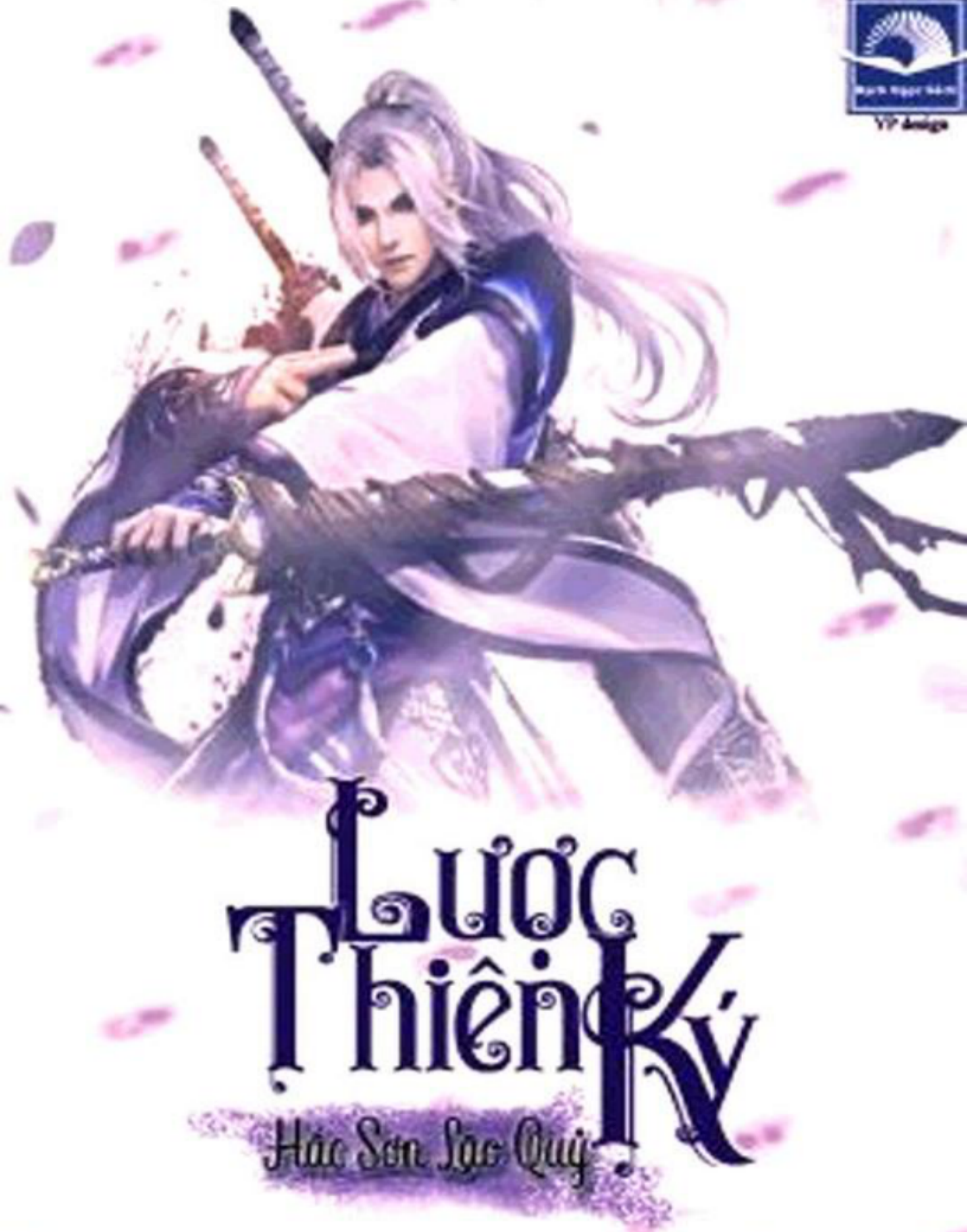

Lược Thiên Ký

Hắc Sơn Lão Quỷ

—黑山老鬼 著—
掠天记
修真界败类，誓做最强搅局者！

Chương 1: Bái sư Thanh Vân

- Vị đạo gia này, tiểu nhân van xin ngài, thu ta vào sơn môn đi, tiểu nhân vốn cũng sống trong gia đình giàu có, nhưng gặp nạn bị ác nhân tàn sát, một nhà trên dưới ba trăm miệng ăn đều chết dưới kiếm, chỉ còn tiểu nhân cùng một đứa em gái lẻ loi hiu quạnh, lang thang giang hồ, bởi vì ngưỡng mộ uy danh của đạo môn, một đường ăn xin đi tới trước sơn môn, chỉ muốn bái sư cầu đạo, tiềm tu đạo pháp, ngài đem ta thu vào môn phái, tiểu nhân nhất định...

Nam Chiêm Bộ Châu, Sở Phong vương triều, Thái Hành sơn mạch, một trong chín đại linh mạch của thiên hạ, trước sơn môn của Thanh Vân Môn, ít cũng trăm thanh niên xếp thành hàng dài, đang đợi một đạo nhân mập hỏi chuyện. Mà lúc này đứng đầu đội ngũ, có một đứa bé trai chừng mười tuổi đầy mặt nước mắt khóc lóc kể lể, đứa bé này mặt rất bẩn, ánh mắt lại sáng ngời, khóc lóc buồn bã, làm người thương hại.

Đạo nhân mập không nhịn được nhìn đứa bé trai này một cái, liếc mắt hỏi:

- Ngươi có thư giới thiệu không?

- Không có...

Đứa bé ngượng ngùng đáp.

- Có trân bảo dâng lên không?

- Không có...

- Có thể chất hiếm thấy không?

- Không có...

Đạo nhân mập hỏi, đứa bé trả lời, ngay lập tức đã qua ba câu hỏi, đạo nhân mập trừng mắt, một cước đá đứa bé này văng mấy vòng, quát mắng:

- Không có thư giới thiệu, chính là tiện nhân, không có trân bảo, chính là quỷ nghèo, không có thể chất hiếm thấy, chính là phế vật, một tên ăn mày khố rách áo ôm như ngươi, cũng dám đến Thanh Vân Tông ta bái sư? Mở to hai mắt nhìn một cái, nơi này không phải viện cứu tế đâu!

Đội ngũ xếp hàng thật dài phía sau thấy cảnh này, nhất thời cười phá lên.

Tất cả đều cảm thấy đứa bé này thật buồn cười, người không có đồng nào, lại muốn tới Thanh Vân Môn để bái sư ư?

Phải biết rằng, Thanh Vân Môn chính là đạo môn của Sở quốc, truyền thừa ba ngàn năm, địa vị tôn sùng, nội tình thâm hậu, đệ tử tùy tiện một người, cũng là cao thủ hàng đầu, mượn một chuyện phát sinh trước đó không lâu mà nói, phía tây bắc Sở vực, có một ổ trộm cướp hoành hành bá đạo, làm hại một phương, ngay cả quan phủ cũng không làm gì được, Thanh Vân Môn đệ tử chân truyền Tiếu Kiếm Minh biết được, một mình một kiếm, tiến vào hang ổ trộm cướp là Quỷ Yên cốc, mười tên cướp nổi danh Sở vực bị một mình hắn một kiếm chém chín, chỉ có một chạy trốn, danh chấn Sở vực.

Cũng chính bởi vì chuyện này, khiến cho Thanh Vân Môn trong khoảng thời gian này thanh thế vô cùng lớn, danh tiếng vô lượng trong đám bình dân ở Sở vực, hôm nay thu đồ đại điển mười năm mới có một lần, cũng không biết bao nhiêu quan lại quyền quý không tiếc tiền của muốn đưa hài tử nhà mình vào đạo môn tu hành, vì thế có quan hệ thì dùng quan hệ, có trân bảo thì hiến trân bảo, dùng hết thảy tâm tư chỉ mong kiếm được một con đường.

Mà đứa nhỏ này hai tay trống trơn, tựa như một đứa ăn mày, lại muốn tới bái sư, thật sự ý nghĩ kỳ lạ.

Đứa trẻ này bị đá một cước, nhưng không nói một lời, yên lặng đi tới hơn mười trượng, bỗng nhiên nhảy chân mắng to:

- Ta chửi cái tên heo mập mũi trâu nhà ngươi có mắt mọc ở dưới chân, chỉ bằng bộ dáng xấu xí mũi hếch lên trời của ngươi mà cũng dám tới mắng gia gia ngươi nghèo khổ ư, lão tử tới Thanh Vân Tông các ngươi bái sư là nể mặt các ngươi, hôm nay ngươi có mắt không biết Thái Sơn, hôm nào gia gia sẽ dùng một mồi lửa đốt cháy cái quan rách nát này của các ngươi...

- Tiểu vương bát đản, ngươi dám mắng ta!

Đạo nhân mập giận dữ, nhấc lên một thanh trường kiếm trong tay xông tới, đứa bé trai thấy tình hình như vậy liền bỏ chạy, trong đám người chui tới chui lui, thân hình linh hoạt, đạo nhân mập lại đuổi không kịp hắn, tức đứng ở nguyên chỗ, cầm kiếm vung vẩy chửi ầm lên.

Thu đồ đại điển của Thanh Vân Môn vốn đoan trang túc mục bỗng nhiên xuất hiện một màn như vậy, nhất thời làm cho mọi người cười ha ha.

- Tiểu gia kỳ tài như vậy tới Thanh Vân Môn các ngươi bái sư là nể ngươi, tốt nhất biết điều một chút thu ta vào trong môn, nếu không tiểu gia đi đạo môn khác, tu thành thần thông cái thế, nhất định đánh cho đám mũi trâu các ngươi kêu cha gọi mẹ...

Đứa bé trai thấy đạo nhân mập không đuổi kịp mình, nhất thời đắc ý, dương dương tự đắc tiếp tục mắng đạo nhân mập.

Đạo nhân mập nhất thời tức giận sôi lên, muốn đuổi kịp, nhưng người nơi này bây giờ quá nhiều, vóc người mình mập mạp, không cách nào dễ dàng vượt qua, nhưng hắn bỗng nhiên nhãn châu xoay động, suy tính một chút, kêu lớn:

- Ai bắt tiểu tử này giúp ta, sẽ giúp hắn ghi danh trước...

Nghe lời ấy, đứa bé trai thất kinh, xoay người muốn chạy đi.

Nhưng người bên cạnh chờ ghi danh nghe thấy, nhất thời có không ít người lao lên phía trước bắt hắn. Những người này đều là chờ ghi danh, chỉ tiếc sơn đạo chật hẹp, lại còn có mấy ngàn người tới báo danh, xếp hàng đã hơn nửa ngày cũng không thấy đội ngũ tiến thêm bước nào, nghe đạo sĩ mập nói, tự nhiên không nhịn được động tâm, tiện tay bắt giữ đứa nhóc này, lại có thể giúp mình giảm bớt nỗi khổ xếp hàng.

Còn có người nghĩ, cho dù bớt đi nỗi khổ xếp hàng, cũng không có gì, có thể giao hảo với đệ tử đạo môn, mới là trọng yếu nhất.

Đứa bé trai thân hình lại trơn trượt cực kỳ, bốn năm thanh niên bắt hắn cũng không bắt được, mắt thấy chui nơi này, nhảy nơi đó, sắp sửa chạy ra đám người vây bắt, bỗng nhiên trong đám người một thanh niên sắc mặt tái nhợt thon gầy, ánh mắt lạnh lùng lắc mình nhảy ra ngoài, cười lạnh nói:

- Trên người còn có công phu, đáng tiếc không có nhiều lực lượng!

Vừa nói liền vung tay, xách sau gáy đứa bé kia đưa lên.

Đứa bé trai ra sức giãy dụa, nhưng trong tay người tuổi trẻ này trốn không thể trốn, phảng phất con rắn nhỏ bị nắm ngay bảy thốn.

- Ôi, đa tạ vị huynh đài này, không biết xưng hô như thế nào?

Đạo nhân mập thở hổn hển chạy tới, thấy thế mừng rỡ, liên tục không ngừng hướng người tuổi trẻ nói cám ơn.

- Sư huynh hữu lễ, tại hạ Hậu Thanh, bất quá là thay sư huynh bắt con khỉ nhỏ này, tiện tay mà thôi, không đáng là gì...

Người tuổi trẻ rất lễ phép, cung kính nói với đạo nhân mập.

- Tốt rồi, tốt rồi, ta dạy dỗ tiểu vương bát đản này trước đã, sau đó sẽ dẫn huynh đài đến phía trước ghi danh...

Đạo nhân mập cười nói, sau đó ánh mắt chuyển qua trên người đứa bé trai kia, lộ ra một tia hung ác:

- Đạo gia chính là đệ tử ngoại môn của Thanh Vân Môn, ngươi một tên ăn mày cũng dám mắng ta ư? Hôm nay đạo gia không lấy mạng của ngươi, cũng phải cho ngươi một bài học!

Vừa nói tới đây, xoa xoa tay, nhe răng cười mấy tiếng.

Bất quá nói cho cùng, hắn thân là đệ tử đạo môn, tự nhiên không thể tùy tiện đả thương người khác, cho dù đối phương là một đứa ăn mày, nhiều nhất vả miệng mấy cái để cho hắn nhớ chút giáo huấn mà thôi.

- Đừng... đừng đả thương thiếu gia nhà ta...

Đột nhiên, từ đám người bên cạnh có một cô bé chui ra, ngăn ở trước người đạo nhân mập.

Nàng dơ bẩn cũng như đứa bé trai này, thoạt nhìn chỉ bảy tám tuổi, vóc người gầy gò, ngũ quan lại phi thường thanh tú, một đôi mắt Linh Động vô cùng, kinh người nhất, chính là hai tai thậm chí có chút nhọn, thoạt nhìn tựa như hồ ly, ánh mắt cũng ẩn hiện màu xanh, thoạt nhìn có chút yêu dị, nhìn dáng dấp cũng không phải là nhân loại tinh khiết, mà là man nhân hỗn huyết.

- Tiểu Man thối, làm sao ngươi lại chạy đến đây? Không phải đã bảo ngươi trốn ở bên cạnh ư?

Đứa bé trai còn bị người ta xách ở giữa không trung, thấy thế lại lập tức mắng lên.

- Thiếu gia, ta không đi ra, hắn sẽ đánh ngươi...

Tiểu nha hoàn man nhân ủy khuất nói, vẫn cố chấp vươn ra hai cánh tay nhỏ bé ngăn cản đạo nhân mập.

- Thiếu gia ta bản lãnh rất lớn, còn cần ngươi ra mặt thay ta ư? Mau mau cút qua một bên...

Đứa bé trai giương nanh múa vuốt, làm cho người ta nhìn đã muốn cười, mặc dù bản lãnh không lớn, nhưng khẩu khí thật sự không nhỏ.

- Tên ăn mày như vậy, còn có cái man nhân làm nha hoàn ư?

Đạo nhân mập sách sách xưng kỳ, nhìn bộ dáng xinh đẹp của tiểu nha hoàn man nhân này, tựa như có chút thèm chảy nước miếng.

Ở thế giới này, người như thế được gọi là "Man nhân ", chính là chủng tộc thấp hèn nhất thế gian, Yêu tộc cũng không tán thành các nàng, Nhân tộc lại càng không coi các nàng ra gì, tuy nhiên cũng nuôi một hai cái, hoặc là sủng cơ, hoặc là tiện bộc. Chỉ bất quá, tuy là tiện bộc, cũng không phải người nhà bình thường có thể có được, đứa bé trai này như một tên ăn mày, nhưng lại có cái man bộc, có thể nói ly kỳ.

- Hừ, loại tiện chủng hèn hạ...

Hậu Thanh đang xách đứa bé trai cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo, một cước vung lên đá cô bé bay ra ngoài.

- Khốn kiếp, dám khi dễ Tiểu Man nhà ta, có tin tiểu gia ta làm thịt ngươi không...

Đứa bé trai kêu lên như nổi điên, chân đạp lung tung, giương nanh múa vuốt.

Man nhân tiểu nha hoàn bị thanh niên họ Hậu đá bay vài chục trượng, đụng phải trên một thân cây. Mặc dù người tuổi trẻ này không hạ sát thủ, nhưng vẫn là ngã đầu đầy máu tươi, gục trên mặt đất không động đậy nữa, mọi người đứng xem kinh ngạc không tiếng động, nhưng cũng không có người ra mặt chỉ trích cái gì, dù sao chỉ là một tiểu yêu man, chỉ sợ ở trong thế tục, cũng là sinh mệnh tựa như con kiến, chết sống không người nào hỏi tới.

- Tiểu đệ cuộc đời này, hận nhất là yêu man, để sư huynh chê cười rồi...

Hậu Thanh cũng cảm giác mình hạ thủ hơi nặng, ngượng ngùng cười nói.

- Éc... không sao... không sau...

Đạo nhân mập ngượng ngùng nói, sâu trong nội tâm, cũng cảm thấy Hậu Thanh người này hung tàn, chẳng qua không tiện nói mà thôi.

Mà đứa bé trai ở trong tay Hậu Thanh giãy dụa, mặc hắn quát mắng, cũng càng không ai để ý tới hắn.

- A, máu của tiểu cô nương yêu man này... Tại sao có thể như vậy?

Bỗng nhiên có người cúi đầu kêu lên, mọi người đảo mắt nhìn lại, lại thấy máu tươi trên trán tiểu yêu man chảy ra, nhuộm dần vài cọng cỏ dại ở chung quanh, nhưng lại rõ ràng phát hiện vài cọng cỏ vốn vì thời tiết thu đông sớm úa vàng, nhưng lại từ từ hồi phục sinh cơ, chiếc lá mới từ từ dài ra, xanh tươi ướt át, tựa như ngọc bích, cơ hồ còn muốn chảy ra nước, hết sức kinh dị.

- Mộc Linh huyết mạch... Cô bé này dĩ nhiên là Mộc Linh huyết mạch hiếm thấy ư...

Đám người đến bái sư này, không phải phú cũng là quý, phần lớn có chút kiến thức, lập tức có người nói ra được nguyên nhân.

Trong lúc nhất thời đám người xôn xao, nghị luận không dứt, có sợ hãi than, có coi thường, có hâm mộ.

Mộc Linh huyết mạch, chính là một trong các huyết mạch kỳ dị trong thiên hạ, có hiệu quả đối với thảo mộc sinh trưởng.

Huyết mạch như vậy chính là huyết mạch hiếm thấy thiên hạ đạo môn thi nhau tranh đoạt.

Vừa rồi đạo nhân mập cùng đứa bé trai kia hỏi đáp, liền có thể thấy được đạo môn đối với người bái sư coi trọng bất đồng.

Hoặc là, ngươi có thư tiến cử, chính là người cùng đạo môn có quan hệ tiến cử mà đến, có thể bái sư.

Hoặc là, ngươi chính là gia tài bạc triệu, thu mua trân bảo đưa vào đạo môn, có thể bái sư.

Hoặc là, ngươi có thể chất hiếm thấy, như vậy mặc dù người không có đồng nào, cũng không quan hệ, giống nhau có thể nhận được đạo môn coi trọng!

Đứa bé trai này, ba thứ đều không có, để cho mọi người cười ầm một trận.

Nhưng ai có thể ngờ đến, tiểu nha hoàn yêu man của đứa bé trai này, thân mang Mộc Linh huyết mạch kỳ dị như thế?

Không bao lâu, tiếng nghị luận của mọi người đã kinh động nội bộ đạo môn, không lâu sau đã kinh động một cái đại nhân vật trong môn phái.

Cũng chừng nửa canh giờ, lại thấy một bạch y nữ tử thần thái trong trẻo lạnh lùng, cưỡi một con bạch hạc khổng lồ lăng không bay tới, bạch hạc chiều cao nói ít cũng phải hơn mười trượng, hai cánh vung lên, cơ hồ ở trước sơn môn nổi lên một cuộc cơn lốc mạnh, rõ ràng cho thấy là một con yêu cầm ngự hóa, ở trên lưng bạch hạc sau lưng nàng, còn có hai nữ đồng hầu cận.

- A, đệ tử ngoại môn Dư Tam Lưỡng, bái kiến Linh Vân sư tỷ...

Đạo nhân mập thấy thế, vội vàng hai đầu gối chấm đất, làm đại bái chi lễ.

Bên cạnh đám thanh thiếu niên đợi chờ bái sư, tuy nói không nhận ra nữ tử này, cũng vội vàng đi theo hạ bái, miệng nói sư tỷ.

Nữ tử tên gọi Linh Vân tựa như đối với bọn họ làm như không thấy, ánh mắt đảo qua, liền thấy được tiểu nha hoàn yêu man té trên bãi cỏ cạnh đường đi, ý bảo bạch hạc đi tới, nàng đi tới bên cạnh tiểu nha hoàn, nhặt lên cỏ xanh bên cạnh nhìn một chút, vừa lấy ngón tay điểm một điểm nhỏ máu của nha hoàn, ở chóp mũi nhẹ nhàng khẽ ngửi, gật đầu, mặt lộ nụ cười, tựa như xác định chuyện gì.

- Ở trong đệ tử lần này bái sư, cộng thêm một cái vị trí!

Linh Vân sư tỷ ôm lấy tiểu nha hoàn, đứng dậy, cũng không thèm nhìn tới đạo sĩ mập mà dặn dò hắn.

- Phải.. Phải.. Linh Vân sư tỷ, sư đệ hiểu...

Mặc dù chỉ là một cái nữ đồng yêu man, nhưng Linh Vân sư tỷ đã lên tiếng, không thể nghi ngờ coi như là đệ tử chính quy của Thanh Vân Môn.

Mọi người nhìn trộm, vô cùng hâm mộ, từ một cái yêu man trở thành một cái đệ tử chính quy của Thanh Vân Môn, có thể nói một bước lên trời.

Ngay cả đứa bé trai trong tay Hậu Thanh, cũng ngơ ngác nhìn một màn này, kinh ngạc há to miệng.

Linh Vân sư tỷ ôm tiểu nha hoàn, đang muốn bước lên lưng hạc bay đi, đột nhiên tiểu nha hoàn trong lòng thân thể giật giật, nhẹ giọng kêu:

- Đừng đánh thiếu gia... Đừng đánh... Phương Hành thiếu gia...

Linh Vân sư tỷ hơi ngẩn ra, mặt không chút thay đổi hỏi:

- Ai là Phương Hành thiếu gia?

Đưa bé trai ngẩn ngơ, lập tức giơ tay lên kêu lên:

- Ta... Ta chính là Phương Hành thiếu gia, ngươi trả nha đầu của ta lại cho ta...

Linh Vân sư tỷ nhìn hắn một cái, thản nhiên nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, nàng cũng không phải là nha hoàn của ngươi rồi!

Vừa nói, phất tay ném một cái, thế nhưng vứt đã tới một cái bình ngọc nho nhỏ, đồ sứ ánh lên màu tím, tiểu xảo linh lung.

- Tiên Thiên Tử Khí hoàn...

Đạo nhân mập thấy thế kêu lên thất thanh, không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Vì giúp một cái tiểu nha hoàn yêu man thoát khỏi thân phận nô bộc, thế nhưng trực tiếp đưa ra một viên linh đan như vậy?

Người bái sư chung quanh thấy thế, rất nhiều ánh mắt cũng hiện ra tia sáng cuồng nhiệt, nhìn dáng dấp hận không thể nuốt đứa bé trai kia vào bụng.

Tiên Thiên Tử Khí hoàn a, chính là đồ tốt dịch cân tẩy tủy, làm sao lại nhẹ nhàng cho một đứa ăn mày như thế?

Không biết có bao nhiêu người, vào giờ khắc này dâng lên ý niệm cướp đoạt.

Đứa bé trai nhìn Tiên Thiên Tử Khí hoàn, cũng không nhịn được nuốt một miệng lớn nước miếng, bất quá hiển nhiên nữ tử gọi Linh Vân ôm Tiểu Man muốn rời đi, hắn bỗng nhiên phản ứng tới, hét lớn:

- Ngươi không thể đi, ai dùng cái viên dược vớ vẩn này đến đổi tiểu nha đầu của ta? Lão tử không đổi, ngươi lấy đan dược đi, lưu người lại cho ta...

- Sao?

Linh Vân sư tỷ ánh mắt chuyển trở lại, lành lạnh sát ý, để cho hắn đột nhiên ngậm miệng lại.

- Ta... Ta không cần đan dược...

Đứa bé trai cuối cùng vẫn nổi lên dũng khí, nói lắp bắp:

- Trừ khi... Trừ khi ngươi thu ta vào sơn môn...

Vốn dĩ người bái sư đang thầm trách đứa bé trai không biết tốt xấu bừng tỉnh đại ngộ, nghĩ thầm thì ra tiểu tử này có ý định như thế.

Linh Vân sư tỷ cũng hơi ngẩn ra, nở nụ cười, hơi có chút khinh thường hướng đạo nhân mập nói:

- Tính thêm hắn một cái, bất quá ta nhìn tư chất cũng là bình thường, tính tình cũng có chút không tốt, đưa tới dược điền hảo hảo rèn luyện một phen sao!

- Vâng, sư đệ tuân mệnh...

Đạo nhân mập ngây ra, khom người đáp ứng.

Chương 2: Đạo tặc thứ mười

Thanh Vân Sơn, đạo môn nổi danh Sở vực, truyền thừa ba ngàn năm, nội tình thâm hậu.

Ở Sở vực, hoặc nói Nam Chiêm Bộ Châu, đệ tử Thanh Vân Môn, từng cái cũng như thần linh đứng trên đỉnh của thế giới phàm nhân, thế gian tam giáo cửu lưu bang phái thế lực, ở trước mặt đạo môn đệ tử tựa như gà đất chó kiểng, không chịu nổi một kích. Mà ba tháng trước, Thanh Vân Môn đệ tử chân truyền Tiếu Kiếm Minh từng một người một kiếm, giết chín đại đạo tặc của Quỷ Yên cốc, chỉ còn một người chạy trốn.

Đầu của chín tên đạo tặc này được treo ở cửa Quỷ Yên cốc thị chúng, Tiếu Kiếm Minh muốn diệt cỏ tận gốc, quanh vùng Nhạn Đãng Sơn toàn lực lùng bắt một gã đạo phỉ cuối cùng, nghe nói, đó là một cái đạo phỉ thần bí nhất, chỉ nghe đến tên, nhưng không người nào gặp qua hình dạng của hắn...

Tiếu Kiếm Minh tin tưởng chính mình có thể tìm được hắn, cũng thề nhất định phải tìm được hắn, chẳng qua không người biết được, đạo tặc thứ mười này, đã tại ba tháng sau bái nhập Thanh Vân Môn, trở thành một gã tiểu sư đệ của hắn... Nếu như đạo đồng cũng được coi là sư đệ mà nói.

Thanh Vân Môn cứ mười năm thu đồ một lần, mỗi lần chọn đồ ngàn người, mà đạo đồng lại là lúc nào cũng triệu thu, toàn thể số lượng hơn vạn, trên danh nghĩa, đạo đồng cũng coi là đệ tử, chẳng qua là cùng đệ tử tầm thường bất đồng, đạo đồng không được phát linh dược mỗi tháng, cũng không có trưởng lão chuyên môn giảng đạo cho bọn họ, mỗi ngày cũng muốn làm việc mệt nhọc, một tháng mới được nghỉ ngơi một ngày.

Mà đánh đổi lấy, chính là một quyển sách nhỏ thật mỏng, tên viết: Thanh Vân Đoán Khí Thiên.

Phương Hành bị đạo nhân mập dẫn tới một loạt nhà gỗ nhỏ, giao cho một cái nam tử gần hai mươi tuổi trên mặt có một nốt ruồi đen thật lớn, liền nhe răng cười lấymột chồng áo xanh, một quyển sách nhỏ, một cái thẻ gỗ khắc tên giao vào trong tay của hắn.

- Luyện đi, ngươi đúng là số cứt chó, Linh Vân sư tỷ tự mình lên tiếng làm cho ngươi bái vào sơn môn, chỉ bất quá ngươi một không có thư tiến cử, hai không có tiền bạc, ba không có tư chất, cũng chỉ có thể từ tầng dưới chót nhất bắt đầu, bản Thanh Vân Đoán Khí Thiên này, là Thanh Vân Môn chúng ta bất truyền bí mật, ngoại nhân khó gặp, ngươi hảo hảo tu luyện, luyện Thanh Vân Đoán Khí Thiên đến Linh Động tầng một, là có thể thăng làm đệ tử ngoại môn...

Đạo nhân mập rời đi, Phương Hành nhìn thanh niên nốt ruồi đen trước mắt ôm cánh tay trước ngực, sắc mặt bất thiện đang nhìn mình, cùng với bên cạnh tiểu đạo đồng số tuổi không lớn, nhưng mọi người bày ra vẻ người lớn, mở miệng hỏi:

- Các ngươi là bao nhiêu tầng rồi?

Thanh niên nốt ruồi đen đem ngón tay chỉ hướng chính mình, hung hăng nói:

- Lão tử đã có khí cảm, những người khác cái rắm cũng không có!

Phương Hành như có điều suy nghĩ gật đầu, lại hỏi:

- Các ngươi tới đây đã bao nhiêu năm?

Thanh niên nốt ruồi đen cười lạnh một tiếng, nói:

- Lão tử nhập môn sáu năm rồi, mấy người bọn hắn cũng vào ba năm rồi!

Phương Hành thở dài, ném sách nhỏ sang bên cạnh, thở dài nói:

- Nhìn bộ dạng có vẻ lão tử đã bị mụ đàn bà kia lừa rồi!

Thanh niên nốt ruồi đen ngẩn ra, ngạc nhiên nói:

- Ngươi nói đàn bà nào cơ?

Phương Hành nói:

- Linh Vân a, mụ đàn bà kia nói muốn thu ta vào sơn môn, ai biết là tới để làm việc, chỉ cho quyển sách nát này, mấy người các ngươi hoặc là vào núi bảy năm, hoặc là vào núi ba năm, đều không luyện thành gì cả, đây cũng không phải là gạt người sao?

- Linh Vân sư tỷ?

Thanh niên nốt ruồi đen thất kinh, vội xông lên níu lấycổ áo Phương Hành, hung hăng nói:

- Câm miệng, đừng gây họa cho lão tử, bị người khác nghe được ngươi mắng Linh Vân sư tỷ như vậy, đừng nói là ngươi, ngay cả mấy người chúng ta cũng phải gặp xui xẻo! Ngươi nhớ kỹ cho ta, tiến vào dược điền này, ngươi thì phải nghe theo lão tử, lão tử bảo ngươi đi hướng đông, ngươi không thể đi hướng tây, lão tử bảo ngươi bắt côn trùng, ngươi không thể đi đuổi gà...

- Đúng, đúng, sau này bồn cầu sẽ do ngươi rửa, còn có mỗi ngày gánh nước, rót đầy vạc nước...

Một tiểu đạo đồng khuôn mặt tàn nhang phụ họa nói, nhìn bộ dáng của hắn, trước kia rửa bồn cầu đoán chừng chính là hắn.

- Hừ, còn có sau này y phục, chính là do ngươi tới giặt, cho đến khi có người mới tới!

Một đạo đồng khác bộ dáng có chút trắng nõn nói, không cần phải nói rồi, người này chính là kẻ phải giặt quần áo cho mọi người.

Phương Hành từng bước từng bước nhìn của bọn hắn, như có điều suy nghĩ gật đầu, nói:

- Thì ra các ngươi đang khi dễ ta a...

Thanh niên nốt ruồi đen lành lạnh cười nói:

- Đúng thì thế nào?

Vừa nói, hắn vung quyền đập vào trên bàn, trên cánh tay gân xanh lộ ra, bộ dáng hung tàn.

- Ngươi muốn đánh ta sao? Ta sẽ gọi...

Phương Hành dáng vẻ hoảng sợ kêu lên, nhìn dáng dấp như người khác động đến một đầu ngón tay của hắn, sẽ phải kêu ầm lên.

Thanh niên nốt ruồi đen cười hắc hắc, nói:

- Đừng sợ, chúng ta hiện tại sẽ không làm gì ngươi, chỉ bất quá đến buổi tối, cửa kín then cài, hắc hắc, phương viên mười dặm cũng chỉ có mấy người chúng ta, cho dù ngươi kêu rách cổ họng, cũng không có ai để ý tới ngươi...

- Đúng đúng, cứ cách ba tháng, mới có sư huynh dược ty giam tới đây tuần tra một lần, những thời điểm khác, nơi này là thiên hạ của chúng ta, hơn nữa cho dù ngươi cáo trạng chúng ta, các sư huynh xử lý công việc cũng sẽ không để ý tới, bọn họ không có thời gian để tâm những thứ này, mà ngươi càng bị đánh thảm hơn, sau này năm tháng còn cực khổi nữa, làm đạo đồng, ít nhất phải mười năm mới có thể xuống núi...

Tiểu đạo đồng đầy mặt tàn nhang rất hưng phấn uy hiếp Phương Hành, tựa như lần đầu tiên uy hiếp người khác, khó tránh khỏi có chút kích động.

- Ôi, các vị đại ca, tiểu đệ là người đàng hoàng, các ngươi nói gì ta sẽ làm theo là được...

Phương Hành bỗng nhiên mềm nhũn, đáng thương hướng mấy vị lão đại cầu xin tha thứ.

- Ha ha, lại một thằng trứng mềm nữa...

Đám người thanh niên mốt ruồi đen nở nụ cười, hiển nhiên người như vậy bọn họ đã thấy nhiều.

Dược điền rất lớn, cũng rất đặc dị, cuối thu phong cảnh xơ xác tiêu điều, dược điện lại xanh tươi mườn mượt, có thể thấy được thủ đoạn của đạo môn như thế nào.

Ngày đầu tiên nhập môn, Phương Hành sinh hoạt vô cùng cực khổ, cộng cả thanh niên nốt ruồi đen, tổng cộng sáu người, lại muốn phụ trách chiếu cố dược điền mười dặm phương viên, tiểu tàn nhang rất có trách nhiệm dạy cho Phương Hành phải nên làm như thế nào, tưới nước, nhổ cỏ, bắt sâu, xới đất, phiến dược điền trồng thanh nhụy hoa, cần buổi tối giờ Mão tưới nước một lần, loại này gọi mạc linh thảo, cần buổi sáng sương mù tưới nước...

Phương Hành học vô cùng mau, thái độ cũng vô cùng ngoan ngoãn, đến buổi chiều dùng qua bữa cơm chiều, còn đánh tới một thùng nước tràn đầy, còn đem quần áo bẩn của vài người khác cũng ngâm trong nước, nói đến buổi tối sẽ giặt, phơi một đêm, ngày mai sẽ mặc...

Mấy đạo đồng rất hài lòng đối với biểu hiện của Phương Hành, đã vỗ ngực nói sẽ hảo hảo chỉ điểm hắn tu hành.

Phương Hành cười híp mắt nói hảo, cám ơn các vị sư huynh!

Đến đêm, mấy vị đạo đồng cũng đi ngủ, cả tòa Thanh Vân Sơn cũng lâm vào một mảnh tĩnh lặng.

Phương Hành từ bọc y phục của mình, lấy ra một thanh chủy thủ, thoạt nhìn rất là sắc bén, hoàng đồng gắn khẩu, lưỡi dao không dính máu.

Đây là Tam thúc tặng cho hắn, đồng thời còn dạy cho hắn một bộ đao pháp, đánh giết cận thân, âm hiểm xảo trá.

Bọc y phục của hắn còn có rất nhiều thứ tốt, Đại thúc tặng cho hắn một cái túi da hổ, Nhị thúc đưa thuốc trị thương, Tứ thúc đưa một cái hồ lô có thể thả ra khói mê, Ngũ thúc đưa thiết đồng có thể phóng thiết châm, Lục thúc đưa cho hắn ám khí, Thất thúc đưa cho hắn một cây dã sơn sâm, Bát thúc đưa cho hắn hồ lô rượu... tối trọng yếu, còn có Cửu thúc đưa cho hắn một quyển sách...

Về phần vàng lá Tam thúc đưa cho, đã tại thời điểm trên đường mua nha hoàn xài hết.

Những thứ này vốn đều để tại trên lưng Tiểu Man, Tiểu Man ngất đi rồi, bao quần áo cũng không còn ai để ý, Phương Hành tự mình mang trở về.

Nhìn những đồ này trong bao quần áo, Phương Hành ngây người, sau đó buộc chặt lại cái bao này.

Hắn cầm đao khẽ bước đi tới bên giường thanh niên nốt ruồi đen, nhỏ giọng kêu lên:

- Vương Chí đại ca, Vương Chí đại ca...

Thanh niên nốt ruồi đen nhẹ nhàng ngáy, ước chừng rung hắn ba cái mới tỉnh lại, bị quấy rầy mộng đẹp, nhất thời nổi giận đùng đùng, bất mãn kêu lên:

- Quá nửa đêm ngươi muốn làm gì? Muốn chết phải không?

Phương Hành cười hì hì, nói:

- Ngươi mới chết!

Nói xong, một dao đâm xuống, cho tới không thấy chuôi.

- A...

Thanh niên nốt ruồi đen kêu thảm như heo bị chọc tiết, chỉ hô một tiếng, đã bị Phương Hành bịt miệng.

Lóng tai lắng nghe chung quanh, rất tốt, rất an tĩnh, quả nhiên bên trong phương viên mười dặm không có người ở.

Vương Chí muốn giãy dụa, nhưng đao ở trong bụng, tựa như còn đâm vào trên giường, hắn không dám động, vừa động sẽ rất đau.

Trong phòng mấy người khác đều thức tỉnh, luống cuống tay chân đốt đèn, lập tức đã thấy được Phương Hành đứng ở bên giường Vương Chí, một tay cầm đao đâm vào trong bụng Vương Chí, sắc mặt dữ tợn, tiểu tàn nhang vốn nhát gan lập tức sợ hãi hét lên.

- Nếu như không muốn chết, im lặng cho ta!

Phương Hành trầm giọng quát khẽ, còn lộ ra chút thanh âm non nớt lúc này lại rất âm trầm đáng sợ.

Tiểu tàn nhang đột nhiên dừng kêu, chẳng qua trong đũng quần đã bắt đầu có chất lỏng rỉ ra.

Phương Hành chậm rãi rút dao khỏi bụng Vương Chí, tùy ý để Vương Chí như con tôm lớn ôm bụng ở trên giường kêu rên, hắn cầm đao, từ từ đi tới giữa mấy vị đạo đồng, mỗi khi hắn nhìn về phía một người, người kia sợ hãi run run không dứt, tiểu tàn nhang nhát gan kia đã dùng chăn che đầu, phát ra tiếng khóc ngô ngô, chẳng qua là ép tới rất thấp, giống quỷ giống nhau.

- Cho tới bây giờ chỉ có tiểu gia khi dễ người khác, không ai dám khi dễ tiểu gia, lá gan của các ngươi thật là không nhỏ a...

Dao găm của Phương Hành ở trước mặt từng cái đạo đồng làm dấu:

- Ta chỉ nói một chuyện, bắt đầu từ hôm nay, nơi này ta chính là lão đại, ta bảo ai đi hướng đông, người đó không thể đi hướng tây, ta bảo ai bắt côn trùng, người đó không thể đuổi đi gà, nếu không, hắc hắc, dao găm trong tay tiểu gia không có mắt, mấy cái tiện mệnh các ngươi này, lão tử giết cũng là giết, có biết muội muội của lão tử là ai hay không?

- Người tâm phúc bên cạnh Linh Vân sư tỷ! Các ngươi đi hỏi thăm một chút, đúng là đám có mắt không tròng!

Thanh âm của Phương Hành ở trong nhà gỗ vang lên, không người nào phản bác, dù sao dao găm quơ ở trước mắt...

- Phương Hành...

- Ngươi gọi ta là gì...

- A... Phương lão đại, ngươi băng bó cho Vương Chí sư huynh đi, hắn... Hắn sắp chết...

Phương Hành nhìn thoáng qua Vương Chí nằm ở trên giường không một tiếng động, cười hắc hắc, dao găm trong tay vòng một cái, trở về vỏ đao, khinh thường nói:

- Không chết được, Tam thúc ta đã dạy ta, đao từ cách thú huyệt đâm vào, từ hành lang huyệt ra, thương không đến phủ tạng, cho nên hắn chắc chắn không chết, chẳng qua nếu như tay ta trơn, đâm không chuẩn liền không dám chắc rồi, ngươi đó, ngươi băng bó hắn cho ta!

Chương 3: Âm Dương Thần Ma Giám

Mặt trời chói chan, nhân sinh không thú vị a...

Thời điểm giữa trưa, ánh mặt trời cường liệt nhất, Phương Hành cong hai chân ngồi ở trên mặt ghế mát lạnh trong lều cỏ, nơi rất xa, Vương Chí đám người đang bận rộn bên trong dược điền, có chút linh dược cần ở thời điểm mặt trời chói mắt nhất bắt sâu, bởi vì ở thời điểm ánh mặt trời chói mặt nhất, hoa của nó mới sẽ tự động mở ra, cũng chỉ có lúc này, mới có thể đem sâu trong nhụy hoa bắt lấy.

Phương Hành lão đại của linh điền Bính tam hào tự nhiên không cần làm những việc nặng này, kể từ đêm đó một đao đâm Vương Chí, Phương Hành cũng đã thành đại gia của linh điền này rồi, ngay cả tất thối mỗi ngày đều có người giặt sạch hong khô.

Vương Chí không thể không nghĩ tới trả thù, ở ngày hôm sau, hắn đã ánh mắt bất thiện nhìn Phương Hành.

Mà Phương Hành chẳng qua cười hì hì, lại một đao đâm ở trên đùi hắn, từ đó trở đi, Vương Chí hoàn toàn phục rồi.

Mạnh thì sợ hung ác a!

Mặc dù Vương Chí được xưng lão đại nơi này, nhưng cũng chỉ là khi dễ đám tiểu đạo đồng bên cạnh mà thôi, có khi nào phải động dao với mọi người chứ? Phải biết rằng, hắn tuy là đạo đồng, cũng là ba đời lương thiện, mới được chọn vào môn phái.

Hướng tổ tiên tính ra ba đời, cũng không tìm ra một người ác hơn Phương Hành, hắn càng không cần phải nói.

Về phần mấy người khác, buổi tối hôm đó đã hoàn toàn phục, tiểu tàn nhang hiện tại thấy Phương Hành còn run run.

Ngồi chơi một hồi cũng không thú vị, Phương Hành lại nổi hứng xem lại Thanh Vân Đoán Khí Thiên, chẳng qua là một lát sau, lại lắc đầu khép lại, vô dụng, hắn đã thử qua rồi, dựa theo theo phương pháp trên Thanh Vân Đoán Khí Thiên tu luyện, chính mình căn bản không cảm giác được thứ gì gọi là linh khí, liên tiếp thử ba hồi, Phương Hành khẳng định trong này là nói hươu nói vượn.

Cũng không riêng gì hắn, những người bên trong linh điền Bính tam hào này đều không thể cảm ứng được linh khí tồn tại, ngay cả Vương Chí, gọi là cảm ứng được khí cảm các loại, đều chỉ là vì dát vàng lên mặt mình mà thôi, Phương Hành đã sớm ép hắn phải nói thật rồi.

Bất quá, Phương Hành vẫn là không nỡ vứt bản kinh thư này đi, dù sao nghe Vương Chí bọn họ nói, bên trong một vạn đạo đồng, còn có người theo bản kinh thư tu luyện thành linh khí như trong sách nói, hơn nữa dựa vào cái này trở thành đệ tử ngoại môn của Thanh Vân Sơn.

Người như vậy cũng không nhiều, nhưng hàng năm cũng sẽ có một hai tin đồn như vậy, hẳn không phải giả dối.

- Đại khái lão tử không thích hợp để tu hành sao...

Phương Hành bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ thầm đạo môn vốn coi trọng tư chất, đây cũng không phải chuyện không có đạo lý, tư chất quả thật rất trọng yếu.

Bỏ qua tính toán tiếp tục nghiên cứu Thanh Vân Đoán Khí Thiên, Phương Hành vừa lấy ra bản sách da mỏng màu tím trong bao quần áo, cuốn sách nhỏ này là của Cửu thúc cho hắn, Quỷ Yên cốc đi tới cảnh diệt môn cũng là do cuốn sách này, buổi tối hôm đó, Tiếu Kiếm Minh chân đạp một con thiết ưng, từ trên trời giáng xuống, khống chế một thanh phi kiếm u hàn, đem Quỷ Yên cốc trên dưới ba trăm tội phạm giết sạch sẽ.

Duy nhất chạy thoát, chính là hắn một tiểu tội phạm.

Tiếu Kiếm Minh vẫn cho là tên đại đạo phỉ thứ mười chạy thoát là một tráng hán cùng những người khác giống nhau, đại khái không nghĩ tới chính mình chỉ là một hài tử mười tuổi sao...

Cũng chính bởi vì mình là một hài tử, tại cái thời điểm người khác quyết ý tử chiến, Cửu thúc đem quyển sách này giao cho mình, để cho mình giữ gìn nó, sau đó đem mình ném vào mật đạo. Phương Hành không chút do dự bỏ chạy rồi, thoát thật nhanh, hắn biết mình cũng không phải đối thủ của nam tử đứng ở trên lưng thiết ưng kia, thậm chí ngay cả thiết ưng dưới chân hắn cũng có thể dùng móng vuốt bóp chết chính mình...

Quyển sách màu tím này trên bìa viết năm chữ cổ, Phương Hành cũng đã cùng Cửu thúc học qua chữ cổ, nhận biết trên đó viết chính là năm chữ: Âm Dương Thần Ma Giám.

Nhưng mà mở ra, bên trong lại trống rỗng, đón ánh mặt trời chiếu vào, vẫn là như thế.

Hắn tin chắc đây không phải là một quyển sách trống không, nếu không Quỷ Yên cốc sẽ không gặp đại họa như vậy.

- Chẳng lẽ dùng loại thuốc nước nào đó viết lên, tựa như tàng bảo đồ Nhị thúc lừa gạt của đám dê béo kia ư?

Phương Hành suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không giống lắm.

Cái loại thuốc nước kia cũng có thời gian hạn chế, mà quyển sách này rõ ràng vô cùng cổ xưa, loại dấu vết cổ xưa này tuyệt đối không thể lừa được người khác.

Nghĩ như vậy, Phương Hành đem quyển sách này đặt ở trên Thanh Vân Đoán Khí Thiên đang đè trên đầu gối, ngẩng đầu than nhẹ, cảm giác mình đúng là gánh nặng đường xa a, cơ hồ không có chút hi vọng báo thù nào, bất quá ngay lúc này, hắn hơi cúi đầu, bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện bản Âm Dương Thần Ma Giám này lại xuất hiện một đám chữ viết nhàn nhạt, tựa như đột nhiên hiển hóa.

- Thanh Vân Đoán Khí Thiên, pháp quyết tu hành của Ngưng Khí cảnh, luyện tinh hóa khí, có thể thành thần thông...

- Gặp quỷ rồi...

Phương Hành đột nhiên ngồi ngay ngắn người lại, ngơ ngác nhìn mấy hàng chữ trên sách.

Lúc này trên trang sách trống không, hiển hóa chính là giới thiệu đối với Thanh Vân Đoán Khí Thiên, không tính là cặn kẽ, nhưng thưa thớt mấy lời, đem cách dùng, nguyên lý của Thanh Vân Đoán Khí Thiên, thậm chí ngay cả chỗ thiếu sót của bản tu hành kinh quyết này cũng chỉ ra...

Ngây người một hồi lâu, Phương Hành đem quyển sách Âm Dương Thần Ma Giám giơ lên, quả nhiên, chữ viết nhanh chóng biến mất.

Lại đem nó buông xuống, tiếp xúc với Thanh Vân Đoán Khí Thiên, chữ viết đã hiện ra.

Phương Hành cảm thấy kích động, vội vàng dò xét khắp nơi, suy nghĩ một chút, đem dưa hấu chính mình ăn dở bên cạnh đặt ở trên sách.

Không có phản ứng...

- Chẳng lẽ quá bình thường ư?

Phương Hành lại tìm khắp nơi, chợt nhớ tới yên hồ (hồ lô khói) chính mình chính để trong ngực, theo Tứ thúc lúc ấy đưa cho mình nói, đây chính là bảo bối rất tốt, bên trong phóng thích ra khói mê người bình thường cũng không trụ được, thậm chí có thể làm một con bò ngất đi.

Yên hồ đặt vào trên sách, qua một hồi lâu, quả nhiên có chữ viết nhàn nhạt hiển hóa:

- Pháp khí, có thể tích trữ khói, không có phẩm cấp...

Mười một chữ đơn giản như vậy, đợi nửa ngày cũng không thấy nhiều hơn.

- Dĩ nhiên là pháp khí, quả nhiên là đồ tốt, Tứ thúc đúng là người tốt nhất trong chín vị thúc thúc, chỉ là có chút dâm tà mà thôi..

Phương Hành la hét, qua một hồi vừa thử vài sự vật, nhưng không thể làm cho quyển sách này phản ứng chút nào.

- Phương lão đại, hôm nay trời thật là nóng, kiếm chút rượu tới giải nóng nha!

Cách đó không xa, Vương Chí vừa xoa xoa tay vừa đi tới, từ rất xa đã kêu lên.

Sau khi bị đâm hai đao, hắn hoàn toàn phục Phương Hành rồi, cũng cùng Phương Hành quan hệ dần dần tốt lên, theo như lời của hắn nói, chính là không đánh thì không quen biết, mặc dù mình bị đánh hai đao, nhưng lại quen được một vị hảo hán thực sự.

Phương Hành bất động thanh sắc đem quyển sách dấu đi, cười mắng:

- Mụ nội nhà ngươi cũng biết uống rượu ư, công việc làm xong rồi sao?

- Cũng khá ổn rồi, mấy người còn lại làm xong là được, ta đi mua rượu nha!

Vương Chí tới đây, nhặt khối dưa hấu gặm một cái, nhưng chậm chạp không rời đi.

- Con quỷ đói như ngươi, có thể có bao nhiêu bạc?

Phương Hành khinh bỉ mắng một câu, ném khối bạc vụn qua, lại nói:

- Mua thêm ít thịt heo nữa!

- Vâng...

Vương Chí mặt mày hớn hở nhận lấy bạc vụn, quăng dưa hấu đi, liền chạy xuống phía dưới núi.

Ruộng linh dược mặc dù thuộc về tư nguyên của đạo môn, nhưng chịu trách nhiệm xử lý đều là đạo đồng, nói trắng ra chính là phàm nhân, mọi người làm việc cần có thể lực, cho nên cũng không tránh được rượu thịt, thậm chí ở dưới sườn núi ngoài bảy tám dặm, còn có một tòa thành trấn nho nhỏ, ở bên trong có thể mua được rất nhiều thứ, chẳng qua so với phàm tục đắt hơn chút ít, khách hàng phần lớn cũng là đám đạo đồng này.

Phương Hành cũng không phải người chỉ biết hung ác, nên cho thời điểm ngon ngọt cũng sẽ cho ngon ngọt, tỷ như thường xuyên mời đám người này uống rượu.

Đạo đồng mỗi tháng sẽ có ba lượng bạc tiền công, nhưng trước khi Phương Hành đến, số tiền này đều thuộc về Vương Chí, Phương Hành tới, số tiền này đã thành của Phương

Hành, cũng may Phương Hành không phải một kẻ giữ tiền khư khư, tiền mặc dù cũng đoạt tới, nhưng mua rượu thịt, lại là mọi người cùng nhau ăn uống, sẽ không giống Vương Chí trước kia, đóng chặt cửa một mình độc hưởng.

Nói trắng ra là, hắn đoạt số tiền này, chính là muốn biểu hiện địa vị của mình.

Vương Chí đi rồi, Phương Hành lại bắt đầu suy tư quyển sách Âm Dương Thần Ma Giám, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ diệu, hắn suy đoán, quyển sách này hẳn là có năng lực giám định nào đó, chỉ là không phải vật nào cũng có thể giám định, từ thí nghiệm trước mắt tới xem, nó đối với đạo môn hoặc là linh tính tương quan gì đó mới có tác dụng, nói thí dụ như tu luyện kinh quyết cùng với pháp khí có linh tính...

- Ai, vô dụng a, chẳng lẽ ta lại đi làm giám bảo sư ư?

Phương Hành nghĩ một lát, lại cảm thấy có chút như đưa đám, quyển sách này dù lợi hại, đối với mình mà nói tác dụng cũng không lớn a!

- Hì hì, vừa hái được mấy cọng phòng trung bảo, nghĩ biện pháp để bán đi, cũng được một ít tiền tài a...

Lúc này, cách đó không xa truyền tới một thanh âm cười hì hì, chính là tiểu tàn nhang cùng quỷ treo cổ trở về.

Tiểu tàn nhang trên tay còn cầm vài cọng thảo dược xanh tươi ánh tím, mặt đầy nụ cười, rất là đắc ý.

Đây là một loại linh thảo sinh ra bên cạnh dược điền, tên là hóa tinh thảo, vừa tên phòng trung bảo, thuộc về một loại cỏ dại bên trong linh điền, phát hiện sẽ phải loại bỏ, bởi vì cỏ này đối với người tu hành không có tác dụng gì, bất quá đối với người trong hồng trần lại có tác dụng không nhỏ, bởi vì tác dụng của cỏ này chính là hóa huyết làm tinh, ăn vào, cũng sẽ làm cho người ta biến thành dạng… long tinh hổ mãnh (như kiểu loại thuốc tăng cường sinh lý), từ này không xa lạ gì sao?

Chính là vì vậy, người trong hồng trần đối với loại linh thảo này vô cùng hoan nghênh, dược đồng thu thập được loại cỏ này, thường xuyên lấy ra đi bán.

- Hóa huyết làm tinh… Luyện tinh hóa khí…

Phương Hành vốn chỉ liếc qua, cũng không có để ý, hắn chú ý thứ này cũng chỉ vì Tứ thúc thích nó mà thôi.

Nhưng bỗng nhiên, hắn nghĩ tới điều gì, đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm tiểu tàn nhang.

- Phương lão đại... Ta không hề lười biếng...

Tiểu tàn nhang sợ hết hồn, cái mông trầm xuống, suýt nữa ngồi bệt xuống trên mặt đất.

Quỷ treo cổ cũng sợ hết hồn, còn cho là mình cùng tiểu tàn nhang làm gì chọc giận Phương Hành, sợ hãi không dám làm một cử động nhỏ nào.

- Đem thứ kia lấy tới cho ta...

Tiểu tàn nhang ngẩn ngơ, nơm nớp lo sợ đưa tới.

Phương Hành từ trong tay tiểu tàn nhang túm lấy hóa tinh thảo, do dự một hồi, bỗng nhiên thả vào trong miệng nhai nuốt.

Chương 4: Luyện ra luồng linh khí đầu tiên

Không có chuyện gì thì đừng quấy rầy ta!

Mắt Phương Hành đã có chút hồng, hung hăng ra lệnh, lau miệng lập tức chui vào trong nhà gỗ. Tiểu tàn nhang cùng quỷ treo cổ hai người bị hắn dọa cho sợ hãi, liếc nhau một cái, cũng cảm giác Phương Hành đã điên rồi, đây chính là phòng trung bảo a, dù là tráng hán trưởng thành, một lần cũng chỉ có thể ăn một phiến lá cây, đã đủ để chiến đấu hăng hái suốt cả một đêm rồi, ngươi một cái tiểu oa nhi mười tuổi, thoáng cái ăn ba cây...

Chẳng lẽ ngươi là yêu quái hay sao?

Phương Hành đi tới trong phòng gỗ, lập tức dựa theo lời chỉ dẫn trong Thanh Vân Đoán Khí Thiên, khoanh chân mà ngồi, ngũ tâm triều thiên.

Hóa tinh thảo có tác dụng rất nhanh chóng, cũng không lâu lắm, Phương Hành đã cảm giác một đạo nhiệt khí táo bạo từ bụng dâng lên, đũng quần lập tức cảm giác trương lên. Phương Hành hít một hơi thật sâu, bắt đầu dựa theo khẩu quyết trên Thanh Vân Đoán Khí Thiên, vận chuyển huyền pháp, vận chuyển khí huyết, lúc này vận chuyển huyền pháp, chỉ là một loại cảm giác trong tâm linh mà thôi, bởi vì trong cơ thể hắn không có linh khí để vận chuyển.

Dược hiệu rất mãnh liệt, Phương Hành trong đôi mắt thậm chí hiện đầy tia máu, đôi môi khô cứng lại.

Nhiệt khí táo bạo ở trong cơ thể hắn đấu đá lung tung, để cho hắn cảm giác thân thể trương lên thật khó chịu.

- Nhất định có thể được...

Phương Hành cố nén thân thể khó chịu, giữ vững trạng thái không linh, cố gắng vận chuyển linh lực.

Dần dần, một nén hương thời gian trôi qua, nửa canh giờ đã qua.

Ngay cả bề ngoài lớp da non mịn cũng bắt đầu căng lên, từ màu hồng chuyển qua màu tím, trong cơ thể Phương Hành bỗng nhiên xuất hiện một tia dị trạng.

Tại hắn không ngừng lấy tư tưởng trong tâm thần tưởng tượng có một luồng khí lưu vận chuyển, trong cơ thể nhiệt lực đã gần như cuồng bạo, đột nhiên có một sợi tách ra ngoài, hóa thành một tia nước nhỏ mát mẻ thoải mái, như có như không, theo tinh thần của mình mà vận chuyển, cùng lúc đó, cuồng bạo nhiệt lực trong cơ thể Phương Hành cũng dần chậm lại, nhưng kinh mạch vô cùng đau đớn.

- Thành...

Phương Hành tâm thần mừng rỡ, nhưng lập tức cẩn thủ tâm thần, cố nén đau nhức trong kinh mạch, cực kỳ cẩn thận duy trì một tia khí tức kia.

Vốn chính là một lần mạo hiểm nho nhỏ, không ngờ tới thật sự thành công, Phương

Hành tự nhiên vô cùng hưng phấn.

Hắn là lúc thấy được hóa tinh thảo, trong lúc vô tình nghĩ tới Âm Dương Thần Ma Giám hiển lộ ra một cái giải thích đối với Thanh Vân Đoán Khí Thiên: pháp quyết này thu nạp thiên địa linh khí để sửa đổi bản thân, cải tạo tư chất, có thể luyện tinh hóa khí, đền bù thiếu sót.

Kết hợp những lời trong sách, hơn nữa mấy ngày qua Phương Hành nghiên cứu Thanh Vân Đoán Khí Thiên đạt được cảm ngộ, Phương Hành đã hiểu một chuyện, bước đầu tiên của tu hành, chính là thổ nạp điều tức, tu luyện linh khí của bản thân.

Chẳng qua là một bước này, cũng không phải là ai trong thiên hạ cũng có thể làm được, có người thể chất thân cận thiên địa linh khí, tu luyện tự nhiên làm ít công nhiều, nhưng có người, tỷ như chính mình, thậm chí bao gồm Vương Chí mấy cái đạo đồng, lại là phàm thai theo lời đạo gia, căn bản khó có thể cảm ngộ được linh khí tồn tại.

Giống như Vương Chí đã tu hành bảy năm, còn không cảm ngộ được linh khí tồn tại, chuyện này cũng không hiếm thấy, trên thực tế phần lớn mọi người đừng nói tu luyện bảy năm, cho dù tu luyện cả đời, cũng cảm ngộ không được linh khí tồn tại.

Nhưng mà thổ nạp điều tức, chính là pháp môn duy nhất ngưng tụ linh khí sao?

Hiển nhiên không phải vậy, cho dù là thân thể phàm thai, cũng vẫn có hi vọng bước vào con đường tu hành, đó chính là luyện tinh hóa khí.

Tinh là bổn nguyên khí trên người, chuyện này không khó lý giải, thử nghĩ xem bản thân mình như thế nào sinh hoạt là biết.

Mà luyện tinh hóa khí, lại là đem tinh khí trên người hóa thành linh khí tu hành, để phá vỡ bước đầu tiên trong quan ải.

Phương Hành chính là nghĩ đến điểm này, mới nhìn thấy được ánh rạng đông, bất quá, người bình thường căn bản không cảm thụ được tinh khí của chính mình tồn tại, chuyện này cũng cần năm tháng dài dòng cảm ngộ đi nhận thức, nhưng Phương Hành lại bất đồng, hắn bản thân chính là người gan lớn, đầu óc linh hoạt hơn những người khác, thời điểm thấy được hóa tinh thảo, hắn đã nghĩ đến một cái phương pháp, hơn nữa chỉ suy tính hai tức đã quyết định đi làm.

Nếu bình thời không cảm giác được, vậy cứ để cho tinh khí tràn đầy lên rồi tính!

Ba gốc hóa tinh thảo vào trong bụng, Phương Hành thiết thiết thực thực cảm ngộ được nơi này tràn đầy tinh khí.

Nhiệt lực dữ dằn chính là thể hiện trực tiếp nhất của tinh khí, cũng chính lúc này, Phương Hành lấy Thanh Vân Đoán Khí Thiên pháp môn ngưng tụ linh khí đi vận chuyển tinh khí dữ dằn, quả nhiên từ bên trong đề ra ra một tia linh khí yếu ớt.

Mặc dù không nhiều, dù sao có còn hơn không, cuối cùng đã có tiến triển.

Hôm nay nói đến lắm lời, nhưng ở trong đầu Phương Hành cũng chỉ là một ý niệm chợt lóe lên, đã lập tức bị hắn áp dụng.

Bản thân Phương Hành cũng không biết, chính mình đã trải qua bao nhiêu hung hiểm.

Dùng phương pháp này để ngưng tụ linh khí, thật ra là phương pháp cực kỳ hiểm nguy, giống như đùa với lửa, chỉ cần không cẩn thận, sẽ bị lửa đốt tâm trí, lý trí mất sạch, trong tu hành được gọi là: tẩu hỏa nhập ma.

Cũng may, Phương Hành tuổi tuy nhỏ, nhưng định lực kinh người, đối với người khác hung ác, đối với mình cũng hung ác, vì vậy mới kiên trì vượt qua được.

- Cô...

Sau khi tia linh khí vững chắc, lan tràn vào trong kinh mạch của mình, nhiệt lực táo bạo cũng dần dần tan biến.

Phương Hành lúc này, cảm thấy đói bụng mãnh liệt, thậm chí có chút choáng váng hoa mắt, giống như ba ngày chưa ăn cơm. Chuyện này cũng là tất nhiên, Phương Hành lấy hóa tinh thảo tồi phát tinh khí, lại đem tinh khí luyện thành linh khí, mà tinh khí từ đâu tới? Dĩ nhiên là một thân khí huyết của mình chuyển hóa mà thành rồi, mặc dù chỉ tu luyện ra được một tia, thân thể cũng đã tiêu hao rất lợi hại.

Mà biểu hiện trực tiếp nhất chính là đói tới choáng váng hoa mắt, cần phải lập tức tẩm bổ.

- Mụ nội nó, kiếm chút gì ăn mới được...

Phương Hành cố gắng chống thân thể suy yếu đứng lên, tay vừa vặn đặt tại trên Âm Dương Thần Ma Giám, cũng đúng lúc này, bỗng nhiên một màn bất ngờ xuất hiện, quyển sách kia tiếp xúc với bàn tay của Phương Hành, đột nhiên một sợi linh khí trong kinh mạch Phương Hành như có như không khẽ động, sau đó quyển sách này xuất hiện một đạo lực lượng quỷ dị, cùng linh khí của Phương Hành đồng thời chấn động.

- Sao?

Phương Hành theo bản năng nhìn lên, nhất thời thấy được một màn kinh người, quyển sách kia hoàn toàn không thấy nữa.

Cùng lúc đó, hắn cảm giác trong đầu của mình thoáng lạnh, giống như có đồ vật gì đó tiến vào trong.

- Sách đi đâu rồi?

Phương Hành thất kinh, còn không ngờ tới một quyển sách có thể đi vào đầu của mình, nhanh chóng lật loạn mọi nơi, ngay khi hắn cầm tới Thanh Vân Đoán Khí Thiên, chuẩn bị ném một bên, một đạo tin tức đột ngột xuất hiện trong đầu hắn.

- Thanh Vân Đoán Khí Thiên, pháp quyết tu hành của Ngưng Khí cảnh, điều tức thổ nạp, có thể thành thần thông...

- Cái này...

Phương Hành ngây dại, qua một hồi lâu, hắn mới xác nhận, quyển sách này thật sự tiến vào đầu mình.

Hắn ngơ ngác đứng một hồi lâu, cho đến khi bụng kêu réo đòi ăn, mới thanh tỉnh lại.

- Giở trò quỷ gì đây? Một quyển sách lớn như vậy nhét trong đầu ta, sẽ không đem óc ta đè bẹp đấy chứ?

Vừa nói thầm, vừa xoa bụng đi ra ngoài.

Lúc này màn đêm đã dần buông xuống, Vương Chí đám người ngoài cửa vừa uống rượu ăn thịt, vừa cẩn thận nhìn nhà gỗ.

Bọn họ sợ Phương Hành nổi điên, bỗng nhiên bất chợt từ trong nhà gỗ xông ra chém người, cho nên cố ý rời nhà gỗ rất xa.

- Hắn thật sự đem ba cây hóa tinh thảo ăn một lúc ư?

Vương Chí nhấp một ngụm rượu nhỏ, giảm thấp xuống thanh âm hỏi.

Hắn đã hỏi ba lần, vẫn còn có chút không tin được.

- Cũng không phải thế, như bò ăn cỏ mà nhai nhai nuốt xuống...

Tiểu tàn nhang hoảng sợ trả lời, còn nhìn thoáng qua phương hướng nhà gỗ, tựa như sợ Phương Hành lao ra.

- Ai nha nha, đừng nói ba cây, coi như là một cây, cũng không phải một người có thể thừa nhận nổi, ta nói, người này không phải ngứa miệng hay sao? Hắn ăn nhiều như vậy, kế tiếp khẳng định tìm người để giải tỏa, quỷ treo cổ, giao cho ngươi đó...

Vương Chí nhìn quỷ treo cổ, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Quỷ treo cổ chính là người trắng trẻo nhất trong đám đạo đồng, vừa nghe Vương Chí nói, sợ hãi làm miếng thịt heo trong miệng cũng rớt ra, vẻ mặt đưa đám nói:

- Ta không thể làm được, ta rất sợ đau a, hoặc là... Hoặc là để cho tiểu tàn nhang lên đi...

- Như vậy sao được?

Tiểu tàn nhang sợ quá nhảy lên:

- Ngươi trắng trẻo nhất, tiểu bạch kiểm (trai bao) trong truyền thuyết chính là ngươi, thỏ nhi gia (đồ chơi của trẻ em, ở đây cũng ý nghĩa trai bao) này ngươi làm là đúng rồi...

- Cái gì thỏ nhi gia?

Đột nhiên, một thanh âm có chút khàn khàn vang lên, năm tên đạo đồng nhất thời sợ run rẩy, nhất tề nhảy ra.

Không biết lúc nào, Phương Hành đã đi tới. Lại thấy hắn dưới ánh lửa thấp thoáng, sắc mặt tái nhợt lợi hại, bất quá tinh thần cũng không sai, hắn đi tới bên cạnh đống lửa, chẳng qua là thuận miệng hỏi, cũng không chờ đám người này trả lời, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, nắm lên một khối thịt heo lớn mà gặm, răng trắng như tuyết xé một khối lớn, ăn tới cả miệng đầy dầu mỡ, tựa như phát điên rồi.

Trên thực tế, Phương Hành lúc này cũng thật sự đói phát điên rồi.

Thân thể thiếu hụt lợi hại, cảm giác ăn thế nào cũng ăn không đủ.

Một trận lang thôn hổ yết, đem toàn bộ thịt ăn vào, vừa uống hai hồ rượu thấm giọng nói, Phương Hành mới xoa bụng ngừng lại, hắn cảm giác còn chưa đủ, nhưng bụng thật sự quá căng rồi.

- Ta có chuyện này tuyên bố với các ngươi, sau này mỗi ngày cầm ba cây... Nga, không đúng, cầm một cây là đủ rồi, sau này mỗi ngày cầm một cây hóa tinh thảo cho ta, ta bất kể các ngươi đi đâu tìm, dù sao mỗi ngày cũng không thể ít hơn, ai cho ta sớm nhất, người đó hôm đó không phải làm việc... phải, còn nữa, sau này cuộc sống cần cải thiện, chút thịt heo này sao đủ, sau này gấp đôi, không, gấp ba!

Nghe Phương Hành nói, mấy đạo đồng cũng ngây người, không rõ hắn muốn làm gì.

Qua một hồi lâu, Vương Chí mới run giọng nói:

- Đây... Đây cũng là năm cân thịt heo a... Còn phải thêm gấp ba ư?

- Đúng!

Phương Hành gật đầu:

- Trước tiên cứ như vậy, không đủ mà nói thì tăng thêm!

- Nhưng bạc của chúng ta không đủ...

Vương Chí vẻ mặt đau khổ.

- Vậy thì bán mông mình lấy tiền đi...

Phương Hành như không có chuyện gì xảy ra nói:

- Dù sao các ngươi vừa rồi đều tranh nhau làm thỏ nhi gia!

Chương 5: Đánh ngươi đó

Thanh Vân Sơn đạo môn quản lý vạn mẫu linh điền, xuất hiện một tên tham ăn.

Hai tháng qua, Phương Hành mỗi ngày ăn hết hơn mười cân thịt, mà đó còn không tính những thứ khác như trái cây cùng các loại tửu thủy, thỉnh thoảng còn có thể mua chút ít dược liệu bổ dưỡng để tẩm bổ thân thể. Trong hoàn cảnh như vậy, Vương Chí năm đạo đồng đi theo Phương Hành, cũng được thơm lây, mọi người ăn đến mức khuôn mặt hồng hồng, thân thể cường tráng, ngay cả cái bụng cũng phình ra, cằm chất hai ba tầng.

Nhưng Phương Hành không béo, thậm chí còn gầy đi chút ít.

Hôm nay khí lực của hắn thoạt nhìn thật là đơn bạc, tựa như một tờ giấy, chỉ cần cơn gió thổi qua sẽ đổ gục xuống.

Nhưng ánh mắt của hắn trở nên sáng ngời vô cùng, tinh thần trạng thái vô cùng tốt, nhất cử nhất động, cũng bao hàm cảm giác lực lượng.

- Thanh Vân Đoán Khí kinh quả nhiên không giống tầm thường, ta chỉ tu luyện hai tháng, đã có biến hóa như thế, cũng khó trách ban đầu chín thúc thúc của ta đều xưng mình là hảo thủ hàng đầu trên giang hồ, lại bị một ưng một kiếm, giết sạch sẽ...

Trong núi rừng bên cạnh dược điền, Phương Hành ngồi trước một đống lửa trại, nhìn một con thỏ hoang trên đống lửa đến xuất thần.

Hai tháng qua ăn uống thả cửa, ngân lượng Phương Hành từ trong tay chúng đạo đồng cướp đoạt đã sớm tiêu xài không còn, không có tiền vậy phải làm sao bây giờ?

Cũng không thể bắt mấy tên kia đi bán cái mông được, hơn nữa hình dáng như bọn hắn, quả thật không có người mua.

Không có biện pháp nào, Phương Hành thường xuyên mang theo mấy đạo đồng đến núi rừng phụ cận để săn thú, Thanh Vân Sơn phụ cận núi rừng, dã thú rất nhiều, cũng không cấm đạo đồng bắt, chỉ cần có bản lãnh, có thể bắt để cải thiện cuộc sống.

Cũng may, sau khi hắn tu thành một đạo linh khí, đã cảm giác tai thính mắt tinh, phản ứng cực nhanh, ngay cả lực tay cũng lớn hơn rất nhiều.

Bình thời nhặt một đống đá nhỏ vào lòng, một khi phát hiện có thỏ hoang, gà rừng... chạy ra liền vung tay lên, trong vòng ba mươi trượng tuyệt đối không trượt phát nào.

Thậm chí còn có một lần, Phương Hành một mình đụng phải một đầu dã lang, bị nó cắn hai cái, lại bị Phương Hành túm đuôi sói, sau đó nhảy lên lưng sói, một chút hắc quyền, đem nó đánh chết.

Thấy Phương Hành thân thể nho nhỏ khiêng một con dã lang trở về nhà gỗ, Vương Chí đám người sợ tè ra quần.

Từ đó trở đi, Phương Hành trong lòng bọn họ tựa như thiên nhân, mọi người chỉ kém quỳ xuống thề thần phục.

Phương Hành đối với bọn họ tự nhiên không tồi, chính là trong giang hồ tạo thành tính tình hảo sảng, cũng không vì tuổi tác bề ngoài mà yếu bớt nửa điểm.

Có thịt cùng ăn, có rượu cùng uống, không thể uống thì rót vào mũi.

Hôm nay, xưng hô "Phương lão đại" đã ăn sâu trong lòng năm tên đạo đồng, không còn chỉ là xưng hô cho có ngoài miệng nữa rồi.

- Hiện tại linh lực của ta đã có thể thành công vận chuyển một chu thiên rồi, cũng không biết có tính đạt tới Linh Động tầng một hay không!

Phương Hành trong lòng nói thầm, dựa theo Thanh Vân Sơn đạo môn quy định, các đạo đồng tu luyện đến cảnh giới Linh Động tầng một, có thể tấn thăng làm đệ tử ngoại môn, thân phận đề cao một cấp, cũng không cần ở trong phiến linh điền này nữa, nghe nói còn có chút đồ tốt cá, chẳng qua là, Thanh Vân Đoán Khí Thiên chỉ nói tu luyện như thế nào, lại không nói phân chia tu vi cấp bậc như thế nào.

Cũng chính vì vậy, Phương Hành hôm nay cũng không biết mình cảnh giới ra sao.

- Phương lão đại, đã nhặt đủ củi rồi...

Cách đó không xa phía sau một loạt cây tùng, Vương Chí mang theo tiểu tàn nhang cười hì hì đi tới, trên vai mỗi người vác một bó củi khô.

Bình thời linh điền bên kia không thể nào không có người, vì vậy năm đạo đồng đều thay phiên cùng Phương Hành đi ra ngoài săn thú, lần này đi theo Phương Hành chính là Vương Chí cùng tiểu tàn nhang, vừa rồi nhìn củi không đủ, Phương Hành để cho hai người bọn họ đi kiếm củi, rồi mới trở về.

Nếu nói Phương Hành sau khi thành lão đại của Bính tam hào này, thay đổi lớn nhất chính là đãi ngộ rất tốt với tiểu tàn nhang đám người, trước kia bọn họ đều bị Vương Chí khi dễ, mặc dù chỉ có năm người, lại là cấp bậc rõ ràng, ngươi khi dễ ta khi dễ hắn, bất quá sau khi Phương Hành tới, đơn giản nhiều, tất cả mọi người đều chỉ bị ta sai khiến, những người khác không được, ngang hàng bình đẳng cùng nhau ăn cơm.

Mỗi khi Vương Chí theo bản năng muốn sai sử tiểu tàn nhang hoặc quỷ treo cổ, Phương Hành liền một cước đạp tới, qua ba tháng như thế, Vương Chí đã quen tự mình giặt tất thối rồi.

Dĩ nhiên, trừ tất của mình, tất của Phương

Hành bọn họ phải thay phiên nhau mà giặt.

- Kiếm củi mà cũng lâu la, lửa sắp tắt rồi, mau quay lại đây!

Thấy Phương lão đại nổi giận, Vương Chí cùng tiểu tàn nhang vội vàng bước nhanh chạy tới, sau đó nhìn thỏ hoang trên đống lửa mà chảy nước miếng.

Sau khi nhận Phương Hành làm lão đại, cuộc sống nghèo khó ở đạo môn đã một đi không trở lại, dầu mỡ rất phong phú.

Ba chân bốn cẳng đem thỏ hoang nướng chín, đang chia thịt, bỗng nhiên cách đó không xa một thân ảnh vội vàng chạy tới, trong miệng kêu lên:

- Không tốt rồi, Phương sư huynh, phía trên mang người tới linh điền để kiểm tra, thấy các ngươi không có ở đó, đang nổi giận...

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy quỷ treo cổ ở lại trông coi dược điền, khuôn mặt đầy lo lắng mà chạy tới.

- Thời gian tuần kiểm không phải là ngày mai sao? Làm sao hôm nay lại tới rồi?

- Ta cũng không rõ lắm, hình như là một sư huynh họ Dư đi ngang qua, nên mới đến đây quan sát một chút...

Vương Chí giật mình đứng lên, sắc mặt có chút phát khổ.

Bình thời năm đạo đồng chỉ cần chăm sóc mười mẫu linh điền này, liền tự do tự tại, cũng không có ai tới quấy rầy bọn họ.

Nhưng cứ cách ba tháng, người trong dược ty giam đạo môn sẽ tới kiểm tra một lần, thông qua linh điền xem đám đạo đồng có lười biếng hay không.

Nếu không có chuyện gì còn đỡ, phàm là bị người nắm lấy một chút sai lầm, tiền công tháng này sẽ bị cắt rồi, nghiêm trọng hơn còn có những trừng phạt khác.

Đám đạo sĩ dược ty giam kia lòng dạ hiểm độc, cũng dùng cái cớ này để trừ tiền công của đám đạo đồng.

Hôm nay chính là ban ngày, cũng không phải thời gian nghỉ ngơi, bọn họ chạy đến trong rừng săn thú, chính là một vấn đề không nhỏ.

Nghe chuyện này, tiểu tàn nhang cũng sợ hãi, thần sắc run run.

- Sợ cái chim ấy, ta trở về đi xem một chút!

Phương Hành khinh thường nhổ rễ cỏ trong miệng ra, sai sử Vương Chí đem thỏ hoang đã nướng chín dùng lá cây bọc lại.

Trước linh điền Bính tam hào, đang có ba đạo nhân lạnh lùng nhìn mấy người bọn hắn từ trong núi rừng chui ra, sắc mặt âm trầm tựa như sắp sửa chảy nước.

Trong đó người cầm đầu, lại càng cười lạnh vẻ mặt không có ý tốt, đôi mắt ti hí như hạt đậu cũng híp lại.

- Lại là người này ư?

Phương Hành từ xa xa nhìn thấy, trong lòng cảm thấy không vui.

Đạo nhân cầm đầu dĩ nhiên là đạo sĩ mập ban đầu ở trước sơn môn bị chính mình mắng cho một trận, hắn họ Dư, tên gọi Tam Lưỡng, chính là đệ tử ngoại môn, mà hai người còn lại, đều là thân phận đạo đồng, bị đạo sĩ mập tạm thời mang theo sai sử.

- Hắc hắc, đang trong thời gian nhiệm vụ, các ngươi lại vào rừng đi dạo, đúng là gan chó thật lớn! Có tin đạo gia ta hướng sư huynh dược ty giam nơi đó bẩm báo mấy câu, mấy người các ngươi tất cả đều sẽ da tróc thịt bong hay không!

Đạo sĩ mập từ xa xa thấy Phương Hành, trên mặt thịt béo run lên, cười lạnh nói:

- Nhất là ngươi, lúc này mới vào sơn môn mấy ngày? Đã to gan lớn mật vi phạm môn quy, muốn bị khai trừ sao?

Đạo sĩ mập trong lòng cũng có chút đắc ý, hắn không thuộc về dược ty giam, mà là tạp ty giam, nói trắng ra chính là làm việc vặt, lần này phụng lệnh phía trên, đến dược điền làm chút chuyện, chợt nhớ tới ba tháng trước chính mình đưa một tên tiểu tử tới nơi này, liền muốn tới đây xem tiểu tử này sinh hoạt có thê thảm hay không, thuận đường chạy sang Bính tam hào.

Không ngờ tới, vừa đến đã gặp chuyện hay, đường đường đang thời gian làm nhiệm vụ, tiểu tử kia lại chạy ra ngoài, đây cũng là một lỗi không lớn không nhỏ, đủ để chính mình trừng phạt hắn một phen, vừa vặn trút cơn giận mấy tháng trước.

- Ai nha, Trư sư huynh, khách hiếm gặp, mời ngồi...

Phương Hành cười hì hì đi tới, tỏ vẻ khách khí bảo đạo đồng dọn chỗ cho đạo sĩ mập này.

- Thúi quá, ai họ Trư? Đạo gia họ Dư...

Đạo sĩ mập tức giận làm thịt béo trên mặt run lên, chỉ vào Phương Hành quát mắng.

Phương Hành cười hì hì đánh giá đạo sĩ mập, tâm thần đang tính toán làm sao đối phó hắn, cũng đúng lúc này, bỗng nhiên giật mình, có một loại tin tức không giải thích được xuất hiện trong đầu óc chính mình:

- Linh Động tầng một, thân thể yếu, hàm lượng linh khí trong kinh mạch...

Dĩ nhiên là tu vi của đạo sĩ mập, hắn toàn thân tất cả tu vi trạng huống, cũng xuất hiện trong đầu của Phương Hành.

- Bản bảo giám này còn có thể nhìn ra tu vi người khác ư?

Phương Hành không nhịn được kinh hãi, sắc mặt liền biến đổi.

Đạo sĩ mập thấy sắc mặt Phương Hành thay đổi, còn tưởng rằng hắn sợ chính mình, nhất thời đắc ý vô cùng, bàn tay to ở bên cạnh quạt gió, cười lạnh nói:

- Thế nào? Sợ chưa, biết điều một chút cho quỳ xuống dập đầu mấy cái với đạo gia, tạm tha cho ngươi một lần này...

Phương Hành sắc mặt âm tình bất định, từ từ vòng quanh đạo sĩ mập hai vòng.

Đạo sĩ mập bị hắn đánh giá trong lòng sợ hãi, quát lên:

- Con thỏ nhỏ chết tiệt kia, ngươi muốn làm gì? Có tin đạo gia tát một cái ngươi bay đi

không?

Phương Hành trong lòng có tính toán, nhíu mày, hỏi:

- Ngươi là người dược ty giam ư?

Đạo sĩ mập ngẩn ra, nói:

- Không phải thì sao?

Phương Hành lại hỏi:

- Là các sư huynh dược ty giam bảo ngươi tới đây tuần sát ư?

Đạo sĩ mập nói:

- Đạo gia đi ngang qua, chuyên môn tới thăm các ngươi một chút xem có lười biếng hay không...

Phương Hành bỗng nhiên nhảy lên, tát một cái vào mặt đạo sĩ mập, kêu lên:

- Lười cái con bà ngươi!

Người mặc dù không lớn, còn phải nhảy dựng lên mới có thể tát vào trên mặt đạo sĩ mập, nhưng một cái tát này thật nặng, ba một tiếng giòn vang, gương mặt mập mạp trắng noãn của đạo sĩ mập trực tiếp xuất hiện một cái dấu năm ngón tay rõ ràng, đầu mũi đỏ sẫm, lại là máu mũi cũng chảy xuống, mà đạo sĩ mập bản thân thoáng cái mắt nổ đom đóm, đầu váng mắt hoa, cả người bị tát đến mê muội.

- Tiểu vương bát đản, ngươi dám đánh ta ư?

Qua một hồi lâu, đạo sĩ mập mới liều mạng gào lên.

Bất quá lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy đầu gối bị người hung hăng đạp một cước, thân thể ngăn không được bổ nhào ngã trên mặt đất, trên lưng đột nhiên thấy nặng, lại là Phương Hành dẫm lên lưng của hắn.

- Một người ở tạp ty giam, đến địa bàn của dược ty giam tỏ vẻ uy phong ư? Đánh ngươi đấy!

Phương Hành quát mắng một tiếng, quả đấm, cái tát như mưa rơi rơi xuống, đánh liên tiếp làm cho đạo sĩ mập trông như một con heo chết.

Đạo sĩ mập bị đánh gào thét oa oa, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy xuống, trên người hắn cũng có tu vi, linh khí chấn động, muốn đem Phương Hành đánh văng ra.

Ai ngờ được, Phương Hành đồng thời cũng là linh khí chấn động, thế nhưng triệt tiêu hộ thể linh khí của hắn, tiếp tục vui sướng ra sức mà đánh.

Chương 6: Gài tang vật

Vương Chí đám người ở bên cạnh, thậm chí hai cái đạo đồng đi theo đạo sĩ mập, cũng bị cảnh này dọa sợ ngây người. Thanh Vân Sơn đạo môn môn quy sâm nghiêm, cũng chưa từng xuất hiện chuyện một đạo đồng đánh đệ tử ngoại môn tàn bạo? Huống chi, đệ tử ngoại môn cũng đều tu ra linh khí, chỉ sợ thể chất yếu nữa, cũng không phải là đạo đồng có thể tới gần, chỉ cần linh khí chấn động, đạo đồng i cường tráng đến đâu cũng bị đánh bay.

- Buông Dư sư huynh ra...

Qua một hồi lâu, hai đạo đồng này mới phản ứng kịp, cùng kêu lên hét lớn, muốn xông lại cướp người.

- Ai dám!

Phương Hành bỗng nhiên đứng lên, linh khí trong cơ thể chấn động, một đạo uy áp phóng thích ra ngoài.

Hai đạo đồng chỉ cảm thấy lá gan run lên, ngây người tại chỗ, sợ hãi rụt rè không dám tiến lên.

- Vương Chí, quỷ treo cổ, tiểu tàn nhang, các ngươi đem hai người này trói lại, chuột tinh, chân vòng kiềng, hai người các ngươi chạy đi dược ty giam tố cáo, bảo chúng ta bắt được ba người ban ngày tới linh điền trộm thuốc...

Phương Hành lạnh lùng phân phó, đồng thời từ bên cạnh linh điền giật một cây linh dược, cũng bất kể là gì, trực tiếp nhét vào trong ngực đạo sĩ mập.

- Như vậy... Không ổn sao...

Vương Chí đám người sợ nơm nớp trong bụng chần chờ, không dám nhúc nhích.

- Sợ cái gì? Mấy tên này một là không phải người của dược ty giam, hai không phải phụng lệnh dược ty giam, liền dám diễu võ dương oai chạy đến địa bàn của dược ty giam, ta cũng không tin trong lòng người của dược ty giam không thấy khó chịu... Đúng rồi, còn nữa, chuột tinh, không phải ngươi có một cây trâm cài sao? Chính là cùng vị hôn thê trong nhà của ngươi đính hôn ấy, lấy ra, nhét trong ngực của hắn, bảo hắn mang theo hai người, chạy tới chỗ chúng ta len lén đòi vài cây linh dược, chúng ta không dám cho, bọn họ liền cướp đoạt, còn gan lớn đòi hối lộ...

- Ta... Tốt... cái trâm của ta còn có thể cầm về sao?

Chúng đạo đồng bị Phương Hành giải thích, hiểu rõ ra, người tìm sợi dây đi tìm sợi dây, lấy trâm cài thì đi lấy trâm cài.

Chạy nhanh nhất là chân vòng kiềng, đã chuẩn bị đi dược ty giam để cáo trạng.

- Chậm... Chậm đã...

Mọi người quay đầu lại, mở miệng dĩ nhiên là đạo sĩ mập bị đánh sưng mặt sưng mũi.

Phương Hành nói một hồi, hắn cũng nghe thấy rồi, mới đầu còn xem thường, lại càng nghĩ càng kinh hãi.

Đúng vậy, chính mình dù sao không phải là người dược ty giam, tới nơi này vốn chính là danh không chánh, ngôn không thuận, tên khốn kiếp này vu cho mình đoạt linh dược người khác còn không tin tưởng, dù sao Thanh Vân Sơn đạo môn quy củ sâm nghiêm, còn thật không dám ngoài sáng đi đoạt linh dược, đây chính là đạo môn công hữu tư nguyên, cũng là nghiêm lệnh, nhưng mà vạn nhất những người bên dược ty giam thật cho là mình tới đây đòi hối lộ, chính mình sẽ cực kỳ không ổn.

Thượng cấp hưởng thụ hạ cấp hiếu kính chính là thiên kinh địa nghĩa, nhưng không thể vi phạm a...

Hơn nữa, cho dù thật sự đem chuyện này nói rõ ràng, nhưng mình bị một cái đạo đồng mười tuổi đánh đầy mặt là máu, còn làm cho người ta trói như con heo mập đưa cho dược ty giam xử trí, anh danh cả đời này cũng sẽ phá hủy.

Ngay cả sư huynh thống lĩnh tạp ty giam nhà mình cũng sẽ cảm giác quá mất mặt, đoán chừng sẽ hận chính mình.

Tuyệt đối không thể đem chuyện này làm lớn lên!

Đạo nhân mập thật ra nắm được sơ hở của Phương Hành là trong thời gian làm nhiệm vụ đi săn thú định uy hiếp Phương Hành, chính hắn cho là Phương Hành không dám đem chuyện này làm lớn, nhưng ai biết tiểu tử này hoàn toàn không biết sợ gọi là gì, không chỉ trực tiếp đem mình đánh, còn gan lớn vu hãm chính mình, đạo môn coi linh dược như sinh mạng a, nói nhổ liền lập tức nhổ...

Tiểu tử này quá mãnh liệt, không dễ ăn hiếp, không có cách nào, cúi đầu sao!

Đạo nhân mập trong nháy mắt nghĩ thông suốt chuyện này, liền vội vàng kêu lên:

- Hiểu lầm, đều là hiểu lầm, mọi người đùa vui thôi, chớ kinh động các sư huynh dược ty giam nữa, tiểu tử, ngươi đem ta để xuống, chúng ta có lời gì hảo hảo nói...

Nghe đạo nhân mập nói, chúng đạo đồng cũng hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên cảm thấy bất ngờ.

Chỉ có Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, đã sớm đoán được kết quả này.

Hắn vừa rồi những lời đó, nếu nói là nói cho Vương Chí bọn người, còn không bằng nói là nói cho đạo sĩ mập nghe.

- Ai nha nha, Trư sư huynh, đều do tiểu đệ, không biết ngươi đang đùa, hạ thủ nặng...

Phương Hành đột nhiên đổi gương mặt, cười hì hì đem đạo nhân mập đỡ dậy, còn ân cần phủi bụi trên người hắn.

- Lão tử họ Dư, không phải họ Trư...

Đạo nhân mập ngồi dậy, giật mình, chính mình mặc dù bị đánh không ít quyền cước, nhưng cũng không bị nội thương, còn có thể động thủ...

Hắn vừa rồi chủ yếu là bị Phương Hành đánh lén, mới không kịp ra tay, nếu thật muốn động thủ, chưa chắc hắn đã sợ.

Bất quá, cũng ngay khi hắn vừa nổi lên ý nghĩ này, đột nhiên hoa mắt một cái, một thanh dao găm sáng loáng kề ngay bên cổ, xúc cảm sắc lạnh nhất thời để cho đạo sĩ mập thanh tỉnh mấy phần, khuôn mặt nhỏ nhắn thoạt nhìn tròn tròn dễ mến của Phương Hành kề sát vào đạo sĩ mập, thấp giọng nói:

- Heo mập chết tiệt, đừng tưởng cho ngươi thể diện còn không biết xấu hổ, tiểu gia không sợ trời không sợ đất, làm lớn chuyện xem ai chịu thiệt thòi!

- Tiểu vương bát đản này là người điên a...

Đạo sĩ mập trong lòng cảm thấy kinh hãi, tâm tư động thủ lần nữa lập tức tan biến.

- Xem như ngươi lợi hại, lần này đạo gia nhận thua rồi, thiên trường địa cửu, hãy đợi đấy...

- Hắc hắc, thật muốn chờ xem, xem ai đẹp mặt hơn ai, cũng là nhờ thấy được ngươi, tiểu gia mới biết mình cũng có thể trở thành đệ tử ngoại môn...

Phương Hành cười lành lạnh, ánh mắt không khỏi để cho đạo sĩ mập trong lòng cả kinh.

Hắn chợt nhớ tới, chính mình buông thả linh khí, lại bị Phương Hành đánh tan, ánh mắt lập tức liền thay đổi.

- Ngươi cũng tu ra linh khí ư?

- Không sai, cũng không có gì khó khăn, ta còn muốn thỉnh giáo ngươi cơ, trình độ làm sao được gọi là Linh Động tầng một...

Đạo sĩ mập thống khổ nhắm hai mắt lại, nói:

- Thôi thôi, làm sao chọc tới tiểu sát tinh như ngươi vậy, nói cho ngươi biết đi, kinh mạch thích ứng linh khí tồn tại, hơn nữa có thể làm cho linh khí không trở ngại vận chuyển một vòng, chính là Linh Động tầng một...

- Mẹ nó!

Phương Hành cũng cảm giác bất ngờ, hắn còn tưởng rằng là tiêu chuẩn gì chứ, thì ra chính mình một tháng trước đã đạt đến.

Đây cũng là vì Phương Hành không có kinh nghiệm, thật ra đạo môn tu vi, khó khăn ở nhập môn cùng hậu kỳ, tiền kỳ tu hành cũng không khó, nói như vậy, trong cơ thể sau khi có linh khí, còn dư lại đúng là để cho kinh mạch của mình thích ứng linh khí tồn tại mà thôi, có thể nói đạt thành Linh Động tầng một chính là chuyện thuận lý thành chương, cho nên rất nhiều đạo đồng sau khi tu ra linh khí, liền trực tiếp đi đạo môn báo cáo.

Bởi vì được chứng kiến thực lực kinh khủng của đạo môn đệ tử, cho nên Phương Hành đem đạo môn tu luyện nghĩ đến mức quá kinh khủng.

Âm Dương Thần Ma Giám có thể giám pháp quyết, giám linh bảo, giám tu vi người khác, lại không thể giám chính mình, đây cũng là chỗ bất đắc dĩ của Phương Hành.

- Lấy bồn nước đến cho ta rửa mặt...

Đạo sĩ mập thấp giọng nói, mắt sưng sắp không mở ra được nữa.

Phương Hành lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng đứng lên, hướng Vương Chí còn ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ đá một cước, nói:

- Nói ngươi đó, làm sao một chút nhãn lực cũng không có, mau múc nước rửa mặt cho Trư sư huynh, còn có người đó, tiểu tàn nhang, đứng ngu ra đó làm gì, đem thịt mang lên, lại đem vài hũ rượu ngon dưới giường Vương Chí lấy ra, hôm nay ta muốn cùng Trư sư huynh nâng cốc tâm sự...

- Ta họ Dư, không phải họ Trư...

Đạo sĩ mập la hét nói.

Một đám đạo đồng phảng phất lúc này mới tỉnh ra, mộc mộc góc góc theo như phân phó của hắn đi làm việc.

Vương Chí đem nước đưa tới sau mới bỗng nhiên phản ứng:

- Làm sao ngươi biết dưới giường ta cất giấu bốn bình rượu ngon?

Phương Hành liếc hắn một cái, nói:

- Chỉ còn ba hũ...

Trong lòng có chút khinh bỉ hắn, không biết giấu diếm gì cả, ai lại đem thứ tốt giấu ở dưới giường!

Vương Chí kêu rên một tiếng, chạy đi xem rượu của mình.

Đạo sĩ mập rửa mặt xong, đã nghĩ mau mau rời khỏi nơi như ác mộng này, Phương Hành cũng đã nâng cốc bày thịt xong xuôi, đầy nhiệt tình mời đạo sĩ mập ngồi xuống cùng nhau ăn uống, đạo sĩ mập cơ hồ là bị cưỡng ép lôi kéo ngồi xuống, hắn vốn chính là tham ăn, vừa nhìn thịt thỏ nướng vàng, cộng thêm ba hũ tửu thủy mùi thơm xông vào mũi, nhất thời không muốn đứng dậy nữa.

Hơn nữa, hắn cũng suy nghĩ rõ ràng rồi, tiểu vương bát đản gọi Phương Hành này căn bản là cái quái thai, lúc này mới làm đạo đồng mấy ngày, đã đem đạo đồng ở nơi đây thu làm tiểu đệ hết rồi, phải biết rằng mấy đạo đồng này đều lớn hơn hắn, hơn nữa người này đã tu ra linh khí, hướng đạo môn báo lên, thân phận cũng giống như mình rồi, thật sự không cần thiết phải gây thù chuốc oán.

Thủ đoạn tàn nhẫn, còn to gan lớn mật, đối thủ như vậy thật không ai muốn có.

Mang ý nghĩ như vậy, đạo sĩ mập mượn chuyện ăn uống, sắc mặt cũng không khó nhìn như vậy nữa rồi, một vò rượu uống sạch, hắn đã đầy mặt hồng quang, cùng Phương Hành câu kiên đáp bối, thoạt nhìn cùng huynh đệ ruột thịt không có gì khác biệt.

Về phần cây linh dược bị Phương Hành giật xuống để gài tang vật, lúc này lại được trồng về trong đất, có sống hay không liền xem may mắn, dù sao linh dược thỉnh thoảng chết héo một hai cây, cũng không phải là chuyện kỳ quái, chỉ cần số lượng không ít là được.

Cùng đạo sĩ mập uống một vò rượu, Phương Hành đã đem chuyện mình muốn biết hỏi thăm không sai biệt lắm, ánh mắt sáng ngời, như có điều suy nghĩ nói:

- Nói như vậy, chỉ cần ta gõ vang cái chuông bên cạnh linh điền kia, có thể trở thành đệ tử ngoại môn rồi ư?

Đạo sĩ mập lớn miệng nói:

- Không sai, huynh đệ, ngươi ngày mai phải đi gõ chuông, sư huynh sẽ chờ ăn mừng ngươi tấn chức!

Chương 7: Chuông vang đoạn trần

duyên

Thanh Vân Tông linh điền vạn mẫu, đạo đồng một vạn, nhiều người dĩ nhiên là rất dễ dàng xuất hiện thiên tài. Mặc dù Thanh Vân Tông truyền cho đám tiểu đạo đồng pháp quyết chỉ có Thanh Vân Đoán Khí Thiên đơn giản nhất, mà những chỉ điểm cùng trợ giúp tu hành lại càng một chút không có, nhưng bên trong hơn vạn đạo đồng, cũng hàng năm sẽ hiện ra một hai người nổi bật bằng tự thân ngộ tính tu ra linh khí.

Tại trong mắt các đạo đồng khác, người như vậy không có chỗ nào không phải là kinh diễm tuyệt luân, thiên chi kiêu tử.

- Mấy đứa, ta đi đây, thỉnh thoảng sẽ trở lại chơi đùa, ăn thịt uống rượu!

Một sáng sớm, Phương Hành đem đồ đạc của mình thu thập, bọc làm một cái túi vác tại trên lưng, hướng chúng đạo đồng từ giã.

Trong gió sớm, Vương Chí, tiểu tàn nhang, quỷ treo cổ, chuột tinh, quỷ chết đói năm tiểu đạo đồng đứng ở trước nhà gỗ để đưa tiễn.

Sắc mặt của bọn họ vừa kính nể lại vừa hâm mộ, làm sao cũng không ngờ tới, tiểu tử hung ác bá đạo này trong thời gian ba tháng ngắn ngủn đã tu thành linh khí, sắp một bước lên trời, trở thành đệ tử ngoại môn.

Mặc dù bình thời ngày ngày thấy Phương Hành cố gắng tu luyện, nhưng bọn hắn cũng chỉ cho rằng đó là bệnh chung khi mới vào Thanh Vân Tông, từng đạo đồng tiến vào Thanh Vân Tông, một năm thậm chí hai năm đầu tiên, cũng sẽ liều mạng tu luyện, hi vọng bước vào tiên đạo, một bước lên trời, nhưng theo thời gian trôi đi, sẽ từ từ từ bỏ, nhận rõ tư chất của mình, bắt đầu an tâm làm một người bình thường.

Mà bình thời, Phương Hành giữ mồm giữ miệng, cho đến hôm qua nói chuẩn bị đi gõ vang chuông thanh tâm, người khác mới biết hắn đã tu ra linh khí.

- Phương lão đại, ngươi thật sự không phải người bình thường, lần này đi vào ngoại môn, một bước lên trời, hi vọng nhớ tới đám huynh đệ chúng ta a...

Vương Chí thành khẩn nói, vành mắt tựa như hơi hồi, tiểu tàn nhang thì trực tiếp khóc thút thít.

Phương Hành một cước đạp tới, cười mắng:

- Giống y như đàn bà, khóc cái gì mà khóc, lão tử là thăng cấp, cũng không phải là đi chết, mấy người khốn kiếp các ngươi đều đem bí pháp hôm qua ta nói cho các ngươi nhớ kỹ vào, đây chính là bí mật bất truyền lão tử tân tân khổ khổ nghiên cứu ra, chỉ cần các ngươi theo đó tu luyện, khẳng định cũng có thể tu thành linh khí, đến lúc đó vào ngoại môn, lão tử cũng sẽ bảo kê cho các ngươi!

- Cái biện pháp kia... thật sự... thật sự là quỷ dị... Bất quá, chúng ta đã nhớ kỹ!

Chúng đạo đồng cũng ngượng ngùng cười nói, đối với phương pháp Phương Hành nói cho bọn hắn lại có chút xem thường.

Phương Hành cười cười, cũng không nói gì, hắn đã đem biện pháp nói cho bọn hắn biết rồi, những người này có tin hay không, vậy thì tùy bọn hắn.

- Được rồi, mấy đứa, ta đi đây, không tiễn!

Phương Hành khoát khoát tay, xoay người dọc theo đường hẹp quanh co, hướng sâu trong núi xanh đi tới.

- Cung tiễn Phương lão đại, cầu chúc Phương lão đại tiền trình như gấm, một bước lên mây...

Tiếng chúc mừng của một đám tiểu đạo đồng ở sau lưng truyền đến, mọi người lộ vẻ tình cảm thâm hậu, không nỡ rời xa...

Bất quá, khi Phương Hành đi xa không còn bóng dáng, một đám đạo đồng đột nhiên đứng thẳng dậy, tặc mi thử nhãn, đem nước mắt trên mặt lau sạch, thở dài thở ngắn nói:

- Trời xanh có mắt, cuối cùng đem tiểu ma đầu này đưa đi rồi...

- Đúng đúng đúng, trong khoảng thời gian hắn ở chỗ này, ta ngay cả buổi tối ngủ cũng không dám ngủ quá say!

- Cuộc sống rốt cục trở về bình tĩnh, cảm tạ ông trời a...

Theo đường hẹp quanh co ra khỏi linh điền, sẽ có thể tiến vào phụ cận Thanh Vân Tông đạo môn cửa sau, từ nơi này, cũng có thể nhìn thấy diện mạo chân thực của Thanh Vân Tông, thật sự là tiên vân lượn lờ, kỳ phong biến hóa, từng mảnh đạo quan phong cách cổ xưa thanh u thấp thoáng ở trong sơn cốc, chẳng biết lúc nào một mảnh gió mát thổi tới, vén lên một mảnh sơn vụ, có thể phát hiện một gian tu hành động phủ tựa như tiên cảnh.

Linh điền chỉ chạy tới dưới chân núi xanh, ở dưới một gốc cổ tùng, có một thạch đài dùng đá xanh xây thành, đi lên thạch đài, liền có một cái chuông đồng màu xanh, thoạt nhìn năm tháng rất xưa, chuông đồng tựa như cái thớt, bên cạnh lại không có dụng cụ gõ chuông. Bên cạnh thạch đài, còn lập một cái bia, được vác ở trên người một tượng đá, trên tấm bia có đề: thanh tâm chuông, bên cạnh chuông còn có hai câu thơ rồng bay phượng múa:

Chuông vang đoạn trần duyên, một bước lên mây xanh.

- Chính là chỗ này sao? Hơn vạn đạo đồng, ai có thể tu thành linh khí, có thể được gõ vang cái chuông này, tấn chức đệ tử ngoại môn...

Phương Hành trong lòng vang lên, dọc theo bậc thang đi tới, bàn tay khẽ vuốt mặt ngoài chuông đồng.

Thanh lộ không tiêu, chuông đồng lạnh như băng, mà trầm trọng vô cùng, Phương Hành đẩy một chút, thế nhưng không hề nhúc nhích.

- Thanh tâm chuông, hạ cấp linh khí, phàm nhân gõ không vang, linh khí đụng vào, thanh âm truyền mười dặm...

Tập trung tinh thần nhìn lên chuông, Âm Dương Thần Ma Giám trong đầu vận chuyển, các đặc tính đều được hiện lên trong lòng Phương Hành.

- Vậy thì bắt đầu đi, Tiếu Kiếm Minh, đại đạo tặc thứ mười của Quỷ Yên cốc tới tìm ngươi đây...

- Thanh Vân Tông, ta Phương Hành tới rồi...

- Tiên đạo, lão tử tới đây!

Phương Hành hít dài một hơi, trong cơ thể linh khí dâng lên, đột nhiên ở trên chuông vỗ một cái.

- Ông...

Thân chuông trầm trọng chợt rung lên, tiếng chuông trầm muộn vang lên, xa xa tung ra, hù dọa một đám túc điểu trên núi.

Phương Hành liên tiếp gõ ba lần, liền ngừng lại, chờ chực đạo môn tới đón.

- Thanh tâm chuông vang lên, lại có đạo đồng tu ra linh khí sao?

- Hắc, cũng không biết là tư chất không tầm thường, hay là một cái phế vật!

Núi xanh thấp thoáng, không ít người bị quấy nhiễu mộng đẹp, có người chú ý, có người châm chọc, có người lật người tiếp tục ngủ.

Chỉ qua không tới mười tức, phía trước sơn môn, đã có một đạo thanh ảnh nhanh như tia chớp lướt đến, chính là một thanh niên nam tử da mặt trắng nõn, vóc người thon gầy, mặc trên người một bộ đạo bào màu xanh, trên đầu ô mộc trâm cài chặt búi tóc, thoạt nhìn cũng phiêu dật xuất trần, chẳng qua là trên mặt không thần thái, tựa như người chết.

Hắn đi tới trước mặt, ánh mắt đảo qua trên người Phương Hành, phảng phất có lãnh điện đánh tới, trầm giọng hỏi:

- Chính là ngươi gõ vang thanh tâm chuông ư? Họ gì tên gì?

- Sư huynh hữu lễ, sư đệ Phương Hành, đạo đồng ở Bính tam hào, bái kiến sư huynh!

Phương Hành tự nhiên sẽ không tỏ thái độ lúc này, cung kính hành lễ với người trước mặt, lộ vẻ vô cùng quy củ.

Bất quá lúc hành lễ, cũng cẩn thận đánh giá người này một cái, lại thấy hắn có tu vi Linh Động tầng bốn, thực lực không kém.

- Tốt, ngươi đi theo ta!

Người thanh niên gật đầu, nắm lấy cánh tay của Phương Hành, sau đó như tia chớp lao lên trên núi.

Phương Hành chỉ cảm thấy dưới chân sinh gió, bên tai tiếng gió vù vù rung động, kình phong cạo làm da mặt đau nhức, mắt cũng không mở ra được, trong lòng nhất thời thầm mắng tên mặt người chết này, đây là ở trước mặt mình khoe khoang bản lãnh sao? Lão tử uổng công vấn an... Bất quá liền nghĩ đến, mình cũng đần rồi, làm sao không vận chuyển linh khí để chống đỡ chứ? Tâm niệm vừa động, linh khí vận chuyển, lập tức dễ chịu hơn rất nhiều.

Mở mắt vừa nhìn, lại thấy mình chính hướng một ngọn núi bay vút tới, Thanh Vân Tông vô số ngọn núi, có bảy ngọn núi cao nhất, chia ra đứng ở núi xanh, nhìn như lộn xộn, kì thực ngầm có ý trời, định trụ linh mạch, là bảy đại chủ phong của Thanh Vân Tông.

Lúc này thanh niên đạo sĩ mang theo chính mình đi tới một tòa trong đó.

- Cao trưởng lão, người đã mang đến!

Thanh niên đạo sĩ đem Phương Hành đến trước một tòa lầu các bên sườn núi, cung kính vào bên trong bẩm báo.

- Để cho hắn vào đi!

Trong lầu các truyền ra một thanh âm già nua, thanh niên đạo sĩ nghe vậy, liền ở trên lưng Phương Hành đẩy một cái, lập tức ngã vào trong.

- Con mẹ nó, dám đẩy lão tử ư?

Phương Hành theo bản năng đã muốn chửi

ầm lên, nhưng mà còn chưa mở miệng, bỗng nhiên cảm giác mình bị một ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào.

- Ngươi làm sao tu ra linh khí?

Thanh âm già nua lần nữa vang lên, thanh âm trầm muộn túc mục, tựa như có âm ba gõ vào gáy Phương Hành.

Phương Hành quay đầu nhìn lại, đây là một lão đạo sĩ mặt như vỏ quất, tóc màu xám trắng choàng tại hai bên, nắng sớm từ góc ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu một nửa mặt hắn sáng ngời, một nửa khác che trong bóng tối, bất quá một đôi mắt, nhưng đều đồng dạng sáng ngời, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Phương Hành, tựa hồ bí mật gì cũng có thể xuyên thủng, làm cho người ta sợ, không dám có nửa phần nói dối.

- Hả? Thế mà không nhìn ra tu vi của hắn...

Phương Hành đánh bạo đánh giá lão nhân này một cái, lại không nghĩ rằng, Âm Dương Thần Ma Giám cũng không thể nhìn ra tu vi của hắn.

Âm Dương Thần Ma Giám sau khi tiến vào thân thể của mình, mỗi giám bảo vật một lần, hoặc là nhìn tu vi một người, cũng cần tiêu hao một chút linh khí của Phương Hành, giám định thứ gì linh khí càng cao, tiêu hao linh khí bản thân cũng càng nhiều.

Lúc này không cách nào khám phá tu vi của lão đạo này, chỉ có thể nói rõ, linh khí của Phương Hành còn chưa đủ để thôi động Âm Dương Thần Ma Giám nhìn ra tu vi của hắn.

- Đệ tử... Đệ tử... Ăn hóa tinh thảo...

Phương Hành ở trong đầu cấp tốc vận chuyển, quyết định nói thật thì tốt hơn, liền giả trang ra bộ dạng sợ hãi khủng hoảng.

- Ai, lại là một cái lấy hóa tinh thảo mưu lợi, thôi đi, có thể phát hiện diệu dụng của hóa tinh thảo, cũng là vận số của ngươi, liền để ngươi tấn thăng làm Thanh Vân Tông đệ tử ngoại môn sao, cái lệnh bài này đưa cho ngươi, chính là tín vật ngươi thân là Thanh Vân Tông đệ tử, sau đó mang lệnh bài này hướng Thanh Mộc Điện đi, tự sẽ có người vì ngươi an bài chỗ tu hành, ban thưởng ngươi Thanh Vân Tông đạo bào pháp khí cũng pháp quyết tu luyện...

Lão giả tựa như có chút thất vọng, hỏi rõ tên Phương Hành, liền lấy một giọt máu tươi của hắn sáp nhập vào bên trong một khối thẻ gỗ màu đen, tiện tay ném cho hắn, sau đó đuổi hắn đi ra.

- Như vậy là xong rồi?

Phương Hành đứng ngoài lầu các, có chút ngây người, không ngờ đơn giản như vậy.

- Chẳng lẽ nói phát hiện diệu dụng của hóa tinh thảo vô cùng nhiều ư?

Phương Hành có chút ngơ ngác, đem mộc bài tới nhìn một chút, lại thấy phía trên khắc rõ một chữ "Đinh".

Bất kể thế nào nói, chữ Đinh khẳng định không là một cấp bậc tốt, ngay cả linh điền, chữ Đinh cũng là nơi kém cỏi nhất.

Phương Hành lại hiểu, diệu dụng của hóa tinh thảo, mặc dù đạo đồng bình thường không biết, nhưng các trưởng lão đạo môn tiềm tu đạo pháp, tinh nghiên dược lý, há có không biết được? Chỉ bất quá, đạo môn tu hành vốn coi trọng tư chất, Thanh Vân Tông lại là nơi coi tư chất là vua, vì vậy bọn họ mặc dù có biện pháp để cho một người không cách nào tu hành tu ra linh khí, cũng không đi làm như vậy.

Dù sao, người như vậy tư chất quá kém, cho dù miễn cưỡng bước lên con đường tu hành, cũng không có tiền đồ gì.

Bất quá, đạo môn cũng coi trọng duyên pháp cùng ngộ tính, vì vậy đạo đồng thông qua hóa tinh thảo tu hành ra, mặc dù tư chất bình thường cũng rất kém cỏi, nhưng Thanh Vân Tông cũng sẽ cho hắn một cái thân phận đệ tử ngoại môn, về phần tương lai thành tựu thế nào, liền xem tạo hóa nữa.

Chương 8: Bộc phát tính tình

Đem mộc bài của ngươi lấy ra cho ta xem!

Một thanh âm lạnh lùng như băng vang lên, lại là sư huynh mặt như người chết kia, lại vẫn một mực chờ ngoài lầu các. Phương Hành muốn đem mộc bài đưa tới, nhưng hắn khẽ vẫy tay, một đạo lực lượng vô hình dẫn dắt, mộc bài trên tay Phương Hành đã rời khỏi tay, hướng hắn bay đi. Sư huynh mặt như người chết này nhận lấy mộc bài đánh giá một cái, trên mặt nhất thời lộ ra một tia khinh miệt.

- Đinh đẳng tư chất? Hừ, lại là một cái phế vật nữa tới!

Đem mộc bài ném còn Phương Hành, không kiên nhẫn nói:

- Tự ngươi đi Thanh Mộc các đi, ta còn có việc, không đi cùng ngươi nữa!

Vừa nói đã từ xa chỉ cho Phương Hành Thanh Mộc các phương hướng, sau đó xoay người rời đi.

Phương Hành trong bụng căm tức, chửi ầm lên, nghĩ thầm người tu hành đều là tính tình đáng ghét vậy sao!

Rất rõ ràng, tên mặt người chết này thật ra còn có chức trách mang theo đệ tử tân tấn đi Thanh Mộc các để nhận lấy vật phẩm, bất quá hắn vừa nhìn Phương Hành tu hành tư chất cấp bậc quá kém, cũng lười không thèm để ý tới hắn, ngay cả bộ dáng cũng không thèm giả bộ nữa.

- Nhớ kỹ ngươi rồi, sớm muộn gì cũng để cho ngươi nếm thử thủ đoạn của ta!

Phương Hành tức giận bất bình xuống núi, nghĩ chính mình đi Thanh Mộc các lại không biết đường, đạo môn này toàn là kỳ phong quái cốc, đạo quan san sát, có chút ít choáng váng đầu, tên mặt người chết kia chẳng qua là dùng ngón tay chỉ phương hướng, chính mình nào biết Thanh Mộc các ở đâu?

- A... Phương sư đệ...

Phía trước trên đường nhỏ, bỗng nhiên có một cái đầu heo lớn chạy tới, từ xa trông thấy Phương Hành, đã hô vang.

Đầu heo này chính là đạo nhân mập kia, thì ra hôm qua hắn vốn đáp ứng muốn đi bên cạnh thanh tâm chuông chờ Phương Hành, làm người dẫn đường cho hắn, nhưng làm sao ngờ đến, đêm qua uống quá nhiều, đã trực tiếp quên chuyện này, cho đến khi thanh tâm chuông vang lên, hắn mới thức tỉnh, lúc này mới vội vàng rời giường tới đây, chuẩn bị tới Thanh Mộc các chờ hắn, mới vừa đi được nửa đường, vừa vặn gặp Phương Hành vừa đi vừa mắng.

Hai người mặt đối mặt, đạo nhân mập cảm thấy có chút lúng túng, mặc dù hôm qua hai người đã xưng huynh gọi đệ nâng cốc ngôn hoan rồi, nhưng lúc đó do uống rượu quá nhiều, hôm nay hắn mặc dù cũng muốn giao hảo cùng Phương Hành, bất quá trong lòng lại cảm thấy ngượng ngùng làm thế.

- Ai nha, Trư sư huynh của ta a, chờ ngươi đã lâu, làm sao giờ mới đến?

Phương Hành vừa liếc mắt, đã hiểu tâm tư của đạo nhân mập, khuôn mặt tươi cười đón tới.

- Ai... Khụ khụ, ta họ Dư, không phải họ Trư... Thật sự ngại quá, để cho sư đệ chờ lâu...

Đạo nhân mập thấy Phương Hành nhiệt tình như vậy, ngăn cách trong lòng cũng nhất thời tiêu trừ, vẻ mặt tươi cười đi lên.

- Phương sư đệ vì sao lại chỉ có một mình một người, không có một sư huynh nào dẫn đường hay sao?

- Có một sư huynh mặt như người chết dẫn đường, bất quá hắn bị tiêu chảy, chạy vào nhà xí rồi, ta không kịp đợi, chuẩn bị tự mình đi tới...

- Éc... Người tu hành làm sao còn có thể tiêu chảy chứ?

- Ai biết, có thể ruột bị nát rồi...

Phương Hành thuận miệng nói bừa, nguyền rủa tên mặt người chết kia, tới đây ôm cổ đạo nhân mập.

Hắn vóc dáng thấp bé, chỉ có thể miễn cưỡng khoác lên bả vai đạo nhân mập, đây là dưới tình huống đạo nhân mập đã nghiêng thân thể nữa rồi.

- Phương sư đệ tư chất được bình luận cấp bậc thế nào?

- Ha ha, ngươi thì sao?

- Sư huynh xấu hổ, chính là tư chất Đinh cấp...

- Ha ha, vậy hai ta không sai biệt lắm!

Hai người một cao một thấp, một mập một

gầy, vừa hì hì nói chuyện vừa đi tới Thanh Mộc các.

Đạo nhân mập không vì Phương Hành là tư chất Đinh cấp mà thay đổi thái độ, một là bởi vì hắn cũng là tư chất Đinh cấp, đại ca cũng không cần nói nhị ca rồi, còn nữa, cũng từ trong miệng hắn Phương Hành mới biết được, Thanh Vân Tông môn hạ hơn ngàn đệ tử ngoại môn, cũng có hơn phân nửa là tư chất Đinh cấp, những người còn lại có hơn phân nửa là tư chất Bính cấp, những người còn lại hơn phân nửa là tư chất Ất cấp.

Còn chân chính tư chất Giáp cấp, cả đạo môn cũng chỉ có thưa thớt mấy người, được coi trọng tựa như bảo bối.

Nghĩ đến điểm này, Phương Hành trong lòng đã thăng bằng chút ít, chính mình nhất định cũng không phải là kẻ kém nhất.

Không lâu sau đã đi tới Thanh Mộc các, lại là một tòa lầu các cao ba tầng, toàn thân lấy một loại thanh mộc tản ra nhàn nhạt mùi thơm tạo thành, chợt nhìn chất phác tự nhiên, nhìn kỹ lại tinh mịn vô cùng, chất phác đại khí, mặt ngoài kiến trúc không có một dấu vết mối mọt nào, thậm chí ngay cả tro bụi tựa như cũng không có. Ở tia sáng mặt trời mới mọc phương đông chiếu rọi, mơ hồ có quang hoa lưu chuyển, bảo tướng trang nghiêm.

Đạo nhân mập cùng Phương Hành vừa nhích tới gần, bên cạnh mộc các đã có một lão đạo nhân gầy đi tới, đạo nhân mập vội vàng lôi kéo Phương Hành hướng hắn hành lễ, miệng hô Kiều sư huynh. Phương Hành đánh giá hắn một cái, lại phát hiện mình có thể nhìn ra tu vi của hắn, chỉ có Linh Động tầng bốn, nhìn dáng dấp cùng số tuổi thật giống Cao trưởng lão vừa rồi, nhưng hai người tu vi chênh lệch đến cực xa.

Kiều sư huynh nhận lấy mộc bài của Phương Hành đánh giá, cũng không nhiều chuyện, cho Phương Hành an bài một phòng nhỏ ở dưới Vân Ẩn phong làm nơi tu hành, vừa cho hắn một thân Thanh Vân Tông đạo bào, một quyển sách Thanh Vân Đoán Khí Thiên, có một viên đá nhỏ trong suốt màu đỏ, nghe nói đây chính là linh thạch tu luyện cần sử dụng, sau đó liền đuổi Phương Hành đi Pháp Khí các.

- Phương sư đệ a, ngươi chớ xem thường linh thạch này, chúng ta ngày sau tu hành hoàn toàn dựa vào nó, đệ tử ngoại môn chúng ta đãi ngộ thấp, cứ ba tháng mới được nhận linh thạch một lần, đều coi như trân bảo a, đặt ở hồng trần, mỗi khối cũng giá trị trăm lượng vàng đấy...

Đạo nhân mập thấy Phương Hành lật qua lật lại đánh giá linh thạch trong tay, liền mở miệng nói.

- Ba tháng mới có một khối? Đạo môn hẹp hòi như vậy ư!

Phương Hành có chút bất mãn.

- Ôi, đây là tài nguyên tu hành, ba tháng ban xuống một khối cũng không tệ rồi, đây chính là do chúng ta tư chất thấp nha, mặc dù cùng là đệ tử ngoại môn, nhưng tư chất Đinh cấp ba tháng có thể nhận một khối, tư chất Bính cấp hai tháng là có thể nhận một khối, tư chất Ất cấp một tháng nhận một khối, tư chất Giáp cấp chính là một tháng có thể nhận hai khối, đây chính là đại tài chủ a...

- Hắc hắc, có tài chủ thì tốt, hôm nào đánh cướp bọn chúng...

- Sư đệ ngươi đừng hồ nháo, đệ tử tư chất Giáp cấp đều không dễ chọc vào đâu, nếu náo loạn tranh cãi, chỉ sợ rõ ràng bọn họ gây sự, các trưởng lão cũng nhất định sẽ trừng phạt chúng ta, nếu ngươi muốn kiếm thêm, ta có thể giới thiệu ngươi đến tạp ty giam nhận công việc, chỉ cần chăm chỉ làm việc, cứ ba tháng cũng có thể nhận một khối linh thạch, đây chính là tăng lên gấp đôi a...

- Ha ha, ta không thích hợp làm tiểu đệ, để ta suy nghĩ một chút đi!

Hai người trò chuyện, đã đến trước Pháp Khí các, đạo nhân mập chợt nhớ tới một chuyện, thấp giọng nói:

- Phương sư đệ, ngươi tiếp theo sẽ đến Pháp Khí các, biết điều một chút đem linh thạch giao cho sư huynh thủ các, sau đó dưới chỉ điểm của hắn mà chọn pháp khí...

Phương Hành ngây ra, liếc mắt nói:

- Nói đùa gì vậy? Ba tháng mới có một khối linh thạch, tại sao phải cho bọn họ?

Đạo nhân mập dở khóc dở cười, nói:

- Đây không phải là xui dại ngươi đâu, Thanh Vân Tông Pháp Khí các ngoại tông chúng ta, đều là đồ cũ các tiền bối đào thải xuống, cũng có hơn phân nửa đã tổn hại, nếu ngươi hiếu kính, các sư huynh thủ các tự nhiên sẽ chỉ điểm đồ tốt cho ngươi, nhưng nếu ngươi không hiếu kính, bọn họ hoàn toàn không để ý tới ngươi, ngươi đâu biết được thứ nào tốt, thứ nào xấu, đám quỷ lòng dạ hiểm độc này, cũng không ít lần đem phi kiếm tổn hại mài sáng loáng, chuyên để ở đó để gạt người...

Vừa nói lấy ra kiếm phù của mình cho Phương Hành nhìn:

- Ngươi xem, ban đầu ta thiếu hiếu kính, kết quả nghe bọn hắn xúi giục lấy cái kiếm phù này, nghe nói có thể phóng ra kiếm khí ngang với Linh Động tầng bốn, lúc ấy ta còn tưởng rằng chính mình nhặt được bảo bối, sung sướng vô cùng, sau này mới biết được, kiếm phù này căn bản là chỉ có thể sử dụng một lần, trừ thí nghiệm lần đó, cũng vô dụng rồi, ta đây ném cũng không phải, giữ lại cũng không xong, khóc không ra nước mắt, hiện tại cũng chỉ có thể giữ bên người, thuần túy làm đồ kỷ niệm...

- Nhìn dáng vẻ ngươi cũng thật vô dụng, khó trách lại chạy tới chỗ đạo đồng để diễu võ dương oai...

Phương Hành trong lòng oán đạo nhân mập, ngoài miệng lại cười nói:

- Đa tạ sư huynh chỉ điểm, sư đệ hiểu rồi!

Đạo nhân mập không đi cùng vào Pháp Khí các, chỉ ở các ngoài chờ chực, Phương Hành chính mình nghênh ngang tiến vào.

- Lớn mật, Thanh Vân Tông Pháp Khí các, há lại cho người rảnh rỗi xông bừa!

Đột nhiên một tiếng quát vang, làm cho Phương Hành sợ hết hồn, lại thấy từ bên cạnh Pháp Khí các, ba người bước ra, một cái cầm đầu ba mươi mấy tuổi, trên môi hai sợi râu chuột, gầy teo nho nhỏ, nhìn so với chuột tinh còn giống chuột hơn, mắt ti hí tinh quang bắn ra bốn phía, cũng thấy hắn Phương Hành mới hiểu được tại sao người khác nói mắt nhỏ tụ ánh sáng rồi, người này quả thật tụ ánh sáng rất giỏi.

Phương Hành lặng lẽ đánh giá một cái, nhìn thấu tu vi của ba người này, tên chuột tinh kia chính là Linh Động tầng ba, còn lại hai người đều là tầng hai, hắn đã nhìn ra ba người này đang muốn ra đòn phủ đầu mình, trong lòng cười nhẹ, trên mặt lại cung kính nói:

- Tân tấn đệ tử ngoại môn Phương Hành theo môn quy tới nhận lấy pháp khí, có Cao trưởng lão ban thưởng yêu bài làm chứng, mời ba vị sư huynh xem qua...

Chuột tinh nhận lấy mộc bài, ánh mắt đảo qua, cười lạnh nói:

- Thì ra là tân tấn đệ tử ngoại môn, ngươi không biết quy củ, lần này tạm tha ngươi tự tiện xông vào Pháp Khí các, bất quá, ngươi cứ như vậy tay trắng mà đến nhận pháp khí ư?

Hai mắt nhỏ chợt lóe, rõ ràng là là ám chỉ đòi lợi lộc rồi.

- A, sư huynh có ý tứ là?

Phương Hành giả bộ ngu, không muốn cho, dù sao cũng là một khối linh thạch cơ mà!

Người khác cần bọn họ chỉ điểm, mới có thể tránh khỏi nhận pháp khí hư hao, chính mình cũng không sợ, Âm Dương Thần Ma Giám chẳng lẽ chỉ dùng để chơi ư?

- Đồ hỗn trướng, giả bộ hồ đồ cái gì, mau đưa linh thạch ra đây, nếu không sớm lăn xa...

Một nam tử bên cạnh chuột tinh nổi giận lên, nói thẳng khiển trách, thậm chí ngay cả bề ngoài cũng không cần, trực tiếp đòi linh thạch.

Phương Hành sắc mặt nhất thời thay đổi, vốn dĩ hắn mặc dù không nỡ, nhưng suy nghĩ một phen, vẫn có ý định đem linh thạch giao ra, dù sao mình vừa vào sơn môn, không biết nước sâu nước cạn, còn phải ngoan ngoãn không làm náo động, nhưng hắn hết lần này tới lần khác là một người thích mềm không thích cứng, nam tử bên cạnh chuột tinh vừa quát mắng như vậy,tính tình bộc phát.

- Lão tử ba tháng mới có một khối linh thạch, tại sao phải cho đồ con rùa như ngươi?

Phương Hành hét ầm lên, so với thanh âm của nam tử kia còn vang hơn, lại đem ba người này dọa sợ hết hồn.

Chương 9: Vạn La Quỷ Diện

Ngươi... Ngươi dám mắng ta ư?

Nam tử bên cạnh chuột tinh ngây ra, lửa giận đột khởi. Bọn họ ở Pháp Khí các đảm nhiệm chức vụ, vượt xa loại người tạp ty giam như đạo nhân mập có thể sánh bằng, cũng có quan hệ hoặc là dùng rất nhiều tiền mới có thể chui vào, tay cầm pháp bảo nguyên mạch, môn hạ đệ tử thấy bọn họ, có kẻ nào không cung kính? Cũng chính vì thế, mới dưỡng thành tính cách ngang ngược như vậy.

Nhưng chưa từng nghĩ đến, hôm nay chỉ khiển trách một cái đệ tử mới nhập môn một chút, hắn đã dám chửi ầm lên?

Nhất thời tức giận trong lòng, nam tử này trực tiếp bước lên một bước, muốn vung tay tát bay tiểu tử này.

Phương Hành vừa nhìn bộ dáng của hắn, liền biết đây là muốn động thủ, thân thể vừa lui về sau, thấp giọng cười nói:

- Ngươi cưỡng ép đòi hối lộ không thành, còn muốn cùng lão tử động thủ sao? Đạo môn có còn quy củ hay không?

Nam tử này đột nhiên biến sắc, lập tức dừng tay lại.

Mặc dù đệ tử nhập môn đều tuân thủ quy củ, ngầm hiểu đem khối linh thạch này cho bọn hắn, nhưng chuyện này không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Tiểu tử trước mắt hắn số tuổi không lớn, nhưng bộ dáng giảo hoạt, thật đúng là sợ hắn làm vỡ lở mọi chuyện...

- Ha ha, ha ha, làm sao vừa gặp mặt đã ầm ĩ, chuyện này cũng không hay...

Chuột tinh cười híp mắt nhìn Phương Hành, không có hảo ý nói:

- Vị tiểu sư đệ này tuổi tác không lớn, nhưng tính tình rất cứng rắn nha, thôi đi, mới vừa rồi là chúng ta đùa giỡn, ngươi đi vào chọn một món pháp khí sao, ánh mắt nên tinh một chút...

- Đa tạ sư huynh!

Phương Hành liền ôm quyền, cũng không để ý tới chuột tinh ám chỉ, đi vào bên trong.

Đi vào vừa nhìn, nhất thời lấy làm kinh hãi, nơi này sao có thể gọi là Pháp Khí các a, rõ ràng là tiệm tạp hóa mới đúng.

Từng dãy giá gỗ nhỏ, chia ra đặt phi kiếm, phù bảo, linh khí những vật này, chợt nhìn quanh, làm cho người ta hoa cả mắt, mỗi một vật thoạt nhìn tựa như cũng có chút bất phàm, phía dưới còn dán tên, cùng với chữ nhỏ để giới thiệu, có chỗ căn bản là một đống trên kệ, ngổn ngang phù triện, phi kiếm, bảo bình thậm chí ngay cả la bàn đều có, cũng nhìn không ra tốt hay xấu.

Đến nơi này, Phương Hành rốt cục hiểu được tại sao mỗi cái đệ tử ngoại môn tân tấn đều cam tâm tình nguyện hối lộ cho mấy người này rồi, bởi vì pháp khí nơi này thật sự nhiều lắm, từ vẻ ngoài nhìn căn bản không biết đâu là tốt đâu là xấu, càng không rõ tác dụng của nó, nếu như cứ như vậy mơ hồ tùy tiện chọn một vật, khả năng thất thủ quá lớn.

Chuột tinh cuàng hai cái sư đệ thấy Phương Hành bộ dáng ngây ngốc, nhất thời nở nụ cười lạnh.

Bọn họ cũng không phải chưa từng gặp người không chịu giao linh thạch, nhưng những người này không có một người nào không bị họ hãm hại.

Pháp Khí các tuy nói đều là pháp khí cấp thấp Thanh Vân Tông ngoại tông đệ tử khả dụng, nhưng có hai ba ngàn món, trước đó không lâu Thanh Vân Tông triệu thu đệ tử, đã chọn đi một nhóm lớn phẩm chất không sai, hôm nay còn dư lại, cũng có hơn phân nửa là phẩm chất thấp kém, hoặc là trực tiếp hư hao rồi, không thể nào sử dụng bình thường, một chút chỗ tốt cũng bị bọn họ giấu đến địa phương rất khó tìm được.

Bọn họ cũng không tin tên tiểu tử cãi lời bọn họ này có thể chọn đến vật gì tốt!

- Hừ, ba tên khốn kiếp này muốn chơi lão tử, hôm nay sẽ cho các ngươi khai mở nhãn giới...

Phương Hành phục hồi tinh thần, trong bụng cười lạnh, từ từ đi thẳng về phía trước.

- Vị tiểu sư đệ này, mỗi đệ tử đi vào Pháp Khí các, đều chỉ có thời gian một nén hương để chọn lựa, ta điểm hương cho ngươi a...

Chuột tinh vừa cười hì hì nói một tiếng, nháy mắt để cho nam tử bên cạnh đi chọn một cây hương khô ráo nhất để đốt lên.

Nam tử kia hiểu ý, lúc điểm hương còn bẻ xuống một đoạn ngắn rồi mới đốt cắm vào lư hương.

Hương khô ráo thiêu đốt càng mau, hơn nữa nam tử kia len lén bẻ xuống một đoạn, Phương Hành ngay cả thời gian một nén hương cũng không có, nhiều nhất chỉ có hai phần ba thời gian, sợ rằng nhìn cũng nhìn không đến, làm sao có thể chọn lựa đây?

Còn nếu bình thời, đệ tử tới chọn pháp khí cấp ra hối lộ phong hậu, mấy đệ tử thủ các này không chỉ trực tiếp quên lãng chuyện điểm hương, còn căn cứ hối lộ người này đưa ra, lên tiếng chỉ điểm.

- Phi kiếm hạ cấp, chất liệu bách luyện cương, bên trong khắc một pháp trận, linh khí thấp kém...

- Trữ vật chỉ hoàn, chất liệu thiên chuy kim, không gian một phương...

- Tử đồng phi kiếm, bên trong có ba pháp trận, đều đã hư hao...

Phương Hành không để ý tới chuột tinh đám người làm trò mờ ám, phối hợp chọn lựa, ánh mắt đưa qua, đối với phẩm chất cùng đặc điểm của pháp khí đều hiểu rõ, dễ dàng chí cực. Quả nhiên như đạo nhân mập nói như vậy, có rất nhiều pháp khí thoạt nhìn không tệ cũng cố ý đặt tại nơi bắt mắt, chẳng qua là nội bộ pháp trận đã hư hao rồi, nếu thật sự chọn bọn nó, tới tay chính là một đống sắt vụn.

Mà phần lớn pháp khí, nội bộ pháp trận hư hao rồi, cũng đã thành sắt vụn, bởi vì đối với chút ít pháp khí này mà nói, nội bộ pháp trận thậm chí so với chất liệu của bọn chúng còn đáng giá hơn, hư hao rồi căn bản không muốn tìm người chữa trị.

Dù sao khí sư có thể chữa trị pháp khí, xuất thủ một lần trả giá cũng rất lớn, còn không bằng mua một món khác.

- Chẳng lẽ chọn một thứ trong mấy món phi kiếm hoặc chỉ hoàn này?

Phương Hành suy tư, hắn đã thấy được vài pháp khí cũng không tệ lắm.

Bất quá Phương Hành không vội vàng đi chọn, hắn đang suy nghĩ, chính mình hôm nay chỉ có chút linh lực, cho dù lựa chọn một thanh phi kiếm tốt, chỉ sợ còn chưa đủ để nó bay ra mười trượng, nếu dùng để ngăn địch, còn không bằng đoản đao trong tay mình, cho nên cũng không có nhiều tác dụng, chính mình cần nhất cũng không phải là vũ khí, cũng không phải là trữ vật chỉ hoàn....

Thích hợp với mình, hẳn là chút pháp khí có thể đến giúp mình...

Chuột tinh ba người thấy Phương Hành đứng phía trước một thanh phi kiếm thượng hạng bị bọn họ cố ý giấu sau một đống pháp khí nghỉ chân không đi, nhất thời trong lòng có chút khẩn trương, sợ tiểu tử này gặp vận may, thật đem thanh phi kiếm kia chọn đi.

- Khụ khụ, tiểu sư đệ, thời gian sắp hết rồi, ngươi mau chóng chọn đi, nếu là khó quyết định, sư huynh ta đề cử cho ngươi một chút cũng có thể, ngươi nhìn bên này, đều là đồ tốt a, tỷ như lá cờ này, linh khí rót vào, có thể phóng ra liệt hỏa, nếu thời điểm ngươi cùng người đối địch, đại kỳ một quyển, sẽ có một đạo hỏa long bay ra, tuyệt đối là thứ tốt...

Chuột tinh miệng lưỡi như nở hoa sen cổ động Phương Hành, muốn để hắn chọn một lá cờ.mặt ngoài thoạt nhìn rất không tệ

Bất quá Phương Hành chỉ nhìn lướt qua, liền không để ý.

Lá cờ này quả thật không tệ, bên trong ẩn chứa bảy pháp trận, có thể nói là hiếm thấy trong Pháp Khí các này.

Chỉ tiếc, bảy pháp trận đều đã hư hao rồi, phế không thể phế được nữa, chẳng qua còn có một chút hỏa ý còn sót lại mà thôi, chuột tinh này không có ý tốt, nếu mình thật lấy lá cờ này, tại chỗ dùng thử mà nói, nhất định uy lực phi phàm, nhưng một khi lấy ra Pháp Khí các, cũng sẽ thi triển không ra được, cùng đạo nhân mập kiếm phù không sai biệt lắm.

Bất quá, ngay lúc này, Phương Hành bỗng

nhiên ánh mắt sáng lên, chú ý tới một pháp khí phụ cận hỏa kỳ.

Lại thấy nó là một mặt nạ quỷ màu xanh, cũng không biết là tài liệu gì đúc thành, phía trên có chút vết đao, ở trên đầu còn có khuyết khẩu, tựa như đồ phế liệu vứt trong góc, phía trên đã phủ một tầng tro bụi.

Thoạt nhìn đây quả thực giống như phế khí trong Pháp Khí các, nhưng thời điểm thấy nó, trong lòng Phương Hành bỗng nhiên hiện lên mấy đạo tin tức: Vạn La Quỷ Diện, bên trong chứa ba mươi sáu pháp trận...

- Đây dĩ nhiên là một cái pháp khí trung giai có ba mươi sáu pháp trận, hơn nữa pháp trận cơ bản còn tốt...

Phương Hành kích động một phen, sau đó muốn biết tác dụng của mặt nạ, trong lòng nhất thời hồi hộp, nhưng thì ra Vạn La Quỷ Diện dĩ nhiên chỉ là một cái pháp khí biến hóa, đeo nó lên có thể thay đổi vẻ ngoài, thanh âm cho tới khí cơ cùng cao thấp của mình, trong đó ba mươi sáu pháp trận, liền đại biểu Vạn La Quỷ Diện có ba mươi sáu loại biến hóa, có thể biến thành ba mươi sáu người khác nhau...

Đây quả thực là lương khí dùng để giết người cướp của a!

Phương Hành trong nháy mắt đã quyết định.

- Ha ha, tiểu sư đệ coi trọng cái mặt nạ này ư? Quả thật là tinh mắt, mặt nạ này là... là gì kia... cửu u quỷy hỏa lôi đình sét đánh thần diện... Đeo lên rồi có thể mượn thần ma lực, uy lực vô cùng a... Ha ha...

Chuột tinh nở nụ cười, nhìn dáng dấp hắn căn bản cũng không biết tác dụng của mặt nạ này, ngay cả tên cũng gọi bậy rồi.

- Ha ha, không tệ không tệ, rất là thích hợp với vị tiểu sư đệ này!

- Tiểu sư đệ mang nó lên, đây chính là uy phong a!

Hai người khác cũng nở nụ cười, luôn mồm khen hay, để cho Phương Hành lựa chọn nhanh một chút.

- Pháp bảo này thật sự tốt như vậy ư? Mấy vị sư huynh không gạt ta sao?

Phương Hành lật qua lật lại đánh giá mặt nạ trong tay, bộ dạng như rất khó lựa chọn.

- Làm sao có thể? Mặt nạ này rất hợp với tiểu sư đệ ngươi, có nó, tiểu sư đệ tu vi đột nhiên tăng mạnh, sắp tới tung hoành ngoại môn, thậm chí đột phá chân khí tầng bốn, trở thành đệ tử nội môn, chỉ sợ cũng chính là chuyện một hai năm tới...

Chuột tinh cười hì hì nói, không ngừng thúc giục Phương Hành đem mặt nạ nhận lấy.

- Đúng vậy, tiểu sư đệ không bằng mang về dùng thêm mấy ngày rồi hãy nói, thật sự không ổn, cầm tới đây sư huynh đổi lại cho ngươi!

Bên cạnh một người cũng nói như thế, dáng vẻ hào phóng thân thiện.

- Nếu ba vị sư huynh đã nói như vậy, ta sẽ chọn nó sao!

Phương Hành cố ý làm bộ như do dự, đem mặt nạ cầm lên.

- Được rồi, ta đây sẽ ghi chép lại...

Chuột tinh vô cùng sảng khoái, thật nhanh ở bên trong một đống ngọc bài lấy ra một khối trống không, nhanh chóng ở bên trong đánh vào một đạo thần niệm:

- Canh tử tháng năm ngày mười một... Đệ tử ngoại môn Phương Hành nhận lấy... một món pháp khí cấp thấp...

Chương 10: Người không có đồng nào

Chuột tinh cũng không biết mặt nạ này tên gọi là gì, lại không thể đem cái tên mình bịa ra viết lên đó, liền dựa theo thường lệ, phàm là gọi không ra tên, nhất luật chỉ viết "pháp khí cấp thấp". Ghi chép xong, đem ngọc bài đặt vào trên kệ, chuyện này coi như ván đã đóng thuyền rồi, sắc mặt của hắn cũng trầm xuống, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Vị tiểu sư đệ này, chúc mừng ngươi chọn trúng chí bảo, có thể đi rồi!

Phương Hành liếc nhìn mặt nạ này một chút, làm bộ như u mê nói:

- Các ngươi sẽ không gạt ta chứ?

Chuột tinh mặt trầm xuống, quát lên:

- Nói hươu nói vượn, ngươi đã chọn được pháp khí, ghi chép lại rồi, muốn đổi ý cũng không được!

- Nhưng... Các ngươi mới vừa rồi còn nói, nếu không hài lòng, có thể cầm qua đây đổi lại...

Phương Hành há to miệng, thật giống như bị mấy người bọn họ hù dọa vậy.

- Đổi lại? Cũng không phải là không thể được, phải xem biểu hiện của ngươi lúc đó đã!

Chuột tinh cười lạnh, mắt lộ tinh quang, đắc ý không dứt.

Cũng không phải không ai đổi được, có rất nhiều đệ tử ở trên tay bọn họ gặp phải thiệt thòi, sau cũng tìm tới tận cửa, mọi cách cầu khẩn, tự nguyện móc ra toàn bộ thứ tốt trên người, van cầu bọn họ cho phép chính mình đổi một pháp khí khác.

Thông qua pháp môn này, bọn họ cũng không biết kiếm được bao nhiêu ích lợi.

Bọn họ ở trên ngọc phù ghi một cái tên mơ hồ "pháp khí cấp thấp", trừ nguyên nhân quả thật không biết tên mặt nạ này ra, cũng có chuẩn bị tính toán Phương Hành tìm tới tận cửa, bóc lột hắn một phen.

Dù sao ghi chép viết đúng là một món pháp khí cấp thấp, cùng lắm đến lúc đó đổi lại một pháp khí cấp thấp là được, còn nếu viết rõ tên cùng với đặc điểm của pháp bảo, cũng không dễ thao tác như vậy, dù sao đạo môn cũng có quy củ của mình.

- Vậy cũng tốt, lấy nó đi!

Phương Hành giống như đã hạ quyết tâm, đem mặt nạ nhét vào lòng, quay đầu liền đi ra ngoài.

Chuột tinh cùng hai sư đệ hai mặt nhìn nhau, bỗng nhiên cùng nhau cất tiếng cười to.

- Lại thật sự chọn món đồ chơi như vậy, tiểu tử này còn coi như bảo bối chứ...

- Hắc hắc, đắc tội sư huynh đệ chúng ta, tiểu tử này còn muốn được đồ tốt ư? Nằm mơ đi!

- Hừ, chờ hắn quay lại muốn đổi pháp khí, nhìn xem có lột da hắn không!

Đạo nhân mập vẫn chờ chực ở bên ngoài thấy Phương Hành đi ra, vội vàng tiến lên đón, muốn xem hắn chọn pháp khí gì.

Phương Hành đem mặt nạ đưa cho hắn, đạo nhân mập cầm trong tay lăn qua lộn lại, hồ nghi nói:

- Đây là đồ chơi gì?

Mặt nạ nhìn qua lộ vẻ có chút cũ, trên mặt còn có tổn hại, thoạt nhìn thật sự không giống vật gì tốt.

Phương Hành đưa tay đoạt trở lại:

- Ngươi biết cái gì, đây tuyệt đối là thứ tốt, đi thôi, dẫn ta đi địa phương tu hành xem một chút!

Đạo nhân mập thấy hắn lòng tin tràn đầy, cũng không nói thêm lời nữa, ở phía trước dẫn đường, hướng nơi tu hành đạo môn an bài cho hắn đi tới, một đường đi tới, vừa giới thiệu cho Phương Hành đạo môn cảnh trí, hắn ở tạp ty giam làm việc, chạy việc khắp nơi, vì vậy đối với đạo môn các nơi vẫn rất hiểu biết, mặc dù bình thời không được người chào đón, nhưng dù sao tiếp xúc nhiều người, các loại tin tức nho nhỏ cũng thuận miệng biết được.

- Sư đệ ngươi nhìn, chỗ kia là Thanh Âm cốc mà các nữ đệ tử sinh hoạt, ngoài cốc có một cái thanh đầm, các sư muội thường xuyên ở bên trong tắm rửa, đề phòng kẻ bất lương rình coi, bờ đầm được trưởng lão trong môn bày một đạo linh vụ, hàng năm phong tỏa, bất quá linh vụ này a, cũng không phải lúc nào cũng đều có, chỉ cần ngươi kiên nhẫn, núp trên đỉnh núi, mười ngày nửa tháng, luôn luôn chờ được thời điểm sương mù tan ra, từng có một sư huynh, ở chỗ này thấy được các nữ đệ tử tắm rửa, trở lại ước chừng nói cả nửa tháng...

- Một mảnh thanh nhai này, đó là địa phương Tùng Cổ trưởng lão giảng đạo, lão nhân gia là nhân vật truyện kỳ của Thanh Vân Tông chúng ta, pháp lực thâm hậu, nhưng đối đãi mọi người hiền hòa, chúng ta đệ tử ngoại môn hướng lão nhân gia thỉnh an, cũng sẽ cười đáp lại. Tùng Yên trưởng lão hàng năm tết trùng dương cũng ở chỗ này giảng đạo một lần, có lúc nói việc tu luyện cần phải chú ý, có lúc giảng pháp thuật chi lý, các đệ tử tới nghe không biết có bao nhiêu, từ chân truyền, cho tới ngoại môn, cũng muốn tìm một chỗ ngồi mà không được a...

- Khu vực này, càng khó lường rồi, là địa phương các đệ tử chuyên tu đan pháp tu hành, gọi là Tê Hà lĩnh, bởi vì hàng năm đan vụ tràn ngập, vĩnh cửu không đi, cho nên được gọi như vậy, đệ tử ở trong đó cũng không dễ trêu đùa, mọi người giá cả lớn kinh người, ai bảo đệ tử bình thường chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ cần cầu cạnh bọn họ chứ? Bất quá a, trong đệ tử Tê Hà lĩnh rất nhiều nữ tử, sư đệ ngươi dáng vẻ cũng không khó coi, đợi số tuổi lớn chút nữa, sư huynh giới thiệu cho ngươi một vị, có một vị đạo lữ như vậy, rất nhiều chỗ tốt a...

Đường đi sơn cốc mà đệ tử ngoại môn ở lại dưới chân Vân Ẩn phong cũng không gần, đã đi hơn hai canh giờ, đạo nhân mập nói liên tiếp không ngừng, bất quá hắn hiểu rõ cũng rất nhiều, tin tức nho nhỏ cộng thêm đạo môn quy định, ước chừng nói hơn hai canh giờ cũng không hết, Phương Hành vì mau chóng hiểu rõ Thanh Vân Tông, cũng không cắt lời hắn, nhẫn nại mà nghe, thỉnh thoảng còn phối hợp một chút.

Mà đạo nhân mập hiếm khi mới có cơ hội khoe khoang như vậy, nói càng cao hứng, thao thao bất tuyệt.

- Sư đệ ngươi nhìn, nơi đó là ngọn núi đệ tử nội môn tu hành, ngàn vạn không được tùy tiện tới gần...

- Nơi đó là địa phương các đệ tử phạm vào môn quy bế quan...

- Nơi đó là thiện ty giam, đệ tử ngoại môn muốn ở nơi đó ăn uống, mỗi tháng cũng cần giao một trăm lượng bạc...

- Nơi đó là Ngộ Đạo các, Thanh Vân Tông pháp thuật bí tàng đều ở nơi đó, bất quá đệ tử nội môn mới có thể tiến vào!

......

- Nơi này, chính là chỗ ở của ngươi sau này, chỗ ta ở cách ngươi cũng không xa, chúng ta có thể thường xuyên lui tới...

Nói một hồi, rốt cục thấy được dưới chân núi một mảnh sơn cốc, lại thấy mây trắng thấp thoáng, mấy trăm gian phòng lẻ loi, bởi vì sơn cốc này thật sự không nhỏ, cũng không chật chội, thậm chí lộ vẻ có chút rộng rãi. Cảnh vật chung quanh không tồi, một dòng suối trong suốt từ dưới chân núi chảy xuống xuyên qua sơn cốc, lân cận chính là một mảng rừng trúc xanh tươi khả quan, gió thổi sa sa vang vọng.

Ngoại giới lúc này, đã tiến vào cuối thu, mà bên trong Thanh Vân Tông, bởi vì linh khí đầy đủ, cho nên vẫn là một mảnh cảnh tượng xuân hạ.

Theo đạo nhân mập nói, đây là một phiến sơn cốc đệ tử ngoại môn sinh sống, sơn cốc tương tự như vậy ở Thanh Vân Tông còn có mười mấy cái.

Hắn ở trong một mảnh sơn cốc lân cận, cự ly nơi đây ước chừng hai ba dặm lộ trình.

Trên thực tế, toàn bộ đệ tử ngoại môn, đều ở trong sơn cốc hình thức như vậy, đợi bọn họ tu vi đột phá Linh Động tầng bốn, là có thể tấn thăng làm đệ tử nội môn, mang đến động phủ linh khí dư thừa hơn trên đỉnh núi, nếu là tu vi đột phá tầng bảy, có thể tấn thăng làm đệ tử chân truyền, ở bên trong Thanh Vân Tông, có một tòa sơn cốc hoặc là ngọn núi linh khí dư thừa, đãi ngộ giống như trưởng lão.

Cùng đạo nhân mập cùng nhau đi tới, tìm

được quản sự sơn cốc, là một thanh niên Linh Động tầng hai hơi mập mạp, thoạt nhìn có chút khôn khéo, chuyên môn chịu trách nhiệm quản lý phòng ốc an bài cùng thiện ty giam xử lý, hắn cũng nhiệt tình, nghiệm qua mộc bài của Phương Hành, liền an bài cho hắn một gian phòng ốc ở gần thanh tuyền, dễ dàng lấy nước, lại hỏi Phương Hành có muốn ở thiện ty giam dùng cơm hay không.

- Phương sư đệ, ở thiện ty giam dùng cơm mà nói, mỗi tháng cần nộp một trăm lượng bạc...

Đạo nhân mập thiện ý nhắc nhở.

Phương Hành ngây ra, chính mình hôm nay túi tiền trống trơn, nơi nào có tiền đây?

Liền đỉnh đạc vỗ bả vai đạo nhân mập:

- Vậy ngươi cho ta mượn một trăm lượng bạc trước, hôm nào trả lại ngươi!

Đạo nhân mập ngẩn ra:

- Ngươi ngay cả một trăm lượng bạc cũng không có ư?

Phương Hành liếc mắt, nói:

- Ai nói ta không có, không mang ở trên người mà thôi!

Đạo nhân mập bất đắc dĩ, người do mình dẫn tới, lúc giới thiệu cho vị huynh chịu trách nhiệm thiện ty giam sư này, còn lớn tiếng nói đây là bạn tốt của mình, hôm nay người ta ở bên cạnh nhìn, cũng không thể chính mình ngay cả một trăm lượng bạc cũng không cho mượn sao? Không làm sao được, không thể làm gì khác đành để cho vị thiện ty giam sư huynh kia ghi lại, nói hai ngày sẽ đưa tới đây, dù sao trên người hắn cũng không mang nhiều như vậy.

Vị sư huynh này cũng khách khí, trực tiếp khoát tay áo nói không cần ghi chép, có thời gian mang đến trả là được.

Bất quá ánh mắt hắn nhìn Phương Hành vô hình trung trở nên khinh miệt một chút.

Đạo môn tu hành, nếu không có tư chất kinh diễm, cần có đúng là tài nguyên, chính là bạc triệu gia tài, ở dọc đường tu hành cũng dễ dàng tan hết, trước mắt tiểu tử này ngay cả một trăm lượng bạc cũng không có, xem bộ dáng là không có tiền đồ.

Phương Hành lúc này cùng đạo nhân mập cùng đi phòng ốc an bài cho mình, lại là một gian nhà gỗ đơn độc, thoạt nhìn rất đơn giản, bất quá mặc dù đơn giản, lại cũng không đơn sơ, dùng là gỗ thông thượng hạng, có thể tránh muỗi, hơn nữa bên trong bố trí không tồi, tối thiểu so với làm đạo đồng mạnh hơn nhiều, khung giường, bàn ghế đầy đủ mọi thứ, chẳng qua là bình thời sử dụng dụng cụ lại là không có.

Sau khi nghe ngóng, mới biết được đây cũng là cần tiền, không thể làm gì khác đành hướng đạo nhân mập mở miệng.

Dù sao một trăm lượng bạc cũng móc ra rồi, tự nhiên không thể hẹp hòi mười lượng bạc này, đạo nhân mập đành chấp nhận móc ra.

Chương 11: Tài nguyên tu hành

Thì ra sau khi tấn chức đệ tử ngoại môn, nhận được Thanh Vân Luyện Khí thiên, trên thực tế chính là bản đầy đủ của Thanh Vân Đoán Khí Thiên trong tay đạo đồng, nguyên lý cơ bản không đổi, chẳng qua là tự thuật cặn kẽ hơn rồi, chẳng những có pháp quyết cảm ngộ linh khí, vận chuyển vào kinh mạch, còn ghi lại một chút địa phương trên tu hành cần phải chú ý, cùng với pháp môn dạy người luyện hóa linh thạch để đề cao tu vi...

Lúc này đã là đêm khuya, Phương Hành khoanh chân ngồi trên giường, bên trong phòng bài biện đơn giản, được cái sạch sẽ cùng thanh u.

Ở trước mặt hắn, đặt một quyển sách thật nhỏ,chính là pháp quyết tu hành tấn chức đệ tử ngoại môn nhận được.

Pháp quyết tu hành này cùng Thanh Vân Đoán Khí Thiên khác nhau không lớn, chẳng qua là tường tận rất nhiều, hẳn là Thanh Vân Đoán Khí Thiên chính tông, so với bản pháp quyết tu hành này, bản pháp quyết thời điểm làm đạo đồng tu luyện, quả thực là đơn giản làm người ta giận sôi, căn bản chỉ giới thiệu một chút đạo lý tu hành sơ lược, cùng thổ nạp điều tức, cùng pháp môn vận chuyển linh khí trụ cột, những thứ khác đều không có.

Bất quá nghĩ đến cũng đúng, pháp quyết trong tay đạo đồng, vốn chính là dùng để khảo nghiệm linh tính của bọn họ, không cần quá cao thâm.

Hơn nữa đạo đồng làm công mười năm, sẽ được đưa xuống núi, pháp môn quá cao sâu đưa cho bọn hắn, cũng dễ dàng tiết lộ ra ngoài.

Mà đệ tử ngoại môn, có thể ở Thanh Vân Tông tu luyện ba năm, nếu không cách nào phá vỡ mà vào Linh Động tầng hai, sẽ bị đưa xuống núi.

Phá vỡ mà vào Linh Động tầng hai, có thể tiếp tục tu hành ba năm, nếu không cách nào phá vỡ mà vào Linh Động tầng ba, giống nhau sẽ bị đưa xuống núi.

Mà phá vỡ mà vào Linh Động tầng ba, thì sẽ có năm năm, nếu trong vòng năm năm không cách nào phá vỡ bình cảnh, tiến vào Linh Động tầng bốn, vẫn sẽ bị đưa xuống núi, mấy cái giai đoạn khác cũng giống như vậy, Thanh Vân Tông cũng sẽ không công nuôi mãi đám đệ tử này.

Cho dù đệ tử lưu tại tông môn, bình thời phân phát tư nguyên cũng thật là ít ỏi, nếu muốn đạt được tu hành tài nguyên đầy đủ, hoặc là tốn hao đại lượng kim tiền hướng tông môn mua, hoặc là nhận đạo môn phù chiếu, thay đạo môn hoàn thành nhiệm vụ thu hoạch phần thưởng, dĩ nhiên, còn có một loại chính là tiến vào các giam ty của đạo môn, tựa như đạo nhân mập vậy, cũng có chút tài nguyên kiếm thêm.

- Hô...

Phương Hành bắt đầu tu luyện, vận chuyển Thanh Vân Tông tâm pháp, linh khí tiết ra ngoài, thổ nạp điều tức.

Ở trước mặt hắn, viên linh thạch hồng hồng theo hắn hít thở nhẹ nhàng chìm nổi trên dưới, tung bay trên không trung, rất là thần dị.

Thông qua loại phương pháp điều tức này, linh lực trên đó đã bị hấp thụ để rót vào kinh mạch.

Sau khi hính thức trở thành đệ tử ngoại môn, nói chuẩn xác là biết được diệu dụng của linh thạch, Phương Hành không dùng loại pháp môn lấy hóa tinh thảo luyện tinh hóa khí tới tu luyện nữa, vì phương pháp này quá mức tổn thương thân thể, mặc dù trong hai tháng hắn dùng pháp môn này tu luyện, vẫn thông qua ăn uống thả cửa để đền bù tinh khí, nhưng thân thể vẫn không thể tránh khỏi nhận lấy chút tổn thương.

Hắn hôm nay mới mười tuổi, nhưng trên tóc đã có một chút màu xám trắng xuất hiện, cũng là trong hai tháng vừa rồi đã tạo ra.

Hắn không giống người tư chất cao siêu, có thể trực tiếp thông qua thổ nạp điều tức mà tu luyện, cũng chỉ có thể từ ngoại giới trực tiếp hấp thu linh khí, linh thạch chính là một loại khoáng thạch đặc thù ẩn chứa linh tính, Phương Hành trong lúc thổ nạp điều tức, linh khí tỏa ra, sau đó vận chuyển huyền pháp, có thể đem một tia một tia linh khí ẩn chứa trong linh thạch đưa vào trong cơ thể mình, tăng lên tu vi của mình.

Phương pháp này không thương tổn bổn

nguyên, tốc độ tu luyện còn so với lúc trước mau một chút, coi như là bá bắn chim so sánh với pháo.

Chỉ bất quá, cứ như vậy, nhu cầu đối với linh thạch bỗng nhiên trở nên lớn hơn rất nhiều, hôm nay Phương Hành dùng phương pháp này tu luyện còn không quá thuần thục, nhưng xem chừng nhiều nhất mười ngày, một khối linh thạch này sẽ hết sạch, thời gian còn lại làm sao bây giờ?

Dù sao tu hành chuyện này, như đi ngược dòng nước, không tiến tất lui, nếu liên tiếp năm mươi ngày không có được linh khí bổ sung, linh khí vốn là đã tu luyện ra cũng có thể từ từ tiêu giảm...

Cái này chẳng khác gì một bữa cơm no đủ, có thêm chút sức lực, nhưng còn dư lại mấy ngày ăn không đủ no, thân thể cũng sẽ suy yếu vậy.

Đạo nhân mập nhập môn đã lâu lắm rồi, cũng bởi vì tài nguyên thiếu hụt nghiêm trọng, lúc đứt lúc nối, tu vi mới căng căng ngừng ngừng, cuối cùng không cách nào đột phá Linh Động tầng hai, thật ra hắn đã có hai lần hiểm nguy suýt nữa bị đưa xuống núi, cũng may thông qua quan hệ, đi cửa sau, đem một chút tài nguyên cầm đi tặng lễ, hơn nữa ở tạp ty giam cẩn trọng xử lý mọi việc, mới được lưu lại đến nay.

Bất quá càng như vậy, hắn càng thiếu hụt tài nguyên, cũng không còn thời gian hảo hảo tu luyện, tu vi càng không thể đi lên.

- Không được, nhìn dáng vẻ tu hành chuyện này, cùng phía ngoài giống nhau, người no gan lớn, kẻ đói nhát gan, ta muốn đàng hoàng như vậy mà sinh hoạt, sớm muộn gì cũng giống Trư sư huynh, ở đạo môn chỉ có thể làm tay sai cho người ta...

Phương Hành nghĩ vậy, liền ngừng tu luyện, linh thạch trên không trung rơi xuống, rơi trên đùi hắn.

Hắn dùng tay miết linh thạch, từ từ suy nghĩ:

- Đạo môn hơn ngàn đệ tử ngoại môn, gia thế hào phú cũng không ít, bọn họ mặc dù cũng có rất nhiều đệ tử tư chất Đinh cấp, nhưng người ta có tiền, không có linh thạch sẽ dùng tiền đến mua, một tháng dùng mấy trăm lượng vàng cũng chịu đựng được, tự nhiên có thể cung cấp cho tu hành, ta bây giờ là người không có đồng nào, phải nghĩ biện pháp làm ăn một chuyến vậy...

Phía ngoài Thanh Vân Tông im ắng, một vầng trăng sáng treo cao phía chân trời.

Thanh Vân Tông môn hạ đệ tử hoặc là đang tu luyện, hoặc là đã ngủ, đại khái ai cũng không ngờ tới, lúc này tiểu sư đệ tuổi gần mười tuổi của bọn họ, đang suy nghĩ làm sao từ trên người bọn họ cướp đoạt tài nguyên.

- Hay là tu luyện trước đi, bình thời chú ý một điểm, cẩn thận chút...

Phương Hành hạ quyết tâm, bắt đầu tu luyện lần nữa.

...

- Phương sư đệ có nhà không?

Chính thức trở thành đệ tử ngoại môn nửa tháng thời gian, viên linh thạch của Phương Hành đã sớm luyện cạn sạch, đang chán đến chết ở trong phòng ngây người, bỗng nhiên cửa có người kêu cửa, từ trong cửa sổ nhìn ra bên ngoài, lại thấy là đạo nhân mập đến, trong tay hắn còn mang theo một cái túi, còn một bình rượu, nhìn dáng dấp lại là rảnh rỗi muốn hàn huyên, thừa dịp có chút thời gian, tìm đến Phương Hành uống rượu.

Nói đến đạo nhân mập này cũng thật đáng buồn, hắn tu vi quá thấp, người lại ngu xuẩn, bình thời cũng là chỉ dám lên mặt với đạo đồng cùng đệ tử mới nhập môn, ở trong đồng giai đệ tử, hắn không có bằng hữu, người khác cũng không coi trọng hắn, hôm nay hắn cùng với Phương Hành nhất tiếu xóa ân cừu, coi Phương Hành thành một bằng hữu thổ lộ tình cảm rồi, thường xuyên đến tìm hắn uống rượu, trong nửa tháng này cũng có hai lần rồi.

Đệ tử khác thấy một người hơn ba mươi tuổi cùng một tiểu oa nhi thoạt nhìn chỉ có mười mấy tuổi kết giao bằng hữu, ngầm cũng nhạo báng hắn, hắn cũng bỏ qua, chỉ coi như nghe không được, nên tới vẫn là sẽ tới.

- Trư sư huynh a, mau vào mau vào...

Phương Hành trong miệng nhiệt tình, thân thể lại không động không có ý đi mở cửa.

- Ai, nói bao nhiêu lần rồi, ta họ Dư, không họ Trư, ngươi luôn không nhớ được...

Đạo nhân mập đi đến, quen cửa quen nẻo kéo tới một cái ghế, đem lá sen mở ra, bên trong lại là một con gà nướng, lại từ dưới đáy bàn của Phương Hành lấy hai cái chén sứ, rót rượu rồi, đẩy tới trước người Phương Hành, hất quai hàm bắt đầu ăn uống.

- Đúng rồi, Trư sư huynh, lần trước ngươi nói đệ tử ngoại môn, có quỷ thị gì đó đúng không?

Phương Hành xé một cái cánh gà, từ từ ăn, như có điều suy nghĩ hỏi đạo nhân mập.

- Là Dư, không phải là Trư, nhìn khẩu hình này... Dư...

Đạo nhân mập há to mồm, mơ hồ không rõ nói:

- Bất quá cái quỷ thị kia, cũng là thật, bên trong đệ tử ngoại môn cũng không thiếu người có tiền, trong tay đều có thứ tốt, nhưng có đôi khi chính mình không cần, muốn dùng lại nhất thời mua không đến, cho nên có người âm thầm thiết lập rất nhiều quỷ thị, tất cả mọi người đi tới đó, đem đồ mình không cần đổi cho người khác...

- Đạo môn đối với chuyện này là cấm, bởi vì đạo môn có quy định, tất cả vật phẩm các đệ tử cần thiết, cũng cần cùng đạo môn trao đổi, chỉ bất quá rất nhiều đệ tử đều cảm thấy đạo môn quá khắt khe, có chút điều kiện cũng rất hà khắc, càng có một số người a, những thứ trong tay lai lịch vốn bất chánh, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, mới có quỷ thị thứ này, hơn nữa người đi quỷ thị sợ người khác tiết lộ bí mật của mình, cho nên đều cải trang một thoáng mới có thể đi, hơn nữa nhất luật ước định, chỉ nhìn đồ vật, không hỏi thân phận...

Đạo nhân mập vừa nói, một cái đùi gà đã tiến vào miệng.

Phương Hành gật đầu, nói:

- Vậy ngươi giúp ta lưu ý một chút, xem lúc nào sẽ có quỷ thị...

- Ngươi hỏi thăm chuyện này để làm chi, ta biết ngươi nghèo thế nào, một tháng giao một trăm lượng bạc cho thiện ty giam làm tiền ăn uống cũng là ta trả hộ, ngươi còn có thể có bảo bối gì đi đổi ư?

Đạo nhân mập khinh thường nói, nâng chén cùng Phương Hành cụng một cái.

- Để cho ngươi hỏi thăm ngươi cứ hỏi thăm đi, hỏi nhiều như vậy để làm gì, không phải một trăm lượng bạc à, hôm nào trả lại ngươi gấp bội...

- Một trăm mười lượng nhé... Này, ai bảo ngươi trả bạc chứ, tới đây, uống rượu...

Chương 12: Đạo môn quỷ thị

Lại qua một tháng, Phương Hành cảm giác khối linh thạch lúc trước mình luyện hóa tăng trưởng tu vi đã giảm bớt không ít, đạo nhân mập rốt cục đưa tới một tin tức tốt, hắn hỏi thăm được, một quỷ thị ước chừng mười mấy người đã xác định thời gian cùng địa điểm mở ra, Phương Hành nhất thời lộ vẻ hưng phấn vô cùng, chuyên môn mời đạo nhân mập ăn một bữa lớn, dĩ nhiên, vẫn là tiêu tiền của đạo nhân mập.

Đến ngày này, Phương Hành chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, vừa lấy ra Vạn La Quỷ Diện, mang lên mặt, linh khí rót vào, lập tức cảm giác được, một đạo lực lượng kỳ dị từ bên trong Vạn La Quỷ Diện bừng lên, chảy vào toàn thân của hắn, sau đó, xương cốt toàn thân của hắn ba ba rung động, thân hình mạnh mẽ kéo cao ba thước, trở nên tương tự một người trưởng thành.

Bất quá bởi vì hắn vốn vóc người nhỏ nhắn, lúc này thoạt nhìn cũng phi thường thon gầy.

Giờ khắc này, Phương Hành thoạt nhìn là bộ dáng một thanh niên mặt mày khôn khéo rồi, ước chừng chừng hai mươi tuổi, bộ dáng cũng không anh tuấn, cũng không tính là xấu, chỉ có thể nói là rất bình thường, là loại người rất dễ dàng bị người ta quên lãng.

Phương Hành vừa thử nói chuyện, cảm giác thanh âm khàn khàn, hùng hậu, cũng giống như người trưởng thành, lúc này mới hài lòng gật đầu, mặc vào đạo bào từ đạo nhân mập nơi đó mượn tới, nghênh ngang hướng địa điểm tổ chức quỷ thị chạy tới.

Trong sơn cốc, tới lui cũng không có ai chú ý một người như vậy ra vào.

Quỷ thị cử hành ở một cái sơn cốc nhỏ cự ly chỗ của đệ tử ngoại môn khoảng mười dặm, thời điểm Phương Hành chạy tới, trăng sáng đã lên, đi tới sơn cốc nơi này, lại thấy cửa cốc có hai cái tu sĩ che mặt đang đứng, cũng là Linh Động tầng một, nghiêm túc nhìn người vừa tới, thấy Phương Hành đi tới, một người trong đó liền tiến lên một bước, thấp giọng nói:

- Sư huynh tới nơi này cần làm gì?

Phương Hành thấy bọn họ phòng thủ nghiêm cẩn như thế, cũng có chút bất ngờ, bất quá hắn rất nhanh cười lạnh một tiếng, nói:

- Không có thứ gì để đổi ai thèm tới cái nơi rách nát này, tất cả mọi người đều là người hiểu chuyện, chớ giả bộ nữa, hi vọng quỷ thị hôm nay đừng làm cho ta thất vọng!

Hai người thủ vệ liếc nhau một cái, một người thấp giọng nói:

- Sư huynh chớ lên tiếng, chuyện này bị đạo môn biết được rồi, tất cả mọi người đều không có kết cục tốt...

Phương Hành cười một tiếng, nói:

- Đạo môn nếu muốn biết chuyện quỷ thị, bằng đám người chúng ta, như thế nào dấu diếm được bọn họ? Hắc hắc, đơn giản chính là đạo môn không muốn quản, mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi, các ngươi cần gì khẩn trương như thế?

Hai thủ vệ nghe vậy thì kinh ngạc, cảm giác đây là một người hiểu chuyện, lòng nghi ngờ tan biến, liền để hắn tiến vào.

Phương Hành đối với chuyện này cười lạnh, điểm đạo lý này đối với hắn mà nói một chút cũng không khó khăn, hắn đã từ đạo nhân mập nơi đó hỏi thăm không sai biệt lắm.

Đạo môn quy củ tuy lớn, còn chưa tới mức tuyệt đường sống của mọi người, nếu không phải đạo môn đối với chuyện quỷ thị mở một con mắt, nhắm một con mắt, tùy tiện phái trưởng lão tới đây dạy dỗ một phen, quỷ thị này cũng không mở nổi nữa.

Lần này người tới quỷ thị phần lớn là một chút đệ tử mới tiến vào đạo môn bốn tháng trước, tối đa cũng chỉ có một chút Linh Động tầng hai sư huynh gia nhập vào mà thôi, các đệ tử tu vi cao hơn của Thanh Vân Tông còn không để mắt đến cái quỷ thị này, nói trắng ra là lần này tới đều là một chút gà con, mặc dù biểu hiện khẩn trương, như lâm đại địch, nhưng dễ dàng có thể gạt được.

Dù sao quỷ thị như vậy, tất cả mọi người không phải là quen thuộc, không cách nào nói trước hạn định thân phận, khó khăn để lẻn vào thật sự không cao.

Vốn chỉ nói là quỷ thị có mười mấy người tham gia, lúc này bên trong sơn cốc, cũng đã tụ tập hơn hai mươi người, nghĩ đến trừ Phương Hành, còn có mấy ngoại nhân sau khi nghe nói chuyện này, chủ động gia nhập. Mỗi người cũng lựa chọn một góc tự nhận là an toàn, đem trang phục của mình nghiêm nghiêm thực thực, rất sợ người khác nhận ra mình, hai mắt lấp lánh, quan sát hiện trường.

- Chư vị sư huynh đệ, ta cũng không muốn nói nhiều lời dư thừa, có thể tới đây, nói vậy mọi người trong lòng cũng có dự định, có cái gì muốn đổi gì, liền mau mau lấy ra đi, chuyện này cần nhanh không nên chậm, sớm đổi xong trở về chính là tốt nhất!

Có một hắc y nhân che mặt đứng dậy nói, xem bộ dáng là người hiểu chuyện.

- Không sai, vậy để lão đệ ta tới trước đi, nói thật, biết các ngươi những người này phần lớn là các sư đệ trước đó không lâu vừa vào môn phái, trên đầu thiếu nhất cũng chính là linh thạch, thật vừa đúng lúc, ở trên tay ta có sáu khối linh thạch dư thừa, đang định chuyển nhượng cho các ngươi, giá tiền đạo môn đổi linh thạch, là một trăm lượng vàng đổi một khối, ở chỗ này của ta, chỉ đổi tám mươi lượng vàng, ai muốn thì mở miệng!

Một hán tử thon gầy đi tới giữa, đem năm sáu khối linh thạch màu đỏ lấp lánh đặt ở trên tảng đá xanh.

Bên cạnh lập tức xôn xao, nhiều người có chút ý động, dù sao một khối linh thạch có thể giảm bớt được hai mươi lượng vàng.

- Ta... Ta muốn kiểm tra linh thạch trước...

Có một người mập mạp che mặt giơ tay nói, ánh mắt mọi người lập tức nhìn về phía hắn.

- Hắc hắc, tùy tiện kiểm tra, còn có thể sai sao?

Hán tử thon gầy cười hắc hắc, hai tay vũng, làm ra một cái tư thế mời kiểm tra.

Phương Hành nghe hắn nói, đã cảm thấy vô cùng quen mắt, không nhịn được dùng Âm Dương Thần Ma Giám nhìn hắn một cái, nhất thời trong lòng vui lên, thì ra còn là người quen, hán tử thon gầy này không phải ai khác, chính là chuột tinh một tháng trước mình gặp ở Pháp Khí các, nghĩ đến cũng chỉ có loại người được nhận công tác béo bở như hắn, đầu mới có thể có nhiều linh thạch như vậy để chuyển nhượng sao!

Sau đó hắn lại lấy Âm Dương Thần Ma Giám nhìn những người khác một chút, những người này vô luận lấy phương pháp nào che giấu hình dáng tướng mạo, nhưng tu vi trên người không cách nào thay đổi, Phương Hành rất nhanh đã biết được, đại đa số cũng là Linh Động tầng một, còn có bốn năm người Linh Động tầng hai, hán tử chuột tinh thon gầy kia, cũng chính là nhân vật Linh Động tầng ba duy nhất ở nơi này...

- Tốt, linh thạch không sai, ta đây muốn mua hai khối!

Tên mập mạp che mặt kiểm tra một hồi, không nhìn ra điểm nào sơ hở, liền bỏ lại một túi vàng lá.

- Tổng cộng mười sáu phiến vàng lá, mỗi phiến ước chừng mười lượng, ngươi kiểm tra rõ ràng!

- Không cần, sư huynh ta tin ngươi!

Chuột tinh hơi đánh giá, liền biết số lượng không sai, quơ lấy nhét vào ngực, nói:

- Chỉ còn bốn khối...

- Ta cũng mua ba khối...

- Cho ta hai khối...

Rất nhanh mọi người đã tranh đoạt nhau, sáu khối linh thạch thoáng chốc đã biến mất.

Bất quá sau khi thấy chuột tinh xuất thủ thuận lợi, lại có người lấy ra mấy khối linh thạch, Phương Hành âm thầm đánh giá, phát hiện đám người kia cũng là chừng Linh Động tầng hai, hẳn là đệ tử cũ của Thanh Vân Tông, bọn họ cũng không biết dùng phương pháp gì tích góp xuống một ít linh thạch, chính mình nhất thời không dùng đến, chuẩn bị hướng đám người mới đổi lấy đồ vật.

- Tới phiên ta, chỗ này của ta có một món đồ, cũng muốn đổi lại linh thạch, không biết chư vị sư huynh có thể nuốt trôi hay không!

Có một người tuổi trẻ che mặt đứng dậy, bỗng nhiên giương tay lên, trong tay rõ ràng xuất hiện một thanh kiếm hồng quang lóe lên, giữa hồng quang lại ẩn hiện kim quang, thoạt nhìn thực sự phi phàm, bất quá làm cho người giật mình, là phương thức mà hắn lấy kiếm, lại là trực tiếp xuất hiện trong tay, người sáng suốt rất nhanh đã phát hiện, trên ngón tay của hắn mang một giới chỉ phong cách cổ xưa, kiếm từ bên trong đó lấy ra.

- Đây chính là động thiên giới chỉ sao, một cái đệ tử ngoại môn tân tấn, thế nhưng lại có linh vật bực này...

- Thanh kiếm này cũng không phải là vật phàm, linh khí khiếp người, hẳn là chính là phi kiếm trung giai...

Mọi người thấp giọng nghị luận, hiển nhiên bị người tuổi trẻ này làm cho giật mình.

Người tuổi trẻ nhìn lướt qua bốn phía, trầm giọng nói:

- Lần này tới trước lúc bái sư, ta dùng toàn bộ tiền để giành, mua chuôi pháp khí trung giai Cửu Xà Kim Viêm kiếm này, lại không nghĩ rằng, kiếm này mua quá sớm, hiện tại linh khí của ta, còn chưa đủ để hoàn toàn phát huy uy lực của nó, hiện tại ta cần nhất chính là linh thạch, mà nhà ta đường xá xa xôi, ngân lượng chuẩn bị cho ta muốn đưa đến Thanh Vân Tông, còn có gần hai tháng, ta đây đợi không được, trước hết đem thanh kiếm này đổi đi, cầm chút ít linh thạch tới tu luyện...

Mọi người nhất thời không lên tiếng, không khỏi bị chuôi pháp khí trung giai này hấp dẫn, nhưng cũng không dám bảo đảm mình có thể lấy ra linh thạch để đổi.

Người tuổi trẻ ánh mắt quét một vòng, lại nói:

- Thanh kiếm này là ta trước lúc vào đạo môn dùng vạn lượng vàng mua được, hôm nay đem đổi, nói ít cũng phải đổi một trăm khối linh thạch, không biết mấy vị sư huynh hôm nay trình diện có đủ hay không? Không đủ cũng không sao, hi vọng mấy vị sư huynh trở về trù bị một chút, lần sau quỷ thị chúng ta giao dịch tiếp, dĩ nhiên, nếu như các ngươi biết được vị bằng hữu nào đối với thanh kiếm này cảm thấy hứng thú, cũng có thể giúp tiểu đệ truyền lại một chút tin tức, quỷ thị lần sau, tiểu đệ nhất định còn đến nữa!

Mọi người chợt hiểu ra, người tuổi trẻ này căn bản không có ý định lần này giao dịch thành công, chỉ là muốn trước cho mọi người thấy thứ trong tay, để người trở về làm chuẩn bị mà thôi, một cái mục đích khác, chính là muốn mượn miệng mấy người này đem chuyện này tuyên dương ra ngoài, không thể không nói, chuôi Cửu Xà Kim Viêm kiếm của hắn, thật sự là đồ tốt, chính là đệ tử Linh Động tầng ba, cũng sẽ cảm thấy hứng thú.

Thậm chí nói, pháp khí trung giai như vậy chỉ sợ cũng chỉ có đệ tử nội môn đột phá Linh Động tầng bốn mới có thể vận chuyển tự nhiên.

- Rất tốt, vị sư đệ này không cần phải gấp, ta lần này quả thật chuẩn bị chưa đủ, không nghĩ tới quỷ thị lần này có thể xuất hiện đồ tốt như vậy, bất quá ta rất thích thanh kiếm này, sau khi trở về, tất nhiên chuẩn bị thỏa đáng, kiếm này, ngươi giữ cho ta đi!

Nói chuyện chính là chuột tinh, đôi mắt ti hí như hạt đậu của hắn có tinh quang bắn ra bốn phía, lộ ra vẻ tham lam không thèm che giấu.

Hắn vốn chính là trông chừng Pháp Khí các, tự nhiên là loại người biết chuyện, nói rõ kiếm này quả thật bất phàm.

Chương 13: Cướp sạch

Tất cả mọi người đều rất cẩn thận, trao đổi cũng diễn ra thuận lợi, dần dần, không khí trở nên nhiệt liệt, mấy người đang ngắm nhìn đều kiềm chế không được, bắt đầu xuất thủ trao đổi.

Đợi khi tất cả mọi người trao đổi không sai biệt lắm, Phương Hành liền đứng dậy, cất cao giọng nói:

- Tiểu đệ cũng có một món đồ trao đổi, bất quá giá khá cao, một trăm năm mươi viên linh thạch, thiếu một viên cũng không đổi, ai, trên thực tế, một trăm năm mươi viên linh thạch, ta đã chịu thiệt thòi rồi, dù sao món đồ chơi này mà, là ta trước lúc bái nhập tiên môn, cầu cha ta dùng ba vạn lượng vàng mua được...

Hắn vừa mở miệng, lập tức làm cho ánh mắt của mọi người cũng hấp dẫn tới đây.

Lúc trước người tuổi trẻ kia, lấy ra phi kiếm trung giai giá trị một trăm khối linh thạch, cũng làm cho người ta khiếp sợ, huống chi lúc này có một món đồ ra giá một trăm năm mươi khối? Hơn nữa hắn còn nói đổi một trăm năm mươi khối chính là thua lỗ, dị bảo như thế, ai không muốn tới nhìn một cái để mở rộng tầm mắt chứ? Nhất là chuột tinh kia, ánh mắt cũng híp thành một sợi chỉ, thật nhanh nhích lại gần.

- Rốt cuộc là pháp khí gì, có thể giá trị ba vạn lượng vàng? Mau lấy ra coi một chút?

Phương Hành nói:

- Vị sư huynh này, xem ngươi cũng là người hiểu biết, đang muốn mời giám định một phen, xem xem vật này giá trị ba trăm khối linh thạch, hay là có thể tăng thêm một chút...

Vừa nói bàn tay khẽ mở, lộ ra một cái yên hồ lung linh tinh xảo, ở dưới ánh trăng khẽ tỏa ra linh quang.

- Di?

Chuột tinh đánh giá một cái, cảm giác đây đúng là một món linh khí, chẳng qua cảm thấy có chút không đúng, tựa như không đáng giá ba vạn lượng vàng, nhưng hắn nghe Phương Hành nói rất tự tin, trong bụng có chút không dám chắc chắn, cho nên dí sát vào đi xem.

Những người bên cạnh tất cả đều có ý nghĩ đồng dạng, cùng nhau ghé sát đầu sang đây xem.

- Đúng là pháp khí, bất quá dường như giá trị không tới ba vạn lượng vàng, vị sư huynh này chẳng lẽ bị người ta lừa ư?

- Hắc, sư huynh không phải cố ý nói thách, muốn bán được giá cho chúng ta đấy chứ?

- Cũng chưa chắc đã là như vậy, vị sư huynh này, pháp khí này có phải có gì bất phàm hay không, có thể để cho chúng ta đánh giá chứ?

Tất cả mọi người thấp giọng thảo luận, cũng có người muốn xem pháp khí này thi triển ra sao.

- Dĩ nhiên có thể, hừ, lão huynh nói pháp khí này không đáng giá ba vạn lượng vàng, ta cũng không muốn nói với ngươi, ánh mắt thật là thiển cận, hôm nay ta vì những lời này của ngươi cũng muốn cho các ngươi kiến thức một phen, cái gì gọi là pháp khí chân chính!

Phương Hành ra vẻ thần bí, bàn tay mở ra, đặt tại phía trên yên hồ, thấp giọng nói:

- Đều mở to mắt, pháp khí này hay ở chỗ tiểu tiết, không nhìn kỹ không thể nhận ra...

Nghe hắn vừa nói như thế, mọi người nhất thời không nhịn được đứng càng gần hơn.

- Thiên linh linh địa linh linh, pháp khí ba vạn lượng vàng, hiển linh đi!

Phương Hành thấy mọi người cách mình cũng không sai biệt lắm, liền thấp giọng quát, một chưởng đánh vào phía trên yên hồ.

- Xuy...

Trong lúc bỗng nhiên, trong yên hồ bay ra một làn khói.

Làn khói kia hiện ra màu xanh nhạt, ngửi vào trong mũi, chỉ cảm thấy hương vị ngọt ngào xâm não.

Mấy cái đệ tử Linh Động tầng một tới gần khói hồ, lập tức choáng váng đầu óc, bất tỉnh ngã trên mặt đất.

Mấy người Linh Động tầng hai cũng là thân thể chấn động, muốn giãy dụa, lại chỉ cảm giác cả người vô lực, từ từ nhũn ra.

Mà chuột tinh kia, tu vi cao nhất, sức chống cự cũng mạnh nhất, cảm giác có gì không đúng, lập tức muốn nhảy ra xa, nhưng hắn đứng gần yên hồ nhất, hơn nữa Phương Hành trong lúc phóng khói độc, trực tiếp hướng mũi của hắn phun tới, thấy hắn vừa lui, cũng đi theo đột nhiên nhảy tới, hướng hắn đuổi theo, yên hồ thủy chung ở trước mặt hắn một thước, chui vào trong mũi hắn.

- Ngươi...

Chuột tinh đôi mắt ti hí trừng trừng, chỉ vào Phương Hành muốn quát lớn, nhưng một trận choáng váng, thân thể từ từ mềm nhũn ra.

Bất quá lúc này thần sắc trên mặt hắn, hiển nhiên vô cùng không cam lòng.

Hắn bình thời hàn xử cẩn thận, lần này tới cũng một mực đề phòng mấy người xem ra giống như đệ tử cũ của Thanh Vân Tông, chẳng qua vô luận như thế nào cũng tuyệt đối không nghĩ tới, một đệ tử mới vừa vào tiên môn đã có lá gan như thế, dám làm ra chuyện như vậy.

Nhất thời vô ý, đạp trúng bẫy, cũng chỉ có thể tự trách mình xui xẻo.

- Đặc biệt chứ, thiếu chút nữa làm lão tử thất bại!

Phương Hành hung hăng đạp một cước trên người hắn, còn ra sức tát tát mấy cái, phát hiện chuột tinh không phản ứng chút nào, lúc này mới yên lòng, có thể nhịn phần thống khổ này để một chút phản ứng không có thật sự không có mấy người, nhìn dáng dấp hắn là thật sự hôn mê.

Tứ thúc đưa cho mình cái hồ lô khói mê này thật là tốt, bất quá mình cũng quá mạo hiểm rồi, Phương Hành biết, khói mê mặc dù bất phàm, nhưng đối phó người có tu vi càng cao, sức chống cự sẽ càng mạnh, ban đầu Tứ thúc còn có một cái lớn hơn đây, chỉ bất quá phun ra ngoài đối phó với Tiếu Kiếm Minh cùng thiết ưng, đối phương cũng chỉ quơ quơ, khẽ một cái đã chém thành hai nửa.

Bởi vậy có thể thấy được, khói mê ít nhất đối với đệ tử chân truyền Linh Động tầng bảy trở lên đã gần như hoàn toàn không có hiệu quả.

Mà Phương Hành có can đảm gây chuyện như vậy, lúc trước cũng từng thử nghiệm với mình, chỉ cần hướng chính mình phóng ra một chút khói mê, lập tức hỗn loạn ngủ một ngày một đêm, bằng điểm này, liền kết luận dùng nó để làm liều cũng được.

- Xảy ra tình huống gì rồi?

Cách đó không xa có người thấp giọng quát hỏi, Phương Hành trong lòng rùng mình, lập tức biết là hai người thủ vệ đã nghe được động tĩnh.

Phương Hành trong lòng hơi kinh hãi, nghĩ thầm đã quên ngoài cửa còn có hai người này.

- Con mẹ nó, đừng có đoạt, bảo bối này của lão tử không đổi cũng được? Đều cút ngay, lão tử đi!

Phương Hành con ngươi đảo một vòng, bỗng nhiên lớn tiếng ồn ào, thanh âm vang dội, dọa một đám phi điểu kinh hãi bay đi.

Hai tên thủ vệ kinh hãi, vội vàng chạy nhanh đi vào ngó nhìn, chạm mặt chính là một cái thân ảnh, lại thấy người này lảo đảo, trong tay có một cái yên hồ sắp sửa văng ra, hai người thủ vệ theo bản năng đưa tay đi đón, lại thấy người này thân hình trên không trung vừa chuyển, bàn tay ở trên yên hồ nhấn một cái, lập tức một đạo sương khói màu xanh phun ra ngoài, phun tại trên mặt một người.

- Ngươi...

Tên thủ vệ kia hơi kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng, đã cảm giác miệng mũi nồng nặc hương vị ngọt ngào, thân thể nhũn ra.

- Ngươi muốn làm gì?

Một tên thủ vệ còn lại kinh hãi, hắn chỉ ngửi được một chút, mặc dù cũng thấy đầu váng mắt hoa, nhưng còn chưa đến mức bất tỉnh.

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Làm cái này!

Thuận tay rút ra dao găm, hướng hắn đâm

tới.

Thủ vệ kia kinh hãi, vội vàng né sang bên cạnh, đưa tay vào trong ngực lấy pháp khí của mình.

Nhưng hắn dù sao cũng trúng một chút khói mê, phản ứng có chút chậm chạp, động tác lấy pháp khí chậm chút, mà Phương Hành đánh hụt một kích, đã lăng không nhảy lên, xoay người một cước đá vào lồng ngực của hắn, đem hắn đánh ngã trên mặt đất.

Đến lúc này, thủ vệ này rốt cục có cơ hội lấy ra phi kiếm của mình, cố nén choáng váng trong đầu, liền muốn tấn công Phương Hành, đem phi kiếm tế lên, nhưng đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên lấy ra một vật, hướng hắn giương lên.

- Ba ba ba...

Một mảnh ngân quang bay tới, đánh thẳng bụi đất bên cạnh thủ vệ tung bay, vang lên một trận tiếng vang đáng sợ.

- Đồ chơi này đâm vào trên người cũng không dễ chịu đâu, nếu như không muốn chết, ném thanh phi kiếm đó qua một bên...

Phương Hành thanh âm lạnh lùng vang lên, trong tay hắn, lại cầm một cái thiết đồng, ngân quang chính là từ bên trong bắn ra.

Thủ vệ trong bụng cả kinh, quay đầu nhìn lại, lại thấy bên cạnh trên mặt đất, lộ ra một loạt ngân châm, hơn phân nửa cũng đã cắm vào mặt đất, thậm chí còn có mấy cây bắn vào trên cây bên cạnh, cũng là toàn bộ tiến vào, chỉ lộ ra đuôi châm.

Điều này làm cho hắn thấy tim mình lạnh ngắt, ngân châm kinh khủng như thế, nếu đánh vào trên người...

- Nếu ngươi muốn chết, vậy không trách được ta...

Phương Hành bỗng nhiên kêu lên, thiết đồng trong tay dương lên.

- Đừng, ta ném phi kiếm xuống...

Thủ vệ kia cũng chỉ là một đệ tử ngoại môn bình thường, vừa bái nhập đạo môn không lâu, trong lòng còn mộng đẹp làm thần tiên tiêu dao, làm sao nỡ bỏ cái mạng nhỏ của mình, lập tức kêu to, đem phi kiếm ném tới một bên.

- Hắc, coi như ngươi thức thời!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, đem thiết đồng nhét vào trong ngực, bước đi, một cước đá vào trên mặt thủ vệ này.

Thủ vệ đầu thoáng một cái, từ từ mềm ra, đột nhiên lại giơ lên, mang theo khóc nức nở nói:

- Ngươi làm gì thế?

- Con mẹ nó, làm sao còn không ngất?

Phương Hành cũng có chút lúng túng, không thể làm gì khác đành cầm yên hồ, hướng trên mặt hắn phun một cái, làm xong rồi, thủ vệ hét lên rồi ngã gục, không tỉnh lại nữa.

- Hắc hắc, hôm nay thu hoạch lớn rồi, thật là một đám dê béo...

Phương Hành mừng rỡ đem hai thủ vệ cũng kéo tới trong sơn cốc, sau đó liền bắt đầu thu chiến lợi phẩm của mình.

Trước tiên đem giới chỉ trữ vật của thanh niên hình như rất lắm tiền kia cởi xuống, lại bắt đầu ở trên người mỗi người lục soát linh thạch.

Hắn vừa rồi thời điểm mọi người giao dịch lẫn nhau, đã nhớ trên người những người này có đồ vật gì rồi, lúc này đúng như cưỡi xe nhẹ đi đường quen vậy.

Chương 14: Thu hoạch lớn

Không lâu sau, các món đồ vật đã toàn bộ tới tay, đang muốn đi, Phương Hành bỗng nhiên đầu óc vừa chuyển, lại lui trở về, từ trong ngực chuột tinh, lấy ra toàn bộ vàng lá của hắn hắn, toàn bộ nhét vào trong ngực con dê béo có Cửu Xà Kim Viêm kiếm, lại từ trong ngực một người khác đổi được một phi kiếm cấp thấp, lấy ra phi kiếm kín đáo đưa vào người chuột tinh...

Chỉ chốc lát, trừ linh thạch Phương Hành mang đi, vật còn lại của những người khác đã được tráo đổi cho nhau.

Sau đó Phương Hành mới phủi tay, đi tới trước mặt chuột tinh, không nói hai lời, tát liền mấy cái.

- Mụ nội nó, ai bảo ngươi lừa bịp tống tiền lão tử, hôm nay phải dạy cho ngươi một bài học!

Khói mê hiệu quả rất tốt, Phương Hành đánh tê tay, mắt thấy chuột tinh gầy đã biến thành chuột tinh béo, hắn vẫn chưa tỉnh lại.

Nghĩ mãi còn không hết hận, Phương Hành lại giải khai dây lưng, ở trên mặt chuột tinh rải đầy nước tiểu, nhìn hắn sưng mặt sưng mũi, bộ dáng thê thảm, lúc này mới hài lòng gật đầu, nghênh ngang rời đi.

Sơn cốc thanh u, chim chóc không kêu, ánh trăng nhàn nhạt, trong sơn cốc, một đám người ngã ngổn ngang.

Ước chừng qua một canh giờ, chuột tinh tu vi sâu nhất mới dẫn đầu tỉnh lại, hắn dùng lực lắc lắc đầu, lúc này mới nhớ tới chuyện gì xảy ra, mãnh liệt khẽ run rẩy, đưa tay sờ tìm vàng trong lòng ngực của mình, lập tức phát hiện mình dùng sáu khối linh thạch đổi lấy bốn trăm tám mươi lượng vàng lá cũng không cánh mà bay, nhất thời buồn bã gào một tiếng, bất quá gào thét đột nhiên ngừng lại...

Bởi vì hắn rất nhanh đã phát hiện, trong ngực mình không có vàng lá, lại có thêm một thanh phi kiếm.

Lấy ra vừa nhìn, chính là một thanh phi kiếm hạ phẩm, nếu đổi thành vàng, cũng có thể bán chừng ngàn lượng, so với vàng chính mình bị mất, vẫn còn buôn bán lời, hắn nhất thời nghĩ mãi mà không rõ phi kiếm này làm sao đến trong lòng ngực của mình, bất quá đã tới tay, tự nhiên không thể nào ói ra ngoài, lập tức cất đi, sau đó hướng bốn phía một đánh giá, mắt chuột đảo quanh...

Thấy mọi người vẫn còn ngủ say, hắn từ trong tay mấy người bên cạnh thật nhanh lấy chút thứ tốt, liên tục không ngừng nhét vào lòng ngực của mình.

Thấy mấy đệ tử Linh Động tầng hai thân thể hơi động một chút, tựa như sắp tỉnh, hắn mới nhẹ nhàng thật nhanh chuồn mất.

Người còn lại tỉnh lại, hai mặt nhìn nhau, phản ứng đầu tiên cũng là đi kiểm tra đồ đạc của mình, rất nhanh phát hiện, toàn bộ linh thạch đã mất, nhưng trong ngực nhiều hơn một chút ít vật không thuộc về mình.

Mấy người này vốn định nói ra, lại bỗng nhiên nghĩ đến, lúc này đem đồ nói ra thực sự không thông minh chút nào.

Chính mình lộ ra, vạn nhất người bị mất đòi về, chính mình đúng là không còn gì cả, dù sao đồ đạc của mình, hoặc là bị tặc nhân trộm đi rồi, hoặc là đang ở trong ngực người khác, bị tặc nhân trộm đi, đó là vô luận như thế nào cũng đòi không được, còn nếu là trong ngực người khác, người này không nói ra, chính mình lại thiệt thòi rồi, lúc đó mới là mất trắng...

Vì vậy, nghĩ thông suốt chuyện này, mọi người rất kỳ dị giữ vững trầm mặc, lặng lẽ rời đi.

Có cơ hội, còn nhân cơ hội cầm một chút đồ vật của người khác, điều này cũng dẫn đến, người tỉnh lại càng muộn càng gặp xui xẻo, khi con dê béo có động thiên giới chỉ cùng Cửu Xà Kim Viêm kiếm toàn bộ cũng bị đánh cắp tỉnh lại, cơ hồ khóc không ra nước mắt, hắn là một cái tổn thất thảm trọng nhất, nhưng mà lúc này, ngoại trừ chính hắn ra, chung quanh chỉ còn mấy con quỷ nghèo đói y chang như hắn...

- Rốt cuộc là ai làm? Lạc Tây ta cùng ngươi thế bất lưỡng lập!

Tiếng kêu bi thống xé rách yên tĩnh trong tia nắng ban mai, làm một đám phi điểu kinh hãi vừa trở về lại bay đi.

Mà lúc này đây, tên đạo tặc tội đáng chết vạn lần kia, đã trở lại sơn cốc, đang cười không ngậm được mồm.

Phát tài, quả thật phát tài rồi!

Phương Hành sau khi trở về kiểm kê qua, linh thạch ước chừng hơn ba mươi khối, cơ hồ là chính mình bảy tám năm mới nhận được bằng này, cái này cũng chưa tính trữ vật giới chỉ cùng Cửu Xà Kim Viêm kiếm, trữ vật giới chỉ hắn đã tra xét rồi, lấy tu vi của con dê béo trẻ tuổi kia, còn không có năng lực ở trên mặt trữ vật giới chỉ đánh xuống dấu vết, vì vậy Phương Hành rất dễ dàng mở nó ra.

Hướng bên trong nhìn, Phương Hành lập tức cười toét miệng.

Thật là may mắn, bên trong trừ Cửu Xà Kim Viêm kiếm, còn có một chút linh dược dịch cân tẩy tủy cùng mười mấy lượng vàng lá, thoáng cái đem cuộc sống tu hành khó khăn của mình giải quyết, từ nghèo rớt chạy thẳng tới trung lưu...

Nhất là chuôi phi kiếm, thân kiếm xích hồng, phía trên vây quanh chín con rắn nhỏ màu vàng trông rất sống động, vô cùng chân thật, hình như chín con rắn nhỏ vòng tại trên thân kiếm ngủ đông, tùy thời cũng sẽ tỉnh lại nuốt người...

Riêng bề ngoài cũng đã rất bất phàm rồi.

Dùng Âm Dương Thần Ma Giám đánh giá một chút, Phương Hành rõ ràng phát hiện trong phi kiếm này có chín cái trận pháp tinh vi.

Chất liệu, chế tác, hơn nữa pháp trận bên trong rõ ràng so với phi kiếm khác cao hơn một cái cấp bậc, thật sự là đáng quý vô cùng.

Không hổ là bảo bối giá trị vạn lượng hoàng kim!

Bất quá Phương Hành thử thôi động, lại phát hiện phi kiếm này quả thực giống như cái động không đáy, linh khí của mình căn bản không đủ dùng, hắn lúc này cũng mới hiểu rõ, khó trách con dê béo kia muốn dùng phi kiếm đi đổi linh thạch, bởi vì... phi kiếm này căn bản là không phải là đệ tử Linh Động tầng một có thể dùng, phẩm chất quá cao, sợ rằng ít nhất cũng phải tầng hai thậm chí tầng ba, mới có thể vận dụng.

Bất quá tóm lại là đồ tốt, tạm giữ lại, vốn có thể cần dùng đến nó!

Phương Hành nghĩ như vậy, vui thích đem nó bỏ vào động thiên giới chỉ.

- Người tốt a...

Phương Hành nhớ lại một chút đặc thù của tên dê béo trẻ tuổi kia, vững vàng nhớ kỹ.

Trong bụng ngoài cảm động, còn âm thầm quyết định, lần tới nếu gặp người này, nhất định phải... thăm hắn một lần nữa!

Lúc này tài nguyên tu hành đầy đủ, Phương Hành có thể yên tâm tu hành rồi.

Con đường tu hành đã chặt đứt gần hai mươi ngày, lần nữa tiếp tục, hơn nữa, có ít nhất một thời gian ngắn, không cần vì chuyện linh thạch mà rầu rĩ rồi, ba mươi mốt viên linh thạch, đầy đủ để Phương Hành tu hành một năm.

Mà tu hành, cũng chính là cần tư nguyên liên tục không ngừng như vậy mới có thể tiến bộ không suy.

Người có tư chất cao sở dĩ tu hành nhanh chóng, là vì bọn hắn ở một trình độ nào đó, thoát khỏi tài nguyên trói buộc, trực tiếp có thể lấy bản thân tới thổ nạp linh khí, chỉ sợ tài nguyên không đủ cũng có thể bước lên con đường tu luyện của mình.

Mà như đạo nhân mập, tài nguyên không đủ, nhất định chỉ có thể dậm chân tại chỗ, thậm chí còn lùi bước.

Dĩ nhiên, hắn không có cách nào lùi bước thêm nữa, bởi vì hắn vốn đang ở đẳng cấp thấp nhất, lui cũng chẳng thể lui, cũng là chuyện tốt.

Mà hậu quả của chuyện này chính là, qua vài ngày sau đó, người ngày đó tham gia quỷ thị từ từ bình phục tâm tình, cũng bắt đầu có người âm thầm điều tra, dĩ nhiên, quỷ thị vốn không thể lộ ra ngoài ánh sáng, bọn họ cũng không dám công khai, chỉ có thể bằng thủ đoạn của mình từ từ hỏi thăm, còn nữa, người bọn họ hỏi thăm là một thanh niên vóc người gầy gò, thanh âm khàn khàn, cùng Phương Hành một chút quan hệ cũng không có...

Trong lúc vô tình nghe đạo nhân mập nói đến tin tức kia, Phương Hành lại một lần nữa bội phục ánh mắt ban đầu lựa chọn Vạn La Quỷ Diện của mình.

Chuyện có một món tài phú như vậy, Phương Hành không dám khoa trương, ngay cả đạo nhân mập cũng không nói cho, chỉ ở nửa đêm không người, chính mình lấy ra linh thạch, cố gắng gấp bội tu luyện. Có đầy đủ linh thạch, hắn tu hành tốc độ tự nhiên rất nhanh, tốc độ luyện hóa linh thạch cũng có tăng lên, đã đạt đến cứ mười ngày luyện hóa một khối.

Linh khí liên tục không ngừng tẩm bổ vào trong kinh mạch, khiến cho linh khí của Phương Hành mỗi ngày đều chậm rãi tăng trưởng.

Dần dần, linh khí tràn đầy, du tẩu trong kinh mạch, thấm vào toàn thân...

Phương Hành thậm chí có thể cảm giác được, chính mình một thân da thịt xương cốt, đều có linh khí thấm vào, từ từ trở nên mềm dẻo, kiên cố, tràn đầy sinh mệnh lực... Loại biến hóa này trực tiếp thể hiện ra chính là, Phương Hành sau này nếu là bị thương, vết thương phục hồi sẽ nhanh hơn, lực chống cự của hắn cũng sẽ tăng cường, trọng yếu hơn, chính là có thể dung nạp linh khí nhiều hơn.

Thậm chí, Phương Hành cảm giác, lúc trước chính mình lấy luyện tinh hóa khí tu luyện mang đến tổn hại, đã từ từ được đền bù.

Như thế kiên trì tu luyện, tu vi của Phương

Hành từ từ tăng lên, hai tháng sau, Phương Hành đã đạt đến tầng một viên mãn, cách đột phá Linh Động tầng hai chỉ kém một đường, phần tu vi này, mặc dù đặt ở trong hàng đệ tử năm nay mới bái nhập đạo môn, cũng thuộc thượng đẳng, dù sao lúc này, cũng chỉ có đệ tử Giáp đẳng tư chất mới vừa vặn vững chắc tu vi Linh Động tầng một, còn chưa trùng kích vào tầng hai.

Mà tư chất hơn kém một chút, thậm chí ngay cả Linh Động tầng một cũng không kiên cố.

Dù sao không phải mỗi người đều dụng công tu luyện cùng phong phú tư nguyên như Phương Hành, ngay cả đệ tử Giáp đẳng tư chất, mỗi tháng cũng chỉ có hai khối linh thạch mà thôi, mà Phương Hành mỗi tháng ba khối, cũng không gián đoạn.

Dĩ nhiên, cùng một chút người tư chất tốt, trong nhà không thiếu tiền tài vẫn không cách nào so sánh được, hơn nữa những người đó so với Phương Hành sớm nhập môn ba tháng, lại có thể mua đại lượng linh thạch cung cấp tu hành, đoán chừng lúc này cao nhất đã bước vào Linh Động tầng hai rồi.

Đối với chuyện này, cũng là chuyện bất đắc dĩ, tu hành tu hành, vốn là muốn hao tổn của cải tài nguyên.

Chương 15: Bốn loại đệ tử

Cuộc sống của người tu hành rất tiêu dao tự tại, trong hồng trần có rất nhiều truyền thuyết như vậy.

Lời ấy có đúng hay không, đối với hai loại người mà nói, cuộc sống tu hành quả nhiên là tiêu dao tự tại.

Một loại có đầy đủ tài nguyên, mỗi ngày trừ tu hành, chính là tìm bạn hữu luận đạo, thưởng trà nấu rượu, nói tu hành tâm đắc, bàn về đương thời kiếm tiên, thưởng thức mặt trời mới mọc, hoàng hôn tịch hà, tiêu dao không thể tiêu dao hơn nữa.

Một loại khác thì sao, chính là hoàn toàn không có tài nguyên mà bỏ qua hi vọng, chính mình vô luận kiếm tiền như thế nào cũng không đủ tài nguyên tu hành, vậy thì cần gì quan tâm nữa, cả ngày trong phòng của mình ôm đầu ngủ mê man, hay là đi dạo khắp núi khắp nơi, hi vọng sẽ tình cờ phát hiện một cái động phủ của các bậc tiền bối, hoặc là được đạo môn trưởng lão coi trọng, thu làm y bát, từ đó mà tiêu dao tự tại.

Mà trừ hai loại người này ra, cuộc sống trong đạo môn thật sự là khẩn trương mà bận rộn.

Thời gian đầu tu hành, liều mạng kiếm tài nguyên, có tài nguyên, sẽ có thể đột nhiên tăng mạnh, không có tài nguyên, sẽ trì trệ không tiến.

Đạo nhân mập là một người như vậy, dựa theo điều kiện trước mắt của hắn, người khác đã sớm buông tha rồi, nhưng hắn còn đang cả ngày bôn tẩu, vì mỗi ba tháng hai khối linh thạch tư nguyên bôn ba lao lực, mặc dù hai khối linh thạch này cũng không cách nào mang đến cho hắn bao nhiêu trợ giúp, nhưng hắn vẫn làm không biết mệt, đem kiếp sống tu hành không có chút hi vọng nào dùng một loại thái độ vui vẻ tràn đầy hi vọng mà bước tiếp...

Đoạn trên, chính là đánh giá cùng hiểu biết của Phương Hành đối với đạo nhân mập.

Như vậy thật cũng được rồi, Phương Hành sẽ không đi phá đạo nhân mập đối với tu hành ôm lấy ảo mộng, bởi vì hắn chính là trông cậy vào ảo mộng này để sống, nếu ngay cả hi vọng cũng không còn tồn tại, quỷ mới biết đạo nhân mập sẽ chán chường thành hình dáng ra sao.

Nhưng hết lần này tới lần khác đạo nhân mập còn là một người vô cùng nhiệt tâm, sau khi nhìn nhận Phương Hành làm bằng hữu, trừ mỗi tháng thay Phương Hành nộp một trăm lượng bạc tiền ăn đến thiện ty giam, còn có nghĩa vụ nhắc nhở Phương Hành còn nhỏ tuổi, không nên lười như vậy, ngày ngày ở trong phòng ngủ không kiếm được tài nguyên, ngươi nên biết điều một chút đi với ta tới tạp ty giam làm việc mới phải...

Du thủy không cạn!

- Trừ mỗi tháng bạc vụn, còn có những lợi ích khác, bằng không ngươi cho rằng ta mỗi tháng thay ngươi nộp trăm lượng bạc là từ đâu tới? Dĩ nhiên, trọng yếu hơn, chính là chỗ này ba tháng một khối linh thạch rồi, đây chẳng khác nào so với đệ tử Đinh cấp khác nhiều gấp đôi tư nguyên, Phương sư đệ, ngươi thật không động tâm sao? Ôi, đừng bịt tai chứ...

Đạo nhân mập ở thời điểm uống rượu, vẫn không quên bên tai Phương Hành cằn nhằn liên miên, bộ dáng như một bà cô lắm điều.

Trong lòng hắn, Phương Hành hôm nay đã biến thành tên du thủ du thực của đạo môn rồi, mỗi ngày ăn lại ngủ, ngủ lại ăn, linh thạch không có, cũng không nóng nảy, mà mấy tên du thủ du thực khác, vô dụng nữa cũng thường xuyên chạy đi tham gia náo nhiệt, xem một chút đạo môn phong cảnh cũng thử nghĩ xem có thể thử thời vận hay không, nhưng tiểu tử này không như thế, ngay cả đi ra ngoài ngắm phong cảnh cũng giảm, cả ngày trốn ở trong nhà gỗ không gặp người.

- Nói nữa thì cút ra ngoài cho ta...

Phương Hành bịt tai kêu to, hận không thể một cước đem đạo nhân mập đá bay.

Tiểu gia là người có ba mươi mấy khối linh thạch, còn cần đi tạp ty giam các ngươi làm chân chạy vặt ư?

Mỗi ngày tiết kiệm thời gian tu hành còn chưa đủ đây!

Dĩ nhiên, những lời này lại không thể nói cùng đạo nhân mập, ít nhất trước mắt là không thể.

- Hảo hảo hảo, ta không nói nữa...

Đạo nhân mập khoát tay, một lát sau, lại không nhịn được nói:

- Vậy tư nguyên tu hành của ngươi làm sao bây giờ?

Phương Hành liếc mắt:

- Không phải sắp sửa đến thời gian phát linh thạch sao?

Đạo nhân mập nói:

- Ba tháng mới có một khối linh thạch, làm sao đủ được, hơn nữa còn chưa chắc chắn đã đến tay mình...

Phương Hành khinh thường liếc hắn một cái, nghĩ thầm ba tháng ngươi có hai khối linh thạch cũng chưa thể đủ!

Thấy đạo nhân mập còn muốn nói, Phương Hành vội vàng vung tay lên:

- Được, ngươi đừng khuyên nữa, ta vốn chẳng muốn đi tạp ty giam các ngươi, nơi đó ta không thích hợp ngươi cũng không phải là không rõ ràng ư, ngươi lần trước mời bọn họ uống rượu, mọi người tu vi cũng chẳng cao, còn tinh tướng như ông trời vậy, nếu như không phải là ngươi dùng sức nháy mắt, ta đã trực tiếp cầm cái vò rượu đập hắn rồi, còn làm công nữa, chẳng lẽ để cho ta cũng đi vuốt đuôi đám khốn kiếp kia ư? Tỉnh lại đi, lý do duy nhất để ta có khả năng đi tạp ty giam các ngươi, chính là đập phá cái địa phương rách nát đó!

Đạo nhân mập có chút im lặng, thử nghĩ xem cũng phải, tiểu vương bát đản số tuổi không lớn, tính tình cũng không nhỏ, bất quá vẫn không đành lòng nhìn một cái thiếu niên thật tốt như vậy từ đó chán chường đi xuống, trầm mặc một hồi, vẫn la một câu:

- Linh thạch dù sao cũng phải kiếm nha...

Phương Hành xuy một tiếng cười, nói:

- Sớm muộn gì sẽ để cho ngươi nhìn ta kiếm linh thạch là thế nào!

Chuyện tới cũng mau, không bao lâu, đã đến thời điểm đạo môn phát linh thạch, đây cũng là đạo môn đại sự, không biết bao nhiêu đạo môn đệ tử kiễng chân chờ đợi, chính là đợi đến mỗi ba tháng lần phân phát linh thạch này, hơn nữa lần này phân phát trận thế không nhỏ, dù sao một tháng này chính là mở rộng phân phát, cũng chính là đệ tử ngoại môn, vô luận Giáp Ất Bính Đinh tư chất, đều có linh thạch có thể nhận lấy.

Đệ tử Đinh cấp tư chất mỗi ba tháng nhận lấy một khối linh thạch, Bính cấp tư chất mỗi hai tháng có một khối, Ất cấp tư chất mỗi tháng có một khối, Giáp cấp tư chất lại là mỗi tháng hai khối, bốn loại đệ tử, bình thời thời gian nhận linh thạch mặc dù cũng là giữa tháng ngày mười lăm, nhưng bởi vì tần số bất đồng, cho nên cũng rất khó gặp được bốn loại đệ tử đồng thời nhận lấy linh thạch.

- Phương sư đệ, Phương sư đệ, đã thức chưa?

Sáng sớm, đạo nhân mập đã tới thật sớm, chuẩn bị cùng Phương Hành đi nhận linh thạch.

- Vừa sáng sớm, ngươi đến gọi hồn sao?

Phương Hành đêm qua cơ hồ cả đêm đều tu luyện, giờ sửu mới ngủ, hôm nay trời mới tờ mờ sáng, buồn ngủ còn chưa tan, nhất thời tức giận mắng chửi.

- Ôi, Phương sư đệ của ta, ngươi cũng đừng tham ngủ như vậy nữa, đi sớm về sớm, tránh phát sinh vấn đề a!

Đạo nhân mập đang chuẩn bị cứng rắn túm Phương Hành kêu lên, đạo bào trùm lên đầu hắn, lôi kéo hắn mơ mơ màng màng ra cửa.

Địa phương phân phát linh thạch chính là Thanh Mộc các cách mười dặm, mặc dù sắc trời còn sớm, cũng đã có thể thấy rất nhiều đệ tử ngoại môn dậy sớm chạy đi nơi đây, sáng sớm trên sơn đạo, bóng người lay động, phần lớn cảnh tượng đều vội vã.

Đi tới trước Thanh Mộc các, nơi này đã xếp thành hàng dài.

Đội ngũ này, có bốn hàng, bên trái nhất cơ hồ vẫn chưa có người nào, chính là đội ngũ Giáp đẳng tư chất nhận lấy linh thạch, cả đạo môn ngàn người, đệ tử Giáp đẳng tư chất cũng chỉ có mười mấy người, lúc này trên căn bản còn không đến, trong lương đình, một vị vũ y lão giả râu tóc xám trắng đang vung quạt hương bồ cùng một đệ tử Giáp đẳng tư chất dậy thật sớm tới đây nói chuyện.

Mà hàng thứ hai bên trái, còn lại là đệ tử Ất đẳng tư chất, lại cũng chỉ có mười mấy người, mọi người thần thái phi dương.

Cả đạo môn, đệ tử Ất đẳng tư chất tự nhiên so với Giáp đẳng nhiều rất nhiều, chừng trăm người. Bọn họ so với Giáp đẳng đệ tử, mặc dù không bằng, nhưng cùng các đệ tử Bính đẳng cho đến Đinh đẳng tư chất so sánh, lại không khác thiên tài.

Mà gần bên phải, chính là Bính đẳng rồi, đệ tử loại này bên ngoại môn chừng hơn ba trăm người, lúc này đã xếp hàng một loạt dài mấy chục người, mà liên tục không ngừng có người gia nhập vào, bọn họ ngoài mặt kiêu ngạo không có Ất đẳng đệ tử như vậy rõ ràng, nhưng nhìn về phía đội ngũ đệ tử tư chất Đinh đẳng, trong mắt miệt thị thế nào cũng xóa không đi.

Không có biện pháp, Đinh đẳng tư chất chính là tư chất kém cỏi nhất trong đạo môn, nhân số cũng nhiều nhất rồi, chừng hơn sáu trăm người, lúc này mặc dù còn sớm, nhưng trong đội ngũ cũng đã hơn một trăm người, như con rắn dài, đại đa số vẻ mặt cũng lộ vẻ kích động, kiễng chân nhìn về phía đội ngũ phía trước nhất, hận không phải kế tiếp liền đến phiên mình, đem bảo bối linh thạch bỏ vào trong túi.

Mà ánh mắt người tư chất Bính đẳng nhìn sang, bọn họ căn bản cũng không dám đối diện, tự ti rất rõ ràng.

Toàn thể tình huống đã là như thế, Giáp đẳng đệ tử xem thường mọi người, Ất đẳng xem thường Bính đẳng cùng Đinh đẳng, Bính đẳng xem thường Đinh đẳng, Đinh đẳng đệ tử thì ngay cả mình cũng xem thường chính mình. Dĩ nhiên, cũng có một nhóm người là ngoại lệ, chính là người trong nhà hào phú, người như thế cũng dùng tiền tài của mình mua linh thạch, tài nguyên so với Giáp đẳng đệ tử còn phong phú hơn, tất cả đều là mắt cao hơn đầu.

Bất quá, đám đệ tử này tự nhiên cũng sẽ không dậy sớm như thế tới xếp hàng, một khối hai khối linh thạch, bọn họ không thèm để mắt.

……

- Nhìn cái gì vậy? Có tin ta móc mắt ngươi không?

Đinh cấp đệ tử nơi này, Phương Hành đang lười biếng xếp hàng, bội phần nhàm chán, nhưng vừa dịp nhìn thấy trong đội ngũ Bính đẳng tư chất, có một người đang nhìn mình cười lạnh, lập tức tức giận mắng lên.

Dệ tử Bính đẳng tư chất kia văn văn nhược yếu, mặc dù mặc đạo bào, nhưng bộ dáng tựa như thư sinh, hắn vốn cũng thấy Phương Hành vóc dáng nho nhỏ, giữa một đám người cao lớn hỗn loạn, nhất là trước người còn có một người to béo vô cùng, lộ vẻ hắn càng nhỏ bé, lúc này lại đang co đầu rụt cổ ngáp, vô cùng tức cười, không nhịn được nhìn hắn nở nụ cười.

Lại không nghĩ rằng, tiểu quỷ này tính tình xấu đến như vậy, nhìn thấy hắn một cái, lại trực tiếp mở miệng chửi mắng.

Đệ tử tư chất Bính đẳng mặc dù văn nhược, nhưng cũng có chút xem thường đệ tử Đinh đẳng tư chất, nếu là người khác mắng hắn, cũng thôi đi, bị một tiểu hài tử tư chất Đinh đẳng khiển trách, trong lòng cảm thấy không vui, hừ lạnh một tiếng, phiết qua đầu, thanh âm không cao không thấp nói thầm một câu:

- Hừ, một cái đệ tử tư chất Đinh đẳng, cũng bừa bãi như vậy, thật không biết lễ nghĩa!

Phương Hành ghét nhất là loại này âm dương quái khí khiêu khích, càng thêm tức giận, lớn tiếng kêu lên:

- Ẻo lả chết tiệt, ngươi đang ở đây nói gì?

Hắn thanh âm rất lớn, nhất thời dẫn tới ánh mắt đám người xếp hàng cũng nhìn tới đây.

Đệ tử văn nhược nhất thời mặt đỏ bừng, cả giận nói:

- Ngươi mắng ai ẻo lả?

Phương Hành nói:

- Ta mắng ngươi đó ẻo lả chết tiệt, ái nam ái nữ chết tiệt, thái giám chết bầm!

Đệ tử văn nhược nóng nảy:

- Ngươi cũng là đệ tử đạo môn, vì sao mở miệng lại thô tục như vậy?

Phương Hành nói:

- Thô tục con em gái nhà ngươi ấy, ẻo lả chết tiệt!

Đệ tử văn nhược tức dậm chân, ngón tay chỉ Phương Hành:

- Ngươi, vô lễ!

Phương Hành nói:

- Vô lễ con em gái nhà ngươi ấy, ẻo lả chết tiệt!

Nếu nói tới mắng chửi người, bản lãnh của Phương Hành có thể một mình đấu lại hai bà thím mai mối, ban đầu ở trong Quỷ Yên cốc, một mình hắn bò đến trên cây, đem bốn thân huynh đệ tội phạm trong cốc mắng tới miệng không thể nói, chết sống muốn cưa cây kéo hắn xuống, hôm nay đối phó một cái đệ tử văn nhược ngọng nghịu, đúng thật là dễ như trở bàn tay, đơn giản tựa như uống nước ăn cơm.

Chương 16: Chỉ sợ thiên hạ không loạn

Phương Hành cùng đệ tử văn nhược hai người mắng nhau, rất nhanh đã làm cho người chung quanh chú ý, trong lúc nhất thời cười ha ha, bất quá đệ tử văn nhược cũng có mấy người sư huynh đệ giao hảo, nhìn thấy đệ tử văn nhược sắp bị đệ tử tư chất Đinh đẳng kia mắng phát khóc lên, nhất thời nổi giận đùng đùng, một đệ tử cao lớn vạm vỡ chỉ vào Phương Hành quát mắng:

- Tiểu quỷ thối, miệng sạch sẽ tí đi!

Phương Hành không sợ chút nào, chống thắt lưng mắng:

- Con gấu chết tiệt, mắc mớ gì tới ngươi? Hắn là nhân tình của ngươi ư?

Đệ tử văn nhược thoáng cái sắp sửa nước mắt cũng chảy ra, cắn khăn tay hướng mao hùng dậm chân nói:

- Ngươi xem hắn...

Bộ dáng này của hắn tựa như hai người thực sự có gì mờ ám, lại dẫn tới đệ tử chung quanh cười ầm ĩ.

- Ha ha ha ha, quả nhiên là hai con thỏ (ý nói đồng tính)...

Phương Hành cười to một trận, chỉ vào hai người kêu lên.

Đệ tử cao lớn vạm vỡ kia tức đến đỏ mặt, trực tiếp bước ra khỏi đội ngũ, sắc mặt bất thiện hướng Phương Hành đi tới.

Phương Hành không sợ chút nào, lớn tiếng nói:

- Các sư huynh đệ, hai con thỏ này xem thường đệ tử Đinh đẳng chúng ta, nhất là tên ẻo lả chết tiệt kia, mới vừa rồi vẫn còn lẩm bẩm nói chúng ta đệ tử Đinh đẳng tư chất tu hành chính là lãng phí linh thạch, không bằng nhanh nhanh cút đi về nhà, đem linh thạch để cho cho bọn hắn Bính cấp tư chất, ngươi nói xem chuyện này chúng ta có thể nhịn sao?

Lời vừa dứt, lập tức có rất nhiều đệ tử Đinh đẳng tư chất lửa giận tăng lên.

Mặc dù đệ tử văn nhược có nói bọn họ như vậy hay không bọn họ không nghe thấy, nhưng ánh mắt miệt thị của đám đệ tử Bính đẳng lại cũng nhìn ở trong mắt, trong lòng sớm đã có lửa giận, bị một câu nói kia của Phương Hành dẫn dắt cháy lên. Lại thấy đệ tử cao lớn vạm vỡ ra khỏi đội ngũ, sắc mặt bất thiện hướng một đứa bé trong đội ngũ chính mình đi tới, nhìn dáng dấp dường như muốn động thủ, lửa giận trong lòng càng tăng lên.

- Bính đẳng tư chất thì lợi hại sao? Có bản lãnh làm sao ngươi không đi so sánh với Ất Giáp tư chất đi?

- Chúng ta Đinh cấp tư chất cũng là đạo môn đệ tử, mọi người tu hành như nhau, có cái gì mà thể hiện?

- Mười năm một nhóm đệ tử tiến vào nội môn, trong hàng đệ tử Đinh đẳng tư chất chúng ta cũng không chắc ít hơn các ngươi bao nhiêu!

Trong lúc nhất thời, Đinh đẳng đệ tử, nói ít cũng có mười mấy người lớn giọng hét lên, khí thế cường tráng.

Tên đệ tử cao lớn vạm vỡ thấy thế, nhất thời trên mặt tái đi, không dám nhích tới gần.

Phương Hành thấy thế, dương dương đắc ý, lúc này không đánh chó mù đường thì còn chờ cái gì nữa?

Lập tức kêu lên:

- Con gấu lớn ngươi còn muốn qua khiêu khích sao? Thật coi Đinh đẳng đệ tử chúng ta dễ khi dễ hay sao? Đánh hắn!

Vừa nói đang muốn dẫn đầu xông lên kéo bè kéo lũ đánh nhau, lại bị đạo nhân mập không ngừng kêu khổ một tay kéo lấy.

Đạo nhân mập cũng thật sự đã phục rồi, làm sao đi xếp hàng cũng có thể gây sự được chứ!

Hơn nữa còn muốn động thủ trước, cái này căn bản là chỉ sợ thiên hạ không loạn chứ sao...

Đinh đẳng đệ tử không ít người cũng đều đỏ mắt, tuổi còn trẻ, vốn chính là thời điểm hỏa khí đang vượng, cộng thêm mới vừa vào đạo môn không lâu, đối với đạo môn sâu cạn hiểu biết chưa sâu, thấy có người dẫn đầu, liền muốn cùng đi tới đánh nhau một trận, dù sao Đinh đẳng đệ tử nhiều người, gấp mấy lần nhân số của Bính đẳng, dù đánh thế nào, mình cũng sẽ không thiệt thòi.

Mà đệ tử Bính đẳng thì nhất thời biến sắc, cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt.

Bọn họ mặc dù xem thường Đinh đẳng đệ tử, cho là đợi một thời gian, tu vi của mình nhất định sẽ bỏ xa những người này.

Chỉ bất quá, dù sao cũng là đợi một thời gian nữa a, hôm nay tất cả mọi người tiến vào đạo môn không lâu, ai cũng không mạnh hơn ai, thật muốn động thủ, một chọi một thắng bại cũng khó nói, huống chi nhân số người ta ước chừng gấp mấy lần mình?

Nhất là đệ tử văn nhược kia, gương mặt trắng giật giật tái nhợt vô cùng, trong mắt đều là hoảng sợ.

Tên đệ tử tư chất Bính đẳng cao lớn vạm vỡ lại càng sợ hãi chạy về trong đội ngũ, đầu đầy mồ hôi rồi.

Bất quá, thời điểm mọi người ở đây sắp không kềm nén được lửa giận, đột nhiên phía trước một vị lão giả chịu trách nhiệm phân phát linh thạch chợt thở ra một hơi, quát lạnh nói:

- Đều im lặng cho ta, linh thạch cũng không muốn sao?

Sóng âm cuồn cuộn, tựa như thủy triều, bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, ùng ùng vang trên đầu của mọi người.

Trong lúc nhất thời, chúng đệ tử tâm thần kích động lập tức yên lặng như tờ, mọi người hai chân phát run lên.

Mà Phương Hành vào giờ khắc này, nhanh chóng đứng thẳng thân thể, giả trang bộ dáng người đàng hoàng, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Cũng may, trưởng lão phía trước đột nhiên quát một tiếng trấn áp bọn đệ tử táo bạo, cũng không tìm kiếm thủ phạm, mà gọi tiếp đệ tử tới nhận linh thạch, mặt không chút thay đổi tiếp tục phân phát linh thạch.

Trên thực tế, đối với hình thức tranh đấu như vậy, bọn họ đã sớm gặp qua vô số, so với lần này nghiêm trọng chút ít, thực sự đánh nhau cũng đã xảy ra không ít lần.

Mà đạo môn đối với tranh đấu như vậy luôn luôn giữ thái độ ngồi yên không lý đến, dù sao đối với người trẻ tuổi mà nói, tranh cường háo thắng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Mà kết cục đánh không lên, tùy tiện một vị đạo môn trưởng lão cũng có thể ngăn cản chuyện như vậy phát sinh, mà đánh không được, huyết tính trong lòng những đệ tử này làm sao phát tiết đây?

Tự nhiên chính là tu hành.

Dù sao bất luận đệ tử tư chất thế nào, chỉ cần tu vi tăng lên, sẽ có thể một bước lên trời, được người ta coi trọng!

Đợi một hồi, thấy không có trưởng lão tới đây quở trách, Phương Hành nhất thời đắc ý, hướng đệ tử văn nhược kia nháy mắt ra hiệu khiêu khích, bất quá tên đệ tử kia bị dọa, cũng đã sợ, chỉ cúi đầu xếp hàng, đối với khiêu khích của Phương Hành làm như không thấy.

Đạo nhân mập phát hiện Phương Hành ở sau lưng giở trò, không thể làm gì khác đành bất đắc dĩ kéo hắn đến trước mặt mình, dùng sức khuyên hắn thu liễm tính tình, không cần không có chuyện gì lại cùng người nổi lên xung đột, dù sao ở trong đạo môn, vẫn cần lấy tu hành làm trọng.

Phương Hành khiêu khích một hồi, đệ tử văn nhược này đã lĩnh linh thạch, nhanh chóng rời đi, hung hăng trợn mắt lườm Phương Hành một cái.

Phương Hành chẳng thèm ngó tới, lại há miệng:

- Ẻo lả chết tiệt!

Đệ tử văn nhược tức cả người run run, nam tử to như gấu kia kéo hắn lại, thấp giọng nói:

- Sau này sẽ làm cho hắn đẹp mắt!

Vừa nói liền dắt đệ tử văn nhược này đi.

Phương Hành nhất thời cảm thấy có chút nhàm chán, cũng may không quá lâu, rốt cục đến phiên hắn nhận lấy linh thạch.

Trưởng lão phân phát linh thạch xem xét hắn một cái, bỗng nhiên nói:

- Người thiếu niên, cùng với đem tinh lực đặt trên chuyện tranh chấp với người khác, không bằng đặt ở trên tu hành, nếu ngươi có thể tiến vào nội môn, tự nhiên sẽ có người đổi tư chất cho ngươi!

Phương Hành ngây ra, thế mới biết hành vi của mình vừa rồi, trưởng lão này cũng đều biết rõ, liền cười hắc hắc, nói:

- Tạ ơn ngài chỉ điểm, đệ tử nhất định cố gắng gấp bội, làm vinh dự Thanh Vân Tông ta!

- Miệng lưỡi trơn tru!

Trưởng lão kia cũng cười, nhận lấy mộc bài của Phương Hành, kiểm tra một lát liền ghi vào sách, đem linh thạch cho hắn.

- Phương sư đệ, ngươi nghe ta đi, sau khi lĩnh linh thạch, chúng ta nhanh đi về, trên đường không thể dừng lại nhiều, nhất là ánh mắt, biết không? Ánh mắt ngàn vạn không cần cùng người khác nhìn nhau, chỉ sợ bị người khiêu khích, cũng làm bộ như không nghe được...

Đạo nhân mập cũng nhận xong linh thạch, hai người rời khỏi đội ngũ, trên đường trở về, hắn liền lẩm bẩm hướng Phương Hành dặn dò.

- Đây là ý gì?

Phương Hành hướng hắn trợn mắt.

- Ngươi nhớ lời của ta là tốt, sư huynh còn có thể lừa ngươi ư?

Đạo nhân mập tròng mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ ý, như ăn trộm đem linh thạch nhét vào trong ngực, dường như sợ người khác đoạt đi.

Phương Hành cũng không cần giấu, dù sao động thiên giới chỉ trên người hắn còn cất giấu chừng hai mươi khối!

Trên đường trở về, lại thấy được đệ tử càng ngày càng nhiều rồi, có nhóm người kết đội, vừa đi vừa đàm tiếu, có một mình vội vã, chạy tới thật nhanh, cũng có một chút lớn lối, cố ý ở trước mặt mọi người tế ra phi kiếm, đạp kiếm mà đến, mỗi lần lao xuống đám người, liền làm cho mọi người kinh hô trận trận, lấy ánh mắt hâm mộ nhìn bọn hắn.

Phương Hành đối với chuyện này chỉ cười nhạt, thuần túy là khoe khoang!

Đạp kiếm lướt đi, dựa theo đạo lý mà nói chỉ cần có linh lực là có thể, linh lực quán chú phi kiếm, tự nhiên có thể làm cho nó bay lên không trung.

Chẳng qua là, đây là một loại hành động hao phí pháp lực cực đoan, bằng tu vi của đám đệ tử ngoại môn, chỉ sợ bay không được ba mươi trượng cự ly, linh lực đã tiêu hao không còn, phải biết rằng, ngay cả Linh Vân sư tỷ cùng Tiếu Kiếm Minh danh tiếng hiển hách Thanh Vân Tông, tất cả đều theo thứ tự dùng bạch hạc cùng thiết ưng làm tọa kỵ, tại sao bọn họ không dùng phi kiếm? Đơn giản chính là vì pháp kiếm quá hao tổn linh lực.

Ngay cả Phương Hành, hôm nay cũng có một thanh phi kiếm trong người, dĩ nhiên, không thể lộ ra ngoài ánh sáng được.

Càng kinh người hơn, lại là ở ven đường, thỉnh thoảng xuất hiện một chút đệ tử vẻ mặt hung hãn, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người.

Đạo nhân mập cúi đầu, dựa theo pháp môn không cùng ánh mắt người khác chạm nhau, dắt tay áo Phương Hành vội vã đi mau.

- Bọn khốn kiếp này luôn nhìn chằm chằm lão tử làm gì?

Phương Hành cùng đi tới, bị nhiều người hung ác quan sát, không nhịn được thầm mắng.

Đạo nhân mập cả kinh, vội vàng giảm thấp thanh âm nói:

- Phương sư đệ của ta ơi, sư huynh biết ngươi nhịn không nổi, nhưng lúc này cũng không phải là thời điểm ngươi nổi giận, dù sao tu vi của ngươi còn thấp, nói thật với ngươi sao, đám người kia cũng là ác bá trong môn, chuyên chọn thời điểm phân phát linh thạch ngăn ở ven đường, chờ chọn người lừa bịp tống tiền, bọn họ hiện tại cũng đang ước có người sanh sự, ngươi cùng bọn họ nhìn nhau, bọn họ sẽ cho rằng ngươi đang gây hấn, đi lên đem ngươi đánh một trận, cướp linh thạch đi, ngươi tìm ai nói lí lẽ nha...

Phương Hành ánh mắt sáng lên, rung giọng nói:

- Đạo môn không để ý sao?

Chương 17: Lừa bịp tống tiền

Đạo nhân mập nghe thanh âm của Phương Hành run run, còn tưởng rằng hắn đang sợ, trong bụng an tâm một chút.

Một cái tiểu ma đầu to gan lớn mật như vậy, chính thức vào đạo môn, còn không phải là trông cậy vào chính mình che chở ư?

Vừa nghĩ như thế, hắn chợt cảm thấy trong bụng trấn an không ít, liền thở dài đem đuêỳ chính mình biết nói ra:

- Đạo môn quy củ, tự nhiên là không cho phép, nhưng đây cũng chỉ là quy củ mà thôi, nếu là đệ tử Giáp đẳng tư chất hơn người bị người đoạt mất, bọn họ tự nhiên sẽ ra tay bắt người, nhưng chúng ta những đệ tử Đinh đẳng tư chất, ai sẽ để ý đến chúng ta chứ?

- Cho dù chúng ta bị người đoạt, các trưởng lão cũng chỉ cho là đây là các đệ tử bên dưới có chút ma sát mà thôi, không đáng giá để bọn họ hỏi tới, trước đây thật lâu, còn từng phát sinh chuyện một tiểu sư đệ mới vừa vào đạo môn, không có bối cảnh, bị người ta đánh chết, đạo môn trưởng lão cũng chỉ nói là lỡ tay, phạt người hành hung một năm cấm bế mà thôi...

Phương Hành càng nghe ánh mắt càng sáng, đạo nhân mập nào đâu biết rằng hắn căn bản là không phải sợ, mà là hưng phấn.

Quy củ như vậy, quả thực quá nhân tính rồi.

Bất quá Phương Hành cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, hắn biết mình hôm nay vẫn chưa tới lúc nghênh ngang cướp đoạt người khác, hắn tu vi chỉ có Linh Động tầng một đỉnh phong, còn chưa đủ để hoành hành ngoại môn được.

Đạo nhân mập thì càng vội vã trở về sơn cốc.

Chuyện cướp đoạt như vậy mặc dù trên đường cũng có phát sinh, nhưng trở lại sơn cốc, lại coi là an toàn.

Không ai xuất thủ cướp đoạt người khác ở trong sơn cốc, đây cũng là một cái quy củ của đạo môn.

Cũng may, lúc này sắc trời còn sớm, các đệ tử tới nhận linh thạch còn thiếu, ven đường đám người hung thần ác sát cũng không nhiều.

Bất quá, lúc đi tới bên cạnh khe núi, chỉ cần vòng qua chân núi phía trước sẽ có thể trở lại sơn cốc, chợt thấy phía trước có tầm hai ba người, đang có đệ tử văn nhược cùng nam tử cao lớn vạm vỡ mới cùng bọn họ chửi nhau cũng ở trong đó, bọn họ đứng ở bên rừng, ánh mắt không hướng phía trên nhìn tới, tựa hồ đang chờ người, nhìn thấy Phương Hành cùng đạo nhân mập, lập tức sắc mặt bất thiện tiến lên đón.

- Bọn khốn kiếp này ở chỗ này chờ ta gây phiền toái sao!

Phương Hành lập tức hiểu chuyện, hoạt động tay chân, chuẩn bị cho tên ẻo lả chết tiệt kia một bài học.

Bất quá cũng ngay lúc này, bỗng nhiên một thanh âm lạnh như băng vang lên:

- Dư sư đệ, hôm nay cũng dậy thật sớm a!

Đạo nhân mập đang định khuyên Phương Hành đừng cùng người tranh chấp thân thể nhất thời chấn động, trên mặt lộ ra nụ cười khổ sở.

Thân thể của hắn cứng ngắc xoay người lại, ôm tay vái chào, cười khổ nói:

- Lưu sư huynh dậy thật sớm, Dư Tam Lưỡng thỉnh an Lưu sư huynh...

Trong rừng, một thanh niên chừng hai mươi tuổiđi ra, Phương Hành tỉ mỉ đánh giá, phát hiện người này vóc người cứng cáp, cảm giác lực lượng tràn đầy, chính là Linh Động tầng hai, mang trên mặt nụ cười tự tiếu phi tiếu, trong đôi mắt tràn đầy khinh miệt cùng châm chọc, hắn hướng Phương Hành nhìn lướt qua, ánh mắt liền trở xuống trên người đạo nhân mập, cười nhạt nói:

- Hiếu kính lần này đâu?

Nơi xa, đám người đang chuẩn bị đến tìm phiền toái, thấy người kia ngăn cản đường đi của Phương Hành cùng đạo nhân mập, lập tức dừng lại, hồ nghi nhìn sang, lúc đầu, bọn họ còn tưởng rằng người nọ là bằng hữu của đạo nhân mập, bất quá rất nhanh đã phát hiện đạo nhân mập vẻ mặt không đúng, trong lòng nhất thời vui lên, quyết định không đến nữa, đứng tại phía trước xem kịch vui.

- Ha ha, Chu sư đệ, nhìn dáng dấp không cần chúng ta xuất thủ, hai người này cũng sẽ gặp không ít phiền toái rồi!

Mao hùng cười, hướng vai đệ tử văn nhược vỗ vỗ.

Đệ tử văn nhược cũng cảm thấy trút được cơn giận, giọng căm hận nói:

- Cái này kêu là ác nhân tự có ác nhân trị!

Mấy người cùng nhau cười ha ha, chuẩn bị nhìn đạo nhân mập cùng Phương Hành gặp phiền toái.

Lại nói đạo nhân mập thấy Lưu sư huynh, gương mặt béo phì lại càng phát khổ, thân thể cũng trực tiếp cong xuống, đau khổ cầu xin tha thứ nói:

- Lưu sư huynh giơ cao đánh khẽ, cho tiểu đệ một con ngựa đi, ngài không phải đã nói, ta đem linh thạch cứ ba tháng ở tạp ty giam kiếm được tới cho ngài, đạo môn phân phát một khối có thể giữ lại hay sao? Mấy ngày hôm trước, ta đã đem một khối linh thạch này hiếu kính cho ngài mà...

Lưu sư huynh ánh mắt ngưng tụ, lạnh giọng nói:

- Ngươi dám cò kè mặc cả với ta ư?

Đạo nhân mập thân hình chấn động, vội nói:

- Sư đệ không dám, cầu Lưu sư huynh khai ân...

Lưu sư huynh ánh mắt hơi trì hoãn, nhìn thoáng qua Phương Hành bên cạnh đạo nhân mập, ho nhẹ một tiếng, nói:

- Không sai, ta đã nói lời này, bất quá hiện tại quy củ nên thay đổi, trước kia ngươi chỉ có một mình một người, hiện tại bên cạnh ngươi đã có thêm một con khỉ nhỏ, số lượng linh thạch tự nhiên cũng phải gấp đôi, từ trước kia ba tháng một khối, đổi thành ba tháng hai khối...

Đạo nhân mập ngẩn ra, vội vàng mặt cầu khẩn nói:

- Lưu sư huynh, Phương sư đệ hắn mới nhập môn không có mấy ngày, cầu ngài cho tiểu đệ một cái thể diện, bỏ qua cho hắn sao...

- Thể diện? Ngươi là cái gì mà ta phải cho ngươi thể diện?

Lưu sư huynh sắc mặt lạnh lẽo, bỗng nhiên giơ tay lên một cái tát quất vào trên mặt đạo nhân mập, quát lên:

- Cho các ngươi một khối linh thạch, đã là lão tử hạ thủ lưu tình rồi, còn dám dông dài ư, một khối cũng không cho các ngươi bây giờ!

Đạo nhân mập gương mặt béo phì nhất thời sưng phồng lên, muốn nói tiếp, nhưng đón nhận ánh mắt hung ác của Lưu sư huynh, hắn không thể làm gì khác đành cầu khẩn nhìn về phía Phương Hành, ý bảo hắn biết điều một chút đem linh thạch giao ra, ngàn vạn không cần phạm vào tên hung thần này...

- Ai nha, Trư sư huynh, cũng không phải là ta nói ngươi, nếu biết được đại ca như Lưu sư huynh, làm sao không còn mau chóng giới thiệu cho tiểu đệ?

Phương Hành vẫn thờ ơ lạnh nhạt, chợt thấy ánh mắt lạnh lùng của Lưu sư huynh hướng chính mình nhìn qua, lập tức lộ ra vẻ mặt cợt nhả, vừa oán giận đạo nhân mập, vừa từ trong lòng ngực của mình lấy ra linh thạch, cười hì hì nói:

- Lưu sư huynh, vừa nhìn ngài chính là hảo hán tử u vi cao thâm, nghĩa bạc vân thiên, sư đệ mới nhập môn, chính muốn làm quen một chút sư huynh trong môn phái đâu rồi, khối linh thạch này, kính xin ngài vui lòng nhận cho, ngàn vạn không cần khách khí với tiểu đệ, nếu không đó chính là xem thường tiểu đệ...

Lưu sư huynh thấy hắn hai tay nâng tới linh thạch hồng hồng, nhất thời hơi ngẩn ra.

Mặc dù lời của Phương Hành nói chẳng ra thể thống gì, giống sơn tặc hơn là giống đệ tử đạo môn, nhưng hắn vẫn nghe hiểu ý tứ, không khỏi trong lòng vui lên, thầm nghĩ con khỉ nhỏ này thật thức thời, đem lão tử trở thành đại nhân vật đạo môn, chuẩn bị biết điều một chút giao ra linh thạch, để cho mình sau này che chở cho hắn hay xa?

Nơi xa mấy người mao hùng cùng ẻo lả thấy được một màn này, cũng chợt cảm thấy có chút khinh thường, nghĩ thầm tiểu quỷ này chẳng qua là ngoài miệng khó dây dưa, vừa nhìn thấy hung ác, còn không phải tự động đem linh thạch trong tay dâng lên ư?

Người như vậy thật sự ghê tởm, ở lại chờ người lừa bịp tống tiền bọn họ đi rồi, còn phải sau đó giáo huấn hắn một trận.

Mà bên này, nụ cười trên mặt Phương Hành vô cùng chân thành tha thiết, hơn nữa hắn thật sự quá nhỏ, cũng không giống là bộ dáng bên ngoài tươi cười bên trong có thủ đoạn gì, làm cho người ta thực sự không đem lòng sinh nghi.

Lưu sư huynh nhất thời lộ ra nụ cười đầy mặt, cười nói:

- Vị tiểu sư đệ này đúng là hiểu chuyện a, Dư sư đệ, có sư đệ tốt như vậy làm sao không sớm chút giới thiệu cho ta? Ha ha, tiểu sư đệ, ngươi yên tâm, Lưu mỗ sau này nhất định chiếu cố đối với ngươi nhiều hơn...

Vừa cười, vưa không chút khách khí đưa tay đi đón linh thạch.

Song ngay khi ngón tay sắp nhận được linh thạch, Phương Hành trên tay bỗng nhiên khẽ run rẩy, linh thạch hướng trên mặt đất rơi đi.

- Ai nha, cũng đừng rơi vỡ sao...

Phương Hành sợ quá nhảy dựng lên, vội vàng ngồi xổm người xuống đi nhặt.

- Quả nhiên là con chim nhỏ mới nhập môn, chưa từng nghe qua linh thạch còn có thể rơi vỡ...

Lưu sư huynh trong bụng cười nhẹ, chờ Phương Hành đem linh thạch đưa cho mình.

Nơi xa mấy người ẻo lả lại càng miệt thị tới cực điểm.

Bọn họ cũng không chú ý tới, đạo nhân mập lúc này đã sắc mặt đại biến, tựa như đã nhận ra cái gì.

- Lưu sư huynh, tiểu đệ hiếu kính, ngươi vui lòng nhận cho...

Phương Hành đứng dậy, cúi đầu cười nói, rồi sau đó cổ tay đưa về phía trước.

Lưu sư huynh đang muốn nói lời khách khí, bỗng nhiên cảm giác trên bụng chợt lạnh, nhất thời kinh hãi, trong cơ thể linh khí theo bản năng bắn ngược ra, song đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên thân hình vừa lui, từ trên bụng hắn rút ra một thanh chủy thủ lóe sáng, rồi sau đó thân thể nho nhỏ, quỷ dị một cước, vừa về phía trước vừa nhảy, quả đấm không lớn, nhưng cứng rắn, hung hăng đập vào trên bụng hắn.

- Ách...

Lưu sư huynh nhất thời khom người, đau đến mức mồ hôi trán ứa ra.

Phương Hành một quyền này, không chỉ có đánh tan hộ thân linh khí của hắn, còn cứng rắn đập vào vết thương của hắn, phần đau nhức này khó có thể hình dung.

Mà nơi xa mao hùng, ẻo lả ba người thoải mái nhàn nhã xem náo nhiệt, cũng như bị đánh một quyền, vẻ mặt đột nhiên trở nên vô cùng quái dị, mọi người kinh ngạc xen lẫn khiếp sợ, khó có thể hình dung, đệ tử văn nhược kia thậm chí thiếu chút nữa sợ hãi té ngã trên đất, chỉ từ vẻ mặt mà nói, lúc này bọn họ thoạt nhìn so với Lưu sư huynh kia càng giống như bị đâm một dao hơn.

Chương 18: Thổ phỉ

Lấy động tác nhặt linh thạch để che chở, Phương Hành rút ra dao găm đâm tới, đồng thời nhảy về phía sau, rút dao găm, tiến lên cộng thêm một quyền, cứng rắn đánh vào vết thương của hắn, để tránh hắn lấy linh khí hộ thể, lại đề lên lực phản kích. Dù sao người trước mắt chính là Linh Động tầng hai, toàn thân thực lực so với Linh Động tầng một cao một mảng lớn, chỉ sợ bị đánh một đao, nổi điên lên cũng rất đáng sợ.

Hoặc là không làm, hoặc là làm tới cùng, Phương Hành từ nhỏ chính là lớn lên với loại lý niệm này.

Mà Lưu sư huynh là tu vi Linh Động tầng hai, bị đánh một đao một quyền, chợt cảm thấy bụng đau nhức, thân thể không còn chút sức lực nào.

- Lưu sư huynh, hiếu kính này như thế nào?

Phương Hành cười hắc hắc, xoay người đến sau lưng Lưu sư huynh, bay lên một cước đá vào trên lưng của hắn.

Lưu sư huynh bổ nhào ngã xuống, vẻ mặt xám tro, vết thương trên bụng bị động tác này kích thích, nhất thời đau lợi hại hơn, cả người như con tôm lớn khom lên, hai tay dùng sức ôm bụng, máu tươi ồ ồ mà chảy.

- Tiểu tạp chủng... Ngươi... Dám... Đánh lén... Ta?

Lưu sư huynh cắn răng kêu, nhìn dáng dấp cũng là một người rắn rỏi, chưa nói mấy lời như xin khoan dung.

- Chỉ có điểm cảnh giác như vậy, cũng học người làm cường đạo ư?

Phương Hành cười lạnh, chuẩn bị lục soát một chút, nhìn xem người này có gì tốt hay không.

Bất quá ngay lúc này, Lưu sư huynh kia lặng lẽ đem cánh tay nhét vào trong ngực, trong miệng hắn cố ý kêu lên:

- Tiểu tạp chủng, lão tử hôm nay nhận thua rồi, nhưng ngươi... Đừng tưởng rằng... coi chừng lão tử...

- Phương sư đệ cẩn thận...

Đột nhiên, đạo nhân mập kinh hô lên, tại phía của hắn vừa dịp có thể thấy động tác của Lưu sư huynh.

Phương Hành "Hắc" một tiếng cười lạnh, bỗng nhiên thân thể nhào tới, chủy thủ trong tay giương lên, đem cánh tay Lưu sư huynh muốn vung lên ghim xuống trên mặt đất, Lưu sư huynh này hét thảm một tiếng, trong tay leng keng một tiếng, rơi xuống một thanh tiểu kiếm.

Tiểu kiếm ước chừng dài hơn thước, phía trên khắc rõ một chút ký hiệu tinh mỹ, thoạt nhìn rất bất phàm.

- Quả nhiên là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, còn muốn tế phi kiếm làm tổn thương ta ư?

Phương Hành cười lạnh một tiếng, hung hăng ở trên bụng Lưu sư huynh đá hai cái, Lưu sư huynh đau đớn kêu thảm thiết không dứt.

Hắn cũng là người rắn rỏi, nhưng tiểu vương bát đản xuất thủ quá ác, vẫn tập trung vào vết thương của hắn.

Thống khổ như thế, dù cứng rắn đến đâu cũng chịu đựng không nổi.

Phương Hành nhặt lên chuỗi tiểu kiếm trên mặt đất, đánh giá một phen, thuận tay nhét vào trong ngực, hắn vừa rồi đã giám định một chút, phát hiện dĩ nhiên là một thanh phi kiếm có bảy pháp trận, đây chính là đồ tốt, chính thích hợp chính mình dùng, chuỗi Cửu Xà Kim Viêm kiếm kia, mặc dù phẩm cấp so với thanh phi kiếm này tốt hơn nhiều, nhưng quá tiêu hao linh lực, hơn nữa không thể lộ ra ngoài ánh sáng, không thể dễ dàng sử dụng.

- Phương sư đệ, đem kiếm trả lại cho hắn đi, đây là đạo môn tại hắn bái nhập tiên môn, hắn từ trong pháp khí các chọn lựa ra, không cho phép cướp đoạt, ngươi nếu cố gắng lấy đi, đạo môn trưởng lão nhất định sẽ tới phạt ngươi...

Đạo nhân mập thấy thế, vội vàng thấp giọng khuyên nhủ Phương Hành.

Lưu sư huynh nghe được lời của hắn, cắn răng kêu lên:

- Mập mạp chết tiệt... Xem như ngươi lợi hại... Cùng một thằng nhãi con như vậy cấu kết... Ám toán ta... Lão tử sau khi thương thế lành lại... Tất nhiên sẽ lấy mạng chó của ngươi...

Đạo nhân mập vừa nghe, nhất thời sắc mặt cả kinh, tựa như có lẽ đã mơ hồ tưởng tượng tới Lưu sư huynh ngày sau sẽ điên cuồng trả thù.

Nghĩ như vậy, gương mặt béo của hắn cũng đã biến thành màu tro tàn.

- Thật là buồn cười, ngươi cho rằng tiểu gia còn có thể cho ngươi cơ hội báo thù ư?

Phương Hành nghe vậy, lại lạnh lùng cười một tiếng, tiểu kiếm trong tay ở bên cạnh cổ Lưu sư huynh cắt tới.

- Ngươi... Ngươi còn dám... Giết ta... ư?

Lưu sư huynh hoảng hốt, nhưng còn cố chống đỡ kêu lên.

Đạo nhân mập cũng kinh hãi, theo bản năng kéo tay áo Phương Hành.

Hắn thật sự sợ tiểu ma đầu này dưới cơn nóng giận làm thịt Lưu sư huynh, dựa theo chính mình hiểu biết đối với hắn cho tới nay, tiểu ma đầu này không phải là không dám làm chuyện như vậy, chỉ bất quá, đạo môn dù sao cũng là đạo môn, không phải ma tông, giết người sau phạt cấm bế một năm, đó là bởi vì người giết người kia tư chất hơn người, hơn nữa trong nhà hào phú, nếu là không có bối cảnh Đinh đẳng đệ tử giết người...

Đừng nói đuổi ra khỏi môn phải, coi như là đền mạng cũng có thể!

Lúc này trên ngọn núi cự ly khu vực núi rừng này ít nhất cũng có hơn mười dặm, một gốc cổ tùng, trông như một cái ô, dưới cổ tùng, hai lão giả đang đánh cờ, một người trẻ trung tóc đen, đầy mặt hồng quang, một người còn lại thì trẻ trung nhưng mái tóc trắng xóa, hai người đánh ván cở này, đã đánh một tháng, nói chuẩn xác, đã là ngày thứ ba mươi ba, ván cờ mới đi được hơn phân nửa.

- Lần này trong các đệ tử chọn vào môn phải, ngươi chú ý tới bao nhiêu người?

Người trẻ tuổi tóc trắng trong tay nhặt một viên cờ đen, trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi.

Lão giả tóc đen cười nói:

- Cũng không tệ lắm, chừng mười tên tư chất Giáp đẳng, ngoài dự liệu của ta!

Người trẻ tuổi tóc trắng mỉm cười, ánh mắt nhìn chăm chú vào bàn cờ.

Lão giả tóc đen bỗng nhiên nghĩ đến, người trẻ tuổi tóc trắng hỏi mình, là mình chú ý tới bao nhiêu người, liền hơi trầm ngâm, sau một lát mới hồi đáp:

- Mười tên tư chất Giáp đẳng, ba người gia thế hào phú, hai người thuộc thế gia, còn có một người gọi Hậu Thanh, lúc nhập môn đã có tầng hai, như không có gì bất ngờ xảy ra, người này sẽ trở thành một trong những người sớm nhất tiến vào nội môn!

Ngụ ý, hơn ngàn đệ tử mới bái nhập đạo môn, hắn chú ý tới sáu người.

Người trẻ tuổi tóc trắng vẫn mỉm cười, ánh mắt nhìn hướng một nơi, tay cầm quân cờ không nói.

Lão giả tóc đen cười khổ một tiếng, nói:

- Sư thúc lưu ý đến mấy người?

Người trẻ tuổi tóc trắng khẽ mỉm cười, nói:

- Một người, hơn nữa còn là mới vừa lưu ý đến!

Lão giả tóc đen mặt liền biến sắc, thần niệm hướng phương hướng người trẻ tuổi tóc trắng đang nói quét tới, lập tức hiểu người trẻ tuổi tóc trắng chỉ chính là ai, chần chờ nói:

- Lúc này mới bao nhiêu tuổi, đã hạ thủ ác như vậy, sư thúc, có muốn ta trừng phạt hắn một phen hay không?

Người trẻ tuổi tóc trắng hạ quân cờ, đặt ở trước người lão giả tóc đen, nhẹ giọng nói:

- Đánh cờ!

Thời khắc quân cờ được đặt xuống, hắn tựa như hữu ý vô ý hướng không trung nhìn thoáng qua.

Trên trời cao, chín cỗ huyền quan lơ lửng trong tinh không, đứng im bất động, vĩnh định càn khôn, tựa hồ thần hộ mệnh của phiến đại lục này, lại tựa như thanh kiếm lơ lửng trên đầu...

...

- Ta không giết ngươi...

Lúc này, Phương Hành thấy Lưu sư huynh cường ngạnh, cười nói:

- Bất quá để cho ngươi ngày sau rất khó tìm ta gây phiền toái là được!

Hắn cười cười, bỗng nhiên ánh mắt run lên, phi kiếm trong tay liên tiếp đâm xuống, phốc phốc mấy tiếng, ở trên hai chân, ngang hông, trên cánh tay Lưu sư huynh đều đâm mấy cái, máu tươi lập tức phun ra, Lưu sư huynh gào thét như heo bị chọc tiết.

Phương Hành đứng dậy, ngắm phi kiếm trong tay, tiếc hận nói:

- Đáng tiếc, không thể thuộc về ta!

Dứt lời tiện tay hướng khe núi bên cạnh ném xuống, leng keng leng keng, không biết rơi đi nơi nào.

Hắn vừa ngồi xổm người xuống, một cước dẫm ở cổ Lưu sư huynh, không để cho hắn lộn xộn, đưa tay ở trên người hắn vừa sờ, tìm ra hai khối linh thạch, không chút khách khí nhét vào trong ngực, lúc này mới đưa tay rút dao găm đính tại trên cánh tay hắn, ở trên y phục lau đi vết máu, hảo hảo thu hồi, phủi tay, nhẹ nhàng nói:

- Đi thôi!

Đạo nhân mập mặt như tro tàn, gắt gao đi theo phía sau hắn, hận không thể lập tức rời đi hiện trường như giết heo này.

Phương Hành làm những chuyện này thành thạo cùng thong dong, để cho hắn cảm nhận được một loại sợ hãi lớn lao.

- Phương sư đệ... Ngươi sẽ không đem hắn phế đi sao...

- Sao dễ dàng phế bỏ như vậy, chính là để cho thương thế của hắn chậm bình phục một chút mà thôi, tối thiểu dăm ba tháng sẽ đi lại bất tiện!

Đạo nhân mập ngẩn ngơ, vội nói:

- Vậy sau dăm ba tháng, hắn không phải là sẽ đến báo thù ư?

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Sau dăm ba tháng, cho dù chính diện đấu, cũng chỉ có ta khi dễ hắn!

Nghe nói vô cùng tự tin, lại có chút ít thái độ bễ nghễ!

Bất quá đạo nhân mập nghe, lại không nhịn được trong lòng kêu khổ.

Tại hắn xem ra, Lưu sư huynh chính là Linh Động tầng hai, nơi nào là mấy tháng thời gian là có thể dễ dàng đối phó?

Lúc này ven đường, mao hùng cùng ẻo lả ba người nơm nớp lo sợ muốn chạy đi, lại bị Phương Hành gọi lại.

- A, ẻo lả chết tiệt, các ngươi cũng ở nơi đây, thật là đúng dịp a?

Tên đệ tử văn nhược kia run lên, lập tức hai chân run run lên, ngay cả đường cũng đi không được.

Mao hùng mật gấu có vẻ lớn hơn đôi chút, miễn cưỡng duy trì trấn định, cố ý làm ra bộ dạng không chút thay đổi, nói:

- Chúng ta ở chỗ này chờ người, các ngươi muốn làm... Cái gì?

Hắn giả trấn định thế nào, thanh âm vẫn không nhịn được run run một chút.

Phương Hành cười hắc hắc, bỏ rơi đạo nhân mập dắt tay áo, nắm đoản đao, nện bước bát tự ép tới.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, giao ra đây!

- Giao... Giao cái gì...

Đệ tử văn nhược núp ở phía sau mao hùng, mao hùng cũng muốn trốn, nhưng dao găm đã đưa tới trước mặt.

Hắn sắc mặt tái nhợt, vẫn là cố gắng gượng chống thân thể nói.

- Giao cái gì? Đừng giả bộ hồ đồ, có phải tiểu gia cho ngươi chút màu sắc ngươi mới hiểu hay không?

Phương Hành bộ dáng hung hoành, ánh mắt ở trên người mao hùng nhìn loạn, tựa như đang tìm địa phương để hạ đao.

Mao hùng còn có chút không cam lòng, nhưng đệ tử văn nhược lại là thực sự sợ hãi, núp ở phía sau mao hùng không ló đầu ra, nhưng đem linh thạch trong tay ném ra, kêu lên:

- Ngươi mau cầm đi, mới vừa rồi là ta sai, không nên nhìn ngươi, sau này cũng không dám nữa...

Phương Hành đưa tay bắt được linh thạch, vừa nghiêng đầu nhỏ nhìn về phía mao hùng:

- Ngươi đâu?

- Của ta... Ngươi cũng muốn?

Mao hùng kinh hoàng không dứt, Phương Hành thần sắc biến đổi, tựa hồ có chút không nhịn được, dao găm vung lên, đang muốn đâm tới.

- Cầm... Cầm đi...

Mao hùng tim khẽ run rẩy, vội vàng cầm linh thạch đưa tới.

Phương Hành vừa thu, nhìn lại hướng đệ tử thon gầy thứ ba, rõ ràng cho thấy bị mao hùng cùng ẻo lả kéo tới trợ quyền, lần này không cần hắn nói gì, tên kia đã biết điều một chút đem linh thạch nộp ra ngoài, vô cùng đàng hoàng.

Phương Hành hài lòng ở trong tay tung tung, lúc này mới trừng mắt, để cho ba người này cút.

Nhìn bóng lưng ba người hoảng hốt mà chạy, Phương Hành đắc ý hướng đạo nhân mập nói:

- Nao, linh thạch chính là như vậy mà có...

Chương 19: Đạo môn cũng chính là ổ phỉ

Đối với thu hoạch ngày hôm nay, Phương Hành rất là hài lòng, đạo nhân mập lại có chút kinh nghi bất định, bước đi đều ở lơ mơ.

- Được rồi, nhát gan đến vậy cả đời chỉ có bị người khác bắt nạt thôi!

Trở lại nhà gỗ, Phương Hành rửa mặt, thấy đạo nhân mập vẫn là mặt như tro tàn, bộ dáng hồn lìa khỏi xác, trong lòng cũng cảm giác tức giận, trực tiếp đem một chậu nước trong tay tưới tới, đem đạo nhân mập tưới thành ướt sũng, bất quá bị nước lạnh kích thích, hắn cuối cùng cũng tỉnh táo lại, thở dài nói:

- Phương sư đệ, trải qua chuyện này, sư huynh thật đúng là phục ngươi!

- Vậy trước đây ngươi không phục ta ư?

- Không đúng không đúng, ta từ bên trong dược điền cũng đã biết, người như ngươi chắc chắn sẽ không bình thường...

Đạo nhân mập cười hắc hắc, ý nghĩ trong lòng chân thực tự nhiên cũng không dám nói cùng Phương Hành.

Trên thực tế hắn lúc đầu làm bằng hữu với Phương Hành, cũng thật sự là không có biện pháp khác, dù sao tiểu quỷ này to gan lớn mật, lòng dạ độc ác, chính mình mặc dù lớn tuổi hơn không ít, nhưng thấy thế nào cũng không phải là đối thủ của hắn, đành phải xuống nước, cùng hắn làm bằng hữu, trong lòng cũng tính toán, lấy tính cách của Phương Hành, nếu không chết non, tất sẽ không sống dưới người ta, chính mình hôm nay trước tạm tốn chút bạc vụn, dùng chiêu bài tình cảm, ngày sau tiểu tử này phát đạt, có lẽ sẽ nhớ tới tình cũ, chiếu cố chính mình một hai.

Vì vậy nói như vậy giao tình của đạo nhân mập cùng Phương Hành, phân nửa là lợi dụng tâm tư, hay là tâm thái đầu tư.

Điều này cũng không có gì đáng trách, đạo môn tiểu nhân vật tự nhiên cũng có đường sống của tiểu nhân vật.

Tiếp về sau, đạo nhân mập phát hiện tiểu tử này mặc dù hung ác, thật không có những điệu bộ như đạo môn đệ tử khác, hơn nữa mặc dù số tuổi của hắn không lớn, kiến thức giang hồ cũng không nhỏ, cùng mình hơi thân thiết, cũng là khiến cho hắn tiểu nhân vật không có bằng hữu ở đạo môn chân chính dâng lên vài phần kết giao, dĩ nhiên, tâm thái đầu tư vẫn là chiếm bộ phận chủ yếu.

Bất quá biểu hiện của Phương Hành để cho hắn rất thất vọng, vừa vào đạo môn, uy phong kình thế ở bên trong dược điền thoáng cái đã biến mất không thấy, cả ngày ăn ngủ ngủ ăn, tựa như tên du thủ du thực không lý tưởng, người bậc này thường thường cũng là ba năm vừa đến, sẽ bị đuổi xuống núi, đạo nhân mập tự nhiên trong lòng có chút tiếc nuối, chẳng qua là ngại tính tình của Phương Hành, không dám tùy tiện phát tiết mà thôi.

Cho đến ngày này, Phương Hành hiển lộ thủ đoạn, thuần thục đâm Lưu Phong, vừa nghênh ngang đánh cướp ba cái đệ tử Bính đẳng, nhưng thực sự đem hắn hù dọa không nhẹ, chuyện như vậy, đạo nhân mập thật sự chưa từng nghĩ đến, trong suy nghĩ của hắn, khi dễ người là có thể, nhưng muốn khi dễ yếu hơn mình nha, tên tiểu quỷ đầu này làm sao chuyên chọn nhân vật lợi hại hơn mình mà khi dễ vậy?

Cho đến Phương Hành đem một chậu nước lạnh tưới vào trên đầu hắn, cũng rốt cục để cho hắn hiểu được, chính mình sợ cái gì?

Kết giao tiểu tử này không phải bởi vì hắn dám nghĩ dám làm sao?

Nếu hắn không có can đảm như vậy, chính mình còn không cần thiết giao kết hắn đâu...

Mặt khác trong lòng hắn cũng thầm than: có lẽ tiểu tử này chính là con rồng đang ngủ a, không ra tay thì thôi, vừa ra tay chính là độc ác...

Tiểu tử như vậy lo gì không có ngày nổi danh?

Mà chính mình hôm nay kết giao, chính là tư cách, chờ hắn càng phát đạt, chính là những ngày an nhàn của mình đã tới.

Dĩ nhiên, đạo nhân mập lá gan lớn hơn gấp đôi cũng không nghĩ ra, con rồng đang ngủ trong lòng hắn trên thực tế không trầm ổn như hắn nghĩ, ở mới vừa gia nhập đạo môn nửa tháng thời gian, cũng đã làm một chuyến lớn rồi!

Tiểu nhân vật đi suy đoán con rồng, sẽ cho rằng con rồng đang đợi thời cơ xuất thủ, kì thực con rồng sở dĩ đang ngủ, hơn phân nửa là bởi vì nó đã ăn no, cần chợp mắt nghỉ ngơi một chút mà thôi...

Nếu biết được sự kiện kia, đạo nhân mập chỉ sợ sẽ không hưng phấn, ngược lại sẽ sợ hãi.

- Đúng rồi, Phương sư đệ, ngươi cứ như vậy đoạt bọn hắn, chẳng lẽ không sợ bọn họ trả thù ư?

Ý nghĩ thông, đầu óc sẽ trở nên linh hoạt, đạo nhân mập cẩn thận hỏi Phương Hành kế tiếp tính toán ra sao.

Theo hắn biết, Lưu sư huynh này cũng không phải là mới vừa vào đạo môn, mà là cũng tại đạo đồng xuất thân, đã tại đạo môn sống bốn năm rồi.

Người như vậy, sợ rằng không đơn giản như Phương Hành nghĩ.

- Ta nếu sợ hắn trả thù, sẽ phải để hắn khi dễ, đem một chút tu hành tài nguyên ít đến đáng thương này giao cho hắn ư?

Phương Hành chẳng thèm ngó tới:

- Nếu nói như vậy, ta nếu là sợ Vương Chí trả thù, ban đầu ở bên trong dược điền thì phải biết điều một chút làm việc, tùy hắn ức hiếp? Nếu sợ ngươi trả thù, ngươi chạy đến dược điền tìm ta gây phiền toái, ta liền phải biết điều một chút quỳ xuống dập đầu, cầu ngươi tha thứ ư?

Phương Hành vuốt tóc ướt nhẹp, tức giận nghiêng qua đạo nhân mập một cái.

- Phương sư đệ... Ta... Ta không có ý tứ gì khác...

Đạo nhân mập thấy Phương Hành khẩu khí có chút nặng, sợ hãi vội vàng đứng lên, hai tay lắc lắc.

- Ngồi xuống, chưa nói ngươi có ý tứ gì khác!

Phương Hành khoát tay áo, đem chậu rửa ném, nói:

- Ta chính là muốn nói, lão tử cũng không muốn sống cuộc sống như vậy, lão Trư a, ngươi người này chính là quá vụng về ngốc ngếch một chút, còn nhát gan, bộ dáng còn khó nhìn, còn tham ăn... Tu hành tư chất cũng không được... Còn lười... Ai, đúng rồi, ta vốn là tính toán khen ngươi cái gì nhỉ... Khen cái gì... Quên đi, trên người của ngươi thật sự không có ưu điểm gì!

Đạo nhân mập mặt đầy khổ sở, nhỏ giọng reo lên:

- Ta họ Dư...

Phương Hành từ trong lòng ngực móc móc, đem hai khối linh thạch ném cho đạo nhân mập, nói:

- Ngươi cầm lấy dùng đi, cho dù ngươi ngốc nghếch khó nhìn hơn nữa, tốt xấu cũng coi như là bằng hữu của Phương Hành ta, không thể bạc đãi ngươi...

Đạo nhân mập vội vàng dùng sức vẫy tay:

- Không cần không cần, để tự ngươi dùng...

- Bảo ngươi cầm thì cầm, tiểu gia không thiếu mấy thứ này...

Phương Hành vừa trừng mắt, ép buộc đạo nhân mập nhận.

Hắn thủ đoạn thu mua lòng người, hắn đã dùng quá quen, dĩ nhiên, luôn mang theo một cỗ cứng rắn ở bên trong...

Đạo sĩ mập nhìn hai khối linh thạch trong tay, suýt nữa kích động khóc lên.

Chính mình vừa rồi còn đang suy nghĩ tiểu tử này phát đạt có thể sẽ đề điểm chuyện của mình hay không, không nghĩ tới liền hai khối linh thạch vào tay.

Nhập môn bảy năm, chỉ có chính mình bị người khác lừa gạt, đây là lần đầu tiên thấy đồ vật của người khác lọt vào trong tay mình đâu...

Trong lúc nhất thời, loại tâm tình này hòa tan sợ hãi, tựa hồ ngay cả Lưu sư huynh trả thù, cũng lộ vẻ không đáng sợ như vậy.

- Mập mạp chết bầm này, chính là lá gan quá nhỏ, để cho người ta khi dễ y như con heo vậy...

Mãi mới đuổi đi đạo nhân mập vẫn còn muốn thiên ân vạn tạ, Phương Hành bất đắc dĩ lắc đầu, lấy ra động thiên giới chỉ đến xem.

Linh lực rót vào, tâm niệm vừa động, trong tay đã xuất hiện một thanh phi kiếm màu đỏ dài hơn hai thước.

Thân kiếm đỏ ngầu, hoa văn kim sắc hỏa diễm, trên có chín con rắn nhỏ chiếm cứ, chính là Cửu Xà Kim Viêm kiếm.

- Ta cũng phải làm quen với phi kiếm nhiều hơn mới được, ở đạo môn, dựa vào một thanh đoản đao không thể nào làm việc được!

Hắn lầm bầm lầu bầu, trên thực tế, hai chuyện phát sinh ban ngày thoạt nhìn hắn làm rất dễ dàng, nhưng hung hiểm trong đó cũng chỉ có tự mình biết rõ, Lưu Phong kia chân thực tu vi vượt qua hắn, còn là một người trưởng thành, chính diện đối kháng mà nói, chính mình sợ rằng dữ nhiều lành ít, còn nữa chính là, Lưu Phong rõ ràng đã bị mình đánh ngã, lại lặng lẽ không tiếng động lấy ra một thanh phi kiếm...

Lúc ấy Phương Hành cảm giác chính là, tựa như bị một con rắn độc nhìn chằm chằm, cả người tóc gáy cũng dựng lên!

Nhạy cảm bẩm sinh để cho hắn đã nhận ra sự kinh khủng của phi kiếm, nếu không phải ở đạo môn, không thể tùy tiện giết người, Lưu

Phong kia chắc chắn đã là người chết!

Bất quá mặc dù hắn không giết Lưu Phong, nhưng cũng không hạ thủ lưu tình, chặt gãy mấy chỗ gân yếu hại.

Gân bị chặt đứt, đặt ở thế tục chính là phế nhân, bất quá đạo môn có bí dược chữa thương có thể trị lành được.

Nhưng xương khó lành hơn thịt, gân càng khó lành hơn xương, Lưu Phong bị chặt đứt gân, ngay cả có bí dược, cũng phải mấy tháng thời gian mới có thể bình phục.

Điểm này để cho Phương Hành có đầy đủ thời gian để tăng lên tu vi, lúc đó tu vi tăng lên rồi, hắn có tìm mình cũng không hề đáng sợ!

Một điểm nữa, Phương Hành phát hiện, sinh hoạt ở đạo môn, có vài món pháp khí phòng thân cũng rất trọng yếu, liền nhớ tới Cửu Xà Kim Viêm kiếm, đây cũng là phi kiếm tiêu chuẩn trung giai, uy lực cực mạnh, chỉ xem xem mình có thể khống chế được hay không mà thôi!

- Đi...

Phương Hành thử đem linh lực rót vào Cửu Xà Kim Viêm kiếm, quát khẽ một tiếng.

Trong thời gian ngắn, thân kiếm sáng lên, tỏa ra kim quang chói mắt, lơ lửng ở không trung.

Phương Hành có cảm giác, chính mình tâm niệm vừa động, kiếm này sẽ chém ra, giết hết hết thảy địch nhân ngăn trở ở phía trước.

Cùng lúc đó, trên thân kiếm, có con rắn nhỏ ngẩng đầu, nhẹ nhàng gõ gõ, tựa như muốn bay ra đánh giết người.

Phương Hành ánh mắt hung ác, đem linh khí còn thừa không nhiều trong cơ thể cũng rót vào.

Một chốc, chín con rắn nhỏ lại bay ra, hóa thành chín đạo kim quang vờn quanh thân kiếm, trông rất đẹp mắt.

Bất quá, cũng ngay thời khắc chín con rắn nhỏ toàn bộ bay lên, Phương Hành cảm thấy linh khí trong cơ thể trống rỗng, đầu váng mắt hoa, hắn vội vàng thu hồi linh lực, thở hổn hển, mà chín con rắn nhỏ cũng một lần nữa quy về thân kiếm, sau đó phi kiếm leng keng rơi xuống đất.

- Quá miễn cưỡng, tu vi vẫn còn quá thấp!

Phương Hành nói nhỏ, mặc dù mình đã đạt đến Linh Động tầng một đỉnh phong, nhưng còn chưa đủ để khống chế thanh phi kiếm này.

- Nhìn dáng vẻ vẫn phải tăng tu vi của mình trước đã!

Phương Hành lại đem Cửu Xà Kim Viêm kiếm cất vào động thiên giới chỉ, ngồi trên giường, lấy ra một viên linh thạch bắt đầu tu luyện.

- Đạo môn này, nói trắng ra bất quá chính là một cái hang ổ thổ phỉ mà thôi, có bản lãnh, có thể khi dễ người, không có bản lãnh, vậy thì chấp nhận bị khinh thường đi...

Chương 20: Lại tới quỷ thị

Cuộc sống tu hành phi thường khô khan, từng giọt từng giọt chảy thành sông lớn, rồi thành biển rộng, lại dễ như nói hay sao?

Đạo lý mộc mạc nhất chính là, cơm phải ăn từng miếng từng miếng, làm sao có thể từ một miếng cơm ăn thành một tên béo đây? Phương Hành cũng là như thế, hắn vốn cho là mình rất nhanh chóng đột phá Linh Động tầng hai, nhưng từ có loại cảm giác này bắt đầu, vừa tu hành một tháng dòng, nhưng vẫn ở bình cảnh nơi này. Hắn cảm giác, trong này giống như có bức tường cản trở, khiến cho hắn thủy chung không cách nào đem linh khí đưa đi khắp toàn thân.

Đây là một loại cảm giác rất bất đắc dĩ, rõ ràng chỉ kém một đường, hết lần này tới lần khác luôn đột phá không qua nổi một đường này.

Bất quá cũng trong mấy ngày này, Thanh Vân Tông đệ tử ngoại môn xảy ra một đại sự, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nghe nói có một đệ tử ngoại môn tên gọi Hậu Thanh, trong mấy ngày này đi Đan Hà cốc bái phỏng một vị nữ đệ tử, hai người giống như quen biết cũ, bất quá hắn mới vừa đi tới cửa Đan Hà hà cốc, lại bị ba tên đệ tử Linh Động tầng ba cản lại, ba người kia thấy hắn một thân một mình, lại mặt mày lạ hoắc, trên người quần áo hoa lệ, bên hông một khối ngọc bội có chút bất phàm, liền nổi lên một phen ý niệm lừa bịp tống tiền.

Hậu Thanh không nói lời nào, mặt mỉm cười, kiếm bay ra không dấu vết, liên tiếp đánh bại ba người, phẩy tay áo bỏ đi.

Trong lúc nhất thời, chúng đệ tử ngoại môn đều rất khiếp sợ.

Người gọi Hậu Thanh kia, chính là đệ tử ngoại môn cùng mình tiến vào tiên môn, hôm nay mới chỉ sáu tháng, hắn đã có tu vi liên tiếp đánh bại ba tên đệ tử Linh Động tầng ba hay sao?

Trong lúc nhất thời, danh tiếng Hậu Thanh đại chấn, dẫn động phong vân, nhất thời như đứng đầu Thanh Vân Tông đệ tử ngoại môn.

Thậm chí có người dám chắc chắn, Hậu Thanh sẽ ở trong vòng một năm, đột phá mà vào Linh Động tầng bốn, trở thành Thanh Vân Tông đệ tử nội môn.

- Hậu Thanh, chính là người ban đầu bắt ta sao?

Ở đạo nhân mập nhắc đến người này, Phương Hành bỗng nhiên nghĩ tới, không có hảo ý nhìn đạo nhân mập:

- Ta nhớ ngươi ban đầu cùng hắn quan hệ cũng không tệ nha, còn miễn đi nỗi khổ xếp hàng cho hắn, giúp hắn ghi danh...

Đạo nhân mập bị hắn nhìn, nhất thời có chút bối rối, cười hùa vào nói:

- Phương sư đệ đừng chê cười ta, ta đây chỉ như cục phân, sao có thể cùng nhân gia kết giao chứ? Lúc ấy ở ngoài sơn môn, hắn đối với ta cũng rất khách khí, bất quá vừa vào sơn môn, đã thay đổi hoàn toàn, trước đó không lâu ta ở tạp ty giam gặp được hắn một lần, cười cười đi tới thỉnh an, người ta còn không thèm nhìn ta một cái nào...

- Nghe khẩu khí của ngươi, nếu như người ta nhìn ngươi một cái, ngươi sẽ biết điều một chút đi tới vuốt mông ngựa ư?

Phương Hành khinh bỉ nhìn đạo nhân mập, đạo nhân mập ngượng ngùng cười, bưng lên chén rượu uống.

- Tên khốn kiếp này lúc ấy đã giúp ngươi bắt lão tử, còn đạp Tiểu Man một cước, lão tử gặp phải nhất định sẽ giết hắn...

Phương Hành tức giận mắng một câu, trong đôi mắt bốc lửa.

Đạo nhân mập sợ hết hồn, vội vàng cười khuyên can, nghĩ thầm người này số tuổi không lớn, lại quá mức thù dai.

- Phương sư đệ bớt giận, ngươi muốn xả giận chuyện ban đầu ở sơn môn, liền đánh ta là được, người kia đắc tội không được đâu...

Phương Hành nhảy lên, kêu:

- Ngươi cho rằng ta không dám ư...

Tức giận đá đạo nhân mập hai cái rồi mới bỏ qua, đạo nhân mập cũng cười hì hì không thèm để ý, kết giao thời gian bốn tháng, hắn cũng coi như hiểu rõ Phương Hành rồi, mặc dù lòng dạ độc ác, to gan lớn mật, nhưng cũng không giống con chó điên gặp ai liền cắn, số tuổi không lớn, cũng phi thường có nghĩa khí, ban đầu hai khối linh thạch không chút nghĩ ngợi đã nhét cho mình, đây cũng không phải là ai cũng có thể làm như thế.

Ăn uống no đủ, Phương Hành đuổi đạo nhân mập ra ngoài, chính mình tranh thủ thời gian tiếp tục tu luyện.

Cũng không biết tại sao, sau nghe nói chuyện Hậu Thanh, trong lòng hắn dâng lên một ngọn lửa.

- Ta dùng linh thạch tu luyện đã bốn tháng rồi, linh thạch ước chừng cũng tiêu hao mười hai viên, nhưng thủy chung không cách nào đột phá chân khí tầng hai, tên khốn kiếp Hậu Thanh kia lại sắp đột phá chân khí tầng bốn rồi, người so với người đúng là tức chết, chẳng lẽ nói ta thật là ngu ngốc về mặt tu hành hay sao? Không được, tiểu gia làm sao kém tên khốn kiếp kia nhiều như vậy, hôm nay nhất định phải đột phá chân khí tầng hai mới được!

Ôm lấy cỗ uất ức này, Phương Hành lấy ra viên linh thạch thứ mười ba.

Thổ nạp điều tức, linh khí cùng linh thạch dẫn dắt lẫn nhau, điểm điểm linh khí dần dần thấm vào kinh mạch.

Rất nhanh lại xuất hiện loại trạng huống kia lần nữa, mỗi khi linh khí muốn tràn tới toàn thân, sẽ xuất hiện một tia trạng huống không bị khống chế, cuối cùng linh khí lan tràn, đột phá tầng hai thất bại, bất quá lần này, Phương Hành cắn răng liều mạng, từ từ thăm dò quy củ linh khí lan tràn, đợi ngưng tụ một lần nữa mới đánh sâu vào, đột nhiên cả người chấn động, tốc độ vận chuyển linh khí đột nhiên tăng nhanh.

Hậu quả của việc làm như vậy chính là, tốc độ hấp thu linh thạch đột nhiên tăng nhanh, đại lượng linh khí tràn vào thân thể.

Người ăn cơm chỉ có thể có giới hạn, một miếng ăn quá to chắc chắn sẽ nghẹn.

Linh khí tu hành cũng không khác nhiều cho lắm, Phương Hành lần này giống như bị nghẹn, trong lúc nhất thời kinh mạch đau nhức.

Bất quá hắn cố nén đau nhức, dùng linh khí toàn thân đánh thẳng vào bức tường cản trở vô hình kia.

Oanh...

Đột nhiên, trong não tựa như có đồ vật gì đó bị phá vỡ rồi, một cảm giác mát mẻ lan đi khắp toàn thân.

Cảm giác như vậy rất kỳ quái, nếu cơ thể mình nóng lên, nó sẽ lộ vẻ mát mẻ vui người, nếu bản thân đặt trong tình cảnh vô cùng hàn lãnh, nó sẽ có vẻ ấm áp, cực kỳ thoải mái, đây chính là diệu dụng của linh khí.

- Rốt cục đột phá rồi!

Phương Hành trong lòng nói nhỏ, chính mình rốt cục đột phá bức tường cản trở Linh Động tầng hai, linh khí lan tỏa toàn thân.

Hôm nay, chính mình tâm niệm vừa động, linh khí có thể tới mỗi một tấc da thịt, mặc dù còn chưa đủ để phòng ngự toàn bộ các loại thương tổn, nhưng vạn nhất chỗ nào đó bị thương, có thể lập tức đem linh khí điều động đi tẩm bổ vết thương, thậm chí lúc cần thiết, có thể lấy linh khí cưỡng ép đóng chặt vết thương, để tránh máu tươi chảy ra ngoài, tiêu hao quá nhiều thể lực...

Ban đầu, Lưu sư huynh bị đâm một đao, chính là muốn làm như vậy, chỉ bất quá Phương Hành lập tức đánh một quyền trên vết thương của hắn, đánh tan linh khí của hắn, linh khí của Lưu sư huynh bị đánh tan, thì rất khó lại đề lên linh khí.

Vì đột phá tầng hai, Phương Hành vừa trải qua một lần hiểm nguy, cũng may là thành công, nếu không thành công, sợ rằng kinh mạch sẽ bị hao tổn, nói ít cũng phải mười ngày nửa tháng mới có thể khôi phục như cũ.

Bất quá đây cũng chính là tính tình của hắn, hung ác đối với người khác, đối với bản thân mình cũng hạ thủ không kém phần hung ác.

- Lại thử Cửu Xà Kim Viêm kiếm một chút!

Phương Hành trong lòng có chút mừng rỡ, tạm dừng tu luyện, đem Cửu Xà Kim Viêm kiếm lấy ra ngoài, bất quá thử một lần, lại phát hiện tình huống cũng không có thay đổi quá lớn, hắn mặc dù miễn cưỡng có thể ngự sử Cửu Xà Kim Viêm kiếm chém ra đầy đủ một kích rồi, nhưng chém xong một kích, trong cơ thể còn lại linh khí cũng thực không nhiều, kích thứ hai căn bản không cách nào chém ra, thậm chí còn có chút choáng váng hoa mắt.

Phương Hành thu hồi Cửu Xà Kim Viêm kiếm, cẩn thận suy nghĩ một chút, rất nhanh đã rõ đầu mối, một là bởi vì tu vi của mình quả thật quá thấp, hai cũng là bởi vì Cửu Xà Kim Viêm kiếm phẩm cấp quá cao, khống chế nó tiêu hao linh khí vượt xa phi kiếm bình thường, nói cách khác, chính mình hôm nay tốt nhất nên tiếp tục đem Cửu Xà Kim Viêm kiếm cất giấu, nghĩ biện pháp tìm một thanh phi kiếm bình thường mới là chính xác...

- Đạo môn có nghiêm quy, không cho cướp đoạt phi kiếm của người khác, vậy như thế nào cho phải đây?

Phương Hành suy nghĩ một hồi, đột nhiên ánh mắt sáng lên, đang nhớ lại một cái địa phương rất tốt:

- Cũng là mập mạp chết bầm nói, quỷ thị này hôm nay lại mở ra, ta lần trước cũng nhìn thấy, có không ít người lấy ra phi kiếm, lần trước chỉ lấy thanh tốt nhất này, đúng là lỗi...

Hắn rất nhanh đã làm ra quyết định, lại đi quỷ thị một lần.

Vừa thông qua đạo nhân mập hỏi thăm một chút thời gian quỷ thị mở ra, Phương Hành chuẩn bị xong xuôi.

Đạo nhân mập nói cho hắn, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, hồ nghi nhìn hắn một cái, thầm nghĩ, lần trước hắn hỏi thăm quỷ thị, liền nghe nói trên quỷ thị xảy ra một quái sự, có một đệ tử gia thế không sai bị người đoạt thành nghèo rớt mồng tơi, sau đó người này đàng hoàng một thời gian ngắn, hôm nay lại hỏi thăm quỷ thị, chẳng lẽ chuyện lần trước, trên thực tế là...

Phương Hành đã nhận ra ánh mắt của đạo nhân mập, hung hăng nói:

- Nhìn cái gì, có tin ta móc mắt ngươi không?

Đạo nhân mập cười hì hì, vội nói không có gì.

Bất quá hắn rất nhanh liền bác bỏ trong lòng: tiểu tử này mặc dù to gan lớn mật, đoán chừng còn không dám làm ra chuyện như vậy, rồi hãy nói lần trước có người nói, làm chuyện này là một người trưởng thành vóc người thon gầy...

Nhắc tới cũng đúng dịp, ngay chiều nay, quỷ thị sẽ mở ra, Phương Hành mau chóng đem đạo nhân mập chuốc cho quá chén, sau đó đuổi hắn trở về.

Đạo nhân mập đối với tửu lượng của Phương Hành vẫn cảm thấy nghi ngờ, hắn kiên quyết không tin một tiểu hài tử mới vừa vặn mười một tuổi có thể có tửu lượng kinh người đến thế, bất quá Phương Hành đối với chuyện này chỉ cười nhạt, mập mạp chết bầm này làm sao có thể so được với mình?

Chính mình là từ nhỏ đã được nuôi lớn trong vạc rượu!

Nếu nói bản lãnh thật sự khác, mình cũng không dám nói ngoa, nhưng nói đến tửu lượng, mười tên mập mạp chết bầm cũng không bằng hắn!

Đưa đạo nhân mập đi rồi, lấy ra Vạn La Quỷ Diện, đeo lên trên mặt của mình, đổi hình dạng đổi dung mạo, ra khỏi sơn cốc.

Quỷ thị vẫn cử hành ở sơn cốc cách đạo môn mười dặm, đoạn cự ly này cũng là do người cử hành quỷ thị cố ý tuyển chọn, dù sao quỷ thị là đạo môn môn quy cấm, cách đạo môn quá gần, trong lòng không yên, nhưng trong núi sâu, nhiều yêu ma tinh quái, bọn họ một đám đệ tử ngoại môn, vừa không dám vào núi quá sâu, vì vậy chọn ở trong phạm vi cách đạo môn không gần cũng không xa mười dặm.

Theo tin tức nói, Phương Hành tới khu vực này, rất nhanh đã phát hiện quỷ thị.

Thức sự quá rõ ràng, bởi vì quỷ thị lần này, chịu trách nhiệm phòng vệ lại là tám người, bộ dáng đều tinh cẩn giỏi giang.

Phương Hành trong lòng cười thầm, đoán chừng lần trước chính mình làm thành như vậy, để cho tất cả mọi người cử hành quỷ thị đã học được một bài học rồi.

Chương 21: Hoả nhãn kim tinh

Vị sư huynh này xin dừng bước, không biết tới quỷ thị có tính toán gì không?

Đội ngũ đệ tử thủ vệ có một người đi ra ngoài hỏi.

- Đi tới quỷ thị, tất nhiên đổi lấy nhu yếu phẩm tu hành, ngươi nói nhảm cái gì vậy?

Phương Hành tùy tiện nói một câu đã đem thủ vệ kia ngăn lại.

Thủ vệ kia ngây ra, sau đó cười khổ nói:

- Sư huynh nói không sai, bất quá, quỷ thị hôm nay đã không như trước nữa, cũng không biết sư huynh có nghe qua hay không, một lần quỷ thị trước đó không lâu, có đạo tặc mê đảo các vị sư huynh, đánh cắp rất nhiều pháp bảo, sau đó phiêu nhiên mà đi, từ đó về sau ước chừng ba tháng, quỷ thị chưa từng cử hành, đều là nhờ người này ban tặng, hôm nay mặc dù chúng ta mở lại quỷ thị, nhưng lại không thể không cẩn thận đề phòng, kính xin sư huynh công khai vật phẩm chính mình muốn đổi lấy hoặc chuẩn bị bán ra để cho bọn ta đánh giá!

Phương Hành vừa nghe, trong lòng đã có ý định, đây là phòng ngừa tình huống lần trước tái xuất hiện a!

Nếu mình thật sự như lần trước, chuẩn bị tay không bắt giặc, trên người trừ một cái yên hồ cái gì cũng không mang, chỉ sợ sẽ lòi đuôi, một khi đối phương bảo mình biểu diễn tác dụng của yên hồ, lập tức sẽ lộ mất.

Bất quá cũng may, tuổi tác của hắn mặc dù không lớn, lại hiểu được đạo lý sớm chuẩn bị đường lui, vì vậy thấy thủ vệ đặt câu hỏi, trong bụng chẳng qua là cười lạnh một tiếng, nói:

- Quỷ thị quy củ thật là càng ngày càng nhiều rồi, còn không bằng đi đạo môn đổi lấy! Thôi thôi, nếu đã tới, vậy đành tuân thủ quy định của các ngươi sao, ta lần này tới là tính toán dùng linh thạch đổi phi kiếm, linh thạch ở chỗ này, ngươi xem đi!

Vừa nói đã lấy ra một viên linh thạch hồng hồng sáng ngời đưa ra trước mặt thủ vệ.

- Nếu mang đến linh thạch, chắc thật sự tính toán đổi lấy vật phẩm, vậy cũng không phải là đạo tặc rồi!

Thủ vệ yên tâm, liền cười nói:

- Đa tạ sư huynh thông cảm, mời vào bên trong!

Phương Hành khoát tay áo, cười nói:

- Không có gì mà thông cảm với không thông cảm, cũng là do đạo tặc làm hại, chư vị đã cực khổ rồi!

Một câu nói kia làm cho thủ vệ cảm động, bọn họ canh gác tại chỗ này, yêu cầu tra xét pháp bảo của từng người tới tham gia quỷ thị, mặc dù là vì an toàn, nhưng cũng không phải mỗi người đều thông cảm, hùng hùng hổ hổ cũng không ít, nhưng bọn hắn cũng chỉ có thể cố gắng nhẫn nại, không dám phá hư đại sự, thật khó khăn mới gặp phải một người hiểu nổi khổ tâm của mình, trong bụng thực sự cảm động vô cùng.

Chẳng qua không biết nếu như bọn họ biết người duy nhất thấu hiểu bọn họ, chính là đạo tặc lần trước, lại sẽ có phản ứng ra sao đây!

Phương Hành tiến vào sơn cốc, lại thấy quy mô lần này so với lần trước lớn hơn nhiều lắm, tu vi của người tham gia so với lần trước cũng cao hơn nhiều, phần lớn là Linh Động tầng hai trở lên, Linh Động tầng ba cũng không ít, lúc này bọn họ đã bắt đầu trao đổi, hơn nữa mọi người trầm mặc ít nói, thật nhanh hoàn thành giao dịch, cử động trầm ổn khôn khéo, hiển nhiên cũng không phải tay mơ lần đầu tiên tham gia quỷ thị.

- Chuyện lần trước đem bầy gà con hù dọa không dám tới rồi, lần này tới đều là tên giảo hoạt!

Phương Hành trong lòng thầm nghĩ, xem chừng lần này không dễ hạ thủ.

- Thôi đi, coi như là một lần giao dịch bình thường vậy!

Phương Hành trong lòng thầm nghĩ, sau đó đi dạo một vòng sơn cốc.

Lại thấy đại đa số người trong cốc, có khi là đem gì đó chính mình tính toán giao dịch đặt ở trước mặt, sau đó khoanh chân mà ngồi, chờ người khác tới nhìn, cũng có người như Phương Hành đi dạo mỗi nơi một chút, một khi phát hiện thứ gì mình thích, liền đi qua bắt chuyện.

Có một chút giao dịch, trực tiếp chính là lấy vật đổi vật, nếu không cách nào đạt thành, sẽ lấy linh thạch hoặc kim ngân tới đổi.

Những thứ đồ có thể xuất hiện tại trên quỷ thị, phần lớn là tu hành có thể sử dụng được, đổi thành phàm thế kim ngân, số lượng thật sự quá lớn, cho nên linh thạch giống với một loại tư nguyên trao đổi hơn, tất cả mọi người cũng tán thành.

Phương Hành ở giữa sơn cốc đi một vòng, rõ ràng phát hiện, quỷ thị lần này kích thước lớn, các thứ đồ cũng rất nhiều, quỷ thị lần trước đại đa số cũng là trao đổi linh thạch cùng kim ngân, lần này, lại là các loại đồ vật đều xuất hiện, phi kiếm, pháp khí thậm chí công quyết, pháp thuật, cũng có một chút đan hoàn chữa thương, tăng cường, an tức rực rỡ muôn màu.

Có người trước mặt bày biện một hai món đồ, cũng có người khoa trương, lại bày tràn đầy một tảng đá xanh, tựa như một sạp hàng.

- Hắc hắc, vị sư huynh này, không đến thăm quan một chút sao? Tại hạ nơi này chính là rất nhiều đồ tốt!

Có người thấy Phương Hành đi qua bên cạnh, liền thấp giọng mời chào, cũng may không cao giọng la hét, nếu không thực sự giống như chợ bán đồ ăn.

- Đi dạo chút đã!

Phương Hành bỏ lại một câu nói, liền quay đầu sang chỗ khác.

Hắn bản ý là mua một thanh phi kiếm, lại thấy trong quỷ thị phi kiếm rất nhiều, hoàn toàn không lo, vì vậy lại bắt đầu lưu ý những thứ khác.

- Thật sự coi đây là chợ bán thức ăn sao?

Người này nhỏ giọng nói thầm một câu, cũng không sinh thêm chuyện gì.

Phương Hành cười hì hì, ánh mắt khẽ lướt qua gian hàng của hắn, đột nhiên "Di" một tiếng.

Người này bỗng nhiên mừng rỡ, thấp giọng cười nói:

- Sư huynh có hứng thú sao?

Phương Hành từ từ ngồi xổm xuống, trên gian hàng của hắn từ từ liếc nhìn, không nói lời nào.

- Hắc hắc, sư huynh thật là tinh mắt, sư đệ nơi này là nhiều thứ nhất, bảo đảm chất lượng, giá tiền so với người khác còn thấp hơn ba thành!

Người này nói có chút khoe khoang, cũng không phải nói dối, quầy hàng này của hắn, vật phẩm thực sự rất phong phú.

Phương Hành vẫn không nói lời nào, từ từ cầm lên một thanh phi kiếm cẩn thận quan sát, người này thấy thế, liền thao thao bất tuyệt khen phi kiếm của mình, nói mười mấy điểm tốt, đem một thanh phi kiếm cấp thấp khen đến mức như trên đời hiếm có.

Phương Hành giống như có chút động tâm, mở miệng nói:

- Đổi lấy mấy khối linh thạch?

Người này thần thần bí bí đem hai bàn tay năm ngón giơ lên ở trước mặt Phương Hành, cười nhẹ nói:

- Là giá tiền này, bất quá giảm ba thành?

- Bảy khối linh thạch ư? Hắc hắc, quả nhiên thấp ba thành so với người khác...

Phương Hành cười lạnh không nói, nếu không phải hắn có Âm Dương Thần Ma Giám, chỉ sợ thật bị giá tiền của người này làm động tâm.

- Như thế nào? Sư huynh có muốn mua hay không?

Người này tự cho là mình đã buôn bán thành công, cười nói.

- Vị sư huynh này, thủ nghệ rất tốt a...

Phương Hành cầm lấy phi kiếm nhìn một hồi, bỗng nhiên nhẹ nhàng đem phi kiếm ném vào trên gian hàng, nhãn tình nhất mị, tự tiếu phi tiếu nhìn người này, thấp giọng nói:

- Ngươi cảm thấy, nếu như ta để lộ chuyện phần lớn đồ trên gian hàng của ngươi đều là đồ giả, người mới vừa rồi mua đồ của ngươi sẽ nghĩ thế nào? Người cử hành quỷ thị lần này, muốn tìm lại danh dự cho quỷ thị sẽ nghĩ thế nào?

Chủ quầy hàng này nghe vậy nhất thời biến sắc, giảm thấp thanh âm, ánh mắt lóe lên, lạnh giọng nói.

- Lời nói không thể nói lung tung, vị sư huynh này muốn mua thì mua, đừng vội nói bậy!

Bất quá sau vẻ mặt nghiêm nghị, cũng khó tránh khỏi lộ ra chột dạ, không nhịn được nhìn sang bên cạnh.

- Nói bậy ư?

Phương Hành cười lạnh, đột nhiên hạ thủ như bay, đem thứ gì đó trên gian hàng nhặt lên, có thứ chẳng qua là quét mắt một vòng, liền ném qua một bên, có thứ thì hạ thủ nhẹ chút ít, hảo hảo đặt đến bên kia, không lâu lắm, đồ vật trên cả gian hàng được hắn phân thành hai đống, mặt ngoài thoạt nhìn, hai đống đồ này không có gì khác biệt, tạp thất tạp bát, phi kiếm linh đan cái gì cũng có.

- Vị sư huynh này cảm thấy ta phân loại cho ngươi như thế nào?

Phương Hành nhẹ nhàng đem một viên đan dược nhét vào đống bên trái, phủi tay, cười hì hì nói.

Vị chủ hàng kia đã mồ hôi chảy ròng ròng, thanh âm chột dạ, lúng túng cười nói:

- Thì ra sư huynh... Là một người hiểu chuyện a, không bằng như vậy, ta cùng với sư huynh ngài nhất kiến như cố, thanh phi kiếm này coi như là tiểu đệ hiếu kính sư huynh, như thế nào?

Vừa nói từ trong một đống, rút ra một thanh phi kiếm, hai tay cung kính dâng lên.

Thì ra là chỉ trong thoáng chốc, Phương Hành tiện tay giám định, đã đưa đồ vật trên gian hàng này cũng chia làm hai bộ phận, một phần bên phải chính là đồ thật, một phần bên trái thì đều có vấn đề.

Chủ hàng khiếp sợ, liền vội vàng lấy chính phẩm hối lộ, đồng thời ánh mắt lóe lên, hiển nhiên là ám chỉ Phương Hành, cầm phi kiếm rồi im lặng đi nơi khác đi!

Đạo môn quỷ thị có thể không giống với đồ cổ ở hồng trần, đồ cổ hồng trần, cũng đều là thi thố nhãn lực, cho dù ngươi gặp thiệt thòi, cũng không thể trở về gây phiền toái, chỉ có thể tự nhận, nhưng đạo môn quỷ thị, ai cùng ngươi rảnh rỗi chơi mấy trò này, ta tới đây chính là muốn đổi tài nguyên tu hành, hơn nữa tài nguyên rất quý trọng, dễ dàng tổn thất một chút, cũng làm cho người ta đau nhức.

Ở trong Pháp Khí các, chuột tinh đám người có can đảm cầm một chút pháp khí hư hao để lừa dối người khác, đòi tiền hối lộ, là bởi vì bọn hắn đối mặt phần lớn là một chút đệ tử vừa tấn nhập ngoại môn, hơn nữa có đạo môn quy củ làm chỗ dựa, cho nên không sợ, nhưng ở trên quỷ thị, nếu có người dám cầm đồ giả tới để lừa gạt, sau khi bị vạch trần, sợ rằng mọi người đồng loạt ra tay giết chết ngươi cũng là có thể.

Phương Hành nhìn ánh mắt chột dạ của người này, hài hước cười cười, nhận lấy phi kiếm, tiện tay hướng bên cạnh ném xuống, cười nhẹ nói:

- Bất quá là một một món đồ rách nát, đáng giá cái gì?

Chủ hàng thấy thế, ánh mắt phát rét, thấp giọng nói:

- Vị sư huynh này, làm người cũng phải lưu lại một con đường, ngày sau còn gặp lại, ngươi chớ làm mọi thứ tuyệt tình quá, tại hạ cũng không phải là dễ trêu...

Vừa nói, linh khí chấn động, dĩ nhiên là tu vi Linh Động tầng ba.

Phương Hành tựa như không nghe thấy uy hiếp của hắn, vẫn hài hước nói:

- Trên quỷ thị, ai nhận ra ai chứ? Nào có cái gì ngày sau gặp lại hay không, ngươi tu vi Linh Động tầng ba, thật cũng không thấp, bất quá trên quỷ thị, tu vi vượt qua ngươi, nói ít cũng có mười mấy người, chỉ cần ta hô một tiếng, mọi người cùng nhau xông lại, ngươi tu vi cao gấp đôi cũng có tác dụng cái rắm ấy!

Chủ hàng nhất thời khẩn trương lên, nắm thật chặt quả đấm, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi.

Chương 22: Coi trọng tay nghề của ngươi

Phương Hành thấy đã dọa được hắn sợ rồi, liền thở dài, nói:

- Ngươi không cần khẩn trương, ta không có ý muốn vạch trần ngươi, chỉ là phi thường thưởng thức tay nghề của ngươi thôi, ngươi nhìn một cái, phi kiếm này có khác gì đồ thật chứ? Còn có linh đan này, ngươi làm thế nào vậy? Màu sắc, mùi vị, ông trời ơi, còn có một luồng linh khí nhè nhẹ nấn ná trên đó, quả thực không khác gì đồ thật...

Lời nói này nửa thật nửa giả, Phương Hành đối với tay nghề của người này quả thật rất bội phục, thủ đoạn làm giả thực sự không thấp, giống như thanh phi kiếm kia, thật ra cũng là một thanh phi kiếm tổn hại, chỉ bất quá pháp trận bên trong lại được lấy một loại thủ pháp đặc biệt để kết nối lại, cho nên nếu như người mua thí nghiệm tại chỗ mà nói, phi kiếm hoàn toàn có thể vận chuyển tự nhiên, chẳng qua là pháp trận này được kết nối lại, nhìn như đầy đủ, kì thực vô cùng miễn cưỡng, sợ rằng không dùng được một hai lần, sẽ nứt vỡ, căn bản không thể nào dùng được mãi.

Dĩ nhiên, dùng để gạt người, quả thực chính là tuyệt tác.

Mà linh đan, mặc dù thoạt nhìn hết sức thật, mùi thơm xông vào mũi, linh khí tỏa ra bốn phía, nhưng nếu là người tinh mắt đến xem, cũng không khó nhận ra khác biệt, coi như người không biết, nếu đem linh đan cắt ra, cũng có thể phát hiện bên trong linh khí thiếu hụt.

- Sư huynh chớ cười ta, tiểu đệ... chỉ là một chút hồ đồ mà thôi!

Chủ hàng không rõ Phương Hành rốt cuộc có ý gì, khẩn trương vô cùng nói.

Phương Hành vung tay lên, nói:

- Sao có thể là nhất thời hồ đồ? Thủ nghệ này có thể chốc lát luyện được hay sao?

Chủ hàng sắp sửa khóc lên, khẩn trương nhìn bốn phía, thấp giọng cầu khẩn nói:

- Nhỏ giọng một chút, ngươi rốt cuộc muốn làm gì, hay là nói rõ đi! Hôm nay coi như ta gặp được cao nhân, ngươi coi trọng thứ gì, cứ tùy tiện lấy đi...

- Ta xem trọng chính là tay nghề của ngươi cơ...

Phương Hành thành khẩn nói:

- Thực không dám giấu diếm, trong nhà ta trước kia, cũng có một vị trưởng bối dốc lòng theo nghiệp này, chỉ bất quá tay nghề cùng sư huynh ngươi không cách nào so sánh được, cho nên ta vừa thấy sư huynh, đã lập tức sinh lòng thân thiết, vị sư huynh này, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không lộ ra chuyện này, còn có thể chuyên môn chiếu cố việc buôn bán của ngươi, có tiền mọi người mặc sức kiếm tiền chứ sao...

- Éc...

Chủ hàng ngây ngẩn cả người, mắt nháy nháy nhìn Phương Hành, không biết hắn nói thật hay giả.

Phương Hành thấp giọng nói:

- Cụ thể nguyên do sự việc ta cần tính toán một phen, vị sư huynh này, ngươi lưu cho ta cái danh hiệu đi...

- Ngươi muốn làm gì?

Chủ hàng lại khẩn trương, quỷ thị từ trước đến giờ không hỏi thân phận, đây là quy củ từ trước đến giờ.

Hắn có can đảm đến quỷ thị để bán đồ giả, cũng là vì cái quy củ này, chỉ cần không bị người đoán được tại chỗ, quỷ thị giải tán rồi, ai còn biết mình là ai? Hơn nữa mỗi lần hắn đến quỷ thị, cũng không phải chỉ bán toàn đồ giả, luôn bán đồ thật trước, xác định an toàn, mới cẩn thận đem một vài đồ giả lộ ra, trộn lẫn vào hàng thật.

Phương Hành vừa hỏi danh hiệu của hắn, lập tức sẽ làm cho hắn cảnh giác.

Phương Hành nói:

- Ngươi chớ khẩn trương, đây không phải để thuận tiện liên lạc với ngươi ư?

Chủ hàng ánh mắt lóe lên, do dự một hồi, thấp giọng nói:

- Hay là thôi đi, vị sư huynh này, quỷ thị có quy củ của quỷ thị, nếu ngươi đã nhìn ra đồ vật của ta, coi trọng cái gì thì chọn lấy vài món, trên gian hàng của ta, đồ thật cũng không ít, về phần lưu danh hiệu hay là quên đi, tại hạ cũng không có tâm tư kiêu ngạo về việc này, từ hôm nay trở đi gian hàng này sẽ không tồn tại nữa...

Thấy chủ hàng không chịu, Phương Hành cúi đầu nở nụ cười, nhìn hắn nói:

- Thật không lưu ư?

Chủ hàng như đinh chém sắt nói:

- Không lưu!

Phương Hành bỗng nhiên đứng lên, hét lớn:

- Ai nha, những thứ kia của ngươi...

Trong sơn cốc vốn đang im ắng, cho dù có người nói chuyện, tất cả đều cố ý giảm thấp âm lượng, Phương Hành đột ngột hét lớn, làm cho người bên cạnh giật nảy mình, vô số ánh mắt tập trung tới đây.

Chủ hàng kia tức thì sợ hãi nghẹn họng nhìn trân trối, suýt nữa cướp đường mà chạy.

Bất quá lời kế tiếp của Phương Hành lại làm cho hắn ngẩn ngơ:

- Thật sự là quá tốt rồi, ta tìm bao lâu mới tìm được nó, vị sư huynh này, ngươi là đại ân nhân của ta, rất cảm tạ ngươi, linh thạch xin ngươi cất kỹ...

Vừa nói ném ra một khối linh thạch, tiện tay từ quầy hàng cầm lên một kiện đồ vật, vui vô cùng lật qua lật lại, đồng thời trừng mắt nhìn chủ hàng.

- Hứ, thì ra là một tên nhà giàu mới nổi, cầm lấy một quả an tức đan đã hưng phấn như thế!

Bên cạnh có người cúi đầu thóa mạ, quay đầu đi không để ý tới hắn.

An tức đan bất quá là đan dược giúp ngưng thần yên giấc, trợ giúp người ta khôi phục tinh lực, thật sự không phải thứ gì quý hiếm.

Lúc này, cũng có một gã thủ vệ đứng ở trong sơn cốc đi tới, thấp giọng nói:

- Vị sư huynh này nên khống chế tâm tình của mình, chúng ta đều ở quỷ thị, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn, thanh âm không nên quá lớn...

- Tốt tốt, ta đã quá kích động rồi, sư huynh chớ trách...

Phương Hành vội vàng hướng thủ vệ đáp lễ, thủ vệ khoát tay áo ý bảo không cần, xoay người rời đi.

Chủ hàng trực tiếp xụi lơ, hai mắt lơ mơ nhìn Phương Hành, bất đắc dĩ nói:

- Ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới tha cho ta?

Phương Hành nhìn hắn, cười mà không nói.

Chủ hàng cắn răng một cái, giống như đã hạ quyết tâm, từ trong lòng ngực lấy ra một cái mộc bài, đưa cho Phương Hành.

Phương Hành cũng không nhận lấy, nói thẳng:

- Cho ta đồ thật!

Chủ hàng sắc mặt càng thêm khó coi, cách một tầng lụa đen che mặt, tựa như có thể thấy khóe môi của hắn giật giật, một lúc lâu sau, hắn rốt cục cầm một cái mộc bài khác cho Phương Hành, sau đó cúi đầu không nói, Phương Hành đắc ý nhận lấy mộc bài, thần niệm đi đến bên trong tìm kiếm, lập tức đọc được tư liệu về người này:

- Thanh Vân Tông đệ tử ngoại môn, Hắc Nham cốc Ất tự phòng hai mươi mốt, Hoa Thiên Chỉ...

Thân phận, tên họ, số phòng của người này cũng ở trong đó, Phương Hành vội vàng ghi nhớ.

Mộc bài đưa trả lại cho hắn, chủ hàng vô lực nói:

- Ngươi rốt cuộc muốn làm gì, có thể nói cho ta biết trước chứ?

Phương Hành cười hì hì, nói:

- Nghĩ kỹ rồi mới nói!

Hoa Thiên Chỉ cắn răng một cái, trong lòng âm thầm quyết định.

Sau khi trở về, liền đem toàn bộ mọi thứ đều tiêu hủy, không bao giờ làm chuyện này nữa, tránh để người này uy hiếp.

- Nếu như ngươi muốn trở về đem mọi thứ tiêu hủy, sau đó cũng không đụng đến nữa, ta dám cam đoan, chuyện ngươi ở quỷ thị bán đồ giả sẽ truyền khắp cả ngoại môn, hắc hắc, ngươi cho rằng không có chứng cớ, người khác sẽ không làm gì được ngươi ư? Hừ, rất nhiều người bị mắc lừa sẽ xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, bọn họ muốn tìm người trút giận, chỉ cần có người để cho bọn họ báo thù là tốt rồi, đâu cần có chứng cớ hay không?

Phương Hành thanh âm đều đều vang lên:

- Huống chi, nếu ngươi làm cái này, thủ nghệ cũng không tệ lắm, người khác thật có lòng muốn tra xét ngươi, ta cũng không tin ngươi không có sơ hở nào, nhất định có thể điều tra ra...

Hoa Thiên Chỉ thân thể cứng đờ, một lúc lâu sau, mới thở dài, chắp tay nói:

- Mong chờ hồi âm của sư huynh!

Vừa nói lại bắt đầu thu dọn đồ đạc, thật sự không muốn cùng tên gia hỏa khủng bố này sống chung một chỗ rồi, bất quá đồ vật thu thập xong rồi, đang muốn đi, Phương Hành lại đưa tay về phía hắn, quỷ quỷ cười nói:

- Đem linh thạch của ta trả cho ta...

Hoa Thiên Chỉ giận dữ, thấp giọng nói:

- Viên an tức đan kia là thật...

- Nhưng những thứ khác của ngươi là giả!

Phương Hành như không có chuyện gì xảy ra nói.

Hoa Thiên Chỉ im lặng, trả linh thạch cho Phương Hành, tựa như trốn quỷ mà mau chóng rời đi.

Phương Hành tiếp tục ở đây đi lại, một bên tìm kiếm phi kiếm thích hợp với mình, một bên ở trong lòng tính toán. Hắn trời sanh cũng không phải người đi theo con đường tầm thường, vừa nhìn thấy Hoa Thiên Chỉ làm những thứ đồ giả, trong lòng lại bắt đầu tính toán sắp đặt. Nếu đã bắt được nhược điểm của người này, làm sao cũng phải thông qua tay nghề của hắn kiếm lợi ích, mà lợi ích ít quá tuyệt đối không làm.

Về phần chút ít phi kiếm trong tay Hoa Thiên Chỉ, hắn cũng không coi trọng lắm, cho dù là hàng thật, phẩm cấp cũng cực thấp kém.

Sơn cốc không lớn, đi một hồi, cơ hồ mỗi cái quầy hàng cũng đã quan sát kỹ, đi tới góc khuất nhất, chợt nghe hai người đang kích động giảm thấp thanh âm cãi cọ, một người trong đó nói:

- Vị sư huynh này, ta ra giá bảy mươi khối linh thạch, đã không ít, yêu linh đan của ngươi mặc dù hiếm thấy, nhưng cũng không phải là cao cấp nhất, cái giá của ta đã rất có thành ý rồi!

- Bảy mươi khối linh thạch?

Phương Hành lỗ tai theo ý thức dựng lên, bàn tay không nhịn được siết chặt.

- Đây cũng là lượng linh thạch đệ tử Giáp đẳng tư chất ba năm mới tích lũy đủ, đan dược gì có thể đạt đến giá như vậy?

- Sư huynh, bảy mươi viên linh thạch, cũng không tính là ít, bất quá ta đã nói, viên thuốc này, chỉ đổi thạch tinh tán thôi!

Một thanh âm khác vang lên, nghe có chút quen tai, Phương Hành tinh tế suy nghĩ, trong lòng nhất thời dâng lên hỏa khí.

Hắn nhận ra người này là ai rồi, rõ ràng chính là Hậu Thanh.

Phương Hành là người thù dai, một khi ghi hận người nào, quả nhiên là ấn tượng khắc sâu, mười năm cũng sẽ không quên!

Lúc này cách lúc xảy ra chuyện ở sơn môn, mặc dù đã qua nửa năm, nhưng hắn vẫn lập tức nghĩ tới.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy một nam tử trẻ tuổi ngồi trên tảng đá ở gần vách đá, trên mặt che một tấm khăn trắng, bị bóng núi dưới ánh trăng che phủ, cho nên rất khó lưu ý đến hắn. Nếu không phải biết hắn là ai, vậy cũng khó đoán, mà Phương Hành đã nhận ra thanh âm này, nhìn kỹ lại, rõ ràng từ đường nét trên mặt nhận ra chính là Hậu Thanh ban đầu ở sơn môn.

- Tốt, oan gia ngõ hẹp, vừa dịp đụng phải người này, xem xem hắn muốn làm gì!

Phương Hành trong lòng suy nghĩ, liền tìm một địa phương không xa ngồi xuống lắng nghe.

Chương 23: Yêu Linh đan

Vị sư huynh này, chuyện này ta phải nói với ngươi, ngươi muốn dùng một quả Yêu Linh đan như vậy để đổi Thạch Tinh tán, thật sự là không đủ, Thạch Tinh tán, chính là vật cần có để luyện chế Phá Chướng đan, bị đạo môn vững vàng nắm giữ, muốn đạt được nó, hoặc là dùng gia tài bạc triệu để mua, hoặc là chính là nhận lấy đạo môn phù chiếu, lập nhiều công lớn với đạo môn để đổi, ngươi muốn đổi ở quỷ thị, sợ là không dễ dàng...

- Ha ha, ta tới quỷ thị, vốn chính là muốn thử thời vận, có thể đổi được thì đổi, đổi không được coi như xong, cùng lắm thì ta dựa vào quan hệ, để cho người ta mang ta đến quỷ thị của đệ tử nội môn cầu may một phen, hơn nữa, Yêu Linh đan chính là thứ tốt để tu luyện, so với linh thạch hiệu quả không biết hơn bao nhiêu lần, ta dù giữ lại, cũng sẽ không muốn bán đi!

Hậu Thanh khẩu khí rất cứng rắn, tựa như trừ Thạch Tinh tán, bất cứ thứ gì cũng sẽ không đổi.

- Cho dù ngươi lấy được Thạch Tinh tán thì thế nào? Tác dụng duy nhất của Thạch Tinh tán chính là luyện chế Phá Chướng đan, nhưng trừ Thạch Tinh tán ra, còn có mười mấy loại linh dược khác phối hợp mới được, còn nữa, cho dù ngươi kiếm đủ linh dược, không có đan sư giúp ngươi, cũng luyện không thành a...

Đệ tử muốn đổi Yêu Linh đan vẫn còn có chút lưu luyến, muốn thuyết phục Hậu Thanh.

- Chuyện này cũng không cần sư huynh phí sức rồi, trừ Thạch Tinh tán, vài loại linh dược khác vẫn tương đối dễ dàng mua!

Hậu Thanh cười nhạt nói:

- Về phần đan sư, ta tự có người quen, không cần sư huynh lo lắng!

- Ai, nếu như vậy, tùy ngươi đi!

Nam tử kia than tiếc, thấy Hậu Thanh không chịu nghe khuyên can, không thể làm gì khác đành đứng dậy rời đi.

- Ngoại môn đều đồn đại, tu vi họ Hậu này đã đạt tới Linh Động tầng ba đỉnh phong rồi, chỉ thiếu chút nữa là có thể phá cảnh, nhìn dáng dấp có vẻ lời ấy không sai, Thạch Tinh tán chính là tài liệu luyện chế Phá Chướng đan, cũng là một loại tài nguyên đạo môn quản lý nghiêm khắc nhất, hắn muốn phá giai, cần phải ra giá cao, hoặc là làm nhiệm vụ cho đạo môn, cống hiến công lao mới được, nhìn dáng vẻ của hắn, cũng là muốn chính mình tới luyện chế...

Phương Hành đem đối thoại của hai người nghe toàn bộ, lập tức hiểu rõ ý tứ của Hậu Thanh.

Thạch Tinh tán chính là đạo môn dùng một loại thủ đoạn đặc thù từ linh thạch luyện hóa ra tinh túy, chính là tài liệu quý để luyện đan, nhất là dùng để luyện chế Phá Chướng đan, hiệu quả càng tốt.

Tu sĩ tu hành thời kỳ đầu, Linh Động tầng ba đột phá tầng bốn, tầng sáu đột phá tầng bảy, sau đó tới tầng chín đột phá chân linh, đều vô cùng khó khăn, chỉ có dùng Phá Chướng đan mới được, chẳng qua là, loại tư nguyên luyện chế Phá Chướng đan này thường thường cũng bị đạo môn khống chế nghiêm khắc, không chịu dễ dàng tiết ra ngoài, muốn thu hoạch, nhất định phải lấy ra đại lượng tiền tài tới mua, hay là làm nhiệm vụ cho đạo môn mới có thể nhận được ban thưởng.

Mà phương pháp này, cũng là một loại thủ đoạn để đạo môn và các đại thế gia nắm giữ vận mệnh tu sĩ trong thiên hạ.

Đạo môn đối với quỷ thị mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng đối với thứ ảnh hưởng đến vận mệnh của tu sĩ như Thạch Tinh tán, tuyệt sẽ không để lộ ra ngoài.

Có thể nói, nếu ngay cả Thạch Tinh tán cũng xuất hiện trên quỷ thị, quỷ thị cũng đã đến thời điểm đóng cửa rồi.

Hậu Thanh hiển nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định, lại lấy ra một quả Yêu Linh đan, muốn ở trên quỷ thị đổi đến loại vật này.

Nhưng hắn tay không mà về cơ hồ đã là nhất định, Thạch Tinh tán này người bình thường nhất định rất khó nhận được.

Phương Hành chứng kiến gần nửa canh giờ, có khoảng bốn năm người tới đây, cũng đều động tâm với Yêu Linh đan, lấy ra đủ loại gì đó để đổi, trong đó có mấy thứ cũng để cho Phương Hành rất thèm thuồng, nhưng Hậu Thanh nhận định không phải Thạch Tinh tán không đổi, kết quả cũng chỉ có thể nhất phách lưỡng tán, trơ mắt nhìn Hậu Thanh tựa như cũng không ôm hy vọng chuẩn bị rời đi, Phương Hành liền đứng lên.

- Trước xem Yêu Linh đan đã!

Phương Hành đi tới, cố ý giảm thấp âm lượng nói.

Hậu Thanh ánh mắt chợt lóe, nhìn Phương Hành nói:

- Sư huynh trong tay có Thạch Tinh tán ư?

Phương Hành cố ý giả dạng tức giận, thấp giọng mắng:

- Ta chưa từng thấy ai ngu xuẩn như ngươi, cho dù nơi này là quỷ thị, lại có ai dám quang minh chính đại lấy Thạch Tinh tán ra cho người khác nhìn? Nếu để đạo môn biết được, từng bước từng bước tra xét, mỗi người trong sơn cốc này đều gặp phải xui xẻo!

Hậu Thanh ngẩn ra, trong ánh mắt hiện lên một tia hi vọng, vội nói:

- Sư huynh dạy dỗ rất phải, đúng là tiểu đệ quá mức nóng lòng mà lỗ mãng, xin hỏi sư huynh, có phải ngươi có thứ này hay không?

- Hắc hắc, Thạch Tinh tán trân quý cỡ nào, ta làm sao có thể có được!

Phương Hành trong lòng hiện lên một tia châm chọc, cố ý cười lạnh nói.

Hậu Thanh có chút tức giận, đè nén lửa giận nói:

- Ngươi đang trêu đùa ta sao?

- Ta ở bên cạnh nghe đã hơn nửa ngày, cho dù muốn trêu chọc ngươi, cũng không có thời gian hao tổn như vậy!

Phương Hành ra vẻ cao thâm.

Hậu Thanh quả thật chú ý tới hắn ở bên cạnh nghe ngóng thật lâu, trong lòng nhất thời lại xuất hiện hi vọng:

- Vậy sư huynh có ý tứ là?

Phương Hành thở dài nói:

- Ta có thể lấy được Thạch Tinh tán, bất quá thật sự liên lụy quá lớn!

Hậu Thanh vội nói:

- Sư huynh yên tâm, tiểu đệ nơi này có một quả Yêu Linh đan, chính là lấy nội đan tam đẳng yêu thú để luyện chế, dùng trong việc tu luyện, có thể sánh bằng một trăm viên linh thạch, nếu sư huynh có thể kiếm được ba lượng Thạch Tinh tán cho tiểu đệ, viên thuốc này chính là thù lao!

- Một trăm viên linh thạch? Ta cần xem xét một chút...

Phương Hành hét to một tiếng trong lòng, ngoài mặt lại giả vờ trầm tư.

- Sư huynh chê ít sao?

Hậu Thanh cực kỳ khẩn trương, chờ một đêm ở chỗ này, Phương Hành chính là người duy nhất tỏ vẻ có thể kiếm được Thạch Tinh tán.

Loại tài nguyên này bị đạo môn khống chế nghiêm khắc, người bình thường muốn kiếm được thật sự là không dễ dàng.

- Một quả Yêu Linh đan, thực sự không thấp, chẳng qua là... Không dối gạt ngươi, mặc dù ta có thể kiếm được Thạch Tinh tán, nhưng liên lụy cũng quá lớn, một khi để lộ phong thanh, đừng nói là ta, ngay cả phụ thân ta cũng phải... Nga, chuyện này không cần nói với ngươi, chỉ nói cho ngươi, ta có thể cho ngươi Thạch Tinh tán, nhưng cái giá cần tăng thêm chút ít...

Hậu Thanh ánh mắt chợt lóe, đang muốn nói chuyện, Phương Hành lại giơ tay lên cắt lời hắn, hung hăng nhìn chằm chằm vào mắt của hắn, lạnh giọng nói:

- Hơn nữa, trước đó ta muốn cảnh cáo ngươi, lấy được Thạch Tinh tán rồi, miệng của ngươi tốt nhất đóng chặt một chút, chỉ cần ta ở trong môn nghe được chút phong thanh, cũng sẽ bắt ngươi phải trả một cái giá thật đắt... Ít nhất là Thanh Vân Tông, ngươi sẽ không tồn tại được nữa!

Phương Hành ngay cả giá tiền còn chưa thỏa đàm, đã mở miệng uy hiếp trước, lại làm cho Hậu Thanh trong lòng yên tâm hơn một chút.

Hắn không nhịn được nghĩ đến:

- Lúc nãy vừa lỡ miệng, nhắc tới phụ thân của mình, nhìn có vẻ cha hắn cũng là tu sĩ trong Thanh Vân Tông, có lẽ còn có địa vị rất cao, từ khẩu khí uy hiếp của hắn đến xem, người này nói không chừng chính là một tên nhị thế tổ, như vậy cũng có thể lý giải được, cũng chỉ có những người này, thủ đoạn thông thiên, mới có thể thật sự kiếm được những thứ quý hiếm như Thạch Tinh tán...

- Ha ha, sư huynh yên tâm, tiểu đệ giữ miệng rất nghiêm, hơn nữa, gia tộc của tiểu đệ cũng có chút ít thế lực, nếu thật sự bị người ta phát hiện tiểu đệ phá giai, có hỏi, tiểu đệ sẽ nói là gia tộc đưa cho, sẽ không liên lụy đến sư huynh...

Hậu Thanh vội vàng khẳng định nói.

Phương Hành ánh mắt rủ xuống, nói:

- Ngươi chắc chắn như vậy là được, mặt khác, giá tiền cũng cần phải tăng thêm!

Hậu Thanh trầm tư một hồi lâu, nói:

- Ngoài Yêu Linh đan, lại thêm ba mươi linh thạch, như thế nào?

Phương Hành trong lòng đã mừng rỡ vô cùng, lại cố ý cắn răng một cái, nói:

- Thêm bốn mươi!

- Ba mươi hai?

- Ba mươi tám?

- Ba mươi lăm?

- Đồng ý!

Phương Hành vung quyền quyết định.

Hậu Thanh tựa như cũng thở ra, vội vàng hỏi:

- Sư huynh lúc nào có thể đưa cho ta?

Phương Hành làm bộ như thật sự suy nghĩ một chút, nói:

- Chín ngày sau, ban đêm giờ hợi, ngươi ở đỉnh núi ngoài Hóa Linh cốc chờ ta, ta chưa tới, không thể lộ diện, vỗ tay ba lần làm ám hiệu, đem thứ ta muốn cũng mang theo...

- Tốt, đa tạ sư huynh...

Hậu Thanh giống như thở phào nhẹ nhõm, hướng Phương Hành ôm quyền.

Phương Hành gật đầu, bỗng nhiên nói:

- Ngươi còn không mau cút đi?

Hậu Thanh ngây ra, có chút không vui:

- Vì sao sư huynh lại mắng ta?

Phương Hành hung hăng nói:

- Ta hận không thể đánh chết kẻ ngu xuẩn như ngươi, ngươi còn không rời đi, muốn tiếp tục lưu lại hỏi thêm mấy người nữa ư? Đây là muốn rêu rao khắp thiên hạ là ngươi cần Thạch Tinh tán sao? Nếu ta đã đồng ý với ngươi, như vậy tốt nhất ngươi không cần để cho người khác biết chuyện Thạch Tinh tán nữa, ta cho ngươi biết, phàm là xuất hiện một chút phong thanh không ổn, giao dịch này sẽ bị phế bỏ!

Hậu Thanh bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng lau mồ hôi trên trán, thấp giọng nói:

- Tiểu đệ thụ giáo, sẽ lập tức rời đi!

Mặc dù cuối cùng không mua được gì, nhưng nghĩ đến bộ dáng Hậu Thanh bị chính mình hù dọa nơm nớp lo sợ, Phương Hành trong lòng rất vui mừng.

Vừa ngâm nga vừa rời đi quỷ thị, trong lòng hắn đã tính toán rõ ràng.

Ngoài ý muốn biết được Hậu Thanh muốn Thạch Tinh tán, khiến cho kế hoạch chuyện Phương Hành làm quen Hoa Thiên Chỉ có chỉ hướng minh xác.

Nếu nói Thạch Tinh tán thật sự, chính mình đi đâu kiếm cho hắn chứ?

Bất quá là giả, cũng không phải đã có đại sư làm giả sao!

Màn đêm buông xuống, đầu gối lên cánh tay, tính toán nửa đêm, hôm sau bắt đầu thực hành.

Đầu tiên là sáng sớm, lấy ra quần áo lúc làm đạo đồng để mặc, vừa lấy Vạn La Quỷ Diện ra, thay đổi một cái tướng mạo thích hợp. Lần này không biến thành người trưởng thành, mà biến thành một tiểu đạo đồng mười hai mười ba tuổi, vừa lấy gương đồng, hướng về phía gương giả trang mặt quỷ một chút, cuối cùng tìm một loại vẻ mặt thích hợp, giống như một con quỷ nhỏ.

Chuẩn bị xong, Phương Hành ngâm nga uốn éo cái mông ra khỏi nhà gỗ.

Mới vừa đi mấy bước, chợt nhớ tới mình chính là ra vẻ một tiểu đạo đồng xấu hổ, không cần thiết ngoáy mông a?

Lúc này mới sửa lại, bước đi bình thường.

Chương 24: Tích lũy cùng phá giai

Hắc Nham cốc cách Thanh Khê cốc mà Phương Hành hiện đang ở chừng mười dặm đường núi, Phương Hành tuổi tác mặc dù không lớn, nhưng dù sao có Linh Động tầng hai, linh lợi đát đát đi cũng không chậm, cũng chừng hai nén hương, đã đến trong Hắc Nham cốc, nghênh ngang đi vào, trong cốc có ít người đang thừa dịp nắng sớm tu luyện, thấy là một tiểu đạo đồng, cũng không có ai để ý tới hắn.

Phương Hành theo số trên nhà gỗ tìm được phòng của Hoa Thiên Chỉ, tiến lên gõ cửa.

- Người nào?

Trong nhà gỗ vang lên một thanh âm cảnh giác, tựa như tâm tình có chút trầm thấp.

- Sư đệ... tiểu nhân là tị thế trùng nhi, đi tới để đưa tin...

Phương Hành hắng giọng một cái, khụ một tiếng, giảm thấp thanh âm nói.

- Đưa tin ư?

Người ở bên trong thì thầm một tiếng, tới kéo cửa nhà gỗ, hiện ra hình dạng một người, lại là thanh niên sắc mặt khẽ biến thành đen, hắn vóc người lộ vẻ có chút chắc nịch, chừng ba mươi tuổi, ngón tay lộ vẻ vô cùng dài nhỏ. Nhìn mặt mày, chính là bộ dáng chủ hàng ngày hôm qua, hắn cảnh giác nhìn Phương Hành, vừa hướng mọi nơi nhìn, hạ giọng nói:

- Đưa tin gì?

Phương Hành cố ý giả bộ dạng sợ hãi, dập đầu nói lắp nói:

- Là một vị sư huynh, mắt rất nhỏ...

Hắn miêu tả bộ dáng chính mình tối ngày hôm qua, Hoa Thiên Chỉ sắc mặt lập tức lạnh lẽo, đưa tay nắm hắn kéo vào nhà gỗ, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào trên mặt Phương Hành, lạnh giọng nói:

- Người kia họ gì tên gì? Ngụ ở chỗ nào? Ngươi tinh tế nói cho ta biết, nếu có một chút không chi tiết, cẩn thận ta làm cho ngươi chịu đau khổ...

Phương Hành nhất thời sợ hãi, thân thể khẽrun rẩy, nhỏ giọng nói:

- Ta... Ta cũng không biết a... Ta đang... múc nước... Hắn tới nói với ta, để cho ta đưa lời nhắn cho ngươi... Hắn còn nói, sau khi ngươi nghe, sẽ cho ta tiền thưởng...

Lúc này Phương Hành, bộ dáng quả nhiên là rụt rè nhút nhát, đem bộ dạng đứa bé giả trang đến cực hạn.

Hay hoặc là nói, hắn thật ra cũng là một đứa bé, đây chỉ là mặt khác của hắn mà thôi.

Hoa Thiên Chỉ sau khi nghe xong, lại hỏi thêm mấy vấn đề, Phương Hành nhất nhất trả lời, không có nửa điểm lừa dối.

Hoa Thiên Chỉ bất đắc dĩ thở dài, rốt cục xác định đạo đồng trước mắt chẳng qua là đưa tin, hỏi không ra điều gì hữu dụng.

- Hắn để cho ngươi đưa lời nhắn gì?

Phương Hành nói:

- Hắn nói, hắn muốn Thạch Tinh tán!

- Thạch Tinh tán?

Hoa Thiên Chỉ trong mắt tinh quang chợt lóe, phẫn nộ quát:

- Ta đi đâu kiếm Thạch Tinh tán cho hắn...

Nói mới được một nửa, hắn bỗng nhiên ngừng lại, đã ý thức được, đối phương nói không phải Thạch Tinh tán thực sự, mà là chỉ đồ giả. Nhưng dù là như vậy, Hoa Thiên Chỉ vẫn nhướng mày, thầm nghĩ:

- Thạch Tinh tán chính là sử dụng để phá giai, đạo môn canh phòng nghiêm ngặt, bình thường khó có ai thấy được, ta cũng là vì làm công ở đan phường, mới thấy được vài lần, làm sao có thể làm được đây...

Tuy nói nghĩ như vậy, chủ yếu vẫn là trong lòng không muốn làm, đang muốn tìm cái cớ để từ chối, Phương Hành lại nói:

- Vị sư huynh kia còn nói, ta hỏi ngươi những lời này, nếu như ngươi không cự tuyệt mà nói, sẽ cho ngươi một vật.

- Thứ gì?

Hoa Thiên Chỉ thuận miệng hỏi, chỉ thấy tiểu đạo đồng cầm một cái túi tiền tới, nhìn dáng dấp rất nặng.

Hoa Thiên Chỉ nhận lấy quan sát, nhất thời ánh mắt co rụt lại, trong túi, dĩ nhiên là mươi viên linh thạch đỏ rực cùng một cái vàng lá.

- Vị sư huynh kia nói... đây... đây chỉ là tiền đặt cọc, xong chuyện còn có hai mươi khối...

Phương Hành biến thành tiểu đạo đồng nói lắp bắp, tựa như đang ra sức suy tư, không để cho mình quên lãng.

Hoa Thiên Chỉ hô hấp trở nên dồn dập, linh thạch lấp lánh như vậy đặt ở trước mặt, so với những thứ khác đều có sức thuyết phục hơn, dù sao ba mươi linh thạch, đối với hắn mà nói cũng không phải là số lượng nhỏ, mà đối với hắn mà nói, làm ra Thạch Tinh tán giả cũng chỉ cần giao ra một chút nguyên vật liệu không đáng giá tiền mà thôi, cho dù làm hàng giả chất lượng cao nhất, cần có tiền vốn cũng bất quá mới chỉ một khối linh thạch...

- Hắn có nói dùng Thạch Tinh tán làm gì hay không?

Hoa Thiên Chỉ trầm tư một hồi lâu, đem túi tiền cầm ở trong tay hỏi thăm Phương Hành.

Phương Hành cẩn thận lắc đầu.

- Hắn chưa nói, bất quá hắn nói...

- Nói gì?

- Hắn nói... Nếu như ngươi không có Thạch Tinh tán, hắn sẽ nói cho người khác biết một chuyện...

Hoa Thiên Chỉ bất đắc dĩ ôm trán, thầm thở dài một tiếng, nghĩ thầm đây là buộc chính mình phải đồng ý a!

Nội tâm suy tư thật nhanh một hồi lâu, hắn thật sự không có chủ ý gì khác, không thể làm gì khác đành thở dài, nói với Phương Hành:

- Linh thạch ta nhận, ngươi trở về nói cho hắn biết, bảy ngày sau, tìm người tới lấy!

Nói sau khi xong, bỗng nhiên thấy ánh mắt khát vọng của tiểu đạo đồng đang nhìn mình, cũng không rời đi. Nhất thời nhớ tới tiểu đạo đồng này đã nói, người kia nói cho hắn biết, sẽ có ban thưởng cho hắn. Cũng đến lúc này, hắn mới hiểu được, vàng lá trong túi để làm cái gì, tiện tay ném cho tiểu đạo đồng, khoát tay áo, nói:

- Ngươi trở về phục mệnh sao!

Tiểu đạo đồng nhận được vàng lá, khuôn mặt hưng phấn, lại nói:

- Tốt lắm, ta có thể nói cho ngươi biết câu nói sau cùng, vị sư huynh kia nói, nếu ngươi tính toán thông qua theo dõi ta để tìm được hắn, hắn cũng sẽ không hiện thân...

Hoa Thiên Chỉ quả thật có tính toán theo dõi tiểu đạo đồng, bất quá nghe những lời này, nhất thời sắc mặt cả kinh, bất đắc dĩ khoát tay, ý bảo tiểu đạo đồng có thể rời đi.

Trong lòng hắn, quả thật vốn có tính toán theo dõi tiểu đạo đồng này, chỉ là bị người nói toạc ra, cũng chỉ có thể bỏ đi ý nghĩ này.

Rời đi nhà gỗ, Phương Hành có chút đắc ý, nhưng hắn lớn lên trong hang ổ thổ phỉ, thời điểm bảy tuổi, đã theo Thất thúc cùng Bát thúc trải qua hoạt động bắt cóc tống tiền, đem một đám nha sai đùa giỡn, lúc ấy hai vị thúc thúc ở trên đường đánh ra hết thảy chiêu thuật cũng được hắn ghi tạc trong lòng, hôm nay hơi cải biến, dùng ở trên người Hoa Thiên Chỉ, quả nhiên hù dọa được hắn.

Tin tưởng Hoa Thiên Chỉ bên này sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn, Phương Hành tâm tình vui vẻ trở lại sơn cốc.

Nếu Hoa Thiên Chỉ nói muốn thời gian bảy ngày, Phương Hành cũng không có gấp gáp, chờ đến ngày rồi đi lấy.

Thời gian còn lại, hắn bắt đầu chăm chỉ tu luyện, sau đó đợi chờ thời gian đến.

Bất quá đột phá Linh Động tầng hai, tu luyện cảm giác miễn cưỡng rất nhiều, trong cơ thể kinh mạch tựa như từ suối nhỏ biến thành sông nhỏ, dung nạp linh khí nhiều gấp mấy lần, dĩ nhiên, điều này cũng giống như trước quyết định, lấy linh thạch tới tu luyện, tốc độ linh khí tăng trưởng cũng chậm rất nhiều, cùng là một bầu nước, rót vào chậu nước cùng rót vào trong chum nước tạo thành hiệu quả tự nhiên là không đồng dạng.

Dưới tình huống bình thường, một người từ Linh Động tầng một tu hành đến Linh Động tầng một đỉnh phong, dưới tình huống tài nguyên phong phú, cần chừng hai tháng thời gian, mà Linh Động tầng hai tu hành đến Linh Động tầng hai đỉnh phong, sẽ cần nửa năm thời gian.

Mặt khác Linh Động tầng một đột phá đến Linh Động tầng hai, tầng hai đột phá đến tầng ba, cái này gọi là phá giai. Phá giai giống như trước cũng cần thời gian, nhưng bởi vì thiên phú khác nhau, phá giai tốn hao thời gian sẽ bớt một ít, nói không chừng hai ba ngày thành công đột phá, tư chất kém chút ít, thì cần thời gian rất lâu để phá cảnh, một năm hai năm thậm chí mười năm, hay là cuối cùng cả đời, đều không thể phá cảnh.

Tu sĩ thông qua tiêu hao tài nguyên để hoàn thành tích lũy, vừa thông qua thiên tư, nghị lực của mình, trợ lực đến từ sư trưởng hay là một chút thiên tài địa bảo, để phá trừ bình cảnh.

Hai người cộng lại, mới đầy đủ là tu hành.

Tích lũy cùng đột phá, chính là lượng biến cùng chất biến, đây là hai yếu tố lớn trong tu hành, thiếu một thứ cũng không được.

Dĩ nhiên, mỗi lần đột phá một giai, mang tới hiệu quả cũng rất lớn.

Phương Hành hiện tại mặc dù còn không học tập pháp thuật, nhưng cũng có thể cảm nhận được bản thân sinh cơ dư thừa.

Thân thể so với trước kia nhẹ nhàng hơn, lực lượng cường đại hơn, ngay cả thời gian giấc ngủ đã rút ngắn, tinh lực so với trước kia càng thêm dồi dào.

Tu luyện một hồi, Phương Hành cảm giác tốc độ quá chậm, có chút nôn nóng, liền xuống giường, chuẩn bị luyện tập một chút vũ kỹ.

Đứng thẳng ở trong nhà gỗ, hắn lấy ra đoản đao, đạo bào nhét vào bên hông, đoản đao vung lên, bạch quang kinh lướt, sưu sưu phá không, thân hình của hắn như một con khỉ linh hoạt, lúc nào cũng nhảy dựng lên, đâm về độ cao hắn với không tới. Đối thủ trong ảo tưởng của hắn cũng là người trưởng thành, đây cũng là bởi vì, hắn gặp phải đối thủ cũng là người trưởng thành, chỉ sợ năm đó trong hang ổ thổ phỉ cũng là đồng dạng.

Bốn tuổi, liền bị ném vào trong ổ chó điên.

Năm tuổi, liền muốn tay không đối mặt với một con sói con một tuổi.

Sáu tuổi, từng bị nha sai bắt được, bị treo ngược trên tàng cây bị đánh ước chừng mười bảy roi, mỗi roi đều thấy máu.

Bảy tuổi, hắn tự mình dụng độc, đem một cái giang hồ hảo thủ phản bội Quỷ Yên cốc cũng tính toán dùng hắn làm con tin giết bằng thuốc độc...

Sau bảy tuổi, tám tuổi, chín tuổi, mười tuổi, còn xảy ra rất nhiều chuyện Phương Hành đến hiện tại cũng vẫn coi là ác mộng.

Chín thúc thúc của hắn, từng cái đều đối tôt với hắn, nhưng không có một ai là người tốt!

Cho nên nói, Phương Hành cũng cho là, chín thúc thúc kia chết không oan, ngay cả mình, nếu chết, cũng không oan.

Không oan thì không oan, dù sao cũng là bọn họ nuôi lớn chính mình, chính mình nếu còn sống, liền cần trưởng thành, liền cần báo thù.

Chương 25: Đen ăn đen

Bảy ngày sau đó, đã đến thời gian ước định.

Phương Hành lại giả dạng tiểu đạo đồng hướng chỗ Hoa Thiên Chỉ đi một chuyến, cầm "Thạch Tinh tán ", Hoa Thiên Chỉ vẫn còn băn khoăn hai mươi linh thạch còn lại, Phương Hành lại nói cho hắn biết, Thạch Tinh tán sẽ mang về kiểm nghiệm một phen, nếu giống được bảy thành, sẽ đem hai mươi linh thạch còn dư lại đưa cho hắn, nếu quá mức dễ dàng bị người đoán được, linh thạch cũng đừng mong nữa, chờ mọi người cùng nhau bị đạo môn tra hỏi đi!

Lời này lại dọa cho Hoa Thiên Chỉ sợ hết hồn, tại chỗ đem Phương Hành đuổi về, chính mình trở về phòng sửa sang lại một phen nữa mới đưa cho.

Rời khỏi Hắc Nham cốc, Phương Hành nhìn kỹ một chút, lại thấy đây là một bao tinh viên vàng óng, chừng nửa cân, tỏa ra linh khí nồng đậm, chỉ cần mở túi, như có linh quang muốn phóng lên cao.

Hắn vội vàng giấu vào trong áo, không mở ra ở bên ngoài, chuẩn bị trở về đến nhà gỗ tinh tế nghiên cứu một phen.

- Cũng không biết Âm Dương Thần Ma Giám này có thể giám định thứ này hay không?

Phương Hành còn đang suy nghĩ.

Bất quá hơn phân nửa là không được, Âm Dương Thần Ma Giám dù sao chỉ là một vật món đồ tương tự như pháp khí, không có tánh mạng lực của mình, có thể giám định thật giả, nhưng không thể giám định ra có mấy thành tương tự.

Trở lại nhà gỗ quan sát một hồi, quả nhiên không nhìn ra được.

Mà Âm Dương Thần Ma Giám xem ra, đây chỉ là một đống nham tinh lấy linh dịch ngâm qua mà thôi, đơn giản cực kỳ.

Dĩ nhiên, Âm Dương Thần Ma Giám, chỉ có thể nhìn ra nguyên vật liệu, thời điểm thực sự chế luyện cũng không đơn giản như vậy, Hoa Thiên Chỉ còn dùng rất nhiều thủ đoạn của hắn, để cho nham tinh bình thường này thoạt nhìn vô luận xúc cảm, màu sắc, mùi cho tới dùng miệng đi cảm giác vị cũng cùng chính phẩm rất giống, nhưng những thủ đoạn bình thường này, không phải là Âm Dương Thần Ma Giám có thể giám định ra.

- Nếu người này dám lấy ra, đã nói rõ hắn có điều chắc chắn, ta thử mạo hiểm một lần xem sao!

Phương Hành thật ra cũng chưa từng thấy Thạch Tinh tán thực sự, bất quá hắn quyết định mạo hiểm một lần.

Dù sao tựa như Đại thúc thúc nói, trên đời này lấy đâu ra những thứ tốt thập toàn thập mỹ chờ ngươi chiếm chứ?

Nếu muốn ăn chén cơm này, thì phải đem đầu óc nhét vào trong quần!

Mang ý nghĩ như vậy, Phương Hành chuẩn bị hai ngày, đem đoản đao, yên hồ, Cửu Xà Kim Viêm kiếm cho tới "Bạo Vũ Lê Hoa châm" từng dùng một lần cũng mang theo rồi, lại trong đầu tính toán một chút kế hoạch, xác định mình đã làm tốt nhất, có chuyện gì cũng chỉ có thể xem mình tùy cơ ứng biến cùng ý tứ của lão thiên rồi, lúc này mới đeo Vạn La Quỷ Diện để cải trang.

Lần này mạo hiểm không thể bảo là không lớn, dù sao Hậu Thanh người này, tu vi cao, hạ thủ lại ác, hơn nữa nhìn thế nào cũng không giống kẻ ngu.

Phương Hành chỉ có thể gửi hi vọng vào chuyện Hậu Thanh cũng chưa từng thấy Thạch Tinh tán bao nhiêu lần, năng lực phân biệt tự nhiên sẽ thấp một chút.

Phỏng đoán này hẳn là chính xác, nếu Hậu Thanh thật sự có thể lúc nào cũng nhìn thấy Thạch Tinh tán, đoán chừng cũng sẽ không vì vật này mà nhức đầu như thế.

Chờ đến giờ hợi, Phương Hành đã giả trang thành một người khác ra khỏi sơn cốc, nhắm nơi ước định mà đi.

Tối nay thiên không chỉ có trăng khuyết khẽ cong, cũng không sáng ngời, cũng may Phương Hành hôm nay tu vi đã qua tầng hai, mặc dù không thể nhìn trong đêm tối như lúc ban ngày, nhưng tầm mắt cũng tốt hơn nhiều, có thể thấy rõ bộ dáng người khác từ cách xa mười trượng.

Phương Hành cũng tương đối hài lòng đối với ánh sáng như vậy, dù sao trời càng tối, khả năng Hậu Thanh phát hiện Thạch Tinh tán là giả lại càng nhỏ.

Dưới màn đêm, một thân ảnh gầy cao bay vút lên núi, chớp động giữa các bóng cây, như vượn như ly, thế như tia chớp.

Không lâu sau, đi tới đỉnh núi, lại thấy trên đỉnh núi không có một bóng người, chung quanh yên lặng không có người nào.

Phương Hành hai tay vỗ vào nhau, "ba ba ba" vỗ ba chưởng, sau đó lóng tai lắng nghe.

- Sư huynh đã chậm gần nửa canh giờ, để cho ta chờ thật lâu!

Sau lưng, bỗng nhiên vang lên một thanh âm lạnh như băng, Phương Hành vội vàng xoay người nhìn lại, chính là Hậu Thanh dùng khăn trắng che mặt.

- Ta bảo ngươi giờ hợi tới đây, cũng không nói ta cũng sẽ tới vào giờ hợi!

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, đưa tay ra:

- Yêu Linh đan đâu?

Hậu Thanh hàn lãnh hỏi:

- Thạch Tinh tán đâu?

Phương Hành cười hắc hắc, đem một cái túi trong ngực lấy ra, ở trong tay khẽ vuốt, nói:

- Ngươi con mẹ nó tốt nhất đừng giở trò gì, vì vật này, lão tử có thể nói đã rất cẩn thận, thiếu chút nữa bị mụ đàn bà kia phát hiện!

Hắn thuận miệng nói lỡ lời, nói vô cùng rất thật.

Từ lúc còn rất nhỏ hắn đã biết, lúc nói dối, có một vài điểm càng chi tiết càng tốt, càng cặn kẽ, người khác càng dễ dàng tin tưởng, dĩ nhiên, nếu là chuyện mà đối phương hiểu rõ, vậy thì càng thô sơ giản lược càng tốt, bởi vì càng cặn kẽ, đối phương càng dễ dàng phát hiện ra sơ hở.

Hậu Thanh hô hấp có chút dồn dập, trầm giọng nói:

- Đưa cho ta xem!

Vừa nói liền tiến lên một bước, đưa tay tới đón.

Phương Hành lại bỗng nhiên lui về phía sau một bước, cười lạnh nói:

- Ta không tin ngươi, ngươi lấy Yêu Linh đan ra trước đã!

Hậu Thanh đứng vững, chậm rãi lắc đầu, trầm giọng nói:

- Cùng nhau trao đổi!

Phương Hành cười cười, nói:

- Cũng tốt!

Hai người chia ra cầm lấy túi đồ, dùng tay trái đưa tới cho đối phương.

Sở dĩ dùng tay trái đưa, là bởi vì tay phải linh hoạt hơn, có thể phòng ngừa một chút trạng huống đột phát phát sinh.

- Sưu...

Ngón tay tiếp xúc đến túi của đối phương, lập tức thu về thật nhanh, đồng thời túi trong tay trái cũng bị đối phương lấy đi.

Hai người cùng một động tác, mở túi thật nhanh kiểm tra, Phương Hành vừa nhìn trong bao vải, một cái bình sứ nho nhỏ cùng một đống linh thạch lấp lánh, ánh mắt đảo qua, xem chừng số lượng linh thạch không sai, khóe mắt liền nhếch lên, nhìn sang Hậu Thanh, phát hiện hắn đang kiểm tra Thạch Tinh tán trong túi, đồng thời ánh mắt hướng Phương Hành nhẹ nhàng nhìn qua, trong ánh mắt tựa như có chút lóe lên...

Phương Hành giật mình, cảm thấy có chút không đúng.

Loại ánh mắt này quá giống mình, rõ ràng chính là biểu hiện trong lòng có gì mờ ám...

Trong lòng mình tự nhiên có điều mờ ám, là bởi vì Thạch Tinh tán là giả, như vậy ánh mắt Hậu Thanh lóe lên, là bởi vì sao?

Hắn phản ứng vô cùng nhanh chóng, lập tức nghĩ tới một cái khả năng, đưa tay lấy ra bình sứ nhỏ, nhổ xuống nút lọ, cẩn thận quan sát một chút, sắc mặt nhất thời biến đổi, giận tím mặt, "ba" một tiếng đem bình sứ ném tới mặt đất, oán hận nhìn chằm chằm Hậu Thanh, quát lên:

- Khốn kiếp, lão tử mạo hiểm vô cùng mới lấy được Thạch Tinh tán cho ngươi, ngươi lại đem thứ rác rưởi này đến đùa bỡn ta ư?

Thì ra chỉ nhìn thoáng qua một cái, Phương Hành đã phát hiện, Yêu Linh đan này căn bản là không phải Yêu Linh đan thực sự, mà là một viên đan dược phụ thuộc. Ở trong quá trình luyện đan, có một chút đan phương đặc thù, vì bảo tồn linh lực trong nội đan trình độ lớn nhất, sẽ đem tất cả linh lực cũng luyện vào một quả chủ đan, cùng lúc đó, trong lò sẽ xuất hiện một chút phó đan.

Mặc dù ngoài mặt, phó đan cùng chủ đan đều là cùng một loại đan, nhưng hiệu lực không thể nào so sánh nổi.

Nghiêm khắc mà nói, phó đan gọi là "đan giả" cũng không sai.

Phương Hành nổi giận là vì viên Yêu Linh đan này căn bản không phải là viên ban đầu thỏa thuận.

Viên đan kia linh lực đầy đủ, hiệu quả thần dị, mà viên đan này, bề ngoài, mùi vị cũng vô cùng tương tự, bên trong ấn chứa linh lực lại không thể sánh bằng.

Hậu Thanh cũng đã kiểm tra Thạch Tinh tán, cũng không nhìn ra điểm gì không ổn, hơn nữa Phương Hành dù nổi giận, vẫn không quên nói Thạch Tinh tán là hắn mạo hiểm cực lớn mới trộm ra ngoài, thần thái tức giận không giống như giả bộ, càng khiến cho hắn nhận định Thạch Tinh tán này là hàng thật, cũng đã yên lòng, thuận tay nhét vào trong ngực, cười lạnh nói:

- Đó cũng là Yêu Linh đan, có vấn đề gì?

- Tiểu tử, chớ nên đùa bỡn ta, ngươi dám chiếm tiện nghi của ta, cứ chuẩn bị trả giá đi!

Phương Hành hung hăng uy hiếp, hắn đã sớm ám hiệu với Hậu Thanh, phía trên mình còn có người, lúc này tự nhiên bày ra phong thái của nhị thế tổ.

Hậu Thanh cười lạnh một tiếng, nói:

- Vậy thì thế nào? Ta đã kiểm tra ở thời điểm ngươi đi lên rồi, ngươi chỉ có một mình tới đây, cũng không người đi theo, chẳng lẽ ngươi còn muốn dùng sức mạnh để lưu ta lại hay sao? Hừ, Hậu mỗ thật sự là chưa sợ qua ai! Về phần trả thù sau này... Ngươi cho ta là người ngu ư, rời khỏi đỉnh núi này, đạo môn mấy ngàn đệ tử, xem ngươi làm sao tìm được ta đi, ha ha!

Hắn tự nghĩ mình chiếm đại tiện nghi, lạnh lùng liếc Phương Hành một cái, xoay người muốn đi.

Hậu Thanh dám làm như vậy, một là chắc chắc Phương Hành không biết thân phận của mình, chính mình chiếm tiện nghi của hắn, hắn cũng không có biện pháp làm gì mình, mặt khác, nếu Thạch Tinh tán là đối phương trộm ra, như vậy đối phương nhất định không dám lộ ra, nếu không chuyện này ầm ĩ lên, chính mình còn chưa chắc có chuyện gì, nhưng đạo môn tra xét, người trộm lấy Thạch Tinh tán nhất định sẽ gặp xui xẻo.

Hơn nữa, Yêu Linh đan thực sự quá trọng yếu, hắn cũng không nỡ đưa cho người khác, cho nên mới quyết định hiểm nguy thử một lần.

Dĩ nhiên, đây cũng là thành lập trên sự tự tin của hắn đối với thực lực của mình, xác định đối phương không làm gì được chính mình!

Mà Phương Hành nhất thời cuống lên, nghĩ thầm lão tử là một cái thổ phỉ chính quy, lại bị tên khốn kiếp này đen ăn đen hay sao?

Không được, phải làm thịt hắn!

Phải hung hăng hù dọa hắn một phen!

Nghĩ đến nơi này, Phương Hành thốt lên:

- Hậu Thanh, ngươi thật cho là lão tử không biết thân phận của ngươi ư?

Hậu Thanh đã rời đi vài chục trượng kinh hãi, thân hình trong phút chốc lướt trở lại, mắt lộ ra sát cơ, tay kết kiếm quyết, trong túi bên thắt lưng một đạo ngân quang sưu một tiếng bay ra, nhắm vào Phương Hành:

- Làm sao ngươi biết thân phận của ta?

Phương Hành tâm niệm thay đổi thật nhanh, hắn có được nhanh trí, cũng là bị Quỷ Yên cốc mấy tên khốn kiếp bức ra.

Lúc này, hắn lại bắt đầu suy tư thật nhanh từng ly từng tý trong qua trình mình tiếp xúc với Hậu Thanh, suy tính đối sách.

Chương 26: Trộm gà không được còn mất nắm gạo

Hắc hắc, ngươi dám đen ăn đen, tưởng lão tử không có đối sách ư?

Phương Hành cười lạnh, ánh mắt lóe lên, thần thái buông lỏng, tựa như căn bản không đem Hậu Thanh để vào trong mắt, cười lạnh nói:

- Đừng đùa với lão tử, tu vi của ta mặc dù không bằng ngươi, nhưng cho ngươi mười lá gan ngươi cũng không dám đụng đến ta, nếu không ngươi đừng hòng thấy được mặt trời ngày mai! Hừ, ngươi còn nghĩ mình giấu diếm thân phận vô cùng tốt sao? Sớm đã bị ta khám phá, còn tỏ vẻ...

Hậu Thanh trên trán rỉ mồ hôi, tâm niệm vừa động, ngân quang tiến tới gần Phương Hành, hàn quang âm trầm làm tâm hồn lạnh lẽo.

Đây là một thanh ngân kiếm khắc rõ ký hiệu, thoạt nhìn Linh Động dị thường.

- Ta hỏi ngươi làm thế nào lại biết thân phận của ta...

Hậu Thanh sát cơ lan tỏa bốn phía, khủng hoảng vì đột nhiên bị người vạch trần thân phận, để cho hắn suýt nữa đã hạ sát thủ.

Nhưng Phương Hành ra vẻ thong dong, lại làm cho hắn có chút tâm hoảng ý loạn, cho là đối phương còn hậu chiêu nên có chút kiêng kỵ.

Phương Hành bị hắn dọa cho cuống lên, vạch trần thân phận của Hậu Thanh, chẳng qua là muốn giữ chân Hậu Thanh mà làm hành động bất đắc dĩ mà thôi, nhưng giờ khắc này, chính mình phải nghĩ ra một cái lý do thuyết phục hắn, nếu không hắn thật dám giết người.

Đầu óc nhanh chóng chuyển động, hắn đột nhiên thốt lên:

- Ngươi ngu xuẩn như vậy, cũng chưa từng nghĩ sao, bên trong đệ tử ngoại môn, vội vã cần Thạch Tinh tán như vậy lại có mấy người?

Hậu Thanh nhất thời ngẩn ngơ, dưới chân quơ quơ, trong lúc nhất thời có chút xấu hổ.

Đúng vậy, chính mình vốn tưởng rằng không hề sơ xuất, lại không nghĩ rằng, còn có phương pháp này làm cho mình bại lộ thân phận.

Bên trong đám đệ tử ngoại môn, trừ đệ tử nửa năm trước mới vừa bái nhập đạo môn ra, chỉ có một chút từ đạo đồng tấn chức. Mà trong đám đệ tử cũ cũng có những người mặc dù không đột phá Linh Động tầng bốn, nhưng có quan hệ, cho nên tiếp tục được ở lại trong môn phái tu hành, mà đệ tử mới vừa nhập môn nửa năm trước, vô luận tu vi cao bao nhiêu, có thể đạt tới trình độ cần Phá Chướng đan cũng không nhiều...

Trên thực tế, Hậu Thanh trong lòng mình cũng biết, trong hơn ngàn tên đệ tử, cũng chỉ có chính mình có tu vi như thế.

Nguyên nhân chính là mình trước lúc bái nhập đạo môn, đã có tu vi Linh Động tầng hai, sau khi nhập môn, được một vị cố nhân tương trợ, phục dụng đại lượng linh đan diệu dược, lúc này mới nhanh chóng tăng lên, đạt đến Linh Động tầng ba đỉnh phong.

Mà người biết tu vi của mình, đạo môn thật là không ít, dù sao lúc ban đầu mình đi Tê Hà cốc tìm Hứa sư muội, đã từng cùng người khiêu khích mình động thủ, cũng một người một kiếm, nhẹ nhàng đánh bại bọn hắn.

Dĩ nhiên chuyện này có chút tự đắc, bây giờ nghĩ lại, đây đúng là một chuyện dễ dàng làm mình lộ ra thân phận...

- Không đúng, coi như là như vậy, ngươi cũng chỉ có thể có đoán được là ta, vì sao chắc chắn mà hô tên ta như vậy?

Hậu Thanh bỗng nhiên nghĩ thông suốt điểm này, ngân kiếm lần nữa bức tới phía trước.

Hắn cũng không phải thiếu gia thế gia chưa từng trải qua thế sự, mà là người kinh nghiệm giang hồ rất là phong phú.

Bất quá, Phương Hành sau khi thông suốt, suy nghĩ như suối, rất nhanh đã cười lạnh nói:

- Quả thật có mười mấy người là đối tượng mà ta hoài nghi, bất quá, tiểu gia là ai? Từ nhỏ đã sinh hoạt ở ngoại môn, mười mấy người này, ít nhất ta biết được một nửa, thanh âm của ngươi không giống bọn họ, tự nhiên có thể loại bỏ rồi, cộng thêm việc người khác vào quỷ thị, đều là khăn đen che mặt, nhưng ngươi người này lại dùng khăn trắng, y phục trên người sạch sẽ giống như vừa giặt sạch, điều này nói rõ hoặc là ngươi thích màu trắng, hoặc là người thích sạch sẽ, sau khi ta nghe ngóng, phạm vi đã rút nhỏ một chút, hơn nữa, trên người của ngươi có một mùi xạ hương nồng đậm...

Phương Hành tựa như không nhịn được, đưa tay ở trước mũi phẩy phẩy, ghê tởm nói:

- Muốn không tìm thấy ngươi cũng rất khó khăn!

Hậu Thanh thân hình chấn động, giơ tay lên ngửi ngửi tay áo của mình, có chút lúng túng quơ quơ thân thể, lui về phía sau nửa bước.

Phương Hành lại rèn sắt ngay khi còn nóng:

- Hừ, ngày đó sau khi trở về, ta đã tìm người âm thầm hỏi thăm, có nhiều đầu mối như vậy, nếu là tìm không được ngươi, vậy thì quá kém cỏi rồi, trên thực tế, ta đã từng quan sát ngươi ở cự ly gần, chỉ dựa vào nốt ruồi nhỏ bên đầu lông mày, đã xác định ngươi là ai, vốn chỉ là vì an toàn giao dịch, cũng không muốn vạch trần ngươi, lại không nghĩ rằng ngươi dám lừa gạt lão tử!

Hậu Thanh đáy lòng có chút bối rối, đồng thời cảm giác lạnh sống lưng.

Hắn vốn cho rằng Phương Hành chính là một đạo môn nhị thế tổ bất học vô thuật, trong lòng hơi coi thường hắn, lại không nghĩ rằng, đối phương còn có trí kế như vậy, vừa nghĩ tới hắn âm thầm quan sát chính mình, chính mình không hề có cảm giác, đáy lòng liền phát rét. Cùng lúc đó, hắn cũng không nhịn được mà đánh giá Phương Hành, muốn nhìn xem hắn có phải người nào mình gặp trong chín ngày qua không...

Phương Hành thấy hắn vẻ mặt phức tạp, phi kiếm tế trên không trung cũng không thu hồi, liền biết trong lòng hắn còn có nghi ngờ, chi bằng thêm chút lửa.

Hắn đột nhiên vạch khăn đen của mình ra, lạnh lùng nói:

- Lão tử chính là muốn hoàn thành lần giao dịch này mà thôi, không nghĩ sinh thêm sự cố, hiện tại ta cho ngươi nhìn diện mục thật của ta, đem Yêu Linh đan của ngươi giao ra đây, bắt đầu từ hôm nay chúng ta không quen biết lẫn nhau, ngươi cũng không cần lo lắng ta lừa ngươi, thật sự sợ ta trả thù mà nói, bằng ngươi gặp qua ta chân diện mục, cũng đủ để ngươi uy hiếp ta...

- Ngươi...

Hậu Thanh thấy Phương Hành lộ ra chân diện mục, ngược lại trong bụng lại càng cả kinh, không nhịn được lui về phía sau một bước.

- Sưu...

Đột nhiên bên cạnh Phương Hành có kim quang chợt lóe, một đạo phi kiếm lóe lên kim quang bay lên, chung quanh thân kiếm có chín con rắn nhỏ bay múa.

Uy thế của thanh kiếm này ước chừng so với thanh kiếm nhỏ màu bạc của hắn mạnh hơn mấy lần, hàn khí lạnh thấu xương.

Hậu Thanh nhất thời lấy làm kinh hãi, cẩn thủ tâm thần, lạnh giọng nói:

- Ngươi muốn động thủ với ta ư?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Ta chính là muốn hoàn thành giao dịch mà thôi, đồng thời cũng nói cho ngươi biết, mặc dù ngươi tu vi cao hơn ta, nhưng ta không thiếu nhất chính là pháp khí thượng hạng, thật muốn động thủ, ngươi chưa chắc đã được lợi ích gì...

Hậu Thanh nhìn Cửu Xà Kim Viêm kiếm bay múa trên không trung, chậm rãi gật đầu.

Trong suy nghĩ của hắn, chuỗi kim kiếm này quả thật rất phiền toái, thật muốn động thủ, mình coi như không sợ, chỉ sợ cũng không thoải mái gì.

Từ trên thanh kiếm này, hắn cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt.

Bọn đạo môn nhị thế tổ này, thường thường có rất nhiều pháp bảo thượng hạng, quả thật để cho người ta đau đầu.

- Tốt, nếu sư huynh chỉ muốn hoàn thành giao dịch, Hậu mỗ ở chỗ này bồi tội với ngài...

Hậu Thanh chậm rãi đem ngân kiếm thu hồi bên cạnh, từ từ thi lễ với Phương Hành, trong lúc thi lễ cũng không buông lỏng cảnh giác.

Phương Hành không nhịn được khoát tay áo, nói:

- Đừng dài dòng thêm nữa, đưa Yêu Linh đan cho ta!

Hậu Thanh cười cười xấu hổ, đưa tay vào ngực, lấy một bình sứ nhỏ, ném cho Phương Hành.

Phương Hành nhận lấy, mở nút lọ vừa nhìn, xác định đây là đồ thật, hắn vừa giả dạng ngửi ngửi thêm một chút, mới một lần nữa đóng vào, cười lạnh nhìn Hậu Thanh nói:

- Một cuộc giao dịch đơn giản, lại bị ngươi làm phức tạp như vậy, sư đệ a, sau này tâm tư không cần nặng như vậy, sẽ rước họa vào thân đó! Hừ, đi thôi, mọi người sau này tốt nhất đừng bao giờ... gặp nhau nữa...

Vừa nói, cười lạnh xoay người, Cửu Xà Kim Viêm kiếm lơ lửng bên cạnh vẫn không thu hồi.

- Lần nữa xin lỗi sư huynh...

Hậu Thanh ở sau lưng khách khách khí khí hành lễ, hắn cũng không muốn chọc tới một cái đạo môn nhị thế tổ như vậy.

Trên thực tế, hắn hiện tại đã hối hận, lo lắng đối phương sau này sẽ dùng quyền thế của đạo môn chèn ép hắn.

Bất quá nghĩ tới, mình cũng nhớ rõ bộ dáng của đối phương, cùng lắm thì mọi chuyện vỡ lở, cũng không ai chiếm được tiện nghi.

Còn nữa, mình ở Thanh Vân Tông cũng có chút quan hệ, nếu không cũng không thể Linh Động tầng hai, đã bái vào được đạo môn.

Nghĩ như vậy, hắn thu hồi phi kiếm, bước nhanh đi tới dưới chân núi.

Trên đường đi, sơn phong tạt tới, một thân mồ hôi mới tiêu tan, nhưng chân mày của hắn vẫn nhíu chặt:

- Người kia rốt cuộc là ai? Gương mặt này, ta hẳn là chưa từng thấy hắn, bất quá phòng ngừa vạn nhất, cần mời Hứa sư muội thay ta hỏi thăm người này một chút, phải, đặc điểm của người này chính là thích tự xưng ‘ lão tử ’, cao cao gầy teo, dùng một thanh phi kiếm màu vàng...

- Chậm đã, phi kiếm màu vàng, trên có chín con rắn nhỏ vờn quanh...

- Tựa như đã nghe ở nơi đâu...

Hậu Thanh từ từ đứng lại, qua thật lâu, mới chợt nhớ tới, từng có người nói với hắn, có đạo tặc quang lâm quỷ thị, đánh cắp một thanh Cửu Xà Kim Viêm kiếm, rất bất phàm... Điều này làm cho Hậu Thanh nhất thời trong lòng cả kinh, tựa hồ nghĩ tới điều gì, lập tức lấy ra Thạch Tinh tán kiểm tra một chút, càng xem càng có gì đó không đúng, đợi đến khi phát hiện trên tay mình có màu sắc mờ mờ ảo ảo dính vào...

Thạch Tinh tán có chút ướt, đó là bởi vì dính mồ hôi của hắn, chẳng qua là, trôi đi màu sắc thì thật là kỳ lạ...

Một tên đạo môn nhị thế tổ, làm sao cần lẻn vào quỷ thị?

Đồng dạng, một tên đạo tặc, làm sao lại biến hóa nhanh chóng thành đạo môn nhị thế tổ chứ?

- Ta muốn giết ngươi!

Một khiếu thông, trăm khiếu thông, rất nhiều nghi điểm đều hiện lên rõ ràng ở trong lòng Hậu Thanh.

Hắn đã tức sắp nổi điên, gân xanh trên cổ nổi lên, tiếng hô đầy tức giận, ngoài ba bốn dặm cũng có thể nghe được đến.

Rống lớn một tiếng, hắn lập tức quay đầu, vọt tới đỉnh núi thật nhanh, sau đó dọc theo con đường Phương Hành lên núi điên cuồng đuổi theo.

Chẳng qua lúc này Phương Hành đã vòng qua một con đường khác mà xuống núi, hơn nữa đi thật nhanh, hắn làm sao đuổi kịp được?

Hết thảy nhắc tới cũng là Hậu Thanh tự làm tự chịu, nếu hắn không nghĩ đen ăn đen, hãm hại Phương Hành, vì vậy ở thời điểm kiểm tra Thạch Tinh tán phân thần, cũng chưa chắc đã không phát hiện sơ hở của Thạch Tinh tán, chỉ tiếc, hắn khi đó, phần lớn tâm tư cũng đặt trên việc làm như thế nào để lừa Phương Hành, căn bản không dụng tâm đi kiểm tra, thật có thể nói là trộm gà không được còn mất nắm gạo...

Chương 27: Thiên quan rơi xuống huyền pháp

Ha ha, đấu với tiểu gia ư,đánh cho ngươi tụt quần luôn ấy chứ...

Phương Hành cũng đã đi tới chân núi rồi, vòng qua một mảnh rừng cây, vừa đổi y trang dung mạo, lúc này, cho dù Hậu Thanh còn có thể đuổi kịp, cũng nhận thức không ra được hắn. Mà bảo bối trong cái túi kia, tự nhiên toàn bộ cất vào động thiên giới chỉ. Làm xong xuôi mọi việc, hắn mơ hồ nghe được tiếng rống giận dữ của Hậu Thanh, trong bụng vui mừng, ngâm nga tiểu khúc hướng sơn cốc mà đi.

Trở lại nhà gỗ, Phương Hành ngả đầu đi nằm ngủ, thoạt nhìn tựa như không có gì khác biệt.

Cho đến khi ngủ chừng hai canh giờ, hắn mới đột nhiên tung mình ngồi dậy, lóng tai lắng nghe chung quanh có động tĩnh khác không.

Chung quanh tĩnh lặng không tiếng động, Phương Hành rốt cục thở dài, lấy ra Yêu Linh đan tới nhìn kỹ.

Lúc giao dịch trên đỉnh núi, tình thế nguy cấp, hắn chỉ giám định xem thật giả của viên thuốc này, cũng không nhìn kỹ.

Đến tận lúc này, mới kịp nghiên cứu tinh tế một phen.

Lực chú ý tập trung trên viên thuốc, Âm Dương Thần Ma Giám trong đầu bắt đầu chuyển động, rất nhanh đã có rất nhiều tin tức tràn vào đầu Phương Hành:

- Tam đẳng Yêu Linh đan, từ nội đan tam giai yêu thú phối hợp chín loại linh dược luyện chế mà thành, bên trong ẩn chứa linh khí, Linh Động cảnh tu sĩ có thể sử dụng, phương pháp phục dụng: Linh Động lưu chuyển, hấp thu linh khí; ngâm rượu, dùng rượu hóa khí ; đặt dưới đáy lưỡi, thổ nạp điều tức...

Tin tức rất nhiều, trừ tính chất cùng linh dược phối hợp trong Yêu Linh đan, thậm chí còn có phương pháp phục dụng.

Phương pháp phục dụng này, cũng không phải chỉ riêng viên Yêu Linh đan này, còn bao gồm những viên Yêu Linh đan khác, cũng có thể y theo cách đó mà làm.

- Quả thật là đồ tốt, khó trách ở trên danh sách trao đổi của đạo môn, Yêu Linh đan như vậy cần tới trăm linh thạch...

Phương Hành âm thầm than thở, Yêu Linh đan như vậy dưới tình huống bình thường, căn bản không phải là thứ đệ tử ngoại môn tiêu thụ được.

Có thể dùng nó để tu luyện, ít nhất cũng là đệ tử nội môn mới làm được.

Ngay cả Hậu Thanh, cũng là cơ duyên xảo hợp mới nhận được một quả, thậm chí cũng tính toán mạo hiểm đắc tội một cái đạo môn nhị thế tổ cũng muốn đen ăn đen đem Yêu Linh đan giữ lại, có thể thấy được viên thuốc này kỳ dị thế nào.

Dù sao tính toán một cách đơn giản cũng hiểu được, trăm viên linh thạch, chính là vạn lượng hoàng kim, sánh ngang với giá trị của Cửu Xà Kim Viêm kiếm, mà Cửu Xà Kim Viêm kiếm lại là pháp khí, có thể vận dụng thời gian dài, Yêu Linh đan lại là vật phẩm tiêu hao, luyện hóa xong sẽ biến mất, nếu không phải là chất liệu thật sự khan hiếm, hiệu quả thực sự thần dị, làm sao có người nỡ đổi?

Có thể nói, hành trình quỷ thị lần hai của Phương Hành, mặc dù chỉ hãm hại một người, hiệu quả cơ hồ so với lần trước còn lớn hơn.

- Đệ tử bình thường tu luyện, cho dù là tài nguyên đầy đủ, mà dưới tình huống không có gì bất ngờ xảy ra, Linh Động tầng một đến tầng hai, phải tốn hao thời gian ba tháng, Linh Động tầng hai đến tầng ba, lại càng cần tới một năm, Linh Động tầng ba đến phá giai, thời gian này càng lâu, sợ rằng cần ba năm thậm chí thời gian dài hơn, hoặc căn bản không có hi vọng phá vỡ tầng bốn!

- Ta hôm nay Linh Động tầng hai mới vừa vững chắc, nhận được một quả Yêu Linh đan như vậy, cũng không biết có thể giúp ta giảm được bao nhiêu thời gian đây!

Phương Hành thầm suy nghĩ, trong lòng dâng lên chút mong đợi, lúc này khoanh chân ngồi dậy, cố gắng tu hành.

Yêu Linh đan tự nhiên lấy ra ngoài, lơ lửng trước mặt, linh khí tỏa ra.

Một phen tu luyện, phát hiện dùng phương pháp như vậy để tu luyện, mặc dù có thể rõ ràng cảm giác được linh khí dư thừa hơn so với trước kia dùng linh thạch tu luyện, nhưng vẫn là không có đạt tới trình độ cùng danh tiếng của Yêu Linh đan xứng đôi, Phương Hành tạm thời ngưng, suy nghĩ một chút, lấy ra hồ lô rượu ban đầu ở Quỷ Yên cốc, Bát thúc đưa cho hắn, bên trong còn có nửa hồ lô rượu, trực tiếp ném vào trong.

Cầm lấy hồ lô quơ quơ, lại đợi một hồi, cảm giác Yêu Linh đan hẳn là sắp tan rồi, liền mở ra quan sát.

Lại thấy Yêu Linh đan vẫn là Yêu Linh đan, lớn nhỏ tựa như hoàn toàn không có biến hóa, mà rượu cũng đã ngập tràn linh khí, mùi thơm ngát mê người.

- Hắc, như vậy cũng tốt, nhưng tựa như không bằng được một nửa hồ lô linh tửu...

Phương Hành uống một hớp lớn, chỉ cảm thấy một luồng nóng ấm từ cổ xuống bụng, thân thể lập tức nóng lên, hắn vội vàng vận chuyển huyền pháp để luyện hóa, nhất thời có chút linh khí bị kéo ra ngoài, tan vào linh mạch, nhưng cùng ban đầu luyện tinh hóa khí có chút tương tự.

Sau một hồi lâu, ngụm linh tửu này được luyện hóa, Phương Hành đánh giá một chút, cảm giác phương pháp này cũng không nhanh hơn là mấy.

Bất quá đầu quay quay, thật là quái, bình thời uống hai hồ lô rượu như vậy cũng không say...

- Thử phương pháp thứ ba một chút sao...

Phương Hành muốn đem Yêu Linh đan lấy ra, miệng hồ lô lại hơi nhỏ, dùng đũa không thể lấy ra.

Trong cơn tức giận, ngẩng đầu lên, rầm rầm nâng hồ lô uống sạch, Yêu Linh đan cũng đi theo tiến vào trong miệng, lúc này, vốn nên đầu lưỡi khẽ cong, đem Yêu Linh đan đặt ở đáy lưỡi, lại không nghĩ rằng, rượu chảy vào nhanh quá, Yêu Linh đan trực tiếp theo rượu trôi vào bụng, Phương Hành kinh hãi, đem hồ lô ném sang một bên, vuốt bụng nhỏ ngẩn người.

- Thế mà lại nuốt xuống rồi?

Phương Hành dở khóc dở cười, Yêu Linh đan là đồ tốt, còn không nghe nói có thể trực tiếp ăn nha...

Ngồi yên một hồi lâu, hơi rượu dâng trào, Phương Hành cũng có chút buồn ngủ, định ngả người đi ngủ.

- Dù sao cũng ở trong bụng ta, khá hơn ở trong bụng người khác...

Tự an ủi chính mình như vậy, chỉ thoáng chốc, cơn buồn ngủ dâng trào, thân thể cuốn thành một đoàn, sau đó tiến vào mộng đẹp.

Rượu ngâm Yêu Linh đan,độ rượu vốn đã được tăng cao gấp mười lần, hơn nữa Yêu Linh đan xuống bụng, từng đạo tinh lưu ở dưới tình huống Phương Hành không phát hiện, xông vào tứ chi bách hải của hắn, khiến cho linh khí trong cơ thể hắn dần dần tràn đầy, mặt ngoài thân thể, từng đạo cáu bẩn bị ép ra ngoài, bẩn thỉu lưu ở ngoài da, khiến cho cả căn phòng, tanh hôi khó ngửi...

Tinh lưu vẫn đang không ngừng phóng thích, khiến cho kinh mạch của Phương Hành đến gần cực hạn, cho tới mức bành trướng...

Dù đang ngủ say, Phương Hành cũng không nhịn được thống khổ trở mình, thân thể cực kỳ khó chịu.

Phương Hành cũng không biết, hắn nuốt vào

Yêu Linh đan, đã phạm vào một cái sai lầm cực lớn.

Âm Dương Thần Ma Giám đưa ra ba phương pháp bất đồng luyện hóa Yêu Linh đan, nhưng duy nhất không có phương pháp nuốt vào, đã nói rõ vấn đề, loại Yêu Linh đan này, ẩn chứa toàn bộ linh khí của một con tam giai yêu thú, mà Phương Hành, chỉ có Linh Động tầng hai, linh khí ẩn chứa bên trong Yêu Linh đan, so với toàn bộ tu vi của hắn, còn cao hơn một bậc...

Đổi thành một khái niệm tương đối dễ hiểu, chính là khác biệt giữa một người với một con voi.

Một người có thể ăn được một con voi sao?

Đương nhiên là có thể, chẳng qua cần thời gian rất dài rất dài, mới có thể từ từ ăn, từ từ tiêu hóa.

Nhưng Phương Hành đồng đẳng với trực tiếp đem cả con voi nuốt xuống.

Kết quả duy nhất chính là sẽ nổ tung mà chết!

Nhưng hết lần này tới lần khác Phương Hành uống đủ rượu rồi, đang ngủ thật say không hề có cảm giác đối với chuyện này.

Dần dần, kinh mạch Phương Hành phồng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đỏ bừng.

Hắn ngủ trằn trọc trở mình, trong giấc mộng, phảng phất nhớ tới tám tuổi năm ấy, một nhóm cường đạo đối địch với Quỷ Yên cốc bắt được hắn, đem hắn treo ngược lên, đầu nhúng vào trong hồ, định dìm chết hắn...

- Lão tử... Lão tử muốn mạng của các ngươi...

Phương Hành quơ quả đấm nhỏ, liều mạng đánh vào không khí.

Trong không khí không có vật gì, trong mộng của hắn lại có vô số khuôn mặt nhe răng cười...

Cũng ngay khi tinh khí bạo trướng, vừa đạt tới thời điểm cực hạn mà Phương Hành có thể thừa nhận, đột nhiên, Âm Dương Thần Ma Giám trong đầu Phương Hành tự động xoay tròn, từng đạo tin tức vô vị hiện lên trong đầu Phương Hành, Âm Dương Thần Ma Giám vận chuyển, hấp thu từng chút linh khí trong cơ thể Phương Hành, cũng khiến cho tình huống của Phương Hành chuyển biến tốt đẹp một chút, bất quá, theo luyện hóa tinh lưu của Yêu Linh đan, tình huống vẫn đang chuyển biến xấu...

Âm Dương Thần Ma Giám chứa rất nhiều tin tức, phần lớn là tin tức giám định pháp khí, pháp bảo... nhưng còn bao gồm một chút gì khác, có thể nói, cả Âm Dương Thần Ma Giám, giống như là một kho trí nhớ của một tu sĩ cường đại, mà Phương Hành dùng nó có thể giám định pháp bảo, linh đan cho tới khám phá tu vi, là bởi vì có kho trí nhớ phong phú này.

Rốt cục, ở thời điểm tinh khí trong người sắp lần nữa đem thân thể nhỏ bé của Phương Hành nổ tung, Âm Dương Thần Ma Giám vận chuyển tới cực hạn, đột nhiên trong nháy mắt hấp thu đại lượng tinh lưu, sau đó trong một thoáng, có một chút linh quang từ đỉnh đầu Phương Hành lao ra, thẳng lên cửu thiên, cũng không biết phi hành bao lâu, điểm linh quang này đã phá tan trói buộc của đại địa, đi tới trong tinh không mịt mờ.

Không trung đầy tinh thần, phiêu phiêu miểu miểu, khôn cùng vô ngần...

Chẳng qua trong tinh không, lại có một tòa huyền quan màu đen khổng lồ, bình tĩnh lơ lửng trong tinh không, vĩnh trấn thiên cổ.

Điểm linh quang này đi tới trước huyền quan, trực tiếp bay vào trong huyền quan, sau một hồi lâu, huyền quan mấy ngàn năm cũng chưa từng nhúc nhích một chút, đột nhiên nắp quan từ từ dời qua, rồi sau đó, một đạo quang hoa bay ra.

Đạo quang hoa này xông về tinh cầu khổng lồ linh khí dư thừa, đột phá cực từ cùng đại khí cách trở, thẳng hướng Nam Chiêm Bộ Châu, thẳng hướng Sở Phong đại lục, thẳng hướng Thanh Vân Tông mà đi, trên cả phiến đại lục, nhiều cao thủ như thế, thế nhưng đối với chuyện này không phát giác gì, duy có mấy lão quái vật tu hành không biết bao nhiêu năm tháng trên đại lục, vào giờ khắc này, đột nhiên mở mắt ra, kinh ngạc nhìn về trời cao.

Trong tinh không mịt mờ, chia ra đối ứng chín phương vị trên đại địa, có chín cỗ huyền quan khổng lồ trôi nổi, ở đây đã gần vạn năm.

Chẳng qua là khi bọn họ nhìn lên huyền quan, huyền quan cũng đã lần nữa quy về tĩnh mịch, không hề có động tĩnh gì.

Vẫn là lơ lửng tĩnh mịch như thế, tựa như vĩnh viễn sẽ không có thay đổi chút nào.

Giờ khắc này, một thiên kinh văn tối tăm khó hiểu xuất hiện trong đầu Phương Hành, lại dưới tác dụng của nguyên lý kỳ dị nào đó, hóa thành phân tích Phương Hành có thể hiểu được, tràn vào nội tâm Phương Hành, thậm chí dẫn động linh lực trong cơ thể hắn vận chuyển...

- Mụ mụ...

Trong giấc mộng Phương Hành nhẹ nhàng mở miệng, kêu một cái tên mà xưa này hắn chưa từng nhắc đến.

Hắn vẫn đang trong mộng, nhưng đã không phải là ác mộng dữ tợn đáng sợ kia nữa, mà là mộng đẹp bình tĩnh ấm áp.

Hắn lúc này đang nằm ở một địa phương bách hoa rực rỡ, một vị bạch y phụ nhân thấy không rõ bộ dáng, đem cái đầu nhỏ của hắn đặt trên đùi, khẽ vuốt vuốt thân thể thống khổ của hắn, thanh âm êm dịu, vừa nói cho hắn một cái pháp quyết tu hành...

- Bạch phát tam thiên trượng... Thái thượng hóa linh kinh... Nghịch chuyển linh mạch... Luyện linh hóa khí... Thôn địa thực thiên...

- Mụ mụ!

Phương Hành bỗng nhiên tỉnh lại, vội vàng ngồi dậy, đưa tay chụp vào hắc ám không có vật gì trước mặt.

Cuối giấc mơ, hắn cố gắng muốn xem gương mặt của bạch y phụ nhân, nhưng vẫn luôn mơ hồ không rõ.

Qua thật lâu, hắn mới bị lực lượng dữ dằn trong cơ thể truyền đến làm thức tỉnh, không tự chủ nghĩ tới Thái Thượng Hóa Linh kinh trong mộng đoạt được.

- Bạch phát tam thiên trượng, thái thượng hóa linh kinh...

Phương Hành không rảnh suy tư, vội khoanh chân mà lên, theo nếp mà làm, từng đạo tinh lưu trong cơ thể, đều bị hóa thành linh khí của bản thân.

Chương 28: Phá cảnh khó khăn

Suốt một đêm tu luyện, Phương Hành y theo pháp quyết xuất hiện trong mộng, lại đem Yêu Linh đan hoàn toàn luyện hóa.

Tu vi của hắn lần nữa tăng vọt, từ Linh Động tầng hai, trực tiếp tăng tới Linh Động tầng hai đỉnh phong, cơ hồ chỉ thiếu chút nữa đã đột phá tầng ba. Đây là bởi vì hắn lúc đầu không có pháp quyết, lãng phí đại lượng linh khí mới thế. Mặt khác Yêu Linh đan vô luận nữa thần dị, cũng không thể chân chánh đem linh lực một con tam giai yêu thú hoàn toàn đưa vào trong nội đan, ở trong quá trình luyện đan cũng khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một chút hao tổn.

Bất quá, dù như thế, trong một đêm đạt tới Linh Động tầng hai đỉnh phong, cũng là một việc vô cùng thần dị.

Chẳng qua là mùi trong phòng nhỏ của Phương Hành, thực sự khó ngửi, tanh hôi tràn ngập.

- Phương sư đệ a, nay ta kiếm được bình rượu ngon, chuyên môn mang đến cùng ngươi thưởng thức...

Sáng sớm, mặt trời vừa mọc, khắp sơn cốc sáng loáng, đạo nhân mập vui sướng đi tới.

Vừa đẩy cửa ra, đạo nhân mập lập tức phải lui hai bước, bịt mũi kêu lên:

- Mùi gì vậy? Phương sư đệ ngươi sẽ không đái dầm đấy chứ?

Lúc này, Phương Hành cũng đã tỉnh lại, từ một loại tĩnh ngộ cao thâm thức tỉnh, chính mình cũng không nhịn được nữa kêu vang một tiếng.

......

Sườn đông Thanh Khê cốc, dòng suối hội tụ thành một chiếc hồ nhỏ, sóng biếc nhộn nhạo, thanh u mê người.

Phương Hành lúc này đang lặn trong hồ, "đột" một tiếng, từ trong hồ chui lên, phun ra một ngụm nước, ngẩng đầu thấy đạo nhân mập cười xấu xangồi ở bên hồ dùng sức chà xát y phục, đồng thời đôi mắt ti hí như hạt đậu đang nhấp nháy, phảng phất ám chỉ cái gì, Phương Hành thấy vẻ mặt quỷ quỷ kia, không nhịn được kêu to một tiếng:

- Còn dám nói ta đái dầm ta sẽ giết ngươi...

Trong tiếng kêu to, lần nữa lặn vào trong hồ.

Quá mất mặt, lại bị đạo nhân mập thấy được một màn quẫn bách như thế.

Phương Hành xác thực tin chính mình không hề đái dầm, nhưng hắn vẫn không biết những thứ trên giường mình là gì...

Vừa nghĩ tới đạo nhân mập dáng vẻ "ta biết ngươi không đái dầm...” vừa cười xấu xa đã muốn đạp cho hắn hai cái.

- Phương sư đệ, ta biết ngươi không đái dầm, nhưng cũng không cần tắm rửa liên tục hai canh giờ chứ?

Đạo nhân mập đem đạo bào của Phương Hành giặt sạch, phơi ở trên cỏ bên cạnh, cười huy động cánh tay mập mạp, gọi Phương Hành lên bờ.

Một thân đạo bào này, đạo sĩ mập đã giặt ba lần cho hắn.

Mà Phương Hành thì ở trong hồ tắm suốt một buổi sáng.

Đạo nhân mập cho đến hiện tại, nhớ lại khuôn mặt xấu hổ của Phương Hành cũng không nhịn được buồn cười.

Có thể thấy tiểu ma đầu này đỏ mặt, thật đúng là hiếm có.

Phương Hành rốt cục lên bờ, cắn răng, hướng đạo nhân mập quơ quả đấm:

- Mập mạp chết bầm, nếu dám truyền ra ngoài, ngươi nhất định phải chết!

- Không nói, không nói...

Đạo nhân mập nhịn cười, làm bộ như "Không có chuyện gì, ta hiểu ngươi" bộ dạng, nói:

- Mau mau tới đây ăn một chút gì sao, y phục còn phải một hồi mới khô được, chăn đệm cùng trải giường trong phòng ngươi, không thể dùng được nữa, đi mua một bộ khác sao, gian phòng của ngươi ta đã đốt hương, bất quá đoán chừng lúc này còn chưa ở được, ở chỗ này đợi chút đi, cũng chờ y phục luôn...

Phương Hành bưng vò rượu, uống một ngụm rượu, vừa xé một cái đùi gà ngậm lên môi, sau đó xuống nước, nằm trên mặt nước ngẩn người.

Tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tỉnh lại chính mình đã đạt đến Linh Động tầng hai đỉnh phong, trong đầu còn có thêm một đạo tu hành pháp quyết.

Thái Thượng Hóa Linh kinh, có phải pháp quyết trong mộng lấy được rất lợi hại khộng?

Miệng nhỏ khẽ nhúc nhích, đem đùi gà nuốt vào, Phương Hành chỉ cảm thấy bụng mình hò hét.

Tốc độ tiêu hóa giống như nhanh hơn một chút, bất quá thật sự không có cảm giác gì khác.

Hết thảy đều giống như một giấc mộng, trừ tu vi đã thực sự tăng trưởng!

Đạo công quyết kia còn khắc ghi rõ ràng trong đầu của Phương Hành, chẳng qua là vận chuyển lần nữa cũng không thấy ích lợi gì...

Vừa ở trong nước nằm nửa canh giờ, Phương Hành rốt cục lên bờ, thân thể đã ngâm trắng bệch, đạo bào cũng đã khô rồi.

Phương Hành khoác lên đạo bào, lại đem rượu thịt đạo nhân mập lấy ra ăn sạch sẽ, lúc này mới chuẩn bị trở về.

Trong phòng mọi thứ đều bỏ hết, chăn đệm đều đổi thành mới, phòng ốc đốt hương ba lần, lúc này mới có thể ở được.

Đến thời điểm tu hành buổi chiều, Phương

Hành cảm giác lấy linh thạch ra tu hành, tốc độ vẫn như vậy, không có biến hóa quá lớn, hắn không nhịn được nhớ lại chính mình đêm qua một đêm lột xác, trong lòng không khỏi bắt đầu phỏng đoán:

- Chẳng lẽ dùng Yêu Linh đan tu hành mà nói, tốc độ sẽ phi thường nhanh chóng ư?... Thái Thượng Hóa Linh kinh này, chẳng lẽ chuyên môn dùng để luyện hóa linh đan của yêu thú sao?

Chuyện này lại làm cho hắn có chút vò đầu bứt tai, nhất thời bán hội đi đâu tìm Yêu Linh đan a?

Không làm sao được, không thể làm gì khác đành tạm thời đem bí mật nhỏ này để trong đáy lòng, nhẫn nại tu hành.

Hậu quả sau khi Hậu Thanh bị lừa vẫn nhấc lên một cơn chấn động không nhỏ, trong ngoại môn, dần dần lưu truyền một cái tin tức nho nhỏ, nghe nói Hậu Thanh đã tra được đạo tặc cướp bóc quỷ thị kia, thậm chí còn chứng kiến diện mục thật của hắn, hơn nữa vẽ hình ra, lúc này, Hậu Thanh đang cùng mấy sư huynh trong ngoại môn cùng nhau nghiêm tra, muốn đem người này bắt được...

Trận nghiêm tra này, tự nhiên không phải có thể đặt tới bên ngoài tiến hành, bất quá các cốc phân biệt đệ tử ngoại môn chấp sự, vẫn đưa cho mấy người bọn họ phương tiện thật lớn, Hậu Thanh đám người mang người, cơ hồ là tra xét đủ các sơn cốc.

Thậm chí ngay cả phòng của Phương Hành cũng không tránh thoát lần nghiêm xét này, bất quá Hậu Thanh đám người đẩy cửa phòng ra, thấy bên trong chính là một đứa bé như Phương Hành, rất nhanh rời đi, Hậu Thanh thậm chí không nhận ra, tiểu hài tử này chính là ban đầu mình ở sơn môn bắt lên, dù sao tuy chỉ có nửa năm, Phương Hành cùng tên ăn mày nhỏ kia đã không hề đồng dạng...

Trận nghiêm xét này cuối cùng cũng kết thúc, chừng một tháng thời gian, danh tiếng hoàn toàn chìm xuống.

Mà tu vi của Phương Hành cũng thủy chung dừng lại ở Linh Động tầng hai đỉnh phong, không có tiến thêm.

Linh thạch luyện hóa không ít, nhưng dấu hiệu đột phá lại nửa điểm không có, không khỏi để cho hắn có chút nản chí.

Con đường tu hành, mỗi phá tầng một, chính là phá vỡ một lần cực hạn, lần đầu tiên Phương Hành phá cảnh, là thông qua ngoan kình cưỡng ép linh khí phá vỡ trói buộc của bản thân mà làm được, nhưng hôm nay, theo tu vi tăng trưởng, linh khí trong cơ thể đã như dòng suối hóa thành sông nhỏ, không thể giống như lần đầu tiên nhẹ nhàng như vậy phá cảnh, khó khăn ít nhất lớn gấp ba lần.

Muốn đột phá, cần một thời gian ngắn ôn dưỡng khí lực, dùng linh khí như đại giang cọ rửa, trong nháy mắt cọ rửa vô số lần, mới có thể phá vỡ bình cảnh, tấn thăng một giai.

Bất quá hai loại phương pháp này, mỗi một loại cũng không phải hiện tại Phương Hành có thể làm được, chỉ có thể tạm thời kiềm chế, yên lặng tu luyện, cũng may hắn hôm nay tu hành tài nguyên cũng không thiếu, từ Hậu Thanh nơi đó có được linh thạch đều là thật, ước chừng ba mươi lăm viên, cho Hoa Thiên Chỉ hai mươi, hắn còn thừa năm miếng, hơn nữa lúc trước còn dư một chút, đã đủ dùng.

Cuộc sống tu hành an tĩnh như vậy, cũng không kéo dài quá lâu.

Một tháng sau, một người bái phỏng đột nhiên xuất hiện, để cho Phương Hành kinh hãi!

Bởi vì người này, đương nhiên là Hậu Thanh.

Thấy Hậu Thanh xuất hiện trong nhà gỗ nhỏ của mình, Phương Hành còn tưởng rằng chuyện bại lộ, chuẩn bị dùng dao găm liều mạng, bất quá rất nhanh, hắn đã bình tĩnh lại, bởi vì hắn phát hiện, phụng bồi Hậu Thanh tới, trừ mấy người không quen biết, vẫn còn có kẻ thù cũ của mình, Lưu Phong, động tác của hắn có chút cứng ngắc, khập khễnh, nhìn dáng dấp cũng còn chưa hoàn toàn bình phục.

Bất quá hắn lúc này, trên mặt bất thiện nhìn Phương Hành, ánh mắt nảy sinh ác độc, cười lạnh không dứt, tựa như ám chỉ cái gì.

- Hậu sư huynh, vị này chính là Phương sư đệ tư chất Đinh đẳng, phù hợp điều kiện lựa chọn của ngươi!

Lưu Phong cười híp mắt nói với Hậu Thanh.

Hậu Thanh đánh giá Phương Hành một cái, cau mày nói:

- Ngươi bây giờ tu vi thế nào?

Linh Động cảnh tu sĩ, rất khó đoán được tu vi của đối phương, trừ khi một người vô cùng phối hợp để người kia điều tra mới được, còn nữa, chính là song phương chuẩn bị liều mạng, linh khí hoàn toàn thôi động, cũng có thể nhìn ra, bình thời, tối đa cũng chỉ có thể từ bề ngoài phán đoán một chút đối phương cấp bậc gì, Linh Động một hai ba tầng, bên ngoài thoạt nhìn khác nhau cũng không lớn.

Mà Hậu Thanh mặc dù là Linh Động tầng ba đỉnh phong, nhưng hoàn toàn không có biện pháp trực tiếp khám phá tu vi của Phương Hành.

- Lưu Phong tên khốn kiếp này, mang theo Hậu Thanh tới tìm ta muốn làm gì?

Phương Hành ánh mắt run lên, chẳng qua nấp trong đáy mắt, không biểu lộ ra.

Đối mặt câu hỏi của Hậu Thanh, hắn tựa như có chút sợ nói:

- Linh Động... Linh Động tầng một...

Hậu Thanh khẽ nhíu mày, hướng Lưu Phong nói:

- Có chút thấp!

Lưu Phong cười nói:

- Hậu sư huynh a, nếu muốn tìm trợ thủ mà nói, tự nhiên hơi thấp một chút, nhưng nếu là...

Hậu Thanh lập tức hiểu ánh mắt của hắn, khóe miệng nhếch lên, mỉm cười nói:

- Ngươi nói không sai!

Sau khi nói xong, mặt ngó Phương Hành, nói:

- Ta sắp tới lĩnh đạo môn phù chiếu, chuẩn bị đi ra ngoài làm một nhiệm vụ, ngươi có nguyện cùng đi với ta không? Chỗ tốt không thể thiếu ngươi, trừ phần thưởng của đạo môn, cá nhân ta cũng sẽ có trọng tạ!

- Dẫn phù chiếu?

Phương Hành ngẩn ngơ, nhất thời suy nghĩ cẩn thận chuyện này.

Hậu Thanh hôm nay ở vào Linh Động tầng ba đỉnh phong, muốn phá vỡ mà vào tứ giai, chỉ có dùng "Phá Chướng đan" mới được, đây cũng là nguyên nhân hắn trước đó không lâu một lòng nghĩ dùng Yêu Linh đan đổi lấy Thạch Tinh tán, chẳng qua là hắn bị Phương Hành hãm hại, Yêu Linh đan không có, Thạch Tinh tán cũng không được, trứng vỡ gà bay, phương pháp duy nhất chính là nhận lấy đạo môn phù chiếu, để đổi Thạch Tinh tán.

Chỉ bất quá Phương Hành không tin chuyện ma quỷ "rất nhiều chỗ tốt" của hắn, phù chiếu nếu đơn giản như vậy, hắn cũng sẽ không hao hết tâm tư dùng Yêu Linh đan để đổi lấy Thạch Tinh tán, trăm phương ngàn kế tránh né nhiệm vụ của đạo môn.

Hơn nữa, chính mình vừa rồi đã nói, chỉ có Linh Động tầng một, hắn còn muốn để cho mình đi theo, quỷ mới biết được hắn rốt cuộc muốn mang theo chính mình đi làm gì, dù sao

Linh Động tầng một khẳng định không thể giúp hắn.

Hơn nữa, người này là Lưu Phong mang đến, Lưu Phong sao có thể mang chuyện tốt giới thiệu cho mình?

- Đa... Đa tạ ý tốt của sư huynh... Chẳng qua là... Chẳng qua là sư đệ quá yếu, không nên đi theo thêm phiền toái...

Phương Hành làm bộ như bị khí thế của Hậu Thanh hù dọa mà cẩn thận nói.

- Tu vi thấp cũng không sao a, tiểu quỷ, không phải ngươi rất hung sao? Ở trên đường, Hậu sư huynh sẽ chú ý tới ngươi!

Lưu Phong âm hiểm cười nhiều tiếng, căn bản không để Phương Hành cự tuyệt.

Chương 29: Không quyền không thế

Phương Hành thấy Lưu Phong nói như vậy, trong bụng căm tức không nguôi, bất quá hắn thấy Hậu Thanh đám người ngay bên cạnh, nếu động thủ chính mình tất nhiên thiệt thòi, liền cố kềm chế lửa giận, lời nói chính là từ chối không đi. Hậu Thanh thấy thế, chẳng qua cười lạnh một tiếng, ở bên tai một người đồng bạn nói câu gì, đồng bạn lập tức đi ra ngoài, không lâu lắm, dẫn theo một nam tử hơi mập tới đây.

Nam tử kia, rõ ràng chính là Thanh Khê cốc ngoại môn chấp sự Hắc Tam, hắn lệ thuộc tạp ty giam, chịu trách nhiệm quản lý Thanh Khê cốc thiện ty giam cùng Thanh Khê toàn bộ Thanh Khê cốc tạp vụ xử lý, cá nhân hắn cũng không có thực quyền trên tay, nhưng Thanh Khê cốc đệ tử rất nhiều chuyện tuy nhiên cũng muốn thông qua hắn để báo lên đạo môn, đơn giản mà nói, hắn không sai biệt lắm chính là “lớp trưởng” trong một lớp học.

Sau khi người này đến, cũng nịnh hót cười cười với Hậu Thanh, rồi sau đó hắng giọng một cái, hướng Phương Hành quát khẽ:

- Phương sư đệ, Hậu sư huynh muốn đề điểm ngươi, đây là tạo hóa của ngươi, chính là ông trời tạo phúc cho ngươi, nhiệm vụ lần này, ngươi hãy theo Hậu sư huynh đi đi, đạo môn bên kia, ta sẽ đi ghi danh tạo sách cho ngươi, công lao không thể thiếu ngươi!

- Tên khốn kiếp này cũng tới để ép lão tử ư!

Phương Hành giận dữ, không ngờ mình cùng Hắc Tam không thù không oán, hắn cũng tới để ép mình!

Đám người này thật sự coi hắn là tiểu hài tử sao?

Rõ ràng chính là một cái bẫy, trong lòng không biết mang chủ ý quỷ quái gì, lại còn nói dễ nghe như vậy!

Bất quá, đám người kia dù sao thế lớn, liều mạng mà nói đừng nói những người này cộng lại, chỉ một cái Hậu Thanh, hắn đã không phải đối thủ rồi.

Không làm sao được, Phương Hành không thể làm gì khác đành lần nữa cười nói:

- Hậu sư huynh đề điểm, tự nhiên là tạo hóa của tiểu đệ, chỉ bất quá tiểu đệ tu vi quá yếu, chỉ có Linh Động tầng một, hơn nữa lúc chọn pháp khí còn bị người khác chơi đểu một phen, chọn lấy một món phế vật vô dụng, lực chiến đấu quả thực ngay cả giang hồ hảo thủ trong thế tục cũng không bằng, chỉ sợ không thể giúp Hậu sư huynh?

- A...

Mấy người khác cũng cười nhẹ, hiển nhiên cũng đã được nghe nói chuyện Pháp Khí các thích hãm hại người ta.

Hậu Thanh cười lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Chuyện này rất dễ dàng, không phải là phi kiếm sao, ta cho ngươi một thanh!

Vừa nói ném một thanh phi kiếm cấp thấp tới, trong miệng nói:

- Ngươi theo ta làm việc lần này, phi kiếm sẽ thuộc về ngươi, ngoài ra, nếu chuyến này thuận lợi, còn có mười miếng linh thạch cho ngươi, như thế nào?

Phương Hành đang muốn nói cái gì, Thanh Khê cốc chấp sự đệ tử Hắc Tam liền chen miệng nói:

- Điều kiện phong hậu như vậy, nào có đạo lý cự tuyệt? Hậu sư huynh, chuyện này quyết định thế đi, sư đệ ta trở về đi tạo sách, báo lên cho đạo môn, đến lúc đó ngươi tới dẫn người là được!

Hậu Thanh gật đầu, hướng Phương Hành nói:

- Sáng sớm ngày mai lên đường, thu thập một chút đồ vật đi!

Vừa nói cũng không nhặt phi kiếm, trực tiếp đi ra cửa.

- Tiểu tạp chủng, ban đầu không phải ngươi rất hung hang sao? Làm sao không hung hăng nữa rồi?

Lưu Phong cố ý lui lại phía sau, cười lạnh thấp giọng châm chọc Phương Hành, thần thái đều là khoái cảm vì gian kế được như ý.

Phương Hành giận dữ, "sưu" một tiếng đem đoản đao rút ra, mắt lộ hung quang.

Lưu Phong kinh hãi, nhớ lại hình dáng hung ác của Phương Hành, vội vàng khập khễnh thật nhanh chạy ra cửa.

- Không được, tạm thời nhẫn nại, rõ ràng bọn họ có ý xấu, nếu ta động thủ, không chiếm tiện nghi!

Phương Hành thở thật dài, ngồi trên mép giường, thầm nghĩ kế sách.

Mà lúc này, Hậu Thanh đám người đều đã đến cửa cốc, Thanh Khê cốc chấp sự đệ tử Hắc Tam cười đi sau lưng bọn họ, Hậu Thanh thấy bốn bề vắng lặng, cũng không khách sáo, trực tiếp lấy ra mười miếng linh thạch nhét vào trong tay Hắc Tam, nói nhỏ:

- Ta muốn tiểu tử này rồi, sáng sớm ngày mai dẫn hắn đi ra ngoài làm nhiệm vụ, đầu đuôi mọi chuyện, mong rằng sư đệ hỗ trợ xử lý sạch sẽ...

Hắc Tam mặt mày hớn hở, vỗ ngực nói:

- Sư huynh yên tâm, hết thảy giao cho ta, không phải là một đệ tử ngoại môn không có bối cảnh không có bản lãnh nha, cho dù không về được cũng không có quan hệ, tiểu đệ chúc sư huynh thành công!

- Ha ha, mong được như ngươi nói!

Hậu Thanh hướng hắn ôm quyền, xoay người rời đi.

Mà Hắc Tam mang theo linh thạch hướng chỗ ở của chính mình đi tới.

- Phương sư đệ a, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a? Đạo môn phù chiếu sao có thể dễ dàng như vậy? Ngay cả các đệ tử Linh Động tầng ba kết đội ra ngoài, tỷ lệ thất bại cũng rất lớn, hơn nữa loại nhiệm vụ này, một khi thất bại, cơ hồ kết quả chính là mất mạng, ngươi bây giờ mới nhập môn bao lâu? Mấy tên kia làm sao lại nghĩ tới việc dẫn ngươi cùng đi nhận phù chiếu chứ? Dụng tâm bất lương a!

Lúc xế chiều, đạo nhân mập nhận được tin tức chạy tới, vẻ mặt thất kinh:

- Không được, ngươi tuyệt đối không thể đi theo bọn họ, nếu không chắc chắn dữ nhiều lành ít, nghe ta, Phương sư đệ, ngươi không phải thường xuyên nói ngươi cùng Linh Vân sư tỷ quan hệ rất tốt sao? Hiện tại mau mau đi tìm nàng cầu xin đi, lúc này cũng chỉ có nàng lên tiếng, mấy người này mới cố kỵ...

- Lão tử nếu thật sự có thể mời nàng hỗ trợ, còn ở chỗ này rầu rĩ hay sao?

Phương Hành trong lòng cười lạnh, hắn bình thời thỉnh thoảng nói khoác một chút, nói mình bởi vì quan hệ với Tiểu Man, cùng Linh Vân sư tỷ quan hệ không tệ, bất quá đều là lừa gạt đạo nhân mập, trên thực tế tiến vào Thanh Vân Tông rồi, biết rõ Tiểu Man đang ở đạo môn, hắn còn chưa từng gặp mặt, chớ nói chi là Linh Vân sư tỷ, bất quá trên mặt lại nói:

- Chút chuyện nhỏ này tìm nàng làm gì? Chính mình có thể tự giải quyết rồi!

Đạo nhân mập nhất thời kêu khổ:

- Phương sư đệ, đây cũng không phải thời điểm thể hiện a, sư huynh biết ngươi lợi hại, nhưng Hậu Thanh này là người mạnh nhất đệ tử ngoại môn, ngươi rơi vào trong tay của hắn, làm sao có thể trốn đi? Nghe ta, ngươi mau...

- Được rồi, im lặng sao!

Phương Hành nổi giận lên, lớn tiếng cắt đứt lời của đạo nhân mập.

Đạo nhân mập nháy mắt, không dám cứng rắn khuyên can, nhưng lo lắng trong đôi mắt làm sao cũng không che giấu được.

Phương Hành suy nghĩ một hồi lâu, hỏi:

- Đám người kia chắc chắn có ý xấu, ép buộc ta theo chân bọn họ cùng đi nhận phù chiếu, đối với chuyện như vậy, đạo môn không để ý tới sao?

Đạo nhân mập nở nụ cười khổ:

- Đạo môn ước gì người nhận phù chiếu nhiều một ít ấy chứ, ngươi nói tại sao đạo môn lại khống chế chặt chẽ linh bảo luyện chế Phá Chướng đan? Không phải là muốn làm cho chúng đệ tử đi ra ngoài liều mạng vì đạo môn ư, cầm mấy thứ này trở lại bổ sung tài nguyên trong môn sao? Dù sao nuôi nhiều người như vậy, cũng tiêu phí đại lượng tài nguyên, đối với chuyện như vậy, đạo môn sẽ chỉ ủng hộ mà thôi!

- Nói đi cũng phải nói lại, ngoài mặt, chuyện như vậy tự nhiên cũng không cho phép, nhưng chúng ta không có thực lực, lại không bối cảnh, ai sẽ tới để ý sự chết sống của chúng ta? Hắc Tam kia trực tiếp giả mạo danh nghĩa của ngươi, đem thỉnh cầu đi ra ngoài trảm yêu của ngươi gửi đi, chỉ sợ ngươi... chết ở phía ngoài, đạo môn cũng chỉ cho rằng là ngươi cam tâm tình nguyện đi ra ngoài làm nhiệm vụ, ai lại tới tra cứu chứ?

Nói đến cuối cùng, đạo nhân mập đã lộ ra vẻ tuyệt vọng, đệ tử không có bối cảnh đụng phải chuyện như vậy, quả thật hết đường xoay xở.

- Vậy thì không có biện pháp rồi, đáng đời những người này rơi vào trong tay tiểu gia!

Phương Hành thấy không còn thượng sách, tính tình thổ phỉ nổi lên, cắn răng cười một tiếng, mắt lộ hung quang.

Đạo nhân mập thấy vẻ mặt của hắn, nhất thời có chút kinh hãi, không dám mở miệng.

- Ha ha, Trư sư huynh a, ngươi đừng lo lắng, không biết ai xử lý ai đâu...

Phương Hành cười hắc hắc, ôm cổ đạo nhân mập:

- Đi một chút đi, chúng ta đi mua chút rượu thịt, sau đó ngươi đem nhận phù chiếu quy củ cùng bình thường phù chiếu nội dung cũng nói với ta...

- Ta thật sự họ Dư a, không họ Trư...

Đạo nhân mập nhỏ giọng nói thầm, bất quá nếu đi tới một bước này, cũng không có gì hay tranh giành cùng hắn.

Thanh Khê cốc trong một gian phòng, đệ tử ngoại môn chấp sự Hắc Tam hỏi thăm hai người đệ tử trước người:

- Hai người bọn họ đi đâu rồi?

Một đệ tử trả lời:

- Mua chút ít móng heo cùng đùi gà, trở về đi uống rượu rồi!

Hắc Tam gật đầu, nói:

- Quan sát kỹ chút ít, không nên để bọn họ chạy đi tố cáo, mặc dù đạo môn đối với chuyện như vậy hơn phân nửa sẽ không để ý, nhưng bị hắn tố cáo, cũng sẽ có chút phiền phức, chiều nay, hai người các ngươi cực khổ một chút, theo dõi bọn họ thật kỹ, cho đến ngày mai Hậu sư huynh tới, trực tiếp sẽ đưa hắn rời sơn môn, đến lúc đó còn lại cái tên mập mạp kia, cũng không dám làm gì cả...

- Dạ, sư huynh!

Hai đệ tử ngoại môn nhận lệnh, liền đi bên cạnh nhà gỗ của Phương Hành quan sát.

- Hắc hắc, một con khỉ nhỏ không có bối cảnh, liền đổi lấy mười khối linh thạch, chuyện tốt như vậy, nếu nhiều một chút thì tốt biết mấy...

Hắc Tam cười híp mắt nhìn mười khối linh thạch mới đến tay, quả thực vui, thực sự là một khoản không nhỏ.

Chương 30: Mồi nhử

Phù chiếu a... Nói trắng ra chính là lấy mạng để nộp, đệ tử đạo môn lĩnh phù chiếu, liền theo nội dung phía trên phù chiếu đi ra ngoài trảm yêu trừ ma, sau đó mang nội đan yêu ma trở lại nộp lên, ban thưởng cũng hết sức phong hậu... Chính là... Chính là quá nguy hiểm... Đệ tử ngoại môn, cứ mười năm, đệ tử bái nhập đạo môn cũng sẽ có gần trăm người đệ tử đạt tới Linh Động tầng ba đỉnh phong... Nhưng tiến vào nội môn, cũng chỉ có mười mấy... Những người khác, hơn phân nửa cũng là chết trong nhiệm vụ phù chiếu...

Trong nhà gỗ, đạo nhân mập đầu lưỡi đã có chút sưng lên, nhưng vẫn đem chuyện mình biết đều nói cho Phương Hành.

Nói trắng ra, đạo môn phù chiếu, chính là thẻ nhiệm vụ, phân ra các chủng loại khác nhau.

Trảm yêu phù, chính là nói nơi Thanh Vân Tông quản hạt xuất hiện yêu ma, cần môn nhân đệ tử đi ra ngoài chém giết.

Bình loạn phù, chính là nói có chỗ xuất hiện làm phản, cần môn nhân đệ tử đi tới bình loạn.

Sát nghịch phù, thường thường là nhằm vào đệ tử phản bội đạo môn, một phù phát ra, môn nhân đệ tử đều có thể giết phản nghịch lãnh thưởng.

……

Đạo môn bình thời thông qua những phù chiếu này, tới bình định môn nhân đệ tử ưu khuyết điểm thưởng phạt.

Tiến vào nội môn, còn sẽ có quy định số lần nhận phù chiếu, phù chiếu không đủ, sẽ đoạn tuyệt tài nguyên.

Mà trong đệ tử ngoại môn, thì không có hạn định này, chỉ bất quá, muốn đột phá Linh Động tầng bốn, tiến vào đạo môn nội môn, nhưng lại không thể không nhận lấy một lần phù chiếu, bởi vì luyện chế Linh Động tầng ba Phá Chướng đan để bước vào tầng bốn, bên trong tối trọng yếu nhất một loại tài liệu "Thạch Tinh tán", bị đạo môn giám sát gắt gao, không nhận phù chiếu, chỉ có cách dùng giá trên trời tới mua...

Nói trắng ra là, Hậu Thanh cũng có thể nói là bị Phương Hành làm cho không còn biện pháp, mới có thể đi nhận phù chiếu.

Ngay cả Phương Hành cũng không nghĩ tới, chính mình lừa Hậu Thanh một quả Yêu Linh đan, thế nhưng lại có hậu quả xấu rơi xuống ở trên đầu mình.

Suốt cả đêm, ngoài cửa đều có người giám thị, tựa như sợ Phương Hành có cử động gì ngoài ý muốn.

Phương Hành cũng không làm như vậy, chẳng qua là đem bộ dáng hai người giám thị cũng ghi tạc trong lòng.

Đợi đến khi hắn trở lại, hai người này cùng với tên chấp sự bán đứng chính mình, tự nhiên đều không sống tốt được.

Cả đêm thu thập xong xuôi, yên hồ, Cửu Xà Kim Viêm kiếm, Bạo Vũ Lê Hoa châm cùng với linh thạch những vật này, cũng bị Phương Hành bỏ vào động thiên giới chỉ, sau đó coi giới chỉ như đồ buộc tóc, buộc lên tóc của mình, thành một cái đuôi ngựa, địa phương bắt mắt nhất ngược lại là địa phương người khác khó phát giác nhất, mà những thứ khác ví dụ như Vạn La Quỷ Diện, phi kiếm Hậu Thanh cho... đều bỏ vào trong bao quần áo.

Tiếp theo sau đó, Phương Hành khoanh chân mà ngồi, chờ đợi mặt trời mọc.

Trong lòng, khí huyết nhấp nhô, chiến ý ngang nhiên...

Sáng sớm ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, Hậu Thanh cùng ba đệ tử ngoại môn khác cũng mang theo hành lý đi tới Thanh Khê cốc, cưỡng ép Phương Hành, hướng ngoài cốc mà đến. Trừ Hậu Thanh Linh Động tầng ba đỉnh phong ra, ba đệ tử ngoại môn khác, có hai người Linh Động tầng ba, một người Linh Động tầng hai đỉnh phong, có thể nói người yếu nhất cũng cùng Phương Hành tu vi tương đối, hết sức khó giải quyết.

Thanh Khê cốc chấp sự đệ tử Hắc Tam, đã sớm làm xong hết thảy chuẩn bị, đầy mặt nụ cười đưa mắt nhìn năm người rời đi.

Đạo nhân mập thì vẻ mặt buồn rầu nhìn Phương Hành, muốn ngăn trở, lại cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Phương Hành bị mang đi.

- Ta họ Dư, không phải họ Trư a... Phương sư đệ...

Mắt thấy Phương Hành sắp rời cốc rồi, đạo nhân mập bỗng nhiên dâng lên dũng khí, cao giọng hô một câu.

- Biết rồi... Trư sư huynh...

Phương Hành thanh âm xa xa truyền tới, đạo nhân mập trong nháy mắt khóc ngã xuống đất.

- Hắc hắc, mập mạp chết bầm, tiểu tử này đi rồi, tiếp theo sẽ đến lượt ngươi, yên tâm, ta sẽ chơi đùa với ngươi...

Lưu Phong thanh âm trầm trầm từ phía sau lưng truyền đến, đạo nhân mập nhất thời trong lòng cả kinh, trong nháy mắt đứng lên, đầy mặt kinh sợ.

Lúc này hắn mới phát hiện, tình cảnh của mình cũng không tốt hơn Phương Hành là mấy...

Hậu Thanh đã sớm nhận phù chiếu, hiện tại trực tiếp lên đường là được, bốn người cùng Phương Hành, một đường đi tới bật ty giam.

Đưa ra phù chiếu, sau đó nhận lấy năm con long mã, dẫn ra khỏi đạo môn, liền cưỡi lên bọn chúng, một đường chạy như điên. Ở trong quá trình này, bọn họ cũng chăm chú quan sát Phương Hành, tựa như sợ hắn sẽ đột nhiên đại náo đạo môn, gặp phải phiền toái, bất quá Phương Hành đến lúc này cũng là không nói một lời, yên lặng đi theo đám bọn hắn ra khỏi môn phái, lên ngựa, phối hợp nhịp nhàng, cũng làm cho mấy người này sách sách xưng kỳ.

Long mã mà bọn họ cưỡi, chính là đạo môn dùng mấy ngàn năm thời gian, đào tạo ra tọa kỵ, có huyết thống yêu giao, cả người sinh ra lân phiến, không những ngày đi ngàn dặm, phàm gặp đại giang sông lớn, có thể trực tiếp bơi qua, thần dị vô cùng. Loại long mã này, bất kỳ một con nào đặt ở hồng trần, cũng sẽ có có quan lớn quý nhân dùng giá cao thu mua, vô cùng đắt hàng.

Ban đầu Nhị thúc thúc của Phương Hành từng nhìn thấy có một thất long mã bị quan phủ vận tới hoàng đô, lập tức vô cùng thích thú, tụ tập cả đám huynh đệ đi đoạt, kết quả người hộ tống cũng rất lợi hại, song phương đánh nhau, đều tổn thất thảm trọng, cuối cùng Nhị thúc thúc thấy thật sự đoạt không đến, liền phóng độc đem long mã độc chết, tính tình cường đạo chính là như vậy, ta không nhận được, cũng không để lại cho ngươi.

Cũng chính vì vậy, Phương Hành cỡi thất long mã này, vẫn còn cảm thấy có chút mới lạ.

Long mã tuy có huyết thống yêu giao, nhưng phi thường ôn thuần, đây chính là kết quả mấy ngàn năm nay không biết nuôi dưỡng bao nhiêu đời mới có, nói đi là đi, bảo dừng liền ngừng, cơ hồ giống như có thể cảm ứng được tâm ý của kỵ sĩ, có chút thần dị.

Dĩ nhiên, loại long mã này phần nhiều là chuẩn bị cho nội môn cùng đệ tử ngoại môn, đệ tử chân truyền và đạo môn trưởng lão sẽ không cưỡi tọa kỵ như vậy, hoặc là đáp mây bay, hoặc là thu phục yêu cầm, tung hoành thanh thiên.

Thanh Vân Tông xuất sắc nhất hai gã chân truyền, Hứa Linh Vân cùng Tiếu Kiếm Minh, chính là một ngồi bạch hạc, một cưỡi thiết ưng.

Đi một ngày, cách Thanh Vân Tông đã ngàn dặm xa, mọi người thấy trời sắp tối, mới ngừng lại, tìm nơi nghỉ ngơi.

- Hậu sư huynh, chúng ta... Chúng ta lần này đi ra ngoài, là làm cái gì nha?

Phương Hành làm bộ như tiểu hài tử nhát gan sợ phiền phức, xấu hổ tiến lên hỏi thăm Hậu Thanh.

Hậu Thanh bộ dạng tự tiếu phi tiếu, thản nhiên nói:

- Tự nhiên là trảm yêu phục ma rồi, ngươi sợ sao?

Phương Hành thân thể run lên, giống như vô cùng sợ hãi nói:

- Là.. Là dạng gì yêu ma a?

Hậu Thanh cười lạnh không nói, bên cạnh hắn một cái Linh Động tầng ba đệ tử tên là Tiền Thông cười lạnh nói:

- Tứ giai yêu thú mãng khô cáp, vô cùng lợi hại, ngươi cũng phải cẩn thận một chút, nếu như bị nó nuốt vào, liền biến thành phân bón đó!

- A...

Phương Hành cúi đầu hô một tiếng, sắc mặt vô cùng hoảng sợ.

- Ha ha...

Mấy nam tử đồng thời phá lên cười, ý thái dễ dàng.

Bất quá Phương Hành từ sâu trong ánh mắt của bọn họ, cũng phát hiện một tia ngưng trọng, hiển nhiên không hề nhẹ nhàng giống ngoài mặt.

- Cái kia... Hậu sư huynh, nếu như chém giết thành công... Phi kiếm này và... mười khối linh thạch, thật cho ta nha?

Phương Hành bỗng nhiên lại cẩn thận hỏi, tựa như ngoài sợ hãi còn có chút tham lam.

Hậu Thanh cũng là có chút bất ngờ, ánh mắt rơi vào trên mặt Phương Hành, khẽ mỉm cười, nói:

- Lời ta nói tự nhiên giữ lời!

Ba người khác thì cười hắc hắc, cũng không nói gì.

Phương Hành giống như dâng lên dũng khí, hít một hơi, nói:

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, ta... Ta sẽ liều mạng!

Bộ dáng hào khí miệng cọp gan thỏ như vậy, vừa khiến cho mấy người này cười lạnh không nói.

Bất quá bọn hắn trong vô thức, cũng có chút yên tâm về đối phương.

Chỉ cần Phương Hành có lòng tham, bọn họ không cần lo lắng hắn chạy trốn, lòng cảnh giác tự nhiên cũng sẽ buông lỏng đôi chút.

Ngày hôm sau, mặt trời vừa dâng lên, mọi người đã lần nữa lên ngựa lên đường, bắt đầu từ lúc này, Phương Hành bắt đầu vì để mấy người này buông lỏng cảnh giác đối với mình mà cố gắng, hắn hoàn toàn đem mình giả dạng thành một tiểu hài tử có chút ít dã tâm, còn có chút ngây thơ, không kềm nén được vẻ hưng phấn, để cho bốn người lớn đồng hành đối với hắn có chút im lặng.

Mỗi lúc dừng lại nghỉ ngơi, Phương Hành múc nước, cho ngựa ăn, nổi lửa, săn thú, vô cùng chịu khó, còn luôn giả trang bộ dáng cung kính đi thỉnh giáo mấy người vấn đề tu hành, trong quá trình này, tự nhiên cũng sẽ xảo diệu đem mấy người này trong ngày thường anh dũng nhất một ít sự tích thăm dò ra được, mỗi khi bọn hắn thổi phồng quá mức, Phương Hành cũng sẽ thỏa đáng lộ ra ánh mắt kính nể.

Kể từ đó, đi đường ba ngày thời gian, Phương Hành đã cùng mấy người này cũng thân quen, mở miệng một tiếng sư huynh, hô một tiếng vâng dạ, mấy người này cũng tựa như đã nhận thức "Phương tiểu sư đệ", thậm chí có chút yêu thích, Liễu Tam sư huynh Linh Động tầng ba, mặt đầy râu quai nón, đã nhiều lần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương Hành nhẹ nhàng thở dài.

Ở buổi tối ngày thứ ba, Phương Hành thoạt nhìn nằm ở bên cạnh đống lửa ngủ thật say, Liễu Tam sư huynh lặng lẽ đi tới bên cạnh Hậu Thanh, thấp giọng hỏi:

- Hậu sư huynh, không có biện pháp khác sao?

Hậu Thanh nhìn thoáng qua Phương Hành đang ngủ say, thấy khí tức bình ổn, trên mặt tựa hồ còn mang vẻ ngọt ngào say ngủ của trẻ nhỏ, liền giảm thấp thanh âm nói:

- Không có biện pháp khác, đây dù sao cũng là một con tứ giai cự yêu, bằng tu vi mấy người chúng ta, cứng đối cứng bắt không được, chỉ có dụng kế, súc sinh kia thích nhất là ăn thịt người, nhất là đứa trẻ có tu vi, đối với hắn mà nói không khác tuyệt thế mỹ vị, đến lúc đó chúng ta cũng chỉ có thể dùng tiểu tử này đưa ra, sau đó...

Chương 31: Yêu Chướng sơn

- Bọn chúng muốn dùng ta làm mồi nhử ư...

Phương Hành một mực giả bộ ngủ, nghe được những lời này, trong lòng nhất thời chấn động, vẻ mặt tự nhiên cũng có chút biến hóa, lập tức bị Hậu Thanh nhận ra. Dọc theo con đường này, Phương Hành lừa gạt người khác, nhưng không lừa gạt được Hậu Thanh, dù sao Hậu Thanh đã nghe Lưu Phong nói, Phương Hành số tuổi mặc dù không lớn, lại dị thường hung hãn, vì vậy Hậu Thanh cảm thấy hắn dọc đường đi biết điều quá mức.

Bình thời vô tình hay cố ý, Hậu Thanh vẫn canh chừng hắn, đây chính là nguyên nhân

Phương Hành không có cơ hội chạy trốn.

Mà Phương Hành dưới đáy lòng chấn động, cũng lập tức ý thức được không tốt, chính mình đã lộ ra sơ hở.

Hắn lập tức trở mình, trong miệng hô vang:

- Đây là linh thạch Hậu Thanh sư huynh cho ta... Các ngươi không ai được phép đoạt...

Hậu Thanh nghe vậy, hơi ngây ra, cảnh giác buông lỏng, trên mặt cũng dâng lên một nụ cười như có như không.

Liễu Tam sư huynh cũng giảm thấp thanh âm cười nói:

- Phương tiểu sư đệ ở trong môn phái, nhìn dáng dấp cũng là bị người bắt nạt, hôm nay ở trong lòng hắn, lại đem Hậu sư huynh ngươi coi thành chỗ dựa rồi, ai, mấy ngày nay chung sống, ta cũng thật sự thích tiểu tử này, nếu chúng ta có biện pháp khác, vậy thì nghĩ biện pháp khác, giữ cái mạng nhỏ này cho hắn đi...

- Hừ, Liễu sư huynh, lời này của ngươi chẳng phải như đùa sao?

Bỗng nhiên một thanh âm trầm trầm vang lên, lại là một người tu vi Linh Động tầng ba khác Tiền Thông. Hắn chẳng biết lúc nào đã nhích lại gần, cười lạnh nói với Liễu Tam:

- Biết ngươi xưa nay mềm lòng, nhưng đây cũng không phải tính cách của người làm đại sự, hy sinh một mình tiểu quỷ này, có thể giảm rất nhiều nguy hiểm cho chúng ta, cớ sao mà không làm? Hắc hắc, đã rời xa sơn môn, ngươi nên coi hắn như người chết đi!

Liễu Tam sắc mặt có chút khó coi, qua một hồi lâu, khẽ thở dài:

- Ngươi nói đúng, là ta đã quá mềm lòng rồi!

Vừa nói, tựa như để buộc chính mình hạ quyết tâm, cố ý cùng Hậu Thanh đám người tham thảo nên thiết lập mồi nhử như thế nào, thì ra là, hắn vốn chính là rất hiểu rõ tập tính của yêu thú, mới được Hậu Thanh chuyên môn mời tới, kế hoạch đặt mồi nói ra, thật sự để cho Phương Hành đang giả bộ ngủ cảm giác da đầu tê dại, hoảng sợ cùng lửa giận trong lòng đồng thời bốc cao ba trượng.

Thì ra mấy người này vì để cho mãng khô cáp ngửi thấy được mùi máu tươi cùng linh khí của Phương Hành, sẽ trực tiếp dùng đao đâm vào mười tám cái huyệt đạo khí huyết tràn đầy nhất trên người Phương Hành, sau đó phế bỏ khí hải của Phương Hành, để cho linh khí tán khắp người, theo máu tươi cùng nhau chảy ra, lại đem Phương Hành không sai biệt lắm đã biến thành hồ lô máu ghim vào giữa nơi bọn hắn mai phục, lớn tiếng kêu thảm thiết, hấp dẫn yêu thú tới nơi đây.

Chuyện này đã không chỉ là dùng Phương Hành làm mồi nữa, mà căn bản là hành hạ đến chết.

Nếu chỉ làm mồi nhử, Phương Hành còn có một tia hi vọng sống sót, bọn chúng làm như vậy, Phương Hành chính là chắc chắn phải chết.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù sống sót, cũng sẽ thành một tên phế nhân.

- Bọn khốn kiếp này, thật ác độc...

Phương Hành khẽ than nhẹ, thân thể nho nhỏ trở mình, nằm bên đống lửa không nhúc nhích.

Thoạt nhìn, tựa như không có dị trạng gì, nhưng mồ hôi đã ướt đẫm lưng áo rồi.

- Tiểu vương bát đản, đã dậy...

Sáng sớm, Triệu Trực vẻ mặt hung thần ác sát bộ dáng một cước đá vào người Phương Hành.

Phương Hành mơ mơ màng màng nhìn hắn, lại bị Tiền Thông bên cạnh đá hai cái.

Chỉ một đêm thời gian, thái độ của bốn người này đối với hắn đồng thời đại biến, tựa như vì ngăn chặn tình huống mềm lòng như Liễu Tam tái xuất hiện, bốn người bắt đầu đối xử ác độc với Phương Hành, không đánh tức mắng.

Phương Hành lạnh lùng xem sự biến hóa của bọn hắn, cũng hiểu được loại tâm lý này.

Lúc ở Quỷ Yên cốc đã gặp qua rất nhiều lần, một chút người bình thời thiện lương, vì đền bù cảm giác áy náy trên tâm lý, thời điểm cướp bóc làm việc ác có khi còn dã man hơn những người bình thường hung ác.

Ngay cả Liễu Tam cũng thay đổi, mặc dù không trực tiếp đánh chửi Phương Hành, nhưng thần thái âm trầm, bộ dạng như không muốn người khác tới gần mình.

Phương Hành thấy thế, cũng cười lạnh trong lòng, liền không cố ý đến gần bọn họ, mọi việc đều phối hợp nghe lời, không đi tự mình chuốc lấy cực khổ.

Vừa được hai ngày, một nhóm năm người rốt cục đi tới trước một ngọn núi lớn nguy nga. Lại thấy núi non trùng điệp vô ngần, ác vụ tràn ngập, trên có mây đen bao phủ, không biết núi cao bao nhiêu, trên núi gai nhọn bụi rậm khắp nơi, không biết núi sâu nhường nào. Chỉ liếc mắt nhìn, kỳ nhai quái nham vô số, cực kỳ hiểm ác, khẽ lắng tai nghen, có thú rống yêu gào, làm cho người ta không nhịn được sinh lòng kinh khủng.

Vài thớt long mã tới gần núi này, vốn là tính tình ôn thuần, lúc này lại táo bạo bất an muốn né tránh.

- Nơi này chính là Yêu Chướng sơn rồi, nghe nói mấy trăm năm trước, từng là địa bàn của một đại yêu Trúc Cơ kỳ, sau đó đại yêu bị tu sĩ Phi Linh quật chém giết, chẳng qua tu sĩ kia cũng táng thân ở nơi đây, tiếp nữa, mặc dù núi này không có tái xuất hiện đại yêu Trúc Cơ kỳ, nhưng yêu thú Hóa Hình kỳ tam giai tứ giai lại là vô số, mãng khô cáp chúng ta lần này cần chém giết chính là một con trong số đó...

Hậu Thanh nhìn núi này, khẽ thở dài một tiếng, đút quy tức đan cho long mã, sau đó thu vào túi trữ vật.

Quy tức đan này là một loại đan dược đặc biệt, sau khi ăn vào, sinh linh sẽ trở nên giống như ngủ đông, thân thể cứng ngắc, không có cảm giác, lúc này có thể đem thu vào túi trữ vật hoặc là động thiên giới chỉ, đợi đến lúc cần cưỡi mới thả ra, giải dược tính, lại trở nên sinh long hoạt hổ, chẳng qua là sẽ có một chút tổn thương âm thầm đối với thân thể, từ từ sẽ thể hiện ra.

Nhưng nếu không dùng viên thuốc này, sẽ không thể thu vào túi trữ vật, trong túi trữ vật không có không khí, long mã sẽ nghẹt thở mà chết.

Trên núi rất hiểm ác, có khí tức yêu thú, long mã dễ dàng chấn kinh, vì vậy mọi người chỉ có thể đi bộ lên núi.

Cất bước bước đi trên sơn đạo, Phương Hành bị ép đi ở giữa, bị trông chừng kỹ lưỡng, đây cũng là Hậu Thanh sắp đặt, hắn tựa hồ mờ mờ ảo ảo phát hiện Phương Hành không biết điều như dáng vẻ bề ngoài, liền cố ý để cho Tiền Thông đám người trông chừng hắn.

Phương Hành đối với chuyện này cũng không còn cách nào, chẳng qua là mặt không chút thay đổi lên đường, đồng thời âm thầm đánh giá bốn phía, thầm nghĩ đối sách.

Vào núi rồi, càng cảm thấy núi này hiểm trở, rắn độc dị thú ùn ùn, bất quá mọi người cũng là trên người có tu vi, còn có thật nhiều linh đan lục dược, trên người Hậu Thanh đi tuốt đàng trước có đan dược đuổi rắn, loại rắn bình thường ngửi mùi đã tránh xa xa, chỉ có mấy cái trên người có chút yêu khí, không sợ viên thuốc này, cũng vừa mới nhích tới gần, đã bị hắn một kiếm chém thành hai khúc.

Người này xuất kiếm tàn nhẫn mau lẹ, hiển nhiên trừ tu vi trên người ra, hồng trần vũ kỹ, cũng là một hảo thủ.

Người như vậy, cũng thật có mấy phần phong phạm của người đứng đầu Thanh Vân Tông đệ tử ngoại môn rồi!

Chương 32: Quái ngư

Thâm sơn thật lớn, Hậu Thanh đối chiếu một bộ bản đồ từ tiên môn nhận được, dẫn mọi người đi tới, thỉnh thoảng vượt núi băng đèo, chém cây mở đường, nhưng đã đi hơn nửa ngày, cũng không đến được đích. Lúc này đã đến buổi trưa thời gian nóng nhất, tất cả mọi người toát mồ hôi, chợt thấy phía trước cách đó không xa có một con sông, nước sông mát lạnh sâu thẳm, trong suốt thấy đáy, mát mẻ dâng lên.

- Con mẹ nó, ta đi rửa mặt đã, nóng toát hết mồ hôi rồi!

Tiền Thông hùng hùng hổ hổ ngồi xổm xuống bờ sông, song đúng lúc này, Liễu Tam vừa rồi đi theo phía sau cùng bỗng nhiên chạy tới trước, vươn tay nắm chặt cổ áo Tiền Thông mà kéo.

Tiền Thông giận dữ, quát lên:

- Ngươi điên rồi ư?

Liễu Tam lạnh lùng nói:

- Ngươi mới điên, muốn nộp mạng sao?

Tiền Thông nhìn thoáng qua nước sông, chỉ thấy trong suốt vô cùng, cũng không gì quái dị, quay lại quát lên:

- Ngươi hù dọa lão tử ư? Nơi đó có gì kỳ quái đâu?

Liễu Tam không nói gì, ánh mắt đảo qua, đột nhiên đi tới cạnh một thân cây cách ba trượng, tiện tay kéo, liền đem một con quái xà quấn ở trên cây khô, trên người hoa văn cùng cây khô cực kỳ tương tự bắt xuống, hai chỉ vươn ra nắm trúng chỗ bảy tấc, tùy ý quái xà kia giãy dụa, lại tránh thoát không được, đi tới bờ sông, Liễu Tam dùng sức, bấm thân rắn thành hai khúc ném vào trong sông.

Quái xà quay cuồng thân thể, máu tươi thấm vào trong nước sông.

Đột nhiên, trong nước sông nhìn như không có vật gì, có con gì đó mờ mờ hiện lên, cũng không biết có mấy vạn con, liền như một loại sóng nước, đồng thời vọt tới trên thân thể quái xà, điên cuồng cắn xé, mà ở trong quá trình này, vô luận là cắn được quái xà, hay là không cắn được quái xà, thân thể cũng trở nên đỏ rực, chính là một loại cá màu đỏ kỳ quái dài nửa ngón tay.

Cũng chỉ vì một còn quái xà, cả nhánh sông đột nhiên trở nên một mảnh huyết hồng, thê lương đáng sợ.

Cả nhánh sông này ẩn giấu vô số loại cá này, chẳng qua là bình thời thân thể mờ mờ, không nhìn kỹ căn bản khó lòng phát hiện, chỉ có khi chúng chuẩn bị săn mồi, mới có thể thân thể trở thành huyết hồng, làm cho người ta phân biệt được.

Mọi người thấy cảnh này, nhất thời cũng đồ mồ hôi lạnh, miệng lưỡi phát khô.

- Chuyện này... Liễu Tam sư huynh... Đa tạ...

Tiền Thông nói lắp bắp, gương mặt hung ác vẫn còn vẻ run sợ.

- Đây là một loại quái ngư bị yêu khí xâm nhuộm, tu vi mặc dù không cao, chẳng qua là có một tia yêu khí mà thôi, thậm chí cũng không tính là có tu vi, nhưng mà số lượng rất nhiều, tính tình hung ác, mới vừa rồi nếu không phải ta kéo ngươi, lúc này cánh tay của ngươi đã biến thành xương rồi, ở trong Yêu Chướng sơn này, những thứ quái ác như thế còn nhiều, nếu các ngươi không muốn bỏ mạng, hãy nghe ta cùng với Hậu sư huynh phân phó!

Liễu Tam mặt không chút thay đổi nói, Tiền Thông cùng Linh Động tầng hai Triệu Trực vội vàng gật đầu.

Chỉ có Phương Hành, vẻ mặt tiếc hận nhìn Tiền Thông, tựa như nuối tiếc vì hắn được cứu.

- Tiểu vương bát đản, ngươi nhìn cái gì? Có tin ta ném ngươi xuống sông cho cá ăn hay không?

Tiền Thông bị hắn nhìn không thoải mái, ánh mắt hung ác, đá Phương Hành một cước.

- Không cần nhiều chuyện, lên đường đi!

Hậu Thanh lạnh lùng mở miệng, dẫn đầu tiếp tục đi phía trước, Tiền Thông đám người không thể làm gì khác đành đi theo phía sau hắn.

Trên thực tế, Phương Hành đúng là cảm giác tiếc hận, trong sông tiểu quái ngư, người khác không có phát hiện, hắn lại phát hiện, trong Yêu Chướng sơn này, rất nhiều yêu xà độc trùng, cũng là bị yêu khí của Trúc Cơ kỳ đại yêu sau khi chết xâm nhuộm mà thành, nói cách khác, mặc dù bọn chúng có tu vi rất thấp, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều có yêu khí tồn tại.

Mà yêu khí, trình độ nào đó là giống linh khí, cũng có thể xúc động Âm Dương Thần Ma Giám.

Cho nên nói, Phương Hành tiến vào núi này, giống như ban đầu tiến vào Pháp Khí các, ánh mắt đảo khắp mọi nơi, liền có đạo đạo tin tức vang lên, cùng nhau đi tới, nơi nào có yêu thú, tập tính thế nào, cũng được hắn vững vàng ghi tạc trong lòng, mới vừa rồi dựa vào gần bờ sông một chút, hắn đã phát hiện trong sông có yêu ngư răng sắc bén, thấy Tiền Thông chuẩn bị múc nước sông, đang muốn xem kịch vui, lại bị Liễu Tam cắt đứt.

- Nhìn dáng vẻ, mấy người này trước khi đến cũng đã chuẩn bị kỹ càng, ta muốn thoát thân, vẫn phải mau chóng nghĩ chủ ý sao!

Phương Hành trong lòng thầm suy nghĩ, lại càng thúc đẩy vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám, không ngừng phân biệt sự vật quỷ dị trong núi.

Chính giữa dòng, phía trước có mấy sợi dây leo rủ đầy đất, tựa như có dấu vết sét đánh, nước mưa đọng trên núi theo dây leo chảy xuống tạo thành một vũng nước, dần dần tích thành một mảnh ao đầm bùn đen, tỏa ra một loại khí tức tanh hôi, tràn ngập lỗ mũi. Từ bên cạnh ao đầm đi qua, mọi người đều có chút cẩn thận, sợ trong ao đầm chui ra thứ gì.

Thành thật mà nói, cùng nhau đi tới, năm người cũng bị những thứ kỳ quái trong núi dọa cho thành nghi thần nghi quỷ.

Thật không ngờ đến, Phương Hành đi tới bên ao đầm, giống như không có đứng vững, đột nhiên hét to một tiếng, cả người trượt vào trong ao đầm, nhất thời làm hắn hoảng sợ, tay chân cùng sử dụng nhoài lên, nào ngờ trong ao đầm có một cổ hấp lực, trực tiếp kéo hắn xuống dưới, mắt thấy chỉ còn một cái đầu nhỏ ở bên ngoài, cơ hồ sợ hãi khóc oa oa.

- Ha ha...

Tiền Thông cùng Triệu Trực đám người, thấy bộ dáng chật vật của hắn, cũng bật cười ha ha.

- Cứu ta, cứu ta, phía dưới có yêu quái kéo ta a...

Phương Hành kinh hoảng kêu to, sắc mặt cũng chuyển thành màu vàng.

- Hắc hắc, dưới ao đầm tự có lực hút, không phải là yêu quái kéo ngươi!

Liễu Tam cười hắc hắc một tiếng, đưa tay bắt lấy cổ áo Phương Hành, như nhổ củ cải mà nhổ lên.

- A, mới vừa rồi thật có yêu quái, giống như có cái gì cắn ta...

Phương Hành kinh hoảng chưa hết, đưa tay bôi loạn bùn lên mặt, đến lúc này chỗ duy nhất sạch sẽ là gương mặt cũng dính đầy nước bùn.

- Đừng xoa nữa, như vậy cả người thối hoắc...

Tiền Thông không nhịn được đá Phương Hành một cước, cười quái dị nói:

- Nếu không ta sẽ đem ngươi ném vào trong sông tắm rửa đó?

Nghe lời của hắn, Phương Hành nhất thời vẻ mặt hoảng sợ, theo bản năng nép vào bên cạnh Triệu Trực.

Liễu Tam nói:

- Đây chỉ là ao đầm bình thường, bên trong không có thứ gì cắn ngươi, yên tâm đi, lên đường thôi!

Mọi người lúc này mới tiếp tục đi về phía trước, chẳng qua Phương Hành thật giống như bị dọa cho bể mật, vẫn hoảng sợ nhìn chung quanh. Lại một lần nữa đi tới con đường men theo sông nhỏ, Phương Hành lại càng khẩn trương vô cùng, tựa như sợ Tiền Thông sẽ đem hắn ném vào trong sông, cẩn thận giơ tay nắm chéo áo Triệu Trực đi trước mặt hắn, Triệu Trực chán ghét nhìn hắn một cái, vung tay gạt tay hắn qua.

Đi tới bờ sông, Phương Hành bỗng nhiên hét to một tiếng, chỉ vào trên núi kêu lên:

- Yêu... Yêu mãng...

Mọi người nhất thời kinh hãi, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên trên núi.

Cũng đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên ánh mắt hung ác, một đao đâm vào bụng Triệu Trực, sau đó níu lấy hắn nhảy xuống sông.

- Phù phù" một tiếng, tất cả mọi người đều biến sắc.

Hai người ngã vào trong nước, mà Hậu Thanh đám người thậm chí còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra!

Lại thấy trên mặt nước, tầng tầng sóng gợn tràn ra, đám cá mờ mờ tiềm phục tại trong nước lập tức kích động, thân thể trở nên huyết hồng, hướng hai người mới vừa ngã vào trong nước lao qua, chỉ một chốc, khắp con sông trở nên đỏ rừng rực, "A...

Một tiếng kêu thảm thiết làm cho lòng người run lên, một người từ trong nước nhảy lên, tê tâm liệt phế điên cuồng hét lên.

Rõ ràng chính là Triệu Trực!

Chương 33: To gan lớn mật

Lúc này Triệu Trực thê thảm vô cùng, trên người, trên mặt thậm chí là bên trong miệng hắn, cũng dính đầy cá nhỏ dài nửa ngón tay, hung hăng cắn xé da thịt hắn, thậm chí có một vài con chui vào trong người hắn, Triệu Trực điên cuồng huy động hai cánh tay, đánh văng lên từng đạo bọt nước, nhưng không có cách nào đối phó với quái ngư, trơ mắt nhìn hắn gào thét, giãy dụa, từ từ chìm vào trong nước.

- Chuyện này... rốt cuộc là thế nào?

Tiền Thông sợ hãi lui về phía sau hai bước, bộ dáng thê thảm của Triệu Trực làm cho hắn sợ hãi quá mức.

- Phương tiểu sư đệ hắn... dù chết cũng không theo chúng ta đi.

Liễu Tam cũng vẻ mặt trắng bệch, thân thể run run, mặt tràn đầy thần sắc hoảng sợ.

Bởi vì hắn nghĩ tới, lúc đầu Phương Hành dựa vào mình tương đối gần, sau không biết tại sao, quay đầu cười cười với mình, vừa chạy đến chỗ của Triệu Trực, chuyện này có thể nói rõ, tiểu tử này từ lúc ban đầu căn bản là tính toán kéo chính mình cùng nhau xuống nước, chẳng qua đại khái nhớ lại, chính mình đối với hắn cũng không tệ lắm, cho nên mới thay đổi chủ ý, lôi kéo Triệu Trực...

Ý nghĩ này để cho Liễu Tam cho dù là Linh Động tầng ba tu sĩ tu hành nhiều năm cũng hoảng sợ không dứt.

- Không đúng, tiểu tử này không chết, các ngươi nhìn đạo mớn nước kia...

Đột nhiên, Hậu Thanh quát lớn thức tỉnh Liễu Tam cùng Tiền Thông, hai người quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy trong sông, một đạo mớn nước nhanh chóng lao tới bờ bên kia, lúc này đã bơi được hơn mười trượng, sang đến mé bên kia sông rồi.

- Vì sao hắn không có chuyện gì?

Tiền Thông quát to, khuôn mặt khó có thể tin.

Nguyên nhân thì ngay cả Hậu Thanh cũng không đoán được, kinh ngạc nhìn sang Liễu Tam.

Lúc này hắn thậm chí có chút ít nghi ngờ, là Liễu Tam muốn cứu Phương Hành, vì vậy mới cho tiểu tử kia biết cách né tránh quái ngư.

Liễu Tam cũng có sắc mặt kinh nghi bất định, chau mày, đau khổ suy tư, đột nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt thoáng cái trở nên trắng bệch, lẩm bẩm nói:

- Thật bản lãnh... Thật can đảm... Thật ác độc...

- Liễu Tam nói mau, tiểu tử này làm sao tránh thoát quái ngư?

Tiền Thông oán hận mắng lên.

Liễu Tam cười khổ nói:

- Còn có cái gì, chính là cái ao đầm kia, tiểu tử này cả người bùn đen, lớp bùn thật dầy, quái ngư nhất thời không ngửi thấy mùi của hắn, tự nhiên sẽ không tập kích hắn, bất quá hắn cũng nhẫn tâm, lo lắng mình còn chưa lên bờ, sẽ bị quái ngư phát giác, vì vậy chuyên môn lôi kéo Triệu Trực cùng nhau nhảy vào trong nước, làm cho quái ngư tập trung vào Triệu Trực, hắn sẽ an toàn hơn rất nhiều...

- Hắn... Hắn chỉ là tiểu hài tử, có thể nghĩ nhiều như vậy sao?

Tiền Thông ngẩn ngơ, khó có thể tin kêu lên.

Hậu Thanh lại tin lời của Liễu Tam, cười lạnh một tiếng, thở dài nói:

- Không có cách giải thích nào khác, trên đường tới, ta đã cảm thấy có chút kỳ quái, tiểu tử này biết điều hiểu chuyện như vậy, thoạt nhìn cùng tiểu hài tử bình thường không có gì khác biệt, nhưng không hề giống Lưu Phong miêu tả hắn, phải biết rằng, đây cũng là người đâm một thanh niên mà không thèm chớp mắt a...

Vừa nói, ánh mắt hắn chuyển sang lạnh lẽo, cũng không nói nữa.

Trên thực tế, ngay cả dọc theo đường đi, bất kể thư giãn thế nào, hắn vẫn tràn đầy cảnh giác.

Vẫn quan sát Phương Hành thật kỹ, chỉ sợ hắn có cử chỉ gì ngoài ý muốn, chẳng qua là thiên phòng vạn phòng, vào Yêu Chướng sơn, chính mình vẫn đã khinh thường, sơ sẩy một cái đã bị tiểu tử này bắt được cơ hội để đào tẩu...

Nói đi cũng phải nói lại, cho mình một cơ hội nữa, cũng chưa chắc có thể bắt được tiểu tử này.

Mỗi người cũng thấy được sự kinh khủng của quái ngư, có ai dám ở trên người phủ một tầng bùn đen, đã không chút lựa chọn nhảy xuống nước chứ?

Coi như là Liễu Tam hiểu rõ tập tính của quái ngư nhất cũng không dám, chớ nói chi là những người khác.

Một này đạo mớn nước rất nhanh lướt đến bờ bên kia, quả nhiên có một cái đầu nho nhỏ lộ ra ngoài, cảnh giác hướng trên bờ nhìn một chút, thấy không có gì nguy hiểm, lúc này mới nhảy tới, rũ sạch bùn trên người, sau đó vắt khô nước trên đạo bào, đồng thời xoay đầu lại, ngọt ngào cười, nụ cười sạch sẽ hồn nhiên, nhưng mang theo lãnh khốc khó tả, không phải là Phương Hành thì còn là ai?

Liễu Tam vừa rồi suy luận quả thật không tệ, Phương Hành chính là mượn bùn đen che lấp mùi của bản thân mới dám nhảy vào trong sông.

Hắn mặc dù gan lớn, nhưng cũng sẽ không chịu chết không công.

Liễu Tam thật ra cũng tính lầm một chút, dây leo kia từng bị sét đánh, tính thuần dương, rồi sau đó rữa nát trong bùn, khiến cho bùn cũng có chút dương khí, mà quái ngư trong nước lại là thuộc về âm tính, Phương Hành lấy bùn bôi khắp toàn thân, trừ bảo đảm trên người của mình không có mùi, còn có thể xua đuổi quái ngư, khiến cho bọn họ không dám tới gần người.

Dù sao nhảy xuống nước, bùn dù dày đến đâu cũng rất dễ dàng bị nước cuốn đi, không có gì nắm chắc, rất dễ dàng bỏ mạng giữa sông.

- Hậu sư huynh, tiểu đệ chợt nhớ ra mình còn có việc cần làm, cũng không cùng ngươi đi trảm yêu trừ ma nữa, ngươi đi cẩn thận a!

Phương Hành ngồi bên bờ, cười hì hì đem nước trên đạo bào vắt khô, hướng Hậu Thanh phất phất tay.

Nơi này là chỗ rộng nhất sông này, chừng vài chục trượng, nếu là đệ tử nội môn Linh Động tầng bốn, sử dụng pháp thuật lược không, sẽ dễ dàng bay qua, nhưng Hậu Thanh dù sao cũng chỉ là Linh Động tầng ba, thi triển không được lược không, tối đa cũng chỉ có thể đạp phi kiếm bay bảy tám trượng cự ly, vì vậy Phương Hành không lo lắng hắn có thể xông qua, ung dung ngồi bên này đối thoại.

Hậu Thanh ánh mắt lạnh như băng, lạnh giọng nói:

- Một mình ngươi muốn đi, vậy cũng được, làm sao còn muốn kéo Triệu sư đệ trong nước? Chúng ta vừa là đồng môn sư huynh đệ, ngươi hại chết Triệu sư đệ, chính là phạm vào môn quy, xem xem Thanh Vân Tông làm sao còn có thể chứa chấp ngươi!

Hắn khẩu khí lãnh đạm, thế nhưng một câu nói đã gán cho Phương Hành một cái tội danh sát hại đồng môn.

Phương Hành bỗng nhiên tức giận, mắng to:

- Chứa cái thằng cha mày ấy, lời ấy mà ngươi cũng phun ra được, các ngươi mấy tên khốn kiếp thật cho là lão tử không nghe thấy kế hoạch của các ngươi sao? Lại muốn dùng ta làm mồi, làm sao ngươi không đem mẹ ngươi cởi hết đồ ném trước động cóc làm mồi đi? Có khi con cóc vui lên, còn có thể sinh thêm một đứa em gái cho ngươi đấy, dù sao dáng vẻ của ngươi cũng chẳng khác cóc là mấy...

Hắn nổi giận lên, ô ngôn uế ngữ quả thực... liên tiếp tuôn ra!

Hậu Thanh sắc mặt khó chịu, lạnh giọng nói:

- Chờ ngươi rơi vào trong tay Hậu mỗ, ta sẽ cho ngươi biết chữ ‘ thảm’ viết thế nào!

Phương Hành nhảy dựng lên mắng:

- Chờ ngươi rơi vào trong tay tiểu gia, ta sẽ cho ngươi biết chữ ‘ thoải mái’ viết thế nào! Ngươi cho rằng chuyện ban đầu ở sơn môn tiểu gia đã quên sao? Nói cho ngươi biết, ta nhớ rất rõ ràng, tiểu vương bát ngươi dám bắt tiểu gia, thù này ta còn tính đến, lần này, nợ cũ nợ mới cộng lại, không đánh cho ngươi kêu cha gọi mẹ, muội muội ngươi sẽ cùng họ với tiểu gia...

- Thì ra là con khỉ nhỏ ngoài sơn môn, ta còn nói làm sao có chút quen mắt?

Hậu Thanh ngẩn ra, lập tức nhớ lại Phương Hành, mặt mày càng lạnh hơn.

Chương 34: Bẫy rập

Ban đầu ở ngoài sơn môn, Phương Hành thật sự tầm thường, vì vậy Hậu Thanh cũng đã quên hắn là ai rồi, hơn nữa khi đó trên người Phương Hành vô cùng bẩn, trên mặt lại toàn vết đen, hôm nay gương mặt sạch sẽ, hơn nữa lấy Yêu Linh đan dịch cân phạt tủy, cả người khí chất cũng tựa như biến hóa vài phần, hơn nữa Hậu Thanh cũng chưa hề nghĩ đến phương diện kia, đến nỗi hắn vẫn không nhận ra Phương Hành.

Lúc này nghe hắn mắng chửi thô bỉ, Hậu Thanh không kềm nén được tức giận, hai mắt phóng hỏa, đột nhiên quát to một tiếng:

- Đi!

Trong một cái túi bên thắt lưng của hắn, có một đạo ngân quang trong nháy mắt phá không mà đi, tiếng gió gào thét, đâm thẳng Phương Hành.

- Đương

Mắt thấy ngân quang bay tới gần, Phương

Hành hét lớn một tiếng, cũng lấy ra một thanh phi kiếm tế lên, cùng phi kiếm của Hậu Thanh ở trên không trung chạm vào nhau.

Hai kiếm gặp nhau, bắn ra tia lửa chói mắt, Phương Hành đăng đăng lui về phía sau mấy bước, phi kiếm của Hậu Thanh cũng bị bắn ra.

Nếu bàn về tu vi, tự nhiên là Hậu Thanh mạnh hơn, nhưng cự ly xa như thế, phi kiếm của hắn chém đến trước người Phương Hành, lực đạo đã suy, vì vậy mới dễ dàng bị Phương Hành một kiếm đánh văng ra.

- Hắc hắc, còn nhớ rõ thanh phi kiếm này chứ, chính là ngươi đưa cho lão tử, đa tạ ngươi nha!

Phương Hành cũng có chút khiếp sợ, phi kiếm của Hậu Thanh, cách ba mươi trượng cự ly, vẫn chấn cho hắn cả người chấn động, linh khí quấn quanh trên phi kiếm hiển nhiên bị đánh tan, có thể thấy được tu vi của người này thực sự cao hơn mình rất nhiều.

Hắn không dám trì hoãn nữa, cười hề hề thô bỉ, thu hồi phi kiếm, khoát khoát tay với Hậu Thanh, quay đầu đi sâu vào rừng.

- Hậu sư huynh, tiểu tử này đã chạy mất rồi, chúng ta làm sao bây giờ?

Tiền Thông có chút lo lắng nói, không có mồi nhử, tỷ lệ chém giết mãng khô cáp thành công ít nhất sẽ giảm xuống một nửa.

Hậu Thanh tựa như cũng không gấp gáp, cười lạnh nhìn về phía Liễu Tam, thản nhiên nói:

- Liễu Tam sư huynh, có thể đuổi theo sao?

Liễu Tam vẫn khép hờ hai mắt, tựa như cảm ứng cái gì, qua một hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Không thành vấn đề, nếu tiểu tử này trực tiếp chạy trốn thì thôi, nhưng hắn lại dám đứng lại bên bờ kia lâu như vậy, ta đã có thể tập trung mùi của hắn rồi, chúng ta bây giờ tìm một nơi sông hẹp để qua sông, sau đó toàn lực truy bắt hắn, lần này bắt được hắn, đánh gãy hai chân trước!

Người này lúc đầu tỏ vẻ từ bi hiền lành, lúc này tựa như cũng hoàn toàn không có ý từ bi nữa.

Bộ dạng chết thảm của Triệu Trực, tựa như xúc động đến sợ hãi sâu trong lòng hắn.

Mà loại sợ hãi này để hắn không thể nhân từ, mà trở nên tàn nhẫn.

...

- Trên đường đi, con rùa già Liễu Tam kia đã nói, trước lúc hắn bái nhập đạo môn, vốn là một gã bộ khoái nơi phàm tục, rất giỏi thuật truy bắt, ta vừa rồi ở bên bờ đứng lâu như vậy, nói vậy hắn sẽ có biện pháp có thể đuổi kịp ta sao?

Trong núi sâu, Phương Hành bước nhanh bước chậm, trong lòng thì đang nhanh chóng tính toán, nên dụ dỗ đối phương đuổi theo tới đây như thế nào.

Ở trong suy nghĩ của đám người Hậu Thanh, Phương Hành dù sao chỉ là một đứa bé, chính là xem trọng hắn như thế nào đi nữa, cũng không nghĩ tới hắn trốn thoát được, thế nhưng không phải là lo lắng chạy trốn như thế nào, mà là giết chết bọn họ như thế nào.

Bọn họ tương quan lai lịch, Phương Hành đã sớm trên đường đi thăm dò rõ ràng, lúc này phát huy công dụng rất tốt.

Liễu Tam vốn là một gã bộ khoái phàm tục, chỉ vì trong lúc vô tình trợ giúp một vị trưởng lão Thanh Vân Tông, bị người điểm hóa, có thể bái nhập đạo môn, chỉ là một không có tài nguyên, hai không có tư chất, vì vậy trong ngoại môn lăn lộn pha nhiều năm như vậy, mới tu thành Linh Động tầng ba, mà Tiền Thông, lại là xuất thân từ đạo đồng, hôm nay ở đạo môn cũng đã tám năm.

Nếu tính toán ra, bọn họ hoặc là người từng trải, hoặc là người có thâm niên trong đạo môn, cũng không dễ dàng đối phó.

Nhưng Phương Hành hoàn toàn không hãi sợ, hắn từ nhỏ đã sống chung với đám tội phạm, bàn về kinh nghiệm giang hồ, cũng không ít hơn so với mấy người này.

Cẩn thận tính toán một cái, cảm giác những người kia hiện tại hẳn là đã vượt qua sông, đuổi theo tới, Phương Hành liếc khắp mọi nơi thật nhanh tìm kiếm địa phương thích hợp để đặt cơ quan.

Chạy chưa được bao lâu, chợt nghe phía trước "Ong ong" rung động, dĩ nhiên là một cái tổ ong vò vẽ lớn như thùng nước, treo trên một cái cây thấp bé, đám ong này bị yêu khí của Yêu Chướng sơn xâm nhuộm, đã có chút yêu hóa, mỗi con lớn bằng đầu ngón tay, đuôi ong đen bóng, vừa nhìn chính là có kịch độc trong người, Phương Hành lập tức vui vẻ, đồ chơi này, đúng là thứ mình muốn tìm.

Hắn từ động thiên giới chỉ lấy ra một bộ xiêm y khô mát, thay cho đạo bào trên người mình, lại đem đạo bào ướt nhẹp cuốn làm một đoàn, dùng dây leo buộc chặt, ở một gốc cây nhỏ trước tổ ong cẩn thận vòng qua, sau đó chạy qua một bên, nhẹ nhàng kéo dây leo, đạo bào từ từ kéo đến bên cạnh tổ ong, hắn động tác rất nhẹ nhàng, bầy ong cũng không chấn kinh.

Sau đó Phương Hành xé tới một chút lá cây, đem tổ ong che kín, khiến cho nó từ ngoài hai ba trượng, căn bản là không nhìn thấy.

Làm xong những chuyện này, Phương Hành vừa cố ý ở chung quanh để lại mấy dấu chân rõ ràng, lúc này mới chạy đi thật nhanh.

Hắn cũng không chạy quá xa, rất nhanh tìm được rồi một chỗ tương đối an toàn, cười xấu xa núp vào, nghe lén động tĩnh nơi này.

Lại nói đám người Hậu Thanh, theo bờ sông mà chạy, sau khi tìm được chỗ sông hẹp, liền bước lên phi kiếm, bay vút qua sông, sau đó được Liễu Tam chỉ dẫn, hướng một phương hướng chạy nhanh, một lúc lâu, Liễu Tam liền phất phất tay, ý bảo hai người chậm dần cước bộ, đến phụ cận nơi này, hắn đã phát hiện cách nơi có mùi Phương Hành đã không xa.

Hơn nữa tại lúc này, hắn cũng đã thấy được dấu chân của Phương Hành, càng xác định phỏng đoán của mình.

- Hắc, một đứa bé, dù thông minh thế nào, kinh nghiệm giang hồ vẫn kém chút ít, mặc dù trốn đi, dấu chân này...

Liễu Tam trong lòng lạnh lùng cười một tiếng, thấy được Phương Hành lưu lại dấu chân, hắn mới cảm thấy Phương Hành giống một cái hài tử mười tuổi.

Ba người lại từ từ gần phía trước chút ít, Liễu Tam đưa ra một bàn tay, ý bảo chỉ có khoảng cách năm trượng.

Hậu Thanh ánh mắt lạnh lẽo, lặng lẽ lấy ra phi kiếm.

Liễu Tam khoát tay áo, hạ giọng nói:

- Có thể bắt sống thì nên bắt sống, tránh cho đến động yêu cáp, máu đã cạn sạch rồi...

Hậu Thanh nghe vậy, liền gật đầu, thu hồi phi kiếm.

Liễu Tam vừa hướng Tiền Thông ý bảo, để cho hắn vòng quanh bên kia, bao vây chặn đánh.

Ba người sắp xếp xong phương vị, Hậu Thanh bỗng nhiên quát lớn một tiếng:

- Tiểu quỷ, còn muốn chạy trốn ư?

Ba người đồng thời từ chỗ ẩn thân hướng phương vị Liễu Tam chỉ định vọt tới, nhất thời dây leo đứt đoạn, cây cối nghiêng ngả.

- Ông...

Tiền Thông dẫn đầu lao tới địa phương Liễu Tam chỉ định, hung hăng một cước quét ra, lại không đá trúng người, mà là đem một cái viên cầu màu đen cỡ thùng nước đá văng lên, cầu đen còn trên không trung, phía trên đã một tiếng dữ dội vang, vô số điểm lớn bằng đầu ngón tay từ bên trong bay ra, dường như nổi điên hướng hắn vọt tới, Tiền Thông thậm chí còn không kịp phản ứng, trên người, trên mặt đã bị đâm vài cái, lập tức kêu thảm thiết.

Mà viên cầu màu đen này là một tổ ong khổng lồ, chính từ bên trong bay ra một con lại một con ong vò vẽ lớn đen vàng.

- Không tốt, trúng kế của tiểu tử này rồi...

Liễu Tam cũng vọt tới phụ cận, vừa liếc mắt, thấy được đạo bào của Phương Hành cuốn thành một đoàn, la hoảng lên.

- Đi mau...

Hậu Thanh khẩn trương, từ bên hông rút ra một thanh trường kiếm, thật nhanh trên không trung một quyển, kiếm quang dường như chảy ra quét qua, lập tức đem bầy ong như mưa đen đầy trời cuốn rơi xuống mấy chục con, bất quá so với số lượng cả bầy ong vẫn kém rất nhiều, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, một tay nhấc lên Tiền Thông đang thê lương kêu khóc trốn đi, thỉnh thoảng xoay người lại xuất kiếm, đem yêu phong đuổi theo quét rơi.

Không thể không nói, kiếm pháp của người này thật tuyệt diệu, yêu phong hung mãnh như thế, lại bị hắn một kiếm ngăn trở, không tới được gần người.

Chương 35: Xích mích

Hậu Thanh cùng Liễu Tam phản ứng nhanh chóng, cũng không bị yêu phong công kích, bất quá Tiền Thông lúc trước bị yêu phong đâm cho mấy cái, lúc này đã mê man, thân thể mềm nhũn, nếu không phải Hậu Thanh kéo đi, lúc này hắn đoán chừng đã bất tỉnh nhân sự. Ở trên mặt cùng trên người hắn, đã có mấy chỗ sưng vô cùng đáng sợ, nọc ong vốn lợi hại, nhất là loại nọc ong đã yêu hóa này, lại càng lợi hại gấp trăm lần.

Nếu đổi lại người bình thường, chịu một đâm, lập tức sẽ bị mất mạng, Tiền Thông bị đâm chừng bảy tám lần, lúc này còn có thể không chết, đã là nhờ tu vi thâm hậu.

- Tốt lắm, bầy ong đã bay trở về...

Ước chừng trốn hơn mười dặm, Liễu Tam mới trầm giọng quát khẽ, ý bảo Hậu Thanh có thể dừng lại.

Hắn ngồi xổm xuống nhìn vết thương của Tiền Thông, không khỏi nhíu mày, từ trong lòng ngực lấy ra thuốc giải độc của đạo môn đắp lên, sau đó lấy linh khí rót vào trong cơ thể Tiền Thông, rất nhanh đã thấy miệng vết thương có nước mủ chảy ra, mà miệng vết thương sưng đỏ cũng dần dần giảm bớt, bất quá Tiền Thông vẫn hôn mê bất tỉnh, gương mặt úa vàng dọa người, tựa như nguyên khí giảm nhiều.

- Hắn còn bao lâu mới có thể tỉnh lại?

Hậu Thanh ngồi một bên, trầm giọng hỏi.

Liễu Tam thở dài, nói:

- Độc đã được giải, rất nhanh sẽ tỉnh lại, bất quá...

Hậu Thanh nhíu mày:

- Bất quá làm sao?

Liễu Tam thở dài nói:

- Nọc ong này quá lợi hại, ta mặc dù dùng đạo môn giải độc tán xóa đi độc tính, nhưng dù sao giải độc tán cũng không quá hiệu nghiệm, trong cơ thể hắn còn dư lại độc không cách nào tiêu trừ nhanh chóng, sau khi tỉnh lại, chỉ sợ thân thể cũng phải suy yếu...

Hậu Thanh ngẩn ra, vội vàng nói:

- Tu vi còn mấy thành?

Liễu Tam lắc đầu, nói:

- Ba thành cũng đãkhông tồi!

- Thằng nhóc khốn kiếp đáng ghê tởm kia!

Hậu Thanh một quyền đấm vào trên tay, giọng căm hận không dứt.

Hắn chưa từng nghĩ đến, một cái tiểu tử tầm thường như vậy từ trong tay mình chạy thoát, còn làm hại hai gã trợ thủ của mình một người mất mạng trong miệng cá, một cái trúng nọc ong hôn mê bất tỉnh?

Liễu Tam cũng có chút trầm mặc, một lát sau, do dự nói:

- Hậu sư huynh, hiện tại chỉ còn hai người chúng ta, lại không có mồi nhử, mà mãng khô cáp chính là yêu thú tứ giai, lớp da trên người bền bỉ, lại có độc cóc lợi hại, khói độc tỏa ra, thảo mộc đều héo, chúng ta lúc này chém giết mãng khô cáp nắm chắc sợ rằng chưa đầy một nửa, không bằng lần này về môn phái, từ từ tính kế...

Hậu Thanh giận dữ, quát khẽ:

- Không thể, chúng ta lần này đi ra ngoài, vốn dùng rất nhiều tiền, từ chấp sự đệ tử ở phù chiếu đại điện nơi đó thiên tuyển vạn tuyển, mới nhận được một nhiệm vụ khó khăn thấp nhất, ban thưởng lại phong hậu, vốn tưởng rằng hy sinh một tên tiểu đệ tử không người nào hỏi đến, là có thể thành công, ai từng nghĩ đến, mặt yêu cáp còn không thấy, đã tổn hại một người? Ghê tởm, nếu tính cả tiểu quỷ này nữa, đạo môn sẽ cho rằng chúng ta tổn hại hai người, vô luận như thế nào cũng sẽ phán định chúng ta thất bại, đừng nói ban thưởng, thậm chí sẽ có trừng phạt, hơn nữa đánh giá về chúng ta ở trong lòng các trưởng lão sẽ thấp tới cực điểm, ngày sau còn muốn phát triển sẽ rất khó khăn...

Liễu Tam cũng trầm mặc lại, biết Hậu Thanh nói chính là lời nói thật, thật ra hắn cũng không nguyện như vậy mà về.

Cho dù sau khi bọn họ trở về, có thể đem cái chết của Triệu Trực đẩy tới trên người Phương Hành, chỉ sợ cũng rất khó làm đạo môn tin tưởng.

Hai người tương đối trầm mặc, thật lâu không nói gì.

Qua một hồi lâu, Hậu Thanh đột nhiên hỏi:

- Còn có thể bắt được tiểu tử kia sao?

Liễu Tam cười khổ lắc đầu, nói:

- Truy tung không được nữa rồi, ta cũng

không nghĩ tới, tiểu tử kia còn ác như vậy, cởi quần áo ra ném tới tổ ong vò vẽ hãm hại chúng ta, hắn chỉ có một bộ quần áo này, chẳng lẽ muốn ở cánh rừng này thân thể trần truồng chạy loạn hay sao? Ta vừa rồi có thể truy tung hắn, đều dựa vào mùi bùn trên áo hắn, hôm nay hắn đem đạo bào ném đi, đầu mối gì cũng không cảm ứng được nữa rồi...

Hậu Thanh trầm ngâm một hồi lâu, bỗng nhiên nâng kiếm đứng lên, từ từ đi tới chỗ Tiền Thông.

Liễu Tam kinh hãi, trầm giọng nói:

- Hậu sư huynh, ngươi muốn làm gì?

Hậu Thanh cười lạnh, thản nhiên nói:

- Tiền Thông xuất thân từ đạo đồng, tư chất Bính đẳng, không quyền không thế, cũng không có bối cảnh, hơn nữa hắn tánh khí táo bạo, thường xuyên tranh chấp với người, vì tài nguyên của đạo môn, cũng không ít cướp đoạt người khác, ở đạo môn không nhiều bằng hữu, kẻ thù lại là không ít... nếu hắn chết, mặc dù phiền toái so với tên tiểu quỷ kia lớn hơn một chút, nhưng cũng không có gì quá rắc rối...

Vừa nói ánh mắt lạnh lùng liếc Liễu Tam, hàn quang lóe lên.

Liễu Tam ngây người, giống như mới quen Hậu Thanh, mặt tràn đầy kinh hoảng nhìn của hắn.

Hậu Thanh cũng lạnh lùng nhìn hắn, trường kiếm trong tay ngâm khẽ không dứt, thanh quang lưu chuyển không chừng.

Qua một hồi lâu, Liễu Tam bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói:

- Ta không thể nhìn loại chuyện này, đi chỗ khác cho phải!

Vừa nói, nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, từ từ hướng phía sau rừng cây đi tới.

Cũng đúng lúc này, Tiền Thông nhìn như ngủ say bỗng nhiên hét lớn một tiếng, lật người, chẳng biết lúc nào pháp quyết đã dâng lên.

Một thanh phi kiếm nho nhỏ gào thét mà đến, đi chém Hậu Thanh, khàn giọng rống to:

- Họ Hậu, ngươi lại muốn dùng ta làm mồi nhử ư...

- Đã sớm biết ngươi tỉnh rồi!

Hậu Thanh lớn tiếng hét lớn, đột nhiên tay trái vung lên, năm ngón tay lăng không ấn xuống, phi kiếm của Tiền Thông hướng hắn đâm tới, lại bị một đạo linh lực vô hình trong lòng bàn tay hắn đè lại, nhất thời dừng lại trong hư không, đung đưa, nhưng không đi tới được, mà Hậu Thanh thì ra sức một trảo, năm ngón tay nắm chặt, "Phốc" một tiếng, linh lực của Tiền Thông bám vào trên phi kiếm bị hắn bóp nát, phi kiếm trực tiếp bị cầm ở trong tay.

Lúc này Phương Hành, cũng không biết Hậu Thanh vì tranh thủ thời gian, đã bỏ ý nghĩ dùng hắn làm mồi dụ, mà là đổi thành Tiền Thông, hắn nghe được yêu phong phụ cận truyền đến tiếng kêu thảm thiết, lại đợi chừng nửa canh giờ, liền lặng lẽ chạy về điều tra, lại thấy tổ ong đã rơi trên mặt đất, chung quanh rơi rất nhiều xác ong, còn có một chút dấu vết đám người nhanh chóng rời đi.

Hắn biết mưu kế của mình đã được như ý, trong bụng đắc ý, lại không muốn bỏ qua cho Hậu Thanh đám người, liền dọc theo dấu vết rời đi của bọn hắn truy tung tới, thật không khó tìm, Hậu Thanh đám người lúc đi vội vã, kiếm chém chân đá, hư hao đại lượng dây leo, có thể thấy một con đường rõ ràng, hơn nữa thường cách một đoạn, là sẽ thấy xác ong rơi xuống, xác định phương hướng quyết không ai.

Lại dùng gần nửa canh giờ, rốt cuộc tìm được địa phương Hậu Thanh đám người lúc trước nghỉ ngơi, đợi một hồi, xác định chỗ kia không có người nào, liền đi qua nhìn lên, liền nhìn thấy một bình giải độc tán trống không, thậm chí còn có một chút vết máu, Phương Hành nhăn mày, nghĩ thầm có giải độc tán là bình thường, chẳng qua là ong vò vẽ đốt người, chẳng lẽ còn có thể đốt ra máu ư?

Nghĩ một lát, hắn ánh mắt sáng lên, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ trong bọn họ đã có xích mích?

Mơ hồ cảm thấy, lấy tính tình của Hậu Thanh, hướng người mình hạ thủ cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Hắn dứt khoát quyết định, đuổi theo đi xem trộm một chút, nếu thật là Hậu Thanh đám người còn có ý định chém mãng khô cáp, chính mình hãy cùng tiến lên đi, nhìn có cơ hội thừa dịp bọn họ lưỡng bại câu thương, một lưới bắt hết, làm ngư ông đắc lợi hay không.

Chương 36: Lục đục với nhau

Mang theo tính toán này, Phương Hành cẩn thận lần theo đường mà đi.

Lúc này trong rừng sâu, đã vào đêm khuya, một vầng trăng sáng treo cao, quang huy lan tỏa, phát sáng như bạc, chẳng qua là trong

Yêu Chướng sơn, khắp nơi là cự mộc chọc trời, che phủ ánh trăng, khiến cho chung quanh một mảnh mờ mờ. Mà Phương Hành đã đạt đến Linh Động tầng hai đỉnh phong, mục lực tăng lên rất nhiều, có thể tự nhiên nhìn mọi thứ, hơn nữa có Âm Dương Thần Ma Giám tương trợ, một chút tồn tại nguy hiểm đã phát giác từ thật sớm.

Mà những thứ Âm Dương Thần Ma Giám đều không thể phát giác, chính là một chút xà trùng bình thường, lại cũng không làm gì được hắn.

Đi theo một đoạn, lại thấy con đường hướng thâm sơn mà đi, hiển nhiên bọn họ quả thật vẫn là có ý định đi chém giết yêu cáp. Phương Hành dừng lại nghĩ một lát, nhớ tới Hậu Thanh âm hiểm tàn nhẫn, không phải là người hiền lành gì, chính mình trực tiếp đuổi theo như vậy, sợ rằng có thể sẽ bị hắn tính toán, vì vậy đi lại càng cẩn thận, lại vừa đánh giá, tìm kiếm nơi thích hợp bố trí cơ quan, để phòng ngừa vạn nhất.

Đoạn đường này, lấy cành cong làm cung, dây leo làm dây cung, cũng bố trí mấy chỗ bẫy rập, bất quá Phương Hành suy nghĩ một chút, lại cảm thấy bẫy rập này uy lực quá yếu, sợ rằng ngay cả mình cũng không thể thương tổn, lại càng không cần phải nói Hậu Thanh tu vi cùng vũ kỹ đều cao hơn mình rồi, liền không cam lòng tiếp tục sưu tầm, rất nhanh đã nghe được phía trước có tiếng vù vù, đồng thời trong lòng nổi lên một tầng cảnh giác.

Khẽ bước qua đó nhìn, trong lòng nhất thời hồi hộp.

Dưới một gốc cây cổ thụ to bằng ba người lớn, có một con yêu mãng khổng lồ đang nằm, dĩ nhiên là nhị giai yêu thú, lúc này tựa như đã ăn no, ở giữa người mãng xà có một chỗ phình to, bên trong cũng không biết có con mồi gì, Phương Hành trong lòng mừng thầm, nhưng cũng không làm kinh động nó, từ từ thối lui đến một bên, cự mãng đang ngủ rất say, cũng không cảnh giác.

Thật ra mặc dù cảnh giác, Phương Hành cũng không sợ, cự mãng yêu thú thoạt nhìn đáng sợ, thật ra thì tập tính lại tương đối ôn thuần.

Yêu khí cùng ma khí bất đồng, dã thú lây nhiễm yêu khí, bình thường cũng vẫn duy trì bản tính của mình, chẳng qua là lực lượng cường đại mà thôi.

Nhưng nếu yêu thú nhiễm ma khí, vậy thì sẽ có ma tính, mặc dù vốn là dã thú hoặc nhân loại vô cùng ôn thuần, bị ma khí xâm nhập rồi, cũng sẽ trở nên vô cùng hung tàn, thậm chí lý trí hoàn toàn biến mất.

Hai điểm khác biệt này, cũng chính là khác nhau giữa ma khí cùng yêu khí.

Thấy được yêu mãng, Phương Hành ngồi ở bên cạnh nghĩ một lát, vừa lặng lẽ bố trí một cái bẫy, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Lại từ từ đi nửa canh giờ, hắn rốt cục ở dưới vách đá ngoài một mảnh núi rừng thấy được Hậu Thanh cùng Liễu Tam, giữa bọn họ là một đống lửa, ngồi xếp bằng bên cạnh đống lửa vừa nói chuyện, mà bên cạnh bọn hắn, còn có một người, nhìn y phục chính là Tiền Thông, trên người hắn trói gô, bị trói như địch nhân, trên người tràn đầy máu tươi, chẳng qua là thỉnh thoảng trừu động một chút, có thể thấy được cũng chưa chết.

- Hay lắm, mấy tên khốn kiếp này quả nhiên xích mích với nhau...

Phương Hành mừng rỡ, quan sát khắp nơi, tính toán tìm địa phương tốt, nhích tới gần một chút nghe bọn hắn nói chuyện.

Vừa tới gần không tới ba mươi trượng, Phương Hành đột nhiên trong tai nghe được có tiếng dây cung vang vọng, nhất thời kinh hãi.

- Sưu sưu...

Hai cành tên trúc thật nhanh bắn về phía hắn, trong bóng đêm, cơ hồ không thể phân biệt.

- Con mẹ nó, đi đường sắp đặt cơ quan, cuối cùng lại trúng cơ quan của bọn hắn...

Phương Hành giận dữ, thân thể chỉ một thoáng biến thành một hình cong, lộn ngược về phía sau, đồng thời vung đao chém văng hai cành trúc tiễn.

Lấy tu vi của hắn hôm nay, trúc tiễn tự nhiên không thể gây thương tổn tới hắn, bất quá Phương Hành trong lòng cũng hiểu được, cái bẫy này căn bản không phải vì đả thương người, chẳng qua là cảnh giới mà thôi, chính mình đạp trúng bẫy, tất nhiên sẽ kinh động Hậu Thanh cùng Liễu Tam, vì vậy hắn tránh thoát trúc tiễn, lập tức chạy đi, thân hình như quỷ ảnh xông vào trong rừng, ngay cả quay đầu lại liếc mắt nhìn cũng không có.

Cũng trước khi Phương Hành trúng bẫy, Hậu Thanh cũng đang nói cùng Liễu Tam, bọn họ đang nhắc tới, cũng chính là Phương Hành.

Liễu Tam nói:

- Hậu sư huynh, ngươi thật sự cảm thấy tiểu tử kia còn có thể đuổi theo tới đây ư?

Hậu Thanh thản nhiên nói:

- Ta vừa rồi suy nghĩ thật lâu, tiểu tử này sau khi trốn khỏi sông, lại vẫn không quên dùng đạo bào bố trí mai phục, hiển nhiên hắn đã sớm tính toán rõ ràng, nếu ngươi am hiểu thuật truy tung, nhất định sẽ dùng thuật này tìm hắn, phần tâm tư cùng lão luyện này, cũng không giống một tiểu hài tử bình thường có thể có, chúng ta cũng không thể dùng ý nghĩ của một đứa trẻ để suy đoán hắn...

Liễu Tam trầm mặc, quả thật như thế, tiểu hài tử bình thường chiếm được cơ hội, chỉ lo chạy trối chết, tâm tư nào có thể âm trầm như vậy.

Đồng dạng đạo lý, tiểu hài tử bình thường có được cơ hội, sợ rằng sẽ tận lực xa cách bọn họ mọi người, nhưng tiểu tử này, to gan lớn mật, không chừng sẽ đuổi theo nhìn xem có cơ hội làm ngư ông đắc lợi hay không...

- Nếu hắn thật sự tới, vậy thì tốt rồi, ta đã ở chung quanh đặt bẫy, mặc dù đều là bẫy rất đơn giản, không thương tổn được ai, bất quá có thể làm cảnh giới, chỉ cần hắn tới gần chúng ta ba mươi trượng, sẽ bị phát hiện, lấy tu vi của tiểu tử đó, trong một khoảng cách gần, muốn tránh được chúng ta đuổi bắt, chẳng khác gì là nằm mơ rồi!

Liễu Tam gật đầu, nói, vừa nhìn về phía Tiền Thông, chần chờ nhìn Hậu Thanh.

Hậu Thanh tựa như hiểu được tâm tư của hắn, khẽ gật đầu một cái, nói:

- Mồi nhử chỉ cần có một là đủ rồi, nếu có thể bắt được tiểu tử kia, Tiền sư huynh dĩ nhiên sẽ không cần, đến lúc đó Hậu Thanh ta sẽ chuẩn bị hậu lễ, hướng hắn bồi tội là được!

Liễu Tam thở dài, nói:

- Như thế rất tốt, như thế rất tốt...

Tiếng nói còn chưa dứt, chợt nghe được trong rừng sâu phía tây, một trận dây cung rung động, kình phong lướt gấp, tựa như có người chạy trốn thật nhanh, Liễu Tam ngẩn ra, vội hét lớn:

- Là tiểu tử kia...

Ngay thời điểm hắn nói ra chữ "Là", Hậu Thanh đã trở bàn tay rút kiếm, lướt nhanh tới trước.

Một câu nói nói xong, Hậu Thanh đã hóa thành một đạo thanh ảnh biến mất trong bóng đêm, chỉ thấy được một điểm sáng ngời.

- Thật là nhanh...

Liễu Tam ngẩn ngơ, cũng có chút sợ hãi tu vi của Hậu Thanh, thở dài một tiếng, cũng vội vàng đi theo.

Phương Hành chạy nhanh trong rừng, trong lòng âm thầm kêu khổ, mắng mình đúng là một đồ con lợn.

Nhìn dáng dấp chính mình trong khoảng thời gian này làm việc quá thuận lợi, ngay cả cẩn thận cơ bản nhất cũng quên mất.

Hắn đã sớm xác định, Hậu Thanh là một kình địch, nhưng vẫn tính sai mà đạp nhầm bẫy.

Phía sau, một đạo ngân quang lướt đến, dĩ nhiên là Hậu Thanh, vì nhanh chóng đuổi theo, vậy mà chân đạp phi kiếm, nhanh như tia chớp lướt tới.

- Ông trời ơi, lúc này mạng nhỏ thật sự mất rồi...

Phương Hành kêu khổ một tiếng, tốc độ chạy nhanh hơn, ỷ vào vóc người nhỏ thấp, ở giữa núi rừng trốn tránh.

Hậu Thanh tung kiếm vút bay, cũng lướt đi hơn mười trượng, sau đó nhảy xuống, phất tay thu hồi phi kiếm, đi bộ đuổi theo.

Bất quá lúc này, cự ly giữa hắn cùng với Phương Hành cũng gần hơn chỉ có chừng mười trượng.

Nhìn bóng lưng nho nhỏ phía trước hoảng hốt chạy trốn, Hậu Thanh trong mắt hàn mang bắn ra bốn phía, khóe miệng nhất thời cong lên thành một tia cười lạnh.

Tiểu quỷ này quả thật gây nhiều phiền phức cho hắn, nhưng cuối cùng vẫn chạy không khỏi lòng bàn tay của mình.

- Không có biện pháp nào nữa rồi, hướng chỗ mấy cái bẫy chạy trốn thôi!

Phương Hành cắn răng một cái, gia tốc hướng nơi có bẫy bỏ chạy, đi tới một chỗ dùng lá khô chất lên, Phương Hành dưới chân chợt nhẹ, từ trên lá khô chạy tới, Hậu Thanh cơ hồ chỉ sau một giây đã đến nơi này, đưa chân một bước, bỗng nhiên phát hiện mũi chân hơi nhẹ, vội vàng một luồng linh khí nhắc tới, thân thể ngạnh sanh cất cao hai thước, từ phía trên bẫy rập phóng qua.

Phương Hành âm thầm kêu khổ, một cái bẫy này, vốn là hắn cố ý thiết kế, mượn một cái đồ chơi cũng không biết là gì đào ra cái động, phía trên rải chút ít lá khô, chính mình thân thể nhỏ bé, tự nhiên có thể từ phía trên chạy qua, nhưng Hậu Thanh một bước bước lên, sẽ ngã vào bên trong, ai biết Hậu Thanh còn quá lợi hại, trong lúc bất ngờ vẫn dựa vào tu vi nhảy lên, tránh khỏi bẫy rập.

- Hừ, chút tính toán nhỏ nhặt này, không cần bày ra ở trước mặt Hậu mỗ!

Hậu Thanh cười lạnh một tiếng, lần nữa gia tốc đuổi theo, mắt thấy cự ly cùng Phương Hành đã gần đến năm sáu trượng.

- Ha ha, thủ đoạn của tiểu gia còn nhiều, còn có một cái bẫy cuối cùng cực lớn!

Phương Hành vừa chạy như điên, vừa ngoài miệng kêu to, dù sao không thể chịu thiệt thòi được, khí thế nhất định phải giả bộ cho giống. Bất quá hắn nói cũng là lời nói thật, hắn quả thật còn có một cái bẫy, hơn nữa còn là hắn dọc theo con đường này bày ra một cái bẫy lớn nhất.

- Cạc cạc...

Mấy tiếng động vang lên, bỗng nhiên ở trong bụi cây bên cạnh, hai đạo trúc tiễn bắn tới đây, một cành bắn hướng Hậu Thanh đang đuổi theo phía sau.

Hậu Thanh cười lạnh một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, ngay cả linh lực cũng không cần dùng, đã đem trúc tiễn bắn bay.

Loại cơ quan nhỏ này, ngay cả Phương Hành cũng sẽ không thương tổn được, Hậu Thanh như thế nào lại mắc mưu?

- Chút tài mọn, cũng tới giở trò... sao?

Hậu Thanh cười lạnh không dứt, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên bên tai nghe được một tiếng rít, tinh phong đập vào mặt, ngay bên cạnh, thậm chí có một con yêu mãng lớn như thùng nước xông ra, thân thể khổng lồ thật nhanh vung lên, liền hướng hắn cuốn tới, Hậu Thanh xuất kỳ bất ý, lại bị thân thể yêu mãng này cuốn tại ở giữa, còn không ngừng xiết chặt.

Hậu Thanh cũng rốt cuộc hiểu rõ cái bẫy lớn cuối cùng của Phương Hành là cái gì, cơ quan của tiểu tử này, căn bản là có hai đạo trúc tiễn, một đạo trong đó bắn về phía hắn, căn bản là kế để quấy nhiễu kẻ địch, mà một cái trúc tiễn khác, chính là bắn về phía yêu mãng kia, loại yêu mãng này, tính tình cùng yêu mãng bình thường khác biệt không lớn, sau khi ăn xong sẽ vô cùng ôn thuần, cũng không địch ý.

Nhưng mà lúc đang ngủ say, một khi chấn kinh, lập tức sẽ theo bản năng công kích con mồi tạo thành nguy hiếp với mình.

Cành trúc tiễn chính là bắn vào trên người yêu mãng, yêu mãng lập tức chấn kinh, một đầu đem Hậu Thanh đánh bay.

- Ha ha, cuối cùng cũng để cho ngươi uống nước rửa chân của tiểu gia...

Phương Hành ngừng lại, nhảy chân cười ha ha, đột nhiên sắc mặt vừa biến đổi, quát to một tiếng, vội vàng chạy trốn.

Chương 37: Giang dương tiểu đạo

Thì ra Phương Hành còn chưa đắc ý bao lâu, đã thấy Liễu Tam trầm mặc không nói đuổi theo, tốc độ mặc dù kém Hậu Thanh, nhưng cũng không chậm bao nhiêu, hắn nhìn thấy Hậu Thanh bị mãng xà quấn lấy, hơi ngẩn ra, Hậu Thanh lập tức kêu lên:

- Không cần phải để ý đến ta, bất quá yêu thú nhị giai mà thôi, ta chém mãng xà này rồi sẽ đuổi theo tới, ngươi đi đuổi theo tiểu tử kia, không thể để hắn chạy thoát...

- Con mẹ nó!

Phương Hành im lặng, chạy trốn càng thêm hăng say.

Bất quá hắn cũng biết, yêu mãng chẳng qua là yêu thú nhị giai, so với Linh Động tam giai đỉnh phong Hậu Thanh mà nói, quả thật không coi vào đâu.

Bất quá đổi thành Liễu Tam đuổi theo chính mình, Phương Hành cũng dễ thở hơn.

Liễu Tam chẳng qua là Linh Động tầng ba sơ giai, tu vi cao hơn Phương Hành chỉ một đường mà thôi, mấu chốt nhất là Liễu Tam cũng không am hiểu thân pháp, còn có dây leo quái thụ cản đường, tốc độ cũng bị ảnh hưởng, mà Phương Hành lại ỷ vào thân hình của mình nhỏ, trốn đông trốn tây cực kỳ lanh lẹ.

Liễu Tam hiển nhiên bị Phương Hành giãn cách cự ly rồi, ánh mắt cũng đột nhiên lạnh lẽo.

- Tốc độ của tiểu tử này, nhanh hơn so với trong tưởng tượng, chẳng qua lần này lại không thể để hắn trốn thoát...

Liễu Tam thầm suy nghĩ, từ trong lòng ngực lấy ra một quả ngọc phù.

Đệ tử ngoại môn mỗi người có ít nhất một món pháp khí, mà đây chính là pháp khí của Liễu Tam, vô cùng thần bí, bình thời rất ít khi lộ ra ngoài.

Vừa chạy như điên, hắn vừa đem linh lực rót vào trong đó, ngọc phù dần dần sáng lên.

- Tốt lắm, chỉ cần bỏ rơi người này, ta có thể tìm được đường sống...

Phương Hành thấy phía trước một mảnh dây gai, trong bụng lược lược phát lên một tia hy vọng chạy trốn.

Nhưng cũng đúng này, Liễu Tam bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, thân hình đuổi theo trong chốc lát biến mất, sau đó bóng người chợt lóe, trực tiếp xuất hiện cách phía sau Phương Hành hai ba trượng, sau khi xuất hiện, thân hình lần nữa lướt tới, như con chim ưng khổng lồ bình thường về phía trước đánh tới, trực tiếp đem Phương Hành ghim trên mặt đất, rồi sau đó cánh tay ngắt một cái, đem cánh tay của Phương Hành bẻ gập sau lưng, nói.

- Phương tiểu sư đệ, trốn không thoát...

Liễu Tam trầm giọng quát lên, trong miệng thở hổn hển.

Lúc này, tay phải hắn nắm lấy cánh tay Phương Hành, tay trái nắm một quả ngọc phù, tia sáng trên ngọc phù đang dần ảm đạm.

Cánh tay của hắn cũng đang khẽ run rẩy, trong miệng thở hổn hển, đây là biểu hiện suy kiệt linh lực.

- Hắn làm sao đột nhiên rút ngắn mười trượng cự ly?

Mới vừa rồi cánh tay bị người bẻ ra phía sau, trong lòng cũng khiếp sợ, nội tâm bối rối.

Liễu Tam cũng cảm thấy có chút may mắn, nếu không phải là mình sở hữu pháp khí này, sợ rằng sẽ bị tiểu tử này trốn thoát.

Không người biết được, trong tay Liễu Tam có một món pháp khí đặc thù, chính là ban đầu hắn cứu Thanh Vân Tông trưởng lão tặng cho, pháp khí này là một quả ngọc phù, có một danh hiệu, gọi là "Súc Địa phù", rót vào linh khí, sử dụng phù này, có thể trong nháy mắt vượt qua mười trượng cự ly, chẳng qua là sử dụng quả phù này, cực kỳ hao tổn linh lực, hơn nữa còn có thời gian hạn chế.

Hắn chính là thông qua quả phù này, mới tiến tới gần bên cạnh Phương Hành, xuất kỳ bất ý đem hắn bắt được.

Mặc dù linh lực cơ hồ hao hết, nhưng nhất định bắt được tiểu tử này, còn lại chỉ cần chờ Hậu Thanh chém giết yêu mãng rồi đuổi kịp là được.

Nghĩ đến chuyện này, Liễu Tam huýt gió một tiếng.

Một là thông qua tiếng huýt gió, nói cho Hậu Thanh phương vị của mình, thứ hai, cũng tỏ vẻ mình đã khống chế được đối thủ.

- Liễu Tam sư huynh, ngươi thật sự muốn đem ta đi làm mồi nhử hay sao?

Phương Hành lúc này kỳ dị bình tĩnh lại, hắn bị giữ chặt cánh tay, không thể xoay người, chỉ có thể nói.

Liễu Tam tựa như có chút áy náy ý, nhưng chỉ một thoáng rồi biến mất, trầm giọng nói:

- Xin lỗi, nếu không bắt ngươi, Hậu sư huynh sẽ lấy Tiền Thông đi làm mồi nhử, Tiền Thông mặc dù tánh tình nóng nảy, nhưng từng có ân với ta!

Phương Hành cười một tiếng, nói:

- Cho nên ngươi muốn giết ta? Vậy trước khi tới ngọn núi này thì sao? Vì sao các ngươi lại ép buộc ta tới?

Liễu Tam trầm mặc, qua một hồi lâu, bỗng nhiên nói:

- Đạo môn chính là như thế, nói những chuyện này cũng vô dụng rồi!

Phương Hành lắc lắc đầu nhỏ, bỗng nhiên nói:

- Hữu dụng!

Liễu Tam giật mình, nói:

- Có tác dụng gì?

Phương Hành hít sâu một hơi, đột nhiên mạnh mẽ xoay người.

Cánh tay trái của hắn vốn đã bị Liễu Tam giữ chặt, đây là một loại cầm nã thủ trong chốn giang hồ, cũng là một loại thủ pháp Liễu Tam làm bộ khoái thường xuyên sử dụng, một khi bắt được phạm nhân, sẽ giống như rắn bị giữ nơi bảy tấc, không thể động đậy chút nào. Nhưng lúc này, Phương Hành làm cho hắn biết, dưới tình huống cánh tay bị vững vàng chế trụ, vẫn có thể xoay người qua.

- Ba ba...

Theo Phương Hành mạnh mẽ xoay người, cánh tay trái của hắn lập tức bị bẻ gãy, phát ra tiếng gãy rợn người.

Liễu Tam nhất thời ngây dại, kinh ngạc nhìn cánh tay nhỏ trong tay mình.

Lúc này cánh tay đã vặn vẹo thành hình dáng bánh quai chèo, nắm ở trong tay cảm giác vô cùng quái dị.

Chính mình vặn gãy cánh tay của mình, phải hung ác đến cỡ nào đây!

Chính mình trước kia từng bắt giang dương đại đạo, cũng không hung ác đến vậy hay sao?

Cũng trong thời khắc Liễu Tam kinh ngạc, Phương Hành đã đối mặt với hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt khẽ mỉm cười, trong tay phải chẳng biết lúc nào có thêm một chuôi đao, như rắn độc thuận thế đâm vào trong bụng Liễu Tam, hắn cùng Liễu Tam cự ly thật sự quá gần, hơn nữa Liễu Tam bị hắn hung ác tự vặn gãy cánh tay của mình làm ngây ngốc một chút, hoàn toàn không đề phòng đến thanh đoản đao này.

- Phốc...

Một đao đâm tới ngập chuôi!

Liễu Tam kinh ngạc dị thường, cúi đầu đi xem vết thương của mình, mang trên mặt một loại thần thái phức tạp, kinh ngạc, giật mình, thống khổ.

Mà Phương Hành hạ thủ còn chưa ngừng, một đao đánh xong, đã giơ đao lên tiếp, hung hăng đâm vào lồng ngực của hắn.

Liễu Tam hao hết linh lực, dưới tình huống xuất kỳ bất ý, căn bản không làm ra phản kích hữu hiệu nào.

Phương Hành bỗng nhiên nhảy lên đá một cước, đem Liễu Tam đạp ngã xuống đất.

Thời điểm hắn nhảy lên, cánh tay trái giống như một khúc gỗ văng lên không trung, quỷ dị dị thường.

- Liễu Tam sư huynh, xin lỗi, ban đầu ở bên đống lửa, ngươi đã đoán được là ta không ngủ, cố ý đem tương lai của ta nói cho ta biết, muốn nhắc nhở ta mau mau chạy trốn sao...

Phương Hành đi tới bên tai Liễu Tam, nhìn ánh mắt hoảng sợ của Liễu Tam, nhẹ nhàng nói:

- Thật sự có thời điểm, ta coi ngươi là người tốt, lúc chuẩn bị giết sạch các ngươi, ta sẽ để lại một mình ngươi...

Liễu Tam hầu kết nhẹ động, khẽ nhếch miệng, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

- Ta không biết tại sao ngươi lại thay đổi chủ ý, toàn tâm toàn ý đối phó ta, dĩ nhiên điều này cũng không trọng yếu!

Phương Hành không tính toán muốn nghe xem Liễu Tam muốn nói cái gì, trở tay một đao cắt qua, trực tiếp cắt vào cổ Liễu Tam.

Máu tươi vẩy ra, tựa như suối phun.

Liễu Tam trên mặt hiện ra một tia bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng.

Hắn đường đường Linh Động tầng ba tu sĩ, ở trước mặt Phương Hành lại không có một cơ hội hoàn thủ.

Đây là một đứa bé sao?

Liễu Tam tuyệt vọng cho là, hắn so với bất kỳ một cái giang dương đại đạo nào trước đây mình từng gặp cũng hung ác hơn, cũng giảo hoạt hơn!

Nhưng dọc theo con đường này, chính mình vẫn coi hắn là một đứa bé...

Đối với một người đã làm bộ đầu mà nói, đây đúng là một chuyện thất bại nhất trên cõi đời này...

Phương Hành không hề để ý tới hắn nữa, nhặt lên ngọc phù bên tay hắn, ôm cánh tay trái lung la lung lay, cắn răng tiếp tục hướng trong núi rừng bỏ chạy.

Hắn không có nhiều thời gian dây dưa, nhất định phải tranh thủ thời gian chạy trốn.

- Oanh...

Bất quá chỉ mấy tức, Hậu Thanh đã nhanh chóng vọt tới, liếc nhìn Liễu Tam trên mặt đất.

Hắn cả người là máu, trong tay nâng kiếm, trên thân kiếm cũng đầy máu, rõ ràng không có bị thương, rất rõ ràng là máu của con yêu mãng kia, thấy được một màn trước mắt, Hậu Thanh con ngươi nhất thời co rụt lại, phảng phất bị hai mắt trợn thật to của Liễu Tam làm cho kinh hãi, bất quá rất nhanh, sắc mặt của hắn trở về hờ hững, nhấc chân vượt qua trên người Liễu Tam, lạnh lùng phun ra hai chữ:

- Phế vật!

Ánh mắt đảo qua, đã thấy được phương hướng Phương Hành chạy trốn.

Chạc cây bị xô nghiêng còn không có trở lại nguyên trạng, có một đạo dấu vết rõ ràng.

Trường kiếm trong tay Hậu Thanh chấn động, xóa đi máu rắn trên kiếm, vươn người đuổi theo.

Lần này hắn cũng không đuổi theo quá lâu, chợt thấy trước mặt một trận gió bén nhọn, trong chốc lát xuất kiếm, ngay cả phi kiếm cũng không tế lên, trong tay thanh phong kiếm xoắn ra một đoàn tuyết quang, chỉ nghe "Đinh đinh đinh đinh" rất nhỏ không ngừng bên tai, tối thiểu mười mấy cây ngân châm bạo xạ mà đến bị thanh phong kiếm đánh bay, tiếp sau đó, lại là một đạo ngân quang nhanh như tia chớp bắn tới.

Hậu Thanh cười lạnh một tiếng, năm ngón tay lăng không ấn xuống, linh khí tạo thành một bức tường vô hình cản trở.

Đạo ngân quang kia bị bức tường linh khí cản trở, từ từ mất đi động lực tiếp tục bay tới trước, sau đó leng keng một tiếng rơi xuống đất.

Hậu Thanh cười, từ từ đi thẳng về phía trước, nhẹ giọng nói:

- Đây là phi kiếm ta ban thưởng cho ngươi, ngươi muốn dùng nó tới giết ta ư?

Ở trước mặt hắn, có một gốc dong thụ khổng lồ, cơ hồ hai người trưởng thành cũng ôm không hết, mà thân thể nho nhỏ của Phương Hành, lúc này đang ngồi trên tàng cây, cười hì hì nhìn của hắn, tay phải cầm một cái thiết đồng nho nhỏ, tay trái vô lực buông tại bên người, thoạt nhìn đã không có biện pháp rồi, bộ dạng như đã chấp nhận số phận.

Hậu Thanh đánh giá bộ dáng Phương Hành một chút, thản nhiên nói:

- Ta thừa nhận, ngươi khó dây dưa hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ta, nếu sớm biết như thế, ban đầu ở sơn môn ta cũng sẽ không bắt ngươi, mà sẽ mời ngươi vào đội, so với vô cớ nhận được một cái đối thủ như ngươi tốt hơn nhiều, ở thời điểm Lưu Phong hướng ta đề cử ngươi đi làm mồi nhử, ta cũng sẽ tát một cái làm miệng hắn không còn răng...

Hắn vừa nói, vừa mở ra năm ngón tay, phi kiếm từ trong túi bên thắt lưng bay tới, nhẹ nhàng tung bay trên không trung.

- Bất quá việc đã đến nước này, vẫn phải mau chút chém ngươi đi, nói thật, ta rất sợ để ngươi trưởng thành...

Hậu Thanh trong mắt sát ý ngưng kết, phi kiếm như linh xà nhúc nhích, tựa như tùy thời cũng sẽ chém về phía Phương Hành không hề có lực hoàn thủ.

Phương Hành bỗng nhiên hì hì nở nụ cười, tay phải duy nhất hoàn hảo tựa vào sau gáy, đổi cái tư thế thoải mái hơn.

- Ngươi cứ như vậy giết ta ư?

Hắn cười nói:

- Ta nhớ ngươi từng nói qua, muốn cho ta biết chữ "thảm" viết như thế nào mà?

Hậu Thanh ngẩn ra, sắc mặt dần dần thay đổi, trong mắt lãnh ý hiện lên.

Phi kiếm sưu một tiếng bay vào trong túi ở thắt lưng, sau đó hắn cầm lên thanh phong kiếm.

- Ngươi nói rất đúng...

Cất bước, từ từ tới gần, mà lúc này, Phương Hành cũng cầm thật chặt động thiên giới chỉ trên tóc của mình.

Chương 38: Mãng khô cáp

Hậu Thanh vốn định lấy Phương Hành làm mồi nhử, nhưng sau khi Liễu Tam bỏ mình, mồi nhử đã không có ý nghĩa.

Mặc dù có mồi nhử, hắn cũng sẽ không lỗ mãng đến mức tự mình đi một mình đấu mãng khô cáp, dù sao đó là tứ giai yêu thú, tương đương với một Linh Động tầng bốn tu sĩ, trong kế hoạch lúc trước, lấy Phương Hành làm mồi nhử, dụ dỗ mãng khô cáp rơi vào bẫy rập, sau đó liên hợp Liễu Tam, Tiền Thông chờ hai gã Linh Động tầng ba cao thủ, Triệu Trực một người Linh Động tầng hai cao thủ, hợp lực đem chém giết, còn mạo hiểm không nhỏ.

Mà hôm nay Liễu Tam, Triệu Trực đã chết, Tiền Thông trúng độc, thực lực còn sót lại ba thành, cùng mình kết oán thù, làm sao đi chém?

Cho nên đối với Hậu Thanh mà nói, lúc này Phương Hành đã vô dụng, tính toán trực tiếp chém giết.

Nhưng Phương Hành nói một câu đã khơi dậy lửa giận của hắn, để cho hắn quyết định trước tiên hành hạ Phương Hành, sau đó mới cho hắn lên đường.

Mặc dù dưới cơn thịnh nộ, hắn vẫn không buông lỏng cảnh giác, cầm lên thanh phong kiếm, từng bước trước ép.

Mà ngoài mặt Phương Hành cười hì hì, tay phải cũng đã cầm động thiên giới chỉ trên tóc của mình.

Có thể trốn thoát được hay công, liền xem một kích kia rồi!

Cước bộ tiến gần, sát cơ dâng lên, nhiệt độ lạnh lẽo...

Không nghĩ tới, ngay khi hai người cũng chuẩn bị chém ra một kích của bản thân, bỗng nhiên, từ bên trong núi rừng, đột nhiên truyền đến một tiếng"cô oa" điếc tai nhức óc, âm như trâu rống, vang dội thông thiên, chấn khắp núi rừng rì rào vang động.

Theo tiếng kêu vang vọng, hướng tây bắc, đột nhiên có một bóng đen như tiểu sơn cao cao nhảy lên giữa trời, che phủ ánh trăng, cho Yêu Chướng sơn phủ lên một tầng ám ảnh...

Một tức sau, bóng đen này như lưu tinh rơi xuống, phương hướng rơi xuống, chính là chỗ Hậu Thanh cùng Phương Hành.

- Thình thịch" một tiếng, kình phong quét ngang, cây cối bẻ gãy.

Phương Hành cùng Hậu Thanh đều có chút đứng không vững, vận khởi linh lực bảo vệ bản thân, đồng thời ngơ ngác nhìn hướng bên trái bọn hắn.

Một con cóc cao chừng mười trượng, đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai con mắt âm trầm huyết hồng, lạnh lùng nhìn bọn hắn.

- Mãng khô cáp, tứ giai yêu thú, tạp huyết giữa yêu mãng cùng khô cáp, phun khói độc, phi mãng giáp, không phải thần binh lợi khí không thể thương tổn...

Liên tiếp tin tức hiện lên trong đầu óc Phương Hành, để cho hắn kinh hãi há to miệng.

Dĩ nhiên là một con tứ giai yêu thú duy nhất vùng ngoại vi Yêu Chướng sơn, mục tiêu mà đám người Hậu Thanh chuyến này muốn chém giết!

Ai ngờ được vị đại gia này vào lúc này, chủ động đưa lên cửa...

- Là Liễu Tam...

Hậu Thanh ánh mắt cũng lạnh xuống, hắn rất nhanh đã nghĩ ra được nguyên do, buổi tối vốn là thời gian mãng khô cáp đi ra ngoài săn thức ăn, nào ngờ lúc nỳ Phương Hành giết chết Liễu Tam, còn đâm hắn rất nhiều đao, đại lượng máu tươi cùng linh khí trộn chung một chỗ, tán tràn đầy ra, khiến cho thi thể Liễu Tam đối với mãng khô cáp giống như một khối thịt kho tàu mùi thơm tỏa ra bốn phía, vì thế nó theo mùi mà tìm tới.

Chẳng qua không ngờ tới, quái vật kia tới nhanh như vậy, vừa vặn đưa ngay tại lúc chính mình chuẩn bị chém giết tiểu quỷ này!

Bị hung khí của tứ giai yêu thú chấn nhiếp, Hậu Thanh cho dù là tu vi Linh Động tầng ba đỉnh phong, cũng không dám lộn xộn.

Phương Hành lại càng ngơ ngác, thân thể cứng ngắc dựa vào đại thụ, một cử động cũng không dám.

Đối mặt với quái vật cường đại như vậy, không người nào dám tùy tiện lộn xộn...

- Hả?

Đúng lúc này, Phương Hành đầu nhỏ bỗng nhiên hiện lên một cái mưu ma chước quỷ...

Vẻ mặt bỗng nhiên trở nên vô cùng kinh khủng, cái miệng nhỏ nhắn co lại, tựa hồ bị hù dọa sắp khóc, thế nhưng đánh bạo, cẩn thận hướng Hậu Thanh kêu lên:

- Hậu... Hậu sư huynh... Tiểu đệ cầu ngươi... Mang theo ta... trốn...

Thanh âm nhỏ như muỗi bay, không làm kinh động mãng khô cáp, xem ra giống như biểu hiện cực sợ mới có.

Hậu Thanh ngẩn ra, chú ý tới vẻ mặt của Phương Hành, thực sự là phản ứng một đứa bé sợ hãi tới cực điểm mới có, hắn rất nhanh hiểu rõ, trong lòng dâng lên vui mừng:

- Người này dù sao vẫn là tiểu hài tử, mặc dù bình thời to gan lớn mật, lòng dạ độc ác, nhưng nghĩ đến sắp trở thành thức ăn của mãng khô cáp, sợ hãi đến tiểu ra quần... Đứa trẻ sợ quái vật, cũng là bình thường!

Cũng vào lúc này, Hậu Thanh bỗng nhiên chú ý tới, Phương Hành mạo hiểm bị mãng khô cáp tấn công, dùng sức lau vết máu trên người, một bên lau, một bên hoảng sợ nhìn mãng khô cáp, tựa như cầu nguyện không bị mãng khô cáp chú ý.

- Vết máu...

Hậu Thanh lấy làm kinh hãi, thầm mắng mình phản ứng lại vẫn không mau bằng tên tiểu quỷ này, mãng khô cáp rõ ràng cho thấy bị mùi vị khí huyết của Liễu Tam hấp dẫn tới, nói cách khác, hai người có mặt nơi này, trên người ai có mùi vị huyết khí càng đậm, người đó sẽ dễ dàng thành mục tiêu hơn, tiểu quỷ này nhanh hơn mình nghĩ tới điểm này, đã bắt đầu lau tới máu tươi trên mặt mình...

Trên người mình nhiều máu cũng là thời điểm chém giết yêu mãng bị dính vào, chẳng qua là máu đều ở trên y phục, làm sao lau đây?

Hậu Thanh trong đôi mắt lóe lên một tia hung ác, thầm nghĩ:

- Tiểu quỷ, hôm nay sẽ làm cho ngươi biết chữ "thảm" viết như thế nào...

Vừa nói, từ trong túi bên thắt lưng lấy ra một cái bình sứ nho nhỏ, rồi sau đó liếc về hướng Phương Hành, cong ngón tay búng ra.

- Sưu...

Bình sứ chạy thẳng tới đầu Phương Hành, lập tức hấp dẫn lực chú ý của mãng khô cáp.

Phương Hành thấy thế, kinh hãi, vội vàng nghiêng đầu, né tránh bình sứ.

- Ba " một tiếng, bình sứ đập vào trên cây khô phía sau hắn, lập tức nổ tung.

Một mùi huyết tinh nồng đậm truyền ra, trên cây khô huyết hồng một mảnh, còn bao phủ cả người Phương Hành.

Thì ra là một quả huyết khí đan, chính là thứ cho long mã ăn, mỗi khi long mã lên đường quá vội, cần tẩm bổ, liền cần cho chúng nó ăn loại đan này, thuốc này lấy huyết nhục yêu thú cấp thấp luyện chế mà thành, ẩn chứa đại lượng khí huyết, gia nhập một chút linh dược dậy mùi, yêu thú rất thích...

Mãng khô cáp giống như bị hấp dẫn, hai con ngươi xanh lục như chiếc đèn lồng vừa chuyển, gắt gao nhìn thẳng Phương Hành.

Đúng vào lúc này, Hậu Thanh khẽ mỉm cười, hướng Phương Hành khoát tay áo, há mồm không tiếng động, chính là nói:

- Vĩnh biệt...

Rồi sau đó, hắn xoay người lặng lẽ lui về phía sau hai bước, lập tức bay vút chạy trốn.

Dưới tình huống này, tự nhiên là chạy trốn quan trọng hơn, dùng huyết khí đan hấp dẫn lực chú ý của mãng khô cáp, yêu cáp nhất định sẽ đi cắn nuốt tiểu quỷ này trước, mà chính mình thừa dịp này chạy trốn, cho dù mãng khô cáp không ăn no, còn có thể đuổi theo nữa, trong túi áo còn có năm thất long mã, ở lại sẽ giết, ném sau lưng mình, nói vậy cũng có thể cho mình tranh thủ thời gian nhất định.

Trong chớp mắt, Hậu Thanh đã coi như định ra kế hoạch, tự nghĩ trăm lần không sót một.

Chẳng qua là, hắn tuyệt đối không nghĩ tới một màn xảy ra, đang ở thời khắc hắn nhanh chóng trốn đi, mãng khô cáp thoạt nhìn lực chú ý đã hoàn toàn bị Phương Hành hấp dẫn, con ngươi mạnh mẽ chuyển qua, rồi sau đó "cô oa" kêu to một tiếng, miệng mở rộng, một cái lưỡi huyết hồng như phi tiễn bắn ra ngoài, thế như điện, kình phong như đao, mục tiêu rõ ràng chính là Hậu Thanh.

Hậu Thanh kinh hãi, vội vàng cong người, trên không trung xẹt qua một đường vòng cung xinh đẹp, hiểm lại càng hiểm tránh thoát một kích kia.

Ngay cả Phương Hành cũng không khỏi than thở, thân pháp của người này quả thực quá tốt.

Vô cùng chắc chắn, Hậu Thanh cho dù không đề cập tới Linh Động tầng ba, ở trên giang hồ, cũng nhất định là hảo thủ.

Vô luận là kiếm pháp, hay là thân pháp, cũng đủ để ở hồng trần phàm tục đứng ở đỉnh phong.

Bất quá, thân pháp dù nhanh đến đâu, cũng không nhanh bằng lưỡi mãng khô cáp, tứ giai yêu thú thoạt nhìn thân rộng thể mập, tựa như ngọn núi nhỏ, nhưng đầu lưỡi như rắn như tên, linh hoạt dị thường, một kích đánh hụt, còn không đợi thân hình Hậu Thanh rơi xuống đất, kích thứ hai đã bắn ra ngoài, Hậu Thanh dù sao chưa học được thuật đạp không, thân trên không trung không cách nào chuyển hướng, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác đành một kiếm chém ra.

- Xuy...

Một kiếm này chém trên đầu lưỡi mãng khô cáp, thế nhưng mềm nhũn không đến lực, toàn lực một kiếm, cũng chỉ ở trên đầu lưỡi của nó vẽ lên một đường mờ nhạt, nhưng cũng đem mãng khô cáp đánh đến nổi giận, buồn bực rống một tiếng, địch ý toàn diện mở ra, chân sau đạp một cái, thế nhưng trực tiếp hướng Hậu Thanh đụng tới, đồng thời chân trước to mọng như cái thớt, ngang trời đảo qua, phách về phía Hậu Thanh.

- Tiểu vương bát đản này rốt cuộc đã làm cái gì? Tại sao mãng khô cáp lại đến công kích ta?

Hậu Thanh bị mãng khô cáp theo dõi lòng tràn đầy sợ hãi, hắn không rõ, tính toán của mình hoàn toàn không có sai lầm, làm sao kết quả lại trúng mưu kế của tiểu tử kia... Chết tiệt, tiểu tử kia rõ ràng không làm gì cả a!

Hậu Thanh vô luận như thế nào, cũng không nghĩ ra Phương Hành làm sao đẩy mình tới quẫn cảnh như thế.

Mà Phương Hành lúc này thì đắc ý khóe mắt đầu mày đều đang cười, một bên chịu đựng đau nhức bên cánh tay trái, một bên nhìn Hậu Thanh cùng mãng khô cáp liều chết, cảm giác như vậy, đau cùng mừng hỗn hợp, thật sự là thoải mái!

Kiến thức áp chế!

Đại khái Hậu Thanh cũng không nghĩ ra, Phương Hành thật sự là không làm gì, điều duy nhất Phương Hành làm, chính là ám hiệu hắn chạy trốn sao...

Âm Dương Thần Ma Giám vừa liếc nhìn mãng khô cáp, cũng đã nói rất nhiều đặc điểm của nó, trong đó được Phương Hành coi trọng chính là:

- Không thoát thú thân, thì thị động vô tĩnh...

Đơn giản mà nói, chính là yêu thú như mãng khô cáp, trừ khi là tu hành đến hóa thành hình người, nếu không thị lực sẽ có một thiếu sót, đối với những thứ tĩnh là nhìn không thấy, những thứ động ngược lại thấy vô cùng rõ ràng, cũng bởi vì cái này, khi nó bị mùi vị khí huyết của Liễu Tam hấp dẫn tới đây, nhảy ở giữa không trung, nó có thể thấy Hậu Thanh cùng Phương Hành.

Nhưng sau khi nó rơi xuống, Phương Hành cùng Hậu Thanh cũng không dám vọng động, nó ngược lại nhìn không thấy hai người kia.

Nếu không phải như thế, nơi nào sẽ có thời gian cho Phương Hành làm bộ sợ hãi, lau vết máu, Hậu Thanh bắn đan giá họa?

Vốn Hậu Thanh một viên huyết khí đan bắn ra, quả thật hấp dẫn lực chú ý của mãng khô cáp, mà mùi vị khí huyết nồng đậm, đã ở khí huyết cho mãng khô cáp một cái phương hướng, chẳng qua là, Hậu Thanh làm những chuyện phía sau, đã phạm vào một cái sai lầm cực lớn, cũng là sai lầm Phương Hành vẫn hi vọng hắn phạm phải, đó chính là tốc độ thân pháp cực nhanh chạy trốn...

Mà vừa động, thì xong rồi, mục tiêu của mãng khô cáp lập tức chỉ hướng hắn.

Chương 39: Yêu cáp nổi điên

- Sưu...

Hậu Thanh thân hình như điện, mãng khô cáp lại một lần nhổ ra đầu lưỡi, đầu lưỡi thoáng cái đánh tới trên cây phía sau hắn, đại thụ vốn người lớn ôm mới hết được, thế nhưng trong nháy mắt bị lưỡi xuyên thủng rồi, rồi sau đó mãnh lực thu lại, đầu lưỡi thu hồi miệng, đại thụ bị trực tiếp đánh gãy, quét lên một mảnh cuồng phong, cành lá khô vỡ vụn, bay múa đầy trời.

Mà Hậu Thanh lúc này đã phi thân lên, ở trên cây đổ mượn lực đạp một cái nhảy lên trên lưng yêu cáp.

- Hưu...

Kiếm ra như điện, Hậu Thanh vẻ mặt căng thẳng, một kiếm đâm xuống.

Lại chỉ nghe "sặc" một tiếng, nơi kiếm đâm vào ánh lửa bắn ra bốn phía, chuôi thanh phong kiếm thiên chuy bách luyện, theo hắn xông xáo giang hồ hồi lâu, mặc dù bái nhập đạo môn cũng không vứt bỏ thế nhưng từ đó gãy thành hai khúc.

Còn chưa kịp lộ ra vẻ đau lòng, đã thấy khô cáp bỗng nhiên thân thể run lên, trên người chi chít nhọt độc như nắm tay nhất tề vỡ tung bắn ra thành từng mảnh nọc độc, Hậu Thanh vào giờ khắc này, nhanh chóng nhảy lên, vạt áo vẫn dính vào một chút, lập tức nhìn thấy vạt áo dâng lên khói xanh "Chi chi", vải thượng hạng trong nháy mắt trở nên thiên sang bách khổng.

Mà nọc độc bắn hướng bốn phía, nơi nào chạm vào thì thảo mộc khô héo, nham thạch hòa tan, lại đem đất phương viên mười trượng cũng hóa thành một mảnh độc hải, Phương Hành cũng thiếu chút nữa bị liên lụy, vội vàng nhảy lên, lắc mình đến phía sau cây, mới tránh thoát một kiếp này, trong mũi chỉ ngửi được một trận tanh hôi, thì ra đại thụ hắn vừa mới dựa vào đã bị nọc độc của mãng khô cáp bóc đi một lớp vỏ cây dày.

Hậu Thanh thân trên không trung, hiển nhiên vô luận rơi tới đâu, cũng sẽ đặt chân vào nọc độc, trong lúc cấp thiết từng tiếng tiếu vang, chân trái đạp chân phải, thân hình cất cao vài thước, rồi sau đó tế ra phi kiếm màu bạc, một cước bước lên, mà một cái tay vung, rồi lại tế ra một thanh phi kiếm màu son, hóa thành một đạo hỏa quang hướng trên người khô cáp bắn đi, trong chốc lát ở trên lưng khô cáp vẽ ra mấy vết thương.

- Dù sao phi kiếm vẫn có thể tạo thành thương tổn đối với nó...

Hậu Thanh hơi trấn an, nhưng cũng không dám khinh thường, một chút vết thương như vậy, đối với khô cáp thương tổn cũng không đủ.

Trong lúc cấp thiết quay đầu, vừa mới bắt gặp Phương Hành, người này thì ra không chạy trốn, chính là ngó dáo dác xem cuộc chiến, vẻ mặt nhìn có chút hả hê quả thực làm cho người ta tức điên, Hậu Thanh hận cơ hồ cũng cắn nát răng, có lòng muốn qua đó dùng một kiếm đưa hắn chém, nhưng mãng khô cáp liên tiếp công kích, ngay cả bảo vệ tánh mạng cũng rất khó khăn, lại càng phân không ra nửa điểm tâm.

- Không được, phải chạy trốn, nếu không ta tất nhiên chết trong tay khô cáp...

Hậu Thanh trái tim hoảng hốt, hắn cố gắng tĩnh táo, biết đây không phải là lúc tức giận.

Mãng khô cáp chính là tứ giai yêu thú, thực lực mạnh mẽ, căn bản không phải chính hắn Linh Động tầng ba tu sĩ có thể chém giết.

Hôm nay chính mình đạp kiếm mà đi, chỉ có thể chống đỡ chốc lát, đợi đến khi linh lực hao hết, chính là không rơi vào độc hải, cũng sẽ bị đầu lưỡi như rắn độc của khô cáp cuốn vào trong bụng.

Nghĩ đến nơi này, hắn lập tức phát động công kích mạnh hơn, linh lực điên cuồng rót vào phi kiếm màu son không ngừng đâm về trên người mãng khô cáp, mặc dù không thể tạo thành vết thương trí mệnh cho nó, nhưng cũng đâm vào làm nó nổi lên cuồng ý, trong cơ thể buồn bực rống liên tục, mà mục đích của Hậu Thanh chính ở chỗ này, trong quá trình công kích ánh mắt liếc khắp nơi, đang vì chính mình chọn một con đường cầu sinh.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên mãng khô cáp cô oa một tiếng, miệng trương lên, đột nhiên một ngụm độc khí phun ra ngoài.

Đạo độc khí này màu xanh nhạt, tựa như một đạo phi kiếm, đột nhiên đâm thẳng Hậu Thanh.

Hậu Thanh kinh hãi, khống chế phi kiếm, trong thời gian ngắn hướng bên trái nhích sang, khó khăn lắm mới tránh khỏi độc tiễn.

Nhưng một ngụm độc khí của mãng khô cáp phun ra ngoài, thế nhưng thật lâu không dừng lại, vẫn phun đến khi thân thể cũng quắt xuống.

Hậu Thanh thấy được cảnh này, nhất thời bội phần kinh ngạc, bất quá rất nhanh, hắn đã nhận ra có gì không đúng.

- Không tốt...

Hậu Thanh thất thanh kêu to, trong thời gian ngắn vứt sạch phi kiếm màu son mà chạy.

Đúng vào lúc này, mãng khô cáp một hơi phun ra kết thúc, đột nhiên há mồm khẽ hút vào.

- Hô...

Một đạo cuồng phong tập cuốn, lực hút lớn như thế từ trong miệng yêu cáp phảng phất sâu không thấy đáy sinh ra.

Phương viên mười trượng vụn gỗ cùng đá sỏi, nhất thời cũng bị nó một hơi hút vào, mà tại trong mồm nó, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng quật, đem toàn bộ những thứ linh tinh này đánh văng ra ngoài...

Nó lựa chọn hút vào, mục tiêu chính là Hậu Thanh đang giữa không trung.

- Sưu...

Giờ khắc này, Hậu Thanh vốn đã bay vút ra ngoài ba bốn trượng, nhưng cũng bị hấp lực khổng lồ kéo trở lại.

Trong lúc khiếp sợ, hắn tiện tay ném ra một đạo xích sắt tinh tế xích hồng sắc, thế nhưng cũng là một pháp khí, buộc vào một thân cây to nhất phía trước, lập tức nắm chặt, mạnh mẽ kéo lấy thân thể đang bay giữa không trung...

- Két két...

Xích sắt kia là một pháp khí không sai, ở dưới dẫn lực siêu cường, lại bị kéo gần như gãy lìa.

- Con cóc đại ca, chúng ta là đồng bọn a...

Bất quá vào lúc này, bỗng nhiên một tiếng hét thảm truyền đến, thì ra là Phương Hành ở một bên chờ ngư ông đắc lợi, nhất thời cũng bị bất thình lình hấp lực dẫn tới, thân thể nho nhỏ lập tức bay lên, bất quá cũng may hắn phản ứng rất nhanh, một bên cùng yêu cáp lôi kéo làm quen, một bên dùng đoản đao đâm vào trên cây to bên cạnh, miễn cưỡng cố định thân thể của mình.

Nhưng hắn vóc người nhỏ, tự nhiên nhẹ, tu vi cũng so với Hậu Thanh yếu hơn một ít, lúc này cũng khó khăn hơn...

- Ha ha, dù sao cũng phải để tiểu quỷ này chết trước ta!

Hậu Thanh nhe răng cười một tiếng, tự cho là khó thoát khỏi cái chết, đột nhiên năm ngón tay vung lên, đem phi kiếm của mình tế ra, một đạo lưu quang ở trong cuồng phong bay tán loạn, hung hăng hướng Phương Hành chém tới, lại muốn trước khi chết chém Phương Hành trước.

Lúc này Phương Hành lấy đoản đao đâm vào cây, chính là định trụ thân thể cũng khó, làm sao có thể tránh né được kiếm này?

Mắt thấy một kiếm kia sẽ rơi xuống trên người hắn, đem hắn chém thành hai khúc.

- Hậu Thanh, thằng cha ngươi!

Vào giờ khắc này, Phương Hành bỗng nhiên cắn răng một cái, trong tiếng thống mạ, giơ tay lên đem đoản đao rút ra.

Hắn lúc này treo giữa không trung, chỉ dựa vào đoản đao định trụ cơ thể, đoản đao rút ra, cả người lập tức hướng trong miệng mãng khô cáp bay đi, một kiếm kia tự nhiên chém không đến hắn, nhưng hắn thân thể nho nhỏ cũng đột nhiên lọt vào trong miệng yêu cáp.

- Ba...

Ở trượt vào trong miệng yêu cáp đồng thời, trên lưng Phương Hành bị đầu lưỡi yêu cáp quất một cái nặng nề, suýt nữa ngất đi.

Bất quá, dưới loại tình huống khẩn trương này, hắn phản ứng càng nhanh.

Dưới tình huống hôm nay, hắn biết mình một khi trượt vào trong bụng yêu cáp, lập tức cũng sẽ bị chất nhầy vây khốn, hít thở không thông mà chết, vì vậy cắn chặt hàm răng chịu đựng, cũng không nhìn thấy cái gì, hung hăng một đao đâm xuống.

Nhắc tới cũng may mắn, lúc này hắn khó khăn lắm bay đến cổ họng yêu cáp, một đao kia cắm xuống, nhất thời dừng lại khuynh hướng trượt xuống, cũng ngay một khắc này, yêu cáp bị đau, cả người run loạn, cuồng phong đem địch nhân cuốn vào trong bụng tự nhiên cũng ngưng, hai chân trước vô lực muốn lay lồng ngực của mình, rồi lại với không tới, đau cơ hồ nổi điên.

Hậu Thanh không bị yêu cáp nuốt vào, trong bụng vui mừng, hơn kinh hãi, theo tiểu quỷ này bị yêu cáp nuốt trọn, kinh khủng cuồng phong thế nhưng dừng lại, hắn không khỏi thầm than rất may, giẫm phi kiếm muốn thoát đi phiến độc hải này.

Lại không nghĩ rằng, hắn mới vừa rồi định ở giữa không trung, yêu cáp còn không chú ý tới hắn, lúc này hắn vừa bay trốn, lập tức rơi vào trong tầm mắt yêu cáp, lúc này yêu cáp cảm giác cổ họng đau nhức, không nhịn được nổi điên, bỗng nhiên mắt thấy lại thấy được tên địch nhân này, thế nhưng điên cuồng hướng hắn lao đến, đã không giống lúc đầu như vậy dùng lưỡi công kích, mà là cả thân thể đánh loạn.

Hậu Thanh vội vã chạy trốn, không nghĩ tới yêu cáp đánh tới, tránh né không kịp, lập tức bị đánh bay vài chục trượng, thân thể còn không rơi xuống, yêu cáp đã lại một lần nữa đánh tới, bốn trảo loạn vung loạn đả, trên người nọc độc phun tung toé, thế nhưng phát điên bình thường, vô số cự mộc đại thụ bị nó đụng ngã trái ngã phải, trong núi rừng Yêu Chướng sơn, giống như là xảy ra một cuộc động đất.

- Yêu cáp này nổi điên rồi ư?

Hậu Thanh bị yêu cáp đụng vào, mặc dù bộ ngực bị đè nén, suýt nữa phun ra máu, nhưng cũng cảnh giác phát hiện điểm này.

Hắn vốn chính là một kẻ gan lớn, vào giờ khắc này, chính xác bắt đến một cái cơ hội chợt lóe rồi biến mất.

Hôm nay Triệu Trực đã chết, Tiền Thông hận chính mình, cũng không giữ lại được, Liễu Tam cũng đã chết, tiểu quỷ kia cũng đã chết.

Có thể nói, người chính mình kết bạn đi ra ngoài làm nhiệm vụ lần này đã chết chỉ còn một mình mình.

Nếu hai tay trống trơn trở lại đạo môn, đừng nói không lấy được Thạch Tinh tán chính mình phá giai cần có, chỉ sợ đạo môn đối với mình đánh giá cũng sẽ rơi xuống cực điểm, cho dù có thể tấn nhập nội môn, cũng sẽ không được chào đón, thậm chí lùi một bước mà nói, chỉ sợ chính mình ngày sau lấy công chuộc tội, vì đạo môn lập được công lớn, thất bại nhiệm vụ này cũng sẽ thành điểm nhơ vĩnh hằng trên con đường tu hành của mình.

Nhưng nếu có thể đem yêu cáp mang về thì sẽ khác.

Bất kể chết bao nhiêu người, chỉ cần mình đem yêu cáp chém giết, nhiệm vụ hoàn thành, như vậy chính là thành công!

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu bỏ qua cơ hội lần này, Hậu Thanh ta không phải là Hậu Thanh...

Hậu Thanh cắn răng một cái, từ trong lòng ngực lấy ra một viên đan hoàn nhét vào trong miệng, nếu Phương Hành thấy, sẽ nhận ra thuốc này chính là Yêu Linh đan phó đan Hậu Thanh từng cố gắng lấy ra lừa gạt hắn, trong loại đan dược này, ẩn chứa linh khí không cách nào so sánh được với chủ đan, nhưng lại có thể ăn trong chiến đấu, trong khoảng thời gian ngắn bổ sung linh khí cho mình, nuốt viên thuốc này, cũng đại biểu Hậu Thanh muốn liều mạng.

Chương 40: Chữ thoải mái viết như thế nào?

Lúc này Phương Hành tự nhiên không biết hết thảy mọi thứ ở ngoại giới, hắn chỉ cảm thấy quanh người âm u tối tăm, áp lực nặng nề.

May mắn chính là, yêu cáp mặc dù quanh thân là độc, nhưng trong cơ thể không có độc, chỉ ở trên miệng có một tuyến độc, có thể phun ra khói độc, mà vị trí của Phương Hành, cũng vừa vặn là ở cổ họng yêu cáp, là vị trí tuyến độc ảnh hưởng không tới, mặt khác, yêu cáp vừa mới thi triển thần thông đem con mồi hút vào bụng, cũng đã đem toàn bộ khói độc phun ra ngoài, còn dư lại chỉ thưa thớt không có mấy.

Vì vậy yêu cáp lúc này, chỉ có thể bản năng ngọ nguậy thực quản của mình, muốn đem Phương Hành nuốt xuống bụng.

Phương Hành cảm giác áp lực quanh người tăng lên gấp bội, cũng vẫn cố gắng kiên trì, tay phải vẫn nắm đoản đao cắm ở trên cổ họng yêu cáp, không thể buông tay, cố nén toàn tâm đau nhức, đem tay trái giơ lên sau lưng, cầm động thiên giới chỉ dùng để buộc tóc.

- Cửu Xà Kim Viêm kiếm, đi ra cho ta!

Một tiếng đau rống, Cửu Xà Kim Viêm kiếm tế lên, một chốc, kim quang chói mắt, chém loạn ở trong bụng yêu cáp.

Ngoại giới Hậu Thanh đang thừa dịp yêu cáp nổi điên mà liều mạng, cả người thoạt nhìn đã thê thảm không nỡ nhìn.

Hắn lúc này cũng mạnh mẽ bổ sung linh khí trong người, thừa cơ hội yêu cáp nổi điên tới đánh nhau, chỉ muốn thừa cơ hội ngàn năm một thuở đem nó bắt lại. Tất cả vốn liếng cũng đều dùng sạch, phi kiếm tung hoành, thân hình như bay, đối với con yêu cáp này mà nói, hắn phảng phất như một con ong sắc bén, không ngừng đem gai độc của mình đâm vào địa phương lực phòng ngự thấp nhất của yêu cáp.

Mà yêu cáp lúc này tựa hồ mất đi lý trí, chỉ biết mơ hồ đánh loạn, đối với công kích của hắn căn bản là không để ý tới, khắp núi rừng bị nó đụng cây cối gãy đổ, quái thạch bay loạn.

Bất quá dưới trạng thái điên cuồng này, yêu cáp vẫn tạo thành thương tổn rất lớn cho Hậu Thanh, đầu vai bị lưỡi cóc xuyên thủng, chân trái bị độc dịch dính vào, ngực tức thì bị yêu cáp liều mạng đụng vào, xương sườn bẻ gãy ước chừng ba cây.

Càng trọng yếu hơn, lại là linh lực đã còn thừa không có mấy.

Dĩ nhiên, thành tích hiển nhiên cũng vô cùng rõ ràng, mắt yêu cáp bị hắn chọc mù một bên, trên bụng không có vảy mãng xà bao trùm, tức thì bị hắn dùng phi kiếm xé ra, nội tạng cũng chảy ra, có một nửa kéo lê trên mặt đất.

Nếu không phải yêu cáp nổi điên, Hậu Thanh căn bản cũng không có cơ hội tạo thành thương tổn to lớn như thế cho nó.

Đúng vào lúc này, Hậu Thanh kiệt sức, chợt thấy yêu cáp liều mạng nhảy lên, tứ chi một cái, trong miệng lộ ra kim quang vàng rực, nhất thời thất kinh.

- Yêu cáp đã thương tổn tới trình độ như vậy, nhưng còn có thần thông khác ư?

Trong lúc khiếp sợ, hắn cố đề ra một luồng linh khí, kéo chân trái cơ hồ đã gãy của mình nỗ lực chạy trốn.

Nhưng mới trốn không được mấy bước, liền thấy yêu cáp điên cuồng nhảy tới giữa không trung lại ngã rơi xuống trên mặt đất, miệng hé mở, thân thể phục trên mặt đất, nhẹ nhàng co quắp một hai cái, sau đó không hề động đậy nữa.

- Đã chết ư?

Hậu Thanh cực kỳ khiếp sợ, lại có cảm giác hưng phấn khó tả.

- Ta dựa vào năng lực của mình chém tứ giai yêu thú mãng khô cáp ư?

Mặc dù hắn xưa nay rất chững chạc, nhưng một phần chiến tích kinh người này cũng làm cho hắn có chút hưng phấn không thôi.

Vượt cấp mà chiến, chém giết tứ giai hung yêu, đây cũng là một phần chiến tích làm cho cả đạo môn cũng sẽ sợ hãi than!

Có lẽ người trong đạo môn vung kiếm cũng đủ chém giết yêu thú này không ít, nhưng ở Linh Động tầng ba đã có thể làm được cũng tuyệt đối không nhiều.

- Thật là ông trời chiếu cố, Hậu Thanh ta tấn nhập nội môn, nhất định dâng hương tế thiên!

Hậu Thanh ngừng lại, thở hổn hển mấy hơi, khấn cầu một chút, sau đó chuẩn bị xé xác yêu cáp.

Bất quá vào lúc này, thân thể yêu cáp đã chết đột nhiên vừa kéo, miệng trương càng lớn một chút, nội tạng, thịt vụn, máu đen mùi tanh bức người bừng lên, trong đó còn có một chút con mồi không tiêu hóa, hấp dẫn Hậu Thanh chú ý nhất chính là, bên trong đang nằm một đứa con nít, chính là Phương Hành, chỉ thấy hắn không nhúc nhích, khí tức hoàn toàn không có, giống như chết đã lâu.

Hậu Thanh thấy thế, không khỏi cười lạnh, nghĩ thầm:

- Mặc ngươi dối trá khôn ngoan như quỷ, còn không phải là thành bữa ăn trong bụng yêu cáp hay sao?

Hắn kéo chân gãy, đang muốn qua ngó nhìn một phen, đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

- Tiểu quỷ này vừa bị yêu cáp nuốt vào trong bụng, yêu cáp này bỗng dưng nổi điên, nói không chừng là hắn làm trò quỷ gì?

Hậu Thanh thầm nghĩ, mặc dù nội tâm của hắn vô cùng không tình nguyện đem công lao chém giết yêu cáp phân cho người khác, nhưng vẫn duy trì lý trí, cẩn thận phân tích vấn đề:

- Mặc dù hắn lúc này thoạt nhìn đã chết, nhưng đối mặt người này, cẩn thận một chút vẫn tốt...

Vừa nói, liền tụ lên linh lực còn sót lại, nỗ lực tế phi kiếm, hướng trên mặt đất Phương Hành chém tới.

Mắt thấy phi kiếm sẽ chém đến trên người Phương Hành, đột nhiên Phương Hành thoạt nhìn rõ ràng đã chết bỗng nhiên tung mình ngồi dậy, cười to nói:

- Ngươi cũng khôn khéo, lần này không lừa gạt nổi ngươi rồi?

Trong khi nói chuyện, năm ngón tay mở ra, đột nhiên một thanh phi kiếm màu vàng từ phía sau lưng bay ra, trên thân kiếm dường như thiêu đốt ngọn lửa màu vàng, còn có chín con con rắn nhỏ vòng vo bay múa, thoạt nhìn cực kỳ quái dị, phi kiếm này cùng phi kiếm của Hậu Thanh vừa chạm vào, nhất thời rời ra, Phương Hành nhân cơ hội bò dậy bỏ chạy, bất quá hắn mới vừa trốn được hai ba trượng, bỗng nhiên "Di" một tiếng, đột nhiên xoay người qua.

Hậu Thanh một kiếm không chém được Phương Hành, theo bản năng sẽ thi triển kiếm thứ hai, nhưng bỗng nhiên ngẩn ra...

Lúc này vừa dịp Phương Hành xoay đầu lại, khuôn mặt hưng phấn nhìn hắn.

Hậu Thanh cũng nhìn Phương Hành, bỗng nhiên trong lòng hắn chợt nhớ tới một vấn đề.

- Bá...

Hậu Thanh không nói một lời, bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy.

Phương Hành thì cười lớn đuổi theo, kêu lên:

- Ngươi đã không còn linh lực nữa, đáng đời ngươi rơi vào trong tay tiểu gia...

Nhưng thì ra lần giao thủ này, Hậu Thanh cùng Phương Hành bỗng nhiên đồng thời phát hiện ra một vấn đề.

Sau khi cùng yêu cáp đại chiến một cuộc, Hậu Thanh linh lực đã còn thừa không có mấy.

Phương Hành nhất thời mừng rỡ, quay đầu

đuổi theo, mà Hậu Thanh lại là sắc mặt đại biến, không để ý những chuyện khác, quay đầu chạy.

Một đuổi một chạy, Phương Hành rất nhanh đã đuổi kịp, dù sao hắn bị thương chính là cánh tay trái, mà Hậu Thanh bị thương chính là chân trái, sau đó, Phương Hành mặc dù thoát chết trong hiểm cảnh, nhưng trên thực tế vẫn không có chính diện giao chiến, linh lực hao tổn rất ít, mà Hậu Thanh trong lúc Phương Hành đại náo ở trong bụng yêu cáp, lại là một mực chính diện cùng yêu cáp đại chiến, chẳng những linh lực hao tổn nghiêm trọng, lại càng thương thế đầy người.

Đối với người tu hành mà nói, linh lực chính là lực lượng, không có linh lực, cùng người phàm không khác gì.

- Sưu...

Phương Hành đuổi theo mấy bước, khó khăn lắm chạy tới phía sau Hậu Thanh ngoài ba bốn trượng, bỗng nhiên đem Cửu Xà Kim Viêm kiếm tế lên.

- Hắc hắc, họ Hậu, cám ơn viên Yêu Linh đan của ngươi a...

Hậu Thanh đang chạy như điên, một cái ý niệm duy nhất trong đầu chính là chạy trốn, vô luận như thế nào cũng không sẽ dừng lại, nhưng nghe được những lời này của Phương Hành, hắn lại bỗng nhiên ngẩn ra, trên mặt lộ ra thần sắc khó có thể tin, trong lòng một cái ý niệm khác xuất hiện, hắn cũng lập tức nhớ lại Cửu Xà Kim Viêm kiếm tạo hình quái dị mà Phương Hành tế lên, chính mình từng gặp ở nơi nào...

- Là ngươi!

Một cỗ lửa giận vô hình đốt thiêu đốt lý trí của Hậu Thanh, hắn bỗng nhiên ngừng lại, xoay người qua.

- Chẳng lẽ... người lừa gạt Yêu Linh đan của ta chính là ngươi?

Hậu Thanh hai mắt đều đang phóng hỏa, vẻ mặt nhăn nhó lợi hại, đầu tóc cơ hồ chuẩn bị dựng lên.

- Không sai, chính là lão tử, Yêu Linh đan dược hiệu thật không sai a, để cho tiểu gia một bước đột phá đến Linh Động tầng hai đỉnh phong!

Phương Hành ngừng lại, cười lạnh nhìn Hậu Thanh, tay hướng sau gáy tìm tòi, lấy ra Vạn La Quỷ Diện, đem mặt nạ đeo tới trên mặt, linh lực rót vào, cả người lập tức biến hóa, vóc người biến thành trở nên to lớn, mặt nạ biến mất, một khuôn mặt nam nhân thoạt nhìn vô cùng bình thường hiển lộ ra ngoài, chính là đạo tặc mà Hậu Thanh ở đạo môn, ngày nhớ đêm mong cũng muốn thiên đao vạn quả.

- Không nghĩ tới, dĩ nhiên là ngươi... Là ngươi... Là ngươi làm hại ta bị mất Yêu Linh đan... Bị buộc bất đắc dĩ mới phải nhận phù chiếu... Thế nhưng cũng là ngươi... Phá hư nhiệm vụ của ta... Giết đồng bạn ta... Phá hủy cơ hội hoàn thành nhiệm vụ...

Hậu Thanh cắn rang khách khách, trong lòng lửa giận cơ hồ muốn từ miệng phun ra, bộ dáng như muốn nuốt chửng người ta.

- Không sai, chính là ta, bây giờ còn muốn cộng thêm một chuyện... Lấy mạng của ngươi!

Phương Hành cười hắc hắc, đột nhiên sắc mặt lạnh lẽo, bên cạnh quanh quẩn Cửu Xà Kim Viêm kiếm kim mang mãnh liệt, sẽ phải một kiếm chém ra.

Hậu Thanh nhất thời cả kinh, đầu óc thanh tỉnh lại, kế sách hiện tại, chạy trốn mới là thượng sách, tiểu quỷ này chính là sợ chính mình chạy trốn mới gọi chính mình lại, chỉ bất quá, lúc này dù phản ứng cũng đã chậm, lúc hắn dừng cước bộ, cũng đã rất khó chạy trốn khỏi Phương Hành đuổi giết, thời khắc nguy cấp, trong lòng hắn hung ác, vội vàng kêu lên:

- Phương Hành, ngươi muốn giết ta ư?

Kiếm trong tay Phương Hành hơi chậm lại, hồ nghi nói:

- Chẳng lẽ nói hai ta còn phải hàn huyên ư?

Hậu Thanh cười lạnh:

- Không sai, không phải ngươi nói muốn cho ta biết chữ "thoải mái" viết như thế nào sao?

Trong khi nói chuyện, hắn lặng lẽ lấy ra một viên thuốc, kẹp ở giữa kẽ tay.

Viên thuốc này tên là phần khí đan, nuốt vào rồi, sẽ thiêu đốt tu vi của Hậu Thanh, khiến cho tu vi giảm xuống Linh Động tầng hai, nhưng đổi lấy, lại là linh lực tràn đầy một nén hương thời gian, hắn quyết định mượn cơ hội này, đem tiểu quỷ ghê tởm trước mắt giết chết.

Giống như Phương Hành ban đầu ở dưới kiếm của hắn kéo dài thời gian, hắn cũng muốn ở dưới kiếm của Phương Hành kéo dài thời gian.

Phương Hành nghe, quả nhiên cười hắc hắc, nói:

- Có đạo lý a, trực tiếp giết ngươi như vậy, quả thật không thoải mái!

Hắn vừa nói, từ từ đi tới, trên mặt thần sắc rất bỉ ổi.

Hậu Thanh khẽ cười lạnh, chuẩn bị Phương Hành gần chút nữa, sẽ một kiếm chém ra, ép Phương Hành phòng thủ, sau đó nuốt vào đan dược.

Hắn lúc này linh khí thiếu hụt, cũng chỉ có chờ Phương Hành tới gần, mới có thể khiến phi kiếm của mình có đầy đủ lực sát thương, buộc hắn phải phòng thủ.

Nhưng mà hắn lại không ngờ, Phương Hành nhìn như muốn tiến lên đây, nhưng vừa bước ra nửa bước, đột nhiên cười quỷ quái một tiếng, bấm lên kiếm quyết.

Trong chốc lát, Cửu Xà Kim Viêm kiếm kim quang mãnh liệt, chém tới Hậu Thanh.

Chương 41: Làm cái thùng cơm hạnh phúc

Phương Hành đột nhiên bộc phát công kích, Hậu Thanh kinh hãi, vội vàng tế phi kiếm phòng ngự, đồng thời giơ tay lên muốn nuốt vào đan dược.

Chẳng qua là hắn thiếu hụt linh lực, phi kiếm màu bạc tự nhiên cũng không phát huy được uy lực, hơn nữa Cửu Xà Kim Viêm kiếm chính là pháp khí trung giai, cùng phi kiếm màu bạc vừa chạm vào, lập tức kiếm khí lần lượt thay đổi, phát ra quái vang boong boong, Cửu Xà Kim Viêm kiếm chủ thể tuy bị ngăn trở, nhưng trên thân kiếm chín con rắn nhỏ lập tức bay ra, như chín đạo tia chớp kim sắc, "Sưu sưu sưu" thật nhanh xuyên qua thân thể Hậu Thanh.

Hậu Thanh hét thảm một tiếng, trên thân thể chỉ một thoáng đã nhiều thêm chín đạo vết thương đáng sợ, còn có ba con kim xà, được Phương Hành cố ý thao túng, chém về phía hắn cánh tay cùng đùi phải, trong nháy mắt, hai cánh tay cộng thêm một cái đùi phải, đồng thời ly thể bay ra.

Trong tiếng gào thét thê lương, Hậu Thanh thình thịch ngã xuống đất, viên đan dược giữa kẽ tay trái cũng rời tay bay ra, quay tròn lăn vào trong bụi cỏ.

- Ta đoán quả nhiên không sai, khốn kiếp như ngươi, chỉ sợ rơi xuống quẫn cảnh hôm nay, cũng còn có hậu thủ! Đan dược này tác dụng gì đây?

Phương Hành cười lạnh đi lên, nhặt lên viên thuốc đó, khẽ liếc nhìn, đã sợ hãi nói:

- Phần khí đan? Ngươi giỏi a, liều mạng hạ xuống một trọng tu vi cũng muốn cùng ta liều mạng, may lão tử không ngốc, trước phế ngươi đi rồi mới nói...

Mà Hậu Thanh lúc này lại là khóc không ra nước mắt.

Hắn nằm trên mặt đất ngửa mặt hướng lên trời, duy nhất chân trái hoàn hảo vẫn bị mãng khô cáp nọc độc hủ thực, căn bản không dùng được khí lực.

Hắn thậm chí hoài nghi, tiểu quỷ này cố ý lưu lại chân trái cho hắn.

- Ngươi không ngốc, ta khờ...

- Mới vừa rồi trước lúc mãng khô cáp xuất hiện, nên lập tức đem ngươi chém rụng...

- Ai có thể ngờ được, đây dĩ nhiên là một cái cơ hội duy nhất để chém giết ngươi...

Một cỗ tuyệt vọng bao trùm lấy Hậu Thanh, nhìn trên mặt Phương Hành vô cùng bẩn nhưng mang theo nụ cười đắc ý, hắn bỗng nhiên nổi giận, rống to:

- Khốn kiếp, ngươi dám giết ta ư? Ngươi cũng biết ta là người như thế nào, ngươi dám giết ta ư? Ta Hậu Thanh cả đời thiên tài, độc nhất vô nhị, nhất định là thiên kiêu sẽ ở tu hành giới quật khởi, ngươi dám giết ta... Ngươi dám...

- Ở trên đời này, cũng chưa có chuyện gì mà ta không dám...

Phương Hành cầm đoản đao đứng lên, cười lạnh nhìn hắn.

- Ngươi... tại sao ngươi có thể cứ như vậy mà giết ta? Ngươi không phải là muốn hành hạ ta sao? Ngươi không phải muốn cho ta thoải mái ư?

Cảm nhận được sát khí trên người Phương Hành, tức giận trong đôi mắt Hậu Thanh đột nhiên biến thành hoảng sợ.

- Đứa ngốc mới đi hành hạ ngươi, Đại thúc thúc đã nói, mau chóng đem địch nhân biến thành người chết mới là việc làm của người thông minh!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, hung hăng một đao đâm vào trái tim Hậu Thanh.

Hậu Thanh ánh mắt bỗng nhiên ngưng trệ, mang theo tuyệt vọng cùng không cam lòng... Thậm chí còn có một chút hối hận...

Một đời hào hùng, đầy bụng hùng tâm, từ đó tan thành mây khói!

Nếu nói Hậu Thanh còn có một cái ý niệm cuối cùng mà nói, đó chính là:

- Ban đầu đội ngũ đông một chút cũng sẽ không chết a...

- Còn có một người!

Phương Hành rút đao ra, nhìn con ngươi của Hậu Thanh dần dần ngây ra, âm thầm nghĩ tới.

Tiền Thông bị Hậu Thanh trói chặt, còn ném ở dưới vách núi kia, tự nhiên không thể lưu cho hắn một mạng.

Nghĩ như vậy, liền nhanh chóng lấy túi bên thắt lưng cùng phi kiếm của Hậu Thanh, sau đó cố định đơn giản cánh tay trái của mình, hướng vách núi chạy đi, không bao lâu sau, lại ngẩn ngơ, Tiền Thông lúc này đã sớm chết rồi, cũng không biết là bị yêu thú gì móc đi nội tạng, thân thể đã biến thành lạnh lẽo, nghĩ đến chắc là do mùi máu tươi ở miệng vết thương đưa tới yêu thú khát máu.

Nếu như vậy, không còn gì vấn vương nữa, Phương Hành đem pháp khí thu vào, đi tới bên cạnh yêu cáp.

Nơi này đã có mấy yêu thú cấp thấp bị mùi máu tươi hấp dẫn tới đây, đang đánh nhau, cũng muốn độc chiếm huyết nhục của yêu cáp khổng lồ, lại bị Phương Hành tế lên phi kiếm, thoáng cái giết sạch sẽ, những yêu thú khác nhăm nhe ở bên cũng đào tẩu.

Phương Hành lúc này mới ngồi xuống, chính mình cắn răng, đem xương cánh tay trái bị gãy từng điểm từng điểm nối lại, sau đó dùng đoản đao cắt hai cây gỗ nẹp chặt lại, như vậy được linh khí tẩm bổ, không bao lâu sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Dù sao hắn cũng là tu vi Linh Động tầng hai đỉnh phong, khí lực sinh cơ cường đại, vết thương so với người bình thường bình phục nhanh hơn nhiều lắm.

Làm xong những thứ này, Phương Hành ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi, nhớ tới từ lúc rời đạo môn đến bây giờ, cũng thực có chút kinh tâm động phách.

Từ làm tù nhân đến chạy trốn, rồi đến phản giết, có thể nói từng bước kinh tâm, chỉ cần không cẩn thận, sẽ chết oan chết uổng.

Ngồi một lúc, cảm thấy trong bụng trống không, vừa đứng dậy, đốt đống lửa, sau đó đem một con yêu thú bên cạnh mới vừa rồi bị hắn lấy phi kiếm đánh gục tới đây, cắt lấy một cái chân, từ từ nướng chín.

Mặc dù không có dầu không có muối cũng

không có gia vị, nhưng thời điểm mỡ nó từ từ chảy ra, mùi thơm xông vào mũi để cho Phương Hành ngón trỏ đại động.

Mặt ngoài đã nướng vàng óng ánh, Phương Hành không nhịn được, vội vàng giật xuống, trực tiếp dùng miệng xé ăn.

Người mặc dù không lớn, khẩu phần ăn lại không nhỏ, không lâu sau một cái chân đã bị Phương Hành ăn sạch sẽ, xương ném sang bên cạnh, vẫn còn chưa no, chuẩn bị thay đổi khẩu vị, đám yêu thú này cũng là có chút tu vi, khí lực mạnh mẽ, thịt thô ráp, bất quá chỉ cần có chút chế biến, ăn lại là có một phong vị khác.

Không đợi Phương Hành đi cắt lấy một cái chân khác, lại bỗng nhiên có một loại cảm giác kỳ quái từ đáy lòng Phương Hành được dâng lên.

Đó là một loại cảm giác nóng rực hò hét, từ trong bụng dâng lên, từ từ tràn đầy, lộ vẻ có chút dữ dằn.

- Di...

Phương Hành cũng không nhịn được ngây ngốc một chút, chân mày cau lại.

Cảm giác này hắn rất quen thuộc, chính là ban đầu hắn nuốt hóa tinh thảo sinh ra cảm giác, trong cơ thể tinh khí quá thịnh sẽ có thể như vậy, chẳng qua hắn hôm nay cũng không ăn hóa tinh thảo a, hơn nữa tuổi còn nhỏ, cũng không chưa đến thời điểm phát tình...

- Chẳng lẽ là thịt yêu thú này bị ta tiêu hóa ư?

Phương Hành bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, sắc mặt nhất thời có chút khiếp sợ.

Thịt yêu thú không giống thịt bình thường, bên trong ẩn chứa linh khí, chỉ là thịt như vậy cũng rất khó có thể hấp thụ, người bình thường ăn vào, cũng không cách nào hấp thụ, nhiều nhất chỉ có thể dùng nó để làm no bụng, sau đó từ từ tiêu hóa, thậm chí nếu ăn nhiều, không chỉ chừng mấy ngày ăn không ngon, tinh thần không phấn chấn, trong cơ thể khí huyết tràn đầy, chảy máu mũi mấy tháng...

Thậm chí trực tiếp không cách nào tiêu hóa được, chết bất đắc kỳ tử cũng phát sinh rất nhiều.

Chỉ có tu vi đầy đủ, mới có thể từ từ ăn thịt yêu thú, tỷ như thịt tứ giai yêu thú, có lẽ Linh Động tầng sáu có thể ăn được, Linh Động tầng chín có thể không kiêng sợ mà ăn, không cần phải lo lắng cái gì, nhưng Linh Động tầng năm nếu ăn mà nói, rất có thể không cách nào tiêu hoá tinh khí khổng lồ, tu sĩ Linh Động tầng bốn cho tới thấp hơn ăn vào, dễ dàng khó tiêu ấm ách!

Phương Hành vì vậy mới không lựa chọn ăn thịt mãng khô cáp, bởi vì mãng khô cáp phẩm cấp quá cao, không dám ăn lung tung.

Theo lý thuyết, mặc dù hắn chỉ ăn một con yêu thú cấp thấp, nhưng cũng có thể thời gian cả ngày mới có thể tiêu hóa được.

Nhưng chuyện rất quỷ dị đã xảy ra, hắn mới vừa vặn ăn vào bụng, đã có cảm giác nóng rực dâng lên, đây rõ ràng là biểu hiện đã đem thịt yêu thú tiêu hóa, không khỏi để cho hắn kinh ngạc không dứt, chính mình khi nào có khả năng tiêu hóa tốt như vậy?

- Bạch phát tam thiên trượng... Thái thượng hóa linh kinh...

Không giải thích được, Phương Hành cũng nhớ tới chuyện đã xảy ra sau khi chính mình nuốt vào Yêu Linh đan.

Yêu Linh đan vào bụng, chính mình đã trải qua một đêm rất quỷ dị, vừa thống khổ, vừa có một chút cảnh trong mơ tươi đẹp.

Cũng chính bởi vì đêm đó quá mức quỷ dị, hắn mới chuyên môn bảo đạo nhân mập nghe ngóng phương pháp phục dụng Yêu Linh đan, rồi mới từ trong miệng đạo nhân mập biết được yêu thú cùng với Yêu Linh đan các loại đồ vật linh khí giàu có có phục dụng cấm kỵ, nói trắng ra là, thịt yêu thú cùng Yêu Linh đan về bản chất là giống nhau, chẳng qua là trong Yêu Linh đan ẩn chứa linh khí phong phú hơn mà thôi.

Mà Thái Thượng Hóa Linh kinh, chính là trong đêm đó hiện ra ở trong đầu hắn.

Phương Hành trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, đêm đó, mình có thể sống được là bởi vì pháp môn quỷ dị này vận chuyển.

- Chẳng lẽ... Thái Thượng Hóa Linh kinh có thể luyện hóa yêu linh huyết nhcuj, chuyển thành linh khí giúp ta tu hành?

Phương Hành ngẩn ngơ, lập tức xếp bằng ngồi xuống, từ từ vận chuyển pháp môn khắc sâu trong đầu óc kia.

Cuồn cuộn tinh khí, sau khi linh khí vận chuyển trong cơ thể Phương Hành, như mây mù tiêu tán, hóa thành linh khí nhè nhẹ dung nhập vào kinh mạch...

Chỉ trong thời gian uống cạn một chung trà, Phương Hành đột nhiên mở hai mắt ra, khuôn mặt khó có thể tin.

- Toàn bộ luyện hóa rồi, dễ dàng...

- Luyện tinh hóa khí... Thôn thiên thực...

Phương Hành lẩm bẩm niệm Thái Thượng Hóa Linh kinh mấy câu khẩu quyết, sắc mặt mừng rỡ muốn điên, từ từ hướng thịt yêu thú chuyển tới.

- Nếu ta có thể nhanh chóng luyện hóa tất cả thịt yêu thú bị ta ăn... Thậm chí là yêu đan, hàm chứa linh khí kinh khủng... Đây chẳng phải là nói, thông qua biện pháp này, ta có tể đạt được đại lượng linh khí tới tu luyện... Con mẹ nó, chỉ cần ăn uống thả cửa... ta thích biện pháp này a...

Chương 42: Linh khí như biển luyện chân thân

Con người tu hành, nói trắng ra là tựa như ăn cơm.

Người ta thông qua ăn cơm, trong bụng có thức ăn, đem thức ăn tiêu hóa, sau đó thân thể hấp thu, sẽ có khí lực, sau đó thông qua tiêu hao khí lực, sẽ có thể rèn luyện thân thể. Dưới tình huống bình thường, tự nhiên người ăn càng nhiều, người ăn càng khỏe, khí lực sẽ càng lớn. Những người suốt ngày đói khát váng đầu hoa mắt, bước đi còn xiêu vẹo dĩ nhiên không có cách nào so với một người ăn no đủ, tinh lực dư thừa.

Tu hành cũng như thế, tu sĩ đem linh khí trong linh thạch, hoặc là trong thiên địa, thông qua thổ nạp, đưa vào thân thể của mình, tỏa ra kỳ kinh bát mạch, linh khí này sẽ dần dần bị thân thể hấp thu, tồn tại trong đan điền, trở thành linh lực của chính mình, rồi sau đó thông qua linh lực, tẩy luyện khí lực, có thể từng bước từng bước đạt được khí lực cường đại hơn, hoặc ngự sử pháp thuật cường đại.

Có thể nói như vậy, toàn bộ Thanh Vân Tông ngoại môn tu sĩ, hoặc là nói, tu sĩ cấp thấp trong bảy tông bốn giáo tám vương đình của Nam Chiêm Bộ Châu, mỗi người đều trong trạng thái "ăn không đủ no", nguyên nhân chính là vì tài nguyên quá ít, trong thời điểm còn không thể hiện đầy đủ giá trị của bản thân, tông môn không thể nào đem đại lượng tư nguyên lãng phí đến trên người của ngươi được.

Dĩ nhiên nói cao hơn một chút, cho dù có đầy đủ linh thạch, điều kiện cũng chưa hẳn đã tốt lắm.

Bởi vì linh thạch Phương Hành đám người dùng để tu luyện, thật ra chỉ là một chút cặn trong linh quáng, bên trong ẩn chứa linh khí, thật sự mỏng manh, nghiêm khắc đánh giá, linh thạch như vậy cũng chỉ tương đương như lương khô trong mắt người thường, chỉ có thể làm no bụng mà thôi, muốn từ bên trong đó tích lũy ra được khí lực, quả thực chính là vọng tưởng.

Mà Hậu Thanh ban đầu lấy ra một viên Yêu Linh đan, có thể coi là cơm trắng rồi, chẳng qua một viên như vậy, Phương Hành nuốt vào bụng, mặc dù thành công đạt đến Linh Động tầng hai đỉnh phong, nhưng không được cung cấp thêm, giống nhau không cách nào giữ vững khí thế dũng mãnh tinh tiến này, tựa như cơm phải ăn từng bữa, chỉ sợ Phương Hành một bữa ăn một tháng, vẫn là không được.

Bất quá, hôm nay Thái Thượng Hóa Linh kinh xuất hiện, chẳng khác gì mở ra một cánh cửa kỳ dị cho Phương Hành.

Cả đêm đó, mắt hắn lấp lánh, quả thực tựa như một con ác lang ăn không đủ no, không ngừng từ trên người các loại yêu thú cắt lấy thịt để nướng, sau đó ăn như lang thôn hổ yết, chống chịu không được sẽ khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Thái Thượng Hóa Linh kinh để luyện hóa, hiệu quả tốt đến bất ngờ, thậm chí ngay cả thịt yêu thú nhị giai cũng có thể luyện hóa sạch sẽ ở trong thời gian một nén hương...

Mà linh khí trong cơ thể hắn cuồn cuộn như sông lớn!

Hắn lúc này cảm thấy, mặc dù hôm nay tu vi đã đạt đến Linh Động tầng hai đỉnh phong, linh khí dư thừa rất nhanh lan tỏa, cũng không đột phá, nhưng loại cảm giác linh khí đầy đủ này, lại làm cho hắn vô cùng hưng phấn, bởi vì đây là một loại cảm giác ăn no.

Thịt yêu thú, mỗi một khối, cơ hồ cũng đồng đẳng với lượng ẩn chứa trong một khối linh thạch.

Nếu có thể lúc nào cũng như thế, làm sao cần buồn vì tu vi không tinh tiến chứ?

- Nếu ngay cả thịt yêu thú nhị giai cũng có thể hoàn toàn luyện hóa, hơn nữa ta cũng từng nuốt chửng Yêu Linh đan lấy tam giai yêu thú yêu đan luyện chế, trong một đêm cũng luyện hóa xong, hơn nữa còn tu vi tăng vọt, tấn thăng đến Linh Động nhị giai đỉnh phong, ta đây... sao không thử yêu đan mãng khô cáp này? Mặc dù nó là tứ giai yêu thú, nhưng Thái Thượng Hóa Linh kinh cũng có thể luyện hóa a?

Phương Hành ánh mắt chớp động, hăng hái bừng bừng nhìn mãng khô cáp.

Làm như vậy thật sự quá nguy hiểm, bất quá

Phương Hành nhất thời hứng lên, lại vô cùng to gan lớn mật.

Lập tức, hắn lấy ra đoản đao, đâm vào trong cơ thể mãng khô cáp, tìm tòi một hồi lâu, đem một hạt châu lớn chừng trái long nhãn, tỏa ra hồng quang trong suốt lấy ra ngoài, hạt châu này chính là yêu đan của mãng khô cáp, nắm trong tay, cảm giác ôn nhuận như ngọc, linh khí trong cơ thể tựa như cũng đang reo hò, tựa như bị linh khí tràn đầy bên trong mãng khô cáp yêu đan dẫn động.

Đối mặt với viên yêu đan này, Phương Hành thậm chí cảm thấy một loại cảm giác sợ hãi mơ hồ.

Đây là một loại áp bách phía trên linh lực, mãng khô cáp dù sao cũng là tứ giai yêu thú, yêu đan ẩn chứa linh khí bàng bạc, vượt xa hắn có thể so với, điều này cũng đưa đến, thời điểm đối mặt viên yêu đan này, hắn tựa như một người lùn đối mặt với một cự nhân.

- Mụ nội nó, ăn!

Đối mặt với loại cảm giác sợ hãi này, Phương Hành do dự cũng chỉ một tức thời gian, đã làm đã quyết định.

Lý niệm mạo hiểm cầu phú quý trong nguy hiểm từ nhỏ đã vững vàng khắc vào trong linh hồn hắn.

Há to miệng, đem yêu đan ném vào, cổ họng nhất thời nghẹn lại, liều mạng nuốt xuống.

Sau đó Phương Hành khoanh chân ngồi xuống, đang đợi tinh khí trong cơ thể xuất hiện.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, Phương Hành đã cảm giác trong cơ thể có nhiệt lưu nóng rực hiện lên, lúc đầu như tia nước nhỏ, nhưng rất nhanh tựa như sông lớn cuồn cuộn, đánh thẳng vào kinh mạch hẹp hòi của hắn, thân thể nho nhỏ lập tức giống như khí cầu được bơm căng, tựa như tùy thời có thể nổ tung, toàn thân mấy vạn lỗ chân lông, từng cái giống như có một loại đau đớn xé rách, từ trong ra ngoài.

- Thái Thượng Hóa Linh kinh...

Phương Hành khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đỏ bừng, cắn răng, cố kềm chế tâm tư, bắt đầu yên lặng vận chuyển tâm pháp.

Tinh khí như sông như biển từ trong cơ thể dâng lên, phảng phất ở trong cơ thể hắn lần lượt nổ tung...

Đó là tinh lưu bàng bạc đang tràn ngập mỗi một tấc kinh mạch.

Thân thể nóng tới đáng sợ, khí huyết quay cuồng, trong vòng mười trượng quanh người, hồng quang tràn ngập, phảng phất dấy lên lửa cháy hừng hực.

Cỏ xanh cùng đằng mạn ở bên cạnh hắn, cũng bị hắn đốt héo, trở nên khô vàng, cơ hồ muốn bốc cháy lên.

Mà Phương Hành giống như đang ở trong đỉnh trui luyện khí lực của mình, cố gắng nén đau đớn trên từng tấc cơ thể.

Hắn rất muốn nhảy dựng lên chạy như điên, phát tiết cảm giác lực lượng tràn ngập trong cơ thể phảng phất không ngừng không nghỉ này.

Nhưng hắn cố gắng nhịn xuống, bởi vì hắn hiểu được, nếu thật sự làm như vậy, chỉ có một kết quả, chính là kinh mạch vỡ tung mà chết.

Lúc này, chỉ có lấy Thái Thượng Hóa Linh kinh đem lực lượng này luyện hóa, toàn bộ hóa thành linh khí, mới có thể cứu mạng của mình.

Tâm quyết hiện lên, linh khí lưu chuyển, dần dần tinh khí dữ dằn bắt đầu bị luyện hóa, rồi sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh, tinh lưu cuồn cuộn hóa thành linh khí, điên cuồng tràn vào kinh mạch Phương Hành, mặc dù linh khí trong cơ thể Phương Hành đạt đến cực hạn, liền từ từ lan tỏa, nhưng tốc độ linh khí lan tỏa xa xa không đạt tới tốc độ linh khí bổ sung, đến nỗi linh khí trong cơ thể hắn càng để lâu càng nhiều.

Linh khí này đã vượt xa cực hạn Phương Hành có thể hấp thu, vì vậy chỉ có thể không ngừng lưu thất.

Thân thể đem linh khí hấp thu, mới có thể trở thành linh lực của mình, vận chuyển tự nhiên.

Mà chút ít linh khí ở trong người, Phương Hành chỉ có thể thông qua pháp quyết tu luyện đơn giản khống chế bọn họ, sau khi bọn họ vượt ra khỏi cực hạn thừa nhận, sẽ thông qua lỗ chân lông bài xuất bên ngoài cơ thể.

- Đến thời điểm đột phá rồi!

Khi linh khí trong cơ thể tràn ngập đến nhất định trình độ, Phương Hành cắn răng một cái, bắt đầu mạnh mẽ khống chế linh khí, đánh sâu vào cực hạn.

- Oanh...

Trùng kích lần đầu, thất bại.

Linh khí trong cơ thể Phương Hành giải tán, kinh mạch đau nhức.

Nếu là bình thời, hắn chỉ có thể bình tâm tĩnh khí, ôn dưỡng kinh mạch, đợi chờ lần linh khí tràn đầy tiếp theo.

Nhưng Phương Hành không để ý thất bại lần trước, bởi vì trong cơ thể hắn linh khí vẫn tràn đầy vô cùng.

Cơ hồ trong nháy mắt, trong cơ thể linh khí như sông như biển lần nữa để cho hắn khôi phục đầy đủ linh lực.

Không chút lựa chọn, hắn liền bắt đầu lần trùng kích thứ hai.

- Oanh...

Vẫn thất bại!

Phương Hành lập tức bắt đầu lần trùng kích thứ ba!

Mỗi một lần trùng kích phảng phất có thể thấy lỗ chân lông của hắn bế hợp, rỉ ra một chút tạp chất trong cơ thể.

Đây là linh khí điên cuồng rửa sạch xương cốt, huyết nhục, tạng phủ của hắn, tựa như sóng lớn đào cát, lại như liệt hỏa luyện kim.

...

Lần thứ bảy, trùng kích!

Phương Hành thần tình trên mặt đã có chút ít vặn vẹo, cơ hồ liều mạng bắt đầu lần trùng kích thứ bảy.

Ầm!

Ở nơi này một thoáng, tựa như có đồ vật gì đó bị đánh nát, rồi sau đó Phương Hành đột nhiên cảm giác linh khí vận hành không trở ngại, phảng phất nước chảy dữ dằn trong sông nhỏ, ở nơi này một thoáng tiến vào trong sông lớn, thủy thế chảy xiết đến đâu ở nơi này cũng lập tức lộ vẻ chậm lại.

Linh Động tầng ba, chính thức đột phá!

Bất quá còn chưa dừng lại, yêu đan của mãng khô cáp lúc này vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa, tinh khí cuồn cuộn còn đang dâng lên, mà Thái Thượng Hóa Linh kinh của Phương Hành cũng đang tiếp tục vận chuyển, đem linh khí tựa hồ vô cùng vô tận bình thường rót vào kinh mạch của hắn.

Tu vi vẫn đang gia tăng, như thao thao sông lớn.

Linh Động tầng ba sơ giai...

Linh Động tầng ba trung giai...

Cho đến khó khăn lắm muốn bước vào Linh Động tầng ba cao giai, Phương Hành mới cảm thấy trong cơ thể buông lỏng, tinh lưu phảng phất suối phun biến mất.

Đến đây, yêu đan của mãng khô cáp đã bị hắn hoàn toàn luyện hóa.

Tu vi Phương Hành chỉ kém một đường là đạt tới Linh Động tầng ba cao giai!

Chương 43: Khống tài nguyên, ngự tu sĩ

Phương Hành cũng không đứng dậy ngay lập tức, mà tiếp tục ngồi xếp bằng, làm quen với linh lực khổng lồ trong cơ thể mình.

Yêu đan của mãng khô cáp bị Thái Thượng Hóa Linh kinh luyện hóa, sinh ra linh khí quả thực tựa như một cái giếng, linh lực cuồn cuộn lưu chuyển trong kinh mạch hắn, mãnh liệt như sông lớn, Phương Hành cảm giác mình giống như cả người cũng bao phủ ở trong hải dương linh khí, không chỉ mượn linh khí phá khai bình cảnh Linh Động tầng ba, càng làm cho thể phách của hắn giống như khát nước thu nạp linh lực.

Lại qua chừng nửa canh giờ, hắn mới mừng rỡ mở hai mắt ra.

Thành công, một lần mạo hiểm, đổi lấy chính là một cái đột biến từ Linh Động tầng hai đỉnh phong tới Linh Động tầng ba trung giai.

Trong đó thậm chí còn có phá cảnh đạt tới Linh Động tầng ba!

Phải biết nói, tu sĩ tu hành, mỗi lần phá tầng một bình cảnh, chính là một lần đánh vỡ cực hạn của bản thân, đây là quan ải gian nan nhất trên con đường tu hành, có thể nói như vậy, mỗi một lần đột phá, cũng ngang một lần dịch cân tẩy tủy, thoát thai hoán cốt.

- Ta ngất mất, lại là thứ này, thối quá...

Phương Hành ngửi thấy được mùi thúi trên người mình, chân mày lập tức nhíu lại, chẳng quan tâm suy tư vấn đề khác, vội vàng đến phụ cận tìm một cái đầm nước sạch sẽ, sau khi lấy Âm Dương Thần Ma Giám quan sát, xác định bên trong không có yêu vật quỷ dị như đám cá răng nhọn kia, liền nhảy xuống, đem mình liên tục chà xát ba lần, hắn lúc này cũng coi như có kinh nghiệm, không hoảng loạn như giống lần trước nữa.

Trong lòng hắn cũng hiểu được, đây là thân thể của mình bài xuất một chút độc tố cùng tạp chất thường ngày tích lũy, tương đương tẩy luyện thể phách.

- Hả? Mặt trời cũng sắp sửa xuống núi rồi, chẳng lẽ ta tu luyện đã kéo dài một ngày một đêm ư?

Ở trong đầm nước, Phương Hành mới chú ý tới thời khắc hiện tại, thế nhưng đã là quang cảnh mặt trời ngã về tây.

Nghĩ đến yêu đan của tứ giai yêu thú mãng khô cáp, thực sự vượt qua chính mình cực hạn quá nhiều, vì vậy cho dù lấy Thái Thượng Hóa Linh kinh đem nó luyện hóa, cũng chỉ có thể từng bước từng bước, sau khi toàn bộ luyện hóa, thời gian ước chừng đã qua mười hai canh giờ!

Dĩ nhiên, chỗ tốt cũng rất rõ ràng, nếu không có nội đan của mãng khô cáp, Phương Hành muốn từ Linh Động tầng hai đỉnh phong, đột phá đến Linh Động tầng ba trung giai, sợ rằng ít nhất cũng cần một hai năm thời gian, đây là dưới tình huống tài nguyên đầy đủ, hôm nay, một đêm thời gian, sánh được với hai năm khổ công, mua bán này vô luận nói như thế nào, cũng là lãi rất lớn!

- Hậu Thanh đã chết, mãng khô cáp cũng đã thu thập, còn thuận tiện gia tăng tu vi, tiếp theo ta nên làm gì đây?

Phương Hành lơ lửng trong đầm nước, hắn giỏi bơi lội, không nhúc nhích, cũng có thể như người chết trôi ở trên mặt nước, sẽ không chìm xuống.

- Trở về Thanh Vân Tông sao?

- Cũng không biết có phiền toái gì không sẽ, dù sao Hậu Thanh lão tiểu tử đó ở tông môn cũng có danh tiếng a... "

- Không đúng, càng như vậy ta càng phải trở về, nếu không sẽ có người đem lòng sinh nghi! Huống chi, người ta muốn giết còn ở tông môn, hơn nữa tương lai ta Linh Động tầng ba đột phá tầng bốn, cũng cần Phá Chướng đan của đạo môn, trong giang hồ không thể nào kiếm được thứ này!

Phương Hành tâm tư lay động, cộng thêm to gan lớn mật, rất nhanh đã quyết định phải về Thanh Vân Tông.

Dù sao nếu hắn biến mất lúc này, có lẽ cũng sẽ bị tông môn cho là nghịch đồ, trảm nghịch phù cũng có thể sẽ phát xuống.

Chính mình tay chân yếu ớt, chút tu vi đáng thương này, nếu bị Thanh Vân Tông đuổi giết, chỉ sợ trốn không được bao lâu.

Mặt khác, loại vật như Phá Chướng đan, chỉ có đạo môn cùng các đại giáo trên thế gian, hoặc là đại thế gia nội tình thâm hậu mới có, tán tu cùng người bình thường trong chốn giang hồ, căn bản không thể kiếm được, muốn đột phá, sẽ phải quý trọng cái cơ hội ở lại đạo môn này.

Thế gian đạo môn, đại giáo, vương đình, thế gia, tại sao có thể đứng vững ngàn năm không ngã?

Chính bởi vì bọn hắn thường thường nắm trong tay tài nguyên trân quý mà người tu hành coi trọng như sinh mạng!

Ví dụ như Thanh Vân Tông, hắn nắm giữ Thạch Tinh tán, chính là tài liệu trọng yếu luyện chế Phá Chướng đan để Linh Động tầng ba đột phá tới tầng bốn, nơi khác có tiền cũng mua không nổi, càng không có vật thay thế, cho nên cứ cách mười năm, cũng sẽ có đại lượng anh tài thiên kiêu, không tiếc trọng kim bái nhập môn hạ Thanh Vân Tông, cam tâm tình nguyện để người khu sử, dẫn Thanh Vân phù chiếu, chém yêu ma chốn thâm sơn...

Đệ tử ngoại môn Thanh Vân Tông tựa như Phương Hành, chém giết một con yêu thú mãng khô cáp tứ giai, có thể đạt được phần thưởng là Thạch Tinh tán, còn nếu là tán tu không bái nhập Thanh Vân Tông, sợ rằng chém giết một con yêu thú ngũ giai, các trưởng lão Thanh Vân Tông cũng không nhất định chịu đem Thạch Tinh tán đổi cho bọn hắn, bởi vì Thạch Tinh tán chỉ có Thanh Vân Tông có, quả thực có thể nâng cao giá, hét giá trên trời!

Những đạo môn, đại giáo, thế gia khác cũng thường thường tương tự như Thanh Vân Tông, khống chế tài nguyên mấu chốt, để ngự thiên hạ!

Thế lực phương nào khống chế được tài nguyên mấu chốt nhiều hơn, cao cấp hơn, sẽ có thể khống chế tu sĩ thực lực mạnh hơn.

Trừ khi tu sĩ này quyết định cả đời dừng lại cảnh giới bây giờ, không nghĩ tiến giai lần nữa!

Dĩ nhiên, trừ những thứ này ra, chủ yếu hơn chính là Phương Hành muốn trở về để báo thù!

Hắn là thù dai, Tiếu Kiếm Minh, Hắc Tam, Lưu Phong những người này, hoặc là cùng hắn có thâm cừu đại hận, hoặc là hãm hại hắn, lấy tính tình của hắn, không trở về trả thù quả thật không cam tâm!

- Tốt, quyết định chủ ý rồi, về tông môn thôi!

Phương Hành từ trong đầm nước trần truồng nhảy lên, giơ quả đấm tỏ vẻ quyết định, bất quá chuyển niệm vừa nghĩ:

- Bất quá trong tông môn thật là rảnh rỗi quá mức, trước khi đi về, ta cần hảo hảo vui đùa một chút, cũng tích lũy một chút yêu đan để tu hành sở dụng!

Nghĩ tới như vậy, Phương Hành tâm tình lập tức tốt lên, "Rầm" một tiếng từ trong nước nhảy ra ngoài, trần truồng đứng ở bên bờ, đầy mặt hưng phấn huýt sáo một tiếng. Một tiếng huýt sáo này, réo rắt sục sôi, dọa đám phi điểu trong rừng bay loạn, thậm chí dẫn động mấy tiếng sói tru khiêu khích, phảng phất báo cho đám yêu thú trong Yêu Chướng sơn, ta mới là vua của núi này!

Trong vòng vài ngày tiếp theo, Phương Hành quả thực giống như đang vui đùa.

Mỗi ngày chạy khắp nơi chơi đùa, thấy được yêu thú sẽ đi tới khiêu chiến một phen, vung quả đấm đánh chết, sau đó lấy yêu đan ra ngoài coi làm đồ ăn vặt, bất quá đáng tiếc chính là, mãng khô cáp chính là yêu thú cường đại nhất trong khu vực này rồi, hôm nay Phương Hành có thể tìm tới, phần lớn là một chút yêu thú nhị giai cho tới tam giai, hiệu lực rõ ràng so với mãng khô cáp kém hơn rất nhiều.

Linh Động tầng ba tới tầng bốn, đối với tu sĩ mà nói, là một bình cảnh lớn, đối với yêu thú mà nói, cũng giống như thế!

Dĩ nhiên, tích thiểu thành đại, tu vi của Phương Hành cũng chầm chậm đạt đến Linh Động tầng ba cao giai, lại tiếp tục rảo bước tiến lên tới đỉnh phong.

Càng khó được hơn, lại là chém giết cùng yêu thú, cũng trui luyện thân thủ của hắn, để cho trụ cột càng thêm vững chắc, thân thủ càng thêm nhanh nhẹn.

- Sưu sưu...

Trong rừng cây, Phương Hành thân hình mạnh mẽ, thân thể nho nhỏ tràn đầy lực lượng, bước tiến của hắn tựa như vô cùng nhẹ nhàng, nhưng mỗi một bước bước ra, cũng sẽ sinh ra một loại tính chất bạo tạc lực lượng, thậm chí ngay cả đá xanh bị hắn bước qua một bước, đều ở hai ba tức sau, "thình thịch" một tiếng vỡ thành phấn vụn, lực đạo kinh khủng ẩn chứa trong một bước đơn giản này đều đã rót vào trong đá.

Mà mục tiêu của Phương Hành lại là một đầu yêu hổ đang chạy trốn phía trước, chiều cao chừng hai trượng, cao như khô ngưu, lông như kim nhọn, uy phong lẫm lẫm, chẳng qua trên người lại tràn đầy vết thương, rõ ràng là một đầu yêu thú tam giai, lại bị Phương Hành đuổi tựa như con chó hoang.

- Rống...

Mãnh hổ chạy trốn tới trước một vách đá, đang định nhào tới thiết trảo cắm vào đá, muốn phóng qua bên kia, nhưng mà đá xanh dưới móng vuốt của nó như đậu hủ vỡ ra không cách nào mượn lực, cùng lúc đó, sau lưng đã truyền đến tiếng thân hình Phương Hành xé gió, mãnh hổ tựa như cũng biết trốn không thoát, hung ác quay đầu, mở ra miệng to như chậu máu, hướng Phương Hành gầm thét.

- Con mèo lớn, ngày hôm trước ngươi nhìn lén ta tắm, còn không xin lỗi, xem ngươi còn chạy đằng trời!

Phương Hành từ trong rừng chạy vội ra, mạnh mẽ nhảy tới phía trước, hai tay nắm cái đuôi yêu hổ, giương nanh múa vuốt, cười ha ha.

Mãnh hổ cũng hốt hoảng, chưa từng nghĩ tới chính mình lại bị một tên điên như vậy đuổi theo?

Chính mình hôm qua bất quá là trên đường đi qua một cái đầm nước, phát hiện phía dưới có một con mồi ngon miệng mà thôi, ai biết còn không tính toán đi xuống đem con mồi nuốt trọn, hắn đã vọt lên, cứng rắn nói mình nhìn lén hắn tắm, muốn chính mình nói xin lỗi...

Yêu hổ mặc dù thần trí đã mở, thông minh hơn so với dã thú bình thường, nhưng làm sao hiểu được cái gì nói xin lỗi không xin lỗi a!

Bất quá sau khi bị đánh hai quyền, yêu hổ liền biết con mồi này không dễ chọc rồi, cụp đuôi bỏ chạy.

Tên ghê tởm này ước chừng đuổi theo giết mình một ngày một đêm rồi!

Chuyện cho tới bây giờ, nếu trốn không thể trốn, yêu hổ cũng không chạy nữa, sinh lòng liều mạng, gào thét một tiếng đánh tới.

- Ha ha, đừng nói tiểu gia khi dễ ngươi, hôm nay ta không cần phi kiếm!

Phương Hành cười lớn, thế nhưng tay không đấm thẳng đầu hổ.

- Thình thịch...

Ngay khi yêu hổ suýt nữa một vuốt chộp vào trên người Phương Hành, Phương Hành một quyền này đã đập vào trên đầu yêu hổ. Cho tới khi đem nó đập thân hình nặng nề hướng trên nham bích văng đi, một tiếng vang thật lớn, thế nhưng ở trên nham bích tạo thành một vệt thật sâu.

Sau đó Phương Hành hai cánh tay vung mạnh, lôi đuôi yêu hổ đem nó vứt lên, nặng nề đập trên mặt đất.

- Phi, uổng phí vóc dáng lớn như vậy, thì ra chỉ là hù dọa người khác!

Phương Hành cưỡi đến trên lưng cọp đập hai quyền, lại phát hiện nó không hề có động tĩnh gì, thì ra đã chết, chợt cảm thấy có chút vô vị.

Rút đao mổ hổ, Phương Hành quen cửa quen nẻo đem nội đan yêu hổ lấy ra, ném vào trong túi trữ vật ở thắt lưng.

Túi trữ vật này chính là hắn từ trên người Hậu Thanh có được, trong đó đã đặt bảy tám viên yêu đan, bên trong có hai khỏa yêu thú tam giai, còn lại cũng là nhị giai yêu đan, cũng là hắn bảy tám ngày thời gian săn giết yêu thú đoạt được, trừ lúc đầu một hai ngày, Phương Hành trực tiếp nuốt yêu đan ra, hiện tại hắn đã không làm như vậy nữa, bởi vì hắn nghĩ tới một cái biện pháp tốt hơn.

Chương 44: Mang chân cóc trở về đạo môn

Phương Hành nghĩ ra biện pháp, chính là ngâm rượu.

Ở trong bảy tám ngày này, hắn nuốt không ít yêu đan, đã dần dần phát hiện một cái bí quyết, đó chính là mặc dù hắn có thể luyện hóa yêu đan, nhưng lãng phí cũng tương đối khả quan, mãng khô cáp rõ ràng là yêu thú tứ giai, nhưng hắn nuốt yêu đan rồi, tu vi lại chỉ đột phá đến Linh Động tầng ba, linh lực bên trong tiêu hao hết, cũng có thể thấy lãng phí lớn cỡ nào.

Có thể nói, yêu đan mãng khô cáp biến thành linh khí cuồn cuộn, hắn nhiều nhất chỉ hấp thu chừng ba thành.

Cũng chính vì vậy, Phương Hành trong vòng vài ngày sau săn giết yêu thú có được yêu đan, liền không nuốt chửng nữa.

Dù sao tu hành là một chuyện lâu dài, không thể hôm nay có rượu sáng nay say không cần để tâm đến ngày sau, nếu chỉ có một lúc tư nguyên đầy đủ, phía sau lại phải nhịn đói, tu vi cũng sẽ hạ xuống.

Cũng chính bởi vì có suy nghĩ này, Phương Hành tự mình nghĩ ra một cách chế luyện linh tửu, đem yêu đan đập nát, trực tiếp nhét vào hồ lô rượu của mình, dùng sức lay động, một hồ lô rượu như linh dịch liền xuất hiện, mà Phương Hành bình thời trực tiếp uống linh tửu, một là có thể luyện hóa nguyên vẹn, sau đó hấp thu, ngăn cản lãng phí, hai là có thể tu luyện lâu dài.

Dĩ nhiên, tửu thủy trong hồ lô không giống lúc ấy Phương Hành dùng Yêu Linh đan ngâm rượu, tửu thủy lúc đó, Yêu Linh đan cũng không hòa tan, linh khí trong rượu có hạn, mà hôm nay Phương Hành lại trực tiếp đem yêu đan đập nát bỏ vào trong rượu, tinh khí bên trong yêu đan cũng ngâm vào trong rượu, hòa tan ra tửu thủy thậm chí cũng tinh quang tỏa ra bốn phía, linh khí xông vào mũi.

Một hồ lô rượu như vậy ẩn chứa nguyên vẹn yêu đan của yêu thú, giá trị thực sự rất cao.

Yêu thú nhị giai nội đan, ở đạo môn giá trị mười khối linh thạch, yêu thú tam giai nội đan, có thể bán được năm mươi khối. Đây vẫn chỉ là yêu đan chưa gia công, nếu được đan sư cộng thêm vài loại linh dược, luyện chế một chút, giá trị còn có thể tăng gấp đôi. Ban đầu Yêu Linh đan của Hậu Thanh, chính là bởi vì được luyện hóa thành đan, cho nên mới dám trực tiếp kêu giá một trăm linh thạch, hơn nữa mọi người còn tranh đoạt.

Một hồ lô rượu của Phương Hành dùng tam giai yêu thú nội đan ngâm chế, chưa luyện hóa, nhưng ít nhất cũng đáng giá năm mươi khối linh thạch.

Mà Phương Hành rảnh rỗi thì uống một ngụm, cho dù là uống không, một hồ lô rượu cũng hai ba ngày đã uống hết, linh khí cuồn cuộn hóa vào kinh mạch, cảm giác kia quả thực thoải mái, vĩnh viễn cũng được trong trạng thái linh khí dư thừa.

Nói cách khác, dưới tình huống người khác còn đang suy nghĩ bổ sung linh khí như thế nào, Phương Hành chỉ cần quan tâm chuyện đem linh khí chuyển hóa thành linh lực của mình.

Dĩ nhiên, cũng không phải ai cũng có thể uống rượu như vậy, chỉ bằng chuyện trong rượu này tràn đầy linh khí, nếu đổi lại một người Linh Động tầng ba khác uống vào, sợ rằng trực tiếp cho dù không trực tiếp nổ tung, cũng sẽ bị tinh khí trong cơ thể cuồng bạo, khó có thể áp chế, tương đương như độc dược.

Trong khoảng thời gian này, chính là thông qua linh tửu, Phương Hành tu vi tăng cao tầng một, khó khăn lắm đạt đến Linh Động tầng ba cao giai.

Hôm nay Phương Hành cách Linh Động tầng ba đỉnh phong, cũng chỉ kém một đường, chậm chạp chưa thể tấn nhập.

Phương Hành cảm thấy, đại khái là bởi vì mình đã tiếp cận thân thể cực hạn.

Linh khí ở trong cơ thể hắn hòa tan, còn cần thân thể của hắn hấp thu mới có thể chuyển hóa thành lực lượng của mình, chuyện này có liên quan đến năng lực thể phách hấp thu cùng thừa nhận, mà Phương Hành theo tu vi dần dần tiếp cận Linh Động tầng ba đỉnh phong, tốc độ hấp thu linh khí cũng càng ngày càng chậm, tựa như đã đạt đến cực hạn, tựa như một lọ nước đầy, dù rót nước vào thế nào cũng chỉ tràn ra mà thôi.

Hắn hôm nay cần, chính là phá giai!

Phá vỡ trói buộc của Linh Động tầng ba, tấn nhập Linh Động tầng bốn!

- Bên ngoài yêu thú đã bị ta giết không sai biệt lắm, muốn săn giết yêu thú nữa, chỉ có đi vào sâu trong Yêu Chướng sơn!

Nghĩ như vậy, Phương Hành không khỏi đem ánh mắt nhìn về chỗ sâu trong Yêu Chướng sơn, nơi này đang bị sương mù màu xanh bao phủ.

Trong núi sâu, hẳn là có một chút yêu thú cường đại hơn sinh tồn, bất quá cẩn thận suy nghĩ, Phương Hành cảm thấy hay là quên đi, bằng tự mình hôm nay Linh Động tầng ba, chính là gặp mặt mãng khô cáp, đều chưa chắc có cơ hội chiến thắng, lại càng không cần phải nói yêu thú cường đại hơn rồi, chính mình đi săn giết người ta không nổi, có khi lại dâng lên một bữa trưa thơm ngon ngào ngạt không chừng.

- Quên đi, trở về núi thôi!

Phương Hành đã có quyết định, liền đem thịt yêu hổ ăn no một bữa, thu thập một chút đồ đạc của mình.

Lần này, Hậu Thanh, Liễu Tam đám người chết trong tay của hắn, mấy người này trừ Triệu Trực ra, pháp khí của những người khác tự nhiên đều được hắn thu nhận, đây cũng là một món tiền không nhỏ, Tiền Thông phi kiếm thấp kém cũng thôi, không tính là vật gì tốt, chỉ có khoảng bốn mươi viên linh thạch làm cho người ta nhìn thích mắt, Hậu Thanh cùng Liễu Tam thì có không ít thứ tốt, để cho hắn cười không ngậm nổi miệng.

Nhất là Hậu Thanh, người này thậm chí có một túi trữ vật không gian pháp khí.

Túi trữ vật mặc dù không tinh sảo bằng động thiên giới chỉ trong tay Phương Hành, nhưng không gian so với động thiên giới chỉ còn muốn lớn hơn một chút, bên trong có hơn sáu mươi linh thạch cùng với ba bốn phi kiếm phẩm cấp không sai cùng linh đan bảo dược vân vân, trong đó hai kiện phi kiếm xuất sắc nhất, một ánh lên màu bạc, một ánh lên màu đỏ thẫm, cũng có phẩm chất cực cao, so với Cửu Xà Kim Viêm kiếm tới cũng chỉ kém một chút mà thôi.

Hai thanh phi kiếm phẩm chất tương đối cao, đều được thu hồi, tương đối thấp kém thì ném vào trong túi trữ vật.

Mặt khác có chút ít linh đan chữa thương hoặc giải độc, mặc dù phẩm cấp không cao, nhưng lúc đụng phải chém giết đều hữu dụng, quý trọng nhất còn lại là viên phần khí đan kia, có hiệu dụng giảm bớt tầng một bộc phát ra lực chiến đấu cường đại, chính là bảo vật cứu mạng, ban đầu nếu không phải Phương Hành cẩn thận, suýt nữa bị Hậu Thanh dùng viên thuốc này, lật bàn chém giết, món đồ chơi này tự nhiên cũng phải cất kỹ.

Ngoài ra Phương Hành còn chú ý tới, dưới đáy tất cả bình sứ đan dược, cũng khắc một chữ "Tuyết" nho nhỏ, hắn nghe nói, có đan sư thích đem ấn ký của mình khắc ở đáy bình, điều này nói rõ Hậu Thanh sở hữu đan dược, hẳn cũng là từ tay một người, mà tên người này có một chữ "Tuyết", có lẽ là một nữ tử...

Trừ lần đó ra, quý trọng nhất chính là Liễu Tam lưu lại ngọc phù, ngọc phù này thoạt nhìn hơi tầm thường, nhưng Phương Hành dùng Âm Dương Thần Ma Giám đi xem, không ngờ phát hiện, ngọc phù này tên là "Súc địa phù ", dĩ nhiên là một món pháp khí cao cấp có tính phụ trợ, rót đầy linh khí, có thể thi triển một lần, khiến cho người cầm phù trong nháy mắt vượt qua cự ly nhất định.

Cự ly thuấn di có quan hệ tới tu vi, tu vi càng cao, cự ly sẽ càng xa.

Ban đầu Liễu Tam chính là thông qua ngọc phù mới đuổi kịp Phương Hành, quả thật vô cùng thần dị.

Bất quá ngọc phù này cũng có một khuyết điểm, đó chính là quá hao tổn linh lực, ban đầu Liễu Tam bởi vì bị phù này tiêu hao đại lượng linh lực, đối mặt công kích của Phương Hành không cách nào làm ra phản ứng kịp thời, mới bị Phương Hành chém giết.

Mặt khác chất liệu tế luyện ngọc phù này tương đối bình thường, tuổi thọ sử dụng không dài, hôm nay đã lộ vẻ cũ kỹ vô cùng.

Dĩ nhiên, dù vậy, đây cũng là bảo bối hiếm thấy, cũng không biết Liễu Tam từ đâu có được.

Lấy tính tình của Phương Hành, bảo bối như vậy nếu vào tay của mình, tự nhiên không thể nào giao ra ngoài, dứt khoát nghiêm chỉnh cất giấu, phàm là để mắt, đều nhét vào động thiên giới chỉ của mình, dùng làm đồ buộc tóc sau gáy, mà nhìn không thuận mắt, sẽ thu hồi sau này nói những thứ đồ này cũng là di vật của Hậu Thanh đám người, chuyên môn mang về giao trả.

Một phen thu thập, Phương Hành đem động thiên giới chỉ cột vào tóc sau gáy thắt kiểu đuôi ngựa, túi trữ vật nhét trong ngực, ngâm nga tiểu khúc hướng ngoài Yêu Chướng sơn đi tới.

- Trong thôn có một quả phụ gọi Tiểu Hoa, dáng vẻ đẹp mắt mông lại lớn, nửa đêm không người nào đi gõ cửa, tay nàng cầm then cửa đem ta đánh...

Ngâm nga tiểu khúc, Phương Hành đi tới ngoài núi, đem long mã phóng ra.

Cho ăn huyết khí đan giải dược lực quy tức đan trong cơ thể bọn họ, Phương Hành chọn lấy một thớt cường tráng nhất, vài thớt khác dắt ở phía sau, đánh ngựa lên đường. Ngày đi đêm nghỉ, trên đường cũng không trì hoãn, mặc dù xuyên thành quá phố, cũng bị mấy gia hỏa không có hảo ý coi trọng long mã, vừa thấy hắn nhỏ tuổi, liền muốn mưu đồ bất chính, kết quả những người này bị Phương Hành hung hăng dạy dỗ một phen.

Phương Hành tu vi chỉ kém một đường đã đến Linh Động tầng ba đỉnh phong, thật sự không phải đám giang hồ nhân sĩ có thể sánh bằng, hơn nữa đầu hắn linh hoạt, kinh nghiệm giang hồ lại rất nhiều, cho nên đám trộm cướp rơi vào trong tay của hắn, thật sự là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Đi tới trong trấn nhỏ cách Thanh Vân Tông vài trăm dặm, Phương Hành trước lấy Vạn La

Quỷ Diện đổi hình dáng tướng mạo, sau đó tìm một hộ thoạt nhìn giàu có nhất thành, đem năm thất long mã bán đi.

Mỗi thất bán hai trăm lượng hoàng kim, tổng cộng một ngàn lượng, cũng là một món tiền không nhỏ.

Long mã thực tế giá tiền, còn muốn cao hơn một chút, bất quá Phương Hành lúc này chỉ cần mau chóng, cũng không thèm để ý chút tiền nhỏ này.

Bán hết long mã, Phương Hành mua một con ngựa, từ trong túi trữ vật lấy ra chân mãng khô cáp chính mình chuẩn bị từ trước vác tại trên lưng, tạo hình đặc biệt cực kỳ, ra roi thúc ngựa hướng Thanh Vân Tông.

Gần đến Thanh Vân Tông, Phương Hành trực tiếp ngay cả ngựa cũng đuổi đi, chính mình vò đầu bứt tóc, trên mặt xoa chút ít bùn đất, bộ dáng thê thảm đi tới trước sơn môn, thủ môn đệ tử thấy bộ dạng hắn như một tiểu khất cái, vốn muốn mở miệng mắng chửi, Phương Hành bỗng nhiên khóc lên:

- Thanh Vân Tông a, ta cuối cùng đã trở về, cuối cùng thoát được một mạng rồi...

Chương 45: Không lộ sơ hở

Mấy đệ tử canh cửa vội vàng đi lên quát hỏi ngọn nguồn, Phương Hành đem thẻ gỗ trong tay lộ ra, khóc ròng nói:

- Ta là đệ tử ngoại môn Phương Hành, nửa tháng trước, cùng đám người Hậu Thanh sư huynh lĩnh phù chiếu, đi Yêu Chướng sơn chém giết yêu thú mãng khô cáp, kết quả... thật sự là thảm a, mấy vị sư huynh đều chết hết, chỉ còn lại một mình ta, thê lương hoảng sợ trốn ra khỏi Yêu Chướng sơn, cuối cùng còn sống trở về...

- Hậu sư huynh đã chết ư?

Mấy đệ tử canh cửa cũng là người của ngoại môn, cũng đã nghe nói danh tiếng của Hậu Thanh, nhất thời kinh hãi.

Mấy người lập tức phân công một người vào núi đi bẩm báo trưởng lão phù chiếu đại điện, mấy người khác đỡ Phương Hành đi vào, một người trong đó cau mày nhìn chân yêu cáp trên lưng hắn, muốn bảo hắn ném đi, Phương Hành lại không chịu, kêu lên:

- Đừng đụng chân của ta, dọc con đường này ta chính là ăn thứ này mới về được... Đây là bằng chứng chúng ta đã chém giết yêu thú, không ai được động vào...

Mấy đệ tử canh cửa dở khóc dở cười, cũng đành để hắn mang theo.

Bất quá bọn hắn thấy thảm trạng của Phương Hành, trong lòng đều có chút bồn chồn.

Bọn họ đều là đệ tử ngoại môn, nếu muốn tiến vào nội môn, trừ khi trong nhà chịu bỏ ra món tiền khổng lồ mua linh dược luyện chế Phá Chướng đan cho bọn hắn, nếu không sớm muộn cũng phải nhận một lần phù chiếu, thấy thảm trạng của Phương Hành lúc này, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

- Đệ tử ra ngoài trảm yêu ở đâu?

Không phải chờ lâu, một lão giả thanh sam vội vã ngự kiếm mà đến, Phương Hành từ xa xem xét hắn một cái, chính là Linh Động tầng bảy.

- Đều chết cả rồi...

Phương Hành chờ lão đầu này đến trước mặt, đột nhiên tru dài một tiếng, làm lão đầu sợ hết hồn.

- Ai đã chết?

- Trừ ta ra, Hậu Thanh sư huynh, Liễu Tam sư huynh, Tiền Thông sư huynh, Triệu Trực sư huynh... Đều chết hết...

Phương Hành thoạt nhìn khóc vô cùng thương tâm, vừa tựa như vô cùng sợ hãi kinh sợ.

- Ngươi đi theo ta!

Trưởng lão thanh sam nhấc Phương Hành lên ngự kiếm hướng một ngọn núi bên trong đạo môn bay đi.

Hắn sắc mặt cũng có chút ngưng trọng, một lần trảm yêu phù cấp thất nhất, lại chết bốn người đệ tử, cũng không phải là việc nhỏ.

Dĩ vãng đạo môn ban ra phù chiếu, phái đi đệ tử ngoại môn, thậm chí đệ tử chân truyền, ở bên ngoài tử thương nghiêm trọng, thậm chí toàn quân bị diệt cũng có, bất quá trảm yêu phù đơn giản nhất lại thảm thành bộ dáng này, vậy cũng thật là hiếm thấy.

Không bao lâu, thanh sam trưởng lão đã dẫn Phương Hành đi tới trước một tòa đại điện trên Vân Ẩn phong, điện này chính là phù chiếu đại điện, bất quá lại không đi vào, mà trực tiếp dẫn hắn sang một tòa tiểu lâu bên cạnh, đi tới tiểu sảnh, để cho Phương Hành ngồi trên bồ đoàn nghỉ ngơi, chính mình thì đốt một đạo phù đưa tin, báo cho hai trưởng lão chấp sự phù chiếu điện khác đến trong lầu.

Phương Hành tò mò đánh giá, lại thấy tiểu lâu này giống như thư phòng, tựa hồ là địa phương các trưởng lão chấp sự của phù chiếu điện xử lý công việc.

Không lâu lắm, hai vị trưởng lão khác đã đến, nhưng đều là Linh Động tầng tám, diện mục hết sức già nua.

Những trưởng lão được phân công xử lý công việc ở trong các đại điện của Thanh Vân Tông, chính là một ít trưởng lão thân phận thấp nhất đạo môn.

Chỉ cần tu vi đột phá Linh Động tầng bảy, vô luận tuổi tác, cũng vô luận đột phá như thế nào, cũng có thể lựa chọn ở sơn môn chuyển làm chức vị trưởng lão, xử lý sự vụ trong môn, mà đạo môn đệ tử ngay cả Linh Động tầng bảy cũng không đột phá được, cũng trở về phàm tục, hoặc trở về gia tộc, hoặc gần đây xây dựng thế gia, sinh sôi huyết mạch, để hậu bối tử tôn có thể có thiên tư hơn người xuất hiện.

- Tiểu bối, ngươi tên họ là gì?

Ba vị trưởng lão ngồi xuống, ánh mắt lành lạnh, ngưng trọng nhìn Phương Hành.

Phương Hành đàng hoàng đáp:

- Đệ tử Phương Hành, gặp qua ba vị trưởng lão...

Vị trưởng lão thanh sam kia gật đầu, nói:

- Đem lịch trình trảm yêu lần này, nói kỹ càng cho ta...

- Dạ, đệ tử tuân lệnh...

Phương Hành vẻ mặt đau khổ, bộ dáng như nhớ tới chuyện thương tâm, nhưng vẫn cặn kẽ đem chuyện chính mình thêu dệt nói ra:

- Hậu Thanh sư huynh mang theo bốn người chúng ta, đi Yêu Chướng sơn chém yêu, vốn là có kế hoạch cụ thể, bất quá bọn hắn thấy đệ tử tuổi còn nhỏ, cũng không nói tỉ mỉ với ta, hẳn là tính toán sắp đặt bẫy, sau đó dùng mồi nhử đem yêu cáp đưa tới...

Ba vị trưởng lão liếc nhau một cái, bộ dáng như đều nhìn thấu chuyện này.

Bọn họ đều là người từng trải, chỉ nghe Phương Hành nói như thế, đã có đoán được chút ít dụng ý của đám người Hậu Thanh.

- Bọn họ có nói là mồi nhử gì hay không?

Một vị trưởng lão tướng mạo uy nghiêm hỏi.

- Hậu Thanh sư huynh chưa từng nói, Tiền Thông sư huynh chỉ cười nói với đệ tử, một lát nữa đệ tử sẽ biết...

Ba vị trưởng lão nghe lời này, liền liếc nhìn nhau một cái, lạnh lùng cười một tiếng, ý bảo Phương Hành nói tiếp.

- Ngay thời điểm chuẩn bị chọn lựa địa phương để đặt bẫy, bỗng nhiên có một con mãng xà lớn chui ra, đem đệ tử quấn lấy rồi, Tiền Thông sư huynh lập tức kêu to, nói không thể không có mồi nhử được... Đệ tử đến lúc đó mới hiểu được,mồi mà bọn họ nói hẳn là con mãng xà lớn kia sao... Sau đó mấy vị sư huynh đều xông lên, cùng mãng xà lớn chém giết, mấy vị sư huynh vô cùng lợi hại, hợp lực đem mãng xà lớn chém giết, nhưng cũng không lâu lắm, mãng khô cáp đã đột nhiên nhảy ra ngoài, mấy vị sư huynh hơi bất ngờ, không thể làm gì khác đành cùng nó đại chiến...

Đối mặt với ba vị trưởng lão, Phương Hành đem câu chuyện của một cái "mồi nhử" không biết chuyện nhưng may mắn vô cùng nói đầy đủ sắc thái.

Ở trong miệng hắn, Hậu Thanh bốn người bởi vì một con mãng xà lớn đột nhiên xuất hiện, làm rối loạn kế hoạch ban đầu.

Vì bảo vệ mồi nhử, đành phải chém giết con mãng xà lớn kia, chẳng qua là không ngờ tới, máu mãng xà lại dẫn tới mãng khô cáp đi ra ngoài kiếm ăn, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác đành cùng mãng khô cáp giao chiến, sau khi Triệu Trực cùng Tiền Thông hai người bị giết, Hậu Thanh để lại Liễu Tam một mình chống đỡ, chính mình chạy trốn, kết quả mãng khô cáp lại bỗng nhiên xông về phía Hậu Thanh đem Hậu Thanh giết chết, sau đó, Liễu Tam cũng gục trên mặt đất bất động...

Mà chính mình, bởi vì quá sợ hãi núp phía sau đại thụ, ngược lại tránh thoát kiếp nạn này.

Cả quá trình, hắn chính là một cái mồi nhử không hiểu chuyện, nào ngờ quá mức may mắn mới sống đến hiện tại.

Đang nói đến Hậu Thanh đám người chém giết mãng xà, kết quả đưa tới mãng khô cáp, trưởng lão râu ngắn kia khe khẽ gật đầu, nói:

- Mãng khô cáp thích săn mồi ban đêm, Hậu Thanh mấy người chém giết yêu mãng, tất nhiên sẽ làm cho yêu cáp ngửi mùi mà đến...

Mà nói về Hậu Thanh lưu lại Liễu Tam, chính mình chạy trốn, trưởng lão uy nghiêm kia bỗng nhiên chen lời:

- Ngươi nói Hậu Thanh để cho Liễu Tam một mình chống đỡ, chính mình chạy trốn, Liễu Tam cũng đồng ý ư?

Ngụ ý, hiển nhiên có chút không tin.

Phương Hành cố ý ngơ ngác nói:

- Đúng vậy, Liễu Tam sư huynh còn lớn tiếng hô, để cho Hậu Thanh sư huynh nhanh chóng chạy trốn, bất quá Hậu Thanh sư huynh vừa trốn, Liễu Tam sư huynh lập tức nằm lăn trên đất, cũng không nhúc nhích, kết quả cũng không biết tại sao, yêu cáp ngược lại đuổi giết Hậu Thanh sư huynh rồi, đối với Liễu Tam sư huynh gục trên mặt đất cũng không thèm nhìn tới, trưởng lão, ta đến hiện tại cũng không hiểu là chuyện gì xảy ra...

Trưởng lão uy nghiêm nghiêm mặt nói:

- Chuyện này quả thật có chút kỳ quái, ngươi có nói dối hay không?

Phương Hành sợ hết hồn, vội vàng khoát tay nói:

- Đệ tử thề, tuyệt đối không nói láo...

Mà trưởng lão râu ngắn kia cười cười, chen miệng nói:

- Thích sư huynh không cần phải lo lắng, đại khái ngươi không rõ tập tính của mãng khô cáp rồi, con yêu này bản tính có thiếu, có thể thấy những thứ động, nhưng không nhìn thấy thứ gì tĩnh, Hậu Thanh nhìn như gian xảo, chính mình chạy trốn, trên thực tế lại là trúng kế của Liễu Tam, lúc hắn quyết định trốn đi, cũng đã trở thành con mồi cho yêu cáp...

Trưởng lão uy nghiêm ngẩn ra, liền gật đầu, lại nói:

- Vậy sau đó thì sao? Yêu cáp chết như thế nào?

Phương Hành nói:

- Liễu Tam sư huynh lúc ấy gục trên mặt đất bất động, yêu cáp ăn Hậu Thanh sư huynh mới vòng trở lại, trong miệng phát lên một trận quái phong, đem thi thể Triệu Trực sư huynh cùng Tiền Thông sư huynh cũng hút vào trong miệng, Liễu Tam sư huynh còn sống, cũng bị hút vào rồi, bất quá đệ tử thấy thời điểm hắn bị hút vào, giống như tế ra một thanh phi kiếm...

Phương Hành trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, nói:

- Đệ tử cũng không biết chuyện gì xảy ra, yêu cáp nuốt Liễu Tam sư huynh rồi, đột nhiên nổi điên, đi loạn khắp nơi, đem gốc đại thụ đệ tử ẩn thân cũng hất đổ, đệ tử thấy trong miệng hắn có ngân quang xuất hiện, cho là yêu thú muốn thi triển tà pháp gì, sợ quá lập tức bỏ chạy, cũng may yêu cáp cũng không đuổi theo, đệ tử chạy được hơn mười trượng, quay đầu nhìn lại, lại phát hiện yêu cáp đã bất động, bất quá đệ tử cũng không dám trở về ngó nhìn, cứ thế mà chạy...

Thanh sam trưởng lão nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Liễu Tam người này quả nhiên bất phàm, chắc là yêu cáp coi hắn là tử thi hút vào trong bụng, hắn tế ra phi kiếm, cắt nát tạng phủ yêu cáp, lúc này mới lấy tánh mạng yêu cáp, Phương Hành, sau khi ngươi trốn đi, có trở về tra xét hay không? Liễu Tam mặc dù bị hút vào trong bụng yêu cáp, nhưng nếu hắn kịp thời giết chết yêu cáp, vẫn còn có hi vọng sống sót...

Phương Hành vẻ mặt tựa như sắp khóc, thần sắc như đưa đám nói:

- Đệ tử... nhát gan, qua một ngày thời gian, mới dám trở về, khi đó, lại phát hiện thi thể yêu cáp đã bị yêu thú ăn không sai biệt lắm, đệ tử... đệ tử thậm chí còn ở trong bụng nó, thấy được thi thể của Hậu Thanh sư huynh bọn hắn... Thật là... Thật là thật thê thảm a, đệ tử lúc ấy... sợ quá...

Mấy vị trưởng lão thở dài một tiếng, liếc nhau một cái, đều đã tin lời của Phương Hành.

Lời nói này, trong thật có giả, trong giả giấu thật, chân tướng cũng ở bên trong, mấy vị trưởng lão cũng không tìm ra sơ suất gì.

Một điểm nữa chính là, bọn họ đều là người từng trải, đối với những chuyện xấu xa giữa các đệ tử cũng hiểu rõ ràng, trên thực tế, Phương Hành trong lời nói chính là xuất hiện một chút sơ hở, bọn họ cũng lười truy cứu, chỉ cần có lời giải thích là tốt rồi.

- Việc đã đến nước này, nhiều lời cũng không ích gì, người tu hành chết ở trên đường chém yêu, cũng coi như chết có ý nghĩa, không cần lo lắng...

Lão giả áo xanh thở dài, hướng Phương Hành trầm giọng quát hỏi:

- Vậy yêu đan của mãng khô cáp đâu? Ngươi có thu hồi hay không?

Chương 46: Phần thưởng phù chiếu

Khi thanh sam trưởng lão hỏi những lời này, ánh mắt hai trưởng lão khác cũng nhìn tới, ý thăm hỏi rất rõ ràng, hiển nhiên đối với bọn họ mà nói, có lấy ra nội đan mãng khô cáp hay không, mới là tiêu chuẩn phán định một lần trảm yêu nhiệm vụ có hoàn thành không! Chỉ sợ lúc đầu dẫn phù chiếu không phải là Phương Hành, chỉ cần mang về yêu đan mãng khô cáp, bọn họ sẽ coi là lần nhiệm vụ này đã thành công.

- Đệ tử... Lúc ấy tìm thật lâu, không tìm được, đành mang chân cóc trở về...

Phương Hành đem chân cóc sau lưng lấy ra, đặt ở trước mặt ba vị trưởng lão, cố ý làm bọn họ thấy ghê tởm.

Ba vị trưởng lão lập tức bịt mũi, trưởng lão râu ngắn chán ghét khoát tay áo, nói:

- Ai, ngươi thật vô dụng, lá gan quá nhỏ, ước chừng qua một buổi tối mới trở về tra xét, không biết bao nhiêu yêu thú cũng sẽ bị mùi vị khí huyết của mãng khô cáp hấp dẫn mà tới, yêu đan lại là thứ có yêu khí nặng nhất, làm sao có thể còn lại được? Một cái chân yêu cáp thì chứng minh được gì chứ?

Phương Hành nháy mắt, tựa như vô cùng ủy khuất.

Trưởng lão uy nghiêm kia thở dài nói:

- Ngươi cũng không cần buồn bã, đạo môn có quy củ của đạo môn, nhiệm vụ của ngươi lần này chỉ có thể coi là thất bại, bất quá đối với ngươi mà nói, có thể còn sống sót không phải là phần thưởng lớn nhất hay sao! Tốt lắm, ngươi rời đi thôi, đúng rồi, pháp khí của mấy tên đệ tử này, có ở trên người của ngươi hay không? Đạo môn phân phát pháp khí cho bọn hắn, cũng là muốn thu hồi, ngươi không thể giữ riêng...

Phương Hành vội vàng đem túi trữ vật sớm chuẩn bị lấy ra, đặt ở trước mặt mấy vị trưởng lão, nói:

- Đều ở nơi này, đệ tử không dám giữ lại, lúc ấy tìm thật lâu, cũng chỉ tìm được vài món như vậy, mời trưởng lão minh xét...

Trưởng lão uy nghiêm mở túi trữ vật quan sát, khẽ nhíu mày:

- Chỉ có những thứ này ư? Ngươi không dấu riêng sao?

Phương Hành vội vàng nói:

- Tuyệt đối không có!

Ánh mắt trưởng lão uy nghiêm đảo qua trên người hắn, phát hiện hắn chỉ mặc đạo bào thật mỏng hơn nữa còn rách tung toé, quả thật không có chỗ nào để giấu đồ, động thiên giới chỉ thì bị Phương Hành cột vào trên tóc, nước sơn lại màu tối, phía trên còn bị Phương Hành cố ý dùng nước bùn nhuộm qua, thoạt nhìn vô cùng bình thường, trưởng lão này cũng không nhận ra đó chính là động thiên giới chỉ.

Còn nữa, Phương Hành nhìn dáng vẻ chính là một tiểu tử nghèo không có bối cảnh không có thực lực, những trưởng lão này đại khái cũng không nghĩ ra, trên người hắn sẽ tồn tại một quả động thiên giới chỉ, dù sao động thiên giới chỉ, chính là vật phẩm trang sức tinh sảo, chỉ có công tử ca gia thế hào hoa xa xỉ lại yêu tinh sảomới thích dùng, tu sĩ bình thường đều thích dùng túi trữ vật, bởi vì... loại túi này không gian lớn, giá tiền cũng rẻ hơn khá nhiều.

Lướt qua trên người Phương Hành, không phát hiện cái gì, trưởng lão uy nghiêm liền gật đầu, ý bảo hắn có thể rời đi.

- Phải..

Phương Hành cố làm ra bộ dạng mất mác, lưu luyến nhìn thoáng qua túi trữ vật trên tay trưởng lão uy nghiêm, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Ngay lúc này, đột nhiên thanh sam trưởng lão nói:

- Ngươi ở bên ngoài sảnh chờ chốc lát, chúng ta thương lượng một chút!

Phương Hành nghe vậy, chợt cảm thấy có chút ngạc nhiên, không biết hắn có ý gì, nhưng vẫn theo lời đi ra ngoài sảnh chờ.

- Viên sư đệ, ý của ngươi là?

Hai trưởng lão khác cũng có chút khó hiểu, nếu đã quyết định nhiệm vụ thất bại, còn thương lượng cái gì nữa?

Viên trưởng lão thanh sam cười nói:

- Hai vị sư huynh, nghe ta một lời, sư đệ cho là, thiếu niên này vừa rồi kể lại, cũng không nói dối, mà một cái chân sau yêu cáp như vậy, từ vết thương đến xem, cũng có thể phán định là được cắt từ yêu cáp, đã như vậy, phù chiếu của chúng ta viết, chính là để cho bọn họ đi ra ngoài trảm yêu trừ ma, vậy nhiệm vụ này của hắn tính là hoàn thành cũng được!

Trưởng lão râu ngắn hơi ngẩn ra, ngạc nhiên nói:

- Nếu không có yêu đan, phù chiếu điện chúng ta không có chút thu vào, mà long mã thú ty giam tổn thất cũng sẽ tính đến trên đầu chúng ta, nếu như chúng ta phán định nhiệm vụ lần này thành công, như vậy giao nộp vào kho còn phải có một viên tứ giai yêu đan, kết quả lại không có gì cả, tính gộp cả hai phía, phù chiếu điện chúng ta chẳng phải là thua thiệt lớn ư?

Trưởng lão uy nghiêm cũng gật đầu, làm như đồng ý lời của trưởng lão râu ngắn.

Thanh sam trưởng lão cười nói:

- Sư huynh lời ấy sai rồi, thử hỏi một nhóm đệ tử ngoại môn này mới vừa vặn nhập môn, đợi đến bọn họ bắt đầu đại lượng nhận phù chiếu, nói ít cũng phải sáu bảy năm nữa, hơn nữa trong đạo môn, vẫn có truyền thuyết, đem phù chiếu điện chúng ta nói thành đầm rồng hang hổ, vừa nhắc tới đã như lâm đại địch, phàm là có chút biện pháp khác, cũng sẽ không tới chỗ chúng ta để nhận phù chiếu...

- Đây cũng không chuyện tốt, vài năm gần đây, trừ phù chiếu mà đạo môn cưỡng ép phân công đến trên đầu đệ tử nội môn ra, những người khác chủ động tới nhận phù chiếu đã càng ngày càng ít rồi, thà rằng tại từ trong tay các sư huynh đệ đi đoạt, đi hãm hại, đi lừa gạt, cũng không nguyện đến phù chiếu điện, đường đường chánh chánh nhận phù chiếu để đổi tài nguyên, nguyên nhân tại sao chứ, tự nhiên cũng rất đơn giản...

- Đạo môn đệ tử, cũng đem phù chiếu đại điện chúng ta coi như yêu ma, cho là phàm là tới phù chiếu đại điện, chính là kết quả cửu tử nhất sanh, hơn nữa phần lớn cho dù là cửu tử nhất sanh, cũng không nhất định có thể đổi được tư nguyên tương ứng, bởi vậy, tự nhiên không có ai chịu tới tìm cái chết vô nghĩa nữa, trừ tài nguyên như Thạch Tinh tán bị chúng ta khống chế gắt gao, bọn họ không cách nào từ chỗ khác lấy được, mới có thể để cho bọn họ nổi lên dũng khí, quần tam tụ ngũ tới đạo môn nhận phù chiếu, quyết tâm liều chết đi làm...

Nghe thanh sam trưởng lão nói, hai vị trưởng lão khác không khỏi gật đầu, những điều này cũng đều là thật.

- Sư đệ có ý tứ là?

Trưởng lão râu ngắn đặt câu hỏi.

Thanh sam trưởng lão cười cười, nói:

- Rất đơn giản, nhiệm vụ lần này, nếu xác định mãng khô cáp đã chết, coi như mấy tên đệ tử này thành công sao, đối ngoại, chúng ta nói thiếu niên này đã trở thành đệ tử đầu tiên vừa tiến vào sơn môn đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng làm phai nhạt một chút chuyện Hậu Thanh đám người tử vong, cứ như vậy, đệ tử khác thấy một cái tiểu tử như vậy cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ, tâm tình kích động, người tới nhận phù chiếu tự nhiên cũng sẽ tăng thêm, phù chiếu đại điện chúng ta tự nhiên cũng có thể được tôn kính một chút...

Lão giả râu ngắn nghe xong, như có điều suy nghĩ nhẹ nhàng gật đầu.

Còn có một điểm thanh sam trưởng lão không nói rõ, đó chính là, đệ tử tới nhận phù chiếu càng nhiều, bọn họ kiếm được lợi ích cũng sẽ càng nhiều, đây là chuyện tất cả mọi người lòng dạ biết rõ, không cần thiết phải nói thành lời.

- Đạo môn có quy củ của đạo môn, làm như vậy chỉ sợ không ổn?

Trưởng lão uy nghiêm trời sanh tính tình ngay thẳng, vẫn còn có chút do dự.

Lão giả áo xanh khẽ mỉm cười, nói:

- Cảnh sư huynh quá lo lắng rồi, đạo môn phù chiếu đại điện, lúc đầu thành lập là vì thay nhân gian hàng yêu phục ma, cũng không có nói đến chuyện giết chết yêu ma đạt được tài liệu để đổi tài nguyên, chẳng qua sau đó người tu hành càng ngày càng nhiều, tài nguyên thiếu hụt, mới bắt đầu làm như vậy, hơn nữa đây chỉ là một quy tắc ngầm, cũng không viết trên đạo môn phù lệnh, cho nên chúng ta chỉ cần xác định mãng khô cáp đã chết, đã có thể nhận định nhiệm vụ lần này của bọn họ thành công, cũng không có gì sai quy củ!

Hai vị trưởng lão bừng tỉnh đại ngộ, nhất tề gật đầu.

Trưởng lão râu ngắn nói:

- Năm đệ tử đi ra ngoài, chỉ có một trở lại, chuyện này quả thật thê thảm, cho bọn hắn một chút phần thưởng cũng tốt, hơn nữa tiểu tử này sống sót như thế nào, ba người chúng ta đều lòng dạ biết rõ, vận khí của hắn thật sự không tồi, đã như vậy, tại sao chúng ta không dệt hoa trên gấm, tăng thêm một phần may mắn cho hắn? Nhiệm vụ này, coi như hắn thành công đi!

Thanh sam trưởng lão phụ họa cười to:

- Đúng là như thế!

Trưởng lão uy nghiêm thì trầm ngâm một hồi lâu, mở miệng nói:

- Đối với bên ngoài không cần thiết nói chuyện hắn không mang yêu đan về!

Thanh sam trưởng lão nói:

- Sư đệ hiểu được, Cảnh sư huynh là sợ các đệ tử khác lấy hắn làm gương sao? Chuyện này chúng ta có thể không đề cập tới!

Trưởng lão uy nghiêm gật đầu, nói:

- Vậy chuyện này làm theo ý của ngươi đi!

Ba vị trưởng lão gật đầu với nhau, chuyện này tựa như đã xác định.

Phương Hành lúc này biết điều một chút ngồi ở ngoài đại sảnh, trong lòng cũng có thấp thỏm.

Hắn cũng không biết, mấy lão già này giữ mình ở lại, không phải bởi vì phát hiện sơ hở trong lời nói của mình đấy chứ.

Bất quá cũng không lâu sau, ba vị trưởng lão đã đi ra, thanh sam trưởng lão gật đầu với Phương Hành, nói:

- Ngươi may mắn rồi, ba người chúng ta thương lượng một chút, cảm giác được năm người các ngươi cùng nhau lĩnh phù chiếu, đi ra ngoài trảm yêu phục ma, dương danh chánh nghĩa của đạo môn, mặc dù không thu hồi mãng khô cáp nội đan, nhưng dù sao cũng đã chém giết mãng khô cáp, lại tổn thất thảm trọng, cần ngợi khen, nhiệm vụ lần này phá lệ cho các ngươi, tạm thời coi như các ngươi thành công, ngươi đi theo ta nhận phần thưởng phù chiếu sao!

Phương Hành nghe vậy, nhất thời ngẩn ngơ, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có chuyện tốt như vậy rơi vào trên đầu mình.

Trong lòng kinh ngạc đi theo thanh sam trưởng lão xuống lầu, tiến vào phù chiếu đại điện, đem ngọc sách ghi chép Hậu Thanh nhận lấy phù chiếu, đổi thành Phương Hành, cứ như vậy, phù chiếu này ít nhất tại ngoài sáng, cùng Hậu Thanh không có quan hệ, rồi sau đó thanh sam trưởng lão lại nói:

- Lần này phần thưởng trảm yêu phù chiếu mặc dù đặc biệt cho ngươi, bất quá ngàn vạn nhớ kỹ, không thể nói cho người khác biết chúng ta phá lệ cho ngươi, người khác hỏi, ngươi chỉ cần nói đeo mãng khô cáp nội đan trở lại, hết thảy cũng theo luật làm là được!

Phương Hành lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng hành lễ nói:

- Đệ tử đã rõ!

Thanh sam trưởng lão cười cười, liền ra lệnh đồng tử đi đem phần thưởng của Phương Hành mang tới, lại là một trăm linh thạch, ba bình bổ khí đan, một lọ cố nguyên đan, năm bình an tức đan, dĩ nhiên, những thứ này chỉ là thứ thông thường, quý trọng nhất, là một túi chứa ba lượng Thạch Tinh tán, đây chính là tài liệu chủ yếu đạo môn đệ tử ở đột phá Linh Động tầng bốn cần luyện chế Phá Chướng đan.

- Tạ trưởng lão, tạ trưởng lão...

Phương Hành vui vô cùng, đem phần thưởng nhận lấy.

Thanh sam trưởng lão cười nhẹ, nói:

- Không cần nhiều lời, ngày sau cần cù hơn là được, Thanh Phong, ngươi đi đem Huyền Chiếu gọi tới, để cho hắn đưa Phương Hành xuống núi...

Bên cạnh tiểu đồng tử vâng lời, liền hướng ngoài phù chiếu đại điện đi.

Phương Hành hơi ngẩn ra, hắn đột nhiên cảm giác được có gì không đúng.

Nếu muốn đưa mình xuống núi, tiểu đạo đồng này cũng có thể, tại sao còn cần gọi người tên là "Huyền Chiếu" đến?

- Thúc phụ, ngài tìm ta ư?

Không lâu lắm, ngoài điện một người tuổi trẻ tiến vào, ước chừng hai mươi tuổi, dáng ngoài sảng lãng, tóc đen buông xuống, thoạt nhìn có mấy phần quý khí, Phương Hành trong lúc hắn đi vào, ở trên người hắn vừa nhìn, lại thấy tu vi của hắn là Linh Động tầng ba trung giai.

- Đúng, vị sư đệ tên gọi Phương Hành này, vừa hoàn thành nhiệm vụ trở về, càng vất vả công lao càng lớn, ngươi đưa hắn xuống núi sao!

Thanh sam trưởng lão hướng người tuổi trẻ này khẽ gật đầu, mở miệng nói như thế.

Người tuổi trẻ hơi ngẩn ra, chốc lát sau đã hiểu rõ, mừng rỡ nói:

- Đa tạ thúc phụ!

Chương 47: Uy bức lợi dụ

Ta đã nói làm sao có thể có chuyện tốt như vậy rơi vào đầu ta chứ, thì ra ta chỉ là người chuyển hàng mà thôi...

Phương Hành đã đoán được chuyện gì sẽ phát sinh, hận nghiến răng nghiến lợi trong lòng, ngoài mặt lại không lộ nửa điểm dấu vết, khuôn mặt hưng phấn đi theo Huyền Chiếu ra khỏi cửa. Đợi sau khi bọn hắn ra cửa, thanh sam trưởng lão thở dài, cười khổ không dứt, nghĩ thầm chính mình vì đứa cháu này cũng đã liều mạng, tổn hao một phen miệng lưỡi đi thuyết phục hai cái chấp sự đem nhiệm vụ lần này đánh giá thành công.

Hắn lấy đâu ra nhiều lòng thương hại như vậy chứ, cảm thấy Phương Hành đáng thương phá lệ coi hắn thành công nhiệm vụ ư?

Những lời khác như kích thích huyết tính đạo môn đệ tử vân vân, lại càng là lời nói suông.

Mục đích duy nhất của hắn, chính là đem Thạch Tinh tán cho tiểu hài tử này, sau đó sáng tạo cơ hội cho cháu của mình, để cho hắn nghĩ cách đem Thạch Tinh tán từ trong tay tiểu hài tử này lấy tới, dù sao cháu mình được chính mình trông nom, tu hành tài nguyên vẫn không thiếu, hôm nay đã đạt đến Linh Động tầng ba trung giai, đoán chừng không bao lâu nữa, sẽ phải chuẩn bị phá giai.

Thạch Tinh tán loại vật này, mỗi một viên đạo môn cũng ghi chép cẩn thận, nghiêm khắc khống chế, coi như là mình cũng không thể trực tiếp cho cháu của mình, hôm nay đụng phải một cơ hội như vậy, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa hắn cũng tin tưởng, cháu của mình nhất định có thể lĩnh hội ý của mình, đến khi đó hắn tính toán mua cũng tốt, đoạt cũng được, chuyện này cũng không trọng yếu.

Chỉ cần đầu đuôi sạch sẽ, ai lại đi để ý tới một cái ngoại môn tiểu đệ tử không quyền không thế chứ?

Phương Hành tự nhiên không biết tâm địa gian giảo trong bụng thanh sam trưởng lão, bất quá hắn rất nhạy cảm phát hiện, thanh niên tên gọi Huyền Chiếu này, chính là vì Thạch Tinh tán của mình mà tới, nhưng hắn nhất thời cũng không có biện pháp gì, dù sao người ta có quyền thế, chuyện này cơ hồ cũng coi như rõ ràng, chính mình chỉ có thể đi một bước tính một bước, xem xem người này cụ thể muốn làm thế nào, sau đó lại tùy cơ ứng biến.

Huyền Chiếu đi trước, dẫn Phương Hành đi xuống khỏi Vân Ẩn phong.

Nhìn dáng dấp hắn ở đạo môn rất có danh

vọng, cùng nhau đi tới, gặp phải mỗi người đều cũng sẽ cung kính hướng hắn hành lễ, Huyền Chiếu cũng vô cùng khách khí hoàn lễ, có đôi khi còn có thể thỉnh thoảng giới thiệu một chút người cho Phương Hành, đều là người rất có danh vọng ở Thanh Vân Tông ngoại môn, nói trắng ra là, hoặc là ngoại môn tuấn ngạn, hoặc là nhị thế tổ cấp bậc.

- Con mẹ nó, nhìn dáng dấp lần trước ta ở trước mặt Hậu Thanh sắm vai nhị thế tổ, diễn quả thật không giống a...

Phương Hành âm thầm quan sát động tác của Huyền Chiếu, quyết định lần tới giả trang cần phải tích cực hơn một chút.

- Phương sư đệ, ngươi còn nhỏ tuổi, đã hoàn thành phù chiếu, thật sự tiền đồ vô lượng a...

Ở trên đường, Huyền Chiếu hữu ý vô ý thăm dò Phương Hành:

- Không biết Phương sư đệ hôm nay tu vi thế nào?

- Ai, xấu hổ, sư đệ quá ít tài nguyên, cố gắng như thế nào, tu vi cũng tăng lên không được...

Phương Hành thoạt nhìn rất ngượng ngùng nói, đồng thời khẽ phóng ra một chút linh uy của mình, chính là Linh Động tầng một đỉnh phong.

Tu vi của hắn tăng lên thật sự quá nhanh, lúc này tự nhiên sẽ không dễ dàng để cho người khác biết được.

Huyền Chiếu khẽ mỉm cười, nói:

- Cũng rất tốt, tiền kỳ tu hành chủ yếu chính là dựa vào tài nguyên, Phương sư đệ lần này hoàn thành phù chiếu, phần thưởng nhiều hơn, nhiều tài nguyên như vậy, tất nhiên đủ để tu vi của ngươi nhất phi trùng thiên rồi!

- Hi vọng như thế đi...

Phương Hành trên mặt cố ý lộ ra thần sắc kích động.

Huyền Chiếu khóe miệng dâng lên một nụ cười thản nhiên, pha lẫn chút coi thường, nhưng cũng chỉ thoáng qua, lại nói tiếp:

- Bất quá phần thưởng lần này dùng xong rồi thì sao? Phương Hành sư đệ có nghĩ tới chưa, đến lúc đó ngươi phải tiếp tục thu hoạch tài nguyên như thế nào chứ? Ha ha, tu hành chi đạo, tài nguyên cần liên tục không ngừng, dựa vào đạo môn phân phát mỗi tháng một hai khối như vậy, cuối cùng là không đủ!

- Con mẹ nó, ngươi là Giáp đẳng đệ tử, mỗi tháng còn có hai khối, lão tử ba tháng chỉ có một khối thôi...

Phương Hành trong lòng oán thầm, cố ý thở dài, nói:

- Vậy cũng không có cách nào, sư đệ thật sự là nghèo rớt a...

Huyền Chiếu cười cười, bỗng nhiên đứng lại, tự tiếu phi tiếu nhìn Phương Hành nói:

- Thứ cho ta nói thẳng sao, Phương tiểu sư đệ, ngươi chỉ có chút linh thạch, cuối cùng là không đủ, cần càng nhiều càng tốt, nhưng Thạch Tinh tán trên tay ngươi thì sao chứ, giá trị không thấp, chính mình giữ lại không có tác dụng gì, không bằng đem nó bán cho ta, đổi lấy một chút tài nguyên tu hành thì như thế nào?

- Quả nhiên là bởi vì chuyện này...

Phương Hành âm thầm oán hận, đã sớm đoán được mục đích của người này.

Bất quá Huyền Chiếu nói rất khách khí, hắn cũng không cự tuyệt ngay lập tức, mà là trong lòng âm thầm suy nghĩ, vừa thể diện mang theo vẻ kinh ngạc nói:

- Huyền Chiếu sư huynh cần Thạch Tinh tán ư?

Huyền Chiếu khẽ mỉm cười, nói:

- Ta nhiều nhất một năm nữa, sẽ đột phá tới tầng ba đỉnh phong, đến lúc đó tự nhiên cần Thạch Tinh tán tới luyện chế Phá Chướng đan, Thạch Tinh tán này đối với người khác mà nói là quý hiếm, đối với ta mà nói cũng không phải vật hiếm có gì, ta chủ yếu là cùng Phương sư đệ ngươi vừa thấy đã như quen, lại thấy ngươi thiếu tài nguyên, cho nên mới nghĩ raphương pháp vẹn toàn đôi bên như vậy...

- Hừ, tên khốn kiếp này coi ta là kẻ ngu ư, chiếm tiện nghi của ta còn muốn ra vẻ nhân đức ư...

Phương Hành trong lòng cười lạnh, lại thấy trên sơn đạo hoang vắng không người, mà Huyền Chiếu người này phía dưới vẻ mặt mỉm cười, ẩn hàm lãnh ý, nói vậy hắn hiện tại nói ra mua Thạch Tinh tán trên tay mình, nếu mình không đồng ý, hắn cường đoạt cũng có thể, mặc dù trên thực tế tu vi của mình đã cao hơn hắn, cũng không sợ hắn, nhưng nếu làm lớn chuyện, hắn có trưởng bối làm chỗ dựa, chính mình chỉ sợ không địch lại...

Đủ loại suy nghĩ hiện lên trong lòng, Phương Hành vừa nhìn núi này, trong lòng rất nhanh đã có chủ ý.

Đối mặt với uy hiếp của Huyền Chiếu, Phương Hành cố ý làm bộ như vẻ mặt có chút tham lam, mong đợi nói:

- Đa tạ Huyền Chiếu sư huynh chiếu cố, không biết ngươi ra giá bao nhiêu...?

Huyền Chiếu thấy hắn hỏi giá tiền, trong lòng khẽ buông lỏng, có thể dùng cách mua để nhận được Thạch Tinh tán, hắn tự nhiên cũng không nguyện đoạt, cười cười, nói:

- Tự nhiên không thể bạc đãi Phương sư đệ ngươi, không bằng hai mươi... Ba mươi linh thạch, như thế nào?

- Ba mươi linh thạch, thằng nhãi này cũng dám nói khỏi miệng ư!

Phương Hành nhất thời giận dữ, trong lòng thầm mắng, Thạch Tinh tán mặc dù đối với tu hành bình thời không có tác dụng, nhưng tài liệu khó tìm nhất để luyện chế Phá Chướng đan, giá trị cực cao, Hậu Thanh ở trên quỷ thị định dùng Yêu Linh đan hơn giá trị một trăm linh thạch cộng thêm ba mươi lăm linh thạch để đổi cũng cầu mà không được, người này lại chỉ chịu cho mình ba mươi linh thạch, coi mình là cái chày gỗ hay sao?

Huyền Chiếu thấy Phương Hành sắc mặt khó coi, trong bụng cười lạnh, ngoài miệng cố ý nói:

- Phương sư đệ chê ít sao? Ha ha, trong đạo môn chúng ta, xưa nay ỷ mạnh hiếp yếu, ta sợ cho sư đệ ngươi linh thạch nhiều nữa, ngươi giữ không được cũng là uổng công! Dĩ nhiên, ta và ngươi vừa thấy như quen, nếu làm thành khoản giao dịch này, sư huynh ta sau này nhất định sẽ nhớ tới phần nhân tình này mà chiếu cố đến ngươi, cũng không phải ta nói ngoa, làm bằng hữu với Mạnh Huyền Chiếu ta, Phương sư đệ ngươi sau này ở ngoại môn, đại khái có thể quét ngang...

Đây cũng là mơ hồ uy hiếp, nếu hắn có thể để cho Phương Hành quét ngang ở đạo môn, tự nhiên cũng có thể làm cho hắn nửa bước khó đi!

Thạch Tinh tán bán cho hắn, có thể nhận được sự chiếu cố của hắn, nếu không bán cho hắn, liền có thể nhận lấy hắn trả thù.

Phương Hành nghe lời này, lại giật mình, cố ý làm bộ như vui mừng nói:

- Huyền Chiếu sư huynh thật có thể làm cho ta không bị khi dễ sao? Ta tiến vào đạo môn, một thân một mình, đưa mắt không quen, thật sự nhiều người đều khi dễ ta, lần trước đi nhận linh thạch, nửa đường còn bị một người tên là Lưu Phong đánh cướp, còn có chấp sự đệ tử Hắc Tam của Thanh Khê cốc chúng ta, hắn không có việc gì sẽ tới vơ vét tài sản ta...

Vẻ mặt này, đem bộ dáng một cái tiểu hài tử bị khi dễ biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Huyền Chiếu thấy thế, đáy lòng đại định, bất mãn nói:

- Hừ, mấy người này thậm chí tên ta còn chưa từng nghe thấy, nói vậy chỉ là một đám vớ vẩn thôi, sau này Phương sư đệ không cần để ý bọn chúng, chỉ cần nói ra tên của ta, bọn họ cũng không dám tạo phản... Quên đi, Phương sư đệ, sau này đi theo ta đi, ngươi nhìn xem ta ngay trước ngươi mặt thay ngươi trút giận như thế nào!

Hắn thân thế rất tốt, muốn mang theo Phương Hành đi báo thù, mấy tiểu nhân vật ngoại môn này, tự nhiên không bị hắn Huyền Chiếu đại thiếu gia để vào trong mắt, tiện tay dạy dỗ bọn họ mấy cái, lợi dụng ba mươi linh thạch đổi lấy một phần Thạch Tinh tán, cớ sao mà không làm?

- A, không cần, Huyền Chiếu sư huynh đồng ý chiếu cố tiểu đệ là được, Thạch Tinh tán này, coi như sư đệ hiếu kính sư huynh...

Phương Hành hiện ra thần sắc kích động, hai tay dâng lên, đem Thạch Tinh tán bày đến trước mặt Huyền Chiếu.

Cử chỉ này ngụ ý, thậm chí là một viên linh thạch cũng không cần.

Huyền Chiếu mừng rỡ, vội vàng đem Thạch Tinh tán nhận lấy, ngoài miệng lại nói:

- Làm sao có thể không biết xấu hổ như thế, linh thạch vẫn cần đưa mới được!

Phương Hành cố ý giả vờ giận nói:

- Huyền Chiếu sư huynh, sư đệ thật sự là bị người khi dễ nên sợ hãi, chỉ mong Huyền Chiếu sư huynh có thể giúp sư đệ tại ngoại môn nói giúp vài lời, để cho ta không bị khi dễ là đủ rồi, linh thạch này, sư đệ vạn lần không dám lấy...

- Ha ha ha ha, hoàn toàn không có vấn đề!

Huyền Chiếu trong bụng mừng như điên, cười lớn đáp ứng, trực tiếp dắt tay Phương Hành, nói:

- Phương sư đệ, sau này sư huynh tất nhiên đem ngươi đối đãi như người mình, người khác khinh nhờn ngươi, coi như khinh nhờn ta, hừ, ở nơi này trong ngoài môn, ta Huyền Chiếu không dám nói số một không hai, nhưng có thể bị ta để vào trong mắt cũng thật sự không nhiều, vô luận là ngoại môn cái gì, dám khi dễ ngươi, nhất định làm hắn sống không bằng chết!

Chương 48: Đạo tặc khói mê lại xuất hiện

Mạnh Huyền Chiếu vừa nói, vì để Phương Hành an tâm, trực tiếp gọi mấy đệ tử thoạt nhìn tương đối cơ trí tới đây, ngay trước mặt Phương Hành phân phó nói:

- Mấy người các ngươi, nhanh đi thiện ty giam, tạp ty giam, dược ty giam, pháp khí các mấy địa phương quan trọng của ngoại môn truyền lời, từ hôm nay trở đi, Huyền Chiếu ta cùng Phương Hành tiểu sư đệ chính là hảo hữu chí giao, ngày sau ai khinh nhờn Phương Hành, chính là địch nhân của Huyền Chiếu ta đây!

- Mặt khác, người lúc trước từng khi dễ Phương Hành sư đệ, tốt nhất tự mình tới cửa bồi tội, đừng chờ ta tự mình tìm tới cửa!

Mấy đệ tử đều biết Huyền Chiếu, thấy thế, lập tức vâng lời, vội vàng đi truyền lời.

Làm xong những thứ này, Mạnh Huyền Chiếu đắc ý hướng Phương Hành nói:

- Sư đệ, nói vậy bắt đầu từ hôm nay, cũng không có ai dám khi dễ ngươi nữa, cũng là ngươi muốn khi dễ ai có thể khi dễ người đó, bất quá ngươi xác định, không cần sư huynh dẫn ngươi đi tìm những người đó trút giận hay sao?

Phương Hành vội nói:

- Không cần không cần, sư huynh cứ lo việc của mình là được...

Huyền Chiếu cũng đang vội trở về tra xét Thạch Tinh tán, liền nói:

- Ta đây không khách khí nữa, ngày sau nếu ngươi có chuyện, cứ tới tìm ta!

- Sư huynh đi thong thả...

Phương Hành cung kính tiễn Huyền Chiếu rời đi, khóe miệng nổi lên một nụ cười.

- Khốn kiếp, muốn chiếm tiện nghi của ta ư, còn sớm vô cùng...

Thấy bóng lưng Huyền Chiếu đi xa trên sơn đạo, hắn cũng từ từ bước đi, sau khi tránh được ánh mắt của mọi người, âm thầm lặng lẽ chui vào núi rừng, sau đó trong nháy mắt mang lên Vạn La Quỷ Diện, thay đổi tự thân dung mạo, thật nhanh chạy như điên giữa núi rừng, đuổi theo Huyền Chiếu, không lâu lắm đã đuổi kịp, hắn nhẹ nhàng lặng lẽ đi theo phía sau hắn, đợi chờ thời cơ hạ thủ.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, trên sơn đạo đệ tử thưa thớt, bóng người vắng vẻ, chỉ có

Mạnh Huyền Chiếu một mình một người đi lại.

Không bao lâu đã đi qua một mảnh rừng trúc, chung quanh không có bóng người, yên lặng cực kỳ.

Phương Hành thầm nghĩ:

- Chính là nơi này...

Linh khí điên cuồng điều động, "Sưu" một tiếng, thân hình như điện vọt tới Huyền Chiếu.

Lại nói Huyền Chiếu chính vừa đi vừa quan sát cái túi nhỏ trong tay, càng nghĩ càng đắc ý, không tốn một linh thạch, đã nhận được một phần Thạch Tinh tán đối với mỗi đệ tử ngoại môn cũng quý như tính mạng, quả thực chính là chuyện quá may mắn.

Bất quá đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy kình phong ập tới sau gáy, trong lòng nhất thời cả kinh, vội vàng lắc mình tránh né.

- Sưu...

Một quả đấm rất lớn sượt qua gò má của hắn, hiểm lại càng hiểm, nghiêng đầu vừa nhìn, lại thấy là một nam tử cao gầy bịt khăn đen, không nói một lời, một quyền đánh hụt, thế nhưng lập tức lên gối, hạ thủ tàn nhẫn vô cùng.

- Ngươi là ai?

Huyền Chiếu gầm lên, nhấc lên hai đấm ngăn cản chiêu này, bàn tay như rắn như rồng, mổ vào cổ của hắn.

Phương Hành trầm giọng quát lên:

- Hắc, ngươi không tốn một quả linh thạch đã lừa gạt được Thạch Tinh tán trân quý như vậy, chính mình độc chiếm chẳng phải quá mức ư? Không bằng lấy ra mọi người cùng nhau chia sẻ đi...

Trong khi nói chuyện, nghiêng đầu né tránh chiêu của Huyền Chiếu, hai đấm đánh thẳng hai bên huyệt thái dương.

- Ngươi biết chuyện Thạch Tinh tán này ư? Chẵng lẽ một mực nghe lén sao?

Huyền Chiếu kinh hãi, quát lạnh nói:

- Trong đạo môn mà dám đến đánh cướp ta, chán sống sao?

Hét lớn một tiếng, thân hình co rụt lại, linh lực tuôn ra, đánh tới ngực Phương Hành.

- Chán sống chính là ngươi!

Phương Hành cũng khẽ quát một tiếng, thân hình ngồi xổm xuống, hai đấm đồng thời đánh

ra.

- Thình thịch...

Huyền Chiếu chỉ cảm thấy một cỗ chấn động đánh tới, thân hình nhất thời giống như bay lui về phía sau, nhất thời làm đổ một mảnh tử trúc.

- Linh Động tầng ba đỉnh phong?

Huyền Chiếu kinh hãi, chỉ bằng một chiêu cứng đối cứng như vậy, hắn lập tức phát hiện tu vi của mình thua xa không bằng đối phương.

- Người đâu...

Huyền Chiếu vừa thấy không địch lại, lập tức cất tiếng muốn hô, gọi người tới cứu mình.

Song đối thủ phản ứng cực nhanh, vừa thấy hắn há mồm, lại là một quyền đánh tới, áp lực tới người, Huyền Chiếu chỉ hô một chữ đã bị ép xuống, không thể làm gì khác đành vận dư lực, ngăn cản trọng kích của người này, sau đó ra sức lui về phía sau, tính toán tìm cơ hội tế ra phi kiếm, rồi lại không ngờ đến, người này đột nhiên không biết từ nơi nào lấy ra một cái yên hồ tinh sảo, hướng trên mặt hắn phun ra.

Trong lúc nhất thời ngửi thấy miệng đầy ngọt hương vị, Huyền Chiếu đầu óc dần mơ màng.

- Hắc, đấu với đại gia ư, ngươi còn kém xa lắm!

Phương Hành biết Huyền Chiếu lúc này cũng không hoàn toàn mất đi tri giác, nhưng cố ý lạnh lùng cười một tiếng, đưa tay vạch cái khăn đen che mặt, vung chân đạp trên ngực Huyền Chiếu, từ thắt lưng của hắn lột xuống một cái túi trữ vật, mở ra vừa nhìn, Thạch Tinh tán đang nằm ở bên trong, cũng có thêm rất nhiều đồ tốt, nhất thời đắc ý cười, lẩm bẩm:

- May có Lưu Phong báo tin cho ta...

Vừa nói ánh mắt liền đảo xuống, tựa như phát hiện Huyền Chiếu còn chưa bất tỉnh, lại một cước dậm ở trên mặt hắn.

Huyền Chiếu hự một tiếng, liền ngất đi, trước lúc bất tỉnh, lại vững vàng nhớ lấy cái tên "Lưu Phong" này.

Dù sao cũng là ở trong đạo môn, Phương Hành cũng không dám ở lâu, đem thân thể Huyền Chiếu ném vào trong rừng trúc, chính mình chạy trốn thật nhanh, đi tới một địa phương yên lặng, đổi lại hình dáng tướng mạo, lúc này mới vui vẻ ngâm nga tiểu khúc đi về.

- Trong thôn có một quả phụ gọi Tiểu Hoa, dáng vẻ đẹp đẽ ngực lại lớn, nửa đêm không người nào đi gõ cửa, tay nàng cầm chổi đánh ta...

Chuyện về sau, trên căn bản cùng hắn không quan hệ, dù sao cũng không có người đoán được là hắn.

Ước chừng hôn mê nửa canh giờ, Mạnh Huyền Chiếu mới tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, hắn mở trừng hai mắt, thấy rõ hoàn cảnh xung quanh, từ từ nhớ lại chuyện đã xảy ra trước khi hôn mê, vội vàng ngồi dậy, vừa sờ trên người, túi trữ vật đã sớm không biết đi nơi nào, hận đến nghiến răng, "Thình thịch" một quyền, đem một gốc tử trúc bên cạnh đánh nát, rầm một tiếng ngã xuống, Mạnh Huyền Chiếu vừa tức vừa giận, trong đôi mắt gần như muốn phun ra lửa.

- Là ai? Rốt cuộc là ai? Lại dám đánh cướp ta ở đạo môn?

Mạnh Huyền Chiếu tức giận rống lên, hắn là cấp bậc nhị thế tổ đạo môn thực sự, thật đúng là đầu tiên ăn phải quả đắng như thế.

Loại cảm giác quái dị này để cho trong lòng hắn trừ tức giận, thậm chí còn cảm thấy có chút ủy khuất...

Đây chính là Thạch Tinh tán chính mình vừa mới lấy được a...

Có Thạch Tinh tán, sau đó để cho thúc phụ giúp chính mình giúp một tay, đem tu vi tăng lên tới Linh Động tầng ba đỉnh phong, sau đó mời Tê Hà cốc người quen luyện chế một quả Phá Chướng đan, chính mình thậm chí nắm chắc trong ba tháng sẽ tiến vào nội môn...

Nhưng hôm nay, không có Thạch Tinh tán, hết thảy cũng trở thành nói suông!

- Không được, ta nhất định phải tra, cho dù là mượn lực lượng của thúc phụ, cũng muốn đem người kia điều tra ra...

- Hừ, người này cao cao gầy teo, sử dụng khói mê...

- Hả? Làm sao cùng trước đó không lâu đạo môn truyền thuyết tên đạo tặc kia tương tự như thế?

Mạnh Huyền Chiếu nghĩ một lát, mắt dần dần híp lại:

- Tốt, hơn phân nửa chính là ngươi, ngươi đánh cướp đạo môn mấy tên kia cũng thôi đi, lại còn dám đến đánh cướp ta, coi như là đào ba thước đất, cũng phải tìm ra ngươi...

Từ từ đứng lên, Mạnh Huyền Chiếu hung

hang phát ra lời thề.

- Bất quá, ngoại môn nhiều người như vậy, ta làm sao tìm ra người này?... A, đúng rồi, hắn lúc ấy cho rằng ta đã bất tỉnh, không cẩn thận nói ra cái tên Lưu Phong, nói vậy Lưu Phong kia chính là tai mắt của hắn, tìm được Lưu Phong, nhất định có thể tìm được hắn...

Như vậy nghĩ tới, Mạnh Huyền Chiếu đè nén lòng tràn đầy lửa giận, từ từ hướng phù chiếu đại điện đi tới.

Hắn lúc này thậm chí đã động sát tâm, vì vậy quyết định chỉ sợ liều mạng để thúc phụ trách mắng, cũng sẽ đem chuyện này nói cho thúc phụ.

Mà lúc này Lưu Phong, chính cùng Hắc Tam bọn người ở tại Thanh Khê cốc phụ cận trúc lâu uống rượu, hai người bọn họ làm quen cũng có hứng thú, Lưu Phong thân là đạo môn đệ tử cũ, mặc dù tu vi không cao, lại giỏi luồn cúi, đối với người yếu thì hung ác, đối với cường giả lại phi thường hiểu được làm người vui vẻ, cũng chính vì vậy, hắn làm quen được với Hậu Thanh tiến vào đạo môn không lâu đã triển lộ ra thực lực kinh người.

Sau khi bị Phương Hành đâm bị thương, thương thế hắn dần tốt, nhưng phát hiện mình vẫn chậm chạp không khôi phục thực lực, nguyên nhân chính là thân thể mười mấy chỗ gân lớn, cũng bị Phương Hành đánh gãy rồi, mặc dù xài hết mấy năm qua hắn sở hữu để dành, dù sao cũng phải đổi lấy linh dược, thật tình chữa trị, sớm muộn gì cũng sẽ lành, nhưng cũng làm cho hắn hận Phương Hành cực kỳ, thậm chí hận không thể lột da ăn thịt.

Cứ như vậy, khi hắn từ Tiền Thông chỗ đó biết được tin tức Hậu Thanh tính toán đi ra ngoài săn giết mãng khô cáp, đã hưng phấn đưa ra cho Hậu Thanh một chủ ý, chính là dùng mồi nhử, câu giết yêu cáp, kết quả Hậu Thanh rất sung sướng tiếp nạp ý kiến này, sau đó Lưu Phong liền thay Hậu Thanh ra mặt, phía trước tìm Thanh Khê cốc đệ tử chấp sự Hắc Tam, như vậy một phen âm thầm thương nghị, liền đem chuyện kia định xuống.

Sau nữa, hết thảy thuận lợi, Hậu Thanh mang theo Phương Hành đi, nói vậy tiểu quỷ này vĩnh viễn không còn cơ hội trở về rồi, mà Hắc Tam cũng được chỗ tốt, Lưu Phong vừa báo được thù, chân chính tất cả đều vui vẻ, thậm chí còn kết giao bằng hữu.

- Tính toán thời gian, Hậu sư huynh cũng nên trở lại sao?

Lưu Phong uống một ngụm rượu nhỏ, vui thích nói.

Hắc Tam nói:

- Coi như thời gian cũng không xê xích gì nhiều, chắc là trên đường trì hoãn một chút, lấy thực lực của Hậu sư huynh hẳn là không có gì đáng lo!

Lưu Phong cười lạnh một tiếng, nói:

- Tiểu quỷ này hiện tại nói vậy cũng đã thành phân yêu cáp rồi, hắc hắc, nghĩ tới chuyện này, trong lòng ta tựa như ăn nhân sâm quả, đến, Hắc Tam sư huynh, ta phải mời ngươi một chén nữa...

Hắc Tam ha ha cười một tiếng, đắc ý nói:

- Lưu sư huynh cần gì khách khí như vậy, đều là sư huynh đệ nhà mình sao, hắc hắc, Hậu sư huynh xuất thủ hào phóng, ta cũng tạ ơn ngươi giới thiệu cho ta một người hay như vậy a, hi vọng hắn hoàn thành phù chiếu, tu vi tiến nhanh, tấn nhập nội môn, còn có thể nhớ huynh đệ ngươi ta giúp hắn chuyện nhỏ này, chiếu cố ta và ngươi một chút...

Lưu Phong ha ha cười một tiếng, nói:

- Hậu sư huynh là người thâm tình, chuyện này có thể yên tâm!

Nâng chén uống rượu xong, Lưu Phong bỗng nhiên ánh mắt lạnh lẽo, hướng một người run rẩy đứng ở bên cạnh bàn quát lạnh nói:

- Rót rượu!

Chương 49: Tiểu ma đầu trở về

Vâng.. vâng..

Người kia từ từ tiến lại, cẩn thận bưng lên vò rượu rót rượu cho hắn.

Người này đương nhiên là đạo nhân mập, lại thấy trên mặt hắn xanh tím nhiều khối, bị người đánh không còn hình dáng. Hai cánh tay cũng không dừng run run, nhìn dáng dấp trên người cũng có vết thương, đến nỗi hai cánh tay vô lực, ngay cả vò rượu cũng bưng không xong. Dù là hắn liều mạng cẩn thận, tửu thủy vẫn là đổ ra một chút, theo cái bàn chảy đến trên đùi Lưu Phong, đạo nhân mập trong nháy mắt trợn tròn mắt, mặt tràn đầy hoảng sợ.

- Khốn kiếp, ngươi cố ý đổ rượu ra người đại gia sao?

Lưu Phong bỗng nhiên nhảy lên, một cái tát tát trên mặt đạo nhân mập.

Đạo nhân mập trực tiếp bị một tát này đánh ngã lăn ra đất, miệng méo xệch, đầy là máu, bất quá căn bản không dám kêu đau, vội vàng tung mình quỳ lên, không ngừng dập đầu nói:

- Lưu sư huynh tha mạng, sư đệ thật không phải cố ý...

Lưu Phong vừa giơ lên một cước, đem đạo nhân mập đạp ngã lăn trên mặt đất, lúc này mới ngồi xuống, cười lạnh nói:

- Nếu tới xin tha, sẽ phải có bộ dạng thành khẩn vào, hừ, không phải ngươi nói mấy ngày này chịu không được, hi vọng ta có thể bỏ qua cho ngươi sao? Rất đơn giản, hầu hạ bữa rượu này thật tốt, để cho bản sư huynh cao hứng, sẽ bỏ qua cho ngươi, nhưng nếu ngươi muốn quấy rối, ta bảo đảm cuộc sống của ngươi sẽ gian nan gấp mười lần...

- Lưu sư huynh tha mạng, sư đệ ta thật không dám nữa...

Đạo nhân mập trực tiếp nằm trên mặt đất khóc lên, bộ dáng thê thảm vô cùng.

- Con mẹ nó, gào thét cái gì gào thét? Chán ốm!

Lưu Phong khẽ quát một tiếng, thuận tay bưng lên một cái bát canh lớn trên bàn tới đập vào trên đầu đạo nhân mập.

Đạo nhân mập không dám vận linh khí chống đỡ, lập tức bị nện máu tươi chảy dài, bát đầy thịt gà trùm lên cả đầu.

- Kết giao nhầm bằng hữu, sẽ phải bị trừng phạt, lão tử hôm nay sẽ phải làm cho ngươi hiểu được, phế vật vĩnh viễn không thể nào trở mình nổi!

Lưu Phong nghiến răng nghiến lợi, vỗ mạnh cái bàn một cái:

- Đứng lên rót rượu!

Đạo nhân mập run run một chút, thịt gà trên đầu cũng chẳng dám lau, liền nhảy lên rót rượu.

Hắc Tam uống một ngụm rượu, cười nói:

- Lưu sư huynh hạ thủ nhẹ một chút thôi, ngươi đã dùng quan hệ, làm cho người ta cách chức hắn ở tạp ty giam, vừa chiếm toàn bộ linh thạch ngân lượng trên người hắn, ba ngày một lần đánh lớn, hai ngày một lần đánh nhỏ, tội người này phạm phải cũng là đủ rồi, lúc này mới chạy tới nói xin lỗi, cầu ngươi tha thứ, ngươi cần gì phải động thủ nữa? Vạn nhất đánh chết, cũng là phiền toái...

- Hắc hắc, chính là đánh chết hắn, ta cũng không giải được hận, cho nên mới giữ lại cái mạng chó của hắn từ từ chơi...

Lưu Phong cười lành lạnh nói:

- Tên tiểu quỷ kia đã chết, chỉ tiếc không có làm hắn chết ở trong tay của ta, cũng đành phải đem con heo mập này tới trút giận, ai bảo hắn kết giao nhầm bằng hữu chứ? Hừ, Dư Tam Lưỡng Dư sư đệ, đừng nói ta không để cho ngươi cơ hội, hiện tại ngươi làm con rùa bò vòng quanh lầu này cho ta, mỗi lần bò một vòng, sẽ mắng một câu ‘ Phương Hành là đồ con hoang’, đủ ba trăm vòng, ta sẽ tha ngươi, được không?

- Ta... Ta bò... Ta bò...

Đạo nhân mập trên mặt mập run run hai cái, vò rượu trong tay như có vọng động muốn nện vào trên mặt Lưu Phong, nhưng hắn cuối cùng vẫn buông xuống vò rượu, thất hồn lạc phách xuống lầu, quỳ trên mặt đất, rất giống một con rùa lớn, từ từ bò, một bước, hai bước... Tiểu lâu không lớn, rất nhanh đã bò xong một vòng, nhưng đạo nhân mập há miệng, lại không phát ra âm thanh...

Trong lòng có một loại vọng động rất quỷ dị...

Tựa như nhớ lại bộ dạng cùng Phương Hành uống rượu, lại nghĩ tới Phương Hành bộ dáng kín đáo đem linh thạch đưa cho hắn...

Cảm giác như vậy vô cùng quái dị, để cho đạo nhân mập hô lên "Phương Hành là đồ con hoang" những lời này chậm mấy tức thời gian!

- Con mẹ nó, chần chừ cái gì? Hô đi!

Lưu Phong tức giận mắng một tiếng, vung tay một cái ném vò rượu vào đầu đạo nhân mập.

- Ba...

Vò rượu rơi xuống, nhưng không nện vào trên đầu đạo nhân mập, mà bị một bàn nhỏ tay vững vàng tiếp được.

- Bảo ngươi hô thì ngươi hô đi, Trư sư huynh, có thể giảm bớt chút đau khổ, đừng nói mắng ta là con hoang, mắng mười tám đời tổ tông ta cũng không sao...

Một thanh âm vang lên, đạo nhân mập giống như bị điện giật, run rẩy quay đầu lại.

Lại thấy một tiểu quỷ đầu cười hì hì đứng tại bên người chính mình, y phục trên người rách tung toé, nhưng rõ ràng cho thấy là người sống, trong tay của hắn nâng vò rượu, ở trong tay quơ quơ, thấy tửu thủy không nhiều lắm, liền tiện tay ném tới một bên.

- Ta nói làm sao ngươi lại đần như vậy?

Tiểu quỷ đầu oán giận nói:

- Bất quá chỉ mắng ta mấy câu, cũng sẽ không giảm bớt khối thịt nào, ngươi lại có thể bớt bao nhiêu rắc rồi, còn do dự cái gì?

Đạo nhân mập ngơ ngác nhìn một hồi lâu, nước mắt bỗng nhiên chảy xuống, khóc ròng nói:

- Cũng là tiểu vương bát đản trời đánh thánh đâm nhà ngươi, đem ta hại thành bộ dạng này, ta muốn mắng tên vương bát đản nhà ngươi hơn ai hết, một trăm lần không đủ, phải mắng ngươi một ngàn lần!

Vừa nói, vừa mở ra hai cánh tay, thế nhưng muốn ôm Phương Hành.

Phương Hành nhìn trên người hắn vô cùng bẩn, ghê tởm chau mày, một cước đạp ra, mắng:

- Thật ghê tởm, cút ngay!

Đạo nhân mập bị đạp đến trên mặt đất, nước mắt giàn giụa, nhưng trong đôi mắt không có loại thần sắc tuyệt vọng này nữa.

Trong khoảng thời gian này bị người khi nhục, chèn ép, đạo nhân mập thật sự đã nản lòng thoái chí, gần như tuyệt vọng, nhưng ngay lúc hắn tuyệt vọng nhất, chợt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cười hì hì bất cần kia, trong lòng nhất thời dâng lên một loại cảm giác quái dị...

Tiểu ma đầu này đã trở lại?

Hắn còn sống trở về rồi?

Rõ ràng hắn chính là một con nít chưa mọc đủ lông, tại sao chính mình bỗng nhiên giống như thấy được núi dựa lớn vậy?

Mà Phương Hành lúc này, nụ cười trên mặt cũng đã đột nhiên toàn bộ tiêu tán, ánh mắt sắc bén như đao, hướng trên lầu nhìn sang.

Trên lầu Lưu Phong cùng Hắc Tam hai người cũng sợ ngây người, xoa nhẹ mắt mấy lần, bọn họ mới xác định trước mắt dĩ nhiên là Phương Hành, mà không phải quỷ hồn quay lại báo thù, trong lòng khiếp sợ có thể nói một lời khó nói hết, Lưu Phong ngây người một hồi lâu, dẫn đầu nhảy lên, kêu lên:

- Tiểu vương bát đản, ngươi làm sao lại không chết? Hậu Thanh sư huynh đâu? Hắn làm sao lại bỏ qua cho ngươi?

Phương Hành chắp tay sau lưng, từ từ hướng trên lầu đi, thản nhiên nói:

- Hậu Thanh đang ở một chỗ chờ ngươi!

Lưu Phong sắc mặt khẽ biến thành ngây ra, lập tức tăng thêm thanh âm, quát lên:

- Hậu sư huynh muốn gặp ta? Hắn ở đâu?

Phương Hành ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt tự tiếu phi tiếu, nhẹ giọng nói:

- Hắn ở địa ngục, rất nhanh ngươi cũng sẽ đến đó rồi!

Lưu Phong ngẩn ngơ, trên mặt hiện ra thần sắc khó có thể tin, phẫn nộ quát:

- Nói hươu nói vượn, Hậu Thanh sư huynh bản lãnh như vậy, lại có Liễu Tam sư huynh đám người tương trợ, làm sao có thể mất mạng chứ?

Phương Hành thản nhiên nói:

- Không riêng gì Hậu Thanh, Liễu Tam, Tiền Thông, Triệu Trực đều chết hết, chết sạch sẽ, triệt triệt để để!

Hắn vừa nói, vừa chỉ cái mũi của mình, nhẹ giọng nói:

- Chỉ có ta còn sống trở về, bởi vì ta là một người thù dai, vừa nghĩ tới đạo môn còn mấy tên khốn kiếp các ngươi còn sống, ta sẽ không muốn chết, cho nên trở lại đưa các ngươi đi theo...

Hắn tuổi còn nhỏ, vóc người cũng nhỏ, mặt mũi có chút non nớt, nhưng chậm rãi mạch lạc nói những lời âm lãnh, nhất thời để cho Lưu Phong cùng Hắc Tam lưng không tự chủ được rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh, cả người cũng bị một loại cảm giác lông tóc dựng đứng bao trùm.

- Ai, ha ha...

Lưu Phong cố ý cười lớn lên, hòa tan vẻ lo lắng trong lòng, cố ý nhấc lên hung ác trong nội tâm chính mình, nhe răng cười nói:

- Tiểu vương bát đản, còn sống trở về cũng thôi, thế nhưng lập tức đi chỗ đại gia nơi này tìm chết, ta thành toàn cho ngươi...

Vừa nói, không đợi Phương Hành trèo lên cầu thang, một tiếng chợt quát, trên cao nhìn xuống, hung hăng một quyền đập xuống.

Lúc này, trong lòng hắn đối với chuyện Hậu Thanh đã chết bán tín bán nghi, vừa nhìn ra Phương Hành đằng đằng sát khí, quyết định tiên hạ thủ vi cường, không hề do dự, hôm nay thương thế của hắn mặc dù chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng cũng khôi phục không sai biệt lắm bảy thành thực lực, mà hắn lần trước bị Phương Hành đánh ngã, dù sao cũng là đối phương đánh lén, cho nên lần này hắn nắm chắc rất lớn.

Một quyền đánh ra, quyền phong phá không, thẳng như mãnh hổ xuống núi, tăng thêm uy thế.

Đạo nhân mập đứng ở dưới lầu mặt ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy cảnh này, lập tức ngưng khóc, lo lắng ngẩng đầu nhìn tới.

Mà Phương Hành, vào lúc này bỗng nhiên nheo mắt, lạnh lùng nhìn Lưu Phong một quyền hung mãnh đánh tới, không nói một lời, đột nhiên cũng là bước hướng về phía trước bước một bậc, rồi sau đó nắm tay nắm lại, trực tiếp hướng quả đấm của Lưu Phong đập tới.

- Thình thịch...

Hai quyền tương giao, trên mặt Lưu Phong đã lộ ra vẻ thắng lợi.

Hắn sợ nhất là tiểu tử này có thân pháp linh hoạt cùng đao pháp âm hiểm chí cực xuất quỷ nhập thần, lại không nghĩ hắn liều mạng cùng mình quyền đối quyền, chuyện này căn bản là tự tìm chết, không tính là gia thành tu vi, chỉ bằng một thân khí lực của mình cũng không phải là hắn có thể ngăn cản.

Nhưng rất nhanh sắc mặt hắn đã đại biến, hai đấm đụng nhau, hắn bỗng nhiên cảm giác một cỗ sức lực hướng chính mình đánh tới, hình như là một khối cự thạch ngàn cân từ đỉnh núi rơi xuống nện vào trên quả đấm của mình, "Khách khách Khách khách ", trong nháy mắt, cánh tay của hắn đã gãy thành vài đoạn, xương gãy kịch liệt ma sát, đau đớn kịch liệt phảng phất kim nhọn hướng đầu óc ghim vào.

- A...

Lưu Phong lảo đảo lui về phía sau, há mồm muốn kêu, nhưng Phương Hành căn bản không đợi hắn kêu thành tiếng, thân hình tựa như một con báo theo đuổi mà lên, "Thình thịch" một quyền đánh gãy mũi Lưu Phong, cũng đưa tiếng kêu thảm thiết phía dưới đập trở về cổ họng của hắn, rồi sau đó nhảy dựng lên, hai chân đá liên tục, ba ba mấy tiếng, xương sườn của Lưu Phong đã gãy vài cây, ngửa mặt lên trời nằm ngã xuống đất.

Ước chừng qua lưỡng tức công phu, Lưu Phong mới một hơi thở hổn hển, trong mắt đều là vẻ sợ hãi, há mồm muốn la.

Nhưng hắn vẫn không thể hô thành tiếng, bởi vì Phương Hành đã nhấc chân dậm ở trên cổ hắn, nhất thời nghẹn không mở được miệng.

- Phế vật như ngươi, tiểu gia trước kia ở trên giang hồ, ít nhất cũng giết chết mười mấy tên, còn dám tính toán ta ư?

Phương Hành lạnh lùng vừa nói, từ trên bàn lấy một vò rượu, mở nắp, lạnh lùng tưới vào trên đầu Lưu Phong.

- Không... Đừng...

Lưu Phong vốn một thân bị thương, cấp bách kịch liệt thở dốc, hết lần này tới lần khác cổ bị Phương Hành dẫm rồi, hô hấp cực kỳ khó khăn, lại bị tửu thủy tưới như vậy, bộ ngực phiền muộn thống khổ, cơ hồ hít thở không thông, không ít rượu cũng sặc vào trong phổi, tửu thủy vừa rồi còn cảm thấy tinh khiết và mỹ vị, lúc này phảng phất độc dược bình thường, để cho hắn cơ hồ nổi điên, cơ hồ bất tỉnh...

- Phương sư đệ, đủ rồi sao?

Hắc Tam vẫn ngồi ở một bên bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng, ánh mắt bất thiện nhìn Phương Hành.

Chương 50: Tiểu ma đầu đổi tính

Ở sâu trong đáy mắt Hắc Tam, cũng có chút kinh nghi bất định, hắn cũng tuyệt đối không ngờ tới, Phương Hành còn sống trở về rồi, mà Linh Động tầng ba Hậu Thanh, Liễu Tam, Tiền Thông đám người chưa trở về, chẳng lẽ chân tướng đúng như tên tiểu quỷ đầu này nói, bọn họ đều chết hết? Nếu như bọn họ đều chết hết, tiểu quỷ này làm sao sống được? Chẳng lẽ nói chính là hắn đem đám người này giết ư?

Bất quá, lúc này hắn còn vẫn duy trì tĩnh táo, quyết định cứu Lưu Phong trước đã.

Vô luận như thế nào, mình cùng tên tiểu quỷ này thù hận cũng rất sâu, mà Lưu Phong nhất định sẽ là minh hữu của mình.

Phương Hành nghe được thanh âm của hắn, quay đầu nhìn hắn một cái, khẽ mỉm cười, nói:

- Người tiếp theo chính là ngươi!

Hắc Tam "thình thịch" một tiếng vỗ vào trên bàn, tay trái đặt tại thắt lưng, lạnh giọng nói:

- Phải không? Khẩu khí không nhỏ!

Vào giờ khắc này, hắn không định cùng Phương Hành chính diện ác đấu, chuẩn bị trực tiếp tế ra phi kiếm, đả thương hắn trước rồi hãy nói.

Thông qua mấy chiêu Phương Hành cùng Lưu Phong chính diện đối chiến, hắn phát hiện Phương Hành xuất thủ tàn nhẫn, nếu cận chiến sẽ vô cùng nguy hiểm.

Mà Phương Hành thấy thế, mắt cũng híp lại, trong cơ thể âm thầm điều động linh khí.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên nơi xa trong Thanh Khê cốc, một thân ảnh gầy teo vội vàng chạy tới, chính là một thủ hạ của Hắc Tam, hắn đầy mặt lo lắng kêu to:

- Hắc Tam sư huynh... Hắc Tam sư huynh... Không tốt rồi, xảy ra đại sự...

Người này "đăng đăng đăng đăng" chạy tới trên lầu, vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên liếc mắt, thấy được trên lầu Lưu Phong té trên mặt đất kịch liệt thở dốc, cùng với Phương Hành cùng Hắc Tam hai người giương cung bạt kiếm, nhất thời tượng bị nghẹn một chút, nói không ra lời.

- Đã xảy ra chuyện gì? Chần chừ cái gì? Nói mau!

Hắc Tam ánh mắt vẫn nhìn thẳng Phương Hành, trong miệng lớn tiếng quát lên.

Phương Hành đã sớm chú ý tới người này, biết hắn tên gọi Lâm Kiến, nửa năm trước nhập môn, chỉ có Linh Động tầng một.

Hắc Tam chính là chấp sự đệ tử Thanh Khê cốc, chịu trách nhiệm xử lý hết thảy chuyện vặt trong Thanh Khê cốc, thủ hạ có hai đệ tử có thể điều động, Lâm Kiến là một người trong số đó.

Ban đầu đêm trước khi chính mình bị Hậu Thanh đám người mang đi, phái tới giám thị cũng có một người là hắn.

Lâm Kiến thấy được Phương Hành, trực tiếp thấy lòng lạnh lẽo, bị Hắc Tam quát liên tiếp hai lần, mới giật mình phản ứng.

Hắn vẻ mặt đau khổ nói:

- Hắc Tam sư huynh, mới vừa rồi ta ở tạp ty giam hỗ trợ làm việc, đột nhiên thống lĩnh tạp ty giam Lưu sư huynh tìm ta, để cho ta tiện thể nhắn cho ngươi, nói Huyền Chiếu sư huynh phái người chào hỏi hắn, sau này Phương... Phương sư huynh... Chính là thân đệ đệ của Huyền Chiếu sư huynh, không ai được đắc tội hắn, nếu không sẽ đắc tội với Huyền Chiếu sư huynh...

Nói đến chỗ này, Lâm Kiến vẻ mặt quả thực cũng sắp khóc lên:

- Lưu sư huynh biết Phương sư đệ ở tại Thanh Khê cốc, cố ý để cho ta tới nói cho ngươi, ngươi tốt nhất không nên đắc tội với Phương sư đệ, nếu đã đắc tội rồi, vậy thì vội vàng đi xin tội với hắn, nếu không... Lưu sư huynh nhất định sẽ không làm Huyền Chiếu sư huynh mất mặt, chức chấp sự của ngươi, cũng sẽ mau chóng đổi chủ...

Cái gì?

Hắc Tam trong lúc nhất thời cảm thấy đầu mình choáng váng, thật sự tiêu hóa không được tin tức khổng lồ cùng sự thật kinh người này.

Để cho chức chấp sự của hắn đổi chủ ư?

Ban đầu vì vị trí chấp sự này, không biết mình đã hiếu kính tạp ty giam Lưu sư huynh bao nhiêu chỗ tốt mới có được a, hôm nay một lời nói khinh phiêu phiêu đã làm cho mình mất chức ư?

Huyền Chiếu sư huynh... Người này hắn cũng đã nghe qua, chính là hai năm trước nhập môn, bởi vì đạo môn có một vị trưởng lão là thúc phụ của hắn, cho nên không cùng các đệ tử khác cùng nhau nhập môn, người này cũng có danh tiếng trong đệ tử ngoại môn, tuyệt đối không thể đắc tội, chính là Lưu sư huynh thấy người này cũng chỉ có thể cười xu nịnh...

Chẳng qua là tiểu quỷ không quyền không thế không bối cảnh này làm thế nào lại cùng Huyền Chiếu sư huynh có quan hệ?

Kinh ngạc, hối hận, nghi ngờ, sợ hãi...

Đủ loại thần thái khiến cho sắc mặt Hắc Tam thoạt nhìn vô cùng phức tạp, hắn cơ hồ là vẻ mặt đau khổ, theo bản năng nhìn sang Phương Hành.

Phương Hành vẫn giẫm lên Lưu Phong, thấy Hắc Tam nhìn sang, tựa như không nói:

- Cũng không có gì, ta hoàn thành nhiệm vụ, cho nên nhận được một phần Thạch Tinh tán, thấy Huyền Chiếu sư huynh cần dùng tới, liền thuận tay tặng cho hắn, cho nên Huyền Chiếu sư huynh tính toán thay ta dạy dỗ mấy người... Hắn vốn tính toán tự mình tới đây báo thù cho ta, bất quá ta suy nghĩ một chút, cảm thấy tự mình làm sẽ tốt hơn!

- Thạch Tinh tán?

Hắc Tam thất thanh kêu lên, trái tim cũng co quắp lại.

Tiểu quỷ này lúc hối lộ thật sự là chịu bỏ tiền vốn a, vậy mà trực tiếp tặng Thạch Tinh tán...

Đây là thứ bao nhiêu đệ tử ngoại môn đánh vỡ đầu cũng muốn lấy được, nếu muốn mua của đạo môn, giá cả ước chừng ba trăm linh thạch...

Cũng ngay một khắc này, Hắc Tam hoàn toàn tin lời của Phương Hành.

Đây chính là Thạch Tinh tán a, nếu đổi thành chính mình, đừng nói trừng trị một cái Thanh Khê cốc chấp sự nho nhỏ, chính là giết người cũng chẳng có vấn đề gì!

- Cái kia... Cái kia... Phương sư đệ... không, Phương sư huynh... Ngươi... Ngươi mời ngồi...

Hắc Tam cười khó nhìn hơn là khóc, khom lưng như cầu xin tha thứ hướng Phương Hành nói, muốn mời hắn ngồi xuống.

- Hiện tại ta không cần, còn có chút chuyện muốn...

Phương Hành chỉ Lưu Phong trên mặt đất, mỉm cười nói:

- Hắc Tam sư huynh còn muốn quản chuyện này sao?

Hắc Tam vẻ mặt đưa đám nói:

- Không dám... Không dám, ta cùng với hắn cũng không quen thân... Không... Một chút cũng không quen...

Phương Hành cười hắc hắc, xoay người không hề để ý đến hắn nữa, hướng dưới lầu vẫy vẫy tay, kêu lên:

- Trư sư huynh, đi lên...

Đạo nhân mập ngẩn ngơ, chạy lên trúc lâu, ngơ ngác nhìn Phương Hành.

Phương Hành chỉ Lưu Phong trên mặt đất trông như chó chết, nói:

- Người này ức hiếp ngươi như thế, ngươi có ý định tự tay báo thù không?

Đạo nhân mập nhìn về phía Lưu Phong, mắt nhỏ bắn ra quang mang cừu hận, một hồi lâu nổi lên dũng khí, bỗng nhiên cắn răng một cái, xông lên hung hăng đạp Lưu Phong hai cái, vừa vặn có một cước đá vào trên vết thương của Lưu Phong, Lưu Phong nhất thời đau hét to một tiếng, tiếng thét này cực kỳ thê thảm, lại đem đạo nhân mập sợ hết hồn, vội vàng nhảy ra rồi, lưng dựa trúc lâu, không dám đi phía trước.

- Vậy là xong rồi?

Phương Hành cười dài nhìn đạo nhân mập.

Đạo nhân mập thở hổn hển hai cái, nói:

- Cũng đã bị thương thành như vậy, còn có thể thế nào a...

Phương Hành cười lạnh một tiếng, không hề nữa để ý tới hắn nữa, chính mình từ từ ngồi chồm hổm xuống, nhìn thẳng vào mắt Lưu Phong.

Trong đôi mắt Lưu Phong tràn đầy vẻ cầu xin, hắn không sợ Phương Hành, lại là sợ Huyền Chiếu.

Trong suy nghĩ của hắn, Phương Hành nhiều nhất đánh hắn một trận, Huyền Chiếu lại có bản lãnh đem chính mình đuổi ra đạo môn, chặt đứt con đường tu hành.

- Ngươi là con người rắn rỏi, ban đầu ta chặt gân của ngươi, ngươi cũng không cầu xin tha thứ, ta còn rất bội phục ngươi, vốn tưởng rằng thương thế của ngươi bình phục, sẽ quang minh chánh đại tới tìm ta báo thù, nói như vậy, ta nhiều nhất chặt gân của ngươi một lần nữa, cũng sẽ không làm gì quá đáng, chỉ tiếc, ta không nghĩ tới, ngươi lại dùng ám chiêu, kích động Hậu Thanh đối phó ta, còn muốn muốn mạng của ta...

Phương Hành từ từ nói, trong đôi mắt có hung ác ngưng tụ:

- Nói thật, ta rất sợ ám chiêu, từ nhỏ đã sợ, cho nên ta đối với người hướng ta dùng ám chiêu luôn luôn cũng là nhổ cỏ tận gốc, vĩnh tuyệt hậu hoạn...

Lưu Phong bị ánh mắt sắc bén của Phương Hành dọa cho run run, bỗng nhiên run giọng nói:

- Ngươi... Ngươi không thể giết ta... Nếu không ngươi... Cũng sẽ có phiền toái... Coi như là có Huyền Chiếu che chở ngươi, ngươi giết ta... Đạo môn cũng sẽ không tha cho ngươi...

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Ngươi đầu óc rất rõ ràng nha, nói không sai, thật vất vả mới vào đạo môn, ta làm sao lại bởi vì một khối thịt thối như ngươi, chặt đứt tiền trình của mình chứ? Cho nên, ta chỉ tính toán cho ngươi một cái dạy dỗ là được!

Hắn vừa nói, tựa như thật sự rộng lượng, đột nhiên song chưởng huy vũ, ở trên người Lưu Phong vỗ nhẹ nhẹ mấy cái, mấy chưởng này, hắn vận linh lực, nhất thời chấn thương Lưu Phong phế phủ, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Phương Hành cười lạnh một tiếng, đứng dậy ngồi ở bên cạnh bàn rượu, cầm lên một cái chén tiện tay đưa cho Lâm Kiến để cho hắn rửa, Lâm Kiến nào dám từ chối, thật nhanh chạy xuống lầu, tại nước suối sạch sẽ rửa ba lần, mới nơm nớp lo sợ lên trúc lâu, đem chén trả lại Phương Hành, Phương Hành bưng lên vò rượu rót một chén, mới nhìn hướng Lưu Phong, nói:

- Còn chưa cút ư?

Lưu Phong phun ra hai ngụm máu tươi, đang suy nghĩ Phương Hành kế tiếp sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó chính mình, lại không nghĩ rằng hắn để cho mình rời đi, nhất thời ngây ngốc một chút, ngay cả Hắc Tam đám người, trên mặt cũng thật là quái dị.

Tiểu quỷ này cũng chỉ đánh Lưu Phong hai chưởng như vậy, đã muốn để hắn rời đi?

Bọn họ tự nhiên nhìn ra được, mấy chưởng này của Phương Hành, vận khởi linh lực, đã đả thương nội tạng của Lưu Phong, nhưng ở đạo môn, đây cũng chỉ là chuyện nghỉ ngơi mấy tháng, thật sự không tính là tổn thương nặng nề, còn không lợi hại bằng lần trước chặt gân của hắn!

- Tiểu vương bát đản này lúc nào đổi tính rồi?

Ngay cả đạo nhân mập đều có chút đoán không ra.

Mà Lưu Phong, xác định Phương Hành không phải là cùng mình đùa giỡn, lập tức cố nén đau nhức nơi xương gãy, giãy dụa bò dậy, bước nhanh đi xuống lầu, ở khúc quanh âm tàn nhìn Phương Hành một cái, rồi nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm, Phương Hành lần này dễ dàng để hắn rời đi, hắn cũng không lộ ra ý tứ phục nhuyễn gì, trong lòng thề sẽ báo thù.

Mà Phương Hành thì nhìn phương hướng hắn biến mất, cười lạnh nói:

- Đồ không biết sống chết, nên chết cho sạch sẽ!

Chương 51: Cầm Long Khống Hạc công

Thấy Phương Hành thật nhẹ nhàng mà buông tha cho Lưu Phong, trong lòng Hắc Tam cũng dâng lên một tia hi vọng, vẻ mặt đưa đám hướng Phương Hành nói:

- Cái kia... Phương sư huynh, nếu ngài đã tha Lưu Phong một cái mạng chó, cầu ngài cũng tha ta một mạng sao, ta Hắc Tam đúng là đầu heo, làm ra chuyện ngu xuẩn bực này, chỉ cầu ngươi xem chút giao tình xưa cũ, tha tiểu đệ lần này sao...

Phương Hành cười hắc hắc, híp mắt nhìn sang Hắc Tam, cười nói:

- Hắc Tam sư huynh, thật ra tiểu đệ vẫn luôn rất cảm kích ngươi, dù sao thời điểm mới vừa vào ngoại môn, được sự chiếu cố của ngươi a, ngay cả căn nhà gỗ gần dòng suối nhỏ kia, cũng là ngươi an bài cho, bạc của thiện ty giam, cũng là lúc đầu ngươi cho nợ, mấy ngày sau mập mạp chết bầm mới đem bạc trả cho ngươi...

Hắc Tam chờ hắn nói đến những chuyện này, lập tức lộ ra một tia hi vọng, cổ như lò xo gật đầu liên tục, cười theo nói:

- Phải rồi, phải rồi, Phương sư huynh, cầu ngươi nể chút giao tình này...

Phương Hành khẽ mỉm cười, nói:

- Đương nhiên có thể, người không biết không trách sao...

Hắc Tam nghe đến những lời này, hưng phấn quả thực muốn quỳ xuống, cái mông rời khỏi ghế trúc, liên tục chắp tay nói:

- Tạ ơn Phương sư huynh...

Phương Hành cười nhẹ, bỗng nhiên lại nói:

- Hậu Thanh trước khi chết nói hắn cho Hắc Tam sư huynh ngươi không ít chỗ tốt a...

Hắc Tam ngẩn ngơ, vội vàng nói:

- Có, có, tự nhiên toàn bộ đều dâng cho Phương sư huynh, ta một viên cũng không dám giữ...

Phương Hành khoát tay áo, cười nói:

- Ta sao dùng được nhiều như thế, cho ta bằng này là được!

Vừa nói đưa ra ba ngón tay, giơ trước mặt Hắc Tam.

Hắc Tam ngẩn ngơ, trên mặt lộ vẻ khó có thể tin:

- Ngươi chỉ cần ba viên?

Phương Hành bỗng nhiên sầm mặt xuống, cả giận nói:

- Hắc Tam sư huynh, ngươi đúng là không

thành thật, Hậu Thanh tên khốn kiếp kia cho ngươi một trăm linh thạch, ngươi lại chỉ cho ta ba viên? Đây chẳng phải là muốn chuốc lấy mệt nhọc vào người sao?

- Nào có một trăm viên chứ, rõ ràng chỉ có mười viên...

Hắc Tam cảm thấy uất ức, đột nhiên thấy quang mang âm lãnh trong đôi mắt Phương Hành.

Hắn cũng không đần, lập tức hiểu được, Phương Hành rõ ràng là muốn đoạt tiền của mình...

- Ba mươi viên linh thạch... Sư đệ ta... sẽ sớm đưa đến trong tay Phương sư huynh...

Do dự một chút, Hắc Tam bỗng nhiên thanh âm thật thấp nói.

Hắn khuôn mặt thống khổ, lần này chính mình bốn năm để dành đều bị mất rồi.

- Ha ha, đã như vậy, sư đệ ta không khách khí nữa!

Phương Hành cười lớn nhảy lên, nói:

- Đúng rồi, Hắc Tam sư huynh tí nữa bảo người của thiện ty giam đưa chút ít rượu thịt tới chỗ ta đi, ta muốn cùng Trư sư huynh hảo hảo uống vài chén...

Cười hì hì nói, Phương Hành lơ đãng nhích tới gần Hắc Tam đang sầu mi khổ kiểm, bỗng nhiên bạo phát một cái tát quất vào trên mặt hắn.

- Ngươi... Muốn làm gì?

Hắc Tam vốn bởi vì cảm giác chính mình bị lừa bịp tống tiền bội phần thống khổ, bỗng nhiên bị đánh một cái tát, lập tức nhảy lên.

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, giảm thấp thanh âm hướng Hắc Tam nói:

- Ngươi bán đứng tiểu gia ta, không giáo huấn ngươi một cái trong lòng thật sự khó chịu, bất quá ta hi vọng ngươi hiểu rõ, ta tát ngươi một cái, lấy của ngươi ba mươi khối linh thạch cũng không quá mức, không tin, ngươi đại khái có thể xem Lưu Phong tên phế vật này ở trong mấy ngày tới sẽ có kết quả ra sao, thấy được kết quả của hắn, rồi hãy tới tìm ta nói chuyện sao!

Dứt lời, Phương Hành nhấc lên một vò rượu ngon trên bàn, nghênh ngang mà đi.

Hắc Tam vẫn ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ, thầm nghĩ: Lưu Phong đã bị ngươi thả đi rồi, còn có thể có kết quả gì chứ?

Hắc Tam lúc đầu có chút xem thường, bất quá chuyện này phát triển hoàn toàn không như

Hắc Tam suy nghĩ.

Bởi vì hắn nghe nói ngày hôm sau, Lưu Phong đã bị người ta mang đi.

Mang đi nơi nào, Hắc Tam cũng không biết, chỉ biết bắt đầu từ ngày đó, Lưu Phong mất đi toàn bộ tin tức.

Tiếp sau đó, ước chừng qua bảy tám ngày thời gian, mới dần dần có phong thanh truyền ra, mang Lưu Phong đi, chính là Huyền Chiếu sư huynh, nghe nói hắn nghiêm hình ép hỏi Lưu Phong thời gian rất lâu, cũng muốn hỏi ra một chuyện, nhưng Lưu Phong cuối cùng không nói gì, kết quả bị Mạnh Huyền Chiếu đánh chết, thi thể bị ném vào núi rừng nuôi dã thú.

Tên của hắn trong ngoại môn cũng bị xóa đi, giống như người này chưa từng xuất hiện ở sơn môn vậy.

Hắc Tam biết được chuyện này, sợ hãi cả người đổ mồ hôi lạnh, hắn lập tức cả đêm chuẩn bị ba mươi khối linh thạch đưa tới cho Phương Hành, cuối cùng lại ngoan tâm, vừa tìm người mượn thêm mười khối, ngoài ra còn chuẩn bị rất nhiều trân quý linh đan diệu dược, ước chừng một phần hậu lễ, đưa cho Phương Hành, lại ở trên bàn rượu hướng Phương Hành hầu rượu nửa đêm, mới cảm thấy yên tâm...

Phương Hành cũng bắt đầu từ lúc này, cuộc sống ở Thanh Khê cốc bỗng nhiên tốt lên, thiện ty giam nơi đó không cần giao một đồng tiền, mỗi ngày tự có rượu thịt thượng hạng đưa tới, mà trong Thanh Khê cốc, người quen của hắn cũng giống như bỗng nhiên nhiều hơn, từng cái đệ tử Thanh Khê cốc thấy hắn, cũng sẽ cung kính cùng hắn chào hỏi, cứ như hắn là đại nhân vật nào đó...

Dĩ nhiên, hắn hôm nay coi như là đại nhân vật, người mà ngay cả chấp sự Hắc Tam thấy cũng sẽ cung kính thỉnh an, há có thể không phải là đại nhân vật? Huống chi, tiểu quỷ đầu này nghe nói còn cùng Huyền Chiếu sư huynh quan hệ tốt vô cùng...

Phương Hành đối với mấy chuyện này, sớm có dự liệu, tuyệt không cảm giác ngoài ý muốn.

Mạnh Huyền Chiếu chiếm được cái đầu mối kia, nhất định sẽ bắt Lưu Phong đi hỏi, cũng nhất định sẽ dùng hình đối với hắn, mà Lưu Phong đã bị mình đánh cho bị thương nội tạng, chỉ cần Mạnh Huyền Chiếu đám người hạ thủ hơi nặng một chút như vậy... Lưu Phong nhất định là người chết!

Về phần Mạnh Huyền Chiếu cuối cùng sẽ

dùng phương pháp gì tìm kiếm đạo tặc khói mê kia, Phương Hành cũng không quan tâm nữa.

Dù sao tên đạo tặc kia bị người ta tìm kiếm cũng không phải là lần một lần hai nữa rồi, để cho hắn bị tìm một lần nữa cũng không sao cả.

Thật ra Thanh Vân Tông ngoại môn hiện tại đã truyền lưu một cái truyền thuyết về đạo tặc "khói mê" này.

Đạo nhân mập đã từng lặng lẽ nghị luận với Phương Hành, hắn cho là Phương Hành lá gan vẫn là không nhỏ, bất quá cùng tên đạo tặc kia so sánh, còn kém không ít, hiện nay, ngoại môn đã có một cái bảng treo giải thưởng âm thầm truyền lưu, chính là chuyên môn truy nã đạo tặc khói mê này, nghe nói, vạch trần thân phận của hắn, sẽ ban thưởng ba mươi linh thạch, đích thân bắt được, có thể có một trăm khối...

Còn đối với Phương Hành mà nói, mặc dù có thân phận là bạn tốt của Huyền Chiếu, mang đến cho hắn không ít chỗ tốt, nhưng hắn cũng vẫn không đi tìm Huyền Chiếu, dùng ngón chân đều tưởng tượng ra được, lúc này Huyền Chiếu sẽ buồn bực cỡ nào, không chỉ có Thạch Tinh tán đã tới tay bị mất, thậm chí ngay cả túi trữ vật cũng bị người khác cướp đi, nếu mình đi tìm hắn, người này nói không chừng sẽ giận lây sang chính mình.

Dù sao, trong túi trữ vật kia có không ít thứ tốt a, Phương Hành đã nhìn rồi, quả thực là một vụ thu hoạch lớn...

Hơn bảy mươi linh thạch, hai thanh phi kiếm thượng hạng, linh đan diệu dược vô số, trân quý nhất, bên trong còn có một quyển sách nhỏ thật mỏng, tên gọi "Cầm Long Khống Hạc công ", sau một phen nghiên cứu, Phương Hành rõ ràng phát hiện, đây dĩ nhiên là một quyển bí kíp pháp thuật, thuật này tên "Dẫn lực thuật ", luyện thành rồi, có thể tự nhiên khống chế một cổ lực hút, diệu dụng vô cùng.

Thấy được bản sách nhỏ này, Phương Hành cũng nghĩ tới, lúc ấy ở trong Yêu Chướng sơn, chính mình từng định dùng Bạo Vũ Lê Hoa châm cùng phi kiếm đánh lén Hậu Thanh, lại bị hắn năm ngón tay thu đi, nói vậy chính là pháp quyết này, chẳng qua không biết hắn từ nơi nào học được.

Bất quá, pháp thuật kia mặc dù là pháp quyết trụ cột, nhưng vận dụng dị thường rộng rãi, thậm chí sẽ đi theo người tu hành cả đời.

Ở giai đoạn tu luyện cấp thấp, Cầm Long Khống Hạc công, chỉ có thể lấy một chút cái chén, cái đĩa các loại cách hai ba trượng, hoặc là ngăn cản một chút ám khí cùng phi kiếm hướng chính mình đánh tới, tác dụng còn không rõ ràng.

Nhưng tu luyện đến cao thâm, thậm chí có thể mượn lực hút này để lăng không bay lượn.

Người lợi hại hơn thậm chí có thể bằng vào pháp thuật này, đem địch nhân nơi xa bắt tới.

Pháp thuật này tên gọi Cầm Long Khống Hạc công, tục truyền là bởi vì từng có người dựa vào nó bắt được một cái yêu long.

Chuyện này lại làm cho Phương Hành hưng phấn không thôi, bởi vì dựa theo bình thường đạo lý, đệ tử ngoại môn căn bản không tiếp xúc được loại pháp thuật này, chỉ có tấn nhập nội môn, mới có cơ hội tu hành pháp thuật, có thể nhận được sớm thế, tất nhiên so với người khác chiếm tiện nghi rất lớn.

Hôm nay Phương Hành tu vi chỉ kém một đường liền đến Linh Động tầng ba đỉnh phong, chính là thời điểm củng cố tu vi, đồng thời sưu tập đầy đủ tài liệu luyện chế Phá Chướng đan, tu hành một chút pháp thuật, vừa có thể tăng lên thực lực của mình, có thể thông qua linh khí tiêu hao cùng sử dụng để củng cố tự thân tu vi, chính là nhất cử lưỡng tiện, tương lai nếu vào nội môn, có thể có thêm chút thủ đoạn cuối cùng cũng là chuyện tốt.

Dù sao Phương Hành hôm nay cũng coi như khám phá đạo môn rồi, mặt ngoài đạo mạo ảm nhiên, kì thực chẳng khác gì ổ phỉ.

Đem linh thạch Hắc Tam đưa tới, cầm mười khối ném cho đạo nhân mập, đem hắn đuổi ra ngoài, đạo nhân mập trong tay đang cầm linh thạch, đứng ở trước cửa nhà gỗ của Phương Hành yên lặng rơi lệ, một bộ cảm kích không biết nói gì...

Người chung quanh lui tới, thấy một đống linh thạch lấp lánh trên tay hắn, mọi người trông mà thèm vô cùng.

Chẳng qua là lúc này không giống ngày xưa, Phương Hành cùng Huyền Chiếu có quan hệ, đạo nhân mập cũng đi theo nước lên thuyền lên rồi, như đặt tại trước kia, tất nhiên có người sẽ nhăm nhe linh thạch trên tay hắn, nhưng hôm nay không người dám có ý nghĩ này.

- Phương sư đệ... Phương sư đệ... Ta Dư Tam Lưỡng... Thật sự là...

Đạo nhân mập hốc mắt đỏ bừng, nước mắt cách cách cách cách rơi xuống, thanh âm cũng nghẹn ngào...

Thanh âm Phương Hành từ bên trong vang lên:

- Cầm linh thạch cút nhanh lên, ngươi ở đây nói một câu nói nhảm ta sẽ trừ ngươi một khối linh thạch, đứng một tức thời gian ta cũng sẽ trừ ngươi một khối, có lẽ một lát nữa ngươi nên cầm linh thạch đến cho ta...

Đạo nhân mập cả kinh, lau mặt mũi vội vã chạy đi.

Bất quá trong lòng cảm kích vẫn rất sâu, hắn không nghĩ tới, cũng bởi vì trong nửa tháng qua chịu chút khổ cực, đã chiếm được mười viên linh thạch bồi bổ lại, hơn nữa dựa theo lời của Phương Hành mà nói, mười viên linh thạch chẳng qua là cho mình trong khoảng thời gian này dùng tu hành, quá một thời gian ngắn dùng hết, còn có thể tìm hắn tới lấy, tới lúc nào cũng có, trước tiên đem tu vi đề lên rồi mới là chánh đạo...

Sớm biết có đãi ngộ này, chịu khổ thêm nửa tháng nữa cũng được a!

Chương 52: Tu luyện pháp thuật

Nghe được bên ngoài vang lên tiếng bước chân của đạo nhân mập, Phương Hành khóe miệng cũng nhếch thành một nụ cười.

Thành thật mà nói, hắn cũng không ngờ đạo nhân mập đối với hắn còn có mấy phần chân tình, dù sao hai người lúc đầu quen biết chính là lợi dụng lẫn nhau, nhưng ở dưới lầu trúc, Lưu Phong bảo đạo nhân mập mắng Phương Hành là con hoang, đạo nhân mập lại do dự mất mấy tức... Phương Hành thật ra không để ý điều này, cho dù đạo nhân mập thật sự mắng, đối với hắn mà nói cũng không làm sao cả.

Nhưng nếu đạo nhân mập không mắng, đây cũng là một phần chân tình hiếm có.

Đạo nhân mập đại khái cũng không ngờ mấy tức do dự của mình, đổi lấy chính là sự tán thành chân chính trong đáy lòng Phương Hành.

Dĩ nhiên, loại nhận thức này cũng không đạt tới trình độ có thể lấy mạng đổi mạng được, nhưng cũng ở trong lòng Phương Hành chiếm cứ một chút phân lượng.

- Mập mạp chết bầm này, thật là người ngu cũng có phúc phận của người ngu...

Phương Hành ngồi yên một hồi, châm chọc một tiếng, sau đó lắc đầu, bắt đầu tu luyện Cầm Long Khống Hạc công.

Trước đem khẩu quyết Cầm Long Khống Hạc công mặc niệm mấy lần, hiểu rõ rồi, Phương Hành mới bắt đầu dựa theo lời phía trên pháp quyết, dựa theo một loại lộ tuyến phiền phức ở trong cơ thể của mình vận chuyển linh khí, đầu tiên là chậm rãi vận chuyển mấy lần, đợi đến khi vận chuyển thuần thục, Phương Hành bỗng nhiên đột nhiên tăng nhanh tốc độ, trong nháy mắt, linh khí xuyên qua kinh mạch, sau đó đột nhiên ngưng tụ ở trên lòng bàn tay phải.

- Hô...

Trong phòng gỗ đột nhiên xuất hiện một đạo cuồng phong, quay tròn trên mặt đất, sau đó biến mất ở ngoài một trượng.

Cuồng phong nổi lên vô cùng đột ngột, đột nhiên mà sinh, lại nhanh chóng tiêu tán, thổi trúng chén đũa trên bàn loạn hưởng.

- Quả nhiên có thể đột nhiên xuất hiện một đạo lực lượng, chỉ là rất khó khống chế...

Phương Hành âm thầm nhíu mày, cổ lực lượng này vô hình vô dạng, vô cùng khó khống chế, cần phải tu luyện thời gian dài.

Hơn nữa chỉ thi triểnmột chút như vậy, hắn đã phát hiện linh khí của mình hao tổn đến một phần mười, nói vậy coi như mình thuần thục, pháp thuật kia tiêu hao linh khí cũng phi thường kinh người, cũng khó trách Thanh Vân Tông không cho phép đệ tử ngoại môn tiếp xúc pháp thuật rồi, trừ một loại tàng tư trong lòng ra, đệ tử ngoại môn thi triển pháp thuật kia tiêu hao cũng vô cùng kinh người, không thực sự thực dụng.

Nói vậy cho dù là Hậu Thanh, liên tục thi triển loại pháp thuật này, nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì thời gian hơn mười tức mà thôi.

Hơn nữa, đây là dưới tình huống hắn không dùng pháp thuật khống chế vật quá lớn hoặc quá nặng, hoặc là cho hắn một khối cự thạch nặng ngàn cân, để cho hắn dùng pháp thuật kia để khống chế bay lượn trên không trung, nói vậy hắn có thể kiên trì ba tức thời gian cũng không tệ rồi.

- Một lần đã muốn nắm giữ một loại pháp thuật, vốn chính là không thực tế, dù sao nhàn rỗi không có chuyện gì, luyện nhiều là được...

Liên tiếp bốn năm ngày thời gian, Phương Hành đều tu luyện Cầm Long Khống Hạc công, dĩ nhiên, hắn chỉ tu luyện vào buổi tối.

Dù sao lai lịch của pháp quyết này không thể lộ ra ngoài ánh sáng, hắn còn không dám công khai hiển lộ trước mặt người khác, mặc dù giá họa cho Lưu Phong, Huyền Chiếu bên kia vẫn không có truyền đến tin tức gì, nhưng Phương Hành cũng không dám chắc Huyền Chiếu có hoài nghi chính mình không, cho nên hắn bình thời vẫn cố gắng làm việc khiêm tốn, cả ngày núp ở nhà gỗ nhỏ tu luyện, cơ hồ ngay cả cửa cũng không bước ra, ngay cả số lần cùng đạo nhân mập uống rượu cũng giảm bớt.

Ở người khác xem ra, đều cho là Phương Hành hoàn thành đạo môn phù chiếu một lần, kiếm thêm một khoản tiền tài phi nghĩa, đang mượn khoản tiền của phi nghĩa này cố gắng tu luyện gấp bội, nói lý ra người hâm mộ cũng có, người than tiếc cũng có, người kêu hắn quá may mắn cũng có...

Vô luận như thế nào, Phương Hành sau chuyện này, mờ mờ ảo ảo trở thành một người có danh tiếng ở ngoại môn.

Dù sao trong đệ tử ngoại môn nhập môn lần này, người thứ nhất hoàn thành phù chiếu, danh hiệu này còn có mấy phần giá trị.

Dĩ nhiên, cũng có người thầm mắng hắn ngu, thật vất vả có được Thạch Tinh tán, tự nhiên lại tặng không cho người khác.

Phải biết rằng đây là vật hi hãn, mặc dù giá trị bản thân nó không cao, nhưng thắng ở hai chữ cần thiết, nếu đem tới quỷ thị mà bán, ít nhất chừng một trăm khối linh thạch cũng đơn giản, nhưng mà đấy chỉ là giá cả hiện nay, theo thời gian chuyển dời, trong ngoại môn người tu vi đạt đến Linh Động tầng ba đỉnh phong càng ngày càng nhiều, người cần Thạch Tinh tán càng ngày càng nhiều, giá tiền còn có thể càng ngày càng cao.

Dĩ nhiên, cũng có người cho rằng Phương Hành thật ra chính là người thông minh.

Nếu hắn không đem Thạch Tinh tán bán cho Huyền Chiếu sư huynh, bằng chút bổn sự ấy của chính hắn, sớm sẽ bị người cướp đoạt bao nhiêu lần không biết.

Thậm chí đừng nói là Thạch Tinh tán, những vật khác mà đạo môn ban thưởng đại khái cũng sớm đã bị cướp đoạt một chút không còn.

Hôm nay hắn đưa ra Thạch Tinh tán, lại chiếm được Huyền Chiếu sư huynh chiếu cố, ngoại môn không người dám ức hiếp hắn, chẳng phải là kết quả tốt nhất ư?

Dĩ nhiên, buồn bực nhất chính là Huyền Chiếu sư huynh rồi, cả ngoại môn cơ hồ cũng biết Phương Hành đem Thạch Tinh tán đưa cho hắn, nhưng chính bản thân hắn ngay cả lông của Thạch Tinh tán cũng không chạm tới được một sợi...

Hết lần này tới lần khác hắn cũng không có biện pháp nào với Phương Hành, chuyện này truyền ra rồi, người người đều biết Phương Hành tặng hắn Thạch Tinh tán, hắn chính là không muốn chiếu cố Phương Hành, cũng phải nhắm mắt mà nhận, nếu không người người cũng sẽ mắng hắn là hạng người vong ân phụ nghĩa.

Bất quá cũng may, Phương Hành rất biết điều, chưa từng van cầu hắn cái gì, tựa như tiểu tử kia chỉ cần không có ai khi dễ hắn là tốt rồi, dĩ nhiên, Mạnh Huyền Chiếu cũng không biết, chuyện này vốn chính là Phương Hành cố ý tiết lộ cho người khác, hắn chính là lo lắng Mạnh Huyền Chiếu sau khi bị cướp đi Thạch Tinh tán, thẹn quá thành giận, đổ tội đến trên đầu của hắn, cho nên cố ý dùng miệng lưỡi mọi người để kiềm chế hắn.

- Bảo bối, đến đây đi...

Trong nhà gỗ nhỏ, Phương Hành chăm chú nhìn bình rượu trên bàn cách hai trượng, thi triển Cầm Long Khống Hạc công.

Linh lực vận chuyển trong người, một đạo dẫn lực đột nhiên sinh ra, cuộn lên vò rượu hướng Phương Hành bay tới.

Chẳng qua là mắt thấy vò rượu đang bay tới chỗ chính mình, trên đường bay tới lại bỗng nhiên kiệt lực, "Ba " một tiếng rơi trên mặt đất.

- Ti... Pháp thuật kia thật khó...

Phương Hành không hài lòng hít một hơi khí lạnh, hắn đã tu luyện ba ngày rồi, tỷ lệ thành công của pháp thuật kia vẫn là rất thấp.

Điều này làm cho hắn có chút như đưa đám, có cảm giác hận không thể băm tay mình ra.

Từ nhỏ tới nay, hắn cũng rất thông minh, ở trong ổ phỉ học đủ loại chiêu trò lần nào cũng thành công, nói là thần đồng cũng không quá đáng, lại không nghĩ rằng hôm nay học tập một cái pháp thuật đơn giản nhất của đạo môn, lại nhiều lần thất bại.

- Lại đến...

Phương Hành lại đem một cái vò rượu, đặt ở trên bàn.

Đồ chơi này hắn không thiếu, Hắc Tam vì vuốt đuôi hắn, chuyển tới ước chừng trên trăm vò, cũng nhét ở dưới giường.

Phương Hành vốn nói uống không được nhiều như vậy, Hắc Tam đã nói uống không được ném chơi cũng tốt a...

Cho nên Phương Hành thật dùng nó tới ném chơi!

Liên tục thi triển năm sáu lần, mỗi một lần đều thất bại, khiến Phương Hành vò đầu bứt tai, còn muốn tiếp tục tu luyện nữa, lại phát hiện linh lực trong cơ thể đã tiêu hao gần hết, không thể làm gì khác đành uống một ngụm linh tửu, bổ sung tự thân linh khí.

Hắn chính là Đinh đẳng tư chất, vốn tự thân hắn không cách nào hút lấy linh khí tràn đầy trong thiên địa, chỉ có thể dựa vào linh khí ngoại giới để bổ sung.

Hôm nay theo hắn tu vi tăng trưởng, thân thể đã bị linh khí rèn luyện hai lần, tẩy gân phạt tủy, cũng dần dần có thể hút lấy một chút linh khí, bất quá linh khí khôi phục vẫn rất chậm, tư chất ưu dị Giáp đẳng tư chất đệ tử, linh khí hao hết sạch, đại khái chỉ dùng hai ba canh giờ đã có thể khôi phục rồi, mà Phương Hành cần một hai ngày thời gian tới khôi phục, chậm đến cực hạn.

Bất quá thông qua tiêu hao linh thạch tới khôi phục mà nói, cũng chỉ cần nửa ngày thời gian, mà uống linh tửu mà nói, nửa canh giờ đã đủ.

Mà đặc tính cũng liền quyết định, đệ tử tư chất thấp ở trong việc tu luyện, tiêu hao tư nguyên nhiều hơn đệ tử tư chất cao.

Đạo môn nói tư chất, cũng không phải không có đạo lý.

Bởi vì con đường tu hành sau này, trừ khi Phương Hành thành công Trúc Cơ, nếu không loại chênh lệch này vẫn còn tồn tại.

Vô luận tu tập pháp thuật hay là tu luyện trong ngày thường, cũng cần tiêu hao tài nguyên, tích tiểu thành đại, chính là mấy chữ rất đáng sợ.

Đây cũng là một cái đạo lý vững chắc trong tu hành giới, thiên tư thiếu hụt, lợi dụng tài nguyên tới bổ.

Cho đến sau khi Trúc Cơ thành công, thiếu sót trời sinh này mới có thể biến mất, Phương Hành cũng sẽ trở nên cùng người bình thường giống nhau thổ nạp linh khí.

Dĩ nhiên, coi như là hiện tại, Phương Hành bởi vì tài nguyên đầy đủ, cũng có thể không thèm suy nghĩ tiêu hao phương diện này.

- Hả? Đem linh khí tiêu hao hết sạch, sau đó từ từ bổ sung, lại có một loại cảm giác linh khí gia tăng?

Phương Hành tu hành Cầm Long Khống Hạc công không đạt được tiến triển đột phá nào, nhưng lại nhạy cảm phát hiện tự thân linh khí biến hóa, hắn phát hiện, không ngừng tiêu hao linh khí, sau đó bổ sung linh khí, sẽ làm cho tu vi của mình từ từ gia tăng.

Tu vi bởi vì sắp đạt đến cực hạn mà dừng tăng trưởng, thế nhưng dần dần nhích tới trạng thái đỉnh phong.

Chương 53: Phá Chướng đan

Đúng rồi, tu luyện đại khái đạo lý tương tự như rèn luyện thể chất, trước kia Đại thúc thúc dạy ta luyện võ đã nói, thể chất phải không ngừng tiêu hao hết sạch, sau đó hồi phục, thông qua một cái quá trình như vậy, sẽ trở nên càng lúc càng lớn, trên tu hành, thật ra đạo lý cũng giống như vậy, chính là muốn không ngừng rèn luyện, chỉ có như vậy, mới có thể càng lúc càng mạnh, trụ cột cũng thêm vững chắc...

Phương Hành chính mình cũng ngộ ra đạo lý tu hành.

Bọn họ đệ tử ngoại môn, không người nào hỏi thăm, những đạo lý tu hành này cũng muốn chính mình đi ngộ.

Phát hiện ra vấn đề này, Phương Hành càng thêm chăm chỉ luyện tập Cầm Long Khống Hạc công, như thế thời gian từ từ chuyển dời, một điểm tu vi để đạt tới Linh Động tầng ba đỉnh phong, thế nhưng từ từ tăng lên, hoàn toàn đạt đến trạng thái đỉnh phong, đến đây, hắn cảm giác tu vi của mình cũng không cách nào tăng lên được nữa, đã hoàn toàn đạt đến cực hạn của bản thân rồi.

Mà hôm nay, cách ngày mà hắn ám toán Mạnh Huyền Chiếu cũng đã chừng một tháng thời gian rồi.

Trong khoảng thời gian này, Phương Hành đem bảo bối chính mình giấu ở bên ngoài cũng cầm về, mơ hồ trở thành một cái tiểu phú ông ở ngoại môn rồi, cũng chính bởi vì có khoản tiểu tài phú này, Phương Hành chuẩn bị làm một viên Phá Chướng đan.

Hôm nay tu vi của hắn đã đạt đến Linh Động tầng ba đỉnh phong, vô luận tu luyện như thế nào, cũng không thể tăng được nữa, nhưng bước thêm một bước, là có thể tấn nhập Linh Động tầng bốn, không chỉ có thực lực tăng vọt, còn có thể chính thức thăng làm đệ tử nội môn, đến lúc đó đạo môn bí pháp điển tịch cuồn cuộn kia, cũng sẽ mở ra với mình, mình mới có thể chân chánh tu luyện pháp thuật, có khả năng phi thiên độn địa!

Chỉ bất quá muốn bước ra một bước này, sẽ cần Phá Chướng đan!

Đạo môn Thanh Mộc các, có bán ra Phá Chướng đan, bất quá giá tiền lại là...

Một ngàn linh thạch!

Chỉ riêng giá tiền một viên Phá Chướng đan, đã là một ngàn viên linh thạch.

Một trăm lượng hoàng kim, mới có thể mua được một khối linh thạch, một ngàn khối linh thạch, chính là mười vạn lượng hoàng kim.

Đây chính là hoàng kim, không phải là bạc trắng.

Mười vạn lượng hoàng kim, ở hồng trần, cơ hồ có thể mua nửa tòa thành trì.

Ban đầu Phương Hành ở Quỷ Yên cốc, thời điểm giàu có nhất, cũng bất quá chỉ có ba vạn lượng hoàng kim, bảy ngàn lượng bạc trắng, đây là chín thúc thúc ngày đêm chém giết, cướp bóc chung quanh tích lũy mấy chục năm mới có được tài phú.

Nhìn dáng vẻ, loại chuyện như tu hành, quả nhiên không phải người bình thường có khả năng làm được.

Dĩ nhiên, cũng có một cái lựa chọn khác, chính là tự mình sưu tập đủ loại dược liệu luyện chế Phá Chướng đan, sau đó mời Tê Hà cốc đan sư luyện chế.

Nói như vậy, không tính trả thù lao cho đan sư mà nói, chỉ có cần mua Thạch Tinh tán cùng với các loại linh dược khác, toàn bộ linh thạch cộng dồn lại, cũng bất quá chỉ cần năm sáu trăm khối linh thạch mà thôi, so sánh với thành phẩm giảm được gần một nửa.

Dĩ nhiên, nơi này lại có nguy hiểm, đan sư giúp ngươi luyện đan, nếu thất bại, một lò linh dược hủy hết, bọn họ lại không cần chịu trách nhiệm gì, phần nguy hiểm này chỉ có thể để tu sĩ tự mình gánh chịu.

Hoặc là tổn hao một ngàn khối linh thạch trực tiếp mua thành phẩm.

Hoặc là mạo hiểm có thể có tỉ lệ luyện đan thất bại, dùng giá tiền một nửa đi tìm người luyện chế.

Muốn nói về, Phương Hành hôm nay cũng không tính nghèo rớt mồng tơi, hắn nhận lấy phù chiếu lần này, đã kiếm được một trăm khối linh thạch, lại ở trên thân Hậu Thanh, Liễu Tam, Tiền Thông ba người, tổng cộng kiếm được ước chừng hai trăm linh thạch, hơn nữa từ Mạnh Huyền Chiếu nơi đó đoạt được, trong tay Hắc Tam lấy tới, sở hữu chừng năm trăm khối linh thạch, ở cả ngoại môn cũng coi như hiếm thấy.

Bất quá, dù như thế, trực tiếp mua Phá Chướng đan vẫn còn kém một nửa.

Nhưng nếu tìm đan sư luyện đan mà nói, Phương Hành sẽ thoải mái hơn nhiều.

Dù sao thông qua đan sư luyện Phá Chướng đan mà nói, chỉ cần chính mình chuẩn bị tài liệu là được, mà tài liệu quý trọng nhất trong đó chính là Thạch Tinh tán, vẻn vẹn một mục này đã ước chừng đáng giá ba trăm khối linh thạch, so với những linh dược khác cộng lại còn nhiều hơn, mà trong tay Phương Hành đã có Thạch Tinh tán rồi, nói cách khác, hắn chỉ cần tốn hao hai trăm linh thạch, có thể kiếm đủ các tài liệu khác.

Dĩ nhiên, tìm đan sư luyện đan, sẽ gặp phải nguy hiểm luyện đan thất bại, phương pháp duy nhất có thể giảm thiểu cái nguy hiểm này, chính mời một cái đan sư cấp bậc cao hơn giúp mình luyện đan, cấp bậc càng cao, nguy hiểm sẽ càng nhỏ.

Ở đạo môn lâu như vậy, Phương Hành cũng đối với một chút tình huống của tu hành giới đã hiểu rõ không sai biệt lắm.

Đan sư tổng cộng phân làm năm giai đoạn, theo thứ tự là Thanh Lô đan đồ, Xích Lô đan sư, Tử Lô đan vương, Mặc Lô đan tông, Ngọc Lô đan thánh.

Mỗi một đẳng cấp, lại phân làm mười giai, đẳng cấp càng cao, thủ đoạn luyện đan lại càng cao minh.

Thanh Vân Tông ủng có một phân chi chuyên môn tu luyện đan pháp, chính là Tê Hà cốc, trong đó cao minh nhất tục truyền là Tê Hà cốc truyền pháp trưởng lão Thanh Điểu, cấp bậc chính là Xích Lô đan sư, chẳng qua không biết cụ thể cấp bậc, mà trong hàng đệ tử của Tê Hà cốc, đều là Thanh Lô đan đồ, nhưng mấy trăm Tê Hà cốc đệ tử, cấp bậc cao thấp tự nhiên cũng khác nhau, đệ tử lợi hại nhất đã là nửa bước Xích Lô rồi.

Mà đệ tử này, Phương Hành cũng đã gặp, chính là Hứa Linh Vân ban đầu ngoài sơn môn đem Tiểu Man ôm vào trong môn.

Đan sư đẳng cấp càng cao, tỷ lệ luyện đan thành công cũng sẽ càng cao, mà giá để mời bọn họ xuất thủ cũng sẽ càng cao.

Bất quá giá tiền cụ thể, không có một cái gì để tham khảo, dù sao những người bên cạnh Phương Hành hôm nay, phần lớn là những người không luyện nổi đan, Phương Hành tìm bọn hắn chỉ có thể hỏi thăm một chút tình huống đại khái, cụ thể như thế nào, còn phải tự mình khảo chứng.

Nghĩ như vậy, Phương Hành tính toán tự mình đi khảo sát một phen.

Quyết định chủ ý, Phương Hành liền hướng thảo tinh đường của đệ tử ngoại môn đi một lần, mua một chút thảo dược luyện chế "Phạt khí đan", phạt khí đan chính là ở người tu hành cảm giác khí huyết cuồn cuộn, khống chế không được linh khí dùng để trấn áp linh khí, thuộc về một loại đan dược cấp bậc không cao, nhưng luyện chế vô cùng phức tạp, chính là dùng để thi thố tài nghệ của đan sư.

Dù sao Phá Chướng đan quan hệ trọng đại, Phương Hành sẽ không tìm người giúp mình luyện chế ngay, cho nên hắn chuẩn bị lấy "Phạt khí đan" tìm hiểu trước, sau khi xác định chính mình tìm được rồi một cái đan sư có thể làm cho chính mình yên tâm, mới có thể thương nghị chuyện luyện chế Phá Chướng đan cụ thể, phạt khí đan khó khăn còn cao hơn Phá Chướng đan, đan sư có thể đem phạt khí đan luyện tốt, luyện chế Phá Chướng đan cũng không có vấn đề lớn.

Mang theo tất cả linh dược luyện chế phạt khí đan, Phương Hành gói thành một cái túi, liền hướng Tê Hà cốc đi tới.

Tê Hà cốc ở phía tây Vân Ẩn phong, tới gần vị trí mười vạn linh điền, dễ dàng thu linh dược, nơi đây cùng Thanh Vân Tông trên căn bản là ngăn cách, đệ tử trong tông cũng rất ít cùng đệ tử bình thường của Thanh Vân Tông lui tới, một mảnh sơn cốc này khoảng gấp mười lần Thanh Khê cốc mà Phương Hành hiện đang ở, đãi ngộ của đệ tử Tê Hà cốc cùng đệ tử bình thường vốn bất đồng, coi như là ngoại môn, cũng có động phủ của mình.

Những đệ tử, tu tập đan pháp này không giống đệ tử bình thường, cũng không lấy tu vi bàn cao thấp, mà là lấy thành tựu đan pháp làm chủ, có thể luyện ra đan dược cấp bậc gì, địa vị sẽ cao bấy nhiêu, mà muốn đi vào Tê Hà cốc, cũng là cần thiên phú, hoặc là chính là trời sinh thích hợp luyện đan mộc linh hoặc là hỏa linh huyết mạch, hoặc là chính là đối với y đạo cùng linh dược có thành tựu cực cao mới được.

Hứa Linh Vân để ý Tiểu Man như thế, là bởi vì Tiểu Man chính là mộc linh huyết mạch.

Mộc linh huyết mạch trời sanh thân cận linh dược, thậm chí có thể thay đổi dược hiệu cùng số tuổi của linh dược, tu tập đan pháp, làm ít công nhiều.

Tiến vào dược linh cốc, liền thấy khắp nơi thanh u an hòa, dược hà thành phiến, một con đường nhỏ, thông nơi nào đó sâu tận trong mây.

- Tìm ai vậy?

Phương Hành đứng ở cửa cốc, gãi gãi đầu, định trực tiếp từ cửa cốc bắt đầu hỏi thăm!

Ánh mắt đảo qua, thấy phía trước một cái động phủ, chính có một đan đồ trẻ tuổi ở bên trong ruộng cắt cỏ, Phương Hành nặn ra một khuôn mặt tươi cười, nghênh đón, nào ngờ còn chưa mở miệng, thanh niên đan đồ đã nhìn qua hơi đánh giá Phương Hành, mặt không chút thay đổi nói:

- Xuất thủ một lần, vô luận luyện đan gì, đan thành vẫn là đan phế, cũng muốn mười khối linh thạch...

Phương Hành nhất thời ngây ngốc một chút:

- A, ngươi biết ta tới luyện đan ư?

Đan đồ xem xét Phương Hành một cái, nói:

- Đệ tử ngoại môn đến Tê Hà cốc chúng ta, không phải là vì luyện đan thì là cái gì?

- Đám đan sư này cứ như bố đời vậy?

Phương Hành cười khổ một tiếng, nói:

- Được rồi, ta muốn luyện một lò phạt khí đan...

Lời còn chưa nói xong, thanh niên đan đồ đã nhíu mày, nói:

- Phạt khí đan luyện chế phiền toái, cần ba chuyển mười hai hỏa, bảy tôi chín sát linh, mười khối linh thạch quá ít, ít nhất phải ba mươi khối linh thạch, mới có thể được ta xuất thủ một lần!

Phương Hành bị hắn làm chấn động, cẩn thận hỏi:

- Ta đây hỏi một câu nữa, ngươi có bao nhiêu thành nắm chắc?

Đan đồ nhất thời không vui, quát lên:

- Ngươi người này, không hiểu quy củ như vậy ư, đan sư luyện đan, một nói thiên cơ, hai nói địa khí, ba nói tài nghệ đan sư, thành cùng không thành, đều xem thiên ý, sao có thể hỏi tỉ lệ được?

Phương Hành im lặng, liếc mắt, nói:

- Ngươi lấy tiền luyện đan, ta vẫn không thể hỏi ngươi nắm chắc một chút a?

Đan đồ đứng lên, bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Hiện tại thế đạo này, người không hiểu quy củ thật sự càng ngày càng nhiều rồi, cũng được, nói thẳng cho ngươi nghe, ta là nhị giai đan đồ, luyện phạt khí đan này, có... ba thành nắm chắc!

- Ta nhổ vào!

Phương Hành trực tiếp nhảy lên, kêu lên:

- Ba thành nắm chắc ngươi dám thu ta ba mươi khối linh thạch? Làm như linh thạch của ta từ trên trời rơi xuống ư?

Chương 54: Dám tát gia gia ngươi ư?

Đan đồ này cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi cũng có thể tìm người khác, ta ra giá đã coi như là thấp rồi, mời tam giai đan đồ xuất thủ một lần, ít nhất phải thu ngươi sáu mươi linh thạch, cũng chỉ không tới bốn thành nắm chắc mà thôi, còn nếu là tứ giai đan đồ xuất thủ, ít hơn một trăm linh thạch sợ rằng không được, luyện đan cũng chỉ có thể đạt tới năm thành, về phần ngũ giai đan đồ, hừ... bọn họ ra tay một lần...

Phương Hành trực tiếp khoát tay áo, nói:

- Được rồi, ngươi nói cho ta biết có mười thành chắc chắn thì bao nhiêu tiền?

Đan sư này ngẩn ngơ, sau đó nở nụ cười lạnh, nói:

- Tê Hà cốc đệ tử, có mười thành nắm chắc luyện một lò đan này, chỉ sợ chỉ có Linh Vân sư tỷ, nàng ra tay một lần, thậm chí cần ba mươi...

Phương Hành ngây ra, cười nói:

- Ba mươi? Vậy ta còn tìm ngươi làm gì, nói cho ta biết nàng ở chỗ nào!

Đan sư cười lạnh một tiếng, nói:

- Ba mươi viên trung phẩm linh thạch!

- Trung phẩm linh thạch?

Phương Hành nhất thời ngẩn ngơ, sau đó xấu hổ nói:

- Sao nàng không đi ăn cướp đi?

Trung phẩm linh thạch chính là một loại linh quáng ẩn chứa nhiều linh khí hơn, một viên đổi được một trăm hạ phẩm linh thạch.

Nói cách khác, Hứa Linh Vân ra tay một lần, sẽ cần ba ngàn linh thạch, đủ để mua ba viên Phá Chướng đan.

- Ngươi muốn thì đi mà luyện...

Đan sư quay đầu không hề để ý tên nhà quê này nữa.

- Con mẹ nó, đụng phải người còn lớn lối hơn ta...

Phương Hành lẩm bẩm nghiêng đầu, nghĩ thầm bọn đan sư này, thoạt nhìn đúng là dạng chó hình người, thật ra còn ăn cướp hơn cả cường đạo.

Nhìn bộ dáng chính mình nên thay trời hành đạo, có lẽ cần thường xuyên tìm đám cường đạo này mà hạ thủ!

Dĩ nhiên, một nguyên nhân khác chính là, Phương Hành cảm thấy đám đan sư này kiếm được tiền như thế, khẳng định mỗi người đều rất giàu có.

Trong lòng suy tính mưu ma chước quỷ như vậy, Phương Hành tạm thời trở lại Thanh Khê cốc, quyết định suy nghĩ thật kỹ một phen.

Chẳng qua hắn nhưng không biết, hắn rời Tê Hà cốc không lâu, đã có một cô gái xinh đẹp đi theo sau hắn.

Đây là một cô gái đang mặc áo trắng, mặt mũi thanh mỹ, dung mạo tuyệt đẹp, dáng người rất cao, tầm vóc cũng rất thon gầy, chẳng qua là nơi nào nên mập thì mập một chút, chỗ trước ngực đem váy trắng nhếch cao, mông lại càng nhô lên, vẽ thành một đường cong kinh người, nàng đi ở dưới ánh trăng, thân hình uyển chuyển như theo gió mà đến, càng lộ vẻ thanh lệ vô song, như hồn như tiên.

Chỉ là trong mắt của nàng, lại thấm đầy nước mắt, ở trong gió mát chậm rãi chảy xuống, tràn qua má phấn, vừa nhỏ vào trên váy trắng.

- Làm sao ngươi lại chết chứ?

- Ta theo sư tôn luyện đan, vốn tưởng rằng xuất quan là có thể thấy ngươi hoàn thành phù chiếu trở về...

- Nhưng vì sao ngươi lại chưa về... Thậm chí vĩnh viễn cũng không về...

- Là một người thông minh lại kiêu ngạo như vậy, ngươi làm sao có thể ngay cả một nhiệm vụ đơn giản như vậy cũng không thể hoàn thành chứ...

- Không phải ngươi đã nói, muốn đi vào nội môn, thậm chí trở thành chân truyền, quang minh chánh đại cưới ta làm vợ ư?

- Ta đã mơ trở thành đạo lữ của ngươi, chỉ luyện đan vì một mình ngươi, nhưng ngươi...

Cô gái vừa đi vừa lẩm bẩm, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống, thương tâm muốn chết...

Nàng bước đi thất hồn lạc phách, đi tới trước Thanh Khê cốc, nhẹ nhàng nhìn lướt qua, sau đó trực tiếp đi vào.

Lúc này Phương Hành, đang nằm ngả xuống giường nghĩ mưu ma chước quỷ, đột nhiên, hắn cảm thấy một cỗ nguy cơ mãnh liệt, đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía cửa, cũng đúng này, đột nhiên cửa gỗ bị người nào đó đẩy ra, một cơn gió rót vào, theo gió mát, một cô gái váy trắng đi đến, đôi mắt lã chã chực khóc.

- Sao? Nữ nhân này là ai? Làm sao nhìn ta như một oán phụ vậy?

Phương Hành trong lòng ngây ra, thu hồi cảnh giác, lộ ra vẻ mặt ngơ ngác.

- Vị sư tỷ này, ngươi là?

Cô gái không nói, kinh ngạc nhìn hắn một hồi lâu, mới từ từ mở miệng nói:

- Hậu Thanh đi ra ngoài trảm yêu chính là dẫn ngươi đi cùng ư?

Phương Hành trong lòng rùng mình, mơ hồ đoán được thân phận của cô gái này.

- A, là ta, không biết ngươi là?

Phương Hành giả trang bộ dạng mơ hồ, nghi vấn hỏi.

Cô gái không để ý tới hắn, thanh âm lạnh lẽo nói:

- Hắn chết như thế nào? Từ từ nói cho ta nghe, một chữ đều không thể sai sót!

- Nói con em nhà ngươi ư, nghĩ Phương gia ta là tiên sinh kể chuyện ư?

Phương Hành trong lòng oán thầm, nhưng không biết thân phận cụ thể của nữ tử này, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dứt khoát giả bộ mơ hồ, kinh ngạc nói:

- Sư tỷ thì ra quen biết Hậu Thanh sư huynh a? Ai, thật là thật đáng buồn a, Hậu Thanh sư huynh là người tốt, hắn vốn tính toán mang ta đi ra ngoài cùng nhau làm nhiệm vụ, cũng chỉ bảo cho ta, chỉ tiếc ngày đó đến sau Yêu Chướng sơn...

Thanh âm không nhanh không chậm, Phương Hành đem chuyện ban đầu ở phù chiếu đại điện đã kể từ từ nhắc lại một lần.

Vừa nói, hắn vừa quan sát phản ứng của nữ tử này.

Hắn đã mơ hồ đoán được người này là ai, ban đầu lấy được túi trữ vật của Hậu Thanh, liền thấy có không ít linh dược, phía dưới các bình linh dược đều khắc rõ một chữ "Tuyết", từ lúc đó, Phương Hành đã đoán được Hậu Thanh ở đạo môn rất có thể có một bằng hữu tinh thông luyện đan, thậm chí ngay cả ban đầu chính mình lừa gạt được Yêu Linh đan, cũng tới từ tay của người này.

Hôm nay nữ tử này nửa đêm tới tìm, Phương Hành đã mơ hồ xác định, bằng hữu của Hậu Thanh hơn phân nửa chính là người này.

- Ai, chính là như vậy, Liễu Tam sư huynh giết yêu cáp, nhưng hắn cũng bỏ mình...

Phương Hành từ từ kể lại đoạn hồi ức này, nữ tử chẳng qua yên lặng rơi lệ, cũng không mở miệng cắt lời hắn.

Sau khi nói xong, Phương Hành cũng không lên tiếng nữa, lẳng lặng nhìn nữ tử này.

Nữ tử này hẳn là rất khó tìm được sơ hở trong câu chuyện này, dù sao lời này ngay cả ba vị trưởng lão phù chiếu đại điện cũng tin.

- Ta không tin...

Nhưng nghe xong được lời của Phương Hành, nữ tử bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng, lại làm cho Phương Hành ngẩn ra.

Cô gái vẻ mặt thê lương, lẩm bẩm nói:

- Ta không tin hắn lại dễ dàng chết như vậy... Hắn có hai thanh phi kiếm thượng hạng, còn có nhiều linh dược chữa thương giải độc ta tặng cho hắn như vậy... Thậm chí ngay cả Cầm Long Khống Hạc công ta cũng dạy cho hắn, hắn cũng luyện rất tốt, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy? Ta không tin, ta một chút cũng không tin, ngươi nói, sau khi hắn chết, di vật đi nơi nào rồi?

Nói đến cuối cùng, vẻ mặt nữ tử này bỗng nhiên trở nên thê lương, ánh mắt lạnh lùng rơi xuống trên mặt Phương Hành.

Phương Hành ngẩn ra, mặt không chút thay đổi nói:

- Phần lớn đã thất lạc, còn lại ta đã trả lại đạo môn...

Cô gái bỗng nhiên cười buồn bã, tựa như một người điên, một lát sau lại khóc lên, làm người ta thê thương.

- Vị sư tỷ này, nếu ngươi không tin, chuyện cũng là như thế, Hậu sư huynh quả thật vô cùng lợi hại, ta tự mình thấy hắn xuất thủ, chẳng qua là mãng khô cáp dù sao cũng là tứ giai yêu thú, Hậu Thanh sư huynh lại không biết tập tính của nó, thất thủ là không thể tránh được...

Phương Hành tận lực khiến cho ngữ điệu của mình giữ vững vững vàng, tránh cho chọc giận nữ nhân giống như người điên này.

- Thất thủ... Ha ha, hắn làm sao có thể thất thủ, hắn rõ ràng nói với ta ngay cả mồi nhử cũng chuẩn bị xong, chắc chắn...

Nữ tử cười buồn bã, đột nhiên ánh mắt hung ác, lạnh lùng nhìn sang Phương Hành:

- Nếu ngay cả hắn cũng chết rồi, vậy ngươi còn sống trở về làm gì? Ngươi rõ ràng chính là mồi nhử mà hắn chuẩn bị, không biết điều một chút để cho yêu cáp ăn ngươi, sáng tạo cơ hội săn giết yêu cáp cho hắn, lại núp ở phía sau đại thụ làm gì? Là ngươi sai, hết thảy cũng là ngươi sai, nếu không phải ngươi đi trốn, hắn làm sao lại chết?

Nữ tử hình dáng điên cuồng, đột nhiên thân hình lấn đến gần, hung hăng một cái tát đánh vào trên mặt Phương Hành.

Phương Hành cũng chợt lấy làm kinh hãi, trong lòng tức giận dâng lên, thân hình vừa lui về phía sau, để né một chưởng này, sau đó đột nhiên xông tới, hung hăng một cái tát quất vào trên mặt cô gái này, trong miệng mắng:

- Cái đại gia ngươi ấy, dám tát gia gia ngươi ư?

Hắn vốn thấy nữ tử này tu vi vừa cao, thân phận hơn phân nửa là đan sư, liền có lòng giả bộ nhu nhược để lừa gạt, ai ngờ nữ tử này đột nhiên tát tới, ra vẻ đáng thương thì có thể, nhưng cái tát thì không bao giờ chịu, ngay cả đại não cũng không thừa nhận, thân thể phản xạ có điều kiện nhảy lên, một cái tát quất vào trên mặt nữ tử này, dĩ nhiên, có thể tát trúng, hắn cũng có chút bất ngờ.

Nữ tử này mặc dù tu vi là Linh Động tầng bốn, bất quá lúc này ngơ ngẩn, lòng tràn đầy bi thương, hơn nữa nàng cũng không đem Phương Hành để vào trong mắt, chỉ cho là Phương Hành căn bản không dám trốn một chưởng của nàng, hoàn toàn không nghĩ tới Phương Hành đột ngột phản kích, nhất thời luống cuống bị hắn tát vào trên mặt, gương mặt trắng trẻo lập tức xuất hiện một cái dấu tay rất rõ ràng.

Chương 55: Danh môn chánh đạo

Phương Hành thấy đã trở mặt, quyết định không giả bộ nữa, hung hăng nói:

- Con mẹ nó, ngươi là tình nhân của Hậu Thanh, muốn khóc tang thì đến nơi khác khóc đi, đừng ở trước mặt tiểu gia giở trò hung ác, nếu không có tin ta cũng giết chết ngươi hay không?

Cô gái bị đánh một tát này, cũng ngẩn ngơ, khó có thể tin nhìn Phương Hành, nhưng đang nghe được những lời này của Phương Hành, ánh mắt nhưng đột nhiên sắc bén, lạnh giọng nói:

- Ta đoán quả nhiên không sai, ngươi không đơn giản như vẻ bề ngoài, Hậu Thanh chết khẳng định không phải là tình cờ... Tất nhiên là.. Tất nhiên là ngươi dùng âm mưu quỷ kế hại hắn... Ngươi nói, có phải ngươi giết hắn hay không?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Đừng ngậm máu phun người, Hậu Thanh chết là do hắn gieo gió gặt bão, không thể trách tới trên đầu tiểu gia, ngươi nếu trong lòng còn nghi vấn, có bản lãnh đi đạo môn kiện ta đi, xem đạo môn có tin ngươi hay không...

Nữ tử ánh mắt đột nhiên tỏa ra sát khí, giọng căm hận nói:

- Ta sẽ đích thân báo thù cho hắn, làm sao cần bẩm báo đạo môn chứ?

Vừa nói, đột nhiên vung tay lên, một đạo hấp lực tuôn ra mà đến, lại muốn đem Phương Hành hút tới.

- Ở trong Thanh Khê cốc lại dám động thủ, gan chó của ngươi thật lớn!

Phương Hành quát lạnh, hắn biết đây chính là Cầm Long Khống Hạc công, lập tức linh khí cả người chấn động, hai tay vung tới, cũng thi triển Cầm Long Khống Hạc công, hai đạo dẫn lực trên không trung chạm vào nhau, nhất thời khơi dậy từng đạo kình phong, bắn ra bốn phía, Phương Hành làm xong động tác này, liền xoay người lại, rút ra đoản đao trong ống giày, gió rét vung lên, muốn cận thân chiến đấu.

Nữ tử vốn tưởng rằng vung chưởng là có thể đem Phương Hành bắt tới tay, lại không nghĩ rằng Cầm Long Khống Hạc công dùng ba thành lực đạo không có hiệu quả, trong lòng cũng hơi chần chừ, bất quá nàng không rảnh suy tư, phất tay đánh ra một đạo pháp thuật khác, một chút ánh lửa nhanh chóng vô cùng hướng mặt Phương Hành đang bổ nhào lên phía trước đánh tới, hỏa quang kia thoạt nhìn chỉ cỡ ánh nến, vô cùng tầm thường.

Bất quá trong lòng Phương Hành chợt nhận ra một cảm giác nguy cơ cực đoan, Cầm Long Khống Hạc công đột nhiên thi triển.

- Oanh...

Cầm Long Khống Hạc công của Phương Hành thật ra còn chưa tu luyện tới nơi tới chốn, bất quá ở trước người tạo ra một tầng lực trường vô hình lại là đủ rồi.

Hỏa quang bay đến trước mặt Phương Hành, lập tức bị kình khí trước người Phương Hành ngăn trở, trên không trung dừng lại một chút, mà Phương Hành, thì mượn thời cơ hiếm thấy này, cả người hướng ngoài cửa sổ nhảy ra, ngay tại chỗ lăn tròn, trốn ra ba bốn trượng, cùng lúc đó, ánh lửa cũng đã đánh vào trên tường trong nhà gỗ phía sau hắn, nhất thời một tiếng vang thật lớn, ngọn lửa cao ba bốn trượng xông lên.

Ngọn lửa sáng ngời, chiếu sáng bầu trời đêm, nhiệt độ kinh người, Phương Hành trong tim lại trầm xuống lạnh như băng.

- Một đạo ngọn lửa nho nhỏ như vậy đã có uy lực lợi hại như thế sao?

- Nếu là đánh vào trên người của ta, đây chẳng phải là...

- Đàn bà thúi, lão tử giết chết ngươi...

Phương Hành càng nghĩ càng giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mặt tràn đầy sát khí, trầm giọng rống lên.

- Sưu" một tiếng, Cửu Xà Kim Viêm kiếm uy lực lớn nhất trực tiếp tế ra, hóa thành một đạo kim quang, đi chém bạch y nữ tử.

Nữ tử này xuất thủ, đã uy hiếp tới cái mạng nhỏ của hắn, lập tức để cho hắn nổi lên ý niệm liều mạng, cái gì cũng chẳng quan tâm.

Mà nữ tử kia, lúc này cũng đang từ trong nhà gỗ ngọn lửa hừng hực thiêu đốt đi ra, ở quanh người nàng bao phủ một tầng bình chướng vô hình, ngọn lửa nhiệt lực kinh người phủ ở trên người nàng, lại bị bình chướng vô hình quanh người nàng cách trở ở ngoài một thước, mắt thấy Cửu Xà Kim Viêm kiếm chém tới, nàng tựa hồ như không thấy, pháp quyết vừa bấm, lại có một đạo ngân quang bay ra, trên không trung ngăn cản kim kiếm.

Đây rõ ràng cũng là một thanh phi kiếm, hai kiếm trên không trung chạm vào nhau, thanh âm chói tai, ánh lửa bắn ra bốn phía.

Nữ tử này tu vi cao hơn một chút, Cửu Xà Kim Viêm kiếm của Phương Hành thắng ở phẩm chất cao một bậc, vì vậy một kích này, hai thanh kiếm khó phân cao thấp, trong bầu trời đêm vạch thành hai đạo lưu quang, thỉnh thoảng tỏa ra hàn quang sát khí lạnh thấu xương.

Nữ tử này thậm chí ánh mắt cũng không có hướng phi kiếm nhìn lên một cái, ánh mắt nàng chỉ nhìn Phương Hành, sắc mặt thê lương vô cùng, càng thêm đáng sợ, thoạt nhìn giống như một nữ thần báo thù vậy.

- Ngươi thật là lợi hại, so với bất kỳ một cái đệ tử ngoại môn nào mà ta đã thấy cũng lợi hại hơn, ngay cả Hậu Thanh cũng kém ngươi, khó trách... Hắn lại bị ngươi hại chết... Bất quá, ngươi cũng đi chết đi... Coi như là tế phẩm mà ta tặng hắn...

Nữ tử vừa đi, vừa lẩm bẩm, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống, ngón tay mãnh khảnh bấm lên pháp quyết phiền phức.

Phương Hành vào giờ khắc này, thân thể cũng căng thẳng, tu vi của nữ tử này mặc dù chỉ cao hơn mình một giai, nhưng Linh Động tầng ba cùng tầng bốn khác biệt, hơn nữa nàng tu hành pháp thuật, kinh khủng vô cùng, chính mình dính một chút thôi cũng là kết quả chết không toàn thây.

Bất quá, Phương Hành một bên khống chế Cửu Xà Kim Viêm kiếm phi chém nàng, một bên lặng lẽ lấy ra đoản đao của mình, trong óc không ngừng tính toán kế hoạch, nữ tử này hiểu được pháp thuật cùng phi kiếm rõ ràng so với mình cao hơn rất nhiều, chỉ có thể gần người cùng nàng triền đấu, nàng mới vừa rồi bị mình đánh một cái tát, tuy có nguyên nhân xuất kỳ bất ý, nhưng cũng nói nàng vũ kỹ bình thường.

Nếu có thể gần người, chính mình chưa chắc không có phần thắng.

Hiển nhiên nữ tử này ngón tay bấm động, vừa một cái pháp thuật sắp bắn ra, Phương Hành thân thể cũng căng thẳng.

- Trong cốc không cho chém giết, là ai không tuân theo môn quy?

Đúng vào lúc này, đột nhiên một tiếng quát to truyền ra, lại thấy trên Vân Ẩn phong, một cái lão giả áo bào rộng đột nhiên nhảy ra, người ở giữa không trung, tay áo vung lên, chậm rãi tự giữa không trung rơi xuống, thoạt nhìn tựa như một con chim lớn.

Chính là ánh lửa kinh người trong Thanh Khê cốc, đã kinh động tới đạo môn trưởng lão.

- Ngươi chết đi!

Bạch y nữ tử nhìn thấy có đạo môn trưởng lão xuất thủ ngăn trở, thế nhưng mặt liền biến sắc, lập tức hung hăng quát mắng, pháp quyết bắn ra, lập tức có ba đạo ánh lửa kinh người hướng Phương Hành bay tới, đồng thời Cầm Long Khống Hạc công vô hình áp chế tới đây, muốn đem Phương Hành giam cầm tại chỗ, phải chống đỡ ba sợi đạo hỏa này... Nàng thế mà liều mạng bị đạo môn trách phạt, cũng muốn ở trước khi trưởng lão đến, đem Phương Hành giết chết!

- Càn rỡ!

Đạo môn trưởng lão thấy thế, thân trên không trung, vẫn chợt quát, hai tay áo đồng thời huy vũ.

- Sưu...

Trong tay áo trái, bay ra một đạo phi kiếm, lấp loáng màu xanh, nhanh như tia chớp phi xuống, trên không trung bay qua, bạch y nữ tử đánh ra ba sợi đạo hỏa nhất thời bị một kiếm này chém tan, sau đó trong tay áo phải của hắn nhanh chóng bay ra một đoạn dây thừng thoạt nhìn cũng không dài, nhưng lại như linh xà thật nhanh từ không trung lướt xuống, sau đó một vòng một vòng quấn ở trên người nữ tử này.

Đạo môn trưởng lão này, tu vi chính là Linh Động tầng chín, thực lực vượt qua xa bạch y nữ tử quá nhiều.

- Sưu...

Khoan bào trưởng lão rơi xuống, phi kiếm màu xanh lập tức bay đến dưới chân hắn, đỡ lấy thân thể của hắn, ngay cả phi kiếm của Phương Hành cùng bạch y nữ tử phi trên không trung, cũng bị hắn tay áo khẽ phất, lực hút vô hình mà cường đại trên không trung xuất hiện, áp đảo hai thanh phi kiếm, tựa như từ rắn độc hóa thành hai con giun, biết điều hóa thành hai đạo lưu quang tiến vào ống tay áo của hắn.

- Ngươi là đệ tử Tê Hà cốc ư? Vì sao lại chạy đến Thanh Khê cốc để gây chuyện?

Khoan bào trưởng lão thu phi kiếm của hai người bọn họ, cũng là ánh mắt lẫm liệt, nhận ra y phục của nàng, nhìn thấu lai lịch của nàng, nhất thời lớn tiếng quát hỏi.

- Ta muốn giết hắn... Ta muốn giết hắn...

Bạch y nữ tử không ngừng giãy dụa, tựa như căn bản cũng không nghe được lời của trưởng lão.

Mà Phương Hành lạnh lùng nhìn nữ tử này một cái, xoay người hướng trưởng lão trên không trung vái một cái, cất cao giọng nói:

- Trưởng lão minh giám, trước đó không lâu đệ tử cùng đệ tử ngoại môn Hậu Thanh Hậu sư huynh nhận lấy đạo môn phù chiếu, đi ra ngoài trảm yêu, kết quả Hậu Thanh sư huynh bất hạnh bỏ mình, đệ tử may mắn hoàn thành phù chiếu trở về, phù chiếu đại điện ba vị trưởng lão đã điều tra thật giả chuyện này, phán định đệ tử...

- Ngươi nói láo... Ngươi tiểu tặc ác độc này, ngươi đã hại Hậu Thanh, còn ở nơi này nói dối...

Bạch y nữ tử ra sức giãy dụa, nhưng không thoát khỏi pháp khí của khoan bào trưởng lão trói buộc, chỉ có thể điên cuồng lăng nhục.

Phương Hành lạnh lùng nhìn nàng một cái, tiếp tục nói:

- Nữ tử này, hình như là tình nhân của Hậu Thanh Hậu sư huynh, tối nay bỗng nhiên tìm tới tận cửa, luôn miệng nói cái gì, Hậu Thanh sư huynh mang đệ tử đi ra ngoài, vốn là đem đệ tử làm mồi nhử, dùng để câu giết yêu cáp, Hậu Thanh sư huynh đã chết, đệ tử còn sống, chính là không hoàn thành trách nhiệm của mồi nhử, tội ác tày trời, cho nên nhất định phải đem đệ tử chém giết, làm tế phẩm cho Hậu Thanh sư huynh...

Lúc này bị tiếng vang do hắn cùng với bạch y nữ tử đại chiến, đưa ra không ít đệ tử Thanh Khê cốc ở trong phòng len lén theo dõi, hơn có không ít trưởng lão cư ngụ ở chung quanh Vân Ẩn Phong thần niệm quét tới, âm thầm chú ý tình huống nơi này, Phương Hành lớn tiếng như vậy, lập tức đưa tới chúng nhân chú ý, dù sao "Tình nhân ", "Mồi nhử"... những từ ngữ này thật sự quá mức làm người ta chú ý.

Khoan bào trưởng lão nghe vậy, nhất thời mi tâm dựng lên, trầm giọng nói:

- Tốt lắm, không cần nói nữa!

Hắn phải ngăn cản Phương Hành, bởi vì Phương Hành nói ra, đều là chuyện xấu của đạo môn.

Hậu Thanh coi hắn là mồi nhử mang đi ra

ngoài, cho dù chúng trưởng lão cũng trong lòng hiểu được, nhưng trước mặt mọi người nói ra, không phải là chuyện tốt.

Thanh Vân Tông âm thầm cho phép các đệ tử dùng một chút thủ đoạn quá khích, nhưng cũng không có nghĩa là những thủ đoạn này có thể nói ra ngoài miệng.

Danh môn chính phái, chính là danh môn chính phái, nếu là mọi chuyện đều không nói thủ đoạn, chỉ luận kết quả, vậy cùng ma môn có gì khác nhau đâu?

Chương 56: Linh Vân sư tỷ

Càng làm cho khoan bào trưởng lão tức giận, chính là nữ đệ tử Tê Hà cốc này muốn báo thù!

Khoan bào trưởng lão cũng thông hiểu các chuyện xấu xa trong phái, trong suy nghĩ của hắn, Hậu Thanh nếu mang hắn làm mồi đi ra ngoài câu giết yêu cáp, như vậy bị người ta giết, cũng chỉ có thể trách chính mình vô dụng, nguyện đánh cuộc thì phải chấp nhận thua, dù sao cũng là chính mình làm chuyện như vậy trước, bị người giết còn có lời gì để nói? Mà nữ tử này mù quáng đến báo thù, đây quả thực là không đem môn quy để vào trong mắt...

... Lùi một bước mà nói, ngươi muốn báo thù cũng không thể đem chuyện này làm ầm ĩ như vậy!

Bị làm ầm lên như thế, mọi người không chỉ biết chuyện Phương Hành bị coi làm mồi nhử, còn biết chuyện nàng cùng Hậu Thanh mờ ám với nhau, đối với đạo môn mà nói, đây quả thực là một chuyện xấu hổ! Phải biết nói, đạo môn dù sao cũng là đạo môn, mặc dù không cấm hôn phối, nhưng cũng không cổ vũ các đệ tử yêu đương, ở đạo môn xem ra, ít nhất cũng phải đột phá Trúc Cơ hoặc là rời núi, mới có thể nói đến kết hôn.

- Ngươi nữ tử này, thật to gan, nếu đứa nhỏ này nói không sai, ngươi chính là phạm liền mấy tội! Cũng được, nếu ngươi là đệ tử Tê Hà cốc, lão phu không đến phạt ngươi, chỉ để cho truyền pháp trưởng lão Tê Hà cốc ngươi tới dẫn ngươi về dạy dỗ!

Khoan bào trưởng lão lạnh lùng nói, tiện tay ném ra một đạo linh phù, hóa thành lưu quang hướng phương hướng Tê Hà cốc bay đi.

- Dĩ nhiên là đệ tử Tê Hà cốc, lại dám xông đến Thanh Khê cốc chúng ta giết người...

- Đây không phải là Phương Hành danh tiếng vang dội kia sao? Nghe nói hắn là bạn tốt của

Mạnh Huyền Chiếu sư huynh...

- Hư, Huyền Chiếu sư huynh làm sao có thể vì hắn mà trở mặt với đệ tử Tê Hà cốc chứ? Tiểu tử này chỉ sợ đã mất đi chỗ dựa...

- Đúng vậy, vô luận là nguyên nhân gì, đệ tử Tê Hà cốc cũng không thể đắc tội a!

Trong Thanh Khê cốc, mọi người đều thì thầm bàn tán chuyện vừa rồi.

Đối với bọn họ mà nói, Tê Hà cốc đệ tử nắm giữ đan pháp, cũng là nắm giữ mệnh mạch trên con đường tu hành, tuyệt đối không thể đắc tội.

Bên trong tiếng thảo luận của mọi người ở đây, đột nhiên phương hướng Tê Hà cốc, một mảnh bóng đen nhanh chóng bay tới, đợi tới gần rồi, mọi người đã thấy rõ, rõ ràng là một con bạch hạc khổng lồ vô cùng, giương cánh bay tới, tốc độ cực nhanh, mà trên bạch hạc, thì khoanh chân ngồi một cô gái diện mục trong trẻo lạnh lùng, dung nhan tuyệt mỹ, chẳng qua là lãnh nhược băng sương, thân mặc một bộ quần áo tuyết trắng.

- A, tới là Linh Vân sư tỷ...

Có người cúi đầu kêu lên, mọi người lập tức đồng thời ngẩng đầu, đi xem đệ tử chân truyền trong truyền thuyết.

- Linh Vân bái kiến Hồng trưởng lão, không biết lúc này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hứa Linh Vân cưỡi hạc mà đến, đứng phía trên Thanh Khê cốc, hướng khoan bào trưởng lão thi lễ, thấp giọng hỏi.

- Linh Vân, tại sao là ngươi tới? Sư phó của ngươi đâu?

Khoan bào trưởng lão khách khí hỏi, cũng không có vì bối phận của Hứa Linh Vân mà khinh thường nàng.

Trên thực tế, tu vi của Hứa Linh Vân cũng chỉ thấp hơn so với hắn một giai, hơn nữa bởi vì nàng trẻ tuổi, tiền đồ bất khả hạn lượng, ngày sau một khi Trúc Cơ, tiền đồ so với phần lớn trưởng lão đạo môn càng thêm rộng rãi, vì vậy đạo môn trưởng lão đối mặt đệ tử chân truyền, cũng chưa bao giờ bắt tội.

Hứa Linh Vân nói:

- Sư tôn mới vừa luyện một lò Trúc Cơ đan, đang bế quan điều tức, Linh Vân thẹn làm đại sư tỷ của Tê Hà cốc, nhận được trưởng lão truyền phù, liền thay thế sư tôn ta xử lý chuyện này...

Khoan bào trưởng lão gật đầu, nói:

- Ngươi chính là đạo môn chân truyền, cũng có tư cách xử lý chuyện này!

Vừa nói, linh lực vừa động, bó âm thành tư, đem chuyện đã xảy ra nơi này lấy phương pháp truyền âm nhập mật nói cho Hứa Linh Vân, bất quá hắn đối với chuyện này cũng hiểu rõ không sâu, lúc này nói phần lớn là thuật lại lời của Phương Hành mới vừa rồi.

Hứa Linh Vân nghe vậy, sắc mặt dần dần lạnh lùng, bỗng nhiên hai mắt co rụt lại, tinh quang bạo xạ, rơi vào trên người bạch y nữ tử đang bị pháp khí "Khốn tiên tác" trói, quát lên:

- Lâm Thanh Tuyết, vì sao ngươi vừa xuất quan, đã gây chuyện như thế?

Bạch y nữ tử Lâm Thanh Tuyết cười cười ngốc nghếch, lẩm bẩm nói:

- Chính là mới xuất quan liền biết được chuyện này, mới đi báo thù thay hắn...

Hứa Linh Vân chân mày lập tức nhíu lại, hướng khoan bào trưởng lão nói:

- Hồng trưởng lão, Lâm Thanh Tuyết nương theo bên người sư tôn, giúp sư tôn bế quan luyện đan để ý hỏa lò, ước chừng bế quan bảy bảy bốn mươi chín ngày, vừa mới xuất quan, tâm lực quá mệt mỏi, thần trí mơ hồ, đến nỗi phạm vào sai lầm lớn như vậy, mong Hồng trưởng lão thứ tội, Linh Vân đem nàng mang về Tê Hà cốc nghiêm khắc quản giáo, ngươi xem thế nào?

Hồng trưởng lão hơi khẽ cau mày, hắn tự nhiên cũng biết gọi là mang về nghiêm khắc quản giáo vân vân, chẳng qua là lời khách sáo, bất quá Tê Hà cốc đệ tử luôn luôn như thế, cơ hồ chẳng khác gì nằm ngoài quy tắc của đạo môn, hắn cũng không có biện pháp gì, cũng không thể vì... một cái đệ tử nho nhỏ, mà đắc tội với Tê Hà cốc trưởng lão, nhẹ nhẹ gật đầu, nói:

- Làm phiền...

- Tạ ơn Hồng trưởng lão!

Hứa Linh Vân thản nhiên cười, hướng Hồng trưởng lão thi lễ, vừa nhìn về phía bạch y nữ tử.

Hồng trưởng lão nhẹ nhàng thở dài, tay áo vung lên, pháp khí trói trên người Lâm Thanh Tuyết lập tức tự động cởi ra, bay trở về tay áo của hắn, Lâm Thanh Tuyết vừa được tự do, thân thể nhất thời loáng choáng, sau đó mới một lần nữa đứng vững.

- Thật không ra gì, trở lại Tê Hà cốc, xem sư tôn làm sao phạt ngươi, còn không mau theo ta trở về!

Hứa Linh Vân vỗ cổ bạch hạc, bạch hạc chậm rãi đáp xuống, chuẩn bị đón Lâm Thanh Tuyết trở về.

Lâm Thanh Tuyết buồn bã cười cười, từ từ đi tới chỗ bạch hạc, đi ngang qua bên cạnh Phương Hành, nàng nhìn Phương Hành một cái, bỗng nhiên sầu thảm cười một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Dù sao đã phạm vào môn quy... Không bằng dứt khoát giết hắn sao!

Trong khi nói chuyện, đột nhiên pháp quyết bắn ra, vừa thi triển một đạo hỏa thuật hướng Phương Hành đánh tới.

Mọi người thấy thế, nhất thời kinh hãi, lần này nàng cách Phương Hành quá gần, cho dù là Hồng trưởng lão cũng đã không còn kịp ngăn trở.

Bất quá cũng đúng lúc này, Phương Hành thân hình đột nhiên động.

Người khác có lẽ sẽ buông lỏng cảnh giác đối với nữ nhân này, hắn thì không vậy mà một mực lưu ý tới nàng.

Vừa thấy cô gái này giơ cổ tay lên, hắn liền sưu một tiếng hướng nàng vọt tới, ở nữ tử này pháp thuật thi triển ra, hắn đã lấn đến gần bên người Lâm Thanh Tuyết, cao cao nhảy lên, vận đem hết toàn lực, "Ba " một cái tát ra.

- Phốc...

Lâm Thanh Tuyết xuất kỳ bất ý, nhất thời bị Phương Hành một cái tát vào trên mặt, thân hình trực tiếp bay ra ngoài, ngã ở ngoài ba trượng.

Đạo pháp thuật bị nàng thi triển kia, cũng lập tức đánh sang nơi khác, rơi vào trên mặt đất, đốt ra một cái hố to.

Trong lúc nhất thời, Thanh Khê cốc tĩnh lặng không tiếng động, cũng bị một màn trước mắt dọa cho sợ ngây người.

Ở sau khi Hồng trưởng lão cùng Tê Hà cốc Linh Vân sư tỷ đều đã đến, lại vẫn xuất hiện một mà như vậy?

Tê Hà cốc nữ đệ tử này, ngay trước mặt Linh Vân sư tỷ, cũng muốn chém giết Phương Hành, có thể nói thật là điên cuồng.

Mà Phương Hành tiểu tử này, thế nhưng một cái tát tát bay tiểu mỹ nhân như hoa như phấn kia, cũng có thể nói thật là ác độc.

- Càn rỡ, dám đả thương đệ tử Tê Hà cốc ta ư?

Hứa Linh Vân nhướng mày, bỗng nhiên quát một tiếng, thân hình từ trên lưng bạch hạc lướt tới, tựa như tiên nữ trong chốc lát lấn đến gần bên cạnh Phương Hành, bàn tay vung lên, đang muốn một cái tát đánh vào trên mặt Phương Hành, thay Lâm Thanh Tuyết báo thù một chưởng này. Nàng làm đại sư tỷ Tê Hà cốc, trực tiếp không nhìn Lâm Thanh Tuyết ám toán Phương Hành, mà chỉ thấy được Phương Hành đánh bay Lâm Thanh Tuyết.

Tê Hà cốc đệ tử không thể chịu nhục, cho nên nàng tính toán trước trả cho Phương Hành một cái tát rồi hãy nói.

Song đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên hướng nàng chuyển tới, cắn răng cười một tiếng, nói:

- Linh Vân sư tỷ, Tiểu Man vẫn khỏe chứ?

- Là ngươi ư?

Hứa Linh Vân một chưởng này đột nhiên thu lại, ánh mắt ngưng tụ, rơi vào trên mặt Phương Hành.

Một tiếng "Tiểu Man ", lập tức làm cho nàng nhớ lại đứa nhóc như ăn mày ban đầu ở ngoài sơn môn.

Dù sao, Tiểu Man hôm nay chính là tiểu sư muội có tiềm lực nhất Tê Hà cốc, được sư phụ vô cùng sủng ái.

Tiểu Man cũng không biết Phương Hành cũng đã bái nhập đạo môn, Hứa Linh Vân cũng không tính toán nói cho nàng biết.

Nàng căn bản chưa từng nghĩ tới, Phương Hành thật sự có thể từ trong mười vạn đạo đồng trở thành đệ tử ngoại môn Thanh Vân Tông.

Bất quá nàng đối với người gọi Phương Hành này, thật đúng là ấn tượng khắc sâu.

Dù sao ở Tê Hà cốc, Tiểu Man luôn là không ngừng nhắc tới người này, ở trong suy nghĩ của Tiểu Man, tựa hồ chính nàng một đại sư tỷ cùng Trúc Cơ kỳ sư tôn, trong miệng nàng cũng không thần thông quảng đại bằng Phương Hành thiếu gia tựa như đứa ăn mày kia.

Bởi vì ngại cái tên "Tiểu Man" quá khó nghe, Hứa Linh Vân cùng sư tôn, cũng chuẩn bị đổi một cái tên khác cho Tiểu Man, nhưng Tiểu Man kiên quyết không đồng ý, nàng sợ một ngày nào đó thiếu gia tới Thanh Vân Tông tìm nàng, không có tên nàng, tìm không ra nàng.

Thoáng chốc nhớ lại những chuyện này, Hứa Linh Vân vẻ mặt không khỏi có chút ngưng trệ.

Phương Hành cười hì hì nhìn Hứa Linh Vân,

cười nói:

- Linh Vân sư tỷ nhìn dáng vẻ còn chưa quên ta!

Hứa Linh Vân lúc này mới phản ứng kịp, lạnh lùng nói:

- Ta không nghĩ tới ngươi thật có thể trở thành Thanh Vân Tông đệ tử!

Phương Hành cười cười, nói:

- Cũng là Linh Vân sư tỷ cho ta cơ hội này, sư đệ trong lòng vẫn còn cảm kích, nghĩ muốn đi tìm ngươi nói cám ơn, chẳng qua là ở đạo môn đường xá không quen, vì vậy vẫn không tìm được, mong rằng Linh Vân sư tỷ không lấy làm phiền lòng!

Hứa Linh Vân mặt liền biến sắc, lạnh lùng nói:

- Ngươi tốt nhất không nên tới gần Linh Vân cốc của ta nửa bước, nếu không ta sẽ đánh gãy hai chân của ngươi!

Phương Hành ra vẻ kinh ngạc, nói:

- Đây là tại sao? Ta nhớ Linh Vân sư tỷ ngươi cùng Tiểu Man thì phải làm sao bây giờ?

Hứa Linh Vân con ngươi co rụt lại, thấp giọng nói:

- Ngươi có gì tư cách nhớ tới ta? Về phần Tiểu Man, thời điểm ta đem nàng ôm vào đạo môn, nàng đã cùng ngươi không còn nửa phần quan hệ, ngươi dám đi dây dưa tới nàng, loạn nàng đạo tâm, ta sẽ giết ngươi!

Phương Hành nghe vậy, trong lòng cũng thầm giận, bỗng nhiên cắn răng nói:

- Đàn bà thúi, đừng giở trò đùa bỡn trước mặt tiểu gia...

Chương 57: Đánh cuộc ngươi có thể sống sót hay không

Hứa Linh Vân ngẩn ra, cả người ngây ngốc, tựa như cho tới bây giờ không nghĩ sẽ có người gọi chính mình là "Đàn bà thúi ", bất quá ngay sau đó, nàng chính là lửa giận dâng lên ba trượng, sát tâm trào lên, lạnh lùng nói:

- Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi ư?

Đang nói lời này, sát khí trên người nàng chợt bộc phát, ngay cả Hồng trưởng lão trên không trung cũng nhất thời lấy làm kinh hãi, suýt nữa sẽ phải ra tay ngăn trở.

Phương Hành ánh mắt âm trầm, hung hăng nói:

- Ngươi cho rằng ngươi là cái gì? Thần tiên cao cao tại thượng, nắm giữ vận mệnh người khác sao? Hừ, ta cùng với Tiểu Man sống nương tựa lẫn nhau, ngươi nói đem nàng cướp đi sẽ cướp đi ư? Cho dù muốn đoạt đi, ngươi cũng nên thực hiện lời hứa của mình, để cho ta cũng tiến vào Thanh Vân Tông, nhưng ngươi làm cái gì? Ngươi đem ta nhét vào dược điền mà chim không ỉa phân để làm lao công...

Nói như vậy, Phương Hành trong ánh mắt tức giận càng đậm:

- Nuốt lời trước chính là ngươi, còn trước mặt tiểu gia giả bộ cái gì? Ta khách khí đối với ngươi chút ít, xưng ngươi một tiếng Linh Vân sư tỷ, ngươi không cần thật cho là ta sợ ngươi, nói thiệt cho ngươi biết, tiểu gia đời này chưa từng sợ ai, chỉ sợ ngươi tu vi cao tới đâu, chọc giận ta, đều giống nhau rút dao găm ra đâm ngươi...

Nghe Phương Hành nói, Hứa Linh Vân khẽ cau mày.

Lúc đầu nàng căn bản không đem Phương Hành để vào trong mắt, hôm nay vừa nghĩ, quả thật mình coi như đã nuốt lời.

Cho dù ở trong lòng của nàng, Thanh Vân Tông đạo đồng, cũng thật là không tính là đệ tử Thanh Vân Tông, trên thực tế, đừng nói là đạo đồng, ngay cả ngoại môn, nghiêm khắc mà nói, chỉ sợ cũng không tính là Thanh Vân Tông đệ tử, dù sao "ngoại môn" xưng hô thế này, nói trắng ra là chính là "ngoài cửa", căn bản ngay cả cửa của Thanh Vân Tông cũng không bước vào, làm sao có thể nói là đệ tử?

Ở đây, nếu nàng chủ tâm không có ngẫm nghĩ, cũng không đem Phương Hành coi là chuyện gì, thuận miệng một câu mà thôi, lại không nghĩ tiểu tử này thật bằng bản lãnh của mình tấn nhập ngoại môn, hơn nữa vào lúc này gặp phải, bị hắn ngay trước mặt làm khó khăn.

Bất quá, Hứa Linh Vân vẫn không có ý tứ cúi đầu, sự kiêu ngạo của nàng cũng không cho phép nàng cúi đầu, vì vậy nàng chẳng qua lược lược thu liễm sát khí, lạnh giọng nói:

- Ngươi cũng đã biết, ta giết ngươi như giết con kiến...

Phương Hành cắn răng, lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Ta dĩ nhiên biết, bất quá ta hiện tại cũng không phải người ngu, ta mặc dù là con kiến, nhưng ta rất xác định Tiểu Man hiện tại nhất định không phải là con kiến, nàng là mộc linh huyết mạch, chính là kỳ tài tu hành, cả Sở Phong đại lục cũng không có mấy người như vậy sao? Hắc hắc, ta rất xác định thành tựu tương lai của nàng sẽ cao hơn ngươi, cao rất nhiều...

Vừa nói chuyện, vừa quan sát sắc mặt của Hứa Linh Vân, Phương Hành thấy nàng ngượng nghịu càng ngày càng khó coi, biết mình đã nói đúng.

- Ngươi giết ta tự nhiên đơn giản, bất quá ngươi có thể bảo đảm sẽ phong tỏa được toàn bộ tin tức sao? Ta dám cam đoan, đợi đến khi Tiểu Man tu hành thành công, hơn nữa biết được tin tức ta bị ngươi chém giết, nhất định sẽ cùng ngươi trở mặt thành thù, thậm chí giết ngươi báo thù cho ta!

Lời này nói ra, Phương Hành sắc mặt âm trầm, ý vị uy hiếp nồng đậm chí cực.

Hứa Linh Vân sắc mặt đột nhiên thay đổi, quát khẽ:

- Nói hươu nói vượn, Tiểu Man nhập môn rồi, vẫn là ta thay sư dạy dỗ, trên danh nghĩa nàng là sư muội của ta, trên thực tế nàng chẳng khác gì đồ nhi do ta một tay dạy dỗ, cả Tê Hà cốc, nàng cùng ta tình cảm cũng là tốt nhất, ngươi dám chắc bởi vì ngươi một cái thiếu gia bình thủy tương phùng như vậy, nàng sẽ cùng ta trở mặt thành thù ư?

Khi nàng nói lời nói này, Phương Hành vẫn nhìn nàng khinh bỉ, nhìn đến khi Hứa Linh Vân trong lòng chột dạ, nói không được nữa.

- Ngươi rất buồn cười!

Phương Hành trực tiếp chỉ vào mũi của nàng nói.

- Ngươi nói gì?

Hứa Linh Vân nhất thời lại có chút tức giận.

- Ta nói chính là lời nói thật!

Phương Hành cười lạnh nói:

- Ngươi không biết ta cùng với Tiểu Man trải qua cái gì, há có thể đoán được tình cảm giữa chúng ta ư?

Hứa Linh Vân há miệng, nhưng cuối cùng trầm mặc lại.

Trên thực tế, một năm qua sau khi Tiểu Man tiến vào đạo môn, cũng quả thật làm cho nàng hiểu, ban đầu ngoài sơn môn vị thiếu gia tựa như ăn mày kia, ở trong lòng Tiểu Man quả thật rất trọng yếu, đây gần như lệ thuộc huyết mạch, vượt xa chính mình có thể sánh bằng.

Qua một hồi lâu, Hứa Linh Vân bỗng nhiên nói:

- Không nên tới gần Tiểu Man, nàng sẽ đi được vô cùng xa, ngươi chẳng qua là gánh nặng, sẽ loạn đạo tâm của nàng!

Phương Hành trầm mặc, qua một hồi lâu, bỗng nhiên lạnh lùng cười một tiếng:

- Ngươi cho ta lợi ích gì?

Hứa Linh Vân ánh mắt lạnh lẽo:

- Ngươi đang lừa gạt ta ư?

Phương Hành cố ý móc móc lỗ mũi, sau đó tiện tay hướng bên cạnh bắn ra, Hứa Linh Vân lập tức ghê tởm tránh sang bên cạnh, rất sợ có đồ vật gì đó dính vào trên người mình, bộ dáng thậm chí có chút chật vật, Phương Hành dương dương đắc ý nhìn nàng một cái, lúc này mới chậm rãi nói:

- Đừng nói cái gì lừa gạt, hẳn là ngươi thiếu nợ ta, ban đầu ở ngoài sơn môn, đã thiếu ta...

Hứa Linh Vân bất động thanh sắc, qua một hồi lâu, mới bỗng nhiên nói:

- Ngươi muốn như thế nào?

Phương Hành yên lặng nghĩ một lát, trong lòng có so đo, bỗng nhiên cười một tiếng, nói:

- Muốn ngươi giúp ta một chuyện nhỏ!

- Một chuyện nhỏ?

Hứa Linh Vân giật mình, nàng cho là Phương Hành sẽ dùng công phu sư tử ngoạm, hướng nàng đòi hỏi tư nguyên tu hành.

- Lo lắng cái gì?

Phương Hành khẽ mỉm cười, thấp giọng nói:

- Giúp ta luyện một lò Phá Chướng đan...

- Ngươi muốn tìm ta luyện đan?

Hứa Linh Vân hơi ngẩn ra, lộ ra vẻ mặt bất ngờ.

Phương Hành chỉ lỗ mũi nói:

- Không sai, cũng không thiếu nợ ngươi, luyện một lò đan, sẽ cho ngươi... Một trăm khối linh thạch như thế nào?

Vừa nói, Phương Hành vừa chột dạ nhìn Hứa Linh Vân.

Vì hắn biết nàng luyện một lò đan sẽ lấy ba mươi khối trung phẩm linh thạch.

Quả nhiên, Hứa Linh Vân nở nụ cười lạnh, nói:

- Chính là trưởng lão tông môn tìm ta luyện đan, cũng sẽ không ít hơn ba mươi khối trung phẩm linh thạch!

Trong khi nói chuyện, lộ ra vẻ mặt ngạo nhiên, nàng chính là đan sư phẩm cấp cao nhất ở Thanh Vân Tông trừ sư tôn ra, đã đạt nửa bước đan sư chi cảnh, xuất thủ tự nhiên giá cả không thấp, tiểu quỷ này cầm một trăm khối hạ phẩm linh thạch đã muốn mời nàng xuất thủ, thật là trò cười!

Phương Hành nhìn thấu vẻ khinh miệt trên mặt nàng, nhất thời có chút ảo não, trợn trắng mắt nói:

- Có gì đặc biệt hơn người, không phải ba ngàn khối hạ phẩm linh thạch sao... Dù sao ta bây giờ là không có, đan này ngươi có luyện cho hay không!

Hứa Linh Vân lãnh đạm nói:

- Đây là cái giá để ngươi không gặp Tiểu Man sao?

Phương Hành suy nghĩ một chút, nói:

- Đây là bồi bổ lại cho việc ngươi ban đầu lừa gạt ta!

Hứa Linh Vân hai mắt lạnh lẽo, ánh mắt lành lạnh hướng Phương Hành nhìn tới, Phương Hành biết nữ nhân này lại muốn nổi giận, bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Tính như vậy đi, hảo nam không cùng nữ đấu, ngươi giúp ta luyện đan, ta tuyệt đối không chủ động đi tìm Tiểu Man, như vậy cũng có thể chứ? Bất quá sau này vạn nhất ở bên trong môn phái đụng phải, Tiểu Man xông lên tìm ta chào hỏi, cũng không coi là...

Hứa Linh Vân vốn định đồng ý, rồi lại trầm mặc lại, nàng nghĩ một lát, bỗng nhiên nói:

- Ta với ngươi đánh cuộc sao!

Phương Hành ánh mắt sáng lên, nắm tay áo nói:

- Tốt, ta rất am hiểu đánh cuộc, mạt chược hay là bài cửu?

Hứa Linh Vân không để ý tới câu nói đùa của Phương Hành, vẫn lạnh mặt nói:

- Đánh cuộc ngươi có thể ở nội môn sống sót hay không!

- Hả?

Phương Hành ánh mắt lẫm liệt, nhìn Hứa Linh Vân nói:

- Ngươi muốn đối phó ta ư?

Hứa Linh Vân cười nhẹ, nói:

- Ta sẽ không tự hạ thân phận đi đối phó ngươi, bất quá nếu ngươi muốn ta giúp ngươi luyện Phá Chướng đan, đã nói rõ ngươi cũng muốn tiến vào nội môn đi? Nhưng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, nội môn mặc dù môn quy nghiêm khắc, nhưng cạnh tranh so với ngoại môn sẽ kịch liệt hơn, một cái tiểu hài tử không có bối cảnh như ngươi tiến vào nội môn, vốn giống như là dê vào miệng cọp, huống chi...

Nàng nhàn nhạt nhìn về phía Lâm Thanh Tuyết ở một phương hướng khác, nhẹ giọng nói tiếp:

- Ngươi còn đắc tội với người không nên đắc tội?

Phương Hành liếc nhìn Lâm Thanh Tuyết, nói:

- Nữ nhân này có gì lợi hại, nàng dám trêu ta khẳng định sẽ không có kết quả tốt!

Hứa Linh Vân châm chọc một tiếng, nói:

- Thanh Tuyết sư muội đã ở tại nội môn ba năm, vừa là đệ tử Tê Hà cốc chúng ta, ở nội môn quan hệ so với trong tưởng tượng của ngươi muốn phức tạp hơn, nàng hôm nay đã hận ngươi, theo tính tình của nàng, không lấy mạng của ngươi không sẽ bỏ qua, nếu ngươi thông minh, nên cầu ta hướng đạo môn cầu xin, tha cho ngươi mai danh ẩn tích thối lui khỏi đạo môn đi, an ổn cả đời!

Phương Hành ánh mắt chợt lóe, nói:

- Ngươi uy hiếp ta ư?

Hứa Linh Vân thản nhiên nói:

- Ta không uy hiếp ngươi, cũng sẽ không đụng vào một đầu ngón tay của ngươi, chỉ là để cho ngươi biết một sự thật mà thôi!

- Nữ nhân này thật ghê tởm...

Phương Hành hung hăng hướng Lâm Thanh Tuyết cách đó không xa phục ở trên mặt đất trừng mắt liếc, lúc này nàng cũng đã bị pháp khí của khoan bào trưởng lão trói lên, nếu không làm sao lại thành thật như thế nằm trên mặt đất?

Bất quá dù như thế, vẫn đang nhìn mình chằm chằm.

Hứa Linh Vân thấy Phương Hành trầm mặc, liền cho rằng hắn sợ, cười lạnh nói:

- Ta sẽ bẩm sư phụ xử trí, Thanh Tuyết sư muội phạm vào môn quy, ta sau khi trở về, sẽ phạt nàng nửa năm cấm bế, nhưng sau nửa năm nàng đi ra ngoài, ngươi cảm thấy nàng sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Trên thực tế, ta không rõ tại sao nàng hôm nay một mình tới tìm ngươi, nếu mời tới những người khác trong nội môn mà nói, hiện tại ngươi đã...

Hứa Linh Vân trong lời nói uy hiếp cùng khinh thường nhè nhẹ, nhất thời để cho Phương Hành trong lòng ác hỏa dâng lên, bỗng nhiên hướng trên mặt đất nhổ nước miếng, dọa Hứa Linh Vân nhảy dựng lên, vội vàng lui về phía sau hai thước, sợ dính vào trên váy.

Phương Hành ngẩng đầu lên, hung hăng nhìn nàng, nói:

- Ngươi thầm muốn để cho ta rời Thanh Vân Tông, cũng không thấy Tiểu Man nữa ư? Hừ, ta mạn phép không để cho ngươi như ý, thật sự nghĩ tiểu gia dễ dọa ư? Nói cho ngươi biết, đánh cuộc này của ngươi ta nhận lời, ngươi đại khái có thể đứng xem cuộc vui, nhìn xem đàn bà thúi này giết chết ta, hay là ta giết chết nàng, bất quá, nếu muốn đánh cuộc, dù sao ngươi cũng phải có chút tỏ vẻ sao?

Chương 58: Xé tới da hổ giả áo khoác ngoài

Hứa Linh Vân nói ra cái đánh cuộc này, bản ý chẳng qua là hù dọa Phương Hành một chút, để cho hắn cam nguyện rút lui khỏi đạo môn, lại không nghĩ rằng, Phương Hành thật sự không giống như nàng tưởng tượng, mình dọa hắn, ngược lại khơi dậy dũng mãnh trong lòng hắn, vội vàng muốn cùng nàng đánh cuộc, nhất thời làm cho nàng có chút khó có thể xuống đài rồi, cũng không thể để chính mình thu hồi lại lời lúc trước sao, nhất thời có chút khó xử, trầm ngâm.

- Ngươi rốt cuộc đánh cuộc hay không? Lề mà lề mề y như đàn bà...

Phương Hành bất mãn nhìn Hứa Linh Vân, bộ dáng tựa như con gà chọi.

- Ta vốn chính là nữ tử!

Hứa Linh Vân trong lòng nghĩ vậy, trên miệng thì thản nhiên nói:

- Ngươi nếu muốn đánh cuộc, ta sẽ muốn nói để ngươi hiểu được, ta và ngươi ước định, lấy thời hạn ba năm, trong ba năm này, nếu ngươi sợ, cảm giác tánh mạng sắp khó giữ được, có thể tới tìm ta, ta sẽ thay ngươi cầu tình với Thanh Tuyết, bảo vệ một mạng, bình yên lui khỏi đạo môn, mà nếu ngươi có thể chống đỡ được ba năm cũng không van cầu ta, dựa vào năng lực của mình sống sót, ta sẽ thừa nhận chính mình coi thường ngươi, không chỉ không ngăn cản ngươi cùng Tiểu Man gặp gỡ, còn sẽ luyện đan cho ngươi ba năm!

Phương Hành ánh mắt sáng lên:

- Không thu tiền?

Hứa Linh Vân gật đầu, nói:

- Không lấy một xu!

Phương Hành nói:

- Vậy lần này thì sao? Ngươi cũng sẽ đồng ý thay ta luyện Phá Chướng đan một lần không công chứ?

Đối với hắn mà nói, cái gì sau này luyện đan ba năm, đều quá mức mơ hồ, mà chính mình không có ý định lui khỏi Thanh Vân Tông, vẫn là mau mau hiện tại kiếm điểm chỗ tốt mới là trọng yếu nhất, trước định ra Phá Chướng đan lần này rồi hãy nói.

Hứa Linh Vân lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Một trăm khối hạ phẩm linh thạch, đối với ta mà nói cũng tương đương không có!

Phương Hành nhất thời vui vẻ, cười nói:

- Tốt, ta đánh cuộc!

Hứa Linh Vân nói:

- Trong vòng ba năm, ngươi không thể len lén đi tìm Tiểu Man, nếu không chính là vi phạm ước định, bị ta phát hiện, chẳng những sẽ không ngăn cản Thanh Tuyết làm phiền ngươi, thậm chí tình nguyện để cho Tiểu Man hận ta, cũng sẽ đích thân đem hai chân ngươi cắt đứt, trục xuất đạo môn!

Lúc nói chuyện, nàng vẻ mặt nghiêm túc, hiển nhiên vô cùng thật tình.

Phương Hành vỗ ngực, khẳng định nói:

- Đại nam nhân nói lời giữ lời, ngươi đừng nuốt lời là được!

Hứa Linh Vân nghe hắn nói thô lỗ, trán nhíu lại, xoay người rời đi, thanh âm nhàn nhạt bay tới:

- Ba ngày sau đến Linh Vân cốc tìm ta!

Phương Hành cười híp mắt ở sau lưng nàng lớn tiếng nói:

- Linh Vân sư tỷ đừng nóng vội, ta đưa tiễn ngươi!

Hứa Linh Vân cười lạnh một tiếng, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Phương Hành còn gọi nói:

- Linh Vân sư tỷ yên tâm, lời ngươi nói ta cũng sẽ nhớ kỹ, nhất định sẽ hảo hảo tu luyện, không cô phụ kỳ vọng của ngươi đối với ta, đúng rồi, vị Lâm sư tỷ này thật ra cũng là nhất thời thương tâm, làm việc mất phân tấc mà thôi, ngươi cũng đừng trừng phạt nàng nặng quá, ta thật không tức giận nàng, a đúng rồi, là ba ngày sau đi tìm ngươi sao? Ta đến lúc đó nhất định sẽ đúng giờ...

Hứa Linh Vân hơi ngây ra, đầy bụng băn khoăn quay đầu nhìn Phương Hành một cái, nghĩ thầm tiểu quỷ này đột nhiên nổi điên gì vậy?

Phương Hành vẫn đứng tại chỗ, đầy mặt nụ cười, vô cùng thành khẩn, dùng sức phất phất tay:

- Cưỡi ở trên bạch hạc lạnh đó, Linh Vân sư tỷ ngươi lần sau nhớ mặc thêm y phục a, ngươi váy trắng mặc dù tốt nhìn, nhưng mà quá mỏng a, ở ánh lửa chiếu rọi... Hắc hắc" hắn vốn muốn nói, ở dưới ánh lửa biến thành trong suốt, nhưng mà sợ nữ nhân này trở mặt, vẫn nhịn được chưa nói.

Hứa Linh Vân đầy bụng nói thầm, một câu nói cũng không đáp lại, đưa tay nhấc lên Lâm Thanh Tuyết ngây ngốc, bay vút mà lên, nhảy lên trên lưng bạch hạc, hướng Hồng trưởng lão cáo lui, bạch hạc vỗ cánh bay lên, ẩn vào trong bầu trời đêm.

- A ơ... tiểu quỷ ác độc này, là cố ý biểu hiện thân cận...

Cho đến bị đêm gió thổi qua, Hứa Linh Vân mới chợt hiểu ra, thất thanh kêu lên.

Cho đến lúc này, nàng mới hiểu được mấy câu nói điên cuồng cuối cùng, thoạt nhìn như nói linh tinh của Phương Hành là có ý gì.

Mấy câu nói này, căn bản không phải nói cho chính mình nghe, mà là nói cho các đệ tử Thanh Khê cốc nghe, hoặc là hướng sâu hơn một bước mà nói, mấy câu nói này căn bản là nói cho cả Thanh Vân Tông đệ tử ngoại môn!

Tên tiểu khốn kiếp này, là cố ý biểu hiện ra một loại bộ dạng quen thuộc với mình, nhờ đó mượn thế của mình.

Phát hiện mình bị tiểu khốn kiếp này hãm hại rồi, Hứa Linh Vân tức cả người phát run, có lòng muốn trở về tặng hắn hai cái tát, nhưng mất hết mặt mũi, lấy thân phận của nàng, càng sẽ không chuyên môn trở về hướng người khác giải thích điều gì...

Hứa Linh Vân chợt phát hiện, chính mình đường đường Thanh Vân Tông đệ tử chân truyền, bị tiểu khốn kiếp này hãm hại rồi, mà lại chỉ có thể nhịn...

- Tiểu khốn kiếp, một ngày nào đó ngươi lọt vào trong tay của ta, ta nhất định phải cho ngươi đẹp mặt!

Hứa Linh Vân oán hận nói, chỉ bất quá thanh âm này cũng chỉ có bạch hạc cùng gió đêm có thể nghe thấy được.

- Tiểu tử, các ngươi vừa rồi đã nói cái gì?

Hồng trưởng lão vẫn đứng trên không trung, tò mò nhìn Phương Hành cùng Hứa Linh Vân thì thầm nói nhỏ, tại góc độ của hắn, rõ ràng thấy Phương Hành lại phun nước bọt cùng ném gỉ mũi, Hứa Linh Vân vẻ mặt chán ghét, nhưng kiềm chế kích động cùng hắn nói chuyện, cuối cùng hai người còn giống như đạt thành hiệp nghị, tiểu quỷ này lại càng vẻ mặt thân cận cung tiễn Hứa Linh Vân, lộ vẻ quan hệ không phải là nông cạn.

Chuyện này lại làm cho hắn cũng tò mò lên, rất muốn biết hai người bọn họ nói những thứ gì.

Phương Hành cười hắc hắc, hướng Hồng trưởng lão trên không trung thi lễ, nói:

- Đây cũng là những lời tư mật của ta cùng Hứa Linh Vân, cho dù ta cảm kích ngài cứu cái mạng nhỏ của ta, cũng không thể nói cho ngươi biết, không hợp lẽ thường a... Ha ha!

- Con khỉ nhỏ, nói chuyện chú ý một chút, cẩn thận họa là từ miệng mà ra!

Hồng trưởng lão cười mắng một tiếng, tay áo vung lên, đem Cửu Xà Kim Viêm kiếm của Phương Hành ném cho hắn, ngự kiếm trở về Vân Ẩn Phong.

Theo thân phận của hắn, cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, thấy Phương Hành không nói, tự nhiên cũng sẽ không tra cứu.

Phương Hành đưa tay nhận lấy Cửu Xà Kim Viêm kiếm, dương dương đắc ý nhìn các đệ tử Thanh Khê cốc còn ngó dáo dác nhìn chính mình, còn không nỡ rời đi, chống thắt lưng liền mắng:

- Các ngươi bọn khốn kiếp, nhìn cái gì vậy? Không biết tiểu gia cùng Linh Vân sư tỷ quan hệ sao? Ta có thể nói cho các ngươi biết, nàng đối với ta khá tốt, tựa như mẹ ruột, sau này ít chọc vào tiểu gia...

Chúng đệ tử mới vừa rồi đã nghe được Phương Hành nói, cũng nhìn thấy Hứa Linh Vân cùng Phương Hành hạ giọng nói thật lâu, trong lòng vốn đầy bụng băn khoăn, lúc này nghe hắn nói như thế, nhất thời ánh mắt mọi người đều trợn tròn...

Chân nhân bất lộ tướng a, tiểu quỷ này cùng Linh Vân sư tỷ có giao tình sâu như vậy ư?

Phương Hành thấy hù dọa được mọi người, trong lòng lại càng đắc ý, Cửu Xà Kim Viêm kiếm hướng không trung vung, tự động bay vào động thiên giới chỉ sau gáy, sau đó dương dương đắc ý xoay người qua, bất quá vừa nhìn nhà gỗ nhỏ của mình, nhất thời nhướng mày, nhà gỗ đã bị đạo hỏa của Lâm Thanh Tuyết đốt sụp, mắt thấy không thể ở được, nhìn dáng dấp đến làm cho Hắc Tam an bài cho mình một căn khác mới được.

- Hắc Tam... Hắc Tam khốn kiếp, lăn đi ra ngoài cho tiểu gia, chọn gian phòng tốt nhất, an bài cho ta chỗ ở!

Hai cánh tay nhỏ bé vung lên, nện bước bát tự, vừa mắng vừa đi cốc khẩu tìm Hắc Tam.

Thanh Khê cốc đệ tử thấy hắn thì hai mặt nhìn nhau, còn đắm chìm trong hình ảnh mới vừa rồi.

- Tiểu quỷ này thật sự cùng Linh Vân sư tỷ quan hệ tốt như vậy ư?

Trong ngoại môn, vô số người đang âm thầm nghị luận.

- Có lẽ vậy, tiểu quỷ này một cái tát đánh bay Lâm Thanh Tuyết rồi, Hứa Linh Vân sư tỷ lập tức xông tới, chúng ta còn tưởng rằng Linh Vân sư tỷ muốn trả cho hắn một cái tát cơ, thì ra là lo lắng hắn bị thương, vội vàng tới xem thương thế của hắn...

- Đúng, nghe nói Hứa Linh Vân sư tỷ còn chuẩn bị trọng phạt Lâm Thanh Tuyết, chính là để cho tiểu quỷ này trút giận!

- Linh Vân sư tỷ còn bảo tiểu quỷ này ba ngày sau đến Linh Vân cốc đi tìm nàng, cũng không biết là đi làm gì...

- Còn gì nữa, nhất định là âm thầm cho hắn một chút tài nguyên tu hành a...

Bên trong tiếng nghị luận, ánh mắt mọi người nhìn Phương Hành lần nữa thay đổi.

Trước kia mọi người cho là Phương Hành là dựa vào Thạch Tinh tán đưa cho Mạnh Huyền Chiếu, mới được hắn che chở, vì vậy mặc dù không chọc đến hắn, nhưng đối với hắn cũng có chút khinh thường, cho tới hôm nay, mọi người mới cảm giác mình sai lầm rồi, tiểu quỷ này nơi nào cần Mạnh Huyền Chiếu tới che chở a, thúc phụ của Mạnh Huyền Chiếu cũng chỉ là một trưởng lão cấp thấp nhất, tiền đồ cùng Linh Vân sư tỷ căn bản không cách nào so sánh được a!

- Di... Ngươi có cảm giác, phi kiếm mà tiểu quỷ này điều khiển thật là lạ, tựa như nghe qua ở đâu rồi hay không...

Trong tiếng nghị luận, có người chợt nhớ tới một điểm gì đó không đúng, lặng lẽ hỏi lên.

- A... Ngươi nhắc nhở ta mới nhớ, mới vừa rồi ta đã cảm thấy có chỗ nào không đúng...

- Chuôi phi kiếm này, thân kiếm vàng ròng, linh diễm quấn quanh, chín con rắn đi theo khiêu vũ, rõ ràng chính là... Cửu Xà Kim Viêm kiếm a!

- Đúng vậy, ngươi có nhớ, Hậu Thanh từng nói, hắn tìm được đầu mối về đạo tặc khói mê không, đạo tặc khói mê kia sử dụng phi kiếm chính là một thanh Cửu Xà Kim Viêm kiếm như vậy, nghe nói, là đạo tặc khói mê lần đầu tiên ở quỷ thị đoạt tới...

Một viên đá nhấc lên vô số gợn sóng, trong lúc nhất thời, cũng không biết có bao nhiêu người nhớ ra, càng thảo luận càng kịch liệt.

Chương 59: Chỗ dựa lớn

Một đêm trôi đi, Phương Hành trở nên nóng bỏng hơn bao giờ hết ở ngoại môn.

Theo như lời đồn bị người hâm mộ nhất, chính là suy đoán quan hệ giữa Phương Hành cùng Hứa Linh Vân, có thể có quan hệ với Hứa Linh Vân, đây quả thực là một bước lên trời, phải biết, trong đạo môn, đẳng cấp sâm nghiêm, trên có Thái Thượng trưởng lão, có Tông chủ, Đại trưởng lão, tứ cốc truyền pháp trưởng lão, Trúc Cơ cảnh trưởng lão xử lý công vụ, mà dưới trưởng lão, liền tính đệ tử chân truyền có địa vị tối cao.

Đám người thúc thúc của Mạnh Huyền Chiếu, thậm chí bao gồm Hồng trưởng lão lúc ấy xuất thủ giải vây cho Phương Hành, đều là chấp sự trưởng lão cấp thấp nhất trong đạo môn, mặc dù trên danh nghĩa chính là trưởng lão, nhưng nếu bàn về tiền đồ cùng tu vi, còn không bằng Hứa Linh Vân, Tiếu Kiếm Minh đệ tử chân truyền, dù sao đệ tử chân truyền thiên phú cao tuyệt, tương lai có khả năng rất lớn Trúc Cơ thành công, bọn họ cũng đã thọ nguyên gần hết, hi vọng xa vời.

Vì vậy có Hứa Linh Vân chiếu cố, địa vị của Phương Hành thật có thể nói là một bước tới trời.

Dĩ nhiên, cũng chỉ có hắn trong lòng biết rõ, chính mình căn bản là xé da hổ làm áo khoác ngoài mà thôi.

Mà một cái lời đồn khác, đối với Phương Hành có chút bất lợi.

Hắn lúc ấy tế ra Cửu Xà Kim Viêm kiếm chém giết, mặc dù lúc ấy không người nào đoán được điều gì, nhưng sau dần dần truyền ra, có người phát hiện, Phương Hành sử dụng Cửu Xà Kim Viêm kiếm tựa như cùng ban đầu đạo tặc khói mê lần đầu tiên xuất hiện tại quỷ thị đoạt đi phi kiếm cực kỳ tương tự, một điểm khác, Hậu Thanh ban đầu bị người ta lừa gạt, cũng từng nói, đạo tặc khói mê này sử dụng, chính là một thanh Cửu Xà Kim Viêm kiếm.

Đêm hôm sau, liền có người đi tới Thanh Khê cốc bái phỏng Phương Hành, người kia tự xưng "Lạc Tây", sau một phen khách sáo, liền nói muốn xem phi kiếm của Phương Hành một cái, Phương Hành trong lòng hiểu được, đối phương là hoài nghi mình, quyết định thoải mái thừa nhận, chỉ nói phi kiếm này của mình từ trên quỷ thị mua được, lúc ấy còn chiếm được tiện nghi, chỉ tốn ba mươi linh thạch.

Lạc Tây thấy hắn nói như vậy, mặc dù lòng tràn đầy nghi ngờ, cũng chỉ có thể tạm thời cáo lui.

Hắn xác định phi kiếm này đúng là thanh kiếm mình ban đầu đã mất, nhưng không dám chắc Phương Hành chính là đạo tặc khói mê.

Dù sao Phương Hành tuổi tác cũng không thích hợp, cùng người trưởng thành xuất hiện tại trên quỷ thị bộ dáng gầy teo cao cao không hề tương tự.

Lạc Tây chuyên môn tới xem kiếm, đúng là vẫn còn đi một chuyến công cốc, trong lòng mặc dù chưa tan biến nghi ngờ, nhưng cũng không dám trêu chọc Phương Hành, dù sao Phương Hành hôm nay đã không đơn thuần là có quan hệ với Mạnh Huyền Chiếu, lại càng cùng Hứa Linh Vân sư tỷ biểu hiện hết sức thân mật, Lạc Tây mặc dù cũng là trong nhà hào phú, nhưng cuối cùng không dám trêu chọc Hứa Linh Vân sư tỷ.

Nhưng chuyện này cũng để cho Phương Hành có chút cảnh giác rồi, lúc ấy tình thế nguy cấp, chính mình không suy nghĩ nhiều như vậy, đã trực tiếp tế ra phi kiếm uy lực mạnh nhất của mình, lại không nghĩ rằng, chỉ dựa vào một thanh kiếm như vậy, đã khơi ra người khác hoài nghi.

Nhìn dáng dấp đạo môn khắp nơi dê béo không phải giả, nhưng nếu nói bọn họ đều là kẻ ngu, hiển nhiên cũng không chính xác.

Phải mau chóng tiến vào nội môn rồi, đến lúc đó chính mình biến hóa nhanh chóng, thành đệ tử nội môn, ai dám trêu chọc?

Chỉ sợ những người này biết rõ mình là đạo tặc khói mê, cũng phải đem bí mật này nuốt vào trong bụng, ai dám nói sẽ đánh kẻ đó!

Càng trọng yếu hơn, Lâm Thanh Tuyết sẽ bị cấm bế nửa năm, nói cách khác, trong nửa năm, nàng không thể gây phiền toái cho mình, nửa năm sau, nữ nhân điên này sẽ làm ra chuyện gì, ai cũng không nói chính xác được, chính mình thời gian thật đúng là không nhiều, chỉ có thể mau sớm gia nhập nội môn, một là hiểu rõ tình huống trong nội môn, hai là tu luyện pháp thuật, tăng lực tự vệ!

- Độc Nhãn Long, ngươi che một con mắt để làm gì?

- Ôi, Phương sư huynh, sư đệ thỉnh an ngài...

Sáng sớm hôm đó, Phương Hành nện bước bát tự bước ra, mặc một bộ đạo bào, vẫn lộ ra vẻ có chút rộng, góc quần dùng dây thừng buộc chặt, lộ vẻ có chút tức cười. Hắn vóc dáng không lớn, nhưng chắp hai tay sau lưng, sau gáy tóc thắt kiểu đuôi ngựa, trong miệng ngậm cành cây nhỏ, dáng vẻ như tiểu thổ phỉ, thấy ai liền chào hỏi, tựa như cả Thanh Khê cốc đều là người quen của hắn.

Đệ tử bị hắn gọi là Độc Nhãn Long, lại là người mắt to mắt nhỏ, thật ra cũng không phải rất rõ ràng, cũng không biết thế nào, lại bị Phương Hành nhìn ra, từ đó trở đi, một mực gọi hắn tước hiệu Độc Nhãn Long, hắn cũng không dám không đáp ứng.

- Man Ngưu, xem bộ dạng gian tà mắt chuột của ngươi, có phải vừa chạy đi Tê Hà cốc nhìn lén nữ nhân tắm nữa hay không?

- Hắc hắc, Phương sư huynh nói đùa, ta đây chính là mới luyện ra một chuyến quyền...

- Lão Quy Công, ngươi đừng chạy, lần trước hứa tìm cho ta thứ kia đâu?

- Hắc hắc, Phương sư huynh đừng ở địa phương đông người như thế nói ra, tìm được rồi, buổi chiều ta đưa đi cho ngài...

Phương Hành đoạn đường này đi tới cửa Thanh Khê cốc, bắt ai mắng ai, nhưng một chúng đệ tử, cũng giận mà không dám nói gì, còn phải cười theo.

Thanh Khê cốc nổi danh đại hại, đã truyền lưu trong đám đệ tử này, bất quá cũng không ai dám đến phía trước mặt Phương Hành nói, ngay trước mặt, cả đám đều miệng ngọt vô cùng, gặp mặt đã bảo "Phương sư huynh ", sau lưng nói như thế nào cũng không biết.

Phương Hành dĩ nhiên cũng không thèm để ý chuyện này, cần gì quản trong lòng người nghĩ như thế nào, ngoài mặt cung kính là được.

- Phương sư huynh, sáng sớm như vậy, ngài đi đâu thế?

Cốc khẩu đang đứng Hắc Tam, hắn nhìn thấy Phương Hành, thật xa đã cười tiến lên đón.

- Sớm cái đại gia ngươi, không nhìn thấy mặt trời lên cao rồi ư, quỷ lười như ngươi còn đã tỉnh dậy, Phương tiểu gia ta còn có thể ngủ nướng ư?

Phương Hành thấy đã mắng, Hắc Tam cũng giận mà không dám nói, ai bảo mình đắc tội với tiểu sát tinh này chứ?

Hắn gặp được ai, cũng là cười châm chọc, duy chỉ thấy chính mình, há mồm đã mắng, chính mình còn không dám không hài lòng.

Hắc Tam trong khoảng thời gian này thật là sống không bằng chết, hối hận chính mình ban đầu đắc tội tiểu sát tinh này, rõ ràng là một cái nghèo rớt mồng tơi không có chút nào bối cảnh không chút nào quan hệ, hôm nay lại bỗng nhiên cùng Linh Vân sư tỷ có quan hệ, chuyện này làm Hắc Tam sợ hãi không ít, ban đầu Mạnh Huyền Chiếu muốn đối phó hắn, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, huống chi là Linh Vân sư tỷ cao cao tại thượng?

Vì vậy Hắc Tam quyết tâm, đối với Phương Hành bị mắng không dám cãi, đánh không đánh lại, muốn như thế nào cũng đồng ý, mà kết quả làm như vậy chính là, chính mình sở hữu tu hành tài nguyên, cũng bị Phương Hành cướp đoạt đi, cho Dư Tam Lưỡng, mặt mũi của mình đã ở Thanh Khê cốc xuống dốc không phanh, thành trò cười trong đám đệ tử, bất quá cũng may, chính hắn tạp ty giam chấp sự vị trí còn không đánh mất.

- Hắc hắc, đây không phải là muốn hỏi ngài lúc nào trở lại sao, ta vậy có mấy bình rượu ngon, buổi chiều biếu cho ngài?

- Uống đại gia ngươi, người đã một đống tuổi, không hảo hảo tu luyện, lúc nào cũng nghĩ tới uống rượu, thật không có tiền đồ!

Phương Hành không chút khách khí mắng, lại nói:

- Ta hiện tại đi chỗ của Linh Vân sư tỷ, nàng lão nhân gia nói muốn chỉ điểm tu hành của ta một chút, còn có mấy bình linh dược cho ta, cũng không biết lúc nào về, ngươi lúc nào xem nhà ta đèn sáng, lúc đó đưa tới đây sao!

- Tốt tốt, sư huynh đi thong thả...

Hắc Tam cười nói.

Phương Hành lại mắng hai câu, cho đỡ ngứa miệng mới theo cốc khẩu sơn đạo đi ra.

Hắn cũng thật sự muốn đi Linh Vân cốc, chỉ bất quá chỉ điểm tu vi các loại, dĩ nhiên chính là thổi phồng lên mà thôi.

Trong ba ngày này, hắn đã chuẩn bị tài liệu luyện chế Phá Chướng đan, muốn đi tìm Hứa Linh Vân đòi nàng thực hiện lời hứa.

Thanh Vân Tông đệ tử chân truyền cũng có sơn cốc tu hành của mình, Hứa Linh Vân mặc dù thuộc về Tê Hà cốc đệ tử, nhưng tự nhiên tĩnh tu trong sơn cốc của mình, tên gọi Linh Vân cốc, nói như vậy, nàng chỉ ở Tê Hà cốc có chuyện lớn, hoặc là sư tôn giảng đạo, mới có thể đến Tê Hà cốc hầu hạ bên cạnh sư tôn, bình thời đều ở trong Linh Vân cốc, đãi ngộ cùng đạo môn trưởng lão cũng giống nhau.

Linh Vân cốc là một sơn cốc bí ẩn ngoài rìa Thanh Vân Tông, chung quanh đây cũng là kỳ hoa ngập sườn núi, dị thảo khắp nơi, hương thơm thanh u, dòng suối sàn sàn, hoàn cảnh ưu mỹ, hiếm thấy nhất còn lại là mỗi đến thiên sự nhật lệ, địa khí bị mặt trời làm bốc hơi, sẽ có nhiều đóa tường vân phiêu khởi, bao phủ trong sơn cốc, bên trong mây ẩn chứa linh khí, có giúp tu hành, thật là một nơi phúc địa.

Phương Hành đến nơi này, nhưng không biết nên đi như thế nào, hắn biết Linh Vân cốc ở phụ cận, cụ thể đường đi lại không rõ, đang suy nghĩ có muốn hay không tìm người hỏi thăm một chút, lại chỉ nghe đỉnh đầu một tiếng hạc kêu, kình phong quét mặt, lại thấy con bạch hạc của Hứa Linh Vân từ giữa không trung lao xuống tới, ánh mắt yêu dị nhìn Phương Hành một cái, cánh trái khẽ nghiêng, ý bảo hắn ngồi lên trên lưng.

- Ngươi tới đón ta sao? Thứ tọa kỵ này thật là hay, so với long mã uy phong hơn nhiều!

Phương Hành than thở tiến lên, vừa muốn cỡi lên lưng hạc, chợt nhớ tới một chuyện, thăm dò hướng cái đuôi bạch hạc xem xét.

Bạch hạc không biết hắn đang làm gì, kêu to một tiếng, thúc dục hắn đi lên.

- Rốt cuộc là đực hay cái a?

Phương Hành nói thầm, nhảy lên lưng hạc.

Nhưng vừa nói, Phương Hành chợt nhớ tới, Hứa Linh Vân ngày ngày cỡi một đầu bạch hạc như vậy, nếu là cái còn đỡ, nếu là đực thì phiền toái, bởi vì yêu theo tu vi tăng trưởng, là có thể hóa thành hình người, đến lúc đó Hứa Linh Vân cũng muốn cỡi sao?

Vừa nghĩ như vậy, chính mình hắc hắc nở nụ cười.

Bạch hạc nghe hắn cười xấu xa, nghiêng đầu nhìn hắn một cái, cũng không biết người nầy trong lòng đang suy nghĩ gì.

Chương 60: Ngự bạch hạc

Bạch hạc bay vô cùng ổn định, so với cỡi ngựa thoải mái hơn nhiều, Phương Hành cưỡi ở trên lưng hạc, chỉ cảm thấy gió mát ập vào mặt, từng đạo linh vân xông tới, lại bị chính mình tách ra, cúi người nhìn xuống, từng mảng hoàng hoa cây xanh, sườn núi liền một khối, thỉnh thoảng bị mây trắng che đi, thỉnh thoảng vừa xuất hiện tại trước mắt, cái loại cảm giác này, quả nhiên vô cùng tốt đẹp, Phương Hành dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, nhất thời vui mừng không dứt.

Mà bạch hạc nghe được tiếng hoan hô của Phương Hành, đôi mắt nhỏ lại hiện lên một tia hàn quang.

- Sưu...

Phương Hành đang vui mừng không dứt, bỗng nhiên chỉ cảm thấy bạch hạc bên dưới đột nhiên gia tốc, giống như sao băng xông về trước, đồng thời thân thể nghiêng sang trái, chính mình nhất thời có chút ngồi không yên, suýt nữa từ trên người bạch hạc rơi xuống, bất quá rất nhanh, bạch hạc đã vững vàng thân thể, một tiếng hạc kêu, tốc độ phi hành tiếp tục tăng nhanh, trực tiếp hướng cao giữa không trung bay đi tới, sau đó đột nhiên lật ngửa người ra.

- Không tốt, là Hứa Linh Vân muốn bảo yêu hạc làm ta ngã chết ư?

Phương Hành trong lòng sợ hãi, kinh hãi nghĩ đến.

Hắn đã hiểu lầm Hứa Linh Vân, Hứa Linh Vân quả thật không như Phương Hành suy nghĩ, chẳng qua là bảo bạch hạc tới đem Phương Hành đón vào cốc mà thôi, chỉ bất quá bạch hạc cũng có tu vi, thần trí đã mở, lại là tính tình hộ chủ, ban đầu ở Thanh Khê cốc, nó tận mắt thấy Hứa Linh Vân cùng Phương Hành trao đổi chốc lát, sau đó cưỡi chính mình rời đi, vẫn tức thấp giọng mắng tiểu quỷ này.

Bạch hạc khi đó, đã hận tiểu tử làm cho chủ nhân của mình tức đến cả người phát run, lúc này vừa dịp Hứa Linh Vân bảo nó tới đón

Phương Hành, nó liền nổi lên một chút ý niệm hù dọa Phương Hành, cũng không nghĩ tới thật sự muốn làm hắn ngã chết, bất quá là nghĩ bay đến chỗ cao, đem hắn bỏ lại, sau đó thật nhanh bay tới đón đỡ, nhìn một chút hắn sợ hãi khóc rống mà thôi.

Bất quá Phương Hành cũng không nghĩ nhiều như vậy, vừa thấy bộ dáng của bạch hạc, trong lòng nhất thời kinh hãi, tiếp theo chính là giận dữ, hét lớn:

- Súc sinh lắm lông, ngươi muốn làm tiểu gia ngã chết ư? Ta đặc biệt giết chết ngươi trước sao...

Vừa nói, thân hình lật lên, cố gắng thi triển Cầm Long Khống Hạc công, duy trì thân thể của mình không lật ra khỏi bạch hạc, một cái tay khác, trực tiếp từ trong giày rút ra đoản đao, hướng trên lưng bạch hạc một đao đâm xuống.

Thanh đao này mặc dù là binh khí phàm trần, nhưng thiên chuy bách luyện, cũng coi là thần binh lợi khí, chém sắt như chém bùn, chính là lợi khí Tam thúc của Phương Hành đưa cho hắn phòng thân, ở Phương Hành linh lực thôi phát, lại càng vô kiên bất tồi, bạch hạc mặc dù vũ mao trơn dầy, nhưng cũng bị một đao kia trực tiếp đâm vào lưng, nhất thời bị đau, kêu thảm một tiếng, hai cánh phách loạn, xoay người lại hướng Phương Hành mổ xuống.

Phương Hành một tay cầm đao, cố định thân thể của mình, thân hình nghiêng sang bên trái bên một phen, bạch hạc này muốn mổ trên người mình, mà Phương Hành thì lấy đoản đao chống đỡ, ra sức nhảy về phía trước, trực tiếp nhảy tới vị trí cổ bạch hạc, giạng chân ra, hai chân vững vàng kẹp chặc, nơi này là điểm mù của bạch hạc, vô luận là móng nhọn hay mỏ như sắt cứng cũng không công kích tới Phương Hành.

- Khốn kiếp, đáp xuống cho ta!

Phương Hành kêu to, đoản đao trong tay không chút do dự đâm vào trên cổ bạch hạc.

Bạch hạc thảm minh, ở không trung bay loạn, đau mất đi lý trí.

Phương Hành cũng mặc kệ nó, thấy bạch hạc không nghe lời, còn tưởng rằng nó vẫn không từ bỏ ý nghĩ làm mình ngã chết, hung hăng một đao đâm vào cổ bạch hạc, vắt động chuôi đao, phần đau nhức này nhất thời khiến cho bạch hạc phát ra một tiếng thét chói tai, bởi vì đao đâm từ bên trái, nó theo bản năng hướng bên phải bay đi, chẳng qua là đau nhức vô cùng, phi hành chợt cao chợt thấp.

Phương Hành đang kẹp cổ của nó, cũng không sợ nó hất mình ra, hắn phát hiện mình đâm về bên trái cổ bạch hạc, bạch hạc sẽ bay hướng ngược lại, nhất thời ha ha cười một tiếng, rút đao ra, vừa đâm vào bên phải cổ, bạch hạc kêu thảm không dứt, liền hướng bên trái mà bay.

- Ha ha... Thống khoái!

Phương Hành cười to không dứt, dùng phương pháp đặc biệt này, khống chế bạch hạc phi hành trên không trung, cũng không vội đáp xuống đất rồi, mà bạch hạc thân thể thật lớn, Phương Hành đoản đao cũng chỉ dài không tới một thước, chính là đâm vào cổ của nó, cũng không thương tổn tới nơi yếu hại.

Bạch hạc lúc này đã bị Phương Hành hoàn toàn hàng phục rồi, trong lúc tuyệt vọng, liếc nhìn vị trí Linh Vân cốc, bỗng nhiên hai cánh giương vỗ, thẳng hướng Linh Vân cốc lao tới, chính là Phương Hành dùng đao đâm nó cũng không cách nào thay đổi phương hướng của nó.

Trăm trượng cự ly nháy mắt đã đến, bạch hạc thình thịch một tiếng rơi xuống bên trong ruộng hoa, Phương Hành cũng bị té xuống.

- Chuyện gì xảy ra?

Nơi này lại là một mảnh sơn cốc nhỏ phương viên hai ba dặm, kỳ hoa dị thảo mọc lên thành phiến, ở giữa có một cái hồ nhỏ, nước hồ trong suốt thấy đáy, ở trong sơn cốc, xây một cái mộc lâu ba tầng khắc hoa văn, nước sơn màu tím, mặt lâu đầy đằng mạn màu xanh biếc, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Hứa Linh Vân một thân váy trắng xuất hiện tại cửa sổ, thấy thế nhất thời kinh hãi.

- Hạc nhi...

Hứa Linh Vân ân cần kêu lớn, trực tiếp từ cửa sổ bay ra, trong nháy mắt đi tới bên cạnh bạch hạc, nhìn thương thế của nó.

Lúc này bạch hạc, quả nhiên vô cùng thê thảm, lưng bị đâm một đao, máu tươi nhiễm đỏ một mảng lớn lông trắng, hai bên cổ tức thì bị đâm bốn năm vết thương, cũng ồ ồ chảy máu tươi, bạch hạc thậm chí cũng không có khí lực tung mình, nhìn thấy Hứa Linh Vân tới đây, hữu khí vô lực gào thét một tiếng, một bộ cực kỳ ủy khuất.

- Là ngươi đả thương Hạc nhi ư?

Cách đó không xa Phương Hành ngã vào trong bụi hoa lúc này mới vừa vặn tung mình ngồi dậy, còn không nói chuyện, đã bị Hứa Linh Vân dưới cơn thịnh nộ một chưởng đánh bay ra ngoài, ở bên trong ruộng hoa trượt ra bốn năm trượng xa.

- Tiểu quỷ, ta hảo tâm để cho Hạc nhi đi đón ngươi, ngươi lại hạ độc thủ đối với nó như vậy ư!

Hứa Linh Vân vẫn chưa hết giận, vừa bấm ngón tay, một thanh phi kiếm hiện ra giữa không trung, đang muốn hướng Phương Hành đâm xuống.

- Cái đại gia nhà ngươi ấy đám lão nương thối, lão tử đã sớm đoán được ngươi không có hảo tâm, muốn đem nó tới để giết ta, lão tử rủa ngươi cả đời không chồng, sớm muộn gì cũng bị người bán vào kỹ viện, ngàn người cưỡi vạn người mắng, không chết tử tế được...

Phương Hành chỉ cho là Hứa Linh Vân dẫn hắn tới đây, chính là muốn giết hắn, đối mặt chân truyền Linh Động tầng tám, hắn tự nghĩ không phải đối thủ, nhưng cũng không chịu không công mà chết, lập tức nhảy lên, chửi ầm lên, cho dù ngoài miệng chiếm chút tiện nghi, cũng là tốt.

- Ngươi nói hươu nói vượn cái gì? Ta sợ ngươi không nhận ra đường vào Linh Vân cốc, đặc biệt để cho Hạc nhi đi đón ngươi, rõ ràng là ngươi tâm địa ác độc, đem Hạc nhi của ta đánh bị thương thành bộ dạng này, làm sao lại biến thành ta không có hảo tâm?

Hứa Linh Vân một kiếm chém đến trước mặt Phương Hành, đúng là vẫn còn ngừng lại, nói cho cùng, nàng mặc dù lãnh ngạo vô tình, nhưng còn không phải là người hiếu sát, nhất là nghe Phương Hành mắng, mặc dù mắng ác độc, để cho trong lòng nàng lửa giận càng tăng lên, nhưng cũng vô hình trung làm cho nàng cảm thấy, nếu Phương Hành không có lý do, có lẽ không lẽ thẳng khí hùng mắng chửi người như vậy, vì vậy trong lòng do dự một chút.

- Hảo tâm đón ta? Đón cái rắm ấy, con súc sinh lắm lông nay muốn ở trên trời ném ta xuống đất, có đón người như vậy đấy sao?

Phương Hành trực tiếp ngồi dậy, đón phi kiếm của Hứa Linh Vân, không sợ chút nào, chửi ầm lên.

- Hạc nhi muốn ném ngươi...

Hứa Linh Vân kinh ngạc nhìn bạch hạc một cái, bạch hạc lập tức gào thét một tiếng, đầu nghiêng đi.

Hứa Linh Vân cũng không ngốc, nhìn thấy bộ dáng kia của bạch hạc, nhất thời đem sự tình chân tướng đoán được bảy tám phần, trong lòng lửa giận giảm xuống, nhưng vẫn không cách nào bình tức, quát lên:

- Hạc nhi sanh ra ở Thanh Vân Tông, hôm nay mới ba tuổi, căn bản cũng chưa từng giết người, như thế nào lại muốn đem ngươi từ không trung ném tới? Rõ ràng là cùng ngươi đùa một chút, ngươi làm gì mà hạ nặng tay như vậy?

- Đùa giỡn?

Phương Hành cười lạnh:

- Có kiểu đem mạng người khác ra đùa như vậy sao?

Hứa Linh Vân nghẹn lời, oán hận nhún chân, phất tay thu phi kiếm, xoay người tra xét thương thế của bạch hạc.

Vừa nhìn, mới phát hiện bạch hạc thương thế thoạt nhìn kinh khủng, nhưng không thương yếu hại, cũng không cần lo lắng tính mạng, lúc này mới hơi hơi yên tâm.

Thật tình xoa linh dược cho bạch hạc, Hứa Linh Vân lúc này mới oán hận quay đầu, hướng Phương Hành gầm lên:

- Ngươi đi theo ta!

Phương Hành ngồi dưới đất, nhếch đầu lên, cả giận nói:

- Không đi!

Hứa Linh Vân chau mày:

- Ngươi lại muốn chơi trò gì nữa?

Phương Hành nói:

- Rõ ràng là súc sinh của ngươi muốn hại ta trước, lão tử chẳng qua là bị động hoàn thủ, kết quả ngươi không hỏi xanh đỏ đen trắng một chưởng đánh ta, đánh lão tử cái mông đau dữ dội, ngươi cũng chỉ để ý bạch hạc bất kể ta, ngươi nói xin lỗi ta đi!

- Ngươi bảo ta xin lỗi ngươi ư?

Hứa Linh Vân giận dữ, ánh mắt híp lại.

Hai người chênh lệch tu vi rất lớn, Phương Hành thật có chút sợ nàng, vội vàng co rụt lại, cảnh giác nói:

- Làm gì? Muốn giết người diệt khẩu?

Hứa Linh Vân thật đúng là muốn giết người diệt khẩu, nặng ở giết người, không có ở diệt khẩu, tiểu quỷ này thật sự làm cho nàng hận tới nghiến răng, nhưng nàng cuối cùng chẳng qua là dừng một chút, phất tay ném ra một lọ linh dược, quát lên:

- Thương ở nơi đâu, chính mình tự bôi đi!

- Chính mình bôi thì chính mình bôi, hung cái gì mà hung?

Phương Hành nói thầm, đứng lên cỡi quần.

Hứa Linh Vân sắc mặt đại biến, kêu lên:

- Ngươi muốn làm gì?

Phương Hành nói:

- Cái mông bị thương rồi, ta phải xức thuốc!

Hứa Linh Vân hận không biết nói cái gì cho phải, qua một hồi lâu, mới từ trong kẽ răng nặn ra một câu nói:

- Đến phía sau bụi hoa bôi!

- Phía sau bụi hoa?

Phương Hành nhìn thoáng qua, lười đi tới, trực tiếp đứng lên, nói:

- Thôi vậy, về nhà rồi bôi!

Vừa nói, không chút khách khí, cả bình linh dược trực tiếp nhét vào lòng ngực của mình.

Hứa Linh Vân căm tức nhìn hắn một hồi lâu, Phương Hành không thèm để tâm đánh giá hoàn cảnh chung quanh, đối với ánh mắt của nàng làm như không thấy.

- Ngươi đi theo ta!

Hứa Linh Vân cuối cùng là không có biện

pháp gì với tên lưu manh này, thở dài, dẫn đường hướng tiểu lâu đi tới.

Chương 61: Phá Chướng đan

Phương Hành đi theo Hứa Linh Vân tới phía sau tiểu lâu, vừa đi vừa quan sát hoàn cảnh khắp mọi nơi.

Hắn ở trong lòng suy nghĩ: nữ nhân này nói Tiểu Man đi theo bên người nàng để tu hành, hẳn là cũng ở trong sơn cốc này sao, làm sao không thấy được người nào khác? Hứa Linh Vân mặc dù đi ở phía trước, nhưng vẫn âm thầm chú ý đến hắn, thấy hắn ngó khắp mọi nơi, liền cười lạnh nói:

- Ngươi không cần tìm, Tiểu Man tu hành ở một chỗ khác, vị trí ta sẽ không nói cho ngươi biết, trong vòng ba năm ngươi cũng không thấy được nàng!

Phương Hành nói:

- Ai tìm, ta chính là thưởng thức hoàn cảnh nơi này một chút thôi!

Hứa Linh Vân cười lạnh nói:

- Ngươi hiểu được cái gì gọi là thưởng thức ư?

Phương Hành nói:

- Dĩ nhiên là hiểu!

- Vậy chỗ này của ta như thế nào?

- Rất bình thường!

- ...

Hứa Linh Vân cứng họng, thầm tự trách mình, hỏi tiểu vương bát đản này làm gì, đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ hay sao?

Bước vào tiểu lâu, lại thấy bố trí thật là thanh lịch, trừ mấy bồn hoa cỏ, cơ hồ không thấy bất kỳ phụ tùng nào khác, chỉ là trong lầu các, đặt rất nhiều giá gỗ nhỏ, bày sách vở điển tịch, đều là về phương diện đan dược cùng tu hành, cũng có một chút vài cá giá để đặt một chút bình bình lọ lọ tinh mỹ, tựa như đều là đan dược Hứa Linh Vân luyện chế, mà ở trong phòng ngay trung ương, đặt một cái đồng lô màu xanh, cổ kính, phía trên khắc một chút ký hiệu phức tạp lại hàm ý sâu xa, chắc là lò luyện đan của Hứa Linh Vân.

- Ngươi muốn ta giúp ngươi luyện Phá Chướng đan, có biết tất cả tài liệu đều phải do tự mình chuẩn bị chứ?

Hứa Linh Vân ở trên một cái ghế phía bắc phòng ngồi xuống, cười lạnh nói.

Phương Hành khinh thường nói:

- Quy củ này ta hiểu!

Vừa nói từ động thiên giới chỉ của mình lấy ra một gói đồ, hướng trước người Hứa Linh Vân để xuống, cởi ra.

Bên trong túi, tám gốc linh dược, một túi Thạch Tinh tán, toàn bộ đều ở đây, vô cùng đầy đủ.

Hứa Linh Vân lại ngơ ngác một chút, ngạc nhiên nói:

- Ngươi thật sự chuẩn bị đủ tài liệu ư? Thạch Tinh tán từ đâu ra?

Phương Hành liếc mắt, nói:

- Cần ngươi để ý ư? Dù sao ta có!

Hứa Linh Vân nghẹn một chút, trầm mặc lại, có chút đánh giá kỹ Phương Hành, một lát sau, nàng bỗng nhiên vung tay lên, một đạo lực lượng vô hình lập tức đem gói đồ cuốn lên, trực tiếp đưa vào một cái phòng trữ linh dược bên cạnh.

Phương Hành nói:

- Lúc nào có thể tới lấy đan? Còn nữa, để đan sư các ngươi luyện đan, có phải muốn ký cái ngọc khế hay không?

Hứa Linh Vân không đáp, trực tiếp vung tay lên, một bình nhỏ màu tím bay tới chỗ Phương Hành.

Phương Hành nhận lấy bình nhỏ, mở ra vừa nhìn, nhất thời lấy làm kinh hãi, bình sứ rõ ràng có một viên Phá Chướng đan tròn vo, sắc hiện lên tịch bạch, màu trắng tựa như thạch nhũ, mùi thuốc xông vào mũi, mơ hồ có thể cảm giác, có lực lượng cường đại phong ấn tại trong đó.

Mà Âm Dương Thần Ma Giám trong đầu đã tự động giám định danh xưng của viên thuốc này, rõ ràng chính là:

- Linh Động Phá Chướng đan"!

- Ngươi đã chuẩn bị từ trước ư?

Phương Hành nhìn Hứa Linh Vân một cái đầy kỳ dị.

Hứa Linh Vân hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói:

- Ngươi có thể đi rồi, sau này không được phép, không được tới gần Linh Vân cốc của ta mười dặm!

Thì ra Hứa Linh Vân từ đầu căn bản không ngờ Phương Hành có thể chuẩn bị đầy đủ tài liệu luyện chế Phá Chướng đan, nàng chỉ cho rằng Phương Hành cố ý muốn từ chỗ của nàng để lấy được Phá Chướng đan đầy đủ, trở lại trong sơn cốc, dùng ba ngày thời gian đã luyện ra một lò, tài liệu cũng do mình chuẩn bị, mới vừa rồi cố ý hỏi Phương Hành tài liệu luyện đan, bởi vì nàng thấy Phương Hành đả thương bạch hạc, trong lòng tức giận không tiêu, cố ý châm chọc hắn mà thôi.

Nàng căn bản không ngờ tới, Phương Hành thật sự chỉ mời nàng luyện đan, mà không phải hướng nàng "đòi đan"!

Một cái hiểu lầm nho nhỏ này cũng làm cho trong lòng nàng có chút để mắt Phương Hành.

- Thế mà thật có thể kiếm được những tài liệu luyện chế Phá Chướng đan này, tiểu tử này cũng có chút bản lãnh...

Hứa Linh Vân thầm suy nghĩ, nhưng không ngờ, ý nghĩ này vừa mới dâng lên, thanh âm hèn hạ của Phương Hành đã vang lên:

- Linh Vân sư tỷ, nhìn dáng vẻ ngươi sớm đã chuẩn bị đem Phá Chướng đan trực tiếp tặng cho ta, vậy ngươi đem những thứ vừa rồi trả ta sao...

Hứa Linh Vân giận dữ, đối với nàng mà nói, luyện chế Phá Chướng đan những vật khác không thiếu, Thạch Tinh tán cũng tuyệt đối không dễ dàng gì, nhiều năm giúp người khác luyện đan tích góp từng tí một, đã dùng hết toàn bộ rồi, người này không nghĩ bồi bổ lại chính mình như thế nào, lại vẫn muốn đem tài liệu đòi về, thật sự là vô sỉ cực kỳ, trực tiếp ngón tay chỉ phương hướng cốc khẩu:

- Cút!

- Nói trở mặt lập tức trở mặt sao, là chó hay sao...

Phương Hành nói thầm, xoay người rời đi, nhưng cũng vẫn để cho Hứa Linh Vân nghe được, lại tức giận trong lòng khó chịu.

Phương Hành vừa nói thầm, lúc đi ngang qua một giá đan dược, thuận tay cầm bốn năm bình đan dược, cũng không nhìn là gì, đã nhét vào trong ngực.

- Buông đan dược của ta xuống!

Hứa Linh Vân tức lỗ mũi cũng muốn lệch đi, lớn tiếng quát mắng.

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Ta chỉ cầm đi nghiên cứu một chút, hôm nào đó sẽ trả lại ngươi!

Vừa nói nhanh chân chạy ra khỏi tiểu lâu, Hứa Linh Vân vốn định đuổi theo hắn, lại cảm thấy không hợp với thân phận của mình, đành phải để hắn đi.

Phương Hành đắc ý ra khỏi tiểu lâu, thấy bạch hạc lúc này khôi phục chút ít tinh thần, chính xoay đầu lại oán hận theo dõi hắn, liền trừng mắt, mắng:

- Súc sinh lắm lông, còn không nhận đủ bài học ư?

Bạch hạc khí lực tuy lớn, cũng chỉ có ba năm tuổi, mặc dù bởi vì là linh thú, thần trí sớm mở, nhưng tâm trí chưa trưởng thành, nói trắng ra tựa như tiểu hài tử, bị Phương Hành hành hạ một phen, đã sớm mơ hồ sợ hắn, hôm nay bị hắn mắng, trong lòng đã cảm giác sợ, đầu lập tức thấp xuống, không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

- Nếu dám khi dễ Hạc nhi lần nữa, ta nhất định cắt đứt hai chân của ngươi!

Thanh âm Hứa Linh Vân từ trong tiểu lâu truyền ra, nghe thanh âm tựa như tức giận đã sắp sửa đạt tới đỉnh phong.

Phương Hành hiểu được đạo lý hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, vội vàng bước nhanh ra khỏi sơn cốc, xác định Hứa Linh Vân không nghe được thanh âm của mình rồi, lúc này mới xoay người hướng Linh Vân cốc mắng:

- Giả bộ cái gì tỏi đầu to, tiểu gia sớm muộn gì cũng ngủ với ngươi!

Vô luận như thế nào, lấy được Phá Chướng đan, Phương Hành tâm tình vô cùng không tồi, ngâm nga tiểu khúc trở về Thanh Khê cốc.

Tiến vào sơn cốc, đột nhiên hai đệ tử Thanh Khê cốc đi tới, vừa thấy Phương Hành, nhất thời lấy làm kinh hãi, trốn sang một bên.

Phương Hành vốn tưởng rằng hai người này sợ "Uy danh " của mình, cũng không để ý, tiếp tục đi vào trong, nhưng loáng thoáng cảm giác tựa như có chút không đúng lắm, người cùng chính mình chào hỏi không có nhiều như bình thời, ngược lại mọi người cẩn thận, như ăn trộm nhìn mình, bất quá lúc này trong lòng hắn đang hưng phấn, cũng không lưu ý những thứ này, vui vẻ trực tiếp trở lại tiểu lâu của mình.

- Ngươi chính là Phương Hành ư?

Vừa muốn vào cửa, bỗng nhiên có người lạnh lùng mở miệng, từ trong bóng đen bên trái lâu chạy ra hai người.

Phương Hành ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy là hai đệ tử xa lạ Linh Động tầng hai, bộ dáng cao lớn, chưa từng thấy qua.

- Trừ ta ra còn ai có thể cao lớn như vậy? Có việc gì thì nói!

Phương Hành tùy tiện nói, không muốn để ý tới bọn họ, đang muốn trực tiếp hướng trong nhà đi.

Đột nhiên, một thiếu niên trong đó đã ngăn trước mặt hắn, tự tiếu phi tiếu nói:

- Không cần gấp gáp như vậy, ta tới đưa tin thay Huyền Chiếu sư huynh, hắn ở Tử Trúc Lâm bày tiệc rượu chờ ngươi, đi tới đó một chuyến sao!

- Mạnh Huyền Chiếu? Tên khốn kiếp này làm sao đột nhiên mời ta uống rượu?

Phương Hành hơi ngẩn ra, ánh mắt lãnh lên, trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ hắn đoán được cái gì?

Nhìn dáng vẻ bởi vì Cửu Xà Kim Viêm kiếm lộ ra ngoài, ngay cả Mạnh Huyền Chiếu cũng hoài nghi chính mình rồi.

Trên thực tế, Phương Hành đoán không sai, người trong ngoại môn sau khi thấy được hắn sử dụng Cửu Xà Kim Viêm kiếm, đối với quan hệ của hắn cùng đạo tặc khói mê vẫn có người hoài nghi, chẳng qua người bình thường một là ngại Mạnh Huyền Chiếu, hai là ngại Linh Vân sư tỷ, nhưng cũng không có người dám quang minh chánh đại ép hỏi hắn cái gì, chỉ bất quá, cái tin đồn này rốt cục truyền đến trong tai Mạnh Huyền Chiếu.

Mạnh Huyền Chiếu ban đầu nghe tin đồn này, chẳng qua là cười trừ, cảm thấy căn bản không có khả năng, dù sao cũng là Phương Hành đem Thạch Tinh tán đưa cho mình, bất quá tinh tế suy nghĩ, lại phát hiện tràn đầy nghi điểm, một là Phương Hành một khối linh thạch cũng không cần, tặng không cho mình Thạch Tinh tán, đã để cho hắn cảm thấy có chút không bình thường, hơn nữa, đạo tặc khói mê xuất hiện cũng quá kịp thời...

Chương 62: Phương Hành đi đâu?

Ban đầu, Mạnh Huyền Chiếu bắt Lưu Phong tra hỏi tên của đạo tặc khói mê, Lưu Phong bị đánh chết đi sống lại, nhưng một mực khẳng định, nhất định là Phương Hành hãm hại hắn, hắn lúc ấy căn bản không cho là Phương Hành cùng đạo tặc khói mê có bất kỳ quan hệ nào, chỉ cho rằng Lưu Phong chết đã đến nơi, còn muốn đổ oan cho Phương Hành mà thôi, dưới cơn nóng giận hạ nặng tay dạy dỗ một chút, lại không ngờ Lưu Phong thật sự không giỏi chịu đựng, tam quyền lưỡng cước đi xuống, đã bị đánh chết, bất đắc dĩ, Mạnh Huyền Chiếu không thể làm gì khác đành đem Lưu Phong hủy thi diệt tích, coi như người này chưa từng xuất hiện.

Dù sao đánh chết một đệ tử ngoại môn, hay dùng thủ đoạn không quang minh lén tra hỏi tới chết, ở đạo môn coi như một sự cố không lớn không nhỏ, đạo môn có lẽ sẽ dung túng các đệ tử tư đấu chém giết, cũng không cho phép một chút đệ tử có quyền thế thông qua quyền thế của mình đi giết hại đệ tử khác, đây là một loại thủ đoạn cạnh tranh không công bình, đạo môn một khi phát hiện, nhất định trọng phạt.

Vì vậy, thúc thúc của Mạnh Huyền Chiếu cảm thấy chuyện này hơi ầm ĩ, ra lệnh hắn không được tiếp tục đuổi theo tra hỏi, nếu đã thiệt thòi trong tay người khác thì đành chấp nhận đi, vạn nhất để chuyện này vỡ lở, ngược lại sẽ có phiền toái không cần thiết.

Mạnh Huyền Chiếu bất đắc dĩ, cũng đành không giải quyết được gì, cố nuốt cơn tức này vào bụng.

Vốn dĩ hắn đã sắp quên mất chuyện này, nhưng hôm nay, theo tin tức trên người Phương Hành có Cửu Xà Kim Viêm kiếm truyền ra, Mạnh Huyền Chiếu cũng bắt đầu liên tưởng tới.

Đối với suy đoán về đạo tặc khói mê, hắn chỉ biết đối phương dùng một cái yên hồ, có thể phóng ra khói mê lợi hại, cũng chưa từng thấy đạo tặc này sử dụng Cửu Xà Kim Viêm kiếm, nhưng Hậu Thanh từng gặp, cũng rất xác định nói, phi kiếm của đạo tặc khói mê, chính là Cửu Xà Kim Viêm kiếm lần đầu tiên ở quỷ thị mất trộm, Mạnh Huyền Chiếu ở dưới tình huống không có biện pháp khác, cũng chỉ có thể coi đây là đúng.

Cửu Xà Kim Viêm kiếm, Lưu Phong trước khi chết một mực chắc chắn là do Phương Hành hãm hại, lúc ấy có thể tiết lộ tin tức trên tay mình có Thạch Tinh tán... đủ loại nhân tố, để cho Mạnh Huyền Chiếu bắt đầu một lần nữa suy nghĩ hiềm nghi Phương Hành!

Chẳng lẽ, lúc ấy Lưu Phong nói không sai, đạo tặc khói mê chân chính, thật sự cùng Phương Hành có liên quan?

Lúc ấy mật báo cho đạo tặc khói mê tới đánh cướp mình, không phải ai khác, chính là Phương Hành?

Đạo tặc khói mê lúc ấy không đề cập tới cái tên khác, hết lần này tới lần khác nhắc tới tên Lưu Phong, cũng là vì thay Phương Hành hãm hại Lưu Phong ư?

Liên tiếp nghi vấn để cho Mạnh Huyền Chiếu càng ngày càng hoài nghi Phương Hành!

Trong lòng vẫn không cho rằng Phương Hành chính là đạo tặc khói mê, nhưng cảm thấy, Phương Hành rất có thể sẽ biết đạo tặc khói mê.

Vì vậy, hắn rất nhanh đã quyết định, muốn bắt Phương Hành tới tra hỏi một lần!

Chỉ bất quá, hắn mặc dù ở trong ngoại môn có thúc thúc làm chỗ dựa, nhưng cũng không có can đảm ở trong ngoại môn trực tiếp bắt người, cho nên chỉ để cho người đi tới mời Phương Hành đi uống rượu, đem hắn gạt đi, sau đó thế nào sẽ là chuyện của mình.

Dù sao hắn đã giết chết một cái Lưu Phong, vì tìm ra đạo tặc khói mê ghê tởm kia, hắn không để ý tăng thêm một cái Phương Hành.

- Mạnh Huyền Chiếu muốn mời ta uống rượu? Không rảnh, hôm khác sao!

Phương Hành dĩ nhiên sẽ không đi, ha ha cười một tiếng, muốn đẩy cửa tiến vào tiểu lâu.

- Hừ, tiểu tử, đừng có rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!

Một thiếu niên khác lạnh lùng mở miệng, cùng thiếu niên còn lại cùng nhau ép lên, ôm hai cánh tay trong ngực, ánh mắt lạnh lùng.

Bọn họ đã được dặn dò chính là, nếu Phương Hành không chịu đi, hiềm nghi lớn hơn, cần phải ép hắn đi.

Hai người bọn họ tu vi đều là Linh Động tầng hai, tự nghĩ chế phục Phương Hành cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Dù sao mọi người trong Thanh Khê cốc, hôm đó cũng chỉ thấy được Phương Hành cùng Lâm Thanh Tuyết phi kiếm đấu phi kiếm, cũng không nhìn thấy hai người ở trong nhà gỗ đấu nhau, vì vậy cũng không người nào biết Cầm Long Khống Hạc công của Phương Hành, tự nhiên cũng không đoán được tu vi của hắn.

Ngay cả Mạnh Huyền Chiếu, cũng chỉ cho là Phương Hành có thể cùng đạo tặc khói mê quen biết, mà chưa từng nghĩ tới Phương Hành chính là đạo tặc khói mê.

- Ơ...

Phương Hành lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, nhìn từ trên xuống dưới, vẻ mặt tự tiếu phi tiếu, mười phần thú vị.

Thiếu niên nói năng lỗ mãng kia lạnh lùng nói:

- Ngươi nhìn cái gì?

Phương Hành cười hắc hắc, đột nhiên một cái tát tát ra, một chưởng này của hắn đã vận chuyển ba thành linh lực của bản thân, lực lớn chiêu trầm, vừa xuất kỳ bất ý, "Ba " một cái tát đã đem người này đánh ngã trên mặt đất, sau đó trực tiếp nhảy lên, năm ngón tay xòe ra, một đạo lực hút đột nhiên xuất hiện, đem một thiếu niên khác trực tiếp kéo tới đây, xoay người một cước, lại đem hắn đạp bay ra ngoài.

Trong lúc thoáng qua, hai người Linh Động tầng hai đều bị đánh ngã, té trên mặt đất, ngay cả phi kiếm cũng không có thời gian tế ra.

- Con mẹ nó, mời người uống rượu còn có kiểu ép buộc ư? Trở về nói cho Mạnh Huyền Chiếu, lão tử ngày mai sẽ tự đi tìm hắn!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, xoay người tiến vào tiểu lâu, không lâu lắm thu thập một ít đồ vật đi ra ngoài, sải bước hướng ngoài cốc đi tới.

Trong sơn cốc, vô số người lặng lẽ nhìn hắn, thậm chí còn có người giống như muốn xông lên tựa hồ nghĩ đến bắt giữ, Phương Hành trực tiếp đảo ánh mắt, lạnh lùng nói:

- Các ngươi một đám phế vật, còn có không phục sao?

Vừa nói trực tiếp đem Cửu Xà Kim Viêm kiếm tế ra, lăng không bay múa ở bên cạnh mình.

Nghênh đón ánh mắt của hắn, các đệ tử Thanh Khê cốc nhất thời lại đem đầu rụt về, mọi người không dám nhìn hắn.

Mặc dù có người muốn giúp Mạnh Huyền Chiếu bắt hắn, nhưng nghĩ lại, vì vuốt đuôi Mạnh Huyền Chiếu lại đi đắc tội Linh Vân sư tỷ, điều này thực không phải mua bán có lời, dứt khoát, chính mình mắt không thấy tâm không phiền sao!

Ngay cả Hắc Tam cũng như thế, tại trong tiểu lâu của mình len lén nhìn Phương Hành rời cốc, mặc dù cố gắng khua lên dũng khí vài lần, cũng không dám đi xuống lầu cản hắn, cho đến cũng nhìn không thấy thân ảnh Phương Hành, hắn mới thở dài, hư thoát ngồi trên mặt đất.

- Quên đi, thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ tao ương, Mạnh Huyền Chiếu cùng Hứa Linh Vân sư tỷ ta đều đắc tội không được...

Mà Mạnh Huyền Chiếu biết được Phương Hành đả thương người chính mình phái tới bắt hắn, cả đêm trốn đi, cũng giận tím mặt, một quyền đánh nát một gốc tử trúc bên cạnh, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Nếu người này chạy trốn, đã nói rõ trong lòng có quỷ!

Bên cạnh hắn người hầu có người đề nghị:

- Đã như vậy, sao không bẩm báo đạo môn bắt hắn?

Mạnh Huyền Chiếu oán hận trừng mắt lườm hắn một cái, mắng:

- Ngươi đổ nước vào não hay sao? Đạo tặc khói mê cướp bóc chính là quỷ thị, chính là nơi không thể lộ ra ngoài ánh sáng, hết lần này tới lần khác cướp bóc ta một hồi, cũng không dùng Cửu Xà Kim Viêm kiếm, ngay cả ta cũng không dám chắc có phải cùng một người hay không, bẩm báo đến đạo môn, vô bằng vô cớ, chúng ta nói thế nào? Huống chi, một khi đụng đến đạo môn, chỉ sợ thông qua tiểu quỷ này tìm được đạo tặc khói mê, tất cả mọi thứ cũng không tới trên tay chúng ta rồi, kế sách duy nhất, chỉ có lén tìm được hắn!

Hắn cắn răng, thầm hận một hồi, quát lên:

- Lục soát, tìm khắp cả ngoại môn, cũng phải tìm ra hắn!

Một đám nanh vuốt lúc này phái ra ngoài, cả đêm đến các sơn cốc lục soát người.

Mạnh Huyền Chiếu chính là đạo môn nhị thế tổ, cả ngoại môn dám đắc tội với hắn, thật là không nhiều, chấp sự các sơn cốc, tất cả cũng toàn lực phối hợp với hắn, bất quá lục soát khắp sơn cốc, ngay cả đạo nhân mập nơi đó tìm khắp rồi, thế nhưng tìm không được Phương Hành, lại làm cho mọi người lòng tràn đầy nghi ngờ, buổi tối rồi tiểu quỷ này có thể chạy đi nơi đâu?

- Sẽ không phải... Là trốn tới Linh Vân cốc sao?

Có người bỗng nhiên nghĩ tới điểm này, run giọng hỏi.

Mạnh Huyền Chiếu nghe vậy, sắc mặt cũng chìm xuống.

Nếu thật là trốn tới chỗ Hứa Linh Vân, mình cũng không có biện pháp nào khác, Hứa Linh Vân là Thanh Vân Tông chân truyền, thân phận so với thúc thúc mình làm chấp sự trưởng lão còn muốn tôn quý hơn!

- Không thể nào, nếu tiểu quỷ này thật sự cùng Linh Vân sư tỷ có quan hệ, tài nguyên kia chẳng lẽ không có hay sao? Linh Vân sư tỷ chỉ cần điểm đầu ngón tay, đã đủ hắn sử dụng tu hành, ta cuối cùng cảm giác lời đồn đãi trong đạo môn không phải thật, hắn cùng với Linh Vân sư tỷ quan hệ chưa chắc đã tốt như vậy...Mặt khác, coi như là thật, các ngươi cũng không cần bị Linh Vân sư tỷ dọa cho sợ, phải biết, Linh Vân sư tỷ chính là đệ tử chân truyền, thể diện quan trọng hơn hết thảy, cho dù bọn họ thật quan hệ tâm đầu ý hợp, chỉ cần xác nhận tiểu quỷ này cùng đạo tặc khói mê có quan hệ, Linh Vân sư tỷ cũng không thể nhúng tay quản chuyện của hắn, hơn phân nửa sẽ phủi sạch quan hệ...

Mạnh Huyền Chiếu trầm tư một hồi lâu, nhẹ nhàng cắn răng nói:

- Vô luận như thế nào, nhất định phải tìm được hắn... Đem cả ngoại môn lật lên cho ta, cũng phải tiếp tục tìm, hơn nữa, ta sẽ cầu người đi chỗ Linh Vân sư tỷ tìm kiếm tin tức, nhìn rốt cuộc có ở đó hay không...

Hắn hiển nhiên đã bị chọc tức, chỉ sợ biết rõ Phương Hành có thể có quan hệ với Linh Vân sư tỷ, cũng phải tìm ra hắn rồi hãy nói!

Đối với hắn mà nói, tìm được đạo tặc khói mê kia, thắng được hết thảy!

Rất nhanh, tất cả người hắn có thể phát động lần nữa được phái ra ngoài, tỉ mỉ tìm kiếm tung tích của Phương Hành.

Chẳng qua là đêm đó, Phương Hành thủy chung không thấy bóng dáng, trong lòng mỗi người cũng cũng không khỏi đang suy nghĩ: tiểu quỷ này rốt cuộc trốn đi đâu rồi?

Chương 63: Thoát thai hoán cốt, phá rồi lại lập

Giờ khắc này, Thanh Vân Tông linh dược điền, bính tự ba hào, ngoài nhà gỗ, đám tiểu đạo đồng quỳ đầy đất, không dám thở mạnh chút nào.

- Được rồi, tất cả mọi người là huynh đệ, không cần sợ ta như vậy, nói thiệt cho các ngươi biết, hôm nay tiểu gia ta hẹn một nữ đạo đồng đến nơi này để hẹn hò, mấy tên khốn kiếp các ngươi đều tránh mặt đi, muốn cút đi đâu thì cút, thích tiêu dao làm sao thì tiêu dao, nhưng mà ai dám lộ bất kỳ một chút ý... Hắc hắc, ta hiện tại nếu muốn giết chết các ngươi, chính là không cần chịu phạt a...

Phương Hành cười lạnh nằm ở trên ghế trước kia hắn thích nhất, nửa uy hiếp nửa cười hì hì nói.

- Không dám... Không dám... Phương lão đại yên tâm, chúng ta nhất định giữ kín miệng...

Vương Chí đám người sắp sợ tè ra quần rồi, ai có thể ngờ được tiểu ma đầu mới rời dược điền không tới một năm, đã lại trở lại?

- Đi đi, hai mươi lượng vàng này cầm lấy mà tiêu, tiêu chưa hết chưa được trở về!

Phương Hành ném ra hai mươi lượng vàng, nhất thời lại để cho Vương Chí đám người mừng rỡ không dứt, cúi đầu khom lưng đi nhặt.

- Hắc, thật là trời sanh cái mệnh làm đạo đồng, ta đã đem biện pháp luyện tinh hóa khí nói cho bọn họ, thế mà không có cái nào tu hành ra linh lực...

Phương Hành có chút bất đắc dĩ nhìn mấy tên này, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lắc đầu.

Lại ở ngoài nhà gỗ ngồi một ngày thời gian, mắt thấy màn đêm đã tới, thủy chung không có người nào, lúc này mới tiến vào trong phòng.

Khoanh chân ngồi trên giường, Phương Hành từ bình sứ đổ ra một viên Phá Chướng đan đặt ở lòng bàn tay, lộ ra thần sắc mong đợi.

- Linh Động tầng bốn, lão tử tới đây...

Hít sâu vài hơi, bình phục tâm tình, Phương Hành đột nhiên đem Phá Chướng đan ném vào trong miệng chính mình.

Lúc đầu không có việc gì, qua mười mấy tức, Phương Hành dần dần cảm giác trong cơ thể mình có một ngọn lửa cháy thiêu đốt, hắn thở dốc một cái, thế nhưng cảm giác mình phun ra chính là ngọn lửa màu xanh nhạt, điều này làm cho hắn tâm thần rùng mình, vội vàng thu liễm tâm thần, vận chuyển linh lực, đợi chờ đan lực hoàn toàn hòa tan, hắn cũng không thi triển Thái Thượng Hóa Linh kinh, chỉ làm cho Phá Chướng đan lấy tốc độ bình thường hòa tan.

Qua mấy tức nữa, đạo lửa cháy trong cơ thể kia đột nhiên thoáng cái nổ tung, mãnh liệt gấp mấy lần.

Trong nháy mắt, Phương Hành chỉ cảm thấy mình giống như nuốt một viên hỏa cầu, ở trong cơ thể mình phóng thích ra hỏa lực mãnh liệt, hơn nữa hỏa lửa này lại còn đang sống, không ngừng chui vào trong kinh mạch, nơi nó đi qua, kinh mạch toàn thân đều nứt vỡ, một đoạn một đoạn, biến mất không thấy gì nữa, rồi sau đó linh lực tán loạn, tựa như loạn xà bò khắp toàn thân.

Hết lần này tới lần khác ở trong hỏa lực lan tràn, còn có chủng chủng cường đại dược tính, vừa phá hủy kinh mạch của hắn, sau một khắc lại đem kinh mạch của hắn chữa trị đầy đủ, sau đó ở trong quá trình này, Phương Hành cơ thể cũng đang không ngừng phá hủy cùng sống lại.

Thoát thai hoán cốt!

Phương Hành biết đây là hiện tượng bình

thường, cố gắng mà chịu đựng.

Con đường tu hành, chính là là một quá trình không ngừng phá vỡ cực hạn bản thân, đúc lại thân thể của mình.

Linh Động một hai ba trọng, chính là dẫn linh khí nhập vào cơ thể, ở lại tại trong kinh mạch, sau đó dùng linh lực hòa vào thể phách, đem tạp chất trong cơ thể loại bỏ, đem tiềm chất cũng khai quật ra.

Ở Phương Hành đạt đến Linh Động tầng ba đỉnh phong, đã đạt đến cực hạn của bản thân hắn.

Nói một cách khác, lực lượng, tốc độ, ngũ giác, sự chịu đựng, linh lực của hắn cũng đã đạt đến mức thể phách của mình hôm nay có thể đạt tới cực hạn, cũng không cách nào tăng lên nữa, như vậy kéo dài, Phương Hành chỉ sợ có đầy đủ tư nguyên, duy nhất có thể làm cũng chính là duy trì trạng thái này của bản thân, khiến cho tu vi không bị lùi bước mà thôi.

Mà tác dụng của Phá Chướng đan, chính là phá rồi lại lập.

Nó lấy dược lực cường đại đánh vỡ cực hạn của Phương Hành, đúc lại thể phách, khiến cho hắn có tiềm lực lớn hơn nữa.

Cũng chính vì vậy, quá trình phục dụng Phá Chướng đan, chính là quá trình thân thể Phương Hành bị đốt cháy rồi sau đó phục hồi.

Một quá trình dục hỏa trùng sinh!

Như phượng hoàng chi hỏa, niết bàn sống lại, cho nên Phá Chướng đan còn có một biệt danh, chính là "Niết Bàn đan"!

Sau mười tức, Phương Hành đã cảm giác cả người mình cũng ngồi ở trong một ngọn lửa hừng hực, giống như là sắt cứng bị rèn đốt, ngọn lửa thô bạo đang đem thể phách từng điểm từng điểm đốt cháy rồi sau đó chữa trị, giống như đổi một thân thể khác, ở trong quá trình này, hắn cắn răng, duy trì lấy tâm linh yên lặng, để cho quá trình này chậm chạp mà tự nhiên tiến hành.

Trước đó, hắn đã nghiên cứu cách phục dụng Phá Chướng đan, biết lúc này nếu mình không nhịn được đau khổ, mất đi lý trí, đứng dậy xông loạn mà nói, đạo đan hỏa kia thật sự có thể đem chính mình đốt cháy.

Dần dần, nửa canh giờ trôi đi, Phương Hành đột nhiên mở hai mắt ra, trong con mắt, lại có tinh quang như thực chất bắn ra bốn phía.

Trong cơ thể, tựa như có thêm một con dã thú đang đói, đang hướng hư không gầm thét.

Phương Hành há mồm, một hơi hấp thụ vào trong cơ thể, thế nhưng cảm giác có chút linh lực rót vào huyết mạch của mình.

Là linh lực!

Phương Hành vốn dĩ thể chất không thích hợp tu luyện, lúc trước căn bản không cách nào từ trong không khí hấp thu linh lực, hôm nay lại có thể cảm nhận được linh khí trong thiên địa tiến vào trong cơ thể mình, mặc dù không nhiều, nhưng so với lúc trước đã có khác biệt trời vực.

- Hô...

Phương Hành cầm lấy hồ lô bên cạnh, một ngụm linh tửu nồng nặc nuốt xuống, vận chuyển Thái Thượng Hóa Linh kinh đem nó hòa tan.

Lập tức, liền có tinh lực cuồn cuộn tản mạn khắp nơi, linh khí nồng nặc tỏa vào trong kinh mạch của hắn.

Phương Hành không ngừng uống từng ngụm lớn, sau một hồi lâu, nửa hồ lô linh tửu cũng bị hắn uống xuống.

Cho đến lúc này, hắn mới cảm giác linh lực dư thừa, một loại cảm giác trước nay chưa từng có tràn ngập toàn thân.

Đó chính là cảm giác lực lượng, không giống với Linh Động tầng ba, hắn cảm nhận được một loại cảm giác lực lượng siêu thoát phàm tục.

Cúi đầu nhìn bàn tay của mình một chút, Phương Hành bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hướng trong hư không một trảo, đột nhiên, một đạo lực lượng vô hình kích thích, một vò rượu dưới giường Vương Chí bay ra, lơ lửng bất động ở trước mặt hắn, rồi sau đó Phương Hành ngón cái nhếch lên, nắp bình liền bị lực lượng vô hình hất bay rồi, rồi sau đó Phương Hành dẫn dắt linh lực, nhất thời có một dòng rượu bay ra, sau đó rót vào hồ lô.

Cho đến hồ lô rót đầy, một giọt rượu cũng không rớt ra ngoài.

- Ha ha...

Phương Hành không nhịn được cười to, hôm nay theo tu vi tăng trưởng, Cầm Long Khống Hạc công cũng càng thêm thành thạo, so với lúc trước Hậu Thanh thi triển ra càng thêm tinh diệu.

Hắn thậm chí có cảm giác, tu thành pháp thuật này, đủ loại ám khí đao kiếm phàm tục đã rất khó thương tổn tới hắn.

Linh Động tầng bốn đã đột phá, từ đó chân chính vượt qua phàm tục, chân chính bước chân vào đạo môn.

Phương Hành từ từ đứng lên, tâm niệm vừa động, một đạo dẫn lực dẫn hắn lướt ra khỏi nhà tranh.

Đúng lúc mặt trời mới ló, luồng tử khí thứ nhất chiếu vào trên người hắn, trong lồng ngực nhất thời nảy sinh hào khí.

- Sưu...

Phương Hành đứng ở bên ngoài nhà, duỗi lưng một cái, đột nhiên dưới chân vận lực, cả người như mũi tên rời cung bắn đi ra ngoài, một chốc, cả người đã đi được ba trượng, hắn cảm giác trong cơ thể mình tựa hồ có lực lượng liên tục không ngừng, nhưng thân thể vô cùng nhẹ nhàng, chính mình tựa như tăng cao tốc độ, có thể nâng lên cự thạch nghìn cân...

Hắn thậm chí cảm giác mình có thể bay!

Hắn cũng quả thật có thể bay, sau khi lao đi vài chục trượng, phía trước xuất hiện một khe rãnh, Phương Hành nhấc chân đạp nhẹ, cả người nhất thời nhảy tới độ cao hai ba trượng cao, dễ dàng nhảy vọt lên trên khe rãnh, hiển nhiên thân hình sẽ phải rơi xuống, Phương Hành đột nhiên giật mình, đưa tay đến sau gáy, Cửu Xà Kim Viêm kiếm trong động thiên giới chỉ lập tức bay đến không trung.

Phương Hành một cước bước ra, dẫm ở trên phi kiếm, dựa thế lần nữa nhảy lên, thân hình như nhạn bay.

Mà Cửu Xà Kim Viêm kiếm bị hắn đạp xuống trầm xuống, sau đó hắn dùng thần niệm dẫn dắt lướt đi.

Dưới chân chính là một mảnh ruộng linh dược mênh mông vô bờ, chính đang nở rộ hoa vàng, xa xa nhìn lại, vô biên vô hạn, phảng phất một mảnh biển hoa màu vàng, mà Phương Hành thì trên biển hoa, thân nhẹ như nhạn, một tung một lướt, đã bay ra bốn năm trượng, ở bên cạnh hắn, Cửu Xà Kim Viêm kiếm phảng phất có linh tính, mỗi khi thân hình hắn trầm xuống, sẽ bay đến dưới chân hắn.

Mà ở bên cạnh hắn, chín con rắn nhỏ màu vàng quanh quẩn bay múa, dễ sai khiến, tựa như chín hộ vệ trung thành!

- Ha ha...

Phương Hành không nhịn được phá lên cười, kình phong đập vào mặt, trong lồng ngực nhiệt huyết sôi trào.

- Đây chính là cảm giác phi thiên độn địa của người tu hành sao?

Hắn nhìn lên thanh thiên:

- Có lẽ một ngày kia, ta sẽ chân chính thoát khỏi đại địa trói buộc, bay thẳng cửu thiên, thân cận tinh không...

Hắn hôm nay, chẳng qua là mượn linh lực, miễn cưỡng bay mà thôi, cũng không phải phi hành thực sự.

- Nhìn dáng vẻ vẫn muốn học tập đạo môn lướt khí thuật cùng pháp thuật, có tu vi mà không có cách vận chuyển, giống nhau vô dụng!

Phương Hành ở dưới ngọn cây một cây đại thụ ngừng lại, chín con kim xà quay về kim viêm kiếm, sau đó kim viêm kiếm bay vào giới chỉ.

Hắn nhìn phương hướng đạo môn, thầm nghĩ:

- Ta cũng nên đi nội môn báo cáo, ban đầu Nhị thúc thúc nói, một người đến vùng đất mới, khó tránh khỏi sẽ thêm một chút phiền toái, bị người khi dễ, trừ khi ngươi ác hơn người khác, làm cho người ta có điều cố kỵ...

Ánh mắt hắn híp lại một chút, lạnh lùng cười một tiếng:

- Vừa vặn cũng đang có người đang có ý xấu với ta, ta trước dùng ngươi làm tấm gương sao…

Chương 64: Chủ động tới cửa

Mạnh Huyền Chiếu tìm Phương Hành, tìm ước chừng một đêm, vừa sáng sớm hôm sau, đã tiếp tục tìm hắn.

Ngồi ở Tử Trúc lâm, Mạnh Huyền Chiếu trầm mặc uống rượu, thậm chí ngay cả mắt cũng biến thành màu đỏ như máu, ban đầu ở bên cạnh phiến rừng trúc này, hắn bị đạo tặc khói mê đánh cướp, có thể nói chính là mất hết mặt mũi, thậm chí trong đám bạn bè của hắn đã thành trò cười, mỗi người cũng đều nói, Mạnh Huyền Chiếu mới vừa nhận được Thạch Tinh tán đã bị người ta đoạt, thậm chí ngay cả tích trữ của riêng mình cũng đã bị người ta cướp sạch.

Cũng chính vì vậy, Mạnh Huyền Chiếu đối với đạo tặc khói mê quả thực hận vô cùng, ban đầu vận dụng trọng hình, đem Lưu Phong giết chết, tuy nói là do nguyên nhân Lưu Phong bị chấn thương phế phủ, không thể chịu đựng, cũng không tránh khỏi không có nguyên nhân hắn lửa giận ngọc thịnh, hạ thủ quá nặng.

Cũng chính vì vậy, mặc dù Phương Hành có thể có quan hệ với Linh Vân sư tỷ, nhưng hắn vẫn có ý định phạm hiểm nguy.

Hắn đã thề, nhất định phải tìm ra Phương Hành, ép hỏi hắn tung tích đạo tặc khói mê.

Thời gian dần dần đến sáng, nhân thủ bị hắn an bài ở các lộ khẩu để điều tra dần dần truyền tin tức về, nhưng cũng không nhìn thấy bóng dáng Phương Hành, Mạnh Huyền Chiếu không khỏi giận lửa cháy lên, một quyền hung hăng đánh ở trên bàn đá, cắn răng nói:

- Ngày hôm qua không tìm được, hôm nay cũng không tìm được, chẳng lẽ tiểu quỷ này đã rời khỏi tông môn ư? Nhưng rõ ràng đã hỏi người thủ sơn môn rồi mà!

- Mạnh huynh cần gì tức giận như thế? Tiểu quỷ này vốn không thể nào trốn mãi, nếu hắn thật sự không lộ diện, chúng ta dứt khoát vận dụng quan hệ của chúng ta ở đạo môn, lấy phù chiếu tuyên hắn lộ diện, đến lúc đó nếu hắn không xuất hiện, sẽ bị trục xuất đạo môn, cho hắn một cái danh tiếng phản bội đạo môn, ta xem thiên hạ này tuy to lớn, nhưng hắn có thể trốn đi nơi nào...

Bên cạnh Mạnh Huyền Chiếu, một nữ tử người mặc y sam vàng nhạt nhẹ nói, mặt lộ vẻ khinh thường.

Nơi này chính là một chỗ nghĩ giữa Tử Trúc lâm, một phương bàn đá, bên cạnh sáu ghế đá, trên ghế đá có ba người ngồi, một nữ hai nam, cũng cùng Mạnh Huyền Chiếu tuổi không sai biệt lắm, tu vi cũng không kém bao nhiêu, chính là bằng hữu của Mạnh Huyền Chiếu, những người này phần lớn là có quan hệ ở đạo môn, đương nhiên quan hệ lớn thì không có, cũng chỉ là quan hệ một chút trưởng lão tầng dưới chót mà thôi.

Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, Mạnh Huyền Chiếu kết giao bằng hữu, cũng thường thường đều là người giống với hắn.

Phần lớn bên cạnh bọn họ đều có một vài người, cam chịu ra sức, sau đó từ kẽ tay của bọn họ thu hoạch một chút tài nguyên tu hành, mà người bên cạnh Mạnh Huyền Chiếu, hiển nhiên không đủ để cho hắn khởi xướng trận hành động ở cả ngoại môn tìm kiếm Phương Hành, vì vậy hắn mặc dù cảm giác có chút mất mặt, vẫn phải tìm hai người bằng hữu tới đây, mượn nhân thủ của bọn họ cùng nhau phát động tìm kiếm Phương Hành.

Mạnh Huyền Chiếu hiển nhiên không bình tĩnh được như nữ tử này, nhiều lần biểu hiện có chút thất thố, nắm quả đấm ở trên bàn đá đập một cái, bỗng nhiên chuyển hướng bên trái, giọng căm hận nói:

- Dư Tam Lưỡng, ngươi thật không biết tiểu quỷ này trốn ở nơi nào ư?

Ở trên mặt đất bên trái bàn đá, một người mập mạp run rẩy ngồi dưới đất, chính là đạo nhân mập, là bằng hữu duy nhất của Phương Hành trong ngoại môn, hắn cũng bị bắt đến nơi đây rồi, bất quá hắn cũng không chịu tội, những người này chẳng qua là hỏi hắn mấy câu, nguyên nhân chủ yếu cũng bởi vì, Phương Hành cùng Linh Vân sư tỷ có quan hệ, bọn họ cũng thật không dám đối với Phương Hành quá mức hung ác.

Thật ra dù cho bọn họ tìm được Phương Hành, trừ khi xác định Phương Hành thật sự có tin tức đạo tặc khói mê, nếu không cũng tuyệt đối không dám đánh, Hứa Linh Vân một cái danh hiệu này, cũng không phải là ai cũng dám trêu, chỗ dựa sau lưng bọn họ cũng không dám chọc vào.

Thấy Mạnh Huyền Chiếu nghiêng đầu, đạo nhân mập trong lòng hơi nới lỏng.

Trên thực tế, hắn đoán được một cái địa phương Phương Hành có thể có náu thân, chỉ bất quá hắn lại giả vờ không biết gì cả.

Dựa theo chuẩn tắc làm việc dĩ vãng của hắn đến xem, lúc này hẳn là bán đứng Phương Hành giữ lấy bản thân mới là thông minh, nhưng đạo nhân mập không định làm như vậy, hắn lần đầu tiên nổi lên ý niệm cùng Phương Hành đoạn giao, là khi thấy Phương Hành đâm ngã Lưu Phong, hắn sợ Lưu Phong báo thù, nhưng cuối cùng Phương Hành gọn gàng linh hoạt để cho Lưu Phong ở trên giường nằm hơn hai tháng, trong tay mình có thêm hai khối linh thạch.

Lần thứ hai chuẩn bị cùng Phương Hành tuyệt giao, là ở thời điểm Lưu Phong đưa tới Hậu Thanh đối phó Phương Hành, một lần này, chính mình bị nửa tháng chịu tội, Phương Hành cũng bị người nhận định là người chết, nhưng nửa tháng sau, Phương Hành trở lại, hại chết Lưu Phong, đem Hắc Tam dọa cho sợ như đứa bé, mà hắn biến hóa nhanh chóng, trở thành bằng hữu của Mạnh Huyền Chiếu sư huynh...

Trong tay mình, thì có thêm mười khối linh thạch.

Tiếp nữa, chính là Lâm Thanh Tuyết đi tới trong sơn cốc tìm Phương Hành báo thù, theo lý thuyết, nếu mình nghe nói chuyện này, chỉ sợ cũng lập tức sẽ ôm đầu lủi ra xa, cách Phương Hành càng xa càng tốt, dù sao cũng không ai dám đắc tội Tê Hà cốc.

Nhưng chuyện kết thúc lại làm cho vô số

người mở rộng tầm mắt, Phương Hành lại cùng Hứa Linh Vân phát sinh quan hệ...

Hôm nay đạo nhân mập, đã không muốn suy nghĩ Phương Hành làm những chuyện này cần bao nhiêu thủ đoạn rồi, hắn chẳng qua là tin tưởng, chính mình hẳn là đứng ở bên cạnh Phương Hành, chỉ sợ hôm nay sẽ bởi vì hắn mà chịu đòn, không chừng bữa đòn này, sẽ giá trị một trăm khối linh thạch.

- Ta Dư Tam Lưỡng tiến vào đạo môn, xu cát tị hung, gặp người thì nịnh bợ, kết quả ngay cả con chó cũng không bằng, hôm nay cùng tiểu vương bát đản chuyên gia gây họa này kết làm bằng hữu, nhưng bắt đầu phát tài, cho nên... Người bạn này cần tiếp tục làm xuống!

Đạo nhân mập kiên định ý niệm trong lòng.

Dĩ nhiên, trọng yếu hơn là hắn cảm thấy Phương Hành nếu cùng Linh Vân sư tỷ có quan hệ, lần này cũng có thể hóa hiểm nguy làm an bình.

Gần tới buổi trưa, Mạnh Huyền Chiếu đã uống không ít rượu, trong lòng lửa giận càng dâng cao, song đúng lúc này, bỗng nhiên ngoài Tử Trúc lâm có một người chạy vào, hít thở khó nhọc không nói thành lời, hoang mang rối loạn chỉ vào ngoài Tử Trúc lâm...

Mạnh Huyền Chiếu thấy thế, trong lòng vui mừng:

- Tìm được rồi?

Vài người khác cũng trong nháy mắt chú ý tới, ánh mắt lấp lánh nhìn người này.

Mà đạo nhân mập nhắm hai mắt, âm thầm cầu...

Đệ tử kia thở hổn hển chửi thề mấy câu, mới nói:

- Này... tiểu quỷ kia tự mình tới...

- Chính hắn tới?

Mạnh Huyền Chiếu nghe vậy ngẩn ngơ, còn chưa kịp phản ứng kịp.

- Ha ha, Mạnh sư huynh, tại sao có nhã hứng như thế, muốn mời ta uống rượu a?

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên, Mạnh Huyền Chiếu ngây ra, theo tiếng nhìn lại, liền thấy một thân ảnh nho nhỏ tùy tiện đi đến, mặc trên người đạo bào màu xanh, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng non nớt vô cùng, vẻ mặt lại phi thường láu cá, chính là Phương Hành, hắn chắp hai tay đi đến, cười hì hì, vẻ mặt không đem những người chung quanh để vào trong mắt.

Vừa vào trong rừng, Phương Hành đã thấy được đạo nhân mập, nhất thời ngẩn ra, nói:

- Làm sao chỗ nào cũng có mặt ngươi?

Đạo nhân mập thiếu chút nữa ủy khuất khóc lên: còn có mặt mũi hỏi ư, còn không phải là ngươi làm hại sao?

Phương Hành đánh giá một chút, thấy trên người đạo nhân mập không có vết thương, lúc này mới thái độ hòa hoãn một chút, ánh mắt lạnh lẽo hướng mấy người bên cạnh bàn đá nhìn sang, không mặn không nhạt nói:

- Ta trong đạo môn chỉ có một người bạn này, các ngươi đem hắn mời tới có ý gì?

Ý niệm đầu tiên khi Mạnh Huyền Chiếu thấy Phương Hành, chính là muốn nổi giận, bất quá hắn dù sao còn có chút hàm dưỡng, cố đè xuống hỏa khí, quát khẽ:

- Vì mời Phương sư đệ ngươi tới đây mà thôi, hôm qua ta để người ta đi mời Phương sư đệ, ngươi vì cái gì chẳng những không đến, ngược lại đả thương hai thủ hạ của ta, còn không đi? Ta cũng tìm ngươi suốt một đêm a, ngươi đã đi nơi nào?

Nói ra chính là chất vấn, nhìn dáng dấp Mạnh Huyền Chiếu thật sự đã tích đầy lửa giận.

Phương Hành nghiêng đầu nhìn hắn một cái, ngồi xuống ở trên một cái ghế đá, cười nói:

- Ngươi còn nhắc chuyện này ư, cũng không hỏi xem mấy cái chó săn của ngươi làm việc thế nào, ta ngày hôm qua theo chân bọn họ nói có việc rồi, muốn hôm nay tới tìm ngươi uống rượu, kết quả hai cẩu vật không có mắt này, đã trực tiếp đi lên muốn bắt ta, quá giận dữ, ta cho bọn hắn một chút giáo huấn, có vấn đề sao?

Mạnh Huyền Chiếu nghe những lời này, nhất thời hơi ngẩn ra, tựa như không ngờ Phương Hành lại đàng hoàng giải thích chuyện này.

Hắn hoàn hồn, tiếp tục hỏi:

- Ta nhớ Phương sư đệ là tu vi Linh Động tầng một sao? Ngươi đối phó hai sư đệ Linh Động tầng hai này thế nào? Theo bọn họ nói... Thực lực của ngươi rất mạnh, tuyệt không phải Linh Động tầng một!

Trong khi nói chuyện, ánh mắt của hắn thâm trầm, gắt gao chăm chú vào trên mặt Phương Hành.

Ngại từ quan hệ với Hứa Linh Vân, hắn không thể nào vừa thấy mặt đã trở mặt hạ sát thủ được, chỉ biết trước dùng chuyện ép Phương Hành, chờ hắn lộ ra chân tướng mới đột nhiên trở mặt, trực tiếp chế phục Phương Hành, ép hỏi tung tích đạo tặc khói mê.

Phương Hành lại rất bình tĩnh, cười híp mắt đón ánh mắt của hắn, cười nói:

- Một tháng trước là Linh Động tầng một, bây giờ còn là Linh Động tầng một sao?

Mạnh Huyền Chiếu ánh mắt ngưng tụ:

- Ngươi...

Phương Hành cười nói:

- Nói thẳng đi, một tháng trước từ Yêu Chướng sơn trở về, ta đã là Linh Động tầng hai đỉnh phong, một tháng trôi đi, cũng đã sớm vượt qua cánh cửa Linh Động tầng ba, hai thủ hạ của ngươi, ở trước mặt ta, thật đúng là không đáng là gì!

Nghe lời này, đừng nói Mạnh Huyền Chiếu, mọi người chung quanh đều động dung, ánh mắt đều nhìn hướng Phương Hành.

Một nghi vấn lớn làm bọn họ hoài nghi Phương Hành, là bởi vì tu vi của hắn tăng lên quá nhanh, vốn muốn níu lấy điểm này để tra hỏi vài thứ, lại không nghĩ rằng Phương Hành trực tiếp thừa nhận, nhất thời để cho bọn họ có cảm giác một quyền đánh hụt.

- Ngươi làm sao làm được?

Một cái nam tử mặt đen bên cạnh Mạnh Huyền Chiếu trầm giọng hỏi, ánh mắt lấp lánh.

Phương Hành nhàn nhạt cười, nói:

- Bây giờ nói cũng không sao cả, ta ở Yêu Chướng sơn, thật ra phát hiện một gốc linh dược, tam diệp lưỡng hoa, có yêu mãng trông chừng, sau yêu mãng bị Hậu Thanh chém giết, linh dược này hắn lại không phát hiện, bị ta nuốt xuống, kết quả tinh khí trong cơ thể cuồn cuộn, luyện hóa rồi tu vi tăng vọt, hôm nay có thể có tu vi như vậy, cũng nhờ linh dược này ban tặng!

- Nói láo!

Mạnh Huyền Chiếu đột nhiên đứng lên, quát:

- Ngươi cho rằng ta ngốc hay sao? Thế gian linh dược, nào có thứ gì có thể trực tiếp dùng, linh dược không luyện hóa đã trực tiếp ăn vào, tinh khí quá thịnh, kinh mạch cũng sẽ đứt đoạn, như thế nào lại tăng lên tu vi?

Mấy người khác cũng có ý nghĩ đồng dạng, toàn diện hồ nghi nhìn Phương Hành.

Chỉ cần Phương Hành trả lời có vấn đề, bọn họ sẽ chuẩn bị trực tiếp động thủ!

Chương 65: Cố tình gây sự

Phương Hành nghe lời của bọn hắn, cũng cảm thấy sát khí của bọn hắn, nhưng có vẻ xem thường, khinh thường liếc Mạnh Huyền Chiếu một cái, thản nhiên nói:

- Thế gian linh dược nhiều không kể xiết, ngươi biết được mấy loại?

Mạnh Huyền Chiếu nhất thời cứng họng, vừa có một loại cảm giác một quyền đánh hụt.

Phương Hành nói không sai, linh dược trên thế gian, được xưng có mười vạn loại, bị tu sĩ phát hiện tác dụng và ghi lại, cũng bất quá chỉ có một phần trong đó mà thôi, chỉ sợ người kiến thức uyên bác hơn nữa, cũng không dám nói mình biết toàn bộ linh dược, mà các loại linh dược công hiệu bất đồng, nếu nói là có loại nào có thể trực tiếp dùng, dù là ai cũng không cách nào kết luận không có...

- Vậy vì sao sau khi ngươi từ Yêu Chướng sơn trở về, giấu diếm tu vi, cũng chưa thấy thúc phụ ta nói?

Mạnh Huyền Chiếu không dây dưa tiếp vấn đề này nữa, tiếp tục âm trầm hỏi.

Hắn lúc này rất mâu thuẫn, rất muốn trực tiếp đem Phương Hành bắt giữ, nghiêm hình ép hỏi, nhưng lại kiêng kỵ quan hệ giữa Phương Hành cùng Linh Vân sư tỷ, không dám trực tiếp đánh, tối thiểu, cũng muốn từ trong miệng Phương Hành hỏi ra một chút nghi điểm mới được!

- Ha ha, khi đó linh dược trong cơ thể ta còn chưa hoàn toàn luyện hóa, ai biết có thể có ai thèm thuồng, dùng thủ đoạn yêu tà lấy cái mạng nhỏ của ta, đem linh dược lấy ra luyện đan hay không chứ?

Phương Hành thản nhiên cười lạnh, nói:

- Cũng không dấu các ngươi, linh dược này thực sự thần dị, mỗi thời mỗi khắc, ta cũng cảm giác có một loại linh khí ôn hòa rồi lại dư thừa quay chung quanh, chỉ cần luyện hóa một phần nhỏ trong đó, là tu vi có thể tiến nhanh, thậm chí ta cũng cảm giác, linh dược bị ta luyện hóa, còn chưa lãng phí hết một phần tư...

Phương Hành mỉm cười đem cảm giác sau khi dùng yêu đan nói ra, chẳng qua là đem yêu đan dữ dằn, nói thành linh dược ôn hòa, loại cảm giác này, hắn hiểu rõ rất sâu, sau khi nói ra, tự nhiên duy diệu duy tiếu, ngay cả Mạnh Huyền Chiếu cũng không nhịn được có chút tin vài phần, mấy người khác lại càng nhẹ nhàng phân vân, cảm thấy nếu không có thể nghiệm chân thật, rất khó có thể diễn tả đáng tin như thế.

- Chẳng lẽ tiểu quỷ này thật sự gặp phải may mắn, đụng phải một gốc linh dược như vậy?

Mấy người hai mặt nhìn nhau, trong lòng cũng nghĩ như thế, vừa ghen tỵ, vừa hâm mộ...

Người tu hành trên căn bản đều tin tưởng cơ duyên, thỉnh thoảng truyền thuyết đụng phải một gốc linh dược hoặc là dị bảo, hay là động phủ của các bậc tiền bối tu sĩ, cho nên tu vi tiến nhanh, ở tu hành giới cũng rất phổ biến, cơ hồ người người cũng sẽ tin tưởng loại may mắn này.

Dĩ nhiên, bọn họ trong lòng vẫn có chút hoài nghi, may mắn kiểu vậy sao có thể nói đụng phải là đụng phải?

Nhưng hết lần này tới lần khác Phương Hành nếu đã đưa ra câu trả lời này, hắn sẽ không còn cách nào tranh cãi nữa, nếu không hắn một mực chắc chắn nói không tin, Phương Hành sẽ kiên trì nói chính là mình tìm được rồi một gốc linh dược như vậy, ngươi lại có thể làm gì hắn?

Hiển nhiên vi phạm ước nguyện ban đầu của mình.

Thấy Mạnh Huyền Chiếu tựa như có lẽ đã rối loạn tâm thần, nam tử mặt đen bên cạnh hắn nhẹ giọng nói:

- Bản thân ta có một vấn đề muốn hỏi Phương tiểu sư đệ, nghe nói trên tay ngươi có một chuôi phi kiếm trung giai, tên gọi Cửu Xà Kim Viêm kiếm, có phải thật không?

Phương Hành gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

Vừa nói liền bấm quyết, liền có một đạo kim quang bay lên, chín con rắn nhỏ vòng quanh thân kiếm, trông rất đẹp mắt.

Nam tử mặt đen ánh mắt ngưng tụ, từ từ nói:

- Đúng là một thanh hảo kiếm, Phương sư đệ, kiếm này ngươi lấy từ đâu?

Phương Hành cười nói:

- Mua trên quỷ thị, chỉ tốn ba mươi khối linh thạch!

Nam tử mặt đen tự tiếu phi tiếu nói:

- Một thanh phi kiếm như vậy, chỉ bán ba mươi linh thạch, Phương sư đệ không cảm thấy rất quái lạ sao?

Phương Hành đảo cặp mắt trắng dã, nói:

- Đừng vòng vo nữa, nói thẳng đi, ta vừa nhìn thanh phi kiếm này, cũng biết nó không rõ lai lịch, nhưng vậy thì sao chứ? Quỷ thị bản thân chính là không thể lộ ra ngoài ánh sáng, còn không cho phép ta ở phía trên mua những thứ có lai lịch không rõ ư? Không nói đến nói nhảm, ta chỉ hỏi ngươi, nếu ngươi đụng phải một thanh phi kiếm như vậy, ba mươi linh thạch, ngươi có mua hay không?

Vừa nói ánh mắt thẳng tắp bắn vào trên người nam tử mặt đen, đầy vẻ gây sự.

Nam tử mặt đen cứng họng, khẽ cười khổ một cái, hỏi đều không cần hỏi, nếu gặp phải thanh kiếm này, hắn cũng sẽ mua.

Có mặt nơi này sợ rằng mỗi người có thể lấy ra ba mươi linh thạch, đều cũng sẽ mua, có tiện nghi chỉ có khốn kiếp mới không chiếm.

Chỉ bất quá phi kiếm này quả nhiên ngươi từ trên quỷ thị mua được hay sao?

Mạnh Huyền Chiếu trầm mặt nói:

- Ngươi có biết kiếm này tục truyền đã bị đạo tặc khói mê đoạt đi chứ?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Chính là Thiên Vương lão tử lấy ra, ta cũng sẽ mua, cần gì quan tâm là khói mê hay là quỷ mê!

Mạnh Huyền Chiếu nghẹn lời, sắc mặt âm

trầm, hắn trực giác cảm thấy, Phương Hành cùng một tháng trước rõ ràng rất không giống, hoàn toàn không có bộ dáng thưa dạ luôn miệng lúc ấy, nói chuyện đầy vẻ gây sự, cũng làm mình nghẹn mấy lần không nói thành lời, chẳng qua hiện nay Phương Hành có Linh Vân sư tỷ, hắn cũng không dám so đo, bị hắn chẹn họng một câu như vậy, cũng chỉ có thể nhịn xuống...

- Phương sư đệ, tất cả mọi người đừng vòng vo nữa, trong ngoại môn, có người nói ngươi cùng đạo tặc khói mê quen biết, chuyện này là thật hay giả?

Nữ tử áo vàng nhạt vẫn chưa từng mở miệng lúc này nhẹ nói, ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào trên mặt Phương Hành.

- Ai nói?

Phương Hành chậm rãi nói.

Nữ tử áo vàng nhạt hơi ngẩn ra, sau đó cười nói:

- Ai nói có quan hệ gì sao?

Phương Hành nói:

- Dĩ nhiên có quan hệ, ta muốn chửi mười tám đời tổ tông nhà nó!

Mọi người nghe vậy, cũng ngẩn ra, không ngờ tới việc hắn đột nhiên nói tục.

- Phương sư đệ vì sao lại kích động như vậy?

Mạnh Huyền Chiếu trầm giọng hỏi, hoài nghi Phương Hành có quan hệ cùng đạo tặc khói mê nhất chính là hắn, lời này tương đương mắng chửi hắn.

Phương Hành nhếch hai chân lên, từ từ nói:

- Có kẻ vu khống ta, làm sao ta có thể không kích động?

Mạnh Huyền Chiếu cười hắc hắc, nói:

- Nói trắng ra là, hoài nghi ngươi nhất chính là ta!

- Nga?

Phương Hành ra vẻ ngạc nhiên nhìn hướng Mạnh Huyền Chiếu, cười nói:

- Chẳng phải ta chơi mười tám đời tổ tông nhà ngươi rồi ư?

- Thình thịch

Mạnh Huyền Chiếu giận dữ, nặng nề một chưởng đánh ở trên bàn, quát lên:

- Thằng chó, ngươi dám mắng ta ư?

Nam tử mặt đen vội vàng đứng dậy, ngăn cản Mạnh Huyền Chiếu, tự tiếu phi tiếu nhìn

Phương Hành, nói:

- Mạnh sư huynh cần gì nổi giận? Không bằng như vậy, tại sao ngươi lại hoài nghi Phương sư đệ, nói ra trước mặt mọi người, mọi người chúng ta cùng nhau tham mưu một chút!

Mạnh Huyền Chiếu nhìn chằm chằm Phương Hành, nói:

- Ngày đó, ta nhận lấy Thạch Tinh tán từ trong tay ngươi, đạo tặc khói mê này liền xuất hiện, chẳng lẽ không phải quá khéo sao? Hơn nữa, đạo tặc khói mê này sau khi đánh cướp ta, cố ý nói ra một cái tên là ‘ Lưu Phong’, nói là người này truyền tin tức cho hắn, Phương sư đệ, nếu như ta nhớ không lầm, ngươi cùng Lưu Phong có thù oán sao?

Nói tới mức này, ánh mắt tất cả mọi người lấp lánh rơi vào trên mặt Phương Hành, muốn xem hắn trả lời thế nào.

Phương Hành nghe xong, bất động thanh sắc, khẽ mỉm cười, nói:

- Dĩ nhiên có thù oán rồi, tên khốn kiếp Hậu Thanh kia đem ta đi làm mồi nhử, chính là người này giở trò quỷ, thực không dám giấu diếm, ngày đó chia tay với ngươi, ta còn cùng hắn đánh một trận, vốn hôm sau còn muốn đi dạy dỗ hắn một phen, bất quá cũng không biết chuyện gì xảy ra, kẻ này lại mất tích, thật là đáng tiếc a...

Hắn nói tới đây, giống như chợt nhớ tới một chuyện, kinh hô:

- A, Mạnh sư huynh, chẳng lẽ là ngươi...

Mạnh Huyền Chiếu âm trầm nói:

- Không sai, chính là ta bắt hắn, vốn định từ chỗ hắn ép hỏi tin tức đạo tặc khói mê, lại không nghĩ rằng, hắn một mực khẳng định là ngươi giá họa cho hắn, Phương sư đệ, ngươi nói chuyện có thể khéo như vậy hay không?

Phương Hành đột nhiên ngây ra, nghẹn họng nhìn Mạnh Huyền Chiếu trân trối.

Mạnh Huyền Chiếu cùng nam tử mặt đen, cô gái áo vàng nhạt đồng thời giật mình, ánh mắt vững vàng khóa ở trên người Phương Hành.

Bọn họ thấy thế, còn tưởng rằng Phương Hành bị hỏi đúng chỗ hiểm, đáp không được.

Nhưng không ngờ, Phương Hành kinh ngạc đến ngây người một lát, kinh hãi nói:

- Lưu Phong từ ngày đó vẫn chưa trở về...

Mạnh Huyền Chiếu có lòng vội vàng gây áp lực cho hắn, lạnh lùng nói:

- Ngươi không thấy được hắn...

Phương Hành vẻ mặt kinh dị hơn:

- Chẳng lẽ là ngươi?

Mạnh Huyền Chiếu cười lạnh nói:

- Không sai, vì tìm được đạo tặc khói mê, ta không tiếc đưa hắn vào Địa phủ gặp Diêm vương, hôm nay ta lại nghe nói ngươi cùng đạo tặc khói mê quen biết, Phương sư đệ, có muốn đem chuyện này khai ra hay không, ngươi cần phải hiểu rõ...

Ngụ ý rất rõ ràng, nếu ngươi muốn bao che cho đạo tặc khói mê, ta cũng không tiếc đưa ngươi đi gặp Diêm vương.

Phương Hành vẻ mặt càng ngây ra, con ngươi mở rộng, giống như sợ hãi cực kỳ.

Mạnh Huyền Chiếu lạnh lùng mỉm cười, bộ dạng như nắm giữ tất cả.

- Thình thịch!

Phương Hành ngây người một hồi lâu, bỗng nhiên nặng nề một quyền đập vào trên bàn, phẫn nộ quát:

- Mạnh Huyền Chiếu, ngươi phải bị tội gì?

Mạnh Huyền Chiếu đang uy hiếp hăng say, lại bỗng nhiên bị hắn quát, nhất thời ngẩn ra, ngơ ngác nhìn Phương Hành.

Phương Hành ánh mắt lạnh lùng, hung hăng nhìn hắn, trầm giọng nói:

- Ngươi vì một cái đạo tặc khói mê, đã lạm dụng hình phạt, giết chết đồng môn sư huynh đệ, là ai cho ngươi cái quyền lực này, đạo môn cho phép ngươi tùy tiện giết người sao?

Chương 66: Ai dám tranh phong?

Mạnh Huyền Chiếu lấy làm kinh hãi, bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng!

Có thúc thúc che chở, hắn ở đạo môn giết đệ tử cá biệt không có bối cảnh, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì, nhưng chuyện này không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nói lý ra, nếu không người nào tra hỏi, dĩ nhiên là cho qua như vậy, tu hành giới, đa phần nhân mạng cũng không đáng giá, nhưng đạo môn dù sao vẫn là có quy tắc, nếu chuyện này là vỡ lở, đừng nói mình, ngay cả thúc thúc của mình cũng không trụ được!

Hắn chảy xuống mồ hôi lạnh, vội vàng muốn tìm cách phân trần.

Phương Hành cũng không cho hắn cơ hội này, lớn tiếng nói:

- Tốt, ta cùng với Lưu Phong sư huynh mặc dù có thù oán, bị hắn làm hại rất thảm, cũng không nghĩ tới việc muốn giết hắn, các ngươi đám đạo môn nhị thế tổ thật là lợi hại a, thế nhưng bắt người giết người, một cái người sống như vậy bị ngươi nói đánh chết liền đánh chết, Mạnh Huyền Chiếu, là thúc thúc của ngươi dạy ngươi làm như vậy sao? Đạo môn còn có quy tắc hay không?

Mạnh Huyền Chiếu bị hắn quát hỏi, trong bụng sợ hãi, lảo đảo lui lại mấy bước, bỗng nhiên hắn nhớ lại một chuyện, vội vàng nói:

- Nói hươu nói vượn, ta từng nói vậy bao giờ? Bây giờ là chúng ta đang chất vấn ngươi, ngươi đừng hòng nghĩ nói xấu ta...

- Ba...

Phương Hành bỗng nhiên giơ tay lên, đem một khối ngọc bài nhét vào trên bàn đá, nổi giận quát nói:

- Chứng cớ ở chỗ này, còn dám nói bậy ư?

Phương Hành ném ra một khối ngọc bài màu xanh biếc, cỡ nửa bàn tay lớn nhỏ, độ dầy một ngón tay, phía trên khắc chút minh văn.

Loại ngọc bài này, tên là "Ký âm phù ", là một loại pháp khí trụ cột trong tu hành giới.

Nếu nói ý tứ pháp khí trụ cột, chính là chỉ pháp khí này cấp rất thấp, truyền lưu rộng rãi, nhưng bình thời lại có thể thường xuyên dùng đến.

Tác dụng của nó cũng vô cùng đơn giản, chính là ở rót vào linh lực, có thể lưu trữ thanh âm bên trong thời gian nhất định, có chút cao cấp, còn có thể trữ được hình ảnh.

Loại ngọc phù này xuất hiện, bình thường là ở người tu hành cự ly quá xa, vượt ra khỏi phạm vi sử dụng của truyền tin phù, mới đem ra dùng, chính là người truyền âm đem thanh âm của mình lưu trong ngọc phù, sau đó giao cho người ta mang đi, nói trắng ra là, giống như thư tín, dĩ nhiên, có đôi lúc cũng có thể dùng nó để ghi chép thanh âm chung quanh, lấy làm chứng cứ.

Vì vậy Mạnh Huyền Chiếu vừa nhìn thấy Phương Hành ném ra ký âm phù, nhất thời vẻ mặt trở nên méo xệch. Hắn vận dụng trọng hình, đem Lưu Phong đang sống đánh chết, là tuyệt đối không thể ra ngoài ánh sáng, nói lý ra làm cũng đã làm, nhưng nếu truyền ra bên ngoài, đừng nói hắn chạy không khỏi môn quy xử phạt, ngay cả thúc thúc hắn cũng sẽ phải chịu liên đới.

Đạo môn ngoại môn, thậm chí chính là một địa phương sàng chọn, chỉ có trong đó nổi bật rồi, xuất sắc rồi, mới có thể tiến vào nội môn, mà xuất sắc, có thể nói là có tư chất, có tài phú, có gia thế, thậm chí là có võ lực, có thể thông qua đánh cướp người khác để đề cao tu hành, nói tóm lại một câu nói, chỉ cần ngươi có thể trưởng thành lên, sẽ có thể vào nội môn.

Nhưng ngoại môn cũng không phải là không có gì kiêng kỵ, đạo môn ủng hộ đệ tử ngoại môn cạnh tranh, nhưng sẽ không thích hành động giống như Mạnh Huyền Chiếu bọn họ thông qua một chút hắc thủ tới diệt trừ thậm chí nói hành hạ đến chết những đệ tử ngoại môn khác, bởi vì đây là loại cạnh tranh không công bình, không trong phạm vi đạo môn cho phép, nếu Mạnh Huyền Chiếu là ở bình thời tỷ đấu, thậm chí là ẩu đả đem Lưu Phong đánh chết, trừng phạt sẽ vô cùng nhẹ, có thể cấm bế một năm là được, nhưng nếu là Mạnh Huyền Chiếu là thông qua thủ đoạn không quang minh đem Lưu Phong giết chết, thậm chí có khả năng trực tiếp bị trục xuất sư môn.

Nếu có chứng cớ chứng minh thúc thúc hắn nhúng tay vào chuyện này, như vậy ngay cả thúc thúc hắn cũng bị xóa bỏ địa vị trưởng lão!

- Ngươi... Ngươi lại dám tính toán ta? Đem ngọc phù lấy ra cho ta!

Mạnh Huyền Chiếu vẻ mặt nhăn nhó, bỗng dưng rống lên, thân hình vươn ra, năm ngón tay chộp tới, muốn mạnh mẽ đoạt ngọc phù trên bàn.

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, kêu lên:

- Còn muốn đoạt ư?

Trực tiếp nhảy lên, xuất thủ như điện, một cái tát đánh về phía Mạnh Huyền Chiếu.

Mạnh Huyền Chiếu vạn lần không nghĩ tới Phương Hành xuất thủ thật nhanh, hơn nữa có chút bất ngờ, không kịp thời ngăn cản, lại bị một tát này đánh ở trên mặt, cả người bay ra ngoài.

- Ba khách khách...

Mạnh Huyền Chiếu trực tiếp bị đánh đến Tử Trúc lâm, nhất thời xô ngã một mảnh tử trúc, cả phiến không gian kình phong cuồng quét.

- Sưu sưu sưu...

Đám người hầu của Mạnh Huyền Chiếu nhất thời kinh hãi, nhất tề tế ra phi kiếm, xa xa chỉ hướng Phương Hành, bất quá cũng không dám trực tiếp chém tới.

Ngay cả nam tử mặt đen cũng vẻ mặt khẩn trương, khó có thể tin nhìn Phương Hành.

Mạnh Huyền Chiếu thực lực không thấp, ở Thanh Vân Tông ngoại môn, chỉ sợ cũng có số có má, nhưng lại bị Phương Hành một cái tát đánh bay ư?

- Thằng chó, ta muốn giết ngươi!

Mạnh Huyền Chiếu khuôn mặt đầy máu, tức giận gần như muốn nổi điên, hắn cơ hồ không thể tin được, chính mình lại bị tiểu vương bát đản này đánh bay?

Hắn là một người từ nhỏ được sủng ái, chưa từng chịu khổ cực, lần trước bị đạo tặc khói mê đánh cướp, cũng sẽ ủy khuất thiếu chút nữa khóc lên, hôm nay trước mặt nhiều người như vậy, bị Phương Hành một cái tát tát bay, phần hận ý này so với bị đánh cướp còn muốn nặng hơn, tựa như điên cuồng giãy dụa nhảy lên, đang muốn vọt tới Phương Hành, nhưng mà nam tử mặt đen kia, lại bỗng nhiên đưa tay kéo hắn lại.

- Phương sư đệ, Mạnh sư huynh bất quá là nhất thời nói đùa, nói linh tinh thôi, ngươi cũng tốt nhất không cần gây sự, ngọc phù này nên giao ra thì hơn!

Nam tử mặt đen xoay người, hướng Phương Hành trầm giọng nói, ngọc phù quan hệ đến tiền trình của Mạnh Huyền Chiếu, bọn họ cũng sẽ không ngồi yên không lý đến.

Lời này chính là cảnh cáo Phương Hành, nếu hắn không giao ra ngọc phù, bọn họ sẽ cùng nhau động thủ.

- Đùa giỡn cái thằng cha ngươi, nhân mạng cũng lấy rồi, đây cũng là đùa giỡn ư?

Phương Hành cười lạnh, đột nhiên vươn

người đứng dậy, nhảy tới trên bàn đá, kêu lên:

- Nếu có bản lãnh, có thể thử đoạt từ trong tay của ta xem!

Vừa nói, song chưởng một kích, vận chuyển Cầm Long Khống Hạc công, một đạo dẫn lực vô hình lập tức xuất hiện bên cạnh hắn, khí lưu mãnh liệt gào thét xoay tròn, đám người đứng ở phụ cận, lấy phi kiếm nhắm vào hắn, nhất thời bị cuồng phong đánh ngã trái ngã phải, phi kiếm tế lên không trung thoát khỏi khống chế của mình, "Rầm rầm" ngân quang lóe lên, cho nên phi kiếm cũng hướng Phương Hành bay tới.

Mà Phương Hành hai tay hợp lại, hét lớn một tiếng, đem tất cả phi kiếm nắm trong tay, rầm một tiếng đặt ở trên bàn đá.

- Cầm Long Khống Hạc công?

Nam tử mặt đen cùng nữ tử áo vàng đồng thời sắc mặt đại biến, nhất tề đứng dậy lui về phía sau, thối lui đến chỗ cách Phương Hành ba trượng.

Sắc mặt của bọn họ đều có chút ít do dự, khó có thể tin nhìn Phương Hành.

Người khác có lẽ không nhận biết, bọn họ lại rất rõ ràng công pháp mà Phương Hành thi triển, chính là pháp thuật trụ cột Cầm Long Khống Hạc công.

Pháp thuật này tạo ra dẫn lực, thao túng vô hình dẫn lực, có thể công có thể thủ, thần dị vô cùng.

Mặc dù công pháp này cũng cấm truyền vào ngoại môn, nhưng không tuyệt đối giống như Thạch Tinh tán, vì vậy chỉ cần đệ tử ngoại môn có điểm quan hệ, cũng thật sớm đã học lén công quyết này, nam tử mặt đen, nữ tử áo vàng cùng Mạnh Huyền Chiếu cũng học tập, thậm chí còn thường xuyên ở chung một chỗ tỷ thí, nhưng lúc này thấy Phương Hành thi triển ra cầm long công, hơn xa so với đám bọn mình.

- Ở ngoại môn, ta còn chẳng bao giờ gặp người đem cầm long công tu luyện tới cảnh giới như vậy, ngươi... rốt cuộc là tu vi thế nào?

Nữ tử áo vàng đột nhiên biến sắc, trầm giọng quát hỏi.

Nàng kiến thức cũng coi như rộng rãi, biết nhiều đệ tử ngoại môn tu hành Cầm Long Khống Hạc công, nhưng chưa từng thấy có ai ở cảnh giới Linh Động tầng ba, đã đem Cầm Long Khống Hạc công phát huy ra uy lực kinh người như thế, trong lòng nhất thời nổi lên lòng nghi ngờ.

Phương Hành ha ha cười một tiếng:

- Các ngươi muốn xem tu vi của ta ư? Tốt!

Vừa nói thân thể chấn động, lập tức có một đạo linh uy mãnh liệt phóng ra.

Chỉ trong nháy mắt, ở trên người hắn thật giống như phóng ra áp lực cuồng bạo, sóng triều bình thường hướng bốn phía khuếch tán ra, chúng đệ tử nhất thời bị uy áp này làm cho lui về phía sau môt bước.

- Linh Động tầng bốn?

- Hắn dĩ nhiên là Linh Động tầng bốn...

- Làm sao có thể... Hắn còn nhỏ tuổi, vậy mà đã tấn nhập Linh Động tầng bốn?

Mọi người tất cả đều biến sắc, tựa như rất khó tiếp nhận sự thật này.

Hôm nay trong ngoại môn, còn không có ai đạt tới tu vi này, tên tiểu quỷ này đã làm được ư?

Ghê tởm, Linh Động tầng bốn cùng Linh Động tầng ba, chính là cách một tầng lạch trời, người có mặt ở đây đều là Linh Động tầng ba hoặc tầng hai, lại có ai có thể trị được hắn?

Khó trách tiểu quỷ này lại dám độc thân đi gặp, thì ra hắn căn bản cũng không đem những người này để vào trong mắt!

- Làm sao, có người dám đoạt gì trong tay của ta sao?

Phương Hành đứng trên bàn đá, so sánh với những người trên mặt đất cao hơn, ánh mắt quét bốn phía, lạnh lùng quát hỏi, bễ nghễ bốn phương.

Mọi người bị hung uy của hắn chấn nhiếp, nhất thời lui về phía sau một bước, nói đùa sao, có Linh Động tầng ba nào dám đi trêu chọc Linh Động tầng bốn cao thủ?

- Ngươi... Ngươi vậy mà... đã đột phá đến Linh Động tầng bốn, ghê tởm! Ngươi còn nói mình cùng đạo tặc khói mê không có quan hệ ư, ta hỏi ngươi, Thạch Tinh tán để luyện chế Phá Chướng đan, ngươi từ chỗ nào mà có?

Qua một hồi lâu, Mạnh Huyền Chiếu thanh âm thứ nhất vang lên, thần sắc trên mặt hắn vừa sợ vừa giận, mắt lộ ra tinh quang.

Hắn từ chuyện Phương Hành đột phá Linh Động tầng bốn, chính xác phát hiện ra đầu mối!

Linh Động tầng bốn không phải là muốn đột phá liền có thể đột phá, mà cần có Phá Chướng đan, mà luyện chế Phá Chướng đan, sẽ cần Thạch Tinh tán!

Tiểu quỷ này cùng đạo tặc khói mê không có quan hệ, vậy Thạch Tinh tán lại từ chỗ nào mà có?

Chương 67: Trả ta linh thạch

Thạch Tinh tán của ta từ đâu mà có, mắc mớ gì tới ngươi?

Phương Hành vốn cho là mình lộ ra tu vi, sẽ hù dọa đám người này sợ hãi như thỏ, lại không nghĩ rằng Mạnh Huyền Chiếu còn dám chất vấn mình, nhất thời có chút bất mãn. Hắn lại không ngờ tới, đám người kia đều có quan hệ ở đạo môn, hắn tu vi Linh Động tầng bốn, dĩ nhiên cũng hù dọa bọn hắn, tối thiểu không dám cùng hắn động thủ, nhưng nếu nói sợ đến mức không dám nói lời nào, còn không đến mức ấy.

Mạnh Huyền Chiếu giọng căm hận nói:

- Thạch Tinh tán bị đạo môn khống chế nghiêm như thế, nơi nào dễ dàng kiếm được đến vậy? Trong hai ba năm qua, trừ ta một túi lần trước ngươi tặng cho ta, căn bản chưa từng nghe nói người khác có được, đáng hận a, Thạch Tinh tán ta mới vừa tới tay, đã bị đạo tặc khói mê đoạt đi, mà hôm nay ngươi đột phá Linh Động tầng bốn, còn dám nói

Thạch Tinh tán bị cướp cùng ngươi không liên quan ư?

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói:

- Ta phục dụng Phá Chướng đan chính là Linh Vân sư tỷ đích thân luyện chế, tài liệu cũng là nàng tự mình mua, bên trong dùng Thạch Tinh tán cũng là của nàng, cùng ban đầu ta đưa cho ngươi Thạch Tinh tán có quan hệ gì? Ngươi không tin ư? Ta có thể thề a, nếu lời nói của ta có nửa phần giả dối, sẽ để cho Linh Vân sư tỷ bị trời giáng ngũ lôi, biến thành người quái dị...

Mọi người sợ run, bởi vì chưa từng nghe nói lấy người khác để thề, còn thề ác độc như thế...

Bất quá nhìn bộ dáng của tiểu quỷ này, cũng vô cùng trịnh trọng, thoạt nhìn không giống như nói dối, trong lòng nhất thời nghi ngờ dâng lên, chỉ là bọn hắn làm sao có thể nghĩ đến, Phương Hành nói cũng không giả, hắn "phục dụng" viên Phá Chướng đan kia, từ luyện chế đến tài liệu cũng là Hứa Linh Vân bỏ ra, chỉ bất quá hắn cũng đã chuẩn bị một phần tài liệu, sau lại bị Hứa Linh Vân tịch thu mà thôi!

Dĩ nhiên, tất cả mọi người ở đây cũng tin tưởng, đối với Hứa Linh Vân mà nói, có thể lấy ra Thạch Tinh tán, cũng không phải là việc khó gì.

Tu hành giới, có thể dễ dàng tích góp các loại tài liệu khan hiếm nhất, chính là đan sư.

- Ta không tin, Linh Vân sư tỷ... Làm sao có thể đối tốt với ngươi như vậy, ngay cả Phá Chướng đan trân quý cũng tặng không cho ngươi?

Trực giác trong lòng Mạnh Huyền Chiếu là chuẩn xác nhất, mặc dù Phương Hành thêu dệt chuyện đến giọt nước không lọt, nhưng hắn vẫn không tin.

Bất quá Phương Hành cũng lười biện luận, trực tiếp chậm rãi lấy ra bốn năm bình bình lọ lọ, đều là các loại linh dược, dĩ nhiên cũng là hắn hôm qua ở trong Linh Vân cốc mượn gió bẻ măng nhét vào lòng ngực của mình, bất quá lúc này, hắn đem từng lọ đặt trên bàn đá, nói:

- Nao, những thứ linh dược này cũng là Linh Vân sư tỷ cho ta, có tu luyện, có chữa thương... Con mẹ nó, một lọ này là để làm chi vậy? Ngô, nhuận cơ đan gia tăng mùi thơm của cơ thể, hắc hắc, khó trách trên người nàng thơm như vậy...

Một lọ một lọ đếm xong, lại đem đan dược cho bọn hắn nhìn, nói:

- Các ngươi nhìn, dưới đáy bình sứ, đều có một chữ ‘ linh ’, đây chính là dấu hiệu của Linh Vân sư tỷ, cũng không có giả sao? Còn cái bình này, vốn chính là đựng Phá Chướng đan...

Phương Hành chậm rãi đem bình sứ nhỏ chỉ cho mọi người thấy, lại đem ánh mắt mọi người đều thu hút tới.

Trên những bình sứ đựng đan dược này, có dấu hiệu của Linh Vân sư tỷ, đúng là đan dược nàng đích thân luyện chế.

Mà tiểu quỷ này, lại mang theo bên người nhiều như vậy, có thể thấy được quả thật hắn cùng Linh Vân sư tỷ quan hệ không cạn...

Mọi người nhất thời cũng trầm mặc, sau khi xác định quan hệ của Phương Hành cùng Hứa Linh Vân mật thiết như thế, trong lòng bọn họ cũng có chút thấp thỏm.

Chỉ sợ thật xác định Phương Hành cùng đạo tặc khói mê có quan hệ, ai dám mạo hiểm chọc giận Linh Vân sư tỷ mà đối phó hắn?

- Không phản đối sao?

Phương Hành dương dương đắc ý nhìn lướt qua mọi người, sau đó nhìn về phía Mạnh

Huyền Chiếu.

Lúc này trên gương mặt anh tuấn của Mạnh Huyền Chiếu, một cái dấu tay rất rõ ràng, trên mặt thần sắc vừa uất ức, lại là tức giận, rõ ràng rất không cam lòng, nhưng cố gắng áp chế lửa giận của chính mình, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành rất là bất thiện.

Phương Hành đón ánh mắt của hắn, lười biếng nói:

- Thật ra sau khi ta đột phá Linh Động tầng bốn, nên đi nội môn báo cáo, không cần thiết cùng với các ngươi uống rượu, mọi người thân phận đã bất đồng nha, bất quá ta nhớ tới tình cũ, vẫn là thưởng các ngươi một cái thể diện mờ tới, lại không nghĩ rằng, các ngươi dĩ nhiên là hoài nghi ta, muốn bố trí cái bẫy này để hại ta...

Phương Hành vừa nói, ánh mắt lạnh xuống, bỗng nhiên lớn tiếng hướng Mạnh Huyền Chiếu nói:

- Các ngươi đã làm như vậy, đừng trách ta làm quá, Mạnh Huyền Chiếu, tên vương bát đản ngươi một tháng trước đoạt Thạch Tinh tán của lão tử, lúc ấy lão tử không chọc nổi ngươi, cố gắng nuốt xuống ngụm tức này, hiện tại chúng ta tính nợ cũ sao, một túi Thạch Tinh tán ba trăm khối linh thạch, toàn bộ trả lại cho ta!

Đây là tình huống gì?

Lần này Tử Trúc Lâm tụ hội, không phải là Mạnh Huyền Chiếu vì đoạt về Thạch Tinh tán mất trộm, lúc này mới tụ tập nhân thủ, gióng trống khua chiêng muốn làm khó dễ Phương Hành đấy sao? Làm sao biến hóa nhanh chóng, thành Phương Hành hướng Mạnh Huyền Chiếu đòi lại Thạch Tinh tán? Trong lúc nhất thời, Tử Trúc lâm mỗi người vẻ mặt cũng đều ngượng ngùng, vô cùng quái dị, ngay cả nam tử mặt đen, cùng nữ tử áo vàng cũng giữ vững trầm mặc.

Ở trong chuyện này, bọn họ sẽ không xen mồm.

Mạnh Huyền Chiếu sắc mặt biến thành màu đỏ tím, giận dữ hét:

- Nói hươu nói vượn, Thạch Tinh tán này là ngươi đích thân tặng!

Phương Hành chân mày cau lại, nói:

- Thạch Tinh tán là vật gì? Quý trọng ra sao a, ta là người ngu sao? Muốn tặng không ư? Hừ, chính là ngươi lúc ấy ỷ thế áp ta, bất đắc dĩ, mới phải đưa ngươi? Bất quá thế đạo thay đổi, tiểu gia hiện tại cũng có chỗ dựa, khoản nợ này tự nhiên muốn hảo hảo tính toán, hoặc là đem Thạch Tinh tán trả ta, hoặc là ba trăm khối linh thạch, ngươi xem rồi làm!

Nam tử mặt đen cùng nữ tử áo vàng đồng thời khẽ cau mày, bất đắc dĩ nhìn Mạnh Huyền Chiếu.

Bọn họ lòng dạ biết rõ, chuyện này Phương Hành nói hơn phân nửa không sai, Mạnh Huyền Chiếu bình thời cưỡng ép, bọn họ tất cả đều là biết đến.

Những thứ khác không nói, Mạnh Huyền Chiếu thật đúng là có thể làm ra loại chuyện không tốn một đồng tiền, đã từ trong tay người khác lấy không Thạch Tinh tán, nếu ban đầu hắn cho Phương Hành một ít linh thạch, chỉ sợ chỉ mười khối hai mươi khối, hiện tại cũng có thể nói lúc ấy là mua được, nhưng lúc đó hắn thật là một đồng tiền không bỏ đã cầm Thạch Tinh tán của người ta mà nói, Phương Hành bây giờ quay đầu đòi nợ cũng là bình thường!

Dù sao ở trong mắt đệ tử ngoại môn, ba trăm linh thạch, cũng không phải là một số lượng nhỏ.

Linh Động tầng một tu sĩ tu luyện tới Linh Động tầng hai, ước chừng cần chừng mười khối linh thạch.

Linh Động tầng hai tu luyện tới Linh Động tầng ba, ước chừng cần ba mươi khối linh thạch.

Sau đó Linh Động tầng ba tu luyện tới Linh Động tầng ba đỉnh phong, đại khái cần một trăm khối linh thạch.

Nói cách khác, ba trăm khối linh thạch, không sai biệt lắm đầy đủ để hai người Linh Động tầng một tu luyện tới Linh Động tầng ba.

- Thạch Tinh tán đã bị đạo tặc khói mê đoạt đi, hơn nữa hắn cùng với ngươi có quan hệ nói không rõ đạo không rõ, ngươi còn đòi tiền ta ư?

Mạnh Huyền Chiếu vừa thẹn vừa mắc cỡ, bị nam tử mặt đen cùng nữ tử áo vàng ánh mắt khinh bỉ nhàn nhạt nhìn không ngẩng đầu lên được, hơn nữa hắn vốn hoài nghi Phương Hành thông đồng đạo tặc khói mê, đem Thạch Tinh tán đưa cho mình đoạt trở về, thậm chí còn đồng thời đoạt đi trong túi trữ vật bảy mươi khối linh thạch, bây giờ lại còn đòi tiền mình ư?

Phần tức giận này để cho hắn hận không thể nhảy lên cắn Phương Hành một cái.

Phương Hành thì ánh mắt bất thiện nói:

- Thạch Tinh tán của ta là cho ngươi, ngươi bị người khác cướp đi, đó là ngươi vô dụng, ta chỉ hỏi ngươi tiền là được, hắc hắc, thúc thúc ngươi trông coi phù chiếu đại điện, quan hệ thâm hậu a, ngươi muốn quỵt nợ, ta cũng không có biện pháp, bất quá, dù sao ta lập tức sẽ phải đi nội môn báo cáo, khối ngọc phù này, nhất định sẽ hảo hảo giao vào trong tay đạo môn trưởng lão!

Vừa nói đem ngọc phù cầm lên, ở trên tay tung hứng, nhét vào trong ngực, cười lạnh không dứt.

- Ngươi...

Mạnh Huyền Chiếu sắc mặt chợt đỏ bừng, suýt nữa một ngụm máu phun ra ngoài.

Phương Hành nói:

- Muốn trách thì trách bản thân ngươi, nếu không phải ngươi đem ta lừa gạt tới nơi này để hãm hại ta, ta cũng không nhớ nổi tới món nợ này!

Nam tử mặt đen thấy Mạnh Huyền Chiếu sắp cắn nát đôi môi, hơi do dự, đang muốn tiến lên khuyên bảo.

Phương Hành lại bỗng nhiên vung tay lên, ngăn trở nam tử mặt đen, cười lạnh nói:

- Ngươi cũng đừng nghĩ tới xin tha cho hắn, nếu như ta không phải là tu vi đạt đến Linh Động tầng bốn, lại có Linh Vân sư tỷ che chở cho ta mà nói,nói vậy ngươi đã liên hợp mấy người bằng hữu đem ta bắt lấy, nghiêm hình bức cung đi? Đến lúc đó đừng nói là hướng các ngươi cầu tình, cho dù ta hướng các ngươi cầu xin tha thứ, các ngươi có tha cho ta không?

Hắn vừa nói chuyện, ánh mắt chậm rãi quét qua trên mặt mọi người, người nghênh đến ánh mắt của hắn đều tránh né tầm mắt.

Phương Hành nói tự nhiên là thật, Mạnh Huyền Chiếu từ bắt đầu đã tính toán chính là như vậy.

- Nhìn dáng vẻ ngươi đã quyết định quỵt tiền Thạch Tinh tán của ta, thôi đi, ta tự đi tìm đạo môn trưởng lão thương nghị!

Phương Hành nhìn Mạnh Huyền Chiếu một cái, hừ nhẹ một tiếng, đỡ đạo nhân mập lên chuẩn bị rời đi.

Đám người hầu vây ở một bên lập tức nhường ra một con đường, bọn họ không có lá gan lớn như vậy, dám cản tu sĩ Linh Động tầng bốn.

Chương 68: Cáo biệt ngoại môn

Phương Hành làm bộ muốn đi, Mạnh Huyền Chiếu vẫn đang do dự chưa quyết, hiển nhiên không chịu bỏ ra số tiền kia.

- Chậm đã!

Nữ tử áo vàng gọi Phương Hành lại, sau đó nàng chậm rãi đi tới trước mặt Mạnh Huyền Chiếu, vỗ vỗ vai của hắn, nói:

- Sớm đưa ra quyết định đi, ngọc phù không thể giao vào trong tay đạo môn, nếu không thúc thúc của ngươi cũng không giữ nổi ngươi!

Mạnh Huyền Chiếu cắn răng, sau một lúc lâu, mới thấp giọng nói:

- Nhưng ta... Hiện tại không có nhiều linh thạch như vậy!

Nam tử mặt đen cũng đi tới, nghe vậy nói:

- Biết ngươi không có, ngay cả chúng ta, cũng không thể tùy tùy tiện tiện lấy ra một khoản linh thạch như vậy, hay là đi nói với hắn một chút sao, bất luận như thế nào, ngọc phù này cũng phải mau mau hủy diệt!

Hắn cũng mang theo cười khổ, vốn bọn họ còn tính toán cùng nhau xông lên đoạt ngọc phù, nhưng thấy Phương Hành tu vi đã Linh Động tầng bốn, liền lập tức bỏ đi ý nghĩ này, chỉ có thể đàng hoàng đàm phán.

Mạnh Huyền Chiếu do dự một hồi lâu, tựa như có chút không muốn mất mặt, nhưng cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí, đi tới trước mặt Phương Hành, thấp giọng nói:

- Phương sư đệ, chuyện lần này, là ta lỗ mãng, vô cớ hoài nghi ngươi, kính xin ngươi... thứ lỗi, giá tiền Thạch Tinh tán, kính xin ngươi nể giao tình giữa chúng ta, liền theo như ban đầu chúng ta thỏa thuận... Ba... Ba mươi khối linh thạch, như thế nào?

- Ba mươi khối?

Phương Hành nở nụ cười, hướng nam tử mặt đen nói:

- Uy, lão huynh, ta dùng ba mươi khối linh thạch mua Thạch Tinh tán của ngươi, ngươi bán hay không?

Nam tử mặt đen vẻ mặt có chút quái dị, cười khổ nhìn nữ tử áo vàng nhạt một cái.

- Thành sự không có, bại sự có dư!

Nữ tử áo vàng chân mày cau lại, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Mạnh Huyền Chiếu một cái, sau đó quay đầu ngồi xuống, không hề để ý tới hắn nữa.

Ở trong suy nghĩ của hai người bọn họ, Mạnh

Huyền Chiếu này quả nhiên là ngu ngốc không thể nào đỡ nổi, đã đến mức này rồi, lại vẫn không nỡ bỏ tiền, chỉ muốn dùng ba mươi khối linh thạch để đuổi Phương Hành, đây là tự tìm đường chết ư? Cho dù ban đầu ngươi cùng Phương Hành thỏa thuận chính là ba mươi khối linh thạch, đó cũng là trước kia a, trước kia Phương Hành có tu vi Linh Động tầng bốn sao? Cùng Linh Vân sư tỷ quen biết sao?

Còn có một điểm trọng yếu nhất, trước kia hắn nắm được nhược điểm của ngươi sao?

Mạnh Huyền Chiếu từ Phương Hành cười lạnh cùng nam tử mặt đen cùng nữ tử áo vàng phản ứng, cũng ý thức được chính mình vừa rồi đã làm một trò cười, mặt nhất thời đỏ bừng, vội vàng nói:

- Nhưng hiện tại ta thật sự không có nhiều linh thạch như vậy a... Lần trước bị đạo tặc khói mê đánh cướp, ta đã trở thành người không có đồng nào, hôm nay tổng cộng cũng chỉ có chừng hai mươi linh thạch...

Phương Hành cười cười, nói:

- Vậy thì rất đơn giản, viết cái phiếu nợ không phải là xong rồi?

Vừa nói ở động thiên giới chỉ sau gáy tóc lấy ra một quả "ngọc khế ", đặt tại trước mặt Mạnh Huyền Chiếu.

Mạnh Huyền Chiếu nhìn ngọc khế này, sắc mặt biến ảo không ngừng, thỉnh thoảng ảo não, thỉnh thoảng oán độc.

- Mạnh sư huynh, ngươi thực sự không có thành ý, thôi đi, linh thạch này ta không cần nữa, ngươi cứ chờ đạo môn trưởng lão tìm ngươi sao!

Phương Hành ánh mắt lạnh lẽo, thu hồi ngọc khế, xoay người rời đi.

Mạnh Huyền Chiếu nhất thời luống cuống, run giọng kêu lên:

- Đừng... Ta viết...

Bị Phương Hành uy hiếp, hắn cuối cùng phải viết xuống một phần giấy vay nợ ở ngọc khế, trong đó tỏ rõ, chính mình mua một phần Thạch Tinh tán của Phương Hành, cần giao linh thạch ba trăm khối, sau đó lấy linh lực của mình để xuống áp ấn, Phương Hành cầm tới, cẩn thận một kiểm tra, hài lòng gật đầu, vừa hướng nam tử mặt đen cùng nữ tử áo vàng nói:

- Hai vị may mắn gặp dịp, không bằng làm người làm chứng?

Nam tử mặt đen cùng nữ tử áo vàng ngẩn ra, mặt lộ vẻ không vui, hiển nhiên không muốn dính dáng chuyện này.

Phương Hành liền hướng Mạnh Huyền Chiếu cười lạnh một tiếng, Mạnh Huyền Chiếu bất đắc dĩ, chỉ có thể đi qua cùng bọn họ thấp giọng thương nghị, hai người kia cũng thực nể mặt Mạnh Huyền Chiếu, không thể làm gì khác đành tới đây chia ra đánh vào linh lực của mình, trở thành nhân chứng.

Phương Hành lúc này mới hài lòng gật đầu, tiện tay đem "Ký âm phù" ném cho Mạnh Huyền Chiếu, cười ha ha rời đi.

Mạnh Huyền Chiếu ủ rũ ngồi xuống, một lát sau, mới đưa vào linh lực, muốn nhìn ngọc phù này ghi chép cái gì.

Nhưng mà linh lực đưa vào, hắn lại bỗng nhiên ngẩn ra, sắc mặt từ xanh chuyển trắng, lại từ trắng chuyển hồng, nam tử mặt đen thấy vẻ mặt hắn không đúng, vội vàng nhận lấy đi nhìn, nhất thời cũng ngây dại, bất đắc dĩ đưa cho nữ tử áo vàng.

Nàng đồng thời lấy tới một kiểm tra, nhất thời nở nụ cười khổ, khẽ thở dài:

- Thật là lợi hại a!

Thì ra là ký âm phù này căn bản không có gì cả, thậm chí căn bản chưa từng kích hoạt.

Mấy câu nào là thu lại lời của Mạnh Huyền Chiếu vân vân, căn bản là Phương Hành nói hươu nói vượn.

Thật ra Phương Hành dù sao cũng là tiểu hài tử, tâm tư làm sao có thể tỉ mỉ đến trình độ như vậy, chuẩn bị trước để ghi âm chứ? Nói trắng ra là, lúc ấy hắn nghe Mạnh Huyền Chiếu thừa nhận giết Lưu Phong, nhân cơ hội dọa người mà thôi.

Bất quá chẳng ai ngờ rằng, Mạnh Huyền Chiếu cùng nam tử mặt đen, nữ tử áo vàng, cùng với chung quanh chân chạy người hầu, đều bị hắn hù dọa mà sợ hãi, còn buộc Mạnh Huyền Chiếu ký một cái phiếu nợ ba trăm khối linh thạch...

- Đáng hận... đừng tưởng ngươi đột phá Linh Động tầng bốn sẽ vạn vô nhất thất, ta nhất định... sẽ nói cho thúc thúc ta biết!

Qua thật lâu, Mạnh Huyền Chiếu mới thấp giọng rống lên, ngụ ý, đã tự thừa mình không phải là đối thủ của Phương Hành.

- Chạy mau...

Nghênh ngang ra khỏi Tử Trúc lâm rồi, Phương Hành lôi kéo đạo nhân mập bỏ chạy, đạo nhân mập còn không kịp phản ứng, Phương Hành đã nói cho hắn, ký âm phù căn bản là giả, dùng để dọa người, không chừng Mạnh Huyền Chiếu đám người thấy, sẽ đuổi theo ra.

Đạo nhân mập cười khổ nói:

- Bằng tu vi hiện tại của ngươi cũng không sợ bọn họ sao?

Phương Hành nói:

- Không liên quan đến tu vi, làm chuyện xấu đương nhiên phải chạy...

Đạo nhân mập im lặng, cũng đành chạy theo hắn.

Hắn mơ hồ cảm giác, tiểu ma đầu này không sợ, căn bản là thích loại cảm giác làm chuyện xấu rồi chạy trốn thật nhanh này.

Toàn bộ hành trình trong rừng trúc, đạo nhân mập cũng thật phục Phương Hành.

Thật ra đối với Mạnh Huyền Chiếu đám người truy vấn, Phương Hành cơ hồ không có một người nào, không có một cái nào là chính diện trả lời, tất cả đều là hồ giảo man triền.

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn đưa ra đáp án, chỉ sợ làm cho người ta tức giận, xấu hổ, vẫn khó lòng phản bác!

Tựa như hắn nói tu vi của mình tăng vọt, là bởi vì nuốt chửng một gốc linh dược, thế giới lấy đâu ra nhiều linh dược như vậy?

Người tu hành sử dụng phần lớn linh dược, cũng là các tông môn thế gia cực khổ bồi dưỡng ra được, thỉnh thoảng có một hai gốc linh dược trời sinh đất dưỡng xuất hiện, tất cả cũng được ra giá thiên giới, giá tiền hoang dại linh dược, cơ hồ bằng giá tiền linh dược bồi dưỡng ra được gấp mười lần!

Huống chi, linh dược không qua luyện hóa đã ăn vào, đối với thân thể có hại không có lợi, nhưng tiểu quỷ này cứng rắn nói chính là mình ăn một gốc linh dược đối với thân thể vô hại, ngươi có thể làm gì hắn? Mổ ra bụng nhìn một cái sao?

Có lẽ, nếu là Phương Hành không có tu vi, không có bối cảnh, Mạnh Huyền Chiếu đám người thật sự sẽ làm như vậy.

Nhưng hết lần này tới lần khác tu vi của hắn đã đạt đến Linh Động tầng bốn, so với tất cả mọi người có mặt cao hơn, hơn nữa có da hổ của Linh Vân sư tỷ làm áo khoác, mấy ngoại môn nhị thế tổ còn thật không dám trêu chọc hắn...

Nếu là Phương Hành sau khi đột phá Linh Động tầng bốn, trực tiếp đi nội môn báo cáo, có thể Mạnh Huyền Chiếu đám người vẫn không dám trêu chọc hắn, chẳng qua là quan hệ giữa hắn cùng với đạo tặc khói mê, đoán chừng sẽ ở đạo môn mờ mờ ảo ảo truyền ra, đối với danh tiếng bất lợi, mà hôm nay Phương Hành hướng Tử Trúc lâm tới một vòng, vô luận hắn có phải hồ giảo man triền hay không, ngoài mặt cũng đã rõ ràng tầng quan hệ này.

Dĩ nhiên, phiếu nợ ba trăm khối linh thạch này, lại là thu nhập có thêm rồi.

- Phương sư đệ, ngươi muốn... đi nội môn ghi danh sao?

Đi tới dưới chân núi, đạo nhân mập nhìn Phương Hành, vẻ mặt phức tạp, có chút thổn thức.

Lúc này không tới một năm a, ban đầu tên ăn mày ở cửa bị chính mình một cước đá bay, hôm nay đã thành chỗ dựa cho mình ở đạo môn, lại càng một bước lên trời trở thành người thứ nhất trong ngoại môn tấn chức Linh Động tầng bốn...

Rõ ràng là tư chất thấp nhất, nhưng có khác biệt trời vực như thế, chỉ có thể nói, người với người, quả nhiên là không đồng dạng.

- Dĩ nhiên muốn đi ghi danh, sớm một ngày trở thành đệ tử nội môn, sớm một ngày sẽ được tông môn bảo vệ, tránh cho đêm dài lắm mộng a!

Phương Hành kiễng mũi chân, vỗ vỗ bả vai đạo nhân mập.

Đã một năm qua, mặc dù hắn cao lớn không ít, nhưng so với đạo nhân mập, vẫn kém một mảng lớn.

- Tiểu gia đi, sau này vào nội môn rồi, cho phép ngươi dùng danh tiếng của ta hoành hành bá đạo!

Phương Hành ha ha cười một tiếng, lấy ra một cái trữ vật túi, nói:

- Bên trong đều là tài nguyên để lại cho ngươi, hảo hảo tu luyện sao!

Vừa nói vung tay lên, sải bước hướng Phi Thạch phong một trong bảy kỳ phong của Thanh Vân Tông đi tới.

Đạo nhân mập mở ra trữ vật túi, lại thấy bên trong một đống linh thạch lấp lánh, không sai biệt lắm trên dưới một trăm khối, còn có mấy bình đan dược gọi không ra tên, cùng với một thanh phi kiếm màu bạc phẩm chất thượng giai, nước mắt nhất thời chảy xuống.

Hắn Dư Tam Lưỡng, ở đạo môn lăn lộn bảy

năm, hôm nay đã là năm thứ tám rồi, rốt cục thấy được ánh rạng đông tu hành.

Chương 69: Tấn chức đại điện

Phi Thạch phong, ở phía tây của Thanh Vân Tông, linh khí đầy đủ, ở trong bảy ngọn núi của Thanh Vân xếp hạng thứ ba.

Trên đỉnh núi có một "Tấn chức điện", chính là điện chịu trách nhiệm khảo hạch đệ tử ngoại môn tấn chức nội môn, phàm là Thanh Vân Tông đệ tử ngoại môn, đột phá Linh Động tầng bốn, cũng sẽ đến điện này, bị nội môn trưởng lão khảo hạch thực lực, hỏi lai lịch, sau đó nhận ba quy mười hai giới, trước mặt Thanh Vân Tông đạo tổ thề, sau đó gửi một chiếc hồn đăng trước chủ tế đàn của Thanh Vân Tông, chọn lộ số tu hành, chính thức trở thành đệ tử Thanh Vân.

Phương Hành khoanh tay, bước nhanh đi tới Phi Thạch phong, con đường lại khá khó đi, bởi vì con đường này, cứ mười năm mới có một nhóm đệ tử bước lên, hơn nữa nhân số tuyệt đối sẽ không nhiều, đến nỗi sơn đạo có bụi rậm sinh ra, đi lại khó khăn.

Mà, đây cũng chính là lời khuyên thứ nhất Thanh Vân Tông cho đệ tử tông môn, ý chỉ con đường tu hành khó đi.

Đối với đệ tử nội môn, Thanh Vân Tông rất coi trọng.

Đệ tử ngoại môn ngàn người, tuyệt không phải nền tảng để Thanh Vân Tông đứng vững, mà trăm tên đệ tử nội môn mới phải.

Ngày sau theo trăm tên đệ tử nội môn này tu luyện thành công, sẽ trở thành Thanh Vân Tông các ty chấp sự, hoặc ra ngoài phái, đóng ở linh quáng cùng phân tông Thanh Vân Tông quản hạt, trảm yêu trừ ma, duy trì lợi ích cùng uy nghiêm của Thanh Vân Tông.

Mà hơn ngàn tên đệ tử ngoại môn này, đại đa số cũng sẽ ở tu hành vô vọng mà xuống núi, hoặc trở về riêng mình gia tộc, hoặc ký thác vào Thanh Vân Tông, ở chung quanh sản sinh huyết mạch của mình, trở thành truyền thừa thế gia loại nhỏ, thay Thanh Vân Tông đặt nền móng ở hồng trần.

Dĩ nhiên, cũng có một phần rất lớn, là ở trong quá trình nhận phù chiếu chết đi.

Đi tới trước tấn chức điện, ngoài điện có một mặt trống lớn, cách mặt đất mười trượng, to như gian phòng, mặt trống chính là da giao long Trúc Cơ kỳ làm thành, âm thanh có thể truyền trăm dặm, gọi là "Tỉnh thế cổ", bên cạnh để một dùi trống, lại là một ngàn năm trước, Thanh Vân Tông đại trưởng lão Dương

Hóa Vũ chém giết một con Kim Đan yêu vương Cửu Đầu Sư Vương, lấy một cây xương đùi lớn nhất chế thành, gọi là, tên là "Rung trời chùy".

Lấy chùy gõ trống, rung trời tỉnh thế, ý nghĩa chiêu cáo thiên hạ, Thanh Vân Tông ta lại có thêm một đệ tử, truyền thừa không dứt, Thanh Vân bất diệt.

Ngoài tấn chức điện bóng người thưa thớt, hết sức an tĩnh, chỉ có hai ba đạo đồng đang quét dọn, thấy Phương Hành tới, đều tò mò nhìn sang.

- Vị sư huynh này, tấn chức điện không thể xông bừa, hay là xuống núi đi!

Một tiểu đạo đồng hảo tâm nhắc nhở, tấn chức điện chỉ có đệ tử ngoại môn tu vi đạt đến Linh Động tầng bốn mới có thể tới đây, mà Phương Hành thoạt nhìn tuổi tác cùng bọn họ không sai biệt lắm, thấy thế nào cũng không giống bộ dáng đạt đến Linh Động tầng bốn.

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói:

- Nói rất hay, tiểu gia có thưởng!

Vừa nói ba khối linh thạch ném ra ngoài, mỗi đạo đồng một khối.

Ba đạo đồng hai mặt nhìn nhau, nghĩ thầm bất quá là cảnh cáo ngươi nơi này không thể xông bừa, nơi nào nói rất hay?

Bọn họ không biết, Phương Hành nghe lời này, trong lòng rất cao hứng, tấn chức điện này người rảnh rỗi dĩ nhiên không thể xông bừa, chỉ có thiên tài đạt đến Linh Động tầng bốn mới có thể xông vào, tiểu đạo đồng nói không sai, cho nên muốn thưởng.

Tiểu đạo đồng muốn nói thêm, Phương Hành cũng không để ý đến bọn hắn, đột nhiên nhảy lên, vươn ra hai cánh tay nhỏ bé, ôm lấy dùi trống to như cột đá, hét lớn một tiếng, đem dùi trống vung lên, nặng nề đập vào trên mặt trống.

- Thình thịch...

Tiếng trống trầm muộn tựa như tiếng sấm, cuồn cuộn truyền khắp cả sơn môn.

Phương Hành trong bụng đắc ý, hạ thủ không ngừng, vung dùi trống lên, thình thịch thình thịch không ngừng, nhất thời lôi âm cuồn cuộn, kinh thiên triệt địa.

Ba đạo đồng thấy cảnh này, nhất thời kinh hãi trợn to hai mắt.

Tỉnh thế cổ sở dĩ được đặt ở chỗ này, là bởi vì trừ đệ tử Linh Động tầng bốn ra, người bình thường căn bản không thể gõ vang.

Mà tiểu tử thoạt nhìn cùng mình tuổi tác không sai biệt lắm lại gõ không ngừng, chẳng phải là nói hắn đã đạt đến Linh Động tầng bốn rồi sao?

Tiếng trống như sấm từ trên Phi Thạch phong không ngừng truyền ra ngoài, nhất thời kinh động rất nhiều người đang tiềm tu.

- Đã có người tấn chức đệ tử nội môn rồi ư? Là ai?

Rất nhiều đệ tử ngoại môn đầy bụng nhiệt huyết, muốn tranh giành danh dự ngoại môn đầu tiên tiến vào nội môn đều bị kinh động.

- Lúc này mới chưa tới một năm, đã có người tấn chức nội môn rồi? Lúc trước lưu lại đệ tử, vẫn chỉ mới nhập môn sao?

Cũng có rất nhiều trưởng lão bị kinh động, tò mò hướng Phi Thạch phong nhìn tới.

Đạo nhân mập đang đi ở trong sơn cốc, nghe được tiếng trống, lệ rơi đầy mặt, biết là Phương Hành đang gõ.

Mạnh Huyền Chiếu nghe được tiếng trống, trong lòng tràn đầy lửa giận, cầu khẩn nhìn thúc thúc trước mặt vẻ mặt lạnh lùng.

Tử Trúc lâm nữ tử áo vàng cùng nam tử mặt đen nghe thấy, nam tử mặt đen cười khổ nói:

- Mấy người chúng ta còn từng ước định, xem ai sẽ trở thành đệ tử nội môn đầu tiên, cũng đã hạ xuống tiền đánh cuộc, lại không nghĩ rằng, đầu tiên tấn nhập nội môn, dĩ nhiên là một cái tiểu hài tử không quyền không thế cũng không bao nhiêu tài nguyên, thật sự chúng ta lại cũng không bằng, Triệu sư tỷ, ngươi nghĩ thế nào?

Nữ tử áo vàng thản nhiên nói:

- Cùng Mạnh Huyền Chiếu làm bằng hữu, không bằng làm bằng hữu với hắn, có cơ hội cũng muốn kết giao một chút!

Nam tử mặt đen ngẩn ra, cười khổ nói:

- Nói không sai, may lần này không kết thù với hắn!

Lại đang trên đỉnh Thanh Vân Tông chủ phong, dưới một gốc cây tùng, lão giả tóc đen cùng thanh niên tóc trắng đang đánh cờ, ván cờ này đã đến gần cuối, lão giả tóc đen đang cau mày khổ tư, đã mười ngày thời gian chưa từng hạ một quân cờ, mà thanh niên tóc trắng thì thần thái ung dung, mặt mỉm cười, bị tiếng trống kinh động, mở ra pháp nhãn hướng tấn chức đại điện quan sát, nhất thời hơi ngẩn ra.

- Tên tiểu tử này sắp đi vào nội môn sao? Tính toán thời gian, cũng thật không sai biệt lắm...

...

Tỉnh thế cổ vang lên ba lần, đã thấy trong tấn chức điện, ba lão giả nhẹ nhàng đi ra ngoài, người phía trái nhất, mặt gầy mắt ưng, dưới hàm râu dài tới ngực, sắc mặt uy nghiêm, người ở giữa, lại là sắc mặt già nua, ánh mắt ôn nhuận hàm súc, mà ngoài cùng bên phải, thì vóc người nhỏ thấp, mặc một bộ hắc bào, đầu hói không có tóc. Ba người bọn họ tu vi cũng không nhìn ra sâu cạn, hẳn là Trúc Cơ kỳ.

Lấy năng lực của Âm Dương Thần Ma Giám mà nói, trừ khi là đột phá Trúc Cơ kỳ, nếu không bị hắn liếc mắt nhìn một cái, tu vi cao thấp sâu cạn, thường thường cũng vừa xem đã hiểu.

Ba vị trưởng lão sau khi đi ra, trưởng lão râu dài quát hỏi:

- Là ai gõ vang tỉnh thế cổ?

Phương Hành quỳ một chân trên đất, lớn tiếng nói:

- Đệ tử ngoại môn Phương Hành, đã đột phá Linh Động tầng bốn, muốn đi vào cửa, tu luyện huyền pháp!

Trưởng lão râu dài đánh giá Phương Hành một cái, thấy hắn tuổi không lớn, chợt cảm thấy có chút ngạc nhiên, đạo môn dĩ nhiên cũng bồi dưỡng một chút mầm mống tuyệt đỉnh, bất quá những người này thường thường cũng là vừa vào núi đã bị Thanh Vân Tông tứ đại truyền thừa thu nhận vào môn hạ, cẩn thận bồi dưỡng, không cần như đệ tử bình thường trải qua quá trình cạnh tranh từ ngoại môn đến nội môn, tựa như Tiểu Man vậy, bởi vì thể chất đặc thù, trực tiếp bái ở Tê Hà cốc truyền pháp đan sư Thanh Điểu trưởng lão, có thể nói trực tiếp tiến vào nội môn.

Nhưng như Phương Hành, tuổi nhỏ như thế, đã từ ngoại môn leo lên, thật sự là không thấy nhiều.

Bất quá trưởng lão râu dài cũng không hỏi gì, chẳng qua là gật đầu, nói:

- Ngươi theo chúng ta!

Ba vị trưởng lão này, dẫn Phương Hành tiến vào tấn chức điện, lại thấy đại điện cực kỳ rộng rãi, dài chừng trăm trượng, sâu bảy mươi trượng, trong điện có trụ lớn các màu ngọc thạch chống đỡ, cực kỳ cao lớn, sâm nghiêm lạnh lùng, cuối đại điện, trên vách tường trung ương nhất treo một bức tranh, họa lên là một lão đạo nhân thanh sam tung bay, chính là ba ngàn năm trước Thanh Vân Tông đạo tổ Vân Du Tử.

Mà ở dưới bức họa, bày biện một phương tử án, phía trên đặt năm bộ điển tịch thật dầy, là Thanh Vân ngũ pháp.

Phía dưới tử án, còn có một cái tiểu án, phía trên đặt một chiếc đèn đồng đỏ, lúc này còn chưa được không đốt.

Đi tới trước bức họa, ba vị trưởng lão cúi lạy bức họa Vân Du Tử đạo tổ, sau đó xoay đầu lại, nhìn vào Phương Hành.

Một vị trưởng lão ngoài cùng bên trái trầm giọng quát hỏi:

- Phương Hành, ngươi tới từ phương nào, quê quán ở đâu?

Thanh âm trầm muộn xa xưa, phảng phất đâm thẳng đáy lòng Phương Hành, để cho hắn theo bản năng không dám nói lời nói dối.

Bất quá chiêu này, cũng chỉ có thể hồ lộng người thường, Phương Hành tuổi tác không lớn, lại người tâm kiên ý định, thấy trưởng lão đặt câu hỏi, đã đem nói dối chính mình đã sớm thêu dệt nói ra:

- Ta sinh ra trong trấn nhỏ ở Sở tây Thanh

Lưu quận, bởi vì trên trấn gặp hạn bạt làm hại, người người đều bị giết chết, ta trốn trong nội đường, tránh thoát được kiếp này, sau đó lưu lạc giang hồ, mới đến chỗ này...

Hắn nói là một cái trại nhỏ cạnh Quỷ Yên cốc, từng xuất hiện một con hạn bạt, người trên trấn không ai sống sót, vẫn là lúc ấy một vị tán tu đi ngang qua, trượng nghĩa xuất thủ, mới đem hạn bạt diệt đi, chuyện này, ở cả Sở vực cũng là có tiếng tăm.

Phương Hành từ thời điểm tiến vào Thanh Vân Tông, đã thêu dệt cho mình một thân phận như vậy, có người hỏi, đều trả lời như vậy.

Trưởng lão cảm thụ được Phương Hành khí huyết ba động, phát hiện cũng không dị đoan, liền gật đầu, ý bảo tiếp theo.

- Phương Hành, ngươi vừa đi vào môn phái, có nguyện nhận Thanh Vân Tông ba quy mười hai giới không?

- Đệ tử nguyện nhận!

Trưởng lão kia liền nói:

- Tốt, ngươi niệm theo ta!

- Tuân lệnh!

- Ta Thanh Vân Tông đệ tử Phương Hành,

nguyện nhận Thanh Vân Tông ba quy mười hai giới, thủ giới phản bội sư môn...

Chương 70: Thanh Vân ngũ pháp

Phương Hành nói theo trưởng lão kia, từng câu từng câu nói ra, ba quy mười hai giới, dĩ nhiên là một loại tương tự với lời thề, Phương Hành chỉ cảm thấy, theo chính mình từng câu từng câu niệm tụng, trong cơ thể tựa như có gì đó bị rút ra từng tia từng tia một, mà dưới bức họa Vân Du Tử đạo tổ, ngọn đèn đồng đỏ dần dần sáng lên, ánh đèn nhu hòa.

Hắn giờ mới hiểu được, thì ra bái nhập Thanh Vân Tông, cũng không phải tùy tiện thêu dệt một lời nói dối là được, mà là cần lưu lại hồn đăng.

Hồn đăng là ngọn đèn bổn mạng của mình, nếu mình ngày sau đi ra ngoài du lịch, thảm gặp bất trắc, hồn đăng sẽ dập tắt, thậm chí thông qua hồn đăng, chính mình còn có thể lưu lại chút đầu mối, dễ dàng để đạo môn kiểm tra thực hư cái chết của mình.

Hơn nữa Phương Hành cũng mơ hồ cảm giác, trong hồn đăng còn có phương pháp khắc chế chính mình.

Ba quy mười hai giới, phần lớn là một chút chuyện hạn định đạo môn đệ tử không thể tùy tiện vi phạm, ví dụ như phản bội sư môn, giết hại đồng môn, kết giao ma đạo, lạm sát kẻ vô tội vân vân, nói trắng ra là cũng là mấy lời sáo rỗng, cũng không biết có người nào tuân thủ hay không.

Phương Hành trong lòng cảm giác, ba quy mười hai giới, nếu thật là từng cái đệ tử Thanh Vân Tông đều tuân thủ, ban đầu Tiếu Kiếm Minh cũng sẽ không không hỏi xanh đỏ đen trắng, đã đem trên dưới Quỷ Yên cốc giết sạch sẽ.

Mặc dù trong cốc quả thật có không ít người xấu, nhưng có rất nhiều người vô tội, tội không đáng chết.

Ba quy mười hai giới niệm xong, trưởng lão lấy ra một khối ngọc phù dài nửa xích, rộng tứ chỉ màu xanh biếc, lại từ trên ngọn đèn, kéo xuống một chút ngọn lửa, bấm pháp quyết, đem ngọn lửa đánh vào ngọc phù, phía trên ngọc phù lập tức xuất hiện biến hóa như gợn nước, cuối cùng hóa thành một chữ "Hành", nhiều đóa mây xanh bao vây chung quanh chữ "Hành".

Lão giả đem ngọc phù đưa cho Phương Hành, nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, ngọc phù này là mệnh bài của ngươi, hãy cất cẩn thận!

Phương Hành đưa tay nhận lấy, Âm Dương Thần Ma Giám vừa nhìn, lại thấy ngọc phù này dĩ nhiên là một pháp khí trụ cột, có nhiều loại diệu dụng, có thể nghiệm chứng thân phận, cũng có thể tìm đọc bản đồ địa hình trong tông môn Thanh Vân Tông, thậm chí còn có chức năng gởi đi thanh âm như "Truyền âm phù", mặt khác, ngọc phù này cùng mệnh đăng của Phương Hành có liên lạc, Phương Hành gặp phải nguy hiểm, có thể thông qua nó hướng đạo môn cầu cứu.

Phương Hành hài lòng gật đầu, tiến vào nội môn, quả nhiên đãi ngộ bất đồng, ngay cả mộc bài cũng đổi thành ngọc bài.

Làm xong, trưởng lão râu dài bên trái từ bắt đầu đã trấn thủ tấn chức điện, ý bảo Phương Hành đến phía trước.

Phương Hành theo hắn đi tới, nhưng đi tới trước tử án phía trước bức họa, phía trên để năm bộ điển tịch, trưởng lão râu dài nói:

- Trở thành đệ tử nội môn Thanh Vân Tông ta, có thể chọn một trong Thanh Vân ngũ pháp để tu hành, nơi này có năm bộ chánh pháp, đều ẩn chứa đại đạo, cũng giúp ngươi ngày sau ở tu hành giới lập nên sự nghiệp, ngươi suy nghĩ một chút, nói cho ta biết, muốn tu môn công pháp nào?

- Thanh Vân ngũ pháp?

Phương Hành tinh thần rung lên, đã sớm chờ việc này, lập tức ngưng thần hướng năm bộ điển tịch trên bàn nhìn lại.

Âm Dương Thần Ma Giám lập tức chuyển động, từng tin tức thoáng hiện ở trong đầu óc Phương Hành:

- Ất Mộc Sinh Trường Quyết, trung giai pháp quyết, thân linh trưởng, hóa vũ trạch...

- Vạn Vật Sinh Phù Quyết, trung giai pháp quyết, hóa vạn phù, ngộ kim phù...

- Sơn Trạch Khiên Dẫn Quyết, trung giai pháp quyết, thông sơn trạch, minh trận lý...

- Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, cao cấp pháp quyết, huyễn thanh vân, kiếm thông thần...

- Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, trung giai pháp quyết, tu thanh hỏa, rèn chân kim...

Một chốc, năm bộ pháp quyết phẩm cấp và chủ tu phương hướng, đều xuất hiện trong đầu Phương Hành, để cho hắn mừng rỡ không dứt.

Mặc dù đã sớm biết Âm Dương Thần Ma Giám thần dị, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy pháp quyết cao thâm, cũng là lần đầu tiên thông qua Âm Dương Thần Ma Giám tới giám định những thứ thần diệu huyền pháp chính mình trước kia căn bản không tiếp xúc tới được.

Hơn nữa thời điểm Phương Hành thấy được năm bộ pháp quyết, ở trong óc hắn, cũng mờ mờ ảo ảo xuất hiện một đạo hiểu ra: thế gian huyền pháp thần thông, đều phân trọng, trên là đạo, thiên, tiên, dưới là thần, huyền, pháp, cơ, nói cách khác, bên trong thiên địa, tu pháp vô số, nhưng dựa theo phẩm cấp cùng huyền ảo, chung chia làm đạo, thiên, tiên, thần, huyền, pháp, cơ tầng bảy, mỗi trọng đều có chênh lệch như trời đất.

Mà Thanh Vân Tông năm bộ pháp quyết, phần lớn đều thuộc về pháp quyết, phẩm cấp không đồng nhất.

Thật là không nhìn không biết, vừa nhìn mới hiểu được, thì ra Thanh Vân Tông trong mắt mình cao cao tại thượng, năm bộ công quyết chánh pháp truyền thừa, thế nhưng bên trong sở hữu công quyết, chỉ xếp thứ hai từ dưới lên, vậy những thứ xếp bên trên có bao nhiêu lợi hại?

Trưởng lão râu dài thấy Phương Hành nhìn năm bộ chánh pháp trên bàn đến xuất thần, cho là hắn không biết chọn bí quyết như thế nào, đây cũng chính là đệ tử ngoại môn bái nhập nội môn, thường xuyên xuất hiện bộ dáng, dù sao đạo pháp cao thâm, đệ tử bình thường vừa thấy, thường thường đã sinh lòng e sợ, chỉ cảm thấy bộ nào cũng thâm ảo vô cùng, tinh thâm ảo diệu, không dám tùy tiện lựa chọn cũng là có, cần bọn họ chỉ điểm.

- Phương Hành, ta nói cho ngươi nghe, năm bộ pháp quyết này, không chỉ quan hệ đến ngươi ngày sau tu vi tăng lên, lại càng quan hệ đến khả năng phát triển của ngươi, cũng là thủ đoạn thu thập tài nguyên, ngươi nhìn Ất Mộc Sinh Trường Quyết, tu luyện rồi, có thể thân cận sinh linh thảo mộc, dùng để đào tạo linh dược, đó là cực kỳ dễ dàng, tu luyện pháp quyết này, nếu muốn tu đan pháp, tương đương vô duyên cớ đạt được một đại trợ lực, cho nên Thanh Vân Tông chúng ta Tê Hà cốc đệ tử, thường thường cũng tu luyện pháp quyết này, ta hỏi ngươi, ngươi có nguyện tu pháp quyết này?

Phương Hành được trưởng lão này thức tỉnh, ánh mắt thật nhanh đảo qua pháp quyết, đã lắc đầu nói:

- Trồng thuốc ư? Không học!

Trưởng lão kia nghe Phương Hành đem "Ất Mộc Sinh Trường Quyết " hình dung làm "trồng thuốc", nhất thời ngẩn ngơ, lắc đầu cười khổ.

Ngày thường có đệ tử ngoại môn bái nhập nội môn, tu luyện loại pháp quyết nào, cũng là do ba người bọn họ chỉ định, mà bọn họ chỉ định tu hành pháp quyết, cũng thường thường là căn cứ thiên tư điều kiện các loại của các đệ tử để tổng hợp suy nghĩ, bình thường không có người cự tuyệt, bất quá Phương Hành mặc dù tư chất bình thường, lại là người thứ nhất tiến vào nội môn bên trong đám đệ tử ngoại môn lần này, liền quyết định cho hắn đặc quyền lựa chọn.

Cho nên hắn kiên nhẫn chỉ vào bộ "Vạn Vật Sinh Phù Quyết", nói:

- Pháp quyết này giảng giải cách hóa vật sinh phù, thông qua phù thuật phù lý, hoá sinh vạn vật, hiểu thông phù lý, cũng nhiều diệu dụng hơn, có thể dùng tới minh khí, cũng có thể chuyên môn chế phù, thậm chí luyện chế chút đan dược đặc thù cũng phải dùng tới, dễ dàng kiếm lấy tài nguyên, bất quá tu luyện pháp quyết này, cần thành tựu thư pháp cực cao, ngươi có nguyện học?

Phương Hành lắc đầu nói:

- Ta vừa viết chữ đã nhức đầu, không học!

Trưởng lão râu dài im lặng, vừa chỉ vào Sơn

Xuyên Khiên Dẫn Quyết, nói:

- Pháp quyết này giảng giải xem núi sông xu thế, thành thuật bói toán, tìm hiểu thiên hạ vạn vật dẫn dắt quan hệ, bởi vậy sinh trận pháp, mượn lực vạn vật cho mình dùng, học thành, có thể tế luyện pháp trận, tương lai nếu thăm dò tiên chỉ của các bậc tiền bối, lục soát tìm kiếm linh dược kỳ thú, cũng có thể dùng tới phá giải pháp trận cấm chế, ngươi có nguyện học?

Phương Hành nói:

- Không được, ta ngay cả bàn tính còn không biết gảy, bói toán thì càng kém cỏi!

Trưởng lão râu dài im lặng, trợn mắt nhìn Phương Hành một cái, liền chỉ vào Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, nói:

- Pháp quyết này tu luyện linh hỏa, luyện hóa trăm kim, rèn pháp khí, cũng là một loại công pháp dễ dàng kiếm lấy linh thạch trong tu hành giới, ngươi có nguyện học?

Phương Hành đáp ngay, nói:

- Làm thợ rèn ư, ta không học!

Trưởng lão râu dài nổi giận, vươn tay vỗ trên đầu Phương Hành, quát lên:

- Thứ này cũng không học, thứ kia cũng

không học, ngươi muốn học cái gì?

Cái vỗ này mặc dù chưa dùng sức, nhưng cũng tỏ vẻ hắn thật nổi giận.

Mặc dù trưởng lão râu dài nổi giận, Phương Hành cũng không làm sao, vẫn cười hì hì.

Từ nhỏ sinh trưởng ở trong ổ phỉ hung hiểm vạn phần, để cho hắn có một loại tiềm năng xuất sắc, đó chính là phán đoán trình độ nguy hiểm của một người, trên trình độ nào đó, có thể lý giải làm phán đoán địch ý của đối thủ, đây cũng không phải là sát ngôn quan sắc tầm thường, mà là một loại trực giác tương đối chính xác, thông qua loại trực giác, Phương Hành có thể phán đoán người nào nguy hiểm, mà không phải bằng tu vi đi phán đoán.

Ban đầu hắn nhìn thấy Hứa Linh Vân, chỉ nói mấy câu, đã cảm giác Hứa Linh Vân mặc dù lãnh ngạo cao ngạo, nhưng là một người giảng đạo lý, mà một người chỉ cần giảng đạo lý, tính nguy hiểm sẽ giảm đi một chút, cho nên Hứa Linh Vân mặc dù tu vi cao thâm, hắn cũng không sợ nàng, lúc này đối mặt lão giả râu dài cũng là như thế, cảm giác đối phương là một người tính tình hào sảng, Phương Hành càng không sợ.

Trưởng lão râu dài hỏi, hắn liền cười hắc hắc, trực tiếp chỉ vào Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết ở giữa nhất, nói:

- Ta muốn học cái này!

Hắn cũng không ngốc, đã thông qua Âm Dương Thần Ma Giám nhìn ra, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết chính là pháp quyết cao cấp, bốn loại khác đều là trung giai pháp quyết, hắn tự nhiên muốn học Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết phẩm cấp cao hơn một chút rồi, có cao ai lại học thấp a!

Nhưng không ngờ, trưởng lão râu dài nhìn thoáng qua Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, lắc đầu, khẽ thở dài:

- Pháp quyết này ngươi học không nổi!

Chương 71: Bạch Thiên Trượng

Học không nổi ư?

Phương Hành ngẩn ngơ, không ngờ trưởng lão râu dài đưa ra một cái lý do cự tuyệt như vậy.

Trưởng lão râu dài nhẹ gật đầu, nói:

- Người thiếu niên, không cần theo đuổi xa vời, ngươi phải hiểu, ngươi hiện tại lựa chọn tu hành pháp quyết, không chỉ riêng là để cho ngươi tu luyện thần thông, khuếch trương võ lực, còn liên lụy đến đạo kiếm sống của ngươi ngày sau, đối với bất kỳ người tu hành nào mà nói, thu hoạch tài nguyên cũng là chuyện trọng yếu nhất, ta nghĩ ngươi ở ngoại môn một năm, cũng đã hiểu được đạo lý này!

Hắn dừng một chút, lại nói:

- Người thế gian đều hiểu lầm đối với tu hành, cho là tu hành chính là phi thiên độn địa, tiêu dao tự tại, lại không biết, chúng ta người tu hành, chính là một nhóm người khổ nhất thế gian, bởi vì chúng ta cần đại lượng tư nguyên, vậy nên nhất định vĩnh sinh vất vả, chính là đạo môn, cũng không thể vĩnh viễn cung cấp tu hành tài nguyên liên tục không ngừng cho ngươi, phần lớn tài nguyên vẫn cần chính mình kiếm lấy!

- Ta vừa rồi nói cho ngươi mấy bộ pháp quyết, các loại trọng điểm, nhưng đều dễ dàng kiếm lấy tài nguyên nhất, mà bộ Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết này thì không, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết chính là pháp quyết mạnh nhất đạo tổ tông ta truyền xuống, chuyên tu kiếm đạo, dùng để cùng người tư đấu, tự nhiên là mạnh nhất, chẳng qua là pháp quyết này tu luyện khó khăn, hơn nữa quá hao tổn tài nguyên, ước chừng tiêu hao tài nguyên so với những pháp quyết khác gấp ba trở lên...

- Pháp quyết khác tu luyện đến hỏa hầu nhất định, có thể giúp ngươi đi kiếm lấy tu hành tài nguyên của mình, nhưng pháp quyết này, không thể luyện đan, cũng không thể luyện khí, cũng không cách nào chế phù, trước lúc kiếm quyết chưa thành, chỉ có thể tiêu hao, mà không có bất kỳ khả năng kiếm lấy tài nguyên, vì vậy, pháp quyết này chỉ có người gia thế hào hoa xa xỉ, hoàn toàn không cần phải lo lắng tài nguyên mới có thể tu luyện!

Nói đến cuối cùng, hắn nhẹ nhàng thở dài, lại nói:

- Chính là bên trong Thanh Vân Tông chúng ta, cũng chỉ có Tiếu Kiếm Minh con trai chấp pháp đại trưởng lão Tiếu Viễn Hình bắt đầu chọn pháp quyết này, nguyên nhân chính là, không người nào tu luyện được nó thật tốt, mà thân thế của ngươi vừa rồi cũng nói, trong nhà gặp tai họa, chỉ còn một mình ngươi, không người nào cho tài nguyên, chỉ có thể dựa vào đạo môn giúp đỡ, mặc dù ngươi trở thành đệ tử nội môn, một tháng cũng sẽ nhận mười khối linh thạch, nhưng dùng để tu luyện pháp quyết này mà nói, xa xa không đủ...

- Tiếu Kiếm Minh chọn Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết ư? Khó trách hắn lợi hại như thế...

Phương Hành nheo mắt, thầm suy nghĩ đến, lúc trước hắn cũng không biết tu vi còn phân nhiều loại khác như vậy.

Bất quá trưởng lão râu dài nói như thế, hắn càng không thay đổi chủ ý.

Pháp quyết này chỉ thích hợp tư đấu ư?

Vừa dịp, muốn chính là pháp quyết như vậy, không có tài nguyên, đoạt người khác không phải được rồi ư!

Phương Hành kiên định lòng tin, nói:

- Ta sẽ chọn cái này, không có tài nguyên, ta sẽ đi đoạt... à đi nhận phù chiếu!

Trưởng lão râu dài im lặng, nhìn Phương Hành một cái, nghĩ thầm tiểu hài tử này thật là không biết trời cao đất rộng.

Thật ra tình huống như thế trước kia cũng từng gặp phải, người trẻ tuổi, phần lớn tâm cao khí thắng, thường thường muốn lựa chọn pháp quyết thích hợp đấu pháp nhất, cũng không suy nghĩ vấn đề tiêu hao tài nguyên, bọn họ đều cho rằng tu luyện pháp quyết mạnh nhất, tất cả tài nguyên cũng sẽ cuồn cuộn mà đến, đây thật ra là biểu hiện tâm trí chưa thành thục, căn bản không rõ người tu hành sinh tồn khó khăn cỡ nào, mười thì có chín sẽ hối hận.

Ở bên trong Thanh Vân Tông, có một quy củ, trước hai mươi mốt tuổi đột phá Linh Động tầng bảy, có thể tấn thăng làm đệ tử chân truyền, nếu không cách nào đột phá, hoặc là thời gian đột phá muộn hơn hai mươi mốt tuổi, chỉ có thể chuyển chức trở thành trưởng lão, hắn cũng là thấy Phương Hành tuổi còn nhỏ, có hi vọng tấn chức chân truyền, lúc này mới chuẩn bị chỉ cho hắn một con đường ổn thỏa chút ít, nhưng nếu Phương Hành khăng khăng một mực, muốn lựa chọn Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết mà nói, ngày sau tu luyện không được, đổi tu những pháp quyết khác không phải là không thể được, nhưng thời gian lại là trễ nải.

Đang lúc trưởng lão râu dài suy nghĩ có muốn khuyên Phương Hành mấy câu nữa hay không, dưới cổ tùng, trưởng lão bộ dáng thanh niên nhưng đầu đầy tóc trắng cũng đã nhìn toàn bộ mọi chuyện, nghe được Phương Hành mọi thứ không học, càng muốn học Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, trưởng lão này khẽ nở nụ cười, tựa như cảm giác Phương Hành thú vị, đưa tay từ trên nhánh cây bên cạnh, hái xuống một lá thông, bấm tay hướng tấn chức điện bắn tới.

- Sưu...

Lá thông trong nháy mắt bay vút qua hơn

mười dặm cự ly, đã đi tới trước tấn chức điện, từng đạo linh quang từ phía trên lá thông dâng lên, dần dần trở nên to lớn, hóa thành bộ dáng của vị trưởng lão kia, trông rất sống động, giọng nói và dáng điệu nụ cười, mảy may không đến, hắn tay áo vung lên, hai tay chắp ở phía sau, cất bước hướng trong tấn chức điện đi tới, trong điện ba vị Trúc Cơ kỳ trưởng lão thấy thế khẽ kinh hãi, nhất tề khom mình hành lễ.

- Cung nghênh pháp thân của sư thúc...

Phương Hành cùng ánh mắt của bọn họ nhìn tới, nhất thời ngẩn ra, lấy Âm Dương Thần Ma Giám nhìn lại, trong đầu nhất thời thoáng hiện một cái tin tức:

- Biến ảo linh thân, Linh Động tầng chín...

- Một cỗ linh thân đã có tu vi Linh Động tầng chín ư?

Phương Hành chắc lưỡi hít hà:

- Vậy chân thân sẽ lợi hại bao nhiêu?

Thanh niên tóc trắng mỉm cười nói:

- Ta cảm thấy người này thú vị, để cho hắn đi theo ta!

Ba vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ cực kỳ cung kính:

- Sư thúc tổ nguyện chỉ điểm hắn, đúng là phúc phận của hắn!

Thanh niên tóc trắng khẽ mỉm cười, xoay người hướng ngoài điện đi tới, Phương Hành còn đang ngẩn người, ba trưởng lão đã nhẹ giọng quát lên:

- Cơ duyên đã tới, sư thúc tổ nguyện chỉ điểm ngươi, đó là phúc phận của ngươi, còn không mau đi ư?

Phương Hành ngẩn ra, gãi gãi đầu, đi theo phía sau thanh niên tóc trắng ra khỏi tấn chức điện.

Ba vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ đợi Phương Hành cùng linh thân của thanh niên tóc trắng rời đại điện, lúc này mới đứng lên, nhìn nhau, trong đôi mắt đều có một chút thái độ khiếp sợ, trưởng lão số tuổi lớn nhất trầm giọng nói:

- Bạch Thiên Trượng sư thúc thân phận như vậy, cực ít lộ diện, hôm nay lại chủ động muốn tới mang tiểu hài tử này đi là có ý gì? Chẳng lẽ tên tiểu tử này lọt vào pháp nhãn của hắn, muốn lấy hắn để thừa kế truyền thừa sao?

Trưởng lão ngoài cùng bên trái nói:

- Nếu thật là Bạch Thiên Trượng sư thúc coi trọng hắn, muốn đem truyền thừa của lão nhân gia để lại Thanh Vân Tông, cũng là một việc tốt, Thanh Vân Tông ta ngoài ngũ pháp ra, sợ rằng sẽ nhiều hơn một pháp quyết nữa...

Trưởng lão râu dài trầm mặc không nói, sau một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói:

- Hoặc là, là huyền quyết cũng nói không chừng!

Hai vị trưởng lão khác kinh hãi, nhất tề nhìn về phía hắn.

Trưởng lão râu dài nói:

- Bạch Thiên Trượng sư thúc năm trăm năm phía trước đến Thanh Vân Tông chúng ta đặt chân, làm một cái trưởng lão nhàn tản, ngay cả tông chủ cũng không biết bằng tu vi của hắn, tại sao lại lựa chọn Thanh Vân Tông chúng ta đặt chân, bởi vì nếu hắn muốn đi, có khi là đại thế gia, tông môn sẽ đem lão nhân gia tôn sùng là thượng tân, bất quá Bạch Thiên Trượng sư thúc ở Thanh Vân Tông chính là năm trăm năm, vẫn chưa từng rời đi, đến nỗi tất cả chúng ta cũng coi hắn trở thành Thanh Vân Tông chân chính trưởng lão, chẳng qua là, thân phận thật sự của hắn, dù sao vẫn là một vị khách nhân a...

Nói đến chỗ này, trưởng lão râu dài khẽ thở dài, nói:

- Vị Bạch sư thúc tổ này lai lịch thần bí, tu vi lại càng siêu tuyệt, cả Thanh Vân Tông chúng ta, sợ rằng chỉ có Thái Thượng trưởng lão năm năm trước bế tử quan mới có khả năng cùng hắn so sánh, chính là tông chủ cùng tứ đại truyền pháp trưởng lão, chỉ sợ cũng không bằng hắn, ta từng nghe tông chủ trong lúc vô tình nhắc tới, hắn nói vị Bạch Thiên Trượng trưởng lão này, nếu là có tâm để truyền thừa ở lại Thanh Vân Tông, Thanh Vân Tông chúng ta sợ rằng lập tức có thể lực áp Băng Âm Cung, Điệp Huyễn Cốc, trở thành đệ nhất tông ở Sở vực!

Hai vị trưởng lão nghe vậy lại càng khiếp sợ, trong ánh mắt hiện ra lấp lánh.

Ba người bọn họ tư chất thật ra cũng không thấp, chẳng qua là Thanh Vân Tông tài nguyên hữu hàn, vừa không có công quyết cao minh, cho nên vẫn dừng ở Trúc Cơ kỳ trung kỳ, thủy chung không cách nào rảo bước tiến lên Trúc Cơ hậu kỳ, nếu thật là Bạch Thiên Trượng trưởng lão đem truyền thừa của mình thông qua tiểu hài tử này lưu tại Thanh Vân Tông, chính mình có thể tu luyện, đừng nói Trúc Cơ hậu kỳ, thậm chí cũng có hi vọng Kết Đan thành công, thọ nguyên ngàn năm.

- Chẳng qua là... Hi vọng không lớn a...

Trưởng lão râu dài cúi đầu than một tiếng, nói:

- Bạch Thiên Trượng trưởng lão lúc trước cũng lựa chọn Thanh Vân Tông đệ tử ưu tú vài lần, tựa như là cố ý muốn lưu lại truyền thừa, nhưng những đệ tử hắn lựa chọn, cuối cùng mọi người vẫn bị hắn đưa về trong môn, hơn nữa xóa đi trí nhớ, thậm chí còn có hai người, trực tiếp bỏ mình, không trở về nữa, hi vọng tiểu tử này... Ai!

Chương 72: Ăn quân

Thanh niên tóc trắng ở ngoài điện chờ, thấy Phương Hành đi ra, đã dắt tay của hắn, dưới chân tự có mây xanh hiện lên, nhắm Thanh Vân Tông Tiềm Long phong bay tới, đi tới một cái lối nhỏ bên sườn núi, thanh niên tóc trắng hướng trên đường chỉ tay, liền khẽ mỉm cười, hóa thành một cái lá thông rơi trên mặt đất, Phương Hành bị một màn thần kỳ này chấn cho ngẩn ngơ, gãi gãi đầu, hướng trong rừng đi tới.

Theo đường nhỏ đi thời gian một nén hương, đi tới cổ tùng cuối con đường, lại thấy dưới cổ tùng, có một người tóc bạc khoanh chân mà ngồi, bộ dáng cùng linh thân vừa rồi dẫn hắn tới giống nhau như đúc, chẳng qua là hắn không cách nào nhìn ra tu vi người tóc bạc, hiển nhiên tu vi chân thân vượt xa linh thân, đã không phải là Âm Dương Thần Ma Giám có thể nhìn thấu.

Mà đối diện với thanh niên tóc trắng, thì là một lão giả tóc đen, đang đau khổ suy tư, đối với Phương Hành làm như không thấy.

Ở giữa hai người, để một bàn cờ đen, Âm Dương Thần Ma Giám nhìn lại, dĩ nhiên là mặc hải huyền băng thạch, chính là tài liệu luyện khí hiếm thấy trong tu hành giới, mà con cờ trên bàn cờ, màu trắng chính là băng u bạch ngọc tinh, màu đen lại là linh tê mặc thú cốt, cũng là tài liệu trân quý cực kỳ hiếm thấy, nhất là linh tê mặc thú cốt, là thứ tốt có thể dùng để luyện đan.

Thấy hai người chuyên tâm đánh cờ, cũng không để ý tới mình, Phương Hành ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hắn biết, đám người tu hành đều tính tình cổ quái, không chừng đang khảo nghiệm chính mình, cứ ngoan ngoãn một hồi là tốt nhất.

Nào ngờ, lần ngồi xuống này, chính là ba canh giờ trôi đi, từ giữa trưa ngồi đến ban đêm, lực chú ý của hai người vẫn ở trên bàn cờ, không ai để ý tới mình.

Phương Hành ngồi hết canh giờ đầu tiên, đã có chút ngồi không yên, canh giờ thứ hai đã len lén duỗi chân. Canh giờ thứ ba, đã vươn đầu đi nhìn bàn cờ trước mặt hai người kia, chỉ thấy con cờ màu đen cùng màu trắng đan xen phức tạp, hình dạng một đạo một đạo khó có thể hiểu, thoạt nhìn tựa như có chút thảm thiết, chẳng qua là hắn không hiểu đánh cờ, nhìn cũng không hiểu thế cục trong đó.

Lại qua nửa canh giờ, lão giả tóc đen bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, đem một viên cờ trắng đặt vào bàn cờ.

Người tuổi trẻ tóc trắng khẽ nở nụ cười, thuận tay nhặt lên một viên đen thả xuống, lão giả tóc đen vốn mừng rỡ khuôn mặt nhất thời hơi cứng lại, bất đắc dĩ cười khổ, tự mình động thủ đem mấy viên cờ trắng bị thua nhặt ra ngoài.

- Các ngươi chơi kiểu gì vậy?

Phương Hành rốt cục nhịn không nổi, tò mò mở miệng hỏi.

- Ngươi không hiểu, hỏi cái gì?

Lão giả tóc đen bị quấy rầy, tức giận trợn mắt nhìn Phương Hành một cái, tiếp tục nghiên cứu ván cờ.

Phương Hành liếc mắt, cứng giọng nói:

- Ai nói ta không hiểu chứ? Không phải là quân đen ăn quân trắng sao?

Lão giả tóc đen nói:

- Nhìn ngươi nói đơn giản như vậy, ngươi ăn một viên cờ đen cho ta xem nào?

Phương Hành nói:

- Chuyện này có cái gì khó?

Lời vừa dứt, lão giả tóc đen nhất thời nhìn hắn một cái kỳ dị, trong ánh mắt có chút khinh thường, nhưng cũng có chút nghi ngờ, hắn nghĩ thầm tiểu quỷ này nói tự tin như vậy, hơn nữa hắn là người sư thúc tổ coi trọng, chẳng lẻ thật đúng là có tuệ tâm, có thể đem ván cờ đã đánh một năm, dấu hiệu thất bại đã rõ ràng, đánh cho lật ngược thế cờ hay sao?

Ngay cả thanh niên tóc trắng cũng là ánh mắt vừa động, có chút hăng hái nhìn Phương Hành.

Hắn gọi Phương Hành tới, đúng là muốn khảo nghiệm Phương Hành một chút, nhìn xem có thích hợp với công pháp truyền thừa của mình hay không, mà khảo nghiệm, trọng điểm chính là xem ngộ tính của Phương Hành, nếu Phương Hành thật có kỳ nghệ sâu như thế, tất nhiên nói rõ ngộ tính không sai, cho nên hắn cũng khẽ mỉm cười, nói:

- Ly Thạch sư điệt đại long đã bị ta chém là nhất định, nếu ngươi có thể giải tình thế nguy hiểm, ta sẽ truyền cho ngươi một đạo pháp quyết!

Phương Hành ngẩn ngơ, mờ mịt nói:

- Chém đại long là gì?

Lão giả tóc đen im lặng, chỉ vào bàn cờ nói:

- Hắn muốn ăn quân của hắn, ta muốn ăn quân của hắn, hôm nay bại thế của ta đã định, không còn chút cơ hội cứu vãn, nếu ngươi có thể trợ giúp ta ăn hết quân của hắn, vậy chính là ngươi thắng!

Phương Hành ánh mắt sáng lên, nhìn thanh niên tóc trắng nói:

- Nói thế thật không?

Thanh niên tóc trắng khẽ mỉm cười, không lên tiếng phủ định.

Lão giả tóc đen thì mắng:

- Bạch sư thúc thân phận cỡ nào, còn có thể lừa ngươi hay sao?

Phương Hành nhất thời nở nụ cười, đưa tay từ trên bàn cờ cầm lên một quân đen, dường như đường đậu ném vào miệng, trợn mắt nuốt xuống, sau đó nhìn hai người bọn họ nói:

- Ăn một viên này đủ rồi chứ? Có muốn ăn nữa hay không?

- Éc...

Thanh niên tóc trắng cùng lão giả tóc đen đồng thời ngây dại.

Phương Hành thì ngồi xuống, phát giác quân đen thật là không tồi, dùng linh tê mặc thú cốt chế thành, ẩn chứa không ít linh khí.

- Ngươi chính là ăn quân như vậy?

Lão giả tóc đen cười khổ hỏi.

Phương Hành nói:

- Dù sao cũng là ăn quân, có gì khác biệt?

Lão giả tóc đen nghẹn họng nói không ra lời, thanh niên tóc trắng bỗng nhiên khẽ mỉm cười, ném con cờ trong tay, nói:

- Ly Thạch sư điệt, tên nhóc này ăn một quân của ta, cũng đã giải tình thế nguy hiểm của ngươi, cũng được, bàn cờ này nếu đánh tiếp, sợ rằng lại phải một hai năm thời gian, tạm thời phong cờ sao, đợi đến khi ta và ngươi có thời gian, lại đến tiếp tục ván cờ dang dở này!

Lão giả tóc đen vui mừng quá đỗi, cười nói:

- Đa tạ sư thúc tổ khiêm nhượng!

Thanh niên tóc trắng mỉm cười nói:

- Nếu nói tạ ơn, ngươi cũng nên tạ ơn tên nhóc ăn quân của ta đi!

Lão giả tóc đen ha ha cười một tiếng, vỗ bả vai Phương Hành nói:

- Hảo tiểu tử, ngày khác đến Đoán Chân cốc, ta sẽ hảo hảo tạ ơn ngươi!

Vừa nói hướng thanh niên tóc trắng thi lễ, tay áo vung lên, chân đạp mây xanh rời khỏi nơi đây.

Mà thanh niên tóc trắng thì mặt mỉm cười, nhìn Phương Hành từ trên xuống dưới.

Phương Hành đàng hoàng ngồi dậy, mặc hắn đánh giá, không nhịn được nói:

- Ngươi muốn truyền cho ta pháp quyết ư?

Thanh niên tóc trắng cười cười, bỗng nhiên nói:

- Vừa vào sơn môn, đi trên quỷ thị cướp sạch toàn bộ linh thạch, lúc đạo môn phân phát linh thạch, đem một cái đệ tử Linh Động tầng hai đả thương, cũng đánh cướp ba tên đệ tử bính đẳng tư chất, sau lại tái nhập quỷ thị, lừa gạt đi một quả Yêu Linh đan của đệ tử ngoại môn Hậu Thanh, hướng Yêu Chướng sơn đi trảm yêu, liên tiếp giết bốn gã đệ tử ngoại môn...

Nghe thanh âm của hắn, Phương Hành quả thực đầu tóc cũng dựng lên, hú lên quái dị, trực tiếp nhảy lên.

- Ngươi... Làm sao ngươi biết?

Hắn đổ mồ hôi lạnh, những chuyện này cũng bí ẩn cực kỳ, chỉ có tự mình biết, quái vật lông trắng này làm sao mà biết được?

Thanh niên tóc trắng cười cười, cũng không trả lời, mà hỏi:

- Lúc làm những chuyện này, ngươi không sợ sao?

Phương Hành được chứng kiến thần thông của thanh niên tóc trắng, hắn dùng một cái lá thông hóa ra linh thân, tu vi cũng vượt xa chính mình không biết gấp bao nhiêu lần, lại càng không cần phải nói bản thể hắn ở nơi này, trong bụng mặc dù sợ hãi, nhưng cũng không dâng lên nổi bất kỳ tâm tư phản kháng, sau khi kinh hoảng, liền ủ rũ ngồi xuống, nói:

- Sợ có ích lợi gì, ai bảo ta nghèo chứ? Ngươi muốn phạt ta làm sao?

Hắn trực tiếp hỏi thanh niên tóc trắng làm sao "phạt" chính mình, chính là hi vọng đối phương ngàn vạn đừng phất tay lấy cái mạng nhỏ của mình.

Vô luận phạt như thế nào, nhất định cũng sẽ không mất mạng.

Thanh niên tóc trắng nói:

- Vào ngoại môn tới nay, ngươi phạm môn quy bảy lần, nên phạt ngươi bảy lần!

Phương Hành ngẩn ngơ, trong lòng ám ám tính toán, ủy khuất kêu lên:

- Không đúng, số lượng của ngươi không đúng!

Thanh niên tóc trắng hơi ngẩn ra, nói:

- Làm sao không đúng?

Phương Hành kêu khổ nói:

- Đánh cướp quỷ thị hai lần, tính là hai lần, Lưu Phong đoạt ta, bị ta đoạt, coi là một lần, đánh cướp tên ẻo lả kia, coi là một lần, Hậu Thanh buộc ta tiến vào Yêu Chướng sơn... Cũng chỉ có thể coi là một lần sao...

Nói đến chỗ này, ngẩng đầu nhìn thanh niên tóc trắng, đối phương khẽ mỉm cười, nói:

- Phía sau đều nói ra!

Phương Hành thấy bộ dáng của đối phương, liền biết mình tiến vào Thanh Vân Tông, đoán chừng mọi chuyện đối phương đều nắm rõ rồi, lúc này giấu diếm cũng vô dụng, định nói ra toàn bộ, tránh cho hắn oan uổng chính mình, cho mình thêm một lần, liền ngoan tâm, nói:

- Đánh cướp Mạnh Huyền Chiếu, coi là một lần, mới vừa rồi buộc hắn trả ta linh thạch, tính là một lần... toàn bộ cộng lại, cũng chỉ có sáu lần sao?

Thanh niên tóc trắng nói:

- Ngươi vừa rồi ăn một con cờ của ta, hại ta không thắng ván cờ này, cũng muốn tính là một lần!

- Éc... Được rồi!

Phương Hành ủ rũ, đáng thương nói:

- Tiền bối, ngươi thương ta thuở nhỏ lẻ loi hiu quạnh, không chỗ nương tựa...

Càng nói càng đáng thương, tựa như nước mắt cũng muốn chảy xuống.

Thanh niên tóc trắng nói:

- Không được giả bộ đáng thương, nếu không tội thêm một bậc!

Phương Hành lập tức trên mặt quét sạch u buồn, làm ra bộ dáng lưu manh, nói:

- Vậy ngươi nói làm sao bây giờ!

Chương 73: Một lời tức giận trảm thủ đồ

Thấy tiểu hài tử này còn dám giở trò lưu manh trước mặt mình, thanh niên tóc trắng cũng có chút bất đắc dĩ, hắn khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Ngoại môn tự có quy củ của ngoại môn, do các trưởng lão thống ngự ngoại môn xử lý, bọn họ nếu không phát hiện chuyện ngươi làm, hay hoặc giả là bọn họ không đi quản, ta cũng sẽ không rảnh rỗi như thế, bảy lỗi của ngươi, ta tạm thời ghi lại cho ngươi, không đến phạt ngươi!

Phương Hành nghe, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy phía sau lưng sinh lạnh, thì ra mới vừa rồi đã toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Thanh niên tóc trắng tiếp tục nói:

- Ta gọi ngươi tới đây, vốn là nghĩ xem ngộ tính, trắc thể chất, xem ngươi có thích hợp thừa kế truyền thừa của ta hay không, bất quá, hiện tại ta có một cái ý nghĩ khác rồi, có lẽ, ngươi có thể khám phá quan đồ cũng không chừng...

Hắn nói đến chỗ này, trầm ngâm chốc lát, giống như đã hạ quyết định.

- Đi theo ta!

Hắn đứng dậy, bàn tay ở trên bàn cờ phất một cái, quân cờ nhất thời hóa thành tượng đá, con cờ mọc rễ, cũng không có người nào có thể di động chút nào, đây tựa như cờ tướng phong bàn, chỉ có lúc hắn đến mới có thể tiếp tục.

Sau đó, hắn hóa ra một đóa mây xanh, mang theo Phương Hành đứng lên, nhanh chóng hướng sau ngọn núi bay đi.

Đi tới sau ngọn núi, có một mảnh thạch lâm, dữ tợn quỷ dị lộn xộn, tựa như một mảnh kiếm đâm thẳng bầu trời.

Bên cạnh thạch lâm, có một động phủ, phong cách cổ xưa, thanh niên tóc trắng dẫn Phương Hành tiến vào động phủ, ở trên một kệ đá, giải phía trên thập tầng tám phong cấm, đem một bộ quyển trục lấy ra ngoài, thở dài một tiếng, giao cho Phương Hành, nói:

- Ngươi tâm tư tà quái, không thích hợp truyền thừa của ta, nhưng không chừng sẽ thích hợp quyển trục này, ta cho ngươi ba ngày thời gian, thử xem có thể hiểu thấu đáo quyển trục này hay không, nếu không thể, ba ngày sau, ta sẽ xóa đi trí nhớ của ngươi, ngươi tiếp theo trở về nội môn đi!

- Quyển trục?

Phương Hành tò mò đem quyển trục mở ra, không khỏi cảm thấy một cảm giác âm trầm, theo bản năng co đầu lại.

Trên bức họa không có vật gì, cũng không có sơn thủy, chỉ có máu.

Vết máu đỏ lòm chói mắt, tựa như văng đến trên quyển trục này.

- Đây là một người lúc bị người chém đầu, máu tươi bắn đến trên đồ tạo thành, vì vậy đồ này được gọi là Trảm Thủ đồ!

Thanh niên tóc trắng nhẹ nói, trong ánh mắt tựa như có chút quang mang phức tạp, vỗ vỗ bả vai Phương Hành, khẽ than rời đi.

- Người thứ mười...

Thanh niên tóc trắng đi tới ngoài động, ngẩng đầu nhìn về tinh không, ở địa phương trong tinh không mắt người không trông đến, tu sĩ bình thường không cách nào chạm đến, chín cỗ huyền quan lơ lửng trên không trung, phảng phất định trụ càn khôn, bọn họ đã tồn tại rất nhiều năm, cũng dẫn phát rất nhiều đại biến động của tu hành giới, nhưng qua nhiều năm như vậy, vô số người tài ba dị sĩ, nhưng thủy chung không hiểu thấu đáo bí mật của bọn nó.

Tiểu hài tử này, đã là người xem đồ thứ mười chính mình tìm đến trong vòng ba trăm năm.

Một ngàn năm trước, chín cỗ huyền quan phóng một đạo thần quang xuống Nam Chiêm đại lục, thế gian tu sĩ ai cũng đi tìm tòi nghiên cứu, rõ ràng phát hiện, thế nhưng tồn tại vô số điển tịch cùng pháp khí thần dị, thậm chí còn có tiên đan trong truyền thuyết, nhất thời Nam Chiêm Bộ Châu điên cuồng, vô số thế gia lão quái lánh đời đã lâu cũng dốc toàn bộ lực lượng, liều mạng tranh đoạt, vì thế không tiếc đại sát phá giới.

Thanh Vân Tông chỉ là một tông môn nhỏ, ở trong trận chém giết này, căn bản không có năng lực tham dự đến tranh đoạt.

Nhưng Bạch Thiên Trượng có thể, khi đó, hắn còn không gọi Bạch Thiên Trượng, tên của hắn, là thấy được truyền thừa trong bộ quyển trục này mới đổi như vậy, cũng bởi vì khi đó, hắn mới vừa gặp đại biến, tuổi còn trẻ đã sinh ra một đầu tóc trắng, thuận miệng lấy một cái tên giả như vậy, hơn nữa cũng là ở thời khắc đó, hắn hạ một cái quyết định thật lớn, mang theo một bộ quyển trục phản bội gia tộc.

Quyển trục đí, chính là bộ "Trảm Thủ đồ" này!

Bạch Thiên Trượng biết đồ này quan hệ trọng đại, ẩn có huyền cơ, nhưng bảy trăm năm, thủy chung tìm hiểu không ra, không làm sao được, thời gian ba trăm năm, hắn lựa chọn các đệ tử thiên tư hơn người bái nhập tông môn, tìm hiểu đồ này, hi vọng có phát hiện, nhưng mà ba trăm năm, tìm chín người tới tìm hiểu, rốt cục có bảy người thất bại, bị hắn xóa đi trí nhớ, đưa về trong nội môn.

Hai người khác, lại là trong quá trình tìm hiểu đồ này, tẩu hỏa nhập ma, bị đốt thành một đống tro bụi.

Lần này lựa chọn Phương Hành, cũng là cảm thấy Phương Hành có chút bất đồng với người khác.

Tìm nhiều đệ tử thiên tư kinh người như vậy, cũng không thu hoạch được gì, một cái tiểu tử làm việc cùng người khác bất đồng, có lẽ sẽ có phát hiện.

Mà lúc này trong sơn động, Phương Hành xuất thần đánh giá quyển trục g này, ngồi xuống cạnh bàn đá.

Chính là vết máu tóe đến trên đồ, vô cùng đơn giản.

Bất quá nhìn kỹ mà nói, sẽ mơ hồ cảm giác được trên đồ truyền tới một loại cảm giác hồi hộp, vết máu này, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm, nhưng vẫn rực rỡ huyết hồng, phảng phất còn có sinh mệnh lực bình thường, mà trong sinh mệnh lực này, có thể cảm nhận được, là một người căm giận ngút trời, vô tận không cam lòng, phảng phất ở trong bức họa, có một oan hồn, muốn thiêu đốt cả bầu trời.

Ở thời điểm hai mắt ngưng thần nhìn chăm chú vào bức họa, tựa hồ trước mắt sẽ xuất hiện một cái ảo giác, trên bệ trảm thần, một vị anh hùng mạt lộ ngửa mặt lên trời huýt sáo, nổi giận quát ông trời bất công, nhưng mà kiếm quang đánh tới, đầu người bay lên, máu tươi bắn toé...

Khó trách, thanh niên tóc trắng xưng nó là "Trảm Thủ đồ", đây đúng là một bộ trảm thủ đồ!

Bởi vì mỗi người thấy bức đồ này, cũng sẽ bị bất khuất ý trên đồ xâm nhuộm, thấy một màn huyễn tượng kia.

Chẳng qua là, người tóc trắng muốn mình tìm hiểu cái gì?

Phương Hành trầm mặc ngồi ở trước đồ, nhìn thật lâu, rốt cục không nhịn được, vận dụng Âm Dương Thần Ma Giám.

Âm Dương Thần Ma Giám, cơ hồ có thể giám định tất cả những thứ có dính linh lực mà hắn nhìn thấy.

Hắn muốn thông qua Âm Dương Thần Ma Giám nhìn một chút, đồ này rốt cuộc có cái gì, sau đó sẽ nghĩ cần đi ngộ cái gì.

Ngưng thần trên đồ, từng tia linh lực bị tiêu hao hết, sau đó trong đầu từ từ xuất hiện một đạo tin tức.

- ... Tiên nhân huyết... Thiên ý kiếm...

Thông qua Âm Dương Thần Ma Giám, đã giám định ra trong đồ có gì.

Một là tiên nhân huyết, một là thiên ý kiếm.

Phương Hành kinh ngạc không dứt, người mà máu bắn lên trên đồ này, dĩ nhiên là tiên nhân sao?

Nếu là tiên nhân, lại có ai bản lãnh lớn như vậy, có thể chém đầu hắn?

Mặt khác, thiên ý kiếm... Chẳng lẽ là chỉ kiếm ý thiên cấp công quyết sao?

Phương Hành trước đó không lâu vừa vặn

thông Âm Dương Thần Ma Giám hiểu được, thế gian công quyết, từ trên xuống dưới, chính là đạo quyết, thiên quyết, tiên quyết, thần quyết, huyền quyết, pháp quyết, trụ cột công pháp bảy tầng, mà kiếm ý, chẳng lẽ là thiên giai công quyết thi triển ra ư?

Tầng bảy công quyết tầng hai, người xuất kiếm này, sẽ mạnh bao nhiêu?

Cũng khó trách tiên nhân cũng bị chém giết, bởi vì cho dù là tiên quyết, cũng xếp hạng phía dưới thiên quyết!

- Như trên bức họa chỉ có hai thứ này, như vậy ta cũng chỉ có thể cảm ngộ một trong hai thứ...

Phương Hành thông qua suy nghĩ như vậy, cũng là đơn giản rất nhiều, bởi vì có dấu vết mà lần theo.

Cho dù là Bạch Thiên Trượng, cũng chỉ biết là trong đồ uẩn có huyền cơ, mà không biết cụ thể huyền cơ là gì, chớ nói chi là các đệ tử tới cảm ngộ, bọn họ chỉ có thể trầm ngâm hướng về phía bức đồ này, phóng toàn bộ tâm thần, thông qua vết máu ẩn chứa tức giận, tới thăm dò dấu vết, bởi vì bọn họ không biết mình muốn cảm ngộ cái gì, cho nên chính là tìm vận may.

Phương Hành lại bất đồng, hắn biết mình cần cảm ứng thứ gì, vì vậy có thể bắn tên có đích!

Tựa như tất cả mọi người ở trên bờ cát mờ mịt tìm kiếm một vật, có người không biết mình muốn tìm cái gì, chỉ biết trên bờ cát nhất định có thứ mình tìm, Phương Hành chẳng khác gì là từ lúc bắt đầu đã biết chính mình muốn tìm cái gì.

Cứ như vậy, hắn tự nhiên chiếm tiện nghi lớn.

Đem quyển trục treo đến trên thạch bích, Phương Hành hít sâu một hơi, bắt đầu bình tâm tĩnh khí, cảm ngộ đạo cơ trong đó.

- Tức giận... Oan hận... Bất khuất...

Toàn bộ tinh thần nhìn chăm chú vào vết máu trong đồ, Phương Hành dần dần cảm nhận được đủ loại cảm xúc mãnh liệt phức tạp.

Máu tiên nhân, là sinh huyết một người trong giờ phút cuối cùng vẫn không cam lòng

Ở sau khi hắn chết, đã mất đi sinh cơ, máu chảy ra là tử huyết, vĩnh viễn cũng không thể có tâm tình gì cả.

Vì vậy, bên trong vết máu, có rất nhiều cảm xúc phức tạp, cũng ẩn chứa sinh cơ cuối cùng của một vị tiên nhân.

Phương Hành tinh thần phiêu hốt, cảm ngộ vết máu ẩn chứa đủ loại tâm tình...

Tức giận, oán hận, bất khuất, bừa bãi, thống hận... Cơ hồ các loại tâm tình đều có, chỉ là không có sợ hãi!

- Rốt cuộc là cảm ngộ cái gì? Một người nếu sắp bị chém rơi đầu, trong lòng lại sẽ nghĩ như thế nào đây?

Phương Hành ngưng mắt nhìn trảm thủ đồ, từ từ trở lại thời điểm chính mình tám tuổi, lần đó, hắn cũng suýt nữa bị chặt đầu.

Chương 74: Bất khuất nộ diễm, vô ngân kiếm quang

Tám tuổi năm ấy, Phương Hành suýt nữa bị chặt đầu!

Trên thực tế, khi hắn đã bị giải lên pháp trường, đao phủ giơ quỷ đầu đao trong tay lên, mà Phương Hành chính thanh âm run rẩy kêu to:

- Người khác mười tám năm sau sẽ là một cái hảo hán, tiểu gia... Tiểu gia chuyển thế rồi, chỉ cần có thể chạy, chính là một cái hảo hán...

Sau đó ngay khi đao của đao phủ rơi xuống, Đại thúc thúc mang theo người trong Quỷ Yên cốc đánh tới, cứu hắn.

- Chính mình ngay lúc đó tâm tình như thế nào đây?

Phương Hành tựa hồ đã quên nội dung trảm thủ đồ, tâm tư bắt đầu bay xa.

Sợ...

Cùng người trên trảm thù đồ không giống, người trong trảm thù đồ không có sợ hãi, mà chính mình ấn tượng sâu nhất đúng là sợ hãi.

Không người nào có thể không cảm thấy sợ hãi trong hoàn cảnh như vậy!

Trên thực tế, lúc ấy còn không sợ tè ra quần, còn là một chuyện Phương Hành cho rằng kiêu ngạo.

Bọn đạo phỉ trong Quỷ Yên cốc, hiển nhiên cũng rất bội phục vẻ mặt Phương Hành ngay lúc đó.

Đại thúc thúc chém giết đao phủ, lập tức đã nói với Phương Hành, sau đó ngửi quần hắn, liền cười lớn nói:

- Thật là giỏi, Hành ca nhi thật là giỏi, suýt nữa bị chặt đầu, thế mà không tè ra quần, không hổ là trang hảo hán!

Sau đó đám đạo phỉ cùng Đại thúc thúc cùng nhau đánh tới đều cùng kêu lên hoan hô, ca ngợi sự dũng cảm của Phương Hành.

Cũng ngay trong đêm đó, trở lại Quỷ Yên cốc, Đại thúc thúc đã chính thức đem mình thăng làm đạo tặc thứ mười của Quỷ Yên cốc.

Phần tôn trọng này, có thể nói là Phương Hành bằng đảm lượng của mình kiếm tới!

Chỉ bất quá, tiên nhân bị chém đầu kia cũng không có cảm xúc sợ hãi, chính mình dĩ nhiên không cách nào cùng hắn sinh ra cộng minh.

Lúc ấy trừ sợ hãi ra, tâm tình của hắn là gì?

Phương Hành tiếp tục nhớ lại.

Hối hận?

Là hối hận lúc ấy chính mình không nên len lén chuồn ra khỏi Quỷ Yên cốc, đến trong thành vui đùa sao?

Hẳn không phải!

Thống hận sao?

Thống hận bộ khoái đem chính mình bắt ư?

Cũng không phải!

Chẳng lẽ là... Tức giận?

Phương Hành cảm giác mình bắt được một

chút đầu mối, không sai, hẳn là tức giận!

Lúc ấy chính mình bất quá là đến trong thành đi dạo một chút, không cẩn thận đụng phải một cái thiếu gia nhà giàu, hắn muốn ác nô bên cạnh cắt đứt chân của mình, sau đó chính mình dưới cơn nóng giận, đoạt một thanh đao giết lợn của hàng thịt chết hắn.

Sau đó, mình bị bộ khoái bắt, giam ba ngày, sau đó đưa lên đài chém đầu.

Chính mình lúc ấy rất tức giận!

Tại sao lại vậy?

Chẳng lẽ mình phải để hắn cắt đứt hai chân của mình ư?

Chẳng lẽ đối phương rút ra một thanh trường kiếm muốn bổ về phía cổ của mình, chính mình nên tùy ý để cho hắn chém?

Loại cảm giác tức giận này, dần dần rõ ràng ở trong lòng Phương Hành, hắn hung hăng siết chặt quả đấm nhỏ.

Đó là một loại tức giận trộn lẫn tuyệt vọng, cùng tức giận bình thường bất đồng, cơ hồ giận đến từng khớp xương, xông vào trong máu.

- Chính là cảm giác như vậy...

Phương Hành cắn chặt răng, đột nhiên nhìn về trảm thủ đồ.

Cũng đúng vào lúc này, trong đồ tựa hồ có đồ vật gì đó động, hơn nữa dẫn động linh lực trong cơ thể Phương Hành.

Đó là bất khuất ý trong đồ!

Nó dẫn động linh lực trong cơ thể Phương Hành, bắt đầu rung động, bắt đầu thiêu đốt!

Linh lực hóa lửa, lấy một tư thế mãnh liệt, từ trong cơ thể Phương Hành thiêu đốt, tựa như muốn đốt cháy hết thảy, bao gồm chính hắn!

- Không tốt...

Lúc cảm nhận được trong cơ thể mình có ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt, Phương Hành đột nhiên thức tỉnh, nhưng đã khống chế không được nữa.

Lửa trong cơ thể Phương Hành thiêu đốt, là một loại lửa giận hiển hóa.

Loại lửa này do linh lực hóa thành, đốt cháy hết thảy, thậm chí bao gồm bản thân Phương Hành, trong lúc vô tình, Phương Hành kích phát lên hỏa ý, cũng có thể nói, hắn đã thành công tìm hiểu một nửa chân ý của trảm thủ đồ kia lưu lại, chẳng qua là còn chưa đủ, chỉ có lửa giận, không có phương pháp khống chế, kết quả chỉ có thể là đốt cháy chính mình, cùng lúc trước hai cái đệ tử hóa thành tro bụi giống nhau.

Kinh mạch đau nhức, nội tạng tựa như bốc lửa, đang hừng hực thiêu đốt, bùng nổ.

Phương Hành trong lúc hoảng hốt, cố gắng bình phục tâm tình của mình, hi vọng lửa cháy theo lửa giận của mình mà bình tức.

Nhưng vô dụng, loại lửa này vô cùng điên cuồng, một khi xuất hiện, sẽ không cách nào dừng.

- Chẳng lẽ phải chết ở chỗ này?

Phương Hành kinh hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, áo trên người trở nên khô ráo vô cùng, thậm chí xuất hiện mùi khét lẹt, mà tóc của hắn, đã trở nên quăn xoắn, phảng phất bị ngọn lửa thiêu đốt. Da thì đỏ bừng, thậm chí có thể thấy dưới làn da, có ngọn lửa sáng loáng lúc ẩn lúc hiện, giống như trong cơ thể hắn thật có ngọn lửa đang đốt, như muốn lao ra thân thể.

Dưới loại tình huống thống khổ kịch liệt như vậy, Phương Hành không có hoàn toàn bị kinh hoảng khống chế tinh thần của mình, mà là nhanh chóng vận chuyển suy nghĩ.

Đây cũng là một cái bản lãnh của hắn, bởi vì đã trải qua rất nhiều hiểm cảnh, tâm thần cường đại hơn người thường quá nhiều, cho nên dù lâm vào cảnh cận kề cái chết, sẽ không bối rối, mà là hết sức để cho mình tỉnh táo lại, suy tư phương pháp tự cứu.

- Chẳng lẽ từng người tìm hiểu đồ này sẽ bị chết cháy sao?

- Không đúng, hẳn là có phương pháp cứu mình...

- Đúng rồi, ở bên trong đồ này, cũng không phải là chỉ có tiên nhân huyết, còn có thiên ý kiếm...

- Thiên ý kiếm, so với tiên nhân huyết còn mạnh hơn, bởi vì chính là một kiếm này, chém đầu tiên nhân...

Phương Hành trong đầu linh quang chợt lóe, nghĩ tới điểm này, lập tức lần nữa ngưng thần hướng trên đồ nhìn lại.

Rất nhanh, hắn lần nữa cảm nhận được cái ảo cảnh kia...

Trên đài chém đầu, tiên nhân bất khuất lửa giận ngập trời, ngửa mặt lên trời gào thét, nhưng có một đạo kiếm quang bay tới, chém xuống!

Phương Hành cố gắng nhịn thống khổ trong lòng, cẩn thận quan sát, cảm thụ đạo kiếm quang này.

Đó là một đạo kiếm quang khuynh thế, một kiếm tây lai, phiêu miểu không đấu vết.

Trên thực tế, nếu không phải là trảm thủ đồ lưu lại dấu vết của đạo kiếm quang, lấy kiến thức của Phương Hành, căn bản không nhìn thấy được kiếm quang.

Trảm thù đồ ghi lại một người trước khi bị chém đầu bất khuất lửa giận, cũng mượn từ bất khuất lửa giận của người này, ghi lại đạo kiếm quang vốn không cách nào ghi trên giấy, kiếm chân ý, cùng nộ hỏa, hỗ trợ lẫn nhau, duy trì thăng bằng.

Phương Hành ngưng thần hướng nhìn đạo kiếm quang, càng nhìn càng huyền diệu, càng nhìn càng phiêu miểu.

Một đạo kiếm quang này hấp dẫn hắn, thậm chí để cho kịch liệt thống khổ trong thân thể cũng trở thành phai nhạt...

Dần dần, một cảm giác mát mẻ mà sắc bén tiến vào trong cơ thể hắn, cơ hồ lửa cháy đốt cháy khét nửa người, ở đụng phải kiếm ý mát mẻ này, giống như là bị tưới một bầu băng thủy, dần dần dập tắt...

- Ha ha... Khụ... Lão tử... Tìm hiểu được rồi...

Phương Hành đột nhiên phá lên cười, trực tiếp nhảy lên, khua tay múa chân.

Bất quá chỉ hô lên một câu như vậy, hắn đầu óc choáng váng, nhất thời té ngã trên mặt đất.

Trong cơ thể lửa cháy, đã khiến cho hắn nhận lấy vết bỏng nghiêm trọng, trong cơ thể kinh mạch tạng phủ, đã thiên sang bách khổng.

- Hả?

Thanh niên tóc trắng Bạch Thiên Trượng ở ngoài động khoanh chân mà ngồi, trong tai nghe được tiếng cười thống khổ của Phương Hành, tâm niệm vừa động, chỉ một thoáng xuất hiện tại bên trong động, cúi đầu vừa nhìn, nhất thời lấy làm kinh hãi, hắn vội cúi người, đem Phương Hành cơ hồ bị chết cháy bế lên, nhanh chóng độ một đạo linh lực đến trong cơ thể hắn, sau đó năm ngón tay giương lên, mấy bình linh dịch xuất hiện trên tay, toàn bộ đút cho hắn ăn vào.

- Xuất hiện bệnh trạng lửa thiêu, nhưng khôngmất đi tánh mạng, chẳng lẽ nói, hắn thật hiểu được?

Bạch Thiên Trượng trong lòng hiện lên một tia hi vọng, đem Phương Hành ôm đến ngọc sàng trong động phủ, khuôn mặt vui mừng.

- Ngàn năm thọ nguyên sắp hết, rốt cục trước khi chết, có thể giải khai bí ẩn này sao?

Bạch Thiên Trượng trên mặt lộ ra một tia cười khổ:

- Còn có thể có cơ hội giúp cho mình đột phá bình cảnh hay không?

Phương Hành vẫn ngủ mê ba ngày ba đêm mới tỉnh lại, chỉ cảm thấy thân thể của mình lạnh như băng, nhưng có nhè nhẹ sinh khí, đang từ trên người thấm vào trong thân thể, hắn mở hai mắt, chỉ cảm thấy trong cơ thể trống không, linh lực tiêu hao không sai biệt lắm, cơ hồ giọt nước không dư thừa, nhưng mà thân thể lại tựa hồ như có lực lượng cực kỳ cường đại, tựa như không cần vận chuyển linh lực, cũng có thể đánh ra quyền nặng ngàn cân.

Ngồi dậy, Phương Hành thấy mình nằm ở trên giường ngọc, tia tia sinh khí kia, chính là từ ngọc sàng rót vào trong cơ thể mình.

Bởi vì linh lực trong cơ thể khô kiệt, lại làm cho hắn cực độ khát vọng bổ sung linh lực, theo bản năng đã nghĩ đưa tay ra sau gáy, tới lấy hồ lô rượu chính mình đặt ở động thiên giới chỉ, ở trong đó còn thừa nửa hồ lô linh tửu, dùng để bổ sung linh lực là tốt nhất.

Nhưng tìm tòi, nhất thời kinh hãi, sắc mặt cũng thay đổi.

Tóc của mình đã xõa ra, động thiên giới chỉ dùng để buộc tóc, thế nhưng không thấy!

- Đang tìm hồ lô này sao?

Một thanh âm nhàn nhạt vang lên, lại là thanh niên tóc trắng chẳng biết lúc nào đi đến, trong tay mang theo một cái tử bì hồ lô, từ từ đặt ở trên ngọc sàng bên cạnh Phương Hành, mười phần thú vị nhìn Phương Hành, nói:

- Đại khái cả Thanh Vân Tông đều nghĩ, ngươi thông qua bí mật gì mới có thể tu luyện nhanh như vậy, bí mật này lại bị ta trong lúc vô tình phát hiện!

Phương Hành lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm hắn phát hiện mình tu luyện Thái Thượng Hóa Linh kinh rồi ư?

Chương 75: Yêu man huyết mạch?

Phương Hành có chút khẩn trương, hắn biết Thái Thượng Hóa Linh Kinh rất thần dị, có thể làm cho chính mình triển pháp môn tu luyện "Luyện tinh hóa khí" không hạn chế thi, tốc độ kinh người, nếu làm cho thanh niên tóc trắng này thích thú, chỉ sợ không phải là chuyện tốt, dù sao người tóc trắng này tu vi quá cao, một ngón tay đã có thể đâm chết chính mình, coi như mình muốn cùng người ta liều mạng, cũng không có tư cách liều mạng.

Lại không nghĩ rằng, thanh niên tóc trắng chẳng qua nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Thanh Vân Tông quy củ chọn đồ, còn có chỗ sơ hở a, một cái thể chất kỳ lạ như ngươi, lại bị coi như Đinh đẳng tư chất đệ tử đặt ở ngoại môn, ngay cả ta cũng để ý mới phát hiện!

- Thể chất?

Phương Hành ngạc nhiên nói:

- Ta là thể chất gì?

Thanh niên tóc trắng khẽ mỉm cười, nói:

- Ngươi có thể trực tiếp tiêu hóa loại tửu thủy lấy yêu đan hóa thành này, cũng không cảm giác kỳ quái sao?

Phương Hành trong lòng giật mình, sau đó bình thản nói:

- Nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, ai để ý cái này?

Thanh niên tóc trắng tựa như nhìn thấu đáy mắt hắn lóe lên ẩn ý, khẽ mỉm cười, nói:

- Ta đại khái có thể đoán được ngươi đang lo lắng cái gì, bất quá đây cũng là dư thừa, lúc ta ở giúp ngươi ăn linh dược chữa thương, phát hiện ngươi có thể rất nhanh đem linh khí hấp thu, đã cảm thấy có chút kỳ quái, tra xét rõ ràng, phát hiện thể chất của ngươi khác hẳn với thường nhân, năng lực tiêu hóa gấp mười lần người bình thường trở lên!

Hắn dừng một chút, nhẹ nhàng phủ trán, nói:

- Trong mấy ngày qua, ta tra xét một chút điển tịch, cảm thấy ngươi rất có thể có thượng cổ huyết mạch Thao Thiết, thượng cổ đại yêu Thao Thiết nhất tộc, có khả năng thôn thiên thực địa, tổ tông của ngươi, hẳn là Thao Thiết cùng nhân loại kết hợp lưu lại huyết mạch, truyền đến lứa của ngươi, mặc dù huyết mạch đã phai nhạt, nhưng cũng khiến cho ngươi có khả năng trực tiếp nuốt chửng linh đan!

Thanh niên tóc trắng nói rất chân thành, mặc dù chỉ là phỏng đoán, nhưng hắn không hoài nghi ý nghĩ của mình, bởi vì hắn cũng không phát hiện ra trong cơ thể Phương Hành có quỹ tích vận chuyển công pháp, chỉ có thể coi đây là một đặc tính, quy về Phương Hành thể chất đặc thù tạo thành, mà tại trong nhận thức của hắn, có thể tạo ra loại thể chất này, cũng chỉ có Thao Thiết nhất tộc huyết mạch yêu man tử tôn mới có thể.

Ở trên chuyện này, kiến thức uyên bác của hắn lúc này cũng thành trở ngại cho hắn, ngăn cản những khả năng khác.

- Nói cái gì thế? Ngươi mới là yêu quái cùng nhân loại sinh ra, cả nhà ngươi mới vậy...

Phương Hành nghe, nhưng ở trong lòng trực tiếp oán thầm, nghĩ thầm đây không phải là mắng chửi người sao?

Dĩ nhiên, thanh niên tóc trắng hiểu như vậy, hắn cầu còn không được nữa là, tự nhiên sẽ không vạch trần.

Bạch Thiên Trượng thấy sắc mặt hắn biến hóa, liền cười nói:

- Thế gian xem thường hỗn huyết yêu man, ta hiểu vì sao ngươi che giấu sự thật này, bất quá ngươi đại khái có thể không cần tự ti như thế, yêu man cũng là sinh linh, hơn nữa thường thường có trời sanh thần thông lực kỳ lạ, dễ dàng xuất hiện một chút đặc dị huyết mạch, vì vậy tu hành giới cũng không quá ghét yêu man, huống chi, huyết mạch của ngươi cũng tương đối dễ dàng giấu diếm!

- Éc... Hắc hắc, đúng vậy, ta không nói ai cũng không nhìn ra...

Phương Hành theo lời của hắn thừa nhận xuống, cười hắc hắc, liền cầm lên hồ lô bên cạnh.

Một ngụm linh tửu rót vào, nhất thời cảm thấy từng đạo tinh khí trong cơ thể hòa tan.

Bất quá hắn đột nhiên cảm giác được mùi rượu trong hồ lô có chút không đúng, cùng lúc trước mình ngâm chế linh tửu có bất đồng.

Thanh niên tóc trắng khẽ nở nụ cười, nói:

- Ngươi ngâm linh tửu ta nếm thử một ngụm, mùi vị thật sự quá kém, liền dùng một loại phương thức mới để ngâm chế, không chỉ có vị đạo tốt lên rất nhiều, hiệu lực cũng có thể mạnh hơn so với trước, phương thức này cho ngươi đi!

Vừa nói ngón tay nhẹ nhàng ở trán Phương Hành điểm một cái, trong thức hải Phương

Hành, nhất thời nhiều ra một cái ý niệm.

Đây dĩ nhiên là một cái phương thuốc, chính là giảng giải pháp môn ngâm chế linh tửu như thế nào.

Phương Hành mừng rỡ, cười nói:

- Ôi, vậy cũng thật cám ơn ngươi!

Thanh niên tóc trắng khẽ mỉm cười, nói:

- Không có gì, ta lúc trước để cho ngươi tìm hiểu trảm thủ đồ, cũng là có nguy hiểm, phương thuốc này coi như là một phần ta bồi bổ lại cho ngươi sao, trảm thủ đồ ẩn chứa huyền diệu, ngươi có hiểu được không?

Nói lời này, vẻ mặt luôn luôn lạnh nhạt của hắn lộ ra vẻ có chút ngưng trọng, tựa như vô cùng quan tâm.

- Nói thật hay là nói dối?

Phương Hành trong lòng nhanh chóng hiện lên ý nghĩ này.

Bất quá hắn rất nhanh đã quyết định nói thật, bởi vì mặc dù nói ra bản thân tìm hiểu trảm thủ đồ ý, đối với mình cũng không có tổn thất gì, ngược lại là nếu như nói dối mà nói, cũng muốn mạo hiểm chọc giận nhân vật lợi hại này, còn đối với mình không có chỗ tốt.

Dĩ nhiên, hắn nhìn thanh niên tóc trắng này thuận mắt, cũng là một cái nguyên nhân rất trọng yếu trong đó.

Hắn gặp phải nguy hiểm sẽ rất nhanh trí, nhưng ở bình thời, lại là tùy tiện, luôn luôn bằng trực giác nhìn người.

- Thật ra thì rất đơn giản, trảm thủ đồ huyền diệu chính là tức giận khi bị chém đầu, thật giống như tức giận này, có thể kích thích lực lượng nào đó trong cơ thể ta, để cho toàn bộ linh lực của ta phân hóa thành một loại ngọn lửa đáng sợ...

Phương Hành từ từ hồi tưởng đến, thật tình nói:

- Bất quá chỉ tìm hiểu ngọn lửa kia mà nói, thật giống như không cách nào khống chế, chính mình sẽ gặp xui xẻo, còn cần tìm hiểu kiếm ý trong tranh...

- Kiếm ý?

Thanh niên tóc trắng ngây người, tựa như chuyện lửa giận, hắn đã hiểu ra, nhưng kiếm ý là lần đầu tiên nghe nói.

Phương Hành gật đầu, nói:

- Đúng vậy, người bị chém đầu này dù sao lửa giận lớn hơn nữa, vẫn bị người ta chém đầu, điểm này đã nói rõ kiếm ý so với lửa giận của hắn còn mạnh hơn, mà bên trong trảm thủ đồ, ẩn chứa tầng thứ hai huyền cơ, chính là đạo kiếm ý kia...

Thanh niên tóc trắng trầm mặc lại, qua một lúc lâu, mới cười khổ một tiếng:

- Chỉ có như thế sao... Đáng tiếc a...

Trong tiếng cười khổ, thanh niên tóc trắng thở dài một tiếng, rời khỏi gian thạch thất.

Đi tới ngoài động phủ, hắn lấy ra trảm thủ đồ, nhìn một hồi lâu, bùi ngùi thở dài:

- Vốn tưởng rằng trong đồ sẽ có tiên cấp công quyết nào đó, có thể giúp ta đột phá Kim Đan, đạt thành Nguyên Anh, thọ nguyên nhiều hơn gấp hai, lại không nghĩ rằng, đồ này chỉ có ác hỏa cùng kiếm ý, đều là thuật tư đấu, nhưng không có tu luyện công quyết a, ta cuối cùng, không có khả năng kéo dài tánh mạng...

- Thật phải đi về sao?

Bạch Thiên Trượng ở ngoài động trầm tư thật lâu, thân hình không nhúc nhích, giống như một bức tượng điêu khắc.

Ước chừng ba canh giờ trôi đi, hắn mới đột nhiên đan tay áo vung lên, có một mặt thạch bài màu tím nho nhỏ từ trong tay áo bay ra, thạch bài này, dài bảy chỉ rộng bốn chỉ, chất liệu có chút bất phàm, thế nhưng mơ hồ tản ra linh quang.

Vừa xuất hiện trên không trung, linh khí trong thiên địa tựa như có sinh mệnh hướng nó tràn vào.

Bạch Thiên Trượng ngưng thần nhìn thạch bài, sau một hồi lâu, đột nhiên tóc trắng vừa động, có một đạo kim quang từ phía trên đỉnh bay ra, thẳng lên trăm trượng cao thiên, bày ra từng đạo pháp trận phiền phức phong cách cổ xưa, này pháp trận, bao lại phiến thạch lâm này, khiến cho thạch lâm tựa như trở thành nơi cùng thiên địa cách tuyệt, bất luận kẻ nào đều không thể dùng thần niệm dò xét, cũng không cách nào lấy bí thuật câu liên.

Làm xong những chuyện này, Bạch Thiên Trượng hơi chần chờ, sau đó đột nhiên lộ ra ngón trỏ, nhẹ nhàng gõ ở trên thạch bài màu tím kia, từng đạo không khí sóng gợn lấy thạch bài làm trung tâm tán phát ra, sau một hồi lâu, thạch bài trở nên to lớn, chính diện trở nên giống như là ngọc kính, sau đó mặt kính có mây khói dần dần tản đi, vô số âm ảnh từ bên trong biến ảo, từ từ trở nên rõ ràng.

Một cái đại hán mặt sư tử con ngươi màu tím từ mặt kính xuất hiện, ánh mắt âm sâm, thân hình cao lớn, mặc một bộ tử bào rộng rãi, ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế một tòa ngọc thạch bảo, ánh mắt âm trầm đáng sợ, trong hai mắt, tựa hồ có vô cùng huyết hải cuồn cuộn, vô số oan hồn trong hai mắt quay cuồng, giãy dụa, thậm chí thỉnh thoảng còn sẽ có người, trong hai mắt hắn đưa tay cầu cứu, gào thét không tiếng động.

Bất quá theo đại hán mắt tím trừng mắt nhìn, ánh mắt liền quy về bình tĩnh, trong biển máu oan hồn biến mất không thấy gì nữa.

- Lão Cửu, là ngươi sao?

Đại hán mắt tím mở miệng nói, thanh âm trầm thấp, tựa như sấm:

- Ngươi rốt cục đã từ bỏ mà liên lạc với gia tộc!

Bạch Thiên Trượng nghe thanh âm này, ánh mắt đột nhiên trở nên buồn rầu, cùng hắn bình thời lạnh nhạt bộ dáng hoàn toàn bất đồng.

Trong mặt gương đại hán mắt tím trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nháy mắt một cái, tựa hồ có mấy đạo khói đen từ trong con mắt bay ra ngoài.

Bạch Thiên Trượng thở dài, nói:

- Không cần phí công nữa, ta đã bày khi thiên đại trận, ngươi không cách nào tính ra ta ở nơi nào!

Đại hán mắt tím cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi quả nhiên vẫn giống như trước để ý như vậy, bất quá, chính là cẩn thận có hữu dụng gì chứ? Ngươi hôm nay chịu liên lạc ta, khẳng định là bởi vì thọ nguyên của ngươi không còn nhiều lắm sao? Ngươi đúng là một thiên tài, lúc ấy gia tộc đối đãi ngươi như vậy, ngươi cũng có thể âm thầm kết thành Kim Đan, thậm chí còn bỗng nhiên tỏa sáng, chiếm huyền quan trảm thủ đồ, lặng lẽ bỏ chạy, còn trốn chính là nhiều năm như vậy, gia tộc vẫn chưa từng buông tha việc tìm kiếm ngươi, ngươi lại có thể thủy chung không bị tìm được, có thể thấy được bản lãnh của ngươi quả thật không tầm thường...

Chương 76: Chiến tu

Bất quá, ngươi làm thế là tự tìm đường chết!

Đại hán mắt tím tiếng nói vừa chuyển, lớn tiếng quát lên:

- Ngươi cho rằng gia tộc đối đãi với ngươi bất công, thì có thể phản bội gia tộc sao? Ngươi phải hiểu được, rời khỏi nhà tộc ngươi cũng không phải là gì! Ngươi bây giờ tu vi là gì? A, kết thành Nguyên Anh sao? Sợ rằng chưa được, theo tánh khí của ngươi, nếu ngươi có thể kết thành Nguyên Anh, sớm đã trở lại báo thù rồi, đây chính là kết quả thoát ly gia tộc của ngươi! Nếu ngươi lúc ấy chịu nhịn, đừng nói Nguyên Anh, theo tư chất của ngươi, cộng thêm tài nguyên của gia tộc, hôm nay nhất định chạy tới cảnh giới Độ Kiếp rồi!

Bạch Thiên Trượng nghe những lời này, mặt mũi biến ảo, rốt cục lại trở nên bình thản không có sóng.

- Đại ca, ngươi nói không sai, tu vi của ta, ở Kim Đan đỉnh phong đã có năm trăm năm, lại không có Nguyên Anh công quyết, cũng không có niết bàn đan phá cảnh, hôm nay thọ nguyên sắp hết, sợ là cuộc đời này không còn hi vọng thành Nguyên Anh nữa rồi!

Đại hán trong thạch bài trầm mặc lại, tựa như vừa nghe Bạch Thiên Trượng thừa nhận, cũng có chút thương cảm, một lát sau, hắn trầm giọng nói:

- Trở về đi, mang trảm thủ đồ trở về, sau đó hướng Tam đệ xin lỗi, gia tộc sẽ nể trảm thủ đồ, nói không chừng sẽ tha thứ chuyện trước đây, ta cũng sẽ vì ngươi cầu tình, có gia tộc công quyết cùng tài nguyên, ngươi còn có hi vọng tu thành Nguyên Anh!

Bạch Thiên Trượng trên mặt hiện ra một trận tức giận khó nói lên lời, thấp giọng nói:

- Hướng hắn xin lỗi ư? Đại ca, ngươi cũng cảm thấy ta sai ư? Là tên súc sinh kia làm chuyện ác như vậy, nhưng ngươi muốn ta hướng hắn xin lỗi ư, đứa con của ta sẽ phải oan ức ra sao?

Người trong thạch bài trầm mặc một chút, thấp giọng nói:

- Chuyện này có trọng yếu không? Bảy trăm năm thời gian đều không thể làm cho ngươi quên được chuyện này? Ta cho là, nếu ngươi chịu chủ động liên lạc với ta, là bởi vì ngươi đã nghĩ thông suốt...

Bạch Thiên Trượng thanh âm sẳng giọng, nói:

- Ta liên lạc với ngươi, quả thật là bởi vì ta nghĩ thông suốt, nếu nói thiên kiêu cự tử thì như thế nào? Bảo bối kia của các ngươi, chưa chắc thật có thể như các ngươi mong muốn, quân lâm thiên hạ! Ta hôm nay thọ nguyên đã sắp tiêu hao hết, nhưng ta chuẩn bị dùng thọ nguyên còn dư lại, mài một thanh hảo kiếm, đảo loạn nhất phương thiên hạ của các ngươi, cho các ngươi biết hối hận là gì...

Người trong thạch bài hô hấp trầm trọng, thấp giọng quát nói:

- Lão Cửu, ngươi chớ có làm chuyện ngu xuẩn...

- Ba...

Bạch Thiên Trượng bàn tay mơn trớn thạch bài màu tím, thạch bài nhất thời vỡ tung, hóa thành bột đá, tiêu tán không thấy.

Thạch bài hủy diệt, cùng gia tộc cuối cùng một tia quan hệ cũng chặt đứt, Bạch Thiên Trượng tựa như chấm dứt một cái tâm sự thật lớn, sắc mặt một lần nữa quy về bình thản, hắn đứng dậy, chắp hai tay, từ từ hướng trong động phủ đi tới.

Lúc này Phương Hành đã đem linh tửu trong hồ lô uống vài ngụm, đang từ từ luyện hóa, khôi phục linh lực của mình, vừa luyện hóa, lại cảm thấy tình huống của mình có cái gì không đúng, thân thể của hắn giống như một con dã thú, liên tục không ngừng cắn nuốt linh tửu hóa thành tinh khí, ước chừng so với bình thời dung nạp linh khí cực hạn còn nhiều hơn ra một thành.

Rõ ràng tu vi không tăng lên, nhưng linh khí nhưng luyện hóa càng nhiều, phảng phất linh khí trong cơ thể hắn, trải qua một lần đề luyện bình thường.

Thi triển Cầm Long Khống Hạc công cảm giác một chút, Phương Hành cũng rõ ràng phát hiện, chính mình thi triển môn thần thông này tựa như thuận buồm xuôi gió hơn, uy lực của nó cũng lớn một chút, dưới tình huống tu vi không thay đổi, hắn thi triển ra pháp thuật so với trước kia nhiều hơn một thành uy lực.

Tại sao lại xuất hiện loại tình huống này?

Phương Hành ôm hồ lô rượu suy nghĩ một hồi, dần dần có chút suy đoán.

Chẳng lẽ nói, cùng mình tìm hiểu trảm thủ đồ trong cơ thể xuất hiện ngọn lửa có liên quan ư?

Ngọn lửa kia, đốt cháy ngũ tạng lục phủ, kỳ kinh bát mạch, da thịt cốt tủy của mình, tương đương với rửa sạch thể phách cho mình một lần ư?

Càng nghĩ càng có khả năng này, bởi vì Phương Hành rõ ràng còn nhớ rõ, loại ngọn lửa này ở trong người đốt đốt, cảm giác kia, giống như là phá giai, mà phá giai, thường thường chủ yếu có hai loại tác dụng, Linh Động tầng hai, tầng ba, chính là rửa sạch tạp chất trong cơ thể, để cho mình có thể đạt đến cực hạn, mà Linh Động tầng bốn, chính là đánh vỡ cực hạn của mình, làm cho mình có tiềm năng cao hơn.

Mà Linh Động tầng năm, tầng sáu, lại sẽ là một quá trình rửa sạch, Linh Động tầng bảy, lại là quá trình lần thứ hai đánh vỡ cực hạn.

Linh Động bát cửu thập trọng, cũng giống như trước là một vòng tuần hoàn.

Phương Hành hiện tại hồi tưởng lại, trong cơ thể bốc cháy lên ngọn lửa này, giống như mình có một loại cảm giác phá giai.

Lửa cháy ở trong người nổi lên, cực kỳ giống cảm giác chính mình ăn vào Phá Chướng đan, đúc lại bản thân.

Như vậy suy nghĩ một hồi, Phương Hành mơ hồ cảm giác mình đoán trúng quan khiếu, nhưng cũng không dám xác định, nghĩ lại, người tóc trắng kia hẳn là hiểu rõ, liền nghĩ ra ngoài tìm hắn hỏi một chút, đi tới ngoài động nhìn lên, lại thấy hắn đang ngẩn người, liền trở lại, không mục đích trong động ngắm nghía, lại thấy động phủ cực kỳ nhã trí, đồ dùng không nhiều, cũng là vài gốc linh dược, mấy phân điển tịch mà thôi.

Nhưng chính là bố trí đơn giản như vậy, lại làm cho động phủ lộ vẻ rất có uẩn vị, dĩ nhiên, Phương Hành hoàn toàn thưởng thức không ra cái gọi là uẩn vị này, hắn chỉ là vừa đi, vừa nhìn bên trong động vật phẩm trang sức, con ngươi bắn ra tặc quang mà thôi!

Mấy viên thuốc này không sai, chính là đặt ở chỗ này quá khó nhìn, hay là ta thu đi sao!

Bình ngọc này hình như là pháp khí, đặt ở chỗ này không thích hợp, ta thu đi sao!

Ơ, mấy bản điển tịch này giá trị không ít tiền, đặt ở chỗ này đúng là uổng phí, thật lãng phí, ta đành phải tận dụng sao!

Đang cong mông thu thập bảo bối hăng say, lại có một thanh âm nhàn nhạt vang lên:

- Chọn xong chưa?

Phương Hành cười hắc hắc, buông xuống một cây linh dược mới vừa mất nhiều sức để nhổ lên, nói:

- Không sai biệt lắm...

Xoay đầu lại, đã thấy Bạch Thiên Trượng bạch y tung bay, dưới ánh mặt trời đứng ở động khẩu, quanh người tựa như gắn một tầng viền vàng.

- Ngươi đi theo ta...

Bạch Thiên Trượng thật không giống như Phương Hành lo lắng, quát mắng bắt hắn đem tất cả tang vật cũng giao ra, mà là nhẹ giọng gọi hắn.

Phương Hành có tật giật mình, không thể làm gì khác đành biết điều một chút đi theo hắn đi ra, ra vẻ bé ngoan.

Bạch Thiên Trượng ở bàn đá trước động phủ ngồi xuống, gọi Phương Hành tới đây, bàn tay gõ gõ mấy cái, lẩm bẩm:

- Quả nhiên giống như ta đoán, ở bên trong trảm thủ đồ, thật ra tích chứa chính là phương pháp tiên diễm luyện tôi thân...

Hắn trầm mặc lại, tựa như đang khổ tư cái gì.

Phương Hành đứng đợi hắn một hồi, thấy hắn vẫn không mở miệng, liền phối hợp ngồi xuống, chợt thấy bên cạnh thạch lâm có một cái cây ăn quả, cũng không biết tên là gì, phía trên kết trái cây đỏ rực thật là khả quan, đưa tay hái hai quả, ăn vào, chợt cảm thấy ngọt nhiều chất lỏng, thịt quả mập mạp cực kỳ, nước theo cổ họng chảy xuống, thế nhưng hóa thành từng đạo linh khí, hết sức thư thích.

Hắn lại không khách khí, vừa phát hiện ăn ngon, lập tức hái tới bảy tám quả, ăn như lang thôn hổ yết, nước chảy lâm ly.

Đợi đến khi Bạch Thiên Trượng từ trong trầm tư tỉnh lại, trên bàn đá đã bày một đống hột.

Hắn vừa nhìn lên hồng ngọc phiên đào thụ ba trăm năm mới kết quả một lần của mình, còn dư lại chỉ mấy quả còn xanh, vừa nhìn Phương Hành mắt trợn trắng, không khỏi cười khổ nói:

- Quả nhiên không hổ là người thừa kế Thao Thiết huyết mạch, giống y như thượng cổ Thao Thiết, nơi đi qua, quỷ thần lui tránh, không còn một ngọn cỏ, ta đem ngươi dẫn vào động phủ của ta, có thể nói là dẫn giặc vào nhà...

Phương Hành nói:

- Chỉ ăn mấy trái cây của ngươi, không đến mức mắng ta là giặc sao?

Bạch Thiên Trượng không tranh luận cùng hắn, cười một chút, liền:

- Ngươi ở trong tấn chức điện, vì sao không học bốn môn chánh pháp kia?

Phương Hành gãi đầu, nói:

- Ta không muốn luyện đan, vừa lười viết chữ, thuật bói toán lại càng học cũng học không được, làm thợ rèn a, lại cảm thấy quá ngu xuẩn...

Bạch Thiên Trượng khẽ mỉm cười, nói:

- Nói thật!

Phương Hành bật thốt lên:

- Bởi vì... những thứ này quá yếu, ta muốn học mạnh nhất!

Bạch Thiên Trượng cười cười, nói:

- Ngươi cảm thấy cái gì là mạnh nhất?

Phương Hành trầm mặc lại, hắn cũng không biết mình mới vừa rồi làm sao lại bỗng nhiên đem chuyện trong đáy lòng mình nói ra, nhưng nếu đã bắt đầu nói, thế thì nói hết cũng chẳng sao, dù sao Bạch Thiên Trượng cho hắn cảm giác rất tốt, là số ít người hắn cảm giác có thể nói thật, như vậy vừa nghĩ, hắn nói:

- Mạnh nhất, chính là lợi hại nhất, ta cảm giác, Thanh Vân Cửu Kiếm là lợi hại nhất, bởi vì pháp quyết khác hoặc là luyện đan, hoặc là làm thợ rèn, chỉ có cái pháp quyết này, là dùng cho chiến đấu!

Nói lời này, hắn vẻ mặt thật tình hiếm thấy, bởi vì hắn đang nhớ lại Quỷ Yên cốc đêm hôm đó.

Một người một chim, từ trên trời giáng xuống, thiết kiếm trong tay tung hoành như rồng, Quỷ Yên cốc thây chất khắp đồng...

Có lực lượng, là có thể thao túng tánh mạng người khác trong bàn tay, không có sức mạnh, chính là có tài phú nhiều hơn nữa thì như thế nào?

Còn không phải cuối cùng thành thịt cá cho người khác ư...

Người tu hành khác, cầu trường sinh tiêu dao, thần du vạn dặm, đối với hắn lại không có bất kỳ lực hấp dẫn.

Hiểu biết đầu tiên của hắn đối với đạo môn, chính là nắm giữ cường đại lực chiến đấu, cho nên hắn cầu, cũng là lực chiến đấu.

Bạch Thiên Trượng nghe đáp án của hắn, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói:

- Nhưng ngươi cũng đã biết, Thanh Vân Cửu Kiếm có lẽ là mạnh nhất Thanh Vân Tông, nhưng ở Nam Chiêm Bộ Châu, lại không phải mạnh nhất, thậm chí còn là rất yếu, ngay cả ở Sở Phong đại lục nho nhỏ, cũng có ít nhất hai ba đạo pháp quyết cùng nó không kém bao nhiêu, có khi còn mạnh hơn nó một chút, cho nên cho dù ngươi học nó, cũng sẽ không phải mạnh nhất!

Phương Hành suy nghĩ một chút, nói:

- Ta đây trước hết học cái này, sau đó lại đi học mạnh hơn!

Bạch Thiên Trượng nở nụ cười, nói:

- Thế gian tông môn thế gia, đều coi công quyết nhà mình như sinh mạng, chưa chắc chịu truyền cho ngươi!

Phương Hành nói:

- Ta đây sẽ đi đoạt, dù sao ta phải học!

Bạch Thiên Trượng ha ha cười một tiếng, nói:

- Nhưng nếu như bản thân ngươi không đủ mạnh, làm thế nào đi đoạt người khác?

Phương Hành khổ não, bứt tóc của mình, nói:

- Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?

Bạch Thiên Trượng nở nụ cười, nói:

- Công quyết không có mạnh nhất, nhưng những thứ khác lại có mạnh nhất, hơn nữa rất thích hợp với ngươi!

Phương Hành ánh mắt nhất thời sáng lên, nói:

- Cái gì?

Bạch Thiên Trượng thản nhiên nói:

- Chiến tu!

Chương 77: Chiến tu chi đạo

Chiến tu? Đây là thứ gì?

Bạch Thiên Trượng nhàn nhạt cười cười, giải thích:

- Người trong tu hành, đều có công pháp cùng sở trường mình am hiểu, là đạo kiếm sống của mình, kiếm lấy tài nguyên, cũng là kiếm lấy địa vị. Giống như lúc trước tấn chức điện ba vị trưởng lão nói với ngươi, có người giỏi đan, được gọi là đan tu, có người giỏi khí, chính là khí tu, ngoài ra còn có người am hiểu phù triện pháp trận vân vân, đều có cách gọi riêng, không phải trường hợp cá biệt!

- Đây vẫn chỉ là chúng ta Thanh Vân Tông tiểu môn tiểu phái mới có cách gọi thô sơ giản lược, đến thiên địa càng rộng rãi, ngươi sẽ phát hiện, loại phân loại tu hành này sẽ nhiều hơn, có tu sĩ chuyên môn nuôi linh thú, được gọi là linh tu, cũng có tu sĩ chuyên môn trồng linh điền, được gọi là nông tu, thậm chí còn có một chút tu sĩ tại hồng trần mở thanh lâu... Nói tóm lại, tu hành giới phức tạp hơn xa so với trong tưởng tượng của ngươi, ngươi có thể ở tu hành giới tìm được bất kỳ loại người tu hành nào, lao khổ bôn ba, chỉ vì hai chữ tài nguyên...

- Thật kỳ quái a...

Phương Hành cả người ngây ra, nghĩ thầm tu sĩ chuyên môn cướp bóc có hay không?

Bạch Thiên Trượng cười cười, lại nói:

- Tại ngoài loại phân chia này, còn có một loại tu sĩ trường hợp đặc biệt, tên là: Chiến tu!

- Giỏi luyện đan chính là đan tu, giỏi luyện khí chính là khí tu, giỏi phù pháp chính là pháp tu, phù tu, mà chiến tu, tên như ý nghĩa, là am hiểu chiến đấu nhất, tu hành giới, dù sao vẫn là ỷ mạnh hiếp yếu, khắp nơi có tranh đấu, lúc nào cũng có tranh đấu, người người cảm thấy bất an, lực chiến đấu cũng đã thành một người tu sĩ trừ tu vi ra, một thứ khác mọi người cùng chung truy tìm, mà chiến tu, muốn đem theo đuổi này đạt tới cực hạn, bọn họ không luyện đan, không luyện khí, sẽ không đem tinh lực tổn hao vào những thứ khác, thậm chí tu vi cũng sẽ không đặc biệt coi trọng, chỉ tập trung chính mình toàn bộ tinh lực, đi tinh nghiên thuật pháp, vũ pháp, đạt được lực chiến đấu mạnh nhất!

Phương Hành nghe, dần dần hưng phấn, bàn tay vỗ một cái, cười nói:

- Thứ này ta thích!

Bạch Thiên Trượng cười cười, nói:

- Chuyện không đơn giản như vậy, chiến tu ở trước lúc tu vi thành công, cơ hồ không có bất kỳ con đường nào để đạt được tài nguyên, điều này cũng dẫn đến chiến tu cơ hồ không có chút khả năng sinh tồn nào, vì vậy chiến tu trở thành một loại tồn tại đặc thù nhất tu hành giới, chỉ có hai loại người sẽ chọn trở thành chiến tu: Một là thiên kiêu cự tử của đại tông môn đại thế gia, bọn họ có cả thế lực sau lưng cung cấp tư nguyên cho bọn họ, vĩnh viễn không cần rầu rỉ vì tài nguyên, duy nhất muốn làm, chính là tăng lên lực chiến đấu của mình, phát huy tiềm năng!

- Loại thứ hai là gì?

Phương Hành kích động, nghĩ thầm loại thứ nhất hoàn toàn không thích hợp chính mình a!

Bạch Thiên Trượng nhìn Phương Hành một cái, nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Loại thứ hai chính là luyện đan không có thiên phú, luyện khí lười tốn công sức, vẽ bùa ngại viết chữ quá phiền toái, tu trận lại cảm thấy bói toán quá vô năng rồi, bọn họ thực sự không cách nào làm ra thành tựu ở những phương diện khác được, cũng đành phải đem tinh lực đặt ở như thế nào đấu pháp, người như thế, miễn cưỡng cũng coi là chiến tu...

- Ặc, nói trắng ra là, làm chiến tu hoặc là thiên tài hoặc là phế vật ư?

- Có thể nói như vậy...

Bạch Thiên Trượng gật đầu.

Phương Hành im lặng nói:

- Vậy ngươi nói ta thích hợp làm chiến tu, là người trước hay là người sau?

Bạch Thiên Trượng tự tiếu phi tiếu nhìn Phương Hành, ám hiệu ý rõ ràng.

- Ta không phải phế vật!

Phương Hành nổi giận, tức giận nhìn thấy Bạch Thiên Trượng.

Nếu không phải biết mình cùng Bạch Thiên Trượng tu vi xê xích quá xa, hắn đã sớm trực tiếp lao tới.

Bạch Thiên Trượng cười cười nói:

- Ta nói ngươi thích hợp làm chiến tu, là bởi vì ngươi có thiên phú làm chiến tu! Nhất là ngươi tìm hiểu trảm thủ đồ, bước đầu nắm giữ Tam Muội Chân Hỏa, điều này cũng làm cho ngươi làm chiến tu, so với người khác nhiều hơn một đại trợ lực!

- Tam Muội Chân Hỏa ư?

Phương Hành ngẩn ngơ, lần đầu tiên nghe được xưng hô thế này.

- Không sai, Tam Muội Chân Hỏa, chính là trong truyền thuyết tiên diễm chỉ có chân tiên sau khi độ kiếp mới có thể nắm giữ trên thế gian này, trong đó tam muội, chính là chỉ nộ, dục, nguyện, tam muội này nằm trong thất tình lục dục của con người, cũng là ba đạo khó luyện hóa nhất, đại tu sau độ kiếp, đem chuyển luyện làm hỏa, có thể dùng phát huy ra lực chiến đấu cường đại, thượng cổ thời đại, gia truyền có yêu hầu đại náo cổ thiên cung, yêu hầu này chính là kim cương bất hoại thân, nhưng cũng bị Tam Muội Chân Hỏa đốt muốn sống không được, nguyên nhân là bởi vì Tam Muội Chân Hỏa không chỉ tạo thành thương tổn đối với thân thể, trọng yếu là đối với thần niệm tạo thành thương tổn, cực kỳ khó phòng ngự...

- Thứ lợi hại như thế mà ta hiện tại đã nắm giữ ư?

Phương Hành vui vô cùng, đứng lên đi lòng vòng, giống như mèo đuổi theo cái đuôi của mình, khẩn cấp muốn nhìn một chút Tam Muội Chân Hỏa của mình.

Bạch Thiên Trượng cười nói:

- Nộ hỏa, dục hỏa, nguyện hỏa tam muội, ngươi chẳng qua là có một chút nộ hỏa nhất muội mà thôi, xa xa chưa tới trình độ nắm giữ tam muội, cho nên cùng Tam Muội Chân Hỏa trong truyền thuyết còn kém xa lắm. Sau khi ngươi nói cho ta biết trảm thủ đồ ẩn chứa huyền diệu, ta cũng có điều cân nhắc, tiên nhân bị chém, trước khi chết bất khuất, bất cam, bất nguyện, đủ loại tâm tình, dẫn động lửa giận trong cơ thể hắn, nấp trong trảm thủ đồ, ngươi tìm hiểu đến trong đồ huyền diệu, thậm chí trên trình độ nào đó, cảm nhận được lửa giận của hắn ngay lúc đó, cho nên dẫn động trong cơ thể mình nộ hỏa, bất quá, loại lửa này mặc dù hay, nhưng chưa luyện hóa, trước khi tu vi ngươi đạt tới cảnh giới Độ Động, cơ hồ căn bản không thể nào nắm giữ vận chuyển pháp môn này, Tam Muội Chân Hỏa đủ loại huyền diệu, ngươi cũng đều không thể phát huy, chỉ có thể... Luyện thể!

- Luyện thể?

Phương Hành nắm quả đấm, nhìn một chút da thịt trên cánh tay gầy teo, sau đó nghi hoặc nhìn Bạch Thiên Trượng.

Bạch Thiên Trượng cười cười, nói:

- Không sai, tựa như chân hỏa luyện cương, ngươi lấy nộ hỏa luyện thể!

- Bồi dưỡng một cái chiến tu, là phi thường khó khăn, trừ bình thường tu luyện ra, thế gian tông môn thế gia, vì tăng lên lực lượng chiến tu trong môn, đều nghiên cứu ra đủ loại bất truyền bí pháp, ta từng nghe qua, liền có linh dịch tẩy thân, chân nguyên trúc thể, thôn phong ẩm lộ, nhược thủy hóa cơ vân vân, chiến tu trải qua loại bí pháp này bồi dưỡng ra, trời sanh khí lực cường đại, linh lực tinh luyện, Linh Động kỳ chiến tu, trong cơ thể linh lực tinh thuần, thậm chí có thể cùng Trúc Cơ kỳ tu sĩ so sánh, thế gian thường có tin đồn, các đại thế gia Kim Đan thiên kiêu xuất thủ, một kiếm chém ba bốn vị Nguyên Anh cao thủ cảnh giới cao hơn, vẫn được truyền tụng mãi, mà, thiên kiêu sở dĩ có thực lực như vậy, cốt bởi hắn hao tốn vô số tư nguyên bí pháp làm cho tự thân linh khí tinh khiết, nếu như toàn bộ tài nguyên cũng dùng để tăng lên tu vi, đại khái hắn so với đám Nguyên Anh cao thủ kia cộng lại hao phí tư nguyên cũng muốn nhiều hơn...

- Tư nguyên có thể bồi dưỡng ba bốn vị Nguyên Anh cao thủ, tuy nhiên cũng hao tốn ở trên người một cái Kim Đan tu sĩ, này...

Phương Hành ngẩn ngơ, vừa hận vừa tiếc nói:

- Đây quả thực là bại gia tử a!

- Chiến tu, ở một trình độ nào đó mà nói, chính là bại gia tử!

Bạch Thiên Trượng nghiêm mặt nói:

- Bất quá, chiến tu có thể đưa đến tác dụng cũng thật lớn, bất kỳ một cái đại tông môn, đại thế gia nào, đều có chiến tu của mình, đây chính là bảo đảm bọn họ bảo hộ được ích lợi của mình, nếu không chiến tu, diệt môn cũng không xa nữa!

Phương Hành suy nghĩ một chút, chần chờ nói:

- Ta đây nếu như làm chiến tu...

Bạch Thiên Trượng gật đầu nói:

- Cũng muốn lãng phí như thế, thật ra cũng không phải là lãng phí, chẳng qua là chiến tu từ nhỏ tốn hao tư nguyên so với tu sĩ bình thường nhiều hơn mà thôi, ngươi không có bí pháp giống những tông môn khác sử dụng bồi dưỡng chiến tu, nhưng ngươi có nộ hỏa trong Tam Muội Chân Hỏa, dùng cái nộ hỏa này tẩy luyện bản thân, ngươi có thể đề luyện bản thân linh lực, rèn luyện khí lực, tu vi tăng lên gấp bội, đạt được lực chiến đấu vượt xa người bình thường có thể với tới, bất quá tương ứng, ngươi tiêu hao tư nguyên cũng sẽ càng ngày càng nhiều, lớn đến một cái thiên văn sổ tự!

Phương Hành nuốt ngụm nước miếng, bỗng nhiên híp mắt cười nói:

- Để ngươi tốn nhiều tài nguyên như vậy bồi dưỡng ta, thật là ngại quá...

Bạch Thiên Trượng im lặng, qua một hồi lâu mới nói:

- Ai nói ta muốn bồi dưỡng ngươi?

Phương Hành nói:

- Ngươi nói với ta nhiều như vậy, vừa giải thích chiến tu, vừa chỉ điểm ta tu luyện làm sao... Không phải là tính toán thu ta làm đệ tử sao? Nói như vậy, ngươi thu ta làm đệ tử, đây không phải là muốn đem tất cả những thứ của ngươi cũng giao cho ta, toàn bộ tài nguyên cũng cho ta, ta bị người khi dễ ngươi giúp ta đánh lại, ta xem có khi ngươi còn phải giúp ta cầu hôn đấy sao?

Bạch Thiên Trượng cảm giác rất có thú vị nở nụ cười, qua một hồi lâu, nói:

- Ta sẽ chỉ điểm ngươi tu hành như thế nào, muốn nhìn một chút... trảm thủ đồ, giấu ở trong đó huyền pháp, rốt cuộc sẽ bồi dưỡng được một cái chiến tu như thế nào, bất quá tài nguyên ta không cách nào cung cấp cho ngươi, nhưng ta sẽ nói cho ngươi biết cần gì, về phần làm sao nhận được, vậy thì muốn xem bản thân ngươi rồi!

- Được rồi, quỷ lông trắng này quả thực chính là giựt giây ta đi cướp đoạt a...

Phương Hành trong lòng oán thầm, trộm mắt nhìn Bạch Thiên Trượng.

Bạch Thiên Trượng uyên bác cơ trí, nhưng có đôi lúc cũng đoán không được trong lòng Phương Hành tiểu quỷ này đang suy nghĩ gì, lúc này thấy hắn con ngươi chuyển loạn, liền biết đạo hắn khẳng định lại nghĩ tới đường ngang ngõ tắt rồi.

Rất bất đắc dĩ day mi tâm, nói:

- Ta muốn truyền cho ngươi chí cường chiến tu chi đạo, ngươi có nguyện học không?

Phương Hành ánh mắt sáng lên, nói:

- Dĩ nhiên nguyện học a!

Bạch Thiên Trượng cười cười, đột nhiên sắc mặt ngưng tụ, trịnh trọng nhìn Phương Hành, lạnh giọng nói:

- Tu luyện đạo này, con đường của ngươi có thể so với tu sĩ bình thường khó khăn gấp trăm lần, ngươi có học không?

Ánh mắt của hắn sắc bén như kiếm, khí thế lớn như hồn thiên, nhất thời để cho Phương Hành cũng thành thật hơn.

Hắn thu hồi thái độ cợt nhả, kiên định nói:

- Ta nguyện học!

Bạch Thiên Trượng nói:

- Tu luyện đạo này, tu luyện của ngươi có thể so với tu sĩ khác cực khổ gấp trăm lần, ngươi có học không?

Phương Hành không chút nghĩ ngợi:

- Ta nguyện học!

Bạch Thiên Trượng nói:

- Tu luyện đạo này, nhân sinh của ngươi có thể so với tu sĩ khác nguy hiểm gấp trăm lần, ngươi có học không?

Phương Hành trực tiếp đứng lên, nắm quả đấm nhỏ, nói:

- Ta nguyện học!

Bạch Thiên Trượng chậm rãi đứng dậy, bàn tay đặt tại đỉnh đầu Phương Hành, nhẹ giọng nói:

- Tốt lắm, ta dạy cho ngươi!

Chương 78: Tam Muội Chân Hỏa luyện chân thân

Bạch Thiên Trượng cũng không giải thích thêm cái gì, trực tiếp bắt đầu giải thích cho hắn dùng Tam Muội Chân Hỏa tôi thể chi đạo như thế nào.

Phương Hành từ trên trảm thủ đồ nắm giữ, mặc dù chỉ là nhất muội, nhưng cũng dị thường cường đại cùng hung hiểm, dù sao đây là đại tu sau Độ Kiếp tầng chín mới có thể nắm giữ lực lượng, quả thực chính là cấm kỵ, người sáng tác trảm thủ đồ mượn từ một vị tiên nhân bị chém đầu cuối cùng bộc phát ra lực lượng đem nộ hỏa phong ấn tại bên trong trảm thủ đồ, tạm gác lại cho hậu nhân đi cảm ngộ, đã là kỳ diệu khó có thể tưởng tượng.

Nhưng có thể cảm ngộ được, cùng nắm giữ loại lực lượng này, còn là hai chuyện khác nhau.

Ở trước Phương Hành Chi, có chín thiên kiêu đệ tử siêu quần bạt tụy của Thanh Vân Tông trong ba trăm năm qua đi cảm ngộ cái đồ này, cũng chỉ có hai cái thành công, mà hai người thành công này, kết quả cũng là giống nhau, đó chính là nộ hỏa đốt thân, hóa thành tro bụi.

Cho dù là Phương Hành cũng như thế, nếu như không phải là hắn ở thời khắc nguy cấp nhất tìm hiểu đạo thứ hai chân ý: thiên kiếm ý, cũng mượn kiếm ý dập tắt hỏa ý, nói vậy lúc này hắn cũng đã bị nộ hỏa trong cơ thể thiêu thành tro tàn.

Nhưng mà hắn nếu muốn mượn Tam Muội Chân Hỏa tôi thân, đi lên chiến tu chi đạo chí cường, còn cần phải mượn nộ hỏa này.

Duy có lấy loại Tam Muội Chân Hỏa tiên nhân mới nắm trong tay, mới có thể đề luyện linh khí trong cơ thể, trui luyện thể phách.

Lửa này không thể thất khống, cũng không thể quá yếu, còn muốn dựa theo quy luật nhất định, tu luyện công quyết giống nhau từ từ đi hướng dẫn, nắm bắt trong tay.

Bạch Thiên Trượng để Phương Hành ở động phủ ở một đêm, chính mình lại đi Thanh Vân Tông điển tịch các, một đêm không về.

Buổi sáng lúc trở về, hướng Phương Hành nói:

- Ta duyệt khắp điển tàng Thanh Vân, nhưng không có tìm được công quyết có thể hoàn toàn phát huy hiệu lực của Tam Muội Chân Hỏa, không làm sao được, ngươi hôm nay chỉ có thể tu hành Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, tới vận chuyển Tam Muội Chân Hỏa rồi, ta sẽ đối với nó tăng thêm điều chỉnh, khiến cho thích hợp ngươi hơn, cũng có thể che dấu tai mắt, pháp quyết này mặc dù không thể phát huy Tam Muội Chân Hỏa uy lực mạnh nhất, cũng được cái là an toàn!

Dứt lời, liền đem Thanh Viêm Đoán Chân Quyết hắn cải biến trao tặng Phương Hành, Phương Hành yên lặng nhớ kỹ.

Ở Bạch Thiên Trượng đem toàn bộ công quyết cũng trao tặng Phương Hành Chi, ở trong đầu Phương Hành, thế nhưng lần nữa vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám, sau đó cấp ra bình định ngữ điệu, Thanh Viêm Đoán Chân Quyết được cải biến, phẩm cấp rõ ràng từ trung cấp tăng lên đến thượng giai.

Phương Hành nhất thời chắc lưỡi hít hà không dứt, nghĩ thầm Bạch Thiên Trượng so với trong tưởng tượng của mình còn muốn lợi hại hơn, trong một đêm, duyệt khắp các sách, đã có thể đem trung giai pháp quyết cải biến, đề thăng làm thượng giai pháp quyết, cao minh trong chuyện này, cũng hơn xa so với tu vi rồi.

Bội phục đồng thời, cũng có chút hồ nghi, tóc trắng này có bản lãnh như thế, vì sao không đem pháp quyết này giao cho Thanh Vân Tông chứ?

Nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ cũng không phải là trưởng lão bình thường của Thanh Vân Tông, hắn rốt cuộc là thân phận gì?

Dĩ nhiên Phương Hành sẽ không thật hỏi những nghi vấn này, cũng sẽ không tốn hao công phu suy nghĩ, không giải thích được, hắn tin tưởng người tóc trắng này, thậm chí mơ hồ cảm giác hắn cùng mình có một chút chỗ tương tự.

Loại cảm giác tin tưởng này, ở trên người hắn rất ít xuất hiện, nhưng một khi xuất hiện, cũng vô cùng mãnh liệt.

Bên cạnh, còn lại là Phương Hành có năng lực đoán được việc làm của Bạch Thiên Trượng đối với mình là tốt vẫn là không tốt.

Hắn trong đầu có Âm Dương Thần Ma Giám, có thể giám định ra hết thảy linh bảo, Bạch Thiên Trượng truyền thụ cho hắn, nếu là rắp tâm hại người, sớm đã bị hắn khám phá, nhưng cho đến hôm nay, vô luận là trảm thủ đồ, vẫn là phương thức ngâm linh tửu, hay là Thanh Viêm Đoán Chân Quyết cải biến, cũng là thật thật tại tại thứ tốt, điểm này không thể hoài nghi!

Cho dù thời điểm cảm ngộ trảm thủ đồ vô cùng nguy hiểm, nhưng cũng chỉ là nguy hiểm cùng kỳ ngộ cùng tồn tại, Phương Hành chấp nhận loại nguy hiểm này.

Dù sao cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu thật là không cần trả giá cái gì đã có thể lấy được thứ tốt, hắn ngược lại sẽ cảnh giác.

Về phần tại sao Bạch Thiên Trượng nguyện ý truyền thụ chính mình pháp quyết, sau lưng có có mục đích không thể cho ai biết hay không, Phương Hành cũng không quan tâm, người ta tại sao phải không công bồi dưỡng mình chứ? Có mục đích gì cũng là bình thường, hơn nữa nói coi như mình muốn phản kháng, ở trong tay người này có thể trốn đi nơi nào? Vẫn là mau sớm đem những thứ đối phương muốn dạy cho mình học xong rồi hãy nói.

Cho dù tương lai hắn thật muốn ép mình làm gì, chính mình có thực lực, đến lúc đó cũng dễ phản kháng a!

Cho nên ở Bạch Thiên Trượng chỉ đạo, Phương Hành bắt đầu chuyên tâm tu hành Thanh Viêm Đoán Chân Quyết.

Lúc đầu đối với Thanh Viêm Đoán Chân Quyết tu hành, Phương Hành lĩnh ngộ vô cùng nhanh, pháp quyết này nói trắng ra rất đơn giản, chính là chuyển hóa linh lực, ở bên ngoài cơ thể hóa thành một loại linh diễm màu xanh nhạt, nhiệt độ ngọn lửa cực cao, chính là lửa dùng để đoán tạo linh thiết để chế tạo pháp khí, tên công quyết này có hai chữ "Đoán chân", chính là ý chỉ luyện đi tạp chất huyền thiết, còn quy nguyên gốc.

Chỉ bất quá, dùng để chiến đấu mà nói, bởi vì loại linh diễm này không cách nào phóng ra xa, mà linh diễm thiêu đốt kiệt ngạo rất mạnh, thiếu đi Linh Động, lại là uy lực thường thường, thậm chí còn không dễ dàng bằng trụ cột pháp thuật khu hỏa thuật.

Mà Phương Hành tu luyện pháp quyết này, chủ nghệ lại không phải dùng để tu luyện loại linh diễm rèn sắt, mà là chủ muốn vận dụng Thanh Viêm Đoán Chân Quyết phương pháp vận chuyển linh diễm. Hắn lấy Thanh Viêm Đoán Chân Quyết tâm pháp, khống chế Tam Muội Chân Hỏa trong cơ thể, sau đó dùng luyện khí pháp môn, rèn luyện khí lực của mình, ngưng luyện tự thân linh khí, từng điểm từng điểm, luyện trong suốt thân thể, ngưng kết linh khí tinh khiết nhất.

Loại phương pháp tôi thể này, vô cùng nguy hiểm, Phương Hành lúc đầu bắt đầu tu luyện, không để ý sẽ gặp dẫn động nộ hỏa tàn sát bừa bãi, cơ hồ muốn đốt hủy nhục thể của hắn, còn có vô tận ác niệm, để cho hắn gần như muốn nổi điên, tẩu hỏa nhập ma.

Cũng may, Bạch Thiên Trượng tại lúc hắn tu luyện, ngày đêm không thôi hộ pháp.

Một khi hắn xuất hiện dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, lập tức cảnh tỉnh, khiến cho hắn thu liễm tâm thần, lấy Thiên Ý Kiếm chém nộ hỏa, sau đó dùng linh dược chuẩn bị tốt, để chữa trị bổng.

Dù là như thế, cũng cho đến nửa năm sau, Phương Hành mới bắt đầu từ từ nắm giữ Tam Muội Chân Hỏa luyện thể phương pháp.

Hắn lúc này, rốt cục có thể chính xác đắn đo Tam Muội Chân Hỏa hỏa hầu, dựa vào lực lượng của mình hoàn thành quá trình rèn luyện.

Nói một cách khác, Phương Hành đã nắm giữ một loại bí thuật tôi thể cường đại.

Loại bí thuật này, sở dĩ được gọi là bí thuật, là bởi vì nó thường thường cũng sẽ đại tông môn, cổ thế gia chưởng khống, dùng để nuôi dưỡng chiến tu cho mình, có lẽ công quyết có thể truyền cho người khác, loại bí thuật này tuyệt đối không thể lấy kỳ nhân, mặc dù hủy môn diệt tông, bí thuật cũng tuyệt đối giữ kín không nói ra, bởi vì... đây chính là căn cơ một tông môn lập môn, căn cơ mạnh nhất để có thể tồn tại ở tu hành giới.

Ở bên trong nửa năm này, mặc dù nhiều lần thất bại, đầy đủ rèn luyện cũng không tiến hành được mấy lần, nhưng Phương Hành biến hóa cũng là kinh người, thân thể hắn trong suốt vô hạ, là để ngoại nhân xem ra, một cái nhìn lại, chỉ cảm thấy thiếu niên này sạch sẽ, trong sáng, tựa như tràn đầy sức sống, còn nếu tinh tế quan sát, sẽ phát hiện da tay của hắn mơ hồ lộ ra một loại trơn bóng như ngọc thạch, vô cùng thần dị.

Mà trên thực tế, nếu có người có thể nhích tới gần Phương Hành, tới nghiên cứu thể phách của hắn, sẽ phát hiện khí huyết của hắn khác hẳn với thường nhân, mạnh hơn so với người trưởng thành, mà huyết nhục sức sống, cơ hồ gấp ba người bình thường trở lên.

Đến linh khí của hắn, thì giống như trước so với người bình thường tinh thuần gấp ba, nói cách khác, giống như trước tu vi mà nói, hắn thoạt nhìn linh khí tồn tại lượng cùng đối phương không khác biệt, trên thực tế chất lượng linh khí gấp ba đối phương.

Dùng cách nói đơn giản nhất chính là, Linh Động tầng bốn Phương Hành, có Linh Động tầng năm tu sĩ thực lực!

Bất quá, trong khoảng thời gian này, Phương Hành tiêu hao tư nguyên, cũng ước chừng là gấp ba người bình thường, hắn tự thân sở hữu yêu đan đã sớm tiêu hao không còn một mống, Bạch Thiên Trượng cũng không thật sự không cho hắn bất kỳ tài nguyên, trên thực tế, phía sau ba bốn tháng, trong quá trình hắn tu luyện tôi thể phương pháp tiêu hao yêu đan cùng linh dược, cũng là Bạch Thiên Trượng cung cấp.

Thạch lâm bên cạnh, có một đầm nước bích lục, đây là hàn đàm, nước thanh u, tản ra hàn khí lạnh như băng, đem bờ đầm bạch thạch bị nhiễm một tầng sương lạnh, mà lúc này Phương Hành, thì khoanh chân ngồi ở trong đầm nước, nước hồ cạn, chỉ tới cổ Phương Hành, lộ ra một cái đầu nho nhỏ, mà Phương Hành thì hai mắt khép hờ, yên lặng vận chuyển Thanh Viêm Đoán Chân Quyết.

Dần dần, da tay của hắn trở nên huyết hồng, sau đó có minh quang mơ hồ tự trong cơ thể hắn tán phát ra.

Theo Phương Hành vận công, xung quanh hồ sương lạnh trên bạch thạch biến mất, rồi sau đó từ từ tản ra nhiệt khí.

Phương Hành một lần đầy đủ rèn luyện vẫn chưa thành, vẫn vận chuyển Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, đỉnh đầu hắn, bên tai, thậm chí lộ ở nước hồ phía ngoài da mặt, mơ hồ xuất hiện từng sợi ngọn lửa quỷ dị nhè nhẹ.

Lửa này tựa như từ trong cơ thể hắn phát ra, thanh trung mang tím, vô cùng quỷ dị, nhưng tràn đầy linh tính.

Dần dần, hàn đàm dâng lên nhiệt khí càng ngày càng nhiều, quanh quẩn không dứt, cơ hồ đem thân thể Phương Hành cũng che lại.

- Sùng sục...

Lại qua một hồi lâu, hàn đàm trực tiếp nổi lên bọt nước, trở nên sôi trào.

Chương 79: Trên núi tu luyện, dưới núi tu hành

Cả hàn đàm sôi trào lên, nhiệt độ cao đến mức dọa người, cảnh tượng này vừa quỷ dị vừa kinh khủng, Phương Hành quả thực giống như đang ngồi trong một nồi nước sôi bị luộc lên, nhưng hắn vẫn ngồi xếp bằng ở trong hồ, tựa hồ hoàn toàn không cảm thấy nhiệt lực trong nước hồ. Đây là bởi vì, nước hồ vốn chính là bị trên người hắn tản mát ra đi nhiệt lực đốt tới sôi trào, nhiệt lực trong thân thể của hắn càng kinh người hơn.

Nước hồ nhiệt độ càng ngày càng cao, sôi trào được cũng càng ngày càng lợi hại, từng đạo khói trắng bay thẳng đến chân trời.

Trong hàn đàm, đã hoàn toàn nhìn không thấy bóng dáng, chỉ có từng đoàn khói trắng bốc hơi mà lên.

Qua thật lâu, trong hàn đàm, mới bỗng nhiên truyền ra một tiếng hét, thanh như long ngâm, chấn triệt sơn cốc.

Theo long ngâm vang lên, nhiệt độ trong hàn đàm bắt đầu chậm rãi giảm xuống.

Phương Hành đã hoàn thành lần rèn luyện này, chậm rãi thu công.

Mà hàn đàm sôi trào cũng dần dần bình tức, dưới đất hàn tuyền lần nữa dâng lên nước suối hàn lãnh, khiến cho nhiệt độ hàn đàm thấp dần.

- Thành, lần tôi thể một mình thứ bảy thành công, nói rõ ta đã có thể khống chế loại pháp môn tôi thể này...

Phương Hành mở mắt, trong hai mắt, một chốc lại có tinh quang bắn ra bốn phía, sau một hồi lâu, mới dần dần thu lại.

- Nhìn dáng dấp ngươi đã tu luyện Thanh Viêm Đoán Chân Quyết không sai biệt lắm...

Một thanh âm chợt ở phía sau vang lên, Phương Hành sợ quá hú lên quái dị, xoay người qua, chính là người tóc trắng Bạch Thiên Trượng.

Giày trắng không dính hạt bụi của hắn nhẹ nhàng đạp ở trên nước hồ, theo nước gợn chậm rãi tăng lên tung tích, thân hình phiêu phiêu tựa như tiên.

- Ngươi bước đi có thể có chút tiếng động hay không?

Phương Hành bất mãn oán giận nói:

- Sớm muộn gì có một ngày bị ngươi dọa chết!

Bạch Thiên Trượng thản nhiên nói:

- Sợ hãi nói rõ ngươi tâm chí không kiên... Hơn nữa ta bay tới, tự nhiên không có thanh âm!

Phương Hành bĩu môi, nói:

- Khoe khoang ư? Dẫn lực thuật thôi mà, ta cũng biết!

Dẫn lực thuật chính là biệt xưng của Cầm Long Khống Hạc công, bởi vì pháp quyết này trong giang hồ, chính là thần bí tuyệt học trong truyền thuyết, bởi vì mới từ hồng trần tiến vào tiên môn đệ tử ngoại môn, cũng gọi nó như vậy, song tiến vào nội môn, ánh mắt mọi người thay đổi, cũng không cảm thấy thuật này cao thâm, vì vậy cũng gọi nó là Dẫn lực thuật, mặc dù chỉ là cách gọi, nhưng đại biểu cho tâm thái biến hóa.

Bạch Thiên Trượng cũng không để ý tới Phương Hành mạnh miệng, lại đã thành thói quen, chẳng qua nhàn nhạt nói:

- Nếu nắm giữ pháp thuật này, đã nói rõ ngươi ở chỗ này của ta nửa năm không uổng phí hao tổn, sau này nhớ rõ thường xuyên lấy Tam Muội Chân Hỏa tôi thân, linh lực của ngươi sẽ càng tinh thuần so sánh với người bên cạnh, cho dù là đồng dạng pháp thuật, ngươi thi triển ra, uy lực cũng so với người khác cường đại hơn, trụ cột làm chiến tu đã có!

Phương Hành cười hì hì, đắc ý nói:

- Đó là đương nhiên, ta có thể trở về nội môn sao?

Một tháng này, hắn vẫn bị Bạch Thiên Trượng lưu lại trên ngọn núi này, khô khan tu luyện Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, mệt nhọc sẽ ngủ ở một cái thiên phòng ngoài động phủ, đói thì ăn linh quả ngoài động phủ Bạch Thiên Trượng, hoặc là cầm đan dược trong động phủ Bạch Thiên Trượng ăn như ăn kẹo, một tháng không biết vị thịt, trong miệng đã sớm nhạt nhẽo quá rồi, đã sớm muốn rời khỏi nơi này, đi kiếm một bữa cơm no đủ.

Nhưng không ngờ, Bạch Thiên Trượng nghe lời của hắn, khẽ mỉm cười, nói:

- Ai nói ngươi có thể trở về nội môn rồi?

Phương Hành ngẩn ngơ, nói:

- Vậy ta đi đâu?

Bạch Thiên Trượng nói:

- Theo ta xuống núi sao!

Phương Hành cả kinh nói:

- Ta đây sẽ phải xuống núi?

Bình thường Thanh Vân Tông đệ tử, hoặc là tu hành gặp phải bình cảnh, hay là lĩnh phù chiếu đi ra ngoài làm nhiệm vụ, hoặc là bị tước đoạt thân phận đệ tử, trục xuất sơn môn, bình thường cũng sẽ không đi ra ngoài, vì vậy Phương Hành rất không rõ ý tứ của Bạch Thiên Trượng.

Bạch Thiên Trượng thấy hắn nghi ngờ, nhàn nhạt giải thích một câu, nói:

- Xuống núi tu hành!

Phương Hành gãi gãi đầu, nói:

- Trên núi không thể tu hành sao?

Bạch Thiên Trượng nói:

- Trên núi chỉ có thể tu luyện, trần thế mới tu hành, muốn làm chiến tu, ngươi phải đi theo ta một lần!

...

- Muốn trở thành một cái chiến tu hợp cách, mà không phải cái loại chiến tu phế vật bất đắc dĩ lựa chọn con đường chiến tu, sẽ phải có được ba điều kiện, một là tôi thể phương pháp cao minh, hai là đầy đủ tài nguyên tu hành, ba là công quyết chiến đấu cao minh, ngươi hôm nay có thể dùng Tam Muội Chân Hỏa để tôi thể, coi như là phù hợp điều thứ nhất, nhưng hai cái phía sau lại hoàn toàn không có...

Một đóa mây xanh, chở Phương Hành bay khỏi Thanh Vân Tông, trên mây, Bạch Thiên Trượng sắc mặt lạnh nhạt, êm tai nói tới.

- Vậy làm sao bây giờ? Ngươi dạy ta sao?

Phương Hành ngồi xếp bằng ở trên mây, khuôn mặt mong đợi.

Bạch Thiên Trượng cười nhẹ, nói:

- Ta chuẩn bị cho ngươi một loại phương pháp tốt nhất, bảo đảm trở thành chiến tu hợp cách!

Phương Hành ngẩn ra, đầy cõi lòng hi vọng nói:

- Phương pháp gì?

Bạch Thiên Trượng nói:

- Ngươi nhìn dưới mây đi!

Phương Hành thò đầu nhìn xuống dưới, ánh mắt xuyên qua nhè nhẹ từng sợi tầng mây, lại thấy phía dưới chính là một tòa hồ lớn bích ba nhộn nhạo, gió mát quất vào mặt, mênh mông vô bờ, còn không đợi hắn đặt câu hỏi, đột nhiên cảm giác trên mông đít bị đá một cước, hú lên quái dị đã từ trên mây té xuống xuống, người còn trên không trung, đã bắt đầu chửi ầm lên:

- Yêu quái tóc trắng đáng chết ngàn lần, dám ám toán tiểu gia...

Bạch Thiên Trượng ngồi ở đám mây, cười khổ gãi mũi, lẩm bẩm:

- Yêu quái tóc trắng, đây là lấy ngoại hiệu cho ta sao?

Phương Hành người trên không trung, hết sức thi triển Dẫn lực thuật, khống chế lực đạo rơi, sau đó tế lên phi kiếm đặt tại dưới chân chính mình, lơ lửng ở giữa không trung, bất quá vừa nhìn mọi nơi, lại là choáng váng, phiến hồ này thật sự là không nhỏ, chính mình chính ở giữa hồ, muốn bay đến bên bờ đi, ít nhất cũng phải bay gần trăm trượng cự ly, vượt xa cực hạn của hắn.

Nghĩ bay lên trở về mây xanh đi, Bạch Thiên Trượng chết tiệt kia điều khiển mây xanh, vừa bay cao hơn mười trượng, làm hắn với không tới.

- Trong hồ này có một thanh xà, chịu sét đánh, được đạo hạnh, tu luyện mấy chục năm, đã trở thành yêu thú ngũ giai, thường ngày phá huỷ thuyền bè, nuốt chửng dân chúng, bị người ngu muội cung phụng, xưng là Thanh Long Vương, trên thực tế chỉ là một con xà yêu sắp hóa giao mà thôi, ngươi hãy tiến vào trong hồ, đi chém nó sao, viên yêu đan này, đối với ngươi mà nói là thuốc bổ không tệ!

Bạch Thiên Trượng thanh âm chậm rãi truyền xuống.

- Đây chính là phương pháp tốt ngươi chuẩn bị cho ta?

Phương Hành giận dữ, đề khí kêu to.

- Không sai!

- Vậy ngươi không thể nói trước với ta sao? Cần phải một cước đem ta đá xuống ư?

- Ngươi ăn linh quả của ta, trộm linh đan của ta, còn cả ngày ở sau lưng mắng ta, cũng không cho phép ta đá ngươi một cước sao?

Bạch Thiên Trượng thanh âm rất vô tội, Phương Hành nghe cũng đành im lặng.

- Ngươi nói thanh xà tinh này là yêu thú ngũ giai ư?

Phương Hành vẫn phi trên không trung, nỗ lực đề khí, không chịu xuống hồ đi.

Bạch Thiên Trượng nói:

- Không sai, sợ rằng chỉ kém một đường, sẽ đạt đến yêu thú lục giai cảnh giới!

Phương Hành vẻ mặt run run một chút, kêu lên:

- Ta mới Linh Động tầng bốn, ngươi để cho ta đi chém nó hay để cho ta đi nuôi béo nó?

Bạch Thiên Trượng trầm mặc một hồi lâu, đang ở thời điểm Phương Hành không nhịn được muốn chửi ầm lên, thanh âm mới lần nữa vang lên:

- Ngươi nếu muốn tìm lý do chính mình đánh không lại nó, có thể tìm được một ngàn cái, nhưng tương lai nếu ngươi gặp phải địch nhân so với ngươi còn mạnh hơn, mạng cũng chỉ có một cái!

Phương Hành ngạc nhiên, như có điều suy nghĩ.

Một đạo phù triện màu vàng nhạt từ trên mây phiêu xuống, Bạch Thiên Trượng nói:

- Ngươi nếu không địch lại, có thể kích thích cái phù này, nó có thể cứu ngươi!

Phương Hành đang muốn đi tiếp, Bạch Thiên Trượng kế tiếp lời nói lại làm cho hắn thay đổi sắc mặt:

- Nhưng nếu ngươi sử dụng cái phù này, đã nói rõ ngươi cũng chỉ thường thôi, cũng không tất đi theo ta tu hành nữa, trực tiếp về sơn môn đi!

Phương Hành vẻ mặt biến hóa, cuối cùng cắn răng, vừa ngoan tâm, tung người hướng trong hồ nhảy xuống.

Cái phù triện kia trên không trung lơ lửng một hồi lâu, không biết bay về phía nơi nào.

Phương Hành cũng không mang cái phù này, bởi vì hắn căn bản là không có ý định dùng!

Nếu là một loại rèn luyện, nếu yêu quái lông trắng cho là mình có khả năng thắng được thanh xà, chính mình liền chiến sao!

- Rầm...

Phương Hành nhảy vào trong hồ lớn, nước hồ mát mẻ, trong nháy mắt che phủ đỉnh đầu của hắn, trong nước bọt khí ở bên tai cô cô, Phương Hành hai tay đong đưa, trong nước ổn định thân thể, sau đó nhìn khắp mọi nơi, lại thấy khắp nơi đều là trong xanh trong vắt một mảnh, tầm mắt bị nước hồ ngăn, ngay cả hắn hôm nay theo tu vi tăng lên, mục lực cũng so sánh với trước kia mạnh rất nhiều, vẫn chỉ có thể nhìn ra mười trượng trở lại.

Một mảnh hồ lớn mịt mờ, nhưng đi nơi nào tìm kiếm thanh xà yêu?

Hơi chút suy nghĩ, Phương Hành liền trong bụng hung ác, rút ra đoản đao, ở trên bàn tay cắt một đao, tia máu rỉ ra, theo nước hồ tản ra.

Sau đó, Phương Hành bình thần ngưng khí, trong hồ lẳng lặng đợi chờ, cảm thụ xung quanh nước chảy hướng đi.

Máu người có tu vi đối với yêu thú có lực hấp dẫn lớn lao, chỉ cần thanh xà tinh ngửi thấy, nhất định sẽ bị dẫn tới đây.

Đến đây đi!

Phương Hành âm thầm cắn răng, ánh mắt hung ác mà kiên nghị.

Nếu là ren luyện, khổ nữa mệt mỏi nữa nguy hiểm nữa, tiểu gia cũng nhận!

Ta muốn làm chiến tu, chiến tu mạnh nhất trên đời!

Cái gì trường sinh tiêu dao, cái gì thần du vạn dặm, tiểu gia một mực không cần!

Người tu hành, để lại cho ta duy nhất ấn tượng, chính là một người một kiếm, lực chiến đấu giết cả bầy phỉ!

Ta đây muốn, cũng là lực chiến đấu độc nhất vô nhị!

Ta muốn báo thù cho chín thúc thúc...

Chương 80: Mười lão bà

Xuống biển chiến giao long, vào núi đọ sức yêu hổ!

Ba năm qua, Phương Hành đi theo Bạch Thiên Trượng xuất nhập ngũ hồ tứ hải, tự Sở tây Bách Đoạn sơn tới Sở đông Tiêu Dao hải, từ Sở nam Vạn Quỷ lâm tới Sở bắc Man Hoang mạc, một đóa mây xanh hai người, trừ yêu ngàn dặm không quay đầu lại. Ở cổ chiến trường, cùng thi ma lây dính sát khí chiến, ở linh dược quật, cùng hung cầm thủ hộ linh dược chiến, thậm chí hắn còn lên chiến trường, cùng man binh hung ác điên cuồng tàn bạo tác chiến!

Thoáng một cái ba năm, thời gian thấm thoát, Phương Hành đã biến thành một thiếu niên mười bốn tuổi, vóc người cao không ít, rất thon gầy, trên mặt vẫn mang theo nụ cười thản nhiên, có chút lười biếng, ánh mắt lại là dị thường sáng ngời.

Tóc của hắn đã trắng không ít, hắc bạch hỗn loạn, tùy tiện ở sau gáy buộc thành kiểu đuôi ngựa.

Bất quá tu vi của hắn, vẫn là Linh Động tầng bốn, cũng không tăng lên.

Đây cũng là Bạch Thiên Trượng cố ý làm, hắn dạy Phương Hành dùng pháp môn Tam Muội Chân Hỏa tẩy luyện thân thể, đem một thân linh lực tẩy luyện tinh thuần vô cùng, hắn ở trong ba năm này tiêu hao vô số yêu đan cùng linh dược, nếu là đổi người bình thường, bằng những tài nguyên này chỉ sợ sớm đã đem tu vi tăng lên tới Linh Động tầng bảy, mà Phương Hành, chỉ là dùng những thứ tài nguyên này, đem trụ cột của mình đả tạo kiên cố vô cùng.

- Thập nhất thúc, kế tiếp đi đâu?

Lười biếng nằm ở trên mây xanh, Phương Hành hai tay đặt ở sau gáy, gác hai chân, mạn bất kinh tâm nói.

Ba năm thời gian, hắn cùng với Bạch Thiên Trượng đã sớm vô cùng thân thuộc.

Trong quá trình này cũng hận cái yêu quái lông trắng này, bởi vì hắn đem mình ném vào giữa một đám cương thi nổi điên.

Cũng từng cảm kích hắn, bởi vì lão bạch mao tỉ mỉ dùng linh dược trị thương cho hắn, mười ngày mười đêm, tinh thần không có một khắc buông lỏng.

Mấy năm thời gian, để cho hắn thừa nhận Bạch Thiên Trượng, gọi hắn một tiếng "Thập nhất thúc"!

Bạch Thiên Trượng cũng đã hỏi, vì sao là Thập nhất thúc?

Phương Hành chưa nói, trong lòng nhưng nghĩ, mình đã có chín thúc thúc, xếp tiếp theo chính là thứ mười rồi, nhưng mình là lão thập a! Cho nên Thập thúc thúc sẽ không có, dứt khoát kêu một tiếng Thập nhất thúc sao!

Nếu Bạch Thiên Trượng biết tiểu tử này đem mình đánh đồng với một hang ổ thổ phỉ, thậm chí xếp hạng còn phía dưới bầy thổ phỉ này, không biết sẽ lộ ra vẻ mặt gì, bất quá hắn cảm thấy Phương Hành ban đầu sau khi chính mình liên tục chữa thương mười ngày cho hắn, sau khi tỉnh lại bật thốt lên một tiếng "Thập nhất thúc" rất là thành khẩn, liền cũng chấp nhận xuống rồi, dù sao so sánh với gọi mình yêu quái lông trắng tốt hơn nhiều.

Về phần Bạch Thiên Trượng tại sao đối với mình tốt như vậy?

Có mục đích của hắn hay không, Phương

Hành chẳng muốn đi nghĩ.

Theo hắn, đương nhiên là có mục đích, nếu không tại sao người khác đối với mình tốt như vậy?

Chỉ bất quá, Phương Hành cũng không ngại người khác lợi dụng chính mình, chỉ cần cho mình đầy đủ thù lao là tốt rồi.

Cho nên, sợ rằng sớm đã nghĩ đến Bạch Thiên Trượng như vậy bồi dưỡng mình, là có mục đích, hắn sẽ không để ý, hắn chỉ điểm chính mình ba năm, nếu quả thật cần mình giúp hắn làm chút chuyện, chính mình giúp việc cũng chẳng có gì.

Nếu như hắn muốn mình làm chuyện mình làm không được, cùng lắm thì nửa đường chạy đi là được.

Bạch Thiên Trượng ngưng thần đánh giá Phương Hành, thật lâu không nói lời nào, ánh mắt phức tạp, rồi lại xen lẫn thưởng thức khó tả.

Qua thật lâu, hắn bỗng nhiên đưa tới một khối khuyên tai ngọc màu đen, tạo hình tinh tế, tựa như vật phi phàm, chỉ bất quá, ngọc này nhưng thật giống như bị phân hai nửa, Phương Hành ánh mắt nhìn sang, đã giám định ra được đây chỉ là khuyên tai ngọc bình thường, duy nhất có được tác dụng, chính là dẫn tụ thiên địa linh khí vào bản thân, ở lúc tu luyện tốc độ sẽ nhanh một chút.

- Tín vật này ngươi cất đi, đợi đến cơ hội thành thục, liền đi thành thân sao!

Bạch Thiên Trượng nói phong đạm vân khinh, Phương Hành chợt nhảy lên, cả kinh kêu lên:

- Thành thân?

Bạch Thiên Trượng thản nhiên nói:

- Không sai, chính là thành thân, tương lai dùng khuyên ngọc này làm tín vật, ngươi có thể cưới được chín đạo lữ như hoa như ngọc mà thân phận tôn quý... Có lẽ là mười, ta cũng nói không chính xác nữa!

Phương Hành ngơ ngác nhìn khuyên ngọc này, nói:

- Ngươi không phải là phát điên rồi chứ?

Bạch Thiên Trượng cười cười, nói:

- Chuyện tốt như vậy cho ngươi, ngươi không muốn ư?

Phương Hành có chút xấu hổ, cười hắc hắc, nói:

- Mười... Hơi nhiều!

Bạch Thiên Trượng cười nói:

- Vậy thì giảm đi mấy cái, chọn xinh đẹp lưu lại!

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói:

- Thì ra lời đồn đãi là thật, đụng phải một người sư phụ, chẳng những dạy dỗ thần công, còn có thể hỗ trợ làm mai rồi, hơn nữa thoáng cái mười... phát tài rồi, bất quá mười lão bà này của ta là người nơi nào?

Bạch Thiên Trượng nói:

- Hiện tại không thể nói cho ngươi biết, ngươi chỉ để ý giữ lại khuyên tai ngọc, thời cơ chín muồi sẽ biết!

Phương Hành nói:

- Lúc nào là thời cơ chín muồi?

Bạch Thiên Trượng nói:

- Ở thời điểm ngươi tìm tới cửa bọn họ không giết được ngươi, hoặc là nói ngươi có thể chạy thoát bọn họ đuổi giết!

Phương Hành trên gáy xuất hiện một đạo hắc tuyến, uể oải nói:

- Nguyên lai là kẻ thủ của ngươi a, còn không phải là muốn ta giúp ngươi báo thù ư?

Bạch Thiên Trượng thoải mái cười cười, nói:

- Không cần báo thù, cũng không cần giết người, chỉ để ý cưới lão bà của ngươi là được!

Phương Hành trở tay đem khuyên tai ngọc thu vào, nói:

- Thôi đi, ta đến lúc đó đi xem các nàng có xinh đẹp hay không rồi hãy nói...

Bạch Thiên Trượng cười cười, không nói thêm gì nữa, ngón tay nhẹ nhàng một chỉ, mây xanh gia tốc hướng phía trước bay đi.

- Chúng ta muốn đi đâu?

Phương Hành có chút tò mò hỏi.

Bạch Thiên Trượng nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Ba năm thời gian trôi qua rồi, ngươi cũng nên trở lại quỹ đạo vốn có của ngươi!

- Thanh Vân Tông sao?

Phương Hành ánh mắt nhất thời sáng lên, lòng tràn đầy mong đợi.

Liên tục ba năm không gián đoạn chém giết luyện lệ, vào nam ra bắc, đã sớm để cho hắn vạn phần hoài niệm cuộc sống thích ý ở Thanh Vân Tông.

Một đóa mây xanh, ba năm trước đây rời Thanh Vân Tông, không kinh động bất luận kẻ nào.

Ba năm sau, mây xanh lần nữa bay trở về Thanh Vân Tông, vẫn chưa từng kinh động bất luận kẻ nào.

Rơi vào trước thạch lâm, Bạch Thiên Trượng nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói:

- Sau này con đường tu hành khó khăn, phải cẩn thận!

Phương Hành duỗi lưng một cái, cười nhìn về phía Bạch Thiên Trượng, nói:

- Ta có cần gọi ngươi một tiếng sư phụ hay không?

Bạch Thiên Trượng gương mặt lạnh nhạt hơi ngẩn ra, nhẹ giọng gật đầu nói:

- Cũng là có thể, quỳ xuống dập đầu sao!

Phương Hành nhất thời đen mặt, nói:

- Mất mặt như vậy, sư phụ không cần!

Vừa nói xoay người rời đi, Bạch Thiên Trượng sau lưng hắn phá lên cười, ba năm tiếp xúc, hắn tự nhiên hiểu rõ tính cách của Phương Hành, có thể hỏi ra những lời này, chính là có tâm tư nhận thức hắn là sư phụ, bất quá nếu mở miệng trêu chọc, Phương Hành trong lòng sẽ không vui, thật ra đây cũng là hắn cố ý làm, hắn dạy Phương Hành ba năm, nhưng cũng không tính làm sư phó của Phương Hành.

- Dù sao ta cũng là muốn thông qua ngươi đạt tới một chút mục đích, đây coi như là trao đổi sao...

Bạch Thiên Trượng khẽ thở dài, xoay người hướng động phủ đi tới, thân thể lại không tự chủ được run một cái.

Trong cơ thể vang lên một tiếng vỡ vụn rõ nét, hắn sắc mặt đại biến, cười khổ hướng thân thể của mình nhìn lại.

Thần niệm nội thị, có thể thấy được thức hải một viên kim đan, phía trên ánh sáng ảm đạm, xuất hiện một đạo kẽ nứt rõ ràng, đang có linh lực màu vàng mơ hồ từ bên trong chảy ra, phát ra trong thiên địa.

- Kim đan bể tan tành, linh lực khô kiệt, đại nạn của ta đến sớm sao?

Bạch Thiên Trượng khoanh chân ngồi ở trước động phủ, nhìn lên thiên không, bùi ngùi thở dài.

Khóe miệng hắn dâng lên một tia nụ cười trấn an, hắn thật ra cũng không nói cho Phương

Hành, chính mình tính toán dạy hắn nhiều thêm mấy năm, chẳng qua là ở trong mười ngày mười đêm, tiêu hao tự thân đại lượng linh lực làm Phương Hành chữa thương, hắn đã cảm giác có chút lực bất tòng tâm rồi, lúc ấy, chính mình nếu không chữa thương cho hắn, thọ nguyên đại nạn ít nhất còn có thể kéo dài mười năm nữa, nhưng là hôm nay, cảm giác chỉ có không tới ba năm.

Nhưng mà Bạch Thiên Trượng không hối hận, bởi vì lúc ấy nếu hắn không làm như vậy, Phương Hành sẽ lưu lại ám thương.

Chính mình thời gian không nhiều, không cách nào mượn trảm thủ đồ Tam Muội Chân Hỏa, rèn một thanh thần kiếm hoàn mỹ, chém ngược khung thiên, vậy thì đem hết toàn lực, rèn một thanh kiếm phôi hoàn mỹ, sau đó đợi hắn ma luyện thành hình, đảo loạn phong vân thôi!

- Ta dạy tất cả những thứ ngươi có thể học rồi, chuyện còn lại phải nhờ vào bản thân ngươi rồi!

Bạch Thiên Trượng lẩm bẩm tự nói, qua sau một hồi lâu, hắn lấy ra một đạo phù triện, giơ tay ném hướng lên bầu trời.

- Thình thịch...

Phù triện trên không trung nổ tung, kim quang mãnh liệt, tựa như một đạo kim sắc mây trôi lơ lửng phía chân trời.

Bên trong Thanh Vân Tông, Tông chủ Trần Huyền Hoa, tứ đại truyền pháp trưởng lão, tất cả đều thấy được đạo phù này, trong lòng nhất tề chấn động: Bạch sư thúc có chuyện quan trọng dặn dò sao? Rồi sau đó, vô luận đang bế quan, hay là đang trong môn giảng đạo cho đồ nhi, đồng thời buông xuống chuyện trong tay, nhất tề độn hướng không trung, năm đạo quang hoa xẹt qua thiên không Thanh Vân Tông, đi tới trong thạch lâm.

- Ta dạy hài tử kia mấy năm, chỉ tiếc, hắn vẫn là không thích hợp thừa kế truyền thừa của ta...

Bạch Thiên Trượng đưa lưng về phía năm người, khẽ thở dài một tiếng, nói.

Trần Huyền Hoa năm người hai mặt nhìn nhau, trong đôi mắt đều lộ ra vẻ tiếc nuối.

Thanh Vân Tông vẫn muốn đem truyền thừa của trưởng lão thần bí này để lại tông môn, ba năm trước đây, Bạch Trưởng lão thu Phương Hành làm đồ nhi, bọn họ vốn là trong bụng nhẹ lòng một chút, nghĩ mục đích này đã đạt thành, thật không nghĩ đến có kết quả

này.

- Ta tính toán bế tử quan rồi, hoặc là dựa vào ta đây còn dư lại thọ nguyên kết thành Nguyên Anh, tăng thọ nguyên gấp hai, hoặc là lúc đó tọa hóa!

Bạch Thiên Trượng khẽ thở dài, mọi người nhất thời thần sắc buồn rầu.

Chỉ có người cảm giác thọ nguyên sắp hết, tọa hóa sắp tới mới bế tử quan.

Chương 81: Không dám nghe đạo

Bế tử quan, bế tử quan, nhập quan sinh tử lưỡng trọng thiên.

Nói như vậy, thật sự là người đột phá vô vọng mới bế tử quan, hy vọng có thể tại chính mình còn sót lại thọ nguyên, tìm hiểu đột phá chi đạo, sau đó phá một cảnh, gia tăng thọ nguyên, song không có phá cảnh đan, không có tương ứng công quyết, phá cảnh cơ hồ là không có chút nào hi vọng, một trăm người bế tử quan, cơ hồ cả một trăm đều không đi ra, người thành công phá cảnh xuất quan chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết.

Dĩ nhiên, bế tử quan chuyện như vậy, cũng có một chỗ tốt, chính là người bên cạnh không thể thăm dò người bế quan sinh tử, cũng có thể uy hiếp một chút địch nhân không dám hành động thiếu suy nghĩ, vậy cũng là một người tu sĩ cuối cùng giúp tông môn làm một chút việc.

Trên thực tế, rất nhiều người đều cho rằng, Thanh Vân Tông Thái Thượng trưởng lão Vũ Hạc chân nhân đã sớm tọa hóa, chỉ bất quá, chính là bởi vì Vũ Hạc chân nhân tám năm trước đóng tử quan, không cách nào dọ thám biết sinh tử, cho nên mọi người chỉ có thể coi là hắn còn sống. Đối với tu sĩ mà nói, đây cũng là một loại phương pháp qua đời, bọn họ sẽ bị người từ từ quên lãng, mà không phải như phàm tục bái tế khắp nơi.

Loại tử quan này, bình thường cũng sẽ lấy trăm năm làm hạn định.

Trăm năm, nếu người bế tử quan không xuất quan, Tông chủ sẽ yên lặng ở tổ linh đường cho thêm một lò hương khói, bất quá đến nơi này, môn hạ tiểu bối đệ tử thường thường đã quên mất người bế quan là ai.

- Bạch sư thúc gọi bọn ta tới đây dụng ý là..

Trần Huyền Hoa trầm ngâm nói.

Bạch Thiên Trượng cười cười, nói:

- Đương nhiên là đem một chút tu hành tâm quyết của ta nói ra, cho Thanh Vân Tông lưu một môn truyền thừa rồi!

Trần Huyền Hoa đám người nghe vậy, nhất thời ngẩn ra, vẻ mặt mừng rỡ, nhất tề hạ bái, nói:

- Cẩn nghe sư thúc dạy bảo!

Bạch Thiên Trượng nhẹ nhàng thở dài, từ từ niệm tụng:

- Phá diệt thần cơ quyết, đoạt người chi vận, hóa thiên công, hành địa pháp, ngộ...

Thanh âm của hắn rất bình thản, nhưng nghe ở trong tai Trần Huyền Hoa đám người, lại như tiếng sấm.

- Bịt tai vào!

Trần Huyền Hoa trên mặt đại biến, bỗng nhiên một tiếng quát lên, cắt đứt lời của Bạch Thiên Trượng.

Tứ đại truyền pháp trưởng lão cũng đều sắc mặt đại biến, thế nhưng thật theo Trần Huyền Hoa, nhất tề bịt lỗ tai, trong nháy mắt rút lui bay ra, thế nhưng ước chừng bay ra mười dặm, lúc này mới đứng trên không trung, sắc mặt hoảng sợ nhìn Bạch Thiên Trượng.

Bạch Thiên Trượng ngậm miệng không nói, hơi mang bất đắc dĩ ý ngồi tại nguyên chỗ.

Trần Huyền Hoa đôi môi run rẩy, qua một hồi lâu, mới cười khổ nói:

- Bạch sư thúc, ngươi năm trăm năm trước giá lâm Thanh Vân Tông, tự Tông chủ đời trước bắt đầu, không người nào không đối với ngươi kính như thượng tân, cũng không dám có bất kỳ bất kính... Nhưng ngươi vì cái gì, muốn hại chúng ta a...

Bạch Thiên Trượng nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Là các ngươi vẫn muốn ta lưu lại truyền thừa, như thế nào nói là ta hại các ngươi?

Trần Huyền Hoa thở dài, nói:

- Phá Diệt Thần Cơ quyết, là.. Là thần quyết truyền thừa của thế gia kia sao? Chúng ta Thanh Vân Tông tiểu môn tiểu phái, nơi nào có can đảm lớn như vậy, dám mơ ước công quyết nhà bọn họ? Tin tức một khi tiết lộ, sợ rằng lập tức sẽ chọc vào diệt tông đại họa, bực này truyền thừa... Chúng ta Thanh Vân Tông không lưu cũng được, ngay cả muốn để lại... Cũng lưu không nổi...

Bạch Thiên Trượng không nói gì, qua một hồi lâu, mới nói:

- Đã như vậy, thì thôi, ta trước đây từng xem Thanh Vân Tông Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, sơ qua cải biến, đem sửa thành thượng giai pháp quyết, liền đem pháp quyết này để lại Thanh Vân Tông sao, coi như là một chút bồi bổ lại...

Trần Huyền Hoa thở ra, nói:

- Nếu là như vậy, đa tạ Bạch sư thúc rồi!

Dứt lời, liền đem Đoán Chân cốc truyền pháp trưởng lão núp ở ngoài mười dặm gọi tới đây, suy nghĩ một chút, dứt khoát vừa đem ba cái trưởng lão khác cũng gọi tới đây, cùng nhau nghe Bạch Thiên Trượng truyền pháp, lại là trong lòng nỗi khiếp sợ vẫn còn không tiêu, không nghĩ có hiềm nghi chiếm được Phá Diệt Thần Cơ quyết truyền thừa, dứt khoát gọi những người khác tới đây, cùng nhau nghe pháp, cũng chứng minh trong sạch của mình...

Truyền pháp xong, Trần Huyền Hoa vừa khẩn trương hỏi:

- Bạch sư thúc, cái đệ tử tên là Phương Hành...

Bạch Thiên Trượng lắc đầu, nói:

- Ta vốn muốn giúp hắn đánh xuống trụ cột, đích truyền công quyết, lại không nghĩ rằng, người này bất hảo, không nghe dạy bảo, học chút ít đứng đắn, luôn ra sức khước từ, cũng là một chút cùng công quyết không liên quan oai môn tà lý lại học cực nhanh, bất đắc dĩ, ta không cách nào đem truyền thừa cho hắn, ba năm tâm huyết nước chảy về biển đông, Tông chủ, Thanh Vân Tông nếu có kiệt xuất đệ tử...

Trần Huyền Hoa lấy làm kinh hãi, lúng túng cười nói:

- Bọn họ không có phúc, hay là thôi đi!

Người thông minh cũng biết mình nên làm như thế nào, Trần Huyền Hoa có thể trở thành Thanh Vân Tông Tông chủ, tự nhiên không phải là người ngu.

Nếu là Bạch Thiên Trượng truyền xuống công quyết là Huyền giai công pháp, hắn cầu cũng không được, cũng sẽ học.

Thậm chí nói, nếu Bạch Thiên Trượng truyền xuống Thần giai công quyết chính là không biết từ nơi nào tới, hắn vẫn sẽ học, chỉ sợ mạo hiểm tiết lộ, làm Thanh Vân Tông khai ra đại họa nguy hiểm cũng sẽ học, nhưng nếu là Thần giai công quyết của gia tộc kia...

Không thể học, không thể học, học chính là họa!

Không những không thể học, thậm chí không thể nghe, muốn trốn tránh rất xa, nhắm mắt làm ngơ.

- Đã như vậy, ta hôm nay sẽ muốn vào tử

quan rồi, thương điền tang hải, chư vị đạo hữu, từ đó từ biệt...

Bạch Thiên Trượng thở dài, tay áo đặt ở phía sau, từ từ hướng bên trong động đi tới.

- Sư thúc không cần bi quan như thế, đại đạo năm mươi, bỏ chạy thứ nhất, sư thúc bế quan tĩnh ngộ, cuối cùng có cơ hội phá cảnh phục sinh, thọ nguyên tăng lên, đến lúc đó vãn bối tập khắp núi đệ tử, tới trước cung nghênh, là sư thúc hạ...

Trần Huyền Hoa khom người, thành khẩn nói.

Bốn vị truyền pháp trưởng lão khác cũng một khom rốt cuộc, cung tiễn Bạch Thiên Trượng nhập quan.

Động phủ chi môn ầm ầm rơi xuống, từ đó ngăn cách thiên địa, tuy chỉ một môn, cửu thiên thập địa, nhưng giống như không có cao nhân tóc trắng này nữa.

- Chưởng giáo sư huynh, chúng ta...

Tê Hà cốc trưởng lão Thanh Điểu hỏi.

- Hồi chủ phong nói!

Trần Huyền Hoa dẫn đầu ngồi mây mà đi, trốn vào chính mình Thanh Vân chủ phong, bốn vị truyền pháp trưởng lão cùng sau lưng hắn.

- Như Cuồng sư đệ, ngươi đi mang đứa bé kia...

Trần Huyền Hoa ngồi vào chỗ của mình, nâng trán trầm tư, sau một hồi lâu, nhẹ nhàng nói.

Lão giả tóc đen Thiết Như Cuồng, Đoán Chân cốc truyền pháp trưởng lão, ban đầu cùng Bạch Thiên Trượng đánh cờ, lĩnh mệnh mà đi.

Tê Hà cốc truyền pháp trưởng lão Thanh Điểu nói:

- Chưởng giáo sư huynh, Bạch sư thúc sẽ không thật đem Phá Diệt Thần Quyết truyền cho hắn chứ?

Trần Huyền Hoa nói:

- Hi vọng không có, nếu không Thanh Vân Tông chúng ta không giữ được hắn!

Thanh Điểu trưởng lão nhíu nhíu mày, nói:

- Chưởng giáo sư huynh, bản thân ta cảm thấy...

Trần Huyền Hoa bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua, đồng thời ánh mắt quét qua hai vị truyền pháp trưởng lão khác, nói:

- Chư vị sư đệ, sư muội, các ngươi chớ cảm thấy ta làm việc cẩn thận, chúng ta Thanh Vân Tông thiên ở nhất vũ, an an ổn ổn, chính là phúc khí, nếu dã tâm quá lớn, bị cuốn vào tật phong kình sóng, sợ rằng chết cũng không biết chết như thế nào, thế giới này... Quá lớn a...

Thanh Điểu trưởng lão ngậm miệng lại, khẽ gật đầu một cái, lui ở một bên.

Không lâu lắm, Phương Hành dẫn tới, đối mặt với Thanh Vân Tông địa vị tối cao mấy vị trưởng lão, cũng không sợ, ánh mắt ngó mọi nơi.

- Hài tử, ngươi tới!

Trần Huyền Hoa gọi hắn tới đây, hòa nhã nói:

- Trong ba năm này, ngươi đi theo Bạch sư thúc học được cái gì?

Phương Hành con ngươi đảo lòng vòng, nói:

- Học được rất nhiều a, ta rất chăm chỉ!

Trần Huyền Hoa lược lược ngẩn ra, nói:

- Nói thí dụ như?

Phương Hành cười nói:

- Trảm yêu trừ ma, trong ba năm này hối hả ngược xuôi, ta giết không dưới một trăm con yêu thú...

Trần Huyền Hoa ngây ngốc, lại hỏi:

- Bạch sư thúc không truyền cho ngươi bất kỳ pháp môn gì?

Phương Hành nói:

- Có!

Trần Huyền Hoa nhất thời khẩn trương lên, ba vị truyền pháp trưởng lão khác cũng tùy theo trông lại, ánh mắt khẩn trương.

Trần Huyền Hoa vội la lên:

- Truyền cho ngươi pháp quyết gì?

Phương Hành nói:

- Thanh Viêm Đoán Chân Quyết...

Đám người nhất thời hai mặt nhìn nhau, Trần Huyền Hoa nói:

- Không có pháp môn khác sao?

Phương Hành thành thật suy nghĩ một chút, nói:

- Không có...

Hắn nói không phải nói dối, trừ Thanh Viêm Đoán Chân Quyết ra, Bạch Thiên Trượng quả thật không truyền hắn bất kỳ pháp môn nào khác.

Tam Muội Chân Hỏa tôi thể pháp chính là từ bên trong huyền quan trảm thủ đồ đạt được, cũng không phải Bạch Thiên Trượng truyền thụ.

Trần Huyền Hoa suy nghĩ một chút, đưa bàn tay đặt ở đầu vai Phương Hành, trầm giọng nói:

- Vận chuyển linh lực mạnh nhất!

Phương Hành cũng không dám khinh thường, đem tự thân linh lực vận chuyển, Trần Huyền Hoa cảm ứng sơ qua, thu tay về, hướng những người khác gật đầu, khẽ thở dài:

- Ta đã từng thấy qua người gia tộc kia, biết được Phá Diệt Thần Cơ quyết tính chất đặc biệt, pháp quyết này hung bá tuyệt luân, hủy thiên diệt địa, có tu luyện hay không, thử một lần liền biết, đứa nhỏ này linh khí trầm ổn yên tĩnh, cũng không hề giả!

Mấy vị truyền pháp trưởng lão khác tất cả cũng thở phào nhẹ nhỏm, vẻ mặt có chút buông lỏng, nhưng cũng có chút tiếc nuối.

Phương Hành thì ánh mắt thản nhiên nhìn bọn hắn, cũng không lo lắng hắn sẽ phát hiện cái gì.

- Ngươi hãy lui ra đi!

Trần Huyền Hoa để cho Thiết Như Cuồng mang Phương Hành đi xuống, chính mình thì thở thật dài.

Thanh Điểu trưởng lão nói:

- Chưởng giáo sư huynh, người này xử lý như thế nào?

Trần Huyền Hoa cúi đầu suy tư một hồi lâu, liền nói:

- Mặc kệ sao, dù sao Bạch sư thúc thúc mới vừa bế quan, không cần quấy rầy lão nhân gia ông ta, hôm nay chúng ta nghe đến mọi chuyện, cùng chúng ta đoán được mọi chuyện, cũng không muốn tiết lộ một chữ, nếu không môn quy nghiêm trị... Tiếu trưởng lão, chuyện này để ngươi giam tra, nếu có người làm trái với ta hôm nay mà nói, sư huynh đệ tình phân cũng không cần nói!

- Dạ!

Một trưởng lão người mặc ma y khô gầy trầm giọng trả lời, trên mặt yên tĩnh, chính là Ngộ Trận cốc truyền pháp trưởng lão Tiếu Sơn Hà.

Chương 82: Tàng kinh đại điện

Ba năm sau, đại danh của Phương Hành lại một lần vang lên ở Thanh Vân Tông.

Ba năm trước đây tấn nhập nội môn, vẫn không có người nghe thấy tin tức của Phương

Hành, bởi vì Lâm Thanh Tuyết bị giam nửa năm cấm bế, từng điên cuồng muốn tìm Phương Hành báo thù, nhưng vẫn chưa từng tìm được hắn, làm loạn khắp nơi, có không ít đệ tử nội môn cũng biết Phương Hành người này, chỉ là chưa từng nhìn thấy hắn, người thói quen gây chuyện này, thế nhưng giống như là biến mất.

Cho tới hôm nay, Phương Hành mới đột nhiên xuất hiện lần nữa, mọi người lúc này mới nhận được tin tức, thì ra là hắn bị Bạch Thiên Trượng trưởng lão nhìn trúng, mang theo bên người, dạy ba năm, vốn muốn chọn làm người truyền thừa, kết quả hắn quá mức bất hảo, thế nhưng lãng phí một cách vô ích ba năm của Bạch Thiên Trượng trưởng lão, cuối cùng không thể tiếp nhận Bạch Thiên Trượng trưởng lão truyền thừa, bị đuổi đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, trong môn vẫn đều chế giễu.

Chiếm được cơ hội, cuối cùng lại không nắm chặt, so với không được cơ hội thật đáng buồn.

- Nghe nói không? Nghe nói người này thiên phú cũng không cao, chẳng qua là Đinh đẳng tư chất, đơn giản là hắn trong lúc vô tình phá một ván cờ của Bạch trưởng lão, lão nhân gia ông ta lúc này mới đáp ứng cho hắn cơ hội, ai có thể ngờ được, người này lại không biết nắm lấy, ba năm a, Bạch trưởng lão tận tâm dạy, hắn lại quá kém, cuối cùng chọc giận Bạch trưởng lão, trực tiếp đưa trục xuất đi ra ngoài...

- Còn không phải sao, đi theo Bạch Thiên Trượng trưởng lão tu vi thông thiên tu hành ba năm, tu vi vẫn là Linh Động tầng bốn!

- Tiểu quỷ này lúc ấy là người thứ nhất tấn nhập nội môn a, số tuổi lại, tiền đồ vô hạn, hiện tại lại tụt xuống cuối...

- Bé mặc dù thông minh, lớn chưa chắc đã tài giỏi a!

Những lời nghị luận tương tự, ở Thanh Vân Tông, dần dần truyền ra.

Mà lúc này Phương Hành, đã tìm một chỗ động phủ, cả ngày tiêu dao uống rượu.

Ba năm thời gian, hắn chém giết vô số, thật là không có mấy ngày nghỉ ngơi thật tốt, thanh nhàn hiếm thấy, tự nhiên muốn hảo hảo hưởng thụ.

- Các ngươi nhìn kìa, ban ngày nằm ở trên sườn núi uống rượu, cũng không tu luyện, khó trách sẽ bị Bạch Trưởng lão trục xuất...

- Hừ, người này vò đã mẻ lại sứt đi, bỏ lỡ cơ duyên lần này, ngày sau con đường khó khăn rồi!

Nơi xa, thỉnh thoảng có người khiếu khiếu nói nhỏ, đối với Phương Hành chỉ chõ.

Theo bọn họ, Phương Hành quả thực chính là giáo tài mặt trái trên đường tu hành, thằng nhóc điển hình không thể dạy dỗ.

- Nhìn cái gì vậy? Móc mắt các ngươi giờ!

Phương Hành ngồi dậy, hướng mấy tiểu tử vẫn âm thầm chỉ điểm mình quát một tiếng.

- Thật hung dữ a, không bằng chúng ta cùng nhau dạy dỗ hắn đi?

- Không cần gây chuyện, người này số tuổi tuy nhỏ, dù sao cũng so với chúng ta vào nội môn sớm ba năm, không chừng có thủ đoạn lợi hại đó!

- Đúng đúng, người này trước khi đi vào nội môn chọc ra phiền toái, Tê Hà cốc Lâm Thanh Tuyết sư tỷ ba năm trước đây đã nói, vô luận là ai giết tiểu tử này, nàng sẽ có hậu lễ tương báo, tiểu tử này không biết có thể sống bao lâu đâu, chọc hắn làm cái gì?

Mấy đệ tử thấy thế, nhất thời sợ hãi rụt rè dời ánh mắt đi chỗ khác, ngay cả có mấy người vẻ mặt lộ vẻ hơi không phục, cũng bị người khác lôi đi, dù sao trong Bách Tư nhai, ở lại cũng là đệ tử vừa tấn nhập nội môn không lâu, tu vi không cao.

Bách Tư nhai chính là chỗ ở của đệ tử ngoại môn lúc đầu tiến vào nội môn, vừa vào nơi đây, liền muốn bắt đầu tu luyện Thanh Vân Tông một trong ngũ pháp, đợi đến luyện ra nhất định hỏa hầu, có thể căn cứ công quyết đặc điểm, chia ra tiến vào Thanh Vân Tông tứ cốc một điện tiếp tục tiến tu, tứ cốc chia ra chính là luyện đan Tê Hà cốc, rèn pháp khí Đoán Chân cốc, minh phù Thư Văn cốc, nghiên trận Sơn Hà cốc.

Mà một điện, chính là Phụng Thiên điện.

Trong đó ý tứ hai chữ "Phụng Thiên", nguyên từ một câu nói của các đời trước: Phụng thiên lập đạo.

Phụng thiên chi mệnh, trảm yêu trừ ma.

Những lời này nói đến yêu ma, cũng không phải hoàn toàn là yêu ma, cũng bao gồm đối thủ của Thanh Vân Tông.

Đối với người tu hành mà nói, phàm là cùng chính mình đối kháng cũng là yêu ma!

Nói trắng ra là, cũng có thể hiểu như vậy, trong Phụng Thiên điện tu hành đệ tử, cũng là

Thanh Vân Tông bồi dưỡng lực chiến đấu.

Phụng Thiên điện là điện Thanh Vân Tông chiến tu tụ tập, các đệ tử một lòng tu hành đấu pháp chi đạo, cũng sẽ tiến vào cái điện này, chỉ bất quá, nhân số vô cùng thưa thớt, tứ cốc khác, đệ tử nhân số ít nhất cũng có trăm người, nhưng trong Phụng Thiên điện, cũng chỉ có mười mấy đệ tử, hơn nữa mười mấy đệ tử này, cũng là từ tứ cốc khác, điều ra tinh anh nhân vật, nhân tài đông đúc.

Thanh Vân Tông đệ tử, ít có trực tiếp lựa chọn tu hành Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, cho dù là thích chiến tu, cũng thường thường trước tu hành những pháp quyết khác, chưởng quát bản lĩnh ở tu hành giới an thân lập đạo, sau đó mới nghiên cứu Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết.

Phương Hành định tiến vào điện này, đưa chiến tu chi đạo tu luyện thâm sâu.

- Quên đi, đường muốn đi từng bước từng bước, ta đi mượn chút ít trụ cột pháp thuật tới tìm hiểu một chút!

Phương Hành cầm hồ lô rượu, một bước dao động ba bước loạng choạng, từ từ bước đi, hướng Phi Thạch Phong "Tàng kinh đại điện" đi tới.

Trụ cột pháp thuật, chính là pháp thuật người có tu vi phải nắm giữ, tương tự với kiến thức cơ bản giống nhau gì đó.

Có lẽ tu sĩ ở trong chiến đấu tác dụng không lớn, nhưng nếu không có, sẽ rất khó tiến thêm một bước tu luyện những công quyết khác.

Ở nhân gian du lịch ba năm, Bạch Thiên Trượng để cho Phương Hành trảm yêu trừ ma, ma luyện bản thân, nhưng đối với pháp thuật, hắn trên căn bản không có bất kỳ chỉ điểm, hắn hôm nay, chẳng những tu vi không phá cấp, thậm chí đối với pháp thuật nắm giữ cũng không tăng nhiều, những cơ sở gì đó, hắn cũng phải đi trước mượn đọc, giống như ban đầu tu tập Dẫn lực thuật từ từ tìm hiểu.

Theo đường núi vòng qua Phi Hổ nham, xa xa thấy được thấp thoáng ở giữa thanh tùng thúy bách có một tòa đại điện, đại điện cực cao, khí thế rộng rãi, cách đất trăm trượng, cao chừng ba mươi trượng, toàn thân dùng hắc nham trúc dựng thành, lộ ra vẻ lạnh như băng, trước cửa có một khối quảng trường phương viên trăm trượng, bạch ngọc làm nền, cực kỳ rộng rãi, đại điện cửa chính thì treo lấy một tấm biển khổng lồ, bên trên khắc "Tàng kinh đại điện".

Thỉnh thoảng có thể thấy được có đệ tử đạo bào màu xanh chuyện trò vui vẻ, ở chỗ này lui tới, tiến tiến xuất xuất.

Phương Hành trong lòng dâng lên một tia mong đợi, sải bước hướng tàng kinh đại điện đi tới, tiến vào trong đại điện, chạm mặt là một cái lối đi thật dài, trên vách là một loại khắc đá đường nét đơn giản, vẽ các đời tới nay, trứ danh tu sĩ ở nhân gian trảm yêu trừ ma trứ danh sự kiện, ví dụ như Hồng Dịch giết cha, Diệp Phàm che trời, Miêu Nghị đoạt vợ vân vân, mặc dù đơn sơ, nhưng trông rất sống động.

Đến cuối thông đạo, thấy có một cổ kính trưởng án, một trưởng lão tu vi Linh Động tầng chín ở sau trưởng án thủ chức, Phương Hành đưa ra ngọc bài của mình, liền tiến vào bên trong thiên điện, khu vực cấp thấp pháp thuật.

Ánh mắt đảo qua, liền thấy tràn đầy ngọc sách, cũng là pháp khí ngọc sách chuyên môn dùng để ghi chép pháp thuật cấp thấp, số lượng cực kỳ kinh người.

Tiện tay cầm lên một quyển Dẫn lực thuật, Phương Hành đem linh lực thăm dò vào trong đó, rất nhanh đã có chữ viết ở phía trên ngọc sách hiện lên: Trụ cột pháp thuật Dẫn lực thuật, phàm tục xưng là Cầm Long Khống Hạc công, nếu muốn tu luyện, linh lực cửu chuyển... Trong đó cùng Phương Hành ban đầu đã từng gặp bản bí kíp không có gì khác nhau, Phương Hành tùy tiện liếc hai cái, thấy không có nội dung gì mới, liền tiện tay ném ra.

Tiếp tục xem, nhất phương nhất phương ngọc sách đặt ở trên giá gỗ của thiên điện, rực rỡ muôn màu, hoa cả mắt...

Dẫn lực thuật, ngự hỏa thuật, pháp nhãn thuật, trừ ma thuật, bình tức Thuật, phân ảnh thuật, bình chướng thuật...

Phương Hành nhìn trái nhìn, nhìn phải nhìn, càng xem càng vui mừng, cảm thấy mỗi cái đều hữu dụng, cũng muốn học, liền tay đi mắt thấy, một quyển một quyển ngọc sách cũng nhặt lên, vào trong ngực chồng chất cao cao, hưng trùng trùng hướng thủ điện trưởng lão nơi đó ghi danh.

Thủ điện trưởng lão vừa nhìn mắt cũng trợn lên, kêu lên:

- Nhiều như vậy? Tiểu tử, ngươi có biết phục khắc ngọc sách là muốn lấy tiền hay không?

Phương Hành rầm một tiếng đem ngọc sách cũng chồng chất tại trên bàn, nói:

- Tùy tiện khắc, có tiền!

Ở bên ngoài trảm yêu trừ ma ba năm, hắn tiêu hao tư nguyên trên căn bản cũng là mình chém yêu có được yêu đan, mà trong đó dùng đến một chút linh dược, không biết Bạch Thiên Trượng là từ đâu tìm đến, cho nên lúc ban đầu hắn tích góp từng tí một xuống tới chút ít linh thạch cũng cũng còn, nói ít cũng có hai ba trăm khối, tự nghĩ giao mấy khối tiền phục khắc ngọc sách vẫn là không thành vấn đề.

Trưởng lão không nói, nhìn Phương Hành một cái, liền đếm ngọc sách số lượng, sau đó nhìn Phương Hành nói:

- Phục khắc một quyển ngọc sách, cần một trăm khối linh thạch, ngươi tổng cộng mười ba bản ngọc sách, một ngàn ba trăm khối linh thạch...

Phương Hành sợ hết hồn, kêu lên:

- Không phải đâu, mắc như vậy?

Trưởng lão chậm rãi nói:

- Không nói đến giá trị những pháp quyết này, riêng phục khắc ngọc sách, liền cần không ít tiền, mỗi sách thu ngươi một trăm khối linh thạch, đã là rất thấp...

Phương Hành ngẩn ngơ, kêu khổ nói:

- Khắc không nổi a...

Trưởng lão nói:

- Vậy thì chọn mấy quyển trọng yếu a, tiểu tử, một bữa không thể nào ăn cho béo được, những thứ ngọc sách phục khắc, nội dung chỉ có thể giữ lại bảy ngày, sau bảy ngày, sẽ chủ động tiêu tán, ở trong bảy ngày này, ngươi có thể học được mấy loại pháp thuật chứ? Đến lúc đó thời gian vừa đến, toàn bộ ngọc sách cũng biến thành trống không, những thứ ngươi còn không xem, liền tương đương mất trắng!

Phương Hành gãi gãi đầu, nói:

- Được rồi, ta chọn một ít!

Lăn qua lộn lại chọn lấy một hồi lâu, cuối cùng tuyển ba sách, chính là pháp nhãn thuật, bình chướng thuật, cảm ứng thuật ba loại trụ cột pháp thuật tất phải tu.

Trưởng lão lấy ra ba khối ngọc sách trống không, đánh ra pháp ấn, rất nhanh đã đem nội dung ba bản ngọc sách phục chế đến ngọc sách trống không, sau đó hướng Phương Hành trước mặt ném, đưa tay nói:

- Ba trăm khối linh thạch...

- Vẫn còn quá mắc...

Phương Hành nói thầm, đem chính mình động thiên giới chỉ linh thạch cũng đổ ra, từng khối từng khối tính ra.

Sau đó đếm xong một lần, bỗng nhiên ngây dại.

Lại vẫn kém chín khối?

Chương 83: Hai ta luyện một chút?

Phương Hành lúc này mới cảm giác được, chính mình ban đầu ở ngoại môn dưỡng thành ánh mắt thật sự quá hẹp rồi, lúc ấy cho là trên người có mấy trăm khối linh thạch chính là tiểu phú ông, hôm nay thử nghĩ xem, dùng ở nội môn, sợ rằng ngay cả cơ bản nhất cũng chống đỡ không được thời gian bao lâu, cũng khó trách lúc ấy tấn chức điện ba vị trưởng lão khuyên chính mình tu hành một loại pháp quyết có thể kiếm tiền, không có tiền nửa bước khó đi a!

Trước mắt lại không có biện pháp, hắn vốn cho là mình ba trăm khối linh thạch hẳn là có, lại không nghĩ rằng, vẫn kém chín khối. □

Bất đắc dĩ, Phương Hành nhìn lão đầu tử một cái, cười hì hì nói:

- Có thể giảm giá một chút hay không?

Trưởng lão kia cũng ngạc nhiên, vừa trừng mắt, nói:

- Chưa từng thấy mặc cả ở chỗ này!

Phương Hành kêu khổ nói:

- Ngươi nhìn ta đem tất cả linh thạch cũng lấy ra rồi, còn kém chín khối, lần sau trả ngươi được không...

Trưởng lão kia nói:

- Vậy thì phục khắc bớt một quyển đi, ngươi cũng không thể không lưu mấy khối linh thạch tu luyện!

Phương Hành nói:

- Ngươi cũng đã phục khắc xong rồi, trước hết để cho ta cầm lấy sao...

- Không được, thiếu một khối ngươi cũng không cầm được...

- Ta lần sau trả ngươi hai mươi khối!

- Lần sau là lần sau, lần này một khối cũng không thể thiếu...

Một già một trẻ ở trước trưởng án tranh giành nước bọt bay ngang, một cái muốn đem ba khối ngọc sách mang đi, một cái sống chết cũng không đồng ý.

Phương Hành không có biện pháp gì với lão đầu này, đang suy nghĩ có muốn đoạt lấy vội vàng chạy hay không, nhưng chợt nghe thanh âm nữ tử vang lên:

- Phương sư đệ thiếu chút tiền sao? Bản thân ta có thể tạm thời cho ngươi mượn!

Phương Hành xoay người nhìn lại, lại thấy một cô gái áo vàng nhạt đứng bên người mình, mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt nhìn mình, cô gái này ước chừng hai mươi tuổi, ngũ quan thật là thanh lệ, tóc dài màu đen thẳng tắp buông xuống, đen nhánh trong trẻo, vóc người cao gầy dài nhỏ, nói trắng ra là chính là không có ngực cũng chẳng có mông, bất quá tự có một cỗ thái độ phong lưu, cũng chọc cho động lòng người.

Ở bên người nàng, còn đi theo một nam tử, Linh Động tầng năm, quần áo cao quý, quý khí bức người, nhưng bộ dáng có chút khó coi.

Hắn có một đôi lông mày dựng thẳng, mắt lồi miệng rộng xương gò má cao, da ngăm đen, vẻ mặt hung tượng, đi theo bên cạnh cô gái này, cũng thành một cái tương phản, vô hình trung làm cho người ta cảm thấy cô gái áo vàng đẹp tới cực điểm.

Có thể nói như vậy, cô gái áo vàng tướng mạo, cũng có ba phần là nhờ nam tử này làm nổi bật ra.

- Ngươi là ai?

Phương Hành cảm thấy cô gái này có chút quen mắt, cũng không nhớ ra đã gặp nhau ở nơi nào.

Cô gái nghe vậy, cười nhẹ, nói:

- Phương sư đệ cũng thật là quý nhân hay quên chuyện, ban đầu Tử Trúc lâm đã gặp mặt, ngươi đã quên ư?

Phương Hành nhất thời có ấn tượng, đúng là gặp qua cô gái này, ban đầu nàng cùng một nam tử mặt đen, chuẩn bị giúp đỡ Mạnh Huyền Chiếu đối phó chính mình, cũng là thuộc về tầng lớp có quan hệ trong đạo môn, cũng không nghĩ tới, hôm nay nàng cũng đã trở thành đệ tử nội môn, hơn nữa tu vi thế nhưng cũng đạt tới Linh Động tầng năm, bộ dáng cũng có chút biến hóa, cho nên không thể nhanh chóng nhận ra.

- A, nghĩ ra rồi, ngươi tên gì...

- A, ta họ Tần, tên gọi Tần Hạnh Nhi...

Nữ tử áo vàng rất khách khí nói, khóe môi nhếch lên mỉm cười, chủ động giới thiệu chính mình.

- A, Tần sư tỷ, thất lễ thất lễ... Ngươi muốn cho ta mượn tiền ư?

Phương Hành cổ quái nhìn nữ tử này, trong lòng có chút không tín nhiệm.

Nử tử này cùng nam tử mặt đen ban đầu đối với mình rất có địch ý, mặc dù sau đó chính mình hãm hại Mạnh Huyền Chiếu, bọn họ cũng không có làm gì, thù oán cũng không kết thành, nhưng quan hệ cũng chưa nói là tốt được, tại sao muốn cho mình vay tiền?

Chẳng lẽ muốn cho ta vay cắt cổ?

Tần Hạnh Nhi khẽ mỉm cười, nói:

- Chính là chín khối linh thạch mà thôi, chẳng qua là tiện tay giúp tới chuyện nhỏ, chưa nói tới có cho mượn hay không!

Vừa nói bàn tay khẽ lật, mấy khối linh thạch đỏ rực rơi xuống trên bàn, không nhiều không ít chính là chín khối. Ở trên ngón trỏ của nàng, mang một cái giới chỉ tinh xảo, nói vậy chính là một loại động thiên giới chỉ gì đó, linh thạch từ trong đó lấy ra.

Phương Hành nghiêng đầu đánh giá nữ tử này, trong lòng suy nghĩ một chút, liền nói:

- Vậy cảm ơn!

Vừa nói xoay người đem toàn bộ linh thạch đẩy tới trước mặt trưởng lão, đem ba bản ngọc sách thu vào.

Hắn cũng quyết định chủ ý rồi, nếu nữ nhân này muốn cho mình vay lãi suất cao, chính mình sẽ trở mặt quỵt nợ, xem nàng có thể làm gì.

Dĩ nhiên, hắn có chút cẩn thận quá rồi, Tần Hạnh Nhi này nếu biết ý nghĩ chân thực của hắn, không biết sẽ tức giận thành hình dáng ra sao.

- Hôm nào trả lại ngươi a...

Phương Hành lên tiếng chào hỏi, xoay người rời đi.

Hắn không xác định nữ nhân này cho mình mượn linh thạch là có ý gì, vẫn là bớt dây dưa tốt nhất, nếu không nàng vạn nhất coi trọng mình, muốn làm cho mình lấy thân báo đáp, chính mình chẳng phải là chịu thiệt hay sao?

Nhìn bóng lưng Phương Hành, nam tử mặt hung tướng bên cạnh Tần Hạnh Nhi nghi ngờ hỏi:

- Tần sư muội, người kia là ai?

Tần Hạnh Nhi đối với nam tử này có chút lãnh đạm, thản nhiên nói:

- Là một vị cố nhân của ta, ban đầu ở ngoại môn đã từng quen biết, đúng rồi, có lẽ ngươi cũng đã nghe nói về hắn, nghiêm khắc nói ra, hắn mới là người thứ nhất tiến vào nội môn trong đám chúng ta, chúng ta những người này mặc dù ở trong mắt đệ tử khác không tầm thường, nhưng ở trước mặt hắn, vẫn là thua một bậc!

Tên nam tử gọi Trầm Hổ Quân kia ngẩn ra, trên mặt nhất thời nhiều ra vẻ khinh miệt, cười nói:

- Người thứ nhất tiến vào nội môn? Ha ha, ta biết rồi, chẳng lẽ hắn chính là "Thanh Vân Tông đệ nhất phế vật" hai ngày qua vẫn đồn khắp nội môn ư? A, Tần sư muội, ngươi cần gì tự phỉ? Hắn cho dù tiến vào nội môn sớm nữa, còn không phải là bất hảo không chịu nổi, bỏ qua cơ hội thật tốt ư?

Hai người này nói chuyện, lại là lời nói ẩn giấu sắc bén.

Tần Hạnh Nhi cũng không thích nam tử này lúc nào cũng đi theo chính mình, hơn nữa khoe khoang tự phụ, một bộ thiên hạ duy ngã độc tôn, vì vậy gặp được Phương Hành, liền cố ý điểm phá Phương Hành ban đầu tiến vào nội môn, ám chỉ Trầm Hổ Quân bình thời khoe khoang có chút quá mức, mà Trầm Hổ Quân lại hơi khinh thường, thấy Tần Hạnh Nhi đề cao Phương Hành, trong lòng có chút khó chịu, cố ý đem Phương Hành nói cực kỳ tồi tệ.

Nhưng mà hắn chỉ quan tâm sĩ diện ở trước mặt Tần Hạnh Nhi, lại không nghĩ lời này cũng đã chọc giận Phương Hành.

- Thằng cha ngươi ấy đồ quái dị, nói ai là phế vật? Có tin tiểu gia lột da của ngươi ra hay không?

Phương Hành đã đi mấy bước vừa quay lại, trợn mắt, chỉ vào mũi Trầm Hổ Quân mắng.

Trong khoảng thời gian này, Phương Hành tự nhiên cũng biết đến tin đồn về mình trong đạo môn, chính hắn cũng cảm giác có chút không giải thích được, mình tại sao có thể là phế vật? Đều do Thập nhất thúc lão vương bát đản kia, đoán chừng chính là hắn nói là đem mình trục xuất ra ngoài, rõ ràng mọi người chung đụng vẫn rất hữu hảo nha, lão vương bát đản này cuối cùng còn cố tình làm thế là có ý gì?

Chỉ bất quá, lời đồn đãi rất nhiều, hắn cũng không có cách nào.

Nhưng núp trong bóng tối chỉ chõ chính mình, cùng ngay trước mặt mình nói hoàn toàn không giống.

Chính mình rõ ràng còn chưa đi xa, tên quái dị này mắng chính mình, là cảm thấy tiểu gia nghe không được sao?

Hay cảm thấy tiểu gia không có thủ đoạn đối phó ngươi?

Hắn tự nhiên là không chịu bị thua lỗ, trực tiếp rẽ trở lại.

- Tiểu vương bát đản, ngươi mắng ai?

Trầm Hổ Quân tức giận sắc mặt cũng thay đổi, hung hăng quát lên, hắn thật sự rất xấu, nhưng tối kỵ người khác nói chính mình xấu, nhất là ngay trước mặt cô gái ngưỡng mộ trong lòng, bị người không chút lưu tình mắng lên, tự nhiên cáu giận.

Phương Hành đem ba bản ngọc sách hướng trong ngực cắm xuống, chốt thắt lưng nói:

- Ta mắng ngươi đó tên quái dị, không phục hai ta luyện một chút?

Trầm Hổ Quân quả đấm nắm "Khanh khách" rung động, gầm nhẹ nói:

- Ngươi muốn chết phải không?

Phương Hành xắn tay áo lên:

- Đến, xem ai muốn chết!

Trong lúc nhất thời không khí ngưng trọng, hết sức căng thẳng.

Ngay cả Tần Hạnh Nhi cũng bị trạng huống đột phát dọa sợ ngây người, trong lúc nhất thời chen vào không lọt nói khuyên giải.

Ai có thể nghĩ tới tiểu quỷ đã rời đi, còn nghe được lời của các nàng, hơn nữa tính tình bộc phát như vậy, trực tiếp quay lại tới mắng chửi người?

Mắt thấy hai người sẽ thật ở tàng kinh đại điện đánh nhau, trưởng lão phía sau trưởng án gõ án mấy cái, nói:

- Muốn gây lộn đi ra bên ngoài ầm ĩ đi, muốn đánh nhau tìm đến địa phương không có ai đi, thật sự coi như ta không tồn tại sao?

Trưởng lão này chính là Linh Động tầng chín, cao hơn Phương Hành cùng Trầm Hổ Quân rất nhiều, hơn nữa Trầm Hổ Quân cũng không giống Phương Hành không sợ trời không sợ đất, hắn biết tàng kinh đại điện quy luật, dám ở chỗ này gây chuyện, nhất định sẽ bị nghiêm trị, liền mạnh mẽ nén cục tức, âm trầm hướng Phương Hành nói:

- Tiểu vương bát đản, ngươi chờ, ta nhất định sẽ hảo hảo vui đùa một chút cùng ngươi!

Tần Hạnh Nhi rất bất đắc dĩ kéo lại Trầm Hổ Quân, nói:

- Ngươi chớ nói!

Vừa nói mặt tràn đầy áy náy hướng Phương Hành nói:

- Phương sư đệ, vô cùng xin lỗi, kính xin cho ta chút thể diện, chuyện này đến đây chấm dứt như thế nào?

- Hừ!

Phương Hành không nói câu nào, quay đầu ra khỏi tàng kinh đại điện, Tần Hạnh Nhi nhất thời bất đắc dĩ thở dài.

Lần này, nàng thật ra thật lòng tính toán kết giao Phương Hành một chút, mặc dù đạo môn trong khoảng thời gian này một mực đồn đãi hắn kém cỏi thế nào, bị Bạch sư thúc tổ trục xuất thạch lâm, giống như là từ đám mây té xuống vũng bùn, tự hủy cơ duyên vân vân, nhưng nàng cũng không nghĩ như vậy, cảm thấy bằng biểu hiện của tiểu quỷ này ba năm trước đây, ngày sau nói không chừng còn có thể tỏa sáng tia sáng kỳ dị, kết giao trước không có chỗ xấu.

Hơn nữa đây là một lần rất cơ hội tốt, chẳng qua là chín khối linh thạch, lại làm cho Phương Hành vô hình trung thiếu mình một nhân tình, lại không nghĩ rằng, Trầm Hổ Quân lỗ mãng phá hư chuyện tốt của mình, không chừng Phương Hành đã hận chính mình.

Bất quá Phương Hành trực tiếp rời đi, cũng làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, tiểu quỷ này tính tình cũng là so với ba năm trước đây tốt hơn, tối thiểu hiểu được chủ động né tránh, nếu không thật sự cùng Trầm Hổ Quân đấu, lấy hắn Linh Động tầng bốn, nhất định sẽ thiệt thòi!

Chương 84: Đánh tên khốn kiếp này

Hừ, lần này ngươi có thể chạy trốn được, lần sau sẽ chạy không thoát, sớm muộn gì cho ngươi nếm thử đau khổ...

Trầm Hổ Quân vẫn tức giận không dứt, nhìn bóng lưng Phương Hành rời đi, nghiến răng nghiến lợi mắng, bên trong đôi mắt, hàn quang chớp động, tựa như tính toán nên cho Phương Hành nếm mùi đau khổ như thế nào. Mắng xong, tức giận không tiêu chuyển hướng Tần Hạnh Nhi, nói:

- Tần sư muội, cũng không phải là ta nói ngươi, linh thạch của ngươi nhiều đến mức không có chỗ dùng sao? Lại không công ném cho tiểu tử khốn kiếp như vậy?

Tần Hạnh Nhi trong bụng lại càng không vui, thản nhiên nói:

- Ta đem linh thạch cho ai là chuyện của ta, Trầm sư huynh, ngươi nói muốn theo ta tới tàng kinh đại điện, ta đã tới, hiện tại ta muốn đi đọc phù chiếu các bậc tiền bối lưu lại bút ký rồi, mời ngươi tự nhiên!

Vừa nói nộp linh thạch, xoay người tiến vào thiên điện.

Trầm Hổ Quân có chút lúng túng, trong lòng lửa giận càng tràn đầy rồi, đối Phương Hành hận lợi hại hơn.

- Chẳng lẽ bởi vì tiểu vương bát đản này mắng ta xấu, Tần sư muội cũng ghét bỏ ta ư? Con mẹ nó, tiểu vương bát đản, ba năm qua chưa từng có ai dám ở trước mặt mắng ta là kẻ quái dị, ngươi lại dám trực tiếp mắng ta như vậy, ta nhất định phải cho ngươi đẹp mặt...

Lại nói Phương Hành rời tàng kinh đại điện, cũng không trở về, trực tiếp ở ven đường liễu rủ ngồi xuống, tức giận chờ.

- Tên quái dị này lại mắng dám tiểu gia, phải ngăn thằng nhãi này, hung hăng đánh cho hắn một trận!

Phương Hành oán hận nghĩ tới, vừa suy nghĩ:

- Hơn nữa tên khốn kiếp này dáng vẻ mặc dù xấu, nhưng ăn mặc thật là giá trị, hơn nữa trên người hắn mặc dĩ nhiên là pháp bào giá trị không rẻ, nói rõ gia cảnh nhất định không tệ...

Âm thầm suy nghĩ, không nhịn được hắc hắc nở nụ cười.

...

Quá nửa canh giờ, Trầm Hổ Quân cùng Tần Hạnh Nhi cuối cùng đã đi ra ngoài, lại thấy Tần Hạnh Nhi đi phía trước, mi tâm nhíu chặt, không nói một lời, bước nhanh đi, Trầm Hổ Quân thì theo ở phía sau, trên mặt cười khổ, không ngừng nói cái gì đó, tựa hồ giải thích, hai người cũng không lưu ý đến Phương Hành nữa, bước nhanh ra khỏi tàng kinh đại điện phía trước quảng trường, rồi sau đó trực tiếp đi đến trên sơn đạo.

Mắt thấy bọn hắn đến gần rồi, Phương Hành trực tiếp nhảy lên kêu lên:

- Tên quái dị, tiểu gia chờ ngươi đã lâu rồi!

Trầm Hổ Quân cùng Tần Hạnh Nhi đồng thời dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời ngẩn ra, bất khả tư nghị nhìn Phương Hành.

- Phương sư đệ, ngươi ở nơi này làm gì?

Tần Hạnh Nhi kinh ngạc hỏi, nhìn thoáng qua Trầm Hổ Quân phía sau lưng, mày nhíu lại càng chặt.

Phương Hành trực tiếp nhảy tới sơn đạo, ôm hai cánh tay đứng ở đường ở giữa, nói:

- Ta đợi để giáo huấn tên quái dị kia!

Tần Hạnh Nhi ngẩn ngơ, cơ hồ hoài nghi mình nghe lầm.

Thấy trên mặt Phương Hành vẻ mặt thật tình thêm tức giận, nàng mới nhất thời cảm giác dở khóc dở cười...

Thể nào tiểu vương bát đản ở trong tàng kinh đại điện đi lưu loát như vậy, thì ra đi ra bên ngoài trên sơn đạo để chờ a?

- Ngươi giáo huấn ta?

Trầm Hổ Quân khó có thể tin chỉ vào mũi của mình nói, cảm thấy có chút buồn cười.

Phương Hành nói:

- Không sai, nhanh nhanh quỳ xuống dập đầu nhận sai với tiểu gia, tránh cho chịu tội!

- Ha ha ha ha...

Trầm Hổ Quân bỗng nhiên ngửa mặt cười to, xoáy kịp ánh mắt lạnh lẽo, nói:

- Ta vào Thanh Vân Tông nội môn cũng có ba năm rồi, còn cho tới bây giờ không ai dám tới ngăn ta, tiểu vương bát đản, ta vốn nể mặt Tần sư muội, tính toán tha cho ngươi một mạng, lại tự ngươi muốn chết rồi!

Vừa nói vừa hướng chuyển Tần Hạnh Nhi nói:

- Tần sư muội, ta đã đáp ứng ngươi không tìm hắn phiền toái, nhưng chính hắn tìm tới tận cửa rồi, không trách được ta!

Tần Hạnh Nhi chân mày cau lại, hướng Phương Hành nói:

- Phương sư đệ, ngươi không phải đối thủ của Trầm sư huynh, hay là mau mau đi thôi!

Phương Hành khoát tay áo, nói:

- Không có chuyện của ngươi, ngươi tránh ra!

Tần Hạnh Nhi sắc mặt nhất thời có chút không vui, lui qua một bên, không lên tiếng nữa.

Nàng cùng Phương Hành cũng không phải quá quen thuộc, có thể khuyên một câu, cũng đã đủ rồi, Phương Hành khư khư cố chấp, lại là hắn tự mình chuốc lấy cực khổ.

Trầm Hổ Quân sắc mặt âm trầm, liền muốn động tay, nhưng đột nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua tàng kinh đại điện, trong lòng tính toán một cái, liền cười lạnh nói:

- Nơi này nhiều người, hơn nữa kinh động trưởng lão trong tàng kinh điện mà nói, nhất định sẽ ngăn cản chúng ta, tiểu vương bát đản, nếu ngươi thật có gan, theo ta đến phía sau núi một lần sao, nơi đó thanh tĩnh, không người nào quấy rầy...

- Phía sau núi?

Phương Hành suy nghĩ một chút, cảm giác mình quả thật cần một địa phương thanh tĩnh, trực tiếp đáp ứng:

- Đi, ai không đi là cháu trai!

Vừa nói đã dẫn đầu hướng phía sau Phi Thạch Phong đi tới, hắn cũng biết, nơi đó có một mảng u cốc lớn, trong ngày thường ít ai lui tới.

Tần Hạnh Nhi có chút im lặng, nghĩ thầm ngươi làm vậy không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Ở chỗ này nếu chịu thiệt thòi, còn có thể hướng trưởng lão cầu cứu, đi sơn cốc kia, lại là kêu trời không được gọi đất không linh.

Nhưng thấy Phương Hành đi nhanh như vậy, vẫn là cau mày, đi theo.

Mà Trầm Hổ Quân, còn lại là trên mặt cười lạnh, cố ý đi chậm ở phía sau, lại là đề phòng Phương Hành chạy trốn, muốn trông chừng hắn.

Hắn vốn là muốn dạy dỗ Phương Hành, chẳng qua là bên trong tàng kinh điện ngay trước mặt trưởng lão, không tiện động thủ, hơn nữa Tần Hạnh Nhi ở bên người, hắn cũng không nguyện cho Tần Hạnh Nhi ấn tượng khi dễ tiểu hài tử, sau đó Tần Hạnh Nhi biểu hiện không vui, hắn lại càng sợ hãi liên tục bảo đảm, tuyệt đối không hề gây sự với Phương Hành nữa, trong lòng đang có chút khó chịu, lại không nghĩ rằng Phương Hành chủ động đưa lên cửa.

Trầm Hổ Quân nhất thời cảm giác, chính mình đụng phải đại vận.

- Hổ Quân huynh, đây cũng là đi về nơi đâu?

Đi tới dưới chân Phi Thạch Phong, có bốn năm cái đệ tử nội môn dưới núi bờ sông luyện pháp thuật, nhìn thấy Trầm Hổ Quân, một nam tử tử quan búi tóc, khí vũ hiên ngang từ trong đám người đi ra, cười hỏi.

- Ha ha, Mạc Dung sư huynh, sư đệ gặp xui xẻo, gặp được một tên tiểu tử, muốn ta mang đến hậu sơn, đánh ta một trận!

Trầm Hổ Quân trong bụng cực kỳ thoải mái, thấy người đội tử quan kia, cười dài tiến lên hỏi.

Người đội tử quan ngẩn ra, cười nói:

- Nga? Là ai mà không có mắt như vậy?

- Nói đến còn là một danh nhân...

Trầm Hổ Quân chỉ vào Phương Hành, thấp giọng nói gì, hai người đồng thời cười to, tựa hồ cảm thấy vô cùng khôi hài.

Phương Hành mắt lạnh đứng bên cạnh, cũng không nóng nảy, trong lòng âm thầm tính toán.

- Đã có chuyện lý thú như thế, không thể bỏ qua, ta cũng cùng đi, muốn xem Hổ Quân huynh đại điện thần uy!

Người đội tử quan cười, liếc Phương Hành một cái, liền cùng Trầm Hổ Quân sóng vai mà đi.

Đệ tử nội môn đang luyện công bên sông, vội vàng lẫn nhau hỏi thăm, có nghe được người đội tử quan cùng Trầm Hổ Quân đối thoại, liền nói cho bọn họ, đám đệ tử nội môn thấy có trò hay để xem, mọi người ánh mắt tỏa sáng, tất cả cũng đi theo đi lên, ở trên đường, rồi lại có đụng phải những người khác, lẫn nhau chuyển cáo, nhất thời đám người càng ngày càng nhiều, cũng đi theo xem kịch vui.

- Ha ha, truyền thuyết phế vật thật đúng là có thể gây chuyện a, mới vừa bị trục xuất thạch lâm, đã chọc phải Trầm sư huynh...

- Trầm sư huynh mặc dù là tu phù đạo, nhưng nghiên cứu phù thuật cùng người tư đấu trong phù đạo, cá nhân thực lực cực kỳ kinh người, đã chuẩn bị ở cuối năm tham gia khảo hạch, tiến vào Phụng Thiên Điện rồi, hắn mặc dù là Linh Động tầng năm, trên thực tế lực chiến đấu cho dù so với bình thường Linh Động tầng năm mạnh hơn, tiểu quỷ này cũng chỉ có Linh Động tầng bốn, hắn trêu chọc Trầm sư huynh, sợ là phải chịu khổ sở!

- Bọn ta nhàn rỗi không có chuyện gì, không bằng mượn trận tranh đấu này, đánh cược một ván?

- Phi, muốn đánh cuộc lại là dễ dàng, chẳng qua là ai tới đặt tiểu quỷ đầu óc ngớ ngẩn này?

- Có thể đặt hắn ở chiêu thứ mấy bị Trầm sư huynh đánh ngã chứ sao...

- Ý kiến hay, ta ra mười khối linh thạch đặt hắn trong vòng ba chiêu bị Trầm sư huynh đánh gục...

Trong lúc nhất thời, Phương Hành cùng Tần Hạnh Nhi phía trước, Trầm Hổ Quân cùng người đội tử quan đang ở bên trong, phía sau thì đông nghịt đi theo một đám đệ tử nội môn xem náo nhiệt, chừng mười mấy người, đều là hưng trùng trùng, thế nhưng mở lên đánh cuộc.

- Phương sư đệ, ngươi hiện tại nếu hối hận, vẫn còn kịp...

Tần Hạnh Nhi nghe được phía sau huyên náo, tiến lên mấy bước hướng Phương Hành thấp giọng nói.

- Ai nói ta hối hận? Đã đợi không kịp nữa!

Phương Hành bình tĩnh, Tần Hạnh Nhi thở dài, nói:

- Mới vừa rồi ở tàng kinh đại điện, ta vừa không phải là không thấy, ngươi phục khắc trụ cột pháp thuật bí kíp, có thể thấy được ngươi ba năm này, đúng là sống uổng thì giờ, ngay cả trụ cột pháp thuật cũng không biết, mà Trầm Hổ Quân thì ở nội môn bốn năm, tu vi cao thâm, lại càng tu luyện lợi hại phù thuật, ngươi không phải đối thủ của hắn a!

Tần Hạnh Nhi ánh mắt có chút phức tạp, có lòng nghĩ bất kể chuyện Phương Hành, nhưng lại cảm thấy, chuyện này dù sao cũng là vì chính mình mà lên, hơn nữa Trầm Hổ Quân nhân duyên thực sự không sai, dẫn như vậy một đám người đến xem quá trình hắn dạy dỗ Phương Hành, bên kia nói cười yển yển, chờ xem kịch vui, Phương Hành còn nhỏ tuổi, nghe mọi người giễu cợt, yên lặng đi về phía trước, làm cho nàng cảm thấy có chút đáng thương.

Phương Hành lại không nghĩ sâu như vậy, thoạt nhìn đàng hoàng, lại là vểnh lỗ tai nghe đám người thảo luận tiền đánh cuộc, hắn nghe được, thế nhưng đã có bốn năm người áp mình ở Trầm Hổ Quân dưới tay không qua nổi ba chiêu, nhất thời căm tức lên, hai cái lỗ tai càng vểnh lên, ở trên người sờ sờ, nhưng nghĩ chính mình linh thạch đã một khối đều không thừa rồi, nhất thời nhanh chóng vò đầu bứt tai.

Tần Hạnh Nhi còn tưởng rằng Phương Hành sợ, vừa muốn khuyên nữa, Phương Hành đã xoay người qua, thấp giọng nói:

- Ngươi còn tiền sao?

Tần Hạnh Nhi hơi ngẩn ra, cười nói:

- Ta có thể khuyên hắn, ngươi không cần dùng tiền xin hắn tha!

- Tha thằng cha hắn, ta là muốn dùng tiền đi đánh cuộc ta thắng...

Phương Hành vẻ mặt khinh thường, Tần Hạnh Nhi nhất thời ngây ngốc, nàng đột nhiên cảm thấy có chút xem không hiểu tiểu tử này.

- Có tiền hay không? Mượn trước một ngàn khối linh thạch, đem đi đánh cuộc ta thắng...

Phương Hành nghe được phía sau những

người đó đánh cuộc càng ngày càng hăng say, lại càng trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

- Một ngàn khối?

Tần Hạnh Nhi im lặng.

Nghĩ thầm người này thật đúng là dám công phu sư tử ngoạm, mình coi như thật có một ngàn khối linh thạch cũng không thể cầm ném xuống sông a!

Chương 85: Đánh cuộc

Phương Hành vừa nhìn, đã biết Tần Hạnh Nhi không tin chính mình, liền lén lén lút lút nhích tới gần bên cạnh Tần Hạnh Nhi, bàn tay khẽ lật, trong tay nhất thời có thêm một viên yêu đan, cho Tần Hạnh Nhi vừa nhìn, cười hắc hắc nói:

- Ngươi còn sợ ta không trả nổi sao? Viên yêu đan này giá trị cũng không vừa, không bằng như vậy, ngươi đem linh thạch cho ta mượn, nếu quả thật ta thua, sẽ dùng yêu đan này đền lại như thế nào?

Tần Hạnh Nhi liếc mắt một cái, nói:

- Lục giai yêu đan, sợ cũng không bằng được một ngàn khối hạ phẩm linh thạch sao?

Phương Hành trong lòng tức giận, nói:

- Ngươi nhìn tiếp!

Động thiên giới chỉ ở trong tay, bày tay trái khẽ lắc, tay phải đã có thêm ba bốn viên yêu đan, sâu kín lóe linh quang.

Tần Hạnh Nhi bỗng nhiên trợn tròn mắt, theo bản năng hít một hơi khí lạnh.

- Lục giai yêu đan... Thất giai yêu đan... Mộc thuộc tính yêu đan... Kim thuộc tính yêu đan...

Ông trời ơi, ngươi từ đâu mà có?

Những thứ này là thượng hạng yêu đan, nếu cầm đi hiến tặng cho đạo môn, hoặc là trực tiếp bán cho Tê Hà cốc đệ tử, giá trị không ít tiền.

Nói như vậy, yêu đan đều có giá cả cố định, tam giai yêu đan đáng giá năm mươi khối linh thạch, tứ giai đáng giá một trăm năm mươi khối, ngũ giai đáng giá bốn trăm năm mươi khối, lục giai yêu đan đáng giá một ngàn ba trăm năm mươi khối, cứ tăng nhất giai, giá trị sẽ tăng gấp ba, có thể nói, mấy viên yêu đan trong tay Phương Hành, chính là đặt ở nội môn, cũng là một khoản tài phú kinh người.

Vốn tưởng rằng Phương Hành là một người nghèo rớt mồng tơi ba trăm khối linh thạch cũng không có, nhưng thoáng cái thấy được nhiều yêu đan như vậy, giống như một tên ăn mày bỗng nhiên lấy ra mấy viên bảo thạch giá trị liên thành, cũng không phải Tần Hạnh Nhi không kinh hãi.

- Tiểu gia chính mình giết yêu thú kiếm tiền tới a, ta nói ngươi có cho mượn hay không?

Phương Hành đem yêu đan thu vào, có chút không nhịn được nói.

Hắn thật ra cũng rất bất đắc dĩ, những yêu đan này cũng là tu luyện muốn dùng, không cách nào dùng để đổi tiền.

Tần Hạnh Nhi thở thật dài, nghiêm nghị nhìn Phương Hành nói:

- Những yêu thú này thật là ngươi giết?

Phương Hành nói:

- Chẳng lẽ là ngươi giết?

Tần Hạnh Nhi nghi ngờ nói:

- Vậy tại sao ngươi không dùng yêu đan này đi đặt cược?

Phương Hành đã không nhịn được, nói:

- Ta giữ lại hữu dụng, nếu không còn nhờ ngươi dạy ta ư?

Tần Hạnh Nhi cứng họng, cũng không hỏi nữa, rất dứt khoát nói:

- Tốt, một ngàn khối hạ phẩm linh thạch ta không có, mười khối trung phẩm linh thạch vẫn là cầm ra được, bất quá có một điểm muốn nói trước... Phân chia tỷ lệ năm năm!

Phương Hành ngẩn ngơ, mới thấp giọng hét lên:

- Tại sao có thể vậy a, ngươi đem linh thạch cho ta mượn, chính mình đi đặt!

Tần Hạnh Nhi hừ một tiếng, nói:

- Ta không cho mượn, hoặc là làm theo quy tắc, hoặc là nhất phách lưỡng tán!

Phương Hành hận nghiến răng, nhìn chằm chằm Tần Hạnh Nhi.

Tần Hạnh Nhi cũng không sợ hắn, chu cái miệng nhỏ, không coi ai ra gì.

Phương Hành hờn dỗi một hồi lâu, mới mở miệng nói:

- Hai tám!

Tần Hạnh Nhi nói:

- Bốn sáu!

Phương Hành nói:

- Xem như ngươi lợi hại, ba bảy, ta bảy ngươi ba!

Tần Hạnh Nhi suy nghĩ một chút, nói:

- Tốt, lần này coi như ta chịu thiệt, nếu bị thua, ngươi nên trả ta linh thạch!

Vừa nói cười híp mắt sẽ phải đi ra sau đặt cược, đột nhiên trên mông đau rát, thì ra là bị vỗ một cái.

- Ngươi...

Tần Hạnh Nhi mặt cũng nghẹn đỏ, tức giận xoay người lại nhìn Phương Hành.

Phương Hành như không có chuyện gì xảy ra nói:

- Chuyện có hại ta không làm, ngươi chiếm tiện nghi của ta, ta sẽ chiếm tiện nghi của ngươi, coi là huề nhau...

Tần Hạnh Nhi thật muốn đi tới đem tên khốn kiếp này đánh một trận, bất quá cắn răng một cái, chẳng qua là hung hăng trừng mắt lườm hắn một cái, xoay người đi.

Oán hận để lại một câu nói:

- Ta đi đặt ngươi thua...

- Dù sao đặt ta thua cũng là ngươi đền tiền...

Phương Hành một chút đều không để ý, Tần Hạnh Nhi tức đến mức hàm răng lách cách vang lên.

Bất quá trong lòng nàng thật cũng không tức giận, nguyên nhân chủ yếu là Phương Hành quá nhỏ, hôm nay cũng chỉ có mười ba mười bốn tuổi bộ dáng, nhỏ hơn nàng bảy tám tuổi, nếu cùng nàng cùng lứa, nói không chừng nàng thật sẽ phải liều mạng.

Nói trở lại, Tần Hạnh Nhi vẫn luôn là một cô gái vô cùng thông minh,sẽ chỉ làm chuyện thông minh, ban đầu ở Tử Trúc lâm, lần đầu tiên thấy Phương Hành, đã quyết định muốn cùng hắn làm bằng hữu, mà không phải làm địch nhân, lần này lại ở tàng kinh đại điện, chủ động cấp cho Phương Hành chín khối linh thạch, nguyên nhân là bởi vì nàng hiểu được cách nhìn người, biết người nào có thực tài, người nào đáng giá kết giao.

Lần này, nàng lại thấy được Phương Hành mang ra yêu đan cùng vẻ mặt tràn đầy tự tin của hắn, trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến, từ ban đầu chuyện Tử Trúc Lâm đến xem, tiểu vương bát đản này căn bản không phải một người chịu thiệt thòi, mặc dù không nói tính trước làm sau, nhưng cũng có nắm chắc mới chịu ra tay, hắn nếu dám ở trên sơn đạo chặn đường Trầm Hổ Quân gây sự, nhất định có lòng tin.

Hơn nữa, Phương Hành dù sao đi theo bên cạnh Thanh Vân Tông nhân vật truyền thuyết Bạch sư thúc tổ thời gian dài như vậy, nếu nói Bạch sư thúc tổ không truyền hắn truyền thừa là có thể có, nhưng nếu nói thật không dạy cho hắn gì cả, cũng có chút thái quá rồi!

Vì vậy nàng liền kết luận, Phương Hành nhất định không đơn giản như lời đồn đãi, quả thật có cơ hội thắng.

Trầm Hổ Quân cũng không thấy Phương Hành vỗ mông Tần Hạnh Nhi, bởi vì Phương Hành động tác rất bí ẩn, là theo chân Tứ thúc của hắn học được bất truyền bí mật, nếu không Trầm Hổ Quân nhất định tức điên, hắn chẳng qua là thấy được Tần Hạnh Nhi vốn cùng Phương Hành hảo hảo nói chuyện, bỗng nhiên nổi giận lên, xoay người hướng đám người phía sau đi tới, trong lòng đầy tức tối.

- Hổ Quân huynh, tiểu quỷ này nghe nói cùng chân truyền Hứa Linh Vân sư tỷ có chút quan hệ, ngươi hạ thủ nhẹ tay một chút!

Người đội tử quan liếc Phương Hành một cái, thản nhiên nói.

Trầm Hổ Quân cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta hiểu được, sẽ không lấy mạng của hắn, cho hắn chút ít dạy dỗ thôi!

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe phía sau vang lên một trận huyên náo cùng kinh hô, tò mò gọi một người hỏi thăm đến tột cùng, hai mắt đệ tử kia cũng trợn lên, nói lắp bắp:

- Tần sư tỷ muốn đặt mười khối trung phẩm linh thạch, đặt... Tiểu tử kia thắng...

Trầm Hổ Quân sắc mặt đại biến, hốc mắt đều đỏ:

- Hạnh Nhi nàng... Cứ như vậy muốn cho ta thua sao?

Người đội tử quan cũng đầy mặt nghi ngờ, thấp giọng khuyên nhủ:

- Trầm huynh đừng quá thương tâm, bản thân ta cảm thấy Tần sư muội là cố ý giận dỗi ngươi, bất quá cũng không sao, có hai người chúng ta ở đây, những người này cũng không dám thật sự đánh cuộc cùng nàng, không bằng ta qua đó cùng nàng đánh cuộc một ván, đến lúc đó thắng linh thạch của nàng, lại thông qua ngươi đích thân trả lại cho nàng là được, nói không chừng cũng có thể làm cho nàng cảm kích ngươi...

Trầm Hổ Quân tâm thần hơi định, gật đầu lia lịa nói:

- Đa tạ Mạc Dung sư huynh, làm phiền...

Người đội tử quan khẽ mỉm cười, liền đi tới phía sau, thấy Tần Hạnh Nhi đã lấy ra mười khối trung phẩm linh thạch, muốn giao cho người cầm cái, người đệ tử kia cũng không dám thu, mặc dù hắn nắm chắc tất kiếm được tiền, nhưng mười khối trung phẩm linh thạch, chính là giá trị một ngàn khối hạ phẩm linh thạch a, hắn nếu thật sự thắng Tần Hạnh Nhi, quay đầu lại Trầm Hổ Quân tên kia liệu có lột da mình không?

Người đội tử quan đi tới phụ cận, cười nói:

- Tần sư muội cần gì giận dỗi với Trầm sư huynh? Mười khối trung phẩm linh thạch, cũng không phải là số lượng nhỏ!

Nghe được hai chữ "giận dỗi", Tần Hạnh Nhi có chút không vui, hai chữ này bình thường là dùng giữa tình lữ, nàng lại chưa bao giờ nghĩ tới muốn cùng Trầm Hổ Quân sinh ra cái gì quan hệ, nhíu mày nói:

- Ta tự đánh cuộc của ta, cùng hắn có liên quan gì?

Người đội tử quan lắc đầu, thở dài nói:

- Ngươi cảm thấy cùng Trầm sư huynh không có quan hệ, nhưng hắn không nỡ để ngươi thua mười khối linh thạch, lúc này mới đặc biệt cầu ta tới đánh cuộc với ngươi, như vậy nếu ngươi thua, ta cũng dễ dàng xí xóa!

Giọng nói chuyện kia, thật không giống một huynh trưởng khuyên bảo đệ đệ muội muội tức giận, nhưng bộ dáng đem Tần Hạnh Nhi cùng Trầm Hổ Quân trở thành một đôi, càng khiến cho Tần Hạnh Nhi trong lòng sinh ra một cỗ úc khí, nàng lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Mạc Dung sư huynh muốn cùng ta đánh cược không? Tốt lắm, ta tăng thêm chiếc Tử

Kinh Tam Đầu trâm phượng cùng ngươi đánh cuộc!

Vừa nói, từ trên đầu nhổ xuống một cành trâm phượng màu tím, phong cách tinh mỹ cổ xưa, phía trên ẩn chứa chút linh lực, nếu dùng tâm cảm ứng, sẽ phát hiện trâm phượng chung quanh thật giống như có linh khí lốc xoáy, dĩ nhiên là trong đó có tụ linh pháp trận, có thể đem linh khí trình độ nhất định hấp dẫn đến chính mình, tăng lên hiệu suất tu hành.

- Tần Hạnh Nhi này thật đúng là nóng nảy, lại đem loại vật hi hãn có tiền cũng không mua được lấy ra đánh cuộc, tốt, ta mượn cơ hội thắng nàng, đến lúc đó mười khối trung phẩm linh thạch có thể trả nàng, nhưng trâm phượng không thể trả lại cho nàng!

Người đội tử quan nghĩ tới đây, khẽ mỉm cười, liền lấy ra hộp gỗ nhỏ cỡ nắm tay, nói:

- Hiếm khi Tần sư muội có nhã hứng bực này, cũng tốt, ta sẽ dùng chuỗi Thanh Long Bích Diễm đao dùng một trăm khối trung phẩm linh thạch mua được cùng ngươi đánh cuộc, hắc hắc, chuỗi đao này là ta là thi vào Phụng Thiên Điện, đặc biệt mua để lúc khảo hạch gia tăng thực lực, không có bôi nhọ trâm phượng của ngươi sao?

Hộp gỗ nhỏ mở ra, bên trong lại là một thanh đại đao dài nửa xích, tỷ lệ cùng bình thường trường đao như đúc, ba phần tư chuôi đao, còn dư lại một phần tư chính là thân đao, trên cán dài có điêu tinh mịn hoa văn, phía trên có một con thanh long quấn quanh, thân đao sau lưng, còn lại là hình dáng ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, phía trước lại là lưỡi đao phát sáng như thu thủy, tản ra hàn khí khiếp người.

Tần Hạnh Nhi nháy mắt, tựa như bị ánh sáng trên đao làm đau mắt, thầm nghĩ:

- Thực sự là hảo đao!

Do dự một chút, Tần Hạnh Nhi nhớ lại Phương Hành ở Tử Trúc Lâm lớn lối khí diễm cùng yêu đan cùng phẩm cấp cũng cao dọa người, hơn nữa hắn cười một hàm răng trắng, âm thầm khẽ cắn ngân nha, nói:

- Tốt, đánh cuộc!

Chương 86: Khí lực như rồng kình lực như cung

Rất nhanh đến trong cốc phía sau Phi Thạch Phong, nơi này lại là người ít tới, hàng năm khói xanh phiêu miểu, mọc lên tảng lớn bụi cây cùng tùng bách, thú gáy chim hót, sương mù dày đặc. Thanh Vân Tông đệ tử, có mâu thuẫn, thường xuyên ước hẹn đến nơi đây giải quyết, ngươi chết ta sống đấu một cuộc, dù sao cũng không có người thấy được, càng không người nào ngăn trở, đấu xong, không để cho đạo môn biết là được rồi.

Trên thực tế đạo môn đối với chuyện này cũng là lòng dạ biết rõ, chỉ bất quá cũng không để ý tới mà thôi.

Mặc dù Thanh Vân Tông chiến tu rất ít, nhưng bước chân vào tu hành giới, bất luận là đan tu vẫn là khí tu, cũng muốn nắm giữ một chút biện pháp tự vệ, nếu không tương lai bước ra tông môn, ngay cả tự vệ lực cũng không có sẽ kỳ cục rồi, vì vậy Thanh Vân Tông ngầm đồng ý để đệ tử tư đấu, dùng cách này tới duy trì các đệ tử huyết tính cùng vũ dũng, để tránh quá mức an nhàn, mà quên tu hành giới hiểm ác.

Đây là bởi vì Thanh Vân Tông đệ tử ít, lại luôn coi mình là danh môn chính phái.

Cõi đời này, có rất nhiều tông môn trực tiếp lấy biện pháp chọn cổ để chọn lựa kiệt xuất đệ tử, để các đệ tử tự giết lẫn nhau, cuối cùng chọn lựa đệ tử sống sót cuối cùng trở thành tông môn chân truyền, như vậy tông môn, đan, trận, phù, khí phương diện nghiên cứu bình thường rất yếu, bởi vì người người cảm thấy bất an, cũng tìm cách tăng lên lực chiến đấu của mình, không có biện pháp tĩnh tâm tăng lên thành tựu những phương diện khác, nhưng môn hạ đệ tử lực chiến đấu thường thường rất cao, tông môn càng tàn nhẫn, xuất hiện chiến tu sẽ càng cường đại.

Bạch Thiên Trượng mang Phương Hành du lịch ba năm, thể nghiệm sát phạt, chính là vì bồi dưỡng cho Phương Hành cỗ sát khí này.

- Tốt lắm, ở chỗ này đi, tiểu vương bát đản, ngươi bây giờ quỳ xuống van cầu ta, cũng không tránh khỏi kiếp này...

Đến nơi này, Trầm Hổ Quân ánh mắt lập tức trở nên hung tàn, nhe răng cười, con mắt lấp lánh hàn quang.

Phương Hành không để ý tới hắn, cong lên mũi chân nhìn về phía Tần Hạnh Nhi phía sau đám người, thấy nàng hướng chính mình gật đầu, ý bảo đã đánh cuộc xong rồi, lúc này mới yên lòng, dương dương đắc ý nhìn hướng Trầm Hổ Quân, ngoắc ngoắc ngón tay.

- Tên quái dị, ngươi tới đi, tiểu gia bảo đảm không đánh chết ngươi!

- Quá càn rỡ, người này lại chủ động khiêu khích Trầm sư huynh, đây là ngại chết không đủ nhanh sao?

Bên cạnh đệ tử chừng hai mươi người, thấy thế nhất thời cúi đầu nghị luận.

Không ngờ chuyện cho tới bây giờ, Phương Hành còn biểu hiện thoải mái như thế, lại khinh miệt hướng Trầm Hổ Quân ngoắc ngoắc ngón tay.

- Hừ, không biết cũng thôi, hắn đại khái cho là mình ba năm trước tiến vào nội môn, tự cho mình là thiên tài, không ai bì nổi, còn chưa hề nghĩ tới, Trầm sư huynh tu vi ước chừng đè ép hắn một đầu, hơn nữa tu luyện phù pháp, đối với uy lực pháp thuật tăng lên rất lớn!

Càng nhiều người không hề coi trọng Phương Hành, cho là hắn đây là đang tự tìm đường chết.

- Trước quỳ xuống cho ta đi!

Trầm Hổ Quân chịu không nổi kích bác, một tiếng rống dữ dội, năm ngón tay xòe ra, hướng Phương Hành áp xuống.

Ngay khi hắn xuất thủ, lòng bàn tay xuất hiện một mồi lửa, rồi sau đó được linh khí của hắn truyền vào, mồi lửa bỗng nhiên trở nên to lớn, ngọn lửa dâng lên cao chừng bốn năm trượng, rồi sau đó hắn tay trái một chỉ, thế nhưng đánh ra một đạo hoàng phù, hoàng phù bị ngọn lửa đốt cháy, ngọn lửa tùy theo biến hóa, thế nhưng trở thành ngọn lửa quái dị màu hồng xen lẫn màu xanh, nhiệt độ cũng tùy theo tăng lên không ít.

- Lấy phù nuôi hỏa, Trầm sư huynh quả thật là lợi hại, một cái pháp thuật trụ cột, thi triển ra pháp quyết uy lực như thế!

Có người kinh hô, Trầm Hổ Quân ngón này, dùng phù lực tới tăng cường hỏa lực, đem một cái trụ cột pháp thuật bình thường tăng lên uy lực, thế nhưng hóa thành uy lực khổng lồ có thể so với pháp quyết, nhiệt độ ước chừng cao gấp đôi.

- Nhìn dáng dấp Trầm sư huynh là thật sự nổi giận, trực tiếp muốn lấy mạng tiểu quỷ này sao?

Người vây quanh kích động, xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, liên quan tới nhân mạng đối với bọn hắn mà nói càng đặc sắc.

- Hô...

Theo Trầm Hổ Quân bàn tay chụp tới, ngọn lửa kia hóa thành hình dáng một cái bàn tay, trực tiếp hướng Phương Hành bắt xuống.

Tần Hạnh Nhi vẻ mặt đột nhiên căng thẳng, nàng mặc dù cùng tin phán đoán của mình, nhưng thấy Trầm Hổ Quân pháp thuật, cũng không khỏi lo lắng cho Phương Hành, dĩ nhiên, chủ yếu nhất là sợ thua linh thạch cùng trâm phượng của mình.

- Chỉ có như vậy sao?

Phương Hành híp mắt, nhìn bàn tay lửa hướng chính mình chộp tới, ôm hai cánh tay, hết sức bình tĩnh.

Mắt thấy bàn tay lửa đạt đến chính mình trước người, Phương Hành bỗng nhiên tạo thế, một quyền đánh ra.

Oanh!

Thân thể thon gầy, vóc dáng còn không hoàn toàn trưởng thành, ở dưới bàn tay lửa khổng lồ của Trầm Hổ Quân, càng lộ vẻ vô cùng nhỏ.

Nhưng mà một quyền đánh ra, tựa như trên không trung vang lên một tiếng sấm.

Lạc băng một tiếng, như có cung thần ở trong cơ thể hắn khẽ động dây cung, lực lượng vô cùng mạnh mẽ ngưng tụ.

- Hô...

Đang ở bàn tay lửa khổng lồ khó khăn lắm nắm tới trên người hắn, một quyền này cũng đã đánh ra, lực đạo cuồng bạo khó có thể hình dung như dã long gầm thét, một quyền này không dùng bất kỳ pháp thuật, nhưng liệt quyền phong đem bàn tay lửa trong một chốc lát đang lúc đánh xơ xác, chưa từng có từ trước đến nay xông về trước đi, mở một cái lối đi không có bất kỳ ngọn lửa tồn tại, chính nối tiếp ở giữa Phương Hành cùng Trầm Hổ Quân.

- Trời ơi! Ta không nhìn lầm đấy chứ?

Có người thất thanh kêu lên, bởi vì quá mức kích động, thanh âm cũng méo đi.

- Đây là pháp thuật gì? Một chiêu đã phá thuật lấy phù nuôi hỏa của Trầm sư huynh!

- Không đúng, đây không phải là pháp thuật... Đây căn bản chỉ là lực lượng thân thể của hắn...

- Không thể nào, nào có người nào có lực lượng mạnh như vậy, ngươi là yêu thú sao?

Trong đám người truyền đến mấy tiếng gào thét, thanh âm này rất ngắn, cũng là một chút người sáng suốt phản ứng.

Trên thực tế, phần lớn người thậm chí còn không kịp phản ứng, bởi vì động tác của Phương Hành quá nhanh.

Đang ở một quyền phách tới, Phương Hành hai chân bước trên mặt đất, sưu một tiếng, biến mất khỏi chỗ cũ.

Mặt đất nơi Phương Hành từng đứng, xuất hiện hai cái hố, đúng là trong nháy mắt hắn phát lực đạp thành.

Lúc này, Trầm Hổ Quân thi triển pháp thuật bị Phương Hành phá vỡ đã từ trong khiếp sợ phản ứng tới, luống cuống tay chân, muốn tế ra phi kiếm ngăn địch, nhưng mà trong lúc bỗng nhiên, hắn cảm giác kình phong đập vào mặt, thậm chí ép tới chính mình khó có thể thở dốc, trong lúc cấp thiết ngẩng đầu, đã thấy một nắm tay nho nhỏ hướng chính mình vung tới, Trầm Hổ Quân muốn tránh, thân thể lại theo không kịp tốc độ suy nghĩ của mình.

- Ba...

Một tiếng giòn vang, Trầm Hổ Quân một tiếng kêu đau đớn, thân thể trên không trung vòng hai vòng, bay ra ngoài.

Hắn hàm răng nứt vỡ, da tróc thịt bong, đầu cũng mê muội, lỗ tai ông ông tác hưởng, toàn bộ thế giới bỗng nhiên cách mình rất xa.

Đây là một loại ảo giác, giống như mình bị người ta tát bay ra khỏi thế giới.

- Phốc...

Trầm Hổ Quân như túi vải rách ngã ở trên mặt đất, sau đó bóng người chợt lóe, Phương Hành thân hình chợt xuất hiện ở trước người hắn, bởi vì tốc độ thật sự quá nhanh, thoạt nhìn giống như dùng pháp bảo gì đó, trong nháy mắt xuất hiện ở bên cạnh hắn.

- Đại gia ngươi, còn lấy phù nuôi hỏa, không khoe khoang sẽ chết a? Đàng hoàng tế ra phi kiếm còn không thích?

Phương Hành trực tiếp dậm ở trên đầu Trầm Hổ Quân, khinh thường mắng.

Theo hắn, Trầm Hổ Quân thật sự quá ngu xuẩn, ở trước mặt mình sử dụng thuật "Lấy phù nuôi hỏa" chỉ có vẻ hào nhoáng bề ngoài, thoạt nhìn là rất lợi hại, vừa cho thấy hắn trụ cột pháp thuật rất thành thục, cũng triển lộ phù thuật phương diện thành tựu, trọng yếu hơn, thoạt nhìn thật uy phong, một bàn tay lửa phiêu ở trên trời, phảng phất kinh khủng như một tay che trời...

Chẳng qua là, không có tác dụng gì, ngọn lửa nóng mà không ngưng, mãnh liệt mà chậm chạp, có tác dụng cái rắm!

- ... Ta chửi con mẹ nó chứ!

An tĩnh một hồi lâu, mới bỗng nhiên có một đệ tử nội môn thổ khí, mắng một câu thô tục.

Trừ mấy chữ này quả thực không có những

lời khác có thể hình dung tâm tình của hắn bây giờ rồi, bởi vì một màn trước mắt hắn thật là kinh người.

Một đệ tử Linh Động tầng năm tu phù, lại bị một tiểu quỷ Linh Động tầng bốn một cái tát tát bay?

Đặc biệt ngươi muốn thua thì ngươi cũng cố chống đỡ một hồi a, cứ như vậy một cái tát còn không chịu nổi ra thể thống này?

Còn có người nghĩ, vậy tiền đánh cuộc làm sao tính?

Có người đặt tiểu quỷ này không chịu nổi ba chiêu, cũng có người đặt không qua nổi mười chiêu, thậm chí còn có người đặt không qua nổi một chiêu...

Nhưng không ai đặt Trầm Hổ Quân không chịu nổi một chiêu a...

Quả thực không có cách nào xem phân xử đánh cuộc như nào?

Bất quá, cũng không phải là hoàn toàn không có cách tính...

Tần Hạnh Nhi cười dài nhìn người đội tử quan, nói:

- Mạc Dung sư huynh, ta đã thắng rồi, mười khối trung phẩm linh thạch cộng thêm Thanh

Long Bích Diễm đao, lấy tới sao!

Người đội tử quan biến sắc, hít một hơi thật dài, đè xuống khiếp sợ trong lòng, bỗng nhiên nói:

- Hai mươi viên trung phẩm linh thạch, coi là ta bồi tội với Tần sư muội ngươi, còn lại không cần nhắc lại...

Vừa nói, giơ tay đem hai mươi viên linh thạch hướng Tần Hạnh Nhi ném tới, cùng lúc đó, mang bộ mặt khó coi, xoay người rời đi, thậm chí sử dụng lướt khí thuật, có thể nói chốc lát, đã bay không thấy bóng dáng. Hắn thật cũng không ngu, thà rằng cho Tần Hạnh Nhi thêm mười miếng trung phẩm linh thạch, cũng không chịu đem Thanh Long Bích Diễm đao cho nàng, dù sao đây là chỗ dựa để mình thi vào Phụng Thiên Điện.

Hơn nữa trong lòng hắn thầm nghĩ, chính mình cho thêm mười miếng trung phẩm linh thạch, Tần Hạnh Nhi nói vậy cũng biết điều, sẽ không làm quá mức.

Dĩ nhiên, hắn lại đã quên, bên này còn có một kẻ không điều!

Chương 87: Đánh cướp cả đám

Ta xem ngươi có thứ gì tốt!

Phương Hành cúi đầu ở trên người Trầm Hổ Quân lục soát nhặt nhạnh nửa ngày, đem túi trữ vật lấy ra ngoài, hướng trên mặt đất đổ ra, mắt nhất thời trợn tròn, thật đặc biệt có tiền a, tròn tròn hồng trung mang tím, chính là trung phẩm linh thạch sao? Thế mà có khoảng hơn hai mươi khối, phát tài, thu lại, phi kiếm này phẩm chất gì? Thế mà thoạt nhìn so với Cửu Xà Kim Viêm kiếm còn trông oai hơn? Thu lại.

Con mẹ nó, còn có một pháp bào, vừa sờ cảm xúc lạnh như băng, mềm nhẵn như nước, nghe nói còn có thể tránh bụi, hơn nữa nước lửa bất xâm, bền bì vô cùng a, mình mặc thì hơi rộng một chút, mặc kệ nó, cũng thu lại.

Không tới một hồi, thứ tốt trong túi trữ vật của Trầm Hổ Quân đã bị Phương Hành vét sạch...

Cũng không làm quá tuyệt, còn lưu mấy khối hạ phẩm linh thạch cho hắn!

Chọn xong những đồ này, Phương Hành cười híp mắt ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn người chung quanh đang tản đi, lập tức hét lớn:

- Con mẹ nó, chớ đi...

Đột nhiên xuất hiện hét lớn dọa cho mọi người nhảy dựng, sau đó dừng bước, muốn xem hắn muốn thế nào, Phương Hành hướng Tần Hạnh Nhi kêu lên:

- Tiền đánh cuộc của bọn họ đã đưa chưa? Ngươi cũng đừng để lọt một cái...

Tần Hạnh Nhi cười dài nói:

- Mạc Dung sư huynh đã đưa hai mươi khối trung phẩm linh thạch rồi!

Phương Hành chỉ vào các đệ tử đang chuẩn bị rời đi, nói:

- Những người này thì sao? Mới vừa rồi bọn họ đều đánh cuộc, ta còn nhớ kỹ, tên vương bát đản này đánh cuộc ta chịu không nổi ba chiêu, tên khốn kiếp kia đánh cuộc ta chịu không nổi mười chiêu... Con mẹ nó, còn có tên lùn này, không sai chính là ngươi, ngươi đừng chạy, ngươi mới vừa rồi đánh cuộc ta một chiêu cũng không chịu nổi, bây giờ còn muốn chạy ư?

Mọi người nghe xong, đều có chút im lặng, nghĩ thầm tiểu quỷ này nhớ kỹ đến vậy ư, quả thật quá mức thù dai đi?

Đồng thời mọi người còn có chút không nói thành lời, trong lòng nghĩ chúng ta cũng không phải đánh cuộc với ngươi, tại sao phải đem tiền đánh cuộc cho ngươi a?

Cười lạnh một tiếng, mọi người tiếp tục tản đi, trong đó tên lùn bị Phương Hành điểm danh khinh thường nói:

- Có bị bệnh không, ta cùng với Lưu sư đệ đánh cuộc ngươi có thể chịu được một chiêu của Trầm Hổ Quân hay không, nếu ngươi chịu không nổi, chính là ta thắng, nếu ngươi chịu nổi, chính là hắn thắng, nhưng chúng ta đều đánh cuộc ngươi thất bại, kết quả ngươi thắng, tiền đánh cuộc tự nhiên bãi bỏ, tại sao phải cho ngươi?

Mọi người gật đầu, bởi vì nhiều người, cũng không sợ Phương Hành, đều cười lạnh, xoay người rời đi, không để ý tới Phương Hành.

- Con mẹ nó, thua tiền còn bỏ chạy, không có cửa đâu!

Phương Hành nổi giận lên, đột nhiên lăng không một trảo, thi triển Dẫn lực thuật, trực tiếp đem tên lùn kia giật tới đây, tên lùn kinh hãi, kêu lên:

- Ta với ngươi không thù hận gì, ngươi còn dám đánh ta ư?

Lời còn chưa nói hết, trên mặt đã bị đánh Phương Hành một quyền, đau đến nước mắt nước mũi cùng nhau trào ra.

Phương Hành giựt túi trữ vật của hắn, sau đó phất tay ném hắn đi, trực tiếp vừa hướng đệ tử thứ hai lao tới.

- Tên tiểu vương bát đản này điên ư, mọi người cùng nhau đối phó hắn...

Tên đệ tử thứ hai nhìn Phương Hành lao đến, trong lòng cũng không sợ hắn, rống to một tiếng, tế ra phi kiếm, hướng Phương Hành đi chém, nhưng bàn tay Phương Hành hướng sau gáy tìm kiếm, Cửu Xà Kim Viêm kiếm lấp lánh vọt ra, trực tiếp đánh bay phi kiếm của hắn, rồi sau đó lấn đến gần bên cạnh hắn, nặng nề một chưởng vỗ xuống, đệ tử kia miệng phun máu tươi, đã bị Phương Hành phách ngã xuống đất.

- Lấy ra!

Phương Hành giật xuống túi trữ vật của hắn, nhấc chân đá bay tới bốn năm trượng xa.

- Tiểu quỷ này điên ư, đây là muốn cướp đoạt sao...

- Đánh hắn, các sư huynh đệ cùng nhau... Oa...

Phương Hành tốc độ cực nhanh, như con cọp xông vào bầy cừu, quyền đấm cước đá, linh khí tung hoành, trong chốc lát đánh bay một mảnh, chúng đệ tử nội môn nơi này, trừ Trầm Hổ Quân cùng người đội tử quan ra, phần lớn là Linh Động tầng bốn, làm sao có thể là đối thủ của hắn? Nhất thời bị hắn đánh hồn phi phách tán, bị đánh ngã trên mặt đất rên hừ hừ, không bị đánh thì sắc mặt như màu đất, vội vàng bỏ chạy...

- Oanh, các ngươi đám khốn kiếp quỵt nợ, chạy đi đâu...

Phương Hành kêu to xông tới, vừa đánh ngã hai người, đoạt được túi trữ vật của bọn hắn.

- Tiểu quỷ này nổi điên rồi, muốn cướp bóc, mọi người tách ra chạy...

Có người đưa ra ý kiến, còn chưa bị bắt lập tức chạy về phía bốn phương tám hướng.

Phương Hành khẩn trương, liều mạng đuổi theo, đồng thời hướng Tần Hạnh Nhi đứng ở đàng xa ngẩn người hô to:

- Ngươi giúp ta ngăn...

Tần Hạnh Nhi cũng không giúp hắn ngăn cản, quả thực bị cử chỉ của hắn làm cho hoảng sợ rồi.

Người trong đạo môn cũng có đánh người cướp tài sản, nhưng chưa từng thấy một người đánh cướp một nhóm người như vậy a!

Tiểu vương bát đản thật điên rồi sao?

Mặt khắc, hắn làm sao có thực lực mạnh như vậy?

Hiển nhiên chung quanh tất cả đều là đệ tử nội môn Linh Động tầng bốn, thế nhưng không người nào có thể ở trên tay hắn chịu nổi một chiêu, mà hắn rõ ràng mới vừa rồi còn đang mượn đọc trụ cột pháp thuật a, nói cách khác, hắn chỉ dựa vào chính mình bản năng cùng lực lượng đã đạt đến cảnh giới khủng bố như vậy sao?

- Ba ba ba ba...

Phương Hành rốt cục ngừng lại, như đưa đám ngồi ở trên người một cái đệ tử nằm trên mặt đất đang rên rỉ.

Hắn cảm giác rất thất bại, mặc dù đã rất nỗ lực, nhưng vẫn để đào tẩu nhiều người...

Lúc này, ở trong lòng ngực của hắn đã nhét đầy, thoạt nhìn tựa như mang thai, tất cả đều là túi trữ vật.

Mà trên mặt đất, nằm từng mảnh từng mảnh người, kêu thảm thiết không ngừng, tiếng rên la thành phiến.

- Phương... Phương sư đệ... Ngươi thật đem một nhóm người này đánh cướp nữa ư?

Tần Hạnh Nhi thiếu chút nữa điên rồi, nhìn người đầy đất, cơ hồ không thể tin được.

- Bảo ngươi giúp ta ngăn cản thì ngươi không giúp, mới vừa rồi đã để chạy nhiều người!

Phương Hành tức giận nói, đưa tay lên, kêu lên:

- Lấy ra!

Tần Hạnh Nhi im lặng, lấy ra mười bốn viên trung phẩm linh thạch đưa cho hắn, Phương Hành vừa nhìn, nói:

- Làm sao lại nhiều gấp đôi?

Tần Hạnh Nhi nhất thời nở nụ cười, nói:

- Đoán Chân cốc Mạc Dung sư huynh cầm một pháp khí cao cấp để đánh cuộc, không nghĩ tới bại bởi ta, hắn không nỡ đem Thanh Long Bích Diễm đao giá trị một trăm khối trung giai linh thạch cho ta, liền cho thêm mười khối trung phẩm linh thạch, như vậy theo tỷ lệ ba bảy tới tính, ngươi là mười bốn, ta không lừa ngươi sao...

Phương Hành vừa nghe, mắt nhất thời trợn tròn:

- Một trăm khối trung phẩm linh thạch, Thanh Long Bích Diễm đao?

Tần Hạnh Nhi bị ánh mắt hắn dọa sợ hết hồn:

- Ngươi làm sao vậy?

Phương Hành trực tiếp nhảy lên, vung tay ở trên mông nàng vỗ một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Đàn bà phá sản, đây chính là thứ tốt giá trị một trăm khối trung phẩm linh thạch, làm sao ngươi thu mười khối linh thạch đã là xong được? Mang ta đi!

Tần Hạnh Nhi lại bị hắn ăn đậu hủ, lông mày dựng đứng, đang muốn trở mặt, nhưng vừa nghe Phương Hành nói, lại ngẩn ngơ:

- Đi đâu?

Phương Hành nói:

- Đòi nợ a!

Tần Hạnh Nhi trực tiếp mê mang, qua một hồi lâu mới kịp phản ứng:

- Ngươi muốn đi Đoán Chân cốc tìm Mạc Dung sư huynh đòi nợ ư...

Phương Hành nói:

- Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, đánh cuộc không trả chẳng bằng chó má, đây là lời của Thánh Nhân, ngươi chưa từng nghe qua ư?

- Thánh Nhân nào của nhà ngươi nói như vậy

chứ?

Tần Hạnh Nhi dở khóc dở cười, nói:

- Hay là thôi đi, Mộ Dung sư huynh hôm nay đã nhún nhường, đã rất hiếm có rồi!

Phương Hành nói:

- Không phải thứ của ngươi, dĩ nhiên ngươi không đau lòng rồi, ta phải phải đi, dẫn đường...

- Ta không đi...

Tần Hạnh Nhi cũng không muốn chọc vào phiền toái.

- Ta đi...

Bỗng nhiên thanh âm yếu ớt vang lên dưới mông Phương Hành, dĩ nhiên là tên xui xẻo đang bị hắn ngồi lên, thì ra người này bị Phương Hành đánh ở trên mặt, lại bị đoạt túi trữ vật, cuối cùng lại bị tiểu quỷ này làm thành cái đệm mà ngồi, trong lòng hận phát điên, vừa không dám phản kháng, liền chuẩn bị mang Phương Hành đi tìm Mạc Dung Anh.

Trong suy nghĩ của hắn, để cho Mạc Dung Anh đối phó Phương Hành, cũng coi như giúp mình trút giận!

- Ngươi biết đường đi? Tốt, sẽ để cho ngươi dẫn ta đi!

Phương Hành hướng dưới mông liếc nhìn, sau đó đem hắn kéo lên.

Tên đệ tử này thật ra bị thương cũng không coi là nặng, chẳng qua là bị đánh ở trên mặt, nhất thời có chút ngơ ngẩn, lúc này đã thanh tỉnh, cộng thêm sốt ruột trả thù vội vàng nhảy lên, chạy ở phía trước dẫn đường...

- Tiểu quỷ này thật sự muốn đi tìm Mạc Dung Anh sư huynh sao? Hắn ngại sống lâu sao?

Các đệ tử nằm ở trong sơn cốc cắn răng, cũng đứng lên theo, cho dù phải bò, cũng phải đi xem tiểu quỷ này gặp xui xẻo.

Đoàn người nhất thời hạo hạo đãng đãng đi tới Đoán Chân cốc.

Phương Hành níu lấy đệ tử dẫn đường đi tuốt ở đàng trước, Tần Hạnh Nhi im lặng theo ở phía sau, phía sau nữa chính là một đoàn đệ tử nội môn sưng mặt sưng mũi khập khễnh, đội ngũ này rất là tráng quan.

Không lâu sau đi tới Thanh Vân Tông Đoán Chân cốc cốc khẩu, đệ tử dẫn đường cho Phương Hành chỉ vào trong cốc nói:

- Ta cũng không dám tiến vào, trong cốc phía tây nhất, tòa động phủ cao lớn nhất chính là nó, cửa có một phiến tử trúc!

Phương Hành mừng rỡ, tiện tay giật một cái túi trữ vật cho hắn, nói:

- Làm không tồi, túi trữ vật trả lại ngươi!

Đệ tử này mừng rỡ, chính mình vốn không yên lòng, không nghĩ tới cũng có vui mừng ngoài ý muốn.

Vội vàng mở ra nhìn, hai mắt choáng váng, trong túi trữ vật này rỗng tuếch, chỉ có một thanh phi kiếm nát.

Hắn nhất thời vẻ mặt đưa đám nói:

- Nơi này không có gì cả a...

Phương Hành chạy tới cửa Đoán Chân cốc, cũng không quay đầu lại nói:

- Có cái gì ta cũng không thể cho ngươi a!

Vừa nói sải bước xông vào Đoán Chân cốc, hét lớn:

- Mạc Dung Anh đánh cuộc trốn nợ, Phương đại gia tìm ngươi đòi nợ tới rồi!

Chương 88: Đòi nợ

Đoán Chân cốc không muôn màu muôn vẻ như Tê Hà cốc, lại có vẻ trang nghiêm phá lệ phong cách cổ xưa, trật tự vô cùng.

Từng loạt từng loạt cổ tùng trải rộng trong cốc, đá xanh đường nhỏ kéo dài vào sâu trong sơn cốc, loáng thoáng có đạo đạo khí tức tiêu điều ở giữa sơn cốc tràn ra, đó là mấy ngàn năm nay các bậc tiền bối Đoán Chân cốc ở trong cốc đúc khí, tích lũy mà thành sát khí. Dù sao Đoán Chân cốc chế tạo pháp khí mặc dù nhiều, nhưng trong đó có một phần rất lớn cũng là phi kiếm hoặc những các loại binh khí khác, vì giết chóc mà đúc, thiên nhiên ẩn chứa sát khí.

Lúc này trời đã vào đêm, trong cốc cực kỳ an tĩnh, trăng sáng treo cao, chim chóc đã nghỉ ngơi.

- Mạc Dung Anh đánh cuộc quỵt nợ, Phương đại gia tìm ngươi đòi nợ tới rồi!

Đột nhiên, tiếng hô của Phương Hành chấn động khắp sơn cốc, yên tĩnh trong cốc bị phá vỡ, vô số người từ trong động phủ nhô đầu ra nhìn.

- Ngươi là người phương nào? Tìm Mạc Dung sư huynh làm gì?

Có người cách Phương Hành tương đối gần, đã mở miệng quát hỏi.

- Tìm hắn đòi nợ, liên quan ngươi cái rắm?

Phương Hành trực tiếp đi tới động phủ của

Mạc Dung Anh, thấy có người hỏi, đã quay đầu lại quát mắng.

- Từ đâu đến tên nhà quê, dám đến Đoán Chân cốc giương oai ư?

Đệ tử kia giận dữ, thấy Phương Hành tuổi không lớn, khí diễm lớn lối, đã nổi giận lên, hơn nữa người này vừa vào cốc, đã đối với Đoán Chân cốc kiệt xuất đệ tử Mạc Dung Anh bất kính, còn có cái gì khách khí, trực tiếp ra tay. Thân hình như chim nhạn lướt tới, người ở giữa đường, phi kiếm đã từ trong tay áo bay ra, tựa như một đạo ánh bạc, đâm thẳng Phương Hành.

- Cút ngay!

Phương Hành xoay tay lại một kích, Cửu Xà Kim Viêm kiếm theo đó bay.

- Đương" một tiếng, hai kiếm chạm vào nhau, đệ tử kia chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng tuôn ra, không chỉ đem phi kiếm đập bay, dư lực lại càng tác động linh khí trong cơ thể mình, nhất thời ngực khó chịu, lảo đảo lui về.

- Mạc Dung Anh, tên khốn kiếp nhà ngươi trốn đi đâu? Phương đại gia tìm ngươi muốn đòi nợ rồi!

Phương Hành dưới chân không ngừng, thu Cửu Xà Kim Viêm kiếm, nhắm động phủ Mạc

Dung Anh đi tới.

Những đệ tử Đoán Chân cốc khác hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt khiếp sợ, Phương Hành một kiếm đã đánh lui một đệ tử Linh Động tầng năm trong cốc, đã để cho bọn họ không dám khinh thường, đoán không ra Phương Hành tu vi.

- Chẳng lẽ thật là Mạc Dung sư huynh thiếu nợ người ta, bị người ta tới cửa đòi nợ hay sao?

Chúng Đoán Chân cốc đệ tử trong bụng âm thầm suy đoán, không dám tùy tiện ngăn trở nữa.

Mà Tần Hạnh Nhi cùng một bầy đệ tử nội môn chờ xem náo nhiệt tại cửa, càng xem càng là động dung, thậm chí có chút xấu hổ!

- Mặc dù tiểu quỷ này không biết trời cao đất rộng, nhưng không thể không thừa nhận, thật sự là quá mãnh liệt!

- Lại thật dám xông đến Đoán Chân cốc đòi nợ Mạc Dung sư huynh, quá mãnh liệt! Đến lúc này, danh tiếng của Mạc Dung sư huynh cũng bị phá hư rồi!

- Mặc dù thoạt nhìn rất điên, nhưng cũng là có thực lực chống đỡ, ghê tởm, trong môn đều truyền thuyết tiểu quỷ này chính là tu vi Linh

Động tầng bốn, nhưng nhìn không giống, lời đồn đã sai rồi, tiểu quỷ này trên thực tế là Linh Động tầng năm, thậm chí là tầng sáu?

Mọi người suy đoán không chừng, Tần Hạnh Nhi lại là khuôn mặt bất đắc dĩ.

Ban đầu ở Tử Trúc lâm, đã phát hiện tiểu quỷ này rất điên cuồng, không ngờ tới, ba năm không thấy, đã trở nên điên hơn.

Lại nói Mạc Dung Anh lúc này, đang trong động phủ âm thầm hối hận, hôm nay chính mình không có chuyện gì tự nhiên lại đi đánh cuộc? Hai mươi khối trung phẩm linh thạch, là mình tân tân khổ khổ hoàn thành một lần phù chiếu, hơn nữa gia tộc đem bên trong tộc ước chừng một năm lời lãi, chuyển tới cho mình, mới đổi lại được, chính mình vốn định dùng nó tới luyện một lò Tiên Thiên Tử Khí đan, dịch cân phạt tủy.

Dù sao ba tháng nữa, sẽ phải bắt đầu khảo hạch tiến vào Phụng Thiên Điện, mình đã ghi danh, nhất định phải thi vào được.

Hôm nay chính mình mua Thanh Long Bích Diễm đao cùng chuẩn bị luyện chế Tiên Thiên Tử Khí đan, cũng là vì chuyện này mà chuẩn bị, nhưng không nghĩ tới, cũng bởi vì một cuộc đánh cuộc vô tình như vậy, thoáng cái mất hai mươi trung phẩm linh thạch...

- Đáng hận nha, đều do Trầm Hổ Quân này, bình thời nhìn, cũng có mấy phần bộ dáng, không ngờ vô dụng như thế...

Mạc Dung Anh trong lòng thầm hận, lại nghĩ:

- Còn có tiểu quỷ lớn lối kia, hại ta thua hai mươi trung phẩm linh thạch, sớm muộn gì muốn từ trên người của ngươi đòi lại...

Trong lòng đang tính toán tìm cơ hội dạy dỗ tiểu quỷ này như thế nào, đột nhiên một tiếng thống mạ ngoài động kinh động đến hắn.

- Mạc Dung Anh, tên khốn kiếp nhà ngươi trốn đi đâu? Phương đại gia tìm ngươi muốn đòi nợ rồi!

Mạc Dung Anh sắc mặt đại biến, vội vàng vươn người đứng dậy, chạy ra ngoài động.

Trong lòng hắn dâng lên một ý nghĩ khó có thể tin:

- Ai dám to gan khinh nhờn ta như vậy, chẳng lẽ là tiểu quỷ kia ư?

Đi tới ngoài động phủ, rõ ràng thấy dưới ánh trăng, một người thiếu niên thon gầy kêu to đi tới, vừa lúc đi tới cửa nhà mình, hai người ánh mắt nhìn nhau đến cùng nhau, không phải tiểu quỷ cùng Trầm Hổ Quân đánh cuộc thì là ai?

- Là ai không biết lễ số như thế, ở bên trong Đoán Chân cốc ta lớn tiếng ầm ĩ như vậy?

Mạc Dung Anh sắc mặt âm cơ hồ muốn chảy ra nước, mặt mày nghiêm lại, lớn tiếng quát hỏi.

Phương Hành tự nhiên cũng nhìn thấy Mạc Dung Anh từ trong động phủ đi ra, vừa nhìn diện mạo người này, chính là tại chính mình cùng Trầm Hổ Quân hướng sau Phi Thạch Phong, ở trên đường cùng Trầm Hổ Quân chào hỏi, thoạt nhìn bộ dáng có chút bất phàm, nói vậy chính là hắn, cũng chỉ có người khí tức bức người như thế, mới có thể mua được pháp khí giá trị một trăm khối trung phẩm linh thạch.

- Oanh, tên khốn kiếp ngươi chính là Mạc Dung Anh sao, rõ ràng đã thua đao cho ta, thế nhưng lại nhanh chân trốn nợ, ngươi còn cần thể diện hay không? Mau đưa đao cho ta mang về, nếu không đem ngươi đánh thành đầu heo đó!

Phương Hành cất giọng hét lớn, lẽ thẳng khí hùng đưa tay ra, vẻ mặt nghiêm túc.

Mạc Dung Anh thấy thanh âm hắn thật lớn, cơ hồ toàn bộ đệ tử Đoán Chân cốc cũng bị hắn kinh động rồi, ngó dáo dác hướng bên này trông lại, nhất thời trong lòng hận đến bốc lửa, quát lên:

- Nói hươu nói vượn, ta khi nào đánh cuộc với ngươi?

Phương Hành chỉ cốc khẩu, kêu lên:

- Tần Hạnh Nhi đang ở cốc khẩu, ngươi không đánh cuộc cùng nàng sao?

Mạc Dung Anh hận nghiến răng, cả giận nói:

- Cùng ngươi có quan hệ gì?

Phương Hành kêu lên:

- Nàng thay ta đặt cược, ngươi thua nàng, chính thua ta, trốn nợ của nàng, chính là trốn nợ của ta!

Mạc Dung Anh quả đấm nắm khanh khách vang lên, chẳng qua không nghĩ ở bên trong Đoán Chân cốc mang tiếng "quỵt nợ", liền cắn răng phân bua nói:

- Ta đã cùng nàng tính toán hết nợ nần, cho nàng thêm mười khối trung phẩm linh thạch, nếu ngươi không tin, đại khái có thể đi hỏi nàng, không minh bạch, đã chạy đến Đoán Chân cốc ta cãi lộn, thật cho là Đoán Chân cốc chúng ta không làm gì được ngươi ư?

Nói xong lời cuối cùng, lửa giận ngứa ngáy, muốn xóa tiếng xấu trước, sau đó xuất thủ dạy dỗ Phương Hành.

- Ai, Mạc Dung sư huynh, ngươi nói vậy không đúng, ta chưa từng đồng ý để ngươi dùng mười khối linh thạch để đổi lấy đao?

Một thanh âm trầm trầm vang lên, lại là Tần Hạnh Nhi thấy chuyện đã không cách nào hòa giải, dứt khoát nói ra sự thật.

Trong lòng nàng hiểu được, bị tiểu quỷ này náo như vậy, chính mình dù ẩn nấp không lộ diện, Mạc Dung Anh cũng sẽ hận mình, dù sao cũng là mình cùng hắn đánh cuộc, trốn cũng trốn không thoát, chẳng bằng dứt khoát tới đây nói rõ ràng, tránh cho hai bên đều sẽ mất lòng.

Mạc Dung Anh vừa thấy Tần Hạnh Nhi, sắc mặt nhất thời trầm xuống, u ám nói:

- Tần Hạnh Nhi, ta đã cho ngươi hai mươi trung phẩm linh thạch, ngươi còn muốn như thế nào nữa? Làm người tốt nhất không nên lòng tham không đáy, tránh cho rước lấy mầm tai vạ!

Tần Hạnh Nhi bên trong đôi mắt, hiện lên một tia không vui, nói thẳng:

- Mạc Dung sư huynh, ngươi cũng đừng uy hiếp ta, mới vừa rồi ta đánh cuộc, cũng là thay vị Phương sư đệ này đánh cuộc, nói ra, tiền đánh cuộc xử lý như thế nào, là chuyện giữa các ngươi, ta mặc, lần này ta tới, chính là muốn trả lại ngươi mười khối linh thạch, những chuyện khác, sẽ không để ý tới!

Vừa nói, trực tiếp đã lấy ra một cái túi trữ vật, bên trong chính là mười khối trung phẩm linh thạch, song sau xoay người rời đi.

Nhưng thì ra là, Tần Hạnh Nhi vì không đếm xỉa đến, đem trung phẩm linh thạch của mình cầm mười khối đều trả lại cho Mạc Dung Anh, ngay cả túi trữ vật cũng liên lụy.

Mạc Dung Anh trực tiếp cứng họng, tức thân thể cũng run run lên, cơ hồ hận không thể rút đao bổ nữ nhân này.

- Ha ha, không phản đối sao? Trả tiền lại, a không, lấy!

Phương Hành cười to, lại một lần nữa lẽ thẳng khí hùng vươn tay đòi nợ, dáng vẻ không đòi được nợ tuyệt không bỏ qua.

- Bọn ngươi ức hiếp người quá đáng!

Mạc Dung Anh cơ hồ điên mất rồi, ánh mắt bốc lửa, hắn đột nhiên quát to một tiếng, từ động khẩu bay vút xuống, tóc dài tung bay, tay áo bồng bềnh, hướng không trung giương lên, có một phương hộp gấm bay đến không trung, theo Mạc Dung Anh khẩu tụng bí ngôn, hộp gấm bỗng nhiên nổ tung, có một thanh đại đao xuất hiện, đao dài chín thước năm tấc, trên có thanh long chiếm cứ, lưỡi đao kim diễm gấm văn, đao phong phát sáng như thu thủy.

- Muốn đao của ta, xem ngươi có tư cách này hay không!

Mạc Dung Anh trong tiếng hét vang, vung tay nắm chặt chuôi đại đao, thân hình một phen, từ giữa không trung phách xuống.

- Hô...

Kình phong quét sân, đao chưa rơi xuống, đá xanh trên mặt đất đã tan vỡ một đạo rãnh sâu.

Phương Hành hét to một tiếng, điều khiển Cửu Xà Kim Viêm kiếm bay lên, trên không trung va chạm.

- Ông...

Một đao kia bổ vào trên thân Cửu Xà Kim Viêm kiếm, chẳng qua hơi chậm lại, liền tiếp tục hướng phách xuống, Phương Hành mượn Cửu Xà Kim Viêm kiếm ngăn cản được chốc lát, tránh qua một đao kia, chỉ cảm thấy gương mặt bị đại đao mang theo kình phong cạo tới đau nhức, nhìn lại Cửu Xà Kim Viêm kiếm, thế nhưng đã xuất hiện vết nứt như mạng nhện, bên trong chín đạo pháp trận, đã bị phá hủy bảy đạo.

- Hảo đao, ta muốn chắc rồi!

Phương Hành suýt nữa bị chém thành hai khúc, người lại hưng phấn lên, quát to một tiếng, vọt tới chỗ Mạc Dung Anh.

Chương 89: Đoạt đao

Trong tay của Mạc Dung Anh đúng là một thanh đao tốt, đã là pháp khí cao cấp rồi.

Một trăm khối trung phẩm linh thạch, chính là một vạn khối hạ phẩm linh thạch, giá trị đã gấp trăm lần Cửu Xà Kim Viêm kiếm, cũng khó trách có thể một đao đã phá hủy Cửu Xà Kim Viêm kiếm. Loại pháp khí này, cơ hồ tuyệt tích ở hồng trần, cũng chỉ có trong tay người tu hành mới có thể có được, người trên người không có tu vi, cũng căn bản không thể dùng pháp khí này, cầm cũng cầm không được.

Tránh được đao đầu tiên, Phương Hành ánh mắt tỏa sáng, trực tiếp cầm chuôi Cửu Xà Kim Viêm kiếm sắp bể tan tành hướng Mạc Dung Anh vọt tới, hắn ở Quỷ Yên cốc học qua võ nghệ, ba năm qua ở bên ngoài, lại cùng yêu thú cận thân chém giết, vì vậy so với pháp thuật, hắn càng am hiểu người bình thường cận thân triền đấu, hơn nữa Mạc Dung Anh đang dùng đại đao, càng đại khai đại hợp uy lực càng mạnh.

Cho nên, Phương Hành trực tiếp lựa chọn cận chiến, trước nghĩ biện pháp tới gần mới có thể chiến thắng.

Hắn tốc độ cực nhanh, mượn một đao của Mạc Dung Anh đánh hụt, đã xoay mình lấn đến gần thân, Cửu Xà Kim Viêm kiếm đâm thẳng yết hầu Mạc Dung Anh, vừa âm vừa độc, lại không ngờ, Mạc Dung Anh mặc dù không còn kịp thu đao, nhưng vẫn rống to, linh khí điên cuồng rót vào Thanh Long Bích Diễm đao, trên đao vang lên một tiếng long ngâm, một đạo long ảnh giương nanh múa vuốt hướng trên mặt chính mình đánh tới.

Phương Hành lấy làm kinh hãi, vội vàng thi triển lướt khí thuật, thân hình như nhạn, vội vàng thối lui về phía sau.

Nhìn kỹ, lại thấy Thanh Long Bích Diễm đao mà Mạc Dung Anh cầm trong tay, quanh người có long ảnh một con rồng to như cánh tay, thân hiện lên màu đen, giống như khói đen vậy, đây đương nhiên là cùng Đoán Chân cốc tích lũy sát khí hóa thành thực chất, cũng không biết là ai chế tạo thần binh như vậy, lại đem đại lượng sát khí phong ấn vào trong đao, lúc chiến đấu có thể thôi động đả thương địch thủ.

Loại sát khí này, là vật vô hình, lấy tu vi của Mạc Dung Anh còn không cách nào đem hóa thành thực chất tấn công kẻ địch, nhưng sát khí bản thân có thể ảnh hưởng suy nghĩ của đối thủ, mỗi lần bị sát khí tiếp xúc đến, sẽ cảm giác sợ hãi, tránh không dám chiến, suy nghĩ hỗn loạn, cũng đã rất dễ dàng bị hắn nắm lấy cơ hội chém giết, nói cách khác, có sát khí hộ thể, hắn căn bản không lo lắng sẽ có người tới cạnh mình.

- Đao này thật tốt quá, tiểu gia muốn chắc rồi!

Phương Hành nước miếng không nhịn được muốn chảy ra, nhìn lại Cửu Xà Kim Viêm kiếm trong tay, lúc này đã rách nát rồi.

- Tiểu cẩu, không phải ngươi muốn Thanh Long Bích Diễm đao của ta sao? Tới đây lấy đi!

Mạc Dung Anh nhe răng cười một tiếng, lần nữa vung đao chém tới, kình phong gào thét, binh sát theo một đao kia đánh tới, uy lực kinh khủng vạn phần.

- Ha ha, tốt, đao này ta chắc chắn sẽ lấy!

Phương Hành cười to, cổ tay rung lên, trực tiếp làm Cửu Xà Kim Viêm kiếm vỡ nát, hóa thành từng mảnh kim quang hướng Mạc Dung

Anh đánh tới.

Mạc Dung Anh hét lớn một tiếng, Thanh Long Bích Diễm đao quét ngang, đem mảnh nhỏ đầy trời quét rơi, đang muốn tiến công mà lên, vung chém Phương Hành, nhưng không ngờ Phương Hành xoay người bỏ chạy, Mạc Dung Anh ngẩn ra, cười ha ha thu đao, quát lên:

- Coi như ngươi thông minh!

- Tiểu quỷ này lại chạy ư?

Đệ tử trong cốc, ngoài cốc hai mặt nhìn nhau, cảm giác có chút khó tin.

Đường đường chánh chánh đánh chưa được mấy chiêu, dĩ nhiên trực tiếp trốn đi, quả thật là mất mặt...

- Hừ, thịt chó không thể ngoi lên bàn tiệc, nhìn dáng dấp hắn có thể chiến thắng Trầm Hổ Quân sư huynh, cũng chỉ là ra tay bất ngờ, đụng phải đại vận mà thôi!

- Đúng đúng, cuối cùng vẫn là phế vật, không lên được bàn tiệc, vừa đụng Mạc Dung sư huynh đã có chuẩn bị, hắn đã lộ chân tướng, ngay cả phi kiếm cũng bị Mạc Dung sư huynh một đao chém nát rồi, hai tay trống trơn, còn đánh thế nào?

Mọi người vẻ mặt lãnh diễm cao quý, khinh bỉ bình luận Phương Hành, nhưng chợt có một thanh âm yếu ớt vang lên:

- Bất kể như thế nào, hắn vừa rồi đánh bại Trầm Hổ Quân sư huynh là thật sao? Hơn nữa đem nhóm chúng ta đánh loạn, cũng là thật sao?

Mọi người đều giận, hung hăng nhìn về phía tên khốn kiếp ăn nói linh tinh này!

Lúc này mọi người cũng chỉ dám ngoài miệng chửi bới cho thỏa cơn tức, tại sao ngươi phải đặc biệt vạch trần làm gì?

Hù dọa cho người kia không dám nói tiếp nữa, xoay đầu lại tiếp tục giễu cợt.

- Ngươi xem, bị người ta dọa chạy loạn như con thỏ, có mất mặt không?

- Đúng vậy, người ta đã dừng lại không đuổi nữa, hắn còn đang chạy, thật là nhát như chuột, mất mặt xấu hổ!

...

- Coi như ngươi thức thời!

Mạc Dung Anh thấy đã dọa được Phương Hành, Thanh Long Bích Diễm đao hướng trên mặt đất chống lên, lạnh lùng quét mắt nhìn chúng đệ tử, chuẩn bị trở về phủ.

- Mạc Dung Anh tên khốn kiếp, đánh cuộc không trả tiền, ỷ vào cây đao kia ngang tàng với tiểu gia ư?

Đột nhiên, thanh âm của Phương Hành lại vang lên, hắn không chạy xa, mà là leo lên sườn dốc bên trong Đoán Chân cốc, đứng ở trên sườn núi, chống thắt lưng chửi ầm lên:

- Đao này là của tiểu gia, ngươi cầm đao của tiểu gia giả bộ uy phong, còn có thể diện ở Đoán Chân cốc hay sao, sao ngươi không chết đi, tên khất cái trên đường còn biết dám chơi dám chịu, làm sao ngươi lại không biết liêm sỉ đến vậy?

Mạc Dung Anh lửa giận đột nhiên dâng đi lên, cầm đao chỉ hướng Phương Hành, quát to:

- Tiểu cẩu, hôm nay tất phải chém ngươi!

Vừa nói hét lớn một tiếng, hướng về sườn dốc kia vọt tới, cầm đao ở phía sau, uy phong lẫm lẫm.

Lại không ngờ mới vừa vọt tới, bỗng nhiên đỉnh đầu tối sầm, ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời hù dọa bể mật.

Phương Hành lại giơ lên một tảng đá lớn, trực tiếp hướng chính mình đập xuống, một tảng đá này rất lớn, nặng chừng mấy ngàn cân, ngay cả chính mình Linh Động tầng sáu, bị nện trúng không chết cũng thương!

- Tiểu cẩu này làm sao có lực lượng lớn như vậy?

Mạc Dung Anh đáy lòng hiện lên nghi vấn, không kịp suy nghĩ nhiều, vung đao chém, thế như xé trời.

- Thình thịch...

Tảng đá lớn bị hắn một đao chém thành hai nửa, nhìn lại đao phong, thế nhưng hoàn toàn không có tổn thương.

- Mạc Dung sư huynh đúng như thần nhân vậy...

Vô số đệ tử bị bộ dáng Mạc Dung Anh một đao chém nát đá xanh kinh sợ, tâm trì hoa mắt, cùng kêu lên trầm trồ khen ngợi.

- Quả nhiên không hổ là Mạc Dung sư huynh, lực một đao kia, không dưới năm ngàn cân...

- Tên tiểu cẩu này đã thua, còn muốn làm lớn chuyện, nhục mạ Mạc Dung sư huynh, lần này tất nhiên phải chịu thiệt thòi rồi...

- Hừ, ngươi nhìn hắn còn không chịu thua, lại giơ lên một khối... Ta chửi con mẹ nó chứ, làm sao lớn như vậy?

Các đệ tử thấp giọng bàn luận về Mạc Dung

Anh bỗng nhiên á khẩu, ngơ ngác nhìn Phương Hành.

Phương Hành vừa giơ lên một khối cự thạch so với vừa rồi lớn gấp đôi, nặng nề đập xuống.

Mạc Dung Anh mới vừa rồi một đao bổ khối đá xanh thứ nhất, đã cảm thấy cánh tay có chút nhức mỏi, lúc này làm sao còn dám chém khối này, trong chốc lát bứt ra lui về phía sau, "Thình thịch" một tiếng vang thật lớn, tảng đá dường như núi nhỏ đập vào trên mặt đất trước mặt hắn, thế nhưng trực tiếp đem mặt đất tạo thành một cái hố, thật sâu lún vào một phần ba, kích khởi kình phong, cơ hồ sắc bén giống dao găm.

Mạc Dung Anh sắc mặt đại biến, đã đoán được Phương Hành chuyên môn dẫn hắn đến dưới sườn núi này làm gì, sườn núi này, lại là nơi Đoán Chân cốc dùng để khảo nghiệm sức bền của pháp khí, phía trên đổ đầy đá xanh lớn nhỏ, sợ không dưới mấy trăm khối, mà tiểu quỷ này tuổi không lớn, thế nhưng sinh ra một thân quái lực, mình nếu tùy ý để hắn nện xuống, sớm muộn gì sẽ bị ép thành bánh thịt...

Tâm niệm động, thân hình đã muốn lướt hướng nơi xa.

- Trốn chỗ nào!

Phương Hành chợt quát, hai cánh tay rung lên, một tay nhấc lên một khối đá chừng ba ngàn cân, đồng thời hướng Mạc Dung Anh đập tới.

Mạc Dung Anh chỉ cảm thấy phía sau kình phong ép tới, vội vàng một đao chém ngược, đem một khối đá xanh bên trong chém vỡ, vừa cố gắng thi triển Dẫn lực thuật, đem một khối đá xanh khác ngạnh sanh sanh ép lại, không có nện vào trên người hắn, mà là ở ngoài hai trượng ầm ầm rơi xuống đất.

- Tốt...

- Mạc Dung sư huynh Cầm Long Khống Hạc công thi triển thật hay, thao túng cự thạch ba ngàn cân như khống nê hoàn...

- Ha ha, rời xa sườn núi, tiểu quỷ này cũng không dùng quỷ kế được rồi!

- ...

Đang lúc mọi người lớn tiếng cổ vũ, Mạc Dung Anh sắc mặt đại biến, cánh tay phát run.

Dùng sức đỡ hai khối đá xanh, đối với hắn mà nói cũng không thoải mái, đã đem hết toàn lực.

Song lúc này, chuyện kinh khủng hơn đã xảy ra, Phương Hành thế nhưng thật nhanh đá ra ba cước, nhất thời có ba khối đá xanh thẳng hướng Mạc Dung Anh bay tới, mặc dù so với mấy khối lúc trước nhỏ hơn chút ít, nhưng tốc độ kinh người, nháy mắt đã đến.

Cũng dúng lúc này, Phương Hành thân hình đột nhiên xông lên, thi triển Dẫn lực thuật, vút không mà đến.

- Tiểu cẩu lừa ta!

Mạc Dung Anh tròn mắt, vận toàn lực huy động liên tục lưỡng đao, đao khí tung hoành, thẳng lướt ba trượng, nhất thời đem hai khối đá xanh ở trên đường chém thành hai khối, đây đã là hắn bi phẫn hết sức, phát huy vượt xa người thường rồi, nhưng khối đá thứ ba lại như lưu tinh trụy rơi xuống, thẳng hướng bộ ngực hắn đập tới, Mạc Dung Anh không thể làm gì khác đành vận lực vào hai cánh tay, nhấc ngang đại đao, ở trước ngực vừa đỡ.

- Thình thịch...

Đá xanh đụng vào trên đại đao, dù chưa trực tiếp nện ở trên người Mạc Dung Anh, nhưng cũng chấn cho thân thể của hắn tê dại, khí huyết không yên.

Song đúng lúc này, Phương Hành đã theo đá xanh đuổi tới, nặng nề một cước đá vào trên tảng đá, Mạc Dung Anh đã cường nỗ chi mạt bị va chạm lần này, chợt phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lui về phía sau, Phương Hành thi triển lướt khí thuật, chân đạp hư không, thân hình lần nữa hướng không trung nhắc tới, thân hình như nhạn bay nghiêng, đi thẳng tới đỉnh đầu Mạc Dung Anh, một cước đạp xuống.

- Thình thịch!

Mạc Dung Anh duy trì không được, bị hắn một cước đạp ngã, "Leng keng" một tiếng, lại là đại đao rời khỏi tay, rơi ở trên mặt đất bên cạnh.

Phương Hành năm ngón tay nhất trương, đại đao đã bay vào trên tay của hắn, ở dưới ánh trăng quan sát, nhất thời cất tiếng cười dài.

- Ha ha, hảo đao...

Chương 90: Ta cho ngươi thể diện

Cầm trong tay trầm trọng, sợ là không dưới một ngàn cân, đúng là một thanh đao tốt!

Phương Hành đã trải qua ba năm rèn luyện, khí lực tẩy luyện, linh khí tinh thuần, còn nhỏ tuổi, nhưng ngày thường một thân quái lực, binh khí bình thường vốn không thuận tay, trên tay hắn đủ loại phi kiếm, đều coi trọng hai chữ "Nhẹ nhàng", "Sắc bén", lại càng không phù hợp với hắn, hôm nay Thanh Long Bích Diễm đao, vừa dài vừa nặng, khiến cho thi triển uy thế bất xâm, liền tựa như chế tạo để dành cho hắn.

- Sưu...

Phương Hành vung chuyển đại đao, sử dụng võ đạo phàm tục "Đạp hà trảm long thức", uy phong lẫm lẫm, khí phách tuyệt luân.

- Vương... Vương bát đản... Ngươi có can đảm... Có can đảm thì giết ta đi...

Mạc Dung Anh trước mặt mọi người bị Phương Hành đánh bại, dẫm ở dưới chân, xấu hổ và giận dữ phát điên, khàn giọng kêu lên.

Vào giờ khắc này, hắn vạn niệm câu hôi, thật sự có ý niệm muốn tìm cái chết.

- Ngươi muốn chết ư? Tốt!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên đại đao huy vũ, thẳng đầu Mạc Dung Anh phách xuống.

- Oanh...

Đại đao huy vũ, chấn động không khí, dẫn phát tiếng sấm, tựa như một đạo sét đánh từ không trung xẹt qua.

Mạc Dung Anh kinh hãi, quát to một tiếng, trợn mắt đợi chết.

Hắn không nghĩ tới, tiểu vương bát đản này thật sự dám vung đao bổ tới, nhìn điệu bộ này, căn bản không giống như đang dọa người.

Người chung quanh cũng nhất tề kinh hãi, người nhát gan trực tiếp bưng kín mắt.

- Thế mà thật sự muốn giết người sao? Đây cũng là ở Đoán Chân cốc a...

Trong lúc thoáng qua, trong lòng mọi người, chỉ hiện lên ý nghĩ này!

- Đủ rồi, tiểu tử thúi, dừng lại cho ta!

Bỗng nhiên, một thanh âm già nua vang lên, một đạo dây thừng kim sắc từ trên một ngọn núi phía bắc Đoán Chân cốc phi xuống, tựa như linh xà trực tiếp đem Phương Hành cùng đao trói chặt, rồi sau đó dắt hắn bay tới không trung, đi tới trên ngọn núi, có một lão giả tóc đen lăng không phi xuống, đưa tay níu lấy cổ áo Phương Hành, chính là Đoán Chân cốc truyền pháp trưởng lão Thiết Như Cuồng...

Phương Hành một thân quái lực, bị dây thừng buộc chặc thế nhưng không thể động đậy chút nào.

- Bái kiến sư tôn...

- Bái kiến Thiết trưởng lão...

Trong lúc nhất thời, các đệ tử trong cốc ngoài cốc quỳ đầy đất, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Chỉ có Phương Hành kêu lên:

- Buông ra, đã sớm biết ngươi ở phía trên quan sát, cố ý dẫn ngươi ra tới mà thôi!

Thiết Như Cuồng ánh mắt cổ quái, nhìn Phương Hành bị chính mình nắm ở trong tay, thắc mắc:

- Ngươi có thể phát hiện ta ở phía trên ư?

Phương Hành nói:

- Đánh lâu như vậy, nếu như ngươi không phát hiện được, vậy thì quá mức không giống cao nhân rồi!

Thiết Như Cuồng im lặng, người nầy nói mặc dù không dễ nghe, nhưng cũng đều nói thật, trên thực tế, khi hắn cùng Mạc Dung Anh mới vừa động thủ, Thiết Như Cuồng cũng đã phát giác, nhìn thấy tiểu tử này chạy đến đã biết tới Đoán Chân cốc để đòi nợ, vừa tức giận, lại vừa buồn cười, vốn muốn ra tay ngăn trở hai người, lại bỗng nhiên chuyển niệm một cái, tùy ý hai người bọn họ đấu đá.

Dù sao cũng đi theo bên cạnh Bạch sư thúc hơn ba năm, mặc dù không được truyền thừa, nhưng Thiết Như Cuồng cũng không tin Phương Hành thật sự không học được gì, liền quyết định mượn tay Mạc Dung Anh, thử dò xét thực lực Phương Hành một chút.

Cuối cùng, kết quả để cho hắn cũng nhìn không thấu.

Phương Hành cũng không thi triển đạo pháp kỳ dị gì để thủ thắng, mà là dựa vào một thân quái lực cùng chút thông minh mà thắng.

Đối với chuyện này, tựa hồ chỉ có thể quy kết là Bạch sư thúc dạy bảo, mà không phải là công pháp huyền ảo cao minh gì.

- Thiết trưởng lão, tiểu tặc này đánh cướp mọi người chúng ta, cầu ngài làm chủ cho chúng ta...

Ngoài sơn cốc, một đám đệ tử nội môn vọt vào, quỳ gối trước người Thiết Như Cuồng, trăm buồn vạn rầu lên tiếng tố cáo.

Phương Hành một người đem bọn họ tất cả mọi người đánh cướp sạch trơn, bằng bản lãnh của bọn họ dĩ nhiên là đòi không được, vốn muốn mượn tay Mạc Dung Anh đối phó Phương Hành, kết quả Mạc Dung Anh cũng bị đánh gục, may là Thiết Như Cuồng xuất hiện, không thể làm gì khác đành cầu hắn.

Thiết Như Cuồng hơi ngẩn ra, khó có thể tin nói:

- Một mình hắn đánh cướp mọi người các ngươi ư?

Nhưng vẫn có chút không quá tin tưởng, đây cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

Chúng đệ tử đều khóc lóc kể lể nói:

- Thiên chân vạn xác, ngài xem túi trữ vật của chúng ta còn đang trong lòng của hắn...

Thiết Như Cuồng nhìn thoáng qua, nhất thời dở khóc dở cười, Phương Hành trong ngực căng phồng, quả thật chất đầy đồ vật, thậm chí còn nhét không được, còn có mấy túi trữ vật lộ ra phân nửa, quả thật không giống của bản thân hắn a, im lặng trợn mắt nhìn Phương Hành một cái, bàn tay vung lên, liền muốn đem tất cả những túi trữ vật này đều trả lại, một người đánh cướp nhiều người như vậy, thật sự là quá kỳ cục.

Phương Hành khẩn trương, đây đều là mình thật vất vả đoạt tới, làm sao có thể cứ như vậy trả lại?

Bất quá ở dưới tay của Thiết Như Cuồng, hắn cho dù có một thân quái lực, nhưng cũng không tránh thoát được chút nào, quýnh lên, đột nhiên đang nhớ lại một chuyện cũ, lập tức hét lớn:

- Lão đầu tử, ngươi còn thiếu ta một cái nhân tình cơ mà, làm sao có thể giúp bọn hắn không giúp ta?

- Ta thiếu ngươi nhân tình?

Thiết Như Cuồng ngừng tay lại, ngây ngốc, chợt nhớ ra, mình quả thật thiếu hắn một cái nhân tình.

Ba năm trước, mình cùng Bạch sư thúc đánh cờ, trải qua một năm, suýt nữa đã thua, lại nhờ tên tiểu tử này ra bài không theo như lẽ thường, nuốt một con cờ của Bạch sư thúc, lúc này mới trợ giúp chính mình hóa giải bại cục, lúc ấy chính mình còn muốn nói báo đáp hắn tới, chỉ bất quá, Thiết Như Cuồng mặc dù đã nhớ lại chuyện này, lại không nghĩ rằng Phương Hành sẽ dùng chuyện này uy hiếp chính mình, nhất thời có chút khó xử.

Phương Hành kêu lên:

- Ngươi cũng không chịu nhận ư, thì ra là bản lãnh quỵt nợ của đồ đệ ngươi đều là học theo ngươi!

Thiết Như Cuồng giận dữ, vung tay ở trên mông Phương Hành đánh hai cái tát, quát lên:

- Đồ đệ của ta làm sao quỵt nợ chứ?

Phương Hành nói:

- Ta cùng người khác đánh nhau, hắn đi đánh cuộc người ta thắng, còn đem đại đao này đánh cược, kết quả ta đánh thắng, hắn lại quỵt nợ, len lén chạy trở về Đoán Chân cốc không ra, ta đây mới tìm tới đây đòi nợ hắn, còn có những người đó, đừng xem bọn hắn giả bộ đáng thương, tất cả đều là thua cuộc rồi quỵt nợ, ta không có biện pháp nào mới động thủ lấy tiền, cũng không trách được ta...

Thiết Như Cuồng ngẩn ra, trong lòng cũng có chút ngờ vực.

Hắn vốn chính là rất thích đánh cuộc, thường xuyên cùng người đấu cờ, lần trước cùng Bạch Thiên Trượng đánh cờ, chỉ dùng một pháp bảo đắc ý nhất của mình cùng Bạch Thiên Trượng đánh cuộc, nếu mình thắng, Bạch Thiên Trượng sẽ đáp ứng thay mình cải biến Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, nếu mình thua, pháp bảo này sẽ thuộc về Bạch Thiên Trượng, kết quả ở thời điểm sắp thua bị Phương Hành quấy rối, coi như là bảo vệ pháp bảo của mình.

Bất quá hắn bản tính tục tằng nhưng song phẳng, luôn luôn tự xưng là phẩm chất đánh cược vô cùng tốt, hôm nay nghe Phương Hành nói, cũng có chút bất mãn.

- Hắn nói là thật ư?

Thiết Như Cuồng ánh mắt quét nhìn chúng đệ tử.

Chúng đệ tử không dám thừa nhận, kêu khổ nói:

- Tiểu quỷ này đổi trắng thay đen...

Thiết Như Cuồng quát lên:

- Ta hỏi các ngươi có phải thật sự đánh cuộc?

Chúng đệ tử nhất thời run như ve mùa đông, thấp giọng nói:

- Quả thật có đánh cuộc!

Thiết Như Cuồng trừng mắt lườm bọn hắn một cái, vừa nhìn về phía Mạc Dung Anh mới vừa bò dậy:

- Ngươi cũng đánh cuộc ư?

Mạc Dung Anh vội vàng quỳ ở trên mặt đất, kêu lên:

- Đệ tử biết sai rồi!

Thiết Như Cuồng im lặng, hướng mọi người quát lên:

- Các ngươi cũng chờ ta ở chỗ này!

Vừa nói kéo Phương Hành, chân đạp mây xanh, nhắm động phủ trên đỉnh núi lao đi, đi tới động phủ, đem Phương Hành hướng bên trong động ném vào, đồng thời thu hồi Khốn Tiên Tác, Phương Hành được tự do, thân thể trên không trung nhéo một cái, đã vững vàng đương đương đứng trên mặt đất, ôm hai cánh tay hướng Thiết Như Cuồng cười nói:

- Như thế nào, ta không lừa ngươi sao? Chính là tới đây đòi nợ!

Thiết Như Cuồng im lặng nhìn tiểu quỷ này một cái, nói:

- Ngươi cũng thật là biết gây chuyện, Bạch sư thúc mới vừa bế quan, ngươi đã chọc ra chuyện như vậy, vạn nhất trong môn có người tâm hoài bất quỹ, muốn mượn chuyện này để phạt ngươi, ngươi có thể làm được gì chứ?

Phương Hành trong lòng thầm nghĩ: Chính là Thập Nhất thúc mới vừa bế tử quan, lực uy hiếp còn không biến mất, mới tận lực đem chuyện náo lớn một chút, xem xem thái độ của Thanh Vân Tông đối với ta như thế nào, nếu không chờ lực uy hiếp của Thập Nhất thúc biến mất, sẽ phiền toái...

Nhưng hắn ngoài mặt, lại giả vờ làm bộ dạng bình tĩnh nói:

- Ai bảo bọn họ đánh cuộc không chịu trả tiền? Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, quỵt nợ không trả, không bằng chó má, đây là danh ngôn của thánh nhân, ngươi chưa từng nghe nói sao?

Thiết Như Cuồng im lặng, lăng nhục nói:

- Chó má, thánh nhân nào của nhà ngươi nói như vậy?

Phương Hành nói:

- Khổng Phu Tử nói!

Thiết Như Cuồng suýt nữa một cước đá bay tên tiểu vương bát đản bất học vô thuật này, Khổng Phu Tử có thể nói ra lời này tới mới là lạ.

Lại thấy Phương Hành trực tiếp ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, đem túi trữ vật trong ngực cũng đổ ra, sau đó thật nhanh đem những thứ trong túi trữ vật đổ ra đất, nhặt thứ tốt nhét vào động thiên giới chỉ của mình, một ít phế phẩm hoặc là không đáng giá tiền, tiện tay nhét về trong túi trữ vật, động tác vô cùng nhanh nhẹn, chỉ chốc lát cũng đã chọn xong ba bốn, đem chọn xong ném tới một bên.

Thiết Như Cuồng thắc mắc:

- Ngươi đang làm gì vậy?

Phương Hành nói:

- Ngươi là một cái trưởng lão, nếu người ta cầu đến ngươi, ta không thể không nể mặt ngươi, bất quá trực tiếp trả cho bọn hắn, ta cũng không nỡ, trước tiên đem thứ tốt chọn một ít, sau đó còn dư lại trả cho bọn hắn...

Thiết Như Cuồng không nghĩ tới hắn thành thực như vậy, im lặng nói:

- Nhìn dáng vẻ ngươi cũng không ngu sao!

Phương Hành ngẩng đầu nhìn hắn, thành thật nói:

- Ta đây là cho ngươi mặt mũi, tính ra ngươi đã thiếu ta hai cái nhân tình rồi!

- Cút sang một bên, ta còn cần nhân tình của ngươi ư?

Thiết Như Cuồng suýt nữa tức mắt trợn trắng, một cước đá vào trên mông Phương Hành, mắng:

- Ngu xuẩn, vật ngươi vừa ném xuống là đại yêu linh cốt, thoạt nhìn tầm thường, nhưng mà là thứ tốt trong mắt phù sư, so với thanh phi kiếm nát kia đáng giá hơn...

Phương Hành ngẩn ra, một lần nữa đem túi trữ vật nhặt được trở lại, lấy Âm Dương Thần Ma Giám vừa nhìn, nhất thời phát hiện Thiết

Như Cuồng nói không sai, quả thật là đồ tốt, bởi vì... những thứ cần chọn nhiều lắm, thời gian lại cấp bách, hắn đã không kịp sử dụng Âm Dương Thần Ma Giám từng cái từng cái nhìn rồi, chỉ có thể bằng nhãn lực tới chọn, hiển nhiên bỏ qua thứ tốt, lại bị Thiết Như Cuồng nhắc nhở.

- Cảm ơn a...

- Không cần khách khí, hắc hắc, tiểu tử, có hứng thú đến Đoán Chân cốc chúng ta hay không?

- Không đến, không muốn làm thợ rèn, hơn nữa nơi này ngay cả một nữ đệ tử cũng không có...

Thiết Như Cuồng mới vừa nặn ra khuôn mặt tươi cười lại biến mất.

Chính mình đường đường truyền pháp trưởng lão, hiếm thấy mới chủ động mở miệng mời một người đệ tử tới đây, lại vẫn bị cự tuyệt rồi?

- Tiểu vương bát đản, muốn đến cũng phải đến, không muốn đến cũng phải đến, làm sao cho ngươi cự tuyệt được?

Chương 91: Đoán Chân cốc đệ tử

Thiết Như Cuồng thật động tâm muốn đem

Phương Hành đưa tới Đoán Chân cốc rồi, nguyên nhân có ba cái.

Một là bởi vì Phương Hành thoạt nhìn quả thật có chút thiên tư, tu vi Linh Động tầng bốn thắng đệ tử Linh Động tầng sáu, cho thấy người này trong chuyện đấu pháp, thực tại thiên phú không tồi, hơn nữa Phương Hành số tuổi không lớn, nếu được mình tỉ mỉ bồi dưỡng, có hi vọng ở trước hai mươi mốt tuổi đột phá Linh Động tầng bảy, như vậy hắn cũng coi là đệ tử chân truyền do Đoán Chân cốc bồi dưỡng ra.

Điểm thứ hai, là bởi vì Bạch Thiên Trượng ở bên trong Thanh Vân Tông, trừ Thái Thượng trưởng lão năm đó ra, cũng không có bằng hữu nào, chỉ có cùng mình bởi vì thường xuyên đánh cờ, có thân cận hơn chút ít, Thiết Như Cuồng cũng vì vậy cho là, chính mình cần thiết chỉ bảo tên tiểu quỷ này một chút, mặc dù hắn bị Bạch Thiên Trượng trục xuất thạch lâm, không được truyền thừa, nhưng bất luận nói như thế nào, mấy phần tình nghĩa thầy trò vẫn phải có.

Dĩ nhiên, điểm thứ ba chính là, Thiết Như Cuồng phát hiện mình thật sự thiếu Phương Hành một cái nhân tình, đưa hắn đến Đoán Chân cốc, tỉ mỉ bồi dưỡng một phen, vừa có thể cho Đoán Chân cốc thêm một viên tiểu tướng, lại có thể trả nhân tình, cớ sao mà không làm?

Phải biết rằng, Thanh Vân Tông bốn cốc một điện, vừa có quan hệ nương tựa vào nhau, vừa mơ hồ cạnh tranh với nhau, mặc dù bốn cốc lấy luyện đan, đúc khí, nghiên phù, ngộ trận làm chủ, không lấy chiến lực tranh cường đấu thắng, nhưng môn hạ đệ tử cũng không ít bởi vì địa vị cùng mặt mũi, âm thầm đấu pháp tỷ thí, ở một mặt này, Đoán Chân cốc luôn luôn thua nhiều thắng ít, hắn là người đứng đầu cũng không nhịn được.

Có tiểu tử này, không chừng lần sau ai dám đánh cuộc với mình, hắn sẽ giúp cho mình lấy được thể diện.

Dĩ nhiên, sau khi mình nói ra chuyện này, tiểu tử này thẳng thừng từ chối, cũng là ngoài ý liệu của Thiết Như Cuồng.

Nhất thời thẹn quá thành giận, trực tiếp muốn đánh tiểu tử này một trận.

Phương Hành vừa thấy sắp sửa ăn đòn, vội vàng nhảy lên, kêu lên:

- Chuyện như vậy còn ép buộc người khác ư? Nói cho ngươi biết, ta muốn tiến chính là tiến Phụng Thiên Điện, chỗ khác một mực không vào, ngươi ép ta cũng vô dụng, ta sẽ không thay đổi ý đâu...

Thiết Như Cuồng vừa nghe, tay vừa giơ lên rồi lại rơi xuống, mười phần thú vị nhìn Phương Hành, nói:

- Ngươi muốn vào Phụng Thiên Điện ư?

Phương Hành như đinh chém sắt nói:

- Không sai!

Thiết Như Cuồng thầm nghĩ:

- Khó trách tu vi của tiểu quỷ này không cao, thực lực lại mạnh như thế, chắc là thời điểm Bạch sư thúc bồi dưỡng hắn, đối với những thứ khác hắn không học, chuyên chọn về bí quyết chiến đấu mà học...

- Tiểu tử, ngươi muốn tiến Phụng Thiên Điện, cũng không dễ dàng như vậy, muốn vào Phụng Thiên Điện, phải thỏa mãn mấy điều kiện, một là tu vi đạt tới Linh Động tầng sáu trở lên, hai là thời gian nhập môn vượt qua mười năm, ba là ở tông môn đại bỉ cứ ba năm một lần đạt được ba thứ hạng đầu, lúc này mới có hi vọng tiến vào Phụng Thiên Điện, vào điện rồi, thân phận mặc dù không phải là chân truyền, nhưng cũng cùng chân truyền không xê xích bao nhiêu...

Phương Hành ngẩn ngơ, nghĩ thầm chính

mình thậm chí có hai điều kiện không đạt tới, vậy phải làm sao bây giờ?

Linh Động tầng sáu điều kiện này, cũng rất đơn giản, chính mình nếu thật muốn tăng lên tu vi, vẫn sẽ rất nhanh, chẳng qua là, nhập môn mười năm thật sự khó làm, chính mình tính toán đâu ra đấy, nhập môn cũng mới chừng bốn năm, chẳng lẽ phải đợi thêm sáu năm nữa ư?

Thiết Như Cuồng lại nói:

- Dĩ nhiên, đây chỉ là môn quy, cũng chưa chắc không có cách khác!

Phương Hành trong lòng vui mừng, kêu lên:

- Ngươi có biện pháp?

Thiết Như Cuồng mỉm cười nói:

- Nếu có trưởng lão xử lý công việc trong môn bảo đảm, không cần chờ mười năm, cũng không cần phải có tu vi Linh Động tầng sáu trở lên, chỉ cần cảm giác thực lực đủ rồi, là có thể đi tham gia khảo hạch!

Phương Hành nhất thời mừng rỡ nói:

- Vậy ngươi biết trưởng lão xử lý công việc nào sao?

Hỏi ra khỏi miệng, lại bỗng nhiên ý thức được chính mình đã quá ngớ ngẩn.

Trước mắt lão đầu này chính là truyền pháp trưởng lão, địa vị so với trưởng lão xử lý công việc cao hơn, nói chuyện tự nhiên tốt hơn nhiều.

Quả nhiên, Thiết Như Cuồng cười nói:

- Chỉ cần ngươi vào Đoán Chân cốc ta, hảo hảo biểu hiện, bảo đảm trong vòng ba năm tiến vào Phụng Thiên Điện!

- Ba năm? Quá lâu!

Phương Hành lắc đầu.

Thiết Như Cuồng im lặng, nói:

- Có bản lãnh ngươi tham gia trận khảo hạch cuối năm nay đi!

Phương Hành cười nói:

- Tốt, đồng ý!

Thiết Như Cuồng một cước đá vào trên mông hắn, nói:

- Đồng ý cái rắm, ta chính là thuận miệng nói thôi!

Phương Hành vỗ vỗ mông, rất chân thành đứng dậy cùng Thiết Như Cuồng nói điều kiện:

- Được rồi, chuyện thời gian có thể thương lượng, ta cũng có thể gia nhập Đoán Chân cốc các ngươi, bất quá ngươi phải đáp ứng ta mấy điều kiện...

Thiết Như Cuồng ngây ngốc, nói:

- Điều kiện gì?

Hắn thật có chút mơ hồ rồi, đường đường truyền pháp trưởng lão, mặc dù quả thật coi trọng Phương Hành, nhưng điều này cũng chỉ chiếm ba phần chuyện hắn muốn mời Phương Hành gia nhập Đoán Chân cốc mà thôi, còn có ba phần, là không nguyện nuốt lời, muốn trả nhân tình Phương Hành ban đầu giúp mình giải nguy, cũng có bốn phần khác, là bởi vì nể mặt Bạch Thiên Trượng, lại không nghĩ rằng, tiểu tử này còn tinh tướng muốn cùng chính mình nói điều kiện?

Hắn không biết, đối Phương Hành mà nói, chỉ cần là đối phương muốn để cho mình làm mà mình không thích lắm, là có thể nói điều kiện.

Phương Hành suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười hắc hắc, nói:

- Nghe nói bốn cốc một điện, đều có vị trí thủ đồ, có thể hiệu lệnh các đệ tử?

Thiết Như Cuồng trợn mắt càng lớn, im lặng nói:

- Ngươi nghĩ làm thủ đồ Đoán Chân cốc ư?

Phương Hành nói:

- Có gì không thể?

Thiết Như Cuồng nở nụ cười, nói:

- Tiểu quỷ, ngươi nghĩ rất đơn giản, làm đại sư huynh không phải dễ dàng như vậy, không chỉ có riêng nhìn tu vi hoặc là thực lực, ngươi muốn làm Đoán Chân cốc đại sư huynh, có thể thay ta xử lý tốt Đoán Chân cốc bên trong sự vụ ư?

Phương Hành lòng tin tràn đầy, nói:

- Không thành vấn đề!

Thiết Như Cuồng im lặng, nghĩ thầm trước tiên đem con khỉ nhỏ này lừa vào trong cốc rồi tính, liền nói:

- Cũng được, ta đây trước tiên phải kiểm tra ngươi, vừa tiến vào đã làm đại sư huynh tự nhiên không thể nào, bất quá ngươi trước tiên có thể chịu trách nhiệm chuyện thu thiết luyện, một tháng sau, chỉ cần ngươi có thể đem đệ tử trong cốc phải nộp tinh thiết thu đủ rồi, không có gì sai sót, ta sẽ suy nghĩ một chút như thế nào?

- Đây là khảo nghiệm cho ta sao?

Phương Hành trịnh trọng gật đầu, nói:

- Tốt, bảo đảm không sai sót!

Thiết Như Cuồng nở nụ cười, nói:

- Tốt lắm, đem ngọc bài của ngươi cho ta!

Phương Hành đem ngọc bài cho hắn, Thiết Như Cuồng liền khắc xuống dấu vết Đoán Chân cốc, kể từ đó, Phương Hành đã từ một đệ tử nội môn bình thường, thăng làm Đoán Chân cốc đệ tử, Thiết Như Cuồng lại nói:

- Vào Đoán Chân cốc, ta coi như là truyền pháp sư tôn của ngươi, khuya hôm nay ngươi có thể ở trong cốc chọn một chỗ động phủ để ở rồi, mặt khác, Thanh Viêm Đoán Chân Quyết Bạch sư thúc đã truyền cho ngươi, ta không cần dạy ngươi, nếu ngươi ở tu luyện hoặc luyện khí có nghi vấn gì, có thể tới hỏi ta!

Phương Hành thuận miệng đáp ứng, trong lòng chỉ muốn như thế nào đem nhiệm vụ Thiết Như Cuồng giao cho mình hoàn thành.

Sau Thiết Như Cuồng liền quát hắn đem toàn bộ túi trữ vật mau mau chọn xong, sau đó sẽ đem còn dư lại trả lại cho những người đó phía ngoài chờ, nói đến Thiết Như Cuồng cũng là diệu nhân, Phương Hành vừa biến thành Đoán Chân cốc đệ tử, hắn thật bắt đầu suy nghĩ cho hắn, dù sao đồ vật này nọ đã đánh cướp đã tới, cùng với hoàn toàn giao trở về, chẳng thật để cho đệ tử nhà mình giữ lại...

Dĩ nhiên, hắn vốn cũng muốn thương lượng một chút, để cho Phương Hành đem Thanh Long Bích Diễm đao trả lại cho Mạc Dung Anh, lại bị Phương Hành cự tuyệt.

Nói giỡn, thật dễ dàng tìm được một món binh khí thuận tay như vậy, làm sao có thể tùy tiện trả người?

Phương Hành bị Thiết Như Cuồng bỏ lại ngọn núi, liền khiêng đại đao, nghênh ngang đến trước mặt đám đệ tử nội môn bị chính mình đánh cướp, quát lên:

- Tiểu gia ta hôm nay đã là Đoán Chân cốc đệ tử, hôm nay cho truyền pháp sư tôn của chúng ta một cái mặt mũi, túi trữ vật của các ngươi trả lại cho các ngươi, mọi người cầm rồi cút nhanh lên, còn dám ở Đoán Chân cốc huyên náo, một đao phách chết các ngươi có tin hay không?

Vừa nói ném xuống một mảnh túi trữ vật, chúng đệ tử nội môn vội vàng đi lên đoạt.

Túi trữ vật hơi nhiều, thoáng cái mười mấy, trong lúc cấp thiết tự nhiên phân không rõ là của ai, bất quá vẫn có mấy người đệ tử phát hiện trong túi trữ vật của mình tình huống không đúng, thứ tốt thế cũng bị mất, chỉ còn vài món rách nát, lập tức ồn ào lên.

Phương Hành trực tiếp đại đao phách xuống, chỉ vào người đệ tử này quát lên:

- Vừa mới nói không làm huyên náo, ngươi đây là đang khiêu khích uy nghiêm của Đoán Chân cốc chúng ta sao?

- Uy nghiêm cái rắm, không phải mới vừa rồi ngươi dẫn đầu đến tìm người muốn đòi nợ sao?

Tên đệ tử nội môn này khóc không ra nước mắt, muốn tìm Thiết Như Cuồng tố cáo, lại thấy Thiết Như Cuồng căn bản không lộ diện nữa, nhưng thiếu nhiều đồ vật như vậy, rồi lại trong lòng không cam lòng, còn muốn cố gắng một chút, bất quá Phương Hành căm tức, cũng không theo chân bọn họ nói nhảm, trực tiếp huy vũ Thanh Long Bích Diễm đao, một đao một cái, đem đám người kia cũng đánh bay, người ngã ngựa đổ chồng chất tại cốc khẩu...

- Hừ!

Phương Hành uy phong bát diện liếc đám đệ tử này một cái, khiêng đại đao trở về sơn cốc, thấy có không ít Đoán Chân cốc đệ tử cũng ở ngoài cửa động phủ nhìn mình, ánh mắt bất thiện, liền lấy chỉ một vòng, kêu lên:

- Các ngươi bọn này khốn kiếp cũng nghe kỹ cho ta, sau chuyện thu thiết luyện cũng đều do ta quản, đàng hoàng đem phần của các ngươi đưa trước, nếu không có các ngươi đẹp mắt!

Chúng đệ tử nghe vậy, nhất thời có mấy người lộ ra cười lạnh:

- Tiểu quỷ này thật đúng là coi Đoán Chân cốc đệ tử chúng ta là quả hồng mềm sao? Đoán Chân cốc sở dĩ vẫn không có đại sư huynh, là bởi vì căn bản không có người có thể làm cho chúng đệ tử đều tòng phục!

Chương 92: Thu thiết luyện

Thanh Vân Tông bốn cốc một điện, đều có ty chức riêng, hưởng thụ tài nguyên của đạo môn, nhưng cũng cần cung cấp hồi báo tương ứng.

Bình thời trừ tu luyện, Đoán Chân cốc đệ tử cần vì đạo môn luyện khí, để làm hồi báo. Loại luyện khí này, chia làm hai loại, một loại là nghĩa vụ, miễn phí hồi báo cho tông môn, một loại khác lại là khi đệ tử bên trong tông môn, cho tới người ngoại tông cầu tới cửa, giúp bọn họ luyện khí thu lấy thù lao. Đoán Chân cốc đệ tử, chính là thông qua phương pháp thứ hai kiếm lấy tài nguyên.

Mà Thiết Như Cuồng để Phương Hành chịu trách nhiệm, chính là thu tinh thiết mà đệ tử mỗi tháng đều phải nộp lên cho đạo môn.

Loại thiết luyện này chính là tài liệu trụ cột đúc khí sử dụng, đem sắt cứng bình thường dùng bí pháp trui luyện chín lần, sẽ trở thành một loại tinh thiết phàm tục khó gặp, tùy tiện cầm một khối ra ngoài, cũng rèn nên thần binh lợi khí, mà bên trong Đoán Chân cốc thể hệ này, trui luyện thiết luyện, lại là một khâu trụ cột nhất trong đúc khí, chỉ có chừng hai mươi người đệ tử mới vừa vào Đoán Chân cốc chịu trách nhiệm công việc này.

Màn đêm buông xuống, Phương Hành ở Đoán Chân cốc chọn lấy một tòa động phủ, sáng sớm hôm sau, đã có một tiểu đạo đồng đưa tới ngọc sách, phía trên lại là hai mươi mốt cái tên, đều là đệ tử Đoán Chân cốc cần nộp thiết luyện.

Tiểu đạo đồng nói:

- Phụng mệnh sư tôn, đem danh sách này đưa tới cho ngươi, tổng cộng hai mươi mốt người, mỗi tháng, bọn họ đều phải chịu trách nhiệm giao cho đạo môn ba cân thiết luyện, tháng này sáu mươi ba cân thiết luyện, sẽ tùy ngươi tới thu, tinh thiết thu được sẽ do hắn đích thân tra xét, nếu có một chút không đúng, sẽ khấu trừ ngươi tư nguyên tháng nầy!

Sau khi nói xong, liền đứng ở động khẩu của Phương Hành, mắt nhìn Phương Hành không nói lời nào.

Phương Hành chăm chú nhìn ngọc sách, vừa quay đầu thấy tiểu đạo đồng còn chưa đi, liền nói:

- Ta biết rồi, ngươi trở về đi thôi!

Tiểu đạo đồng nói:

- Ta tân tân khổ khổ đưa ngọc sách tới đây cho ngươi, ngươi không tỏ vẻ một chút hay sao?

Phương Hành mắt thoáng cái trừng lớn:

- Hắc, ngươi đây là muốn tống tiền ta ư? Có tin ta đánh ngươi hay không?

Tiểu đạo đồng nói:

- Sư tôn nói ngươi đã phát tài, cho ta mấy đồng tiền thưởng cũng là chuyện nên làm!

Phương Hành thế mới biết, Thiết Như Cuồng thấy mình tối hôm qua đánh cướp không ít thứ tốt, cố ý để cho tiểu đạo đồng này đến chỗ mình nơi này chiếm chút tiện nghi, bất đắc dĩ, tiện tay lấy một khối trung phẩm linh thạch ném tới:

- Tiểu vương bát đản, cút nhanh lên!

Tiểu đạo đồng mắt thoáng cái trợn lớn, run rẩy nhận trung phẩm linh thạch, thở dài nói:

- Sư huynh tốt, thật là hào phóng!

Thì ra mặc dù Thiết Như Cuồng nói có thể trực tiếp hướng Phương Hành đòi phần thưởng, cũng không ngờ Phương Hành lại hào phóng thế.

Hắn không biết, Phương Hành đêm qua làm loạn, chiếm đoạt được nhiều, nói ít cũng có ba bốn mươi khối trung phẩm linh thạch, thật đúng là không thiếu một khối này, hơn nữa hắn trời sanh sanh đã ở trong ổ cướp, quá quen cuộc sống uống chén rượu lớn, đại xứng phân kim, đối với tiền tài cũng không có khái niệm gì, bình thời có tiền thì tiêu tiền như nước, cho đến thời điểm không có tiền, mới có thể ý thức được tiền tài quý giá.

- Ít vỗ mông ngựa, cút nhanh lên!

Phương Hành vung tay lên, chính mình cầm ngọc sách muốn trở về động phủ.

Tiểu đạo đồng lại nói:

- Phương sư huynh ngươi đã hào phóng như vậy, ta sẽ nói cho ngươi biết một cái bí mật nhỏ, sư tôn nói, ngươi lấy được danh sách, nhất định sẽ nghĩ tới cách dùng vũ lực đi bức bách bọn họ nộp lên thiết luyện, nhưng nếu như ngươi thật làm như vậy, nhiệm vụ này hơn phân nửa sẽ kết thúc không thành, cần động não nhiều vào, tốt lắm, chính là câu này, bản thân ngươi chú ý nhiều sao!

Vừa nói nhảy nhót rời đi.

Phương Hành cũng ngẩn người, nghĩ thầm trên thế giới này còn có chuyện võ lực không giải quyết được ư?

Nhất thời nghĩ mãi mà không rõ câu nói sau cùng của tiểu đạo đồng có ý gì, Phương Hành cũng không đi quản nữa, trực tiếp khiêng Thanh Long Bích Diễm đao ra cửa, đi tới Đoán Chân cốc cốc khẩu động phủ thứ hai, nơi này chính là một người trong trong danh sách của ngọc sách, chính là một cái đệ tử nội môn vào Đoán Chân cốc nửa năm trước, cửa đá không đóng, Phương Hành đi thẳng vào, kêu lên:

- Lưu Hoa Chương có ở đó hay không?

Trong động phủ, sau một cái thạch án, có một hán tử chừng ba mươi tuổi ngẩng đầu lên, cười nói:

- Xin hỏi là?

Phương Hành "Hô" đưa Thanh Long Bích Diễm đao trong tay huy vũ nửa vòng, phách một cái vào không khí, quát lên:

- Ngươi không nhận ra ta ư? Vậy thì nghe rõ cho ta, tiểu gia là Phương Hành ngày hôm qua vừa đánh Mạc Dung Anh, hiện tại cũng là đệ tử Đoán Chân cốc, bắt đầu từ hôm nay, các ngươi mỗi tháng cần nộp lên tinh thiết để ta đến nghiệm thu, trước khi kỳ hạn đến, ít hơn một chút, ta cũng sẽ lấy mạng của ngươi!

Lưu Hoa Chương ngẩn ngơ, sau đó đầy mặt tươi cười, nói:

- Nguyên lai là chuyện này, tiểu sư huynh yên tâm, đây là đạo môn giao phó nhiệm vụ, mỗi tháng đều phải làm, sao lại dám có nửa phần sai lầm? Trước kỳ hạn, nhất định dâng lên!

- Éc... Ngươi biết là tốt rồi!

Phương Hành cũng ngẩn ra, không ngờ người này dễ nói chuyện như vậy, ngượng ngùng thu đao lại.

Hắn vốn tưởng rằng trải qua chuyện tối hôm qua, Đoán Chân cốc nhất định sẽ trở mặt với mình, nói không chừng sẽ có người mượn chuyện này chèn ép mình, vì vậy hùng hổ tới đây, chính là muốn trực tiếp triển lộ lôi đình thủ đoạn, lập một chút uy, tránh cho có người ở chuyện này động thủ động cước, hại chính mình không kết thúc được nhiệm vụ, nhưng mà biểu hiện của Lưu Hoa Chương, lại làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

- Tốt lắm, ta đi, ngươi cố gắng làm thật tốt, chỉ cần định kỳ hoàn thành nhiệm vụ, ta tất có hậu báo!

Phương Hành nâng đao, hướng Lưu Hoa Chương dặn dò một tiếng, lúc này mới đi ra ngoài.

- Tiểu sư huynh đi thong thả...

Lưu Hoa Chương ở phía sau ân cần đưa tiễn, cũng làm cho Phương Hành có chút hồ nghi xem xét hắn mấy lần.

Rời đi động phủ của Lưu Hoa Chương, Phương Hành liền hướng động phủ thứ hai đi tới.

- Oanh, Vương Đại Thông ở sao? Ta là đệ tử mới vào Đoán Chân cốc...

- Ai nha nha, nguyên lai là Phương tiểu sư huynh, là nói chuyện luyện tinh thiết sao? Ngày hôm qua chỉ nghe thấy ngươi nói, bảo đảm không thành vấn đề...

- Éc... Không thành vấn đề là tốt rồi, đúng hạn giao tới đây a...

- Nhất định nhất định, tuyệt sẽ không làm trễ nãi đại sự như thế, Phương tiểu sư huynh yên tâm...

Rời đi động phủ thứ hai, Phương Hành càng nghi ngờ hơn, nghĩ thầm mọi người trong Đoán Chân cốc đều dễ nói chuyện vậy sao?

Nếu thật sự là như thế, nhiệm vụ này làm có gì khó, rất đơn giản sao?

Trong lòng nghi ngờ càng ngày càng mạnh, Phương Hành lại tiến vào động phủ thứ ba, vẫn như thế, trong động phủ đệ tử càng dễ nói chuyện, vừa tiến đến đã dâng đan trà, ân cần mời Phương Hành ngồi xuống, như vậy đại đao trong tay Phương Hành cũng ngại lấy ra hù dọa người, nói thẳng chuyện luyện thiết, người đệ tử này cũng vỗ ngực, nói tuyệt đối không thành vấn đề, nhất định đúng hạn nộp!

Cho tới trưa đi mười mấy nhà, từng cái đều nói như vậy, thoạt nhìn tựa hồ vận khí rất tốt, Phương Hành càng nghĩ càng cảm thấy có gì không đúng.

- Thu luyện thiết, nếu thật dễ dàng như thế, Thiết lão đầu cũng sẽ không dùng chuyện này tới khảo nghiệm ta, hơn nữa ta ngày hôm qua vừa đánh sư huynh đệ của bọn hắn, đám người kia cho dù không có huyết tính, cũng không thể đối với ta khách khí như thế...

Khiêng đại đao, Phương Hành híp mắt, vừa đi vừa nghĩ.

- Nếu không thể nào, đám người kia nhất định là có tâm tư, nghĩ tính toán ta...

Lúc này, hắn càng nghĩ càng cảm thấy có thể.

- Bọn khốn kiếp này rốt cuộc tính toán ta làm sao đây?

Phương Hành yên lặng suy nghĩ một chút, cảm thấy có thể sẽ có vô số loại quỷ kế, cũng không biết đối phương sẽ dùng loại nào, cuối cùng trong lòng quyết đoán, làm ra quyết định, lại đi trở về động phủ thứ nhất, trong động phủ thứ nhất đệ tử Lưu Hoa Chương nhìn thấy Phương Hành vòng trở lại, nhất thời hơi ngẩn ra, Phương Hành cười nói:

- Lưu sư đệ a, mới vừa rồi sư tôn hạ lệnh mới cho ta, một nhóm tinh thiết thu này hắn cần dùng gấp, cho nên thời gian sẽ trước mười ngày, mười ba tháng sau, thiết luyện sẽ phải thu đủ, làm phiền rồi!

Đệ tử tên là Lưu Hoa Chương hơi ngẩn ra, nói:

- Trong cốc không phải là còn có mấy ngàn cân tinh thiết trữ hàng sao? Sư tôn làm sao có thể cần dùng gấp mấy cân chúng ta mới đề luyện chứ?

Phương Hành nói:

- Ta nào biết nhiều như vậy? Tóm lại thời gian sẽ ngắn bớt!

Lưu Hoa Chương cười khổ nói:

- Phương tiểu sư huynh, thời gian mười ba ngày, sợ là sẽ không thành a, chúng ta cũng muốn tu luyện!

Phương Hành vừa trừng mắt, đại đao trống rỗng bổ xuống, quát lên:

- Ta quản ngươi tu hay không tu luyện, trước mười ba tháng sau, thiết luyện nhất định phải giao tới đây, nếu không vấn đề, ban thưởng thật dầy, nếu có vấn đề, đại đao nói cho ngươi biết!

Lưu Hoa Chương bị sợ hết hồn, nghĩ thầm mới vừa rồi rời động phủ, tiểu vương bát đản này còn rất dễ nói chuyện, làm sao đột nhiên liền đổi sắc mặt rồi? Chẳng lẽ có người nào đó đem kế hoạch đêm qua chúng ta thương lượng tiết lộ ra ư? Trong lòng tính toán, trên mặt cũng bất động thanh sắc, kính cẩn nói:

- Nếu Phương tiểu sư huynh nói như vậy rồi, sư đệ tự nhiên sẽ làm theo...

- Vậy thì tốt!

Phương Hành hừ lạnh một tiếng, khiêng đại đao đi, tiếp tục đi tìm nhà thứ hai.

Liên tiếp hai mươi mốt động phủ đi một lượt, đem lời này lần lượt nói một lần, Phương Hành lúc này mới yên tâm chút ít.

Trước mười ngày thu thiết luyện, cũng là cho mình thời gian mười ngày đề phòng, xảy ra vấn đề gì, cũng có cơ hội bổ túc.

Chương 93: Thuận thưởng nghịch phạt

Đem đệ tử cần giao nộp nhắc nhở một lần, Phương Hành liền trở lại động phủ của mình, suy nghĩ một chút, vừa tìm đến một khối gỗ lớn cùng giấy bút mực, trám mực đậm, năm ngón tay cầm bút, thoăn thoắt, viết xuống hai hàng chữ to xiêu xiêu vẹo vẹo, sau đó treo ở ngoài động phủ của mình, nội dung chính là:

- Nộp trước có phần thưởng, cố ý quấy rối sẽ chém —— Phương Hành!

Làm xong những thứ này, liền đi Thanh Mộc các một chuyến, cầm năm viên trung phẩm linh thạch, đổi năm trăm khối hạ phẩm linh thạch, đầy đủ một đống, đỏ rực chói mắt, để tại bên trái ngoài động phủ của chính mình, phía bên phải thì đem Thanh Long Bích Diễm đao hướng trên mặt đất cắm xuống, uy phong lẫm lẫm, chính mình thì đem một chiếc ghế dựa, an nhàn ngồi ở ngoài động phủ, lấy ra ngọc sách phục khắc trụ cột pháp thuật từ từ tìm hiểu.

Bộ dáng kia lại hấp dẫn không ít người đi qua Đoán Chân cốc, nhất là một đống hạ phẩm linh thạch, thực sự làm cho người ta nhìn trông mà thèm, dù sao coi như là tiến vào nội môn, mỗi tháng tư nguyên cũng bất quá là mười khối hạ phẩm linh thạch mà thôi, muốn kiếm lấy nhiều hơn, chỉ có cố gắng tăng lên thành tựu phương diện đan, khí, phù, trận của mình, tự mình tranh thủ.

Nhắc tới chút ít đệ tử tiến vào nội môn, trong nhà khốn cùng thật đúng là không nhiều, người gia cảnh bần hàn, cũng không đủ tài nguyên, không sai biệt lắm ở ngoại môn đã bị loại bỏ, nhưng coi như trong nhà có chút tài nguyên, ở bên trong tu hành giới cái động không đáy, cũng không phải mỗi người cũng đều dư dả, trừ khi là như Mạc Dung Anh, Tần Hạnh Nhi trong nhà hào phú, hay là như Hứa Linh Vân đan pháp thành tựu cao thâm, có thể chính mình kiếm lấy đầy đủ tài nguyên, mới có thể cầm trung phẩm linh thạch nói chuyện, hạ phẩm linh thạch không để vào mắt.

Có thể nói, Phương Hành đưa ra một đống hạ phẩm linh thạch, đối với rất nhiều người mà nói cũng là một khoản tiền lớn.

Hơn nữa Phương Hành đưa ra tấm ván gỗ, nhất thời có rất nhiều người bị hấp dẫn, tiến lên chắp tay hành lễ, nói:

- Phương tiểu sư huynh, ngươi nhiều linh thạch như vậy không thu lại cẩn thận, bày ra để làm cái gì?

Phương Hành ngông nghênh thở dài, nói:

- Ai, không có biện pháp a, sư tôn để cho ta thu tinh thiết tháng này, ta sợ các sư huynh đệ không nể mặt, cũng đành phải lấy tiền ra để cổ vũ, ai đúng hạn nộp thiết luyện, ta sẽ thưởng hắn mười khối linh thạch!

Đệ tử tiến lên đây hỏi ý kinh hãi, nói:

- Mỗi tháng ba cân tinh thiết, từ trước đến giờ là nghĩa vụ các đệ tử mới vào Đoán Chân cốc phải nộp cho đạo môn, không có nửa điểm linh thạch phân phát nha...

Phương Hành nói:

- Đạo môn là đạo môn, ta là ta, Phương đại gia ta có tiền, ai cho ta mặt mũi, ta sẽ cho người đó lợi ích, hừ, bất quá nếu có người không nể mặt ta, làm trễ nãi đại sự của ta, chuôi đao này để ở chỗ này cũng không phải là đùa giỡn!

Đệ tử đứng xem than thở không dứt, chắp tay cáo lui, rất nhanh, hành vi của Phương Hành truyền khắp cả Đoán Chân cốc.

Bình thời Đoán Chân cốc đệ tử nộp lên trên ba cân thiết luyện, nhưng không có nửa điểm lợi ích nào, hôm nay đột nhiên xuất hiện một tên tiểu thổ hào, trực tiếp đem linh thạch bày ra, các đệ tử bản thân tiền tài không dư dả, sao có thể không động tâm?

Màn đêm buông xuống, đã có mười mấy đệ tử tháng này cần nộp linh thạch gom lại cùng nhau thương nghị, có người nói:

- Cũng không phải là ta không chung một chiến tuyến với mọi người, chẳng qua là Phương Hành này thật sự hào phóng, chỉ cần đúng hạn nộp thiết luyện, sẽ có mười khối linh thạch tới tay, đây cũng không phải là số lượng nhỏ a, đạo môn một tháng cũng mới cho chúng ta mười khối linh thạch, cơ hội như vậy nơi nào tìm được?

Người bên cạnh lập tức tán thành, nói:

- Nói không sai, mặc dù nói tiểu quỷ này đắc tội Mạc Dung sư huynh, chúng ta cũng làm sư huynh đệ nhiều năm như vậy, tập hợp cùng nhau, cho tiểu quỷ này một cái hạ mã uy, để cho hắn hiểu được Đoán Chân cốc là một địa phương có quy tắc, cũng là chuyện nên làm, nhưng mười khối linh thạch, bỏ qua không phải cử chỉ sáng suốt a, dù sao mọi người bình thời cuộc sống cũng không dư dả...

Mọi người thất chủy bát thiệt, đều đã động tâm, muốn đem ba cân thiết luyện giao lên rồi.

Trong đám người, một cái hán tử gầy gò râu chuột cười lạnh nói:

- Vốn dĩ chúng ta đêm đó thương lượng, muốn thay Mạc Dung sư huynh trút giận một phen, ngoài mặt hảo hảo đáp ứng, chính là kéo dài không giao, hắn muốn ngày hai mươi ba thu thiết luyện, chúng ta cần phải cho hắn hai mươi bốn mới lên giao nộp, để cho hắn không thành công lần sư tôn giao phó này, nếu hắn thật dám động thủ, không nói đến chúng ta nhiều người như vậy, không chắc đã thua hắn, coi như là cùng nhau hướng sư tôn kiện hắn một phen, cũng để hắn chịu thiệt thòi, các ngươi đây cũng là thế nào? Mười khối hạ phẩm linh thạch đã làm cho các ngươi tâm động? Làm sao biết giúp Mạc Dung sư huynh trút giận lần này, hắn có thưởng phong hậu hơn không?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lần này mọi người liên hợp lại, chủ ý cho Phương Hành một hạ mã uy, chính là hán tử râu chuột này nói ra, hắn cũng nói, làm thành chuyện này, Mạc Dung Anh sẽ có hậu báo cho đoàn người, chẳng qua là, một bên là một hứa hẹn không đâu, một bên lại là một đống linh thạch đỏ rực, nộp thiết luyện là có thể nhận được, nên chọn bên nào, ai cũng không ngốc!

- Trúc Thử sư huynh, kế này đã không thể thực hiện được rồi, tiểu quỷ này đem thời gian giao nộp thiết luyện đẩy sớm lên mười ngày, đoán chừng chính là đề phòng chúng ta giở trò, nếu như chúng ta cứng rắn kéo dài tới sau mười ba mới nộp mà nói, chỉ sợ hắn sẽ đánh tới cửa...

- Đúng đúng, mặc dù mọi người chúng ta liên thủ, không chắc sợ hắn, nhưng tiểu quỷ này do sư tôn tự mình thu vào trong cốc, chúng ta làm quá mức, sư tôn có thể tức giận hay không? Huống chi... Bằng thực lực của tiểu quỷ này, chúng ta cho dù muốn liên thủ chế phục hắn, chỉ sợ cũng không dễ dàng a... Vạn nhất người bị thương, ai, đây cũng là cần tốn hao linh thạch mua thuốc chữa thương!

Ngụ ý rằng, Trúc Thử ngươi mặc dù đại biểu Mạc Dung Anh sư huynh tới phân phó chúng ta làm chuyện này, nhưng nếu một chút chỗ tốt cũng không cho chúng ta thấy, mọi người làm chuyện này cho ngươi cũng có chút tâm không cam lòng không muốn rồi, mau mau cầm chút lợi ích tới mới là đúng đắn.

Hán tử râu chuột có chút bất đắc dĩ, Mạc Dung Anh đúng là một kẻ có tiền, bất quá mới vừa thua một thanh Thanh Long Bích Diễm đao lại thêm mười khối trung phẩm linh thạch, đang trong thời điểm khó khăn, cũng quả thật không cách nào trực tiếp lấy ra nhiều lợi ích như vậy tới phân cho đoàn người, hắn cũng có chút không bột đố gột nên hồ, bất quá hắn tâm tư Linh Động, nghĩ lại, vừa sinh ra một chủ ý...

- Thôi đi, nếu tiểu quỷ này nói trước mười ngày thời gian giao nộp linh thạch, kế hoạch ban đầu quả thật không dễ tiến hành, vậy thì dứt khoát như vậy, ta có một chủ ý, bảo đảm mọi người có thể không công lấy được linh thạch, có thể thay Mạc Dung sư huynh trả thù, cứ như vậy, chẳng những có mười khối linh thạch của tiểu quỷ này, còn có Mạc Dung sư huynh ban thưởng, cớ sao mà không làm chứ?

Mọi người nghe, ánh mắt tất cả đều tỏa sáng, vội vàng cùng nhau đi lên:

- Nguyện ý nghe Trúc Thử sư huynh chỉ giáo...

- Pháp nhãn thuật...

- Bình chướng thuật...

- Cảm ứng thuật...

Bên trong Đoán Chân cốc, Phương Hành trong khoảng thời gian này cũng không ngồi không, mà là chăm chỉ tìm hiểu trụ cột pháp thuật.

Pháp thuật cấp thấp sở dĩ được gọi là trụ cột pháp thuật, là bởi vì nó đơn giản, rồi lại vô cùng thực dụng, nói thí dụ như dẫn lực, liền có cách không thủ vật, đề khí tung mình, ngăn cản ngoại lai công kích đủ loại tác dụng, mặc dù là pháp thuật đơn giản nhất, nhưng chỉ sợ đến Kim Đan cảnh giới cho tới Nguyên Anh cảnh giới, cũng có thể phải dùng tới, quả thực là một loại pháp thuật có thể sống đến già luyện đến già.

Mà pháp nhãn thuật, cảm ứng thuật, bình chướng thuật, liền được xưng tứ đại trụ cột pháp thuật người tu hành tất phải tu.

Trong đó dẫn lực thuật tác dụng không cần nhiều lời, pháp nhãn thuật chính là tiêu hao linh khí, trên phạm vi lớn tăng lên nhãn lực của mình, không những ở trong khoảng thời gian ngắn thấy một chút nơi xa sự vật chính mình không cách nào nhìn qua, thậm chí có thể phân biệt một chút ảo ảnh.

Cảm ứng thuật là một loại pháp thuật thông qua linh lực tới cảm ứng dò xét.

Nói thí dụ như một vật đặt ở bên trong hộp gỗ, chính là thi triển pháp nhãn, chỉ sợ cũng không cách nào khám phá, lúc này, sẽ phải vận dụng cảm ứng thuật rồi, có thể cách hộp gỗ, thấy vật bên trong, cũng có thể sử dụng loại pháp thuật này thấy nội dung một cuốn sách vốn không mở ra, mặt khác, sử dụng loại pháp thuật này, cũng có thể tiếp xúc cảm thụ trong cơ thể linh khí vận chuyển.

Ban đầu Thanh Vân Tông Tông chủ Trần Huyền Hoa chính là dùng biện pháp này để dò xét tu vi của Phương Hành.

Mà bình chướng thuật, tên như ý nghĩa, chính là ở xung quanh người kết thành một đạo bình chướng, bình chướng không phá, tu sĩ không phải chịu bất cứ thương tổn gì.

Toàn bộ pháp thuật, cũng là linh lực làm cơ sở, cần tiêu hao linh lực, mà linh lực càng mạnh, hiệu quả pháp thuật sẽ càng rõ ràng.

Dĩ nhiên, pháp thuật sử dụng số lần càng nhiều, luyện càng thuần thục, cũng sẽ tăng lên hiệu quả.

Ở trong cuộc sống tu hành pháp thuật, mười ngày thời gian thoáng một cái đã qua, mà Phương Hành bày ra cái dáng vẻ ra, cũng rốt cục bắt đầu nghênh đón Đoán Chân cốc các đệ tử tới nộp linh thạch, thậm chí những người này, còn cùng nhau tới.

- Phương tiểu sư huynh...

Cầm đầu chính là Lưu Hoa Chương, hắn trước nhìn thật sâu một cái bên trái Phương Hành một đống hạ phẩm linh thạch, mặt tràn đầy tham lam, lúc này mới nói:

- Nghe người ta nói nếu như chúng ta nộp thiết luyện đúng hạn, Phương tiểu sư huynh sẽ thưởng linh thạch?

Phương Hành thu hồi ngọc sách, lười biếng nói:

- Đó là tự nhiên, Phương đại gia ta luôn luôn nói lời giữ lời, các ngươi nộp thiết luyện sớm, sẽ có mười khối linh thạch nhận về, nhưng nếu là cố ý quấy rối, vậy thì phạt hai mươi khối!

Lưu Hoa Chương ngây ngốc, cười nói:

- Tuyệt đối không dám, ban đầu Phương tiểu sư huynh ngươi nói muốn nói trước mười ngày thu thiết luyện, ta cùng với một đám các sư huynh đệ ngày đêm kiên trình, ngay cả tu luyện cũng không để ý, nhất định sớm ngày luyện ra...

Vừa nói tiến tới trước, đem một khối tinh thiết sắc như mặc ngọc, trong suốt loang loáng giao cho Phương Hành, nói:

- Đây là ta một tháng qua luyện chế ra thiết luyện, chung là ba cân mốt, nhiều ra không cần tính toán rồi, mời Phương tiểu sư huynh nhận!

Phương Hành nhìn sang linh thạch trên tay hắn, bất động thanh sắc, nói:

- Tự mình lấy mười khối linh thạch sao, kế tiếp!

Chương 94: Muốn chết

Lưu Hoa Chương lấy được mười khối linh thạch, vui mừng hớn hở, chỉ cảm thấy mình thật sự kiếm lời.

Những người khác thấy thế, cũng rối rít tiến lên nộp thiết luyện, mọi người vô cùng phối hợp ôn thuần, trung thực, thậm chí ngay cả bọn họ nộp lên tinh thiết, cũng hoặc là nhiều hơn một lược, hoặc là nhiều hai lượng ba lượng, nộp thiết luyện xong, liền tự đi bên cạnh cầm linh thạch, vui rạo rực ở bên nhìn, có người trong đôi mắt còn lộ ra khinh thường khó có thể phát hiện...

- Hắc hắc, đến ta sao...

Một hán tử gầy gò cười đi tới, trong ngực cũng đang cầm một khối thiết luyện, nhìn thấy hắn, mấy người đệ tử khác cũng rối rít nhường ra một con đường, để cho hắn đi lên, cung xưng "Trúc Thử sư huynh", Trúc Thử sư huynh đi tới trước người Phương Hành, cười nói:

- Phương sư đệ, khối thiết luyện của ta, ước chừng nhiều ra bốn lượng, không bằng ngươi thưởng ta thêm mấy khối linh thạch sao?

Những người khác thấy uy phong Phương

Hành đêm hôm đó đại chiến Mạc Dung Anh, mặc dù số tuổi cách biệt khá lớn, tuy nhiên cũng xưng hô hắn là "Phương tiểu sư huynh", mà Trúc Thử đi lên liền gọi "Phương sư đệ", vẻ mặt cợt nhả, cũng không có bộ dáng đàng hoàng như đệ tử bình thường, Phương Hành thấy, trong lòng đã có chút ít chán ghét, trên mặt cười nói:

- Đơn giản, ngươi cầm mười hai khối linh thạch sao!

Trúc Thử ha ha cười một tiếng, nói:

- Cho ta mười ba khối đi?

Phương Hành lỗ mũi hừ hừ hai tiếng, nói:

- Ngươi cầm mười bốn khối sao!

Người khác cũng nhìn ra Phương Hành có chút mất hứng, Trúc Thử này ha ha cười một tiếng, để xuống thiết luyện, thật sự đi cầm mười bốn khối.

- Vậy Phương sư đệ ngươi trước mau lên, ta còn có việc muốn làm, đi về trước!

Trúc Thử cười, có ý hơi khinh thường nhìn Phương Hành một cái, cười ha ha, nói trước muốn đi.

Phương Hành cười nói:

- Chờ một lát, ta còn có lời muốn nói!

Trúc Thử thấy thế, bước đi thoải mái, lười biếng đứng ở trong đám người, hướng mấy đệ tử khác đưa ánh mắt đắc ý, phảng phất đang nói:

- Như thế nào? Nghe ta không sai sao, tiểu quỷ này dù hung ác thế nào, cũng phải uống nước rửa chân của lão gia ta...

Không lâu lắm, hai mươi mốt người đều nộp đầy đủ tinh thiết, năm trăm khối linh thạch bên cạnh, cũng vơi xuống một nửa, Phương Hành lúc này mới lười biếng đứng lên, tiện tay cầm lên một khối thiết luyện nhìn một cái, mặt lộ vẻ cười lạnh, vừa buông xuống, sau đó cầm lên một khối thiết luyện khác đến xem, sau đó lại để xuống, quá trình này cũng không nói chuyện, mọi người cũng hai mặt nhìn nhau.

- Phương sư đệ, thiết luyện chúng ta đã nộp, có thể trở về đi tu luyện sao?

Trúc Thử tiến lên một bước, cười hì hì nói.

Phương Hành không nói, tiếp tục tra xét thiết luyện.

- Phương sư đệ?

Trúc Thử thấy thế, vừa tiến lên một bước, thử dò xét kêu lên.

- Sưu...

Phương Hành bỗng nhiên mở ra năm ngón tay, dẫn lực thuật đánh ra, Thanh Long Bích Diễm đao cắm trên mặt đất bay đến trong tay của hắn, xa xa chỉ Trúc Thử, nói:

- Biết điều một chút đứng về cho ta...

- Ngươi...

Trúc Thử có chút không vui, nhưng tự nghĩ chính mình không phải là đối thủ của hắn, liền cứng rắn nuốt xuống cục tức, đứng trở về đám người.

Vừa kiểm tra bốn năm khối thiết luyện, Phương Hành trên mặt dần dần hiện ra buồn bã, bỗng nhiên hất tung trưởng án, vung đao chỉ hướng chúng đệ tử, quát lạnh nói:

- Các ngươi đám khốn kiếp, tiểu gia tự móc tiền túi, ban thưởng cho các ngươi, đây là lần đầu tiên, các ngươi lại vẫn không biết điều, dám cầm những thứ phế thải này lừa gạt ta, tưởng tiểu gia dễ bắt nạt hay sao?

Trong khi nói chuyện, mắt đỏ lên, đúng là thật sự nổi giận.

Thì ra là, Phương Hành mặc dù đánh ra tay trái linh thạch, tay phải đại đao ngụy trang, đám đệ tử này cũng biểu hiện vô cùng phối hợp, nhưng hắn trong lòng vẫn không yên, vì vậy lúc đám người kia đem thiết luyện đưa đến, cũng lấy Âm Dương Thần Ma Giám tra xét một chút, vừa nhìn lại rõ ràng phát hiện đám khốn kiếp đưa tới thiết luyện, thế nhưng cũng là thứ phẩm ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.

Loại thiết luyện này, là dùng tới chế tạo pháp khí, cần linh hỏa cửu chuyển, mới có thể đem tạp chất luyện đi, hóa thành thuần khiết tinh thiết, mỗi một chuyển công phu không đủ, bên trong tạp chất sẽ nhiều ra, dùng mắt thường đi xem, thậm chí là dùng "Cảm ứng thuật" đi xem, cũng rất khó phát hiện, chỉ có đại sư đối với phương pháp đúc khí thành tựu sâu đậm, mới có thể dùng chút thủ pháp đặc thù kiểm tra đo lường ra.

Mà Phương Hành, có thể trực tiếp lấy Âm Dương Thần Ma Giám nhìn thông thấu!

Vì vậy, ở Phương Hành phát hiện cơ hồ toàn bộ thiết luyện cũng là thứ phẩm, lập tức phát hỏa.

Bọn khốn kiếp này lá gan thật đúng là lớn, thật sự coi chính mình dễ gạt gẫm sao?

Nói không thể, nếu mình không có Âm Dương Thần Ma Giám, vẫn thật sự bị bọn họ hồ lộng.

- Tiểu quỷ này bất quá là nhìn thoáng qua, làm sao có thể nhìn ra chúng ta động tay chân?

Chúng đệ tử thấy thế, trong lòng lập tức luống cuống, theo bản năng hướng Trúc Thử nhìn sang.

Cái phương pháp này, chính là Trúc Thử dạy cho bọn hắn, ở thời điểm rèn luyện thiết luyện, cần linh hỏa cửu chuyển, bọn họ cố ý ở trong đó mỗi một đạo hỏa, hỏa hầu không yên, hoặc là trực tiếp giảm bớt, như vậy tinh thiết, không coi là chân chính tinh thiết, nếu muốn dùng, chỉ có thể luyện một lần nữa mới được, hơn nữa dùng loại thủ đoạn này luyện ra tinh thiết, người bình thường căn bản nhìn không ra gian trá, ngay cả chính bọn hắn, cũng không phân biệt được trong đó khác biệt, vốn định lừa gạt Phương Hành vậy là đủ rồi, lại không nghĩ hắn có thể nhìn ra...

Trúc Thử thấy ánh mắt mọi người tập trung về chính mình, trong lòng cũng cả kinh, bất quá cố gắng giữ vững trấn định, thầm nghĩ:

- Tiểu quỷ này mới vừa tiến vào Đoán Chân cốc, làm sao có thể phân biệt được ra có phải thứ phẩm hay không, chẳng lẽ là cố ý gạt chúng ta?

Nghĩ đến nơi này, liền tiến lên một bước, trầm giọng nói:

- Phương sư đệ chớ nói xấu chúng ta, vì phối hợp ngươi quyết định nộp thiết luyện sớm mười ngay, bọn ta ngay cả tu luyện cũng bỏ bê, ngày đêm kiêm công luyện ra nhóm thiết luyện này, làm sao có thể có vấn đề? Nếu ngươi vu khống chúng ta, sẽ không sợ chúng các sư huynh đệ cảm thấy bất mãn ư?

Phương Hành nhìn hắn một cái, nói:

- Người khác cũng không nói lời nào, chỉ có ngươi nói chuyện, nói rõ ngươi là chủ sử sao?

Trúc Thử mặt cũng chợt đỏ bừng, quát lên:

- Nói hươu nói vượn, ta bất quá là thay các sư huynh đệ nói câu công đạo mà thôi!

Phương Hành nhìn về phía những người khác, nói:

- Hắn cảm giác mình nộp lên thiết luyện không có vấn đề, còn có người nào cũng cảm thấy không có vấn đề sao?

Đệ tử khác phần lớn cũng hai mặt nhìn nhau, vốn trong lòng đã có tật giật mình, lúc này lại không dám ra mặt, nhưng cũng có mấy người, trong lòng có ý nghĩ giống Trúc Thử, cảm thấy Phương Hành đang hù dọa bọn hắn, hơn nữa bình thời náo động, trong lòng không phục Phương Hành, đã mở miệng nói:

- Trúc Thử sư huynh nói không sai, chúng ta nộp lên tinh thiết, không có bất cứ vấn đề gì!

Phương Hành nhớ lấy bộ dáng mấy người này, bất động thanh sắc, hướng đầy đất tinh thiết nhìn lại.

Vung chân đá đá một khối thiết luyện dưới chân, nói:

- Một khối này, tạp chất nhiều năm phần...

Vừa đá một khối khác, nói:

- Khối này tạp chất nhiều ba phần...

nhìn về phía khối thứ ba, chau mày, không nhịn được mắng:

- Con mẹ nó, một khối này nhiều hơn một thành...

Ánh mắt lạnh lẽo, hung hăng hướng mọi người nhìn sang, quát lên:

- Thật sự coi tiểu gia là người ngu, nhìn chưa ra ư?

Chúng đệ tử ánh mắt đại biến, tuyệt đối không nghĩ tới, Phương Hành thật đem mỗi một khối thiết luyện bên trong có tạp chất hàm lượng nói nhất thanh nhị sở, không kém chút nào, nhất thời ánh mắt nhất tề hướng nhìn về Trúc Thử, hi vọng hắn có thể nghĩ ra chủ ý.

Ngay cả Trúc Thử cũng há miệng, không nói nên lời.

Hắn vốn nghĩ Phương Hành không hiểu luyện khí, nhìn không ra thiết luyện chất lượng, lại không nghĩ Phương Hành thế nhưng nói nhất thanh nhị sở, hoàn toàn ngoài dự liệu.

Thở thật dài, Phương Hành đè xuống lửa giận trong lòng, nói:

- Cho các ngươi một cái cơ hội cuối cùng theo như quy củ làm việc, đem tiền thưởng vừa rồi cầm giao ra đây, sau đó giao hai mươi khối linh thạch tiền phạt, trở về đem thiết luyện luyện tốt giao nộp đi lên...

Vừa nói chuyện, ánh mắt lạnh lùng đảo qua, đám người có một người nhát gan, nhất thời trong lòng run lên, chạy ra.

- Phương tiểu sư huynh, là ta không đúng, luyện quá mau, hỏa hầu kém chút, ta... ta đem linh thạch trả lại ngươi...

Vừa nói đem mười khối linh thạch bỏ vào trong đống, ôm lấy thiết luyện, phải trở về đi luyện lại.

Phương Hành lại gọi hắn, nói:

- Còn có tiền phạt hai mươi khối!

Đệ tử kia nhất thời đứng sững, chậm chạp thủng thỉnh, nhưng vẫn đem linh thạch lấy ra.

Trúc Thử bỗng nhiên nói:

- Chậm đã!

Chuyển hướng Phương Hành, nói:

- Phương sư đệ, bởi vì ngươi thu trước kỳ hạn mười ngày, mọi người luyện có chút vội vàng, xảy ra chút vấn đề cũng là có, cùng lắm thì chúng ta đem linh thạch trả lại ngươi, trở về luyện lại là được, nhưng ngươi lại muốn thu tiền phạt, chuyện này không phù hợp quy củ sao? Ta vào Đoán Chân cốc hai năm, còn chưa từng thấy bởi vì thiết luyện không hợp lệ sẽ phải phạt...

Phương Hành liếc hắn một cái, cười hắc hắc, nói:

- Ngươi tên vương bát đản này, mới vừa rồi cầm linh thạch của tiểu gia tại sao không nói không hợp quy củ? Hắc hắc, ta cho các ngươi thu linh thạch của ta trước, chính là muốn nói cho các ngươi biết, nếu lừa gạt tiểu gia, vậy thì ai cũng đừng cùng ta nói cái gì quy củ, hôm nay tất cả các ngươi đều phải xui xẻo rồi!

- Ngươi...

Trúc Thử mặt biến sắc, còn muốn nói nữa.

- Trước bắt đầu từ ngươi!

Phương Hành quát to một tiếng, vung đao hướng hắn chém tới, lửa giận dâng lên vì nhẫn nại đã lâu.

Chương 95: Đại đao đấu cự chùy

Trúc Thử sợ hết hồn, không ngờ người này thực có can đảm động đao, hơn nữa nhìn một đao kia vận đủ kình lực hướng chính mình đánh xuống, bộ dáng dường như muốn đem chính mình chém thành hai khúc, hắn sợ hãi quát to một tiếng, thật nhanh thi triển ra bình chướng thuật, đồng thời chỉ quyết bấm động, trong túi bên thắt lưng bay ra hai thanh phi kiếm, phẩm chất thế nhưng cũng không tệ, một thanh phi kiếm hộ thể, một thanh hướng Phương Hành đâm tới.

Phương Hành "Hắc" một tiếng, linh khí rót vào Thanh Long Bích Diễm đao, đại đao vốn là nặng ba ngàn cân lại càng thế như mãnh long, "Cạch" một đao bổ vào phía trên bình chướng trước người Trúc Thử, sức lực bắn ra, trực tiếp đem bình chướng chém nát, rồi sau đó đao thế xoay ngang, đập bay phi kiếm Trúc Thử hướng chính mình đâm tới, thân hình nhảy về phía trước, thuận thế lại là một đao vung ra, thẳng quét hai chân.

- A a...

Trúc Thử không nghĩ tới lực lượng của tiểu quỷ này mạnh như vậy, bình chướng thuật của mình thậm chí ngay cả một đao của hắn cũng không ngăn cản được, quát to một tiếng, xoay người bỏ chạy, trong miệng đồng thời hét lớn:

- Tiểu quỷ này điên rồi, nhanh đi bẩm báo sư tôn...

Nhưng mà còn không có chạy mấy bước, Phương Hành đã xông lên, Thanh Long Bích Diễm đao ngang ra vỗ vào hắn song trên đùi, chỉ nghe "Khách khách" mấy tiếng, hai chân không ngờ từng khúc bẻ gãy, trong tiếng bi thảm, cả người bổ nhào ngã trên mặt đất, rồi sau đó Phương Hành một bước vượt qua, đạp trên lưng của hắn dẫm ở trên mặt đất, một cước này mạnh như thế, đạp Trúc Thử cảm thấy ngực ngòn ngọt, máu tươi liên tiếp phun ra.

- Lại dám đả thương người ở Đoán Chân cốc, ngươi điên rồi sao?

Mấy người cùng Trúc Thử quan hệ tương đối thân thiết rối rít hét lớn, ánh mắt hoảng sợ, mặt như màu đất.

- Tiếp theo sẽ đến phiên mấy người các ngươi!

Phương Hành nhớ rõ, mấy người này hay là tại chính mình hỏi "Ai còn cảm giác tinh thiết mình nộp lên không có vấn đề", cùng Trúc Thử cùng nhau đứng ra bảo đảm thiết luyện của mình không có vấn đề, liền trực tiếp đề đao hướng bọn họ vọt tới.

Mấy tên đệ tử kinh hãi, có người hét lớn:

- Tiểu quỷ này tốc độ nhanh, chúng ta trốn không thoát, cùng nhau đối phó hắn!

Vừa nói liền tế ra phi kiếm, mấy người khác cũng đồng thời tế lên, năm đạo kiếm quang hướng Phương Hành chém tới.

- Ba ba ba ba...

Phương Hành trong tay Thanh Long Bích Diễm đao huy vũ giống như quạt gió, bốn năm đạo phi kiếm tiến tới gần tất cả đều bị hắn quét rơi, trong đó hai ba chuôi, trực tiếp bị sức lực trên đao chấn xuất hiện tiếng vỡ, rồi sau đó hắn hét lớn một tiếng, hai chân trên mặt đất một bước, trực tiếp đạp vỡ mặt đất đá xanh, thân hình tựa như đạn pháo hướng mấy người đệ tử này vọt tới, đồng thời đại lượng linh khí rót vào trong đao.

- Ngao...

Trên Thanh Long Bích Diễm đao, phong ấn sát khí hình rồng bị Phương Hành kích phát, quay chung quanh thân thể của hắn.

Cũng vào lúc này, Phương Hành vừa vặn xông ào vào giữa năm người đệ tử, thanh long sát khí nhất thời ảnh hưởng đến bọn họ, mọi người sắc mặt hoảng sợ, trái tim thình thịch rung lên, đừng nói xuất thủ, ngay cả tốc độ suy nghĩ cũng biến chậm, mà Phương Hành không khách khí, thanh long đao giơ lên chém xuống, "Ba ba " luôn miệng, thẳng đánh năm đệ tử này chân gãy xương gãy, lăn lộn nằm trên mặt đất.

Đến lúc này, coi như là người không cùng Phương Hành động thủ cũng sợ hãi, ai có thể nghĩ tới tiểu quỷ này hung như vậy?

Đây cũng là ở bên trong Đoán Chân cốc, mọi người đều là sư huynh đệ, thế nhưng đánh nhiều người như vậy bị xương vỡ vụn.

Bất quá, cũng may nhờ Phương Hành vẫn xoay ngang đao, nếu đem lưỡi đao dựng thẳng, lúc này trên mặt đất tất nhiên là một đám người chết.

- Lớn mật, lại dám ở bên trong Đoán Chân cốc hạ sát thủ như thế, thật sự nghĩ không ai trị được ngươi sao?

Đột nhiên, sau tùng bách, tử ảnh chợt lóe, đi ra một người, tử quan buộc tóc, vóc người thon dài, chính là Mạc Dung Anh, ở bên cạnh hắn, còn có một nam tử, số tuổi cùng hắn xê xích không nhiều, trên người lại mặc một bộ áo choàng lục nhạt, lông mày dài, sắc mặt lạnh nhạt, thoạt nhìn khí độ bất phàm, mặc dù cũng là Linh Động tầng sáu, khí tức so với Mạc Dung Anh cô đọng rất nhiều.

- Diệp Thiêm Long sư huynh... Hắn hôm nay làm sao lại về cốc?

Đoán Chân cốc đệ tử thấy nam tử áo lục, nhất tề chấn động, không ít người cũng lập tức khom người hướng hắn hành lễ.

- Màn Dung sư đệ, người này chính là tiểu tử chiếm đại đao của ngươi ư? Quả nhiên ngông cuồng!

Sau khi nam tử áo lục hiện thân, đánh giá Phương Hành một cái, nhàn nhạt nói, có ý hơi khinh thường.

Mạc Dung Anh trên mặt có chút lúng túng, nói:

- Là tiểu quỷ này dùng âm mưu, nếu bàn về tu vi, ta không sợ hắn!

Nam tử áo lục cười cười, nói:

- Đoán Chân cốc không phải địa phương không có quy củ, không dung được một người không biết trời cao đất dày như vậy, ngươi trước đem hắn bắt giữ sao, dạy hắn hiểu chút ít quy củ làm người!

Mạc Dung Anh nghiêm mặt nói:

- Đang muốn như thế!

Do dự một chút, lại nói:

- Người này đã lừa gạt đoạt Thanh Long Bích Diễm đao của ta, như hổ thêm cánh, kính xin Diệp sư huynh đem Nhật Nguyệt Âm Dương chùy của ngươi cho ta mượn, để hàng phục tiểu tử đảo loạn thanh tĩnh của Đoán Chân cốc này...

Nam tử áo lục Diệp Thiêm Long cười cười, nói:

- Ngươi mời ta trở lại, không phải vì chuyện này sao? Cái chùy này ta sẽ cho ngươi mượn, bất quá chùy này vào ta tay đã có ba năm, cùng người đối trận, chưa bao giờ thua, ngươi chớ làm mất mặt ta!

Mạc Dung Anh trầm giọng nói:

- Tạ ơn Diệp sư huynh, tuyệt không bôi nhọ cái chùy này!

Hai tay nhận lấy nam tử áo lục đưa tới một binh khí kỳ dị, lại là hai cái đồng chuy một lớn một nhỏ, lớn ước chừng quả dưa hấu, nhỏ thì như nắm tay, ở giữa có xích sắt huyền thiết nối liền, phía trên khắc đầy các loại phiền phức mật văn, thoạt nhìn vô cùng bất phàm. Hướng Phương Hành đi tới, trầm giọng quát lên:

- Phương Hành tiểu cẩu, ngươi ngày đó làm nhục ta, hôm nay nhất định phải cho ngươi bài học!

Phương Hành ở hai người bọn họ đi ra sau, vẫn thờ ơ lạnh nhạt, thấy Nhật Nguyệt Âm Dương chùy, ánh mắt của hắn chợt lóe, đã nhìn ra, cái chùy này cũng là cao cấp pháp khí, cùng Thanh Long Bích Diễm đao ngang hàng. Nhìn dáng dấp, Mạc Dung Anh là phát hiện mình có Thanh Long Bích Diễm đao, tự nghĩ không phải là đối thủ của mình, liền cố ý tìm người mượn cao cấp pháp khí tới đấu với mình.

- Khốn kiếp, ngươi lén lén lút lút núp ở phía sau cây, tưởng tiểu gia không biết sao?

Phương Hành trực tiếp vung đao, bổ vào không khí, quát lạnh nói:

- Ngày đó trong tay ngươi có pháp khí cao cấp, ta không có, ngươi cũng không phải đối thủ của ta, hôm nay trong tay chúng ta đều có pháp khí cao cấp, ta xem ngươi lấy cái gì theo ta đấu?

Vừa nói, đột nhiên đại đao xoay tròn như luân, thế mà chủ động hướng Mạc Dung Anh vọt tới.

- Phương Hành, Đoán Chân cốc là một địa phương có quy tắc, há có thể tùy ý để ngươi nói phạt liền phạt, nói đả thương người liền đả thương? Hôm nay ngươi làm chuyện này, người người oán trách, ta đang muốn bắt lại kẻ vô pháp vô thiên như ngươi, chờ đợi xử lý!

Mạc Dung Anh cũng lao đến, trong miệng hét lớn, đến lúc này, vẫn không quên chụp mũ Phương Hành.

Nói đi rồi nói trở lại, Trúc Thử làm như vậy chính là do hắn bày mưu đặt kế, chính là muốn trước tiên bêu xấu Phương Hành một phen, sau đó cố ý chọc giận hắn, chính mình lại ra tay đem Phương Hành bắt giữ, chẳng những báo thù ngày trước, còn muốn đoạt lại đao của mình.

- Oanh...

Mắt thấy Phương Hành vọt tới, Mạc Dung Anh hai cánh tay run lên, đem đại chùy ném ra ngoài, một chốc, đại chùy càng bay càng xa, càng biến càng lớn, thế nhưng hóa thành cái thớt, phô thiên cái địa, kình phong như thủy triều, trực tiếp hướng Phương Hành ập đến.

Phương Hành chau mày, thân hình dừng lại, trong chốc lát tránh ra ba trượng tránh thoát một chùy này đả kích.

- Ha ha, ngươi không phải là có một thân quái lực sao? Có thể thử chùy này một chút!

Mạc Dung Anh nhe răng cười, trong tay xích sắt vừa thu lại, đại chùy nhỏ đi, thu trở về, rồi sau đó lại là vung lên, lại lần nữa trở nên to lớn, hướng Phương Hành đập xuống, thì ra là, đại chùy này có thể biến hóa lớn nhỏ tùy tâm, lúc đả thương địch thủ, sẽ trở nên to lớn, sức nặng cũng đi theo thay đổi, tự nhiên uy thế vô cùng, lúc thu hồi, sẽ nhỏ đi, thi triển ra, dị thường linh hoạt.

- Tên khốn kiếp này đang ép ta a!

Phương Hành mắt híp lại, gắt gao nắm lấy Thanh Long Bích Diễm đao trong tay, linh khí điên cuồng tưới vào.

Oanh!

Mắt thấy đại chùy lại một lần hướng chính mình đập tới, Phương Hành bỗng dưng rống to một tiếng, thân hình như điện, không hề tránh né nữa, ngược lại trực tiếp hướng đại chùy vọt tới, cơ hồ trong chốc lát, cũng đã cùng đại chùy trên không trung gặp nhau, lúc này đại chùy mới vừa bị Mạc Dung từ trong tay ném ra, vẫn chưa tới ba trượng, trở nên như thùng nước, sức nặng cũng chỉ có chừng một ngàn cân, còn đang gia tăng.

Song lúc này, Phương Hành đã lao tới, vung lên Thanh Long Bích Diễm đao, chuyển giống như quạt gió, "Hô" một tiếng đập xuống, thế nhưng thô sáp đánh vào trên đại chùy, vang lên tiếng điếc tai nhức óc.

Mọi người nhất tề bịt tai, sắc mặt vô cùng kinh ngạc.

Lấy chùy phá đao, chính là quy củ giang hồ võ giả cũng hiểu được, không nghĩ tới tiểu quỷ này làm hoàn toàn ngược lại muốn dùng đao đánh chùy, không sợ lưỡi đao bể tan tành sao?

Đợi đến thấy rõ động tác trong tay Phương Hành, bọn họ mới chợt tỉnh ngộ, Phương Hành cũng không phải là đao đánh chùy, mà là lấy cán đao dài chừng hai trượng có thừa đập vào trên chùy, đây cũng là đem Thanh Long Bích Diễm đao trở thành côn mà sử dụng.

- Ba...

Hỏa tinh văng khắp nơi, đại chùy bị Phương Hành phách đập, lập tức nhanh như tia chớp bay trở về phía sau, đập thẳng vào Mạc Dung Anh.

Mạc Dung Anh giật mình, linh khí nhanh chóng hút ra, muốn khống chế được đại chùy, song vào lúc này, lại thấy trước người bóng dáng chợt lóe, Phương Hành đã lao đến, hét lớn một tiếng, Thanh Long Bích Diễm đao chuyển như trăng tròn, một đao bổ ngang.

Tại hắn xuất ra một đao kia, linh khí trình độ lớn nhất tưới vào Thanh Long Bích Diễm đao, "Hô" một tiếng, sống đao Thanh Long Bích Diễm đao hiện lên ngọn lửa hình dáng kim văn bỗng nhiên giống như sống lại, trên thân đao, chợt hóa ra một đạo bích sắc ngọn lửa, tựa như một đạo hỏa long, phi phác ra, trực tiếp đem phạm vi công kích của Thanh Long Bích Diễm đao tăng lên gấp ba.

Chỉ trong chốc lát, địa phương Phương Hành vọt tới, bên trong ba trượng, đều là biển lửa.

Chương 96: Đóng người xuống đất

Không tốt, lửa này thật lợi hại...

Mạc Dung Anh kinh hãi, cao giọng kêu lên.

Thanh Long Bích Diễm đao vốn chính là hắn mua được, đối với đao này hiểu rõ quá sâu, đao này trừ rèn đúc hao tổn công phu, đem ba ngàn cân thiết luyện luyện thành một thanh đại đao vô kiến bất tồi như vậy ra, nội bộ còn có hai cái pháp trận, một cái pháp trận chính là phong ấn thanh long sát khí, có thể thúc dục sát khí hộ thân, đối phó địch nhân tới gần bên cạnh mình, còn có một, chính là bích diễm pháp trận.

Bích diễm này lại là u hồn chi hỏa, dính vào da sẽ đốt, còn có thể chui vào trong thịt, cực kỳ ác độc. Chỉ bất quá, muốn thúc dục pháp trận thứ hai này, cần cực mạnh linh khí mới được, vốn lấy hắn Linh Động tầng sáu, tồi động pháp trận này cũng cực kỳ miễn cưỡng, lại không nghĩ rằng, Phương Hành tiểu quỷ bất quá là Linh Động tầng bốn, dĩ nhiên cũng làm dễ dàng thúc dục pháp trận thứ hai.

Trong chốc lát, hắn kinh hãi, chỉ muốn bứt ra né tránh.

- Dương chuy tấn công địch, âm chuy phòng thân...

Ngay lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên, chính là nam tử áo lục Diệp Thiêm Long lạnh giọng mở miệng đề điểm.

Mạc Dung Anh lúc này mới phản ứng tới, linh khí liều mạng rót vào trong chùy nhỏ, chỉ có thể "Khách khách" một trận vang, chùy nhỏ thế nhưng trong nháy mắt, kéo dài biến hình, tựa như một mặt tấm chắn, gắn vào trước người chính mình.

- A?

Phương Hành cũng nghe được một tiếng đề điểm này, ánh mắt bất thiện nhìn sang Diệp Thiêm Long:

- Cái chùy này là của ngươi ư?

Diệp Thiêm Long vẻ mặt ngạo nhiên, gật đầu, nói:

- Không sai!

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Tốt lắm, ta sẽ phá hủy cái chùy này trước, sau đó sẽ giáo huấn tiện nhân ngươi!

Diệp Thiêm Long nghe vậy, sắc mặt đại biến, bao nhiêu năm rồi, còn không có ai dám chửi mình như thế.

- Mạc Dung Anh, tiểu gia không chơi cùng ngươi nữa, động điểm thật sao...

Phương Hành sau khi nói xong, không hề để ý tới Diệp Thiêm Long, cầm trong tay Thanh Long Bích Diễm đao, hướng Mạc Dung Anh đi tới.

- Hắc hắc, tiểu tử, cố gắng khoa trương ư? Ta cũng không tin, ngươi còn có thủ đoạn gì nữa?

Mạc Dung Anh quát lạnh, tay trái dương chùy, tay phải âm chùy, cũng không đem Phương Hành để vào trong mắt.

- Thủ đoạn? Ta có, chỉ bất quá đối phó ngươi, còn không cần phải dùng những thủ đoạn kia...

Phương Hành sải bước đi tới, lạnh giọng mở miệng:

- Lần đầu tiên ngươi ở trước mặt ta ngông cuồng, là ngươi ngu ngốc, nhưng ngươi dám tới trêu chọc ta lần thứ hai, đã rõ lần trước ta hạ thủ quá nhẹ, hôm nay, ta muốn một lần đánh phục ngươi!

Trong khi nói chuyện, linh khí rót vào đao trong tay.

Lần này hắn không giữ lại, linh khí toàn bộ rót vào Thanh Long Bích Diễm đao, một chốc lát, trên Thanh Long Bích Diễm đao, ký hiệu lần lượt sáng lên, cả chuôi đao khí thế cũng thay đổi, trong tiếng long ngâm, sát khí hình rồng thoát khỏi thân đao, vây quanh Phương Hành quay vòng, rồi sau đó lưỡi đao kim sắc hỏa diễm cũng hiển hóa ra ngoài, một thanh một kim, tựa như hai con cự long, bay múa quanh Phương Hành.

- Làm... Làm sao có thể?

Mạc Dung Anh vốn còn muốn nói mấy câu hung ác, nhưng đột nhiên thấy vậy, thanh âm cũng khẽ run lên.

Hắn cơ hồ không thể tin được một màn trước mắt, cảm giác như thấy quỷ.

Hắn hiểu Thanh Long Bích Diễm đao, nếu không cũng sẽ không dùng nhiều tiền đem nó mua về, chẳng qua là càng hiểu rõ, càng không thể tin được.

Thanh Long Bích Diễm đao chính là cao cấp pháp khí hiếm thấy, bên trong phong ấn thanh long sát khí, còn có kim diễm pháp trận, lúc tồi động đến mạnh nhất, thanh long hộ thể, kim diễm công kích, cơ hồ có thể đem thực lực cá nhân tăng lên gấp ba, có khả năng phá cấp mà chiến.

Chẳng qua là người đem đao này bán cho hắn cũng từng nói, đao này uy lực tuy mạnh, yêu cầu về thực lực của người khống chế cũng càng mạnh, hắn Linh Động tầng sáu, linh khí chưa đủ, khí lực cũng không đủ, vì vậy căn bản không cách nào đem toàn bộ uy lực thi triển ra, chỉ có thời điểm hắn đạt đến Linh

Động tầng bảy, mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất của đao này.

Nhưng tên tiểu quỷ trước mắt, chỉ có Linh Động tầng bốn, dĩ nhiên cũng đã hoàn toàn tồi phát uy năng của thanh đao này ư?

Nơi xa Diệp Thiêm Long đang xem cuộc chiến, lúc này cũng đã biến sắc, vẻ mặt khinh miệt biến mất, trịnh trọng nhìn Phương Hành.

Vào giờ khắc này, hắn ở trên người Phương Hành cảm thấy mãnh liệt uy hiếp, tuyệt không phải Linh Động tầng bốn có thể có được.

Những đệ tử Đoán Chân cốc khác, đều khiếp sợ tột đỉnh, không dám thở mạnh một hơi nào.

Phương Hành cầm đao trong tay, vào giờ khắc này, sát khí màu xanh cùng hỏa diễm màu vàng bay quanh thân, trông như ma thần hạ phàm.

- PHÁ...!

Phương Hành nhích tới ba trượng trước người Mạc Dung Anh, đột nhiên quát lớn một tiếng, không có động tác dư thừa, giơ đao liền chém.

- Oanh...

Trên Thanh Long Bích Diễm đao, một đạo kim diễm dài đến mười trượng gào thét lao ra, bị đao khí ảnh hưởng, thế nhưng hóa thành hình dáng một thanh đao khổng lồ, duy diệu duy tiếu, trông rất sống động, đón đầu hướng Mạc Dung phách xuống.

- A...

Mạc Dung Anh sợ hãi kêu to, liều mạng thôi động âm chúy, hóa thành tấm chắn cản ở trên đầu của mình.

- Rầm rầm rầm...

Ngọn lửa rơi xuống, đều bị một cỗ lực lượng kì dị trên tấm chắn hóa giải, tựa như nước chảy chảy về bốn phía, cũng không thương tổn tới Mạc Dung Anh, nhưng mà lực lượng khổng lồ, đều rơi vào trên tấm chắn, lực lượng hung mãnh như rồng đánh vào khiến cho Mạc Dung Anh dưới tấm chắn nhất thanh muộn hưởng, cả người đau nhức, khí huyết nghịch chuyển, đồng thời chỉ cảm thấy dưới chân buông lỏng, bắp chân cũng lún vào trong lòng đất, thẳng tới không thấy đầu gối.

Người ở dưới thác nước mở dù, nước chảy không sẽ trực tiếp rơi vào trên thân người, nhưng lực lượng của thác nước cũng sẽ do người mở dù đến thừa nhận.

- Phốc...

Mạc Dung Anh miệng phun máu tươi, phế phủ đã bị chấn thương.

- Thình thịch thình thịch...

Phương Hành nhìn thấy thú vị, vừa liên tục vung bốn năm đao, mỗi một đao đánh xuống, cũng phảng phất một thanh đại chùy đập phá xuống.

- Khúc khích xuy...

Mạc Dung Anh mỗi lần bị hắn đập một cái, liền như cái đinh hướng xuống đất sâu thêm một phần, cuối cùng cho đến ngực cũng lún vào trong lòng đất.

Mà cá nhân hắn, lại càng sắc mặt tái nhợt, khóe miệng chảy máu, không có chút dư âm giãy dụa.

Hắn dù sao không phải cái đinh, lại bị người gõ như cái đinh nện vào mặt đất, cả người xương cốt cũng không biết đã gãy bao nhiêu.

Có pháp khí cường đại, cũng phải biết dùng, có thể dùng mới được, Nhật Nguyệt Âm Dương chùy cố nhiên là một pháp khí không thua Thanh Long Bích Diễm đao, nhưng Mạc Dung Anh chỉ bất quá mới vừa mượn tới, ngay cả quá trình quen thuộc cũng không có, vận chuyển mất linh, ở Phương Hành cường thế công kích, cũng chỉ có thể làm như tấm chắn đối xử rồi, mà kết quả, chính là bị Phương Hành liên tiếp gõ xuống,như cái đinh lún vào mặt đất.

- Rầm...

Khi Mạc Dung Anh bị thương nặng, linh khí rót vào tự nhiên ngừng, đôi chùy này cũng khôi phục nguyên trạng, rơi trên mặt đất.

- Hắc, đồ chơi này cũng bền chắc, đánh thế mà không vỡ vụn?

Phương Hành đem đao nhấc lên, chỉ thấy mình bổ nhiều đao như vậy, tấm chắn không có chút nào tổn hại, có chút bất ngờ.

- Nhìn dáng dấp song chùy của ta đây đưa nhầm người rồi!

Diệp Thiêm Long một tiếng cười lạnh, từ từ đi về phía trước, trong miệng nói:

- Mạc Dung sư đệ, ngươi đối với pháp khí của ta không quen, chính là cầm nó, cũng không phải là tiểu quỷ này đối thủ, vẫn là đem nó trả ta sao...

Ngoài miệng mặc dù nói dễ dàng, thật ra hắn cũng đang sợ.

Tiểu quỷ này thật sự quá mãnh liệt, nếu thật sự đem song chùy của mình phá hủy, đó mới là quá thiệt thòi.

- Còn muốn thu hồi ư, tiểu gia nói muốn hủy pháp khí của ngươi, chắc chắn sẽ hủy...

Phương Hành ngưng thần hướng song chùy nhìn lại, Âm Dương Thần Ma Giám chuyển động, tìm kiếm điểm yếu của món pháp khí này.

Rất nhanh, ánh mắt của hắn rơi vào trên xích sắt ở giữa song chùy.

- Thì ra là vậy, hắc hắc, song chùy đều là đồng xanh trộn lẫn huyền thiết chế tạo, cứng rắn vô cùng, xích sắt kia chỉ có huyền thiết...

Phương Hành cười lạnh, đã phát hiện nhược điểm của Nhật Nguyệt Âm Dương chùy, đột nhiên vung đao nhảy lên, song chùy bay ở trên không trung, rồi sau đó trở tay vung đao, "Xuy" một tiếng, một đao chém ở trên xích sắt giữa song chùy, Nhật Nguyệt Âm Dương chùy cố nhiên cứng rắn, vô kiên bất tồi, nhưng xích sắt kia lại tương đối yếu ớt, hơn nữa Thanh Long Bích Diễm đao sắc bén, nhất thời "Xuy" một tiếng, bị chém thành hai khúc.

- Ngươi... thực có can đảm hủy pháp khí của ta ư?

Nơi xa, Diệp Thiêm Long đang từ từ đi về phía trước sắc mặt nhất thời thay đổi.

Lúc đầu hắn không tin Phương Hành có thể hủy diệt pháp khí của mình, dù sao Nhật Nguyệt Âm Dương chùy cứng rắn vô cùng, ngay cả chính hắn cũng không biết phương pháp gì có thể hủy diệt, chớ nói chi là tiểu quỷ chỉ có Linh Động tầng bốn này, nhưng nhìn thấy Phương Hành đem song chùy đánh bay, trong lòng hắn cũng cảm giác được không ổn, nhìn thấy Phương Hành vung đao hướng trên xích sắt chém tới, hắn đã sắc mặt đại biến, đoạt thân lướt đến.

Nhưng mà đã chậm, Phương Hành vung đao xu thế cực nhanh làm sao, hắn làm sao kịp ngăn cản chứ?

Người còn chưa tới gần ba trượng, xích sắt đã bị chặt đứt, song chùy một lớn một nhỏ chia ra rơi xuống đất.

- Muốn chết!

Diệp Thiêm Long bi phẫn cất giọng quát lớn, phất tay đánh ra một đạo hỏa kiếm, thẳng hướng phía sau lưng Phương Hành đâm tới.

- Xuy...

Hỏa kiếm đụng vào phía sau lưng Phương Hành, trực tiếp lan tràn ra, đem Phương Hành bao vây, phảng phất một cái hỏa cầu lớn.

- Tiểu quỷ này... Bị đốt chết rồi sao?

Diệp Thiêm Long có chút bất ngờ, không nghĩ tới Phương Hành không né tránh đạo hỏa kiếm này, nhất thời dừng chân ngay tại chỗ.

Hắn bị Mạc Dung Anh từ ngoài cốc mời tới, vốn chỉ là muốn đến xem náo nhiệt, cũng không tính toán tự mình xuất thủ, dĩ nhiên, từ đáy lòng, hắn cũng không cảm thấy Phương Hành thật có bao nhiêu lợi hại, dù sao chỉ là một thiếu niên Linh Động tầng bốn, mạnh thì có thể thế nào?

Chẳng qua thấy được Phương Hành thật chặt đứt xích sắt Nhật Nguyệt Âm Dương chùy của chính mình, hắn không nhịn được xuất thủ, đạo xích sắt kia nối liền âm chùy cùng dương chùy, bên trong ẩn chứa pháp trận, linh khí có thể lưu chuyển bên trong, còn có thể biến dài biến ngắn, có nó, Nhật Nguyệt Âm Dương chùy mới là cao cấp pháp khí, xích sắt chặt đứt, lập tức biến thành hai kiện trung giai pháp khí, mà không phải một cao cấp pháp khí.

Hắn hôm nay trong lòng cũng có chút thấp thỏm, sư tôn ngày đó nếu trực tiếp đem tiểu quỷ này thu vào Đoán Chân cốc, đã nói rõ sư tôn vẫn rất coi trọng hắn, chính mình nếu đem hắn đốt cháy, sợ rằng sư tôn sẽ trách tội xuống...

- Nhìn dáng vẻ tiểu gia lập uy còn chưa đủ, ngay cả a miêu a cẩu cũng dám tới chọc ta, trước bắt ngươi khai đao sao!

Đang lúc Diệp Thiêm Long tâm tình thấp thỏm, đột nhiên một tiếng quát lạnh, từ trong lửa truyền ra.

Chương 97: Thích cứng không thích mềm

Trong ngọn lửa hừng hực, một bóng người thon gầy đi ra, trên vai khiêng một thanh đại đao. Tại quanh người hắn, có một tầng bình chướng nhàn nhạt, quang hoa màu xanh nhạt lưu động tựa như có sinh mệnh, toàn bộ ngọn lửa đến gần tầng bình chướng này, sẽ tự động bị bắn ra. Người ở bên trong quang hoa, trong đôi mắt lóe lên lạnh lẽo, tuy bị đại hỏa cắn nuốt, nhưng không tổn thương chút nào.

Diệp Thiêm Long kinh hãi, khuôn mặt khó có thể tin.

Bình chướng thuật mỏng manh không thể nào chống đỡ được ngọn lửa của mình, nhưng hắn lại có thể hoàn toàn chặn lại...

Chỉ có một lý do có thể giải thích loại hiện tượng này, đó chính là tu vi người thi triển bình chướng thuật so với mình mạnh hơn nhiều, cho nên mới có thể dùng bình chướng thuật, đỡ ngọn lửa của mình, nhưng mà...

Trước mắt người này tu vi rõ ràng thấp hơn mình a!

- Mới vừa rồi ngươi thi triển hỏa kiếm, đã nổi lên sát khí đối với ta, vậy cũng đừng trách ta...

Phương Hành con mắt chuyển lạnh, đại đao trong tay bỗng nhiên vừa chuyển, chuyển mặt đao biến thành lưỡi đao hướng về phía Diệp Thiêm Long.

Trong chốc lát, sát khí tung hoành, khiếp người tâm hồn.

Lúc trước hắn lấy mặt đao đánh người, là bởi vì Thanh Vân Tông không thể đại khai sát giới, dùng mặt đao, nhiều nhất gãy xương mà thôi, sẽ không lấy đi nhân mạng.

Hôm nay lưỡi đao quay ra, chính là sát tâm đã lên, muốn lấy nhân mạng.

Mà Diệp Thiêm Long giờ khắc này, cũng là sắc mặt đột nhiên đại biến, quát lên:

- Đừng vội động thủ, ta vừa rồi chỉ là vô tình...

Hắn muốn giải thích một chút, cũng không muốn thật sự động thủ.

Hơn nữa hắn cũng phát hiện, Phương Hành tu vi thoạt nhìn tựa như là Linh Động tầng bốn, nhưng vô luận từ phương diện nào đánh giá, cũng không thể thật coi như Linh Động tầng bốn đến đối đãi, hơn nữa, từ hắn mới vừa rồi hành động chuyển đao, Diệp Thiêm Long cảm thấy một cỗ sát khí mãnh liệt, không dưng trêu chọc một đối thủ như vậy quả thật không sáng suốt.

- Vô tình? Ở thời điểm ngươi cho hắn mượn pháp khí, tiểu gia đã muốn chém ngươi!

Phương Hành hét lớn một tiếng, vung đao lao lên, thanh long diễm khí gào thét lao thẳng tới Diệp Thiêm Long.

- Không tốt!

Diệp Thiêm Long hoảng hốt, hắn cũng không có dũng khí tay không đi đón Thanh Long Bích Diễm đao của Phương Hành, niệm pháp quyết, trong túi bên thắt lưng, "Sưu sưu sưu" bay ra bốn năm đạo phi kiếm, Linh Động như xà, cấp tốc như điện, đâm thẳng các nơi cao thấp toàn thân Phương Hành.

- Hô...

Thanh Long Bích Diễm đao trong tay Phương Hành quay như bánh xe gió, bốn năm đạo kiếm quang đều bị quét bay, kế tiếp vỡ vụn, tựa như trong nháy mắt hóa thành vô số chuôi phi kiếm nhỏ hơn, bắn hướng bốn phương, đem mặt đất, vách tường đâm thủng như cái sàng.

Diệp Thiêm Long trong lòng lại càng run lên, một đao quét vỡ năm thanh phi kiếm, đây là quái lực bực nào?

- Sưu" một tiếng, Phương Hành hai cánh tay vung đại đao cao cao, nhằm đúng đầu Diệp Thiêm Long, nặng nề chém xuống.

Diệp Thiêm Long kinh hãi, hoàn toàn không có lòng tin cứng đối cứng, thân hình lui nhanh, kêu to:

- Có lời gì từ từ nói...

- Thình thịch...

Kình phong kịch liệt chạm mặt quét tới, một đao kia phách trên mặt đất, kình phong kích quét, đem Diệp Thiêm Long cũng đánh ngã.

Rồi sau đó, một tiếng vang thật lớn, mặt đất tựa như chấn mấy cái, trên mặt đá xanh bị một đao kia phách nứt ra một đường nhỏ, tiếng "Khách khách" rợn người vang lên, vết nứt không ngừng lan tràn về phía trước, cho đến dưới đũng quần của Diệp Thiêm Long.

- Xuy...

Cuối cùng một tia lực lượng chấn động, Diệp Thiêm Long đáy quần nhất thời nứt ra một đường nhỏ.

Có thể tưởng tượng, nếu lực lượng mạnh hơn một phân thôi, tất nhiên là tiết tấu đũng quần tràn ngập máu tươi.

- Ngươi điên rồi ư? Ta với ngươi không thù không oán, lại hạ sát thủ như vậy với ta...

Diệp Thiêm Long kinh hãi sắc mặt cũng thay đổi, thất thanh kêu lên.

- Điên cái đại gia ngươi...

Hắn mới vừa nói nửa câu, Phương Hành cũng đã đề đao lao đến chỗ hắn.

Diệp Thiêm Long đem nửa câu còn lại nuốt xuống bụng, nhảy lên thật nhanh, xoay người bỏ chạy.

Hắn không dám ở lại thêm nữa, bởi vì hắn đã phát hiện sát khí trong ánh mắt khi tên tiểu quỷ này nhìn về phía chính mình.

Nếu Nhật Nguyệt Âm Dương chùy còn nơi tay, hắn còn dám cùng Phương Hành đánh mấy chiêu, nhưng hôm nay Nhật Nguyệt Âm Dương chùy đã phá hủy, hơn nữa cho dù bị hủy diệt, cũng không còn trong tay mình, hai tay trống trơn, cùng tiểu quỷ này so chiêu chính là muốn chết.

Đoán Chân cốc đệ tử, học tập đúc khí, cũng học tập ngự khí, một thân thực lực, hơn phân nửa đều ở trên pháp khí, có pháp khí, sẽ như hổ thêm cánh, không có pháp khí, hoặc là không có pháp khí vừa tay, thực lực sẽ trên phạm vi lớn giảm xuống.

Cũng vì vậy, Diệp Thiêm Long phán đoán chuẩn xác ra hiểm cảnh của mình, xoay người bỏ chạy.

- Muốn chạy ư?

Phương Hành cũng ngây ngẩn một chút, nhưng trong lòng hận ý mãnh liệt, lập tức đuổi theo.

Hắn dáng người không lớn, nhưng thân thể khoẻ mạnh, cầm một thanh đại đao nặng ba ngàn cân, còn chạy thật nhanh.

Nghe được tiếng bước chân thình thịch sau lưng, Phương Hành đang đuổi ngay sau.

Diệp Thiêm Long trong lúc vô tình quay đầu lại nhìn, nhất thời sợ hãi, vô số phi kiếm tế lên, đâm về Phương Hành phía sau.

- Ba ba ba ba...

Phương Hành đánh bay toàn bộ phi kiếm,

đuổi tới cùng không buông.

Chẳng qua mặc dù phi kiếm không thương tổn được hắn, nhưng cũng có trình độ nhất định ngăn trở tốc độ của hắn.

- Sư tôn... Sư tôn cứu mạng...

Diệp Thiêm Long mặc dù nhất thời cùng Phương Hành giãn cách một chút cự ly, nhưng không cách nào bỏ rơi Phương Hành, trong lúc hoảng sợ, luôn miệng kêu to, muốn mời sư tôn Thiết Như Cuồng tới ngăn cản tiểu tử này, nếu không mình bị hắn đuổi kịp, khẳng định sẽ bị chém chết.

Nhưng mà cũng không biết tại sao, liên tiếp kêu mấy lần, vẫn không thấy Thiết Như Cuồng hiện thân.

Diệp Thiêm Long lại càng đảm chiến rồi, hai chân cơ hồ nhũn ra.

- Diệp sư huynh, mau tới nơi này...

Đột nhiên có người kêu to, đứng ở động khẩu vẫy Diệp Thiêm Long.

Diệp Thiêm Long thấy thế, không chút nghĩ ngợi, thật nhanh xông vào động phủ này, đứng ở cửa kêu gọi Diệp Thiêm Long, chính là một vị bạn tốt của Diệp Thiêm Long, vừa thấy hắn đi vào, lập tức liều mạng rót linh khí vào pháp ấn động phủ, bế hợp cửa động.

- Đương...

Phương Hành chạy tới, một đao bổ vào trên cửa.

Tia lửa văng khắp nơi, động phủ không có chút nào biến hóa.

- Thế mà trốn vào động phủ...

Phương Hành hận cắn răng, nếu như kéo dài cự ly một chút nữa, mình nhất định có thể đuổi kịp hắn.

Chẳng qua bị hắn chạy vào, cửa động ngăn trở, chính mình liền không vào được.

- Đương đương đương đương...

Phương Hành còn không chịu bỏ qua, huy vũ đại đao, ở động khẩu chém lên.

Hỏa tinh văng khắp nơi, trên cửa đá xuất hiện từng đạo vết đao, nhưng không có chút nào dấu hiệu mở ra.

Đoán Chân cốc động phủ, cũng là dùng huyền thiết thạch đúc thành, đừng nói là Phương Hành, đệ tử chân truyền cũng không cách nào từ bên ngoài mở ra.

- Khốn kiếp, lại dám trốn vào trong động phủ, ngươi lăn ra đây cho ta...

Phương Hành vừa cuồng phách đại môn, vừa chửi ầm lên.

- Ta... Ta bất quá là nóng lòng vì ngươi hủy pháp khí của ta... Mới hướng ngươi đánh... Một đạo hỏa kiếm... Ngươi người điên này, tại sao hạ sát thủ đối với ta? Ngươi... Ngươi mà giết ta, sư tôn sẽ không phạt ngươi sao?

Qua một hồi lâu, trong động phủ, thanh âm thở không ra hơi của Diệp Thiêm Long mới vang lên.

- Đi cái đại gia ngươi, nếu không phải ta tu luyện bình chướng thuật, đạo hỏa kiếm kia chẳng phải sẽ lấy mạng của ta ư?

Phương Hành cạch một tiếng ở động phủ trên cửa đá bổ một đao, hét lớn:

- Ngươi đi ra ngoài, để cho ta chém ngươi một đao, hai ta huề nhau!

Diệp Thiêm Long thở hổn hển mấy hơi, mới kêu lên:

- Ngươi phá hủy pháp khí của ta, ta đánh ngươi một hỏa kiếm, đã huề nhau!

Phương Hành kêu lên:

- Huề con mẹ ngươi, mới vừa rồi không phải ngươi dương dương đắc ý lắm sa? Tiểu gia cùng ngươi không thù không oán, vì sao ngươi muốn cho Mạc Dung Anh mượn binh khí, để cho hắn để đối phó ta ư? Là ngươi gây sự trước, cũng đừng trốn ở bên trong giả bộ kinh sợ...

Lúc này, cơ hồ toàn bộ đệ tử bên trong Đoán Chân cốc cũng bị kinh động rồi, dáo dác hướng bên này quan sát.

Nhìn thấy Diệp Thiêm Long lại bị Phương Hành hù dọa trốn ở trong động phủ, luôn miệng cầu xin tha thứ, vẻ mặt của mọi người vô cùng đặc sắc.

- Diệp sư huynh lại bị dọa thành như vậy ư?

- Đúng vậy, bị đuổi vào trong động phủ, hù dọa không dám ra, chuyện này cũng quá khoa trương rồi?

- Tiểu quỷ này thật lợi hại, lại có pháp khí cao cấp, pháp khí của Diệp sư huynh đã bị phá hủy, không phải đối thủ của hắn...

- Đừng có mở mồm là tiểu quỷ tiểu quỷ, thực lực của hắn tuyệt đối không phải là Linh Động tầng bốn có thể có, nhìn dáng vẻ lời đồn của tông môn đã sai rồi, hắn nhất định từ Bạch Thiên Trượng trưởng lão nơi đó học được thứ rất khó lường, sau này ngàn vạn đừng trêu hắn...

Vô số tiếng nghị luận vang lên, nối liền không dứt, không có bất luận kẻ nào dám ra đây khuyên bảo.

- Diệp Thiêm Long, ngươi mở cửa nói chuyện đi... Ngươi đã có bản lãnh tìm phiền toái, vậy ngươi phải có bản lãnh mở cửa chứ!

Phương Hành còn nhảy dựng lên ở động khẩu kêu to, cả sơn cốc cũng ngơ ngác nhìn hắn.

Mà trong động phủ, hoàn toàn yên tĩnh, không người nào lên tiếng, không biết đang thương lượng cái gì.

- Tốt, không ra ư, ta cũng không tin không mở được cái cửa này!

Phương Hành oán hận không dứt, hướng chính mình động phủ đi tới, lại thấy người muốn giao thiết luyện còn run rẩy chờ đợi mình xử trí, trốn cũng không dám trốn, mọi người nhìn ánh mắt của hắn, như nhìn quái vật. Hơn nữa vào lúc này, trước động phủ của hắn đống linh thạch đã đầy, đám đệ tử này chẳng những đem tất cả linh thạch lấy đi cũng trả lại, còn nhiều thêm không ít.

Phương Hành đi tới, thấy Trúc Thử đã tỉnh dậy, chính nơi đó kinh hoàng nhìn mình.

- Thình thịch!

Phương Hành đi thẳng tới, tiện tay một cước đá bay, đao chỉ mọi người, quát lên:

- Các ngươi bọn khốn thích cứng không thích mềm, nếu thưởng các ngươi linh thạch, các ngươi cũng vẫn quấy rối, ta đây sẽ đổi phương pháp, trong vòng ba ngày, ai không đem thiết luyện giao cho ta, chặt hai chân, đưa tới thiết luyện có vấn đề, chặt tứ chi!

Chúng đệ tử nơm nớp lo sợ, không người nào ứng tiếng.

Phương Hành bỗng nhiên hét lớn:

- Có nghe hay không?

- Rầm...

Trên mặt đất quỳ đầy một mảnh, cùng kêu lên:

- Nghe rõ...

Phương Hành quát lạnh:

- Cút!

Chúng đệ tử lúc này mới bò dậy, mọi người ôm lấy thiết luyện, cũng bất kể không phải khối của mình, vội vã chạy về.

- Phi... Một đám khốn kiếp, không thấy quan tài vẫn không đổ lệ!

Phương Hành tức giận mắng một câu, thấy

Nhật Nguyệt Âm Dương chùy của Diệp Thiêm Long bị hắn chặt đứt còn trên mặt đất, liền đem chùy khiêng lên, đi tới động phủ Diệp Thiêm Long trốn vào, linh khí tưới vào nhật chùy, thiết chùy nhất thời trở nên to lớn, phảng phất như ngọn núi, Phương Hành hai tay nắm khóa sắt, quơ đại chùy hướng cửa đá của động phủ đập tới.

- Oanh...

Phảng phất cả cửa đá cũng run lên một cái, bùn đất tuôn rơi rơi xuống.

Trong động phủ Diệp Thiêm Long sợ hết hồn, mặt như màu đất, hét lớn:

- Mau... Mau hướng sư tôn cầu cứu...

Chương 98: Đệ tử dẫn đầu

Diệp Thiêm Long lúc này cũng hối hận cơ hồ ngay cả mật vàng cũng phun ra rồi, chính mình nhàn rỗi không có chuyện gì, trêu chọc tiểu vương bát đản này làm gì chứ? Hôm nay trọng kim mua được Nhật Nguyệt Âm Dương chùy cũng bị hủy rồi, cũng không biết tiêu bao nhiêu linh thạch mới có thể sửa sang, tức thì bị một cái đệ tử vừa vào cốc đuổi theo chật vật không chịu nổi, trốn ở trong động phủ không dám đi ra, sau này thanh danh đúng là mất hết.

Bất quá trước mắt không nghĩ nhiều như vậy, vội vàng cầu cứu quan trọng hơn.

Truyện âm phù một đạo đốt lên, liều mạng kêu to:

- Sư tôn, cứu mạng a, cứu mạng a...

...

Lại nói lúc này, Đoán Chân cốc truyền pháp trưởng lão Thiết Như Cuồng quả thật không ở trong cốc, mà là đang tại Thanh Vân Phong Tông chủ để nghị sự, trừ hắn ra, ba truyền pháp trưởng lão khác cũng đều ở đây, Tông chủ Trần Huyền Hoa nói:

- Gần nhất chính là thời thế rối loạn, Bạch sư thúc mới vừa bế tử quan, Loạn Hoang sơn phương hướng có yêu khí mãnh liệt ngất trời, có vẻ như phong ấn yêu vương đã buông lỏng rồi, cần một lần nữa tăng cường!

Tê Hà cốc Thanh Điểu trưởng lão cau mày nói:

- Chuyện này cũng đã mấy trăm năm rồi, lão quái kia còn không hoàn toàn tử vong ư?

Trần Huyền Hoa gật đầu nói:

- Năm đó Thái Thượng trưởng lão cùng Bạch sư thúc đem nó phong ấn tại Loạn Hoang sơn, đã từng nói, chậm thì ba trăm năm, lâu thì năm trăm năm, yêu khí sẽ bị phong ấn hấp thu sạch sẽ, đến lúc đó chỉ còn một luồng yêu hồn, ấn mở ra, sẽ theo gió phiêu tán. Hôm nay đã gần bốn trăm năm, cũng có thể nó không còn năng lực gì rồi, lần này yêu khí tiết ra ngoài, nói vậy chính là yêu này trước khi chết cắn trả phong ấn, hồi quang phản chiếu. Bất quá, lúc này giải khai phong ấn, vẫn không an toàn, vì vậy sai người đi thêm một tầng phong ấn, lại phong ấn hắn một trăm năm rồi nói, đến lúc đó sẽ ổn thỏa hơn một chút!

Sơn Hà cốc truyền pháp trưởng lão Tiếu Sơn Hà nói:

- Đã như vậy, chuyện này sẽ do bọn tiểu bối đi làm là được!

Tông chủ Trần Huyền Hoa gật đầu, nói:

- Ta cũng có ý đó, yêu khí của con yêu này ngất trời, xâm nhiễm không ít yêu thú, thay đổi cảnh vật chung quanh Loạn Hoang sơn, khiến cho trong núi ngoài hoang nhiều yêu thú, nhưng cũng đúng dịp để cho bọn họ lịch luyện, bọn nhỏ an nhàn quá lâu, không trải qua chiến trận, cũng sẽ đã quên hiểm ác trong tu hành giới, chi bằng nếm trải chút phong sương cho phải!

Mấy vị trưởng lão khác nghe vậy, nhất tề gật đầu, nói:

- Tông chủ nói rất phải!

Thư Văn cốc trưởng lão Bạch Phù Kiên nói:

- Đệ tử nội môn chừng bốn trăm có thừa, vậy phái ai đi?

Trần Huyền Hoa nói:

- Đây tuy là lịch lãm, nhưng cũng là cơ duyên, yêu vương bị giam cầm, yêu khí tiết ra, không biết thúc dục ra bao nhiêu yêu đan dị thảo, đều là tư nguyên đợi thu hoạch, đệ tử bình thường còn chưa có tư cách đạt được những thứ tài nguyên này, công bình đánh giá, sẽ do các ngươi bốn cốc chọn mười tên đệ tử sao, lấy hình thức phù chiếu ban bố xuống, bọn họ ở Loạn Hoang sơn lấy được tư nguyên, sẽ là phần thuởng của bọn hắn!

- Đây là...

Thanh Điểu trưởng lão ánh mắt lóe lóe, tựa như nắm được một tia chân ý của Tông chủ.

Trần Huyền Hoa thở dài, nói:

- Không sai, ma tông lấy phương pháp nuôi cổ chọn lựa nhân tài, Thanh Vân Tông chúng ta cũng muốn mượn tới dùng một chút. Nơi đây chỉ có năm người chúng ta, có thể nói thoải mái, Thái Thượng trưởng lão tám năm trước bế tử quan, Bạch Trưởng lão hôm nay cũng bế tử quan, Thanh Vân Tông chỉ còn dư lại năm người chúng ta, tuyệt không thể khinh suất được. Băng Âm Cung cùng Điệp Huyễn Cốc, cho tới Sở quốc một chút nhị lưu tam lưu môn phái nhỏ, trong vòng mười hai mươi năm, kiêng kỵ uy danh của Thái Thượng trưởng lão cùng Bạch Trưởng lão, hẳn là còn không dám trêu chọc Thanh Vân Tông chúng ta, nhưng vượt qua mười hai mươi năm, liền khó mà nói rồi, nếu như chúng ta không muốn đến lúc đó bị diệt môn, chỉ thể có phòng ngừa chu đáo, bắt đầu từ bây giờ, Phụng Thiên điện sẽ triệu thêm đệ tử, phàm là người vào Phụng Thiên điện, được chân truyền đãi ngộ, hi vọng còn kịp bồi dưỡng thêm mấy mầm mống tốt!

Chúng trưởng lão đều trầm mặc lại, Trần Huyền Hoa nói mặc dù rất nhẹ nhàng, nhưng chỉ rõ vấn đề vô cùng nghiêm trọng, theo Thái Thượng trưởng lão cùng Bạch Trưởng lão song song bế tử quan, Thanh Vân Tông tương đương không có ai che chở, tùy thời có thể có gặp tai kiếp, một hai chục năm thời gian, đối với phàm tục mà nói rất dài, đối với người tu hành mà nói, bất quá là chuyện trong nháy mắt, quả thật vô cùng cấp bách.

- Vậy phái ai đi thì tốt?

Thanh Điểu trưởng lão đặt câu hỏi.

Trần Huyền Hoa nói:

- Công bình, mỗi một cốc được cử mười tên đệ tử sao!

Tê Hà cốc Thanh Điểu trưởng lão nói:

- Bốn cốc cử mười tên đệ tử, cũng không phải khó khăn, chẳng qua là Phụng Thiên điện không phái mấy đệ tử đi theo sao?

Tông chủ Trần Huyền Hoa cười cười, nói:

- Ta tính toán để cho Kiếm Minh đi theo một chuyến, có hắn tương hộ, chuyến này không có gì đáng ngại!

Vừa nói nhìn Tiếu Sơn Hà một cái, Tiếu Sơn Hà trầm tức, bất động thanh sắc.

- Thì ra là vậy!

Mấy vị trưởng lão cũng yên tâm, có Tiếu Kiếm Minh người đứng đầu Phụng Thiên điện đi cùng, đệ tử bốn cốc có thể bảo đảm an toàn.

Bọn họ cũng không lo lắng sẽ tổn thất mấy người, lo lắng chính là gặp phải dị thường hung hiểm, toàn quân tiêu diệt.

Trần Huyền Hoa lại nói:

- Việc này không nên chậm trễ, các ngươi cân nhắc một chút đệ tử trong cốc, báo danh cho ta, mặt khác, để cho tiện lịch luyện, mỗi một cốc đều chọn một gã đệ tử có uy vọng dẫn đầu, dễ dàng thống ngự!

Tê Hà cốc Thanh Điểu Trưởng lão liền nói:

- Chuyện này đơn giản, Tê Hà cốc tự nhiên do Linh Vân dẫn đầu!

Những trưởng lão khác đều có chút cười khổ, thầm nghĩ, ngươi dĩ nhiên cảm thấy đơn giản, Hứa Linh Vân vốn là một trong chân truyền thưa thớt của Thanh Vân Tông, thuộc về có thực lực tiến vào Phụng Thiên điện, là một nhân vật tinh tu đan pháp, chưa từng đi vào, ở Tê Hà cốc tự mình phát triển, siêu quần bạt tụy, để nàng dẫn đội là thiên kinh địa nghĩa, chúng ta còn phải suy tính một phen, chọn người có thể phục chúng.

Tiếu Sơn Hà suy nghĩ một hồi lâu, nói:

- Sơn Hà cốc sẽ để Phong Thanh Vi dẫn đội!

Thư Văn cốc trưởng lão cũng châm chước nói:

- Thư Văn cốc sẽ do Bì Quân Tử dẫn đội sao!

Đến phiên Đoán Chân cốc truyền pháp trưởng lão Thiết Như Cuồng, lại có chút do dự, châm chước một hồi lâu, mới nói:

- Ta đây Đoán Chân cốc chính là không có nhân vật siêu quần bạt tụy, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một tiểu đồ Diệp Thiêm Long không sai, liền để hắn dẫn đội tốt lắm!

Mọi người thương nghị điểm này xong, liền muốn thương nghị quy tắc chi tiết, nhưng tại lúc này, ngọc phù bên bờ thắt lưng của Thiết Như Cuồng sáng lên, Thiết Như Cuồng không khỏi nhíu mày, không biết ai lúc này tìm kiếm mình, đại sự làm trọng, hắn không muốn để ý tới, lại không nghĩ rằng ngọc phù phát sáng không ngừng, bất đắc dĩ, liền lấy ra ngọc phù, ánh mắt đảo qua, nhất thời ngơ ngác.

Từ vân văn lóe sáng trên ngọc phù đến xem, dĩ nhiên là cầu cứu vạn phần khẩn cấp, Thiết Như Cuồng không dám khinh thường, vội vàng rót vào linh lực, bên trong ngọc phù nhất thời lóe ra một đoàn ánh lửa, trong ngọn lửa, một khuôn mặt lo lắng xuất hiện, quát to lên:

- Sư tôn cứu mạng, tiểu vương bát đản này điên rồi, muốn giết ta a, cầu sư tôn cứu mạng, ngài không trở lại ta sẽ chết chắc rồi...

Yên tĩnh đại điện, Diệp Thiêm Long tiếng kêu kinh hoàng hấp dẫn chú ý của mọi người.

Mọi người đang thấp giọng thảo luận tất cả cũng ngừng lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn tới đây.

Thiết Như Cuồng bỗng nhiên đứng dậy, không nói một tiếng, trực tiếp hướng ngoài điện lao đi, để lại đám người không biết vì sao.

- Là ai nổi điên rồi?

Một lát sau, Thanh Điểu trưởng lão mới tò mò hỏi.

...

Thiết Như Cuồng ở trên đường lên tiếng hỏi Diệp Thiêm Long chuyện từ đâu tới, sắc mặt càng trở nên khó coi, trở ra ngoài điện, liền bước lên mây xanh, trực tiếp hướng Đoán Chân cốc lướt đến, vừa vào trong cốc, vừa hay nhìn thấy Phương Hành đứng ở cửa phủ, Thanh Long Bích Diễm đao cắm trên mặt đất, trong tay ôm một cái thiết chùy khổng lồ, huy động xích sắt, liên tục hướng cửa đá đập tới.

- Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch...

Mỗi đập một cái, cửa đá cũng kịch liệt đung đưa một chút, mắt thấy cửa đá kiên cố vô cùng cũng sắp sửa bể nát.

- Tiểu vương bát đản, ngươi đây là muốn hủy đi Đoán Chân cốc của ta sao?

Đang ở Phương Hành đem đại thiết chùy vung lên, chuẩn bị đánh một lần nữa, Thiết Như Cuồng đến, nổi giận đùng đùng, trực tiếp bay xẹt tới, một cước đạp trên thiết chùy, đem thiết chùy lớn như thế giẫm vào trong lòng đất, sau đó năm ngón tay vung lên, đem Phương Hành lăng không nhiếp tới, giữ ở trong tay, hướng về phía cái mông đánh hai cái, cũng không lưu tình, phách "Ba ba " rung động.

Phương Hành đau nhe răng nhếch miệng, giãy dụa kêu lên:

- Tên khốn kiếp này muốn giết ta, ta phải chém chết hắn...

Trong động phủ, Diệp Thiêm Long nghe được thanh âm của Thiết Như Cuồng đang chuẩn bị ra ngoài bị dọa cho sợ hãi run rẩy...

Dám ở ngay trước mặt sư tôn nói muốn chém chết chính mình, tiểu vương bát đản này một thân sát khí không phải là giả dối a!

Đoán Chân cốc đệ tử nghe vậy cũng khiếp sợ, sắc mặt vô cùng quái dị.

Đoán Chân cốc hơn trăm đệ tử, có ai thấy sư tôn không nơm nớp lo sợ, ai dám nói chuyện cùng sư tôn như vậy?

Hơn nữa Thiết Như Cuồng phản ứng cũng có chút quỷ dị, tới đây bắt lấy tiểu tử này, cho trừng phạt dĩ nhiên là tiện tay hướng trên mông đánh hai cái, rõ ràng giống như trưởng bối sủng nịch dạy dỗ tiểu bối mới có thể dùng phương pháp...

Tiểu quỷ này, thì ra là được sủng ái mà kiêu a, khó trách dám trực tiếp đuổi giết Diệp sư huynh.

- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nói rõ ràng cho ta!

Thiết Như Cuồng quát Phương Hành không nên vọng động, đưa ném qua một bên.

Phương Hành bắt tay áo, chỉ vào động phủ mắng:

- Ta đang thu thiết luyện, mấy tên khốn kiếp này thông đồng đám đệ tử tính toán ta, kết quả bị ta nhận ra, sau đó hắn và Mạc Dung Anh tên khốn kiếp kia nhảy ra ngoài, luôn miệng nói giáo huấn ta, ta cùng với Mạc Dung Anh đấu một cuộc, đánh bại hắn, tên vương bát đản này lại đánh lén, một chiêu hỏa kiếm đánh vào trên người của ta...

Thiết Như Cuồng càng nghe mày nhíu lại càng chặt, quát:

- Phương Hành, Diệp Thiêm Long, Mạc Dung Anh, ba người các ngươi đi theo ta!

Hắn quát lên một tiếng lớn, người trong cốc cũng nghe được rồi, chúng đệ tử đều sợ hai chân run rẩy, không dám lên tiếng.

Chương 99: Dẫn đầu Đoán Chân cốc

Phương Hành hoàn toàn bình tĩnh khoanh hai tay đứng ở cửa động phủ, hắn bình tĩnh vô cùng, trước khi xác định Bạch Thiên Trượng đã chết hay chưa, Thanh Vân Tông các trưởng lão sẽ không đem hắn ra khai đao, đây cũng là chỗ dựa để hắn không chút kiêng ky. Cửa đá mở ra, Diệp Thiêm Long mặt như màu đất cũng đi ra, trực tiếp quỳ gối trước mặt Thiết Như Cuồng, kêu lên:

- Sư tôn minh giám, đệ tử chẳng qua là đau lòng pháp khí của mình, tuyệt không có lòng tư đấu...

- Còn dám nói hươu nói vượn!

Phương Hành giận dữ, xoay người lại định đi cầm đại đao của mình.

Diệp Thiêm Long giật mình, theo bản năng nhảy dựng lên hướng phía sau Thiết Như Cuồng ẩn núp.

- Tiểu vương bát đản, đàng hoàng một chút cho ta!

Thiết Như Cuồng, tay áo khẽ phẩy, liền đem Thanh Long Bích Diễm đao thu vào trong tay áo, đồng thời đá một cước ở trên mông Phương Hành.

Phương Hành bất đắc dĩ, chỉ có thể tức giận bất bình nhìn chằm chằm Diệp Thiêm Long.

Hắn đánh thắng được Diệp Thiêm Long, nhưng trong tay Thiết Như Cuồng lại chẳng có biện pháp nào.

Đúng lúc này, có hai đệ tử mang cáng tới đây, trên cáng, chính là Mạc Dung Anh cả người xương vỡ vụn, đã không thành nhân dạng rồi, hắn tu vi mặc dù đạt đến Linh Động tầng sáu, nhưng khí lực cũng không mạnh đến trình độ biến thái, bị Phương Hành dùng mặt đao gõ vào trong lòng đất, một thân xương cốt không biết bị chấn nát bao nhiêu, ngũ tạng lục phủ, cũng đã bị tổn thương.

Thiết Như Cuồng thấy vậy, cũng lấy làm kinh hãi, quát lên:

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Diệp Thiêm Long vội mở miệng, đem chuyện Phương Hành đem Mạc Dung Anh nện vào mặt đất nói một lần.

Thiết Như Cuồng càng nghe trong lòng càng kinh, không nhịn được đánh giá Phương Hành một cái:

- Tiểu quỷ này còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của mình a...

Quát Phương Hành đứng ở một bên, không cho hù dọa Diệp Thiêm Long nữa, Thiết Như Cuồng gọi mấy người đệ tử, hỏi đến tột cùng, ở trước mặt hắn, những đệ tử này không dám nói láo, mặc dù lời nói vốn là cố ý đem chính mình đặt ở một cái vị trí vô tội, nhưng cuối cùng vẫn đem chuyện đã xảy ra nói rõ ràng, mà Thiết Như Cuồng nghe, trong lòng càng cảm thấy khiếp sợ.

Hắn nhìn Thanh Long Bích Diễm đao một cái thật sâu, vẻ mặt động dung.

- Linh Động tầng bốn, lại có thể thôi động đao này toàn lực ư?

Thiết Như Cuồng là luyện khí đại sư, đối với chuôi Thanh Long Bích Diễm đao này, hắn vừa nhìn đã biết được nền tảng, biết chuôi đao này, nếu muốn toàn diện huy động uy lực của nó, ít nhất cũng phải là Linh Động tầng bảy mới có thể làm đến, mà Phương Hành ở Linh Động tầng bốn đã làm được, chẳng phải là nói, hắn trừ một thân quái lực ra, ngay cả linh khí tinh thuần trình độ, cũng hơn xa người khác ư?

Ban đầu thời điểm Phương Hành đánh bại Mạc Dung Anh, hắn cũng vẫn quan sát, cho là Phương Hành chẳng qua là có một thân quái lực, mặt khác ở trong quá trình giao thủ biết lợi dụng hoàn cảnh, vì vậy lúc đó khiếp sợ xa xa không mãnh liệt bằng hiện tại, dù sao người tu hành, lấy tu vi bàn cao thấp, vô luận là một thân quái lực, hay là đầu óc thông minh chiến đấu linh hoạt, đối với tu hành mà nói, cũng không có bao nhiêu trợ giúp.

Nhưng khi phát hiện Phương Hành lấy Linh Động tầng bốn thi triển pháp khí mà Linh Động tầng bảy mới có thể phát huy, hắn không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Trực tiếp gọi Phương Hành đo cùng chính mình, cũng không để ý tới Diệp Thiêm Long cùng Mạc Dung Anh nữa, chỉ nói để cho bọn họ mau chóng về động phủ trị thương.

Trở lại động phủ, hắn trong lòng bàn tay thoáng một cái, nhiều thêm một sợi dây thừng, trịnh trọng giao cho Phương Hành.

- Ngươi thử thi triển pháp khí này cho ta xem!

- Khổn Tiên Tác?

Phương Hành nhận lấy, không nhịn được nuốt một miệng lớn nước miếng, biết dây thừng này mặc dù tầm thường, lại là bảo bối tốt.

Theo lời hướng linh khí hướng dây thừng tưới vào, không lâu lắm, đã có một loại cảm giác cùng dây thừng tâm thần tương tiếp, tựa như có thể tự nhiên thao túng dây thừng, mà dây thừng cũng trở nên tựa như có sinh mệnh lực, đầu dây nhếch lên, tựa như linh xà.

Thiết Như Cuồng nhịn thấy, có chút khiếp sợ, kinh ngạc nói:

- Linh khí ngưng luyện thật bất ngờ, ngươi làm sao làm được?

Phương Hành nói:

- Tẩy luyện linh khí a, Thanh Viêm Đoán Chân Quyết có mà, ngươi không biết ư?

Thiết Như Cuồng giật mình, có chút lúng túng.

Hắn cũng nhất thời nghĩ tới, Bạch Thiên Trượng trưởng lão trước lúc bế tử quan, quả thật từng truyền cho mình một đạo Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, thì ra là công quyết có chút bất đồng, nhiều hơn một chút ít tẩy luyện thể phách linh khí pháp môn, chỉ là đối với hắn hôm nay đã Trúc Cơ, tác dụng không lớn, chưa từng tra cứu, chỉ nghĩ có cơ hội rồi, sẽ tìm môn hạ đệ tử luyện một phen, quan sát một chút hiệu quả.

Lại không nghĩ rằng, tu luyện pháp quyết này hiệu quả rõ ràng như thế!

Hôm nay Phương Hành, tuy là Linh Động tầng bốn, linh khí ngưng luyện, tựa như Linh Động tầng bảy bình thường.

Có thể dùng rượu tới tỷ dụ, một bình rượu coi là tầng một mà nói, Phương Hành thoạt nhìn, cũng chỉ có bốn bình rượu, nhưng khác nhau là ở chỗ rượu của người khác là rượu đế, rượu của hắn lại là thiêu đao tử, thoạt nhìn không sai biệt lắm, nhưng muốn mạnh hơn.

Trong bụng xác định một chuyện, Thiết Như Cuồng bùi ngùi thở dài một tiếng, cười khổ nói:

- Thì ra là vậy, Bạch sư thúc thật ra cũng không phải là làm cho có lệ cho chúng ta, mà thật sự để lại một khoản tài phú quý giá, đáng tiếc, mấy người chúng ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, hắn lưu lại không phải là pháp môn giúp ta ngưng kết kim đan, mà là pháp môn đào tạo đệ tử!

Thở dài một lúc lâu, vừa trừng mắt mắng Phương Hành.

- Thanh Viêm Đoán Chân Quyết nếu thần dị như thế, tại sao ngươi lúc ấy ở Thanh Vân Phong không nói?

- Các ngươi cũng không hỏi a...

Phương Hành đương nhiên nói.

Thiết Như Cuồng nhất thời cứng họng, thở dài, chuyện này cũng trách chính mình, Thanh Viêm Đoán Chân Quyết tới tay đã sắp nửa tháng rồi, cũng không hề phát hiện bên trong luyện thể pháp môn huyền diệu như thế, thật là uổng cho chính mình ban đầu vẫn dựa vào tu luyện Thanh Viêm Đoán Chân Quyết mà nhập đạo...

Hắn lúc này tự trách không dứt, nhưng không biết, thật ra cho dù hắn thật tìm hiểu Thanh Viêm Đoán Chân Quyết huyền diệu, cũng sẽ phát hiện, Thanh Viêm Đoán Chân Quyết tuy có pháp môn ngưng luyện linh khí, nhưng tuyệt sẽ không có thần dị bực này, bởi vì Phương Hành dùng để tôi thể, đã không phải là thanh viêm luyện thể bình thường, mà là Tam Muội Chân Hỏa, đây căn bản cũng không phải là nhân gian công quyết, hiệu quả tự không thể sánh nổi.

Bất quá muốn phát hiện điểm này, ít cũng phải ba năm năm mới được, Phương Hành cũng không lo lắng nhanh chóng bị lòi đuôi.

Thiết Như Cuồng trầm ngâm một hồi lâu, biết mình lưu không được tiểu tử này rồi, nếu Tông chủ biết hắn có căn cơ tốt như vậy, cũng tất nhiên sẽ lên tiếng để cho hắn trực tiếp tiến vào Phụng Thiên điện, mình cũng không thể ngăn trở, bởi vì Phương Hành tu luyện Thanh Viêm Đoán Chân Quyết ba năm, căn cơ vô cùng tốt, quả thật rất thích hợp làm chiến tu, chính mình cưỡng ép lưu hắn, ngược lại là làm trễ nãi hắn.

Bất quá nghĩ lại, hôm nay cánh cửa tiến vào Phụng Thiên điện thấp, đãi ngộ lại cao, vào Phụng Thiên điện nếu trở thành chân truyền, tiểu quỷ này nếu tiến vào Phụng Thiên điện, cũng may coi như là chính mình đưa vào, Đoán Chân cốc công lao không nhỏ, hơn nữa tiểu quỷ này chỉ sợ cũng sẽ cảm kích chính mình, đối với Bạch Trưởng lão mà nói, mình cũng trả một phần nhân tình, vô luận nói như thế nào, mình cũng không có gì tiếc nuối.

- Bất quá, vô luận như thế nào, vẫn muốn để cho tiểu quỷ này cùng Đoán Chân cốc chúng ta dây dưa càng sâu một chút, muốn cho hắn từ đáy lòng tán thành Đoán Chân cốc...

Thiết Như Cuồng suy nghĩ, trầm ngâm chốc lát, mới trầm giọng nói:

- Bất kể nói thế nào, tiểu vương bát đản ngươi hôm nay gây họa lớn như vậy, không bị phạt là không được, ta quyết định trước giam ngươi một năm nửa năm cấm bế rồi hãy nói...

Phương Hành lấy làm kinh hãi, uất ức nói:

- Bọn họ ép ta...

- Thúi lắm, cho dù ép ngươi, ngươi không thể dùng phương pháp thông minh hơn sao?

Phương Hành nói:

- Ai bảo ngươi chỉ cho chút thời gian? Ta vốn còn muốn dùng linh thạch để cho bọn hắn nghe lời, kết quả bọn khốn kiếp này, linh thạch thu, lại vẫn dám gạt ta, không thể làm gì khác đành cho bọn hắn một bài học!

Thiết Như Cuồng thở dài, nói:

- Như vậy giao nộp đủ thiết luyện thì như thế nào? Không cách nào phục chúng a!

Phương Hành khinh thường nói:

- Để cho bọn họ phục ta cũng không có tác dụng gì, sợ ta là đủ rồi!

Thiết Như Cuồng im lặng:

- Ngươi có thế để cho bọn họ nhất thời sợ ngươi, còn có thể vĩnh viễn sợ ngươi sao?

Phương Hành suy nghĩ một chút, rất chân thành nói:

- Sợ thời gian dài, sẽ phục!

Thiết Như Cuồng im lặng, trong lúc nhất thời cảm thấy tiểu vương bát đản này ngụy biện không tiện biện bác, cố nén giận, cố ý uy hiếp nói:

- Nếu không bế quan, cũng có thể, ngươi phải lập một công lớn cho ta mới được!

Phương Hành ánh mắt sáng lên, nói:

- Cái công lớn gì?

Thiết Như Cuồng cười một tiếng, nói:

- Hiện tại tông môn có một đại sự, bốn cốc một điện sẽ phái người đi hoàn thành...

Vừa nói đem ở Thanh Vân Phong thương nghị đại sự nói một lần, Phương Hành nghe mừng rỡ:

- Muốn cho ta dẫn đầu Đoán Chân cốc sao?

Thiết Như Cuồng vốn quả thật có ý tứ này, hơn nữa hiện tại Đoán Chân cốc dường như trừ Phương Hành, cũng không có lựa chọn thích hợp rồi, dù sao Tông chủ đã biểu lộ, nhiệm vụ lần này thật ra chính là chọn lựa mầm mống chiến tu, vì vậy không thể theo như khí pháp thành tựu tới chọn nhân tài, mà là muốn thông qua thực lực, tiểu quỷ này tu vi mặc dù thấp, nhưng thực lực rất mạnh, Đoán Chân cốc đã không có ai thích hợp hơn so với hắn.

Bất quá, vừa nhìn bộ dáng Phương Hành hưng phấn như thế, trong lòng hắn ngược lại có chút bất an.

Do dự một chút, trầm tư suy tính, lúc này mới nói::

- Ta đúng là có tính toán như vậy, bất quá thực lực của ngươi mặc dù đủ rồi, nhưng kinh nghiệm sợ là chưa đầy, ta sẽ an bài cho ngươi một cái trợ thủ!

Phương Hành nhất thời có chút bất mãn, nói:

- Vậy là ta nghe hắn hay là hắn nghe ta a?

Thiết Như Cuồng không chút do dự nói:

- Chỉ cần hắn mở miệng, ngươi phải nghe hắn!

Lúc này đến phiên Phương Hành không còn lời nào để nói rồi, nghĩ thầm: Vậy chính mình còn dẫn đội cái rắm?

Hắn lại không biết, Thiết Như Cuồng cũng có suy tính của mình, có Phương Hành dẫn đầu, bằng hắn thực lực, Đoán Chân cốc đệ tử nói vậy sẽ an toàn không ít, nhưng Phương Hành tính tình thực sự quá nhanh nhẹn, để cho hắn toàn quyền chịu trách nhiệm Đoán Chân cốc đệ tử xuất hành hết thảy sự nghi mà nói, quả thực chính là vô trách nhiệm đối với đệ tử trong cốc, vì vậy lúc này mới muốn để một đệ tử khác chững chạc chút ít quản thúc Phương Hành.

Nói trắng ra là, Phương Hành dẫn đầu, chính là bên ngoài, có vấn đề vậy sẽ do người kia quyết định.

- Ngươi đi về trước đi, không cần gây sự với Diệp Thiêm Long nữa, nếu không ta thật bắt ngươi bế quan, không chút lưu tình!

Thiết Như Cuồng tự định giá, liền lệnh cho Phương Hành lui xuống trước.

- Không thành vấn đề, chỉ cần hắn không gây phiền toáicho ta, ta bảo đảm không chém hắn!

Phương Hành lời thề son sắt bảo đảm, nói ra đòi Thanh Long Bích Diễm đao rời đi, trong lòng có chút hưng phấn.

- Sao? Tiểu tử này làm sao bỗng nhiên trở nên nghe lời như vậy?

Thiết Như Cuồng có chút kinh ngạc, hiển nhiên Phương Hành đi không thấy nữa, hắn mới chợt nhớ tới một chuyện.

- Tiểu vương bát đản này, lại đem Khổn Tiên Tác của ta cũng mang đi...

Chương 100: Cửu quan dị bảo

Bạch Thiên Trượng cùng Hứa Linh Vân đều được chứng kiến bản lĩnh mượn gió bẻ măng của Phương Hành, Thiết Như Cuồng lại chưa từng kiến thức, nhất thời tức run run, đứng dậy muốn đi đòi lại, bất quá chuyển niệm một cái, vừa cười khổ ngồi xuống, thôi đi, chỉ là một cái Khốn Tiên Tác, đối với mình mà nói không tính là cái gì, coi như là tiểu vương bát đản này bái nhập Đoán Chân cốc, cho hắn lễ ra mắt sao!

Tiêu tan nguôi giận, Thiết Như Cuồng vừa gọi một gã đệ tử khác của Đoán Chân cốc tới đây, đệ tử này vóc người tráng kiện, màu da ngăm đen, một đôi lông mày bát tự, trời sanh một bộ khổ cùng, tu vi cũng là Linh Động tầng sáu, mặc một bộ trường bào màu xanh, vừa nhìn đi, cả người chân chất đần độn, phong mang không lộ, nhưng thực lực cùng thành tựu luyện khí, ở Đoán Chân cốc lại là có thứ hạng cao.

- Ngô Tương Đồng, ngày gần đây tông môn có đại phù chiếu phát ra, ta muốn để cho ngươi mang mười tên Đoán Chân cốc đệ tử tham dự, ngươi thấy thế nào?

Thiết Như Cuồng trầm giọng nói, hắn vốn trong lòng chọn là Diệp Thiêm Long, chẳng qua Diệp Thiêm Long bị Phương Hành đuổi giống chó cụp đuôi trốn loạn, danh tiếng ở Đoán Chân cốc coi như là hoàn toàn phá hủy, trong thời gian ngắn không thể trọng dụng, chỉ có thể chọn Phương Hành tiểu vương bát đản này để giữ thể diện rồi, chẳng qua là Phương Hành này tính tình thật sự để cho người không yên lòng, liền để cho đệ tử tên là Ngô Tương Đồng này hiệp trợ hắn.

Người này so với Diệp Thiêm Long đám người, khiêm tốn hơn rất nhiều, nhưng hơn ở hai chữ bền chắc, chững chạc, cũng là nhân tài hiếm thấy.

Bất quá nói đi thì nói lại, Đoán Chân cốc cũng chỉ có mấy đệ tử xuất chúng như vậy, quá khứ cũng có hai ba nhân tài, chẳng qua có người tiến vào Phụng Thiên điện, có người cùng người khác tỷ thí đã bị giết, đến nỗi nhân tài heo hút.

- Nguyện ý nghe sư tôn phân phó!

Ngô Tương Đồng nghe, cũng không hỏi là cái gì, chẳng qua là đàng hoàng hành lễ, nhận lệnh.

Thiết Như Cuồng lại nói:

- Có một việc, ta muốn nhắc nhở ngươi, dẫn đầu chuyến này trên danh nghĩa là một đệ tử tên gọi Phương Hành, đó là một kẻ tính tình đau đầu, trời sanh giống như thổ phỉ, ngươi ở trên đường, nhường nhịn hắn một chút, chớ nổi lên xung đột!

Ngô Tương Đồng gật đầu, nói:

- Là Phương Hành sư đệ bị Bạch Thiên Trượng trưởng lão trục xuất thạch lâm sao? Ta đã nghe nói về hắn!

Thiết Như Cuồng nghe vậy, cười khổ nói:

- Ta cũng không biết lời đồn trong môn là từ ai lưu truyền tới, nhưng lời đồn đã sai, tiểu tử này không thu được truyền thừa của Bạch sư thúc là thật, nhưng nếu nói thật là không học được gì, lại là giả dối, ngươi đừng nhìn Linh Động tầng bốn, nhưng một thân quái lực, linh khí ngưng luyện, động thủ, ngay cả Linh Động tầng sáu Mạc Dung Anh cũng không phải đối thủ của hắn!

Ngô Tương Đồng cũng hơi ngẩn ra, nói:

- Nga, ta đây nên gọi hắn làm Phương sư huynh rồi!

Thiết Như Cuồng cũng không phản bác, nói:

- Người này bất hảo, nhưng cũng sẽ không tự dưng gây chuyện sinh sự, trước khi đi ta sẽ nhắc nhở hắn, hắn mặc dù là dẫn đầu, nhưng đây chỉ là danh nghĩa, trên thực tế thống ngự, vẫn là do ngươi làm, lần này đi ra ngoài, Đoán Chân cốc chúng ta không thể thiếu phải chịu trách nhiệm tất cả chuyện sửa đúc pháp khí, kiểm tra phong ấn, hắn không hiểu luyện khí, không cách nào làm ra an bài thỏa đáng!

Ngô Tương Đồng vừa đáp ứng rồi, Thiết Như Cuồng phân phó mấy câu, liền quay lại Thanh Vân Phong, trở lại đại điện, tất cả mọi người hỏi chuyện gì xảy ra, Thiết Như Cuồng cũng không giấu diếm, cười khổ đem chuyện Phương Hành xách đại đao ở Đoán Chân cốc đuổi giết Diệp Thiêm Long nói, chúng trưởng lão nhất thời hai mặt nhìn nhau, tuyệt đối không nghĩ tới một tiểu tử Linh Động tầng bốn thật bá đạo không ngờ, đuổi giết Linh Động tầng sáu.

- Có phải Bạch sư thúc truyền hắn pháp quyết gì, đến nỗi người này thần dị như thế?

Sơn Hà cốc truyền pháp trưởng lão Tiếu Sơn Hà ánh mắt lấp lánh, trầm giọng hỏi.

Mấy trưởng lão khác cũng đều là vẻ mặt động dung, ánh mắt tỏa sáng, nghe được chuyện thần dị như thế, không thể không động tâm.

Thiết Như Cuồng cười khổ nói:

- Tự nhiên là có pháp quyết...

- Nói mau...

Tiếu Sơn Hà cùng Thanh Điểu trưởng lão đồng thời mở miệng thúc giục.

Thiết Như Cuồng bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Pháp quyết này Bạch sư thúc đã truyền cho chúng ta rồi!

Tông chủ Trần Huyền Hoa ngẩn ra, nói:

- Chẳng lẽ chính là Thanh Viêm Đoán Chân Quyết?

Thiết Như Cuồng gật đầu nói:

- Chính là pháp quyết này, nói ra thật xấu hổ, ta lúc ấy thấy bí quyết này đối với chúng ta đã Trúc Cơ chi tu tác dụng không lớn, chưa từng tra cứu, thấy tiểu quỷ này, mới biết được pháp quyết này đề luyện linh khí hiệu quả vô cùng hay, nếu để cho các đệ tử Linh Động cảnh tu hành, mọi người chân khí ngưng luyện, thực lực cũng sẽ tăng lên một mảng lớn, áp đảo đệ tử cùng giai của Băng Âm Cung, Điệp Huyễn Cốc không thành vấn đề!

- Là cho Linh Động cảnh đệ tử tu hành?

Mấy vị truyền pháp trưởng lão vẻ mặt giật mình, nhìn vẻ mặt tựa như cũng có chút mất mác. Đề luyện linh khí pháp môn chỉ thích hợp Linh Động cảnh đệ tử, bọn họ chính là Trúc Cơ cảnh, trong cơ thể linh khí đã kết thành pháp ấn, không thể nào một lần nữa đề luyện nữa, trừ khi là đánh nát pháp ấn, để cho linh khí quay về trạng thái vỡ vụn, chẳng qua là làm như vậy, lại là tự hủy đạo cơ, tương đương với tự phế tu vi.

Bất quá Tông chủ Trần Huyền Hoa nghe, nhưng khẽ gật đầu một cái, nói:

- Linh Động cảnh đệ tử là căn cơ của Thanh Vân Tông, nếu pháp quyết này có lợi đối với bọn họ, đây cũng là chuyện tốt, như vậy đi, bọn ta cùng chung tìm hiểu một chút, nếu pháp quyết này không có vấn đề, liền trước để Phụng Thiên điện, cùng Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết cùng nhau thành hai đạo pháp quyết mà đệ tử nội môn tiến vào Phụng Thiên điện tất phải tu hành sao!

Vừa nói hướng Phi Thạch Phong nơi Bạch Thiên Trượng bế tử quan chắp tay, bày ra kính ý.

- Phải như thế!

Mấy vị truyền pháp trưởng lão đều nói như thế, chẳng qua Tiếu Sơn Hà hai đầu lông mày, vẫn có chút một tia không cam lòng.

Sau khi rời đi, Tiếu Sơn Hà trở lại Sơn Hà cốc, tiến vào tĩnh thất, lập tức đốt một đạo phù.

Phù hỏa kiêu kiêu, thế nhưng chiếu ra một bóng người đi ra ngoài, mày kiếm mắt sáng, hai mắt như đuốc, hai đầu lông mày cùng hắn có chút tương tự.

- Thúc thúc...

Người trong ngọn lửa hướng Tiếu Sơn Hà xa xa hành lễ, thật là cung kính.

- Kiếm Minh, ngươi đã ở nơi đó lưu luyến bốn năm, còn không có tin tức sao?

Người tuổi trẻ nghe vậy thở dài, nói:

- Không có, bốn năm qua ta đã giết người có thể cùng dị bảo có liên quan, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng một chút đầu mối cũng không được, thúc thúc, ngươi nói từ huyền quan rơi ra chí bảo, thật sự có thể lưu lạc tới giang hồ sao? Vì sao ta tìm không được đầu mối?

Tiếu Sơn Hà thở dài, nói:

- Ta lúc đầu cũng từ nơi một vị cố nhân trong lúc vô tình lấy được đầu mối, nơi dị bảo này có thể xuất hiện, tổng cộng bảy chỗ, sáu chỗ khác, đều là ta và ngươi thúc cháu bản lĩnh không thể chen vào, duy có Quỷ Yên cốc, ngoại nhân không biết, chúng ta có thể nhúng tay, nhưng dù sao cũng chỉ có một phần bảy cơ hội, tìm không ra, cũng đành thôi!

Tiếu Kiếm Minh chân mày nhíu chặt hơn, hỏi:

- Thúc thúc, ngươi nói chí bảo này có thể giúp ta siêu thoát, rốt cuộc là gì?

Tiếu Sơn Hà thở dài, nói:

- Theo ta được biết, đây rất có thể là trí nhớ của thượng giới chi tu luyện thành pháp bảo, cụ thể luyện thành bộ dáng gì, ta cũng không biết, chỉ bất quá, chiếm được nó, có thể có trực tiếp truyền thừa trí nhớ của thượng giới chi tu, còn mượn cái này cùng chín hòm quan tài trong truyền thuyết dính vào một tia nhân quả, ngày sau siêu thoát, có lẽ cơ duyên ở chỗ này!

Tiếu Kiếm Minh mắt sáng rực lên:

- Ta đây sẽ tiếp tục đi tìm, không tìm được nó, tuyệt không bỏ qua!

Tiếu Sơn Hà lắc đầu, nói:

- Không cần, nếu bốn năm cũng tìm không được, cơ hội tìm được có thể rất nhỏ rồi, ngược lại sẽ làm trễ nãi tu hành, ngươi trở về đã, Tông chủ đã hạ lệnh, nói chuẩn bị làm cho ngươi cùng nhau tiến vào Loạn Hoang sơn, có lẽ hắn thấy ngươi ở bên ngoài mãi, nổi lên lòng nghi ngờ rồi, bất quá cũng tốt, bên trong Loạn Hoang sơn có gia gia ngươi năm đó lưu lại một phần cơ duyên, đối với ta đã vô dụng, tương lai hi vọng ngươi Trúc Cơ sẽ ký thác vào cơ duyên này, đi đem nó mang tới sao!

Nghe được hai chữ "Trúc Cơ", Tiếu Kiếm Minh ánh mắt rung động, lập tức nói:

- Tốt, ta đây sẽ lập tức trở về!

- Đúng rồi, tiến vào Loạn Hoang sơn, có một đệ tử gọi Phương Hành ngươi có thể lưu ý một chút, năm đó ta muốn để cho ngươi bái Bạch Thiên Trượng làm thầy, hắn chưa từng đáp ứng, tiểu quỷ này đi theo hắn ba năm, cũng không biết có được cái gì không...

- Biết rồi thúc thúc!

Tiếu Kiếm Minh ánh mắt nháy lên, tự tin nở nụ cười.

......

Nhóm người đi Loạn Hoang sơn rất nhanh đã xác định ra, ba ngày sau, Thanh Vân Tông kiệt xuất đệ tử cùng đi.

Sáng sớm ngày thứ ba, ngoài sơn môn Thanh Vân Tông, có vài chục tên đệ tử chia làm ba nhóm, hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc là thấp giọng nói chuyện với nhau, hoặc là yên lặng dưỡng thần, những người này chính là đệ tử Thanh Vân Tông Tê Hà cốc, Thư Văn cốc, Sơn Hà cốc, mỗi sơn cốc đều có mười người, nữ có nam có, số tuổi cũng không giống nhau, lớn chút thoạt nhìn đã có bốn mươi năm mươi tuổi, nhỏ một chút cũng chỉ có mười tám mười chín tuổi.

Chẳng qua là chúng đệ tử nội môn số tuổi xê xích tuy lớn, tu vi đều là không sai biệt lắm, đều ở Linh Động ngũ tầng sáu bộ dạng.

Linh Động tầng bốn đệ tử không có tư cách thi hành nhiệm vụ bực này, toàn bộ đệ tử cũng là ở Linh Động tầng năm trở lên sàng chọn.

Bọn họ đều là kiệt xuất đệ tử từ ba trong cốc chọn ra tới, trận, đan, phù đạo, có sở trường riêng.

- Đoán Chân cốc đệ tử làm sao còn chưa tới? Muốn nhiều người như vậy chờ bọn hắn sao?

Trong đám người chợt có người mở miệng, tựa hồ đối với Đoán Chân cốc đệ tử đến trễ có chút không vui.

- A, ta mới vừa rồi cùng Đoán Chân cốc đệ tử liên lạc, nghe nói là bọn họ dẫn đầu đệ tử uống nhiều quá, rời giường dậy trễ!

Có người khinh thường cười lạnh nói.

Mọi người đều có chút ngạc nhiên, có có người nói:

- Diệp Thiêm Long sư huynh khi nào không hiểu quy củ như vậy?

Một người trước đó liền cười lạnh nói:

- Ta không nói là Diệp Thiêm Long sư huynh dẫn đầu!

Liền có người nói:

- Chẳng lẽ là Ngô Tương Đồng hoặc Mạc Dung Anh? Đoán Chân cốc tam kiệt, chính là ba người bọn họ, dẫn đầu tất là một người trong số đó!

Có người khác nói:

- Có thể là Ngô Tương Đồng sư huynh, nhưng Mạc Dung Anh thì không thể nào, nửa tháng trước, Mạc Dung Anh bị một cái tiểu hầu tử một cước đạp lật, chiếm pháp khí, mặt mũi tổn thất, lần này dẫn đầu tất nhiên không phải là hắn!

Nhưng thì ra là, ban đầu chuyện Mạc Dung Anh bị Phương Hành ngay trước mặt của mọi người đánh bại, bị rất nhiều người thấy được, chúng khẩu tương truyền, đã tại Thanh Vân Tông truyền lưu ra, về phần Phương Hành đem Diệp Thiêm Long đuổi cho chạy đến trong động phủ, lại bị Thiết Như Cuồng cố ý áp xuống, dù sao Diệp Thiêm Long cũng là Đoán Chân cốc kiệt xuất đệ tử, vì mặt mũi của hắn, cấm các đệ tử nghị luận.

Bực này phong tỏa tin tức thủ đoạn, mặc dù không thể nào đem tất cả mọi người giấu diếm được, nhưng bình thường tứ cốc đệ tử, cũng quả thật không biết.

- Ai có Ngô Tương Đồng sư huynh pháp ấn? Đưa tin cho hắn, thúc dục hắn một chút!

- Không cần, bọn họ đã tới!

Chương 101: Rảnh rỗi gây chuyện

Chúng đệ tử đưa mắt nhìn lại, lại thấy bên trong sơn môn, một hàng đệ tử nhanh chóng lướt đến, đều đang mặc áo đen, chính là phục sức của Đoán Chân cốc đệ tử, thấy bọn họ chạy tới, mọi người không tự chủ được hướng người phía trước nhất nhìn sang, bởi vì vừa thảo luận vấn đề Đoán Chân cốc đệ tử do ai dẫn đầu, cho nên mọi người cũng có chút ngạc nhiên, không biết là Diệp Thiêm Long hay là Ngô Tương Đồng.

Nhưng mà ánh mắt đảo qua, nhất thời có chút ngạc nhiên.

Đám người kia quả thật có Ngô Tương Đồng, nhưng cái người trung thực này chỉ xếp thứ hai, đi tuốt đàng trước, rõ ràng là một thiếu niên trắng tinh, trên vai còn khiêng một cây đại đao, trên mặt cười hì hì, nhìn có chút dễ gần.

- Người này là ai? Chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết trước đó không lâu...

Ngoài sơn môn, một đám đệ tử đều có chút hai mặt nhìn nhau.

- Đoán Chân cốc đệ tử dẫn đầu Phương Hành dẫn theo các sư đệ tới nhận phù chiếu, toàn bộ là mười người, mời sư thúc kiểm kê!

Phương Hành đi tới trước trưởng lão chịu trách nhiệm ban phù chiếu ngoài sơn môn lớn tiếng nói, xác định thân phận của hắn, nhưng cũng để cho nghi ngờ trong lòng mọi người càng sâu rồi, mặc dù trong môn vẫn lưu truyền tiểu tử này lấy thủ đoạn âm hiểm đánh bại Trầm Hổ Quân cùng Mạc Dung Anh, nhưng tu vi của hắn là Linh Động tầng bốn không sai sao? Bực này tu vi vốn dĩ ngay cả tư cách thi hành nhiệm vụ này cũng không có, hắn lại còn là dẫn đầu?

Đoán Chân cốc Thiết Như Cuồng trưởng lão, đang làm cái gì vậy?

- Tốt, quy củ ra ngoài chuyến này nói vậy truyền pháp sư tôn các ngươi cũng đã nói qua, ta không lắm lời nữa, phù chiếu ở chỗ này, các ngươi hãy đi đi, nhiệm vụ chuyến này trọng đại, cần trảm yêu trừ ma, cần phải cẩn thận, sau khi an toàn trở về, đệ tử dẫn đầu có thể tính hoàn thành ất đẳng phù chiếu, các đệ tử khác đều coi là một lần bính đẳng phù chiếu, ngoài ra sẽ có các loại ban thưởng, tất sẽ không bạc đãi các ngươi!

- Tạ ơn trưởng lão!

Phương Hành lớn tiếng trả lời, đưa tay nhận lấy phù chiếu trường lão phát xuống, qua tay giao cho Ngô Tương Đồng, sau đó ánh mắt hướng những đệ tử sơn cốc khác nhìn lướt qua, ý bảo bên cạnh Ngô Tương Đồng tế ra pháp thuyền xuất hành lần này.

Ngô Tương Đồng thấy thế, liền đem một pháp khí hình dạng chiếc thuyền ném hướng không trung, lập tức đón gió trở nên to lớn, hóa thành một chiếc thuyền lớn, loại pháp thuyền này, là một loại pháp khí phi hành cấp thấp, thông qua tiêu hao linh thạch để bay lượn ở trên trời, tốc độ không tính là quá nhanh, hơn nữa vô cùng cồng kềnh, cần người chỉ đạo phương hướng, bất quá ưu điểm ở thể tích khá lớn, có thể dung nạp hơn trăm người ngồi.

Chúng đệ tử thấy thế, nhất tề hướng sơn môn hành lễ từ biệt, sau đó thi triển lướt khí thuật, hướng pháp thuyền nhảy lên.

Chỉ có Hứa Linh Vân cũng không ngồi ở trong thuyền, mà là ngồi bạch hạc, trực tiếp bay về phía giữa không trung, dẫn đầu bay về phía trước.

Nàng ngồi bạch hạc lên đường, tốc độ vừa mau, cũng so với pháp thuyền linh hoạt hơn nhiều, chịu trách nhiệm cảnh giới chức trách ở ngoài pháp thuyền.

Loại phi hành linh thú cường đại này, để cho chúng Thanh Vân Tông đệ tử vô cùng hâm mộ.

Bất quá bên trong Thanh Vân Tông, trừ Hứa Linh Vân cùng Tiếu Kiếm Minh ra, chỉ có mấy vị trưởng lão có linh thú tọa kỵ phi hành rồi, nuôi loại linh thú này làm tọa kỵ, không có đơn giản như vẻ ngoài, muốn thuần hóa tọa kỵ yêu tính, còn muốn bồi dưỡng tình cảm cùng tọa kỵ, thậm chí còn muốn cung cấp tu hành tư nguyên cho nó, một loạt chuyện phiền toái, thuộc về tuyệt đối xa xỉ phẩm, nuôi được cũng không phải người bình thường.

Pháp thuyền khẽ chấn động, đã bay lên trời.

Chuyện điều khiển thuyền, dĩ nhiên là giao cho Đoán Chân cốc một người đệ tử, trình độ nào đó đi lên nói, Đoán Chân cốc đệ tử trừ đúc khí ra, đối với khống chế một loại đại hình pháp khí tương tự, cũng là có nghiên cứu.

Phương Hành lên thuyền trước, tìm vị trí thoải mái ngồi xuống, ánh mắt nhìn cửa, trên mặt cười lạnh, tựa như đang đợi người.

Quả chẳng sai, không lâu lắm, một cô gái áo xanh theo Tê Hà cốc đệ tử tiến vào, nàng ngũ quan xinh đẹp, sắc mặt có chút tái nhợt, đôi môi dùng đan chu thoa cho hồng, áo bào xanh có chút bó sát, làm cho các nơi trên cơ thể đều hiển lộ đẫy đà, lộ ra vẻ trước sau lồi lõm, mê hoăc cực kỳ. Người này, chính là ban đầu cùng hắn ở Thanh Khê cốc ác chiến, cũng suýt nữa lấy mạng hắn Lâm Thanh Tuyết.

Lúc ở bên ngoài, Phương Hành đã chú ý tới nữ tử này đứng trong đám đệ tử Tê Hà cốc, ánh mắt đạm mạc nhìn mình, bất quá Phương Hành không để ý tới nàng, đến lúc này lên pháp thuyền, ánh mắt bất thiện quan sát Lâm Thanh Tuyết, mà ngoài dự tính của hắn, Lâm Thanh Tuyết lạnh nhạt đi qua trước mặt Phương Hành, nhưng không thèm liếc mắt nhìn, chẳng qua là thân thể hơi chuyển một cái, ẩn có sát khí thoáng hiện.

Phương Hành cảm giác bén nhạy, từ một luồng sát khí này, đã xác định Lâm Thanh Tuyết vẫn không từ bỏ ý định muốn giết chính mình.

- Hắc hắc...

Phương Hành nhìn Lâm Thanh Tuyết từ trước mặt mình đi qua, bỗng nhiên cười hắc hắc, quay đầu hướng Ngô Tương Đồng nói:

- Ngô sư huynh, ngươi nhìn cô nàng này có cái mông thật lớn a...

Nếu đối phương không có ý bỏ qua cho mình, vậy mình cũng khẳng định không thể bỏ qua cho nàng, quyết định khiêu khích trước.

Bị động chờ đối phương đến gây phiền toái, cũng không phải là phong cách của hắn.

- Bá...

Nghe được thanh âm của Phương Hành, bên trong pháp thuyền, trong nháy mắt có mấy chục ánh mắt nhìn sang Phương Hành!

Đạo đạo mục quang kia, khiếp sợ, kinh ngạc, quả thực giống như nhìn một cái quái vật!

Là một người trong tu hành giới, quả thực cho tới bây giờ chưa từng nghe người ta nói những lời như vậy.

Người trong tu hành mặc dù không thoát khỏi thất tình lục dục, nhưng theo đuổi chính là siêu thoát, coi như là người tuổi trẻ, bình thời cũng phần lớn cũng giữ vững dáng vẻ như thầy đồ, cho dù thấy mông người ta lớn, nhiều nhất len lén liếc nhìn một cái, ai có thể nói ra như vậy?

Lúc mục quang buông xuống, Ngô Tương

Đồng đang lau một món pháp khí trong tay mình, "Cách cách" một tiếng pháp khí rơi xuống đất, hắn vội vàng nhặt lên, thấp giọng nói:

- Phương tiểu sư huynh, đừng nên nói như vậy...

Bên trong Thanh Vân Tông, xếp hạng về sư huynh đệ không có cách nói chuẩn xác, bình thường là theo số tuổi hoặc là thực lực tùy tiện gọi, cho nên thường xuyên sẽ thấy hai người gọi đối phương làm "Sư huynh", Ngô Tương Đồng cùng Phương Hành cũng là như thế.

Phương Hành kinh ngạc nhìn Ngô Tương Đồng, nói:

- Tại sao? Lớn như vậy mà ngươi còn chê nhỏ ư?

Ngô Tương Đồng khóe mắt nhìn lướt qua, mặt đỏ rần, nhưng nhớ sư tôn nói, không dám khiển trách Phương Hành, không thể làm gì khác đành thấp giọng khuyên nhủ:

- Đều là đồng môn sư huynh muội, đừng bảo là nàng... là lớn hay nhỏ, như vậy không tốt...

Phương Hành khinh bỉ liếc Ngô Tương Đồng một cái, nói:

- Vừa nhìn đã biết ngươi không có kinh nghiệm sống, mông lớn rất dễ sinh con không biết ư? Ta là đang khen nàng có phúc tướng, ta hỏi ngươi, ngươi muốn tìm đạo lữ mà nói có tìm người như vậy không?

Ngô Tương Đồng lắc đầu liên tục:

- Không tìm!

Phương Hành nói:

- Phải, ta cũng cảm thấy nữ nhân này không tuân thủ nữ tắc, ngươi mà lấy phải nhất định biến thành rùa đen!

Ngô Tương Đồng nóng nảy, nói:

- Không phải...

Phương Hành kinh ngạc nhìn của hắn:

- Ngươi cảm thấy nàng không tồi ư? Vậy thì mau mau bộc lộ a...

Vừa nói hướng Lâm Thanh Tuyết kêu lên:

- Bé mập, Đoán Chân cốc Ngô sư huynh chúng ta thích ngươi, hôm nào đó ngủ một tối chứ...

- Ai... Ai nha...

Chúng đệ tử đưa mắt nhìn lại, lại thấy bên trong sơn môn, một hàng đệ tử nhanh chóng lướt đến, đều đang mặc áo đen, chính là phục sức của Đoán Chân cốc đệ tử, thấy bọn họ chạy tới, mọi người không tự chủ được hướng người phía trước nhất nhìn sang, bởi vì vừa thảo luận vấn đề Đoán Chân cốc đệ tử do ai dẫn đầu, cho nên mọi người cũng có chút ngạc nhiên, không biết là Diệp Thiêm Long hay là Ngô Tương Đồng.

Nhưng mà ánh mắt đảo qua, nhất thời có chút ngạc nhiên.

Đám người kia quả thật có Ngô Tương Đồng, nhưng cái người trung thực này chỉ xếp thứ hai, đi tuốt đàng trước, rõ ràng là một thiếu niên trắng tinh, trên vai còn khiêng một cây đại đao, trên mặt cười hì hì, nhìn có chút dễ gần.

- Người này là ai? Chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết trước đó không lâu...

Ngoài sơn môn, một đám đệ tử đều có chút hai mặt nhìn nhau.

- Đoán Chân cốc đệ tử dẫn đầu Phương Hành dẫn theo các sư đệ tới nhận phù chiếu, toàn bộ là mười người, mời sư thúc kiểm kê!

Phương Hành đi tới trước trưởng lão chịu trách nhiệm ban phù chiếu ngoài sơn môn lớn tiếng nói, xác định thân phận của hắn, nhưng cũng để cho nghi ngờ trong lòng mọi người càng sâu rồi, mặc dù trong môn vẫn lưu truyền tiểu tử này lấy thủ đoạn âm hiểm đánh bại Trầm Hổ Quân cùng Mạc Dung Anh, nhưng tu vi của hắn là Linh Động tầng bốn không sai sao? Bực này tu vi vốn dĩ ngay cả tư cách thi hành nhiệm vụ này cũng không có, hắn lại còn là dẫn đầu?

Đoán Chân cốc Thiết Như Cuồng trưởng lão, đang làm cái gì vậy?

- Tốt, quy củ ra ngoài chuyến này nói vậy truyền pháp sư tôn các ngươi cũng đã nói qua, ta không lắm lời nữa, phù chiếu ở chỗ này, các ngươi hãy đi đi, nhiệm vụ chuyến này trọng đại, cần trảm yêu trừ ma, cần phải cẩn thận, sau khi an toàn trở về, đệ tử dẫn đầu có thể tính hoàn thành ất đẳng phù chiếu, các đệ tử khác đều coi là một lần bính đẳng phù chiếu, ngoài ra sẽ có các loại ban thưởng, tất sẽ không bạc đãi các ngươi!

- Tạ ơn trưởng lão!

Phương Hành lớn tiếng trả lời, đưa tay nhận lấy phù chiếu trưởng lão phát xuống, qua tay giao cho Ngô Tương Đồng, sau đó ánh mắt hướng những đệ tử sơn cốc khác nhìn lướt qua, ý bảo bên cạnh Ngô Tương Đồng tế ra pháp thuyền xuất hành lần này.

Ngô Tương Đồng thấy thế, liền đem một pháp khí hình dạng chiếc thuyền ném hướng không trung, lập tức đón gió trở nên to lớn, hóa thành một chiếc thuyền lớn, loại pháp thuyền này, là một loại pháp khí phi hành cấp thấp, thông qua tiêu hao linh thạch để bay lượn ở trên trời, tốc độ không tính là quá nhanh, hơn nữa vô cùng cồng kềnh, cần người chỉ đạo phương hướng, bất quá ưu điểm ở thể tích khá lớn, có thể dung nạp hơn trăm người ngồi.

Chúng đệ tử thấy thế, nhất tề hướng sơn môn hành lễ từ biệt, sau đó thi triển lướt khí thuật, hướng pháp thuyền nhảy lên.

Chỉ có Hứa Linh Vân cũng không ngồi ở trong thuyền, mà là ngồi bạch hạc, trực tiếp bay về phía giữa không trung, dẫn đầu bay về phía trước.

Nàng ngồi bạch hạc lên đường, tốc độ vừa mau, cũng so với pháp thuyền linh hoạt hơn nhiều, chịu trách nhiệm cảnh giới chức trách ở ngoài pháp thuyền.

Loại phi hành linh thú cường đại này, để cho chúng Thanh Vân Tông đệ tử vô cùng hâm mộ.

Bất quá bên trong Thanh Vân Tông, trừ Hứa Linh Vân cùng Tiếu Kiếm Minh ra, chỉ có mấy vị trưởng lão có linh thú tọa kỵ phi hành rồi, nuôi loại linh thú này làm tọa kỵ, không có đơn giản như vẻ ngoài, muốn thuần hóa tọa kỵ yêu tính, còn muốn bồi dưỡng tình cảm cùng tọa kỵ, thậm chí còn muốn cung cấp tu hành tư nguyên cho nó, một loạt chuyện phiền toái, thuộc về tuyệt đối xa xỉ phẩm, nuôi được cũng không phải người bình thường.

Pháp thuyền khẽ chấn động, đã bay lên trời.

Chuyện điều khiển thuyền, dĩ nhiên là giao cho Đoán Chân cốc một người đệ tử, trình độ nào đó đi lên nói, Đoán Chân cốc đệ tử trừ đúc khí ra, đối với khống chế một loại đại hình pháp khí tương tự, cũng là có nghiên cứu.

Phương Hành lên thuyền trước, tìm vị trí thoải mái ngồi xuống, ánh mắt nhìn cửa, trên mặt cười lạnh, tựa như đang đợi người.

Quả chẳng sai, không lâu lắm, một cô gái áo xanh theo Tê Hà cốc đệ tử tiến vào, nàng ngũ quan xinh đẹp, sắc mặt có chút tái nhợt, đôi môi dùng đan chu thoa cho hồng, áo bào xanh có chút bó sát, làm cho các nơi trên cơ thể đều hiển lộ đẫy đà, lộ ra vẻ trước sau lồi lõm, mê hoăc cực kỳ. Người này, chính là ban đầu cùng hắn ở Thanh Khê cốc ác chiến, cũng suýt nữa lấy mạng hắn Lâm Thanh Tuyết.

Lúc ở bên ngoài, Phương Hành đã chú ý tới nữ tử này đứng trong đám đệ tử Tê Hà cốc, ánh mắt đạm mạc nhìn mình, bất quá Phương Hành không để ý tới nàng, đến lúc này lên pháp thuyền, ánh mắt bất thiện quan sát Lâm Thanh Tuyết, mà ngoài dự tính của hắn, Lâm Thanh Tuyết lạnh nhạt đi qua trước mặt Phương Hành, nhưng không thèm liếc mắt nhìn, chẳng qua là thân thể hơi chuyển một cái, ẩn có sát khí thoáng hiện.

Phương Hành cảm giác bén nhạy, từ một luồng sát khí này, đã xác định Lâm Thanh Tuyết vẫn không từ bỏ ý định muốn giết chính mình.

- Hắc hắc...

Phương Hành nhìn Lâm Thanh Tuyết từ trước mặt mình đi qua, bỗng nhiên cười hắc hắc, quay đầu hướng Ngô Tương Đồng nói:

- Ngô sư huynh, ngươi nhìn cô nàng này có cái mông thật lớn a...

Nếu đối phương không có ý bỏ qua cho mình, vậy mình cũng khẳng định không thể bỏ qua cho nàng, quyết định khiêu khích trước.

Bị động chờ đối phương đến gây phiền toái, cũng không phải là phong cách của hắn.

- Bá...

Nghe được thanh âm của Phương Hành, bên trong pháp thuyền, trong nháy mắt có mấy chục ánh mắt nhìn sang Phương Hành!

Đạo đạo mục quang kia, khiếp sợ, kinh ngạc, quả thực giống như nhìn một cái quái vật!

Là một người trong tu hành giới, quả thực cho tới bây giờ chưa từng nghe người ta nói những lời như vậy.

Người trong tu hành mặc dù không thoát khỏi thất tình lục dục, nhưng theo đuổi chính là siêu thoát, coi như là người tuổi trẻ, bình thời cũng phần lớn cũng giữ vững dáng vẻ như thầy đồ, cho dù thấy mông người ta lớn, nhiều nhất len lén liếc nhìn một cái, ai có thể nói ra như vậy?

Lúc mục quang buông xuống, Ngô Tương Đồng đang lau một món pháp khí trong tay mình, "Cách cách" một tiếng pháp khí rơi xuống đất, hắn vội vàng nhặt lên, thấp giọng nói:

- Phương tiểu sư huynh, đừng nên nói như vậy...

Bên trong Thanh Vân Tông, xếp hạng về sư huynh đệ không có cách nói chuẩn xác, bình thường là theo số tuổi hoặc là thực lực tùy tiện gọi, cho nên thường xuyên sẽ thấy hai người gọi đối phương làm "Sư huynh", Ngô Tương Đồng cùng Phương Hành cũng là như thế.

Phương Hành kinh ngạc nhìn Ngô Tương Đồng, nói:

- Tại sao? Lớn như vậy mà ngươi còn chê nhỏ ư?

Ngô Tương Đồng khóe mắt nhìn lướt qua, mặt đỏ rần, nhưng nhớ sư tôn nói, không dám khiển trách Phương Hành, không thể làm gì khác đành thấp giọng khuyên nhủ:

- Đều là đồng môn sư huynh muội, đừng bảo là nàng... là lớn hay nhỏ, như vậy không tốt...

Phương Hành khinh bỉ liếc Ngô Tương Đồng một cái, nói:

- Vừa nhìn đã biết ngươi không có kinh nghiệm sống, mông lớn rất dễ sinh con không biết ư? Ta là đang khen nàng có phúc tướng, ta hỏi ngươi, ngươi muốn tìm đạo lữ mà nói có tìm người như vậy không?

Ngô Tương Đồng lắc đầu liên tục:

- Không tìm!

Phương Hành nói:

- Phải, ta cũng cảm thấy nữ nhân này không tuân thủ nữ tắc, ngươi mà lấy phải nhất định biến thành rùa đen!

Ngô Tương Đồng nóng nảy, nói:

- Không phải...

Phương Hành kinh ngạc nhìn của hắn:

- Ngươi cảm thấy nàng không tồi ư? Vậy thì mau mau bộc lộ a...

Vừa nói hướng Lâm Thanh Tuyết kêu lên:

- Bé mập, Đoán Chân cốc Ngô sư huynh chúng ta thích ngươi, hôm nào đó ngủ một tối chứ...

- Ai... Ai nha...

Chương 102: Khẩu chiến quần nữ

Phương Hành một mình một người đấu bốn nữ đệ tử Tê Hà cốc, môi thương khẩu chiến, thiên hoa loạn trụy, không rơi vào thế hạ phong chút nào. Sau lại lại có hai ba đệ tử Tê Hà cốc gia nhập vào, Phương Hành vẫn mặt không thay đổi, triệt để dùng ba chữ "Ổn, chuẩn, ác", vừa ra khỏi miệng tất sẽ công kích nhược điểm của đối phương, lấy một địch bảy, vẫn chiếm thượng phong, khí độ ung dung, rất có phong độ của một đại tướng.

- Tiểu quỷ vô sỉ...

- Quả bí lùn!

- Miệng làm sao không sạch sẽ như vậy, mở mồm là mắng chửi người!

- Đồ mặt mụn!

- Ti tiện, vô sỉ, hạ lưu...

- Đồ chân ngắn!

Mắng nhau một hồi, đệ tử khác trong pháp thuyền cũng đã sợ ngây người.

Cho dù người ban đầu có chút tức giận giờ này cũng tiêu tán hết rồi, chẳng qua là ngơ ngác nhìn trận mắng chiến này.

Một là chưa từng thấy nam nhân giỏi mắng chửi người như vậy, hai là chưa từng thấy đám nữ đệ tử trong ngày thường luôn biểu hiện ôn thục trang nhã cũng có thái độ cay cú bực này, quả thực theo chân bọn họ bình thời gặp được Tê Hà cốc đệ tử tưởng như hai người.

Về phần Đoán Chân cốc đệ tử, lúc này mọi người che mặt, hận không được từ trên pháp thuyền nhảy xuống.

Thật sự quá mất mặt!

- Ngươi... Ngươi có thể nào luôn mắng ta chân ngắn, chân của ta cũng không ngắn chút nào...

Rốt cục, một nữ đệ tử bị Phương Hành mắng vô số lần "Chân củ cải, không ai cưới, cả đời lùn tịt", giận đến khóc lên, muốn tung váy lên để chứng minh cho Phương Hành nhìn chân của mình không ngắn, chẳng qua là váy quá dài, lúc này mới kéo tới cách mặt đất một đoạn, pháp thuyền nhất thời vang lên một mảng thanh âm nuốt nước miếng, mắt mỗi người cũng trợn to lên.

Phương Hành lại bình tĩnh nhìn thoáng qua, khí định thần nhàn, nói:

- Đầy lông chân, yêu quái lắm lông!

- Oa...

Nữ đệ tử này cũng phát hiện chân mình bị người ta nhìn, hơn nữa Phương Hành mắng nàng có lông chân, trực tiếp khóc rống lên.

Những người khác thấy được có chút xem thường, nghĩ thầm Phương Hành tiểu quỷ này dù sao tuổi tác không lớn, còn không hiểu nữ nhân, vị tiểu sư muội này thật sự lông chân không dài a, chỉ là một tầng lông tơ tinh tế, thoạt nhìn còn thật đáng yêu...

- Đủ rồi!

Rốt cục có người mở miệng quát mắng, chỉ trích Phương Hành:

- Tại sao có thể mắng các sư muội Tê Hà cốc như vậy?

Có người này dẫn đầu, lập tức có mấy người chuẩn bị cùng chỉ trích Phương Hành. Bọn họ thật ra thì từ lúc bắt đầu đã nghĩ chỉ trích Phương Hành, chẳng qua là nghe nói chuyện Phương Hành một cái tát đánh bay Trầm Hổ Quân, tự nghĩ thực lực không so được với Phương Hành, sợ mạo muội ra mặt sẽ ăn thiệt thòi, đạo môn vẫn luôn đề cao ỷ mạnh hiếp yếu, nói trắng ra là chính là bắt nạt kẻ yếu, ở dưới tình huống phải chịu thiệt thòi mà trêu chọc Phương Hành chính là không khôn ngoan.

Nhưng đến lúc này, bọn họ nhưng cũng nhịn không được nữa rồi, cảm thấy vì các sư muội Tê Hà cốc, đắc tội tiểu vương bát đản này một chút cũng không có gì, huống chi Linh Vân sư tỷ đang ở bên ngoài, cùng lắm thì hướng nàng cầu cứu là được.

Phương Hành "Sưu" một tiếng đem đại đao nhấc lên, cười lạnh nói:

- Nghĩ thấy việc nghĩa mà rat ay ư? Có tin tiểu gia bổ ngươi hay không?

Trong lúc nhất thời, từ một tướng quân bình tĩnh mắng chiến biến thành hãn tướng sát khí tỏa ra bốn phía, gắt gao tập trung vào người chỉ trích hắn.

Người này nhất thời giật mình, bị hung khí của Phương Hành ép lui về phía sau một bước, sắc mặt trắng bệch.

Cho dù các nữ đệ tử Tê Hà cốc đang líu ríu cũng hơi cứng lại.

Thời điểm Phương Hành mắng chửi người vẻ mặt đầy cợt nhả, nhưng một thân sát khí này chính là thiên chuy bách luyện, không phải là đùa giỡn.

Kinh sợ chúng đệ tử rồi, Phương Hành quay đầu nhìn đám đệ tử Tê Hà cốc thê lương một cái, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người Lâm Thanh Tuyết, thản nhiên nói:

- Ngươi không cần giả trang một bộ không có chuyện gì ở trước mặt ta, mối thù bốn năm trước ta còn nhớ rõ, cũng biết ba năm trước ngươi kết thúc cấm bế, từng tại tông môn phát xuống tru sát lệnh đối với ta, hắc hắc, vì sao không thoải mái một chút đi?

Mọi người tức cười, ánh mắt cũng nhìn về Lâm Thanh Tuyết.

Rất nhiều người mới nhớ tới ba năm trước "Tru Sát Lệnh" cực kỳ ầm ĩ kia, lúc ấy rất nhiều người đều đồn đại, có một nữ đệ tử Tê Hà cốc xinh đẹp phát độc thề, chỉ cần có người có thể giúp nàng diệt trừ một cái đệ tử mới vừa tấn nhập nội môn, nàng nhất định sẽ lấy thân báo đáp, hơn nữa vĩnh viễn giúp người kia luyện đan, hơn nữa không thu một chút tiền...

Nhìn dáng vẻ, tiểu quỷ này cũng không phải là rảnh rỗi mà gây chuyện, mà là bắn tên có đích.

- Đó là ba năm trước, ta hiện tại tựa như không hề nói muốn giết ngươi...

Cho đến lúc này, Lâm Thanh Tuyết mới lạnh nhạt mở miệng, trong thanh âm xen lẫn một tia khinh thường, một tia trong trẻo lạnh lùng, cùng với một tia... sát khí!

- Ngươi cảm thấy tiểu gia sẽ chờ ngươi tới giết mình ư?

Phương Hành cười hắc hắc một tiếng, quơ quơ đao trong tay, chân trái giật giật, tựa như muốn hướng Lâm Thanh Tuyết đi tới.

- Ngươi... Ngươi đừng tới đây...

Vị đệ tử Tê Hà cốc “da đen thanh tú” kia kêu một tiếng, lại là mới vừa rồi bị sát khí của Phương Hành làm sợ hãi, lúc này thấy hắn nhích tới gần, cho rằng hắn muốn động thủ, lập tức hù hướng Hứa Linh Vân truyền âm:

- Linh Vân sư tỷ cứu mạng...

- Hô...

Đột nhiên có một đạo bóng đen che phủ, lại thấy phía trên pháp thuyền, xuất hiện một con bạch hạc khổng lồ, rồi sau đó bạch hạc hạ thấp thân hình, phía trên một nữ tử khí chất trong trẻo lạnh lùng, tựa thiên sương sáng trong, ngũ quan tuyệt mỹ như tiên, chính là Tê Hà cốc Đại sư tỷ Hứa Linh Vân, nàng ánh mắt như điện, lạnh lùng hướng trong thuyền quanh sát, thật nhanh đảo qua trên người chúng đệ tử Tê Hà cốc, quát lên:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Hắn... Hắn...

Nữ tử kia chỉ vào Phương Hành, một câu đầy đủ cũng không nói ra.

Phương Hành bỗng nhiên cười hì hì, xoay người hướng Hứa Linh Vân kêu lên:

- Hứa sư tỷ, ba năm, à không, sắp bốn năm không gặp rồi!

Hứa Linh Vân thấy thế, chân mày nhất thời nhíu lại, biết tiểu quỷ này ám chỉ cái gì.

Trước lúc Phương Hành tiến vào nội môn,

Hứa Linh Vân đã từng đánh cuộc với hắn, cho là nội môn hiểm ác, hơn nữa Phương Hành đắc tội Lâm Thanh Tuyết, hắn sống không qua nổi ba năm, sẽ van cầu chính mình giúp hắn rời khỏi Thanh Vân Tông. Chẳng qua Hứa Linh Vân cũng không nghĩ tới, Phương Hành vừa vào nội môn, đã được Bạch Thiên Trượng coi trọng, mang theo bên người tu hành đến gần bốn năm thời gian, đợi trở lại tông môn, ba năm đã qua.

Vô luận nói như thế nào, lần đánh cuộc này chính là Phương Hành thắng, chẳng qua là thắng làm cho Hứa Linh Vân vô cùng biệt khuất.

Cũng chính bởi vì có cái đánh cuộc này, để cho Hứa Linh Vân mơ hồ có cảm giác không muốn thấy Phương Hành, ra khỏi sơn môn, nàng đã cưỡi bạch hạc, lấy danh nghĩa cảnh giới bay lượn ở phía chân trời, trong đó không khỏi không có nguyên nhân không muốn gặp gỡ Phương Hành.

Chỉ bất quá, vốn không cách nào tránh thoát, vẫn là cùng Phương Hành gặp mặt.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Hứa Linh Vân không muốn cùng Phương Hành thảo luận chuyện này, nhàn nhạt nhìn hướng Tê Hà cốc đệ tử.

Đệ tử "da đen thanh tú" kia đã cướp lời nói:

- Vị Đoán Chân cốc đệ tử này muốn giết chúng ta...

Hứa Linh Vân ánh mắt lạnh lẽo, hướng Phương Hành nhìn sang:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Nếu nói Phương Hành muốn trong pháp thuyền đối với đệ tử Tê Hà cốc nổi lên sát tâm, nàng sẽ không tin, bất quá nếu sư muội của mình nói như vậy, vậy chính là xảy ra cãi cõ, vì vậy nàng mặc dù chưa từng tức giận, cũng là có chút ít ý tứ chất vấn.

Phương Hành cười hì hì nói:

- Các ngươi Tê Hà cốc có người nhìn khó chịu, một lòng muốn lấy mạng của ta a!

Cũng không giải thích nhiều, chẳng qua là nhìn hướng Lâm Thanh Tuyết.

Hứa Linh Vân biết cừu hận giữa hắn cùng với Lâm Thanh Tuyết, thấy thế chân mày chau lên.

Nàng chỉ cho rằng hai người này là bởi vì cừu hận ban đầu, ở trong pháp thuyền tranh cãi rùm beng, trong lòng nhất thời đối với Lâm Thanh Tuyết có chút không vui, bởi vì trước khi đến, nàng đã ngàn dặn dò, vạn dặn dò, để cho Lâm Thanh Tuyết lấy đại cục làm trọng, không thể sinh thêm sự cố, bất quá lúc này ngay trước mặt của mọi người, cũng không nên trực tiếp khiển trách, không vui nói:

- Cũng không muốn xảy ra nhiều chuyện, Thanh Tuyết, ngươi tới chỗ của ta ngồi đi!

Đệ tử khác trong pháp thuyền thấy thế, nhưng nhất thời có chút hai mặt nhìn nhau.

Bởi vì bọn họ cũng mơ hồ cảm thấy, Hứa Linh Vân đối Phương Hành lộ ra chút ý vị nhẫn nhịn, đây cũng là đường đường chân truyền, thế nhưng cần đối với một người khi dễ sư muội của mình nhẫn nhịn sao?

Bọn họ không khỏi nhớ tới, ba năm trước đây, còn từng có người đồn đãi Phương Hành cùng Hứa Linh Vân quan hệ cực kỳ thân thiết, chẳng qua phong thanh này chỉ truyền thuyết một thời gian ngắn, liền bị các đệ tử Tê Hà cốc bác bỏ, tan thành mây khói, không có người nào nhắc tới.

Nhưng mà hôm nay xem ra, giống như là thật.

Dĩ nhiên, cũng có một bộ phận khác, cảm thấy Hứa Linh Vân chẳng qua là lấy đại cục làm trọng, không muốn sinh thêm sự cố, mới có thể nhẫn nhịn, trong đó phần nhiều ôm lấy loại ý niệm này chính là Tê Hà cốc đệ tử, bởi vì ở thời điểm ban đầu Lâm Thanh Tuyết hung ác muốn hướng Phương Hành trả thù, Hứa Linh Vân chẳng bao giờ biểu lộ ra ý niệm phản đối, nếu thật sự cùng Phương Hành có quan hệ, nàng chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp giảng hòa mới phải.

Chương 103: Phục luyện đan pháp

Loạn Hoang sơn nằm ở phía đông nam Thanh Vân Tông, cùng Thái Hành sơn mà Thanh Vân Tông cư ngụ cùng thuộc về nhất mạch, thấp thoáng trong thương mang lâm hải, nếu không phải cầm ngọc phù định vị, cho dù là người của Thanh Vân Tông, cũng rất khó tìm đến chỗ này. Loại địa phương phong ấn này, bởi vì có Yêu Vương phong ấn tại trong đó, mấy trăm năm qua yêu khí xâm nhuộm, đã tại xung quanh tạo thành một phương ác vực, nhiều yêu thú dị thảo.

Dĩ nhiên, trình độ nào đó mà nói, ác vực như vậy, cũng là nơi thu hoạch trong mắt người tu hành, bởi vì giết chết yêu thú, có thể lấy yêu đan, dị thảo dùng đúng rồi, đó chính là linh dược, mà trong đó Yêu Vương bị phong ấn, chính là phân bón gia tăng hết thảy. Trong truyền thuyết đại thế gia tông môn, cũng có rất nhiều nơi phong ấn như vậy, dùng để thí luyện môn hạ đệ tử.

Pháp thuyền tốc độ mặc dù không nhanh, cũng so với trên mặt đất phóng ngựa chạy tốt hơn nhiều, một ngày đêm sau, đã đến bầu trời trên Loạn Hoang sơn.

- Oanh...

Pháp thuyền chấn động, ngừng lại, chúng Thanh Vân Tông Cốc đệ tử riêng mình nhảy xuống, thi triển lướt khí thuật từ từ đáp xuống đất, Phương Hành ngủ một ngày một đêm, cũng tỉnh lại, khiêng đại đao nhảy xuống, mà Ngô Tương Đồng thì chịu trách nhiệm kết thúc công việc, ở pháp ấn đánh vào một đạo linh khí, đem pháp thuyền thu nhỏ, thu vào trong túi trữ vật của mình, rất phụ trách nhiệm làm trợ thủ cho Phương Hành.

Những đệ tử khác trong bốn cốc riêng mình đứng trên mặt đất, đánh giá mọi nơi.

Lại thấy lúc này mọi người đang ở dọc theo một cái cự đại bồn địa, trong bồn địa, quỷ vụ lượn lờ, không thấy giới hạn, bên trong phần lớn là cùng sơn ác lâm, thoạt nhìn không phải là nơi tốt lành gì, thậm chí trên không trung, đều có từng mảnh từng mảnh yêu vân, thỉnh thoảng biến ảo các loại hình dáng kỳ quái, một chút quái điểu, tại trên không trung quanh quẩn, phát ra tiếng kêu thê lương.

Mà tại bầu trời, có một con bạch hạc quanh quẩn, ngồi phía trên, chính là Hứa Linh Vân.

Nàng đang quan sát địa hình bồn địa, muốn tìm một cái lối vào thích hợp.

Trên không trung quan sát một hồi lâu, thanh âm Hứa Linh Vân từ giữa không trung truyền xuống:

- Bên trong Loạn Hoang sơn, nhiều yêu ma ác khí, Tê Hà sơn đệ tử, nhanh chóng luyện thanh tâm cố thần hoàn, tặng cho các vị sư huynh đệ, không thể chậm trễ!

Vừa nói, phất tay đem một cái bình bạch ngọc ném vào trong bồn địa, không lâu lắm, bình bạch ngọc thu trở lại, sau đó trực tiếp ném xuống, một vị đệ tử Tê Hà cốc đưa tay nhận lấy, từ trong bình ngọc đổ ra một luồng khí tức trong Loạn Hoang sơn, thi triển linh quyết phân biệt một chút, liền nhắm mắt lại nói:

- Trong mẫu đan, thêm ba phần nhị lam thanh hoa, chín giọt hoa thanh quả dịch...

Chúng Tê Hà cốc đệ tử nghe vậy, lập tức khoanh chân mà làm, riêng mình từ trong túi trữ vật lấy ra một tòa thanh lô, lại lấy ra từng quả từng quả đan hoàn màu trắng, ném vào trong lò, sau đó lại bắt đầu tồi động thanh lô tế luyện viên thuốc này, hơn nữa thỉnh thoảng gia nhập một chút tài liệu mới. Những đệ tử sơn cốc khác, nhìn cũng cảm thấy mới mẻ, biết đây chính là Tê Hà cốc "Phục luyện đan pháp", bình thường khó gặp.

Loại phục luyện đan pháp này, chính là ở trên cơ sở mẫu đan, gia nhập một chút linh dược đặc thù, đem đan dược một lần nữa tế luyện, khiến cho tác dụng có chút cải biến, tỷ như trong Loạn Hoang sơn bồn địa, nhiều yêu ma ác khí, cho dù là người tu hành bị xâm nhiễm, cũng sẽ bị ảnh hưởng, trừ phi tiến vào Loạn Hoang sơn rồi vẫn luôn dùng linh khí để chống đỡ.

Song nếu liên tục dùng linh khí chống đỡ, đối với linh khí tiêu hao không thể nghi ngờ là hết sức đáng sợ, vạn nhất ở linh khí tiêu hao không sai biệt lắm, lại gặp phải yêu thú, vậy cũng không phải ăn thiệt thòi ư?

Nhưng có viên thuốc này, có thể ngậm tại trong miệng, mượn dược tính ngăn cản yêu ma ác khí, không cần tiêu hao linh khí vô ích.

Dĩ nhiên, đan dược như vậy cũng không phải là nhất thời bán hội có thể luyện ra, vì vậy bọn họ đều sử dụng "Mẫu đan" tới tiến hành phục luyện.

Loại mẫu đan này, cũng là dùng các loại linh dược trân quý luyện ra, có công hiệu thanh tâm giải độc, chỉ bất quá, cũng không tập trung vào một loại nào, trên thực tế, loại đan dược trong truyền thuyết "có thể hóa giải bách độc" là không tồn tại, thế gian vạn vật, tương sanh tương khắc, thậm chí ngay cả dược tính cùng độc tính, cũng là chuyển đổi lẫn nhau, làm sao có thể thật sự có một loại đan dược, thoáng cái giải toàn bộ độc?

Cho dù là có mẫu đan, cũng cần phân biệt khí tức bên trong Loạn Hoang sơn, sau đó gia nhập một chút linh dược tới tiến hành lần tế luyện thứ hai, như vậy luyện chế ra đan dược, vừa tiết kiệm thời gian, hiệu quả cũng càng rõ ràng.

Không sai biệt lắm dùng thời gian uống cạn chung trà, Tê Hà cốc đệ tử cũng đã thu lò luyện đan, lại là đã luyện xong xuôi.

Sau đó Tê Hà cốc đệ tử đều đứng dậy, lấy đan dược, phân phát cho đệ tử ba cốc khác, mọi người đầy mặt tươi cười, đem đan hoàn nhận lấy, cũng lễ độ nho nhã nói tiếng cám ơn, bất quá, Thư Văn cốc, Sơn Hà cốc đệ tử đều có đan dược, đến phiên Đoán Chân cốc đệ tử, Tê Hà cốc đệ tử giống như là thương lượng từ trước, thế mà trực tiếp lược qua bỏ mặc.

- Éc...

Đoán Chân cốc đệ tử cũng đã đưa tay ra, lại bị người không để mắt đến, nhất thời lúng túng không dứt.

- Hừ, còn muốn đan dược ư?

Có Tê Hà cốc đệ tử cố ý thấp giọng nói, ý châm chọc rõ ràng.

Đệ tử hai cốc khác thấy thế, tất cả cũng nhìn tới xem náo nhiệt, mỗi người cũng lòng dạ biết rõ.

Phương Hành ở trên pháp thuyền, chính mình mắng thống khoái, đã đắc tội với Tê Hà cốc đệ tử, đệ tử cốc này phần lớn là nữ tử, tâm nhãn vốn đã nhỏ, hôm nay người ta chính là muốn ở trên đan hoàn làm khó ngươi, ngươi có biện pháp gì?

- Cái này...

Ngô Tương Đồng có chút khó xử nhìn Phương Hành một cái, bất đắc dĩ thở dài, còn là mình hướng địa phương các đệ tử Tê Hà cốc tụ tập đi tới, trên mặt cười khổ, chắp tay thi lễ, tựa như đang nhận tội.

- Hừ, các ngươi còn muốn đan dược ư? Để cho tiểu quỷ kia đến nói xin lỗi Lâm Thanh Tuyết sư tỷ của chúng ta!

Có người miệng lưỡi bén nhọn nói, chính là "mặt rỗ" trong miệng Phương Hành!

Ngô Tương Đồng nhất thời khó xử, một lát sau, vẫn bất đắc dĩ đi trở về, hai tay trống trơn, hiển nhiên thất bại.

Hắn cũng không dám bảo Phương Hành đi nói xin lỗi các nàng, rõ ràng Phương Hành không làm được chuyện này.

- Vào núi rồi, trước lấy linh khí chống đỡ một hồi sao, các nàng cũng không thể thật sự không cho chúng ta thanh tâm cố thần đan...

Ngô Tương Đồng hướng chúng đệ tử Đoán Chân cốc thấp giọng dặn dò, lộ vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

Những đệ tử Đoán Chân cốc khác nghe được, trên mặt bỗng nhiên phẫn hận, oán giận nhìn Phương Hành.

Nếu không phải thực lực không bằng Phương Hành, nói vậy đã có người muốn nắm cổ Phương Hành để cho hắn nói xin lỗi Tê Hà cốc đệ tử.

- Hừ, một đám đàn bà thúi, lại còn dám làm khó ta ư?

Phương Hành trong lòng có chút khó chịu, hung hăng hướng những nữ đệ tử Tê Hà cốc nhìn tới.

Trong đám người có người hung hăng trợn mắt lườm hắn lại, vẻ mặt tự đắc, tựa như muốn nói, chính là làm khó ngươi đấy, cắn ta ư?

Phương Hành tự nhiên sẽ không cắn các nàng, hắn quyết định cắn Hứa Linh Vân.

Trực tiếp đứng trên mặt đất, hai tay chống eo, hít một hơi hướng giữa không trung hô lên:

- Hứa Linh Vân, Linh Vân sư tỷ!

Chúng đệ tử nghe vậy, đồng thời ngẩn ngơ, hai mặt nhìn nhau.

Tiểu vương bát đản này lại đang làm gì đó?

Không muốn sống nữa sao? Thế mà gọi thẳng tên Linh Vân sư tỷ?

Tê Hà cốc đệ tử lại càng ngạc nhiên, nghĩ thầm người này là muốn mách tội chúng ta ư?

Bất quá rất nhanh, các nàng lại cảm thấy khinh thường, Linh Vân sư tỷ tự nhiên là bảo vệ chúng ta, ngươi tố cáo có thể làm gì?

Giữa không trung Hứa Linh Vân cũng có chút không vui, bạch hạc vang vọng, đi tới bầu trời phía trên Phương Hành, cau mày nói:

- Chuyện gì?

Phương Hành cười hì hì nói:

- Các sư muội của ngươi không cho Đoán

Chân cốc chúng ta đan dược giải độc, ngươi giúp ta luyện một lò sao!

Hứa Linh Vân nghe vậy, sắc mặt cũng có chút tức giận, khẽ quát nói:

- Hồ nháo cái gì, đem đan dược cho bọn hắn!

Nhìn dáng vẻ, dĩ nhiên là có chút tức giận rồi, hơn nữa đối tượng mà nàng tức giận, chính là Tê Hà cốc đệ tử.

Nhưng mọi người vẻ mặt kinh ngạc còn không hiển lộ ra, lời của Phương Hành lại để cho bọn họ lâm vào trong khiếp sợ.

Phương Hành nói:

- Ta không cần các nàng, thủ nghệ quá kém, ta muốn ngươi đích thân luyện!

Mọi người sắc mặt lại càng đặc sắc rồi, quả thực cho là mình nghe lầm.

Ngay cả đệ tử Đoán Chân cốc cũng xấu mặt, da mặt cũng quá dầy sao...

Ngươi trước đó không lâu mới đem các sư muội của người ta cho mắng máu chó xối đầu a, Linh Vân sư tỷ để cho người khác đem đan dược cho ngươi, cũng đã là biết lý lẽ, ngươi lại vẫn dám để cho nàng đích thân luyện cho ngươi ư?

Phải biết rằng, Hứa Linh Vân chính là đan sư đan pháp thành tựu cao nhất của Thanh Vân Tông trừ Thanh Điểu trường lão ra, coi như là trong môn trưởng lão, muốn tìm nàng luyện một lò đan, cũng muốn tốn hao ít nhất ba mươi trung phẩm linh thạch để trả giá, từ trong tay nàng luyện ra đan dược, mỗi một viên cũng có thể ở Thanh Vân Tông đệ tử bán ra một cái thiên giới, tiểu quỷ này trực tiếp muốn nàng đích thân xuất thủ, luyện chế loại đan dược cấp thấp này ư?

Trong lúc nhất thời, ít nhất hơn phân nửa người, cho là Phương Hành đang muốn ăn đòn.

Một nửa số người khác, cảm thấy hắn chính là muốn chết!

- Hỗn trướng, ngươi nghĩ đan dược của Linh Vân sư tỷ là ai cũng có thể đòi hỏi đấy sao? Nhìn ngươi rách rưới như vậy, mua ngươi cũng mua không nổi!

- Da đen thanh tú" trực tiếp chỉ vào Phương Hành mắng lên, Hứa Linh Vân là thần tượng trong lòng các nàng, không thể khinh nhờn.

Phương Hành lại chỉ hướng nàng liếc mắt, vẫn cười hì hì nhìn Hứa Linh Vân.

Kết quả cũng ngoài dự đoán mọi người, Hứa

Linh Vân trầm mặc một hồi lâu, tựa như có chút tức giận, nhưng cuối cùng chỉ là thở dài, giơ tay ném ra một tòa lò luyện đan màu đỏ, sau đó ngón tay bắn ra, liên tiếp đan hoàn màu trắng bay vào trong lò đan, rồi sau đó, nàng môi son khẽ mở, một đạo linh diễm tự trong miệng thốt ra, vòng quanh lò luyện đan thiêu đốt, trong đó vừa gia nhập mấy loại linh dược.

Không tới chín tức thời gian, lửa dừng lò mở, một cái bình sứ màu trắng thu tất cả đan dược, trực tiếp hướng Phương Hành vứt xuống.

Đồng thời, một thanh âm nhàn nhạt vang lên bên tai Phương Hành:

- Không cần thử dò xét ta như thế, Hứa Linh Vân nói lời giữ lời!

Chương 104: Đại sư nướng thịt

Câu nói sau cùng, Hứa Linh Vân lại là thi triển tiểu pháp thuật nào đó nói ra, chỉ có Phương Hành có thể nghe được. Những người khác không biết chuyện gì xảy ra, nhìn thấy Hứa Linh Vân thật sự đích thân giúp Phương Hành luyện chế giải độc đan, mọi người sắc mặt kinh ngạc cơ hồ vặn vẹo, Hứa Linh Vân thế mà thật sự luyện cho tiểu vương bát đản này ư? Nàng điên rồi sao? Nếu nàng không điên, vậy nhất định là ta điên rồi!

Phương Hành nhận lấy đan dược, vẻ mặt cũng có chút bất ngờ, hiếm thấy thu hồi vẻ mặt cợt nhả, nói:

- Linh Vân sư tỷ, ta thật sự có chút thích ngươi rồi, nhìn chưa ra, ngươi lại xinh đẹp như vậy, lại còn là trang hảo hán!

Người ở chung quanh nghe được, vẻ mặt như bị người đánh một quyền bình thường.

Có thể khen người như vậy sao?

Còn có chút thích nhân gia... Linh Vân sư tỷ cần ngươi tới thích ư?

Bất quá, trong lòng cảm giác quỷ dị hơn nữa, cũng không dám nói lung tung lúc này.

Trong lòng mọi người lúc này cũng vô cùng chắc chắn, nhất định Linh Vân sư tỷ cùng tiểu quỷ này có gian tình!

Vô cùng chắc chắn!

- Đoán Chân cốc đám khốn kiếp, đều cút tới đây cho ta!

Phương Hành mở ra bình sứ liếc nhìn, không chút khách khí hướng Đoán Chân cốc chúng đệ tử gào to.

Chúng đệ tử cũng đoán được hắn muốn phân phát thanh tâm cố thần đan rồi, ngẩn ngơ, lập tức chạy tới.

Đây cũng là đan dược Linh Vân sư tỷ đích thân luyện chế, bình thời mua cũng không mua được a!

- Một chút quy củ cũng không có, xếp thành hàng cho ta!

Phương Hành thấy chúng đệ tử chen chúc một đoàn, tức giận quát.

Chúng Đoán Chân cốc đệ tử im lặng, nghĩ thầm không có quy củ nhất đúng là ngươi, nhưng vì thanh tâm cố thần đan, vẫn đàng hoàng đứng vững.

- Đưa tay!

Phương Hành vừa phân phó, đệ tử xếp hạng thứ nhất lập tức đem hai tay đưa ra ngoài.

Phương Hành đổ một viên đan dược ra trên tay hắn, sau đó nói:

- Cút ngay, kế tiếp!

- Cảm ơn Phương tiểu sư huynh...

Đệ tử này vui vô cùng, nhưng không lập tức nhét vào trong miệng, mà là dùng bình nhỏ đựng lấy.

Hứa Linh Vân đích thân luyện ra đan dược, hắn không nỡ trực tiếp ăn vào.

Phương Hành cũng không quản hắn làm gì, một người một viên phân ra, chỉ chốc lát, tất cả mọi người đều có.

Những người khác đều lẳng lặng nhìn Đoán Chân cốc đệ tử, cảm giác cùng người ta như vậy so sánh, chính mình nhận được đan dược Tê Hà cốc đệ tử bình thường luyện chế, đột nhiên trở nên khó có thể nuốt xuống rồi, quả thực chính là đồ bỏ đi a...

Mà Đoán Chân cốc đệ tử trong nháy mắt vênh váo lên, nhìn Phương Hành cảm thấy thuận mắt rất nhiều.

Hứa Linh Vân căn bản không để ý tới những người khác nghĩ như thế nào, cũng không giải thích nhiều, chẳng qua là quan trắc một hồi lâu, bay xuống, cùng Sơn Hà cốc dẫn đầu đệ tử Phong Thanh Vi thương nghị một hồi lâu, sau đó kêu Phương Hành cùng Thư Văn cốc dẫn đầu đệ tử Bì Quân Tử đi qua, nói:

- Chúng ta hai người đã thương lượng, có hai con đường có thể chọn, một con đường sẽ gần hơn, một ngày rưỡi thời gian, có thể đến nơi phong ấn, một đường khác lại cần ba ngày, nhưng khách quan mà nói, trên đường gặp phải nguy hiểm sẽ giảm một ít, cùng nhau đưa ra quyết định đi!

Thư Văn cốc Bì Quân Tử nói:

- Vậy có đi vào không? Không phải nói Tiếu Kiếm Minh sư huynh sẽ đến cùng chúng ta hội hợp?

Hứa Linh Vân thản nhiên nói:

- Hắn nói có việc chậm trễ, sẽ chậm một hai ngày thời gian, huống chi chúng ta chuyến này tới lịch luyện, muốn dựa vào lực lượng của mình đi vào, hắn có tới hay không, cũng không liên quan lớn!

Bì Quân Tử giật mình, nói:

- Vậy thì chọn con đường ngắn hơn đi, nếu đã lịch luyện, không thể tránh né hung hiểm!

Phong Thanh Vi cười nói:

- Ta cũng có ý này!

Hứa Linh Vân ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Phương Hành, nói:

- Vậy còn ngươi?

Phương Hành cười hì hì nói:

- Ngươi chọn gì ta chọn cái đó!

Phong Thanh Vi cùng Bì Quân Tử đồng thời nhìn Phương Hành một cái, nghĩ thầm tiểu tử này thì ra là người nịnh hót!

Hứa Linh Vân cười nhẹ, nói:

- Ta vốn định chọn con đường an toàn một chút, bất quá cứ như vậy, lại là hai hai, cũng không thể chia làm hai đội đi vào, thôi đi, chúng ta cùng nhau chọn con đường ngắn hơn sao, chuẩn bị lên đường!

Loạn Hoang sơn tục truyền đã từng là một tòa núi lớn, nhưng bởi vì ba trăm năm trước một cuộc đại chiến, mặt đất sụp đổ, trở thành bồn địa, chẳng qua là tên vẫn không đổi lại, trên không trung yêu khí hóa thành vân, hung hiểm cực kỳ, không cách nào ngồi pháp thuyền không đủ linh hoạt đi vào, vì vậy chúng đệ tử đều muốn dùng thanh tâm tĩnh thần đan ngậm trong miệng, cầm trong tay pháp khí, đi bộ vào bên trong.

Trên núi có nhiều dây leo đầm lầy, có yêu thú hoành hành, điểm này cũng chưa tính hung hiểm nhất, lợi hại nhất chính là vài chỗ, hàng năm yêu khí xâm nhuộm, đã biến thành ác địa cực kỳ hung hiểm, vừa tiến vào trong đó, lập tức cũng sẽ bị yêu khí xâm nhuộm, không chết cũng phải mất nửa cái mạng, bất quá có Sơn Hà cốc đệ tử ở đây, nhưng có thể căn cứ thế núi phán đoán chỗ của ác cốc, cũng sẽ tránh né được.

Thanh Vân Tông bốn cốc, có sở trường riêng, cũng không phải nói đùa.

Nếu nói về, yêu thú nơi này thực sự so với Yêu Chướng sơn nhiều không chỉ gấp mười lần, cũng mạnh không chỉ gấp mười lần, mọi người đi về phía trước không tới mười dặm, đã có một đầu tứ giai yêu thú bạo hùng gầm thét vọt lên, chúng đệ tử đều từng nhận phù chiếu, cũng không kinh hoảng, lập tức có bảy tám người cách nó tương đối gần tề ra phi kiếm, bạo hùng vừa thấy, đã gầm thét chạy đi.

Thanh Vân Tông đệ tử thấy bộ dáng chật vật của nó, lập tức cùng cười to, có đệ tử xông lên phía trước, hai đạo kiếm quang một xoắn, đem yêu thú chém giết, rồi sau đó móc yêu đan trở lại, những người khác cùng hô lên chúc mừng, không khí thoải mái không ít.

Đối với thịt gấu, bọn họ không cần, Phương Hành thấy, nhưng hai mắt sáng lên chạy tới, đem hai cái hùng chưởng lớn như cái thớt chặt xuống, thu vào một cái túi trữ vật để không, như nhặt được chí bảo.

Những người khác thấy, cũng không nói gì, lại cảm thấy Phương Hành có chút tham tiền.

Cứ như vậy một đường chém giết yêu thú, hướng nơi phong ấn ở giữa Loạn Hoang sơn đi tới, mặc dù trên đường cũng gặp phải không ít nguy hiểm, nhưng bốn mươi Thanh Vân Tông đệ tử tụ tập ở chung một chỗ, nhưng cơ hồ cũng coi là một cổ thế lực mạnh nhất bên trong Loạn Hoang sơn rồi, đám yêu thú mặc dù có một chút thực lực không kém, nhưng phân tán ở Loạn Hoang sơn các khu vực, căn bản không cách nào đối với mọi người tạo thành uy hiếp gì.

Chém giết yêu thú rồi, chúng đệ tử liền đem yêu thú, thú trảo, da các loại phải dùng tới thu thập, những thứ khác vứt tới không để ý tới, Phương Hành cực kỳ đắc ý, cũng đi theo thu thập, chỉ bất quá lấy những thứ cùng người khác không giống, ví dụ như đuôi quải giác linh dương, mũi kim giáp đồng tượng, bảo đạp vân phi lư, roi hỏa văn xích hổ vân vân, mọi người thấy, căn bản không rõ hắn sưu tập những thứ này để làm chi.

Phương Hành tự nhiên cũng sẽ không nói cho bọn hắn biết, những thứ này là bộ phận ngon nhất trên người yêu thú...

Cho đến trên ánh trăng lên cao, mọi người mới lựa chọn một chỗ bờ sông nghỉ ngơi, để Sơn Hà cốc các đệ tử bày ra pháp trận cảnh giới, sau đó đều tự tìm địa phương ngồi xuống, nuốt vào"Bách Thảo đan" dùng để lót dạ, sau đó từ từ đả tọa, khôi phục linh khí, mà Phương Hành cùng người khác không giống, sai sử Đoán Chân cốc một vị đệ tử đi nhặt củi khô, mình nổi lửa nướng đồ.

Mọi người lúc đầu có chút khinh thường, người tu hành hơn phân nửa cũng là giới lạc tinh, bởi vì bọn họ cần thu nạp linh khí trong thiên địa tới tu luyện, mà ăn thịt, làm cho tạp chất bên trong thân thể tăng nhiều, bất lợi với hấp thu thiên địa linh khí, cho nên bình thời có thể không ăn cơm sẽ không ăn cơm, thường xuyên ăn "Bách Thảo đan" dùng các loại linh dược luyện chế để lót dạ.

Nhưng mùi thơm mê người dần dần truyền ra, mọi người dần dần không nhịn được, rối rít mở hai mắt ra hướng Phương Hành nhìn tới, thầm nghĩ:

- Tiểu quỷ này nướng cái gì? Làm sao sẽ thơm như vậy?

- Ha ha, khối này không sai...

Phương Hành nướng một cái tay gấu xong, thấy hỏa hầu không sai biệt lắm, liền lấy một cái bút lông sói ra ngoài, cẩn thận chấm mật ong phết lên trên, sau đó khoe khoang một tiếng, giơ chạc hướng Tê Hà cốc các đệ tử đả tọa địa phương đi tới, vừa đi vừa cười nói:

- Linh Vân sư tỷ, đói bụng không? Ta mời ăn tay gấu nướng a?

Tê Hà cốc đệ tử thấy hắn, đều có chút oán hận vẻ mặt, không rãnh mà để ý đến, nghĩ thầm Linh Vân sư tỷ làm sao sẽ ăn thứ này?

Nếu không phải lo lắng chuyện Linh Vân sư tỷ luyện đan cho Phương Hành quá mức làm cho người ta bất ngờ, có chút cầm nắm không đúng Phương Hành cùng Linh Vân sư tỷ chân chính quan hệ, lúc này các nàng đã sớm mở miệng mắng rồi.

Chỉ bất quá, chuyện để cho bọn họ khiếp sợ lại một lần xảy ra, Hứa Linh Vân mở mắt ra, thấy được Phương Hành đưa tới tay gấu, vẻ mặt nhẹ nhàng ngạc nhiên, sau đó khóe miệng dâng lên nụ cười thản nhiên, thật nhận tới, kéo xuống một mảnh đưa vào trong miệng, sau đó nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Tay gấu vẫn là lửa nhỏ nướng ngon hơn, ngươi có thể dùng hơi lửa làm đến loại trình độ này, cũng xem là không tệ!

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói:

- Đúng thế, ta đây thủ nghệ luyện ba năm rồi, một khối này cho ngươi!

Hứa Linh Vân lắc đầu, nói:

- Không cần, ta cũng chỉ nghĩ nếm thử thứ ngươi nướng, Tiểu Man từng vô số lần nói đến, bản lãnh nướng ếch của ngươi không giống bình thường, là thứ ngon nhất nàng đời này đã ăn!

Phương Hành ngẩn ra, sau đó nở nụ cười:

- Nghe nàng nói bậy làm gì, nàng khi đó đã đói bụng ba ngày, ăn cái gì cũng cảm thấy là mỹ vị!

Hứa Linh Vân như có điều suy nghĩ, khẽ gật đầu một cái.

Những đệ tử Tê Hà cốc khác có chút ngoài ý muốn, tựa hồ không nghĩ tới Phương Hành lại quen biết tiểu sư muội thiên tài nhà mình.

Cầm lấy tay gấu đi trở về, Phương Hành liền gọi Đoán Chân cốc các đệ tử:

- Đến, muốn ăn cứ tới đây!

Đoán Chân cốc đệ tử đầu tiên còn có chút do dự, cảm thấy làm như vậy thật sự không có phong phạm của người tu hành, nhưng rốt cục có một người không nhịn được, dẫn đầu đi tới, ăn một khối, ăn no thỏa mãn, những người khác bị hắn hấp dẫn, hơn nữa mùi vị thật là mê người, liền cũng bu lại, nhiệt nhiệt nháo nháo, quả thực không giống như là đi ra ngoài làm nhiệm vụ, cũng cùng liên hoan không sai biệt lắm.

Ở trong không khí náo nhiệt, nhưng cũng không có người chú ý tới, cự ly nơi đây bốn năm dặm trên một ngọn núi, chính có một đôi mắt phảng phất đốt hỏa diễm thiêu đốt, không có hảo ý nhìn phương hướng này, quan sát một hồi lâu, hắn "Hắc" một tiếng cười, nói:

- Thật là chết đã đến nơi còn không biết a, các ngươi đã vui vẻ như vậy, ta sẽ giúp trợ hứng cho các ngươi sao!

Nói xong, hắn xuất ra một tòa quái đỉnh rách rươi, sau đó vài giọt máu huyết đánh vào trong đỉnh, quái đỉnh tự động xoay tròn, sau một hồi lâu, nhiều đạo khí tức quỷ dị từ bên trong đỉnh bay ra, tán vào mấy trăm dặm phương viên bên trong núi rừng.

- Đi đi, dù giết chết bọn chúng cũng phải hù dọa chúng chạy đi, ngàn vạn không thể để cho bọn chúng đi vào, phá hư hảo sự của gia gia a!

Chương 105: Thanh Vân tứ cốc

Hừ, có gì đặc biệt hơn người?

Đoán Chân cốc náo nhiệt tương phản với mấy cốc khác vắng lạnh, một vị đệ tử Thư Văn cốc có chút ít khinh thường nhìn Phương Hành một cái, thấy sư huynh đệ chung quanh thỉnh thoảng hướng bên kia nghiêng mắt nhìn một cái, bộ dạng tựa như trông mà thèm, liền cười lạnh nói:

- Chúng ta cũng đi săn giết mấy cái yêu thú, trở lại nướng ăn một chút, dù sao chém giết nửa ngày, thư giãn một chút cũng không có gì!

Mấy vị khác đệ tử nghe thấy, lập tức hưng phấn nhảy lên, có tầm hai ba người xung phong nhận việc, muốn đi trong rừng bắt mấy yêu thú trở về, những người khác cũng có nhặt củi, cũng có nổi lửa, tựa như cũng có chút ít sinh khí.

- Phương tiểu sư huynh, thật sự không nhịn được, muốn xin một khối thịt ăn có được không?

Có người cười dài đi tới, ngẩng đầu nhìn lên, lại là Tần Hạnh Nhi cùng một vị nam tử mặt đen.

Nam tử này nhìn cũng quen mắt, Phương Hành rất nhanh nghĩ tới, ban đầu ở Tử Trúc lâm cùng Mạnh Huyền Chiếu đối trận, hắn lúc ấy cũng có mặt.

Lại nói ở bên trong Thanh Vân Tông, địa vị chính là dùng thực lực để tạo ra, lúc đầu gặp nhau, Tần Hạnh Nhi còn gọi Phương Hành làm sư đệ, sau lại thấy được Phương Hành ở Đoán Chân cốc đánh bại Mạc Dung Anh, nàng rất tự nhiên gọi Phương Hành làm sư huynh.

Bất quá Phương Hành số tuổi thật sự quá nhỏ, nàng cùng người khác giống nhau, ở phía trước sư huynh, tăng thêm chữ "Tiểu".

- Ha ha, người tới có phần, tiên hổ vừa nướng chín, ngươi có ăn hay không?

Phương Hành cười to, sảng khoái muốn mời bọn họ ngồi xuống, đem trên chạc cây vật hình dáng đen sì sì đưa tới.

Tần Hạnh Nhi mặt nhất thời đen lại, ngang ngạnh nói:

- Không ăn, đem tay gấu phân cho một khối!

- Không có ánh mắt a!

Phương Hành nói thầm một câu, không thể làm gì khác đành cắt tay gấu cho nàng, Tần Hạnh Nhi lúc này mới cười dài đón tới, kéo nam tử mặt đen cùng nhau ngồi xuống, ngồi vào chỗ của mình, bên này không khí không thể nghi ngờ càng tốt. Nam tử mặt đen giới thiệu, tên là Lưu Hắc Hổ, thế nhưng cũng là người giỏi uống rượu, hướng Phương Hành đòi hỏi trong hồ lô linh tửu, Phương Hành không cho hắn, chính mình lấy một vò rượu ra ngoài cùng mọi người chia sẻ.

- Phương tiểu sư huynh, Tử Trúc lâm từ biệt, vẫn chưa từng gặp nhau,, ta mời ngươi một chén!

Lưu Hắc Hổ rất khách khí, hướng Phương Hành mời rượu, hắn giống với Tần Hạnh Nhi, cảm thấy cùng Phương Hành làm bằng hữu, so với làm đối thủ tốt hơn nhiều.

Phương Hành cười to, giơ lên hồ lô cùng hắn cụng một cái, song song uống một hớp lớn.

Tính tình thổ phỉ, chính là ăn miếng thịt lớn, uống chén rượu lớn, Lưu Hắc Hổ cùng Tần Hạnh Nhi, cũng là phù hợp khẩu vị của hắn.

Vừa uống rượu, vừa bắt chuyện, nướng thịt trực tiếp giao cho Ngô Tương Đồng đi làm. Mấy cái sơn cốc khác bên kia, cũng có đống lửa được đốt lên, ba năm người tụ ở chung một chỗ, học Phương Hành nướng thịt, bên hồ nhất thời lộ ra vẻ náo nhiệt rất nhiều, bất quá cũng có rất nhiều người, vẫn ỷ vào thân phận của mình, cũng không gia nhập vào, ăn "Bách Thảo đan", liền nhắm mắt dưỡng thần, khôi phục linh khí.

Đang lúc sôi nổi, bỗng nhiên Phương Hành hơi ngẩn ra, chân mày cau lại, cái mũi nhỏ hếch lên.

Tần Hạnh Nhi đang nói chuyện với hắn, thấy vậy cảm thấy có chút quái dị, nói:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Phương Hành chau mày, nói:

- Có mùi máu!

Lưu Hắc Hổ cười nói:

- Nhiều người như vậy giết yêu thú, bỏ nội tạng, cũng không phải là có mùi máu sao?

Thì ra lúc này không ít người đã bắt yêu thú trở về, ở bên hồ giết, đã sớm một mảnh hỗn độn.

Mà Phương Hành nhìn thoáng qua bên kia, lại lắc đầu, rồi sau đó ánh mắt bình tĩnh hướng núi rừng nhìn lại, hít sâu một hơi, vận chuyển pháp nhãn thuật, linh khí tụ tập ở trong hai mắt, tầm mắt lập tức trên phạm vi lớn tăng lên, thẳng tắp nhìn về trong núi rừng, sau đó hắn đột nhiên biến sắc, thật nhanh nhảy lên, quát to:

- Con mẹ nó cẩn thận một chút, phiền toái tới rồi...

Hét lớn đồng thời, đơn chưởng đẩy về phía trước, lập tức có một đạo bình chương màu lam nhạt mười hai trượng xuất hiện, vây làm một vòng trước người Đoán Chân cốc đệ tử và Tần Hạnh Nhi cùng Lưu Hắc Hổ.

Mà những đệ tử Thanh Vân Tông khác hơi ngẩn ra, không rõ chuyện gì xảy ra.

Còn có người nhìn chung quanh một chút, thấy không có gì dị trạng, thấp giọng cười nói:

- Tiểu quỷ này lại nổi điên rồi ư?

- Không tốt, gặp nguy hiểm!

Đột nhiên, Hứa Linh Vân một mực nhắm mắt dưỡng thần sắc mặt cũng là biến đổi, tay trái trên ngón trỏ một quả động thiên giới chỉ, trong nháy mắt bay ra một đạo phi kiếm, hóa thành kiếm quang quay chung quanh chúng đệ tử Tê Hà cốc.

Cũng là trong cùng một lúc, đột nhiên trong núi rừng sâu thẳm hắc ám, chợt có vô số điểm hướng nơi này bắn tới.

- Ba ba ba ba...

Trong lúc nhất thời tựa như mưa to, phô thiên cái địa.

- Không tốt, là yêu vật, mọi người cẩn thận...

Có đệ tử phản ứng nhanh quát lớn, rối rít thi triển thủ đoạn, ngăn cản quái trùng đánh tới.

Nhanh nhất phản ứng, quả nhiên chính là các cốc dẫn đầu, Thư Văn cốc Bì Quân Tử nhìn thấy Hứa Linh Vân tế lên phi kiếm lúc, liền hét lớn một tiếng, trong túi trữ vật, mấy đạo hoàng phù bay ra, trong chốc lát bố trí ở chung quanh, rồi sau đó hoàng phù riêng mình có linh quang bay ra, liên hợp chung một chỗ, hóa thành một tòa vô hình lao tù hình dáng, đem bên cạnh hắn Thư Văn cốc đệ tử hộ ở trong lao.

Mà Sơn Hà cốc Phong Thanh Vi cũng hét lớn:

- Sơn Hà cốc đệ tử nghe lệnh, kích hoạt pháp trận...

Mọi người phản ứng cũng không chậm, nhưng vẫn có bảy tám người bị điểm nhỏ này đập trúng, điểm nhỏ rơi vào trên thân người, lập tức giãn ra thân thể, dĩ nhiên là một con sâu một đầu ngón tay lớn nhỏ, vừa rơi xuống ở trên thân người, lập tức mở miệng sắc bén, xé rách da thịt hướng trong cơ thể con người chui vào, bảy tám đệ tử ngay cả khởi động bình chướng cơ hội cũng không có, đã bị sâu chui vào trong cơ thể.

Sau đó cả người như phát điên, trong cơ thể có vật sống chui tới chui lui, ở trên người nổi lên từng cục, không lâu lắm, đã lặng yên không một tiếng động, đều đã chết.

Hoàn toàn bảo vệ đệ tử bên cạnh, cũng chỉ có Phương Hành cùng Hứa Linh Vân, Phương Hành bình chướng tạo ra đủ sớm, tất cả sâu cũng bị cản rồi, mà Hứa Linh Vân lại là kiếm ra như hoa, một thanh phi kiếm linh hoạt bay múa, tựa như bàn chải đem tất cả sâu xông về nàng cùng Tê Hà cốc đệ tử cũng chém rụng, ở các nàng quanh người ba trượng, phô bày một tầng thật dầy, đều là nửa đoạn thân thể của quái trùng.

- Có yêu thú đột kích, mau chuẩn bị...

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử cũng không phải là ngồi không, rất nhanh đã phản ứng tới, lập tức thi triển pháp khí, bảo vệ bản thân.

Đầy trời mưa côn trùng mặc dù quỷ dị, nhưng cũng không phải là cao cấp yêu thú, sau khi mọi người có chuẩn bị, cũng đã không có tác dụng.

- Tại sao có thể có yêu thú đánh tới?

- Ghê tởm, đích thị là tiểu quỷ này ở bên hồ nướng thịt, đem yêu thú đưa tới...

Trong lúc này, cũng có người bối rối kêu to, hơn nữa lập tức trách đến trên người Phương Hành nướng thịt đầu tiên.

- Phương tiểu sư huynh, đa tạ rồi!

Tần Hạnh Nhi cùng Lưu Hắc Hổ đều riêng mình tế ra pháp khí hộ thể, hai người bọn họ trên mặt vẫn còn sợ hãi, bọn họ cách đối diện núi rừng chính là gần nhất, nếu không phải Phương Hành tạo ra bình chướng cứu bọn họ một mạng, lúc này hai người kết quả sẽ rất khó nói.

- Hiện tại tạ ơn còn có chút sớm, phía sau còn nhiều mà...

Phương Hành cười lạnh, tiếng nói còn chưa dứt, đột nhiên chung quanh trong núi rừng, vang lên rung trời gào thét.

Tiếng gầm ầm ĩ do vô số loại yêu thú hống khiếu tạo thành, tựa như thủy triều hướng mọi người tuôn ra, dường như có vô số yêu thú, đám đông cũng co rúm lại, người nhát gan, đã bị thú rống hù dọa sắc mặt tái nhợt, kinh hãi không dứt, nhưng còn chưa có phản ứng gì, chỉ có thể vô số hổn độn thanh âm vang lên, trong núi rừng, trực tiếp chạy ra từng đạo thú triều.

- Không tốt, chúng ta bị yêu thú bao vây...

- Con mẹ nó, làm sao nhiều yêu thú như vậy? Bọn họ lúc nào lại biết liên hợp đánh người rồi?

Chúng đệ tử nhất tề hướng ở giữa co vào, chen chúc thành một đoàn, gặp phải đơn thể yêu thú, tự nhiên không sợ, thoáng cái gặp nhiều như vậy, lại hết sức dọa người, chung quanh đông nghịt một mảnh, ai biết có mấy trăm con yêu thú?

- Sơn Hà cốc đệ tử, đem pháp trận phòng ngự chuyển thành Cửu Dương Tụ Linh trận...

Sơn Hà cốc đệ tử thủ lĩnh Phong Thanh Vi hét lớn, trực tiếp hạ xuống quyết định chính xác nhất.

Nhiều yêu thú như vậy, bằng vào pháp trận phòng ngự phòng không được, chỉ có đánh một trận, mà chuyển thành Cửu Dương Tụ Linh trận, làm cho được chung quanh linh khí nồng nặc rất nhiều, chúng Thanh Vân Tông đệ tử có thể nhanh chóng khôi phục linh khí, giúp đỡ đánh lâu dài.

- Thư Văn cốc đệ tử, nhanh chóng tế Kim Cương phù, gia trì cho chư vị sư huynh!

Theo Thư Văn cốc đệ tử nhất tề tế ra Kim Cương phù, trên người chúng đệ tử Thanh Vân Tông bỗng nhiên xuất hiện nhàn nhạt kim cương hào quang, trong lúc nhất thời, mọi người khởi động bình chướng thuật cũng chắc chắn ba phần, chính là một thân lực lượng, cũng có gia thành.

- Tê Hà cốc đệ tử, lấy Ất Mộc Sinh Trưởng quyết tồi động bổn mạng Tiểu Hoàn Đan, chữa thương cho đồng môn!

Hứa Linh Vân thanh âm cũng vang lên, Tê Hà cốc đệ tử, nhất thời mỗi người cũng tế ra một quả đan hoàn màu đen, có lớn có nhỏ, phát sáng như trân châu đen, từ trên trân châu, có sinh khí như sóng nước khuếch tán ra, lại là cơ hồ hóa thành thực chất sinh trưởng linh khí, nếu có người bị thương, ở trong phạm vi linh khí bao phủ, sẽ nhanh chóng khỏi hẳn.

Thanh Vân Tông tứ cốc, có sở trường riêng, có thể hỗ trợ lẫn nhau, lúc ngăn địch, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Mắt thấy mấy đệ tử dẫn đầu khác cũng hô, Phương Hành cảm giác mình cũng nên hô cái gì, thuận miệng kêu lên:

- Đoán Chân cốc đám khốn kiếp cũng nghe cho kỹ, tận lực trốn phía sau người khác, mạng chỉ có một cái, cẩn thận đừng đánh mất...

- Bá bá bá...

Cho dù đại chiến sắp tới, ánh mắt của mọi người cũng nhất tề hướng Phương Hành nhìn tới, đều là thái độ khinh bỉ.

Ngay cả Đoán Chân cốc đệ tử, cũng ôm trán, cảm thấy vị đệ tử dẫn đầu nhà mình, thật sự quá mất mặt.

Chương 106: Một đao chém bảy ngưu

Ùng ùng...

Mọi người còn không còn kịp nói thêm gì nữa, đàn yêu thú cũng đã đến, xông lên phía trước nhất, rõ ràng là một bầy man ngưu hai mắt huyết hồng, khí lực cường tráng như tiểu sơn, hai sừng như trường thương, ầm ầm hướng mọi người lao đến. Bọn man ngưu này đều là tứ giai yêu thú, tổng hợp thực lực cũng không mạnh, nhưng có lực lượng cường đại vô cùng, mượn xu thế lao nhanh vọt tới, thanh thế cực kỳ kinh người.

Nếu là bình thường, mọi người tự nhiên chỉ cần né tránh sẽ không có chuyện, nhưng lúc này lại không thể trốn.

Hôm nay Thanh Vân Tông đệ tử chính là bị đàn yêu thú bao vây, đối mặt quần chiến loại này, lựa chọn tốt nhất, chính là quây thành một vòng, liên thủ ngăn địch. Chẳng những có thể để phòng phía sau lưng gặp kẻ địch, càng là có thể đem đan, phù, trận, khí tác dụng phát huy đến mức tận cùng, nhận được lực lượng, linh khí khôi phục, thương thế khôi phục các phương diện gia thành, còn nếu tách ra, sẽ thành từng người tự chiến.

Đến lúc đó, chẳng những không hưởng thụ được đủ loại đạo pháp gia thành, còn dễ dàng lâm vào yêu thú vây công.

Cũng chính là vì vậy, chỉ sợ man ngưu mạnh mẽ hơn nữa, cũng chỉ có thể gượng chống.

Mắt thấy man ngưu lao tới, Đoán Chân cốc bên này, ba người đệ tử có pháp khí hình lá chắn liếc nhau một cái, cắn răng cầm lá chắn ra khỏi đám người, đem lá chắn giơ lên, vững vàng cản trước mặt mọi người. Bọn họ cũng không biết có thể ngăn trở man ngưu trùng kích hay không, nhưng mà không có lựa chọn nào khác, bọn họ có pháp khí loại hình phòng ngự, nhất định phải đứng ra, đây không phải là thời điểm lùi bước.

Không phải bọn hắn không sợ chết, mà ngay tại lúc này, nếu không đứng ra, không chỉ có thanh danh của bọn hắn sẽ tan tành, lần phù chiếu này đánh giá sẽ rớt xuống, đồng môn của hắn lại càng cự tuyệt hỗ trợ bọn họ, ngẫm lại xem, nếu không cách nào nhận được Tê Hà cốc đan dược, Thư Văn cốc phù triện, Sơn Hà cốc địa thế phán đoán, ở địa phương quỷ quái này, chẳng phải mỗi bước đều nguy hiểm ư?

Cũng vì vậy, biết rõ nguy hiểm, bọn họ cũng vẫn phải làm trách nhiệm của mình.

- Các ngươi lui về phía sau!

Cũng đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên trầm giọng quát lên, hắn cau mày, biết ba đệ tử này không thể nào ngăn cản trùng kích như vậy.

Chúng Đoán Chân cốc đệ tử có chút không giải thích được nhìn hắn, chẳng lẽ hắn thật sự muốn cho tất cả mọi người trốn ở phía sau sao?

Đoán Chân cốc đệ tử, làm sao có thể vô trách nhiệm như vậy?

- Sưu...

Không còn kịp nhiều lời nữa, Phương Hành cầm Thanh Long Bích Diễm đao nhảy ra ngoài, bởi vì bầy man ngưu lúc này đã vọt tới.

Con mắt đỏ như máu, sừng tựa như thương, tiếng như hồng lôi, uy không thể đỡ.

Phương Hành cũng không cản, sau khi nhảy ra ngoài, chỉ làm một động tác, thân chuyển như con quay, hai cánh tay cầm đao, linh khí rót vào, rồi sau đó, theo chuyển thế của mình một đao bổ ra ngoài, trong chốc lát, ánh đao như tuyết.

Kèm theo ánh đao, còn có một đạo sát khí màu xanh cùng một đạo hỏa diễm màu vàng.

Man ngưu xông tới lập tức bị sát khí màu xanh chấn nhiếp, thế xông hơi chậm lại, mà đại đao trong tay Phương Hành, tại lúc này huy vũ ra ngoài, "Hưu...

một tiếng, ánh đao hóa thành vòng tròn chém ra, trong nháy mắt bao phủ bảy tám con man ngưu xông lên phía trước nhất, chỉ nghe "Khúc khích" không ngừng, yêu rong huyết tiên, thi khối bay loạn, bảy con tứ giai man ngưu đồng thời bị mất mạng.

- Ti...

Đoán Chân cốc đệ tử nhất tề hít một hơi lãnh khí, man ngưu thanh thế hùng tráng như vậy, lại bị hắn một đao chém chếm?

Mặc dù man ngưu chẳng qua là tứ giai yêu thú, nhưng bảy con man ngưu hợp chung một chỗ, xa xa lao tới, phần lực lượng này, cũng làm cho lòng người run lên, Phương Hành đón bảy con man ngưu, một đao chém giết, lực lượng này cơ hồ vượt ra khỏi phạm trù Linh Động tầng sáu.

Ba đệ tử Đoán Chân cốc cầm trong tay tấm chắn, lại càng mặt tràn đầy cảm kích, man ngưu tiến tới càng gần, bọn họ càng cảm thấy áp lực cường đại, trong lòng vô cùng hiểu được, chính mình ba người tấm chắn cản không nổi man ngưu, cứng rắn ngăn cản mà nói, rất có thể ba người ở một chiêu đầu tiên, đã bị man ngưu đụng thương, thậm chí là trực tiếp chết, Phương Hành một đao kia, chẳng khác gì cứu bọn họ.

- Tốt lắm, giết đi!

Phương Hành một đao phá tan thế hiểm nguy, liền thu đao lui về phía sau, Đoán Chân cốc đệ tử lập tức tách ra một phần, đem hắn bảo vệ.

- Ngao...

Phía sau man ngưu, còn có vô số yêu thú vọt tới, chẳng qua là đối với trận hình đã không tạo được uy hiếp.

- Đoán Chân cốc đệ tử, tế khí, trảm yêu!

Ngô Tương Đồng đề khí hét lớn, đồng thời tế ra phi kiếm của mình, trong chốc lát, vô số thanh phi kiếm bay lên, vô số phòng ngự pháp khí bị phóng ra ngoài, nhất thời huyết nhục tung bay, tất cả mọi người không có lựa chọn nào khác, cùng yêu thú chiến lại với nhau.

Hỗn chiến cùng nhau, chung quanh lập tức huyết nhục văng tung tóe.

Trước người đệ tử mấy cốc khác, yêu thú giống nhau hung mãnh, bất quá mỗi một cốc đệ tử, đều có đệ tử dẫn đầu thực lực mạnh nhất áp trận, vì vậy hiểm nguy phá trận cũng được hóa giải, đã triển khai đánh giết cận thân, Thanh Vân Tông trong hàng đệ tử, trừ Phương Hành ra, mỗi người cũng là tu vi Linh Động tầng năm trở lên, có ít nhất mười người đạt đến Linh Động tầng sáu trở lên.

Sơn Hà cốc Phong Thanh Vi cùng Thư Văn cốc Bì Quân Tử, hai người càng là tu vi Linh Động tầng sáu đỉnh phong, đều thuộc về nhân vật chỉ kém một viên Niết Bàn đan, có thể một bước bước vào Linh Động tầng bảy, thực lực so với Diệp Thiêm Long mạnh hơn mấy phần.

Về phần Hứa Linh Vân, càng không cần phải nói rồi, nàng đã là tu vi Linh Động tầng tám, đúng là có một không hai.

Mà số lượng yêu thú mặc dù đầy khắp núi đồi, làm người ta hoảng sợ, nhưng phẩm cấp cũng không cao, lấy tứ giai yêu thú làm chủ, có một chút yêu thú ngũ giai lục giai trộn lẫn ở trong đó, yêu thú thất giai chỉ có một hai con, uy hiếp không lớn.

Vì vậy, trừ thời khắc bắt đầu bối rối, Thanh Vân Tông đệ tử rất nhanh bình tĩnh lại, phối hợp lẫn nhau, thi triển đủ loại pháp thuật, công quyết, pháp khí khắc địch, thái độ tan tác dần dần thay đổi, trận hình ổn định lại.

Mà Phương Hành, sau khi chém giết mấy cái yêu thú lục giai chỗ Đoán Chân cốc đệ tử bên này, liền thu đao, lui về chỗ tương đối an toàn trong đám người, từ bên hông cầm hồ lô, uống một hớp linh tửu, khôi phục linh khí của mình. Ánh mắt một bên nhìn yêu thú liên tục không ngừng từ giữa núi rừng lao ra, một bên ở trong lòng tính toán cái gì, tựa như cảm giác chuyện có chút không thích hợp.

Trong đám người, đều là nữ đệ tử Tê Hà cốc, các nàng sau khi yêu thú xuất hiện, đương nhiên chiếm cứ vị trí trung tâm an toàn nhất, vội vàng tế lên pháp khí trợ giúp đệ tử khác ngăn địch, hay là tồi động bổn mạng Tiểu Hoàn Đan, giúp Thanh Vân Tông đệ tử bị thương trị thương, nhưng cũng không trực tiếp cùng yêu thú chính diện chém giết, chẳng khác gì bị bao quanh bảo vệ bảo hộ.

- Ngươi không đi chém giết yêu thú, lui đến tới nơi này làm gì, sợ chết sao?

Nữ đệ tử Tê Hà cốc "Mặt rỗ", nhìn thấy Phương Hành tới đây, lập tức thu phi kiếm trong tay về, nghĩa chánh từ nghiêm hướng Phương Hành quát lên, trong ánh mắt đầy vẻ khinh thường, cho là Phương Hành sợ chiến, trốn tới khu vực ở giữa.

Phương Hành liếc nàng một cái, nói:

- Ngươi không sợ chết, sao ngươi không tới bên ngoài đi chính diện chém giết, trốn ở bên trong làm gì?

Mặt rỗ cứng họng, cả giận nói:

- Ta là nữ nhân!

Phương Hành nói:

- Nữ nhân mặt rỗ cũng gọi là nữ nhân ư?

Mặt rỗ mặt lại càng tức giận, quát lên:

- Ngươi vô sỉ! Ta Tê Hà cốc đệ tử, xấu hổ làm đồng môn với ngươi!

Phương Hành nói:

- Ta cũng không cùng người mặt rỗ đồng môn!

Mặt rỗ hận nghiến răng, phi kiếm trong tay suýt nữa hướng Phương Hành chém tới, bên cạnh một cái Tê Hà cốc đệ tử phái nam vội vàng kéo nàng lại, lạnh lùng nhìn Phương Hành, nói:

- Tôn sư tỷ, cần gì cùng người này tranh cãi, đánh lui yêu thú mới là đúng đắn!

- Không sai, chúng ta tạm đánh lui yêu thú trước, lại đem chuyện hắn sợ chết trốn tránh nói cho các sư huynh đệ khác, nhìn xem hắn còn có mặt mũi nào dẫn đầu Đoán Chân cốc đệ tử nữa...

Những đệ tử Tê Hà cốc khác cũng hét lớn, thanh âm đề rất cao, tựa như cố ý muốn để cho người khác nghe được, mà Phương Hành cũng không để ý tới, lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt chuyển hướng nơi khác, chính mình quan sát của mình.

Hắn lười giải thích cái gì, trên thực tế, linh khí của hắn mặc dù ngưng luyện, tu vi so với mọi người thấp hơn, nói trắng ra là, chính là linh khí chất lượng cao, nhưng trữ lượng cũng không nhiều, vì vậy thực lực bộc phát lợi hại, cũng không giỏi đánh lâu, hơn nữa Đoán Chân cốc bên này, cục diện đã khống chế được rồi, hắn vẫn cùng yêu thú chính diện chém giết mà nói, cũng chỉ là không ngừng tiêu hao linh khí của mình mà thôi.

Hơn nữa, chính là hắn đã mơ hồ lưu ý đến, yêu thú tới quá mức kỳ hoặc, rất nhiều yêu thú bản tính chính là đối đầu nhau, bình thời gặp phải cũng sẽ trực tiếp chém giết, lúc này lại liên thủ đột kích mọi người, điều này làm cho hắn cảm giác có gì không đúng.

Những yêu thú này tựa như cũng không phải bằng vào thiên tính của mình mà công kích, mà bị thứ gì tồn tại đang âm thầm thao túng vậy.

Dưới chuyện đàn yêu thú tập kích, rất có thể còn có những nguy cơ khác ẩn giấu, hắn cần tiết kiệm linh khí của mình, ứng phó có chuyện xảy ra.

Trên thực tế, hắn đoán không sai, đang ở thế cục mới vừa ổn định không lâu, chỉ nghe trong núi rừng, thanh âm cây cối nghiêng ngả vang lên, xa xa nhìn lại, chỉ thấy ánh lửa ngất trời, yêu thú hình dạng còn không hiện, uy danh đã khiếp người. Sau ba tức, đột nhiên mặt đất kịch chấn, cũng trong núi rừng, đi ra một cái cự xà to như thùng nước, toàn thân lóe ánh lửa khói độc.

Cự xà dài đến mười trượng, trên đầu mọc một sừng, hung tàn chí cực, tốc độ cũng cực nhanh, vừa xông khỏi sơn lâm, cái đuôi đã chếch lên đón gió, trên không trung trong nháy mắt nhanh chóng du động, hướng Thanh

Vân Tông đệ tử lao đến. Còn chưa tới gần, cự xá hé miệng, phun ra một ngọn lửa bừng bừng hắc vụ lượn lờ, thẳng hướng Thanh Vân Tông đệ tử đánh tới.

Nó cùng đệ tử Thanh Vân Tông, còn có mấy yêu thú khác cách trở, yêu thú này trước bị độc diễm đốt đến, chỉ thấy bọn họ thân hình lập tức co quắp lên, tựa hồ nước trong thân thể đã bị đốt cạn rồi, cuối cùng trở nên giống như quả hạch đào, co lại thành một đoàn.

- Không tốt, mau tránh né...

Thanh Vân Tông đệ tử kinh hãi, nhất là người bị độc diễm xông tới, lại càng đầy mặt kinh hãi.

Cự xà này tới quá nhanh, ngọn lửa bừng bừng quỷ dị, hiển nhiên bọn họ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, chỉ có thể nhắm mắt đợi chết.

- Sưu...

Cũng chính lúc này, đột nhiên bóng trắng chợt lóe, một con bạch hạc khổng lồ chở Hứa Linh Vân, từ trong đám người bay ra, Hứa Linh Vân đầu ngón tay khẽ nhếch, trước người đã xuất hiện một đạo bình chướng màu vàng nhạt khổng lồ, rồi sau đó đẩy về phía trước, bình chướng khuếch trương đến phương viên ba trượng, che trước ngọn lửa bừng bừng, toàn bộ lửa phun tại trên bình chướng, đều bị bình chướng đỡ lại.

- Bọn ngươi không cần bối rối, con yêu này để ta chém giết!

Hứa Linh Vân thanh âm nhàn nhạt truyền đến, rồi sau đó bạch hạc giương cánh, mang theo nàng trực tiếp hướng cự xà vọt tới.

Mấy người đệ tử hiểm nguy bị độc diễm cắn nuốt nhất thời nhất tề thở phào nhẹ nhõm, đều nói:

- Cũng may có Linh Vân sư tỷ...

Thấy quái xà lợi hại như thế cũng bị Hứa Linh Vân dễ dàng đón đỡ, lòng tin mạnh hơn.

Trong mọi người, chỉ có Phương Hành chau mày, nhìn Hứa Linh Vân cưỡi hạc cùng cự xà trực tiếp xông tới giữa không trung đánh nhau, bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Ngươi cản được một con hỏa lân quái xà thất giai, có thể đỡ được ba con sao?

Chương 107: Độc đan

Rầm rầm rầm...

Hứa Linh Vân cùng thất giai yêu thú hỏa lân quái xà đánh nhau trên không trung, phi kiếm tung hoành, bạch hạc bay liệng, không tới mấy chiêu, đã đem thất giai yêu thú áp chế ở hạ phong, chẳng qua là, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào dễ dàng đánh chết nó. Nàng là Linh Động tầng tám, thực lực so với quái xà này cao hơn một bậc, nhưng hỏa lân quái xà trời sanh thích sinh hoạt ở trong nham diễm, thôn thổ hỏa khí, khiến cho tự thân yêu khí có tính chất hỏa độc, thực lực đã so sánh với thất giai yêu thú bình thường mạnh hơn rất nhiều, chính là Hứa Linh Vân, cũng không cách nào nhanh chóng chém giết.

Chỉ bất quá, nếu đánh nhau như vậy, nàng cũng trong cục diện chiến thắng mà thôi.

Song đúng lúc này, trong núi rừng có tiếng ùng ùng không ngừng, rõ ràng lại có một con hỏa lân quái xà vọt ra, con mắt trên không trung vừa nhìn, không hướng Thanh Vân Tông đệ tử đánh tới, mà xông về phía không trung, vây công Hứa Linh Vân.

Hứa Linh Vân cũng hơi hơi kinh hãi, sắc mặt run lên, quát lên:

- Yêu nghiệt ngươi dám? Nhìn Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết!

Trong tay áo, đột nhiên bay ra một thanh trường kiếm màu xanh nhạt, nàng cầm kiếm trong tay, sau đó lật lại chém, trong chốc lát, đã có một đạo kiếm hoa rực rỡ vô cùng hướng hai cpm quái xà chém xuống, trong lúc nhất thời không trung lóe sáng, giống như có tia chớp xẹt qua không trung, cơ hồ trong nháy mắt, kiếm quang đã áp chế ánh lửa của hai con quái xà, dễ dàng tranh được thượng phong.

- Các nàng cũng tu hành Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết ư?

Phương Hành đứng trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Hứa Linh Vân đại chiến, khẽ thở dài một tiếng.

Một kiếm nơi tay, Hứa Linh Vân thực lực thế nhưng tăng cường không chỉ gấp ba, có thể thấy được Thanh Vân Cửu Kiếm thực sự lợi hại.

Mà Hứa Linh Vân vẫn chỉ lấy thành tựu đan pháp làm chủ, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết chẳng qua là phụ tu, tinh lực phân tán phía trên kiếm quyết chưa đầy ba thành, nếu đổi lại Tiếu Kiếm Minh chủ tu Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, uy lực sẽ lớn đến trình độ nào?

- Ti ti...

Đang ở Phương Hành suy nghĩ linh tinh, lại có một con quái xà xuất hiện, nó trực tiếp từ dưới đất chui ra, mặt đất cũng nứt nẻ, tung bay đến giữa không trung, thân rắn ngắt một cái, tựa như dây cung roi sắt, trực tiếp ném hướng Hứa Linh Vân.

- Sưu...

Bạch hạc của Hứa Linh Vân một tiếng thanh minh, trong chốc lát vung cánh tung mình, khó khăn lắm mới tránh thoát một kích kia, cánh trên trái đã có một mảnh vũ mao bị đốt trọi rồi, hung hiểm vạn phần. Mà cùng lúc đó, ngọn lửa phía sau Hứa Linh Vân bừng bừng đột kích, nàng cũng đành quát lớn, tâm niệm động, khởi động bình chướng ngăn cản, sau đó kiếm quang như nước, uyển đình lưu chuyển, đem con quái xà ba cũng cuốn vào vòng chiến.

Chỉ bất quá, ba con quái xà liên thủ, chính là nàng cũng lập tức cảm giác áp lực tăng lên gấp bội, có dấu hiệu nguy hiểm.

- Chúng ta phải ra tay, trợ giúp Linh Vân sư tỷ!

Đột nhiên, Thư Văn cốc dẫn đầu đệ tử Bì Quân Tử một kiếm chém giết một con yêu thú trước người, lạnh giọng quát lên:

- Quái xà này là thất giai yêu thú hỏa thuộc tính hiếm thấy, tuy là thất giai, nhưng có hỏa thuộc tính yêu khí gia thành, thực lực cùng bát giai yêu thú cũng xê xích không xa, vạn nhất Linh Vân sư tỷ có gì bất trắc, ba con rắn này sẽ xông tới chúng ta, nơi này sợ rằng không người nào có thể còn sống sót...

Chung quanh không phải chỉ có Phương Hành đang quan sát thế cục, mấy người đệ tử dẫn đầu giống nhau cũng quan sát toàn cục.

Thư Văn cốc Bì Quân Tử rõ ràng phát hiện, hôm nay yêu thú trên mặt đất đã dần dần kém xuống, để lại một đám xác thú trên đất, đã có rất nhiều bắt đầu lặng lẽ chạy đi, không điên cuồng giống lúc ban đầu. Lúc này nguy hiểm nhất, cũng không phải mọi người trên mặt đất, mà là Hứa Linh Vân trên không trung lực lượng một người chiến ba con hỏa lân quái xà, nếu là nàng gặp nạn hoặc bị thương, mọi người cũng sẽ cùng gặp xui xẻo.

Sơn Hà cốc dẫn đầu đệ tử Phong Thanh Vi vội la lên:

- Nhưng quái xà này mỗi một con thực lực cũng ít nhất là thất giai đỉnh phong, quanh thân lượn lờ ngọn lửa bừng bừng, coi như hai người chúng ta liên thủ, đối chiến với nó, cũng rất có thể bị nó có thể lập tức giết chết a...

Bì Quân Tử trầm giọng nói:

- Ít nhất cũng phải tìm một người nữa, bằng ba người chúng ta hợp lực, cũng không cần đem quái xà chém giết, chẳng qua là cuốn lấy nó, khiến nó không cách nào cùng hai con khác cùng đi giáp công Linh Vân sư tỷ là được, Linh Vân sư tỷ rảnh tay rồi có thể thong dong chém giết hai con quái xà này, sau đó lại tới giúp chúng ta!

Vừa nói ánh mắt nhìn hướng Phương Hành, trầm mặc không nói.

Trừ Hứa Linh Vân ra, chúng đệ tử chỉ có hắn cùng với Phong Thanh Vi thực lực mạnh nhất, các sư đệ của hắn không có tư cách cùng hai người bọn họ cùng nhau liên thủ cuốn lấy hỏa lân quái xà, trong mọi người, duy nhất có tư cách này, chính là Phương Hành rồi, hắn tu vi mặc dù thấp, nhưng thực lực nổi danh, Đoán Chân cốc, hắn có thể đem Mạc Dung Anh một cước đạp ngã trên mặt đất, chính là chứng minh.

Hơn nữa, Phương Hành cũng là thủ lĩnh Đoán Chân cốc đệ tử, lúc này mạo hiểm xuất thủ, cũng là điều nên làm.

Phương Hành lạnh lùng nhìn Hứa Linh Vân ác đấu trên không trung, thản nhiên nói:

- Tốt, ta cùng hai người các ngươi đồng loạt ra tay!

Thấy Phương Hành đồng ý, Bì Quân Tử cùng Phong Thanh Vi đều thở phào nhẹ nhỏm, tiểu quỷ này mặc dù bất hảo, nhưng cũng không trốn tránh trách nhiệm.

Lúc này, chợt có một đệ tử Tê Hà cốc nói:

- Hỏa lân quái xà quanh người là khói độc quái diễm, tu vi ba người các ngươi chống đỡ được sao?

Phong Thanh Vi cùng Bì Quân Tử nghe vậy, ánh mắt cũng khẽ run lên.

Ngọn lửa của hỏa lân quái xà cực kỳ quỷ dị, chính là Hứa Linh Vân cũng không dám trêu chọc nửa phần, tất cả đều dùng bình chướng thuật đón đỡ, bọn họ càng không cần phải nói, thời điểm cùng quái xà tư đấu, còn có thể bằng vào thân pháp cùng pháp khí gượng chống, nhưng ngọn lửa này phô thiên cái địa, vô khổng bất nhập, chính mình nếu bị một tia ngọn lửa chạm đến, hoặc là không cẩn thận hút vào khói độc, cũng sẽ nguy hiểm tánh mạng.

- Chi bằng lấy xuống một tia khói độc, ta phân biệt độc tính trong đó, giúp ba vị luyện chế tị độc đan!

Một vị đệ tử Tê Hà cốc mở miệng, lúc đầu trước khi vào núi, Hứa Linh Vân mang tới một tia khói độc trong núi, chính là do hắn phân biệt độc tính trong đó, sau đó luyện ra giải độc đan, lúc này, tự nhiên cũng phải để hắn lần nữa xuất thủ.

Chẳng qua là, ba con quái xà cùng Hứa Linh Vân ác đấu trên không trung, mọi người dù là ai cũng không cách nào nhích tới gần, làm sao có thể mang tới khói độc?

- Ta có biện pháp!

Đột nhiên một người hơi thở dồn dập mở miệng, rõ ràng là Ngô Tương Đồng, hắn không còn kịp phân trần, từ trong lòng ngực lấy ra một cái trường côn màu đen, phía trên buộc chặt rất nhiều sợi tơ, dĩ nhiên là một cái ngư can, coi mặt trên ký hiệu giăng đầy, cũng là một pháp khí, rồi sau đó Ngô Tương Đồng lấy một cái bình sứ, giắt lưỡi câu lên, sau đó hướng không trung giương lên, bình sứ bay hơn mười trượng, đưa vào không trung.

Lần nữa thu hồi, trong bình đã có một tia khói độc, Tê Hà cốc đệ tử lập tức đón tới, không dám trực tiếp đi ngửi, mà lấy linh khí dò thử, sau một hồi lâu, cất giọng quát lên:

- Lấy thượng đẳng mẫu đan, thêm kim diệp ngân biên thảo ba phần, mặc căn tử nhị hoa hai phần, linh tê ngọc thú huyết nửa tiền... Linh hỏa ít nhất ba chuyển, sau đó lấy hoa thanh tuyền thủy tẩy luyện, không thể sai lầm!

- Dạ!

Trong lúc nguy cấp, không người nào chậm trễ, Tê Hà cốc đệ tử lập tức đáp ứng, cộng thêm đệ tử phân biệt độc tính, tổng cộng chín gã đệ tử Tê Hà cốc, chia làm ba nhóm ngồi xuống, một người chủ lô, hai người thôi động linh dược, nhanh tay được cơ hồ không nhìn thấy bóng dáng, trong chốc lát, đốt lửa, tế đan, thêm dược, trong lò đan linh diễm thoát ra, liên tục ba lần, không tới chín tức, tị độc đan đã thành.

- Đa tạ!

Bì Quân Tử cùng Phong Thanh Vi nhận lấy tị độc đan, lập tức đem đan ngậm vào trong miệng, đã làm xong chuẩn bị xuất thủ.

Cũng vào lúc này, Tê Hà cốc "Chân ngắn" cũng dùng một cái ngọc bàn đem tị độc đan đưa tới cho Phương Hành, mặc dù hình thức cấp bách, Phương Hành cũng cúi đầu nhìn thoáng qua, đột nhiên mặt liền biến sắc, trong đôi mắt có độc hỏa hiện lên, trở tay tát một cái, đem chân ngắn đánh bay ra, miệng đầy là máu, răng rớt hai cái, sau đó Phương Hành vung đao phách tới.

- Tiện nhân, ngươi dám cầm độc đan tới hại ta ư?

Chân ngắn rơi xuống mặt đất, cả người đều ngơ ngẩn, tị độc đan trong tay lại càng lăn ra rơi xuống một bên, nàng cảm thấy hoa mắt, mắt thấy Phương Hành một đao bổ tới, mới đột nhiên oa một tiếng khóc lên:

- Ta... Ta không có a...

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Bì Quân Tử vội vàng tế ra phi kiếm ngăn cản một đao của Phương Hành, đồng thời kinh ngạc đặt câu hỏi.

Phương Hành một đao này cũng không đánh xuống, bởi vì lúc một đao kia đánh xuống, hắn bỗng nhiên nghĩ đến, muốn hại mình không phải chân ngắn, mà là chủ lô luyện chế viên tị độc đan này, ánh mắt hung hăng quét tới, rõ ràng thấy, chủ lô một lò này, chính là Lâm Thanh Tuyết, nàng trong ánh mắt hiện lên một tia tiếc nuối khó có thể phát hiện, sau đó vẻ mặt liền khôi phục lạnh lùng.

- Thời khắc như vậy, còn muốn dùng một quả độc đan tới hại ta, tiện nhân, chính là chủ ý của ngươi sao!

Phương Hành trong lòng ác hỏa dâng lên, ánh mắt hung hăng nhìn về Lâm Thanh Tuyết.

Những người khác trong lòng cả kinh, cũng nhất tề nhìn về phía Lâm Thanh Tuyết.

Lâm Thanh Tuyết cùng Phương Hành có thù oán, mỗi người cũng biết, lúc này trong lòng không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, chẳng lẽ thật sự là Lâm Thanh Tuyết luyện chế độc đan, muốn hại Phương Hành ư?

Nếu thật sự là như thế, nữ nhân này thật là độc ác.

Lâm Thanh Tuyết sắc mặt không thay đổi, từ từ ở trên mặt đất nhặt lên tị độc đan, thản nhiên nói:

- Đúng là cái cớ vụng về... Ngươi nói đây là độc đan sao? Ta đây sẽ ăn cho ngươi xem, nhìn ta có bị độc phát mà chết hay không!

Vừa nói, thế nhưng thật đem viên đan dược này đưa vào trong miệng, mọi người còn không còn kịp ngăn cản, nàng đã nuốt xuống, sau đó ánh mắt thản nhiên nhìn Phương Hành.

- Ngươi muốn hủy diệt chứng cớ sao?

Phương Hành trên mặt không chút biểu tình, hai mắt như kiếm, chăm chú vào trên người Lâm Thanh Tuyết.

Nàng một chiêu này có lẽ có thể lừa gạt người khác, nhưng lừa gạt không nổi chính mình, nếu nữ nhân này dám cầm độc đan cho mình, khẳng định cũng đã tính toán đến thất bại, trước đó ăn vào giải dược, biết tình cảnh không ổn liền lấy thân ra thử đan.

Một chiêu này, ở trên giang hồ cũng dùng rất nhiều.

Chương 108: Lên trời một chém

Chứng cớ?

Lâm Thanh Tuyết nghe Phương Hành nói, khẽ cười lạnh:

- Ta không ăn viên thuốc này, ngươi nói đây là độc đan, ta ăn viên thuốc này để chứng minh cho ngươi xem, ngươi lại nói ta hủy diệt chứng cớ, thật là buồn cười, giữa hai người chúng ta thật có tư oán, ta cũng hận không thể giết ngươi, nhưng ta vẫn có cái nhìn đại cục, lúc này giết ngươi chẳng khác gì là hại Linh Vân sư tỷ, ta sao có thể làm như vậy?

Nói đến chỗ này, nàng có chút dừng lại, hướng mọi người quét mắt một cái, tựa như vô cùng thản nhiên, lại nói:

- Rồi lại nói, cho dù ta luyện độc đan cho ngươi, ngươi làm sao có thể nhận ra được?

Người chung quanh nghe lời của nàng, trong lòng cũng hơi động một chút, không tự chủ được, cảm thấy Lâm Thanh Tuyết nói rất có lý.

- Độc đan bị ta đoán được, ngươi còn muốn nói dối sao?

Phương Hành nghe lời này, trong lòng giận dữ, nắm Thanh Long Bích Diễm đao trong tay, sát khí đã ngăn không được.

- Ngươi muốn giết ta ư? Hừ, thẹn quá thành giận sao? Ta thấy ngươi không muốn đi trợ giúp Linh Vân sư tỷ, mới cố ý dùng cái cớ vụng về này trốn tránh sao, ngươi vừa rồi sợ chết tránh né, cũng không phải chỉ có mình ta thấy!

Lâm Thanh Tuyết bộ dáng khẳng khái, ánh mắt lạnh như băng, khinh thường nói.

Lúc này, rất nhiều người chung quanh trong lòng cũng mơ hồ xuất hiện một tia hồ nghi.

Bọn họ bản thân đối với Phương Hành ấn tượng cũng rất bình thường, lại bị Lâm Thanh Tuyết nói toạc ra, không nhịn được hoài nghi lên ước nguyện ban đầu của hắn.

Chẳng lẽ tiểu quỷ này thật sự bởi vì sợ chiến mới cố ý tìm cớ trì hoãn sao?

- Phương tiểu sư huynh, ngươi tựa như tu hành cũng không phải là đan pháp, làm sao nhìn một cái có thể phán định đó là độc đan?

Đột nhiên, có người chắn trước người Lâm Thanh Tuyết, chính là Thư Văn cốc Bì Quân Tử, ánh mắt có chút hoài nghi nhìn Phương Hành.

Những người khác, từ ánh mắt hoài nghi nhìn về Lâm Thanh Tuyết, cũng chuyển thành nhìn về phía Phương Hành khinh bỉ và coi thường.

Trừ phi là người có đan pháp thành tựu sâu đậm, mới có thể liếc một cái phán định bản chất của đan dược, nếu không, ngay cả đan sư bình thường muốn phán định một quả đan dược có phải độc đan hay không, cũng muốn tốn hao thời gian nhất định, nghiệm chứng thành phần mới có thể biết.

Mà Phương Hành vừa rồi liếc một cái đã phán định đan này là độc đan, lại làm cho bọn họ nổi lên lòng nghi ngờ.

Chuyện Âm Dương Thần Ma Giám, Phương Hành tự nhiên không thể nói cho những người khác, cũng không có tính toán đi phân biện.

Hắn thấy mọi người hoài nghi nhìn mình, thậm chí mơ hồ có mang địch ý.

Không nghi ngờ chút nào, nếu mình gắng

hướng Lâm Thanh Tuyết xuất thủ mà nói, những người này nhất định sẽ ngăn trở chính mình.

Trong lòng khẽ tính toán, có so đo, lúc này cười lạnh một tiếng, nói:

- Các ngươi đều cảm thấy ta sợ chết ư?

Bì Quân Tử chắn trước mặt Lâm Thanh Tuyết giật mình, lạnh nhạt nói:

- Sợ chết cũng là thường tình của con người, ngươi nếu nói mình không muốn giúp Linh Vân sư tỷ một tay, cũng sẽ không có ai ép ngươi, nhưng dùng thủ đoạn như vậy, có chút bỉ ổi rồi!

Ngụ ý, hiển nhiên là tin lời của Lâm Thanh Tuyết.

- Không chỉ sợ chết, lại còn dùng loại thủ đoạn này nói xấu Thanh Tuyết sư tỷ, tội không thể tha thứ!

- Mới vừa rồi chém giết đang gay cấn, ta đã thấy hắn lui về trong đám người, quả thực không có một chút trách nhiệm nào!

Yêu thú đã chết chết, trốn trốn rồi, chúng đệ tử Thanh Vân Tông không còn áp lực, cũng chú ý chuyện đã xảy ra bên này, có người nghe vụn vặt, lập tức hoài nghi Phương Hành, bảy lưỡi tám miệng mắng chửi.

Cũng có người nói:

- Trước lúc chân tướng không rõ, không cần vọng thêm chỉ trích, Phương tiểu sư huynh cùng Lâm Thanh Tuyết quả thật có thù cũ!

Người nói chuyện, bộ dáng xinh đẹp, ngực phẳng mông cong, chính là Tần Hạnh Nhi.

Nghe lời của nàng, Lưu Hắc Hổ cũng đi theo gật đầu, nói:

- Không sai, các ngươi nói Phương tiểu sư huynh thứ khác cũng thôi, nói hắn sợ chiến, Lưu mỗ sẽ không ủng hộ. Vừa mới xong, Phương tiểu sư huynh tổng cộng xuất thủ bốn lần, lần đầu tiên chém giết man ngưu muốn phá trận, ba lần sau chia ra chém giết ba đầu lục giai yêu thú hỗn loạn ở trong đám yêu thú tứ giai, giải bốn lần nguy nan giúp chúng ta...

Cuối cùng, ánh mắt đảo qua mọi người, vỗ vỗ cánh tay trái của mình, trầm giọng nói:

- Lời nói nhất thật sự, mới vừa rồi nếu không phải hắn một đao bổ đầu vượn yêu âm hiểm, ta đây cánh tay đã không ở trên người rồi!

Trên cánh tay trái kia, có một đạo vết máu, chính chộp vào khửu tay, vết thương rất sâu, chỉ cần là sâu hơn một chút, cả cánh tay cũng sẽ đứt rời, có thể thấy được thực sự hung hiểm vạn phần.

- Hừ, hắn cho là các ngươi lợi ích gì, hai người các ngươi lại nói chuyện giúp hắn như vậy?

Trong đám người, có người âm dương quái khí nói.

Lưu Hắc Hổ giận dữ, quát lên:

- Là ai kiếm chuyện? Có bản lãnh đứng ra!

Tần Hạnh Nhi cũng cả giận nói:

- Giúp Phương tiểu sư huynh nói chuyện chính là cầm lợi ích sao?

Đám người rồi lại tĩnh lặng không tiếng động, không người nào dám tiếp lời.

- Viên đan dược có độc không độc, lấy ra nghiệm chứng là được, vị Lâm sư muội kia, vì sao vừa rồi lại đem đan dược nuốt vào?

Lúc này, một thanh âm khác vang lên, đồng thời đứng ở phía sau Phương Hành, chính là Đoán Chân cốc Ngô Tương Đồng, bình thời hắn rất trung thực, lúc này vẻ mặt vô cùng kiên định, thanh âm có lực, một câu nói:

- Phương tiểu sư huynh là đệ tử dẫn đầu Đoán Chân cốc ta, mới vừa rồi bảo vệ Đoán

Chân cốc đệ tử an nguy, không phải có thể để mặc các ngươi nói xấu, hỏi chúng ta trước rồi hãy nói!

Theo lời của hắn, Đoán Chân cốc đệ tử nhất tề bước lên một bước về phía trước, đứng sau lưng Phương Hành.

Điểm này, ngay cả Phương Hành đều có chút bất ngờ.

Người đang trong hoàn cảnh nguy hiểm, cũng dễ dàng đoàn kết nhất.

Trước lúc rời Thanh Vân Tông, những đệ tử này đừng nói bảo vệ Phương Hành, hận không được đưa một cước đạp lật trên mặt đất sau đó dẫm thêm mấy cước cũng không ít.

Nhưng tới Loạn Hoang sơn nơi này, Phương Hành làm việc mặc dù không đứng đắn, nhưng cũng thật sự rõ ràng duy trì lợi ích cho Đoán Chân cốc.

Ở yêu thú đánh tới, hắn là người đầu tiên lên tiếng cảnh báo, lấy bình chướng thuật giải nguy cơ mọi người bị quái trùng gặm phệ, lúc đang cùng yêu thú đại chiến, chém không ít đám lợi hại núp trong cấp thấp yêu thú, cứu nhiều người, hai chuyện này, đã khiến cho hắn ở trong lòng Đoán Chân cốc đệ tử, ấn tượng thay đổi không ít, mặc dù không chắc đã vô cùng tòng phục, nhưng cũng đồng ý hắn.

Mặt khác, theo Ngô Tương Đồng là người đầu tiên đứng ra ủng hộ Phương Hành, những người khác tự nhiên cũng sẽ đuổi theo, chính là người trong lòng còn có chút ngăn cách, lúc này cũng phải cùng những người khác đứng ở một cái trận tuyến, dù sao mình bất kể như thế nào đều thuộc về Đoán Chân cốc đệ tử, lúc này không cùng sư huynh đệ nhà mình đứng chung một chỗ, chẳng phải phạm vào nhiều người tức giận, ngày sau còn sống thế nào?

Hơn nữa, Phương Hành thoạt nhìn cũng không phải là người rộng lượng, lúc này chính mình không đứng ra, sau hắn tìm chính mình gây phiền toái thì làm sao bây giờ?

Nhìn thấy Đoán Chân cốc đệ tử phản ứng, ba cốc khác đệ tử, cũng không nói cái gì nữa rồi, sợ dẫn phát nhiều người tức giận.

Trong lúc nhất thời, chung quanh có chút an tĩnh, không khí cực kỳ vi diệu.

- Quên đi, cãi vã như vậy, muốn ầm ĩ tới khi nào? Giữa núi rừng tựa như lại có yêu thú nhòm ngó, không chừng lúc nào sẽ giết ra ngoài, vẫn là mau chút ít chuẩn bị chống đở sao, người khác nếu sợ chết, không dám đi giúp Linh Vân sư tỷ một tay, vậy thì để ta cùng với Bì sư huynh cùng Phong sư tỷ đồng loạt ra tay cũng được, ngay cả chết ở trong tay quái xà, cũng hơn người sợ chết...

Lúc này, bỗng nhiên có người cười lạnh mở miệng, phá vỡ yên lặng.

Xem phục sức, lại là Thư Văn cốc một vị đệ tử, cũng là ban đầu ở trên pháp thuyền quá mắng Phương Hành, thay Tê Hà cốc nữ đệ tử kêu bất bình, hắn lại là chừng ba mươi tuổi, bộ dáng có chút âm hiểm.

- Tên khốn kiếp này là ai?

Phương Hành chỉ vào hắn hướng Ngô Tương Đồng bên cạnh hỏi.

Ngô Tương Đồng nhìn thoáng qua, nói:

- Hắn tên gọi Thân Kiếm, Thư Văn cốc đệ tử!

Phương Hành gật đầu, nói:

- Quả thật là quá khốn kiếp, ta ở trên pháp thuyền nên chém hắn trước!

- Ngươi... Thật quá mức!

Thân Kiếm giận dữ, hận ý vô hạn, cũng không dám hướng Phương Hành xông lại.

Không riêng gì Phương Hành để cho hắn kiêng kỵ, Đoán Chân cốc đệ tử cùng nhau hướng hắn trợn mắt nhìn, cũng làm cho hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Đoán Chân cốc đệ tử, tế ra phi kiếm, giúp ta một tay!

Phương Hành không để ý tới Thân Kiếm, bỗng nhiên cất giọng hét lớn, Thanh Long Bích Diễm đao cầm ở trong tay, hai chân trên mặt đất một bước, cao cao nhảy lên, thân hình bay thẳng lên trời, cao gần ba trượng. Ngô Tương Đồng giật mình, đã hiểu Phương Hành ý tứ, gặp nhảy lên ba trượng, lực đạo đã kiệt, thật nhanh tế lên phi kiếm của mình, ở dưới chân Phương Hành đón đỡ, Phương Hành lập tức mượn lực, lại tăng thêm một trượng.

Những người khác thấy thế, cũng nhất thời hiểu Phương Hành ý tứ, trong lòng bàn tay phi kiếm sưu sưu sưu tế lên.

Trong lúc nhất thời, không trung ngân ảnh chớp động, tựa hồ xuất hiện một đạo thang trời do phi kiếm tạo thành.

Phương Hành tựa như đạp thang mà lên, long hành hổ bộ, thẳng hướng Hứa Linh Vân cùng quái xà đại chiến phóng đi.

- Linh Vân sư tỷ, ta tới giúp ngươi một tay!

Phương Hành tới cực nhanh, một thân lực lượng tồi động đến mạnh nhất, linh khí không chút nào giữ lại phát ra, thân hình lướt qua, thế nhưng để lại nhàn nhạt hỏa ý, cơ hồ là trong chốc lát, hắn đã vọt tới bầu trời chỗ Hứa Linh Vân cùng ba con quái xà, rồi sau đó thân hình vừa chuyển, tựa như bánh xe gió, thân thể nho nhỏ huy động Thanh Long Bích Diễm đao nặng ba ngàn cân, như một vầng trăng tròn chém xuống.

- Hô...

Có độc diễm hướng hắn bắn tới.

Phương Hành không để ý tới, bình chướng thuật xuất hiện, bao thành một hình tròn, đưa hắn bao ở trong đó.

Mà một đao kia, không chần chờ chút nào, thẳng tắp chém xuống.

- Sưu...

Đao khí tung hoành, đại đao như khâu, trực tiếp chém ở cổ một con hỏa lân quái xà.

Chương 109: Một đao chém đầu, mổ bụng lấy đan

Ba con quái xà cũng bị Hứa Linh Vân hấp dẫn đi lực chú ý, căn bản không còn hơi sức bận tâm con bò sát khí tức tựa hồ rất yếu này, hơn nữa Phương Hành tới quá nhanh, xuất đao quá trực tiếp, cơ hồ không cho hỏa lân quái xà bất kỳ thời gian phản ứng. Quái xà thấy tránh né không được, cũng không trốn nữa, trên người hỏa lân nhất nhất trương lên vừa bế hợp, ở xung quanh người khỏa lên một tầng áo giáp tràn ngập hỏa độc.

Ở suy nghĩ còn tương đối đơn giản của nó, cảm giác mình đón đỡ một đao kia không thành vấn đề.

Ngay cả Hứa Linh Vân bị ba đầu quái xà bao vây vào giữa, cũng có chút không tin:

- Ngươi làm sao có thể giết được rắn này? Một đao kia có lẽ có thể gây tổn thương cho nó, nhưng nó sau đó sẽ đối với ngươi khởi xướng hung mãnh công kích, ngươi làm sao gánh vác được?

Vào lúc này, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng để cứu Phương Hành.

Nhưng mà chuyện phát triển hiển nhiên ngoài dự liệu của nàng.

- Phốc...

Phương Hành một đao chém ở trên cổ hỏa lân quái xà, bên trong một đao kia, thanh long sát khí không xuất hiện, kim sắc hỏa diễm cũng không xuất hiện, Phương Hành không có tồi động hai đạo pháp trận, hắn chẳng qua là đem lực lượng của mình tăng lên tới mạnh nhất, đem một đao có thể phát huy ra lực lượng phát huy đến cực hạn.

Trong chốc lát, lưỡi đao cùng hỏa lân tiếp xúc, bị ngăn cản một phần ba tức, trên đao lực lượng khổng lồ đã thích phóng ra, "Két băng" một tiếng, trên lưỡi đao toác ra một cái khuyết khẩu, tiếp theo sau đó, một đao kia đánh nát hỏa lân dưới đao, phách vào trong máu thịt hỏa lân quái xà, trực tiếp xẹt qua cả thân thể quái xà, lại dẫn Phương Hành trên không trung vòng nửa vòng.

- Hô hô...

Phách xong một đao kia, Phương Hành bay vọt ở giữa không trung lực lượng cũng đã tiêu hao hết, thân thể bắt đầu xoay tròn rơi đi xuống.

- Thình thịch...

Hắn rơi trên mặt đất, hai tay nắm đao, một gối chấm, mặt đất bị nện ra khỏi một cái rãnh to.

Tại đỉnh đầu hắn, quái xà bị hắn bổ một đao dừng lại một hồi lâu, đầu rắn đột nhiên rơi xuống, máu tươi vẩy ra, trực tiếp rơi vào bên trái Phương Hành, ném ra một cái rãnh to, mà quái xà khổng lồ thân thể trên không trung vặn vẹo không ngừng, mang theo khói đặc cuồn cuộn, cũng đi theo rơi xuống, nhưng trực tiếp lọt vào trong hồ nước, tóe lên bọt nước cao bốn năm trượng.

Giữa không trung, hai con quái xà thấy đồng bạn bị giết, gào thét không dứt, xông xuống muốn giết chết Phương Hành báo thù.

Mà Hứa Linh Vân giật mình, trong lòng bàn tay kiếm hoa mãnh liệt, đem hai con quái xà cuốn về vòng chiến.

Bên trong quá trình này, nàng cũng nhịn không được cúi đầu nhìn Phương Hành một cái, trên mặt thần sắc có chút khiếp sợ.

Trên mặt đất, mỗi người cũng im như ve mùa đông, khó có thể tin nhìn đầu rắn rơi trên mặt đất dữ tợn.

Thất giai yêu thú, một đao đứt đầu.

Cho dù có thành phần đánh lén cùng xuất kỳ bất ý, nhưng làm sao có thể?

Trong lúc nhất thời không ai nói chuyện, bởi vì không ai biết nên nói cái gì.

- Các ngươi cảm thấy ta sợ chết ư?

Phương Hành đứng lên, Thanh Long Bích Diễm đao khiêng trên vai, ánh mắt quét nhìn chúng đệ tử Thanh Vân Tông.

Người bị Phương Hành ánh mắt nhìn đến, cũng không tự chủ đem ánh mắt dời đi chỗ khác rồi, ngay cả Bì Quân Tử cùng Phong Thanh Vi cũng là như thế.

Phương Hành cuối cùng ánh mắt, rơi xuống trên mặt Lâm Thanh Tuyết.

- Ta đúng là sợ chết, cho nên ai muốn để cho ta chết, ta sẽ nhất định phải làm cho kẻ đó chết!

Lâm Thanh Tuyết lúc đầu còn quật cường hướng hắn nhìn tới, nhưng cùng Phương Hành ánh mắt lần lượt đối chọi, hai mắt lại mơ hồ phát đau.

Nàng cuối tránh đi ánh mắt Phương Hành, bởi vì nàng cảm thấy như thế nhìn thẳng hắn, mắt của mình tựa hồ sẽ mù mất. Cũng ở thời điểm ánh mắt chuyển đi, Lâm Thanh Tuyết trong lòng dâng lên một loại tư vị khó tả, tựa như trái tim bị người ta hung hăng bóp một cái, hối hận muốn đem khổ thủy phun ra. Càng là lần đầu tiên trong ba năm qua, có một loại cảm giác cực độ khủng hoảng từ trái tim dâng lên.

Tiểu quỷ này làm sao lại mạnh như vậy?

Khi nào thì con kiến chính mình không để vào mắt kia, trở nên mạnh hơn mình nhiều như vậy?

Ý niệm trong đầu còn chưa chuyển, Phương Hành đột nhiên động, năm ngón tay mở ra, Dẫn lực thuật thi triển, Lâm Thanh Tuyết ngồi dưới đất tâm tình phức tạp bỗng nhiên bị Phương Hành nhiếp trong tay, cầm cổ áo nàng, giơ cao khỏi đỉnh đầu.

- Không được, mau thả Lâm sư muội...

- Để nàng xuống, đừng làm chuyện điên rồ!

Chúng đồng môn kinh hãi, rối rít mở miệng khuyên bảo.

Ngay cả Ngô Tương Đồng cũng là nhanh chóng kêu to:

- Phương tiểu sư huynh, không nên giết hại đồng môn, đây là tội lớn...

Chúng đệ tử Thanh Vân cũng không nghĩ tới, Phương Hành thế mà thật muốn ra tay với Lâm Thanh Tuyết.

Bọn họ vốn tưởng rằng Phương Hành biểu lộ sát ý của mình rồi, sẽ tạm thời nhẫn nại, sau đó âm thầm mưu kế báo thù, dù sao Thanh Vân Tông chính là danh môn chính phái, không cho môn hạ đệ tử tự giết lẫn nhau, nếu Phương Hành âm thầm đem Lâm Thanh Tuyết giết chết cũng thôi, tại trước mặt nhiều người như vậy giết chết nàng, xử phạt giết hại đồng môn là tránh không khỏi, cho dù lập được công lớn cũng không được.

Cũng chính bởi vì có tâm tư này, mọi người mới không thể kịp thời ngăn cản Phương Hành đem Lâm Thanh Tuyết nhiếp ở trong tay.

Lâm Thanh Tuyết cũng sắc mặt đột nhiên biến sắc, giọng căm hận nói:

- Ngươi vô bằng vô cớ, sao dám giết ta?

Phương Hành lạnh lùng nhìn nàng, Lâm Thanh Tuyết cũng nổi lên dũng khí, nhìn thẳng hắn!

Mình ở độc đan bị đoán được, đã làm xuống một cái quyết định chính xác, đem độc đan nuốt vào, độc đan này, mặc dù sẽ khiến cho chính mình bụng đau như xoắn, cực kỳ khổ sở, nhưng cũng xóa đi căn cứ chính xác chính mình luyện chế độc đan, nàng cũng không tin, Phương Hành dám ở dưới tình huống không có bất kỳ chứng cớ nào, mạnh mẽ hướng mình ra tay, trừ phi hắn tính toán phản bội sư môn!

Phương Hành cùng Lâm Thanh Tuyết nhìn nhau một hồi lâu, bỗng nhiên cười hì hì, nói:

- Ai nói ta muốn giết ngươi?

Sau đó Thanh Long Bích Diễm đao trong tay của hắn thu vào:

- Ta chỉ tìm ngươi lấy chứng cớ mà thôi!

Vừa dứt lời, bàn tay dán tại trên bụng Lâm Thanh Tuyết, cảm ứng thuật thi triển ra, một chốc, đối với Lâm Thanh Tuyết trong cơ thể cấu tạo đã nhất thanh nhị sở, sau đó tay hắn thoáng một cái, trong lòng bàn tay đã nhiều thêm một thanh đoản đao, trước lúc mọi người chưa kịp phản ứng, đã "Xuy" một tiếng kéo xuống áo trước ngực Lâm Thanh Tuyết, đem cái yếm đỏ au lộ ra.

Trong nháy mắt, Lâm Thanh Tuyết bụng tuyết trắng cùng lồng ngực mềm mại cao vút nhất thời lộ ra ngoài.

- Ngươi muốn làm gì?

Người chung quanh đầu tiên cảm thấy bất ngờ, sau đó thất thanh hét lớn, phi nước đại đi lên ngăn cản.

Còn có người dưới tình thế cấp bách, trực tiếp tế ra phi kiếm, hung hăng hướng hắn chém tới.

Vào giờ khắc này, bọn họ còn tưởng rằng Phương Hành điên rồi, muốn làm chuyện cầm thú gì...

Nhưng Phương Hành tốc độ cực nhanh, lột xuống áo của Lâm Thanh Tuyết, đoản đao trong tay ở bụng nàng vẽ một cái, mở ra một đường vết rách, sau đó mũi đao nhảy lên, một quả đan hoàn đen sì sì dính máu tươi bay ra.

- Sưu sưu sưu...

Ở trong quá trình này, hắn dưới chân dời đi, tránh được ba cái phi kiếm.

Năm ngón tay hư không một trảo, đan hoàn đen sì đã bị Phương Hành nắm lại, rồi sau đó ngón tay bắn ra, đem nó ném cho một người đệ tử Tê Hà cốc, thản nhiên nói:

- Chứng cớ đã có, cầm đi nghiệm sao! Nếu viên thuốc này không độc, ta sẽ chịu tội thương tổn đồng môn thì như thế nào? Nếu viên thuốc này có độc, các ngươi Tê Hà cốc cần cho ta một câu trả lời thỏa đáng sao!

Vừa nói, ném Lâm Thanh Tuyết xuống, thu hồi đoản đao, phủi tay, như không có chuyện gì, đứng chắp tay.

Mấy người chuẩn bị ngăn cản Phương Hành thân thể cứng đờ, đứng ở tại chỗ, vẻ mặt khiếp sợ mà vô cùng phức tạp.

Các ngươi không phải nói không có chứng cớ sao?

Ta đây sẽ đem chứng cớ lấy ra cho các ngươi!

Lâm Thanh Tuyết luyện có phải độc đan hay không, vốn là một chuyện rất đơn giản, cầm đan tới nghiệm chứng là đủ, nhưng bởi vì Lâm Thanh Tuyết đem đan này nuốt vào rồi, chuyện mới trở nên phức tạp lên, đối với cái loạn cục này, phương pháp giải quyết của Phương Hành càng thêm đơn giản.

Ngươi nuốt đan che giấu, ta sẽ mổ bụng lấy đan!

Chỉ bất quá, trước lúc làm chuyện này, hắn lựa chọn giúp Hứa Linh Vân giải quyết một đầu hỏa lân quái xà trước, một là bởi vì hắn quả thật không muốn Hứa Linh Vân bị thương, nữ nhân này mặc dù lãnh ngạo lạnh lùng, nhưng nói lời giữ lời, nguyện đánh cuộc chịu thua, trong mắt hắn là người tốt, một chút nữa, một đao chém hỏa lân quái xà, cũng có thể làm cho Lâm Thanh Tuyết chỉ trích hắn sợ chiến được hóa giải.

Đồng thời, mang theo cái uy giết yêu, lại đến làm chuyện này, gặp phải lực cản cũng sẽ nhỏ một chút.

Nếu như hắn ở trước lúc chém giết quái xà làm chuyện này, nhất định sẽ bị quần công, chỉ sợ chứng minh trong bụng Lâm Thanh Tuyết đúng là độc đan, mọi người cũng sẽ đem lửa giận phát tiết đến trên người của hắn, lúc này lại bất đồng.

Lâm Thanh Tuyết kêu thảm thiết không dứt, ôm bụng trên mặt đất lăn qua lăn lại.

Tất cả mọi người xanh mặt, thật lâu nói không ra lời.

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, tiểu quỷ này ác như vậy, thế mà dám mổ bụng lấy đan.

Đại khái Lâm Thanh Tuyết vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới điểm này, nếu không nàng tuyệt sẽ không lựa chọn đem độc đan nuốt vào.

Mà Phương Hành nói cũng không sai, thật ra cho dù hắn lấy ra không phải độc đan, vậy cũng không có gì, chẳng qua là thương tổn đồng môn mà thôi, cũng không phải là tội lớn tàn sát đồng môn, dù sao người tu hành sinh mệnh lực cường đại, bị mổ bụng chắc chắn không chết, dùng chút ít linh dược thoa vết thương một chút, mười ngày nửa tháng là tốt, nếu dùng chút ít thượng hạng linh dược, sợ rằng ngay cả vết sẹo cũng sẽ không lưu lại.

Nhưng lời tuy nói như vậy, có thể nghĩ tới đây, hơn nữa dám làm như vậy lại không nhiều.

Tiểu quỷ thoạt nhìn bộ dáng có chút thanh tú, thậm chí có chút ít khả ái này, hạ thủ làm sao ác như vậy chứ?

Tất cả mọi người trầm mặc lại, người lúc trước mở miệng trợ giúp Lâm Thanh Tuyết, lúc này mọi người sắc mặt đại biến.

Có mấy nữ đệ tử Tê Hà cốc lúc trước còn khinh thường Phương Hành, lúc này thậm chí sợ đến phát run.

Chương 110: Đoạt yêu thi

Chúng đệ tử Thanh Vân còn đang kinh ngạc, Phương Hành như không có chuyện gì xảy ra đi tới bên cạnh các đệ tử Đoán Chân cốc, chỉ vào đầy đất yêu thú thấp giọng nói:

- Các ngươi bọn khốn kiếp này đều u mê sao? Đầy đất yêu đan không biết nhặt ư? Đều là tiền! Mau đoạt a!

Vừa nói chính mình dẫn đầu làm trước, thật nhanh đem thi thể yêu thú đầy đất đá đến Đoán Chân cốc đệ tử bên này, thoáng cái tràn đầy một đống, những đệ tử Đoán Chân cốc khác tỉnh ngộ, mặc dù cảm thấy trong một trường hợp nghiêm túc lại bắt đầu đoạt yêu đan có chút không thích hợp, nhưng đệ tử dẫn đầu cũng làm như vậy chính mình còn chờ cái gì? Cũng đi theo đoạt lên.

Những người mấy sơn cốc khác thấy làm như vậy, cũng cảm thấy có chút hoang đường, bất quá rốt cục vẫn phải có người nhịn không được, nhỏ giọng nói:

- Mau đoạt sao, nếu không cũng bị bọn họ đoạt hết, những yêu đan này là có thể chính mình thu giữ!

Vừa nghĩ như vậy, lập tức cũng có người gia nhập hàng ngũ đoạt yêu thi, bất quá lúc này Đoán Chân cốc đã đoạt gần như một nửa.

Tê Hà cốc đệ tử không đoạt, có mấy người nữ đệ tử yên lặng không nói tiến lên trị thương cho Lâm Thanh Tuyết, người tiếp nhận đan hoàn đen sì kia, thì tại trầm mặc hồi lâu, lấy ra một thanh đao bạc nhỏ, đem đan hoàn phía trên dính chất nhầy cạo xuống, vừa chà xát một chút đan phấn, cẩn thận xem xét, sắc mặt lại càng khó coi, oán hận nhìn Lâm Thanh Tuyết một cái.

- Thể diện của Tê Hà cốc, cũng bị ngươi làm mất hết!

Hắn nói một câu, sau đó xoay người qua, nhìn không trung Hứa Linh Vân, khe khẽ thở dài.

Bên cạnh hắn Tê Hà cốc đệ tử cũng nghe được lời của hắn, trong lòng nhất thời run lên, ánh mắt nhìn về Lâm Thanh Tuyết có chút phức tạp.

- Đã tra ra ư?

Phương Hành chẳng biết lúc nào tới gần nơi này, cười hì hì nhìn người đệ tử này.

Người này vẻ mặt phức tạp, trầm giọng nói:

- Chuyện này ta sẽ bẩm báo Linh Vân sư tỷ, để nàng định đoạt!

- Hướng ta bẩm báo chuyện gì?

Đột nhiên một thanh âm nhàn nhạt truyền đến, lại thấy trên không trung Hứa Linh Vân bỗng nhiên ném ra hồng lô của mình, huyền chuyển trên không trung, đại phóng quang minh, sau đó hai cái hỏa lân quái xà đã bị nàng đả thương, vùng vẫy giãy chết bị hồng lô phát ra ánh sáng bao phủ, nhất thời càng lúc càng nhỏ, rồi sau đó bị hồng lô thu vào, hồng lô cũng nhỏ đi, lọt vào trong tay Hứa Linh Vân.

Thì ra là, sau khi Phương Hành chém giết hỏa lân quái xà kia, hai con hỏa lân quái xà khác còn lâu mới là đối thủ của Hứa Linh Vân, trì hoãn chốc lát công phu, lại là Hứa Linh Vân chuẩn bị đem hai con hỏa lân quái xà đánh cho bị thương, lấy lò luyện đan đưa bọn họ thu, hai con quái xà này trời sanh thích nuốt nham tương, tu luyện ra một thân hỏa thuộc tính yêu khí, có thể đem bọn họ luyện làm linh thú hộ lô.

Bạch hạc một tiếng thanh minh, chở Hứa Linh Vân đáp xuống, tóc nàng có chút lăng loạn, hiển nhiên trận chiến vừa rồi cũng có chút cố hết sức, bất quá vẻ mặt nàng còn là phi thường bình thản, cũng không bị thương, Thanh Vân chân truyền danh tiếng, có thể tính xứng đáng cái tên.

Tên nam đệ tử này thấy Hứa Linh Vân đáp xuống, liền đi tới phía sau, thấp giọng hướng nàng bẩm báo.

Hứa Linh Vân thần sắc thay đổi dần, ánh mắt không vui nhìn Lâm Thanh Tuyết.

Tê Hà cốc đệ tử còn đang chữa thương cho Lâm Thanh Tuyết lập tức rối rít rời khỏi bên người nàng, lưu nàng một mình yên lặng ngồi dưới đất.

Lâm Thanh Tuyết sở tác sở vi, trình độ nào đó đã không phải là ám hại đồng môn đơn giản như vậy, mà là tâm hoài bất quỹ, muốn đem Đại sư tỷ Tê Hà cốc của các nàng vùi lấp vào hiểm địa, nếu Hứa Linh Vân là một người nhỏ nhen, tiện tay chém nàng cũng có thể.

Hứa Linh Vân nhìn Lâm Thanh Tuyết một hồi lâu, cong ngón tay búng ra, một viên thuốc rơi vào trên váy Lâm Thanh Tuyết.

- Đem viên thuốc này nuốt xuống đi!

Lâm Thanh Tuyết nhặt lên đan dược vừa ngửi, sắc mặt đột biến:

- Quy tức đan?

Hứa Linh Vân thản nhiên nói:

- Không sai, ta không muốn phạt ngươi cái gì, nhưng ngươi vừa làm chuyện gây nguy hại đến đồng môn, lần phù chiếu này, không dẫn cũng được rồi, nuốt vào viên thuốc này, ngươi khí huyết đọng lại, sinh lợi tiêu tức, đối với thương thế của ngươi cũng có lợi, mà ta sẽ đem ngươi thu vào động thiên giới chỉ, đợi đến phù chiếu hoàn thành, lại đem ngươi mang về tông môn, giao cho sư tôn xử trí!

Lâm Thanh Tuyết đôi môi run rẩy, trong lòng hiểu được, đại khái mình thật không còn hy vọng.

Ban đầu nàng dự định giết Phương Hành mà thất bại, lại bị Hứa Linh Vân cấm bế nửa năm, sau khi đi ra, phát hiện mình bị Phương Hành tát hai cái, đã tại trong môn phái truyền ra, cùng Hậu Thanh tư tình cũng trong môn phái truyền ra, thanh danh, tôn nghiêm cho tới tiền đồ của nàng, cũng phá hủy, thái độ của sư tôn đối với nàng cũng đại biến, cho là nàng cùng Hậu Thanh tư thông, tính tình không sạch sẽ, không chịu nổi truyền pháp.

Ba năm này, nàng khắc khổ tu luyện, đem tu vi từ Linh Động tầng ba tăng lên tới Linh Động tầng năm, ở trong hàng đệ tử bình thường, đã thuộc thượng giai, nhưng sư tôn cũng vẫn không thích nàng, cho đến phù chiếu lần này xuất hiện, sư tôn để cho nàng cùng đệ tử khác cùng đi, thật ra chính là một cái cơ hội, nếu biểu hiện tốt, sư tôn có lẽ sẽ cho thêm nàng mấy phần sủng ái, cũng chính là hi vọng...

Cũng chính bởi vì ý nghĩ này, cho nên từ lúc bắt đầu, trên thực tế thật không có ý định hướng Phương Hành trả thù.

Chẳng qua nàng cũng không nghĩ tới, chính mình không có ý định hướng Phương Hành trả thù, nhưng Phương Hành chưa quên mối thù cùng mình.

Vừa thấy mình, tiểu quỷ này đã trực tiếp xuất khẩu vũ nhục, cũng nhất thời để cho trong lòng nàng hận ý thăng lên, hơn nữa, Phương Hành biểu hiện cùng Hứa Linh Vân quan hệ rất tốt, vừa để lộ ra hắn cùng với tiểu sư muội được sư tôn sủng ái nhất có quan hệ mơ hồ, lại làm cho Lâm Thanh Tuyết ý thức được, mình coi như buông xuống cừu hận ban đầu, cũng sợ rằng không có kết quả tốt.

Tiểu quỷ này rõ ràng là một người thù dai, tương lai hắn được thế rồi, há có thể để mình có quả ngon để ăn?

Kể từ đó, nàng sát cơ tái khởi, chẳng qua không có cơ hội. Cho đến lúc luyện chế tị độc đan, nàng cuối cùng một cái luyện chế thành công, mắt thấy hai quả tị độc đan khác đều đã luyện thành, chia ra cho Bì Quân Tử cùng Phong Thanh Vi, không nghi ngờ chút nào, viên này tất nhiên là cho Phương Hành rồi, vì vậy nàng quỷ thần xui khiến, ở gia nhập cuối cùng nhất muội linh dược, lén đổi nhất muội.

Đây trên thực tế cũng không phải là độc đan, chẳng qua là sẽ làm người dùng đan, tinh thần cương độn, phản ứng hơi chậm, ở ý tưởng của nàng, Phương Hành nuốt viên thuốc này, nếu là đi cùng hỏa lân quái xà đánh nhau, tất nhiên kịch liệt vạn phần, động tác chậm một chút, cũng sẽ chết ở dưới quái xà miệng rắn, tâm nguyện cũng coi như đạt thành rồi, sau cũng không có người có thể tra ra được.

Chẳng qua là nàng không ngờ đến, Phương Hành thế nhưng liếc một cái đã nhận ra viên thuốc này, nàng lúc ấy cũng không chút kinh hoảng, thuận tay đem đan hoàn nuốt vào, kể từ đó, một là có thể chứng minh đan của mình không độc, thứ hai không có chứng cớ, lường trước ai cũng không làm gì được nàng, mà chính mình biết thời biết thế, ngược lại có thể ô hãm Phương Hành một cái sợ chiến cùng hãm hại tội danh, không chừng có thể kiếm chuyện để Hứa Linh Vân chán ghét Phương Hành.

Chẳng qua là nàng cũng không nghĩ tới, Phương Hành một đao chém giết hỏa lân quái xà, vừa bắt chính mình, mổ bụng lấy đan, tâm địa ác độc, không thuận theo lẽ thường, trực tiếp làm cho mình một phen tính toán cũng nước chảy về biển đông.

Có thể tưởng tượng, trở lại tông môn, tiền đồ của chính mình cũng chỉ tới đó mà thôi.

Lấy sư tôn tính tình, có thể sẽ không trách nàng muốn giết hại đồng môn, nhưng nhất định sẽ cảm thấy nàng ngu xuẩn không chịu nổi, làm mất mặt Tê Hà cốc, phế bỏ tu vi của mình trục xuất tông môn, thậm chí giết mình, cũng có thể.

Đủ loại ý niệm trong đầu từ trong lòng lướt qua, Lâm Thanh Tuyết bỗng nhiên rất hi vọng Phương Hành mới vừa rồi một đao kia trực tiếp đâm chết chính mình.

Nói như vậy, nhất định lấy tính tình của sư tôn, còn có thể vì mình báo thù…

…

Lâm Thanh Tuyết tâm tư tự nhiên cũng không còn người để ý, chỉ coi nàng là một người chết mà thôi.

Thanh Vân Tông đệ tử, hôm nay đang bận kiểm kê thương vong.

Trừ tám người bắt đầu bị quái trùng tới gần, phệ giảo mà chết ra, trong bốn cốc, còn có chín người đang cùng yêu thú chém giết bị thương, trong đó năm người thương cũng không nặng, sau khi Tê Hà cốc đệ tử dùng bổn mạng Tiểu Hoàn Đan trị liệu, rất nhanh sẽ phục hồi như cũ, nhưng có bốn người, chân đứt cụt tay, đã thành phế nhân, mặc dù tánh mạng không lo, nhưng không cách nào tái chiến.

Trong bốn cốc, cũng là Đoán Chân cốc đệ tử thoải mái nhất, chỉ có ba người vết thương nhẹ, không người nào chết trận, không người nào trọng thương.

Một kết quả này, cũng làm cho còn quá thần trí Đoán Chân cốc đệ tử trong lòng kinh ngạc, ánh mắt nhìn Phương Hành càng ngày càng thuận mắt.

Người bị thương, hơn phân nửa cũng là bị ngũ giai, cho tới lục giai yêu thú núp trong tứ giai yêu thú đánh lén gây thương tích, nhưng mà ở chém giết triển khai, Phương Hành xuất thủ mặc dù không nhiều, nhưng mắt sáng như đuốc, từng cái yêu thú lợi hại trốn ở bên trong tứ giai yêu thú, cũng bị hắn chính xác phát hiện, rồi sau đó vung đao chém giết, cũng chính là cử động này, tránh khỏi Đoán Chân cốc đệ tử rất nhiều nguy hiểm.

Sau thu liễm yêu thú thi, Đoán Chân cốc cũng bởi vì nguyên nhân Phương Hành phản ứng đầu tiên tới được, xuất thủ sớm, chiếm đại tiện nghi.

Yêu đan chẳng khác nào là tiền, thật ra cử động thu yêu thi, không khác chính là cướp đoạt.

Những đệ tử ba cốc khác còn đều có chút căng thẳng, hơn nữa bị Phương Hành hành động mổ bụng lấy đan chấn nhiếp rồi, phản ứng chậm chút, mà Phương Hành cũng mặc kệ nhiều như vậy, bất chấp tất cả, trước tiên đem tiền đoạt đến tay rồi hãy nói.

Ước chừng hơn ba trăm con yêu thú tập kích Thanh Vân Tông đệ tử, cuối cùng chỉ có chừng một trăm con yêu thú ở tan tác chật vật chạy trốn rồi, nói cách khác, lúc này bên hồ, có thi thể khoảng hơn hai trăm con yêu thú, mặc dù phần lớn cũng là tứ giai yêu thú, nhưng toàn bộ, cũng là một bút thu hoạch lớn vô cùng khả quan rồi, đổi thành hạ phẩm linh thạch mà nói, nhưng lại không sai biệt lắm có bốn vạn khối.

Mà Đoán Chân cốc đệ tử, ước chừng cướp được một nửa!

Chương 111: Chuyện vớ vẩn, đều là chuyện vớ vẩn

Đối với yêu đan, đạo môn có giá thu mua minh xác, một quả yêu đan tam giai yêu thú bình thường chưa luyện hóa, đáng giá năm mươi khối hạ phẩm linh thạch, tứ giai yêu thú lại là một trăm năm mươi khối, ngũ giai yêu thú là bốn trăm năm mươi khối, cứ tăng một giai, giá tiền cũng sẽ tăng gấp ba, còn nếu yêu thú có thuộc tính đặc biệt, như vậy bản thân giá tiền trên, còn có thể tăng gấp đôi.

Đoán Chân cốc đệ tử, đoạt được bảy tám chục cỗ thi thể tứ giai yêu thú, toàn bộ mổ lấy yêu đan, ước chừng đáng giá hơn một vạn viên hạ phẩm linh thạch, có bảy thi thể ngũ giai yêu thú, cũng đáng giá hơn ba ngàn viên hạ phẩm linh thạch, thi thể ba con lục giai yêu thú, lại là hơn bốn ngàn linh thạch, tổng cộng thêm lên, không sai biệt lắm là một vạn bảy ngàn hạ phẩm linh thạch rồi, chính là một bút đại tài.

Trừ chuyện đó ra, còn có một con hỏa lân quái xà bị Phương Hành chém giết, đây là hỏa thuộc tính thất giai yêu thú, giá trị sẽ càng lớn, bình thường yêu đan của thất giai yêu thú, mỗi một viên đã đáng giá hơn bốn ngàn hạ phẩm linh thạch, mà hỏa lân quái xà, chính là yêu thú hỏa thuộc tính, giá trị không sai biệt lắm được nhân đôi, cũng chính là bán được tám ngàn viên hạ phẩm linh thạch không thành vấn đề, quả thực chính là đáng giá tiền.

Thử nghĩ xem ở đạo môn, mỗi một khối linh thạch cũng sẽ so đo nửa ngày, lúc này đại chiến một cuộc, thu vào gấp ngàn vạn lần, mọi người ngoài cảm khái ra, cũng chân chính hiểu một cái chân lý: Cầu phú quý trong nguy hiểm.

Tiền thứ này, có đôi khi tới thật chậm, nhưng nếu đúng phương pháp, tới cũng thực sự nhanh chóng.

- Phương tiểu sư huynh, đây là ta ghi chép thu hoạch, cùng với nguyên tắc phân phối...

Ngô Tương Đồng đần độn trên mặt, cũng mang theo một tia hưng phấn khó có thể che giấu, cầm lấy một quyển ngọc sách tìm đến

Phương Hành.

Toàn bộ con mồi đều là tiền, Phương Hành thân là đệ tử dẫn đầu, trong đó tối trọng yếu trách nhiệm chính là muốn chịu trách nhiệm phân phối, chỉ bất quá hắn lười quản những thứ này, tất cả đều ném cho Ngô Tương Đồng làm, mà Ngô Tương Đồng cũng thực sự chịu trách nhiệm, chính mình nhớ kỹ, sau đó lấy ra cho Phương Hành xem, trải qua đồng ý, mới có thể xác định cuối cùng, sau đó nộp lên đạo môn.

Phương Hành nhìn lướt qua, thấy Ngô Tương Đồng ghi lại, trừ ra con hỏa lân quái xà này ra, những con mồi khác, cũng có ba thành đưa cho mình, cách chia này, nói rõ hắn vẫn rất biết điều, đối nhân xử thế tốt, Phương Hành bản thân cũng luôn luôn lộ ra vẻ rất biết điều, ngọc sách ném về cho hắn, nói:

- Hỏa lân quái xà coi là của ta, ta không cần những thứ khác, các ngươi bọn khốn kiếp tự chia đi!

Ngô Tương Đồng ngẩn ngơ, cơ hồ không thể tin được vào lỗ tai của mình.

Chỉ sợ trừ đi hỏa lân quái xà, Đoán Chân cốc thu vào cũng chừng một vạn bảy ngàn hạ phẩm linh thạch, Phương Hành một câu không cần, chẳng phải đem năm ngàn khối hạ phẩm linh thạch trực tiếp ném đi ư?

Đợi đến khi xác định Phương Hành nói là sự thật, Ngô Tương Đồng mới đầy mặt vui mừng, liên tục chắp tay thi lễ, sau đó bước nhanh trở về hướng Đoán Chân cốc đệ tử thông báo, mọi người lập tức vang lên một trận tiếng hoan hô. Phương Hành làm vậy, chẳng khác gì đem năm ngàn linh thạch phân cho bọn họ, cử động hào phóng như thế, quả thực mới nghe lần đầu, Đoán Chân cốc các đệ tử hận không thể hưng phấn đem Phương Hành kiệu lên.

Bất quá vừa nhìn Phương Hành bộ dáng hung man, vẫn bỏ đi ý nghĩ này, nhưng trong lòng thực sự cảm kích.

Những đệ tử mấy cốc khác, xa xa không có thu hoạch như Đoán Chân cốc bên này, ba cốc cộng lại, thu vào cũng chỉ ngang với Đoán Chân cốc mà thôi, hơn nữa đệ tử dẫn đầu một người phân đi ba thành, đệ tử bình thường thu vào thực sự đáng thương.

- Ngươi vừa rồi giúp ta xử lý, cám ơn!

Ở thời điểm chúng đệ tử kiểm kê yêu thú, Hứa Linh Vân đi tới, mặt không chút thay đổi nói.

Trong lòng của nàng cũng có chút cảm khái, không nghĩ tới ba năm trước đây còn là con kiến trong mắt mình, hôm nay đã có thể giúp chính mình.

Tình hình lúc đó, trên thực tế rất hung hiểm, chính mình một người đối kháng ba con hỏa lân quái xà, cũng thực có chút cố hết sức, chỉ bất quá nàng lúc ấy trong lòng vô cùng hiểu được, nếu mình đỡ không nổi mà chạy, bị ba con hỏa lân quái xà này vọt xuống, đệ tử Thanh Vân Tông ít nhất cũng phải tử thương hơn phân nửa, vì vậy mới cắn răng chống đỡ, cho đến khi Phương Hành giúp nàng chém giết một cái, phá giải tình thế nguy hiểm.

Dĩ nhiên, Hứa Linh Vân rất rõ ràng, đây chỉ là giúp nàng, cũng chưa tính là cứu nàng.

Bởi vì nàng lúc ấy nếu cảm thấy nguy hiểm, tùy thời có thể chạy trốn, cho nên cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

- Cám ơn cái gì nha, Linh Vân sư tỷ ngươi mặt mũi dễ nhìn như vậy, vóc dáng lại cao, mặt còn trắng, tiêu chuẩn mỹ nhân, mà ta là anh hùng, dĩ nhiên muốn cứu ngươi rồi, anh hùng mà không cứu mỹ nhân, chính là đại cẩu hùng, đây là lời thánh nhân đã nói!

Phương Hành khẳng khái nói.

Hứa Linh Vân gương mặt lạnh lùng cũng xuất hiện một nụ cười, thản nhiên nói:

- Thánh nhân chưa từng nói lời như vậy!

Phương Hành liếc mắt, nói:

- Thánh nhân nhiều như vậy, nói cả đời, làm sao ngươi biết bọn họ chưa từng nói?

Hứa Linh Vân cười cười, không muốn cãi cọ vấn đề này với hắn, nhẹ giọng nói:

- Ngươi mới vừa rồi có nhìn ra cái gì không đúng hay không?

Phương Hành ngẩn ra, thần sắc cũng có chút đứng đắn, nói:

- Ngươi cũng đã nhìn ra?

Hứa Linh Vân gật đầu, nói:

- Vừa rồi ta trên không trung cùng quái xà tư đấu, thấy trong núi rừng, xu thế yêu thú lao tới cuồn cuộn như thủy triều, cơ hồ là yêu thú trong phương viên năm trăm dặm đều hướng chúng ta mà đi, chuyện này rất không bình thường, yêu thú mặc dù có một chút đã khai mở thần trí, nhưng phần lớn vẫn lấy thú tính làm chủ, bọn họ có địa bàn của mình, bình thường sẽ không vượt ra khỏi nơi đó!

Phương Hành gật đầu, dắt ống tay áo Hứa Linh Vân hướng bên hồ mổ yêu lấy đan đi tới,

nói:

- Không sai, ngươi xem, này con yêu thú hai một con tên là thiết tuyến mãng, một con tên là câu trảo thử, trời sanh chính là tử địch, bình thời chỉ cần ngửi thấy được mùi của đối phương, sẽ chém giết không ngừng, muốn khiến chúng nó hòa bình chung sống căn bản là không có khả năng, nhưng bọn chúng lại cùng đi tập kích chúng ta...

Hứa Linh Vân bị Phương Hành dắt ống tay áo, như bình thời, đã sớm phất tay của hắn ra rồi, chỉ bất quá lúc này thấy Phương Hành bộ dáng thật tình, liền không tránh né, trầm mặc một hồi lâu, nói:

- Có chút yêu thú cao cấp, có thể khu sử yêu thú cấp thấp.

Phương Hành cười cười, vừa chỉ vào bốn đống yêu thi lớn như thế, nói:

- Ngươi nhìn lại, trong toàn bộ yêu thú, đẳng cấp cao nhất chính là ba con quái xà, mà mới vừa rồi lúc bọn chúng còn trên không trung cùng ngươi triền đấu, phía dưới yêu thú cũng đã giải tán rồi, tối thiểu nói rõ, yêu thú không phải là do ba con quái xà khu sử tới, nếu không nào có đạo lý lão đại chưa đi, tiểu lâu la cũng đã chuồn mất?

Hứa Linh Vân lúc đầu hỏi ý tứ Phương Hành, cũng là thuận miệng nhắc tới, không ngờ Phương Hành thật sự nói đạo lý rõ ràng, tựa như đối với yêu thú vô cùng hiểu rõ, nội tâm cũng coi trọng, nói:

- Vậy có thể xác định là có người đang âm thầm khu sử yêu thú rồi?

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Ai nói là người, thứ khác cũng có thể có a!

Hứa Linh Vân như có điều suy nghĩ, liền xoay người lại rời đi, lệnh cho chúng đệ tử ở chỗ này mổ yêu thú lấy yêu đan, nghỉ ngơi và hồi phục một chút, mà chính mình thì gọi Sơn Hà cốc dẫn đầu đệ tử Phong Thanh Vi, cùng nàng cùng nhau ngồi hạc bay lên, lướt tới trời cao. Phương Hành thấy thế, đã đoán được các nàng muốn thông qua nghiệm chứng yêu thú đánh tới hướng đi cùng chung quanh núi sông địa hình biến hóa, tìm kiếm một chút dấu vết.

Phương diện này không phải là thứ hắn am hiểu, cũng không để ý tới, chạy tới Đoán Chân cốc đệ tử bên này, ngồi cạnh xem bọn hắn mổ lấy yêu đan, đồng thời cũng nhìn một cái, có một chút thịt ngon hay không, cắt lại để dành ăn. Lúc này Đoán Chân cốc chín vị đệ tử, có bốn người bị phái tới đây mổ lấy yêu đan, có năm người khác thì dưới sự hướng dẫn của

Ngô Tương Đồng, chữa trị pháp khí cho ba cốc đệ tử.

- Hắc hắc, Phương tiểu sư huynh, ngươi cùng Linh Vân sư tỷ thật giống như quan hệ rất thân cận a!

Một cái đệ tử Đoán Chân cốc lén lén lút lút hướng Phương Hành tễ mi lộng nhãn.

- Linh Vân sư tỷ?

Phương Hành ngẩn ra, vội nói:

- Chuyện vớ vẩn, đều là chuyện vớ vẩn thôi!

Mấy đệ tử cười nói:

- Ta nhập môn đã mười hai năm rồi, nhưng còn chưa từng nghe nói có ai có thể đến gần Linh Vân sư tỷ, Phương tiểu sư huynh ngươi ngay cả tay cũng dắt được, như vậy chuyện vớ vẩn... cũng không thấy nhiều!

Phương Hành nhất thời hiểu rõ, mới vừa rồi cự ly xa, cử động hắn dắt tay áo Hứa Linh Vân khiến đám người này hiểu lầm làm dắt tay rồi, hoàn hảo nhìn qua chỉ có mấy người bọn hắn, nếu không hiện tại chúng đệ tử Thanh Vân Tông có khi đã ầm ĩ rồi.

Hắn cũng không giải thích, ngược lại cười hắc hắc, ra vẻ thần bí hướng mấy tên này nói:

- Mấy tên khốn kiếp các ngươi mắt cũng tinh đấy, bất quá ta nhưng cảnh cáo các ngươi, ai dám tiết lộ ra ngoài, tiểu gia chém chết các ngươi...

Mặc dù nói hung ác, nhưng trên mặt mang theo nụ cười, mấy đệ tử Đoán Chân cốc cũng không sợ, nghe lời này, ngược lại càng thêm xác nhận phỏng đoán trong lòng, mọi người nháy mắt ra hiệu nói:

- Hiểu rồi hiểu rồi, nhất định giữ bí mật...

- Phương tiểu sư huynh, ngươi thật là tấm gương cho chúng ta a...

- Sách sách, ban đầu ở Đoán Chân cốc đầu tiên nhìn Phương tiểu sư huynh, ta đã cảm thấy hắn tuyệt không phải phàm tục!

- Linh Vân sư tỷ, đây chính là nữ tiên của Thanh Vân Tông chúng ta...

Đối với Đoán Chân cốc đệ tử vuốt mông ngựa, Phương Hành thản nhiên tiếp nhận, khoát khoát tay, khiêm tốn nói:

- Đâu có đâu có, dáng vẻ của nàng thật đẹp, đáng tiếc số tuổi so với ta hơi lớn... Thật ra thì, ta thích so với ta nhỏ hơn cơ!

- Phương tiểu sư huynh, ngươi nói vậy không đúng, lấy nữ hơn ba tuổi như mang vàng về nhà a...

- Đúng vậy, hơn nữa, đối với người tu hành chúng ta mà nói, mười năm hai mươi năm có đáng là cái gì!

Chương 112: Thạch phá khôi lỗi xuất

Hứa Linh Vân cùng Phong Thanh Vi hai canh giờ sau mới trở về, lúc này chúng đệ tử Thanh Vân Tông đã lấy yêu đan xong, cũng nghỉ ngơi và hồi phục không sai biệt lắm. Hai người bọn họ vẻ mặt có chút cổ quái, Hứa Linh Vân thần thái suy tư, Phong Thanh Vi lại hơi hưng phấn, đáp xuống bên hồ, liền vội vội vàng vàng gọi Phương Hành cùng Thư Văn cốc dẫn đầu đệ tử Bì Quân Tử đi thương nghị.

- Vừa rồi ta cùng với Linh Vân sư tỷ điều tra nguyên do đàn yêu thú tập, không có phát hiện nào khác, cũng là lưu ý đến, địa phương phía nam cách chúng ta trăm dặm, có một mảnh tàng phong tụ khí sơn cốc, vô cùng bí ẩn. Loạn Hoang sơn có phong ấn Yêu Vương, yêu khí hàng năm tiết ra ngoài, một mảnh tàng phong tụ khí sơn cốc kia, tụ tập đại lượng yêu khí, rất có thể sẽ sinh sôi nhiều linh dược dị thảo!

Thư Văn cốc Bì Quân Tử nghe vậy, cũng có chút hưng phấn, nói:

- Nếu thật là vậy, đây chính là tư nguyên không thua gì yêu thú, có lẽ giá trị cao hơn cũng nói không chừng, chúng ta tuyệt không thể bỏ qua, phải đoạt lấy!

Hứa Linh Vân lúc này mới mở miệng, nhẹ giọng nói:

- Nơi đó tàng phong tụ khí, dễ dàng sinh ra linh dược dị thảo, cũng dễ dàng sinh ra yêu thú cường đại, hôm nay nguyên do yêu thú tập kích còn không làm rõ, xâm nhập hiểm địa có vẻ không phải cách làm khôn ngoan!

Phong Thanh Vi vội nói:

- Linh Vân sư tỷ, vừa rồi chúng ta không phải đã quan sát rồi sao? Chỗ kia trên bầu trời yêu vân tinh khiết mà không tạp, phía dưới không hề giống nơi yêu thú sinh sống, nếu không yêu khí sẽ không tinh khiết như vậy, chỉ có phía dưới sinh trưởng đại lượng linh dược dị thảo, mới có thể dâng lên yêu vân thuần khiết như vậy, có yêu thú, yêu vân sẽ pha tạp rồi!

Hứa Linh Vân nhìn về phía Phương Hành, cũng không mở miệng, nhưng ngụ ý, là muốn để hắn phát biểu ý kiến.

Hứa Linh Vân là một người thuần túy, trong suy nghĩ của nàng, thời điểm chính mình chiến ba đầu hỏa lân quái xà, là Phương Hành ra tay giúp mình, thời điểm chính mình hoài nghi yêu thú tập kích, cũng là hắn tìm được căn cứ chính xác chứng minh phỏng đoán của mình, cho nên trong lòng đối với Phương Hành đánh giá cao hơn, chỉ sợ Phương Hành tuổi còn nhỏ, tu vi cũng thấp, nhưng nàng vẫn tin tưởng Phương Hành hơn vài người khác.

Không nghĩ tới, Phương Hành đối với vấn đề này, tựa như cũng không hề thâm tư thục lự, chẳng qua là cười hì hì nói:

- Một mảnh linh dược lớn như vậy sinh trưởng ở nơi đó, các sư huynh đệ nghe nói, làm sao có thể không đi hái chứ? Chuẩn bị nhiều chút là được rồi!

Hứa Linh Vân nghe vậy, liền gật đầu, nàng hiểu được ý tứ của Phương Hành, cho dù bên kia quả thật có nguy hiểm, nàng cũng không thể thuyết phục những người khác không đi hái linh dược, dù sao Thanh Vân Tông đệ tử tiến vào Loạn Hoang sơn, chính là để lịch luyện, cũng có thể lý giải là tới để phát tài, vừa nghe nói nơi đó linh dược đông đúc, cũng không để cho bọn họ đi hái, so với giết bọn họ còn khó chịu hơn.

Nếu không cách nào ngăn cản, vậy cũng chỉ có một lựa chọn, tận lực chuẩn bị đầy đủ sao!

- Đã như vậy, vậy thì đi một chuyến sao, Bì sư đệ, kính xin Thư Văn cốc đệ tử cực khổ chút ít, cung cấp một cái phù phòng ngự cho mỗi một vị sư huynh đệ, để tránh giữa đường gặp phải nguy hiểm, không còn kịp phòng bị nữa!

Bì Quân Tử mừng rỡ, đồng ý, tự đi an bài việc của mình.

Thanh Vân Tông chúng đệ tử biết được tin tức này cũng hưng phấn không thôi, bởi vì thời điểm đoạt thi thể yêu thú hạ thủ hơi chậm, hơn nữa Phương Hành một đao chém giết hỏa lân quái xà, danh tiếng vang xa, bọn họ cũng không cùng Đoán Chân cốc đệ tử tranh đoạt, đến nỗi thu hoạch của bọn hắn xa xa không phong phú bằng Đoán Chân cốc đệ tử, hôm nay nghe nói có một mảng sơn cốc linh dược tụ tập, tự nhiên mọi người đều vui vẻ.

Không có trì hoãn, cơ hồ tất cả mọi người lập tức quyết định lên đường.

Lần nữa tiến vào núi rừng, tốc độ so với ban đầu nhanh hơn nhiều lắm, yêu thú trong núi rừng cũng đã phân tán ra, theo cử động đàn yêu thú tập kích mọi người, đưa đến yêu thú trên phạm vi lớn giảm bớt, núi rừng lớn như thế đối với mọi người mà nói, không có yêu thú uy hiếp, quả thực giống như đi trên đường lớn, hơn nữa mong đợi đối với linh dược, mọi người cũng không nhịn được muốn bay lên.

Theo đường nhỏ Hứa Linh Vân cùng Phong Thanh Vi vừa mới quan sát, mọi người chỉ tốn nửa ngày thời gian, đã đi tới sơn cốc, lại thấy sơn cốc này bị che giấu trong một đám núi đá hỗn loạn, từ xa nhìn lại, chỉ thấy một mảnh loạn thạch hoang vu, căn bản không phát hiện được bóng dáng sơn cốc này, cho dù là từ thiên không nhìn xuống, cũng bởi địa khí vặn vẹo, khó có thể phát hiện.

Nếu không phải Phong Thanh Vi ở trận pháp thành tựu thâm hậu, am hiểu địa thế chi lý, thật sự không cách nào phát hiện chỗ này.

- Ta cảm thấy quá hoang đường... Ta không phải đang nằm mơ đấy chứ?

Chuyển vào sơn cốc, chúng đệ tử Thanh Vân Tông lập tức bị một biển hoa màu lam trước mắt dọa cho sợ ngây người. Trong sơn cốc, hai bên núi cao dựng đứng, trên hẹp dưới rộng, ước chừng bốn năm dặm phương viên, đáy cốc đá vụn quái mộc, thế nhưng sinh trưởng rất nhiều đóa hoa màu lam quái dị, sắc tươi đẹp mà vô vị, nhị hoa dài nhỏ, vô số ong bướm ở trong sơn cốc bay tới bay lui.

- Mộng hồn thảo? Thế mà thật sự là mộng hồn thảo, nhiều mộng hồn thảo như vậy, ta không nằm mơ đấy chứ?

Một vị đệ tử Tê Hà cốc tiến lên ngắt lấy một đóa hoa màu lam, nhặt tiếp một phiến lá cây thưởng thức một chút, thần sắc từ trịnh trọng dần dần trở nên cuồng nhiệt, đến cuối cùng, quả thực giống như phát điên mà quát lên.

Những người khác nghe được cái tên "Mộng hồn thảo", tất cả cũng ngẩn ngơ, sau đó đột nhiên điên cuồng hướng trong sơn cốc lao vào, cơ hồ một câu nói cũng không còn kịp nói, khuôn mặt thèm thuồng đoạt lấy mộng hồn thảo, hướng động thiên giới chỉ chất vào, bộ dáng kia, so với chó dữ đoạt phân chẳng khác là bao, không có chút khí độ lạnh nhạt của người tu hành, mọi người đều quá mức tham lam.

Thật ra cũng không trách được chúng đệ tử nổi điên như thế, bởi vì mộng hồn thảo không phải linh dược bình thường, mà là linh dược luyện chế Linh Động tầng sáu đột phá tầng bảy cần phục dụng "Niết Bàn đan", hơn nữa còn là trọng yếu nhất trong đó.

Một quả "Niết Bàn đan" giúp Linh Động tầng ba đột phá tầng bốn, đã cần một ngàn viên hạ phẩm linh thạch, mà "Niết Bàn đan" giúp Linh Động tầng sáu đột phá tầng bảy càng quý trọng hơn, nếu trực tiếp mua loại đan dược đã luyện chế, một viên cần ba trăm khối trung phẩm linh thạch, tương đương với ba vạn khối hạ phẩm linh thạch, cho dù chính mình mua tài liệu để luyện chế, cũng cần khoảng một trăm năm mươi khối trung phẩm linh thạch.

Mà mộng hồn thảo, lại là linh dược phi thường trọng yếu trong đó, ở trong đạo môn, loại linh dược này mỗi một cây cũng có thể bán được ba khối trung phẩm linh thạch, mà luyện chế một quả "Niết Bàn đan" giúp Linh Động tầng sáu đột phá tầng bảy, sẽ cần mười cây "Mộng hồn thảo ", nói cách khác, Niết Bàn đan chi tiêu, có ít nhất ba mươi khối trung phẩm linh thạch là chi tiêu ở mộng hồn thảo.

Mà trước mắt, thậm chí có nhiều mộng hồn thảo như thế, sau khi hái về, không nói đến chính mình sẽ tiết kiệm được bao nhiêu, chỉ cần đem mộng hồn thảo bán cho đạo môn, chỉ sợ cũng có thể đổi được một quả "Niết Bàn đan" đã luyện thành phẩm a, quả thực là phát tài. Đây căn bản cũng không phải mộng hồn thảo, mà là hi vọng giúp chúng đệ tử Thanh Vân Tông đột phá Linh Động tầng bảy!

Trong lúc nhất thời, vô số người điên cuồng đoạt lên, thậm chí mất đi lý trí, ở dưới tình huống nhiều mộng hồn thảo như thế không có hái, lại có hai người bởi vì đồng thời lấy một gốc mộng hồn thảo, mà liều mạng đánh nhau.

Ngay cả Thư Văn cốc Bì Quân Tử cùng Sơn Hà cốc Phong Thanh Vi cũng gia nhập hàng ngũ thu thập, không hề nổi điên, chỉ có Phương Hành cùng Hứa Linh Vân hai người đứng ở cốc khẩu, Hứa Linh Vân cau mày nhìn mọi người nổi điên, vẻ mặt rất chán ghét, mà Phương Hành lại là ôm cánh tay, nhìn đám người như bầy chó tranh ăn, trong mắt ngoài hài hước còn có một tia cảnh giác.

- Tại sao ngươi không đi hái?

Hứa Linh Vân chuyển sang Phương Hành, nhàn nhạt hỏi.

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa nhìn nhiều người đoạt như vậy, ta đã cảm thấy không có hứng thú!

Lúc nói chuyện, đầu mũi khẽ lay động, ánh mắt bỗng nhiên rơi vào một khối đá lớn ở cốc khẩu.

Hứa Linh Vân thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Nhiều mộng hồn thảo như vậy sinh trưởng ở chỗ này, cảm giác có chút không thỏa đáng!

Phương Hành bỗng nhiên vẻ mặt biến đổi,

trầm giọng nói:

- Chỉ không thỏa đáng thôi ư, hắc hắc, Linh Vân sư tỷ, phiền toái tới rồi!

- Sao?

Hứa Linh Vân men theo ánh mắt của hắn nhìn lên, đột nhiên sắc mặt đại biến, sử dụng linh khí quát lên:

- Mau lui khỏi sơn cốc!

Thanh âm kích động, chấn vang sơn cốc, chúng đệ tử cũng bị thanh âm này chấn cho ngẩn ngơ, nhưng chậm chạp không làm ra phản ứng.

Cũng chính lúc này, loạn thạch hai bên cốc khẩu bỗng nhiên ầm ầm rung động, loạn thạch cuồn cuộn lăn xuống, ở trong thạch bích, theo mùi khói tràn ngập, tiếng sấm cuồn cuộn, thế nhưng có một cánh tay khổng lồ bằng đá vun ra, trong lòng bàn tay còn nắm một cái thạch bổng khổng lồ, hung hăng giơ lên giữa không trung, sau đó ầm ầm hướng phía dưới Thanh Vân Tông đệ tử ngơ ngác không biết làm sao nện xuống.

- Thình thịch...

Chỉ một chốc, nhất thời có hai ba người bị nện thành thịt vụn, căn bản không hề kịp phản ứng.

- Ùng ùng...

Mặt đất rung động, phía sau cánh tay đá, đi theo giãy dụa ra hai cái thạch đầu cự nhân khổng lồ, thân cao mười trượng, mắt huyết hồng, vẻ mặt khô khan, lực lượng lớn vô cùng, mắt màu đỏ yêu dị chớp một cái, đã tập trung vào Thanh Vân Tông đệ tử ở bên trong sơn cốc ngắt lấy mộng hồn thảo, huy vũ đại bổng hướng bọn họ đập tới, một kích này, sợ rằng không dưới mấy ngàn cân sức lực, một đập đã thành một cái rãnh to.

- Dĩ nhiên là ma thú... Nơi này làm sao lại đản sinh ra ma thú?

Hứa Linh Vân kinh hãi, thân hình phi độn ra, bạch hạc không biết từ nơi nào bay ra, chính ở dưới chân nàng, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một thanh trường kiếm, "Sưu" một tiếng, kiếm quang như điện, chém trên cánh tay thạch đầu cự nhân bên trái này, theo "Rắc...rắc...

loạn thạch bay loạn, cánh tay thạch đầu cự nhân kia lại bị nàng chém nát rồi, cứu được ba cái đệ tử Tê Hà cốc.

- Ma thú sao? Vì sao Âm Dương Thần Ma giám lại nói đây là thổ khôi lỗi?

Phương Hành ngây người, nhìn Thanh Vân Tông đệ tử trong cốc thất kinh, cái đầu nhỏ bắt đầu nhanh chóng chuyển động.

Chương 113: Giả thần giả quỷ phù

So với Hứa Linh Vân thông qua một chút thường thức để phán đoán những thứ trước mắt nhìn thấy là gì, Phương Hành thì thấy được thứ gì kỳ quái mà chính mình không nhận ra, đều sẽ dùng Âm Dương Thần Ma giám xem xét kỹ một chút, cho nên hắn nhìn ra, hai con thạch quái này, căn bản là không phải là "Ma thú", mà là một loại pháp thuật triệu hoán ra khôi lỗi, thực lực giữa Linh Động tầng bảy tới tầng chín.

Sở dĩ nói là dao động giữa Linh Động tầng bảy tới tầng chín, là bởi vì trong cơ thể loại khôi lỗi này không có tu vi, chỉ có thể dựa vào thực lực của bọn nó tới bình phán, lực lượng lớn vô cùng, một kích chừng hơn vạn cân, đã có thể so ra mà vượt một kích Linh Động tầng chín tu sĩ, nhưng cũng hành động chậm chạp, không có linh tính, vì vậy đối phó nó, chỉ cần nhắm điểm yếu, cũng không phải là rất khó khăn.

Mặt khác, như là ma thú mà nói, trừ phi đem nó hoàn toàn chém giết, nếu không sẽ mãi tồn tại, mà thổ khôi lỗi lại dựa vào địa khí tồn tại ở khôi lỗi phù trong cơ thể, địa khí một khi hao hết, bọn họ cũng sẽ biến mất.

Hứa Linh Vân một kiếm chém nát cánh tay khôi lỗi, lập tức ra lệnh tất cả Thanh Vân Tông đệ tử rút lui ra khỏi cốc khẩu, Tê Hà cốc nữ đệ tử đối với mệnh lệnh của nàng vô cùng thờ phụng, tuy có chút ít chần chờ, nhưng vẫn làm theo, trong tay nắm chặt hai cây mộng hồn thảo hướng cốc khẩu vọt tới, mà những đệ tử ba cốc khác, thì có chút không nỡ rời đi, còn có người gọi:

- Cùng nhau liên thủ giết bọn họ...

Hai cái thạch quái bị Hứa Linh Vân công kích, lập tức lớn tiếng gào thét, phát ra tiếng kêu thô bạo rung trời, huy động thạch bổng hướng Hứa Linh Vân đập tới, cánh tay bị kiếm quang xoắn nát, lại sinh trưởng đi ra, tựa hồ một chút thương cũng không có. Hứa Linh Vân trong bụng cũng có chút giật mình, cắn chặt hàm răng cùng hai con thạch quái triền đấu, tựa như hồ điệp vờn hoa, lại như nữ tiên phiêu miểu, nhẹ nhàng chí cực.

- Một con tọa kỵ phi hành mang đến thực lực tăng lên quả thực quá lớn...

Phương Hành không khỏi than thở, Hứa Linh Vân có con bạch hạc này, có thể trên không trung bay lượn, đối với thực lực tăng lên quả thực làm người ta khiếp sợ, không chỉ có năng lực không chiến, lại càng tăng thêm một phần tốc độ kinh người, nhất là nàng đích thân chiếu cố con bạch hạc này phát triển, cùng với tâm ý tương thông, một người một hạc bay trên không trung, thỉnh thoảng chia lìa, thỉnh thoảng cùng chung ngăn địch, thực lực tương đương trở nên tăng trưởng gấp mấy lần.

Thấy trừ Tê Hà cốc đệ tử ra, những người khác lại vẫn không nghĩ rút lui rời khỏi cốc, thậm chí còn có người vội vội vàng vàng, chuẩn bị tới cùng mình giáp công hai con thạch quái, Hứa Linh Vân trong lòng cũng dâng lên tức giận khó tả, giọng căm hận nói:

- Các ngươi không muốn sống nữa sao? Mau lui khỏi sơn cốc, nơi này có cổ quái, cũng không phải là chỉ có hai con thạch quái này...

Bì Quân Tử cùng Phong Thanh Vi giật mình, lúc này mới cao giọng quát lên:

- Lui khỏi sơn cốc!

Thanh Vân Cốc đệ tử nghe vậy, lúc này mới quyết tâm, lôi hai cây mộng hồn thảo, sau đó hướng cốc khẩu chạy tới, nhưng vẫn có một chút người, đứng ở trong cốc do dự không chừng. Nhưng cũng đang lúc này, đột nhiên phía sau sơn cốc, vang lên một trận "Ùng ùng" dữ dội, trước bụi mù cuồn cuộn, thậm chí có mười mấy yêu thú hình dạng khổng lồ từ trong cốc lao ra, hung khí bức người.

Sau đó, một tiếng cười hàn khí lành lạnh vang lên:

- Cạc cạc, nếu đã tới, cũng đừng đi...

Theo âm thanh, trên sơn cốc, đột nhiên có kim quang chói mắt, một vầng mặt trời nhỏ trống rỗng xuất hiện, hướng sơn cốc rơi xuống, khí tức mạnh như khói cuồn cuộn, chỉ một thoáng kinh sợ Linh Động tầng năm đệ tử trong sơn cốc tu vi khá thấp, mọi người kinh hãi muốn kêu, há to miệng, phảng phất không khí đọng lại, không thở nổi bình thường.

- Trời ạ, đây là Trúc Cơ kỳ đại yêu sao?

- Nó... Nó có thể nói, đây là yêu... Là Trúc Cơ kỳ đại yêu!

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử hoảng hốt, phát một tiếng la, sợ hãi hướng cốc khẩu lao đến.

Ngay cả Hứa Linh Vân cũng sắc mặt đại biến, dưới chân bạch hạc một tiếng thanh minh, hướng cốc khẩu liều mạng lao đến.

Hứa Linh Vân tuy là Linh Động tầng tám, đối với Trúc Cơ kỳ đại yêu, cũng không có chút lực chống cự nào.

Yêu thú dưới Trúc Cơ, còn có yêu thân, thông minh thường thường cũng không cao, nhưng sau khi Trúc Cơ, sẽ tu luyện ra "Nhân tướng", cũng chính là năng lực biến hóa hình dạng, đồng thời thần trí trên phạm vi lớn tăng lên, có thể bắt đầu học tập tiếng người, yêu quái giống như mặt trời nhỏ này có thể mở miệng nói chuyện, ý nghĩ rõ ràng, hơn nữa khí tức cuồng bạo, rõ ràng chính là Trúc Cơ kỳ đại yêu.

Nhưng mà khi nó xuất hiện, Phương Hành cũng đột nhiên đứng lên, hai mắt gắt gao quan sát người này, hắn vận dụng Âm Dương Thần Ma giám, vốn tưởng rằng không cách nào giám định ra tu vi Trúc Cơ kỳ đại yêu, lại không nghĩ rằng, nhìn lại một cái, tu vi của đối phương bỗng nhiên đã bị hắn nhìn thông thấu, kinh người là, yêu này khí tức mặc dù mạnh đến vô bờ, nhưng trên thực tế tu vi lại là...

Lục giai!

Rõ ràng là Trúc Cơ kỳ đại yêu khí tức cường thịnh vô bờ, làm sao sẽ chỉ có tu vi bằng lục giai yêu thú?

Phương Hành ngẩn ngơ, nháy mắt mấy cái, linh khí hội tụ trong hai mắt, đem hết toàn lực hướng quang đoàn nhìn lại, dần dần, kim mang chói mắt này bị phá vỡ, thấy rõ tồn tại bên trong quang đoàn... đây rõ ràng là một con chim khổng lồ, hình thể béo tốt, so với bạch hạc của Hứa Linh Vân còn lớn hơn một vòng, toàn thân lông vàng, hai cánh dương dương đắc ý mà vỗ, con ngươi nhanh như chớp loạn chuyển...

Đây... dĩ nhiên là một con quạ màu vàng khổng lồ!

Thời khắc này, Phương Hành cũng thiếu chút nữa mê mang.

Bất quá, rõ ràng là một con yêu nha màu vàng lục giai, làm sao có khí tức mạnh đến vậy?

Phương Hành định thần nhìn lại, nhất thời chú ý tới bộ ngực kim nha, thế nhưng dán một tờ kim phù, chính là kim phù này tản mát ra quang mang chói mắt, cũng là trên kim phù phóng ra khí tức Trúc Cơ kỳ đại yêu...

- Giả thần giả quỷ phù?

Phương Hành ngưng thần, giám định ra tác dụng của đạo phù kia, suýt nữa một ngụm máu phun ra ngoài.

Đây là thứ quỷ gì?

- Chạy mau...

Hứa Linh Vân nhanh chóng từ sơn cốc lướt đi tới, nàng không để ý nguy hiểm, ngăn cản hai con thạch quái chốc lát, tranh thủ một phần thời gian, đã khiến cho một nửa đệ tử Thanh Vân Tông trốn thoát, cũng coi như nhân nghĩa đã hết, lưu lại nữa, sợ rằng mình cũng sẽ chết ở trong tay đại yêu rồi, vì vậy Hứa Linh Vân quyết định trực tiếp rời đi, hướng Phương Hành đứng ở cốc khẩu ngây người cảnh báo.

Nàng lại không nghĩ tới, "Đại yêu" này trên thực tế chỉ là một con yêu thú lục giai, nếu người khác nói cho nàng, nàng ngưng thần lấy pháp nhãn nhìn, cũng có thể thấy hình thể của nó, chẳng qua là lúc này, căn bản không có thời gian làm như vậy.

Nhưng cũng ở lúc Hứa Linh Vân hướng Phương Hành cảnh báo, vốn là Phương Hành xem ra giống như sợ ngây người, con ngươi đảo một vòng, giống như đột nhiên phản ứng tới, rồi sau đó hắn cười quỷ quỷ, đột nhiên đại đao trong tay vung lên, chánh nghĩa lẫm nhiên quát lên:

- Linh Vân sư tỷ, ngươi đi trước đi, còn có mười mấy sư huynh đệ trong cốc, ta đi tiếp ứng bọn họ một chút!

Vừa nói, huy vũ đại đao, dưới chân làn khói cuồn cuộn, thẳng hướng trong cốc trùng sát tới.

- Ngươi điên ư?

Hứa Linh Vân kinh hãi, không ngờ Phương Hành vào lúc này còn muốn tỏ vẻ anh hùng.

Đối với nàng mà nói, chính mình nếu là Thanh Vân Tông chân truyền, sẽ phải chịu trách nhiệm của chân truyền, vì vậy nàng tại dưới tình huống chính mình cảnh báo ba lần, Thanh Vân Tông đệ tử còn không chịu lui ra ngoài, vẫn không tiếc nguy hiểm, cùng thạch quái tư đấu, tranh thủ một phần thời gian, nhưng chỉ là một phần thời gian, đệ tử khác còn không trốn ra được, ngay cả bỏ mình, cũng không trách được nàng.

Chẳng qua nàng không nghĩ tới, tại lúc chính mình cũng tính toán trốn đi, Phương Hành không để ý nguy hiểm tánh mạng, muốn xông vào tiếp ứng Thanh Vân Tông đệ tử chưa kịp rời đi, cái tiểu quỷ vóc người chưa trưởng thành này, hình tượng thoáng cái cao lên.

- Sưu...

Hứa Linh Vân bỗng nhiên khẽ cắn đôi môi, ý niệm truyền lại cho bạch hạc, thế nhưng cũng quay đầu bay trở lại.

Nàng là một người có trách nhiệm, thấy Phương Hành cũng không nguyện từ bỏ các đệ tử Thanh Vân Tông còn lại, quyết định mình cũng trở lại đụng một cái, có thể cứu ra được ai hay người đó, nếu không để bọn họ ở lại, nhất định phải chết.

Lại nói mười mấy Thanh Vân Tông đệ tử bị vây ở trong sơn cốc, có hai ba người là đệ tử Đoán Chân cốc, bọn họ bị đại yêu uy thế chấn nhiếp, nhất thời nơm nớp lo sợ, rõ ràng phía sau có thạch quái cự nhân vọt tới, trước người lại có mười mấy con yêu thú cường đại vọt tới, nhưng bọn họ lại mất đi đảm khí đánh một trận, chẳng qua là liều mạng kêu khóc.

Mắt thấy sẽ bị thạch quái cùng yêu thú giáp công tới chết, lúc này, bên tai bọn họ lại bỗng nhiên vang lên một tiếng quát:

- Đoán Chân cốc đám khốn kiếp, Phương đại gia tới cứu các ngươi tới rồi, mau mau cút ra ngoài cho ta...

- Sưu...

Đang ở đám yêu thú sắp sửa nhào tới trên người bọn họ, một đạo nhân ảnh trong nháy mắt từ bên cạnh bọn họ xông qua, trong tay đại đao vung lên, trên đao kim diễm như một mặt đại kỳ, trong nháy mắt bao trùm mấy cái yêu thú vọt tới trước nhất, đợi đến ánh lửa tản đi, mấy cái yêu thú đã biến thành mấy khối vụn nám đen, mà mấy tên Đoán Chân cốc đệ tử, cũng bị một tiếng quát này kinh hãi hồi thần.

Liếc nhìn Phương Hành, ba người cơ hồ khóc lên, hét lớn:

- Phương sư huynh...

Phương Hành cầm đao, uy phong lẫm lẫm cản trước người bọn hắn, cũng không quay đầu lại, quát lên:

- Mau cút ra ngoài!

- Đa tạ... Tạ ơn Phương sư huynh cứu mạng...

Ba người lớn tiếng kêu lên, liều mạng dắt lẫn nhau, hướng cốc khẩu bỏ chạy, nhưng mà hai con thạch quái chậm chạp đã lao đến, ba người lập tức triển khai thân pháp hết sức né tránh, bất quá lúc này, Hứa Linh Vân cũng đến, trong lòng bàn tay kiếm quang sáng trong như rồng, quấn lấy hai con thạch quái, cho ba tên Đoán Chân cốc đệ tử này chế tạo cơ hội rời đi, ba người này khóc rống chạy đi.

Chương 114: Phong thái anh hùng

Trong sơn cốc, Phương Hành tuổi nhỏ nhưng đao lớn, tu vi thấp nhưng khí thế mạnh mẽ, huy vũ đại đao tả xung hữu đột, đem Thanh Vân Tông đệ tử bị kẹt ở trong sơn cốc cũng cứu ra ngoài, mà sơn cốc bên này, Hứa Linh Vân liều mạng toàn lực, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết bị nàng thôi động đến cực hạn, một người đối kháng hai con thạch quái khổng lồ, cho những đệ tử Thanh Vân Tông trốn ra được có cơ hội rời đi.

- Phương Hành, ngươi...

Sơn cốc tận cùng bên trong, một nam một nữ đầu tóc lăng loạn, chính tế ra phi kiếm cùng yêu thú ác chiến, hai người này đương nhiên đó là Tần Hạnh Nhi cùng mặt đen Lưu Hắc Hổ, thì ra là, hai người bọn họ coi như tương đối thông minh, chỉ bất quá thông minh cũng dùng sai lầm chỗ rồi, thấy được một cốc mộng hồn thảo, hai người bọn họ cũng hưng phấn cơ hồ nổi điên rồi, nhưng còn có một chút lý trí.

Bất quá điểm lý trí này của bọn hắn, nhưng chỉ là sau một chút quan sát, phát hiện trong cốc không có gặp nguy hiểm, lập tức vọt tới sơn cốc chỗ sâu, vận chuyển pháp lực, tảng lớn tảng lớn cuộn lên mộng hồn thảo cất vào trong túi trữ vật, phần lớn mọi người đều ở cốc khẩu vị trí, nhân số quá nhiều, tránh không được tranh đoạt lẫn nhau, càng không cách nào như bọn họ không chút kiêng kỵ thu hoạch mộng hồn thảo.

Đây vốn là chỗ thông minh của bọn họ, lại không nghĩ rằng, lúc này lại đưa bọn họ vào trong nguy hiểm.

Thạch quái cùng yêu thú vừa xuất hiện, hai người bọn họ đã hãm sâu hiểm địa, ngược lại không bằng các đệ tử kia thoát được nhanh như vậy.

Mắt thấy đã bị yêu thú vây quanh, đệ tử khác cũng trốn không sai biệt lắm, cốc khẩu còn có hai con thạch quái khổng lồ cản đường, trên đỉnh đầu, còn có một chỉ đại yêu tu vi thâm hậu đến không thể nhìn thẳng nhìn chằm chằm vào, hai người bọn họ lúc này đã tuyệt vọng, trong lòng khủng hoảng so với yêu thú chung quanh hung hiểm mạnh hơn rất nhiều, cơ hồ đối với việc mình sống sót không hề nữa ôm bất cứ hy vọng nào.

Song đúng lúc này, đột nhiên một tiếng quát vang, một thân hình nhỏ gầy vọt tới bên cạnh bọn họ, trong tay đại đao vũ điệu, sát khí màu xanh cùng hỏa diễm màu vàng như hai con rồng quay chung quanh bên cạnh hắn, trong nháy mắt đem yêu thú chung quanh chém giết ba bốn con, những thứ khác tất cả cũng ép lui ra, sau đó quay đầu, nghĩa chánh nghiêm từ hướng hai người bọn họ rống to:

- Ta cản đường, các ngươi chạy mau...

- Phương sư huynh...

Hai người kia thấy Phương Hành, một chốc gần như muốn khóc to...

- Đi mau...

Một con yêu thú đánh tới, Phương Hành song đao trong tay đón đỡ, nhất thời bị đẩy lui về phía sau hơn một trượng.

Tần Hạnh Nhi cùng Lưu Hắc Hổ thấy thế, vội vàng xông lên đỡ hắn.

Phương Hành nghiêng đầu, nghiêm mặt nói:

- Đi nhanh đi, không đi nữa sẽ không còn kịp rồi...

Tần Hạnh Nhi bình thời coi như là một nữ nhân lý trí thông minh, ở thời khắc tuyệt vọng được người cứu giúp, trong lòng cảm kích cũng không lời nào có thể diễn tả được, lúc này Phương Hành trong mắt của nàng, quả thực khảm một tầng hào quanh, nữ nhân dù sao cũng là sinh vật sống tình cảm, chỉ chuyện này đã kích động lệ rơi đầy mặt rồi, liều mạng kéo cánh tay Phương Hành, kêu lên:

- Chúng ta... Chúng ta cùng đi...

Phương Hành một đao bức lui một con yêu thú hướng hắn xông tới, chánh nghĩa lẫm nhiên nói:

- Các ngươi đi trước, ta cản đường...

Vừa nói bỗng nhiên chuyển hướng Lưu Hắc Hổ, kêu lên:

- Mau dẫn nàng đi... Ai, trước tiên đem linh đan chữa thương của ngươi cho ta...

Lưu Hắc Hổ cũng là mắt hổ đầy nước mắt, không kịp suy nghĩ nhiều, liền đem túi trữ vật lấy đi ngoài, đang muốn đem toàn bộ linh đan cũng lấy ra, Phương Hành lại một tay lấy đoạt túi trữ vật, sau đó nghĩ muốn lấy thêm gì đó của Tần Hạnh Nhi, cảm thấy đồng thời hướng hai người đòi túi trữ vật, nhưng có chút quá đáng, nhìn cái nữa, cảm thấy Tần Hạnh Nhi mặt phấn hoa đào, ngày thường xinh đẹp, liền nổi lên ý xấu.

Hắn tiện tay đem túi trữ vật của Lưu Hắc Hổ nhét vào trong ngực, đưa tay kéo Tần Hạnh Nhi, ở trên mặt nàng hôn một cái, sau đó hôn xuống miệng, cảm giác mùi vị cũng bình thường, liền ha ha cười một tiếng, uy phong lẫm lẫm xoay người qua, đại đao hướng trên mặt đất ngừng lại.

Hắn mang trên mặt nụ cười xấu xa, khẩu khí lại vô cùng đứng đắn:

- Các ngươi đi nhanh đi, không đi sẽ không còn kịp nữa...

- Ta không đi...

Tần Hạnh Nhi bị Phương Hành hôn một cái, cả người ngây ra một hồi lâu, sau đó điên cuồng hô lên, muốn chạy qua ôm lấy Phương Hành.

Lưu Hắc Hổ kéo lấy cánh tay của nàng, sau đó tế ra phi kiếm, đạp bay vút tới hướng cốc khẩu, quay đầu lại rưng rưng kêu to:

- Phương sư huynh, đại ân cứu mạng, Hắc Hổ vĩnh viễn, tuyệt không dám quên...

Cho đến lúc này, trong lòng hắn còn tưởng rằng Phương Hành đoạt túi trữ vật của hắn, là vì kéo dài tác chiến, giúp cho bọn hắn cản ở phía sau.

- Ghê tởm, dám ở dưới mắt của bổn tọa cứu người, coi bổn tọa không tồn tại hay sao? Ta muốn nuốt ngươi!

Đại yêu trong kim sắc quang đoàn giọng căm hận mở miệng, nó vừa động, tựa hồ muốn đi ngăn cản Lưu Hắc Hổ cùng Tần Hạnh Nhi đạp kiếm chạy trốn, nhưng cuối cùng xa xa nhìn thoáng qua Hứa Linh Vân ở cốc khẩu cùng hai con thạch quái đại chiến, không có hành động thiếu suy nghĩ, mà là khí tức tập trung vào Phương Hành, thanh âm phát rét, mang theo nồng đậm sát khí, chậm rãi đem Phương Hành ngăn ở trong sơn cốc.

- Phương sư huynh...

Tần Hạnh Nhi kêu to, quang đoàn màu vàng cách trở tầm mắt của nàng, cũng tượng trưng cho sinh lộ của Phương Hành bị chặt đứt.

- Làm sao chỉ có hai người các ngươi, Phương Hành đâu?

Đi tới cốc khẩu, Hứa Linh Vân hướng Tần Hạnh Nhi cùng Lưu Hắc Hổ lớn tiếng đặt câu hỏi.

Tần Hạnh Nhi trực tiếp oa một tiếng khóc lên, Lưu Hắc Hổ cũng thanh âm nghẹn ngào, kêu lên:

- Phương tiểu sư huynh hắn... Hắn vì cứu hai người chúng ta, bị yêu thú cuốn lấy, sau đó bị đại yêu giữ trong sơn cốc...

Hứa Linh Vân sắc mặt đại biến, khẽ cắn rang trắng, nhắc tới trường kiếm, muốn hướng trong cốc phóng đi.

Nhưng mà bạch hạc dưới chân nàng dù lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám hướng một vị Trúc Cơ kỳ đại yêu khởi xướng xung phong, nhìn thấy có khí thế kinh người hướng cốc khẩu lao tới, thế nhưng trực tiếp giương cánh bỏ chạy, chính là Hứa Linh Vân nhất thời cũng không thay đổi được ý chí của nó, dù sao bình thời Hứa Linh Vân thuần phục nó, vẫn dùng ôn tình cảm hóa, cho tới bây giờ cũng không sử dụng thủ đoạn cương ngạnh.

Như vậy thuần phục ra tọa kỵ, cùng chủ nhân tình cảm tốt vô cùng, nhưng một lúc nào đó, cũng sẽ không nghe chỉ huy.

- Ngao...

Hai con thạch quái khổng lồ hướng Hứa Linh Vân cùng Tần Hạnh Nhi cùng Lưu Hắc Hổ ba người đuổi tới, lúc này Lưu Hắc Hổ đạp kiếm mà đi, đã sắp chống đỡ không nối nữa, loại phương pháp lướt khí này, vốn dĩ rất hao tổn linh khí, nhất là trên tay hắn còn nắm một cái Tần Hạnh Nhi, lại càng khó có thể chống đỡ rồi, Hứa Linh Vân nhìn lại sơn cốc, vô cùng bất đắc dĩ thở dài, đem hai người bọn họ lôi kéo lên lưng hạc.

Bạch hạc bóng dáng như tia chớp, trong chốc lát hướng ra khỏi sơn cốc, mà phía sau, hai con thạch quái khổng lồ gào thét, thân hình dung hợp lại với nhau, đem cốc khẩu phong kín rồi, mà tại trên sơn cốc, thạch nham lại càng không ngừng hướng ở giữa tụ lại, kết thành nhất thể, cả sơn cốc, bị bao vây giữa núi non, từ bên ngoài nhìn, cơ hồ một chút sơ hở cũng nhìn không ra tới.

Đây cũng là hai con thổ khôi lỗi đã hao hết địa khí, không cách nào chống đỡ nữa, chỉ bất quá trong mắt mọi người xung quanh, giống như là hai con thổ khôi lỗi thi triển pháp thuật, bao vây sơn cốc, phá hủy hi vọng cuối cùng chạy ra tìm đường sống của Phương Hành!

- Phương sư huynh...

Tần Hạnh Nhi gào thét một tiếng bi thống, nước mắt tuyệt vọng chảy đầy hai gò má.

Đi tới ngoài cốc bốn năm dặm, Thanh Vân Tông đệ tử trốn thoát đều ở đây nghỉ ngơi, thấp thỏm bất an chờ Hứa Linh Vân đám người trở lại, nhìn thấy bạch hạc của Hứa Linh Vân, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà không nghĩ tới, Tần Hạnh Nhi từ trên lưng bạch hạc đáp xuống, lập tức buông mình ngã trên mặt đất, đầy mặt nước mắt, khóc rống không dứt, thanh âm bi thảm, làm cho lòng người đau xót.

Ngô Tương Đồng cùng với đệ tử Đoán Chân cốc khác thấy thế kinh hãi, nhất tề vọt lên, kêu lên:

- Phương... Phương tiểu sư huynh hắn làm sao?

Tần Hạnh Nhi chẳng qua khóc lớn, đã nói không ra lời.

Lưu Hắc Hổ chán nản nói:

- Phương sư huynh hắn... Vì cứu chúng ta, bị giam ở trong cốc...

- Tại sao có thể như vậy?

Ngô Tương Đồng kinh hãi, vừa mới bị Phương Hành cứu mấy người kia, lại càng nhất tề bi phẫn hô vang.

Giờ khắc này, Phương Hành xả thân cứu người ở trong mắt bọn hắn, không thể nghi ngờ là hoàn toàn xứng đáng là anh hùng...

- Đã xảy ra chuyện gì?

Cũng có người sớm một chút trốn ra không biết xảy ra chuyện gì, lẫn nhau hỏi thăm.

- Hình như là tên tiểu quỷ này không biết tự lượng sức mình đi cứu người, bị giam ở trong sơn cốc...

Người nói chuyện là Thư Văn cốc đệ tử Thân Kiếm, hắn đối Phương Hành vẫn cảm thấy khó chịu, lúc này không khỏi có chút nhìn có chút hả hê.

Nhưng hắn còn chưa có nói xong, đột nhiên trước mắt ngân quang mãnh liệt, bốn năm đạo phi kiếm nhất tề hướng hắn bay tới, dọa hắn quát to một tiếng, chật vật lăn ở trên mặt đất, khó khăn lắm mới né được phi kiếm, hét lớn:

- Các ngươi điên rồi sao?

- Ngươi nơi nào đến can đảm? Vũ nhục Phương sư huynh, chính là khinh nhờn Lưu Hắc Hổ ta, ta muốn cùng ngươi tử chiến!

Lưu Hắc Hổ hai mắt trừng trừng, sát khí tuyệt không giống như giả dối.

- Không sai, Phương sư huynh xả thân đã cứu chúng ta, ngươi vẫn còn ở nơi này nói bóng gió, còn có lương tâm sao?

- Thân Kiếm, đồ tiểu nhân vô sỉ đắc ý cái gì, ta Diệp Lao Tam cùng ngươi thế bất lưỡng lập!

Chương 115: Tiên tác trói Kim Ô

Trong lúc nhất thời, Thanh Vân Tông đệ tử tinh thần kích động, người muốn tìm Thân Kiếm để liều mạng không biết có bao nhiêu.

Những người này, hoặc là thật tình, hoặc là giả vờ, nhưng vô luận như thế nào, dưới tuyệt cảnh được Phương Hành cứu là không thể hoài nghi, lúc này nhất định phải đứng ra ủng hộ Phương Hành, nếu không truyền ra ngoài, chính là vong ân phụ nghĩa. Hơn nữa, người không phải cỏ cây, sao có thể vô tình? Chính là người bình thời vì tư lợi đến đâu, lúc này trong lòng cũng sẽ có chút cảm kích, tự nhiên chân tình ý cắt.

Ngay cả Hứa Linh Vân, cũng lạnh giọng nói:

- Bì Quân Tử, đệ tử Thư Văn cốc các ngươi, thật sự lạnh lùng như thế sao?

Bì Quân Tử cũng chau mày, lúc này vô luận là thật hay giả, hắn đều phải đứng ra biểu thái, loại hành động hy sinh vì nghĩa này, trong lòng đại đa số bọn hắn, cũng là khinh thường, nhưng một khi xuất hiện loại hành vi này, nhất định phải tỏ thái độ tôn kính cùng duy trì, nếu không không ra dáng người trong chánh đạo, thẹn với ba chữ "Thanh Vân Tông".

- Thân Kiếm, ngươi lập tức hướng về sơn cốc, hướng Phương sư huynh khấu đầu nhận sai, nếu không, ta sẽ thay Thư Văn cốc truyền pháp sư tôn hướng ngươi hành sử hình phạt hỏa tiên... Còn nữa, việc hôm nay ngươi làm, ta sẽ bẩm báo chi tiết với sư tôn, tự giải quyết cho tốt sao!

Nghe Bì Quân Tử quát chói tai, Thân Kiếm hai đầu gối mềm nhũn, hướng phương hướng sơn cốc quỳ xuống.

Trong ánh mắt giống như lưỡi kiếm của mọi người, hắn phải làm bộ thái độ buồn rầu, hướng Phương Hành đã "chết đi" bồi tội:

- Phương sư huynh... Phương sư huynh... Là Thân Kiếm vô lễ, cầu ngươi trên trời có linh thiêng, ngàn vạn chớ trách ta...

- Ngươi thật to gan, sao dám trù Phương sư huynh chết?

Tần Hạnh Nhi tức giận nói, toàn bộ bi ý đều hóa thành tức giận, tế ra phi kiếm hướng Thân Kiếm chém xuống.

Thân Kiếm hét thảm một tiếng, sau lưng trúng kiếm, sau đó mọi người thờ ơ lạnh nhạt, lại không một người nào tiến lên đỡ hắn.

- Ai...

Hứa Linh Vân chuyển hướng sơn cốc bên kia, khe khẽ thở dài:

- Ngươi như có thể còn sống sót là tốt, không từ mà biệt, chỉ cần lần nghĩa cử này, trở về tông môn, ngôi vị chân truyền tất có một cái của ngươi...

...

Dĩ nhiên, không người nào biết được, Phương Hành"Hy sinh vì nghĩa" trong con mắt của bọn họ, lúc này đang bị phong bế trong sơn cốc, tầng tầng yêu thú vây quanh, cầm trong tay đại đao, trên mặt không hề sợ hãi, lớn tiếng hướng đại yêu bay lượn ở giữa không trung, kim quang chói mắt, yêu khí ngất trời quát lên:

- Yêu nghiệt, ngươi rốt cuộc là ai? Nằm trong sơn cốc này giở trò gì, mau khai ra!

- Ha ha, tiểu vương bát đản, người không lớn, khẩu khí cũng không nhỏ, các con đâu, đi lên xé hắn cho ta!

Kim quang quanh người đại yêu đã tản đi rồi, lộ ra một bản thể, quả là một con quạ vũ mao vàng óng, hình thể so với bạch hạc của Hứa Linh Vân còn lớn hơn một vòng, khinh thường nhìn Phương Hành, hướng yêu thú chung quanh ra lệnh.

Yêu thú vây quanh bên cạnh Phương Hành phần lớn là lục giai cùng thất giai bộ dạng, không có yêu thú cường đại như hỏa lân quái xà, hoặc là nói, mạnh nhất bên trong khu vực này chính là hỏa lân quái xà, đã tại thời điểm tập kích Thanh Vân Tông đệ tử bị giết sạch. Chỉ bất quá, ngoài mặt thoạt nhìn, trước mắt bọn yêu thú này vây giết Linh Động tầng bốn Phương Hành cũng không có vấn đề.

- Ngươi muốn xé ta ư? Ha ha, tiểu gia xé ngươi trước đã!

Đối mặt khốn cảnh như thế, Phương Hành không hề sợ hãi, ngược lại cười ha ha.

Mắt thấy yêu thú cũng gào thét hướng chính mình lao đến, Phương Hành một tay cầm đao, tay trái đã lấy ra một quả ngọc phù phong cách cổ xưa, rồi sau đó quát to một tiếng, ngược yêu thú vọt tới, đồng thời linh khí liên tục không ngừng rót vào ngọc phù.

- Sưu...

Đang ở Phương Hành sắp cùng yêu thú đụng vào cùng nhau, ngọc phù trong lòng bàn tay bỗng nhiên nhấp nhoáng một đạo quang mang có chút mịt mờ, sau đó Phương Hành thân hình chợt biến mất, tái xuất hiện, đã đến phía sau bọn yêu thú này, lại là trong nháy mắt thuấn di mười trượng cự ly, khiến cho yêu thú hướng hắn xông tới đánh hụt, mà hắn thì thẳng hướng Kim Ô bay lượn ở giữa không trung vọt tới.

Súc địa phù.

Ban đầu từ Liễu Tam nơi đó đoạt được súc địa phù, hôm nay rốt cục phát huy công dụng.

Kim Ô bay lượn trên không trung cũng sợ hết hồn, mắt thấy Phương Hành cầm đao xông tới, trong nháy mắt nó tựa như có vọng động muốn trốn, nhưng cuối cùng Phương Hành chẳng qua là Linh Động tầng bốn bộ dáng, không đem hắn để ở trong lòng, một tiếng cười lạnh, vung trảo chộp tới, sắc bén móng vuốt trên không trung mang theo vẻ kim ảnh, sưu một tiếng, kim quang chói mắt, tựa như một trảo này có thể xé rách kim thạch.

- Hắc hắc, quả nhiên không sai, con mẹ nó chính là thằng bốc phét...

Phương Hành vừa thấy Kim Ô xuất thủ, đã yên tâm, huy vũ đại đao bổ tới.

Thoáng cái, Thanh Long bích diễm hóa thành một đạo đao ảnh dài hai ba trượng, cùng kim trảo đụng vào nhau.

Đồng thời trên thân đao, sát khí màu xanh cùng hỏa diễm màu vàng dâng cao như hai con rồng, quanh co lần lượt thay đổi, hướng Kim Ô phóng đi.

- Thình thịch...

Đao ảnh cùng trảo ảnh đụng vào nhau, tiếng nổ lớn trong không khí như kim thạch, không khí bành trướng nổ tung.

Kim Ô hoảng hốt, quái khiếu nói:

- Tổ mẫu nhà nó, tên khốn kiếp này làm sao khó chơi như vậy?

Trong tiếng kêu, hình dạng hóa thành ngọn lửa, thế nhưng không chút nào do dự xoay người bỏ chạy, một lướt chính là mười trượng, chỉ có thể nhìn thấy một đạo kim quang.

Tốc độ của nó, thế mà nhanh đến khó tin.

- Tiểu gia chuyên môn đuổi người khác đi, ở lại chính là vì ngươi, còn muốn chạy trốn sao?

Phương Hành đang cùng trảo ảnh va chạm, thân hình cũng là chợt lui, hiển nhiên sẽ phải cùng Kim Ô kéo ra cự ly, lại hét lớn một tiếng, tay trái vung lên, một đạo bóng đen như linh xà "Hưu hưu" bay ra ngoài, Kim Ô còn chưa chạy xa, đã bị bóng đen quấn lấy móng vuốt, liều mạng giãy dụa hai cái, thế nhưng không thoát nổi, rõ ràng chính là Khốn Tiên Tác từ Thiết Như Cuồng nơi đó có được.

- Xuống đây cho ta!

Kim Ô giương cánh muốn trốn, trực tiếp mang theo Phương Hành bay lên trên không trung, nhìn thấy phía trước có một khối thạch bích, Phương Hành lập tức giơ hai chân, ở trên thạch bích đạp một cái, sau đó hai cánh tay dùng sức kéo, một thân quái lực phát huy ra, thẳng kéo tới Kim Ô quái khiếu, đảo cánh từ không trung té xuống, rồi sau đó hai tay trao đổi, không ngừng dắt Khốn Tiên Tác kéo tới bên mình.

- Má ơi, gặp phải con nhím rồi... thật đau tay!

Kim Ô sợ hãi quái khiếu không dứt, một cái móng vuốt khác không ngừng ở trên Khốn Tiên Tác cào cào.

Nhưng mà Khốn Tiên Tác thoạt nhìn giống như một cái dây thừng, lại là Thiết Như Cuồng bình thời sử dụng pháp khí, chính là dùng chín ngàn chín trăm chín mươi chín sợi huyền thiết trải qua chín mươi chín lần rèn luyện, vừa gia nhập sợi linh mộc trăm năm cùng Trúc Cơ kỳ kim cương ma viên xương sống lưng gai nhọn luyện chế mà thành, bị nó bó chặt, tu sĩ dưới Trúc Cơ kỳ sợ rằng không người nào có thể thoát ra, huống chi là Kim Ô này?

Ở thời điểm nhận ra kẻ này, Phương Hành đã phát hiện rồi, Kim Ô căn bản không lợi hại như vẻ ngoài, mặc dù nó biểu hiện ra khí thế quả thực không kém gì Trúc Cơ kỳ đại yêu, nhưng theo Âm Dương Thần Ma Giám, chỉ là một con yêu thú lục giai mà thôi, hơn nữa yêu khí pha tạp, trừ có một phần hỏa thuộc tính ra, quả thực cùng yêu thú lục giai bình thường không có gì khác nhau.

Phát hiện điểm này, Phương Hành vốn định nói toạc ra, rồi lại nhịn xuống, bởi vì nói toạc đối với mình cũng không có gì hay.

Cùng với nói cho người khác biết lai lịch người này, chẳng bằng mượn tay của nó đem Thanh Vân Tông đệ tử hù dọa chạy đi, sau đó chính mình độc chiếm cả cốc mộng hồn thảo, dù sao một mảng lớn mộng hồn thảo như vậy đều là tiền a, kẻ ngu mới không động tâm, nhất là bắt đầu Phương Hành không đoạt, chỉ là bởi vì cảm thấy trong cốc có giấu diếm nguy cơ, trước lúc không rõ ràng sẽ không mạo muội xuất thủ mà thôi.

Nói tóm lại, nói ra có lẽ phức tạp, nhưng đủ loại ý niệm ở trong đầu Phương Hành cũng chỉ là một cái thoáng mà qua.

Mắt thấy bị túm đến trước người Phương Hành, Kim Ô hú lên quái dị, liều mạng bay lên, lại nghĩ lôi kéo Phương Hành đến cốc khẩu đi, bởi vì nơi đó còn có hai con thổ khôi lỗi khổng lồ, chính là chỗ dựa lớn nhất của nó, muốn thông qua bọn họ để đối phó Phương Hành, bất quá Phương Hành cũng không để nó được như ý, mắt thấy cự ly gần như thế, dứt khoát trực tiếp lôi kéo Khốn Tiên Tác, mượn lực nhảy tới trên lưng của nó.

- Sưu...

Kim Ô tốc độ phi hành cực nhanh, suýt nữa đem Phương Hành hất xuống.

- Ha ha, thứ tốt, tiểu gia cũng có tọa kỵ phi hành rồi, tổ mẫu nó, ngươi dừng lại cho ta!

Phương Hành ổn định thân hình, mừng rỡ cười ha ha.

- Ta đường đường thiên kiêu của Kim Ô nhất tộc, tài tuấn lớn nhất của Yêu Giới, muốn ta làm tọa kỵ cho ngươi, nằm mơ đi!

Kim Ô quái khiếu, thân hình đảo mấy vòng, muốn đem Phương Hành hất rơi đi.

- Có cánh đều khốn kiếp, cần phải cho ngươi nếm mùi đau khổ không được!

Phương Hành kêu to, liều mạng thi triển Dẫn lực thuật mới miễn cưỡng khống chế chính mình không bị nó bỏ rơi, trong lòng không khỏi nhớ lại ban đầu hành hạ bạch hạc của Hứa Linh Vân, liền ngồi xổm người xuống, lấy ra đoản đao sắc bén, hung hăng một đao đâm xuống, không ngờ mũi đao không thể đâm qua được "Kẻ này vũ mao cũng không tồi, cứng đến mức này rồi!

Phương Hành thu hồi chủy thủ, trong lòng chr ý vừa chuyển, đột nhiên Khốn Tiên Tác đổi một chỗ, thoát khỏi móng vuốt Kim Ô, sau đó lần nữa vung, trực tiếp vòng thành một cái vòng, bọc tại trên cổ Kim Ô, sau đó hết sức lôi kéo, Kim Ô nhất thời phát ra một tiếng khàn giọng kêu thảm thiết, phương hướng bay bị kéo trật, quay đầu đụng vào trên nham bích.

- Thình thịch

Kim vũ bay loạn, Kim Ô đụng vào ngất ngây, Phương Hành cũng bị lắc tại trên nham bích, giống nhau ngây ngất.

Nơi xa yêu thú, thấy Phương Hành cùng Kim Ô rốt cục rơi xuống đất, nhất thời gầm thét lao đến.

Kim Ô cùng Phương Hành nhất thời đều có chút choáng váng, lại là Phương Hành phản ứng trước, trực tiếp một cước bước lên, dậm ở trên cổ Kim Ô, quát lên:

- Con mẹ nó, bị tiểu gia bắt được rồi, còn muốn chạy trốn ư? Trước hết để cho bọn yêu thú cút ngay này?

Kim Ô thà chết chứ không chịu khuất phục, bày ra bộ dạng vô lại, kêu lên:

- Có bản lãnh ngươi chém gia gia đi...

Phương Hành kêu lên:

- Tốt, trước nhổ lông, sau đó lấy máu, mổ bụng đem hấp, coi tiểu gia là ngoại hành sao?

Vừa nói cúi người, níu lấy lông trên cổ Kim Ô, liền nhổ một xấp dầy xuống, Kim Ô đau hét thảm một tiếng, nước mắt cũng lưng tròng rồi, theo bản năng hướng Phương Hành mổ tới, bất quá Phương Hành làm sao có thể bị nó mổ được, chân giẫm cổ nó vừa dùng lực, nó lập tức đau đến không thể động đậy rồi, sau đó Phương Hành không chút khách khí, tiếp tục xé loạn lông trên cổ nó.

Kim Ô giữa tiếng kêu gào thê thảm, kim vũ bay loạn, trong nháy mắt lông trên cổ bị nhổ sạch một mảng lớn.

- Ai ơ đau chết gia gia rồi, tiểu vương bát đản ngươi không chết tử tế được...

Kêu thảm thiết thê lương vang dội cả tòa sơn cốc, ngay cả đám yêu thú bị nó khu sử cũng bị dọa cho sợ đến cả đám đều cụp đuôi chạy.

Chương 116: Tam Túc Kim Ô

- Tiểu vương bát đản, ngươi nhổ lông gia gia nữa ta sẽ liều mạng với ngươi...

- Ngươi đừng ép ta nổi giận, ta mà giận thì bản thân mình cũng sợ...

- Đừng nhổ nữa, đây đều là máu huyết của ta, rụng một cây đều phải mấy ngày mới đền bù trở lại...

- Tổ mẫu nó bảo ngươi đừng nhổ không nghe thấy a, mọi người ngồi xuống hảo hảo hàn huyên một chút không được sao?

Kim Ô đau trực tiếp phát điên rồi, đầu tiên là uy hiếp, sau đó cầu xin tha thứ, tiếp là thẹn quá thành giận chửi ầm lên, cuối cùng lần nữa cầu xin tha thứ, Phương Hành cũng không để ý nó, Kim Ô này dám chửi mình, chính mình sẽ mắng lại nó, vừa mắng đồng thời vừa nhổ lông, đảm bảo chính mình không chịu thiệt một câu, không đến một chốc, kim vũ đã rơi đầy đất, lấp lánh trông rất đẹp mắt.

Rốt cục Kim Ô hoàn toàn chịu thua:

- Đừng nhổ nữa... nhổ nữa thật sự trụi sạch...

Phương Hành cũng tức giận ngừng tay, quát lên:

- Phục sao?

Kim Ô khóc ròng nói:

- Phục phục, cả sơn cốc này mộng hồn thảo đều là của ngươi, gia gia ta không đoạt...

- Xuy...

Phương Hành vừa nhổ xuống một cái vũ mao, Kim Ô đau "Ngao" một tiếng kêu:

- Ngươi làm gì lại nhổ lông ta?

Phương Hành giẫm phải cổ của nó, cười hắc hắc nói:

- Sau này ở trước mặt ta, chỉ có ta có thể xưng gia gia, nhớ rõ hay chưa?

- Tốt, tổ tông nhớ kỹ rồi!

- Còn muốn chiếm tiện nghi của tiểu gia ư, ta nhổ, ta nhổ, ta nhổ nữa...

- Biết sai rồi biết sai rồi, sau này ngươi là gia gia, ta là thúc... Thúc biết sai rồi...

- Tốt lắm, hiện tại ngươi có thể đàng hoàng nói rõ, ngươi tên gọi gì, tu vi thấp như vậy làm sao có thể nói tiếng người?

Phương Hành dừng tay, Khốn Tiên Tác vững vàng đem Kim Ô trói chặt, khoanh hai tay bắt đầu bức cung.

Một chút tra hỏi gào khóc thảm thiết, lông trên cổ Kim Ô mất đi một mảng lớn, Phương Hành chỉ cần nghe được điểm gì hắn cảm thấy có gì không đúng, bất kể xác định hay không xác định Kim Ô nói thật nói dối, cũng sẽ đi tới nhổ lông, cho đến khi đem trên cổ Kim Ô nhổ sạch một mảnh, xa xa thoạt nhìn cái cổ tựa như cổ gà, cũng đem lai lịch Kim Ô tra hỏi không sai biệt lắm.

- Ngươi thật sự là hậu duệ của Tam Túc Kim Ô nhất tộc, đến từ Tây Ngưu Hạ Châu ư?

Phương Hành tò mò đem con Kim Ô này lật mình, cẩn thận quan sát.

Kim Ô kêu lên:

- Nếu giả ta bao đổi, Tam Túc Kim Ô nhất tộc thiên kiêu, Yêu Giới lớn nhất thiên tài...

Phương Hành nói:

- Ngươi nghĩ ta mù sao? Đây không phải hai chân ư?

Kim Ô quái khiếu nói:

- Ở giữa còn có một cái vừa thô vừa lớn ngươi không nhìn thấy sao?

Phương Hành nhất thời chấn động một chút, cả kinh nói:

- Chim còn có thể có thứ này ư?

Kim Ô đắc ý nói:

- Đây chính là tượng trưng chúng ta có thượng cổ Kim Ô huyết mạch, nửa người nửa quạ... Ngao...

Nói còn chưa hết, bỗng nhiên "Ngao" hét thảm một tiếng, nước mắt cũng chảy ra, thì ra là bị Phương Hành bỗng nhiên đá một cước vào đó.

Phương Hành nói:

- Cũng không bền chắc chút nào, nhìn dáng vẻ không phải là chân...

Kim Ô hận nghiến răng, thống mạ nói:

- Ngươi muốn biến ta thành thái giám ư?

Phương Hành đi tới lại đá một cước, Kim Ô lại là hét thảm một tiếng, trực tiếp xù lông:

- Ngươi làm gì thế?

Phương Hành nói:

- Ta phát hiện đá nơi này của ngươi có thể làm cho ngươi nghe lời hơn so với nhổ lông của ngươi!

- Tiểu quỷ ngươi nhất định phải chết, có tin ta một cành xuyên vân tiễn, mười vạn yêu binh... Ngao...

- Làm gì?

- ... Đại gia ta thật sự phục, ngươi chỉ cần đừng đá chân thứ ba của ta, chuyện gì đều có thể thương lượng...

Phương Hành nhìn một chút khắp mọi nơi, nói:

- Ngươi còn chưa nói, tới đây rốt cuộc là để làm gì?

Kim Ô con ngươi đảo lòng vòng, nói:

- Trong lúc vô tình đi ngang qua, chợt phát hiện nơi này linh quang ngất trời, tất có... Ngao...

Phương Hành nói:

- Rốt cuộc là tới để làm gì?

Kim Ô khóc:

- Ngươi đá nữa là ta thật phế đi... Được rồi ta chính là chạy tới vì mộng hồn thảo... Ngao...

Nói vẫn chưa xong, lại bị đá một cước.

Phương Hành cũng không tin chuyện ma quỷ của nó, đối với Yêu tộc mà nói, cũng không có thói quen sử dụng Phá Chướng đan, bọn họ bình thời gặp phải bình cảnh cũng ít, cho dù gặp được, cũng bình thường sẽ chọn một cái phương pháp truyền thống hơn, đó chính là độ lôi kiếp, vượt qua lôi kiếp rồi, tu vi tiến nhanh, độ không nổi, tan thành mây khói, đây cũng là nguyên nhân trong phàm tục truyền thuyết thường xuyên có yêu quái bị sét đánh chết.

Mà mộng hồn thảo, đối với tu sĩ loài người có thể giá trị thật lớn, nhưng đối với yêu, sợ rằng còn không có lực hấp dẫn lớn như vậy.

- Được, ngươi không nói cũng được, tiểu gia thủ đoạn còn nhiều, rất nhiều, sớm muộn gì làm cho ngươi từng bước từng bước hưởng qua!

Phương Hành quyết định trước không cùng nó dông dài, việc cấp bách, trước đem khắp sơn cốc mộng hồn thảo cũng thu lại mới là chánh sự.

Hôm nay trong sơn cốc chỉ có một mình hắn, sưu tập mộng hồn thảo tự nhiên đơn giản nhiều, linh khí buông thả, trực tiếp thi triển Dẫn lực thuật, một quyển chính là một mảng lớn, toàn bộ bỏ vào túi trữ vật, cũng may túi trữ vật trên người hắn thông qua các loại thủ đoạn có được, có khoảng bốn năm cái, đều đút vào trong ngực, nếu không thật đúng là chứa không nổi khoảng hơn ngàn gốc mộng hồn thảo.

Mà trong quá trình hắn thu mộng hồn thảo, Kim Ô cũng bị hắn trói gô, tựa như cái bánh chưng ném qua một bên, con ngươi người này nhanh như chớp chuyển, hiển nhiên cũng nghĩ đến kế thoát thân, cũng không biết đã nghĩ tới chưa.

Ước chừng hơn hai canh giờ, một mảng lớn mộng hồn thảo mới bị Phương Hành thu cạn sạch, linh khí cũng giọt nước không dư thừa, ở giữa đã dùng linh tửu bổ sung vài lần, hắn đặt mông ngồi xuống bên cạnh Kim Ô, hài lòng thở ra, một bên uống linh lửu, một bên có việc không có từ trên người Kim Ô nhổ lông, ánh mắt nhìn trời, không biết ở suy nghĩ cái gì.

Kim Ô oa oa thẳng kêu:

- Đừng nhổ lông... Ta không nói chuyện... Đừng nhổ lông ta...

Phương Hành quan sát địa hình chung quanh, ánh mắt từ trái nhìn tới phải, từ nam nhìn tới bắc, đột nhiên linh cơ vừa động, trong lòng nghĩ tới điều gì, liền nhảy lên, cười nói:

- Đến, mang tiểu gia bay một chút...

Kim Ô sợ hết hồn, bất quá nó thật sự bị Phương Hành hành hạ đủ thảm, sợ hắn tại trên "chân thứ ba" của mình lại đến một cước, không thể làm gì khác đành bất đắc dĩ đáp ứng, trong lòng oán hận mắng Phương Hành, nhưng vẫn chỉ có thể theo lời cõng Phương Hành bay lên trời, mà coi như nó ở mang theo Phương Hành bay lên, Phương Hành cũng không buông ra Khốn Tiên Tác, vẫn vững vàng thắt ở trên cổ nó.

Bay thẳng vào mây, Phương Hành trên cao nhìn xuống tinh tế quan sát, sông núi biến hóa, yêu vân ác phong, nhất thời cũng tiến vào mắt của hắn.

Mà hắn thì cau mày, trên không trung nhìn xuống phía dưới, hắn lại bỗng nhiên nghĩ đến, tên Kim Ô khốn kiếp này vẫn không nói thật, nhưng rõ ràng có mưu đồ khác, mà hắn gắt gao canh giữ ở sơn cốc này, muốn dọa lùi đám đông, đã nói rõ nó coi chừng thứ gì đó cũng ở phụ cận nơi này, mặc dù không biết là cái gì, nhưng trên cao nhìn xuống, vốn có thể tìm tới chút ít dấu vết.

Liên tiếp quanh quẩn trên không trung vài vòng, Phương Hành không phát hiện nghi điểm gì, Kim Ô cũng trong lòng đại định, kêu lên:

- Như thế nào? Thúc không lừa ngươi chứ? Ta cũng nói cho ngươi biết rồi, chính là vì mộng hồn thảo tới, thúc thành thật như vậy làm sao lại nói dối chứ? Ngươi đem ta thả đi, dù sao mộng hồn thảo đã tới tay rồi, thật sự không được thì hai ta đốt giấy vàng bái huynh đệ, tương lai ta bảo vệ ngươi a...

Phương Hành dùng sức xiết cổ của nó, Kim Ô "Két" một cái im tiếng rồi!

Vòng vo mấy vòng, Phương Hành cơ hồ nhìn toàn bộ khắp nơi, nhưng vẫn không phát hiện cái gì kỳ quái, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác đành để cho Kim Ô bay xuống đi, đang trong quá trình hạ xuống, ánh mắt của hắn trong lúc vô tình thoáng nhìn, đột nhiên ở một chỗ nham giác, phát hiện một tia nhàn nhạt tử khí, trong lòng nhất thời giật mình, giương mắt nhìn lên, lại thấy tử khí không thấy NỮA.

Đưa tay lôi kéo Khốn Tiên Tác, vừa buộc Kim Ô bay lên một chút, nhắm ngay góc độ, lại thấy được tử khí.

Phương Hành trực giác cảm thấy tử khí này không giống bình thường, khẽ ngưng thần, hướng nó nhìn lại, đồng thời thôi động Âm Dương Thần Ma Giám, vừa nhìn, trong lòng nhất thời có chút giật mình, vệt tử khí này, đương nhiên đó là tuyệt thế linh dược phát ra linh khí. Vừa có tử khí ở bên, tất có linh dược sinh trưởng phụ cận, nhất thời kích động lên, dắt Khốn Tiên Tác kêu lên:

- Nơi đó có đồ vật gì đó? Mau dẫn ta đi...

- Khụ khụ, nơi đó là địa phương ta bình thời đi tiểu, có cái gì đẹp mắt?

Kim Ô tựa như lấy làm kinh hãi, thanh âm có chút mất tự nhiên, vỗ cánh đã nghĩ bay đi.

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nắm lông cổ nó xé lên, vừa xé vừa la lớn:

- Khốn kiếp, còn dám lừa gạt lão tử ư? Trước nhổ mấy sợi lông của ngươi ăn mừng một chút, ai bảo ngươi gạt ta...

Cầm lông giật xuống ném khắp nơi, trong lúc nhất thời không trung giống như xuống một mảnh mưa vàng, chiếu đến ánh mặt trời, trông rất đẹp mắt.

- A... Cứu mạng a... Ta sai rồi...

Kim Ô tiếng kêu thảm thiết rất xa truyền ra, hù dọa yêu thú giữa núi rừng run run, nhất tề triệt thoái phía sau ba trăm dặm.

Chương 117: Tiếu Kiếm Minh

- Hứa sư tỷ, đừng do dự nữa, mau hướng sư môn cầu cứu đi?

Lúc này Thanh Vân Tông đệ tử, lại lâm vào một cái nguy cơ khác. Nếu nói một bước sợ, từng bước loạn, mọi người bị chuyện Kim Ô giả bộ Trúc Cơ kỳ đại yêu hù dọa cho hoảng sợ chạy trối chết, đã sớm trệch hướng lộ tuyến ban đầu, một đầu đâm vào một cái sơn cốc bị kim bối thương lang chiếm cứ, lập tức đã tuôn ra một đoàn yêu thú kim bối thương lang lục giai hung bạo, cùng Thanh Vân Tông đệ tử đấu với nhau.

Lúc này Thanh Vân Tông đệ tử đều đã mỏi mệt không chịu nổi, linh khí hao tổn nghiêm trọng, nhất là Hứa Linh Vân, ở sơn cốc đấu hai con thạch quái, đã đã tiêu hao hết linh khí của nàng, còn chưa tới kịp nghỉ ngơi hồi phục, đã vừa gặp bọn kim bối thương lang, thật là họa vô đơn chí, nàng lúc này đã không thể giống như ban đầu, một người một kiếm, thay đệ tử Thanh Vân đón đỡ nguy cơ lớn nhất nữa.

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử bên chiến bên trốn, đã bỏ xuống bảy tám cỗ thi thể, kim bối thương lang vẫn đuổi tận cùng không buông.

Có Thanh Vân Tông đệ tử sợ hãi bể mật, hướng Hứa Linh Vân khóc cầu lên, muốn hướng tông môn cầu cứu.

Nhưng Hứa Linh Vân chau mày, lúc này mở miệng cầu cứu dễ dàng, lấy tu vi của Tông chủ và tứ đại trưởng lão, cũng tất sẽ mau sớm chạy tới, đừng nói bọn thiết bối thương lang này, ngay cả Trúc Cơ kỳ đại yêu cũng không làm được gì. Nhưng kể từ đó, nhiệm vụ của các nàng chuyến này có thể bị hoàn toàn thất bại rồi, mà lúc trước sư tôn từng bí mật tìm nàng nói, nhiệm vụ lần này, khả năng từ bỏ chỉ cosnawm thành.

Những lời này nói trắng ra là chính là chỉ cần quân số không giảm qua một nửa, vậy bất luận là lý do thế nào, cũng không thể từ bỏ phù chiếu.

Thanh Vân Tông đã nhẫn tâm, muốn dùng phương pháp chọn cổ mài luyện môn hạ đệ tử, chọn lựa một nhóm người mới ra ngoài.

- Mau lui về sơn cốc kia, ngăn cản đám sói. Làm tiếp tính toán!

Hứa Linh Vân cau mày, đã quyết định.

Nàng quyết định trước tiến vào sơn cốc, dùng mấy viên bổ khí đan, trước khôi phục linh khí, sau đó một kiếm chém con kim bối thương lang vương bát giai này, giải nguy cơ lần này rồi hãy nói. Nàng dù sao cũng là Linh Động tầng tám Thanh Vân Tông chân truyền, không cách nào dễ dàng để bị một con yêu thú bát giai ép để phải hướng Tông chủ cầu cứu, từ bỏ phù chiếu hành động, nếu là con Trúc Cơ kỳ đại yêu kia đuổi tới, nàng có lẽ phải làm như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác Trúc Cơ kỳ đại yêu, tựa như trong lúc vô tình không cùng Thanh Vân Tông đệ tử là địch, chẳng qua là dọa lùi mọi người rồi thu tay.

- Ngao...

Nơi xa trên ngọn núi, lang vương như nọi núi nhỏ lạnh lẽo nhìn Thanh Vân Tông đệ tử hướng sơn cốc thối lui, ánh mắt rung động, dường như xem thấu ý đồ của các đệ tử Thanh Vân Tông. Một tiếng hú dài, đột nhiên từ trên ngọn núi rơi xuống, cương trảo thiết bối, ở giữa núi rừng nhanh chóng chạy như điên, thân hình lúc ẩn lúc hiện, nhanh như tia chớp xuất hiện trên chiến trường, một trảo xé rách hai cái Thư Văn cốc đệ tử.

- Không tốt, lang vương tự mình xuất thủ...

Cách đó không xa. Thư Văn cốc Bì Quân Tử thấy được một màn này, trong nháy mắt lông tóc dựng đứng.

- Không để ý được quá nhiều rồi!

Hứa Linh Vân cắn răng một cái lấy ra hai hạt bổ khí đan nuốt vào, vừa cho bạch hạc cũng ăn một viên, nàng không thể ngồi nhìn Thanh Vân Tông đệ tử bị con lang vương rõ ràng mạnh mẽ hơn bọn họ rất nhiều này giết chết, quyết định liều mạng, vừa khôi phục linh khí vừa chiến nó, nuốt vào đan hoàn, bạch hạc lập tức ngao một tiếng, hóa thành một đạo bóng trắng hướng lang vương phóng đi, lại có một tia quyết tuyệt.

Lang vương thấy thế, cũng là ngửa mặt lên trời tru một tiếng, hướng Hứa Linh Vân lao đến.

Không nghĩ tới, sau hạc kêu cùng sói tru, phương xa bỗng nhiên lại vang lên một tiếng ưng minh, bén nhọn tựa như muốn phá vỡ phía chân trời, sau đó, một cái chấm đen từ chân trời nhanh như tia chớp đánh tới, cơ hồ mắt người còn không thấy rõ, đã nhìn thấy một con thiết ưng khổng lồ đi tới trên không của sơn cốc, trên lưng thiết ưng, đứng một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi, vóc người thon dài, tinh mày mắt kiếm, đôi môi mỏng như lưỡi dao.

- Súc sinh, dám hướng đệ tử Thanh Vân Tông ta xuất thủ?

Thanh niên trên lưng thiết ưng, một tiếng quát chói tai, trong lòng bàn tay thiết kiếm xuất thủ, từ không trung phách xuống.

Một đạo hắc sắc kiếm quang, từ trên trời giáng xuống, phảng phất một tia chớp màu đen đột ngột mà rất mạnh, yêu thú kim bối thương lang vương trong nháy mắt cảnh giác lên, trên lưng lông cứng nổ mạnh, cổ họng một trận muộn hưởng, rống ra một tiếng ma tiếu, âm ba ở trước miệng sói tạo thành một loại hình dáng vặn vẹo cuộn sóng, trong chốc lát bẻ gãy vô số cây cối nham bích, hướng kiếm quang màu đen nghênh đón.

- A, muốn cản thiết kiếm của ta ư? Nằm mơ!

Thanh niên trên lưng thiết ưng nhẹ nhàng cười một tiếng, cổ tay run lên, kiếm quang màu đen vặn vẹo linh động, tựa hồ có tánh mạng, trong chốc lát hóa thân ra ngàn vạn cùng ma tiếu chạm vào nhau, kiếm quang lập tức có lực lượng cường đại nổ tung, trực tiếp yên diệt cường đại ma tiếu lực lượng, sau đó hợp làm một, trên không trung nhanh chóng, vừa "Sưu" một tiếng bay trở về trong tay người thanh niên này.

- Ô ô...

Mới vừa rồi kim bối thương lang vương còn uy phong lẫm lẫm bỗng nhiên phát ra tiếng kêu sợ hãi như con chó nhỏ, nó thân thể uốn éo, tựa hồ muốn chạy trốn, nhưng giống bị ghim ở trên mặt đất giống nhau không thể động đậy, cuối cùng, thân thể phát lực kết quả, lại là nó cả thân thể đột nhiên nổ thành một đoàn huyết nhục, thanh niên kia vừa rồi một kiếm, rõ ràng đã xé nát nó cả người.

- Là.. Là Tiếu Kiếm Minh sư huynh...

- Được cứu rồi, Tiếu Kiếm Minh sư huynh tới!

- Sư đệ bái kiến Tiếu Kiếm Minh sư huynh...

Nhìn thấy thiết ưng xuất hiện, chúng đệ tử Thanh Vân Tông kích động quát to lên, vui vô cùng.

Còn có một chút người kích động, thậm chí trực tiếp quỳ xuống, hướng người tuổi trẻ như bái kiến trưởng lão quỳ lạy đại lễ.

- Các sư đệ sư muội không cần đa lễ, đợi ta quét sạch hang ổ yêu lang, trút giận cho các ngươi!

Thanh niên trên lưng thiết ưng sảng lãng cười to, rồi sau đó ánh mắt run lên, hướng thiết bối thương lang đầy khắp núi đồi nhìn lại.

Lang vương bị giết, còn dư lại thiết bối thương lang đều đã mất đi dũng khí chém giết, cả đám cụp đuôi, liền trong núi rừng chạy trốn, ở núi đá cây cối che giấu, ra sức chạy trốn.

Thanh niên trên lưng thiết ưng cười nhẹ, thiết kiếm trong lòng bàn tay hướng không trung ném đi, sau đó bấm động pháp quyết, một chuôi thiết kiếm này, đột nhiên run lên, hóa thành hàng trăm hàng ngàn ảo ảnh, sau đó ảo ảnh trở nên chân thật, biến thành chân chính kiếm, trên không trung sắp hàng thành một cái hình dáng vòng tròn khổng lồ, theo Tiếu Kiếm Minh một chỉ, tất cả thiết kiếm trong nháy mắt toàn bộ bay ra.

- Hưu hưu...

Tiếng xé gió liên tiếp dày đặc mà ngắn ngủi vang lên, đầy trời thiết kiếm, tựa như kiếm vũ, bao phủ mặt đất phương viên ba dặm.

Mỗi một con thiết bối thương lang chạy trốn, đều bị thiết kiếm đâm xuyên qua thân thể, ghim trên mặt đất, máu tươi bắn toé, giãy dụa không dứt.

Mà tại đầy trời mưa kiếm, Thanh Vân Tông đệ tử không trốn không né, nhưng không có một người nào, không có một cái nào bị thiết kiếm thương tổn.

Bầy thiết bối thương lang cơ hồ đem Thanh Vân Tông đệ tử dồn vào tuyệt cảnh, lại bị Tiếu Kiếm Minh một kiếm giết hết.

- Ô ô...

Thiết kiếm tất cả đều rơi xuống, còn có một đầu kim bối thương lang cao lớn, lại là chân trước hơi ngắn một chút, giống như là"Bái" trong truyền thuyết thích ở cùng bầy sói chung một chỗ, nó lại là âm hiểm, ở dưới mặt đất lẩn tránh thoát được một mạng, sau đó thấy thế không ổn, cụp đuôi đi trốn, bởi vì chân trước hơi ngắn, chạy nhảy lên vừa nhảy, tốc độ thật cũng không chậm, thật nhanh nhảy vào một cái thác nước.

Trong bọt nước, bóng đen như ẩn như hiện, hiển nhiên nó sẽ trốn thoát được.

- Tiếu sư huynh, bên kia còn có một con, mau chém nó...

Có người hướng Tiếu Kiếm Minh trên không trung hét lớn, vô cùng lo lắng.

Tiếu Kiếm Minh một kiếm này kinh diễm cực kỳ, nhưng nếu để giảo hoạt yêu thú chạy, không thể nghi ngờ chính là điểm nhơ trong một kiếm này.

Nhưng Tiếu Kiếm Minh nghe, chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng, tựa như con kim bối thương lang chạy trốn này đã sớm bên trong dự liệu của hắn.

Cất bước từ trên lưng thiết ưng nhảy xuống, thản nhiên nói:

- Đi đi, ta cố tình để lại thức ăn sống cho ngươi...

Thiết ưng lập tức hưng phấn kêu một tiếng, đôi cánh khổng lồ giương lên, như mũi tên hướng thác nước vọt tới, thiết trảo nắm lên kim bối thương lang ở dưới thác nước chìm nổi, qua trong giây lát biến mất ở trong núi rừng, không biết tới chỗ nào dùng bữa.

Mà Tiếu Kiếm Minh, thi triển lướt khí thuật, từ giữa không trung từ từ đáp xuống, mặt mỉm cười.

- Tiếu sư huynh, ngươi rốt cuộc đã tới...

- Chúng ta được cứu rồi...

Thanh Vân Tông tứ cốc đệ tử mừng rỡ, còn có người mừng phát khóc, tất cả đều tụ tới đây, vây làm một đoàn, lộn xộn thăm hỏi.

Tiếu Kiếm Minh hòa khí nhất nhất đáp lại, thoạt nhìn vô cùng ôn hòa, cũng không có ngạo khí, trong khi nói chuyện, xoay chuyển ánh mắt, thấy được nơi xa Hứa Linh Vân, nàng cũng không giống như người khác chào đón, mà phối hợp ngồi chung trên tảng đá, vận chuyển tâm pháp luyện hóa bổ khí đan trong cơ thể, ở bên người nàng, chỉ còn ba cái Tê Hà cốc nữ đệ tử, những người khác cũng chạy tới Tiếu Kiếm Minh nơi này.

- Linh Vân sư muội, bốn năm không gặp rồi!

Tiếu Kiếm Minh tách ra đám người, hướng Hứa Linh Vân đi tới, thần sắc ôn nhu, nhẹ giọng thăm hỏi.

Chương 118: Giám pháp trận

Hứa Linh Vân mở mắt, vẻ mặt lạnh lùng:

- Ngươi tới chậm hai ngày so với thời gian ước định!

Tiếu Kiếm Minh nghe vậy, hơi ngẩn ra, cười khổ nói:

- Bốn năm không gặp, ngươi vẫn giữ bộ dáng lạnh như băng như vậy! Muộn hai ngày thời gian, thực sự không phải mong muốn của ta, là ta ở trên đường về, đường đi gặp Tửu Nhục đại sư ở Phong Nguyệt am giảng kinh, Điệp Huyễn Cốc Hầu Quỷ Môn tên kia lôi kéo ta cùng đi nghe kinh giảng đạo, ta dùng hai ngày thời gian, mới coi như thoát khỏi hắn, vội vàng chạy tới gặp gỡ!

Vừa nói chuyện, hắn nhẹ nhàng lắc đầu, tựa như là chút bất đắc dĩ, nhưng cũng có mấy phần tự đắc.

Cũng quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, chúng đệ tử Thanh Vân Tông nghe lời này, nhất thời lại là một mảnh hâm mộ.

Người có chút kiến thức, tự nhiên cũng nghe nói qua danh hiệu của Tửu Nhục đại sư, đó là Đại Thánh của Phật môn, tu vi thông thiên, mặc dù mọi người thuộc về đạo gia, nhưng có thể nghe hắn chính miệng giảng kinh, suy diễn, đối với tu vi cũng rất có ích lợi, mặt khác, Điệp Huyễn Cốc Hầu Quỷ Môn đó cũng là một đời thiên kiêu, tuổi còn trẻ, đã tung hoành Sở vực, đại khái cũng chỉ có người như Tiếu sư huynh mới có thể tới kết giao.

Hứa Linh Vân dường như không nghe thấy Tiếu Kiếm Minh giải thích, lạnh lùng nói:

- Ngươi đến chậm hai ngày, chúng ta đã chết mười lăm đệ tử!

Tiếu Kiếm Minh ngẩn ra, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc:

- Sao có thể như thế? Loạn Hoang sơn chẳng lẽ có yêu thú cường đại như thế chứ?

Hứa Linh Vân không nói chuyện với hắn nữa, than nhẹ một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Bên cạnh tự có không ít người vội vàng đem chuyện sau khi tiến vào Loạn Hoang sơn hướng Tiếu Kiếm Minh nói một lần, Tiếu Kiếm Minh lúc đầu cũng chỉ khẽ nhíu mày, còn bất chợt hỏi đôi lời, đang nói đến Phương Hành trợ giúp Hứa Linh Vân chém giết một con hỏa lân quái xà, ánh mắt của hắn nhẹ nhàng ngưng tụ, cười nói:

- Ta cũng nghe nói Thanh Vân Tông có vị sư đệ gọi là Phương Hành không tồi, hắn lúc này đang ở nơi nào?

- Phương tiểu sư huynh hắn... Hắn vì cứu chúng ta... có lẽ đã vẫn lạc...

Có người buồn rầu không dứt, đem chuyện này nói ra.

Tiếu Kiếm Minh kinh hãi, vội nói:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lập tức có người đem chuyện phát sinh ở trong sơn cốc lúc ấy nói một lần, Tiếu Kiếm Minh nghe xong, chân mày dần dần nhăn lại, khó có thể tin hướng nơi sơn cốc nhìn thoáng qua, nói:

- Ngươi nói sơn cốc kia cách trăm dặm về phía đông nam ư?

- Không sai, chính là chỗ đó, tàng phong tụ khí, sinh ra vô số mộng hồn thảo!

Tiếu Kiếm Minh hít một hơi khí lạnh, đứng lên nói:

- Các ngươi ở chỗ này chờ, ta đi rồi sẽ trở về!

Vừa nói, từng tiếng tiếu vang, phi thân hướng nơi kia lao đi, chạy không tới ba mươi trượng, phía sau vách đá, thiết ưng to như cự tượng đã giương cánh bay tới, Tiếu Kiếm Minh lướt qua, nhảy lên lưng chim ưng, sau đó một người một ưng, cấp tốc bay ra, không lâu lắm đã biến mất ở trong mây xanh, chúng đệ tử Thanh Vân Tông thậm chí còn không kịp phản ứng, lại càng không biết hắn làm sao nóng lòng như thế.

- Chẳng lẽ Tiếu Kiếm Minh sư huynh vội vàng đi cứu phương Hành sư huynh sao?

Có người ánh mắt sáng lên, run giọng nói, chính là Lưu Hắc Hổ.

- Đã qua lâu như vậy, Phương Hành hắn... Sợ rằng...

Cũng có người lo lắng nói:

- Tiếu Kiếm Minh sư huynh mặc dù kinh tài tuyệt diễm, nhưng sợ rằng còn không phải là đối thủ của Trúc Cơ kỳ đại yêu sao?

Mọi người xôn xao suy đoán không dứt, ai cũng không biết Tiếu Kiếm Minh vì sao lại khẩn trương như vậy.

...

Lại nói Phương Hành men theo một sợi tử khí, tìm được một chỗ huyệt động bí ẩn phía sau sơn cốc.

Chỉ thấy chỗ này ở giữa núi hoang loạn thạch, có một khe núi phương viên mười trượng trở lại, bị nồng nặc sương mù bao phủ, trong sương mù, vừa loáng thoáng có tử khí nhẹ nhàng đi ra ngoài, song tử khí vô cùng mờ nhạt, bị gió mạnh thổi qua liền tự tản mát, nếu không phải Phương Hành vốn cảm thấy chung quanh đây có bí mật, vẫn cẩn thận quan sát mà nói, căn bản không lưu ý tới tử ý này.

- Thằng cha ngươi, còn muốn gạt ta?

Phương Hành quan sát một hồi lâu, xác định nơi này thực sự không phải là sơn cốc bình thường, sương mù dày đặc ở giữa có tử ý, là là một loại tuyệt thế linh dược mới có thể phát ra dược khí, điều này nói rõ, nơi sương mù dày đặc bao phủ, nhất định sẽ có linh dược sinh trưởng.

Vừa mắng, vừa oán hận từ trên người Kim Ô nhổ một cái lông, Kim Ô đau quá kêu ngao

ngao liên tục.

- Ngươi tìm đến nơi này cũng không tác dụng gì, ta quan sát nửa tháng cũng không phá vỡ được pháp trận này, ngươi cũng không hơn được!

Phương Hành nói:

- Bất kể thế nào nói, nơi này quả thật có bảo bối sao?

Kim Ô thấy Phương Hành đã tìm đến nơi này, cũng chấp nhận rồi, nói:

- Ngươi đã cũng tìm đến nơi này, nói cho ngươi biết cũng không sao, phiến sơn cốc này, là nơi tàng phong tụ khí nhất cả loạn thạch sơn, cũng chính là địa phương yêu khí nồng nặc nhất, mà nơi khe núi kia, lại là khắp sơn cốc yêu khí nồng nặc nhất, cho nên có linh dược là rất có thể, bất quá ngươi vào không được cũng vô dụng...

Phương Hành nghiêng đầu đánh giá khu vực bị sương mù dày đặc bao phủ, nói:

- Làm sao ngươi dám chắc ta vào không được?

Kim Ô khinh thường nói:

- Nếu dễ vào như vậy, ta đã sớm tiến vào rồi! Phía dưới nơi này có pháp trận, ít nhất cũng là Trúc Cơ kỳ cao thủ bày tam chuyển đại trận, huyền ảo phiền phức, sở hữu hơn bốn ngàn biến hóa, Kim lão ô ta chính là thiên tài trận pháp thành tựu cao nhất trong yêu tộc, nhưng mà ở chỗ này nghiên cứu nửa tháng thời gian vẫn không tìm được cửa mà vào, ngươi khẳng định cũng không được, từ bỏ đi!

- Thoạt nhìn pháp trận này cũng không giống như thật lợi hại a...

Phương Hành đứng phía ngoài sương mù dày đặc, thi triển pháp nhãn thuật nhìn một hồi lâu, lúc đầu vẻ mặt mê hoặc, về sau, càng xem càng kinh hãi, sau đó trên mặt hiện ra một tia vui mừng, ánh mắt tỏa sáng, khuôn mặt hưng phấn nói.

Kim Ô khinh thường "Hà", "Hà", "Hà" cười ba tiếng, nói:

- Vậy ngươi đi vào thử một chút a...

Phương Hành nhìn nó một cái, bỗng nhiên cười hắc hắc, nói:

- Ta cảm thấy cho ngươi vào xem một chút tương đối thích hợp!

Kim Ô khinh thường đem đầu quay sang một bên, nói:

- Làm như ta ngu sao? Đánh chết ta cũng... Oa...

Lại là lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy trên mông bị đá một cước, đằng vân giá vụ hướng trong pháp trận bay vào.

- Tiểu vương bát đản, ngươi muốn lấy mạng của ta sao? Mau đỡ ta đi ra ngoài...

Kim Ô trực tiếp bị hù dọa vỡ mật, hú lên quái dị, quang quác chửi ầm lên.

Phương Hành một cước này, thật sự dọa nó sợ hãi, trước lúc không tính toán rõ ràng, ngộ nhập pháp trận, là một việc vô cùng hung hiểm, bị vây ở bên trong không ra được, đây là nhẹ, nhưng nếu sơ sẩy một cái, ngộ nhập tử môn, cả tòa đại trận lực lượng nghiêng tới đây, chính mình sẽ bị băm thành thịt vụn, vì vậy nó sợ quá hai cánh vung loạn, liều mạng chạy ra phía ngoài.

Nhưng vừa vào pháp trận, lúc này mất đi bốn phương ngũ hành cảm giác, thật giống như lâm vào một thế giới khác, chung quanh đều là sương mù dày đặc, không biết chạy hướng nào. Cũng đang lúc này, đột nhiên cảm giác Khốn Tiên Tác trên cổ căng ra, thân thể giống như đằng vân giá vũ bay lên, sau một hồi lâu, sương mù dày đặc tản đi, nó đã đang ở ngoài sương mù, lại là Phương Hành khẽ động Khốn Tiên Tác, đem nó kéo ra ngoài.

- Khốn kiếp, ngươi muốn lấy cái mạng nhỏ của ta thì cứ việc nói thẳng, không cần hù dọa chim ta như vậy…

Kim Ô tứ nằm bệt trên mặt đất, khuôn mặt vẫn kinh hãi.

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói:

- Ngươi nhìn, đây không phải là không có chuyện gì sao?

Kim Ô thở hổn hển mấy hơi, mới kêu la lên:

- Mật chim cũng vỡ rồi, cái này gọi là không có chuyện gì ư? Mới vừa rồi là ta may mắn, mới có thể bị ngươi kéo ra, nếu chẳng may chạm vào tử môn, đi vào trong nháy mắt đã chết rồi…

Phương Hành giống như vừa mới xác định một chuyện, tâm tình vô cùng sướng khoái, đầy mặt nụ cười nói:

- Ta mới vừa rồi chính là xác định hướng kia không phải là tử môn, mới đưa ngươi ném đi vào!

Kim Ô khinh thường nói:

- Ngươi lừa gạt ta ư? Bằng ngươi cũng có thể nhìn ra pháp trận…

Lời còn chưa nói hết, Phương Hành nói:

- Ngươi không tin a ư? Có thể thí nghiệm thêm mấy lần!

Vừa nói vừa một cước đem nó đá vào, Kim Ô oa một tiếng quái khiếu, lại mắng vang.

Phương Hành đem Kim Ô kéo ra ngoài, thấy nó còn tay còn chân, không có bị thương, trong bụng đại định, còn không đợi nó mở miệng nói chuyện, vừa nhìn một cái phương hướng, một cước đá vào, lại thấy hắn một tay dắt Khốn Tiên Tác, một đầu khác buộc Kim Ô, giống như một con quay, ném vào trong pháp trận, sau đó lại kéo ra, như thế vài hồi, đem Kim Ô trở thành máy dò.

Thì ra là, đứng ở phía ngoài pháp trận quan sát, Phương Hành vẫn cố gắng dùng Âm Dương Thần Ma Giám giám định pháp trận là thật hay giả, là mạnh là yếu, không nghĩ tới, chẳng những thành công giám định ra pháp trận từ đâu tới cùng cường độ, còn đem pháp trận bát môn vận chuyển phương vị giám định ra ngoài, nói cách khác, vào giờ khắc này, hắn có thể khám phá pháp trận căn cơ năng lực.

Mặc dù chỉ là căn cơ, cũng đã có thể làm cho Phương Hành phán đoán pháp trận hung hiểm trình độ cùng bát môn phương vị rồi, nếu trải qua tinh vi bói toán nữa, sẽ có thể hiểu thấu đáo cả tòa pháp trận vận chuyển quy luật, ra vào tự nhiên.

Chương 119: Cực phẩm linh dược

Đây đúng là một cái pháp trận, tên là "Sơn hà khiên dẫn trận", trận này liên lạc với ngọn núi dưới chân, dùng để che giấu khe núi này, cũng có một chút tác dụng dẫn dắt yêu khí. Giống các pháp trận khác, trận này cũng chia thành bát môn, chính là căn cơ của pháp trận, theo thứ tự là khai, hưu, sinh ba cát môn, tử, kinh, thương ba hung môn, cùng với quan môn cùng cảnh môn hai đạo trung môn.

Nếu người vào trận có thể dò xét ra vị trí bát môn, sau đó trải qua bói toán suy lý, có thể tìm ra quy luật vận chuyển pháp trận, từ đó né tránh, có thể tiến vào pháp trận, không bị pháp trận thương tổn.

Bất quá, dò xét vị trí bát môn vô cùng khó khăn.

Bát môn là căn cơ pháp trận, vì vậy thường thường cũng nấp trong trong trận, mà căn cứ canh giờ, ánh sáng, hoàn cảnh biến hóa các loại nhân tố, lúc nào cũng biến hóa, một khắc cũng không ngừng, chính là người bày trận, nếu không phải có trận đồ mà nói cũng nhất thời khó có thể tìm được, lại càng không cần phải nói người đối với pháp trận không biết, chỉ bằng vào nhãn lực cùng bói toán năng lực của mình tới phá trận.

Hiểu được bát môn, mới có thể tính toán pháp trận sơn hà lực, cũng mới có thể phá giải pháp trận, ra vào tự nhiên, Kim Ô này đối với bói toán một đạo cũng có mấy phần thành tựu, chẳng qua là pháp trận này là một vị cao thủ Trúc Cơ kỳ bày ra tam chuyển sơn hà khiên dẫn trận, bát môn lúc nào cũng biến hóa, khó có thể nắm bắt, cho nên nó nỗ lực một tháng vẫn không cách nào tiến vào trong trận.

Mà Phương Hành thông qua Âm Dương Thần Ma Giám, thoáng cái đã khám phá chỗ ở của bát môn, giống như vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám sau, ánh mắt của hắn thoáng cái đề cao rất nhiều. Quả thực giống như trận pháp tông sư nhìn một cái đệ tử mới học trận pháp bày ra pháp trận trụ cột vậy, bất luận người đệ tử này đem bát môn giấu diếm xảo diệu đến đâu, trận pháp tông sư cũng nhìn một cái là có thể khám phá.

Dĩ nhiên, hiểu được chỗ của bát môn, còn cần tính toán pháp trận quy luật vận chuyển, bất quá chuyện này dễ dàng hơn.

Phương Hành lúc đầu cũng không dám chắc chắn chính mình nhìn thấy có đúng hay không, liền đem Kim Ô ném vào, muốn thử nghiệm xem, hướng bên trong đá bảy tám hồi, hắn cuối cùng xác định chính mình dùng Âm Dương Thần Ma Giám đoán tới không sai, mới đem Kim Ô kéo về. Lúc này Kim Ô cũng không ngao ngao chửi ầm lên rồi, nhìn kỹ, thì ra là bị hù dọa ngất đi thôi, đang run run mắt trợn trắng.

Phương Hành cầm hồ lô rượu hướng trên đầu nó đổ một chút, Kim Ô mới tỉnh lại, trực tiếp khóc lớn nói:

- Ngươi cứ trực tiếp giết chết ta đi, làm vậy thực sự quá dọa người...

Phương Hành cười nói:

- Ta hù dọa ngươi bao giờ? Ngươi nhìn ngươi bây giờ còn không phải một vết thương cũng không có ư?

Kim Ô ngẩn ngơ, nhìn trên người mình một chút, trừ những chỗ bị Phương Hành nhổ sạch lông, quả thật không có vết thương. Trong bụng an tâm, lúc này mới ngơ ngác nói:

- Ngươi vừa rồi nói là sự thật ư? Thật sự có thể đoán được bát môn sao?

Phương Hành ngồi chồm hổm xuống, hưng phấn nói:

- Không sai, thương lượng một cái, ta cho ngươi biết vị trí của bát môn, ngươi tính toán phương pháp phá trận?

Kim Ô con ngươi đảo lòng vòng, nuốt xuống nhổ nước miếng, nói:

- Ngươi nhìn có chắc chắn đúng hay không? Nếu có một chút sai lầm thì phiền toái lớn...

Phương Hành nói:

- Nếu không ta lại đem ngươi ném vào thử tiếp?

Kim Ô sợ hết hồn, vội nói:

- Không cần, bất quá có một điều kiện!

Phương Hành hắc hắc nở nụ cười, nói:

- Điều kiện gì?

Kim Ô con ngươi loạn chuyển, tính toán một hồi, mới nói:

- Thứ có trong động, ngươi phải chia cho ta phân nửa!

Phương Hành không chút do dự nói:

- Tốt!

Thấy hắn đồng ý sảng khoái như vậy, Kim Ô ngược lại có chút chần chờ:

- Ngươi thề đi!

Phương Hành giơ tay thề:

- Ta Dư Tam Lưỡng xin thề, nói lời giữ lời, nếu không trời giáng ngũ lôi đánh chết!

Đến lúc này Kim Ô cũng không thể nói thêm được gì rồi, nháy nháy mắt, bất đắc dĩ nói:

- Đi thôi!

Sắp đi vào trong sương mù dày đặc, chợt nhớ tới một chuyện:

- Ngươi là Dư Tam Lưỡng sao?

Phương Hành không nhịn được, một cước đem hắn đá vào:

- Lăn đi!

Một người một quạ tiến vào trong sương mù dày đặc, Kim Ô cũng không có biện pháp nào rồi, mới vừa rồi Phương Hành ở ngoài pháp trận, còn có thể đem nó kéo ra ngoài, hôm nay hai người đều trong pháp trận, cũng chỉ có phá trận mới có thể ra, trong lòng quyết đoán dâng lên dũng khí, một trảo cách mặt đất, một trảo nhắc tới, trầm giọng nói:

- Hiện tại đem vị trí bát môn báo cho ta đi!

Phương Hành cũng biết trong pháp trận rất hung hiểm, không dám khinh thường, Âm

Dương Thần Ma Giám vận chuyển, đem vị trí bát môn chính mình có thể nhìn thấy nói cho Kim Ô, mà Kim Ô giương vuốt không ngừng qua loại, tựa như thần côn trợn mắt yên lặng tính toán, biết nó đang chuyên tâm suy tính quy luật vận chuyển của pháp trận, không biết còn tưởng rằng nó bị động kinh...

- Bên trái đi ba trượng, chuyển phải, một trượng tư, nhảy cao ba thước, sau đó quẹo phải...

Kim Ô suy tính một hồi lâu, bỗng nhiên mở mắt ra, rất chân thành báo ra một loạt chi tiết.

Phương Hành ánh mắt lẫm liệt, trực tiếp nhấc nó lên, theo lời của nó đi tới bên trái.

Ở trong pháp trận, hắn không yên lòng cùng Kim Ô chia cách, vạn nhất tiểu tử này có ý xấu gì, nói với mình một chi tiết sai lầm, sẽ rất phiền toái, vì vậy hắn không chỉ có cầm Kim Ô, Âm Dương Thần Ma Giám lại vẫn vận chuyển, phán định trước mắt không phải là tử môn, kinh môn, thương môn ba đạo hung môn mới có thể đi về phía trước, chỉ sợ hao tổn một chút linh khí, cũng phải cẩn thận cảnh giác.

Bất quá hắn cũng đúng lo lắng vô ích rồi, Kim Ô mặc dù láu cá, lúc này cũng không dám giở trò, dù sao hai người đều ở trong pháp trận, nó còn muốn dựa vào Phương Hành xác định vị trí bát môn, nếu Phương Hành xảy ra chuyện, nó cũng trốn không thoát.

Một người một quạ cứ như vậy phá trận đi về phía trước, kết quả thuận lợi đến bất ngờ.

Một nén hương sau, hai người đã đi sâu vào trong trận, trước mắt sương mù dày đặc đã tan biến, đi đến trước một cái cửa động.

- Đây là cảnh môn rồi, linh khí hơn phân nửa ở bên trong động rồi!

Kim Ô cũng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt sáng lên nói.

Không cần nó nói, Phương Hành cũng nhìn ra, bởi vì trên cửa đá của động khẩu, có bảy lỗ thủng vị trí dựa theo Bắc Đấu Thất Tinh sắp xếp, đang có tử khí nhè nhẹ từ trong lỗ thủng nhẹ nhàng thoát ra ngoài, chính là linh dược khí nồng nặc.

Vừa rồi mình ở trong sương mù dày đặc thấy được linh khí, nói vậy chính là từ nơi này.

- Giấu diếm sâu như vậy, nhất định là bảo bối...

Phương Hành đè nén trái tim kích động, đem Thanh Long Bích Diễm đao lấy ra ngoài, hắc một tiếng, vận chuyển quái lực, hướng trên lỗ thủng bổ xuống."Thình thịch" một tiếng, loạn thạch bắn ra, động khẩu lại bị hắn bổ ra rồi, tử khí nồng đậm từ bên trong động thoát ra ngoài, hàm chứa nồng đậm linh khí, tựa như nước hoa, hô hấp một ngụm, đã cảm giác lỗ chân lông toàn thân cũng mở ra.

- Ta ngất mất, nhất định là có thứ tốt a...

Phương Hành cùng Kim Ô đồng thời mở miệng tấm tắc, mặt tràn đầy mong đợi nhìn sang bên trong động.

Đánh vỡ cửa đá, lập tức phát hiện động phủ này, còn đẽo thang đá dẫn xuống dưới, từng sợi mùi thuốc nhè nhẹ bắt đầu từ bên trong động truyền đến.

Quan sát một lát, thấy bên trong động cũng không có pháp trận, Phương Hành cùng Kim Ô lập tức xông vào, Kim Ô nhìn dáng vẻ còn gấp gáp hơn.

Xuống thang đá, phía bên trái rẽ vào, trải qua một cái lối đi ước chừng mười trượng trở lại, đã thấy được một gian thạch thất, sau đó, Phương Hành cùng Kim Ô cũng ngây ra, nước miếng chảy tong tong...

- Má ơi, lúc này thật phát tài...

Kim Ô bỗng nhiên ngao ngao kêu, hướng này trong thạch thất lao đến, đột nhiên trên cổ căng ra, lại là Khổn Tiên Tác mà Phương Hành cầm trong tay, đem nó lôi trở về, cái này cũng chưa tính, Khổn Tiên Tác ở trên người nó vòng bảy tám vòng, trực tiếp trói giống như cái bánh chưng, đừng nói móng vuốt cùng cánh, ngay cả cổ cũng nhúc nhích không được, Phương Hành lúc này mới phủi tay, yên tâm cười to.

- Ngươi trói ta xong rồi sao? Muốn nuốt một mình ư?

Kim Ô kêu loạn, liều mạng giãy dụa.

Phương Hành cười nói:

- Đừng nên hoài nghi nhân phẩm của ta, ta chính là nhìn kỹ trước rồi nói!

Vừa nói không để ý tới Kim Ô, tiến lên quan sát, lại thấy bên trong thạch thất đặt một cái tế đàn dùng ngọc thạch xếp thành, hiện lên hình dáng như nấm mộ, phía trên nhất là một chậu hoa cũng, bên trong đầy một loại bùn đất màu đen, cực kỳ nhẵn nhụi, thoạt nhìn lại vô cùng trầm trọng nặng nề, mà tại trong đất bùn, sinh trưởng một gốc linh dược màu tím cao hơn một thước, sinh ra ba đóa hoa nhỏ, bảy phiến lá cây.

Tử khí chính là từ trên thực vật bay ra, không nghi ngờ chút nào, linh dược này chính là dị bảo nơi đây.

Hít một hơi thật dài, Phương Hành lập tức đem lực chú ý tập trung đến phía trên linh dược, vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám.

Ở dưới chân núi theo Bạch Thiên Trượng tu hành ba năm, hắn đã sớm âm thầm đem Âm Dương Thần Ma Giám vận chuyển vô cùng tự nhiên, không lâu lắm, chỉ cảm thấy trong cơ thể gần một thành linh khí tiêu hao hết, mà tin tức về linh dược cũng đã xuất hiện ở trong đầu của hắn: Tử Vụ Hoa Lan thảo, một bông hoa là trung phẩm, hai hoa làm thượng phẩm, ba hoa là cực phẩm, có thể luyện Trúc Cơ đan, Thượng Linh đan, Tử Khí Địa Mẫu hoàn...

Tiêu hóa xong tin tức Âm Dương Thần Ma Giám tổng hợp ra, mắt Phương Hành lập tức trợn tròn.

Đây là cực phẩm linh dược dĩ nhiên còn có thể luyện chế Trúc Cơ đan.

Chương 120: Không thể từ bỏ

Trúc Cơ đan cũng là một loại Phá Chướng đan, bất quá là để cho Linh Động kỳ tu sĩ sử dụng để đột phá Trúc Cơ cảnh, trong đó mỗi một chủng linh dược cần đến, cũng là trân quý cực kỳ, toàn hơn vạn khối trung phẩm linh thạch để bán, đệ tử Linh Động trung kỳ như Phương Hành, cơ hồ nghĩ cũng không dám nghĩ loại linh dược trân quý này, mà trước mắt một gốc, rõ ràng chính là tài liệu luyện chế Trúc Cơ đan, hơn nữa còn là cực phẩm.

Phương Hành cũng không dám nghĩ, một gốc linh dược như vậy, có thể bán bao nhiêu tiền a?

Bất quá có một chút tiếc nuối chính là, gốc Tử Vụ Lan Hoa thảo này, thật ra còn không hoàn toàn thành thục, ba đóa hoa chỉ nở ra hai đóa, còn có một đóa mới hé một nửa, nếu như chờ đến khi ba đóa hoa đều nở, đó mới là lúc dược lực của linh dược này mạnh nhất, dĩ nhiên, chu kỳ linh dược như vậy sinh trưởng chính là mấy trăm năm, Phương Hành cũng đợi không được, không hoàn toàn thành thục cũng phải hái trước rồi mới nói.

Mặt khác chính là, Phương Hành cảm thấy địa phương Tử Vụ Lan Hoa thảo sinh trưởng vô cùng cổ quái, đầu tiên chọn lấy một chỗ như vậy, động phủ yêu khí nhiều nhất, còn chuyên môn bố trí một cái tế đàn làm cho gốc linh dược này tụ tập được nhiều yêu khí hơn, nói cách khác, nơi phong ấn tiết ra yêu khí, ít nhất ba thành đến chỗ sơn cốc này, vừa có ít nhất một thành đến từ động phủ này.

Dùng một thành yêu khí của một vị Yêu Vương Kim Đan cảnh tới bồi dưỡng một gốc linh dược như vậy, đây là công sức biết nhường nào?

- Ha ha ha... Không uổng công tiểu gia mạo hiểm lớn như vậy...

Phương Hành cười to, Thanh Long Bích Diễm đao nhảy lên, đem tế đàn ngọc nâng lên, thu vào túi trữ vật, hưng phấn vô cùng.

- Dư Tam Lưỡng, ngươi thật khốn kiếp, không coi trọng chữ tín...

Kim Ô còn trên mặt đất giãy dụa không ngừng, chửi loạn lên.

Phương Hành cười nói:

- Dư Tam Lưỡng tên khốn kiếp kia có giữ chữ tín không thì liên quan gì tới ta chứ?

Kim Ô ngẩn ngơ, lại mắng lên:

- Đã sớm biết ngươi dối gạt ta, ngươi vô sỉ, hạ lưu, hèn hạ...

Mắng nửa ngày, Phương Hành không có phản ứng, chính là nhìn vào cổ của mình, kinh ngạc nói:

- Ngươi muốn làm gì?

Phương Hành nói:

- Giết chim diệt khẩu a...

Kim Ô ngẩn ngơ, vội vàng thay đổi vẻ mặt, nịnh nọt nói:

- Hắc hắc, ta vừa rồi nói chơi thôi mà, không phải chỉ là một gốc linh dược hay sao. Lấy đi! Nghĩ tới ta đường đường là thiên kiêu Tam Túc Kim Ô nhất tộc, Yêu tộc thiên tài tài tuấn, gốc linh dược này có đáng là gì?

- Phi, con chim này trở mặt so sánh người ta trở mặt còn nhanh hơn!

Phương Hành hướng trên mặt đất "Phun" một ngụm, nói:

- Bất quá linh dược này thật cũng không phải không thể phân cho ngươi...

Kim Ô ánh mắt sáng lên, nói:

- Tốt tốt, ta chịu thiệt một chút, ba đóa hoa đều thuộc về ngươi, cho ta lá cây là được...

Phương Hành đại đao hô một tiếng chỉ ở trên cổ nó, mắng:

- Nghĩ tiểu gia ngu a? Tử Vụ Lan Hoa thảo tại sao lại gọi là thảo? Cũng bởi vì nó trưởng thành hay không mặc dù dùng hoa để phán đoán, nhưng dược tính tập trung đều trên phiến lá, một mảnh lá cây đã bằng mười đóa hoa rồi, quạ ngươi đem bảy phiến lá cây lấy hết, tiểu gia giữ lại ba đóa hoa để giả trang bà mai hay sao?

- Ngươi... Ngươi vậy mà cũng biết?

Kim Ô lúc này thật sự ngây người.

Nó luôn luôn tự xưng là kiến thức rộng rãi, không nghĩ tới trước mắt tiểu quỷ nhân loại này biết so với mình còn cặn kẽ hơn.

Hôm nay nó cũng đã thật sự nhìn không thấu Phương Hành rồi, thực lực cao cường, chính mình đường đường lục giai yêu thú, dưới tay hắn một người Linh Động tầng bốn hạ lại hoàn toàn không phải đối thủ, hơn nữa tựa như có một đôi quái nhãn, không chỉ có thể khám phá pháp trận bát môn biến hóa, còn nhận ra loại linh dược vô cùng hiếm thấy này?... Nếu có đồng bọn như vậy, sau này đi những địa phương khác trộm linh dược cũng không tồi...

Kim Ô con ngươi nhanh như chớp đảo loạn lên.

- Cao nhân phương nào ở đây, Thanh Vân Tông chân truyền đệ tử Tiếu Kiếm Minh tới xin bái kiến...

Đúng lúc này, đột nhiên phía ngoài một cái âm thanh trong trẻo vang lên, rõ ràng truyền vào trong động phủ.

Phương Hành mặt liền biến sắc:

- Tiếu Kiếm Minh?

Hắn tự nhiên sẽ không quên kẻ thù này, chính là vì giết người này, mình mới chuyên môn tới Thanh Vân Tông để bái sư.

Không nghĩ tới hắn hôm nay cũng đến nơi này, chẳng qua là, tiền bối mà hắn nói là ai?

- Yêu tộc tiền bối, Tiếu Kiếm Minh bái kiến, có thể đi ra ngoài gặp gỡ hay không?

Đang lúc chần chờ, thanh âm của Tiếu Kiếm Minh lần nữa vang lên, Phương Hành nhất thời tỉnh ngộ, liếc mắt nhìn Kim Ô đang ngồi dưới đất.

Thì ra Tiếu Kiếm Minh tới để tìm nó...

Lúc này ngoài động phủ, giữa không trung, Tiếu Kiếm Minh ngồi thẳng trên lưng thiết ưng, ánh mắt cũng vô cùng cẩn thận, bởi vì cơ duyên mà thúc thúc hắn nói với hắn chính là ở chỗ này. Nghe nói, đó là ở ba trăm năm trước, Thanh Vân Tông Thái Thượng trưởng lão cùng Bạch Trưởng lão đem Yêu Vương phong ấn ở Loạn Hoang sơn, gia gia của hắn nhân cơ hội trồng đến nơi đây một gốc Tử Vụ

Lan Hoa thảo.

Hôm nay hơn ba trăm năm trôi qua, Tử Vụ Lan Hoa hấp thu yêu khí mà sinh trưởng, nói vậy đã sắp trưởng thành, đây cũng là nguyên nhân thúc thúc bảo hắn thừa dịp Thanh Vân Tông đệ tử lịch lãm lần này, tới đem linh dược lấy đi.

Hết thảy vốn đều ở trong lòng bàn tay, thúc thúc hắn đã nói, này linh dược bị gia gia của hắn năm đó bày pháp trận bảo vệ, người bình thường căn bản không thể phát hiện được, chẳng qua không nghĩ tới, vốn là chuyện nắm chắc, lại bỗng nhiên bị một cái Trúc Cơ kỳ đại yêu không biết nơi nào đến cho làm rối loạn, hôm nay Tiếu Kiếm Minh hi vọng đại yêu này không phải là vì Tử Vụ Lan Hoa thảo mà tới...

Đây cũng là chuyện có khả năng, dù sao linh dược mặc này dù hiếm thấy, nhưng đối với Trúc Cơ kỳ đại yêu không có tác dụng lớn...

Hắn không dám trực tiếp lao xuống, vì vậy trước tự giới thiệu, hô hai lần, hi vọng dẫn đại yêu này ra ngoài, tìm kiếm lai lịch của nó.

Nhưng sau hai lần, không ai ứng tiếng, Tiếu Kiếm Minh trong lòng không khỏi khả nghi.

- Thiết vân, ngươi có cảm ứng được khí tức của Trúc Cơ kỳ đại yêu không?

Tiếu Kiếm Minh cau mày, hỏi thiết ưng dưới chân.

Thiết ưng kêu vang một tiếng, đầu quơ quơ, lại đang tỏ vẻ phủ nhận.

Tiếu Kiếm Minh ánh mắt lẫm liệt, trầm giọng nói:

- Vô luận như thế nào, đi xuống xem một chút rồi hãy nói!

Vừa nói lấy ra một quả ngọc phù, phía trên ghi lại phương vị cụ thể của linh dược, xác định phương hướng, lập tức chỉ cho thiết ưng, một người một ưng, lúc này hướng về phương hướng động phủ lao xuống dưới...

- Ai da, Tiếu sư huynh, ngươi mạnh khỏe chứ...

Đột nhiên, từ trong pháp trận, chui ra một con quái vật màu vàng, lại làm cho Tiếu Kiếm Minh chợt kinh hãi, toàn bộ tinh thần phòng bị, hắn định thần nhìn lại, rõ ràng nhìn thấy trong pháp trận bay ra, chính là một con quạ màu vàng bộ dáng quái dị, thể tích cùng thiết ưng xấp xỉ, toàn thân là bộ lông lấp lánh, chẳng qua là trên cổ trụi lủi một cọng lông cũng không có.

Trên lưng Kim Ô là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, mặc một bộ đạo bào của

Thanh Vân, dáng vẻ sạch sẽ, trên mặt nhưng mang theo nụ cười hì hì, làm cho người ta cảm giác có chút bất hảo, hắn trong tay trái cầm một cây Khốn Tiên Tác, buộc ở trên cổ Kim Ô, một cánh tay khác cầm một thanh đại đao cao gấp hai hắn, tà tà nghiêng ở trước người, đao phong đặt tại bên cạnh cổ quái điểu.

- Ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này?

Tiếu Kiếm Minh trầm giọng quát hỏi, không nhịn được nhìn thoáng qua pháp trận bên dưới.

Phương Hành sâu trong ánh mắt có hận ý bắt đầu dâng lên, nhưng trên mặt cười hì hì nói:

- Ta tên là Phương Hành, chúng ta là sư huynh đệ a!

Tiếu Kiếm Minh giật mình, ánh mắt ngưng lại, đánh giá Phương Hành một cái, nói:

- Thì ra ngươi chính là Phương Hành, ta mới vừa chạy tới Loạn Hoang sơn, nghe các sư đệ khác nói ngươi đã chết ở trong tay đại yêu, tại sao lại xuất hiện tại nơi này?

- Ha ha...

Phương Hành cười to một trận, nói:

- Nghe bọn hắn nói nhăng gì đó, con đại yêu kia căn bản không để ý đến ta, thấy ta đẹp trai, liền tha cho ta một mạng, lấy một thứ gì đó chung quanh đây, trực tiếp rời đi rồi...

Tiếu Kiếm Minh vẻ mặt đại biến, quát hỏi:

- Lấy thứ gì?

Phương Hành hướng bên dưới chỉ vào, nói:

- Nao, là vật gì ta không biết, nhưng chính là lấy ở đây!

Tiếu Kiếm Minh nghe vậy, sắc mặt đại biến, đang muốn bay xuống.

Bất quá chợt nhớ tới một chuyện, không tín nhiệm nhìn Phương Hành một cái, quát lên:

- Ngươi xuống cùng ta!

Vừa nói bàn tay hướng trên lưng thiết ưng nhấn một cái, thiết ưng lập tức hiểu ý, một tiếng kêu giòn, hướng pháp trận phía dưới phóng đi, hắn lúc này tâm tình vô cùng khiếp sợ, chỉ hy vọng "Đại yêu" này lấy đi, cũng không phải là cơ duyên gia gia của mình lưu lại cho mình.

Phương Hành bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo sau lưng hắn.

Hắn cũng có chút buồn bực, không nghĩ tới vừa lấy được cực phẩm linh dược, đã bị người ta cản đường, ngay cả trốn cũng không thể trốn...

Chỉ có thể tùy cơ ứng biến rồi!

Phương Hành đi theo Tiếu Kiếm Minh tới trước pháp trận, Tiếu Kiếm Minh để cho thiết ưng quan sát Phương Hành, chính mình thì lấy ra một phương trận đồ, tìm tòi nghiên cứu một phen, vội vàng hướng trong trận phóng đi, đến trong trận, lại thấy sương mù dày đặc mặc dù còn tồn tại, pháp trận cũng đã bị phá hư, trong lòng nhất thời chợt lạnh, bước nhanh vọt vào, cái gáy cũng đã đầy mồ hôi.

Chương 121: Thủ đoạn bỉ ổi

Phương Hành cũng không đáp xuống đất, lơ lửng ở cách mặt đất ba trượng, thấy Tiếu Kiếm Minh vào trận, mới thấp giọng nói:

- Lát nữa ngươi phối hợp một chút, ta nói chạy thì ngươi bỏ chạy, tiểu gia bảo đảm ngươi sẽ có lợi, ăn hương hát lạt ngủ phượng hoàng, nhưng nếu ngươi không phối hợp, hắc hắc, cùng lắm thì ta đem gốc linh dược này trả lại cho hắn, nhưng ngươi có thể bị liên lụy tới cái mạng nhỏ rồi, tự mình quyết định đi sao!

Kim Ô con ngươi đảo lòng vòng, thấp giọng nói:

- Ngươi hứa đem lá cây Tử Vụ Hoa Lan thảo phân cho ta bốn mảnh, ta sẽ nghe lời!

Phương Hành suy nghĩ một chút, nói:

- Một mảnh!

Kim Ô lập tức nói:

- Ba mảnh!

Phương Hành nói:

- Hai mảnh!

Kim Ô quái khiếu nói:

- Thấp hơn ba mảnh ta sẽ không làm!

Phương Hành "Bá" một tiếng đại đao đã gác lên cổ nó, nói:

- Hai mảnh rưỡi!

Kim Ô con ngươi nhanh như chớp chuyển, nói:

- Thêm một vài thứ khác có được hay không?

Phương Hành thoáng giận, nghĩ thầm chính mình lại gặp phải tên vô lại hay sao?

Nếu không phải muốn đem kẻ này thu làm tọa ky, thật sự muốn một đao chém nó, bất quá mặc dù không nỡ giết, lông vẫn phải nhổ, Phương Hành cảm giác mình sắp sửa nhổ phát nghiện rồi, đưa tay nhổ một sợi lông, Kim Ô lập tức ngao một tiếng kêu.

Cách đó không xa thiết ưng giật minh, ánh mắt lấp lánh hướng hai bọn họ xem ra.

- Nhìn cái gì? Đâm mù mắt của ngươi giờ!

Phương Hành hướng thiết ưng mắng một câu, chợt nhớ tới điều gì, nhảy xuống mặt đất, nắm một nắm đất lên.

Thiết ưng chăm chú nhìn chằm chằm vào hắn, ánh mắt rất có địch ý, mặc dù nó không hiểu Phương Hành nói cái gì, nhưng có thể cảm giác được đây không phải là lời tử tế gì. Bất quá Phương Hành cũng không lo lắng, thiết ưng chẳng qua là yêu thú bình thường, mặc dù cũng có thần trí nhất định, nhưng xa xa không phải là Kim Ô thần trí hoàn toàn sáng tỏ, chẳng những có thể nói chuyện, còn có thể nói điều kiện, cùng bạch hạc của Hứa Linh Vân không sai biệt lắm.

Ngay khi Phương Hành cùng Kim Ô thỏa thuận điều kiện đã xong xuôi, phía dưới bỗng nhiên truyền đến tiếng gầm thét tức giận của Tiếu Kiếm Minh:

- Tặc tử ngươi dám!

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt lẫm liệt, đại đao đặt ở bên cạnh Kim Ô cổ, đồng thời nắm chặt Khốn Tiên Tác.

Kim Ô cũng không nhịn được nữa nuốt nước miếng, nó lúc này, thật không dám làm gì xằng bậy.

Phương Hành đã nói, cũng không giống giả tạo, nếu nói chặt nó, thật không phải nói giỡn.

Trong pháp trận, một đạo nhân ảnh nhanh như tia chớp lướt ra ngoài, Tiếu Kiếm Minh hai mắt gần như muốn phóng hỏa, trong tay còn mang theo một cái tế đán ngọc thạch, chính là tế đàn vừa rồi trồng Tử Vụ Hoa Lan thảo, mới vừa rồi Phương Hành thấy Tiếu Kiếm Minh tới, đã thay đổi chủ ý, đem tế đàn này ném đi, Tử Vụ Hoa Lan thảo trực tiếp nhổ ra, bỏ vào động thiên giới chỉ thắt sau tóc.

Động thiên giới chỉ của hắn thực sự là thứ tốt, dễ dàng giấu diếm, nhưng không gian hơi nhỏ, không thể thu được cả tế đàn.

Tiếp sau đó, hắn phá hủy pháp trận, len lén quan sát phương vị của Tiếu Kiếm Minh, thấy mình thật sự không có cơ hội lặng lẽ chạy trốn, ở Tiếu Kiếm Minh thiết ưng truy kích, sợ rằng trốn cũng trốn không thoát, liền quyết định đi ra ngoài gặp mặt.

Thiết ưng nhìn thấy Tiếu Kiếm Minh, lập tức bay đến cõng lên, bay đến trước người Phương Hành, quát hỏi:

- Hắn đi phương hướng nào?

Phương Hành rất chân thành chỉ vào phía tây nam, nói:

- Ta chỉ thấy một đóa tường vân bay về phía nơi đó!

Tiếu Kiếm Minh quát lên:

- Đi xem cùng ta!

Vừa nói khống chế thiết ưng, nhắm phía tây nam bay đi, Phương Hành cũng bất đắc dĩ đi theo phía sau hắn.

Chẳng qua tinh không vạn lí, vân khí miểu miểu, vốn không có "Đại yêu", đuổi theo có thể đuổi theo được gì chứ?

Tiếu Kiếm Minh bay ra chừng nửa canh giờ, rốt cục ngừng lại, thiết ưng dừng ở giữa không trung.

Hắn chẳng qua là trong lòng như có lửa đốt, cũng không suy nghĩ nhiều mà thôi, trên thực tế, chính hắn cũng hiểu được, cho dù thật có Trúc Cơ kỳ đại yêu trốn đến phương hướng này, dù chính mình đuổi kịp nó, chỉ sợ cũng không có năng lực đòi lại.

Mặt khác, hắn cũng có chút hoài nghi Phương Hành, cố ý mang Phương Hành rời xa sơn cốc, chính là để dễ dàng làm việc.

Mặc dù Phương Hành nói ra cùng Hứa Linh Vân đám người nói chuyện đều trùng khớp, nhưng trong lòng hắn mơ hồ cảm giác có chút không đúng lắm, nếu thật có một vị đại yêu Trúc Cơ đã tới, há có thể cho tiểu tử này sống sót? Rồi lại nói, Tử Vụ Hoa Lan thảo hữu dụng đối với người sắp sửa Trúc Cơ, đối với yêu đã Trúc Cơ tác dụng không lớn, đối phương lấy nó làm gì?

- Ha ha, không đuổi theo sao?

Phương Hành ngồi trên lưng Kim Ô, chậm rãi bay lên, trong tay cầm hồ lô, tự tại uống chút rượu, thản nhiên chí cực.

Tiếu Kiếm Minh xoay đầu lại, sắc mặt âm trầm như nước, lạnh giọng đặt câu hỏi:

- Ngươi nói đại yêu này có bộ dáng gì?

Phương Hành nói:

- Trên người tia sáng chói mắt, thấy không rõ bộ dáng!

Hỏi vài vấn đề, Phương Hành đều nhất nhất trả lời.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiếu Kiếm Minh cũng không tìm ra được sơ hở.

Trầm ngâm một hồi lâu, hắn bỗng nhiên nói:

- Phương sư đệ, đem túi trữ vật trên người của ngươi mở ra cho ta xem một chút được không?

- Sao?

Phương Hành sắc mặt không vui, nhưng ở dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Tiếu Kiếm Minh, vẫn dường như rất bất đắc dĩ từ trong lòng ngực của mình lấy ra túi trữ vật, đem tất cả mở ra, có khoảng bảy tám, nhìn thấy hắn có nhiều túi trữ vật như vậy, Tiếu Kiếm Minh cũng hơi kinh hãi, bất quá cũng không hỏi nhiều, chẳng qua cẩn thận quan sát, túi trữ vật cũng mở ra, nhưng không thấy có tử khí phát ra.

Tiếu Kiếm Minh chân mày nhíu chặt hơn, lạnh lùng nói:

- Trên người của ngươi không có túi trữ vật khác sao?

Phương Hành phủi tay, nói:

- Không còn nữa, ai có thể có nhiều như vậy?

Tiếu Kiếm Minh có chút im lặng, nghĩ thầm ngươi vốn có không ít.

Bất quá hắn ánh mắt sắc bén, nhìn chằm chằm vào động tác của Phương Hành, phát hiện trên người hắn quả thật không có nơi nào để túi trữ vật nữa, lời ấy không giả, chẳng qua là, hắn bản tính đa nghi, vẫn không từ bỏ hoài nghi đối với Phương Hành, ánh mắt sắc bén ở trên người Phương Hành quét qua, sau một hồi lâu, âm thầm hạ quyết định, bỗng nhiên nói:

- Ngươi tới đây, để cho ta lục soát một lượt!

Phương Hành cười nói:

- Nam nam thụ thụ bất thân, soát người không được đi!

Tiếu Kiếm Minh ánh mắt âm trầm xuống, trước khi đến, thúc thúc hắn từng dặn dò hắn, Phương Hành dù sao cũng theo Bạch Thiên Trượng ba năm, mà Bạch Thiên Trượng lúc này sinh tử chưa biết, đừng nên chọc giận vị chân nhân cấp bậc Kim Đan này, ở thời điểm đối mặt Phương Hành, vẫn không làm quá mức, tận lực uyển chuyển một chút, nhưng hôm nay hi vọng để hắn Trúc Cơ cùng Phương Hành có liên quan, hắn không nghĩ tới quá nhiều.

Chỉ sợ có một tia hiềm nghi, hắn cũng sẽ truy xét đến cùng.

- Ngươi tới đây để cho ta lục soát một chút, nếu không có vấn đề, ta tự có trọng tạ, nếu không cho...

Tiếu Kiếm Minh trầm mặc một hồi lâu, trầm giọng nói, trong thanh âm đã ẩn hàm sát khí.

Phương Hành trong lòng cũng khẽ tính toán, sau đó giống như rất bất đắc dĩ, nói:

- Nói như vậy, vậy cũng không có biện pháp rồi!

Vừa nói tung Khổn Tiên Tác trong tay, nói:

- Trước đáp xuống đi...

Mắt thấy Kim Ô hướng trên mặt đất bay đi, Tiếu Kiếm Minh cũng hướng thiết ưng phát ra ra lệnh, đáp xuống mặt đất, Kim Ô hạ xuống hơi sớm, tự nhiên so với thiết ưng muốn thấp một chút, Phương Hành thân thể, chính cùng thiết ưng bình hành, Phương Hành xoay người, nhìn thiết ưng, sách sách khen ngợi:

- Quả thật thần tuấn, cho ngươi ăn chút đồ!

Vừa nói sờ tay vào ngực, giống như muốn lấy vật gì ăn.

- Hắc Vân không ăn thứ của người khác, ngươi không cần lấy làm gì rồi!

Tiếu Kiếm Minh thản nhiên nói, hắn cùng

Phương Hành mới gặp gỡ, không yên lòng để cho thiết ưng ăn thứ gì của hắn.

Song đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên từ trong lòng ngực nắm một nhúm đất, đột nhiên hướng trên mắt thiết ưng ném vào, rồi sau đó ha ha cười một tiếng, trong tay Khổn Tiên Tác lôi kéo, Kim Ô dưới chân đã hiểu ý, như gió bay điện chớp chuyển thân, triển khai tật tốc hướng nơi xa bỏ chạy, Tiếu Kiếm Minh dưới chân thiết ưng ánh mắt bị mê, kêu loạn một trận, cánh loạn vung, trên không trung quay cuồng.

Tiếu Kiếm Minh thấy thế, cũng là kinh hãi, quát lên:

- Ngươi muốn trốn?

Cũng vừa bấm ngón tay, trong lòng bàn tay thiết kiếm hướng Phương Hành bổ tới.

Phương Hành cười hắc hắc, chợt xoay người lại, trong túi trữ vật, cũng không biết bao nhiêu phi kiếm tế ra, đồng thời hướng một đạo hắc sắc kiếm quang này bổ tới, chỉ nghe "Bùm bùm cách cách" thanh âm loạn hưởng, toàn bộ phi kiếm thế mà đều bị một kiếm này chém nát rồi, sau đó một đạo kiếm quang trong nháy mắt hóa thành trăm ngàn đạo, như tia chớp màu đen từ bốn phương tám hướng hướng hắn chém tới.

Phương Hành quát khẽ một tiếng, tâm niệm khẽ động, bình chướng thuật triển khai, sau đó một cánh tay cầm đao, vận chuyển toàn bộ lực lượng, đại đao chuyển thành bánh xe gió, "Ba ba ba ba ", hướng kiếm ảnh chém tới, cho dù như thế, còn có vài kiếm thế nhưng từ quỷ dị góc độ hướng chính mình đâm tới, đều đụng vào phía trên bình chướng chính mình thi triển, sau ba bốn kiếm, bình chướng trực tiếp bể nát.

- Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết thật là mạnh, hắn tiện tay một kiếm, ta phải đem toàn bộ vốn liếng mới cản được...

Phương Hành trong lòng có chút sợ hãi, hắn hôm nay đã khác xưa, mặc dù chỉ có Linh Động tầng bốn, nhưng nếu phát lực, chỉ sợ Linh Động tầng bảy tu sĩ cũng có thể có bị hắn chém dưới đao, nhưng Tiếu Kiếm Minh chẳng qua tiện tay một kiếm, chính mình suýt nữa không cách nào ngăn cản, trọng yếu hơn là, Tiếu Kiếm Minh một kiếm này chẳng qua là tiện tay bổ tới, hiển nhiên không sử dụng chân chính lực lượng.

- Đi mau...

Phương Hành hét lớn, không cần hắn nhắc nhở, Kim Ô đã hóa thành một đạo kim quang, hướng nơi xa bay đi.

- Con chó nhỏ, có thể cản một kiếm của ta, coi như ngươi có bản lãnh!

Tiếu Kiếm Minh hung hăng mắng, lập tức muoons chém ra kiếm thứ hai, lại chỉ cảm giác dưới chân đung đưa, đứng không vững, lại là ánh mắt thiết ưng bị đất làm mù rồi, càng lúc càng khó chịu, đã chống đỡ không nổi, lớn tiếng kêu thảm hướng mặt đất rơi đi.

- Ghê tởm, tiểu quỷ này lại dùng thủ đoạn bỉ ổi đến thế...

Tiếu Kiếm Minh tức mắng lên, thanh âm quanh quẩn không ngừng.

Chương 122: Dùng linh dược

- Tiểu tử này đột nhiên bỏ chạy, trong lòng nhất định có quỷ!

Tiếu Kiếm Minh hận nghiến răng, nhưng Phương Hành đã vượt khỏi cự ly mà thiết kiếm có thể công kích, mà thiết ưng hai mắt đã hoa lên, nhất thời không cách nào đuổi kịp, chỉ có thể vội vàng lấy ra một lọ linh dịch, lấy pháp lực thôi động đưa đến trên mắt thiết ưng, giúp nó rửa mắt, cũng may Phương Hành ném ra chẳng qua là bùn cát bình thường, cũng không có độc tính, chỉ là đơn thuần làm mờ mắt, rửa một chút, thiết ưng đã có thể nhìn thấy.

Không đợi hắn phân phó, thiết ưng đã oán hận một tiếng rít vang, dang rộng hai cánh hướng Phương Hành đuổi tới.

Hắn cùng với thiết ưng động tác phản ứng cũng cực nhanh, cả quá trình chỉ dùng không tới mười tức thời gian, chẳng qua dù là như thế, chỉ chậm một chút, Phương Hành cũng đã trốn đi gần ngàn trượng rồi, chỉ có thể xa xa thấy một điểm nhỏ.

- Ta chửi con mẹ nó chứ, thế mà chơi trò làm mù mắt, ngươi quá vô sỉ...

Kim Ô vừa ra sức bay, vừa lớn:

- ... Bất quá ta thích, ha ha!

Phương Hành quay đầu lại nhìn thoáng qua, lạnh lùng nói:

- Lợi hại còn ở phía sau cơ, sớm muộn gì cũng đâm mù mắt con súc sinh này!

Thanh âm này ẩn chứa sát khí rất nặng, hù dọa Kim Ô không nhịn được khẽ run rẩy.

Phương Hành ha ha cười một tiếng, vỗ vỗ phía sau lưng Kim Ô, nói:

- Không nói ngươi đâu!

Còn không chạy được bao xa, đã nghe phía sau ưng minh vang vọng, thì ra là Tiếu Kiếm

Minh đã khống chế thiết ưng đuổi theo.

- Ta ngất mất, làm sao quái điểu này bay nhanh như vậy?

Kim Ô trong lúc vô tình quay đầu lại nhìn thoáng qua, quái khiếu lên.

Phương Hành cũng ngây ra, không ngờ Tiếu Kiếm Minh tới nhanh như vậy, đầu quay ngược trở lại, suy tư kế sách ngăn địch.

Vô luận như thế nào, Tử Vụ Lan Hoa thảo là thứ hắn nhất định không chịu giao ra, hắn cùng với Tiếu Kiếm Minh có đại thù, sớm muộn gì cũng phải giết chết hắn, lúc này giao ra gốc linh dược hiếm thấy này, quả thực chính là giúp đỡ kẻ địch.

Bất quá Tiếu Kiếm Minh ngay ở sau, cũng không bỏ rơi được hắn, trái tim căng thẳng, liền hạ xuống một cái quyết định.

Cũng ngay lúc này, Kim Ô bỗng nhiên dùng yêu khí lôi cuốn thanh âm, hướng Phương Hành nói:

- Ta nói, không thể bỏ rơi bọn chúng a, bị bọn họ đuổi kịp, ở trên người của ngươi tìm ra Tử Vụ Lan Hoa thảo, không chừng dưới cơn nóng giận sẽ đem ngươi giết chết. Không bằng như vậy đi, ngươi đem nó đút cho ta, ta ăn vào bụng, một hồi sẽ đại tiện rồi, bọn chúng đuổi kịp cũng không có biện pháp gì...

Phương Hành mới vừa hạ quyết định cũng hơi ngẩn ra, hỏi:

- Ngươi có thể trực tiếp ăn linh dược ư?

Yêu thú cũng giống nhân loại, trực tiếp phục dụng linh dược vượt khỏi phạm vi bản thân thừa nhận sẽ đưa đến bạo thể bỏ mình.

Kim Ô còn tưởng rằng Phương Hành động tâm, đắc ý nói:

- Ngươi không hiểu đâu, ta có biện pháp của ta, ngươi trước đem linh dược đút cho ta đi, thật sự không được ta còn có thể khống chế tốc độ tiêu hóa, để lại cho ngươi mấy phiến lá cây...

Phương Hành cũng nở nụ cười, nói:

- Ngươi không sợ nổ chết là tốt rồi. Ăn linh dược của tiểu gia, ngươi nên đứng cùng một cái chiến tuyến với tiểu gia mới được, nếu không, sẽ đem ngươi giao cho tên phía sau kia, cũng không phải là ta hù dọa ngươi, Thanh Vân Tông chúng ta có phương pháp trực tiếp đem yêu thú tới luyện đan, hắn có thể không làm gì được ta, nhưng nhất định sẽ trực tiếp đem ngươi bắt đi, đem dược tính luyện ra...

Kim Ô căn bản không nghe Phương Hành uy hiếp, kêu lên:

- Hảo hảo hảo, quan hệ của hai ta, dĩ nhiên cùng một cái chiến tuyến!

Phương Hành cười hắc hắc, quả nhiên từ động thiên giới chỉ sau gáy đem Tử Vụ Lan Hoa thảo lấy ra ngoài, kéo xuống hai mảnh lá cây nhét vào trong miệng Kim Ô, Kim Ô chép miệng, kêu lên:

- Đem tất cả cho ta đi...

Phương Hành nói:

- Nghĩ hay quá nhỉ!

Kim Ô kêu lên:

- Vậy ít nhất còn phải cho ta nửa phiến...

Phương Hành cũng không ăn quịt của nó, quả nhiên vừa xé nửa phiến đút cho nó, sau đó còn dư lại chính mình ngoan tâm, toàn bộ nuốt xuống.

Lại nói Kim Ô cũng vừa vặn xoay đầu lại, vừa dịp nhìn thấy cử động Phương Hành đem linh dược trực tiếp ăn vào, nhất thời sợ hết hồn, kêu lên:

- Ngươi không sợ nổ tung mà chết sao?

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Vậy còn ngươi? Làm sao không sợ nổ tung mà chết?

Kim Ô ngẩn ngơ, cười hắc hắc nói:

- Ta đương nhiên có biện pháp của ta!

Phương Hành nói:

- Ta đây cũng có biện pháp của ta!

Một người một chim liếc nhau một cái, bỗng nhiên đồng thời cười quỷ quỷ, đều không đi dò thăm bí mật của đối phương nữa.

Nuốt vào linh dược, sắc mặt Phương Hành có chút khó coi, da mặt đỏ lên, bên ngoài thân nóng phừng phừng.

Linh dược vào bụng, đã hóa luyện thành tinh lưu cường đại, không ngừng tản mạn khắp nơi, khiến cho khí huyết của hắn dị thường cường thịnh, rõ ràng cùng bình thời không giống, chỉ có luyện hóa tinh lưu này mới được, bất quá hắn cố gắng nhịn xuống, từ động thiên giới chỉ lấy ra mấy viên đan dược, thoáng cái nuốt ba viên, sau đó từ từ luyện hóa ba viên đan dược này, lấy dược tính của đan dược áp chế khí huyết.

Ước chừng qua non nửa canh giờ, đan dược rốt cục luyện hóa, dược lực tán phát ra, khí huyết rốt cục vững chắc.

Phương Hành thở thật dài, lúc này sắc mặt hắn như thường, nhìn không ra dị trạng.

Thì ra là, hắn từng ở trong mộng được truyền « Thái Thượng Hóa Linh Kinh », đây là pháp môn vận chuyển khí huyết, khiến cho năng lực tiêu hóa của hắn tăng cường gấp mười lần thậm chí gấp mấy chục lần, bởi vì có kinh quyết này, hắn ăn một thứ gì đó, nhất là thứ gì tràn đầy linh tính, khí huyết sẽ tăng vọt, đem toàn bộ linh vật tiến vào trong cơ thể luyện hóa thành tinh khí, tựa như sóng triều mãnh liệt mênh mông.

Đến thời khắc này, hắn nhất định phải dùng toàn bộ tinh thần luyện hóa tinh khí, không được phân thần, nếu không tinh khí sẽ tán ra, hoàn toàn lãng phí.

Nhưng mà trong ba năm tu hành, hắn đã dần dần lĩnh ngộ ra một cái biện pháp, chính là phục dụng quy tức đan, dùng dược tính của đan dược khống chế tốc độ khí huyết lưu chuyển, cũng chính là kéo dài tốc độ luyện hóa linh vật trong cơ thể.

Loại đan hoàn này, người bình thường ăn vào, lập tức sẽ lâm vào ngủ say, mà Phương Hành nuốt vào linh dược rồi ăn vào, lại chỉ đè nén khí huyết trong cơ thể, khiến cho hắn khôi phục trạng thái bình thường, không hề ảnh hưởng động tác cùng suy tư của hắn.

Thông qua loại biện pháp này, hắn có thể ở một chút thời điểm cấp bách, trì hoãn một thời gian ngắn để luyện hóa linh dược trong bụng.

Lúc ấy hắn trong sơn động không trực tiếp nuốt vào linh dược, là bởi vì biện pháp này cần nhất định thời gian, không sai biệt lắm gần nửa canh giờ, mà Tiếu Kiếm Minh ở ngoài động, không còn kịp luyện quy tức đan, khi đó nuốt vào linh dược, chỉ đưa đến khí huyết bành trường, rồi sau đó tinh khí hoàn toàn tan rã, cuối cùng toàn bộ lãng phí, làm cho chính mình cái gì cũng không được.

Lúc này dùng phương pháp này, cũng không tính là an toàn, nhưng không có lựa chọn nào khác.

Để cho hắn đem đồ vật giao ra, nhất là giao cho cừu nhân của mình, căn bản không cần nghĩ.

Nếu ngươi đuổi theo, ta sẽ ăn hết trước!

Lại nói Tiếu Kiếm Minh ở phía sau đuổi theo, mơ hồ thấy được tử khí chợt lóe lên, sau đó biến mất không thấy gì nữa, trong lòng càng lo lắng lên, đề cao linh khí, quát lên:

- Phương Hành, ngươi dừng lại cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí...

Sóng âm cuồn cuộn, từ phía sau ép tới đây, thế mà chấn cho màng nhĩ của Phương Hành tê dại.

Phương Hành cũng không sợ hắn, phi thân nhảy lên, chống thắt lưng ở trên lưng Kim Ô mắng lên:

- Cái thằng cha ngươi ấy đồ biến thái, thế mà lại muốn sờ mó ta, ngươi coi tiểu gia là loại người tùy tiện này sao? Ta lại băm ngươi ra bây giờ!

Thanh âm của hắn tự nhiên không vang dội bằng Tiếu Kiếm Minh, bất quá cũng rõ ràng truyền đến trong tai Tiếu Kiếm Minh.

Tiếu Kiếm Minh giận dữ:

- Tiểu vương bát đản, có bản lãnh ngươi dừng lại cho ta!

Phương Hành hô to:

- Dừng cái thằng cha ngươi, có bản lãnh ngươi đuổi kịp ta đi!

Tiếu Kiếm Minh lập tức trong cơn giận dữ, cho tới bây giờ không nghĩ có đệ tử Thanh Vân Tông dám nói chuyện với chính mình như vậy, bàn tay lập tức cầm thiết kiếm thật chặt, không ngừng thúc giục thiết ưng đuổi theo, nhưng mà phía trước Kim Ô tốc độ cũng không chậm, thiết ưng dù đã triển khai cực nhanh, tựa như tia chớp màu đen trên không trung bay vút, nhưng ngàn trượng cự ly, thủy chung không cách nào gần hơn.

Tiếu Kiếm Minh không nhịn được, rốt cục trong lòng hung ác, yên lặng nói:

- Hắc Vân, đối với ngươi thiệt thòi, ngày sau sẽ bồi bổ lại cho ngươi!

Vừa nói, trong lòng bàn tay xuất hiện thêm mấy cành ngân châm, nhắm ngay mấy huyệt đạo của thiết ưng, ghim xuống thật sâu.

Thiết ưng tựa như đau vô cùng, rung trời giới quái tiếu một tiếng, nhưng sau khi kêu lên, tốc độ bỗng nhiên đề nhanh ít nhất ba thành.

Tiếu Kiếm Minh thở dài, hắn sử dụng một loại pháp môn dùng châm pháp kích thích khí huyết của thiết ưng, có thể kích phát ra tiềm lực, tăng lên tốc độ của nó, nhưng làm như vậy mà nói, sẽ thiêu đốt thọ nguyên, hơn nữa có các loại tác dụng phụ, bình thời nếu không phải có nguy hiểm đến tính mạng, hắn cũng tuyệt đối không nỡ dùng, nhưng lúc này vì đuổi Phương Hành, không để ý được nhiều như vậy.

- Ta ngất mất, tên kia làm sao đuổi tới?

Phương Hành cùng Kim Ô cũng phát hiện có gì không đúng, phía sau thiết ưng tốc độ thế nhưng tăng lên không ít, đang nhanh chóng đến gần.

- Ta ngất mất, không thể nào, con kia cùng ta đồng dạng là lục giai, nhưng ta còn có Kim Ô huyết mạch, nó chẳng qua là yêu mạch bình thường, theo lý thuyết nó đuổi không kịp ta, làm sao dường như đánh máu gà, bay nhanh như vậy?

Kim Ô cũng kêu lên, cánh ra sức vung, cũng không cách nào kéo ra khoảng cách nữa.

- Nhìn dáng vẻ trốn không thoát, nhưng mà ta có biện pháp!

Phương Hành tâm tư vừa chuyển, lấy ra ngọc phù, liên lạc với Ngô Tương Đồng, vội hỏi:

- Các ngươi ở đâu? Linh Vân sư tỷ có ở đó hay không?

Xác định phương hướng của bọn hắn, trực tiếp chỉ cho Kim Ô, dùng tốc độ nhanh nhất hướng phương hướng Thanh Vân Tông đệ tử hội hợp bay đi, không lâu lắm, đã đến một mảnh sơn cốc, mơ hồ thấy được thân ảnh Thanh Vân Tông đệ tử.

- Không tốt rồi, cứu mạng a...

Phương Hành bỗng nhiên quát to lên, sau đó hướng Kim Ô ý bảo, bay xuống mặt đất.

Mà lúc này, Tiếu Kiếm Minh cùng hắn cự ly chỉ còn không tới ba trăm trượng.

Chương 123: Phương sư huynh trở về

Lại nói trong sơn cốc, chúng đệ tử Thanh Vân Tông cũng tụ lại với nhau nghỉ ngơi, cũng có người nghi ngờ thảo luận:

- Tiếu sư huynh chạy đi gấp gáp như vậy, chẳng lẽ là nghe nói Phương sư huynh gặp nạn, muốn đi giải cứu ư?

Có chút người được Phương Hành "Cứu", lòng mang cảm kích cầu nguyện:

- Hi vọng Tiếu Kiếm Minh sư huynh có thể thành công!

Cũng có chút người mang địch ý thầm nghĩ:

- Đã qua thời gian dài như vậy, tiểu quỷ này tất nhiên là đã chết, lại nói Tiếu Kiếm Minh sư huynh mặc dù kinh tài tuyệt diễm, nhưng không nhất định là đối thủ của Trúc Cơ kỳ đại yêu, làm thế nào cứu hắn được?

Mà tại bên cạnh một gốc tùng, Tần Hạnh Nhi ngơ ngác dựa cây tùng, hai mắt có chút thất thần.

Lưu Hắc Hổ từ Tê Hà cốc đệ tử nơi đó cầu mấy viên thuốc tới, khuyên giải nói:

- Ăn mấy viên thuốc này, ôn dưỡng tinh thần sao!

Tần Hạnh Nhi thở dài một tiếng, nói:

- Hắc Hổ, ngươi biết không? Từ nhỏ sinh ra trong đạo môn, cha mẹ gia gia, đối với ta nói đều là tu hành giới chỏ có lợi ích phân tranh, không có một chút nhân tình, ta vốn cho là, trên thế giới này đã không có cái loại anh hùng trong truyền thuyết kia nữa rồi, lại không nghĩ rằng... Ngươi nói, tại sao hắn lúc ấy muốn xả thân cứu chúng ta? Hắn... Hắn không sợ chết sao?

Vừa nói chuyện, trong lòng chợt nhớ tới Phương Hành hướng trên mặt mình hôn một cái, bỗng nhiên giật mình, gương mặt ửng đỏ:

- Chẳng lẽ hắn cũng yêu thích ta, tình nguyện vì ta mà đi vào chỗ chết ư?

Bất quá vừa nghĩ như thế, trong lòng càng thêm chua xót.

Nàng vốn là nữ tử thông tuệ, nhưng cho dù nàng nữa thông tuệ gấp mười lần, làm sao có thể đoán được, Phương Hành lúc ấy chính là nhìn có tiện nghi thì tới chiếm, mang tư tưởng có tiện nghi không chiếm chính là khốn kiếp, mới cố ý hôn nàng một cái.

Cũng đúng lúc này, đột nhiên một tiếng kêu to truyền tới:

- Cứu mạng a, tên biến thái đang đuổi theo ta...

Tần Hạnh Nhi ngẩn ngơ, còn tưởng rằng nghe thấy ảo giác.

- Cứu mạng a...

Thanh âm kia lần nữa vang lên, Tần Hạnh Nhi mặt liền biến sắc, vội vàng đứng lên.

Thanh Vân Tông đệ tử tất cả đều kinh hãi, nhất tề đứng dậy, ánh mắt đảo chung quanh:

- Làm sao giống thanh âm của Phương sư huynh?

- Hắn không chết sao?

- Là hắn... Không sai, là thanh âm của hắn...

Đang thảo luận, Hứa Linh Vân đã phi thân lên, bạch hạc từ đàng xa bay tới, trực tiếp mang theo nàng hướng không trung bay tới, mới vừa bay tới ngọn cây, đã thấy nơi xa một đạo kim ảnh bay tới, rõ ràng là một đầu Kim Ô khổng lồ, mà trên lưng Kim Ô, một thiếu niên vừa kêu to, vừa cầm trong tay Khổn Tiên Tác khống chế Kim Ô, một tay khác cầm một thanh đại đao, không phải Phương Hành thì là ai?

- Phương sư huynh, thật sự là ngươi ư?

Tần Hạnh Nhi cùng với mấy người đệ tử Đoán Chân cốc, kích động vạn phần, phi thân lao tới.

Kim Ô quanh quẩn trên không trung một vòng, vội vàng đáp xuống, Hứa Linh Vân đã rút kiếm ra, quát lên:

- Ai đang đuổi theo ngươi?

Phương Hành từ trên lưng Kim Ô nhảy xuống, một cước đem một Đoán Chân cốc đệ tử kích động vạn phần, mặt đầy nước mũi nước mắt hướng chính mình xông lại muốn ôm lấy mình đá bay rồi, lúc này mới lau mồ hôi trên mặt, nói:

- Tiếu Kiếm Minh!

- Hả?

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông nhất thời ngẩn ngơ, thần sắc vô cùng kinh ngạc.

Ngay cả Hứa Linh Vân cũng ngây người một chút.

Phương Hành vội la lên:

- Ta ngất mất thôi, Tiếu Kiếm Minh này thì ra là tên biến thái, còn đòi sờ người ta, ghê tởm chết mất!

Mọi người nhất thời ngẩn ngơ, từ trong miệng Phương Hành nói ra sự thật làm cho người ta kinh hãi.

- Ngươi... Ngươi nói nhăng gì đó?

Một nữ nhân quát lên, mặt đỏ tới mang tai, rõ ràng là Sơn Hà cốc đệ tử dẫn đầu Phong Thanh Vi.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao hắn đuổi theo ngươi? Ngươi làm sao sống được?

Hứa Linh Vân cũng không tin, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, luôn miệng đặt câu hỏi với Phương Hành.

Phương Hành vội la lên:

- Đơn giản mà nói, chính là con đại yêu kia không giết ta, từ bên cạnh sơn cốc kia lấy một thứ gì đi, sau đó ta thuần phục kẻ này... Đúng, chính là đại Kim Ô vô cùng phong cách này, sau đó Tiếu Kiếm Minh đã tới rồi, vừa nhìn thấy ta, hai mắt sáng lên, nói ta vẻ ngoài quá đẹp trai rồi, lấy danh nghĩa soát người để kiểm tra ta, ta mới vội vàng chạy...

Thanh Vân Tông đệ tử nghe lời nói này, cũng không nhịn được nuốt nước miếng một cái, cảm giác thật sự thật khó tin.

Mặc dù tiểu quỷ này nói vô cùng thật tình, nhưng nghe làm sao cũng không giống bộ dạng đáng tin...

Cũng vào lúc này, không trung một tiếng ưng minh truyền đến, Tiếu Kiếm Minh đã đến.

- Phương Hành, ngươi mau tới đây, để cho ta lục soát ngươi, tha cho ngươi khỏi chết...

- Bá...

Nghe lời này, Thanh Vân Tông đệ tử trực tiếp hóa đá.

Phương Hành thấy Tiếu Kiếm Minh tới, xuy một tiếng núp ở phía sau Hứa Linh Vân, sau đó hai tay chống nạnh, nghĩa chánh ngôn từ hướng Tiếu Kiếm Minh kêu lên:

- Ngươi là kẻ biến thái vô sỉ, cho là ai cũng giống ngươi sao? Tiểu gia đường đường là nam tử hán, máu có thể rơi, đầu có thể mất, nhưng vì trong sạch thân thể, vì Linh Vân sư tỷ, tuyệt không thể cho ngươi đụng vào một đầu ngón tay ta!

Hứa Linh Vân không khỏi quay đầu lại nhìn hắn một cái, nghĩ thầm đâu có chuyện gì liên quan tới ta chứ?

Tiếu Kiếm Minh cũng là có chút mơ hồ, lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn chứng minh mình trong sạch?

Để cho ta tìm kiếm là được!

Phương Hành lớn tiếng nói:

- Tuyệt đối không được, ngươi hỏi xem người khác chịu để cho ngươi sờ sao?

Tiếu Kiếm Minh ánh mắt lấp lánh, đảo qua bên cạnh, lập tức dọa lùi một mảnh đệ tử Thanh Vân Tông.

Ai đón nhận ánh mắt của hắn, người đó cảm thấy trong lòng sợ hãi, không nghĩ tới Tiếu sư huynh còn có khẩu vị quái dị như thế...

Sơn Hà cốc Phong Thanh Vi, lại càng nhanh chóng hốc mắt đều đỏ.

Tiếu Kiếm Minh thấy ánh mắt mọi người có chút không đúng, chỉ cho là mọi người cảm giác mình lục soát Phương Hành thật là quá đáng, dù sao soát người chuyện như vậy, nói ra có chút thành phần vũ nhục bên trong, nhưng hắn trên không trung truy kích Phương Hành, mơ hồ từng thấy có tử khí chợt lóe, cho nên càng thêm xác định Tử Vụ Lan Hoa thảo ở trên người Phương Hành, tuyệt đối không chịu bỏ qua cho cơ hội lục soát Phương Hành.

Hứa Linh Vân cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Phương Hành núp phía sau mình, nàng cũng không làm được cử động không đếm xỉa đến, cau mày hướng Tiếu Kiếm Minh hỏi:

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Tiếu Kiếm Minh trầm ngâm một chút, trực tiếp nói ra:

- Ta hoài nghi tiểu quỷ này trộm đồ của ta!

Phương Hành kêu lên:

- Nói bậy, rõ ràng là con đại yêu Trúc Cơ kỳ kia lấy đi, ngươi muốn nhân cơ hội để sờ mó ta thì có!

Tiếu Kiếm Minh ánh mắt lẫm liệt, lạnh giọng nói:

- Ngươi vẻ ngoài đẹp lắm sao, ta muốn sờ mó ngươi ư?

Phương Hành sờ sờ mặt của mình, xoay người hỏi Tần Hạnh Nhi:

- Ta có đẹp trai không?

Tần Hạnh Nhi nước mắt mông lung nhìn Phương Hành, thấy hướng chính mình nói chuyện, đột nhiên nước mắt chảy dài.

Thật ra mọi người đều dở khóc dở cười, cũng nhìn ra hắn đang nói nhăng nói cuội, trong lòng không chỉ có chút hoài nghi hắn, chỉ bất quá, Thanh Vân Tông đệ tử, có không ít người đều được hắn "Cứu", cảm động phần ân đức này, tự nhiên sẽ không nói cái gì đó, có một nhóm người khác, cũng không nguyện đắc tội Phương Hành, giữ vững trầm mặc, vì vậy rất kỳ dị, trong khoảng thời gian ngắn, không người nào mở miệng nói chuyện.

- Ngươi rốt cuộc trộm thứ gì của Tiếu sư huynh?

Đột nhiên, một người lạnh lùng mở miệng, nhìn Phương Hành quát hỏi, lại là Sơn Hà cốc Phong Thanh Vi.

Có một người khác lạnh lùng nói:

- Hắn làm việc chính là rất nhố nhăng, nói hắn trộm đồ cũng không phải là không thể!

Lại là Thân Kiếm, hắn cùng với Phương Hành có thể nói là kết thù, nếu bình thời, tự nhiên không dám cùng Phương Hành nói vậy, sợ tiểu quỷ này thật không chú ý nặng nhẹ chém hắn một đao, nhưng lúc này có Tiếu Kiếm Minh làm chỗ dựa, lá gan nhất thời lớn lên.

Trong đám người tất cả đều trầm mặc, chỉ sợ là người trong lòng cảm kích Phương Hành, cũng không dám vì hắn mà chọc giận Tiếu Kiếm Minh.

Lúc này, không bỏ đá xuống giếng, căn bản đã coi như là nghĩa khí.

- Ngươi tên vương bát đản này, tiểu gia nói cho ngươi biết, sớm muộn gì cũng một đao chém chết ngươi, không ai có thể cứu được ngươi!

Phương Hành quay đầu, rất chân thành nói với Thân Kiếm, Thân Kiếm nhất thời trong lòng run lên, không nhịn được lui về phía sau một bước.

Phương Hành không để ý tới hắn, trực tiếp hướng Tiếu Kiếm Minh kêu lên:

- Ngươi nói tiểu gia trộm đồ của ngươi, có chứng cớ sao? Nếu không có chứng cớ, chính là vu oan cho ta, phá hoại danh tiếng thanh bạch của tiểu gia, trở lại tông môn ta sẽ đi chỗ Tông chủ kiện ngươi!

Tiếu Kiếm Minh ánh mắt hơi co lại, biết tiểu quỷ này chính là Bạch Thiên Trượng trưởng lão dạy dỗ, ở Thanh Vân Tông coi là một nhân vật đặc thù, nếu hắn cáo trạng mình, Tông chủ chỉ sợ cũng sẽ không bỏ mặc, hơn nữa thúc thúc từng nói qua, để cho mình tìm cách thân cận tên tiểu quỷ này, nhìn có phải âm thầm được truyền thừa của Bạch Thiên Trượng trưởng lão hay không, vì vậy không phải vạn bất đắc dĩ, thật sự không muốn đem hắn đắc tội, chẳng qua là Tử Vụ Lan Hoa thảo ý nghĩa trọng đại, lại không thể bỏ qua đầu mối được.

Nghĩ đến nơi này, chậm lại giọng nói, thản nhiên nói:

- Ta có nói xấu ngươi hay không, tìm kiếm sẽ biết!

Phong Thanh Vi chen miệng nói:

- Không sai, nếu ngươi trong sạch, lục soát thì như thế nào?

Phương Hành quay đầu mắng:

- Đàn bà thúi, ta hoài nghi ngươi trộm quần lót của tiểu gia, để cho ta lục soát ngươi được không?

- Ngươi...

Phong Thanh Vi tức đỏ bừng cả khuôn mặt, hai mắt dâng lên độc hỏa gắt gao nhìn chằm chằm Phương Hành.

- Không cần cãi nhau nữa!

Một cái thanh âm vang lên, lại là Hứa Linh Vân rốt cục không nhịn được mở miệng, thấy nàng nói chuyện, tất cả mọi người yên tĩnh lại.

Chính là Phương Hành cùng Tiếu Kiếm Minh tất cả cũng ngẩng đầu nhìn nàng chuẩn bị nói gì.

- Tiếu sư huynh, phương Hành sư đệ chính là Đoán Chân cốc dẫn đầu đệ tử, rất được Thiết Như Cuồng trưởng lão yêu thích, cùng từng tại bên cạnh Bạch Thiên Trượng sư thúc tổ phụng dưỡng ba năm, thân phận đặc thù, chính là Tê Hà cốc sư tôn ta Thanh Điểu trưởng lão cùng Tông chủ lão nhân gia ông ta cũng vô cùng coi trọng hắn, không phải bất luận kẻ nào nghĩ nói xấu có thể nói xấu, ngươi nói hắn trộm đồ của ngươi, có thể có chứng cớ?

Thốt ra lời này, rõ ràng là giúp đỡ cho Phương Hành.

Chương 124: Ngươi trộm quần lót của ta?

Lời của Hứa Linh Vân lại là ám chỉ Tiếu Kiếm Minh, mặc dù ngươi là người đứng đầu chân truyền, thân phận đặc thù, quyền cao chức trọng, nhưng tiểu tử này cũng không phải là dạng hồng mềm mặc ngươi nắn bóp, từ một câu nói kia đã có thể thấy được, Hứa Linh Vân vẫn giúp đỡ Phương Hành, tối thiểu nàng vừa nói như thế, Phương Hành giống như thật sự biến thành người gặp người thích tại Thanh Vân Tông, trên thực tế còn kém xa lắm.

Tiếu Kiếm Minh chậm rãi thở dài, nói:

- Ta cảm nhận được khí tức món đồ bị mất ở trên người hắn!

Hứa Linh Vân nghe vậy, hơi ngây ra.

Chính nàng cũng hiểu được, bằng vào thân phận của Tiếu Kiếm Minh, không đến mức cần phải nói dối, nếu hắn nói ở trên người Phương Hành cảm nhận được khí tức món đồ của hắn, vậy vật này hơn phân nửa chính là tại trên người Phương Hành.

Những người khác cũng hướng Phương Hành nhìn tới, vô luận trong lòng có ủng hộ hắn hay không, cũng mơ hồ có chút hoài nghi.

Phương Hành chỉ vào Phong Thanh Vi nói:

- Ta cảm nhận được khí tức quần lót của ta ở trên người nàng thì sao, có thể để cho ta lục soát một chút hay không?

Phong Thanh Vi nhất thời tức đến phát run, chính mình bất quá là nói mấy câu, tiểu quỷ này cũng đã bắt đầu thù đến chính mình.

Đáng hận, mình là một cái hoàng hoa đại khuê nữ, vừa hâm mộ Tiếu Kiếm Minh sư huynh, tiểu quỷ này há mồm ngậm miệng luôn đem mình liên hệ với quần lót của hắn, không phải là cố ý phá hoại danh tiếng của mình sao?

Lúc này, yêu thú đại Kim Ô vẫn trốn ở một bên giả bộ kém thông minh cũng không nhịn được cười trộm, cùng Phương Hành lần đầu gặp gỡ, nó chỉ thấy tiểu quỷ này hung ác, lại không ngờ rằng hắn còn có một mặt điêu ngoa như thế, thật sự rất hợp khẩu vị của mình.

Hứa Linh Vân nói:

- Thôi đi, Phương sư đệ, vì chứng minh sự trong sạch của ngươi, ta nghĩ ngươi để cho hắn lục soát một chút đi!

Phương Hành ôm cánh tay, làm bộ như rất khó xử, bỗng nhiên nói:

- Muốn chạm vào ta cũng không phải là không được, bất quá các ngươi phải đồng ý với ta ba điều kiện...

Tiếu Kiếm Minh ánh mắt lẫm liệt, nói:

- Điều kiện gì?

Phương Hành chỉ vào mũi của hắn nói:

- Thứ nhất, ngươi vu oan ta trộm đồ của ngươi, nếu lục soát ra thì thôi, nếu không tìm ra, ngươi phải bồi thường cho ta phí tổn thất tinh thần, phí tổn thất danh dự, phí tổn thất tâm linh...

Tiếu Kiếm Minh lạnh lùng cười một tiếng, thời điểm hắn ở trên không trung, mơ hồ thấy được tử khí lóe lên, chắc chắc Tử Vụ Lan Hoa thảo đang ở trên người Phương Hành, hơn nữa hắn vẫn bám sát gắt gao, tiểu quỷ này không có cơ hội đem thứ kia vứt bỏ hoặc là chuyển dời đến trong tay người khác, chỉ cần cẩn thận một chút, tất nhiên là lục soát ra được, thuận miệng đồng ý, nói:

- Tốt, nếu trên người ngươi không có, ta sẽ bồi thường ngươi!

Phương Hành lại nói:

- Điều kiện thứ hai, ta không thể để cho nam nhân chạm vào ta, muốn lục soát chỉ có thể để nữ nhân lục soát!

- Sao?

Tất cả mọi người có chút kinh ngạc, nghĩ thầm điều kiện này thật sự có chút cổ quái.

Tiếu Kiếm Minh cũng nhíu mày, bất quá hắn quay đầu nhìn Phong Thanh Vi một cái, liền gật đầu, nói:

- Cũng có thể!

Phong Thanh Vi chính là do thúc thúc hắn đích thân dạy nên, cùng hắn cũng là thuở nhỏ quen biết, thậm chí đã sớm đối với mình ám sinh tình cảm, cũng đáng tin cậy. Để cho nàng lục soát cùng mình tự động thủ lục soát, khác nhau cũng không lớn.

Phương Hành con ngươi đảo một cái, khụ một tiếng, nói:

- Thứ ba sao...

Bỗng nhiên chuyển hướng Phong Thanh Vi, nói:

- Ta hoài nghi nữ nhân này trộm quần lót của ta, lục soát ta xong, sẽ phải lục soát nàng!

Phong Thanh Vi trong nháy mắt lửa giận dâng lên ba trượng, thấy chung quanh đã có không ít người đang âm thầm cười trộm, trong lòng lại càng hận, cắn răng nói:

- Ngươi còn cố tính nói nhăng nói cuội sao? Muốn kéo dài thời gian ư? Đợi ta từ trên người ngươi tìm ra thứ bị mất, xem ngươi còn gì để nói!

Phương Hành mở hai cánh tay, nói:

- Đến đây đi, đợi ta từ trên người ngươi tìm ra quần lót của ta, xem ngươi còn gì để nói!

Phong Thanh Vi cắn răng, hướng Tiếu Kiếm Minh:

- Kiếm Minh ca ca, món đồ kia có dạng gì?

Tiếu Kiếm Minh nói:

- Ngươi chỉ cần đem thứ trữ vật dung khí trên người hắn lấy ra, mở ra là được, ta sẽ cảm ứng được khí tức của nó!

Phong Thanh Vi gật đầu, hướng Phương Hành đi tới, nhưng nàng vừa nhích tới gần bên cạnh Phương Hành, đột nhiên sau gáy chợt lạnh, lại là trường kiếm của Hứa Linh Vân chỉ vào sau gáy nàng, Phong Thanh Vi không khỏi sợ hết hồn, lại nghe Hứa Linh Vân nói:

- Người tu hành, để cho người ta tới gần người là tối kỵ, Phong sư muội, ngươi lục soát Phương Hành sư đệ cũng được, nhưng tốt nhất đừng nên có ý định gì khác!

Phong Thanh Vi giờ mới hiểu được ý tứ của Hứa Linh Vân, thở dài, nói:

- Linh Vân sư tỷ yên tâm, ta sẽ không có ý gì!

Người tu hành trong tay nắm giữ đại thần thông cùng đủ loại thủ đoạn lợi hại, tối kỵ để người khác tới gần thân thể của mình, nếu là người lòng mang ác ý, tiếp xúc đến chính mình bỗng nhiên động ác ý, sử dụng ám lực đánh mình một cái, hay là gieo tà cổ, hoặc là hướng trên người mình dán một tấm định thân phù, phát hỏa phù các loại, chính mình chẳng phải sẽ thảm lắm sao? Ngay cả cơ hội khởi động bình chướng thuật cũng không có.

Hứa Linh Vân bởi vì điểm này, kiếm chỉ Phong Thanh Vi, làm cho nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Đối với cử động này, mọi người đều cho là hợp lý, ngay cả Tiếu Kiếm Minh cũng không cảm giác có gì không ổn.

Mà Phong Thanh Vi, cũng không thèm để ý, tập trung tinh thần, ở trên người hắn lục soát, không lâu lắm, tám túi trữ vật trên người Phương Hành đều lấy ra ngoài, từng bước từng bước mở ra xem, lại thấy hoặc là dược khí ngất trời, hoặc là linh quang chớp động, hiển nhiên tám túi trữ vật, đều có không ít thứ tốt, nhưng tử khí mà Tiếu Kiếm Minh mong đợi lại không thấy một tia.

Tám túi trữ vật này đều bị Tiếu Kiếm Minh kiểm tra, chẳng qua hơi nhìn lướt qua, đã ám hiệu Phong Thanh Vi tiếp tục.

Phương Thanh Vi có chút ngạc nhiên, tùy ý nhìn lướt qua túi trữ vật, đột nhiên cả người đều kinh hãi.

Tất cả mọi người có chút khẩn trương nhìn nàng, không biết nàng phát hiện cái gì.

Phong Thanh Vi ngơ ngác nhìn Phương Hành, bỗng nhiên quát lên:

- Tại sao túi trữ vật của ngươi có thể có nhiều mộng hồn thảo như vậy?

Phương Hành nhướng mày, mắng:

- Liên quan con mẹ gì đến ngươi ư?

Phong Thanh Vi đầy mặt xấu hổ, quát lên:

- Vốn là ta phát hiện sơn cốc kia, nhưng ngươi...

Thì ra nàng vừa nhìn thấy nhiều mộng hồn thảo như vậy, cũng xác định, tất nhiên là tất cả mộng hồn thảo cũng bị tiểu quỷ này thu lấy, thoáng cái đau lòng cực kỳ, lúc ấy người căn cứ xu thế sơn hà, tìm được nơi sơn cốc này chính là nàng, kết quả chính mình tổng cộng chỉ hái được mấy cây, tiểu quỷ này mấy túi trữ vật cộng lại chừng gần ngàn khỏa, làm sao có thể làm cho nàng không kích động?

Những đệ tử Thanh Vân Tông khác nghe vậy, cũng lập tức ánh mắt phức tạp nhìn sang Phương Hành.

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Vị Trúc Cơ kỳ đại yêu kia căn bản không thèm để tâm tới mộng hồn thảo, chẳng qua là cảm giác chỗ kia yêu khí dị thường dư thừa, vì vậy chọn ở đó tu luyện mà thôi, sau lại bị chúng ta quấy rầy, cũng không muốn tiếp tục ở nơi đó nữa, vì vậy liền lấy một món đồ phía sau núi, đáp mây bay rời đi, những thứ mộng hồn thảo này, ngay cả đụng cũng không thèm đụng!

Mọi người ngạc nhiên, tuyệt đối không nghĩ tới cục diện như vậy.

Bỗng nhiên có người nói:

- Nếu Trúc Cơ kỳ đại yêu đối với chúng ta không có sát ý, chúng ta chẳng phải là... Chẳng phải là...

Hắn muốn nói, vậy chẳng phải là chúng ta căn bản không cần trốn, không công bỏ lỡ nhiều mộng hồn thảo như vậy ư?

Rất nhiều người có loại suy nghĩ này, ngay cả người lúc trước cảm giác được Phương Hành "Cứu" đều có chút u oán nhìn Phương Hành.

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Ta không biết, nhưng ta thấy đại yêu cũng không phải là người tốt không nỡ hạ thủ giết người...

- Ngươi làm sao có thể sống sót?

Có người quát hỏi, khẩu khí đã có chút bất thiện.

Phương Hành liếc hắn một cái, nói:

- Tiểu gia đẹp trai có vấn đề sao?

Đối phương bị nghẹn lời, tức giận câm mồm, nhưng loại cảm xúc bất mãn này đã lây lan ra.

Cũng vào lúc này, bỗng nhiên một thanh âm oán hận nói:

- Các ngươi còn có xấu hổ hay không? Phương sư huynh dù sao cũng cứu chúng ta khỏi Trúc Cơ đại yêu, lúc ấy đại yêu bộ dáng hung tàn, ai dám cam đoan chính mình ở lại sẽ không chết? Phương sư huynh dưới tay đại yêu còn sống, vận khí cũng tốt, năng lực cũng được, nhưng thời điểm hắn cứu chúng ta tóm lại đã bất chấp nguy hiểm, các ngươi bây giờ lại muốn hoài nghi hắn ư?

Người nói chuyện lại là Tần Hạnh Nhi, mắt nàng dâng lên độc hỏa, oán hận cực kỳ nhìn người vừa rồi lên tiếng.

Người này nghe vậy, ánh mắt không dám cùng nàng tiếp xúc, hiển nhiên đối với Tần Hạnh Nhi đặt câu hỏi, để cho hắn rất khó trả lời.

Nói cho cùng, bọn họ cũng chỉ có lòng ghen ty, nhìn thấy Phương Hành được nhiều mộng hồn thảo như vậy, trong lòng có chút không thoải mái mà thôi.

- Tốt lắm, không cần để ý những thứ vô dụng này, tiếp tục lục soát!

Tiếu Kiếm Minh không vui mở miệng, hắn cũng không nguyện để ý tới những thứ này, chỉ quan tâm vấn đề Tử Vụ Lan Hoa thảo.

Thấy hắn mở miệng, nhất thời không người dám nói nữa rồi, Phong Thanh Vi cũng gật đầu, ngồi xổm người xuống tinh tế tìm tòi.

Từ giày mò tới ống quần, một đường hướng về phía trước, thủy chung không phát hiện cái gì, ở thời điểm mò tới dưới đũng quần Phương Hành, nàng khẽ chần chờ, Phương Hành bỗng nhiên hắc hắc nở nụ cười, nói:

- Ngươi hạ thủ nhẹ một chút...

- Vèo...

Đoán Chân cốc đệ tử có người nhịn không được bật cười lên.

Phương Hành số tuổi mặc dù không lớn, dù sao cũng là đàn ông, Phong Thanh Vi lại là cô nương, để cho nàng đi sờ nơi đó của Phương Hành, thật sự là làm khó, mặt đã xấu hổ đỏ bừng, bất quá đây là Tiếu Kiếm Minh phân phó, nàng cũng không dám khinh thường, mặc dù không có trực tiếp đưa tay đi sờ, lại là thi triển cảm ứng thuật, lược lược đảo qua, sau đó tiếp tục hướng trên, mỗi một tấc cũng không từ bỏ.

Thấy thủy chung không có thu hoạch, Tiếu

Kiếm Minh chân mày cũng nhịn không được mà nhíu lại.

Hắn xác thực tin chính mình trên không trung hẳn là không nhìn lầm, càng thêm hoài nghi Phương Hành đang dấu ở địa phương nào.

Cũng đang lúc này, Phong Thanh Vi ánh mắt bỗng nhiên chú ý tới thiết hoàn buộc tóc sau gáy Phương Hành, nhẹ nhàng "Di" một tiếng, trong đôi mắt hiện lên một tia kinh dị, nói:

- Thiết hoàn ngươi dùng buộc tóc, cầm tới cho ta nhìn một chút!

Phương Hành tựa như có chút không vui, nói:

- Có cái gì có thể nhìn?

Phong Thanh Vi cười lạnh, hướng Tiếu Kiếm Minh gật đầu, rồi sau đó ngạo nghễ nói:

- Lòi đuôi rồi ư, lo lắng sao?

Chương 125: Nghĩ tiểu gia dễ khi dễ ư?

Phương Hành giấu diếm thiết hoàn buộc tóc bí ẩn như thế cùng với vẻ mặt hắn hơi mất tự nhiên, khiến cho Phong Thanh Vi lòng nghi ngờ nổi lên, cơ hồ xác định thứ Tiếu Kiếm Minh sư huynh muốn tìm ở trong thiết hoàn, trong bụng nhất thời vui vẻ.

Phương Hành nghe, nhất thời trợn trắng mắt, nói:

- Nếu không có, ngươi tính làm sao?

Phong Thanh Vi hướng Tiếu Kiếm Minh nhìn lại, thấy hắn khẽ gật đầu một cái, cười lạnh nói:

- Nếu không có, vậy thì quả nhiên là oan uổng cho ngươi, nhưng nếu có... A, Thanh Vân Tông lớn hơn nữa, cũng không chứa nổi ngươi!

Phương Hành ánh mắt lạnh lẽo, nhìn nàng nói:

- Cho dù ngươi bây giờ đắc ý, kế tiếp cũng sẽ đến phiên ta lục soát ngươi...

Vừa nói cười hắc hắc, ý uy hiếp rõ ràng.

Phong Thanh Vi có chút khinh thường, nàng đã xác định thiết hoàn của tiểu quỷ này là một cái động thiên giới chỉ, Tiếu sư huynh nếu xác định vật này ở trên người tiểu quỷ, khả năng duy nhất chính là giấu ở trong thiết hoàn, nếu tìm ra vật kia, tiểu quỷ này làm sao còn cơ hội lục soát thân thể của mình? Sợ rằng lập tức sẽ giam lại, đưa về Đạo môn xử trí!

- Ta cho ngươi cơ hội lục soát thân thể của ta, chỉ sợ ngươi không có can đảm đó mà thôi!

Phong Thanh Vi một tiếng cười lạnh, đưa tay ra.

Phương Hành bất đắc dĩ, nhưng vẫn đem động thiên giới chỉ lấy xuống, đặt ở trong tay của nàng.

Lấy được thiết hoàn, Phong Thanh Vi càng xác định đây là động thiên giới chỉ rồi, trong lòng buông lỏng, dường như khoe thành tích hướng Tiếu Kiếm Minh nhìn thoáng qua một cái, Tiếu Kiếm Minh cũng vẻ mặt căng thẳng, khẩn trương rất rõ ràng, gật đầu ý bảo Phong Thanh Vi mở ra.

Thanh Vân Tông đệ tử cũng không khỏi tiến lên phía trước.

Từ trong lúc biểu lộ khẩn trương của Tiếu Kiếm Minh cùng đắc ý của Phong Thanh Vi, bọn họ đều cho rằng nơi này quả thật có vật bị mất của Tiếu Kiếm Minh.

Trong lúc nhất thời, cũng muốn xác định Phương Hành có phải thật trộm bảo bối của Tiếu Kiếm Minh hay không, cũng muốn nhìn một chút xem cụ thể là cái gì.

- Hắc hắc, bại lộ rồi sao?

Thân Kiếm trên mặt cười lạnh, ánh mắt âm độc nhìn Phương Hành một cái.

Mà Tần Hạnh Nhi, Lưu Hắc Hổ, Ngô Tương Đồng và Đoán Chân cốc đệ tử, thì vẻ mặt có chút trầm trọng.

Hứa Linh Vân không nói một lời, cũng cau mày nhìn về phía động thiên giới chỉ.

- Tiểu quỷ ngươi giấu thật tốt, ta kiểm tra hai lần, cũng suýt nữa bỏ qua cho...

Phong Thanh Vi cười lạnh một tiếng, sau đó rót vào linh khí, đem động thiên giới chỉ mở ra, lập tức ở phía trên động thiên giới chỉ, có một đạo không gian màu đen xuất hiện, đây cũng là lối vào động thiên giới chỉ, nếu đem ánh mắt tiến tới không gian màu đen, có thể thấy đồ vật bên trong không gian, còn nếu là động thiên giới chỉ thật giấu bảo bối gì, khí tức cũng sẽ hiển lộ ra.

Nhưng mà chuyện khiến người ta ngoài ý xảy ra.

Động thiên giới chỉ mở ra, bên trong lại không có bất kỳ khí tức hiển lộ ra.

Tiếu Kiếm Minh sắc mặt nhất thời biến đổi.

Phong Thanh Vi vẫn quan sát vẻ mặt Tiếu Kiếm Minh biến hóa, thấy thế nhất thời trong lòng cũng quýnh lên, vội vàng đem động thiên giới chỉ đổ xuống, đồ vật bên trong nhất thời cũng bị đổ ra, loảng xoảng mấy tiếng, rõ ràng là mười mấy viên yêu đan, bốn năm thanh phi kiếm thượng hạng, vài hũ rượu chưa mở ra cùng với mấy bình đan dược, một bình sứ trong đó ngã lệch, dưới đáy có khắc một cái chữ "Linh".

Phong Thanh Vi lần nữa nhìn về phía Tiếu Kiếm Minh, nhưng không ở trên mặt hắn nhìn ra nụ cười gì.

Trong bụng nàng cả kinh, ngồi xổm người xuống lật loạn những đồ này lên.

- Thình thịch...

Cũng ngay lúc này, trên mông nàng bỗng nhiên bị đá một cước, một cái mỹ nhân yểu điệu nhất thời ngã sấp mặt.

Phong Thanh Vi nhất thời tức giận, quát lên:

- Ngươi dám đá ta... Muốn chết sao?

Lấy thân phận cùng xinh đẹp của nàng, dù lớn đến như vậy, sẽ không bị đánh bao giờ, huống chi trên mông bị người ta đá một cước?

Đá nàng dĩ nhiên là là Phương Hành, ánh mắt của hắn lạnh như băng, quát lên:

- Nơi này đều là bảo bối của ta, ngươi trực tiếp ném trên mặt đất như vậy ư? Vạn nhất vỡ, ngươi bồi được hay sao?

Hứa Linh Vân ánh mắt không kìm nén được nháy một cái, nàng thấy được một cái bình thuốc, dưới đáy có khắc tên của mình, nàng còn nhớ rõ, bình đan dược này chính là ban đầu ở Linh Vân cốc, Phương Hành la hét chính mình cái mông bị thương, từ chỗ của nàng đoạt lấy, không nghĩ tới thời gian đã qua ba năm, tiểu quỷ này đã khác xưa, nhưng bình đan dược này vẫn còn bảo lưu, mà cùng thứ trọng yếu nhất của hắn để ở chung một chỗ.

Phong Thanh Vi vừa thẹn vừa giận, đỏ bừng cả khuôn mặt, quát lên:

- Nếu muốn tra xét, sẽ phải tra rõ ràng!

Phương Hành lạnh lùng nhìn sang Tiếu Kiếm Minh, nói:

- Tốt lắm a, ngươi tra sao, có vật của ngươi không?

Những người khác cũng không kìm nén được nhìn hướng Tiếu Kiếm Minh, Tiếu Kiếm Minh căn bản không cần nhìn kỹ, đã biết nơi này không có Tử Vụ Lan Hoa thảo, nếu không theo đặc tính của linh dược này, ở thời điểm động thiên giới chỉ mở ra sẽ thấy tử khí ngất trời, nhìn cũng rõ ràng rồi, nhưng hắn trong bụng cũng thực khiếp sợ, ánh mắt cũng không nháy mắt nhìn một đống đồ vật này, muốn nhìn ra thứ gì.

- Tiểu quỷ này tại sao có thể có nhiều yêu đan như vậy? Không phải là từ chỗ Tiếu Kiếm Minh sư huynh nơi này trộm tới chứ?

Một người nhỏ giọng nói, chính là Thân Kiếm.

Sau khi nói xong, hắn chợt phát hiện người bên cạnh cũng rời xa chính mình một chút, vừa ngẩng đầu, nhất thời trong lòng rùng mình.

Phương Hành tự tiếu phi tiếu nhìn hắn, ánh mắt kia không có tức giận, lại làm cho người ta sợ.

Hắn bên này hiểu được tại sao người khác đều xa cách mình, bởi vì ánh mắt của tiểu quỷ này thật sự đáng sợ.

Chính mình vì nịnh bợ Tiếu Kiếm Minh, có thể nói là đem tiểu quỷ này đắc tội rồi, hắn nhất định sẽ không chịu để yên...

Nếu nói tiếng xấu cũng có chỗ tốt của tiếng xấu, Phương Hành danh tiếng chưa ra hình dáng gì, nhưng cũng cho người khác một loại ấn tượng "Người này không dễ trêu chọc", trừ phi là quyết định chủ ý muốn cùng hắn sống chết, nếu không chỉ sợ chịu thiệt thòi nhỏ, cũng không nguyện tới trêu chọc hắn, bởi vì vì người khác cũng biết, một khi đắc tội với tiểu quỷ này, trên căn bản chính là kết quả không chết không thôi, mấu chốt là hắn còn rất lợi hại.

Cũng bởi vì cjuyeenj này, Thân Kiếm lúc này bỗng nhiên hối hận, mình tại sao từng bước từng bước cùng tiểu quỷ này căng thẳng như vậy?

Lúc đầu hắn bất quá là nghĩ thay Tê Hà cốc đệ tử ra mặt, tạo chút ấn tượng tốt mà thôi, dù sao kết giao Tê Hà cốc đệ tử, ngày sau chính mình còn muốn luyện đan có thể nói là dễ dàng rất nhiều, sau đó lại là nghĩ nịnh bợ Tiếu Kiếm Minh, nhưng hôm nay xem một chút, ánh mắt của Tê Hà cốc đệ tử nhìn mình cũng như nhìn kẻ ngu, Tiếu Kiếm Minh thì hoàn toàn không thèm nhìn tới chính mình.

Trong lúc nhất thời, Thân Kiếm nhanh chóng đầu đầy mồ hôi, ánh mắt vội vàng né tránh, trong lòng khẽ phát run.

Phương Hành không để ý đến tên tôm tép nhãi nhép này, chỉ suy nghĩ lúc nào tìm một cơ hội, một đao chém chết là được.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Tiếu Kiếm Minh, cười hì hì nói:

- Tiếu sư huynh, ngươi đã tìm ra chưa a?

Tiếu Kiếm Minh ánh mắt thu lại, gương mặt bình tĩnh, lạnh giọng nói:

- Ngươi rốt cuộc dấu ở nơi nào?

Một câu nói kia, không thể nghi ngờ chính là thừa nhận không tìm được đồ của mình.

Phương Hành khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên đỏ bừng, giống như là cực độ xấu hổ, "Bá" một tiếng vung lên đại đao, quát lên:

- Tiếu Kiếm Minh, ngươi là con rùa đen khốn kiếp, thật sự nghĩ tiểu gia sợ ngươi phải không? Ta đã nói rõ ràng cho ngươi biết, đồ của ngươi bị Trúc Cơ kỳ đại yêu lấy được, ngươi không dám đuổi theo đại yêu, nhưng không nên hoài nghi đến trên người của ta, hôm nay lục soát ta cũng để cho ngươi lục soát rồi, đồ vật không tìm được, ngươi còn dám vu oan cho ta ư? Ta chửi tổ tông mười tám đời nhà ngươi, cảm giác tiểu gia dễ khi dễ hay sao?

- Bá...

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông quả thực sợ tè ra quần, nhất tề lui về phía sau bốn năm trượng, sợ máu tươi bắn đến trên người mình.

Tiếu Kiếm Minh là ai?

Phụng Thiên điện đại sư huynh, Thanh Vân Tông chân truyền đứng đầu, cháu của Sơn Hà cốc truyền pháp trưởng lão Tiếu Sơn Hà.

Thân phận của hắn, so với chấp sự trưởng lão bình thường cũng muốn tôn quý, thậm chí nói chỉ dưới Tông chủ cùng tứ đại truyền pháp trưởng lão cũng không có gì không thể, nhưng là hôm nay, tiểu quỷ này chỉ vào mũi của hắn muốn chửi tổ tông mười tám đời nhà hắn?

Giờ khắc này, Tiếu Kiếm Minh cũng là ánh mắt lạnh lẽo, sát khí bắn ra.

Trong lúc nhất thời, hắn muốn lập tức chém tiểu quỷ này, bởi vì hắn cho tới bây giờ sẽ không chịu qua chửi mắng như vậy!

Tu hành tới nay, coi như là sư trưởng cũng đối với mình khách khí, cho dù là thúc thúc của mình cũng đối với chính mình vô cùng thương yêu, lời nói nặng cũng sẽ không nói một câu, mà với thực lực cùng thân phận của hắn, ngay cả đối thủ chân chính cũng không có!

Nhưng hôm nay, tên tiểu quỷ này lại dám trước mặt nhiều người như vậy mắng chửi mình?

Trong lúc tức giận, Tiếu Kiếm Minh thậm chí cảm giác có chút kinh ngạc!

Chuyện này rất khó tin!

Đón ánh mắt tràn đầy sát khí của Tiếu Kiếm Minh, Phương Hành cũng là hai mắt nhìn thẳng, sát khí dường như so với hắn còn lớn hơn.

Hứa Linh Vân đột nhiên lắc mình chắn giữa bọn họ, trong tay nắm một quả ngọc phù, hướng Tiếu Kiếm Minh nói:

- Tiếu sư huynh, trước lúc ngươi làm việc, tốt nhất suy nghĩ kỹ càng chút ít, ta mặc dù không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ta cũng giống như trước là chân truyền, có quyền lực trực tiếp hướng Tông chủ truyền tin, ngươi hôm nay nếu dám ra tay, ta tất ngăn ngươi, chỉ sợ không cản được ngươi, cũng sẽ đem chuyện này bẩm báo cho Tông chủ!

Chương 126: Linh Vân hộ pháp

Lời của Hứa Linh Vân khiến cho Tiếu Kiếm Minh lòng tràn đầy lửa giận cũng nguội lạnh không ít, chuyện khác hắn không để ý, nhưng hai chữ "Tông chủ" đối với hắn mà nói còn có lực uy hiếp nhất định, hôm nay Tử Vụ Hoa Lan thảo đã bị mất, bằng năng lực của thúc thúc hắn, đã không cách nào một mình cho hắn cung cấp đầy đủ tư nguyên để cho hắn thành công Trúc Cơ, chỉ có Tông chủ gật đầu, từ tông môn thông qua đại lượng tư nguyên mới có thể làm được.

Chính mình nếu thật sự dưới cơn nóng giận chém tiểu quỷ này, Tông chủ sợ rằng sẽ trách mình không biết đại cục, cho dù không đến mức lập tức bóp chết hi vọng Trúc Cơ của mình, cũng nhất định sẽ trừng phạt chính mình, nói không chừng sẽ làm cho thời gian Trúc Cơ của mình kéo dài thêm mười năm hai mươi năm, đến lúc đó chính mình bốn mươi năm mươi tuổi rồi, không có tư cách đứng trong đám thiên tài Sở vực nữa.

Hơn nữa, thúc thúc từng dặn dò, tiểu quỷ này có quan hệ với Bạch Thiên Trượng, mặc dù bên ngoài nói không được truyền thừa, trên thực tế quan hệ thân mật trừ chính bọn họ ra, ai cũng không biết, mà Bạch Thiên Trượng mới vừa bế tử quan, sống chết không rõ, nếu không cẩn thận chọc giận tới Bạch Thiên Trượng, bức hắn xuất quan, đừng nói mình, ngay cả thúc thúc cũng không chịu nổi lửa giận của Kim Đan chân nhân...

Tiếu Kiếm Minh ở Thanh Vân Tông thân phận tôn quý, nhất hô bá ứng, lần đầu tiên cảm giác có chút khó giải quyết.

Qua thật lâu, hắn rốt cục từ từ thu liễm sát khí, thanh âm đạm mạc nói:

- Ngươi giỏi lắm, ta nhớ kỹ rồi!

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử động dung, không có bất kỳ người nào dám lên tiếng.

Ở trong mắt rất nhiều người, Tiếu Kiếm Minh nói như vậy, chẳng khác nào phán quyết Phương Hành tử hình a!

Phương Hành nghe xong lại bình tĩnh, cười hắc hắc, nói:

- Ta dĩ nhiên rất giỏi, ngươi đừng hòng trốn nợ, phí tổn thất tinh thần, phí tổn thất danh dự, phí tổn thất tâm linh của ta đâu? Mau đem tới!

Vừa nói đưa tay ra, mắt sáng rực lên đòi nợ.

- Ngươi!

Tiếu Kiếm Minh thầm hận, ánh mắt sắc bén như đao nhìn Phương Hành.

Hắn thật sự không nghĩ tới, chính mình không tiếp tục truy đuổi chuyện Tử Vụ Lan Hoa thảo cũng thôi đi, tiểu quỷ này còn dám hướng chính mình đòi bồi thường?

Nhìn thấy ánh mắt hắn như vậy, những đệ tử Thanh Vân Tông khác sợ không dám nhìn thẳng, không khỏi cúi đầu.

Phương Hành lại không sợ hãi chút nào, hướng hắn nhìn, nói:

- Mắt trợn trắng thì sao? Nghĩ tiểu gia sợ ư?

- Ha ha ha ha...

Tiếu Kiếm Minh bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, chẳng qua trong tiếng cười, không hề có chút vui vẻ, ngược lại lộ ra một cỗ âm hàn lạnh sống lưng.

- Tốt, ngươi rất giỏi, ta Tiếu Kiếm Minh bốn năm không về Thanh Vân Tông, không ngờ tông môn lại xuất hiện một vị tiểu sư đệ lý thú đến vậy. Thú vị, quả nhiên là thú vị. Ngươi muốn phần thưởng sao? Ta cho ngươi, một viên thượng phẩm linh thạch, đủ rồi chứ!

Vừa nói, giương một tay lên, đột nhiên một khối linh thạch màu tím nhanh như tia chớp ném tới chỗ Phương Hành.

Tốc độ cực nhanh, phá không truyền đến, ẩn chứa phong lôi xu thế.

Vừa nhìn trên linh thạch cũng biết hẳn là ẩn chứa chân chính lực đạo, so sánh với pháp thuật càng thêm kinh khủng.

Lại là Tiếu Kiếm Minh hàm căm phẫn mà phát, chỉ sợ muốn đem linh thạch này cho ngươi, cũng muốn ngươi đang ở dưới linh thạch chịu đau khổ, hoặc là, nếu tiểu quỷ này không phải đỡ, linh thạch sẽ đánh tới thạch bích, trực tiếp nát bấy, ngươi giống nhau không cầm được.

Lại không ngờ, Phương Hành vừa thấy linh thạch ném đến, lập tức chuyển thân trốn phía sau Hứa Linh Vân, kêu lên:

- Linh Vân sư tỷ hỗ trợ!

Hứa Linh Vân có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm chính mình lúc nào thành cái ô cho tiểu quỷ này rồi?

Bất quá mắt thấy linh thạch bay tới, nàng tâm niệm vừa động, vẫn là bàn tay vung lên, Dẫn lực thuật thi triển ra, nhất thời đem linh thạch bao phủ, linh thạch lập tức giống như là tiến vào vũng bùn, phía trên ẩn chứa phong lôi xu thế từ từ bị hóa giải, Hứa Linh Vân thực lực chân chánh có lẽ không so được với Tiếu Kiếm Minh, nhưng đón một quả linh thạch vẫn không thành vấn đề, sau ba tức, lực đạo đã tiêu tan.

Hứa Linh Vân hư không một trảo, linh thạch lập tức rơi vào trong lòng bàn tay nàng, Phương Hành từ phía sau nàng đứng dậy, hì hì cười nói:

- Tạ ơn Linh Vân sư tỷ...

Vừa nói tiện tay nắm lấy, nhét vào trong túi trữ vật của mình.

Bộ dáng kia, phảng phất sợ Hứa Linh Vân đoạt của hắn vậy.

Hứa Linh Vân thật có chút không nói thành lời.

- Hừ!

Tiếu Kiếm Minh nhìn Phương Hành cùng Hứa Linh Vân một cái, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

- Phong Thanh Vi, ta còn chưa lục soát ngươi...

Phương Hành thấy Phong Thanh Vi cũng muốn đi theo hắn, đang muốn kiếm chuyện nữa, đột nhiên trong cơ thể phảng phất có một ngọn lửa thiêu đốt, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, tựa như có thể nghe thấy trong cơ thể mình khí huyết mãnh liệt chảy xuôi, ở trong mạch máu phát ra thanh âm "tư tư", hắn lập tức nhướng mày, đứng vững, cả người tựa như vô cùng thống khổ khẽ run lên.

Thì ra là, kéo dài tới lúc này, dược lực ba miếng quy tức đan đã tan biến, Tử Vụ Lan Hoa thảo trong cơ thể Phương Hành cũng bắt đầu tự chủ luyện hóa, tinh lưu cuồn cuộn, khí huyết vỡ bờ, cũng không che giấu được dị trạng nữa.

- Ngươi làm sao vậy?

Hứa Linh Vân cảm giác nhạy cảm, lập tức phát hiện tình huống của Phương Hành không đúng.

Tiếu Kiếm Minh cùng Phong Thanh Vi đám người đều kinh ngạc xoay người qua.

Bọn họ đều là người tu hành, đối với thân thể hiểu biết rất sâu, một khi quan sát, đã nhìn ra khí huyết trong cơ thể tiểu quỷ này không yên.

Phương Hành thấy bọn họ nhìn tới đây, trong lòng hơi động một chút, nói:

- Ta ở sơn cốc gặp phải đại yêu, hắn nói nhìn ta đẹp trai, không muốn giết ta, chỉ cần ta có thể thừa nhận một kích của nó, có thể bỏ qua cho ta, vừa nói ở ngoài trăm trượng đánh tới một chưởng, ta cố gắng chịu đựng, còn tưởng rằng không có việc gì, không nghĩ tới lúc này thương thế lại phát tác...

Mọi người hơi ngẩn ra, bán tín bán nghi nhìn Phương Hành.

Lúc này Phương Hành khí huyết bành trướng, thực sự giống như bộ dáng sau khi bị thương, khống chế không nổi khí huyết.

Hơn nữa trừ Tiếu Kiếm Minh ra, những người khác đều xác xác thật thật gặp qua "Trúc Cơ kỳ đại yêu ", đồng thời cũng đối với chuyện Phương Hành kể cảm giác có chút kinh ngạc, lúc này thấy Phương Hành bị thương, bọn họ trong lòng ngược lại tin hơn một chút, cảm thấy lúc này mới bình thường, có lẽ Trúc Cơ kỳ đại yêu đúng là tiện tay cho Phương Hành một chưởng, thấy hắn chưa chết, mới khinh thường ra thứ hai chưởng.

Ngay cả Tiếu Kiếm Minh cũng khẽ nhíu mày, thầm nghĩ:

- Phong sư muội bọn họ đều nói quả thật thấy một cái Trúc Cơ kỳ đại yêu, mà tiểu quỷ này cũng xác xác thật thật bị trọng thương, chẳng lẽ thật sự là ta trách lầm tiểu quỷ này? Chuyện này phiền toái lớn, thúc thúc vốn bảo ta cùng hắn thân cận một chút, dễ dàng moi tin tức của hắn, nhưng bởi vì một cái hiểu lầm, vừa thấy mặt đã kết thù...

Đến lúc này, ngay cả hắn cũng bắt đầu hoài nghi mình trên không trung nhìn qua tử khí có phải ảo giác hay không.

Hắn cũng hoàn toàn không hoài nghi linh dược có phải bị ăn rồi hay không, trực tiếp nuốt vào linh dược, nhất là lấy tu vi của Phương Hành nuốt vào Tử Vụ Hoa Lan thảo, thuần túy là muốn chết, lúc này đoán chừng đã sớm nổ thành một đoàn huyết nhục...

- Hừ, thật là báo ứng a...

Phong Thanh Vi thấy vậy, cười lạnh nói, nàng tự nhiên biết Phương Hành gọi lại nàng muốn nói cái gì.

Cũng may thương thế của hắn phát tác, nếu không mình nhất định sẽ bị hắn nhục nhã lần nữa.

- Phong sư muội, đừng nói nữa, chúng ta đi!

Tiếu Kiếm Minh ngắt lời của Phong Thanh Vi, dẫn đầu đi thẳng về phía trước, trong lòng đầy bụng băn khoăn.

Hứa Linh Vân thấy bộ dáng của Phương Hành, cũng kinh hãi, giáo huấn:

- Làm sao ngươi không nói sớm? Trúc Cơ kỳ đại yêu một chưởng, há lại dễ dàng thừa nhận như vậy? Ngươi đi theo ta, ta thử nhìn một chút, có thể dùng bổn mạng Tiểu Hoàn Đan thay ngươi chữa thương hay không!

Vừa nói trong lòng bàn tay ngân kiếm hướng trên thạch bích một quyển, mảnh đá văng tung tóe, đã đục thành một cái thạch động, đang muốn kéo Phương Hành vào, Phương Hành bỗng nhiên khoát tay áo, nói:

- Không cần, thương thế của ta ta hiểu, Bạch sư thúc tổ từng truyền cho ta một đạo pháp môn chữa thương, hẳn là không thành vấn đề, bất quá quá trình này không thể bị quấy rầy, chỉ có thể phiền toái Linh Vân sư tỷ ngươi!

Hắn bình thời đều là bộ dạng vô lại, có từng khách khí bao giờ chứ?

Hứa Linh Vân nghe, cũng cảm thấy mới mẻ, khẽ gật đầu, nói:

- Ta sẽ hộ pháp cho ngươi!

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Vậy thì đa tạ rồi!

Sau đó lại đem ngoại bào của chính mình cởi xuống, lại dùng động thiên giới chỉ đem bảo bối tán loạn trên mặt đất cũng thu vào, cùng túi trữ vật cùng nhau, bao làm một đoàn, để cho Hứa Linh Vân trông coi. Hắn lúc tu luyện, Tam Muội Chân Hỏa rất dễ ra ngoài khống chế, rời khỏi thân thể, loại ngọn lửa này, là ngay cả túi trữ vật cũng cùng động thiên giới chỉ cũng sẽ bị phá hư, vì vậy đảm bảo an toàn, để cho người khác giúp mình trông coi là tốt nhất.

Dĩ nhiên, nguyên nhân cũng là bởi vì hắn tín nhiệm Hứa Linh Vân.

Phương Hành đang muốn vào động, bỗng nhiên ánh mắt đảo qua, phát hiện cách đó không xa Kim Ô muốn lặng lẽ chạy đi, tâm niệm vừa động, dắt một đầu Khổn Tiên Tác, đem nó lôi lại, không để ý Kim Ô ai oán ánh mắt, đem nó trói chắc, tựa như bánh chưng, cẩn thận vừa nghĩ, sợ nó nói lung tung, ngay cả miệng cùng nhau bịt lại, hướng dưới chân Hứa Linh Vân ném tới.

- Linh Vân sư tỷ, đây là yêu cầm ta bắt tới, chuẩn bị thuần phục thành tọa kỵ, ngươi giúp đỡ ta coi chừng rồi!

Hứa Linh Vân nói:

- Hoang dại yêu thú, cực kỳ khó thuần hóa, còn không bằng giết để lấy đan!

Nghe lời này, Kim Ô nhất thời sợ hãi khẽ run rẩy.

Phương Hành gật đầu, nói:

- Tốt, nếu như nó muốn chạy trốn, cứ giết lấy đan sao!

Vừa nói ha ha cười một tiếng, yên lòng, xoay người hướng trong thạch động đi tới.

Chương 127: Tinh lưu cuồn cuộn như giang hải

Tử Vụ Lan Hoa thảo đã áp chế không nổi nữa, bắt đầu luyện hóa rồi, tinh lưu cuồn cuộn như núi lửa bộc phát, ở trong cơ thể Phương Hành tràn lan. Tiến vào sơn động này, Phương Hành lập tức biến sắc, khoanh chân ngồi xuống, pháp môn luyện tinh hóa khí thúc dục đến mức tận cùng, đem tinh lưu cuồn cuộn luyện hóa làm linh khí, từng luồng từng luồng thu liễm vào kinh mạch, nhẹ nhàng tựa như đãi vàng cạnh mỏ vàng.

Mỗi một sợi linh khí được hắn đề hóa ra tới, cũng sẽ bị hắn lấy Tam Muội Chân Hỏa tẩy luyện chín lần, luyện đi tất cả tạp chất, chỉ đem một tia linh khí tinh thuần nhất thu liễm. Đây là một loại phương pháp tu luyện vô cùng lãng phí, người bình thường ước gì trong cơ thể linh khí có thể nhiều một tia là tốt một tia, tu vi có thể phá nhất giai thì phá nhất giai, tuyệt sẽ không "Chọn ba nhặt bốn" như vậy.

Người khác tu luyện, cầu chính là "Lượng", mà Phương Hành hôm nay tu hành, lại là lấy "Chất" làm đầu.

Bất quá, dù như thế, sau khi linh khí ùa vào kinh mạch, Phương Hành vẫn cảm giác chấn động toàn thân, linh khí bắt đầu tẩy luyện toàn thân, mở rộng kinh mạch.

Phá giai.

Hắn vốn chính là Linh Động tầng bốn đỉnh phong, hôm nay cũng áp chế không nổi nữa, trực tiếp phá giai.

Mà hôm nay đối với hắn mà nói, phá giai đã không còn khó khăn như trước, chỉ thấy hắn hai mắt khép hờ, trong cơ thể linh khí như sóng lớn, mà mặt ngoài thân thể thì có ngọn lửa màu xanh nhạt khẽ nhảy lên, trong ngoài giáp công, dễ dàng đột phá Linh Động tầng năm, không có thống khổ khó có thể tưởng tượng như trước kia, cũng không có vô số tạp chất bị đẩy ra ngoài thân thể.

Hắn hôm nay, trụ cột lao cố cực kỳ, khí lực đã sớm đến gần trong suốt không tỳ vết, tự nhiên sẽ không còn đại lượng tạp chất xuất hiện.

Đối với hắn mà nói, đột phá Linh Động tầng năm, tầng sáu tiểu giai như vậy đã không có chút nào khó khăn, tu vi đến, một cách tự nhiên sẽ phá, cũng không giống như trước, mỗi phá nhất giai cũng sẽ phá rồi lại lập, chết đi sống lại.

- Rầm rầm rầm...

Tiếng vang tựa như sơn băng địa liệt, núi lửa bộc phát vang lên bên tai Phương Hành, đó cũng không phải thanh âm chân chính, chẳng qua là Tử Vụ Lan Hoa thảo trong cơ thể hóa thành tinh lưu ở trong người điên cuồng trào lên mà xuất hiện huyễn tượng. Lúc này Tử Vụ Lan Hoa thảo bị luyện hóa quả thực một thành cũng chưa tới, thậm chí có thể nói, vừa mới bắt đầu chính thức luyện hóa.

Tử Vụ Lan Hoa thảo, chính là gia gia của Tiếu Kiếm Minh tại thời điểm năm đó Thái Thượng trưởng lão cùng Bạch Thiên Trượng phong ấn Kim Đan Yêu Vương, lén sinh tư tâm, bố trí pháp trận, lấy Kim Đan cảnh đại yêu yêu khí làm phân bón, tẩm bổ cây linh dược này, mấy trăm năm trôi đi, Tử Vụ Lan Hoa thảo cơ hồ hấp thu Kim Đan Yêu Vương một thân tu vi một thành, trong đó hàm chứa dược tính vô cùng kinh khủng.

Kim Đan Yêu Vương là bực nào tồn tại, cho dù là Kim Đan cấp thấp nhất, cũng là một cái ánh mắt đã có thể giết chết con kiến như Phương Hành rồi, nếu như nói đối phương là tiên, như vậy hiện tại Phương Hành chính là một người tương đối cường tráng, đối phương một thành tu vi, thả vào trước mặt Phương Hành, đó chính là một ngọn núi lớn không thể leo được, mà hôm nay, Phương Hành lại đem ngọn núi lớn này nuốt xuống.

- Rầm rầm rầm...

Núi lửa vẫn bộc phát, tinh khí cuồn cuộn để cho Phương Hành cũng trở nên giống như một ngọn núi lửa, thân thể hắn tựa như một lò lửa lớn, thậm chí mơ hồ phát ra màu vàng sáng, phía dưới nham thạch cũng bắt đầu dần dần hóa thành ngọc lưu ly.

Núi lớn bị phân giải, hóa thành dược lực cuồn cuộn, lại bị Phương Hành luyện hóa làm tự thân tinh khí, trong tinh khí, luyện ra linh khí, linh khí tẩy luyện chín lần, hóa thành chân linh chi khí tinh khiết nhất, sau đó quy về tự thân tu vi, đây vốn là một quá trình tu luyện rất dễ dàng lãng phí, nhưng Tử Vụ Lan Hoa thảo dược tính thật sự quá mạnh mẽ, đến nỗi tu vi Phương Hành bằng tốc độ kinh người tăng trưởng...

Linh Động tầng năm đê giai... Trung giai... Cao giai... Đỉnh phong...

- Tiểu quỷ này tu hành công pháp gì? Thật kinh người đến không ngờ?

Lúc này Hứa Linh Vân ngồi ngay ngắn ở ngoài động, giúp Phương Hành hộ pháp cũng ẹn giật mình mở mắt, hướng bên trong động quét mấy lần.

Nàng cảm thấy bên trong động sóng nhiệt

cuồn cuộn mà đến, lực lượng mạnh mẽ, ngay cả nàng cũng có chút giật mình.

- Ai, Bạch Thiên Trượng trưởng lão chỉ điểm hắn ba năm, quả nhiên có chỗ bất phàm, sau này không nên xem nhẹ hắn!

Hứa Linh Vân kinh ngạc một hồi lâu, tay vung lên, một đạo bình chướng ngăn cản động khẩu.

Phương Hành lúc tu luyện thanh thế quá kinh người, nàng phong trụ động khẩu, miễn đi phiền toái quấy nhiễu đến người khác.

Lúc này cách ước chừng hai ba trăm trượng địa phương, dưới cổ tùng, giữa đá xanh, Tiếu Kiếm Minh ngồi xếp bằng trên tảng đá địa thế khá cao, sắc mặt âm trầm. Mà bên cạnh hắn, Phong Thanh Vi ngồi thẳng, trên mặt thần sắc cũng thật không dễ nhìn, có bảy tám tên Sơn Hà cốc đệ tử khác, ngồi ở dưới Phong Thanh Vi, đang vây quanh Tiếu Kiếm Minh, thất chủy bát thiệt nghị luận Phương Hành.

- Tên khốn kiếp kia, lại dám bất kính đối với Tiếu sư huynh, phải cho hắn chút giáo huấn!

- Không sai, hắn ỷ vào Linh Vân sư tỷ làm chỗ dựa, ngay cả Tiếu sư huynh cũng dám trêu chọc, không để cho hắn chút ít nếm mùi đau khổ, sợ hắn lật trời rồi!

Thân Kiếm tức giận bất bình nói, lộ vẻ còn muốn tức giận hơn so với Tiếu Kiếm Minh.

- Tự nhiên sẽ không bỏ qua tiểu tử kia, cần ngươi nhắc hay sao?

Phong Thanh Vi thần sắc không vui giận dữ mắng mỏ Thân Kiếm một câu, nàng mặc dù cũng hận Phương Hành, nhưng giống nhau cũng chẳng thích gì Thân Kiếm, chỉ cảm thấy người này rõ ràng là đệ tử Thư Văn cốc, lại chuồn đến đây chửi đổng, để cho trong lòng nàng không vui.

Thân Kiếm ngẩn ngơ, nhưng không dám nói thêm nữa, hắn cũng nhìn ra Phong Thanh Vi cùng Tiếu Kiếm Minh quan hệ không cạn.

- Kiếm Minh ca ca, tiểu quỷ này rốt cuộc trộm thứ gì của ngươi? Có phải là dấu ở chỗ khác hay không?

Phong Thanh Vi quay đầu hướng Tiếu Kiếm Minh hỏi, nàng không có tìm ra thứ gì trên người Phương Hành, mơ hồ có cảm giác áy náy.

Tiếu Kiếm Minh nhẹ thở ra một hơi, nói:

- Cũng không có cái gì, tìm không được thì tìm không được sao!

Trên thực tế, lúc này Tiếu Kiếm Minh trong lòng đang tiếc đến chảy mau, đây chính là Tử Vụ Lan Hoa thảo, gia gia của mình năm đó lưu lại cơ duyên, nếu không phải năm đó thúc thúc của mình trong lúc vô tình có cơ duyên khác, Trúc Cơ thành công, nếu không Tử Vụ Lan Hoa thảo này căn bản không tới lượt mình, có nó, chính mình có thể thuận lợi Trúc Cơ, không cần nhìn sắc mặt của Tông chủ Trần Huyền Hoa.

Nhưng chính mình vì gốc linh dược này, vội vàng chạy bốn năm ngày đường trở về, hết lần này tới lần khác lại tìm không được...

Cái loại ảo não cùng mất mác này, quả thực không phải là ngôn ngữ có thể nói được rõ ràng.

Chỉ bất quá, cụ thể mất cái gì, hắn cũng không cách nào nói cho Phong Thanh Vi đám người, Tử Vụ Lan Hoa thảo, trên thực tế thuộc về gia gia của mình năm đó xây dựng đài phong ấn, len lén trồng xuống, Kim Đan Yêu Vương yêu khí, vốn là dùng để đề cao yêu thú cả tòa Loạn Hoang sơn, dùng để cho Thanh Vân Tông đệ tử lịch luyện, nói cách khác, Loạn Hoang sơn tất cả tồn tại, cũng coi như là của công.

Nhưng gia gia của hắn năm đó lặng lẽ đem Tử Vụ Lan Hoa thảo trồng tới đây, không chỉ đưa tới đại lượng yêu khí, đề cao gốc linh dược này, lại càng bố trí pháp trận che đậy, chỉ có đã gia tộc mình mới có thể tìm được, đây đã coi như là thiên vị rồi, nếu chuyện này vỡ lở, những cốc chủ ba cốc khác rất có thể sẽ tỏ vẻ bất mãn, mang đến phiền toái cho thúc thúc mình.

Vì vậy, hắn mặc dù vạn phần hoài nghi Phương Hành, nhưng cũng không cách nào gióng trống khua chiêng lục soát.

Hơn nữa, lục soát qua Phương Hành, hắn trên thực tế cũng có chút dao động, lúc ấy mình ở không trung nhìn qua một vệt tử vụ có phải ảo giác hay không? Dù sao mình bám theo một đoạn, cũng không thấy Phương Hành bỏ xuống thứ gì, hơn nữa một gốc Tử Vụ Lan Hoa thảo lớn như vậy, hắn không cách nào giấu ở nơi rất nhỏ, càng không khả năng trực tiếp ăn, trừ phi bạo thể bỏ mình...

Càng nghĩ càng nhức đầu, Tiếu Kiếm Minh tâm đã rối loạn.

- Có thể quả thật như tiểu tử kia nói hay không, đồ của Tiếu sư huynh bị Trúc Cơ kỳ đại yêu lấy đi rồi?

Có người nghi ngờ nói.

Mấy người khác cũng đồng thời ngẩng đầu

lên, bọn họ càng quan tâm Trúc Kỳ đại yêu tung tích.

Dù sao lúc ấy bọn họ cũng tận mắt thấy con đại yêu này, cho tới hôm nay, tâm tình vẫn khủng hoảng không dứt.

- Đúng vậy, tiểu quỷ này đột nhiên thương thế phát tác, khí huyết không yên, tinh lưu rối loạn, thoạt nhìn quả thật giống như bị người tu vi cực cao đả thương, thật chứng minh hắn nói có thể là thật!

Mọi người rối rít mở miệng, lấy đồ của Tiếu Kiếm Minh như vậy cũng không chừng là một vị Trúc Cơ kỳ đại yêu.

- Quên đi, chuyện này không cần nhắc lại nữa!

Tiếu Kiếm Minh tĩnh táo một hồi, quyết định trước không nghĩ vấn đề này.

Hắn quyết định trước hiểu rõ hơn Phương Hành một chút, dù sao thúc thúc để cho mình thử ở trên người hắn dò thăm một chút có Bạch Thiên Trượng truyền xuống lợi hại công pháp hay không, chính mình vốn muốn cùng tiểu quỷ này hòa bình chung sống, không nghĩ tới vừa thấy mặt bởi vì hiểu lầm, thậm chí ngay cả hòa hoãn dư âm cũng rất nhỏ, vậy cũng chỉ có vận dụng thủ đoạn của hắn rồi, biết người biết ta, mới có ổn thỏa nắm chắc.

- Đúng rồi, Kiếm Minh ca ca, lần này đi ra ngoài trước, sư tôn nói muốn để cho ta cầm thành tích tứ cốc đệ nhất lịch lãm trở về rồi, lúc trước ngươi không có ở đây, ta cũng tranh giành không được với Hứa Linh Vân, hôm nay ngươi đã đến rồi, phải giúp ta mới được!

Phong Thanh Vi cười nói, trên mặt luôn luôn lãnh đạm, lại có sơ qua làm nũng ý vị.

Tiếu Kiếm Minh nhẹ nhẹ cười cười, nói:

- Ngươi có thể yên tâm, nếu ta tới rồi, Sơn Hà cốc tự nhiên sẽ đoạt lịch luyện dẫn đầu, Linh Vân sư muội là một người ngốc, xử lý sự vụ luôn là kém một chút, nếu ta tới rồi, chuyện tự nhiên do ta làm chủ!

Lời này Tiếu Kiếm Minh nói đương nhiên, Hứa Linh Vân không phải đối thủ của mình, chính mình đã tới, Sơn Hà cốc dĩ nhiên là đứng đầu.

Chương 128: Thu Kim Ô

- A... Thoải mái...

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, bên trong thạch động, Phương Hành mở hai mắt, duỗi cái lưng mỏi. Theo động tác của hắn, cả người xương cốt "Ba ba " rung động, tựa như tiếng pháo, dọc theo hai cánh tay đến lồng ngực, vừa vang tới toàn thân, giống như cả người trong nháy mắt mở ra vô số cái khóa, từng đạo linh khí dâng vào thân thể, cảm giác như vậy thật là thoải mái vô cùng.

Hắn cảm thụ một chút tu vi của mình, lập tức vui mừng nhướng mày.

- Linh Động tầng sáu... Trung giai hay là cao giai?

Phương Hành hơi chút cảm ứng, sau đó cười ha ha, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, trong một đêm, tu vi của mình trực tiếp tăng lên hai cấp, từ Linh Động tầng bốn đỉnh phong đạt đến Linh Động tầng sáu trung giai, cùng cao giai cũng chỉ kém một chút mà thôi.

Nói trở lại, đây cũng là nhờ Tử Vụ Lan Hoa thảo dược tính quá mạnh mẽ.

Đường đường một thành tu vi của Kim Đan cảnh đại yêu, đều ở trong một gốc linh dược này, dược tính trong đó sẽ mạnh bao nhiêu?

Nếu hoàn toàn lợi dụng, chỉ sợ tạo nên mười cái Linh Động tầng chín cũng vẫn dư dả.

Mà Phương Hành mặc dù đem mỗi một tia linh khí luyện hóa chín lần, sau đó mới thu vào, số lượng vẫn tương đối khả quan, ước chừng đem tu vi của hắn tăng lên hai cấp.

Cũng đến lúc này, Phương Hành mới lưu ý đến thạch động chung quanh, toàn bộ thạch bích cũng biến thành hình dáng ngọc lưu ly, là bị trong quá trình hắn luyện hóa Tử Vụ Lan Hoa thảo đem đá đốt cháy sạch, sau đó đọng lại mà thành.

Nhảy lên một cái, suýt nữa đụng đầu, Phương Hành lúc này mới chợt phản ứng, chính mình tu vi thoáng cái tăng lên hai cấp, vô luận là lực lượng hay là tốc độ cũng tăng lên phạm vi lớn, trong khoảng thời gian ngắn, thậm chí có chút khó khống chế thân thể.

Cúi đầu quan sát, lại thấy trên người mình trống trơn, thì ra là y phục cũng đã cháy sạch rồi. Không thể làm gì khác đành che hạ bộ đi ra ngoài, đi tới động khẩu, lại thấy một bạch y nữ tử ngồi trên tảng đá ngoài động, khép hờ hai mắt, ngưng thần đả tọa. Ánh nắng sáng sớm rơi trên mặt của nàng, chiếu vào làn da nàng thật giống như trong suốt, lông mi thật dài cong cong xinh đẹp.

Ở bên người nàng cách đó không xa, một con bạch hạc ở dưới thác nước đùa chơi, chân dài cổ mảnh, càng nhìn càng thấy nàng giống như tiên tử.

- Thương thế của ngươi đã khỏi hẳn chưa?

Hứa Linh Vân nghe được tiếng bước chân, mở mắt ra nhìn sang bên này.

Đột nhiên, mặt nàng biến sắc, gương mặt trong chốc lát mắc cỡ đỏ bừng, quay mặt qua chỗ khác, quát lên:

- Ngươi làm gì?

Thì ra là nàng vừa quay đầu nhìn, nhìn qua lại là Phương Hành cả người không một mảnh vải, nếu không phải hai tay che hạ bộ, vậy thì thật là cái gì cũng bị nhìn sạch, Phương Hành cũng rất ủy khuất, nói:

- Vận công quá vội, y phục cũng bị đốt rụi rồi, Linh Vân sư tỷ, ta nhờ ngươi giúp ta bảo đảm động thiên giới chỉ cùng túi trữ vật đâu? Ngươi mau đưa cho ta, y phục của ta ở bên trong đó...

Hứa Linh Vân im lặng, bàn tay vung lên, một quả động thiên giới chỉ cùng tám túi trữ vật cũng hướng Phương Hành bay tới, Phương Hành năm ngón tay xòe ra nhiếp tới, cũng không trở lại động phủ, ngược lại hướng thác nước bên cạnh chạy đi.

Hứa Linh Vân vẫn không dám mở mắt, quát lên:

- Ngươi còn không trở về thay y phục ư?

Phương Hành nói:

- Đợi lát nữa, ta tắm rửa trước!

Trên người hắn đồ vật mặc dù không nhiều, nhưng vẫn có một chút, tắm sạch rồi có thể thay đổi y phục.

- Phù phù" một tiếng nhảy xuống nước, bắn đầy nước lên bạch hạc bên cạnh.

Phương Hành thấy con bạch hạc kia nhìn mình cằm chằm, mắng:

- Nhìn lén tiểu gia tắm ư? Có tin ta nhổ sạch lông ngươi không?

Bạch hạc nhất thời có chút sợ hãi, lo lắng quay đầu đi.

Ba năm trước đây nó từng bị Phương Hành hành hạ một trận, cho tới hôm nay, vẫn có chút sợ tên này.

- Hạc nhi, đến bên này, không cần sợ hắn!

Hứa Linh Vân ở xa xa vẫy gọi, bạch hạc vội vàng chạy tới bên người nàng ẩn núp.

Phương Hành cười hì hì, chìm vào trong nước, bơi hai vòng, chà xát rửa sạch, mới bắt đầu từ túi trữ vật chính mình chuyên môn để y phục lựa chọn nhặt nhặt, chợt thấy pháp bào ban đầu ở Trầm Hổ Quân nơi đó đoạt tới, nhất thời trong lòng ngứa ngáy, bò lên bờ phơi khô nước trên người, đem pháp bào này lấy ra ngoài, mặc trên người mình.

Vốn là hắn còn lo lắng sẽ hơi lớn, kết quả pháp bào mặc trên người, lập tức hấp thu một chút linh khí của hắn, rồi sau đó biến hóa.

Dần dần, pháp bào biến nhỏ đi một chút, gầy một chút, thế mà vô cùng vừa người.

- Được rồi!

Phương Hành trở lại trước người Hứa Linh Vân, cười kêu lên.

Hứa Linh Vân lúc này mới mở mắt nhìn, trên mặt đỏ ửng đã biến mất.

Trong lòng nàng thật sự là tức vô cùng, tiểu quỷ này đúng là làm việc khác lẽ thường, để mông trần chạy loạn khắp nơi.

Phương Hành không hề phát hiện Hứa Linh Vân tức giận, nhìn chung quanh nói:

- Đám khốn kiếp kia đâu?

Hứa Linh Vân thản nhiên nói:

- Ngươi đã bế quan ba ngày, bọn họ không muốn đợi ngươi, đều đã đi trước!

- Ba ngày?

Phương Hành ngẩn ngơ, chỉ cho là mình luyện hóa cây linh dược này, chỉ dùng một ngày thời gian, không ngờ tới nháy mắt ba ngày đã qua.

- Thậm chí ngay cả đám khốn kiếp Đoán Chân cốc kia cũng đi ư, thật không nói nghĩa khí rồi!

Phương Hành thấy thế, tức giận mắng chửi người.

Hứa Linh Vân thở dài, nói:

- Cũng không trách bọn họ, là ta bảo bọn họ đi, bọn họ quyết định chạy tới nơi phong ấn trước, nếu không có Đoán Chân cốc đệ tử, rất nhiều vấn đề không cách nào giải quyết. Còn nữa, tiến vào Loạn Hoang sơn, là vì lịch luyện cùng thu hoạch tài nguyên, bọn họ ở chỗ này với ngươi, cũng chỉ là lãng phí thời gian, không bằng để cho bọn họ theo người khác cùng nhau săn đuổi tài nguyên!

Phương Hành khinh thường nói:

- Đám thợ rèn kia có thể kiếm được tài nguyên gì chứ, không bị người ta bán chính là tốt rồi!

Sau đó xoay đầu lại, nhìn Hứa Linh Vân nói:

- Hắc hắc, Linh Vân sư tỷ ngươi một mực chờ ta? Rất cảm tạ rồi!

Hứa Linh Vân mặt không chút thay đổi, thản nhiên nói:

- Ta hứa sẽ hộ pháp cho ngươi, tự nhiên sẽ không nuốt lời! Thôi đi, chúng ta cũng phải nhanh một chút mới được, chậm trễ ba ngày thời gian, đại khái bọn họ sớm đã đến phong ấn!

Phương Hành cười nói:

- Tốt!

Lại hỏi:

- Đúng rồi, tọa kỵ của ta đâu?

Hứa Linh Vân giật mình, tựa như lúc này mới nghĩ tới, chỉ vào huyệt động thấp thoáng sau cỏ dại, nói:

- Nó luôn kêu réo không ngừng, ta nghe thấy phiền lòng, liền ném vào trong động kia!

- Ôi, đừng chết đói...

Phương Hành vội vàng chui vào trong động kia, vừa nhìn, nhất thời vui mừng. Thì ra Kim Ô bị trói như cái bánh chưng, chổng bốn vó nằm trên mặt đất. Cái này cũng chưa tính, miệng lại vẫn nhét một cái quả dại, khép miệng cũng không khép được, nước miếng chảy đầy đất, thì ra miệng nó trói không chặt, vẫn có thể phát ra âm thanh, mà mặc dù không dám ở trước mặt Hứa Linh Vân nói chuyện, nhưng luôn giả ngây giả dại oa oa kêu loạn, muốn làm phiền Hứa Linh Vân chịu không được, tiện tay để cho nó chạy.

Chẳng qua là nó cũng không nghĩ tới, Hứa Linh Vân quả nhiên khó chịu, nhưng không để nó đi, mà là dưới cơn nóng giận bịt miệng nó, ném tới trong thạch động.

Phương Hành khoát tay, đem Khổn Tiên Tác thu vào, lại thấy Kim Ô vẫn không nhúc nhích, thân thể cứng ngắc.

- Đã chết rồi sao?

Phương Hành cẩn thận đá một cước.

- Ta... Ta liều mạng với ngươi...

Kim Ô miệng giật giật, con ngươi từ từ đảo một vòng, nhìn về phía Phương Hành. Đột nhiên, nó liều mạng phun ra quả dại trong miệng, lên tiếng khóc rống lên, hướng Phương Hành đánh tới, kêu lên:

- Ta đường đường là thiên tài của Tam Túc Kim Ô tộc, lại bị trói lại ném vào trong động phủ ba ngày, đây quả thực là ngược đãi a, lão tử không sống nữa, liều mạng với ngươi mới được...

Phương Hành đưa tay một trảo, đem miệng của nó cầm trong tay, tránh cho nó mổ người,

cười nói:

- Ta cũng không ngờ lại lâu như vậy...

Kim Ô vung loạn cánh, móng vuốt quấy loạn, bất quá ở Phương Hành lực lượng khổng lồ, một chút cũng không thương đến Phương Hành, bất quá nó cũng chỉ là phát tiết mà thôi, vung chân vung cánh nửa ngày trời, như đưa đám ngồi xuống, vẻ mặt buồn bã nói:

- Hiện tại nên thả ta đi đi? Ta cũng không đắc tội với ngươi, Tử Vụ Lan Hoa thảo ngươi cũng cầm rồi, cũng đã cõng ngươi thoát khỏi tên kia truy tung...

Phương Hành nghiêm mặt nói:

- Hừ, vậy chuyện ngươi khu sử thổ khôi lỗi giết bốn vị sư đệ Thanh Vân Tông chúng ta, khoản nợ này tính làm sao?

Kim Ô ngẩn ngơ, khí thế hạ thấp, nói:

- Vậy... Ngươi nói làm sao bây giờ?

Nó cũng lo lắng Phương Hành sẽ giết nó báo thù cho mấy cái Thanh Vân Tông đệ tử.

Phương Hành suy nghĩ một chút, nói:

- Ta quyết định phạt ngươi làm tọa kỵ của ta, từ từ chuộc tội!

Kim Ô trong nháy mắt hai mắt lóe sáng, kêu lên:

- Ta đường đường hậu duệ của Tam Túc Kim Ô, làm sao có thể làm tọa kỵ của ngươi?

Phương Hành "Sưu" một tiếng đem Thanh Long Bích Diễm đao rút ra, hướng trên cổ Kim Ô chỉ vào, nói:

- Tùy ngươi sao?

Kim Ô khí thế nhất thời trùng xuống, cười khan nói:

- Ngươi luôn thái độ như thế, mọi người còn trao đổi thế nào a...

Phương Hành cầm đại đao trong tay, hướng trên mặt đất ngồi xuống, nói:

- Vậy thì trao đổi thật tình sao, nói thiệt cho ngươi biết, ta nhất định sẽ không để ngươi đi, hai kết quả, hoặc là ta đem ngươi mổ bụng nấu canh ăn, vào bụng của ta, hoặc là biết điều một chút làm tọa kỵ của ta, toàn được nhậu nhẹt ăn ngon, tương lai sẽ tìm con phượng hoàng cho ngươi ngủ, bình thời tiểu gia có tài nguyên tu hành, cũng không để ngươi thiệt thòi...

Vừa nói đại đao "Cạch" hướng trên mặt đất ngừng lại, quát lên:

- Chọn một sao!

Kim Ô con ngươi đảo hai vòng, cũng không biết ở suy nghĩ chủ ý quỷ gì, sau một hồi lâu, bỗng nhiên thấp giọng nói:

- Bao nhiêu?

Phương Hành ngẩn ra:

- Bao nhiêu gì?

Kim Ô nói:

- Cho bao nhiêu tiền a, nói miệng không bằng chứng, thương lượng trước giá tiền rồi hãy nói!

Phương Hành không ngờ nó trực tiếp như vậy, cũng ngẩn ngơ, sau đó nói:

- Một năm một ngàn khối linh thạch!

Kim Ô ánh mắt sáng lên:

- Thượng phẩm?

Phương Hành im lặng, nói:

- Hạ phẩm!

Kim Ô nói:

- Tối thiểu cũng phải trung phẩm sao?

Nhắc tới tiền, nó phấn chấn tinh thần, thật giống như mới vừa rồi muốn chết không phải là nó.

Phương Hành im lặng, nói:

- Chính mình một năm cũng không biết có thể kiếm được một ngàn khối trung phẩm linh thạch hay không, ngươi nghĩ cũng hay quá!

Kim Ô con ngươi đảo một vòng, bỗng nhiên nói:

- Thôi, đại ô gia ta cũng không phải là người lòng tham không đáy, như vậy đi, một ngàn khối linh thạch coi như là chắc chắn, sau này hai ta hợp tác, nếu kiếm được lợi lộc gì, tiền lời phân một nửa như thế nào?

Vừa nói ánh mắt nhiệt liệt nhìn Phương Hành, thì ra bản thân nó cũng không phải là người thành thật, thật ra trong khoảng thời gian này vẫn quan sát Phương Hành, cảm thấy đây là một đối tượng rất tốt để hợp tác, hơn nữa hiện tại thấy thế nào mình cũng không có biện pháp thoát thân rồi, quyết định bảo vệ lợi ích trước mắt rồi hãy nói, trước nói phân phối điều kiện, đồng thời thử dò xét Phương Hành một chút.

Không ngờ, Phương Hành nghe, ánh mắt sáng lên, kêu lên:

- Biện pháp tốt a, ta bảy ngươi ba!

Kim Ô "Bá" một tiếng ngồi dậy, nghiêm mặt nói:

- Tối thiểu ta bốn ngươi sáu!

Phương Hành cẩn thận suy nghĩ một chút, nói:

- Đồng ý! Hắc hắc, đi thôi!

Vừa nói hưng phấn đứng lên.

Kim Ô nói:

- Đi đâu?

Phương Hành nói:

- Lên đường a, chúng ta đã chậm ba ngày rồi!

Kim Ô bỗng nhiên nghiêm mặt nói:

- Đầu tiên nói trước, coi như là những điều kiện này đã đạt thành rồi, ta cũng không làm tọa kỵ của ngươi!

Phương Hành nhất thời giận, Thanh Long Bích Diễm đao vung cao, quát lên:

- Ngươi đùa bỡn ta ư?

Kim Ô vội vàng cười hắc hắc, nói:

- Bất quá dẫn ngươi phi hành vẫn có thể...

Chương 129: Cáo mượn oai hùm

Lại nói Hứa Linh Vân lúc này, đã khống chế bạch hạc bay ở giữa không trung, thật lâu không thấy Phương Hành đi ra ngoài, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nàng lại biết, yêu cầm đều lấy yêu tính làm chủ, kiệt ngạo cương liệt, dã tính khó thuần phục, Phương Hành muốn nhẹ nhàng như vậy thuần phục Kim Ô căn bản rất không có khả năng, đang nghĩ có cần đi khuyên hắn không, lại chợt thấy Phương Hành cười ha ha, khống chế con yêu cầm này bay lên....

Hứa Linh Vân thấy thế, trong lòng không khỏi mỉm cười một cái, nghĩ thầm hắn thật sự thuần phục thành công ư?

Nàng lại không biết, yêu cầm bình thường tràn đầy yêu tính, thần trí thấp, tự nhiên khó có thể thuần phục, nhưng Kim Ô lại đã quen giả thần giả quỷ, so với người còn thông minh hơn, hoàn toàn không cần thuần phục, đưa ra điều kiện hài lòng là được.

Đợi Kim Ô đi tới trước mặt, Hứa Linh Vân đánh giá Phương Hành một cái, lại thấy hắn đổi một thân đạo bào màu xanh, tính chất bất phàm, chân đi một đôi giày da thú ngang gối, đầu tóc dày nhưng trắng đen lẫn lộn đơn giản dùng thiết hoàn buộc ở sau gáy, khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ thanh tú, thần sắc hưng phấn, cầm trong tay một thanh đại đao so với hắn còn dài gấp hai, nằm ngang đặt tại trên hai đầu gối, uy phong lẫm lẫm.

Cưỡi lên Kim Ô, một thân kim vũ, cũng rất xinh đẹp, chính là phần lớn địa phương phía trên không có lông, lộ vẻ hết sức quái dị.

- Không dùng Khổn Tiên Tác, ngươi thật sự đã tuần phục nó ư?

Hứa Linh Vân có chút tò mò hỏi.

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói:

- Dĩ nhiên, dùng tình cảm để cảm hóa nó!

Phía dưới Kim Ô lập tức quay đầu khinh bỉ nhìn hắn một cái, Phương Hành cũng liếc mắt nhìn nó một cái.

- Đi thôi, ta đã hỏi vị trí của bọn họ rồi!

Hứa Linh Vân nhẹ nhàng mỉm cười, không hỏi nhiều nữa, sau đó bạch hạc dưới chân kêu vang một tiếng, nhanh chóng bay về phía trước.

Phương Hành cũng hăng hái bừng bừng. Lúc ấy lần đầu cỡi Kim Ô chính là chạy trốn, không có cẩn thận thể nghiệm, hôm nay cảm giác tư vị khác biệt rất lớn, thấy Hứa Linh Vân trong thời gian ngắn bay ra trăm trượng, đại đao hướng trên mông Kim Ô vỗ, quát lên:

- Giá!

Kim Ô nóng nảy, kêu lên:

- Ta không phải là ngựa của ngươi...

Phương Hành vội vàng trấn an:

- Đúng đúng, thật sự xin lỗi. Ngươi là chim của ta!

Kim Ô giận dữ, quát lên:

- @#$%$@, liều mạng với ngươi!

Trên không trung tung mình, đang muốn quay lại mổ Phương Hành.

- Muốn tạo phản ư?

Phương Hành cũng giận dữ, giơ quả đấm cùng nó đánh nhau.

Bùm bùm cách cách, một người một quạ trên không trung đánh nhau quay cuồng.

Hứa Linh Vân đã bay ra mấy trăm trượng, lại thấy Phương Hành không theo tới, quay đầu nhìn lại, thấy hắn cùng Kim Ô đánh lợi hại, không khỏi khẽ lắc đầu, nói:

- Ta cũng đã nói yêu cầm không dễ dàng thuần hóa như vậy...

Lúc này chúng đệ tử Thanh Vân Tông, cũng không trực tiếp chạy tới nơi phong ấn, mà là đang du tẩu trong Loạn Hoang sơn, săn giết yêu thú, không có biện pháp, lần này trước khi đến, truyền pháp trưởng lão các cốc cũng đã nói, Loạn Hoang sơn hành trình mặc dù là lịch luyện, nhưng coi như là tông môn cho bọn hắn một lần cơ hội thu thập tài nguyên, toàn bộ yêu đan linh dược, tông môn cũng sẽ không lấy, lưu lại cho mình.

Cũng tức là nói, tông môn đưa ra một cái cơ duyên lớn lao, nhưng có thể đạt được bao nhiêu tài nguyên, đều xem bản thân ngươi.

Trên một ngọn núi thấp, Hạt Vĩ Sư đầu có xích lân, đầu sư tử đuôi bò cạp lười biếng đi ra, nó thân dài chừng ba trượng, phảng phất một đầu cự tượng, đây cũng là một yêu thú thất giai, xem khóe miệng có máu tanh, tựa hồ mới vừa trải qua bữa ăn, đang muốn lười biếng trở lại trong huyệt động của mình, nhưng mà bỗng nhiên, trên cổ nó bộ lông kích trương lên, dựng đứng như châm.

Cũng ngay lúc này, bỗng nhiên có một người quát lên:

- Tế kiếm!

- Sưu sưu sưu...

Loạn Hoan sơn, hơn mười đạo kiếm quang bay ra, đan vào thành lưới, cản trở đường lui của nó.

- Tỏa yêu liên!

Thanh âm kia lại vang lên, lập tức có bốn bóng người vọt ra, cầm hai sợi xích xích hồng, tốc độ bay nhanh đến vòng quanh Hạt Vĩ Sư, lập tức đem nó trói lên, trên xích sắt nổi lên hồng quang, Hạt Vĩ Sư cứng rắn lân bì lập tức phát ra thanh âm bị nướng cháy, nó đau rống to, dưới cơn cuồng nộ, đuôi bò cạp vung, hướng bên trái một người đâm đi.

- Thần cơ nỏ...

Thanh âm kia vội quát, "Sưu sưu sưu" ba đạo bạch quang, từ sau loạn thạch bắn ra, trong chốc lát ghim vào trong cơ thể Hạt Vĩ Sư.

Hạt Vĩ Sư gào thét một tiếng, thân thể mãnh liệt được quẩy người một cái, chán nản ngã xuống đất, song vào lúc này, tên đệ tử bên trái kia cũng lớn tiếng kêu thảm thiết, lại thấy trên cánh tay phải của hắn xuất hiện một cái hắc động, bên trong không ngừng xông ra máu đen, ngay cả tay áo cũng ướt, khuôn mặt kinh hoảng, kêu la không ngừng, lại là Hạt Vĩ Sư trước lúc trúng tên đâm vào, đã đả thương hắn.

Sau soạn thạch, một người nhảy ra thật nhanh, gương mặt đàng hoàng lộ ra thái độ lo lắng khẩn trương, đi tới trước người đệ tử này, tay đè trên vai phải, rồi sau đó kiếm quang chợt lóe, đem cánh tay phải của đệ tử chém xuống.

Hắn bôi thuốc thật nhanh cho đệ tử này, trong miệng áy náy nói:

- Lưu sư đệ, trách ta, đều tại ta...

Mấy đệ tử khác cảm giác hưng phấn vì thành công săn giết Hạt Vĩ Sư trong nháy mắt biến mất, cũng kinh ngạc nhìn cảnh này.

Đám người kia, chính là Đoán Chân cốc đệ tử, mà người phát hiệu lệnh, lại là Ngô Tương Đồng.

Phương Hành bị thương chưa lành, được Hứa Linh Vân hộ pháp bế quan, Ngô Tương Đồng vốn định dẫn dắt Đoán Chân cốc đệ tử cùng nhau đợi chờ Phương Hành xuất quan, lại bị Tiếu Kiếm Minh nhẹ nhàng khiển trách mấy câu, nói không nên bởi vì một người mà làm trễ nãi nhiệm vụ, trước mắt chạy tới nơi phong ấn, gia tăng phong ấn Yêu Vương mới là đúng đắn, vì vậy Đoán Chân cốc đệ tử không thể làm gì khác đành theo đại bộ phận nhân mã cùng nhau tiếp tục đi tới.

Nhưng Tiếu Kiếm Minh đám người vốn không trực tiếp chạy tới nơi phong địa, mà là trên đường một đường săn giết yêu thú, một bên từ từ đi tới, đối với chuyện này Đoán Chân cốc đệ tử cũng không có dị nghị, muốn săn giết thì săn giết, dù sao các đệ tử Đoán Chân cốc cũng không giàu có, hết lần này tới lần khác bởi vì chuyện Phương Hành, đến nỗi bị Tiếu Kiếm Minh như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, chèn ép Đoán Chân cốc đệ tử.

Bình thời kết phường săn giết yêu thú, cho dù là Đoán Chân cốc đệ tử có xuất lực, cuối cùng cũng phân không tới cái gì, như thế ăn mấy lần thiệt thòi, Ngô Tương Đồng cũng chịu không được nữa, dứt khoát dẫn Đoán Chân cốc đệ tử một mình đi ra ngoài săn yêu, chỉ bất quá hắn cũng không có thực lực như Phương Hành, vì vậy lựa chọn Đoán Chân cốc các đệ tử am hiểu nhất một loại phương pháp săn yêu, chính là mai phục, sau đó lại tính toán, thông qua pháp khí phối hợp, ở trước lúc yêu thú kịp phản ứng, liền đem nó đánh chết.

Chỉ bất quá, ngay cả hắn đã cẩn thận vô cùng, vẫn không tránh được xuất hiện thương vong, cái đệ tử cụt tay này, đã là người thứ ba bị thương rồi, hôm qua, lại càng có một người vì yêu thú vồ đến mà bỏ mạng.

- Phương tiểu sư huynh có ở đây thì tốt...

Ngô Tương Đồng băng bó vết thương cho đệ tử cụt tay, trong bụng không khỏi than nhẹ.

Vào lúc này, có cao thủ tọa trấn tác dụng đã thể hiện ra rồi, nếu là Phương Hành ở chỗ này, dựa vào phản ứng cùng thực lực của hắn, rất có thể giữ được cánh tay cho đệ tử này, thậm chí nói, vừa thấy yêu thú nguy hiểm, không chừng một mình hắn nhảy ra đem chém, dù sao thực lực chém giết yêu thú lục giai như cắt cỏ kia không phải chuyện đùa.

Hạt Vĩ Sư đã bị trọng thương, chỉ còn một hơi tàn, Ngô Tương Đồng băng bó cánh tay đệ tử bị thương xong, đang muốn phân phó người khác đem yêu thú này giết chết lấy đan, nhưng chợt thấy cách đó không xa một đạo nhân ảnh đi tới, kiếm quang bay vút, trong chốc lát chém trên cổ họng Hạt Vĩ Sư, đem nó một hơi cuối cùng kết liễu, đồng thời cười to:

- Ha ha, lại kiếm được một cái yêu đan thất giai...

Ngô Tương Đồng quay đầu, liền thấy người tế ra phi kiếm, đương nhiên đó là Thân Kiếm, lúc này Thân Kiếm bộ dáng tự đắc, trên mặt treo nụ cười thần thái phi dương, khiêu khích nhìn Ngô Tương Đồng, giơ tay gọi phi kiếm trở về.

Ngô Tương Đồng mặt lộ vẻ giận dữ, quát lên:

- Thân Kiếm Thân sư huynh, ngươi có ý gì?

Thân Kiếm cười nói:

- Gặp được yêu thú, người người đều có thể chém, mọi người đều bằng bản lãnh, ai giết nó, yêu đan thuộc về người đó!

Ngô Tương Đồng tức cơ hồ nói không ra lời, bỗng nhiên hét lớn:

- Nhưng nó rõ ràng là do chúng ta đả thương!

Thân Kiếm cười lạnh nói:

- Chúng ta Thanh Vân Tông đệ tử nhiều người như vậy cũng tới Loạn Hoang sơn, đồng tâm hiệp lực trảm yêu, sao có thể được chia rõ ràng ai xuất thủ ai không xuất thủ? Tiếu Kiếm Minh sư huynh đã lập ra quy củ, cũng miễn đi tranh đoạt, ai chém giết yêu thú cuối cùng để phân chia sở hữu, ta cũng không biết chuyện khác, chỉ biết là một kiếm cuối cùng, chính là ta Thân Kiếm chém!

Nghe hắn nói ra ba chữ "Tiếu Kiếm Minh", Ngô Tương Đồng nhất thời giận dữ.

Mấy ngày qua, Tiếu Kiếm Minh để ý thân phận, cũng không trực tiếp nhằm vào Đoán Chân cốc, ngược lại mấy người đệ tử lấy Thân Kiếm cầm đầu, không ít người mang danh nghĩa của hắn khi nhục chèn ép Đoán Chân cốc đệ tử, nhưng dù Tiếu Kiếm Minh không trực tiếp nhằm vào, ở Đoán Chân cốc đệ tử kêu bất bình, hắn nhàn nhạt mấy câu "Lấy đại cục làm trọng", cũng đem Đoán Chân cốc đệ tử ép nói không ra lời.

Phía trước mấy lần, Ngô Tương Đồng cũng đã nhường rồi, dù sao hắn không dám đắc tội Tiếu Kiếm Minh, cũng không muốn đắc tội, nhưng lần này, Hạt Vĩ Sư lại là Lưu sư đệ dùng một cánh tay đổi lấy, hắn làm sao cam tâm chắp tay nhường cho?

- Vì tru diệt con yêu thú này, Đoán Chân cốc Lưu sư đệ mất một cánh tay, kính xin Thân sư huynh đừng nên bức bách!

Ngô Tương Đồng cuối cùng cưỡng chế lửa giận, lạnh giọng mở miệng, hi vọng Thân Kiếm sẽ lui một bước.

Thân Kiếm ngẩn ra, hơi lộ ra vẻ do dự, song đúng lúc này, bỗng nhiên Lưu sư đệ cánh tay bị thương tức giận, lớn tiếng quát:

- Thân Kiếm, ngươi ức hiếp chúng ta như vậy, chẳng lẽ không sợ Phương tiểu sư huynh chạy tới đòi lại công đạo cho chúng ta sao?

- Phương tiểu sư huynh?

Thân Kiếm trên mặt hốt nhiên hiện ra một tia hận ý, nói:

- Hắn ba ngày thời gian cũng không đuổi theo, còn không biết bị thương thành hình dáng ra sao, hơn nữa hắn đã đắc tội Tiếu Kiếm Minh sư huynh, còn có thể lo cho các ngươi sao? Hừ, các ngươi đến bây giờ còn không biết hối cải, các ngươi đã đem tiểu quỷ này làm thành cây cỏ cứu mạng, vậy yêu thú này ta muốn chắc rồi, có bản lãnh để cho hắn tới tìm ta đòi đi!

Vừa nói bước dài, hướng Hạt Vĩ Sư chộp tới.

Chương 130: Bất công bất chánh

- Thân Kiếm, ngươi dám!

Dù người thành thật đến đâu cũng nhịn không được rồi, Ngô Tương Đồng quát to một tiếng, trong tay nhiều thêm một cái cần câu, hai mắt hàm hỏa, lườm Thân Kiếm. Phương Hành không có ở đây, hắn chính là thủ lĩnh của Đoán Chân cốc, vô luận như thế nào cũng sẽ không dễ dàng tha thứ Thân Kiếm đem yêu thú cướp đi. Hơn nữa hắn dù sao cũng là Linh Động tầng sáu, Thân Kiếm chỉ là Linh Động tầng năm đỉnh phong, lại thêm trong tay có pháp khí cao cấp, cũng không sợ hắn.

Thân Kiếm sợ hết hồn, trên mặt có e sợ.

Bằng vào thực lực chân chánh, hắn cũng không phải đối thủ của Ngô Tương Đồng, bất quá nghĩ lại, sau lưng mình có chỗ dựa, khí thế tăng lên, cười lạnh nói:

- Ngô Tương Đồng, ngươi muốn làm trái lời dặn của Tiếu Kiếm Minh sư huynh sao?

Ngô Tương Đồng sắc mặt trầm xuống, vừa muốn trả lời, đã nghe một có người nói:

- Ai muốn trái lời của Tiếu Kiếm Minh sư huynh?

Lại thấy ngoài mười trượng, một đám Thanh Vân Tông đệ tử đi tới, cầm đầu lại là Thư Văn cốc dẫn đầu đệ tử Bì Quân Tử cùng Sơn Hà cốc dẫn đầu đệ tử Phong Thanh Vi, Bì Quân Tử thấy Thân Kiếm, cau mày nói:

- Thân sư đệ, Tiếu Kiếm Minh sư huynh nói bên cạnh phát hiện dấu vết một đầu yêu thú cửu giai, bảo chúng ta liên thủ bố trí mai phục, dẫn yêu thú ra ngoài, ngươi không đến hỗ trợ, ở chỗ này làm gì?

Thân Kiếm chính là đệ tử Thư Văn cốc, lại không nghe hiệu lệnh của hắn, để cho hắn có chút không vui.

Ngô Tương Đồng thấy thế, tiến lên một bước, nói:

- Bì sư huynh, ta đang muốn tìm ngươi, vừa rồi Đoán Chân cốc đệ tử liên thủ đánh chết đầu Hạt Vĩ Sư này, lệnh sư đệ lại nhảy ra, đoạt yêu thú của chúng ta, kính xin minh giám!

Bì Quân Tử nghe vậy, sắc mặt nhất thời có chút không vui, hướng Thân Kiếm nhìn tới.

Cũng ngay lúc này, Phong Thanh Vi bỗng nhiên nói:

- Một mình hắn làm sao đoạt được yêu thú của mấy người các ngươi? Tiếu Kiếm Minh sư huynh không phải đã nói rồi sao, ai cuối cùng giết chết yêu thú yêu đan sẽ thuộc về người đó, còn tranh giành cái gì?

Thân Kiếm trên mặt vui mừng, vội vàng hướng Phong Thanh Vi nói:

- Phong sư tỷ nói đúng, Tiếu Kiếm Minh sư huynh thật sự dặn dò như vậy, ta cũng chính là theo như Tiếu sư huynh dặn dò để làm, vừa rồi chính là ta chém ra một kích trí mạng, đem yêu thú giết, nhưng Đoán Chân cốc đệ tử không chịu đem yêu thú giao ra, luôn mồm nói phải đợi Phương Hành làm chủ, đây cũng là để Tiếu Kiếm Minh sư huynh ở chỗ nào?

Ngô Tương Đồng cũng vội nói:

- Phong sư muội, đừng nghe hắn nói nhảm, rõ ràng là hắn muốn cướp yêu thú của chúng ta!

Phong Thanh Vi ánh mắt đảo qua, Đoán Chân cốc đệ tử phẫn uất cùng Thân Kiếm dương dương đắc ý thu hết vào mắt, làm sao có thể đoán không được xảy ra chuyện gì? Bất quá Thân Kiếm trong miệng nhắc tới Phương Hành, nhất thời làm cho nàng đang nhớ lại tiểu quỷ ghê tởm này, ngay tiếp theo nhìn Đoán Chân cốc đệ tử cũng không vừa mắt, hơn nữa Tiếu Kiếm Minh cũng đã nói ai giết chết yêu thú thì yêu đan thuộc về người đó, trong lòng đã có quyết định.

- Bì sư huynh, đối với chuyện này ngươi đánh giá thế nào?

Bì Quân Tử cười cười, nói:

- Đã có Phong sư muội ở chỗ này, hết thảy đều theo như ngươi phân phó!

Phong Thanh Vi ngây ra, không ngờ Thân Kiếm rõ ràng là đệ tử Thư Văn cốc, Bì Quân Tử lại hoàn toàn trốn trách nhiệm, lại nghĩ, Bì Quân Tử là người thông minh, thấy song phương một người đưa ra Tiếu Kiếm Minh, một người đưa ra Phương Hành, hai người kia hắn đều không muốn đắc tội, liền toàn bộ giao cho Phong Thanh Vi làm, bất luận nàng quyết định như thế nào, chính mình tóm lại sẽ không đắc tội bên nào.

Phong Thanh Vi không nghĩ nhiều như vậy, lạnh lùng cười một tiếng, nhìn về phía Ngô

Tương Đồng:

- Ngô sư huynh, Tiếu sư huynh quả thật đã nói như vậy, chúng ta không thể trái nghịch lời của hắn, ngươi nhường lại yêu thú này sao, lần sau bắt được yêu thú, hạ thủ tốt nhất mau chút ít...

- Thật quá mức!

Ngô Tương Đồng nghe vậy sắc mặt đại biến, Đoán Chân cốc đệ tử lại càng xúc động phẫn nộ kêu to, còn có người lấy ra pháp khí.

Ngay cả Tần Hạnh Nhi đứng trong đám người, cũng nhướng mày, muốn mở miệng nói chuyện.

Bỗng nhiên một người kéo lấy tay áo của nàng, lại là Lưu Hắc Hổ, hướng nàng khẽ lắc đầu.

Hai người bọn họ vốn vạn phần cảm kích ân "Cứu mạng" của Phương Hành, chẳng qua là sau thấy Phương Hành không chết, lòng cảm kích hơi phai nhạt nhất phân, lại thấy Tiếu Kiếm Minh cùng Phương Hành nhấc lên ân oán sống chết, lòng cảm kích lập tức phai nhạt ba phần, mà hôm nay Phương Hành bị thương, chẳng biết lúc nào mới lành lại, huống chi người cũng không ở chỗ này, Tiếu Kiếm Minh thì đang ở phụ cận, càng sẽ không thay Đoán Chân cốc đệ tử ra mặt.

Hai người bọn họ dù sao cũng là người thông minh, luôn sẽ làm ra một chút lựa chọn tự nhận là chính xác.

Nhìn thấy Đoán Chân cốc đệ tử phẫn nộ, Thân Kiếm sắc mặt không khỏi biến đổi, không nhịn được lui về phía sau.

Phong Thanh Vi cũng khẽ biến sắc, nhưng bước lên trước một bước, quát lên:

- Các ngươi muốn tạo phản sao?

- Đoán Chân cốc đệ tử, thu hồi pháp khí!

Ngô Tương Đồng bỗng nhiên nghiêm nghị hét lớn, chúng đệ tử Đoán Chân cốc nhất thời hai mặt nhìn nhau.

Bất quá Ngô Tương Đồng uy nghiêm ở chỗ này, vẫn bất đắc dĩ thu hồi pháp khí.

Ngô Tương Đồng chuyển hướng Phong Thanh Vi nói:

- Phong sư muội, ngươi không phải dẫn đầu Đoán Chân cốc chúng ta, cũng chưa nói tới cái gì tạo hay không tạo phản, Tiếu Kiếm Minh sư huynh nói chúng ta tự nhiên không dám dị nghị, yêu đan này, ngươi muốn lấy đi thì đem đi đi, bất quá chờ Linh Vân sư tỷ cùng Phương tiểu sư huynh tới, ta tự nhiên sẽ đem việc này bẩm báo bọn họ, Lưu sư huynh cánh tay này, vốn sẽ không thể nào mất không như vậy!

Phong Thanh Vi thấy Ngô Tương Đồng thối lui, trên mặt có chút ít đắc ý, nhưng nghe câu nói kế tiếp, trong lòng có chút không được tự nhiên, lạnh giọng nói:

- Chờ bọn hắn? Ngươi đây là nói Tiếu Kiếm Minh sư huynh xử lý không công chính sao?

Ngô Tương Đồng không đáp, xoay người lại hướng Đoán Chân cốc đệ tử nói:

- Thu pháp khí, chúng ta đi!

Đoán Chân cốc đệ tử trên mặt đều có chút phẫn uất, ở tông môn nhiều năm như vậy, đã sớm sáng tỏ quy tắc ỷ mạnh hiếp yếu trong tông môn, nhưng lần đệ tử bị người ta ăn hiếp như vậy, còn là lần đầu tiên, trong bụng cũng đầy cơn giận dữ.

- Ha ha, một đầu yêu thú thất giai như vậy, ít nhất có thể bán bốn ngàn khối hạ phẩm linh thạch a...

Thân Kiếm cười ha ha, dương dương đắc ý tiến lên lấy đan.

Phong Thanh Vi thấy bộ dáng Đoán Chân cốc đệ tử, cũng cảm giác chuyện đã có chút lớn rồi, tựa như có lẽ đã không chỉ là vấn đề một con yêu thú, mà là liên lụy đến tôn nghiêm của Đoán Chân cốc đệ tử, nàng mặc dù hận Phương Hành, nhưng cũng không muốn đem cả Đoán Chân cốc đệ tử đều đắc tội, trong lòng hơi có chút hối hận, bất quá việc đã đến nước này, làm cho nàng nói xin lỗi cũng là tuyệt đối không thể, hừ lạnh một tiếng, ngậm miệng không nói.

- Làm như vậy có thể có chút quá mức hay không?

Có người thấp giọng thầm nói, lại là Tê Hà cốc đệ tử.

Các nàng là một đám tồn tại đặc thù, bởi vì có Hứa Linh Vân, cho dù Tiếu Kiếm Minh đối với các nàng cũng khách khí, hơn nữa Tê Hà cốc truyền pháp sư tôn Thanh Điểu trưởng lão nổi danh bao che đệ tử, vì vậy cũng dưỡng thành tính tình to gan cho các nàng.

- Đúng là có chút quá đáng, vị Lưu sư huynh kia đã mất một tay rồi, đi đưa hắn một quả chỉ huyết đan sao...

Các nàng bàn luận xôn xao, nhất thời để cho sắc mặt của Phong Thanh Vi có chút không vui.

- Ở chỗ này bố trí mai phục sao, một con yêu thú cửu giai, hẳn là yêu thú mạnh nhất Loạn Hoang sơn rồi, địa phương này, sẽ không có Trúc Cơ kỳ đại yêu xuất hiện, cho dù xuất hiện, sinh ra thần trí, hẳn là cũng sớm rời đi. Như vậy yêu đan một chín yêu thú cửu giai, ít nhất cũng đáng giá hơn ba vạn linh thạch, có thể tính là một bút thu hoạch lớn rồi, chẳng qua là mọi người tu cẩn thận chút!

Bì Quân Tử cùng Phong Thanh Vi ở lân cận, lựa chọn địa hình thích hợp rồi phân phó.

Phong Thanh Vi gật đầu, phân phó Sơn Hà cốc đệ tử căn cứ địa hình, bày pháp trận, mà Thư Văn cốc đệ tử, đã ở trong pháp trận, khắc xuống từng đạo ký hiệu, tăng cường pháp trận uy lực, cũng khiến cho pháp trận có khả năng trói buộc, sau đó, Phong Thanh Vi ở giữa pháp trận, lấy ra một cái đỉnh, sau đó đem máu yêu thú chuẩn bị trước, sau đó thả một viên mặc đan vào.

- Có mặc đan, chẳng những yêu thú cửu giai sẽ bị đưa tới, những yêu thú khác chỉ sợ cũng sẽ tới không ít, mọi người nhưng phải cẩn thận chút ít, thu hoạch một lớp yêu thú này, chúng ta có thể chạy tới nơi phong ấn, đem nhiệm vụ hoàn thành, sau đó trở về núi rồi!

Phong Thanh Vi làm xong chuẩn bị, nhẹ nhàng thở ra nói.

Bì Quân Tử gật đầu, nói:

- Đáng tiếc không có pháp khí của Đoán Chân cốc tương trợ, uy lực vẫn yếu đi chút ít!

Phong Thanh Vi cười lạnh nói:

- Có Tiếu Kiếm Minh sư huynh ở đây, cần đám phế vật kia làm gì?

Bì Quân Tử cười cười, không nói lời nào, xoay người dẫn Thư Văn cốc đệ tử trốn đi.

Hắn bình thời biết Phong Thanh Vi, trận pháp thành tựu không kém, đầu óc cũng rõ ràng, song lúc này giống như thay đổi thành người khác, tựa hồ có Tiếu Kiếm Minh, toàn bộ thần hồn của nàng đều để ở trên người hắn, chính mình ngay cả đầu óc cũng không chịu động.

Phong Thanh Vi cuối cùng để cho Tê Hà cốc đệ tử hướng bên trong đỉnh ném mấy viên đan dược tăng cường, sau đó cũng cùng các nàng ẩn dấu đi.

Không lâu lắm, máu yêu thú bên trong đỉnh bỗng nhiên sôi trào, từng đạo máu tanh kèm theo một loại mùi thơm ngát đặc biệt của linh dược phiêu tán, loại mùi vị này ngưng mà không tiêu tan, mặc dù bay ra hơn vài chục dặm, vẫn vô cùng nồng nặc, yêu thú trong núi ngửi thấy mùi vị này, lập tức có chút kích động, phảng phất người nghiện thuốc lá ngửi thấy mùi thuốc, táo bạo bất an, xuẩn xuẩn dục động.

Có khoảng gần trăm con yêu thú tràn vào sơn cốc, từ tứ giai tới thất giai đều có, ở quanh đỉnh liều mạng cắn xé, chém giết, chính là vì gần hơn một chút ngửi bên trong đỉnh tỏa ra khí huyết mùi vị, mà Thanh Vân Tông đệ tử thì kiên nhẫn ẩn núp, mặc cho yêu thú chém giết lẫn nhau, bọn họ mừng rỡ chờ yêu thú chém giết không sai biệt lắm, sẽ đi nhặt yêu đan.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất là nhân vật chính mà bọn họ đợi chờ còn chưa xuất hiện.

- Ùm bò...

Trận chém giết này đã tiến hành một nửa, đột nhiên trong núi rừng nơi xa, một tiếng gào thét sục sôi chấn triệt núi rừng.

Yêu thú chung quanh, đột nhiên nhất tề dừng lại động tác chém giết, mọi người lạnh run.

Mà Thanh Vân Tông đệ tử trốn ở chung quanh nhất tề sắc mặt run lên, tim đập rộn lên, cẩn thận gấp bội rồi.

Mà trên đỉnh núi cự ly nơi này bốn năm dặm, Tiếu Kiếm Minh khoanh chân ngồi, thiết ưng đứng ở bên cạnh hắn.

Lấy thân phận của hắn, tự nhiên sẽ không giống đệ tử, ẩn thân ở trong loạn thạch, vì vậy hắn tại chỗ này chờ đợi, đợi đến yêu thú cửu giai tiến vào vòng vây, mới chạy tới cho nó một kích trí mạng.

Chương 131: Phương tiểu sư huynh đã nói

Rầm rầm rầm oanh...

Đột nhiên, trong núi rừng mà Thanh Vân Tông đệ tử mai phục, tiếng núi đá vỡ vụn vang lên liên tiếp, cự mộc chọc trời lần lượt đổ xuống, khói bụi tràn ngập, kinh thiên động địa, từ xa đến gần, rất nhanh tới sơn cốc phụ cận, sau đó mặt đất đột nhiên nổ tung, giống như dưới đất chôn một trăm tấm phát hỏa phù, phi thạch kích bay mọi nơi tựa như mưa rơi.

Thậm chí có mấy đệ tử Thanh Vân Tông ở tương đối gần cũng bị chút vết thương, chẳng qua là cố nén không dám động.

Dưới mặt đất, có tiếng thình thịch, có một quái vật như quái thụ chui ra, toàn thân ngăm đen, sáng bóng như kim khí, thân thể rộng rãi, hai bên sinh trưởng vô số cái chân như lưỡi dao sắc bén, đỉnh chóp có cái miệng ngọa nguậy, vừa ghê tởm vừa kinh khủng, rõ ràng là một con rết khổng lồ thân dài mười trượng, rộng một trượng, chính là vua của yêu thú trong Loạn Hoang sơn, bàn sơn thanh ngô.

- Ùm bò...

Thanh ngô chui ra khỏi mặt đất, thân thể hướng không trung khẽ vung, thân thể kế tiếp đẩy cao, khí lưu từ thân thể thông qua, nhất thời tạo ra một tiếng rít kinh khủng, yêu thú giữa sơn cốc đột nhiên đồng thời ép xuống thân thể, gục trên mặt đất không dám động.

Thanh ngô thân thể khẽ vung, chụp trúng một con vượn lông vàng, đốt ngón chân khách khách vừa động, đã lao tới một ngụm đem nó nuốt vào, vượn lông vàng trong miệng chi chi kêu loạn, thế nhưng không dám có chút phản kháng, mà yêu thú chung quanh cũng là như thế, run rẩy không dám động, giống như mấy cái bánh bao, ở đây biết điều một chút chờ thanh ngô đi nuốt bọn họ.

Thanh ngô nuốt vượn lông vàng xong, tựa như cảm thấy không hợp khẩu vị, thân thể khách khách vang lên, hướng huyết đan đỉnh ở giữa nhất bò tới, rồi sau đó cái miệng ngọa nguậy, hai cái xúc tua như roi thịt thò ra ngoài, trước tiên ở bên trong đỉnh thử dò xét một chút. Phát hiện không có gì dị thường, đem huyết đan đỉnh cuộn lên, rót cả vào bên trong miệng, thân thể hưng phấn phát run, vang lên sào sạt.

Bất quá, ở thời điểm uống hết huyết đan trong đỉnh, nó hiển nhiên cũng không lưu ý đến, trong đó có mấy khối ngọc phù lóe sáng, đại khái còn tưởng là xương cốt trong đỉnh máu, trực tiếp nuốt xuống.

Cũng ngay lúc này, Phong Thanh Vi bỗng nhiên khẽ quát một tiếng:

- Động thủ!

- Bá bá...

Bốn năm đệ tử Sơn Hà cốc nhảy ra ngoài, chia ra đánh ra một pháp khí, đính tại trên mặt đá.

- Oanh...

Khắp giữa sơn cốc, đột nhiên linh quang chớp động, sau đó đạo đạo lực lượng cường đại vô hình từ dưới đất dâng lên, lẫn nhau liên lạc, đã thành một cái lưới lớn vô hình, đem trọn sơn cốc bao phủ ở trong đó. Rồi sau đó Bì Quân Tử hạ lệnh, Thư Văn cốc đệ tử tất cả đều đánh ra từng đạo phù triện, ngũ thải quang hoa lóng lánh, từ trên trời giáng xuống, linh quang tung hoành, đem thanh ngô vây ở trong đó.

Cùng một thời gian, trong cơ thể thanh ngô, đột nhiên đại phóng quang minh, thân thể đột nhiên nổ tung, hắc thủy văng khắp nơi.

Mấy mai ngọc phù kia chính là phát hỏa phù, đã tại trong cơ thể nổ tung, chỉ một thoáng đã khiến nó bị thương nặng.

- Ùm bò...

Thanh ngô bị đau, động thân gào thét, đám yêu thú cũng sợ rối loạn lên, bôn tẩu khắp nơi.

Nhưng mà bị pháp trận vây khốn, lại là trốn không thể trốn, tất cả đều bị pháp trận trói buộc.

- Ha ha, nhất cử thành công, vấn đề còn lại không có gì rồi!

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử hiện thân, thi triển pháp thuật, duy trì pháp trận vận chuyển.

Phong Thanh Vi cùng Bì Quân Tử liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đều hiện ra một tia thoải mái.

Ngay vào lúc này, nơi xa một tiếng ưng minh truyền đến, lại là Tiếu Kiếm Minh đã ngồi ưng mà đến, kiếm khí cũng đã tích lũy đầy đủ.

Song vào lúc này, thanh ngô đột nhiên gào thết, nửa thân dưới hướng dưới đất chui vào, nhanh chóng trầm xuống.

- Bì sư huynh, nó muốn độn thổ mà chạy...

Phong Thanh Vi kêu to.

- Trốn không thoát!

Bì Quân Tử quát lạnh:

- Thư Văn cốc đệ tử nghe lệnh, tế thổ phong phù!

- Bá bá bá...

Thư Văn cốc đệ tử nhất tề nhảy ra ngoài, đều cầm một cái hoàng phù trong tay, nhanh chóng dán ở trên mặt đất, sau đó đem linh khí rót vào.

Mặt đất trong chốc lát trở nên cứng như sắt, độn thổ thuật của thanh ngô đã vô dụng rồi.

Thanh ngô tức giận gào lên, đột nhiên, thân thể mãnh liệt co rụt lại, sau đó mở ra, mơ hồ ô quang xông vào dưới đất, sau ba tức, mặt đất đột nhiên giống như là kịch liệt chập chùng, nhất thời, từng cái gai đất cao hơn một trượng từ mặt đất chui ra, vô số yêu thú bị gai đất đâm vào, địa hình cũng đã bị thay đổi, ngay cả bát môn căn cơ của pháp trận cũng bị hủy tam môn.

- Nó... Nó lại là thổ thuộc tính yêu thú...

Phong Thanh Vi quát to, vừa có kinh hãi, lại có vui mừng.

Thanh ngô nếu là yêu thú thổ thuộc tính, yêu đan sẽ tăng gấp đôi giá trị, nhưng tương ứng, thực lực cũng sẽ tăng cường rất nhiều.

- Ùm bò...

Thanh ngô lại gầm lên, lũ yêu thú giữa sơn cốc đột nhiên cũng thừa dịp pháp trận bị đột kích, hướng đệ tử Thanh Vân Tông vọt tới, mà nó hướng ngược lại nhanh chóng chạy trốn, trên dưới một trăm chân nhất tề huy động, tốc độ nhanh đến bất ngờ.

- Mau ngăn nó lại!

Phong Thanh Vi nhanh chóng kêu to, nàng lúc này cũng có chút hối hận, nếu có Đoán Chân cốc đệ tử cùng nhau mai phục, gia nhập pháp khí uy lực, mặc dù con yêu thú này chính là thổ thuộc tính yêu thú, cũng căn bản trốn không thoát, sẽ không thành cục diện như thế.

Đối diện với thanh ngô này, lại là Tê Hà cốc đệ tử.

Vừa thấy thanh ngô lao tới, lập tức sợ hãi kêu loạn, rối rít chạy khắp nơi, lại để thanh ngô không cần tốn nhiều sức đã đào tẩu, Phong Thanh Vi tức giận kêu to, nhưng căn bản không cách nào làm cho đám nữ đệ tử này đi liều chết ngăn trở.

Mắt thấy thanh ngô sẽ xông vào núi rừng, đột nhiên nơi khe núi, xuất hiện một đám đệ tử Thanh Vân Tông ngơ ngác sợ run, Phong Thanh Vi định thần nhìn lại, lại là Đoán Chân cốc đệ tử, thì ra bọn họ bị loại bỏ bên ngoài, nhưng trong bụng như đưa đám, cũng không nguyện đi săn giết yêu thú, đang ở phụ cận nghỉ ngơi, lại không ngờ nghe được một trận ùng ùng, đứng dậy nhìn, dĩ nhiên là thanh ngô lao đến.

- Đoán Chân cốc đệ tử, nhất định phải ngăn cản thanh ngô!

Phong Thanh Vi lập tức ra sức hét lớn, thanh âm xa xa truyền tới.

Đoán Chân cốc đệ tử nghe thấy được, lại thấy thanh ngô tới cực nhanh, lập tức mọi người sắc mặt đại biến.

- Mau ngăn cản thanh ngô...

Bên này, Sơn Hà cốc, Thư Văn cốc, Tê Hà cốc tất cả mọi người đều hét lớn.

Đoán Chân cốc đệ tử sắc mặt trong nháy mắt trở nên cực kỳ quái dị, thanh ngô này lợi hại như thế, bọn họ làm sao chống đỡ được?

Hay hoặc là, mặc dù có thể ngăn cản. Đoán

Chân cốc đệ tử cũng sẽ chết hơn phân nửa.

- Đoán Chân cốc đệ tử nghe lệnh...

Đang lúc này. Ngô Tương Đồng bỗng nhiên trầm giọng hét lớn.

Mọi người trong lòng không khỏi căng thẳng, nắm chặt pháp khí, chỉ cần Ngô Tương Đồng hạ lệnh, vô luận như thế nào, bọn họ đều sẽ xông lên.

Dưới loại tình huống này, không thể không tuân mệnh lệnh.

Song đúng lúc này, Ngô Tương Đồng nói ra nửa câu sau:

- Phương tiểu sư huynh đã nói, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn!

Vừa nói, chính mình dẫn đầu "Bá" một tiếng, nhảy ra xa ba trượng.

- Ta chửi con mẹ nó chứ, làm ta giật cả mình...

Những đệ tử Đoán Chân cốc khác đồng thời kêu to, đi theo thật nhanh né tránh.

- Phế vật!

Tiếu Kiếm Minh lúc này cũng ngự ưng chạy tới, lại thấy thanh ngô sắp trốn vào núi rừng, nhất thời tức giận hét lớn, lại đem Phong

Thanh Vi cũng mắng, sau đó không rảnh suy tư, gào to một tiếng, cả người từ trên lưng thiết ưng nhảy dựng lên, trong lòng bàn tay thiết kiếm một kích, đạo đạo ô quang tựa như trời mưa "hưu hưu" không dứt rơi xuống, tất cả đều đánh vào trên lưng thanh ngô, hỏa tinh văng khắp nơi.

- Oanh...

Phần lớn kiếm quang của thiết kiếm bị áo giáp đen nhánh mặt ngoài thân thể thanh ngô đón đỡ, nhưng vẫn có một phần đâm trúng chân rết cùng với vết thương khi trước, nhất thời máu đen bắn ra, thanh ngô bị đau, thân thể vung lên, cả thân thể tựa như một chiếc roi sắt, đột nhiên hướng không trung Tiếu Kiếm Minh quất tới, lần này cực kỳ đột ngột, trong chớp mắt đã đến trước người Tiếu Kiếm Minh.

- Uống!

Tiếu Kiếm Minh rống to, bày tay trái đẩy ra, một đạo bình chướng vô hình dựng ở trước người, đồng thời ngự ưng đi trốn.

Bình chướng cơ hồ không ngăn cản được mấy tức, đột nhiên nứt vỡ, cũng may thiết ưng đã mượn cơ hội bay cao, cũng không trực tiếp bị quất trúng, chẳng qua là sượt qua bụng một chút, rơi xuống một chút hắc vũ và mấy giọt máu tươi.

- Súc sinh, còn muốn chạy trốn sao?

Tiếu Kiếm Minh có chút đau lòng thiết ưng, căm phẫn hét lớn, một kiếm nối tiếp một kiếm chém xuống, muốn đem thanh ngô bức về.

Hắn một mình đấu thanh ngô cũng nắm chắc không lớn, một lòng muốn đem thanh ngô bức về trong pháp trận, mượn lực chúng đệ tử Thanh Vân Tông đem nó đánh chết, về phần trong quá trình này Thanh Vân Tông đệ tử có thể chết mấy người hay không, cũng không phải là chuyện hắn để ý tới.

Mấy khắc thời gian, cùng thanh ngô qua lại mấy chiêu, Tiếu Kiếm Minh xuất kiếm tàn nhẫn, thanh ngô đã bị thương, chẳng qua là nó vồ đến, cũng thực lợi hại, Tiếu Kiếm Minh cùng thiết ưng cũng khó khăn lắm có mấy lần gặp nạn, song phương tám lạng nửa cân, rồi sau đó, thanh ngô tựa hồ ý thức được hung hiểm, bỗng nhiên thân thể run lên, toàn thân trên dưới, thậm chí có đại lượng khói độc phóng ra, trông thật quỷ dị.

- Không tốt...

Tiếu Kiếm Minh vội vàng ngự ưng bay cao, mà dưới đất Thanh Vân Tông đệ tử xúm lại kinh hãi, có ba bốn người hút vào khói độc, trong chốc lát là ngã xuống đất bỏ mình, những người khác nhất thời sợ hãi sắc mặt đại biến, thật nhanh né ra.

Mà thanh ngô, mượn cơ hội này, trăm trảo nhất tề bới đất, nhanh như tia chớp xông về núi rừng, sau đó, chỉ thấy khói cuồn cuộn, đất đá phân liệt, thanh ngô bắt được một tia cơ hội, đã chui vào mặt đất, trong núi rừng, ùng ùng rung động, cây cối khuynh đảo, không lâu lắm, quy về yên tĩnh, Tiếu Kiếm Minh ngự ưng bay trên bầu trời đã mất đi tung tích thanh ngô, trên mặt hận ý mãnh liệt.

- Một đám phế vật, phá hư đại sự của ta!

Tiếu Kiếm Minh quanh quẩn trên không trung một vòng, biết mình ở phía trên núi rừng không cách nào tìm được tung tích thanh ngô, căm phẫn mà bay về, ưng ở giữa không trung, hắn nhảy xuống, đầy mặt tức giận, hướng Thanh Vân Tông đệ tử hét lớn.

Phong Thanh Vi đầy mặt xấu hổ, thấy Tiếu Kiếm Minh tức giận, trong lòng nàng thật thấp thỏm.

Nhưng cũng vào lúc này, chợt nghe một người bực tức hét lớn:

- Đoán Chân cốc đệ tử, các ngươi sợ chết như thế, không biết xấu hổ sao??

Người này đầy mặt lửa giận, nghĩa chánh từ nghiêm, chính là Thân Kiếm.

Phong Thanh Vi phảng phất bị hắn nhắc nhở, trong lòng hoàn toàn tỉnh ngộ, vừa mới Đoán Chân cốc đệ tử nếu liều chết tiến lên ngăn trở, còn có hi vọng lưu lại thanh ngô, chỉ vì bọn họ nhát gan sợ chết, mới làm hại chính mình mai phục thất bại, trong lòng hận ý cũng nhất thời dâng lên, chạy tới phía trước hét lớn:

- Không sai, Ngô Tương Đồng, Đoán Chân cốc đệ tử các ngươi sao có thể sợ chết sợ chiến như thế?

Những người khác có chút ngạc nhiên, vẻ mặt khác nhau nhìn Đoán Chân cốc đệ tử.

Ngay cả Tiếu Kiếm Minh, cũng ánh mắt lạnh lùng hướng Ngô Tương Đồng nhìn tới, trong mắt lửa giận thiêu đốt.

Ngô Tương Đồng sắc mặt tái nhợt, miệng ngập ngừng, nhưng không nói.

Lúc ấy hắn ra lệnh để cho Đoán Chân cốc đệ tử né tránh, nhưng hôm nay đối mặt lửa giận của Tiếu Kiếm Minh đám người, lại khó có thể giải thích.

May là, cũng vào lúc này, phương xa phía chân trời, một tiếng hạc minh vang lên, lại là một xám một vàng hai đạo phi ảnh nhanh chóng lướt đến, càng bay càng gần, đã thấy rõ ràng, rõ ràng là hai người một ngồi bạch hạc, một cưỡi Kim Ô, người còn chưa rơi xuống, một thanh âm cũng đã truyền xuống:

- Con mẹ nó, ở trên trời đã nghe đến các ngươi lải nhải... quần lót của ta đâu?

Chương 132: To gan lớn mật

- Phương... Phương tiểu sư huynh tới rồi?

Đoán Chân cốc đệ tử đang bị ép hỏi, tâm tình sợ hãi chí cực chợt mừng như điên, bốn năm người mở miệng kêu to.

Ngẩng đầu nhìn lại, không trung bay tới một xám một vàng hai đạo nhân ảnh, chẳng phải chính là Hứa Linh Vân cùng Phương Hành ư? Lại thấy Phương Hành ngồi xếp bằng ở trên lưng một con quạ khổng lồ, người mặc thủy hỏa đạo bào, bên hông buộc một cái hồ lô, tóc buộc đuôi ngựa, chân đi giày da thú, cầm trong tay Thanh Long Bích Diễm đao, uy phong lẫm lẫm, cùng Linh Vân sư tỷ phiêu miểu như tiên cùng bay, lại có phong thái như thần tiên quyến lữ.

Mà Thân Kiếm liếc thấy Phương Hành, nhất thời trong lòng run lên, giống như không nghĩ tới Phương Hành nhanh như vậy đã đuổi kịp.

Phong Thanh Vi nghe hai chữ "Quần lót", sắc mặt nhất thời khó coi tới cực điểm.

Mà Tiếu Kiếm Minh lại nhìn Hứa Linh Vân cùng Phương Hành sóng vai bay tới, vẻ mặt không vui.

Hắc ưng bạch hạc, vốn là bỉ dực song phi điểu trong lòng Thanh Vân Tông đệ tử, hôm nay con quạ đen nửa đường xuất hiện kia rốt cuộc là gì?

- Ha ha, xem các ngươi sầu thảm tựa như mất đồ thế này, bị người ta khi dễ nữa ư?

Phương Hành từ trên lưng Kim Ô nhảy xuống, cười lớn hướng Đoán Chân cốc đệ tử nói:

- Đừng có vẻ mặt đưa đám nữa, bản sư huynh tới, các ngươi nói xem ai khi dễ các ngươi, cho ta cái danh sách, xem ta giết chết bọn họ trả thù cho các ngươi!

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông nghe được, mọi người sắc mặt đủ loại.

Thế mà ngay trước mặt đồng môn đệ tử nói muốn giết người, tiểu quỷ này nói chuyện thật sự không kiêng kỵ gì a!

Mà Thân Kiếm sắc mặt lại càng khó coi, không nhịn được nhìn Tiếu Kiếm Minh một cái, hắn thật sự sợ tiểu quỷ không sợ trời không sợ đất đem mình giết chết, chỉ hi vọng Tiếu Kiếm Minh sư huynh đem biểu hiện của mình mấy ngày qua để mắt!

- Cầu Phương tiểu sư huynh làm chủ cho ta...

Lưu sư đệ đã mất một cái cánh tay, mắt hổ rưng rung, bỗng nhiên nửa quỳ ở trước người

Phương Hành, nhanh chóng đem chuyện chính mình mất một cái cánh tay, mới bắt được một con Hạt Vĩ Sư, hết lần này tới lần khác bị Thân Kiếm trên đường cướp đi nói một lần. Mà những đệ tử Đoán Chân cốc khác, cũng ở bên cạnh tố cáo, ngay cả Ngô Tương Đồng trầm mặc ít nói cũng bổ sung vài chi tiết.

Hứa Linh Vân nhìn thoáng qua Phương Hành vừa đáp xuống đã được Đoán Chân cốc đệ tử vây quanh, khóe miệng dâng lên một nụ cười, cùng bên cạnh Tê Hà cốc đệ tử cùng nhau đi thẳng về phía trước, lơ đãng kiểm lại một chút nhân số, phát hiện không ít, cũng có chút yên tâm.

Mà Tiếu Kiếm Minh thấy được Phương Hành cùng Đoán Chân cốc đệ tử nói chuyện bộ dạng, khẽ nhíu mày, lộ vẻ có chút khinh thường, xoay người, lãnh đạm hướng Bì Quân Tử và Phong Thanh Vi phân phó:

- Nghiệt súc đã bị trọng thương, mặc dù chui xuống đất mà đi, cũng trốn không xa, mau mau phái người, tiến vào núi rừng tìm tòi tung tích của nó. Có người phát hiện, lập tức dùng phi phù làm hiệu, không được sai sót!

Bì Quân Tử cùng Phong Thanh Vi đều cung kính đáp ứng, mang theo đệ tử trong cốc muốn rời đi, nhưng có một người vẫn nơm nớp lo sợ, vẻ mặt đáng thương nhìn Tiếu Kiếm Minh, không có tính toán đi theo đám bọn hắn, chính là Thân Kiếm.

- Ngươi còn có chuyện gì?

Tiếu Kiếm Minh có chút không nhịn được nhìn Thân Kiếm, lạnh lùng hỏi.

- Tiếu sư huynh, ta... Ta...

Thân Kiếm có chút lo lắng hướng Đoán Chân cốc phương hướng nhìn thoáng qua, có chút chần chờ nói.

- Có việc gì cứ nói!

Tiếu Kiếm Minh không nhịn được nhìn về núi rừng, yêu thú cửu giai đã bị hắn đả thương, hắn cũng không muốn bỏ qua cho nó.

- Kiếm Minh ca ca, là như vậy...

Phong Thanh Vi nhìn thoáng qua, thủng thỉnh đi tới, thấy Phương Hành chạy tới, nàng cũng biết chuyện không thể nào hòa giải rồi, lại không dám đem chuyện này dối gạt Tiếu Kiếm Minh, vì vậy dứt khoát chủ động đi tới, đem chuyện nhanh chóng nói một lần.

- Sao?

Tiếu Kiếm Minh cũng là lần đầu tiên nghe nói chuyện này, mặt mày có chút không vui, lạnh lùng nhìn Phong Thanh Vi cùng Thân Kiếm một cái.

Hai người kia lập tức sợ hãi cúi đầu, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng rơi xuống.

- Hây a? Thân Kiếm tên khốn kiếp ngươi muốn chết phải không? Đem yêu đan giao ra đây cho ta!

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên vang lên Phương Hành chợt quát, lại là hắn đã nghe xong được Đoán Chân cốc đệ tử kể lại, nhất thời giận tím mặt, cầm Thanh Long Bích Diễm đao hướng Thân Kiếm đi tới, bộ dáng kia giống như muốn trực tiếp một đao bổ hắn. Thân Kiếm nhất thời sắc mặt đại biến, vội vàng lui về phía sau hai bước, một bên đề phòng Phương Hành, một bên dường như cầu cứu nhìn về phía Tiếu Kiếm Minh.

Tiếu Kiếm Minh chau mày, bỗng nhiên chuyển hướng Phương Hành quát lên:

- Phương Hành, ngươi hồ nháo gì?

Phương Hành hướng hắn trợn mắt, kêu lên:

- Ta hồ nháo? Ai cuối cùng giết chết yêu thú thì người đó cầm yêu đan, chủ ý này ai đưa ra?

Tiếu Kiếm Minh điềm nhiên nói:

- Là ta đưa ra, ngươi muốn như thế nào?

Phương Hành không sợ chút nào đón ánh mắt của hắn, cười hắc hắc, nói:

- Chỉ hỏi một câu, quy củ này của ngươi có được chấp nhận hay không?

Tiếu Kiếm Minh giật mình, nói:

- Ta Tiếu Kiếm Minh đã nói, tự nhiên được chấp nhận!

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói:

- Tốt, lúc trước ta vẫn cảm thấy ngươi quá kém rồi, cùng Linh Vân sư tỷ kém quả thực quá xa, bất quá nghe lời này của ngươi, bản thân ta cảm thấy ngươi vẫn có chút bộ dạng của chân truyền đệ tử! Các sư huynh đệ Thanh Vân Tông, đều nghe cho kỹ, Tiếu Kiếm Minh nói, ai cuối cùng đem yêu thú giết chết, yêu đan sẽ thuộc về người đó, mới vừa rồi các ngươi cũng nhìn thấy, con thanh ngô cửu giai kia đã bị thương nặng, con mẹ nó, đây chính là một viên yêu đan cửu giai thổ thuộc tính a, bản thân yêu đan cửu giai đã giá trị khoảng bốn vạn khối linh thạch, hơn nữa còn là thổ thuộc tính yêu đan, giá trị nhân đôi, chính là tám vạn khối, nếu như dùng nó để luyện thành đan bán ra, giá trị còn có thể gấp mấy lần, hơn hai mươi vạn khối linh thạch rồi, con mẹ nó đại tài a, mau mau đi tầm bảo đi…

Tiếu Kiếm Minh nghe vậy, nhất thời sắc mặt đại biến, ánh mắt hung hăng rơi vào trên mặt Phương Hành.

Tiểu quỷ này đang gây chuyện để Thanh Vân Tông đệ tử phản bội chính mình, quả nhiên là to gan lớn mật!

Bất quá… Có thể thật sự có người can đảm, vì hai mươi vạn khối linh thạch phản bội chính mình hay không, Tiếu Kiếm Minh cũng nói không chính xác…

Ánh mắt đảo qua, phát hiện sau khi Phương Hành tính toán giá trị, thật đúng là có không ít người mặt hiện lên vẻ kinh dị.

Đám người kia, lúc trước có thể hoàn toàn không xem xét ý nghĩ đem yêu đan giữ làm của riêng, nhưng bị Phương Hành nhắc một chút quy củ của mình, lại đem cái yêu đan giá trị tính toán, chỉ sợ cũng sẽ có người động lòng.

- Tiểu quỷ, ngươi nói hươu nói vượn cái gì? Thanh ngô bị Tiếu Kiếm Minh sư huynh đả thương, tự nhiên phải thuộc về Tiếu Kiếm Minh sư huynh!

Phong Thanh Vi tức giận vô cùng, hướng

Phương Hành hét lớn.

Phương Hành mắng:

- Thúi lắm, mới vừa thằng cháu nào nói ai giết yêu thú thì yêu đan thuộc về người đó?

- Ngươi!

Phong Thanh Vi nhất thời mặt chợt đỏ bừng, len lén nhìn Tiếu Kiếm Minh một cái.

Chung quanh chúng đệ tử Thanh Vân Tông, nhất thời vẻ mặt khẩn trương, cơ hồ không thể tin được vào lỗ tai của mình.

Bọn họ coi như đã phục Phương Hành, lại dám ngay trước mặt Tiếu Kiếm Minh sư huynh mắng "thằng cháu nào nói", thật không sợ chết sao?

Ngay cả Hứa Linh Vân, cũng có chút bất đắc dĩ thở dài, đầu ngón tay khẽ cầm, chuẩn bị ra tay cứu viện.

Mà Tiếu Kiếm Minh, trong mắt hàn hoang lộ, mặc dù lúc trước thúc thúc của hắn nhiều lần phân phó, tận lực dùng một chút thủ đoạn uyển chuyển, từ trong miệng tiểu quỷ này moi ra bí pháp Bạch Thiên Trượng truyền cho hắn, hơn nữa không tới vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể dùng sức mạnh, chỉ sợ chọc giận Bạch Thiên Trượng mới vừa bế tử quan, nhưng đáy lòng hỏa khí vẫn ép không được nữa, cho tới bây giờ không người nào dám mắng hắn như vậy.

Hắn cũng không nhịn được hoài nghi, chẳng lẽ chính mình bốn năm không về, uy tín ở tông môn hạ thấp xuống trình độ như vậy hay sao?

Hắn đã quyết định, vô luận như thế nào cũng giáo huấn tiểu vương bát đản này một chút.

- Tiếu sư huynh, ngươi nói quy củ này, thật sự vậy sao?

Đúng vào lúc này, một cái thanh âm nhàn nhạt vang lên, dĩ nhiên là Hứa Linh Vân.

Tiếu Kiếm Minh tức giận trong lòng run lên, thầm nghĩ:

- Linh Vân sư muội chẳng biết tại sao, cùng tiểu quỷ này quan hệ thân cận như thế, ta nếu gắng hướng tiểu quỷ này động thủ, sợ rằng nàng chắc chắn ngăn trở, đáng hận, nàng mặc dù chưa chắc có thể ngăn lại ta, nhưng nếu ta mạnh mẽ động thủ, vậy thì chẳng những đắc tội Bạch Thiên Trượng sư thúc tổ, Thiết Như Cuồng sư thúc, thậm chí ngay cả đạo lữ tương lai này cũng đắc tội a...

Vừa nghĩ như vậy, tức giận trong lòng kỳ dị áp xuống.

Tiếu Kiếm Minh một đường gió đạm vân thanh, tiếu ngạo Sở vực, lần đầu tiên cảm giác muốn dạy dỗ người ta cũng khó như vậy...

- Quân tử nhất ngôn, nặng tựa thiên đỉnh, nếu ta nói lời này, tự nhiên sẽ không không tính toán gì hết!

Tiếu Kiếm Minh lãnh đạm nói, đồng thời lạnh lùng liếc mắt chúng Thanh Vân Tông đệ tử, ánh mắt lành lạnh, ẩn hàm hiếp bức.

Trong lòng hắn cũng có ngạo khí dâng lên, cũng không tin thực sự có người dám vì viên yêu đan này, ngỗ nghịch chính mình.

Hơn nữa chính mình có nhiều người giúp mình tìm kiếm như vậy, vừa phát hiện thanh ngô tung tích, lập tức đi giết nó, yêu đan vô luận như thế nào vẫn sẽ lọt vào trong tay mình, muốn cùng chính mình đoạt, tiểu quỷ này căn bản cũng không có tư cách này, Hứa Linh Vân mặc dù có, nhưng nàng thực lực cũng không thể cùng chính mình so sánh, vì vậy chính mình sẽ chấp nhận cái quy củ này, vậy thì như thế nào?

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông thấy được ánh mắt của hắn, trong lòng nhất thời hoảng hốt.

Cho dù một chút người mới vừa còn đang tính toán, trong lòng cũng lập tức xóa sạch ý nghĩ này.

Cũng không phải mỗi người cũng giống như Phương Hành như vậy, dám trực tiếp chọc giận Thanh Vân Tông chân truyền đệ tử đại sư huynh Tiếu Kiếm Minh.

- Các ngươi đi đi, tìm được tung tích nghiệt súc này, phi phù làm hiệu!

Tiếu Kiếm Minh rất hài lòng phản ứng của chúng đệ tử Thanh Vân Tông, lãnh đạm phân phó một tiếng.

Mọi người chính muốn đi vào núi rừng tìm kiếm, Phương Hành bỗng nhiên cười hắc hắc, vừa hô:

- Ta biết các ngươi cũng không dám đắc tội những người này, bất quá cũng không cần sợ hãi, tìm được tung tích thanh ngô này, lặng lẽ truyền tin cho ta cùng Linh Vân sư tỷ là được, chỉ cần tin tức chính xác, bất luận là truyền cho ta hay là Linh Vân sư tỷ, ta sẽ hội đưa ba vạn khối linh thạch làm thù lao, hơn nữa giúp ngươi giữ bí mật!

- Bá...

Một câu nói kia vừa ra, nhất thời có không ít đệ tử Thanh Vân Tông tâm tư lung lay.

- Rắc băng...

Tiếu Kiếm Minh trên mặt tức giận chợt lóe, dưới chân một khối đá xanh đột nhiên bị hắn đạp nát bấy.

Chương 133: Kim Ô quái đỉnh

Hiện tại Phương Hành cũng không phải nghèo rớt như khi hắn lịch luyện trở về, hắn có tiền.

Không nói đến lúc ở tông môn đánh cướp tới một loạt thứ tốt, chỉ riêng lần này tiến vào Loạn Hoang sơn kiếm được, đã đủ để cho hắn thành một tiểu phú ông rồi, yêu đan một con hỏa lân quái xà, chính là gần vạn linh thạch, mà từ Tiếu Kiếm Minh nơi đó đòi tới một quả thượng phẩm linh thạch, giống như trước cũng là giá trị gần vạn, dĩ nhiên, đây đều là khoản nhỏ, chủ yếu nhất, chính là mộng hồn thảo.

Sơn cốc kia có vô số mộng hồn thảo, mỗi một gốc đều đáng giá ba khối trung phẩm linh thạch, cũng chính là ba trăm hạ phẩm linh thạch, toàn bộ số lượng mộng hồn thảo cộng lại, sợ rằng không dưới ngàn gốc, đây chính là ba mươi vạn hạ phẩm linh thạch rồi, so với yêu đan yêu thú cửu giai giá trị hoàn toàn khai phá còn muốn đáng giá hơn, đây là một bút tư nguyên có thể làm cho mười người đột phá Linh Động tầng bảy.

Mà hôm nay, khoản tài nguyên này hoàn toàn được nắm giữ trong tay Phương Hành, quả thực chính là giàu có!

Cũng vì vậy, Phương Hành xa hoa cực kỳ, mở miệng sẽ phải dùng ba vạn hạ phẩm linh thạch mua tin tức từ người khác.

Hắn cũng không tin không ai động tâm đối với ba vạn hạ phẩm linh thạch.

Dù sao đây là một khoản tiền có thể mua Phá Chướng đan Linh Động tầng sáu tới tầng bảy.

Thanh Vân Tông nói ít cũng có mười mấy đệ tử bởi vì một khoản tiền này bị kẹt ở Linh Động tầng sáu đỉnh phong nhiều năm, không thể tiến thêm.

Mà Tiếu Kiếm Minh hiển nhiên cũng hiểu được điểm này, tức giận sôi lên, lại không có biện pháp khác, hắn cũng không thể lấy ra một khoản tiền như vậy để thưởng cho người cung cấp tin tức, đối với hắn mà nói không phù hợp với thân phận, huống chi hắn mặc dù có khoản này, cũng không thể lấy ra đùa được, tu hành một đường, càng đến cao thâm, lại phát hiện tài nguyên khó khăn, mỗi một khoản tiền cũng muốn tiết kiệm.

Hắn hiện tại chỉ là có chút căm tức, thầm hận

Thân Kiếm ngu ngốc cùng Phong Thanh Vi ngu xuẩn, đối với hai người kia mà nói, có lẽ là cảm thấy chèn ép Đoán Chân cốc sẽ làm cho mình vui vẻ, trên thực tế Tiếu Kiếm Minh lại là tương đối ghét vì bọn họ gây ra phiền phức, nếu có thể dưới tình huống không gây phiền toái, hơi chút chèn ép Đoán Chân cốc, Tiếu Kiếm Minh cũng vui vẻ chẳng để tâm, nhưng bởi vì chèn ép không cần thiết, kết quả khiến cho Đoán Chân cốc đệ tử đối với mình ly tâm, Phương Hành tiểu vương bát đản này cũng chọc giận vào, lại không đáng được.

Ai chém giết yêu thú yêu đan thuộc về người đó những lời này, vốn là hai ngày trước, sau khi Đoán Chân cốc đệ tử cùng Sơn Hà cốc đệ tử cùng nhau mai phục yêu thú, Phong Thanh Vi muốn giữ toàn bộ yêu đan làm của riêng, cầu đến mình, vì vậy lúc Đoán Chân cốc đệ tử hoài nghi, thuận miệng nói đám yêu đan kia là do Sơn Hà cốc đệ tử cuối cùng chém giết yêu thú, vì vậy yêu đan thuộc về Sơn Hà cốc đệ tử.

Chẳng qua là không ngờ tới một câu nói như vậy, lại trở thành cái cớ để Thân Kiếm ức hiếp Đoán Chân cốc đệ tử. Cũng bởi vì một lần giúp đỡ Phong Thanh Vi, đến nỗi ván đã đóng thuyền, trở thành quy tắc trói buộc mình... Nhưng không có biện pháp nào khác, mình không thể phủ nhận lời nói như vậy, nếu không sẽ đem trách nhiệm đẩy tới trên người Phong Thanh Vi, sợ rằng Sơn Hà cốc đệ tử luôn luôn trung với mình cũng sẽ ly tâm.

Hơn nữa, đối với hắn mà nói, vốn cũng không đem một câu nói như vậy để ở trong lòng.

Dù sao chẳng qua là một câu nói tùy tùy tiện tiện, còn không phải là nói như thế, lại có ai dám hoài nghi?

Trừ Hứa Linh Vân ra, chỉ sợ cũng không ai có tư cách hoài nghi.

Dĩ nhiên, cái tên không sợ chết Phương Hành này là một ngoại lệ, người này rõ ràng chẳng qua là Linh Động trung kỳ tu vi, thế nhưng hoàn toàn không sợ chính mình, sau khi chính mình từ bỏ truy cứu chuyện Tử Vụ Lan Hoa thảo, hắn không biết điều một chút lăn vào góc thành thực một chút, lại vẫn dám bắt nhược điểm trong lời nói của mình, sau đó còn có ý đồ với thanh ngô chính mình chém thương, có chút ngoài dự tính của Tiếu Kiếm Minh...

Hôm nay Tiếu Kiếm Minh, chỉ có thể căm tức bay tới không trung, phát hiện thanh ngô tung tích, thứ nhất đem nó chém chết, đồng thời hắn cũng động tâm tư, nếu Phương Hành tiểu quỷ này có tiền như vậy, lại tựa như quyết định chủ ý muốn đối phó với mình, vậy tìm một cơ hội đem hắn chém cũng là chọn lựa không tồi, chẳng qua phải cẩn thận chút ít, không thể để cho người nắm được nhược điểm.

Phương Hành cũng quanh quẩn trên không trung một vòng, phát hiện trên không trung căn bản không cách nào truy tung, đáp mắt vừa nhìn, khắp nơi là tán cây san sát, căn bản nhìn không thấy tới trên mặt đất bất cứ dấu vết gì, không làm sao được, đành phải khống chế Kim Ô rơi xuống, cùng Đoán Chân cốc các đệ tử cùng nhau thương nghị, lấy kinh nghiệm ba năm qua cùng yêu thú giao thiệp, truyền thụ Đoán Chân cốc đệ tử bí quyết truy tung dấu vết.

- Phương tiểu sư huynh, chúng ta thật sự muốn cướp con mồi của Tiếu Kiếm Minh sư huynh sao?

Chúng đệ tử Đoán Chân cốc nghĩ tới muốn đối nghịch với Tiếu Kiếm Minh, trong bụng có chút sợ hãi, nhưng cũng có cảm giác hưng phấn khó tả.

Không thể không nói, ở cùng với Phương Hành lâu, bị hắn ảnh hưởng, lá gan mỗi người cũng sẽ lớn hơn một chút.

Phương Hành nói:

- Khốn kiếp mới không đoạt, lúc bọn họ đoạt yêu thú của các ngươi làm sao không thấy mềm lòng? Hơn nữa, một viên yêu đan yêu thú cửu giai, không sai biệt lắm có thể làm cho bảy người đột phá Linh Động tầng bảy a, các ngươi không động tâm ư?

Chúng đệ tử Đoán Chân cốc nghe vậy, trái tim cũng thình thịch đập mạnh.

Tư nguyên có thể làm cho bảy người đột phá Linh Động tầng bảy, dùng lời của Phương Hành mà nói, khốn kiếp mới không động tâm.

- Tốt, làm, liều cái mạng già cũng phải đoạt hắn một lần!

Đoán Chân cốc đệ tử cảm xúc dâng trào, mọi người xoa xoa tay.

Có người nghĩ kế nói:

- Tiếu Kiếm Minh sư huynh được xưng người đứng đầu Thanh Vân tiểu bối, thực lực thực sự quá mạnh mẽ, cho dù chúng ta tìm được thanh ngô, chỉ sợ cũng không đoạt được với hắn, sợ rằng chúng ta đem thanh ngô đánh gần chết rồi, hắn một kiếm bổ tới, thanh ngô vẫn coi là của hắn, vậy tính kế khác, dù sao chúng ta đoạt không phải ai tìm được thanh ngô trước, mà là ai kết liễu nó...

Phương Hành nghe cũng nhịn không được

ngẩn ngơ, vỗ bả vai đệ tử này nói:

- Có tiền đồ a tiểu tử!

Đoán Chân cốc đệ tử cũng nở nụ cười, sự tình liên quan đến ích lợi của chính mình, không có ai thật sự là đầu gỗ cả.

Lại có một đệ tử, do dự một hồi lâu, bỗng nhiên nói:

- Mụ nội nó, ta cũng vậy mạng, Phương tiểu sư huynh, ta có món đồ này muốn cho ngươi xem, long cân kinh minh cung này, chính là ta mười năm để dành mua lại, bình thời không dám để người khác thấy... Bất luận như thế nào, hôm nay ta đem cho ngươi mượn, nếu Phương tiểu sư huynh có thể thông qua nó đem thanh ngô bắn chết, sư đệ ta chỉ cầu một quả Phá Chướng đan...

Vừa nói từ túi trữ vật cẩn thận lấy ra một cây cung, nhất thời hấp dẫn ánh mắt chúng đệ tử Đoán Chân cốc.

Thì ra là, tên đệ tử này họ Thôi, tên gọi Thôi Bách Phương, cũng là một gã đệ tử cũ của Đoán Chân cốc, Đoán Chân cốc đệ tử đều lấy việc sở hữu thượng phẩm pháp khí làm mục tiêu, đệ tử này tự nhiên cũng không ngoại lệ, lại là mười năm tích lũy, mua một thanh thượng giai pháp cung như vậy, chẳng qua là tu vi của hắn thiếu sót một chút, không cách nào thôi động cung này phát ra mạnh nhất uy lực, vì vậy bình thời đều lấy phi kiếm ngăn địch.

Đạo môn thường thấy nhất, chính là ỷ mạnh hiếp yếu, minh tranh ám đoạt, hắn tuy có cung này, nhưng không cách nào phát huy ra mạnh nhất uy lực, tự vệ lực tự nhiên cũng không đủ, sợ người khác tới đoạt của mình, vì vậy vẫn giấu đi, hôm nay bị Phương Hành làm dâng lòng kích động, liền muốn đem cung này đưa cho Phương Hành, giúp hắn bắn chết thanh ngô, cũng vì mình có thể kiếm được một viên Phá Chướng đan.

Dĩ nhiên, hắn lo lắng nhất đúng là sợ người khác đoạt cung, lúc này cũng bởi vì không khỏi cảm thấy có chút tin tưởng Phương Hành, mới bằng lòng đem nó lấy ra.

Phương Hành vừa thấy cung này, ánh mắt nhất thời sáng, lại thấy cung dài một trượng, thượng hạng huyền thiết làm cánh cung, gân giao long làm dây cung, trên thân cung khắc ký hiệu tinh mịn mà phong cách cổ xưa, có ba cành yêu cốt tiễn khác, cùng cung này đúng làm một bộ, đưa tay nhận lấy, ngón tay ở trên dây cung nhẹ nhàng một bạt, lập tức vang lên một tiếng như tiềm long ngâm vang, âm trầm không dứt.

- Thứ tốt a...

Phương Hành kéo dây cung, miệng khen không dứt, chợt hướng Thôi Bách Phương nói:

- Tặng ta sao!

Thôi Bách Phương nhất thời ngẩn ngơ, trên mặt hiện ra vẻ mặt như khóc, nói:

- Phương tiểu sư huynh ngươi nói đùa sao?

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói:

- Đương nhiên là nói đùa!

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, có muốn thật khiến sự nghĩ biện pháp lừa gạt cây cung này của hắn hay không?

Có long cân kinh minh cung, Phương Hành càng thêm nắm chắc, lúc này cùng Kim Ô cùng nhau bay đến giữa không trung, quanh quẩn dưới tầng trời như Tiếu Kiếm Minh, nếu thấy tung tích thanh ngô, liền tìm cơ hội, một mũi tên đem nó bắn chết.

Nếu mình cướp được cuối cùng, ngay trước mặt nhiều Thanh Vân Tông đệ tử như vậy, chính là Tiếu Kiếm Minh cũng không nên nuốt lời.

Hơn hai mươi tên Thanh Vân Tông đệ tử, đã tán vào trong núi rừng, thi triển thủ đoạn, tinh tế tìm tòi thanh ngô tung tích.

- Lão Kim a, tiếp theo tăng thêm sức lực một chút, phát hiện yêu thú tung tích, lập tức xông qua a!

Phương Hành cùng Kim Ô quanh quẩn trên không trung hai vòng, thấp giọng cùng Kim Ô thương lượng.

Ở giữa không trung, cũng không sợ người khác nghe thấy, Kim Ô trợn mắt, nói:

- Cướp được yêu đan có phần của ta không?

Phương Hành một suy nghĩ, đây không phải thời điểm hẹp hòi, một lời đáp ứng xuống, nói:

- Có ngươi bốn thành!

Kim Ô cười hắc hắc, nói:

- Nếu như ngươi đáp ứng phân cho ta sáu thành, ta sẽ giúp ngươi tìm ra nó...

Phương Hành ngẩn ngơ, kinh ngạc nói:

- Ngươi có thể tìm được nó?

Kim Ô thần bí cười một tiếng, nói:

- Không cần quá khinh thường thủ đoạn của Kim thúc, yêu thú bên trong Loạn Hoang sơn này, dưới bát giai ta đều có thể khu sử, bát giai trở lên mặc dù không cách nào khu sử, nhưng tìm được bọn họ vẫn không thành vấn đề...

Phương Hành lúc này mới nhớ tới, lúc ấy Thanh Vân Tông chúng đệ tử vừa vào núi rừng, người khu sử đàn yêu thú đánh tới, chính là con chim này, hơn nữa ở trong sơn cốc mộng hồn thảo sinh trưởng, nó cũng từng khu sử một nhóm yêu thú đối phó chính mình, có thể thấy được người này quả thật có thủ đoạn khu sử yêu thú, lập tức nói:

- Ngươi đem nó tìm ra, nếu cướp được yêu đan, hai ta phân chia năm năm!

Kim Ô suy nghĩ một chút, nói:

- Đồng ý!

Vừa nói quanh quẩn một cái, hướng phía sau một ngọn núi cách đó không xa lao đi, đi tới ngọn núi, liền lén lén lút lút nhìn khắp mọi nơi, rồi sau đó miệng nhất trương, phun ra một món pháp khí rách rưới ra ngoài, lại là cao ba thước, rộng ba thước, dài ba xích, dưới có ba chân, bốn phương hai tai đồng xanh tiểu đỉnh, trên không trung quay tròn không ngừng, khí tức phong cách cổ xưa quỷ dị.

Phun ra đồng xanh tiểu đỉnh, Kim Ô mắt liếc

Phương Hành, quan sát xem hắn có động tâm hay không.

Phương Hành quả thật ánh mắt sáng lên, hưng phấn nói:

- Đây là gì?

Kim Ô khinh thường khoát tay áo, nói:

- Một cái đỉnh nát mà thôi, mượn nơi khác tới, không tính là gì!

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói:

- Nhìn cũng không sai, mau mau tìm, đừng làm cho người nhìn thấy!

Kim Ô thấy Phương Hành không có ý tứ đem đỉnh kia cướp đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cười hắc hắc nói:

- Rất nhanh thôi!

Chương 134: Nơi phong ấn Kim Đan Yêu Vương

Kim Ô vừa nói, hướng bên trong đỉnh ném vào vài giọt máu huyết, sau đó yêu khí thôi phát, chân vạc không ngừng xoay tròn, không lâu lắm, một cỗ khí tức người bình thường căn bản không thể nhận ra hướng bốn phương tám hướng tản đi, giữa núi rừng, yêu thú bắt đầu thấp thỏm lo âu, mà Kim Ô nhắm mắt lại tựa như thần côn, yên lặng niệm tụng chú ngữ phong cách cổ xưa, mơ hồ tựa như đang khống chế loại lực lượng này.

Qua chừng bảy tức, nó mở mắt, há mồm đem tiểu đỉnh nuốt xuống.

- Không sai biệt lắm, đi thôi!

Nói rồi mở cánh, hướng phía tây nam bay đi.

Phương Hành suy nghĩ một chút, cười hắc hắc, nói:

- Vội vàng làm gì, trước đem bọn họ dẫn tới đã!

Vừa nói đưa tin cho Ngô Tương Đồng, nói một lần, sau đó vẫn trở về bầu trời quanh quẩn, không vội đi tìm.

Qua thời gian không sai biệt lắm một nén hương, quả nhiên chú ý tới phía dưới Sơn Hà cốc và Thư Văn cốc đệ tử đều hướng về phía đông nam lao đi, mà Tiếu Kiếm Minh bay trên không trung, cũng xa xa hướng Phương Hành nhìn thoáng qua, sau đó điều khiển thiết ưng, hướng về hướng kia bay đi.

Thấy phần lớn nhân mã cũng chuyển hướng bên kia, Phương Hành cũng chậm rãi cỡi Kim Ô bay đi.

Hắn nghe lời của Kim Ô xong, liền chủ động để cho Ngô Tương Đồng đem tin tức thanh ngô có thể ở phương hướng đông nam tiết lộ một chút, tin tưởng những đệ tử Thanh Vân Tông khác bất luận tin hay không, cũng sẽ đi qua xem một chút, sau đó chỉ cần thanh ngô có bất cứ dấu vết gì, cũng tất nhiên sẽ bị bọn họ phát hiện, cuối cùng tin tức để lộ ra, tất cả mọi người đều bị dẫn dắt qua đó, tranh nhau giết thanh ngô.

Hắn cũng không ngu như vậy, lặng lẽ tự mình chiến thanh ngô, không nói đến mình có thể thuận lợi đem thanh ngô giết chết hay không, chỉ riêng trong chiến đấu động tĩnh, sẽ hấp dẫn rất nhiều người chú ý. Vạn nhất Tiếu Kiếm Minh thừa dịp mình cùng thanh ngô tranh đấu ở bên cạnh hưởng lợi. Hay là trước để cho Tiếu Kiếm Minh cùng thanh ngô đấu một cuộc, mình ở bên cạnh dùng long gân kinh minh cung làm ngư ông đắc lợi tốt hơn...

Đoàn người đều hướng bên kia chạy tới, được mười mấy đường, đột nhiên mọi người nhất tề ngẩn ra.

Nhưng thấy nơi này, núi rừng đã gián đoạn, xuất hiện một cái tế đàn bị núi rừng vây quanh, cao chừng ba mươi trượng, dưới rộng trên hẹp, tế đàn trung tâm lại là trống không. Từ trên cao nhìn xuống, một mảnh đen ngòm, tựa như một con cự thú há to miệng, tựa như muốn thôn thiên, mà trong hắc động, nếu thi triển pháp nhãn, có thể thấy loáng thoáng khói đen phun trào ra, đều là nồng nặc yêu khí.

Hắc động chung quanh, có chín sợi xích sắt ngang trời, trên xích sắt vẽ đầy phù văn, hôm nay cũng không biết đã qua mấy trăm năm, xích sắt kia vẫn đen nhánh, không có chút rỉ sét, thoạt nhìn vô cùng dọa người.

- Phong ấn...

- Chúng ta lại đi tới nơi phong ấn!

Có Thanh Vân Tông đệ tử quát to lên, lại không nghĩ tới, trong quá trình tìm kiếm thanh ngô, lại đi đến nơi này.

Nơi này tế đàn, chính là địa phương năm đó Yêu Vương Kim Đan cảnh bị phong ấn, cũng là bản nguyên của đông đảo yêu thú trong Loạn Hoang sơn, nếu không có tế đàn này, đại khái đám yêu thú kia vĩnh viễn cũng chỉ là dã thú bình thường, căn bản không có cơ hội nhiễm yêu khí, cũng chính vì vậy, cho nên các đệ tử Thanh Vân Tông mới không tiếc công sức đem tế đàn một lần nữa gia tăng phong ấn.

- Thì ra là vậy, thanh ngô nói vậy cũng là bởi vì bị thương, khẩn cấp cần càng nhiều yêu khí tới chữa thương, mới chạy trốn tới chỗ này hút lấy yêu khí, nhìn dáng vẻ ngươi vừa rồi phán đoán không sai...

Phương Hành hiểu ra, thấp giọng nói.

Thấy một tòa tế đàn lớn như vậy, trong lòng hắn cũng ám sinh cảm giác kính sợ.

Tế đàn cao ba mươi trượng, chỉ vì phong ấn một vị Yêu Vương, nói là tế đàn, trên thực tế chính là mộ, hơn nữa còn là mộ ở thời điểm Yêu Vương còn sống đã đem nó trấn áp ở bên trong, trấn áp thôi còn không tính, còn muốn mấy trăm năm qua không ngừng giải tỏa yêu khí của nó, cũng chính là mạnh mẽ đánh tan tu vi của nó, hơn nữa dùng yêu khí tới nuôi dưỡng yêu thú dị thảo, cung cấp đạo môn đệ tử tu hành sở dụng...

Loại thủ đoạn này, thật sự làm cho người ta không rét mà run, vượt xa hang ổ thổ phỉ phàm tục có thể sánh bằng a!

Nhất là nghĩ tới dưới tế đàn, Yêu Vương có thể còn đang sống, Phương Hành cảm giác sau lưng lạnh cả người, một cái Yêu Vương Kim Đan cường đại, bị trấn áp mấy trăm năm, từ chưởng ngự phong vân đến biến thành nô bộc, từng điểm từng điểm cảm thụ được quá trình chính mình suy yếu, hơn nữa còn không có hi vọng, biết rõ sớm muộn gì cũng sẽ hồn phi phách tán, hình phạt kinh khủng nhất thế gian cùng lắm cũng chỉ như thế mà thôi.

- Hắc hắc, quên đi, sau này phải chú ý, được làm vua thua làm giặc, cảm giác bị thua không dễ chịu chút nào đâu...

Phương Hành không phải là người thương xuân buồn thu, rất nhanh đã hồi phục tinh thần, trong lòng báo cho chính mình, đây chính là kết cục của thua trận.

Người phàm tục, nếu thua, chỉ sợ thua một mạng, cũng may còn có cơ hội luân hồi chuyển thế, coi như hồn phi phách tán, cũng chỉ là vô tri vô giác, tán tràn đầy ở trong thiên địa, mà người tu hành hoặc là yêu, hay là ma chủng, mặc dù nắm trong tay lực lượng cùng sinh mệnh lực cường đại, nhưng một khi thua trận, loại tư vị này cũng thật không phải người phàm có thể tưởng tượng được đến.

Chính mình nếu bước lên con đường tu hành, sau này tuyệt đối phải làm một người đem đối thủ nhốt vào tế đàn, chứ không thể làm một người bị đối thủ nhốt vào tế đàn, nếu không, sớm cắt cổ chết còn thoải mái hơn chuyện này.

- Tìm được rồi...

Đang trong lúc Phương Hành suy nghĩ, bỗng nhiên không biết là ai gào to một câu, sau đó đã thấy một đạo phi phù xông thẳng lên trời.

Phương Hành ngẩn ra, lập tức thôi động Kim Ô bay đi.

Lại thấy cách tế đàn ngoài trăm trượng, bỗng nhiên có một đạo hắc long từ dưới đất chui lên, gầm thét nổi điên, hướng bốn năm cái chấm đen trên mặt đất giống như con kiến phóng đi, mấy điểm nhỏ này, rõ ràng chính là mấy đệ tử của Thư Văn cốc, đúng là bọn hắn phát hiện tung tích thanh ngô, lập tức phi phù truyền tin, nhưng cũng nhất thời chọc giận thanh ngô, bị nó điên cuồng công kích.

- Tiếu Kiếm Minh sư huynh cứu mạng...

Thư Văn cốc Bì Quân Tử cùng các sư đệ tế ra kim phù, ngăn cản thanh ngô tấn công, liều mạng kêu to.

Nơi xa, Tiếu Kiếm Minh lạnh lùng nhìn Phương Hành một cái, Phương Hành thì ha ha cười một tiếng, đem kinh minh cung đặt vào trong tay, chính là không đi xuống.

Đây cơ hồ là nói rõ rồi, ta chính là không lên, nhưng ngươi lên rồi, ta sẽ tìm cơ hội kiếm chác.

Tiếu Kiếm Minh thầm hận, nhưng cũng không thể không ra tay, bởi vì Thư Văn cốc đệ tử dùng phi phù truyền tin cho hắn, bọn họ cũng phụng mệnh lệnh của mình đến tìm kiếm thanh ngô tung tích, mình vô luận như thế nào, cũng không thể như Phương Hành không đếm xỉa đến.

- Phương sư đệ, nếu ngươi muốn thanh ngô, ta có thể nhường cho ngươi!

Tiếu Kiếm Minh xa xa nhìn Phương Hành, bỗng nhiên trầm giọng mở miệng.

Phương Hành ngây người, không nghĩ tới Tiếu Kiếm Minh sẽ nói như vậy, bất quá sau đó cười nói:

- Không cần nhường cho ta, mời ngươi trước!

Tiếu Kiếm Minh nói, vốn đã có chút ít ý tứ hòa giải, nhưng thấy Phương Hành trả lời như vậy, hiển nhiên không đem lời của mình để ở trong lòng rồi, trái tim không khỏi lạnh lẽo, thản nhiên nói:

- Báo cho ngươi một chuyện, Tiếu mỗ tu hành mười hai năm, mặc dù không ra gì, nhưng cũng để cho tất cả người biết ta cũng hiểu một cái đạo lý, đó chính là làm bằng hữu của ta, tốt hơn nhiều so với làm kẻ địch của ta!

Phương Hành nghe ra ý tứ uy hiếp trong lời hắn nói, cũng cười cười, nói:

- Ta cũng tu hành bốn năm...

Tiếu Kiếm Minh nhàn nhạt nhìn của hắn, Phương Hành cũng muốn nói ra một câu tương đối uy phong, nhưng tài nghệ của thổ phì dù sao không bằng người ta, suy nghĩ một hồi lâu, lại chỉ nói câu:

- ... Đại gia ta chưa từng sợ chuyện gì!

Tiếu Kiếm Minh lãnh đạm cười một tiếng, không nói thêm gì nữa, hướng phía dưới một chỉ, thiết ưng liền xông xuống.

Tiếu Kiếm Minh hắn đã bao giờ từng nhẫn nhịn đối với người khác như thế?

Nếu tiểu quỷ này không biết tự lượng sức mình, đem cơ hội cuối cùng cũng lãng phí, như vậy, tìm cơ hội chém hắn là được!

- Sưu...

Thanh ngô kéo thân thể bị thương, hướng Bì Quân Tử đám người phát động công kích cuồng bạo, sức lực xé rách, hiển nhiên Bì Quân Tử đám người sẽ chống đỡ không nổi, Tiếu Kiếm Minh cũng đã vọt xuống, một tiếng hét dài, trong lòng bàn tay thiết kiếm trong chốc lát phân ra vô số đạo kiếm quang, tựa như một mảnh quang vũ, trong chốc lát bao phủ thanh ngô, phảng phất có sinh mệnh bình thường hướng chân của nó và miệng vết thương chém giết.

Thanh ngô thống hào một tiếng, căn bản không dám cùng Tiếu Kiếm Minh đánh nhau, xoay người bỏ chạy.

Mà Phương Hành ở giữa không trung nhìn Tiếu Kiếm Minh xuất thủ, ánh mắt cũng có chút lạnh run.

- Ta nói, ngươi làm sao lại gây sự với người này chứ, tiểu tử này rất lợi hại đó...

Kim Ô lặng lẽ hướng Phương Hành truyền âm nói, nó có chút không rõ Phương Hành tại sao nhất định phải đối nghịch cùng người lợi hại như thế.

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Ai bảo hắn dáng vẻ làm người ta chán ghét như vậy!

Kim Ô nói thầm một câu:

- Cứ như ngươi được người ta yêu thích vậy...

Phương Hành "Bá" một tiếng đại đao đặt trên cổ nó:

- Tiểu gia dáng vẻ có làm người ta yêu thích không?

Kim Ô ngượng ngùng nói:

- Quá yêu thích rồi, ai gặp cũng thích, hoa thấy hoa nở...

- Thật tinh mắt...

Phương Hành khen Kim Ô đúng là có ánh mắt tinh đời.

Bất quá ngoài cười hì hì, trong lòng hắn cũng tính toán:

- Người này một tay Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết quả thật lợi hại, ban đầu Linh Vân sư tỷ thi triển Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, cũng đã vô cùng mạnh rồi, Tiếu Kiếm Minh kiếm quyết thành tựu, còn hơn xa nàng, nhìn dáng vẻ coi như ta tăng lên hai cấp nữa, đối chiến với hắn cũng vẫn không có phần thắng, phải nghĩ chút ít biện pháp mới được...

- Chi chi...

Thanh ngô bị thiết kiếm của Tiếu Kiếm Minh quấn lấy, chạy không thoát, thân thể bị thêm mấy chỗ trọng thương, nhất thời nhanh chóng chi chi kêu gào.

Mà Tiếu Kiếm Minh cũng chậm chạp không hạ sát thủ, phân tâm nhị dụng, một mực đề phòng Phương Hành trên không trung.

Quả nhiên, ở một lần đem thanh ngô dồn đến chỗ chết, tiểu quỷ ngồi xếp bằng ở trên lưng

Kim Ô bỗng nhiên đem cung tên giơ lên, Tiếu Kiếm Minh trong lòng cả kinh, lập tức thu thế công, phòng bị Phương Hành, thật không nghĩ đến, Phương Hành chẳng qua cầm lấy cung tên liếc nhìn, liền buông xuống, nhất thời hắn tức nổi trận lôi đình, trong lòng biết không thể tiếp tục như vậy, phải mau sớm hạ sát thủ.

- Thanh vân nhất kiếm nhập cửu thiên...

Tiếu Kiếm Minh bỗng nhiên ngâm nga, thiết kiếm trong lòng bàn tay kiếm quang đột nhiên phá vỡ trường không, tựa như tia chớp, từ giữa không trung phách xuống.

Chương 135: Bột Hải quốc Bách Thú Tông

Một kiếm này, Tiếu Kiếm Minh đã vận dụng thực lực chân chánh, muốn dùng một kiếm đem thanh ngô trảm dưới kiếm.

Cũng vào lúc này, Phương Hành ánh mắt lẫm liệt, biết hắn muốn hạ sát thủ rồi, kinh minh cung trong chốc lát giơ lên, cốt tiễn đã nạp, linh lực rót vào, ký hiệu trên thân cung lóe sáng, lực lượng khổng lồ trong chốc lát tự trong thiên địa tuôn ra, rồi sau đó "Sưu" một tiếng, cốt tiễn biến mất trên dây, cắt rách không khí, họa xuất một tiếng bén nhọn bay về phía trước, uy danh khiếp người.

Tiếu Kiếm Minh trong lòng rùng mình, thiết kiếm khẽ chếch, chém ở trong thân thể thanh ngô, đem thanh ngô bổ hai nửa.

Cũng vào lúc này, cốt tiễn đến, "Thình thịch" một tiếng đem một khối nham thạch cách hơn ba mươi trượng bắn vỡ vụn.

- Bá bá bá...

Vô số ánh mắt đều nhìn sang Phương Hành, không biết một mũi tên này muốn làm cái gì.

Giữa không trung mặt Phương Hành có chút hồng, ngượng ngùng khoát tay áo, nói:

- Hắc hắc, quá lâu không có chơi cung tên rồi, lỡ tay!

- Mẹ nó, tiểu vương bát đản này bắn chệch...

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông nhất tề trong lòng oán thầm.

Tiếu Kiếm Minh cũng cười lạnh một tiếng, thấy thanh ngô kéo nửa đoạn thân thể, liều mạng ở trong loạn thạch chạy trốn, lập tức thôi động thiết ưng đuổi theo về phía trước, lần này chuẩn bị chân chính đem chém chết, Phương Hành trên không trung thấy thế, cũng lại một lần nữa đem kinh minh cung giơ lên, cốt tiễn nạp vào, quái lực bắn ra, lôi kéo như trăng tròn, ngưng thần tập trung tinh thần nhắm ngay thanh ngô...

Cách đó không xa Hứa Linh Vân cũng không tham dự đến trận tranh đoạt này, chẳng qua là rất hứng thú nhìn.

Thanh Vân Tông các cốc đệ tử, cũng tận đều nhìn một màn này, tâm tình có chút khẩn trương.

Bọn họ thật đúng là muốn nhìn một chút, tiểu quỷ dám cùng Tiếu Kiếm Minh sư huynh tranh đoạt con mồi rốt cuộc có thể thành công hay không.

- Sưu

- Hưu

Thiết kiếm kiếm quang cùng kinh minh cung cốt tiễn tiễn quang lần nữa đồng thời bay ra, chạy thẳng tới đầu thanh ngô đã hấp hối kia.

Kiếm quang chậm một chút, nhưng cự ly lại gần, dị thường linh hoạt, hóa thân ngàn vạn, bao phủ nhất phương.

Cốt tiễn bạch quang nhanh một chút, mượn lực lượng của kinh minh cung, thanh thế cũng không yếu hơn kiếm quang, ngưng tụ một chút, thẳng đến đầu rết.

Hiển nhiên hai đạo lực lượng tất sát đồng thời công kích thanh ngô, chúng Thanh Vân

Tông trên dưới cũng không khỏi trong lòng khẩn trương.

Đúng vào lúc này, đột nhiên phía trước thanh ngô, có người "Di" một tiếng, sau đó một đạo bóng dáng lửa đỏ cuốn tới, nửa đoạn thanh ngô cơ hồ mất đi lực chống cự, nhất thời bị bóng dáng này lôi đi, rồi sau đó "Thình thịch " "Thình thịch" hai tiếng, kiếm quang cùng tiễn quang đồng thời đã tới, đem mặt đất nổ tung thành một cái rãnh to, nhất thời loạn thạch bắn ra, bụi mù tràn ngập, khó phân biệt được cảnh sắc.

- Ha ha. Không nghĩ tới ở chỗ này cũng sẽ nhặt được một viên yêu đan cửu giai!

Một thanh âm phá lên cười, lại là giọng bé gái, theo làn khói tản đi, chúng đệ tử Thanh Vân Tông không khỏi ngây ngẩn cả người, lại thấy ở phía sau làn khói, thế nhưng hiện ra một tiểu cô nương mặc váy hỏa đỏ, thoạt nhìn chỉ mười hai mười ba tuổi, so với Phương Hành còn ít đi một chút, trong tay nàng cầm một đạo hỏa tiên, thi thể liền thanh ngô ở trước mặt nàng, đang có chút hăng hái quan sát.

- Khách khách...

Nàng vô cùng thuần thục, bàn tay nhỏ nhắn có lực lượng cường đại, tiện tay xé ra vỏ cứng của thanh ngô, phảng phất dễ dàng như bóc một con cua, rồi sau đó đưa tay vào trong cơ thể, móc ra một viên yêu đan thổ hoàng sắc lớn cỡ nắm tay đi ra ngoài, tinh tế đánh giá, nhất thời vui mừng, kêu lên:

- Dĩ nhiên là một viên yêu đan thổ thuộc tính, thật là phát tài...

Tiểu cô nương vui sướng reo lên, chúng đệ tử Thanh Vân Tông hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao.

Chuyện này là thế nào?

Làm sao đột nhiên xuất hiện một cái dã nha đầu không biết nơi nào đến, thế mà lại đoạt yêu đan?

Cũng vào lúc này, Phương Hành ngồi xuống Kim Ô bỗng nhiên khẽ run rẩy, thấp giọng kêu lên:

- Ta ngất mất, làm sao nàng lại tới đây chứ?

Phương Hành kinh ngạc nói:

- Sao thế? Cô nương này là ai?

Kim Ô tựa hồ có chút khẩn trương, thấp giọng nói:

- Người của Bột Hải quốc Bách Thú Tông, con mẹ nó, làm sao nàng dám vượt giới tới nơi này?

Phương Hành phát hiện người này phản ứng không đúng, vội vàng thấp giọng quát hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Kim Ô táp miệng, reo lên:

- Không cần khẩn trương, không cần khẩn trương, dù sao bọn họ cũng không thấy được chân thật bộ dạng của ta, chưa chắc có thể nhận ra ta... Trấn định... Trấn định... Rốt cuộc các nàng làm sao tìm được chứ? Chà mẹ nó, chẳng lẽ ta mới vừa rồi khu động Thú Vương Đỉnh, khí tức bị bọn họ cảm ứng được rồi? Nhất định là vậy, mau nghĩ biện pháp che đậy khí tức kia cho phải...

Phương Hành ở trên lưng Kim Ô đập hai cái, thấp giọng kêu lên:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nói mau!

Kim Ô kêu khổ nói:

- Ta một tháng trước ở Bột Hải quốc làm ăn một chuyến, đem Thú Vương Đỉnh của Bách Thú Tông bọn họ trộm tới, sau đó trốn vào thâm sơn, một đường chạy trốn tới Sở vực, vốn cho là tu sĩ Bột Hải quốc không dám vượt vực tới đuổi theo, không nghĩ tới nha đầu này xuất hiện tại nơi này, nhất định là những cao thủ khác của Bách Thú Tông cũng cùng đi theo rồi, nàng không thể nào đi một mình được...

Phương Hành vội vàng hỏi mấy câu, giờ mới hiểu được, thì ra là Kim Ô chọc ra đại họa, cô bé váy hồn này lại là tiểu cô cô của Bách Thú Tông, tương tự với thiếu chủ, đối phương hơn phân nửa chính là vì đoạt về Thú Vương Đỉnh mà Kim Ô đánh cắp mới một đường đi theo nó xông vào phạm vi Sở vực, theo lý thuyết ở trong dãy núi, cũng không dễ dàng như vậy tìm được nó, chẳng qua là nó mấy ngày nay, liên tục sử dụng Thú Vương Đỉnh hai lần, chắc là đối phương cảm ứng được khí tức Thú Vương Đỉnh, lúc này mới một đường tìm tới đây...

- Nhìn không ra ngươi còn giỏi vậy, trộm Thú Vương Đỉnh nhà người ta, còn nói là đỉnh rách...

Phương Hành có chút im lặng.

Kim Ô vội la lên:

- Bây giờ là thời điểm nói chuyện này ư? Còn không mau nghĩ xem làm sao giúp ta?

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Không phải che dấu khí tức nha, không làm khó được tiểu gia!

Vừa nói từ động thiên giới chỉ lấy ra một cái mặt nạ, lặng lẽ đưa cho nó, nhanh chóng nói rõ cách dùng, Kim Ô nghe xong đầy mừng rỡ.

Lại nói thời điểm hai người bọn họ ở phía sau nói nhỏ, phía dưới tế đàn, Tiếu Kiếm Minh đám người đã cùng cô nương này trao đổi, Thân Kiếm là người thứ nhất nhảy ra, hắn bị Phương Hành hù dọa bể mật, vì nịnh bợ Tiếu Kiếm Minh quả thực tận hết sức lực, thấy đối phương là tiểu cô nương, trực tiếp nhảy ra ngoài quát lên:

- Lớn mật, ngươi là người phương nào? Đem yêu đan của Tiếu sư huynh trả đây!

Cô bé kia cười hì hì một tiếng, nói:

- Cái gì tiểu sư huynh đại sư huynh, yêu thú là do ta giết, yêu đan chính là của ta!

- Nói bậy, yêu thú bị Tiếu sư huynh chém giết, sao có thể để ngươi nói đoạt là đoạt? Mau mau đem tới!

Thân Kiếm lớn tiếng quát mắng, bước lên trước một bước, giơ tay phải lên.

Cô bé kia con ngươi đảo một vòng, tự tiếu phi tiếu nói:

- Ta không đưa thì sao?

Thân Kiếm ngẩn ra, không ngờ cô bé này căn bản không để hắn vào trong mắt, quay đầu nhìn thoáng qua Tiếu Kiếm Minh, thấy hắn không có ý ngăn trở mình, đảm khí hơi cường tráng, quát lên:

- Vậy thì đừng trách ta đắc tội rồi!

Vừa nói thi triển ra Dẫn lực thuật, muốn đem cô bé này cùng yêu đan nhiếp lấy.

Nhưng vào lúc này, cô bé kia bỗng nhiên biến sắc, giống như trước thi triển Dẫn lực thuật, Thân Kiếm chỉ cảm thấy dưới chân trống không, cả người lại bị một đạo lực lượng cường đại vô hình dẫn dắt, trực tiếp hướng cô bé bay đi, nhất thời sợ hãi hồn bay lên trời, mắt thấy mình nhanh chóng nhích tới gần cô bé này, vội vàng song chưởng lăng không ấn xuống,vừa công mà thủ, chỉ sợ cô bé này hướng mình hạ sát thủ.

Nhưng cô bé này chẳng qua cười hì hì, tay ngọc hon thon một trảo xuống, Thân Kiếm đột nhiên bay lên, nhắm phía sau nàng quăng đi, tiếng thình thịch vang lên, đột nhiên có một đại hán từ trong núi rừng lao nhanh tới, vừa vặn đón Thân Kiếm bay tới, hai cái tay lớn hướng không trung một trảo, tựa như bắt con gà con đem Thân Kiếm cầm lấy, mặc cho hắn ra sức giãy dụa, lại không thể động đậy chút nào.

Thanh Vân Tông mọi người sắc mặt đều biến hóa, Tiếu Kiếm Minh đã đè xuống thiết kiếm, nhưng thấy tráng hán kia chẳng qua chỉ bắt giữ Thân Kiếm, cũng không hạ sát thủ, lúc này mới nhịn xuống, ánh mắt như ưng, lạnh lùng nhìn đối phương, suy đoán đối phương lai lịch.

Hắn không hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì hắn đã nhìn ra thực lực của cô bé này có chút bất phàm.

Ở thời khắc cô bé thi triển Dẫn lực thuật, hắn đã nhìn ra, cô bé này nhìn như cử trọng nhược khinh, kì thực cũng đã dùng hết toàn lực, chỉ có Linh Động tầng năm, chẳng qua là xử lý nặng nhẹ cùng pháp thuật tinh diệu khống chế cực kỳ bất phàm, đừng nói là Thân Kiếm, sợ rằng Linh Động trung kỳ, bất kể là mấy trọng tu vi, cũng rất khó ở trên tay nàng chiếm được tiện nghi.

Dĩ nhiên hắn không sợ, chỉ bất quá hắn tin chắc một cái cô bé như vậy tất nhiên không phải độc thân mà đến chỗ này, hơn nữa địch ta chưa phân, vì vậy không trực tiếp xuất thủ, tính toán nhìn mục đích của đối phương trước mới quyết định.

- Hì hì, hiện tại tốt lắm!

Cô bé phủi tay, nói:

- Các ngươi đừng động a, đừng khi dễ ta tu vi thấp, các ngươi không phải đối thủ của ta!

Vừa nói khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên, xoay người hướng cự hán nói:

- Hung Nô, Chiêu Dương ca ca bọn họ đâu?

Cự hán "Hà hà" kêu hai tiếng, hướng phía tây bắc mà chỉ, tựa hồ là người câm.

Cô bé gật đầu, nói:

- Gọi bọn họ tới sao, nói đầu mối ở chỗ này rồi!

Cự hán gật đầu, xuất ra một đạo ngọc phù, truyền tin cho người ở ngoài xa.

- Vị cô nương này, không biết ngươi là người nơi nào? Đến nơi thí luyện của Thanh Vân Tông chúng ta để làm gì?

Tiếu Kiếm Minh tiến lên, nhàn nhạt nói:

- Kính xin thả Thân sư đệ nhà ta trước như thế nào?

Cô bé thấy vậy, tựa hồ có chút kiêng kỵ lui về phía sau hai bước, cười nói:

- Ngươi cũng rất lợi hại, bất quá cũng không thể lấy lớn hiếp nhỏ, Chiêu Dương ca ca bọn họ lập tức tới ngay, nếu ngươi khi dễ ta, bọn họ sẽ khi dễ ngươi, về phần ta nha, thân phận trước không nói cho ngươi, ta chỉ hỏi ngươi, có nhìn thấy có người sử dụng một cái đỉnh lớn như vậy, tới khu sử yêu thú không?

Vừa nói làm dấu một chút, chừng ba thước lớn nhỏ.

Tiếu Kiếm Minh thản nhiên nói:

- Không thấy, ngươi thả người trướcsao!

Vừa nói vừa bước lên trước một bước, bàn tay đè xuống thiết kiếm.

Hắn dù sao cũng là Thanh Vân Tông chân truyền đại đệ tử, vô luận như thế nào, cũng không thể ngồi nhìn Thanh Vân Tông đệ tử rơi vào trong tay người khác.

Cô bé sợ hết hồn, nhất thời vừa lui một bước, bỗng nhiên quát to lên:

- Chiêu Dương ca ca mau tới, có người khi dễ ta...

Tiếu Kiếm Minh giật mình, không nghĩ tới nàng biết phản ứng này, nhất thời không biết nên xuất thủ cướp người trước hay là chờ một chút tốt hơn.

Cũng vào lúc này, bỗng nhiên không trung có người nói:

- Phải không? Ai to gan như vậy?

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời nhìn thấy giữa không trung, đột nhiên có bảy tám đạo bóng đen khổng lồ từ bốn phương tám hướng bay tới, định thần nhìn lại, rõ ràng đều là con dơi khổng lồ toàn thân ngăm đen, hung hình dáng lộ, cả đám bộ dáng hung tàn, mà trên lưng con dơi, chia ra ngồi mấy người nam tử, cầm đầu là một người tuổi trẻ, sắc mặt tái nhợt không giống người sống, thân mặc một thân cẩm bào.

Đi tới phụ cận, bảy tám người trực tiếp đem Thanh Vân Tông đệ tử mơ hồ bao vây, sau đó trên người khí tức chợt phóng ra.

Uy áp trận trận đánh tới, chúng đệ tử Thanh Vân Tông nhất thời kinh hãi.

Trong những người tới, thậm chí có ba cái Linh Động tầng chín, còn lại cũng đều tầng bảy hoặc tầng tám.

Chương 136: Cường thế áp bách

Ba người Linh Động tầng chín, nhất thời để cho chúng đệ tử Thanh Vân Tông không dám vọng động. □

Thanh Vân Tông đệ tử, phần lớn tu vi là Linh Động trung kỳ, Linh Động hậu kỳ tu vi chỉ có Tiếu Kiếm Minh cùng Hứa Linh Vân hai người, mà Hứa Linh Vân chẳng qua là tu vi

Linh Động tầng tám, có thể nói cùng đối phương so sánh lực lượng cách biệt thật sự quá lớn, coi như là trong đối phương duy nhất một tiểu cô nương thoạt nhìn chỉ có Linh Động tầng năm, cũng vừa xuất hiện đã triển lộ thực lực vượt xa trung kỳ tu sĩ bình thường.

Căn bản không cần ba người Linh Động tầng chín bên đối phương xuất thủ, chỉ là người phía dưới đã đủ để đánh tan Thanh Vân Tông đệ tử.

Đón ánh mắt bất thiện của những người này, Tiếu Kiếm Minh vẻ mặt rùng mình, lui về phía sau một bước, Hứa Linh Vân thì chậm rãi tiến lên trước một bước.

Hai người cũng đứng trước người chúng đệ tử Thanh Vân Tông, vẻ mặt nghiêm túc nhìn đối phương.

Phương Hành lúc này cũng chạy lại, nhảy xuống Kim Ô, ngó dáo dác chen vào trong đám người.

- Chư vị, các ngươi rốt cuộc là tu sĩ phương nào? Tới nơi thí luyện Thanh Vân Tông ta làm cái gì?

Tiếu Kiếm Minh hít sâu một hơi, trầm giọng đặt câu hỏi.

Đối phương cầm đầu người tuổi trẻ cẩm bào không đáp, trực tiếp đặt câu hỏi:

- Vừa mới là ai điều khiển yêu thú?

Tiếu Kiếm Minh ngây người, cau mày không nói.

Mà hồng y tiểu cô nương cười dài nói:

- Lúc Chiêu Dương ca ca hỏi các ngươi, các ngươi tốt nhất mau mau trả lời nga, tính tình của hắn không tốt, mỗi ngày đều muốn giết mấy người!

Vừa nói vừa bổ sung lời của thanh niên cẩm y:

- Chúng ta tới để tìm một món đồ, mới vừa rồi cảm ứng được có khí tức của món đồ này, cho nên mới tìm tới đây, các ngươi nhất định đã từng gặp!

Tiếu Kiếm Minh chau mày, chậm rãi nói:

- Chúng ta nơi này không có ai khu sử yêu thú!

Thanh niên cẩm y đảo mắt một phen, quát lạnh nói:

- Ngươi muốn chết sao?

Tiếu Kiếm Minh sắc mặt xanh mét, hắn cùng với đối phương tu vi tương đối, nhưng bị lăng nhục như thế, trong lòng nhất thời tức giận dâng lên.

Hồng y tiểu cô nương phủi tay, hấp dẫn chú ý của mọi người, cười nói:

- Vậy các ngươi tốt nhất thử nghĩ xem, chúng ta cảm ứng không sai, mới vừa rồi nơi này quả thật có một loại khí tức khu sử yêu thú xuất hiện, nếu không chúng ta cũng sẽ không tới đây!

Tiếu Kiếm Minh không nói, chau mày.

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông cũng cảm thấy lạnh lẽo, ai biết từ nơi nào xuất hiện một đám cao thủ, điên cuồng hỏi mình chuyện như vậy? Khu sử yêu thú? Bọn họ nào biết thứ quỷ gì có thể khu sử yêu thú? Chẳng qua là nhìn bộ dạng đối phương như vậy, sát khí cực thịnh, nếu trả lời không tốt, sợ rằng đối phương thật sự muốn động thủ a...

Cũng là Hứa Linh Vân, tựa như nhớ ra cái gì đó, theo bản năng hướng Phương Hành nơi này nhìn tới.

Phương Hành cũng nhìn về phía nàng, biết nàng nhớ ra gì đó, nhẹ khẽ lắc đầu, đôi môi khẽ nhúc nhích, nói câu nói.

Những lời này là "Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện!

Hứa Linh Vân tự nhiên nghĩ tới chuyện, lúc ấy các đệ tử Thanh Vân Tông ở bên hồ gặp phải đàn yêu thú tập kích, lúc ấy nàng cùng Phương Hành cũng nhìn ra, hẳn là có người cố ý khu sử yêu thú, cũng cùng những người này đang tìm có chút tương tự, dĩ nhiên, nàng làm sao cũng không nghĩ ra, "Người" khu sử yêu thú trên thực tế đang co đầu rụt cổ ở sau lưng Phương Hành chứ...

Mà Phương Hành nói những lời này, cũng làm cho Hứa Linh Vân bỏ đi ý niệm nói ra chuyện này.

Đúng vậy, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, mặc dù nói cho đám người này chuyện đàn yêu thú tập kích thì như thế nào?

Những người này không chừng còn có thể ép chính mình đi tìm đầu mối, chẳng bằng làm bộ như không biết gì cả, đuổi bọn họ đi cho phải

Dĩ nhiên, nhìn bộ dáng những người này, tựa như cũng không phải dễ dàng đuổi như vậy, chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Ngay khi không khí cực kỳ khẩn trương, Thư Văn cốc dẫn đầu đệ tử Bì Quân Tử bỗng nhiên lắp bắp mở miệng:

- Chư vị... Đạo hữu, các ngươi nói khí tức...

Có phải... Có phải cái đồ vật này hay không?

Vừa nói, hắn xoay người đi tới phía sau, đem thanh ngô hạ nửa đoạn thân thể giật tới, dùng sức run lên, nhất thời rất nhiều mùi hôi ngút trời gì đó đổ trên mặt đất, nhưng đều là một chút xác yêu thú bị thanh ngô nuốt vào chưa tiêu hóa sạch sẽ, ở bên trong, có một tiểu đỉnh nổ có chút biến hình, rách tung toé, tràn đầy máu đen, cẩn thận phân biệt, còn có thể thấy một chút ký hiệu trên đỉnh.

- Sao?

Thanh niên cẩm y nhìn thấy, bàn tay khẽ lật, đã đem đỉnh này nhiếp tới đây, hắn cũng không ngại dơ bẩn, cầm ở trong tay quan sát một chút, vẻ mặt hơi có chút thất vọng, tiện tay ném tới trên mặt đất, lạnh lùng nói:

- Thứ này là của các ngươi?

Tiếu Kiếm Minh nhìn Phong Thanh Vi một cái, Phong Thanh Vi không thể làm gì khác đành kiên trì tiến lên nói:

- Không sai, đây là một pháp khí cấp thấp, rót vào máu yêu thú, thúc dục hóa đan, linh dược phấn những vật này, có thể thông qua cái đỉnh này, tản mát ra một loại mùi vị hấp dẫn yêu thú, mà có thể bảo đảm mùi khí huyết ngưng mà không tiêu tan, vẫn phiêu tán đến ngoài trăm dặm...

Theo lời của nàng, thanh niên cẩm y đám người vẻ mặt càng ngày càng khó coi.

- Sơn Khôi, ngươi thấy sao?

Đột nhiên, thanh niên cẩm y xoay người, nhìn về phía sau hắn một lão đầu mặc áo đen, chính là Linh Động tầng tám.

Lão đầu kia nhắm hai mắt lại, tinh tế cảm ứng, trên trán rỉ ra một chút mồ hôi.

Qua thật lâu, hắn mới mở hai mắt ra, có chút chần chờ nói:

- Tựa hồ quả thật không có... Không có khí tức đỉnh kia nữa rồi, có thể cảm ứng được chỉ có khí tức pháp khí cấp thấp này...

Thanh niên cẩm y trên mặt hiện ra một tia tức giận, quát lạnh nói:

- Ngươi không phải vừa rồi rất xác định cảm nhận được khí tức của nó sao?

Hắc bào lão giả Sơn Khôi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, khó xử nói:

- Mới vừa rồi cự ly dù sao quá xa, hơn nữa... Hơn nữa pháp khí này cùng bảo bối của chúng ta này có nguyên lý tương tự, mặc dù cấu tạo rất thô ráp, nhưng khí tức có một chút tương tự...

Nói như vậy, không thể nghi ngờ là thừa nhận chính mình mới vừa rồi cảm ứng có sai lầm.

- Ai...

Cẩm bào nam tử thở dài, đoàn người bọn họ sắc mặt cũng có chút khó coi.

Mà Thanh Vân Tông đệ tử thì cũng thở phào nhẹ nhõm, là hiểu lầm thì tốt rồi, cuối cùng không cần phải dùng binh đao để giải quyết.

Trong đó vui vẻ nhất, lại là Kim Ô co đầu rụt cổ trốn trong đám người, nó cảm giác quả thực tựa như nằm mơ, chính mình hôm nay chọn tên tiểu quỷ này làm đối tác quả thực quá thần thông quảng đại rồi, chiêu chiêu biến biến lấy ra một cái mặt nạ, đã có năng lực thay đổi khí tức, nó cũng chính là dựa vào mặt nạ này, thay đổi khí tức bản thân, đỉnh này ở trong cơ thể nó, khí tức tự nhiên tùy theo che dấu.

- Chiêu Dương ca ca, ta đã nói ác tặc này hướng hoang trạch phía nam bỏ chạy nha, các ngươi lại nói đấy là nó cố tình nghi binh, trên thực tế trốn tới Sở vực, lúc này đã chứng minh ta đúng đi? Nếu không chúng ta quay lại, đi phía nam đuổi theo nó?

Hồng y tiểu cô nương cười hì hì, nàng cùng người khác bất đồng, hoàn toàn không sợ người tuổi trẻ cẩm bào này.

Người tuổi trẻ cẩm bào tức giận càng không tiêu tán, chậm rãi gật đầu, cũng không mở miệng, nhưng làm như đã ngầm đồng ý.

Hồng y tiểu cô nương cười hì hì, hướng Tiếu Kiếm Minh nói:

- Chúng ta đi nữa, nhưng yêu đan này ta không trả ngươi!

Tiếu Kiếm Minh cũng cảm thấy trong bụng buông lỏng, mỉm cười nói:

- Chính là một quả yêu đan mà thôi, cô nương cứ cầm đi, coi như là Thanh Vân Tông ta cùng cô nương kết thiện duyên, chẳng qua là, vị sư đệ kia của ta... Cô nương có thể thả người rồi chứ?

Hắn coi như là biết làm người, biết bằng nhất phương thực lực đã biết, vô luận như thế nào cũng đoạt không về viên yêu đan này, vậy thì từ bỏ là được.

Lại không nghĩ rằng, cô bé còn chưa trả lời, bỗng nhiên người tuổi trẻ cẩm bào mở hai mắt ra, ánh mắt như kiếm lành lạnh hướng Tiếu Kiếm Minh nhìn tới, lạnh giọng nói:

- Chỉ bằng một quả yêu đan, đã muốn cùng chúng ta kết thiện duyên ư?

Tiếu Kiếm Minh hơi chững lại, hắn vốn thuận miệng nói một chút, ai thực sự muốn cùng ngươi kết thiện duyên chứ?

Cho dù ta không muốn kết thiện duyên, ngươi còn có thể đem yêu đan trả ta ư?

- Đạo hữu có ý gì?

Tiếu Kiếm Minh ẩn hàm không vui nói, ngay cả thực lực bên mình không bằng đối phương, hắn cũng thực sự hơi tức giận.

Dù sao cẩm y nam tử thực lực, chưa chắc đã cao hơn chính mình, chẳng qua là trợ thủ thật nhiều mà thôi.

Thanh niên cẩm y cười lạnh một tiếng, nói:

- Nếu muốn kết thiện duyên, rất tốt, đem túi trữ vật trên người các ngươi cũng giao ra đây sao!

Lời vừa nói ra, chúng đệ tử Thanh Vân Tông tất cả đều sắc mặt đại biến.

Mà thanh niên cẩm y đoàn người nhất thời mặt lộ vẻ mỉm cười.

Hồng y tiểu cô nương vỗ tay cười nói:

- Chiêu Dương ca ca lại muốn đoạt đồ người khác rồi, bất quá đoạt túi trữ vật, ta thích!

Tiếu Kiếm Minh lúc này đã sắc mặt đại biến, tức giận trong lòng, có chút nhẫn nại không được.

Mà thanh niên cẩm y lạnh lùng cười một tiếng, hướng bên cạnh hai người ra hiệu, trong chốc lát, trên người hai người đồng thời bạo xuất Linh Động tầng chín, phô thiên cái địa hướng Tiếu Kiếm Minh trấn áp tới, như sóng lớn cuồn cuộn, Tiếu Kiếm Minh nhất thời mặt biến sắc, thanh niên cẩm y nói:

- Nếu ngươi không phục, có thể xuất thủ thử một chút, ở hoang sơn dã lĩnh như này, giết người, thi thể thật là dễ xử lý...

Tiếu Kiếm Minh trong lòng lạnh lùng, phát hiện ba người tu vi Linh Động tầng chín bên đối phương, đã mơ hồ phong tỏa ở ba phương vị của mình, nhìn dáng vẻ, lại là lo lắng mình bỏ chạy, hắn trong bụng cũng không khỏi tính toán, mặc dù đối với phương lộ ra vẻ cực kỳ bất phàm, nhưng Tiếu Kiếm Minh tự nghĩ bằng thực lực của mình, đánh bại một người không khó khăn, chiến hai người bọn họ, có chút ít khó khăn...

Mà nếu là một mình một người đấu đối phương ba người, sợ rằng ngay cả chạy trốn cũng không cách nào trốn.

Nhưng vô luận như thế nào, chính mình

đường đường Thanh Vân Tông chân truyền đại đệ tử, lại bị người trấn áp, để cho trong lòng hắn rất biệt khuất.

- Không bằng như vậy " hồng y tiểu cô nương cười cười, làm như đang giảng hòa, nói:

- Ngươi đã cho ta một quả yêu đan cửu giai rồi, coi như ngươi đã có thành ý, túi trữ vật có thể giữ lại, những người khác tất phải giao ra đây... Phải, nếu như các ngươi trong lòng cảm thấy không thoải mái, coi như các ngươi có người bị ta nắm, coi như là cầm tiền chuộc đem hắn chuộc về đi thôi...

Tiếu Kiếm Minh nghe vậy, trong lòng khẽ buông lỏng.

Phương Hành nhất thời bất mãn, nhỏ giọng nói thầm:

- Con mẹ nó, yêu đan này là của ta mà...

Chương 137: Thượng giai huyền quyết

Phương Hành từ đáy lòng không muốn giao tiền chuộc cho Thân Kiếm, bất quá bởi vì trong lòng hắn hiểu được, chuyện này chính là bởi vì Kim Ô mà có, đối với mình mà nói có thể giúp Kim Ô đem chuyện này che dấu đi chính là thành công lớn nhất, vì vậy hắn khiêm tốn hiếm thấy, ẩn trong đám người, không gây chuyện lung tung, coi như mình là một gã Thanh Vân Tông đệ tử bình thường, tùy ý để Tiếu Kiếm Minh xử lý chuyện này thôi.

Tiếu Kiếm Minh nghe nói mình có thể giữ lại túi trữ vật, trong lòng dễ chịu chút ít, cuối cùng chính mình không cần giao ra túi trữ vật.

Nhưng nếu để hắn tới hạ mệnh lệnh này, cũng vốn có chút khó có thể mở miệng.

Hồng y tiểu cô nương thấy Thanh Vân Tông đệ tử đều lặng yên không mở miệng, cười hì hì, hướng hung nô phía sau nháy mắt.

Hung nô lập tức nhấc lên Thân Kiếm, bàn tay to như quạt hương bồ tát vào mặt hắn.

- Ba " " ba " hai cái, Thân Kiếm nhất thời miệng đầy là máu, răng rớt ba bốn cái, nhất thời liều mạng kêu lên:

- Tiếu sư huynh... Tiếu sư huynh... Chư vị sư huynh đệ, cầu các ngươi, mau cứu ta đi...

- Ai, giao ra đi!

Thư Văn cốc Bì Quân Tử bỗng nhiên thở dài một tiếng, đem túi trữ vật của mình ném ra ngoài.

Thân Kiếm vô luận như thế nào, cũng là đệ tử Thư Văn cốc, hắn là dẫn đầu, không thể bỏ mặc, hơn nữa, hắn cũng đã nhận ra, Tiếu Kiếm Minh đã động tâm, chẳng qua không có mặt mũi hạ mệnh lệnh này, chính mình dẫn đầu làm, Tiếu Kiếm Minh nói vậy cũng sẽ cảm kích mình, dù sao đối thủ mạnh như thế, dù là mình muốn giữ lại túi trữ vật cũng căn bản là chuyện không thể nào.

Hơn nữa, túi trữ vật của các đệ tử Thư Văn cốc hy sinh, đều ở trên người hắn, vì vậy hắn chỉ cần ném một cái ra là đủ, vì vậy cử động lần này mặc dù rất mất thể diện, nhưng tổn thất thực sự cũng không lớn.

Thấy có người đi đầu, mà Tiếu Kiếm Minh im lặng không lên tiếng, giống như lặng yên đồng ý, những đệ tử Thư Văn cốc khác đều làm theo.

Những đệ tử này giao ra túi trữ vật chính là tất cả tài phú của mình, cũng không thể không đau lòng.

- Giao ra đi!

Phong Thanh Vi cũng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, ném ra một cái túi trữ vật, sau đó tất cả đệ tử Sơn Hà cốc cũng ném ra.

Đệ tử khác tự nhiên sẽ làm theo, đối phương lợi hại hơn mình, hơn nữa nhìn qua còn không thèm để ý chuyện giết người, chính mình không giao cũng không được.

Ngay cả Hứa Linh Vân cũng giao ra túi trữ vật của bản thân, Phương Hành bỗng nhiên kéo tay áo của nàng, hướng nàng nháy mắt mấy cái, đưa tay ném hai cái túi trữ vật ra ngoài, Hứa Linh Vân lúc này mới tỉnh ngộ, trên người tiểu quỷ này có bảy tám túi trữ vật cơ mà, hắn thay mình ném một cái, cũng tiết kiệm chính mình trong túi trữ vật bảy tám năm qua tích lũy, trong lòng tuy có chút ít bất đắc dĩ, nhưng cũng không thiếu cảm kích.

- Ha ha. người tu hành Sở vực đều là một đám yếu mềm ra?

Hai đại hán Linh Động tầng bảy ngồi trên con dơi đen nở nụ cười, chia ra thi triển Dẫn lực thuật một trảo, đầy đất túi trữ vật nhất thời bay lên, hai người bọn họ ngồi ở trên lưng dơi đen, từng bước từng bước đếm, đồng thời nhìn số người trên mặt đất, tựa như tính toán xem có ai không nộp hay không, đếm tới cuối cùng, lại là tổng cộng có hai mươi sáu cái túi trữ vật.

Trừ Tiếu Kiếm Minh không giao ra, còn dư lại hai mươi sáu người đều cũng giao ra đây.

- Ha ha, Long sư đệ, chúng ta có chín người, cũng chỉ có hai mươi sáu cái túi trữ vật, không đủ phân chia a...

Bên trái đại hán bỗng nhiên hắc hắc nở nụ cười, hướng người bên phải nháy mắt.

Người bên phải hiểu ý, không có hảo ý nhìn hướng Tiếu Kiếm Minh, nói:

- Không sai, thêm một cái nữa là tốt rồi!

Bọn họ hiển nhiên muốn đem túi trữ vật của Tiếu Kiếm Minh cũng đoạt lấy, dù sao Tiếu Kiếm Minh vừa nhìn chính người có tu vi cao nhất nơi này, nếu nói là trong túi trữ vật có đồ tốt, tất nhiên cũng là nhiều nhất, có thể một cái đã bằng mười người khác.

Tiếu Kiếm Minh sắc mặt xanh mét, không nói một lời, lúc này hắn tự nhiên sẽ không tự mình chuốc lấy cực khổ.

Bên phải đại hán thấy Tiếu Kiếm Minh không nói, cố ý nói:

- Nếu chuộc người, vậy thì hai mươi bảy túi trữ vật mới có thể chuộc được cả người, túi trữ vật thiếu một cái, không thể cho hắn một người đầy đủ, làm ăn chính là công bình mới tốt nhất, hung nô, ngươi đem chân tên kia bẻ một cái, coi như bữa ăn tối sao, còn dư lại trả cho bọn hắn là được!

Hung nô nghe xong, cười hắc hắc, trong mắt hung tàn mãnh liệt, đưa tay nắm lấy chân Thân Kiếm.

Thân Kiếm sợ hãi hồn bay lên trời, hai cái tát thì hắn còn chịu được, nếu mất một chân thì đúng là không thể nào chấp nhận, vội vàng quát to lên:

- Tiếu sư huynh... Tiếu sư huynh cứu mạng a...

Vừa giãy dụa, vừa hướng Tiếu Kiếm Minh nhìn sang, nhưng chợt thấy Tiếu Kiếm Minh ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, Thân Kiếm nhất thời trong lòng lạnh lẻo, biết Tiếu Kiếm Minh đã hận chính mình.

Nhưng hung nô rõ ràng cảm giác giống như dã thú đang giữ chặt chân trái của mình, tựa như thật muốn giật xuống, hắn trái tim sợ hãi tột đỉnh, trong tuyệt vọng, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, lập tức hét lớn:

- Có... còn có túi trữ vật...

Vừa nói, liều mạng, thoáng cái chỉ hướng Phương Hành trong đám người, kêu lên:

- Chỗ của hắn có... Còn có bảy tám...

- Sao?

Một nhóm người này lập tức ánh mắt lẫm lẫm nhìn về Phương Hành trong đám người, hù dọa người chung quanh Phương Hành lập tức cũng né ra thân thể.

- Tên tiểu quỷ như vậy, lại có bảy tám túi trữ vật ư?

Trên dơi đen, đại hán phía bên phải nghi hoặc nhìn Phương Hành.

Thân Kiếm gấp đến độ kêu to:

- Không sai, hơn nữa trong túi trữ vật hắn tất cả đều là bảo bối, mộng hồn thảo cũng có hơn ngàn gốc...

- Bá...

Hai đại hán trên lưng dơi đen ánh mắt chợt lóe, bình tĩnh nhìn ở Phương Hành, âm trầm cười nói:

- Tiểu quỷ, mau giao ra đây!

Thanh Vân Tông đệ tử không người dám nói chuyện giúp cho Phương Hành, đều ánh mắt phức tạp nhìn tới Phương Hành.

Thậm chí có người nhìn có chút hả hê, nghĩ thầm cũng cảm ơn một câu của Thân Kiếm, nếu không túi trữ vật của chúng ta cũng giao ra ngoài, tiểu quỷ này chính mình còn giữ nhiều như vậy, vậy chúng ta chẳng phải chịu thiệt thòi lớn ư?

Mà Phương Hành lúc này cũng tức tới tức tám khiếu bốc khói.

Không dùng tốc độ nhanh nhất chém chết tên vương bát đản Thân Kiếm này, tuyệt đối là chuyện sai lầm lớn nhất của mình trong cuộc đời này!

Mắt thấy ánh mắt của đối phương đều tập trung vào trên người mình, hiển nhiên là số lượng "Hơn ngàn gốc" mộng hồn thảo dẫn động lòng tham của bọn hắn, tất nhiên sẽ không bỏ qua mình, Phương Hành trong bụng có chút không cam lòng, bỗng nhiên con ngươi đảo một vòng, "Sưu" một tiếng chạy trốn ra ngoài, Dẫn lực thuật thi triển, cả người bay vút mà lên, hướng tế đàn khổng lồ bên cạnh xông tới.

- Hắc hắc, muốn chạy trốn sao?

Đám người kia hiển nhiên cũng không thèm để ý, bọn họ có dơi đen làm tọa kỵ, căn bản không sợ Phương Hành chạy thoát.

Từ từ khu sử dơi đen, không nhanh không chậm đuổi theo.

Phương Hành bò lên trên đỉnh tế đàn cao ba mươi trượng, đã có ba bốn con dơi đen tiến tới gần hắn, nhưng Phương Hành nghĩ đến cũng không phải là chạy trốn, hắn lôi kéo áo choàng, lập tức đem bảy tám túi trữ vật của mình cũng cầm ra ngoài, cầm đầy hai tay, sau đó để sát vào miệng tế đàn, hét lớn:

- Đừng tới đây, tới nữa ta sẽ ném xuống, các ngươi một cái cũng không nhận được...

Bách Thú Tông môn nhân nhất thời ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ tới tiểu quỷ này lại làm như thế...

Đây là muốn phá phủ trầm chu sao?

- Tiểu quỷ, đừng nói ngươi ném tất cả, cho dù ngươi ném đi một cái, ta cũng sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết!

Bên trái đại hán cười lành lạnh nói, thanh âm hung tàn, hiển nhiên không phải là nói giỡn.

Phương Hành vừa nghĩ, làm như vậy quả thật không hù dọa được bọn họ, tâm niệm khẽ động, bỗng nhiên từ trong đó một cái túi trữ vật, móc ra một cuốn sách ố vàng, đưa tới trên miệng tế đàn, kêu lên:

- Hừ, những túi trữ vật này không hù dọa được các ngươi, nhưng ta dám cam đoan, cuốn cao cấp huyền quyết bí... Âm Dương... Âm Dương Hòa Hợp này rơi mất, các ngươi nhất định hối hận cả đời...

- Cao cấp huyền quyết?

Đột nhiên, không chỉ có hai vị đại hán trên dơi đen, những môn nhân khác của Bách Thú Tông cũng đồng thời ngơ ngẩn.

Trong mắt thanh niên cẩm y, thậm chí phóng ra hai đạo tinh quang.

Về phần đệ tử Thanh Vân Tông, thì có chút mê mang: Âm Dương Hòa Hợp... là thứ gì?

Phương Hành phẫn uất hướng Tiếu Kiếm Minh nói:

- Tiếu sư huynh, ngươi chớ trách ta, Thân Kiếm đúng là chẳng ra gì, lại muốn bán đứng ta, không có biện pháp, ta chỉ nhớ ra được phương pháp này để hù dọa bọn họ, Âm Dương Hòa Hợp là thứ quý giá nhất của chúng ta chuyến này, ta cũng không tin bọn họ không động tâm... Tiếu sư huynh ngươi đi mau, đi mời các trưởng lão tới đối phó bọn họ, nơi này để ta cản trở...

Tiếu Kiếm Minh thoáng cái cũng mê mang, tiểu quỷ này nói chuyện thật sự quá giống như thật.

- Tiểu quỷ, ngươi thật có thượng giai huyền quyết ư? Cầm đến cho ta xem!

Cẩm bào thanh niên cưỡi dơi đen, từ từ nhích tới gần, khẩu khí lành lạnh.

- Cách ta xa một chút... Nếu không... Nếu không ta thật sự ném xuống!

Phương Hành tựa như phi thường sợ hãi, run giọng kêu lên, tay cách miệng tế đàn càng gần một chút.

Cẩm bào thanh niên nhất thời thân thể hơi cứng lại, còn thật không dám chọc giận tiểu tử này, đem thượng giai huyền quyết sắp tới tay ném mất.

Hắn thật ra cũng bởi vì cảm giác một chuyến đi không được gì, trong lòng bị đè nén, mới đem đám người tu hành Sở vực tới trút giận, đoạt túi trữ vật của bọn họ, cũng chỉ để cho đỡ buồn mà thôi, nhưng không nghĩ tới, chuyện đột nhiên biến hóa, thế nhưng trong lúc vô tình thấy được một quyển thượng giai huyền quyết, nếu đây là thật, chính mình đã phát tài rồi, Thú Vương Đỉnh tìm không được cũng không sao cả.

Cũng vì vậy, mặc dù trong lòng hắn còn có chút hoài nghi, nhưng cũng không dám khinh thường.

- Tiểu quỷ, đem pháp quyết này đưa cho ta... Không, cho ta sao lại một phần, ta sẽ tha cho các ngươi rời đi, toàn bộ túi trữ vật đều trả lại cho các ngươi!

Thanh niên cẩm y lành lạnh nói.

- Ta... Ta không cho, ta không tin được các ngươi, trước để sư huynh đệ của ta rời đi đã...

Phương Hành bộ dáng đại nghĩa lẫm nhiên.

Thanh Vân Tông đệ tử trong lòng cực kỳ cảm động, lại không quản huyền quyết trong tay Phương Hành có phải thật hay không, chỉ cần có thể làm cho mình an toàn rời đi, đây cũng là buôn bán lời a, nếu có thể cầm túi trữ vật rời đi, vậy thì càng tốt hơn...

Chương 138: Tiểu gia cũng giết người

Thanh niên cẩm y tự nhiên sẽ không tha cho Thanh Vân Tông đệ tử rời đi, vạn nhất sau khi những người này rời đi, lập tức đưa tin cho sư môn bọn hắn, đưa tới Trúc Cơ kỳ trưởng lão cứu viện, đám người mình đều sẽ gặp vận xui, huống chi, hắn thấy Phương Hành luôn miệng nói muốn chính mình bỏ qua cho sư huynh đệ của hắn, cũng nhất thời trong bụng hiểu rõ, nhìn dáng vẻ tiểu quỷ này cùng các sư huynh đệ của hắn quan hệ không tệ.

- Tiểu quỷ, nếu ngươi đem pháp quyết này cho ta đánh giá thì thôi, nếu không, ngươi cùng các sư huynh đệ của ngươi đều phải chết...

Thanh niên cẩm y lành lạnh nói, trong thanh âm tràn đầy sát ý máu tanh.

Phương Hành giống như sợ hết hồn, run

giọng kêu lên:

- ... Không... Ngươi không thể làm như vậy...

Thanh niên cẩm y thấy hắn sợ, lòng tin nhất thời lớn vài phần, khoát tay một cái nói:

- Ngươi không tin ư? Hung nô, xé một cánh tay của hắn đi!

Hung nô "Hà hà" kêu một tiếng, một phát bắt được cánh tay Thân Kiếm, muốn xé xuống, Thân Kiếm sợ hãi kêu thảm thiết thê lương, kêu khóc lên:

- Hắn nói dối... Không có huyền quyết...

Phương Hành xem ra giống như sắp khóc lên:

- Thân sư huynh, đến thời khắc này ngươi còn giấu diếm bọn hắn làm gì?

Thanh niên cẩm y thấy Phương Hành thần sắc không giống giả bộ, sắc mặt trầm xuống, tay vung xuống.

Một cánh tay bị xé xuống, tiên huyết chảy đầm đìa, tựa như suối phun, Thân Kiếm kêu thảm thiết vang tận mây xanh.

Thanh Vân Tông đệ tử tất cả đều sợ hết hồn hết vía, quay đầu đi.

- Không... Đừng...

Phương Hành bi thống phát điên, kêu lên:

- Các ngươi không được đối xử với sư huynh đệ của ta như vậy...

Thanh niên cẩm y nhe răng cười nói:

- Ta đếm tới ba, ngươi đem huyền quyết ném tới đây, nếu không ta sẽ xé một cánh tay khác của hắn!

Phương Hành kêu lên:

- Trời ạ... đừng làm như vậy...

Bản thân mình cũng có cảm giác diễn hơi sâu một chút....

Thanh niên cẩm y cười lạnh giơ lên ba ngón tay, khi ngón tay thứ ba rơi xuống, hung nô hét lớn một tiếng, lại đem một cánh tay khác của Thân Kiếm xé xuống, Thân Kiếm đau đến hét thảm một tiếng, cả người trực tiếp hôn mê.

Ở trong quá trình này, Thanh Vân Tông đệ tử tất cả đều mặc nhiên quan sát, không một người dám mở miệng ngăn trở.

Thanh niên cẩm y thấy Phương Hành đã phát run lên, nhe răng cười nói:

- Ngươi còn không chịu giao ư?

Phương Hành hô to nói:

- Trời ạ... Làm sao có thể như vậy... Các ngươi không thể đối xử với Thân sư huynh như vậy...

Thanh niên cẩm y nhất thời không nói nên lời, trực tiếp hướng hung nô nói:

- Trực tiếp xé nát người này, sau đó bắt một cái khác, ta xem tiểu quỷ này có thể nhịn tới khi nào...

Hung nô hà hà cười một tiếng, đem cổ Thân Kiếm đưa tới khóe miệng của mình, đang muốn cắn xuống.

- Phương sư đệ!

Đột nhiên, một tiếng quát vang lên, Hứa Linh Vân khẽ nhíu mày, hướng Phương Hành nhìn tới đây.

Mặc dù không nói gì, nhưng ý của nàng đã rất rõ ràng, nàng mơ hồ cảm giác Phương Hành cố ý để cho hung nô hành hạ Thân Kiếm, chẳng qua dưới loại tình huống này cũng không thể vạch trần mưu kế của Phương Hành, nếu không đó chính là đẩy hắn vào hiểm địa. Nàng gọi một tiếng này, lại là ám chỉ Phương Hành, nếu ngươi có hậu chiêu gì, mau mau thi triển ra, không cần nhất định hành hạ Thân Kiếm đến chết rồi mới nói.

- Đàn bà đúng là mềm lòng a...

Phương Hành thở dài một tiếng, ra vẻ bi phẫn kêu lên:

- Dừng tay...

Thanh niên cẩm y lạnh lùng cười một tiếng, bàn tay vung lên, hung nô lập tức dừng miệng.

- Chịu giao ra sao?

Phương Hành bi phẫn hướng thanh niên cẩm y nói:

- Các ngươi... Các ngươi đều chỉ biết lấy lớn hiếp nhỏ sao?

Thanh niên cẩm y hơi ngẩn ra, cười lạnh nói:

- Nếu ngươi mạnh hơn ta, ngươi cũng có thể khi dễ ta như vậy, ỷ mạnh hiếp yếu, không phải là như thế sao...

Phương Hành nói:

- Chỉ hận... Chỉ hận ta tu vi không bằng ngươi, nếu không ta nhất định giáo huấn ngươi...

- Ha ha...

Thanh niên cẩm y càng nghe càng cảm thấy Phương Hành chính là tiểu hài tử, bất quá thấy vẻ mặt hắn xúc động, bàn tay run run, còn thật lo lắng hắn không cẩn thận đem huyền quyết ném vào tế đàn, tâm tư khẽ động, liền hùa theo lời của hắn nói:

- Thôi đi, ngươi cũng đừng nói ta khi dễ ngươi, không bằng như vậy, ta tìm một người tu vi cùng ngươi tương đối nói chuyện được không? A, tuổi của nàng so với ngươi còn ít hơn một chút, tu vi chỉ sợ cũng cùng ngươi không sai biệt lắm, chỉ cần ngươi có thể sống được mười chiêu dưới tay nàng, ta sẽ bỏ qua cho bọn ngươi như thế nào?

Phương Hành ngẩn ra, trên mặt tựa hồ dâng lên một tia hi vọng, bỗng nhiên lại nói:

- Ta... Thực lực của ta rất kém... Mười chiêu nhất định không chịu nổi, cho nên... Cho nên ta chỉ chống đỡ ba chiêu... chịu được ba chiêu ngươi sẽ phải bỏ qua cho chúng ta!

- Ha ha...

Thanh niên cẩm y đoàn người tất cả đều phá lên cười, cảm thấy tiểu hài tử này thật là khờ khạo.

Bất quá càng như thế, bọn họ càng không nghi ngờ, thanh niên cẩm y hướng hồng y tiểu cô nương liếc mắt, truyện âm nói:

- Xảo Xảo sư muội, ngươi tới dẫn hắn rời đi, chỉ cần hắn rời khỏi miệng tế đàn là được rồi...

Hồng y tiểu cô nương bĩu môi, nói:

- Chân chính động thủ, hắn cũng sống không nổi ba chiêu nha!

Thanh niên cẩm y khẽ mỉm cười, nói:

- Sự tình liên quan trọng đại, cẩn thận là hơn, ngươi chỉ cần đem hắn đưa tới, ta sẽ làm nốt chuyện còn lại!

- Được rồi!

Hồng y tiểu cô nương gật đầu bất đắc dĩ, cười hì hì hướng tế đàn đi lên.

- Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ đến so chiêu với ngươi nhé? Chỉ cần ngươi có thể chịu được ba chiêu, chúng ta sẽ bỏ qua cho bọn ngươi!

Phương Hành hồ nghi đánh giá nàng một cái, ngập ngừng nói:

- Ngươi nói lời giữ lời chứ?

Hồng y tiểu cô nương cười hì hì nói:

- Dĩ nhiên giữ lời, nhất định không lừa ngươi!

Vừa nói, vừa từ từ nhích tới gần miệng tế đàn.

Phương Hành sợ hãi nhìn thoáng qua người ngồi trên dơi đen ở đen bức, kêu lên:

- Các ngươi đều thối lui đi!

Những người kia đều ha ha cười một tiếng, thật sự khống chế dơi đen lui ra.

Bọn họ lại hoàn toàn không lo lắng, biết tiểu sư muội nhà mình số tuổi tuy nhỏ, nhưng thân là con gái duy nhất của Tông chủ, nhiều lần lấy yêu huyết tinh hoa tôi thể, một thân linh khí ngưng luyện vô cùng, đừng thấy nàng là Linh Động tầng năm, Linh Động tầng sáu bình thường ở trước mặt nàng hoàn toàn không phải đối thủ, đối mặt tên tiểu quỷ này, sợ rằng tiểu sư muội dùng một tay đã có thể đánh bại, căn bản không cần chính mình lo lắng.

- Tốt lắm, bọn họ đều lui ra, ngươi có thể tới cùng ta tỷ thí sao?

Hồng y tiểu cô nương đứng ở chỗ cách Phương Hành mười trượng, gọi Phương Hành tới đây.

Thanh niên cẩm y thì ánh mắt lẫm liệt, bàn tay vững vàng nắm một thanh phi kiếm khắc đầy ký hiệu cổ quái màu đen, chuẩn bị Phương Hành vừa rời khỏi miệng tế đàn một trượng, hắn lập tức tế kiếm chém giết, cứ như vậy, huyền quyết dễ dàng tới tay.

Phương Hành liếc nhìn cự ly giữa mình cùng hồng y tiểu cô nương, lại nói:

- Ngươi tới gần ta một chút nữa!

Hồng y tiểu cô nương bất đắc dĩ, vừa tiến lên ba trượng, nói:

- Được chưa?

Phương Hành đánh giá một chút chung quanh, lại nói:

- Không được, còn phải gần một chút nữa!

Hồng y tiểu cô nương trực tiếp hết chỗ nói rồi, vừa tiến lên ba trượng, cự ly Phương Hành chỉ còn ba trượng rồi, nói:

- Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Phương Hành nói:

- Ta thấy ngươi rất dễ nhìn, huyền quyết này cho ngươi đi!

Vừa nói, thế mà thật đem sách trong tay ném tới cho hồng y tiểu cô nương.

Hồng y tiểu cô nương kinh hãi, vội vươn tay đi đón.

Ngay cả Bách Thú Tông môn nhân, cũng nhất thời cảm giác có chút khó tin.

Nhưng cũng ngay lúc này, Phương Hành thân hình bỗng nhiên hóa thành một vệt, nhanh như tia chớp hướng hồng y tiểu cô nương lao đến, hồng y tiểu cô nương bắt được huyền quyết, còn chưa nhìn kỹ, chỉ cảm thấy trước mắt kình phong đập vào mặt, nhất thời cười nói:

- Ngươi cũng thông minh!

Vừa nói bàn tay xòe ra, Dẫn lực thuật thi triển ra, dẫn lực vô hình khổng lồ du tẩu như rồng, muốn nhất cử đem Phương Hành bắt giữ.

Nhưng không ngờ, dẫn thuật lực khổng lồ đến trước người Phương Hành, đều bị một đạo khí thế cường đại đánh tan, Phương Hành thân thể cơ hồ không bị ảnh hưởng chút nào, trực tiếp vọt tới bên cạnh nàng, hữu quyền nặng nề đánh ra, "Thình thịch" một tiếng đánh vào trên bụng nàng, đem linh khí lưu động trong cơ thể tất cả đều đánh nghịch hành, sau đó một tay chế trụ cổ của nàng, đem nàng chắn trước người mình.

Lần này, động tác mau lẹ, vô luận Thanh Vân Tông đệ tử hay là Bách Thú Tông đệ tử, cũng không kịp phản ứng.

Mà thanh niên cẩm y trong tay nắm chặt phi kiếm màu đen, cũng chưa kịp tế ra.

Hắn lại càng không nghĩ tới, tiểu tử thoạt nhìn nhát gan này, xuất thủ nhanh đến không ngờ, mà thực lực mạnh như thế, tiểu sư muội cơ hồ vô địch trong cùng thế hệ, ở dưới tay hắn một chiêu cũng không chống nổi...

- Buông tiểu sư muội ra!

Qua một hồi lâu, Bách Thú Tông đệ tử mới kịp phản ứng, lập tức cùng hét lớn, khống chế dơi đen ép đi lên.

Hồng y tiểu cô nương, lúc này cũng phản ứng kịp, gương mặt đỏ bừng, giãy dụa nói:

- Buông...

Phương Hành cười hắc hắc, ở trên mặt nàng bấm một cái, nói:

- Đàng hoàng một chút, nếu không tiểu gia sẽ đánh ngươi!

Hồng y tiểu cô nương chẳng bao giờ nghĩ tới chính mình sẽ bị một đứa bé như vậy đánh bại, thậm chí còn bị đối phương bắt được, trong bụng vừa thẹn vừa giận, lại càng cảm giác mình cùng đối phương thân thể dán quá chặt, làm cho nàng vô cùng khó chịu, căn bản không nghe Phương Hành uy hiếp, ra sức giãy dụa, trong miệng kêu lên:

- Ngươi buông ra, ngươi chơi xấu, ngươi lừa gạt, chúng ta đánh thêm một lần nữa...

Cũng vào lúc này, mấy đệ tử Bách Thú Tông trên dơi đen đồng thời yên lặng tiến tới gần, muốn tìm kiếm cứu người cơ hội.

Phương Hành lạnh lùng bàng quan, phát hiện đối phương đắc ý đồ, nhất thời hung ác sinh ra, bỗng nhiên một tay nhấc lên tiểu cô nương, phất tay chính là hai cái tát, "Ba " " ba " hai tiếng, cô bé khóe miệng rướm máu, trên mặt trắng noãn như đồ sứ xuất hiện hai cái vết tay, mà nàng cũng tựa như bị đau, trong chốc lát yên tĩnh lại.

Phương Hành lại đem nàng kéo vào lòng ngực của mình, tay phải đoản đao trực tiếp đâm vào cổ của nàng một ngón tay, máu tươi theo cổ trắng như dòng suối nhỏ chảy xuống, lạnh lùng nhìn Bách Thú Tông đệ tử nói:

- Các ngươi thật cho là tiểu gia không biết giết người ư?

Chương 139: Hung khí tất lộ

Hai tiếng giòn vang, phảng phất như định thân chú, nhất thời hù dọa đệ tử Bách Thú Tông đều không dám nhúc nhích....

Hồng y tiểu cô nương bị Phương Hành bóp cổ cản ở trước người, đoản đao đâm vào cổ nàng một ngón tay, chỉ cần nhẹ nhàng đâm thêm, có thể đem khí quản của nàng chém đứt, đến lúc đó, coi như là thần tiên cũng khó cứu. Dưới loại tình huống này, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho dù là Linh Động tầng chín, cũng không có nắm chắc ở cục diện như thế đem hồng y tiểu cô nương cứu ra.

Mà hồng y tiểu cô nương tựa như bị hai cát tát này đánh cho choáng váng, lại tựa hồ bị đoản đao đâm vào cổ dọa cho sợ hãi, ngơ ngác đứng ở trước người Phương Hành, một cử động cũng không dám, sách trong tay đã sớm rơi xuống đất.

Trên sách, rõ ràng khắc một hàng chữ lớn: Đông cung đồ —— dương bản khắc.

Thì ra đây chính là Âm Dương Hòa Hợp...

Nếu thật sự ngẫm nghĩ, cũng quả thật không sai.

Chẳng qua là Bách Thú Tông đệ tử hoàn toàn ngây dại, ai có thể nghĩ đến, chính mình nhiều người như vậy, lại bị một cái con nít chưa mọc đủ lông thoạt nhìn không chút nào thu hút dùng một quyển Đông cung đồ lừa cho chạy đông chạy tây, còn để tiểu sư muội bị giam giữ?

- Buông tiểu sư muội ra, nếu không ta sẽ thề, đem tất cả bọn ngươi bầm thây vạn đoạn...

Thanh niên cẩm y sắc mặt xanh mét, lời nói giống như từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng nặn đi ra.

- Thề thằng cha ngươi, có bản lãnh ngươi chém chết hết cho ta xem nào?

Phương Hành cười lạnh:

- Giữa mùa hè mặc áo bông y như thằng ngốc, cảm giác ngươi rất lợi hại phải không?

- Ngươi!

Thanh niên cẩm y hàm răng cắn cách cách rung động, hận ý trong đôi mắt cơ hồ bốc lửa.

Tiểu quỷ này lại dám chửi mình là thằng ngốc?

Thanh niên cẩm y thật sự nằm mơ cũng không nghĩ ra, nếu không phải là mình tu luyện công pháp bá đạo thì làm sao lại mặc như vậy.

- Tiểu quỷ, ngươi thật sự nghĩ ta không dám giết người sao?

Thanh niên cẩm y lạnh giọng nói, đồng thời ánh mắt bất thiện hướng Thanh Vân Tông đệ tử nhìn sang.

Lại là hắn cũng muốn bắt người tới đây, cùng Phương Hành nói điều kiện.

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Tốt, ngươi bắt đi, trừ Phong Thanh Vi Phong sư tỷ, ngươi bắt ai ta cũng không lo lắng...

Trong đám đệ tử Thanh Vân Tông, bỗng nhiên vài đạo mục quang nhìn về Phong Thanh Vi.

Phong Thanh Vi sợ hết hồn hết vía, vội vàng trốn được phía sau Tiếu Kiếm Minh, run giọng nói:

- Ngươi... Ngươi đừng nói lung tung!

Mà Tiếu Kiếm Minh thì ánh mắt lẫm liệt, tay đè thiết kiếm, bước lên trước một bước, Hứa Linh Vân cũng đứng lên cùng hắn.

Hai người bọn họ hiển nhiên cũng phát hiện một tia cơ hội, vừa có con tin nơi tay, liền không nhất định không nên bị đối phương kiềm chế.

- Phương sư đệ, đến phía sau ta đi!

Hứa Linh Vân tay cầm trường kiếm, nhẹ giọng hướng Phương Hành nói.

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Vẫn là Linh Vân sư tỷ tương đối tốt...

Vừa nói nhắc tới hồng y tiểu cô nương, từ từ đi về phía trước, Bách Thú Tông đệ tử biết Thanh Vân Tông muốn bảo vệ cho Phương Hành, tự nhiên không muốn để cho hắn đi qua, không nói một lời ngăn trước người hắn. Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, đột nhiên đoản đao vạch hai vạch trên mặt hồng y tiểu cô nương, lập tức ở trên má trái của nàng vẽ một chữ "X" máu tươi lâm ly, nhìn thấy mà giật mình.

- Chó ngoan không cản đường, các ngươi tránh ra cho ta, nếu không đao tiếp theo sẽ đâm vào mắt nàng!

Phương Hành lạnh lùng mở miệng, tuyệt không giống như đang nói giỡn.

Bách Thú Tông đệ tử cản đường hắn hoảng hốt, vội vàng tránh ra hai bên.

Vết thương trên mặt có thể trị lành, nhưng nếu đâm mù mắt, phiền toái có thể lớn lắm.

Mà hồng y tiểu cô nương cảm thấy trên mặt rát rát, cũng biết mình bị phá dung, hơn nữa trong lòng cảm giác sợ hãi càng ngày càng lớn, đột nhiên "Oa" một tiếng khóc lên, lại là nàng bình thời tài cao gan lớn, tự nhiên lộ vẻ hết sức giảo hoạt, nhưng nàng lá gan lớn hơn nữa, gặp được loại tiểu ma tinh lòng dạ độc ác như Phương Hành, cũng bị dọa cho bộc lộ tính cách nhát gan.

- Hà hà...

Hung nô nghe được tiếng khóc, đột nhiên nổi điên, hướng Phương Hành lao đến.

- Hung nô, đừng hành động thiếu suy nghĩ!

Hai cái đệ tử Bách Thú Tông vội vàng ngăn cản hung nô, sợ hắn chọc giận tới Phương Hành.

Tiểu cô nương mặc dù là trên danh nghĩa là tiểu sư muội của bọn họ, trên thực tế thân phận tôn quý dị thường, tương đương với chủ nhân vậy.

Nếu nàng có sơ xuất, Bách Thú Tông đệ tử ở đây một cái cũng không sống được.

Điểm này, lại là thời điểm Phương Hành cùng Kim Ô nói chuyện với nhau đã biết.

Hung nô bị cản lại, vẫn "Hà hà" kêu to, hung bạo dị thường...

Phương Hành cười lạnh một tiếng, nhanh chóng nhích tới gần Thanh Vân Tông đệ tử, sau đó hướng hai cái đệ tử Bách Thú Tông hét lớn:

- Để hắn tới đây!

- Sao?

Hai cái đệ tử Bách Thú Tông cản hung nô đều ngơ ngẩn.

Đoản đao trong tay Phương Hành ở trên con ngươi hồng y tiểu cô nương quơ quơ, kêu lên:

- Để hắn tới đây!

Hai cái đệ tử Bách Thú Tông không biết Phương Hành muốn làm gì, nhưng sợ hắn thật sự đâm vào mắt tiểu cô nương, không dám cãi lời, tránh ra ở một bên, hung nô là một yêu man quái dị, trí lực rất thấp, lực lượng lớn vô cùng, thấy không có Bách Thú Tông đệ tử ngăn chính mình, lập tức hướng Phương Hành lao đến, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là cứu tiểu chủ nhân của mình.

- Giết hắn đi!

Mắt thấy này hung nô tới gần, Phương Hành bỗng nhiên lạnh lùng hướng Ngô Tương Đồng hạ lệnh.

- Đoán Chân cốc đệ tử nghe lệnh, lấy thần cơ nỏ, xích đồng liên, phụng mệnh sư huynh, giết!

Ngô Tương Đồng ngây ra một chút, sau đó mới giật mình, đối với lời của Phương Hành không dám có chút làm trái, quát to một tiếng, chúng đệ tử Đoán Chân cốc lập tức nhất tề nhảy ra, bốn người cầm trong tay hỏa đồng liên màu đỏ, ngay tại chỗ lăn một vòng, đem hung nô kéo trượt ngã, sau đó triền lên, có một đệ tử Đoán Chân cốc khác cầm trong tay thần cơ nỏ nửa ngồi thân thể, hai người khác bên cạnh hắn hộ pháp, nhắm ngay đầu của hung nô.

Lúc này hung nô đôi mắt nhìn hồng y tiểu cô nương gắt gao, trong miệng hà hà kêu to.

Nhưng cũng vào lúc này, thần cơ nỏ ầm ầm rung động, một đạo quang hoa hung mãnh bạo xạ ra.

- Thình thịch...

Đầu hung nô to như chậu nước rửa mặt như dưa hấu nổ tung, máu, óc, xương vỡ vụn rơi đầy mặt đất.

Lần này, không chỉ có đệ tử Bách Thú Tông giật nảy mình, ngay cả đệ tử Thanh Vân Tông cũng có mấy cái thân thể run lên.

- Hung nô...

Hồng y tiểu cô nương vô lực vươn tay, hướng hung nô không có đầu, vẫn hướng chính mình vươn tay tìm kiếm.

Thanh âm bi khuất, tế như văn nhuế.

- Ha ha...

Phương Hành cười to một tiếng, cầm cổ nàng tiến vào đám người chúng đệ tử vây quanh, hướng thanh niên cẩm y nơi xa cười nói:

- Một mạng đổi một mạng, hiện tại huề nhau, chúng ta có thể thương lượng giải quyết vấn đề như thế nào một chút!

Thanh niên cẩm y lạnh giọng nói:

- Buông Xảo Xảo sư muội ra, mọi người riêng mình rời đi, nước giếng không phạm nước sông!

Phương Hành cười hì hì, nói:

- Thằng cha ngươi, ăn gì mà khôn thế...

Thanh niên cẩm y ánh mắt như kiếm:

- Ngươi muốn như thế nào?

Phương Hành nói:

- Đến đây, đem túi trữ vật của các ngươi đều giao ra đây cho ta!

Bách Thú Tông đệ tử nhất thời ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau, trong lòng tựa như có vạn con yêu thú chạy qua...

Cẩm y nam tử ánh mắt, tựa hồ có huyết quang chớp động, mang theo tức giận ngập trời hướng Phương Hành nhìn tới.

Phương Hành cười hì hì lơ đễnh, không chút nào e sợ lui nhìn thẳng hắn.

Qua thật lâu, cẩm y nam tử mới nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Đem túi trữ vật ném cho hắn!

Chúng đệ tử Bách Thú Tông hận đến nghiến răng, nhưng vẫn cởi xuống túi trữ vật, rối rít ném xuống.

Ngô Tương Đồng thấy thế, hướng Phương Hành nhìn tới, ánh mắt ý bảo có muốn đi nhặt hay không.

Phương Hành nói:

- Để cho đệ tử Sơn Hà cốc đi nhặt!

Thanh Vân Tông đệ tử ngẩn ra, tất cả đều hướng Phương Hành nhìn tới, một đệ tử Đoán Chân cốc nói:

- Tại sao vậy Phương sư huynh?

Phương Hành cười nói:

- Bởi vì bọn họ chết thì ta không đau lòng a!

Đoán Chân cốc đệ tử lập tức ngậm miệng lại, Sơn Hà cốc đệ tử thì mắt lộ buồn rầu.

- Ngươi vọng tưởng...

Phong Thanh Vi quay đầu hướng Phương Hành hét lớn.

Nhưng lời còn chưa nói hết, Tiếu Kiếm Minh đã không nhịn được nói:

- Đi nhặt đi, bọn họ không dám vọng động!

Lại là ngay cả hắn cũng đã nhìn ra, Phương Hành bắt giữ tiểu cô nương này thân phận vô cùng lớn, nếu không sẽ không để cho Bách Thú Tông đệ tử khẩn trương như vậy, cho dù Sơn Hà cốc đệ tử bị bắt đi, hai bên trù mã không giống, đối phương cũng không dám nói điều kiện.

Sơn Hà cốc đệ tử bất đắc dĩ, không thể làm gì khác đành cẩn thận đi ra ngoài, đem túi trữ vật đầy đất cũng nhặt được trở lại, cũng may Bách Thú Tông đệ tử mặc dù mọi người ánh mắt bất thiện, nhưng cũng không có người nào dị động, mặc cho bọn họ đem túi trữ vật song phương đều nhặt sạch sẽ, trở lại đám người, Phương Hành để cho Đoán Chân cốc đệ tử đem túi trữ vật thu lại, Sơn Hà cốc đệ tử cũng không dám không từ.

- Hiện tại có thể thả người chưa?

Thanh niên cẩm y âm trầm nói, mặt ngoài trấn định, bên trong cẩm bào, cũng đã toát mồ hôi.

- Đổi lại là ngươi, ngươi sẽ thả người sao?

Phương Hành cười hì hì nói, con tin mãi mới vào tay, hắn không muốn để cho chạy thoát.

- Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

Thanh niên cẩm y cũng có chút mất bình tĩnh rồi, Phương Hành khó dây dưa vượt xa dự liệu của hắn.

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Phải ăn một thứ này!

Vừa nói chuyển hướng Hứa Linh Vân, nói:

- Linh Vân sư tỷ, có thể luyện một nhóm độc đan trong khoảng thời gian ngắn để cho bọn họ không dùng được linh khí sao?

Hứa Linh Vân hơi ngây ra, cau mày suy tư một hồi lâu, nói:

- Có thể, cho ta nửa canh giờ!

- Ngươi muốn ép chúng ta uống độc đan ư?

Thanh niên cẩm y sắc mặt đại biến, không nhịn được hướng Phương Hành quát lên.

Phương Hành đoản đao hướng trong cổ hồng y tiểu cô nương, cười lạnh nói:

- Đó là đương nhiên, nếu không ta làm sao biết thả người rồi các ngươi có phối hợp hay không? Bất quá các ngươi yên tâm, ta chỉ muốn các ngươi ăn vào độc đan, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào vận chuyển linh khí mà thôi, cũng không cần quá nhiều người ăn vào, chỉ cần ngươi cùng hai cái Linh

Động tầng chín khác, cùng với còn một nửa số người phục dụng độc đan là được rồi!

Chương 140: Nhớ kỹ ngươi

Thanh niên cẩm y nhíu mày thành một đoàn, hắn đương nhiên là nghĩ tới sau khi cứu hồng y tiểu cô nương, lại ra tay giết sạch đám người kia cho hả giận, chỉ bất quá chủ ý này của Phương Hành vừa ra, đã phá hỏng cơ hội để bọn hắn ra tay, dù sao nhất phương bên mình, lực chiến đấu mạnh nhất là mình cùng hai cái Linh Động tầng chín khác, nếu bọn họ không cách nào xuất thủ, còn dư lại mấy người cũng không đủ nắm chắc.

Hơn nữa, bên kia có con bài mạnh mẽ hơn, bọn họ cho dù không muốn phục dụng độc đan cũng không có biện pháp.

Dù sao Phương Hành đưa ra phương pháp, cũng không đem sức chiến đấu của bọn họ toàn bộ xóa đi, rõ ràng cho thấy cho bọn hắn tự vệ lực.

- Hắc hắc, nếu ngươi không đáp ứng, ta cũng chỉ có thể đem nàng tới Thanh Vân Tông làm khách rồi!

Phương Hành đưa tay kéo tóc hồng y tiểu cô nường, ở trên mặt nàng hôn một cái, cười hì hì nói.

Thanh niên cẩm y tức giận, trầm mặc một hồi lâu sau, cuối cùng thở dài, nói:

- Thôi được, tùy ngươi!

Tiểu sư muội rơi vào trong tay đối phương, tương đương cầm mệnh môn của mình croofi.

Hơn nữa tiểu quỷ này tuổi tác mặc dù không lớn, nhưng rõ ràng biểu hiện ác độc, chính mình trừ đáp ứng, cũng không có lựa chọn nào khác.

Hứa Linh Vân thấy thế, lập tức để cho Tê Hà cốc đệ tử dâng lò luyện đan, để nàng tự mình chế biến linh dược, kiểm tra dược tính từng viên, chừng nửa canh giờ, năm miếng độc đan luyện ra ngoài, cũng không phải đan dược có thể đem người độc chết, thậm chí đan dược này ăn vào, căn bản cũng không có bất kỳ dị trạng, nhưng trong vòng ba ngày, hơi vận linh khí, loại độc này sẽ phát tác, sống không bằng chết.

Mỗi một vị đan sư, trên trình độ nào đó cũng là cao thủ dụng độc, luyện chế viên thuốc này, đối với Hứa Linh Vân mà nói cũng không khó.

Bách Thú Tông môn nhân cũng có người hiểu đan, một phen nghiên cứu xác định viên thuốc này cùng Thanh Vân Tông đệ tử nói giống nhau. Sau đó hai mặt nhìn nhau, cuối cùng chọn năm người ăn vào độc đan, ba cái Linh Động tầng chín tự nhiên phải ăn vào, hai người khác phục dụng viên thuốc này đều là Linh Động tầng tám cao thủ do Phương Hành chỉ định, ăn vào độc đan, bọn họ lập tức cưỡi dơi viễn độn trăm trượng, không dám nhích tới gần.

Lúc này bọn họ không cách nào cùng người động thủ nữa, cũng đến phiên bọn họ sợ đệ tử Thanh Vân Tông sinh lòng ác ý.

Phương Hành thờ ơ lạnh nhạt, xác định quá trình này cũng không lộ chút sơ hở, lúc này mới yên lòng, vỗ vỗ mặt hồng y tiểu cô nương, cười nói:

- Đi thôi, nha đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nếu không mau mau bôi thuốc, chỉ sợ sẽ để lại sẹo đó!

Vừa nói đem nàng đẩy ra bên ngoài, cười hì hì, không lo lắng chút nào nàng vồ đến.

Hồng y tiểu cô nương vẻ mặt có chút ngây ngốc, tựa hồ một lát sau, mới ý thức tới mình đã được thả. Nàng cúi đầu nhìn một chút thi thể hung nô không có đầu, mắt lộ ra buồn rầu, bỗng nhiên xoay người, quát lên:

- Ta muốn giết ngươi!

Vào giờ khắc này, trong cơ thể nàng chợt bộc phát linh khí kinh người, trên không trung hóa thành hình dáng một đầu giao long một sừng, quanh co vặn vẹo, mang theo hung tàn nhè nhẹ khó nói lên lời, thẳng hướng Phương Hành vọt tới, Thanh Vân Tông đệ tử tất cả đều kinh hãi, trong nháy mắt sợ hãi xa xa trốn rời khu vực này, mà Đoán Chân cốc đệ tử cùng hét lớn, các loại pháp khí rối rít tế ra.

Hứa Linh Vân lúc này, cũng nhấn chuôi kiếm, không xuất thủ, là bởi vì phát hiện Phương Hành vô cùng trấn định.

Quả nhiên, mắt thấy giao long một sừng nhào tới trước người chính mình, Phương Hành đột nhiên năm ngón tay mở ra, Thanh Long Bích Diễm đao ở trong tay, thân thế vừa chuyển, "Hô" một tiếng bổ xuống, thanh long sát khí cơ hồ chốc lát thôi động đến cực hạn, tựa như một con rồng thực sự, đem giao long một sừng huyễn hóa ra bổ đôi, sau đó đại đao không có chút nào trì trệ hướng trên đỉnh đầu tiểu cô nương đánh xuống.

- Dừng tay...

Các đệ tử Bách Thú Tông kinh hãi hét lớn, muốn lao tới cứu viện, đã không kịp nữa.

- Ông...

Đại đao bổ tới cách trán hồng y tiểu cô nương chừng một ngón tay, khó khăn lắm mới dừng lại.

Bởi vì dừng lại lưỡi đao, lực lượng quá mãnh liệt, đến nỗi lưỡi đao ông ông tác hưởng, biến ảo không ngừng.

- Chỉ có điểm tài nghệ này cũng không biết xấu hổ khoe khoang trước mặt người khác, trở về luyện mấy năm nữa sao!

Phương Hành khinh thường, Thanh Long Bích Diễm đao bỗng nhiên run lên, trực tiếp đem cô bé này hất bay ra ngoài.

Nơi xa Bách Thú Tông đệ tử nhất tề chạy tới, đem hồng y tiểu cô nương tiếp lấy, hoảng sợ kiểm tra một phen, phát hiện Phương Hành hất một cái thoạt nhìn rất nặng, nhưng không vận dụng linh lực, chẳng qua là đem cô bé hất bay ra, cũng không làm bị thương.

- Tiểu sư muội, đi thôi, hôm nay chúng ta đã thua một cách thảm hại...

Một người thấp giọng khuyên nhủ, ôm hồng y tiểu cô nương ngồi trên lưng dơi đen.

- Bất quá con đường tu hành còn rất dài, lần sau đem mọi thứ đòi lại là được!

Một người khác cũng khuyên, trong bụng

cũng còn uất ức.

Dơi đen đã bay lên, hồng y tiểu cô nương mới hoàn hồn, bỗng nhiên lạnh lùng hướng Phương Hành hét lớn:

- Ngươi tên là gì?

- Muốn báo thù sao? Tiểu gia đi không đổi danh ngồi không đổi họ...

Phương Hành ha ha cười một tiếng, hào khí vạn trượng nói:

- Thanh Vân Tông Dư Tam Lưỡng là ta!

- Bá...

Thanh Vân Tông đệ tử suýt nữa ngã cả đám...

Mà hồng y tiểu cô nương nhìn thân ảnh Phương Hành trên mặt đất càng ngày càng nhỏ, yên lặng nói:

- Dư Tam Lưỡng... Ta nhớ ngươi rồi!

- Phương sư đệ, lần này cũng đã phiền ngươi!

Bách Thú Tông đệ tử đã rời đi, Hứa Linh Vân xoay người, khẽ mỉm cười, hướng Phương Hành nói.

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói:

- Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, không cần khách khí như vậy!

- Hừ, bắt cóc một cô nương, sợ cũng không phải là anh hùng nên làm sao?

Một thanh âm khinh bỉ vang lên, lại là Phong Thanh Vi khuôn mặt đầy vẻ khinh thường.

Nhưng sau khi nàng nói xong, thấy mọi người chung quanh ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, ngay cả Tiếu Kiếm Minh cũng lạnh lùng liếc mình một cái.

- Ta nói sai sao?

Phong Thanh Vi có chút lo lắng, lớn tiếng nói.

Không người nào để ý đến nàng, chúng đệ tử Thanh Vân Tông đều nhìn về phía Phương Hành.

Một lát sau, có người dẫn đầu, hai tay ôm quyền, hướng Phương Hành yên lặng thi lễ một cái.

Người bên cạnh thấy, có thật là nhiều người học bộ dạng của hắn, yên lặng thi lễ một cái, mặc dù không nói gì, nhưng thành ý thành khẩn.

Bất quá cũng có một chút người, lại vẫn đứng im, không muốn thi lễ.

Phương Hành cười hì hì hướng mọi người trả lễ, mặc dù tư thế tuyệt không tiêu chuẩn, dầu gì cũng là lễ tiết.

Bất quá quay đầu hướng Ngô Tương Đồng nói:

- Ngươi giúp ta nhớ rõ, người nào hành lễ thì đem túi trữ vật trả cho bọn hắn, không hành lễ thì không trả!

Ngô Tương Đồng mỉm cười đáp ứng, Thanh Vân Tông các đệ tử sợ hết hồn, vội vàng hành lễ.

Ngô Tương Đồng lúc này mới đem túi trữ vật của Thanh Vân Tông đệ tử phân biệt rõ ràng, trả lại cho chúng đệ tử Thanh Vân Tông, về phần từ trên người Bách Thú Tông đệ tử đoạt tới túi trữ vật, mặc dù biết rõ bên trong có thể có rất nhiều thứ tốt, nhưng cũng không có ai dám tự ý động, tất cả đều đưa đến trước mặt Phương Hành, mặc cho hắn xử lý, mà Phương Hành cũng hào phóng, trực tiếp vung tay lên, nói:

- Nhập vào công quỹ!

Ngô Tương Đồng mừng rỡ, khom mình thật sâu, nghĩ thầm có Phương tiểu sư huynh ở đây, quả nhiên hết thảy cũng dễ dàng chí cực.

Ban đầu sư tôn để cho hắn làm đệ tử dẫn đầu, bản thân còn có chút không phục, bây giờ nhìn lại, sư tôn ánh mắt thật là cao minh.

Phương Hành suy nghĩ, vừa nhìn thoáng qua

Hứa Linh Vân, nói:

- Tê Hà cốc cũng ra thêm chút sức, liền phân các nàng năm... bốn sao!

Ngô Tương Đồng mặt mỉm cười, nói:

- Hẳn phải vậy!

Vừa nói, tiện tay nhặt được bốn túi trữ vật, hai tay cung kính đưa cho Hứa Linh Vân.

Hứa Linh Vân cũng không khách khí, phất tay để cho Tê Hà cốc đệ tử tự đi phân phối.

Một đám nữ đệ tử nhất thời hồi hộp, líu ríu để cho mau chút mở ra túi trữ vật đến xem, đợi thấy được trong túi trữ vật linh thạch chói mắt cùng các loại đan dược pháp khí, lập tức mọi người mặt mày hớn hở, thật lòng cảm giác Phương tiểu sư huynh thật là một người tốt, tuyệt đối là người tốt, dáng vẻ anh tuấn, còn hào phóng nữa, phải, chính là miệng hơi ác độc một chút... Bất quá giống nhau rất khả ái nha!

- Tiểu sư huynh, ta vừa rồi...

Ở trong náo nhiệt, Tiểu Kiếm Minh một mình đi tới tế đàn, ngẩng đầu nhìn lên, tựa như đang quan sát hình dáng tế đàn.

Phong Thanh Vi lặng lẽ tới đây, hai tay kéo chéo áo, líu ríu hô một tiếng.

Mới vừa rồi Tiếu Kiếm Minh lạnh lùng lườm nàng một cái, làm cho nàng cảm giác lòng tràn đầy kinh hoảng, giống như gây ra tội lỗi.

Tiếu Kiếm Minh nghe được lời của nàng, lại nhất thời không nói gì, đang lúc Phong Thanh Vi trong lòng khủng hoảng đạt đến cực hạn, mới chợt nghe được Tiếu Kiếm Minh thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói:

- Nếu để tiểu quỷ này trưởng thành, ta sẽ ra sao đây?

Thanh âm này rất nhẹ, rất nhạt, nhưng mờ mờ ảo ảo có sát khí làm cho lòng người lạnh lẽo.

Phong Thanh Vi ngây ra, vội nói:

- Tiếu sư huynh, ý của ngươi là...

Tiếu Kiếm Minh xoay người lại, sắc mặt bình thản, nói:

- Đừng nói nữa, dò xét địa hình, chuẩn bị gia tăng phong ấn, sau đó trở về núi sao!

Nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Tiếu Kiếm Minh, Phong Thanh Vi nhưng mơ hồ cảm thấy trong lòng phát rét, vội vàng đáp ứng, trở về đi gọi Sơn Hà cốc đệ tử tới dò xét địa hình, nàng cũng không biết tại sao, cảm giác Tiếu Kiếm Minh giờ khắc này thật là đáng sợ.

Cũng vào lúc này, trong tế đàn, tồn tại mà Thanh Vân Tông đệ tử cảm ứng không tới dùng một loại thanh âm bọn họ không cách nào nghe được ha ha nở nụ cười, cười cực kỳ thư sướng, than nhẹ:

- Không sai a, thật sự không sai...

Phương Hành đang đem túi trữ vật của Bách Thú Tông xếp loại bỗng nhiên ngẩng đầu hướng bốn phía nhìn một chút, ánh mắt nghi ngờ.

Bên cạnh Ngô Tương Đồng phát hiện khác thường, hỏi vội:

- Sao vậy?

Phương Hành khoát khoát tay, ý bảo không có chuyện gì, trong lòng cũng đang nói thầm:

- Mới vừa kẻ cười như lão dâm côn là ai?

Chương 141: Nam tử hán không đánh nữ nhân

Cả tòa tế đàn chính là một phong ấn khổng lồ, trên tế đàn, có chín sợi xích sắt ngang trời, khắc đầy phù văn, xích sắt này, đều là pháp khí, có khả năng phong ấn sự vật trong tế đàn, chẳng qua là theo thời gian trôi đi, linh lực trên xích sắt sẽ mất dần, ký hiệu cũng sẽ bị mài mòn, cho dù xích sắt chính là huyền thiết đặc chế, cũng sẽ bị mưa gió và yêu khí hủ thực, uy lực dần yếu bớt.

Mà chúng đệ tử Thanh Vân Tông cần làm, chính là muốn đem các địa phương hư hao chữa trị, đem ký hiệu đã bị bào mòn lần nữa khắc rõ, mặt khác tế đàn nội bộ pháp trận cũng cần chuyên gia kiểm nghiệm, nhìn có xuất hiện chỗ sơ hở cùng vết nứt hay không, chỉ cần bảo đảm những điểm này, đại yêu bị phong ấn bên trong không có bất kỳ cơ hội chạy thoát, dĩ nhiên, hiện tại nó sợ rằng muốn chạy trốn cũng không cách nào chạy nổi.

Hơn ba trăm năm phong ấn, cho dù là Yêu Vương Kim Đan cảnh, cũng sẽ yếu ớt đến mức ngay cả yêu thú bình thường cũng không bằng.

Thấy đệ tử Sơn Hà cốc dẫn đầu hành động, đệ tử ba cốc khác liền cũng không thể ngồi im, vội vàng bắt đầu thực hiện chức trách của mình, Tê Hà cốc đệ tử phối trí giải độc đan, Sơn Hà cốc đệ tử có thể xâm nhập trong tế đàn, kiểm tra xem xét pháp trận, mà Đoán Chân cốc đệ tử thì đến trên tế đàn, kiểm tra thực hư chín đạo xích sắt trình độ hư hại có cần thiết chữa trị hay không.

Thư Văn cốc đệ tử, tự nhiên chính là kiểm tra ký hiệu trên xích sắt có cần khắc lại hay không, trong lúc nhất thời, đệ tử bốn cốc đều bận việc lên, Ngô Tương Đồng chỉ huy Đoán Chân cốc đệ tử, Phong Thanh Vi chỉ huy Sơn Hà cốc đệ tử, Bì Quân Tử chỉ huy Thư Văn cốc đệ tử, Hứa Linh Vân sư đệ, vị nam tử đan đồ giỏi tìm hiểu đủ loại dược tính Lữ Nhất Dân thì chịu trách nhiệm chỉ huy Tê Hà cốc đệ tử.

Không cần nhúng tay những chuyện này, tự nhiên chỉ có Phương Hành, Hứa Linh Vân và Tiếu Kiếm Minh ba người.

Mắt thấy chúng đệ tử Thanh Vân Tông bận rộn, Phương Hành đánh giá chung quanh, mơ hồ cảm giác có cái gì không đúng.

Mới vừa rồi hắn nghe loáng thoáng thấy tiếng cười của một lão gia hỏa, vô cùng quỷ dị, khó phân biệt thật giả.

- Phương sư đệ, lần này trở về núi, ta sẽ tiến cử ngươi làm chân truyền!

Hứa Linh Vân chậm rãi đi tới, tùy ý nói với Phương Hành.

Thì ra là, Hứa Linh Vân lần này ra ngoài, nguyên vốn là có chức trách đánh giá chúng đệ tử biểu hiện do Tông chủ giao phó, sau khi nàng trở về, hướng Tông chủ đề cử một cái, Tông chủ sẽ suy nghĩ chuyện này.

Phương Hành ngẩng đầu lên, cười nói:

- Ta muốn vào Phụng Thiên điện!

Hứa Linh Vân cười cười, nói:

- Trở thành chân truyền rồi, có thể tự do ra vào Phụng Thiên điện!

Phương Hành ngẩn ra, thầm nghĩ:

- Vậy thì thật tốt!

Hứa Linh Vân khẽ mỉm cười, lại nói:

- Bất quá trở thành chân truyền, sẽ không thể làm việc quá mức, ta thấy vừa rồi ngươi giữ lại rất nhiều túi trữ vật của Sơn Hà cốc đệ tử, hay là trả cho các nàng sao, đổi lại danh tiếng tốt hơn một chút cũng là cần thiết!

Phương Hành nhất thời đầu đầy hắc tuyến, nói:

- Ta còn đang nghĩ ngươi tại sao tới đây nói với ta những thứ này, thì ra là muốn khuyên ta, mấy cái đệ tử Sơn Hà cốc kiêu ngạo như vậy, tiểu gia lấy lại túi trữ vật cho bọn hắn, bọn họ ngay cả tiếng "Tạ ơn" cũng không có, dựa vào cái gì phải trả cho bọn hắn? Mặc dù mấy túi trữ vật này không đáng giá tiền, nhưng ta lấy tới ném chơi cũng có thể...

Thì ra là, Sơn Hà cốc đệ tử bởi vì quan hệ đặc thù với Tiếu Kiếm Minh, đối với Phương Hành không có nhiều kính ý, từ Phong Thanh Vi bắt đầu, đệ tử trong cốc không câu nệ nói cười, ở Phương Hành trục đi Bách Thú Tông đệ tử, chúng đệ tử đều hướng Phương Hành hành lễ bày ra kính ý, hết lần này tới lần khác Sơn Hà cốc đệ tử không nói một lời rời đi, Phương Hành dĩ nhiên tức giận, đem túi trữ vật của bọn họ đều giữ lại.

Hứa Linh Vân mỉm cười nói:

- Ngươi là thiên kiêu của Đạo môn, cần gì tức giận với các nàng?

Phương Hành ánh mắt sáng lên:

- Ta đây là Đạo môn thiên kiêu sao?

Hứa Linh Vân cảm thấy không biết nói gì với phản ứng của hắn.

Phương Hành suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy ta đây càng không thể trả cho các nàng rồi!

Hứa Linh Vân ngạc nhiên nói:

- Tại sao?

Phương Hành nói:

- Ta đường đường là thiên kiêu của Đạo môn đã cứu mạng của các nàng, ngay cả câu "Tạ ơn" cũng không có, không phải là muốn ăn đòn sao?

Hứa Linh Vân hoàn toàn hết lời để nói rồi, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng chau lên.

Nàng tới khuyên nhủ Phương Hành, nhưng thật ra là làm thuyết khách cho Tiếu Kiếm Minh, thì ra mới vừa rồi Thanh Vân Tông đệ tử nhận túi trữ vật, Phong Thanh Vi không chịu cúi đầu trước Phương Hành, Phương Hành giữ lại không phát, Tiếu Kiếm Minh tự nhiên muốn giúp nàng đòi lại, chẳng qua là Tiếu Kiếm Minh trong lòng cũng hiểu được, Phương Hành tiểu vương bát đản quả nhiên là một chút mặt mũi cũng sẽ không cho mình, không làm sao được, đành phải ám hiệu Hứa Linh Vân giúp hắn tới khuyên nhủ.

Mà Hứa Linh Vân cũng cảm giác, Phương Hành cùng Tiếu Kiếm Minh tranh đấu quá mức cũng không phải là chuyện tốt, dù sao hắn nhập môn không lâu, căn cơ yếu kém, đối địch với Tiếu Kiếm Minh, sợ rằng không biết lúc nào sẽ chịu thiệt thòi, cho nên mới quyết định làm thuyết khách.

Mặc dù là thay Tiếu Kiếm Minh đòi lại túi trữ vật cho Phong Thanh Vi, nhưng bản ý, lại là muốn giảng hòa mâu thuẫn giữa Phương Hành cùng Tiếu Kiếm Minh, chẳng qua là nàng cũng tuyệt đối không nghĩ tới, Phương Hành lại cứng đầu một mực không từ bỏ.

Không lâu sau, đệ tử Thanh Vân Tông sửa chữa tế đàn riêng mình trở lại, chỉ kém bước cuối cùng mọi người nhất tề đánh vào linh khí, nhiệm vụ chuyến này coi như hoàn thành, Sơn Hà cốc đệ tử, vô tình hay cố ý, vẫn hướng Đoán Chân cốc bên này quan sát, ngoài miệng mặc dù không nói gì, trong lòng vẫn nhớ thương túi trữ vật của mình, chẳng qua là ngại Phong Thanh Vi, bọn họ cũng không dám mở miệng xin lại.

Mà Phong Thanh Vi lại vẫn nhìn Tiếu Kiếm Minh, nhìn thấy Tiếu Kiếm Minh không phản ứng chút nào, trong lòng nhất thời hoảng lên.

Có lòng nghĩ tới muốn bồi tội với Phương Hành, nhưng sẽ mất hết mặt mũi, trong lòng do dự không dứt.

Nói cho cùng, nàng vẫn còn có chút khó chịu với Phương Hành, không muốn tự hạ thân phận.

Bất quá đợi chốc lát, thấy Tiếu Kiếm Minh thủy chung không đến nói chuyện với mình, liền biết chính mình không mở miệng là không được, khẽ cắn ngân nha, đi nhanh tới, hướng Phương Hành ôm quyền, nói:

- Đem túi trữ vật đệ tử Sơn Hà cốc trả ta sao!

Phương Hành đang ngồi chồm hổm trên mặt đất chọn bảo bối, cũng không ngẩng đầu lên nói:

- Trước trả ta quần lót đã!

Phong Thanh Vi trên mặt âm khí chợt lóe lên, cắn răng nói:

- Ta chưa từng thấy quần lót của ngươi!

Phương Hành cười hì hì, nói:

- Ta không tin, trừ phi ngươi để cho ta lục soát một phen!

Phong Thanh Vi sắc mặt lại là biến đổi, nàng là một hoàng hoa đại cô nương, không chịu để cho Phương Hành đụng vào người, trong lòng hiểu được, Tiếu Kiếm Minh vốn vẫn đối với chính mình ôn hoà, nếu bị nam nhân khác đụng vào thân thể, chính mình lại càng không có hy vọng.

- Hắc hắc...

Chung quanh đệ tử Đoán Chân cốc ở bên cạnh len lén nhìn, có người cúi đầu cười ra tiếng.

Trước đó không lâu Phong Thanh Vi còn ỷ thế của Tiếu Kiếm Minh, xử sự bất công, ức hiếp đệ tử Đoán Chân cốc, chẳng qua tất cả mọi người giận mà không dám nói gì mà thôi, hôm nay Phương Hành vừa làm như vậy, nhất thời để cho Đoán Chân cốc đệ tử đều cảm giác trút giận một phen.

Phong Thanh Vi trên mặt lạnh hơn, bỗng nhiên hạ thấp thanh âm, cắn răng nói:

- Phương Hành, ngươi làm việc đừng nên quá đáng!

Phương Hành giật mình, ngẩng đầu lên, tự tiếu phi tiếu nhìn nàng, nói:

- Quá đáng thì như thế nào?

Phong Thanh Vi cười lạnh nói:

- Nói cho cùng, ngươi cũng chính là ỷ thế của Linh Vân sư tỷ, mới dám trở mặt cùng Tiếu sư huynh, nhưng Linh Vân sư tỷ sẽ không che chở ngươi mãi, đợi trở lại tông môn, ngươi cẩn thận...

Nghe ra mùi vị uy hiếp trong lời nói của nàng, Phương Hành bỗng nhiên trầm mặc.

Phong Thanh Vi thấy sắc mặt hắn trầm xuống, nhất thời có chút khủng hoảng, theo bản năng lui về phía sau mấy bước

Phương Hành không nổi giận, trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên rất chân thành nói:

- Ngươi muốn túi trữ vật, cũng không phải là không thể!

Phong Thanh Vi ngẩn ra, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, cho là đem Phương Hành sợ rồi, vội nói:

- Ngươi nói!

Phương Hành suy nghĩ một chút, trầm giọng nói:

- Thứ nhất, đem yêu đan Hạt Vĩ Sư trả lại cho Lưu sư đệ!

Phong Thanh Vi ngây ra, vội vàng gật đầu nói:

- Có thể!

Cự ly Phương Hành không xa Lưu sư đệ bĩu môi, hắn được phân một cái túi trữ vật của Bách Thú Tông, cũng không cảm thấy tiếc viên yêu đan này nữa.

Phương Hành lại nói:

- Thứ hai, ngươi tự mình hướng Lưu sư đệ nhận lỗi!

Phong Thanh Vi sắc mặt biến hóa, có chút không tình nguyện, nhưng trong lòng do dự một phen, vẫn nói:

- Có thể!

Lúc ấy nàng ném xuống túi trữ vật, chẳng qua là Sơn Hà cốc bỏ mạng các đệ tử lưu lại một cái, cũng không đau lòng, nhưng Sơn Hà cốc đệ tử ném xuống túi trữ vật thực sự chính là nhiều năm tích lũy, tuyệt đối không bỏ được cứ như vậy bỏ qua, vì vậy nàng làm dẫn đầu, cũng cần thiết thay bọn họ đòi lại, nếu không mình làm đệ tử dẫn đầu, sợ rằng uy tín hoàn toàn không có.

Cũng vì vậy, Phong Thanh Vi mặc dù cảm thấy hướng một cái đệ tử bình thường Đoán Chân cốc chịu nhận lỗi, vẫn cắn răng chấp nhận.

- Thứ ba sao...

Phương Hành trầm ngâm.

Phong Thanh Vi khẩn trương hỏi:

- Thứ ba là gì?

Phương Hành bỗng nhiên cười hắc hắc, giảm thấp thanh âm nói:

- Ngươi cởi hết đồ lăn trên mặt đất ba hai vòng ta sẽ trả lại ngươi!

Phong Thanh Vi ngây ra, giờ mới hiểu được Phương Hành dĩ nhiên đang đùa bỡn nàng, nhất thời thẹn quá thành giận, "Ông" một tiếng tế ra phi kiếm, quát lên:

- Ngươi lại dám đùa bỡn ta, ta giết ngươi...

Song phi kiếm mới vừa tế lên, nàng chợt nhớ tới Phương Hành thân thủ kinh khủng, chính mình mặc dù là Linh Động tầng sáu đỉnh phong, cũng không chắc đã là đối thủ, phi kiếm trên không trung cứng đờ, không có thật chém ra.

- Ngươi dám ở trước mặt ta triệu ra phi kiếm?

Cũng vào lúc này, Phương Hành đột nhiên mi tâm dựng lên, hung khí lộ ra.

Phong Thanh Vi trong lòng cảm thấy rùng mình, cảm giác không ổn, lập tức muốn trở lui.

Nhưng trong nháy mắt, Phương Hành đã đánh tới, tốc độ nhanh đến mức tận cùng, thậm chí nàng ngay cả bình chướng cũng không kịp khởi động, "Ba " một tiếng, trên gương mặt đã bị đánh một chưởng, cả người bị tát bay đi, lỗ tai ông ông tác hưởng, một lát sau, mới nghe rõ Phương Hành thanh âm:

- Nam tử hán đại trượng phu, chưa bao giờ đánh nữ nhân, nhưng một vị thúc thúc của ta đã nói, trước mười sáu tuổi tiểu gia còn không coi là nam tử hán, đừng nói đánh ngươi, giết chết ngươi cũng không có một chút áp lực tâm lý, ngươi tốt nhất nghe rõ cho ta, những túi trữ vật này là ta từ trong tay Bách Thú Tông đoạt lại, theo như quy củ các ngươi định ra, sẽ đều thuộc về của ta, cho ngươi cũng được, không cho ngươi cũng được, ngươi ngay cả tư cách đánh rắm cũng không có, chỉ có thể chấp nhận mà thôi!

Sau khi nói xong, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Tiếu Kiếm Minh, lạnh lùng nói:

- Nếu không phục, cứ tới mà đoạt!

Chương 142: Làm thịt ngươi có tin hay không?

Một chưởng này, đánh cho Phong Thanh Vi ngơ ngẩn, cũng gây sợ hãi cho Thanh Vân Tông đệ tử chung quanh.

Phong Thanh Vi không phải người bình thường, nàng là dẫn đầu đệ tử của Sơn Hà cốc, chính là nhân vật được sư trưởng sủng ái, tự thân tu vi cũng là không kém, chỉ là một người như vậy, lại bị Phương Hành một cái tát tát bay?

Hắn làm sao dám đánh nàng?

Tại sao có thể thoải mái như vậy mà đánh nàng?

Mọi người kinh ngạc cực kỳ, cơ hồ không thể tin được một màn trước mắt.

Cũng vào lúc này, một tiếng chợt quát vang lên:

- Thật to gan, dám ở trước mặt ta đả thương người!

Nói chuyện chính là Tiếu Kiếm Minh cách đó không xa, hắn tự biết Phương Hành sẽ không cho mình mặt mũi, dễ dàng đem túi trữ vật trả về, mà lúc này có Hứa Linh Vân ở bên, mình cũng không thể trực tiếp bức bách, không tham dự vào chuyện này, tùy ý để Phong Thanh Vi tới cùng hắn nói là được, nhưng không nghĩ tới, Phương Hành lại dám trực tiếp hướng Phong Thanh Vi động thủ, hắn lại không thể ngồi nhìn.

Dù sao, Phong Thanh Vi cho dù có đôi lúc làm việc không như ý của mình, nhưng là nữ nhân trung thành với mình, nếu lúc này ngồi nhìn nàng bị đánh, ba chữ Tiếu Kiếm Minh ở Thanh Vân Tông cũng thật không đáng giá.

- Sưu...

Thiết kiếm ngang trời, ô quang tỏa ra bốn phía, Tiếu Kiếm Minh trong chốc lát bay vút lên ba mươi trượng, một kiếm hướng Phương Hành trảm xuống.

Một kích kia hắn đột nhiên xuất thủ, ngay cả

Hứa Linh Vân cũng không còn kịp ngăn trở.

- Tiểu cẩu, quỳ xuống cho ta!

Tiếu Kiếm Minh hét lớn, thiết kiếm phách xuống, trực tiếp hướng Phương Hành đỉnh đầu áp xuống.

Một thanh thiết kiếm nhỏ bé, lúc này lại ẩn chứa lực lượng kinh khủng, giống như một tòa núi lớn áp xuống.

- Quỳ cái thằng cha ngươi!

Phương Hành ánh mắt chợt lóe, lạnh giọng chợt quát, Thanh Long Bích Diễm đao trong chốc lát xuất hiện tại tay, hai cánh tay như như hai dãy núi vung cao đỡ một kiếm này.

Đối mặt một kiếm ẩn chứa kinh khủng lực lượng của Tiếu Kiếm Minh, hắn rõ ràng lựa chọn lấy cứng chọi cứng.

- Thình thịch...

Đao kiếm trên không trung gặp nhau, trong chốc lát không khí ngưng kết, một đao một kiếm tĩnh bất động.

Tiếu Kiếm Minh trong lòng không khỏi kinh hãi, một kiếm này của hắn chém tới, đã vận bảy thành lực đạo, bởi vì hắn từng hướng Phương Hành chém ra một kiếm, lần đó chỉ dùng ba phần lực đạo, Phương Hành đã phải dùng hết toàn bộ thủ đoạn mới đón đỡ được, tự nghĩ đã hiểu được thực lực của Phương Hành, vì vậy một kiếm này, định lấy bảy thành lực lượng, một kiếm đem hắn đánh cho trọng thương, thậm chí là phế bỏ.

Dù sao Phương Hành biểu hiện vượt xa ngoài dự liệu của hắn, hắn đối với Phương Hành đã không đơn thuần là ghét hận, mà là cảm nhận được uy hiếp.

Nếu không phải lo lắng Tông chủ trách cứ cùng Bạch Thiên Trượng uy hiếp, hắn hiện tại thậm chí muốn trực tiếp giết chết Phương Hành.

Chẳng qua là hắn nhưng tuyệt đối không ngờ tới, Phương Hành thế nhưng cũng bổ ra một đao, cùng mình cứng đối cứng...

... Mà cứng đối cứng kết quả, rõ ràng là cân sức ngang tài!

Hắn một kiếm này, vậy mà không thể làm gì được Phương Hành!

- Có thể đón một kiếm của ta? Có bản lãnh!

Tiếu Kiếm Minh con ngươi đột nhiên co rụt, linh khí tăng vọt, đang định vận đủ mười thành lực đạo, chém một kiếm nữa.

Song lúc này Phương Hành một tiếng chợt

quát "Lãnh thằng cha ngươi", vung đại đao, thế nhưng ngược hắn chém tới, đệ nhất đao, giẫm chận tại chỗ tiến lên, giơ ngang ngực, thanh long sát khí cùng hỏa vân màu vàng nhất tề tồi phát, trong chốc lát liền đem Thanh Long Bích Diễm đao mạnh nhất uy lực phát huy đến cực hạn, mà đao thứ hai, xoay người vung đao, quỷ dị đâm lên, mũi đao đâm hướng Tiếu Kiếm Minh.

Đang cùng Tiếu Kiếm Minh đón đỡ một chiêu, hắn rõ ràng chủ động xuất đao cường công.

- Muốn chết!

Tiếu Kiếm Minh cũng không nghĩ tới tiểu quỷ này dám chủ động hướng mình ra tay, tức giận bùng cháy.

Một tiếng dữ dội rống, trong tay thiết kiếm quay lại, dẫn động từng đạo cơn lốc, đem thanh long sát khí cùng kim diễm tiến tới gần thân ép ra ngoài ba trượng.

Rồi sau đó, thiết kiếm dời xuống hai thốn, đâm vào trên sống đao Thanh Long Bích Diễm đao, nhẹ nhàng một động tác, nhưng hay tới đỉnh phong, lực lượng dồn vào mũi kiếm, "Đương" một tiếng đã đem Thanh Long Bích Diễm đao gạt vào dưới đất, đâm sâu ba tấc.

Hóa giải hai thức này, Tiếu Kiếm Minh quát lên một tiếng, phản thủ làm công, thiết kiếm đột nhiên hóa ra mấy trăm bóng kiếm.

Hắn này lúc sau đã quyết định nhẫn tâm, chỉ sợ liều mạng bị Tông chủ trách phạt, cũng muốn đem tiểu quỷ này phế bỏ.

Mới vừa rồi hắn hóa giải hai thức công kích của Phương Hành, thoạt nhìn dễ dàng đơn giản, trên thực tế cử trọng nhược khinh, đã vận dụng thực lực chân chánh, mà tiểu quỷ này rõ ràng chẳng qua là Linh Động trung kỳ, lại có thể ép ra bản thân thực lực chân chánh, có thể thấy được hắn tiềm lực rất mạnh, thật sự vượt xa khỏi tưởng tượng của mình, người như vậy trưởng thành, sẽ là uy hiếp lớn nhất của mình ở Thanh Vân Tông.

Nhất định phải phế bỏ hắn, chỉ sợ sẽ bị Tông chủ trừng phạt.

Dù sao chỉ cần không giết hắn, trừng phạt của mình sẽ không quá nặng, Bạch Thiên Trượng cũng sẽ không bị buộc xuất quan.

Hơn nữa, tiểu quỷ này to gan lớn mật, chủ động hướng mình ra tay, như vậy chính mình mượn cơ hội phế bỏ hắn, cũng có thể nói là thất thủ.

Đáy lòng hiện lên tâm tư này, Tiếu Kiếm Minh kiếm thế hung lệ hơn, thẳng hướng Phương

Hành cuốn tới.

Song vào lúc này, Phương Hành bỗng nhiên hướng hắn chớp mắt vài cái, tiện tay một viên đan hoàn bắn vào trong miệng.

Tiếu Kiếm Minh giật mình, còn tưởng rằng Phương Hành nuốt vào đan dược gì có thể kích thích tiềm năng, muốn cùng chính mình liều mạng, trong bụng nhất thời mừng rỡ, ước gì Phương Hành làm như vậy, càng như vậy càng có lý do đem hắn phế bỏ, nhưng mà kiếm thế đang muốn cuốn đi, chợt thấy Phương Hành biểu hiện trên mặt biến đổi, "Phốc" một tiếng phun ra một mảnh máu tươi, thẳng hướng trên mặt mình phun.

Tiếu Kiếm Minh nhướng mày, nghi là có gian giá, kiếm thế khẽ quyển, đem toàn bộ chất lỏng cũng quét về phía bốn phía, không lọt một giọt nào.

Mà Phương Hành nhân cơ hội này, đột nhiên hai chân dùng sức, bay ngược về phía sau, đồng thời trong miệng liên tiếp phun "Máu tươi".

- Muốn chạy trốn?

Tiếu Kiếm Minh trong lòng hiện lên ý nghĩ này, đang muốn một kiếm đuổi theo, nhưng kiếm thế bỗng nhiên cứng đờ.

Ở nơi này một khắc, một bóng dáng màu trắng lướt đến, vừa vặn đem Phương Hành đón vào trong ngực, một tay khác cầm kiếm chỉ vào mình, chính là Hứa Linh Vân, lúc này nếu mình tiếp tục xuất kiếm, liền muốn cùng nàng đối chiến.

- Tiếu Kiếm Minh, ngươi lấy mạnh hiếp yếu, không cảm thấy vô sỉ hay sao?

Hứa Linh Vân thấy Phương Hành bị chấn phun ra máu tươi, trong bụng lo lắng, hướng Tiếu Kiếm Minh quát chói tai.

Mà Tiếu Kiếm Minh hơi ngẩn ra, chỉ cảm thấy không trung một mùi máu tươi bay tới, tựa hồ Phương Hành nhổ ra, thật là máu tươi.

Phương Hành chỉ cảm thấy phía sau lưng mình lâm vào một mảnh ôn nhu, theo bản năng cọ xát hai cái, nghe thấy Hứa Linh Vân quát mắng, lúc này mới nhớ tới kế hoạch của mình, trên mặt hiện ra một mảnh tức giận, oa oa kêu nhảy lên, quơ đại đao, chỉ vào Tiếu Kiếm Minh quát lên:

- Tiếu Kiếm Minh thằng cha ngươi, hiếp ta quá đáng, Linh Vân sư tỷ, hai ta cùng nhau làm thịt hắn!

Hứa Linh Vân thấy Phương Hành muốn động thủ, vội vàng giữ hắn lại, quát lên:

- Ngươi mau vận công điều tức, chớ để đả thương phế phủ!

Phương Hành lau máu ngoài miệng, kêu lên:

- Không có chuyện gì, hai ta cùng làm thịt hắn!

Hứa Linh Vân nói:

- Bây giờ không phải thời điểm động thủ, ngươi mà vận công điều tức, có ta ở đây, hắn không dám đả thương ngươi!

Dứt lời, vừa hướng Tiếu Kiếm Minh mắng:

- Phương tiểu sư đệ trí kế hơn người, xua đuổi cường địch, có thể nói chúng ta đều là hắn cứu, kết quả hắn không bị thương trong tay cường địch, cũng bị sư huynh ngươi một kiếm đánh bị thương, ngươi không cảm thấy quá mức sao?

Tiếu Kiếm Minh trong bụng vốn tức giận bất bình, nhưng lúc này chợt thấy chung quanh rất nhiều ánh mắt không vui hướng chính mình bắn tới, vội vàng ánh mắt đảo qua, thấy được rất nhiều Thanh Vân Tông đệ tử ánh mắt nhìn mình, không có thường ngày kính sợ, nhiều hơn một chút khinh thường cùng tức giận, hiển nhiên Hứa Linh Vân nói ra được lời nói này, cùng rất nhiều người ý nghĩ không bàn mà hợp, nhất thời để cho trong lòng hắn rùng mình.

- Ghê tởm, một kiếm này, lại làm cho danh tiếng của ta tổn hao nhiều!

Nghĩ đến nơi này, trên mặt xanh mét, ý nghĩ lần nữa xuất thủ cũng bỏ đi.

Ai ngờ, Phương Hành lúc này chính mong đợi hắn xuất thủ, thấy hắn chậm rãi thu hồi thiết kiếm, trong lòng nhất thời thất vọng —— con mẹ nó, một viên khí huyết đan lãng phí rồi... Miệng đầy mùi, thật không dễ ăn!

- Nếu không phải hắn xuất thủ với Phong sư muội, ta cũng sẽ không nhất thời tức giận đả thương hắn!

Tiếu Kiếm Minh lạnh giọng nói, sự tình liên quan danh tiếng, hắn cũng có ý giải thích mấy câu.

- Xuất thủ thằng cha ngươi, có bản lãnh ngươi cùng tiểu gia động thủ lần nữa xem...

Phương Hành bị Hứa Linh Vân gắt gao ngăn cản, ở phía sau chửi loạn.

Tiếu Kiếm Minh sắc mặt nhất thời đại hàn, hận đến trên trán gân xanh lộ rõ, tay nắm thiết kiếm lại một lần nắm chặc.

Phương Hành thấy thế mừng rỡ, vội vàng bảo:

- Linh Vân sư tỷ, ngươi nhìn hắn còn không phục, hai ta cùng nhau làm thịt hắn sao!

Hứa Linh Vân hoàn toàn hết chỗ nói rồi, đang muốn mở miệng khiển trách, đột nhiên tế đàn phát sinh đại biến.

- Ầm...

Một tiếng vang thật lớn, bỗng nhiên có một đạo khói đen nồng nặc từ miệng tế đàn vọt lên, ở vọt tới miệng tế đàn, chín đạo xích sắt lập tức phát ra một trận sáng loáng quang mang, trên xích sắt, gần trăm cái ký hiệu đồng thời sáng lên, đan vào thành từng mảnh từng mảnh cường đại mà thần thánh lực lượng, phô thiên cái địa đè ép xuống, khói đen nhất thời bị đè nén, ầm ầm rơi xuống, địa hình xung quanh đại chấn.

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông cũng là kinh hãi, nhất tề quay đầu nhìn lại.

Đúng vào lúc này, lại là một tiếng ầm vang nổ, dưới tế đàn mặt, khói đen lại một lần nữa vọt lên, khí thế mạnh hơn.

- Rầm rầm rầm...

Xích sắt ký hiệu kim quang, lóe lên không ngừng, gắt gao vây khốn đạo khói đen này.

- Không tốt, tế đàn có biến, mau rót vào linh khí, kích hoạt tất cả phong ấn!

Hứa Linh Vân kinh hãi, cao giọng hét lớn, dẫn đầu hướng tế đàn vọt tới.

Những đệ tử Thanh Vân Tông khác đều ngẩn ra, sau đó phản ứng tới đây, thi triển lướt khí thuật, hướng tế đàn phóng đi.

Đi tới trên miệng tế đàn, lập tức riêng mình bàn tay đụng vào xích sắt, đem tự thân linh khí rót vào trong xích sắt.

Mà Phương Hành thấy không có trợ thủ, cũng có chút hứng thú rã rời, cảm giác được có một đạo ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén nhìn mình chằm chằm, quay đầu nhìn lại, lại là Tiếu Kiếm Minh, lập tức hướng trên mặt đất xì một tiếng khinh miệt, nói:

- Nhìn cái gì? Có tin ta gọi Linh Vân sư tỷ cùng nhau làm thịt ngươi hay không?

Vừa nói, một bên nhấc lên đại đao phòng ngự, trong lòng đã làm xong chuẩn bị chuồn đi, thời khắc muốn chạy trốn.

Chương 143: Yêu Vương thoát khốn

Tiếu Kiếm Minh không xuất thủ, hắn đã phát hiện, Phương Hành căn bản cũng không hề bị thương, mình lúc này cũng không dám chắc một kiếm đem hắn đánh chết, nếu hướng hắn xuất thủ, Hứa Linh Vân nhất định sẽ trở lại cứu viện, chính mình chẳng những không giết được hắn, còn trực tiếp cùng Hứa Linh Vân trở mặt, nghĩ tới đây, lành lạnh mở miệng:

- Tiểu quỷ, vừa rồi nếu ngươi đã chủ động hướng ta xuất thủ, vì sao không đường đường chánh chánh đánh với ta một trận? Ngươi nếu có gan, ta nhường cho ngươi mười chiêu như thế nào? Hừ, núp phía sau nữ nhân, coi là bản lãnh gì?

Hắn lại nghĩ kích động cho Phương Hành xuất thủ trước, chính mình có thể thuận lý thành chương phế bỏ hắn.

Phương Hành cũng không mắc bẫy, khinh thường nói:

- Có nữ nhẫn để cho ta trốn chính là bản lãnh, ngươi không phục sao?

Tiếu Kiếm Minh hơi chậm lại, sau đó giọng căm hận nói:

- Ngươi ngông cuồng không được quá lâu, trong vòng một năm, ta sẽ giết ngươi!

Nói xong, hung hăng trợn mắt nhìn Phương Hành một cái, trực tiếp xoay người hướng tế đàn lướt tới, cùng người khác giống nhau rót vào linh khí.

Hắn cuối cùng đã bỏ ý định xuất thủ, lúc này tế đàn nguy cấp, nếu chính mình không vội vàng đi hỗ trợ kích hoạt pháp trận, ngược lại hướng Phương Hành xuất thủ mà nói, bị Hứa Linh Vân bẩm báo tông môn, nhất định sẽ bị gánh tội danh không nhỏ. Bất quá hắn lúc này cũng thật sự hoàn toàn bị Phương Hành chọc giận, ngay cả tỏ vẻ bên ngoài cũng lười để ý, trực tiếp đưa ra uy hiếp.

- Một năm? Đến lúc đó sẽ đến phiên tiểu gia giết ngươi rồi!

Phương Hành khuôn mặt khinh thường, oán hận hướng trên mặt đất "Phi" một ngụm, ánh mắt lóe lên hàn quang, thấp giọng tự nói.

Hắn vừa rồi tát Phong Thanh Vi một cái mặc dù cũng có nguyên nhân nhìn nữ nhân này đáng ghét, nhưng phần nhiều là hắn muốn kích động Tiếu Kiếm Minh xuất thủ, tìm kiếm cơ hội dò xét, lúc ấy cố ý tranh giành thanh ngô yêu đan cũng là suy nghĩ cái phương diện này. Hôm nay Phương Hành mấy phen dò xét, cũng không sai biệt lắm thăm dò được thực lực của Tiếu Kiếm Minh, đáp án dĩ nhiên là người này quả thật rất mạnh, vượt xa tu sĩ bình thường.

Nhưng mình như chém hắn, cũng không phải không có cơ hội.

Dĩ nhiên, hôm nay vẫn kém một chút, muốn đạt tới cảnh giới có thể chém hắn, ít nhất cũng phải mất một hai năm.

Thấy chúng đệ tử cũng đi tế đàn, Phương Hành lại không tính toán đi tham gia, bởi vì tế đàn này luôn cho hắn một loại không cảm giác an toàn, ánh mắt đảo qua khắp mọi nơi, lại phát hiện Phong Thanh Vi cũng không có đi tới, mà ngơ ngác ngồi dưới đất, nhất thời cười xấu xa, nói:

- Đàn bà thúi, ngươi trộm quần lót của tiểu gia, còn không để cho ta soát người, đến đây, tiểu gia hảo hảo kiểm tra ngươi một chút...

- Ngươi... Đừng tới đây...

Phong Thanh Vi kinh hãi, vội vàng chạy trốn.

Phương Hành nhìn nàng vậy có chút mất hứng, đang muốn hướng trên mông nàng đá một cước, song đúng lúc này, chợt nghe được một tiếng nổ điếc tai nhức óc, đồng thời xen lẫn một tiếng cười to già nua điên cuồng mà tuyệt vọng, lại là trong tế đàn một đạo khói đen lại một lần nữa đụng vào chín đạo xích sắt trên miệng tế đàn, song lần này, không có lui về, mà cố gắng đột phá.

Trên tế đàn chín đạo xích sắt, rõ ràng chịu áp lực thực lớn, vô số ký hiệu tranh nhau bộc phát ra quang mang chói mắt, sau đó trong nháy mắt tốc độ ảm đạm xuống, Thanh Vân Tông đệ tử tất cả đều kinh hãi, liều mạng đem linh khí rót vào trong xích sắt.

- Ba trăm năm... Bổn tọa đã bị giam ba trăm năm... Bọn ngươi còn muốn tiếp tục đem ta giam cầm tiếp sao?

Ở bên trong khói đen cuồn cuộn, một thanh âm bi thương rống vang, thanh như cổ chú, chấn động lòng người.

Đến lúc này, chúng Thanh Vân Tông đệ tử mới rõ ràng thấy, trong khói đen, thế nhưng mơ hồ tồn tại một con hung cầm khổng lồ, thân thể so với tế đàn này cũng không nhỏ hơn bao nhiêu, một thân vũ mao màu vàng lợt, tản ra vô tận hung khí, toàn bộ khói đen, cũng là trên người nó phát ra, hơn nữa tựa như theo nó ra sức hướng phía ngoài vọt tới, khói đen tỏa ra càng nhanh hơn.

- Trời ạ... Là.. Là Yêu Vương, nó muốn phá phong ấn ra sao?

- Nó... Nó là Yêu Vương Kim Đan cảnh... Nó muốn phá vỡ phong ấn...

Thanh Vân Tông đệ tử, nhiều người kinh hoảng quát to lên, trong nháy mắt đã hoảng loạn.

- Chớ lên tiếng!

Bỗng nhiên, Tiếu Kiếm Minh hét lớn:

- Chư đệ tử cẩn thủ tâm thần, kích hoạt pháp trận, Yêu Vương này đã bị phong ấn ba trăm năm, tu vi còn thừa không mấy, chỉ còn dư lại một tia chân linh mà thôi, đây chỉ là nó hồi quang phản chiếu, không thể nào thoát ra...

Thanh âm của hắn chấn tỉnh không ít đệ tử Thanh Vân Tông đang thất kinh, bắt buộc chính mình bảo vệ tâm thần, liều mạng đem linh khí rót vào trong trận.

- Ha ha ha ha... Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành, bổn tọa hôm nay cho dù bỏ mình, cũng muốn liều mạng...

Yêu Vương bi thương rống to, trên người phát ra khói đen trong chốc lát nồng nặc gấp mười lần, thân hình hơi lui, sau đó vận hết toàn lực, ầm ầm một tiếng đụng vào trên chín đạo xích sắt, kịch liệt va chạm thẳng kích đệ tử Thanh Vân Tông tu vi yếu chút phun máu, những người khác mọi người sắc mặt xanh mét, mắt thấy chín đạo xích sắt đều bị nó đánh bay, tựa hồ đạt đến cực hạn, một giây sau sẽ vỡ vụn bình thường.

- Linh Vân sư muội, chúng ta liên thủ!

Tiếu Kiếm Minh quát to một tiếng, thân hình nhảy dựng lên, vào giờ khắc này, Hứa Linh Vân cũng phi thân lên, hai người một bạc một đen hai đạo kiếm quang lần lượt thay đổi, đều thi triển Thanh Vân Cửu Kiếm mạnh nhất, kiếm khí cách xích sắt chém vào trên người Yêu Vương.

- Lão phu... Không cam lòng...

Phảng phất mũi châm nhọn đâm vào bong bóng cá, hai đạo kiếm quang đâm xuống, thân thể Yêu Vương lực lượng rót đầy toàn thân bỗng nhiên "Thình thịch" một tiếng nổ tung, đinh tai nhức óc, vô tận thịt vụn tung toé, nồng đậm khói đen từ miệng tế đàn phun ra, chỉ một thoáng, khói đen cuồn cuộn tràn ngập chung quanh tế đàn, tựa như phương viên mười dặm, bỗng nhiên nổi lên quỷ dị đại vụ vậy.

Cũng ngay một khắc này, chín sợi xích sắt đồng thời sáng lên, pháp trận đã kích hoạt một lần nữa.

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông đều thở phào nhẹ nhõm, hai mặt nhìn nhau:

- Xảy ra chuyện gì?

- Yêu Vương đã chết rồi sao?

- Hình như là Yêu Vương mưu tính trốn khỏi phong ấn, kết quả thân thể nứt vỡ, thân tử đạo tan...

Trong tiếng nghị luận, không người nào chú ý tới, trong sương mù quỷ dị, một đạo bóng dáng vô cùng đạm, thẳng hướng Phương Hành lướt tới.

Lúc này, Phương Hành x bị một tiếng vang thật lớn hấp dẫn, quay đầu hướng tế đàn nhìn lại.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác gương mặt chợt lạnh, tựa hồ có gió mát đập vào mặt, cả người nhất thời ủ rũ ngã ngồi.

- Ha ha ha ha... Yêu quái lông trắng cuối cùng vẫn yếu đi một bậc, bổn tọa cuối cùng đã đi ra ngoài rồi...

Một thanh âm cười to ở bên tai vang lên.

Phương Hành từ từ mở hai mắt ra, thấy mình đang ở một mảng lớn bích ba mênh mông vô tận đại dương, khoanh chân mà ngồi, phía dưới là một cái tế đàn nho nhỏ, cảm giác tế đàn chính là trung tâm đại dương mênh mông, vĩnh hằng bất động.

- Nơi này là... thức hải của ta ư?

Phương Hành rất nhanh ý thức được chính mình ở chỗ nào, nơi này là thức hải hiển hóa, thuộc về một người nhất tư ẩn địa phương, cũng sẽ không bất kỳ quấy rầy, trừ phi tu vi đạt đến Trúc Cơ cảnh, nếu không rất khó tự động tiến vào nơi này. Trừ phi cơ duyên xảo hợp, bị người tu hành cường đại lấy thần thức hướng dẫn tiến vào, hay là, thần thức gặp phải nguy hiểm, tự động tiến vào.

Ánh mắt của hắn đảo qua, rất nhanh đã hiểu tại sao mình tiến vào trong thức hải.

Thần trí của mình quả thật gặp phải nguy hiểm!

Thức hải vốn là nơi tư mật, nơi này lại tới một vị khách không mời mà đến, một lão giả uy mãnh màu vàng lấp lánh.

Lão giả này thân hình cao lớn, chừng mười trượng, mũi ưng mắt nhỏ, ánh mắt âm chí sắc bén, trên người khoác một áo choàng kim vũ, trống rỗng đứng ở trên thức hải đại dương, cất tiếng cười to, trong tiếng cười, tràn đầy hi vọng khôi phục.

- Ngươi là ai a?

Phương Hành mở miệng, kinh ngạc nhìn lão giả này, trên mặt một chút sợ hãi cũng không có.

- Ha ha ha ha...

Lão giả cất tiếng cười to, trong thanh âm xen lẫn uy áp động thiên lay địa, chấn cho thức hải không gian như có dấu hiệu sụp xuống.

- Bổn tọa là Phi Thiên Đại Bằng Tà Vương, ba trăm hai mươi mốt năm phong khốn, hôm nay liều mạng nổ tung thân thể, cuối cùng đổi được một tia chân linh chạy ra khỏi phong ấn, tiểu quỷ, ngươi rất may mắn, bổn tọa coi trọng nhục thể của ngươi, liền đem thân thể này nhường cho ta thôi! Trước lúc tan biến, ngươi có thể cùng bổn tọa nói một chút tâm nguyện của ngươi, nếu không quá khó, bổn tọa tương lai thuận tay thay ngươi hoàn thành cũng không có gì...

Lão giả lạnh giọng nói, thân hình nghiêng về phía trước, hướng Phương Hành mắt nhìn xuống.

Phương Hành thân thể cùng hắn so sánh, quả thực tựa như một con kiến đối mặt một tòa núi lớn.

Phương Hành trừng mắt nhìn, giờ mới hiểu được Yêu Vương muốn làm gì, trong lòng nhất thời nở nụ cười lạnh.

- Ngươi chính là con chim bị Thanh Vân Tông Thái Thượng trưởng lão của chúng ta phong ấn ư?

Hắn không khách khí hỏi.

Lão giả giận tím mặt, quát lên:

- Nói hươu nói vượn, bổn tọa là Phi Thiên Đại Bằng Tà Vương, chim chóc cái gì? Chỉ bằng Kim Đan cao thủ của tông môn nho nhỏ như Thanh Vân Tông, chính là mười người cùng đến, như thế nào có thể gây tổn thương cho bổn tọa? Nếu không phải con yêu quái lông trắng không biết từ nơi nào nhô ra, lão phu lúc ấy cho dù bị trọng thương, bằng ta cực tốc siêu thoát cửu thiên thập địa, bọn họ cũng không làm khó dễ được ta...

Phương Hành liếc mắt:

- Dù sao cũng bị người ta phong ấn, còn to còi cái gì?

- Oa nha nha... Tức chết ta mất!

Lão giả tức điên cuồng gào thét không dứt:

- Ba trăm năm phong khốn, ngay cả tiểu quỷ như con kiến này cũng dám khinh thị ta ư?

Trong tiếng huýt gió, hắn vung tay lên, hướng Phương Hành bắt xuống, muốn một phát bắt lấy nuốt vào bụng.

Chỉ là đây là thức hải hiển hóa không gian, nơi này chính là bản thể chân linh của Phương Hành, bị hắn nuốt, chân linh của lão giả có thể tước chiếm cưu sào, đem thân thể

Phương Hành làm thành của riêng, ở tu hành giới này, có một cái tên, chính là "Đoạt xá".

- Chờ một chút...

Phương Hành bỗng nhiên đưa tay lên, ngăn cản lão giả vồ xuống.

Bộ dáng thoạt nhìn rất bình tĩnh để cho lão giả hơi ngẩn ra, bàn tay vừa chậm.

- Ngươi không sợ lão phu sao?

Phương Hành thở dài, hắc hắc cười, nói:

- Nói thật, ngươi chọn ai không tốt, tại sao hết lần này tới lần khác lại chọn ta?

Chương 144: Tam Muội Chân Hỏa luyện Kim Bằng

Ha ha...

Lão giả phá lên cười:

- Ngươi biểu hiện rất tốt, chính là Linh Động tầng sáu, đã có chiến lực bực này, coi như ta cũng cảm giác có chút bất ngờ, có thể thấy được thể phách trong suốt, căn cơ thực sự không sai, mà một thân linh khí...

Lão giả vừa nói, từ nước biển trong biển rộng dưới chân gẩy một cái, tùy ý nước biển rơi trên ngón tay:

- Thế mà đều là linh khí tinh khiết ngưng luyện chín lần, thật là rất hiếm thấy a, không nghĩ tới Thanh Vân Tông cũng có thể dạy ra được mầm mống tốt như thế, thể xác hoàn mỹ như vậy, lão phu không đoạt ngươi thì đoạt ai?

Nói xong lời cuối cùng, hắn có chút dừng lại, bỗng cười một tiếng:

- Vốn ta còn không nắm chắc, nào ngờ ngươi đúng vào lúc này lại bị thương, không phải là cơ hội tốt nhất sao? Liều chết đánh cược một lần, quả nhiên thành công xông ào vào thức hải của ngươi!

- Thì ra lão già này cho rằng ta bị thương...

Phương Hành không nhịn được ha ha nở nụ cười.

Lão giả bị hắn cười đến trong lòng sợ hãi, quát lạnh nói:

- Ngươi cười cái gì?

Phương Hành cười nói:

- Thật sự không đành lòng nói cho ngươi biết, hơn hai mươi người nơi đây, ngươi không nên chọn nhất chính là tiểu gia ta!

- Sao?

Lão giả có chút cảnh giác:

- Lời ấy ý gì?

Phương Hành vẻ mặt biến đổi, cười hắc hắc nói:

- Bởi vì ngươi sẽ hối hận tại sao mình không vĩnh viễn trốn ở tế đàn chứ...

Lão giả trong lòng bỗng nhiên mơ hồ có dự cảm xấu, bất quá sau đó bỏ đi ý nghĩ này, quát lạnh nói:

- Ta là Kim Đan chi linh, mặc dù tu vi hoàn toàn không có, nhưng chân linh mạnh mẽ, không thể hủ hư, hôm nay ta phá vỡ Kim Đan thể xác, thi triển đoạt linh thuật, khó khăn nhất chính là tiến vào thức hải của ngươi như thế nào, hôm nay đã thành công tiến vào, đoạt ngươi thể xác người phàm, dễ như trở bàn tay!

Trong lúc nói chuyện, trực tiếp vung tay hướng Phương Hành bắt xuống.

Tay của hắn phô thiên cái địa, trực tiếp đem Phương Hành cùng với tế đàn nho nhỏ cầm lấy.

Yêu Vương Kim Đan cảnh, cho dù là Kim Đan đã vỡ, tu vi hoàn toàn không có, nhưng chân linh mạnh mẽ, cũng vượt xa Linh Động kỳ Phương Hành có thể sánh bằng.

Lão giả này cuồng vọng, cũng không phải không có căn cứ.

Chân linh lớn nhỏ, thật ra chính là lực lượng của chân linh hiển hóa.

Lão giả thân thể ước chừng lớn gấp trăm lần so với Phương Hành, nói cách khác, chân linh cường độ cơ hồ gấp trăm lần Phương Hành.

Nhưng đón bàn tay lão giả chụp xuống, Phương Hành không có chút nào sợ hãi, ngược lại có chút hưng phấn.

Bàn tay phô thiên cái địa mà đến, Phương Hành không hề cố gắng tránh né, mà hơi hơi nhắm hai mắt.

- Trảm thủ đồ... Tam Muội Chân Hỏa... Hiển hóa...

Trong chốc lát, bên trong tâm linh, vẻ tức giận xẹt qua, trên đỉnh đầu chân linh của Phương Hành, đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa.

Ngọn lửa kia, thoạt nhìn không chút nào thu hút, ở dưới thế công của lão giả, liền giống như ngọn nến leo lét giữa gió thảm mưa sầu.

Nhưng ngọn lửa đung đưa, thủy chung không có bất kỳ dấu hiệu dập tắt.

- Ha ha, chút thủ đoạn này đã muốn ngăn ta? Người thiếu niên, quá ngây thơ rồi!

Yêu Vương chính là cường giả Kim Đan cấp, tung hoành cả đời, dạng gì thủ đoạn mà hắn chưa từng thấy chứ?

Chính là Phật môn Liên Hoa Thánh Diễm hoặc là Bắc Minh gia Cửu U Thánh Hỏa hắn đều không sợ, như thế nào lại sợ ngọn lửa nho nhỏ của Phương Hành?

- Oanh...

Bàn tay phô thiên cái địa, như thiên băng, như địa liệt, trực tiếp bao phủ Phương Hành.

Một tay bắt lấy, nuốt vào bụng, đoạt xá đã có thể thành công.

Kim Đan cấp đại tu đoạt xá Linh Động kỳ nho nhỏ, chính là đơn giản như thế.

Song ngay khi bàn tay kia chạm vào ngọn lửa nho nhỏ trên đỉnh đầu Phương Hành, chuyện tình quỷ dị đã xảy ra.

- Xuy...

Ngọn lửa thiêu đốt, trên tay tản mát ra khói xanh nhè nhẹ, rơi khắp đại dương mênh mông chung quanh, sau đó bàn tay kia thu nhỏ lại một vòng.

Gương mặt lạnh lùng cuồng ngạo của lão giả này, bỗng nhiên xuất hiện một tia thần thái cực kỳ kinh ngạc, bàn tay to đột nhiên thu hồi.

- Đây là thứ gì? Có thể đả thương chân linh của ta ư?

Lão giả bàn tay run lên, tựa như một ngọn lửa nho nhỏ đã để cho hắn nhận lấy thương tổn nhất định.

Phương Hành mở mắt ra, cười hì hì, nói:

- Đây chính là thứ mà ta nói sẽ làm ngươi hối hận! Một vị trưởng bối của ta từng nói, ta đời này cái gì cũng sợ, tu hành giới, các loại nhân vật lợi hại đếm không xuể, ai đều không thể coi thường, nhưng chỉ có có một loại ta có thể hoàn toàn không sợ, đó chính là người dám liều mạng đoạt xá ta... Người như thế chính là muốn chết!

Phương Hành lời nói rất chân thành để cho lão giả trong lòng dâng lên một loại cảm giác không ổn, hắn lùi sau mấy trăm trượng, lạnh giọng nói:

- Tiểu quỷ quả nhiên có chút cổ quái, thôi đi, lão phu không chọc đến ngươi, đổi người khác sao!

Vừa nói thân thể hóa thành một đạo linh quang, lại muốn lao ra khỏi thức hải của Phương Hành.

Hắn cũng coi như làm việc quyết đoán, vừa thấy không ổn, không chút nào do dự, lập tức muốn bỏ chạy.

Dù sao cũng bị phong ấn mấy trăm năm, hôm nay mới có một cơ hội sống sót, thật sự không dám quá mức mạo hiểm.

Nhưng Phương Hành phía sau hắn lại nở nụ cười:

- Con mẹ nó, tới rồi còn muốn đi? Coi chỗ của tiểu gia là nhà trọ ư?

Theo tiếng cười, ngọn lửa lơ lửng trên đỉnh đầu, đột nhiên vọt tới, rơi vào vô tận đại dương mênh mông trong thức hải, trong chốc lát, lấy Thanh Viêm Đoán Chân Quyết tồi động Tam Muội Chân Hỏa, khắp đại dương mênh mông tất cả đều hóa thành biển lửa, chân linh của lão giả kia còn chưa kịp bỏ chạy, đã bị biển lửa đầy trời vây quanh, hắn sợ hãi rống liên tục, hóa ra nguyên hình, lại là một con chim đại bàng, tả trùng hữu đột.

- Ghê tởm, bổn tọa không đoạt xá ngươi được, đi còn không được sao?

- Ngọn lửa này... Rốt cuộc là vật gì? Có thể nào đả thương bổn tọa?

- Oa nha nha... Không thể nào, thế gian thần, huyền, pháp, cơ, các loại huyền pháp, đều không có khả năng này...

Phương Hành nhìn chim đại bàng trong biển lửa bị đốt cháy kêu gào "Ngao ngao", trong bụng lại càng đắc ý, Tam Muội Chân Hỏa của tiểu gia dĩ nhiên có thể đốt ngươi, bởi vì... đây căn bản không phải là thần, huyền, pháp, cơ, đây là tiên pháp.

Nói trở lại, con Yêu Vương mới thoát khốn ra này cũng thật là xui xẻo, Phương Hành tu luyện chính là Tam Muội Chân Hỏa không đầy đủ, hơn nữa hắn tu vi quá thấp, căn bản không cách nào khống chế, chẳng qua miễn cưỡng lấy Thanh Viêm Đoán Chân Quyết tâm pháp thôi động, rèn luyện tự thân, nhưng Yêu Vương chân linh xông vào thức hải của hắn, liền tương đương chủ động tiến vào sần khấu của hắn, mà ở chỗ này, Phương Hành cơ hồ có thể nói là...

Vô địch!

Tối thiểu là, vô địch hạ giới!

Đừng nói là Yêu Vương Kim Đan cảnh, chính là Nguyên Anh cảnh Yêu Thánh tới đây, cũng rất khó chiếm được tiện nghi ở trong thức hải của Phương Hành.

Ở trong biển lửa thiêu đốt, chim đại bàng thân hình như ngọn núi cũng không cháy, thậm chí không xuất hiện một tia dấu vết thiêu đốt, chẳng qua thân hình của nó đang không ngừng thu nhỏ lại, trên người không ngừng có khói xanh tỏa ra, hóa thành từng đạo tan vào đại dương mênh mông, rồi sau đó, Phương Hành ngồi xếp bằng trên tế đàn không ngừng cảm giác có năng lượng kỳ quái nào đó hướng chính mình tuôn vào, khiến cho chân linh của mình cường đại hơn.

Thì ra chân linh lộ vẻ cực kỳ yếu nhược, đang trở nên càng lúc càng lớn, mà chim đại bàng, đang không ngừng thu nhỏ lại.

- Đây rốt cuộc là loại lửa gì? Vì sao có thể đốt cháy bổn tọa chân linh?

- Tiểu tử thúi, mau dừng lại, bổn tọa đã thay đổi chủ ý, ta tự đi đoạt xá người khác, không chọc giận ngươi...

- Mau thả ta rời đi, con mẹ nó muốn đốt chết ta thật ư? Lão phu liều mạng với ngươi...

Đại bàng hoàn toàn không còn bộ dáng ngông cuồng khi trước, kinh hoàng như chó nhà có tang, ở trong thức hải Phương Hành đông đột tây trốn, nhưng khắp nơi có ngọn lửa cách trở, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng không đạt tới, vừa sợ vừa hận, ngao ngao gào ầm lên, đến cuối cùng, một tiếng rống căm phẫn, thế nhưng liều mạng hung hăng hướng Phương Hành lao đến, tựa như nó thấy chạy trốn vô vọng, dâng lên một tia hung ác, muốn cùng Phương Hành liều mạng.

- Ha ha, lão vương bát đản, đến địa bàn của tiểu gia còn ngông cuồng ư?

Phương Hành cũng không có tư tưởng kính già yêu trẻ, mắt thấy đại bàng hướng chính mình lao tới, cười lớn một tiếng từ trên tế đàn nhảy lên, "Oanh" một quyền đánh ra, chung quanh ngọn lửa tàn sát bừa bãi tụ lại, hóa thành một quả đấm khổng lồ đập vào trên người đại bàng, nện đến nó một tiếng gào thét, thân hình trên phạm vi lớn rút nhỏ một vòng, tựa như con diều đứt dây bay ra xa.

- Sưu...

Phương Hành nhảy lên, thân trên không trung, một cước đạp đi, ngọn lửa hợp thành một cái chân khổng lồ, trực tiếp đạp xuống.

- Két...

Đại bàng bị đạp rú lên, thê thảm vô cùng.

- Ai cho ngươi đoạt xá...

- Két...

- Ai cho ngươi cuồng...

- Két...

- Ai cho ngươi xưng bổn tọa...

- Két...

- Ai cho ngươi... Ai cho ngươi... Ai cho ngươi hình dạng như cái chim...

- Két... Đủ rồi... Đừng đạp nữa...

Đại bàng bị Phương Hành đánh một quyền, hoặc đạp một cước, thân hình cũng sẽ thu nhỏ lại một vòng, cho dù là Phương Hành không làm cái gì, chẳng qua là để cho Tam Muội Chân Hỏa thiêu nó một chút, cũng sẽ đem thân hình của nó đốt thu nhỏ lại không ít, cũng không phải là Kim Đan Yêu Vương thực lực không đủ, bị nhốt ba trăm năm còn có thể có linh thức mạnh mẽ như vậy, đột phá phong ấn ra, cũng xông vào thức hải Phương Hành, đã chứng minh thực lực của hắn.

Chẳng qua là, giống như Phương Hành nói, hắn thật sự là quá xui xẻo.

Bất luận đoạt xá bất luận kẻ nào, cho dù là Tiếu Kiếm Minh cùng Hứa Linh Vân, cũng tốt hơn nhiều so với đoạt xá Phương Hành.

Bởi vì Phương Hành tu luyện Tam Muội Chân Hỏa luyện thể, hoàn toàn khắc chế pháp môn linh thức nhập vào cơ thể đoạt xá.

Nếu Đại Bằng Tà Vương vượt qua thiên kiếp còn khá hơn một chút, nhưng không độ thiên kiếp, gặp được Tam Muội Chân Hỏa, chính là muốn chết.

Hôm nay một phen đánh tàn bạo, Đại Bằng Tà Vương đã hóa thành rách nát, thân thể như núi nhỏ, ngạnh sanh trở nên chỉ bằng gian phòng, nằm xụi lơ trên mặt đất, tà mi oai mắt, thoạt nhìn đáng thương...

- Ngươi... Thật muốn giết ta ư?

Đại Bằng Tà Vương thanh âm run rẩy, thê thảm kêu lên, trong thanh âm đều mang theo nức nở...

Chương 145: Kim Đan chân linh

Phương Hành tự nhiên không thật sự muốn giết nó, nếu không ngay khi nó xông vào thức hải của mình, đã có thể đem nó đốt chết, chẳng qua là lo lắng người này mặc dù bị phong ấn hơn ba trăm năm, nhưng dù sao cũng là Kim Đan đại cao thủ, cho nên muốn xem một chút từ trên người hắn có thể kiếm gì có lợi hay không, dĩ nhiên, so với chính mình ép hỏi, chẳng bằng để cho chính nó nói ra.

Nghĩ như vậy, Phương Hành lại một cước đạp xuống, mắng:

- Ngươi muốn đoạt xá tiểu gia, không giết ngươi giữ lại làm gì?

Đại Bằng Tà Vương kêu một tiếng bi thảm, vội vàng kêu lên:

- Lưu cho ta một mạng, sẽ có lợi cho ngươi!

Phương Hành "Ba" một chưởng đem nó đánh bay hơn mười trượng, đi theo tới tiếp tục đạp, mắng:

- Ngươi nghèo kiết xác chỉ còn một luồng linh hồn nhỏ bé, có thể có đồ vật gì cho tiểu gia? Còn không bằng đem ngươi luyện hóa, cung cấp một chút dinh dưỡng cho tiểu gia...

Vung chân vô tình, trong lòng cũng đang lưu ý lời của Đại Bằng Tà Vương.

Đại Bằng Tà Vương bị giam cầm mấy trăm năm, thật khó khăn dùng chính mình một thân tu vi đổi lấy một đường sinh cơ, chạy ra khỏi phong ấn, nào ngờ vừa rời hang sói đã vào miệng cọp? Cầu sinh uẩn ủ hơn ba trăm năm, đã mãnh liệt tới cực điểm, thấy tiểu quỷ này bộ dáng thật sự muốn đem chính mình tươi sống luyện chết, cung cấp dinh dưỡng cho hắn, trong bụng sợ hãi tột đỉnh.

- Ngươi... Ngươi tiểu vương bát đản có biết tính hay không, bổn tọa một thân tu vi đã sớm mất đi, chỉ còn một luồng chân linh, ngươi luyện hóa có thể có bao nhiêu dinh dưỡng, còn không bằng lưu ta lại để chỉ điểm ngươi tu hành...

Đại Bằng Tà Vương hét lớn, tu hành giới từng nghe nói rất nhiều chuyện đoạt xá không được, kết quả tàn hồn cùng bản thể ý thức hợp tác với nhau.

Đại Bằng Tà Vương muốn thuyết phục Phương Hành cũng làm như vậy, vừa có thể giữ mạng, cũng có thể được tôn trọng. Nhưng hắn không nghĩ tới, Phương Hành vừa nghe, đạp càng hăng say rồi, đồng thời mắng:

- Một tên ngu ngốc để người ta phong ấn mấy trăm năm như ngươi, có tư cách gì chỉ điểm tiểu gia? Đem bản lãnh của ngươi học xong, cũng chạy không thoát số phận bị người phong ấn...

Khẩu khí này, dĩ nhiên vô cùng khinh bỉ Đại Bằng Tà Vương, khinh thường học bản lãnh của hắn.

Hắn mỗi lần đạp một cước, Đại Bằng Tà Vương thân thể sẽ nhỏ một phần, cách cái chết gần hơn một bước, bị dọa cho sợ đến vội vàng lần nữa kêu to:

- Đó là ngoài ý muốn, nghĩ tới Đại Bằng Tà Vương ta năm đó tung hoành khắp Nam Chiêm, có mấy người Kim Đan có thể bị ta để vào trong mắt? Lúc ấy ta mặc dù bị trọng thương, nhưng nếu không phải yêu quái lông trắng kia bỗng nhiên xuất thủ, bằng Thanh Vân Tông Kim Đan thực lực, nhiều hơn mười cái ta cũng không để vào mắt...

- Còn bốc phét nữa, ta giẫm chết ngươi...

- Ngao... Lão phu năm đó có mấy nơi ẩn thân, bên trong có chút bảo vật cho ngươi...

- Tiểu gia không cần... Ta đạp!

- Ngao... Lão phu một thân Kim Đan cảnh kiến thức, thần quyết huyền công vô số, cũng có thể truyền cho ngươi...

- Phi... Tiểu gia là người, làm sao học Yêu tộc công quyết?... Ta đạp!

- Ngao... Có thể học... Có thể học... Thiên hạ công quyết đều có chỗ giống nhau, thêm chút cải biến là có thể học...

- Tiểu gia không cần... Ta đạp...

- Ngao... Lão phu có một bí mật lớn nhất có thể nói cho ngươi biết...

- Tiểu gia không tin, ta giẫm chết ngươi...

- Ngao... Thật sự, quan hệ đến thiên huyền cửu quan...

- Cửu quan? Chưa nghe nói qua... Ta đạp!

Đại Bằng Tà Vương thiếu chút nữa khóc to, vì bảo vệ tánh mạng hắn ngay cả bí mật lớn nhất của mình cũng đã nói ra, lại không nghĩ rằng tiểu vương bát đản này căn bản không biết cửu quan là gì, bộ dáng hoàn toàn không động tâm, hiển nhiên thân thể của mình càng ngày càng nhỏ, chân linh bằng tốc độ kinh người ảm đạm xuống, hắn nhất thời đau khổ, cơ hồ tuyệt vọng, ủ rũ nằm trên mặt đất, không nói tiếng nào.

Không ngờ nó không nói, Phương Hành lại ngừng động tác, nói:

- Làm sao ngươi không xin tha chứ?

Đại Bằng Tà Vương buồn bã nói:

- Cầu xin ngươi có thể tha ta một mạng sao?

Phương Hành nói:

- Chưa chắc!

Đại Bằng Tà Vương lại kêu rên một tiếng, không lên tiếng nữa, nhắm mắt đợi chết.

Phương Hành trong lòng chắc mẩm, cảm thấy vừa rồi hẳn là đem bí mật trong lòng lão này cũng ép ra không sai biệt lắm, không hề đạp nữa, cười hắc hắc nói:

- Ngươi nếu muốn mạng sống, thật sự cũng không phải hoàn toàn không được...

Đại Bằng Tà Vương vừa mở mắt, cả kinh nói:

- Ngươi chịu tha ta?

Phương Hành cười hì hì nói:

- Vốn muốn trực tiếp luyện hóa, nhưng xem bộ dáng đáng thương của ngươi, tiểu gia cũng có chút không đành lòng đánh lão đầu nữa, thôi đi, cho ngươi cơ hội, dùng lợi ích để đổi thời gian sống của ngươi!

Đại Bằng Tà Vương ngẩn ra, nói:

- Là... Có ý gì?

Vốn đoán mình hẳn phải chết, lại không nghĩ rằng bỗng nhiên có cơ hội sống sót, nó tự nhiên không chịu bỏ qua.

Phương Hành nói:

- Rất đơn giản, ngươi vừa rồi nói cái gì bảo tàng cái gì công quyết, đều nói ra cho ta, đương nhiên là phải hữu dụng với ta, mỗi lần nói một cái, tiểu gia cho phép ngươi sống thêm mấy ngày, giá trị càng cao, cho phép ngươi sống thời gian càng lâu, nhưng nếu ngươi nói ra thứ gì, để cho tiểu gia không hài lòng, hoặc là không còn ích lợi gì cho ta nữa, vậy thì đơn giản, lập tức giết chết!

- Này... không công bình...

Đại Bằng Tà Vương gào to, nếu những thứ mình nói ra có thể đổi được tự do còn đỡ, nhưng lại chỉ có thể đổi mấy ngày thời gian, vậy thì có tác dụng gì? Mình có thể cho hắn nhiều lợi ích hơn nữa, còn không phải là sớm muộn cũng bị luyện chết ư?

Phương Hành sắc mặt trầm xuống, trực tiếp một cước đạp xuống, quát lên:

- Thời điểm ngươi muốn đoạt xá tiểu gia tại sao không nói công bình?

Đại Bằng Tà Vương bi thương im lặng, nói cho cùng là mình mù mắt, làm sao chọn lấy đúng kẻ khó dây dưa như vậy?

- Tại sao không nói chuyện, đang suy nghĩ gì?

- Bổn tọa... Hiện tại thật sự hối hận vì trốn ra khỏi tế đàn...

Đại Bằng Tà Vương thật sự hối hận, bởi vì hắn phát hiện Phương Hành tựa như thực sự dám trực tiếp đem mình luyện chết, rất rõ ràng, tiểu quỷ này mặc dù số tuổi không lớn, nhưng cực kỳ hung ác, hắn có cái gan từ bỏ bí mật mà luyện chết chính mình, chính mình lại không có dũng khí vì giữ lại bí mật mà từ bỏ sinh mệnh, dùng lời đơn giản nhất mà nói, Đại Bằng Tà Vương bi ai vì bị Phương Hành nắm đằng chuôi.

Lúc này ở ngoại giới, chúng đệ tử Thanh Vân Tông đã một lần nữa kích hoạt phong ấn đại trận, mà bên trong tế đàn đã không có hắc vụ trào ra, lúc trước hiện ra quỷ vụ cũng đã tan biến, quay về trời xanh mây trắng. Khắp Loạn Hoang sơn, tựa hồ cũng trong sáng không ít, yêu vân quỷ vụ hàng năm lượn lờ giữa không trung, tựa như vào giờ khắc này dần dần trở nên mờ nhạt hơn.

- Hứa sư tỷ, Yêu Vương... Có phải đã chết hay không?

Mặc dù đã kích hoạt pháp trận một lần nữa, nhưng có chút đệ tử Thanh Vân Tông chợt thấy một màn quỷ dị như vậy, trong bụng vẫn bối rối.

- Hơn phân nửa như thế...

Hứa Linh Vân hai đầu lông mày cũng có mấy phần ngưng trọng, không dám chắc chắn nói, rồi sau đó, nàng xoay người, hướng Tiếu Kiếm Minh nói:

- Bất quá chuyện này liên quan trọng đại, lần phù chiếu này đến đây là kết thúc sao, chúng ta cần lập tức trở về tông môn, đem tế đàn phát sinh cổ quái bẩm báo Tông chủ và các trưởng lão, để cho bọn họ tới kiểm tra xem xét một chút, dù sao Yêu Vương này quá mức cường đại, phải cẩn thận tránh để gây loạn!

- Có thể!

Tiếu Kiếm Minh nhàn nhạt trả lời, bộ dạng không quá cảm thấy hứng thú.

- Phương sư đệ, ngươi không sao chứ?

Hứa Linh Vân đứng bên cạnh Phương Hành, nhẹ giọng hỏi, vừa rồi chúng đệ tử Thanh Vân Tông hướng trong pháp trận quán thâu linh khí, Phương Hành vẫn ngồi xếp bằng trên đất, chưa từng cùng mọi người hành động, bất quá mọi người đều cho rằng hắn bởi vì bị Tiếu Kiếm Minh một kiếm chấn thương, cho nên đang điều tức chữa thương, cho nên cũng nổi lên lòng nghi ngờ, lúc này đại sự đã xong, không ít người cũng ân cần nhìn sang.

- Ách... Ta bị trọng thương... Đầu thật choáng váng...

Phương Hành mở mắt ra, suy yếu nói, bộ dạng như bị trọng thương, thuận thế hướng trong ngực Hứa Linh Vân nhào vào.

Hứa Linh Vân thân thể khẽ nghiêng về phía sau, tự tiếu phi tiếu, thấp giọng nói:

- Mùi vị của khí huyết đan, thật sự nghĩ ta không ngửi thấy sao?

Phương Hành ngẩn ngơ, lúc này mới giật mình, Hứa Linh Vân là đan sư chỉ kém Thanh Điểu trưởng lão của Thanh Vân Tông, chính mình lấy khí huyết đan làm bộ, làm sao có thể dấu diếm được nàng? Lúc đầu nàng không phát hiện được, sau để ý kỹ, đã phát hiện sơ hở.

Vội vàng ngồi ngay ngắn người lại, cũng không đỏ mặt, trực tiếp nói sang chuyện khác:

- Nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta cần phải đi

sao?

- Chỉ chờ mình ngươi thôi!

Hứa Linh Vân cũng không có ý tứ vạch trần Phương Hành, khẽ mỉm cười, đứng lên.

- Kéo ta một cái!

Phương Hành đưa tay, Hứa Linh Vân có chút im lặng, vẫn đưa tay đem hắn kéo lên.

- Linh Vân sư tỷ tay ngươi thật mềm...

Phương Hành cười hì hì nói, từ trên mặt đất nhảy dựng lên.

Lời nói tràn đầy đùa giỡn, để cho Hứa Linh Vân có chút im lặng, nhàn nhạt thu tay về, không để ý tới hắn.

Cách đó không iếu Kiếm Minh, nhìn như đang nhìn nơi xa, trên thực tế đem bộ dáng đùa giỡn của hai người bọn họ cũng thu hết đáy mắt, trái tim tất nhiên tức giận dị thường, cho tới nay, Hứa Linh Vân mặc dù cùng hắn cũng không có bất kỳ thân cận, nhưng hắn vẫn coi Hứa Linh Vân là đạo lữ tương lai của mình, thấy nàng cùng Phương Hành nói cười yển yển, trái tim hận ý, cũng tăng thêm ba phần.

Cũng không nói gì, chẳng qua nhàn nhạt liếc mắt nhìn một cái Phương Hành, sau đó đưa tay gọi thiết ưng, bay lên trời mà đi.

Không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng thoáng nhìn tràn đầy sát ý!

- Phương sư đệ, vì sao nhất định phải trêu chọc hắn đâu?

Hứa Linh Vân đã nhận ra địch ý mãnh liệt của Tiếu Kiếm Minh đối với Phương Hành, có chút bất đắc dĩ hỏi.

- Trêu chọc hắn thì sao, ta phải giết chết hắn!

Phương Hành cười hì hì hướng Hứa Linh Vân nói, Hứa Linh Vân vẻ mặt nhẹ nhàng cứng lại.

Vẻ mặt này tựa hồ cực kỳ giống vẻ mặt bất hảo cười hì hì bình thời của Phương Hành, nhưng làm cho nàng cảm thấy cực kỳ chân thành.

Chương 146: Chân truyền thứ ba

Trước sơn môn Thanh Vân Tông, Tông chủ Trần Huyền Hoa cùng bốn vị truyền pháp trưởng lão rất hiếm thấy nhất tề xuất hiện tại nơi này, lúc trước Tông chủ Trần Huyền Hoa đã nhận được Hứa Linh Vân truyền đến tín phù, biết được chúng đệ tử Thanh Vân Tông đã hoàn thành lịch luyện trở về, khoảng một nén hương thời gian sau sẽ tới trước sơn môn, cho nên trực tiếp muốn mời tứ đại truyền pháp trưởng lão cùng nhau chờ đợi chỗ này.

Bốn trưởng lão, bốn loại vẻ mặt, Thiết Như Cuồng trưởng lão cười ha ha, bộ râu đen rung lên không ngừng, Tiếu Sơn Hà trưởng lão mặt trắng không râu sắc mặt âm chí như nước, buông xuống hai mắt, không nói một lời, mà Thư Văn cốc trưởng lão bộ dáng thư sinh vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, Thanh Điểu trưởng lão một thân đan bào màu đỏ lại là vẻ mặt bình thản, mắt ngắm chân trời, cũng không biết suy nghĩ chuyện gì.

Mặc dù các đệ tử còn chưa tới, bọn họ cũng đã ở trong truyền phù của đệ tử được biết kết quả lịch luyện lần này, quả thực làm cho người ta mở rộng tầm mắt, chia ra xác nhận vài lần mới tin tưởng kết quả này không hề sai lầm...

Năm trước vô luận đi ra ngoài lịch luyện, hay là những thứ khác như tỷ thí tỷ đấu, từ trước đến giờ cũng là Sơn Hà cốc đứng đầu, Tê Hà cốc thứ hai, Thư Văn cốc cùng Đoán Chân cốc chia ra đoạt ngươi ba ta bốn, dù sao Tiếu, Hứa hai gã chân truyền đưa đến tác dụng thật lớn, còn lần này, vốn tưởng rằng cũng sẽ có kết quả giống nhau, lại không nghĩ rằng, đệ tử bốn cốc cho bọn hắn một cái bất ngờ thật lớn.

Bốn mươi mốt đệ tử Thanh Vân Tông đi tới Loạn Hoang sơn, cuối cùng trình phù chiếu chỉ có hai mươi chín người, cũng là nói, có mười hai đệ tử bỏ mạng, có mười mấy người khác bị thương, thậm chí có bốn người thương thế quá nặng, bắt đầu từ hôm nay, không còn cơ hội tiếp tục tu hành, nếu tính cả số này, nói là mười sáu đệ tử chết đi cũng đúng, không cách nào tu hành, chẳng khác người chết.

Làm cho người ta không dự liệu được chính là, tổn thất nhân thủ ít nhất, dĩ nhiên là Đoán Chân cốc.

Đi ra ngoài mười người, cuối cùng một người bỏ mạng, một người cụt tay, tính toán đâu ra đấy, cũng mới tổn thất hai người.

Lại có Tê Hà cốc đệ tử, một người xúc phạm môn quy bị bắt, một người bỏ mạng, một người trọng thương, coi như chỉ tổn thất ba người.

Mà Sơn Hà cốc cùng Thư Văn cốc đệ tử tổn thất rất nghiêm trọng. Sơn Hà cốc bỏ mạng năm người, trọng thương một người, Thư Văn cốc cũng đồng dạng một người trọng thương, sáu người chết, đầy đủ trở về bao gồm Bì Quân Tử ở bên trong cũng chỉ có bốn người.

Nếu chỉ là nhân thủ tổn thất cũng cũng thôi, dù sao lịch luyện chính là lịch luyện, sao có thể không có người chết?

Nhưng nói đến các cốc săn đuổi tư nguyên, vậy thì quá kinh khủng...

Từ phía trên ngọc sách thô sơ giản lược ghi lại đánh giá, Đoán Chân cốc thu hoạch so với Sơn Hà cốc cùng Thư Văn cốc cộng lại còn nhiều hơn, cho dù là cùng Tê Hà cốc đệ tử so sánh, cũng ước chừng nhiều hơn tới ba thành!

Lần này, trực tiếp để cho Thiết Như Cuồng trưởng lão vui mừng u mê, cả ngày rồi, khuôn mặt kia toét miệng cười chưa từng ngậm lại.

- Tiểu vương bát đản này, lão phu cũng biết hắn còn có chút bản lãnh!

Thiết Như Cuồng trưởng lão vừa nhìn nơi xa phương hướng pháp thuyền bay tới, vừa cười ha ha nói.

Bên cạnh mấy vị trưởng lão không muốn để ý đến hắn, trong lòng đều đang trợn trắng mắc.

Cũng không biết là ai, sau khi đệ tử bốn cốc lên đường, lập tức hối hận vô cùng, ngày ngày đứng ở trên đỉnh Vân Ẩn phong hướng Loạn Hoang sơn quan sát, chỉ sợ đệ tử chính mình phái ra toàn quân bị diệt...

- Linh Vân đã hướng ta truyền thư nói, Phương Hành người này biểu hiện quả thật không tệ, giúp Linh Vân chém giết hỏa lân quái xà, có thể thấy được thực lực thực sự bất phàm, ở dưới hung uy của Trúc Cơ kỳ đại yêu cứu người, có thể thấy được trong lòng lo lắng đồng môn, bày kế ép đi cường giả dị quốc, có thể thấy được trí kế bách xuất, lần lịch luyện này, công đầu không thể nghi ngờ chính là của hắn, chư vị trưởng lão, ta muốn đề cử hắn làm chân truyền, các ngươi thấy thế nào?

Tông chủ Trần Huyền Hoa nhìn Thiết Như Cuồng một cái, mỉm cười mở miệng, một câu kinh người.

Qua nhiều năm như vậy, Thanh Vân Tông cũng chỉ có hai gã chân truyền, hôm nay lại tăng thêm sao?

Thiết Như Cuồng hơi giật mình, sau đó cười nói:

- Ta thấy không sai, nếu tiểu vương bát đản này thành chân truyền, chắc chắn làm rạng rỡ cho Thanh Vân Tông!

- Là bại hoại danh tiếng của Thanh Vân Tông mới đúng chứ!

Tiếu Sơn Hà bỗng nhiên âm hiểm mở miệng:

- Tiểu quỷ này lập được chút công lao, nhưng hắn đem đệ tử Tê Hà cốc mổ bụng lấy đan, đem mộng hồn thảo thuộc về đệ tử bốn cốc làm của riêng, giữ túi trữ vật của Sơn Hà cốc đệ tử không trả... Ngay cả hắn cuối cùng ép đi đám dị quốc tu sĩ lai lịch kỳ quặc kia, cũng là nhờ loại thủ đoạn bắt cóc con tin... Những chuyện này không cần trừng phạt sao?

Trong lúc nhất thời không khí có chút vi diệu.

Tông chủ Trần Huyền Hoa biểu tình không thay đổi, cười hỏi hướng hai vị truyền pháp trưởng lão khác, nói:

- Các ngươi thấy thế nào?

Thư Văn cốc truyền pháp trưởng lão thở dài một tiếng, nói:

- Có công phải thưởng, có lỗi phải phạt, Tông chủ châm chước cũng được!

Lời này nói, lại tương đương chưa nói.

Tông chủ Trần Huyền Hoa không để ý, nhìn về phía Thanh Điểu trưởng lão, nàng giống như có chút do dự, qua một hồi lâu mới nói:

- Tiểu quỷ này nghe nói giúp ta Tê Hà cốc đệ tử không ít, rồi lại đem ta Tê Hà cốc một người đệ tử mổ bụng lấy đan, thật sự có chút cả gan làm loạn, ta cũng không biết nên phạt hắn hay là nên thưởng hắn, không thể làm gì khác đành trước không để ý tới hắn, chuyện này, Tông chủ ngươi xem xét xử lý sao!

Tông chủ Trần Huyền Hoa nghe, cũng có chút bất đắc dĩ cười cười, nói:

- Đã như vậy, trong lòng ta cũng có chủ ý!

Hắn nói có chủ ý, nhưng cũng không nói là chủ ý gì.

Tiếu Sơn Hà sắc mặt âm trầm, bỗng mở miệng nói:

- Trúc Cơ kỳ đại yêu, không rõ lai lịch, tra không được đầu mối, cũng thôi, bất quá đám tu sĩ đến từ dị quốc kia, đã từ trong túi trữ vật của bọn họ phát hiện một chút đầu mối, thân phận hẳn là người của Bột Hải quốc Bách Thú Tông, hai tông chúng ta, thù này coi như là kết, Tông chủ chuẩn bị xử trí như thế nào?

Tông chủ Trần Huyền Hoa cười cười, nói:

- Bột Hải quốc tài nguyên bần cùng, Bách Thú Tông lại là một tiểu tông, trong tông môn, chỉ nghe nói Tông chủ bọn họ chính là nhân vật Trúc Cơ trung kỳ, không nghe nói có cao thủ nào khác, chính là ân oán sống chết rồi thì như thế nào? Bọn họ tông môn đệ tử vượt vực mà đến, còn đối với Thanh Vân Tông đệ tử bất kính, chính là gặp phải thua thiệt lần này, cũng không dám lộ ra!

Tiếu Sơn Hà nghe vậy, sắc mặt có chút không vui, khẽ hừ một tiếng, nói:

- Làm tông môn chọc vào cường địch, phải có phạt!

Tông chủ Trần Huyền Hoa nghe vậy, không khỏi nhẹ nhàng nhíu mày.

Thiết Như Cuồng cười lạnh nói:

- Đây là chọc vào cường địch sao? Đối phương đã gây sự rồi, chẳng lẽ còn thật muốn để cho các đồ nhi đem túi trữ vật giao cho đối phương ư? Thanh Vân Tông chúng ta, còn không đến mức yếu thế như thế sao?

Tiếu Sơn Hà lạnh lùng nói:

- Cho dù không cần yếu thế, bức lui bọn họ cũng tốt rồi, cần gì cần phải bắt cóc con gái của tông chủ bọn họ, còn muốn làm bị thương mặt của nàng, trước mặt mọi người tát nàng, hơn nữa giết thú nô của nàng? Bách Thú Tông Tông chủ Tư Đồ, ta lúc tuổi còn trẻ cũng đã gặp qua một lần, cũng không phải là một kẻ biết nín nhịn, ngày sau tất sẽ trả thù!

- Chính là làm quá thêm chút nữa, ta cũng cảm thấy làm tốt lắm!

Bỗng nhiên một người mở miệng, mọi người nhìn lại, lại là Thư Văn cốc trưởng lão, trưởng lão bộ dáng thư sinh thản nhiên nói:

- Bách Thú Tông phế bỏ một cái đồ nhi trong cốc ta là Thân Kiếm, Phương Hành người này giết chết thú nô, coi như là báo thù thay Thư Văn cốc, cho nên việc khác ta không để ý, nhưng chuyện này, lại nhất định phải khen, giết cũng tốt, đánh cũng tốt!

Hắn đối với cụ thể hiểu rõ không sâu, chỉ biết đại khái, không biết Thân Kiếm ở trình độ nào đó là Phương Hành hại chết, còn tưởng rằng Phương Hành thấy Thân Kiếm bị phế, mới đánh chết hung nô, vì vậy ở điểm này, cũng có chút cảm kích Phương Hành, chẳng qua không biết Thân Kiếm đã trở thành phế nhân biết được ý nghĩ của sư tôn, có tức đến hộc máu hay không...

Tiếu Sơn Hà âm tình bất định, đang muốn nói nữa, bỗng nhiên Thanh Điểu trưởng lão cắt đứt lời của hắn, nói:

- Tới!

Ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy chân trời bỗng nhiên xuất hiện một chiếc pháp thuyền khổng lồ, chung quanh pháp thuyền, một hắc ưng, một Kim Ô, một bạch hạc quanh thuyền mà bay, trông rất đẹp mắt, đi tới trước sơn môn, pháp thuyền hạ xuống, Thanh Vân Tông đệ tử nối đuôi nhau ra, ba người có phi hành tọa kỵ cũng đáp xuống, đệ tử bốn cốc chia ra trước bốn vị truyền pháp trưởng lão, nhất tề khom mình hành lễ.

- Đệ tử hoàn thành phù chiếu trở về, bái kiến Tông chủ, bái kiến bốn vị trưởng lão!

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông hành lễ xong, cùng hô vang.

Bốn vị trưởng lão nhìn lướt qua đệ tử trước người, tâm tình riêng mình phức tạp, chỉ có Thiết Như Cuồng ha ha cười to, đắc ý cực kỳ.

Tông chủ Trần Huyền Hoa liếc nhìn chúng đệ tử một cái, nhẹ nhàng bước lên trước một bước, thanh âm lang lảnh, truyền khắp trong ngoài sơn môn.

- Tu hành chi đạo, không phải là chuyện dễ, tăng thêm một ít ma luyện, đối với các ngươi mà nói cũng không phải chuyện xấu, tất cả thu hoạch, bọn ngươi đều có thể tự phân công, không cần nộp lên tông môn, mặt khác căn cứ biểu hiện của chuyến này, biểu hiện ưu dị chọn mười người, đều có tông môn ban thưởng, trừ Linh Vân cùng Kiếm Minh ra, còn có thể chọn ba người biểu hiện tối ưu dị, đưa vào Phụng Thiên điện!

Bốn cốc đệ tử nghe vậy, nhất tề ngẩn ra, sau đó mặt lộ vẻ vui mừng.

Sẽ có mười người nhận được tông môn ban thưởng, nói cách khác người còn sống sót có một phần ba có thể lấy được, mặt khác còn sẽ có ba người vào thẳng Phụng Thiên Điện, đây chính là Thanh Vân Tông trừ chân truyền ra, được mọi người mong đợi nhất a...

Dứt lời, Tông chủ Trần Huyền Hoa vừa nhìn thoáng qua Phương Hành đứng ở phía trước Đoán Chân cốc đệ tử một cái, mặt không chút thay đổi nói:

- Phương Hành, ta đã nhận được truyền thư, biết ngươi ở trong lịch luyện, cống hiến công lao, cứu hộ đồng môn, cái công này cần thưởng, song ngươi ngoài công lao ra, cũng có nhiều sai sót, cái này cần phạt, ưu khuyết không thể bù trừ, từ ngày mai trở đi, ngươi đi Tiềm Long cốc diện bích tư quá sao, thời gian sẽ là một năm!

- Bá...

Thanh Vân Tông trên dưới đều đem ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Tông chủ Trần Huyền Hoa.

Phương Hành có thể nói là người có công lao lớn nhất trong lần lịch luyện này, nhưng Tông chủ không nói hai lời, đã đem hắn cấm bế?

Ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được muốn mở miệng, phía sau Ngô Tương Đồng đã tóm lấy vạt áo của hắn, ý bảo hắn bình tĩnh chớ nóng.

Quả nhiên, Tông chủ Trần Huyền Hoa nói xong những lời này, vừa bình tĩnh nhìn hắn một cái, chậm rãi nói:

- Một năm diện bích kết thúc, ta muốn đặc biệt đề đạt ngươi, để cho ngươi làm đệ tử chân truyền thứ ba của Thanh Vân Tông ta, ngươi có bằng lòng hay không?

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông nghe vậy, nhất thời càng thêm kinh hãi, không để ý Tông chủ cùng tứ đại truyền pháp trưởng lão có mặt, khe khẽ bàn tán.

Mà Đoán Chân cốc Thiết Như Cuồng cười ha ha, đưa tay vỗ trên đầu Phương Hành đang ngẩn người cười mắng:

- Còn không tạ ơn Tông chủ?

Chương 147: Người trong Phù Diêu Cung

Cấm bế một năm, sau đó đề thăng làm chân truyền!

Quyết định của Tông chủ Trần Huyền Hoa thật sự làm cho người ta kinh hãi, trong thời khắc này, căn bản cố ý duy trì tiểu vương bát đản này sao? Hiện tại Phương Hành mới mười bốn tuổi, cho dù một năm sau tăng lên chân truyền, vậy cũng mới mười lăm tuổi, mà Thanh Vân Tông hai đại chân truyền, Tiếu Kiếm Minh tấn chức chân truyền chính là mười sáu tuổi, Hứa Linh Vân là mười bảy tuổi, Phương Hành so với hai người bọn họ còn nhỏ hơn...

Còn nữa, cũng có người nghĩ tới địa điểm cấm bế Tông chủ nhắc tới, thế nhưng không phải là phía sau Phi Thạch phong gió thảm mưa sầu, mà là bên trong Thanh Vân Tông một nơi phúc địa linh khí đầy đủ —— Tiềm Long cốc, sẽ liên lạc đến chuyện chân truyền đệ tử cũng sẽ được ban thưởng một cái sơn cốc, Phương Hành gọi là cấm bế đã rất rõ ràng rồi, căn bản là nói trước ban thưởng sơn cốc của chân truyền mà thôi!

- Phương sư đệ, chúc mừng...

Hứa Linh Vân xoay người lại, hơi mỉm cười nói.

Bên cạnh Đoán Chân cốc đệ tử và các đệ tử cùng hắn giao hảo, đều chắp tay nói.

Phương Hành ha ha cười một tiếng, nói:

- Phải bế quan rồi, có gì đáng mừng?

Mọi người nghĩ thầm nếu không đáng giá đáng mừng, ngươi cười vui vẻ như vậy làm gì?

Mà trong tiếng cười kia, Tiếu Sơn Hà vẻ mặt càng âm trầm, liếc Tiếu Kiếm Minh một cái, ống tay áo khẽ phất, thẳng hướng Sơn Hà cốc phương hướng lao đi, Tiếu Kiếm Minh không nói một lời, bước lên lưng thiết ưng, đi theo phía sau hắn.

- Ta rất thất vọng!

Đi tới trên ngọn núi không người nào phụ cận Sơn Hà cốc, Tiếu Sơn Hà xoay người lại, trầm giọng hướng Tiếu Kiếm Minh nói.

Ở trước lúc Tiếu Kiếm Minh trở lại tông môn, cũng từng đem chuyện đã xảy ra truyền phù nói cho hắn biết, đây cũng là nguyên nhân hắn phản đối Phương Hành trở thành chân truyền, dù sao chân truyền đệ tử thân phận vô cùng lớn, rất nhiều chuyện cũng sẽ xử lý không tốt. Chẳng qua hắn cũng không nghĩ tới, Tông chủ Trần Huyền Hoa tựa như hạ quyết tâm muốn che chở tiểu tử này, đề cử làm chân truyền, cái gọi là cấm bế, chính là trò đùa mà thôi.

- Tiểu quỷ này rất ghê tởm, ta căn bản không có cơ hội từ trong miệng hắn hỏi ra thứ gì, ngược lại đã kết tử thù!

Tiếu Kiếm Minh trầm mặc một hồi, giọng căm hận nói, hắn cho là thúc thúc trách mình không thể moi được lời của Phương Hành.

Lại không nghĩ, Tiếu Sơn Hà nghe, lạnh giọng nói:

- Đã như vậy, ngươi không nên để cho hắn còn sống trở về tông môn!

Tiếu Kiếm Minh hơi ngẩn ra, phân biện nói:

- Bạch Thiên Trượng mới vừa bế tử quan, ta sợ...

- Hắn nếu đã bế tử quan, khả năng phá quan sẽ rất ít, bởi vì tiểu quỷ này xuất quan làm khó thúc cháu chúng ta khả năng lại càng một thành cũng chưa tới, ngươi bởi vì... nguy hiểm một thành cũng chưa tới mà buông tha tiểu quỷ cùng ngươi đã kết thành tử địch ư? Kiếm Minh, nhìn dáng vẻ ở bên ngoài lịch luyện bốn năm, lá gan ngươi không hề lớn thêm, ngược lại nhỏ đi rồi!

Tiếu Kiếm Minh bỗng nhiên ngơ ngẩn, năm ngón tay gắt gao nắm thiết kiếm của mình.

- Còn có một năm!

Tiếu Kiếm Minh bỗng nhiên trầm giọng nói:

- Tiểu quỷ này còn một năm nữa mới có thể trở thành chân truyền. Trong vòng một năm, ta tất sẽ chém hắn!

- Ngươi lại sai lầm rồi!

Tiếu Sơn Hà thản nhiên nói:

- Nếu ở Loạn Hoang sơn ngươi không tranh thủ cơ hội giết hắn, trở lại tông môn mới giết hắn, chẳng phải là ngu xuẩn ư? Một tên tiểu quỷ như vậy, trong vài ba năm còn không uy hiếp được ngươi, nếu ngươi năm nay Trúc Cơ thành công, hắn cùng ngươi không cùng một tầng thứ, đến lúc đó cho dù hắn trở thành chân truyền thì như thế nào? Hai người Trúc Cơ, còn không giết được một cái chân truyền ư?

- Năm nay Trúc Cơ thành công?

Tiếu Kiếm Minh lấy làm kinh hãi, Tử Vụ Hoa Lan thảo đã mất, thúc thúc của mình làm sao có thể làm cho mình Trúc Cơ?

Tiếu Sơn Hà thở dài, nói:

- Không thể không nói, ngươi rất may mắn, nửa tháng trước, người của Phù Diêu Cung đã hiện thế rồi, sau đó đi Băng Âm Cung làm khách, Băng Âm Cung Cung chủ bảo đệ tử luyện tập võ nghệ lấy lòng người Phù Diêu Cung, cuối cùng đêm đó dẫn đầu được ban thưởng một quả Phù Diêu Cung Trúc Cơ Đan, cái loại đan dược này, là đan sư cấp độ đan vương đích thân luyện chế, có bảy thành cơ hội làm cho người ta Trúc Cơ thành công...

- Bảy thành cơ hội?

Tiếu Kiếm Minh không nhịn được nuốt nước miếng.

Hắn cũng biết rõ, Trúc Cơ Đan của Thanh Vân Tông, đều là do Tê Hà cốc Thanh Điểu trưởng lão luyện chế, hiệu lực tốt nhất cũng chỉ có ba thành khả năng Trúc Cơ thành công, vạn nhất thất bại, thậm chí có thể tổn thương đạo cơ, không còn hi vọng Trúc Cơ, đây cũng là nguyên nhân Thanh Vân Tông tu sĩ Trúc Cơ khó khăn như thế, thật không nghĩ đến, hôm nay thế thấy được hi vọng, có thể nhận được một viên Trúc Cơ Đan có bảy thành cơ hội...

- Lúc ấy được biết tin tức này, ta cùng với Tông chủ và Thanh Điểu trưởng lão ba người, cả đêm đi tới bái hội, dù chưa thể nhìn thấy người của Phù Diêu Cung, lại được hạ nhân của bọn họ báo cho, Phù Diêu Cung sẽ ở Băng Âm cung làm khách ba tháng, sau ba tháng, sẽ đi Điệp Huyễn Cốc, ba tháng sau nữa, sẽ giá lâm Thanh Vân Tông chúng ta, nếu ngươi muốn Trúc Cơ thành công, ở khi đó, biểu hiện thật tốt vào!

- Tốt, ta nhất định sẽ nắm bắt cơ hội này!

Tiếu Kiếm Minh cắn răng, trầm giọng nói, trong đôi mắt, ánh sáng hi vọng chớp động.

...

...

Nếu ngày mai bắt đầu bế quan, ngày hôm nay có thể ở Đoán Chân cốc rồi, mọi người hảo hảo ăn mừng một phen, Thiết Như Cuồng cũng trong ngày này chính thức tuyên bố, đề cử Phương Hành làm Đoán Chân cốc đại đệ tử, cử động này mặc dù kinh người, nhưng so với quyết định của Tông chủ còn kém xa lắm, mọi người cũng cảm thấy thuận lý thành chương, không người nào dị nghị, tất cả đều dâng lên một phần hạ lễ của mình.

Cho dù là Diệp Thiêm Long đang bế quan khổ tu cùng Mạc Dung Anh đang chữa thương, cũng biết được tin tức kia.

Hai người đều bị dọa cho sợ hãi vô cùng, bọn họ vẫn thầm nghĩ muốn trả thù chuyện nhục nhã ngày đó, lại không nghĩ tiểu quỷ này nhất phi trùng thiên, đừng nói gì tới trả thù, tiểu quỷ này có thể bỏ qua cho nợ cũ trước kia, không tìm mình gây phiền toái chính là tốt, cũng vì ý nghĩ này, hai người cũng hao hết tâm tư, hảo hảo chuẩn bị một phần hạ lễ tới, coi như bồi tội, cũng may Phương Hành nhìn cũng chưa từng nhìn là gì, đã nhận...

Cũng ở một đêm này, Thiết Như Cuồng quyết định hảo hảo ban thưởng Phương Hành một phen, chính mình đủ loại pháp khí, pháp quyết tu luyện, mặc cho Phương Hành lựa chọn sử dụng, Phương Hành cơ hồ không có bất kỳ suy nghĩ, đã nói đã chọn "Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết ", Thiết Như Cuồng nghe, biết đạo tiểu quỷ này vẫn giống lúc trước, đối với tu hành chi đạo hứng thú không nhiều, một lòng chỉ suy nghĩ tăng lên lực chiến đấu của mình như thế nào mà thôi.

- Dựa theo lẽ thường, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết không vào Phụng Thiên Điện, hoặc không phải chân truyền, sẽ không thể truyền, bất quá ta lén truyền cho ngươi, cũng không đáng là gì, chẳng qua muốn nói trước muốn với ngươi, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết mặc dù uy lực cường đại, nhưng đặc tính lại là kiếm đi khinh linh, nhất thức bách biến, linh khí của ngươi ngưng luyện, căn cơ rất tốt, nhưng tu luyện pháp quyết này, chưa hẳn có thể ngộ ra chân lý của kiếm quyết!

Thấy Thiết Như Cuồng nói thật tình, Phương Hành ngẩn ngơ, nói:

- Có khả năng đánh bại Tiếu Kiếm Minh không?

Thiết Như Cuồng nhìn Phương Hành có chút cổ quái, Tiếu Kiếm Minh ở trong suy nghĩ đại đa số đệ tử Thanh Vân Tông, giống như là thần, người giống tiểu vương bát đản này lấy vượt xa hắn là mục tiêu thật đúng là hiếm thấy, bất quá hắn vẫn thật tình suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu:

- Tiếu Kiếm Minh là thiên kiêu của Thanh Vân Tông, so với ta khi còn trẻ tuổi mạnh hơn mấy phần, ở kiếm đạo diệu nghệ phi phàm, ngươi muốn vượt xa hắn sẽ không dễ dàng... Ai, hơn nữa, có lẽ hắn nửa năm sau sẽ Trúc Cơ thành công, ngươi muốn thắng hắn, khả năng không nhiều sao!

Thiết Như Cuồng có chút thở dài, hắn cũng đã nghe Ngô Tương Đồng nói Phương Hành ở Loạn Hoang sơn cùng Tiếu Kiếm Minh đối chọi gay gắt, chỉ cho là hai người bọn hò có thú, Phương Hành mưu toan trong khoảng thời gian ngắn áp đảo Tiếu Kiếm Minh.

- Trúc Cơ?

Phương Hành kinh hãi, nếu Tiếu Kiếm Minh Trúc Cơ, chính mình giết hắn phải đợi đến ngày tháng năm nào đây?

Thiết Như Cuồng nở nụ cười, thuận miệng đem chuyện Phù Diêu Cung nói ra, lại nói:

- Ngươi nếu mạnh hơn một chút, đến lúc đó thân là chân truyền đệ tử, cũng có tư cách theo chúng ta cùng nhau bái kiến, chỉ tiếc, hiện tại ngươi tu vi vẫn còn quá yếu, hơn nữa thân phận chân truyền đệ tử cũng chưa thành hiện thực, cơ hội lần này không tới tay, người có hi vọng tranh thủ cơ hội lần này, đại khái cũng chỉ có Linh Vân cùng Kiếm Minh rồi, hơn nữa giữa hai người bọn họ, rốt cuộc vẫn là Tiếu Kiếm Minh cơ hội lớn hơn một chút!

- Con mẹ nó, Phù Diêu Cung rách nát cái gì, đưa đan dược khắp nơi, rất có tiền sao?

Phương Hành căm tức, tàn bạo mắng lên.

Phù Diêu Cung xuất hiện thoáng cái làm rối loạn kế hoạch của mình, thật là quá đáng ghét.

Thiết Như Cuồng sợ hết hồn, vội vàng bưng kín miệng Phương Hành, quát khẽ:

- Tiểu vương bát đản ngươi không muốn sống nữa ư? Phù Diêu Cung là nơi ngươi có thể mắng sao? Đây chính là nơi cử hành Dao Trì tiên hội, cường giả thế gian, ai thấy người của Phù Diêu Cung mà không cung kính chứ? Lời này của ngươi nếu bị người ở phía ngoài nghe được, không biết có bao nhiêu người sẽ chém đầu của ngươi hướng Phù Diêu Cung bày ra thiện ý...

Phương Hành chửi loạn, dọa cho Thiết Như Cuồng sợ hãi bịt miệng hắn, kiên quyết không buông ra.

Một lát sau, Phương Hành mắng xong rồi, tay mới buông ra, Phương Hành vẫn tức giận, Thiết Như Cuồng lau mồ hôi, nói:

- Sớm muộn gì cũng bị tiểu vương bát đản ngươi hại chết, họa từ ở miệng mà ra, Bạch sư thúc không dạy ngươi sao?

Phương Hành nói:

- Thập Nhất thúc chưa bao giờ dạy mấy câu nhảm nhí như vậy!

Thiết Như Cuồng tức giận đá hắn một cước, mắng:

- Lăn đi Tiềm Long cốc bế quan đi, không nói với ngươi nữa!

Phương Hành cũng tức giận, liền cỡi Kim Ô, đi suốt đêm đến Tiềm Long cốc, lại thấy đã có đệ tử chấp sự đem lầu các bên trong cốc quét dọn sạch, tất cả đồ dùng đầy đủ, cũng không giống bế quan, mà giống như nơi hưởng thanh phúc, hắn đối với những thứ này cũng không thèm để ý, lấy ra một đống linh thạch, đem mấy ngoại môn đệ tử hướng chính mình đòi phần thưởng đuổi đi, sau đó đi vào lầu các.

Đợi đến đêm khuya vắng người, liền lẻn vào thức hải, đem Đại Bằng Tà Vương gọi ra, quát lên:

- Tiểu gia muốn trong vòng nửa năm chém một cái chiến tu Linh Động tầng chín, tu luyện Thanh Vân Tông thượng giai pháp quyết Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, có khả năng không?

Đại Bằng Tà Vương không cần suy nghĩ, lắc đầu nói:

- Không thể nào!

Phương Hành không nói hai lời, trực tiếp đạp loạn, Đại Bằng Tà Vương đau đến mức hét loạn.

- Ngươi không phải nói có rất nhiều lợi hại pháp quyết sao? Ngay cả cái Linh Động tầng chín còn chém không được, giữ ngươi có tác dụng gì?

- Ngao... cùng pháp quyết có liên quan sao? Pháp quyết lợi hại cũng muốn thời gian nghiên cứu tu luyện...

- Tiểu gia không có thời gian...

- Ngao... vậy liên quan gì ta...

- ... Ta đốt chết ngươi!

- Hảo hảo hảo, ta nghĩ biện pháp, ta nhất định nghĩ biện pháp...

- Cho ngươi một ngày thời gian, ngày mai trước lúc ta tỉnh ngủ nếu ngươi còn không có cách nào, nhất định phải chết!

Phương Hành hạ thông điệp cuối cùng, lui ra khỏi thức hải, lưu lại Đại Bằng Tà Vương một người khóc rống.

Chương 148: Tiểu Man, Tiểu Man

Dùng Đại Bằng Tà Vương để trút giận xong, Phương Hành vẫn rầu rĩ, trong lòng khó chịu, từ động thiên giới chỉ lấy ra hồ lô linh tửu, vừa uống rượu vừa mắng đám Phù Diêu Cung đi phân phát đan dược khắp nơi, thề tương lai có cơ hội nhất định phải đánh cướp bọn họ sạch sẽ, ước chừng uống nửa hồ lô linh tửu, cũng không luyện hóa, tùy ý để hơi rượu dâng lên, cứ như vậy ngơ ngơn ngẩn ngẩn nằm ở trên giường mà ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Phương Hành còn chưa tỉnh lại, đã cảm giác mũi mình ngưa ngứa, mở mắt ra, rõ ràng thấy có một cô bé dung mạo thanh lệ vô song phục tại bên giường mình, đang lấy rễ cỏ ngoáy mũi của hắn, cô bé này mặc một bộ váy xanh bình thường, không trang điểm, nhưng da như sứ trắng, mắt như nước sơn, mang trên mặt nụ cười bướng bỉnh, tuyệt mỹ vô song, như tiên tử trong mộng...

Phương Hành ngẩn ngơ, còn cho là mình mơ mơ màng màng chưa tỉnh ngủ, trực tiếp ôm tiên tử này, sau đó tiếp tục ngủ, mặc dù tiên tử là trong mộng, nhưng ở trong mộng nên chiếm tiện nghi cũng phải chiếm a, tiên tử bị hắn ôm, chỉ cười hì hì, cũng không phản kháng, chóp mũi còn ngửi được mùi hương thoang thoảng, Phương Hành dần dần có chút thanh tỉnh, lần nữa mở mắt.

- Ta chửi con mẹ nó chứ, Tiểu Man tên vương bát đản ngươi làm sao lại tới rồi?

Phương Hành bỗng nhiên "Ngao" một tiếng, từ trên giường nhảy lên.

Vị tiên tử kia ngã xuống giường cười "Khanh khách", cũng không nhổm dậy, nhưng Phương Hành thấy được rõ ràng, cô bé này không phải là Tiểu Man nha đầu kia còn là ai chứ? Mặc dù bốn năm thời gian trôi qua, người cao lớn không ít, bộ dáng cũng đã hấp dẫn hơn nhiều rồi, nhưng vô luận mặt mày, hay là tiếng cười kia, hay là thời điểm mình ôm lấy nàng tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt nhưng mê người, cũng tuyệt đối là Tiểu Man mới có.

- Thân là người tu hành, Phương sư đệ lại bị người ta tới gần mà không phát giác, có quá sơ ý hay không?

Lại một thanh âm nhàn nhạt vang lên. Phương Hành quay đầu, thấy còn có một người đứng ở cạnh cửa, váy trắng như tuyết, tóc đen như gỗ mun, vẻ mặt không màng danh lợi, bên khóe miệng treo nụ cười, chính là Hứa Linh Vân.

- Nếu người có địch ý nhích tới gần ta, cách ba mươi trượng ta đã tỉnh rồi...

Phương Hành nhìn thoáng qua Tiểu Man trên giường, vừa nhìn thoáng qua Hứa Linh Vân cạnh cửa, nói:

- Đây là chuyện gì?

Tiểu Man từ trên giường ngồi dậy, tay nhỏ bé chống eo, tức giận nói:

- Ngươi còn hỏi, nào có ai làm thiếu gia như ngươi, rõ ràng ngươi cũng vào Thanh Vân Tông, vì sao nhiều năm như vậy cũng không tới tìm ta? Nếu không phải Linh Vân sư tỷ nói cho ta biết...

Vừa nói nhìn chằm chằm Phương Hành, tựa hồ muốn đòi hắn giải thích.

Phương Hành ngẩn ngơ, quay đầu nhìn Hứa Linh Vân, Hứa Linh Vân trên mặt lộ ra một tia áy náy, môi son khẽ mở, nói:

- Chuyện này nên trách...

Nhìn bộ dáng của nàng, tựa như muốn giải thích chuyện này, Phương Hành vung tay lên, cắt đứt lời nói của Hứa Linh Vân, quay đầu lại mắng Tiểu Man nói:

- Ta là thiếu gia ngươi là nha hoàn, bổn thiếu gia muốn tìm ai còn cần ngươi để ý sao? Có tin ta đánh ngươi hay không?

Hứa Linh Vân một câu nói còn chưa dứt lời, nhất thời ngẩn ngơ.

Nàng cũng biết quan hệ giữa Phương Hành cùng Tiểu Man, cũng nhận thức Phương Hành, có chút hối hận chuyện lúc trước mình ngăn cản Phương Hành cùng Tiểu Man gặp mặt, ở sáng sớm hôm nay, gọi Tiểu Man xuất quan, mang nàng tới cùng Phương Hành gặp mặt, vốn tưởng rằng một đôi chủ tớ này thực như huynh muội thấy sẽ có một phen thâm tình chân thành, ai ngờ Phương Hành lại trực tiếp chửi ầm lên?

Tiểu Man bị đánh mắng, nhất thời mân mê miệng, có chút không vui.

Phương Hành lại nằm trở về trên giường, hướng cái mông bé nhỏ của nàng đạp một cước, kêu lên:

- Nước rửa mặt!

Hứa Linh Vân càng thêm ngây dại, Tiểu Man hôm nay là tiểu công chúa của Tê Hà cốc, so với mình năm đó mới vừa vào Thanh Vân Tông còn được sủng ái hơn, sư tôn chuyên môn phái hai nữ đồng tới hầu hạ nàng, so với công chúa cũng không sai, tiểu vương bát đản này lại bảo nàng đi lấy nước rửa mặt?

Càng không nghĩ tới chính là, Tiểu Man mặc dù tức giận, vẫn đứng lên, thế mà thật cầm chậu gỗ lấy một chậu nước trở lại, thấy Phương Hành nằm ở trên giường ngủ tiếp, không chịu dậy, trực tiếp dùng khăn nhúng nước, sau đó thay hắn lau mặt, động tác nhẹ nhàng nhưng thật tình, xo xoa, mắt đã có chút hồng, nhẹ nhàng nằm ở trên người Phương Hành, nức nở nói:

- Thiếu gia, ta nhớ ngươi lắm...

Phương Hành mắng:

- Lại khóc? Tiểu gia năm đó dùng ba trăm lượng vàng cộng thêm bảy cái nhân mạng, làm sao lại mua về đứa như ngươi chứ?

Vừa nói tựa như có chút không nhịn được, muốn đem Tiểu Man đẩy ra, Tiểu Man nắm chặt y phục của hắn, khóc lợi hại hơn.

Phương Hành cũng không dám dùng sức đẩy, bàn tay vung lên, tựa như muốn gõ đầu nàng một cái, cuối cùng chẳng qua là nhẹ nhàng vỗ đầu nhỏ của nàng.

Hứa Linh Vân nhìn cảnh này, trong lòng khẽ thở dài, từ từ xoay người đi xuống lầu.

Trong phòng im ắng, Phương Hành nhìn trần nhà, chỉ có Tiểu Man nhẹ nhàng nức nở.

- Được rồi, đừng khóc nữa, biết năm đó đưa ngươi bái nhập Thanh Vân Tông khó khăn cỡ nào sao? Ngươi không hảo hảo tu hành đừng làm ta thất vọng? Đến đây, để cho thiếu gia kiểm tra thân thể của ngươi một chút, xem trổ mã... A không, tiến bộ hay không?

Phương Hành cười hắc hắc, đem Tiểu Man kéo tới trên giường, làm ra hình dáng chộp tới, Tiểu Man lập tức mỉm cười.

Nàng khẽ nhắm mắt, phóng ra linh uy của mình, để cho Phương Hành tra xét.

Phương Hành nhất thời sợ hết hồn, kêu lên:

- Ta chửi con mẹ nó chứ, tu vi của ngươi làm sao cao như vậy?

Hắn rõ ràng phát hiện, Tiểu Man lúc này cũng là Linh Động tầng sáu!

Lúc này mới chỉ bốn năm a, thử nghĩ xem trong bốn năm qua thật sự hắn không chuyện ác nào không làm, mới đem tu vi tăng lên tới

Linh Động tầng sáu, mà Tiểu Man bất tri bất giác, cũng có đồng dạng tu vi, làm sao có thể không khiếp sợ?

Tiểu Man cười hì hì, từ trên giường ngồi dậy, nói:

- Sư tôn vẫn nói quá chậm sao!

Phương Hành trừng mắt nhìn, nói:

- Ngươi bình thời dùng cái gì tu luyện?

Tiểu Man từ động thiên giới chỉ đeo ở trước ngực lấy ra mấy viên đan dược cho Phương Hành nhìn, Phương Hành nhất thời trợn mắt, trực tiếp mắng, đúng là người với người thật là tức chết, năm đó chính mình vì một viên Yêu Linh đan khó khăn cỡ nào? Hôm nay Tiểu Man lấy ra tất cả đều là Yêu Linh đan thất giai thượng hạng, cần biết loại Yêu Linh đan này chẳng những quý, hơn nữa hiệu quả so với yêu đan không luyện chế tốt hơn nhiều lắm.

- Còn nhỏ tuổi, cầm yêu đan tốt như vậy làm gì? Ta thay ngươi thu trước!

Phương Hành mắng hai câu, đem yêu đan thu vào động thiên giới chỉ của mình.

Tiểu Man cười hì hì nói:

- Thứ này cũng chưa tính quá tốt, hôm nào ta trộm cho ngươi mấy viên tốt hơn!

Phương Hành khen:

- Nha đầu tốt!

Thấy Hứa Linh Vân đã rời khỏi phòng, Tiểu Man hạ thấp thanh âm nói:

- Thiếu gia, chuyện của ngươi chuẩn bị thế nào?

Phương Hành biết nàng nói cái gì, Tiểu Man cũng biết mục đích năm đó hắn bái nhập Thanh Vân Tông, cũng hạ thấp thanh âm nói:

- Sắp sửa, trong vòng nửa năm phải chém chết tên vương bát đản này, nếu không hắn có thể sẽ Trúc Cơ thành công, bị chém chết chỉ có thể là ta!

Tiểu Man gật đầu, nói:

- Đến lúc đó ta giúp ngươi chém!

Phương Hành mắng:

- Lăn xa ra, bổn thiếu gia phải nhờ ngươi giúp ư?

Tiểu Man cười nói:

- Ta sợ ta không giúp ngươi chém, lúc ngươi chạy trốn cũng không mang ta theo rồi!

Phương Hành tự tiếu phi tiếu nói:

- Ngươi hiện tại là tiểu công chúa của Tê Hà cốc, còn nỡ theo thiếu gia nghèo như ta đi sao?

Tiểu Man mân mê miệng, tức giận nhìn Phương Hành.

Phương Hành im lặng, khoát tay nói:

- Được được được, đến lúc đó sẽ mang theo ngươi!

Tiểu Man lúc này mới nở nụ cười, đón ánh mặt trời, môi đỏ răng trắng, khuôn mặt tươi cười tựa như hoa nở rộ, rực rỡ bức người.

- Ôi, bộ dáng cũng đẹp lắm rồi, nhìn dáng vẻ vàng của ta năm đó cũng không uổng phí!

Phương Hành cười hì hì véo cằm Tiểu Man một cái, đứng lên nói:

- Đi thôi, đi xuống lầu xem Linh Vân sư tỷ một chút!

Tiểu Man cười hì hì, ôm cánh tay của hắn cùng hắn xuống lầu, bất quá mới vừa đi tới cửa lâu, đột nhiên cảm giác được một cỗ khí tức lạnh như băng đánh tới, Phương Hành vẻ mặt rùng mình, ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy ở cửa lầu các, Hứa Linh Vân đang cúi đầu đứng, ở trước người của nàng, có trung niên đạo cô mặc áo bào đỏ đứng chắp tay, ánh mắt vô hỉ vô bi, không có chút tình cảm nào nhìn hướng

Phương Hành.

- Sư... Sư tôn...

Tiểu Man có chút sợ, thấp giọng kêu.

Trung niên đạo cô đương nhiên đó là Tê Hà cốc truyền pháp trưởng lão, Thanh Điểu đạo nhân.

Phương Hành thấy đạo cô mặt mày bất thiện, trong bụng cũng có cảnh giác, cười hì hì nghênh đón, kêu lên:

- Bái kiến Thanh Điểu trưởng lão!

Thanh Điểu trưởng lão đánh giá Phương Hành một cái, tựa hồ có chút kinh ngạc tiểu quỷ này thật lớn mật, bất quá cũng không nói chuyện.

Nàng ánh mắt nhàn nhạt nhìn hướng Hứa Linh Vân, nhẹ giọng nói:

- Là ngươi mang Tiểu Man tới nơi này ư?

Hứa Linh Vân thấp giọng nói:

- Dạ!

Thanh Điểu trưởng lão nói:

- Vì sao?

Hứa Linh Vân nói:

- Sư tôn minh giám, Tiểu Man sư muội cùng Phương sư đệ vốn là quen biết cũ, năm đó cũng cùng nhau bái nhập Thanh Vân Tông, chẳng qua đệ tử nhất thời hồ đồ, không cho hắn cùng với Tiểu Man sư muội gặp nhau, hôm nay ta muốn...

Thanh Điểu trưởng lão cắt lời của nàng, nói:

- Ngươi lúc ấy không hồ đồ, nhưng bây giờ đang hồ đồ!

Hứa Linh Vân khẽ cắn cắn đôi môi, không mở miệng nói chuyện.

Thanh Điểu trưởng lão thở dài khe khẽ, đưa tay vẫy Tiểu Man nói:

- Tiểu Man, tới đây!

Tiểu Man ngẩng đầu nhìn Phương Hành, Phương Hành cười hì hì, ở trên lưng nàng nhẹ nhàng đẩy.

Tiểu Man lập tức hiểu ý, chạy đến bên cạnh Thanh Điểu trưởng lão, ôm cánh tay Thanh Điểu trưởng lão, Thanh Điểu trưởng lão thấy nàng biết điều, không làm trái với lời của mình, trong lòng hơi buông lỏng chút ít, chỉ vào Hứa Linh Vân, để cho nàng mang Tiểu Man trở về, Tiểu Man cũng không phản kháng, hướng Phương Hành trừng mắt nhìn, sau đó theo Hứa Linh Vân đi, mà Thanh Điểu trưởng lão không rời đi, mặt không chút thay đổi nhìn Phương Hành.

- Ngươi rất lớn mật!

Thanh Điểu trưởng lão qua một hồi lâu, mới nhẹ nhàng nhe răng, lạnh giọng nói.

Phương Hành trong lòng đã có so đo, cũng không sợ, trực tiếp đưa tay ra, nói:

- Lấy tiền!

Thanh Điểu trưởng lão hơi ngẩn ra:

- Cái gì?

Phương Hành đương nhiên nói:

- Lấy tiền a, đơn giản chính là không để cho ta gặp Tiểu Man các loại, không thấy cũng không sao, đưa tiền!

Chương 149: Yêu tộc huyền quyết

Thanh Điểu trưởng lão ngây ngẩn một hồi, sau đó mới kịp phản ứng, hơi có chút bất ngờ, nàng có quyết định của chính mình, vốn quả thật muốn mượn chuyện Tiểu Man để uy hiếp Phương Hành, chính mình dễ làm việc, chỉ là thấy tiểu quỷ này chủ động đưa ra ý kiền đòi tiền, nàng ngược lại không chịu đáp ứng, trong lòng thật nhanh hiện lên đủ loại ý niệm, trên mặt bất động thanh sắc, thản nhiên nói:

- Ai nói ta không để cho ngươi gặp?

Lúc này cũng đến phiên Phương Hành ngẩn ngơ, nghĩ thầm nếu không phải vì không thích Linh Vân sư tỷ mang Tiểu Man tới gặp ta, ngươi bày ra bộ dạng hầm hầm đó cho ai nhìn? Rõ ràng ngay cả Linh Vân sư tỷ cũng bị giáo huấn rồi, bất quá lời này lại không dám hỏi, nếu Thanh Điểu trưởng lão không ghét bỏ chính mình không xứng với Tiểu Man, không chịu để cho mình và Tiểu Man gặp mặt là được, liền hỏi:

- Vậy ngươi nói ta lớn mật cái gì?

Thanh Điểu trưởng lão nói:

- Nếu đã cấm bế, còn tùy ý gặp mặt người khác, không phải là lớn mật ư?

Phương Hành ngẩn ngơ, cười nói:

- Nói không để cho ta đi ra ngoài, lại không nói không để cho người khác đi vào a... Ngươi không phải cũng tới ư?

Thanh Điểu trưởng lão giật mình, nàng không có trực tiếp quen biết Phương Hành, thật sự không hiểu rõ tính tình không sợ trời không sợ đất của hắn, qua một hồi lâu, mới im lặng lắc đầu, nói:

- Ngươi cùng Tiểu Man vốn là quen biết cũ, thỉnh thoảng gặp mặt cũng là có thể, chỉ cần không làm trễ nãi tu hành của nàng là được, ta tới chính là muốn hỏi ngươi một câu, hành trình Loạn Hoang sơn, Linh Vân đối xử với ngươi như thế nào?

- Linh Vân sư tỷ ư?

Phương Hành cau mày, nói:

- Ta cũng không gặp nhiều người tốt lắm, nàng là một trong số đó!

Thanh Điểu trưởng lão hài lòng với câu trả lời này, khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, nói:

- Như thế rất tốt, vậy ta hỏi ngươi, nếu Linh Vân gặp phải phiền toái, ngươi có thể nghĩa bất dung từ mà giúp nàng hay không?

Phương Hành có chút không rõ ràng lão bà này muốn làm thứ gì, cau mày nói:

- Dĩ nhiên sẽ giúp!

Thanh Điểu trưởng lão nhẹ nhàng cười một tiếng, nói:

- Rất tốt. Không biết ngươi có nghe nói chuyện Phù Diêu Cung nửa năm sau sẽ đến Thanh Vân Tông không?

- Lại là Phù Diêu Cung!

Phương Hành trở lại tông môn, đã nghe nói cái tên này hai lần, nghi ngờ nhìn Thanh Điểu trưởng lão.

Thanh Điểu trưởng lão thở ra, nói:

- Ta cũng không vòng vo nữa, nửa tháng trước Phù Diêu Cung đi Băng Âm Cung làm khách, từng ban thưởng một quả Trúc Cơ Đan, dựa theo quy củ đối xử bình đẳng của các nàng từ trước đến giờ, ba tháng sau sẽ đi Điệp Huyễn Cốc, nửa năm sau tới Thanh Vân Tông ta. Cũng sẽ có một viên Trúc Cơ Đan ban thưởng như vậy, có tư cách nhận được viên thuốc này, không phải là Tiếu Kiếm Minh, chính là Linh Vân!

- Linh Vân sư tỷ còn không tranh nổi với Tiếu Kiếm Minh sao...

Phương Hành hơi ngẩn ra, chần chờ nói.

Hắn cũng không ngờ tới, Thanh Điểu trưởng lão thậm chí có ý muốn cho Hứa Linh Vân đoạt Trúc Cơ Đan, chẳng qua là, Hứa Linh Vân dù sao chỉ có Linh Động tầng tám, mà chủ tu đan pháp, vô luận như thế nào, cũng không có thực lực cùng Tiếu Kiếm Minh tranh giành một viên Trúc Cơ Đan này sao?

- Bây giờ có vẻ tranh không nổi, Linh Vân chỉ có Linh Động tầng tám. Bất quá vấn đề này không lớn, ta ban thưởng nàng mấy viên thuốc, có thể đem tu vi của nàng ở trong vòng nửa năm tăng lên tới Linh Động tầng chín, chỉ bất quá nàng chủ tu đan pháp, đối với Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết chẳng qua chỉ hơi nghiên cứu mà thôi, tới lúc đó, nếu nàng cùng Tiếu Kiếm Minh đánh một trận quyết cao thấp, như vậy phần thắng của nàng chưa tới ba thành...

- Ba thành có vẻ hơi cao!

Phương Hành nói thẳng.

Hắn không biết Thanh Điểu trưởng lão muốn làm gì, nhưng cũng hiểu được, thành tựu của Hứa Linh Vân về kiếm pháp không phải là đối thủ của Tiếu Kiếm Minh.

- Ngươi nói không sai, dù nói là ba thành, cũng có chút cao!

Thanh Điểu trưởng lão gật đầu, nhìn Phương Hành, lại nói:

- Nếu hắn có bản lãnh của ngươi, có thể ở Linh Động tầng bốn đã dễ dàng đánh bại người tu hành Linh Động tầng sáu, như vậy đến lúc đó cũng chưa chắc không có cơ hội tranh giành...

Phương Hành chợt hiểu ra.

Thì ra Thanh Điểu trưởng lão vòng vo nhiều như vậy, là muốn thăm dò bí mật của mình.

Lúc Bạch Thiên Trượng bế quan, mặc dù đã nói rõ rồi, Phương Hành cũng không nhận được truyền thừa của hắn, nhưng mấy lão già trong tông môn hiển nhiên cũng không thể nào tin, Tiếu Sơn Hà không tin, muốn để cho Tiếu Kiếm Minh đi dò xét Phương Hành, mà Thanh Điểu cũng không tin, lại lựa chọn một cái cơ hội như vậy, mượn khốn cảnh của Hứa Linh Vân, đến dò xét Phương Hành...

- Ha ha, Thanh Viêm Đoán Chân Quyết không phải đã liệt vào Phụng Thiên Điện cần phải tu hành hay sao?

Phương Hành bất động thanh sắc, gãi gãi đầu cười nói.

- A...

Thanh Điểu trưởng lão xoay người qua, thản nhiên nói:

- Nửa năm sau, ta nhất định sẽ an bài Linh Vân cùng Tiếu Kiếm Minh tranh giành một trận, sinh tử thành bại, đều nhìn vận mệnh của nàng... Đúng rồi, Tiểu Man đứa nhỏ này rất tốt, ta rất thương nàng!

Nói xong, không nói thêm một lời nào nữa, dưới chân sinh mây, bay lên không mà đi.

Mà Phương Hành sắc mặt trầm xuống, vung tay áo tiến vào lầu các.

Lão bà này không phải thứ tốt, chẳng những dùng Hứa Linh Vân để đả động hắn, thậm chí còn dùng Tiểu Man để uy hiếp hắn...

Lẻn vào thức hải, Phương Hành trực tiếp kêu lên:

- Lão điểu, ngươi lăn ra đây cho ta...

Đại Bằng Tà Vương sắc mặt vui mừng bay vút tới đây, cười nói:

- Ta nghiên cứu một đêm, còn có biện pháp...

Phương Hành cắt lời của hắn:

- Có thể giúp cho ta trong vòng nửa năm giết chết một cái Trúc Cơ kỳ tu sĩ hay không?

Đại Bằng Tà Vương ngẩn ngơ, bực tức nói:

- Ngươi giết chết ta đi...

- Được rồi được rồi...

Thấy lão đầu này đòi bãi công, Phương Hành cũng bất đắc dĩ phất phất tay, nói:

- Trước không đề cập tới chuyện giết chết Trúc Cơ kỳ tu sĩ rồi, ngươi nói ngươi nghiên cứu ra một biện pháp, nói nghe một chút!

Đại Bằng Tà Vương có chút xấc láo, nói:

- Là một đạo thiên phú huyền quyết của tộc Đại Bằng ta, vốn dĩ tu sĩ loài người khó lòng tu luyện, bất quá ta có thể đem nó cải biến một chút, để cho nhân loại các ngươi cũng có thể tu hành, dĩ nhiên, cũng chỉ có thể tu hành mà thôi, nếu muốn phát huy ra uy lực chân chính của nó, yêu cầu cũng vô cùng cao, ít nhất, ngươi phải đột phá Linh Động tầng bảy mới được!

Phương Hành suy nghĩ một chút tư nguyên hiện tại của mình, gật đầu nói:

- Không thành vấn đề!

Đại Bằng Tà Vương lại nói:

- Mặt khác, huyền quyết dù sao thuộc về thiên phú thần thông Đại Bằng tộc chúng ta, uy lực tuy mạnh, nhưng phải tìm hiểu huyền diệu trong đó mới có thể phát huy ra uy lực trong đó, có thể trong vòng nửa năm làm được hay không, còn muốn xem bản thân ngươi!

Phương Hành ánh mắt trầm xuống, cười lạnh nói:

- Tiểu gia không sợ nhất chính là khiêu chiến!

- Đã như vậy...

Đại Bằng Tà Vương gật đầu, nói:

- Có thể cho ta bao nhiêu thời gian?

Phương Hành nói:

- Nửa năm!

Đại Bằng Tà Vương có chút không vừa ý, nói:

- Ngươi hãy nghe cho kỹ, đây chính là huyền quyết, chỉ đổi nửa năm ư?

Phương Hành cười nói:

- Nửa năm sau, nếu ta có thể giết chết tên kia còn tốt, nếu không thịt được hắn, chết chính là ta, đến lúc đó nếu ta chết, ngươi cảm thấy ngươi còn có thể sống sót hay sao?

Đại Bằng Tà Vương ngẩn ngơ, thở dài nói:

- Thôi đi, ai bảo lão phu gặp xui xẻo...

Phương Hành bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, nói:

- Đại Bằng nhất tộc thần thông, yêu cầm khác có thể tu hành hay không?

Đại Bằng Tà Vương nhíu mày nói:

- So với loài người sẽ đơn giản hơn!

Phương Hành gật đầu, nói:

- Vậy ngươi tìm một đạo pháp quyết có thể đem tốc độ yêu cầm tăng lên tới cực hạn cho ta đi!

Dừng một chút, lại nói:

- Cũng có thể đổi ba tháng thời gian, hơn nữa ta bảo đảm bình thường sẽ không khi dễ ngươi!

Đại Bằng Tà Vương ngây ra, sau đó mừng như điên nói:

- Không thành vấn đề!

Đối với chuyện đổi lại thời gian mà nói, tiểu quỷ này hứa hẹn không khi dễ mình còn đáng giá hơn.

Nói ra xấu hổ, chính mình đường đường Yêu Vương Kim Đan cảnh, rơi vào trong tay tiểu quỷ này, nhưng không chiếm được chút nào tôn trọng, ngày ngày không phải là mắng chính là đánh, hoặc là nhấc lên nướng, thật là khổ không thể tả, hôm nay thật vất vả tiểu quỷ này mới hứa hẹn nói ngày sau không khi dễ chính mình, đây cũng là chuyện tốt, có thể làm cho chính mình giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng của cao thủ Kim Đan.

Chân linh truyền pháp, vô cùng đơn giản, nhất là dưới tình huống trong thức hải hai đạo chân linh trực tiếp mặt đối mặt truyền pháp, chỉ là chuyện thoáng chốc, Đại Bằng Tà Vương vận chuyển thần niệm, lập tức có hai đạo kim quang bay vào trong linh thể Phương

Hành, tinh tế cảm giác, trong đầu lập tức xuất hiện hai đoạn pháp quyết, lại là một thiên thần thông huyền quyết " Thập Vạn Bát Thiên Kiếm", một thiên khác lại là bí pháp dạy yêu cầm trui luyện thân thể, tinh luyện huyết mạch, tăng lên tự thân tốc độ phi hành như thế nào.

Phương Hành hồi tưởng công quyết tìm hiểu nội dung trong đầu, rồi sau đó điều động Âm Dương Thần Ma giám tới giám định, rất nhanh đã xác định hại đạo pháp quyết là thật hay giả, lúc này mới hài lòng gật đầu, hướng Đại Bằng Tà Vương nói:

- Lão gia hỏa, rất biết điều nha, không gian lận bên trong công quyết, không sai, tiểu gia phi thường hài lòng, sau này sẽ không khi dễ ngươi nữa...

Vừa nói ha ha cười một tiếng, thối lui ra khỏi thức hải.

Những lời này, lại làm cho tà vương có chút không yên trong lòng:

- Theo lý thuyết tiểu vương bát đản này hẳn là phân không rõ công quyết là thật hay giả chứ? Tại sao ta cảm giác hắn tựa như rất rõ ràng?

Chương 149-2: Thà phạm môn quy, chớ chọc

Phương Hành

Bị cấm bế mặc dù không được tự do, nhưng cũng có thể mượn cơ hội này tu luyện.

Thời gian còn lại cho Phương Hành cũng không nhiều, chỉ khoảng nửa năm, ở trong vòng nửa năm này, hắn chẳng những muốn hoàn thành đột phá từ Linh Động tầng sáu tới tầng bảy, còn muốn tìm hiểu Yêu tộc huyền quyết Đại Bằng Kim Dực Kiếm, cũng tối thiểu đem nó tu luyện tới tiểu thành, cũng chỉ có đạt đến cảnh giới như vậy, hắn mới có hi vọng đánh với Tiếu Kiếm Minh một trận, trước lúc hắn Trúc Cơ thành công báo thù cho chín vị thúc thúc Quỷ Yên Cốc.

Ở Loạn Hoang sơn mấy lần thử dò xét, để cho hắn đối với thực lực của Tiếu Kiếm Minh đạt được hiểu rõ vô cùng khắc sâu.

Hắn không phải tu sĩ bình thường, mà là chiến tu, một vị chiến tu Linh Động tầng chín, Thanh Vân Cửu Kiếm thành tựu rất sâu.

Tên gia hỏa như vậy một khi Trúc Cơ thành công sẽ phi thường đáng sợ, cộng thêm thúc thúc của hắn, hai vị tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ muốn đối phó với mình, Phương Hành cảm giác trừ phi mình rời khỏi Thanh Vân Tông, nếu không mạng nhỏ khó bảo toàn.

- Ngươi muốn ở trong vòng nửa năm đem một đạo huyền quyết tu luyện tới tiểu thành ư?

Kim Ô nghe được kế hoạch của Phương Hành, ánh mắt thoáng cái trợn tròn, sau đó nó lắc đầu thật nhanh:

- Không thể nào, cho dù thiên tài đứng đầu Sở Vực cũng không làm được, huống chi xem bộ dáng của ngươi cũng không giống thiên tài!

Kim Ô nói rất chắc chắn, cũng rất gần sát thực tế.

Huyền quyết cường đại, huyền ảo, đây là sự thực mà mọi người đều biết.

Nhưng chính bởi vì huyền quyết cường đại, huyền ảo, cho nên tu hành khó khăn hơn pháp quyết rất nhiều, nếu là người bình thường, cho dù là Trúc Cơ cảnh tu sĩ, muốn đem một đạo huyền quyết tu luyện tới tiểu thành, chỉ sợ chậm thì một năm, lâu thì ba năm mới được, mà Phương Hành chỉ bất quá Linh Động trung kỳ, lại muốn trong vòng nửa năm đem tu luyện tới tiểu thành cảnh giới, đây cơ hồ là chuyện không thể nào.

- Không có gì không thể, gan lớn thì no bụng, nhát gan thì chết đói...

Phương Hành lòng tin tràn đầy.

Kim Ô liếc mắt:

- Chuyện này cùng gan lớn nhát gan có quan hệ gì?

Phương Hành cầm đại đao trực tiếp gác ở trên cổ Kim Ô:

- Tiểu gia nói có có liên quan chính là liên quan...

- Được rồi, tùy ngươi!

Trước tiên ở Tiềm Long cốc an ổn mấy ngày, Phương Hành cả ngày đả tọa, người khác thoạt nhìn, hắn tựa như thật tình minh tưởng, trên thực tế hắn đã lẻn vào thức hải, không sợ người khác làm phiền cùng Đại Bằng Tà Vương lãnh giáo về Đại Bằng Kim Dực Kiếm mỗi một câu khẩu quyết hàm nghĩa, lúc này hắn lộ vẻ vô cùng thật tình, cũng đem Đại Bằng Tà Vương hù dọa không ít, luôn luôn có cảm giác tiểu vương bát đản này học xong sẽ đem hắn giết chết.

Bảy ngày sau, Phương Hành không tiến vào thức hải nữa, Đại Bằng Kim Dực Kiếm quyết ba trăm bốn mươi hai câu cương quyết, một ngàn không trăm tám mươi loại vận chuyển pháp môn, đều bị hắn vững vàng ghi tạc trong lòng, không có bất kỳ một tia mơ hồ không rõ.

Làm xong chuẩn bị lần này, Phương Hành

trực tiếp nghênh ngang đi tới cửa cốc, ở chỗ này, có hai ngoại môn đệ tử đả tọa, bọn họ thuộc Giới Luật Đường của Thanh Vân Tông, chính là chịu trách nhiệm trông chừng Phương Hành. Vốn trông chừng nội môn đệ tử như Phương Hành, sẽ phái một chút người tu vi cao siêu hơn đến, thậm chí ở nơi cấm bế bố trí pháp trận, chỉ bất quá, trên dưới toàn tông cũng biết Phương Hành bị cấm bế căn bản là một cái vở kịch, vì vậy ngay cả Giới Luật Đường cũng lười để ý tới, tùy tiện phái hai người, nói là trông chừng, chẳng bằng nói là phụng dưỡng.

Phương Hành đem đại đao hướng trên mặt đất dựng lên, lại đem hai khối trung phẩm linh thạch ném xuống đất, ngồi chồm hổm trước người bọn hắn, chỉ vào Thanh Long Bích Diễm đao, hỏi:

- Biết đây là cái gì sao?

Hai đệ tử này có chút ngơ ngác, bên trái người kia nói:

- ... Đây là... binh khí của sư huynh ngươi...

Phương Hành nói:

- Trả lời vô cùng đúng!

Vừa chỉ vào linh thạch:

- Biết đây là cái gì sao?

Phía bên phải đệ tử ánh mắt sáng lên, cướp lời nói:

- Biết, trung phẩm linh thạch, một khối có thể đổi một trăm khối hạ phẩm linh thạch!

Phương Hành gật đầu, nói:

- Rất thông minh, cho các ngươi chọn, chọn cái nào?

Hai đệ tử này đồng thời nhìn về phía trung phẩm linh thạch, đây căn bản cũng không cần suy nghĩ a!

Phương Hành nở nụ cười, nói:

- Ta hiện tại muốn đi ra ngoài, nếu các ngươi dám cản ta, hoặc là mách tội ta, ta sẽ lập tức thu thập các ngươi, nếu biết điều một chút coi như không nhìn thấy, hai khối linh thạch này chính là phần thưởng của các ngươi, hiểu chưa?

Hai đệ tử này nhất thời sắc mặt có chút khó coi, đệ tử phía bên phải do dự một chút, dứt khoát lấy ra một đạo hoàng phù.

Phương Hành nhận ra đây là truyền âm phù, cho là hắn muốn mách tội mình, lập tức tức giận, đưa tay cầm lên đại đao.

Đệ tử này vội vàng nói:

- Phương sư huynh đừng hiểu lầm, ngươi cầm lấy đạo phù này, có tình huống gì, chúng ta sẽ báo cho ngươi, ngươi lập tức trở về là được!

Phương Hành ngẩn ngơ, lúc này mới nở nụ cười, nói:

- Ha ha, ý kiến hay, lúc về sẽ có phần thưởng!

Dứt lời, đã nắm truyện âm phù, ngồi Kim Ô, bay vào trong núi rừng sườn đông Tiềm Long cốc.

Đệ tử phía bên phải có chút do dự, nói:

- Hác sư huynh, chúng ta làm như vậy không phải là phạm vào môn quy ư?

Đệ tử bên trái thở dài, nói:

- Diệp sư đệ, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, chính là môn quy coi là cái gì, hiện trong môn có một lời đồn, thà rằng đắc tội Tiếu Kiếm Minh sư huynh cùng Linh Vân sư tỷ, cũng không thể đắc tội người này a!

Diệp sư đệ khẽ ngơ ra, nói:

- Không thể nào? Tiếu Kiếm Minh sư huynh cùng Linh Vân sư tỷ còn có thể không bằng hắn ư?

Hác sư huynh cười khổ nói:

- Vô luận là Tiếu Kiếm Minh sư huynh hay là Linh Vân sư tỷ, đều nhiều ít còn cho nói chút đạo lý, nhưng tiểu ma đầu này căn bản không cho giảng đạo lý a, ngươi nghe hắn thì cái gì cũng dễ nói, không nghe hắn thì hắn thật sự chém ngươi a...

- Hô, Hác sư huynh nói có đạo lý...

Diệp sư đệ bừng tỉnh đại ngộ, nghĩ thầm may mình không cản hắn.

Tiềm Long cốc ở sườn đông Thanh Vân Tông, cốc khẩu ở phía tây, đi phía tây sẽ tiến vào Thanh Vân Tông địa giới, đi về phía đông sẽ tiến vào Thái Hành sơn thâm lâm rậm rạp, cũng là vạn năm tới tạo thành cổ lâm thâm sơn, trừ tu sĩ thỉnh thoảng từ không trung bay qua, nơi này mấy vạn năm cũng ít có bóng người, nhiều nhất kỳ cảnh quái phong, chỉ bất quá, bởi vì nguyên nhân linh khí đều bị Thanh Vân Tông dẫn đi, cũng không có yêu thú.

Mà Phương Hành lần này tới cũng không phải là vì yêu thú, mà là muốn tìm một chỗ thích hợp tu luyện.

Ở trong rừng di chuyển ba bốn ngày thời gian, rốt cục ở cự ly Thanh Vân Tông sơn môn chừng trăm dặm địa phương, phát hiện một cái thác nước khổng lồ, chiều rộng ba mươi trượng, cao gần trăm trượng, nước chảy màu bạc như từ trên trời chảy xuống, ùng ùng vang vọng, đem mặt đá cứng rắn dưới thác nước xuyên thành một cái hố sâu, dị thường kịch liệt, thường nhân thấy trong lòng cũng sinh kính sợ.

- Nơi này được rồi, lão Kim, đi tới khiêng tảng đá đi!

Phương Hành đã quyết định, chỉ vào phụ cận một khối cự thạch nặng khoảng ngàn cân để cho Kim Ô cõng tới.

- Nói đùa gì vậy? Ngươi cảm thấy Kim gia là loại yêu thú thích cõng đá sao?

- Ngươi dám không cõng ư?

Phương Hành vừa mở mắt, Thanh Long Bích Diễm đao trực tiếp rút ra.

Kim Ô bực tức kêu to:

- Ta mãnh liệt kháng nghị loại người như ngươi hơi một chút là sử dụng bạo lực đối thoại!

Phương Hành cười hì hì, nói:

- Đối phó loại người vô lại như ngươi, đây là phương thức tốt nhất, bất quá ngươi cũng đừng hiểu lầm, tiểu gia không phải cố ý buộc ngươi làm cu li, ta truyền cho ngươi đạo Đại Bằng tộc phi hành bí pháp, yếu quyết ngay ở hai chữ mài luyện, ngươi mặc dù học xong, nhưng lười biếng như ngươi, tốc độ sẽ chậm chạt vô cùng, tiểu gia đây là đang giúp ngươi tu luyện a, ngươi ngày sau sẽ cảm kích ta!

- Nhưng ta hiện tại chỉ muốn nguyền rủa ngươi...

Kim Ô vẫn không tình nguyện, Phương Hành bất đắc dĩ, không thể làm gì khác đành kê vào lổ tai nói với nó mấy câu nói.

Kim Ô ánh mắt sáng lên:

- Thật không?

Phương Hành bảo đảm nói:

- Thiên chân vạn xác!

Kim Ô trong lòng quyết đoán, dứt khoát nói:

- Tốt, không uổng công Kim gia chọn ngươi, đá này ta sẽ cõng!

Vừa nói, quả thật bay tới, đôi cánh vung lên, đem đá xanh cõng ở trên lưng, bỏ vào ven thác nước, rồi sau đó, lại dưới chỉ thị của Phương Hành, nó liên tục đem bảy tám khối đá nặng ba bốn ngàn cân cõng tới, xếp thành một dãy, mệt mỏi như con chó con, đứng ở bên cạnh thác nước, đầu lưỡi lộ ra một nửa, hổn hển thở, kiên quyết không chịu làm nữa.

Phương Hành xem một chút cũng không xê xích gì nhiều, cởi xuống áo bào, cởi trần, từ từ hướng dưới mặt thác nước đi tới.

Đá xanh bị nước làm cho trơn trượt, vào gần thác nước một chút, lập tức bị ngân hà từ trên trời giáng xuống làm cho kinh hãi, thác nước từ chỗ cao trăm trượng đổ xuống, lực lượng mạnh sợ rằng không dưới mấy vạn cân, ngay cả bọt nước đập vào đá xanh bắn ngược ra, đánh vào người đều đau đớn giống như ám khí, mà Phương Hành đối với chuyện này lại hờ hững, trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên một bước tiến lên trước.

- Oanh...

Hắn trực tiếp bước vào dưới thác nước, nước chảy trầm trọng đổ xuống, cơ hồ đưa hắn đập thành tương thịt.

Một thân da xương, ở thác nước kinh khủng đổ xuống, tựa như muốn da tróc thịt bong, rời khỏi thân thể.

Bất quá dù sao chẳng qua là ảo giác, Phương Hành linh khí ngưng luyện, khí lực cường đại, miễn cưỡng còn có thể thừa nhận được uy lực của thác nước này.

Dưới thác nước không thể nào hô hấp, Phương Hành kiên trì mấy tức công phu, thích ứng thác nước đánh sâu vào, bỗng nhiên đề thăng linh khí, hướng Kim Ô trên đỉnh thác nước hét lớn:

- Hiện tại, đem khối đá nặng một ngàn cân đẩy xuống cho ta!

Kim Ô đang trên đỉnh thác nước thở hồng hộc liền ngây dại.

Nói đùa gì vậy?

Chỉ riêng thác nước cao trăm trượng đã đủ dọa người rồi, ngươi còn muốn đem đá xanh đẩy xuống?

Ngàn cân cự thạch, xen lẫn thác nước cao trăm trượng rơi xuống, sẽ kinh khủng cỡ nào?

Sợ rằng cao thủ Linh Động tầng chín một kích cũng bất quá như thế này sao!

Trong nháy mắt, nó thậm chí cho là chính mình điên rồi, xuất hiện ảo giác, muốn đem Phương Hành đè chết.

- Nhanh một chút...

Phía dưới truyền đến thanh âm thúc giục, nói cho Kim Ô đây không phải là ảo giác.

Do dự một chút, Kim Ô kêu lên:

- Ngươi chắc chắn chứ? Kim gia còn muốn hợp tác với ngươi làm một vụ lớn cơ mà, ngươi cũng không thể nghĩ quẩn nha...

- Quẩn cái chim, nếu ngươi không đẩy ta sẽ đi tới chém ngươi a...

- Con mẹ nó, ngươi đi chết đi sao!

Kim Ô giận dữ, đôi cánh khẽ lật, ngàn cân cự thạch chui vào dòng nước xiết trong thác nước xoay tròn rơi xuống.

Chương 150: Tu luyện chỉ là chuyện nhỏ

Phương Hành ở dưới thác nước, nhạy cảm nhận ra dòng nước biến hóa rất nhỏ, đồng thời một cảm giác nguy cơ mãnh liệt từ đỉnh đầu đánh tới, vào giờ khắc này, hắn rống vang một tiếng, cắn chặt cương nha, sau đó linh khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, vào giờ khắc này, sau lưng của hắn huyễn hóa ra hai cánh màu vàng lớn hơn một trượng, ở dưới thác nước đột nhiên khẽ quạt, ngược dòng thác nước phóng lên cao.

Ùng ùng, cự thạch ngàn cân cơ hồ trong chớp mắt đã rơi xuống, thế như trời giáng, lực sánh nghìn cân.

- Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, chém cho ta!

Phương Hành rống to, đón thác nước xông tới, sau lưng đôi cánh chấn động, thậm chí có đạo đạo bóng kiếm màu vàng biến ảo ra ngoài, nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện, hai cánh sau lưng của hắn cũng là từ vô số kiếm quang màu vàng kiến tạo nên, hắn tâm niệm vừa động, đã có hơn mười đạo kiếm quang lao ra, tựa như phi kiếm đan xen tung hoành, chém ngược vào đá xanh.

- Hưu hưu hưu...

Nước chảy bị chém tan, tỏa ra từng đóa từng đóa bọt nước đẹp mắt, kiếm khí màu vàng cùng đá xanh va chạm, lập tức ở trên tảng đá chém ra từng đạo dấu vết tung hoành, nhưng mà đá xanh trầm trọng nặng nề, căn bản không thể chém bay, vẫn hướng Phương Hành nặng nề đập xuống, trong lòng Phương Hành nguy cơ mãnh liệt đã đến cực điểm, trái tim đột nhiên thắt lại, hận không thể lập tức né ra.

Bất quá hắn không làm như vậy, ngược lại lợi dụng một tia thời gian cuối cùng, đem toàn bộ linh khí cũng ngưng tụ.

- Hưu...

Trên hai cánh màu vàng, lại có một đạo kiếm quang bay lên.

Lần này chỉ có một đạo, nhưng dị thường chân thực, phảng phất một thanh thượng giai phi kiếm chân chính.

Kiếm quang ngược dòng mà lên, mang theo một cỗ khí tức tuyệt song.

- Thình thịch...

Đá xanh rơi xuống, kiếm quang ngay khi đá xanh cách Phương Hành chỉ có mười trượng đã chém vào.

Ầm ầm một tiếng kịch vang, đá xanh theo thanh âm nổ thành hai nửa, lướt qua thân thể Phương Hành rơi xuống thanh đàm phía dưới, nổ tung tạo thành hai đạo cột nước cao hơn mười trượng, lại ở đáy đầm vỡ thành mảnh nhỏ, có thể thấy được lực lượng lớn đến cỡ nào.

Mà Phương Hành vào giờ khắc này, cũng đã kiệt lực, đôi cánh màu vàng hoàn toàn biến mất, cả người theo dòng nước té xuống.

- Bá...

Ngay một khắc này, tiếng ma sát trên không trung vang lên, Kim Ô bay xuống, móng vuốt quắp lấy cánh tay Phương Hành, đem hắn kéo ra khỏi phạm vi thác nước đổ xuống, Kim Ô cúi đầu nhìn Phương Hành một cái, thở dài nói:

- Ngươi làm vậy mà là tu luyện ư, rõ ràng chính là liều mạng!

Phương Hành sắc mặt trắng bệch, cười cũng có chút miễn cưỡng:

- Ha ha, cái này chính là gan lớn ăn no, nhát gan chết đói đó...

Kim Ô chép mỏ, không nói gì, nhưng trong lòng cũng có chút bội phục.

Nó mặc dù tu vi không cao, nhưng tính tình rất ngông cuồng, bảy tám năm qua du tẩu tứ vực, cũng kiến thức các nhân vật hình hình sắc sắc, nhưng nhân vật tầm thường như tên tiểu quỷ lại rất hiếm thấy, nhất là thấy phương thức tu luyện của hắn, trong lòng lại càng nổi lên một tia mong đợi, có lẽ mình đã tìm được một người chân chính để kết minh, tương lai giúp mình làm thành đại sự...

Kim Ô không phải người ngu, cũng không thực sự muốn làm tọa kỵ cả đời cho người khác.

Trong khoảng thời gian này thành thực sống ở Thanh Vân Tông, cũng bởi vì biết Bách Thú Tông đã đoán được chính mình có thể lẻn vào Sở Vực, sợ ra ngoài bị người bắt được mà thôi, vốn định ẩn núp một thời gian ngắn sau đó chạy trốn, chẳng qua là lúc tâm tư sơ động, Phương Hành đã đem một đạo tu hành bí pháp của Đại Bằng tộc cho nó, có thể trên phạm vi lớn tăng lên tốc độ phi hành.

Có thứ này, Kim Ô lập tức quyết định tạm thời không trốn nữa, xem xem tiểu quỷ này còn có gì tốt rồi hãy nói, tới lúc này, thấy được tiểu quỷ này tu luyện rất hung ác, nó trong lòng cũng dâng lên một tia bội phục.

Mặc dù tiểu quỷ này thực lực bây giờ còn thấp, bất quá đợi một thời gian, không chừng thật có thể nhất phi trùng thiên!

Nó dần dần từ tâm thái nhất định phải chạy trốn, chuyển biến thành tâm thái chuẩn bị lưu lại quan sát một phen.

Phương Hành tự nhiên không biết Kim Ô trong lòng suy nghĩ cái gì, trong lòng đã bắt đầu suy tư kế hoạch tu luyện đầy đủ.

Ba năm, Bạch Thiên Trượng giúp hắn xây dựng căn cơ vững chắc nhất, cũng dạy hắn đạo lý hữu dụng nhất. Mục tiêu đối với người bình thường cho là căn bản không có hi vọng đạt thành, Phương Hành căn bản không thèm để ý, cần phải chính mình nghiên cứu một chút mới được.

Đại Bằng Tà Vương cung cấp huyền quyết, mặc dù thường nhân xem ra nửa năm rất khó đạt thành, nhưng Phương Hành cảm thấy có hi vọng rất lớn.

Gan lớn ăn no, nhát gan chết đói, giữa sự sống và cái chết, có tiềm lực rất lớn.

Cũng chính vì vậy, Phương Hành lựa chọn một loại phương pháp như vậy để rèn luyện tu hành của chính mình đối với Thập Vạn Bát Thiên Kiếm.

Pháp quyết này khởi nguồn từ thiên phú thần thông của Đại Bằng nhất tộc, cho nên cũng có chứa bóng dáng của Đại Bằng tộc, một khi vận chuyển, sau lưng sẽ hiển hóa hai kim dực, đối với Đại Bằng Yêu tộc mà nói, lấy vũ làm kiếm, có thể đem môn huyền pháp này thôi động đến cực mạnh, nhưng đối với Phương Hành mà nói, bởi vì kim dực đều là do linh khí biến ảo mà thành, khó khăn sẽ cao hơn rất nhiều, phải lấy linh khí ảo hóa đạt tới hiệu quả chân chính của kiếm khí.

Bất quá cũng may, Phương Hành linh khí ngưng luyện, tuy chỉ Linh Động tầng sáu, so với một số người Linh Động tầng chín còn muốn ngưng luyện hơn, cho nên hắn biến ảo kim dực, vốn vô cùng chân thật, coi như là trời sanh so với người khác chiếm một chút tiện nghi, hơn nữa loại phương pháp tu luyện động chút muốn lấy mạng người này, trong lúc nguy cấp sống hay chết, tu sĩ dễ dàng đem tự thân thần niệm phát huy đến mức tận cùng, thúc dục pháp quyết làm ít công nhiều.

Lần đầu tiên dùng loại phương pháp tu luyện này, mặc dù thành công, cũng thoáng cái đã tiêu hao hết linh khí của Phương Hành, hắn xếp bằng ngồi xuống, uống vài hớp linh tửu, bổ sung linh khí cho mình, đợi đến linh khí khôi phục không sai biệt lắm, lần nữa tiến hành mài luyện, Kim Ô thấy bộ dáng của hắn, trong bụng cũng tự có chút bội phục, bắt đầu phối hợp, hoàn toàn theo Phương Hành chỉ lệnh làm việc.

Cứ như vậy ngày qua ngày, Phương Hành tu luyện kéo dài, từ một khối cự thạch ngàn cân, đến hai khối cự thạch ngàn cân, rồi đến năm khối cự thạch ngàn cân... Mỗi ngày cố định tu luyện ba canh giờ, không sai biệt lắm trở về Tiềm Long cốc ngủ, tỉnh, lần nữa tới tu luyện, trong đó gặp phải nguy cơ tự nhiên cũng nhiều, có vài hồi Phương Hành không cách nào chém nát cự thạch từ trên trời giáng xuống, bị trực tiếp nện vào đầm nước, bất quá hắn đã chuẩn bị linh dược từ trước, hơn nữa khí lực cường kiện, khôi phục cũng cực nhanh.

Dưới loại tình huống như vậy mà rèn luyện, tu vi của hắn cũng tăng trưởng thật nhanh, đã đạt đến Linh Động tầng sáu đại viên mãn.

Ở người khác xem ra, tốc độ này của hắn quả nhiên là bình thường, nhất là dưới tình huống tiêu hao tư nguyên vượt qua thường nhân gần gấp mười lần, mới tăng lên chút tu vi như vậy, thật sự có chút làm người nghe kinh sợ, chậm đến trình độ làm cho người ta đau xót, bất quá Phương Hành trong lòng mình lại rõ ràng, lấy yêu cầu nghiêm khắc của hắn đối với linh khí, có thể đem tu vi tăng lên nhanh như vậy, đã là chuyện vô cùng hiếm thấy.

Cũng may là hắn hiện tại có tiền, mới có thể chống đỡ tiêu hao như vậy, chỉ riêng chuyện ở Loạn Hoang sơn, hắn đạt được gần ngàn gốc mộng hồn thảo, một viên yêu đan thất giai hỏa thuộc tính, một viên yêu đan cửu giai thổ thuộc tính, Đoán Chân cốc đệ tử thu được tư nguyên, cuối cùng phân phối, cũng đưa tới cho hắn một phần, sau đó đạo môn đối với thập đại đệ tử trong hành trình Loạn Hoang sơn biểu hiện ưu dị tiến hành tưởng thưởng, tự nhiên cũng không thiếu được một phần của hắn, ước chừng một trăm viên trung phẩm linh thạch cộng thêm các loại đan dược cũng đưa đến Tiềm Long cốc.

Loại vật này, đều là tư nguyên thật thật tại tại, đều là người tu hành coi trọng nhất, có nó, tu hành sẽ đơn giản, không có nó, tu hành khó như lên trời, mà Phương Hành hôm nay, chẳng những dư dả tu hành tài nguyên, còn có từ Đại Bằng Tà Vương đạt được Yêu tộc huyền quyết, còn có một phần hung ác vì tu luyện mà liều mạng, thực lực không tăng mới là kỳ quái.

Mà trong khoảng thời gian này, Tiểu Man cũng thật sự không bị Thanh Điểu trưởng lão cấm túc, ngược lại thường xuyên đến xem hắn. Thái độ của Thanh Điểu trưởng lão đối với Tiểu Man, tựa hồ vô hình trung buông lỏng rất nhiều, Tiểu Man trước kia, trừ bế quan tu luyện ra, chính là lúc nào cũng đi theo bên cạnh Thanh Điểu trưởng lão, giống như vậy thường xuyên đi ra ngoài tới thăm hỏi một nam đệ tử, căn bản là chuyện không thể nào.

Trải qua một phen hiểu rõ, Phương Hành cũng không khỏi cảm thán, hiện tại Tiểu Man tiến bộ cũng thật quá lớn, không chỉ giống như trước có Linh Động tầng sáu, đan pháp thành tựu cũng cũng có tương đối hỏa hầu.

Đan pháp thành tựu càng cao, có thể luyện chế ra đan dược đẳng cấp cũng càng cao, tỷ lệ thành công cũng càng lớn, khi biết được hiện tại Tiểu Man đã chuẩn bị bắt đầu luyện Linh Động tầng bảy Phá Chướng đan, chẳng qua là thủ pháp còn chưa thành thục, Thanh Điểu trưởng lão còn không nỡ để cho nàng thật đi luyện, Phương Hành đã thoải mái đem toàn bộ tài nguyên cũng bày tại trước mặt Tiểu

Man, phong thái thiếu gia hiển lộ không thể nghi ngờ.

- Luyện! Không có gì có thể nói, chính là luyện, thiếu gia tài nguyên rất nhiều, mặc dù cầm đi luyện tay, chỉ sợ ngươi hủy diệt mười lò, chỉ cần một lò thành công là được, ta đang chờ dùng Phá Chướng đan, ngươi đừng sợ lãng phí, tốc độ nhanh là được!

Lần này, ngay cả Tiểu Man cũng sợ ngây người.

Ở trong quan niệm của nàng, Thanh Điểu trưởng lão cùng với các sư tỷ muội vẫn hướng nàng quán thâu một đạo lý, đó chính là tông môn đệ tử bình thường sinh sống vô cùng khổ, nàng có thể có điều kiện tốt như hiện tại, thuần túy là bởi vì sư tôn sủng ái chính mình, mới đem tư nguyên ban thưởng xuống, để cho mình có thể không lo tài nguyên mà một đường tu luyện tới Linh Động tầng sáu, còn học xong đan pháp cao minh.

Cũng chính bởi vì ý niệm này, nàng phía trước vài lần đến xem Phương Hành, luôn lặng lẽ cầm cho hắn một chút Yêu Linh đan cao cấp, bất quá bây giờ nhìn lại, thiếu gia nhà mình tựa hồ không nghèo như mình nghĩ...

Tiểu Man cũng không khách khí, đối với nàng cùng Phương Hành mà nói, hai người trên căn bản không có khái niệm khách khí không khách khí, trực tiếp thật cao hứng lấy năm mươi gốc mộng hồn thảo cũng ba trăm khối trung phẩm linh thạch đi, có những đồ này, nàng có thể mua đủ tài liệu để luyện chế năm lò Linh Động tầng bảy Phá Chướng đan, tránh lo âu buông tay đi nếm thử luyện chế.

Mà từ trong miệng Tiểu Man, Phương Hành cũng được biết, Hứa Linh Vân quả nhiên được Thanh Điểu trưởng lão ban cho ba miếng cửu giai thượng phẩm Yêu Linh đan, hơn nữa lấy tự thân linh lực giúp nàng luyện hóa, hôm nay tu vi đã đạt đến Linh Động tầng chín, lại càng tu luyện trải qua Bạch Thiên Trượng trưởng lão cải biến Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, hôm nay chính đang bế quan, đem chính mình một thân linh khí đề luyện càng thêm tinh thuần.

- Đúng rồi, thiếu gia, sư tôn ám hiệu ta hỏi thăm Bạch sư thúc tổ truyền cho ngươi pháp quyết gì, ngươi có biện pháp nào ứng đối hay không?

Trước khi đi, Tiểu Man chợt nhớ tới một chuyện, có chút lo lắng nói cho Phương Hành.

Chương 151: Ngự Linh Ngự Thú Quyết

Đây vốn là Thanh Điểu trưởng lão âm thầm nhắc nhở Tiểu Man, để cho nàng cẩn thận hỏi thăm, nhưng nàng trực tiếp nói với Phương Hành.

Sau khi Phương Hành phát hiện Thanh Điểu trưởng lão không thật sự cấm túc Tiểu Man, cũng đã đoán được, thấy lão đạo cô này nhọc lòng như vậy, lấy Hứa Linh Vân an nguy làm uy hiếp, lại ám hiệu Tiểu Man tới làm thám tử, trong bụng không khỏi cười lạnh, nói:

- Nàng nếu hỏi, ngươi cứ nói quả thật là có, để cho nàng thưởng ngươi nhiều hơn, đợi ngươi lấy được ban thưởng đủ rồi, ta cho nàng thì có làm sao?

Tiểu Man nghe vậy cười nói:

- Vậy cũng tốt, bất quá thiếu gia ngươi không làm khó dễ sao?

Phương Hành thở dài, vỗ vỗ đầu nhỏ của Tiểu Man nói:

- Ai bảo nha đầu ngươi ở trong tay người ta chứ? Tạm thời nhịn một chút sao, đợi đến khi ta chém Tiếu Kiếm Minh, sẽ lập tức cao bay xa chạy, đến lúc đó cũng không cần chịu uất ức nữa!

Tiểu Man trong đôi mắt hiện ra thần thái mong đợi, một lát sau, nói:

- Ngươi đến lúc đó nhất định phải mang theo ta nha...

Phương Hành cười ha ha, nói:

- Yên tâm, nhất định mang theo!

Lúc này Tiểu Man mới khẽ gật đầu một cái, mang theo linh dược luyện chế Phá Chướng Đan rời đi, bất quá mới vừa đi không tới một nén hương, lại trở lại, trong tay đang véo tai của một người, người kia vô cùng mập mạp, không sai biệt lắm phải hơn ba trăm cân, cơ hồ như một quả cầu, đạo bào cằng phình, hắn bị Tiểu Man kéo, cũng không dám phản kháng, ôi ôi kêu la không ngừng.

- Thiếu gia, ta mới đi ra, thấy người này ở ngoài cốc lưu luyến không rời, cũng không biết là có chủ ý xấu gì!

Tiểu Man tức giận nói, tên mập này thấy nàng lập tức trốn trốn tránh tránh, nàng nghĩ hắn không phải là người tốt.

Phương Hành vừa thấy đã cười, nói:

- Mập mạp chết bầm, sao ngươi lại tới đây?

Thì ra tên mập này không phải ai khác, chính là đạo nhân mập bốn năm không gặp, Dư Tam Lưỡng.

- Thiếu gia, ngươi biết hắn ư?

Tiểu Man có chút kinh ngạc.

Phương Hành nở nụ cười, nói:

- Dĩ nhiên, đây là Trư sư huynh, bạn tốt của ta!

Tiểu Man vội vàng buông lỏng tay, cung kính vén áo thi lễ, nói:

- Trư thiếu gia, Tiểu Man đã quá đường đột rồi!

Đạo nhân mập sợ hết hồn, chân tay luống cuống, liên tục khoát tay, vừa không dám đụng vào thân thể Tiểu Man, gấp đến độ vò đầu bứt tai, luôn miệng nói:

- Ai nha ai nha, không cần không cần, ta nhận không nổi... Ta họ Dư, không họ Trư... Ngươi... Ngươi chính là thiên kiêu của Tê Hà cốc a, lần trước Thanh Điểu trưởng lão giảng đạo, ta đã thấy ngươi một lần, thế mà hành lễ với ta. Điều này cũng... Điều này cũng quá thất lễ...

Tiểu Man cười hì hì, nói:

- Ngươi là bằng hữu của thiếu gia, ta là nha hoàn của thiếu gia, hành lễ cũng là phải đạo!

Đạo nhân mập lại càng quẫn bách, cầu cứu hướng Phương Hành nhìn tới.

Phương Hành hì hì cười nói:

- Ta ở tông môn chỉ có một cái bằng hữu như vậy, ngươi cũng không cần khách khí nữa, mập mạp chết bầm, ngươi đàng hoàng giải thích, mới vừa rồi núp ở ngoài cốc là làm gì? Nếu không tiểu gia ta đánh ngươi một trận rồi nói tiếp!

Đạo nhân mập thấy Phương Hành cười hì hì trước sau như một tức giận mắng, cuối cùng mới yên tâm, thở dài nói:

- Đây không phải cảm giác ngươi trở thành vị chân truyền thứ ba, có chút... Có chút gì kia chứ sao... Phương sư đệ, ngươi không có tỏ vẻ như chân truyền, thật tốt...

Thì ra là, Phương Hành mới vừa trở về, đạo nhân mập đang bế quan tu luyện, cũng không biết, đợi đến khi hắn xuất quan nghe nói chuyện Phương Hành, Phương Hành cũng đã đi Loạn Hoang sơn rồi, đợi đến khi Phương Hành trở lại, hắn mặc dù có cơ hội tới bái phỏng, Phương Hành đã trở thành Thanh Vân Tông chân truyền thứ ba, thân phận tôn quý, đạo nhân mập có chút thấp thỏm trong lòng, sợ tự rước lấy nhục, không dám tới đây.

Hôm nay cũng vì bị một chuyện ép cho không thể không đến, nhưng trong bụng vẫn có chút lo lắng, ở cốc khẩu lưu luyến nửa ngày, thủy chung không dám vào cốc, đây là bị Tiểu Man nhìn thấy, mới kéotai lôi đi vào.

Thật ra Tiểu Man cũng nhớ hắn, từng tại cửa sơn môn đá Phương Hành một cước, lúc này mới nhận định hắn không phải là người tốt.

- Huynh đệ nhà mình cả, cầm giả bộ cái rắm à, có phải là ngươi có chuyện gì hay không nói mau?

Phương Hành nhìn thấu mập mạp ấp a ấp úng, tựa như có cái gì khó nói, quyết định trực tiếp đặt câu hỏi.

Đạo nhân mập vừa nghe Phương Hành đặt câu hỏi, sắc mặt lại càng trực tiếp đỏ đến tận tại, có chút khó xử nhìn Tiểu Man một cái, Tiểu Man cũng cực kì thông minh, thấy thế liền mỉm cười rời đi, để cho bọn hắn không gian nói chuyện, đạo nhân mập lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt đưa đám hướng Phương Hành nói:

- Phương sư đệ, ta tới tìm ngươi cũng không phải đặc biệt vì chuyện này a... Mặc dù đúng là có việc...

Phương Hành trực tiếp ngoắc nói:

- Đi vào nói!

Vừa nói lại hai cái ngoại môn đệ tử trông chừng mình gọi tới đây, ném cho bọn hắn một khối linh thạch, để cho bọn họ đi mua chút ít rượu thịt, hai ngoại môn đệ tử này tự nhiên vui mừng vô cùng, vội vàng chạy đi, quả thực như người hầu vậy, mà đạo nhân mập nhìn thấy Phương Hành vẫn như xưa, trong lòng phóng khoáng, câu nệ diệt hết, đi theo Phương Hành tiến vào lầu các ngồi xuống.

Mà Phương Hành ở bên quan sát, cũng phát hiện, đạo nhân mập hôm nay tu vi đã đạt đến Linh Động tầng bốn sơ giai, lấy tư chất của hắn coi như là không tệ, nhìn dáng vẻ chính mình ban đầu để lại cho hắn chút ít tài nguyên không có uổng phí.

- Phương sư đệ a, ngươi làm như vậy, Dư Tam Lưỡng ta xem như thành danh nhân trong tông môn...

Đạo nhân mập ngồi xuống, thở dài thở ngắn.

- Danh nhân? Chuyện gì xảy ra?

Phương Hành cười nói.

Đạo nhân mập cười khổ nói:

- Ngươi còn không biết sao? Hiện tại tông môn có hai cái danh nhân nổi tiếng nhất, một người là Phong Thanh Vi trộm quần lót, một cái chính là Dư Tam Lưỡng chuyên bắt cóc...

Phương Hành nghe vậy, nhất thời ôm bụng cười to.

Hỏi ra, mới biết được, thì ra là đệ tử tông môn lịch luyện lần này kết thúc, tự nhiên có không ít đệ tử nói đến chuyện lịch luyện, chuyện này lưu truyền, bị người nói say sưa nhất chính là Phong Thanh Vi trộm quần lót của Phương Hành cùng chuyện Phương Hành bắt cóc Bách Thú Tông tiểu sư muội, Phong Thanh Vi hôm nay đã mắc cỡ nửa tháng không rời cốc một bước, mà Dư Tam Lưỡng cũng danh tiếng đại chấn, trở thành danh nhân.

- Nếu chỉ là như vậy cũng cũng thôi, mấu chốt là... Phương sư đệ, ngươi nên cứu ta a...

Dư Tam Lưỡng nói tới đây, mặt lại nhăn nhó.

- Sao? Còn có người khi dễ ngươi ư?

Phương Hành mặt mày trợn lên, thoạt nhìn có chút sát khí.

Dư Tam Lưỡng liên tục khoát tay, nói:

- Thật sự không có, chỉ bất quá bản thân ta có chuyện a, hiện tại chuyện Phương sư đệ ngươi cùng Tiếu Kiếm Minh Tiếu sư huynh nhấc lên ân oán sống chết, đã làm cho dư luận xôn xao, người khác cũng biết ta và ngươi quan hệ không tệ, hết lần này tới lần khác ba tháng trước tiến vào nội môn, thật vừa đúng lúc, lựa chọn Sơn Hà Khiên Dẫn Quyết tới tu luyện... Ngươi nói ta đây...

Phương Hành nhất thời tỉnh ngộ, thì ra là, Dư Tam Lưỡng ba tháng trước mới vừa tiến vào nội môn, tiến vào nội môn, theo như quy củ, cần lựa chọn một trong Thanh Vân ngũ pháp tới tu luyện, mà mập mạp chết bầm này thật đúng dịp, hết lần này tới lần khác lựa chọn Sơn Hà Khiên Dẫn Quyết, đây cũng là nói, hắn đem pháp quyết này tu luyện đến tiểu thành, liền phải đi vào Sơn Hà cốc tiếp tục tu luyện, mà Phương Hành cùng Tiếu Kiếm Minh, Phong Thanh Vi thù oán đã làm cho mọi người đều biết, người này sợ quá rồi, liên tục không ngừng chạy đến Phương Hành nơi này để van xin cầu cứu.

Nghĩ quan hệ của hắn cùng với Phương Hành, nếu tiến vào Sơn Hà cốc, còn không phải da bị người khác lột hai tầng ư!

Phương Hành nhương mày, nói:

- Chuyện này đúng là vấn đề, ngươi muốn làm sao bây giờ?

Dư Tam Lưỡng vẻ mặt đau khổ nói:

- Theo lý thuyết, lựa chọn Thanh Vân ngũ pháp rồi, trừ phi tu luyện đến cảnh giới nhất định, không cho phép tu luyện những pháp quyết khác, ta muốn cầu ngươi hướng Đoán Chân cốc nói một câu, để cho ta đổi thành tu luyện Thanh Viêm Đoán Chân Quyết sao...

Phương Hành cười nói:

- Chuyện này cũng không phiền toái, ta sẽ hướng Đoán Chân cốc nói một tiếng là được!

Ở trong lòng hắn, chuyện này quả thật không lớn, không cần hướng Thiết Như Cuồng nói, tìm Ngô Tương Đồng nói một tiếng cũng được.

Đạo nhân mập nghe Phương Hành phúc đáp, nội tâm đại định, hơn nữa mấy người kia cũng mua rượu thịt về, liền cùng Phương Hành nâng cốc ngôn hoan, mở miệng hàn huyên, ba năm không gặp, tự nhiên cũng có rất nhiều chuyện muốn nói, bất quá nói gần nói xa, đối với Phương Hành cảm kích không còn lời nào để nói, hắn có thể từ năm đó ngoại môn củi mục tiến vào nội môn, đều nhờ Phương Hành năm đó biếu tặng tư nguyên.

Một phen chè chén, đạo nhân mập cho đến màn đêm buông xuống mới cáo từ, Phương Hành suy nghĩ một chút, chính mình nửa năm sau có lẽ sẽ phải rời Thanh Vân Tông rồi, cơ hội gặp lại mập mạp này có lẽ không nhiều, gọi hắn lại, lấy ba mươi khối trung phẩm linh thạch, vừa tùy tiện nhặt một chút vụn vặt chính mình không cần tới, cùng nhau bỏ vào một túi trữ vật từ Bách Thú Tông nơi đó đoạt tới, kín đáo đưa cho hắn.

Đạo nhân mập ngượng ngùng, nhưng Phương Hành trực tiếp phất tay để cho hắn rời đi, cuối cùng đành nhận.

- Ai, thật là nghĩ sai thì hỏng hết a...

Đạo nhân mập đi ở trên sơn đạo, còn nhẹ nhẹ thở dài.

Nhớ ngày đó, chính mình nếu không phải ngu xuẩn hồi lâu nhưng đầu óc linh cơ vừa động, nhìn ra tiền đồ của tiểu quỷ này, cùng hắn làm bằng hữu, sợ rằng cho tới hôm nay vẫn là ngoại môn tạp ty giam đệ tử không hề nổi bật, lấy đâu ra hiện tại nội môn đệ tử thân phận?

Thở dài thở ngắn, vừa cảm giác hơi rượu dâng trào, ở ven đường dưới cây tùng ngồi xuống, lấy ra túi trữ vật Phương Hành đưa cho.

Mở ra vừa nhìn, trung phẩm linh thạch bên trong hồng quang ẩn uẩn tử quang nhất thời làm chói mắt của hắn, hắn cũng không nghĩ tới, Phương Hành thoáng cái cho hắn nhiều linh thạch như vậy, nhất thời hù dọa đến gần tỉnh rượu, vội vàng xem xét, lại thấy trong túi, trung phẩm phi kiếm, các loại đan dược cũng không thiếu, cũng là một chút thứ tốt ở nội môn cũng là cực kỳ hiếm thấy, trong bụng nhất thời kích động.

- Phương sư đệ hào phóng như vậy a...

Đạo nhân mập lẩm bẩm tự nói, đột nhiên phát hiện tại dưới đáy túi trữ vật, còn có một cuốn sách nhỏ màu vàng nhạt, lấy đi ra ngoài, ghé vào dưới ánh trăng vừa nhìn, lại thấy dĩ nhiên là một quyển công quyết tu luyện, tên sách rõ ràng là: Ngự Linh Ngự Thú Quyết.

- Hả? Chẳng lẽ đây là công quyết Phương sư đệ chuẩn bị cho ta?

Đạo nhân mập mở ra một tờ, tinh tế đọc lên, càng đọc càng mê mẩn, dần dần quên thời gian...

Chương 152: Giá y quyết

Một tháng sau, Tiểu Man đưa tới một lọ Linh Động tầng bảy Phá Chướng Đan luyện chế thành công cho Phương Hành, nha đầu này sau luyện hỏng bốn lò đan, cuối cùng cũng luyện thành một lò, vui vô cùng lấy ra khoe thành tích với Phương Hành, Phương Hành lúc này cũng đang đến thời điểm phục dụng Phá Chướng Đan, trong bụng cũng vui mừng, hung hăng hôn một cái ở trên mặt Tiểu Man, lại để cho nàng mang theo mấy phần trở về luyện chế.

Bất quá Tiểu Man cũng mang đến một chút tin tức không tốt, là Thanh Điểu trưởng lão vừa cho nàng nhiệm vụ khác, chính là dò thăm ra Phương Hành lấy được rốt cuộc là công quyết gì, sau đó thử xem có thể học trộm hay không.

Đối với sắp đặt như vậy của Thanh Điểu trưởng lão, Phương Hành cũng đã đoán được từ lâu.

Hắn đã chuẩn bị một bộ pháp quyết cho Thanh Điểu trưởng lão, nhưng không vội tiết lộ ra, mà chẳng qua dùng để nhử Thanh Điểu trưởng lão mà thôi, lão đạo cô này đã đem chủ ý đánh tới trên đầu của hắn, còn dùng phương pháp mà hắn vô cùng ghét, dĩ nhiên phải đùa bỡn cùng nàng một phen mới được, dù sao nóng lòng không phải là mình, hơn nữa ở cạnh mình càng lâu, Tiểu Man được ban thưởng cũng càng nhiều.

Như thế ước chừng hơn hai tháng, cảm giác thời cơ không sai biệt lắm, Phương Hành mới rỉ tai một phen với Tiểu Man, để cho nàng trở về truyền lời.

Sau khi Tiểu Man rời đi, không tới nửa canh giờ, đã thấy Thanh Điểu trưởng lão lướt mây mà đến, mặt không chút thay đổi trước sau như một, sâu trong đáy mắt, lại có một tia thần thái vui mừng không che dấu được, đi tới trước người Phương Hành, xua tan mây xanh dưới chân, lạnh nhạt nói:

- Ta nghe Tiểu Man nói, ngươi dù sao vẫn lo lắng Linh Vân đến lúc đó không phải đối thủ của Tiếu Kiếm Minh, chuẩn bị hiến tặng một đạo huyền quyết ư?

Phương Hành làm bộ như thật khó khăn, thở dài, nói:

- Đúng vậy, đây cũng là pháp môn ban đầu Bạch sư thúc tổ truyền cho ta, hắn từng dặn dò ta, để cho ta không thể tùy tiện truyền thụ cho ngoại nhân. Bất quá Linh Vân sư tỷ đối với ta rất tốt, ta thật sự không đành lòng để nàng bị tên khốn kiếp Tiếu Kiếm Minh đoạt đi hi vọng Trúc Cơ, cho nên vẫn quyết định dâng lên, hy vọng có thể giúp nàng một tay...

Thanh Điểu trưởng lão ánh mắt càng thêm sáng ngời, khóe miệng mỉm cười, nói:

- Ngươi đã chịu dâng ra pháp quyết này, nàng tự nhiên sẽ nắm chắc hơn rồi!

Phương Hành cúi đầu, mũi chân đá hòn đá nhỏ trên mặt đất, trầm mặc không nói.

Thanh Điểu trưởng lão có chút nôn nóng,

nhưng nghĩ lại, lập tức khóe miệng dâng lên một tia cười lạnh, giọng lại vô cùng ôn hòa, nói:

- Đúng rồi, trước đó không lâu ta luyện một lò đan, vốn định dùng cho Linh Vân tăng lên tu vi, đối với người tu hành cảnh giới như ngươi cũng có chút chỗ tốt, bây giờ còn lại mấy viên, vâyh cho ngươi đi, ngày sau ngươi có điều cần, có thể mở miệng nói với ta!

Vừa nói đem một bình sứ nhỏ bắn tới, Phương Hành lập tức mừng rỡ đón lấy, mở nút lọ nhìn một chút, lại thấy là ba miếng Yêu Linh đan bát giai, trong bụng nhất thời có chút oán thầm lão nương này quá hẹp hòi, bất quá vẫn thu vào túi trữ vật.

- Thanh Điểu trưởng lão ngài đối với Linh Vân sư tỷ tốt như vậy, thật là một sư tôn tốt...

Phương Hành nịnh bợ, giống như là hạ quyết tâm, đem một khối ngọc sách cẩn thận lấy ra ngoài, hai tay đưa lên.

- Trong mấy ngày qua, ta đã đem huyền quyết ghi vào ngọc sách này...

Lời còn chưa nói hết, trong tay đã trống không, ngọc sách cũng đã bị Thanh Điểu trưởng lão lấy tới.

Ngay trước mặt Phương Hành, Thanh Điểu

trưởng lão hướng ngọc sách tìm tòi, phát giác bên trong quả thật đều là pháp môn quan hệ đến tẩy luyện linh khí, ngưng thể rắn phách, trong lòng nhất thời cực kỳ vui mừng, cố nén cảm xúc cùng Phương Hành nói mấy câu, khẩn cấp đạp mây bay đi, hiển nhiên là về cốc nghiên cứu pháp môn này, bộ dáng khẩn trương của nàng dẫn tới Phương Hành một chút oán thầm, kính ý đối với Trúc Cơ kỳ tu sĩ cũng tan thành mây khói.

- Hừ, ngươi không phải là ngụy trang tốt với Linh Vân sư tỷ ép ta giao ra huyền quyết sao? Từ từ xem đi, đây cũng là lão điểu moi ruột gan suy nghĩ ba ngày ba đêm mới nghĩ ra một cái huyền quyết thích hợp để đem tặng a...

Cười hắc hắc, Phương Hành hướng về phía phương hướng Thanh Điểu trưởng lão bay đi hừ một cái, xoay người tiến vào lầu các.

Hắn tin tưởng Thanh Điểu trưởng lão trải qua chuyện lần này, sẽ không quấn lấy mình nữa.

Hắn cũng tin tưởng, Thanh Điểu ra vẻ đạo mạo nhất định sẽ bị đạo huyền quyết này tặng cho một cái tát, trút cơn tức của mình.

Chuyện quả thật như Phương Hành suy nghĩ, Thanh Điểu trưởng lão trở lại Tê Hà cốc, lập tức bế quan, lấy ra ngọc phù tinh tế tìm hiểu, lúc đầu nàng nghi ngờ có lừa dối, trước cân nhắc công quyết này là thật hay giả một phen, rất nhanh phát hiện công quyết nhất định là thật, hơn nữa rất huyền ảo, cao hơn pháp quyết rất nhiều, đích thị là huyền quyết không thể nghi ngờ, lòng nghi ngờ bỗng nhiên tan biến, đầy mặt vui mừng nghiên cứu.

Bất quá, bế quan ba ngày, khi nàng hoàn toàn hiểu rõ cách dùng huyền quyết, sắc mặt nhất thời trở nên chán nản.

Toàn bộ vui mừng tan biến, lòng đầy buồn rầu thất lạc.

Bởi vì nàng đã phát hiện, huyền quyết này rõ ràng là một loại "Giá y quyết".

Tên như ý nghĩa, chính là công quyết làm mắc áo cho người khác.

Nói đơn giản một chút, loại huyền quyết này căn bản không phải là tu hành cho mình, mà là một loại pháp môn giúp người tu hành Linh Động cảnh tẩy luyện linh khí, mà yêu cầu thi triển loại pháp quyết này chính là, một người tu hành tu vi thâm hậu, lúc thọ nguyên không nhiều, liền tu luyện đạo huyền quyết này, rồi sau đó chọn lựa một vị hậu bối tới đây, hao tổn tu vi bản thân, giúp hậu bối tẩy luyện linh khí, chuy luyện đạo thể...

- Khó trách... Bạch sư thúc tổ nhanh như vậy đã bế tử quan, thì ra là, hắn đã thi triển giá y quyết cho tiểu quỷ này...

Thanh Điểu trưởng lão sắc mặt chán nản, lòng tràn đầy thất ý.

Mưu đồ ước chừng ba tháng, thế mà chỉ đổi lấy như vậy một đạo huyền quyết vô dụng đối với mình, thật là làm cho nàng buồn bực.

Huyền quyết này quả thật có tác dụng đối với Hứa Linh Vân, chỉ cần mình chịu hao tổn tu vi, dùng pháp quyết này tẩy luyện linh khí cho nàng, Hứa Linh Vân quả thật có khả năng đạt tới căn cơ như Phương Hành, cùng Tiếu Kiếm Minh đánh một trận cũng không phải không có phần thắng, chẳng qua là... Mình cũng không ngốc a, Hứa Linh Vân chỉ sợ được mình sủng ái, cũng không đạt tới trình độ hao tổn tu vi của mình vì nàng thi triển giá y quyết sao?

Đừng nói mình, coi như là Tiếu Sơn Hà cũng không chịu đối với Tiếu Kiếm Minh như vậy.

Dù sao mình cùng Tiếu Sơn Hà, đều thuộc về loại người còn có hi vọng Kết Đan, thi triển pháp quyết này, chính là chặt đứt hi vọng Kết Đan.

Ngoài thất vọng, Thanh Điểu trưởng lão cũng có chút lúng túng.

Chính mình luôn mồm nói với tiểu quỷ Phương Hành, đòi hỏi pháp quyết này chính là muốn trợ giúp Hứa Linh Vân, kết quả tiểu quỷ này thật sự đem pháp quyết cho mình, nếu mình không thi triển, chẳng phải là tương đương nuốt lời với tiểu quỷ này?

Nghĩ tới đây, Thanh Điểu trưởng lão bỗng nhiên không muốn gặp lại Phương Hành lần nữa.

...

...

- Ta đẩy a...

- Đẩy sao...

Bên cạnh thác nước trăm trượng, Kim Ô giương cánh bay trên không trung, quanh thác nước cự thạch từ ngàn cân tới sáu bảy ngàn cân xếp hàng một mảng lớn, sợ là không dưới ba mươi khối, tất cả đều chồng chất tại bên cạnh thác nước, mà theo Kim Ô cùng Phương Hành dưới thác nước đối thoại, Kim Ô "Hô" một cánh quạt tới, rầm một tiếng, tạo thành hai đạo long quyển phong, thanh thế kinh người.

Ùng ùng, mấy chục khối đá khổng lồ bị cuồng phong thôi động, tất cả đều theo thác nước cuồn cuộn rơi xuống.

- Thập Vạn Bát Thiên Kiếm...

Phương Hành kêu to, sau lưng hai đạo kim dực như thực chất phốc một tiếng triển khai, dưới ánh mặt trời kim quang chói mắt, sau đó hai cánh mở ra, hắn đã ngược dòng mà lên, đem thác nước nước chảy phân tách ra từng đạo bọt nước chói mắt, hắn tăng tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt đã lao tới ba mươi trượng, trên đỉnh đầu đá lớn cũng hỗn loạn ở trong thác nước cuồn cuộn đập xuống.

- Sưu sưu sưu...

Phương Hành đột nhiên xoay tròn, kim dực tại đỉnh đầu hắn cuốn thành một, phảng phất một tấm lá chắn bằng bóng kiếm màu vàng lập lòe. Mà trên tấm chắn, vô số kiếm quang gào thét bắn ra, tiếng xé gió không ngừng, mỗi một đạo kiếm quang đều đón nhận một khối đá khổng lồ, cơ hồ không có chút nào trở ngại, đá lớn bị bổ thành hai nửa, hóa thành vô tận đá vụn như trời mưa rơi xuống.

Mà hai cánh trên đỉnh đầu Phương Hành xoắn làm một đoàn, toàn bộ đá vụn cũng đều bị đập đến vỡ vụn hơn, đồng thời quét bay đi.

- Hô...

Toàn bộ đá lớn đều đã vỡ nát, Phương Hành cũng bỗng nhiên từ trong thác nước lui ra ngoài, hai cánh mở ra, lơ lửng ở không trung.

- Không tồi a...

Kim Ô chậm rãi bay tới, trong đôi mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc.

Cho dù là ba tháng qua, nó vẫn làm bạn Phương Hành mà tu luyện, cũng có chút kinh ngạc vì tốc độ tiến bộ cực nhanh của Phương Hành.

- Ha ha, hai ngày trước ta nuốt vào tầng bảy phá giai do Tiểu Man luyện chế, tu vi đột phá đến Linh Động tầng bảy, lượng linh khí tăng tới gấp ba, tu luyện Thập Vạn Bát Thiên Kiếm cực kỳ hao phí linh khí tự nhiên hơn nhiều, chỉ bất quá, hiện tại ngay cả tiểu thành cũng không phải, dựa theo bên trong huyền quyết ghi lại, muốn đồng thời thao túng chín mươi chín đạo kiếm quang mới coi là tiểu thành, đồng thời thao túng mười vạn đạo kiếm quang mới coi là đại thành...

Phương Hành kim dực khẽ phất, thôi động thân hình, đáp xuống trên lưng Kim Ô, đồng thời lẩm bẩm.

Hắn tu luyện đạo Yêu tộc huyền quyết này, không những vừa tấn công kiêm phòng thủ, còn có thể để cho hắn phi hành ngắn ngủi trên không trung, chẳng qua cực kỳ tiêu hao linh khí, lấy tu vi hôm nay của hắn, toàn lực phi hành, cũng chỉ có thể duy trì một nén hương thời gian mà thôi.

- Mười vạn đạo kiếm quang? E là Kim Đan cảnh giới mới có thể đạt tới sao?

Kim Ô chép miệng, cảm thấy Phương Hành yêu cầu quá cao.

Từ chỉ có thể nắm giữ một đạo kiếm quang chân thật, đến hiện tại có thể đồng thời thao túng ba mươi sáu đạo kiếm quang, đã là tiến bộ kinh người.

- Thực lực thứ này, vĩnh viễn không ai chê cao hơn, ta chuẩn bị ở thời hạn nửa năm, tu luyện tới chín mươi chín đạo kiếm quang!

Phương Hành mở hồ lô ra, uống một ngụm linh tửu, ngạo nhiên nói.

- Chín mươi chín đạo? Không dễ dàng a... Ngươi vừa uống rượu ư? Cho ta một ngụm!

Kim Ô nghiêng đầu qua, há to mồm để cho Phương Hành đổ cho nó một ngụm.

Phương Hành có chút im lặng, kể từ hai tháng trước Kim Ô phát hiện linh tửu trong hồ lô của mình, thế nhưng cũng đã nghiện, chỉ cần mình uống, nhất định mặt dày tới đòi hỏi, thật không biết nó làm sao tiêu hóa... Lại liên tưởng đến người này từng trực tiếp đem hai mảnh rưỡi Tử Vụ Hoa Lan thảo nuốt xuống, nói vậy nó cũng có một chút bí mật, hơn nữa hơn phân nửa cùng Thú Vương Đỉnh có liên quan.

Tu luyện xong xuôi, tự nhiên là linh khí thiếu hụt, trong bụng cồn cào, Kim Ô tiến vào trong núi rừng, bắt một con dê vàng, Phương Hành đứng ở bên cạnh thác nước, giết dê, mở ngực rạch bụng, lột da phân khối, sau đó đưa đến trên lửa nướng, Kim Ô ánh mắt tỏa sáng, ngồi chồm hổm ở một bên, hai người bọn họ thường xuyên sau khi tu luyện xong làm như vậy, lại là đã thành thói quen.

Phương Hành tay nghề không tồi, đã sớm đem Kim Ô nuôi béo.

Không lâu lắm, thịt dê đã nướng đến dầu mỡ chảy ra, mùi thơm lan tỏa bốn phía, Phương Hành dùng đoản đao cắt hai khối xuống, cùng Kim Ô phân ra ăn, sau khi tu luyện xong, ăn thịt nướng, uống vài hớp linh tửu, cảm giác này thật thoải mái.

- Không bái Phật tổ bất kính thần, Tam Thiên Đại Đạo yêu hồng trần. Bỉ nhận đang nhìn quay đầu lại, linh tê chẳng thật bằng vàng bạc...

Ngay khi hai người ăn uống thoải mái, nơi xa trong núi rừng, có một tăng nhân khô gầy xướng phật dao đi ra.

Chương 153: Tửu Nhục Tăng

Tăng nhân này thoạt nhìn ba bốn mươi tuổi, bề ngoài cường tráng giống một ngọn núi nhỏ, cao chừng một trượng, chẳng qua trên người không có mấy phần là thịt, chỉ có một tầng da vàng đắp ở trên bộ xương lớn, choàng một cái áo cà sa màu đen, đôi mắt hãm sâu, đầu tóc dài hơn một ngón tay, vừa đi, vừa khịt khịt mũi, ngửi mùi mà tới, lẩm bẩm ngâm tụng, xướng một câu phật dao không phải ca cũng chẳng phải thơ.

- Không bái Phật tổ bất kính thần, Tam Thiên Đại Đạo yêu hồng trần. Bỉ ngạn đang nhìn quay đầu lại, linh tê chẳng thật bằng kim ngân...

- Nơi hoang sơn dã lĩnh này làm sao có thể có lừa trọc chứ?

Phương Hành nghe thấy phật dao, quay đầu liếc nhìn, hơi ngẩn ra, nghe tiếp ca dao hòa thượng này hát lên, cũng không giống với người khác, một cái hòa thượng, cũng không bái Phật tổ, cũng không kính thần linh, Tam Thiên Đại Đạo chỉ yêu hồng trần đạo, thấy được bờ bên kia lại chỉ muốn quay đầu lại, Phật gia coi trọng nhất là linh tê nhất ngộ, trong lòng hắn xem ra còn không quan trọng bằng vàng bạc châu báu...

Hòa thượng như vậy, không phải cao nhân chính là kẻ ngốc a!

Trong lòng cảnh giác, lợi dụng Âm Dương Thần Ma Giám hướng hòa thượng quan sát, nhưng mà đưa mắt nhìn một hồi lâu, trong bụng lại giật mình.

Âm Dương Thần Ma Giám có thể liếc nhìn đã biết tu vi, nhưng lúc này lại không nhìn ra sâu cạn của hòa thượng này.

Như vậy chỉ có hai khả năng, một là bởi vì hòa thượng này quả thật không có tu vi, tự nhiên không cách nào nhìn ra tu vi của hắn.

Thứ hai, chính là tu vi của hắn quá cao, đã vượt xa khỏi cực hạn chính mình có thể khám phá ra.

Mà hôm nay Phương Hành đã đột phá Linh Động hậu kỳ, nhìn tu vi người khác, cho dù tu vi Trúc Cơ hậu kỳ như Tông chủ Trần Huyền Hoa cũng có thể nhìn ra, nếu nhìn không ra tu vi của hòa thượng này, chẳng phải nói rõ hắn đã vượt qua Tông chủ hay sao?

- Hòa thượng này rất khó lường a... phải nịnh hắn một chút, nhìn xem có gì tốt hay không...

Phương Hành con ngươi nhanh như chớp đảo vòng vòng.

Đang lúc suy tư, lại thấy hòa thượng kia đã đi tới phụ cận, ra vẻ thần bí ngồi xuống một tảng đá.

Hắn khoanh chân mà ngồi, đơn chưởng dựng ở trước ngực, trong miệng yên lặng niệm tụng câu phật dao của hắn.

Chẳng qua là cặp mắt hãm sâu trong hốc mắt, lại tựa như luôn hữu ý vô ý liếc về con dê vàng ươm phía trên đống lửa.

- Hòa thượng này thật sự tham ăn...

Trong lòng Phương Hành suy nghĩ, hướng đại hòa thượng vẫy vẫy tay, cười nói:

- Đại hòa thượng, mời ngươi ăn thịt, ngươi có ăn hay không?

Hòa thượng kia trong đáy mắt có vui mừng, từ từ đứng lên, nói:

- Thí chủ thịnh tình, bần tăng từ chối là bất kính rồi!

Vừa nói, lại thật sự từ từ đi tới.

Phương Hành cắt một miếng thịt đưa cho hắn, hòa thượng này lại lắc đầu, chính mình đưa tay xé xuống một cái chân dê, đưa tới khóe miệng ăn liên tục.

Phương Hành có chút im lặng, hòa thượng này thật sự là không khách khí, chê khối chính mình đưa nhỏ quá hay sao.

Thấy ngoại nhân, Kim Ô lập tức không nói lời nào, chẳng qua là ánh mắt gian tà nhanh như chớp đảo khắp thân người người này.

Phương Hành cũng không để ý tới hòa thượng kia, ăn một miếng thịt, cầm lấy hồ lô rót một ngụm. Kim Ô thấy thế vươn đầu tới, há to miệng chờ, Phương Hành không thể làm gì khác đành cho nó một ngụm, Kim Ô chép chép miệng, phi thường hài lòng. Hòa thượng kia cũng ngửi thấy được mùi rượu, ánh mắt sáng lên, buông đùi dê xuống, trầm giọng nói:

- Thí chủ, nếu mời bần tăng ăn thịt, vậy mời ta thêm chút rượu có được không?

Phương Hành đánh giá một chút, nói:

- Vậy phải tìm gì đó đựng rượu mới được!

Hòa thượng nói:

- Không cần khách sáo như thế, bần tăng trực tiếp uống là được!

Phương Hành nói:

- Ta chê ngươi dơ bẩn, mới không để cho

ngươi dùng hồ lô của ta để uống!

Vừa nói vừa nhìn thấy hòa thượng này, xem tính tình của hắn như thế nào.

Nếu tính tình không tốt, cũng không trêu chọc hắn, dù sao hòa thượng này thoạt nhìn không phải là loại từ mi thiện mục.

Nếu tính tình tốt, có lẽ thích hợp lừa gạt một chút, Phương Hành thích nhất chính là làm loại chuyện này.

Hòa thượng nghe xong, cũng có chút im lặng, bất quá cũng không tức giận, đánh giá chung quanh một chút, thế nhưng thật đứng dậy, đi bên cạnh hái một mảnh lá cây đại thụ tới đây, cuốn thành bộ dáng chén rượu, đưa tới trước mặt Phương Hành, Phương Hành rót nửa chén cho hắn, hòa thượng uống một hơi cạn sạch, trong miệng thở thật dài, nói:

- Dùng phương pháp cổ ngâm chế a, rượu này thật không tồi...

Phương Hành cười nói:

- Ngươi làm hòa thượng, vừa uống rượu vừa ăn thịt, cũng không xấu hổ hay sao?

Hòa thượng nghiêm túc lại, trịnh trọng nói:

- Rượu thịt đi qua ruột, Phật Tổ ở trong lòng...

Phương Hành cười lớn lên, nói:

- Trong ruột ngươi đầy thứ dơ bẩn, Phật Tổ còn dám ở lại sao?

Hòa thượng giật mình, bình thời hắn nói ra lời này, mọi người nghe được đều mỉm cười khen một câu "Đại sư không câu chấp", hoặc là "Đại sư thật phóng khoáng"..., nhưng trả lời như vậy đúng là lần đầu tiên nghe được, còn cảm giác có chút lúng túng, không thể làm gì khác đành cười khổ nói:

- Vậy cũng chỉ có thể mời Phật Tổ đến nơi khác đi, dù sao bần tăng thích uống rượu ăn thịt, thói quen này không sửa đổi được rồi!

Phương Hành cười nói:

- Vậy mới đúng chứ, muốn uống rượu ăn thịt, thì uống rượu ăn thịt, lấy cớ như vậy để làm chi?

Vừa nói vừa rót cho hòa thượng một chén đầy.

Hòa thượng cười hắc hắc, ngửa cổ uống cạn, sau đó cầm đùi dê ăn liên tục.

Hai người một quạ, đều ăn uống điên cuồng, con dê này không lâu lắm đã rơi vào bụng, một hồ lô linh tửu cũng sắp thấy đáy.

Phương Hành vuốt bụng, tựa trên tảng đá,

cười nói:

- Đại hòa thượng, ngươi xưng hô như thế nào?

Hòa thượng có vẻ vẫn còn thèm thuồng, thở dài, nói:

- Đã làm hòa thượng, bất quá là sa di nơi phật, làm sao còn có tên riêng? Chỉ bất quá bần tăng bởi vì thích uống rượu ăn thịt, cho nên người bên cạnh đều gọi ta một tiếng là Tửu Nhục Tăng!

Bên cạnh Kim Ô vừa nghe danh tự này, lập tức ánh mắt sáng lên, hướng về phía Phương Hành nháy mắt.

Phương Hành thấy ánh mắt của nó, suy nghĩ một chút, giống như mình theo Bạch Thiên Trượng du lịch thế gian tu hành, cũng từng nghe nói về cái tên này, bất quá không quá quen thuộc, nhưng lúc trước hắn lợi dụng Âm Dương Thần Ma Giám quan sát, biết hòa thượng này không tầm thường, cười hắc hắc, nói:

- Tửu Nhục hòa thượng, ngươi nói thật, ta nướng thịt này như thế nào? Rượu của ta như thế nào?

Tửu Nhục Tăng suy nghĩ một chút, cười nói:

- Thịt không tồi, rượu không tồi!

Phương Hành gật đầu, như tên trộm đưa tay ra, nói:

- Lấy ra đi!

Tửu Nhục Tăng ngẩn ngơ, nói:

- Lấy cái gì?

Phương Hành nói:

- Thù lao chứ gì, ta mời ngươi uống rượu ăn thịt, ngươi lại không cho chút gì ư?

Tửu Nhục Tăng có chút im lặng, nói:

- Là ngươi nói muốn mời bần tăng mà!

Phương Hành trợn mắt nói:

- Ta mời, đó là lễ phép, ngươi ăn, cho ta chút lợi ích, không phải là lễ phép sao?

Tửu Nhục Tăng hoàn toàn hết chỗ nói rồi, trực tiếp đứng lên, vỗ vỗ trên người, nói:

- Ngươi nhìn bần tăng xem có giống có tiền không?

Phương Hành cười nói:

- Biết ngươi không có tiền, đại nhân vật như người, trên người bình thường cũng không mang theo tiền, bất quá ta cũng không muốn tiền của ngươi, Phật môn đan dược, công quyết, pháp khí gì gì đó, cái gì cũng được, ta không kén chọn!

Tửu Nhục Tăng nói:

- Làm sao ngươi biết bần tăng là đại nhân vật?

Phương Hành nói:

- Hòa thượng bình thường ai rảnh rỗi không có gì làm đi vào rừng núi hoang vu chứ!

Tửu Nhục Tăng vẫn nói không ra lời, chẹn họng một hồi lâu, mới nói:

- Bần tăng thật sự không có tiền, bình thời cũng không cần đan dược, về phần công quyết pháp khí vân vân, lại càng không cần a, nếu không bần tăng giảng một đoạn kinh cho ngươi được chứ...

Phương Hành ánh mắt sáng lên, nói:

- Trong kinh có công quyết tu luyện sao?

Tửu Nhục Tăng lắc đầu, nói:

- Chính là Kim Cương Kinh bình thường thôi...

Phương Hành thở dài, nói:

- Thôi đi thôi đi, coi như ta gặp xui xẻo, không cần!

Thấy bộ dáng thất vọng của hắn, Tửu Nhục Tăng cũng cảm thấy thú vị, cười nói:

- Vậy ta đi nhé?

Phương Hành khoát tay áo, nói:

- Đi thôi đi thôi!

Vừa nói, vừa ngồi chồm hổm xuống thu dọn đồ đạc, thì thầm trong miệng:

- Còn tưởng rằng trong lúc vô tình gặp phải một đại nhân vật, mời hắn ăn thịt uống rượu, cũng phải nhận được chút chỗ tốt chứ, Tứ thúc thúc kể kỳ ngộ trong chuyện xưa chính là như vậy, không ngờ đụng phải hòa thượng hẹp hòi như vậy... Ta cũng không phải là hòa thượng, nghe kinh làm cái quỷ gì?

Tửu Nhục Tăng cảm thấy có chút lúng túng, do dự một chút, nói:

- Nếu không coi như bần tăng thiếu nợ ngươi, lần sau trả cho ngươi?

Phương Hành nói:

- Lần sau trả có tính lãi không?

Tửu Nhục Tăng ngẩn ra, cười khổ nói:

- Có tính sao...

Phương Hành ánh mắt sáng lên, lập tức đứng lên hành lễ, cười nói:

- Cảm ơn đại sư!

Tửu Nhục Tăng im lặng, nghĩ thầm hắn trở mặt cũng quá nhanh đi?

Còn không nói chuyện, Phương Hành trực tiếp lấy ra một khối ngọc phù, nói:

- Hay là ngươi ký cái khế ước nhé?

Tửu Nhục Tăng thần sắc cứng ngắc, trực tiếp không nói, xoay người rời đi, "Sưu sưu" mấy tiếng, xông vào trong rừng, đã không thấy bóng dáng.

Phương Hành cùng Kim Ô đều ngây người.

Hòa thượng này trốn đúng là không câu chấp.

Qua một hồi lâu, Phương Hành mới giận dữ nói:

- Hòa thượng này thật vô lương tâm, ăn uống no đủ rồi lập tức trốn đi!

Kim Ô trợn mắt, nói:

- Gặp phải người như ngươi, ai dám ở lại chứ!

Phương Hành nói:

- Không phải là ngươi nháy mắt bảo ta làm thế sao?

Kim Ô thở dài một tiếng, nói:

- Kiếm chỗ tốt mà làm như ngươi sao? Ngươi phải biểu hiện cung kính, làm bộ như không biết hắn là đại nhân vật, còn phải đem hắn hầu hạ giống như ông nội, sau đó lại hữu ý vô ý biểu hiện ra chính mình đang bị người khác ức hiếp, nhân sinh lâm vào vực sâu, như vậy không chừng hắn động lòng trắc ẩn, sẽ thưởng cho ngươi chút chỗ tốt...

Phương Hành im lặng, một lát sau, nói:

- Như vậy quá vô sỉ rồi!

Kim Ô nói:

- Ngươi trực tiếp đòi thì không vô sỉ ư!

Phương Hành khinh thường nói:

- Làm người thẳng thắn chút ít không tốt hay sao?

Kim Ô nói:

- Thẳng thắn chứ không phải là vô sỉ như vậy!

Một người một quạ cằn nhằn lẫn nhau, cảm thán mất đi một phần cơ duyên, trong lòng cảm thấy có chút đáng tiếc, bất quá hòa thượng dù sao đã sợ quá chạy rồi, dù có đuổi theo cũng đuổi không kịp, đành thôi, thu thập một chút đồ vật, chuẩn bị trở về Tiềm Long cốc, bất quá mới vừa bay đến không trung, lại bỗng nhiên cảm giác được núi rừng đông phương bắc hướng, một đạo linh khí bức người đánh tới, cực kỳ kinh người.

Bọn họ lấy làm kinh hãi, đồng thời quay đầu hướng hướng kia nhìn lại, lại thấy trên bầu trời phía đông bắc, một đạo ánh sáng năm màu tật tốc bay tới, từ trên sơn cốc xẹt qua, ánh sáng bay cực nhanh, thời điểm ngẩng đầu nhìn, chỉ có thể nhìn thấy một vệt bóng dáng, chum sáng đã bay đến bầu trời phía trên Thanh Vân Tông, hóa thành một đạo phù triện dài hơn trượng, lơ lửng ở trên Thanh Vân chủ phong, quang hoa mãnh liệt.

- Sưu sưu sưu...

Thanh Vân Tông Trúc Cơ kỳ tu sĩ tất cả đều rời khỏi động phủ của mình, đi tới trên Thanh Vân Tông, quan sát đạo phù này.

- Không cần kinh hoảng, là tín phù của Phù Diêu Cung, khách quý sắp đến, chư vị trưởng lão, chuẩn bị nghênh đón sao!

Chương 154: Khách quý Phù Diêu Cung

Theo từng lệnh của Thanh Vân Tông Tông chủ Trần Huyền Hoa ban xuống, trên dưới Thanh Vân Tông trong ngày thường cũng coi như thanh tĩnh, thanh nhã đột nhiên bận rộn, tất cả đệ tử trên dưới đều dựa theo nửa năm qua diễn luyện, đâu vào đấy bắt đầu công việc của mình, ngắn ngủn một nén hương thời gian, bên trong Thanh Vân Tông đã khắp nơi thả linh thảo, bảo hương vị, khói xanh kiêu kiêu, quý khí phi phàm.

- Trần, Lục, Hoàng ba vị trưởng lão, các ngươi mau mau đi vạn dặm, triển khai vân giá, gặp được khách quý, đi trước dẫn đường!

- Dạ, Tông chủ!

Trần Huyền Hoa hạ lệnh, lập tức có ba vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ lĩnh mệnh mà đi.

Trần, Lục, Hoàng ba vị trưởng lão, chính là người dẫn đường cho Phương Hành ban đầu bái nhập nội môn, đều là Trúc Cơ sơ kỳ, thân phận cao quý, chỉ dưới tứ đại truyền pháp trưởng lão, nhưng bọn hắn ở trước mặt khách quý, rõ ràng chỉ có tư cách dẫn đường mà thôi.

- Như Cuồng, Bảo Nghiễn hai vị trưởng lão, hai người các ngươi đi ba ngàn dặm, nghinh đón khách quý, chức trách hộ pháp!

- Dạ, Tông chủ!

Thiết Như Cuồng cùng Thư Văn cốc trưởng lão tuân lệnh, cũng riêng mình đạp mây bay đi.

- Thanh Điểu, Sơn Hà hai vị trưởng lão, hai người các ngươi đi ngàn dặm, tiếp dẫn khách quý, phụng đan trà, kính linh quả, mời khách quý nghỉ ngơi!

- Dạ, Tông chủ!

Tê Hà cốc và Sơn Hà cốc hai vị truyền pháp trưởng lão cũng tiếp lệnh mà đi.

Mặc dù chức trách của bọn hắn cũng là nghênh đón khách quý, nhưng không có chút cảm giác bị coi thường chút nào, ngược lại mơ hồ cảm giác tự hào.

- Các đệ tử Thanh Vân Tông còn lại, đều theo ta đi sơn môn, đợi khách quý giá lâm, hành cổ lễ, diễn tiên nhạc...

Một vị khách quý Phù Diêu Cung, trực tiếp khiến cho trên dưới Thanh Vân Tông trở nên náo loạn.

Lúc này Phương Hành ở Tiềm Long cốc bế

quan cũng nhịn không được nữa rồi, từ trong cốc chạy ra ngoài. Hai cái ngoại môn trên danh nghĩa canh chừng hắn, trực tiếp bị hắn một cước đá đến một bên, nào dám chọc tới hắn? Bất quá Phương Hành cũng không nghênh ngang hiện thân trước mặt người khác, mà là đi tới địa phương phạm vi nhìn tương đối tốt trên Phi Thạch Phong, xa xa quan sát náo nhiệt ở sơn môn.

Hẹn sau nửa canh giờ, bầu trời phía đông bắc, một giá ngọc liễn bảo khí bức người lăng không bay tới, ngọc liễn này ước chừng dài ba trượng, rộng nửa trượng, tạo hình minh văn tinh vi phiền phức. Thậm chí toàn bộ minh văn cũng tổ hợp ở chung một chỗ, tạo thành từng đạo hoa văn tinh mỹ, vừa đại khí vừa tinh mỹ dị thường. Ở phía trước ngọc liễn, mười tám tên hoàng cân lực sĩ dẫn đường, bên cạnh đi theo mười hai tiểu nha hoàn tiểu đồng trang phục hoa mỹ, thần thái linh xảo, còn có mấy lão ẩu nhìn không ra tu vi thế nào chậm rãi từ từ, đi theo sau liễn.

Thanh Vân Tông Trần, Lục, Hoàng ba vị trưởng lão, chỉ có thể vẻ mặt cẩn thận cách xa trăm trượng đi theo, mà tứ đại truyền pháp trưởng lão cũng chỉ có thể đi theo phía sau mấy vị lão ẩu, tựa hồ ngay cả thân phận như bọn họ cũng không cách nào đến gần ngọc liễn.

Ngọc liễn còn chưa tới gần Thanh Vân Tông ngàn trượng, Tông chủ Trần Huyền Hoa đã đạp mây mà lên, xa xa nghênh đón, chắp tay thi lễ, cao giọng nói:

- Thanh Vân Tông Tông chủ Trần Huyền Hoa, cung nghênh bảo giá của Tứ công chúa Phù Diêu Cung...

Ngọc liễn ngừng lại, bên trong liễn có một thanh âm nhàn nhạt truyền ra:

- Tông chủ khách khí rồi!

Trần Huyền Hoa vội nói:

- Tứ công chúa giá lâm, chính là việc trọng đại của Thanh Vân Tông, Huyền Hoa thịnh tình tiếp đãi, cũng chỉ là chuyện công, làm sao gánh nổi hai chữ ‘ khách khí ’, xin công chúa thu hồi, chớ dọa chết tiểu nhân. Hiện bên trong tông đã xây một tòa hành cung ngọc cơ điện, kiến thành rồi, còn không người nào ở qua, mời công chúa dời bước, ở bên trong hành cung nghỉ ngơi, nếu có thiếu xót, Huyền Hoa xin được lượng thứ...

- Như thế cũng tốt, mời Tông chủ dẫn đường!

Người bên trong ngọc liễn nhẹ nhàng mở miệng.

Trần Huyền Hoa lúc này lại thi lễ, đi ở phía trước dẫn đường.

Ngọc liễn theo vân giá của Trần Huyền Hoa dần dần biến mất, Thanh Vân Tông nội môn đệ tử trước sơn môn, sớm chuẩn bị kỹ càng, thấy ngọc liễn hạ xuống, lập tức thổi địch khảy đàn, cổ ý chuẩn tiêu, tấu lên tiên nhạc đón khách, du dương hoa mỹ, còn có linh cầm tiên hạc đã sớm dạy dỗ ở trước ngọc liễn nhảy múa, một mảnh phục trang đẹp đẽ, Thanh Vân Tông sơn môn cũng trở nên như tiên cảnh bình thường.

- Tông chủ, Huyên Tứ lần này, đi đường mỏi mệt, cũng không cần khách khí như thế nữa!

Ngọc liễn thanh âm êm ái lại vang lên, mặc dù nói khách khí, lại tựa như có chút nụ cười.

Trần Huyền Hoa đỏ mặt lên, lập tức hiểu được, lễ đón khách của mình không lọt vào mắt người ta, vội vàng vung tay lên, các đệ tử trình diễn tiên nhạc cũng thu hồi nhạc khí, có người khác đi ra ngoài, đem linh cầm tiên hạc nhảy múa cũng đưa đi.

Sơn môn hoàn toàn thanh tịnh, ngọc liễn lúc này mới tiến vào sơn môn, ngay lúc này, một lão ẩu đi phía sau ngọc liễn giơ giơ ống tay áo, lập tức đem mười mấy hoàng cân lực sĩ cùng bọn nha hoàn trước ngọc liễn thu lại, mọi người lúc này mới phát hiện, hoàng cân lực sĩ trông rất sống động thì ra chỉ là từng khối từng khối vải vàng thêu đầy ký hiệu biến thành, những nha hoàn đồng tử kia, cũng chỉ là người giấy mà thôi.

Ngọc liễn chậm rãi phi hành, cũng không đáp xuống đất, thẳng theo Trần Huyền Hoa bay lên Thanh Vân chủ phong, ở đỉnh núi, xây một tòa cung điện mới tinh cao lớn, so với mấy tòa cung điện vốn có của Thanh Vân Tông, cũng khí phái, cao quý hơn, vị trí cũng là cao nhất, lúc này cửa lớn gắt gao phong bế, cung điện chung quanh cửa sổ cũng đều lấy bí pháp phong ấn, tựa như bên trong giấu chí bảo vậy.

Nhưng trên thực tế, nhiều bí pháp như vậy, chỉ là vì phòng ngừa tro bụi cùng côn trùng bay vào mà thôi.

Đi tới trước điện, Trần Huyền Hoa tự mình tiến lên mở cửa điện, trong điện châu quang bảo khí, không biết bao nhiêu thứ giá trị tuyệt đỉnh bố trí ở bên trong, cũng là Thanh Vân Tông mấy ngàn năm qua lũy vật, bố trí lần này, ngay cả hai vị lão ẩu bên cạnh ngọc liễn cũng nhịn không được nhẹ nhàng gật đầu, nhìn nhau cười một tiếng, tựa hồ là đang nói, Thanh Vân Tông quả nhiên dụng tâm tiếp đãi.

- Con mẹ nó, trong cung điện này đặt bao nhiêu thứ tốt a...

Nơi xa trên ngọn núi, Phương Hành chắc lưỡi nói.

Kim Ô cũng chảy nước miếng, nói:

- Nếu có thể đi vào cướp sạch một phen thì tốt biết mấy!

- Chỉ có chút tiền đồ vậy ư!

Phương Hành khinh bỉ nhìn hắn một cái.

Kim Ô trợn mắt nói:

- Ngươi có tiền đồ thì sẽ làm gì?

Phương Hành nói:

- Ta là đang nghĩ, cướp sạch cung điện này, không bằng đem người trong ngọc liễn trói lại, nàng nhất định là có tiền!

Kim Ô hoàn toàn im lặng, nói:

- Hai ta chỉ có chút tu vi, chỉ cần trộm được một chút là tốt rồi, còn bắt cóc ư... phải nghĩ thực tế một chút!

Phương Hành nói:

- Cái này gọi là lòng có chí lớn, ngươi biết cái gì!

Lúc này cung điện —— trước ngọc cơ điện, tấm mành trước ngọc liễn đã vạch ra, từ phía trên đi xuống một cô gái hình dạng yểu điệu, trên mặt phủ một khăn lụa màu trắng, lang hoàn ngọc bội, quý không thể nói, thấy nàng ra khỏi đài ngọc, Trần Huyền Hoa vội vàng cúi đầu, không dám nhìn nàng, nàng nhẹ nhàng gật đầu với Trần Huyền Hoa, cũng không quản hắn có thể nhìn thấy hay không, hướng trong điện đi tới.

Mấy lão ẩu ở phía sau đã đi lên, một người trong đó dừng lại, đem ngọc liễn thu vào trong túi trữ vật, mỉm cười hướng Trần Huyền Hoa nói:

- Chủ thượng nhà ta đi đường mệt nhọc, cũng không phải cố ý lạnh nhạt Tông chủ, còn xin thứ tội!

Trần Huyền Hoa vội nói:

- Tiểu nhân không dám!

Lão ẩu cười nói:

- Chúng ta từ xa tới Thanh Vân Tông, chính là chúng ta quấy rầy, Tông chủ thiết đãi khách khí như thế, trên thực tế, chúng ta đi đến Sở Vực còn có chuyện muốn nhờ!

Dừng một chút, nói tiếp:

- Đại Cung chủ muốn làm một món thần khí, Nam Chiêm Phương Thốn đồ, cần phân bộ đồ toàn bộ sông núi u cốc thành trấn trong phạm vi mười vạn dặm chung quanh Thanh Vân Tông, không biết Tông chủ có thể tương trợ hay không?

- Bản đồ?

Trần Huyền Hoa giật mình, hắn đã sớm biết người Phù Diêu Cung tới không phải là nhàn rỗi không có chuyện gì ra ngoài đi dạo, tất nhiên là có việc, chẳng qua cũng không nghĩ tới, bọn họ muốn dĩ nhiên là bản đồ, bất quá cũng không dám hỏi nhiều, trực tiếp đồng ý:

- Nếu Phù Diêu Cung có lệnh, Huyền Hoa tự nhiên phân phó xuống, đem địa đồ mười vạn dặm sông núi, một chút không sai tính toán xuống, cẩn hiến Tứ công chúa...

Lão ẩu khẽ gật đầu một cái, mỉm cười nói:

- Phù Diêu Cung chúng ta cũng không phải là Vương thất, không cần gọi chủ thượng nhà ta là công chúa, trực tiếp liền gọi Huyên Tứ Nương là được rồi, quan trọng hơn là bản đồ này, ba tháng thời gian không sai biệt lắm chứ?

Trần Huyền Hoa tính toán một cái, nói:

- Hẳn là đầy đủ!

Lão ẩu gật đầu, coi như là tương đối hài lòng, nói:

- Như thế tốt lắm, làm phiền Tông chủ rồi!

Thấy nàng muốn đi, Trần Huyền Hoa vội vàng nói:

- Không biết bà bà xưng hô như thế nào?

Lão ẩu cười cười, nói:

- Ngươi gọi ta là Tiền bà bà là được, ngày sau nếu có chuyện, không tiện hỏi chủ thượng, có thể tới tìm ta!

Trần Huyền Hoa đáp ứng, nói:

- Huyền Hoa đã thiết yến, không biết công chúa... Huyên Tứ Nương nàng...

Lão ẩu cười nói:

- Nếu đã Tông chủ có lòng, chủ thượng cũng sẽ không cự tuyệt, Tông chủ cứ sắp đặt là được!

Trần Huyền Hoa thở phào nhẹ nhõmm, liền nói:

- Liền mời Tứ Nương nghỉ ngơi trước, Huyền Hoa đi an bài thỏa đáng, lại đến thỉnh giá!

Dứt lời, liền cáo lui rời đi, cũng bảo chúng đệ tử giải tán.

Vừa ban xuống pháp chỉ, để cho chúng đệ tử trong khoảng thời gian này, không thể gây chuyện, không thể hồ nháo, nếu làm phật lòng khách quý, tất sẽ nghiêm trị.

Đêm xuống, trong chánh điện Thanh Vân Tông, linh quả tiên tửu, đều đã sắp xếp thỏa đáng, đều là thượng phẩm Tông chủ và tứ đại truyền pháp trưởng lão trong ngày thường cũng không nỡ dùng, sau đó Tông chủ Trần Huyền Hoa trở lại chủ phong, cách đại môn, mời Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương dự tiệc. Người bên trong thật cũng không kéo dài quá lâu, không lâu sau, mấy vị lão ẩu tới mở ra cửa điện, Huyên Tứ Nương đổi một thân váy tím tha thướt đi ra ngoài.

Yến tiệc này quy cách quá cao, chỉ có Tông chủ Trần Huyền Hoa và tứ đại truyền pháp trưởng lão có tư cách tham dự, sau khi ngồi xuống, năm vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ, đều là nơm nớp lo sợ, cung kính cẩn cẩn, trong lúc nói chuyện, không cầu có công, chỉ cầu vô sự, cũng lộ ra vẻ ít nói ít vị, không khí rất trầm muộn, Huyên Tứ Nương kia, linh quả cũng không ăn, tiên tửu cũng không uống, cũng không nói lời nào, tựa như cái tượng gỗ vậy.

Tông chủ Trần Huyền Hoa cảm thấy có chút lúng túng, cười nói:

- Thanh Vân Tông mặc dù không có thiên kiêu, cũng có mấy cái đồ nhi, thiên tư cũng không tệ lắm, khách quý hàng lâm, Thanh Vân Tông bỉ lậu, không có gì chiêu đãi, liền chiêu mấy người bọn hắn đi ra ngoài, cùng thi triển tuyệt học, trợ hứng cho nương nương như thế nào?

Huyên Tứ Nương vẫn không có phản ứng, lão ẩu bên dưới thay nàng gật đầu, nói:

- Rất tốt!

Trần Huyền Hoa hướng bốn vị truyền pháp trưởng lão khẽ gật đầu, ý bảo chuẩn bị từ trước có thể triển khai.

Chương 155: Gây chuyện sinh sự

Vào đại điện đầu tiên, lại là Hứa Linh Vân, nhẹ nhàng đi tới đại điện, hướng Huyên Tứ Nương thi lễ một cái, liền từ trong túi trữ vật lấy ra một cái lò luyện đan màu xanh, vừa chia ra đem mấy phần linh dược, đặt ở trên một cái kệ ngọc bên cạnh. Thanh Điểu trưởng lão thay nàng mở miệng, mỉm cười nói:

- Cung chủ, đây là tiểu đồ của ta, mặc dù có mấy phần thùy mị, nhưng tính cách lại hơi ngốc, khiêu vũ không biết, ca hát cũng không, chỉ dựa dẫm vào ta học mấy chiêu đan pháp, liền để cho nàng bêu xấu trước mặt mọi người, giúp cung chủ luyện một lò Trú Nhan Đan sao!

Huyên Tứ Nương ngồi trên nhẹ nhàng mở miệng, nói:

- Đan sư tự nhiên nên luyện đan, khiêu vũ làm gì? Bản thân ta muốn nhìn một chút!

Hứa Linh Vân nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó thôi động lò luyện đan, bắt đầu lấy thủ pháp luyện đan Thanh Điểu trưởng lão đặc biệt dạy dỗ, đem từng phần từng phần linh dược gia nhập vào, đan pháp này, lại là bên trong nửa năm, Thanh Điểu trưởng lão đặc biệt dạy nàng, cùng đan pháp bình thường không giống, gia nhập rất nhiều động tác ưu mỹ nhưng có chút dư thừa, đem một quá trình luyện đan, trở nên giống như là biểu diễn.

Lấy tính tình của Hứa Linh Vân, hơi có chút mâu thuẫn với những thứ này, trong suy nghĩ của nàng, đan pháp chính là đan pháp, nếu làm như biểu diễn, vì sao không đi học chút ít ca múa chứ? Chẳng qua là Thanh Điểu trưởng lão kiên trì, cũng nói điều này rất quan trọng, quan hệ đến ấn tượng đầu tiên của nàng để lại cho Phù Diêu Cung, vì vậy cưỡng chế yêu cầu nàng học, Hứa Linh Vân bất đắc dĩ, cũng đành phải nén xuống.

Chẳng qua trong lòng nàng có chút bất đắc dĩ, động tác lúc này không khỏi lộ vẻ có chút cứng ngắc.

Thanh Điểu trưởng lão ở bên cạnh quan sát, hơi có chút không vui, cảm giác Hứa Linh Vân biểu diễn ngay cả một nửa mà mình dự trù cũng không đạt tới.

Không lâu lắm, đan thành lửa tắt, Hứa Linh Vân nhẹ nhàng ở lò luyện đan vỗ một cái, lập tức có ba viên đan hoàn nhũ bạch bay ra. Nàng dùng một cái đĩa ngọc lăng không tiếp lấy, sau đó vút không mà lên, váy dài tung bay, phảng phất Hằng Nga bay trên trời, tư thái ưu mỹ xinh đẹp, lăng không bay qua hơn mười trượng cự ly, nhẹ nhàng bay tới trước người Huyên Tứ Nương, hai tay dâng khay, hiến tặng cho Huyên Tứ Nương.

Huyên Tứ Nương nhặt lên một viên trong đó, nhẹ nhàng khẽ ngửi, cười nói:

- Dùng thủ pháp phức tạp như vậy, còn có thể đem đan dược luyện tới trình độ cỡ này, cũng coi như thiên phú không tồi rồi, Trú Nhan Đan này ta nhận, Tiền bà bà, cho vị muội muội này chút ban thưởng cho phải!

Tiền bà bà ngồi dưới tay nàng gật đầu, mỉm cười nói:

- Phần thưởng, tử ngọc như ý một đôi, luyện linh tẩy gân đan mười viên, kim sương linh ngọc kiếm một thanh, sinh cơ đoạt hoàn tán một lọ, huyền tinh huyết bộ diêu một cành, thanh ngọc nhuận nhan cao một hộp...

Vừa nói, bên người nàng tự có một người giấy biến ảo thành đồng tử, kéo một cái khay ngọc tới.

Hứa Linh Vân thấp giọng tạ ơn, nhận khay ngọc.

Thanh Điểu trưởng lão ngồi bên dưới cũng thở hắt ra, nhìn dáng vẻ Hứa Linh Vân biểu diễn mặc dù không hợp ý của mình, nhưng lưu ấn tượng cho Huyên Tứ Nương coi như không sai, ít nhất phần ban thưởng này vẫn rất phong hậu, không nói phía sau, vẻn vẹn phía trước đã khác biệt, tử ngọc như ý lại có tác dụng hội tụ linh khí, hiệu quả mạnh, so ra còn vượt một cái lưỡng chuyển pháp trận, mà luyện linh tẩy gân đan, lại dùng để đề luyện linh khí, mỗi lần phục dụng một viên, cũng có thể luyện hóa một phần tạp chất bên trong linh khí, làm cho linh khí thêm tinh thuần.

Sau khi Hứa Linh Vân rời đi, lại tới một cái nữ đệ tử Thư Văn cốc, vô cùng giỏi vũ đạo, cùng cổ hoan, tay áo thướt tha, kỹ thuật nhảy uyển chuyển, không lâu lắm, một khúc nhảy đã xong, giống như trước cũng nhận được ban thưởng, chỉ là không phong hậu bằng Hứa Linh Vân, chỉ có luyện linh tẩy gân đan ba viên, sinh cơ đoạt hoàn tán, huyền tinh khiêu vũ bộ dao động vân vân, tử ngọc như ý không có phần của nàng.

Tiếp sau, Thanh Vân Tông các đệ tử ùn ùn kéo đến, thổi tiêu khảy đàn, cùng thi triển sở trưởng, trong đó không thiếu người tài nghệ siêu tuyệt, đặt vào hồng trần, chỉ sợ có thể nghệ kinh bốn tòa, nhưng Huyên Tứ Nương rõ ràng có chút mệt mỏi, hứng thú giảm bớt, ngay cả ban thưởng, cũng rõ ràng giảm rất nhiều, Tiếu Sơn Hà ngồi ở dưới thấy, lặng lẽ truyền âm, để cho Tiếu Kiếm Minh chuẩn bị sẵn sàng, bỗng nhiên tỏa sáng.

- Còn gì nữa không?

Sau khi Huyên Tứ Nương xem xong một cái Thư Văn cốc đệ tử biểu diễn vẽ tranh tại chỗ, miễn cưỡng hỏi một tiếng.

Trần Huyền Hoa nhìn thấy nàng không cảm thấy hứng thú, khẽ cười khổ, vừa muốn trả lời, chợt thấy ngoài điện có một người đi đến.

Người này chính là Tiếu Kiếm Minh, hắn đổi một thân trường bào màu trắng, không nhiễm một hạt bụi, lộ ra vẻ vóc người thon dài, nhưng có chút phong lưu, mày kiếm mắt sáng, đúng mực tiến vào trong đại điện, hướng

Huyên Tứ Nương ngồi giữa cúi người hành lễ, nói:

- Mạt học hậu tiến Thanh Vân Tông chân truyền Tiếu Kiếm Minh, không có sở trường gì, chỉ hiểu chút kiếm pháp, liền múa kiếm một bài, trợ hứng cho cung chủ!

Thấy hắn tới, Trần Huyền Hoa không nói thêm gì nữa, lẳng lặng nhìn.

Huyên Tứ Nương tựa như cũng dâng lên tinh thần, giương mắt nhìn tới.

Tiếu Kiếm Minh thấy thế, liền bấm kiếm quyết, nhẹ nhàng rút ra mặc kiếm, vung tay, một kiếm đâm chếch, kiếm quang nổi bật bay lên, từng đạo tinh hoa lưu chuyển. Lại thấy hắn thân thủ lỗi lạc, khí độ trầm ổn, kiếm ra có lực rồi lại linh hoạt, kiếm thế thao thao nhưng không cứng ngắc, tay áo nhẹ nhàng, chân không dính bụi, nặng như dãy núi chập chùng định càn khôn, nhẹ như đạp mây lướt tứ hải, khí thế như cầu vồng, rồi lại ôn nhuận như ngọc.

Tiếu Sơn Hà ở bên cạnh quan sát, nhẹ nhàng gật đầu, mặt mỉm cười, rất hài lòng.

Mà Thanh Điểu trưởng lão sắc mặt có chút không vui, chỉ cảm thấy Tiếu Kiếm Minh múa kiếm, đem Hứa Linh Vân chèn ép xuống quá nhiều.

Tiếu Kiếm Minh thu kiếm thế, bản thân cũng phi thường hài lòng, lòng tràn đầy do dự, hướng Huyên Tứ Nương thi lễ một cái.

Tiếu Sơn Hà đám người cũng ngẩng đầu nhìn sang Huyên Tứ Nương, muốn xem Huyên Tứ Nương sẽ ban thưởng cho Tiếu Kiếm Minh cái gì.

Dù sao từ mấy trận biểu diễn vừa rồi đến xem, Huyên Tứ Nương vẫn còn có chút kiến thức, vô luận là biểu diễn thứ gì, đều có thể nhìn ra tốt xấu, biểu diễn tốt, ban thưởng sẽ thêm chút ít, biểu diễn tồi, ban thưởng sẽ ít đi chút ít, mà Tiếu Kiếm Minh múa kiếm, vô luận từ góc độ nào đến xem, cũng coi như là tốt nhất trong biểu diễn tối nay rồi, ban thưởng đoán chừng cũng sẽ là nhiều nhất.

Nhưng mà yên lặng chờ một hồi lâu, lại thấy Huyên Tứ Nương chậm chạp chưa mở miệng.

Lúc đang kinh ngạc, Tiền bà bà vẫn ngồi ở dưới Huyên Tứ Nương phát giác khác thường, biết bệnh cũ của chủ nhân lại tái phát, cố nén nụ cười trên khóe miệng, lặng lẽ đẩy chân Huyên Tứ Nương, Huyên Tứ Nương tay phải đang chống cằm của mình ngẩn ngườilúc này mới kịp phản ứng, có chút bối rối ngẩng đầu lên, nói:

- A? Xong rồi? Tiền bà bà, thưởng hắn mấy viên luyện linh tẩy tủy đan đi?

Mọi người ngạc nhiên, giờ mới hiểu được, lúc Tiếu Kiếm Minh múa kiếm, Huyên Tứ Nương lại thất thần.

Tiếu Kiếm Minh sắc mặt cực kỳ khó coi, chính mình đề tinh thần, chuyên tâm múa kiếm, ai ngờ người ta căn bản ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Ngay cả ban thưởng, cũng chỉ là "Thưởng hắn mấy viên luyện linh tẩy tủy đan" sao, đây là đuổi ăn mày hay sao?

Tiếu Sơn Hà phát hiện cháu mình phẫn nộ, khẽ ho nhẹ một tiếng, Tiếu Kiếm Minh lúc này mới kịp phản ứng, cố nén tức giận trong lòng, trên mặt lộ ra mấy phần nụ cười, nhận lấy ba viên tẩy tủy đan, thái độ thành khẩn hướng Huyên Tứ Nương nói cám ơn.

Cũng thật là khó cho hắn rồi, một cuộc biểu diễn tốt nhất, ban thưởng lại là ít nhất.

- Hết rồi sao?

Huyên Tứ Nương mở miệng lần nữa hỏi Trần Huyền Hoa, rõ ràng có chút không nhịn được.

Trần Huyền Hoa suy nghĩ một chút, còn đang nhanh chóng suy nghĩ, chuyện chính mình chuẩn bị nội môn đệ tử đại bỉ, có muốn nói cho nàng biết hay không, bỗng nhiên nghe thấy phía ngoài truyền đến một trận xôn xao, làm như náo loạn, đồng thời xen lẫn một thanh âm lớn lối:

- Con mẹ nó, ngươi là trưởng lão thì hay lắm ư, tiểu gia còn sợ ngươi sao? Có bản lãnh ngươi đừng chạy, trở lại đại chiến mấy hiệp nữa đi...

- Oa nha nha, tiểu quỷ ngươi khinh người quá đáng, lão phu liều mạng với ngươi...

- Liều thằng cha ngươi, tiểu gia chém không chết được ngươi ư... Ngươi đừng chạy...

Thanh âm không ngừng truyền vào đại điện, còn kèm theo thanh âm chúng đệ tử kinh hô khuyên can, mấy trưởng lão trong điện nhất thời cũng kinh hãi.

Trần Huyền Hoa lại càng trong bụng giận dữ, rõ ràng đã nói không cho ồn ào, là ai chạy đến trên đỉnh núi này gây chuyện?

Vội vội vàng vàng hướng Huyên Tứ Nương xin lỗi, phi thân lướt ra ngoài điện, ánh mắt đảo qua, lại thấy dưới ánh trăng, một thiếu niên chân đạp Kim Ô, cầm một cây đại đao, nhanh chóng đuổi theo chém một lão đầu ngự kiếm mà bay, lão nhân kia lại trưởng lão chịu trách nhiệm giới luật nội môn đệ tử, tu vi cũng không kém, đã đạt đến Linh Động tầng tám, nhưng không phải đối thủ của thiếu niên này.

Hắn ngự kiếm mà bay, vốn cực kỳ tiêu hao linh khí, hơn nữa không linh hoạt bằng Kim Ô trên không trung, bị thiếu niên này đuổi cho kêu ầm lên, trong lúc nhất thời chỉ lo chật vật mà chạy, trên người đạo bào đã rách rưới.

- Phương Hành tiểu vương bát đản, đang làm gì đó?

Tông chủ Trần Huyền Hoa còn chưa lên tiếng, bên cạnh đã có một người hét lớn, chính là Thiết Như Cuồng.

- Tiểu quỷ này, dám gây chuyện tại đây ư, đáng giết!

Có một người khác, u ám quát lên, chính là Tiếu Sơn Hà cũng đi theo đi ra.

Trần Huyền Hoa cũng có chút tức giận, Phương Hành rõ ràng đang bị chính mình cấm bế, làm sao lúc này lại chạy ra chém người? Hơn nữa còn đuổi theo chém một trưởng lão? Bất quá lúc này, hắn cũng không muốn quan tâm điều này, chỉ là nghĩ đến khách quý của Phù Diêu Cung ở trong điện, tiểu vương bát đản này chạy tới gây chuyện sinh sự, không phạt hắn thật nặng thì không được rồi, thân hình thoáng một cái, muốn xuất thủ ngăn cản.

Nhưng mà vào lúc này, bỗng nhiên một cái tay ngọc thon thon đặt lên vai hắn.

- Hì hì, chính là náo loạn như vậy mới đẹp mắt a...

Một thanh âm hưng phấn vang lên, Trần Huyền Hoa nhất thời có chút im lặng, người nói chuyện, đương nhiên là Huyên Tứ Nương.

Chương 156: Vì sao lại tát ngươi?

Lại nói Phương Hành xem xong náo nhiệt, vừa cùng Kim Ô thảo luận bắt cóc người trong ngọc liễn là lòng ôm chí lớn hay là không biết tự lượng sức mình, vừa hướng Tiềm Long cốc bay đi, nhưng đi ngang qua Tê Hà cốc, chợt nhớ tới Tiểu Man đã lâu không đến tìm mình, chắc là nàng bị Thanh Điểu trưởng lão giới nghiêm, lúc này Thanh Điểu trưởng lão ở chủ phong đãi khách, chính mình cũng dễ dàng đi gặp Tiểu Man một lần.

Nghĩ vậy liền bay xuống nghênh ngang muốn vào Tê Hà cốc, nhưng còn chưa đến gần cốc khẩu, chợt thấy Tiểu Man từ nơi không xa thần sắc không vui đi tới, ở bên người nàng, còn đi theo một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, không ngừng nói nói, Tiểu Man thoạt nhìn có chút không vui, cơ hồ chạy nhanh, chẳng qua thiếu niên kia tốc độ cực nhanh, dễ dàng bám sát sau lưng nàng.

- Ngươi đừng làm phiền ta nữa, ta không nói cho ngươi tên ta là gì đâu, chọc ta nữa sẽ bảo thiếu gia đánh ngươi!

Tiểu Man bị bức bách mà nóng nảy, ngừng lại hù dọa thiếu niên kia.

Thiếu niên kia nở nụ cười, ôm hai cánh tay, ngạo nghễ nói:

- Xem tu vi của ngươi, tựa hồ không giống hạ nhân, bên trong Thanh Vân Tông lại có ai có thể làm thiếu gia của ngươi chứ? Nói cho ta biết thiếu gia của ngươi là ai, ta tự đi tìm hắn, trừ nô tịch của ngươi!

Tiểu Man tức giận vô cùng, vốn định nói tên Phương Hành ra, nhưng nghĩ lại, Phương Hành đã có kế hoạch chém giết Tiếu Kiếm Minh, lúc này không nên nhiều chuyện, liền không chịu nói nữa, chẳng qua là nói:

- Ta là Tê Hà cốc đệ tử, cẩn thận Linh Vân sư tỷ tới trách tội ngươi!

Thiếu niên kia cười lạnh nói:

- Linh Vân sư tỷ sợ là cũng không gây phiền phức được cho ta, nói thật cho ngươi biết, ta là đệ tử thứ tư của Phụng Thiên điện Vũ Kiệt, cả tông môn trừ Tiếu Kiếm Minh sư huynh, không ai quản được ta, ngươi đừng vội nổi giận, không phải là ta muốn bám lấy ngươi, chỉ muốn hỏi tên của ngươi mà thôi. Ngươi nói cho ta biết, ta sẽ đi ngay lập tức, tuyệt không nói nhiều một câu, ngươi xem coi thế nào?

- Ngươi đẹp trai lắm sao? Tại sao phải nói cho ngươi biết?

Tiểu Man tức dậm chân, xoay người bỏ chạy.

Thiếu niên kia bỗng nhiên xoay người hình dạng vừa chuyển, ngăn ở trước người Tiểu Man, vươn hai cánh tay, cười nói:

- Ta không đồng ý, ngươi có thể đi được không!

Tiểu Man tức phát điên, bên này Phương Hành càng thêm nổi điên.

- Con mẹ nó, dám khi dễ nha hoàn của ta. Lão Kim, làm thịt hắn!

Kim Ô vốn chính là kẻ chỉ sợ thiên hạ bất loạn, cười to nói:

- Dám khi dễ nha hoàn của ta, làm thịt hắn!

Phương Hành lập tức trợn trắng mắt:

- Nha hoàn của ta, cũng không phải là của ngươi!

Kim Ô cũng bất kể, hai cánh mở ra lướt tới, mấy tháng này, nó cũng cố gắng tu luyện Đại Bằng nhất tộc bí pháp gấp bội, hai cánh mở ra, chừng vạn quân lực, dung hòa vào phi hành, là tốc độ phi thường khủng khiếp rồi, chỉ như vậy nhè nhẹ một cái nhất thời hóa thành một đạo kim quang, thẳng hướng thiếu niên ngăn ở trước người Tiểu Man đụng tới, thế như tia chớp, hàn lãnh như kiếm.

Thiếu niên kia đang tự dương dương đắc ý nhìn Tiểu Man, lại bỗng nhiên cảm giác sau lưng kình phong đánh tới, cảm giác nguy cơ thoáng chốc dâng lên, nhanh như tia chớp đâm vào mình, khó khăn lắm tránh né được hai móng của Kim Ô, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

- Ngươi là người phương nào? Dám đánh lén ta ư?

Thiếu niên này cũng là thiên kiêu của Đạo môn, chưa từng gặp phải thiệt thòi như vậy, lập tức tức giận kêu to.

Phương Hành ngồi trên lưng Kim Ô, lạnh lùng cười một tiếng, cũng không để ý đến hắn, chẳng qua là hướng Tiểu Man đưa tay ra, trong miệng mắng:

- Nha đầu chết tiệt, lừa ta câu dẫn tên mặt trắng nhỏ này sao?

Tiểu Man nhìn thấy Phương Hành bỗng nhiên xuất hiện, vừa mừng vừa sợ, dụi dụi mắt, mới xác định thật sự là hắn, lập tức nhảy lên, nắm tay Phương Hành ngồi ở trên lưng Kim Ô, cười nói:

- Ta không có, hắn làm sao đẹp bằng ngươi chứ?

- Thật tinh mắt!

Phương Hành phá lên cười, cảm thấy Tiểu Man nói rất có lý.

- Bọn chuột nhắt đánh lén người, cút xuống cho ta!

Đột nhiên, một tiếng chợt quát tại phía dưới vang lên, sau đó một đạo nhân ảnh xông lên, kiếm quang hàn lãnh cuốn tới, đương nhiên đó là Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, thì ra là thiếu niên phía dưới. Phương Hành trực tiếp đem Tiểu Man lôi kéo lên lưng Kim Ô, hai người nói cười yển yển, không đem chính mình để vào trong mắt, lập tức trong cơn giận dữ, lao tới muốn một kiếm đem Phương Hành hù dọa ngã khỏi Kim Ô.

- Con mẹ nó, lại vẫn dám chủ động hướng ta xuất thủ ư?

Phương Hành nhất thời giận, ngũ trảo mở ra, Thanh Long Bích Diễm đao đã bay tới trong tay, cũng không thèm nhìn tới, tiện tay phách xuống.

- Ba...

Mấy tháng này, Phương Hành đã khổ luyện Đại Bằng Kim Dực Quyết, lực lượng và tốc độ các loại phương diện tăng lên cũng thật lớn, mặc dù chỉ là tiện tay phách xuống, nhưng lực lượng nặng làm sao, tựa như khuấy một cuộc phong vân, hô một tiếng trực tiếp phách đến trước người thiếu niên, người này nhất thời kinh hãi, ngưng tụ kiếm chiêu không kịp phóng ra, đã hóa công làm thủ, ngăn ở trước ngực.

- Ba...

Một đao kia vỗ vào trên thân kiếm trước ngực hắn, nhất thời đem thiếu niên này đánh bay ra ngoài xa hơn mười trượng, lúc rơi xuống đất thoáng cái đứng không vững, lảo đảo mấy bước, trực tiếp đặt mông ngồi trên mặt đất, sau đó trượt đi ra ngoài thật xa.

Lúc này có không ít Thanh Vân Tông đệ tử ở sơn môn xem lễ xong, chuẩn bị trở về cốc, một màn này nhất thời bị rất nhiều người cũng nhìn trong mắt, rối rít vây tới đây, đứng ở đàng xa chỉ chõ, xen lẫn không ít tiếng cười trộm.

- Ngươi... Ngươi lại dám đánh lén ta?

Thiếu niên này tức giận mặt đỏ bừng, cắn răng từ trên mặt đất nhảy lên, trực tiếp cầm kiếm lao tới.

Hắn cũng không tin người này thoạt nhìn so với mình còn nhỏ hơn mấy tuổi có thực lực một đao đem chính mình đánh bay, chỉ cho là mình vừa rồi bởi vì tụ thế quá lâu, người này ra bài không theo quy củ, một đao dẫn rối loạn kiếm thế của mình, lúc này mới đem chính mình đánh bay ra, hết lần này tới lần khác hình dáng quẫn bách bị nhiều người như vậy nhìn ở trong mắt, trong lòng đã phát lên sát ý.

- Trên lưng Kim Ô... Hình như là chân truyền thứ ba trong truyền thuyết a...

- Không sai, hẳn là hắn, làm sao cùng đệ tử Phụng Thiên điện đối chiến thế?

- Ai biết, một người nổi danh ngông cuồng, một người là Phụng Thiên điện đệ tử, có trò hay để nhìn rồi...

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử nghị luận xôn xao, nhưng không người nào đi lên khuyên can.

Dù sao hai người đang động thủ này, thoạt nhìn không có một ai là dễ trêu.

- Hây a, còn có người điên cuồng hơn ta ư?

Phương Hành thấy thiếu niên này nổi giận đùng đùng hướng chính mình lao đến, trong bụng căm tức, nhưng cũng cảm thấy có chút buồn cười, lại nghe người bên cạnh nói thiếu niên này là người của Phụng Thiên điện, lại là nghe nói Phụng Thiên điện mọi người tu hành Thanh Vân Cửu Kiếm, liền quyết định từ trên người hắn, thâm nhập hiểu rõ một chút Thanh Vân Cửu Kiếm kiếm thế, dứt khoát từ trên lưng Kim Ô nhảy xuống, chỉ vận ba thành lực lượng, cùng hắn chiến một chỗ.

- Sưu sưu...

Mấy tiếng nổ, kiếm quang cùng đao khí va chạm, thanh thế bức người.

Thiếu niên này thấy đao khí của Phương Hành cũng không mạnh ngoài dự tính, nhất thời trong bụng đại định, cho là mình vừa rồi suy đoán chính xác, người này không hề lợi hại như trong tưởng tượng, xuất thủ liền rất mạnh, hô to gọi nhỏ, Thanh Vân Cửu Kiếm liên tục không ngừng triển khai, các loại chiêu số tinh diệu cũng triển lộ ra ngoài, kiếm thế lúc như tri âm tri kỷ, lúc như mây xanh phiêu miểu, lúc như vạn tượng biến ảo, thực sự huyền diệu.

- Quả nhiên không hổ là chân truyền thứ ba a, tuổi nhỏ như thế, đã có thể cùng Phụng Thiên điện đệ tử chiến lực lượng ngang nhau...

- Hắn dù sao đi theo Bạch Thiên Trượng trưởng lão tu hành, có cái thực lực này cũng không có gì ngạc nhiên!

- Ta thấy vẫn là Phương Hành sư huynh mạnh hơn một chút, Phụng Thiên điện đệ tử tu tập chính là Thanh Vân Cửu Kiếm, Phương Hành sư huynh lại là cầm trong tay một cây đại đao, tùy ý tiến phát, cũng không kết cấu, có thể cùng Phụng Thiên điện đệ tử chiến ngang tay, cũng coi như bất phàm rồi!

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông nhìn trận chiến này, nghị luận xôn xao, có chút người hiểu môn đạo ra vẻ cao thâm phân tích.

Trận đánh nhau này đưa tới vô số người vây xem, lập tức kinh động Thanh Vân Tông giới luật ty hai người đệ tử.

Ở thời khắc khách quý giá lâm, Thanh Vân Tông rất xem trọng giới luật, hai đệ tử này nhìn thấy động thủ chính là Phương Hành cùng Phụng Thiên điện đệ tử, tự nghĩ bọn họ quản không được, lập tức phi phù truyền tin, mời một vị trưởng lão chấp chưởng giới luật ty, trưởng lão kia cũng kinh hãi, vội vội vàng vàng chạy tới, nhưng vừa mới bắt gặp Phương Hành cùng Vũ Kiệt ác đấu một màn.

- Thật to gan, không biết Thanh Vân Tông có khách quý giá lâm sao? Lại dám tư đấu ở chỗ này, các ngươi không muốn sống nữa sao?

Trưởng lão đi tới nơi đây, lập tức quát chói tai:

- Tất cả đi theo ta!

Vũ Kiệt thu hồi pháp kiếm, oán hận nhìn Phương Hành một cái, liền đi theo trưởng lão này, Phương Hành có chút bất đắc dĩ, vốn định không để ý tới, chuyển niệm một cái, chính mình trước mắt còn phải dùng thân phận Thanh Vân Tông đệ tử, vẫn không thể quá mức lớn lối, cũng lười biếng thu đao, đi theo trưởng lão này hướng giới luật ty đại điện phía sau Thanh Vân chủ phong đi tới.

Tiến vào giới luật ty, trưởng lão này sắc mặt càng thêm âm trầm, nhìn Vũ Kiệt một cái, thấy trên người hắn nhiều vết thương, trong đôi mắt tức giận càng thêm nồng nặc, bỗng nhiên hướng Phương Hành quát lên:

- Quỳ xuống cho ta!

Phương Hành ngẩn ra, sau đó kêu lên:

- Tại sao?

Trưởng lão này điềm nhiên nói:

- Ta bảo ngươi quỳ ngươi thì phải quỳ, đừng cho là ta không biết ngươi là ai, Phương Hành, cho dù ngươi sắp trở thành tông môn chân truyền thứ ba, nhưng bây giờ còn không phải, ngươi vốn bị Tông chủ phạt ở Tiềm Long cốc bế quan, nhưng dám chạy ra ngoài, chuyện này cũng thôi, lại vẫn cùng Phụng Thiên điện đệ tử nổi lên xung đột, trước mặt mọi người tư đấu, bảo ngươi quỳ, ngươi không phục sao?

Phương Hành tự nhiên không chịu quỳ, cười lạnh nói:

- Nếu không phải hắn chọc vào bằng hữu của ta, ta như thế nào lại cùng hắn tư đấu? Ngươi không hỏi rõ ràng sao?

Trưởng lão kia ánh mắt âm chí, lạnh giọng nói:

- Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, bằng hữu của ngươi nhìn dáng vẻ cũng không là vật gì tốt, bằng không hắn tại sao không chọc người khác, lại chọc nàng?

Lời vừa nói ra, Phương Hành ánh mắt chợt lạnh xuống.

Trưởng lão kia trong lòng cũng không biết ở suy nghĩ cái gì, lành lạnh bức bách Phương Hành, quát lên:

- Ngươi có quỳ hay không?

Phương Hành im lặng không lên tiếng, từ từ tiến lên, nhích tới gần trưởng lão kia, đầu gối hơi cong.

Trưởng lão này cho là Phương Hành khuất phục rồi, trong bụng không chỉ có chút đắc ý, cảm thấy này người tông nổi danh tiểu sát tinh, chưa chắc đáng sợ như người khác nói, có lẽ ở bình thường trong hàng đệ tử xưng vương xưng bá, nhưng tại trước mặt trưởng lão như mình, còn là hoàn toàn không đáng gì.

Chẳng qua là, ngay cả hắn không cũng nghĩ đến, Phương Hành im lặng không lên tiếng tới gần, bỗng nhiên bạo phát lên, một cái tát tát vào trên mặt của hắn.

Trưởng lão này kinh hãi, theo bản năng kêu lên:

- Ngươi làm gì?

Phương Hành điềm nhiên nói:

- Chính là muốn hỏi ngươi một chút, Thanh Vân Tông lớn như vậy, tại sao ta không tát người khác, hết lần này tới lần khác tát

ngươi?

Chương 157: Đại náo giới luật ty

Trưởng lão giới luật ty chính là tu vi Linh Động tầng tám, xuất thân Sơn Hà cốc, chính là người trong cùng một mạch với Tiếu Sơn Hà.

Thanh Vân Tông tuy là Đạo môn, hơn là tiểu tông, nhưng vẫn không thể thiếu âm thầm đấu đá, tranh quyền đoạt lợi, Tiếu thị nhất mạch, ở Thanh Vân Tông kinh doanh đã nhiều năm, nội tình thâm hậu, trong môn trưởng lão, chấp sự, có không ít đều chịu đại ân của Tiếu thị, lấy Tiếu Sơn Hà như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó, nếu không phải Tông chủ Trần Huyền Hoa tu vi chính là Trúc Cơ hậu kỳ, cứng rắn chèn ép Tiếu Sơn Hà, sợ rằng ngay cả địa vị Tông chủ cũng ngồi không yên được.

Đối với Trần Huyền Hoa mà nói, mặc dù biết được trong tu hành giới thực lực vi tôn, chỉ cần thực lực của mình bày biện, Tiếu Sơn Hà vĩnh viễn cũng không lật nổi sóng lớn, nhưng hắn vẫn bắt đầu lưu ý ngăn chặn thế lực của Tiếu Sơn Hà phát triển, hắn bình thời cố ý nâng địa vị Tê Hà cốc, hơn nữa sau hành trình Loạn Hoang sơn, cố ý ủng hộ Phương Hành, cũng là bởi vì nguyên nhân đó.

Ban đầu hắn phạt Phương Hành bế quan ở Tiềm Long cốc, thứ nhất là bởi vì Tiếu Sơn Hà đề nghị trọng phạt Phương Hành, hắn thân là Tông chủ, không thể nào bỏ mặc, tạo cho hắn một cái bậc thang để xuống đài, mà nguyên nhân thứ hai, là bởi vì Tiếu Sơn Hà thúc cháu ở Thanh Vân Tông quan hệ bàn căn thác tiết, nếu muốn đối phó một cái Phương Hành nho nhỏ mà nói, thật sự không có gì khó khăn, cho nên cố ý dùng loại biện pháp này để bảo vệ hắn.

Chẳng qua ngay cả Trần Huyền Hoa cũng không nghĩ tới, Phương Hành lại dám nghênh ngang chạy ra ngoài, còn ngay trước mặt mọi người cùng Phụng Thiên Điện đệ tử đánh một trận, đây quả thực là tay cầm chuôi chủ động đưa đến trên tay Tiếu Sơn Hà nhất mạch, giới luật trưởng ty lão biết rõ Phương Hành cùng Sơn Hà cốc có khúc mắc, không dễ dàng nắm bắt cơ hội lần này, như thế nào lại bỏ qua cho?

Ở trong quá trình mang theo Phương Hành cùng Vũ Kiệt trở về giới luật ty, hắn cũng đã tính toán rõ ràng một cái kế hoạch.

Kế hoạch chính là, bắt Phương Hành, trước tiên nhục nhã một phen, sau đó kích cho tiểu vương bát đản này động thủ, để cho chính mình thuận lý thành chương mà xuất thủ, trực tiếp trấn áp, nếu có cơ hội phế bỏ đó là tốt nhất, cho dù không có cơ hội phế bỏ, cũng muốn chụp mũ cho hắn tội nhiễu loạn trật tự, làm phiền khách quý, cứ như vậy, thân phận chân truyền đệ tử của Phương Hành, sẽ tràn ngập nguy cơ.

Mà hắn dám làm như vậy, chính là vì có lòng tin đối với thực lực của mình.

Mặc dù nhiều năm không cùng ai động thủ, nhưng tu vi vẫn còn tại đó, lại càng hiểu rõ thực lực của Vũ Kiệt, lúc trước thấy Vũ Kiệt cùng Phương Hành chiến đấu lực lượng ngang nhau, trong bụng cũng không đem Phương Hành để vào trong mắt.

Kế hoạch vốn rất tốt, thuận lý thành chương, thiên y vô phùng, chỉ là đã xảy ra hai điểm ngoài ý muốn.

Một là hắn không ngờ Phương Hành dễ dàng bị chọc giận như vậy...

Một điểm nữa ngoài ý muốn là, thực lực của tiểu vương bát đản này quả thật quá mạnh!

Cho dù là Phương Hành cố ý tới gần chính mình, mới một cái tát đánh ra, nhưng trưởng lão này cũng tự nghĩ không đến mức ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, Phương Hành xuất thủ tốc độ thật sự quá nhanh, cũng quá đột ngột, ngay cả thời gian thi ra bình chướng thuật hắn cũng không có...

- Nghiệt đồ! Lại dám phạm thượng ư, lão phu hôm nay muốn đại khai sát giới!

Vừa thẹn vừa giận, trưởng lão này trực tiếp giận dữ, hô một chưởng vỗ ra ngoài.

Đường đường giới luật ty trưởng lão bị một môn hạ đệ tử tát vào mặt, chuyện này nếu để truyền ra ngoài, chính mình có thể nói mất sạch mặt mũi.

- Phong sư thúc, ta tới giúp ngươi trấn áp súc sinh kia!

Phụng Thiên Điện Vũ Kiệt thấy thế, cũng quát to một tiếng, cầm kiếm hướng Phương Hành lao đến.

Một già một trẻ, một trưởng lão một đệ tử Phụng Thiên Điện, vậy mà không để ý mặt mũi, muốn liên thủ giáp công Phương Hành.

- Chửi chết cha hai người các ngươi, thật sự nghĩ tiểu gia dễ trêu đùa ư?

Phương Hành tính tình nóng nảy, một điểm liền đốt, một chọc liền tạc, làm sao chịu được loại giáp công này, một tiếng chợt quát, thân hình như điện xông ra, phía bên trái một dời, lại trước xông về cái kia Phụng Thiên Điện đệ tử Vũ Kiệt, chộp lấy hắn, lực đạo như thủy triều trực tiếp ép cho Vũ Kiệt căn bản không thi triển nổi kiếm thế, trong bụng hoảng hốt, chẳng biết tại sao, đột nhiên cảm giác được lực lượng của tiểu quỷ này tăng tới gấp ba lần.

Trên thực tế, hắn mặc dù luyện Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, nhưng thực lực dù sao chỉ có Linh Động tầng sáu, lúc trước Phương Hành vì từ trên người hắn nhìn một bộ Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết đầy đủ, chỉ dùng ba thành lực đạo, mà xuất thủ không vận kết cấu, còn có thể cùng hắn đấu tới lực lượng ngang nhau, hôm nay vận dụng chân lực, lấy tu vi Linh Động tầng bảy đè ép hắn Linh Động tầng sáu, quả thực chính là dễ như ăn đậu hủ.

Tay vừa vung ra, cũng đã bắt được cổ áo Vũ Kiệt, sau đó Phương Hành nhấc tay cao vung xuống, đã đem Vũ Kiệt đập mạnh xuống trên mặt đất, một tiếng ầm vang, trên mặt đất vỡ thành một cái hố sâu, Vũ Kiệt buồn bực rống to, xương cũng không biết đã gãy bao nhiêu chiếc, sau đó Phương Hành một cước đá ra, lại đem thân thể hắn giống như túi vải rách đá bay ra ngoài, đụng vào trên cửa viện của giới luật ty.

Chỉ như vậy, không chết cũng phế đi.

Mà này giới luật trưởng ty lão lúc này cũng chỉ mới vừa vọt tới sau lưng Phương Hành, một chưởng đánh ra.

- Quỳ xuống cho tiểu gia!

Phương Hành xoay người, một đao quét ngang, sát khí tung hoành.

Trưởng lão này lập tức cảm thấy tâm tinh dao động, khí tức không yên, trong bụng nhất thời kinh hãi.

- Tiểu quỷ này không phải là Linh Động tầng sáu hay sao? Vì sao...

Trong đầu trong nháy mắt hiện lên ý nghĩ này, trong chốc lát chợt lui, hóa công làm thủ, thi triển bình chướng thuật, ngăn cản đao thế của Phương Hành.

- Oanh...

Trưởng lão này lui ra ngoài hơn ba trượng, hai tay đẩy về phía trước, bình chướng màu lam nhạt chắn trước người, Phương Hành một đao kia mặc dù đánh trượt, đao thế vẫn xông tới, đụng mạnh vào phía trên bình chướng, trưởng lão này lập tức cảm giác áp lực khổng lồ vô cùng xông đến, hai chân không ngăn nổi, trên mặt đất họa xuất hai đường ra, thi triển ra bình chướng lại càng tia sáng ảm đạm, tùy thời bể tan tành.

- Linh Động hậu kỳ...

Trưởng lão quát to lên, khuôn mặt kinh hoảng cùng khó có thể tin.

Mặc dù trong lúc cấp thiết khó có thể phán đoán tu vi của Phương Hành rốt cuộc là mấy trọng, nhưng hắn đã xác định một chuyện.

Tu vi của tiểu quỷ này, tuyệt không phải Linh Động trung kỳ như trong truyền thuyết, mà là giống mình, Linh Động hậu kỳ.

- Ta bảo ngươi quỳ xuống không nghe thấy sao?

Phương Hành một đao đánh trượt, đao thứ hai đi theo vọt tới.

Lấy hắn căn cơ kinh người, sau khi đột phá Linh Động tầng bảy, trưởng lão bình thường Linh Động tầng tám, thật sự không để vào mắt.

Mà trưởng lão kia sống lâu thành tinh, cũng không ngốc, vừa thấy Phương Hành vung tay đã đem Vũ Kiệt đánh cho sinh tử không biết, vừa chính mắt thấy được khí thế của hắn, liền biết mình không phải đối thủ của Phương Hành, quát to một tiếng, xoay người bỏ chạy, không chỉ có là trốn, đồng thời còn tế ra phi kiếm, không tiếc linh khí, trực tiếp ngự kiếm mà bay, vô luận như thế nào, trước tránh được một kiếp này rồi hãy nói.

Cả tông môn đều đồn đại Phương Hành là một kẻ thực sự có can đảm chém người, hắn cũng không dám lấy thân ra thử nghiệm.

Lúc trước hắn dám trêu chọc Phương Hành, cũng vì chắc chắn mình có thể trấn áp hắn, ai có thể nghĩ tới tiểu vương bát đản này thực lực mạnh như vậy?

- Chạy ư?

Phương Hành giận dữ, trực tiếp đuổi theo:

- Ngươi trở lại cho ta, không để cho tiểu gia chém hai đao còn chưa xong chuyện đâu...

Trưởng lão kia nghĩ, kẻ ngu mới trở lãi để cho ngươi chém hai đao!

Trước tiên chạy trốn rồi hãy nói, đợi xong chuyện, tất nhiên muốn kiện cáo hắn!

Chẳng qua là trong lòng cũng có chút kêu khổ, lúc trước tiểu quỷ này có thân phận chân truyền, là bởi vì ở Loạn Hoang sơn lập được công lớn, được Tông chủ đặc biệt chọn ra, tự nhiên có chút thủy phân ở trong đó, mà hôm nay, tiểu quỷ này trong lúc vô tình, đột phá đến Linh Động hậu kỳ, dựa theo môn quy, mặc dù không có công lao trong người, hắn cũng có tư cách được đề thăng làm chân truyền đệ tử, nhìn dáng vẻ mình nghĩ ngăn cản hắn trở thành chân truyền là không thể nào, chỉ có thể làm khó hắn chút nào hay chút đấy, dù sao thù hận cũng đã kết...

Suy nghĩ lung tung, quay đầu lại vừa nhìn, thấy Phương Hành cũng không ngự kiếm đuổi theo, trong lòng có chút buông lỏng.

Song đúng lúc này, chợt nghe một tiếng kêu bén nhọn, lại thấy nơi xa một đạo kim vân lướt đến, rõ ràng là một con Kim Ô khổng lồ, mà Phương Hành trực tiếp nhảy tới trên lưng Kim Ô, quơ đại đao hướng chính mình đuổi tới.

Trưởng lão này thiếu chút nữa sợ hãi từ trên phi kiếm ngã xuống, vội vàng quay đầu phương hướng tiền điện mà bỏ chạy.

Hắn tự nghĩ không cách nào lấy ngự kiếm thuật chạy trốn Kim Ô đuổi theo, cũng cũng đành vội vàng tìm người cứu mạng.

Tiền điện chính là nơi Tông chủ chiêu đãi khách quý, cũng chỉ có trốn tới đó, mình mới có thể tránh thoát một kiếp này.

Phương Hành cũng không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp đuổi theo, từng đao từng đao đánh xuống, mặc dù trưởng lão này cũng có chút ít bản lãnh, tránh thoát mấy đao, nhưng đao khí cũng chém được hắn chật vật không chịu nổi, chạy trốn tới tiền điện, đã giống như một tên ăn mày.

Mà một màn này, cũng chính là một màn mọi người trong điện đi ra ngoài nhìn thấy.

Tông chủ Trần Huyền Hoa tự nhiên vừa vội vừa giận, lập tức muốn đích thân xuất thủ, đem hai người này bắt giữ, mà Tiếu Sơn Hà cũng ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, muốn mượn cơ hội đem Phương Hành đánh xuống vực sâu, chỉ là hai người bọn hắn cũng không nghĩ tới, Phù Diêu Cung khách quý Huyên Tứ Nương cũng đi ra, bộ dáng hăng hái bừng bừng, so với lúc ở trong điện nhìn chúng đệ tử biểu diễn còn hưng phấn hơn.

Trong lúc nhất thời, Tông chủ và các trưởng lão đều có chút ngạc nhiên, không biết nên xuất thủ ngăn cản hay không.

- Hì hì, Tông chủ, đây mới là áp trục ngươi sắp đặt sao? Đánh nhau như thế mới có ý tứ, so với vừa rồi múa kiếm hay hơn nhiều!

Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương cười hì hì nói, ánh mắt tỏa sáng, mắt đảo khắp nơi.

Tông chủ Trần Huyền Hoa có chút im lặng, đây thật không phải hắn an bài, bất quá nhìn thấy vị quý khách của Phù Diêu Cung biểu hiện vui vẻ như vậy, tựa như cũng giống mục đích ban đầu của mình sao? Liền hơi lúng túng cười, bất trí khả phủ nói:

- Thật ra tiểu nhân còn an bài nội môn đệ tử luyện tập võ nghệ cho nương nương xem, chỉ mong nương nương điểm bạt, chỉ xem nương nương khi nào có hứng thú là được...

Huyên Tứ Nương cười nói:

- Ta rãnh rỗi bất cứ lúc nào nha, không bằng ngày mai đi, nếu Tông chủ an bài luyện tập võ nghệ, ta nhất định cũng phải phát chút phần thưởng rồi, như vậy đi, ta còn có một viên Trúc Cơ Đan, liền lấy ra làm phần thưởng đi!

- Vậy... Đa tạ nương nương...

Trần Huyền Hoa mừng rỡ, vội vàng vái chào.

Còn Tiếu Sơn Hà bên cạnh sắc mặt đen thành đáy nồi, ngậm chặt miệng!

Có cái quỷ an bài ấy, tiểu quỷ này rõ ràng cũng không biết bởi vì sự tình gì, tới đây đại náo, tội thứ nhất là tự ý rời đi sơn cốc bế quan, tội thứ hai là ngỗ nghịch giới luật ty trưởng lão, tội thứ ba là quấy rầy khách quý thanh tĩnh, dựa theo lẽ thường, ba tội đều phạt, nói ít cũng có thể làm tiểu quỷ này chịu đủ hành hạ, phế bỏ hắn cũng không phải là không có khả năng, chính trời ban cơ hội tốt a...

Chẳng qua là... Tiểu quỷ to gan lớn mật, hết lần này tới lần khác trong lúc vô tình lấy được Phù Diêu Cung khách quý hoan tâm, chính mình có nắm chắc đem tiểu quỷ này đánh rớt vực sâu, làm sao dám ở cục diện như thế mở miệng, trách phạt tiểu vương bát đản này chứ?

Chương 158: Hậu thưởng

Từ sau lần đầu tiên nghe nói Huyên Tứ Nương ở Băng Âm Cung lấy ra một viên Trúc Cơ đan để làm phần thưởng, Thanh Vân Tông một mực chờ đợi giờ khắc này, Phù Diêu Cung đối với tiểu tông môn từ trước đến giờ đều đối xử bình đẳng, nếu cho Băng Âm Cung một viên Trúc Cơ đan, Thanh Vân Tông tất nhiên cũng sẽ có một viên, chẳng qua trước khi nhận được, không khỏi trong bụng thấp thỏm, hôm nay nghe nàng chính miệng lên tiếng, cuối cùng cũng buông xuống một tảng đá lớn.

- Tông chủ... Tông chủ cứu mạng a...

Nơi xa trên không trung, giới luật trưởng ty lão liếc nhìn Tông chủ đám người trước điện, lập tức giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, liều mạng hướng bên này chạy tới, mà Phương Hành vung đại đao chém thống khoái, đáp mắt vừa nhìn, nhưng cũng nhất thời kinh hãi, không nghĩ tới Tông chủ cùng mấy đại trưởng lão đều đang nhìn mình, tai họa này chắc chắn không nhỏ, đại đao vừa thu lại, lo lắng muốn trốn.

- Ai... Đừng thế a...

Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương đang hưng phấn, thấy thế nhất thời có chút mất mác.

Trần Huyền Hoa có chút bất đắc dĩ, hướng Thiết Như Cuồng gật đầu, Thiết Như Cuồng lập tức dưới chân đằng vân, hướng Phương Hành đuổi tới.

Kim Ô phát hiện, thấp giọng nói:

- Muốn thi triển Đại Bằng cực tốc chạy trốn không?

Phương Hành bất đắc dĩ chép miệng, nói:

- Thôi đi, để cho hắn đuổi theo sao!

- Tiểu tử thúi, cũng biết rước lấy họa chứ!

Thiết Như Cuồng chạy tới, một tay níu lấy cổ áo Phương Hành, từ trên lưng Kim Ô đề xuống, xoay người bay trở về trước đại điện.

Phương Hành biết giãy dụa cũng vô dụng,

định nhận mệnh rồi, cúi đầu nói:

- Là hắn chọc ta trước!

- Tông chủ, tiểu vương bát đản này phạm thượng, thật sự muốn giết ta a, cầu Tông chủ làm chủ, nghiêm trị người này...

Giới luật ty trưởng lão một thanh nước mũi một thanh nước mắt, hướng Tông chủ khóc lóc kể lể, nhưng không chú ý tới thần sắc những người khác không đúng.

Thật ra trưởng lão này mặc dù quả thật bị dọa cho sợ đến không nhẹ, nhưng dù sao cũng là Linh Động tầng tám tu sĩ, thật đúng là không đến nổi sợ thành như vậy, bất quá hắn đã nhìn ra, chuyện đã lớn rồi, vì vậy cố ý giả bộ đáng thương chút ít, cố gắng chiếm được chút đồng tình, đồng thời cũng có thể hung hăng kiện Phương Hành, đến lúc đó, nếu là bị tội danh làm phiền khách quý, Phương Hành nhất định sẽ cũng thiệt thòi thật lớn.

Lại không nghĩ rằng, chính mình mới vừa khóc lóc kể lể một câu, Trần Huyền Hoa trừng mắt liếc hắn một cái, cùng lúc đó, ở vị khách quý kia nở nụ cười, nói:

- Tiểu tử thật là oai phong anh tuấn, Tiền bà bà, thưởng cho hắn mấy thứ tốt tốt vào!

Câu này vừa nói ra, giới luật trưởng ty lão nhất thời kinh hãi.

Tiền bà bà tự nhiên hiểu rõ tính tình chủ thượng nhà mình, mặt mỉm cười, tiến lên tuyên phần thưởng:

- Tử ngọc như ý một đôi. Luyện linh tẩy gân đan mười viên, phát viêm tử lôi phù mười đạo, tử mãng yêu đái hai cái, tàm ti tịnh trần ngoa một đôi...

Phương Hành tự nhiên cũng đoán được thân phận của cô gái này, vốn đối với Phù Diêu Cung các nàng không có cảm tình, nhưng nghe cô gái này khen chính mình oai phong anh tuấn, nhất thời tâm hoa nộ phóng, cảm thấy Phù Diêu Cung vẫn còn có chút ánh mắt, hắn bây giờ còn không bị Thiết Như Cuồng giữ nữa, trên không trung chắp tay, cười nói:

- Ha ha, cám ơn, chỉ chút đồ này ư, còn gì nữa không?

Chỉ riêng phần ban thưởng này, quả thực chính là đêm nay rất lớn rồi, tiểu quỷ này lại vẫn chê ít ư?

Tông chủ Trần Huyền Hoa cùng tứ đại truyền pháp trưởng lão cũng hoàn toàn hết chỗ nói, hận không thể bịt miệng của Phương Hành lại.

Bất quá trước mặt khách quý, cũng không

dám làm như thế, chỉ có thể cầu nguyện khách quý sẽ không bởi vì tiểu quỷ này mà tức giận.

Huyên Tứ Nương nghe, cũng quả thật không có tức giận, chẳng qua là véo mặt Phương Hành, cười nói:

- Ngươi tiểu quỷ này thật là cơ trí, ta nơi này còn đầy thứ tốt, chỉ xem ngươi có thể lấy được hay không!

Vừa nói hỏi Tông chủ Trần Huyền Hoa:

- Tông chủ, ngươi vừa mới nói nội môn đệ tử luyện tập võ nghệ, sẽ có tiểu quỷ này chứ?

Trần Huyền Hoa hơi ngẩn ra, gật đầu, nói:

- Tất nhiên có!

Trên thực tế hắn vốn không tính toán an bài Phương Hành, dù sao chế định kế hoạch này, Phương Hành còn đang trong Tiềm Long cốc bế quan, chẳng qua là lúc này nếu bị khách quý thấy được, tự nhiên không thể cự tuyệt.

Huyên Tứ Nương cười càng vui vẻ hơn rồi, nói:

- Vậy thì tốt, đối với Thanh Vân Tông các ngươi luyện tập võ nghệ, ta thực tại mong đợi vạn phần rồi!

Vừa nói cười một tiếng, hướng Phương Hành trừng mắt, liền theo gió mà lên, nhắm đỉnh núi ngọc cơ điện lao đi.

Trần Huyền Hoa cùng tứ đại truyền pháp trưởng lão nhất tề hướng phương hướng Huyên Tứ Nương lao đi hành lễ, một lúc lâu mới đứng lên, Thiết Như Cuồng quơ quơ Phương Hành, nói:

- Tông chủ, người này xử lý thế nào đây?

Trần Huyền Hoa trên mặt cười khổ, phất phất tay, nói:

- Luyện tập võ nghệ chấm dứt rồi nói sau!

Hắn lúc này trong lòng thực tại phức tạp, lúc đầu Phương Hành chọc ra đại phiền toái, ý niệm đầu tiên chính là hung hăng xử phạt tiểu tử này, lại không nghĩ rằng, phiền toái ngược lại khiến cho người của Phù Diêu Cung cực kỳ vui mừng, cũng là có công rồi, huống chi Phù Diêu Cung khách quý đã nói rõ yêu cầu tiểu tử này cũng tham gia nội môn luyện tập võ nghệ, chính mình dĩ nhiên cũng không tiện hiện tại xử phạt hắn.

Hết thảy đợi đến luyện tập võ nghệ kết thúc rồi nói sau!

Thiết Như Cuồng cũng không biết nên khóc hay nên cười, lần này an bài biểu diễn, cũng không có Đoán Chân cốc đệ tử, dù sao hắn suy nghĩ nát cái đầu gỗ của hắn, cũng không biết nên như thế nào lấy lòng khách quý, định buông tha rồi, lại không nghĩ rằng, chính hắn Đoán Chân cốc đại đệ tử, thế nhưng nửa lộ trình giết ra ngoài, vừa cho mình Đoán Chân cốc đoạt tới một phần hậu thưởng...

- Được, ngươi hôm nay trước theo ta về Đoán Chân cốc sao!

Thiết Như Cuồng nói ra Phương Hành, trực tiếp đáp mây bay về Đoán Chân cốc.

Chẳng qua là sau khi trở về, tự nhiên lại không tránh khỏi một phen thăm hỏi, hắn cũng cảm thấy Phương Hành nhanh như vậy đã tấn thăng đến Linh Động hậu kỳ, thực sự có chút kinh người, mà Phương Hành hết thảy chỉ nói là Bạch Thiên Trượng tạo nên trụ cột rất tốt cho mình, mình cũng không thế nào hiểu được, một phen như vậy, Thiết Như Cuồng tự nhiên sẽ không tin tưởng, bất quá hắn không phải Thanh Điểu và Tiếu Sơn Hà đám người, sẽ không cố truy tìm chân tướng.

Nếu tiểu vương bát đản này không chịu nói, vậy mặc kệ hắn đi, dù sao hiện tại cũng coi như đệ tử của mình.

Mà lúc này trong ngọc cơ điện, Huyên Tứ Nương hồi tưởng tới cảnh tượng tiểu hài tử kia đứng ở trên người một con quạ đen lớn đuổi theo giết một lão đầu, vẫn là vui vẻ không thôi, cười hướng Tiền bà bà bên cạnh nói:

- Tiểu quỷ này cũng rất thú vị, lá gan cũng lớn, cũng cùng Hỗn Thế Ma Vương nhà chúng ta có điểm giống nhau, không chừng hai người gặp nhau, sẽ trở thành bằng hữu cũng nói không chừng!

Tiền bà bà cười cười, nói:

- Nếu chủ thượng thích, liền mang về cho tiểu công tử làm đồng tử thị giả!

Huyên Tứ Nương lắc đầu, cười nói:

- Quên đi, Phù Diêu Cung có một cái là đủ rồi, mang thêm một người nữa về, chính là tai nạn rồi!

Tiền bà bà không nói nữa, suy nghĩ một chút, nói:

- Tứ cô nương, Thanh Vân Tông này cũng muốn tìm một lần!

Huyên Tứ Nương gật đầu, nói:

- Nhận ủy thác của người, tự nhiên phải làm chuyện, liền tìm một lần sao, nói trở lại, nhà bọn họ cũng thật là đáng ghét, bảy trăm năm trước đem người nhà ép đi, bây giờ còn muốn tìm lại, thật quá mức!

Tiền bà bà cười cười, nói:

- Dù sao cũng là phu gia của chủ thượng, lời này cũng không thể để cho người khác nghe thấy!

Huyên Tứ Nương vừa trừng mắt, nói:

- Ta còn không gả mà, nhà bọn họ còn không coi là phu gia của ta!

Tiền bà bà nở nụ cười, không nói thêm gì nữa, xoay người lại phân phó mấy lão ẩu phụng dưỡng phía dưới, đi ra bên ngoài tinh tế tìm tìm đầu mối, mấy lão ẩu này nhất tề rời đi ngọc cơ điện, thân hình như quỷ mị, trong nháy mắt xuất hiện ở Thanh Vân Tông các đỉnh, các nàng mọi người mặt không chút thay đổi, cất bước liền đi, cũng không quản cái gì cấm địa không cấm địa, chỉ để ý thần niệm tứ quét, phân biệt khí tức.

Lại nói lúc này Tiếu Sơn Hà đang trong đại điện kinh điển, sai người đem Thanh Vân Tông sưu tập địa đồ mười vạn dặm bên trong sông núi hà đồ sửa sang, chuẩn bị tra tìm một cái, xem một chút có những thiếu sót, phái đệ tử đi ra ngoài trắc lượng, thấy phần việc này còn cần thời gian nhất định mới có thể hoàn thành, tự cảm thấy có chút nhàm chán, liền đi tới cửa tàng kinh đại điện, nhìn đầy trời tinh không, thở thật dài.

Chiều nay bọn họ thúc cháu thật đúng là ăn một cái thiệt thòi, vốn định để cho Tiếu Kiếm Minh cuối cùng ra sân múa kiếm, làm áp trục, cũng kiếm được nhiều chút ít ban thưởng, lại không nghĩ rằng, cháu mình múa kiếm kinh diễm, thế nhưng hoàn toàn không bị đối phương nhìn ở trong mắt, ngược lại là tên tiểu khốn kiếp kia tạo ra đại họa, đuổi giết giới luật trưởng ty lão, cũng được khách quý hoan tâm.

Chuyện này để cho hắn trong lòng không vui, đối với Phương Hành lại càng cảm giác chán ghét.

Cũng may là, khách quý không có trực tiếp ban thưởng Trúc Cơ đan, mà là chuẩn bị quan sát luyện tập võ nghệ, nhìn dáng vẻ cùng Băng Âm Cung giống như Điệp Huyễn Cốc, tính toán đem Trúc Cơ đan ban thưởng cho luyện tập võ nghệ người thứ nhất rồi, cháu của mình còn có rất lớn nắm chắc.

Đang tâm tư suy nghĩ, bỗng nhiên nhìn thấy bốn năm đạo bóng đen xuất hiện ở Thanh Vân Tông các nơi hẻo lánh, im lặng không lên tiếng du tẩu mọi nơi, trong lòng hắn nhất thời khẽ kinh hãi, muốn tới tra xét, nhưng đột nhiên thân hình cứng đờ, cách đó không xa, một lão ẩu đáp mây bay mà đến, lại cười nói:

- Thanh Vân Tông trưởng lão, còn chưa nghỉ ngơi sao?

Người tới đầy mặt nụ cười, số tuổi già nua, chính là Tiền bà bà.

Tiếu Sơn Hà xoay người, cúi người hành lễ, nói:

- Thanh Vân Tông Tiếu Sơn Hà, bái kiến Phù Diêu Cung tiền bối!

Tiền bà bà cười cười, nói:

- Không cần đa lễ, thủ hạ đang kiểm tra quý tông phòng ngự, để phòng ngừa sơ xuất, trưởng lão không ngần ngại sao?

Tiếu Sơn Hà giật mình, vội nói:

- Tự nhiên không ngần ngại, nương nương thân phận tôn quý, cẩn thận thật nhiều cũng là tốt!

Chẳng qua là trong miệng mặc dù nói, trong bụng cũng đã sinh nghi.

Cái gì kiểm tra phòng ngự, rõ ràng chính là tìm cớ sao, nhìn bộ dáng của các nàng, giống như đang tìm kiếm cái gì vậy...

Chương 159: Nội môn luyện tập võ nghệ

Phù Diêu Cung lão ẩu cũng không kiểm tra quá lâu, rất nhanh đều riêng mình trở lại Phù Diêu Cung, hướng tuyên Tứ Nương bẩm báo:

- Đã lục soát khắp trên dưới Thanh Vân Tông, không thấy có người khả nghi, cũng không cảm giác được khí tức của Hồng Thiên Vô Lượng Quyết, chẳng qua là tông môn này tựa như có hai vị Kim Đan cảnh Thái Thượng trưởng lão ở bế tử quan, làm kế cẩn thận, tốt nhất bái kiến một chút, mới có thể xác định không phải là người muốn tìm...

Huyên Tứ Nương lắc đầu, nói:

- Không cần, người ta bế tử quan, chúng ta mạo muội phá quan mà nói, chính là có hi vọng kết thành Nguyên Anh, cũng sẽ bị chặt đứt hi vọng, quá bất kính rồi, chuyện này thôi, dù sao chúng ta lần này, cũng là lấy chế luyện Nam Chiêm Phương Thốn Đồ làm chủ, Thần Cơ Cung trí giả bói toán thiên cơ, nói cửu quan sắp tới hoặc có dị động, có thể có giáng truyền thừa tới Nam Chiêm, chỉ cần có cái đồ này, cửu quan vô luận giáng xuống truyền thừa ở nơi nào, chúng ta Phù Diêu Cung cũng có thể chiếm trước tiên cơ, không thể vì nhỏ mất lớn!

- A, tiểu môn tiểu phái, làm sao thật có hi vọng kết thành Nguyên Anh, chờ chết mà thôi, bất quá chủ thượng có thiện tâm, cũng đành thôi!

Tiền bà bà cười cười, có chút xem thường, nhưng vẫn là tuân theo lời của Huyên Tứ Nương.

Thanh Vân Tông nội môn luyện tập võ nghệ một chuyện, rất nhanh truyền khắp cả tông môn.

Tông chủ đã từng nói, tất cả đệ tử ở trong luyện tập võ nghệ đạt được mười hạng đầu, đều nhận được ban thưởng tư nguyên phong hậu, nhất là luyện tập võ nghệ đệ nhất, sẽ nhận được một quả Trúc Cơ đan do Phù Diêu Cung khách quý ban thưởng.

Tin tức vừa ra, Thanh Vân Tông chúng đệ tử lập tức xôn xao.

Trúc Cơ đan cho đệ nhất luyện tập võ nghệ đối với bọn họ là hy vọng xa vời, có hi vọng tranh đoạt đại khái cũng chỉ có Tiếu, Hứa hai vị chân truyền, chỉ bất quá trừ Trúc Cơ đan ra, phần thưởng khác cũng để cho bọn họ rất là xúc động, lập chí cướp lấy.

- Luyện tập võ nghệ diễn ra ở Vân Ẩn phong Tiểu Thiên nham, nơi này chính là nơi Thanh Vân Tông Đạo Tổ Vân Du Tử năm đó bế quan độ kiếp, bố trí pháp trận, không bị ngoại giới quấy rầy, một khi vào trận, chỉ có từ trong pháp trận đi ra, hoặc là do Tông chủ cộng thêm tứ cốc truyền pháp trưởng lão hợp lực, mới có thể từ bên ngoài mở ra, hơn nữa, bởi vì Phù Diêu Cung khách quý cũng không hy vọng luyện tập võ nghệ quá giả tạo, vì vậy Tông chủ cũng không chế định quy định không thể gây thương tàn, cũng là nói, lần này luyện tập võ nghệ, trên thực tế là vô cùng hung hiểm, nếu gặp được tình cảnh nguy cấp, chính là chúng ta tứ cốc truyền pháp trưởng lão, cũng không cách nào kịp thời xuất thủ ngăn cản. Các ngươi tốt nhất nghĩ kỹ, sau đó mới quyết định có muốn tham gia luyện tập võ nghệ hay không!

Bên trong Đoán Chân cốc, Thiết Như Cuồng đối với chúng đệ tử trịnh trọng phân phó, trầm tư một hồi lâu, lại nói:

- Ở lúc luyện tập võ nghệ, nếu gặp phải Phụng Thiên điện đệ tử, nhất định phải cẩn thận, chính là trực tiếp nhận thua... Cũng không sao!

Chúng đệ tử nghiêm nghị, hiển nhiên đều biết Phụng Thiên điện đệ tử lợi hại.

Phương Hành cũng đứng ở bên người hắn nghe, nghe vậy có chút khinh thường, nói:

- Phụng Thiên điện đệ tử thì thế nào?

Thiết Như Cuồng xoay người lại chính là một cái tát, mắng:

- Ta không nói ngươi!

Phương Hành nói:

- Ta cũng là Đoán Chân cốc đệ tử a!

Thiết Như Cuồng nói:

- Ta không dạy nổi tiểu quái vật như ngươi, bất quá ngươi cũng nhớ kỹ cho ta, Tiếu Sơn Hà vẫn không thích ngươi, ta cũng nghe nói ngươi cùng Tiếu Kiếm Minh không hòa thuận, ở luyện tập võ nghệ, nếu là đụng phải hắn, tốt nhất không cần tranh giành làm gì, Tiếu Kiếm Minh từ lúc bắt đầu tu hành đã theo đuổi chiến tu chi đạo, chính là Thanh Vân Tông môn hạ chiến tu thuần túy nhất, thực lực thực sự không kém, tiểu tử ngươi mặc dù không tồi, nhưng hiện tại so với hắn còn non một chút, giữ lại mạng nhỏ, ngày sau không phải là không có cơ hội đuổi kịp và vượt qua hắn!

Thiết Như Cuồng ân cần dặn dò, mặc dù trong miệng hắn nói Phương Hành không phải do hắn dạy dỗ, trong lòng thật ra đã coi hắn là chân truyền đại đệ tử của mình mà đối đãi, câu kia "Ta không dạy nổi tiểu quái vật như ngươi ", cùng với nói là phủ nhận Phương

Hành là đệ tử của mình, chẳng bằng nói là tràn đầy hâm mộ, ở trong lòng hắn, cũng thực hi vọng tiểu quỷ tiền đồ vô lượng này là do mình dạy dỗ.

- Nếu hắn lần này Trúc Cơ thành công, ta dù có ba cái chân cũng không đuổi kịp và vượt qua hắn a...

Phương Hành ngoài mặt cười hì hì đáp ứng, trong lòng thầm nghĩ:

- Đoán chừng trừ lần này ra, ta cũng không có cơ hội khác có thể chém giết người này nữa rồi, mặc dù Thập Vạn Bát Thiên Kiếm tu luyện hỏa hầu vẫn chưa tới, cũng chỉ có thể liều mạng thôi...

...

...

Cùng lúc đó, bên trong Sơn Hà cốc, Tiếu Sơn Hà cũng sắc mặt âm trầm nói với Tiếu Kiếm Minh:

- Đây là một cái cơ hội của ngươi, Hứa Linh Vân hôm nay cũng đã đột phá Linh Động tầng chín, lại chuyên cần tu luyện Thanh Viêm Đoán Chân Quyết, rất rõ ràng, Thanh Điểu muốn cho nàng tranh giành một chút, đến lúc đó ngươi tuyệt đối không thể nương tay, cho dù là giết nàng, cũng nhất định phải đem Trúc

Cơ đan đoạt tới trong tay!

Tiếu Kiếm Minh hơi ngẩn ra, giống như mất một thời gian mới quyết định nhẫn tâm, trầm giọng nói:

- Ta hiểu được!

Tiếu Sơn Hà gật đầu, khẽ cau mày suy tư, qua một hồi lâu, lại nói:

- Tiểu quỷ kia, tựa như lại phá cảnh nữa à...

Tiếu Kiếm Minh trên mặt hiện lên một tia hận ý, lạnh giọng nói:

- Ta ở Loạn Hoang sơn lần đầu tiên gặp hắn, hắn chỉ có Linh Động tầng bốn, sau lúc trở về núi, tựa như đã đạt đến Linh Động tầng sáu, hôm nay ba tháng không thấy, lại càng đột phá mà vào Linh Động tầng bảy... Phần tốc độ tu hành này, thật sự quá kinh người, thúc thúc, ta có thể khẳng định, trên người tiểu quỷ này nhất định có bí mật!

Tiếu Sơn Hà trầm tư một hồi lâu, nói:

- Bạch sư thúc nhất định truyền cho hắn công quyết gì đó a, nếu không mặc dù hắn có vô tận tư nguyên, tu vi cũng tăng lên nhanh như vậy, bất quá, tu vi tăng lên nhanh, căn cơ nhất định không yên, sở dĩ tiểu quỷ này xuất sắc, là bởi vì có căn cơ vững chắc, hắn hôm nay đem tu vi tăng lên nhanh như vậy rồi, ngược lại không khó giải quyết bằng lúc trước nữa, đối với chuyện của hắn, ngươi không cần phải lo lắng, ta sẽ an bài người thử sâu cạn của hắn!

Tiếu Kiếm Minh chậm rãi nói:

- Nếu có cơ hội, bản thân ta muốn cùng hắn đánh một trận, mượn cơ hội chém hắn!

Tiếu Sơn Hà không vui nói:

- Thái Thượng Trưởng lão trước khi bế quan, đã từng lấy Giá Y Quyết giúp ngươi tẩy luyện linh khí, giúp kiên cố căn cơ, con đường của ngươi sẽ đi xa hơn so với ta, nhất định nhất phi trùng thiên, vì sao lại đem tâm tư đặt ở trên người một tên tiểu quỷ như vậy? Lòng dạ phóng khoáng chút ít sao, Trúc Cơ rồi, ngươi mới chánh thức bước chân vào tu hành giới, mới là lúc ngươi cùng quần hùng tranh phong!

Tiếu Kiếm Minh giật mình, chậm rãi thở dài, nói:

- Dạ, thúc phụ!

Chẳng qua mặc dù đáp ứng, trong bụng không khỏi có chút tiếc nuối.

Cũng chỉ có người chính diện bị Phương Hành mắng chửi, mới hiểu được tiểu quỷ này đáng hận cỡ nào, thúc thúc hắn đối với Phương Hành chẳng qua là nghe nói, căn bản lý giải không được Tiếu Kiếm Minh trong lòng đối Phương Hành mãnh liệt hận ý cùng sát ý...

Đây... Quả thực là một tiểu vương bát đản có thể làm người ta tức phát khóc a!

Có khách quý ở phía sau thúc giục, Thanh Vân Tông luyện tập võ nghệ lần này an bài đặc biệt nhanh chóng, rất nhanh, liền có nội môn ba mươi sáu cái danh ngạch xác định ra, ba mươi sáu người này, bao gồm Thanh Vân Tông bốn cốc một điện tất cả người nổi bật, bọn họ sẽ đối chiến hai hai, tầng tầng tấn chức, cuối cùng chọn lựa một gã khôi thủ, cộng thêm chín người nổi bật khác, tổng cộng mười người, đạt được phần thưởng của Đạo môn.

Thanh Vân Tông Vân Ẩn phong, Tiểu Thiên nham, đang lúc buổi trưa, ánh mặt trời chói mắt.

Cách ba mươi trượng dưới một lùm cổ tùng, đã dựng lên nhất phương đài cao, Phù Diêu Cung khách quý ngồi ở giữa, cao cao tại thượng, ở dưới tay nàng, còn lại là năm lão ẩu lấy Tiền bà bà cầm đầu, mà ở tả hữu hai bên, chia ra ngồi Thanh Vân Tông Tông chủ Trần Huyền Hoa cùng với Đoán Chân, Sơn Hà, Thư Văn, Tê Hà tứ cốc trưởng lão, mà tại chung quanh Tiểu Thiên nham, có vài chục người đệ tử khoanh chân mà ngồi.

- Hồng Tiên Chiếu đối trận Tiếu Kiếm Minh!

- Nhận thua!

- Tiền Nguyệt Minh đối trận Hứa Linh Vân!

- Nhận thua!

- Diệp Thiêm Long đối trận Phương Hành!

- ... Nhận thua!

Ba câu này, lại là thanh âm thường xuyên nghe được nhất.

Tiếu Kiếm Minh cùng Hứa Linh Vân tự không cần phải nói, không có đệ tử nào to gan, dám cùng hai người bọn họ đối trận, mà Phương Hành mới nổi tiếng giống như trước có uy nghiêm khó lường, phần lớn đệ tử gặp được hắn tất cả cũng lựa chọn nhận thua, bởi vì hôm nay trong tông môn đã truyền lưu chuyện hắn một cước đá phế đi Phụng Thiên điện đệ tử Vũ Kiệt, đại náo giới luật ty, vừa khắp núi đuổi giết giới luật trưởng ty lão.

Những đệ tử này hoặc tòng phục hoặc không phục, ít nhất không dám đem an nguy của mình đùa giỡn.

Dù sao Phương Hành cũng là hung danh hiển hách, thật cùng hắn đối trận, bị hắn đánh cho thành trọng thương, sẽ không có cơ hội tiếp tục tham dự.

Một điểm nữa chính là, vì công bình khởi kiến, mỗi đệ tử đều có ba cơ hội nhận thua, sau khi nhận thua, còn có thể cùng những người khác tỷ thí, tranh đoạt danh ngạch phía dưới, nhưng nếu lên tiểu thiên đài sau đó thua trận, chỉ có thể rút lui.

Cũng vì vậy, luyện tập võ nghệ tiến hành cả buổi sáng, ba người này lại vẫn chưa ra sân một lần, bởi vì đối thủ đều nhận thua.

Có thể nói như vậy, hôm nay Tiếu Kiếm Minh, Hứa Linh Vân cùng Phương Hành, đã được công nhận Thanh Vân Tông ba đại đệ tử.

Dĩ nhiên, cũng có một chút người là không thừa nhận, nói thí dụ như Phụng Thiên điện bốn người đệ tử.

Trừ Tiếu Kiếm Minh ra, Phụng Thiên điện còn có năm người đệ tử, cũng là các cốc chọn ra người nổi bật, tinh nghiên chiến pháp, ở trong năm người, Vũ Kiệt xếp hạng thứ tư, mà Phụng Thiên điện xếp hạng chính là lấy thực lực để tính toán, vì vậy bên trong Phụng Thiên điện có ít nhất ba người thực lực cao hơn hắn, ba người này, lại có một người chính là xuất thân Sơn Hà cốc, tự nhiên đối với Phương Hành càng có địch ý.

- Hoa Oán Nghiệp đối chiến Tiếu Kiếm Minh!

- Nhận thua!

- Hoa Oán Nghiệp đối chiến Hứa Linh Vân!

- ... Ta... Nhận thua!

- Hoa Oán Nghiệp đối chiến Phương Hàng!

- ... Nguyện cầu đánh một trận!

Tới lúc xế chiều, một cái tên liên tục vang lên ba lần, đến phiên Phương Hành, đối phương rõ ràng lựa chọn xuất chiến.

Mà đệ tử Thanh Vân Tông và trên khán đài tứ đại trưởng lão, ánh mắt cũng lóe lên một cái.

Bởi vì... Hoa Oán Nghiệp, chính là Phụng Thiên điện nhị đệ tử chỉ xếp sau Tiếu Kiếm Minh, trước lúc Phương Hành xuất hiện được công nhận tông môn đệ tam cao thủ.

Chương 160: Có tiền thì đốt

Phương Hành đang núp phía dưới Kim Ô tránh nóng, mặt trời gay gắt nóng tới nhức đầu, cũng may Kim Ô nhất tộc, có thể hút lấy dương lực ban ngày tu luyện, vì vậy nóng nữa cũng không sợ, đang muốn vươn cánh che nắng cho hắn, hơn nữa nhàn rỗi không có chuyện gì uống vài ngụm rượu, mơ mơ màng màng mà ngủ, cho đến Kim Ô móng vuốt gãi gãi hắn, lúc này mới tỉnh lại, mơ mơ màng màng mở mắt ra.

- Phương sư đệ, đến hai người chúng ta rồi!

Hoa Oán Nghiệp đứng dậy, vóc người thon dài, nhìn Phương Hành, lãnh đạm nói.

Phương Hành dụi dụi con mắt, thấy không phải là Tiếu Kiếm Minh, nhất thời hứng thú giảm bớt, nói:

- Ngươi dứt khoát nhận thua cho xong đi!

Chung quanh đám người vây quanh nhất thời ồ lên, cảm thấy cũng quá khoa trương, Hoa Oán Nghiệp là người thứ hai trong Phụng Thiên điện, xếp hạng gần với Tiếu Kiếm Minh, chính là một cái cao thủ nổi danh Thanh Vân Tông, rất nhiều người đều cho rằng, hắn cho dù gặp phải Hứa Linh Vân, cũng có sức đánh một trận, dù sao hắn tu vi mặc dù mới chỉ có Linh Động tầng bảy, nhưng nghiên cứu Thanh Vân Cửu Kiếm nhiều năm, thành tựu sâu đậm.

Phương Hành trực tiếp bảo nhân gia nhận thua, tựa như có chút tự cao.

Quả nhiên, Hoa Oán Nghiệp nghe vậy, lãnh đạm mà cười, trực tiếp hướng tiểu thiên nham đi tới, cất bước tiến lên, lập tức có một tầng bình chướng như màng nước đưa đi vào, rồi sau đó Hoa Oán Nghiệp đứng ở trên tiểu thiên nham, lạnh lùng nâng kiếm, hướng Phương Hành mà chỉ, mặc dù không nói chuyện, nhưng một động tác này, hiển nhiên là nói rõ rồi, tất nhiên muốn khiêu chiến Phương Hành.

Phương Hành có chút chán nản, tiện tay kéo qua bên cạnh một người, hỏi:

- Hắn mới vừa rồi có đến cùng Tiếu Kiếm Minh tỷ thí hay không?

Đệ tử kia sợ hết hồn, đàng hoàng nói:

- Có, cũng từng gặp phải Linh Vân sư tỷ, bất quá đều trực tiếp nhận thua!

Phương Hành hận nói:

- Thằng cha nó, làm sao gặp ai hắn cũng nhận thua, lại muốn khiêu chiến tiểu gia? Xem thường ta sao?

Vừa nói tức giận đi tới tiểu thiên nham, Kim Ô muốn đi theo, trực tiếp bị hắn tự tay ngăn trở.

Tiến vào tiểu thiên nham, chỉ cảm thấy quanh người hơi lạnh, sau đó cảnh sắc đại biến, lúc này mới phát hiện, từ ngoại giới thoạt nhìn tiểu thiên nham rất nhỏ, bên trong lại là một không gian thật lớn, không sai biệt phương viên trăm trượng. Trên mặt đất vẽ từng đạo phù triện phong cách cổ xưa, u quang lóe sáng, lộ ra vẻ thần bí mà cường đại, Phương Hành lấy Âm Dương Thần Ma Giám quan sát một chút, giờ mới hiểu được, tiểu thiên nham, thật ra chính là một chỗ tiểu thiên thế giới.

- Phương sư đệ, Hoa mỗ nhập môn mười một năm, hai năm ngoại môn, nội môn ba năm, sau đó tiến vào Phụng Thiên điện, nghiên cứu...

Hoa Oán Nghiệp thấy Phương Hành đi vào, liền nhẹ nhàng mở miệng, tay áo không gió mà bay, vẻ mặt ngạo nhiên.

- ... Vì sao ngươi không khiêu chiến Linh Vân sư tỷ cũng không khiêu chiến Tiếu Kiếm Minh, lại muốn khiêu chiến ta?

Phương Hành trực tiếp cắt đứt lời của hắn, cường thế hỏi:

- Ngươi xem thường tiểu gia sao?

Hoa Oán Nghiệp hơi ngây ra, lắc đầu nói:

- Coi như khiêu chiến Linh Vân sư tỷ, ta cũng có ba thành cơ hội...

- Ba thành cơ hội?

Phương Hành hơi ngẩn ra, suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy khiêu chiến Tiếu Kiếm Minh thì sao?

Hoa Oán Nghiệp dừng một chút, nói:

- Ta chỉ nắm chắc sống qua được ba chiêu dưới tay Tiếu sư huynh!

- Ba chiêu...

Phương Hành gật đầu, ngửa mặt lên nhìn trời, tính toán một hồi lâu, đột nhiên thân hình vừa động, trực tiếp lao về phía Hoa Oán Nghiệp.

- Sưu...

Thân hình như điện, khí thế như rồng, bàn tay nhỏ xòe ra, lực lượng mênh mông phô thiên cái địa hướng Hoa Oán Nghiệp ép xuống.

Hoa Oán Nghiệp không nghĩ tới hắn nói động thủ là động thủ, trong bụng kinh hãi, muốn rút kiếm, đã không còn kịp nữa, trong chốc lát thi triển ra bình chướng thuật, cản ở trước người, sau đó hai chân đạp đất, chuẩn bị kéo ra cự ly, đồng thời tay trái lén kết pháp quyết, đồng thời dẫn động bên trong túi trữ vật ba đạo phi kiếm... chỉ một thoáng, đã làm ra ba loại chuẩn bị, thực lực có thể thấy được cũng rất cao thâm.

- Thình thịch...

Phương Hành một chưởng này, trùm lên bình chướng trước người Hoa Oán Nghiệp, trong chốc lát chấn ra ba quang nhộn nhạo.

Hoa Oán Nghiệp "Đăng đăng đăng" lui lại mấy bước, sắc mặt trắng nhợt, có chút kinh ngạc nhìn Phương Hành.

Hiển nhiên, hắn cũng không ngờ lực lượng của Phương Hành mạnh đến vậy.

Mà Phương Hành đánh ra một chưởng này, thì dừng tay lại, không tiếp tục tiến công.

- Quả nhiên có chút môn đạo, đánh bại ngươi cũng rất lao lực a!

Phương Hành lầm bầm lầu bầu, hướng Tiếu Kiếm Minh dưới đài nhìn thoáng qua.

Tiếu Kiếm Minh trầm mặc không nói, ánh mắt lạnh nhạt nhìn trên đài, trên mặt không có chút thần sắc gì cả.

Thúc thúc của hắn an bài Hoa Oán Nghiệp khiêu chiến Phương Hành, là vì thử dò xét Phương Hành sâu cạn.

Đối với một lần tranh đoạt Trúc Cơ đan này, Tiếu Sơn Hà có thể nói là dùng toàn bộ tâm tư, không cho phép có chút ngoài ý muốn phát sinh.

Hắn cũng hiểu rõ đối với thực lực của Hoa Oán Nghiệp, có lẽ quả thật không phải đối thủ của tiểu quỷ do Bạch Thiên Trượng đích thân dạy dỗ, nhưng vô luận như thế nào, nhất định có thể đem toàn bộ thực lực cũng bức ra, đối thủ không biết là đáng sợ nhất, Phương Hành không rõ sâu cạn cũng làm cho người ta kiêng kỵ, nhưng nếu có người thay mình tìm đường, thăm dò Phương Hành sâu cạn, sẽ dễ dàng đối phó rất nhiều.

- Phương sư đệ quả nhiên không hổ là kỳ tài tông môn, chỉ bằng một chưởng này, ta không bằng ngươi!

Hoa Oán Nghiệp thối lui hai bước, đứng lại, ánh mắt phức tạp.

- Chỉ bất quá, nếu ngươi muốn đánh bại ta, còn cần lấy thêm ra chút ít thực lực mới được!

Hoa Oán Nghiệp thở thật dài, chậm rãi rút ra trường kiếm của mình, linh khí bắt đầu ngưng tụ, tay áo không gió mà bay.

- Hoa mỗ lưng mang đại ân của Tiếu thị, cam nguyện từ bỏ cơ hội tranh đoạt mười vị trí đầu, cũng muốn tới khiêu chiến ngươi, là vì dò đường thay người khác, thăm dò thực lực của ngươi, chẳng qua là... Dù sao cũng không cam lòng, cho nên mục đích của ta không phải là thử dò xét ngươi, mà là muốn đường đường chánh chánh đánh bại ngươi, dùng ngươi, tới mài kiếm của ta, cũng dùng ngươi, để chứng minh thực lực người thứ hai trong Phụng Thiên điện ta...

Hoa Oán Nghiệp lúc này thanh âm vô cùng thấp, ngoại nhân căn bản nghe không rõ.

Bọn họ chỉ cảm thấy, Hoa Oán Nghiệp lúc này khí độ phảng phất thay đổi, mờ mờ ảo ảo trở nên dày đặc đáng sợ, khát máu dữ tợn.

Nghe Hoa Oán Nghiệp nói, Phương Hành khẽ nhíu chân mày, bỗng nhiên cũng thở dài khe khẽ, nói:

- Ngươi nói nhiều như vậy, ta cũng có chút cảm động, hiện tại chỉ muốn nói với ngươi một câu...

Hoa Oán Nghiệp hơi ngẩn ra, kinh ngạc nói:

- Nói cái gì?

Phương Hành nói:

- Thằng cha ngươi nói nhảm thật nhiều!

Nói xong, chợt bộc phát, bàn tay tại sau gáy khẽ rút, "Sưu" một tiếng, một sợi dây thừng tựa như linh xà đột nhiên bay ra, quanh co bay về phía Hoa Oán Nghiệp, đương nhiên đó là Khổn Tiên Tác.

Sợi dây này là thượng giai pháp khí, một khi tiếp xúc đến nhân thân, lập tức sẽ đem bó trói.

Hoa Oán Nghiệp ngẩn ra, chân đạp cương bộ, xoẹt một cái xuất kiếm, trong miệng ngâm nga:

- Thanh vân nhất kiếm chống hàn sương...

Trong không khí, chốc lát đã có kiếm khí tung hoành, kiếm quang hàn lãnh nhuộm đẫm ra đầy trời sương lạnh, như muốn đông cứng hết thảy.

Ngay cả tốc độ Khổn Tiên Tác bay tới, tựa như cũng chậm một hồi lâu, trường kiếm của Hoa Oán Nghiệp điểm trên dây thừng, lập tức giống như là quái xà bị điểm trúng bảy tấc, mất đi lực lượng, mềm nhũn rơi trên mặt đất.

Hoa Oán Nghiệp trên mặt lộ ra một tia cười lạnh:

- Cũng biết Đoán Chân cốc đệ tử pháp khí đông đảo, nhưng đối với ta mà nói, không có tác dụng...

Phương Hành cười hì hì, nói:

- Phải không?

Bàn tay giương nhẹ, chỉ nghe "Sưu " " sưu" không ngừng, chợt có đầy trời linh quang.

Hoa Oán Nghiệp nhìn thấy một màn này, giật mình sắc mặt cũng thay đổi, trong miệng kêu to:

- Thanh vân nhất kiếm khóa hoành giang...

- Bá bá bá

Mấy bóng kiếm vững vàng phong tỏa phương viên trước người mình hơn một trượng.

Cũng không phải hắn không kinh hãi, vì vậy hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới có người dùng loại phương pháp này để chiến đấu.

Đơn giản mà nói, chính là đập người!

Dùng phù triện, pháp khí, thậm chí còn có hồng trần sử dụng ám khí các loại chút tới đập người.

Phù triện có định thân phù, phát viêm phù, tù giang phù, hào quang phù... Chừng trăm đạo, bay múa đầy trời.

Mà pháp khí có đạo đạo phi kiếm, tú hoa châm, thần cơ nỏ, huyết trích tử... Cũng chừng mười mấy vật, bay tới phô thiên cái địa.

- Rầm rầm...

Vào giờ khắc này, Hoa Oán Nghiệp cơ hồ cả người cũng bị phù triện, pháp khí bao phủ.

Ở chung quanh hắn, thỉnh thoảng vang lên tiếng phá hủy, tiếng xé gió, linh quang chói mắt, kình phong bão tố, tình cảnh kinh khủng.

- Điên rồi, quả thực điên rồi, nào có luyện tập võ nghệ như vậy?

- Đây là luyện tập võ nghệ, không phải là khoe của, tiểu quỷ này làm loạn như thế, còn thể thống gì?

Ngoài tiểu thiên thai Thanh Vân Tông đệ tử rối rít kêu la, một phần kinh ngạc, một phần hoảng sợ.

Thanh Vân Tông đệ tử quá quen cuộc sống nghèo khó cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới có thể đối trận như vậy, đây quả thực là lấy tiền đánh người a!

- Thiết sư đệ, cũng biết Đoán Chân cốc đệ tử pháp khí đông đảo, chẳng qua là cho tới bây giờ không ngờ... lại nhiều như vậy a...

Thư Văn cốc truyền pháp trưởng lão Trần Bảo Nghiên cười khổ hướng Thiết Như Cuồng trêu ghẹo.

Thiết Như Cuồng cũng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, trên mặt vẻ cười giống khóc, nói:

- Đừng đến hỏi ta, trừ Khổn Tiên Tác là tiểu quỷ này lừa gạt ta, vật gì khác ta cũng không biết hắn từ đâu lấy tới... Bất quá nói thật, nhiều pháp khí phù triện như vậy một lần ném xuống, ta cũng cảm thấy đau lòng, tiểu quỷ này còn thật sự không nháy mắt a...

- Rõ ràng thực lực không kém đối thủ, tại sao lại dùng loại thủ đoạn này?

Thanh Điểu trưởng lão sắc mặt âm trầm nói, tựa như đối với Phương Hành rất bất mãn.

Thiết Như Cuồng thở dài, liếc Tiếu Sơn Hà một cái, lạnh lùng cười một tiếng, hắn tự nhiên biết Phương Hành làm như vậy, là vì không để cho người khác thấy thực lực chân chánh của hắn, bất quá đang ở hắn nghĩ châm chọc Tiếu Sơn Hà hai câu, Phương Hành đem mấy đạo phát viêm phù cuối cùng ném đi ra ngoài, thanh âm truyền khắp tiểu thiên đài:

- Đại gia ngươi, còn muốn thử dò xét thực lực của ta ư? Lấy tiền đè chết ngươi a...

Thiết Như Cuồng vỗ đầu một cái, cũng không châm chọc Tiếu Sơn Hà nữa, thuận miệng nói:

- ... Đốt tiền sao!

Chương 161: Bởi vì, ta không có tiền!

Thật là tiền nhiều đem ra đốt!

Thanh Vân Tông đệ tử đối với cách làm của Phương Hành có một cái cái nhìn duy nhất là như thế! Trong chiến đấu tự nhiên cần pháp khí, cũng cần phù triện, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy ai dùng loại phương pháp này mà sử dụng phù triện cùng pháp khí, pháp khí có thể sử dụng nhiều lần thì không nói đến, nhưng có rất nhiều phù triện cùng pháp khí là vật phẩm tiêu hao a, sử dụng bừa bãi như thế chẳng khác nào ném bỏ.

Thật là gặp qua lãng phí, nhưng chưa từng thấy lãng phí như vậy!

Càng thống khổ chính là, rất nhiều Thanh Vân Tông đệ tử đã phát hiện, những thứ Phương Hành ném ra, từng là của mình...

Khó trách tiểu vương bát đản này không đau lòng a, chút ít đồ kia, đều là đoạt được từ người khác.

Vô luận kết quả của trận chiến này như thế nào, danh tiếng đệ nhất bại gia tử Thanh Vân Tông của Phương Hành đã cực kỳ vững chắc.

- Rầm rầm rầm...

Hoa Oán Nghiệp quanh mình đầy khói, linh quang tung tóe, chớp lửa trận trận...

Từng đạo khí lưu rối loạn kéo dài ước chừng thời gian nửa nén hương, mới từ từ tan đi, thân hình Hoa Oán Nghiệp mới dần lộ ra ngoài.

- Thật đáng thương a...

Lúc này Hoa Oán Nghiệp, còn cố gắng đứng, chỉ là cả người đã hoàn toàn không cách nào nhúc nhích, trên người bị hao tổn nhiều chỗ, áo khét lẹt, một thân đen nhánh, ánh mắt mê ly, thân thể co quắp, trong miệng thỉnh thoảng chảy ra máu đen.

Kiếm của hắn còn ở trong tay, chẳng qua đã không thể xưng là kiếm nữa rồi.

Thân kiếm đã cong vẹo, mũi kiếm toác ra bảy tám khuyết khẩu, trông như một cái cưa.

Hoa Oán Nghiệp lấy kiếm đạo tu vi thôi động kiếm này, đón đỡ vô số công kích, bảo vệ mạng của mình, nhưng cũng hủy diệt thanh kiếm này rồi.

- Còn chưa chết ư?

Phương Hành thò đầu, hướng Hoa Oán Nghiệp đánh giá một chút, trong lòng cũng ám thầm bội phục.

Nhiều pháp khí cùng phù triện như vậy, uy lực lớn đến ngay cả chính hắn cũng thấy sợ hãi trong lòng, tên khốn kiếp này vẫn còn chống đỡ được sao?

Qua một lúc lâu, Hoa Oán Nghiệp không nhúc nhích mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phương Hành.

- Ngươi biết... tại sao ta bán mạng cho Tiếu thị sao?

Hoa Oán Nghiệp không xuất thủ, hắn tựa như tùy thời cũng sẽ bất tỉnh, chỉ là một sợi tín niệm chống đỡ để hắn nói ra những lời này.

Phương Hành cũng có chút ngạc nhiên, nói:

- Tại sao?

Hoa Oán Nghiệp ánh mắt bỗng nhiên trở nên có chút điên cuồng, có chút kinh khủng, cũng có chút bi thương.

- Bởi vì... Ta không có tiền...

Nói ra mấy chữ này, ánh mắt Hoa Oán Nghiệp dường như có chút ướt át, mang theo bi thương không nói thành lời.

Sau khi nói xong, hắn ngửa mặt lên trời nằm vật xuống, ngất đi.

Cho đến khi bất tỉnh, thần sắc trên mặt hắn cũng vô cùng bi thương.

Không người nào có thể hình dung tâm tình của hắn lúc này, một vạn con lạc đà chạy qua cũng không thể nào hình dung được một phần trong đó.

Bởi vì không có tiền cho nên chỉ có thể làm con cờ cho người khác.

Nhưng mà kết quả cuối cùng, lại thua ở trong tay một người vô cùng có tiền…

So với chuyện thua ở trong tay Phương Hành, hắn thậm chí cảm giác hận vì sự lãng phí của Phương Hành…

Đó đều là tiền a, tiểu quỷ này lại đem tiêu xài như vậy!

- Không có tiền không phải lý do a, tiểu gia lúc mới vừa vào Thanh Vân Tông cũng không có tiền!

Phương Hành tới đây nhìn hắn một cái, thấy hắn quả thật ngất đi rồi, thở phào nhẹ nhõm, cười nói.

Chẳng qua lúc này Hoa Oán Nghiệp đã không nghe được nữa, nếu không có lẽ sẽ thỉnh giáo Phương Hành phương pháp kiếm tiền một chút.

Giờ khắc này, dưới đài vắng lặng không tiếng động.

Thanh Vân Tông hai vị cao thủ, cuối cùng kết thúc trong cục diện tức cười này.

Hoa Oán Nghiệp là một cao thủ, ngay cả Phương Hành cũng không nắm chắc ở dưới tình huống không sử dụng Thập Vạn Bát Thiên Kiếm mà thắng hắn.

Nhưng hắn cũng là một người thật đáng buồn, hắn không có tiền.

Cho nên hắn thua.

Bị Phương Hành dùng tiền đánh cho thua.

Dưới đài sắc mặt Tiếu Sơn Hà đã khó coi đến mức sắp chảy thành nước.

Ngay cả hắn cũng không nghĩ tới kết quả này, tân tân khổ khổ an bài Hoa Oán Nghiệp tới khiêu chiến Phương Hành, kết quả lại là...

Ngay cả hắn cũng không khỏi không cảm thán, tiểu quỷ này thật sự là không ra bài theo lẽ thường a!

Lấy ánh mắt của hắn mà nói, tiểu quỷ này tiêu hao hết phù triện cùng pháp khí ở trận chiến này, chỉ từ giá trị mà nói, trừ phi hắn có thể cướp được Trúc Cơ Đan, nếu không vô luận bắt được phần thưởng gì, cũng không đủ để đền bù tổn thất...

Đem Hoa Oán Nghiệp ném ra khỏi tiểu thiên thai, Phương Hành chính mình không vội mà đi ra ngoài, đặt mông ngồi xuống, bắt đầu chọn lựa pháp khí còn có thể thu về cùng với phù triện chưa kịp kích phát uy lực, bộ dáng rất thật tình, ở một đống rách nát lựa chọn nhặt nhặt, trên thực tế hắn cũng đau lòng, trong nhà cường đạo cũng không phải lương thực dư thừa a, có thể thu về thì phải thu về, trực tiếp ném đi đó là bại gia tử.

- Còn không mau đi ra ngoài!

Phía ngoài Hoàng trưởng lão chủ trì luyện tập võ nghệ thúc giục.

Phương Hành trợn mắt:

- Ngươi đền cho ta a?

Hoàng trưởng lão im lặng:

- Ngươi lấy ra hết đi, đi ra bên ngoài mà chọn!

Phương Hành nói:

- Đợi thêm chút nữa, sắp chọn xong...

Hoàng trưởng lão cả giận nói:

- Chọn xong cũng không được, đem đồ bỏ ném ở phía trên, ai quét dọn cho ngươi?

Phương Hành bất đắc dĩ, không thể làm gì khác đành đem toàn bộ thu vào trong túi trữ vật, xuống đài rồi từ từ chọn.

Dưới đài Thanh Vân Tông đệ tử cũng vẻ mặt quái dị nhìn hắn, bị hắn hung hăng trừng mắt liếc:

- Chưa từng thấy người có tiền a?

- Có tiền cái rắm, còn không phải cướp từ trong tay chúng ta ư?

Có ít nhất bảy tám người ở trong lòng oán thầm lên, bất quá không dám nói ra.

Hoàng trưởng lão chủ trì luyện tập võ nghệ cũng cười khổ, ban đầu chính là hắn khuyên Phương Hành chọn lựa một môn pháp quyết có thể kiếm tiền để tu luyện, tương lai không cần buồn bã vì vấn đề tài nguyên, hôm nay thấy tiểu quỷ này lấy tiền đập người, hắn đột nhiên cảm giác chính mình sai lầm rồi, tiểu quỷ này trời sanh đã thích hợp tu hành Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết, dù sao hắn vô luận nhìn như thế nào, cũng không giống bộ dạng thiếu tiền...

Lắc đầu không để ý tới hắn, tiếp tục tiến vào luyện tập võ nghệ tiếp theo.

Chỉ bất quá trải qua trận chiến đặc sắc tuyệt luân lấy tiền đập người này, phía sau đối quyết có chút vô vị.

Trên khán đài Huyên Tứ Nương, cũng cười dài nhìn Phương Hành còn đang thật tình lựa chọn nhặt nhặt.

Đối với nàng mà nói, chiến pháp của Phương Hành cũng làm cho nàng cảm thấy mới mẻ, nàng là người thích náo nhiệt, mỗi lần đến nơi nào, cũng muốn quan sát các tông đệ tử luyện tập võ nghệ, lần này từ Phù Diêu Cung đi ra ngoài, cũng nhìn không dưới ngàn trận rồi, được chứng kiến đủ loại thiên tài, tỷ thí biểu diễn đặc sắc, các loại đấu pháp thật ra thấy vậy cũng có chút chán ghét rồi, tiểu quỷ này lại làm cho nàng cảm thấy mới mẻ thú vị, cảm giác cùng người khác rất bất đồng.

- Chủ thượng, tiểu quỷ này bộ dáng phá sản cũng cùng tiểu công tử giống nhau a...

Bên cạnh Tiền bà bà cảm thán.

- Không sai, ta cũng muốn đem Trúc Cơ Đan trực tiếp cho hắn rồi!

Huyên Tứ Nương cười nói.

Phía dưới Tiếu Sơn Hà đám người nhất thời lấy làm kinh hãi, sợ hãi lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi lạnh.

Bất quá may là Huyên Tứ Nương cũng chỉ nói như thế, không thật sự làm như vậy.

Vừa liên tục tiến hành bốn năm trận tỷ thí, thời gian đã đến xế chiều, người tham gia luyện tập võ nghệ đã chỉ còn mười người, nói cách khác, mười cao thủ đứng đầu trên căn bản đã định ra, nhưng trừ Tiếu Kiếm Minh, Hứa Linh Vân, Phương Hành ra, còn có ba người của Phụng Thiên Điện, còn lại là Sơn Hà cốc, Thư Văn cốc, Tê Hà cốc, Đoán Chân cốc đều có một người, cục diện đánh giá cũng là ngang bằng.

Đoán Chân cốc tấn nhập thập đại cao thủ chính là Ngô Tương Đồng, người này trong ngày thường thật thà đàng hoàng, thật ra thực lực tương đối không sai, đã liên tiếp đánh bại ba vị đồng môn, có thể nói dựa vào thực lực xông vào bên trong thập đại cao thủ.

Tiếp tục mà nói, cũng là cao thủ tranh đấu rồi, tâm tình mọi người cũng có chút khẩn trương.

Tới lúc này, quy tắc cũng đã thay đổi, bởi vì thập đại cao thủ đều đã xuất hiện, cho nên không hề có nhận thua nữa, mà là trước xác định năm người, để năm người này tranh đoạt xếp hạng đầu, năm người bị thua tranh đoạt xếp hạng phía sau.

Cũng là nói, nhận thua một lần mà nói, sẽ không có cơ hội sẽ cùng năm người đứng đầu đối trận.

Tuyên bố quy tắc xong, Hoàng trưởng lão thanh âm vang dội, tuyên bố trận đấu đầu tiên:

- Phương Hành, đối chiến Hứa Linh Vân!

- Cái gì?

Thanh Điểu trưởng lão trực tiếp đứng lên, vẻ mặt ngạc nhiên.

Chuyện nàng lúc trước lo lắng nhất đã xảy ra, Hứa Linh Vân không cùng Tiếu Kiếm Minh đối chiến, cũng cùng Phương Hành đối chiến.

Nàng cũng không lo lắng Hứa Linh Vân sẽ bại bởi Phương Hành, nhưng lo lắng Hứa Linh Vân ở trong quá trình đánh với Phương Hành sẽ bị thương, cứ như vậy, lúc cùng Tiếu Kiếm Minh tỷ thí, Hứa Linh Vân phát huy không ra toàn bộ thực lực, nhất định sẽ chịu thiệt thòi.

Chúng Thanh Vân Tông đệ tử cũng đều run lên.

Một người là tân tú quật khởi trong tông môn, một người là chân truyền uy danh hiển hách, kết quả hai người này đối chiến, thật đúng là khó mà nói.

Dĩ nhiên, thắng nhất định sẽ là Hứa Linh Vân thắng, nhưng trả giá thế nào, sẽ rất khó nói.

Phương Hành bên trong tiểu thiên nham, nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người phía ngoài, cũng có chút khó hiểu, hắn không nghe được thanh âm ngoài tiểu thiên nham, còn không biết mình cùng ai tỷ thí, bất quá nhìn đến Hứa Linh Vân đứng dậy, từ từ hướng tiểu thiên nham đi tới, miệng của hắn mở lớn vô cùng... nói đùa gì vậy? Cùng Linh Vân sư tỷ tỷ thí? Vạn nhất đả thương nàng làm sao bây giờ?

- Có chút phiền phức, tất phải nghĩ chủ ý mới được...

Cùng lúc đó, Thanh Điểu trưởng lão cũng cấp tốc suy tư đối sách, đột nhiên, nàng trong đầu hiện lên một cái ý niệm khóe miệng mang chút cười lạnh, lấy ra ngọc phù, truyền một câu nói ra ngoài:

- Tiểu Man, ngươi mau chóng tới gặp ta!

Chương 162: Chơi xấu

Thanh Điểu trưởng lão cũng không lo lắng Hứa Linh Vân sẽ bại bởi Phương Hành, nhưng ngay cả nàng không thừa nhận cũng không được, thực lực của Phương Hành hôm nay là đủ để tạo thành uy hiếp đối với Hứa Linh Vân, nếu ở thời điểm đối phó tên tiểu quỷ này, tiêu hao quá lớn, hoặc là bị thương, thậm chí bị buộc lộ ra tuyệt kỹ dùng để đối phó

Tiếu Kiếm Minh, cái kết quả này được không bù nổi mất, vì vậy nàng định dùng chút thủ đoạn.

Trong mấy tháng qua, Tiểu Man cùng Phương Hành quan hệ thân cận, nàng đã chứng kiến toàn bộ, cũng biết Phương Hành là một người thông minh, thấy Tiểu Man ở bên cạnh mình, nhất định sẽ rõ ý tứ của mình.

- Đệ tử bái kiến sư tôn...

Tiểu Man thật ra đứng cách cũng không xa, chính núp ở trên sườn núi cách hơn trăm trượng quan sát luyện tập võ nghệ, nghe được truyền tin liền tới.

- Nha đầu, ngươi đến chỗ này của ta!

Thanh Điểu trưởng lão sắc mặt có chút bất âm bất dương nói.

Tiểu Man thấy vậy, trong lòng chợt cảm thấy có chút thấp thỏm, chẳng qua cũng không dám vi phạm.

Nhưng cũng ngay lúc này, Huyên Tứ Nương ngồi ở trên liếc nhìn Tiểu Man, chợt cảm thấy hai mắt tỏa sáng, cười duyên nói:

- Nha đầu thật xinh xắn a, ngay cả ta đều có chút động tâm, Thanh Điểu trưởng lão, đây là đồ đệ của ngươi sao?

Thanh Điểu nhất thời ngẩn ra, vội vàng hướng Huyên Tứ Nương hành lễ, cười nói:

- Bẩm nương nương, đây là tiểu đồ của ta, năm nay mười ba tuổi!

Huyên Tứ Nương đánh giá Tiểu Man trên dưới một cái, cười nói:

- Chỉ mười ba tuổi, cũng đã tu đến Linh Động tầng sáu, thật không đơn giản, trên người có mùi vị thuốc, xem bộ dáng là đi theo Thanh Điểu trưởng lão tu luyện đan pháp đúng không?

Thanh Điểu trưởng lão vội nói:

- Không sai, nha đầu này tuổi tác mặc dù không lớn, đan pháp thành tựu cũng không tệ lắm, hai ngày trước đã tự mình len lén bắt đầu luyện chế Linh Động tầng bảy Phá Chướng Đan. Mặc dù luyện hỏng bốn lò, nhưng cuối cùng cũng thành công một lò!

Dừng một chút, lại nói:

- Người này trời sanh Mộc Linh huyết mạch, chính là thiên tài tu luyện đan pháp, vì vậy tuy là yêu man, ta vẫn nhận nàng!

Huyên Tứ Nương gật đầu, cười nói:

- Đúng vậy, đáng tiếc là yêu man huyết mạch, có chút phiền toái!

Vừa nói, liền gọi Tiểu Man đến trước người, lôi kéo tay nàng, hỏi nàng một chút vấn đề về đan pháp, giống như đang kiểm tra.

Thanh Điểu trưởng lão tự nhiên không dám ngăn trở, cũng không cách nào dám dùng nàng tới uy hiếp Phương Hành.

Lại nói lúc này bên trong tiểu thiên nham, Hứa Linh Vân ngự hạc mà vào, thấy Phương Hành không mang tọa kỵ, cũng từ trên lưng hạc nhảy xuống, khinh phiêu phiêu rơi xuống đất, khóe miệng mỉm cười, nói:

- Phương sư đệ, mấy tháng qua, ngươi tu hành như thế nào?

Phương Hành ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm đầu, thở dài nói:

- Chỉ sợ đả thương Linh Vân sư tỷ ngươi a!

Hứa Linh Vân sắc mặt có chút ngạc nhiên, nghĩ thầm tiểu quỷ này khẩu khí càng lúc càng lớn rồi, liền mỉm cười nói:

- Không sao, ở diễn võ trường nơi này, đao kiếm không có mắt, thủy hỏa vô tình, cho dù đả thương ta, ta cũng sẽ không trách ngươi!

Phương Hành thở dài, nói:

- Ta thì sao? Linh Vân sư tỷ ngươi tổn thương ta thì không đau lòng sao?

Hứa Linh Vân có chút im lặng, qua một hồi lâu, mới nói:

- Ta tận lực không đả thương ngươi...

Phương Hành đứng lên, thở dài nói:

- Như vậy chẳng phải ngươi chịu thiệt ư? Ai, nhức đầu a, hai người chúng ta thật ra thực lực sai khác không xa lắm, nếu như muốn phân ra thắng bại mà nói, nhất định là thắng thảm, người thua không cần nhiều lời, người thắng cũng khẳng định không chiếm được chỗ tốt, không chừng chính là cục diện lưỡng bại câu thương, chẳng phải là không công tiện nghi tên khốn kiếp Tiếu Kiếm Minh kia ư...

Thấy bộ dáng hắn thành thật, Hứa Linh Vân cũng cảm thấy có chút buồn cười, tinh tế suy nghĩ, liền nói:

- Phương sư đệ, ta nhập môn sớm hơn mười năm so với ngươi, cũng tu hành nhiều hơn ngươi mười năm, tính ra đã chiếm tiện nghi rất lớn, ngươi hôm nay có phần tu vi này, ta đã tự than thở chẳng bằng, chẳng qua là trận chiến này không thể tránh khỏi, như vậy đi, nếu như ngươi có thể cùng ta chiến ngang tay, coi như ngươi thắng!

Lời này nói rất phóng khoáng, cũng rất tự tin.

Ở trong lòng Hứa Linh Vân, mặc dù có chút bội phục Phương Hành tiến bộ cực nhanh, nhưng cũng không cho là hiện tại Phương Hành có thể cùng mình chiến ngang tay, nói ra lời này ý tứ chính là, nếu song phương thật đấu đến cục diện nhất phương thắng thảm mới có thể phân ra cao thấp, như vậy nàng sẽ nhận thua, nhưng nếu mình biểu hiện thực lực vượt xa Phương Hành, đây cũng là hi vọng Phương Hành không cần dây dưa thêm nữa.

Phương Hành hiểu được ý của nàng, trong lòng thầm suy nghĩ, có một chủ ý, liền ngẩng đầu cười nói:

- Tốt lắm, một lời đã định!

- Hai người các ngươi chuẩn bị hàn huyên tới khi nào?

Ngoài tiểu thiên nham, Hoàng trưởng lão bắt đầu thúc giục.

- Có quy định không cho nói chuyện phiếm sao?

Phương Hành trợn mắt nhìn Hoàng trưởng lão một cái, mặc dù đối phương là Trúc Cơ kỳ tu vi, cũng không sợ hắn.

Hoàng trưởng lão tức quá, nếu không phải khách quý và Tông chủ đám người đang nhìn, thật muốn đạp cho tiểu quỷ này hai đạp.

- Linh Vân sư tỷ, đắc tội!

Trong lòng Phương Hành đã có chủ ý, cũng không dài dòng nữa, lấy ra Thanh Long Bích Diễm đao, nhắm vào Hứa Linh Vân.

- Phương sư đệ, mời!

Hứa Linh Vân trường kiếm tà tà chỉ trên mặt đất, khẽ mỉm cười.

Phương Hành ánh mắt lạnh lẽo, đột nhiên quát lên một tiếng, vừa sải bước đi ra ngoài, thân như bạo long, ánh đao rét lạnh, xuất đao hết sức, thanh long sát khí cùng lửa khói màu vàng đều đã tăng vọt mà lên, bổ ra một đao, lại tựa như đồng thời đánh ra ba đạo công kích, hơn nữa hắn tốc độ cực nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt đã lao tới trước người Hứa Linh Vân, một đao cuồng quét ra, kình phong như sấm.

- Hô, tiểu quỷ này thật là mạnh!

- Thế nhưng đối với Linh Vân sư tỷ tựa như tiên tử thi triển lôi đình thủ đoạn, thật là quá mức!

- Linh Vân sư tỷ có thể ngăn được sao?

Ngoài tiểu thiên nham, tất cả chúng đệ tử Thanh Vân Tông đều biến sắc, có người thậm chí kích động đứng lên.

Có thể nói, hôm nay Phương Hành lần đầu tiên trước mặt người khác thi triển thủ đoạn Linh Động hậu kỳ, quả nhiên kinh khủng vô cùng.

Nghĩ hắn ở thời điểm Linh Động tầng bốn, cơ hồ có thể cùng Linh Động tầng bảy phân cao thấp.

Hắn hôm nay, tu vi đạt đến Linh Động tầng bảy, thực lực lại càng tăng tới rồi một loại trình độ kinh khủng.

Ngay cả Linh Động tầng chín bình thường, chỉ sợ cũng không dám khinh thường lực lượng của hắn.

- Thanh vân nhất kiếm chống hàn sương...

Cũng lúc này, Hứa Linh Vân nhẹ nhàng mở miệng, kiếm quang lay động, không khí tựa như ở trong chốc lát ngưng đọng lại.

- Bá bá bá...

Phương viên mười trượng, đột nhiên khắp nơi đều có kiếm quang lành lạnh xuất hiện, trên tiểu thiên nham, thậm chí ngưng kết từng đạo sương lạnh.

Phương Hành lực lượng cùng khí thế kinh khủng, mơ hồ có xu thế bị đống kết.

Tốc độ dần chậm lại, ngay cả thanh long sát khí cùng diễm vân màu vàng cũng mơ hồ bị áp chế xuống.

Rồi sau đó, Hứa Linh Vân kiếm thế xoay ngang, một đạo kiếm quang đột nhiên linh động như cầu vồng thoắt một cái, đã đâm tới ngực Phương Hành.

Nàng giữ vững lời hứa, kiếm thế một kiếm này uẩn mà không phát, chỉ tính toán bức lui Phương Hành, nhưng không có ý định đả thương hắn.

Nhưng cũng ngay lúc này, Phương Hành bỗng nhiên cười hắc hắc, hai cánh tay rung lên, trực tiếp đem Thanh Long Bích Diễm đao đẩy ra.

- Hô" một tiếng, đại đao nặng ba ngàn cân nặng nề hướng Hứa Linh Vân ném tới, lực lượng kinh người.

Nhưng một đao kia tự nhiên không thể gây thương tổn tới Hứa Linh Vân, kiếm thế trong tay tấn công địch thu hồi, nhẹ nhẹ điểm vào, đánh vào trên đại đao, đem nó áp hướng mặt đất, ầm ầm một tiếng vang thật lớn, mảnh đá trên mặt đất bay tán loạn, vỡ ra một cái hố.

Nàng khẽ nhíu mày, có chút không rõ hàm ý cử động này của Phương Hành.

Trong chiến đấu, bỗng nhiên quẳng binh khí, đây cũng là chiêu gì?

Chẳng lẽ tiểu quỷ này muốn trực tiếp hướng chính mình nhận thua ư?

Một cái ý niệm trong đầu còn rất mơ hồ, đột nhiên Phương Hành ngay tại chỗ lăn một vòng, giống như con báo, đột nhiên hướng chính mình đánh tới, Hứa Linh Vân trong bụng hơi kinh, trường kiếm run lên, xa xa chỉ hướng lưng Phương Hành, nhưng lại không nghĩ rằng, Phương Hành không chút nào để ý, trực tiếp đánh tới, hai cánh tay mở rộng, ôm lấy bắp đùi Hứa Linh Vân, sau đó hướng trên mặt đất ngồi xuống, gắt gao không buông tay.

Hứa Linh Vân trường kiếm đã chỉ vào lưng của hắn, lại không đâm xuống.

Cảm giác chân mình bị người ôm vào trong ngực, Hứa Linh Vân sắc mặt có chút hồng, mặc dù còn cách một tầng sa y, nhưng cảm giác cực kỳ khác thường, nhất là tay tiểu quỷ này cũng không đàng hoàng, lại vẫn sờ soạng trên dưới...

- Phương sư đệ, ngươi đã thua, mau buông ra!

Hứa Linh Vân giảm thấp xuống thanh âm quát lên.

- Không buông!

Phương Hành gắt gao ôm chặt, đầu dao động giống như cái trống bỏi.

- Ngươi... Đây là luyện tập võ nghệ, ngươi ôm chân của ta làm gì?

Hứa Linh Vân quả thực phát điên, nếu đổi lại người khác, không chừng một kiếm này thật sự đâm xuống.

- Ta chính là thích ôm!

Phương Hành cười hì hì một tiếng, ôm chặt hơn một chút nữa, trong lòng nghĩ:

- Linh Vân sư tỷ trên người thật thơm!

Hứa Linh Vân quýnh lên, đột nhiên giật mình, thu hồi trường kiếm, trực tiếp hướng tai Phương Hành nhéo tới, nhéo hai vòng, đem hắn túm lên, ngân nha cắn chặt, giọng căm hận nói:

- Ta làm cho ngươi không buông... Ta làm cho ngươi không buông...

Tai Phương Hành bị nàng kéo đến thật dài, mặt cũng thay đổi hình dạng, vẫn ôm thật chặt:

- Ta không buông...

...

...

Tiểu thiên nham, lúc này đã yên lặng như tờ.

Luyện tập võ nghệ đường đường chính chính, làm sao thành dạng như vậy rồi?

Tiểu quỷ đáng hận kia, làm sao trực tiếp ôm lấy chân Linh Vân sư tỷ?

Quả nhiên là đáng hận, đây chính là tiên tử hoàn mỹ trong suy nghĩ chúng đệ tử Thanh Vân Tông, tiểu quỷ này lại dám...

Trời ạ, vì sao người ôm lấy đôi chân kia không phải là ta?

Trên khán đài, Tiểu Man bên cạnh Huyên Tứ Nương cũng bất đắc dĩ ôm kín mắt, thiếu gia nhà mình, thật sự mất thể diện.

Bất quá... bộ dạng chơi xấu cũng rất đẹp trai a...

- Hồ nháo, Hoàng trưởng lão, còn không tuyên bố thắng bại, đem tiểu quỷ này kéo ra ư?

Thanh Điểu trưởng lão bực tức, hướng Hoàng trưởng lão chủ trì luyện tập võ nghệ hét lớn.

- Thanh Điểu sư muội, không nên gấp gáp, tựa như... Là Phương Hành tiểu quỷ này thắng...

Tông chủ Trần Huyền Hoa bỗng nhiên mở miệng, trong thanh âm tràn đầy bất đắc dĩ, im lặng chí cực.

- Nói... Không thể nào, rõ ràng là tiểu quỷ này chơi xấu, thế nào lại là Linh Vân sư thua?

Thanh Điểu trưởng lão theo bản năng đang muốn mắng "Nói hươu nói vượn ", cuối cùng ý thức được người cùng chính mình nói chuyện là Tông chủ, không nói ra, chẳng qua trong lòng nàng vẫn là vạn lần không tin, cục diện như thế tại sao có thể coi như là Hứa Linh Vân thua?

Huyên Tứ Nương bỗng nhiên che miệng nở nụ cười, nói:

- Tiểu quỷ thật là lợi hại, quả nhiên là hắn thắng!

- Sao?

Thấy Huyên Tứ Nương cũng nói như vậy, Thanh Điểu trưởng lão cũng đành đè nén xuống tức giận, lần nữa hướng tiểu thiên nham nhìn sang, lần này nàng thi triển pháp nhãn thuật, vừa nhìn, nhất thời ngẩn ra, trong bụng có chút như đưa đám...

Không nghĩ tới tiểu quỷ này... vậy mà thật sự thắng!

Chương 163: Cực kỳ vô sỉ

Phương Hành ôm bắp đùi của Hứa Linh Vân, tay vòng ra phía sau nàng, vì vậy Hứa Linh

Vân tự nhiên không nhìn thấy hắn cầm trong tay thứ gì, bất quá người ngoài tiểu thiên nham nếu cẩn thận lưu ý, có thể thấy trên mông Hứa Linh Vân dán một tờ phù triện, màu vàng ánh tím, nhìn qua cũng có thể biết không phải phàm vật, nhất là Thư Văn truyền pháp trưởng lão Trần Bảo Nghiên, lại càng biết rõ uy lực của loại phù này.

- Nương nương, Bạo Viêm Tử Lôi phù của Phù Diêu Cung các ngươi, nếu phát nổ mà nói... Uy lực sẽ bao nhiêu?

Tông chủ Trần Huyền Hoa cười khổ hướng Huyên Tứ Nương hỏi.

Huyên Tứ Nương thở dài, nói:

- Ít nhất tiểu thiên thế giới này sẽ nổ tung một nửa!

Trần Huyền Hoa trực tiếp ngậm miệng, không lên tiếng nói chuyện nữa.

Không ai ngờ được, Phương Hành vào lúc này, lại đem Bạo Viêm Tử Lôi phù mà Phù Diêu Cung ban thưởng cho hắn lấy ra, phải biết rằng loại phù này là một loại phù triện chiến đấu do Phù Diêu Cung đặc chế, uy lực cực kỳ kinh người, lại càng trân quý vô cùng, ngay cả thời điểm cùng Hoa Oán Nghiệp đối trận, Phương Hành cũng không nỡ dùng đến, nhưng không ngờ, vào lúc này lại lấy ra.

Cự ly gần như thế, phù này một khi nổ tung, cho dù Hứa Linh Vân là Trúc Cơ tu sĩ, chỉ sợ cũng phải bị thương!

- Này... thật không công bình, cho dù tiểu quỷ này kích nổ, hắn cùng với Linh Vân đứng gần như thế, cũng sẽ bị thương theo!

Thanh Điểu trưởng lão trầm mặc một hồi lâu, giọng căm hận nói, có chút không cam lòng.

Tông chủ Trần Huyền Hoa thở dài, nói:

- Nhưng trước đó Linh Vân đã nói, nếu lưỡng bại câu thương, coi như nàng thua!

Thanh Điểu trưởng lão nhất thời không nói thành lời, chẳng qua là sắc mặt đã tức đến xanh mét!

Tiểu thiên nham đối thoại, lấy tu vi của bọn họ tự nhiên có thể nghe được, lúc ấy cũng không cảm giác có gì không ổn, ngược lại cảm thấy đề nghị của Hứa Linh Vân rất công bình. Hơn nữa có thể tránh khỏi hai người bọn họ ở trong chiến đấu dây dưa quá lâu, đến nỗi lưỡng bại câu thương, bị Tiếu Kiếm Minh chiếm tiện nghi, chẳng qua chẳng ai ngờ tới, Phương Hành tiểu quỷ này lại dùng phương pháp như vậy để kết thúc cuộc chiến này.

Nhận được Tông chủ lên tiếng, Hoàng trưởng lão phía ngoài tiểu thiên nham đành tuyên bố:

- Phương Hành thắng!

Hứa Linh Vân đang nhíu tai Phương Hành bỗng nhiên ngây ngốc một chút, vẫn không rõ xảy ra chuyện gì?

Phương Hành thì hắc hắc nở nụ cười, nói:

- Linh Vân sư tỷ ngươi đã chậm rồi, ta đã đem tử lôi phù dán vào...

Hứa Linh Vân nhất thời giật mình, cũng ý thức được tiểu quỷ này đã làm chuyện gì chính mình không biết.

Phương Hành thu hồi linh khí rót vào Bạo Viêm Tử Lôi phù, lúc này mới buông lỏng hai tay ôm bắp đùi Hứa Linh Vân, cười ha ha, mà Hứa Linh Vân cũng nhìn thấy Bạo Viêm Tử Lôi phù trong tay của hắn, trong bụng không khỏi cả kinh, mới ý thức được tiểu quỷ này vừa rồi làm chuyện nguy hiểm bao nhiêu. Nếu hắn kích nổ lá phù này, đừng nói mình, ngay cả hắn cũng sẽ cùng nhau nổ thành thịt vụn.

- Linh Vân sư tỷ, chính là ngươi nói, chỉ cần ta có thể cầm hòa với ngươi, chính là ta thắng!

Phương Hành nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

- Mới vừa rồi nếu ta kích phát tử lôi phù, hai ta đều biến thành thịt vụn rồi, như vậy cũng có thể coi là hòa nhau sao? Cho nên dựa theo ước định của chúng ta, đúng là ta thắng, ngươi đừng hòng chối cãi!

- Ghê tởm...

Hứa Linh Vân nhất thời tức giận khó nén, bỗng nhiên lại kéo tai Phương Hành:

- Vì sao ngươi không trực tiếp nói cho ta biết?

Phương Hành hắc hắc nở nụ cười:

- Ôm lâu một chút rất thoải mái a...

Hứa Linh Vân hoàn toàn không muốn nói chuyện cùng hắn nữa, chính mình khổ tu ba tháng, không chỉ đem tu vi tăng lên tới Linh Động tầng chín, lại càng tẩy luyện linh khí, thực lực đã vượt xa Linh Động tầng chín bình thường, hơn nữa chính mình thành tựu Thanh Vân Cửu Kiếm, chính là Tiếu Kiếm Minh cũng dám chính diện đánh một trận. Ai ngờ đụng phải tên tiểu quỷ này, hắn lại sử dụng loại phương pháp vô lại như vậy làm cho chính mình phải nhận thua.

Nói cho cùng, chính mình vẫn coi thường sức mạnh vô sỉ của tiểu quỷ này. Trên thực tế nếu chính diện đánh nhau mà nói, mình tuyệt đối sẽ không cho phép tiểu quỷ này tiếp cận bản thân, chính là hắn có tử lôi phù, cũng không có cơ hội dán vào trên người mình.

Bất quá nàng không phải một người thích dây dưa, việc đã đến nước này, cũng chỉ khẽ thở dài một tiếng, muốn rời khỏi tiểu thiên nham.

Bất quá vào lúc này, Phương Hành bỗng nhiên giảm thấp thanh âm, rất chân thành nói:

- Linh Vân sư tỷ, Tiếu Kiếm Minh rất lợi hại, cho dù là ngươi bây giờ cũng không phải đối thủ của hắn, cho nên người này cứ giao cho ta sao, Trúc Cơ Đan ta sẽ cho ngươi!

Hứa Linh Vân hơi ngẩn ra, cười khổ một tiếng, nói:

- Ngươi cùng hắn đối chiến, chẳng phải là càng nguy hiểm hơn ư?

Phương Hành thành thật nói:

- Ta hiện tại rất lợi hại!

Hứa Linh Vân có chút bất đắc dĩ, xoay người lại hướng Phương Hành thành thật nói:

- Đừng phạm hiểm nguy, thật tình đối đãi!

Dứt lời, liền ra khỏi tiểu thiên nham, vẻ mặt bình thản, ở trước mặt Thanh Điểu trưởng lão thi lễ, thấp giọng nói:

- Đệ tử vô năng!

- Hừ, quả thật ngươi rất vô năng!

Thanh Điểu trưởng lão tức giận vung tay áo, xoay người rời đi, chỉ còn lại Hứa Linh Vân ở chỗ này.

Thấy Thanh Điểu trưởng lão nổi giận với Hứa Linh Vân trước mặt mọi người, mọi người ánh mắt đều có chút kinh ngạc, Hứa Linh Vân sắc mặt trở nên hồng lên, cũng có chút ít lúng túng, đợi Thanh Điểu trưởng lão đã đi không thấy nữa, mới từ từ đứng lên, chuẩn bị rời đi, ngay lúc này, Tiểu Man bỗng nhiên chạy xuống, ôm cánh tay Hứa Linh Vân lắc lắc, cười nói:

- Linh Vân sư tỷ, vừa rồi ngươi thi triển Thanh Vân Cửu Kiếm nhất thức Thanh vân nhất kiếm chống hàn sương thật là lợi hại, dạy ta có được hay không? Ta cũng muốn ăn hồng trong Linh Vân cốc của ngươi rồi!

Hứa Linh Vân hơi lộ nụ cười, vuốt ve đầu Tiểu Man một chút, một lớn một nhỏ hai đạo thân ảnh cùng nhau rời đi.

Phương Hành đứng bên trong tiểu thiên nham, nhìn Hứa Linh Vân rời đi, cũng không nhịn được thở dài:

- Linh Vân sư tỷ, vốn là đánh một trận như vậy nên nhường cho ngươi, bất quá ta phải cùng Tiếu Kiếm Minh đối chiến, không thể làm gì khác đành xin lỗi ngươi...

Nghĩ tới đây, ánh mắt lạnh lẽo, hướng Tiếu Kiếm Minh nhìn sang.

Tiếu Kiếm Minh cũng đang ngẩng đầu hướng hắn nhìn tới, hai người cũng không che dấu sát cơ trong ánh mắt.

Thanh Vân Tông đệ tử cũng có không ít người cảm ứng được sát cơ trong đôi mắt hai người bọn họ, trong lòng khiếp sợ.

Nhìn dáng vẻ cuộc chiến của ba đại cao thủ, chỉ còn tiểu quỷ này cùng Tiếu Kiếm Minh sư huynh!

Ai sẽ thắng?

Thì ra chúng đệ tử cũng đều muốn mượn Phương Hành cùng Hứa Linh Vân đánh một trận, xem xét thực lực của Phương Hành, chẳng qua là không ai nghĩ tới, tiểu quỷ này dùng biện pháp vô lại như vậy, thực lực hoàn toàn nhìn không thấu.

Cùng Hoa Oán Nghiệp đối chiến một cuộc, cùng Hứa Linh Vân đối chiến một cuộc, thực lực thế mà vẫn là bí mật...

Cục diện như thế, trong bụng mọi người đều có chút bồn chồn.

Luyện tập võ nghệ vẫn còn tiếp tục, nhưng tâm tư của mọi người cũng bị Phương Hành cùng Tiếu Kiếm Minh quấn lấy.

Không lâu lắm, Thanh Vân Tông nội môn luyện tập võ nghệ, năm đại cao thủ đã quyết được ra, đương nhiên đó là Tiếu Kiếm Minh, Phương Hành cùng với hai gã đệ tử Phụng Thiên Điện, trừ bọn họ ra, chỉ có một gã đệ tử Thư Văn cốc tiến vào năm hạng đầu, chính là Bì Quân Tử.

- Hôm nay luyện tập võ nghệ, đến đây chấm dứt sao, ngày mai tiếp tục!

Hoàng trưởng lão ngoài tiểu thiên nham cũng tuyên bố kết quả luyện tập võ nghệ hôm nay, chính là thấy màn đêm đã phủ xuống, chuẩn bị ngày mai tiếp tục.

Chúng đệ tử nghe vậy, cũng yên lặng đứng lên, riêng mình tản đi.

- Ngày mai sao? Rốt cục cũng chờ được rồi!

Phương Hành cũng đứng lên, trong lòng suy tư, tâm tình của hắn lúc này cũng không nhẹ nhàng như ngoài mặt, trận chiến cùng Hứa Linh Vân, mặc dù là giở trò vô lại, nhưng cũng ở Hứa Linh Vân thi triển nhất thức Thanh Vân Cửu Kiếm, cảm thấy một tia nguy cơ, hắn chợt phát hiện, Hứa Linh Vân thi triển

Thanh Vân Cửu Kiếm, đã cùng ban đầu hắn ở trên người Vũ Kiệt nhìn qua Thanh Vân Cửu Kiếm có chút bất đồng.

Vũ Kiệt thi triển Thanh Vân Cửu Kiếm, trên căn bản tất cả đều là kiếm pháp, mà Hứa Linh Vân thi triển đồng dạng Thanh Vân Cửu Kiếm, không ngờ đã có thể dẫn phát kiếm ý cực kỳ lợi hại, đây là một loại cảm ngộ kiếm pháp, so với kiếm pháp càng thêm khó ứng đối, nghĩ đến nếu Hứa Linh Vân có thể đạt tới cảnh giới này, Tiếu Kiếm Minh một lòng tinh nghiên Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết không có lý nào không đạt tới cảnh giới này.

Nói cách khác, chính mình đánh giá đối với của thực lực Tiếu Kiếm Minh, hẳn là cần tăng thêm một bậc.

Hết lần này tới lần khác bởi vì người của Phù Diêu Cung đến sớm, Thập Vạn Bát Thiên Kiếm của mình cũng không tu luyện tới tiểu thành cảnh giới, hôm nay kiếm quang có thể khống chế, cũng chỉ có ba mươi sáu đạo mà thôi, bằng ba mươi sáu đạo kiếm quang này, có thể đem Tiếu Kiếm Minh trảm dưới kiếm hay sao?

Trong lòng Phương Hành, thực sự không dám chắc chắn.

Kim Ô tựa hồ phát hiện tâm tư của Phương Hành, đến chỗ không người, thấp giọng nói:

- Ngươi phải cẩn thận một chút!

Phương Hành thở dài, im lặng không lên tiếng, đau khổ suy nghĩ.

Kim Ô suy tính tới:

- Ngươi xem, ngươi có ta hỗ trợ, họ Tiếu kia cũng có một con ưng yêu, ta thì sao, thực lực nhất định so với con ưng yêu kia mạnh hơn một chút, bất quá ngươi giống như so với họ Tiếu kia yếu hơn một chút, ta đây mạnh hơn một chút cộng với ngươi yếu hơn một chút, trên căn bản chúng ta cũng không chiếm được tiện nghi...

Phương Hành bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, vỗ cánh Kim Ô, cười nói:

- Ngươi được lắm a, lão Kim!

Kim Ô sợ hết hồn, cho rằng người này lại muốn lấy mình ra trút giận, vội vàng hướng bên cạnh nhảy tới, kêu lên:

- Đừng động thủ a, nếu ngươi dám đánh ta ta ngày mai ta sẽ đình công, để cho mình ngươi đối phó hai người bọn họ...

Phương Hành thì hắc hắc nở nụ cười, nói:

- Đánh ngươi làm gì a, ta còn phải hảo hảo tạ ơn ngươi chứ!

Vừa nói dắt Kim Ô tới, ở nó bên tai thấp giọng thì thầm, Kim Ô càng nghe ánh mắt càng sáng, lúc thì than thở lúc lại gật đầu nói:

- Con mẹ nó, ngươi cũng quá vô sỉ rồi, bất quá ta vẫn rất thích... Rất tốt, cứ như vậy mà làm sao!

Chương 164: Hai tên bại hoại

Ưng Minh cốc, chỗ tu luyện của Thanh Vân Tông đệ nhất chân truyền Tiếu Kiếm Minh.

Lúc này Tiếu Kiếm Minh đang nói chuyện cùng thúc thúc ở Sơn Hà cốc, bên trong Ưng Minh cốc không có một bóng người, mà thiết ưng thì tự động bay trở về, tiến vào trong núi rừng phụ cận Ưng Minh cốc để đi săn. Thiết ưng mặc dù được xưng linh thú, nhưng Tiếu Kiếm Minh vẫn lấy thịt tươi và máu thịt yêu thú nuôi nấng, để phòng ngừa mất đi hung tính, ở thời điểm không có vật sống, sẽ để chính nó vào núi rừng đi săn.

Mà mục tiêu của Phương Hành cùng Kim Ô, chính là con thiết ưng này.

- Dan dược này của ngươi có dùng được hay không?

Kim Ô cùng Phương Hành đi tới trước một gò núi thấp, ngó dáo dác len lén đánh giá con hắc ưng kia.

Phương Hành rất chắc chắn gật đầu, nói:

- Đây chính là lần trước Linh Vân sư tỷ luyện ra, ép người của Bách Thú Tông phục dụng độc đan, sau khi phục dụng viên thuốc này, nếu không sử dụng linh khí, sẽ không phát tác, một khi vận dụng, lập tức sống không bằng chết, ta lúc ấy nhìn thấy hay hay, liền giữ một viên ở trên tay, đã hỏi Tiểu Man rồi, loại đan này, đối với yêu ưng cũng đồng dạng có thể có tác dụng, chỉ cần ngươi có thể để nó ăn vào, bình thời phi hành, hẳn là không có chuyện gì, nhưng nếu ngày mai chúng ta đấu, hắc hắc...

Kim Ô cũng cười hắc hắc, nói:

- Vậy thì xem xem thế nào!

Vừa nói chộp một con dê chưa chết tới đây, đem độc hoàn nhét vào trong bụng nó, lại từ Phương Hành xuất thủ, giúp nó luyện hóa, đợi đến độc hoàn đã theo máu chảy khắp toàn thân của nó, con dê này, không khác gì độc đan cả.

Kim Ô cười xấu xa, cầm con dê vẫn giãy dụa, giương cánh bay ra ngoài.

Con thiết ưng kia đang quanh quẩn ở giữa không trung, ánh mắt sắc bén tìm con mồi, đột nhiên nhìn thấy quạ màu vàng cầm một con dê từ nơi không xa lười biếng bay tới vừa bay vừa run rẩy. Nếu đem ra so sánh, giống một người cầm một con gà quay, vừa đi trên đường, vừa ngâm nga tiểu khúc, cánh tay quơ quơ, người khác vừa thấy chính là muốn giật đồ của nó.

Thiết ưng vốn từng bị Phương Hành làm cho mù mắt, trong lòng hận hắn, liên đới cũng hận con quạ này. Chẳng qua bình thời được Tiếu Kiếm Minh cảnh báo, biết Phương Hành không phải là thứ dễ chơi, vì vậy không dám càn rỡ, nhưng hôm nay nhìn thấy con Kim Ô này một mình xuất hiện tại phạm vi săn thức ăn của mình, trong mắt ưng hung quang đại thịnh, toát ra một đạo hận ý.

Bất quá nó bình thời dù sao thường xuyên được cảnh báo, không thể tùy tiện ở địa giới Thanh Vân Tông đả thương người hoặc là vồ yêu cầm tông môn đệ tử nuôi dưỡng, vì vậy mặc dù hận ý mãnh liệt, nhưng cũng không dám trực tiếp xông lên chém giết, vẫn cố chịu đựng.

Kim Ô lại có chút nhức đầu, ở trên không trung vòng hai vòng, thấy người này không mắc bẫy, đang định tới gần nó hơn một chút, đợi đến cự ly thiết ưng chỉ có ba bốn trượng phạm vi, bỗng nhiên quay mông lại, nhắm ngay đầu thiết ưng, "Phốc" một tiếng đánh một cái rắm thật vang, sau đó vui vẻ cười to, dường như khiêu khích hướng thiết ưng rung mấy sợ lông trên mông, giương cánh bay đi.

Thiết ưng giận dữ, lập tức giương cánh đuổi theo, một ưng một quạ ngươi đuổi ta trốn.

Kim Ô hôm nay đã tu luyện bí pháp của Đại Bằng nhất tộc, đôi cánh vung lên, liền có lực vạn bằng, tốc độ không phải thiết ưng có thể sánh bằng, nhưng nó cũng không vội mà chạy trốn, cứ né ra một đoạn, liền quay lại khiêu khích, thấy thiết ưng đuổi tới lại tiếp tục trốn, làm cho thiết ưng vô cùng phẫn nộ, thỉnh thoảng phát ra ưng minh chói tai, trong mắt hung quang vô hạn, hận không thể lập tức xé nát nó.

Đợi đến thoát được không sai biệt lắm, Kim Ô giả vờ không để ý, móng vuốt đang nắm con dê đột nhiên buông lỏng, từ không trung rớt xuống, nó giống như kinh hãi, vội vàng lao xuống, đi đoạt lấy con dê, nhưng mà thiết ưng ngay thời khắc này, từ giữa không trung, đem con dê vẫn giãy dụa không dứt bắt tới trong tay, mà Kim Ô làm bộ như không dám tiến lên, tức giận kêu to.

Thiết ưng thông minh, đại khái cùng bạch hạc của Hứa Linh Vân không sai biệt lắm, chỉ tài nghệ cỡ năm sáu tuổi hài đồng, Kim Ô là một tên giảo hoạt trà trộn giang hồ nhiều năm, thiết ưng làm sao có thể bằng nó được? Vừa thấy Kim Ô khẩn trương như thế, thiết ưng hưng phấn kêu ầm ĩ, định đáp xuống một đỉnh ngọn núi, dường như khiêu khích đem dê vàng mổ chết, sau đó xé từng miếng thịt nuốt vào.

Ở trong quá trình này, Kim Ô vẫn làm bộ dáng khẩn trương ở chung quanh quanh quẩn không ngừng, tức giận kêu to.

Nó càng kêu, thiết ưng càng hưng phấn, không lâu sau cả con dê chỉ còn bộ xương, Kim Ô lúc này mới làm bộ như tuyệt vọng, tức giận gào lên với nó, giương cánh lướt về viễn không, thiết ưng tự nhận là thắng ván này, vừa biết mình đuổi không kịp Kim Ô, đắc ý hướng phương hướng Kim Ô ly khai khiêu khích kêu hai tiếng, xoay người hướng Thanh Vân Tông bay tới.

Nó vốn được Tiếu Kiếm Minh dặn dò, không ăn những thứ người xa lạ cho, nhưng hôm nay lại bị lừa gạt mà ăn, còn không hề có cảm giác gì.

Đợi nó trở lại Ưng Minh cốc, Tiếu Kiếm Minh thấy khóe miệng nó còn có vết máu, cũng chỉ cho là nó vừa mới đi săn trở về, cũng chẳng nghi ngờ, mà thiết ưng cũng không biết nói chuyện, tự nhiên không cách nào đem chuyện đã xảy ra vừa rồi nói cho hắn biết.

- Lão Kim, làm xong hay chưa?

Đợi khi Kim Ô trở lại, Phương Hành khẩn trương đón tới mà hỏi.

Kim Ô đắc ý cười, nói:

- Lừa gạt một tên nhược trí mà thôi, có cái gì khó chứ?

Phương Hành mừng rỡ, đi lên ôm Kim Ô mấy cái, cười nói:

- Hảo huynh đệ, tối nay nướng dê cho ngươi ăn!

Kim Ô nói:

- Phải có rượu!

Phương Hành cười nói:

- Được, chuyên môn ngâm một hồ lô cho ngươi, như thế nào?

Kim Ô mừng rỡ, cánh vỗ vào phía sau lưng Phương Hành, cười nói:

- Đây mới là hảo huynh đệ sao!

Một người một chim hai tên bại hoại vui sướng, câu kiên đáp bối trở về Tiềm Long cốc nướng thịt ăn mừng.

- Linh Vân, ta thật rất thất vọng về ngươi...

Bên trong Tê Hà cốc, Thanh Điểu trưởng lão người mặc hồng bào, ngồi trên bệ đá, ánh mắt lành lạnh.

Hứa Linh Vân cúi đầu đứng trước người của nàng, trầm mặc không nói.

- Ngươi năm tuổi được ta nhặt về từ trong đám người chết, dẫn vào Thanh Vân Tông, cho tới nay đã mười bốn năm, ta đối đãi với ngươi như thế nào?

- Sư tôn đối với đồ nhi... Ân trọng như núi!

- Ngươi cũng biết là ân trọng như núi!

Thanh Điểu trưởng lão đột nhiên vung tay lấy một cái lò luyện đan nhỏ nắm lên trong tay, nặng nề nện vào trên mặt đất, căm phẫn giận dữ hét:

- Ta bảo ngươi dùng mọi thủ đoạn, đi đoạt viên Trúc Cơ Đan này, ngươi làm thế nào chứ? Ngươi chẳng lẽ không biết viên Trúc Cơ Đan này đối với ta mà nói quan trọng cỡ nào? Phù Diêu Cung Đan Vương luyện chế ra Trúc Cơ Đan, bên trong có thiên địa đại thế, đan dược chí lý, nếu ta nhận được, tinh tế nghiên cứu, đan pháp thành tựu có thể tăng thêm một bậc, chính là kết thành Kim Đan cũng có hi vọng, nhưng ngươi thì sao? Lại bỏ lỡ cơ hội này...

Hứa Linh Vân bị Thanh Điểu trưởng lão nổi giận dọa sợ hết hồn, thấp giọng nói:

- Sư tôn, đồ nhi hôm nay... Đúng là thua a...

Thanh Điểu trưởng lão lành lạnh quát lên:

- Thua? Dễ dàng như vậy đã nhận thua ư? Ta lại hỏi ngươi, lúc ấy một kiếm kia, vì sao ngươi không trực tiếp đâm xuống? Nếu tiểu quỷ này cùng ngươi thân cận, ngươi chính là một kiếm đâm xuống, lại có thể thế nào? Chẳng lẽ hắn thật sự dám kích hoạt lôi phù cùng ngươi đồng quy vu tận ư? Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, ngươi còn mềm lòng như thế, thực sự chẳng ra gì!

Hứa Linh Vân cúi đầu, im lặng không lên tiếng.

Chính là dù làm lại một lần, lấy tính tình của nàng, há có thể thật đâm xuống?

Huống chi trong lòng nàng cũng hiểu được, tiểu quỷ này, cũng là bởi vì tin tưởng mình, mới dám...lao tới gần mình như vậy?

Nếu không, lấy tính cách xảo trá tai quái của hắn, có chừng một trăm phương pháp, không cần lại gần mình, đã có thể kích hoạt lôi phù!

Thấy Hứa Linh Vân im lặng không lên tiếng, Thanh Điểu trưởng lão trong bụng giận quá, lại tiếp tục mắng, nhưng chợt thấy bên cạnh, một cô bé cười má lúm đồng tiền như hoa, đang cầm một chiếc đan trà, cực kỳ cẩn thận đi tới, giơ cao khỏi đỉnh, đưa cho Thanh Điểu trưởng lão, cười hì hì nói:

- Sư tôn, ta mới thử nấu một cái đan trà, muốn hiếu kính sư tôn, cũng không biết có được hay không!

Thanh Điểu trưởng lão thấy nàng, trong bụng tức giận dần tan biến, thở dài nói:

- Tiểu Man, chỉ có ngươi biết điều, sau này nhớ được, cũng không thể học sư tỷ ngươi, trời sanh ngu ngốc, người như vậy, thiên phú cao tới đâu, tương lai làm sao đặt chân ở tu hành giới?

Vừa nói, nhận lấy đan trà, nhẹ nhàng uống một hớp, mà Tiểu Man biết điều một chút tới giúp nàng đấm chân.

Thanh Điểu trưởng lão càng thêm hài lòng, chính mình ngưng mắt nhìn Tiểu Man, đột nhiên giật mình.

- Quên đi, Linh Vân, ngươi đi bế quan sao, nửa năm sau trở ra!

Thanh Điểu trưởng lão phất tay lệnh cho Hứa Linh Vân lui ra, vỗ nhè nhẹ đầu nhỏ của Tiểu Man, thở dài nói:

- Vi sư vẫn chỉ có thể trông cậy vào ngươi a!

- Tiểu Man, ngươi lần đầu tiên làm đan trà, mùi vị cũng không tệ lắm, chẳng qua là hỏa hầu kém vài phần, mùi vị quá nồng, ngược lại thiếu hương vị, vi sư tối nay vừa dịp có thời gian, liền chỉ điểm ngươi trà đạo như thế nào?

Thanh Điểu trưởng lão đem đan trà đã uống đặt ở trong tay, cười hiền hậu nói.

Vốn Tiểu Man giúp đỡ Hứa Linh Vân giải vây đã nghĩ lặng lẽ chạy đi tự nhiên không dám cự tuyệt, chỉ có thể cười nói:

- Tốt!

Chương 165: Thập Lý Na Di phù

Cũng thời khắc ở bên trong Tê Hà cốc Thanh Điểu trưởng lão nổi giận với Hứa Linh Vân, bên trong Đoán Chân cốc, Thiết Như Cuồng cũng ánh mắt phức tạp nhìn Phương Hành, qua thật lâu, mới vỗ vỗ bả vai Phương Hành, nói:

- Tiểu quỷ, ta không biết ngươi nổi điên gì, khổ tâm câu kéo, cũng muốn cùng Tiếu Kiếm

Minh đấu một cuộc, bất quá ngày mai rất hung hiểm, ta cũng không nhiều lời nữa, hi vọng ngươi đã chuẩn bị tâm lý.

Phương Hành hếch lên đầu, nói:

- Nói cái này có ích lợi gì a, có pháp khí lợi hại cho ta một cái hay không?

Thiết Như Cuồng tức giận trực tiếp giơ tay lên muốn cho hắn một cái tát, rồi lại thở dài, buông xuống, lấy ra một khối ngọc phù, nói:

- Pháp khí cũng đã chuẩn bị cho ngươi, bất quá không phải cho ngươi dùng để đấu pháp, nói thật sao, ta chính là cho ngươi thêm pháp khí lợi hại, tại trước mặt thủ đoạn chém giết thực sự, tác dụng cũng không lớn, chẳng bằng chuẩn bị một món pháp khí bảo vệ tánh mạng cho ngươi!

Phương Hành ngây ra, nhận lấy, ánh mắt nhìn sang, nhất thời hiểu tác dụng trong đó.

Thiết Như Cuồng không biết hắn có Âm Dương Thần Ma Giám, có thể phân biệt pháp khí trong thiên hạ, khẽ than giải thích cho hắn:

- Đây là lợi khí phòng thân của ta, tên gọi Thập Lý Na Di phù, tạm thời cho ngươi mượn để dùng, ngày mai ngươi cùng Tiếu Kiếm Minh đối trận, nếu không địch lại, liền lập tức nhận thua, bất quá Tiếu thị chú cháu đối với ngươi cũng không tử tế gì, chỉ sợ cho dù ngươi nhận thua, hắn cũng sẽ không ngừng lại!

- Nếu như hắn sẽ đuổi tận giết tuyệt đối với ngươi, vậy ngươi thôi động cái phù này sao, cái phù này ta đã quán chú đầy đủ linh khí, có thể thi triển bất cứ khi nào, trong nháy mắt sẽ biến đi mười dặm, đủ để cho ngươi chạy ra khỏi tiểu thiên nham rồi, hi vọng đến lúc đó có thể giữ được một mạng...

Vừa nói, chợt nhớ ra cái gì đó, trợn mắt nói:

- Đây không phải là tặng ngươi, ngươi dùng xong rồi còn phải trả ta!

Phương Hành vội vàng thu vào, cười nói:

- Ta là loại người mượn đồ không trả hay sao chứ?

Thiết Như Cuồng im lặng, nói:

- Vậy Khổn Tiên Tác dùng như thế nào?

Phương Hành hắc hắc nở nụ cười, chuyển đề tài nói:

- Nhìn dáng vẻ không phí công gọi ngươi một tiếng sư tôn, làm người cũng không tệ lắm!

- Tiểu vương bát đản, chỉ có cái miệng là ngọt thôi, cút đi ngủ đi!

Thiết Như Cuồng một cước đem Phương Hành đá ra ngoài.

Mà trong Sơn Hà cốc, Tiếu Kiếm Minh và Tiếu Sơn Hà chú cháu lại là một loại phản ứng khác, Tiếu Kiếm Minh mặt mỉm cười, khuôn mặt mong đợi, mà Tiếu Sơn Hà thì không biết tại sao, cầm trong tay một khối ngọc giản, thật lâu lại đưa mắt nhìn, trầm mặc không nói.

Ngay cả Tiếu Kiếm Minh, cũng cảm thấy có chút kỳ quái, thúc thúc của mình kể từ nửa canh giờ trước nhận được khối ngọc giản do Băng Âm Cung truyền đến, vẫn là loại bộ dáng này, tựa như vô cùng khiếp sợ, nội tâm đang cực kỳ khó đưa ra quyết định, chẳng qua là hắn cũng không biết có nên hỏi hay không, chỉ có thể ngồi im, tin tưởng thúc thúc đã gọi chính mình, tất nhiên sẽ nói cái gì đó.

- Kiếm Minh, nếu như là vì truyền thừa của Tiếu thị nhất mạch chúng ta, mạo hiểm chút ít, đáng giá hay không?

- Mạo hiểm?

Tiếu Kiếm Minh ngây người, nói:

- Tổ huấn của Tiếu gia chúng ta: phạm cấm thế gia, tạo phản vương hầu, là chính miệng ngài nói cho ta biết!

Ngụ ý, hắn ủng hộ mạo hiểm.

Bởi vì hắn hiểu rõ thúc thúc của mình, mặc dù số tuổi đã không nhỏ, nhưng vẫn rất thích mạo hiểm.

Ban đầu hắn kiêng kỵ Bạch Thiên Trượng, không dám chém giết Phương Hành, nào ngờ thúc thúc lại nói khả năng Bạch Thiên Trượng xuất quan gây phiền toái cho bọn hắn chưa tới một thành, cho rằng hắn nên mạo hiểm, giết chết Phương Hành, từ chuyện đó đã có thể cảm nhận được một hai.

Tiếu Sơn Hà nghe vậy, nếp nhăn trên mặt giãn ra, trong đôi mắt hiện lên một tia tinh quang.

- Không sai. Không sai, trước đó không lâu vừa nói ngươi nhát gan, hôm nay ngược lại người nhát gan lại là ta!

...

...

Hôm sau, mặt trời vừa mọc, hồng quang đầy trời.

Tiểu thiên nham phụ cận, chúng đệ tử Thanh Vân Tông đều đã đến, hăng hái bừng bừng, mong đợi kết quả cuối cùng của nội môn luyện tập võ nghệ lần này.

- Tiểu quỷ này hao tổn tâm cơ, cuối cùng đạt được cơ hội tỷ thí cùng Tiếu sư huynh, có ý gì không biết...

- A, hắn thật sự nghĩ chính mình có cơ hội cướp đoạt Trúc Cơ Đan ư?

- Ai, luôn luôn có loại dự cảm không ổn a, có lẽ dưới kiếm của Tiếu Kiếm Minh sư huynh, lại có thêm một vong hồn...

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông bàn luận xôn xao, tiếng nghị luận không dứt.

Mọi người thật không phải đều có địch ý đối với Phương Hành, chẳng qua là không khỏi cảm thấy, hắn khiêu chiến Tiếu Kiếm Minh, thực sự không biết tự lượng sức mình.

Có lẽ người duy nhất có tư cách cùng Tiếu Kiếm Minh đánh một trận, chính là Hứa Linh Vân, nào ngờ nàng bị tiểu quỷ này lừa gạt một phen, nên đã thua trận.

Cũng bởi vì Phương Hành thắng trận này quá ám muội, mọi người đối với hắn lại càng không ôm kỳ vọng gì cả.

Đối với các loại ánh mắt phức tạp của chúng đệ tử Thanh Vân Tông, Phương Hành làm như không thấy, khoanh chân ngồi trên tảng đá mà đả tọa.

Gặp phải trận đánh quan trọng nhất trong cuộc đời mình, hắn bề ngoài thoải mái, trong bụng cũng không dám khinh thường.

- Phương sư huynh...

Có người lên tiếng gọi, Phương Hành mở mắt ra, liền thấy Ngô Tương Đồng cùng một đám đệ tử Đoán Chân cốc cũng đứng ở trước mặt hắn.

Phương Hành cười nói:

- Sao thế? Cả đám đều giống như cha chết vậy?

Chúng đệ tử Đoán Chân cốc nhất thời có chút im lặng, nghĩ thầm tiểu vương bát đản này vừa mở miệng đã làm người ta không muốn cùng hắn nói chuyện rồi.

Ngô Tương Đồng miễn cưỡng cười cười, nói:

- Hiện tại tông môn có người mở đánh cuộc, tất cả mọi người đánh cuộc ngươi thua!

Phương Hành nhíu mày, chờ câu sau của hắn.

Ngô Tương Đồng nhìn thoáng qua đệ tử bên cạnh, hít một hơi thật sâu, nói:

- Nhưng chúng ta đều mua ngươi thắng!

Mấy vị đệ tử Đoán Chân cốc khác đều ưỡn ngực, phương thức này, cũng là cách duy nhất để bọn hắn có thể ủng hộ Phương Hành.

- Ta cũng mua ngươi thắng!

Bên cạnh có người mở miệng, Phương Hành quay đầu, thấy được một nam một nữ từ từ đi tới, nữ hai mắt hồng lên, đầy mặt lo lắng, nam cũng là vẻ mặt miễn cưỡng nở nụ cười, chính là Tần Hạnh Nhi cùng Lưu Hắc Hổ.

- Ha ha, các ngươi làm gì mà cả đám đều như cha chết vậy, đặt cược tiểu gia thắng, đó là sự thông minh của các ngươi a!

Phương Hành cười, hướng Tần Hạnh Nhi nói:

- Ngươi đã quên ban đầu hai chúng ta thắng tiền thế nào đúng không?

Tần Hạnh Nhi miễn cưỡng cười một chút, nói:

- Đó... Dù sao cũng là bất đồng...

Nơi xa, mấy đóa mây xanh nhẹ nhàng bay tới, chính là người của Phù Diêu Cung và Tông chủ Trần Huyền Hoa cùng đi bay tới, chúng đệ tử Thanh Vân Tông biết bọn họ tới rồi, một cuộc tỷ thí cuối cùng sắp sửa bắt đầu, nhất thời mọi người đều tràn đầy mong đợi.

Tần Hạnh Nhi cùng Ngô Tương Đồng đám người thấy thế, cũng thở dài, chuẩn bị rời đi, để cho Phương Hành hảo hảo nghỉ ngơi và hồi phục.

Người của Phù Diêu Cung đi tới trên khán đài, Tông chủ Trần Huyền Hoa đám người cũng đã ngồi vào chỗ của mình, Hoàng trưởng lão bên cạnh tiểu thiên thai nhìn bên này một cái, chuẩn bị tuyên bố một cuộc tỷ thí cuối cùng bắt đầu, bất quá vào lúc này, Thanh Điểu trưởng lão bỗng nhiên đứng dậy, đầy mặt tươi cười, hướng Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương cười nói:

- Nương nương, tạm không vội quan sát luyện tập võ nghệ, tiểu đồ của Thanh Điểu còn có một chuyện muốn nhờ!

Huyên Tứ Nương hơi ngẩn ra, cười nói:

- Là cô bé gọi Tiểu Man ngày hôm qua sao? Nàng có chuyện gì?

Thanh Điểu trưởng lão cười nói:

- Nha đầu này hôm nay đang học tập phương pháp pha chế đan trà, thủ nghệ có chút mới lạ, bất quá cảm động ân nghĩa hôm qua nương nương chiếu cố, cả đêm nấu một lò đan trà, muốn thỉnh nương nương thưởng thức!

Huyên Tứ Nương cười nói:

- Đây cũng là nàng có ý tốt, bưng tới ta nếm thử sao!

Thanh Điểu trưởng lão khẽ gật đầu, hướng đệ tử bên cạnh ra hiệu, đệ tử này lập tức đến nơi xa, đem Tiểu Man gọi tới đây, hôm nay Tiểu Man lại là đổi một thân áo màu vàng nhạt thanh lịch, tóc được bới lên, càng lộ vẻ linh động khả ái, trên tay nâng một cái khay mặc lục, phía trên để một chiếc chén sứ nhỏ màu thiên thanh, đang có nhiệt khí lan tỏa ra ngoài.

Đi tới trước người Huyên Tứ Nương, Tiểu Man khẽ ngồi xuống, đem chén sứ nhỏ dâng lên.

Huyên Tứ Nương cười cười, hai tay nhận lấy chén trà, khẽ nếm một ngụm, nhàn nhạt cười, nói:

- Còn nhỏ tuổi, đã có thủ pháp lão luyện như vậy, thực sự không sai, ban thưởng!

Vừa nói chuyện, tựa như hữu ý tựa như vô tình, liếc nhìn Thanh Điểu trưởng lão một cái.

Thanh Điểu trưởng lão sắc mặt trở nên hồng, hơi lui ra một bước.

Tiền bà bà cũng cười bất động thanh sắc, đem Tiểu Man gọi tới đây, ban cho nàng phong hậu.

Tiểu Man tạ ơn, lui ra sau, Huyên Tứ Nương mỉm cười nhìn về phía Thanh Điểu trưởng lão, nói:

- Cô bé này thông minh thanh tú, cũng là mỹ nhân hiếm thấy, hơn nữa nàng mặc dù là yêu man, nhưng một thân Mộc Linh huyết mạch thuộc loại thượng thừa, nếu dạy dỗ thật tốt, nhất định không phải vật trong ao, Thanh Điểu trưởng lão, ngày hôm qua ta cũng ngẫm nghĩ, muốn đem nàng đưa đi, hảo hảo dạy một phen, ngươi xem thế nào?

Thanh Điểu trưởng lão nhất thời kinh hãi, có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Huyên Tứ Nương.

Nàng vốn thấy Huyên Tứ Nương thích Tiểu Man, cố ý chính mình động thủ nấu đan trà, để cho Tiểu Man dâng tặng cho Huyên Tứ Nương, lấy ấn tượng tốt, để mình mở miệng cầu giáo đan pháp, lại không nghĩ rằng, Huyên Tứ Nương thật sự coi trọng Tiểu Man, thậm chí còn muốn đưa nàng đi, đối với người tu hành mà nói, một cái đồ nhi tốt có thể ngộ nhưng không thể cầu, trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả nàng cũng cảm thấy có chút không nỡ.

Huyên Tứ Nương thấy phản ứng của nàng, hơi mỉm cười nói:

- Thanh Điểu trưởng lão không nỡ ư?

Thanh Điểu vội nói:

- Không dám, nương nương coi trọng nàng, chính là phúc khí của nàng...

Huyên Tứ Nương cười nói:

- Ngươi cũng đừng đau lòng, Phù Diêu Cung chúng ta sẽ không chiếm tiện nghi của ngươi, ta lấy của ngươi một cái đồ nhi tốt, nhưng cũng sẽ không để ngươi thiệt thòi, như vậy đi, ta đi ra bên ngoài, cũng không mang vật gì tốt, trong lòng cũng có một quyển huyền quyết, xứng đáng giúp ngươi tìm hiểu Kim Đan đại đạo, coi như làm đáp lễ, như thế nào?

- Huyền quyết? Kim Đan đại đạo?

Thanh Điểu trưởng lão ngây người, cơ hồ không dám tin vào lỗ tai của mình.

Chương 166: Người từ Đông Thổ tới

Ngay cả Tông chủ Trần Huyền Hoa, tam đại truyền pháp trưởng lão bên cạnh, cũng đồng thời giật mình, ánh mắt trợn tròn. Huyền quyết cùng Kim Đan đại đạo sáu chữ như dán chặt vào trong lòng bọn hắn, quả thực chính là chú ngữ đòi mạng. Huyền quyết có thể tìm hiểu Kim Đan đại đạo a, đây quả thực là bảo vật vô giá, nếu có được pháp quyết này, Kết Đan chứng đạo, chẳng phải là một bước tới trời, thấy chân minh đạo ư?

- Tạ nương nương...

Thanh Điểu trưởng lão giật mình, lập tức quỳ xuống, vui mừng vô cùng, hướng Huyên Tứ Nương tạ ơn.

Huyên Tứ Nương hơi ngẩn ra, nói:

- Không cần như thế, đứng lên đi!

Vừa nói lấy ra một quả ngọc giản trống không, đem một luồng thần niệm đánh vào trong đó, qua một hồi lâu, đưa cho Thanh Điểu trưởng lão.

Thanh Điểu trưởng lão nhận lấy, hai tay không ngừng run rẩy.

Còn mấy vị trưởng lão khác bên cạnh, thậm chí bao gồm cả Tông chủ Trần Huyền Hoa, cũng đầy lòng hâm mộ, gần như muốn phun ra lửa.

Huyên Tứ Nương tự nhiên chú ý tới ánh mắt của bọn họ, nhàn nhạt phân phó:

- Phù Diêu Cung pháp quyết không thể truyền bừa, nhớ lấy!

Thanh Điểu trưởng lão vội vàng nói:

- Tiểu nhân hiểu rõ, nhất định không dám tiết lộ nửa chữ!

Mấy vị trưởng lão khác bao gồm Tông chủ, trong ánh mắt không che dấu được vẻ thất vọng, rất rõ ràng, Huyên Tứ Nương không muốn để cho Thanh Điểu trưởng lão đem bí pháp này truyền thụ cho bọn họ, dù sao đây chỉ là thứ nàng dùng để đổi lấy Tiểu Man, chỉ tính toán dùng nó làm cho Thanh Điểu tiếp cận Kim Đan đại đạo, lại không tính toán để cho huyền pháp này trở thành truyền thừa của Thanh Vân Tông, đây là hai việc hoàn toàn khác nhau.

- Tốt lắm, quan sát luyện tập võ nghệ sao, chuyện này đến đây chấm dứt, ta cũng không muốn truyền huyền quyết cho người khác nữa!

Giống như là muốn gạt bỏ đi niệm tưởng trong lòng mấy vị trưởng lão khác, Huyên Tứ Nương nhàn nhạt phân phó một câu.

Bất quá cũng chính bởi vì những lời này của nàng, Tiếu Sơn Hà trong lòng mơ hồ hạ một cái quyết định. Hắn bỗng nhiên dứt khoát, vuốt trường bào tiến lên một bước quỳ xuống, nói:

- Nương nương chậm đã, Tiếu mỗ còn có một chuyện, muốn bẩm báo nương nương...

- Ha ha, còn chưa xong ư!

Huyên Tứ Nương cười khổ một tiếng, thoạt nhìn hứng thú giảm bớt, nhẹ nhàng ngồi trên ghế, lạnh nhạt nói:

- Ngươi có chuyện gì cứ nói?

Ở bên người nàng, Tiền bà bà cũng ngẩng đầu hướng nhìn Tiếu Sơn Hà, ánh mắt lạnh lùng, mà Trần Huyền Hoa và tam đại truyền pháp trưởng lão khác, cũng là vẻ mặt nghi ngờ, không biết Tiếu Sơn Hà cái người chỉ mong kiếm lợi này muốn làm cái gì.

Tiếu Sơn Hà tại nhiều ánh mắt như vậy nhìn chăm chú, như có chút ít khó xử, do dự một chút, mới thấp giọng nói:

- Nguyện dời bước nói chuyện!

Huyên Tứ Nương có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nâng trán, tay nhẹ nhàng phất, nói:

- Tiền bà bà, vậy ngươi đi cùng hắn đi!

Tiền bà bà đứng lên cười cười, nói:

- Tiếu trưởng lão, mời!

Tiếu Sơn Hà có chút không vui, chẳng qua cũng không dám nói gì, hơi do dự, đáp lên mây xanh, dẫn Tiền bà bà hướng sơn cốc u tĩnh bay tới, đứng ở trên một đỉnh núi, Tiếu

Sơn Hà tựa như cũng có chút khẩn trương, trán rỉ ra một tầng mồ hôi, thấp giọng nói:

- Tiền bà bà, nếu như tiểu nhân đoán không sai, các ngươi đi lần này, trừ Nam Chiêm Phương Thốn đồ ra, còn đang tìm người nào sao?

Tiền bà bà ngây ra, tự tiếu phi tiếu nhìn Tiếu Sơn Hà, nói:

- Ngươi làm sao mà biết được?

Tiếu Sơn Hà lau mồ hôi trên trán, lấy hết dũng khí, nói:

- Tiểu nhân không phải kẻ ngu, mấy ngày nay, chư vị bà bà một mực du tẩu các nơi ở Thanh Vân Tông, nhìn như kiểm tra khả năng phòng ngự của Thanh Vân Tông đại trận, trên thực tế, giống như đang tìm đầu mối gì vậy, mặt khác, tiểu nhân cũng hướng đạo hữu Băng Âm Cung hỏi thăm, biết được nương nương từng hướng Băng Âm Cung Cung chủ hỏi một người...

Trong đôi mắt Tiền bà bà tựa như cũng có tinh quang lóe lên, trầm giọng nói:

- Tiếu trưởng lão có lòng rồi, tìm lâu như vậy, tâm tư của chúng ta thật ra đã phai nhạt, không muốn gióng trống khua chiêng tìm kiếm, cũng không nghĩ tới ngươi từ dấu vết này, lại phát hiện mục đích của chúng ta, rất tốt, nếu ngươi đã hướng Băng Âm Cung thăm dò, nói vậy cũng sẽ biết, chúng ta từng đồng ý cho lão đầu tử của Băng Âm Cung kia, chỉ cần bọn họ có thể giúp chúng ta tìm được người này, sẽ có một đạo huyền quyết truyền thừa để báo đáp sao?

Tiếu Sơn Hà hô hấp dồn dập, trầm ngâm đôi chút, mới thấp giọng nói:

- Tiểu nhân từng nghe nói!

Tiền bà bà khẽ gật đầu một cái, nói:

- Vậy liền đem chuyện ngươi biết nói ra đi!

Tiếu Sơn Hà có chút do dự hướng Huyên Tứ Nương cách đó không xa nhìn thoáng qua, làm như do dự.

Tiền bà bà cười cười, nói:

- Ngươi không cần phải lo lắng chủ thượng nơi đó, bất quá là một quyển huyền quyết mà thôi, chuyện này ta cũng có thể làm chủ được!

Tiếu Sơn Hà hít một hơi thật dài, bỗng nhiên đánh bạo, lấy ra một quả ngọc phù, thấp giọng nói:

- Tiểu nhân cả gan, hướng tiền bối cầu một cái bảo đảm, thứ nhất, muốn mời bà bà bảo hộ an nguy Tiếu thị nhất tộc ta, nếu người này liên lụy đến thù hận nào đó, tiểu nhân chẳng qua là không hi vọng Tiếu thị nhất tộc bị cuốn vào trong đó mà thôi, thứ hai, truyền thừa huyền quyết... có thể giúp tiểu nhân thành Kim Đan đại đạo sao?

Tiền bà bà có chút kinh ngạc nhìn Tiếu Sơn Hà một cái, qua một hồi lâu, mới khẽ gật đầu, nói:

- Ngươi có lá gan rất lớn, còn dám nói đến điều kiện với Phù Diêu Cung!"Tiếu Sơn Hà nghe vậy cấp vội cúi đầu thấp xuống, nhưng tay nâng ngọc phù lại không có để xuống, Tiền bà bà thấy thế, đem ngọc phù đón tới, nói:

- Chuyện này ta không làm chủ được, hay là đi hồi bẩm chủ thượng sao!

Vừa nói, đáp mây đến trước người Huyên Tứ Nương, rỉ tai mấy câu.

Huyên Tứ Nương mặt biến sắc, phi thân đi tới trước người Tiếu Sơn Hà, lạnh lùng nói:

- Ngươi có tin tức của người này ư?

Tiếu Sơn Hà cúi đầu, trầm giọng nói:

- Tiểu nhân có một người chí giao ở Băng Âm Cung, từ chỗ của hắn biết được, nương nương tìm một Kim Đan tu sĩ bảy trăm năm trước từ Đông Thắng Thần Châu mà đến, người này am hiểu phong ấn thuật, mà thực lực tinh thâm, vượt xa Kim Đan bình thường... Mặt khác chính là... Người này là người của Khương gia sao? Như thế nói đến, tu luyện hẳn là Hồng Thiên Vô Lượng quyết...

Nghe Tiếu Sơn Hà nói nhiều như vậy, Huyên Tứ Nương ánh mắt cũng trịnh trọng lên, trầm giọng nói:

- Cùng những điều kiện này phù hợp sao?

Tiếu Sơn Hà trầm giọng nói:

- Tiểu nhân biết một người, năm trăm năm trước hiện thân, lai lịch thần bí, không người nào biết, người này tính tình hiền hòa, cực ít xuất thủ, nhưng hơn ba trăm năm trước, từng ra tay một lần, một ngón tay điểm ra, đã đem một vị đại yêu Kim Đan hậu kỳ tung hoành các tiểu tông môn Sở Vực phong ấn, khả năng phong ấn cũng có thể thấy được phần nào... Chẳng qua là, người này tu luyện công quyết tựa như không đúng...

Thấy Huyên Tứ Nương nhíu mày, Tiếu Sơn Hà vội vàng đem suy đoán của mình nói ra, nói:

- Trên thực tế người này tu hành công quyết thế nào, ngoại nhân cũng không biết, chỉ là chính bản thân hắn từng tiết lộ, nói tu luyện chính là Thần Cơ Phá Diệt quyết, cho nên lúc đầu tiểu nhân còn tưởng rằng không đúng, sau lại bỗng nhiên nghĩ đến, hắn nói cũng chưa chắc đã là thật, có thể chỉ là nhiễu loạn tai mắt mà thôi...

Huyên Tứ Nương vẻ mặt khẩn trương lên, cũng cảm thấy Tiếu Sơn Hà nói có lý, trầm giọng quát lên:

- Người này hiện ở nơi nào?

Tiếu Sơn Hà trầm mặc không nói.

Huyên Tứ Nương hiểu tâm tư của hắn, lạnh lùng cười một tiếng, cầm lấy ngọc phù, đánh vào một đạo thần niệm, sau đó nói:

- Ta bảo đảm ngươi sẽ không bị cuốn vào bất kỳ ân oán nào, Tiếu thị nhất mạch các ngươi có thể an ổn truyền thừa mấy ngàn năm nữa, huyền quyết ta cũng sẽ cho ngươi, chẳng những ngươi có thể tu luyện, còn có thể truyền cho hậu nhân của ngươi, coi như gia tộc truyền thừa!

Tiếu Sơn Hà kích động vô cùng, hai tay run rẩy nhận lấy ngọc phù, hai đầu gối chấm đất, cao giọng nói:

- Cảm ơn đại ân của nương nương...

Huyên Tứ Nương không nhịn được nói:

- Hắn ở nơi nào?

Tiếu Sơn Hà ngẩng đầu lên, đem ngọc phù cất đi, nói:

- Nương nương mời đi theo ta!

Vừa nói, dẫn đầu đáp mây bay, hướng Phi Thạch phong lướt đến, Huyên Tứ Nương đám người, lập tức đi theo phía sau hắn.

Nhìn thấy Tiếu Sơn Hà cùng Huyên Tứ Nương đám người không biết hàn huyên điều gì, lại trực tiếp hướng Thanh Vân Tông Phi Thạch phong phương hướng đi tới, Tông chủ Trần Huyền Hoa và Tê Hà, Đoán Chân, Thư Văn ba cốc trưởng lão cũng nhất thời phát hiện không đúng, vội vàng đi theo.

- Nương nương, ngài... đi đâu vậy?

Huyên Tứ Nương nhìn Trần Huyền Hoa một cái, thản nhiên nói:

- Muốn bái phỏng một vị cố nhân, Tông chủ muốn ngăn trở hay sao?

Thấy thần sắc của nàng không đúng, Trần Huyền Hoa toát mồ hôi lạnh, vội nói:

- Tiểu nhân không dám...

Chẳng qua ánh mắt chuyển hướng Tiếu Sơn

Hà, lộ vẻ hỏi thăm.

Thanh Vân Tông, có thể có cố nhân của Huyên Tứ Nương ư?

Ai có tư cách làm cố nhân của nàng?

Tiếu Sơn Hà thấy được ánh mắt của Trần Huyền Hoa, nhưng chỉ lạnh lùng cười một tiếng, cũng không trả lời, trên thực tế, hắn hiện tại cũng không dám trả lời, Bạch Thiên Trượng đã bế tử quan, đột nhiên phá quan, chính là tối kỵ, cho dù Bạch Thiên Trượng còn có hi vọng đột phá Nguyên Anh cảnh, như thế phá quan, cũng sẽ khiến cho hắn kiếm củi ba năm thiêu một giờ, thậm chí lập tức bỏ mình, nói như vậy, hắn giống như đã phản bội Bạch Thiên Trượng.

Không lâu sau, mọi người đi tới trước cửa đá đã phong ấn trên Phi Thạch Phong, sau đó đáp xuống.

Đến lúc này, Trần Huyền Hoa không cần bọn họ nói, cũng đoán được chuyện gì xảy ra rồi, trong bụng nhất thời kinh hãi, vội la lên:

- Nương nương thứ tội, không biết Bạch Trưởng lão Thanh Vân Tông ta... có điều gì đắc tội nương nương sao?

Huyên Tứ Nương vẻ mặt châm chọc, lạnh nhạt nói:

- Nếu hắn thật là trưởng lão Thanh Vân Tông các ngươi, vậy thì không có gì đắc tội với ta!

Nói xong, có chút dừng lại, nói:

- Nhưng nếu hắn không phải, sẽ rất khó nói!

Chương 167: Phá quan hỏi ta trước

Thấy Huyên Tứ Nương muốn cưỡng ép phá quan, trên dưới Thanh Vân Tông nhất thời kinh hãi.

Trần Huyền Hoa cũng không dám ngăn cản Huyên Tứ Nương, trong lúc cấp thiết dắt Tiếu Sơn Hà, muốn hỏi cho rõ ràng, Tiếu Sơn Hà cũng không thể thoái thác, nhanh chóng đem chuyện người mà Phù Diêu Cung muốn tìm cùng với Bạch Thiên Trượng hiềm nghi nói một lần, Trần Huyền Hoa nghe vậy, vội vàng hướng Huyên Tứ Nương nói:

- Nương nương minh giám, nếu ngài muốn tìm người của Đông Thổ Khương gia, nhất định không phải Bạch Trưởng lão rồi, Bạch Trưởng lão hắn...

Tiếu Sơn Hà lạnh lùng nói:

- Những chuyện này ta đều đã phân tích với nương nương, Tông chủ không cần nhiều lời nữa, Bạch Trưởng lão đúng là năm trăm năm trước xuất hiện tại Thanh Vân Tông chúng ta, cũng quả thật từng nói hắn tu luyện chính là Phá Diệt Thần Cơ quyết, chẳng qua là... Ai có thể xác định hắn nói thật? Có lẽ Phá Diệt Thần Cơ quyết, chẳng qua là hắn dùng để dọa chúng ta, che giấu thân phận chân chính của hắn mà thôi...

- Ta và ngươi đều thuộc lòng điển tịch, hẳn còn nhớ rõ, hơn ba trăm năm trước, từng có Yêu Vương đánh tới Thanh Vân Tông, toàn tông trên dưới, không thể ngăn cản, chính là Thái Thượng Trưởng lão cũng không thể làm gì, lại là Bạch Thiên Trượng trưởng lão một ngón tay điểm ra, phong ấn Yêu Vương, hiển lộ phong ấn thuật kinh người, chẳng qua chẳng biết tại sao, tông môn điển tịch, tận lực tránh né chuyện này, chỉ nói là Thái Thượng Trưởng lão cùng Bạch Trưởng lão hai người hợp lực đem Yêu Vương phong ấn, từ chuyện này còn chưa nhìn ra sao? Bạch Trưởng lão chính là cố ý che giấu phong ấn thuật của mình...

Hắn ở chỗ này nhẹ nhàng đàm luận, từ Tông chủ nói đến đối với tông môn điển tịch hoài nghi suy lý, lại nói đạo lý rõ ràng, mà Trần Huyền Hoa giận dữ, quát lên:

- Tiếu Sơn Hà, Tiếu thị các ngươi đã từng nhận đại ân của Bạch Trưởng lão, chính là báo ân như vậy đấy sao?".

Tiếu Sơn Hà giật mình, dưới uy thế Trúc Cơ hậu kỳ của Trần Huyền Hoa, có chút e sợ rút lui, bất quá nghĩ lại, mình đã chiếm được Phù Diêu Cung che chở, còn có thượng giai huyền quyết trong tay, có thể làm truyền thừa cho Tiếu thị nhất mạch, ngày kết thành Kim Đan sắp tới, cần gì phải sợ Tông chủ nữa? Vô luận là chiếm lấy địa vị Tông chủ, hay là chọn linh địa khác, khai tông lập phái, cũng đều có thể.

Nghĩ tới đây, lạnh lùng nói:

- Ta vì Phù Diêu Cung hiệu lực, còn tính cái gì tiểu ân tiểu huệ?

- Ngươi... Càn rỡ!

Trần Huyền Hoa giận dữ, hận không thể lập tức xuất thủ với Tiếu Sơn Hà.

Song đúng lúc này, một thanh âm âm trầm vang lên:

- Là ngươi càn rỡ!

Trong thanh âm lạnh lùng, một thân hình nhỏ gầy bước ra một bước về phía trước, trên người nhất thời uy thế phô thiên cái địa.

Người này, đương nhiên là Tiền bà bà bên cạnh Huyên Tứ Nương.

Chẳng ai ngờ rằng, một cái lão ẩu nhìn như hòa thiện, một khi phát uy, lại có uy thế như thế.

Thoáng chốc, Trần Huyền Hoa thân hình cứng đờ, một cử động cũng không dám.

Hắn có dự cảm, nếu lão ẩu này ra tay với mình, sợ rằng chính mình ngay cả một chiêu cũng ngăn không nổi.

- Thôi đi, Tiền bà bà, không cần tức giận, Tông chủ cũng là lo cho an nguy của trưởng lão của bọn họ, chuyện này cũng có thể lý giải!

Huyên Tứ Nương nhàn nhạt mở miệng, hóa giải không khí tiêu điều chung quanh, ánh mắt quét qua Trần Huyền Hoa và mấy vị truyền pháp trưởng lão khác, nhẹ giọng nói:

- Nếu Tiếu trưởng lão nói thật, người này trên căn bản có năm thành khả năng là người chúng ta muốn tìm rồi, vô luận như thế nào, ta cũng muốn phá quan bái phỏng vị Bạch Trưởng lão này, các ngươi có thể suy nghĩ cẩn thận một chút, xác định muốn ngăn cản ta sao?

Nàng nói không có chút nào tức giận, giống như đang bàn việc nhà, nhưng thiên uy cuồn cuộn, cũng đã hiển lộ không thể nghi ngờ.

Thư Văn cốc truyền pháp trưởng lão Trần Bảo Nghiên và Tê Hà cốc trưởng lão Thanh Điểu lập tức cung hạ thân, tỏ vẻ chính mình tuyệt không có ý ngăn trở, Thiết Như Cuồng cùng Bạch Thiên Trượng quan hệ thân thiết, nhưng hắn tuy là người thẳng thắn, nhưng cũng không phải kẻ ngu, thấy thế bi thương thở dài, tay bưng kín hai mắt, xoay người qua, Tông chủ Trần Huyền Hoa cũng ngây ra đứng tại nguyên chỗ, không dám thật sự ngăn cản Huyên Tứ Nương.

Không ai dám cản!

Chỉ sợ biết rõ đột nhiên phá quan, chính là đoạn tuyệt hết thảy hi vọng của Bạch Thiên Trượng, thậm chí sẽ hại chết hắn, cũng không có ai dám cản người của Phù Diêu Cung.

Dù sao Bạch Thiên Trượng lúc này, cũng không ai nói chính xác rốt cuộc đã chết hay không, hi vọng kết thành Nguyên Anh, lại càng xa vời, hơn nữa Phù Diêu Cung thái độ minh xác, nhất định phải phá quan, Thanh Vân Tông trên dưới, từ Tông chủ Trần Huyền Hoa đến bốn vị truyền pháp trưởng lão, đến ba vị trưởng lão xử lý công việc, không một ai chịu vì một vị trưởng lão có thể đã chết, xúc phạm thiên uy của Phù Diêu Cung.

Huyên Tứ Nương trên mặt lộ ra vẻ mỉa mai, hướng Tiền bà bà gật đầu.

Lão ẩu này khẽ mỉm cười, cất bước tiến lên, hướng cửa đá phong bế nửa năm đẩy ra.

Cửa đá vừa mở ra, nơi tử quan cùng thế nhân cách biệt lại thấy ánh mặt trời.

Mà người ở bên trong bế tử quan, cũng đoạt tuyệt một đường hi vọng cuối cùng thấy lại ánh mặt trời.

Thanh Vân Tông trên dưới, có người bi thương, có người thở dài, có người mừng thầm, nhưng không ai dám tiến lên ngăn trở.

Cũng không phải hoàn toàn không có, ngay khi Tiền bà bà muốn đi lên đẩy cửa, đột nhiên một thân ảnh nho nhỏ nhảy ra ngoài, trong tay cầm một thanh đại đao ba trượng, ngăn ở trước cửa đá, hướng Tiền bà bà quát lên:

- Ngươi muốn làm gì?

- Sao?

Mọi người giật mình, hướng thân ảnh nho nhỏ này nhìn lại.

Đương nhiên đó là Phương Hành, không biết hắn từ nơi nào xông ra, vào lúc này nhảy ra cản đường.

Thì ra là Phương Hành ở ngoài tiểu thiên nham, chờ cùng Tiếu Kiếm Minh triển khai một cuộc luyện tập võ nghệ cuối cùng, nhưng mà chờ trái chờ phải, thủy chung không thấy hiệu lệnh phát xuống, quay đầu nhìn lên, lại thấy người trong Phù Diêu Cung và Tông chủ trưởng lão đám người, nhất tề hướng Phi Thạch Phong phương hướng chạy tới, hắn mơ hồ cảm giác không ổn, vội gọi Kim Ô, cũng từ hậu sơn vòng tới đây, thấy được Tiền bà bà đang muốn phá quan.

Bạch Thiên Trượng đối với mình, ân như tái tạo, mình làm sao có thể trơ mắt nhìn người khác cắt đứt thanh tu của hắn?

Trong lúc nhất thời, không chút suy nghĩ, đã nhảy ra ngoài, hoành đao cản đường.

- Sao? Ha ha, các sư trưởng đều bất động, lại có một con khỉ nhỏ cản đường!

Tiền bà bà thấy thế, lại nở nụ cười, nếp nhăn tựa như cũng giãn ra.

Huyên Tứ Nương cũng khẽ mỉm cười, nói:

- Tiểu quỷ, ta muốn bái kiến cố nhân bên trong, ngươi tránh ra sao!

Nàng đối với Phương Hành rất có hảo cảm, cũng không muốn thương tổn tới hắn, vì vậy lên tiếng nhắc nhở.

Phương Hành làm sao có thể nhường đường, kêu lên:

- Ngươi phá quan mà vào, người ở bên trong không phải chết chắc ư? Ta không tránh!

Huyên Tứ Nương thở dài, nói:

- Tiểu quỷ ngươi, lá gan cũng không nhỏ, chẳng qua lại quá ngốc, ngươi cản ở chỗ này có ích lợi gì? Ngươi không ngăn được ta, không sợ ta giết ngươi trước, sau đó trở lại phá quan sao?

Nàng khẩu khí mặc dù bình thản, nhưng nói đều là sự thật. Phương Hành nghe xong, cũng không nhịn được nữa nuốt nước miếng, trái tim thình thịch nhảy lên, trên thực tế, hắn cũng không phải là người "Ngốc" như Huyên Tứ Nương đã nói, vô cùng hiểu được sát ngôn quan sắc, mình cũng biết bằng lực lượng của mình, tuyệt đối không cản được những người này. Trên thực tế, ngay cả vừa rồi nhảy ra cản đường, cũng chỉ là hậu quả của việc không suy nghĩ thấu đáo mà thôi.

Nhưng mà vừa nghĩ tới Bạch Thiên Trượng phía sau cửa đá có lẽ còn sống, nhưng những người này muốn chặt đứt sinh lộ của hắn,trong lòng Phương Hành không nhịn được mà co quắp, năm đó ở Quỷ Yên cốc, đối mặt Tiếu Kiếm Minh giết chóc, hắn cả đêm mà chạy, lựa chọn một con đường sống, hôm nay lại có cảnh tượng tương tự bày ở trước mặt, hắn cũng biết tránh ra mới là cử chỉ thông minh, nhưng hai chân lại không nghe sai sử.

- Tiểu quỷ, tránh ra qua một bên sao!

Tiền bà bà thấy vẻ mặt biến ảo, biết hắn sợ, nhàn nhạt cười, lần nữa đi về phía cửa đá.

Song đúng lúc này, Phương Hành đột nhiên ánh mắt lạnh lẽo, một đao bổ ra ngoài.

Tiền bà bà hơi ngẩn ra, thân hình lay nhẹ, một đao kia tự trước người của nàng đánh hụt, không tổn thương được nàng chút nào.

Nhưng mà thấy tiểu quỷ này dám ra tay với mình, sắc mặt của nàng cũng có chút khó coi, điềm nhiên nói:

- Ngươi thật sự muốn chết ư?

Phương Hành nắm đại đao, dùng sức hướng trên mặt đất nhổ một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, quát lên:

- Mới vừa rồi con mẹ nó vừa nhảy ra, tiểu gia đã hối hận, đánh không lại ngươi a...

Thấy hắn nói thật, Tiền bà bà trên mặt dâng lên một tia cười lạnh, nhưng mà lời kế tiếp của Phương Hành lại làm cho nàng biến sắc:

- ... Bất quá, nếu đi ra, ta sẽ không trở về, các ngươi muốn phá quan, trước hỏi ta đã!

Vừa nói đại đao giơ ngang, linh khí điên cuồng nhắc tới, ngăn ở trước cửa đá.

Hét lớn một phen, so với nói là cho người của

Phù Diêu Cung nghe, còn không bằng nói là để cho chính hắn nghe.

Theo lời nói này nói ra, tựa như là kiên định tín niệm.

Cho dù là châu chấu đá xe, cũng cần phải làm một phen!

Vô luận kết quả thế nào, ít nhất nếu không làm... sẽ làm Bạch Thiên Trượng bên trong thất vọng, cũng sẽ làm... chính mình thất vọng.

- Tiểu quỷ, ngươi...

Đoán Chân cốc truyền pháp trưởng lão Thiết Như Cuồng muốn nói lại thôi, vẻ mặt phức tạp.

Tông chủ Trần Huyền Hoa đám người, cũng ủ rũ cúi đầu, vẻ mặt như đưa đám.

Đường đường Tông chủ và các tu sĩ Trúc Cơ kỳ, còn không to gan bằng một tiểu hài tử Linh Động kỳ, chuyện này để cho bọn họ cảm xấu hổ.

- Ai, đừng chậm trễ nữa!

Huyên Tứ Nương bất đắc dĩ thở dài, nhẹ nhàng phất phất tay.

Tiền bà bà cười lạnh một tiếng, một bước tiến lên trước, vung chưởng hướng Phương Hành đập xuống, một chưởng này cũng không có gì kỳ dị, nhưng cường đại tựa như lực lượng phong thiên cái địa mãnh liệt mà đến, vào giờ khắc này, Phương Hành thậm chí có cảm giác như trời sập xuống, đó là một loại cảm giác vô lực không thể chống đở, không thể tránh né, chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

- Phá cho ta!

Phương Hành vào giờ khắc này, trong cơ thể còn sót lại huyết tính điên cuồng thiêu đốt, thanh thiên này, đã chấn nhiếp thân thể của hắn, thậm chí là linh khí của hắn, nhưng không chấn nhiếp nổi tim của hắn, hắn dùng toàn bộ lực lượng hô to, liều mạng huy vũ đại đao, hướng phiến thanh thiên trên đỉnh đầu chém tới, biết rõ chém không nổi, cũng muốn chém ra một đao kia, không hỏi kết quả, không hỏi thành bại, chỉ cần chém một đao kia!

Cho dù là thật là thanh thiên áp xuống, cũng muốn chém một đao kia!

Thanh thiên muốn diệt ta, ta chém thanh thiên trước!

Chẳng qua là... Tức giận dù lớn hơn nữa, vô lực chính là vô lực!

Tiền bà bà một chưởng chụp xuống, Phương Hành bị chấn ép tới tứ chi không còn chút sức lực nào.

Một đao kia của hắn, chưa chém ra, đao thế cũng đã bị trấn áp, cả người xương cốt ba ba rung động.

Mắt thấy một chưởng này đánh xuống, chính là khó thoát kết quả thịt nát xương tan!

Trần Huyền Hoa đám người, đã quay đầu đi, không đành lòng nhìn kết quả thê thảm của Phương Hành...

- Ai, Thanh Vân Tông trên dưới gần ngàn người, cũng chỉ có một tiểu hài dám bảo hộ trưởng lão nhà mình, Nam Chiêm tu hành giới, đã lụi bại đến như vậy sao?

Cũng vào lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

Chương 168: Tửu Nhục Tăng trả nợ

Theo câu than nhẹ kia, ở ngoài Thanh Vân Tông sơn môn, một hòa thượng thân hình cao lớn từ từ đi đến, hắn thoạt nhìn đi vô cùng chậm, nhưng tốc độ vô cùng mau, nhẹ nhàng một bước, chính là trăm trượng cự ly, trong chớp mắt, đã qua sơn môn, phóng qua Vân Ẩn hai ngọn núi, thẳng hướng Phi Thạch Phong đi tới, thanh âm mới vừa vang lên, tựa như còn ở ngoài sơn môn, nói hết lời rồi, người cũng đã đến.

Mà trong quá trình này, Phù Diêu Cung Tiền bà bà bàn tay chụp tới cũng dừng ở giữa không trung, theo câu nói kia vang lên, một đạo nguy cơ lành lạnh chấn nhiếp nàng, hình như là một đạo pháp chú, khiến cho một chưởng này không dám đánh xuống, thậm chí không dám có chút lực lượng phóng thích ra, bởi vì nàng hiểu được, lực lượng vừa phóng thích, chính mình sẽ lập tức thân tử đạo tiêu.

Những người khác trước động phủ cũng sợ hãi hướng hòa thượng kia nhìn sang, lại thấy người này thân cao hơn trượng, hình thể cao lớn, nhưng gầy kinh người, chỉ còn một bộ túi da đắp trên xương cốt, mi dài mắt cụp, khí tức lạnh lùng.

Ở trên người hắn, cũng không có khí thế quá mức kinh người, nhưng trong lúc nhất thời, cũng không người nào có dám can đảm nói chuyện.

- Tửu... Tửu... Tửu Nhục thần tăng?

Qua thời gian rất lâu, một người kinh ngạc kêu lên, sau đó bưng kín miệng của mình.

Người hô lên cái tên này, lại là Tiếu Kiếm

Minh, hắn đã từng thấy hòa thượng này một lần.

Trên đường về núi, một vị hảo hữu chí giao của hắn là Hầu Quỷ Môn, từng lôi kéo hắn cùng đi Phong Nguyệt am nghe kinh, lúc ấy nghe, chính là vị Tửu Nhục đại sư này giảng kinh, vì đạt được tư cách tiến vào Phong Nguyệt am, hắn lúc ấy thậm chí còn dùng một trăm khối trung phẩm linh thạch.

Chẳng qua là, một vị cao tăng thần bí khó lường như vậy, tại sao lại xuất hiện tại nơi này?

Tiếu Kiếm Minh lòng tràn đầy nghi ngờ, chỉ là không dám đi hỏi.

Bình thời hắn mặc dù thỉnh thoảng sẽ nói khoác một đôi lời, nói mình nghe Tửu Nhục Tăng giảng kinh, nhưng người ta không nhận ra hắn là ai.

- Tửu Nhục đại sư, vì sao ngươi lại xuất hiện tại nơi này?

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, lại là Huyên Tứ Nương, trên mặt nhìn không ra hỉ nộ, lạnh nhạt hỏi.

Đang trong quá trình hỏi chuyện, nàng từ từ bước ra một bước về phía trước, ngăn ở giữa Tửu Nhục Tăng cùng Tiền bà bà, lập tức Tiền bà bà đứng tại nguyên chỗ không dám cử động cũng thở phào nhẹ nhõm, thân hình suýt nữa ngã ngồi.

Tiếp sau đó, Phương Hành cũng từ trong huyễn tượng trời sập thoát ra, quay đầu nhìn lại, hơi ngẩn ra.

- Lừa trọc này làm sao lại tới rồi? Là hắn đã cứu ta?

Phát hiện không khí chung quanh khác thường, Phương Hành cũng nháy mắt, không nói gì, lẳng lặng quan sát.

- Tứ cô nương vì sao lại tới Nam Chiêm, bần tăng cũng vì thế mà đến!

Tửu Nhục Tăng cũng không nhìn người khác, nghe lời của Huyên Tứ Nương, mới nhẹ nhàng mở miệng, hai tay chập lại.

Huyên Tứ Nương ánh mắt khẽ chuyển thành lạnh lùng, lạnh nhạt nói:

- Nhìn có vẻ Linh Sơn Tự các ngươi cũng đã nhận ra sự kiện kia rồi!

Tửu Nhục Tăng lạnh nhạt nói:

- Huyền quan vừa động, thiên hạ tất loạn!

Huyên Tứ Nương lạnh giọng nói:

- Quả thế! Ta tới Thanh Vân Tông, ngươi cũng trùng hợp như thế xuất hiện tại nơi này, là muốn ngăn cản Phù Diêu Cung ta luyện chế Nam Chiêm Phương Thốn đồ sao? Linh Sơn Tự, xác định muốn khai chiến với Phù Diêu Cung ư?

Tửu Nhục Tăng cười khổ một tiếng, nói:

- Tứ cô nương hiểu lầm rồi, Phù Diêu Cung muốn luyện Nam Chiêm Phương Thốn đồ, cứ tự nhiên mà luyện, Linh Sơn Tự muốn luyện Phương Thốn đồ, tự nhiên cũng sẽ không ảnh hưởng, chẳng qua là, ngươi thông qua tông môn thế lực các nơi để sưu tập núi sông địa đồ, bần tăng thông qua đôi chân đi khắp núi sông đại xuyên, mục đích mặc dù giống nhau, phương pháp bất đồng, cũng coi như nước giếng không phạm nước sông!

Huyên Tứ Nương thấy hắn nói thành khẩn, nhất thời hơi ngẩn ra:

- Vậy ngươi làm vậy là vì sao?

Tửu Nhục Tăng thở dài, bỗng nhiên chỉ, nói:

- Vì hắn!

Ánh mắt tập trung vào, chính là Phương Hành đứng ở trước cửa đá của Bạch Thiên Trượng đang móc mũi, nhìn thấy Tửu Nhục Tăng chỉ mình, vội vàng đứng ngay ngắn lại.

Huyên Tứ Nương men theo phương hướng hắn chỉ nhìn lại, nhất thời lấy làm kinh hãi:

- Ngươi vì tiểu quỷ này mà tới ư?

Thanh Vân Tông trên dưới thấy vậy, cũng là riêng của mình giật mình, Tửu Nhục Tăng nổi tiếng thiên hạ, chính là cao thủ các bộ châu đều biết, như Tông chủ Trần Huyền Hoa, sợ cũng không có tư cách cùng hắn tương giao, nhân vật như thế, làm sao lại nhận biết tiểu quỷ Linh Động kỳ này?

Tửu Nhục Tăng nhìn Phương Hành một cái, thở dài nói:

- Không sai, bần tăng chính là vì hắn mà tới!

Huyên Tứ Nương càng thêm có chút nghi ngờ, nói:

- Ngươi thân phận như vậy, tìm tiểu hài tử này, chính là muốn làm gì?

Tửu Nhục Tăng cười khổ nói:

- Trả nợ!

- Đại sư thân phận cỡ nào, làm sao lại thiếu nợ đứa bé như vậy?

Huyên Tứ Nương cười lạnh, mặt mày trở nên lãnh đạm, chính là nổi lên lòng đề phòng.

Tửu Nhục Tăng thở dài, nói:

- Ta đúng là thiếu nợ hắn, ba ngày trước bần tăng đi ngang qua Thái Hành sơn, bụng đang đói, may được tiểu hữu này mời ta ăn thịt uống rượu, hắn lúc ấy nói, mời bần tăng rượu thịt, bần tăng nên đáp lễ lại, bần tăng cảm thấy lời ấy có lý, chỉ tiếc lúc ấy người không có một đồng, lại không thể giảng kinh gán nợ, đành phải chạy trốn...

Hắn đàng hoàng đem chuyện lúc đó nói ra, Huyên Tứ Nương đám người nghe được cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không ít người cũng nhìn hướng Phương Hành như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nơi này thậm chí còn có ánh mắt của Tiếu Kiếm Minh, hắn biết, nghe Tửu Nhục Tăng giảng kinh là hiếm thấy cỡ nào, ban đầu chính mình hao tốn một trăm khối trung phẩm linh thạch, mới từ trong am cầu được một cái danh ngạch, có thể nghe Tửu Nhục Tăng nói một đoạn ngắn, mà tiểu quỷ này, có cơ hội tốt như thế, thế nhưng không chịu nghe...

Phương Hành đã nhận ra ánh mắt mọi người nhìn mình, hung hăng trợn mắt nhìn lại.

Bất quá hắn cũng không mở miệng, trong lòng đang suy nghĩ, có thể mượn lực lượng của hòa thượng này để giải vây hay không.

Đúng vào lúc này, Huyên Tứ Nương hé miệng cười một tiếng, hỏi:

- Vậy đại sư đến đây là chuẩn bị xong tiền trả nợ rồi ư?

Tửu Nhục Tăng thở dài, nói:

- Tiền cũng chưa có, bất quá ta đi ngang qua Thanh Vân Tông, thấy tiểu hữu này gặp nguy nan, có ý trả nợ, giúp hắn giải quyết khó khăn, nói vậy một lần nhân tình này, cũng có thể trả xong!

Huyên Tứ Nương lúc này mới nghe ra ý tại ngôn ngoại trong lời nói của Tửu Nhục Tăng, sắc mặt lạnh lẽo, quát lên:

- Vòng tới vòng lui, thì ra vẫn là tâm hoài quỷ thai, hòa thượng, ngươi nói lời này, chính là muốn cản ta phá quan sao?

Tửu Nhục Tăng không đáp, ánh mắt nhìn hướng Phương Hành.

Trong lòng Phương Hành mừng rỡ, kêu lên:

- Đại hòa thượng, ngươi giúp ta lần này, chúng ta xóa nợ!

Tửu Nhục Tăng khẽ mỉm cười, hướng Huyên Tứ Nương nói:

- Tứ cô nương, ngươi nghe được sao?

Huyên Tứ Nương hận tới nghiến răng, trong ánh mắt hiện lên một tia lãnh ý, lạnh lùng nói:

- Ngươi cho rằng ta sẽ tin ngươi nói ư? Tửu Nhục hòa thượng, đừng cho là Huyên Tứ Nương ta dễ lừa gạt, ta biết Linh Sơn Tự các ngươi cho tới bây giờ đều là lãnh đạm đứng ngoài cuộc, nơi đó có ích lợi thì sẽ xông vào, ta chỉ hỏi ngươi, cùng người bế quan này rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Vì sao muốn ngăn cản ta phá quan?

Tửu Nhục Tăng lắc đầu, nói:

- Bần tăng cùng người bế quan không có quan hệ, lúc trước đã nói rồi, chính là vì trả nợ mà đến!

Huyên Tứ Nương cũng không tin lời này, trong lòng hận ý đột nhiên tăng mạnh, lạnh giọng nói:

- Ta hôm nay nhất định phải phá quan, ngươi có thể ngăn được ta ư?

Tửu Nhục Tăng hơi ngẩn ra, cười khổ nói:

- Tứ cô nương mạnh mẽ phá quan, bần tăng cản thế nào đây?

Huyên Tứ Nương sắc mặt hơi hòa hoãn, lại không nghĩ rằng, lời kế tiếp của Tửu Nhục Tăng nhất thời để cho sắc mặt nàng đại biến:

- ... Nhưng bần tăng hôm nay nhất định phải trả khoản nợ này, vạn bất đắc dĩ, đành phải đem toàn bộ bọn ngươi giết chết!

Hắn vẻ mặt bình thản thành khẩn, sau khi nói xong, còn giải thích một câu:

- Dù sao người chết không cách nào phá quan, có lẽ biện pháp này có thể được!

Lời vừa dứt, không chỉ có người trong Phù Diêu Cung, ngay cả trên dưới Thanh Vân Tông cũng sắc mặt đại biến.

Phương Hành đang dương dương đắc ý nhìn kịch vui cũng sợ hết hồn, thầm nghĩ:

- Hòa thượng này thật là tà ác a!

- Hòa thượng, ngươi đừng nói bậy, ngươi nói có thể giết chết ta, có thể giết chết ta sao?

Huyên Tứ Nương sau khi khiếp sợ, chính là nộ khí trùng thiên, giọng căm hận nói, sát cơ đột khởi.

Tửu Nhục Tăng khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nhìn nàng, nói:

- Có thể!

Không có sát khí, cũng không có uy hiếp, lại càng không có hiển lộ thần thông thủ đoạn để kinh sợ đối thủ.

Tửu Nhục Tăng chỉ nói một từ: có thể!

Nhưng chỉ một từ, ẩn chứa tự tin cùng chắc chắn rất cường đại.

Huyên Tứ Nương bàn tay khẽ run lên, tựa như có lẽ đã nhịn không nổi nữa, đang muốn xuất thủ, song đúng lúc này, bỗng nhiên một cái tay duỗi tới, cầm cổ tay của nàng, là Tiền bà bà, lão ẩu này lúc này đã ở trong trạng thái bị Tửu Nhục Tăng kinh sợ hồi phục, sắc mặt âm trầm như nước, khẽ lắc đầu, ám hiệu Huyên Tứ Nương, không thể thật sự động thủ.

Chuyện của mình thì mình tự biết, Tiền bà bà hiểu được, Huyên Tứ Nương thực lực cũng không yếu, nhưng gặp phải hòa thượng này, vẫn còn quá non.

- Ha ha, đại hòa thượng, ngươi rất giỏi!

Qua hồi lâu, Huyên Tứ Nương mới lạnh giọng mở miệng, nói:

- Xem ngươi tự tin như thế, chẳng ;ẽ ngươi đã tu thành kim cương pháp tướng?

Tửu Nhục Tăng không nói lời nào, hai tay chắp lại, không nói một lời.

Nhưng đó cũng là một loại thái độ, thái độ lặng yên nhận thức.

Huyên Tứ Nương sắc mặt trở nên càng khó nhìn, trầm tư hồi lâu, nói:

- Cũng được, dù sao người này cũng cũng không phải là Phù Diêu Cung ta muốn tìm, ngươi bảo vệ người này, sẽ phải thừa nhận lửa giận của gia tộc kia, hi vọng người từ Đông Thổ Khương gia đến, ngươi còn có thể bảo hộ được, Phù Diêu Cung ta vì bọn họ thăm dò được tung tích người này, cũng coi như nhân nghĩa đã hết, chuyện này không cần xen vào nữa!

Dứt lời, phất ống tay áo, xoay người rời đi.

Thanh Vân Tông trên dưới, đều vẻ mặt ảm nhiên.

Ở Tửu Nhục Tăng uy hiếp, Phù Diêu Cung cao cao tại thượng, rõ ràng biểu hiện ra thối lui.

- Tông chủ!

Huyên Tứ Nương bỗng dừng lại, nhìn về Trần Huyền Hoa, thanh âm lạnh nhạt nói:

- Ta ở chỗ của các ngươi đã mệt mỏi, hiện tại muốn hồi cung đi, sông núi hà đồ phương viên mười vạn dặm, ngươi chuẩn bị xong sao, ba tháng sau, Phù Diêu Cung tự sẽ phái người tới lấy!

Nàng dừng một chút, thanh âm lạnh lẽo:

- Tốt nhất chuẩn bị tỉ mỉ xác thực một chút, nếu có một chút lầm lỗi, Thanh Vân Tông khó bảo toàn không bị tiêu diệt!

Tông chủ Trần Huyền Hoa mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng quỳ trên mặt đất, cung kính nói:

- Tiểu nhân sẽ cẩn thận!

Huyên Tứ Nương không nói nữa, cất bước hướng ngọc cơ điện lao đi, chúng lão ẩu thấy thế, tất cả đều cùng nàng bay đi.

Thanh Điểu trưởng lão cùng Tiếu Sơn Hà nhìn thoáng qua những người khác, do dự một chút, cũng đáp mây bay lên, bay về phía ngọc cơ điện.

Tông chủ Trần Huyền Hoa do dự một chút, lại cười khổ một tiếng, đi tới trước người Tửu Nhục Tăng, vái chào.

- Đại sư cứu mạng...

Nghe được hắn nói một câu như vậy nói, Phương Hành hơi ngẩn ra, không biết Tông chủ có ý gì.

Tửu Nhục Tăng cũng nói:

- Ta đã cản trở hành động phá quan của Phù Diêu Cung, Tông chủ vì sao còn muốn nói như vậy?

Trần Huyền Hoa trưởng thở dài một tiếng, thân thể khom thấp hơn, thanh âm chua xót.

- Lúc trước đại sư cứu mạng của Bạch Trưởng lão, hiện tại... Tiểu nhân cầu đại sư cứu mấy ngàn tánh mạng Thanh Vân Tông đệ tử...

Tửu Nhục Tăng gật đầu, nói:

- Ngươi lo lắng Phù Diêu Cung đem tin tức tiết lộ ra ngoài, Đông Thổ Khương gia sẽ đến sao?

Chương 169: Hòa thượng gánh núi mà đi

Những người khác nghe thấy, trong bụng nhất tề cả kinh, đã hiểu ý tứ cầu cứu của Tông chủ. Hôm nay Phù Diêu Cung mặc dù không thể phá quan, nhưng trên căn bản đã khẳng định người bế quan là người bọn hắn muốn tìm, đợi đến khi Khương gia biết được chuyện này, tất nhiên sẽ lần nữa phái người tới phá quan, sợ rằng đến lúc đó, không đơn thuần là phá quan đơn giản như vậy, nếu là Khương gia giận lây sang Thanh Vân Tông, chỉ sợ Thanh Vân Tông trên dưới, gần ngàn tánh mạng, sẽ không một ai có thể còn sống sót...

Dù sao, đối phương là Khương gia, một trong các cổ thế gia nơi khởi nguồn của đạo pháp ở Đông Thổ, Khương gia! Thiên Nguyên đại lục, đã dài dòng vạn năm, đạo pháp diễn sinh bên trong lịch sử trường hà, không biết có bao nhiêu thiên kiêu đại thánh quật khởi rồi lại tiêu vong, không biết có bao nhiêu cái tên trong khoảng thời gian ngắn được người nhớ kỹ, lại trong năm tháng dài dòng bị người quên lãng. Người cường đại thế nào, cũng khó trốn khỏi vận mệnh bị người quên lãng, ngàn vạn năm đứng vững không ngã, chỉ có các đại cổ thế gia cùng thánh địa đại biểu truyền thừa ngọn nguồn mới tồn tại được. Những thế lực cường đại này đứng ở đỉnh thế giới, Nam Chiêm, Tây Ngưu, Bắc Bình, Đông Thắng tứ châu đều tồn tại, truyền thừa vạn năm, nội tình thâm hậu đến một cái trình độ khó có thể tưởng tượng, chấp chưởng tu giới, quân lâm thiên hạ.

Mà tại trong bốn châu, vẫn là lấy Đông Thắng Thần Châu cổ thế gia nội tình kinh người nhất. Đông Thắng Thần Châu chính là khởi nguồn của đạo pháp, tục truyền hôm nay đạo pháp cả tòa Thiên Nguyên đại lục, chính là từ Đông Thắng Thần Châu, cũng chính vì vậy, Đông Thắng Thần Châu cổ thế gia thân phận càng thêm tôn quý, trong đó mỗi lần xuất hiện một người, đều là tồn tại danh dương tứ châu, mà Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương nhắc tới Đông Thắng Thần Châu Khương gia, lại càng là một trong mấy họ xưa nhất cũng tôn quý nhất Đông Thổ.

Nếu nói là Đông Thổ Khương gia là người khổng lồ, như vậy Thanh Vân Tông chính là một con kiến nhỏ nhỏ. Con kiến chọc tới cự nhân, vô luận nguyên nhân là gì, cũng rất có thể bị một cước đạp chết...

Tửu Nhục Tăng trầm mặc không nói, chưa từng mở miệng. Trần Huyền Hoa trong lòng lo lắng, hướng Phương Hành nhìn thoáng qua, ám hiệu đã rõ ràng. Mặc dù cũng không ai biết Tửu Nhục Tăng có phải thật sự bởi vì hướng Phương Hành "Trả nợ" mới bức lui Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương không, nhưng bên trong Thanh Vân Tông người duy nhất có thể cùng Tửu Nhục Tăng nói chuyện chỉ có Phương Hành rồi, Trần Huyền Hoa đang ám chỉ hắn cầu xin.

Phương Hành thấy đường đường một vị Tông chủ hướng chính mình đưa tới ánh mắt khẩn cầu, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, tới lui đi tới bên cạnh Tửu Nhục Tăng, nói:

- Đại hòa thượng, Tông chủ cũng nói với ngươi như vậy, ngươi phải nể tình a...

Tửu Nhục Tăng nhìn hắn một cái, nói:

- Ta đã trả đủ nợ cho ngươi!

Phương Hành nói:

- Không phải còn tiền lãi hay sao? Ngươi đã nói có thể tính mà!

Tửu Nhục Tăng im lặng, thở dài, nói:

- Cũng được, Khương gia nếu có người tới, hết thảy cũng quy đến trên người bần tăng sao!

Trần Huyền Hoa đám người nghe vậy đều vui mừng, không nghĩ tới Phương Hành nói chuyện thật sự có tác dụng. Trần Huyền Hoa lạy dài thi lễ, nói:

- Đa tạ đại sư cứu giúp, chẳng qua là không biết đại sư định làm như thế nào...

Tửu Nhục Tăng nhàn nhạt cười cười, nói:

- Người bế quan không ở chỗ này rồi, phiền não tự nhiên cũng không còn nữa!

Vừa nói, hai tay chậm rãi chắp lại, theo một động tác, sơn gian có gió lớn nổi lên, cuốn núi rừng loạn thạch, kinh khủng vô cùng, Trần Huyền Hoa đám người đều kinh hãi, vội vàng cưỡi mây mà lên, sau đó đem các đệ tử đạo đồng, cũng dẫn tới không trung, ánh mắt hoảng sợ nhìn dưới chân núi Tửu Nhục hòa thượng, không biết hắn đột nhiên thi triển đại thần thông, là muốn làm cái gì.

Dưới chân núi, cuồng phong cuồn cuộn, bỗng nhiên có Phạn xướng thần thánh cao quý truyền ra, hư vô phiêu miểu, không linh thành tâm thành ý, rồi sau đó trên núi bỗng nhiên kim quang mãnh liệt, lại thấy Tửu Nhục Tăng thân hình từ từ trở nên to lớn, từ cao hơn trượng, thế nhưng dần dần dài đến trăm trượng, ngàn trượng, hóa thành một cái cự nhân gần như muốn đỉnh thiên lập địa, trên người kim quang chói mắt, tựa như chân chính thần phật.

Đại hòa thượng này, xoay người lại, hướng Phù Diêu Cung ở Thanh Vân Tông chủ phong thi lễ, lấy ra một cái thiền trượng, sau đó thiền trượng cũng theo gió trở nên to lớn, to như ngọn núi, dài hơn ngàn trượng, Tửu Nhục Tăng đem một đầu thiền trượng cắm vào Phi Thạch Phong mà Bạch Thiên Trượng bế tử quan, vừa hơi cảm ứng, ngạc nhiên nói:

- A, còn có một người!

Liền đem một đầu khác cắm vào Vân Ẩn Phong, mỗi đầu một ngọn núi, Tửu Nhục Tăng trực tiếp đem hai ngọn núi gánh lên, sải bước, hướng trong núi rừng đi tới.

Ùng ùng, khói bụi tràn ngập, đất rung núi chuyển, phong vân biến sắc, Thanh Vân có bảy ngọn núi, rõ ràng chỉ còn năm ngọn...

- Chuyện này..."Tông chủ Trần Huyền Hoa

vừa im lặng, vừa hoảng sợ. Không ai ngờ đến, phương pháp cứu giúp đệ tử trên dưới Thanh Vân Tông của hòa thượng này, dĩ nhiên là trực tiếp đem hai ngọn núi gánh đi. Hơn nữa chẳng những là Phi Thạch Phong mà Bạch Thiên Trượng bế tử quan gánh đi rồi, ngay cả Vân Ẩn Phong mà Thái Thượng Trưởng lão bế tử quan cũng mang đi. Cách làm này vốn có chút tức cười, nhưng ở dưới uy lực của đại thần thông, nhưng không người dám cười, chỉ cảm thấy sợ hãi vô cùng.

- Cách làm này... Cũng quả thật có thể...

Thư Văn cốc truyền pháp trưởng lão Trần Bảo Nghiên trầm mặc một lúc lâu, khẽ thở dài. Trần Huyền Hoa cũng không biết nói cái gì cho phải, bất quá cũng cũng cảm thấy có đạo lý, ngay cả ngọn núi bế quan cũng bị mang đi rồi, Đông Thổ Khương gia nếu tới, tự nhiên trước muốn đi tìm Tửu Nhục Tăng, mới có thể xác định người trong ngọn núi có phải người bọn họ muốn tìm hay không, kể từ đó, ở trước lúc người Khương gia xác định vấn đề này, Thanh Vân Tông sẽ an toàn không ít, ít nhất không lo lắng bị tiêu diệt.

Tửu Nhục Tăng gánh núi mà đi, thân hình khổng lồ, nhưng tốc độ cực nhanh, bên người có mây bay quanh quẩn, mấy bước bước ra, đã đến chân trời, thoáng một cái, đã tan biến tại cuối chân trời, mọi người ở đây không thiếu Trúc Cơ cao thủ, nhưng cho dù là bọn họ, thi triển pháp nhãn thuật cũng tìm không được bóng dáng Tửu Nhục Tăng, trên mặt đất, lại càng một cái dấu chân cũng không để lại. Trừ hai ngọn núi bị mang đi, còn có ở ngoài, không một tia dấu vết lưu lại.

Sau khi thân ảnh Tửu Nhục Tăng hoàn toàn biến mất, ngọc cơ điện trên không, vạn trượng linh quang hiện lên, một tòa ngọc liễn bay ra, trước có hoàng cân lực sĩ mở đường, sau có mấy lão ẩu tu vi sâu không lường được đi theo, dĩ nhiên là Phù Diêu Cung cũng muốn đi, Trần Huyền Hoa đám người tự nhiên cũng không dám đắc tội, vội vàng tới giữa không trung, xa xa dập đầu, hướng phương hướng ly khai hành lễ.

- Ai, Thanh Vân Tông từ đó nhiều chuyện...

Đợi đến ngọc liễn đi xa, không thấy bóng dáng, Trần Huyền Hoa đứng lên, vẻ mặt chán nản.

Thiết Như Cuồng thở dài nói:

- Không sai, Tiếu Sơn Hà không tiếc ân tương cừu báo, bán đứng Bạch Trưởng lão, đổi lấy Phù Diêu Cung huyền quyết truyền thừa, từ nay về sau tất nhiên không cam lòng bình thường nữa, Thanh Điểu trưởng lão cũng dùng học trò cưng của nàng đổi lấy một quyển huyền quyết truyền thừa, chẳng qua là truyền thừa này cũng không được phép truyền cho người khác, cũng không biết nàng tương lai có trị được Tiếu Sơn Hà không...

- Cho dù trị được, chỉ sợ Thanh Điểu cũng sẽ không làm... Ai, tùy đi đi!

Trần Huyền Hoa vẻ mặt tịch liêu, nói nửa câu, lúc đó dừng lại, giống như không muốn nói chuyện nhiều. Chẳng qua là vào lúc này, lời của Thiết Như Cuồng bỗng nhiên đưa tới một người khác chú ý.

- Thanh Điểu dùng ái đồ đổi một quyển huyền quyết? Ái đồ nào?

Phương Hành hơi ngẩn ra, ngẩng đầu hỏi.

Thiết Như Cuồng nói:

- Tê Hà cốc còn có người nào có thể được Phù Diêu Cung nhìn trúng chứ, tự nhiên là cô bé gọi Tiểu Man kia rồi!

- Tiểu Man tiến vào Phù Diêu Cung?

Phương Hành ngẩn ngơ, đột nhiên ha ha phá lên cười, thật là vui vẻ.

Thiết Như Cuồng im lặng, nói:

- Ngươi vui vẻ như vậy làm cái gì?

Phương Hành dương dương đắc ý nói:

- Ngươi biết Tiểu Man là ai chăng? Đó là nha hoàn của ta, bất luận lúc nào cũng theo ta một lòng, nàng ở Phù Diêu Cung học được bản lĩnh, bổn thiếu gia tương lai khẳng định cũng được dựa hơi a... Ha ha...

- Ái đồ của Thanh Điểu làm sao lại thành nha hoàn của ngươi?

Thiết Như Cuồng có chút im lặng nói thầm một câu, bất quá vừa thở dài nói:

- Tiến vào Phù Diêu Cung, chẳng khác gì là một bước lên trời, tiền đồ của nha đầu này tự nhiên bất khả hạn lượng, chỉ bất quá, mở miệng nói nha hoàn, ngươi sau này cũng không nên nói nữa, sau trăm tuổi, nha đầu này tối thiểu cũng sẽ là thân phận thị thiếp của Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ, quý không thể nói, đừng quên họa là từ miệng mà ra!

- Thị thiếp? Thị thiếp gì?

Phương Hành vốn đang đầy mặt nụ cười ngây dại, rù rì lập lại một lần.

Thiết Như Cuồng cũng có chút bất ngờ vì phản ứng của Phương Hành, nói:

- Thị thiếp của Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ... bên trong Phù Diêu Cung, chỉ có hai nam tử, một cái chính là Đại Tư Đồ đương đại, một cái chính là Đại Tư Đồ tương lai, trong cung trừ Đại Tư Đồ huyết mạch ra, nữ đệ tử còn lại, trừ hạ nhiệm thần nữ ra, đều là thị thiếp của Đại Tư Đồ kế nhiệm, đây là chuyện thiên hạ đều biết a...

- Ta... Ta chửi con mẹ hắn chứ!

Phương Hành bỗng nhiên quát to lên, trực tiếp nhảy xuống. Lúc này hắn còn trên tường vân Thiết Như Cuồng ngưng tụ, nhảy đi xuống, lập tức đến giữa không trung, chẳng khác nào tự sát, trong miệng hét lớn:

- Lão Kim mau tới đây...

Nơi xa, một đạo kim vân lướt đến, đem hắn tiếp được rồi, chính là Kim Ô quanh quẩn ở phụ cận, Phương Hành đứng trên lưng Kim Ô, gấp đến độ kêu to:

- Mau mau... Mau mau... Mau mang ta đi nơi đó...

Kim Ô mặc dù cảm thấy có chút kinh ngạc, vẫn là trực tiếp chở hắn hướng Thanh Vân chủ phong bay tới, đi tới ngọc cơ điện, lại thấy Thanh Điểu trưởng lão cùng Tiếu Sơn Hà, đều là đầy mặt nụ cười, đang thấp giọng nói chuyện, mà bên cạnh Thanh Điểu trưởng lão, đi theo mấy Tê Hà cốc nữ đệ tử, ngay tại lúc này, Tiểu Man bình thường cũng sẽ đi theo ở bên cạnh nàng, lúc này hoàn toàn không có bóng dáng...

- Tiểu Man đâu? Tiểu Man đi nơi nào?

Phương Hành trên gáy toát ra một tầng mồ hôi, hướng về phía Thanh Điểu trưởng lão kêu to.

Thanh Điểu trưởng lão hơi ngẩn ra, trên mặt không vui nói:

- Ngươi tiểu quỷ này không lớn không nhỏ, không gọi một tiếng trưởng lão sao? Tiểu Man có đại cơ duyên, ta đem nàng đưa đến Phù Diêu Cung Huyên nương nương làm thị giả rồi, đã đi theo Huyên nương nương rời đi!

Phương Hành như gặp phải tình thiên phích lịch, mắng to:

- Lão tặc bà khốn kiếp, cầm Tiểu Man đổi lấy lợi ích, tiểu gia sớm muộn gì cũng chặt ngươi...

Một bên mắng to, một bên vội vàng vỗ Kim Ô chuyển hướng, hướng Phù Diêu Cung ngọc liễn ly khai đuổi theo.

Thanh Điểu bị Phương Hành mắng ngây ra, qua một hồi lâu mới kịp phản ứng, vẻ mặt sương lạnh tức đỏ bừng, quát lên:

- Tiểu quỷ ghê tởm, lại dám làm nhục ta như thế, làm như ta không dám giết ngươi sao?

Vừa nói đáp mây bay mà đuổi theo, song đúng lúc này, Tông chủ Trần Huyền Hoa đám người cũng đã lướt tới, thấy bộ dáng của nàng, Trần Huyền Hoa vội vàng kéo nàng, để cho nàng chớ đuổi theo.

Chương 170: Trăm năm Dao Trì yến

Lại nói người của Phù Diêu Cung lúc này còn chưa đi xa, thân là chủ tử Huyên Tứ Nương trong lòng có chuyện, ngọc liễn bay cũng không nhanh, chỉ lấy tốc độ đều đặn đi về phía trước, phía ngoài thoạt nhìn ngọc liễn không lớn, nhưng bên trong giống như là cung điện, đủ loại linh bảo trân thiết, kỳ dị pháp khí bố trí ở bên trong ngọc liễn, quý không thể nói. Huyên Tứ Nương tay phải nâng trán, ngồi ở trên giường, khẽ nhíu mày, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì.

Mà trước người nàng, Tiểu Man đã đổi lại một bộ váy trắng, bộ dạng phục tùng cúi đầu, yên lặng rơi lệ.

- Linh Sơn Tự... Linh Sơn Tự... Sau khi diệt phật, các ngươi gần vạn năm không hỏi tới thế sự, hôm nay lại muốn làm gì?

Huyên Tứ Nương suy nghĩ một lúc lâu, vẫn không hiểu được mục đích của Tửu Nhục Tăng.

Nàng không tin lời Tửu Nhục Tăng nói là vì trả Phương Hành một cái nhân tình mới nhúng tay vào chuyện này, hơn nữa Tửu Nhục Tăng ra tay mạnh mẽ, cố ý ép mình rời khỏi Nam Chiêm, cho nên nàng kết luận phía sau Tửu Nhục Tăng, tất sẽ có pháp chỉ của Linh Sơn Tự.

Chẳng qua là, đám hòa thượng này rốt cuộc muốn làm gì, nàng nghĩ mãi mà vẫn không rõ.

Từ từ thở dài một tiếng, Huyên Tứ Nương quyết định không nghĩ vấn đề này nữa, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Man, thấy nàng vẫn cúi đầu rơi lệ, liền mỉm cười nói:

- Nha đầu, vào Phù Diêu Cung chúng ta, trở thành người bên cạnh ta, là đại cơ duyên không biết bao nhiêu tu sĩ trong thiên hạ nằm mơ cũng không đổi được, ta cũng thấy sư tôn ngươi quá mức khắc bạc, không đành lòng để một người đáng yêu như ngươi tiếp tục sống ở bên người nàng, mới dùng một quyển huyền quyết đem ngươi đổi lại, làm sao ngươi lại không biết hảo tâm của ta, ngược lại vẫn khóc sướt mướt như thế?

Tiểu Man khẽ bái xuống, ngập ngừng nói:

- Nương... Nương, Tiểu Man... Không muốn đi Phù Diêu Cung...

Huyên Tứ Nương nở nụ cười, nói:

- Ngươi chính là không biết Phù Diêu Cung là nơi vui sướng thế nào, có thật nhiều tỷ muội giống ngươi, còn có vô số động tiên, dị thú linh cầm, tốt hơn nhiều so với Thanh Vân Tông như ăn mày của các ngươi...

Tiểu Man cắn môi, dùng sức lắc đầu, nói:

- Ta... Ta chỉ muốn đi cùng thiếu gia...

Huyên Tứ Nương hơi ngẩn ra, nói:

- Thiếu gia ư?...

Nàng đang muốn hỏi ai là thiếu gia của Tiểu Man, đột nhiên thần thức vừa động, nghe thấy một tia thanh âm, chân mày nhất thời nhíu lại.

Cách ba mươi dặm, Kim Ô hóa thành một đạo kim quang, thi triển toàn lực phi hành đuổi theo, Phương Hành đầy mặt lo lắng, trong đôi mắt cơ hồ phun ra lửa, trong tay nắm thật chặt đại đao của mình, vừa bay về phía trước, vừa kêu to tên "Tiểu Man", hắn trong lòng chẳng qua là lo lắng, người của Phù Diêu Cung đi quá nhanh, chính mình không đuổi kịp các nàng, lại không hề chú ý tự thân an nguy.

Thật ra lúc trước mặc dù hắn hứa muốn dẫn Tiểu Man rời đi, nhưng trên thực tế cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi, hắn còn không định sau khi chém Tiếu Kiếm Minh rời đi mang theo Tiểu Man cùng đi, dù sao đối với hắn mà nói, thích tự do tự tại đến khắp nơi giương oai hơn, lại không muốn mang theo gánh nặng bên người. Cũng vì chuyện này, nghe nói Tiểu Man bái nhập Phù Diêu Cung, còn thật vui vẻ.

Chẳng qua hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Phù Diêu Cung rõ ràng lại có quy củ như vậy!

Gọi là nữ đệ tử, dĩ nhiên là thị thiếp cho Đại Tư Đồ khốn kiếp nào đó...

Thằng cha nó chứ Đại Tư Đồ gì, nha hoàn của hắn làm sao có thể đi làm thị thiếp cho người khác?

Cũng chính vì vậy, trong lòng nổi lên lo lắng, buộc Kim Ô triển khai cấp tốc đuổi theo!

- Đuổi kịp rồi!

Kim Ô trong đầu buồn bực phi hành đột nhiên ánh mắt sáng lên, thấy được phía trước tầng mây, một giá ngọc liễn bảo quang tỏa ra bốn phía, bên cạnh mấy lão ẩu sắc mặt bất thiện lạnh lùng hướng bọn họ nhìn tới, chính là đoàn người Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương.

Nhìn bộ dáng giống như đã ngừng lại, ở chỗ này chờ bọn họ.

- Ta nói, ngươi phải nói nhẹ nhàng, ngàn vạn đừng động võ, nếu không Kim gia quay đầu bỏ chạy, sẽ mặc kệ ngươi...

Kim Ô mang theo Phương Hành đuổi theo, cảm giác đã hết nghĩa vụ, vội vàng phân phó Phương Hành, không thể gây chuyện.

Nhưng mà một câu này của nó còn chưa nói hết, Phương Hành đã tức giận quát to lên:

- Đem Tiểu Man trả lại cho ta...

Trong ngọc liễn, truyền ra thanh âm lãnh đạm của Huyên Tứ Nương:

- Tiểu quỷ, cách vài chục dặm, đã nghe được ngươi hô to gọi nhỏ, om sòm làm cho người khác phiền lòng! Ngươi lá gan cũng không nhỏ, mới vừa rồi ngươi ngăn ta phá quan, cũng đã là tử tội, nể mặt của Tửu Nhục Tăng, ta mới không so đo cùng ngươi, hiện tại ngươi không biết sống chết, lại vẫn dám đuổi theo, thật sự cho là ta không dám giết ngươi sao?

Trong thanh âm có sát khí lành lạnh trộn lẫn uy áp vô hình, bao phủ ở đỉnh đầu Phương

Hành, tựa như một phương mây đen.

Trong lòng Phương Hành cũng khẽ rùng mình, xoa nhẹ mặt, cố nén tức giận trong thanh âm, nói:

- Tiểu Man là nha hoàn của ta, ngươi làm sao có thể nói mang đi lập tức mang đi? Đem nàng trả lại cho ta, ta sẽ đi ngay...

- Hừ, tiểu quỷ, dám hướng Phù Diêu Cung chúng ta đòi người ư, ngươi chán sống sao?

Huyên Tứ Nương bên trong ngọc liễn còn chưa trả lời, cạnh liễn Tiền bà bà đã mở miệng, trong mắt sát cơ chợt lóe.

- Ta không nói chuyện với ngươi!

Phương Hành tức giận trả lời một câu, ánh mắt chẳng qua là quan sát ngọc liễn.

Tiền bà bà trong bụng tức giận càng sâu, lại ngại Huyên Tứ Nương chưa lên tiếng, không tiện xuất thủ, nếu không thật muốn vung tay bóp chết tiểu quỷ này.

- Nha đầu này là ta dùng một quyển huyền quyết từ trong tay Thanh Điểu đổi lấy, nàng trước kia là đồ nhi của Thanh Điểu, hôm nay là thị giả của ta, ngươi vừa có tư cách gì mà đòi người?

Huyên Tứ Nương qua một thời gian ngắn,

mới lạnh lùng mở miệng.

Phương Hành vội la lên:

- Lão tiện nhân Thanh Điểu có tư cách gì đem Tiểu Man cho ngươi chứ? Tiểu Man là của ta, không phải là của nàng!

Huyên Tứ Nương bên trong ngọc liễn nghe lời này, lông mày nhảy lên, như cảm giác uy nghiêm của mình gặp phải khiêu khích.

Nàng nhàn nhạt nhìn Tiểu Man một cái, nha đầu này đầy mặt cầu khẩn nhìn mình, hi vọng chính mình sẽ thả nàng rời đi.

Huyên Tứ Nương trong lòng dâng lên một loại cảm giác thật quái dị:

- Phù Diêu Cung sao vậy? Người người đều dám khiêu chiến uy vọng của Phù Diêu Cung sao? Sau lưng Tửu Nhục Tăng có Linh Sơn Tự, cũng không nhắc tới, tại sao con kiến chỉ có Linh Động kỳ này cũng dám đuổi theo mình đòi người? Tại sao tiểu nha đầu yêu man này, cũng thà cùng tiểu quỷ này đi, không đem vinh hoa phú quý của Phù Diêu Cung để vào trong mắt?

Nghĩ như vậy, một cỗ tức giận dâng lên, thanh âm rét lạnh!

- Nga? Thật sao, ta đây hiện tại sẽ nói cho ngươi biết, nha đầu này là của ai, ngươi nói không tính, Thanh Điểu nói cũng không được, nha đầu này cũng không được. Chỉ có ta nói mới được, bắt đầu từ hôm nay, nàng không còn là đồ nhi của Thanh Điểu, lại càng không phải nha hoàn của ngươi, nàng là thị giả của ta, là thị thiếp Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ tương lai, có lẽ vận khí tốt hơn, còn có thể trở thành Thần Nữ!

Huyên Tứ Nương thanh âm bình thản, Phương Hành lại nghe trong lòng bốc lửa, liều mạng kêu to:

- Tại sao có thể như vậy?

- Chỉ dựa vào ta là Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương!

Một câu nói, cấp ra tất cả đáp án, ngọc liễn chuyển hướng, ngự phong bay đi.

Trong ngọc liễn, bỗng nhiên có tiếng khóc vang lên.

Tiểu Man đã lệ rơi đầy mặt, nhưng nàng che miệng, không muốn làm cho bất kỳ thanh âm gì truyền tới, miễn để cho Phương Hành nghe được.

Phương Hành khẩn trương, kêu lên:

- Ngươi đừng đi...!

Kêu to xong muốn đuổi theo, nhưng mà Tiền bà bà cùng một lão ẩu khác bỗng nhiên ngăn trước người hắn, điềm nhiên nói:

- Tiểu quỷ, ta coi như đã bỏ qua cho ngươi một mạng, nếu ngươi dám đuổi theo nữa, cẩn thận mất mạng...

- Tránh ra!

Phương Hành tức giận, đại đao vung lên, chém ra ngoài.

Chẳng qua là một đao ẩn chứa tất cả lực lượng của hắn, ở trong mắt Tiền bà bà tựa như một trò cười, bàn tay khô gầy nhẹ nhàng nhấn một cái về phía trước, một đạo lực lượng cường đại vô cùng bao phủ Phương Hành, ngay cả đầu ngón út cũng không nhúc nhích được.

- Thật là một tiểu quỷ không biết tự lượng sức mình...

Tiền bà bà nở nụ cười lạnh:

- Chủ thượng vừa mới có lệnh, muốn giữ cho ngươi một mạng, bất quá... Phế bỏ ngươi tựa như cũng không tính là trái lệnh...

Vừa nói, trên tay tăng sức mạnh, linh khí rót vào, muốn đánh tan đan điền kinh mạch của Phương Hành.

Phương Hành vận hết toàn lực, cũng không cách nào đem đại đao trong tay phách xuống, chỉ cảm thấy quanh người bốn phương tám hướng, đều bị lực lượng cường đại bao vây. Mà lực lượng này tựa như còn muốn rót vào kinh mạch của hắn, đem cả người hắn căng nứt, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đến mức đỏ bừng, xương cốt lại càng phát ra thanh âm rung động "Ba ba " rợn người, cảm giác thân thể tựa như lập tức sẽ nổ tung...

- Hạ thủ lưu tình...

Ngay lúc này, một tiếng quát to truyền đến, một lão giả áo đen nhanh chóng đáp mây bay đến, chính là Thiết Như Cuồng.

Hắn vô cùng lo lắng lao đến, trực tiếp ở trên mây quỳ xuống, hướng Tiền bà bà dập đầu, kêu lên:

- Tiền bối khoan hồng đại lượng, cầu ngài tha tiểu quỷ này một mạng sao, vãn bối nhất định sẽ dạy dỗ hắn...

- Hừ!

Tiền bà bà cũng không đem Thiết Như Cuồng để vào trong mắt, trong tay còn muốn tăng sức mạnh.

Song đúng lúc này, thanh âm nhàn nhạt của Huyên Tứ Nương từ không trung truyền lại:

- Mau mau lên đường, tha hắn một lần sao...

Tiền bà bà nghe vậy, hai đầu lông mày hiện lên hận ý, buông Phương Hành xuống.

- Lão... rùa già...

Phương Hành kịch liệt ho khan, nhưng nỗ lực cầm đao của mình muốn phách xuống, Thiết Như Cuồng bên cạnh vội vàng một tay kéo hắn về, dùng linh lực trói buộc hắn, thậm chí phong trụ kỳ kinh bát mạch, chỉ sợ hắn phát ra bất kỳ một thanh âm nào nữa, sau đó hướng Tiền bà bà đã bái xuống, kêu lên:

- Tạ ân tiền bối tha mạng, sau khi Như Cuồng mang hắn trở về, nhất định nghiêm khắc quản giáo...

Tiền bà bà cười lạnh một tiếng, cũng không nói lời nào, cùng một vị lão ẩu khác xoay người, phiêu nhiên mà đi.

- Ô ô... Ô ô...

Phương Hành hai mắt hận như muốn bắn ra, mặt đến mức đỏ bừng.

Thiết Như Cuồng cũng không để ý hắn, một tay ôm hắn vào trong ngực, một hơi đáp mây bay hướng ngược lại với Huyên Tứ Nương đám người vài trăm dặm, sau đó mới ngừng lại, trước bày ra mấy đạo bình chướng, lúc này mới đem trói buộc trên người Phương Hành cởi ra, giọng căm hận giáo huấn:

- Ngươi thật sự có ý định muốn chết sao? Phù Diêu Cung vốn hận ngươi tới tận xương, ngươi thật cho là bọn họ không dám giết ngươi ư?

- Làm sao lại thế? Tại sao nàng phải mang Tiểu Man đi? Tiểu Man là của ta...

Phương Hành điên cuồng kêu to, muốn xông ra, lại bị lực lượng của Thiết Như Cuồng trói buộc.

- Tại sao lại thế ư? Chỉ bằng ở trước mặt người ta, ta và ngươi tựa như con kiến, còn chưa đủ sao?

- Có thực lực chính là đại gia sao? Có thực lực có thể cướp Tiểu Man sao?

Phương Hành phát điên, liều mạng giãy dụa.

Thiết Như Cuồng cười khổ, nói:

- Dĩ nhiên có thể, trên thực tế ngươi có thể giữ được một mạng, đã là may mắn rồi, ngươi cũng thông minh, có mấy lời ta không cần phải nói quá rõ ràng, tu hành giới, vốn chính là cường giả vi tôn, điều này luôn đúng, nếu ngươi không đủ mạnh, chỉ có thể nghe theo mệnh trời, nhẫn nhục chịu đựng, đạo lý này chẳng lẽ ngươi không hiểu ư?

- Ở trước mặt đệ tử bình thường, những đệ tử thiên kiêu như các ngươi, chính là thiên địa, có thể cướp đoạt hết thảy của bọn họ, chúng ta cũng sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt, cũng không phải không biết, nhưng ở trước mặt đám lão già Trúc Cơ thành công chúng ta, các ngươi chỉ có thể phục tòng, mà chúng ta ở trước mặt Phù Diêu Cung, cũng không so với một con kiến mạnh bao nhiêu, giống nhau chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, không dám phản kháng!

Hắn thở dài, đi tới trước người Phương Hành, bàn tay to nhẹ nhàng ở trên bả vai Phương Hành vỗ vỗ, nói:

- Tu hành chi đạo chính là như thế, nếu như ngươi không làm được chuyện mạnh hơn người khác, ít nhất nên học làm sao mới có thể sống sót mới được!

Một câu nói này, nhất thời để cho Phương Hành đang điên cuồng ngẩn ra, trầm mặc lại.

Trong đầu, hắn nhớ lại cảnh tượng đám thổ phỉ Quỷ Yên cốc ra tay đánh cướp, đám thương nhân kia đau khổ cầu khẩn.

Sau đó, hắn lại nghĩ tới cảnh tượng Tiếu Kiếm Minh một ưng một kiếm, tiến vào Quỷ Yên cốc...

Đúng vậy, đều rất giống nhau, mạnh đoạt yếu, chẳng những có thể cướp lấy hết thảy tài vật, thậm chí ngay cả mạng cũng có thể lấy đi!

Chính mình bước vào tu hành, chẳng qua là đổi một chỗ khác mà thôi, tuy nhiên đạo lý cũng vẫn giống nhau.

Thậm chí nói, tu hành giới, đạo lý càng thêm lõa lồ!

Quỷ Yên cốc đạo phỉ cướp bóc, còn vâng chịu đạo lý lấy tiền không lấy mạng, bởi vì bọn họ cũng là phàm nhân, biết mạng của mọi người đều giống nhau, nhưng trong tu hành giới, kẻ mạnh giết chết người yếu đơn giản giống như bóp chết một con kiến, bởi vì tu hành giới nắm giữ lực lượng cường đại, người cường đại chỉ coi mạng của mình là mạng, căn bản là sẽ không đem mạng của người yếu coi là mạng...

Đạo lý này mặc dù vẫn hiểu được, nhưng thời điểm thực sự cảm nhận được, vẫn vô cùng khó có thể tiếp nhận.

Hoặc là nói, hắn tiếp nhận không phải là đạo lý này, mà là vốn dĩ cho rằng mình đã học được bản lĩnh, nhưng chợt phát hiện chính mình thật ra còn nhỏ yếu như thế...

Thiết Như Cuồng nhìn bộ dáng ảm nhiên của hắn, trong bụng cũng có chút không đành lòng, thở dài nói:

- Ngươi cũng không cần quá thương tâm. Thật ra chuyện cũng không tồi tệ đến như vậy, nếu ngươi thật sự thích nha đầu này, tương lai lại đi đoạt lại là được, cho dù nha đầu này sẽ trở thành làm thị thiếp của Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ kế nhiệm, đó cũng là chuyện một trăm năm sau, ở trong một trăm năm này, nàng sẽ được Phù Diêu Cung bồi dưỡng như người được đề cử làm Thần Nữ, băng thanh ngọc khiết, không để cho bất kỳ nam tử nhích tới gần, cho nên ngươi còn có cơ hội rất lớn...

- Một trăm năm?

Phương Hành giật mình, hơi nghiêng đầu, hướng Thiết Như Cuồng đặt câu hỏi.

Thiết Như Cuồng gật đầu, nói:

- Không sai, ngàn năm một cuộc Dao Trì yến, Dao Trì yến, cũng chính là thời khắc Phù Diêu Cung Thần Nữ hiện thân, cũng chỉ có trong ngày này, Phù Diêu Cung đệ tử không thể trở thành Thần Nữ mới có thể trở thành thị thiếp cho Đại Tư Đồ, mà hôm nay, cự ly lần Dao Trì yến tiếp theo, còn có một trăm năm thời gian, đây cũng chính là cơ hội để ngươi phát triển...

Vừa nói đến đây, Thiết Như Cuồng cũng không nói nữa.

Hắn nói lời này, tự nhiên chẳng qua là an ủi.

Phù Diêu Cung là bực nào tồn tại?

Dao Trì hội là bực nào quy cách?

Ngàn năm một cuộc Dao Trì yến, có tư cách tham dự đều là Nguyên Anh tu vi, mà trong một trăm năm, tiểu quỷ này dù kinh tài tuyệt diễm cỡ nào, có thể tu thành Kim Đan cũng đã rất nghịch thiên, làm sao có khả năng trở thành Nguyên Anh?

Huống chi, chính mình hôm nay xúi giục, chính để cho hắn đi Dao Trì yến đoạt lại nha hoàn!

Chẳng qua là, tiểu quỷ bình thời cười hì hì tức giận mắng cũng không biến sắc đột nhiên trở nên tức giận như thế, điều này làm cho trong lòng hắn mơ hồ có chút lo lắng, sợ Phương Hành nhất thời nổi điên, rước lấy họa sát thân, vì vậy dùng lời nói này để trấn an hắn, bất luận như thế nào, tiểu quỷ này nếu đã lập chí trong một trăm năm tham dự Dao Trì yến, ít nhất trước mắt sẽ không nổi điên nữa rồi, có lẽ có thể tiếp tục mà sống.

- Một trăm năm!

Phương Hành nghe, trầm mặc thật lâu, lặp lại một lần mấy chữ này.

Hắn cúi đầu, âm thầm cắn răng, một lát sau, mới nhẹ giọng nói:

- Ngươi buông ta ra!

Thiết Như Cuồng thấy hắn yên tĩnh lại, gật đầu, giải trừ toàn bộ trói buộc.

- Lão đầu, ngươi nói rất đúng, cuộc đời này chính là như vậy, có dao găm giết người, không có dao găm sẽ bị làm thịt, thật ra ta từ nhỏ đã hiểu được!

Phương Hành cũng không xông ra, mà rất bình tĩnh nói.

- Chẳng qua là, ta vĩnh viễn cũng không học được nhẫn nhục chịu đựng, vậy đành phải trở nên mạnh nhất!

Ánh mắt của hắn hiện lên một tia hung ác, từ trên lưng Kim Ô đứng lên, nhìn phương hướng Phù Diêu Cung rời đi, hung hăng nói:

- Chỉ có thể ta đoạt người khác, tuyệt không để cho người khác đoạt ta, nếu Phù Diêu Cung đoạt đi nha hoàn của ta, ta thề tương lai chắc chắn đánh tới tận cửa, hủy đi cái cung rách nát này, tất cả thứ tốt toàn bộ cướp đi, đoạt không được thì đập nát toàn bộ, đập không xong thì tất cả đều thiêu hủy...

Phát xong lời thề, mới nhớ ra chính mình đã quên Tiểu Man, bổ sung:

- Thuận tiện đem Tiểu Man đón về!

Thiết Như Cuồng có chút im lặng, trong lòng nghĩ:

- Không ngờ tiểu vương bát đản này vẫn nghĩ tới giật đồ a...

Bất quá nghe lời thề này, liền biết mình vừa rồi lo lắng cũng là dư thừa, tiểu quỷ này vốn chính là người cực kỳ lanh lợi, mặc dù nhất thời có lẽ sẽ bị lửa giận công tâm mà liều mạng, nhưng bình tĩnh lại, đạo lý nghĩ đến so với mình cũng hiểu được, cười khổ một tiếng, hỏi:

- Tiếu thị được thế, ngày sau sợ rằng ngươi không thể tiếp tục lưu lại Thanh Vân Tông, có tính toán gì không?

Thiết Như Cuồng tuy là ngay thẳng, nhìn chuyện lại rất thông thấu, hôm nay Tiếu thị được thế, Thanh Vân Tông sợ là không ở được nữa, ngay cả hắn cũng có tính toán rời Thanh Vân Tông, mà đồ đệ của chính hắn thì lại càng phải rời đi. Chính mình còn có thể về Thanh Vân Tông ở một thời gian ngắn, thu thập vài thứ, mà nếu tiểu quỷ này trở về, chỉ sợ rất nhanh cũng sẽ bị Tiếu thị nhằm vào.

- Ta? Đi về trước đã! Còn có một tràng luyện tập võ nghệ không tỷ thí!

Phương Hành nói rất chân thành.

Thiết Như Cuồng nhíu mày, nói:

- Ngươi đến lúc này rồi, còn nghĩ một tràng luyện tập võ nghệ này ư?

Phương Hành gật đầu, nói:

- Nếu muốn mạnh nhất, dĩ nhiên muốn từ viên Trúc Cơ Đan này mà bắt đầu!

...

...

- Tông chủ, viên Trúc Cơ Đan này có thể ban cho Kiếm Minh đi?

Trên chủ phong Thanh Vân Tông, Tiếu Sơn Hà mặt mỉm cười, hướng Tông chủ Trần Huyền Hoa nói.

Nụ cười rất cung kính, nhưng trong đôi mắt cũng đã có một chút biến hóa xuất hiện.

Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương nói lời giữ lời, chỉ sợ cuối cùng không thành công phá quan, nhưng cũng bởi vì hắn mật báo có công, đem huyền quyết đáp ứng hắn cho hắn, hắn có huyền quyết nơi tay, tự giác có tư bản cùng Tông chủ chống lại.

Trần Huyền Hoa chân mày khẽ nhíu lại, nhất thời không nói gì.

Cũng ngay lúc này, Thanh Điểu trưởng lão bên cạnh mỉm cười mở miệng:

- Tiếu sư huynh, Thanh Điểu có một chuyện muốn nhờ, Trúc Cơ Đan này có thể trước hết để cho ta nghiên cứu mấy ngày hay không? Xong xuôi nhất định sẽ trả lại cho Kiếm Minh, còn có tạ lễ khác đưa lên!

Tiếu Sơn Hà hơi ngẩn ra, có chút do dự.

Đan sư dùng đan dược để nghiên cứu, thường thường cũng sẽ bóp thành phấn, cơ hồ là một tia một tia phân biệt, phân tích cấu tạo trong nội đan, thậm chí là thông qua đủ loại luyện pháp, đem đan dược phản phục tế luyện, tới suy tính viên thuốc này luyện chế hỏa hầu cùng thủ pháp, cũng vì vậy, một viên đan bị đan sư cầm đi nghiên cứu một chút, trên căn bản tương đương bánh bao thịt ném chó, cũng không về được nữa.

Trong lòng hắn tự nhiên không nghĩ cho mượn, chẳng qua là Thanh Điểu dù sao cũng nhận được Phù Diêu Cung huyền quyết, mặc dù không cách nào truyền cho người khác, nhưng làm cho Thanh Điểu trở thành một cái Kim Đan cao thủ vẫn là không thành vấn đề, nói cách khác, Thanh Điểu trên căn bản chính là nhân vật ngày sau Thanh Vân Tông duy nhất có thể cùng mình chống lại, đối với người như vậy, hắn còn có ý muốn mượn hơi một chút, vì vậy không trực tiếp cự tuyệt.

Thanh Điểu tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của hắn, mỉm cười nói:

- Tiếu sư huynh yên tâm, ta bảo đảm sẽ không đem viên thuốc này hủy diệt, chẳng qua nghiên cứu mấy ngày, nhiều nhất cạo một tầng đan phấn mà thôi, bảo đảm bảy ngày sau, trả lại ngươi một viên Trúc Cơ Đan đầy đủ... Mặt khác, vì để cho Kiếm Minh Trúc Cơ thuận lợi, ta còn có mười hai viên cửu chuyển sinh linh đan trân quý đã lâu, thưởng hắn sao!

Tiếu Sơn Hà nghe vậy, ánh mắt sáng lên, hắn biết Thanh Điểu trưởng lão có mười hai viên cửu chuyển sinh linh đan, chính là nàng nhiều năm tích lũy, bảo tồn xuống vô số kỳ đan linh dược, giá trị rất cao, chỉ dưới bình thường Trúc Cơ Đan, quả thực chính là đan dược tốt nhất Linh Động cảnh tu sĩ có thể phục dụng, không nghĩ tới nàng thế lại lấy ra, đây cũng là vui mừng ngoài ý muốn.

Nghĩ tới đây, liền nở nụ cười, nói:

- Thanh Điểu sư muội đã nhờ, vi huynh tự nhiên sẽ không cự tuyệt!

Hai người bọn họ ở chỗ này nói chuyện, Tông chủ Trần Huyền Hoa sắc mặt cũng đã trở nên vô cùng khó coi, hắn lúc này còn chưa đáp ứng đem Trúc Cơ Đan ban cho Tiếu Kiếm Minh, hai người này đã thương thảo có cho mượn hay không, lại đem hắn đưa ở chỗ nào?

Chẳng qua là, hắn hôm nay cũng thực không có ý định cùng Tiếu Sơn Hà cứng đối cứng, thở dài một hơi, đang muốn nói chuyện, nhưng chợt thấy nơi xa phía chân trời, một đóa tường vân mau lướt đến, trên mây chính là Thiết Như Cuồng thầy trò cộng thêm con đại Kim Ô, tường vân còn không có tới gần, Phương Hành thanh âm xa xa truyền đến:

- Tiếu Kiếm Minh, Thanh Vân Tông khôi thủ còn chưa quyết ra, ngươi có dám cùng tiểu gia đánh một trận hay không?

Trước ngọc cơ điện, Tiếu thị chú cháu và Thanh Điểu trưởng lão, thậm chí là Tông chủ Trần Huyền Hoa, sắc mặt đều biến đổi.

Phù Diêu Cung khách quý cũng đã đi rồi, Tiếu thị chú cháu được thế, quật khởi sắp tới, tiểu quỷ này lại vẫn muốn mở miệng khiêu chiến?

Tiểu quỷ này thật không sợ đắc tội Tiếu thị thúc cháu quá ác sao?

Hay là, hắn tự nghĩ sớm muộn gì cũng không may mắn, muốn cố ý đến trên lôi đài muốn chết?

- Hừ, ta còn lo lắng tiểu quỷ này chạy trốn, lại không nghĩ rằng hắn chủ động đưa lên cửa...

Tiếu Sơn Hà mặt mày lạnh lẽo, lạnh giọng cười nói, trong ngôn ngữ đã không hề che giấu sát cơ.

Lúc trước hắn còn có chút cố kỵ Trần Huyền Hoa, không dám để lộ tâm tư của mình, hôm nay lại là không kiêng sợ.

Cũng vào lúc này, bên cạnh chợt một người xông về phía trước, cầu khẩn nói:

- Thúc thúc, cầu ngươi cho ta cơ hội này, để cho ta đích thân chém hắn!

Người nói chuyện lại là Tiếu Kiếm Minh, đầy mặt cầu khẩn.

Tiếu Sơn Hà hơi ngẩn ra, phát hiện cháu mình đối với chuyện đích thân chém tên tiểu quỷ này đã thành khúc mắc, hơn nữa chính mình nếu muốn đích thân xuất thủ đối phó tiểu quỷ này mà nói, Tông chủ Trần Huyền Hoa không nhất định sẽ không xuất thủ ngăn trở, têb thiết đầu kia khẳng định cũng sẽ không đáp ứng, mà chính mình hôm nay mặc dù được thế, dù sao còn không phải Kim Đan chân chánh, không phải là thời điểm tốt để vạch mặt.

Nghĩ đến nơi này, bất đắc dĩ gật đầu, nói:

- Vậy ngươi đi đi, đúng rồi, tận lực lưu hắn một mạng!

Tiếu Kiếm Minh biết thúc thúc còn muốn ép hỏi bí mật trên người Phương Hành, liền gật đầu nói:

- Chất nhi sẽ cẩn thận!

Cũng vào lúc này, Phương Hành đã đến phụ cận tiểu thiên nham, từ trên lưng Kim Ô đáp xuống, thấp giọng hướng Kim Ô nói thứ gì, liền thấy Kim Ô ánh mắt tỏa sáng bay đi, mà Phương Hành không chờ nó, trực tiếp tự mình đi vào tiểu thiên nham, ôm hai cánh tay trước ngực, khí phách hiên ngang đứng ở giữa sân, hét lớn:

- Tiếu Kiếm Minh, mau tới nhận cái chết, tiểu gia không chờ được nữa!

Tiếu Kiếm Minh khống chế thiết ưng bay đến trên tiểu thiên đài, mắt nhìn xuống Phương Hành, cười lạnh nói:

- Ngươi thật vội chịu chết như vậy ư?

Phương Hành cười nói:

- Đúng vậy, da ta còn ngứa, xuống gãi cho tiểu gia sao?

- Ha ha...

Tiếu Kiếm Minh nở nụ cười, lạnh giọng nói:

- Ta nhất định sẽ làm cho ngươi hưởng thụ!

Vừa nói ngự ưng phi vào tiểu thiên đài, hắn lúc này, có thể nói là lòng tin tràn đầy, thậm chí thật cho là Phương Hành tới chịu chết, bởi vì hắn phát hiện Phương Hành ngay cả Kim Ô cũng không mang, có thể thấy được hắn cũng tự biết hẳn phải chết, liền để Kim Ô rời đi, tự mình một người đi chết, mặc dù Phương Hành không có tọa ky, Tiếu Kiếm Minh vẫn tính toán mang theo thiết ưng.

Dù sao hắn còn nhớ rõ thúc phụ đã nói, hết thảy cẩn thận là hơn.

Chương 171: Thiên phú thần thông

Trên dưới Thanh Vân Tông, chúng đệ tử vốn đã rời đi lần nữa tụ lại trước tiểu thiên nham. Bọn họ mặc dù không biết bên trong nửa ngày ngắn ngủi, tông môn đã gặp đại biến, nhưng cũng ngửi được một chút khí tức gì đó không đúng, trong bụng vẫn thấp thỏm, liếc thấy Phương Hành cùng Tiếu Kiếm Minh chuẩn bị kéo dài trận chiến quyết định ai đứng đầu, bất luận có hứng thú không, tất cả đều vội vàng chạy đến nơi này, muốn xem đến tận cùng.

- Còn tưởng rằng vừa rồi tiểu quỷ này sợ hãi, cố ý đào tẩu chứ, lại vẫn muốn tiếp tục?

- Mới vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Có phải có liên quan đến tiểu quỷ này hay không?

- Di, tiểu quỷ này muốn chết hay sao? Nhớ rõ hắn cũng có một con tọa kỵ, lần này lại muốn độc thân đối địch sao?

Bên trong tiếng nghị luận, có người vui có người buồn.

- Vì sao hắn nhất định phải tỷ thí cùng Tiếu sư huynh a, chẳng lẽ không sợ...

Ngoài tiểu thiên nham, Tần Hạnh Nhi nước mắt lưng tròng.

Lưu Hắc Hổ ở bên cạnh khuyên:

- Hắn chắc đã có quyết định của mình, chưa chắc đã thua!

Mà tại địa phương xa hơn một chút, người cùng Phương Hành có cừu oán, ví dụ như

Phong Thanh Vi, Mạc Dung Anh, Mạnh Huyền Chiếu, Diệp Thiêm Long đám người, lại mang trên mặt hưng phấn khó có thể che giấu, không nháy mắt một cái nào nhìn lên trên đài.

- Đáng tiếc, không thể đích thân chém chết tiểu quỷ này, nhưng có thể nhìn Tiếu sư huynh giết chết hắn, cũng có thể giải một phần uất ức!

- Đáng tiếc, tiểu quỷ này thật ra cũng giỏi, chỉ là tự đâm đầu vào chỗ chết, nhất định không cách nào trưởng thành!

Ở trên khán đài, Thanh Điểu trưởng lão cũng thần sắc lãnh đạm, nói:

- Hi vọng Kiếm Minh không tâm từ thủ nhuyễn giống như Linh Vân!

Tiếu Sơn Hà biết nàng còn thầm hận chuyện Phương Hành mắng nàng trước mặt mọi người, cười ha ha, nói:

- Hãy xem Kiếm Minh trút giận thay cho sư muội đi!

Bất luận là người quen hay là người xa lạ, cũng bất kể là trưởng lão hay là đệ tử bình thường, không nhiều có lòng tin đối với thực lực của Phương Hành.

Mặc dù kể từ khi trở về sơn môn, Phương

Hành vẫn biểu hiện thực lực rất mạnh, vượt xa khỏi tu vi của bản thân, chẳng qua là trong lần luyện tập võ nghệ này, hắn biểu hiện thật sự làm cho người ta thất vọng, hoặc là dùng tiền đánh người, hoặc là chơi xấu, coi như hắn đã đi tới trận đánh cuối cùng, hơn nữa đánh bại hai đại cao thủ Hoa Oán Nghiệp cùng Hứa Linh Vân, người khác vẫn không thừa nhận thực lực của hắn.

Người coi trọng hắn, cho là hắn có thể giữ lại để ẩn giấu, người xem nhẹ hắn, thậm chí cho là hắn có thể đi tới một bước cùng Tiếu Kiếm Minh tỷ thí, thuần túy là nhờ quỷ kế cùng vận khí... Dĩ nhiên, còn phải cộng thêm tiền nữa!

Mặt khác, bất luận là xem trọng hắn hay là xem nhẹ hắn, cũng cảm thấy hắn đối chiến với Tiếu Kiếm Minh thật sự không có phần thắng nào cả.

Dù sao Tiếu Kiếm Minh ở Thanh Vân Tông thành danh đã gần mười năm rồi, vẫn bằng thân phận đệ tử mà tồn tại, cho dù là Hứa Linh Vân giống như trước thiên phú bất phàm, cũng khó khăn lấy đi nửa phần hào quang của hắn, lại càng không cần phải nói tới Phương Hành.

- Tiểu quỷ, ta rất ít ghét một người nào giống như ghét ngươi...

Tiếu Kiếm Minh ngồi xếp bằng trên lưng thiết ưng, hai cánh tay ôm thiết kiếm, trong con ngươi tinh quang tỏa ra bốn phía, trầm giọng nói.

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Đó là bởi vì ngươi không có cách nào làm gì được ta sao?

Tiếu Kiếm Minh giật mình, qua một hồi lâu, từ từ gật đầu, nói:

- Không sai, quả thật như thế, bên trong Thanh Vân Tông, cho tới bây giờ không ai dám bất kính đối với ta như ngươi, cũng chưa bao giờ tồn tại người nào đắc tội với ta, còn có thể sống tiêu dao như ngươi, cho nên ta rất ghét ngươi, không có lúc nào không muốn giết ngươi, cuối cùng thật là may mắn, hôm nay ta rốt cục chờ được đến giờ khắc này rồi...

Trong khi nói chuyện, sát khí lành lạnh trên người Tiếu Kiếm Minh đã dâng lên.

Phương Hành không sợ chút nào, ngẩng đầu nhìn hắn, khẽ mỉm cười, nói:

- Ta còn có một câu muốn nói!

Tiếu Kiếm Minh khóe miệng dâng lên một tia cười lạnh, thản nhiên nói:

- Nói đi, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng của ngươi...

Phương Hành cười cười, rất chân thành nói:

- Tiếu Kiếm Minh, tổ cha ngươi ấy!

Tiếu Kiếm Minh ngây ra, sắc mặt lạnh lẽo hiện lên, "Sặc" một tiếng, thiết kiếm ra khỏi vỏ nửa tấc.

Phương Hành chợt hướng về sau mà nhảy, hai tay chống nạnh, kêu lên:

- Có bản lãnh ngươi giết ta đi, ngươi giết ta đi...

- Tiểu quỷ, chết đã đến nơi, còn ba hoa ư!

Tiếu Kiếm Minh lửa giận thoáng cái bốc cao, sặc lang một tiếng thiết kiếm ra khỏi vỏ, chợt hóa thành một đạo cầu vồng màu đen hướng Phương Hành đâm tới.

Ở thời điểm đối mặt với Phương Hành, hắn luôn luôn cảm giác sự kiên nhẫn của mình luôn luôn không đủ dùng.

- Thanh vân nhất kiếm chống hàn sương...

Thanh âm lạnh lẽo, kiếm thế như sương, ô quang tán loạn, kiếm quang mang theo tầng tầng sương lạnh, một kiếm đâm ra, đã phong tỏa toàn bộ không gian bên trong phương viên ba mươi trượng, sương lạnh đi tới đâu, bất kỳ động tác nào cũng chậm lại, duy có kiếm thế của hắn không bị ảnh hưởng, trên không trung như chậm mà nhanh, thoạt nhìn còn đang chậm rãi đâm ra, trên thực tế đã chỉ đến một thước trước mi tâm Phương Hành.

Phương Hành sắc mặt cũng đột nhiên run lên, "Bá" một tiếng, năm ngón tay xòe ra, Thanh Long Bích Diễm đao xuất hiện trong tay của hắn, sau đó nghiêng người vung đao, thoáng cái, đao khí dâng lên, thanh long sát khí tựa như biến thành một con rồng xanh thực sự, tê ngâm quanh quẩn quanh người hắn, chung quanh long thân có một mảnh ngọn lửa màu vàng, dị thường nóng bỏng, trong nháy mắt đã xé rách ảnh hưởng của sương lạnh.

- Đương...

Đao kiếm chạm vào nhau, tiếng tê minh không dứt, âm trầm khuếch tán ra ngoài.

Tiếu Kiếm Minh biến sắc, thiết kiếm thoáng một cái, chuyển tới ba vòng, mới hóa giải sức lực từ trên đao Phương Hành truyền đến.

Mà Phương Hành trong nháy mắt lùi lại ba bốn bước, mới đứng vững, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

- Tiểu quỷ, quả thật đã coi thường ngươi, rõ ràng chỉ có Linh Động tầng bảy, một chiêu đã mạnh như thế...

Tiếu Kiếm Minh lạnh giọng nói, lực lượng một đao kia của Phương Hành đã để cho hắn có chút khiếp sợ.

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Nếu không phải như thế, sao lại dám cho so chiêu?

Tiếu Kiếm Minh trên mặt lộ ra vẻ mỉa mai:

- Ta tu Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết gần mười năm, ngươi thật sự cho là ta chỉ có chút tài nghệ như vậy sao?

Trong tiếng cười lạnh, thiết kiếm bá một tiếng lần nữa đâm ra.

- Thanh vân nhất kiếm phá hiểu quang...

Kiếm khí như cầu vồng, tựa như mặt trời mới mọc, tỏa ra vô tận tia sáng.

Trong chốc lát, trong tay Tiếu Kiếm Minh như xuất hiện một vầng mặt trời, chính từ trong bóng tối sơ hiện, tỏa ra vô tận tia sáng.

Giờ khắc này, thiết kiếm trong lòng bàn tay hóa ảnh hàng vạn hàng nghìn, hư thật khó phân, phô thiên cái địa hướng Phương Hành đâm xuống.

Bên trong những bóng kiếm này, tự nhiên chỉ có một đạo là chân thật.

Chẳng qua là, cho dù là hư quang, cũng có kiếm khí tương đối uy lực, có khả năng đả thương địch thủ, phô thiên cái địa, khó phân biệt hư thật, nếu chỉ lo tìm kiếm một đạo kiếm quang chân thật, sẽ bị kiếm khí vây quanh, giống nhau sẽ bị thương nặng, còn nếu chỉ lo ngăn cản kiếm khí, lại bị một đạo chân thật kiếm quang đánh tới trước người, tất nhiên sẽ thật thật tại tại ăn một kiếm, tánh mạng khó bảo toàn.

- Tiểu quỷ, ta xem ngươi ngăn cản một kiếm này như thế nào...

Tiếu Kiếm Minh trên mặt lộ ra cười lạnh, thúc dục thiết ưng dưới chân, hướng Phương Hành bức tới.

Thanh Vân Cửu Kiếm mỗi một kiếm đều có uy lực khác nhau, tuyệt không phải bình thường.

Mà tại hắn tu luyện Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết rất công phu, cũng không cho là Phương Hành có thể ngăn cản được một kiếm này.

Tu vi cũng không thể đại biểu cho hết thảy, tựa như hai người bình thường, người từng luyện võ công nhất định sẽ so với người bình thường mạnh hơn vậy.

Người từng tu luyện huyền quyết chiến đấu cùng người không tu luyện huyền quyết chiến đấu, thực lực giống như trước có khác biệt trời vực.

Mà Phương Hành thấy một kiếm này, mặt liền biến sắc.

Trong đầu trong nháy mắt tính toán vô số ý tưởng, cuối cùng quyết tâm, không chỉ không lùi, ngược lại hướng kiếm quang đánh tới.

Hắn vung tay vũ động đại đao, hoàn toàn không có kết cấu, mắt thấy căn bản không cách nào ngăn cản được một kiếm này.

Song ngay khi hắn sắp nhào vào kiếm quang, hắn đột nhiên kêu to:

- Bạo Viêm Tử Lôi Phù...

Tiếu Kiếm Minh nhất thời kinh hãi, trong chốc lát thu kiếm trở lui, thiết ưng trong nháy mắt lùi lại ba bốn trượng, kiếm thu về trước ngực phòng ngự.

Hắn không phải là người không có đầu óc, lúc trước cũng đã tính ra các phương pháp Phương Hành có thể dùng để đối phó mình, hơn nữa từng thấy Phương Hành dùng các loại phù triện cùng pháp khí đem Hoa Oán Nghiệp đập thành trọng thương, biết trên người tiểu quỷ này có không ít những thứ tinh quái gì đó, mà trong những thứ này, không thể nghi ngờ là Phù Diêu Cung ban cho hắn Bạo Viêm Tử Lôi Phù có uy lực lớn nhất, chính hắn cũng không dám đón đỡ.

Hắn cũng không muốn cùng Phương Hành đồng quy vu tận, vô luận như thế nào, cũng phải bảo vệ tính mạng rồi hãy nói.

Chẳng qua là vừa lui ra, không ngờ phát hiện trong tay Phương Hành rỗng tuếch, nào có Bạo Viêm Tử Lôi Phù, dọa lùi được chính mình, hắn cũng lập tức lui về chỗ, căn bản không có nửa phần ý tứ xông lên, ngược lại ôm bụng ha ha phá lên cười, chỉ vào Tiếu Kiếm Minh nói:

- Ha ha, tiểu gia lừa gạt ngươi thôi, xem ngươi bị dọa y như con thỏ, thật là mất mặt...

Tiếu Kiếm Minh nhất thời tức giận sôi lên, quát to:

- Tiểu quỷ ngươi muốn chết ư!

Kiếm quang tái khởi, như hàn quang hướng Phương Hành đánh tới.

Hắn thật sự nổi giận, kiếm thế dường như so với bình thời mạnh hơn mấy phần.

- Thật sự nghĩ tiểu gia sợ ngươi ư!

Phương Hành cũng thu liễm nụ cười, sát khí tràn đầy trên mặt, tựa như muốn phải liều mạng.

Mắt thấy Tiếu Kiếm Minh đã vọt tới phụ cận, tay hắn bỗng nhiên giấu hướng sau lưng, lại là quát to một tiếng:

- Bạo Viêm Tử Lôi Phù...

Tiếu Kiếm Minh trong bụng cả kinh, thầm nghĩ:

- Lần này là thật!

Chân dẫm ở trên lưng thiết ưng vội vàng khẽ dùng lực, thiết ưng lập tức xoay người bay ra, vừa trốn đi ba bốn trượng.

- Ha ha, đúng là thằng ngốc, tiểu gia vẫn lừa gạt ngươi thôi, xem ngươi sợ đến phát điên kia...

Phương Hành cười ha ha, đưa tay rỗng tuếch hướng Tiếu Kiếm Minh lúc ẩn lúc hiện.

- Tiểu vương bát đản, ta làm thịt ngươi!

Tiếu Kiếm Minh tức ánh mắt đều đỏ, hung hăng quát lớn, "Sưu" một kiếm hướng Phương Hành đâm tới.

Một kiếm này, hắn đã vận dụng toàn lực, trực tiếp đem thúc thúc nói với mình vứt ra sau gáy.

Con mẹ nó lưu hắn một mạng cái gì, đi gặp quỷ đi!

Làm cho tiểu quỷ này chết trọng yếu hơn bất cứ điều gì!

Không thể không nói làm cho đối thủ tức giận, cũng là một loại thiên phú thần thông của Phương Hành!

Chương 172: Chém thiết ưng

Kiếm khí như cầu vồng, sát khí tỏa bốn phía.

Tiếu Kiếm Minh bị chơi xỏ hai lần, trong cơn giận dữ, quả thực đang giận điên lên, lúc ra tay không còn có chút lưu tình, thiết kiếm đem Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết thi triển đến cực hạn, kiếm kiếm không rời chỗ yếu hại của Phương Hành. Mà Phương Hành cũng trịnh trọng hiếm thấy, huy vũ đại đao, toàn bộ tinh thần phòng ngự, trong thoáng chốc, trao đổi mười mấy chiêu, Phương Hành sắc mặt tái nhợt, lảo đảo trở lui, trên người đã có kiếm thương.

Dưới cơn thịnh nộ, Tiếu Kiếm Minh thúc dục kiếm thế đến cực hạn, quả thực chính là không tiếc linh khí, mỗi một kiếm cũng ôm hận mà phát, dùng lực lượng mạnh nhất tiến công Phương Hành, hận không thể một kiếm đem hắn trảm dưới kiếm, tiến công là phi thường kinh khủng, Phương Hành dùng hết phương pháp để chống đỡ, đại đao vũ động tựa như máy xay gió, lại dùng liền mấy tấm kim cương phù tác dụng phòng ngự, chẳng qua là tác dụng cũng không lớn.

Bất quá, đây cũng chính là Phương Hành mong muốn, chỉ sợ Tiếu Kiếm Minh kiếm thế bén nhọn hơn nữa, hắn cũng cắn răng chịu đựng, hết sức phong cản.

Hắn đang đợi thời cơ, đợi chờ khí thế của Tiếu Kiếm Minh hạ xuống.

- Ai, tiểu quỷ này mặc dù không tệ, nhưng đại đao hoàn toàn không có kết cấu của hắn và thiết kiếm của Kiếm Minh cứng đối cứng, dù sao vẫn sẽ thiệt thòi...

Thiết Như Cuồng đầy mặt lo lắng, khẽ thở dài, có chút không đành lòng nhìn tiếp.

- Hừ, cứng đối cứng với Kiếm Minh, cho dù linh khí của hắn tinh thuần hơn nữa, có một thân quái lực hơn nữa cũng vô dụng, ở trước mặt kiếm pháp tinh diệu, lực lượng cường đại đến đâu, cũng giống như là đánh vào không khí, không cách nào có hiệu quả, ngược lại sẽ chấn thương chính mình...

Thanh Điểu trưởng lão lãnh đạm nói, trong đôi mắt lóe ra một tia khoái ý.

Mà Tiếu Sơn Hà mặt không chút thay đổi, nhưng mờ mờ ảo ảo có một loại tự đắc, tựa như cũng hài lòng với biểu hiện của Tiếu Kiếm Minh.

Chỉ bất quá, hắn mơ hồ cũng có chút bận tâm, sợ Tiếu Kiếm Minh thật sự đem Phương Hành một kiếm giết đi.

Ở trong kế hoạch của hắn, hẳn là giữ cho Phương Hành một mạng, sau đó ép hỏi bí mật mới được!

- Tiểu quỷ, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!

Tiếu Kiếm Minh tấn công dồn dập, đem Phương Hành ép tới mức không hề có lực hoàn thủ, trong bụng vui vẻ, cười lạnh một tiếng, lần nữa một kiếm bổ ra.

Thấy hắn tấn công dồn dập, khó có thể ngăn cản, Phương Hành không thể làm gì khác đành lần nữa kêu to:

- Bạo Viêm Tử Lôi Phù...

Tiếu Kiếm Minh chỉ là thân hình vừa chuyển, lui ra chừng một trượng, vừa thấy trên tay Phương Hành rỗng tuếch, lần nữa xoay người lại tấn công. Trên mặt hắn đầy hàn lãnh, đã quyết định chủ ý rồi, cho dù tiểu quỷ này thật sự thi triển Bạo Viêm Tử Lôi Phù, cũng không giống vừa rồi vội vàng mà chạy, dù sao Bạo Viêm Tử Lôi Phù từ lúc rót vào linh khí cho đến phát nổ, còn có một hai tức thời gian, đầy đủ chính mình chạy ra.

Cho dù trốn không kịp, bị một chút vết thương, vậy cũng không sao.

Dù sao mình chẳng qua có thể bị thương, mà Phương Hành kích hoạt phù này nhất định tan xương nát thịt.

- Mẹ nó, không lừa gạt được hắn nữa...

Phương Hành nhíu mày, hắn cố nhịn hồi lâu, chỉ muốn tiêu hao linh khí của Tiếu Kiếm Minh, chẳng qua là qua thời gian dài như vậy, Tiếu Kiếm Minh linh khí dường như không có chút dấu hiệu khô kiệt, nhất thời làm cho hắn cảm giác có chút buồn bực.

Nhìn dáng vẻ người này thực sự có mấy phần bất phàm a, dưới cơn thịnh nộ, xuất thủ ngoan lệ, mỗi kích đều chỉ cầu mạnh nhất, căn bản sẽ không thương cảm linh khí, Tiếu Kiếm Minh có thể liên tục phóng thích công kích mạnh nhất đến nay, nhưng cường thế không giảm, đã là phi thường hiếm thấy.

Phương Hành cảm thấy không thể nhịn nữa.

Tiếp tục chờ đợi mà nói, ngược lại có thể tích lũy không ít vết thương, ảnh hưởng tới lực chiến đấu của mình.

Trong bụng có chủ ý, mắt thấy Tiếu Kiếm Minh khống chế thiết kiếm từ mặt bên của mình công tới, hắn lập tức nghiêng người bé tránh, thân hình chợt thoát ra, đại đao hô một tiếng đao khí dâng lên, bổ tới thiết ưng, tựa như hắn phát giác Tiếu Kiếm Minh khó đối phó, quyết định đối phó thiết ưng trước, mà giữa hắn cùng với Tiếu Kiếm Minh còn cách thiết ưng, Tiếu Kiếm Minh rất khó ngăn cản hắn.

- Hừ, ngươi thật sự quá coi thường Hắc Vân của ta...

Tiếu Kiếm Minh cười lạnh một tiếng, bàn tay nhấn một cái trên lưng thiết ưng.

Thiết ưng lập tức kêu vang một tiếng, giữa hai móng, hắc quang ẩn hiện, thì ra thi triển một loại thần thông, hướng Phương Hành đánh tới.

Con hắc ưng này, thời khắc này trong đôi mắt cũng bắn ra hung quang đáng sợ.

Hung cầm dù sao cũng có thần trí, cộng thêm khát máu hung ác, suy nghĩ đơn giản, cảm xúc càng thêm mãnh liệt.

Nó cũng hận Phương Hành, hận ý này không yếu hơn Tiếu Kiếm Minh bao nhiêu.

Nếu có lựa chọn, nó thậm chí muốn đoạt trước Tiếu Kiếm Minh, đem Phương Hành xé thành mảnh nhỏ.

Vì vậy có cơ hội xuất thủ với Phương Hành, nó càng tranh thủ nắm bắt, thôi động tất cả yêu khí.

- Súc sinh chết tiệt...

Đối mặt thần thông của thiết ưng, Phương Hành ánh mắt cũng lãnh lên.

Thiết ưng hận nó, hắn cũng hận thiết ưng, cũng không vì chuyện đây chỉ là một con hung cầm mà giảm yếu bao nhiêu.

Bởi vì hắn nhớ rõ ràng, Bát thúc của mình chính là bị súc sinh kia dùng móng vuốt để móc tim.

Một màn thảm cảnh đầy máu này vẫn khắc thật sâu ở trong đầu hắn!

- Hôm nay, ta sẽ mổ bụng ngươi ra...

Phương Hành cắn răng quát lạnh, đao khí không giảm mà tăng, bổ tới nhanh hơn.

Cũng ngay lúc này, thiết ưng thần thông thi triển một nửa đột nhiên thân hình mãnh liệt cứng lại, gào thét một tiếng, trực tiếp từ không trung té xuống, Tiếu Kiếm Minh trên lưng nó kinh hãi, lướt khí thuật trong chốc lát thi triển ra, thân hình như chim nhạn bay lên, tránh khỏi kết quả cùng thiết ưng cùng nhau rơi xuống, cũng ngay khi biến động phát sinh, Phương Hành đã sưu một đao chém ở trên bụng thiết ưng.

- Xuy...

Máu ưng bắn toé!

Thiết ưng gào thét một tiếng, bị một đao kia đánh bay ra bốn năm trượng, nặng nề gục trên mặt đất.

Kỳ biến này phát sinh, tất cả mọi người trên khán đài cũng kinh hãi.

Tiếu Kiếm Minh có thể đem Phương Hành ép tới ác như vậy, có một phần nguyên nhân bởi vì hắn cưỡi thiết ưng, tốc độ cực nhanh, thay đổi thất thường, ai có thể nghĩ đến một đao nhìn như căn bản không có hi vọng bổ trúng của Phương Hành, lại thật sự chém thương con thiết ưng này?

Thoạt nhìn... Giống thiết ưng đã quên tránh né hoặc là chống đỡ, cố ý nhận một đao của hắn...

- Hắc Vân...

Tiếu Kiếm Minh trợn mắt, rống to một tiếng, vội vàng lướt tới.

Chỉ bất quá, hắn cự ly khá xa, Phương Hành cách con thiết ưng này tương đối gần, lúc hắn lướt đến, Phương Hành cũng chợt quát một tiếng, thân hình như điện hướng thiết ưng lao đến, tốc độ dường như so sánh với Tiếu Kiếm Minh còn nhanh vài phần, Tiếu Kiếm Minh chỉ có thể trơ mắt nhìn thiết ưng cách mình ba trượng, Phương Hành đã xông trước người thiết ưng, giơ lên đại đao.

- Tiểu quỷ, ngươi dám...

Tiếu Kiếm Minh hét lớn, liều mạng bổ một kiếm, cố gắng ngăn cản Phương Hành.

Nhưng Phương Hành căn bản không để ý tới hắn rống giận, ngược lại ngẩng đầu lên, hướng hắn hung hăng cười, giơ tay chém xuống.

Trên mặt đất thiết ưng sợ hãi kêu rên một tiếng.

- Súc sinh, nên trả mạng rồi!

- Phốc...

Đại đao rơi xuống, đầu thân chia lìa, máu tươi bắn toé.

Không cóđầu, xác ưng còn đang giãy dụa, đôi cánh vung loạn uỵch uỵch.

Tiếu Kiếm Minh thấy vậy khóe mắt cơ hồ vỡ toang, hai mắt nhất thời đầy máu.

Mà Phương Hành ở một đao chém đầu ưng, lập tức bay lên một cước, đá vào trên xác ưng, thiết ưng còn co quắp giãy dụa lập tức hướng Tiếu Kiếm Minh bay tới, Phương Hành đi theo phía sau, một đao cuồng phách.

- Hắc Vân...

Tiếu Kiếm Minh giờ khắc này, cơ hồ xuất hiện chốc lát choáng váng.

Thiết ưng đi theo hắn đã sáu năm, cơ hồ có thể coi như là bằng hữu duy nhất của hắn.

Nó cùng mình tâm ý tương thông, cũng là một đại trợ lực ở trong chiến đấu.

Nhưng không nghĩ tới, tiểu quỷ này, ngay trước mắt của mình chặt đầu của nó...

Mặc dù trong lòng biết rõ thiết ưng đã chết, nhưng đối mặt với xác ưng còn co giật hướng chính mình bay tới,Tiếu Kiếm Minh vẫn là theo bản năng muốn tiếp lấy, bất quá, ngay khi hắn chuẩn bị vươn tay, trong lòng bỗng nhiên hơi động một chút, dứt khoát trong chốc lát trở lui, "Phốc" một tiếng, cũng là được hắn lui về phía sau, ưng thi nổ tung, một đạo ánh đao từ trong huyết vụ chui ra.

Một đao kia, vốn hướng ngực của hắn bổ tới, chỉ là bởi vì hắn kịp thời lui về phía sau, cho nên mới đánh hụt.

- Hắc Vân...

Tiếu Kiếm Minh nhìn xác thiết ưng rơi lả tả đầy đất, vẻ mặt âm lãnh, bàn tay nhẹ nhàng run rẩy.

- Con mẹ nó, ngươi trốn thật nhanh!

Phương Hành một đao đánh hụt, cũng ngượng ngùng thu hồi đao, lui về phía sau mấy bước.

Hết lần này tới lần khác chính là lui về phía sau mấy bước, vô tình hay cố ý, một cước dẫm lên trên đầu ưng.

Lần này, thiết ưng duy nhất một cái đầu coi như đầy đủ cũng lập tức bị hắn đạp nát.

- Ha ha, tiểu quỷ, ngươi lợi hại...

Tiếu Kiếm Minh nhàn nhạt mở miệng, vẻ mặt cổ quái, tựa như khóc tựa như cười, duy nhất xác định, chính là sát ý trên mặt.

- Hắc Vân đi theo ta sáu năm, không nghĩ tới hôm nay chết ở dưới đao của ngươi, ngươi thật sự làm cho ta bất ngờ...

Hắn cất bước, từ từ hướng Phương Hành đi tới, thiết kiếm chỉ nghiêng mặt đất:

- Ngươi có phải đối với thiết ưng động đậy tay chân hay không? Nếu không nó làm sao có thể tại thời điểm thi triển thần thông, đột nhiên yêu khí rối loạn, để ngươi nắm được cơ hội này?

Từng bước bức tới, Tiếu Kiếm Minh thanh âm trầm thấp mà âm tàn, trên người sát khí càng lúc càng nhiều.

- Ha ha...

Phương Hành nở nụ cười, nói:

- Không làm cái gì đâu, chỉ có ngày hôm qua đút cho nó một viên đan dược!

Hắn nói như không có chuyện gì xảy ra, nhưng cố ý ở trên đầu thiết ưng dẫm đạp, đem nó đạp nát hơn.

- Bá...

Tiếu Kiếm Minh trong đôi mắt hận ý một thoáng nồng nặc tới cực điểm, sát khí khó có thể ngăn chặn dâng lên.

- Ai, người này nguy rồi...

Thư Văn cốc truyền pháp trưởng lão Trần Bảo Nghiên thở dài, nhẹ giọng bình luận.

Mấy người khác cũng đều mặc nhiên, cảm nhận được tức giận trên người Tiếu Kiếm

Minh.

Ngay cả Thiết Như Cuồng cũng bất đắc dĩ, cảm giác thật sự không hiểu nổi cách làm của Phương Hành.

Nếu là ngươi có năng lực cùng Tiếu Kiếm Minh tranh giành cao thấp cũng thôi, rõ ràng thực lực sai biệt quá xa, dưới thế công của Tiếu Kiếm Minh, cơ hồ ngay cả sức hoàn thủ cũng không có, ngươi sao lại chém thiết ưng của hắn?

Kể từ đó hoàn toàn chọc giận hắn, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

- Quả thế, ngươi động tay chân đối với Hắc Vân, ta lại chưa từng phát giác, là ta làm chủ nhân sơ xuất!

Tiếu Kiếm Minh nắm thiết kiếm chặt hơn, dưới chân cũng tăng nhanh:

- Ngươi thành công, ngươi thành công chọc giận ta, ta hiện tại đã không muốn giết ngươi, ta muốn đem ngươi phế bỏ, sau đó một cây một cây xương bóp nát, một miếng thịt một miếng thịt cắt đi, dùng để tế thiết ưng... Nó luôn luôn thích ăn huyết thực, nếu như ta đem huyết nhục của ngươi đến trước mộ phần của nó, nó tất nhiên sẽ thích...

Nói xong lời cuối cùng, hắn chợt một tiếng quát khẽ, thiết kiếm hoành tảo ra ngoài.

- Ha ha... Hỏa hầu không sai biệt lắm...

Vào giờ khắc này,trong lòng Phương Hành cũng nở nụ cười lạnh, ánh mắt sáng lên.

Chương 173: Kiếm dực vút không hiển thần uy

Ánh mắt Phương Hành đã dần dần biến hóa, từng bước thực hiện kế hoạch.

Mà Tiếu Kiếm Minh lúc này cơ hồ không có chút nào dừng lại, tiếp tục hướng Phương Hành ép tới, vẻ mặt âm lãnh, kiếm quang như sương, trong lòng bàn tay thiết kiếm không ngừng huyễn hóa ra dị tượng kinh người, uy lực thao thao hướng Phương Hành đè xuống, hắn thủy chung cảm giác, Phương Hành dưới tay mình đã sắp không chịu đựng được nữa, tựa như một giây sau, có thể trảm hắn dưới kiếm, chỉ cần nhiều thêm chút sức, là có thể bổ ra một kiếm...

- Ngươi căn bản là một kẻ đáng thương, âm mưu quỷ kế chỉ có thể thể hiện nhất thời, nhưng cuối cùng vẫn phải chịu thua!

Trong thanh âm lạnh lùng, Tiếu Kiếm Minh đâm ra một kiếm "Ngự hàn sương"!

Trong băng sương dị tượng, Phương Hành sắc mặt tái nhợt, liên tục rút lui, dần gục xuống...

- Ngươi, vẫn tựa như con kiến trên đầu ngón tay Tiếu mỗ, giảo hoạt vô cùng, nhưng cũng trốn không thoát vận mệnh bị ta bóp chết!

Tiếng giễu cợt vang lên, Tiếu Kiếm Minh đánh ra một thế "Phá hiểu quang"!

- Phốc phốc phốc...

Phương Hành tế ra ba bốn đạo kim cương phù, vừa ngự bình chướng thuật, nhưng đều bể tan tành dưới một kiếm này, trên người thêm một vết thương.

Vốn đang ở hạ phong, tựa như một giây sau sẽ chết, nhưng cuối cùng vẫn không chết, vẫn là vui vẻ...

Tiếu Kiếm Minh có chút không nhịn được, quát lên:

- Tiếu mỗ hôm nay, muốn làm cho ngươi biết được chênh lệch giữa chúng ta!

Trong tiếng hét vang, kiếm ra như điện, đánh ra nhất thức "Nhập cửu thiên"!

Kiếm quang như nước chảy, cuốn thẳng tới Phương Hành.

Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết một kiếm uy lực mạnh nhất, cũng hao tổn linh khí nhất.

Ở thời điểm cảm giác có thể áp chế được Phương Hành, Tiếu Kiếm Minh vẫn không dùng một kiếm này, hắn cảm giác mình không cần thiết lãng phí linh khí như thế.

Nhưng đến lúc này, hắn cũng cảm thấy có gì không đúng, quyết định dùng một kiếm này, một kiếm chém giết Phương Hành.

Cũng ngay một khắc này, Phương Hành bỗng nhiên phá lên cười, đón kiếm quang chói mắt của Tiếu Kiếm Minh, trên mặt hắn bỗng nhiên mất đi vẻ trịnh trọng kinh hãi, vẻ mặt trở nên thoải mái, hai cánh tay rung lên, Thanh Long Bích Diễm đao nhấc lên, kình lực hùng hậu, khó khăn lắm mới đón được một kiếm này, một chốc kiếm khí bộc phát, khí lưu làm áo hắn tung bay, nhưng không sau lùi một bước.

Một kiếm thoạt nhìn vô kiên bất tồi, dĩ nhiên cũng chỉ ngang tay...

Tiếu Kiếm Minh gương mặt tức giận lãnh ngạo xuất hiện một tia ngạo nhiên, thậm chí cảm giác giống như đột nhiên đổi một đối thủ khác vậy.

Phương Hành vẻ mặt rất bình tĩnh, không thèm để ý đón lấy một kiếm này, ánh mắt lạnh lùng, tự tiếu phi tiếu nhìn Tiếu Kiếm Minh, nhẹ giọng nói:

- Ngươi tức giận? Nổi giận ư? Ta giết một con súc sinh của ngươi, ngươi đã tức đến như thế, đau lòng như thế sao? Vậy ngươi có biết hay không... Năm năm trước, ngươi một ưng một kiếm, chém hết mấy trăm miệng ăn trên dưới Quỷ Yên cốc, ta nghĩ thế nào sao?

- Sao?

Tiếu Kiếm Minh đột nhiên cả kinh, trong chốc lát bứt ra bay ngược lại ba trượng, run giọng nói:

- Ngươi...

Phương Hành đem đại đao hướng trên mặt đất chống lại, kẹp vào trong phiến đá, hai tay chậm rãi bấm lên pháp quyết, trong miệng nhẹ giọng nói:

- Không sai, ta chính là đạo phỉ thứ mười đã chạy trốn được, ta tới để báo thù, Tiếu Kiếm Minh, ngươi chuẩn bị xong chưa?

...

...

Tiếu Kiếm Minh kinh ngạc nhìn hận ý thật sâu trong đáy mắt Phương Hành, đột nhiên hiểu ra rất nhiều chuyện, tại sao ở Loạn Hoang sơn, chính mình rõ ràng ôm thiện ý trước nay chưa từng có đến gần hắn, kết quả tiểu quỷ này hoàn toàn không lĩnh tình, ngược lại đối với mình địch ý cực mạnh, tại sao tiểu quỷ này rõ ràng tu vi không bằng chính mình, nhưng mình luôn cảm thấy khí tức nguy hiểm ở trên người hắn...

Thì ra là như vậy!

Khó trách ban đầu vô luận mình tìm thế nào cũng không tìm được đạo phỉ thứ mười.

Thì ra hắn cũng không phải là người trưởng thành cùng hung cực ác như mình tưởng tượng, mà chỉ là một thiếu niên mười tuổi!

Thì ra hắn căn bản không ở lại Sở Tây, mà là lặng lẽ đi tới Thanh Vân Tông, thành tiểu sư đệ của mình...

- ... dị bảo ở nơi nào?

Tiếu Kiếm Minh trong đầu hiện lên vô số ý niệm, cuối cùng thốt lên, lại là những lời này.

Hắn vẫn nhớ, thúc thúc mình từng nói, đó là dị bảo từ cửu quan bay ra.

Trí nhớ của thượng giới tu sĩ luyện chế thành thượng giới chi bảo.

Vì món dị bảo này, hắn mất bốn năm ở Sở Tây, cùng đám giang hồ nhân sĩ ghê tởm làm bạn, giết không dưới ngàn người, dùng hết thảy biện pháp, thậm chí trễ nãi tu hành, nhưng vẫn không tìm được tung tích của dị bảo...

- Dị bảo này, đang ở trong tay của ta, ngươi muốn lấy được sao?

Phương Hành nở nụ cười lạnh lẽo, pháp quyết đã thành, sau lưng hô một tiếng mở ra hai cánh kim vũ, kiếm khí chói mắt.

- Tới đây mà lấy!

- Hưu...

Nói như vậy, Phương Hành cũng đã chủ động tấn công, kim dực khỏa thân, lăng không bay lên, hóa thành kim quang.

- Hưu hưu hưu...

Lúc hắn đánh tới, trong không khí đã ngưng tụ ra tới hơn mười đạo kiếm quang màu vàng, giống như thực chất, thậm chí va chạm trên không trung, phát ra tiếng tương tự kim khí chân thực va chạm, rất nhỏ bé tinh tế, cắt rách không khí, sát khí lành lạnh.

- Thanh vân nhất kiếm tỏa hoành giang...

Tiếu Kiếm Minh kinh hãi, thân hình lui nhanh, kiếm thế triển khai.

Hắn lần đầu tiên triển khai thủ thế, bởi vì hắn cảm thấy nguy cơ ập đến...

- Sưu...

Một kiếm ngang trời, trước người Tiếu Kiếm Minh tựa như xuất hiện một con sông lớn, trên sông có xích sắt chăng qua.

Trăng sáng nhô lên cao, xích sắt vượt sông lớn.

Bất kỳ kiếm thế hay là địch ý, cũng bị sông lớn phong tỏa, ngăn ngoài xích sắt.

Thủ thế trong Thanh Vân Cửu Kiếm, xích sắt vượt đại giang!

Một kiếm này thi triển ra, vững như xích sắt vượt sông, chống đỡ kẻ địch bên ngoài.

- Uỵch...

Kiếm quang đánh tới, chém trên xích sắt, tất cả đều bể tan tành, hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Phương Hành thấy thế, ánh mắt lạnh lẽo, vận huyền quyết, càng nhiều kiếm quang gào thét đánh ra.

- Bá bá bá...

Kim quang chớp động, đầy trời đều là bóng kiếm.

Ba mươi sáu đạo kiếm quang, chính là cực hạn mà Phương Hành vận chuyển Thập Vạn

Bát Thiên Kiếm.

- Thình thịch...

Dị tượng bị xé nát!

Ở trước mặt kiếm quang đủ để ngược dòng thác nước mà lên, đem đá xanh chém thành phấn vụn, Tiếu Kiếm Minh thi triển kiếm thế trong nháy mắt tan biến, xích sắt gãy vỡ vụn, sông lớn ngừng chảy, dị tượng ngang trời bị quét sạch, mà kiếm quang vẫn còn dư lại bảy tám đạo, gào thét hướng hắn đâm tới. Tiếu Kiếm Minh trong cơn kinh hãi, thiết kiếm liều mạng huy vũ, đánh văng mấy đạo, nhưng vẫn còn bốn năm đạo chém trên người của hắn.

- Khúc khích xuy...

Áo trắng vỡ vụn, máu tươi tung toé, Tiếu Kiếm Minh tựa như con diều đứt dây bay ra ngoài.

Mặc dù hắn ở thời điểm kiếm quang tới người, đã liều mạng vận chuyển linh khí hộ thể, nhưng vẫn bị trọng thương.

Dù sao đây không phải pháp quyết, mà là bí pháp của Đại Bằng nhất tộc, Yêu tộc huyền quyết.

Uy lực mạnh mẽ, chính là Trúc Cơ kỳ tu sĩ đụng phải cũng muốn nhức đầu.

- Ngươi cho rằng ta là ai? Tiểu gia là người sẽ chà đạp Phù Diêu chỉ bằng ngươi cũng muốn cướp đồ của ta ư?

Phương Hành rống giận, không buông tha, sau lưng hai cánh rầm rầm triển khai, phi thân lên, kiếm quang như mưa.

Lúc trước Tiếu Kiếm Minh khống chế thiết ưng, từ không trung công kích hắn.

Mà hôm nay, hắn triển khai Thập Vạn Bát Thiên Kiếm bay vút lên cao, bắt đầu ở không trung áp chế Tiếu Kiếm Minh.

- Hưu hưu...

Kiếm quang tựa như lông vũ nhanh chóng rơi xuống.

Như mưa to xối xả, như lạc anh rực rỡ, bao phủ phương viên mười trượng.

Tiếu Kiếm Minh nỗ lực nhấc lên thiết kiếm, tả xung hữu đột thi triển kiếm pháp đón đỡ.

Nhưng vẫn vô dụng, mặc dù đánh tan mấy kiếm đâm về chỗ yếu hại của mình, nhưng trên người lại nhất thời nhiều thêm bảy tám đạo vết thương.

Hắn lúc này đã rất sợ hãi, khó có thể tin nhìn Phương Hành hướng chính mình bức tới.

Hắn cơ hồ không thể tin được Phương Hành lại mạnh như thế, đây quả thực tựa như một con hồ ly giảo hoạt bỗng nhiên biến thành mãnh hổ.

Hồ ly làm cho người ta đau đầu, nhưng mãnh hổ khiến người ta sợ hãi!

Mà lúc này ngoài tiểu thiên nham, chúng đệ tử Thanh Vân Tông cũng đều mở to miệng, á khẩu không trả lời được.

- Này... Tiểu quỷ này đanh chèn ép Tiếu sư huynh ư...

- Hắn sắp thắng sao?

- Đây là pháp thuật gì? Trong tay của hắn rõ ràng không có kiếm, vì sao kiếm khí bén nhọn đến như thế?

Trên khán đài, Tiếu Sơn Hà cũng chợt đứng lên, ánh mắt lành lạnh:

- Đây không phải bí thuật Thanh Vân Tông chúng ta!

Trần Huyền Hoa cũng khiếp sợ nhìn, suy đoán nói:

- Thứ này làm sao giống như bí pháp của Yêu Vương ba trăm năm trước đại náo Thanh Vân Tông chúng ta? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là ba trăm năm trước, thời điểm Bạch Thiên

Trượng sư thúc chế phục Yêu Vương, ép hỏi bí thuật của nó, sau đó truyền cho tiểu quỷ này? Khó trách... Khó trách... Khó trách tiểu quỷ này dám khiêu chiến Kiếm Minh, thì ra là có chỗ dựa...

- Tiểu quỷ đáng hận, thì ra hắn quả thật có Yêu tộc huyền quyết trong người, ban đầu chính là trêu chọc ta...

Thanh Điểu trưởng lão mắt lộ ra hận ý, lạnh giọng nói.

Thiết Như Cuồng cũng lẩm bẩm nói:

- Tiểu quỷ này giấu diếm thật sâu, không hề lộ chút phong thanh...

Mọi người đều cho là đoán được bí mật chân chính của Phương Hành, tâm tình vô cùng phức tạp.

Yêu tộc huyền quyết mặc dù không so được với truyền thừa của Bạch Thiên Trượng, nhưng cũng là trợ lực thật lớn áp dụng trong chiến đấu.

Bàn về uy lực chân chính, Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết căn bản không cách nào so được.

Hôm nay Tiếu Kiếm Minh có thể nỗ lực chống đỡ, thuần túy là bởi vì... tiểu quỷ này tu vi quá thấp, vẫn không thể hoàn toàn khống chế pháp quyết này, phát huy uy lực chân chính, mà Tiếu Kiếm Minh lại ở Thanh Vân Cửu Kiếm Quyết quá mức khổ công!

Bất quá, dù là như thế, nhìn cục diện này, Tiếu Kiếm Minh cũng nhất định phải thua.

Chúng trưởng lão vô tình hay cố ý, đều nhìn sang Tiếu Sơn Hà.

Bọn họ không tin Tiếu Sơn Hà chịu để cho huyết mạch duy nhất của Tiếu thị thế hệ này bỏ mạng trên đài, tất nhiên sẽ ra tay cứu viện.

Nhưng không ngờ, Tiếu Sơn Hà không có ý tứ cắt ngang trận chiến này, ngược lại lành lạnh cười một tiếng, nói:

- Buồn cười, tiểu quỷ này thật sự cho là chính là một bộ Yêu tộc huyền quyết nắm giữ chưa thuần thục là có thể thắng được Kiếm Minh sao?

Thanh âm chợt lạnh lẽo, hướng tiểu thiên nham quát lên:

- Kiếm Minh, ngươi còn chờ cái gì, lúc này không dùng thứ kia đi, còn đợi khi nào?

Tiếu Kiếm Minh trong tiểu thiên nham đau khổ chống đỡ chợt nghe thanh âm này, cũng nhất thời ngẩn ra:

- Đúng vậy, ta làm sao lại quên đi thứ này?

Ý niệm trong đầu chợt lóe lên, hắn cắn răng hét lớn lên:

- Tiểu quỷ, ngươi thật sự nghĩ thắng được ta ư?

Trong tiếng rống giận dữ, hắn bỗng nhiên cắn chót lưỡi, một ngụm máu phun lên thiết kiếm.

- Ông...

Thiết kiếm dính máu huyết bổn mạng của hắn, lập tức ông ông tác hưởng, minh thanh đại chấn.

Trên thân kiếm ngăm đen, mơ hồ có một ký hiệu phong cách cổ xưa xuất hiện, sau đó khí tức cường đại vô cùng từ trên thân kiếm phóng ra.

Khí tức này nồng nặc như thực chất, che khuất bầu trời, trong nháy mắt bao phủ cả tòa tiểu thiên nham.

Đây đã là một đạo lực lượng siêu thoát cực hạn của Linh Động cảnh tu sĩ.

- Trúc Cơ kỳ tu sĩ lực lượng!

Thiết Như Cuồng kinh hãi, đứng dậy quát lên:

- Đây là vi phạm lệnh cấm, đó cũng không phải lực lượng của hắn!

Tông chủ Trần Huyền Hoa cũng nhướng mày, nhìn về phía Tiếu Sơn Hà.

Bọn họ đều sống lâu thành tinh, tự nhiên nhìn ra, Tiếu Kiếm Minh thiết kiếm phóng ra lực lượng, căn bản là không phải là cá nhân hắn, mà là Trúc Cơ kỳ tu sĩ lấy bí pháp phong ấn tại trên thân thiết kiếm, có thể dùng bổn mạng máu huyết của Tiếu Kiếm Minh đem đạo lực lượng này giải phong, cũng phóng thích ra, đây căn bản là một kích của một vị Trúc Cơ kỳ tu sĩ, đã thuộc về ngoại lực.

Không nghi ngờ chút nào, phong ấn đạo lực lượng này vào trong đó, dĩ nhiên là Tiếu Sơn Hà.

- Hừ, ban đầu tiểu quỷ này dùng phù triện cùng pháp khí đánh bại Hoa Oán Nghiệp, cũng không phải mượn ngoại lực ư? Hôm nay Kiếm Minh giải khai phong ấn thiết kiếm, phóng ra lực lượng ta cho hắn hộ thân, cũng là đạo lý tương tự, chính là gậy ông đập lưng ông!

Tiếu Sơn Hà lạnh lùng đối mặt với ánh mắt của mọi người, khinh thường cười lạnh:

- Nếu không, các ngươi thật cho là ta sẽ tùy ý để Kiếm Minh mạo hiểm ư?

- Tốt, chúng ta nhận thua!

Thiết Như Cuồng biết rõ trong lời nói của Tiếu Sơn Hà có nhiều điều vô lý, nhưng đây không phải thời điểm giải thích, hắn vội vàng đứng lên, lớn tiếng nói.

Nếu không phải bởi vì tiểu thiên nham chỉ có hợp lực mấy người bọn họ, mới có thể từ phía ngoài mở ra, hắn đã tự mình ra tay.

Vô luận Phương Hành thực lực có mạnh hơn nữa, cũng không thể sống được dưới lực lượng của Trúc Cơ kỳ tu sĩ.

Vì thế, hắn tình nguyện lập tức nhận thua.

Thật không ngờ đến, Tiếu Sơn Hà lại lạnh lùng cười một tiếng, từ từ nói:

- Bọn họ còn chưa kết thúc, vội làm gì?

Chương 174: Thiên Ý Kiếm

Trên thân thiết kiếm, một bóng dáng nhàn nhạt xuất hiện, xem hình dáng tướng mạo, mơ hồ tựa như Tiếu Sơn Hà. Ở trên bóng dáng này, uy áp phô thiên cái địa tựa như thực chất, tràn ngập cả tòa tiểu thiên nham, ở trước mặt hắn, Phương Hành tựa như một con sơn dương nhỏ bé đến đáng thương, bị uy áp tựa hồ lực đạt vạn bình trấn nhiếp, muốn đem hắn chèn ép hai đầu gối cũng gập xuống, quỳ trên mặt đất.

Tiếu Kiếm Minh cả người đầy máu, âm thanh hung dữ hét lớn:

- Tiểu quỷ, còn không phải sẽ chết ở trong tay của ta ư?

Hắn lúc này, sợ hãi cùng đắc ý trộn lẫn, điên cuồng cùng hưng phấn cùng hiện!

Mới vừa rồi này trong thời gian thật ngắn, hắn thật sự rõ ràng cảm nhận được sát ý mãnh liệt trên người Phương Hành, cho dù trong lòng một vạn cái không muốn, hắn cũng phải thừa nhận một khắc kia hắn đã sợ, bởi vì hắn phát hiện Phương Hành thật sự muốn giết hắn, hơn nữa có năng lực giết chết hắn, bí pháp kinh khủng kia mà quỷ dị, để cho hắn nhận lấy áp lực vô cùng kinh khủng, thân ở kiếm ảnh đầy trời, có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Đạo đạo kiếm quang, cùng hắn thi triển kiếm khí của Thanh Vân Cửu Kiếm biến ảo bất đồng, thế nhưng chân thật như kiếm thật...

Tiếu Kiếm Minh ngoài sa sút tinh thần, không thừa nhận cũng không được, lực chiến đấu của Phương Hành trong thời khắc này đã vượt qua hắn.

Bất quá cũng may là, hắn còn có một chiêu.

Thúc thúc của hắn Tiếu Sơn Hà không tiếc bổn mạng máu huyết, trên thân kiếm của hắn phong ấn một kích của Trúc Cơ kỳ.

Đây là thúc thúc cho hắn biện pháp phòng thân khi năm năm trước hắn rời Thanh Vân Tông, dù sao hắn là một người tu hành duy nhất của Tiếu thị nhất mạch thế hệ này, thúc thúc không thể nào một chút bảo đảm không cho đã để cho hắn một mình đi ra ngoài, chẳng qua là, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, du lịch bên ngoài bốn năm, không biết đụng phải bao nhiêu hung hiểm, cũng không giải khai phong ấn, vào lúc này lại cần dùng đến...

Uy áp điên cuồng mãnh liệt hướng Phương Hành ép xuống.

Giờ khắc này, da cũng Phương Hành đỏ bừng tựa như rỉ ra máu.

Dưới làn da, mơ hồ sáng rực, tựa hồ có ngọn lửa sáng loáng điên cuồng thiêu đốt dưới làn da.

Hắn không bị trấn áp, nỗ lực chống đỡ thân thể của mình.

Một là bởi vì thời điểm hắn tu luyện Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, ngược dòng thác nước trăm trượng mà lên, đối vớiáp lực cường đại có sức chống cự cực mạnh.

Thêm nữa, trải qua Tam Muội Chân Hỏa rèn luyện khoảng bốn năm, khí lực cường đại, dã vượt xa Linh Động cảnh tu sĩ, ngay cả Tiếu Sơn Hà Trúc Cơ trung kỳ uy áp, vẫn không đủ làm cho hắn quỳ xuống.

- Hôm nay, cho dù ngươi đem gia gia ngươi đưa ra, tiểu gia cũng phải làm thịt ngươi!

Phương Hành rống to, sau lưng hai cánh kim kiếm rầm rầm cuộn lên, tựa như kim bằng hình người, hướng Tiếu Kiếm Minh xông tới.

Đối mặt uy áp của Trúc Cơ kỳ tu sĩ, hắn rõ ràng lựa chọn chủ động xuất kích.

Tiếu Kiếm Minh tựa như không ngờ Phương Hành hung ác như vậy, nhất thời bị sợ hết hồn, cuống quít đem thiết kiếm huy vũ.

- Oanh...

Lực lượng cuồng phát vô cùng theo kiếm thế xông ra, phô thiên cái địa, không thể địch nổi.

Phương Hành sau lưng hai cánh, ở trước người đan xen, thay hắn ngăn cản lực lượng cường đại tập kích, rắc...rắc... không ngừng vang lên, không ngừng có bóng kiếm hư ảo bị lực lượng cuồng bạo dập tắt, kiếm quang bể tan tành, kim dực từ từ biến mất.

Rốt cục, được hắn vọt tới trước người Tiếu Kiếm Minh, hai cánh toàn bộ biến mất, mà hắn bị lực lượng cuồng bạo đánh lui.

- Xôn xao...

Phương Hành đơn chưởng chống dất, thân hình trên mặt đất sinh sinh trượt ra gần mười trượng, sắc mặt tái nhợt, môi hơi rướm máu.

Vẫn còn quá mạnh!

Trúc Cơ kỳ lực lượng quả nhiên không phải Linh Động kỳ có thể ngăn cản nổi, chính là hắn tu luyện Yêu tộc huyền quyết cũng không ăn thua.

Hơn nữa, Thập Vạn Bát Thiên Kiếm của hắn lúc này chỉ tu luyện ra ba mươi sáu đạo kiếm quang, ngay cả tiểu thành cũng không được tính.

Rốt cuộc còn không cách nào thành công đem Tiếu Kiếm Minh chém chết!

Hắn hôm nay, kim dực bể tan tành, linh khí khô kiệt, trong khoảng thời gian ngắn đã không cách nào ngưng tụ kim dực được nữa.

Linh khí của hắn mặc dù tinh thuần, nhưng dù sao tu vi chẳng qua là Linh Động tầng bảy, vì vậy lượng linh khí xa xa không bằng Tiếu Kiếm Minh, đây cũng là nguyên nhân hắn lúc đầu thông qua đủ loại phương pháp, chọc giận Tiếu Kiếm Minh, lúc hắn tiến công kiên trì không sử dụng Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, hắn muốn tiêu hao linh khí của Tiếu Kiếm

Minh, đồng thời cũng tìm một sơ hở, làm Thập Vạn Bát Thiên Kiếm đạt được hiệu quả, đem đối thủ chém giết.

Bởi vì hắn hiểu được, nếu lấy thủ đoạn mạnh nhất công kích tỷ thí, chính mình căn bản không kiên trì được thời gian quá dài.

Vốn kế sách này sẽ có hiệu quả rồi, lại không nghĩ rằng Tiếu Kiếm Minh còn giữ lại một chiêu như vậy.

- Hắc hắc, tiểu quỷ này đã tiêu hao hết linh khí, xem ngươi còn có thủ đoạn gì nữa!

Tiếu Sơn Hà mặt mũi âm tàn, chợt cất giọng hét lớn:

- Kiếm Minh, chém đứt tứ chi, hủy đi kinh mạch... Lưu một mạng!

Bên cạnh Thiết Như Cuồng giận dữ, nhảy lên kêu lên:

- Tiếu Sơn Hà, chẳng qua là nội môn luyện tập võ nghệ, làm sao ác độc như thế?

Tiếu Sơn Hà âm lãnh nhìn hắn một cái, lạnh giọng nói:

- Tiểu quỷ này còn không nhận thua, vô luận Kiếm Minh làm như nào, cũng vẫn hợp quy củ!

Thiết Như Cuồng rống một tiếng dữ dội, trong lòng bàn tay nhiều thêm một chuôi đại chùy, đang muốn hướng Tiếu Sơn Hà đập tới.

Song Trần Huyền Hoa bên cạnh chợt xuất thủ, giữ chặt đại chùy, bất đắc dĩ hướng Thiết Như Cuồng lắc đầu.

Việc đã đến nước này, chính là Thiết Như Cuồng cùng Tiếu Sơn Hà đại chiến một hồi, cũng chẳng có ích gì.

Ngược lại làm cho Thiết Như Cuồng cùng Tiếu Sơn Hà thù oán càng sâu, ngày sau đợi hắn đột phá Kim Đan, tất nhiên sẽ gây phiền toái cho Thiết Như Cuồng.

- Chặt tứ chi, hủy kinh mạch, lưu một mạng?

Bên trong tiểu thiên nham Tiếu Kiếm Minh nghe thúc thúc phân phó, trên mặt hiện ra cười lạnh, chăm chú nhìn Phương Hành nói:

- Ta rất thích an bài của thúc thúc, tiểu quỷ, ta muốn đem ngươi biến thành nhân côn, ngày đêm tra hỏi ngươi...

Tiếu Kiếm Minh lúc trước cũng không tính toán giữ cho Phương Hành một mạng, hắn chỉ hận không thể ngay lập tức giết chết đối phương.

Bất quá lúc này phần thắng trong tay, hơn nữa bỗng nhiên biết được Phương Hành chính là đạo tặc thứ mười của Quỷ Yên cốc, điều này làm cho trong lòng hắn chấp niệm cũng khó cưỡng chế dâng lên, hắn phải bắt được Phương Hành, ép hỏi tung tích dị bảo cửu quan.

Thiết kiếm vung lên, trong đó ẩn chứa lực lượng Trúc Cơ xông ra, hóa thành từng đạo ảo ảnh như xiềng xích, đem Phương Hành vững vàng trói buộc chặt, đối mặt xích sắt trói buộc, Phương Hành căn bản ngay cả năng lực trốn tránh cũng không có, Trúc Cơ lực đối với hắn, thậm chí có thể nói là một loại lực lượng căn bản không biết, tính chất cùng lực lượng Linh Động kỳ đã không giống nhau, không thể tránh né, càng vô pháp đối kháng.

Tiếu Kiếm Minh cầm trong tay thiết kiếm đi tới, trên mặt cười lạnh, giơ tay nâng kiếm, hướng cánh tay trái của Phương Hành chém xuống.

Ngoài tiểu thiên nham, đệ tử Đoán Chân cốc, Tần Hạnh Nhi, Lưu Hắc Hổ đám người cũng nhịn không được quay đầu đi.

Không đành lòng thấy cảnh tượng máu tanh sau đó.

Lúc này Phương Hành, lửa giận như biển, hàm răng cắn cách cách rung động.

Ở Tiếu Kiếm Minh một kiếm chém xuống, một cỗ cảm giác nguy cơ sống chết đan xen trong phút chốc di động hiện lên trong lòng Phương Hành, giữa cửa ải sinh tử, trong mắt của hắn bỗng nhiên xẹt qua một đạo ánh sáng kỳ dị, cả người không tự chủ được dâng lên huyết quang, bên tai vang lên một tiếng gào thét. Đây là một bộ hình chiếu từng lưu lại không thể xóa nhòa trong lòng Phương Hành.

- Trảm Thủ Đồ...

Phương Hành lẩm bẩm, phúc chí tâm linh...

Trong cơ thể hắn, trong thức hải, kim sí đại bằng vương hoảng sợ vô cùng nhìn biển lửa trước mắt.

Hắn cũng không biết tại sao, đột nhiên trong thức hải của Phương Hành, Tam Muội Chân Hỏa hừng hực thiêu đốt.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể trốn dưới tế đàn chân linh của Phương Hành, mới có thể tránh khỏi kết quả bị luyện hóa.

Sự kinh khủng không thuộc về nhân gian của Tam Muội Chân Hỏa, quả thực khó có thể diễn tả bằng lời.

Mà càng làm cho hắn cảm giác được hoảng sợ lại là, ở sâu trong biển lửa lại ẩn chứa một đạo kiếm quang.

Chỉ là một đạo kiếm quang, như ẩn như hiện, không ngờ để cho hắn cảm thấy cảm giác kinh khủng khó có thể phỏng đoán.

Nhìn không thấu, xem không hiểu, lại khắc sâu cảm nhận sự kinh khủng.

Phải biết rằng, Đại Bằng Tà Vương vốn là Yêu Vương Kim Đan cảnh, hôm nay mặc dù mất đi yêu thân, không cótu vi, nhưng kiến thức còn tồn tại, nhưng ngay cả kiến thức như nó, cũng hoàn toàn không cách nào phỏng đoán đạo kiếm quang này sâu cạn cùng huyền ảo cỡ nào...

Loại cảm giác này, giống như là thiên ý!

Thiên ý chi kiếm, sâu cạn khó lường!

- Ông...

Ở Tiếu Kiếm Minh một kiếm chém xuống, Phương Hành bị lực lượng Trúc Cơ trói buộc, bỗng nhiên có tiếng chiến minh kỳ dị vang lên, loại thanh âm này réo rắt xa xưa, tựa như có người cầm kiếm gảy nhẹ, vô cùng dễ nghe, nhưng hàm chứa lực lượng vô cùng kinh khủng, thời khắc nó vang lên, lực lượng trói buộc trên người Phương Hành đột nhiên bể tan tành, tựa như xé giấy.

Ngay cả Tiếu Kiếm Minh một kiếm chém xuống, cũng là sắc mặt đại biến, lảo đảo lui về phía sau mấy bước, khó có thể tin nhìn Phương Hành.

Hắn cảm giác được, ở trên người Phương Hành xuất hiện một đạo khí tức kinh khủng mơ hồ khó dò.

Chỉ một đạo khí tức này, để cho hắn hoảng sợ vô cùng, thậm chí sinh ra vọng động muốn quỳ xuống cúng bái.

Giống như đối mặt với thiên ý!

Thiên ý phiêu miểu vô tung, nhưng uy thế khó lường!

Thiên ý, đó là tồn tại cao hơn cả tiên!

Trúc Cơ thì như thế nào?

Ở trước mặt thiên ý, nhỏ như giới tử!

Ngoài tiểu thiên nham, Tiếu Sơn Hà đám người sắc mặt cũng dần dần thay đổi.

Tu vi càng cao, càng có thể cảm nhận được trên người Phương Hành có khí tức kinh khủng.

Tiếu Sơn Hà mặc dù cũng không rõ đó là một loại khí tức dạng gì, nhưng nguy cơ hiện lên trong lòng nói cho hắn biết, thứ này rất nguy hiểm!

- Không tốt, Tiếu Kiếm Minh mau lui...

Tiếu Sơn Hà chợt kêu to, muốn Tiếu Kiếm Minh từ bên trong mở ra tiểu thiên nham để trốn ra ngoài.

Mặc dù như vậy đại biểu Tiếu Kiếm Minh thua, nhưng cũng bất chấp.

Nhưng làm cho hắn không nghĩ tới chính là, Tiếu Kiếm Minh lúc này tâm thần đều bị chấn nhiếp, dường như không nghe được lời của hắn.

- Mau mau mau... Mở ra tiểu thiên nham...

Tiếu Sơn Hà rống to, phi thân lướt tới, đi tới ngoài tiểu thiên nham, muốn từ bên ngoài mở ra tiểu thiên nham.

Hắn không dám chậm trễ chút nào, sợ một giây sau, người thừa kế duy nhất của Tiếu thị thế hệ này sẽ mất mạng. Theo hắn thân ảnh lướt đến, một đạo hồng ảnh cũng đi theo, cùng hắn đồng loạt ra tay, có một đạo áo xanh khác lướt đến, chính là Thanh Điểu trưởng lão cùng Thư Văn cốc trưởng lão Trần Bảo Nghiên, ba người hướng tiểu thiên nham xuất thủ, từng đạo linh quang, liều mạng phá giải pháp trận của tiểu thiên nham.

Chẳng qua là, tiểu thiên nham pháp trận phiền phức vô cùng, từ bên ngoài mở ra vô cùng khó khăn, cho dù có ba người, cũng không cách nào trong khoảng thời gian ngắn phá giải.

Tiếu Sơn Hà tức giận quay đầu, quát:

- Hai người các ngươi muốn thấy chết mà không cứu sao?

Trên khán đài, Trần Huyền Hoa khẽ thở dài, từ từ đi tới, tốc độ so với lão thái thái tám mươi tuổi cũng không mau hơn được bao nhiêu.

Mà Thiết Như Cuồng dứt khoát nghiêng đầu, cười lạnh một tiếng, nói:

- Tỷ thí còn chưa kết thúc, vội cái gì?

Chương 175: Đánh chết Tiếu Kiếm Minh

Hoàn toàn không lưu ý hỗn loạn phía bên ngoài, Phương Hành bên trong tiểu thiên nham chậm rãi mở hai mắt ra.

Dưới đáy mắt đen nhánh của hắn, mơ hồ có một đạo kiếm quang xẹt qua!

Giờ khắc này, hắn phúc chí tâm linh, hiểu được chuyện gì diễn ra trong cơ thể mình.

Là Trảm Thủ Đồ!

Trảm Thủ Đồ ẩn chứa hai đạo lực lượng, bắt đầu từ thời khắc hắn tìm hiểu Trảm Thủ Đồ, hai đạo lực lượng này đều để lại dấu vết trong tâm khảm của hắn, một trong số đó, chính là nộ diễm trong Tam Muội Chân Hỏa, mà bình thời hắn tu luyện, cũng chính là đạo lực lượng này, dùng nó để tẩy luyện linh khí, rèn luyện khí lực, giúp mình tạo dựng căn cơ kiên cố vô cùng, thậm chí dùng nó để hàng phục Đại Bằng Tà Vương.

Nhưng mà, vô luận Tam Muội Chân Hỏa mạnh bao nhiêu, có một điểm không cách nào phủ nhận.

Lực lượng của nó còn kém xa một đạo kiếm quang này!

Vô luận là ý tượng trong Trảm Thủ Đồ, hay là Phương Hành lúc đầu nắm giữ vận chuyển Tam Muội Chân Hỏa, đạo kiếm quang này cũng lấy hình thái áp chế Tam Muội Chân Hỏa mà tồn tại, nó là tư thái của kẻ thắng, mà Tam Muội Chân Hỏa lại là hình thái của kẻ bại.

Bất quá, đáng tiếc nuối, Phương Hành có thể thử nắm giữ Tam Muội Chân Hỏa, nhưng thủy chung không cách nào nắm giữ đạo kiếm quang này.

Đi ra ngoài tu hành ba năm, Bạch Thiên Trượng vẫn cố gắng trợ giúp Phương Hành nắm giữ đạo kiếm quang này, nhưng hắn đã thất bại.

Bởi vì cho dù lấy tu vi cùng kiến thức của Bạch Thiên Trượng, vẫn không cách nào tìm hiểu thậm chí là hiểu được đạo kiếm quang này.

Cũng chính vì vậy, đạo kiếm quang này chỉ có một tác dụng, đó chính là thay Phương Hành chém tan Tam Muội Chân Hỏa thất khống.

Đến hôm nay, hắn khống chế Tam Muội Chân Hỏa càng ngày càng thuần thục, đã rất hiếm có tình cảnh thất khống xuất hiện, mà đạo kiếm quang này cũng giống như biến mất, đã hơn hai năm thời gian hoàn toàn chưa từng xuất hiện.

Cho đến hôm nay, đầu tiên là Tiền bà bà công kích, để cho Phương Hành cảm nhận được áp lực rất cường đại.

Lại trong quyết đấu cùng Tiếu Kiếm Minh, Phương Hành cảm nhận được bất cam cùng bất lực.

Đạo kiếm quang này chính là đại biểu cho thiên ý!

Thiên ý như thế nào?

Không thể chống cự, chính là thiên ý!

Phương Hành trong ngày thường quỷ linh tinh quái, trong bụng đầy ý nghĩ xấu, hãm hại lừa gạt, có rất ít thời điểm bị người bức đến tuyệt lộ, cũng chính vì vậy, hắn cái gì cũng dám chọc vào, so với bất kỳ người nào đều thiếu hụt kính sợ, trên căn bản hoàn toàn không cảm thụ được cảm xúc ở trước lực lượng nào đó hoàn toàn không có lực chống cự, cho đến hôm nay, luân phiên kịch biến, ngay cả hắn cũng cảm nhận được một loại cảm giác vô lực...

Cũng chính vì cảm giác như vậy, khiến cho được Thiên Ý Kiếm ngủ sâu trong thức hải của hắn hơn hai năm thời gian, có một tia dấu hiệu thức tỉnh.

- Ông...

Thiên Ý Kiếm khẽ ngân vang, đem tất cả trói buộc quanh người Phương Hành hóa giải, lần nữa đạt được tự do.

Tiếng ngân nhẹ này cũng đem Tiếu Kiếm Minh tâm thần chấn nhiếp, thần thức còn tồn tại, nhưng thân thể đã không được tự do.

Bị người ta cả đời gọi là "Kiếm Minh", hôm nay hắn rốt cuộc hiểu rõ kiếm minh uy lực thế nào.

Mà giới bên ngoài, các trưởng lão ba chân bốn cẳng, muốn mở ra tiểu thiên nham.

Chẳng qua là dưới tình huống Thiết Như

Cuồng cự tuyệt xuất thủ, Trần Huyền Hoa chậm chạp không ra tay, tốc độ tiểu thiên nham mở ra cực kỳ chậm.

Mà Phương Hành đã đứng lên, nhìn Tiếu Kiếm Minh một cái, cười một tiếng, đem Thanh Long Bích Diễm đao nâng trong tay.

Tiếu Kiếm Minh mặt tràn đầy sợ hãi, căm phẫn há miệng, cố hết sức nói:

- Tha cho... Tha cho... Tha ta...

- Tha cho ngươi ư?

Phương Hành hài hước nhìn hắn một cái, nói:

- Ban đầu Quỷ Yên cốc trên dưới mấy vạn nhân mạng, sao ngươi không tha cho?

Tiếu Kiếm Minh trên mặt hiện ra thần thái cơ hồ sắp khóc lên:

- Không có... Không tới... Mấy vạn...

Phương Hành nói:

- Cụ thể ta nhớ không rõ nữa, coi như là mấy vạn đi!

Rồi sau đó trên mặt hắn hiện ra hung ác, quát lên:

- Tiếu Kiếm Minh, tiểu gia tới để đòi nợ ngươi, trả nợ đi!

- Bá!

Thanh Long Bích Diễm đao vung ra, cánh tay phải cùng thiết kiếm của Tiếu Kiếm Minh cùng nhau bay lên giữa không trung.

- Tiểu súc sinh, ngươi dám đả thương một sợi lông của Kiếm Minh, lão phu nhất định đem ngươi bầm thây vạn đoạn...

Ngoài tiểu thiên nham Tiếu Sơn Hà hai mắt như nứt toác ra, liều mạng gào thét.

Phương Hành nhìn hắn một cái, cười nói:

- Ta chính là muốn đả thương hắn đấy, ngươi có bản lãnh tới giết ta đi?

Vừa nói xoay người, lại một đao xuất ra, "Xuy" một tiếng, Tiếu Kiếm Minh một cánh tay khác đã bay đến giữa không trung.

- Ngươi muốn đem ta chém thành nhân côn ư? Vậy để ta dạy ngươi cách làm nhân côn nhé!

Phương Hành cười lạnh, trong đôi mắt có hận ý thâm trầm di động, một cước đá bay Tiếu Kiếm Minh, thừa dịp hắn còn trên không trung, ánh đao liên thiểm, "Khúc khích" hai tiếng, cặp chân của Tiếu Kiếm Minh cũng cùng thân thể chia lìa, chỉ còn thân thể nặng nề rơi xuống đất.

- Kiếm Minh...

Tiếu Sơn Hà thanh âm cũng run lên, trong đôi mắt đã đầy máu.

Ngay cả Trần Huyền Hoa cùng Thanh Điểu trưởng lão đám người, cũng cảm thấy một cỗ cảm giác không rét mà run.

Nhất là Thanh Điểu trưởng lão, nàng hoảng sợ vạn phần, chợt phát hiện tiểu quỷ chính mình lúc trước cũng không để vào mắt có chút đáng sợ.

Nàng càng thêm liều mạng phá pháp trận bao quanh tiểu thiên nham, không phải vì Tiếu Kiếm Minh, mà là vì mau chóng giết chết tiểu quỷ này.

Một cái tiểu quái vật như vậy, chỉ sợ chỉ có Linh Động kỳ tu vi, cũng tuyệt không có thể để hắn sống sót.

Mà Tiếu Kiếm Minh lúc này đau đến mức nước mắt trào ra, lại không thể nào bất tỉnh, trong đôi mắt tràn đầy vô cùng hối hận.

- Tha cho... Tha ta...

Hắn biết mình đã phế đi, nhưng vẫn muốn sống.

- Ngươi biết ta sẽ không tha cho ngươi, ta thậm chí muốn giết ngươi ba ngày ba đêm!

Phương Hành ở bên cạnh hắn ngồi chồm hổm xuống, vẻ mặt rất bình thản, nói:

- Bất quá nghĩ đến chín vị thúc thúc của ta khẳng định đang ở Địa phủ chờ ngươi, cho nên ta cũng không thể làm quá chậm, nếu không bọn họ nhất định cười ta sinh sống an nhàn đã lâu, giết người cũng chậm như vậy... Tiếu Kiếm Minh, trả nợ đi, trả lại khoản nợ ngươi ban đầu uy phong lẫm lẫm, một ưng một kiếm uy phong lẫm lẫm xông vào Quỷ Yên cốc để giết người...

Tiếu Kiếm Minh hai mắt trợn tròn rồi, trong đôi mắt sợ hãi nồng nặc tới cực điểm, khóe mắt chảy ra nước mắt.

Hắn khóc.

Đường đường Thanh Vân Tông đệ nhất chân truyền, danh liệt danh sách Sở Vực đệ nhất thiên kiêu Tiếu Kiếm Minh, thế mà lại khóc.

Hai hàng nước mắt chảy ra hốc mắt, chẳng qua không biết hắn vì sợ mà khóc, hay là vì hối hận chuyện đã từng làm.

Phương Hành trên mặt hiện ra vẻ thất vọng, nói:

- Ta nghĩ ngươi sẽ phẫn nộ cơ, ban đầu ngươi giết người trong Quỷ Yên cốc chúng ta, biểu hiện cao ngạo cùng lãnh khốc cỡ nào chứ, tựa như vị thần cao cao tại thượng. Nhưng đến phiên ngươi, ngươi lại chỉ biết khóc...

Hắn chậm rãi nhấc lên quả đấm, giọng căm hận nói:

- So với các thúc thúc của ta tức giận cùng ngươi liều mạng, ngươi kém quá xa!

Dứt lời, một quyền hung hang nện xuống.

Tiếu Kiếm Minh vào giờ khắc này, sợ hãi rống to, ánh mắt thoáng cái mở lớn, tràn đầy hối hận.

Có người đối mặt uy hiếp của tử vong, sẽ cảm giác tức giận.

Có người đối mặt uy hiếp của tử vong, sẽ cảm giác không cam lòng.

Mà Tiếu Kiếm Minh chính là hối hận!

Nếu mình nghe thúc thúc mà nói, không cùng tiểu quỷ này đánh trận này...

Nếu mình ban đầu không có thiếu niên đắc ý, đánh một trận chém giết Quỷ Yên cốc toàn bộ mạng người...

Nếu mình ban đầu không nghe thúc thúc mà nói, dựa vào một chút đầu mối đã đi ra ngoài tìm kiếm huyền quan dị bảo lưu lạc nơi Sở Vực...

Nếu làm vậy, chính mình còn có thể sống thật tốt sao!

Chẳng qua là, hối hận nhiều hơn nữa, cũng không ngăn cản được quả đấm của Phương Hành rơi xuống.

- Phốc...

Máu tươi bắn ra!

- Không...

Tiếu Sơn Hà điên cuồng hét lớn:

- Tiểu súc sinh, ta nhất định đem ngươi bầm thây vạn đoạn!

Trong tiếng rống giận dữ của hắn, Phương Hành tựa như nghe không thấy. Thanh Long Bích Diễm đao ném vào một bên, hai quả đấm lần lượt nện xuống, đem hận ý ẩn tàng nhiều năm cũng phát tiết ra ngoài, từng quyền từng quyền, thẳng đem đầu Tiếu Kiếm Minh đấm nát, nhưng hắn vẫn không ngừng, vẫn đang tiếp tục đấm vào, đem mặt đất phía dưới Tiếu Kiếm Minh cũng đập thành một cái hố to...

- Cuối cùng đã báo được thù...

Hận ý phát tiết đã xong, Phương Hành mới đứng lên, thở thật dài.

Đại thù đã báo, nhìn lại thế gian này, cũng cảm thấy đáng yêu hơn rất nhiều.

- Oanh...

Ngoài tiểu thiên nham, pháp trận liên tiếp bị mở ra, Tiếu Sơn Hà đám người, rất nhanh sẽ xông tới.

Tiếu Sơn Hà vô cùng tức giận, muốn đem Phương Hành xé thành mảnh nhỏ, uống máu hắn, đốt xương hắn, ăn thịt hắn!

Hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, lúc Tiếu thị nhất mạch sắp quật khởi, cháu của mình... Lại bị người ta ở trước mắt mình đánh thành một cục thịt nát, không có người truyền thừa, chính mình chiếm được huyền quyết thì thế nào?

Loại hận ý cùng thống khổ này, khó có thể diễn tả bằng ngôn từ!

Đang lúc mọi người trong thần sắc cũng gần như điên cuồng, chỉ có hai người vẻ mặt bình thản, một người là Thiết Như Cuồng, một người là Phương Hành.

Phương Hành đứng ở ngoài tiểu thiên nham, xa xa hướng Thiết Như Cuồng khom mình, không nói gì, hết thảy đều không nói lời nào.

Sau đó hắn đứng thẳng chống eo, chỉ vào Tiếu Sơn Hà cùng Thanh Điểu lập tức muốn đánh vỡ tiểu thiên nham pháp trận mà xông tới, hét lớn:

- Hai lão vương bát đản các ngươi, một kẻ bán đứng Thập Nhất thúc, một kẻ bán đứng Tiểu Man, món nợ này các ngươi ghi nhớ cho ta, tiểu gia bảo đảm, rất nhanh sẽ trở về tính toán rõ ràng từng điểm từng điểm cho các ngươi, ngay cả bản gia lợi tức cũng sẽ thu hồi...

- Tiểu súc sinh, lão phu hiện tại sẽ đánh chết ngươi...

Tiếu Sơn Hà tức giận rống to, cũng không lắng nghe Phương Hành nói cái gì, liều mạng hướng tiểu thiên nham tầng một pháp trận cuối cùng công kích.

Thanh Điểu cũng vẻ mặt âm tàn, ra sức phá giải pháp trận.

Lời của Phương Hành làm cho nàng sinh lòng sợ hãi, tuyệt đối không thể để hắn sống sót, phải giết chết ngay.

Mắt thấy tiểu thiên nham cuối cùng pháp trận sẽ phá khai rồi, lập tức có thể bắt được tiểu quỷ này...

Bỗng nhiên, vào lúc này, cách đó không xa ầm ầm rung động, hai đạo hỏa quang phóng lên cao, trong lúc xen lẫn lôi minh cùng điện xà, sau đó đại địa chấn động, núi đá nghiêng sập, phảng phất Thanh Vân Tông xảy ra động đất khổng lồ, mọi người động dung quay đầu lại, rõ ràng phát hiện, nơi xa có hai đạo hỏa quang phóng lên cao, thẳng vào tận trời, rõ ràng là phương hướng Tê Hà cốc cùng Sơn Hà cốc.

Hỏa thế vô cùng mãnh liệt, chỉ chốc lát đã lan tràn, đốt vào núi rừng, hừng hực thiêu đốt, có xu thế như muốn tiêu diệt Thanh Vân Tông.

- Ha ha ha ha, hôm nay đây chỉ là thu lợi tức trước mà thôi, đợi sau này tiểu gia trở lại, sẽ tính sổ với các ngươi!

Phương Hành nhìn thấy ánh lửa ngất trời, biết Kim Ô đã thành công, mừng rỡ cười ha ha, sau đó, lấy ra một khối ngọc phù.

- Ngươi... Ngươi làm cái gì?

Thanh Điểu trưởng lão xoay người lại, hướng Phương Hành rống giận.

- Tự ngươi đi xem một chút sẽ biết, ha ha...

Phương Hành cười lớn, đem linh khí còn sót lại rót vào ngọc phù, quanh người bỗng nhiên không khí mơ hồ, có vô số ký hiệu từ ngọc phù bay ra, bố trí trên không trung, giống như một cái pháp trận, sau một hồi lâu, cả người biến mất không thấy gì nữa.

Cảnh này thật quỷ dị, nhất thời để cho chúng trưởng lão chuẩn bị liều mạng tiến vào tiểu thiên nham nhất tề ngẩn ra.

Chương 176: Cướp sạch ba cốc

Tiểu quỷ này dùng pháp khí dịch chuyển...

Chung quanh tiểu thiên đài, dù sao đều là Trúc Cơ kỳ tu sĩ, rất nhanh đã ý thức được vấn đề nằm ở chỗ nào, rống to một tiếng, Tiếu Sơn Hà bay người lên giữa không trung, pháp nhãn mở ra, quét khắp mọi nơi, giờ khắc này hắn không tiếc linh lực, đem tầm mắt đưa ra xa, rất nhanh đã thấy, Thanh Vân Tông bầu trời phía tây, không khí nổi lên một trận rung động, sau đó một tên tiểu quỷ xuất hiện, kêu to rớt xuống.

- Sưu...

Ở đây tiểu quỷ rơi xuống phụ cận, trong tán cây, một con Kim Ô khổng lồ chui ra, trực tiếp đem hắn đỡ lấy, nhanh chóng trốn chạy.

- Tiểu quỷ, ngươi còn muốn chạy trốn ư...

Tiếu Sơn Hà trợn mắt đáp lên mây xanh vội vàng đuổi theo, mà mấy vị trưởng lão khác, trong lòng còn nhớ rõ vụ nổ vừa rồi, lo lắng không dứt, không cùng Tiếu Sơn Hà cùng nhau đuổi theo, mà vội vàng hướng sơn cốc bay đi. Tông chủ Trần Huyền Hoa hướng phương hướng Phương Hành chạy trốn nhìn thoáng qua, cũng thở dài một tiếng, đáp mây bay mà lên, thi triển pháp thuật xé một mảnh mây đen, giáng xuống mưa to dập tắt lửa.

Lúc này Tê Hà cốc cùng Sơn Hà cốc nổ tung tạo thành ngọn lửa đã lan tràn tiến vào trong núi rừng chung quanh, nếu không phải vội vàng ngăn cản, chỉ sợ cả Thanh Vân Tông đều bị một mồi lửa thiêu hủy.

Thanh Vân Tông trên dưới đệ tử, cũng bôn tẩu mọi nơi, ở trong ngọn lửa cứu giúp tài vật, ngăn cản hỏa thế.

Nơi này, Dư Tam Lưỡng vóc người mập mạp đứng ở dưới cây thông, nhìn phương hướng Phương Hành chạy trốn, vẻ mặt tựa như khóc tựa như cười.

Hắn mơ hồ nhớ lại một cái cảnh tượng, Phương Hành như tên ăn mày nhảy lên hướng chính mình la:

- Ta đem đầu tên mập mũi trâu ngươi đạp dưới chân, chỉ bằng ngươi bộ dáng xấu xí ngũ đoản hướng lên trời, cũng dám tới mắng gia gia ngươi là ăn mày ư. Lão tử tới Thanh Vân Tông các ngươi bái sư là để mắt các ngươi, hôm nay ngươi có mắt không biết Thái Sơn, hôm nào gia gia một mồi lửa đốt cái đạo quan rách của các ngươi...

Đây là ấn tượng đầu tiên Phương Hành để lại cho hắn, ban đầu chính mình dù nghĩ thế nào, làm sao ngờ tới tiểu quỷ này lại dám làm thật?

Hắn chẳng những chém Tiếu Kiếm Minh, hơn nữa còn đốt Thanh Vân Tông?

Cũng ở thời điểm Tiếu Sơn Hà đáp mây đuổi theo Phương Hành, Thanh Điểu trưởng lão nóng lòng, trở lại Tê Hà cốc của mình, nhìn Tê Hà cốc một mảnh đống hỗn độn, không khỏi trong bụng khẩn trương thật nhanh hướng động phủ của mình lao tới, đi tới trước động vừa nhìn, vẫn không khỏi tâm nguội nửa đoạn, động phủ đại môn mở rộng, bên trong hỗn độn một mảnh, khắp nơi ngổn ngang, giống như là bị ăn cướp...

Cũng đúng là ăn cướp, Thanh Điểu vội vội vàng vàng đi tới sâu trong động phủ, nơi này vốn có một thạch thất bí ẩn cực kỳ, bên trong là các loại tài nguyên Thanh Điểu nhiều năm tu hành tích góp từng tí một, cũng có thể nói là toàn bộ tài phú của nàng. Mà hôm nay, thạch thất đại môn rõ ràng mở rộng, Thanh Điểu đi tới trước cửa, đi đến bên trong, cả người nhất thời như bị sét đánh, tức đến đỏ bừng mặt.

Nàng tu hành nhiều năm, đủ loại đan dược hiếm quý, pháp khí quý giá trân quý cất giữ, thế nhưng một mảnh cũng không còn dư lại!

Đối với người tu hành mà nói, công quyết cùng tài nguyên thiếu một thứ cũng không được, hôm nay nàng cầm huyền quyết có thể tu thành Kim Đan đại đạo do Phù Diêu Cung ban tặng, nhưng ai có thể nghĩ đến, còn chưa vui vẻ nửa ngày, tu hành tài nguyên nhiều năm tích lũy lại bị người khác dọn sạch?

- Là ai? Tiểu quỷ này một mực bên trong tiểu thiên nham, là ai đã làm chuyện này?

Thanh Điểu trưởng lão hận như điên, vừa rống to vừa bay tới thiên không, cũng hướng hướng kia đuổi tới.

Cũng ngay khi nàng phi thân xông lên giữa không trung, phương hướng Thư Văn cốc truyền đến gầm lên giận dữ:

- Làm sao đem bảo bối của ta cũng cướp sạch chứ?

...

...

Lại nói Phương Hành, dựa theo ước định lúc trước cùng Kim Ô, trực tiếp kích thích Thập Lý Na Di phù, lắc mình chạy trốn tới phía tây của Thanh Vân Tông, còn chưa rơi xuống đất, đã thấy Kim Ô từ nơi không xa chạy tới, mang theo chính mình bỏ chạy, xem bộ dáng vui sướng của nó, Phương Hành liền biết nó đắc thủ rồi, đặt mông ngồi trên lưng nó, cười nói:

- Thu hoạch như thế nào?

Kim Ô cười ha ha:

- Kiếm một khoản lớn, không ngờ tiểu môn tiểu tông như vậy, các trưởng lão đều giàu đến chảy mỡ, Tê Hà cốc, Sơn Hà cốc đều cướp sạch sạch sẽ, nhân tiện chôn năm cái Bạo Viêm Tử Lôi Phù, cho nổ sạch sẽ, mặt khác ta đi ngang qua Thư Văn cốc, cảm thấy không thăm hắn một chuyến cũng thật là đáng tiếc, thuận tay cũng cho cướp sạch sẽ, chỉ tiếc Đoán Chân cốc...

Phương Hành vội hỏi:

- Đoán Chân cốc không động tới sao?

Kim Ô cười hắc hắc, nói:

- Cho ngươi giữ chút mặt mũi, không động tới hắn!

Phương Hành thở dài, nói:

- Thật ra động cũng không có gì...

Lúc này đến phiên Kim Ô hết chỗ nói, nghĩ thầm tiểu vương bát đản này thậm chí ngay cả bảo bối của sư tôn nhà mình cũng không buông tha…

Thì ra là, lúc cùng Kim Ô về núi, Phương Hành phát hiện, theo Tửu Nhục Tăng gánh hai đỉnh núi mà đi, hộ sơn đại trận của Thanh Vân Tông đã phá, nói cách khác, trước lúc trọng tu hộ sơn đại trận, Thanh Vân Tông quả thực chính là một tòa bảo khố không đề phòng, hơn nữa hận ý đối với Thanh Điểu cùng Tiếu Sơn Hà, âm thầm làm xuốngmột cái quyết định, cấp cho Thanh Vân Tông lưu chút tưởng niệm.

Đã quyết định như vậy, hắn không để cho Kim Ô cùng mình cùng nhau tiến vào tiểu thiên nham, mà đem mười đạo Bạo Viêm Tử Lôi Phù đều cho nó, chính mình hướng tiểu thiên nham đi đối chiến Tiếu Kiếm Minh, lại làm cho Kim Ô nhân cơ hội ngàn năm khó gặp này, đi Tê Hà cốc cùng Sơn Hà cốc đem tư nguyên mà hai đại truyền pháp trưởng lão tích góp nhiều năm cướp sạch sẽ, thuận tiện lại đem hai tòa sơn cốc này phát nổ.

Kim Ô vừa nghe, dị thường hưng phấn, sung sướng lĩnh mệnh rời đi.

Làm chuyện này đối với nó là quen việc dễ làm, hơn nữa Thanh Vân Tông không có hộ sơn đại trận, làm càng không có gì khó khăn, trong tông môn rất nhiều pháp trận đã như mất rễ, uy lực giảm lớn, ở trước mặt nó quả thực chính là động phủ mở rộng!

Nó chẳng những tiềm nhập Tê Hà, Sơn Hà hai cốc, đem bảo khố Thanh Điểu cùng Tiếu Sơn Hà tích lũy nhiều năm cướp sạch, hơn nữa mỗi một nơi chôn năm cái Bạo Viêm Tử Lôi Phù, thuận tiện còn đem Thư Văn cốc cũng cướp sạch, sau đó đã đến địa phương cùng Phương Hành ước định chờ đợi, đồng thời lưu ý Thanh Vân Tông bên kia phương hướng, đợi nghe thấy đại loạn nổi lên, trực tiếp kích nổ Bạo Viêm Tử Lôi Phù.

Cuối cùng, hai người bọn họ hợp tác thuận lợi, thành công làm một chuyến lớn nhất từ trước tới nay.

Chẳng qua là Thanh Điểu cùng Tiếu Sơn Hà coi như bỏ qua, Thư Văn cốc trưởng lão Trần Bảo Nghiên có chút ủy khuất, chính mình đắc tội tiểu quỷ này gì chứ?

- Di, phía sau lão nhân kia đuổi tới...

Kim Ô phát giác sau lưng có một đám mây đằng đằng sát khí hướng chính mình đi đuổi lại, cười hỏi Phương Hành.

Phương Hành thì cười ha ha, nói:

- Để cho hắn tới gần một chút!

Kim Ô ngẩn ngơ, nói:

- Để làm chi?

Phương Hành hắng giọng một cái:

- Ta bây giờ đánh không lại hắn, nhưng muốn mắng hắn mấy câu!

Kim Ô:

- ...

- Oa nha nha, tiểu súc sinh, lão phu muốn đem ngươi nghiền thành tro...

Sau lưng, Tiếu Sơn Hà giận tức tối, lên tiếng rống to.

Phương Hành đứng trên lưng Kim Ô, hai tay chống eo, mãnh liệt hít một hơi, kêu lên:

- Nghiền cái thằng cha ngươi, lão súc sinh họ Tiếu, ngươi cho rằng có thể đuổi theo tiểu gia ư? Có bản lãnh ngươi tới, ngươi tới đây! Xem ngươi đau lòng như vậy, họ Tiếu kia chính là con ruột ngươi sao, cùng chị dâu ngươi tư tình vui vẻ lắm sao, tiểu gia giết chết hắn ngươi không vui có phải hay không? Sớm muộn gì đem Tiếu thị nhất tộc các ngươi chém chết hết...

Tiếu Sơn Hà giận dữ:

- Ta muốn giết ngươi...

- Giết thằng cha ngươi, lão khốn kiếp mũi không ra mũi mắt không ra mắt, phần mộ tổ tiên nhà các ngươi bị chó tiểu lên sao, mới sinh ra loại người thô bỉ như ngươi, dáng vẻ rách nát như vậy còn tu đạo ư, tu thằng cha ngươi đi… Ơ, mặt làm sao tái đi vậy? Đây là bị tiểu gia làm cho tức sao?… Con mẹ nó, ngươi còn dám phóng kiếm khí đánh ta ư, tiểu gia ta tè vào mặt ngươi…

Phương Hành đang mắng hăng say thình lình bị Tiếu Sơn Hà bổ ra một kiếm, mặc dù cách trăm trượng cự ly, cũng suýt nữa bị đánh trúng.

Hắn nhất thời tức giận, cởi quẩn định đi tiểu…

Ào ào vang lên, nước tiểu theo cơn gió hướng đầy mặt và đầu cổ Tiếu Sơn Hà tưới vào, Tiếu Sơn Hà chưa cảm giác được khí tức nguy hiểm nên không chú ý, cộng thêm bay quá nhanh, chẳng khác gì tự mình đụng vào, nhất thời bị bắn đầy mặt, lúc đầu còn tưởng rằng độc, sau lại phát hiện trong miệng có chút mặn, giờ mới hiểu được, tức giận suýt trào máu.

- Oa nha nha… Tiểu súc sinh, lão phu cùng ngươi thế bất lưỡng lập…

Tiếu Sơn Hà điên cuồng hét lên, Phương Hành cười ha ha, Kim Ô hai cánh mở ra, tốc độ tăng lên tới cực hạn, nhanh chóng thoát đi.

Tiếu Sơn Hà lấy tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhưng càng đuổi Phương Hành càng xa, về sau, trực tiếp không thấy bóng dáng, phần phẫn nộ này có thể nói là khó có thể dùng lời nói mà hình dung được, cả người quả thực muốn nổ tung, trên không trung nổi điên rống lên.

- Tiếu trưởng lão, tiểu quỷ này đi đâu rồi?

Qua một nén hương thời gian, Thanh Điểu trưởng lão cũng cưỡi mây đuổi kịp.

Ở sau lưng nàng, còn đi theo Thanh Vân Tông Thư Văn cốc trưởng lão truyền pháp trưởng lão, bộ dáng khóc không ra nước mắt.

- Tọa kỵ của tiểu quỷ này rất lợi hại, thoát thật nhanh...

Tiếu Sơn Hà sắc mặt âm trầm như nước, thanh âm đều có chút khàn khàn.

Thanh Điểu trưởng lão giọng căm hận nói:

- Nhìn dáng vẻ tiểu quỷ này sớm có chuẩn bị, lúc chúng ta đang xem cuộc chiến tiểu thiên nham, đồng bọn của hắn... Nói không chừng chính là con quạ đó... Tiềm nhập sơn cốc của chúng ta, đem ta Tê Hà cốc còn Sơn Hà cốc các ngươi, Trần sư huynh Thư Văn cốc nhiều năm tích lũy quét sạch, thậm chí còn đem sơn cốc của hai người chúng ta phá hủy, Tê Hà, Sơn Hà hai cốc đã không còn tồn tại...

- Cái gì?

Dù Tiếu Sơn Hà thương tâm quá độ, đã có chút chết lặng, nghe vậy vẫn khiếp sợ ngẩng đầu.

Người tu hành coi trọng nhất chính là tài nguyên, nếu tất cả tư nguyên đều bị đánh cắp, không bị đánh cắp cũng bị hủy diệt mà nói, đây chẳng phải nói chính mình nhiều năm tu hành, cuối cùng trừ một đạo huyền quyết, thật là không còn dư lại rồi?

- Thiên chân vạn xác, ta đã đi Sơn Hà cốc của Tiếu trưởng lão ngươi nhìn rồi... Hoàn toàn không còn gì!

Trần Bảo Nghiên cười khổ mở miệng, vẻ mặt còn khó coi hơn so với khóc.

Ở trước lúc chuyện này phát sinh, đánh chết hắn cũng không thể tin được, một cái tiểu quỷ Linh Động kỳ dám cướp sạch ba vị Trúc Cơ bọn họ.

- Tiểu quỷ ghê tởm... Bất luận trên trời dưới đất, bích lạc hoàng tuyền, lão phu cũng cùng ngươi không chết không thôi...

Tiếu Sơn Hà nổi điên kêu to, thanh âm xa xa truyền vào giữa không trung.

Thanh Điểu trưởng lão cũng vẻ mặt âm trầm như nước, bỗng nhiên nói:

- Tiểu quỷ này cho dù chạy trốn mau hơn nữa, chúng ta cũng không phải không có phương pháp phản chế!

- Sao?

Tiếu Sơn Hà hai mắt đầy máu thoáng cái nhìn nàng:

- Ngươi có chủ ý gì? Nói mau!

Thanh Điểu lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Tiếu trưởng lão đã quên mỗi nội môn đệ tử nhập môn, cũng sẽ lưu lại một chiếc mệnh đăng sao?

Chương 177: Cửu sát nguyền rủa thuật

Ngày hôm đó, trở thành một ngày u tối nhất trong lịch sử Thanh Vân Tông.

Bạch, Vũ hai vị trưởng lão đang bế tử quan, bị Tửu Nhục Tăng gánh sơn mà đi, từ đó chẳng biết đi đâu, mà tông môn đệ nhất chân truyền Tiếu Kiếm Minh, trong một cuộc luyện tập võ nghệ cuối cùng, bị Đoán Chân cốc đại đệ tử Phương Hành đánh thành một đống thịt vụn, chuyện này cũng chưa đáng nói, sau khi đánh chết người, Phương Hành trực tiếp phản bội trốn chạy, lúc chạy trốn, lại thuận tiện cướp sạch Tê Hà, Sơn Hà, Thư Văn ba cốc...

Nếu chỉ là như thế cũng thôi, nào ngờ hắn còn dùng Bạo Viêm Tử Lôi Phù nổ tung Tê Hà, Sơn Hà hai cốc, mà hỏa thế quá lớn, lan tràn vào núi, đem hơn phân nửa Thanh Vân Tông đốt cháy trụi lủi, khói đen tràn ngập nơi nơi, thật là thê thảm!

Thật sự khó có thể tưởng tượng, hết thảy tất cả đều là một đệ tử Linh Động tầng bảy làm ra.

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông ngoài khiếp sợ ra, cũng thực đối với tiểu quỷ này nổi lên chút tâm tư bội phục.

- Hắn thật phản bội mà đi rồi ư?

- Ngươi không thấy rồi sao, hắn đem Kiếm Minh sư huynh đánh thành thịt vụn, làm sao còn dám lưu lại?

- Ai, thật sự không ngờ tới, Tiếu Kiếm Minh sư huynh kinh tài tuyệt diễm như thế, cuối cùng vẫn thất bại trong tay một tiểu quỷ như vậy...

Vô số nghị luận tương tự ở các nơi lặng lẽ truyền lưu.

Linh Vân cốc, nơi Hứa Linh Vân bế quan.

Bởi vì bị Thanh Điểu trưởng lão cấm bế, cho nên trong khoảng thời gian này nàng vẫn không rời cốc nửa bước, giờ khắc này, một vị nữ đệ tử trước mặt đem mọi chuyện phát sinh trong tiểu thiên nham nói lại một lần, Hứa Linh Vân thần sắc ngạc nhiên, trong đầu nhớ lại ban đầu một tên ăn mày nhỏ mang theo nha hoàn yêu man của hắn tới Thanh Vân Tông bái sư, ai có thể ngờ được, lúc này mới không tới năm năm...

Bọn họ đã lần nữa rời đi!

Kinh ngạc hồi lâu, Hứa Linh Vân nhẹ nhàng đứng lên, hướng phương hướng Phương

Hành chạy trốn khẽ bái, âm thầm cầu nguyện.

- Toàn tông đệ tử đều tới gặp ta...

Ngay lúc Hứa Linh Vân lẩm bẩm tự nói, một tiếng quát truyền khắp cả Thanh Vân Tông.

Sau đó không lâu, tỉnh lôi cổ vang lên động thiên triệt địa!

Hứa Linh Vân nhất thời thay đổi sắc mặt, nàng đã nghe ra thanh âm này chính là của sư tôn mình Thanh Điểu trưởng lão.

Nửa canh giờ trước, Tiếu Sơn Hà nổi giận mà về, hắn cùng với Thanh Điểu trưởng lão cùng nhau trực tiếp xông vào tổ linh đường, không hỏi xanh đỏ đen trắng, đã đoạt tới mệnh đăng mà Phương Hành để lại, vừa đích thân đem Tiếu Kiếm Minh tàn thi thu thập, dùng một cái thớt tử đàn để nâng đỡ, trong miệng niệm niệm, liên tiếp phun ra ba ngụm bổn mạng máu huyết, đem nguyền rủa thuật kỳ lạ nhất trong cuộc đời mình thi triển ra, lấy mệnh đăng của Phương Hành làm dẫn, thi triển tà thuật.

Rất nhanh, trong không khí ngưng tụ chín đạo khói đen quỷ dị, trong không khí mơ hồ có tiếng gào khóc thảm thiết vang lên.

- Ta Tiếu Sơn Hà, lấy huyết nhục của cháu ta Kiếm Minh làm tế, nguyện tổn thọ ba mươi năm, mời tới Cửu U linh sát...

Thanh âm lành lạnh vang lên, Tiếu Sơn Hà không tiếc hết thảy, thi triển loại cấm chú bình thời tuyệt không dám đụng vào.

Vì thi triển cấm chú này, hắn liên tiếp phun ra ba ngụm bổn mạng máu huyết, mỗi một ngụm cũng đại biểu mười năm thọ nguyên của hắn.

Linh Động kỳ tu sĩ, thọ nguyên ước chừng trăm năm, mà Trúc Cơ kỳ tu sĩ, thọ nguyên ba trăm năm, Tiếu Sơn Hà trên thực tế đã hơn hai trăm ba mươi tuổi, ở trong Trúc Cơ kỳ tu sĩ, coi như già nua rồi, thọ nguyên còn lại chỉ có bảy mươi năm, hôm nay vì nguyền rủa Phương Hành, hắn rõ ràng không tiếc đem bảy mươi năm thọ nguyên còn dư lại, lại đem ba mươi năm sử dụng.

- Ngao...

Quỷ khóc vang vọng, âm phong trận trận.

Chín đạo hắc khí bao quanh Tiếu Sơn Hà, cuối cùng rơi xuống trên tấm thớt tử đàn.

Trên thớt, chính là từng khối từng khối thịt vụn, chính là Tiếu Kiếm Minh bị Phương Hành đánh nát, hôm nay thành tế phẩm.

Không lâu sau, khói đen vây quanh thớt lần nữa bay lên, trên thớt, rõ ràng chỉ còn một đống xương cốt vỡ vụn, mà Tiếu Sơn Hà, cũng vào lúc này hét lớn một tiếng “Ô hô!” Nguyền rủa thuật đã hoàn thành, chín đạo khói đen lập tức hóa thành chín mặt quỷ dữ tợn, bộ dáng cùng Tiếu Kiếm Minh có chút tương tự, không tiếng động há to miệng, thống khổ gào thét, chạy ra khỏi chủ điện, lẩn vào hư không.

Cũng ngay một khắc này, mệnh đăng của Phương Hành chợt dập tắt, tựa như chân linh trong đó đã biến mất.

- Hô... Mau... Mau sai người đi theo sát linh... Nhất định phải bắt được tiểu quỷ này...

Tiếu Sơn Hà trong nháy mắt, phảng phất bỗng nhiên già nua đi một trăm tuổi, tóc mai vốn hoa râm đã trở nên một mảnh tuyết trắng.

Thanh Điểu trưởng lão sớm chờ đợi ở ngoài điện lập tức sai người gõ vang tỉnh lôi cổ, đem đệ tử Thanh Vân Tông đều phái ra ngoài.

Cũng vào lúc này, phía sau Thanh Vân Tông chủ phong, Trần Huyền Hoa đứng chắp tay, ngẩng đầu nhìn trời.

Ở phía sau hắn, Thiết Như Cuồng nói nhỏ:

- Tông chủ, hi vọng ngươi có thể... Cứu tiểu quỷ này một mạng...

Trần Huyền Hoa nghe vậy, thở dài, nói:

- Đây là một mầm mống tốt a, trong hai trăm năm năm tháng ta tu hành, mầm mống như vậy cũng không thấy nhiều, chẳng qua là... Ai, ta không cách nào bảo vệ hắn, cho dù ta thưởng thức hắn, dù sao tiểu quỷ này cũng là đã hỏa thiêu tông môn, còn đem Tê Hà, Sơn Hà, Thư Văn ba cốc cướp sạch sạch sẽ, dựa theo môn quy, chúng ta...

Hắn không tiếp tục nói, nhưng Thiết Như Cuồng cũng hiểu được.

Tiểu vương bát đản này gây ra họa quá lớn, không tính chuyện hắn chém Tiếu Kiếm Minh, chỉ riêng chuyện cướp sạch ba cốc, nổ tung hai cốc, lửa đốt tông môn, đã đủ để Thanh Vân Tông giết hắn mười lần, về tình về lý, Thanh Vân Tông cũng không thể giúp hắn.

Thậm chí dựa theo môn quy, còn muốn ban phát "Trảm nghịch phù ", đem liệt vào phản nghịch của Thanh Vân Tông mọi người truy sát!

Chẳng qua sau khi đã nhận ra Tiếu Sơn Hà chuẩn bị dùng mệnh đăng của Phương Hành để khắc chế, Thiết Như Cuồng không còn cách nào, chỉ có thể tìm đến Tông chủ, hắn đã phát hiện, Thanh Điểu sư muội đã cùng Tiếu Sơn Hà đi tới cùng nhau, hai người kia cũng là quyết tâm muốn Phương Hành chết, tự mình một người không thể nào ngăn cản được hai người bọn họ, duy nhất có thể ngăn cản hai người bọn họ, chính là Tông chủ Trần Huyền Hoa.

Thấy Tông chủ nói như thế, Thiết Như Cuồng trong lòng cũng có chút ảm nhiên, nghĩ thầm, tiểu quỷ này đã quá xem thường Thanh Vân Tông rồi!

Tuy là tiểu tông, dù sao cũng đã từng là nơi truyền thừa từng xuất hiện cao thủ Kim Đan, có rất nhiều thủ đoạn quỷ tà...

...

...

- Oa ha ha, thật có nhiều thu hoạch như vậy? Đây không phải là phát tài ư?

Giờ khắc này, Phương Hành đã cùng Kim Ô trốn ra ngoài ngàn dặm, thấy phía sau không có truy binh, trong bụng cũng buông lỏng, Phương Hành khẩn cấp để cho Kim Ô kiểm kê lợi ích, nhất thời kinh hãi có chút ngẩn người, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, Thanh Vân Tông thoạt nhìn không thu hút lắm, các trưởng lão truyền pháp đều mập mạp như vậy, quả thực chính là dê béo siêu cấp a!

Đồ vật quá nhiều, ngay cả Kim Ô cũng chỉ có thể nhận ra một phần nhỏ, nhưng chỉ cần một phần nhỏ này, chính là một khoản tài sản không nhỏ rồi.

Cụ thể số lượng tạm thời không cách nào đoán chừng, nhưng nếu dùng một hình tượng tỷ dụ mà nói, trước đó Phương Hành là một thổ tài chủ ở nông thôn, ôm hai ba mươi lượng bạc coi làm bảo bối, nhưng mà bỗng nhiên, liền biến hóa nhanh chóng thành đại lão gia trong thành.

- Đầu tiên nói trước, Kim gia ta lúc này lập công lớn, chúng ta chia sáu bốn, ta sáu ngươi bốn!

Kim Ô dương dương đắc ý, cùng Phương Hành đàm phán.

Phương Hành trợn mắt, nói:

- Không có ta hấp dẫn chú ý của bọn họ, ngươi có thể thành công sao? Được rồi, lần này ta không chiếm tiện nghi của ngươi, ngươi cũng đừng hòng chiếm tiện nghi của ta, chúng ta phân chia năm năm, công bằng song phẳng!

Kim Ô trong lòng vui mừng, nói:

- Tốt, một lời đã định!

Lúc trước cùng Phương Hành chia chác, vẫn luôn là Phương Hành chiếm phần lớn, hôm nay có thể chia đều, nó đã cảm giác buôn bán có lời.

Hai kẻ này trước thương lượng, muốn tìm một chỗ để chia của, song mà đúng lúc này, đột nhiêntrong lòng Phương Hành rùng mình, quay đầu lại hướng phương hướng Thanh Vân Tông nhìn lại, ở trong lòng hắn, mơ hồ cảm thấy một loại cảm giác không ổn, đây là một loại cảm ứng đối với nguy cơ, giống như có nguy hiểm không nhìn thấy nào đó nhanh chóng đến gần chính mình, hết lần này tới lần khác cái gì cũng nhìn không thấy.

- Có gì đó không đúng, lão Kim, trước tiên đáp xuống đi!

Phương Hành đứng lên, cầm Thanh Long Bích Diễm đao thật chặt.

- Sao? Có cái gì không đúng ư?

Kim Ô xem xét mọi nơi mấy lần, có chút kinh ngạc.

Một câu lời còn chưa nói hết, Phương Hành trên lưng nó đột nhiên nhảy lên, quát mắng:

- Cái quỷ gì vậy?

Kim Ô sợ hết hồn, vội vàng quay đầu nhìn lại, lại thấy không trung vẫn rỗng tuếch.

Nhưng lúc này, đột nhiên trên lưng trống rỗng, Phương Hành ngã xuống, tựa hồ cả người cũng đã lâm vào trong hôn mê, Kim Ô kinh hãi, vội vàng lao xuống, một vuốt bắt được tay của hắn, quanh quẩn trên không trung hai vòng, tìm ngọn núi bằng phẳng đáp xuống, nhìn lại Phương Hành, trong bụng thất kinh, không khỏi cảm nhận được một cỗ tử ý.

Lúc này Phương Hành, rõ ràng khuôn mặt đầy hắc khí, tựa hồ có khí tức quỷ dị nào đó quấn quanh ở trên người hắn.

- Đây là thế nào? Trúng độc?

Kim Ô có chút sợ hãi, liên tục mấy phen dò xét, nhưng khó có thể phát hiện Phương Hành nơi nào xuất hiện vấn đề.

- Có điểm gì là lạ, mau mau mang tiểu quỷ này chạy sao, ở chỗ này cũng quá không an toàn rồi!

Kim Ô trong lòng nhẹ nhàng nghĩ, cảm giác nơi này vẫn cách Thanh Vân Tông quá gần rồi, trước mang theo Phương Hành rời đi rồi hãy nói, bất quá thời điểm vươn móng vuốt đi nắm thân thể Phương Hành, lại ngao một tiếng, thu hồi móng vuốt.

- Người nầy làm sao nóng như vậy?

Kim Ô cúi đầu nhìn về phía móng vuốt của mình, rõ ràng phát hiện móng vuốt cơ hồ luyện đến thủy hỏa bất xâm, có mùi khét lẹt bốc lên.

Lúc này Phương Hành, dưới làn da, dường như có ngọn lửa mơ hồ thiêu đốt, ngay cả y phục cũng khét lẹt lên.

- Phải làm sao đây? Tiểu quỷ này sẽ không như vậy mà chết chứ? Ta có nên đem bảo bối này chạy không?

Kim Ô nhanh chóng xoay quanh, trong lòng không nhịn được nổi lên tâm tư, thành thật mà nói, thu hoạch lần này thật sự quá lớn, nó có chút tâm tư muốn độc chiếm, hơn nữa Phương Hành lúc này tình cảnh quỷ dị, nó trị không khỏi cho hắn, cũng không cách nào mang theo hắn cùng nhau chạy trốn, mà lưu ở địa phương này, cách Thanh Vân Tông quá gần, lại cảm thấy quá nguy hiểm, khiến cho nó không nhịn được dâng lên tâm tư đem Phương Hành ném đi bất kể.

Bất quá do dự một hồi lâu, vẫn bỏ đi ý nghĩ này, thầm nghĩ:

- Cùng những thứ này so sánh, tiểu quỷ này mới thật sự là bảo bối a, Kim gia sau này muốn làm đại sự, vẫn phải trông cậy vào hắn mới được...

Chương 178: Tặng không tu vi

Ngay khi Kim Ô phía bên ngoài lo lắng không dứt, Phương Hành đã chìm vào trong thức hải.

Lần này giống lần đầu hắn bởi vì Đại Bằng Tà Vương mà bị động đi vào thức hải, cũng không phải chính mình chủ động tiến vào thức hải, mà là bị động tiến vào, bởi vì có một loại lực lượng quỷ dị xông vào thức hải của hắn. Ở trên lưng Kim Ô, hắn cũng đã cảm giác được có gì không đúng, chẳng qua không nghĩ tới vật này tới nhanh như vậy, còn chưa kịp phản ứng, cũng đã bị lực lượng quỷ dị quấn thân.

Trong thức hải, Phương Hành ngồi xếp bằng trên tế đàn nho nhỏ, Đại Bằng Tà Vương đang chăm chú quan sát, đứng bên cạnh hắn.

Mà trên bầu trời thức hải, chín con quái vật đang phiêu đãng, bọn chúng thoạt nhìn tựa như không có bản thể, do khói đen tạo thành, thiên biến vạn hóa, thỉnh thoảng hóa thành hình người mơ hồ, thỉnh thoảng hóa thành cự thú kinh khủng, một người trong số đó, vẫn thỉnh thoảng hóa thành bộ dáng Tiếu Kiếm Minh, không tiếng động gào thét, tựa như u hồn của Tiếu Kiếm Minh, hết sức dữ tợn, ở bầu trời thức hải bay múa.

- Những thứ này là cái quái gì vậy? Gầm gào như kẻ ngu vậy!

Phương Hành quay đầu, hỏi Đại Bằng Tà Vương đang sững sờ bên cạnh.

Không giống chín quái vật này, Phương Hành cùng Đại Bằng Tà Vương cũng lộ ra vẻ vô cùng trấn định, nhìn bọn họ trên không trung bay múa, thê lương kêu thảm thiết, hùng hổ, giương nanh múa vuốt, vẻ mặt giống như đang nhìn chín kẻ ngu.

Đại Bằng Tà Vương cũng cười cười bất đắc dĩ, nói:

- Đây là có người muốn dùng nguyền rủa thuật hại ngươi a, ngươi đã đắc tội người nào?

Phương Hành bĩu môi, nói:

- Rất nhiều, đoán chừng có ít nhất ba người Trúc Cơ muốn lấy mạng của ta, nếu như tính rộng ra một chút, còn có thể cộng thêm mấy đại nhân vật không biết cụ thể là tu vi thế nào!

Đại Bằng Tà Vương thở dài, nói:

- Vậy thì khó trách, ta cũng đã được nghe nói về loại tà thuật này, vô cùng không tầm thường. Nếu người tu hành Trúc Cơ kỳ thi triển tà thuật này mà nói, sợ rằng ít nhất cũng bỏ ra ba mươi năm thọ nguyên làm cái giá, chín quái vật này, chính là linh sát do tà thuật khu động, bên ngoài sẽ không nhìn thấy hình dáng của bọn họ, chỉ có ở thức hải mới có thể hiển hóa ra... Hắc hắc, người này thật là hận ngươi thấu xương a, muốn dùng loại tà thuật này trực tiếp công kích chân linh của ngươi, nhiều pháp khí phòng ngự hơn nữa cũng vô dụng!

Phương Hành cũng nhịn không được lấy làm kinh hãi:

- Ba mươi năm thọ nguyên?... Đây chẳng phải rất kinh khủng ư?

Đại Bằng Tà Vương táp táp miệng, nói:

- Kinh khủng cái rắm! Ngay cả ta cũng không thương tổn tới chân linh của ngươi nửa phần, mấy con tiểu quái này có đáng là gì? Bản thân ta cảm thấy, kẻ Trúc Cơ này rõ ràng là cố ý tặng tu vi cho ngươi...

Phương Hành ánh mắt sáng lên, nói:

- Tặng tu vi ư?

Đại Bằng Tà Vương nói:

- Kẻ Trúc Cơ này lấy ba mươi năm thọ nguyên làm cái giá mời tới chín con sát linh, cũng là đại biểu nếu như ngươi có thể luyện hóa chín con sát linh này, ba mươi năm thọ nguyên sẽ bị ngươi chiếm lấy, dĩ nhiên, ngươi không cách nào đem nó chuyển thành thọ nguyên, nhưng có thể đem luyện hóa thành tu vi của mình, đối với một cái Linh Động kỳ mà nói, rất nhiều chỗ tốt a!

Phương Hành cười ha ha. Nói:

- Vị lão huynh kia thật là quá khách khí, ta phải thu thôi!

Đại Bằng Tà Vương chớp mắt một cái, cầu khẩn nói:

- Thương lượng chút chuyện có được hay không?

Phương Hành cảnh giác nhìn hắn một cái, nói:

- Chiếm tiện nghi của ta thì không bàn nữa!

Đại Bằng Tà Vương im lặng, nói:

- Ta chính là muốn hỏi một chút ngươi, chín con sát linh này có thể chia cho ta mấy cái hay không? Lão đầu ta cũng không sung sướng gì, bị giam ở trong thức hải của ngươi, động bất động Tam Muội Chân Hỏa liền đốt tới, hôm nay chân linh của ta yếu đến đáng thương, lại bị ngươi đốt một hai lần, không chừng trực tiếp đi tong, ngươi chia cho ta mấy đạo sát linh, để cho ta bổ sung chân linh lực một chút cũng tốt...

Phương Hành giờ mới hiểu được Đại Bằng Tà Vương coi trọng mấy cái sát linh này, suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy cứ như thế, ngươi nói cho ta làm sao đem sát linh này luyện hóa thành tu vi của ta, ta chia cho ngươi một con sát linh để cho ngươi cắn nuốt?

Đại Bằng Tà Vương cẩn thận nói:

- Hai con có được hay không?

Phương Hành vừa trừng mắt, Tam Muội Chân Hỏa trong thức hải oanh một chút dâng lên:

- Dũng cảm nhỉ?

Đại Bằng Tà Vương bị dọa cho sợ đến co rụt đầu, nói:

- Tốt, tốt, một con thì một con...

Phương Hành cười hì hì, nói:

- Vậy mau mau nói đi, ta phía ngoài còn không thoát khỏi hiểm cảnh, không thể ở mãi được!

Đại Bằng Tà Vương bình phục một chút tinh thần, nói:

- Ngươi trước lấy Tam Muội Chân Hỏa đem bọn chúng bao vây, chín con quái này cùng người thi thuật khí tức tương liên, đối phương có thông qua bọn chúng xác định vị trí của ngươi...

Phương Hành nói:

- A, lão tiểu tử ngươi sao không nói sớm?

Vừa nói tâm niệm vừa động, Tam Muội Chân Hỏa hừng hực thiêu đốt, đem chín con sát linh bao vây trong đó, chín con sát linh lập tức điên cuồng, không tiếng động gào thét, ra sức vồ đến, chẳng qua là chín con sát linh thoạt nhìn quỷ dị kinh khủng, đụng phải Tam Muội Chân Hỏa hừng hực thiêu đốt, lập tức đau đến thân thể co quắp, thân thể do khói đen tạo thành không ngừng bị luyện hóa, tạo thành từng đạo khói xanh...

Đại Bằng Tà Vương cũng không dám dài dòng nữa, bắt đầu tinh tế giảng giải cho Phương Hành.

Sợ rằng Tiếu Sơn Hà dù nghĩ thế nào, cũng không nghĩ ra chính mình lấy ba mươi thọ nguyên bản thân, huyết nhục của Tiếu Kiếm Minh làm tế phẩm mới thi triển nguyền rủa thuật cơ hồ đối với Linh Động kỳ tu sĩ mà nói chính là khó giải, dùng đến trên người Phương Hành cơ hồ hoàn toàn không có tác dụng, đây căn bản chỉ trở thành chín món đồ ăn mà thôi......

Bất quá, mặc dù đối với Phương Hành không tạo thành uy hiếp, nhưng khốn nhiễu vẫn phải có.

Ở trước lúc luyện hóa chín đạo sát linh, Phương Hành không thể nào ly khai thức hải, đối với ngoại giới, lại càng không có cảm giác gì.

Dù sao sát linh không giống Đại Bằng Tà Vương, Đại Bằng Tà Vương có thần trí của mình, biết nên làm cái gì không nên làm cái gì, nhưng chín con sát linh này, giống như người điên, trước lúc bị luyện hóa, chỉ biết điên cuồng công kích chân linh của Phương Hành, để bọn chúng ở lại trong thức hải, sẽ là nhân tố không xác định phi thường nguy hiểm, không biết lúc nào sẽ ra ngoài quấy rối.

- Vậy thì mau đem bọn chúng luyện hóa đi, tiểu gia còn phải ra ngoài chạy trốn...

Phương Hành từ Đại Bằng Tà Vương nơi này hỏi tới đem sát linh luyện hóa làm tu vi như thế nào, lập tức bắt đầu.

Tam Muội Chân Hỏa lần nữa tăng vọt, giống như nướng khoai lang hướng chín con sát linh đốt tới...

Đại Bằng Tà Vương cũng tương đối hưng phấn, ánh mắt tỏa sáng, xoa xoa tay, chuẩn bị cắn nuốt một con thuộc về mình.

...

...

Lúc này ở ngoại giới, từng chiếc từng chiếc pháp thuyền khổng lồ lơ lửng mà đến, mấy trăm tên đệ tử Thanh Vân Tông từ trên thuyền lao xuống tìm tòi mọi nơi.

Thanh Điểu trưởng lão con mắt như hàn băng, quát lạnh nói:

- Tiếu trưởng lão lấy nguyền rủa thuật đả thương tên tiểu quỷ này, thông qua khí tức của hắn, đã tỏa định hắn ở nơi này vài ngàn dặm phương viên, chẳng qua là không biết hắn dùng phương pháp gì, che đậy khí tức của mình, cho nên không cách nào trực tiếp tìm được hắn, các ngươi hiện tại lập tức tiến vào thâm sơn, cứ ba người một tổ, một tấc một tấc lục soát cho ta, ai có thể tìm ra tên tiểu quỷ này, ngoài trọng thưởng ra, ta cùng với Tiếu trưởng lão, Trần Trưởng lão còn có thể liên danh bảo vệ trở thành Thanh Vân Tông chân truyền, một bước lên trời!

- Chân truyền đệ tử!

- Đại cơ duyên a, nếu có thể trở thành chân truyền, thật đúng là một bước lên trời!

Chúng đệ tử Thanh Vân Tông xoa xoa tay, thần thái hưng phấn, vui sướng tiến vào trong núi rừng.

Trên pháp thuyền Thanh Điểu trưởng lão, cũng là ánh mắt lạnh lẽo, nàng cũng không biết tại sao, rõ ràng Tiếu trưởng lão lấy ba mươi năm thọ nguyên làm cái giá, nguyền rủa tên tiểu quỷ này, dựa theo lẽ thường, không những trực tiếp đem chân linh của tiểu quỷ này hủy diệt, hơn có thể thông qua khí tức tỏa định trực tiếp tìm được hắn, nhưng mình theo khí tức mà đến, mới vừa truy tung đến một nửa, đã phát hiện mất đi khí tức tên tiểu quỷ này.

Duy nhất có thể xác định, chính là tiểu quỷ cũng không viễn độn, vẫn lưu lại nơi này phương viên ba nghìn dặm.

Chẳng qua là, cho dù nàng là Trúc Cơ kỳ tu sĩ, muốn tìm tòi khu vực lớn như thế, cũng là chuyện không thể nào, vì vậy, nàng không thể làm gì khác lấy danh nghĩa truy đuổi phản đồ, đem hơn sáu trăm tên đệ tử kiệt xuất của Thanh Vân Tông nội môn và ngoại môn trừ Đoán Chân cốc đệ tử ra đều đi ra ngoài, dùng loại phương pháp ngốc nhất cũng là hữu hiệu nhất, từng điểm từng điểm tìm tòi núi rừng...

Dù sao tiểu quỷ tức này có thể giấu diếm khí tức của mình, nhưng chưa chắc đã có thể hoàn toàn bốc hơi?

Mình ở nơi này trấn thủ, Trần Bảo Nghiên thì tại bầu trời bên kia núi rừng trấn thủ, chỉ cần có môn nhân đệ tử phát hiện tung tích tiểu quỷ này, có thể truyền tin phù báo cho mình cùng Trần Bảo Nghiên, có thể lập tức đáp mây chạy tới, đem tiểu quỷ này trảm dưới kiếm.

Lúc này, ở địa phương cách pháp thuyền không xa, Kim Ô dùng hết thảy phương pháp, mới đem Phương Hành giấu đến trong sơn động, nhìn vũ mao đốt cháy vài nơi của mình, than tiếc lắc đầu, thầm thở dài nói:

- Nóng y như lò than, Kim gia không có biện pháp dẫn ngươi đi, hi vọng ngươi mau mau tỉnh dậy, nếu không gặp nguy hiểm, Kim gia sẽ lập tức bỏ chạy...

Dứt lời, hắn tìm một gốc cổ thụ chọc trời cành lá rậm rạp, đàng hoàng ngồi phía trên, lại đem Vạn La Quỷ Diện đeo trên mặt, linh khí rót vào, nó cũng trở nên khí tức hoàn toàn không có, không người nào có thể phát hiện ra nó.

Lại nói nó dám ở trong hiểm địa, ở chỗ này chờ Phương Hành, cũng là bởi vì Phương Hành truyền thụ nó phi hành bí thuật của Đại

Bằng tộc, khiến cho tốc độ nó tăng lên kinh người, nếu có nguy hiểm, lập tức triển khai tật tốc chạy trốn, chính là Trúc Cơ kỳ tu sĩ cũng đuổi không kịp, nếu không, sau khi phát hiện mình không thể mang Phương Hành rời đi, đã sớm bỏ lại Phương Hành một người trốn chạy.

- Đều dụng tâm lục soát sao, nếu là có thể tìm được rồi tiểu quỷ này, hắc hắc, tăng lên chân truyền, chính là cơ hội ngàn năm một thuở, hôm nay Tiếu Kiếm Minh bị tiểu quỷ này đánh chết, tiểu quỷ này đã thành phản đồ, Thanh Vân Tông chúng ta còn lại Linh Vân sư tỷ một cái chân truyền rồi, nếu chúng ta cũng thành chân truyền, không chỉ riêng là có vô số tư nguyên, không chừng còn có thể cùng Linh Vân sư tỷ...

Cũng không lâu lắm, có mấy người Thanh Vân Tông đệ tử người mặc áo bào xanh hỉ hả đi tới, một người cầm đầu, ánh mắt thăm dò mọi nơi, vừa hưng phấn nói, tựa hồ tâm tình cực kỳ vui vẻ, vô cùng vui vẻ.

Bên cạnh một người cười nói:

- Huyền Chiếu sư huynh, tiểu quỷ này trốn chạy, tựa như ngươi vô cùng vui vẻ a?

Thanh niên cầm đầu cười nói:

- Nếu có thể tìm được tiểu quỷ này, ta càng vui vẻ hơn, bất quá có người có thể không vui vẻ, ngươi nói đúng hay không a? Dư Tam Lưỡng Dư sư huynh... Ta biết ngươi cùng tiểu quỷ này quan hệ rất tốt nha...

Nghe lời của hắn, một người mập mạp khuôn mặt thần sắc lo lắng phía sau cùng nhất thời sợ hết hồn, khoát tay nói:

- Đâu có đâu có...

Chương 179: Dã trư tướng

Thật đúng lúc, người của Thanh Vân Tông tìm kiếm Phương Hành trong phạm vi này, chính là đệ tử Thanh Vân Tông mới vào nội môn, nhưng còn chưa kịp bái nhập tứ đại sơn cốc, hai người trong đó cùng Phương Hành từng quen biết, một người chính là Mạnh Huyền Chiếu, người còn lại là đạo nhân mập Dư Tam Lưỡng, hai người bọn họ trước kia bởi vì có quan hệ với Phương Hành, lẫn nhau biết gốc biết rễ, trong lòng cũng có khúc mắc.

Mạnh Huyền Chiếu năm đó vốn cũng là đệ tử nổi bật trong ngoại môn, cùng Tần Hạnh Nhi cùng Lưu Hắc Hổ tài nghệ không sai biệt lắm, chẳng qua sau đó liên tục bị Phương Hành hãm hại mấy hồi, đưa đến chính mình tài nguyên có chút thiếu hụt, hơn nữa trong lòng có ám ảnh, tiến cảnh càng chậm, kết quả thời gian đột phá Linh Động tầng bốn, ước chừng so với Tần Hạnh Nhi đám người chậm hơn hai năm, cùng Dư Tam Lưỡng cảnh giới ngang nhau.

Cũng chính vì vậy, trong lòng hắn vẫn thầm hận Phương Hành, chẳng qua Phương Hành quật khởi, thân phận rõ rệt, đừng nói nghĩ tới báo thù, thậm chí đối với ngoại nhân nói đến hận ý của mình cũng không dám, bình thời càng như con chuột, che giấu đi mối thù hận của mình, chỉ có thể núp ở trong bóng tối âm thầm nói xấu, vốn cho là mình cũng không có cơ hội báo thù nữa, lại không ngờ rằng, Phương Hành trong lúc địa vị lên tới cực hạn, đột nhiên phản bội tông môn, mà chính mình thậm chí có cơ hội tìm kiếm hắn, đây cũng là cơ hội tốt trời ban.

Hắn thậm chí đã nghĩ kỹ, nếu có thể tìm được Phương Hành, vô luận như thế nào, cũng muốn đâm cho hắn mấy đao rồi hãy nói.

Cũng bởi vì Phương Hành, Mạnh Huyền Chiếu đối với Dư Tam Lưỡng không có chút hảo cảm nào, hơn nữa Dư Tam Lưỡng chỉ có Linh Động tầng bốn đê giai, Mạnh Huyền Chiếu cũng ở trước đó không lâu đạt đến Linh Động tầng bốn cao giai, trong lòng lại càng không để vào trong mắt.

Dĩ nhiên, nói tới nói lui, mấy người bọn hắn cũng không cho rằng mình thật sự có hi vọng tìm được Phương Hành, dù sao khu vực này thật sự quá lớn, hơn nữa Thanh Điểu trưởng lão ước chừng mang đến sáu trăm tên đệ tử, ở sáu trăm tên đệ tử tản ra, tìm được Phương Hành, không khác trúng giải thưởng lớn, hi vọng thật sự vô cùng xa vời, Mạnh Huyền Chiếu cũng chỉ nói cho đỡ ngứa miệng mà thôi.

Một nhóm bốn người, vừa nói chuyện, vừa hướng chỗ vách núi đi tới, một người trong đó đang muốn từ bên cạnh vách núi vòng qua, đột nhiên ồ lên một tiếng, phi thân nhảy lên sườn núi, ở bên cạnh một khối đá xanh, phát hiện một lùm cỏ dại, khô vàng khô giòn, mơ hồ có dấu vết bị đốt cháy, đệ tử này trầm ngâm thắc mắc:

- Nơi thâm sơn dã lĩnh như vậy, vì sao lại có dấu vết thiêu đốt?

Mấy đệ tử khác còn tưởng rằng hắn phát hiện dấu hiệu gì, thấy chỉ là một dấu vết thiêu đốt, nhất thời cười nhạt, nói:

- Chỉ một chút vết cháy như vậy, có thể nói được điều gì, xem ngươi cả kinh kìa!

Đệ tử kia cau mày, nói:

- Có gì đó không đúng, một mảng lớn cỏ hoang, chỉ có một chỗ này bị đốt, tất nhiên không phải sơn hỏa, nếu không dấu vết sẽ là từng mảnh từng mảnh, nói không chừng có quan hệ tới tiểu quỷ này, ta nói, chúng ta tản ra lục soát sao, dù sao vào núi chính là vì chuyện này, cơ duyên đến trước mắt, nhưng không thể bỏ lỡ được...

Thấy hắn nói như thế, mấy đệ tử khác cũng cảm thấy có lý, liền gật đầu, tản ra mọi nơi, tinh tế tìm kiếm.

Kim Ô núp ở trên cây cách đó không xa, trong lòng âm thầm kêu khổ, nó đã đem dấu vết kéo Phương Hành vào thạch động dọn dẹp một lần, lại không nghĩ rằng, một mảnh dấu vết xém lửa nho nhỏ này, đưa tới Thanh Vân Tông đệ tử chú ý, đây cũng là Phương Hành mới vừa bị nó để xuống, trên người nhiệt độ giống như liệt hỏa thiêu đốt, chợt quan sát, cùng cỏ dại bình thường cơ hồ hoàn toàn không có khác biệt.

- Có nên giết chết mấy tên này hay không?

Kim Ô suy nghĩ, trong bụng cực kỳ do dự, nó hôm nay tu vi cũng tăng lên một cấp, đã đạt đến thất giai, tự nghĩ muốn giết chết mấy cái Linh Động tầng bốn đệ tử sẽ không thành vấn đề, chẳng qua lo lắng tại thời điểm dọn dẹp bọn họ, tin tức truyền đi ra ngoài, đưa tới Thanh Vân Tông trưởng lão vây giết, như vậy chẳng những hại Phương Hành, ngay cả mình cũng sẽ lâm vào hiểm cảnh.

Nó lúc trước quyết định chủ ý muốn bo bo giữ mình, thật sự không muốn phạm hiểm nguy.

Hơn nữa, nếu đưa tới người của Thanh Vân Tông, cho dù nó giết người, cũng không cứu được Phương Hành.

Dù sao Phương Hành lúc này trên người lan tỏa nhiệt lượng kinh người, nó căn bản không dám đụng vào hắn.

- Sao? Mùi khét lẹt rất nồng, giống như... Nham tương...

Mấy đệ tử Thanh Vân Tông đang tìm kiếm, cũng không tìm được dấu vết dư thừa, lại bỗng nhiên ngửi được mùi khói nồng đậm.

Kim Ô trên cây cũng nhất thời kinh hãi, thầm nghĩ:

- Lần này không giúp được ngươi, thật không dễ mới đem ngươi giấu kín như vậy, nhưng ngươi không nên làm ra động tĩnh lớn như thế, làm thế không phải là tìm chết sao?

Ở trong lòng nó, cũng hiểu được, biết nhiệt lực trên người Phương Hành vừa tăng thêm, đến nỗi ngay cả nham thạch cũng nướng cháy rồi, mới có thể phát ra mùi nồng như vậy.

- Nơi này có một thạch động, mùi chính là từ trong thạch động truyền ra...

Ngay lúc này, Mạnh Huyền Chiếu hưng phấn hô vang một tiếng, vũ động trường kiếm, ở trước người hộ thể, hướng trong động phóng đi.

Nơi xa, ba đệ tử Thanh Vân Tông khác kinh hãi, cũng đi theo nhanh chóng chạy tới, sợ bị Mạnh Huyền Chiếu một mình chiếm tiện nghi, chạy như bay đến động khẩu, lập tức mê đầu mơ não chui vào, trong miệng quát hỏi:

- Có phải hắn hay không?

Lời còn chưa dứt, Mạnh Huyền Chiếu thanh âm mừng như điên đã vang lên:

- Trời cũng giúp ta, Phương Hành tên vương bát đản này, cuối cùng vẫn rơi vào trong tay của ta!

- Thế mà thật sự là hắn...

Ba đệ tử Thanh Vân Tông sau đó theo tới, có hai người lập tức lấy ra phù truyền tin.

Bọn họ đã thấy được sâu trong sơn động, một người hôn mê bất tỉnh, tựa tại trên vách động, trên người nhiệt lượng kinh người, tựa như một tòa luyện đan cực lớn, ngay cả nham thạch quanh người cũng cháy rồi, bất quá may nhờ Phương Hành lúc này mặc pháp y thủy hỏa bất xâm, ở dưới nhiệt lượng này, còn có thể duy trì, không có bị hoả táng y phục, trần truồng trước mặt mấy đại nam nhân này...

Mấy đệ tử cũng không có bị vui mừng làm choáng váng đầu óc, lập tức nghĩ đến, muốn mau mau báo cho Thanh Điểu trưởng lão.

Dù sao tìm được không tính là công lao, báo cho Thanh Điểu trưởng lão đầu tiên mới coi là công lao.

Mà Mạnh Huyền Chiếu, sau khi thấy được Phương Hành hôn mê bất tỉnh, trực tiếp một kiếm hướng trên đùi hắn đâm vào.

Hắn nghĩ tới chuyện thứ nhất, không phải là báo cho Thanh Điểu trưởng lão, mà là đâm Phương Hành một kiếm trút giận đã.

Ba người, hai loại phản ứng!

Người thứ tư, làm ra loại phản ứng thứ ba!

Người này chính là Dư Tam Lưỡng.

Xông ào vào thạch động, xác định bên trong chính là Phương Hành, hắn lập tức âm thầm cắn răng một cái, mắt nhỏ trên gương mặt béo ú, hiện lên một đạo tinh quang, hai tay thật nhanh bấm lên pháp quyết. Bởi vì hắn tu vi yếu nhất, vì vậy hắn cũng là một cái cuối cùng xông ào vào thạch động, ba người khác đều đưa lưng về phía hắn, cũng đưa đến, thời điểm hắn bấm pháp quyết, những người khác đều không nhìn thấy.

- Sưu...

Dư Tam Lưỡng thân hình mập mạp chợt phóng ra một đạo khí tức cường đại mà điên cuồng.

Hai đệ tử Thanh Vân Tông đang chuẩn bị đốt phù truyền tin kinh hãi, quay đầu nhìn lại, quát to:

- Ngươi muốn làm cái gì?

Dư Tam Lưỡng không nói một lời, chợt hướng bọn hắn lao đến, ánh mắt lành lạnh.

- Heo mập muốn che chở cho tiểu quỷ này, bắt giữ hắn!

Thanh Vân Tông đệ tử kinh hãi, lớn tiếng quát lên, đồng thời trường kiếm đưa ra.

Một đệ tử Thanh Vân Tông khác cùng Mạnh Huyền Chiếu cũng vào lúc này phát hiện ý đồ của đạo nhân mập, cười lạnh một tiếng, nhất tề đi lên giáp công đạo nhân mập, trong suy nghĩ của bọn hắn, đạo nhân mập thực sự không coi vào đâu, dù sao ba người bọn họ tu vi cũng cao hơn hắn, hơn nữa đạo nhân mập bình thời trung thực, mềm như bún, trong lòng bọn họ thuộc về loại người xử lý dễ như trở bàn tay.

Chẳng qua là, chẳng ai ngờ rằng, đạo nhân mập ở trong quá trình lao tới, một tiếng gầm nhẹ, trên đỉnh đầu, rõ ràng huyễn hóa ra hình tượng một con dã trư khổng lồ, mỏ nhọn đầu to, sau gáy lông bờm như cương châm đứng thẳng lên, hai đạo răng nanh sắc bén như hai thanh đao nhọn, miệng máu mở to, phát ra cuồng khiếu không tiếng động, thoáng chốc, đã cùng Thanh Vân Tông đệ tử phía trước nhất đụng vào nhau.

- Ba ba ba...

Đệ tử kia cũng đưa ra trường kiếm, cùng dã trư huyễn tượng đụng vào nhau, trường kiếm bị vỡ thành bảy tám mảnh, sau đó nanh dã trư đâm vào trong cơ thể hắn, Linh Động tầng bốn trung giai đệ tử hét một tiếng, con ngươi thoáng cái trợn lên, tựa hồ vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình chỉ trong một chiêu, đã chết ở trong tay mập mạp thoạt nhìn hoàn toàn vô hại...

- Đây... Ngươi tu luyện tà công gì vậy?

Thanh Vân Tông đệ tử còn lại cùng Mạnh Huyền Chiếu đồng thời kinh hãi, theo bản năng mở miệng quát chói tai.

Bọn họ vô cùng xác định, đạo nhân mập thi triển tuyệt không phải bất kỳ một đạo nào trong năm đạo chánh pháp của Thanh Vân Tông.

Mà uy lực này, cũng tuyệt không phải pháp thuật trụ cột có thể đạt tới.

Đạo nhân mập giết một người, dã trư huyễn tượng tựa như càng thêm xác thực, vẻ mặt hung hãn, một khắc không ngừng, hướng hai người khác lao đến, trong miệng thấp giọng quát:

- Đây là Ngự Linh Ngự Thú Quyết... Phương sư đệ cấp cho ta...

- Oanh...

Tiếng nói gần dứt, đã vọt tới giữa hai người này, dã trư huyễn tượng càng thêm hung mãnh, một đầu hất tung Thanh Vân Tông đệ tử còn lại, miệng to như chậu máu mở ra, một ngụm đem cánh tay Mạnh Huyền Chiếu cắn gãy một nửa, xoay người lại nặng nề đạp xuống, đem Thanh Vân Tông đệ tử lúc trước ngã nhào đạp cho lồng ngực xương cốt vỡ vụn, hộc máu mà chết, mà Mạnh Huyền Chiếu người bị thương nặng, lảo đảo lui về phía sau, bỗng nhiên té lăn quay bên cạnh Phương Hành.

- Ngươi... Ngươi đừng tới đây... Nếu không ta... Ta giết hắn... A...

Mạnh Huyền Chiếu chợt phát hiện Phương Hành bên cạnh cách đó không xa, lập tức đưa tay đi kéo hắn, muốn dùng hắn làm con tin, chỉ là vừa tiếp xúc đến thân thể Phương Hành, đau đớn kêu to, bàn tay đã bị bỏng, hoang mang rối loạn buông lỏng tay ra, cũng ngay lúc này, đạo nhân mập một bước xông lên, dã trư huyễn tượng xuất hiện, trực tiếp đâm vào ngực Mạnh Huyền Chiếu, đụng bay ra ngoài.

- Phốc phốc phốc...

Mạnh Huyền Chiếu trực tiếp bị đánh bay, xương cốt trên ngực vỡ vụn, người còn trên không trung, đã phun máu mà chết.

Cho đến lúc này, đạo nhân mập mới thở ra, thu hồi dã trư huyễn tượng, lau mồ hôi trên đầu, lẩm bẩm:

- Ngự Linh Ngự Thú Quyết này thật lợi hại như thế? Phương sư đệ đối với ta thật sự là quá tốt...

Chương 180: Cương liệp linh tướng

Lại nói ngay khi Dư Tam Lưỡng lần đầu tiên trong đời lộ ra vẻ hung ác, thi triển Ngự Linh Ngự Thú Quyết mà Phương Hành đưa cho hắn đánh chết ba cái đồng môn, ở phiến núi rừng cách đó không xa, hai nam tử áo đen đang xuyên qua thật nhanh trong núi rừng, mỗi lần gặp một gã Thanh Vân Tông đệ tử, bọn họ cũng sẽ lặng lẽ ẩn vào chỗ tối, so sánh bộ dáng của đối phương mấy lần, sau đó lặng lẽ rời đi.

Bọn họ mỗi người ngồi trên một con dơi đen khổng lồ, phi hành lặng lẽ không tiếng động, hơn nữa tu vi mạnh mẽ, một người trong đó, rõ ràng đã là cảnh giới Trúc Cơ, người còn lại cũng là Linh Động tầng chín đỉnh phong, hơn nữa bọn họ cẩn thận che giấu hành tích, chúng đệ tử Thanh Vân Tông căn bản không cách nào phát hiện hành tích của bọn hắn, chính là Thanh Điểu trưởng lão trên không trung trấn thủ, cách khá xa rồi, cũng không phát giác được.

- Hả? Tại sao có thể có khí tức Ngự Linh Ngự Thú Quyết của Bách Thú Tông ta?

Lúc đang đi nhanh, lão giả Trúc Cơ kỳ bay ở phía trước hơi ngây ra, dơi đen quay đầu, hướng phương tây lao đi.

Phía sau nam tử Linh Động tầng chín cũng hơi ngây ra, đi theo.

- Phương sư đệ, sư huynh cũng chỉ có thể giúp ngươi được như vậy rồi, ngươi đừng trách ta nhát gan, ngươi chọc vào mấy người đều không thể động vào, một đầu ngón tay cũng có thể di chết ngươi ta a, ta thay ngươi giết mấy người này, đem thi thể của bọn hắn đưa ra bên ngoài, nếu có người hỏi, ta sẽ nói là ngươi giết, sau đó ngươi chạy hướng ngược lại là được, là phúc hay họa, đành phải xem vận mệnh của ngươi...

Dư Tam Lưỡng thở hổn hển một chút, nhìn thoáng qua Phương Hành nằm trên mặt đất hôn mê, thở dài một tiếng, dùng trữ vật túi đem ba bộ thi thể trên mặt đất mang đi, vừa nhìn Phương Hành một cái, lắc đầu, xoay người rời động.

Ở trong lòng hắn, cũng đầy là sợ hãi.

Trên thực tế, hắn vừa rồi cũng là nhất thời xúc động mới trực tiếp ra tay.

Trước lúc ra tay, căn bản không ngờ Ngự Linh Ngự Thú Quyết có uy lực như vậy.

Ba tháng trước hắn chiếm được pháp quyết này, dụng tâm nghiên cứu, cũng không nghĩ tới, hắn tu luyện Sơn Hà Khiên Dẫn Quyết cảm giác vô cùng khó khăn, nhưng tu luyện Ngự Linh Ngự Thú Quyết lại thuận lợi đến bất ngờ, không tới ba tháng thời gian, linh khí đã đột phá bốn kinh mười hai mạch, ngưng luyện thành "Cương liệp" linh tướng, theo như trên pháp quyết này thuật lại, chính là đệ tầng một đại viên mãn.

Chỉ bất quá, bởi vì quá mức thuận lợi, cho nên lòng tin không lớn đối với pháp quyết này, cho đến hôm nay đánh một trận thành công, mới biết được lợi hại của nó.

Ra khỏi sơn động, như tên trộm hướng bốn phía xem xét, xé mấy cành cây khô, ở động khẩu thay Phương Hành che đậy một chút, sau đó vội vàng chạy đi xa, nhưng chạy chỉ được mấy bước, chợt nghe đỉnh đầu ầm vang, lại có một con dơi lớn lăng không đáp xuống, phía trên một thanh âm quát lên:

- Mập mạp, đứng lại cho ta, mới vừa rồi Ngự Linh Ngự Thú Quyết là do ngươi thi triển ư?

Mặc dù không thấy người, nhưng khí tức cường đại của người trên lưng dơi ầm ầm trấn áp xuống, đạo nhân mập chỉ cảm thấy chân nhũn ra, kêu một tiếng "Má ơi" liền té ngã bổ nhào ngã xuống đất, nhanh như chớp từ trên cỏ tuột xuống.

Người trên lưng dơi lăng không một trảo, đạo nhân mập thân thể lớn như thế đã bị hắn nhấc lên, kéo đến trước người, thẳng đến lúc này, đạo nhân mập mới nhìn rõ bộ dáng người này, rõ ràng là một lão giả bộ dáng tám mươi tuổi, khô gầy như khô lâu, hốc mắt hãm sâu, quang mang như quỷ hỏa rỉ ra, mang theo âm hàn sát khí, lạnh lùng quan sát đạo nhân mập.

- Lão phu đang hỏi ngươi đó, ngươi họ gì tên chi, mới vừa rồi Ngự Linh Ngự Thú Quyết là do ngươi thi triển ư?

Đạo nhân mập sợ hãi thiếu chút nữa đái ra quần, run giọng nói:

- Vãn bối... Thanh Vân Tông Dư Tam Lưỡng...

- Ngươi chính là Dư Tam Lưỡng?

Không nghe lời này còn đỡ, vừa nghe lời ấy, lão giả khô gầy kinh hãi, tay khẽ run lên, suýt nữa đem đạo nhân mập thả rơi.

- Ngươi chính là Dư Tam Lưỡng ư?

Bên trái một tiếng rống to, lại có một thiếu niên vóc người hùng tráng ngồi cự bức, lao ra, trong miệng quát chói tai, lại là vừa mừng vừa sợ, khoát tay, chính là ánh đao hướng đạo nhân mập phách xuống, quát lên:

- Đại gia tìm ngươi thật là cực khổ!

Đạo nhân mập kinh hãi, theo bản năng phúc chí tâm linh, một đạo hư quang từ đỉnh đầu thoát ra, ngưng kết thành hình dáng một con dã trư khổng lồ, đương nhiên đó là hắn vừa tu thành không lâu "Cương liệp" linh tướng, một tiếng gào thét, hướng về thiếu niên hùng tráng nhào tới, đây cũng là hắn theo bản năng cử động, y theo tính tình của hắn, ở trước mặt lão giả này căn bản không dám ra tay.

Chẳng qua là hắn tu thành linh tướng không lâu, còn chưa nắm giữ thuần thục, nhất ngộ nguy hiểm, một cách tự nhiên vận chuyển pháp quyết, linh tướng tự hiện.

Linh tướng sơ hiện, đạo nhân mập âm thầm kêu khổ, chính mình cũng không phải đối thủ của hai người kia, sợ rằng mạng nhỏ khó bảo toàn.

Lại không nghĩ rằng, vừa thấy cái này, lão giả cùng thiếu niên đồng thời kinh hãi, ánh đao trong tay thiếu niên càng dữ dội hơn, mà lão giả nhưng gầm nhẹ một tiếng "Không thể ", đột nhiên được bổ ra một chưởng, trong chốc lát, ánh đao của thiếu niên, chưởng lực của lão giả, đạo nhân mập đỉnh đầu hiện lên linh tướng, ba đạo lực lượng kịch liệt đối chọi, ở giữa nhất đạo nhân mập gặp xui xẻo nhất, một ngụm máu tươi phun ra, liền ngất đi.

Người thiếu niên cũng bị đánh bay ba bốn trượng, cả kinh kêu lên:

- Sư thúc, vì sao ngươi ngăn ta? Trước lúc tới Sở Vực làm việc, Tông chủ từng hạ lệnh, cho chúng ta vòng đến Thanh Vân Tông, không tiếc bất cứ giá nào, cũng muốn bắt Thanh Vân Tông Dư Tam Lưỡng, trở về để tiểu sư muội trút giận, chúng ta ẩn núp hơn một tháng, vẫn không có cơ hội, cho tới hôm nay, mới rốt cục thừa dịp Thanh Vân Tông đại biến cơ hội, đi tới nơi này trong núi rừng tìm kiếm người này, hôm nay người đã tìm được, sao không chém đầu của hắn, trở về lĩnh thưởng?

- Ngươi tính tình dữ dằn, lúc nào mới có thể sửa đây?

Lão giả cả giận nói:

- Còn không lên tiếng hỏi rõ, ngươi đã muốn xuất thủ chém giết? Vạn nhất giết nhầm người thì làm sao?

Thiếu niên ngẩn ngơ, ủy khuất nói:

- Hắn lại không biết thân phận của chúng ta, làm sao có thể dùng thân phận giả gạt chúng ta? Ta thấy hắn mới vừa rồi không chút nghĩ ngợi, bật thốt lên, tất nhiên thật sự, Dư Tam Lưỡng này không phải là cái tên rất hay, còn có trùng tên hay sao chứ?

Lão giả mặt âm trầm, nói:

- Tựa như Tông chủ nói Dư Tam Lưỡng là một tiểu quỷ khôn khéo, cùng bề ngoài người này không giống... Bất quá ta cũng không dám chắc, Tông chủ chẳng qua là thuận miệng nói ra một câu, chỉ nói là Thanh Vân Tông Dư Tam Lưỡng... Có lẽ, thật sự là hắn sao, ai, bất quá coi như là hắn, cũng không thể chém giết, ngươi không nhìn người nọ mới vừa rồi thi triển ra linh tướng sao?

Thiếu niên giật mình, hồi tưởng lên, kinh ngạc nói:

- Hắn vừa thi triển ra, hình như là cương liệp linh tướng...

Lão giả gật đầu nói:

- Không sai, đúng là dã trư, nanh nhọn,lông lưng như châm, hung thần ác sát, chính là miêu tả về cương liệp linh tướng, theo tông môn ghi lại, cương liệp linh tổ bản thể, chính là một con dã trư, nhìn dáng vẻ người này không đơn giản, vậy mà tu thành cương liệp linh tướng, vừa vặn cương liệp tổ linh nửa năm sau sẽ thức tỉnh, mập mạp này chẳng lẽ là thiên kiêu ông trời đưa cho Bách Thú Tông chúng ta ư? Thôi thôi, chúng ta không biết còn đỡ, nếu biết rồi, tuyệt đối không thể giết hắn, trước dẫn hắn về tông môn rồi hãy nói...

Nghe lão giả này nói, thiếu niên cũng trong lòng rùng mình, đối với mập mạp này không khỏi nhiều hơn một tia kính sợ, từ trong lòng ngực lấy ra một quả quy tức đan, lão giả nhận lấy, bóp cằm đạo nhân mập nhét vào trong miệng hắn, sau đó lấy Trúc Cơ lực giúp hắn luyện hóa, đợi đến quy tức đan dược lực phát tác, Dư Tam Lưỡng trong hôn mê trực tiếp thân thể cứng ngắc, huyết mạch không chảy, lão giả đem hắn thu vào túi trữ vật.

- Đi thôi, một tháng trước ta mới Trúc Cơ thành công, trên trời Thanh Vân Tông trưởng lão lại là Trúc Cơ trung kỳ, ta chọc không nổi nàng, nếu Dư Tam Lưỡng đã bắt được, mau mau về tông phục mệnh đi, tránh xảy ra sai xót...

Lão giả đã nhận ra một đạo khí tức kinh khủng đến gần, lập tức hướng thiếu niên phân phó nói.

Thiếu niên gật đầu, hai người thúc dục cự bức, không tiếng động bay vào trong núi rừng, không lâu lắm bóng dáng đã biến mất.

Cho đến bọn họ đi xa, Kim Ô trốn trên tàng cây mới lặng lẽ lộ ra cái đầu, táp miệng, kinh ngạc nói:

- Bách Thú Tông một trong tam đại linh tướng, cương liệp linh tướng? Thật không nhận ra a, mập mạp chết bầm đi lần này, cũng không biết là phúc hay họa...

Đang kinh ngạc, bỗng nhiên giống như là cảm thấy cái gì, trong lòng kinh hãi, đầu co rụt lại, trốn thật kỹ.

Trong núi rừng, một người chậm rãi bước ra, vừa nhìn mọi nơi, hướng phương hướng sơn động đi tới.

Hắn tay áo bồng bềnh, khoan thai chầm chậm, một chút cảm ứng, trực tiếp hướng sơn động đi vào, thấy được Phương Hành hôn mê bất tỉnh, liền nhướng mày, bàn tay nhẹ nhàng hướng đầu Phương Hành vỗ xuống...

...

...

Mà lúc này trong thức hải Phương Hành, Phương Hành gấp rút vô cùng, hướng Đại Bằng Tà Vương Đại gọi:

- Ngươi không phải nói rất dễ dàng sao? Làm sao một con cuối cùng khó làm như vậy? Quả thực chính là bất tử chi thân a, làm sao luyện cũng luyện không xong!

Đại Bằng Tà Vương cũng mặt tràn đầy cổ quái nhìn con sát linh thứ chín bị Tam Muội Chân Hỏa biển lửa hừng hực vây quanh, tám sát linh khác đều đã bị Phương Hành luyện hóa, còn bị hắn nuốt lấy một con, chẳng qua không nghĩ tới, con sát linh thứ chín lại khó dây dưa như vậy, mỗi bị Phương Hành luyện hóa một phần, thân thể sẽ khôi phục một phần, dây dưa đã hơn nửa ngày thời gian, thế mà không có dấu vết luyện hóa chút nào.

Cẩn thận quan sát một phen, Đại Bằng Tà Vương bừng tỉnh đại ngộ, hỏi:

- Đối thủ của ngươi có phải nhận được bổn mạng chân linh của ngươi hay không?

Phương Hành ngây ngốc, nói:

- Lúc tiến vào nội môn, ta từng lưu lại một chiếc mệnh đăng ở tông môn!

Đại Bằng Tà Vương thở dài, nói:

- Khó trách, con sát linh này chính là bản thân ngươi a, khó trách luyện không xong!

Phương Hành giận dữ, vung tay lên, một đạo Tam Muội Chân Hỏa đem Đại Bằng Tà Vương đốt cháy.

- Ngươi thúi lắm, tiểu gia đâu xấu như vậy?

Đại Bằng Tà Vương khóc không ra nước mắt, chính mình thật vất vả mới thuyết phục được tiểu quỷ này, để cho mình cắn nuốt một con sát linh, bổ sung một chút chân linh lực, một mồi lửa này lại luyện mất không ít, vội vàng kêu to giải thích:

- Ta không phải nói ngươi là sát linh, mà nói là con sát linh này là dung hợp chân linh trong mệnh đăng của ngươi mới luyện chế ra tới, ở trên tính chất cùng thần hồn của ngươi không có khác nhau, cho nên nó có thể ở trong thức hải ngươi hấp thu linh khí, tựa như bất tử chi thân vậy, ngươi vô luận luyện nó như thế nào, đều không thể đem nó luyện chết...

Phương Hành giận dữ, đốt Đại Bằng Tà Vương đốt càng thêm hăng say.

Đại Bằng Tà Vương vừa vội vừa giận, kêu to:

- Ngươi đã nói sẽ không khi dễ ta nữa...

Phương Hành mắng:

- Lúc nào nói?

Đại Bằng Tà Vương vội la lên:

- Thời điểm ta truyền cho ngươi Đại Bằng tộc phi hành bí thuật...

Phương Hành ngẩn ngơ, sau đó kêu lên:

- Đây không phải là khi dễ ngươi, đây là trừng phạt ngươi, ai bảo ngươi vừa nói rất dễ dàng luyện hóa...

Trong miệng mắng, đốt càng thêm hăng say.

Đại Bằng Tà Vương tâm muốn chết đều có rồi, trong lòng đem tổ tông mười tám đời Phương Hành mắng một cái.

Chương 181: Tông chủ Trần Huyền Hoa

Một đạo sát linh cuối cùng, dung hòa khí tức của Phương Hành, cùng Phương Hành thức hải đồng nguyên, có thể ở bên trong thức hải hấp thu linh khí phục hồi như cũ, cho dù là Tam Muội Chân Hỏa, cũng không cách nào luyện hóa được nó. Phương Hành dần dần nôn nóng, hắn đã ý thức được mình ở trong thức hải thời gian quá lâu, ngoại giới hôm nay cũng không biết thành hình dáng ra sao, dù sao mình còn không rời xa phạm vi của Thanh Vân Tông.

Chẳng qua là, một con sát linh cuối cùng, khó giải quyết đến bất ngờ, cùng Đại Bằng Tà Vương thương lượng rất nhiều đối sách cũng không có tác dụng gì.

Nhưng vào lúc này, thức hải ông ông tác hưởng, tựa như có lực lượng gì đó thẩm thấu vào.

Tiếng vang ông ông tác hưởng càng ngày càng mạnh, cuối cùng dần dần hỗn hợp thành một cái thanh âm, từ từ rõ ràng:

- Nghịch đồ Phương Hành, cứu hộ đồng môn, trục đi cường địch, phong ấn Yêu Vương, lập nhiều công lớn, cũng từng bắt nạt đồng môn, ức hiếp nhỏ yếu, không tuân thủ môn quy, phạm thượng với bên trên, đuổi giết giới luật ty trưởng lão... Có công cũng từng có tội, công chưa từng thưởng, tội cũng chưa từng phạt, dập tắt mệnh đăng, trục xuất Thanh Vân...

Thanh âm này càng lúc càng vang, không ngừng tái diễn, cuối cùng hóa thành như tiếng sấm, ùng ùng quanh quẩn ở bên trong thức hải.

Phương Hành ngạc nhiên, buông lỏng thao túng đối với Tam Muội Chân Hỏa, ngơ ngác ngắm bầu trời trong thức hải.

Hắn căn bản hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, bởi vì dựa theo lẽ thường, thanh âm từ ngoại giới căn bản không truyền vào không gian thức hải được.

Cũng ngay khi hắn buông lỏng Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa con sát linh này, tình cảnh quỷ dị dần dần xuất hiện, con sát linh điên cuồng mà dữ tợn kia, ở thanh âm như tiếng sấm, từ từ vặn vẹo, tựa hồ vô cùng thống khổ, không tiếng động gầm thét hướng trời rống giận, mà thân thể của nó, cũng đang không ngừng thu nhỏ lại. Thanh âm này hóa thành ký hiệu đầy trời dần dần đem nó phong ấn.

Ước chừng một nén hương, sát linh ngay cả Tam Muội Chân Hỏa cũng không luyện hóa được, vậy mà co lại thành một đoàn, cũng không nhúc nhích.

Nó đã bị thanh âm như tiếng sấm kia phong ấn.

Cũng theo nó bị phong ấn, thanh âm như sấm dần dần giảm xuống, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Phương Hành nghi ngờ hỏi Đại Bằng Tà Vương bên cạnh vẻ mặt âm trầm.

Đại Bằng Tà Vương hướng trên mặt đất "Phi" một ngụm, tức giận nói:

- Có người giúp ngươi một tay, đi ra xem một chút đi!

Phương Hành cũng sinh nghi, thấy sát linh bị phong ấn chặt chẽ, quả thật không gây nên sóng gió gì nữa, liền dặn dò Đại Bằng Tà Vương thay mình theo dõi nó, sau đó chân linh trở về vị trí cũ, rời thức hải, dần dần trở về ngoại giới, ánh mắt mở ra, hoàn cảnh trước mắt từ mơ hồ trở nên rõ ràng, lộ ra một trung niên nhân thanh sam, chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt nhìn hắn.

- Tông chủ?

Phương Hành lấy làm kinh hãi, từ trên mặt đất nhảy lên, có chút đề phòng.

Hắn tuyệt đối không ngờ tới, vừa mở mắt ra, người nhìn thấy lại là Thanh Vân Tông Tông chủ, Trần Huyền Hoa.

Bất quá, sau khi cả kinh theo bản năng, hắn rất nhanh đã có phản ứng, Đại Bằng Tà Vương nói có người giúp mình, hơn nữa bên trong thức hải nghe được thanh âm quả thật có chút giống với Tông chủ Trần Huyền Hoa, hôm nay chung quanh không có những người khác, nói vậy người giúp mình chính là Tông chủ rồi, trong bụng cảm thấy có chút quái dị, không biết tại sao hắn ra tay giúp chính mình.

- Đi theo ta!

Trần Huyền Hoa cũng không nhiều lời, nhàn nhạt nói một câu, chắp hai tay, hướng ngoài động đi tới.

Phương Hành ngây ngốc, nghĩ đến mình ở trước mặt Tông chủ Trúc Cơ hậu kỳ, thật sự không có hi vọng chạy trốn, không thể làm gì khác đành đi theo hắn.

Đi tới ngoài động, Trần Huyền Hoa hướng

một cây đại thụ vẫy vẫy tay, nói:

- Ngươi cũng tới đây!

Phương Hành ngây ra, cũng không cảm giác nơi đó có người nào, còn đang nghi hoặc, đã thấy tán cây vừa động, đại Kim Ô như tên trộm từ trên cây bay xuống, vẫy cánh, do dự xem có muốn chạy trốn hay không, Phương Hành thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm tặc điểu này cũng có nghĩa khí, không bỏ chính mình mà đi, lúc đầu tỉnh lại, thấy nó không ở bên người, còn tưởng rằng người này vừa thấy không ổn, một mình trốn chạy rồi.

Trần Huyền Hoa nhìn Kim Ô, thở dài, nói:

- Ngươi mặc dù có cực tốc, ở trước mặt ta cũng trốn không thoát, cứ tới đây sao!

Kim Ô do dự một chút, tựa như tính toán cái gì, qua một hồi lâu, thở dài, bay tới.

Trần Huyền Hoa dẫn Phương Hành, đạp đến trên lưng Kim Ô, sau đó bấm lên một cái pháp quyết, áo bào xanh không gió mà bay, lập tức có lực lượng vô hình khuếch tán, đem Kim Ô cùng Phương Hành trên lưng nó cùng nhau bao lại.

- Đi thôi!

Trần Huyền Hoa nhàn nhạt phân phó.

Kim Ô ý thức được Trần Huyền Hoa đã dùng thủ đoạn gì, khiến cho người khác không thấy chính mình, trong lòng vui mừng, đánh bạo bay lên, ở Trần Huyền Hoa phân phó, trước tiên ở trong núi rừng nhanh chóng xuyên qua, vài trăm dặm sau, vượt ra khỏi tán cây, ra sức mà bay, mấy canh giờ sau, đã xa rời phiến núi rừng Thanh Vân Tông đệ tử đang lục soát, lúc này mới đáp xuống.

- Tông chủ, ngươi... Tại sao lại cứu ta?

Phương Hành cũng không ngốc, đã nhìn ra Trần Huyền Hoa có ý đưa chính mình rời đi khu vực Thanh Điểu phong tỏa.

Cũng chỉ có hắn tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, mới có thể bảo đảm chính mình không bị Thanh Điểu trưởng lão phát hiện, an toàn rời khỏi phiến núi rừng này.

Trần Huyền Hoa ngưng mắt nhìn Phương Hành, qua một hồi lâu, khẽ thở dài:

- Ta thật ra cũng không thể cứu ngươi, chẳng qua là giúp ngươi một tay mà thôi!

Phương Hành giật mình, có chút nghi hoặc nhìn hắn.

Trần Huyền Hoa giải thích:

- Tiếu trưởng lão lấy mệnh đăng ban đầu

ngươi để lại Thanh Vân Tông thi triển nguyền rủa thuật truyền từ vùng đất quỷ tà nào đó, ta tuy là Tông chủ, nhưng hắn có Phù Diêu Cung che chở, ta không muốn tranh chấp cùng hắn, nên không thể ngăn cản hắn, chỉ bất quá, hắn muốn giết ngươi, ta lại không muốn cứ như vậy nhìn ngươi bị mất tánh mạng, vì vậy sau đó chạy tới, thi triển bí thuật tìm được ngươi!

- Ta đã dò xét, Tiếu trưởng lão lấy ba mươi năm thọ nguyên của mình làm cái giá, khu động chín con sát linh, đã bị ngươi luyện hóa tám con rồi, cũng có chút ngoài dự liệu của ta, bất quá một con cuối cùng này, chính là ngươi lấy mệnh đăng lưu lại chân linh làm dẫn, lây dính bản thân mình khí tức, là khó đối phó nhất, cũng là địa phương kinh khủng nhất của nguyền rủa thuật này, ngay cả ta cũng không cách nào đem nó luyện hóa, chỉ có thể tạm thời giúp ngươi đem nó phong ấn...

Ngừng lại một chút, hắn giải thích một câu:

- Ta dù sao cũng là Thanh Vân Tông Tông chủ, ngươi lưu lại chén mệnh đăng kia, ta có tư cách đem nó dập tắt, cũng đối với chân linh trong đó có một chút trói buộc!

Phương Hành không biết tại sao hắn muốn giải thích rõ ràng như thế, cũng không cắt đứt, không nháy mắt lắng nghe.

Trần Huyền Hoa giải thích đạo lý chính mình phong ấn đạo sát linh kia, vừa khe khẽ thở dài, nói:

- Bất quá lấy năng lực của ta, cũng chỉ có thể trói buộc sát linh này chừng nửa năm, nửa năm sau, nó còn có thể đột phá phong ấn, đến lúc đó thậm chí sẽ càng thêm cường đại, cùng thần trí của ngươi dây dưa không dứt, rất có thể tẩu hỏa nhập ma, nếu không nghĩ biện pháp giải quyết, con đường tu hành của ngươi cũng đã chặt đứt!

Phương Hành lấy làm kinh hãi, kêu lên:

- Lợi hại như thế?

Hắn còn tưởng rằng vấn đề đã được giải quyết rồi, nghe Tông chủ nói, mới biết được chẳng qua là hơi áp chế mà thôi.

Trần Huyền Hoa thở dài, nói:

- Ngươi cho rằng ban đầu tông môn lưu lại mệnh đăng của các ngươi làm gì chứ? Phản bội sư môn, chính là tu hành giới tối ky., không phải là ngươi trốn đi thì mọi sự đại cát, có mệnh đăng tồn tại, tông môn sẽ có phương pháp phản chế!

Phương Hành nghe trong thanh âm của hắn có ý khiển trách, cười hắc hắc, nói:

- Ta không phản bội sư môn a, chính là ra ngoài đi dạo...

Trần Huyền Hoa nói:

- Tê Hà, Sơn Hà hai cốc bị ngươi nổ tung, tông môn cũng thiếu chút nữa bị thiêu cháy, chuyện này còn chưa tính phản bội sư môn?

Phương Hành ngẩn ngơ, vội vàng cười hùa theo nói:

- Thù riêng, thù riêng, đốt tông môn là cử chỉ vô tình...

Trần Huyền Hoa bất đắc dĩ khoát tay áo, không nghe hắn giải thích, thở dài nói:

- Ngươi cũng không cần giải thích, nếu ngươi thật sự nghĩ hủy diệt căn cơ cả Thanh Vân Tông, ta cũng sẽ không tới cứu ngươi, thật ra ta cũng hiểu, Tiếu thị chú cháu đối với ngươi bức bách quá ác, ngươi bị buộc phản bội sư môn, nói ra cũng là trách nhiệm của Tông chủ như ta, ngay cả địa vị chân truyền chính miệng mình đồng ý cũng không cho ngươi được...

Phương Hành cũng không dám nói cho hắn biết, thật ra chính mình sớm định tìm cơ hội giết chết Tiếu Kiếm Minh sau đó phản bội mà đi, thấy hắn có chút tự trách, liền vội vàng hùa theo lời của hắn nói:

- Đúng vậy, Tông chủ, họ Tiếu này không phải loại tử tế, ngươi mau giết chết hắn...

Trần Huyền Hoa trừng mắt lườm hắn một cái, nói:

- Ta còn nhờ ngươi dạy? Những chuyện này rất phức tạp, ta cũng không có kiên nhẫn nhất nhất giải thích, chỉ muốn để cho ngươi hiểu rõ một chút, ngươi bị buộc rời khỏi tông môn, ta sẽ tuyên cáo thiên hạ, nói ngươi đã trốn đi, chỉ bất quá, ở Tông chủ ta đây cùng với ngươi Đoán Chân cốc truyền pháp sư tôn xem ra, ngươi vẫn là Thanh Vân Tông chân truyền đệ tử... Ngươi có hiểu?

- Hiểu... Vô cùng hiểu...

Phương Hành miệng đầy đáp ứng, suy nghĩ một chút, không nhịn được hỏi:

- Rốt cuộc là có ý gì a?

Trần Huyền Hoa có chút hết chỗ nói rồi, một lát sau, mới nói:

- Nói đúng ra, ngày sau nếu ngươi thật sự có thể vượt qua một kiếp này, trưởng thành, không thể quên Thanh Vân Tông đối với ngươi có ân dạy dỗ...

Phương Hành lúc này mới chợt hiểu ra, nói:

- Không thành vấn đề không thành vấn đề, khẳng định không quên!

Chương 182: Cứt chuột rơi vào nồi đun nước

Trần Huyền Hoa thấy Phương Hành nói cũng không có nhiều thành ý, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, cũng không biết mình ở trên người tiểu quỷ này đánh cược ván này là đúng hay sai, do dự một hồi lâu, thở dài nói:

- Hi vọng ngươi có thể vượt qua một kiếp này, cũng hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ lời ngày hôm nay, ta có thể nói với ngươi cũng không còn gì nữa, ai, ta cũng già rồi, thế sự phức tạp, luôn cảm giác lực bất tòng tâm, sư tôn ngươi đã có ý thoái ẩn, ta cũng có loại ý nghĩ này rồi, cũng đều không bằng ngươi tiểu tử này, luôn dám nghĩ dám làm...

Hắn ở chỗ này thở dài, tay áo vung lên, chắp tay xoay người, tựa như muốn rời đi.

Phương Hành lấy làm kinh hãi, vội vàng kêu lên:

- Ngươi còn không nói cho ta biết cách giải quyết sát linh này như thế nào?

Trần Huyền Hoa cúi đầu suy nghĩ một chút, nói:

- Sát linh cùng ngươi đồng nguyên, giải quyết cực kỳ phiền toái, chỉ sợ coi như là Kim Đan cảnh chân nhân, cũng không cách nào bảo đảm dưới tình huống không thương tổn bản thân thần niệm đem nó luyện hóa sao... Bất quá, có lẽ có một người, có thể giúp ngươi hóa giải sát linh này, người này chính là Băng Âm Cung Thái Thượng Trưởng lão Hồ Cầm lão tiền bối... Chẳng qua là, ai, phải xem số phận của ngươi rồi!

- Hồ Cầm lão nhân?

Phương Hành nhắc lại một lần, vững vàng ghi nhớ cái tên này.

Trần Huyền Hoa cố ý rời đi, nhưng chợt nhớ ra một vấn đề, tò mò nói:

- Ta cũng muốn hỏi ngươi một vấn đề...

Phương Hành cười hì hì, nói:

- Tông chủ đừng khách khí, cứ thoải mái hỏi!

Trần Huyền Hoa do dự một chút, thấp giọng nói:

- Bạch sư thúc có phải thật sự truyền cho ngươi truyền thừa của hắn hay không?

Phương Hành cười ha ha, nói:

- Hắn không truyền cho ta truyền thừa của hắn, bất quá dạy ta những thứ khác, chẳng qua những thứ này cũng không phải là truyền thừa ngoại nhân tưởng tượng, mà là một hạt giống, đối với ta hữu dụng, người khác không cách nào cướp đi, coi như là giết ta cũng không thể!

Nói lời nói này, ánh mắt trong suốt, vẻ mặt thoải mái, nhưng thật tình, không làm người khác sinh ra một chút hoài nghi.

Trần Huyền Hoa hơi ngẩn ra, bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Thôi đi, ta đối với Bạch sư thúc rất hiểu rõ, hắn không muốn cho chúng ta nhúng chàm, tất nhiên có đạo lý của hắn, ta không phải một kẻ lòng tham không đáy, ngươi cũng không cần lo lắng, ta không mơ ước bí mật của ngươi, chỉ bất quá, xảy ra phong ba lớn như vậy, trong lòng ta cũng thực sự có chút ngạc nhiên!

Phương Hành cười nói:

- Bất quá có một số thứ ta có thể đưa cho ngươi, Yêu tộc chiến đấu huyền quyết ngươi có học hay không?

Trần Huyền Hoa cười nhạt một tiếng, nói:

- Trừ pháp môn kết thành Kim Đan, những công quyết khác đối với ta cơ bản vô dụng rồi!

Vừa nói, dưới chân đã có mây xanh ngưng tụ, từ từ bay lên giữa không trung, một tiếng thở dài, hướng bầu trời bay đi.

Phương Hành chợt nhớ tới một chuyện, ở dưới mặt đất hô to:

- Ngươi truyền lời hộ ta với, Trúc Cơ Đan ta không có cách nào đưa cho Linh Vân sư tỷ, bất quá bảo nàng đừng có gấp, ta sớm muộn gì cũng kiếm mấy viên cho nàng... Đúng rồi, ta không cần, Tiếu Kiếm Minh cũng đã chết, Thanh Vân Tông có hi vọng Trúc Cơ nhất đúng là Linh Vân sư tỷ sao, nếu không ngươi đem viên thuốc này cho nàng cũng được, đừng quên nói là ta cho nàng...

Trần Huyền Hoa trên mây vừa im lặng, vừa buồn cười, vội vận linh khí, gia tốc bay đi.

Sau nửa canh giờ, trên một ngọn núi phụ cận Thanh Vân Tông, Trần Huyền Hoa gặp được Thiết Như Cuồng vẻ mặt lo lắng, khẽ gật đầu một cái, nói:

- Ta đã giúp tiểu quỷ này áp chế sát linh, trong vòng nửa năm tính mạng hắn không lo, cũng nói cho hắn người có thể giúp hắn hóa giải sát linh, chẳng qua là có thể giải quyết vấn đề này hay không, muốn nhìn vận mệnh của hắn rồi, ta và ngươi cũng không giúp được cái gì!

Thiết Như Cuồng thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Chỉ cần lần này đừng chết là tốt rồi, ta đối với tiểu quỷ này tràn đầy lòng tin, Tiếu Sơn Hà cùng Thanh Điểu chiếm được Kim Đan huyền quyết, cả đám ngạo khí khinh người, nhưng ta cảm thấy, bọn họ đã chọc vào đại họa...

Trần Huyền Hoa hơi ngẩn ra, cười khổ nói:

- Ngươi có lòng tin đối với tiểu quỷ này như vậy ư?

Thiết Như Cuồng cười nói:

- Ta là có lòng tin đối với Bạch sư thúc!

Trần Huyền Hoa gật đầu, tán thành lời của Thiết Như Cuồng, hắn cuối cùng xuất thủ đi trợ giúp Phương Hành lần này, cũng bởi vì Thiết Như Cuồng tìm đến hắn, cuối cùng lấy hai câu nói đả động hắn, một câu nói là:

- Năm năm trước, đây vẫn chỉ là một tên ăn mày ngay cả cửa Thanh Vân Tông cũng không vào nổi!

Câu nói thứ hai là:

- Hắn chịu vì Bạch sư thúc cản đường Phù Diêu Cung, có thể thấy là một người tri ân!

Trần Huyền Hoa thở dài, giống như muốn nói cái gì, há miệng, nhưng lại lắc đầu, khóe miệng lộ nở một nụ cười khổ, Thiết Như Cuồng cười nói:

- Tông chủ muốn nói cái gì?

Trần Huyền Hoa nói:

- Ta vừa rồi giúp tiểu quỷ này rời đi, bỗng nhiên có cảm giác, để hắn rời khỏi Thanh Vân Tông, giống như đem một đầu mãnh hổ thả về rừng...

Thiết Như Cuồng xì một tiếng khinh miệt, nói:

- Tiểu quỷ này sao có thể là mãnh hổ, chính là một viên chuột cứt...

Trần Huyền Hoa hơi ngẩn ra, cười khổ nói:

- Không sai, như vậy chuẩn xác hơn, giống như đem một viên chuột cứt, ném vào nồi đun nước...

Hai người bọn họ tinh tế nghĩ đến, cảm thấy Phương Hành tiểu vương bát đản ở Thanh Vân Tông biểu hiện mặc dù không tệ, nhưng thực sự không phải là người an phận, làm mỗi một chuyện cũng ngoài dự đoán của mọi người, nhất là cuối cùng lúc chém Tiếu Kiếm Minh rời đi, vẫn không quên cướp sạch Thanh Điểu trưởng lão, Tiếu Sơn Hà cùng với Trần

Bảo Nghiên nhiều năm tới nay tích lũy một phen, lại càng nổ tung Tê Hà, Sơn Hà hai cốc...

Ở Thanh Vân Tông nho nhỏ này, cũng dám gây chuyện như thế, có thể nói là to gan lớn mật, làm xằng làm bậy, tên gia hỏa như vậy một khi đưa vào tu hành giới gợn sóng như biển, lại sẽ làm loạn ra sao?

Nghĩ đến chỗ này, Trần Huyền Hoa cùng Thiết Như Cuồng, thậm chí có một loại cảm giác không rét mà run...

...

...

Giờ khắc này, cứt chuột trong miệng Trần Huyền Hoa cùng Thiết Như Cuồng, đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, cùng Kim Ô phân chia.

Bảo bối trong bảy tám túi trữ vật cũng đổ ra, tràn đầy một đống lớn, như một tòa núi nhỏ.

Một người một chim ánh mắt chăm chú, nhìn nhau mà ngồi, không cười không nói.

- Mỗi người một!

- Phân chia năm năm!

- Phải theo quy củ!

- Không thể cướp đoạt!

- Đều bằng nhãn lực!

- Dám chơi dám chịu!

Hai viên cứt chuột nói xong quy củ, đột nhiên "Bá" một tiếng, đại Kim Ô ra trảo như điện, đoạt đi một lọ linh dược thượng hạng.

Lập tức, Phương Hành giận dữ, một tay chộp lấy một khối ngọc phù tầm thường.

Như vậy bắt đầu động thủ, một người một chim đều đỏ mắt, chuyên chọn tốt nhất mà lấy, đại Kim Ô tự nghĩ xông xáo giang hồ nhiều năm, nhãn lực hơn người, thời điểm lựa đồ vật tốc độ cực nhanh, hơi hơi đánh giá đã biết giá trị thế nào, thật nhanh thu vào trong túi, lại không nghĩ rằng, Phương Hành tốc độ so với nó còn nhanh hơn, đôi tay kia quả thực mau như tia chớp, không ngừng cướp đoạt.

Kim Ô có chút khinh bỉ Phương Hành, cho là tiểu quỷ này cùng chính mình tranh giành số lượng, làm một kẻ đầy kỹ thuật, khinh thường cùng hắn tranh giành.

Lại không nghĩ rằng,trong lòng Phương Hành đang khinh bỉ con chim ngu này, cùng chính mình so sánh nhãn lực, rõ ràng chính là gợi đòn...

Đoạt một hồi, một núi lớn chia làm hai tòa núi nhỏ, trên mặt đất còn thừa một lò luyện đan thượng hạng, một người một chim cũng ngừng lại, ánh mắt nghiêm túc nhìn đối phương, tựa như dụng ý niệm quyết định tang vật cuối cùng này sẽ thuộc về ai.

- Hẳn là thuộc về ta, bởi vì ta xuất thủ cướp tới được!

Kim Ô nghiêm túc nói.

- Thúi lắm, không có ta hấp dẫn lực chú ý của người khác, ngươi làm sao có thể thành công?

Phương Hành càng thêm nghiêm túc.

- Cần phải thuộc về ta, bởi vì ta vừa rồi đoạt giống như thiếu một chút...

- Thúi lắm, đó là bởi vì tay ngươi chậm, không liên quan đến tiểu gia...

Một người một chim tranh giành lên, ai cũng không chịu nhường.

Cãi nửa ngày, Kim Ô chợt nhớ tới một chuyện:

- Ngươi biết luyện đan sao?".

Phương Hành ngạc nhiên nói:

- Không biết a, ngươi biết không?".

Kim Ô nói:

- Ta cũng không biết!

Phương Hành nói:

- Vậy chúng ta còn tranh giành làm quái gì?

Kim Ô nói:

- Đúng đúng, không tranh nữa, đập nát nó, nghe nổ chơi...

- Cạch cạch cạch" một chút, lại là đại đao cùng tảng đá đập loạn, lò luyện đan tốt mấy cũng thành một đống sắt vụn.

Phương Hành cùng Kim Ô lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhau cười một tiếng, có cảm giác anh hùng luyến tiếc anh hùng.

Chẳng qua là nếu Thanh Điểu biết, lò luyện đan năm đó chính mình đau khổ tìm thấy bị người đập nghe nổ chơi, không biết có thể hộc máu hay không.

- Ha ha, thật thoải mái a, bước kế tiếp chúng ta đi đâu?

Kim Ô duỗi lưng một cái, như tên trộm cười nói, trong đôi mắt đã có tia sáng mãnh liệt.

Phương Hành cười hắc hắc, hướng phía nam nhìn sang, nói:

- Đi Bột Hải quốc!

Kim Ô hơi kinh hãi:

- Đến đó làm gì?

Nó từng ở Bột Hải quốc làm một chuyến lớn, Bách Thú Tông hiện tại còn đang tìm nó, nên không muốn đi.

Phương Hành cười nói:

- Đương nhiên đi làm một chuyến rồi! Con mẹ nó, mập mạp chết bầm cũng có nghĩa khí, thay ta giải quyết nguy hiểm, hôm nay hắn bị người mang đi, tiểu gia cũng không thể không nói nghĩa khí như vậy, đi một chút đi, đi Bột Hải quốc nhìn một cái, nghĩ biện pháp đem hắn cứu ra, dĩ nhiên, tối trọng yếu còn phải làm một chuyến lớn, ta nghe nói Bột Hải quốc không ít thứ tốt...

Chương 183: Sở vực đệ nhất thiên kiêu

Bột Hải quốc, nằm phía đông nam của Sở vực, bởi vì nhiều yêu thú, cùng hung cực ác, bị người ta gọi là yêu quốc.

So với Sở vực, Bột Hải quốc lại có vẻ vắng người, cả nước chi cảnh, nhiều hoang sơn dã lĩnh, khó có thể trồng trọt, cũng bởi vì trong nước, lúc nào cũng có yêu khí mãnh liệt theo gió biển thổi lên đại lục, đến nỗi nhiều dã thú trong Bột Hải quốc tiến hoá làm yêu, gần bốn ngàn năm trước, nơi này còn từng là một quốc gia Yêu tộc tụ tập, sau đó Nam Chiêm trục yêu, Yêu tộc tụ tập ở chỗ này hoặc là bị giết, hoặc là dời sang Bắc Câu Lô Châu sinh sống, mà nơi đây, cũng là chỉ còn yêu thú không lột xác làm yêu, sinh trưởng tới nay.

Bất quá cũng bởi vì nhiều yêu thú, khiến cho Bột Hải quốc trở thành thị trường giao dịch yêu đan rất lớn trong tu hành giới, tu sĩ Nam Chiêm, cũng thích đến nơi đây thu mua yêu thú nội đan chính mình cần, vô luận là muốn đại lượng yêu đan bình thường, hay là muốn yêu đan biến dị hiếm thấy, ở chỗ này cũng có thể được thỏa mãn, cho nên cũng tạo cho nơi đây một cái đại tông, Bách Thú Tông.

Dĩ nhiên, yêu đan đối với Trúc Cơ kỳ tu sĩ tác dụng không lớn, cho nên tu sĩ tới đây phần lớn đều là Linh Động kỳ tu sĩ làm chủ.

Phương Hành cùng Kim Ô, dùng mười ngày thời gian, vượt qua Thái Hành sơn mạch, đã tới đại thành Bách Thú Tông chiếm giữ —— Hải Yêu thành, nơi này chính là tông môn Bách Thú Tông tồn tại, cùng Sở vực tu hành giới lựa chọn linh sơn đại xuyên lập tông bất đồng, thủ đoạn thu hoạch tài nguyên của

Bách Thú Tông chính là giao dịch yêu đan, cho nên hắn lựa chọn thành lập thành trì khổng lồ để làm chỗ ở của tông môn.

Còn nữa, cũng bởi vì Bột Hải quốc một nhà độc đại, cho nên không có vương thất tồn tại, đối với phàm nhân mà nói, Bách Thú Tông, chính là vương thất.

Thành như sư tử nằm, hùng hồn rộng lớn, tường ngoài đều lấy hắc thạch khổng lồ xây dựng, tọa lạc ở trong dãy núi, khí tượng nguy nga. Bột Hải quốc nhiều mưa, lúc này đang có giông tố mưa sa, từng đạo tia chớp từ trên thành như du xà xẹt qua, tựa như thiên uy, mà tòa thành này tọa lạc ở trong mưa, yên lặng không tiếng động, cũng không động chút nào tựa hồ muốn cùng ông trời đối kháng, thật là khí thế to lớn, lỗi lạc bất phàm.

- Vị đạo hữu này, kính xin tạm dừng, xin hỏi đạo hiệu là gì, tu hành ở nơi đâu?

Hải Yêu thành, trước cửa thành khổng lồ, trên lưng một con sư tử lớn cao chừng ba trượng, Bách Thú Tông đệ tử thân mặc áo đen đầy mặt tươi cười đặt câu hỏi.

Phương Hành mới vừa ngồi Kim Ô vượt qua Thái Hành sơn mạch, Kim Ô vốn không muốn tới đây, nhưng Phương Hành cùng nó trao đổi, đáp ứng nó nếu theo chính mình đi một lần này, Vạn La Quỷ Diện sẽ đưa cho nó, lúc này mới lôi tới được. Hôm nay Kim Ô đã nghiên cứu Vạn La Quỷ Diện rõ ràng, thậm chí còn cải biến sơ qua, khiến cho Vạn La Quỷ Diện cũng có thể thay đổi dáng ngoài của nó, không giống lúc trước chỉ có thể che dấu khí tức mà thôi.

Lúc này nó đã biến thành một con chim đại bàng lông đủ màu hỗn tạp, thoạt nhìn không thu hút chút nào.

- Tiểu gia không môn không phái, không thuộc về thương hội, không cho vào thành sao?

Phương Hành lười biếng hồi đáp, liếc nhìn đệ tử này một cái.

- Ngươi là tán tu ư?

Bột Hải quốc đệ tử liền khinh thường mấy phần, giọng biến đổi, lãnh đạm nói:

- Một trăm khối linh thạch sẽ cho phép vào thành, chỉ có thể ở mười ngày!

Đi tới Hải Yêu thành, các loại tu sĩ đều có, nếu là xuất thân danh môn đại tông, hay là tu sĩ các thương hội, hơn phân nửa chính là tới giao dịch, thu linh thạch sẽ giảm bớt một ít, còn nếu là tán tu không môn không phái, địa vị vô hình trung thấp một tầng, không chỉ cần nộp linh thạch gấp đôi mới được vào thành, chính là thái độ của Bách Thú Tông đệ tử cũng hoàn toàn biến đổi.

Ở tu hành giới, thế lực rất trọng yếu, tán tu chính là một loại địa vị thấp nhất.

- Con bà nó, mắc như vậy ư?

Phương Hành nghe, có chút bất mãn, vào thành đã đòi một trăm khối linh thạch, cũng quá mức bóc lột.

Tên đệ tử Bách Thú Tông kia nhất thời sắc mặt trầm xuống, quát lên:

- Chê đắt có thể biến, hơn nữa nói chuyện chú ý một chút, cẩn thận họa từ miệng mà ra!

Lúc hắn nói chuyện, tọa kỵ bên dưới rống vang, hung uy lẫm lẫm, hướng Phương Hành ép tới.

Thân là Bách Thú Tông đệ tử, chỉ sợ chẳng qua là đệ tử canh cửa cấp thấp nhất, nhưng cũng không để tâm đến tán tu, huống chi Phương Hành tuổi còn trẻ, thấy thế nào cũng không giống tu vi rất cao, Bách Thú Tông đệ tử mới cố ý ra oai.

Phương Hành nghe vậy, khẽ đánh giá hắn một cái, quát lên:

- Ngươi nói chuyện như vậy với Phương đại gia ta ư?

Trong khi nói chuyện, một đạo khí tức lành lạnh như có như không phóng ra, sâu thẳm khó lường.

Sau khi chém chết Tiếu Kiếm Minh, hắn cũng đã là Linh Động tầng bảy, sau đó luyện hóa gần ba mươi năm thọ nguyên của Tiếu Sơn Hà, tu vi lần nữa tăng vọt, đã đạt đến Linh Động tầng tám sơ giai!

- Linh Động hậu kỳ?

Bách Thú Tông đệ tử kinh hãi, nhìn lại Phương Hành, sắc mặt đã thay đổi.

Ngay cả yêu sư của hắn, cũng là cả người run lên, mất đi hung uy.

Hắn tuyệt đối không ngờ tới, tiểu quỷ thoạt nhìn tuổi còn trẻ này, đã có thể có tu vi như vậy.

Bách Thú Tông đệ tử chỉ có Linh Động tầng ba, nếu không cũng không thể bị phái tới canh cửa rồi, nhìn thấy Phương Hành tu vi cao như thế, trong lòng có chút ít e sợ, mặc dù có tông môn làm hậu thuẫn, hắn cũng không sợ Phương Hành động thủ với hắn, chẳng qua là trong tu hành giới, ỷ mạnh hiếp yếu, chính là bản tính, người yếu thấy cường giả, một cách tự nhiên sẽ dâng lên kính sợ.

Hơn nữa, cho dù hắn thật cùng Phương Hành cứng rắn rốt cuộc thì như thế nào?

Đem trưởng bối tông môn kêu tới, chỉ sợ có thể trấn áp tên tán tu này, cũng sẽ mang một cái tội danh gây chuyện sinh sự.

Trong lúc nhất thời, hắn giật mình đứng tại chỗ, cũng không dám nổi giận, cũng không nguyện mất mặt hướng một tán tu bồi tội.

Dạng tiểu nhân vật này Phương Hành đã thấy được nhiều, cười một tiếng, giơ tay chính là hai khối trung phẩm linh thạch ném ra, lười biếng nói:

- Thật cho là đại gia là tán tu? Một chút nhãn lực cũng không có, đáng đời ngươi cả đời chỉ có thể canh cửa! Thêm một khối linh thạch là phần thưởng cho ngươi, tới cùng đại gia nói một chút thành quy củ này, tốt nhất nói chi tiết một chút, nếu không giết chết tên khốn kiếp ngươi!

Mặc dù là bị đánh mắng, nhưng Bách Thú Tông đệ tử thấy một khối trung phẩm linh thạch, trong lòng không khỏi vui mừng, hơn nữa giọng Phương Hành nói chuyện, lập tức để cho hắn ý thức được chính mình vừa mới có thể là nhìn lầm rồi, thiếu niên này không chừng chính là đệ tử đại thế gia hoặc là tông môn đi ra ngoài lịch luyện, cố ý không muốn báo ra gia tộc địa vị mà thôi, người như vậy mặc dù không nhiều, nhưng cũng không ít.

Rất rõ ràng, bộ dạng đại gia như vậy, tán tu có thể có sao?

Nghĩ tới đây, vội vàng đổi khuôn mặt tươi cười, nói:

- Vị đạo hữu này, thật là thất kính, mời ngài bên này, tại hạ sẽ thông báo chi tiết...

Mới vừa đến một bên, còn không nói chuyện, chợt nghe được chung quanh có người hô to:

- Diệp tiên tử xuất hiện...

Mọi người chung quanh, vô luận muốn vào thành, hay là ra khỏi thành, nghe một tiếng la này, lập tức ngẩng đầu hướng trên trời nhìn lại.

Phương Hành cũng theo ánh mắt của mọi người nhìn lại, lại thấy chân trời phía tây bắc, một cô gái áo tím dưới chân đạp trên thoi bạc bay tới.

Phương Hành thấy rõ ràng, nàng khoảng mười lăm tuổi, vóc người thon dài, một thân áo tím, sau lưng đeo một cái đàn ngọc thật lớn, lúc này mưa đã tạnh, sau lưng vẻ tịch quang đổ tới, chiếu dọi làn da nõn nà, môi như điểm anh, trong mắt lấp lánh, thanh quang như nước, tuyệt mỹ như tiên, chẳng qua là gương mặt gần như hoàn mỹ không có một tia thần thái, lãnh ngạo như hàn băng.

Trước khi tới Hải Yêu thành, Diệp Cô Âm căn bản chưa từng đáp xuống, trực tiếp từ bầu trời bay vào thành, lưu lại cảnh sắc kinh hồng.

- Trời ạ, đây đã là tiểu sinh lần thứ hai nhìn thấy Diệp cô nương trong vòng ba ngày, trong lòng quá kích động...

- Ai, đời này nếu ta có thể có cơ hội cùng Diệp cô nương nói mấy câu mà nói, cũng coi như tri túc...

- Phiên như kinh hồng, uyển chuyển như du long, Diệp tiên tử thật không thẹn danh xưng tiên tử, tiểu sinh nên vì nàng ngâm một thủ...

Nữ tử đã nhập thành, chúng tu bên cửa thành ngắm nhìn mỹ nữ còn đang mê muội, vẻ mặt trầm trồ.

Trong nhiều tiếng ca ngợi, Phương Hành cũng khen theo:

- Bé con thật không tồi, nhìn đôi chân thật là dài...

Chúng tu giận dữ, nhất tề căm tức nhìn Phương Hành.

Có người cảm thấy người này bôi nhọ tiên tử trong lòng, thậm chí động tâm tư dạy dỗ đứa nhà quê này một trận.

Phương Hành phát giác ánh mắt bất thiện của người chung quanh, nhất thời vừa trừng mắt, Linh Động tầng tám khí tức thích phóng ra, áp tới mãnh liệt như sóng biển dâng, quát lên:

- Nhìn cái gì? Có tin tiểu gia móc mắt của các ngươi hay không?

Chúng tu nhất thời im lặng, bọn họ những người này tuổi trẻ đến trung niên đều có, nhưng tu vi cao nhất cũng chỉ có Linh Động tầng sáu, không ai là đối thủ của tiểu quỷ này, chỉ có thể nén giận tránh khỏi ánh mắt khiêu khích của hắn, coi như khuất phục.

Bất quá trong lòng oán thầm như thế nào cũng không biết.

- Mới vừa rồi bé con là ai?

Phương Hành quay đầu hỏi đệ tử giữ cửa.

Bách Thú Tông đệ tử cũng có chút không cam lòng, bất quá thu một trăm linh thạch tiền thưởng của người ta, khó mà nói cái gì, chẳng qua là khuyên nhủ:

- Tiền bối nên nhỏ giọng chút ít, nếu để người khác nghe được, sẽ gây ra chuyện! Vị tiên tử kia, chính là một trong tam đại kỳ tài của Sở vực, Băng Âm Cung thiên kiêu Diệp Cô Âm, tục truyền tu vi đã là nửa bước Trúc Cơ, nói là thiên hạ đệ nhất nhân dưới Trúc Cơ của Sở vực cũng không sai, nàng hôm nay tới Bách Thú Tông chúng ta làm khách, chuẩn bị đón con gái của tông chủ chúng ta là Xảo Xảo sư tỷ đi Băng Âm Cung tu hành...

- Nàng chính là Diệp Cô Âm a...

Phương Hành nghe, cười hắc hắc, trước kia ở Thanh Vân Tông cũng đã nghe nói người này, biết cô nàng chân dài cùng Tiếu Kiếm Minh cùng với Đại Diễn Tông Hầu Quỷ Môn nổi danh, đều là thiên tài danh tiếng vang dội, bất quá Tiếu Kiếm Minh đã bị mình một đao chém chết, nghĩ đến Diệp Cô Âm cùng Tiếu Kiếm Minh nổi danh cũng không hơn mấy, trong lòng không quá để ý, ném ra sau gáy, tiếp tục hỏi quy củ Hải Yêu thành.

Một nén hương thời gian sau, Phương Hành đem quy củ Hải Yêu thành tìm hiểu không sai biệt lắm, cho đệ tử này thêm mười khối hạ phẩm linh thạch làm tiền thưởng, nói:

- Ngươi cũng không tệ lắm, chờ tiểu gia xong việc, lúc đi sẽ thưởng ngươi!

Đệ tử này mừng rỡ, cám ơn Phương Hành, thậm chí còn lấy ra một đạo đưa tin phù của mình cho hắn, nói nếu không trực ban, mặc cho điều động.

Phương Hành dương dương đắc ý, cùng Kim Ô vào thành, trong lòng đã ở nghĩ, tu giới đều giống nhau, có tiền có thực lực, đến chỗ nào cũng là đại gia!

Chương 184: Tử Mẫu Phệ Tâm đan

Sau khi vào thành, Phương Hành chạy thẳng tới thành tây.

Hắn từ trong miệng đệ tử kia biết được, Hải Yêu thành chiếm diện tích rộng lớn, chừng vạn dặm, thành trì khổng lồ như thế, chính là Bách Thú Tông cũng khó mà quản lý chu đáo, hơn nữa tông môn, thương hội cùng với tán tu tam giáo cửu lưu các loại từ các nơi chạy tới, hội tụ trong thành, rất thích tàn nhẫn tranh đấu, ân oán dây dưa, một chút hình phạt căn bản không cách nào hóa giải, đến nỗi trật tự trong thành hơi có chút hỗn loạn.

Thành này phân ra năm thành nhỏ, trung thành chính là nơi Bách Thú Tông lập tông, an toàn nhất, mà đông, nam, tây, bắc tứ thành, lại là tam giáo cửu lưu, có chút hỗn loạn. Trong tứ thành, tây thành lại là địa phương loạn nhất, thường xuyên phát sinh chuyện giết người cướp của, Bách Thú Tông đối với chuyện này cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt, mặc cho bọn họ làm loạn, không thương tổn tới ích lợi của mình là tốt rồi.

Chỉ bất quá, Phương Hành cũng hiểu được, tây thành mặc dù loạn, nhưng cũng có chỗ tốt của loạn.

Nơi tam giáo cửu lưu hội tụ, tin tức nhỏ nhặt cũng bề bộn nhất, lại là nơi đi để dò thăm tin tức.

Bên trong Hải Yêu thành, kiến trúc cao lớn, sâm nghiêm, nhưng hiển nhiên cũng có chút dơ dáy bẩn thỉu, cũng rất náo nhiệt, hai bên đường phố, đủ loại đan phường, khí các, tửu lâu, khách sạn, ngay cả cửa hàng buôn bán bán điển tịch pháp quyết cũng có thể tìm ra, thậm chí còn có thanh lâu, sòng bạc các loại, so với Thanh Vân Tông lấy thanh tu làm chủ nhiều vài phần hồng trần khí tức, đi lại bên trong thành, phần nhiều là tu sĩ các loại trang phục khác nhau, người phàm hiếm thấy.

Bất quá Phương Hành tinh tế quan sát, phát hiện tại Hải Yêu thành tu sĩ, tối đa cũng chỉ có Linh Động ngũ tầng sáu, Linh Động hậu kỳ như mình đã vô cùng hiếm, Trúc Cơ kỳ tu sĩ, càng là một người cũng không thấy.

Chuyện này cũng bình thường, Bách Thú Tông lấy buôn bán dị cầm, yêu đan làm chủ, có thể sử dụng phần nhiều là Linh Động kỳ tu sĩ.

Ở trên đường đi dạo một vòng, Phương Hành trực tiếp tìm một tòa tửu lâu thoạt nhìn có chút kha khá đi vào, kêu một bàn rượu từ từ ăn uống, đồng thời để ý đánh giá người chung quanh, rất nhanh, một đại hồ tử thoạt nhìn có chút thô cuồng hấp dẫn sự chú ý của hắn, người này tu vi Linh Động tầng sáu, trên người có một cỗ sát khí, đang cùng hai vị đồng bạn vừa uống rượu vừa cao đàm khoát luận.

Phương Hành để ý nghe một hồi, rất nhanh đã hiểu được, người này có một vị đường huynh, chính là Bách Thú Tông nội môn đệ tử, nắm giữ không ít tin tức bên trong Bách Thú Tông, thân phận cũng được hai người khác tôn trọng, bất quá ánh mắt bọn hắn nhìn người khác, giống như ác lang quan sát dê béo, không che dấu tham lam trong ánh mắt chút nào, vừa nhìn chính là đồng hành của Phương Hành.

- Là hắn!

Phương Hành âm thầm quyết định, lớn tiếng hô:

- Tiểu nhị, ta ăn xong rồi, trả tiền!

Vừa nói, đem một cái túi trữ vật to đùng ném vào trên bàn, lười biếng từ bên trong móc ra một khối trung phẩm linh thạch, đồng thời kêu lên:

- Con mẹ nó, rượu thịt của các ngươi không tồi, dư ra thưởng cho ngươi!

Hắn vừa hô như vậy, nhất thời đưa tới người chung quanh chú ý.

Hải Yêu thành đã coi như thành của tu sĩ, tiền tệ lưu thông cũng là linh thạch, tửu lâu bán rượu và thức ăn, cũng là thịt yêu thú cùng linh tửu, giá trị cao quý, chẳng qua là cao quý hơn nữa, một bữa này cũng không quá hai mươi khối hạ phẩm linh thạch mà thôi, Phương Hành trực tiếp đem một khối trung phẩm linh thạch vứt ra, giá trị đúng là gấp năm lần, lại còn nói không cần lấy lại, nhất thời khí tức quần áo lụa là hiển lộ không thể nghi ngờ.

Thấy người khác nhìn mình, Phương Hành hung hăng lườm bọn hắn một cái, quát lên:

- Nhìn cái gì? Muốn đánh nhau phải không?

Vừa nói, trên người phóng ra một tia khí tức, đắc ý hướng mọi người nhìn thoáng qua.

Bất quá lần này, hắn khống chế linh khí, cố ý áp chế ở một trình độ rất yếu ớt.

- Phi, con mẹ nó chỉ có Linh Động tầng bốn, cũng dám lớn lối như thế!

Trong tửu lâu, nhất thời cả đám người cười lạnh nhìn về phía Phương Hành, cảm thấy tiểu vương bát đản này quả thực chính là muốn chết.

Hải Yêu thành tam giáo cửu lưu, ngư long hỗn tạp, người nào đều có.

Lớn lối khoe khoang thật không hiếm thấy, nhưng tu vi như vậy còn lớn lối như thế cũng rất ít...

Phương Hành dương dương đắc ý, nhìn bộ dáng, tựa như cho là mình đã hù dọa được mọi người, vô cùng đắc ý, nhắc tới túi trữ vật, nghênh ngang đi ra ngoài, đến trên đường phố, không vội mà về khách sạn, lượn lờ khắp nơi, tựa như có ý tựa như vô tình, từ từ đi vào trong một cái ngõ hẻm sâu thẳm, xem một chút nơi này không có cửa hàng rồi, xoay người định đi phía ngoài.

Cũng ngay lúc này, một tiếng quát lạnh vang lên:

- Vị đạo hữu này, xin dừng bước, không biết xưng hô như thế nào a?

Đầu hẻm bị ba bóng người cao lớn ngăn chặn, cầm đầu chính là đại hán râu quai nón, cười lạnh mở miệng.

- A, đại ca có gì chỉ giáo?

Phương Hành đánh giá bốn phía một chút, mặt mỉm cười hỏi.

- Ha ha, thì ra là một đứa con nít...

Đại hán cười ha ha, chắp hai tay đi về phía trước, thản nhiên nói:

- Đại gia tìm ngươi cũng không có chuyện gì khác, nhìn đạo hữu ngươi tiền tài rất nhiều, đúng lúc ta có chút túng quẫn, muốn mượn ngươi chút linh thạch tới tiêu...

Sau lưng hắn hai người, cũng tiếng cười lạnh, đi theo tới.

Đại hồ tử ba người, vốn chính là dựa vào giết tán tu đến Hải Yêu thành thu mua yêu đan mà sống qua ngày, người đến từ các đại tông môn cùng thế gia, bọn họ tự nhiên không dám chọc vào, bất quá những người đó đều đặt chân ở trung thành, cũng sẽ không đến tây thành rách rưới, mà tới tây thành nơi này, thường thường cũng là chút ít tán tu không có tiền không có bối cảnh, hôm nay đụng phải một cái, coi như là con dê béo.

Chỉ là bọn hắn lại không nghĩ rằng, con dê béo thoạt nhìn có chút mập mạp này, nghe lời của đại hồ tử rồi, lại cười hắc hắc, nói:

- Vay tiền ư? Đơn giản, đến đây, các ngươi tới đây, tiểu gia từ từ thưởng ngươi...

Đại hồ tử nghe xong, trong bụng cảm thấy có chút không đúng, cuộc sống mưu sinh bằng đao kiếm đã nhiều, đối với nguy hiểm cũng có chút cảm ứng.

Con dê béo thoạt nhìn xử lý dễ như trở bàn tay, phản ứng tựa như có chút kỳ quái, không chỉ không sợ hãi, ngược lại có chút hưng phấn...

Điều này làm cho hắn dự cảm nhận được một tia không ổn, theo bản năng muốn rút đi.

Song đúng lúc này, thiếu niên nhìn như vô hại đột nhiên năm ngón tay xòe ra, một đạo dẫn lực cường đại đem hắn cùng với hai người đồng bạn khác kéo tới, lấy tu vi Linh Động tầng sáu của hắn, ở dưới lực lượng này, thế nhưng không có chút lực phản kháng nào.

- A a...

Thiếu niên này chế trụ đám người xong, trong tay áo lập tức có một đạo phi kiếm lộ ra ngoài, trên không trung xẹt qua.

Hai đạo máu tươi tóe ra, hai người đồng bạn của đại hồ tử cổ họng thấy máu, mắt trợn tròn, một chốc đã bỏ mạng.

Đại hồ tử con ngươi nhất thời trợn tròn, trong miệng ô ô rung động, ra sức giãy dụa, hắn lúc này đã biết thiếu niên này tuyệt không phải người lương thiện, muốn kêu cứu, chẳng qua dưới sự khống chế cường đại của Dẫn lực thuật, ngay cả thanh âm cũng không phát ra được.

- Trước thưởng ngươi một viên kẹo để ăn nhé!

Phương Hành cười hắc hắc, nắm râu cằm của hắn, đem một viên đan dược nhét vào trong miệng của hắn, sau đó thu Dẫn lực thuật.

Đại hồ tử chỉ cảm thấy trên người buông lỏng, té trên mặt đất, lập tức một tiếng buồn bực rống to, ôm chặt cổ họng của mình.

Chỉ một thoáng, hắn bị dọa cho sợ đến hồn phi phách tán, hai cái thủ hạ Linh Động tầng bốn lại bị thiếu niên này giết chết, lập tức để cho hắn hiểu được, chính mình hôm nay tìm tới dê béo thật đúng là nhìn nhầm. Đây quả thực là sói đội lốt cừu a, hơn nữa trong bụng nuốt không biết là thứ gì, biết tuyệt không là vật tốt, vội vã đem nó phun ra.

- Phun không ra, viên thuốc này tên gọi Tử Mẫu Phệ Tâm đan, bên trong giấu sâu độc, có tử mẫu hai quả, ngươi ăn vào chính là tử cổ, trong tay của ta còn có một viên mẫu cổ, nếu ta đem mẫu cổ bóp nát, tử cổ sẽ sinh ra cảm ứng, từ trong bụng ngươi thức tỉnh, uống máu ăn thịt, hơn nữa nó thích ăn nhất là não người, đoán chừng chuyện đầu tiên sau khi tỉnh lại, chính là tiến vào óc ngươi uống tủy thực tương...

Phương Hành thanh âm vang lên, trong tay hắn, vuốt vuốt một viên thuốc màu vàng.

Sâu độc này là cổ đan hắn từ Tê Hà cốc Thanh Điểu nơi đó cướp tới, chuyên vì khống chế người mà luyện chế, coi như là tương đối âm độc rồi, trước kia cũng chưa nhận ra, Thanh Điểu ra vẻ đạo mạo lại có đồ chơi như vậy.

Bất quá vật này cũng rất hợp khẩu vị của hắn, dùng để làm việc, rất dễ dàng.

Đại hán sắc mặt tái nhợt, cố nén hoảng sợ nói:

- Ngươi... Ngươi dám hại ta? Đường huynh của ta là...

Phương Hành nói:

- Bách Thú Tông nội môn đệ tử ư? Nếu không phải như vậy tiểu gia cũng không tìm ngươi, mới vừa rồi nghe ngươi khoe khoang rất lợi hại a, nhìn dáng vẻ tin tức biết không ít, tiểu gia hiện tại cho ngươi một cơ hội, trả lời ta vài vấn đề, đáp tốt, tiểu gia giúp ngươi hóa đi độc lực, còn có tiền thưởng, đáp không tốt, lập tức chém ngươi, cho đại điêu của ta ăn!

Bên cạnh Kim Ô hóa thành đại điêu tạp mao bất mãn trừng mắt lườm hắn một cái, thầm nói:

- Ta đâu thèm ăn thịt sống!

Đại hán nghe khẩu khí Phương Hành không giống làm bộ, hơn nữa ruột cũng mơ hồ đau, mồ hôi trên trán cũng rỉ ramột tầng, trong lòng nhất thời không dám nghĩ hoa chiêu rồi, chịu đựng đau nhức nói:

- Ngươi muốn hỏi cái gì?

Phương Hành thản nhiên nói:

- Trong khoảng thời gian này, Bách Thú Tông có người từ Sở Vực mang về một người hay không?

Dừng một chút, vừa bổ sung:

- Ngươi nếu dám nói không biết, lập tức làm thịt ngươi, đổi một người khác tới hỏi!

Đại hán kinh hãi, vội vàng nói:

- Có, có, chuyện này cũng không phải là bí mật, bên trong Bách Thú Tông đã truyền khắp, hai ngày trước Mạc Da trưởng lão từ ngoại giới mang về một người đàn ông, nghe nói là một kỳ tài, chính là tu luyện cương liệp linh tướng, được đề cử trở thành một trong ba người tu luyện cương liệp linh tướng rồi, chuyện này cũng ầm ĩ ở Bách Thú Tông, vừa hỏi liền biết...

Thấy hắn nói cùng Kim Ô truyền đạt lại gần giống, Phương Hành biết người này chưa từng nói dối.

Liền lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Vậy hắn hiện tại ở nơi nào? Bách Thú Tông có tính toán giết hắn không?

Đại hán nói:

- Ta... Ta hôm qua mời đường huynh uống rượu, từng nghe hắn nói..., người này thân phận tôn quý, đã đặc biệt lục vào nội môn rồi, Mạc Da trưởng lão muốn đề cử hắn, để cho hắn trở thành người thừa kế cương liệp yêu linh, chẳng qua là... Chẳng qua là hai gã người đề cử dự định thừa kế cương liệp yêu linh khác... Đối với hắn hết sức bất mãn, Tông chủ cũng không đưa ra trả lời chắc chắn... Còn đang suy nghĩ...

- Như vậy... Còn tưởng rằng mập mạp chết bầm một bước lên trời rồi sao, nhìn dáng vẻ còn có chút phiền phức a...

Phương Hành nói thầm, vừa lạnh lùng nhìn về phía đại hán, nói:

- Bản thân ta có một cơ duyên cho ngươi, nhưng có đủ thông minh hay không phải xem ngươi rồi, nói thiệt cho ngươi biết, ta cùng với người này là bạn tốt, lần này tới chính là vì xác định an nguy của hắn, nếu ngươi chịu giúp ta dò thăm tin tức, đợi ta xác định an nguy của hắn, chẳng những rút sâu độc, còn có thể đem thứ này thưởng cho ngươi...

Vừa nói bàn tay khẽ lật, xuất hiện một viên thuốc vàng nhạt, mùi thuốc xông vào mũi.

- Phá... Phá Chướng Đan?

Đại hán hai mắt nhất thời trợn tròn, nuốt nước miếng, vẻ mặt này, tựa như hận không thể trực tiếp đem đan dược trong lòng bàn tay Phương Hành đoạt lấy.

Chương 185: Yêu linh truyền thừa

Đối với tán tu mà nói, trân quý nhất không phải là pháp khí cùng phù triện, thậm chí không phải công quyết, mà là Phá Chướng Đan.

Giống như đại hán này, trong ngày thường cướp bóc tán tu, không chuyện ác nào không làm, đã tích góp được một khoản tư nguyên không ít, mạnh mẽ đem tu vi của mình nâng lên đến Linh Động tầng sáu, nhưng bởi vì không có Phá Chướng Đan, tu vi của hắn dừng ở Linh Động tầng sáu cũng đã nhiều năm, chuyện này cũng không có biện pháp nào, hắn cầu đường huynh của hắn rất nhiều lần, chỗ tốt đã đưa không ít, nhưng thủy chung không nhận được Phá Chướng Đan.

Phá Chướng Đan là tài nguyên hiếm quý, từ trình độ nào đó đã nói, chính là một cơ hội tăng trưởng tu vi đến một giai đoạn khác, các tông môn, thế gia, đã là tạo thành lệ cũ, nghiêm khắc khống chế số lượng Phá Chướng Đan, có rất ít ngoại nhân có thể nhận được.

Đối với đệ tử tông môn mà nói, Phá Chướng Đan có lẽ chỉ hơi đắt đỏ, nhưng đối với rất nhiều tán tu mà nói, căn bản có tiền cũng mua không được.

Dĩ nhiên, lời ấy cũng không tuyệt đối, nếu chịu dùng nhiều tiền, vẫn có thể mua được, nhưng giá tiền thường thường đắt hơn không chỉ gấp mười lần.

Cũng chính vì nguyên nhân này, đại hán thấy được viên thuốc màu vàng nhạt trong lòng bàn tay Phương Hành, thoáng chốc hô hấp cũng dồn dập.

- Viên thuốc này... Công tử thật sự sẽ cho ta ư?

Đại hán thanh âm cũng phát run, hô hấp dồn dập.

- Chuyện này cần xem tin tức ngươi thăm dò được có hữu hiệu hay không!

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, vừa thu hồi đan dược, nói:

- Loại đan dược vớ vẩn này, đối với ta mà nói cũng không đáng là gì, nhưng đối với ngươi...

Không cần nói nốt, liền chắp hai tay, ngẩng đầu nhìn trời.

Đại hán cơ hồ không do dự chút nào, hai mắt sáng lên, trầm giọng nói:

- Tiểu nhân nguyện làm việc hết mình vì công tử!

Phương Hành cười hắc hắc, trừng mắt nói:

- Đừng kêu công tử, gọi đại gia!

Đại hán giật mình, vội vàng nói:

- Nguyện vì đại gia hiệu lực...

Phương Hành lúc này mới hài lòng gật đầu, nói:

- Vậy ngươi đi đi, ngươi cầm lấy truyền tin phù này, nếu có tin tức, có thể đem linh khí rót vào phù này, ta tự nhiên có thể nghe được ngươi nói, hết thảy tin tức có liên quan đến mập mạp kia, đều phải kịp thời truyền lại cho ta, không thể trì hoãn... Nga, đúng rồi, ngươi xử lý hai cỗ thi thể một chút... Ta giết hai thủ hạ của ngươi, không có ý kiến gì sao?

Đại hán hướng trên mặt đất xì một tiếng khinh miệt, nói:

- Giết hay lắm, hai tên khốn kiếp này làm xằng làm bậy, không chuyện ác nào không làm, sớm đáng chết rồi!

Lúc này đến phiên Phương Hành ngây ra, cười khổ một tiếng, nói:

- Ngươi tên là gì?

Đại hán cười nói:

- Tiểu nhân họ Trương, đứng hàng thứ bảy, đại gia gọi ta là Trương Thất là được... Đại gia còn có phân phó không?

Phương Hành ôm quyền, nói:

- Không có có hay không, đối với ngươi biểu đạt một chút kính ngưỡng...

Dứt lời thất hồn lạc phách mà đi.

Bỗng nhiên đụng phải người da mặt còn dầy hơn so với mình, trong lòng hắn có chút mất mác.

Sau khi rời đi, Phương Hành làm theo cách cũ, bắt buộc mấy người thoạt nhìn có chút tin tức giúp mình dò thăm tin tức, hết thảy làm xong, liền giả dạng, tiến vào đông thành một nơi tửu lâu an tĩnh, ru rú trong nhà, đợi chờ đám thám tử này truyền tin tức cho mình, sở dĩ không vào trung thành, là bởi vì hắn đã lấy Âm Dương Thần Ma Giám nhìn ra.

Bên trong Hải Yêu thành, trung thành có pháp trận thủ ngự, dễ vào khó ra, mà bốn biên thành lại không có.

Mà trong khoảng thời gian này, hắn cũng không nhàn rỗi, bắt đầu lẳng lặng tu luyện, tăng lên tu vi của mình, trên đường tới đây, hắn cũng đã đem tài nguyên từ Tê Hà, Sơn Hà, Thư Văn ba cốc cướp tới phân biệt một phen, cũng dựa theo các loại tác dụng phân chia rõ ràng, mà trong đó hắn để ý nhất, bắt đầu từ Tê Hà cốc có được mười hai viên thượng phẩm sinh linh đan, đây cũng là thứ tốt để tăng lên tu vi.

Loại sinh linh đan này chính là lấy nhiều loại yêu đan hỗn hợp chung một chỗ luyện chế, dược lực cân chuyên, đối với Linh Động cảnh tu sĩ mà nói, quả thực là bảo vật vô giá, cũng không biết Thanh Điểu tại sao vẫn giữ lại thứ tốt như vậy, cũng không cho Hứa Linh Vân hoặc là Tiểu Man phục dụng, nghĩ đến đại khái là nàng cũng cảm thấy mười hai viên sinh linh đan này quá mức trân quý, không nỡ lấy ra dùng mà thôi.

Bất quá lúc này, mười hai viên sinh linh đan nàng trân quý đã lâu tất cả đều thuộc về Phương Hành, trở thành tư nguyên giúp Phương Hành tăng lên tu vi, sau khi luyện hóa Tiếu Sơn Hà ba mươi năm thọ nguyên, Phương Hành tu vi đã đạt đến Linh Động tầng tám sơ giai, mà mười hai viên sinh linh đan trân quý vô cùng, hẳn là đủ để cho tu vi đạt tới Linh Động tầng chín rồi, cần tìm thời gian hảo hảo tu luyện một chút.

Trên thực tế, cũng bởi vì nguyên nhân Phương Hành lấy Tam Muội Chân Hỏa đề luyện linh khí, đối với tài nguyên tiêu hao dị thường kinh khủng, mới tiến cảnh chậm chạp như thế, nếu là người tu hành bình thường, đừng nói mười hai viên sinh linh đan, chỉ là Tiếu Sơn Hà ba mươi năm thọ nguyên, đã đủ để khiến cho đem tu vi một hơi từ Linh Động tầng bảy tăng lên tới Linh Động tầng chín đại viên mãn, cho tới trình độ nửa bước Trúc Cơ.

Nói chuẩn xác, Phương Hành thoát khỏi Thanh Vân Tông, cũng là chuyện tất nhiên.

Bởi vì theo hắn tu vi tăng lên, Thanh Vân Tông đã nuôi không nổi đệ tử như hắn nữa.

Ở trong thành hai ba ngày, tin tức trong tay các thám tử cũng truyền trở lại, để cho Phương Hành đối với tình cảnh của đạo nhân mập hôm nay có một cái hiểu rõ đại khái, đạo nhân mập có thể nói đúng là đụng phải đại vận, ngay cả Phương Hành cũng không nghĩ tới, lúc ấy không kiểm tra cẩn thận, tiện tay đưa tới trên tay đạo nhân mập một quyển tu hành pháp quyết bình thường của Bách Thú Tông, thế mà mở ra đặc thù thiên phú của hắn.

Đạo nhân mập dựa theo Ngự Linh Ngự Thú Quyết ghi lại, nhẹ nhàng như thường luyện thành phía trên ghi lại cương liệp linh tướng.

Hắn lại không biết, pháp quyết hắn nhận được thật ra vô cùng coi trọng thiên phú.

Bách Thú Tông truyền thừa kỳ lạ, có liên quan đến yêu thú, trong tông môn có ba đạo yêu linh cường đại, chỉ cần kế thừa một trong ba đạo yêu linh này, là có thể tu vi tăng vọt, thực lực đại tiến, đột phá Trúc Cơ dễ dàng, mà đạo nhân mập tu luyện đạo cương liệp linh tướng kia, chính là pháp quyết lúc thừa kế cương liệp yêu linh cần tu luyện, nếu có thể tu thành, đã nói rõ có tuyệt hảo thiên phú thừa kế cương liệp linh tướng.

Bách Thú Tông ba đạo yêu linh mạnh nhất, theo thứ tự là cửu đầu sư yêu linh, ưng long yêu linh, cương liệp yêu linh, hôm nay, cửu đầu sư yêu linh bị Bách Thú Tông Tông chủ thừa kế, ưng long yêu linh là Tông chủ độc sinh nữ nhi thừa kế, duy nhất còn không có người thừa kế, chính là đạo cương liệp linh tướng này, một khi thừa kế, sẽ nhất phi trùng thiên, trở thành nhân vật số ba trong Bách Thú Tông.

Hơn nữa, ba đạo yêu linh cũng không vẻn vẹn quan hệ đến vấn đề địa vị, lại càng quan hệ đến Trúc Cơ đại sự.

Bách Thú Tông truyền thừa kỳ lạ, bởi vì buôn bán yêu đan, tông môn đệ tử cũng không thiếu tài nguyên, đồng lứa nhỏ tuổi, thực sự xuất hiện mấy người nổi bật thực lực không tệ, tuổi không lớn lắm, đã tu đến Linh Động tầng chín, nhưng Bách Thú Tông không có Trúc Cơ pháp quyết, lại càng không có đan sư có thể luyện chế Trúc Cơ Đan, đến nỗi bên trong Bách Thú Tông, Trúc Cơ là một chuyện vạn phần khó khăn.

Mà ba đạo yêu linh, có thể để cho người tu hành thành công Trúc Cơ, chẳng khác gì là ba cái cơ hội Trúc Cơ.

Cửu đầu sư yêu linh cùng ưng long yêu linh đều đã được thừa kế, cơ hội duy nhất chính là cương liệp yêu linh rồi, người quan sát tự nhiên không ít.

Tối thiểu hôm nay bên trong Bách Thú Tông, có hai người muốn thừa kế cái truyền thừa này.

Hai người bọn họ, một người là Bách Thú Tông chân truyền đại đệ tử Sở Chiêu Dương, một người khác lại là Bột Hải quốc Kỳ gia chi tử Kỳ Hành.

Hai người bọn họ đều không tu thành cương liệp linh tướng, cũng đã nói rõ ở phương diện trời phú thừa kế cương liệp yêu linh không bằng đạo nhân mập, nếu để bọn họ cưỡng ép thừa kế, tương lai tối đa cũng chỉ có thể phát huy ra bảy thành uy lực của cương liệp yêu linh, mà đạo nhân mập tu luyện ra cương liệp linh tướng, đã nói rõ người này cùng cương liệp yêu linh hữu duyên, dụng tâm tìm hiểu, có thể có phát huy ra toàn bộ uy lực của cương liệp yêu linh.

Một người như vậy, tương lai không thể nghi ngờ sẽ trở thành một cánh tay đắc lực của Bách Thú Tông.

Chẳng qua là, hai người kia dù sao thân phận đặc thù, một người là Tông chủ chân truyền, trung thành như một, một người là Bột Hải quốc thế gia tử, tài đại khí thô, dính líu thâm hậu, ngay cả Tông chủ cũng không thể không thận trọng suy nghĩ, mà đạo nhân mập mặc dù đã miệng đầy đáp ứng, sẽ ở lại Bách Thú

Tông, nhưng hắn dù sao cũng là ngoại nhân, Tông chủ trong lòng vẫn có chút do dự.

Một chuyện này, đến bảy ngày sau, cuối cùng sẽ có một cái kết quả.

Bách Thú Tông Tông chủ đã quyết định, muốn ba người này tế bái Thanh Khâu mộ phần, tới quyết định người thừa kế cuối cùng.

Theo lời Trương Thất, Thanh Khâu mộ phần chính là một chỗ thần bí của Bột Hải quốc, lấy tầng thứ của hắn, căn bản không cách nào dò thăm ra tin tức xác thực, Phương Hành cũng không nhiều lời, để cho sau khi hắn rời đi, quay đầu hỏi thăm Kim Ô, người này lại là ở Bách Thú Tông trà trộn, đối với chỗ này hiểu biết quá sâu, nghe vậy cười lạnh nói:

- Nhìn dáng dấp tên mập mạp bằng hữu của ngươi vẫn bị bỏ qua rồi!

Phương Hành nhíu lông mày, nói:

- Cái mộ phần nát kia rốt cuộc là địa phương quỷ gì?

Kim Ô nói:

- Ta cũng không biết cụ thể là địa phương nào, chỉ biết chỗ này đối với Bách Thú Tông trọng yếu phi thường, vẫn bị người của Bách Thú Tông nghiêm mật trông coi, cách một thời gian ngắn, Bách Thú Tông Tông chủ còn có thể thu thập thú huyết khác nhau tế bái Thanh Khâu mộ phần, nếu hắn định dùng Thanh Khâu mộ phần tới quyết định ba người này ai thừa kế truyền thừa mà nói, không thể nghi ngờ chính là sử dụng phương pháp huyết tế rồi, đây cũng là muốn xem ai bắt được máu dị thú trân quý hơn rồi, nói trắng ra là chính là so sánh tài lực, mập mạp kia lấy cái gì cùng người ta tranh đấu chứ?

Phương Hành giật mình, thở dài nói:

- Quả thật là vậy a, quả nhiên không có vận may trên trời rơi xuống, may nhờ ta đi theo...

Kim Ô nói:

- Ngươi hiện tại cũng có tiền a, tính toán giúp bằng hữu của ngươi một phen chứ?

Phương Hành nói:

- Ta không có tiền! Chút của cải này, cần phải tiết kiệm!

Kim Ô khinh bỉ nói:

- Quỷ hẹp hòi, vậy làm sao ngươi giúp hắn?

Phương Hành ha ha phá lên cười, nói:

- Tổng cộng ba người được đề cử, đem hai cái kia giết chết không phải xong rồi?

Chương 186: Mười hai viên sinh linh đan

Từ chỗ của Kim Ô biết được, Thanh Khâu mộ phần chính là nơi quỷ tà đệ nhất Bột Hải quốc, trong truyền thuyết đó là một mộ phần bỏ hoang, quanh năm suốt tháng có ma khí phát ra, thậm chí có người nói, Bột Hải quốc yêu thú, cũng bị nó phát ra yêu khí đề cao, chỉ bất quá, người thấy tận mắt mộ phần này lại rất ít, Bách Thú Tông đem nó coi là tư sản, nói đó là mộ Bách Thú Tông tổ sư gia, người không phận sự cấm vào.

Bất quá, Thanh Khâu mộ phần cùng Bách Thú Tông, quả thật có thiên ti vạn lũ quan hệ, Bách Thú Tông Tông chủ thường xuyên lấy các loại máu yêu thú hiếm thấy đi Thanh Khâu mộ phần tế bái, mà mỗi một lần tế bái, cũng có thể nhận được lợi ích một lần, theo lời đồn bên trong Bách Thú Tông, Thanh Khâu mộ phần có một vị lão tổ đang bế quan, hưởng thụ tử tôn hậu bối tế tự, sẽ có ban thưởng ra ngoài.

Nhưng Kim Ô đối với lời đồn này, chỉ cười nhạt, theo nó đoán, bên trong Thanh Khâu mộ phần căn bản không có người sống, cũng không thể có được, nó hoài nghi đây chẳng qua là một cái động phủ của cổ tu, lấy dị huyết tế bái, có thể mở ra một vài pháp trận trong động phủ, đem một chút linh bảo, bí quyển những thứ này đưa ra, thậm chí thỉnh thoảng xuất hiện một tia tàn niệm, cũng chỉ là phù quang lược ảnh của cổ tu khi còn sống mà thôi.

Vốn nó ban đầu tính toán đi vào tìm kiếm một chút, chẳng qua là kiêng kỵ ma chướng tối tăm bên trong mộ phần, mới bỏ đi ý nghĩ này.

Bách Thú Tông Tông chủ, lần này cũng bởi vì thật sự khó có thể lựa chọn, mới để cho ba người được đề cử tế bái Thanh Khâu mộ phần, hy vọng có thể nhận được manh mối, chỉ bất quá, Thanh Khâu mộ phần cũng không phải lúc nào cũng tế có thể bái, bình thường cũng chỉ ở trăng tròn mới có thể tiến hành, hôm nay mới vừa đầu tháng, nói cách khác, ít nhất phải đợi thêm nửa tháng nữa mới có thể cử hành, trong nửa tháng này, đạo nhân mập vẫn sẽ an toàn.

Phương Hành thấy thế, cũng không nóng nảy, phân phó Trương Thất tiếp tục dò thăm tin tức, sau đó âm thầm lặng lẽ rời Hải Yêu thành, đi tới trong núi phụ cận, tìm một chỗ bí ẩn, dùng phi kiếm chém nát nham thạch, đào ra một sơn động.

Tiếp sau đó, vừa lấy một bộ phòng ngự pháp khí cao cấp từ Tiểu Sơn Hà nơi đó cướp được bố trí ở chung quanh thạch động, nơi này trở thành một tòa động phủ bí ẩn rồi, người bình thường căn bản không phát hiện được, từ rất xa nhìn lại chỉ cảm thấy nơi này có sương mù dày đặc, không nhìn thấy động phủ bên trong, cho dù là không cẩn thận đến gần, cũng sẽ bị không giải thích được dẫn ra bên ngoài, không cách nào tới gần.

- Bách Thú Tông truyền thừa kỳ lạ, bởi vì Bột Hải quốc nhiều yêu thú, lại chuyên buôn bán yêu đan, cho nên tài nguyên bình thường không thiếu, đưa đến Linh Động cảnh tu sĩ rất nhiều, chỉ bất quá Bách Thú Tông công quyết khan hiếm, cho nên chỉ dựa vào lực lượng trong tông môn bọn họ mà nói, mỗi một thời đại chỉ có ba người có thể Trúc Cơ thành công, chính là người kế thừa ba đạo yêu linh cửu đầu sư, ứng long, cương liệp...

- Hôm nay cả tông môn, lại chỉ có một vị Trúc Cơ, chính là Tông chủ của bọn họ Ứng Sư Hống, nhưng nếu nói đến người trong Linh Động cảnh, vậy thì nhiều lắm, dựa theo Kim Ô cùng Trương Thất nói, bên trong Bách Thú Tông, ít nhất cũng có bốn năm vị đệ tử Linh Động tầng chín, Linh Động tầng bảy, tầng tám lại càng không hiếm, đối với ta mà nói, cũng có chút uy hiếp, hay là trước đem tu vi nâng lên rồi hãy nói!

Không thiếu tài nguyên, lại thiếu công quyết, cũng chính là loại nhân tố này, đưa đến Bách Thú Tông truyền thừa kỳ lạ.

Mà nếu Phương Hành quyết định phải giúp đạo nhân mập một tay, tất nhiên muốn làm chút chuẩn bị mới được.

Cũng vì vậy, Phương Hành bắt đầu chân chính trùng quan.

Hôm nay hắn đã tích góp một nhóm tài nguyên lớn, có thể chuyên tâm đem tu vi của mình tăng lên một lần tiếp theo.

Không giống tu sĩ bình thường ngày đêm thổ nạp luyện khí, Phương Hành bình thời lấy linh tửu duy trì linh khí trong cơ thể dư thừa, sau đó tích góp đầy đủ tư nguyên, đại lượng luyện hóa, nhanh chóng tăng lên tu vi của mình.

Ngồi xếp bằng bên trong thạch động, Phương Hành lấy hộp bạch ngọc chứa mười hai viên sinh linh đan, mở ra, mười hai viên đan dược hoàn mỹ như ngọc nhất tề đặt ở trong hộp, mùi thuốc tỏa ra xông vào mũi, phía trên hộp ngọc, thậm chí mơ hồ còn có linh quang nhè nhẹ hội tụ, tựa như một mảnh linh vân nho nhỏ, ngửi một ngụm đan hương, linh khí trong cơ thể mơ hồ có khuynh hướng tăng lên, thần dị vô cùng.

- Quả là thuốc tốt, luyện hóa mười hai sinh linh đan này, tu vi của ta cũng có thể đạt tới tầng chín viên mãn chứ?

Phương Hành suy nghĩ một hồi lâu, cười hắc hắc, nhặt lên một viên sinh linh đan, giống như kẹo ngọt ném vào trong miệng.

Rất nhanh, dược lực hùng hồn tỏa ra trong cơ thể, tràn vào kinh mạch, Phương Hành vội vàng vận chuyển Thái Thượng Hóa Linh kinh để luyện hóa, liền có một tia một tia linh khí tinh thuần vô cùng quy về trong kinh mạch, cơ hồ đều không cần Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, đã có thể trực tiếp quy về kinh mạch.

Chỉ từ điểm này, thực sự bất phàm.

Bảy ngày sau, Phương Hành đem viên sinh linh đan thứ nhất luyện hóa sạch sẽ, mở mắt ra, thở thật dài.

Theo một hơi phun ra, bên trong thạch động, mùi thuốc nồng nặc, linh khí dư thừa, thoáng cái tựa như phúc địa.

- Viên thuốc này thực sự không tồi, chẳng qua là tốc độ dược lực hòa tan quá chậm, thời gian một viên sinh linh đan hoàn toàn tan ra, không sai biệt lắm cần chừng một tháng, ước chừng thời điểm luyện chế, chính là lo lắng cực hạn tu sĩ bình thường hóa giải dược lực, cho nên cố ý luyện thành như vậy. Mà ta lấy Thái Thượng Hóa Linh kinh luyện hóa, cũng chỉ có thể đem tốc độ tăng lên chừng bảy ngày luyện hóa một viên, như vậy luyện hóa toàn bộ mười hai viên sinh linh đan, lại cần gần ba tháng thời gian. Bất quá cũng không phải tốn hao thời gian vô ích, viên thuốc này quả thật có hiệu quả, đợi ta đem mười hai viên sinh linh đan hoàn toàn luyện hóa, có thể trực tiếp suy nghĩ chuyện Trúc Cơ...

Phương Hành tự nói, biết mình đúng là gặp bảo vật, lại đem viên sinh linh đan thứ hai bắn vào trong miệng, tiếp tục luyện hóa.

Mà tại Phương Hành chuyên tâm luyện hóa mười hai viên sinh linh đan, bên trong Bách Thú Tông tông môn Hải Yêu thành, một tòa đại điện, Diệp Cô Âm vẻ mặt cao ngạo nhàn nhạt nhìn Ứng Xảo Xảo, nói:

- Phụ thân ngươi cảm thấy ngươi thiên phú hơn người, không đành lòng để ngươi mai một ở Bách Thú Tông, bởi vì ngươi ở lại, thành tựu cao nhất cũng chỉ là Trúc Cơ, hắn cảm thấy ngươi có hi vọng kết thành Kim Đan, cho nên chuẩn bị để cho ngươi bái nhập Băng Âm Cung ta, sư tôn đã đáp ứng, mới để ta tới đón ngươi, ngươi không chịu theo ta, là vì sao?

Ứng Xảo Xảo một thân hồng y, chính là cô bé từng bị Phương Hành bắt cóc, nghe vậy thanh âm thật thấp nói:

- Sư tỷ thứ tội, Xảo Xảo không phải không muốn đi, chỉ là muốn đợi cương liệp yêu linh truyền thừa xác định rồi mới đi...

Diệp Cô Âm thản nhiên nói:

- Bất quá là một đạo yêu linh nhiều nhất làm cho người ta Trúc Cơ, có gì xác định?

Ứng Xảo Xảo trầm mặc một chút, nói:

- Ta chỉ không muốn để cho tên mập chết bầm kia nhận được truyền thừa mà thôi!

Diệp Cô Âm nhìn nàng một cái, nói:

- Vì sao?

Ứng Xảo Xảo nói:

- Bởi vì hắn cùng Thanh Vân Tông Phương Hành là bằng hữu, ta nhìn ra được, hắn mặc dù nói hắn cùng với Phương Hành có thù không đội trời chung, nhưng trên thực tế hắn là bằng hữu của Phương Hành, mà tên kia, từng... Từng...

Diệp Cô Âm hơi ngẩn ra, gật đầu, nói:

- Thì ra là ngươi hận chính là người gọi Phương Hành kia, đó là ngươi quá lo lắng rồi, sợ rằng người này không đợi được ngươi tới chém hắn!

Ứng Xảo Xảo ngẩn ra, hốc mắt đã đỏ lên, nói:

- Tại sao?

Diệp Cô Âm thản nhiên nói:

- Bởi vì ta muốn chém hắn.

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Diệp Cô Âm.

Diệp Cô Âm nói:

- Chuyện này cũng không có gì không thể nói, nói cho ngươi biết cũng không sao. Năm đó phụ thân ta từng cùng huynh trưởng của Thanh Vân Tông Sơn Hà cốc Tiếu Sơn Hà, cũng chính là phụ thân của người tên là Tiếu Kiếm Minh kết giao, thiếu Tiếu thị bọn hắn một cái nhân tình, phụ thân của Tiếu Kiếm Minh lại càng vì phụ thân ta mà chết, vì vậy Diệp gia chúng ta vẫn cảm thấy thiếu bọn hắn rất nhiều!

- Mà Tiếu thị chú cháu, cũng nhiều lần hiệp ân tự trọng, hướng chúng ta đòi hỏi chỗ tốt, thậm chí từng hướng phụ thân ta cầu hôn, muốn đem ta gả cho Tiếu Kiếm Minh, lại bị sư tôn ta cự tuyệt. Chỉ riêng chuyện này, Diệp gia chúng ta càng cảm thấy có thẹn với Tiếu gia, một mực muốn đền bù, đối với Tiếu thị chú cháu, cũng luôn thản nhiên tiếp nhận, thậm chí từng để cho ta cùng với Tiếu Kiếm Minh giả đấu một cuộc, cho hắn dương danh, nếu không ngươi cho rằng bằng vào thanh thiết kiếm nát kia, thật có thể cùng ta cùng Hầu Quỷ Môn nổi danh, danh liệt Sở Vực tam kiêu ư?

- A, hôm nay phụ thân ta cũng qua đời rồi, tộc nhân khác không quản được ta, ta cũng không nguyện cùng Tiếu thị kết giao, vừa vặn trước đó không lâu bên trong Thanh Vân Tông phát sinh biến đổi lớn, là một người gọi Phương Hành, ở tiểu thiên nham chém giết Tiếu Kiếm Minh, trở thành cừu địch bất cộng đái thiên của Tiếu thị, ta chuẩn bị đem Phương Hành chém giết, cũng coi như thay Tiếu thị bọn họ báo thù, từ đó không liên hệ tới nhau!

Dứt lời, Diệp Cô Âm nhàn nhạt nhìn Ứng Xảo Xảo:

- Ngươi cảm thấy ngươi có thể tranh được với ta ư?

Ứng Xảo Xảo vội vàng cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Sư muội không dám, sư tỷ giết hắn, cùng ta giết hắn, cũng giống nhau, ta chỉ hận hắn vô duyên vô cớ giết hung nô, nghĩ tới nhất định phải làm cho hắn đền mạng mà thôi...

Diệp Cô Âm cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Trong lòng nàng cũng có ý nghĩ chân thật chưa từng nói ra, nàng là một cô gái vô cùng kiêu ngạo, vốn cùng Tiếu Kiếm Minh, Hầu Quỷ Môn nổi danh, nhưng Phương Hành chém giết Tiếu Kiếm Minh, vô hình trung giống như đè ép nàng, đối với nàng mà nói, phi thường khó có thể chịu được, chém giết Phương Hành, trừ thay Tiếu Kiếm Minh báo thù ra, cũng muốn hướng người khác chứng minh, mình tuyệt đối không thua ai cả.

Bảy ngày một viên sinh linh đan, đợi đến Phương Hành đem viên sinh linh đan thứ hai hoàn toàn luyện hóa, đã là sau nửa tháng.

Cũng ở một ngày này, chưa tới hoàng hôn, Bách Thú Tông phương hướng tây nam thâm sơn, một mảnh sơn cốc hàng năm sương mù màu tím quỷ dị lượn lờ, một đạo khí tức quỷ dị chợt dâng lên, xông thẳng lên trời, lúc này ngoại giới, Bột Hải quốc nhiều mưa đang mưa xối xả, nhưng mà theo đạo khí tức này dâng lên, đầy trời mây đen quỷ dị bị xua tan, lộ ra không trung một vầng trăng sáng.

Ánh trăng như tơ, một luồng một luồng chậm rãi rơi vào trong sơn cốc.

- Đến lúc rồi sao?

Phương Hành đang trong thạch động bế quan cũng ở thời khắc này, chợt mở hai mắt ra.

Cũng vào lúc này, ngoài động truyền tới một trận đập cánh, lại là Kim Ô đem chính mình biến thành một con đại điêu tạp mao đúng hẹn chạy đến chỗ Phương Hành bế quan, giảm thấp thanh âm kêu:

- Tiểu quỷ, nên đi Thanh Khâu mộ phần...

- Chờ ngươi đã lâu...

Theo thanh âm vang lên, Phương Hành người mặc thủy hỏa đạo bào từ bên trong động lướt ra ngoài, ngồi xếp bằng ở trên lưng Kim Ô. Theo thân hình hắn lướt đi, sương mù quỷ dị bố trí chung quanh sơn động, tất cả cũng tất cả đều được thu vào một khối ngọc bội bên hông hắn.

- Đi thôi, đi tìm hiểu một chút về Bách Thú Tông mộ phần có cái gì quỷ dị!

Chương 187: Thanh Khâu mộ phần

Bên trong Hải Yêu thành, chúng đệ tử Bách Thú Tông cũng đã tập hợp đầy đủ, đều phi thân cưỡi ở trên phi hành tọa kỵ chỉ Bách Thú

Tông mới có —— yêu thú dạ hắc bức, theo Tông chủ ra lệnh một tiếng, đông nghịt tựa như một mảnh mây đen, nhất tề hướng phương hướng Thanh Khâu mộ phần lướt đến. Ở trong phiến mây đen này, một đạo linh quang quấn quanh trên thoi bạc, Diệp Cô Âm đeo đàn ngọc khổng lồ nổi bật bất phàm, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng.

- Diệp sư tỷ, ngươi có muốn đến trên lưng hắc bức hay không, cũng không cần tiêu hao linh khí thúc dục ngân toa nữa!

Ứng Xảo Xảo biết điều tới gần Diệp Cô Âm, cẩn thận lấy lòng hỏi.

Diệp Cô Âm chẳng qua nhàn nhạt nói một chữ, liền tăng nhanh tốc độ, bay về phía trước.

- Bẩn!

Ứng Xảo Xảo cắn cắn môi, vẻ mặt có chút ủy khuất, nhưng vẫn đàng hoàng đi theo.

- Ha ha, Chiêu Dương sư huynh, lần này ngươi chuẩn bị máu dị thú gì làm tế phẩm a?

Trên một con hắc bức khổng lồ, một người thanh niên ngồi xếp bằng, mặc trên người cẩm y thật dầy, tựa như hết sức sợ lạnh, người này chính là Bách Thú Tông đại đệ tử lúc ấy cùng Phương Hành ở Loạn Hoang sơn gặp qua một lần, Sở Chiêu Dương. Mà cùng hắn nói chuyện, là một người cao gầy mặc khinh bào, trang phục như quý công tử, vẻ mặt có chút hài hước, lại là Bột Hải quốc thế gia chi tử, Kỳ Hành.

Sở Chiêu Dương cùng Kỳ Hành, cộng thêm đạo nhân mập, cũng chính là người được đề cử tranh đoạt cương liệp yêu linh truyền thừa lần này.

Sở Chiêu Dương nghe Kỳ Hành nói, nhàn nhạt liếc hắn một cái, nói:

- Nhìn bộ dáng có vẻ ngươi rất có lòng tin!

Kỳ Hành cười ha ha, nói:

- Lòng tin cũng không dám chắc, bất quá phụ thân ta quả thật rất để ý chuyện này, không tiếc tốn năm trăm khối trung phẩm linh thạch, từ ngoại giới mua được một lon máu huyết yêu vượn có thượng cổ ma viên huyết mạch mà thôi, đem đi bái tế, nói vậy lão tổ sẽ cảm nhận được một phen tâm ý của vãn bối như ta. Chẳng qua là không biết Chiêu Dương sư huynh ngươi, chuẩn bị tế phẩm gì?

Nghe được "Thượng cổ ma viên huyết mạch" mấy chữ, Sở Chiêu Dương trong mắt tinh quang chợt lóe, sau đó biến mất không thấy gì nữa, lạnh nhạt nói:

- Ta không giống ngươi là thế gia tử, căn cơ hùng hậu, không có nhiều tiền, chỉ có máu yêu thú tầng chín bình thường mà thôi!

- Ha ha...

Kỳ Hành nở nụ cười, nói:

- Chiêu Dương sư huynh ngươi đúng là không có thành ý!

Sở Chiêu Dương thản nhiên nói:

- Chuyện của ta không phiền ngươi quan tâm, chẳng qua là giống như ngươi đã quên, đối thủ cạnh tranh của ngươi không chỉ có mình ta, bên kia còn có một tên mập, nếu nói ra, hắn tu thành cương liệp linh tướng, mới thật sự là người thừa kế yêu linh!

Kỳ Hành hướng Dư Tam Lưỡng cách đó không xa núp ở trên lưng hắc bức, cười lạnh một tiếng, trong mắt hàn mang chợt lóe, thấp giọng nói:

- Chiêu Dương sư huynh cần gì phải nói kẻ này. Mập mạp này cho dù có Mạc Da sư thúc ủng hộ, Tông chủ cũng không thể để cho hắn thừa kế cương liệp yêu linh. Dù sao ngay cả Tông chủ lão nhân gia năm đó cũng không tu luyện thành cửu đầu sư linh tướng, sau đó cưỡng ép thừa kế cửu đầu sư yêu linh a, nếu mập mạp này kế thừa cương liệp yêu linh, tương lai tu vi vượt qua Tông chủ, Tông chủ nên đặt mình chỗ nào đây?

Lạnh lùng cười một tiếng, Kỳ Hành trong mắt tinh quang lóe lên, lại nói:

- Mập mạp này thoạt nhìn ngơ ngác ngây ngốc, thế nhưng có thể tu luyện thành cương liệp linh tướng, thật sự làm cho người ta khó hiểu, nói không chừng hắn có yêu man huyết mạch giấu diếm, đợi ta nhận được cương liệp yêu linh, chắc chắn đem mập mạp này mang tới, luyện thành nhân linh đan, nói như vậy không chừng thiên phú của hắn, còn có thể bị ta hấp thu một ít...

Sở Chiêu Dương nghe xong, trong mắt nhất thời run lên.

Bọn họ Bách Thú Tông truyền thừa, thật ra yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, đối với huyết mạch, thể chất có yêu cầu gần như bắt buộc.

Chẳng qua Bách Thú Tông thế yếu, không có những người tư chất đầy đủ để cho Bách Thú Tông lựa chọn, vì vậy rất nhiều đệ tử cũng cưỡng ép tu luyện Bách Thú Tông pháp quyết, kể từ đó, có rất nhiều người xuất hiện một chút tệ đoan, tỷ như chính mình, chính là khí huyết thiếu hụt, thân thể lạnh như băng, cực độ sợ hàn, chính là ngày mùa hè chói chan, cũng muốn mặc cẩm y thật dầy, nếu không thân thể sẽ không chịu nổi.

Mà sư đệ Kỳ Hành của hắn, lại là cực độ điên cuồng, có người nói hắn bí mật ăn thịt người, đã ăn không dưới trăm người, lúc trước Sở Chiêu Dương còn có chút không tin, hôm nay nghe lời của hắn, không khỏi tin vài phần...

Phía trước đạo nhân mập đứng ở trên lưng một con hắc bức, tựa hồ cảm thấy có hàn mang hướng mình đâm tới, không nhịn được run run một chút.

Hắn cùng một lão nhân cùng cưỡi một con dơi, lão giả này là Mạc Da trưởng lão đã đem hắn từ Sở Vực dẫn tới Bột Hải quốc, người này cũng là đệ tử Bách Thú Tông, không nhận được tam đại yêu linh truyền thừa, nhưng cơ duyên xảo hợp, ở chỗ khác chiếm được một viên Trúc Cơ Đan, Trúc Cơ ngoài ý muốn, sau đó bởi vì cơ duyên xảo hợp, phát hiện thiên phú của Dư Tam Lưỡng, cũng mang hawns trở lại.

Trong khoảng thời gian này, cũng là hắn hướng Tông chủ đề cử đạo nhân mập, cũng trở thành người dẫn dắt đạo nhân mập gia nhập vào Bách Thú Tông.

Trưởng lão này lại là người trung thành, hắn cảm thấy tên mập này nếu tu thành cương liệp linh tướng, nếu kế thừa cương liệp yêu linh mà nói, tương lai thành tựu tất nhiên không thấp, nói không chừng còn trên Tông chủ, dù sao Bách Thú Tông điển tịch từng ghi lại, Bách Thú Tông trong quá khứ, nhất định phải có thể tu luyện ra linh tướng, mới có thể thừa kế yêu linh, chẳng qua là sau đó Bách Thú Tông xuống dốc, dần dần không tuân thủ quy định này mà thôi.

Đạo nhân mập mới vừa bị bắt tới Bách Thú Tông, làm sao có tài lực đi thu mua máu yêu thú?

Hôm nay trong lòng ôm một hộp thú huyết, chính là Mạc Da trưởng lão cho hắn.

Mặc dù đây cũng là máu huyết yêu thú cửu giai, coi như không sai, nhưng so với Kỳ Hành tỉ mỉ chuẩn bị máu yêu vượn cùng Sở Chiêu Dương tựa hồ có âm thầm chuẩn bị gì đó mà nói, đạo nhân mập không có chút ưu thế nào, chẳng qua là việc đã đến nước này, hắn cũng phải kiên trì đi xuống, bởi vì nếu mất đi tư cách này mà nói, hắn thật sự không biết mình sẽ rơi vào kết quả gì.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù Bách Thú Tông đối đãi như khách quý, nhưng cuộc sống của hắn có thể nói là thê lương hoảng sợ, hồn bất thủ xá.

Trong nội tâm, sớm không biết mắng Phương

Hành bao nhiêu lần.

Tên tiểu vương bát đản này, thật không biết sẽ đem mình hại chết, hay là đưa chính mình một bước lên mây a!

Bất quá thời điểm đang chửi Phương Hành, hắn theo bản năng nhìn một chút núi rừng nơi xa sâu thẳm dưới ánh trăng, trong lòng nghĩ, làm bằng hữu của tiểu vương bát đản này, mặc dù thường xuyên gặp nạn, nhưng luôn có thể hóa hiểm vi di, lần này mình còn có thể có may mắn này hay không?

Đang lúc suy tư, Bách Thú Tông chúng đệ tử đã đi tới trước sơn cốc bị tử vụ quỷ dị bao quanh, ở phía trước nhất Bách Thú Tông Tông chủ phất ống tay áo, hét lớn một tiếng:

- Đi..."Cũng không biết bấm pháp quyết gì, tử vụ trước người tựa như vật còn sống mà cử động, tự động hướng hai bên tách ra, lộ ra một con đường trực tiếp thông vào trong cốc.

Mơ hồ có thể thấy trong sơn cốc, có một tòa tiểu sơn màu đen đứng thẳng, hình dáng này tựa như một tòa mộ phần.

Mộ phần này cao chừng hơn trăm trượng, nửa khúc trên bao phủ ở trong sương mù màu tím, thấy không rõ diện mạo chân thực, chỉ có nửa khúc dưới hiển lộ ra, lộ ra tảng đá màu đen, mà tại bên dưới có một chiếc án ngọc, điêu khắc một mảnh giống như mặt quỷ, hoặc như là ký hiệu, bên trong tựa hồ còn có một chút vết máu tiên diễm...

- Bách Thú Tông Ứng Sư Hống, dẫn theo đồ tử đồ tôn, bái tế lão tổ...

Ứng Sư Hống đi tới trước Thanh Khâu mộ phần, trầm giọng hét lớn, dẫn đầu nửa quỳ dưới đất.

Mà tại phía sau hắn, chúng đệ tử và trưởng lão Bách Thú Tông, cũng rối rít nhảy xuống hắc bức, đều quỳ xuống, miệng nói:

- Bái tế lão tổ...

Trong đám người đang quỳ, chỉ có Diệp Cô Âm đứng nghiêm, thậm chí không có từ trên ngân toa đáp xuống đất, chẳng qua là ánh mắt lãnh đạm nhìn Thanh Khâu mộ phần, trong ánh mắt, tựa như có một chút tò mò, nhưng càng nhiều lại là khinh thường.

Đối với Bách Thú Tông lão tổ những lời này, nàng cực kỳ khinh thường, trong lòng hắn, chỉ có sư tôn của mình, mới là cường giả chân chính.

- Hậu bối bất tài, vì lão tổ mang đến Trúc Cơ đại yêu tinh huyết, mong lão tổ xin vui lòng nhận cho...

Ứng Sư Hống trầm giọng quát lên, sau đó đứng dậy, tay áo vung lên, lập tức có một cái bình đen nhánh bay ra, rơi vào trên bàn ngọc, sau đó, hắn cong ngón tay búng ra, một đạo kình khí đánh nát chiếc bình, máu đen lập tức tràn ra, theo ký hiệu quỹ tích trên bàn ngọc quanh co lưu động, dần dần biến mất, cũng không biết chảy đi nơi nào.

Mọi người đều nín hơi, lẳng lặng quan sát Thanh Khâu mộ phần biến hóa.

Qua một hồi lâu, đột nhiên ông một tiếng, giữa không trung tử vụ phát sanh biến hóa, thậm chí có một đạo hắc quang từ phía trên tử vụ bay lên, hắc quang bao phủ, lại là một viên đan dược màu đen, quay tròn lơ lửng ở trước mặt Ứng Sư Hống, Ứng Sư Hống trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, cung kính nhận lấy viên thuốc này, lần nữa hành lễ, kêu lên:

- Đa tạ lão tổ...

- Quả thật có chút môn đạo...

Diệp Cô Âm ngưng thần quan sát, đã nhận ra đó là một viên thượng thừa đan dược Trúc Cơ kỳ tu sĩ phục dụng, giá trị cực cao.

Ánh mắt không khỏi chợt lóe, hướng nửa khúc trên Thanh Khâu mộ phần tử vụ bao phủ nhìn lại, tựa hồ đối với bí mật phía trên nảy ra một chút hứng thú, bất quá do dự một chút, vẫn bỏ đi ý nghĩ đi tới tìm tòi tột cùng, nàng đã nhìn ra, tử khí màu tím nồng nặc trên thực tế cũng là một loại chướng khí cổ quái, âm độc vô cùng, bằng tu vi của mình, còn không cách nào ngăn cản.

Hơn nữa, nàng là lấy thân phận khách quý tới đây xem lễ, nói ra Bách Thú Tông chịu cho mình đi vào xem lễ, cũng là tỏ vẻ tín nhiệm, nếu mình còn muốn tìm tòi nghiên cứu bí mật lớn nhất của người ta, vậy thì lộ ra vẻ quá vô lễ rồi.

Chương 188: Đạo nhân mập hoảng sợ

Lão tổ xác thực đã thức tỉnh, các ngươi có thể tiến tới tế bái rồi, ai nhận được ban thưởng quý trọng nhất, người đó chính là người thừa kế cương liệp yêu linh!

Ứng Sư Hống nhận được bảo đan, liền nhét vào trong tay áo, lui sang một bên. Mà trong đám người, có ba người đi tới, riêng mình trong lòng đều ôm một cái hũ, chính là Sở Chiêu Dương, Kỳ Hành, đạo nhân mập, ba người này liếc nhau một cái, đều có chút chần chờ, không dám tiến lên, cuối cùng lại là Kỳ Hành cười lạnh một tiếng, tiến lên một bước, nói:

- Ta tới trước đi!

Vừa nói đi tới trước ngọc án, đem chiếc hộp đặt ở phía trên, sau đó lui về phía sau một bước, cất cao giọng nói:

- Lão tổ tôn quý ở trên, vãn bối Bột Hải quốc Kỳ gia chi tử Kỳ Hành, hướng ngài kính hiến máu yêu viên có huyết mạch thượng cổ yêu viên...

Nói một hồi, sau đó mới lui về phía sau, hít sâu một hơi, vung chưởng đánh văng nắp hộp.

- Dĩ nhiên là máu yêu vượn có huyết mạch thượng cổ yêu viên...

- Kỳ gia thật đúng là chịu chơi, nhìn dáng vẻ đối với cương liệp yêu linh đã muốn chắc rồi!

- Kỳ sư huynh bảy ngày trước đã lên tiếng, nói mình nhất định phải lấy được cương liệp yêu linh, nói vậy cũng bởi vì có yêu huyết này sao!

Trong đám người vang lên tiếng nghị luận, bàn luận xôn xao.

Bách Thú Tông giao thiệp với yêu thú, tự nhiên biết huyết mạch thượng cổ yêu viên trân quý đến cỡ nào.

Kể từ khi Yêu tộc dời về phương bắc, trên Nam Chiêm đại lục đã rất hiếm khi nhìn thấy Trúc Cơ kỳ đại yêu rồi, một chút yêu thú có huyết mạch trân quý cũng bị Nhân tộc tu sĩ bắt giết, bình thường khó gặp, chính là Bách Thú Tông chuyên buôn bán liên quan đến yêu thú, cũng không có bao nhiêu.

Còn lần này, Tông chủ cũng đã hạ lệnh, để cho bọn họ tự tìm kiếm thú huyết, vậy cơ hội bọn họ nhận được thú huyết trân quý có thể nhỏ hơn.

Chiếc hộp bị đánh vỡ, lập tức có mùi máu tươi nồng nặc truyền ra, thậm chí còn mơ hồ nghe được một tiếng ma viên hí hô, hư ảnh một con yêu viên từ trên hộp máu nhảy lên, biến mất không thấy gì nữa, cực kỳ quỷ dị, mà sương mù màu tím bao phủ ở trên cao cũng nhất thời nổi lên ba động quỷ dị, tựa hồ có đồ vật gì đó muốn rơi xuống, mọi người không khỏi ngừng hô hấp, không nháy mắt mà nhìn bầu trời.

Vừa ước chừng qua hai tức công phu, chợt thấy tử vụ thoáng một cái, một vật từ trong sương mù rớt xuống.

Kỳ Hành mừng rỡ, vội vàng vươn hai tay, đem vật kia ôm vào trong lòng, sau đó khẩn cấp lấy ra ngắm nghía, rõ ràng là một mảnh lệnh bài tinh xảo, ước chừng lòng bàn tay, hiện lên màu xanh nhạt, phía trên khắc hoa văn quỷ dị, Kỳ Hành vừa thấy đã biết không phải là phàm vật, chẳng qua là không biết cụ thể có tác dụng gì, vội vàng xoay người lại đưa cho Tông chủ Ứng Sư Hống, mời hắn hỗ trợ giám định.

Ứng Sư Hống nhận lấy, đánh giá mấy lần, vừa dò xét linh lực cảm ứng một hồi lâu, liền đưa trở lại, mỉm cười nói:

- Đây là ngự linh bài, có thể phong ấn thần niệm một con yêu thú vào trong đó, con yêu thú này sẽ bị ngươi khu sử...

Kỳ Hành ngẩn người, hỏi vội:

- Giá trị như thế nào?

Ứng Sư Hống hơi mỉm cười nói:

- Thượng phẩm!

Kỳ Hành nhất thời mừng rỡ, cầm ngự linh bài, vui sướng lui về, đắc ý nhìn Sở Chiêu Dương cùng đạo nhân mập một cái.

- Tới phiên ta!

Sở Chiêu Dương thở thật dài, ôm hộp máu tiến lên, trong lòng đã âm thầm quyết định.

Hắn chuẩn bị chỉ là máu một con yêu thú cửu giai lôi thuộc tính, cùng máu yêu vượn của Kỳ Hành không cách nào so sánh được, chẳng qua trong lòng hắn cũng đã có chủ ý, lúc tế bái Lão tổ, hắn sẽ cắt bàn tay của mình, đem bổn mạng máu huyết của mình thấm vào, như vậy sẽ hao tổn của mình tầng một tu vi, nhưng phẩm chất huyết tế không nghi ngờ sẽ tăng lên trên phạm vi lớn, hi vọng mượn chuyện này đả động tới lão tổ.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, mặc dù thân là Bách Thú Tông chân truyền đại đệ tử, nhưng không được yêu linh, không cách nào Trúc Cơ thành công.

Hắn phải liều một lần!

Bất quá, mới bước ra hai bước, đột nhiên một thanh âm gọi hắn trở lại:

- Chiêu Dương ca ca!

Sở Chiêu Dương ngừng chân xoay người lại, đã thấy Ứng Xảo Xảo đi lên, lấy ra một cái bình nhỏ, vừa lấy ra một thanh tiểu đao màu bạc, tại trên ngón trỏ của chính mình cắt một cái, đem vài giọt huyết mạch nhỏ vào, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Sở Chiêu Dương, Ứng Xảo Xảo nói:

- Ta truyền thừa ứng long yêu linh, máu của ta chính là máu ứng long, hẳn là sẽ làm lão tổ hài lòng!

Sở Chiêu Dương đầy mặt kinh ngạc, đệ tử Bách Thú Tông tất cả đều kinh hãi.

Kỳ Hành cầm lấy ngự linh bài đang vui sướng vô cùng lại biến sắc, tức giận nhìn sang Tông chủ.

- Đó là ý của Xảo Xảo, ta cũng không thể can thiệp...

Tông chủ nhàn nhạt nói, Kỳ Hành sắc mặt nhất thời trở nên càng thêm khó coi.

Sở Chiêu Dương đầy mặt cảm kích, thấp giọng nói:

- Tiểu sư muội, ngươi yên tâm, tương lai ta nhất định thay ngươi làm thịt tên tiểu tử kia...

Ứng Xảo Xảo thản nhiên cười, nói:

- Sợ rằng không tới phiên chúng ta nữa, ngươi đi trước đi, trở về sẽ nói cho ngươi!

Sở Chiêu Dương gật đầu, mừng rỡ cầm chiếc hộp tiến lên.

Đúng thủ tục đem thú huyết vẩy vào trên bàn ngọc, không lâu lắm, quả nhiên lại có tử vụ bắt đầu khởi động, một vật từ không trung bay xuống, Sở Chiêu Dương vội vươn tay tiếp lấy, hai tay đang cầm vừa nhìn, lại thấy dĩ nhiên là một cái vòng bạc lóe ra linh quang, ở dưới ánh trăng, sáng suốt tỏa sáng, thoạt nhìn thật bất phàm, hắn cũng không cách nào phân rõ tốt xấu, vội vàng đưa cho Tông chủ ngó nhìn.

- Ngô, vật này là khóa vòng, vừa có thể khóa thú, vừa có thể tù người, cũng là hiếm thấy...

Sở Chiêu Dương nghe vậy, ánh mắt không khỏi sáng ngời, cảm thấy hưng phấn.

Ngay lúc này, Kỳ Hành vội hỏi:

- Sư tôn, ban thưởng cho hai người chúng ta, ai quý hơn ai?

Tông chủ trầm ngâm một hồi lâu, nói:

- Đều là pháp khí thượng phẩm, cách dùng lại bất đồng, trong khoảng thời gian ngắn, ta cũng rất khó kết luận tốt xấu được, chi bằng trở lại Hải Yêu thành, để lão cung phụng trong thành tới giám định một phen mới được...

- Vậy chúng ta nhanh đi về sao?

Kỳ Hành lo lắng không dứt, thuận miệng nói.

Tông chủ thản nhiên nói:

- Cũng không vội, không phải còn có một người sao?

Vừa nói, ánh mắt của hắn nhìn về phía Dư Tam Lưỡng sợ hãi rụt rè núp ở phía sau.

Kỳ Hành theo ánh mắt Tông chủ nhìn tới, trong lòng nhất thời cười lạnh một tiếng, căn bản không cho là Dư Tam Lưỡng có thể tạo thành uy hiếp gì cho mình, trên thực tế, nếu không phải Ứng Xảo Xảo đột nhiên nhúng tay, dùng máu nàng dung hợp yêu linh giúp Sở Chiêu Dương một tay, ngay cả Sở Chiêu Dương cũng căn bản không thể nào đạt được pháp khí cùng mình so sánh, lại càng không cần phải nói tên mập mạp chết bầm từ nơi khác đến này.

Bất quá Tông chủ đã lên tiếng, hắn cũng không dám có dị nghị, cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Dư Tam Lưỡng, nói:

- Tới phiên ngươi!

Dư Tam Lưỡng thấp thỏm trong lòng, chậm chạp đi về phía trước.

Kỳ Hành bỗng nhiên lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Dư sư đệ, ngươi chuẩn bị cái gì để huyết tế?

Đạo nhân mập lau mồ hôi trên trán, thanh âm lắp bắp nói:

- Cửu... máu cửu giai yêu thú...

Kỳ Hành nghe vậy cười lạnh:

- A, ngay cả Ngũ Hành thuộc tính cũng không có sao?

Đạo nhân mập run giọng nói:

- Thật... Thật giống như không có...

- Ha ha...

Kỳ Hành yên tâm, cười lạnh một tiếng, nói:

- Vậy ngươi mau lên đi!

Ở thời điểm đạo nhân mập thoáng qua bên người hắn, bỗng nhiên thấp giọng nói:

- Mặc dù ngươi làm người ta chán ghét, nhưng bản thân ta nghĩ nếm thử tư vị thịt béo trên người của ngươi...

Vừa nói chuyện, còn nuốt nước miếng, tựa hồ thật muốn ở trên người đạo nhân mập cắn một miếng.

Một câu nói kia, lại đem đạo nhân mập hù dọa sợ hết hồn hết vía, nhưng hắn biết, chính mình nếu không thừa kế cương liệp yêu linh mà nói, đối với Bách Thú Tông cũng không có tác dụng lớn, ngay cả Mạc Da trưởng lão, cũng không thể che chở chính mình, không chừng người này thật sẽ đem hắn mang đi ăn thịt, nghĩ tới đây, hai chân nhất thời mềm nhũn, bước có bước không hướng ngọc án mà đi.

- Mập mạp chết bầm, ngươi đi mau một chút, đừng trễ nãi thời gian!

Ứng Xảo Xảo cũng cau mày nhìn về phía Dư Tam Lưỡng, lạnh lùng quát mắng.

Dư Tam Lưỡng chân càng mềm nhũn, cánh tay cầm hộp cũng đang run rẩy, trong lòng cầu khẩn các lộ thần phật trên trời.

- Ông trời già a, cứu Dư Tam Lưỡng ta với, cùng lắm thì sau này không bao giờ... ăn thịt nữa...

- Phương Hành tiểu vương bát đản, mập gia thật đúng là bị ngươi hại khổ...

- ...

Nhiều tiếng niệm lẩm bẩm vang lên, ngọc án cuối cùng vẫn còn đi tới, dường như hư thoát đem cái hộp đặt ở trên bàn ngọc.

- Ông trời phù hộ, ông trời phù hộ a...

Đạo nhân mập cầu nguyện một chút, sau đó mới cắn răng, một quyền đem cái joopj đập nát.

- Rầm...

Trong tiếng vỡ vụn, huyết tương đỏ lòm bên trong chảy đến trên bàn ngọc.

Đạo nhân mập hai tay gắt gao xoắn chéo áo, trong lòng cố nén run rẩy không ngừng, ngẩng đầu nhìn trời.

Giữa không trung, tử vụ ba động, tựa như có cái gì rơi xuống.

Song quỷ dị chính là, tử vụ bắt đầu khởi động một hồi lâu, lại bình tĩnh lại, không có bất kỳ vật gì rơi xuống.

Đạo nhân mập ngơ ngác nhìn giữa không trung, trong lòng đã sắp sửa phát điên.

- Ha ha, chẳng lẽ nói lão tổ căn bản không thèm để ý tế phẩm này, không có bất kỳ ban thưởng nào sao?

Kỳ Hành cười to.

Bách Thú Tông chúng đệ tử trên mặt tất cả cũng mang nụ cười khác thường, tự tiếu phi tiếu nhìn đạo nhân mập, có giễu cợt, cũng có khinh thường.

Mà Ứng Xảo Xảo lại cười lạnh một tiếng, trong bụng một tảng đá lớn rơi xuống đất, cuối cùng sẽ không để mập mạp này nhận được cương liệp yêu linh truyền thừa.

Chẳng qua là, lúc mọi người ở đây đều cho rằng sẽ không có ban thưởng rơi xuống, đột nhiên tử vụ lần nữa điên cuồng tuôn ra, mơ hồ có tiếng kêu to truyền đến, "Hô" một tiếng, đột nhiên trong sương mù, có một vật thể khổng lồ rơi xuống, thoạt nhìn chừng hơn một trượng, như một khối nham thạch khổng lồ, trong miệng mang theo quái khiếu, "Thình thịch" một tiếng, nặng nề đập vào trên bàn ngọc.

Bách Thú Tông đệ tử nhất thời ngây dại, khó có thể tin nhìn một màn trước mắt.

Rớt xuống, lại là một con kim điêu tạp mao, cũng không biết là chết hay sống, ngược lại đã nằm im.

- Đây... Đây là bảo bối gì?

Đạo nhân mập cũng sợ ngây người, sững sờ, ngẩn người sững sờ nhìn quái điểu trước mắt.

Cũng vào lúc này, tử vụ bỗng nhiên lần nữa điên cuồng tuôn ra, lại là một tiếng quái khiếu, giữa không trung, một vật thể hình người giương nanh múa vuốt rớt xuống, nặng nề đập vào trên người quái điểu, đập cho quái điểu hét thảm một tiếng, giống như sống lại, người phía sau cũng là không bị thương, trực tiếp từ trên ngọc bàn nhảy lên, ngẩng đầu nhìn lên, vui mừng kêu lên:

- Mập mạp chết bầm?

Vừa thấy được người này, đạo nhân mập nội tâm trực tiếp sụp đổ...

Chương 189: Cả người là bảo

Nếu nói ra, Phương Hành tới nơi này sớm hơn Bách Thú Tông Tông chủ đám người một canh giờ.

Khi hắn ở trong núi sâu bế quan, phát hiện Thanh Khâu mộ phần phát sinh một tia quỷ dị khí tức đã cùng Kim Ô chạy tới, vốn theo kế hoạch của Kim Ô, ngay khi người Bách Thú Tông mở ra tử vụ phong tỏa, nhân cơ hội lẻn vào, bất quá Phương Hành quan sát tử vụ một hồi, đã nói thẳng:

- Còn chờ cái rắm a, hai chúng ta phá trận đi vào trước không được hay sao?

Kim Ô kinh ngạc nói:

- Phá trận? Chỉ dựa vào hai ta mà đòi phá pháp trận này ư?

Phương Hành vừa nhìn kỹ mấy lần, gật đầu rất chắc chắn, nói:

- Tử vụ này thoạt nhìn quỷ dị, nhưng thật ra chỉ là một loại chướng khí, cũng phi thường lợi hại, hơn nữa nó cùng pháp trận chung quanh sơn cốc hỗn hợp cùng nhau, trở nên càng thêm khó có thể nắm bắt, bất quá, nếu có thể ngăn cản tử vụ, sau đó phá vỡ pháp trận, có thể dễ dàng tiến vào sơn cốc...

Kim Ô quan sát tử vụ một chút, rất gọn gàng linh hoạt lắc đầu nói:

- Đánh chết ta cũng sẽ không đụng vào thứ này!

Phương Hành khinh bỉ nhìn nó một cái, nói:

- Ngươi lá gan bé như vậy, còn bốc phét tinh thần mạo hiểm cái gì?

Kim Ô cả giận nói:

- Có quan hệ sao? Tử vụ này thật là quỷ dị, đoán chừng Trúc Cơ cũng không ngăn được, huống chi chúng ta?

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Trúc Cơ không ngăn được, nhưng chúng ta chưa chắc a... Ta nghĩ ngươi đã quên một chuyện!

Kim Ô nói:

- Cái gì?

Phương Hành cười ha ha, từ trong túi trữ vật đổ ra một đống đan dược, nói:

- Chúng ta là người có tiền mà!

Vừa nói ngồi xổm xuống trên mặt đất, bắt đầu ở trong đống đan dược lựa chọn nhặt nhặt, hắn cướp sạch đan dược Thanh Điểu trưởng lão sở hữu, chủng loại rất nhiều, chỉ riêng giải độc đan, đã hàng trăm loại, có ở phía ngoài bình sứ khắc tên, có bình thì không có, đừng nói là Kim Ô, coi như là một đan sư bình thường tới đây, muốn giám định rõ ràng nhiều đan dược như vậy, cũng không phải là chuyện dễ.

Bất quá Phương Hành hoàn toàn không có loại suy nghĩ này, sau khi lấy Âm Dương Thần Ma Giám giám định ra đặc điểm của tử vụ, thật nhanh ở trong đống đan dược tìm ra thuốc giải độc tương ứng. Trong tu hành giới, khói độc rất nhiều, đủ loại thuộc tính, không phải trường hợp cá biệt, loại đan dược trong truyền thuyết một viên có thể giải bách độc thật ra cũng không tồn tại, mà Phương Hành cũng không biết luyện đan, không cách nào hiện trường luyện chế giải độc đan khắc chế.

Bất quá hắn có Âm Dương Thần Ma Giám, có thể căn cứ đặc điểm của độc chướng này, tìm kiếm đan dược tương ứng, dù sao Thanh Điểu trưởng lão tích trữ nhiều đan dược như vậy, có rất nhiều cũng là luyện thành giải độc đan thường dùng, mặc dù không chắc có thể tìm ra đặc tính hoàn toàn khắc chế độc chướng, nhưng tìm kiếm một hai phần khắc chế thật cũng không khó khăn, rất nhanh đã bị hắn đưa ra một lọ.

- Chính là nó!

Phương Hành nuốt một viên vào bên trong miệng, lại đem một viên hướng Kim Ô bắn tới.

Kim Ô miệng rộng mở, ở trong miệng nó thầm nói:

- Hữu dụng hay không sao?

Phương Hành khinh thường giải thích, trực tiếp thân hình thoáng một cái đã xông vào tử vụ, đứng im mấy tức, sau đó lui trở lại, vung tay đá chân, hướng Kim Ô phô bày tỏ vẻ chính mình vẫn vui vẻ, cười nói:

- Lúc này đã yên tâm chưa?

Kim Ô ánh mắt thoáng cái rực sáng:

- Thật là hay ho. Tiểu tử ngươi làm sao có thể biết nhiều đan dược như vậy?

Phương Hành khinh thường nói:

- Ta thật ra chính là đan pháp thiên tài, chỉ là khinh thường luyện đan mà thôi!

Kim Ô tự nhiên không tin, nhưng cũng lười tranh luận cùng hắn, thấy Phương Hành lấy ra Khổn Tiên Tác, chủ động vươn móng vuốt để hắn quấn lấy, sau đó một người một quạ liền xông vào trong đại trận quỷ dị, giống hồi ở Loạn Hoang sơn, Phương Hành giám định pháp trận bát môn, Kim Ô thì suy tính, một đường phá vỡ pháp trận, dĩ nhiên cũng làm như vậy mà xông vào trong cấm địa này.

- Chính là chỗ này!

Tiến vào trong sơn cốc, Kim Ô đánh giá một hồi lâu, sau đó rất chắc chắn gật đầu, nói:

- Ta lúc trước ở Bách Thú Tông đã từng gặp điển tịch tương quan, phương ngọc án này, chính là tế đàn để tế bái Thanh Khâu mộ phần rồi, chỉ cần đem thú huyết vẩy vào trên bàn, có thể đạt được hồi báo từ bên trong Thanh Khâu mộ phần, thú huyết càng trân quý, đạt được hồi báo cũng càng phong hậu...

Phương Hành đi tới trước ngọc án, cẩn thận quan sát một hồi lâu, lẩm bẩm:

- Quả thật giống như trụ cột của một pháp trận...

Chợt dường như nhớ tới cái gì, nói:

- Vẩy lên thú huyết có thể được sao?

Kim Ô gật đầu, nói:

- Hẳn là không sai, đáng tiếc chúng ta lúc trước không chuẩn bị, cho là chỉ cần giải quyết vấn đề là được!

Phương Hành bỗng nhiên cười hắc hắc, nhìn nó mấy lần.

Kim Ô dự cảm thấy có chút không ổn, cảnh giác, kêu lên:

- Đừng có ý với ta...

Phương Hành cười ha ha, nói:

- Ta nhớ ngươi đã nói huyết mạch chính mình rất không tầm thường sao?

- Tiểu vương bát đản, đến lão đại cũng dám làm thịt ư!

Kim Ô tức chửi ầm lên, xoay người bỏ chạy, nhưng móng vuốt căng lên, đã bị Phương Hành giật về, dọa cho Kim Ô liều mạng kêu to, bất quá thực lực của nó so ra kém Phương Hành, bị hắn một tay giữ chặt, liền giãy dụa không rời được, không thể làm gì khác đành ngao ngao giống giết heo, kêu nửa ngày, đã bị Phương Hành đá một cước, mắng:

- Ta đã lấy xong, ngươi còn kêu cái rắm?

Kim Ô lúc này mới ngừng lại, cúi đầu nhìn, thì ra chỉ là trên cánh bị vạch một vết thương, Phương Hành cũng chỉ dùng bình sứ nhận một chút máu mà thôi, nhưng hắn vẫn có chút không vừa ý, kêu lên:

- Ngươi phải bồi bổ cho ta!

Phương Hành nói:

- Được được được, sau đó nếu có bảo bối rơi xuống, sẽ thuộc về ngươi!

Vừa nói đi tới trước ngọc án, đem máu trong bình đổ xuống ngọc bàn, trừng trừng mắt quan sát bọn nó theo ký hiệu quỹ tích rót vào.

Không lâu lắm, tử vụ bắt đầu khởi động, có một ít bình đan dược rơi xuống, Phương Hành đưa tay tiếp được, nhìn thoáng qua, liền ném cho Kim Ô, nói:

- Dĩ nhiên là một viên bổ khí đan bình thường Trúc Cơ kỳ tu sĩ phục dụng, xem bộ dáng là máu thiếu một chút!

Kim Ô hù sợ xù lông, cảnh giác nhìn của hắn.

Bất quá Phương Hành không bắt nó nữa, mà là như có điều suy nghĩ nhìn tử vụ nồng đậm trên bầu trời.

Kim Ô biết tiểu quỷ này lá gan còn lớn hơn mình, sợ hắn nổi lên ý nghĩ gì điên rồ, liền khuyên nhủ:

- Đoán chừng người của Bách Thú Tông cũng sắp tới, chúng ta qua một bên đi núp sao, miễn để bị người ta bắt gặp...

Phương Hành bỗng nhiên nói:

- Nếu một lần tế bái thì bảo bối rơi xuống mà nói, điều này nói rõ phía trên rất nhiều bảo bối a!

Kim Ô kinh hãi, nói:

- Ngươi đừng làm bậy, đây cũng không phải là thiện địa, theo điển tịch bên trong Bách Thú Tông ghi lại, Bách Thú Tông có ít nhất hai vị Tông chủ, ở thọ nguyên không nhiều, luyện chế giải độc đan có thể ngăn cản độc chướng này mà đi tới, muốn tìm hiểu bí mật bên trong Thanh Khâu mộ phần, chẳng qua là không xuống được, Bách Thú Tông cũng bởi vì cái này, mới có thể đoạn tuyệt tâm tư tìm đến tột cùng...

Phương Hành nói:

- Vạn nhất bởi vì bọn hắn quá ngu xuẩn thì sao?

Kim Ô nói:

- Chỉ bằng ngươi nghĩ so với bọn hắn thông minh bao nhiêu!

Phương Hành cười ha ha, nói:

- Ngươi yên tâm, ta không phải người ngu!

Kim Ô thở phào nhẹ nhõm, đã nghe Phương Hành nói:

- Muốn lên đi cũng khẳng định dẫn ngươi cùng đi!

Kim Ô lập tức tức giận, nói:

- Muốn chết tự ngươi đi, ta không đi!

Phương Hành im lặng, từ từ khuyên nó:

- Ta đã quan sát, ngọc án này đúng là đầu mối then chốt của một tòa đại trận, chỉ cần đem thú huyết vẩy vào trên ngọc bàn, có thể thúc dục đại trận, đem một chút vật phẩm bên trong Thanh Khâu mộ phần kéo ra ngoài, thú huyết bên trong ẩn chứa tinh hoa càng nhiều, thúc dục pháp trận lực lượng càng mạnh, cho nên có được sự vật mới có thể càng trân quý, cũng không phải thật sự có cái gì Bách Thú

Tông lão tổ ban thưởng, rất có thể, đây chỉ là một cổ tu động phủ đã bỏ hoang mà thôi, hơn nữa còn là động phủ bảo bối rất nhiều...

Kim Ô bán tín bán nghi:

- Ngươi làm sao có thể biết rõ ràng như thế?

Phương Hành nói:

- Ta thật ra là trận pháp thiên tài, chẳng qua không muốn phải đi học mà thôi!

Kim Ô hết chỗ nói rồi, một lát sau, mới nói:

- Bách Thú Tông điển tịch ghi lại hai vị Tông chủ kia, tu vi cũng là Trúc Cơ kỳ tu sĩ, nhưng bọn họ đi tới, cũng không còn trở lại, có thể thấy được Thanh Khâu mộ phần cho dù không có nhân vật nguy hiểm, cũng nhất định có cấm chế rất lợi hại, hai người chúng ta chỉ là tiểu quỷ Linh Động kỳ, còn đừng đi tham gia náo nhiệt rồi, mạng nhỏ trọng yếu a!

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Chỉ cần có ta ở đây, tối thiểu chúng ta sẽ không đụng lung tung vào cấm chế, rồi hãy nói, cho dù có nguy hiểm gì, ta cũng có đối sách, ngươi nhìn đây là cái gì?

Vừa nói lấy ra một khối ngọc phù, Kim Ô đã gặp qua, nhất thời ánh mắt sáng lên, kêu lên:

- Thập Lý Na Di phù?

Nó cũng ý thức được, nếu có cái phù này, gặp phải nguy hiểm có thể lập tức trốn ra được.

Phương Hành cười hắc hắc, lại từ trong túi trữ vật đổ ra một đống đồ, chọn lấy vài món, lại nói:

- Ngươi nhìn lại những thứ này!

Nơi này có vài vật Kim Ô không nhận ra, có chút há hốc mồm.

Phương Hành nói cho nó nghe từng cái từng cái:

- Ba tờ này là kim cương bất hoại phù, chỉ có thể sử dụng một lần, nhưng lại có thể thay chúng ta ngăn cản Trúc Cơ kỳ cao thủ một kích, Thư Văn cốc phù triện bảo bối đứng đầu rồi, cái này ư, gọi là cửu cửu bổ khí đan, cho chúng ta cung cấp dư thừa sinh khí, chỉ sợ nhất thời bị thương, cũng có thể giữ một mạng... Mà cái này, khó lường rồi, cái này là Sơn Hà cốc bảo bối, tên là lục khôi tham linh trận, khu động sáu con khôi lỗi đi trước dọ thám biết một chút hung hiểm...

Hắn đem những đồ này từng cái từng cái bày ở trước mặt Kim Ô, nói:

- Ngươi nói, có những đồ này nơi tay, chúng ta nơi nào không thể đi?

Kim Ô nghe xong, ánh mắt cũng dần dần sáng, ngẩng đầu nhìn một cái Thanh Khâu mộ phần, có chút do dự.

Phương Hành khinh bỉ nó nói:

- Chuyện nắm chắc như vậy nếu ngươi cũng không dám làm, sau này cũng đừng khoe khoang chính mình có nhiều mãnh liệt!

Kim Ô bị hắn kích động, dường như thêm can đảm hướng trên mặt đất nặng nề chửi thề một tiếng, kêu lên:

- Thằng cha hắn, làm!

Phương Hành lập tức mặt mày hớn hở, cùng Kim Ô phân bảo bối, kim cương bất hoại phù ở bộ ngực dán một tờ, cửu cửu bổ khí đan hướng trong bụng nuốt một viên, tay trái cầm lấy đã dùng trung phẩm linh thạch đầy đủ linh khí Thập Lý Na Di phù, tay phải thì thúc dục Sơn Hà cốc có được lục khôi tham linh trận, trong miệng thì ngậm giải độc đan chống đỡ tử vụ, thật sự là một thân bảo bối, rực rỡ muôn màu.

Chuẩn bị kỹ càng, Phương Hành nhảy tới trên lưng Kim Ô, khí phách hiên ngang, hướng về phía trước bay đi.

Hai kẻ to gan lớn mật lại là muốn ỷ vào một thân pháp bảo, tìm hiểu Thanh Khâu mộ phần bí ẩn này.

Chương 190: Hồ Quật tiên điện

Hướng về phía trước phi hành chừng hơn ba mươi trượng, một đường đâm vào trong sương mù, tử vụ lượn lờ, tựa như quỷ vật, u sâm tán tụ.

Sương mù này cùng tử vụ ngoài sơn cốc đồng nguyên, giải độc đan đủ để hóa giải, cũng không cần lo lắng. Chỉ là vừa vào nơi đây, tầm mắt bị ngăn trở, Phương Hành cùng Kim Ô đều muốn riêng mình thi triển pháp nhãn thuật đến cực hạn, lại cũng chỉ có thể thấy trước mắt hơn trượng, bất quá lục khôi tham linh phù trận đã thôi động, sáu con khôi lỗi vây quanh Phương Hành cùng Kim Ô không tiếng động phi hành, dọ thám nguy hiểm phía trước.

Tiếp tục bay lên trên, nhiệt độ càng lúc càng thấp, khí lạnh lượn lờ xung quanh người, tựa như tiến vào hầm băng.

Loại khí lạnh này lại cực kỳ khó chống đỡ, Kim Ô cả người đầy vũ mao, cũng có vẻ không ngăn cản nổi.

Phương Hành tâm niệm vừa động, Tam Muội

Chân Hỏa trong cơ thể đốt lên, nhiệt độ trong cơ thể từ từ dâng cao, sau đó hắn đem một đạo linh khí đánh vào trong cơ thể Kim Ô, linh khí này mang theo khí tức của Tam Muội Chân Hỏa, lập tức thay Kim Ô hóa giải khí lạnh này.

Kim Ô lúc này mới chống chịu được, tiếp tục bay lên.

Không sai biệt lắm bay lên gần trăm trượng cự ly, trước mắt bỗng nhiên tử vụ tản đi, đã đến một mảnh sơn nham bằng phẳng, sơn nham có phương viên hơn mười trượng, trên mặt đất vẽ ký hiệu quỷ dị, mặt đất đá xanh, hàng năm bao phủ một tầng thanh sương, mà trên sơn nham, có một động khẩu cao hơn trượng, trên động vạch lên mấy chữ cổ khó có thể nhận biết, phong cách cổ xưa thê lương.

- Thanh nguyệt hồ khâu...

- Thanh nguyệt... Hồ... Khâu...

Phương Hành cùng Kim Ô đồng thời nói ra, sau đó cũng kỳ quái nhìn đối phương một cái.

Chữ cổ trên động cũng không phải là văn tự thời đại này thông dụng, bọn họ cũng có chút ngạc nhiên đối phương làm sao lại nhận ra.

Kim Ô nói trước:

- Đây là văn tự Yêu tộc cổ, ta đã từng học qua, bất quá làm sao ngươi có thể nhận ra?

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Tiểu gia thật ra là thiên tài học ký hiệu, thông hiểu các loại chữ cổ, chẳng qua khinh thường đi học mà thôi!

Kim Ô sớm biết trên người hắn rất nhiều quỷ dị, thấy hắn không chịu nói, cũng không hỏi nữa.

Trên thực tế đối với Phương Hành mà nói, phân biệt mấy văn tự thật sự cũng không khó khăn, Âm Dương Thần Ma Giám đảo qua, đã biết hàm nghĩa.

- Đi thôi!

Phương Hành từ trên lưng Kim Ô nhảy xuống, tiến tới trước động khẩu, cẩn thận đi đến bên trong há to miệng, kêu lên:

- Uy. Có ai không?

Thanh âm quanh quẩn, dần dần hướng bên trong động truyền vào, cũng không biết sâu cỡ nào.

Kim Ô sợ hết hồn, cánh đập vào người hắn, thấp giọng nói:

- Ngươi cho là đi chơi hay sao? Còn hỏi có người hay không?

Phương Hành quay đầu lại giáo huấn:

- Ngươi biết cái gì! Bên trong nếu có nguy hiểm thì đã bị ta gọi ra rồi!

Kim Ô mở trừng hai mắt, cảm thấy hắn nói có chút đạo lý, chỉ là không dám gật bừa.

Đợi một hồi lâu, bên trong cũng không nửa phần động tĩnh, Phương Hành lòng tin tăng lên, xông vào bên trong, Kim Ô cũng hạ quyết tâm, co đầu rụt cổ đi theo phía sau hắn. Xuyên qua một cái thông đạo ngọc thế, bên trong động rộng rãi, lại là hàn khí vô cùng kinh người, như muốn đem người đông cứng, cũng may Phương Hành có Tam Muội Chân Hỏa chống đỡ, cũng không sợ hàn khí, Kim Ô ở sự giúp đỡ của hắn, cũng có thể chống đỡ.

Trên mặt đất, một đống hỗn độn tựa hồ trải qua một cuộc đại chiến.

Cứ cách mấy bước, có thể thấy một chút hài cốt, có cái còn đầy đủ, có cái đã rách thành mấy khối, đều đã đông lạnh cứng ngắc giống tảng đá, phủ kín một tầng sương lạnh, thêm nữa niên đại rất xưa, đã rất khó phân biệt nguyên trạng, mà chung quanh hài cốt, rơi lả tả vô số pháp khí, đan dược vân vân, tựa hồ chính là vật của những hài cốt này, bọn hắn sau khi chết, tất cả đều tán lạc tại trong thông đạo.

Kim Ô thấy được, có chút ít động tâm, mấy lần thấy được pháp khí khiến nó cảm thấy hứng thú, muốn đi nhặt, lại bị Phương Hành ngăn trở, nói:

- Dựa theo lẽ thường, phía ngoài đều là đồ bỏ đi, thứ tốt nhất định ở bên trong, trước vào xem một chút đã!

Kim Ô nghe có lý, liền thúc giục hắn đi vào trong.

Đi thêm một đoạn, Phương Hành bỗng nhiên mặt biến sắc, đột nhiên phất tay, nói:

- Dừng lại!

Cũng ngay vào lúc này, một con khôi linh bay ở phía trước chịu trách nhiệm dò đường đột nhiên "Chi" hét thảm một tiếng, thân thể cứng ngắc ở giữa không trung, trong không khí hóa thành một đoàn ngọn lửa, hừng hực đốt lên.

- Cái quỷ gì vậy?

Kim Ô run giọng kêu lên.

Phương Hành cũng ngưng tụ hai mắt, gắt gao quan sát phía trước, phía trước vốn không có vật gì, dần dần có một đoàn nữ quỷ dữ tợn vặn vẹo hiển hóa ra, mặc trên người váy trắng bệch, tóc đen tán loạn, buông ở trước mặt, nàng không ngừng giãy dụa, thân thể quỷ dị, con khôi linh này, chính là bị bàn tay mãnh khảnh của nàng bắt trong tay, thống khổ thiêu đốt, hóa thành ngọn lửa.

- Cái đó...

Kim Ô run giọng hỏi, thanh âm hốt hoảng.

- Âm cấm quỷ nô...

Phương Hành trầm giọng gọi ra tên nữ quỷ kia.

Hắn lấy Âm Dương Thần Ma Giám đưa mắt nhìn, cũng không nhìn ra nữ quỷ kia tu vi ra sao, nhưng giám định ra một cái tên như vậy.

Tựa hồ, nữ quỷ này không phải là linh vật, mà là một loại vật phẩm.

Nếu là linh vật, bình thường giám định ra, sẽ chỉ là hình dạng cùng tu vi.

- Quả nhiên là thứ này...

Thời điểm Phương Hành nói ra cái tên này, Kim Ô tựa như có lẽ đã đoán được, thanh âm hốt hoảng, nói:

- Chúng ta hôm nay đã chọc tới đại họa, không nghĩ tới ở đây sẽ có loại đồ quỷ này, sớm biết đánh chết ta cũng không đi vào a...

- Đồ chơi này rất lợi hại phải không?

Phương Hành quay đầu hỏi Kim Ô.

Hắn lấy Âm Dương Thần Ma Giám khám phá danh xưng vật này, thậm chí cũng giám định ra một phần tác dụng, lai lịch.

Kim Ô run giọng nói:

- Dĩ nhiên lợi hại, ta ở cổ điển tịch của Yêu tộc đã từng gặp, đây là một loại đồ vật thượng cổ thần chú luyện chế ra, trong truyền thuyết, cho dù là Kim Đan đại năng, bị nàng bắt được, cũng sẽ quỷ khí nhuộm dần, ô diệt đan quang, rơi vào kết quả tu vi nửa phế... Về phần loại con kiến như chúng ta, vừa đụng đến nàng, chính là chết a...

Phương Hành quan sát quỷ nô một hồi, nói:

- Thật giống như nó rất ngu si, đừng đụng đến không phải xong ư?

Hắn cũng không sợ, từ Âm Dương Thần Ma Giám có thể giám định ra nữ quỷ danh xưng đến xem, đây là vật chết, mà chỉ cần là vật chết, sẽ có dấu vết mà lần theo, xu cát tị hung, không có cần thiết bị hung danh của nàng hù dọa.

Kim Ô đều sắp bị Phương Hành hù dọa khóc, kêu lên:

- Ngươi nói đơn giản, nói không đụng phải là không đụng phải sao?

Phương Hành nói:

- Nàng lúc động lúc tĩnh, tựa như có một chút quy luật. theo pháp trận vận chuyển mà động, đợi ta nghiên cứu một chút!

Ngưng tụ hai mắt, gắt gao quan sát phía trước, lúc này khôi linh đã tại trong tay nữ quỷ hoàn toàn hóa thành một cỗ khói xanh, mà nữ quỷ động tác vặn vẹo cũng ngừng lại, cứ như vậy đứng tại nguyên chỗ, không nhúc nhích.

Ở trên người nàng, có u quang lúc ẩn lúc hiện, có khi dừng lại một tức, có khi dừng lại dài một chút.

- Đừng xem, chúng ta lui về sao...

Kim Ô kêu lên, lời còn chưa nói hết, Phương Hành bỗng nhiên quát to một tiếng:

- Đi!

- Bá" một tiếng, sau lưng hai đạo kim dực hiển hóa, kim quang vừa hiện, hóa thân lưu quang, cả người sát qua bên cạnh nữ quỷ.

Móng vuốt của Kim Ô bị Khổn Tiên Tác trói đến cùng hắn, hắn xông về phía trước như vậy, Kim Ô nhất thời cũng bị giật theo.

Lướt qua bên cạnh quỷ, Kim Ô thậm chí cảm giác sợi tóc của nữ quỷ kia sát qua miệng của nó, nhất thời sợ quá trái tim ngừng đập.

- Ôi, không phải sợ quá mà chết chứ?

Phương Hành thấy Kim Ô thân thể cứng ngắc, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, cũng sợ hết hồn mà dùng chân đá đá.

- Oa... Tiểu vương bát đản, ngươi muốn hại chết Kim gia sao?

Kim Ô tức giận toàn bộ lông chim dựng đứng, nhảy dựng lên muốn liều mạng cùng Phương Hành.

- Đừng ầm ĩ nữa, kinh động tới nữ quỷ này, hai ta đều không sống nổi...

Phương Hành thấp giọng hù dọa Kim Ô, người này vẫn còn hoảng sợ thấy vậy không dám có cử động nào.

Quay đầu lại xem một chút, nữ quỷ kia cũng không phản ứng, Phương Hành cũng khẽ yên tâm.

Nhìn dáng vẻ chính mình suy đoán không sai, loại tồn tại này mặc dù giống nữ quỷ, nhưng đã mất đi linh tính nên chỉ coi như là đồ vật.

Tiếp tục đi về phía trước, dần dần gặp phải càng ngày càng nhiều pháp trận cùng cấm chế, ly kỳ cổ quái, đủ loại chủng loại, quỷ dị vô cùng, thậm chí ở địa phương sâu trong động quật hơn trăm trượng, Phương Hành còn chứng kiến một cỗ thi hài lão giả, từ vêt sương trên người đến xem, thời gian lão giả này bị mất mạng so với những thi hài khác ngắn hơn nhiều, theo Kim Ô suy đoán, hẳn là Bách Thú Tông Tông chủ khi trước tiến vào động quật.

Bất quá động quật quỷ dị này, đối với người khác mà nói có lẽ là tử địa, nhưng ở trước mặt Phương Hành cùng Kim Ô một đôi quái dị, còn có thể hóa giải, hơn nữa bọn họ có một thân pháp khí cùng phù triện, dễ dàng ứng phó đủ loại biến hóa, hữu kinh vô hiểm một đường xông vào, nếu tính cự ly, không sai biệt lắm đã xâm nhập động quật khoảng cách gần ngàn trượng.

Cũng ngay lúc này, Phương Hành cùng Kim Ô, chợt thấy địa vực phía trước sáng sủa, xuất hiện một mảng đất trống, giữa trung tâm, thậm chí có một tòa đại điện đột ngột từ mặt đất mọc lên, lành lạnh như quỷ vực, đã rách nát không chịu nổi, ở cửa đại điện, hai cánh cửa đồng xanh khổng lồ, mở ra một nửa, bên trong đen thui đen thui, trước cửa hình bóng lay động, thậm chí có vô số bóng đen quỳ trên mặt đất.

Định thần nhìn lại, Phương Hành cùng Kim Ô đều há hốc mồm, quỳ gối trước cửa điện, rõ ràng đều là từng cỗ từng cỗ thi thể.

Quỳ thi!

Chừng mười mấy cỗ thi thể này, rõ ràng đều là quỳ thi!

Không biết bọn họ phạm vào sai lầm gì, chết đi không biết bao nhiêu năm tháng, vẫn quỳ gối trước điện, không được đứng dậy.

- Trời ạ... Phía trước nhất một người mặc y phục... làm sao giống như là Phù Diêu Cung đại tư đồ?

Kim Ô ánh mắt bỗng nhiên gắt gao nhìn thẳng quỳ thi phía trước nhất, ánh mắt sợ hãi vô cùng.

- Phù Diêu Cung đại tư đồ?

Phương Hành cũng lấy làm kinh hãi, chẳng lẽ một trong những quỳ thi này, dĩ nhiên là Phù Diêu Cung đại tư đồ không biết đời thứ mấy hay sao?

- Còn có cỗ này, người mặc vô lượng công đức áo cà sa... Đó là... Linh Sơn Tự thủ tọa a...

- ... Đầu rồng thân người, người mặc hành vân bố vũ bào... Cái kia là Thương Lan Hải long chủ ư?

- Thất tinh tử liên đài, cửu tiêu ngự lôi quan... Tử Vân Điện điện chủ cũng quỳ ở nơi này?

Kim Ô nhận ra rất nhiều dáng vẻ mà nó quen thuộc, gọi ra tên mọi người, rất nhiều đại nhân vật, quả thực cũng sắp sợ phát khóc.

Nghe được nhiều cái tên thân phận tôn quý như vậy, Phương Hành cũng có chút giật mình, nhưng không hề bối rối.

Một cái tát quất vào trên đầu Kim Ô sắp sợ phát tè, mắng:

- Ngươi kêu ầm ĩ cái gì?

Kim Ô vẻ mặt như đưa đám nói:

- Nhiều cường giả như vậy đều quỳ ở chỗ này, ngươi không sợ ư?

Phương Hành nói:

- Khi còn sống là cường giả, hiện tại chính là một cỗ tử thi mà thôi, có gì phải sợ?

Kim Ô quả thực hết chỗ nói rồi, đối với gan chó của tiểu vương bát đản này quả thực bội phục đến quỳ rạp xuống đất.

Chương 191: Sinh tử nghịch chuyển huyết liên trì

Lúc trước còn ở bên ngoài cũng đã cảm thấy, tất cả dị tượng, cũng là do pháp trận tự động vận chuyển, sau khi đi vào, mặc dù có chút quỷ dị gì đó, nhưng tất cả đều là vật chết, không có linh tính, không có gì đáng sợ cả, chó hoang phía ngoài còn đáng sợ hơn cả nơi này, chó hoang sẽ nổi điên, thình lình tới cắn ngươi một cái, nhưng vật chết thì đàng hoàng hơn nhiều, sẽ không chủ động trêu chọc ngươi...

Phương Hành nói đạo lý rõ ràng, ung dung quan sát khắp nơi.

Kim Ô há miệng, muốn phản bác lời của Phương Hành, lại không biết nên phản bác ra sao.

Đúng vào lúc này, đột nhiên chung quanh mơ hồ có lực lượng như sóng biển tuôn ra, từ bốn phương tám hướng, hướng nơi bọn hắn đứng ập tới, Phương Hành cùng Kim Ô đều kinh hãi, rõ ràng phát hiện, lúc trước hồ quật đại trận còn vô cùng bình tĩnh, lúc này đột nhiên vận chuyển, theo lực lượng kinh khủng chập chùng ba động, bát môn chuyển hóa, sinh tử giao thế, nguy cơ tứ phía.

- Đi mau, nơi chúng ta đứng lập tức sẽ biến thành tử môn...

Phương Hành kinh hãi, dắt Kim Ô bỏ chạy về phía trước.

Kim Ô oa oa kêu loạn:

- Đừng chạy sang hướng kia...

Phương Hành mắng:

- Sau lưng đang chuyển thành tử môn, ngươi muốn bị lực lượng của toàn bộ đại trận trấn áp sao?

Vừa mắng, vừa dắt Kim Ô chạy trốn thật nhanh.

Kim Ô muốn khóc cũng khóc không được nữa, tuyệt vọng kêu lên:

- Nhưng ngươi bây giờ đang xông vào trong đại điện a...

Cũng không biết Phương Hành có ý hay là vô tình, hắn mượn chuyện chạy trốn đại trận tử môn bao phủ, lại bay thẳng đến cửa điện tối om, hơn nữa không chút do dự dắt Kim Ô chạy vào, ngay khi tiến vào đại điện, một cỗ lực lượng vô hình mà cường đại rơi xuống, bên tai bọn hắn giống như nghe thấy một tiếng thở dài thê lương mà bi phẫn.

- Đạo ta bất tuyệt tức bất tử, bất tử tức bất diệt, bất diệt thì đạo ta vĩnh tồn...

- Ai đang nói chuyện?

Phương Hành lỗ tai thoáng cái dựng lên, ở trong đại điện liếc qua một lần, Âm Dương Thần Ma Giám cố gắng vận chuyển, lại không cảm nhận được sinh khí.

Mà thanh âm kia trừ lúc mới vào đại điện nghe được một câu, lại cũng không có thanh âm nào truyền tới nữa.

Kim Ô từ trên mặt đất bò dậy, khóc không ra nước mắt nói:

- Tên khốn kiếp nhà ngươi, căn bản là tai tinh tự rước lấy họa a, Kim gia đi cùng ngươi, sớm muộn gì cũng là bị ngươi hại chết, ta quyết định, đi ra ngoài sẽ... Di...

Nó bi phẫn trách tội của Phương Hành, trong lúc bỗng nhiên, hai mắt sáng lên nhìn về phía trước.

Trong đại điện, khắp nơi đổ nát thê lương, mặt đất rạn nứt, bộ dạng cảnh tượng đổ nát. Song ở phía trước cách đó không xa, không ngờ có rất nhiều đóa hoa sen máu đỏ ngầu rất lớn nở rộ ở trong ao. Trong ao rõ ràng cũng là huyết thủy màu đỏ sậm huyết khí nồng nặc, mà hoa sen thì sinh một mảnh, cao vút trên ao, nở rộ gần trăm đóa hoa sen màu sắc đỏ lòm đến quỷ dị.

- Huyết liên, dĩ nhiên là huyết liên...

Kim Ô hai mắt như muốn bắn ra, hét lớn:

- Đây chính là huyết liên hấp thu vạn thú huyết khí sinh trưởng a, chính là thuốc trị thương nhất đẳng trong thiên hạ, tục truyền còn có hiệu quả cải tử hoàn sinh, ngay cả người tẩu hỏa nhập ma cũng có thể cứu về...

Nó còn chưa nói hết lời, Phương Hành đã vọt tới, nói:

- Xem xem có hạt sen hay không!

Kim Ô cũng lập tức phản ứng kịp, hấp tấp chạy tới, nói:

- Đúng đúng đúng, huyết liên bản thân không có dược hiệu, chỉ có sau khi tàn lụi, kết xuất hạt sen mới có hiệu quả chữa thương... Phương thiếu gia, Phương đại gia, ta yêu ngươi chết mất!

Người này đúng là một dạng tuyệt thế, vừa thấy bảo bối đã quên cả sợ, nhìn Phương Hành cũng càng ngày càng thuận mắt.

- Đừng làm ta ghê tởm, tiểu gia không có hứng thú đối với quạ đen...

- Con mẹ nó, Kim Ô nhất tộc chúng ta có không ít mỹ nữ, ta có biểu muội rất đẹp, giới thiệu cho ngươi thì sao?

- Cũng có một cái chân giữa như ngươi ư?

- Người ta sớm tu thành nhân dạng rồi, được kêu là một cái thủy linh, chính là hơi thích chuyện tình yêu một chút...

Hai người vừa nói nhảm, vừa bới ra huyết trì nhanh chóng tìm tòi, cũng không phải hai người bọn họ không khiếp sợ, trong ao sinh trưởng chính là một loại dị bảo tu hành giới, tên gọi huyết liên, dựa vào thế gian vạn vật huyết tinh mà sinh, ẩn chứa sinh mệnh bổn nguyên tinh hoa, hoa tàn rồi, sẽ kết thành hạt sen, có hiệu quả, trong truyền thuyết thật sự có thể cải tử hoàn sinh.

Nghe nói thượng cổ đại năng đã từng lấy một gốc huyết liên cứu sống một vị ái đồ chỉ còn u hồn của chính mình, lấy ngó sen làm xương, lá sen làm thịt, hạt sen định hồn, cuối cùng luyện thành liên hoa chân thân, tu vi thông thiên, thành nhất đại đại thánh.

Truyền thuyết quá mức xa xưa, cũng không biết là thật hay giả, nhưng mà hạt sen của huyết liên chính là thánh dược chữa thương lại là thật sự.

Tìm kiếm một hồi lâu, Phương Hành chăm chú, trong một đám lá sen, thấy được một cái đài sen khô quắt, mừng rỡ, vội vàng túm xuống, cầm ở trong tay vừa nhìn, trên đài sen có bảy hạt, trong bụng nhất thời mừng như điên, Kim Ô cũng "Ngao" một tiếng, lao tới, muốn đoạt với hắn, bất quá Phương Hành một cước đã đem nó dẫm dưới lòng bàn chân, cau mày nhìn về đáy ao.

- Cho ta nhìn một chút, cho ta nhìn một chút...

Kim Ô bị dẫm dưới chân, cũng không tức giận, thèm chảy nước miếng kêu to.

Phương Hành cũng không để ý nó, mắt chăm chú nhìn đáy ao, tựa như giật mình.

Nhưng khi Phương Hành vén ra huyết liên để hái đài sen này, mơ hồ ở đáy huyết trì, thấy một người.

Huyết trì đều là huyết thủy nồng nặc, nhưng hết lần này tới lần khác có thể xuyên thấu qua huyết thủy thấy được phía dưới, Phương Hành chứng kiến trong ao thậm chí có một cái tiểu hài tử rất nhỏ, khi hắn ngưng thần đi xem cái tiểu hài tử này, huyết liên tựa như cũng dời đi, không hề che kín ánh mắt của hắn, Phương Hành nhìn bộ dáng tiểu hài tử này, trong lòng có chua xót.

Tiểu hài tử kia, chỉ có hai ba tuổi, khép hờ hai mắt, giống như là ngủ thiếp đi, thân thể nho nhỏ như sứ trắng, tràn đầy tia sáng tinh khiết, ngay cả huyết thủy khắp ao, cũng không thể làm bẩn chút nào, sau đó có chút kinh khủng, giống như là cả huyết trì cũng ở trên người nàng chảy ra, tựa như dựa vào máu tươi của nàng, mới có thể mọc rễ nẩy mầm.

- Đứa nhỏ như vậy, lại bị kẻ khác coi là chất dinh dưỡng... loại khốn kiếp nào lại có thể làm ra chuyện này a?

Phương Hành rất hiếm thấy sinh ra một tia trắc ẩn, cầm đài sen trong tay, có chút không nỡ.

Đứa bé kia rõ ràng vẻ mặt mờ mịt, không có chút biến hóa nào, nhưng ở trên người nàng, mơ hồ có một loại cầu khẩn truyền ra, đó là một loại cảm giác rất kỳ quái, cũng không phải pháp thuật, cũng không phải ảo thuật, nhưng chạm vào nội tâm Phương Hành, tạo thành một loại lực lượng nhộn nhạo, không ngừng kéo căng tâm thần của hắn, cầu hắn đem đài sen để về chỗ cũ...

Dưới loại lực lượng này, Phương Hành vẻ mặt cũng có chút ngưng trọng, tựa như cảm thấy không nỡ...

- Ai...

Qua thật lâu, hắn bỗng nhiên khẽ thở dài, nói:

- Tiểu tử, quá đáng thương, hạt sen này trả lại ngươi sao!

Vừa nói, từ trên đài sen gỡ lấy một hạt sen, ngón tay khẽ gẩy, bắn vào bên trong miệng đứa bé kia...

Sau đó, hắn đã hoàn toàn không còn áy náy, yên tâm thoải mái đem đài sen thu vào.

Nói cũng kỳ quái, lúc hắn thu hồi đài sen, huyết liên khắp ao lần nữa trở về, không nhìn thấy bóng dáng dưới đáy ao nữa.

Phương Hành tự nhiên cũng nhìn không thấy, hài tử nho nhỏ kia, ở trong miệng ngậm lấy hạt sen, khóe miệng tựa như hơi có độ cong, mà thân thể của nàng, cũng dần dần sinh trưởng, trong khoảnh khắc, đã hóa thành bộ dáng thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, duyên dáng yêu kiều, mặt mày như tiên, đôi mi thanh tú cau lại, đồng thời có một cỗ sinh cơ như có như không ở trong cơ thể nàng dâng lên.

- Ngươi làm gì thế, mỗi một hạt sen đều giá trị liên thành, làm sao ngươi lại ném về?

Kim Ô bị Phương Hành dẫm dưới chân, thấy động tác của hắn, nhanh chóng kêu to.

Phương Hành buông lỏng nó ra, đem đài sen cho nó nhìn, nói:

- Mới vừa rồi là bảy hạt sen, hai ta làm sao chia được? Ta là người có đạo đực, làm sao không biết xấu hổ chiếm tiện nghi của ngươi chứ? Ngươi nhìn, hiện tại tổng cộng sáu viên hạt sen, rất dễ chia sao?

Vừa nói xong, giữ lại ba hạt sen, còn lại đưa cho Kim Ô.

Kim Ô thoáng cái ngây ra, sau một hồi lâu, lệ nóng doanh tròng, nức nở nói:

- Đúng là hảo huynh đệ...

Phương Hành khoát khoát tay, nói:

- Không có gì!

Kim Ô tiếp tục khóc nói:

- Tại sao không đem một viên đó cho ta?

Phương Hành cả giận nói:

- Ngươi muốn chiếm tiện nghi của ta ư? Giẫm chết ngươi có tin hay không?

Kim Ô kinh hãi, vội vàng nhận lấy ba hạt sen, lén lén lút lút thu vào.

- Mau nhìn, nơi đó còn có thứ tốt a...

Phương Hành ánh mắt đảo qua mọi nơi, bỗng nhiên lại thấy được một nơi, ánh mắt tỏa sáng, vọt tới.

Ngay cuối đại điện, rõ ràng có một long ỷ màu vàng, mặc dù phía trên đã có vài vết rách, nhưng vẫn có một cỗ uy thế khó nói lên lời tồn tại, cơ hồ khiến người không dám nhìn thẳng, bất quá loại uy thế này, lại chỉ đối với người trong lòng còn có kính sợ có tác dụng, Phương Hành căn bản không cảm giác đến, con ngươi nhanh như chớp chuyển, thấy được một vật trên ghế rồng.

Đây tựa như một chiếc mặt nạ hồ ly, đoan đoan chánh chánh đặt trên ghế rồng.

Phương Hành lập tức ngưng thần vận dụng Âm Dương Thần Ma Giám, hướng mặt nạ này ngắm tới, nhưng sau một hồi lâu, hắn giật mình.

Không nhìn ra!

Mặt nã này rõ ràng là vật bất phàm, nhưng hắn lấy Âm Dương Thần Ma Giám quan sát, lại hoàn toàn nhìn không thấu đó là vật gì...

Giám định vật phẩm không giống giám định tu vi, cần tiêu hao linh khí, thường thường liếc một cái đã nhìn ra là vật gì, tình huống như loại mặt nạ này nhìn hồi lâu, nhưng hoàn toàn nhìn không thấu lai lịch, Phương Hành mới lần đầu tiên gặp phải.

- Kệ đi, lấy được rồi hãy nói!

Phương Hành rất nhanh phản ứng, quản nó là vật gì, lấy được rồi hãy nói.

Nghĩ tới đây, đang muốn xông lên phía trước, lại bỗng nhiên, một thanh âm già nua vang lên:

- Người tới là người phương nào!

Phương Hành cùng Kim Ô ở sau lưng của hắn đi theo lên, đồng thời sợ hết hồn.

Chương 192: Đà bia thạch quy

- Nơi này vẫn còn có người ư?

Trong lòng Phương Hành thoáng qua ý nghĩ này, có chút sợ hãi. Hắn trước lúc tiến vào Thanh Khâu Sơn, cùng sau khi đi vào, vô luận gặp phải bao nhiêu hung hiểm, cũng vẫn hoàn toàn không sợ hãi, chủ yếu cũng là bởi vì hắn đã chuẩn bị đầy đủ, còn có Âm Dương Thần Ma Giám trong người, có thể xu cát tị hung, hết thảy đều ở trong lòng bàn tay, nhưng hôm nay, bỗng nhiên ở nơi tử địa này nghe được một người nói chuyện. Có lẽ, đó cũng không phải người, nhưng vô luận như thế nào, chính là một sinh linh, có linh tính tồn tại.

- Là ai? Là người hay quỷ là yêu hay ma? Bước ra xem?

Phương Hành cả kinh chốc lát, thật nhanh nhảy một bước về phía sau, đại đao vung ở trước ngực, cao giọng quát lên.

Kim Ô cũng "Oa" một tiếng quái khiếu, con ngươi nhanh như chớp chuyển, chuẩn bị sẵn sàng chuồn đi.

- Ta là huyền vũ đại thánh, tiểu tặc, ngươi từ nơi nào mà đến?

Thanh âm kia lần nữa vang lên, uy nghiêm vô cùng, sóng âm chấn động, ở trong đại điện cuồn cuộn vang lên.

Lần này, Phương Hành cuối cùng đã phát hiện nơi phát ra thanh âm, lại là ở bên cạnh vương tọa, dựng thẳng một tấm bia đá, phía trên cũng lấy tự phù cổ quái ghi lại một số thứ, chẳng qua là mặt bia mơ hồ có sương mù tràn ngập, lấy pháp nhãn thuật của hắn lại nhìn không thấu được sương mù, chỉ có thể biết trên tấm bia đá ghi lại gì đó, nhưng không rõ cụ thể là ghi lại cái gì, dùng văn tự gì ghi lại. Mà kẻ nói chuyện, rõ ràng là một con thạch quy dưới tấm bia đá, lại chẳng biết lúc nào đã tỉnh lại. Phương Hành ánh mắt cổ quái nhìn thạch quy, qua một hồi lâu, kinh ngạc nói:

- Vương bát (con rùa) nói chuyện?

Thạch quy giận tím mặt, quát lên:

- Tiểu tặc ăn nói lung tung, ta là huyền vũ đại thánh, ngươi dám tự tiện xông vào tiên điện. Phải chịu tội gì?

Phương Hành cẩn thận nhìn nó một phen, Âm Dương Thần Ma Giám nhanh chóng vận chuyển, lần nữa giám định một chút, phát hiện nó chính là một con thạch quy cõng bia, chẳng qua là không biết tại sao lại thức tỉnh mà thôi. Giống như vật sống hoặc như vật chết, Âm Dương Thần Ma Giám qua hồi lâu, cũng nhìn không ra tu vi của nó, chỉ phát hiện nó bị một loại đặc thù "Thiên bi trấn u chú" trấn áp, không thể động đậy.

- Con rùa già này không cách nào nhúc nhích, thật sự không có gì đáng sợ..."trong lòng Phương Hành nói thầm, chẳng qua dù sao thạch quy không giải thích được xuất hiện tại trong đại điện quỷ khí âm trầm, mặc dù không cách nào nhúc nhích, không chừng cũng có chút quỷ dị. Trước lúc nắm rõ lai lịch của nó, hắn cũng không dám càn rỡ lung tung, trong lòng suy nghĩ vô số ý xấu, trong miệng theo ý tứ trong lời nói của nó hồ giảo man triền:

- Cái gì mà xông vào tiên điện, ngươi cũng không đóng cửa mà...

Thạch quy ngẩn ra, tựa như không nghĩ tiểu quỷ này lại trả lời như thế, qua một hồi lâu, mới quát lên:

- Tiên điện chi môn, vẫn luôn vì người hữu duyên mà mở ra nửa cánh, tự không bao giờ đóng, tiểu quỷ ngươi không mời tự vào chính là kẻ gian...

Phương Hành ánh mắt sáng lên, cười nói:

- Ta đây khẳng định chính là người hữu duyên!

Thạch quy nổi giận quát:

- Nói hươu nói vượn, ngươi có tiên điện huyền lệnh không?

Phương Hành nói:

- Không có!

Thạch quy nói:

- Không có huyền lệnh chính là không mời tự vào, không mời tự vào chính là kẻ gian!

Phương Hành nói:

- Mời vào chính là khách nhân chứ? Ta đây tự mình xông vào mới là người hữu duyên...

Thạch quy nghẹn nửa ngày không nói ra lời, qua một hồi lâu, mới điềm nhiên nói:

- Tiểu quỷ miệng lưỡi bén nhọn, bản thánh không tranh cãi với ngươi, ta chỉ hỏi ngươi, tiến vào điện này, muốn trộm lấy thứ gì?

Phương Hành phủi tay rất vô tội nói:

- Làm sao có thể? Ta chính là vào đi dạo một chút!

Lời này nói quả thực quá giả, ngay cả nằm Kim Ô ở sau lưng Phương Hành đều cảm thấy ê răng. Thạch quy lại càng dị thường im lặng, tĩnh táo một chút mới điềm nhiên nói:

- Tiểu quỷ, người hữu duyên mà tiên điện chờ ngàn năm trước đã được chọn ra, trong trăm năm, chắc chắn cầm tiên lệnh trong tay mà đến, ta mặc dù không biết hắn là ai, nhưng cũng không phải ngươi, tất cả mọi thứ trong tiên điện đều là chuẩn bị cho hắn, ngươi lấy bất kỳ thứ gì, cũng sẽ cùng hắn kết nhân quả, cẩn thận ngày sau chết dưới kiếm của hắn...

Phương Hành cả giận nói:

- Nghĩ tiểu gia dễ dọa ư?

Thạch quy càng hết chỗ nói, dừng lại một chút, mới đem đề tài dẫn tới trên quỹ đạo chính mình thiết tưởng, lạnh giọng nói:

- Bất quá, ngươi có thể dựa vào cảnh giới Linh Động sống tới đây, có thể thấy được cũng có chút số mệnh, ta huyền vũ đại thánh, sẽ cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi chịu ký huyết khế, làm người hầu của ta, tất có đại cơ duyên cho ngươi, tung hoành Hạ giới, cũng là chuyện đơn giản!

- Làm thằng cha ngươi, sao ngươi không làm người hầu của ta đi?

Phương Hành từng điểm từng điểm thử dò xét, đã phát hiện thạch quy quả thật chỉ có thể nói, ngay cả động cổ một chút cũng khó, lại càng không cần phải nói di động, lá gan cũng lớn lên, hơn nữa con rùa già này lại nói để cho mình làm người hầu của nó, trong lòng lại càng giận dữ, thuận miệng mắng một câu, không hề để ý đến nó nữa, sải bước xông lên phía trước, năm ngón tay mở ra, muốn nắm mặt nạ quỷ trên vương tọa. Nhưng đúng vào lúc này, thạch quy bỗng nhiên quát lạnh một tiếng, trong đại điện, chợt có uy áp hướng Phương Hành ập đến, Phương Hành khóe mắt liếc thấy, rõ ràng phát hiện pháp trận trong đại điện lần nữa vận chuyển, bát môn na di, tử môn đột ngột ngăn ở trước người chính mình, nếu mạnh mẽ tiến lên, tất sẽ bị xông vào trong tử môn, bị đại trận trấn áp. Giật mình một cái, sau lưng của hắn hai đạo kim dực hiển hóa, trên không trung mãnh liệt chuyển động, thay đổi phương hướng, lui về tại chỗ.

Thạch quy cười lạnh nói:

- Ta chỉ vì truyền nhân của tiên điện mà hiệu lực, ngươi có bản lãnh gì mà dám can đảm khẩu xuất cuồng ngôn, để cho ta làm người hầu của ngươi? Hắc hắc, tiểu quỷ, bản thánh đem đại cơ duyên cho ngươi, ngươi không chịu nhận, vậy thì đừng trách bản thánh vô tình, đem ngươi trấn áp...

- Con rùa già này lại có thể thao tác đại trận vận chuyển..."

Trong lòng Phương Hành khẽ run sợ, phát hiện mặc dù thạch quy này không cách nào nhúc nhích, nhưng vận chuyển lực lượng một bộ phận đại trận, cũng vô cùng kinh khủng. Vốn dĩ lấy khả năng của Âm Dương Thần Ma Giám, cũng không lo lắng xông vào tử môn, nhưng nếu có người thao túng đại trận, cố ý thúc dục đại trận trấn áp chính mình, vậy thì rất nguy hiểm rồi, dù sao đại trận tự động vận chuyển cùng đại trận bị người thao túng tới tấn công địch, không thể so sánh được, giống như một thanh đao ném xuống đất, cùng một chuôi đao ở trong tay địch nhân, căn bản là hai chuyện khác nhau. Bất quá, mặc dù thạch quy nói như vậy, bên trong đại điện, pháp trận ầm vận chuyển, nhưng hàm mà không phát, cũng không chính xác động thủ.

Phương Hành sát ngôn quan sắc, biết con rùa già này đang hù dọa chính mình, thật giống như nó không nỡ giết chết chính mình.

“Nhìn dáng vẻ, con rùa già này muốn cầu

cạnh ta, muốn ta thay nó làm chuyện gì đây?”

Phương Hành đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, cười hắc hắc, nói:

- Đừng nóng giận, tới tán gẫu hàn huyên...

Thạch quy cũng tỏ vẻ kiêu căng quát lạnh nói:

- Còn có cái gì để nói, trấn áp...

Trong miệng vừa nói, đại trận vẫn không áp tới, trong lòng Phương Hành lại càng chắc chắn nó không nỡ giết chính mình, liền cười nói:

- Nếu ngươi giết ta, đoán chừng xấp xỉ một nghìn năm, cũng sẽ không còn có ai có thể tiến vào, như vậy đi, hai ta mỗi bên nhường một chút, ngươi luôn miệng nói để ta làm người hầu của ngươi, sẽ có chỗ tốt cho ta, nhưng cũng không thể nói miệng được, rốt cuộc là chỗ tốt gì, nói cho ta nghe trước...

Thạch quy giật mình, sau đó lạnh giọng quát lên:

- Nếu ngươi làm người hầu của ta, bên trong tiên điện, trừ tiên đan thần liên ra, hết thảy mọi thứ, trước khi tiên điện chân chính truyền nhân đến đây, đều có thể để ngươi sử dụng...

Phương Hành nghe, ánh mắt sáng lên, chỉ vào thanh hồ mặt quỷ trên ghế rồng nói:

- Bao gồm cả nó sao?

Thạch quy nhìn thanh hồ mặt quỷ một cái, thầm nghĩ:

- Tiểu quỷ này thoạt nhìn thật là cơ trí, nếu ta nói là thanh hồ mặt quỷ không thể cho hắn, hắn tất nhiên không chịu chấp nhận ký huyết khế, đợi đã nhiều năm như vậy, mới có một cái tiểu quỷ xông vào, ta vẫn không thể giết hắn... Thôi đi, tạm thời đáp ứng hắn, dù sao hắn ký kết huyết khế rồi, sẽ không cách nào cãi lại mệnh lệnh của ta, dùng lực lượng trói buộc là được!

Nghĩ đến đây điềm nhiên nói:

- Tự nhiên có thể, chẳng qua sau khi tiên điện truyền nhân đến, mọi thứ đều vật quy nguyên chủ!

Phương Hành cười ha ha, nói:

- Đó là tự nhiên, ta cũng không phải là người mượn đồ không trả, làm sao để ký huyết khế?

Thạch quy trong lòng vui mừng, há mồm phun ra một khối ngọc phù, nói:

- Đem máu huyết ẩn chứa thần hồn, nhỏ một giọt trên ngọc phù!

- Thì ra là không khác mệnh đăng của Thanh Vân Tông...

Phương Hành nhìn kỹ ngọc phù một cái, lợi dụng Âm Dương Thần Ma Giám giám định ra tác dụng của nó, lại giống mệnh đăng, là một loại ngọc phù khế ước, chẳng qua so với mệnh đăng mạnh hơn không ít, Thanh Vân Tông mệnh đăng, đối với Trúc Cơ cảnh tu sĩ, lực khống chế rất có hạn, đối với Kim Đan cảnh tu sĩ, trên căn bản không có lực khống chế, tùy ý có thể đánh vỡ. Nhưng ngọc bài này, mặc dù cùng mệnh đăng nguyên lý tương thông, lực khống chế cường đại hơn không ít, chỉ sợ ngay cả Nguyên Anh tu sĩ, cũng có thể phản chế.

- Tiểu quỷ, như thế nào? Ngươi ký khế ước này, sẽ có đại cơ duyên trong người, từ đó tiến triển rất nhanh...

Thạch quy lành lạnh mở miệng, dụ dỗ Phương Hành.

Phương Hành suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói:

- Ta trước tiên suy nghĩ một chút!

Vừa nói khoanh chân ngồi xuống, khép hờ hai mắt, tựa như thật sự chân thành suy nghĩ. Kim Ô sau lưng của hắn có chút lo lắng, cẩn thận đá hắn một cái, nhắc nhở hắn tuyệt đối không đáp ứng. Thạch quy phát hiện Kim Ô mờ ám, chửi ầm lên:

- Con quạ đen kia, muốn chết phải không?

Kim Ô sợ hãi co rụt cổ lại, không dám nói tiếp nữa.

Lại nói Phương Hành, nhắm mắt một hồi lâu, từ từ mở mắt, khẽ mỉm cười, nói:

- Tốt, ta đáp ứng!

Thạch quy mừng rỡ, thở phào nhẹ nhõm, há mồm thổi, đem này ngọc bài thổi tới trước mặt Phương Hành, lạnh giọng nói:

- Nhỏ máu huyết vào sao!

Phương Hành gật đầu, ở trong ánh mắt lo lắng của Kim Ô, rạch ngón tay, đem một giọt máu huyết nhỏ trên ngọc bài. Thạch quy vui vô cùng, một đạo lực lượng vô hình lộ ra, cuộn khối ngọc bài này vào trong bụng của nó, thần niệm thăm dò vào ngọc bài, mà Phương Hành thừa dịp thạch quy kiểm tra ngọc bài, cũng gấp gấp hướng long ỷ lão tới, một tay đem thanh hồ mặt quỷ chộp trong tay, chợt phát hiện, dưới mặt quỷ, còn đặt một quyển ngọc sách linh quang lóe lên, thuận tay thu vào, lui về tại chỗ, ý bảo Kim Ô đi nhanh lên. Thạch quy dò xét xong, thấy ngọc bài quả thật có khí huyết của Phương Hành, biết không làm bộ, trong bụng thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Phương Hành lấy hồ cụ, đang cùng con Kim Ô này như tên trộm hướng phía ngoài mà đi, lành lạnh cười nói:

- Tiểu quỷ, ngươi hãy quay trở lại, làm nô cho ta, có một chuyện muốn ngươi đi làm, ngươi đi Thương Lan Hải, đem long châu của Long Vương hiện nay trộm cho ta...

- Không thành vấn đề!

Phương Hành lớn tiếng đáp ứng, cùng Kim Ô đi nhanh hơn. Thạch quy cảm thấy có chút kỳ quái, quát lên:

- Đem thanh hồ mặt quỷ để xuống, bản thánh có pháp khí khác ban thưởng cho ngươi!

- Không cần nữa, cái này là được rồi...

Phương Hành đáp ứng, trực tiếp dắt Kim Ô chạy.

Chương 193: Hành trình chạy trốn của tên lừa gạt

Thạch quy cảm thấy có chút không đúng lắm, thanh âm nhất thời cao lên, quát lên:

- Tiểu quỷ ngươi trở lại cho ta!

Phương Hành bỗng nhiên cười ha ha, vỗ Kim Ô một cái, Kim Ô hiểu ý, hai cánh mở ra, đột nhiên bay đến giữa không trung, mà Phương Hành thật nhanh nhảy tới trên lưng nó, một người một quạ, tốc độ cực nhanh, nhanh như tia chớp hướng phía ngoài đại điện bay ra. Lấy phi hành thuật của Kim Ô hôm nay, hai cánh mở ra lực chống vạn quân, dưới cánh có hai cơn lốc xuất hiện, sưu một tiếng liền lướt đi trăm trượng.

- Tiểu vương bát đản, ký huyết khế rồi, còn muốn tạo phản ư?

Thạch quy mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không hoảng hốt, cười lạnh một tiếng, thần niệm đưa vào trong ngọc bài.

- Đã làm người hầu cho ta, trọn đời thoát thân không được, tiểu vương bát đản, trở lại quỳ xuống cho ta!

Thạch quy thông qua ngọc bài, lạnh lùng phát ra mệnh lệnh.

Trong ngọc bài, nhất thời có một đạo lực lượng vô hình phóng ra ngoài, trong nháy mắt cắn trả đến trên người chủ nhân máu huyết.

Thạch quy cười lạnh, đợi tiểu quỷ giảo hoạt này trở lại trước người của mình mà cầu xin tha thứ.

Nhưng đợi một hồi lâu, nó dần dần cảm thấy không đúng lắm, tiểu quỷ lúc này còn chưa trốn xa, nếu trở lại, sớm đã trở lại rồi.

- Chẳng lẽ tiểu quỷ này lừa ta ư?

Thạch quy vội vàng kiểm tra ngọc bài, nhưng vẫn cảm giác trong ngọc bài gởi lại khí tức máu huyết của Phương Hành không có gì sai, cùng tiểu quỷ này rõ ràng là nhất nguyên đồng thể, nhưng hết lần này tới lần khác cảm giác không cách nào khống chế được, nó có chút vội vàng xao động, tinh tế kiểm tra, rốt cục phát hiện một chút bất đồng, thì ra là trên máu huyết này uẩn nhiễm khí tức quỷ dị nhè nhẹ, cũng không tinh khiết, mặc dù là đồng nguyên, cũng đã không phải...

- Tiểu quỷ khốn kiếp, lại dám lừa gạt bản thánh, oa nha nha, ta muốn mạng của ngươi...

Thạch quy rống giận, không do dự nữa, ùng ùng thúc dục tiên điện đại trận.

Chẳng qua là, lúc này nó đã không thấy Phương Hành ở nơi nào, mà nó bị trấn áp nhiều năm, thức tỉnh không lâu, thần niệm bị hao tổn nghiêm trọng, căn bản không cách nào bao trùm cả tòa đại điện, chỉ có thể toàn lực đem pháp trận thúc dục, quyết định chủ ý đem tiểu quỷ này vây ở nơi đây...

Chuyện này tương tự biết địch nhân ở dưới sườn núi, lại không rõ cụ thể ở đâu, liền đem một đống đá đẩy xuống, cuối cùng sẽ có một khối có thể nện vào hắn.

Làm xong những thứ này, còn chưa hết giận, vừa thông qua pháp trận phóng thích thần niệm:

- Âm cấm quỷ nô, giết hết hết thảy vật sống cho ta...

...

...

- Ngươi vừa rồi rốt cuộc đã làm gì?

Kim Ô vừa bay nhanh, vẫn không quên quay đầu lại hỏi Phương Hành.

Nó trong lòng cảm thấy thật sự quá kinh ngạc, rõ ràng thấy Phương Hành đem máu huyết nhỏ vào trên ngọc bài, ghi lại huyết khế, nhưng hắn hoàn toàn không sợ thạch quy, còn dám đoạt đồ bỏ chạy, thật sự không bình thường...

- Ha ha, nhân họa đắc phúc... Bên trái ba thước chính là thương môn...

Phương Hành đắc ý cười to, đồng thời không quên chỉ điểm phương hướng cho Kim Ô.

Thì ra là, lúc ấy hắn nói muốn cẩn thận suy nghĩ một chút, trên thực tế lại là chìm vào trong thức hải, vội vàng tìm Đại Bằng Tà Vương thương lượng, bởi vì sau khi Trần Huyền Hoa giúp hắn phong ấn con sát linh thứ chín, hắn cũng có chút không yên lòng, trên đường từ Sở Vực chạy tới Bột Hải quốc, nhiều lần tiến vào thức hải, cùng Đại Bằng Tà Vương thương lượng đối sách, dù sao lão già này mặc dù cần ăn đòn, nhưng kiến thức thực sự không ít.

Dùng Tam Muội Chân Hỏa "Tra khảo", Đại Bằng Tà Vương cũng thật sự hao tổn tâm tư tìm phương pháp giúp hắn thoát khỏi sát linh, nhưng dù sao sát linh cùng Phương Hành đồng nguyên, muốn hoàn toàn thoát khỏi tai hoạ này không phải chuyện đơn giản, suy tính vài loại phương pháp, hoặc là quá khó khăn, hoặc là tính nguy hiểm quá cao, đều bị phủ quyết rồi, bất quá bên trong quá trình này, Phương Hành lại đem bản chất sát linh hiểu được không sai biệt lắm.

Con sát linh thứ chín, bởi vì nguyền rủa thuật, đã biến thành một loại tồn tại vô cùng đặc biệt.

Nó và chân linh của Phương Hành chính là đồng nguyên, vì vậy Tam Muội Chân Hỏa trong thức hải Phương Hành cơ hồ có thể luyện hóa hết thảy, lại luyện không được nó, nhưng nó lại cùng chân linh của Phương Hành khác biệt, bị nguyền rủa thuật xâm nhuộm, biến thành một loại dị linh, Đại Bằng Tà Vương cũng cảm thấy khó lòng định nghĩa đồ chơi này, tóm lại một câu, nó cùng chân linh của Phương Hành đồng nguyên, nhưng lại không thuộc về chân linh của Phương Hành.

Đại Bằng Tà Vương có một lần bị Phương Hành nướng cho nóng quá muốn điên, liền chửi ầm lên:

- Ai bảo tiểu vương bát đản ngươi ban đầu không chút nghĩ ngợi đã lưu lại mệnh đăng, chọc ra tai họa hiện tại tới gây phiền toái cho ta, ta không làm nữa, ngươi giết chết ta đi...

Phương Hành vội vàng an ủi nó:

- Lúc ấy không phải là không hiểu hay sao, lần sau kiên trì không theo lưu lại mệnh đăng

nữa!

Đại Bằng Tà Vương lại nói:

- Làm sao không lưu? Cứ thoải mái mà lưu! Thời điểm không nên lưu ngươi lại lưu, thời điểm có thể lưu ngược lại không dám lưu? Sau này chỉ cần sát linh này không biến mất, ngươi tùy tiện lưu lại mệnh đăng, cứ đem khí tức của nó giao ra là được...

Phương Hành vội vàng hỏi tới, sau đó mới hiểu được, Đại Bằng Tà Vương phát hiện dị trạng sát linh này, cũng nghĩ đến không ít cách dùng, trong đó một cái đơn giản nhất chính là, có thể dùng để gạt tông môn, dù sao khí tức này vốn cùng Phương Hành đồng nguyên, người khác cũng rất khó phân biện khác nhau trong đó, còn nếu đối phương muốn phản chế Phương Hành, lực lượng này cũng chỉ cắn trả đến trên người sát linh mà thôi...

Cũng chính vì nắm chắc như vậy, Phương Hành mới dám ký huyết khế của thạch quy.

- Oanh...

Bên trong Thanh Khâu mộ phần, lực lượng đại trận vận chuyển không ngừng, mà Phương Hành cùng Kim Ô cũng đem năng lực của riêng mình phát huy đến cực hạn, Phương

Hành hết sức chăm chú ngưng mắt nhìn vị trí bát môn đang biến hóa rất nhanh, sau đó báo cho Kim Ô biết, Kim Ô thì vừa chạy trốn vừa dùng hết năng lực suy tính, có lúc, đã chẳng quan tâm tìm kiếm sinh môn chỗ ở, dù sao không phải là tử môn là tốt rồi.

Bất quá, đại trận dù sao cũng vận chuyển lung tung, không phải cố ý trấn áp hai người bọn họ, trong hỗn loạn, ngược lại cho bọn hắn một tia cơ hội, mặc dù hiểm nguy xuất hiện nhiều lần, nhưng cuối cùng dần dần chạy trốn tới ngoài rìa đại trận.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên phía trước xuất hiện một đạo bóng dáng màu trắng, bồng bềnh đung đưa.

Là âm cấm quỷ nô!

Quỷ nô chẳng biết lúc nào xuất hiện trước người bọn hắn, khí tức quỷ dị trên người càng ngày càng mạnh.

- Không tốt, tránh mau...

Phương Hành kêu to.

Thanh âm còn chưa rơi xuống, bóng dáng màu trắng thân hình chợt lóe, hung hăng hướng bọn họ đánh tới.

Chỉ trong chốc lát, khí tức quỷ dị âm hàn trực tiếp bao phủ nó cùng Phương Hành.

Kim Ô phản ứng cũng coi như cực nhanh, trong lúc cấp thiết mở cánh ra, thân hình tà tà từ bên cạnh âm cấm quỷ nô lướt tới.

Âm cấm quỷ nô bỗng nhiên lấy tay chộp tới, tóc đen bay loạn, lộ ra khuôn mặt vẫn bị mái tóc che kín, gương mặt này, dĩ nhiên là đẹp đến kinh người, chẳng qua là tái nhợt vô cùng, con ngươi đần độn, không có một tia sinh khí, bất quá động tác nhanh như thiểm điện, trở tay hướng Kim Ô bắt tới, ở dưới tốc độ kinh người, Kim Ô căn bản không có bất kỳ khả năng né tránh được một trảo này.

- Khôi linh, đi...

Phương Hành giờ khắc này kêu to, trong nháy mắt thao túng năm đạo khôi linh còn sống hướng âm cấm quỷ nô vọt tới.

Mà Kim Ô ngay lúc này, cũng lựa chọn tin tưởng Phương Hành, căn bản không nhìn âm cấm quỷ nô, nhắm mắt lại xông về trước.

- Sưu sưu sưu sưu sưu...

Năm đạo khôi linh đều hướng quỷ nô lao đến, một con ôm chặt tới trên tay quỷ nô.

- Rầm rầm rầm rầm rầm...

Vừa tiếp xúc với cánh tay tái nhợt, khôi linh nhất thời biến thành một ngọn lửa.

Trong lúc nhất thời, năm đạo hỏa diễm liên tiếp dâng lên, cũng khó khăn lắm mới tiếp được một trảo này.

Mà lục khôi tham linh phù ở bên hông Phương Hành, cũng vào lúc này chợt nổ tung, linh khí tỏa ra bốn phía, đã phá hủy.

Cũng may cuối cùng tranh thủ được một cái cơ hội, Kim Ô mượn một tia cơ hội này, đã vọt tới phía sau âm cấm quỷ nô.

Âm cấm quỷ nô một trảo đánh hụt, lập tức không cảm xúc xoay người, bồng bềnh đung đưa hướng Kim Ô đuổi tới.

Tốc độ cũng cực nhanh!

- Chạy mau, chạy mau...

Phương Hành tế ra các loại phi kiếm, phù triện, điên cuồng công kích, ngăn cản âm cấm quỷ nô sau lưng, đồng thời thúc giục Kim Ô chạy mau.

- Ta trốn, ta trốn...

Thật ra không cần hắn thúc dục, Kim Ô cũng thi triển toàn bộ sức mạnh, lưỡi giống như chó lè ra ngoài miệng.

Dù là như thế, âm cấm quỷ nô sau lưng đang thật nhanh đến gần.

Cũng vào lúc này, bỗng nhiên chung quanh hai người, không ngừng có bóng trắng đung đưa, một con, hai con, ba con, bốn con... Ở tiền phương của bọn hắn, cho tới chung quanh, không ngừng có âm cấm quỷ nô lao đến, dường như có mấy trăm con nhiều, nhìn thấy hình dáng này, Kim Ô "Ngao" hét thảm một tiếng, cơ hồ muốn đập đầu vào trên tường tự sát.

Chưa từng nghĩ đến, ngay cả một con âm cấm quỷ nô đuổi giết cũng không chạy thoát, thế nhưng bỗng nhiên xuất hiện nhiều như vậy?

Còn có muốn để cho người ta sống hay không!

Phía sau có truy binh, trước có chặn đường, trái phải hai bên cũng không an toàn, đã bị bao vây, Phương Hành hai mắt cũng không khỏi rùng mình.

- Lão Kim, chuẩn bị xong...

Phương Hành hét lớn, đồng thời đem một khối ngọc phù lấy ra, gắt gao nắm trong tay.

Chính là Thập Lý Na Di phù.

Gần trăm con quỷ nô điên cuồng hướng của bọn hắn lao đến.

Phương Hành chợt quát, thúc dục Thập Lý Na

Di phù.

Linh quang chợt lóe, trong không khí nổi lên một trận rung động, Phương Hành cùng Kim Ô đồng thời biến mất không thấy gì nữa.

Gần trăm con âm cấm quỷ nô lao đến, con mồi đột nhiên biến mất, động tác của các nàng đột nhiên ngừng lại.

Tốc độ nhanh như vậy, nhưng không đụng vào nhau, trong chốc lát đứng im, rồi sau đó lơ lửng trên không trung, mờ mịt tìm chung quanh.

Rất nhanh, bọn họ ở phía trước lần nữa phát hiện khí tức của Phương Hành cùng Kim Ô, nhất tề lần nữa đuổi theo.

Mà lúc này Phương Hành cùng Kim Ô, thông qua Thập Lý Na Di phù, cũng chạy tới thông đạo ban đầu, ở trong động phủ này, tựa hồ có cấm chế nào đó, mạnh mẽ áp chế lực lượng của Thập Lý Na Di phù, vốn dĩ là cao nhất pháp khí cho dù là ở tiểu thiên nham như vậy, cũng có thể trong nháy mắt na di đến mười dặm, lần này lại chỉ na di chừng ba trăm trượng.

Bất quá Kim Ô tìm được đường sống trong chỗ chết, nơi nào còn dám nói khác, ánh mắt nhìn thấy động khẩu, lập tức vui mừng "Oa oa" kêu một tiếng, chỉ sợ mệt mỏi như chó chết, cũng lần nữa dồn sức lực, điên cuồng hướng ngoài động vọt tới, mà sau lưng âm cấm quỷ nô mặt không chút thay đổi đuổi theo, cự ly không ngừng kéo lại, ba trăm trượng... hai trăm năm mươi trượng... Hai trăm trượng...

“Sưu” một tiếng, Kim Ô rốt cục chạy ra khỏi động khẩu, lao thẳng xuống dưới.

Mà lúc này đạo nhân mập, đang dâng lên huyết tế, khuôn mặt mong đợi hi vọng phía trên sẽ có cái gì rơi xuống...

Chương 194: Thân trong vòng vây còn dám giết người

Lại nói Phương Hành cùng Kim Ô rớt xuống trên bàn ngọc, cho là thoát khỏi nguy hiểm, vừa ngẩng đầu lại thấy được đạo nhân mập, nhất thời vui mừng hô to, mà đạo nhân mập thì thoáng cái hoảng loạn, hắn mặc dù trong lòng vẫn nghĩ, Phương Hành tiểu vương bát đản này có thể xuất hiện lần nữa hay không, giống lúc trước giúp mình một tay, giải quyết khốn cảnh, nhưng làm sao nghĩ đến hắn lại từ phía trên rơi xuống?

- Ngươi... Ngươi...

Không đợi đạo nhân mập hỏi được một câu, Phương Hành bỗng nhiên lại mặt liền biến sắc, "Sưu" một tiếng nhảy lên.

Hắn đã mơ hồ cảm giác được, trong sương mù màu tím trên bầu trời, khí tức nguy hiểm tăng vọt, tựa như quỷ nô đuổi theo mà xuống.

- Ôi, bằng hữu giúp đỡ chút...

Vừa ngẩng đầu liền thấy được Bách Thú Tông Tông chủ Ứng Sư Hống vẻ mặt không rõ trạng huống đứng ở nơi đó, Phương Hành liền quát to một tiếng, cùng Kim Ô hướng Ứng Sư Hống lướt qua, Ứng Sư Hống tu vi tự nhiên cao hơn hắn, bất quá hắn đối với Thanh Khâu mộ phần kính sợ thật sự quá sâu, nhất thời thấy Phương Hành từ phía trên rớt xuống, ngoài kinh ngạc, cũng cực độ kiêng ky, không dám hướng hắn xuất thủ.

Thấy hắn xông tới, cũng chỉ là thân thể hướng bên cạnh khẽ tránh, cảnh giác nhìn hắn.

Mà Phương Hành cũng không có ý tứ cùng hắn động thủ, từ bên cạnh hắn xông qua, trốn tới phía sau hắn.

Ứng Sư Hống trong lòng tràn đầy không giải thích được, đang muốn quát hỏi, bỗng nhiên cảm giác được mấy đạo khí tức cực kỳ nguy hiểm.

- Ông...

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Ứng Sư Hống chợt xoay người, hai tay đẩy ngang ra, trên đỉnh đầu, một đạo ảo ảnh sư tử sinh ra chín cái đầu mạnh mẽ xuất hiện, hóa thành một cái tương tự bình chướng, chắn trước người hắn, hướng không trung gầm thét.

Cũng vào lúc này, trong sương mù, một bạch y nữ tử chợt lao ra ngoài, khí tức tập trung vào Phương Hành sau lưng Ứng Sư Hống, trong chốc lát lao tới, thẳng hướng Phương Hành chộp tới, nó là vật chết, không hiểu biến hóa, chỉ sợ trước người Phương Hành có Ứng Sư Hống cản trở, cũng thẳng tắp lao đến, thoạt nhìn bộ dáng kia giống như trực tiếp hướng Ứng Sư Hống đánh tới...

Ứng Sư Hống cảm thấy kinh khủng khí tức trên người nàng, sợ hãi hét lớn một tiếng, liều mạng ngăn cản.

- Ông...

Bạch y nữ tử giơ vuốt chộp tới ngực Ứng Sư Hống, nhưng mà cũng ngay lúc này, da trên người nàng bỗng nhiên bắt đầu rạn nứt, hóa thành bụi bay phiêu tán ở trong không khí... Trên thực tế, ngay khi nàng chạy ra khỏi phạm vi tử vụ bao phủ, biến hóa cũng đã bắt đầu xuất hiện, mất đi tử vụ bảo vệ, thân thể của nàng bắt đầu hủ hóa, từng điểm từng điểm, hóa thành bụi bay tan biến...

Mắt thấy một trảo này sắp đánh chết Ứng Sư Hống, thân thể nàng cũng oanh một tiếng, toàn bộ hóa thành bụi bay.

Loại tử vụ này đối với tu hành người mà nói chính là độc chướng, cực kỳ khó ngăn cản, đối với nàng mà nói, tương đương vòng bảo vệ.

Thoát khỏi khói độc, xuất hiện ở trong không khí, thân thể nàng không ngăn được nứt vỡ.

Mà lúc này, nàng thậm chí đã đánh vỡ bình chướng trước người Ứng Sư Hống, cự ly tiếp xúc đến hắn, chỉ có một ngón tay.

Ứng Sư Hống đường đường Trúc Cơ, giờ khắc này sợ hãi linh hồn đều run rẩy, toát ra mồ hôi lạnh.

Mà Mạc Da trưởng lão ở bên cạnh hắn cách đó không xa, đã kinh hãi, xông về phía trước tới tra xét thương thế của hắn.

- Sưu sưu sưu sưu...

Trừ con quỷ nô lúc đầu lao ra, đám quỷ nô khác tựa như phát hiện không ổn, cho dù là các nàng không có linh tính, cũng cảm thấy một loại sợ hãi trong bản năng, rối rít rút về trong sương mù.

Trong lúc nhất thời, tử vụ mãnh liệt không dứt, váy trắng như ẩn như hiện.

Mọi người kinh hoảng, người gây ra họa Phương Hành vừa thấy quỷ nô lui về trong sương mù, liền biết một kiếp này đã trốn qua, con ngươi đảo một vòng, muốn thừa dịp loạn mà chạy, nhưng hắn lại không nghĩ rằng, mặc dù chung quanh một đám hỗn loạn, nhưng không phải mọi người đều không lưu ý hắn, trên thực tế, bắt đầu từ khi hắn xuất hiện, liền có một người lập tức chú ý đến trên người của hắn.

- Dĩ nhiên là... Ngươi, Chiêu Dương ca ca mau bắt hắn...

Ứng Xảo Xảo quát lên đầu tiên, chỉ vào Phương Hành hướng cốc khẩu chuồn đi.

- Bá...

Người khác không biết thân phận của Phương Hành, lúc này còn có chút sững sờ, càng có thật nhiều người thấy Phương Hành là từ trong tử vụ rơi xuống, tâm sinh kính sợ, ngược lại xa xa tránh hắn, nhưng Sở Chiêu Dương lại là gặp qua Phương Hành, lúc này bị Ứng Xảo Xảo quát to một tiếng nhắc nhở, lập tức nhận ra Phương Hành chính là tiểu ma đầu ban đầu gặp ở Loạn Hoang sơn, hừ lạnh một tiếng, phi thân lao tới.

Đúng lúc này, bên cạnh một tiếng cười lạnh, một thân ảnh khác chui ra, chính là Kỳ Hành.

Kỳ Hành cũng chưa gặp Phương Hành, cũng không biết Phương Hành là ai, nhưng thấy Phương Hành từ trong sương mù rớt xuống, trong lòng có chút khiếp sợ, lại thấy Ứng Xảo Xảo mở miệng hét lên, để cho Sở Chiêu Dương bắt hắn, trong lòng còn tưởng rằng trên người tiểu quỷ này có bí mật gì trọng yếu, Ứng Xảo Xảo lại muốn như lúc trước, cố ý trợ giúp Sở Chiêu Dương, vì vậy vội vàng lao ra, muốn bắt Phương Hành trước.

Phương Hành ngẩn ngơ, không ngờ hai cái Trúc Cơ nơi này nhất thời không kịp phản ứng bắt mình, cũng có hai đệ tử trẻ tuổi hung hăng lao đến, hắn đã từng gặp Sở Chiêu Dương, trong khoảng thời gian ở Hải Yêu thành, cũng hỏi thăm bộ dáng của Kỳ Hành, nhìn một cái đã nhận ra được, hai người kia đúng là hai người mình lúc đầu tính toán giết chết, vì vậy trong lòng cũng vui mừng, quát lạnh một tiếng, tung mình liền chém.

Tung mình chém ra, trong tay còn không có vật gì, nhưng ở trong quá trình chém ra, Thanh Long Bích Diễm đao đã xuất hiện trong tay, sát khí cùng màu vàng hỏa vân chói mắt, khí tức bão táp bao phủ toàn trường, hung hăng một đao hướng Sở Chiêu Dương chém tới.

- Tiểu quỷ này làm sao lợi hại như thế rồi?

Sở Chiêu Dương kinh hãi, buồn bực rống một tiếng, hai tay vội đẩy, chống đỡ một chiêu này.

- Oanh...

Kình khí chạm vào nhau, không khí nổ tung, khí lưu xé rách.

Sở Chiêu Dương trong thoáng chốc, bị chấn cho rống buồn bực một tiếng, hai chân không ngăn được lui về phía sau, huyết khí cuồn cuộn.

Ở trong lòng hắn, đã vô cùng khiếp sợ, tuyệt đối không nghĩ tới, ban đầu ở Loạn Hoang sơn, Phương Hành còn là một tiểu quỷ Linh Động trung kỳ, chính mình muốn bắt hắn, tự giác dễ như trở bàn tay, lại không nghĩ rằng, hôm nay không tới nửa năm, tu vi của hắn tăng vọt như vậy, mơ hồ đạt đến Linh Động tầng tám đỉnh phong, vung ra một đao kia, lại càng cuồng bạo đến mình không thể đón đỡ.

Kỳ Hành so với Sở Chiêu Dương chậm một chút, nhìn thấy một màn này, trong bụng lập tức khiếp sợ, trong chốc lát bứt ra mà đi.

- Đi chết đi!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, sau lưng "Xôn xao" một tiếng triển khai một đôi kim dực, hơn mười đạo kiếm quang gào thét. Kỳ Hành vừa mới có ý định rút lui, kiếm quang liền đã vọt tới trước người, dọa cho hắn vỡ mật, vội vàng vận toàn thân tu vi, khởi động bình chướng phòng ngự, chẳng qua là ở Thập Vạn Bát Thiên Kiếm cường công, bình chướng căn bản không cách nào chống đỡ, vang lên bể tan tành.

- Hưu hưu hưu...

Có ít nhất bảy tám đạo kiếm quang trong chốc lát xông vào thân thể của hắn, sau đó từ phía sau lưng hắn bay ra, lúc này mới biến mất không thấy gì nữa.

Kỳ Hành ngơ ngác nhìn mình vết thương trên ngực, tựa hồ không nghĩ tới cứ như vậy một chớp mắt, hình ảnh chuyển tiếp đột ngột.

Chính mình liều mạng đoạt lấy... Dĩ nhiên là tử vong!

Mà lúc này Phương Hành, nhưng hoàn toàn không để ý hắn, sau lưng kim dực mở ra, cả người đã bay vút ở giữa không trung, tốc độ cơ hồ nhanh đến cực hạn, chỉ một chớp mắt, cũng đã vọt tới trước người Sở Chiêu Dương, đầy trời kiếm quang phô thiên cái địa hướng hắn rơi xuống. Sở Chiêu Dương rống một tiếng, vừa lui nhanh vừa tế lên các loại phi kiếm, phù triện, bình chướng đón đỡ.

Nhưng mà dưới lực công kích cường đại của huyền quyết, toàn bộ chống đỡ đều là phí công, đều bể tan tành, kiếm quang thế như chẻ tre.

- Sưu...

Phương Hành lại càng không do dự, ở kiếm quang phá vỡ phòng ngự của Sở Chiêu Dương, cúi người từ bầu trời rơi xuống, vung đao chém, Sở Chiêu Dương đem hết toàn lực ngăn cản kiếm quang của Phương Hành, thậm chí còn không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trên cổ chợt lạnh, sau đó cảm thấy thiên toàn địa chuyển, chính mình tựa như bay lên, trên không trung không biết vòng vo bao nhiêu vòng, rốt cục bị một đôi tay tiếp được.

Hắn nhìn thấy một lần cuối cùng, là ánh mắt tiểu sư muội Ứng Xảo Xảo sợ hãi đến gần như dại ra.

- Chiêu Dương... Kỳ Hành...

Hết thảy tất cả, chỉ phát sinh ở trong hai tức.

Bách Thú Tông Tông chủ Ứng Sư Hống bởi vì chống đỡ quỷ nô, tạm thời thoát lực, mà vị Trúc Cơ thứ hai Mạc Da trưởng lão thì nóng lòng tới ngó nhìn thương thế của hắn, đem linh lực đánh vào trong cơ thể hắn kiểm tra đo lường một chút, đợi đến phát hiện Tông chủ chẳng qua là điên cuồng tăng lên linh lực thúc dục cửu đầu sư yêu linh, lại bị bạch y nữ tử kia đánh tan phòng ngự, nhận lấy chút cắn trả, tạm thời thoát lực mà thôi, lúc này mới xoay người đi xem Phương Hành.

Nhưng vừa xoay người, vừa hay nhìn thấy Phương Hành vung đao chém đầu Sở Chiêu Dương.

Ánh mắt chuyển vừa, liền thấy Kỳ Hành cũng đang thân thể cứng ngắc té xuống phía sau, trên ngực huyết nhục mơ hồ, bị thương thảm trọng.

Trong khoảng thời gian ngắn, kịch biến khiến cho Mạc Da trưởng lão cho dù là Trúc Cơ cảnh tu vi, cũng cơ hồ thở gấp không ra.

Ngẩn người một chốc, hắn rống một tiếng, Trúc Cơ lực tất cả đều nhắc tới, điên cuồng đánh hướng Phương Hành.

Mà lúc này Phương Hành một đao chém đầu Sở Chiêu Dương, cười ha ha, sau lưng kim dực mở ra, liền hướng Kim Ô nơi đó bay vút tới, Kim Ô lúc này cũng hồi phục thần trí, giương cánh bay lên, đồng thời khẽ động Khổn Tiên Tác thắt ở trên móng vuốt, đem Phương Hành lôi tới, chẳng qua là bọn họ tốc độ mau hơn nữa, cũng không nhanh bằng Mạc Da trưởng lão một chưởng...

- Oanh...

Mạc Da trưởng lão chưởng lực cách không đánh tới, nặng nề đánh vào sau lưng Phương Hành.

Phương Hành bay vút mà lên kêu đau đớn, thân thể như diều đứt dây ngã về phía trước, bất quá cũng là ở Mạc Da trưởng lão một chưởng này đánh vào trên người hắn đồng thời, trước ngực hắn cũng hiện lên kim hoàng sắc quang mang, bao phủ quanh thân, chợt lóe rồi biến mất.

- A. Tiểu quỷ ngươi không bị đánh chết sao?

Kim Ô kinh hãi, cũng không còn kịp nhìn thương thế của Phương Hành, lấy Khổn Tiên Tác dắt hắn đi trốn.

Mà nơi xađạo nhân mập, cũng bị biến hóa liên tiếp dọa sợ ngây người, trong lúc cấp thiết, đỉnh đầu cương liệp linh tướng bay ra khỏi thiên linh cái.

Ứng Xảo Xảo thấy được một màn này, vẻ mặt ngẩn ra, sau đó mừng như điên...

Trúc Cơ kỳ một chưởng, như vậy đánh vào người, tiểu ác ma này... Hẳn là đã chết sao?

Như vậy ngẩn ra, Kim Ô đã giương cánh trốn hướng cốc khẩu, trên móng vuốt Khổn Tiên Tác đã dắt Phương Hành trên không trung đi theo trốn.

- Ha ha ha ha, lão đầu tử, tiểu gia nhớ kỹ một chưởng này của ngươi, hôm nào sẽ thưởng ngươi hai chưởng...

Phương Hành bị treo ngược trên không trung giống như là đã chết, bỗng nhiên tung mình nhảy tới trên lưng Kim Ô, cười lớn đi xa.

- Xôn xao...

Nhìn thấy tiểu quỷ này chịu một chưởng của Mạc Da trưởng lão, thế nhưng vô sự, chúng đệ tử Bách Thú Tông nhất thời một mảnh xôn xao.

Chưa từng thấy Phương Hành, đối với thiếu niên từ trên trời rớt xuống này vốn là trong lòng còn có kính sợ, nhìn thấy cảnh này, càng sợ hãi.

Từ trên trời giáng xuống, ngay trước mặt hai vị Trúc Cơ, bộc phát giết người, ngang nhiên chạy trốn...

Người này... là ác ma bất tử sao?

Một loại cảm giác sợ hãi kỳ quái đánh thẳng vào lòng Ứng Xảo Xảo, đột nhiên khóc rống lên.

- Người này là ai?

Vào lúc này, một thanh âm nhàn nhạt hỏi, chính là Diệp Cô Âm.

Chương 195: Thái Thượng Cảm Ứng Kinh

Từ lúc Phương Hành từ giữa không trung té xuống, đến âm cấm quỷ nô đuổi theo, rồi đến Phương Hành một đao chém giết Sở Chiêu Dương, Diệp Cô Âm cũng không có bất kỳ ý tứ xuất thủ, vẻ mặt bình thản, không đếm xỉa đến, thậm chí lúc đầu Sở Chiêu Dương hướng cạnh mình bay tới, nàng còn lui về sau hai bước, không muốn bị máu của hắn dính vào trên váy, cho đến lúc này, mới nhàn nhạt mở miệng hỏi Ứng Xảo Xảo.

- Diệp sư tỷ... Hắn... Hắn chính là Phương Hành...

Ứng Xảo Xảo đã khóc đến không còn bộ dáng gì, miễn cưỡng nói những lời này, thân thể thoáng một cái, mềm nhũn té ngã trên mặt đất.

- Hắn là Phương Hành ư?

Diệp Cô Âm hơi ngẩn ra, giữa lông mày dâng lên hung phấn, chỉ ngón tay, ngân thoi đã bay đến giữa không trung.

Ngay cả nàng cũng chưa từng nghĩ đến, tiểu quỷ vừa rồi trơn trượt tựa như quỷ, thân trong vòng vây còn dám bộc phát giết người lại là Phương Hành mà nàng vẫn muốn chém giết!

- Thật đúng là quá mức hiểm nguy, may nhờ có kim cương bất hoại phù thay ta cản một chút, nếu không mệnh cũng quăng mất nửa cái...

Phương Hành cười lớn chạy trốn, cũng có chút chột dạ, nói thầm từ trên người bóc một tấm phù triện rách tung toé, không có chút linh quang nào. Thì ra là, hắn ở lúc chuẩn bị tìm kiếm Thanh Khâu mộ phần, dán trên người kim cương bất hoại phù, có thể ngăn cản Trúc Cơ một kích, chẳng qua là không không nghĩ tới, ở trong tiên điện không dùng đến nó, sau khi đi ra, cũng thay mình đón một chưởng của Trúc Cơ kỳ cao thủ, vinh quang đi nghỉ dưỡng.

- Lão Kim, bay nhanh lên một chút, rời đi địa giới này, tìm một chỗ nghiên cứu hai kiện bảo bối này!

Phương Hành đắc ý cười ha ha, lại có chút tiếc hận nói:

- Đáng tiếc, ở trong đó còn không thiếu thứ tốt!

Kim Ô hoàn toàn hết chỗ nói, nói:

- Ngươi đã biết đủ hay không, có thể trốn ra được cũng không tệ rồi!

Cho đến lúc này, nó vẫn còn có chút sợ, ở bên trong Thanh Khâu mộ phần quả nhiên là thiên quân nhất phát, hiểm tử nhưng vẫn còn sống.

Bất quá, chuyện này cũng mơ hồ khiến nó có chút bội phục Phương Hành, nó tự nghĩ chính mình là kẻ gan lớn rồi, bị trục xuất bộ tộc, vào nam ra bắc, cũng đã trải qua không ít sóng gió, chọc ra rất nhiều tai vạ. Nhưng quen biết tiểu vương bát đản này, mới biết mình trước kia quả thực người người oán trách rồi, nếu mình trước kia coi là tai tinh, tiểu vương bát đản này chẳng phải thiên lôi đánh xuống ư?

Nhất là thời điểm ở Thanh Khâu mộ phần, thật sự có một khoảng thời gian, cảm giác có chút bội phục tiểu vương bát đản này!

Dĩ nhiên những lời này tự nhiên sẽ không nói ra, vận sức, hướng viễn không lao đi.

Dù sao Bách Thú Tông cũng có hai đại Trúc

Cơ, trốn xa rồi hãy nói.

Trên thực tế, lấy tốc độ phi hành của nó hôm nay, đại khái cũng chỉ có Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ có thể đuổi kịp nó, Bách Thú Tông tu vi cao nhất cũng chỉ là Tông chủ Ứng Sư Hống Trúc Cơ trung kỳ. Mà đã thoát lực, tạm thời không thể nào đuổi theo, mà Mạc Da trưởng lão vừa mới Trúc Cơ không lâu, muốn đuổi theo Kim Ô càng là chuyện không thể nào, cho nên hai người bọn họ thật sự không lo lắng.

Bay đi một đoạn, Kim Ô thấy không ai đuổi theo, cũng thả chậm tốc độ.

Thanh Khâu mộ phần mặc dù cũng không phi hành quá lâu, nhưng hiện tượng nguy hiểm tùng sinh, cũng thực sự tiêu hao không ít linh khí, mặc dù trong bụng có cửu cửu sinh cơ đan một mực bổ sung đại lượng linh khí, đến nơi này, vẫn có chút mỏi mệt.

Phương Hành cũng không quản nó, ngồi xếp bằng ở trên lưng nó, lấy ra thanh hồ mặt quỷ tới nghiên cứu. Mặt nạ này thoạt nhìn cùng mặt nạ bình thường không có gì khác biệt, ngoại hình là khuôn mặt hồ ly quỷ dị tươi cười, màu trắng, gõ có tiếng "Boong boong", chất liệu phi thiết phi mộc, vô luận nhìn như thế nào, đều không thể giám định ra tác dụng của nó, đeo lên mặt, cũng không có dị trạng phát sinh.

- Tốn bao công sức như vậy, không lẽ lấy được đồ vật vô dụng sao?

Phương Hành nghiên cứu một hồi, lại dùng tay mài mấy cái, phát hiện mặt nạ rất cứng rắn, vận hết toàn lực cũng không mài được, giật mình, liền lấy mấy thanh phi kiếm ra, dùng sức hướng mặt nạ bổ mấy kiếm, cầm lên nhìn lại, phi kiếm sắc bén bổ vào trên mặt nạ, thậm chí ngay cả một chút vết cắt cũng không để lại, cũng đã nói rõ, bảo bối này thực sự không phải là phàm vật, ít nhất rất bền chắc.

Bất quá, thực sự nghiên cứu không ra tác dụng của vật này, cũng chỉ có thể đem nó thu vào, tạm gác lại sau này từ từ nghiên cứu.

- Đồ chơi này là cái gì?

Phương Hành lấy ra bản ngọc sách nguyên bản đặt ở dưới mặt nạ mặt, ở trong tiên điện, thời gian quá mức cấp bách, hắn chỉ kịp lấy thanh hồ mặt quỷ cùng bộ ngọc sách này, bất quá nghĩ đến, hai thứ đồ này cũng ở trên vương tọa, thạch quy cũng từng nói, mình có thể sử dụng hết thảy trong tiên điện, lại không thể đụng vào thứ trên vương tọa cùng huyết liên tử, có thể thấy được giá trị cũng có thể là rất cao.

Trên ngọc sách, không có gì, Phương Hành suy nghĩ một hồi, đem linh khí rót vào trong đó, rất nhanh, có chữ viết nhàn nhạt ở trên ngọc sách thoáng hiện, nhưng là một loại văn tự rất đặc thù, không phải là văn tự thông dụng ở Nam Chiêm Bộ Châu, cũng không phải là ở cửa Thanh Khâu mộ phần động quật thấy được thượng cổ yêu văn, lấy Âm Dương Thần Ma Giám quan sát, Phương Hành rõ ràng phát hiện, đây là một loại tiên văn.

Hắn lập tức ý thức được, bộ ngọc sách này, tầm quan trọng đối với mình có thể còn vượt qua thanh hồ mặt quỷ, lập tức cẩn thận nhìn xuống, rất nhanh đọc được tên bộ ngọc sách này: Thái Thượng Cảm Ứng Kinh...

- Có chút quen thuộc, chẳng lẽ cùng Thái Thượng Hóa Linh kinh có quan hệ ư?

Phương Hành hơi ngẩn ra, nhất thời nhớ lại chính mình từng tại trong mộng được truyền Thái Thượng Hóa Linh kinh.

Từ tên đánh giá, hai bên cũng chút chỗ tương tự.

Trong lòng kích động, vội nhanh chóng nhìn xuống phía dưới.

Nhưng còn không đọc được mấy dòng, chợt nghe được Kim Ô khẩn trương nói:

- Có người đã đuổi theo tới?

Phương Hành ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hướng phương hướng Thanh Khâu mộ phần, rõ ràng có một đạo ngân quang nhanh như tia chớp lướt đến, khí tức kinh người, tốc độ cực nhanh, không so với lúc Kim Ô thi triển cực tốc chậm bao nhiêu, lúc này đã đuổi tới gần ngàn trượng, thi triển pháp nhãn thuật, có thể thấy rõ bên trong ngân quang, là một cô gái mặt không chút thay đổi, người mặc váy tím bồng bềnh, chân đạp ngân thoi, sau lưng đeo một chiếc đàn ngọc khổng lồ.

- Là con bé chân dài kia ư?

Phương Hành giật mình, không ngờ người đuổi theo là nàng.

Hắn còn nhớ rõ, nàng chính là ban đầu ở ngoài Hải Yêu thành nhìn thấy Sở Vực đệ nhất thiên kiêu, Diệp Cô Âm.

Hướng phía sau nàng xem xét, thấy không có khí tức Trúc Cơ cảnh cao thủ đuổi theo, Phương Hành có chút không giải thích được, nghĩ thầm Bách Thú Tông không đuổi theo, người của Băng Âm Cung như ngươi đuổi tới làm cái gì?

Hắn cũng không sợ nàng, để cho Kim Ô chậm lại tốc độ, sau đó dừng lại yên lặng chờ nàng đuổi tới, đợi Diệp Cô Âm đuổi theo gần ba trăm trượng cự ly, Phương Hành vận linh khí, cất giọng quát lên:

- Chân dài, đuổi theo tiểu gia ta làm gì?

Diệp Cô Âm cưỡi cực phẩm phi hành pháp khí sư tôn ban thưởng, khó khăn lắm mới đuổi kịp, trong lòng cũng có chút kinh ngạc về tốc độ của con quạ đen này. Từ từ tới gần, còn không nói chuyện, đã nghe được Phương Hành quát to một tiếng, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Nàng là thiên kiêu của Băng Âm Cung, quan môn đệ tử đứng đầu Sở Vực, người người thấy, cũng xưng là "Tiên tử ", chưa từng bị người ta gọi là "chân dài" gì đó, chớ nói chi là tiểu quỷ này ở trước mặt mình tự xưng là "Tiểu gia", trong bụng không vui, trên mặt cũng lười giả bộ, giơ tay lên, một thanh phi kiếm lưu quang tràn ngập các loại màu sắc từ trong bích cầm bay đến trong tay.

- Vả miệng ba cái, trừng phạt tội ăn nói bậy bạ, sau đó tự phong tu vi, đi theo ta đi!

Nàng đứng thẳng người, giơ ngang trường kiếm, thần tình lạnh nhạt nhìn Phương Hành.

Chẳng qua là mặc dù đang nhìn Phương Hành, trong ánh mắt của nàng cũng không có bất kỳ tiêu điểm, phảng phất nhìn hư không sau lưng của hắn.

Đây là một cô gái kiêu ngạo đến mức hai mắt rất hiếm khi có người khác!

Nghe lời của nàng, Phương Hành cũng ngây ra.

Mình cũng coi như là kẻ ngông cuồng, nhưng gặp ngông cuồng như vậy còn thật hiếm thấy...

- Ngươi nói ta ư?

Hắn chỉ vào mũi của mình, rất khó tin hỏi.

Diệp Cô Âm mặt không chút thay đổi nói:

- Nơi đây trừ ta và ngươi, còn có người thứ ba sao?

Phương Hành thở dài, nói:

- Ta tại sao phải đi theo ngươi?

Diệp Cô Âm thản nhiên nói:

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, ta với Thanh Vân Tông Tiếu thị từng có giao hảo, nghe nói ngươi chém Tiếu Kiếm Minh, Tiếu Sơn Hà không có biện pháp bắt được ngươi, liền muốn mượn cơ hội này, đem ngươi bắt giữ, đưa đi Thanh Vân Tông, cũng coi như mượn chuyện này, kết thúc ân oán cùng Tiếu thị, chuyện là như vậy, ngươi hiện tại có thể vả miệng rồi, nếu không tòng phục, có thể xuất thủ!

- Thì ra nữ nhân này biết chú cháu Tiếu gia...

Phương Hành tỉnh ngộ, nghi ngờ hướng phía sau nàng quan sát, bầu trời xanh vô ngần, tựa hồ không có ai theo tới.

Nhìn một hồi, Phương Hành hồ nghi nói:

- Chân dài, có phải ngươi đặt bẫy câu dẫn tiểu gia hay không?

Diệp Cô Âm sắc mặt lạnh hơn:

- Chỉ có một mình ta tới!

Phương Hành càng thêm kinh hãi, nhìn nàng nói:

- Vậy tại sao ngươi dám bảo ta tự phong tu vi đi theo ngươi?

Diệp Cô Âm mặt mày lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

- Bởi vì nếu như ta xuất kiếm, không thể bảo đảm chính mình sẽ không thất thủ đem ngươi giết chết!

- Ha ha...

Phương Hành rốt cục xác định nữ tử này nói thật, lên tiếng phá lên cười, nói:

- Một mụ đàn bà, cũng ngông cuồng như vậy?

- Càn rỡ!

Diệp Cô Âm bị tiếng cười của Phương Hành chọc giận, trường kiếm trong lòng bàn tay đột nhiên giương lên, có một đạo kiếm quang lành lạnh hướng Phương Hành lướt tới, nàng căn bản không phải một người thích nói nhiều, sở dĩ chịu cho Phương Hành một cái cơ hội tự phong tu vi, theo nàng đi Thanh Vân Tông xin tội, cũng là bởi vì có chút ngạc nhiên Phương Hành tại sao lại từ bầu trời trên Thanh Khâu mộ phần ngã xuống, muốn hỏi rõ ràng mà thôi.

Nhưng tiểu quỷ này bộ dáng bừa bãi, giống như không đem nàng để vào trong mắt, nhất thời làm cho nàng nộ khí trùng thiên.

Không cần phải nhiều lời nữa, phất tay một kiếm, chính là một đạo kiếm quang chém ra.

Kiếm khí lành lạnh, lạnh như thấu xương, càng biến càng lớn, đến trước người Phương Hành, đã dài mười trượng.

Một kiếm này, trực tiếp đem Phương Hành cùng Kim Ô cũng bao phủ ở trong đó.

Phương Hành cũng cẩn thận đối phó, ngoài miệng mặc dù nói thoải mái, nhưng cũng nhìn thấu đạo kiếm quang này bất phàm, quát một tiếng, mặt mày ngưng tụ, Thập Vạn Bát Thiên Kiếm lập tức ở sau lưng hiển hóa, hai kim dực khổng lồ "Xôn xao" một tiếng mở ra, mười mấy đạo kim quang lóe lên, bóng kiếm đón kiếm quang Diệp Cô Âm bổ tới, cùng lúc đó, đại đao nơi tay, xông lên mà chém.

- Khá lắm đàn bà, thật cho là tu vi hơn ta, là có thể trấn áp ta ư?

Chương 196: Thượng phẩm huyền khí kinh hoàng cầm

Đinh đinh đinh...

Mười trượng kiếm quang cùng mười mấy đạo kiếm quang kim sắc chạm vào nhau, trên không trung kịch liệt va chạm, sau đó bể tan tành.

Trong khoảng thời gian ngắn, cũng không ai làm gì được ai!

Diệp Cô Âm thấy thế, sắc mặt nhất thời hơi đổi, tu vi của nàng đã là nửa bước Trúc Cơ, mà công pháp kỳ lạ, linh khí tinh thuần, ngay cả sư tôn của nàng cũng từng nói, lấy thực lực hôm nay của nàng, ở Linh Động cảnh căn bản rất khó gặp phải đối thủ. Cũng vì vậy, lúc đầu nàng căn bản chưa từng đem Phương Hành nhìn ở trong mắt, chỉ cho là đối phó hắn chẳng qua là dễ như trở bàn tay mà thôi, không cần tốn nhiều sức.

Chẳng qua một chiêu thăm dò này, nàng lập tức phát hiện điểm bất phàm của Phương Hành.

Một kiếm trước đó mặc dù chỉ dùng ba thành lực đạo, nhưng tự nghĩ Linh Động cảnh bình thường đã rất khó tiếp nhận.

Nhưng tiểu quỷ này dễ dàng đón đỡ, thậm chí còn thừa lực phản kích.

Một người tu vi Linh Động tầng tám, có thể làm được trình độ này, Diệp Cô Âm thật sự cảm thấy Phương Hành có mấy phần bổn sự.

Trong lòng bàn tay trường kiếm bắn ra, một đạo lực lượng vô hình tự trên thân kiếm đánh tới, vừa vặn Phương Hành một đao bổ tới, bị lực lượng vô hình này chặn lại, thậm chí bị lực lượng cường đại cực kỳ áp chế, Phương Hành còn trên không trung lui về phía sau ba lượng trượng, vẻ mặt giật mình, nghĩ thầm:

- Nữ tử này thật là có điểm môn đạo a, lực lượng kia cơ hồ không dưới ta, tu vi so với ta cao hơn tầng một...

Tu luyện Tam Muội Chân Hỏa, Phương Hành linh khí tinh thuần, cùng giai vô địch, cho dù là người so với hắn tu vi cao hơn tầng ba thậm chí là tầng bốn, cũng dám cứng đối cứng, cũng chính vì vậy, ở Thanh Khâu mộ phần, dưới tình huống ở bên người Trúc Cơ cao thủ, hắn cũng dám đả thương người, bên trong ba tức đã đem hai tu sĩ Linh Động tầng chín chém ở dưới đao, sau đó mới nghênh ngang chạy trốn...

Nhưng hôm nay, hắn cũng ở trên lực lượng cảm nhận được một phần áp lực.

Ở Linh Động cảnh, chân dài này có thể nói là một trong mấy người mạnh nhất hắn từng gặp.

Vốn cho là thực lực của nàng cùng Tiếu Kiếm Minh không kém là bao nhiêu, nhưng hôm nay xem một chút, Tiếu Kiếm Minh căn bản không cách nào cùng nàng so sánh.

- Ha ha, chân dài, có chút bản lãnh, đến, tiểu gia cùng ngươi chơi mấy chiêu nữa...

Trong lòng Phương Hành trịnh trọng, ngoài miệng càng thêm không thành thật, cười ha ha, sau lưng kim dực rung lên, đã bay đến giữa không trung, trên cao nhìn xuống, vận chuyển huyền pháp, đột nhiên ở giữa không trung kim quang chói mắt, kim quang phô thiên cái địa hướng Diệp Cô Âm điên cuồng bắn tới, số lượng không ngừng tăng nhiều, thế nhưng đạt đến sáu bảy mươi đạo, thoạt nhìn đã có loại cảm giác tràn ngập khắp nơi.

Trong khoảng thời gian này, tu vi của hắn tăng lên không ít, đã từ Linh Động tầng bảy sơ giai đạt đến Linh Động tầng tám cao giai, đối tu luyện Thập Vạn Bát Thiên Kiếm cũng nâng cao một bước, từ lúc đầu ba mươi sáu đạo kiếm quang, đã đạt đến bảy mươi hai đạo.

Hắn hôm nay có thể dễ dàng thôi phát mấy chục đạo kiếm quang, so với lúc ở Thanh Vân Tông mạnh hơn rất nhiều.

- Những kiếm quang này mặc dù là linh khí ngưng tụ, nhưng sát khí lăng lợi, cùng phi kiếm chân chính không khác là mấy...

Diệp Cô Âm đứng trên ngân thoi sắc mặt cũng khẽ ngưng trọng, bỗng nhiên tay trái bấm một cái pháp quyết, ở sau lưng nàng đàn ngọc khổng lồ nhất thời tự động bay lên, treo ở trước người của nàng, sau đó nàng ánh mắt ngưng tụ, tay ngọc thon thon tựa như nhặt hoa đánh cờ, nhẹ nhàng hướng ra phía ngoài khẽ gẩy, dây đàn nhẹ động, lập tức vang lên một tiếng du dương thanh thúy, từ từ lan tỏa.

- Ông...

Theo tiếng đàn vang lên, một đạo lực lượng vô hình nhưng hùng hậu từ trên đàn ngọc tán phát.

Kiếm quang phô thiên cái địa mà đến, thế như tia chớp, lúc này đồng thời nhẹ nhàng chấn động, vậy mà dừng ở giữa không trung.

Sau đó, Diệp Cô Âm gẩy một lần nữa, sục sôi như kiếm thế xông lên trời.

- Ba ba ba ba...

Kiếm quang đứng giữa không trung trong đều bể tan tành, hóa thành điểm điểm kim quang quanh người nàng tung bay lả tả.

- Có thể làm cho ta vận dụng kinh hoàng cầm, Tiếu Kiếm Minh chết ở trong tay của ngươi, có vẻ không oan...

Diệp Cô Âm nhàn nhạt nói, bàn tay trắng khẽ nhếch, muốn gẩy lần thứ ba.

- Thượng phẩm huyền khí?

Phương Hành ở trên không trung, ánh mắt cũng lạnh lẽo, khẽ lấy làm kinh hãi. Lúc trước hắn vẫn không chú ý, nữ nhân này vẫn đeo đàn ngọc sau lưng rõ ràng là một thượng phẩm huyền khí. Nếu nói huyền khí, là một loại pháp bảo vượt qua cực phẩm pháp khí, chỉ có Kim Đan cảnh đại tu mới có thể luyện chế, uy lực vô cùng, có thể thông huyền, mà đàn ngọc, lại còn là thượng phẩm trong huyền khí.

Đối với hắn lúc này chỉ có Linh Động cảnh tu vi mà nói, loại huyền khí này, uy lực quả thực khó có thể tưởng tượng.

Chỉ sợ lấy tu vi của Diệp Cô Âm lúc này, không cách nào thôi phát uy lực mạnh nhất, nhưng cũng đủ để đánh bại hắn.

- Không được, không đánh nổi nàng...

Phương Hành lo lắng lập tức hai mắt đảo vòng vỏng, thiệt thòi rõ ràng như vậy thì hắn không muốn nhận, trực tiếp chuẩn bị chạy ra.

Hiển nhiên Diệp Cô Âm lúc này đã chuẩn bị gẩy đàn lần thứ ba, Phương Hành vội vàng kêu lên:

- Chân dài, hai ta cũng không có tử thù, ngươi chết ta sống làm gì? Như vậy đi, chỗ này của ta có mấy viên trúc cơ đan từ Thanh Khâu mộ phần mang đến, giá trị liên thành, trên đời khó cầu, trước phân ngươi một nửa, hai bên kết giao bằng hữu ngồi xuống nói chuyện một chút tình thoại chẳng phải đáng yêu sao?

Vừa nói, vừa từ túi trữ vật lấy ra bốn năm viên thuốc, hướng Diệp Cô Âm ném tới.

Diệp Cô Âm vốn là người không thể bị tiểu quỷ này hối lộ, nhưng mà chợt nghe "Thanh Khâu mộ phần ", "Trúc cơ đan" hai cái tên, trong lòng không chỉ hơi ngẩn ra, tay gảy đàn không tự chủ được ngừng lại, ngưng thần hướng mấy viên thuốc này nhìn lại, cũng ở mấy viên thuốc bay đến trước người của nàng ba trượng, Phương Hành bỗng nhiên quỷ quỷ cười, âm thầm thi triển một cái pháp quyết.

- Phát!

Năm viên thuốc màu đen bỗng nhiên linh quang lóe lên, một tiếng ầm nổ vang.

Mỗi một viên thuốc cũng tuôn ra ánh lửa, mang theo hỏa lực khó có thể hình dung, bốn năm viên thuốc ở cùng một chỗ, tạo thành một phiến mây lửa hơn mười trượng, trực tiếp đem Diệp Cô Âm bao phủ ở bên trong.

- Ha ha, mau chạy...

Phương Hành quát to một tiếng, sau lưng kim dực mở ra, liền nhảy tới trên lưng Kim Ô, hóa thành một mảnh kim vân hướng viễn không bỏ chạy.

- Vô sỉ, dám dùng loại thủ đoạn này đối phó ta...

Trong hỏa vân, một cái thanh âm ẩn chứa tức giận vang lên, Diệp Cô Âm chân đạp ngân thoi, từ trong hỏa vân đi ra, mặt ngoài váy tím trên người nàng, vô số đạo tử khí tràn đầy linh tính quấn quanh, đầy trời ngọn lửa, ở gần quanh người nàng một thước, lập tức quỷ dị bắn đi ra, đầy trời hỏa vân hừng hực thiêu đốt, nàng ngay cả cọng tóc mà cũng không quăn xoắn.

- Đáng tiếc, dù khôn lỏi đến đâu cũng chỉ là đường nhỏ! Hôm nay, nếu để ngươi chạy, ta cũng không phải là Diệp Cô Âm rồi!

Diệp Cô Âm lạnh giọng nói, đột nhiên cong ngón tay búng ra, một quả linh thạch tử khí uân uân lập tức bay ra ngoài, rơi vào một cái pháp trận phía sau ngân thoi, trên đá tử quang linh khí nhè nhẹ kinh người dọc theo pháp trận xông vào trong ngân thoi, mà nàng thì tâm niệm vừa động, ngân thoi lập tức hóa thành một đạo ngân quang hướng phương hướng Phương Hành chạy trốn đuổi theo, tựa như tia chớp màu bạc.

- Cô nương kia lại dùng cực phẩm linh thạch để phi hành?

Trên lưng Kim Ô, Phương Hành vẫn dùng pháp nhãn thuật quan sát Diệp Cô Âm, chính xác thấy được tử quang, lấy làm kinh hãi.

Hắn là người hiểu biết, nhìn một cái đã nhận ra, loại linh khí màu tím này, chính là thượng phẩm linh thạch.

Thượng phẩm linh thạch một khối tương đương với trăm khối trung phẩm linh thạch, giá trị kinh người, ngay cả hắn cướp sạch Tê Hà, Sơn Hà, Thư Văn ba vị Trúc Cơ trưởng lão, cũng chỉ tìm được mười mấy viên, vẫn không nỡ dùng, nhưng nàng lại dùng nó để phi hành!

- Chân dài này còn rất có tiền a...

Kim Ô cũng có chút giật mình, thấp giọng nói:

- Nữ nhân kia khống chế ngân thoi tựa như là một cực phẩm phi hành pháp khí, có thể dùng linh thạch khu động, Kim gia ta lại tiêu hao tự thân lực lượng huyết nhục thân thể, sớm muộn gì sẽ bị nàng đuổi theo a, ngươi mau mau nghĩ biện pháp...

Phương Hành nhíu chặt mày, nói:

- Nữ nhân này coi như lợi hại, linh khí tinh thuần, cùng ta không kém bao nhiêu, coi như là người lợi hại nhất ta ở Linh Động cảnh gặp qua rồi, nhất là pháp bảo trong tay nàng, còn là một món thượng phẩm huyền khí, uy lực cực lớn, chính diện đánh, ta không phải đối thủ của nàng, bất quá trong tay nàng nếu không có đàn ngọc này, ta sẽ nàng đánh như tức phụ!

Kim Ô bỉu môi nói:

- Ít to mồm đi, người ta bây giờ có thể đem ngươi đánh như con, mau nghĩ biện pháp!

Phương Hành cười ha ha, nói:

- Nàng ở phía sau, chúng ta ở phía trước, chịu thiệt chính là nàng!

Mắt thấy Diệp Cô Âm càng đuổi càng gần, hắn cũng không dám đùa nữa, đứng lên, thầm nghĩ:

- Tiểu gia thưởng chân dài ngươi vài món bảo bối...

Vừa nói, giơ tay đánh ra mấy khối ngọc phù, còn trên không trung, đã linh lực đan vào, phong tỏa nhất phương không vực.

Rồi sau đó, Phương Hành lại từ trong túi trữ vật lấy ra mấy bình sứ, trực tiếp mở nút lọ hướng không trung tung ra, một mảnh khói độc theo cơn gió hướng về Diệp Cô Âm phía sau bay tới, tựa như một đám mây độc.

- Hừ, không ít thứ quỷ, đáng tiếc đối với ta mà nói vô dụng!

Diệp Cô Âm nhìn thấy Phương Hành không ngừng ném ra một chút pháp bảo ly kỳ cổ quái, trên mặt lộ ra vẻ mỉa mai, đứng trên ngân thoi, xoay người lại đem đàn ngọc đặt tại trước người, leng keng thùng thùng, trên đàn trong chốc lát có vô số đạo khí tức lực lượng kinh người theo tiếng đàn bay ra ngoài, một chốc, ngọc phù nứt vỡ, đầy trời khói độc tiêu tán...

Phương Hành lúc này đã chạy trốn tới ngoài ba trăm trượng, lực lượng vô hình không đả thương đến hắn, nhưng nghe thanh thanh, cũng cả kinh sắc mặt đại biến, sợ hết hồn hết vía, thầm nghĩ:

- Thượng phẩm huyền khí, quả nhiên lợi hại!

Trong lòng có chút may mắn, may là mới vừa rồi không chút do dự bỏ chạy, chân dài này thật là có điểm tư bản để cuồng ngạo, thật ra nếu như chỉ dựa vào thực lực bản thân, mình cũng có tư cách cùng nàng đánh một trận, nhưng tăng thêm huyền khí trong tay nàng, hai người lực chiến đấu căn bản không cùng đẳng cấp, đối mặt với lực lượng vô hình, Phương Hành thậm chí không biết nên chống đở như thế nào.

Bất quá giờ khắc này, hắn cũng có chút thúc thủ vô sách.

Chính mình trong túi trữ vật nhiều những thứ tinh quái, nhưng người ta một là có thể chống đỡ tất cả, căn bản không thể nào so sánh.

- Ai, không có biện pháp rồi, chỉ có thể tới chỗ kia xông vào một lần...

Kim Ô cũng phát giác hung hiểm, thở dài một hơi, mắt lộ tinh quang, hướng phía tây nam ngắm tới.

Chương 197: Mượn đại trận, áp mỹ nữ

Một người ngồi Kim Ô tật tốc, một kẻ ngự cực phẩm phi hành pháp khí, hai người tu hành Linh Động cảnh này, tốc độ so với Trúc Cơ bình thường còn nhanh hơn. Giữa không trung sang rực, chỉ chớp mắt, đã có một đạo kim quang bay qua, sau đó không tới ba tức thời gian, lại có một đạo ngân quang đuổi theo xẹt qua, xua tan mây mù trên không, để lại mấy vệt sáng, chiếu đến ánh bình minh, cũng có mấy phần mỹ cảm.

Chẳng qua là không trung thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng mắng, lại làm cho cảnh sắc thê mỹ này thất sắc không ít.

- Thằng cha ngươi ấy đồ chân dài, tiểu gia không phải là nam nhân của ngươi, ngươi đuổi mãi theo ta làm gì?

- Tiểu quỷ chết tiệt, có gan thì quay lại đánh một trận, đừng có dùng những thủ đoạn bỉ ổi này...

- Ngươi có bản lãnh thì đem đàn ngọc ném đi, tiểu gia cùng ngươi đánh một trận!

- Đàn này là pháp bảo sư tôn ban thưởng cho ta, ta từ thuở nhỏ tu hành, hơn phân nửa công lực đều ở trên đàn, tại sao phải bỏ chứ?

- Ỷ vào pháp bảo khi dễ người khác, coi là bản lãnh gì?

- Dọc con đường này, ngươi dùng pháp bảo còn thiếu ư? Nếu còn có, cứ thoải mái đem ra dung đi!

- ...

- ...

- Con mẹ nó, ngươi còn dám đuổi theo, tiểu gia tiểu vào mặt ngươi có tin hay không?

- Tiểu quỷ vô sỉ, ta nhất định sẽ giết ngươi!

...

...

Dùng "Nước tiểu" dọa lùi Diệp Cô Âm xong, Phương Hành xoay người ngồi lại, trong bụng cũng có chút lo lắng, dọc con đường này, thật đúng là phương pháp gì cũng đã dùng rồi, ngay cả chiêu cỡi quần cũng thi triển, hết lần này tới lần khác Diệp Cô Âm thế giống như con chó hoang, hung hăng đuổi theo hắn, vô luận dùng loại phương pháp nào, cũng không thể dọa nàng, đánh thì đánh không lại, trốn lại trốn không thoát, thực sự nhức đầu.

Phương Hành cũng biết, tiếp tục như vậy cuối cùng gặp xui xẻo chính là mình.

Kim Ô dù sao cũng là sinh linh, sẽ phải mệt nhọc, cho dù là tu hành đại bằng nhất tộc bí pháp, cũng không kéo dài được bằng pháp khí phi hành.

Hôm nay còn lại phương pháp duy nhất, chính là đi chỗ Kim Ô nói với hắn thử thời vận.

- Quạ đen, còn chưa tới sao?

Phương Hành ngẩng đầu về phía trước nhìn, nhìn ra rất xa.

- Sắp... sắp đến... Mụ nội nó... Ta cũng thật sự không trụ được nữa...

Kim Ô phi cảm thấy phổi sắp nổ mất, thở hỗn hển hướng Phương Hành kêu lên.

Phương Hành cũng sắc mặt lạnh lẽo, nói:

- Tốt, lúc đến nơi đó ngươi cứ chạy trước đi, tiểu gia cùng nàng liều mạng!

Vừa nói nắm chặt Thanh Long Bích Diễm đao trong tay, quyết định cùng nữ nhân này liều mạng một cuộc.

Hắn cũng không phải là dễ trêu, bị nữ nhân này đuổi từ buổi tối tới ban ngày, suốt một ngày, đã sớm không nén được tức giận trong lòng.

- Rốt cục... Rốt cục chịu được...

Vừa bay nhanh tiếp chừng nửa canh giờ, Kim Ô bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, có chút cảm giác hư thoát.

Trong lòng Phương Hành vui mừng, vội vàng nhìn xuống phía dưới, rõ ràng phát hiện trong núi rừng, khắp nơi là tường đổ, tựa như từng có một tòa thành trì cực lớn cũng đã tổn hại, cũng không biết đổ nát bao nhiêu năm, hôm nay đã biến thành di chỉ nơi sơn dã, đằng mạn cây cối khắp nơi, biến thành tàn thành suy tàn, khắp nơi dày đặc trận trận, tựa hồ còn có các loại quỷ vật phiêu đãng.

- Đây chính là địa phương ngươi nói có hi vọng chuyển bại thành thắng ư?

Kim Ô hổn hển truyện âm nói:

- Không sai, nơi này từng là yêu chỉ của Bột Hải quốc, năm đó Bột Hải quốc đại yêu vô số, ở chỗ này xây thành, chẳng qua là sau đó Yêu tộc di chuyển đến Bắc Bình, tòa thành trì này cũng bị hủy trong chiến hỏa, hôm nay đã có đã ngoài ba ngàn năm rồi, thành này đã hủy, bất quá bên trong còn có một chút pháp trận không trọn vẹn, có thể lợi dụng tốt hay không, liền xem ngươi rồi!

Phương Hành cười lạnh nói:

- Nếu ngay cả cơ hội này cũng bắt không được, đó chính là ta đáng chết!

Kim Ô rắc một tiếng, đem một viên cửu cửu sinh khí đan vẫn ngậm trong miệng cắn nát, bổ sung đại lượng sinh khí, lần nữa tăng lên một chút linh khí, thấp giọng nói:

- Có được hay không đành xem lần này rồi, đem nàng dẫn tới đây...

Vừa nói, chợt tăng tốc, hướng tàn thành bay xuống.

Phương Hành thì đứng lên, chống eo, tức giận bất bình hướng Diệp Cô Âm trên ngân thoi phía sau chửi ầm lên:

- Đàn bà thúi, tiểu gia đã ngủ với ngươi hay là nhìn lén ngươi tắm, đuổi theo tiểu gia không tha như vậy làm gì, không ai yêu hay sao?

Diệp Cô Âm nhất thời giận dữ, tức giận sôi lên, ngân thoi chợt gia tốc, đuổi tới phía trước, quyết định chủ ý muốn đem tiểu quỷ này bắt được, rút gân lột da, tiết giận trong lòng, bất quá mới vừa đi tới, lại thấy thoạt nhìn Kim Ô vốn tốc độ đã giảm xuống, bỗng nhiên chui xuống di chỉ phía dưới, nhất thời hơi ngẩn ra.

Nàng cũng không ngu, thấy một người một quạ hướng di chỉ xông vào, trong lòng cảm thấy có chút kinh ngạc.

- Nàng cũng có chút đầu óc...

Phương Hành thấy nàng dừng lại, tâm niệm chuyển động, hắn cùng với Kim Ô thương định kế sách, lại không thể để cho nữ nhân này có thời gian chuẩn bị, nếu không rất có thể sẽ thất bại, vì vậy hơi suy nghĩ, liền hát lên:

- Chân dài, vẻ ngoài đẹp đẽ, nổi giận lên xấu như quỷ, bắt được bán vào kỹ viện, một đêm kiếm tiền như nước...

- Tiểu quỷ, ta nhất định phải đem ngươi bầm thây vạn đoạn, để tiết mối hận ngươi khinh nhờn ta...

Diệp Cô Âm chưa từng bị người khinh nhờn như vậy, nhất thời tức xanh cả mặt, giơ tay tế ra ba đạo kim phù, bảo vệ bản thân, sau đó đi thúc dục ngân thoi, vọt xuống, đuổi theo bóng dáng Kim Ô, xông vào trong di chỉ.

Dọc theo con đường này, Phương Hành nín giận trong lòng, nàng có khác hay sao?

Nói riêng về tức giận trong lòng, sợ rằng so với Phương Hành cũng muốn mãnh liệt, đã sớm hận không thể đem tiểu quỷ này rút gân lột da.

Cũng chính là đạo lửa giận này làm cho nàng chỉ sợ mạo hiểm chút ít, cũng muốn xông tới bắt Phương Hành.

Xông vào di chỉ, Kim Ô tựa hồ cũng đạt tới cực hạn, tốc độ chậm lại, Diệp Cô Âm trong lòng lại càng đắc ý, thúc dục ngân thoi chạy tới, Phương Hành đứng ở trên lưng Kim Ô, tựa hồ cũng sợ, xoay người sang chỗ khác, hướng phía trước chỉ chõ, tựa hồ chỉ điểm Kim Ô hướng phương hướng nào trốn, Diệp Cô Âm khóe miệng nhất thời dâng lên một tia cười lạnh, sát ý lộ ra.

- Tiểu quỷ, hôm nay ngươi hẳn phải chết...

Cự ly dần dần gần hơn, hiển nhiên Phương Hành đã tiến vào phạm vi thi pháp của mình, Diệp Cô Âm đem đàn ngọc sau lưng lấy xuống, đặt ở trước người, đầu ngón tay khẽ nhếch, muốn bạt động dây đàn, nhưng vào lúc này, Kim Ô đang bay nhanh đột nhiên đột nhiên chuyển hướng, cùng tiểu quỷ này cùng nhau bẻ ngoặt lộ trình, Diệp Cô Âm nhất thời giật mình, nghĩ muốn đuổi kịp bỗng nhiên sắc mặt đại biến.

Nàng đuổi quá mau vậy mà không lưu ý đến, lúc này chính mình chính đi ngang qua một chỗ thâm uyên bí ẩn.

Đạo thâm uyên này đột ngột xuất hiện tại phía sau một bức tường đổ, cực kỳ khó bị phát hiện.

Mà tại phía trước nàng hơn ba mươi trượng, Phương Hành đột ngột rẽ vào một góc khác, cũng vào lúc này, đột nhiên ném ra một đạo kỳ phiên, theo đạo kỳ phiên này ném ra, tường đổ thoạt nhìn không có vật gì bỗng nhiên có một đạo lực lượng cường đại cực kỳ dậy sóng, chắn ngang trước người Diệp Cô Âm, Diệp Cô Âm tâm niệm cấp chuyển, ngân thoi đột nhiên ngừng lại, sau đó bay thẳng đến chân trời.

Nàng cũng không biết tiểu quỷ này giở trò gì, nhưng trong lòng cảnh giác, cũng không nguyện phạm hiểm nguy.

Nhưng vào lúc này, Phương Hành cười to đầy bỉ ổi, từ sau bức tường đổ không xa chui ra, cầm bảy đạo tử phiên trong tay.

- Mau đem nàng ép xuống Âm Ngục Uyên...

Kim Ô hữu khí vô lực từ bên cạnh truyền ra, nhắc nhở Phương Hành.

- Yên tâm, nàng trốn không thoát...

Phương Hành cười lạnh, trong miệng nói chuyện, trong tay ném bảy đạo tử phiên, tựa như ném ra bảy đạo trận nhãn, mỗi một đạo tử phiên đều có lực lượng dẫn động tàn trận, trong chốc lát, từng đạo pháp trận theo tử phiên ném mạnh, từ bốn phương tám hướng tụ tới, tựa như một tấm lưới lớn phô thiên cái địa, từ trên trời giáng xuống, muốn đem Diệp Cô Âm ép xuống, ở dưới chân nàng, rõ ràng có một đạo thâm uyên.

- Tiểu quỷ này có thể kích hoạt pháp trận còn sót lại trong thành ư?

Diệp Cô Âm cũng kinh hãi, nàng đã lưu ý đến thâm uyên dưới chân chính mình, vực này giống một đạo kẽ nứt, bề rộng chừng ba trượng, khí rét lạnh từ phía dưới đánh tới, hung sát khí tức làm cho người ta kinh tâm, nói vậy chính là "Âm Ngục Uyên" quái điểu nhắc tới, nghe tên đã không phải là thiện địa, mà tiểu quỷ này, đương nhiên mượn lực lượng pháp trận còn sót lại, muốn đem chính mình ép xuống.

- Tiểu quỷ, ngươi muốn hãm hại ta ư, đó là nằm mơ!

Diệp Cô Âm kêu to, thần niệm vừa động, tế ra ba đạo tử phù, khó khăn lắm mới chống được lực lượng của pháp trận.

Chẳng qua là, ba đạo tử phù này mặc dù thần dị, nhưng còn chưa đủ để cùng đại trận yêu thành lưu lại so sánh, chỉ ngăn cản mấy tức thời gian, đã có thanh âm bể tan tành truyền ra, sau đó phù triện vỡ tan.

- Tà hoàng toái âm khúc...

Diệp Cô Âm thừa dịp ba đạo tử phù vì mình tranh thủ mấy tức thời gian, nhanh chóng đem đàn ngọc để ngang trước người, mười ngón tay tinh tế thon dài bạt dây đan, leng keng tách tác, thật nhanh bắn một thủ khúc, khúc này thê lương, đau thương, rồi lại mơ hồ mang theo thần thánh, theo khúc âm vang lên, trong đàn ngọc, có vô số đạo quỷ dị lực lượng, bão táp tràn ra.

- Ba ba ba...

Ba đạo tử phù rất nhanh đã bể tan tành, đại trận lực hướng Diệp Cô Âm ép tới.

Mà lúc này, Diệp Cô Âm tấu khúc đã thành hình, đàn ngọc trào ra lực lượng, rõ ràng hóa thành hư ảnh một đầu phượng hoàng hỏa hồng sắc, ngửa mặt lên trời gào thét, mang theo chút khí tức thê lương tuyệt song, hướng đại trận đón đỡ, lực lượng này mãnh liệt đến không cách nào tưởng tượng, pháp trận phô thiên cái địa, vô pháp ngăn trở xu thế của nó, mờ mờ ảo ảo có dấu hiệu tan vỡ.

“Phốc" " phốc " " phốc " " phốc”

Liên tiếp có thanh âm vang lên, là tử phiên Phương Hành dùng để dẫn động pháp trận lực lượng còn sót lại, ở dưới lực lượng của đàn ngọc, chợt bắt đầu không chịu nổi lực lượng khổng lồ, bắt đầu bị nứt vỡ. Mỗi lần vỡ một đạo, đại biểu pháp trận biến mất một đạo, đợi đến khi tử phiên vỡ hết, thậm chí là tử phiên chỉ còn hai cái, Diệp Cô Âm đã phá trận mà ra, không cách nào ngăn cản.

Trong lúc cấp thiết dẫn động đại trận lực lượng, dù sao chẳng qua là mượn, uy lực chưa đủ, trói không được Diệp Cô Âm.

Phương Hành ánh mắt lập tức lạnh lên.

Lúc này Kim Ô đã đến cực hạn, không cách nào mang theo hắn chạy nữa, Diệp Cô Âm vọt ra, chính mình chính là một cái tử lộ.

- Con mẹ nó, đàn bà thúi, thật sự nghĩ tiểu gia dễ khi dễ ư?

Phương Hành hung hăng giơ tay ném một viên huyết liên tử vào trong miệng, trong mắt hung khí lộ ra, hướng Diệp Cô Âm trong trận nhào tới.

- Đàn bà thúi, tiểu gia dẫn ngươi xuống phía dưới đi dạo một chút...

Ở trong tiếng hô của Phương Hành, hắn phi thân nhào vào trong trận, một tay đem Diệp Cô Âm đang đem toàn bộ tinh thần gảy đàn chống đại trận ôm vào trong lòng, Diệp Cô Âm toàn lực thúc dục đàn ngọc, muốn phá trận ra, lại không nghĩ rằng, ngoài trận Phương Hành chủ động hướng nàng xông tới, nhất thời không tránh được bị hắn ôm, tựa như hầu tử quấn ở trên người, tâm thần thất thủ, tiếng đàn đột nhiên loạn.

- Oanh...

Tiếng đàn vừa loạn, phượng hoàng chi ảnh cũng tùy theo bể tan tành, đại trận ép xuống.

Phương Hành cùng Diệp Cô Âm, đồng thời kêu to một tiếng, hướng Âm Ngục Uyên rơi xuống.

- Tiểu quỷ này... Ngươi làm cái khỉ gì thế, Âm Ngục Uyên đi vào dễ dàng... Đi ra khó khăn a...

Kim Ô ngơ ngác nhìn cảnh này, kinh hoảng quát to lên.

Chương 198: Ngươi cắn ta ta cắn ngươi

Hôn thiên ám địa, không biết thân ở phương nào, lực lượng cuồng loạn không ngừng hướng chính mình xé rách, Phương Hành căn bản không biết mình tới nơi nào, cũng đã sớm thả Diệp Cô Âm ra, chỉ cảm thấy choáng váng đầu óc, không cách nào phân biệt rõ phương hướng. thân hình tựa hồ vẫn bồng bềnh đung đưa, rơi xuống phía dưới, chỉ sợ dùng hết toàn thân khí lực, muốn thi triển lướt khí thuật cũng thi triển không ra.

- Ba...

Cũng không biết trải qua bao lâu, Phương Hành cảm thấy thân thể run lên, tiếp xúc đến mặt đất, mặc dù xu thế rơi xuống rất nhanh, hắn cũng không bị thương tích gì, thân thể tựa như đập vào một cái thân thể mềm nhũn, còn nghe được một tiếng hừ yêu kiều. Mặc dù còn đang choáng váng đầu óc, nhưng Phương Hành biết nơi này không phải là thiện địa, cắn đầu lưỡi một cái, khiến cho chính mình thanh tỉnh lại, lập tức đánh giá cảnh vật chung quanh.

Nơi đây tựa như một gian thạch thất khổng lồ, ánh sáng mờ mờ, bầu trời chỉ có thâm thúy hắc ám, phía dưới lại là đất đá cứng rắn, hướng mặt trước nhìn, tựa như còn có mấy cây cột đá thô to, dưới tiếp đất mặt, trên không biết thông tới nơi nào, mà nhìn ra sau... Vẻ mặt gần như hoàn mỹ, cũng mang theo vẻ mờ mịt, cùng tầm mắt hắn chạm vào nhau.

- Con mẹ nó, đàn bà thúi!

Phương Hành nhảy lên thật nhanh, một quyền đảo tới.

Cũng đồng thời, gương mặt kia cũng trở nên rét lạnh, cắn chặc hàm răng, chân dài hướng Phương Hành đạp tới.

- Thình thịch " "Thình thịch

Hai tiếng giòn vang, hai tiếng hự, cô gái kia bị Phương Hành đánh trúng mắt, ngực Phương Hành cũng bị trúng một cước.

Hai người đồng thời ngã ra hai ba trượng, sát khí bừng bừng nhìn đối phương.

Nàng, dĩ nhiên là Diệp Cô Âm, nàng cùng Phương Hành đồng thời ngã vào chỗ quỷ dị này, không nghĩ rằng lại rơi xuống cùng một địa điểm, thậm chí còn thành đệm lưng cho Phương Hành, thay hắn giảm xóc.

Dĩ nhiên, nhìn thấy Phương Hành, nàng theo bản năng đạp ra, cũng không nghĩ Phương Hành không khách khí như vậy, một quyền đập tới.

- Tiểu quỷ, ta muốn giết ngươi!

Luôn luôn kiêu ngạo, chẳng bao giờ chịu thiệt thòi, Diệp Cô Âm vừa thấy Phương Hành, đã hận đến nghiến răng, tiện tay hướng phía sau vừa sờ, muốn lấy đến huyền khí kinh hoàng cầm, nhưng nhất thời sờ soạng trống không, hơi ngẩn ra, lúc này mới nhớ ra, kinh hoàng cầm vốn ở trong tay mình, chẳng qua ngã vào địa phương quỷ quái này, cầm trong quá trình rơi xuống thất thủ ném ra ngoài, nói vậy sẽ rơi vào cách đó không xa.

Nghĩ tới đây, ánh mắt vội quét, rất nhanh bằng vào cảm ứng giữa mình cùng kinh hoàng cầm, phát hiện nó rơi trước người chính mình bảy tám trượng, vội vàng cắn răng một cái, muốn xông qua đem cầm đoạt ở trong tay, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên bắp đùi căng thẳng, lại là tiểu quỷ này đánh tới, ôm chặt lấy chân trái của nàng, hung hăng cười nói:

- Cầm đã mất sao? Xem ngươi còn uy phong thế nào!

Diệp Cô Âm giận dữ, chân phải vừa đạp, hướng khuôn mặt tươi cười hung ác của Phương Hành đạp tới.

Phương Hành cũng giận dữ, kêu lên:

- Dám đánh vào tiểu gia ư?

Thân hình khẽ lật, trực tiếp đem Diệp Cô Âm vứt lên, sau đó nhào tới, quyền ảnh như gió, hướng Diệp Cô Âm đánh vào.

Hắn cũng phát hiện, trước mắt là một cơ hội tốt ngàn năm một thuở của mình, trong tay nàng không có đàn ngọc, chẳng khác gì con cọp mất răng, chính mình một người có thể đánh nàng, vạn lần không được để nàng lấy được đàn ngọc.

- Đáng hận!

Diệp Cô Âm cắn chặt ngân nha, biết rõ đàn ngọc ở cách đó không xa, nhưng bị tiểu quỷ này quấn lấy, nhất thời không thể phân thân, huống chi tiểu quỷ này quyền nặng chiêu ngoan, đánh vào chỗ yếu hại, nàng cũng không dám nhận quả đấm của hắn, chỉ có thể giống như trước thi triển công phu cận chiến, giống võ giả trong chốn giang hồ cùng Phương Hành gặp chiêu triết chiêu, tính toán đem hắn bức lui sau đó đoạt đàn ngọc.

Nhưng nàng không nghĩ rằng, Phương Hành từ nhỏ sống ở trong hang ổ thổ phỉ, một thân công phu quyền cước không kém, mà Diệp Cô Âm từ lúc sinh ra chính là thiên kiêu, hậu kỳ tu luyện, cũng là lấy pháp thuật làm chủ, đối với công phu quyền cước cũng không am hiểu, đánh mấy chiêu, trên người đã bị đánh mấy quyền, nếu không phải mình một thân váy tím, là một món cực phẩm pháp y, đã bị trọng thương.

- Tiểu quỷ, ta muốn giết ngươi!

Sau một hồi hiển nhiên ngăn cản không nổi, Diệp Cô Âm không thể làm gì khác đành kêu đau đớn, khu động pháp khí trên người.

Ở trên váy, buộc lên mấy miếng băng tử sắc, thoạt nhìn giống như là đồ trang sức, nhưng pháp lực thúc dục, quỷ dị bay lên, như linh xà theo tay chân Phương Hành quấn đến trên người hắn, gắt gao bó buộc, mà Diệp Cô Âm thì trên người chợt nhẹ, được tự do, lạnh lùng cười một tiếng, muốn thừa dịp Phương Hành bị trói buộc đi đoạt đàn ngọc.

Phương Hành kinh hãi, cố gắng giãy dụa, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, giãy dụa không ra, trong lúc cấp thiết, vận dụng chính mình nơi duy nhất có động… miệng, hướng bả vai Diệp Cô Âm cắn xuống.

- Tiểu quỷ thối, lại dám cắn ta...

Diệp Cô Âm bị đau, trở tay hướng trên lưng Phương Hành phách xuống, Phương Hành vận linh khí, cứng rắn chịu một chưởng này, nhưng cũng nhân cơ hội khu động Khổn Tiên Tác, hắn cùng với Diệp Cô Âm cách quá gần, căn bản không cần quá nhiều công phu, đây cũng là nguyên nhân Phương Hành dễ dàng bị tử băng trên người Diệp Cô Âm cuốn lấy, cùng đạo lý, hắn khu động Khổn Tiên Tác Diệp Cô Âm cũng tránh không thoát.

Đợi nàng phát hiện hai chân mình bó chặt, Khổn Tiên Tác đã theo bắp đùi của nàng quấn đến trên người nàng.

- Ha ha ha ha, ngươi có tử băng, ta có Khổn Tiên Tác, xem ai lợi hại!

Phương Hành buông lỏng miệng, phá lên cười, cả người hướng Diệp Cô Âm đụng tới, giống cái hồ lô lăn ra đất.

- Khốn kiếp, ta không giết ngươi, thề không làm người!

Diệp Cô Âm hận ý trong lòng thiêu đốt khó có thể hình dung, cánh tay không thể động đậy, cũng hướng Phương Hành cắn tới.

- A ơ, lại dám cắn người, có xấu hổ hay không?

Phương Hành bả vai đau xót, phát hiện nữ nhân điên này lại học chính mình, nhất thời quát to lên.

- Ngươi cắn ta, ta cũng cắn ngươi!

Hắn không khách khí, cũng xoay người cắn xuống, xem ai sợ ai!

Một người là Sở Vực Trúc Cơ thiên hạ đệ nhất thiên kiêu, một cái cũng đã từng là một trong Thanh Vân Tông tam đại chân truyền, bởi vì bị đối phương pháp khí giam cầm, ai cũng không chịu buông đối phương trước, cuối cùng mất hình tượng mà cắn lẫn nhau.

Một hồi cắn loạn, rất giống hai chó dữ.

- Tiểu quỷ thối, ngươi... Nhưng lại dám cắn nơi đó của ta... Mau nhả ra...

Trong hỗn loạn, đột nhiên thanh âm kinh hoàng của Diệp Cô Âm vang lên, tựa như chịu thiệt thòi.

- Phi... chân dài ngươi rất thơm sao, ngươi cắn ta ta sẽ cắn ngươi...

Phương Hành quang quác kêu loạn, cắn một khối thịt mềm cũng không nhả ra.

Diệp Cô Âm cắn tiểu quỷ này vài miếng, đã giảm bớt không ít lửa giận, tĩnh táo không ít, hơn nữa nữ nhân cùng nam nhân tranh đấu, dù sao vẫn dễ dàng chịu thiệt, đợi khi phát hiện tiểu quỷ này hạ khẩu vô tình, đã hoàn toàn không có tâm tư cùng hắn liều mạng, liều mạng di chuyển thân thể, muốn hướng bên cạnh tránh đi, Phương Hành lại gắt gao cắn theo, bị thân thể nàng dắt đi phía trước.

- Ngươi... Ngươi khốn kiếp, ta liều mạng với ngươi...

Diệp Cô Âm vừa thẹn vừa mắc cở, tâm muốn chết đều có rồi, đột nhiên cắn răng một cái, thi triển một cái pháp quyết nàng bình thời tuyệt đối sẽ không sử dụng, theo pháp quyết thi triển, trên váy chợt có ký hiệu quỷ dị sáng lên, như linh xà du tẩu một vòng, sau đó một tiếng phát vang, váy tím trong lúc bất chợt nổ tung, trong lúc nhất thời tử ảnh tung bay như hồ điệp, Phương Hành cùng Diệp Cô Âm đồng thời tự do.

Nhưng thì ra váy tím của Diệp Cô Âm, cũng là một pháp khí, nàng bị Khổn Tiên Tác trói lại, bất đắc dĩ, vừa ngoan tâm, phá vỡ váy tím, Khổn Tiên Tác này lại bó trên váy, váy tím nứt vỡ, Khổn Tiên Tác cũng bị nổ ra, Diệp Cô Âm nhân cơ hội trốn ra Khổn Tiên Tác trói buộc, bất quá, tử vân tia chính là cùng váy tím nhất thể, váy tím rách, vân tia cùng giải.

Phương Hành cũng bị cảnh này dọa sợ hết hồn, còn may chính mình miệng lui mau, nếu không miệng đầy răng cũng nổ tung.

Lấy lại bình tĩnh, hắn chợt thấy Diệp Cô Âm trước mắt, ha ha phá lên cười.

Diệp Cô Âm cúi đầu vừa nhìn, cũng đầy mặt xấu hổ, váy tím nổ tung, trên người nàng chỉ còn một cái yếm cùng quần lót, làn da trong suốt hơn phân nửa lộ ở trước mắt tiểu quỷ này, trong suốt như ngọc, mơ hồ có một tầng quang mang nhu hòa, chẳng qua là trên da như nõn nà, có mấy cái dấu răng rõ ràng, chính là tiểu quỷ này vừa rồi cắn ra...

- Tiểu quỷ, ta thề sẽ giết ngươi...

Diệp Cô Âm giọng căm hận kêu to, vừa được mười chín tuổi, nhưng vẫn là lần đầu tiên bị người thấy thân thể.

Hơn nữa Phương Hành tiếng cười quỷ quỷ, càng làm cho nàng vừa thẹn vừa giận, trong lòng hận ý nổi lên, sát khí vô cùng.

Không kịp che dấu cái gì, phi thân hướng kinh hoàng cầm lao đi, muốn lấy cầm này giết tiểu quỷ!

Phương Hành thấy thế, cũng lập tức ý thức được không ổn, bò dậy chạy, nhưng tay khẽ chống đát, nhưng giống như là đè xuống một vật, cúi đầu nhìn lại, là một túi trữ vật màu trắng, hắn lập tức ý thức được đây là túi trữ vật của Diệp Cô Âm, vốn là ở bên hông, nhưng theo váy tím nổ tung, túi trữ vật cũng bị bay ra, không ngờ rơi xuống bên tay mình.

- Ha ha, ngươi muốn cởi bỏ, vẫn cởi bỏ sao...

Phương Hành cười ha ha, nhặt lên túi trữ vật hướng nơi xa phóng đi.

- Tiểu quỷ thối, trốn chỗ nào...

Diệp Cô Âm cướp được kinh hoàng cầm, quay đầu nhìn lại Phương Hành đã chạy, vội vàng đuổi theo.

Nhưng sau lưng Phương Hành, kim ảnh chợt lóe, hai đạo kim dực đột nhiên mở ra, vút không mà đi, thế như tia chớp.

- Ha ha, thấy ngu chưa, tiểu gia biết bay...

Rất nhanh, Phương Hành cũng đã biến mất ở trong bóng tối, thanh âm xa xa truyền đến.

- Khốn kiếp, ngươi trở lại cho ta...

Thời điểm Diệp Cô Âm té xuống, giống như trước cũng mất đi ngân thoi, lúc này không còn công phu đi tìm, nhưng chỉ dựa vào thân pháp của mình, lại đuổi không kịp Phương Hành, càng đuổi càng xa, không nhiều, Phương Hành đã thoát ngay cả cái bóng dáng cũng không thấy, trong bóng tối đã chỉ còn nàng một người, bất đắc dĩ, Diệp Cô Âm không thể làm gì khác tạm quay trở lại, chuẩn bị từ túi trữ vật lấy bộ áo thay.

Chẳng qua là, trở lại địa phương lúc trước, trong một mảnh quần áo vỡ vụn, Diệp Cô Âm tìm tới tìm lui, tuy nhiên cũng tìm không được túi trữ vật của mình.

U u gió lạnh thổi phất tới, Diệp Cô Âm cơ hồ tương đương không mặc quần áo ngơ ngác ngơ ngẩn, cảm thấy cả người phát rét.

Lấy tu vi của nàng, hàn khí không thể gây thương tổn tới nàng, nhưng một cô gái tuổi thanh xuân, thân thể trần truồng như vậy, lại làm cho trong lòng nàng phát rét...

Càng làm cho nàng trái tim băng giá lại là, chính mình đã mất vật kia trong túi trữ vật...

Chương 199: Luyện hóa huyết liên tử

Hắc hắc, đàn bà thúi, ở địa phương tràn đầy cấm chế như này, tiểu gia từ từ chơi với ngươi!

Nhanh như chớp cũng không biết trốn tới bao xa, tóm lại ngay cả thanh âm nổi điên của nữ nhân Diệp Cô Âm kia cũng không nghe được, Phương Hành mới tìm một chỗ ngồi xuống, thở hổn hển. Hắn ở phía trên Âm Ngục Uyên, cũng bởi vì không còn biện pháp, lại nghĩ tới Kim Ô nói bên trong Âm Ngục Uyên này cấm chế nặng nề, thực là một nơi hiểm địa, liền mạo hiểm một lần, liều mạng đem Diệp Cô Âm kéo xuống, cùng đi hiểm địa.

Cử động này mặc dù mạo hiểm, nhưng cũng có đạo lý của hắn.

Đầu tiên, lúc ấy nếu để Diệp Cô Âm chạy ra khỏi đại trận mà nói, hắn cùng với Kim Ô sợ rằng một cái cũng trốn không thoát, dù sao kinh hoàng cầm của nữ nhân này thật sự là thật lợi hại, hơn nữa nữ nhân điên này cũng là quyết định muốn làm thịt chính mình, nghĩ đầu hàng cũng không có cơ hội, mà mình ôm lấy nữ nhân này rớt xuống Âm Ngục Uyên, có thể mượn cấm chế phía dưới chế phục nàng.

Dù sao mình có Âm Dương Thần Ma Giám, có thể khám phá cấm chế, xu cát tị hung, nữ nhân kia cũng không có năng lực như thế.

Còn nữa, Phương Hành lúc ấy còn có một tính toán, chính là Âm Ngục Uyên cấm chế dày đặc, nhảy xuống rồi, hắn cùng với Diệp Cô Âm cũng có thể bị động khẩu cấm chế đánh cho bị thương, cho nên hắn đã ngậm huyết liên tử từ trước, nếu thật sự gặp hung hiểm, chính mình nuốt vào huyết liên tử, mượn nó chữa thương, cho dù là bị thương nặng hơn nữa, cũng có thể giữ được một mạng, mà người đàn bà kia lại là kết quả trực tiếp chết thảm.

Dĩ nhiên, hắn cũng không nghĩ tới, nữ nhân này tựa như vận khí không tệ, không bị thương tích gì, chính mình cũng mất đi một viên huyết liên tử, mà nữ nhân này, tương đương với nhặt được một mạng, kiếm lời so với mình nhiều.

- Đúng rồi... Huyết liên tử...

Phương Hành đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghĩ tới một vật.

Huyết liên tử vốn ngậm tại trong miệng của hắn, nhưng ở thời điểm cùng người đàn bà kia cắn nhau trong lúc vô tình nuốt vào trong bụng.

- Ôi. Đây chính là bảo bối, ăn vào thật đáng tiếc...

Phương Hành vội vàng vuốt bụng của mình, hận không thể mổ bụng, đem huyết liên tử lấy ra.

Chẳng qua là, vào lúc này, trong bụng đã mơ hồ có nhiệt lực nóng hổi lan ra, phảng phất có một ngọn núi lửa.

- Thái Thượng Hóa Linh kinh chết tiệt, vốn dĩ ta còn có hi vọng nhổ ra...

Phương Hành khóc không ra nước mắt, oán hận mắng một tiếng, vội vàng đứng dậy, tìm kiếm chỗ an toàn luyện hóa.

Nhiệt lực truyền đến, đã nói rõ huyết liên tử đã bắt đầu tại trong bụng luyện hóa, hắn phải lập tức tìm địa phương đem huyết liên tử tan ra thành tinh lưu chuyển thành tự thân tu vi, nếu không thật là lãng phí dược lực khổng lồ!

Vốn dĩ huyết liên tử chẳng qua là thánh dược chữa thương, có rất ít người có thể dùng nó để tu luyện, chỉ bất quá, Phương Hành luyện Thái Thượng Hóa Linh kinh, có thể đem huyết liên tử ẩn chứa huyết tinh lực khổng lồ luyện hóa làm tự thân tinh lưu, sau đó lại dùng pháp môn "Luyện tinh hóa khí", đem tinh lưu chuyển thành tự thân tu vi, chỉ là không thể trì hoãn, nếu không tinh lưu sẽ uổng công mà trôi mất.

Thật nhanh nhảy lên, thấy con đường bằng đá phân ra tám hướng, phân bộ có thật nhiều thạch thất, Phương Hành tìm một chỗ thoạt nhìn vô cùng bí ẩn, lại ở cửa bày ra mấy đạo cấm chế, lúc này mới xếp bằng ngồi xuống, liễm khí, vận chuyển "Luyện tinh hóa khí" pháp môn, đem tinh lưu lúc này đã tại trong cơ thể tràn lan, luyện hóa làm từng tia linh khí, quy nạp vào trong kinh mạch.

Chẳng qua là, vừa tu luyện, Phương Hành kinh ngạc phát hiện, huyết liên tử ẩn chứa huyết tinh lực, so với hắn tưởng tượng còn mạnh hơn, ở trong cơ thể hắn, giống như là một ngọn núi lửa bình thường, không ngừng trào ra kinh người huyết tinh lực, loại kinh người dược lực này, thậm chí so với hắn ban đầu luyện hóa tử vụ hoa lan thảo mạnh hơn vô số lần, dược lực lớn đến kinh người.

Thật ra nói trắng ra là, đây cũng là chuyện đương nhiên.

Huyết liên tử là đồ vật trân quý bực nào?

Trong truyền thuyết thánh dược chữa thương có thể cải tử hoàn sinh.

Chính là bởi vì trong đó có huyết tinh lực khổng lồ, mới có thể có kỳ hiệu như thế.

Có thể nói, một viên huyết liên tử như vậy, trong đó ẩn chứa dược lực kinh người, có thể chống đỡ được một vị Kim Đan huyết nhục tinh hoa, người bình thường, căn bản không cách nào dùng huyết liên tử tới tu luyện, cũng chỉ có quái thai như Phương Hành tu luyện Thái Thượng Hóa Linh kinh, mới có thể đem nó ẩn chứa huyết tinh lực khổng lồ chuyển thành tinh lưu, lại từ trong tinh lưu luyện hóa ra linh khí.

Dù là như thế, ở trong quá trình này, cũng có huyết tinh lực kinh người tản mát.

Lúc này Phương Hành, thậm chí bị bao vây ở trong sương mù màu đỏ, nhìn không ra hình người, quỷ dị đáng sợ.

Loại huyết tinh khí này đối với người bình thường xem lại là đáng sợ, nhưng đối với chút tồn tại xem ra, là thuốc bổ huyết tế thượng hạng.

Dốc lòng tu luyện Phương Hành cũng không biết, ở sương mù màu máu tán phát ra, bên trong Âm Ngục Uyên tựa hồ vô biên vô hạn, dần dần có một chút âm linh vô thức nhẹ nhàng tới đây, bọn họ đã trải qua quá nhiều năm tháng, mặc dù còn chưa tiêu tán, lại cũng chỉ thừa một chút bản năng phản ứng cùng ấn tượng khắc sâu nhất khi còn sống, không biết năm tháng trôi qua, vĩnh viễn ở chỗ này phiêu đãng...

Huyết tinh lực, đối với chúng mà nói, chính là có sức hấp dẫn cao nhất, dần dần một con, hai con âm linh tìm theo khí tức mà đến, dần dần, càng ngày càng nhiều âm linh nhẹ nhàng tới đây, chi chít, ít cũng trăm con, Phương Hành bày ra cấm chế, có thể ngăn cản loài người, nhưng không cách nào ngăn cản bọn họ, không có chút nào trở ngại nhẹ nhàng đi vào, phía sau tiếp nối phía trước cướp đoạt trên người Phương Hành tán tràn đầy huyết tinh khí.

Dần dần, huyết tinh khí lớn như thế đã không cách nào thỏa mãn bọn họ.

Không biết từ đâu một con âm linh bắt đầu, nhạy cảm cảm giác được, huyết tinh khí trong cơ thể Phương Hành tựa hồ khổng lồ hơn, nó bị bản năng khu động do dự chốc lát, hướng Phương Hành nhào tới, đây cũng là một con âm linh hình dáng như hổ, từ hình dáng có thể thấy được, nó khi còn sống chính là một con hổ yêu, không tiếng động mở miệng rộng, hướng Phương Hành cắn xuống...

Những âm linh khác thấy thế, cũng phía sau tiếp nối phía trước lao đến, chỉ sợ phân ít một chút huyết tinh khí.

Song khi bọn họ sắp vọt tới trên người Phương Hành, đột nhiên, giống như cảm thấy khí tức kinh khủng, rối rít tản ra.

Cùng lúc đó, Đại Bằng Tà Vương núp ở trong thức hải Phương Hành chịu đủ đau khổ, cũng đã nhận ra cái gì.

Ở Phương Hành tăng lên tu vi của mình, Đại Bằng Tà Vương chính là khó chịu nhất, dù sao mỗi lúc này, Phương Hành luôn sẽ đem Tam Muội Chân Hỏa thôi phát đến mức tận cùng, cả thức hải chính là một mảnh biển lửa hừng hực thiêu đốt. Chỉ sợ Tam Muội Chân Hỏa không phải là hướng Đại Bằng Tà Vương mà đến cũng làm cho hắn vô cùng khó chịu, bội phần đau khổ, hết lần này tới lần khác lại không dám chạy trốn ra ngoài giới, bởi vì nó chính là một luồng chân linh, vừa đến ngoại giới, sẽ tan thành mây khói, vì vậy chỉ sợ thống khổ nữa, cũng chỉ có thể cắn răng chịu khổ...

Giờ khắc này, hắn lại là cảm thấy ngoại giới có âm linh khí tức, nhất thời giật mình, phi thân trốn ra thức hải Phương Hành.

Nếu ngoại giới có âm linh khí tức, đây chẳng phải là nói, âm linh có thể sống tồn tại ở bên ngoài?

Mà âm linh sở dĩ lui về phía sau, thì là bởi vì cảm thấy Đại Bằng Tà Vương khí tức.

Âm linh mặc dù là vì cướp đoạt huyết khí, nhưng thuộc về cùng Đại Bằng Tà Vương đoạt xá cử chỉ cũng không có gì khác biệt, chỉ bất quá Đại Bằng Tà Vương sống nhờ ở trong thức hải Phương Hành, vì vậy trên người Phương Hành có khí tức của nó, những âm linh này theo bản năng nhận định Phương Hành đã bị đồng loại chiếm cứ, hơn nữa còn là một cái đồng loại so với mình mạnh hơn, liền nao núng tứ tán không dám nhích tới gần!

- Sưu...

Đại Bằng Tà Vương từ Phương Hành thiên linh cái chui ra, lấm la lấm lét cảm ứng một chút hoàn cảnh chung quanh, phát hiện cảnh vật chung quanh quả thật có thể làm cho chân linh náu thân, nhất thời thở phào nhẹ nhỏm, bay tới giữa không trung.

- Tiểu quỷ này đã tới nơi nào? Tại sao có thể có nhiều âm linh như vậy tồn tại?

Đại Bằng Tà Vương chú ý tới chung quanh chi chít âm linh, chân mày cũng nhẹ nhàng nhăn.

Nhìn thấy rất nhiều âm linh cũng sợ hãi rụt rè thối lui đến cách đó không xa, bộ dáng sợ chính mình, muốn chạy trốn, rồi lại không nỡ Phương Hành quanh người huyết khí, Đại Bằng Tà Vương chê cười một tiếng, nói:

- Bổn tọa phải cùng các ngươi tranh đoạt huyết khí, không cho các ngươi tới gần tiểu quỷ này, cũng là cứu các ngươi, nếu không hiện tại các ngươi sớm đã bị Tam Muội Chân Hỏa l trong cơ thể hắn uyện hóa sạch sẽ!

Âm linh chung quanh, khi còn sống tu vi có cường đại, có nhỏ yếu, không có một người nào, không có một cái nào thấp hơn Trúc Cơ, thậm chí còn có một chút, khi còn sống tu vi so với Đại Bằng Tà Vương mạnh hơn, bất quá trải qua năm tháng thật sự quá lâu, lực lượng lưu thất, linh tính hoàn toàn không có, chỉ còn bản năng tồn tại, mà Đại Bằng Tà Vương bởi vì ở thức hải Phương Hành, chân linh ngưng luyện, thậm chí còn ở bị Phương Hành cũng không có việc gì nhấc lên tới nướng một chút, lây dính một tia Tam Muội Chân Hỏa hỏa ý, vì vậy cũng so với những âm linh này mạnh hơn rất nhiều.

- Ngô, khó khăn lắm mới được đi ra, ta phải mau a...

Đại Bằng Tà Vương suy nghĩ, chẳng qua vừa hơi lộ ra do dự:

- Bất quá địa phương quỷ quái này cũng không biết là nơi nào, ta mặc dù có thể náu thân, nhưng nếu ra không được, vừa tìm không được người đoạt xá mà nói, vẫn bị vây ở chỗ này, theo năm tháng trôi qua, cũng biến thành u hồn cùng những thứ âm linh này giống nhau, bồng bềnh đung đưa, trọn đời thoát thân không được... Phải, nghĩ như vậy, còn không bằng tiếp tục trở về...

- Bất quá tiếp tục trở về cũng không phải là biện pháp, tiểu quỷ này tính tình không tốt, lão phu giúp hắn nhiều như vậy, vẫn là không đánh thì mắng, không hiểu được tôn sư trọng đạo, cũng không biết hắn có phải nghĩ vĩnh viễn đem ta giam cầm hay không... Còn nữa, trong cơ thể tiểu quỷ này có Tam Muội Chân Hỏa, mặc dù đáng sợ, nhưng ở tình huống không giết chết ta, cũng có thể giúp ta ngưng luyện chân linh, rất nhiều chỗ tốt...

- Nhưng dạng này quá bị động rồi, ngày tháng năm nào mới thoát a...

Đại Bằng Tà Vương nhất thời rối rắm.

Lúc này hắn mặc dù chiếm được tự do, cũng không dám đối với Phương Hành dâng lên ác ý, mấu chốt chính là, Phương Hành bình thời hắn không dám trêu chọc, lúc Phương Hành tăng lên tu vi, lại càng trêu chọc không được, bởi vì vào lúc này, Tam Muội Chân Hỏa trong cơ thể Phương Hành cũng đồng thời vận chuyển, khiến cho cả người hắn giống như là một tòa hỏa lò, trêu chọc hắn chẳng khác gì là dẫn lửa thiêu thân, kẻ ngu mới có thể làm như vậy.

Nhưng khó lắm mới tự do, Đại Bằng Tà Vương không muốn không công bỏ qua cơ hội này, nhất thời lộ vẻ do dự.

Trong lúc vô tình, chợt thấy chung quanh mấy trăm con âm linh, Đại Bằng Tà Vương bỗng nhiên giật mình, có chủ ý.

- Bọn ngươi không cần sợ ta, ta là Bắc Câu Đăng Vân lĩnh Đại Bằng Tà Vương, cùng các ngươi cũng thuộc đồng nguyên...

Đại Bằng Tà Vương chân linh rung động, dùng một loại bí thuật, đem ý của mình dùng một loại phương thức âm linh có thể lý giải truyền ra ngoài.

- Ta biết các ngươi muốn nuốt chửng cái huyết khí này, bất quá người này là tiểu đồ của ta, huyết khí của hắn chính là huyết khí của ta, các ngươi nếu muốn hưởng dụng, ta sẽ không ngăn cản, nhưng cần bọn ngươi lấy tự thân thứ trọng yếu nhất để đổi!

Vừa nói chuyện, Đại Bằng Tà Vương khí tức phóng ra, quấy đến bên trong phòng âm phong trận trận.

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, công bình giao dịch.

Chương 200: Vạn linh kỳ

Đối mặt với Đại Bằng Tà Vương uy phong lẫm lẫm, âm linh xúm lại ở chỗ này không có một chút can đảm cự tuyệt hoặc phản kháng.

Hơn nữa bọn họ tâm tư đơn giản, cũng không nỡ bỏ huyết khí tinh hoa mà đi, tựa như cảm thấy đề nghị của Đại Bằng Tà Vương rất công bình, một trận do dự, liền có một con âm linh hình dạng như khổng tước đi lên, cẩn thận ở trên mặt đất trước người Phương Hành để lại một cái pháp ấn phức tạp, rồi sau đó khẩn cấp cắn nuốt huyết khí bên cạnh Phương Hành.

Từ nó bắt đầu, vô số đạo âm linh đồng thời đi lên, rối rít trên mặt đất để lại pháp ấn phức tạp, rồi sau đó tranh giành nuốt huyết khí.

- Hắc hắc, kế này nếu thành, cuộc sống sau này của lão phu sẽ thoải mái nhiều!

Đại Bằng Tà Vương hắc hắc nở nụ cười, hết sức tự đắc.

Không biết qua bao lâu, trong cơ thể Phương Hành tán tràn huyết khí rốt cục chậm rãi tan đi, âm linh chung quanh hắn thấy không còn huyết khí có thể cắn nuốt, tất cả cũng riêng mình bay đi, biến mất vô ảnh, hết thảy cũng phảng phất không có phát sinh, chẳng qua là ở trên mặt đất trước mặt Phương Hành, thậm chí là trên vách tường đối diện hắn, tuy nhiên cũng hiện đầy chi chít pháp ấn ly kỳ cổ quái...

- Hô... Rốt cục luyện hóa được rồi!

Lại qua thật lâu, Phương Hành trong tĩnh tọa mới thở ra thật dài, mở mắt.

Hai mắt của hắn, sáng suốt tỏa sáng, phảng phất hai khỏa bảo thạch.

Mà trên người của hắn, cũng tản mát ra một cỗ thay đổi khó có thể hình dung.

Đó là khí chất thay đổi, bởi vì tu vi tăng lên trên phạm vi lớn, từ trong ra ngoài, mang đến khí chất chuyển hóa...

Huyết liên tử, rốt cục hoàn toàn luyện hóa, cuối cùng một tia linh khí quy nạp vào kinh mạch, Phương Hành không có đứng dậy mà là vẻ mặt có chút cổ quái nhận thức biến hóa bên trong thân thể. Linh khí cuồn cuộn, tinh lưu như lửa ở kinh mạch vận chuyển, đã đạt đến cực hạn, tứ chi bách hài, mỗi một tấc yếu kinh mạch, cũng bị linh khí khổng lồ mà tinh thuần nhét đầy...

Linh Động tầng chín!

Đỉnh phong!

Một viên huyết liên tử, khiến cho tu vi của Phương Hành đạt đến cảnh giới Linh Động cảnh đại viên mãn.

Đến đây, mình đã đi xong con đường Linh Động.

Xa hơn trước, đã không có đường, chỉ có thể hướng về phía trước leo lên, bước lên Trúc Cơ chi cảnh!

- Ai, vẫn thấy tiếc viên huyết liên tử này...

Phương Hành cúi đầu thở dài, cảm giác vô cùng không đáng giá.

Trên thực tế, bằng vào mười hai sinh linh đan, hắn cũng nắm chắc đem tu vi tăng lên tới Linh Động tầng chín đỉnh phong, căn bản là không cần lãng phí một viên huyết liên tử này, dù sao đây là thuốc trị thương hiếm có, giữ lại là có thể cứu mạng.

Nhưng hôm nay, hắn dùng hao phí một viên trong đó, tăng lên tu vi, ngược lại để lại mười viên sinh linh đan không luyện hóa.

- Linh Động tầng chín rồi, thực lực của tiểu quỷ tăng lên rất nhanh sao!

Đột nhiên một thanh âm vang lên ở bên tai.

Phương Hành "Oa" một tiếng quái khiếu, nhảy lên thật nhanh, trong tay cầm đại đao, đang muốn bổ xuống.

- Này này, đừng kích động, là lão phu...

Đại Bằng Tà Vương sợ hết hồn, vội vàng vung hai tay ngăn cản Phương Hành đánh xuống.

- Lão vương bát đản, làm sao ngươi lại đi ra?

Phương Hành nhìn thấy người nói chuyện dĩ nhiên là Đại Bằng Tà Vương, hơi ngẩn ra.

Người này hôm nay chỉ còn một luồng chân linh, trốn tại trong thức hải chính mình, căn bản không dám ra ngoại giới, sợ hồn phi phách tán.

Đại Bằng Tà Vương cười nói:

- Ta còn muốn hỏi ngươi, hoàn cảnh nơi đây quỷ dị, lại có thể làm cho chân linh hiển hóa, rốt cuộc là chỗ nào?

- Nơi này là Âm Ngục Uyên, lão Tà ngươi đã từng nghe chưa?

Phương Hành bĩu môi, thu hồi đại đao, không hề để ý tới Yêu Vương này nữa.

Nó chỉ còn một luồng chân linh, bất kể ở đâu cũng không tác dụng, không phải là đối thủ của mình.

- Âm Ngục Uyên? Ngươi lại tới địa phương quỷ quái này ư...

Đại Bằng Tà Vương chép miệng, cũng có chút khiếp sợ, một lần nữa đánh giá mọi nơi một chút.

- Ngươi biết nơi này?

Phương Hành ánh mắt sáng lên, thời điểm Kim Ô nói cho hắn biết chỗ này, chỉ nói đây là một chỗ vô cùng tà quỷ, phía dưới có rất nhiều cấm chế, dễ vào khó ra, còn có rất nhiều hung hiểm, bọn họ mới quyết định muốn nhờ pháp trận không trọn vẹn trong thành, đem Diệp Cô Âm vây tới đây, chẳng qua là Âm Ngục Uyên cụ thể như thế nào, có cái gì hung hiểm, Kim Ô cũng không rõ ràng lắm.

- Tự nhiên biết, ha ha, nơi này từng là nhà tù của yêu quốc, phàm là yêu quái phạm vào sai lầm lớn, thậm chí là nhân loại tu sĩ xúc phạm yêu chủ, cũng bị giam vào trong ngục này, nhận hành hạ, cả đời không thấy mặt trời... Cũng khó trách chân linh của ta có thể trực tiếp hiển hóa ở chỗ này, tục truyền Âm Ngục Uyên dùng cửu u âm nham chế tạo, tựa như âm phủ địa phủ, năm đó yêu chủ bố trí nơi đây, chính là muốn yêu quái bị giam cho dù là đã chết, âm linh cũng muốn ở chỗ này chịu khổ, đời đời kiếp kiếp!

Nghe hắn nói tàn khốc, Phương Hành cũng run run một chút, nói:

- Lợi hại, không lẽ không đi ra được sao?

Đại Bằng Tà Vương nói:

- Cũng chưa chắc, cần tra xét một chút rồi hãy nói!

Phương Hành gật đầu, duỗi lưng một cái, bỗng nhiên ánh mắt ngưng tụ, nhìn về phía mặt đất.

Hắn rõ ràng nhớ được, trước lúc chính mình luyện hóa huyết liên tử, trên mặt đất vẫn không có vật gì, nhưng lúc này mặt đất cho tới trên vách tường đối diện chính mình, hiện đầy chi chít pháp ấn, ít cũng trăm cái, nhất thời cảm thấy có chút quái.

- Lão Tà, đây là vật gì?

Phương Hành ngồi xổm người xuống, quan sát một cái pháp ấn.

Pháp ấn chỉ có lòng bàn tay lớn nhỏ, nhìn như đường nét đơn giản, rồi lại huyền ảo dị thường, tỏa ra khí tức nhè nhẹ, ngồi xổm

Phương Hành trực tiếp vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám, rất nhanh biết được đây là vật gì, dĩ nhiên là một loại yêu linh pháp ấn, một loại tương tự với thần niệm dấu vết loài người tu sĩ, cùng Phương Hành ban đầu lưu lại mệnh đăng thuộc về cùng một loại tính chất.

Đại Bằng Tà Vương không biết Phương Hành thuận miệng hỏi một tiếng, chính mình đã chiếm được đáp án, hơi có chút đắc ý nói:

- Hắc hắc, đây cũng là một cuộc tạo hóa lão phu đưa cho ngươi, tiểu quỷ, nơi đây có ba trăm cái yêu linh pháp ấn, có mạnh có yếu, một chút mạnh, chính là Kim Đan Yêu Vương lưu lại, yếu một ít, cũng ít nhất là Trúc Cơ đại yêu lưu lại, hiếm thấy làm sao...

Phương Hành xem xét một hồi, nói:

- Không cách nào nghiên cứu, cũng không có thể tăng lên tu vi, có tác dụng cái rắm à?

Đại Bằng Tà Vương bị hắn làm nghẹn họng, ngừng lại một chút mới nói:

- Nói hươu nói vượn, cái ấn này tự nhiên hữu dụng!

Phương Hành quay đầu nhìn hắn, Đại Bằng Tà Vương thần thần bí bí nói:

- Tiểu quỷ, ngươi có từng nghe nói vạn linh kỳ chưa?

- Là vật gì?

Phương Hành ngơ ngác hỏi.

Đại Bằng Tà Vương thở dài, nói:

- Nói ra thật xấu hổ, vạn linh kỳ, chính là ba ngàn năm trước, lúc tam vực trục yêu, một vị đại tu Nhân tộc các ngươi phát minh ra tà dị thần khí, người này lòng dạ độc ác, chém vạn yêu, rút ra sinh hồn, luyện chế một mặt thần khí tà dị như vậy, trên đó khắc pháp ấn của một vạn yêu linh, đại kỳ mở ra, có thể khu sử một vạn yêu linh, tà uy khó lường...

Phương Hành ánh mắt nhất thời sáng lên:

- Thần khí? Ngươi không gạt ta sao?

Đại Bằng Tà Vương cười khổ nói:

- Ta lại cầm Yêu tộc thảm sự năm đó lừa gạt người sao? Món vạn linh kỳ đó, chính là sỉ nhục vĩnh hằng của Yêu tộc chúng ta, thậm chí ở trong tộc, từng có truyền thuyết, nếu người nào có thể thay Yêu tộc đem món thần khí đó hủy diệt, chúng ta chín núi mười tám động, các lộ Yêu tộc cũng sẽ vĩnh hằng ghi khắc đại ân, sẽ làm khách nhân tôn quý nhất của chúng ta!

Phương Hành nói:

- Ai quản truyền thuyết của các ngươi là gì, nói mau, phương pháp luyện chế vạn linh kỳ này, ngươi có hiểu hay không?

Đại Bằng Tà Vương thấy Phương Hành động tâm, ra vẻ làm khó nói:

- Lão phu dù sao cũng là Yêu tộc, làm sao lại dạy người luyện chế đồ vật tà dị bực này?

Phương Hành vừa nhìn, đã biết đạo lão này biết cách, hắn làm ra nhiều pháp ấn như vậy, nói không chừng chính là muốn khuyên chính mình làm vạn thú linh kỳ, hiện tại bộ dáng như vậy, đơn giản chính là muốn cùng chính mình nói điều kiện mà thôi, sảng khoái nói:

- Ít giả bộ ở trước mặt tiểu gia nhà ngươi, trong lòng ngươi có chút tâm tư như vậy còn muốn gạt ta ư? Nói trắng ra sao, nếu ngươi có thể giúp ta đem vạn linh kỳ luyện thành, tiểu gia ở dưới tình huống tâm tình không quá tồi tệ, có thể thỏa mãn một cái điều kiện của ngươi!

Đại Bằng Tà Vương con ngươi đảo lòng vòng, ho khan một tiếng, nói:

- Ba cái có được hay không?

Phương Hành vừa trừng mắt, nói:

- Ngươi muốn cho tâm tình của ta trở nên tồi tệ sao?

Đại Bằng Tà Vương im lặng, một lát sau, mới thở dài nói:

- Ta nếu tính tuổi cũng coi là tiền bối của ngươi...

Cũng là bất đắc dĩ rồi, đường đường Kim Đan Yêu Vương, đã bắt đầu đem số tuổi nói chuyện.

Phương Hành lười nghe, trực tiếp khoát tay chặn lại:

- Được, nhiều nhất hai cái, dài dòng nữa thì một cái cũng không có!

Hắn cũng nắm bắt được Đại Bằng Tà Vương, đừng xem người này có thể hiện thân ở chỗ này, cùng tại trong thức hải chính mình, cũng không có gì khác nhau, chính mình lúc rời đi, hắn nhất định còn có thể biết điều một chút tiến vào trong thức hải, trừ phi hắn muốn trở thành âm linh không chỗ nương tựa, vĩnh viễn ở chỗ này du đãng, thậm chí nói, cho dù là vĩnh viễn du đãng, cũng là không thể, theo thời gian trôi qua, hắn sẽ dần dần mất đi linh tính, cuối cùng biến thành một đạo âm linh còn sót lại bản năng.

Đại Bằng Tà Vương cũng hài lòng gật đầu, ho khan một tiếng, nói:

- Được, tốt, điều kiện thứ nhất chính là, lão phu giúp ngươi luyện chế vạn linh kỳ, bất kể uy lực như thế nào, ngươi ngày sau tuyệt đối không thể thực tủy biết vị, vọng động tà niệm, tùy tiện săn giết Yêu tộc sinh linh để luyện cái kỳ này... Khụ, đừng nhìn như vậy, lão phu mặc dù không phải hạng người đại nghĩa lẫm nhiên, nhưng suy nghĩ vì đồng tộc, cũng là hẳn là...

Phương Hành gật đầu, nói:

- Tốt không thành vấn đề, nói kế tiếp!

Đại Bằng Tà Vương thấy hắn nói nghĩ một đằng nói một nẻo, cũng không biết có để ở trong lòng hay không, bất quá chuyện này cũng không cách nào xác định, cũng không thể buộc tiểu quỷ này lập cái thề độc đi, làm thành như vậy, tiểu quỷ tâm tình nhất định sẽ trở nên rất tồi tệ, gặp xui xẻo chính là mình, lại nói:

- Điều kiện thứ hai, chính là vạn linh kỳ luyện thành, lão phu muốn vào bên trong chủ kỳ, làm như chủ linh...

- Cái gì? Ngươi muốn vào vạn linh kỳ?

Phương Hành nghe vậy, nhất thời kinh hãi.

Chương 201: Trúc Cơ Đan

Lúc Đại Bằng Tà Vương nhắc đến vạn linh kỳ thì tràn đầy hận ý, Phương Hành còn tưởng rằng đi vào vạn linh kỳ, chính là cực hình hạng nhất cơ!

Lại không nghĩ rằng, lão gia hỏa này vừa chuyển đề tài, lại muốn chủ động vào vạn linh kỳ.

Đại Bằng Tà Vương tựa như cũng có chút ngượng ngùng, giải thích:

- Thật ra vào vạn linh kỳ, cũng vẫn có thể xem là một phương pháp tốt có thể hiển hóa trên thế gian này, Yêu tộc chúng ta hận vạn linh kỳ, là bởi vì người kia điên cuồng săn giết Yêu tộc cao thủ chúng ta, mạnh mẽ đoạt yêu linh luyện chế ra vạn linh kỳ, yêu linh trên kỳ bị pháp thuật giam cầm, chịu đủ đau khổ, thống khổ không chịu nổi... Mà lão phu vào cái vạn linh kỳ này, lại là tự nguyện, không bị giam cầm, vừa giúp đỡ ngươi ngăn địch, cũng có thể tùy thời có thể lui về thức hải của ngươi, hết thảy tùy tâm!

Phương Hành nghe đến nơi này, đã hiểu một tầng dụng ý sâu hơn của Đại Bằng Tà Vương, liếc nhìn hắn, cười lạnh nói:

- Ta còn đang nghĩ tại sao ngươi cố lộng huyền hư, làm ra chuyện này, thật ra là ngươi nghĩ tìm cơ hộ đoạt xá i cho mình sao?

Đại Bằng Tà Vương bị hắn nói trúng tâm sự, cười hắc hắc, dường như cầu xin tha thứ nói:

- Ngươi cũng không thể để cho ta vĩnh viễn sống ở trong thức hải sao? Lão phu cam đoan với ngươi, trong vòng ba năm, a không, trong vòng mười năm, chuyên tâm làm vạn linh kỳ chủ trận chi linh, tuyệt không tùy tiện đoạt xá, coi như có mục tiêu tốt, thật sự muốn đoạt xá, cũng thương lượng với ngươi trước, ngươi thấy sao?

Phương Hành nói:

- Lão vương bát đản ngươi rất giảo hoạt, vì phòng ngừa ngươi ở thời điểm nguy hiểm bỏ rơi ta, ký cái khế ước trước!

Đại Bằng Tà Vương giật mình một chút, lập tức sảng khoái đáp ứng:

- Không thành vấn đề!

Hắn không lo lắng khế ước hay không khế ước, dù sao hắn ở trong thức hải của Phương Hành, thật là bị tiểu quỷ này muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, một chút tôn nghiêm cũng không có. Tiểu quỷ này nếu buộc hắn ký khế ước, cũng chính là một câu nói chuyện, chỉ cần hắn còn muốn sống, vậy thì đàng hoàng ký, hôm nay tiểu quỷ này chịu đáp ứng điều kiện của hắn, đã để cho hắn cảm thấy vui mừng ngoài ý muốn.

Một người một bằng rất nhanh ký xong khế ước, Đại Bằng Tà Vương cũng hăng hái bừng bừng, dạy Phương Hành luyện chế vạn linh kỳ như thế nào.

Đang thấp giọng thảo luận, đột nhiên thoáng xa xa truyền đến một chút tiếng đàn, tiếng đàn cực kỳ quái dị, dường như hàm chứa ý tứ dụ dỗ, nghe vào ở bên tai, tựa như bắn đến tâm hồ, làm cho người ta đắm chìm trong đó, càng lún càng sâu, cuối cùng lại không nhịn được muốn mất đi ý thức của mình, không nhịn được muốn men theo tiếng đàn đi tới...

- Tiểu quỷ, ngươi làm sao vậy?

Đại Bằng Tà Vương ngẩn ngơ, bên tai Phương Hành la lớn.

Phương Hành ánh mắt hơi lộ mê mang, rất nhanh khôi phục, thấp giọng mắng:

- Cô nương kia cũng nhiều chiêu trò thật...

Rất rõ ràng, tiếng đàn này chính là Diệp Cô Âm thôi phát, tựa như một loại pháp thuật, muốn từ xa thao túng Phương Hành.

Tiếng đàn tiến gần, loại mê hoặc này càng mạnh, tựa như một bàn tay to vô hình, muốn đem người ta kéo sâu vào mộng đẹp.

Phương Hành biết rõ hung hiểm, vội vàng cẩn thủ tâm thần, chống đỡ tiếng đàn.

Hắn căn cơ thâm hậu, hơn nữa từ nhỏ lớn lên trong hang ổ thổ phỉ, minh tranh ám đấu đã trải qua không biết bao nhiêu, tâm chí cực kỳ cứng rắn, vì vậy trừ lúc đầu xuất kỳ bất ý ra, tiếng đàn này rất khó khống chế hắn.

Tiếng đàn cũng không vang quá lâu, không lâu lắm, tiếng đàn dần dần đi xa.

Diệp Cô Âm cũng không biết Phương Hành ở nơi đâu, chẳng qua vừa đi vừa phất động đàn ngọc, hi vọng có thể ngẫu nhiên khống chế được hắn.

Nhìn dáng vẻ, nữ nhân này cũng không có chiêu nào khác, mới có thể làm như vậy.

- Âm ngự thần hồn, không đơn giản a, tiểu quỷ, ở nơi này ngươi còn có địch nhân ư?

Đại Bằng Tà Vương cũng không bị ảnh hưởng chút nào, dù sao cũng là Kim Đan chân linh, phẩm cấp cao hơn Diệp Cô Âm quá nhiều.

- Là một nữ nhân rất vô sỉ, tự thân thực lực cũng không có gì đáng sợ, chính là cầm lấy thượng phẩm huyền khí khóc lóc om sòm, xem trên người của ta, cũng là bị nàng cắn!

Phương Hành cho Đại Bằng Tà Vương nhìn dấu răng trên cánh tay còn có bộ ngực chính mình, bi phẫn nói:

- Quả thực chính là mụ điên, ta rơi vào địa phương quỷ quái này, cũng là bị nàng ép, ngươi nói nàng có ác hay không?

Nói nghĩa phẫn điền ưng, phảng phất đã quên ban đầu chính là hắn cắn trước.

- Ghê tởm, ghê tởm, đàn bà như vậy thực là ghê tởm...

Đại Bằng Tà Vương đường đường Kim Đan cấp Yêu Vương, biểu hiện chẳng khác chó săn, theo ý Phương Hành mắng to.

Phương Hành nói:

- Vạn linh kỳ luyện thành rồi, có thể đối phó thượng phẩm huyền khí không?

Đại Bằng Tà Vương nhíu mày, nói:

- Vạn linh kỳ, có pháp ấn của vạn con yêu linh, có thể coi là thượng phẩm thần khí, ba ngàn pháp ấn, được xưng là hạ phẩm thần khí, nhưng nơi đây pháp ấn, chỉ có chừng ba trăm, nhiều nhất chỉ có thể coi là trung giai huyền khí...

- Ặc, lại vẫn không lợi hại bằng đàn của người đàn bà kia ư?

Phương Hành có chút như đưa đám, hắn hưng phấn luyện chế cái kỳ này, chính là muốn đối phó kinh hoàng cầm của Diệp Cô Âm.

Đại Bằng Tà Vương nói:

- Huyền khí há lại dễ dàng luyện chế như vậy, chỉ riêng sưu tập tài liệu, không biết muốn hao phí bao nhiêu năm, cầm vạn linh kỳ này mà nói, nếu không phải lão phu tìm cho ngươi nhiều pháp ấn như vậy, ngươi cũng không thể luyện thành, chính mình tới đây, đây cũng là chẳng khác gì hai trăm Trúc Cơ lại thêm một trăm Kim Đan a, ngươi tự mình sưu tập, năm nào tháng nào mới đạt thành?

Phương Hành thở dài, nói:

- Được rồi, coi như ngươi có lý, luyện đi...

Đại Bằng Tà Vương nhất thời hết chỗ nói rồi, nghĩ thầm tiểu quỷ này thật đúng là có lòng tham.

Bất quá đến nơi này, không phải là Phương Hành nghĩ luyện vạn linh kỳ rồi, mà là hắn vội vàng muốn luyện.

Dù sao, thật vất vả tiểu quỷ này mới dễ tính, đây cũng là cơ hội duy nhất để hắn nhận được tự do cùng sống sót.

- Tiểu quỷ, ngươi nơi đó có tài liệu tốt hay không?

Phương Hành thấy Đại Bằng Tà Vương đặt câu hỏi, đem bảy tám túi trữ vật trên người mình cũng lấy ra, đổ đầy đất pháp khí, lại đem cái Đại Bằng Tà Vương hù dọa sửng sốt sửng sốt, nó thân là Yêu Vương Kim Đan cảnh, cũng còn không đến mức đem những thứ rách nát này để vào trong mắt, chẳng qua là tiểu quỷ này rõ ràng chẳng qua là Linh Động cảnh, từ có nhiều pháp khí như vậy? Mở cửa hàng cũng đủ rồi.

Bất quá lắc đầu, nó cũng không tra cứu, từ bên trong chọn lựa.

Phương Hành tùy ý để hắn chọn lựa, bỗng nhiên nghĩ đến, trên người mình còn có một túi trữ vật từ Diệp Cô Âm nơi đó đoạt tới, lại nghĩ tới Diệp Cô Âm thân thể trần truồng tìm kiếm, không nhịn được cười hắc hắc, đem túi trữ vật Diệp Cô Âm lấy ra ngoài, chuẩn bị xem bên trong có vật gì tốt, vừa mở, nhất thời ngây dại, nước miếng bất tri bất giác chảy xuống...

- Con mẹ nó quả nhiên là phú bà a...

Phương Hành rõ ràng phát hiện, Diệp Cô Âm mặc dù chỉ có một túi trữ vật, không có bảy tám cái như trên người mình, nhưng tài phú không ít hơn mình, đầu tiên túi trữ vật không gian rất lớn, hiển nhiên là hàng cao cấp, một cái đã bằng ba cái của mình, còn nữa bên trong bảo bối không nhiều, nhưng đồ tốt rất nhiều, thượng phẩm linh thạch số lượng kinh người, chừng gần trăm khối, hai thanh phi kiếm, cũng đều là cao nhất linh khí, ngoài ra còn có một chút đan dược bổ sung linh khí cùng chữa thương, về phần cái bình tím này...

Phương Hành mở nút lọ ngửi một chút, đột nhiên nhảy lên, ngơ ngác nhìn đan dược trong bình, run giọng nói:

- Trúc Cơ Đan?

Đại Bằng Tà Vương đang buồn bực tìm kiếm khí phôi thích hợp sợ hết hồn, xoay người lại nói:

- Trúc Cơ Đan gì?

Phương Hành chỉ vào bình sứ màu tím trong tay mình, lắp bắp nói:

- Nữ... Nữ nhân này thậm chí có một viên Trúc Cơ Đan...

- Bất quá là viên Trúc Cơ Đan mà thôi, không đến mức kích động như thế sao?

Đại Bằng Tà Vương nói thầm hai câu, liền quay người tiếp tục tìm khí phôi.

Hắn Trúc Cơ đã là chuyện không biết mấy trăm năm trước rồi, đối với Trúc Cơ Đan cũng không nhạy cảm.

Chỉ là đới với Phương Hành mà nói, lại không đơn giản như vậy, đã kích động đến khó có thể hình dung...

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, trong túi nữ nhân này lại có một viên Trúc Cơ Đan!

Con mẹ nó, các nàng có tiền đến mức cầm một viên Trúc Cơ Đan đi dạo khắp thế gian sao?

Phát, thật là phát tài rồi!

Hắn vốn đang lo đến Linh Động cảnh viên mãn, đi nơi nào kiếm Trúc Cơ Đan, không nghĩ tới đã có người đưa tới cửa.

Hắn không biết, lúc hắn vui mừng vô hạn, Diệp Cô Âm lòng tràn đầy hoảng loạn, điên cuồng tìm hắn.

Vừa nghĩ tới túi trữ vật của mình rơi vào trong tay Phương Hành, Diệp Cô Âm lòng tràn đầy hối hận, đến lúc này, nàng thậm tới đã bắt đầu hối hận, ban đầu thật không nên tùy tùy tiện tiện, tới đuổi giết tiểu quỷ này.

Ban đầu Phù Diêu Cung đi tới Sở Vực, trước làm khách ở Băng Âm Cung, cũng ban thưởng xuống một viên Trúc Cơ Đan bảy thành, cũng chính là viên Trúc Cơ Đan này, mới dẫn tới một loạt biến cố ở Thanh Vân Tông sau đó. Mà một viên Trúc Cơ Đan này, lại là rơi vào trong tay Diệp Cô Âm, chẳng qua là, sư tôn nàng lại nói, nàng ở Linh Động cảnh căn cơ còn có một tia không yên, chính là Trúc Cơ thành công, cũng khó mà kết thành đạo cơ màu vàng.

Diệp Cô Âm tính tình kiêu ngạo, một lòng muốn kết thành đạo cơ màu vàng trong truyền thuyết, vô địch cùng thế hệ, nghe sư tôn nói, trong bụng nàng có chút do dự, không lập tức phục dụng Trúc Cơ Đan, mà mang theo nó rời đi Băng Âm Cung, mượn cơ hội tới Bách Thú Tông đón một tiểu sư muội, tìm kiếm cơ duyên, nhìn có biện pháp nào đem tự thân linh khí luyện hóa đến tinh khiết hay không.

Lúc trước vội vả muốn đem Phương Hành bắt ở trong tay như vậy, cũng là bởi vì cảm thấy trên người hắn có bí mật, mới bắt hắn để hỏi cho hiểu được.

Chẳng qua là nàng cũng không nghĩ tới, biến cố nảy sinh, mình cùng tiểu quỷ này, song song tiến vào nơi quỷ dị, không thấy mặt trời, hết lần này tới lần khác túi trữ vật cũng bị tên tiểu quỷ này cướp đi, mà Trúc Cơ Đan mình tùy thân mang theo, cũng vì vậy rơi vào trong tay Phương Hành, điều này làm cho trong lòng nàng vừa vội vừa hối hận, không tiếc linh khí, cũng muốn lấy tiếng đàn đem tiểu quỷ này đưa ra.

Chẳng qua là, hôm nay nàng đã không biết ở nhà tù tăm tối đi bao lâu rồi, đánh đàn hồi lâu, thủy chung không thấy tiểu quỷ này xuất hiện...

- Khốn kiếp... Ta... Ta nhất định phải giết ngươi...

Diệp Cô Âm không biết đi bao lâu rồi, cắn răng mắng, nước mắt chảy ra.

- Ta muốn Trúc Cơ!

Bí ẩn thạch thất, Phương Hành cười không ngậm được miệng, hưng phấn hướng Đại Bằng Tà Vương nói.

Phát hiện một viên Trúc Cơ Đan này, chân chính để cho hắn có cảm giác vui mừng ngoài ý muốn

Đang lo không cách nào đối phó nữ nhân điên kia, cơ hội liền tới.

Nếu Trúc Cơ thành công, người đàn bà kia cho dù có thượng phẩm huyền khí nơi tay, mình cũng nắm chắc trấn áp nàng.

Chương 202: Phảng thiên lôi, trúc đạo cơ

Trúc Cơ cùng Linh Động, chính là một đạo lạch trời, sau khi Trúc Cơ thành công, vô luận lực lượng hay là tu vi, cùng Linh Động cách biệt rất nhiều, dưới tình huống thực lực mình tăng vọt, cho dù Diệp Cô Âm có thượng phẩm huyền khí nơi tay, mình cũng có thể đánh nàng như đánh tức phụ, dù sao nàng mặc dù được xưng nửa bước Trúc Cơ, nhưng còn chưa thật Trúc Cơ, không phát huy được toàn bộ uy lực của huyền khí.

Dựa theo Phương Hành đánh giá, người đàn bà kia, đoán chừng chỉ có thể phát huy ba thành uy lực của kinh hoàng cầm.

Ở dưới tình huống đều là Linh Động, ba thành uy lực này là hồng câu mình không thể vượt qua.

Nhưng nếu mình Trúc Cơ thành công, sẽ không cần sợ nàng.

- Nếu luyện cái kỳ này, cũng đúng là cảnh giới Trúc Cơ nắm chắc hơn chút ít...

Đại Bằng Tà Vương nghe xong, suy nghĩ một phen, cũng gật đầu.

Dĩ nhiên, hắn không gật đầu cũng vô dụng, chuyện mà tiểu quỷ này quyết định, bình thường hắn cũng chen miệng không lọt.

- Trước hết để cho lão phu trở về thức hải, hộ pháp cho ngươi...

Đại Bằng Tà Vương hăng hái bừng bừng, tự đề cử mình.

- Ngươi chỉ còn dư lại một luồng tàn hồn, còn hộ pháp cái rắm?

Phương Hành khinh bỉ nhìn Đại Bằng Tà Vương.

Đại Bằng Tà Vương giận tím mặt:

- Lão phu dầu gì cũng đường đường là Yêu Vương, hộ pháp cho ngươi, ngươi lại xem thường ta ư? Tiểu quỷ, đừng thấy lão phu chỉ còn một luồng chân linh, nhưng tu hành có nhiều kinh nghiệm cùng kiến thức, không phải ngươi có thể sánh được, ta lại hỏi ngươi, nếu ngươi muốn Trúc Cơ, nên chuẩn bị làm sao? Đủ loại đường lui đã nghĩ đến sao? Phương pháp ứng kiếp có sao?

Phương Hành nhất thời ngẩn ngơ, nói:

- Có Trúc Cơ Đan còn chưa đủ ư?

Đại Bằng Tà Vương cười nhạt, nói:

- Nực cười, Trúc Cơ là đại sự tu hành, sao có thể vì một quả đan dược mà quyết định? Chúng ta Yêu tộc cùng Nhân tộc các ngươi có phương pháp tu luyện mặc dù bất đồng, nhưng cũng có chút tương thông. Trúc Cơ, trừ Trúc Cơ Đan ra, còn muốn thanh tâm minh khí, ngộ đạo tu trì, nhiều nơi chú ý, không phải trường hợp cá biệt, mà trọng yếu hơn, lại là cần chuẩn bị phương pháp ứng kiếp...

- Ứng kiếp? Ứng cái kiếp gì?

Đại Bằng Tà Vương trịnh trọng nói:

- Tự nhiên là đạo kiếp!

- Trong truyền thuyết, tu hành chính là nghịch thiên hành sự, trong cõi tối tăm tự bị thiên đạo phản chế, mỗi giai đoạn mấu chốt như Trúc Cơ, Kết Đan, Hóa Anh, đều sẽ có tai kiếp rơi xuống, hủy đạo cơ của ngươi, đoạt tạo hóa của ngươi, đây là thiên đạo phản chế, cơ hồ khó mà tránh khỏi, cũng vì vậy, người phá cảnh thường thường cũng sẽ tìm người giúp mình hộ pháp, để tránh ở thời khắc trọng yếu phát sinh vấn đề...

- Nói như vậy, kiếp này không thể tránh khỏi ư?

Đại Bằng Tà Vương gật đầu, nói:

- Trên lý luận là như vậy, thiên đạo phản chế, tránh không khỏi, đã tránh không khỏi, chỉ có thể ứng kiếp!

Phương Hành lần đầu tiên nghe nói chuyện này, có chút mờ mịt:

- Nếu tránh không khỏi, vậy ngươi có ích lợi gì?

Đại Bằng Tà Vương nói:

- Kiếp này vô hình vô ảnh, cũng không ai biết nó lấy hình thức gì xuất hiện, thậm chí lúc nào xuất hiện, cho nên không thể tránh né, không thể hóa giải, nhưng người tu hành không cam lòng ứng kiếp, cũng sẽ lưu lại từng đạo hậu thủ, để ứng kiếp kia, lão phu hộ pháp cho ngươi, không phải là muốn dùng đại tu vi hộ ngươi chu toàn... Dĩ nhiên ta hiện tại cũng không có đại tu vi... Bất quá ta vào thức hải của ngươi, xem ngươi Trúc Cơ, vạn nhất thật sự có tai kiếp giáng xuống, cũng dễ nhắc nhở cho ngươi, làm cho ngươi biết được nên dùng loại phương pháp nào để ứng kiếp...

Phương Hành nghe hắn nóithành khẩn, có thể thấy được lão vương bát đản này thật sự không muốn làm cho chính mình chết thảm, liền gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Cũng làm phiền ngươi nhắc nhở, lão Tà, tiểu gia là một người biết điều, nếu ngươi thật sự thành tâm giúp ta, tiểu gia cũng sẽ không bạc đãi ngươi, không dùng lửa đốt ngươi nữa, đợi ngày sau có thể xác tốt, cũng nhất định đem hết toàn lực thay ngươi đoạt lại!

Đại Bằng Tà Vương cũng có chút ngoài ý muốn, cười nói:

- Ngươi cũng đừng quên lời nói hôm nay!

- Ít lải nhải, mau vào!

- ...

Phương Hành để cho Đại Bằng Tà Vương về thức hải của mình, thật cũng không lo lắng hắn giở trò gì, dù sao ban đầu đi theo Bạch Thiên Trượng lâu như vậy, hắn đối với một chút nguyên lý tu hành cũng hiểu rõ, lúc Trúc Cơ, Đại Bằng Tà Vương nếu muốn gây bất lợi đối với mình, chính là ở bên ngoài có thể ảnh hưởng chính mình hơn, trong thức hải của mình, Tam Muội Chân Hỏa đều xuất hiện, nó trốn còn không kịp, căn bản không dám quấy rối.

Còn nữa, nó đã cùng chính mình ghi khế ước, trước khi mình để nó rời đi, nó cũng không dám bất lợi đối với mình.

Đứng dậy chọn lựa vài món pháp bảo hữu dụng, tầng tầng cấm chế, tích thủy không lộ, thậm chí còn có vài món là cách âm, phòng ngừa Diệp Cô Âm lấy tiếng đàn nhiễu loạn tâm thần, ước chừng đem thạch thất ba tầng trong ba tầng ngoài phong lên, phải làm được trình độ nếu có ngoài ý muốn, mình có thể phát hiện trước tiên, Phương Hành lúc này mới ngồi xuống, hít sâu một hơi, lấy ra Trúc Cơ Đan.

- Đàn bà thúi, lúc tiểu gia Trúc Cơ thành công, chính là lúc ngươi gặp xui xẻo...

Phương Hành hung hăng cười một tiếng, cong ngón búng ra, Trúc Cơ Đan như viên kẹo bay vào trong miệng.

- Có chút ngọt...

Đan vào miệng, Phương Hành chép miệng một chút, trong lòng hiện lên ý nghĩ này.

Một bước Trúc Cơ, tiên phàm vĩnh cách.

Tu hành giới, vẫn có lời truyền lưu như thế đối với Trúc Cơ

Linh Động cảnh ngăn cách ở người phàm cùng tiên nhân, chỉ có sau Trúc Cơ, mới coi là chân chính bước chân vào con đường tu hành.

Trúc Cơ rồi, linh khí hóa thành đạo cơ pháp ấn, so với Linh Động cảnh cường đại hơn rất nhiều lần, sinh mệnh lực, lực lượng, tốc độ lại càng cường đại rất nhiều, trọng yếu hơn, sau khi Trúc Cơ, có thể tu luyện thần thức, đó là một loại lực lượng vượt qua mắt, tai, mũi, lưỡi, thân ngũ giác của người bình thường, chính là thuộc về phạm trù "ý", vô cùng huyền diệu, tác dụng cũng vô cùng rộng rãi.

Trúc Cơ Đan tiến vào trong bụng Phương Hành, dược lực dần dần tan ra, từ từ theo kinh mạch của Phương Hành, chảy về phía tứ chi bách hải của hắn, quá trình dược lực cường đại tan ra lặng lẽ mà an tĩnh, an tĩnh đến Phương Hành cũng cảm thấy có cái gì không đúng, không biết Trúc Cơ Đan có phải mất đi hiệu lực hay không... Chẳng qua nghĩ lại, đan dược lấy Âm Dương Thần Ma Giám giám định qua, chắc sẽ không có vấn đề!

Không biết qua bao lâu, một tiếng ầm vang, một đạo thiểm điện đánh tan sương mù.

Đạo thiểm điện này từ trong cơ thể Phương Hành.

Lực lượng khổng lồ chấn cho Phương Hành cả người run lên, toàn thân lỗ chân lông, đều có tia máu nhàn nhạt xuất hiện.

- Dược lực mạnh như vậy ư?

Phương Hành kinh hãi, hết sức ngưng thần thủ tâm, nội thần thức liễm.

Chỉ cách nửa tức công phu, đạo tia chớp thứ hai tự trong cơ thể sáng lên.

- Xuy...

Phương Hành bên ngoài trong lỗ chân lông, lại mờ mờ ảo ảo có máu đen phun ra, mảnh như bộ lông, nhàn nhạt tanh hôi.

Mà Phương Hành lúc này cũng bị một cỗ lực lượng kì dị kéo vào trong thức hải, ngồi xếp bằng trên tế đàn.

- Rầm rầm rầm...

Tia chớp không ngừng, không ngừng đánh xuống.

Cùng ngoại giới cảm ứng được tia chớp đến từ trong cơ thể bất đồng, ở trong thức hải thấy được tia chớp, lại là tự vô tận hư không phía trên đánh xuống, tựa như thiên đao đem hư không chém thành hai nửa, từ cửu thiên mà rơi xuống, đánh vào bên trong thức hải.

- Oanh...

Trong thức hải khôn cùng vô ngần, nước biển dần dần xoay tròn, nước biển trong trẻo trong vắt tựa như trở nên đặc dính.

Có gió nổi lên!

Không biết từ chỗ nào cơn lốc đánh tới, cuộn lên nước biển, lại dường như muốn chiếm đầy cả tòa thức hải không gian, đem nước biển cũng thổi sang dưới tế đàn, nước biển trở nên đặc dính, sau đó ở tia chớp không ngừng đánh xuống, bắt đầu hóa thành tinh thể, sau đó lại có một cổ lực lượng vô hình thúc dục, không ngừng đè ép, tạo dựng, tụ lại ở chung một chỗ, hóa thành một tòa trong suốt...

Ngọc tháp!

Ở trong thức hải xem ra, toàn bộ nước trong thức hải hóa thành ngọc tháp, cao vô số trượng, quả thực muốn đâm rách hư không.

Mà chân linh Phương Hành ngồi xếp bằng trên đỉnh cao nhất của ngọc tháp, đưa mắt nhìn hư không.

- Nước trong thức hải, là là linh khí hiển hóa, hôm nay nước biển hóa thành tinh thể, tạo dựng thành tháp, chẳng phải là nói linh khí trong cơ thể phát sinh biến hóa? Chẳng qua không biết, hôm nay rốt cuộc biến thành hình dáng ra sao...

- Rầm rầm...

- Mẹ nó, đau quá...

Một cái ý niệm trong đầu không hiện lên, tia chớp lần nữa phách xuống, Phương Hành không khỏi đau quá mắng lên.

Theo tia chớp không ngừng đánh xuống, ngọc tháp cao vô số trượng bắt đầu không ngừng co rút lại, biến thấp, ở trong quá trình này, ngay cả chân linh của Phương Hành cũng đã chịu vô tận thống khổ, cái loại tư vị bị sét đánh này, chân linh xem ra, vô cùng chân thực, một loại đau đớn phảng phất xé rách trào dâng, giống như có đồ vật gì đó, đang từ trong chân linh phát triển.

- Ai, tiểu quỷ, chịu đựng sao, nếu muốn Trúc Cơ, cần chịu một kiếp này!

Đại Bằng Tà Vương thở dài, tránh ra rất xa, khỏi bị tai ương.

- Cổ nhân Trúc Cơ, Kết Đan, Hóa Anh, cũng là muốn đã trải qua thống khổ lớn lao, ở trong tuyệt vọng tìm kiếm sinh cơ...

- Bình thường nhiều nhất lựa chọn, chính là thiên lôi!

- Thiên lôi, đến từ chính thiên, câu liên địa, tính chất cuồng bạo, ẩn chứa hủy diệt lực!

- Nhưng ở trong hủy diệt, lại ẩn chứa sinh cơ, xen vào thời khắc sinh tử, phù hợp phá lập đại đạo!

- Cổ tu chính là ở trong thiên lôi, tìm kiếm cơ hội đột phá, không thành nhân, thì sẽ chết!

- Hôm nay các tu sĩ đều lười biếng, bắt đầu tiếc mạng, bắt đầu tìm kiếm hết thảy phương pháp đi tránh né tai hoạ, muốn phá cảnh, lại không chịu đi thừa nhận phá cảnh mang đến nguy cơ cùng thống khổ, không biết như vậy, đã đi vào tà đạo, ta năm đó cũng là trong lúc vô tình tiếp thụ được điển tịch của huyền quan, mới hiểu được đạo lý này, cơ hội cùng nguy cơ cùng tồn tại, tân sinh cùng tử vong cùng khiêu vũ...

- Trúc, chính là ở trong thống khổ nhận thức tự tại, ở trong tử vong tìm kiếm tân sinh...

- Trúc Cơ Đan, khuông tựa như thiên địa, ẩn chứa lôi lực, ngươi muốn tinh tế cảm ngộ loại thống khổ này, tìm kiếm...

- Tìm kiếm đại gia ngươi, nếu không câm miệng, tiểu gia Trúc Cơ thành công, chém ngươi đầu tiên...

Bên tai không ngừng truyền đến thanh âm uy nghiêm túc mục của Đại Bằng Tà Vương, thao thao bất tuyệt, vô cùng thật tình, nhưng nhất thời để cho Phương Hành căm tức.

Vốn bị sét đánh đã khó chịu được, còn muốn nghe lão lông dài này nói đâu đâu, còn có để cho người ta sống hay không?

Đại Bằng Tà Vương cũng ngẩn ngơ, giận tím mặt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vung tay áo, quát lên:

- Bổn tọa coi trọng ngươi, đem một chút cảm ngộ năm đó nói cho ngươi biết, ngươi lại ngại phiền? Như ngươi còn tu đạo, tu cái rắm đạo!

Vừa nói tức giận bất bình ngồi xuống, dâng lên hờn dỗi.

Chương 203: Tiên cơ màu tím

Lúc này trong thức hải Phương Hành, ngọc tháp trong suốt đã dần dần rút nhỏ xuống, cao chừng một trượng, toàn thân khắc từng đạo ký hiệu kỳ ảo, tháp này chỉ có một tầng, tượng trưng cho tu vi của Phương Hành chính là Trúc Cơ tầng một, mà Trúc Cơ tầng hai hơn nữa tầng ba, chính là Trúc Cơ tiền kỳ, tứ ngũ tầng sáu, còn lại là trung kỳ, tầng bảy, thì đạt đến hậu kỳ, trên tầng chín, chính là thời khắc kết thành Kim Đan.

Tia sét tán loạn còn đang thỉnh thoảng thoáng hiện, mà Phương Hành bên trong đạo tháp, cũng đang nhắm mắt cảm ngộ.

Mặc dù ngoài miệng chửi ầm, nhưng hắn không phải người không nghe khuyên bảo, chẳng qua là theo bản năng cùng Đại Bằng Tà Vương tranh cãi mà thôi, trên thực tế, Đại Bằng Tà Vương nói hắn vẫn tiếp thu, đang dụng tâm cảm ngộ.

Lôi quang bên trong thức hải, trên thực tế là Trúc Cơ Đan dược lực hiển hóa.

Mỗi một tia dược lực, mỗi một tấc lôi quang mang đến cho mình biến hóa, hắn đều tinh tế suy nghĩ, thể ngộ.

Tu đạo trên thực tế xa xa không huyền ảo như người ta tưởng tượng, người ta ngộ đạo, thường thường cũng là từ những thứ thiết thân mà bắt đầu.

Thiên địa vận chuyển, cùng con người có thiên ti vạn lũ quan hệ, nhưng người không thể vọng ngôn đại đạo, thấu hiểu đối với đạo, thật ra chính là từ tự thân biến hóa bắt đầu, người cũng là một phần của đại đạo, cũng chỉ có hiểu rõ bản thân, mới có thể coi đây là cơ, triển vọng đại đạo, Trúc Cơ ý tứ, cũng chính là tìm hiểu chính mình, thân thể thông huyền, sau đó bắt đầu tìm hiểu thiên địa, hiểu rõ đại đạo.

Đạo cơ vững chắc, thần âm trận trận, hư vô phiêu miểu.

Nơi xa, Đại Bằng Tà Vương một mực ngưng mắt nhìn đạo tháp của Phương Hành, sắc mặt cũng dần dần thay đổi.

Tòa đạo tháp trong suốt này bị lôi điện công kích, đã sớm dần dần biến thành màu sắc, từ trong suốt chuyển thành xanh nhạt, sau đó chuyển thành đỏ ngầu, từ đỏ ngầu vừa dần dần chuyển thành màu trắng, cuối cùng nổi lên kim quang nhàn nhạt...

- Đạo cơ màu vàng sao?

Đại Bằng Tà Vương kinh hãi, ánh mắt có chút tham lam.

Mặc dù sớm biết tiểu quỷ này bất phàm, nhưng thấy hắn lại có xu thế ngưng kết đạo cơ màu vàng, vẫn còn có chút kinh ngạc.

Tu hành giới, đối với Trúc Cơ phân chia có kim, bạch, xích, thanh bốn cấp bậc.

Nếu Linh Động cảnh tích lũy không đủ, đạo cơ miễn cưỡng kết thành, chính là đạo cơ màu xanh, căn cơ không yên, khó có tiến thêm.

So với đạo cơ màu xanh khá hơn một chút, lại là đạo cơ màu đỏ, đã thuộc đạo cơ bất phàm, có hi vọng đột phá mà vào Trúc Cơ hậu kỳ.

Mà phía trên đạo cơ màu đỏ, còn có đạo cơ màu trắng, được xưng vô hạ, chỉ có tông môn thế gia thiên kiêu nhân vật mới có hi vọng.

Nhưng mà trên đạo cơ màu trắng, còn có một loại đạo cơ màu vàng, đã là đạo cơ vượt qua thiên kiêu bình thường, ẩn có hoàng giả chi tượng, thần uy khó lường, chính là cảnh giới tu hành giới người người theo đuổi. Tục truyền chỉ có người tại Linh Động cảnh căn cơ vô cùng thâm hậu mới có hi vọng kết thành, theo Đại Bằng Tà Vương được biết, cả Nam Chiêm, người có hi vọng kết thành đạo cơ màu vàng, không cao hơn năm cái.

Mà tiểu quỷ này, đạo cơ ẩn hiện kim quang, chẳng lẽ muốn kết thành đạo cơ màu vàng ư?

Dần dần, trên đạo cơ, kim quang càng ngày càng rõ ràng, cơ hồ có thể xác định là đạo cơ màu vàng.

Đại Bằng Tà Vương ánh mắt đã trợn tròn, liên tục cảm thán...

Nhưng vào lúc này, bên trong đạo tháp, Phương Hành nhắm mắt trầm tư, bỗng nhiên mở hai mắt ra, quát khẽ:

- Tam Muội Chân Hỏa, lên!

Lúc này trong thức hải, dược lực của Trúc Cơ Đan hóa thành tia chớp đã biến mất, đạo cơ từ từ vững chắc, nhưng theo Phương Hành quát lên, trên đạo cơ, bỗng nhiên dâng lên ngọn lửa, thiêu đốt dị thường, chính là Tam Muội Chân Hỏa từ Bạch Thiên Trượng nơi đó được truyền, hỏa thế vào lúc này bị Phương

Hành thi triển ra, bắt đầu từ bên trong luyện hóa đạo cơ của Phương Hành...

Mà đạo cơ của Phương Hành cũng từ kim quang oánh song, bắt đầu biến hóa, lại có tử quang nhàn nhạt tán phát!

- Đây... dĩ nhiên là... đạo cơ màu tím?

Đại Bằng Tà Vương sợ hãi nhảy lên, run giọng kêu vang, khuôn mặt khó có thể tin.

Tu hành giới, truyền thuyết có bốn loại đạo cơ.

Nhưng Đại Bằng Tà Vương từng tiếp xúc cửu quan, lại từng biết được, trên thực tế ở trên bốn loại đạo cơ, còn có một loại đạo cơ, đó chính là đạo cơ màu tím. Màu vàng, đại biểu hoàng, mà màu tím, liền đại biểu tiên. Loại đạo cơ màu tím này, chính là người trong truyền thuyết có hi vọng thành tiên mới có khả năng kết thành, chẳng qua là loại đạo cơ này đã vài ngàn năm không xuất hiện.

Nhưng lúc này Phương Hành, trong quá trình lấy Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, mờ mờ ảo ảo có khuynh hướng kết thành đạo cơ màu tím.

Theo Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, Phương Hành đạo tháp càng ngày càng nhỏ, tia sáng càng ảm đạm, nhưng ở trong ảm đạm, phảng phất ẩn chứa một loại tia sáng kinh người hơn, đó chính là tử quang, một loại tia sáng không rõ ràng nhưng kinh người.

- Vậy mà thật sự có thể ngưng kết thành đạo cơ màu tím sao? Là hiệu lực của Tam Muội Chân Hỏa ư?

Đại Bằng Tà Vương nội tâm cũng run rẩy lên.

Ở Phương Hành thức hải lâu như vậy, mặc dù sớm biết Tam Muội Chân Hỏa bất phàm, nhưng cũng không ngờ nó có thể giúp người ngưng tụ thành đạo cơ màu tím.

Đại Bằng Tà Vương cũng không ngu, vẫn chịu đàng hoàng sống ở thức hải Phương Hành như vậy, cũng sớm phát hiện chỗ tốt của Tam Muội Chân Hỏa, Phương Hành bình thời đốt hắn, luyện hắn, mặc dù một mực tiêu hao chân linh lực của hắn, nhưng cũng khiến cho chân linh có biến hóa nhè nhẹ, lây dính Tam Muội Chân Hỏa hỏa ý, đối với hắn mà nói, đây cũng là một loại tạo hóa hiếm thấy.

Chẳng qua là, mặc dù sớm biết loại lửa này bất phàm, nhưng cũng không ngờ tới, đã cường đại đến loại trình độ này.

Trong truyền thuyết đạo cơ màu tím, bao nhiêu năm không có nghe nói rồi?

Tiểu quỷ này, thật đúng là giỏi làm cho người ta vui mừng!

Vào lúc này, hắn cũng đoán được nguyên do Phương Hành có thể có kết thành đạo cơ màu tím.

Tam Muội Chân Hỏa!

Chỉ có Tam Muội Chân Hỏa mới có thể tạo thành loại cơ hội này.

Bởi vì Tam Muội Chân Hỏa, trình độ nào đó mà nói, chính là tiên hỏa.

Đạo cơ màu tím, chính là tiên cơ, cũng chỉ có tiên hỏa, mới có hi vọng luyện thành.

Vốn bằng vào Phương Hành Linh Động căn cơ vô cùng tinh thuần, hơn nữa có Phù Diêu Cung Trúc Cơ Đan, kết thành đạo cơ màu vàng, cũng đã là cực hạn, nhưng Tam Muội Chân Hỏa xuất hiện, đã khiến cho Phương Hành có một bước cao hơn thế.

Hỏa thế dần tắt, Phương Hành đạo cơ cũng dần dần ổn định lại, tử quang oánh song.

Chẳng qua là, tử quang cũng không mãnh liệt, mơ hồ thoáng hiện, chỉ có có bộ phận tử ý.

Đại Bằng Tà Vương đã ngưng hấp thu đối với Tam Muội Chân Hỏa hỏa ý, chính nhìn chăm chú vào Phương Hành đạo cơ.

Thấy cảnh này, ánh mắt của hắn chợt lóe, thầm nghĩ:

- Không có chân chính ngưng kết thành đạo cơ màu tím, chẳng qua là có bộ phận tử ý thôi...

Không thể thấy đạo cơ màu tím chân chính, điều này làm cho hắn có chút tiếc nuối, hắn lại không rõ, Phương Hành Tam Muội Chân Hỏa, trên thực tế cũng không có tam muội, chỉ có nộ hỏa nhất muội, cho nên hỏa ý hơi yếu, đạt tới loại cảnh giới này, đã là hết sức hiếm thấy

- Ai, bất quá không tồi rồi, tiểu quỷ này vô địch cùng thế hệ, sắp tới!

Đại Bằng Tà Vương thở dài, đứng dậy, muốn đi chúc mừng Phương Hành.

Nhưng vào lúc này, dị biến xảy ra.

- Két...

Theo một tiếng tru lên thê lương, ở dưới đạo cơ của Phương Hành, đột nhiên có một đạo hắc ảnh bay ra, bóng đen này, quỷ dị, thê lương, tà quái, mang theo kinh khủng khí tức, trực tiếp bay đến trên đạo cơ của Phương Hành, không sợ trên đạo cơ của hắn còn sót lại Tam Muội Chân Hỏa, mãnh liệt nhào tới, khói đen lượn lờ vô cùng, gắt gao bao trùm đạo cơ...

- Sát linh...

Phương Hành cùng Đại Bằng Tà Vương đồng thời kinh hãi, tuyệt đối không nghĩ tới, ở thời khắc cuối cùng Trúc Cơ đến gần đại thành, sát linh rõ ràng đã bị phong ấn, bởi vì Phương Hành ở đạo cơ sắp thành, dồn hết toàn lực, đã đem phong ấn trên người chấn ép tới buông lỏng một tia, mà sát linh bản năng làm việc, muốn cắn nuốt Phương Hành chân linh, mới vọt tới trên đạo cơ.

Chỉ bất quá, lấy lực lượng của nó, cũng không đối với Phương Hành tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng, rất nhanh đã bị trên đạo cơ ẩn hiện tử quang trấn áp xuống, nhưng khí tức dơ bẩn lây dính ở trên đạo cơ, khiến cho đạo cơ của Phương Hành màu tím trong suốt dần dần trở nên ảm đạm, cuối cùng biến thành màu đen, giống như là châu báu bị lu mờ, mỹ ngọc dính bụi...

- Thiên ý a, đồ quỷ này trùng hợp lao ra, chẳng lẽ đây chính là đạo kiếp của tiểu quỷ này, trời không để tiên cơ hiện ra?

Đại Bằng Tà Vương liên tục thở dài, cực kỳ ảo não.

Mặc dù sớm biết chuyện đạo kiếp, nhưng

trước đó nó cũng không biết cụ thể là cái gì, lúc nào xuất hiện, hơn nữa rõ ràng Phương Hành đạo cơ đã thành hình, ngay cả nó cũng cho là, Phương Hành đạo kiếp sẽ ở sau khi Trúc Cơ hoàn thành tái xuất hiện, lại không nghĩ sát linh vốn là phong ấn, đột nhiên tránh thoát một tia phong ấn, cắn trả, làm dơ bẩn đạo cơ của Phương Hành.

- Xảy ra tình huống gì?

Phương Hành khoanh chân ngồi trên đạo tháp, cũng phi thân nhẹ nhàng đi ra ngoài, ngắm đạo cơ màu đen trước mắt, chau mày.

Đại Bằng Tà Vương lắc đầu thở dài nói:

- Là con sát linh kia, quái vật này vốn đã bị phong ấn, không ngờ ngươi sắp hoàn thành Trúc Cơ lại chui ra, dơ bẩn đạo cơ, ngay cả lão phu cũng không kịp phản ứng, nhìn dáng vẻ, đây cũng là đạo kiếp của ngươi!

Chương 204: Trúc Cơ thành công

Nếu nói đạo kiếp, chính là thiên đạo chi kiếp, vô hình vô ảnh, không thể tránh, không thể né, chỉ có thể ứng kiếp.

Phương Hành hôm nay chính là như thế, cho dù hắn ở trước lúc Trúc Cơ, từng kiểm tra sát linh phong ấn, xác định không có vấn đề gì, nhưng lúc Trúc Cơ sắp hoàn thành, đủ loại trùng hợp, vẫn khiến cho sát linh phong ấn xuất hiện buông lỏng, xông ra, lấy khí tức sát linh dơ bẩn đạo cơ, đạo cơ màu tím đang tốt đẹp, nhưng bởi vì sát khí xâm nhuộm, biến thành gần như màu đen.

Hiểu được điểm này, Phương Hành cũng có chút ảo não, giọng căm hận nói:

- Có biện pháp nào để giải quyết hay không?

Đại Bằng Tà Vương cẩn thận quan sát một chút, lắc đầu, nói:

- Tình huống như thế cực kỳ hiếm thấy, con sát linh này dù sao cũng đồng nguyên với ngươi, theo lực lượng của ngươi tăng trưởng, lực lượng của nó cũng tăng trưởng, trước kia Tông chủ của ngươi bố trí phong ấn, đã trấn áp không được nó quá lâu, ngươi phải mau sớm nghĩ biện pháp đem nó hoàn toàn giết chết mới được, nếu không khó lòng nói được có vấn đề gì không...

Phương Hành cũng có chút bất đắc dĩ, trong lòng nghĩ tới Tiếu Sơn Hà, hận đến hàm răng ngứa ngáy.

- Ban đầu Tông chủ đã nói, muốn giải quyết sát linh này, cả Sở Vực, có lẽ chỉ có một vị lão đầu tử tên là Hồ Cầm gì đó có biện pháp, vốn cho là còn có nửa năm, không ngờ bởi vì... đạo kiếp chết tiệt này, vậy mà tới sớm như thế...

Phương Hành nhíu chặt mày, nhìn dáng vẻ chính mình thời gian không nhiều lắm, hiện tại sát linh, còn đang bị áp chế, nhưng đã không còn nửa năm giống Trần Huyền Hoa nói, mà là tùy thời sẽ xảy ra tai họa, phải mau chóng đem sát linh giải quyết mới được.

Quyết định chủ ý, Phương Hành cũng thở dài, quyết định mau giải quyết nữ nhân điên kia, sau đó rời đi địa phương quỷ quái này.

Linh thức trở về, mở mắt, Phương Hành cơ hồ chính là trong chốc lát, cảm thấy thân thể có bất đồng thật lớn, lúc trước trong cơ thể lưu động linh khí biến mất, mà biến thành một loại linh lực tựa như "Khí lực", không cần vận chuyển nữa. Nếu thi triển pháp thuật mà nói, cơ hồ là tâm niệm vừa động, linh lực có thể điều động, tốc độ so với lúc Linh Động nhanh hơn rất nhiều lần.

Tiếp theo chính là, hắn rõ ràng cảm giác được trong đầu mình, tựa như nhiều hơn một loại lực lượng vô hình.

Cảm giác loại lực lượng này giống như là chính mình thêm một con mắt, vừa không chỉ là mắt...

Trong lòng hắn hiểu được, đó chính là thần thức!

Trúc Cơ chi tu mới có thể có thần thức!

Lúc này Phương Hành, cơ hồ tâm niệm vừa động, thần thức có thể từ trong đầu bắn ra. Bao trùm đến ngoài mười trượng.

Trong vòng mười trượng, tro bụi quang ảnh, tất cả đều khắc trong đầu Phương Hành, tựa như hắn tận mắt thấy, thậm chí là đích thân đụng chạm, ở dưới thần thức quét nhìn, thậm chí lúc trước rất nhiều tồn tại nhỏ bé không thể nhận ra cũng bị thấy rất rõ ràng, hơn nữa không cần thi triển pháp nhãn thuật, có thể thấy một chút u hồn quỷ ảnh bình thời nhìn không thấy.

Thần thức cường đại, nhất trí vu tư.

Theo lời Đại Bằng Tà Vương, người bình thường mới vừa Trúc Cơ thành công, thần niệm không phóng được xa như vậy, chính là Phương Hành kết thành đạo cơ màu tím, so với đạo cơ bình thường mạnh hơn, nếu không phải đạo cơ bị ô uế còn mạnh hơn nữa.

Đạo cơ bị ô uế, thực lực của hắn cũng bị ảnh hưởng nhất định, ít nhất so với thực lực vốn có yếu đi ba thành.

- Bất luận như thế nào, chúc mừng đạo hữu

Trúc Cơ thành công!

Đại Bằng Tà Vương từ trong đầu Phương Hành chui ra, cười hướng hắn chắp tay.

Hắn không gọi Phương Hành là "Tiểu quỷ " nữa, chỉ vì Phương Hành đã Trúc Cơ thành công, coi như cùng là người trong tu hành.

- Ha ha, khách khí khách khí...

Phương Hành cũng đắc ý hướng Đại Bằng Tà Vương chắp tay.

Hôm nay Trúc Cơ thành công, nhìn lại Đại Bằng Tà Vương cũng không giống lúc trước, có thể rõ ràng cảm ứng được sự hiện hữu của hắn.

Trước kia Đại Bằng Tà Vương, đối với hắn mà nói, chính là tồn tại "hư ảo", hôm nay ở thần niệm quét nhìn, đã là chân thật tồn tại.

- Đến đây, lão phu cùng ngươi thảo luận một chút vấn đề vạn linh kỳ, ngươi đã Trúc Cơ thành công, nếu lại đem vạn linh kỳ luyện ra, có pháp bảo này giúp, đừng nói là Trúc Cơ tiền kỳ, chính là Trúc Cơ trung kỳ cũng không làm gì được ngươi...

Đại Bằng Tà Vương hăng hái hừng hực, vẫn là quan tâm kết quả luyện chế vạn linh kỳ.

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Chuyện này không vội, ta đi tìm mụ đàn bà kia báo thù trước đã!

Vừa nói hăng hái hừng hực, phất tay thu hồi rất nhiều cấm chế pháp khí ở động khẩu, chắp hai tay đi tìm Diệp Cô Âm.

Lúc này Diệp Cô Âm, thật ra ở một tòa thạch lao cự ly Phương Hành cũng không xa xôi, nàng ngồi xếp bằng ở trong góc thạch thất, đàn ngọc đặt ở trước người, trên người chỉ có một cái yếm tiên hồng cùng một chiếc quần lót, mặc dù chỉ qua vài ngày thời gian, nhưng thần sắc của nàng cũng đã trở nên tiều tụy cực kỳ, tựa như đã gầy một vòng, ánh mắt gắt gao nhìn một cái ký hiệu trên mặt đất.

Ký hiệu này, dùng máu tươi vẽ ra, đang có linh quang lóe lên.

- Tiểu quỷ, đợit ta bắt được ngươi, nhất định phải lột da của ngươi, rút gân của ngươi!

Diệp Cô Âm thanh âm cơ hồ từ trong kẽ răng nặn ra, mang theo sát khí lành lạnh, hận ý vô hạn.

Ngắm trước mắt ký hiệu dung máu tươi họa ra, Diệp Cô Âm trong lòng dâng lên một tia hi vọng.

Trong khoảng thời gian này, nàng đã thử rất nhiều biện pháp, nhưng không tìm được

Phương Hành, hơn nữa Âm Ngục Uyên thật sự quá lớn, bên trong tràn ngập các loại cấm chế, rất nhiều địa phương nàng căn bản không dám nhích tới gần, thử phương pháp dùng đàn ngọc tìm Phương Hành hai ngày, nàng bất đắc dĩ từ bỏ, vừa không biết Phương Hành ở đâu, thậm chí cũng không biết Phương Hành có phải đã rời đi hay không.

Mà nàng, hết lần này tới lần khác mất đi truyền tin ngọc phù những vật này, chỉ còn một cỗ đàn ngọc ở bên người, ở quỷ địa như này, căn bản không cách nào hướng ra phía ngoài truyền tin. Bất đắc dĩ, nàng không thể làm gì khác đành thúc dục bí pháp, lấy tu vi huyết, vẽ ra bí phù, hướng ra phía ngoài phóng ra khí tức của mình. Đây đã là phương pháp vạn phần bất đắc dĩ, hi vọng có thể đưa tới người khác phát hiện mình, tới cứu.

Đối với người luôn luôn kiêu ngạo như nàng mà nói, làm như vậy, làm cho nàng vô cùng khó thừa nhận.

Giống như, mình đã hướng tên tiểu quỷ này nhận thua vậy.

Chỉ bất quá, trong nội tâm, nàng cũng quả thật cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ!

Nhất là, một cô gái tuổi thanh xuân, gần như thản thân lộ thể ở địa phương quỷ quái không biết rõ này...

Diệp Cô Âm tự nhiên không sợ quỷ, nhưng nếu nói trong lòng không sợ hãi, cũng là giả dối.

- Ô ô ô... Ta chết thảm lắm...

Đang ở Diệp Cô Âm lẳng lặng xuất thần, chung quanh yên tĩnh như mộ phần, bỗng nhiên truyền đến thanh âm âm trầm.

- Là ai?

Diệp Cô Âm cả người sợ hãi, đột nhiên ôm lấy đàn ngọc bên cạnh, kinh hoàng hướng phương hướng thanh âm truyền đến nhìn lại.

- Ta là... quỷ chết oan bị giam ngàn năm, thật lâu không nữ nhân... Thật oan ức quá...

Thanh âm này, phiêu hốt, quỷ dị, khàn khàn, Diệp Cô Âm nghe được cả người long tóc cũng dựng lên.

Một trận âm phong thổi qua, cửa đá, bỗng nhiên có một đạo bóng dáng quỷ dị nhẹ nhàng đi vào, đó là chân chính bay vào, mà không phải là Linh Động kỳ tu sĩ có thể đạt tới lướt, bóng dáng này gầy gò, phiêu hốt, tóc tai bù xù, thân người nhưng mặt hồ ly, vẻ mặt đần độn, tựa hồ mang theo một nụ cười quỷ dị, trên mặt hai cái lỗ thủng, ánh mắt lành lạnh...

- Yêu quỷ phương nào...

Diệp Cô Âm kêu to một tiếng, thanh âm rõ ràng đã chột dạ, hạ ý mười ngón tay vung loạn, từng đạo tiếng đàn vang lên, kình phong gào thét.

- Sưu...

Đối mặt thượng phẩm huyền khí phóng ra lành lạnh sát khí, "Quỷ quái" này thậm chí cũng không nhúc nhích, cứ như vậy đứng tại nguyên chỗ, sở hữu vô hình kình khí dồn đến trước mặt hắn, tựa hồ bị đạo đạo lực lượng vô hình đánh tan, hóa thành gió mát, lay động tóc của hắn, sau đó thân hình hắn chợt lóe, trong chốc lát vọt tới trước mặt Diệp Cô Âm, cùng nàng mặt đối mặt, có thể cảm nhận được khí tức.

- A...

Đối mặt với mặt quỷ đột nhiên hiện trước mặt mình, Diệp Cô Âm chính là lá gan lớn hơn nữa, trong nháy mắt cũng sợ hãi.

Bản tính nữ nhân vào giờ khắc này bộc phát, nàng làm ra phản ứng cùng cô gái khác không có khác gì.

Thét chói tai!

Bất quá ngay cả nàng cũng không nghĩ tới, một tiếng thét chói tai này, lại đem "Ác quỷ" kia dọa cho sợ đến rút lui trở về.

Trong chốc lát thối lui đến hơn ba trượng, ôm tai mắng:

- Con mẹ nó, làm ta sợ muốn chết...

- Tiểu quỷ, là ngươi!

Diệp Cô Âm trong chốc lát đã nghe ra thanh âm của Phương Hành, vừa vội vừa tức, hơn nữa lửa giận ngút trời.

Thậm chí trong thanh âm này, còn kèm theo ý mừng nhè nhẹ.

Không phải vì rốt cục thấy tên tiểu quỷ này mà vui mừng, mà là phát hiện "Ác quỷ" này là người mà vui mừng.

Nàng sợ ác quỷ, cũng không sợ Phương Hành.

- Ngươi... lại dám giả trang quỷ làm ta sợ, ta muốn giết ngươi...

Diệp Cô Âm giọng căm hận kêu to, trực tiếp mười ngón tay huy động liên tục, bạt động dây đàn, lực lượng vô hình hướng Phương Hành bay tới.

- Ha ha, chân dài, ngươi cảm thấy còn có thể làm gì tiểu gia ư?

Phương Hành đối mặt với Diệp Cô Âm phóng ra tiếng đàn công kích cất tiếng cười to, ý thái dễ dàng.

Trúc Cơ rồi, kinh hoàng cầm phóng ra lực lượng, đã không giống như trước cảm giác vô thanh vô tức, vô ảnh vô tung, mà là trở nên có dấu vết để lần theo, mà chỉ cần có thể bắt được quỹ tích tiếng đàn này, là có thể tránh né thậm chí là đánh tan, vì vậy đối mặt với tiếng đàn, Phương Hành chẳng qua cười ha ha, thân hình như quỷ ảnh lóe lên vài cái, lần nữa đi tới trước mặt Diệp Cô Âm.

Diệp Cô Âm kinh hãi, kinh ngạc vì tốc độ cực nhanh của Phương Hành, theo bản năng đẩy kinh hoàng cầm, hướng Phương Hành đánh tới.

Chương 205: Ác nhân ma

Phương Hành mấy ngày qua có chút rảnh rỗi đến phát chán, hơn nữa mới vừa Trúc Cơ thành công, không có đối thủ phân cao thấp, cảm giác có chút khó chịu, cả bụng buồn bực, vốn còn muốn trêu chọc Diệp Cô Âm, nhưng thấy đàn ngọc, nhớ lại chuyện nữ nhân này đuổi giết mình, hận ý dâng lên, trực tiếp trở bàn tay nhất câu, đem đàn ngọc đoạt đến trong tay.

Thân hình hắn chợt lui, thối lui đến ngoài ba trượng, cười hắc hắc nói:

- Chân dài, ban đầu ngươi dùng đàn này khi dễ tiểu gia thật là độc ác, hôm nay tiểu gia sẽ phá hủy cái đàn nát này của ngươi, xem ngươi lấy cái gì ra vẻ uy phong...

Vừa nói, hai tay ôm lấy, dùng sức đem đàn ngọc hướng thạch bích bên cạnh đập xuống.

- Thình thịch...

Hắn dùng hết chân lực, đem đàn ngọc coi như cây gậy, đập này thạch bích tuôn rơi rung động, đại lượng tro bụi sái rơi xuống.

- Đó là huyền khí sư tôn ta ban thưởng, tiểu quỷ ngươi dám?

Diệp Cô Âm ngẩn ngơ, sau đó điên cuồng vọt lên.

Chiếc kinh hoàng cầm này, chính là lúc nàng chính thức bái sư, sư tôn ban cho nàng bổn mạng pháp bảo, từng có lời dặn nàng cả đời ái hộ chiếc đàn này, mà Diệp Cô Âm, cũng từng ở có chút trường hợp nói ra ngữ điệu "Cầm còn người còn, cầm hủy người mất", trong ngày thường vẫn mang ở trên người, lúc nào cũng lau sạch, váy có thể nhuộm bụi, cầm không dính nụi, thật là coi trọng so với tánh mạng còn trọng yếu hơn.

Nhưng hôm nay, tiểu quỷ này lại cầm kinh hoàng cầm đi đập đá?

Cảm giác như vậy, so với dùng đàn đập nàng càng làm cho nàng bội phần đau lòng...

- Con mẹ nó, còn rất bền chắc?

Phương Hành dùng sức ở trên cột đá đập hai cái, lại thấy đàn này không có chút nào hư hao, cũng có chút ngoài ý muốn. Lại thấy Diệp Cô Âm vọt lên trực tiếp vút không mà bay. Một bên bay một bên đem kinh hoàng cầm nặng nề đánh tới bất kỳ đồ vật gì mà hắn có thể nhìn thấy, nhất thời nện đến trong thạch thất, khói bụi tràn ngập, loạn thạch văng tung tóe, trên kinh hoàng cầm, thỉnh thoảng phát ra ong ong quái thanh, hết sức khó nghe.

Mà Diệp Cô Âm điên cuồng đuổi theo phía sau hắn vừa nóng lòng, vừa đau lòng, giống như người điên.

- Tiểu quỷ, đem cầm trả ta...

Nàng điên cuồng quát, hoàn toàn không có phong thái cao ngạo lạnh nhạt lúc đầu, giống một bà điên.

Chỉ bất quá, Phương Hành tốc độ vốn so với nàng nhanh hơn, lúc này Trúc Cơ thành công, lại càng không đem nàng để vào trong mắt.

Diệp Cô Âm tức thành như vậy, hắn càng vui vẻ hơn vừa cười ha ha, vừa đem kinh hoàng cầm đánh hướng bốn phía.

Để cho Phương Hành có chút buồn bực chính là, kinh hoàng cầm xác thực là một huyền khí, chính là lấy ngàn năm phượng đồng mộc chế tạo ra, so với bình thường huyền thiết càng them kiên cố, hắn đập phá nửa ngày, cũng chỉ thấy trên đàn rơi xuống chút tro bụi, ngay cả dây đàn cũng không đứt một cây, nhất thời có chút buồn bực, muốn tiện tay nhét vào trong túi trữ vật, không ngờ phát hiện, thế nhưng nhét không vào túi trữ vật...

- Khó trách nàng phải đem đàn đeo trên người!

Phương Hành thấy thật sự hủy không được, không thể làm gì khác tiện tay đem đàn giữ trong tay.

- Tiểu quỷ, trả ta kinh hoàng cầm, trả ta Trúc Cơ Đan...

Diệp Cô Âm lúc này cũng hướng Phương Hành lao đến, hình dáng rất điên cuồng.

- Đàn bà thúi, không có đàn, ngươi còn muốn trước mặt tiểu gia khóc lóc om sòm ư?

Phương Hành trở tay chính là một cái tát, Diệp Cô Âm nhất thời thân hình cũng cuốn, tựa như diều đứt dây bay ra.

- Ngươi... Ngươi lại dám đánh ta?

Diệp Cô Âm bụm mặt, trực tiếp ngây dại.

Nàng cũng không ngu, chẳng qua bị Phương Hành chọc giận váng đầu thôi.

Mấy ngày nay thiếu chút nữa đem nàng hành hạ phát điên, vì vậy thấy Phương Hành, có chút mất đi lý trí.

Bất quá Phương Hành một tát, đã đánh tỉnh nàng, làm cho nàng ý thức được tên tiểu quỷ trước mắt rất cường đại.

Ở năm ngày trước, thời điểm mới vừa ngã vào Âm Ngục Uyên, tiểu quỷ này còn không phải đối thủ của mình.

Chỉ sợ chính mình không cần đàn ngọc, nói riêng về thực lực bản thân, tiểu quỷ này cũng không thể tùy tùy tiện tiện một chưởng đánh bay chính mình.

Huống chi, phương pháp hắn vừa rồi đánh tan tiếng đàn, thân ảnh như kiểu quỷ mị hư vô...

Diệp Cô Âm bỗng nhiên kinh ngạc nhìn về Phương Hành, thanh âm run rẩy:

- Ngươi... Ngươi đã Trúc Cơ?

Phương Hành cười hắc hắc, từ từ đi tới, trên người một đạo khí tức khiếp người phóng ra, phô thiên cái địa.

- Làm sao có thể? Năm ngày trước, ngươi vẫn chỉ là... Linh Động tầng tám...

Diệp Cô Âm sợ ngây người, so với vừa rồi thấy quỷ còn giật mình hơn.

- Chuyện này muốn đa tạ ngươi!

Phương Hành dương dương đắc ý, hướng Diệp Cô Âm ép tới.

Diệp Cô Âm sắc mặt đại biến, liên tiếp lui về phía sau, nếu nói là nàng mới vừa rồi còn có lòng phản kháng mà nói, lúc này đối mặt với Phương Hành đã Trúc Cơ, không có chút nào chống cự rồi, Trúc Cơ cùng Linh Động, vốn là một đạo lạch trời.

- Tiểu quỷ, ngươi... Ngươi đường đường Trúc Cơ, khi dễ ta một nữ tử Linh Động yếu đuối... Là đạo lý gì?

Diệp Cô Âm thanh âm run run, run giọng kêu lên.

Bất đắc dĩ, nàng đưa ra quy tắc thông dụng trong tu hành giới.

Nói như vậy, cảnh giới cao chèn ép cảnh giới thấp, là một việc vô cùng xấu hổ.

Rất nhiều người tự giữ thân phận, đối với người tu hành thấp hơn mình, cũng sẽ mở một mặt lưới.

Nhưngtrong lòng Phương Hành lại không có đạo lý này, lạnh lùng cười một tiếng, nói:

- Không phục liền đánh ngươi, chính là đạo lý này...

Vừa nói năm ngón tay một trảo, Diệp Cô Âm sắc mặt ủ rũ nhất thời bị hắn lăng không bắt lấy.

Trúc Cơ rồi, uy lực Dẫn lực thuật cũng tùy theo tăng trưởng, dưới lực lượng cường đại này, ngay cả Diệp Cô Âm nửa bước Trúc Cơ cũng không có chút nào phản kháng, lực lượng vô hình cuốn lấy cổ, đem mặt của nàng làm đến mức đỏ bừng.

- Có bản lãnh... Ngươi... Tự phong tu vi, ở Linh Động cảnh... Cùng ta đánh một trận...

Diệp Cô Âm vô cùng không cam lòng, đến lúc này, lại vẫn nghĩ sử dụng phương pháp khích tướng, để cho hắn tự phong tu vi.

- Hừ, ban đầu ngươi lấy đàn ngọc ở trước mặt tiểu gia tỏ vẻ, ta cũng bảo ngươi ném đàn ngọc, bằng bản lãnh thật sự đánh một trận cùng ta, ngươi nói như thế nào? Thôi tỉnh lại đi, ngươi là người thông minh, không chịu vứt bỏ đàn ngọc cùng ta đánh một trận, ta cũng không phải người ngu, làm sao có thể ngốc đến tự phong tu vi? Ban đầu ngươi dung đàn ngọc áp ta, tiểu gia hôm nay, chính là muốn dùng tu vi áp ngươi...

Phương Hành cười lạnh, bàn tay bắn ra, nhất thời hướng Diệp Cô Âm ném tới trên thạch bích phía sau nàng, lại từ trên thạch bích tuột xuống, ngọc thể vô lực trôi xuống, thân hình run lên, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt chán nản.

- Ngươi... Ngươi giết ta đi... sư tôn ta... Sẽ thay ta báo thù...

Diệp Cô Âm đã không còn hy vọng, nhưng nàng rốt cuộc vẫn cao ngạo vô cùng, đến lúc này vẫn không có ý tứ cầu xin tha thứ.

Thanh âm trầm thấp tựa hồ đã có ý muốn chết.

- Hừ. Hiện tại giết ngươi, thật là đáng tiếc...

Phương Hành vốn không muốn giết nàng, cười hắc hắc, hướng Diệp Cô Âm đánh giá, trong đôi mắt tặc quang đại hiện.

Diệp Cô Âm nhất thời kinh hãi, nàng không sợ chết, nhưng sợ một việc khác phát sinh, chuyện bất kỳ nữ nhân nào đều sợ.

- Tiểu quỷ... Ngươi vĩnh viễn... Cũng đừng nghĩ đối với ta làm chuyện... Xấu xa...

Diệp Cô Âm đột nhiên vừa ngoan tâm giơ tay lên bấm ở trên cổ mình, năm ngón tay thậm chí đã đâm vào da.

- Ta tình nguyện chết... Cũng sẽ không bị ngươi làm bậy...

Giờ khắc này, nàng thậm chí ý chết đã quyết, muốn cắt đứt tánh mạng của mình, phòng ngừa hậu quả xấu ra đời.

Phương Hành thấy, cũng hơi ngẩn ra, nghĩ thầm lão tử bất quá là đem ngươi bắt về cho Đại Bằng Tà Vương đánh, đợi đến luyện thành vạn linh kỳ mới giết chết ngươi, làm sao lại thành ngươi tình nguyện chết cũng sẽ không bị ta làm bậy?

Bất quá thấy nữ nhân này uy hiếp chính mình, hắn cũng không sợ. Từ từ nói:

- Tùy ngươi, nếu như ngươi tự sát, ta sẽ đem thi thể của ngươi mang đi ra ngoài, lột sạch, ném đến trên đường lớn, ghim cái lều, ai cho ta một đồng tiền, ta sẽ để cho người đó nhìn... Hắc hắc, đây cũng là thân thể Sở Vực đệ nhất thiên kiêu a, ngươi nói chiêu bài này đánh ra, ta kiếm được bao nhiêu?

Diệp Cô Âm nhất thời sợ ngây người, trong đôi mắt hiện ra sợ hãi.

Nếu tiểu quỷ này thật sự làm như vậy, như vậy nàng ngay cả chết cũng không dám...

Kiêu ngạo như nàng, khó có thể tưởng tượng cảnh tượng chính mình sau khi chết, bị tiểu quỷ này triển lãm, để cho phàm phu tục tử xoi mói.

- Ngươi... Ngươi dám...

- Ngươi dám tự sát ta sẽ dám đem ngươi mang ra ngoài triển lãm!

- Ngươi dám làm như vậy... Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

- Ngươi sống ta còn không sợ, lại sợ quỷ ư?

Một phen nói chuyện, Diệp Cô Âm hoàn toàn bại trận, thân thể run rẩy, phục xuống, thanh âm yếu ớt nói:

- Ngươi... Ngươi... Tùy ngươi... Nhưng ta có một điều kiện... Cho ta một tấm dẫn lôi phù, hoặc là phát viêm phù... Ta chỉ cầu... Đem chính mình nổ thành mảnh nhỏ... Một chút cũng không cần lưu lại... Tiểu quỷ... Ta đời sau... Vẫn muốn giết ngươi!

Thấy nàng tựa như nhận mệnh rồi, Phương Hành mới cười hắc hắc, ném ra Khổn Tiên Tác:

- Đi theo ta đi!

- Đi...

Diệp Cô Âm thất hồn lạc phách, tùy ý hắn đem Khổn Tiên Tác buộc ở trên cổ mình, như tượng gỗ đi theo hắn đi.

Hành lang nhập thất, không lâu lắm đã đi tới tòa thạch thất kia.

Đại Bằng Tà Vương chính đứng ở trước một đống pháp khí chọn lựa, cũng không quay đầu lại nói:

- Tại sao lâu như thế?

- Vậy mà... Hai người?

Diệp Cô Âm sắc mặt đột biến, bất quá rất nhanh phát hiện, Đại Bằng Tà Vương chẳng qua là âm linh, cũng không phải là chân thân.

Nhưng bất luận như thế nào, nhìn thấy có người ngoài ở đây, nàng vẫn là tâm như chết, ôm hận muốn chết.

- Ngươi không phải nói cần người đem hơn ba trăm pháp ấn khắc trên kỳ sao? Cho ngươi trợ thủ!

Phương Hành cười hắc hắc, đem Diệp Cô Âm lôi tới, chỉ vào Đại Bằng Tà Vương nói:

- Đi làm việc sao!

Diệp Cô Âm cũng giật mình, khó có thể tin quay đầu nhìn Phương Hành:

- Ngươi... Đem ta mang đến chính là vì làm việc ư?

Phương Hành vừa trừng mắt, nói:

- Ngươi không chịu làm sao? Có tin ta đánh ngươi hay không?

Diệp Cô Âm trên mặt dâng lên một trận đỏ ửng, hàm răng cắn khanh khách rung động, hận ý từ đáy lòng dâng lên, bỗng nhiên lên tiếng kêu to:

- Khốn kiếp, ta sớm muộn gì cũng giết ngươi, ta thề sớm muộn gì nhất định sẽ giết ngươi...

- Giết đại gia ngươi, có tin tiểu gia hiện tại sẽ giết ngươi...

Phương Hành một cước đá vào trên mông Diệp Cô Âm, quát to:

- Làm việc!

Trong lòng rất có chút ít không giải thích được, không biết nữ nhân thoạt nhìn đã thuần phục này tại sao bỗng nhiên nổi giận.

Diệp Cô Âm từ trên mặt đất bò dậy, ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn Phương Hành, không nói lời nào.

Phương Hành trợn mắt nói:

- Nhìn cái gì?

Diệp Cô Âm thanh âm giống như trong kẽ răng nặn ra:

- Cho ta một ngoại bào, ta làm việc cho ngươi!

- Nữ nhân thật phiền phức, để mông trần không làm việc được ư?

Phương Hành im lặng lắc đầu, từ trong túi của mình lấy một đạo bào ném tới. y phục của nữ nhân này cũng không dám cho, mặc dù trong túi trữ vật quả thật cũng có mấy bộ quần áo, nhưng mỗi một vật cũng là pháp y uy lực kinh người, Phương Hành mặc dù không mặc váy, nhưng cũng đem những đồ này trở thành của mình, tuyệt đối không thể nào trả lại cho Diệp Cô Âm.

Chương 206: Luyện thành vạn linh kỳ

Thời gian từng ngày từng ngày trôi đi, trong nháy mắt đã qua bảy ngày.

Nếu tính toán ra, Phương Hành ở Âm Ngục Uyên này đã mười hai ngày. Trong khoảng thời gian này, Diệp Cô Âm đã hoàn toàn bị Phương Hành khuất phục, không dám phản kháng, cũng không dám chết, thậm chí không dám làm việc không chăm chú, bởi vì Phương Hành định ra một cái quy củ mới, chỉ cần nàng làm có một chút sai lầm, nếu chậm nhất phân, sẽ từ trên người nàng cắt một tấm vải...

Ở thời điểm đạo bào bị cắt thất linh bát lạc bắt đầu lộ ra da thịt, Diệp Cô Âm liền chấp nhận số phận rồi.

Nàng hôm nay cần làm, hay là tại khí phôi Đại Bằng Tà Vương cùng Phương Hành liên thủ luyện chế, đem pháp ấn trên mặt đất cùng trên vách tường trong thạch thất, sử dụng bí pháp, từng điểm từng điểm phong ấn trên lá cờ, đây cũng là một việc cực kỳ tỉ mỉ, rất nhiều hạn chế, Phương Hành tạm thời giữ cho nàng mạng sống, cũng là bởi vì chính hắn thật sự ngại phiền toái, không muốn làm như vậy.

Diệp Cô Âm chủ lực, Đại Bằng Tà Vương trông coi, Phương Hành thỉnh thoảng thị sát, vạn linh kỳ dần dần thành hình.

Trong khoảng thời gian này, Phương Hành cũng thường xuyên đi ra ngoài, tìm kiếm nội bộ cấu tạo Âm Ngục Uyên.

Quả thật như Đại Bằng Tà Vương nói, Âm Ngục Uyên là một hắc ngục khổng lồ của Yêu tộc, phi thường to lớn, lớn đến cơ hồ rất khó dò, có gần ngàn tòa ngục thất cùng nhiều pháp trận và cấm chế, cũng may Phương Hành hôm nay đã Trúc Cơ thành công, mới dùng ba ngày thời gian dò xét toàn cảnh, nếu là Linh Động cảnh, dò xét cái ngục này ít nhất cũng phải nửa tháng trở lên.

Ba ngày tìm kiếm, Phương Hành rốt cục dựa theo Đại Bằng Tà Vương chỉ điểm cùng đề nghị, phát hiện một nơi có thể rời đi, ở cuối hắc ngục, có một cánh cửa huyền thiết khổng lồ đang đóng. Trước cửa không đường, không trung hiện lên chín đạo pháp cấm, chỉ cần xông qua chín đạo pháp cấm, có thể đi tới trước huyền thiết chi môn, mở ra cửa sắt mà rời hắc ngục.

Chín đạo pháp cấm, hôm nay hơn phân nửa đã không trọn vẹn, nhưng còn có uy lực tương đối, Phương Hành dùng Âm Dương Thần Ma Giám xem, căn bản không có một lối đi an toàn, có thể hoàn toàn tránh né chín đạo pháp cấm rời đi.

Hôm nay hắn muốn đến cửa sắt nơi đây, lộ tuyến n toàn nhất, cũng phải chống đỡ ba đạo pháp cấm.

Theo Đại Bằng Tà Vương đoán, đây đã là kết quả cực kỳ may mắn, Âm Ngục Uyên trong quá khứ, không chỉ có chín đạo pháp cấm đầy đủ, hơn nữa ở ngoài huyền môn, còn có hai tôn Kim Đan Yêu Vương trấn giữ, tùy thời điều chỉnh thứ tự pháp cấm, hay là xuất thủ tăng cường uy lực pháp cấm, đừng nói là Phương Hành, coi như là Kim Đan đỉnh phong tu sĩ đều không thể bài trừ cấm chế từ đó xông ra ngoài.

Mà hắn hôm nay, chỉ cần xông qua ba đạo cấm chế không trọn vẹn, nguy hiểm chưa bằng một phần trăm.

Dĩ nhiên dùlà như thế, Phương Hành tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, xông vào ba đạo cấm chế cũng là phi thường nguy hiểm.

Cho nên Phương Hành cũng quyết định chủ ý, phải đợi vạn linh kỳ luyện chế thành công, sau đó lại phá cấm ra.

Thời gian thoáng một cái, lại là mười ngày trôi đi, Phương Hành lười biếng nằm ở cạnh góc tường nghiên cứu « Thái Thượng Cảm Ứng Kinh », rốt cục nghe được Đại Bằng Tà Vương hô vang vui mừng. Biết vạn linh kỳ luyện chế thành công rồi, đem Thái Thượng Cảm Ứng Kinh hướng trong túi trữ vật để xuống, phi thân nhanh chóng tới, trên mặt đất chính có một lá cờ màu đen lẳng lặng nằm trên mặt đất.

Lá cờ chợt nhìn, vô cùng bình thường, phía trên khắc rõ hoa văn phiền phức, nhưng nếu nhìn kỹ lại, có thể thấy được hoa văn dĩ nhiên là pháp ấn, mà nhiều pháp ấn như vậy tổ hợp đến cùng nhau, để cho này lá cờ có một tia quỷ dị khí tức, như nhìn chăm chú, tiếp tục cảm giác cả người cũng sẽ bị hấp thụ đến trong lá cờ này.

- Hắc hắc, tiểu quỷ, ngươi tới hoàn thành một bước cuối cùng sao!

Đại Bằng Tà Vương cười hắc hắc, đột nhiên bay ra ngoài, thân hình ẩn vào trong cờ, rồi sau đó, khắp lá cờ đột nhiên bay lên, Phương Hành đưa tay nắm chặt chuôi, nhất thời cảm thấy mấy trăm đạo khí tức mơ hồ thông qua chuôi cờ cùng mình tương liên, chính mình chỉ cần tâm thần vừa động, là có thể đem khu động, giống như khu động lực lượng của mình.

Phương Hành bất động thanh sắc lấy Âm Dương Thần Ma Giám giám định một phen, không phát hiện dị trạng, tâm tình trong nháy mắt thật tốt.

- Tụ linh!

Hắn huy động đại kỳ, hướng hư không một chỉ.

Một chốc, âm phong nổi lên, gào thét loạn lòng người.

Ở thông đạo bốn phương thông suốt trong hắc ngục, theo hắn thúc dục vạn linh kỳ, thế nhưng có vô số đạo âm linh từ bốn phương tám hướng lao qua, cuồn cuộn như thủy triều, rối rít bay vào trong mặt cờ này, cảnh tượng hết sức quỷ dị, bất quá Phương Hành lại biết, đây chính là một bước cuối cùng luyện hóa vạn linh kỳ, chúng linh trở về vị trí, vạn linh kỳ sở dĩ có lực lượng mạnh như vậy, là có thể thông qua cờ này khống chế lực lượng yêu linh, vì vậy đem pháp ấn yêu linh để lại trên cờ cất vào dưới cờ mà cho mình huy động.

Bên trong đã khắc vào đặc thù pháp trận, khiến cho Phương Hành cho dù là rời khỏi nơi đây, lũ yêu linh cũng sẽ được pháp trận bảo vệ, sẽ không hồn phi khói diệt, mà tại lúc công địch, Phương Hành cần toàn lực bảo vệ cái cờ này, pháp ấn trên cờ bất diệt, yêu linh bị hắn khu sử đi ra ngoài sẽ không chết, nói trắng ra là, có cờ này nơi tay, Phương Hành tương đương có hơn ba trăm yêu linh binh tướng ngự sử.

Bất quá, cái cờ này cũng có một nhược điểm, chính là muốn muốn phát huy uy lực của nó, cần đại lượng huyết tế.

Âm linh dù sao chỉ là một sợi thần hồn, không có thật thể, vì vậy vạn linh kỳ lúc này, thôi phát ra, chỉ biết tạo thành mấy trăm yêu binh đánh tới huyễn tượng, trừ phi đối thủ quá yếu, trực tiếp bị Phương Hành khu sử những yêu linh này cuốn đi thần hồn, nếu không yêu linh không có thật thể, liền rất khó đối với đối thủ tạo thành uy hiếp quá lớn, trừ phi có đại lượng huyết tế.

Thông qua tiêu hao huyết tế, yêu linh này cũng có thể tạm thời ngưng kết thành thật thể, phát huy ra lực lượng cường đại hơn.

Cái cờ này tà dị, là tà ở chỗ này, tình huống nào đó, khu sử nó căn bản không cần tiêu hao tu sĩ tự thân lực lượng.

Tỷ như ở trên chiến trường, đối mặt với vài chục vạn đại quân, Phương Hành chỉ cần huy động vạn linh kỳ, có thể tru diệt một phần binh lính, sau đó tích góp huyết tế, mà vạn linh kỳ chiếm được huyết tế, thì có lực lượng cường đại hơn, có thể giết chết càng nhiều địch nhân, vừa tích góp càng nhiều huyết tế, kể từ đó nói, tuần hoàn bù đắp, Phương Hành có thể không cần tốn nhiều sức đã giết hết đại quân.

- Ha ha, thuận tay, sau này đây chính là binh khí tiểu gia bước vào Trúc Cơ!

Phương Hành cười ha ha, tựa hồ rất hài lòng.

Sau khi nói xong, hắn xoay chuyển ánh mắt, đột nhiên nhìn về Diệp Cô Âm bên cạnh.

Diệp Cô Âm trầm mặc không nói, vào giờ khắc này, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

- Ngươi đúng là vẫn còn muốn giết ta?

Nàng bộ ngực chập chùng không chừng, thần sắc có một chút kinh hoảng.

Không có ai có thể vĩnh viễn không sợ chết, nàng lúc đầu đối mặt Phương Hành, quả thật ôm lấy tử chí, chẳng qua là khi đó bị thủ đoạn bỉ ổi của Phương Hành hù dọa, không dám đi chết, sau lại vừa trải qua nhiều ngày như vậy, tử chí đã tiêu, khát vọng sống sót.

- Đổi lại ngươi ngươi sẽ tha ta ư?

Phương Hành tự tiếu phi tiếu nhìn hướng Diệp Cô Âm.

Diệp Cô Âm ánh mắt chớp diệt không chừng, không mở miệng.

Tất cả mọi người là người thông minh, có chút lời nói dối không có cần thiết nói, ban đầu nếu nàng bắt được Phương Hành, sau khi ép hỏi ra bí mật trên người Phương Hành, tất nhiên sẽ đưa đến trong tay Thanh Vân Tông Tiếu thị, sợ rằng so với chết còn thảm hơn.

Khi đó nàng, căn bản không đem mạng của Phương Hành coi là mạng, lúc này, cũng không dám hy vọng xa vời Phương Hành hạ thủ lưu tình.

- Niệm tình ngươi làm người hầu thời gian dài như vậy, ta sẽ đem thi thể ngươi mang ra ngoài, an táng ở bên ngoài, để cho ngươi có cơ hội đầu thai chuyển thế!

Phương Hành trầm tư một chút, thành thật nói, đây đúng là mở một mặt lưới rồi, nếu không, nếu đem Diệp Cô Âm giết chết ở nơi này, nàng âm linh sẽ không tiêu tán, sẽ ở chỗ này, du đãng cả đời.

Thật ra đối mặt một cái mỹ nhân như hoa như ngọc như vậy, hắn cũng cảm thấy giết thì đáng tiếc.

Chẳng qua là phải giết, nếu đã kết thù rồi, liền không có đạo lý giữ lại.

Một bước bước lên, sẽ phải hướng đầu Diệp Cô Âm phách một chưởng, đưa Sở Vực đệ nhất thiên kiêu quy tây.

Diệp Cô Âm đối mặt một chưởng này, không có chút khả năng chống cự, nàng không có đàn ngọc, vốn không phải là đối thủ của Phương Hành, huống chi hôm nay Phương Hành đã Trúc Cơ? Lúc này ở trước mặt

Phương Hành, nàng kém như con kiến.

Chưởng lực đánh xuống, Diệp Cô Âm tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, khóe mắt dường như có một giọt nước mắt chảy xuống.

Cũng không biết nàng lúc này, là vì mình ban đầu đuổi giết Phương Hành mà hối hận, hay là bởi vì tử vong mà sợ phát khóc.

Bất quá, Phương Hành một chưởng này cũng không thật sự vỗ xuống.

Đang ở trên đường một chưởng này phách đến, trên người Diệp Cô Âm, bỗng nhiên có một đạo khí tức kinh người phóng ra.

Đạo khí tức này núp trong cơ thể Diệp Cô Âm, ngay cả chính nàng cũng không biết, khí tức vừa hiện, Diệp Cô Âm đã bị đạo khí tức này nghịch hướng đấu phủ, ngất đi. Đạo khí tức giấu diếm này thì thoáng cái xông về hư không, thân ảnh một lão giả trên không trung hiển hóa ra, người mặc hắc bào, râu mép hoa râm, chắp tay đứng trên hư không, hai tròng mắt như điện, hướng Phương Hành nhìn sang.

- Sao?

Phương Hành bị đạo khí tức này kinh động, bỗng nhiên bay ngược đến ngoài mười trượng, vạn linh kỳ quấn lấy thân, cẩn thận phòng ngự.

- Đạo hữu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, cho ta một phần thể diện, tha cho tiểu đồ của ta một mạng sao...

Hư ảnh lạnh nhạt mở miệng, cũng không tức giận, lại làm cho người ta mơ hồ cảm thấy không thể trái lời.

- Kim Đan đại tu thần niệm hình chiếu...

Phương Hành thực có chút không dám vọng động, trong lòng thầm giật mình.

Hắn đã phát hiện, đạo khí tức này là khí tức một vị Kim Đan đại tu, nấp trong cơ thể Diệp Cô Âm, bình thời đạo khí tức này ẩn sâu không hiện, ngay cả chính nàng cũng không biết, nhưng ở nàng đối mặt lực lượng có thể đả thương tánh mạng, lâm vào sinh tử nguy cơ, đạo khí tức này sẽ bị kích hoạt, lão giả thân ảnh như trong hư không, có thể cùng Diệp Cô Âm bên cạnh địch nhân nói chuyện với nhau.

Ban đầu chính mình bắt Diệp Cô Âm, cũng là bởi vì không có tính toán giết chết Diệp Cô Âm, cho nên không làm kinh động đạo khí tức này, thẳng đến lúc này động sát tâm, một chưởng này đánh chưa từng nương tay, cũng dẫn phát cái biến hóa này.

- Hắc hắc, lão đầu, ngươi cũng đã biết hảo đồ đệ này của ngươi ban đầu là vì một chút chuyện nhỏ điên cuồng đuổi giết ta một ngày một đêm chứ? Nếu không phải tiểu gia phận tốt, sớm đã bị nàng giết chết, hôm nay một câu nói của ngươi đã muốn ta tha cho nàng ư?

Phương Hành cẩn thận suy tính lực lượng đạo hư ảnh này, đồng thời cười lành lạnh nói:

- Đừng tưởng rằng ta không nhìn ra, ngươi chỉ là một đạo dấu vết, ngăn ta như thế nào?

Chương 207: Lao ra Âm Ngục Uyên

Thông qua Âm Dương Thần Ma Giám, Phương Hành đã nhìn ra, đạo hư ảnh này chẳng qua là một tia khí tức của Kim Đan cảnh đại tu hiển hóa, lực lượng có hạn, nếu mình chính là Trúc Cơ sơ kỳ bình thường, còn có thể sợ hắn, nhưng hôm nay chính mình, thực lực chân thật vượt xa Trúc Cơ sơ kỳ bình thường, còn có vạn linh kỳ huyền khí nơi tay, có ít nhất bảy thành nắm chắc đem Diệp Cô Âm cùng đạo khí tức này cùng nhau tiêu diệt.

- Tiểu đồ tính tình cao ngạo, quả thật trong mắt không người, lão hủ ở chỗ này hướng đạo hữu bồi tội...

Lão giả lạnh nhạt nói:

- Ta đây một đạo khí tức, có lẽ không ngăn cản được đạo hữu, bất quá thứ cho lão hủ nói thẳng, nếu ngươi đánh chết đồ đệ của ta, tất nhiên sẽ đem đạo khí tức ta gởi lại bên trong thức hải của nàng cùng nhau hủy diệt, mà chỉ cần ngươi diệt khí tức của ta, trong tối tăm sẽ cùng lão hủ dính vào nhân quả, ngày sau một khi ngươi xuất hiện cách lão hủ ngàn dặm, ta tất sinh cảm ứng, có thể thông qua bí pháp, tìm ra vị trí của ngươi... Hồ Cầm bất tài, nhưng nếu một lòng gây khó dễ cho đạo hữu, chỉ sợ cuộc sống của ngươi cũng không tốt lắm...

Nhàn nhạt thanh âm bay trong không khí, giống như là uy hiếp, hoặc như là tự thuật một chuyện rất đơn giản.

Chẳng qua là Phương Hành nghe, nhất thời ngây dại.

- Hồ Cầm?

Phương Hành nghe cái tên này, nhất thời ngẩn ngơ, như nửa ngày không có kịp phản ứng.

Sư phó của Diệp Cô Âm, chính là Hồ Cầm?

Tông chủ Trần Huyền Hoa theo lời, người duy nhất có thể có giúp mình hóa giải nguyền rủa, Hồ Cầm?

Danh tự này không phải là của đàn bà sao?

Thế nào lại là nam, còn là một lão đầu tử?

- Đạo hữu, ta biết tính tình của tiểu đồ, cho nên lần này nàng cùng đạo hữu tranh phong, vô luận thắng bại chịu thiệt ra sao, ta cũng sẽ không hỏi tới, chỉ coi là tư oán giữa các ngươi, chẳng qua là, nàng dù sao cũng là đồ đệ của ta, lão hủ không thể nào nhìn nàng bỏ mạng, cho nên khẩn cầu đạo hữu lưu nàng một mạng, coi như là Hồ Cầm lão nhi thiếu đạo hữu một cái nhân tình, ngươi xem coi thế nào?

Hồ Cầm thấy Phương Hành khiếp sợ, lại từ từ bổ sung một câu.

Phương Hành tâm niệm chuyển cực nhanh, bởi vì chuyện phát hiện sư tôn của Diệp Cô Âm là Hồ Cầm mình muốn tìm sinh ra kinh ngạc rất nhanh đã bị hắn xảo diệu ẩn dấu đi, không lộ nửa điểm thanh sắc, cười ha ha, nói:

- Lão đầu, ta lần này có thể cho ngươi mặt mũi, tha cho đồ nhi của ngươi một mạng, bất quá ngươi nói coi như ngươi thiếu ta một cái nhân tình, ta hỏi ngươi, nói lời giữ lời sao?

Hồ Cầm lão nhân nghe vậy, cũng là hơi ngẩn ra, gật đầu nói:

- Tạ ơn đạo hữu, Hồ Cầm đã nói, tự nhiên giữ lời!

Phương Hành cúi đầu trầm tư, cũng không xác định lão đầu này nói có tính hay không, thuận miệng nói:

- Tốt, ta nhớ kỹ rồi!

Hồ Cầm hơi ngẩn ra, hướng Phương Hành nhẹ nhàng chắp tay, hư ảnh tại trong hư không dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Mà theo hư ảnh tan biến, Diệp Cô Âm ư một tiếng, tỉnh dậy tới.

- Có một sư phụ tốt đúng là sướng a, một thân bảo bối không nói, còn có một đạo khí tức ở thời khắc sống chết đi ra ngoài thuyết tình...

Phương Hành chép miệng, cảm giác người với người, khác biệt thật là quá lớn.

- Ngươi... Ngươi không giết ta?

Diệp Cô Âm cũng không biết đối thoại vừa mới phát sinh, thấy Phương Hành đứng cách chính mình mười trượng, tựa hồ cảm giác có chút ngoài ý muốn.

- Mỹ nhân như vậy, giết chẳng phải là đáng tiếc một đôi chân dài ư?

Phương Hành đột nhiên cười hắc hắc, đột nhiên gần sát nàng, nắm được người của nàng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng giơ lên, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, ở trong ánh mắt kinh hoàng của Diệp Cô Âm, Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Tiểu gia là một người mềm lòng, nhìn ngươi trong khoảng thời gian này thật biết điều, quyết định trước không giết ngươi, bất quá ngươi nên nhớ kỹ, ngươi thiếu tiểu gia một mạng a...

Hồ Cầm lão nhân mới vừa rồi đã nói, chỉ cần mình giết nữ nhân này, cùng lúc hủy diệt đi tia khí tức kia của hắn, cũng là cùng hắn dính vào nhân quả, thù này sẽ kết, Phương Hành còn muốn cầu cạnh lão nhân kia, tự nhiên sẽ không dễ dàng giết người.

Chẳng qua là, mặc dù không thể giết nữ nhân này, bỏ qua cho nàng, trong lòng cũng không thoải mái.

Phương Hành suy nghĩ một chút, nhìn vẻ mặt nhu nhược hiếm thấy của nữ nhân này, đột nhiên nổi lên ý xấu, miệng vểnh lên, hướng đôi môi tái nhợt của Diệp Cô Âm hôn lên đi, Diệp Cô Âm tìm được đường sống trong chỗ chết, đang kinh ngạc tiểu quỷ này tại sao lại tha mạng cho mình, đột nhiên đôi môi bị hôn, hai mắt thoáng cái trợn tròn, thân thể như bị sét đánh, bủn rủn vô lực.

- Tiểu gia mặc dù không giết ngươi, cũng muốn để lại cho ngươi một kỷ niệm...

Phương Hành thật ra chỉ khẽ chạm vào môi nàng, sợ Diệp Cô Âm mượn cơ hội cắn hắn, vẫn rất cẩn thận.

Sau khi hôn xong, cảm thấy còn chưa đã ghiền, bàn tay len lén thò vào trong ngực Diệp Cô Âm, đột nhiên cười dài một tiếng, kéo một khối vải đỏ xuống, phi thân hướng cuối hắc ngục bay đi, Diệp Cô Âm mất hồn ngồi ở tại chỗ, cũng không biết trải qua bao lâu, mới phát giác ngực thoáng lạnh, cúi đầu vừa nhìn, nhất thời tức suýt nữa ngất đi...

Trước ngực của mình, đã hoàn toàn không có trói buộc, hai con chim bồ câu trắng lộ ra ngoài.

Tiểu quỷ... đã xé đi cái yếm của mình...

- Khốn kiếp, ta... Ta nhất định sẽ giết ngươi...

Diệp Cô Âm lửa giận đốt đi nhu nhược, thanh âm thê lương ở trong hành lang quanh quẩn.

Mà Phương Hành ở trong tiếng cười ha ha, đã vọt tới trước ba đạo cấm chế trước hắc thiết huyền môn, không có chút do dự, phi thân lên, người bay trên không trung, sau lưng hai cánh run lên, kim ảnh đầy trời, trong chốc lát, có khoảng mấy trăm vũ kiếm chân thật vô cùng hướng đạo cấm chế thứ nhất đâm vào, chính là Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, theo Trúc Cơ thành công, uy lực pháp quyết này bạo tăng gấp mười lần.

- Oanh " " oanh " " oanh

Khí lưu kích động, kình lực bay ra, đạo cấm chế thứ nhất nghênh kiếm mà giải.

Phương Hành thân như lưu quang, từ trong cấm chế tàn phá xuyên qua, vạn linh kỳ hướng trên người khẽ quấn, thẳng tắp xông ào vào đạo cấm chế thứ hai, trên vạn linh kỳ, trong chốc lát có đạo đạo khói đen bừng lên, tựa như khôi giáp quỷ dị, đắp ở quanh người hắn, lôi lực trong đạo cấm chế thứ hai vô cùng vô tận, phô thiên cái địa phách xuống, tất cả đều bổ vào trên khói đen.

Đạo cấm chế thứ hai chịu đựng qua, Phương Hành đã cự ly đạo cấm chế thứ ba không xa.

- Đi đi!

Phương Hành rống to một tiếng, đem kinh hoàng cầm đã sớm đề ở trong tay ném ra ngoài.

- Oanh " " oanh " " oanh

Một chốc, đạo cấm chế kim thuộc tính thứ ba, vô số đạo quỷ dị phi kiếm bị kích hoạt, tựa một mảnh kiếm hải, bổ vào trên kinh hoàng cầm, những phi kiếm này, mỗi một đạo cũng vô cùng sắc bén, có thể so với cực phẩm phi kiếm, nhưng kinh hoàng cầm lại là cứng rắn dị thường, ngay cả Phương Hành đều không thể hủy diệt, hôm nay vừa vặn ngăn ở trước phi kiếm, bị phách có tiếng boong boong, nhưng hoàn toàn không hư hao.

Phương Hành núp ở sau đàn ngọc, lấy cầm làm lá chắn, liên tiếp xông đã qua hơn nửa cấm chế, ở cuối cùng, đem đàn ngọc hướng phía sau, thi triển ra Trúc Cơ kỳ linh lực, khởi động bình chương thuật, thân như bay hướng hắc thiết huyền môn bay đi...

...

Lúc này trên yêu thành phế tích, cũng đang có hai vị Trúc Cơ chi tu bay đến giữa không trung, nghiêm mật tìm tòi, một người trong đó, khoan bào buộc nhẹ, mặt sư tử mắt bọ cạp, chính là Bách Thú Tông Tông chủ Ứng Sư Hống, ở bên cạnh hắn, vóc người khô gầy như củi, một chòm râu dê, lại là Mạc Da trưởng lão, bọn họ ở Diệp Cô Âm cùng Phương Hành một trước một sau truy đuổi thoát đi, cũng mau chạy ra.

Chẳng qua là, Phương Hành cùng Diệp Cô Âm cũng tốc độ kinh người, bọn hắn cũng rất khó đuổi theo.

Bầu trời xanh miểu miểu, cũng không biết hai người này đi nơi nào, đường đường Sở Vực Trúc Cơ chi thiên hạ đệ nhất thiên kiêu gặp chuyện không may, trách nhiệm này Ứng Sư Hống không đủ sức gánh vác, lòng tràn đầy hoảng loạn, phái ra Bách Thú Tông mọi người tay sưu tập, tìm chính là hơn mười ngày thời gian, cơ hồ lục soát khắp cả Bột Hải, nhưng rốt cục ở phiến yêu thành phế tích phụ cận đã nhận ra Diệp Cô Âm lấy bí thuật đưa ra yếu ớt khí tức.

- Tông chủ, có thể xác định rồi, Diệp cô nương hiện tại hẳn là đang ở Hắc Ngục Âm Ngục Uyên, cũng chỉ có cái chỗ kia, cấm chế nặng nề, mới có thể đưa đến Diệp cô nương không cách nào phá cấm ra, thậm chí ngay cả truyền tin ngọc phù đều không thể sử dụng, chỉ có thể truyền ra một tia khí tức đi ra ngoài, hy vọng có thể bị chúng ta cảm giác đến, trong ứng ngoài hợp, phá vỡ Âm Ngục Uyên, đem nàng đón ra ngoài!

Mạc Da trưởng lão trầm thân bẩm báo, nghe Ứng Sư Hống chỉ thị.

- Diệp cô nương nhất định không xảy ra chuyện gì, nếu không đúng là Bách Thú Tông ta đại họa, không tiếc linh thạch, lập tức thúc dục đại trận, đem Âm Ngục Uyên phá vỡ, đón Diệp cô nương đi ra ngoài... mặt khác, tiểu quỷ này không giải thích được từ Thanh Khâu mộ phần rơi xuống, sợ rằng đã được một chút bí mật ngay cả tổ tông chúng ta cũng không biết được, không thể để cho hắn chạy, sau khi bắt được, hảo hảo thẩm vấn...

Ứng Sư Hống trầm ngâm một hồi lâu, lạnh lùng hạ xuống quyết định.

- Dạ, Tông chủ!

Mạc Da trưởng lão đáp ứng, liền an bài nhân thủ, đi âm ngục huyền môn bày trận phá cửa.

Bên này đại trận bố trí xong, đang muốn toàn lực phát động đại trận, đem âm ngục huyền môn mở ra, nhưng chợt nghe được huyền môn nội bộ, vang lên một trận trầm muộn "Khách khách" thanh âm, Mạc Da nhất thời hơi ngẩn ra, nghi ngờ hướng huyền môn nhìn lại.

Cũng vào lúc này, bỗng nhiên âm ngục huyền môn mở rộng ra, một tiếng cười hưng phấn truyền ra.

- Ha ha, tiểu gia rốt cục đi ra ngoài...

Huyền môn bên trong, một đạo thân ảnh chum hắc kỳ nhanh chóng lao đến, thế như tia chớp.

- Hắn... Hắn làm sao chính mình chạy đến rồi?... Vây lấy hắn!

Mạc Da trưởng lão sợ hết hồn, lắc mình xông tới, đồng thời hướng đệ tử chung quanh bày trận rống to.

Trong huyền môn lao ra tự nhiên là Phương Hành, vừa được tự do, trong lòng cũng hưng phấn, nhưng vừa ra tới, còn chưa tới thấy rõ chung quanh cảnh sắc, bên tai quát to một tiếng, một lão đầu tử khô gầy hướng chính mình lao đến, hai cái tay khô gầy xuất ra đạo đạo vô hình lực, tựa dây thừng hướng chính mình quấn tới, trong bụng cũng không khỏi ngẩn ngơ, sau đó một cái tát đánh ra.

- Đại gia ngươi, hù chết tiểu gia...

Rõ ràng chính là tiện tay một cái tát, vô luận là tốc độ cùng lực lượng, tuy nhiên cũng xa xa vượt ra khỏi Mạc Da trưởng lão lường trước, rõ ràng thấy được hắn một chưởng này tát ra, hết lần này tới lần khác không còn kịp ngăn cản, chỉ cảm thấy trên mặt tê rần, tê cứng nửa người, hắn bay ra so với lúc xông lại nhanh hơn bay trở về, rơi vào tường đổ, sinh tử không biết.

Chung quanh chúng đệ tử kinh hãi, ngơ ngác nhìn tiểu quỷ từ phía sau cửa lao ra, không dám xông lên.

Rõ ràng Mạc Da trưởng lão đã Trúc Cơ, lại bị hắn một tát tát bay...

Tiểu quỷ này là tu vi gì?

Ngay cả Phương Hành cũng có chút ngoài ý muốn, cảm giác Mạc Da trưởng lão thật sự quá yếu.

Chương 208: Cửu đầu sư yêu linh

Trên thực tế, Mạc Da trưởng lão có thể Trúc Cơ thành công, thành phần vận khí thật sự rất lớn, căn cơ vốn không vững chắc, vừa bằng vào một quả Trúc Cơ Đan tình cờ lấy được bất ngờ thành công, đạo cơ chẳng qua là màu xanh, thậm chí ở bên trong đạo cơ màu xanh, đều là loại hạ phẩm, mà Phương Hành gần như kết thành đạo cơ màu tím, mặc dù bị sát linh xâm nhuộm, nhưng bản chất so với Mạc Da không biết cao hơn bao nhiêu, khác biệt trời vực.

Mấu chốt nhất đúng là, trong lòng Mạc Da trưởng lão, còn cho là Phương Hành chỉ là Linh Động, xuất thủ hơi có khinh thường, một thân thực lực chỉ thi triển ra năm thành, như vậy bị Phương Hành một cái tát tát bay, không coi là chuyện ngoài ý muốn.

- Tiểu quỷ, ngươi rốt cục đã đi ra, Ứng mỗ chờ ngươi đã lâu...

Phương Hành đang giật mình, bỗng nhiên đỉnh đầu truyền đến một tiếng chợt quát, Ứng Sư Hống nhanh như tia chớp chạy tới, một chưởng chụp tới.

Đỉnh đầu ẩn hiện hư ảnh cửu đầu sư, chưởng lực mênh mông cuồn cuộn, quay cuồng bao trùm phương viên ba mươi trượng.

- Ta chửi con mẹ nó chứ, Trúc Cơ tầng năm, chạy mau...

Phương Hành sợ hết hồn, trong lòng đối với Bách Thú tông Tông chủ Trúc Cơ trung kỳ vẫn còn có chút kiêng kỵ, thấy một chưởng đánh tới, lập tức sau lưng thoáng một cái, hóa ra kim dực, nhanh như tia chớp hướng nơi xa lao đi.

Ứng Sư Hống một chưởng đánh hụt, cũng có chút kinh ngạc về tốc độ của tiểu quỷ này, bất quá có lòng muốn ép hỏi bí mật Thanh Khâu mộ phần, tự nhiên không chịu bỏ qua cho hắn, hét lớn một tiếng, liền hướng Phương Hành đuổi theo, hắn chính là Trúc Cơ trung kỳ, đáp mây bay, tốc độ nhanh hơn tia chớp, mà Phương Hành còn chưa học đằng vân thuật, chỉ lấy sau lưng kim dực mà bay, nhưng tốc độ cũng không chậm.

Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, vốn là Bằng tộc phi tộc bí thuật, dùng cho phi hành, hiệu quả cũng cực kỳ rõ ràng.

Hai người một cái trốn, một cái đuổi trong chốc lát bay ra ba nghìn dặm có thừa, Ứng Sư Hống khó khăn lắm mới nhích tới gần Phương Hành, nhưng còn chưa bắt được.

Trong lòng Phương Hành âm thầm kêu khổ, cảm giác trốn không thoát, nhưng vào lúc này, bên trong vạn linh kỳ bao phủ quanh người để phòng ngự, Đại Bằng Tà Vương cổ quái thanh âm vang lên:

- Bất quá chính là Trúc Cơ trung kỳ, ngươi trốn cái gì?

Phương Hành ngẩn ngơ, nói:

- Ta không đánh được hắn a...

Đại Bằng Tà Vương im lặng nói:

- Ngươi nghĩ vạn linh kỳ là đồ trang trí sao?".

Phương Hành ngẩn ra, nghĩ thầm có đạo lý a, lập tức ngừng lại, nói:

- Không chạy, quay đầu lại làm thịt hắn!

Sau khi Trúc Cơ, hắn còn chưa cùng người giao thủ, không thể phán đoán thực lực, vì vậy làm việc có chút cẩn thận, vừa thấy Ứng Sư Hống Trúc Cơ trung kỳ đuổi theo, theo bản năng chính là chạy, bất quá bị Đại Bằng Tà

Vương nhắc nhở lại bỗng nhiên nghĩ đến, mình cũng không cần thiết sợ hắn như vậy, coi như mình vừa Trúc Cơ thành công không lâu, có vạn linh kỳ nơi tay, cũng chưa chắc không có lực đánh một trận.

- Tiểu quỷ, bó tay chịu trói đi, lão phu có vấn đề muốn hỏi ngươi, không muốn trực tiếp lấy cái mạng nhỏ của ngươi!

Ứng Sư Hống thấy Phương Hành ngừng lại, cũng tay áo phất, lành lạnh quát lên.

- Ha ha...

Phương Hành cười to, căn bản không trả lời, trực tiếp vung lên vạn linh kỳ, quát lên:

- Lão Tà, cắn hắn...

Vạn linh kỳ vung lên, bầu trời cũng là mây đen trận trận, mơ hồ có thể thấy được vô số yêu ma ẩn thân ở trong mây đen, cuồn cuộn như khói, hướng Ứng Sư Hống cuốn tới, ở trong mây đen, Đại Bằng Vương màu vàng chiều cao chừng mười trượng cực kỳ dễ thấy, trong mây đen chìm nổi, hiệp lên hung uy trận trận, tựa như cá mập xuyên qua sóng biển, làm cho người ta không rét mà run.

Đại Bằng này chính là Đại Bằng Tà Vương chân linh hiển hóa, đúng là uy danh kinh thiên.

- Tiểu vương bát đản, lão phu dầu gì cũng đường đường là Yêu Vương, nói chuyện chú ý một chút...

Đại Bằng Tà Vương hung uy trận trận hướng Ưng Sư Hống xông qua vẫn không quên quay đầu lại hướng Phương Hành hét lớn.

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Lần sau chú ý... Lão Tà, làm thịt hắn!

Bọn họ bên này nói thoải mái, Ưng Sư Hống chợt thay đổi sắc mặt, một mảnh yêu vân đánh tới, để cho hắn đường đường Trúc Cơ trung kỳ cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo, quỷ dị vô cùng, trong lúc cấp thiết rống to một tiếng, thúc dục bổn mạng yêu linh, một cửu đầu sư hư ảnh như ngọn núi nhỏ trên đỉnh đầu hiển hóa, chín cái đầu đồng thời mở miệng rộng, sóng âm vô hình hướng mây đen rống lên.

Cửu đầu sư bổn mạng thần thông, thôn thiên sư tử rống!

Âm ba cuồn cuộn, tồi mây xé trời, mang theo cơn lốc trận trận, phấp phới một phiến hư không.

- Ha ha, lại là dùng yêu linh Yêu tộc chúng ta tới tu luyện, truyền thừa của ngươi thật có ý tứ!

Trong mây đen, Đại Bằng Tà Vương cười lạnh, thân hình chợt lớn gấp ba, không so với cửu đầu sư hư ảnh nhỏ hơn bao nhiêu, rồi sau đó hai cánh mở ra, kiếm vũ phô thiên cái địa hướng cửu đầu sư công phạt tới, sư tử rống âm ba cùng kiếm vũ chạm vào nhau, lẫn nhau yên diệt, trong lúc nhất thời không trung khói đen cuồn cuộn, dòng nước xiết bắn ra bốn phía, đảo loạn phong vân, không thấy mặt trời, một đoàn hỗn loạn.

- Truyền thừa yêu linh, mượn yêu linh xu thế, thi triển thần thông, cũng xảo diệu, người bình thường đụng phải ngươi, sợ rằng thật đúng là chịu nhiều thiệt thòi, chỉ bất quá, ở trước mặt lão phu, ngươi sẽ bị khắc chế, yêu linh này, lấy ra cho ta...

Đại Bằng Tà Vương thanh âm ở trong bóng tối truyền đến, bá đạo cùng uy phong đến khó tin.

Phương Hành nghe Đại Bằng Tà Vương bá đạo như vậy, cũng rất vui, đồng thời nghĩ thầm lão Tà trước kia nhìn dáng vẻ cũng không phải là thứ tốt, một câu " lấy ra cho ta ", nói rất tự nhiên, vừa nhìn chính là làm không ít chuyện như vậy!

Ứng Sư Hống cùng Tà vương đối công nhất kế, mọi việc đều thuận lợi, cửu đầu sư thần thông mất đi hiệu lực, trong lòng cảm thấy khiếp sợ, không tiếc linh lực, điên cuồng thúc dục lên cửu đầu sư yêu linh, cùng cuộn khói đen đại chiến, lúc này, ngay cả chú ý cũng chẳng quan tâm Phương Hành tiểu quỷ rồi, bị mấy trăm yêu linh vây quanh, chỉ sợ hắn đường đường là Trúc Cơ trung kỳ, cũng đã có chút lực bất tòng tâm.

Kinh khủng hơn đúng là, trong mây đen một đầu Đại Bằng, thực lực cường hãn khó tin.

Dựa theo đạo lý mà nói, hắn tu luyện gần trăm năm cửu đầu sư yêu linh, có thể phát huy ra uy lực, thực sự so với yêu linh trong vạn linh kỳ mới vừa luyện chế thành công, thậm chí một chút huyết khí chưa từng lây dính, chẳng qua là có Đại Bằng Tà Vương một cái quái vật, khiến cho hắn áp lực tăng lên gấp bội, loáng thoáng, lại có cảm giác không cách nào ngăn cản, chỉ có thể vận hết toàn lực, liều mạng công phạt.

- Tiểu quỷ, thực lực người này cũng không tầm thường, mà bọn ta không hưởng thụ huyết tế, lực lượng bị hạn chế, thật ra không phải là đối thủ của hắn, bất quá hắn tu luyện yêu linh thuật, vừa vặn bị vạn linh kỳ khắc chế, lúc này mới có thể ngăn cản, nhưng đấu như vậy, sợ rằng người này cũng không thể làm gì được người kia, ngươi cũng phải giúp đỡ chút, đem người này chế phục, cửu đầu sư yêu linh trong cơ thể hắn, dĩ nhiên là thượng cổ Yêu tộc Nguyên Anh yêu linh, nếu đụng phải, không thể bỏ qua, nhất định phải đoạt pháp ấn, phong trấn ở trên vạn linh kỳ của chúng ta mới được...

Lúc Ứng Sư Hống có chút kinh hoàng, Đại Bằng Tà Vương cũng lặng lẽ hướng Phương Hành truyền âm.

Nhìn dáng vẻ, lão này cũng không biểu hiện ra lòng tin tràn đầy.

- Được rồi, còn tưởng rằng không có chuyện của ta...

Phương Hành đứng ở một bên xem náo nhiệt bĩu môi, khinh bỉ Đại Bằng Tà Vương nói:

- Cũng không phải là ta nói ngươi, đường đường Kim Đan Yêu Vương, thậm chí ngay cả cái Trúc Cơ trung kỳ cũng không đối phó được, ngươi có biết cái gì gọi là mất mặt hay không?

Đại Bằng Tà Vương tức giận sôi lên, mắng:

- Lão phu lúc có yêu thân là Kim Đan, hôm nay bất quá chỉ là một sợi yêu linh mà thôi, mà không hưởng thụ chút huyết tế nào, có thể mượn vạn linh kỳ pháp trận thay ngươi vây khốn một cái Trúc Cơ trung kỳ, ngươi còn không hài lòng? Ngươi cũng đã biết, đổi người khác khu sử vạn linh kỳ huyền khí, cũng phải lấy tự thân máu huyết làm dẫn, tiêu hao tu vi, chỉ bất quá lão phu vào chủ cái kỳ này, tùy ngươi khống kỳ, lấy ta khu linh, bớt đi cho ngươi bao nhiêu phiền toái, ngươi lại vẫn...

- Được rồi được rồi, nhìn tiểu gia xuất thủ, bảo đảm dễ như trở bàn tay...

Phương Hành không để ý tới Đại Bằng Tà Vương nói đâu đâu, lặng lẽ đem vạn linh kỳ buông ra, tự lơ lửng trên không trung, mà hắn thì len lén hướng sau lưng Ứng Sư Hống mò tới, hiển nhiên người này chính triển khai toàn lực, cùng yêu linh trong mây đen ác đấu, không còn tâm để ý hắn, liền hướng trong tay nhổ nước miếng, đem kinh hoàng cầm sau lưng cầm xuống, hai tay nắm một mặt, nhanh như tia chớp vọt tới.

Đem Thập Vạn Bát Thiên Kiếm tu luyện đến hỏa hầu nhất định, bên trong cự ly ngắn, tốc độ cực kỳ kinh người, hơn nữa Ứng Sư Hống không để ý hắn, nhất thời bị hắn mò tới phía sau, vung lên kinh hoàng cầm, hướng gáy Ứng Sư Hống gõ tới.

Đường đường thượng phẩm huyền khí, lại bị hắn dung như cây gậy.

Lại nói Ứng Sư Hống, chính cùng vạn linh kỳ yêu linh đấu kịch liệt, đột nhiên phát hiện sau lưng có người đánh tới, chưa làm ra phản ứng, chỉ cảm thấy cái gáy kịch chấn, bị Phương Hành một gậy đập choáng váng, cửu đầu sư yêu linh thần thông pháp thuật bị hắn khu động, lập tức có đình trệ, Đại Bằng Tà Vương cất tiếng cười to, vô số yêu linh vọt lên, tựa như thủy triều, cuốn lên.

- Như thế nào? Còn là tiểu gia một gậy đánh hay sao?

Phương Hành khiêng kinh hoàng cầm, thật là đắc ý.

Đại Bằng Tà Vương có chút đen mặt.

Đây là chính mình trận chiến đầu tiên, không nghĩ tới đối phó một cái Trúc Cơ trung kỳ, còn là một Trúc Cơ trung kỳ tu hành pháp thuật bị vạn linh kỳ khắc chế, cũng không thuận lợi chiến thắng, cũng là lại gần tiểu quỷ này ra tay mới thành công, chỉ có như thế cũng thôi, hết lần này tới lần khác tiểu quỷ này còn không phải là bằng vào bản lãnh thật sự, mà là một gậy đem người này đánh choáng váng, không phải cố ý làm cho mình mất mặt sao?

- Đi, đem người này đè xuống, buộc hắn đem cửu đầu sư pháp ấn khắc lên vạn linh kỳ!

Đại Bằng Tà Vương cầm Ứng Sư Hống trút giận, tức giận đá một cước.

Hắn cũng coi trọng cửu đầu sư yêu linh của Ứng Sư Hống, bởi vì hắn đã nhìn ra, cửu đầu sư yêu linh, đương nhiên đó là thượng cổ Nguyên Anh yêu tôn chi linh, thuộc về cùng vạn linh kỳ phong ấn yêu linh cũng không có gì khác nhau, chẳng qua là không biết Bách Thú Tông dùng phương pháp gì, đem loại yêu linh này đời đời truyền thừa xuống, đem thần niệm của mình cùng với nó luyện thành nhất thể.

Như vậy bọn họ có thể khu sử một bộ phận thần thông của cửu đầu sư yêu linh khi còn sống, thậm chí có thể đạt được chút Yêu tộc truyền thừa, cũng là một phương pháp huyền diệu, hắn rất có hứng thú nghiên cứu.

Dĩ nhiên, một nguyên nhân khác chính là, nếu đem yêu linh pháp ấn phong ấn tại vạn linh kỳ, như vậy hắn thân là chủ linh, không khác thêm một con yêu linh Nguyên Anh, thực lực sẽ cường đại hơn nhiều.

- Thức thời, đem cửu đầu sư yêu linh pháp ấn giao ra đây!

Phương Hành tiến tới gần Ứng Sư Hống, hung hăng quát lên, một bộ đánh cướp.

Chương 209: Tiểu ma đầu danh chấn nam bắc

Tiểu... Tiểu quỷ... Ngươi có bản lãnh, có thần khí như vậy... Ứng mỗ nhận thua, nhưng nếu ngươi muốn đoạt yêu linh của ta, tuyệt đối không thể, Ứng mỗ thà rằng tan xương nát thịt, cũng sẽ không khiến Bách Thú Tông truyền thừa đoạn tuyệt...

Ứng Sư Hống bị yêu linh trấn trụ, không thể động đậy, khẩu khí lại hết sức cường ngạnh.

Hắn lúc này vừa khiếp sợ vừa sợ hãi, chưa từng nghĩ tới, tiểu quỷ này chẳng biết lúc nào đã Trúc Cơ thành công?

Cho dù là Trúc Cơ thành công, cũng thôi đi, chính là Trúc Cơ sơ kỳ, chính mình còn không để vào mắt.

Chẳng qua là... Hắn đã từ nơi nào kiếm được một món huyền khí lợi hại như vậy?

Cũng biết Bách Thú Tông truyền thừa, vốn là lấy yêu linh cùng tự thân thần hồn dung hợp, mà vạn linh kỳ, đương nhiên có thể phong ấn yêu linh, lấy làm khu sử, đối với yêu linh thiên sinh có tác dụng trấn nhiếp, thật có thể nói là từ gốc rễ đã khắc chế...

Chỉ bất quá, ở lúc đầu động thủ, mặc dù bị khắc chế, nhưng hắn cũng phát hiện vạn linh kỳ tự hồ chỉ có yêu linh, không phát huy được thực lực chân chánh, chính mình vẫn có lực đánh một trận, trọng yếu hơn là hắn cảm thấy kỳ này khống chế mấy trăm yêu linh, thật sự cùng Bách Thú Tông phù hợp, nổi lên lòng tranh đoạt, tham niệm khu sử, không có trong lúc phát hiện nguy hiểm mà chạy trốn.

Hơn nữa nếu chỉ là ngăn cản vạn linh kỳ mà nói, Ứng Sư Hống cảm giác mình còn có phần thắng, chẳng qua là ai có thể nghĩ đến, chính mình toàn bộ tinh thần chống đỡ yêu linh bên trong vạn linh kỳ, lại bị tiểu quỷ này một gậy đập vào sau gáu?

Huyền khí như vậy không phải cần phải toàn lực khu sử sao?

Tại sao có thể có dư lực đi tới phía sau mình đánh lén?

Nhiều loại không giải thích được, nhưng lại khiến cho đường đường Tông chủ, bị người một gậy đánh cho bất tỉnh, bắt sống.

Chẳng qua là vô luận như thế nào, dù sao đã rơi vào trong tay địch thủ, hắn cũng không còn cách nào, chỉ có thể ngoan cố.

Cửu đầu sư yêu linh, chính là một trong tam đại yêu linh Bách Thú Tông đời đời tương truyền, hắn tự nhiên không chịu tùy tiện giao cho người khác.

- Ơ, còn là một kẻ xương cứng, hắc hắc, ngươi để ý Bách Thú Tông truyền thừa như vậy phải không? Vậy ngươi có tin tiểu gia trở về bắt lấy lão đầu tử Trúc Cơ kia, sau đó giết khuê nữ của ngươi, giết sạch Bách Thú Tông đệ tử, cho Bách Thú Tông từ đó hương khói đoạn tuyệt? Đến lúc đó đừng nói một con yêu linh, cho dù ngươi có trên một trăm con yêu linh, còn có tác dụng cái rắm?

Phương Hành cưỡi xe nhẹ đi đường quen hung hăng uy hiếp.

Ứng Sư Hống nghe xong, hai mắt tinh quang bạo xạ, quát lên:

- Ngươi... Ngươi dám?

Phương Hành mãn bất tại hồ nói:

- Ban đầu là ai rạch mặt khuê nữ nhà ngươi, ngươi không phải không biết chứ?

Ứng Sư Hống nhất thời tức giận, con gái của mình ban đầu chịu thiệt như vậy, hắn tự nhiên là nắm rõ.

Đang nhớ lại chuyện tiểu quỷ này làm, Ứng Sư Hống lập tức không nghi ngờ tiểu quỷ này có đầy đủ lòng dạ độc ác hay không.

Nghĩ đến nơi này, trong bụng cũng không khỏi rung động, tên tiểu quỷ này thật có năng lực tiêu diệt cả Bách Thú Tông a. Mặc dù hắn chẳng qua là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng có vạn linh kỳ nơi tay, Bách Thú Tông lại có ai là đối thủ của hắn?

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?

Ứng Sư Hống thanh âm mơ hồ phát run, vừa hoảng sợ lại vừa có chút ít bất đắc dĩ, xấp xỉ cầu khẩn.

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Thứ nhất, cửu đầu sư yêu linh pháp ấn biết điều một chút giao ra đây, lão Tà nhà ta coi trọng, đó chính là của chúng ta, thứ hai, ngươi tên khốn kiếp này lại dám truy sát ta, nhất định phải lấy tiền ra chuộc tội, thứ ba sao... Đúng rồi, ta có tên bằng hữu mập mạp chết bầm, hiện tại giống như ở Bách Thú Tông các ngươi, ngươi không giết chết hắn sao? Ta nói cho ngươi biết, hắn là do ta bảo kê!

Ứng Sư Hống khóc không ra nước mắt, nói:

- Không dám, không dám, ngươi nói Dư Tam Lưỡng sao? Người này tu thành cương liệp linh tướng, có thể thừa kế một trong Bách Thú Tông tam đại yêu linh, thành tựu tương lai tất nhiên trên ta, hơn nữa, con gái của ta Xảo Xảo đã xác định muốn bái nhập Băng Âm Cung, mà hai cái đệ tử đắc ý của ta lại bị ngươi giết, Dư Tam Lưỡng đã được quyết định là người truyền thừa Bách Thú Tông ta...

Phương Hành nghe lời nầy, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hơi ngẩn ra.

Thật ra thì Ứng Sư Hống lời này nói cũng không tỉ mỉ xác thực, trên thực tế sau khi Phương Hành đánh chết Sở Chiêu Dương cùng Kỳ Hành, hắn hoài nghi Dư Tam Lưỡng cùng Phương Hành cấu kết, đã đem hắn giam lại, chỉ là bởi vì Dư Tam Lưỡng thiên phú quả thật phi phàm, mới không lập tức giết hắn.

Nhưng lúc này chính mình rơi xuống tay tiểu quỷ này, hắn nào dám nói thật, không thể làm gì khác đem Dư Tam Lưỡng nhắc tới vị trí người thừa kế, hy vọng có thể đả động tiểu quỷ này, bỏ qua cho cửu đầu sư yêu linh của mình, còn nữa chính là, hắn cố ý nhắc tới con gái của mình đã bái nhập Băng Âm Cung, cũng là muốn dùng danh tiếng Băng Âm Cung kinh sợ tiểu quỷ này, để tránh hắn thật sự đối với con gái của mình bất lợi...

Chẳng qua là, hắn lại không nghĩ rằng, Phương Hành nghe lời nói này, giống như là ý thức được cái gì, lâm vào trong trầm tư.

Ứng Sư Hống không dám quấy rầy hắn, vẻ mặt kinh hoàng chờ tiểu quỷ này đưa ra quyết định.

Qua hồi lâu, Phương Hành mới bỗng nhiên vừa ngẩng đầu, nhìn Ứng Sư Hống nói:

- Ngươi nói con gái của ngươi sẽ bái nhập Băng Âm Cung ư?

Ứng Sư Hống ngây ngốc, vội nói:

- Không sai, Băng Âm Cung Thái Thượng Trưởng lão Hồ Cầm lão nhân gần đây trần tâm thoáng động, muốn thu mấy người đệ tử, con gái của ta Xảo Xảo hôm nay đã xác định muốn bái nhập môn hạ của hắn... Đúng rồi, Diệp Cô Âm Diệp cô nương, lần này tới Bột Hải quốc, chính là muốn đón con gái của ta đi Băng Âm Cung, Tiểu... Tiểu tiền bối ngươi vốn không nghĩ cùng Hồ Cầm lão nhân đối nghịch sao?

- Hồ Cầm lão nhân?

Phương Hành ánh mắt sáng hơn rồi, nhìn chằm chằm Ứng Sư Hống.

Ứng Sư Hống bị hắn nhìn trong lòng sợ hãi, run giọng nói:

- Tiền bối tha mạng...

Phương Hành một cái tát vỗ vào trên đầu hắn, mắng:

- Tiền đại gia ngươi, ta so với khuê nữ nhà ngươi cũng không lớn hơn mấy tuổi, nghĩ nịnh nọt ta gọi Phương đại gia được rồi, gọi tiền bối nữa ta quất ngươi... Bất quá a, Tông chủ, bản thân ta đột nhiên đối với truyền thừa Bách Thú Tông các ngươi nổi lên lòng kính ngưỡng, không biết Bách Thú Tông có tính toán triệu thu môn đồ hay không, ha ha ha ha...

Bách Thú Tông Tông chủ bị Phương Hành cười trong lòng sợ hãi, thấp giọng nói:

- Tiền... Đại gia có gì yêu cầu, cứ việc nói chính là...

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Cũng không còn gì, chính là nghĩ bái nhập Bách Thú Tông mà thôi!

Lời vừa nói ra, không chỉ có Ứng Sư Hống ngây người, ngay cả Đại Bằng Tà Vương cũng nhất thời sợ ngây người.

...

...

Sau nửa canh giờ, Ứng Sư Hống vẻ mặt âm trầm trở lại yêu thành phế tích, chúng đệ tử xúm lại tới đây, liên miệng hỏi han, Mạc Da trưởng lão mặt như kim như giấy cũng bị người mang lên, một cái tát kia nhìn dáng vẻ không nhẹ, đường đường Trúc Cơ trưởng lão. Bách Thú Tông nhân vật số hai. Hôm nay lại chỉ có thể bị người mang đi, cũng không biết dưỡng thương tốt cần bao lâu nữa.

Ứng Sư Hống nhìn thoáng qua Mạc Da trưởng lão, sắc mặt trầm lợi hại hơn, còn nhiều thêm một tia bất đắc dĩ, thấp giọng nói:

- Tiểu quỷ này thật là lợi hại, ta đuổi theo hắn nửa canh giờ, nhưng vẫn là để hắn trốn thoát...

Mạc Da trưởng lão hơi ngẩn ra, muốn nói cái gì. Ứng Sư Hống trực tiếp cắt đứt lời của hắn, nói:

- Trước đón Diệp cô nương ra đi!

Mạc Da trưởng lão đã bị thương, Bách Thú Tông Tông chủ tự mình chủ trì đại trận, không tiếc linh thạch hao tổn, rốt cục ở ba ngày sau đó, thành công phá khai Âm Ngục Uyên, xông qua ba đạo cấm chế đem Diệp Cô Âm nhận ra ngoài, lúc này Diệp Cô Âm, lại làm cho người khác tròn mắt, thiên chi kiêu nữ vẫn là nửa tháng trước cao ngạo đến không ai bì nổi, tiều tụy đến bất thành nhân dạng, si ngốc kinh ngạc, không nói được lời nào.

Có thật nhiều Bách Thú Tông đệ tử thấy được một màn này, ngoài kinh ngạc, khuôn mặt khó có thể tin.

- Diệp tiên tử... Làm sao biến thành dạng như vậy?

- Cái tiểu ma đầu kia, rốt cuộc đối với Diệp tiên tử... Làm cái gì?

Dần dần, Phương Hành danh tiếng vang lên, trong khoảng thời gian ngắn, danh tiếng vô lượng.

Bất luận là Sở Vực, hay là Bột Hải quốc, đều ở truyền lưu tiểu ma đầu Phương Hành tin đồn.

Lúc trước Phương Hành phản bội Thanh Vân Tông, đánh chết thiên kiêu Tiếu Kiếm Minh, còn là một thanh hỏa thiêu sơn môn, vốn là đã lặng lẽ ở tu hành giới truyền lưu, từng cái nghe được cảm thấy chuyện này thật không thể tin!

Một đệ tử Linh Động cảnh, làm sao có bản lãnh lớn như vậy?

Phản tông giết người, đốt sơn bắt bảo?

Phải là bao nhiêu can đảm lại là bao nhiêu bản lãnh mới có thể làm được ra chuyện này?

Làm chuyện này, hắn thế nào sống sót trốn ra được?

Mà một lớp phong thanh còn chưa tan, còn chưa yên tĩnh, Phương Hành cùng Diệp Cô Âm một chuyện lần nữa nhấc lên sóng lớn.

Diệp Cô Âm là ai?

Đây chính là Sở Vực Trúc Cơ chi thiên hạ đệ nhất thiên kiêu, chói mắt nhân vật chuẩn bị bị chú mục, không biết bao nhiêu năm thanh đồng lứa người tu hành trong suy nghĩ hoàn mỹ không tỳ vết tiên tử, có tin tức liên quan nàng, cho dù là một chuyện nhỏ, cũng so với tin tức phản tông đốt sơn truyền mau, cũng vì vậy, đương Phương Hành cùng nàng xảy ra giao tập, danh tiếng tựa như tưới dầu lên lửa, trong một đêm, danh chấn Sở Vực.

Ba ngày sau, liền ở cự ly Bách Thú Tông không xa trấn nhỏ, trấn này tụ tập tán tu chuẩn bị vào núi săn giết yêu thú, cũng là tin tức nho nhỏ truyền bá nhanh nhất địa phương, trên trấn tửu quán, chính ngồi vây quanh mười mấy tu sĩ, ba năm người vây làm một bàn, trong đó một cái bàn, nhưng cũng chính khe khẽ tư đề nghị gần nhất danh tiếng "Tiểu ma đầu".

- Ngươi xác định, Diệp tiên tử thật không thua?

Trên bàn, một đại hán áo lục thất kinh hỏi.

Một người mặc hôi sam, giữ lại một thanh râu bạc xám tro táp ngụm rượu, hắc hắc cười lạnh:

- A, Diệp tiên tử là dạng người bực nào? Băng Âm Cung vậy là hình thức tồn tại ra sao? Nếu không tin tức xác thật, ai vừa dám ở có liên quan chuyện của các nàng nói nhảm? Lão phu là có tin tức xác thật, trước đó không lâu, Diệp tiên tử đúng là ở trên tay tiểu ma đầu này chịu thiệt!

Đại hán thở dài nói:

- Ai, đáng tiếc a, Diệp tiên tử cao ngạo, thiên phú kỳ tài, tục truyền nói một thân tu vi, ở Linh Động cảnh khó gặp địch thủ, có thể coi vô địch! Cho dù là cùng cùng nàng nổi danh Hầu Quỷ Môn cùng Tiếu Kiếm Minh tỷ thí, cũng chỉ là dễ dàng, liền chiếm cứ thượng phong, chỉ là bởi vì không muốn biểu hiện quá mức, mới đúng lúc thu tay, lấy thế hoà kết thúc mà thôi, hôm nay nàng đã nửa bước Trúc Cơ, vốn định hiệp danh Linh Động vô địch thành công Trúc Cơ, khả năng tỏa sáng kỳ dị, ai từng nghĩ, lại thua?

Lão đầu cười nói:

- Hắc hắc, nếu chỉ riêng là thua, cũng thôi đi, các ngươi có biết tiểu ma đầu này là dạng người gì chứ? Nghe nói hắn ở Thanh Vân Tông, liền hãm hại lừa gạt, không chuyện ác nào không làm, lại càng khắp nơi lưu tình, một bộ tâm địa gian giảo, hắn cùng với Diệp tiên tử đồng thời bị vây ở Âm Ngục Uyên nửa tháng, đây chính là nửa tháng a, cô nam quả nữ, ngươi nói hắn làm ra chuyện gì?

Áo lục đại hán nhất thời trợn tròn cặp mắt:

- A ơ... Lời ấy thật là?

Không chỉ... là hắn, tất cả mấy người chung quanh cũng dựng thẳng lỗ tai nghe.

Như vậy tin đồn, không thể nghi ngờ là mọi người cảm thấy hứng thú nhất!

Chương 210: Kiếm chỉ Băng Âm Cung

Khi tu sĩ khắp nơi rối rít nghị luận việc ác của Phương Hành, còn có không biết bao nhiêu người nghiến răng nghiến lợi, muốn đem hắn bầm thây vạn đoạn, Phương Hành thì công khai ngồi ở Hải Yêu thành trung thành Bách Thú Tông lập tông đại điện, cùng Kim Ô ngồi đối diện mà uống rượu.

Giờ khắc này, các đệ tử Bách Thú Tông ở bên ngoài sưu tầm tung tích của Phương Hành, thề phải giết tiểu quỷ này, làm đủ bộ dáng, nhưng Bách Thú Tông Tông chủ Ứng Sư Hống vẻ mặt chán nản đứng hầu ở bên, thỉnh thoảng bưng lên vò rượu vội tới rót rượu cho Phương Hành...

- Hắc hắc, hắc hắc... Tông chủ a, cũng cho ta một chén...

Kim Ô nhìn thấy Bách Thú Tông Tông chủ bộ dáng sa sút tinh thần, hắc hắc cười đểu, móng vuốt nâng chén để cho Ứng Sư Hống rót rượu cho nó.

Một năm trước, Kim Ô ở Bách Thú Tông đánh cắp thú vương đỉnh, bị người đuổi giết, sợ chạy trối chết, nhưng một năm sau, dĩ nhiên cũng quang minh chánh đại ngồi ở trong đại điện của Bách Thú Tông uống rượu, còn có thể để cho đường đường Tông chủ rót rượu cho mình...

Kim Ô thật là cảm giác, nhân sinh gặp gỡ, thật sự là quá đặc sắc rồi!

Cùng lúc đó, cũng càng thêm bội phục Phương Hành!

Nếu nói người này, cũng là tặc vô cùng, ban đầu Phương Hành ngã vào Âm Ngục Uyên, nó vẫn canh giữ ở yêu thành phế tích, bất quá người Bách Thú Tông tìm tới, lại là lặng lẽ núp vào, bất quá cũng không trốn xa, vẫn chú ý Yêu tộc phế tích động tĩnh, vốn tính toán, nếu là Phương Hành chết ở bên trong thì thôi, nếu có thể sống đi ra ngoài, liền xem một chút có cơ hội cứu hắn hay không.

Lại không nghĩ rằng, Phương Hành thoát khốn, thế nhưng còn cường thế hơn, khi nó nhận được tin tức đuổi tới, rõ ràng phát hiện tiểu quỷ này đã đem Bách Thú Tông Tông chủ giáo huấn y như nô tài, này thật đúng là để cho Kim Ô vừa mừng vừa sợ, càng về sau mới phát hiện Phương Hành đã Trúc Cơ thành công, trong lòng quả thực đối với tiểu quỷ này sùng bái hấp tấp đi theo hắn tới Hải Yêu thành.

Mấy ngày nay, phía ngoài các loại tin tức truyền tới, hai người bọn họ cũng ở Hải Yêu thành ăn uống thả cửa, vô cùng thích ý.

- Ai...

Bách Thú Tông Tông chủ vô cùng chán nản, nâng bình rót đầy rượu cho Kim Ô, u oán nhìn nó một cái.

Lúc này Kim Ô đã khôi phục nguyên trạng, hắn tự nhiên nhận ra được, Kim Ô chính là ban đầu làm bộ bị thú vương đỉnh của mình trấn trụ, sau lại vừa dịp chính mình chưa chuẩn bị mà chạy trốn, thậm chí đem thú vương đỉnh cùng nhau đánh cắp, chẳng qua là không biết nó làm sao cùng tiểu ma đầu này đến cùng nhau? Hắn cũng không dám hỏi, chẳng qua là mơ hồ cảm giác, chính mình trong khoảng thời gian này, thật sự là xui xẻo.

- Chân dài đi chưa?

Phương Hành đang nhớ lại một chuyện, quay đầu hỏi Ứng Sư Hống.

Ứng Sư Hống vội trả lời:

- Diệp tiên tử ngày hôm qua cũng đã rời đi, vốn định chờ chúng ta bên này chuẩn bị thỏa đáng, nàng mang theo Xảo Xảo cùng nhau rời đi, chẳng qua là đã trải qua... Đã trải qua chuyện này, nàng lại chỉ để lại một quả huyền băng lệnh, bảo Xảo Xảo đi Băng Âm Cung làm bái sư bằng chứng, sau đó độc thân rời đi, gần nhất có rất nhiều lời đồn, tâm tình của nàng tựa như không tốt lắm...

- Hắc hắc, tâm tình tốt lắm mới là lạ...

Kim Ô cười mờ ám, hướng Phương Hành tễ mi lộng nhãn, nói:

- Ngươi thật không có... làm gì?

Vừa nghe lời này, ngay cả Ứng Sư Hống cũng dựng tai nghe.

Phương Hành trợn mắt nhìn Kim Ô một cái,

nói:

- Tiểu gia là loại người này sao?

Kim Ô trợn mắt, nói:

- Ta cảm thấy phải!

Phương Hành khinh bỉ nhìn nó một cái, nói:

- Quá khinh thường tiểu gia rồi, nói cho ngươi biết, tiểu gia đời này cái gì cũng đoạt, chính là không đoạt thứ này, lúc còn rất nhỏ, Tứ thúc thúc nghĩ dạy ta làm hái hoa tặc, thời điểm ta đang muốn học, Cửu thúc thúc tới nói cho ta biết, Tứ thúc là bởi vì dáng vẻ quá khó nhìn, không có nữ nhân để ý hắn mới đi làm hái hoa tặc, giống ta lớn lên đẹp trai như vậy, tương lai nữ nhân có một đám chạy theo, tìm hình thức gì mà tìm không được? Căn bản không cần đi làm chuyện không xuất sắc như vậy...

Kim Ô ngạc nhiên:

- Ngươi tin rồi ư?

Phương Hành đắc ý nói:

- Đương nhiên tin rồi, ngươi gặp người đẹp hơn so với tiểu gia sao?

Kim Ô khinh thường nói:

- Ngươi đẹp cái rắm!

Phương Hành giận dữ, quát hỏi Ứng Sư Hống:

- Tông chủ, ngươi bình luận xem, ta đẹp hay không?

Ứng Sư Hống một đầu mồ hôi lạnh, luôn miệng nói:

- Đẹp... Quả thực chính là ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang... Xinh đẹp như hoa...

Trong lòng đồng thời nghĩ tới:

- Ngươi đẹp cái rắm!

- Không hổ là người làm Tông chủ, rất có ánh mắt!

Phương Hành đắc ý, vỗ bả vai Ứng Sư Hống nói:

- Đúng rồi, chuyện ta nói sắp xếp xong xuôi chưa?

Ứng Sư Hống hơi ngưng thần, trịnh trọng trả lời:

- Đã chuẩn bị xong...

Vừa nói từ trong túi trữ vật lấy ra một bộ áo, đặt ở trước mặt Phương Hành.

Phương Hành thở dài một tiếng, đứng dậy đem áo này thay, nhưng lại rõ ràng là một cái

Bách Thú Tông tạp dịch đệ tử phục sức, hắn nhìn chung quanh một chút, reo lên:

- Thật xấu, tiểu gia cũng thật là càng làm càng kém, cuối cùng phải làm tạp dịch cho con gái ngươi...

Ứng Sư Hống im lặng, nghĩ thầm đây là ngươi kề đao vào cổ bắt ta đáp ứng, chẳng lẽ trách ta ư?

Đổi áo xong, Phương Hành liền hướng Kim Ô đưa tay lên.

Kim Ô có chút đau lòng, nhưng vẫn đem một cái mặt nạ màu đen đưa tới, chính là Vạn La Quỷ Diện ban đầu Phương Hành đưa cho nó.

Vốn nó đối với bảo bối có thể thay đổi bộ dáng cùng khí tức yêu thích không buông tay, quý như tính mạng, nhưng nghe nói kế hoạch của Phương Hành, vẫn chịu đau lòng trả lại cho hắn, dù sao vẫn là mạng của tiểu quỷ này tương đối trọng yếu.

Phương Hành nhận lấy mặt nạ, lần nữa thử dò xét một phen, lúc này hắn đã Trúc Cơ thành công, nhìn lại mặt nạ cùng trước kia bất đồng, chất liệu cho tới nội bộ pháp trận cấu tạo cũng nhất thanh nhị sở, chẳng qua là dù như thế, vẫn còn có chút nhìn không thấu mặt nạ này, rõ ràng chỉ là một trung giai pháp khí, nhưng bởi vì chế tạo tinh kỳ, có thể chống đỡ bình thường Trúc Cơ trung kỳ tu sĩ thần thức dòm tra.

Lúc này tu vi đề cao, ánh mắt cũng tùy theo cao không ít, Phương Hành lại nhìn ra, người chế tạo Vạn La Quỷ Diện, tất nhiên là một vị đại sư đúc khí đứng đầu, chẳng qua là không biết tại sao lại lưu đến Thanh Vân Tông pháp khí các, cho đến chính mình đem nó lật đi ra ngoài, mặt nạ nội bộ, mi tâm vị trí, khắc hai chữ "Vạn La" nho nhỏ, nói không chừng chính là tên đại sư này.

Dò xét xong, Phương Hành liền đem mặt nạ mang ở trên mặt, vận chuyển linh lực rót vào trong đó.

Không lâu lắm, mặt nạ biến mất, hắn cũng trở thành một người khác, vẫn là mười lăm mười sáu tuổi, môi mỏng mắt dài, vóc người thon gầy, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn bộ dáng bình thường, chẳng qua là ánh mắt vẫn tặc quang tỏa sáng.

- Giống hay không giống?

Phương Hành đắc ý hướng Ứng Sư Hống giương lên đầu.

Ứng Sư Hống thấy bộ dáng kia, cũng khẽ lấy làm kinh hãi, qua một hồi lâu, mới nhẹ nhàng thở dài, gật đầu, nói:

- Nếu không phải ta đã sớm biết được, thật không nhìn ra nửa phần sơ hở... Trên thực tế, cho dù ta biết là ngươi, nhưng vô luận là khí tức hay là bộ dáng, cũng nhìn không ra một chút sơ hở, thần thông biến hóa này quả nhiên là lợi hại... Ngô, đúng rồi, ánh mắt muốn thu liễm chút ít!

Kim Ô ở bên cạnh chen miệng nói:

- Trong đôi mắt tặc quang thái thịnh, quen thuộc đoán chừng liếc một cái là có thể nhận ra!

Phương Hành có chút im lặng, thở dài nói:

- Anh hùng bổn sắc, không dễ đổi a!

Ứng Sư Hống nghe hai người bọn họ chọc cười, thở dài nói:

- Phương công tử, ngươi giả mạo người này tên gọi tiểu Cửu, chính là ty thú giam một gã tạp dịch, chính là theo Xảo Xảo cùng nhau đi tới Băng Âm Cung năm cái hạ nhân, sau khi Xảo Xảo bái sư thành công, sẽ lưu trong cung phụng dưỡng, cũng quả thật có thể thành công lẻn vào Băng Âm Cung, bất quá dù sao thân phận thấp kém, sợ rằng bất lợi cho ngươi làm việc...

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Ngươi cũng đừng quản, tiểu gia tự có tính toán!

- Tiểu nhân hiểu được...

Ứng Sư Hống có chút dừng lại, vừa chần chờ nói:

- Bất quá... Phương tiểu tiền bối, Xảo Xảo dù sao cũng là nữ nhi duy nhất của ta, Sư Hống cầu ngươi... Bất luận là muốn đi Băng Âm Cung làm cái gì, ngàn vạn không cần liên lụy đến nàng a...

Phương Hành nghe, cười ha ha, nói:

- Ngươi yên tâm, không chừng ta còn giúp nàng đâu!

Ứng Sư Hống khổ sở nghĩ thầm con gái của ta an an ổn ổn bái nhập Băng Âm Cung là tốt rồi, cũng không trông cậy vào ngươi giúp...

Thì ra là, Phương Hành nghe thấy Ứng Xảo Xảo sắp sửa bái nhập Băng Âm Cung, liền có một chủ ý.

Hắn đạo cơ bị sát linh sở ô, phải mau sớm đem cái vấn đề này giải quyết, chẳng qua là Tông chủ Trần Huyền Hoa đã nói, trong Sở Vực, có thể giải quyết vấn đề này, chỉ có Băng Âm Cung Hồ Cầm lão nhân, nhưng hắn hết lần này tới lần khác ở còn chưa nghĩ ra như thế nào đả động lão đầu này, liền cùng hắn quan môn đệ tử đối chiến, vừa ác chiến vô cùng, mặc dù mình chiếm không ít tiện nghi, nhưng cái thù này cũng kết.

Lúc ấy ở Âm Ngục Uyên, cùng Hồ Cầm lão nhân hư ảnh nói chuyện với nhau, mặc dù mặt dày đòi Hồ Cầm lão nhân một cái nhân tình, nhưng đối mặt Kim Đan cấp đại năng, Phương Hành cũng không đủ nắm chắc làm cho nhân gia giữ lời, tự nhiên sẽ không như vậy ngu xuẩn đi tới cửa rồi, vạn nhất người ta trở mặt, không để ý tới nhân tình này, muốn cái mạng nhỏ của mình, không phải là tự chui đầu vào lưới?

Cũng vì vậy, trực tiếp tới cửa đi cầu chữa bệnh là không khôn ngoan, Phương Hành nghĩ ra một cái biện pháp, mượn cơ hội Ứng Xảo Xảo bái sư, lẻn vào Băng Âm Cung, đi dò xét một phen, lại đến tìm kiếm phương pháp hóa giải sát linh.

Hắn đã cùng Đại Bằng Tà Vương thương thảo, Hồ Cầm lão nhân nếu thật có cách pháp giúp hắn hóa giải sát linh, không ngoài hai loại khả năng, một là tu hành công quyết kỳ lạ, có thể khắc chế sát linh, hai chính là trên tay có pháp bảo, có thể trợ giúp Phương Hành đem sát linh hóa giải, mà Phương Hành chủ ý cũng đơn giản, nếu có tương ứng công quyết có thể hóa giải, vậy thì trộm công quyết.

Nếu là pháp bảo có thể hóa giải, vậy thì trộm pháp bảo.

Nói tóm lại, Băng Âm Cung một chuyến tất phải làm.

Bất quá, Băng Âm Cung có Kim Đan cảnh cao nhân thọ nguyên còn nhiều trấn giữ, so Thanh Vân Tông cùng Điệp Huyễn Cộc hiện nay lớn không biết bao nhiêu, có thể nói Sở Vực đệ nhất đại tông, đừng nói trộm pháp bảo, coi như là lẻn vào trong đó cũng không phải là một chuyện dễ, tìm một thân phận lừa dối đi vào, là phi thường cần thiết rồi, cũng đúng lúc Ứng Sư Hống đã rơi vào trong tay hắn, liền thuận thế có kế hoạch này.

Hôm nay, bị hắn cùng Đại Bằng Tà Vương bắt buộc, Ứng Sư Hống đã đem pháp ấn khắc ở vạn linh kỳ, thần niệm đã cùng yêu linh dung hợp, có yêu linh pháp ấn, liền tương đương khống chế được hắn, cho nên Phương Hành cũng không sợ Ứng Sư Hống làm cái gì, dĩ nhiên, để hồi báo hắn giúp chính hắn, Phương Hành đem cửu đầu sư yêu linh lưu tại trên người hắn, cũng không mạnh mẽ lấy đi.

Chương 211: Nhân sinh bi ai

Ngày lên đường đã xác định là ba ngày sau, Phương Hành tạm thời núp ở bên trong Bách Thú Tông đợi chờ thời khắc lên đường.

Trong khoảng thời gian này hắn cũng không nhàn rỗi, đem tất cả tin tức có thể hỏi thăm được liên quan tới Hồ Cầm lão nhân cũng hỏi thăm được rồi, lại phát hiện lão đầu này cũng rất có sắc thái truyền kỳ, nghe nói hắn đi lên từ chốn bần cùng, vốn là một vị lão nhân phàm tục đi khắp hang cùng ngõ hẻm diễn xiếc, nghèo rớt mùng tơi cả nửa đời, cũng ngay hoa giáp chi niên, trong lúc vô tình chiếm được một vị tán tu truyền thừa, từ đó bước vào đạo tu hành.

Một lão đầu tử đã tuổi trên năm mươi, không có chút căn cơ, không có chút tài nguyên, cũng không có minh sư chỉ điểm, nhưng hắn vẫn hết lần này tới lần khác dựa vào vị tán tu kia lưu lại trung giai pháp quyết tu luyện, nhất phi trùng thiên, dương danh Sở Vực, sau đó lấy thân Trúc Cơ bái nhập Băng Âm Cung, trảm yêu trừ ma, uy danh càng thịnh, vừa làm Băng Âm Cung Cung chủ trăm năm, mới chán ghét thế sự, từ đó ẩn lui, cực ít xuất đầu lộ diện.

Hôm nay trăm năm thời gian trôi qua, Hồ Cầm lão nhân danh tiếng cũng không bị người quên lãng, ngược lại càng thêm thần bí, danh hiệu đứng đầu Sở Vực, cũng là trong lúc này được kêu lên, thân phận tôn quý, tu hành giới còn có lời đồn đãi, ngay cả ban đầu người của Phù Diêu Cung đi tới Sở Vực, đi thứ nhất, cũng là Băng Âm Cung, mà lúc gặp Hồ Cầm lão tiên sinh, phải là bình lễ, cũng không ỷ vào thân phận của mình.

Hồ Cầm cả đời này, cũng cực ít thu đồ, Băng Âm Cung ngày càng lớn mạnh, mặc dù trên danh nghĩa vẫn cùng Thanh Vân Tông, Đại Diễn Tông cùng xưng ba đại tông môn, nhưng trên thực tế đã mơ hồ đứng trên hai tông còn lại, trong cung đệ tử tư chất siêu quần không biết có bao nhiêu, nhưng trong mấy trăm năm, hắn lại chỉ thu ba đệ tử, trong đó thủ đồ, đã trở thành hiện tại Băng Âm Cung Cung chủ, nhị đồ thì vốn là một đời thiên kiêu, sau lại cũng đang cùng người tranh phong đấu pháp mà bỏ mình đạo tiêu, mà đệ tam đồ chính là Sở Vực Linh Động đệ nhất thiên kiêu Diệp Cô Âm.

Nói như vậy, Ứng Xảo Xảo có thể bái vào môn hạ của hắn, có thể nói là một bước lên trời.

Chỉ riêng danh tiếng tọa hạ đệ tử của Hồ Cầm lão nhân, đã so với nàng hiện tại Bách Thú Tông Tiểu công chúa mạnh hơn rất nhiều lần.

Bất quá, nghe Ứng Sư Hống giảng giải nguyên nhân Ứng Xảo Xảo có thể bái vào môn hạ của Hồ Cầm lão nhân rồi, Phương Hành cảm thấy có chút cổ quái, thì ra là Ứng Xảo Xảo có thể bái nhập Băng Âm Cung, không phải là Ứng Sư Hống đi thông môn lộ, mà là vị Thái Thượng Trưởng lão gần trăm năm không hiện nhân thế này, chủ động truyền thư tới đây, nói nghe nói Ứng Xảo Xảo thiên tư không sai, nổi lên lòng yêu tài, muốn đem nàng thu làm tọa hạ đệ tử.

Với Ứng Sư Hống mà nói, con gái của mình có thể bái nhập người đứng đầu Sở Vực, không cần cả đời sống tại tiểu tông môn như Bách Thú Tông, tự nhiên vui vô cùng, vội vàng đáp ứng, nhưng Phương Hành mơ hồ cảm thấy không đúng lắm.

Tu hành giới, tiền lệ lão quái tu vi thâm hậu, bởi vì tích tài, muốn nhận một thiên tài làm đồ đệ tự nhiên là có, hơn nữa còn không ít, chỉ là có tư cách bị lão quái vật này tranh đoạt, không có chỗ nào mà không phải là chân chính thiên kiêu kỳ tài. Mà Ứng Xảo Xảo, Phương Hành cũng đã gặp, mặc dù nàng thiên tư quả thật không tệ, nhưng nếu đem so sánh, nói riêng về tư chất, cùng năm đó Đinh đẳng tư chất chính mình so sánh, nàng đại khái có thể coi như là một thiên tài, nhưng nếu cùng Diệp Cô Âm so với mà nói, quả thực chính là chim sẻ so sánh với phượng hoàng...

Bực này thiên tư tựa như còn không đạt tới mức có thể bị Băng Âm Cung Thái Thượng Trưởng lão chủ động gửi thư thu làm đệ tử sao?

Vấn đề này có chút không thông, Phương Hành cũng không suy nghĩ sâu xa.

Cự ly thời gian lên đường còn có ba ngày, Phương Hành nhàn rỗi không có chuyện gì, cũng âm thầm chuẩn bị.

Đầu tiên nghĩ tới, lại là đem kinh hoàng cầm từ trong tay Diệp Cô Âm đoạt tới dấu đi, phương pháp cũng rất đơn giản, trực tiếp ở phía ngoài kinh hoàng cầm, phủ lên một tầng huyền thiết, rèn thành bộ dáng một cái độc cước đồng nhân sóc, lại ở phía ngoài huyền thiết, để cho Đại Bằng Tà Vương khắc đầy ký hiệu, vừa có thể tăng cường đồng sóc uy lực, cũng có thể ngăn cách người khác cảm ứng được khí tức kinh hoàng cầm trong nội bộ huyền thiết.

Đại Bằng Tà Vương lời thề son sắt bảo đảm, có ký hiệu do chính hắn khắc, Kim Đan bình thường, căn bản không phát hiện được sơ hở.

Phương Hành cũng không có cách nào, kinh hoàng cầm là một món thượng phẩm huyền khí, giá trị liên thành, tự nhiên không thể tùy tiện bỏ đi, nhưng bảo bối này hết lần này tới lần khác không cách nào bỏ vào trong túi trữ vật, chỉ có thể dùng biện pháp này, mang ở trên người.

Tiếp sau, Phương Hành buộc Ứng Sư Hống mở ra Bách Thú Tông linh kho, vơ vét không ít thứ tốt ra ngoài, lấy làm tu luyện chi tư.

Hôm nay hắn đã Trúc Cơ thành công, lúc trước Linh Động cảnh tu luyện tài nguyên trên căn bản vô dụng rồi, chỉ có thể một lần nữa bắt đầu tích lũy tài nguyên, mặc dù ban đầu cướp sạch sơn cốc ba vị Trúc Cơ, cũng nhận được một chút Trúc Cơ cảnh tu sĩ tu hành đan dược cùng thượng phẩm linh thạch, nhưng xa xa không đủ dùng, dù sao hắn căn cơ vững chắc, mặc dù đạo cơ bị sát linh làm ô nhiễm, nhưng bản chất vẫn nguyên như cũ, chính là đạo cơ màu tím hơn tu sĩ bình thường vô số lần, Trúc Cơ bình thường tu hành đan dược cùng linh thạch, đối với hắn mà nói tác dụng không lớn, chỉ có thể bổ sung một chút trong ngày thường hao phí linh khí mà thôi, nếu muốn ngưng tụ tầng đạo cơ thứ hai, còn cần đại lượng tài nguyên chất lượng tốt.

Dĩ nhiên, thật đáng tiếc chính là, Bách Thú Tông đối với Linh Động cảnh đệ tử tu hành tư nguyên có lẽ không thiếu, nhưng thích hợp

Trúc Cơ cảnh tu sĩ tu luyện sở dụng tư nguyên quả nhiên cũng không phong phú, Phương Hành vơ vét cả tòa bảo khố của Ứng Sư Hống, để Ứng Sư Hống đau lòng xoay người không đành lòng nhìn, kết quả đạt được Phương Hành cũng không hài lòng, cảm giác chẳng qua là cũng tạm được, có chút ít còn hơn không mà thôi...

Nói tóm lại, hai người một cái mắng đối phương cường đạo, một cái mắng đối phương đói rách!

Cũng may, ba ngày thời gian, thoáng một cái đã qua, tiểu ma đầu này rốt cục phải đi.

Sáng sớm ngày thứ ba, Bách Thú Tông toàn tông đệ tử tụ tập đến trung thành, đưa Ứng Xảo Xảo lên đường.

Trung thành quảng trường, có một pháp thuyền dài chừng ba mươi trượng, là pháp khí đưa Phương Hành đám người rời Bách Thú Tông, mặc dù chỉ là trung giai pháp khí, nhưng được cái rộng rãi, thư thích, dù sao Bột Hải quốc tới Băng Âm Cung cự ly cũng không gần, chính là Trúc Cơ kỳ tu sĩ, cũng không nguyện ngồi mây mà bay, vẫn là ngồi pháp khí như vậy thoải mái, còn không hao phí tự thân linh lực.

Ứng Xảo Xảo và Mạc Da trưởng lão chịu trách nhiệm hộ tống, cùng với hạ nhân sắp theo Ứng Xảo Xảo cùng nhau đi tới Băng Âm Cung từng cái trèo lên thuyền, bao gồm Phương Hành giả mạo "Tiểu Cửu", tổng cộng có năm tên hạ nhân đi theo, trong đó hai người, chính là hai lão bà tử, chịu trách nhiệm thiếp thân chiếu cố Ứng Xảo Xảo, ba cái còn lại là người ở, chia ra chịu trách nhiệm "Tự cầm", "Vẩy nước quét nhà", "Mua bán" các chuyện.

Phương Hành phân đến chức trách lại là tự cầm, cũng chính là tiến vào Băng Âm Cung sau, chịu trách nhiệm giúp Ứng Xảo Xảo nuôi nấng linh cầm.

Ở trước lúc tới Băng Âm Cung, hắn cũng không cần phiền toái, linh cầm lúc này đã dùng quy tức đan, đặt ở trong túi trữ vật.

- Phụ thân, Xảo Xảo đi, ngài bảo trọng!

Trước khi đi, Ứng Xảo Xảo hướng Bách Thú Tông Tông chủ Ứng Sư Hống dịu dàng vái, nhẹ nói.

Sau khi trải qua sự tình Sở Chiêu Dương chết thảm ở trước mặt nàng, tiểu cô nương này lại là tính tình đại biến, từ tính tình tinh quái, trở nên trầm mặc ít nói, cùng phụ thân từ biệt, vẻ mặt cũng không biến hóa quá lớn.

- Tốt, Xảo Xảo, lần này đi Băng Âm Cung bái sư, cần nghe lời của Mạc Da trưởng lão...

Ứng Sư Hống cũng than nhẹ một tiếng, phân phó Ứng Xảo Xảo một câu, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành, lộ ra vẻ cầu khẩn.

Phương Hành liếc mắt, xoay người sang chỗ khác.

Nghĩ thầm chính mình dựa thế tiến vào Băng Âm Cung mà thôi, người này lại dường như muốn gửi gắm con gái cho mình, quá đáng ghét.

- Tông chủ, chúng ta lên đường...

Mạc Da trưởng lão hướng Bách Thú Tông Tông chủ hành lễ, sau đó gào to một tiếng, thúc dục pháp nguyên trên thuyền.

Pháp thuyền ùng ùng thăng thiên mà lên, tựa n một tòa cung điện khổng lồ, hướng viễn không lao đi.

Bách Thú Tông đệ tử tại phía dưới, nhất tề khom người đưa tiễn.

Mây trôi vạn dặm, kình phong ập tới, trên mặt đất sông núi cảnh sắc nhanh chóng xẹt qua.

Người tu hành phi hành, có đôi khi cũng là một chuyện rất nhàm chán, dù sao địa vực quá lớn, cho dù là lấy tốc độ kinh người của hồng tước, từ Bột Hải quốc chạy tới Sở Vực bắc bộ Băng Âm Cung, cũng cần thời gian gần một tháng, lại là tương đối nhàm chán, Phương Hành cảm thấy chán, cả ngày ngồi ở đuôi pháp thuyền, uống rượu, nhìn đầy trời lưu vân tịch hà.

- Ai, nhân sinh thật là bi ai a...

Nhìn nhìn, Phương Hành không khỏi bi từ, ngửa mặt lên trời thở dài.

Cảm giác mình rõ ràng đã Trúc Cơ thành công, rõ ràng hẳn là cùng Kim Ô cùng nhau xông xáo giang hồ, đánh cướp nơi nơi, bây giờ lại bị ép giả trang thành người hầu, cùng đi Băng Âm Cung quỷ quái cầu người chữa bệnh, ông trời già thật sự là quá tàn nhẫn.

- Nhân sinh của ngươi có cái gì đáng buồn?

Một thanh âm nhàn nhạt vang lên, lại thấy hồng ảnh xuất hiện ở mạn thuyền khác của đuôi thuyền, chính là Ứng Xảo Xảo, nàng đã đổi sang hồng trang xinh đẹp Phương Hành lần đầu tiên thấy nàng từng mặc, trên mặt vết sẹo cũng đã tốt, gương mặt trở nên bóng loáng như đồ sứ, nhưng vẻ mặt quỷ linh tinh quái đã không thấy rồi, ưu thương như vậy, ánh mắt ảm đạm, nhìn ngoài thuyền lưu vân tịch quang.

Nàng lại là ở trong khoang thuyền bị đè nén, trong lúc vô tình đi tới đuôi thuyền hóng gió, vừa vặn nghe được Phương Hành kêu rên một tiếng.

Theo Ứng Xảo Xảo, sau khi mình ở gặp được tiểu ma đầu kia, mới là bắt đầu nhân sinh bi ai nhất, tên người hầu rỗi rãnh không có chuyện gì núp ở phía sau pháp thuyền uống rượu, có cái gì thật đáng buồn, liền thuận miệng hỏi một câu.

Phương Hành sớm phát hiện Ứng Xảo Xảo, chẳng qua là không phản ứng đến nàng, liếc mắt, lười biếng nói:

- Dù sao bi ai hơn ngươi!

Ứng Xảo Xảo thấy người này đối với mình hờ hững, trong lòng cũng cảm thấy có chút mới mẻ, khẽ tựa vào mép thuyền, thản nhiên nói:

- Ngươi biết cái gì là bi thương buồn bã? Biết không? Hung nô trung thành nhất cùng Chiêu Dương ca ca thương yêu ta nhất, cũng bị một cái tiểu ma đầu hung ác giết, ta mỗi ngày mỗi đêm cũng ác mộng, trong mộng tất cả đều là tiếng cười của tiểu ma đầu kia, mỗi lần tỉnh lại cũng là một thân mồ hôi lạnh... Ta... Ta cuối cùng hận không thể đem tiểu ma đầu kia giết chết, hận không thể... đem hắn bầm thây vạn đoạn... Nhưng mà...

Nói tới đây, nàng hơi ngẩn ra, tựa hồ mình cũng không kịp phản ứng, rõ ràng là bình thời vô luận người khác làm sao khai đạo chính mình, cũng sẽ không nói ra, làm sao ở nơi này trước mặt hạ nhân không biết lễ số nói ra?

Phương Hành nghe, lại là vẻ mặt ngẩn ngơ, vội vàng xoay người lại, vẻ mặt trịnh trọng, lời nói thấm thía nói:

- Tiểu muội muội, ngươi như vậy không đúng, phải học cách buông bỏ cừu hận mới được a...

Ứng Xảo Xảo ngẩn ra, không nghĩ tới hắn nói với mình cái này, cười lạnh nói:

- Tại sao?

Phương Hành rất chân thành nói:

- Bởi vì nếu ngươi không buông xuống cừu hận, nhân sinh sẽ càng thêm bi ai!

Chương 212: Người tốt nhất đối với mình

Khuyên Ứng Xảo Xảo buông xuống cừu hận, cũng thật là lời thật long hiếm có của Phương Hành, hắn cũng không có thói quen để lại mầm tai vạ, vừa nghe Ứng Xảo Xảo đối với mình hận ý nhiều như thế, suýt nữa vung tay đem nàng ném xuống trên từ pháp thuyền.

Bất quá chuyển niệm nghĩ đến, chính mình còn phải dựa vào tiểu nha đầu này lẻn vào Băng Âm Cung, hơn nữa cha nàng đã là người của mình rồi, cho nên vẫn khuyên nàng buông bỏ cừu hận.

Ứng Xảo Xảo bởi vì một câu "Buông bỏ cừu hận" của Phương Hành, trong bụng hỏa khí thăng lên, câu "Tại sao" kia, đã mang theo tức giận, nhưng mà bỗng nghe Phương Hành đưa ra câu trả lời là "Nếu không ngươi sẽ càng thêm bi ai", cả người nhất thời hơi ngẩn ra, theo bản năng nói:

- Tiểu ma đầu này đã làm hại ta thảm hại như vậy, còn thế nào để cho ta bi ai hơn thế nào?

Phương Hành trịnh trọng nói:

- Ngươi nghĩ đi, ngươi hận hắn như thế, nhất định sẽ lại đi chọc hắn, mà hắn lợi hại như vậy, ngươi không làm gì được hắn thì sao? Vạn nhất hắn lại đem cha ngươi giết thì sao, chẳng phải là càng thêm bi ai ư?

Ứng Xảo Xảo hừ một tiếng, nói:

- Hắn làm sao có thể là đối thủ của phụ thân ta?

Phương Hành nói:

- Vậy cũng không nhất định!

Ứng Xảo Xảo nói:

- Hắn nhất định không phải đối thủ của phụ thân ta!

Phương Hành im lặng, nói:

- Vậy cũng tốt, vậy vạn nhất hắn đem ngươi giết thì sao?

Ứng Xảo Xảo nghẹn đỏ mặt, lớn tiếng nói:

- Ta không sợ chết!

Phương Hành nói:

- Vậy nếu đem ngươi cởi hết quần áo treo ở trên cây thì sao?

Ứng Xảo Xảo sắc mặt đại biến, cả kinh nói:

- Hắn... Hắn làm sao làm chuyện quá mức như vậy?

Phương Hành nói:

- Là ngươi chủ động trêu chọc người ta, người ta làm gì cũng không coi là quá mức!

Ứng Xảo Xảo nhất thời lại cảm giác không phản bác được, một loại cảm giác vô lực từ đáy lòng nàng dâng lên.

Trên thực tế, tâm tư nữ tử vô cùng khó đoán. Ở lần đầu tiên nàng ở Loạn Hoang sơn bị Phương Hành rạch mặt, tự nhiên là hận Phương Hành hận muốn chết. Mà lần thứ hai, tiểu ma đầu từ trên trời giáng xuống, một đao chặt đầu Sở Chiêu Dương ở trong suy nghĩ của nàng phi thường cường đại, mà đầu này hết lần này tới lần khác bay đến trên tay nàng, máu tươi phun vào người, cũng làm cho nàng cảm nhận được sợ hãi thật sâu.

Người khác khuyên nàng, luôn nói tu hành tốt, tương lai có thể giết chết tiểu ma đầu này.

Nhưng trong nội tâm Ứng Xảo Xảo lại cực sợ tiểu ma đầu này, nàng mới vừa rồi trong lúc vô tình nói ra lời nói kia, phía trước là nói mình hận Phương Hành như thế nào, phía sau cùng "Nhưng mà", nhưng thật ra muốn nói, chính mình hận hắn như thế, nhưng hết lần này tới lần khác vừa nghĩ tới hắn đã sợ muốn chết, thậm chí ngay cả ý nghĩ giúp Chiêu

Dương ca ca báo thù cũng không có, đây mới thực sự là bi ai.

Phương Hành hôm nay chỉ nói mình lợi hại, khuyên Ứng Xảo Xảo thu long báo thù lại hợp Ứng Xảo Xảo nội tâm ý nghĩ.

Bất quá, rốt cuộc vẫn là lòng tự ái rất cao, ngẩn ngơ một lát, liền cả giận nói:

- Ngươi tại sao giúp đở hắn nói chuyện?

Phương Hành nói:

- Trời đất chứng giám, ta đây là muốn tốt cho ngươi!

Trong lòng nghĩ, nếu không phải cần nhờ ngươi ta đã ném ngươi xuống rồi.

- Tốt với ta?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, cảm thấy hạ nhân này bộ dạng nói chuyện vô cùng thật tình, trong lòng lại có chút ấm áp.

Khẽ quay mặt, bỗng nhiên đưa tay hướng hồ lô rượu của Phương Hành bắt tới, nói:

- Đem rượu của ngươi cho ta uống!

Phương Hành không nỡ, đây là linh tửu chính bản thân hắn ngâm, phất tay gạt tay nàng, nói:

- Tiểu nha đầu uống rượu cái rắm!

Ứng Xảo Xảo trừng mắt, nói:

- Ta là tiểu thư của ngươi, ngươi dám gọi ta nha đầu, còn không cho ta uống rượu ư?

Phương Hành che đầu, thở dài nói:

- Ngươi cũng dùng thân phận tới dọa ta, nhân sinh của ta thật con mẹ nó bi ai...

Trong lòng ở suy nghĩ có muốn đem nha đầu chết tiệt này ném xuống hay không!

Ứng Xảo Xảo nghe, cũng cảm giác áy náy, cảm thấy hạ nhân này mặc dù thô lỗ vô lý, lại là muốn tốt cho mình, không để cho mình uống rượu, cũng là cảm giác mình còn quá nhỏ, uống rượu đối với thân thể không tốt, cảm giác như thế, cũng có chút ít cùng hung nô có chút đần, có chút hung, nhưng đối với mình đặc biệt trung thành có điểm giống rồi, khó trách phụ thân chuyên môn chỉ định hắn cùng mình đi Băng Âm Cung.

- Tốt lắm, ta không trách ngươi xưng hô ta như thế nào, nhưng mà ta muốn uống rượu!

Ứng Xảo Xảo mân mê miệng nhỏ, hơi lộ ra tính tình điêu ngoa trước kia.

- Uống uống uống, ta để cho ngươi uống, uống tới chết cũng được!

Phương Hành chắp tay sau lưng đi vào khoang thuyền, kéo bình tới đây, lại là rượu ngon của Mạc Da trưởng lão đặt ở trên pháp thuyền, tên là "Lục dương xuân", lại là lấy sáu loại yêu thú chi đan luyện chế rượu ngon, bất quá loại linh tửu này chế biến vô cùng xảo diệu, độ rượu khống chế ở một cái trình độ liệt mà không thương, cũng không như linh tửu của Phương Hành, trừ hắn cùng Kim Ô ra, người bình thường căn bản không có cách nào uống.

- Ngươi...

Ứng Xảo Xảo nhìn Phương Hành ôm vò rượu tới, hốc mắt bỗng nhiên có chút hồng.

- Con mẹ nó rượu cũng cho ngươi rồi, ngươi còn khóc cái trứng a?

Phương Hành có chút giận, đem vò rượu đẩy tới trước người Ứng Xảo Xảo.

Ứng Xảo Xảo cũng không nhận, quật cường nói:

- Ta muốn uống loại rượu vớ vẩn của ngươi cơ!

Phương Hành nói:

- Thúi lắm, rượu này mới là vớ vẩn, của ta đó là rượu ngon, không để cho ngươi uống!

Ứng Xảo Xảo quật cường một hồi, vẫn yên lặng đưa tay, nhận lấy một cái vò rượu.

Phương Hành không biết, lúc này Ứng Xảo Xảo, tâm linh cực kỳ yếu ớt, mà liên tưởng năng lực vô cùng phong phú, mới vừa một cái cử động của hắn, rồi lại để cho Ứng Xảo Xảo đang nhớ lại trước đây thật lâu, nàng thấy hung nô đứng ở chuồng ngựa uống rượu, cảm thấy rất vui, chạy tới cùng hắn muốn uống rượu, hung nô cũng không cho hắn, mà là chạy vào thiện ty, cho hắn trộm tới một vò rượu ngon.

Một lần này, hung nô bị phát hiện trộm rượu, hung hăng bị đánh hai roi, nhưng cũng để cho Ứng Xảo Xảo nhớ lấy sự kiện kia.

Sau lại nàng từng uống loại rượu kia của hung nô, vừa chua lại chát, một chút cũng không dễ uống.

Giờ khắc này Phương Hành biểu hiện, lại làm cho nàng lần nữa cảm thấy cảm giác này, cái hạ nhân hung ác này, quả nhiên cùng hung nô rất giống, hắn tất nhiên là cảm thấy rượu hạ nhân uống, không xứng với thân phận của mình, mới liều mạng bị Mạc Da trưởng lão trừng phạt, chạy đi trộm rượu cho mình... Bất quá hung nô lúc ấy trộm một vò, hắn trực tiếp trộm hai đàn, lá gan so với hung nô lớn hơn nhiều.

Phương Hành ngồi ở bên mép thuyền, đẩy ra nút lọ nếm thử một miếng, chép miệng, cảm thấy mùi vị quá nhạt.

Ứng Xảo Xảo cho là hắn chưa từng uống loại rượu ngon này, bộ dạng cũng thật đáng yêu, khẽ mỉm cười, ở bên cạnh hắn ngồi xuống.

Gió mát quất vào mặt, ánh nắng chiều đầy trời, không trung đã có tinh thần dần dần thắp sáng trên không trung.

- Ngươi nói nhân sinh của ngươi rất đau xót, là chuyện gì xảy ra? Tu hành tài nguyên không đủ sao?

Ứng Xảo Xảo trầm mặc ngồi một hồi, nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

Tất cả người hầu đi theo nàng đều là trên người có tu vi, nếu không cũng không đủ năng lực làm việc hoặc là bán mạng thay nàng, nhưng những người này lại là ngoại môn đệ tử ở Bách Thú Tông thân phận tương đối thấp, thường xuyên rầu rỉ vì tài nguyên.

Phương Hành quyết định nhân cơ hội giáo dục nàng, nói:

- Đúng vậy, cũng không giống đại tiểu thư như ngươi...

Ứng Xảo Xảo cười hì hì, nói:

- Ta bình thời cũng là dùng trung phẩm linh thạch tu luyện, ngươi có muốn không?

Vừa nói lấy ra ba khối linh thạch, đưa tới trước mặt Phương Hành.

Phương Hành nghẹn một chút, nghĩ thầm tiểu gia hiện tại khen thưởng người khác cũng dùng thượng phẩm linh thạch rồi...

Ứng Xảo Xảo đem linh thạch đặt ở trên tay của hắn, nói:

- Đừng lo lắng, Mạc Da trưởng lão nếu có hỏi mà nói, nói là ta thưởng ngươi, sau này nếu ngươi thiếu tu hành tài nguyên, cứ tới chỗ của ta!

Nói xong quay đầu đi chỗ khác, nhìn không trung điểm điểm tinh thần, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi:

- Ngươi từng có loại cảm giác vô cùng ghét một người, nhưng lại vô cùng sợ hắn sao?

Phương Hành theo bản năng suy nghĩ một chút, nói:

- Lúc còn rất nhỏ từng có, ta có chín thúc thúc, đối với ta rất tốt, mọi người ở trong sơn cốc, uống rượu đánh nhau, trêu chọc các trò, cuộc sống rất vui, nhưng sau bỗng nhiên có một người rất lợi hại, đem tất cả bọn họ đều giết, ta sợ hãi từ trong mật đạo chui ra, lúc ấy vô cùng hận hắn, nhưng cũng sợ hắn sẽ đuổi theo...

Ứng Xảo Xảo nghe ngây ngốc, vội vàng hỏi:

- Sau đó?

Phương Hành vừa định nói "Sau đó ta đem hắn làm thịt", chợt nhớ tới nói như vậy, chính mình sẽ bại lộ, liền cười hắc hắc, nói:

- Sau đó không phải ta đến Bách Thú Tông các ngươi sao...

- Ác nhân kia đâu?

Ứng Xảo Xảo quay đầu hỏi, tựa như vô cùng ân cần, không có phát hiện mình cách Phương Hành rất gần, lông mi đều sắp đụng phải mũi của hắn.

- Sau đó hắn đã chết!

Phương Hành thản nhiên nói.

Ứng Xảo Xảo thở ra, nói:

- Thật tốt, có người thay ngươi báo thù!

An tĩnh một hồi, nàng nhẹ giọng nói:

- Ngươi cũng rất thương tâm a? Ta biết ngươi muốn khuyên ta, ác nhân tự nhiên sẽ gặp báo ứng, cho nên không cần nhất định đi tìm hắn báo thù sao, thật ra thì ta cũng không dám, ta vừa nghĩ tới hắn đã sợ, có đôi khi nửa đêm mơ tới hắn, cũng sẽ sợ không dám ngủ tiếp...

Một bên nhẹ nhàng nói, nàng thanh âm càng lúc càng thấp, đầu khẽ tựa vào trên bả vai Phương Hành.

- Muốn ngủ thì trở về phòng ngủ...

- Không cần, ngươi để cho ta dựa vào một hồi...

- Vai ta mỏi...

Phương Hành quay đầu mắng nàng, nhưng chợt thấy Ứng Xảo Xảo nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt long lanh chảy trên gương mặt.

Lúc này trong khoang thuyền, hai bà tử thấy tiểu thư không trở lại, đi ra tìm đến, nhưng bỗng nhiên nghe được, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một trận kịch liệt linh khí ba động, lại thấy bầu trời đêm một vầng trăng sáng khổng lồ, chợt có một chiếc chiến xa khổng lồ màu bạc xé rách không trung mặc vân, ùng ùng hướng pháp thuyền lao đến, suýt nữa đâm vào

- Không tốt, phía trước có pháp thuyền...

Màu bạc chiến xa có người quát lạnh, sau đó chiến xa đột nhiên lách qua, từ pháp thuyền trước mặt sát qua.

Chẳng qua là, chiến xa dù sao quá lớn, ước chừng là gấp ba pháp thuyền, hơn nữa tựa hồ mới vừa thi triển thuấn di, vừa xuất hiện, mang ra kịch liệt kình phong, sức gió mạnh, cơ hồ đem pháp thuyền lật ngược, Ứng Xảo Xảo tựa vào trên bả vai Phương Hành thét kinh hãi, cả người ngã bay ra ngoài, Phương Hành ánh mắt lạnh lẽo, đem nàng kéo trở về trong lòng ngực của mình, một tay nắm cả, hướng chiến xa nhìn lại.

- Đạo hữu phương nào, kinh ta Bách Thú Tông pháp thuyền?

Trong nháy mắt này, Mạc Da trưởng lão một mực trước khoang thuyền nhắm mắt đả tọa đột nhiên bay ra pháp thuyền, đứng trên không trung hét lớn.

- Ha ha, Bách Thú Tông? Bột Hải quốc tiểu tông môn sao? Chớ cản đường, chúng ta đang vội lên đường!

Trên chiến xa, truyền đến một thanh âm có chút không yên, tựa hồ người trên chiến xa, thấy suýt nữa đụng vào pháp thuyền, vốn là có chút lo lắng, bất quá ở nghe nói đây là Bách Thú Tông pháp thuyền, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Chương 213: Bái sư Băng Âm Cung

Các ngươi là nhân mã tông nào? Đụng vào pháp thuyền chúng ta, lại không xin lỗi, còn bắt chúng ta nhường đường?

Mạc Da trưởng lão có chút tức giận, khí tức phóng ra, hướng chiến xa uy áp.

Chiến xa màu bạc ngừng lại, trôi nổi tại trong hư không, lại thấy chiến xa này cao chừng mười trượng, dài hai mươi trượng, xung quanh tỏa sáng, vẽ ký hiệu phiền phức, linh thạch tác dụng bất đồng vây quanh ở trên sườn xe, xếp hàng bố trí thành pháp trận, cũng chính là những thứ pháp trận cao quý này, khiến cho chiến xa có khả năng thuấn di hư không, chỉ bất quá chiến xa mặc dù ngừng lại, người trên xe không có ý tứ lộ diện, đối mặt với Mạc Da trưởng lão uy áp, đối phương thậm chí cảm giác giống như là trò cười, không phát giác gì.

- Một cái Trúc Cơ sơ kỳ, cũng dám cản đường trước chiến xa của Mạc gia ư?

Trong chiến xa, một thanh âm cười lạnh truyền ra, một đạo khí tức đột nhiên bắn ra, phô thiên cái địa.

- Trúc Cơ trung kỳ...

Mạc Da trưởng lão nhất thời kinh hãi, sắc mặt chợt biến.

Thực lực bị người ta chèn ép, tâm tư muốn đối phương nói xin lỗi nhất thời phai nhạt rất nhiều, bất quá cứ như vậy mà chịu thiệt, cũng có chút không cam lòng, dừng một chút, nói:

- Chẳng lẽ là Bách Lý Quốc Mạc gia? Đạo hữu, không cần khinh người như vậy, chúng ta chuyến này chính là hộ tống con gái của tông chủ đi Băng Âm Cung Hồ Cầm lão tiền bối bái sư, ngươi không nể mặt như thế có được hay không!

Khẩu khí của hắn đã có chút ít yếu thế rồi, Bách Lý Quốc cũng là một nước nhỏ ở ngoài rìa Sở Vực, kỳ danh "Bách Lý", chính là chỉ quốc vực nhỏ hẹp, bất quá trăm dặm có linh quáng, có thể khai thác linh thạch, cảnh nội tu sĩ có chút giàu có, mà Bách Lý Quốc Mạc gia, chính là một trong mấy đại thế gia của Bách Lý Quốc, gia tộc thực lực rất mạnh, tục truyền có Kim Đan Lão tổ trấn giữ, không thể khinh thường.

Hơn nữa, đối phương có Trúc Cơ trung kỳ tu sĩ ở đây, Mạc Da trưởng lão tự nhiên không dám cùng đối phương gây sự, bất quá trực tiếp thối lui thì mất hết thể diện, liền đưa ra chuyện Ứng Xảo Xảo muốn đi Băng Âm Cung bái sư, muốn dùng danh tiếng của Hồ Cầm lão nhân hù dọa đối phương.

- Sao? Các ngươi cũng đi Băng Âm Cung bái sư ư?

Bên trong chiến xa vang lên một thanh âm cảm giác kinh ngạc, bỗng nhiên, cửa xe mở ra. Hai đạo nhân ảnh từ bên trong xe bay ra, là một lão giả cùng một người tuổi trẻ chân đạp cổ kiếm màu trắng, lão giả kia chính là Trúc Cơ trung kỳ, hiển nhiên chính là người vừa rồi phóng ra khí tức đè ép Mạc Da trưởng lão, mà người tuổi trẻ kia lại là Linh Động tầng chín, khí phái bất phàm.

Người tuổi trẻ đạp kiếm hướng pháp thuyền bay tới, thản nhiên nói:

- Bái sư chính là vị nào, mời đi ra gặp mặt!

Mạc Da trưởng lão âm thầm kinh hãi, vội vàng lướt đến, ngăn phía trước ở pháp thuyền, trầm giọng nói:

- Đạo hữu là có ý gì?

Trúc Cơ trung kỳ lão giả cười cười, nói:

- Ngươi không cần sợ, vị này chính là thiên kiêu Mạc gia chúng ta Mạc Dương, hắn cũng đi Băng Âm Cung bái Hồ Cầm lão nhân làm sư, thấy tiểu sư muội tương lai, bái phỏng một chút mà thôi!

- Cái gì?

Mạc Da trưởng lão hơi ngẩn ra, trên mặt lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Người trẻ tuổi kia cũng đi Băng Âm Cung bái Hồ Cầm lão nhân làm sư?

Chuyện này không khỏi rất cổ quái rồi, Hồ Cầm lão nhân là thân phận bực nào, là Thái Thượng Trưởng lão thoái ẩn Băng Âm Cung gần trăm năm, cả đời cũng chỉ thu ba đệ tử, vốn tưởng rằng con gái của tông chủ Ứng Xảo Xảo, chính là gặp vận may, mới chiếm được một cái cơ hội bái lão nhân gia làm sư phụ, sẽ trở thành đệ tử thứ tư của Hồ Cầm lão nhân, nơi nào nghĩ đến, lại đột nhiên xuất hiện một người bái sư khác?

Người tuổi trẻ thấy được thần sắc của Mạc Da trưởng lão, khẽ mỉm cười, nói:

- Có huyền băng lệnh làm chứng!

Vừa nói ngón tay bắn ra, một quả lệnh bài trong suốt tản ra nhè nhẹ hàn khí lơ lửng ở không trung, Mạc Da trưởng lão thấy, nhất thời càng thêm nghi ngờ, hắn từng thấy huyền băng lệnh của Ứng Xảo Xảo, quả thật cùng vật này không khác, nghi ngờ, quay đầu hướng Ứng Xảo Xảo nhìn tới, Ứng Xảo Xảo đang trong ngực Phương Hành, có chút tâm hoảng ý loạn, Phương Hành bấm nàng một cái, mới thanh tỉnh lại.

Ửng đỏ mặt, nhìn Phương Hành một cái, bình tĩnh tâm tình, dùng lướt khí thuật nhảy tới trên đám mây của Mạc Da trưởng lão, sau đó cũng lấy ra một quả huyền băng lệnh, cho đối phương nhìn một chút, dịu dàng thi lễ một cái, nói:

- Xảo Xảo bái kiến Mạc sư huynh!

Thanh niên gọi Mạc Dương kia đánh giá Ứng Xảo Xảo một cái, trong đôi mắt hiện lên một tia kinh diễm, mỉm cười nói:

- Tiểu sư muội thật xinh đẹp!

Rồi sau đó quay đầu hướng Trúc Cơ trung kỳ lão giả gật đầu, nói:

- Sư muội, pháp thuyền của ngươi quá chậm, khi nào mới có thể chạy tới Băng Âm Cung? Nếu gặp nhau, chính là hữu duyên, không bằng đến trên chiến xa của ta, đưa ngươi đoạn đường thì sao!

Ứng Xảo Xảo có chút kinh hãi, tự nhiên không chịu tùy tiện đi lên pháp thuyền của người khác, nhẹ nhàng cự tuyệt nói:

- Không cần!

Mạc Dương còn muốn nói nữa, Trúc Cơ trung kỳ lão giả nhắc nhở:

- Dương nhi, lên đường quan trọng hơn!

Mạc Dương ngẩn ra, cười nói:

- Đúng rồi, cũng không thể rơi phía sau mấy người kia, như vậy sư muội, ta đi Băng Âm Cung trước chờ ngươi!

Vừa nói hai tay nhún, nhẹ nhàng thi lễ, bay trở về chiến xa, hóa thành lưu quang bay về phía trước.

- Đây là chuyện gì? Mạc gia thanh niên cũng đi Băng Âm Cung bái sư?

Mạc Da trưởng lão mang theo vẻ mặt vẻ kinh ngạc trở lại trong thuyền, không giải thích được lầm bầm lầu bầu.

Phương Hành thì thầm nghĩ:

- Tên mặt trắng này nói không thể rơi vào phía sau mấy người kia, chẳng lẽ còn có những người khác?

- Không đúng lắm, chúng ta cũng mau chạy tới Băng Âm Cung đi!

Mạc Da trưởng lão trong lòng dâng lên cảm giác không ổn, cũng toàn lực thúc dục pháp thuyền.

Trải qua biến cố này, Ứng Xảo Xảo cũng ngượng ngùng ở lại đuôi thuyền rồi, hướng Phương Hành khẽ mỉm cười, nói:

- Hôm nay cám ơn ngươi!

Dứt lời, liền về khoang thuyền phía trước, cước bộ đã nhẹ nhàng rất nhiều.

- Hành trình bái sư lần này, nhìn dáng vẻ có chút cổ quái a...

Phương Hành nói thầm, cũng về phía sau khoang thuyền.

Trong lòng suy nghĩ, hi vọng kế hoạch lẻn vào Băng Âm Cung của mình đừng bị ảnh hưởng, nếu không sẽ phiền toái lớn.

Pháp thuyền lướt đi, ngày đêm chạy đi, rốt cục ở nửa tháng sau, chạy tới phạm vi Băng Âm Cung.

Mà lúc này, cự ly ngày cùng Băng Âm Cung ước định bái sư chưa đầy ba ngày.

Băng Âm Cung tọa lạc ở trên cánh đồng tuyết, dưới đất sinh ra thượng cổ âm mạch, hàng năm phát ra hàn khí âm trầm, đến nỗi này trong vòng ngàn dặm, cũng là hàng năm băng tuyết bao trùm, mà thượng cổ âm mạch, mặc dù lạnh vô cùng, thật ra cũng là một loại thượng thừa linh mạch, trong hàn khí, ẩn chứa chút tia linh khí, còn có thể áp chế tạp niệm, lại là địa phương tốt để tu luyện, nếu không Băng Âm Cung cũng sẽ không mạnh mẽ đến thế.

Tới gần Băng Âm Cung ngàn dặm, đã là lúc xế chiều, gió lẫm lẫm, có một nam một nữ vóc người cẩm bào tiến lên đón, xa xa đã nói:

- Có phải người có huyền băng lệnh, tới Băng Âm Cung bái sư không?

Mạc Da trưởng lão từ trong thuyền lướt đi, cất cao giọng nói:

- Chính là Bách Thú Tông Tông chủ chi nữ Ứng Xảo Xảo tới để bái sư!

Lúc nói chuyện, hai cái đệ tử Băng Âm Cung đã đi tới trước mặt bọn họ, Ứng Xảo Xảo cũng xuất hiện, đem huyền băng lệnh đưa tới, hai gã đệ tử kiểm tra xong, lạnh lùng đánh giá nàng một cái, nói:

- Những người khác nhận được huyền băng lệnh cũng đã tới rồi, sư tôn có lệnh, Băng Âm Cung động phủ không đủ, liền để bọn ngươi ở hàn phách cốc, ba ngày sau, sẽ được bái kiến Thái Thượng Trưởng lão!

Mạc Da trưởng lão kinh hãi, chắp tay nói:

- Vị đạo hữu này, chẳng lẽ lần này bái sư có rất nhiều người sao?

Thật ra hai người đệ tử Băng Âm Cung này, già hơn chút ít chính là Linh Động tầng chín, trẻ tuổi chút ít chỉ có Linh Động tầng bảy, nhưng dù sao đối phương là đệ tử Băng Âm Cung, Mạc Da trưởng lão không dám lên mặt, hỏi vô cùng khách khí.

Hai đệ tử Băng Âm Cung nghe xong, cười lạnh một tiếng, người già hơn chút ít trả lời:

- Các ngươi cho là Thái Thượng Trưởng lão là vì Bách Thú Tông các ngươi phá lệ thu đồ sao? Nghĩ nhiều rồi!

Mạc Da trưởng lão nhất thời nghẹn họng, không tiện hỏi nữa.

Chẳng qua là cũng từ những lời này chiếm được đáp án, lần này người tới bái sư quả nhiên có rất nhiều.

Cũng không biết tại sao, ban đầu ở Hải Yêu thành, Diệp Cô Âm cũng không nhắc tới chuyện này, lại để cho Bách Thú Tông bị người ta cười chê như vậy.

Hàn phách cốc ở trong dãy núi cách ba tram dặm, cũng là trắng như tuyết, chẳng qua là trong sơn cốc, có ôn tuyền, hơi đằng đằng, cỏ thơm sinh ra, cũng thành một mảnh phúc địa, trong cốc xây một mảnh tiểu lâu, nhã trí vô cùng, lại là Băng Âm Cung đệ tử thỉnh thoảng tới ở u cốc, lúc này bị Băng Âm Cung coi là địa phương tiếp đãi người tới bái sư.

Lúc này ở trước sơn cốc, đã có vài nhóm người chờ chực, bọn họ cũng chẳng biết tại sao không vào cốc, mà là đều chiếm một mảnh địa vực, pháp khí lơ lửng, tùy tùng hộ vệ chia ra nghỉ ngơi, nhìn thấy Bách Thú Tông đệ tử tới, rối rít ngẩng đầu đánh giá.

- Di? Lại tới một cái nữa, đây là đệ tử nhà ai?

- Nhìn trên pháp thuyền ấn ký, giống như là Bột Hải quốc Bách Thú Tông đệ tử!

- Ha ha, nguyên lai là nông thôn dã bgaab, lại cũng có tư cách bái nhập Băng Âm Cung, thật là hiếm thấy!

Ngoài sơn cốc mấy đội nhân mã, có không ít người cũng thấp giọng nghị luận.

Mạc Da trưởng lão cùng Ứng Xảo Xảo nhìn thấy trận chiến này, hiển nhiên đều có chút giật mình, đưa mắt nhìn bốn phía, hết sức mờ mịt.

Phương Hành ở bên cạnh thấy, tức đau răng, nghĩ thầm:

- Ôi, kết nhóm với một đám ngốc nghếch...

Cũng bên sơn cốc trên một tòa tuyết phong thấp bé, đang có ba cái người tuổi trẻ ngồi quanh một khối nham thạch tuyết trắng, trên đá đun một bình đan trà, ba chén trà, bên cạnh để một bàn cờ, lại là hai người chơi cờ, một người bàng quan, thấy pháp thuyền đến, ngồi cạnh bàn cờ bạch y Mạc Dương cười nói:

- Bách Thú Tông xinh đẹp tiểu sư muội đến, ta muốn đi gặp một chút!

Cùng hắn đánh cờ người tuổi trẻ thanh sam cười cười, nói:

- Ta khuyên ngươi tốt nhất không cần đi!

Bạch y Mạc Dương ngây ngốc, cười nói:

- Tại sao? Ta cũng không phải là trốn đánh cờ, đi một lát sẽ trở về cùng ngươi chém giết!

Người tuổi trẻ thanh sam khẽ lắc đầu, nói:

- Ngươi chẳng lẻ không nghe nói tin tức Diệp tiên tử ở Bột Hải quốc gặp chuyện không may sao? Mặc dù làm chuyện ác chính là tiểu ma đầu tên là Phương Hành, nhưng Bột Hải quốc thân là chủ nhân, cũng khó thoát tội, ta dám cam đoan, hiện tại Băng Âm Cung đệ tử đối với Bách Thú Tông ấn tượng nhất định rất kém cỏi, ngươi không tránh xa, lại còn muốn nhúng chàm ư?

Bạch y Mạc Dương ngẩn ngơ, hướng người tuổi trẻ thanh sam vừa chắp tay, nói:

- Đa tạ nhắc nhở!

Chương 214: Sở Vực thiên kiêu

Bách Thú Tông môn nhân tìm một địa phương vắng vẻ, giáng xuống pháp thuyền, lúc này cửa cốc đã bị bốn đạo nhân mã tới trước chiếm cứ, bốn cỗ pháp khí đem cốc khẩu ngăn cản, vì vậy Bách Thú Tông chỉ có thể dừng ở địa phương hơi chếch về sau. Phương Hành cùng Ứng Xảo Xảo đám người nhảy xuống pháp thuyền, Mạc Da trưởng lão cùng Ứng Xảo Xảo vẻ mặt cũng khó coi, mê mang nhìn hướng người chung quanh, cũng không biết nên làm cái gì.

Bọn họ vốn tưởng rằng chỉ có mình Ứng Xảo Xảo tới bái sư, đến Băng Âm Cung, tự có chuyên gia tiếp đãi, trực tiếp nghe người khác an bài là được, lại không nghĩ chợt đụng phải một cái cục diện như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên làm những gì.

Phương Hành chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn đám ngốc này, lặng lẽ kéo kéo tay áo Ứng Xảo Xảo, nói:

- Dò thăm tin tức a!

Ứng Xảo Xảo chợt hiểu ra, ánh mắt hướng Mạc Da trưởng lão nhìn sang.

Mạc Da trưởng lão mặt già đỏ lên, hắn cũng nghe được câu nói kia của Phương Hành, trong lòng có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, nói:

- Các ngươi ở chỗ này đợi chút, chuyện này không giống như chúng ta nghĩ, ta đi tìm mấy vị đạo hữu hỏi thăm một chút tin tức...

Vừa nói vung ống tay áo, nổi lên khuôn mặt tươi cười, hướng bốn đạo nhân mã phía trước đi tới.

Ứng Xảo Xảo xoay đầu lại, hướng Phương Hành cười một tiếng, nói:

- Ngươi rất thông minh, ta cũng không nghĩ tới!

- Không phải tiểu gia thông minh, thật sự là các ngươi quá ngu xuẩn a...

Phương Hành có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm xuất hiện trạng huống chính mình không biết, không vội vàng hỏi thăm một chút tin tức, đem cục diện khống chế, ngược lại ngơ ngác sững sờ đứng ở chỗ này, chẳng phải chuyện kẻ ngốc làm ư? Bất quá nghĩ thì nghĩ vậy, trong lòng hắn cũng hiểu được, Mạc Da trưởng lão tuổi tác cũng cao, không đến mức ngu xuẩn như thế, bất quá bị nhiều cao thủ như thế dọa phát sợ, nhất thời chưa hồi phục mà thôi.

MÀ ngược lại Phương Hành tuy tuổi không lớn, nhưng trời sanh có gan lớn, ai cũng không sợ, lúc nào cũng giữ vững một cái đầu thanh tĩnh.

Tuyết hàn băng lãnh, hoàn cảnh chung quanh tuyết lĩnh thật ra căn bản không thích hợp để người bình thường sinh tồn, dù tất cả mọi người đều có tu vi, cũng cảm thấy hàn lãnh nhè nhẹ, hai lão bà tử hầu hạ Ứng Xảo Xảo thấy thế, liền nấu đan trà. Nấu xong, Ứng Xảo Xảo lấy một chén đưa cho Phương Hành, Phương Hành tự nhiên sẽ không khách khí, đưa tay nhận lấy, ngồi chồm hổm ở một bên mà uống.

Chừng nửa canh giờ, Mạc Da trưởng lão trở lại, sắc mặt khó coi, chính là ở trong quá trình dò thăm tin tức, không được quá nhiều tôn trọng, hơn nữa dò thăm ra tin tức cũng có chút bất lợi đối với Ứng Xảo Xảo:

- Hỏi được rồi. Không đúng lắm, người nhận được huyền băng lệnh thậm chí có rất nhiều. Hơn nữa đều là thiên kiêu nổi danh các nước nhỏ xung quanh Sở Vực, Băng Âm Cung rốt cuộc là muốn làm gì?

- Có bao nhiêu người tới bái sư?

Phương Hành ngồi chồm hổm trên mặt đất, vừa uống đan trà vừa đặt câu hỏi.

Mạc Da trưởng lão liếc hắn một cái, khinh thường không muốn trả lời, cảm thấy tên hạ nhân này thật sự không có bộ dạng của hạ nhân.

Ứng Xảo Xảo nhìn Phương Hành một cái, cũng hỏi theo:

- Mạc Da trưởng lão, có bao nhiêu người tới bái sư?

Mạc Da trưởng lão thở dài một hơi, nói:

- Hiện tại đã tới, cũng đã có bốn người rồi, trong đó có Bách Lý quốc Mạc gia, Sở đông Tu gia, cùng với Sở bắc Lý gia, đều là thiên kiêu nhân vật các thế gia tỉ mỉ bồi dưỡng ra được a, cũng không biết sao, đều lấy được huyền băng lệnh, hơn nữa tu vi của bọn họ, rất nhiều cũng đã đạt đến Linh Động đỉnh phong...

Nói tới đây, có chút lo lắng, Ứng Xảo Xảo mặc dù cũng là thiên kiêu Bách Thú Tông Tông chủ tỉ mỉ bồi dưỡng ra được, mà truyền thừa Ứng Long yêu linh, cùng giai khó gặp địch thủ, nhưng trước đó không lâu mới vừa đột phá Linh Động tầng bảy, cùng đám thiên kiêu đạo tử Linh Động đó đỉnh phong còn có chút cự ly, Mạc Da trưởng lão cảm thấy, đem Ứng Xảo Xảo để ở trong đám người này, có chút không yên lòng.

Phương Hành nghe xong, cũng chau mày, không nói một lời, yên lặng suy nghĩ.

- Mạc Da trưởng lão, vậy tại sao nhiều người như vậy đều chờ ở cốc khẩu, không tiến vào sơn cốc?

Ứng Xảo Xảo suy nghĩ một chút, có chút kinh ngạc hỏi.

Mạc Da trưởng lão ngây ngốc, nói:

- Hình như là Băng Âm Cung có lệnh, phải đợi người bái sư đều chạy tới, mới cùng nhau vào cốc!

Thời gian dần trôi, phong tuyết càng lớn, băng hàn thấu xương, chính là Ứng Xảo Xảo đều có chút ngăn cản không nổi rồi, trốn vào trong pháp thuyền, dưới loại tình huống trong hoàn cảnh băng hàn này, cũng chỉ có Trúc Cơ chi tu có thể chống đỡ được, bất quá Băng Âm Cung không lên tiếng, cũng không có ai dám mạo hiểm tiến vào sơn cốc, chỉ có thể nhẫn nại chờ người còn chưa chạy tới đến đông đủ, sẽ cùng nhau vào cốc.

Lần lượt, không ngừng có nhân mã chạy tới.

Tinh tế quan sát, đều là Sở Vực cho tới nước nhỏ chung quanh tông môn thế gia chi tử, những người này có một đặc điểm, chính là cũng tuổi còn trẻ, nhưng đã có tài danh, tu vi đại khái là Linh Động hậu kỳ, mà căn cơ vững chắc, vượt xa Linh Động bình thường.

- Băng Âm Cung rốt cuộc đang giở trò gì?

Phương Hành thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng nói thầm, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện Hồ Cầm lão đầu thu đồ, lộ ra mơ hồ quỷ dị.

Phải biết rằng, những người này mặc dù có chút danh tiếng thiên kiêu, nhưng nếu nghĩ dễ dàng bái vào môn hạ Kim Đan, lại cũng không phải chuyện dễ!

Kim Đan đại tu, tu vi thông thiên, tài nguyên vô số, kiến thức uyên bác, lấy bản lãnh của bọn hắn, dạy dỗ ra mấy thiên kiêu thật sự cũng không phải là việc khó, mà bọn họ vừa có thể tu thành Kim Đan, đã nói rõ chính mình năm đó cũng là nhân vật kinh tài tuyệt diễm, có thể bị bọn họ nhìn ở trong mắt thì càng thiếu, Ứng Xảo Xảo loại này gọi là" Tiểu thiên kiêu", ở trong mắt bọn họ hơn phân nửa tài trí bình thường cũng không bằng.

Nói đơn giản, những người gọi là thiên kiêu này, nghĩ bái nhập môn hạ Hồ Cầm lão nhân, khó khăn cũng không so với năm đó Phương

Hành bái nhập Thanh Vân Tông giảm bớt bao nhiêu, cũng chính là vì vậy, mới lộ vẻ làm cho người ta kinh ngạc, lão đầu này triệu tập nhiều cái gọi là "Thiên kiêu" như vậy tới đây, người người cầm trong tay huyền băng lệnh, người người cũng muốn bái vào môn hạ của hắn, đặc biệt muốn mở trường học ư?

Phải biết rằng Hồ Cầm lão đầu cả đời cũng chỉ dạy ba đồ đệ, hôm nay lại muốn dạy một đám ư?

Phương Hành càng nghĩ càng không thông.

Sắc trời dần muộn, màn đêm buông xuống, thỉnh thoảng thiên kiêu nhân vật chạy tới, đã càng ngày càng nhiều, chừng hơn hai mươi người.

Những nhân vật này, đại để cũng là dưới ba mươi tuổi đã đạt đến Linh Động hậu kỳ.

Đây là một tiêu chuẩn, đặt ở Thanh Vân Tông, chỉ cần trước hai mươi mốt tuổi có thể đạt tới Linh Động hậu kỳ, đã là có tư cách trở thành chân truyền đệ tử, được tông môn dùng tài nguyên bồi dưỡng, mà tiêu chuẩn Băng Âm Cung triệu tập, tựa hồ cũng có suy tính như vậy, chẳng qua là tiêu chuẩn phóng khoáng một chút, nước nhỏ chung quanh Sở Vực, Linh Động hậu kỳ dưới ba mươi tuổi, cũng triệu tập tới đây.

Dùng lời đơn giản nhất mà nói, trừ Thanh Vân Tông cùng Đại Diễn Tông thiên kiêu nhân vật ra, Băng Âm Cung đã đem Sở Vực thiên kiêu nhân vật, một lưới bắt hết!

- Ông...

Đang lúctrong lòng Phương Hành phạm nói thầm, trong gió tuyết, chợt có tiếng sấm mờ mờ ảo ảo truyền đến, mọi người đều kinh ngạc hướng không trung nhìn lại, lại thấy nơi xa, thậm chí có một pháp thuyền lóe ra lôi quang bay tới, thuyền này đương nhiên đó là cực phẩm linh khí, phía trên khắc đầy pháp trận cùng ký hiệu, tốc độ cực nhanh, tựa như một đạo thiểm điện, tự trong gió tuyết nhanh chóng lướt đến.

- Dĩ nhiên là cực phẩm pháp khí, người kia là người phương nào?

- Pháp khí có tộc huy, là Đại Hà Uyển Tiêu gia...

Mọi người trước sơn cốc nhất thời kinh ngạc thấp giọng nghị luận.

Xe ngựa quấn quanh điện quang đi tới trước sơn cốc, chợt dừng lại, trong lúc nhất động nhất tĩnh, cực kỳ quỷ dị, nhưng cũng cho thấy pháp thuyền đúng là cực phẩm pháp khí thu phát tùy tâm. Đứng ở phía trước pháp thuyền hai gã Băng Âm Cung đệ tử nhảy xuống, hướng pháp thuyền vừa chắp tay, cười nói:

- Tiêu Tuyết cô nương kính xin ở cốc khẩu chờ một chút chốc lát, Cung chủ hữu mệnh, đợi người tới đông đủ, cùng nhau vào cốc!

Bên trong xe ngựa cũng không trả lời, hai gã Băng Âm Cung đệ tử cũng không thèm để ý, vừa thi lễ, xoay người rời đi.

Mà trước sơn cốc mấy chi nhân mã, nghe lời ấy, nhất thời kinh hãi.

- Tiêu Tuyết? Chẳng lẽ là... Tiêu thị thiên kiêu chỉ biết sử dụng kiếm nói chuyện tới ư?

- Làm sao có thể? Nàng không phải là đã Trúc Cơ sao?

Mọi người thấp giọng nghị luận, kinh ngạc vô cùng.

Vốn tưởng rằng người bái sư lần này, đều là Linh Động tu vi, lại không nghĩ, đột nhiên đi ra một người Trúc Cơ tu vi.

Thì ra là, Tiêu thị thiên kiêu cũng là Linh Động thiên kiêu từng nổi tiếng Sở Vực, nếu bàn về nữ tử nổi danh nhất Sở Vực, hiện nay tự nhiên chính là Băng Âm Cung Diệp Cô Âm, nhưng ở trước Diệp Cô Âm, lại là cô gái tên gọi là Tiêu Tuyết này, từng một người một kiếm, chiến bại Sở Vực tất cả Linh Động thiên kiêu, được xưng Trúc Cơ chi thiên hạ đệ nhất nhân, bất quá nàng đã tại bảy năm trước Trúc Cơ thành công.

Trúc Cơ rồi, nàng rất ít lộ diện, mới đến phiên Diệp Cô Âm thanh danh vang dội.

Mọi người không nghĩ tới, trong trường hợp này, nàng lại lần nữa lộ diện, cũng là tới bái sư.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người nghị luận rối rít, cho dù là người tự nghĩ đã đoán được Băng Âm Cung dụng ý, cũng lần nữa mê mang.

Song mà phần kinh ngạc này còn chưa qua đi, liền chợt thấy phía chân trời phương tây, đạo đạo kim quang phóng lên cao, nhanh chóng tiến tới gần, một thanh âm lanh lảnh dương dương tự đắc truyền tới:

- Sở Hoàng Thái tử giá lâm, người rảnh rỗi tránh ra, mau nhường đường...

- Sở Hoàng Thái tử?

- Hắn làm sao cũng tới?

- Mười năm trước hắn trúc ra đạo cơ màu vàng a, tiền đồ vô lượng, như thế nào lại cũng tới Băng Âm Cung sư bái sư?

Lần này, trước hàn phách cốc, quả thực giống như là mở nồi, kinh nghi vang dội.

Chương 215: Đoạt hay không đoạt?

Sở Vực Vương thất, thật ra cũng là một môn phái tu chân khổng lồ, nắm giữ công quyết cường đại cùng tư nguyên phong phú, mà Sở Hoàng Thái tử, đương nhiên đó là người thanh danh vang nhất thế hệ này trong Sở Vương thất, cũng từng ở Linh Động bộc lộ tài năng, danh tiếng lớn như thế, chẳng qua là sau Trúc Cơ, liền hồi tâm dưỡng tính, rất ít xuất đầu lộ diện nữa, đây cũng là tác phong trước sau như một của người tu hành

Nếu nói đến tên của hắn, so với Tiêu thị nhất tộc thiên kiêu Tiêu Tuyết càng thêm vang dội.

Bởi vì hắn chẳng những ở Linh Động cảnh uy danh bức người, lại càng ở lúc Trúc Cơ, trúc chính là Sở Vương đình mấy trăm năm khó gặp Trúc Cơ màu vàng, được khen là có hoàng uy, chính là người nhất định tương lai sẽ trở thành Sở Vương.

Người như vậy, làm sao cũng sẽ xuất hiện tại nơi này?

Mạc Da trưởng lão đã kinh hãi, bay vút lên đến giữa không trung, rất xa nhìn ra, Ứng Xảo Xảo sắc mặt cũng có chút kinh nghi bất định.

Nàng ở Bách Thú Tông, thậm chí là trong hàng đệ tử bình thường của Băng Âm Cung, cũng coi là thiên kiêu, nhưng ở hoàn cảnh tập trung thế gia chi tử của Sở Vực, liền có chút ít thua kém mọi người, nếu lại đem nàng đặt ở trước mặt Tiêu thị nhất tộc thiên kiêu Tiêu Tuyết cùng với Sở Hoàng Thái tử kết thành Trúc Cơ màu vàng, căn bản là tự ti mặc cảm, không có bất kỳ ưu thế nào có thể nói.

- Hắc hắc...

Đang ở Ứng Xảo Xảo kinh hoàng bất định, bên cạnh Phương Hành bỗng nhiên hắc hắc nở nụ cười.

Ứng Xảo Xảo kinh ngạc nhìn hắn một cái, nói:

- Ngươi cười cái gì?

Phương Hành chỉ vào hai cái tu sĩ màu lam trong kim vân từ từ bay trước bảo liễn màu vàng, hai mắt sáng lên, bộ dạng hưng phấn, nói:

- Ngươi nhìn ngươi nhìn, thái giám a. Đã sớm nghe nói Vương thất có thái giám, rốt cục nhìn thấy...

Ứng Xảo Xảo nhất thời cảm giác có chút im lặng, nghẹn một chút, thấp giọng nói:

- Cẩn thận một chút, cũng đừng để người ta nghe được!

Bảo liễn tới gần, này ngăn mấy đạo nhân mã ở cốc khẩu, đã sớm lặng lẽ đem pháp khí của mình ngự đi, nhượng ra một mảnh đất trống, mà tại trước ngọc liễn màu vàng của Sở Hoàng Thái tử có chấp sự trưởng lão Trúc Cơ tu vi Băng Âm Cung dẫn đường, bay đến trước hàn phách cốc, hướng mọi người hắng giọng nói:

- Thái Thượng Trưởng lão có lệnh, mọi người đều vào cốc, ba ngày sau, lại đến bái sư!

Dứt lời, đi đánh ra một đạo linh quang, cấm chế ngăn ở trước sơn cốc hóa thành một đoàn tia sáng, tản ra mọi nơi.

Rồi sau đó, một tiếng ầm vang, ngọc liễn muốn trực tiếp tiến vào hàn phách cốc, nhưng là vào lúc này. lôi quang màu tím chợt lóe, một chiếc pháp thuyền đoạt ở trước bảo liễn, thứ nhất tiến vào sơn cốc.

- Lại dám tranh đường của Sở Hoàng Thái tử?

Mọi người đều có chút kinh ngạc, không biết người to gan lớn mật, dám cùng Sở Hoàng Thái tử tranh đường là ai.

Định thần nhìn lại, rồi lại trong lòng chợt hiểu ra, đương nhiên đó là Tiêu thị thiên kiêu Tiêu Tuyết pháp thuyền.

Thấy Tiêu Tuyết pháp thuyền giành trước vào cốc, hai cái công công áo lam trước bảo liễn của Sở Hoàng Thái tử muốn quát mắng, bất quá vào lúc này, bên trong bảo liễn tựa hồ truyền ra thanh âm, hai cái công công áo lam xoay người lại hướng bảo liễn thi lễ, không để ý đến Tiêu Tuyết, chậm rãi dẫn ở phía trước bảo liễn, hướng hàn phách cốc bay vào, đợi hoàn toàn tiến vào, người phía sau từ từ đuổi theo.

Hàn phách cốc, tiểu lâu chỉ có mười mấy căn, mà người bái sư chừng hơn hai mươi cái, mà mỗi người cũng mang theo nhân mã tùy tùng, cả một đám người, nói cách khác, không sai biệt lắm mỗi một đội người sẽ đem cả tòa tiểu lâu trụ đầy, kể từ đó, nhất định sẽ có một nửa số người tìm không được tiểu lâu ở lại, có một chút tự nghĩ thế lực yếu kém, đoạt bất quá người khác, liền ngừng lại.

Bách Thú Tông lúc đầu đứng phía sau, tiến vào cốc khẩu, tiểu lâu không sai biệt lắm đã bị đoạt hết rồi, trên mặt tuyết đã có mười mấy chiếc pháp thuyền ngừng lại, đang có mấy người thương nghị, có muốn ở pháp khí thông qua vài đêm không.

- Làm sao dừng lại rồi, đi vào trong a...

Phương Hành chính gục ở mép thuyền đánh

giá tòa tuyết cốc này, nghe được sau lưng có tiếng âm hưởng, biết là Ứng Xảo Xảo, mở miệng hỏi.

Ứng Xảo Xảo nói:

- Mạc Da trưởng lão nói, tiểu lâu đã bị đoạt hết rồi, chúng ta chỉ có thể ở pháp khí trải qua một đêm!

Phương Hành im lặng xoay người lại, nói:

- Không nói đùa chớ, đoạt một cái không phải xong rồi?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, nói:

- Như vậy không tốt sao? Mạc Da trưởng lão nói, người khác đều cười Bột Hải quốc chúng ta là người man rợ, cả ngày cùng yêu thú giao thiệp, cho nên chúng ta muốn giảng cứu một cái thứ tự trước sau, nếu vào cốc muộn, như vậy ở trên đất trống nghỉ ngơi cả đêm cũng không có gì, cho người khác lưu lại một ấn tượng tốt Bách Thú Tông chúng ta biết lễ theo quy, đối với ta sau này cũng tốt!

Phương Hành nghe, cười lạnh một tiếng, chỉ hận chính mình ban đầu làm sao không tát chết lão đầu kia.

Ứng Xảo Xảo thấy phản ứng như vậy, có chút kinh ngạc nói:

- Như vậy không đúng sao? Ta cảm thấy Mạc Da trưởng lão nói rất có lý a!

- Có đạo lý cái rắm!

Phương Hành cười lạnh:

- Ngươi nếu muốn bái sư thành công, đừng nghe lão nhân kia nói hươu nói vượn! Cái gì thứ tự đến trước sau? Mới vừa rồi Tiêu gia cùng gì gì Thái tử, tới trễ nhất, đã vào cốc sớm nhất, làm sao không nói nghiên cứu thứ tự đến trước sau?

Ứng Xảo Xảo sợ hết hồn, vội vàng xoay người lại nhìn bên trong khoang thuyền, sợ lời của Phương Hành bị Mạc Da trưởng lão nghe được.

Nàng lại không biết, Phương Hành mặc dù cùng Mạc Da trưởng lão cùng là Trúc Cơ tầng một, nhưng một người là đạo cơ màu xanh, một người là đạo cơ màu tím, chỉ sợ Phương Hành đạo cơ màu tím bị sát linh ô nhiễm, uy lực giảm lớn, nhưng Phương Hành thần thức vẫn là gấp ba Mạc Da trưởng lão trở lên, chỉ cần Phương Hành không muốn để cho hắn nghe được, Mạc Da trưởng lão cố ý đem thần thức quét tới đây, cũng là một lời nghe không được.

- Bọn họ... Bọn họ là đại nhân vật, chúng ta làm sao có thể theo chân bọn họ so sánh?

Ở trên đường tới Băng Âm Cung, Ứng Xảo Xảo cùng Phương Hành tiếp xúc mấy lần, cũng không biết là nguyên nhân nàng nhận định Phương Hành là một " trung bộc ", vẫn là nàng trong đoạn cuộc sống này, nội tâm thật sự cô đơn, nói tóm lại, Phương Hành tác phong hung ác, cũng rất kỳ diệu cho nàng một chút tín nhiệm trước kia không có, cũng không hoàn toàn bỏ qua lời của Phương Hành.

Mặc dù từ trong nội tâm nàng, cũng không cảm giác mình có tư cách cùng Tiêu Tuyết cùng Sở Hoàng Thái tử so sánh, vẫn là theo bản năng hỏi lên.

Phương Hành không đáp, hỏi ngược lại:

- Ngươi cho rằng Băng Âm Cung khó coi như vậy, thật ở không được nhiều người như vậy sao?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, không trả lời ngay.

Phương Hành lại nói:

- Hơn nữa, nếu có nhiều người đến trước như vậy, tại sao Băng Âm Cung không để cho người tới trước đi vào, phải chờ tới người tới đông đủ mới mở cốc khẩu cấm chế? Tại sao sơn cốc chuẩn bị tới đãi khách, hết lần này tới lần khác kiến trúc ít như vậy? Hừ hừ, ngươi cũng đừng quên, huyền băng lệnh là Băng Âm Cung phát ra, ta nghĩ Băng Âm Cung nhất định so với những người khác hiểu rõ hơn người bái sư sẽ có bao nhiêu, nhưng ngay cả làm cho người ta chỗ đặt chân cũng không có chuẩn bị đầy đủ, đây là đạo đãi khách của một đại tông môn sao?

Liên tiếp đặt vấn đề, cũng làm cho Ứng Xảo Xảo sắc mặt biến hóa.

Nàng mang danh thiên kiêu, tự nhiên không phải chân chánh ngu ngốc, được Phương Hành nhắc một điểm, liền đã hiểu cái gì.

Nói trở lại, nếu thật là nói tới mức này cũng không rõ, Phương Hành cũng không trông cậy vào nàng, sẽ nghĩ biện pháp khác lẻn vào Băng Âm Cung.

Xoay người sẽ cùng Mạc Da trưởng lão đi thương nghị, đi vài bước, rồi lại xoay người lại lôi tay Phương Hành, cùng nhau hướng bên trong khoang thuyền đi tới, thấy Mạc Da trưởng lão, Ứng Xảo Xảo mồm miệng lanh lợi, đem Phương Hành cùng nàng nói lập lại một lần, Mạc Da trưởng lão nghe, cũng là sắc mặt biến hóa, trầm ngâm nói:

- Ngươi cảm thấy, đây có thể là Băng Âm Cung khảo nghiệm, người không vào lâu, sẽ không có tư cách bái sư?

Ứng Xảo Xảo nhìn Phương Hành một cái, gật đầu nói:

- Quả thật có khả năng này!

Mạc Da trưởng lão trầm ngâm, hắn bị Tông chủ ra lệnh, tới đưa Ứng Xảo Xảo bái sư, nếu là bái sư thành công cũng thôi, nếu thật là bởi vì mình nhất thời tính sai, khiến cho Ứng Xảo Xảo mất đi tư cách bái nhập Hồ Cầm lão nhân, chính mình có thể bị phạm vào sai lầm lớn, vì vậy trong bụng cũng thực không dám khinh thường, thật tình suy nghĩ, càng nghĩ sắc mặt càng khó coi.

Sau một lúc lâu, trên mặt hắn tựa như có chút khó xử, chần chờ nói:

- Thật muốn đoạt?

Phương Hành vừa thấy, liền biết hắn lo lắng cái gì.

Mạc Da trưởng lão mặc dù cũng là Trúc Cơ, nhưng tại trong các hộ đạo giả của thiên kiêu khác, thực sự không coi vào đâu, lão đầu này chắc là lo lắng mình đoạt không nổi người khác, ngược lại tự rước lấy nhục sao, liền cười hắc hắc, nói:

- Trưởng lão, ta xem Bách Thú Tông chúng ta cũng không phải là tông môn nhỏ nhất a, có mấy tông môn so với chúng ta còn nhỏ hơn, chính là vào cốc sớm, cướp được tiểu lâu thôi!

Mạc Da trưởng lão hơi ngẩn ra, hiểu rõ chuyện này.

Bách Thú Tông ở trong tất cả tông môn thế gia tới bái sư, quả thật chưa tính là yếu nhất, ít nhất cũng có thể xếp trung lưu, hắn chính là Trúc Cơ sơ kỳ, cùng Bách Lý quốc Mạc gia thế gia tự nhiên không cách nào so sánh được, người ta phái tới hộ đạo giả cũng là Trúc Cơ trung kỳ, nhưng tông môn so với Bách Thú Tông còn muốn yếu nhược cũng có, thậm chí có mấy tông môn tới hộ đạo giả, chỉ có Linh Động tầng chín.

So sánh trên chưa được, so sánh dưới có hơn, lợi hại đoạt không được, so với mình yếu vẫn có thể đoạt.

Mạc Da trưởng lão trong lòng có so đo, nhưng còn có chút nghi ngờ, trầm ngâm nói:

- Nơi này dù sao thuộc về Băng Âm Cung, chúng ta tuy là tới bái sư, nhưng coi như là khách nhân, nếu Băng Âm Cung thật có ý tứ khảo nghiệm coi như bỏ qua, nếu không có, chúng ta ở trên địa bàn của người ta động thủ đoạt lâu, xem như thất lễ rồi, vạn nhất Băng

Âm Cung trách tội xuống...

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Không có chuyện gì, nếu lầm rồi, sẽ đem trách nhiệm người đẩy lên trên đầu ngươi, nói ngươi tự chủ trương!

Chương 216: Thông Minh U Hàn ngọc

Mạc Da trưởng lão nhất thời im lặng, bất quá nghĩ lại, đây cũng là biện pháp tốt, nếu thật là đoạt nhầm, không hợp ý Băng Âm Cung, cùng lắm thì để cho Ứng Xảo Xảo tại ngoài sáng khiển trách chính mình mấy câu, sau đó bồi thường cho người ta là được, cũng có thể thoát khỏi hiềm nghi, nhưng nếu đoạt đúng rồi, chính mình chẳng khác gì thành công trợ giúp Ứng Xảo Xảo thông qua một cuộc khảo nghiệm, công lao này không nhỏ.

- Tốt, vậy đi tìm mục tiêu thích hợp sao!

Mạc Da trưởng lão mặc dù có chút cổ hủ, nhưng cũng không phải người ngu, đã có quyết định, liền đứng dậy.

Phương Hành cười nói:

- Chúc Trưởng lão mã đáo công thành...

Mạc Da trưởng lão nói:

- Ta thấy ngươi cũng là cơ trí, đi phụ trợ cho ta đi!

Phương Hành nhất thời có chút im lặng, bất quá vừa nghĩ Mạc Da trưởng lão làm việc không quá mức khó coi, chính mình đi theo không tồi, liền đáp ứng, phần can đảm này cũng làm cho Mạc Da trưởng lão có vài phần kính trọng, mà Ứng Xảo Xảo thấy hai hạ nhân khác vừa nghe chuyện này, cũng sợ hãi thối lui đến một bên, mà Phương Hành không hề sợ hãi đáp ứng, trong lòng cũng có chút bội phục đảm khí của hắn.

- Đạo phù này ngươi cầm lấy để phòng thân!

Ứng Xảo Xảo từ chính trong túi trữ vật lấy một đạo kim phù, đưa cho Phương Hành.

Phương Hành cũng không thèm nhìn tới liền thu vào, sau đó đi theo Mạc Da trưởng lão nhảy xuống pháp thuyền.

- Trưởng lão, ta vừa rồi vẫn lưu ý, cái môn phái yếu nhất, thật giống như tên gì Mạc Hà Thôi gia, thực lực của bọn họ hẳn là yếu nhất, cộng thêm bọn họ Thôi gia thiếu gia cùng hộ đạo giả, tổng cộng bốn người, đều cỡi yêu cầm tới, cũng chính là như vậy, mới tận dụng mọi thứ, đoạt trước tiến vào hàn phách cốc, đem bọn họ hạ thủ sao, với thực lực của ngài tất nhiên dễ như trở bàn tay!

Phương Hành làm loại chuyện này cảm thấy thật hưng phấn, hai mắt sáng lên hướng Mạc Da trưởng lão bày mưu tính kế.

Mạc Da trưởng lão có chút kỳ quái nhìn Phương Hành một cái, bất quá thấy hắn nói có lý, liền đáp ứng, dắt Phương Hành từng bước từng bước hướng tiểu lâu Thôi gia chiếm đóng mà đi tới, lại thấy lúc này trong cốc đã yên tĩnh lại, mọi người cướp được tiểu lâu đã đi vào, không cướp được đã đem pháp khí tựa vào ven sơn cốc, trốn ở bên trong chống lạnh, không ai xuất đầu lộ diện.

Đi tới trước tiểu lâu của Thôi gia, Mạc Da trưởng lão lại khẽ cau mày, thì ra là trước tiểu lâu cũng bố trí cấm chế, theo cửa gỗ đóng lại, cấm chế cũng đã mở ra, hắn tuy là Trúc Cơ cao thủ, cũng không có có đủ thực lực phá vỡ cấm chế này.

Thấy do dự, Phương Hành lại là định liệu trước, nghênh ngang tiến lên gõ gõ cửa, cất cao giọng nói:

- Có người có ở bên trong không?

- Người nào?

Trong lầu rất nhanh có tiếng trả lời, chẳng qua là thanh âm có chút cảnh giác.

- Không phải tất cả mọi người đều ngu, nhìn dáng dấp Thôi gia cũng ý thức được cái gì...

Trong lòng Phương Hành hiện lên ý nghĩ này, cùng Mạc Da trưởng lão liếc nhau một cái.

Mạc Da trưởng lão thấy đối phương đề phòng, đã có thối ý, đang do dự, chợt nghe Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, cao giọng nói:

- Ta là đệ tử Băng Âm Cung, vị này là Hôi Hồ Tử trưởng lão chủ trì nghi thức bái sư lần này, tới cùng ngươi nói quy củ bái sư!

Mạc Da trưởng lão sợ hết hồn, không nhịn được liếc nhìn Phương Hành một chút.

Lại dám ở trên địa bàn Băng Âm Cung giả mạo Băng Âm Cung trưởng lão, lá gan của tiểu quỷ này thật đúng là lớn đến kinh người.

Ngay cả hắn cũng cảm thấy lá gan của Phương Hành thật sự là lớn không có bờ bến rồi, người trong lầu tự nhiên cũng không nghĩ tới sẽ có người dám ở chỗ này giả mạo đệ tử Băng Âm Cung, rất nhanh bên trong vang lên một tiếng "Thất kính", sau đó cửa tiểu lâu "Chi nha" một tiếng, lại là mở ra nửa phiến, một người mặc y phục hạ nhân hướng phía ngoài vừa nhìn, thấy Phương Hành cùng Mạc Da trưởng lão, hơi ngẩn ra.

- Các ngươi là đệ tử Băng Âm Cung ư?

Nô dịch lại là ngẩn ngơ, rõ ràng không phải là trang phục Băng Âm Cung đệ tử sao!

Phương Hành nói:

- Chúng ta là Bách Thú Tông đại gia...

Vừa nói bay lên một cước, đem cửa đạp ra, quay đầu lại kêu lên:

- Mạc Da trưởng lão, lên đi!

Mạc Da trưởng lão giật mình, cảm giác có chút im lặng, nhưng vẫn nhanh như tia chớp hướng trong tiểu lâu vọt vào.

Trúc Cơ chính là Trúc Cơ, vượt xa Linh Động cảnh tu vi có thể sánh bằng.

Mạc Da trưởng lão mặc dù cơ hồ là một loại yếu nhất bên trong Trúc Cơ, nhưng ở trước mặt Thôi gia mấy người Linh Động tu sĩ, đã coi là vô địch rồi, thấy Phương Hành vừa đạp cửa, trong lòng vừa nói thầm "Tiểu quỷ này làm sao còn lão luyện hơn ta?

vừa vọt vào, cấm chế lại là cùng cửa tương liên, cửa đóng lại, cấm chế sẽ bế hợp, cửa vừa mở ra, cấm chế cũng sẽ không phóng thích.

Trong tiểu lâu, chỉ một thoáng vang lên liên tiếp thanh âm "cách cách cách", còn kèm theo mấy tiếng người kêu đau, bất quá rất nhanh đã yên tĩnh lại, Phương Hành cười hắc hắc, cũng tiến vào tiểu lâu, lại thấy Mạc Da trưởng lão chắp tay đứng ở trên thang lầu, lầu một mặt đất, đã ném bốn năm nam tử thấp giọng rên rỉ, khẽ đếm, chính là người của Thôi gia, không thiếu một người, liền yên lòng.

- Những người này xử trí thế nào?

Mạc Da trưởng lão trầm giọng đặt câu hỏi.

Ngay cả hắn cũng không chú ý tới, chính mình đường đường Trúc Cơ, đã bắt đầu hướng một cái "Linh Động" hỏi thăm ý kiến

Phương Hành nói:

- Ta đem bọn họ ném xuống, ngươi nhanh đi đón tiểu thư đi vào!

Mạc Da trưởng lão giật mình, gật đầu nói:

- Tốt!

Thân hình chợt lóe, liền lướt ra ngoài.

Phương Hành thì ngồi chồm hổm xuống, ở trên người mấy người này sờ sờ tác tác.

Xuất thủ không thể về tay không, đây là quy củ, mặc dù mình hôm nay đã là Trúc Cơ rồi, nhưng cũng không có thể phá hư quy củ!

Thôi gia mấy người cũng đã bị Mạc Da trưởng lão đánh bất tỉnh, cũng không ai phản kháng, Phương Hành đem túi trữ vật của mấy người này cũng lấy đi, lược lược tra xét, nhất thời có chút thất vọng, quá khó coi rồi, không có cái gì vừa mắt, bất quá vẫn thuận tay nhét vào trong ngực, muỗi nhỏ cũng là thịt sao!

- Ngươi... Các ngươi là ai... Thật to gan...

Đang muốn giơ lên mấy người này ném xuống, Thôi gia Thiếu chủ bỗng nhiên từ từ tỉnh lại, cao giọng hét lớn.

- Thình thịch

Phương Hành vừa một cước đá hắn hôn mê bất tỉnh, không muốn cùng hắn dài dòng.

Bất quá một cước này đá hơi nặng, đem Thôi gia Thiếu chủ đá trên mặt đất lăn hai vòng, một khối ngọc bài trong suốt rơi ở trên mặt đất, Phương Hành hơi ngẩn ra, biết đây là huyền băng lệnh, từng tại trên tay Ứng Xảo Xảo gặp qua, năm ngón tay xòe ra, đem lệnh bài nhiếp trong tay, nhất thời cảm giác một đạo xúc cảm lạnh như băng từ đầu ngón tay truyền tới, đầu óc thoáng thanh tỉnh.

- Di? Huyền băng lệnh có chút ý tứ a...

Phương Hành ngây ngốc, vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám hướng lệnh bài kia nhìn lại.

- Hạ phẩm Thông Minh U Hàn ngọc... Khư tà ức ma, vệ linh hộ thần...

Thì ra là, ngọc này dĩ nhiên là một loại ngọc đặc biệt Băng Âm Cung chế ra, ngọc này tồn tại ở dưới âm mạch, vạn năm dài dòng, không thấy mặt trời, ngọc tính lạnh vô cùng, tên gọi Thông Minh U Hàn ngọc, có hiệu quả khắc chế tà niệm, trong sáng tinh thần.

- Khư tà ức ma? Không biết đối với sát linh có tác dụng hay không...

Phương Hành trái tim vừa động, nắm chặt huyền băng lệnh, tiếp tục giám định, rất nhanh từ Âm Dương Thần Ma Giám đạt được phương pháp lợi dụng ngọc này.

Đem nó làm như linh thạch, Phương Hành vận chuyển pháp môn tu luyện, đem hàn ngọc từng đạo hàn khí tiến vào trong cơ thể mình, khí tức u lạnh rét lạnh phảng phất là linh khí bình thường, dọc theo kinh mạch của hắn chảy vào tứ chi bách hài, Phương Hành cả người đánh cái kích góc, tóc gáy tựa cũng dựng lên, đầu óc hơi thanh tĩnh, phảng phất giữa hè uống một bầu băng thủy, sảng khoái nói không ra lời.

Cùng lúc đó, hắn dùng thần thức, quan sát thức hải, rõ ràng phát hiện, trên đạo cơ quấn quanh sát khí màu đen, ở cổ hàn khí kia tiến vào trong người, sát khí thế khẽ thu liễm một chút, mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng tính chất tương khắc hiển lộ ra ngoài,trong lòng Phương Hành nhất thời vui mừng, loáng thoáng cảm giác mình có thể trong lúc vô tình tìm được khiếu môn.

Từ khi đạo cơ Phương Hành bị sát linh dơ bẩn, trạng huống ngày càng nghiêm trọng, trên đạo cơ, khói đen cuồn cuộn, không ngừng ăn mòn đạo cơ lực lượng, ở loại tình huống này, hắn thậm chí thật không dám tùy tiện thi triển pháp thuật, thậm chí tu luyện cũng ngừng lại, bởi vì hắn càng thúc dục đạo cơ lực lượng, sát linh hoạt động càng thêm cường tráng, đợi đến khi sát linh đột phá phong ấn, Phương Hành càng khó áp chế nó.

Đơn giản mà nói, một con sát linh này cơ hồ chặt đứt con đường tu hành của Phương Hành.

Trên đường tới, hắn còn một mực nghĩ, Hồ Cầm lão nhân rốt cuộc có phương pháp gì có thể chữa khỏi sát linh của mình, suy đoán nhiều loại phương pháp, lại không thu hoạch được gì, mà vấn đề này, ngay cả Thanh Vân Tông tong chủ Trần Huyền Hoa chỉ điểm hắn đến tìm kiếm Hồ Cầm lão nhân cũng không xác định, hắn sở dĩ cảm thấy Hồ Cầm lão nhân có thể hóa giải Phương Hành sát linh, là bởi vì một cái truyền thuyết về Hồ Cầm lão nhân.

Hồ Cầm lão nhân tại lúc chưa kết thành Kim Đan, từng cùng một cái Yêu Sát Tông nguyên từ Tây Hạ Ngưu Châu đối chiến, cái tà phái kia, có thập đại Trúc Cơ cường giả, được xưng thập sát, ở Sở Bắc Vân Từ Sơn nhất đại lập tông, bắt cóc đứa bé, luyện chế "Huyết anh chú", giỏi nguyền rủa thuật, Hồ Cầm lão nhân tìm tới cửa, cùng thập sát ở Vân Từ Sơn đánh một trận, Hồ Cầm lão nhân dung đàn làm kiếm, phá trận diệt chú, chém liên tục thập sát, lấy lực lượng một người bình định cả Vân Từ Sơn Yêu Sát Tông, nhất thời danh chấn Sở Vực nam bắc.

Nhưng chính hắn cũng trả giá thật lớn, bị thập sát lúc sắp chết thi triển nguyền rủa quấn lên, gần như vẫn lạc.

Sau trận chiến ấy, Hồ Cầm lão nhân liền bế tử quan, không giải được nguyền rủa, tuyệt không xuất quan.

Thế nhân đều cho là Hồ Cầm lão nhân đã không còn hi vọng, chỉ coi hắn là một người chết, cộng thêm Băng Âm Cung nội bộ xung đột, đại đệ tử của hắn bị người chèn ép, nhị đệ tử kinh tài tuyệt diễm cũng bị người âm mưu hại chết, Hồ Cầm nhất mạch lúc đó điêu linh, chẳng qua là ai cũng không ngờ tới, ba năm sau, Hồ Cầm lão nhân rõ ràng xuất quan, hơn nữa nhất cử vượt qua Trúc Cơ cảnh, kết thành Kim Đan, cường thế trở về.

Sau đó, tự không cần phải nói, Hồ Cầm lão nhân luôn luôn bình thản cũng đại khai sát giới, đem Băng Âm Cung rửa sạch một phen, vì hai đồ đệ của mình báo thù, nhất mạch của hắn từ đó trở đi, điện định địa vị ở Băng Âm Cung, truyền thừa đến nay.

Nguyên nhân Trần Huyền Hoa cho là Hồ Cầm lão nhân có thể có trợ giúp Phương Hành hóa giải sát linh, chính là cảm thấy năm đó Hồ Cầm lão nhân trúng nguyền rủa thuật, so với nguyền rủa thuật trong Sở Vực mạnh hơn, nếu hắn có thể hóa giải, nói không chừng có phương pháp trợ giúp Phương Hành, dĩ nhiên, hắn cũng có chút không xác định, dù sao Phương Hành sát linh chính là lấy mệnh đăng làm dẫn thi triển, cùng nguyền rủa khác bất đồng.

- Chẳng lẻ biện pháp lão nhân kia giải trừ nguyền rủa, cùng loại Thông Minh U Hàn ngọc này có liên quan ư?

Phương Hành không nhịn được tâm động, ánh mắt tỏa sáng, trong lòng bắt đầu suy nghĩ lên chủ ý xấu.

Chương 217: Phương đại tiên tử

Biện pháp giải trừ sát linh, khốn nhiễu Phương Hành đã lâu, lại không nghĩ rằng là huyền băng lệnh mình ở trên tay Ứng Xảo Xảo đã thấy rất nhiều lần, mơ hồ có tác dụng khắc chế sát linh, thật là có chút mừng rỡ, trong đầu nhỏ, đã bắt đầu suy nghĩ các loại mưu kế, nói không chừng cơ hội hóa giải sát linh, sẽ có ngay trên Thông Minh U Hàn ngọc.

Nhưng vào lúc này, rất xa, hắn đã nghe được tiếng bước chân của Mạc Da trưởng lão cùng Ứng Xảo Xảo đám người, đem huyền băng lệnh cầm trong tay thu vào, sau đó cầm Thôi gia mấy người hướng ngoài lâu đi tới, ở ngoài tiểu lâu, thấy Mạc Da trưởng lão đám người, đều là sắc mặt tái nhợt, có chút khẩn trương, đang muốn đi vào tiểu lâu, Ứng Xảo Xảo bỗng nhiên thấp giọng hô một tiếng, nói:

- Ta đã quên mang rượu tới...

Mạc Da trưởng lão có chút không vui, thấp giọng nói:

- Lúc này còn cần rượu làm gì?... Rồi lại nói ngươi khi nào thì bắt đầu uống rượu?

Mặt Ứng Xảo Xảo có chút hồng, nhìn Phương Hành một cái, nói:

- Vậy thì thôi!

Phương Hành trong tay còn cầm người của Thôi gia, liền nói:

- Ta đi giúp ngươi mang tới, các ngươi đi vào trước, đóng cửa gỗ vào!

Ứng Xảo Xảo còn muốn nói nữa, Phương Hành đã cầm Thôi gia mấy người nhanh như chớp hướng phương hướng pháp thuyền chạy đi, nàng tuy có chút lo lắng, nhưng không thể làm gì khác là cùng Mạc Da trưởng lão mấy người tiến vào tiểu lâu, đóng cửa cửa gỗ, bố trí cấm chế.

Lại nói Phương Hành, trên thực tế chính là kiếm cớ, trước không trở về tiểu lâu, phát hiện tính chất đặc biệt của huyền băng lệnh, hắn đã quyết định kiếm thêm huyền băng lệnh tới đây, dù sao bên trong huyền băng lệnh ẩn chứa hàn khí, mặc dù có trợ giúp hắn áp chế đạo cơ sát khí, nhưng hiệu quả là quá yếu ớt, phải nhiều huyền băng lệnh mới được, tích thiểu thành đại, không chừng sẽ có hiệu quả rõ ràng.

Cầm theo Thôi gia mấy người, Phương Hành quay về phụ cận pháp thuyền. Trèo lên thuyền, đem độc cước đồng nhân sóc chính mình giấu ở khoang sau lấy ra, đeo ở trên người, do dự một chút, vừa chạy đến sau khoang thuyền lấy hai cái bình rượu, ném vào trong túi trữ vật, làm xong những chuyện này, mới lấy ra một cái túi trữ vật, đem đồ vật bên trong đổ ra, ngồi chồm hổm trên mặt đất, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

- Còn thiếu ít đồ...

Phương Hành suy nghĩ một hồi lâu, đứng lên, như có điều suy nghĩ cầm Thôi gia mấy người đi ra ngoài.

Đưa bọn họ ném ra bên ngoài, cũng không phải là tiện tay ném là được, hàn phách cốc thật sự quá lạnh, mấy người này lại là Linh Động cảnh tu vi, tùy tiện ném ra bên ngoài, sẽ làm bọn họ chết rét, như vậy sẽ rất phiền toái, bất quá ở trong hàn phách cốc có vài nơi ôn tuyền, Phương Hành tính toán đem bọn họ ném tới phụ cận ôn tuyền, chắc sẽ không có chuyện gì.

Ở phía tây hàn phách cốc có một cái ôn tuyền, đang có mấy thị vệ sâm nghiêm thủ vệ, Phương Hành thấy thế, liền thi triển vút không thuật, lặng yên không một tiếng động từ bên cạnh bọn họ thoáng qua, mấy thị vệ này chẳng qua là Linh Động cảnh tu vi, ngay cả bóng dáng của hắn cũng không phát hiện được một tia, đi tới phụ cận ôn tuyền, Phương Hành cảm thấy nhiệt khí đập vào mặt, liền yên tâm, chuẩn bị ném người xuống.

Song đúng lúc này, chợt nghe được sau một lùm tùng bách, có tiếng nữ nhân mơ hồ truyền đến.

Phương Hành nhất thời ánh mắt sáng lên, lặng lẽ mò tới.

- Hì hì, các ngươi nghe nói không? Lần này Băng Âm Cung Diệp cô nương chịu thiệt thòi lớn với tiểu ma đầu kia a...

- Hừ, người đàn bà kia kiêu ngạo vô cùng, chịu thiệt, cũng là lão thiên có mắt, bất quá, nếu nói tới thiên kiêu, tên tiểu quỷ này có thể đánh bại Diệp Cô Âm, mới thật coi như là Sở Vực Trúc Cơ thiên hạ đệ nhất thiên kiêu rồi, nếu Băng Âm Cung muốn tụ tập Sở Vực kỳ tài, đồng mưu một đại cơ duyên, như vậy ngươi nói, Hồ Cầm lão tiền bối có thể cho hắn một quả huyền băng lệnh hay không?

- Ha ha, ngươi nghĩ nhiều quá rồi, chỉ tiếc tiểu quỷ này đắc tội Băng Âm Cung, có thể tránh thoát đuổi giết hay không còn không nhất định, cho dù kinh tài tuyệt diễm hơn nữa, cũng cùng cơ duyên kia không quan hệ, cũng là chúng ta, phải chăm chỉ một chút, Lão tổ nhà chúng ta trước khi đến đã ngàn dặn dò, vạn dặn dò, để cho ta vô luận như thế nào cũng muốn nghe theo Hồ Cầm lão tiền bối phân phó, nhất định phải tham dự tiến đại sự này...

- Hì hì, cần gì thành thật như vậy, bản thân ta cảm thấy tiểu ma đầu kia sẽ đến, nói không chừng đang xem trộm chúng ta tắm ấy chứ...

- Ta thấy ngươi là tư xuân mới đúng, muốn cho tiểu ma đầu này đem đóa hoa ngươi hái đi sao?

- Thật là quá đáng!

Phương Hành trốn ở phía sau rừng cây, nghĩ thầm tiểu gia là loại người hoa gì cũng hái sao?

Xem trước xem ngươi có xinh đẹp hay không rồi hãy nói!

Nghĩ như vậy, thần thức lộ ra, ở chung quanh ôn tuyền đảo khắp, liền đem bộ dáng hai cô gái này khắc vào trong đầu, cũng có chút hài lòng, hai cô gái này mặc dù không nói thanh tân thoát tục như Hứa Linh Vân, cũng không tinh sảo xinh đẹp giống Ứng Xảo Xảo, so với Tiểu Man trời sanh một bộ họa quốc ương dân dáng vẻ càng kém xa, nhưng đặt ở người bình thường, đó cũng là tuyệt sắc!

- Ngay khi kế hoạch của ta còn thiếu một khâu, chính là các ngươi sao!

Phương Hành hạ quyết định, sau đó mang lên thanh hồ mặt quỷ, một tiếng gầm nhẹ, từ trong bụi cây phía sau ôn tuyền nhảy xuống.

- Đánh cướp...

- Thình thịch" một tiếng, hắn trực tiếp nhảy vào ôn tuyền, làm bọt nước văng khắp nơi.

Trong ôn tuyền, hai cô gái nhất thời sợ hãi, hét lên một tiếng, hướng hai bên bờ bò đi.

Phương Hành cười ha ha, năm ngón tay mở ra, hai nữ nhân cũng bị hắn lôi tới, dựng thẳng bàn tay chặt ở trên cổ một nữ tử, cô gái này bị hắn đánh ngất, rồi sau đó Phương Hành quan sát một nữ tử khác nói:

- Đàn bà thúi, cùng tiểu gia nói một chút, các ngươi mới vừa nói chúng thiên kiêu tham gia thí luyện, là vì đạt được cơ duyên gì? Nếu không phải nói, hắc hắc... Ngươi vóc người không sai a...

Nữ tử này trực tiếp sợ ngây người, ở phía sau thanh hồ mặt quỷ hai ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm, toàn thân đều giống như có sâu róm bò, cả người trốn vào trong nước, chỉ lộ cái đầu ở trên mặt nước, run giọng nói:

- Ta... Ta không biết a... Là.. Lão tổ nhà chúng ta nói... Những người khác... Tất cả cũng nói có đại cơ duyên... Nhưng cụ thể là cái gì, ta cũng không biết a...

- Chỉ biết có đại cơ duyên, nhưng không biết cụ thể là cái gì?

Phương Hành ngẩn ngơ, có chút buồn bực, lại hỏi mấy câu, phát hiện cô gái này quả thật không giống nói láo, hơn nữa hắn đã nghe được, cách đó không xa đã có tiếng bước chân nhanh chóng truyền đến, biết là tiếng thét chói tai của hai cô gái này kinh động những người khác, không dám trì hoãn nhiều, một chưởng đánh hôn mê nữ tử này, sau đó cười hắc hắc, lấy ra một thanh phi kiếm bắt đầu làm việc.

Đợi đến chung quanh thị vệ chạy tới, nhất thời bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người.

Trong ôn tuyền, Chu gia tiểu thư cùng Trương gia thiên kiêu trần truồng nằm ở cạnh suối nước nóng, trên người không có một sợi vải, mấu chốt nhất chính là... Hai người cũng bị cạo đầu trụi lủi, cả mái tóc biến mất không thấy gì nữa...

- Ha ha, hiện tại kế hoạch mới viên mãn rồi!

Nhìn hai mái tóc trong tay, Phương Hành hài lòng.

Tránh về trong pháp thuyền, hắn đem một bộ quần áo trong túi trữ vật của Diệp Cô Âm lấy ra ngoài, mặc vào người, lại đem mái tóc bọc tại trên đầu mình, hướng về phía Ứng Xảo Xảo gương đồng chiếu chiếu, hướng về phía trong gương chính mình tạo vẻ mặt quyến rũ, tương đối hài lòng hoá trang của mình, bất quá cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn lấy một cái lụa trắng che tại trên mặt.

Vạn La Quỷ Diện có thể biến hóa hình dáng tướng mạo, nhưng khó có thể thay đổi kiểu tóc, mà Phương Hành cũng không biết tạo mái tóc nữ tử, nếu là lung tung sơ hở, khả năng bại lộ rất lớn, cho nên hắn mới đánh cướp hai cái "Tóc giả" tới.

- Sưu...

Hắn vút không đi, đi tới cách đó không xa một chiếc pháp thuyền cô linh linh, trực tiếp trèo lên thuyền.

- Là ai?

Bên trong khoang thuyền, lập tức vang lên một tiếng quát khẽ, người ở bên trong cực kỳ cơ cảnh.

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, ép bén nhọn tiếng nói của mình, học Diệp Cô Âm lãnh đạm bộ dạng, nói:

- Băng Âm Cung đệ tử!

- Sao?

Trong thuyền, đã có hai người vọt ra, một người trong đó, là một vị Trúc Cơ tiền kỳ lão giả, một người khác thì là một Linh Động tầng chín công tử, hai người này vừa thấy Phương Hành, trên dưới quét mấy lần, không nghi ngờ gì, nhất tề khom mình hành lễ, trầm giọng nói:

- Tiên tử đêm khuya giá lâm, không từ xa tiếp đón, thứ tội thứ tội, không biết tiên tử có gì phân phó?

Phương Hành lấy ra một tấm lệnh bài, cũng là trong túi trữ vật Diệp Cô Âm, ở trước mắt hai người bọn họ thoáng một cái, không đợi bọn hắn thấy rõ, liền thu vào, lạnh lùng nói:

- Ta phụng mệnh sư tôn, tới hàn phách cốc, đem huyền băng lệnh trong tay các ngươi nhất nhất thu thập, lấy để hắn dùng, dù sao các ngươi đã đến nơi này, giữ lại tấm lệnh bài kia không có tác dụng gì!

- Muốn đem huyền băng lệnh thu hồi đi?

Trúc Cơ trưởng lão cùng Linh Động cảnh Thiếu chủ hơi ngẩn ra, run giọng nói:

- Chẳng lẽ có thâm ý gì?

Bọn họ nhận được huyền băng lệnh, cũng

từng nghe nói, lệnh bài kia là bằng chứng để bọn hắn bái sư, hôm nay lại muốn bị người thu hồi đi, chẳng lẽ chính mình còn chưa chờ đến thí luyện bắt đầu, vô hình trung xúc phạm quy tắc, bị thủ tiêu tư cách ư?

- Khụ, cũng không ý đó, các ngươi không cần phải lo lắng, ta chỉ phụng mệnh thu hồi lệnh bài mà thôi, những chuyện khác hết thảy bình thường!

Phương Hành mặt không chút thay đổi, nhàn nhạt nói.

- Nếu là như vậy, vậy còn tốt...

Trúc Cơ trưởng lão thở ra, quay đầu để cho thiếu chủ kia giao ra huyền băng lệnh.

Hai người này hoàn toàn không hoài nghi thân phận của Phương Hành, dù sao Phương Hành mặc trên người quần áo, phía trên có Băng Âm Cung pháp bào đặc biệt sở hữu ấn ký huyền âm băng liệt, mép váy cũng thêu Băng Âm Cung ấn ký, căn bản không thể nào giả mạo, theo bọn họ, "Cô gái" này không chỉ có là Băng Âm Cung đệ tử, thậm chí còn có thể được cho Băng Âm Cung địa vị không thấp đệ tử, về phần khối đệ tử lệnh bài, mặc dù không thấy quá rõ ràng, nhưng phía trên khí tức cũng rõ ràng không phải giả bộ, cùng với Băng Âm Cung đệ tử lệnh bài khác rất giống.

Huyền băng lệnh thuận lợi tới tay,trong lòng Phương Hành cũng hồi hộp, đang xoay người muốn đi, đột nhiên thấy được bên hông thiếu chủ có một khối ngọc bội không sai, giả như không có chuyện gì xảy ra bộ dạng nói:

- Hai người các ngươi... Muốn độc môn tin tức sao?

- Độc môn tin tức?

Một già một trẻ ngây ngốc, cơ hồ không thể tin được đây là lời của Băng Âm Cung "Nữ đệ tử" sẽ nói ra...

Nhưng cũng chỉ là ngẩn ra, bọn họ nhanh chóng phản ứng tới, vội vàng khom người nói:

- Xin lắng tai nghe!

Phương Hành không nói, hướng bên hông thiếu chủ nhìn sang.

Thiếu chủ này tỉnh ngộ, vội vàng đem ngọc bội gỡ xuống, hai tay nâng trên, thấp giọng nói:

- Tiên tử ưu ái, có chút kính ý!

Phương Hành hài lòng gật đầu, đem ngọc bội nhận lấy, quét hai mắt, liền nhét vào túi trữ vật.

- Muốn bái sư, đoạt tiểu lâu!

Phương Hành nói xong sáu chữ này, thân hình bay đi, hướng nơi xa lao đi.

Chương 218: Chửi đổng

Giựt giây để Ứng Xảo Xảo cùng Mạc Da trưởng lão đoạt tiểu lâu, mặc dù Phương Hành cảm giác suy đoán của mình hơn phân nửa là chính xác, nhưng cũng không dám chắc, vạn nhất đoán sai, như vậy cử động này ngược lại có thể làm hỏng kế hoạch theo nàng cùng nhau lẻn vào Băng Âm Cung, cho nên Phương Hành quyết định xúi giục tất cả mọi người đi đoạt, đến lúc đó hỗn loạn, pháp không trách chúng, Băng Âm Cung muốn phạt cũng không cách nào phạt.

Tương tự như thế, Phương tiên tử mặc váy đi đây đi đó, đem huyền băng lệnh trong tay người phía ngoài tiểu lâu cũng gạt lấy, trong đó cũng không phải là không ai hoài nghi, nhưng pháp y trên người Phương Hành cùng với lệnh bài trong tay đều là đồ thật, không sợ đối phương nhìn ra sơ hở, cho dù có chút hoài nghi, cũng chỉ do dự một chút, liền đem huyền băng lệnh cho hắn.

Thật sự lừa gạt không nổi, sau lưng độc cước đồng nhân sóc xuất hiện, một gậy gõ trên đầu, cầm lệnh bài rời đi, dù sao lúc này hàn phách cốc đã rối loạn, có vô số người động thủ, cũng không còn ai chú ý tới hắn...

Cái câu "Muốn bái sư, đoạt tiểu lâu", đã ở trong hàn phách cốc nhấc lên sóng to gió lớn, thật ra thì giữa chúng tu, không thiếu hạng người thông tuệ, nhìn thấy nhiều người bái sư như vậy, hàn phách cốc tiểu lâu ít như thế, vốn đã có chút hoài nghi, chỉ là nhất thời không cách nào kết luận, cho nên mới chậm chạp không động thủ mà thôi, đợi đến sáu chữ này truyền ra, mọi người cũng không khách khí nữa.

Đợi đến khi Phương Hành lừa gạt được chừng mười khối huyền băng lệnh, trong hàn phách cốc, đã có rất nhiều đại thế lực ra tay.

Mà hắn là người khởi xướng, đã chạy về pháp thuyền, cởi xuống váy, vui mừng đánh giá mười mấy khối huyền băng lệnh lừa gạt tới tay, sau đó đem Đại Bằng Tà Vương cũng từ vạn linh kỳ mời ra ngoài, để cho hắn hỗ trợ kết luận một chút.

Hắn thông qua Âm Dương Thần Ma Giám phát hiện diệu dụng của loại ngọc chế luyện loại huyền băng lệnh này. Nhưng chỉ có thể xác định huyền băng lệnh chính là dùng một loại ngọc gọi là Thông Minh U Hàn ngọc chế luyện, trong đó ẩn chứa hàn khí, đối với sát khí của sát linh có tác dụng khắc chế, những thứ khác một chữ cũng không biết rồi, vẫn phải để cho Kim Đan Yêu Vương kiến thức rộng rãi như Đại Bằng Tà Vương tới cặn kẽ phân tích phán định.

- Thông Minh U Hàn ngọc?

Đại Bằng Tà Vương nghe hắn nói qua, có chút cổ quái nói:

- Bổn tọa năm đó tung hoành thiên hạ, không nói kiến thức rộng rãi, nhưng thiên hạ kỳ trân, cũng coi như hiểu rõ bảy tám phần, làm sao chưa từng nghe nói về loại bảo ngọc này?

- Ngươi chưa từng nghe?... Có phải tên gọi bất đồng hay không? Ngươi nhìn, chính là loại ngọc này!

Thấy Đại Bằng Tà Vương đối với loại này ngọc chất thế nhưng người chưa nghe nói qua, Phương Hành cũng ngây ngẩn cả người, cầm một khối huyền băng lệnh cho hắn nhìn.

Đại Bằng Tà Vương thao túng một luồng âm khí, vòng quanh khối huyền băng lệnh nhìn một hồi lâu, lắc đầu nói:

- Quả thật chưa từng thấy, thật ra từ thường thức đến xem, khối ngọc này mờ đục, linh khí khan hiếm, đối với tu hành người mà nói chỉ là một loại ngọc rất thấp kém, không cách nào luyện khí. Bên trong hàn khí, thoạt nhìn cũng không có gì kỳ lạ, thế nhưng có thể khắc chế sát khí của sát linh bên trong cơ thể ngươi, thật là quái tai...

- Ta áp chế một chút để cho ngươi xem!

Phương Hành để cho hắn tiến vào thức hải của mình, rồi sau đó hấp thu một luồng hàn khí, biểu diễn quá trình hàn khí khắc chế đạo cơ sát khí, Đại Bằng Tà Vương sau khi xem xong, có chút hiểu được, nói:

- Nhìn dáng vẻ không giả, loại hàn ngọc thấp kém này, bên trong hàn khí quả thật có chút môn đạo, vẫn là lão phu kiến thức thiếu sót, cũng không nghe nói, Băng Âm Cung có đồ vật tốt như vậy...

Phương Hành khẽ gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Thiên hạ to lớn, vô kỳ bất hữu, các loại tài liệu trân quý, đều có thật nhiều huyền diệu.

Đừng nói là Kim Đan cảnh Đại Bằng Tà Vương, coi như là Nguyên Anh cho tới Độ Kiếp, cũng không dám nói nhận thức mọi tài nguyên tu hành trong thiên hạ, hơn nữa coi như là chính mình, có thể phát hiện diệu dụng này, cũng là bởi vì có Âm Dương Thần Ma Giám.

Âm Dương Thần Ma Giám lai lịch thần bí, thứ nó giám định không ra thực sự không nhiều, không thể theo lẽ thường phán định.

- Vậy ngươi giúp đỡ ta nghiên cứu một chút, loại hàn ngọc này có thể hóa giải sát linh sao? Nếu số lượng không đủ, ta đi lấy thêm mấy khối!

Phương Hành ân cần hỏi han, hiểu rõ đối với sát linh, hắn còn không bằng Đại Bằng Tà Vương.

Đại Bằng Tà Vương suy nghĩ một hồi, trầm ngâm nói:

- Mặc dù loại hàn khí này quả thật có hiệu quả đối với sát khí, nhưng chỉ là áp chế, mà không phải là hóa giải, ngươi chuẩn bị nhiều một chút thật cũng không sai, tối thiểu nó có thể kéo dài thời gian sát linh đột phá phong ấn bên trong cơ thể ngươi, bất quá nếu muốn hoàn toàn đem hóa giải mà nói, hàn khí này phẩm chất chưa đủ, lại là khó khăn rất lớn...

- Ừ, dù sao chẳng qua là hạ phẩm Thông Minh U Hàn ngọc, nếu là thượng phẩm, cũng có chút ít khả năng...

Phương Hành cũng nhớ lại Âm Dương Thần Ma Giám đánh giá đối với loại hàn ngọc này, như có điều suy nghĩ gật đầu.

Hắn cũng không quá lo lắng, nếu Băng Âm Cung có tồn tại loại hàn ngọc này, đã nói rõ chính mình tìm đúng địa phương, chỗ khác cũng không có loại hàn ngọc này, chỉ Băng Âm Cung có, đã nói rõ đây là đặc sản của Băng Âm Cung, có hạ phẩm hàn ngọc, khẳng định cũng sẽ có thượng phẩm hàn ngọc, thậm chí là cực phẩm hàn ngọc, hạ phẩm hàn ngọc nếu không đủ để hóa giải sát linh của mình mà nói, vậy thượng phẩm cho tới cực phẩm thì sao?

Đối với chuyện này,trong lòng Phương Hành vẫn là rất lạc quan!

Giờ này khắc này, trong hàn phách cốc, sự kiện đoạt lâu đã càng ngày càng nghiêm trọng.

Trừ hai tiểu lâu chỗ sâu nhất sơn cốc ra, cơ hồ mỗi một tiểu lâu cũng nhận lấy khiêu khích, bắt đầu mọi người cũng đều nhẹ nhàng, đem tư đấu khống chế ở một cái cục diện nho nhã lễ độ, lấy khiêu chiến làm chủ, nhưng phát hiện đệ tử Băng Âm Cung thỉnh thoảng xuất hiện hoàn toàn không thèm để ý tư đấu của mình, hoàn toàn bỏ qua thể diện, ám đấu chuyển thành minh tranh.

Người ngoài lâu liều mạng đem người trong lầu đuổi ra ngoài, sau đó một phen ác chiến.

Người thắng tước chiếm cưu sào, kẻ bại ngược lại đi tìm những cưu khác so với mình yếu hơn một ít, chiếm sào của nó.

Chỉ bất quá, đoạt lâu cũng phân thời cơ, Bách Thú Tông thừa dịp mọi người còn chưa kịp phản ứng, may mắn cướp được một tòa tiểu lâu, mà người phía sau đoạt lâu, lại càng ngày càng khó rồi, hoặc là chiếm cứ tiểu lâu, thực lực quả thật rất mạnh, người khác muốn cướp cũng đoạt không nổi, hoặc là chính là tự biết thực lực quá yếu, cũng là gắt gao đóng cửa gỗ, Thiên Vương lão tử gọi cũng không mở.

Vì vậy phen tranh đoạt này cũng chỉ kéo dài hơn nửa đêm, sau đó ngừng lại.

Có thật nhiều thế lực có năng lực tranh đoạt, đối mặt với tất cả mọi người đóng thật chặt đại môn, vô kế khả thi.

Cửa gỗ có cấm bế, lại khó có thể từ bên ngoài mạnh mẽ mở ra, người ta không mở cửa, cũng không thể đánh vào chứ?

Hiển nhiên hàn phách cốc ác đấu càng ngày càng ít, Phương Hành vẫn núp ở trong pháp thuyền xem náo nhiệt vừa trốn không nổi nữa, hắn bản thân chính là cái chỉ sợ thiên hạ bất loạn, nhìn thấy các đại thế lực vì chuyện gọi cửa cảm thấy khó khăn, liền đổi giả dạng, cầm một cây côn, phía trên treo một mặt cờ nhỏ, trên viết:

- Độc nhất vô nhị kêu cửa bí phương, một khối thượng phẩm linh thạch bán ra, đảm bảo dung phải mở!

Khiêng cờ nhỏ, ở bên trong sơn cốc lẻn một vòng, đưa tới nhiều mặt thế lực chú ý.

- Tên tiểu quỷ kia, ngươi tới đây!

Phía ngoài một cái tiểu lâu, một vị Trúc Cơ trung kỳ lão giả nguyên nhân chính là không cách nào đem người bên trong kích đi ra ngoài đánh một trận mà buồn rầu, đem Phương Hành gọi tới, trầm giọng quát lên:

- Ngươi có biện pháp đem cửa này mở ra ư?

Phương Hành cười nói:

- Dễ dàng!

Trúc Cơ trung kỳ lão giả quát lạnh nói:

- Mau nói cho ta nghe!

Phương Hành một ngón tay chỉ cờ nhỏ:

- Một khối thượng phẩm linh thạch, trẻ nhỏ dễ bị gạt!

Lão giả kia ánh mắt lóe lên, cũng không sợ Phương Hành gạt người, một khối linh thạch màu tím bắn tới, quát lên:

- Nói!

Phương Hành cười hắc hắc, để cho hắn kê lỗ tai tới đây, nói thật nhỏ.

Trúc Cơ kỳ lão giả sắc mặt dần dần thay đổi, lúng ta lúng túng nói:

- Làm như vậy không tốt sao?

Phương Hành nói:

- Hữu hiệu!

Lão giả này vỗ đùi, quyết định xuống, chỉ vào đã biết mấy người ở trong thế lực quát lên:

- Các ngươi tới đây!

Thấp giọng cùng bọn họ nói một hồi, mấy người này liền xoa xoa tay, ở tiểu lâu đứng một hàng, vây tiểu lâu hô to:

- Thanh Hòa quốc Miêu gia, Lão tổ nhà các ngươi năm đó vì theo đuổi Thanh Vân Tông Thanh Điểu trưởng lão, sắp quỳ đến trên mặt đất rồi, người ta ngay cả chính mắt cũng không nhìn một cái, ngươi nói mất mặt không? Năm đó Lão tổ nhà các ngươi có một ngoại hiệu là nóng đầu các ngươi biết không?

- Oa nha nha, Mạnh lão đầu ngươi nói ta không dám đánh với ngươi một trận cũng thôi, lại dám khinh nhờn Lão tổ nhà chúng ta, hôm nay Miêu gia chúng ta sẽ cùng Mạnh gia các ngươi liều mạng, mở cửa mở cửa, ta muốn đem lão cẩu này băm thành thịt vụn...

Trong tiểu lâu rống to một tiếng, cửa gỗ mở ra, người bên trong đằng đằng sát khí vọt ra.

Mà người trong Miêu gia cũng hét lớn một tiếng, xông về phía trước.

Phương Hành thì cười ha ha, khiêng cờ nhỏ làm một món làm ăn khác.

Phương pháp kia đơn giản chí cực, đó chính là đứng ở ngoài cửa chửi đổng, từ chuyện Lão tổ nhà ngươi lúc tuổi còn trẻ nhìn lén Trương quả phụ hang xóm tắm một đường mắng đến người giúp việc nhà ngươi nuôi con chó kia cắn một cái tiểu khất cái lỡ đường, ngươi nói tổ phong nhà các ngươi có phải rất mất mặt hay không? Ngươi có phải muốn duy trì tôn nghiêm cho Lão tổ nhà các ngươi cùng con chó kia hay không? Vậy thì đừng như con rùa đen rút đầu mà ẩn núp, đi ra ngoài đánh một trận sao!

Nói tóm lại, những đại thế gia này cũng là biết gốc biết rễ lẫn nhau, muốn chọc giận đối phương thật sự không khó.

Trong lúc nhất thời, hàn phách cốc cục diện mới vừa ổn định lại lần nữa náo nhiệt.

Cũng vào lúc này, trong hư không cự ly hàn phách cốc trăm dặm, một trung niên nam tử tướng mạo quy phạm chắp tay đứng tại trong hư không, sau lưng hắn, đứng thẳng năm tu sĩ Trúc Cơ cảnh, có già có trẻ, trên người đều mặc băng văn cẩm bào có thêu ký hiệu Băng Âm Cung, hướng hàn phách cốc phương hướng nhìn xa, nhìn thấy linh quang ngất trời, sát khí sục sôi, trung niên nam tử này khẽ nở nụ cười.

- Nhanh như vậy đã bắt đầu tranh đoạt, nói rõ Sở Vực chi tu, còn có mấy phần huyết tính!

- Tông chủ, chuyện này tựa hồ cùng Thái Thượng Trưởng lão phân phó không phải một kiểu a...

Phía sau trung niên nam tử, có một vị Trúc Cơ già nua nói.

Chương 219: Đại cơ duyên

Nghe vậy, trung niên nam tử kia khẽ mỉm cười, nói:

- Sư tôn lão nhân gia ông ta từ bi, có một chút chuyện suy nghĩ không khỏi quá mức đơn giản, một tràng đại cơ duyên này, tặng không cho những thứ gọi là thiên kiêu này, bọn họ có lẽ cũng sẽ không quá để ý, chỉ có cho bọn hắn một chút khó khăn, sau khi bọn họ ở nhận được, mới có thể hiểu được Băng Âm Cung chúng ta cho bọn hắn bao nhiêu ân đức, lòng mang kính sợ!

Bên cạnh một có người nói:

- Vậy vì sao không trực tiếp nói rõ với bọn họ, đấu pháp quyết thắng thua, người thắng mới có thể tiến nhập Đại Tuyết sơn?

Trung niên nam tử thở dài một tiếng, nói:

- Bởi vì bọn họ đấu pháp quyết thắng thua, cơ hồ không có bất kỳ ý nghĩa, rất nhiều cái gọi là thiên kiêu, thật ra cũng là tài nguyên bồi đắp, tu vi cao, không chắc so với tu vi thấp có tư chất, nhưng nếu đấu pháp, người tu vi thấp cơ hồ là nhất định phải thua, đối với chúng ta mà nói, những người này chính là Linh Động trung kỳ hay là Linh Động hậu kỳ, có cái gì khác nhau chứ? Bất quá là hao tổn một chút tài nguyên, là có thể đem chênh lệch này bù đắp, cho nên lần này muốn xem, chính là thứ nằm ngoài tu vi!

- Nằm ngoài tu vi?

Trưởng lão mặt mũi già nua hơi ngẩn ra.

Trung niên nam tử gật đầu, nói:

- Trí kế, ánh mắt, tính tình cho tới đan, khí, pháp, âm các đạo thành tựu, thậm chí là vận khí, cũng so với tu vi trọng yếu hơn, dĩ nhiên trọng yếu hơn, chính là xem bọn hắn có dám tranh giành hay không, có dám đoạt hay không! Ở bên trong quy tắc chế định đoạt coi là bản lãnh gì, có can đảm phán đoán thế cục, ở dưới tình huống quy tắc không rõ bắt đầu đoạt, mới là bản lãnh thật sự!

Nói tới đây, hắn ngừng lại một chút, thở dài nói:

- Dù sao phân cơ duyên này, không phải là bàn về tu vi cao thấp có thể lấy được a...

...

...

Hàn phách cốc, tiêu khói trận trận, chung quanh sát phạt, người người cảm thấy bất an.

Một cánh cửa gỗ đã không cách nào bảo vệ an nguy của mình, bởi vì không biết người đáng chết nào đưa ra một cái biện pháp "Chửi đổng", khi người khác mắng đến trên người Lão tổ nhà ngươi, ngươi không muốn ra đánh một trận cũng khó!

Lúc đầu, mọi người đoạt tiểu lâu, cũng hoặc là lừa gạt mở cửa, hoặc là ở bên ngoài lớn tiếng khiêu chiến, tối thiểu còn có giới hạn thấp nhất tồn tại, người trong lầu nếu cảm thấy không dám chắc, liền làm con rùa đen rút đầu, thừa nhận mình không phải đối thủ của ngươi được rồi sao? Nhưng "Chửi đổng" vừa xuất hiện, sẽ không đơn giản như vậy, một phương pháp đơn giản nhất, nhưng cũng thực sự là phương pháp hữu hiệu nhất.

Đánh người không mất mặt, nói xấu người không nói yếu điểm, ngươi đem lão tổ nhà ta cũng vũ nhục, ta có thể nào tiếp tục giả vờ có tai như điếc?

Vô luận như thế nào cũng phải đi ra liều mạng, nếu không lan truyền ra ngoài, toàn cả gia tộc cũng sẽ hổ thẹn.

Bất quá dưới loại cục diện này, cũng là Bách Thú Tông vững vàng đương đương.

Trong đó cũng có không ít người tới gõ tiểu lâu Bách Thú Tông ở lại, có người hòa thiện bái phỏng, có người hung ác gõ cửa, còn có người nói tới chính mình đã từng cùng Bách Thú Tông từng quen biết, hi vọng vào lâu ngồi chơi, đối với chút ít lý do này, Mạc Da trưởng lão cũng thông minh, một mực không mở cửa, thậm chí cũng không trả lời, chỉ khư khư đóng cửa gỗ, tất cả mọi người ở bên trong đều giả chết.

Trong đó, Ứng Xảo Xảo thấy Phương Hành

vẫn chưa trở lại, có chút lo lắng, muốn đi ra ngoài tìm hắn, lại bị Mạc Da trưởng lão ngăn trở, khuyên nàng nói:

- Ngươi cũng đừng lo lắng cho hắn, mặc dù ta cảm thấy tiểu tử này thông minh, có thể chịu được tài bồi, bất quá dù sao chỉ là một hạ nhân, không đáng giá để ngươi mạo hiểm lớn như vậy, rồi hãy nói hắn chỉ là một hạ nhân, hiện ở bên ngoài loạn nữa, ai lại rỗi rãnh để ý tới hắn? Tiểu tử này an nguy không thành vấn đề, cùng lắm đợi chuyện nơi đây ổn thỏa, ta thu hắn làm đồ đệ, cho hắn một cái xuất thân tốt là được!

Nghe lời này, Ứng Xảo Xảo mới coi như miễn cưỡng an bình xuống.

Theo nàng, Mạc Da trưởng lão chịu nhận đồ đệ, thật đúng là một cái xuất thân tốt.

Bách Thú Tông nửa tông nửa quốc, cho nên đẳng cấp sâm nghiêm, các nàng Ứng thị nhất mạch, chẳng khác gì là Bột Hải quốc Vương thất, mà đệ tử, nếu không truyền thừa tam đại yêu linh, chính là cùng bình dân tồn tại, Phương Hành chỉ là một tạp dịch đệ tử, định ra chính là Bách Thú Tông bên trong nô tạ đệ tử, nhưng nếu Mạc Da trưởng lão thu hắn làm đồ đệ, liền nhảy vọt mà trở thành quý tộc.

Bất quá bọn hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Phương Hành để cho bọn họ lo lắng, lúc này đã mang theo bảy tám thượng phẩm linh thạch trở lại trong thuyền, sau đó bắt đầu tính ra tất cả tu sĩ thực lực, cái biện pháp "Chửi đổng" này, chỉ bán cho bảy tám người, sẽ không có hiệu quả, những người khác rối rít noi theo, cũng không trả cho hắn tiền, để cho hắn rất tức giận, đám người đại gia tộc, quá mức keo kiệt.

Bất quá mục đích của nó cũng đạt tới, một là đảo loạn phong vân hàn phách cốc, ở dưới loạn cục, Bách Thú Tông động thủ đoạt lâu thứ nhất làm người ta giận sôi, tuyệt không nổi bật, một chút nữa chính là, trừ sơn cốc chỗ sâu nhất Tiêu gia cùng Sở Hoàng Thái tử hai phe nhân mã ra, cơ hồ từng cái gia tộc toàn thân thế lực cũng bị hắn nắm giữ.

Nói như vậy, phía dưới gặp đến chuyện gì, xử lý cũng rất dễ dàng.

Hỗn loạn chém giết ở bên trong, ba ngày thời gian rất nhanh đã qua.

Đến sáng sớm ngày thứ ba, trong gió tuyết, bảy tám đệ tử Băng Âm Cung người mặc cẩm bào đáp mây mà đến.

Cầm đầu lại là ba vị Trúc Cơ cảnh chấp sự trưởng lão, còn lại cũng đều là Linh Động nổi bật đệ tử, một nhóm người này giá lâm hàn phách cốc, cầm đầu Trúc Cơ trung kỳ Trúc Cơ cảnh trưởng lão quét mắt sơn cốc một cái, hướng đám nhân mã ở đất trống nói:

- Chư vị đạo hữu cực khổ, Băng Âm Cung chuẩn bị không chu toàn, đã chậm trễ khách quý, mời theo Ưng Thạch tới dự tiệc...

Hắn thanh âm lang lảnh, chỉ một thoáng truyền khắp cả tòa sơn cốc.

Nhân mã trú đóng ở trên đất trống, đều là thế lực ở tiểu lâu tranh đoạt thất lợi, trong bụng vốn lo sợ, lo lắng không cướp được tiểu lâu, sẽ bị trục xuất hàn phách cốc, đang ở cùng nhau thương nghị nếu như Băng Âm Cung thật làm như vậy, chính mình nên vì mình cãi cọ như thế nào, chợt nghe được Băng Âm Cung trưởng lão nói "Chuẩn bị không chu toàn, chậm trễ khách quý", nhất thời trong lòng hơi cảm giác an ủi.

Bọn họ đã nhận ra, Ưng Thạch trưởng lão chính là một gã Trúc Cơ cảnh cao thủ địa vị phi phàm trong Băng Âm Cung, ở Sở Vực thân phận cực cao, thế nhưng để hắn tự mình đến mở tiệc chiêu đãi, coi như là cực kỳ tôn sùng rồi, không hề giống là bộ dạng giải quyết việc chung.

Ưng Thạch trưởng lão dẫn đường, các thế lực ngự pháp khí, hướng phía chân trời phương tây lướt đến, có người nhận ra, phương hướng này chính là phương hướng Băng Âm Cung, trong lòng càng thêm hưng phấn, nghĩ thầm chính mình mặc dù ở tiểu lâu tranh đoạt bại trận, nhưng Băng Âm Cung tựa hồ cũng không thật đem chính mình đối đãi thành người thất bại, ngược lại mời mình vào vào Băng Âm Cung, lại là phúc phi họa.

Dù sao chuyện tranh giành tiểu lâu, Băng Âm Cung cũng không nói rõ chuyện đoạt lâu, chẳng qua là tin tức nho nhỏ truyền lưu, có thể làm không được đúng.

Một đường đi tới, chạy tới Băng Âm Cung, trong đại điện, đã bố trí thịnh soạn linh yến, Ưng Thạch trưởng lão hết sức khách khí, mời đều đạo nhân mã tất cả đều ngồi xuống, ân cần mời rượu, mọi người tất cả cũng yên lòng, thống khoái chè chén.

Rượu quá ba tuần, Ưng Thạch trưởng lão cảm giác không sai biệt lắm, khẽ mỉm cười, cất cao giọng nói:

- Chư vị đạo hữu, các ngươi được huyền băng lệnh, từ xa vạn dặm đi tới Băng Âm Cung ta, Ưng Thạch thay Băng Âm Cung tạ ơn chư vị rồi, chỉ bất quá, thực không dám đấu diếm, Cung chủ bỉ cung vì chư vị tiểu thiên kiêu nhóm bố trí một cuộc khảo nghiệm, thật đáng tiếc, các ngươi không thể thông qua khảo nghiệm, không cách nào bái nhập Băng Âm Cung nữa...

Hoàn toàn yên tĩnh!

Mọi người còn đang thống khoái uống rượu trực tiếp sợ ngây người.

Mặc dù trong khoảng thời gian này, hàn phách cốc đã tranh giành không ra bộ dáng, nhưng vẫn có một chút người, tự giữ thân phận, cũng không gia nhập vào tranh đoạt, hoặc là bọn họ chính là cảm giác mình thân phận tôn quý, bởi vì một nhà tiểu lâu đã cùng người khác vung tay, sẽ mất mặt mũi, hoặc là bọn hắn cho là Băng Âm Cung không nói rõ muốn tranh đoạt, liền khinh thường xuất thủ.

Mà Ưng Thạch trưởng lão tự mình mở tiệc chiêu đãi, càng làm cho bọn họ cảm thấy chuyện có trì hoãn, lại không nghĩ rằng, hắn vừa mở miệng như vậy, cuối cùng đã chặt đứt hi vọng của mình, chuyện đoạt lâu, rõ ràng thật sự là một cuộc khảo nghiệm...

- Ưng Thạch trưởng lão, làm như vậy có chút quá mức sao, bất quá là chính là tiểu lâu tranh giành, như thế nào coi như là khảo nghiệm?

Một lão đầu lưng hùm vai gấu đứng lên, đương nhiên đó là Trúc Cơ tầng bảy.

Hắn chính là Hắc Chiểu quốc Chu gia hộ đạo giả, thực lực ở tất cả thế gia chạy tới xem như thượng đẳng, chỉ bất quá thời điểm hắn cùng Bách Lý quốc Mạc gia tranh giành tiểu lâu, bị đối phương hộ đạo giả lấy pháp khí ám toán, bị trọng thương, vì vậy vô lực cùng thế gia khác tranh đoạt, ngược lại trở thành thế gia không có tiểu lâu ở lại, trong lòng không cam lòng, đứng lên truy hỏi đầu tiên.

Ưng Thạch trưởng lão khẽ mỉm cười, nói:

- Tuy chỉ là tranh giành tiểu lâu, nhưng cũng có thể nhìn ra rất nhiều thứ, thua chính là thua!

Chu gia hộ đạo giả lạnh giọng quát lên:

- Lão phu không phục, nếu Băng Âm Cung ngươi nói rõ trước đây là khảo nghiệm thì thôi, mọi người đều bằng bản lãnh tranh giành cũng không sao, hết lần này tới lần khác một câu nói cũng không nói, hôm nay lại nói đây là khảo nghiệm, như thế nào phục chúng?

Hắn lời kia vừa thốt ra, nhất thời dẫn phát một mảnh hưởng ứng, xôn xao giận dữ mắng mỏ Băng Âm Cung làm không hợp quy củ.

Đây cũng là đối sách bọn họ lúc trước ở hàn phách cốc thương lượng ra.

Dù sao Băng Âm Cung các ngươi cũng không nói rõ, như vậy bọn họ có thể theo lý mà đòi hỏi!

Đối mặt chất vấn, Ưng Thạch trưởng lão sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Trận cơ duyên này, là do Thái Thượng Trưởng lão Băng Âm Cung ta khởi xướng, ngàn năm một thuở, các ngươi cũng bởi vì biết cơ duyên lần này đáng quý, mới đem thiên kiêu nhà mình đưa tới Băng Âm Cung ta, cơ duyên nếu là của Băng Âm Cung ta, quy củ như vậy tự nhiên cũng do Băng Âm Cung tới định, nếu các ngươi có ý kiến, có thể xông vào Đại Tuyết sơn, đến trước mặt Thái Thượng Trưởng lão chúng ta cùng mấy vị lão tiền bối kia mà nói...

- Ti...

Người hiểu rõ nội tình nhất thời ngậm chặt miệng.

Bọn họ dù có lá gan lớn hơn gấp mười lần, có ai dám đi trước mặt mấy lão quái vật này tố cáo?

Dù là Gia chủ thế gia bọn họ cũng không dám!

- Hừ, Băng Âm Cung là chủ nhân, nếu chủ nhân nói như vậy rồi, vậy chúng ta cũng không nên mặt dày lưu lại, bất quá có câu vẫn muốn nói, chúng ta từ xa vạn dặm mà tới, đi tới Băng Âm Cung các ngươi bái sư, cuối cùng tay không mà về, Băng Âm Cung cũng không tránh khỏi thật quá mức!

Có người cười lạnh, tỏ vẻ bất mãn đối với Băng Âm Cung.

Ưng Thạch trưởng lão cười cười, nói:

- Làm sao có thể nói là tay không mà về? Huyền băng lệnh không phải đã đưa đến trong tay các vị sao?

Mọi người dưới đường đều ngẩn người, yên lặng như tờ.

Chương 220: Đại Tuyết sơn

Ưng Thạch trưởng lão cho rằng bọn họ còn không biết cách dùng huyền băng lệnh, liền mỉm cười giải thích:

- Chư vị, thực không dám giấu diếm, huyền băng lệnh đưa đến trên tay các ngươi, chính là lấy một loại hàn ngọc từ Thái Âm Huyền mạch đặc biệt chỉ có bên dưới Băng Âm Cung, ba trăm năm trước mới được Thái Thượng Trưởng lão lão nhân gia phát hiện, có hiệu dụng khu tà thủ thần, dùng lúc phá cấp, có thể phòng ngừa tẩu hỏa nhập ma, tăng cường cơ hội phá giai, cái lệnh bài này đưa cho chư vị, cũng chẳng khác nào biếu tặng cho các ngươi một bảo vật có thể phá giai, Băng Âm Cung thành ý chứng giám!

Nghe lời nói này, mọi người càng ngây ra....

Ưng Thạch trưởng lão cười nhẹ, đối với phản ứng kinh ngạc của mọi người lần này cũng không bất ngờ.

Trên thực tế, bọn họ Băng Âm Cung cũng tính toán lợi dụng Thái Âm Huyền mạch đặc thù ngọc quáng kiếm một khoản lớn, loại ngọc quáng này ở Sở Vực cho tới cả Nam Chiêm cũng không nghe nói tới, chỗ huyền bí của nó, vẫn là do Hồ Cầm lão nhân tự mình phát hiện, khu tà thủ thần, vô luận là phá giai, vẫn là ngộ đạo thời điểm mấu chốt, cũng có thể dùng được, có thể nói là một chí bảo, giá trị vô lượng.

Tu hành giới, tài nguyên làm trọng, dạng gì dễ dàng đổi lấy tài nguyên nhất?

Khẳng định chính là loại quáng mạch độc nhất vô nhị này.

Có hàn ngọc quáng này, Băng Âm Cung phát triển trở thành Sở Vực cho tới Nam Chiêm đệ nhất tông cũng rất có hi vọng.

Lần này Băng Âm Cung đem loại huyền băng lệnh này đưa ra ngoài, cũng chưa chắc không có ý tứ mượn miệng mọi người tuyên dương huyền diệu của loại ngọc này.

Có thể tưởng tượng, đợi đến ngọc này được mọi người biết, người tới cửa để van cầu ngọc tất nhiên sẽ nối liền không dứt.

Đến lúc đó, bằng vào ngọc quáng này, Băng Âm Cung là có thể thu vô số tư nguyên.

Ưng Thạch trưởng lão đang chờ chúng nhân nói tạ ơn, thấy mọi người bên dưới thật lâu không nói một câu, có chút nghi ngờ nhìn xuống phía dưới.

Lại không lường trước, lần này nhìn sang nhất thời lấy làm kinh hãi.

Không có thần sắc cảm kích, chúng tu rõ ràng đều là bộ dáng oán giận.

- Thật là quá đáng, chẳng lẽ đây chính là diễn xuất của Băng Âm Cung sao?

Chu gia hộ đạo giả tức đến bộ ngực run run.

- Chúng ta cho dù là tiểu thế gia, so sánh không được với Băng Âm Cung truyền thừa mấy ngàn năm, nhưng các ngươi trêu chọc bọn ta như vậy, cũng không nên sao?

Lý gia hộ đạo giả đầy mặt giận dữ.

- Băng Âm Cung, hắc hắc, Băng Âm Cung, được xưng đứng đầu Sở Vực chánh đạo, tên không hợp thực a!

Kiều gia hộ đạo giả cười lạnh liên tục.

Ưng Thạch trưởng lão có chút không vui rồi, lạnh lùng nói:

- Các ngươi cho là ta khuyếch đại sao? Thái Âm ngọc công, chính là do Băng Âm Cung ta Thái Thượng Trưởng lão tự mình phát hiện, trừ tà thủ đạo có hiệu quả, các ngươi trở về thử một lần sẽ biết!

Chu gia hộ đạo giả càng thêm nổi giận, chỉ vào Ưng Thạch trưởng lão, ngón tay đều run run:

- Các ngươi rõ ràng đã thu hồi huyền băng lệnh, còn nói gì trở về thử một lần sẽ biết? Chẳng lẽ chúng ta những thế gia này, ở trong mắt Băng Âm Cung các ngươi, tùy tiện trêu chọc như thế sao?

- Đúng. Băng Âm Cung lần này làm thật quá mức!

- Tiêu Cung chủ ở nơi nào? Chúng ta muốn gặp mặt hắn đòi công đạo!

- Băng Âm Cung thật tính toán muốn cùng thế gia chúng ta hoàn toàn quyết liệt ư?

Ưng Thạch trưởng lão cũng ý thức được không bình thường, một tiếng quát chói tai:

- Chớ ồn ào, Băng Âm Cung thu hồi huyền băng lệnh khi nào chứ?

- Rõ ràng là một vị nữ đệ tử Băng Âm Cung các ngươi lấy đi huyền băng lệnh, ngươi còn muốn phủ nhận ư?

- Không sai, ta lúc ấy còn hỏi tên của nàng, chính là một vị tiên tử họ Phương!

- Nàng thậm chí đánh ngất xỉu lão phu cướp đi huyền băng lệnh, Băng Âm Cung các ngươi vào lúc này lại phủ nhận ư?

Nhất thời quần chúng xúc động, cả tòa đại điện ầm ĩ náo loạn lên.

Ưng Thạch trưởng lão sắc mặt phát xanh, cũng ý thức được chuyện này nghiêm trọng, vội vàng lấy ngọc phù đưa tin, đem Cung chủ Tiêu Trường Thanh gọi tới đây, thấp giọng đem chuyện cùng hắn nói, Tiêu Trường Thanh cũng chấn động vô cùng, đem chuyện đã xảy ra cặn kẽ hỏi một chút, cả người cũng trực tiếp sợ ngây ra, ngạc nhiên nói:

- Vậy mà lại có người giả trang thành Băng Âm Cung đệ tử, lừa gạt đi huyền băng lệnh trong tay mọi người các ngươi ư?

Nhìn thấy ngay cả Băng Âm Cung Cung chủ cũng khiếp sợ như vậy, thanh âm thấp rất nhiều, cũng có chút hồ nghi.

Đường đường Băng Âm Cung Cung chủ, đại đệ tử của người mạnh nhất Sở Vực, tựa hồ không cần bởi vì... chút chuyện như vậy mà làm bộ làm tịch...

- Thật không phải là Băng Âm Cung các ngươi làm ư?

Tiêu Trường Thanh trầm giọng nói:

- Các ngươi mới vừa nói nàng chính là Trúc Cơ tu vi ư?

Chu gia hộ đạo giả gật đầu, nói:

- Lão phu thấy nàng lướt qua, thật là Trúc Cơ tu vi không thể nghi ngờ!

Tiêu Trường Thanh trưởng thở dài một tiếng, nói:

- Vậy có thể xác định, tất nhiên là có người giả mạo, Băng Âm Cung ta đệ tử phái nữ Trúc Cơ tu vi có ba người, số tuổi đều ngoài trăm tuổi, mà vẫn ở trong cung, cũng không đi ra ngoài, hơn nữa phù hợp quần áo các ngươi miêu tả, chỉ có tiểu sư muội Diệp Cô Âm tương xứng, nhưng nàng đã theo sư tôn tiến vào Đại Tuyết sơn rồi!

- Đây... Đây là nói như thế nào?

Trong điện, nhất thời kinh ngạc, nghẹn họng nhìn trân trối.

Tiêu Trường Thanh thở dài, hướng Ưng Thạch trưởng lão nói:

- Huyền băng lệnh bị trộm, cũng không tính là gì, toàn bộ khách quý, mỗi người cho... một khối Thái Âm ngọc nữa là được, chẳng qua là, người gạt ngọc nhất định phải tìm ra, thế gian này trừ Băng Âm Cung đệ tử chúng ta ra, vẫn còn có người hiểu được công hiệu của Thái Âm ngọc, thực sự quái tai, chẳng lẽ sắp xếp của sư tôn, đã bị tiết lộ rồi?

Nói tới đây, hắn bỗng nhiên kinh hãi:

- Người trong hàn phách cốc đã đi nơi nào?

Ưng Thạch trưởng lão cả kinh, vội lấy ngọc phù đưa tin hỏi thăm, sau một hồi lâu, sắc mặt tái nhợt nói:

- Bọn họ đã tiến vào Đại Tuyết sơn...

...

...

Một canh giờ trước, khi Ưng Thạch trưởng lão mở tiệc chiêu đãi người không tiến vào tiểu lâu, hàn phách cốc chúng tu, đã dưới sự hướng dẫn của một vị Băng Âm Cung Trúc Cơ trưởng lão mặt mũi già nua, điều khiển các loại pháp khí, hướng phía bắc hàn phách cốc hơn ba trăm dặm một nơi thâm sơn chạy tới, nơi này lại là một mảnh mênh mang tuyết sơn, nhìn một cái, không thấy cuối, dưới chân núi, có bảo quang mơ hồ, như có đại trận thủ ngự.

- Vào đi thôi, cơ duyên ở trong đó!

Băng Âm Cung Trúc Cơ trưởng lão hướng tuyết sơn chỗ sâu nhìn một hồi lâu, khe khẽ thở dài, nói:

- Thái Thượng Trưởng lão cung ta đang ở bên trong, chỉ cần các ngươi có thể đi tới sâu trong Đại Tuyết sơn, tự có vô thượng cơ duyên chờ các ngươi, chỉ bất quá, lão phu cũng có một câu nói đề điểm các ngươi, trong núi này, đại trận pháp cấm, hung trùng ác thú đếm không xuể, có thể nói từng bước hung hiểm, chính là Trúc Cơ chi tu, cũng khó mà dễ dàng tiến vào sâu trong Đại Tuyết sơn, lại càng không cần phải nói các ngươi, bất quá, các ngươi cũng không cần bối rối, trong núi tuyết, có dấu mấy khối ngự trận phù, nếu các ngươi có thể lấy được ngự trận phù, có thể giảm bớt đại trận áp lực, dễ dàng tiến vào tuyết sơn chỗ sâu!

- Tiền bối, nói như vậy, nhiệm vụ của chúng ta chính là cướp đoạt ngự trận phù rồi?

Có thiên kiêu đặt câu hỏi.

Băng Âm Cung trưởng lão thở dài, nói:

- Cũng không nhiệm vụ gì, chỉ cần có thể thành công tiến vào sâu trong Đại Tuyết sơn, coi như là thành công, chỉ bất quá, ngự trận phù có thể giúp các ngươi giảm bớt áp lực, tránh rất nhiều nguy hiểm, nếu có thể bắt được, tự nhiên vẫn là bắt được tốt. Tuyết sơn chỗ sâu Thái Thượng Trưởng lão đám người, cũng sẽ thông qua số lượng ngự trận phù, phán đoán thiên tư của các ngươi!

Lại có người hỏi:

- Vậy ngự trận phù là bộ dáng gì? Có thể trước hết để cho bọn ta đánh giá hay không?

Băng Âm Cung trưởng lão cười cười, nói:

- Thật ra thì ngự trận phù đầu tiên, đã đưa đến trên tay các ngươi rồi! Chính là huyền băng lệnh trong tay các ngươi, lệnh này chính là do chúng ta Băng Âm Cung đặc biệt sở hữu Thái Âm huyền ngọc tạo thành, có thể ở một trình độ nào đó chống đỡ được đại trận uy áp, bên trong cất giấu ngự trận phù, cũng là Thái Âm Huyền ngọc, bất quá phẩm chất tăng thêm một bậc, có thể chống đỡ đại trận tốt hơn!

Chúng thiên kiêu nghe vậy, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, nhắc tới dũng khí, hướng sơn khẩu đi tới, hộ đạo giả ý muốn tương bồi, nhưng tại lúc này, Băng Âm Cung trưởng lão lại nói:

- Hộ đạo giả có thể ở chỗ này dừng bước rồi, chúng thiên kiêu sẽ tiến vào Đại Tuyết sơn tu hành, các ngươi cũng không thể tiến vào, cũng chỉ có người ở phụng dưỡng thiên kiêu, có thể từ đường nhỏ trên núi, trực tiếp tiến vào Đại Tuyết sơn chờ chực!

Mọi người lúc này mới hiểu, đến một bước này, lại là dựa vào thiên kiêu lực lượng.

Một phen dặn dò, mọi người ở chỗ này chia ra, Mạc Da trưởng lão gọi lại Phương Hành, nói nói mình muốn dẫn hắn về Bách Thú Tông, cũng tính toán thu hắn làm đồ đệ, Phương Hành nghe, lại là trong lòng trợn trắng mắt, tự nhiên không chịu cứ như vậy cùng Mạc Da trưởng lão đi, dứt khoát cự tuyệt, đi theo những người khác cùng nhau tiến vào sơn khẩu, cách đó không xa, Ứng Xảo Xảo nghe, trong lòng cảm giác cực kỳ ngọt ngào.

- Kẻ ngu này, vì theo ở bên cạnh ta, ngay cả cơ hội tốt như vậy cũng cự tuyệt sao?

Trong lòng nàng nghĩ lung tung, lại không phát hiện, tiến vào Đại Tuyết sơn, chúng thiên kiêu cũng đã tụ lại với nhau bàn luận xôn xao, rất nhanh đạt thành ước định gì đó, kết bạn hướng Đại Tuyết sơn đi tới, chỉ có chính nàng, cô linh linh đứng tại nguyên chỗ, không có người nào để ý tới, giống như bị mọi người loại bỏ bên ngoài, ánh mắt mê mang nhìn hướng Băng Âm Cung trưởng lão bên cạnh.

Trưởng lão kia nhìn nàng, khẽ mỉm cười, nói:

- Nếu tự mình không nắm chắc xông qua Đại Tuyết sơn, có thể kết giao đồng minh!

Ứng Xảo Xảo lúc này mới kịp phản ứng, người khác cũng đã kết thành đồng minh rồi, chỉ có chính mình ngốc nghếch, không nghĩ tới điểm này, thấy thế, nàng lập tức đưa mắt nhìn bốn phía, rất nhanh thấy được một người quen, lại là ban đầu ở trên đường gặp phải Bách Lý quốc Mạc gia thiên kiêu Mạc Dương, đang cùng hai người thấp giọng thương nghị, vội vàng cẩn thận đi tới, nhỏ giọng nói:

- Mạc sư huynh...

Mạc Dương quay đầu, thấy là Ứng Xảo Xảo, hơi ngẩn ra, cười nói:

- Xảo Xảo sư muội muốn cùng bọn ta kết bạn mà đi?

Ứng Xảo Xảo vội vàng gật đầu, có chút rụt rè.

Mạc Dương thấy bộ dáng nàng xinh đẹp, có chút ít động tâm, muốn đáp ứng.

Song vào lúc này, bên cạnh hắn một thanh sam công tử lạnh lùng nói:

- Mạc Dương, ngươi quên ta đề điểm sao?

Mạc Dương nghe thanh sam công tử nói, nhất thời hơi ngẩn ra, nhớ lại thân phận Ứng Xảo Xảo, thở dài một tiếng, nói:

- Xảo Xảo sư muội, chuyện này Mạc Dương lại không giúp gì được rồi, ba người chúng ta từ nhỏ quen biết, phối hợp vô gian, mang theo ngươi, chứa nhiều bất tiện, vì không làm trễ nãi hành trình của sư muội ngươi, chúng ta vẫn là tách ra đi thôi, ở tuyết sơn chỗ sâu gặp lại!

Ứng Xảo Xảo nhất thời giật mình ngay tại chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn như sứ trắng chợt đỏ bừng.

Cái gì tuyết sơn chỗ sâu gặp lại, rõ ràng chính là không muốn cùng mình kết minh sao?

- Hừ, Bột Hải quốc hương dã nha đầu, cũng muốn đạt được đại cơ duyên ư?

- A, Diệp tiên tử ở Bột Hải quốc gặp chuyện không may, Băng Âm Cung không trực tiếp giận lây sang Bách Thú Tông, cũng đã mở một mặt lưới rồi, nha đầu này còn muốn đạt được Băng Âm Cung cơ duyên nữa, đây không phải là ý nghĩ kỳ lạ ư?

- Đi xa một chút đi, nha đầu này hôm nay chính là họa nguyên, ai dính vào người đó sẽ gặp xui xẻo!

- Cũng không biết nàng thế nào qua cửa thứ nhất, nói tóm lại, cửa thứ hai không có duyên với nàng rồi!

Thì ra là, Diệp Cô Âm ở Bột Hải quốc, bị Phương Hành đả kích không nhẹ, Băng Âm Cung có rất nhiều người giận chó đánh mèo đến trên đầu Bách Thú Tông, cũng là liên lụy Ứng Xảo Xảo trở thành mầm tai hoạ người người tránh né, rất sợ đụng vào nàng, sẽ bị Băng Âm Cung đệ tử ghi hận, đưa đến phiền toái không cần thiết, hơn nữa nàng thực lực vốn thấp kém, không giúp đỡ được cái gì, tự nhiên không người nào cùng nàng kết minh.

Băng Âm Cung trưởng lão thấy một màn này, khẽ than thở, nhưng cũng không có ý tứ nhúng tay.

Bột Hải quốc tiểu cô nương thân phận đặc thù, hắn cũng biết đến, bất quá lúc này, cũng không cần thiết thay nàng giải thích.

Tất cả thiên kiêu các tông bị triệu tập đến, cũng muốn xông một lần Đại Tuyết sơn, đây là Thái Thượng Trưởng lão chính miệng phân phó, cho dù là người thừa kế Ứng Long yêu linh được Thái Thượng Trưởng lão định là đệ tử thân truyền thứ tư của hắn cũng không ngoại lệ.

- Ta... Ta làm sao bây giờ a...

Trong lúc nhất thời, Ứng Xảo Xảo đứng tại nguyên chỗ, đối mặt mịt mờ phong tuyết, cơ hồ sợ phát khóc lên.

Nàng vốn số tuổi cũng không lớn, hơn nữa tu vi cũng thấp hơn người khác, vừa nghĩ tới chính mình muốn một mình một người xông Đại Tuyết sơn tràn đầy nguy hiểm cùng không biết mịt mờ, không nhịn được sợ lên, trái tim sợ hãi vô cùng.

- Khóc cái gì mà khóc? Tiểu gia dẫn ngươi đi!

Đang lúc này, một thanh âm vang lên, một người xuất hiện, lôi kéo tay nàng, hướng trong gió tuyết mịt mờ đi tới.

Chương 221: Kết minh mạnh nhất

Tiểu Cửu, ngươi... Ngươi không thể theo vào a, ngươi không có huyền băng lệnh... Sẽ chết ở bên trong...

Ứng Xảo Xảo lòng tràn đầy chua xót, nước mắt chảy đầy mặt, nàng không biết Phương Hành khi nào từ trên đường nhỏ an toàn kia đi xuống, lại muốn phụng bồi chính mình cùng nhau tiến vào thí luyện, mặc dù điều này làm cho nội tâm cơ khổ không chỗ nương tựa của nàng có một tia dựa vào, cũng có dũng khí đi vào trong Đại Tuyết sơn, nhưng lý trí nói cho nàng biết, chuyện này quan hệ đến Phương Hành an nguy, không chịu để cho hắn làm bạn.

- Ít nói nhảm, cùng gia đi!

Phương Hành cũng không quay đầu lại, nói vô cùng kiên quyết.

- Chuyện này...

Băng Âm Cung trưởng lão thấy cử động của Phương Hành, cũng không khỏi hơi ngẩn ra, muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng không nói gì.

Một cái hạ nhân không có huyền băng lệnh tiến vào nơi thí luyện, tự nhiên là vô cùng hung hiểm, sơn gian cấm chế, yêu thú vân vân, có thể cảm ứng được khí tức huyền băng lệnh, sẽ không đem người kiềm giữ huyền băng lệnh chân chính giết chết, nhưng người không có huyền băng lệnh sẽ bất đồng, nếu xúc phạm cấm chế, hoặc là bị yêu thú nhìn thấy, thật sự sẽ đem hắn chèn ép thành mảnh nhỏ.

Bất quá nếu hạ nhân này tự nguyện rời khỏi đường nhỏ an toàn, muốn theo chủ nhân cùng nhau tiến vào thí luyện, cứ để hắn đi đi, dù sao cũng chỉ là một hạ nhân, chết thì chết, dù sao chỉ cần tiểu cô nương này đừng chết là tốt rồi.

Xâm nhập nơi thí luyện, thương mang tuyết hải, đã hoàn toàn nhìn không thấy thân ảnh người khác.

Khắp nơi đều là gió tuyết, tuyết châu như hạt đậu bay trong gió, cuốn tới, nện đến nhân diện gò má làm đau. U hàn khí lạnh lẽo, tựa như căn bản là không phải tu vi chống đỡ được, có thể rót vào trong thân thể, đông cứng máu. Mà hết lần này tới lần khác ở trong gió tuyết, còn có đạo đạo vô hình đại trận từ trên trời giáng xuống, như gông xiềng áp ở trên thân mọi người.

- Tiểu Cửu, ngươi trở về đi thôi, ta đã không sợ, ngươi không có huyền băng lệnh, thật sự sẽ chết ở chỗ này...

Ứng Xảo Xảo cảm giác được đại trận uy áp rơi xuống, mình ở trong huyền băng lệnh bảo vệ, cũng bội phần áp lực, trong lòng lại càng lo lắng lên Phương Hành, sợ hắn sẽ bởi vì chính mình chết ở chỗ này, muốn khuyên hắn trở lại trên đường nhỏ an toàn.

- Ta không có huyền băng lệnh ư? Ta còn nhiều hơn so với mọi người các ngươi cộng lại...

Phương Hành cười nhạt, tự nhiên không chịu đi ra ngoài.

Trên thực tế, lấy suy nghĩ ổn thỏa, hắn cũng cảm giác mình trực tiếp tiến vào Đại Tuyết sơn chỗ sâu tốt hơn, sau khi phát hiện tác dụng của Thông Minh U Hàn ngọc, hắn đã không cần đi theo Ứng Xảo Xảo cùng nhau lẻn vào Băng Âm Cung rồi, hơn nữa hắn cũng đã phát hiện, Băng Âm Cung cũng không chỉ là thu đồ đơn giản như vậy, sâu trong Đại Tuyết sơn, tựa như có một chút cường giả đang mưu tính cái gì.

Dựa theo thói quen của hắn, lúc này hẳn là trực tiếp xâm nhập Đại Tuyết sơn, đi tìm tòi đến tột cùng mới phải.

Chẳng qua là, hắn mặc dù tính tình tàn nhẫn, dám giết người vô cùng tàn nhẫn, cũng dám tát nữ nhân hung dữ nhất, nhưng thấy Ứng Xảo Xảo cô đơn một người đứng ở trong băng thiên tuyết địa mờ mịt bất lực, cũng cảm thấy có chút mềm lòng, muốn giúp nàng một tay.

Nghiêm khắc nói ra, đúng là sau khi hắn cứu Tiểu Man, đây là lần thứ hai phát thiện tâm.

Hắn đã cảm giác ra, ở trong núi tuyết mịt mờ khắp nơi đều bố trí cấm chế cùng đại trận, đại trận uy áp cơ hồ trải rộng toàn bộ Đại Tuyết sơn, chỉ bất quá, lực lượng khống chế trận nhãn các nơi, tản ra hàn khí, đương nhiên đó là u hàn khí trên huyền băng lệnh, loại khí tức này có thể chống đỡ đại trận uy áp ở trình độ nhất định, làm cho người ta miễn cưỡng đi lại trong trận.

Trúc Cơ trưởng lão đã nói, huyền băng lệnh này, là ngự trận phù đầu tiên bọn hắn đưa cho chư vị thiên kiêu, mà trong Đại Tuyết sơn, còn giấu thật nhiều ngự trận phù khác, không nghi ngờ chút nào, ngự trận phù này cũng đồng dạng là dùng loại hàn ngọc này chế thành, cũng khó trách chúng thiên kiêu đều phải đi tìm kiếm ngự trận phù, bởi vì nếu kiếm đủ ngự trận phù, thông qua đại trận quả thực không cần tốn nhiều sức.

Chẳng qua là, đại khái trưởng lão kia cũng không nghĩ tới, trên người Phương Hành lúc này có khoảng mười mấy tấm huyền băng lệnh, đi lại ở trong đại tuyết sơn, có thể cảm giác được đại trận lực lượng rõ ràng sát qua bên cạnh mình, ngay cả Ứng Xảo Xảo phía sau hắn gánh chịu áp lực, cũng mạnh hơn hắn rất nhiều lần, cái gọi là thí luyện này, đối với hắn mà nói đừng nói thí luyện rồi, quả thực chính là đi dạo phố.

- Thoạt nhìn Đại Tuyết sơn cũng không có gì lợi hại sao...

Một đường đi tới, Phương Hành không nhịn được trong lòng nói thầm.

Hắn cùng với Ứng Xảo Xảo, đã xâm nhập gần mười dặm, ngoại trừ trước mặt tràn đầy mênh mang, lại không phát hiện quá nhiều nguy cơ.

Dĩ nhiên, đây cũng là bởi vì hắn có Âm Dương Thần Ma Giám, có thể tránh né các loại cấm chế.

- Tiểu Cửu, hình như chúng ta thật sự có hi vọng tiến vào sâu trong Đại Tuyết sơn...

Ứng Xảo Xảo tâm tình cũng hơi ổn định, nhỏ giọng nói với Phương Hành.

Phương Hành nghe nàng xưng hô thế này có chút không được tự nhiên, nói:

- Ngươi có thể đổi cách gọi không? Đừng có tiểu Cửu tiểu Cửu!

Ứng Xảo Xảo cũng ngẩn ra, nghĩ thầm không gọi ngươi tiểu Cửu thì biết gọi gì? Khẽ mỉm cười, nói:

- Ngươi muốn ta gọi tên gì?

Phương Hành nói:

- Kêu Cửu gia nghe cũng tương đối thoải mái a!

Ứng Xảo Xảo cong cái miệng nhỏ, nói:

- Ta mạn phép không làm... Nếu không ta gọi ngươi là tiểu Cửu ca ca?

- Ngay cả cách gọi cũng không chịu thay đổi... Tùy ngươi sao!

Phương Hành có chút bất đắc dĩ, không muốn cải cọ vấn đề này, thuận miệng đáp ứng.

- Ta rất ít đối với người khác như vậy...

Ứng Xảo Xảo trong lòng, cũng không biết có phải đang nhớ lại "Chiêu Dương ca ca" hay không, tâm tình có chút trầm thấp.

- Dừng lại!

Bỗng nhiên, Phương Hành kéo lấy nàng, vòng qua eo nàng, đem nàng kéo vào trong ngực.

- Ngươi... Ngươi làm gì ôm ta chặt thế?

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, hô hấp có chút dồn dập, trợn to hai mắt nhìn Phương Hành ngay sát mặt.

Phương Hành cũng không nhìn nàng, ánh mắt quan sát phía trước, nói:

- Phía trước có thứ gì...

Ứng Xảo Xảo kinh ngạc quay đầu, định thần nhìn lại, nhất thời kinh hãi.

Thì ra là, phía trước bọn hắn hơn ba mươi trượng, dưới một chỗ tuyết lĩnh, có một con giao xà thân như tuyết trắng to như thùng nước, chiều dài chừng hơn mười trượng, vòng trên một tảng đá khổng lồ màu trắng, đôi mắt như lồng đèn u ám nhìn hai người bọn họ, giao xà vốn là màu trắng, ở trong gió tuyết mịt mờ, cực kỳ khó bị phát hiện, bọn họ suýt nữa đã xông tới.

- Tiểu Cửu ca ca, đây là tuyết giao, một loại dị thú vô cùng kinh khủng. Ta nghe phụ thân nhắc tới, đây là dị chủng bên trong băng thuộc tính yêu thú, vô cùng cường đại, tuyết giao trưởng thành, cơ hồ có thể sánh ngang Trúc Cơ sơ kỳ, chúng ta đi đường vòng thôi...

Phương Hành là bởi vì tuyết giao mới ôm lấy chính mình, Ứng Xảo Xảo trong bụng hơi cảm giác mất mác, nhưng vẫn thấp giọng nói.

- Hắc hắc. Ta biết đây là tuyết giao, bất quá sao phải đi đường vòng?

Phương Hành trong mắt tinh quang chớp động, cũng không biết suy nghĩ cái gì, giảm thấp thanh âm nói:

- Mới vừa rồi mấy tên khốn kiếp không chịu kết minh cùng ngươi, xem ngươi khóc sướt mướt, thật sự không có tiền đồ, hôm nay Phương gia nhà ngươi... Cửu gia nhà ngươi, sẽ giúp ngươi tạo liên minh mạnh nhất, để cho ngươi nếm thử cảm giác quét ngang Đại Tuyết sơn, như thế nào?

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, vội vàng nói:

- Sợ rằng Mạc Da trưởng lão cũng không phải đối thủ của nó, chúng ta ngàn vạn đừng đụng vào nó!

Phương Hành nghiêm túc nhìn Ứng Xảo Xảo. Nói:

- Ta đây phải nói ngươi một chút, Bách Thú Tông chúng ta là làm chi?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, nói:

- Làm gì?

Phương Hành im lặng, thất vọng nói:

- Là thao túng yêu thú a, ngươi đã quên tông môn có một đạo bí pháp khống chế yêu thú ư?

Ứng Xảo Xảo lúc này mới chợt hiểu, lại cuống quít lắc đầu nói:

- Tiểu Cửu ca ca, ngươi đừng mạo hiểm, cha ta đã nói, tông môn chúng ta truyền thừa xuống yêu thú phong thần pháp chính là pháp quyết không trọn vẹn, cũng chưa chắc đã hữu hiệu, ngay cả hắn cùng với Mạc Da trưởng lão ở thời điểm phong ấn yêu thú, cũng là cần đem yêu thú chế phục trước, sau đó lại đánh lên pháp ấn, quan sát hiệu quả, cũng không phải là trực tiếp đi phong thần...

Trong lòng Phương Hành có chủ ý của mình, thuận miệng bịa chuyện, nói:

- Ngươi có biết tại sao cha ngươi để cho ta chiếu cố ngươi hay không?

Ứng Xảo Xảo mờ mịt nói:

- Tại sao?

Phương Hành nói:

- Bởi vì ta là thiên tài huấn luyện thú!

Vừa nói, bất kể phản ứng của Ứng Xảo Xảo, chính mình lặng lẽ hướng tuyết giao đi tới.

Ứng Xảo Xảo sợ hãi trên mặt chảy mồ hôi, Bách Thú Tông các nàng có một đạo phong thần pháp quyết, ý nghĩa chính là phong ấn thần niệm yêu thú, đem yêu thú thu cho mình dùng, chẳng qua là pháp quyết này cũng không trọn vẹn, ngay cả cha nàng cha cũng không dám dễ dàng phong ấn yêu thú, trong lòng nàng càng không tin được Phương Hành, chỉ là thấy Phương Hành nói chuyện tự tin, cũng không biết có nên ngăn cản hay không.

Dù sao cha nàng phái tới ba người, Phương Hành chịu trách nhiệm đúng là "Tự thú".

- Lão Tà, dậy làm việc...

Phương Hành như không có chuyện gì xảy ra hướng tuyết giao đi tới, nhưng trong lòng lại đánh thức Đại Bằng Tà Vương ngủ say bên trong vạn linh kỳ.

Hắn tự nhiên không thật sự biết yêu thú phong thần pháp, chỉ bất quá có vạn linh kỳ tồn tại, khống chế yêu thú chưa đột phá thú thân cũng không phải là việc khó, đơn giản mà nói, vạn linh kỳ khí tức phóng ra một tia, đã đủ để đe dọa tuyết giao một cử động cũng không dám rồi, đến lúc này, hắn chỉ cần đem pháp ấn khắc vào đỉnh đầu yêu thú, làm bộ là được.

Bất kể có dùng được hay không, tóm lại yêu thú này đã bị hắn thu phục.

- Ti ti...

Yêu thú đã nhận ra Phương Hành nhích tới gần, nhất thời cảnh giác, phun ra khói độc, chuyển sang thái độ công kích.

- Ai, bất quá là một con yêu thú, ngươi còn không tiện tay chế phục được ư?

Đại Bằng Tà Vương tỉnh lại, đối với chuyện nhỏ mà Phương Hành cũng phiền toái hắn đặc biệt bất mãn, một đạo khí tức kinh người phóng ra ngoài.

Tuyết giao kia hoảng sợ trong nháy mắt phục ở trên mặt đất, địch ý toàn bộ tiêu tán...

Thời gian uống cạn chung trà, Phương Hành cưỡi ở trên tuyết giao, trước người là Ứng Xảo Xảo, đắc ý nói:

- Ta không chém gió sao?

Ứng Xảo Xảo cũng khiếp sợ vô cùng nhìn tuyết giao phía dưới ôn thuần đến vô cùng lạ thường, kinh ngạc nói:

- Tiểu Cửu ca ca, ngươi làm như thế nào? Thuần phục yêu thú như vậy, ngay cả cha ta cũng không dễ dàng như vậy a...

Phương Hành trong lỗ mũi hừ một tiếng, nói:

- Cha ngươi cũng chỉ có tu vi cao, bản lãnh thật sự kém xa ta!

Trong lòng suy nghĩ: Ngay cả cha ngươi cũng bị ta tuần phục, đừng nói những thứ khác!

Có tuyết giao đưa đi, tốc độ của hai người bọn họ nhanh hơn rất nhiều.

Tuyết giao sống ở trong đại tuyết sơn, đối với một chút cấm chế tồn tại ở núi này, trời sanh có cảm ứng, tự có thể xu cát tị hung, mà trên núi sinh tồn yêu thú, yếu một ít, ngửi được khí tức của tuyết giao, liền tránh xa xa, không dám nhích tới gần, đụng với một chút yêu thú lợi hại, Phương Hành sẽ dừng lại, xuất thủ đem phong thần, xa xa theo ở phía sau.

Không nhiều công phu lắm, phía sau tuyết giao, đã đi theo một đám yêu thú lợi hại, hạo hạo đãng đãng, tựa như hoàng giả đi tuần.

Ngay cả Ứng Xảo Xảo nhìn một đám yêu thú phía sau, cũng sợ hãi sắc mặt tái nhợt.

Thân là Tiểu công chúa của Bách Thú Tông, nàng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, Bách Thú Tông pháp thuật lợi hại như thế...

Có một nhóm yêu thú cường đại theo nàng, thật đúng là kết minh mạnh nhất trong bão tuyết này rồi!

Chương 222: Đoàn yêu thú cướp bóc

Một đường đi về phía trước, Phương Hành cùng Ứng Xảo Xảo quả thực tựa như dạo phố.

Trên thực tế, trong Đại Tuyết sơn, hoàn cảnh cực kỳ nghiêm khắc, đại trận uy áp và phong tuyết hàn khí làm cho người ta khó có thể ngăn cản, chỉ có mượn huyền băng lệnh bảo hộ, mới có thể miễn cưỡng chống đỡ, mà dưới điều kiện tiên quyết là loại tình huống này, chúng thiên kiêu còn muốn đi về phía trước, giữ vững cảnh giác, tránh né yêu thú tập kích, cũng thi triển thần thông, phá vỡ cấm chế, đem ngự trận phù Băng Âm Cung giấu ở Đại Tuyết sơn cầm vào tay.

Đây cơ hồ đã đạt đến cực hạn chúng thiên kiêu Linh Động cảnh có thể đạt tới, đúng là khó khăn.

Chỉ bất quá, hết thảy khó khăn, ở Phương Hành cùng Ứng Xảo Xảo xem ra có cũng như không, trên người Ứng Xảo Xảo có một tấm huyền băng lệnh, ở điều kiện tiên quyết không cần chính mình phí sức đi đường, nàng chỉ cần vận chuyển linh khí, chống đỡ đại trận uy áp trấn áp trên người mình cũng đủ, còn đối với Phương Hành thì càng thêm đơn giản, chỉ sợ đã xâm nhập Đại Tuyết sơn vài chục dặm, hắn vẫn là một chút áp lực cũng không cảm giác đến...

Đúng là không trách được, năng lực hóa giải trận pháp của mười mấy tấm huyền băng lệnh thật sự quá mạnh mẽ.

- Sao, nơi này có cấm chế, là một bộ ký hiệu quyển trục, phía trên có một chữ tù, cuối cùng một bút hình như là sau đó được người bổ sung đi, cũng hẳn là khảo nghiệm, người bố trí cấm chế này, đem một cái ký hiệu chỉ viết hơn phân nửa, tạm gác lại chờ người tiến vào nơi đây đem ký hiệu bổ sung, nếu có thể lĩnh hội phù ý, người bổ sung ký hiệu, có thể nhận được ngự trận phù...

Phương Hành cùng Ứng Xảo Xảo hai người, lúc đầu rơi vào phía sau, lúc này đi về phía trước, liền thấy được rất nhiều dấu vết cấm chế bị phá giải.

Trên đường đi, chung quanh sơn cốc, trên đỉnh tuyết, các nơi có rất nhiều cấm chế như vậy, theo Phương Hành đoán, Băng Âm Cung ngự trận phù hẳn là đặt ở trong cấm chế này. Chúng thiên kiêu có thể thông qua đan, khí, trận, pháp mọi mặt thành tựu phá vỡ cấm chế, có thể đem ngự trận phù lấy tới trong tay, coi như một loại khảo nghiệm.

Dọc theo con đường này, bọn họ đã thấy được rất nhiều cấm chế như vậy, có khi là sơn cốc tràn đầy độc chướng, lại cần người am hiểu đan pháp, mới có thể luyện ra giải độc đan, tiến vào trong đó. Cũng có một chút, là pháp trận phức tạp, lại cần người am hiểu trận pháp, suy tính pháp trận vận chuyển, mới có thể tiến vào trong đó, cũng có một chút là cơ quan huyền môn, cần luyện khí kiến thức.

- Tiểu Cửu ca ca, chúng ta bị bỏ rơi ở phía sau rồi, không lấy được ngự trận phù a...

Ứng Xảo Xảo đánh giá cấm chế chung quanh bị chúng thiên kiêu phá rồi, có chút lo lắng nói với Phương Hành.

Phương Hành nhìn nàng một cái. Nói:

- Đan, khí, trận, phù, ngươi biết cái gì?

Ứng Xảo Xảo suy nghĩ một chút, có chút ngượng ngùng nói:

- Ta giống như đều hiểu một chút...

Phương Hành nói:

- Vậy chính là cái gì cũng không tinh sao, nhìn dáng vẻ chỉ có thể dùng phương pháp của ta rồi!

Ứng Xảo Xảo kinh ngạc nói:

- Phương pháp gì?

Phương Hành nói:

- Đoạt a, trong tay bọn họ có ngự trận phù, đoạt lấy không phải chính là của chúng ta ư?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, nói:

- Như vậy không tốt sao, thật ra những cấm chế này, ta cũng có thể thử một lần!

Phương Hành nói:

- Ngươi nắm chắc phá vỡ sao?

Ứng Xảo Xảo gật đầu, nói:

- Còn có một chút nắm chắc!

Phương Hành nói:

- Có mười thành nắm chắc sao?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, lắc đầu, nói:

- Vậy thì không có!

Phương Hành vỗ đùi, nói:

- Ngươi xem, ta đã nói dùng phương pháp của ta sao!

Ứng Xảo Xảo bị nghẹn một chút, nghĩ thầm làm gì có ai nắm chắc mười thành chứ?

Nàng có chút nói thầm nhìn Phương Hành:

- Ta làm sao cảm giác ngươi chính là muốn đi đoạt vậy?

Phương Hành nét mặt già nua hơi hồng, giáo huấn:

- Sao có thể? Ta đây không phải là muốn tốt cho ngươi sao?

Ứng Xảo Xảo có chút ngượng ngùng, vội vàng nói:

- Là ta nói sai rồi, tiểu Cửu ca ca, ta chính là cảm thấy, đoạt đồ của bọn hắn không tốt lắm sao? Những người đó giống như có chút ý kiến đối với ta, đoạt đồ của bọn hắn nữa...

Phương Hành nói:

- Dù sao đã có ý kiến, cần gì quan tâm nữa, đoạt trước rồi hãy nói!

Ứng Xảo Xảo cảm thấy dáng vẻ lẽ thẳng khí hùng của hắn, dĩ nhiên không cách nào phản bác, ngừng lại một chút, cũng hạ quyết tâm, nói:

- Tốt lắm, ta nghe lời ngươi!

Trong lòng cũng đã nghĩ tới, cùng lắm thì không bái sư nữa, cùng tiểu Cửu ca ca trở về Bột Hải quốc đi.

Phương Hành thì cười ha ha, vỗ con tuyết giao phía dưới, kêu lên:

- Chạy nhanh lên một chút, các con, cướp đi!

- Tê...

Tuyết giao chở lão đại, thân thể chấn động, phát ra một tiếng rống, tốc độ đột nhiên tăng nhanh.

Sau lưng bọn hắn, một đám tuyết lang, băng tượng... ùng ùng chạy đuổi theo, đại địa chấn động, như thiên quân vạn mã.

Ngay tại phía trước không xa, trên sườn dốc phủ tuyết, có ba nam tử đang đứng, một người trong đó, chính là Mạc Dương.

Lúc này Mạc Dương, con mắt chăm chú quan sát sơn cốc, không ngừng bấm đốt ngón tay, hai người khác thì khẩn trương nhìn của hắn.

Suy tính một hồi lâu, trán Mạc Dương đã rỉ ra một tầng mồ hôi, không ngừng nói:

- Quái, quái, thật sự quá quái...

Bên cạnh một người tuổi trẻ áo đen lông mày thưa thớt cười nói:

- Mạc huynh được xưng tiểu thần toán, còn không phá được cấm chế này sao?

Mạc Dương sắc mặt có chút hồng, cau mày nói:

- Nơi này cấm chế thật lợi hại, thoạt nhìn đơn giản, nhưng trên thực tế phương pháp vận chuyển cùng cấm chế pháp trận bình thường hoàn toàn bất đồng, ta tính đi tính lại, thủy chung có một nơi trận nhãn không thể tính đến...

- Ha ha, nhìn dáng vẻ Mạc gia tiểu thần toán, rốt cuộc không bằng Đại Diễn tông Hầu Quỷ Môn a...

Người tuổi trẻ áo đen khúc khích bật cười lên.

Cùng bọn họ kết minh thanh sam công tử giận nói:

- Ngươi nói chuyện đàng hoàng chút ít, chúng ta ba người kết minh, đã coi như tương đối cường đại trong đám người tiến vào Đại Tuyết sơn, đến bây giờ lại chỉ lấy được hai khối ngự trận phù, ngay cả mỗi người một khối cũng không đủ, còn bị người khác bỏ tại phía sau, nếu cứ như vậy tiến vào sâu trong Đại Tuyết sơn, chúng ta còn mặt mũi nào?

Người tuổi trẻ áo đen bất đắc dĩ khoát tay áo, nói:

- Được rồi được rồi, bất quá suy tính không ra, ta cũng không có cách nào a!

Mạc Dương suy tính một hồi, trong lòng càng thêm gấp gáp, hơn nữa đồng đội châm chọc, để cho hắn có chút căm tức, trong lòng thầm nghĩ:

- Thủy chung không cách nào suy tính ra toàn bộ trận nhãn, mạo muội vào cốc, sẽ có nguy hiểm rất lớn, trừ phi có người hy sinh chính mình, đi vào trận nhãn mà ta tính không ra, tranh thủ một chút thời gian, chẳng qua là ai lại ngu như vậy?

Đang suy nghĩ, chợt nghe được nơi xa ùng ùng rung động, trong bão tuyết tràn ngập, thậm chí có một nam một nữ từ trên mặt tuyết lwots tới đây, thi triển pháp nhãn thuật nhìn lại, nhất thời hơi ngẩn ra, một trong hai người kia, đương nhiên là Ứng Xảo Xảo bị hắn cự tuyệt kết minh, mà tại bên người nàng, là một thiếu niên mặc y phục người ở, hai người này có chút thân cận, lại làm cho hắn có chút khó chịu.

Mặc dù trước đó không lâu là hắn cự tuyệt Ứng Xảo Xảo kết minh, nhưng thấy nàng cùng người khác đồng hành, trong lòng cũng không thoải mái.

- A, là dã nha đầu Bột Hải quốc kia tới!

- Hai người bọn họ giống như trượt tới, chẳng lẽ là mượn pháp khí gì ư?

Ba người thấp giọng nghị luận, tuyết giao cùng màu tuyết cực kỳ tương tự, cự ly lại xa, bọn họ không thấy được rõ ràng.

Mạc Dương trong lòng hơi động một chút, hướng hai người đồng bạn nói:

- Thật là may mắn, có biện pháp giải khai cấm chế này rồi!

Hai người đồng bạn hơi ngẩn ra, nghe Mạc Dương thấp giọng nói tỉ mĩ một chút, nhất thời phản hiểu ra, cười đáp ứng.

- Xảo Xảo sư muội, ngươi cũng tới sao!

Mạc Dương bỗng nhiên đề khí hét lớn, rất xa hướng phương hướng Ứng Xảo Xảo chạy tới lao đi, không ngừng ngoắc tay.

- Di? Có mối làm ăn tới!

Phương Hành thấy thế, trong lòng vui mừng, vội vàng lôi kéo Ứng Xảo Xảo từ trên tuyết giao nhảy xuống, khoát tay áo, ý bảo lũ yêu thú tản khắp mọi nơi, làm thành một vòng vây, lặng lẽ không thể để cho ba con dê béo này chạy thoát, sau đó mới lôi tay Ứng Xảo Xảo, đầy mặt tươi cười, hướng Mạc Dương đám người nghênh đón, vừa đi còn vừa nói:

- Cười thân thiết một chút, tự nhiên một chút, ngươi quá nghiệp dư...

Ứng Xảo Xảo đường đường công chúa của

Bách Thú Tông, đã sắp bị dạy thành nữ thổ phỉ rồi, cố gắng để cho trên mặt mình treo khuôn mặt tươi cười cứng ngắc, hướng Mạc Dương nghênh đón, nói:

- Mạc sư huynh... Ngươi... Ngươi mạnh khỏe...

Mạc Dương đi tới phụ cận, nhìn thấy Phương Hành cùng Ứng Xảo Xảo cầm tay, trong lòng càng khó chịu, nhàn nhạt liếc Phương Hành một cái, trong lòng cười lạnh, bất quá trên mặt vẫn treo nụ cười ôn hòa đôn nhã, hướng Ứng Xảo Xảo nhẹ nhàng ôm quyền, nói:

- Xảo Xảo sư muội, mới vừa rồi là ta thất lễ, trong lòng rất hối hận, đường đi phía sau, ngươi cùng chúng ta đồng hành như thế nào?

Đối mặt Mạc Dương mỉm cười mời, Ứng Xảo Xảo ngây ngốc, trên mặt hiện ra vẻ mặt cổ quái:

- Éc... Không cần, hì hì, ta đã tìm được đồng minh của mình rồi, bọn họ rất lợi hại!

Mạc Dương hơi ngẩn ra, trong lòng có chút không vui, giọng nói lạnh lùng nói:

- Chính là hạ nhân này sao? A, cũng là một đồng minh không sai, tối thiểu trung thành đối với ngươi!"Ngừng lại một chút, không hề dài dòng nữa, nói thẳng:

- Xảo Xảo sư muội không muốn kết minh cùng chúng ta, Mạc mỗ cũng không bắt buộc rồi, bất quá ta trước mắt có một việc, yêu cầu Xảo Xảo sư muội giúp chút chuyện nhỏ, ngươi có nguyện ý hay không?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ra, vội nói:

- Mạc sư huynh thỉnh giảng, Xảo Xảo có thể giúp nhất định sẽ giúp!

Mạc Dương cười nhẹ, chỉ Phương Hành bên cạnh nàng nói:

- Cho mượn người này dùng một chút!

- Cái gì?

Ứng Xảo Xảo giật mình, nghi ngờ nhìn Mạc Dương một chút, lại nhìn Phương Hành một chút, còn cho là mình nghe lầm.

Mà Phương Hành đang quan sát yêu thú vây quanh cũng hơi ngẩn ra, sau đó mừng rỡ trong lòng, cười hắc hắc một tiếng.

Thích nhất loại người trực tiếp tìm phiền toái này, ngay cả việc mình khiêu khích lấy cớ cũng được giảm đi.

Chương 223: Một đường cướp bóc

Mạc Dương khẽ bảo, bên cạnh hắn hai người hướng bên cạnh Ứng Xảo Xảo đi tới, mà hắn thì chắp hai tay, từ từ đi tới chỗ Ứng Xảo Xảo, thản nhiên nói:

- Thực không dám giấu diếm, phía trước sơn cốc có một nơi cấm chế, ta đã suy tính được gần hết, nhưng còn cần một người đến tuyết cốc, thay ta thăm dò một cái trận nhãn, để ta có cơ hội lấy ngự trận phù, bất quá Xảo Xảo sư muội cũng không cần lo lắng, ta cam đoan với ngươi, cho ta mượn một cái người hầu, ta sẽ trả cho ngươi một cơ hội an toàn tiến vào chỗ sâu trong Đại Tuyết sơn...

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, vội vàng ngăn trước người Phương Hành, kêu lên:

- Không thể nào, tuyệt đối không thể, ngươi đừng mơ!

Mạc Dương bất đắc dĩ lắc đầu, có chút không nhịn được, nói:

- Chỉ là một người hầu mà thôi, ngươi cần gì hẹp hòi như vậy?

Ứng Xảo Xảo đầy mặt tức giận, lạnh lùng nói:

- Tiểu Cửu ca ca không phải người hầu, ai dám đụng vào hắn, ta liều mạng với các ngươi!

- A, thật đúng là chủ tớ tình thâm a...

Thanh sam công tử bất đắc dĩ nở nụ cười, nói:

- Tiểu muội muội, đừng ép chúng ta dùng sức mạnh, ngươi cũng không phải đối thủ của chúng ta!

Ứng Xảo Xảo khuôn mặt nhỏ nhắn như sứ trắng nghẹn thành màu đỏ như máu, trên mặt đẹp, hiện ra vẻ tàn khốc, bỗng nhiên, nàng tế ra phi kiếm, trên đỉnh đầu, lại càng có một đạo hư ảnh cự xà mọc lên hai cánh lao ra, đương nhiên đó là Ứng Long yêu linh, thế nhưng thật bày ra tư thế muốn liều mạng, bất quá vào lúc này, một cái tay khoác lên trên bả vai nàng.

- Ngươi ngu à? Cùng bọn chúng liều mạng làm gì?

Phương Hành nhìn nàng tức đỏ mặt, kinh ngạc nói.

- Ta... Ta đang rất tức giận...

Ứng Xảo Xảo cũng giật mình, nhất thời ngập ngừng, không biết mở miệng như thế nào.

Nàng nghe lời của Mạc Dương đám người, nhất thời tức giận công tâm, trong lúc cấp thiết muốn bảo vệ Phương Hành, thậm chí cũng đã quên mình còn có một cái quân đoàn, đang ở cách đó không xa chờ đợi, so sánh lực lượng, ba người này cũng không coi là gì.

Phương Hành nói:

- Ngươi thật không chuyên nghiệp, một kẻ cướp lại bị dê béo chọc tức thành như vậy!

Ứng Xảo Xảo im lặng, nghĩ thầm chính mình vốn không phải là kẻ cướp chuyên nghiệp a!

- A, tiểu quỷ này điên rồi sao?

Nghe Phương Hành cùng Ứng Xảo Xảo bàn luận, thanh sam công tử cười lạnh, thấp giọng nói:

- Không cần trễ nãi thời gian, bắt lấy hắn!

Mạc Dương gật đầu, phi kiếm tế lên, tung bay vòng quanh bàn tay của hắn.

- Xảo Xảo sư muội, ngươi cũng đừng nóng giận, sau đó ta sẽ trả lại ngươi mười người hầu biết điều...

Đang nói câu này, Mạc Dương đã chuẩn bị xuất thủ.

Chẳng qua trong lúc bỗng nhiên, hắn cảm giác có chút không đúng, chung quanh tựa như có vô số khí tức nguy hiểm truyền tới.

Kinh hoàng quay đầu, hắn cùng với hai vị đồng bạn đồng thời ngây dại.

Chẳng biết lúc nào, bọn họ đột nhiên phát hiện, chính mình đã bị vô số yêu thú vây quanh. Tuyết giao, băng lang, hàn sư, thậm chí còn có một con bạch ngọc yêu tượng, trên trán mỗi một con yêu thú, cũng mơ hồ thoáng hiện một cái ký hiệu cổ quái, khiến cho bọn yêu thú này giống như bị người thao túng, mục quang bất thiện nhìn mình chằm chằm, đứng đầy một sườn núi, tựa như tùy thời sẽ nhào lên.

- Ngươi... Ngươi đừng làm loạn...

Mạc Dương sắc mặt đại biến, run giọng nói.

Lấy thực lực ba người bọn họ, tự nhiên sẽ không đem Ứng Xảo Xảo Linh Động tầng bảy cùng với hạ nhân bên người nàng nhìn không ra tu vi để vào trong mắt, chẳng qua bỗng nhiên đối mặt với nhiều yêu thú như thế, bị dọa phát run rồi, những yêu thú này, là bọn hắn dọc theo con đường này hết sức tránh né a, ai biết hai người kia dùng phương pháp gì, đem khống chế được rồi?

- Làm loạn? Dĩ nhiên sẽ không làm loạn!

Phương Hành đem độc cước đồng nhân sóc sau lưng mình lấy ra, chỉ ba người bọn hắn, quát to:

- Đem ngự trận phù trong tay các ngươi cùng túi trữ vật giao ra đây cho ta, nếu ai dám không nghe lời... Hắc hắc...

- Ngao...

Theo lời của hắn, toàn bộ yêu thú cùng kêu lên thét dài, thanh thế kinh người, hù dọa ba người này nhất thời sắc mặt đại biến.

- Ngươi... Ngươi muốn đánh cướp chúng ta ư? Bất quá là một cái hạ nhân, ngươi... Ngươi hiểu rõ ràng!

Mạc Dương xấu hổ đỏ mặt, lớn tiếng kêu lên, chẳng qua cũng không dám tùy tiện động thủ.

Phương Hành căn bản ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn, vung tay lên:

- Các con, lên cho ta!

Ùng ùng!

Một đoàn yêu thú mãnh liệt giống như thủy triều xông tới, trong nháy mắt đem Mạc Dương ba người che mất.

Một nén hương thời gian, Phương Hành cầm trong tay ba khối ngự trận phù, lăn qua lật lại quan sát, hết sức hài lòng.

Mà trong tuyết cốc sau lưng bọn họ, Mạc Dương ba người ở trong sơn cốc có cấm chế bị phá tan, cả người là thương, y phục cũng không còn một mảnh, run rẩy chen chúc ở trong hang tuyết, khuôn mặt đau đến không muốn sống, bọn họ thật tâm muốn chết đều có rồi, ngươi muốn cướp ngự trận phù cũng thôi, đoạt huyền băng lệnh chúng ta cũng nhận, đoạt túi trữ vật... Không có biện pháp, cho ngươi cũng được!

Nhưng ngươi lột sạch y phục của chúng ta làm gì a!

Ba người cũng là vẻ mặt lúng túng vạn phần, ba người bọn họ quan hệ mặc dù không tệ, nhưng không có như vậy thẳng thắng gặp nhau a...

Đi đến đâu, đoạt đến đó!

Đại Tuyết sơn địa phương thí luyện, xuất hiện một màn kỳ lạ.

Trên một con tuyết giao, ngồi một thiếu niên người mặc y phục người ở, trước người là một cô bé da như sứ trắng, mà phía sau, đi theo một đám yêu thú hung tàn, ùng ùng bôn ba ở trên cánh đồng tuyết, quả thực là một đám "Yêu phỉ", mỗi lần thấy có người, thiếu niên người mặc y phục người ở một tiếng hô lên, toàn bộ yêu thú nhanh chóng vây lại.

- Huyền băng lệnh, ngự trận phù, túi trữ vật, hết thảy giao ra đây!

Nhóm yêu thú này thật lợi hại, tỷ như con tuyết giao này, có thể sánh ngang Trúc Cơ tiền kỳ, đối với đám Linh Động cảnh thiên kiêu mà nói, căn bản là không thể chống cự, hơn nữa số lượng nhiều như vậy, tụ lại một đoàn, ai thấy cũng sợ hãi.

- Sao? Là người của Bách Thú Tông? Các ngươi muốn làm gì?

- Thật quá mức, muốn đánh cướp chúng ta ư?

Chúng thiên kiêu phản ứng không giống nhau, có tức giận, có kinh ngạc, có thậm chí cảm thấy có chút buồn cười.

Bất quá Phương Hành cũng mặc kệ bọn họ phản ứng gì, đều đoạt hết, tuyệt không nương tay.

Mặc ngươi là nam hay nữ, là xấu là đẹp, đều công bình đối đãi.

Yêu thú quân đoàn, một đường xâm nhập, nơi đi qua không còn một ngọn cỏ.

Sau lưng bọn họ để lại một đám "Thiên kiêu" sạch trơn...

Thật sự là người sạch trơn, biết điều giao ra túi trữ vật, ngự trận phù, huyền băng lệnh còn đỡ, không chịu giao, y phục cũng không còn...

Nửa ngày thời gian, hai người cũng đã thông qua hơn nửa sân thí luyện, nhìn phía trước xa xa là một ngọn núi màu đen.

- Ha ha, ta đã nói Đại Tuyết sơn thí luyện, cũng không có gì khó khăn sao?

Phương Hành cưỡi ở trên lưng tuyết giao, trong tay nắm năm sáu khối ngự trận phù, cười ha ha.

Ứng Xảo Xảo hai bàn tay nhỏ bé nắm bảy tám khối ngự trận phù, hưng phấn gật đầu lia lịa, nói:

- Thật giống như không có gì khó khăn...

- Chúng ta thiết chế ra khảo nghiệm, có thể quá khó khăn hay không?

Lúc này sâu trong Đại Tuyết sơn, trong một tòa đại điện nguy nga, năm vị lão giả ngồi xếp bằng trên đài ngọc, thấp giọng thương nghị.

- Nếu muốn chọn người thừa kế thích hợp, tự nhiên muốn xem năng lực của bọn họ, nếu không tương lai tiến vào chỗ kia, chỉ sợ cũng không phải vấn đề đạt được cơ duyên hay không, mà là vấn đề có thể sống sót hay không!

Có người trầm giọng mở miệng.

- Ai, trên thực tế, lão phu đối với những người này cũng không đánh giá cao, Sở Vực chung quanh bảy quốc, vốn cũng có mấy chân chính thiên kiêu, Tiêu gia nữ nhi cùng Sở

Hoàng, tự nhiên được, Hồ Cầm dạy ra tiểu cô nương tên là Diệp Cô Âm kia, cũng có thể cũng coi là một vị thiên kiêu, lại có là Thanh Vân Tông vốn cũng có hai vị coi như không sai, Đại Diễn Tông Hầu Quỷ Môn tính là một vị không sai, chỉ tiếc...

Một vị lão giả mở miệng nói, nhưng hắn chỉ nói một nửa, cũng không nói tiếp.

Ở bên cạnh hắn, chợt có một lão đầu nở nụ cười, nói:

- Diệp Cô Âm dù sao cũng thua, Tiếu Kiếm Minh lại đã chết, theo ngươi nói như pháp, tiểu quỷ phản bội Thanh Vân Tông kia, chẳng phải cũng coi là Sở Vực đệ nhất thiên kiêu?

Vị lão giả lúc trước nói chuyện trầm mặc một hồi lâu, hắc một tiếng cười, nói:

- Nếu có thể tìm được tên tiểu quỷ này, hắn thật đúng là người được cho là thích hợp nhất kế hoạch của chúng ta, chỉ bất quá, ai biết tiểu quỷ này chọc xuống đại họa, chạy đi nơi nào a!

Một lão giả diện mục lạnh lùng nói:

- Giết người, kiếp cốc, phản tông, tiểu quỷ này làm việc như thế cũng thôi, nhưng làm chuyện ác hái hoa, đã nhập ma đạo, tội ác tày trời, như thế nào có thể được bọn ta phó thác trách nhiệm nặng nề? Không cần nói nữa, cho dù có thể tìm ra tên tiểu quỷ này, lão phu cũng chỉ một chưởng đập chết hắn, miễn để tiểu ma đầu trưởng thành lên, tai họa người khác!

Cũng vào lúc này, một vị lão giả người mặc áo xám ở giữa nhất bỗng nhiên mở miệng, thản nhiên nói:

- Việc khác thì lão phu không biết, nhưng tin đồn chuyện ác hái hoa cũng không phải là thực, tiểu đồ của ta sau khi trở về, cùng ta cặn kẽ bẩm báo chuyện đã xảy ra, tiểu quỷ này mặc dù tính tình ác liệt, cũng không đối với nàng làm ra chuyện ác, mà ta xem nàng mi tiệp, cũng biết nàng không hư thân!

Chúng lão nghe vậy, cũng trầm mặc lại.

Một lão đầu bỗng nhiên nói:

- Cô nam quả nữ ở chung một chỗ nửa tháng, vậy mà lại không làm gì, tiểu quỷ này ngu sao?

- Ha ha...

Mấy lão đầu phá lên cười, chính là lão giả áo xám cũng nhịn không được, quát lên:

- Vạn La lão quỷ, ngươi cũng sống tám trăm năm, vẫn không thay đổi tính tình lúc tuổi còn trẻ, cũng khó trách Vạn La tông của ngươi năm đó thành lập không tới trăm năm, bị một đám nữ nhân xông tới sơn môn, ngay cả chiêu bài cũng hủy đi, ngươi đường đường Kim Đan Lão tổ, cũng chỉ dám núp ở trong quan tài không gặp người!

Có người cười nói:

- Nếu không phải tình nhân của hắn năm đó đã chết sạch, hắn đến bây giờ cũng chưa chắc dám xuất thế!

- Hắc hắc...

Vạn La Lão tổ cũng không tức giận, ngược lại cười nói:

- Đàn ông nên say gục trên gối mỹ nhân, tỉnh chưởng quyền thiên hạ, chỉ bất quá... Cái kia, lão phu năm đó nằm đầu gối mỹ nhân nhiều hơn một chút, tính tình cũng quá dũng mãnh một chút mà thôi...

- Ha ha, ta xem nếu tên tiểu quỷ này thật sự xuất hiện, ngươi khẳng định lập tức thu hắn làm đồ đệ đi?

- Không cần thiết, trong nửa tháng nếu quả thật làm chút gì, không chừng ta sẽ thu, ha ha...

Một đám lão đầu, châm chọc lẫn nhau, không còn chút uy nghiêm.

- Tốt lắm, đừng cười nữa!

Vị lão giả diện mục sâm nghiêm ho nhẹ một tiếng, nói:

- Tính toán thời gian, cũng không sai biệt lắm nên có người đến!

- Phải, liền xem cửa ải cuối cùng này của bọn hắn, cũng không dễ chịu lắm!

Chương 224: Cửa ải cuối cùng

- Thông qua rồi sao?

Hai ngọn núi màu đen, đột ngột dựng đứng trên cánh đồng tuyết, tựa như hai thanh lợi kiếm, nhắm thẳng vào trời cao. Mà trước ngọn núi màu đen, đang có một nam một nữ phân ra mà ngồi, cô gái một thân quần áo trắng chói mắt, tóc buộc chặt, trên gối đặt vỏ trường kiếm, chuôi kiếm cũng là thuần trắng, chỉ có một đầu tóc đen nồng đậm như mực, chính là Tiêu gia thiên kiêu Tiêu Tuyết.

Mà tại bên trái, khoanh chân ngồi một người nam tử, không nhúc nhích, tựa như điêu như khắc. Nam tử này thân hình cao lớn, ánh mắt dài nhỏ, sống mũi cao thẳng, trông đi qua, làm cho người ta cảm giác cương nghị sắc bén, trên người hắn mặc một bộ đạo bào màu vàng sáng, trên người thêu trương trảo khiêu vũ nha tứ trảo thần long, đầu tóc buộc lên, mang đỉnh đầu kim quan, chính là Trúc Cơ cảnh Sở Hoàng Thái tử.

Hai cao thủ Trúc Cơ cảnh tới bái sư, chia ra ngồi xếp bằng trước hai ngọn núi, tựa như hai tôn môn thần.

Mà giữa bọn họ, có một đạo đường hẹp quanh co, có thể thong tới sau ngọn núi.

Mà dưới ngọn núi phía sau hai người hơn ba trăm trượng, vây đứng một nhóm người, chính là tôi tớ chúng thiên kiêu trước đó theo đường nhỏ đi tới, bọn họ cũng kiễng chân đợi, chờ chủ nhân nhà mình từ thí luyện đi ra ngoài, lại không nghĩ rằng, chờ đã hơn nửa ngày, cuối cùng chỉ có thấy được một nam một nữ suất lĩnh một đám yêu thú lao đến, nhất thời nghị luận rối rít.

- Hai người này là nhà nào?

- Ti, hình như là Bột Hải quốc, làm sao là bọn hắn thông qua thí luyện đầu tiên?

- Nhìn phía sau bọn họ đi theo nhiều yêu thú như vậy, chẳng lẽ là mượn lực lượng yêu thú ư?

- Làm vậy cũng có thể sao? Không phải nói muốn người bằng lực lượng của mình thông qua mới tính sao?

Mọi người rối rít nghị luận, trong bụng đều có chút nói thầm, chẳng qua cũng không dám mạo muội tiến lên. Bởi vì bọn họ biết chưa qua cửa ải của hai vị Trúc Cơ này, thí luyện không tính là kết thúc, còn có náo nhiệt có thể nhìn.

- Bọn họ tại sao lại ở chỗ này?

Phương Hành nói thầm, nhưng vẫn cùng Ứng Xảo Xảo nhảy xuống tuyết giao, phất tay xua tan yêu thú, cùng tiến lên đây.

- Các ngươi là người thông qua thí luyện sớm nhất, bất quá còn có cửa ải cuối cùng muốn qua, chính là chúng ta hai người. Nghĩ tới cửa ải này của chúng ta, vô cùng đơn giản. Chúng ta sẽ ở dưới tình huống không sử dụng đạo cơ linh lực, hướng các ngươi xuất thủ, chỉ cần có thể đón ba chiêu của chúng ta, có thể tiến vào Đại Tuyết sơn, nhưng nếu không tiếp được, liền mang theo người hầu của các ngươi, đi về nhà sao!

Tiêu Tuyết nghe được tiếng bước chân hai người bọn họ đi tới, nhẹ nhàng mở mắt, nhàn nhạt nói.

Phương Hành nghe hơi động một chút, cùng Ứng Xảo Xảo liếc nhau một cái, có chút kinh ngạc.

Lúc trước chỉ cho là thông qua sân thí luyện là được, nhưng không nghĩ tới còn có một cửa ải như vậy, dĩ nhiên là đón lấy ba chiêu của Trúc Cơ cao thủ.

- Ha ha, ta chính là theo nàng tùy tiện chạy một vòng, nàng nhát gan, cửa ải cuối cùng này, ta cũng không cần qua!

Phương Hành cười ha ha, giựt giây Ứng Xảo Xảo tiến lên, chính mình muốn chủ động lui qua một bên.

Ứng Xảo Xảo quay đầu lại nhìn hắn một cái, Phương Hành cười nói:

- Cố gắng lên, tiểu gia trông cậy vào ngươi để tiến vào Băng Âm Cung rồi!

Lúc này cũng là lời nói thật, dọc theo con đường này, lo lắng hết lòng, chính là muốn thông qua nha đầu này vào Băng Âm Cung rồi, chạy tới một bước này, sân thí luyện cũng thông qua rồi, thành công sắp tới, hắn tự nhiên không muốn xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Ứng Xảo Xảo nghe vậy, cũng gật đầu, nói:

- Tiểu Cửu ca ca, ngươi yên tâm đi!

Vừa nói lấy hết dũng khí, đi thẳng về phía trước.

Nhưng cũng ngay lúc này, cô gái tên là Tiêu Tuyết ánh mắt lạnh nhạt hướng Phương Hành nhìn tới, nói:

- Ngươi xác định muốn từ bỏ cơ hội này sao? Nhiệm vụ của chúng ta ngồi ở chỗ nầy, là để cho từng người từ bên trong sân thí luyện đi ra đón ba chưởng của chúng ta, nếu có thể đón được, sẽ được dẫn vào Đại Tuyết sơn, đạt được cơ duyên, ngươi nếu từ sân thí luyện đi ra, cũng có tư cách này!

Phương Hành nghe vậy, hơi ngẩn ra, chỉ vào mũi của mình nói:

- Ta không nhận được huyền băng lệnh a...

Tiêu Tuyết khẽ mỉm cười, nói:

- Trước lúc vào núi, muốn xem huyền băng lệnh, tiến vào Đại Tuyết sơn, không cần nhìn!

- Tiểu Cửu ca ca, vậy thì tốt, nếu ngươi nhận ba chiêu này, chẳng phải là nói có thể cùng ta cùng nhau bái nhập Băng Âm Cung rồi?

Ứng Xảo Xảo ánh mắt sáng lên, dắt ống tay áo Phương Hành nói.

Phương Hành âm thầm suy nghĩ một chút, hắn cũng không lo lắng không đỡ được đối phương ba chiêu, nhưng lo lắng đối phương ở ba chiêu này nhìn ra tu vi của mình, bất quá ngẫm nghĩ một trận, cảm giác nếu cô gái này không vận dụng đạo cơ linh lực, chính mình đón ba chiêu, hẳn là không lộ ra tu vi, liền đáp ứng, hướng Ứng Xảo Xảo nói:

- Tốt lắm, ta đi đỡ nàng ba chiêu, kiếm đường cho ngươi!

Vừa nói tới ba trượng trước người họ Tiêu, hai tay ôm ngực, nói:

- Đến đây đi!

Tiêu Tuyết thản nhiên nói:

- Ngươi có thể vận dụng binh khí, hoặc thi triển thân pháp, hoặc là tế ra pháp khí, bất luận như thế nào, chỉ cần sau khi ba chiêu này chấm dứt, còn có thể đứng, liền coi như ngươi vượt qua kiểm tra rồi, cơ duyên trong tuyết sơn, có một phần của ngươi!

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Vậy ngươi đánh nhẹ chút!

Tiêu Tuyết trên mặt xẹt qua vẻ nụ cười, không nói thêm gì nữa, hơi suy ngẫm, liền một chưởng ấn tới.

Tay nàng trong suốt trắng noãn, động tác bồng bềnh như tiên, tựa như không ăn nhân gian lửa khói, nhưng một chưởng đánh xuống, chưởng thế lại tựa hồ bao phủ chung quanh ba trượng sở hữu không gian, rõ ràng chẳng qua là một bàn tay, nhưng đánh ra, thế nhưng không nhìn thấy tay nàng, chẳng qua là cảm giác, không gian quanh người đều là chưởng lực, làm cho người ta một loại cảm giác không thể trốn, không cách nào cản.

- Cô nàng này quả nhiên có chút môn đạo, nếu vận dụng đạo cơ linh lực, một chưởng này còn kinh khủng gấp mười lần!

Phương Hành trái tim hơi động một chút, cũng có chút trịnh trọng lên.

- Nếu không ngăn được, tiểu gia cũng không cản, cho ngươi xanh mắt...

Tiêu Tuyết một chưởng này mặc dù cao minh, nhưng Phương Hành cũng lăn lộn trong đao quang kiếm ảnh, lăn qua lăn lại mà tới, cũng không sợ nàng, vừa thấy một chưởng này không dễ ngăn cản, liền cắn răng một cái, tiến về phía trước một bước bước ra, kéo quyền như cung, "Hô" một tiếng hướng trên khuôn mặt hoàn mỹ của Tiêu Tuyết đập tới, quyền lực ầm ầm như gió, tựa như đại cung căng thẳng phóng ra, vừa cứng vừa ngoan.

Nếu nói là một chưởng kia của Tiêu Tuyết hồn nhiên thiên thành, tuyệt không thể tả, Phương Hành một quyền này đơn giản trực tiếp, thô bạo hữu hiệu.

Ngay cả Tiêu Tuyết trơ mắt nhìn một cái hắc quyền hướng chính mình đảo tới, trong bụng cũng có chút kinh ngạc. Nhất là, đối mặt một quyền này, nàng trừ lui về phía sau hoặc là vận dụng đạo cơ linh lực đánh tan, hoàn toàn không có phương pháp khác có thể dễ dàng hóa giải, thần niệm khẽ nhúc nhích, một chưởng đánh ra đột nhiên lại, đặt tại trên nắm tay Phương Hành.

- Oanh...

Phương Hành quả đấm ở giữa không trung dừng lại, cự ly ánh mắt của nàng không tới một thước.

- Chiêu thứ hai!

Tiêu Tuyết ánh mắt lạnh lung, chỉ như kiếm, hướng mi tâm Phương Hành điểm tới, thế như tia chớp.

Phương Hành song chưởng nhắc tới, lướt khí thuật thi triển ra, trước người khí lưu như từng đạo dòng xoáy, từng tia quấn trên cánh tay Tiêu Tuyết, đợi đến Tiêu Tuyết chỉ lực điểm hết, hắn đã hướng ra phía ngoài chạy trốn ba bốn trượng, một chỉ kiếm này, hoàn toàn đánh không tới trên người hắn. Chiêu thứ hai, lại là Tiêu Tuyết thô bạo trực tiếp.

Phương Hành đem lướt khí thuật vận chuyển tới trình độ vô cùng vi diệu.

Tiêu Tuyết thấy thế, tựa như cũng có chút cảm thấy hứng thú, đột nhiên vươn người đứng dậy, tiện tay đem bạch ngọc trường kiếm đặt ở trên đầu gối của mình giơ lên, cũng không ra khỏi vỏ, trực tiếp như vậy hướng Phương Hành điểm tới, một kiếm này, tựa như có linh tính, lúc một kiếm này điểm ra, cũng đã tỏa định Phương Hành, bất luận trốn tới đâu, cũng tránh không được kết quả bị một kiếm này đánh trúng.

Nhưng lúc này, Phương Hành cũng không trốn, trực tiếp cởi xuống độc cước đồng nhân sóc sau lưng, vận đủ lực hai cánh tay, hướng Tiêu Tuyết bạch ngọc trường kiếm đập xuống, hắn khí lực cường đại, bản thân có một thân quái lực, mặc dù hắn lúc này mặc dù không vận chuyển đạo cơ linh lực, một đập cũng cường đại cực kỳ, có xu thế sơn băng địa liệt, uy lực kinh người.

Tiêu Tuyết hơi kinh hãi, trường kiếm ở độc cước đồng nhân sóc hai phần ba nhẹ nhẹ một điểm, dựa thế bay trở về ngọc đài, vững vàng ngồi xếp bằng.

Mà Phương Hành thì đăng đăng đăng lui lại mấy bước, có chút hồ nghi.

Một thức này, hắn vốn muốn cùng nữ nhân này cứng đối cứng, đem trường kiếm trong tay nàng đập bay, cũng không tin ở dưới tình huống tất cả mọi người không sử dụng đạo cơ linh lực, lực lượng của nàng có thể mạnh hơn chính mình, lại không nghĩ rằng, kiếm pháp của nữ nhân này thật xảo diệu không ngờ, một kiếm điểm vào đã biết tự mình lực lượng thua kém, ngược lại đem chính mình ép lui lại mấy bước, bàn về chiêu thức, lại là nàng thắng.

Dĩ nhiên, dựa theo quy củ của nàng, mình đã qua ba chiêu, là mình thắng.

- Chúng ta cuối cùng đấu ba chiêu này, trên thực tế chính là muốn nhìn các ngươi một chút ở chiến pháp thành tựu như thế nào, ngươi rất tốt, nhìn dáng vẻ cũng là thân kinh bách chiến, ta ở Linh Động chi cảnh, cũng không dám nói mạnh hơn ngươi, hiện tại bản thân ta thật bất ngờ, hi vọng tương lai ngươi Trúc Cơ, có thể tới tìm ta đánh một trận, vô luận thắng bại, ta Tiêu Tuyết cũng sẽ kết giao ngươi người bạn này...

Tiêu Tuyết bình tĩnh nói, bất quá Phương Hành mơ hồ cảm thấy dưới bình tĩnh, thậm chí có chút ít hưng phấn.

Cái loại hưng phấn này, giống như là người thích rượu thấy được rượu ngon, người thích ăn thấy được thức ăn ngon...

- Nàng coi trọng ta!

Trong lòng Phương Hành thầm nghĩ, trên mặt cười hì hì nói:

- Ta vượt qua kiểm tra rồi sao?

Tiêu Tuyết gật đầu, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng chỉ về phía sau, nói:

- Dĩ nhiên, ngươi có thể tiến vào Đại Tuyết sơn!

Phương Hành mừng rỡ, hướng Tiêu Tuyết ôm quyền, sau đó hướng Ứng Xảo Xảo ngoắc:

- Đến ngươi, mau tới!

Ứng Xảo Xảo cũng hưng phấn tiêu sái tiến lên đây, thấp giọng hỏi Phương Hành:

- Dễ dàng sao?

Phương Hành nói:

- Thật giống như không khó, ngươi phải hung ác chút...

Nói nhỏ cho Ứng Xảo Xảo kinh nghiệm hắn mới vừa rồi cùng Tiêu Tuyết giao thủ ba chiêu, Tiêu Tuyết thấy, có chút bất đắc dĩ.

- Tỷ tỷ, tới phiên ta sao?

Ứng Xảo Xảo nhớ lấy Phương Hành nói, cũng thêm mấy phần tự tin, thân hình nhẹ nhàng đi tới trước mặt Tiêu Tuyết.

Nàng cũng lễ phép, trước lúc nói chuyện, nhẹ nhàng vén áo thi lễ.

- Tới phiên ta!

Tiêu Tuyết vẫn không trả lời, đột nhiên bên người nàng, Sở Hoàng Thái tử khép hờ hai mắt mở mắt, nhẹ nhàng nói.

Tiêu Tuyết cũng khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Không sai, lần này nên tới hắn xuất thủ!

- Vậy... Điện hạ hữu lễ...

Ứng Xảo Xảo thấy thế, cũng đành đến trước mặt Sở Hoàng Thái tử, thi lễ một cái.

Sở Hoàng Thái tử ánh mắt lãnh đạm nhìn ở trên mặt nàng, bỗng nhiên nói:

- Ngươi chính là cô bé Bột Hải quốc Bách Thú Tông?

Ứng Xảo Xảo giật mình, gật đầu nói:

- Đúng vậy!

- Bằng tu vi của ngươi, không nên nhanh như vậy liền thông qua thí luyện địa, ngươi làm như thế nào?

Sở Hoàng Thái tử thanh âm lạnh lùng, không chứa một tia tình cảm, lành lạnh hỏi.

Chương 225: Sở Hoàng Thái tử quy củ

Ứng Xảo Xảo thấy Phương Hành mới vừa rồi chính là nghe cô gái họ Tiêu nói một chút quy củ, sau đó tùy tiện nhận ba chiêu, coi như là thông qua rồi, cả quá trình đơn giản vô cùng, còn tưởng rằng cửa ải cuối cùng dễ qua như vậy, lại không nghĩ rằng đến phiên chính mình, lại nhiều vấn đề như vậy, trong bụng hơi có chút nghi ngờ, theo bản năng hướng Tiêu Tuyết đứng ở bên cạnh nhìn thoáng qua.

Sở Hoàng Thái tử tựa như nhìn thấu ý của nàng, thản nhiên nói:

- Ngươi không cần nhìn nàng, nàng có đạo lý của nàng, ta có quy củ của ta, đạo lý của nàng là hết thảy theo bản tính mà làm, quy củ của ta chính là hết thảy đều phải nói quy củ, nếu ngươi do nàng tới thí luyện cửa ải cuối cùng, vậy làm sao làm đều là chuyện của nàng, nhưng để ta thí luyện ngươi cửa ải cuối cùng, vậy cần theo quy củ của ta!

Ứng Xảo Xảo nghe, trong lòng khẽ chấn động, đàng hoàng hồi đáp:

- Chúng ta lấy Bách Thú Tông bí pháp tuần phục yêu thú, mượn lực lượng yêu thú đi ngang qua thí luyện, không cần chống đỡ áp lực đại trận mà đi lại, cho nên tốc độ nhanh chút ít!

Sở Hoàng Thái tử gật đầu, nói:

- Nếu như thế, ngươi tất nhiên không lấy được bao nhiêu ngự trận phù rồi?

Ứng Xảo Xảo nhỏ giọng nói:

- Vậy... Cũng lấy được mấy khối...

Sở Hoàng Thái tử tựa như có chút kinh ngạc, nói:

- Bao nhiêu?

Ứng Xảo Xảo liền đem ngự trận phù trong túi trữ vật đổ ra, ba ba cách cách, chừng bảy tám khối.

Sở Hoàng Thái tử như ngây ngốc một chút, nói:

- Tại sao có thể có nhiều như vậy?

Ứng Xảo Xảo có chút sợ, một lát sau, mới nhỏ giọng nói:

- Đoạt từ trong tay người khác...

Sở Hoàng Thái tử chân mày nhất thời nhíu lại, trên người mơ hồ có tức giận dâng lên.

Phương Hành ở bên chen miệng nói:

- Chưa nói không để cho đoạt sao?

Sở Hoàng Thái tử ánh mắt lạnh lẽo, như lưỡi kiếm sắc bén hướng Phương Hành bắn tới, có chứa lãnh ý lành lạnh.

Phương Hành cũng không sợ hắn, trừng mắt lườm hắn một cái.

Sở Hoàng Thái tử có chút bất ngờ, tựa như không nghĩ tới Phương Hành lá gan to như thế. Chỉ sợ không vận dụng Vương Đình bí pháp, nhưng Linh Động cảnh tu sĩ ở ánh mắt của mình cử động tự nhiên, thậm chí còn dám trừng mắt ngược trở lại thật sự không nhiều, thậm chí coi như là Trúc Cơ tu sĩ, có thể thừa nhận ánh mắt của mình cũng không có mấy người, thật không biết tiểu quỷ trang phục hạ nhân này lấy can đảm từ đâu.

- Trong thí luyện, cũng không nói không cho đoạt ngự trận phù của người khác, cho nên điểm này hẳn là không vi phạm quy củ!

Cũng ngay lúc này. Tiêu Tuyết bỗng nhiên mở miệng, nhẹ nhàng nói một câu, nhưng hấp dẫn lực chú ý của Sở Hoàng Thái tử.

Bất quá sau khi hắn nghe, cũng không đáp, mà là hướng Ứng Xảo Xảo nói:

- Hiện tại ngươi có thể chuẩn bị đón đệ nhất chưởng của ta rồi!

Ứng Xảo Xảo thấy hắn không truy cứu chuyện chính mình đoạt ngự trận phù của người khác, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, bấm lên một đạo pháp quyết, trên đỉnh đầu, lập tức có một đạo long ảnh hai cánh hiển hóa ra. Đương nhiên đó là Ứng Long yêu linh mà nàng thừa kế, nó bay vút lên ở giữa không trung, quanh quẩn một vòng, rồi sau đó ánh mắt lạnh như băng nhìn về Sở Hoàng Thái tử, hết sức cảnh giác.

- A, ngụy long mà thôi...

Sở Hoàng Thái tử thấy vậy, nhẹ nhàng mỉm cười, tiện tay một chưởng vỗ ra.

Hắn một chưởng này, quả thật không vận dụng đạo cơ linh lực, thoạt nhìn cũng không dùng lực, vỗ nhè nhẹ ra một chưởng, nhưng ở trong một chưởng này, thế nhưng ẩn hàm phong lôi xu thế, trên người bào phục màu vàng, mơ hồ có kim quang lưu động, lẫn vào động tác của hắn, khiến cho một chưởng thoạt nhìn khinh phiêu phiêu, lại có lực đạo vạn quân, lăng không vỗ vào trước người Ứng Xảo Xảo.

- Ngao...

Ứng Xảo Xảo trên đỉnh đầu long ảnh hư ảo, vào giờ khắc này lại mơ hồ phát ra tiếng long ngâm, nhanh chóng lao xuống, ngăn cản ở trước người Ứng Xảo Xảo, Sở Hoàng Thái tử một chưởng, chính lăng không vỗ vào trên Ứng Long hư ảnh, lại chỉ nghe "Thình thịch" một tiếng phát vang, Ứng Long hư ảnh trong chốc lát ảm đạm xuống, Ứng Xảo Xảo liên tục thối lui ra bốn năm bước, sắc mặt đã trắng như tờ giấy.

- Làm sao lại hạ thủ nặng như vậy?

Phương Hành chợt lấy làm kinh hãi, vô cùng kinh ngạc nhìn Sở Hoàng Thái tử một cái.

Người này quả thật không sử dụng đạo cơ linh lực, nhưng hắn xuất thủ hết sức, phong lôi tùy tướng, lực lớn vô cùng, quả thực so với một người Linh Động tầng chín đỉnh phong toàn lực xuất thủ còn mạnh hơn, một chưởng như vậy, Ứng Xảo Xảo Linh Động tầng bảy làm sao có thể tiếp được?

- Chưởng thứ hai...

Sở Hoàng Thái tử nhàn nhạt nói, đột nhiên thân hình mờ ảo, như kim vân lơ lửng, chưởng thứ hai chụp tới, lực như kinh đào.

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, vội vàng bấm động

pháp quyết, đem Ứng Long yêu linh đã có chút ít ảm đạm thúc dục, đồng thời tay trái vỗ, túi trữ vật, bay lên bảy tám đạo hoàng phù cùng với ba thanh phi kiếm, hoàng phù ở trước người của nàng, kết thành hoàng quang lóe lên hơi mờ bình chướng, mà ba đạo phi kiếm thì hóa thành ba đạo lưu quang, như du long kinh phượng hướng Sở Hoàng Thái tử phi đâm tới.

Sở Hoàng Thái tử khẽ cười lạnh, cũng không đổi chiêu, chẳng qua là tay áo vung, lực lượng tăng hai thành nữa.

- Oanh...

Phi kiếm từng mãnh bể tan tành, nhưng không thể đem một chưởng này ngăn cản bao nhiêu, tiếp tục phách xuống, rồi sau đó tế lên hoàng phù ở dưới một chưởng này, rối rít xé rách ra, bình chướng hoàn toàn biến mất, mà Ứng Xảo Xảo thì một tiếng kêu đau đớn, giống như một túi vải rách bay ra ngoài, thân hình bổ nhào ngã xuống trên mặt tuyết, vừa trượt đi ra ngoài mấy trượng xa, ở trên mặt tuyết để lại một đạo khe rãnh thật sâu.

- Còn có chưởng thứ ba!

Sở Hoàng Thái tử nhàn nhạt nói:

- Đón lấy chưởng thứ ba, ngươi là có thể tiến vào Đại Tuyết sơn thâm xử!

- Ba!

Phương Hành trên mặt vẻ mặt hung ác, dưới chân một khối đá đã bị hắn đạp náp.

Nếu là đến lúc này, hắn nhìn chưa ra nữa chính là người ngu rồi, Sở Hoàng Thái tử căn bản không giống Tiêu Tuyết như vậy, khảo nghiệm Ứng Xảo Xảo chiến pháp, mà rõ ràng là muốn giết người, Tiêu Tuyết ba chiêu, theo thứ tự là khảo nghiệm phản ứng, kỷ xảo, lực lượng của hắn, mà Sở Hoàng Thái tử, nơi nào có cái gì kết cấu, mỗi một chiêu đều là một chưởng phách tới, thuần túy lấy đại lực lượng áp người, đây chính là ở giết người.

Thấy nha đầu này ra sức muốn bò dậy,trong lòng Phương Hành thở dài, bước nhanh tới, đem nàng đỡ lên, lửa giận trong lòng vạn trượng, thanh âm cũng đi theo phát rét, lạnh lùng nói:

- Cái gì con mẹ nó phá cơ duyên, ta không bái sư nữa, ta dẫn ngươi về Bột Hải quốc đi...

Hắn không biết Sở Hoàng Thái tử đối với Ứng Xảo Xảo có ý kiến gì, nhưng rất rõ ràng, chưởng thứ ba không thể nhận.

Đệ nhất chưởng thương yêu linh, chưởng thứ hai bị thương nặng bản nhân, Phương Hành hoài nghi, Sở Hoàng Thái tử chưởng thứ ba, sẽ trực tiếp giết người.

- Điện hạ, cô bé này có thể đón hai chưởng của ngươi, liền đủ để thông qua thí luyện rồi!

Tiêu Tuyết ánh mắt cũng tựa hồ có chút trịnh trọng, thành thật nhìn về phía Sở Hoàng Thái tử.

Sở Hoàng Thái tử thản nhiên nói:

- Quy củ chính là quy củ, cần đón chưởng thứ ba, thiếu một cái cũng không được!

Tiêu Tuyết khẽ cười lạnh, nói:

- Coi như là Hồ Cầm lão tiền bối cự tuyệt thu muội muội ngươi Sở Từ công chúa làm đồ đệ thứ tư, mà là lựa chọn cô bé không có danh tiếng gì ở tiểu tông môn Bột Hải quốc, ngươi tựa như cũng không nên đem quy củ định nghiêm như vậy!

Phương Hành đang muốn đem Ứng Xảo Xảo đi, trên tay động tác bỗng nhiên vừa chậm.

Sở Hoàng Thái tử ánh mắt có chút âm lãnh liếc Tiêu Tuyết một cái, lạnh lùng nói:

- Ngươi lời ngày hôm nay hơi nhiều, chuyện này cùng Sở Từ không liên quan, quy củ chính là quy củ, ta nếu đã ngồi ở nơi này, liền muốn giữ cái quy củ này, đón ba chưởng, tiến vào tuyết sơn, tìm cơ duyên của nàng, đón không được ba chưởng, hoặc là chết, hoặc là về Bột Hải quốc đi, đó chính là chuyện của nàng!

- Tiểu Cửu ca ca, ta sắp vượt qua kiểm tra rồi, chưởng thứ ba, ta tiếp được...

Nằm ở Phương Hành trên lưng Ứng Xảo Xảo, thanh âm yếu ớt vang lên, lại vẫn nghĩ tới đón chưởng thứ ba.

Phương Hành từ từ đi về phía trước hai bước, ngừng lại, nói:

- Ngươi muốn đón? Tốt lắm!

Trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì, đem Ứng Xảo Xảo để xuống, sau đó từ túi trữ vật của mình, lấy ra một quả thượng hạng chữa thương đan dược nhét vào trong miệng Ứng Xảo Xảo, lại thấy nha đầu này đã sắc mặt đạm như giấy vàng, ánh mắt mê ly rồi, nàng trạng thái như vậy, đừng nói đón thêm Sở Hoàng một chưởng, chỉ sợ là một người Linh Động tầng ba tu sĩ toàn lực một chưởng đánh tới, cũng có thể đem nàng đánh chết.

- Tiểu Cửu ca ca, chúng ta cùng nhau tiến vào Băng Âm Cung, thật là sư huynh muội rồi!

Ứng Xảo Xảo thở một hơi, lộ ra một tia nhàn nhạt nụ cười.

Phương Hành mặt không chút thay đổi, nói:

- Vậy thì thế nào?

Ứng Xảo Xảo ánh mắt có chút ảm đạm, thấp giọng nói:

- Ta nếu là đón không nổi ba chưởng, có phải lộ ra vẻ rất vô dụng hay không?

Phương Hành ở trên lưng nàng vỗ hai cái, độ vào một đạo linh lực, giúp nàng hòa tan dược lực, thản nhiên nói:

- Ngươi là rất vô dụng!

Ứng Xảo Xảo có chút buồn thương ngẩng đầu nhìn hắn, tựa hồ không biết nên nói cái gì cho phải.

Phương Hành lại bỗng nhiên cười cười, nói:

- Bất quá dáng vẻ rất xinh xắn, cũng không phải là rất chán!

Ứng Xảo Xảo mỉm cười ngọt ngào lên, nói:

- Ta nhất định có thể đón chưởng thứ ba!

Phương Hành nói:

- Đón không được tới mới là lạ, đi đi!

Vừa nói đem Ứng Xảo Xảo đẩy tới, chính mình thì cõng lên hai tay, dường như thảnh thơi nhìn hướng Sở Hoàng Thái tử.

- Làm xong chuẩn bị đón chưởng thứ ba sao?

Nhìn Ứng Xảo Xảo đứng ở trước mặt mình, Sở Hoàng Thái tử nhàn nhạt nói.

- Chuẩn bị sẵn sàng!

Ứng Xảo Xảo thân thể nhẹ nhàng run rẩy, tựa như đứng yên đều có chút khó khăn, nhưng kiên định nói.

- Phần can đảm này, cũng làm cho ta đối với ngươi có chút thay đổi cách nhìn!

Sở Hoàng Thái tử cười nhẹ, phất tay áo như mây bay, hướng Ứng Xảo Xảo vung tới.

Trong lúc vung lên, ẩn chứa phong lôi sức lực, tay áo mềm mại, ở rót vào đạo lực lượng này, liền như sắt khóa roi thép, thẳng hướng ngực Ứng Xảo Xảo cuốn tới, mà Ứng Xảo Xảo đối mặt một phất cái này, lại cũng chỉ ra sức nhấc lên còn sót lại linh khí, khởi động bình chướng thuật, ở Sở Hoàng Thái tử phất một cái, yếu nhược kỳ cục, căn bản không có khả năng tiếp được.

Nhưng mà cũng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên len lén đem hai viên cầu hướng phía sau Sở Hoàng Thái tử ném tới.

Chương 226: Kim Đan Ngũ lão

- Oanh " " oanh

Hai viên cầu đột nhiên nổ ra, lôi quang bao phủ phương viên ba trượng, Sở Hoàng Thái tử đang phất tay áo kinh hãi, đột nhiên xoay người qua, hai tay nhấn một cái, trong cơ thể kim lưu bắt đầu khởi động, lực lượng khổng lồ vô cùng từ hai tay hắn tỏa ra, ngạnh sanh đem hai luồng lôi quang nổ tung chiếu ở trên mặt đất, cho đến bọn họ từ từ biến mất vô hình.

- Ha ha, chưởng thứ ba tiếp được rồi sao?

Phương Hành cười to, chạy tới thật nhanh, một tay ôm lấy Ứng Xảo Xảo, lui đến ngoài mười trượng.

Sở Hoàng Thái tử đã đánh ra chưởng thứ ba, chẳng qua là bị Phương Hành ném ra tử lôi hoàn đánh lén, phải xoay người phòng ngự, chưởng thứ ba tự nhiên phá công, như thế định lên, vô luận như thế nào, Ứng Xảo Xảo cũng coi như chịu qua được một chưởng này.

Sở Hoàng Thái tử ánh mắt lạnh lùng, hung hăng quan sát Phương Hành, lạnh giọng nói:

- Ngươi dám đánh lén ta ư? Quy củ ở đâu!

Phương Hành mắng:

- Quy củ thằng cha ngươi, coi như là đánh lén ngươi, đó cũng là tiểu gia phá hư quy củ, chưởng thứ ba của nàng, coi như là tiếp được? Có bản lãnh đánh tiểu gia này, hướng một nha đầu hạ sát thủ coi là bản lãnh gì?

- Tốt, ta sẽ hướng tới ngươi!

Sở Hoàng Thái tử sắc mặt âm trầm, quát lạnh một tiếng, trong cơ thể linh lực tuôn ra, muốn đứng dậy xuất thủ.

Mà Phương Hành cũng là ánh mắt lạnh lẽo, đem Ứng Xảo Xảo hướng bên cạnh để xuống, lén đề linh lực, chuẩn bị xuất thủ.

Hắn là tính tình không cách nào nhìn bằng hữu chịu tội, Sở Hoàng Thái tử sở tác sở vi đã để cho lửa giận dâng lên khó chịu trong lòng, nếu người này thật dám động thủ, sẽ xé rách ngụy trang, cùng hắn đánh một trận, sau đó chạy đi, ngược lại chính mình giúp Ứng Xảo Xảo làm được một bước này, coi như là thành công giúp nàng thông qua thí luyện, có thể đạt được thứ gọi là cơ duyên, không uổng công nha đầu này tin tưởng chính mình.

Sở Hoàng Thái tử mặt mày âm lãnh lợi hại, thân hình khẽ nhúc nhích, đang muốn xông ra.

Song vào lúc này, đột nhiên một thanh nhũ bạch sắc trường kiếm để ngang trước người hắn, Tiêu Tuyết thanh âm nhàn nhạt vang lên:

- Điện hạ, thiếu niên này mới vừa rồi tiếp nhận ba chiêu của ta, dựa theo quy củ, đã là người Đại Tuyết sơn chúng ta, cho dù hắn đánh lén ngươi, phá hư quy củ, vậy cũng nên để quy củ của Đại Tuyết sơn phạt hắn, ngươi một mình hướng hắn xuất thủ trả thù... Không hợp quy củ a...

Sở Hoàng Thái tử sắc mặt âm trầm chí cực, lạnh lùng nhìn Tiêu Tuyết.

Tiêu Tuyết vẻ mặt bình thản, không sợ chút nào đón ánh mắt của hắn.

Mà Phương Hành thì ánh mắt cơ cảnh, gắt gao quan sát Sở Hoàng Thái tử.

Trong lòng hắn đang tính toán nếu chính mình bạo phát một đao, có thể ở trước lúc hắn không kịp phản ứng, băm rụng đầu của hắn hay không!

Sở Hoàng Thái tử nhìn Tiêu Tuyết một hồi lâu, trên người sát khí lạnh lẽo dần dần tiêu tán, một lần nữa nhắm mắt lại.

- Ngươi nói không sai. Hết thảy đều phải theo quy củ!

Tiêu Tuyết cũng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn hướng Phương Hành, nói:

- Mang nàng vào đi thôi!

Phương Hành gật đầu, nói:

- Vị tiên tử này ngươi thật không sai, không giống một số người, vừa xấu vừa ghê tởm!

Sở Hoàng Thái tử mở mắt ra, lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Phương Hành đón ánh mắt của hắn trợn mắt nhìn về, nói:

- Ta mắng vương bát đản cũng hư quy củ ư?

Sở Hoàng Thái tử ánh mắt vừa nhắm lại, chẳng qua trên người tựa như nhiều thêm một tầng vô hình sát khí.

- Con mẹ nó, thiên hạ rất nhiều vương bát đản, vương bát đản màu vàng là đáng ghét nhất...

Phương Hành cõng lên Ứng Xảo Xảo, một bên nói đâu đâu một bên hướng đường nhỏ phía sau các nàng đi tới, lúc đi ngang qua bên cạnh Tiêu Tuyết bỗng nhiên dừng lại, quay đầu hỏi:

- Vị tiên tử này, ngươi biết tại sao vương bát đản màu vàng đáng ghét nhất không?

Tiêu Tuyết ngây ngốc, cười nói:

- Tại sao?

Phương Hành nói:

- Bởi vì hắn rõ ràng là vương bát đản, còn có mặt mũi giả mạo long chủng...

Tiêu Tuyết "Xuy" một tiếng bật cười, gật đầu, thấp giọng nói:

- Mau vào đi thôi, hắn nếu thật nổi giận, ta ngăn không được hắn!

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Vương bát đản màu vàng phát cái gì hỏa? Vương bát hỏa màu vàng sao?

Đến nơi này, sát khí trên người Sở Hoàng Thái tử đã có thể thấy bằng mắt thường

- Tại sao muốn ngăn ta?

Đợi đến Phương Hành theo đường nhỏ hướng hai ngọn núi màu đen đi tới, Sở Hoàng Thái tử bỗng nhiên lạnh như băng nói.

Tiêu Tuyết cười nhẹ, nói:

- Ta biết Vương Đình các ngươi lần này cùng Hồ Cầm lão tiền bối bọn họ hợp tác có chút không cam lòng, đối với Hồ Cầm lão tiền bối không chịu đem đạo truyền thừa kia cho người trong Vương Đình các ngươi, nhưng để lại cho một tiểu nha đầu Bột Hải quốc tới lại càng bất mãn, chỉ bất quá, ta vẫn cảm thấy, ngươi thân phận như vậy hướng một cô bé xuất thủ, quá không phù hợp thân phận!

Sở Hoàng Thái tử ánh mắt đột nhiên mở ra, hiện lên một đạo tinh quang, lạnh giọng nói:

- Lời thật lòng?

Tiêu Tuyết nói:

- Giả dối!

Sở Hoàng Thái tử nhìn nàng, Tiêu Tuyết khẽ mỉm cười, nói:

- Sở Vực hơn nữa bảy quốc đồng lứa nhỏ tuổi, có tư cách đấu chỉ có hai người chúng ta, cho nên chuyện ngươi muốn làm, ta tự nhiên muốn thêm chút phiền toái... Cho đến khi ngươi cùng ta thống khoái đánh một trận!

Sở Hoàng Thái tử ánh mắt khẽ nhắm lại, nói:

- Chuyện này không hợp quy củ, chuyện không hợp quy củ, ta không làm!

Tiêu Tuyết cười nói:

- Vương bát đản màu vàng hợp hay không hợp quy củ?

Sở Hoàng Thái tử sát khí đột nhiên nặng một tầng, mà Tiêu Tuyết thì che miệng lén cười lên.

Xuyên qua hai ngọn núi màu đen, liền đạt tới một cái tuyết cốc cự đại vô cùng, xa xa nhìn lại, một vòng gò núi màu trắng liên miên chập chùng đem tòa sơn cốc này bao phủ, mà tại sơn cốc ngay trung ương, có một phiến đại điện màu đen, theo cốc mà xây, phần lớn bị tuyết che lại, chỉ có một phần lộ ở bên ngoài, lơ đãng lộ ra cao chót vót.

Phương Hành cất bước đi về phía trước, cũng ở đạo bàng thấy được một tòa thạch bi, phía trên khắc ba chữ to.

Đại Tuyết sơn!

- Mới vừa rồi Tiêu Tuyết cũng nói gì Đại Tuyết sơn, bất quá không phải là Băng Âm Cung cho cơ duyên sao?

Phương Hành nói thầm lên, đỡ Ứng Xảo Xảo đi xuống, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

- Ha ha, người thông qua thí luyện sớm nhất tới!

Đột nhiên, có một thanh âm tiếu a a vang lên, Phương Hành trước mặt không khí trở nên mơ hồ, rồi sau đó một lão giả đầy mặt nụ cười xuất hiện ở trước mặt hắn, ước chừng cao hơn hắn nửa đoạn, cúi đầu vừa nhìn, mới phát hiện lão đầu này thật ra rất thấp, chẳng qua là lăng không ba thước, lúc này mới thình lình làm cho người ta một loại cảm giác rất cao, lúc này cười híp mắt nhìn hắn.

- Sao? Làm sao bị thương nặng như vậy?

Lão đầu này vừa muốn nói chuyện, đột nhiên chú ý tới Ứng Xảo Xảo sau lưng Phương Hành, sắc mặt biến hóa.

- Chẳng phải ngươi an bài vương bát đản màu vàng kia đánh ư?

Phương Hành tức giận nói.

- Vương bát đản màu vàng?

Lão đầu này ngẩn ra, tỉnh ngộ tới, cũng không nói chuyện, chẳng qua là cười lạnh hai tiếng, khẽ phất tay một cái, có một đạo lực lượng vô hình ngưng tụ ở dưới Phương Hành, hóa thành một đóa tường vân nâng lên, mang theo hắn hướng đại điện bay tới, vào điện, lại thấy trong điện rõ ràng có năm vị lão giả ngồi thẳng, hình dung không đồng nhất, chẳng qua trên người cũng có khí chất mạnh mẽ.

Phương Hành cùng với Bạch Thiên Trượng tu hành ba năm, lại càng cảm nhận rõ ràng.

Loại khí chất này chính là khí chất Kim Đan cảnh đại tu mới có siêu thoát.

- Dĩ nhiên là năm Kim Đan?

Phương Hành âm thầm kinh hãi, nghĩ thầm, "Băng Âm Cung làm sao có thể có năm Kim Đan?

Trong đó một vị lão giả áo xám, thấy Ứng Xảo Xảo, ánh mắt chính là ngưng tụ, đứng dậy đem nàng đón tới, không nói một lời, phiêu nhiên hướng sâu trong đại điện lao đi rồi, thậm chí một câu nói cũng không cùng Phương Hành nói, cũng là bốn lão đầu còn dư lại, cũng đầy mặt mỉm cười quan sát Phương Hành, nhất là một người trong đó thoạt nhìn có chút hèn mọn, lại càng khuôn mặt khiếp sợ.

Phương Hành cũng gặp qua quen mặt, lại bị bốn lão đầu nhìn trong lòng sợ hãi, cả người không được tự nhiên.

- Ngươi là thiên kiêu nhà nào, làm sao mặc... y phục hạ nhân?

Một lão đầu sắc mặt kinh ngạc hỏi.

Phương Hành chỉ chỉ phương hướng Ứng Xảo Xảo bị ôm vào, nói:

- Ta là theo nàng tới!

Nghe Phương Hành nói xong thân phận của mình, bốn lão đầu tất cả đều kinh hãi, lão đầu tướng mạo hèn mọn kinh ngạc nói:

- Không nghĩ một cái hạ nhân cũng dùng tốc độ nhanh nhất thông qua thí luyện chúng ta bố trí, nhìn dáng vẻ chúng ta tìm những thiên kiêu đó làm cho người ta rất thất vọng! Thôi đi, các ngươi đừng cùng ta đoạt, tiểu tử này để ta dạy dỗ sao, các ngươi chờ những người khác...

Những lão đầu khác cũng có chút nghi hoặc nhìn hắn, một người trong đó nói:

- Ngươi là lười nhất, làm sao cũng tranh đoạt đồ đệ?

Lão đầu tướng mạo hèn mọn nói:

- Ta vừa thấy tiểu tử này, đã cảm thấy quen mặt!

Những lão đầu khác thấy hắn nói như vậy, sẽ không tìm lý do khác rồi, cũng là có một lão giả diện mạo sâm nghiêm nói:

- Mà không cần phải gấp, đoán chừng những hài tử này đều không hiểu ra sao, chờ những người khác đến, cùng nhau đem nguyên do bảo bọn hắn biết rồi nói sau, huống hồ tới lúc đó cũng phải nhìn bọn họ lấy được ngự trận phù, để phán đoán bọn họ rốt cuộc thích hợp một môn nào truyền thừa!

Những lão giả khác nghe vậy, tất cả đều gật đầu.

Phương Hành có chút cẩn thận nói:

- Ta xem... Các ngươi hay là đừng đợi!

Bốn lão đầu nhất tề hướng hắn nhìn tới, nói:

- Tại sao?

Phương Hành đem huyền băng lệnh cùng ngự trận phù trong túi trữ vật cũng đổ ra trên mặt đất, nói:

- Bọn họ hẳn là không thông qua thí luyện rồi...

Một mặt vừa nói, trong lòng cũng có chút hàn khí, len lén đánh giá phản ứng của mấy người này.

Vốn là nghĩ tới lấy thân phận một cái người hầu, đi theo Ứng Xảo Xảo đối mặt một cái Kim Đan là được, lại không nghĩ rằng thoáng cái đối mặt với bốn Kim Đan, thật sự vượt ra khỏi trong lòng chuẩn bị, hắn to gan lớn mật lúc này cũng trở nên có chút cẩn thận.

Mà lão đầu tử tướng mạo hèn mọn kia, thì đột nhiên ha ha phá lên cười, tâm tình rất là vui vẻ.

Chương 227: Vạn La lão quái

Chúng ta Bách Thú Tông tiểu thư rất đàng hoàng nha, cho nên người khác lại muốn khi dễ nàng, ta nhìn không được, quyết định theo nàng cùng nhau tiến vào thí luyện, nhưng mà ta không có huyền băng lệnh, đại trận áp xuống, dĩ nhiên không có biện pháp chống đỡ rồi, bất quá cũng may gặp được tuyết giao, chúng ta Bách Thú Tông có một đạo Phong Thần pháp quyết, có thể thao túng yêu thú, chúng ta đánh bạo thử một chút, không ngờ lại thành công, vừa mượn tuyết giao kinh sợ, khống chế rất nhiều yêu thú, như vậy người khác tự nhiên đánh không lại chúng ta...

- Vốn hai người chúng ta thành thật như thế, đã nghĩ ngợi vội vàng vượt qua kiểm tra là được, kết quả gặp được ba người rất hung ác, lại muốn đem ta bắt đi, nhét ở trong sơn cốc, ngăn trở trận nhãn, chúng ta bị buộc đánh trả, một cái không cẩn thận đem huyền băng lệnh còn có ngự trận phù của bọn họ cũng đoạt, vừa không cẩn thận đem bọn họ lột sạch ném vào tuyết cốc, lại một cái không cẩn thận, đem người khác cũng...

Phương Hành dùng một giọng nói rất vô tội đem mình cùng Ứng Xảo Xảo trải qua nói một lần, trong điện bốn vị Kim Đan cũng sợ ngây người.

- Được rồi, lão phu tạm thời coi ngươi cướp bóc ba người này là không cẩn thận, vậy những người khác thì sao?

Có một lão đầu lông mi trắng râu bạc trắng ngẩn ngơ, hỏi tới.

Phương Hành thành thật, nói:

- Chúng ta cưỡi yêu thú xuyên qua sân thí luyện, kết quả thiên kiêu khác thấy được hai người chúng ta, hoặc là hô kết minh, hoặc là quát chửi chúng ta không tuân thủ quy củ, thậm chí còn có người nói chúng ta đưa quá nhiều yêu thú, đem bọn họ hù dọa, vừa nhìn hai người chúng ta tu vi thấp, hung hăng ngăn ở trước đường, nhìn dáng vẻ chuẩn bị khi dễ chúng ta...

- Sau đó ngươi đem bọn hắn cũng khi dễ ư?

Một lão giả áo vàng tướng mạo uy nghiêm hừ lạnh một tiếng, nặng nề nói.

Phương Hành mừng rỡ, nói:

- Đúng. Tiên hạ thủ vi cường sao!

Lão đầu hèn mọn kia hướng trên mặt đất "Phi" một ngụm. Nói:

- Đúng cái cứt. Ngươi cho chúng ta là kẻ ngu ư?

Phương Hành vội vàng kêu lên:

- Các ngươi từ bắt đầu cũng không nói không được đoạt sao?

Bốn Kim Đan liếc nhau một cái, lão đầu hèn mọn nói:

- Ta thấy chúng ta quả thật chưa nói quy định này!

Lão đầu lông mi trắng râu bạc trắng thở dài một tiếng, nói:

- Trên thực tế, lão phu cũng là cảm thấy, đoạt là được rồi, nếu không đoạt, cũng lộ vẻ chúng ta tìm đến nhóm thiên kiêu này tính tình quá mức mềm yếu, thật sự không chịu nổi đảm đương trách nhiệm nặng nề...

Lão đầu tướng mạo uy nghiêm cũng hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nếu bằng bản lãnh thật sự đoạt cũng thôi, những người khác tối thiểu cũng có thể thua tâm phục khẩu phục, lão phu bực mình, là hắn mượn lực lượng yêu thú đi đánh cướp người khác, mượn ngoại lực, cuối cùng không coi là bản lãnh thật sự, hắn cùng với Bột Hải quốc tiểu nha đầu, mặc dù thông qua thí luyện, nhưng dương khí quá lớn, không được tính!

- Khống chế yêu thú cũng là một loại bản lãnh, ai bảo ngươi không có chuyện gì để nhiều yêu thú như vậy ở trong đại tuyết sơn?

Lão đầu tướng mạo hèn mọn tựa như đã đợi không kịp, ánh mắt nhìn Phương Hành quả thực đang tỏa sáng, cánh tay vươn ra, đưa nói lên, quay đầu lại hướng mấy người khác nói:

- Các ngươi muốn đi đem những thiên kiêu đó đón lại, hay là một lần nữa phát huyền băng lệnh, để cho bọn họ thí luyện lại một lần, lão đầu tử ta không quan tâm, tiểu tử này lão phu muốn, mang đi hảo hảo dạy dỗ một phen...

Vừa nói cười dài một tiếng, cứ như vậy giơ lên Phương Hành hướng ngoài điện bay vút đi.

- Vạn La lão quái hôm nay làm sao có chút quái dị vậy, hắn trước kia thu đồ cũng không chịu khó như vậy a...

Lão đầu lông mi trắng râu bạc trắng cau mày nói.

Lão đầu tướng mạo uy nghiêm hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đại khái là hắn cảm thấy thu thanh niên thông qua thí luyện đầu tiên, tương đương cao hơn chúng ta sao, để hắn đi đi, bất quá là một cái người hầu may mắn thông qua thí luyện mà thôi!

- Đi ra xem một chút, Hồ Cầm lão đầu chữa cho vị đồ đệ kia chưa, sau đó đưa tin Băng Âm Cung, trọng khải thí luyện sao!

Mấy lão đầu thương nghị, thật cũng không nghĩ nhiều chuyện Phương Hành.

Nhưng lão đầu hèn mọn một đường cười ha ha, thỉnh thoảng cúi đầu xuống, hưng phấn nhìn Phương Hành, quang mang trong đôi mắt quả thực để chotrong lòng Phương Hành sợ hãi, không nhịn được âm thầm kêu khổ:

- Con mẹ nó, lão đầu này không phải coi trọng ta sao? Nếu tiểu gia lấy bộ dáng ngọc thụ lâm phong trước kia, cũng có thể có, ta hiện tại đã thay đổi mặt mũi a, làm sao còn bị người coi trọng?

Càng nghĩ trong lòng càng sợ hãi, trong lúc cấp thiết muốn chạy trốn, nhưng hắn rất đau xót phát hiện, ở dưới tay Kim Đan chân nhân, chính mình căn bản không có hy vọng chạy trốn, chính là bạo phát ra Trúc Cơ cảnh tu vi cũng không có một tia phần thắng...

- Xong, tiểu gia hôm nay muốn dùng cái chết để giữ thân trong sạch...

Phương Hành bi ai nghĩ đến, cả người hoàn toàn ủ rũ.

Lão đầu hèn mọn giơ lên Phương Hành, một đường bay đến tuyết cốc cách hơn mười dặm, ở trong cốc, ẩn giấu một nơi đại điện, chung quanh trên vách núi đá màu đen, lại càng đục thật nhiều hang đá, thoạt nhìn có chút sâm nghiêm cổ quái, lão đầu trực tiếp mang theo Phương Hành bay vào đại điện, sau đó ném vào trên một cái bồ đoàn trong đại điện, chính mình chắp tay, cười ha ha.

- A, tiền bối, ngươi đừng cười như vậy, vãn bối thật sự sợ, nếu tiền bối có hứng thú, vãn bối giới thiệu cho ngươi mấy tiểu tử đẹp trai được chứ?

Phương Hành thử thăm dò nói, xem một chút có thể thoát thân hay không.

- Tiểu tử đẹp trai?

Lão đầu hèn mọn hơi ngẩn ra, cổ quái nhìn Phương Hành.

- Đúng vậy, dáng vẻ rất đẹp trai rồi!

Phương Hành vỗ đùi, nói:

- Tiền bối ngươi ra lệnh một tiếng, vãn bối sẽ đi bắt cho ngươi, ta nói với ngươi, có một người gọi Dư Tam Lưỡng, vẻ ngoài rất đẹp, còn có một người gọi Ngô Tương Đồng, cũng tương đối khá a...

- Phi, lộn xộn cái gì, bản chân nhân để ý sao?

Lão đầu hèn mọn khinh thường hừ mũi, nhìn Phương Hành hắc hắc cười không ngừng, nói:

- Chính là ngươi rồi!

Phương Hành kinh hãi, kêu lên:

- Vãn bối làm không được a...

Lão đầu hèn mọn cũng ngẩn người, cả giận nói:

- Bản chân nhân thu ngươi làm đồ đệ, khó khăn như thế sao?

- Đồ đệ? Con mẹ nó, khẩu vị còn rất quái...

Nghĩa chánh từ nghiêm cự tuyệt nói:

- Vãn bối tư chất thấp kém, dáng vẻ lại xấu, sợ rằng không hợp ý tiền bối a!

Lão đầu hèn mọn cũng có chút không nhịn được, nói:

- Đừng ở trước mặt bản chân nhân nói linh tinh, nếu thật là tư chất thấp kém, thế nào đem tiểu tử họ Tiếu của Thanh Vân Tông làm thịt, vừa là thế nào đem nữ đệ tử cuar Hồ Cầm khi dễ?

- Đó là bởi vì bọn hắn...

Phương Hành theo bản năng đã nghĩ trả lời, nhưng bỗng nhiên ngây ngốc, thân hình mãnh liệt nhảy lên, kêu lên:

- Ngươi... Ngươi...

Lão đầu hèn mọn cười hắc hắc, nói:

- Tiểu Phương Hành, ngươi gạt được người khác, còn có thể lừa lão phu ư?

Phương Hành lại càng kinh hãi, vội vươn tay hướng trên mặt vừa sờ, phát hiện dung mạo của mình cũng không biến trở về như cũ, rồi hãy nói, coi như là dung mạo biến trở lại, lão đầu hèn mọn này như thế nào nhận ra mình?

Ban đầu chính mình dùng Vạn La Quỷ Diện đổi hình dáng tướng mạo, là để cho Đại Bằng Tà Vương xem, lão yêu quái này thề son sắt bảo đảm, bằng Vạn La Quỷ Diện tinh diệu, coi như mình ở trước mặt Kim Đan cảnh cao thủ, chỉ cần không vận chuyển pháp lực, hoặc là bị đối phương tự mình xuất thủ dò xét, cũng tuyệt đối không phát hiện được đầu mối, mà lão quái này dọc theo đường đi, cũng không dò xét tu vi chính mình a...

Nhất thời bị người ta kêu ra ẩn tàng,trong lòng Phương Hành kinh hoảng, có ý nghĩ lấy ra độc cước đồng nhân sóc, một gậy nện xuống.

Bất quá tiếp xúc đến ánh mắt bình tĩnh của lão đầu này, hắn vẫn bỏ qua cái ý nghĩ này.

Đừng nói độc cước đồng nhân sóc rồi, đối mặt Kim Đan chân nhân, coi như là vạn linh kỳ cũng không có tác dụng a...

- Ai, cho tiểu gia một cái thống khoái sao, nói một chút, làm sao phát hiện được ta?

Phương Hành chán nản ngồi xuống, cũng không phải sợ, làm ra bộ dạng heo chết không sợ nước nóng.

Lão đầu hèn mọn đánh giá hắn mấy lần, cười nói:

- Cũng rất du côn, hợp khẩu vị của lão phu, trước lúc nói cho ngươi biết, ngươi nói cho ta một chút, ban đầu ngươi cùng nữ đồ đệ của Hồ Cầm lão nhi cùng nhau tiến vào Âm Ngục Uyên, ước chừng nửa tháng thời gian a, tại sao ngươi không làm gì? Cái đồ đệ kia ta đã gặp qua, xinh đẹp a, cặp chân dài kia... Sách sách...

Phương Hành cũng ngây người, khó có thể tin nhìn lão đầu hèn mọn này.

Đây là lời nói một vị Kim Đan có thể nói ra sao?

Lời này ngay cả mình nói ra cũng đỏ mặt a!

Bất quá thấy hắn đối với nữ nhân cảm thấy hứng thú, Phương Hành cũng yên tâm không ít.

- Ai nói không làm? Làm vài hồi rồi!

Lão đầu hèn mọn hai mắt sáng lên:

- Thiệt hay giả?

Phương Hành lấy ra một cái túi trữ vật, lật ra nửa ngày, bỗng nhiên kéo ra một khối vải đỏ, nói:

- Đây, ngươi xem một chút!

Lão đầu hèn mọn ánh mắt nhất thời trừng lên, kêu lên:

- Cái yếm ngươi đều có?

Phương Hành đắc ý thu vào, nói:

- Đây chính là chứng cớ, lần sau người đàn bà kia chọc ta, sẽ đánh nàng!

Thấy lão đầu này đối với mình tựa như không có sát ý, Phương Hành cũng hơi yên tâm, lộ ra nguyên hình.

Lão đầu đối với hắn giơ ngón tay cái, thở dài nói:

- Giỏi lắm, lão phu không bằng ngươi a!

Phương Hành có chút đắc ý, nói:

- Đó là đương nhiên, đúng rồi, ngươi còn chưa nói như thế nào nhận ra ta?

Vừa nói ngẩng đầu lên, vô cùng quan tâm vấn đề này, hắn là một đường cẩn thận, vì đi theo

Ứng Xảo Xảo lẫn vào, thậm chí một chút uất ức bình thời không chịu được cũng nuốt vào trong bụng, lại không nghĩ rằng, trơ mắt nhìn sắp thành công, cũng ở thời khắc cuối cùng gặp cảnh như vậy, nhất thời để cho hắn cảm giác vô cùng mất mác, trái lo phải nghĩ, cũng không biết chỗ nào có vấn đề.

Lão đầu hèn mọn thấy hắn hỏi, nhất thời đắc ý phá lên cười, hắn đột nhiên giơ tay, ở trên mặt Phương Hành kéo một cái đem một đoàn quang hoa hơi mờ vạch xuống, đoàn quang hoa này ở trong tay hắn, không ngừng biến ảo hình dáng, sau đó từ từ ổn định lại, hóa thành một cái mặt nạ đen nhánh, chính là Vạn La Quỷ Diện, sau đó hắn đem mặt nạ lật ra tới cho Phương Hành nhìn.

- Hai chữ này đọc là cái gì?

Phương Hành hồ nghi nói:

- Vạn La?

Lão đầu hèn mọn gật đầu, vừa chỉ vào chính mình nói:

- Lão phu chính là Vạn La chân nhân!

Phương Hành ngẩn ngơ, không giải thích được nhìn hắn.

Vạn La lão quái tiện tay ném mặt nạ, cười

nói:

- Mặt nạ chính là lão phu trẻ tuổi làm ra, ngươi lại cầm nó lừa gạt ta ư?

Phương Hành khiếp sợ nhìn nhìn mặt nạ, lại nhìn một chút Vạn La chân nhân, đột nhiên cảm giác toàn bộ thế giới muốn sụp đổ...

Chương 201: Trúc Cơ Đan

Lúc Đại Bằng Tà Vương nhắc đến Vạn Linh Kỳ thì tràn đầy hận ý, Phương Hành còn tưởng rằng đi vào Vạn Linh Kỳ, chính là cực hình hạng nhất cơ!

Lại không nghĩ rằng, lão gia hỏa này vừa chuyển đề tài, lại muốn chủ động vào Vạn Linh Kỳ.

Đại Bằng Tà Vương tựa như cũng có chút ngượng ngùng, giải thích:

- Thật ra vào Vạn Linh Kỳ, cũng có thể xem là một phương pháp tốt có thể hiển hóa trên thế gian này, Yêu tộc chúng ta hận Vạn Linh Kỳ, là bởi vì người kia điên cuồng săn giết cao thủ Yêu tộc chúng ta, mạnh mẽ đoạt yêu linh luyện chế ra Vạn Linh Kỳ, yêu linh trên kỳ bị pháp thuật giam cầm, chịu đủ đau khổ, thống khổ không chịu nổi... Mà lão phu vào Vạn Linh Kỳ này, lại là tự nguyện, không bị giam cầm, vừa giúp đỡ ngươi ngăn địch, cũng có thể tùy thời có thể lui về thức hải của ngươi, hết thảy tùy tâm!

Phương Hành nghe đến nơi này, đã hiểu một tầng dụng ý sâu hơn của Đại Bằng Tà Vương, liếc nhìn hắn, cười lạnh nói:

- Ta còn đang nghĩ tại sao ngươi cố lộng huyền hư, làm ra chuyện này, thật ra là ngươi nghĩ tìm cơ hội đoạt xá cho mình sao?

Đại Bằng Tà Vương bị hắn nói trúng tâm sự, cười hắc hắc, dường như cầu xin tha thứ nói:

- Ngươi cũng không thể để cho ta vĩnh viễn sống ở trong thức hải sao? Lão phu cam đoan với ngươi, trong vòng ba năm, a không, trong vòng mười năm, chuyên tâm làm trận linh cho Vạn Linh Kỳ, tuyệt không tùy tiện đoạt xá, coi như có mục tiêu tốt, thật sự muốn đoạt xá, cũng thương lượng với ngươi trước, ngươi thấy sao?

Phương Hành nói:

- Lão vương bát đản ngươi rất giảo hoạt, vì phòng ngừa ngươi ở thời điểm nguy hiểm bỏ rơi ta, trước ký khế ước!

Đại Bằng Tà Vương giật mình, lập tức sảng khoái đáp ứng:

- Không thành vấn đề!

Hắn không lo lắng khế ước hay không khế ước, dù sao hắn ở trong thức hải của Phương Hành, thật là bị tiểu quỷ này muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, một chút tôn nghiêm cũng không có. Nếu tiểu quỷ này buộc hắn ký khế ước, cũng chỉ là chuyện một câu nói, chỉ cần hắn còn muốn sống, vậy thì đàng hoàng ký, hôm nay tiểu quỷ này chịu đáp ứng điều kiện của hắn, đã để cho hắn cảm thấy vui mừng ngoài ý muốn.

Một người một bằng rất nhanh ký xong khế ước, Đại Bằng Tà Vương hăng hái bừng bừng, dạy Phương Hành luyện chế Vạn Linh Kỳ như thế nào.

Đang thấp giọng thảo luận, đột nhiên xa xa truyền đến tiếng đàn, tiếng đàn cực kỳ quái dị, như hàm chứa ý tứ dụ dỗ, nghe vào tai, tựa như bắn đến tâm hồ, làm cho người ta đắm chìm trong đó, càng lún càng sâu, cuối cùng không nhịn được muốn mất đi ý thức của mình, không nhịn được muốn men theo tiếng đàn đi tới...

- Tiểu quỷ, ngươi làm sao vậy?

Đại Bằng Tà Vương ngẩn ngơ, ở bên tai Phương Hành la lớn.

Ánh mắt Phương Hành hơi lộ mê mang, rất nhanh khôi phục, thấp giọng mắng:

- Cô nương kia cũng nhiều chiêu trò thật...

Rất rõ ràng, tiếng đàn này chính là Diệp Cô Âm phát ra, tựa như một loại pháp thuật, muốn từ xa thao túng Phương Hành.

Tiếng đàn tiến gần, loại mê hoặc này càng mạnh, tựa như một bàn tay vô hình, muốn kéo người ta vào sâu trong mộng đẹp.

Phương Hành biết hung hiểm, vội vàng cẩn thủ tâm thần, chống đỡ tiếng đàn.

Hắn căn cơ thâm hậu, hơn nữa từ nhỏ lớn lên trong hang ổ thổ phỉ, minh tranh ám đấu đã trải qua không biết bao nhiêu, tâm chí cực kỳ cứng rắn, vì vậy trừ lúc đầu xuất kỳ bất ý ra, tiếng đàn này đã rất khó khống chế hắn.

Tiếng đàn cũng không vang quá lâu, không lâu lắm, tiếng đàn dần dần đi xa.

Diệp Cô Âm cũng không biết Phương Hành ở nơi nào, chẳng qua là vừa đi vừa phất động đàn ngọc, hi vọng có thể ngẫu nhiên khống chế được hắn.

Nhìn dáng vẻ, nữ nhân này cũng không có chiêu nào khác, mới có thể làm như vậy.

- Âm ngự thần hồn, không đơn giản, tiểu quỷ, ở nơi này ngươi còn có địch nhân sao?

Đại Bằng Tà Vương không bị ảnh hưởng chút nào, dù sao cũng là Kim Đan chân linh, phẩm cấp cao hơn Diệp Cô Âm quá nhiều.

- Là một nữ nhân rất vô sỉ, thực lực cũng không có gì đáng sợ, chỉ là cầm lấy huyền khí thượng phẩm khóc lóc om sòm, xem trên người của ta, cũng là bị nàng cắn!

Phương Hành cho Đại Bằng Tà Vương nhìn dấu răng trên cánh tay, còn có ở bộ ngực của mình, bi phẫn nói:

- Quả thực chính là mụ điên, ta rơi vào địa phương quỷ quái này, cũng là bị nàng ép, ngươi nói nàng có ác hay không?

Nói đến hiên ngang lẫm liệt, phảng phất như đã quên ban đầu chính là hắn cắn trước.

- Ghê tởm, ghê tởm, đàn bà như vậy thực ghê tởm...

Đại Bằng Tà Vương đường đường Kim Đan Yêu Vương, biểu hiện lại chẳng khác gì chó săn, theo ý Phương Hành mắng to.

Phương Hành nói:

- Luyện thành Vạn Linh Kỳ rồi, có thể đối phó huyền khí thượng phẩm không?

Đại Bằng Tà Vương nhíu mày, nói:

- Vạn Linh Kỳ, có pháp ấn của vạn con yêu linh, có thể coi là thần khí thượng phẩm, ba ngàn pháp ấn, được xưng là thần khí hạ phẩm, nhưng pháp ấn nơi đây chỉ có chừng ba trăm, nhiều nhất chỉ có thể coi là huyền khí trung phẩm...

- Ặc, lại vẫn không lợi hại bằng đàn của nữ nhân kia ư?

Phương Hành như đưa đám, hắn hưng phấn luyện chế cái kỳ này, chính là muốn đối phó Kinh Hoàng Cầm của Diệp Cô Âm.

Đại Bằng Tà Vương nói:

- Huyền khí há dễ dàng luyện chế như vậy, chỉ riêng sưu tập tài liệu, không biết phải hao phí bao nhiêu năm, như Vạn Linh Kỳ này, nếu không phải lão phu tìm cho ngươi nhiều pháp ấn như vậy, ngươi cũng không thể luyện thành, đây chẳng khác gì hai trăm Trúc Cơ lại thêm một trăm Kim Đan, ngươi tự mình sưu tập, năm nào tháng nào mới được?

Phương Hành thở dài nói:

- Được rồi, coi như ngươi có lý, luyện đi...

Đại Bằng Tà Vương nhất thời hết chỗ nói, nghĩ thầm tiểu quỷ này thật tham.

Bất quá đến nơi này, không phải là Phương Hành muốn luyện Vạn Linh Kỳ rồi, mà là hắn vội vàng muốn luyện.

Dù sao thật vất vả tiểu quỷ này mới dễ tính, đây cũng là cơ hội duy nhất để hắn nhận được tự do và sống sót.

- Tiểu quỷ, ngươi có tài liệu tốt gì không?

Phương Hành thấy Đại Bằng Tà Vương đặt câu hỏi, lấy ra bảy tám túi trữ vật trên người mình, đổ pháp khí đầy đất, hù dọa Đại Bằng Tà Vương sửng sốt, nó thân là Yêu Vương Kim Đan cảnh, còn không đến mức để những thứ rách nát này vào trong mắt, chẳng qua tiểu quỷ này rõ ràng Linh Động cảnh, từ đâu có nhiều pháp khí như vậy? Mở cửa hàng cũng đủ rồi.

Bất quá lắc đầu, nó cũng không tra cứu, từ bên trong chọn lựa.

Phương Hành tùy ý để hắn chọn lựa, bỗng nhiên nghĩ đến, trên người mình còn có một cái túi trữ vật đoạt của Diệp Cô Âm, lại nghĩ tới thân thể Diệp Cô Âm trần truồng tìm kiếm, không nhịn được cười hắc hắc, lấy túi trữ vật của Diệp Cô Âm ra, chuẩn bị xem bên trong có vật gì tốt, vừa mở, nhất thời ngây dại, nước miếng bất tri bất giác chảy xuống...

- Con mẹ nó quả nhiên là phú bà...

Phương Hành rõ ràng phát hiện, mặc dù Diệp Cô Âm chỉ có một túi trữ vật, không có bảy tám cái như mình, nhưng tài phú không ít hơn mình, đầu tiên không gian túi trữ vật rất lớn, hiển nhiên là hàng cao cấp, một cái đã bằng ba cái của mình, còn nữa bên trong bảo bối không nhiều, nhưng đồ tốt rất nhiều, số lượng linh thạch thượng phẩm kinh người, chừng gần trăm viên, hai thanh phi kiếm, cũng đều là linh khí cao nhất, ngoài ra còn có một chút đan dược bổ sung linh khí và chữa thương, về phần cái bình tím này...

Phương Hành mở nút lọ ngửi một cái, đột nhiên nhảy lên, ngơ ngác nhìn đan dược trong bình, run giọng nói:

- Trúc Cơ Đan?

Đại Bằng Tà Vương đang buồn bực tìm kiếm khí phôi thích hợp sợ hết hồn, xoay người lại nói:

- Trúc Cơ Đan gì?

Phương Hành chỉ vào bình sứ màu tím trong tay mình, lắp bắp nói:

- Nữ... Nữ nhân này thậm chí có một viên Trúc Cơ Đan...

- Bất quá là Trúc Cơ Đan mà thôi, không đến mức kích động như thế chứ?

Đại Bằng Tà Vương nói thầm hai câu, quay người tiếp tục tìm khí phôi.

Hắn Trúc Cơ đã là chuyện không biết mấy trăm năm trước rồi, đối với Trúc Cơ Đan cũng không nhạy cảm.

Chỉ là đới với Phương Hành mà nói, lại không đơn giản như vậy, đã kích động đến khó có thể hình dung...

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, trong túi nữ nhân này lại có một viên Trúc Cơ Đan!

Con mẹ nó, các nàng có tiền đến mức cầm một viên Trúc Cơ Đan đi dạo khắp thế gian sao?

Phát, thật là phát tài rồi!

Hắn vốn đang lo đến Linh Động cảnh viên mãn, đi nơi nào kiếm Trúc Cơ Đan, không nghĩ đã có người đưa tới cửa.

Hắn không biết, lúc hắn vui mừng vô hạn, Diệp Cô Âm thì lòng tràn đầy hoảng loạn, điên cuồng tìm hắn.

Vừa nghĩ tới túi trữ vật của mình rơi vào trong tay Phương Hành, Diệp Cô Âm lòng tràn đầy hối hận, ban đầu thật không nên tùy tùy tiện tiện tới đuổi giết tiểu quỷ này.

Ban đầu Phù Diêu Cung đi tới Sở Vực, trước làm khách ở Băng Âm Cung, ban thưởng một viên Trúc Cơ Đan bảy thành, cũng chính là viên Trúc Cơ Đan này, mới dẫn tới một loạt biến cố ở Thanh Vân Tông sau đó. Mà một viên Trúc Cơ Đan này, cuối cùng lại rơi vào trong tay Diệp Cô Âm, chẳng qua sư tôn nàng lại nói, nàng ở Linh Động cảnh căn cơ còn chưa vững, dù thành công Trúc Cơ, cũng khó kết thành đạo cơ màu vàng.

Diệp Cô Âm tính tình kiêu ngạo, một lòng muốn kết thành đạo cơ màu vàng trong truyền thuyết, vô địch cùng thế hệ, nghe sư tôn nói, trong bụng nàng có chút do dự, không lập tức dùng Trúc Cơ Đan, mà mang theo nó rời Băng Âm Cung, mượn cơ hội tới Bách Thú Tông đón một tiểu sư muội, tìm kiếm cơ duyên, nhìn có biện pháp nào luyện hóa linh khí của mình đến tinh khiết hay không.

Lúc trước vội vả muốn bắt Phương Hành, là bởi vì cảm thấy trên người hắn có bí mật, mới bắt hắn để hỏi rõ ràng.

Chẳng qua nàng cũng không nghĩ tới, biến cố nảy sinh, mình cùng tiểu quỷ kia song song tiến vào nơi quỷ dị này, không thấy mặt trời, hết lần này tới lần khác túi trữ vật cũng bị tiểu quỷ kia cướp đi, mà mình tùy thân mang theo Trúc Cơ Đan, cũng vì vậy rơi vào trong tay Phương Hành, điều này làm cho trong lòng nàng vừa vội vừa hối hận, không tiếc linh khí, cũng muốn lấy tiếng đàn bức tiểu quỷ kia ra.

Chẳng qua hôm nay nàng đã không biết đi bao lâu ở trong nhà tù tăm tối này, đánh đàn rất lâu, thủy chung không thấy tiểu quỷ kia xuất hiện...

- Khốn kiếp... Ta... Ta nhất định phải giết ngươi...

Diệp Cô Âm không biết đi bao lâu, cắn răng mắng, nước mắt chảy ra.

- Ta muốn Trúc Cơ!

Trong thạch thất bí ẩn, Phương Hành cười không ngậm được miệng, hưng phấn nhìn Đại Bằng Tà Vương nói.

Phát hiện một viên Trúc Cơ Đan này, chân chính để cho hắn có cảm giác vui mừng ngoài ý muốn

Đang lo không cách nào đối phó nữ nhân điên kia, cơ hội liền tới.

Nếu thành công Trúc Cơ, cho dù nữ nhân kia có huyền khí thượng phẩm, mình cũng nắm chắc trấn áp nàng.

Chương 202: Phảng thiên lôi, trúc đạo cơ

Trúc Cơ và Linh Động, chính là một lạch trời, sau khi thành công Trúc Cơ, vô luận lực lượng hay tu vi, đều vượt xa Linh Động rất nhiều, dưới tình huống thực lực mình tăng vọt, cho dù Diệp Cô Âm có huyền khí thượng phẩm, mình cũng có thể đánh nàng như đánh tức phụ, dù sao mặc dù nàng được xưng nửa bước Trúc Cơ, nhưng còn chưa Trúc Cơ, không phát huy được toàn bộ uy lực của huyền khí.

Dựa theo Phương Hành đánh giá, đoán chừng nữ nhân kia chỉ có thể phát huy ba thành uy lực của Kinh Hoàng Cầm.

Ở dưới tình huống đều là Linh Động, ba thành uy lực này là hồng câu mình không thể vượt qua.

Nhưng nếu mình thành công Trúc Cơ, sẽ không cần sợ nàng.

- Nếu luyện cái kỳ này, Trúc Cơ cảnh sẽ nắm chắc hơn chút ít...

Đại Bằng Tà Vương nghe xong, suy nghĩ một phen, cũng gật đầu.

Dĩ nhiên, hắn không gật đầu cũng vô dụng, chuyện mà tiểu quỷ này quyết định, bình thường hắn là không chen miệng lọt.

- Trước hết để cho lão phu trở về thức hải, hộ pháp cho ngươi...

Đại Bằng Tà Vương hăng hái bừng bừng, tự đề cử mình.

- Ngươi chỉ còn dư lại một luồng tàn hồn, còn hộ pháp cái rắm?

Phương Hành khinh bỉ nhìn Đại Bằng Tà Vương.

Đại Bằng Tà Vương giận tím mặt:

- Lão phu dầu gì cũng là Yêu Vương, hộ pháp cho ngươi, ngươi lại xem thường ta? Tiểu quỷ, đừng thấy lão phu chỉ còn một luồng chân linh, nhưng tu hành có nhiều kinh nghiệm và kiến thức, không phải ngươi có thể sánh được, ta lại hỏi ngươi, nếu ngươi muốn Trúc Cơ, nên chuẩn bị cái gì? Đủ loại đường lui đã nghĩ đến chưa? Có phương pháp ứng kiếp sao?

Phương Hành nhất thời ngẩn ngơ nói:

- Có Trúc Cơ Đan còn không đủ sao?

Đại Bằng Tà Vương cười nhạt, nói:

- Nực cười, Trúc Cơ là đại sự tu hành, sao có thể vì một viên đan dược mà quyết định? Mặc dù phương pháp tu luyện của Yêu tộc chúng ta và Nhân tộc các ngươi bất đồng, nhưng cũng có chút tương thông. Trúc Cơ, trừ Trúc Cơ Đan ra, còn cần thanh tâm minh khí, ngộ đạo tu trì, chú ý nhiều nơi, trọng yếu hơn là, cần chuẩn bị phương pháp ứng kiếp...

- Ứng kiếp? Ứng kiếp gì?

Đại Bằng Tà Vương trịnh trọng nói:

- Tự nhiên là đạo kiếp!

- Trong truyền thuyết, tu hành chính là nghịch thiên, trong cõi tối tăm bị thiên đạo phản chế, mỗi giai đoạn mấu chốt như Trúc Cơ, Kết Đan, Hóa Anh, đều sẽ có tai kiếp rơi xuống, hủy đạo cơ của ngươi, đoạt tạo hóa của ngươi, đây là thiên đạo phản chế, cơ hồ khó mà tránh khỏi, cũng vì vậy, người phá cảnh thường thường sẽ tìm người giúp mình hộ pháp, để tránh ở thời khắc trọng yếu phát sinh vấn đề...

- Nói như vậy, kiếp này không thể tránh khỏi sao?

Đại Bằng Tà Vương gật đầu, nói:

- Trên lý luận là như vậy, thiên đạo phản chế, tránh không khỏi, đã tránh không khỏi, chỉ có thể ứng kiếp!

Phương Hành lần đầu tiên nghe nói chuyện này, có chút mờ mịt:

- Nếu tránh không khỏi, vậy ngươi có ích lợi gì?

Đại Bằng Tà Vương nói:

- Kiếp này vô hình vô ảnh, cũng không ai biết nó lấy hình thức gì xuất hiện, thậm chí lúc nào xuất hiện, cho nên không thể tránh né, không thể hóa giải, nhưng người tu hành không cam lòng ứng kiếp, sẽ lưu lại từng hậu thủ để ứng kiếp kia, lão phu hộ pháp cho ngươi, không phải là muốn dùng tu vi hộ ngươi chu toàn... Dĩ nhiên hiện tại ta cũng không có tu vi gì... Bất quá ta vào thức hải của ngươi, xem ngươi Trúc Cơ, vạn nhất thật sự có tai kiếp giáng xuống, cũng dễ nhắc nhở cho ngươi, làm cho ngươi biết được nên dùng loại phương pháp nào ứng kiếp...

Phương Hành nghe hắn nói thành khẩn, có thể thấy được lão vương bát đản này thật không muốn làm cho chính mình chết thảm, liền gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Cũng làm phiền ngươi nhắc nhở, lão Tà, tiểu gia là người biết điều, nếu ngươi thật thành tâm giúp ta, tiểu gia cũng sẽ không bạc đãi ngươi, không dùng lửa đốt ngươi nữa, đợi ngày sau có thể xác tốt, nhất định hết toàn lực thay ngươi đoạt lại!

Đại Bằng Tà Vương cũng có chút ngoài ý muốn, cười nói:

- Ngươi đừng quên lời hôm nay!

- Ít lải nhải, mau vào!

- ...

Phương Hành để cho Đại Bằng Tà Vương về thức hải của mình, không lo lắng đối phương giở trò gì, dù sao ban đầu đi theo Bạch Thiên Trượng lâu như vậy, hắn cũng hiểu rõ một chút nguyên lý tu hành, lúc Trúc Cơ, nếu Đại Bằng Tà Vương muốn gây bất lợi cho mình, thì ở bên ngoài có thể ảnh hưởng mình hơn, còn ở trong thức hải, Tam Muội Chân Hỏa xuất hiện, nó trốn còn không kịp, căn bản không dám quấy rối.

Còn nữa, nó đã cùng mình ký kết khế ước, trước khi mình để nó rời đi, nó cũng không dám gây bất lợi với mình.

Đứng dậy chọn lựa vài pháp bảo hữu dụng, tầng tầng cấm chế, tích thủy không lộ, thậm chí còn có vài món là cách âm, phòng ngừa Diệp Cô Âm lấy tiếng đàn nhiễu loạn tâm thần, ước chừng phong tỏa thạch thất ba tầng trong ba tầng ngoài, phải làm tới trình độ nếu có ngoài ý muốn, mình cũng sẽ phát hiện trước tiên, lúc này Phương Hành mới ngồi xuống, hít sâu một hơi, lấy ra Trúc Cơ Đan.

- Đàn bà thúi, lúc tiểu gia Trúc Cơ thành công, chính là lúc ngươi gặp xui xẻo...

Phương Hành hung hăng cười một tiếng, cong ngón búng ra, Trúc Cơ Đan như viên kẹo bay vào trong miệng.

- Có chút ngọt...

Đan vào miệng, Phương Hành chép miệng một chút, trong lòng hiện lên ý nghĩ này.

Một bước Trúc Cơ, tiên phàm vĩnh cách.

Tu hành giới, vẫn có lời truyền lưu như thế đối với Trúc Cơ

Linh Động cảnh ngăn cách ở người phàm và tiên nhân, chỉ có sau Trúc Cơ, mới coi là chân chính bước chân vào con đường tu hành.

Trúc Cơ rồi, linh khí hóa thành đạo cơ pháp ấn, cường đại hơn Linh Động cảnh rất nhiều, sinh mệnh, lực lượng, tốc độ lại càng cường đại, trọng yếu hơn là, sau khi Trúc Cơ, có thể tu luyện thần thức, đó là một loại lực lượng vượt qua ngũ giác mắt, tai, mũi, lưỡi, thân của người bình thường, chính là thuộc về phạm trù "ý", vô cùng huyền diệu, tác dụng cũng cực kỳ rộng rãi.

Trúc Cơ Đan tiến vào trong bụng Phương Hành, dược lực dần dần tan ra, từ từ theo kinh mạch chảy về phía tứ chi bách hải, quá trình dược lực cường đại tan ra lặng lẽ mà an tĩnh, an tĩnh đến Phương Hành cảm thấy có cái gì không đúng, không biết có phải Trúc Cơ Đan mất đi hiệu lực không... Chẳng qua nghĩ lại, đan dược lấy Âm Dương Thần Ma Giám giám định qua, chắc sẽ không có vấn đề!

Không biết qua bao lâu, một tiếng ầm vang, một đạo thiểm điện đánh tan sương mù.

Đạo thiểm điện này từ trong cơ thể Phương Hành.

Lực lượng khổng lồ chấn cho cả người Phương Hành run lên, lỗ chân lông toàn thân có tia máu nhàn nhạt xuất hiện.

- Dược lực mạnh như vậy?

Phương Hành kinh hãi, ngưng thần thủ tâm, nội thần thức liễm.

Chỉ cách nửa tức, tia chớp thứ hai từ trong cơ thể sáng lên.

- Xuy...

Trong lỗ chân lông Phương Hành lại mờ mờ ảo ảo có máu đen phun ra, mảnh như lông tơ, nhàn nhạt tanh hôi.

Mà lúc này Phương Hành cũng bị một cỗ lực lượng kì dị kéo vào trong thức hải, ngồi xếp bằng trên tế đàn.

- Rầm rầm rầm...

Tia chớp không ngừng đánh xuống.

Không giống ở ngoại giới cảm ứng được tia chớp này, ở trong thức hải thấy được tia chớp, lại từ trong hư không vô tận đánh xuống, tựa như thiên đao chém hư không thành hai nửa, từ cửu thiên rơi xuống, đánh vào trong thức hải.

- Oanh...

Trong thức hải khôn cùng vô ngần, nước biển dần dần xoay tròn, nước biển trong trẻo tựa như trở nên đặc dính.

Có gió nổi lên!

Không biết cơn lốc từ chỗ nào đánh tới, cuộn lên nước biển, lại như muốn chiếm đầy cả không gian thức hải, thổi nước biển sang dưới tế đàn, nước biển trở nên đặc dính, sau đó ở dưới tia chớp không ngừng đánh xuống, bắt đầu hóa thành tinh thể, sau đó lại có một cổ lực lượng vô hình thúc dục, không ngừng đè ép, tạo dựng, tụ lại chung một chỗ, hóa thành một ngọc tháp trong suốt...

Ở trong thức hải xem ra, toàn bộ nước ở trong thức hải hóa thành ngọc tháp, cao vô số trượng, quả thực muốn đâm rách hư không.

Mà chân linh của Phương Hành thì ngồi xếp bằng trên đỉnh cao nhất của ngọc tháp, đưa mắt nhìn hư không.

- Nước trong thức hải, là linh khí hiển hóa, hôm nay nước biển hóa thành tinh thể, tạo dựng thành tháp, chẳng phải là nói linh khí trong cơ thể phát sinh biến hóa? Chẳng qua không biết, hôm nay rốt cuộc biến thành hình dáng ra sao...

Rầm rầm...

- Mẹ nó, đau quá...

Ý niệm vừa hiện lên ở trong đầu, tia chớp lần nữa phách xuống, Phương Hành không khỏi đau quá mắng lên.

Theo tia chớp không ngừng đánh xuống, ngọc tháp cao vô số trượng bắt đầu không ngừng co rút lại, biến thấp, ở trong quá trình này, ngay cả chân linh của Phương Hành cũng chịu thống khổ vô tận, loại tư vị bị sét đánh này, chân linh xem ra vô cùng chân thực, một loại đau đớn phảng phất như xé rách trào dâng, giống như có đồ vật gì đó, đang từ trong chân linh phát triển.

- Ai, tiểu quỷ, chịu đựng, nếu muốn Trúc Cơ, cần chịu một kiếp này!

Đại Bằng Tà Vương thở dài, tránh ra rất xa, khỏi bị tai ương.

- Cổ nhân Trúc Cơ, Kết Đan, Hóa Anh, cũng phải trải qua thống khổ lớn lao, ở trong tuyệt vọng tìm kiếm sinh cơ...

- Bình thường lựa chọn nhiều nhất, chính là thiên lôi!

- Thiên lôi, đến từ chính thiên, câu liên địa, tính chất cuồng bạo, ẩn chứa lực lượng hủy diệt!

- Nhưng ở trong hủy diệt, lại ẩn chứa sinh cơ, xen vào thời khắc sinh tử, phù hợp phá lập đại đạo!

- Cổ tu chính là ở trong thiên lôi, tìm kiếm cơ hội đột phá, không thành nhân, thì sẽ chết!

- Hôm nay các tu sĩ đều lười biếng, bắt đầu tiếc mạng, tìm kiếm hết thảy phương pháp tránh né tai hoạ, muốn phá cảnh, lại không chịu thừa nhận phá cảnh mang đến nguy cơ và thống khổ, không biết như vậy đã đi vào tà đạo, năm đó ta cũng là trong lúc vô tình tiếp thụ được điển tịch của huyền quan, mới hiểu được đạo lý này, cơ hội và nguy cơ cùng tồn tại, tân sinh và tử vong cùng khiêu vũ...

- Trúc Cơ, chính là ở trong thống khổ nhận thức tự tại, ở trong tử vong tìm kiếm tân sinh...

- Trúc Cơ Đan, khuông tựa như thiên địa, ẩn chứa lôi lực, ngươi phải tinh tế cảm ngộ loại thống khổ này, tìm kiếm...

- Tìm kiếm con mẹ ngươi, nếu không câm miệng, tiểu gia Trúc Cơ thành công, đầu tiên sẽ chém ngươi...

Bên tai không ngừng truyền đến thanh âm uy nghiêm túc mục của Đại Bằng Tà Vương, thao thao bất tuyệt, cực kỳ thật tình, nhưng nhất thời để cho Phương Hành căm tức.

Vốn bị sét đánh đã khó chịu, còn phải nghe lão lông dài này nói đâu đâu, còn có để cho người ta sống hay không?

Đại Bằng Tà Vương cũng ngẩn ngơ, giận tím mặt, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vung tay áo, quát lên:

- Bổn tọa coi trọng ngươi, nói cảm ngộ năm đó cho ngươi biết, ngươi lại ngại phiền? Như ngươi còn tu đạo, tu cái rắm đạo!

Vừa nói vừa tức giận bất bình ngồi xuống, dâng lên hờn dỗi.

Chương 203: Tiên cơ màu tím

Lúc này trong thức hải Phương Hành, ngọc tháp trong suốt đã dần dần rút nhỏ xuống, cao chừng một trượng, toàn thân khắc từng đạo ký hiệu kỳ ảo, tháp này chỉ có một tầng, tượng trưng cho tu vi của Phương Hành chính là Trúc Cơ tầng một, mà Trúc Cơ tầng hai hơn nữa tầng ba, chính là Trúc Cơ tiền kỳ, tầng bốn năm sáu là trung kỳ, tầng bảy tám chín thì đạt đến hậu kỳ, trên tầng chín chính là thời khắc kết thành Kim Đan.

Tia sét tán loạn còn đang thỉnh thoảng thoáng hiện, mà trong đạo tháp, Phương Hành thì đang nhắm mắt cảm ngộ.

Mặc dù ngoài miệng chửi ầm, nhưng hắn không phải người không nghe khuyên bảo, chẳng qua là theo bản năng tranh cãi với Đại Bằng Tà Vương mà thôi, trên thực tế, Đại Bằng Tà Vương nói hắn vẫn tiếp thu, đang dụng tâm cảm ngộ.

Lôi quang trong thức hải, trên thực tế là dược lực của Trúc Cơ Đan hiển hóa.

Mỗi một tia dược lực, mỗi một tấc lôi quang mang đến cho mình biến hóa, hắn đều tinh tế suy nghĩ, thể ngộ.

Tu đạo trên thực tế xa xa không huyền ảo như người ta tưởng tượng, người ta ngộ đạo, thường thường cũng là từ những thứ thân thiết bắt đầu.

Thiên địa vận chuyển, cùng con người có thiên ti vạn lũ quan hệ, nhưng người không thể vọng ngôn đại đạo, thấu hiểu đối với đạo, thật ra chính là từ tự thân biến hóa bắt đầu, người cũng là một phần của đại đạo, cũng chỉ có hiểu rõ bản thân, mới có thể coi đây là cơ, triển vọng đại đạo, ý tứ Trúc Cơ, chính là tìm hiểu chính mình, thân thể thông huyền, sau đó bắt đầu tìm hiểu thiên địa, hiểu rõ đại đạo.

Đạo cơ vững chắc, thần âm trận trận, hư vô phiêu miểu.

Nơi xa, Đại Bằng Tà Vương một mực ngưng mắt nhìn đạo tháp của Phương Hành, sắc mặt dần dần thay đổi.

Đạo tháp trong suốt bị lôi điện công kích, đã dần dần biến thành màu sắc, từ trong suốt chuyển thành xanh nhạt, sau đó chuyển thành đỏ ngầu, từ đỏ ngầu dần dần chuyển thành màu trắng, cuối cùng nổi lên kim quang nhàn nhạt...

- Đạo cơ màu vàng sao?

Đại Bằng Tà Vương kinh hãi, ánh mắt có chút tham lam.

Mặc dù sớm biết tiểu quỷ này bất phàm, nhưng thấy hắn lại có xu thế ngưng kết đạo cơ màu vàng, vẫn còn có chút kinh ngạc.

Tu hành giới, đối với Trúc Cơ phân chia thành bốn cấp bậc kim, bạch, xích, thanh.

Nếu Linh Động cảnh tích lũy không đủ, miễn cưỡng kết thành đạo cơ, chính là đạo cơ màu xanh, căn cơ không yên, khó có tiến thêm.

Khá hơn đạo cơ màu xanh một chút, là đạo cơ màu đỏ, đã thuộc đạo cơ bất phàm, có hi vọng đột phá Trúc Cơ hậu kỳ.

Mà trên đạo cơ màu đỏ, còn có đạo cơ màu trắng, được xưng vô hạ, chỉ có nhân vật thiên kiêu của tông môn thế gia mới có hi vọng.

Nhưng trên đạo cơ màu trắng, còn có một loại đạo cơ màu vàng, đã là đạo cơ vượt qua thiên kiêu bình thường, ẩn có hoàng giả chi tượng, thần uy khó lường, chính là cảnh giới người người theo đuổi. Tục truyền chỉ có người ở Linh Động cảnh căn cơ vô cùng thâm hậu mới có hi vọng kết thành, theo Đại Bằng Tà Vương được biết, cả Nam Chiêm, người có hi vọng kết thành đạo cơ màu vàng, không cao hơn năm người.

Mà tiểu quỷ này, đạo cơ ẩn hiện kim quang, chẳng lẽ muốn kết thành đạo cơ màu vàng?

Dần dần, trên đạo cơ, kim quang càng ngày càng rõ ràng, cơ hồ có thể xác định là đạo cơ màu vàng.

Ánh mắt của Đại Bằng Tà Vương đã trợn tròn, liên tục cảm thán...

Nhưng lúc này, trong đạo tháp, Phương Hành nhắm mắt trầm tư, bỗng nhiên mở hai mắt ra, quát khẽ:

- Tam Muội Chân Hỏa, lên!

Lúc này trong thức hải, dược lực của Trúc Cơ Đan hóa thành tia chớp đã biến mất, đạo cơ từ từ vững chắc, nhưng theo Phương Hành quát lên, trên đạo cơ bỗng nhiên dâng lên ngọn lửa, thiêu đốt dị thường, chính là Tam Muội Chân Hỏa từ chỗ Bạch Thiên Trượng lấy được, hỏa thế bị Phương Hành thi triển ra, bắt đầu từ bên trong luyện hóa đạo cơ...

Mà đạo cơ của Phương Hành cũng từ kim quang óng ánh, bắt đầu biến hóa, lại có tử quang nhàn nhạt tán ra!

- Đây... dĩ nhiên là... đạo cơ màu tím?

Đại Bằng Tà Vương sợ hãi nhảy lên, run giọng kêu vang, khuôn mặt khó có thể tin.

Tu hành giới, truyền thuyết có bốn loại đạo cơ.

Nhưng Đại Bằng Tà Vương từng tiếp xúc cửu quan, lại biết được trên thực tế ở trên bốn loại đạo cơ, còn có một loại đạo cơ, đó chính là đạo cơ màu tím. Màu vàng, đại biểu hoàng, mà màu tím, liền đại biểu tiên. Loại đạo cơ màu tím này, chính là người có hi vọng thành tiên mới có khả năng kết thành, chẳng qua loại đạo cơ này đã vài ngàn năm không xuất hiện.

Nhưng lúc này Phương Hành, trong quá trình lấy Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, mờ mờ ảo ảo có khuynh hướng kết thành đạo cơ màu tím.

Theo Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, đạo tháp của Phương Hành càng ngày càng nhỏ, tia sáng càng ảm đạm, nhưng ở trong ảm đạm, phảng phất như ẩn chứa một loại tia sáng kinh người hơn, đó chính là tử quang, một loại tia sáng không rõ ràng nhưng kinh người.

- Vậy mà thật sự có thể ngưng kết thành đạo cơ màu tím? Là hiệu lực của Tam Muội Chân Hỏa ư?

Nội tâm của Đại Bằng Tà Vương cũng run rẩy lên.

Ở trong thức hải của Phương Hành lâu như vậy, mặc dù sớm biết Tam Muội Chân Hỏa bất phàm, nhưng không ngờ nó có thể giúp người ngưng tụ thành đạo cơ màu tím.

Đại Bằng Tà Vương cũng không ngu, chịu đàng hoàng sống ở trong thức hải của Phương Hành như vậy, là sớm phát hiện chỗ tốt của Tam Muội Chân Hỏa, bình thường Phương Hành đốt hắn, luyện hắn, mặc dù một mực tiêu hao chân linh lực của hắn, nhưng cũng khiến cho chân linh có biến hóa nhè nhẹ, lây dính hỏa ý của Tam Muội Chân Hỏa, đối với hắn mà nói, đây cũng là một loại tạo hóa hiếm thấy.

Chẳng qua mặc dù sớm biết loại lửa này bất phàm, nhưng cũng không ngờ tới, đã cường đại đến loại trình độ này.

Đạo cơ màu tím trong truyền thuyết, đã bao nhiêu năm không có xuất hiện?

Tiểu quỷ này, thật làm cho người ta vui mừng!

Vào lúc này, hắn cũng đoán được nguyên do Phương Hành có thể có kết thành đạo cơ màu tím.

Tam Muội Chân Hỏa!

Chỉ có Tam Muội Chân Hỏa mới có thể tạo

thành loại cơ hội này.

Bởi vì Tam Muội Chân Hỏa, từ trình độ nào đó mà nói, chính là tiên hỏa.

Đạo cơ màu tím, chính là tiên cơ, cũng chỉ có tiên hỏa, mới có hi vọng luyện thành.

Vốn bằng vào căn cơ Linh Động cảnh tinh thuần, hơn nữa có Trúc Cơ Đan của Phù Diêu Cung, kết thành đạo cơ màu vàng đã là cực hạn, nhưng Tam Muội Chân Hỏa xuất hiện, khiến cho Phương Hành bước cao hơn.

Hỏa thế dần tắt, đạo cơ của Phương Hành cũng dần dần ổn định lại, tử quang óng ánh.

Chẳng qua tử quang không mãnh liệt, mơ hồ thoáng hiện, chỉ có có bộ phận tử ý.

Đại Bằng Tà Vương đã ngưng hấp thu hỏa ý của Tam Muội Chân Hỏa, chăm chú nhìn đạo cơ của Phương Hành.

Thấy cảnh này, ánh mắt của hắn chợt lóe, thầm nghĩ:

- Không có chân chính ngưng kết thành đạo cơ màu tím, chẳng qua là có bộ phận tử ý mà thôi...

Không thể thấy đạo cơ màu tím chân chính, điều này làm cho hắn có chút tiếc nuối, hắn lại không rõ, Tam Muội Chân Hỏa của

Phương Hành, trên thực tế không có tam muội, chỉ có Nộ Hỏa nhất muội, cho nên hỏa ý hơi yếu, đạt tới loại cảnh giới này đã cực kỳ hiếm thấy

- Ai, bất quá không tồi rồi, tiểu quỷ này đã vô địch cùng thế hệ!

Đại Bằng Tà Vương thở dài, đứng dậy, muốn đi chúc mừng Phương Hành.

Nhưng vào lúc này, dị biến xảy ra.

- Két...

Theo một tiếng tru lên thê lương, ở dưới đạo cơ của Phương Hành, đột nhiên có một hắc ảnh bay ra, bóng đen này quỷ dị, thê lương, tà quái, mang theo khí tức kinh khủng, trực tiếp bay đến trên đạo cơ của Phương Hành, không sợ Tam Muội Chân Hỏa còn sót lại trên đạo cơ của hắn, mãnh liệt nhào tới, khói đen lượn lờ, gắt gao bao trùm đạo cơ...

- Sát Linh...

Phương Hành và Đại Bằng Tà Vương đồng thời kinh hãi, tuyệt đối không nghĩ tới, ở thời khắc cuối cùng Trúc Cơ đến gần đại thành, Sát Linh rõ ràng đã bị phong ấn, bởi vì Phương Hành sắp thành đạo cơ, dồn hết toàn lực phá phong ấn trên người, mà Sát Linh bản năng làm việc, muốn cắn nuốt chân linh của

Phương Hành, mới vọt tới trên đạo cơ.

Chỉ bất quá lấy lực lượng của nó, cũng không tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng với Phương Hành, rất nhanh đã bị tử quang trên đạo cơ trấn áp, nhưng khí tức dơ bẩn lây dính ở trên đạo cơ, khiến cho đạo cơ màu tím trong suốt của Phương Hành dần dần trở nên ảm đạm, cuối cùng biến thành màu đen, giống như châu báu bị lu mờ, mỹ ngọc dính bụi...

- Thiên ý a, đồ quỷ này trùng hợp lao ra, chẳng lẽ đây chính là đạo kiếp của tiểu quỷ kia, trời không để tiên cơ hiện thế sao?

Đại Bằng Tà Vương liên tục thở dài, cực kỳ ảo não.

Mặc dù sớm biết chuyện đạo kiếp, nhưng trước đó nó cũng không biết cụ thể là cái gì, lúc nào xuất hiện, hơn nữa rõ ràng đạo cơ của Phương Hành đã thành hình, ngay cả nó cũng cho rằng đạo kiếp của Phương Hành sẽ ở sau khi Trúc Cơ hoàn thành mới xuất hiện, không nghĩ tới Sát Linh vốn bị phong ấn, đột nhiên tránh thoát phong ấn cắn trả, làm dơ bẩn đạo cơ của Phương Hành.

- Xảy ra tình huống gì?

Phương Hành khoanh chân ngồi ở trên đạo tháp cũng phi thân nhẹ nhàng đi ra ngoài, ngắm đạo cơ màu đen trước mắt, chau mày.

Đại Bằng Tà Vương lắc đầu thở dài nói:

- Là con Sát Linh kia, quái vật này vốn đã bị phong ấn, không ngờ ngươi sắp hoàn thành Trúc Cơ lại chui ra, dơ bẩn đạo cơ, ngay cả lão phu cũng không kịp phản ứng, nhìn dáng vẻ, đây chính là đạo kiếp của ngươi!

Chương 204: Trúc Cơ thành công

Nếu nói đạo kiếp, chính là thiên đạo chi kiếp, vô hình vô ảnh, không thể tránh, không thể né, chỉ có thể ứng kiếp.

Hôm nay Phương Hành chính là như thế, cho dù hắn ở trước lúc Trúc Cơ, từng kiểm tra phong ấn của Sát Linh, xác định không có vấn đề gì, nhưng lúc Trúc Cơ sắp hoàn thành, đủ loại trùng hợp, vẫn khiến cho phong ấn Sát Linh xuất hiện buông lỏng, xông ra, lấy khí tức Sát Linh dơ bẩn đạo cơ, đạo cơ màu tím đang tốt đẹp, nhưng bởi vì sát khí xâm nhuộm, biến thành gần như màu đen.

Hiểu được điểm này, Phương Hành cũng có chút ảo não, giọng căm hận nói:

- Có biện pháp nào giải quyết không?

Đại Bằng Tà Vương cẩn thận quan sát một chút, lắc đầu nói:

- Tình huống như thế cực kỳ hiếm thấy, dù sao con Sát Linh này cũng đồng nguyên với ngươi, theo lực lượng của ngươi tăng trưởng, lực lượng của nó cũng tăng trưởng, trước kia Tông chủ của ngươi bố trí phong ấn, đã trấn áp không được nó quá lâu, ngươi phải sớm nghĩ biện pháp hoàn toàn giết chết nó mới được, nếu không...

Phương Hành cũng có chút bất đắc dĩ, trong lòng nghĩ tới Tiếu Sơn Hà, hận đến hàm răng ngứa ngáy.

- Ban đầu Tông chủ đã nói, muốn giải quyết Sát Linh này, cả Sở Vực, có lẽ chỉ có một lão đầu tử tên Hồ Cầm gì đó có biện pháp, vốn cho rằng còn có nửa năm, không ngờ bởi vì... đạo kiếp chết tiệt này, vậy mà tới sớm như thế...

Phương Hành nhíu chặt mày, nhìn dáng vẻ thời gian của mình đã không nhiều lắm, hiện tại Sát Linh còn đang bị áp chế, nhưng đã không còn nửa năm giống như Trần Huyền Hoa nói, mà tùy thời sẽ xảy ra tai họa, phải mau chóng giải quyết Sát Linh mới được.

Phương Hành thở dài, quyết định mau giải quyết nữ nhân điên kia, sau đó rời địa phương quỷ quái này.

Linh thức trở về, mở mắt, Phương Hành cảm thấy thân thể có bất đồng thật lớn, lúc trước trong cơ thể lưu động linh khí biến mất, biến thành một loại linh lực tựa như "khí lực", không cần vận chuyển nữa. Nếu thi triển pháp thuật mà nói, cơ hồ là tâm niệm vừa động, linh lực có thể điều động, tốc độ so với lúc ở Linh Động thì nhanh hơn rất nhiều lần.

Tiếp theo chính là, hắn rõ ràng cảm giác được trong đầu mình, tựa như nhiều hơn một loại lực lượng vô hình.

Cảm giác loại lực lượng này giống như là mình thêm một con mắt, lại không chỉ là mắt...

Trong lòng hắn hiểu được, đó chính là thần thức!

Trúc Cơ cảnh mới có thể có thần thức!

Lúc này Phương Hành cơ hồ tâm niệm vừa động, thần thức có thể từ trong đầu bắn ra, bao trùm đến ngoài mười trượng.

Trong vòng mười trượng, tro bụi quang ảnh, tất cả đều khắc ở trong đầu Phương Hành, tựa như hắn tận mắt thấy, thậm chí là đích thân đụng chạm, ở dưới thần thức quét nhìn, thậm chí lúc trước rất nhiều tồn tại nhỏ bé không thể nhận ra cũng bị thấy rất rõ ràng, hơn nữa không cần thi triển pháp nhãn thuật, có thể thấy một chút u hồn quỷ ảnh bình thường nhìn không thấy.

Thần thức cường đại, nhất trí vu tư.

Theo lời Đại Bằng Tà Vương, người bình thường mới vừa Trúc Cơ thành công, thần niệm không phóng được xa như vậy, chỉ là Phương Hành kết thành đạo cơ màu tím, mạnh hơn đạo cơ bình thường, nếu không phải đạo cơ bị ô uế còn mạnh hơn nữa.

Đạo cơ bị ô uế, thực lực của hắn cũng bị ảnh hưởng nhất định, ít nhất so với thực lực vốn có yếu đi ba thành.

- Bất luận như thế nào, chúc mừng đạo hữu thành công Trúc Cơ!

Đại Bằng Tà Vương từ trong đầu Phương Hành chui ra, cười nhìn hắn chắp tay.

Hắn không gọi Phương Hành là "tiểu quỷ " nữa, bởi vì Phương Hành đã thành công Trúc Cơ, coi như cùng là người trong tu hành.

- Ha ha, khách khí khách khí...

Phương Hành đắc ý nhìn Đại Bằng Tà Vương chắp tay.

Hôm nay thành công Trúc Cơ, nhìn lại Đại Bằng Tà Vương cũng không giống lúc trước, có thể rõ ràng cảm ứng được sự hiện hữu của hắn.

Trước kia Đại Bằng Tà Vương đối với hắn mà nói, chính là tồn tại "hư ảo", hôm nay ở dưới thần niệm quét nhìn, đã là tồn tại chân thật.

- Đến đây, lão phu cùng ngươi thảo luận vấn đề Vạn Linh Kỳ một chút, ngươi đã Trúc Cơ thành công, nếu lại Kỳ luyện Vạn Linh ra, có pháp bảo này giúp, đừng nói Trúc Cơ tiền kỳ, ngay cả Trúc Cơ trung kỳ cũng không làm gì được ngươi...

Đại Bằng Tà Vương hăng hái hừng hực, vẫn quan tâm kết quả luyện chế Vạn Linh Kỳ.

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Chuyện này không vội, ta đi tìm mụ đàn bà kia báo thù trước đã!

Vừa nói vừa hăng hái hừng hực, phất tay thu hồi rất nhiều pháp khí cấm chế ở động khẩu, chắp hai tay đi tìm Diệp Cô Âm.

Lúc này Diệp Cô Âm ở trên một thạch lao cách Phương Hành cũng không xa, nàng ngồi xếp bằng ở trong góc thạch thất, đặt đàn ngọc ở trước người, trên người chỉ có một cái yếm hồng và một cái quần lót, mặc dù chỉ qua vài ngày, nhưng thần sắc của nàng đã trở nên cực kỳ tiều tụy, tựa như gầy một vòng, ánh mắt gắt gao nhìn một ký hiệu trên mặt đất.

Ký hiệu này, dùng máu tươi vẽ ra, đang có linh quang lóe lên.

- Tiểu quỷ, đợi ta bắt được ngươi, nhất định phải lột da của ngươi, rút gân của ngươi!

Thanh âm của Diệp Cô Âm cơ hồ từ trong kẽ răng nặn ra, mang theo sát khí lành lạnh, hận ý vô hạn.

Ngắm ký hiệu dùng máu tươi vẽ ra ở trước mắt, trong lòng Diệp Cô Âm dâng lên một tia hi vọng.

Trong khoảng thời gian này, nàng đã thử rất nhiều biện pháp, nhưng không tìm được Phương Hành, hơn nữa Âm Ngục Uyên quá lớn, bên trong tràn ngập các loại cấm chế, rất nhiều địa phương nàng căn bản không dám nhích tới gần, thử phương pháp dùng đàn ngọc tìm Phương Hành hai ngày, nàng bất đắc dĩ từ bỏ, không biết Phương Hành ở đâu, thậm chí không biết Phương Hành có rời đi chưa.

Mà nàng, hết lần này tới lần khác mất đi ngọc phù truyền tin, chỉ còn một cây đàn ngọc, ở quỷ địa như thế này, căn bản không cách nào truyền tin ra ngoài. Bất đắc dĩ, nàng không thể làm gì khác đành thúc dục bí pháp, lấy tinh huyết vẽ bí phù, hướng ra phía ngoài phóng khí tức của mình. Đây đã là phương pháp cực kỳ bất đắc dĩ, hi vọng có thể đưa tới người khác phát hiện mình, tới cứu.

Đối với người luôn luôn kiêu ngạo như nàng mà nói, làm như vậy, khiến nàng rất khó thừa nhận.

Giống như mình đã nhận thua với tiểu quỷ kia.

Chỉ bất quá trong nội tâm, nàng cũng quả thật cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ!

Nhất là một cô gái tuổi thanh xuân, gần như lộ thể ở địa phương quỷ quái không biết rõ này...

Diệp Cô Âm tự nhiên không sợ quỷ, nhưng nếu nói trong lòng không sợ hãi là giả dối.

- Ô ô ô... Ta chết thảm quá...

Thời điểm Diệp Cô Âm lẳng lặng xuất thần, chung quanh yên tĩnh như mộ phần, bỗng nhiên truyền đến thanh âm âm trầm.

- Là ai?

Diệp Cô Âm sợ hãi, đột nhiên ôm lấy đàn ngọc bên cạnh, kinh hoàng nhìn xung quanh.

- Ta là... quỷ chết oan bị giam ngàn năm, thật lâu không có nữ nhân... Thật oan ức quá...

Thanh âm này phiêu hốt, quỷ dị, khàn khàn, Diệp Cô Âm nghe mà lông tóc cả người dựng đứng.

Một trận âm phong thổi qua, bên cửa đá bỗng nhiên có một bóng dáng quỷ dị nhẹ nhàng đi vào, đó là chân chính bay vào, mà không phải tu sĩ Linh Động cảnh có thể lướt tới, bóng dáng này gầy gò, phiêu hốt, tóc tai bù xù, thân người nhưng mặt hồ ly, vẻ mặt đần độn, tựa hồ mang theo nụ cười quỷ dị, ánh mắt lành lạnh...

- Yêu quỷ phương nào...

Diệp Cô Âm kêu to một tiếng, thanh âm rõ ràng đã chột dạ, mười ngón tay vung loạn, từng tiếng đàn vang lên, kình phong gào thét.

- Sưu...

Đối mặt huyền khí thượng phẩm phóng ra sát khí lành lạnh, "Quỷ quái" này thậm chí không nhúc nhích, cứ như vậy đứng tại nguyên chỗ, tất cả kình khí vô hình đến trước mặt hắn, tựa hồ bị đạo đạo lực lượng vô hình đánh tan, hóa thành gió mát, lay động tóc của hắn, sau đó thân hình hắn chợt lóe, trong chốc lát vọt tới trước mặt Diệp Cô Âm, cùng nàng mặt đối mặt, có thể cảm nhận được hơi thở.

- A...

Đối mặt ma quỷ đột nhiên hiện ra ở trước mặt mình, lá gan của Diệp Cô Âm lớn hơn nữa cũng sợ hãi.

Bản tính nữ nhân vào giờ khắc này bộc phát, nàng làm ra phản ứng không khác gì những cô gái khác.

Thét chói tai!

Bất quá ngay cả nàng cũng không nghĩ tới, tiếng thét chói tai này, lại dọa "Ác quỷ" kia sợ đến rút lui trở về.

Trong chốc lát thối lui đến hơn ba trượng, ôm tai mắng:

- Con mẹ nó, làm ta sợ muốn chết...

- Tiểu quỷ, là ngươi!

Diệp Cô Âm nghe ra thanh âm của Phương Hành, vừa vội vừa tức, hơn nữa lửa giận ngút trời.

Thậm chí trong thanh âm này, còn kèm theo ý mừng nhè nhẹ.

Không phải vì rốt cục thấy tên tiểu quỷ này mà vui mừng, mà là phát hiện "Ác quỷ" này là người mà vui mừng.

Nàng sợ ác quỷ, nhưng không sợ Phương Hành.

- Ngươi... lại dám giả quỷ làm ta sợ, ta muốn giết ngươi...

Diệp Cô Âm giọng căm hận kêu to, mười ngón tay huy động liên tục, bạt động dây đàn, lực lượng vô hình bay về phía Phương Hành.

- Ha ha, chân dài, ngươi cảm thấy còn có thể làm gì tiểu gia sao?

Phương Hành đối mặt Diệp Cô Âm phóng ra tiếng đàn công kích cất tiếng cười to, thần thái dễ dàng.

Trúc Cơ rồi, Kinh Hoàng Cầm phóng ra lực lượng đã không giống như trước cảm giác vô thanh vô tức, vô ảnh vô tung, mà là trở nên có dấu vết để lần theo, mà chỉ cần có thể bắt được quỹ tích tiếng đàn này, là có thể tránh né thậm chí đánh tan, vì vậy đối mặt với tiếng đàn, Phương Hành cười ha ha, thân hình như quỷ ảnh lóe lên vài cái, lần nữa đi tới trước mặt Diệp Cô Âm.

Diệp Cô Âm kinh hãi, kinh ngạc vì tốc độ cực nhanh của Phương Hành, theo bản năng đẩy Kinh Hoàng Cầm đánh tới.

Chương 205: Ác nhân ma

Mấy ngày qua Phương Hành rảnh rỗi đến phát chán, hơn nữa mới vừa Trúc Cơ thành công, không có đối thủ phân cao thấp, cảm giác hơi khó chịu, cả bụng buồn bực, vốn còn muốn trêu chọc Diệp Cô Âm, nhưng thấy đàn ngọc, nhớ lại chuyện nữ nhân này đuổi giết mình, hận ý dâng lên, trực tiếp trở bàn tay câu một cái, đoạt đàn ngọc đến trong tay.

Thân hình hắn thối lui ra ngoài ba trượng, cười hắc hắc nói:

- Chân dài, ban đầu ngươi dùng đàn này khi dễ tiểu gia thật độc ác, hôm nay tiểu gia sẽ phá hủy cái đàn nát này của ngươi, xem ngươi lấy cái gì ra vẻ uy phong...

Vừa nói, hai tay ôm lấy, dùng sức đập đàn ngọc lên thạch bích.

- Thình thịch...

Hắn dùng hết chân lực, coi đàn ngọc như cây gậy, đập thạch bích tuôn rơi rung động, đại lượng tro bụi rơi xuống.

- Đó là huyền khí sư tôn ta ban thưởng, tiểu quỷ ngươi dám?

Diệp Cô Âm ngẩn ngơ, sau đó điên cuồng vọt lên.

Chiếc Kinh Hoàng Cầm này, chính là lúc nàng chính thức bái sư, sư tôn ban cho nàng bổn mạng pháp bảo, từng có lời dặn nàng cả đời ái hộ chiếc đàn này, mà Diệp Cô Âm, cũng từng ở vài trường hợp nói "cầm còn người còn, cầm hủy người mất", trong ngày thường vẫn mang ở trên người, lúc nào cũng lau sạch, váy có thể nhuộm bụi, cầm không dính nụi, coi trọng nó còn hơn tánh mạng.

Nhưng hôm nay, tiểu quỷ này lại cầm Kinh

Hoàng Cầm đi đập đá?

Cảm giác như vậy, so với dùng đàn đập nàng càng làm cho nàng đau lòng hơn...

- Con mẹ nó, còn rất bền chắc?

Phương Hành dùng sức đập hai cái, lại thấy đàn này không có chút hư hao, không khỏi ngoài ý muốn. Lại thấy Diệp Cô Âm vọt lên, liền trực tiếp vút không bay đi. Một bên bay một bên dùng Kinh Hoàng Cầm đánh tới bất kỳ đồ vật gì mà hắn có thể nhìn thấy, nhất thời nện đến thạch thất tràn ngập khói bụi, loạn thạch văng tung tóe, trên Kinh Hoàng Cầm, thỉnh thoảng phát ra quái thanh ong ong, cực kỳ khó nghe.

Mà Diệp Cô Âm điên cuồng đuổi theo phía sau hắn vừa nóng lòng, vừa đau lòng, giống như người điên.

- Tiểu quỷ, trả đàn cho ta...

Nàng điên cuồng quát, hoàn toàn không có phong thái cao ngạo lạnh nhạt lúc đầu, mà giống như một bà điên.

Chỉ bất quá tốc độ của Phương Hành nhanh hơn nàng, lúc này thành công Trúc Cơ, lại càng không để nàng vào trong mắt.

Diệp Cô Âm tức thành như vậy, hắn càng vui vẻ hơn, vừa cười ha ha, vừa đánh Kinh Hoàng Cầm ra bốn phía.

Để cho Phương Hành có chút buồn bực là, Kinh Hoàng Cầm xác thực là một huyền khí, dùng Phượng Đồng Mộc ngàn năm chế tạo, kiên cố hơn huyền thiết bình thường, hắn đập phá nửa ngày, cũng chỉ thấy trên đàn rơi xuống chút tro bụi, ngay cả dây đàn cũng không đứt một sợi, nhất thời có chút buồn bực, muốn tiện tay nhét vào trong túi trữ vật, không ngờ phát hiện nhét không vào...

- Khó trách nàng phải vác đàn trên người!

Phương Hành thấy thật sự hủy không được, không thể làm gì khác tiện tay giữ đàn ở trong tay.

- Tiểu quỷ, trả Kinh Hoàng Cầm cho ta, trả Trúc Cơ Đan cho ta...

Lúc này Diệp Cô Âm cũng lao đến Phương Hành, hình dáng rất điên cuồng.

- Đàn bà thúi, không có đàn, ngươi còn muốn khóc lóc om sòm ở trước mặt tiểu gia?

Phương Hành trở tay chính là một cái tát, nhất thời thân hình Diệp Cô Âm xoay tròn, tựa như diều đứt dây bay ra.

- Ngươi... Ngươi lại dám đánh ta?

Diệp Cô Âm bụm mặt, trực tiếp ngây dại.

Nàng cũng không ngu, chẳng qua bị Phương Hành chọc giận váng đầu mà thôi.

Mấy ngày nay thiếu chút nữa hành hạ nàng phát điên, vì vậy thấy Phương Hành, có chút mất đi lý trí.

Bất quá Phương Hành tát một cái, đã đánh tỉnh nàng, làm cho nàng ý thức được tiểu quỷ trước mắt rất cường đại.

Ở năm ngày trước, thời điểm mới vừa ngã vào Âm Ngục Uyên, tiểu quỷ này còn không phải đối thủ của mình.

Chỉ sợ mình không cần đàn ngọc, chỉ dùng thực lực bản thân, tiểu quỷ này cũng không thể tùy tùy tiện tiện một chưởng đánh bay mình.

Huống chi phương pháp hắn vừa rồi đánh tan tiếng đàn, thân ảnh như quỷ mị hư vô...

Diệp Cô Âm kinh ngạc nhìn về Phương Hành, thanh âm run rẩy:

- Ngươi... Ngươi đã Trúc Cơ?

Phương Hành cười hắc hắc, từ từ đi tới, trên người có một đạo khí tức khiếp người phóng ra, phô thiên cái địa.

- Làm sao có thể? Năm ngày trước, ngươi vẫn chỉ là... Linh Động tầng tám...

Diệp Cô Âm sợ ngây người, còn giật mình hơn vừa rồi thấy quỷ.

- Chuyện này phải cảm tạ ngươi!

Phương Hành dương dương đắc ý, ép tới Diệp Cô Âm.

Sắc mặt Diệp Cô Âm đại biến, liên tiếp lui về phía sau, nếu nói mới vừa rồi là nàng còn có lòng phản kháng mà nói, lúc này đối mặt với Phương Hành đã Trúc Cơ, không có chống cự chút nào rồi, Trúc Cơ và Linh Động, vốn là một lạch trời.

- Tiểu quỷ, ngươi... Ngươi đường đường Trúc Cơ, khi dễ ta một nữ tử Linh Động yếu đuối... Là đạo lý gì?

Thanh âm của Diệp Cô Âm run run, run giọng kêu lên.

Bất đắc dĩ, nàng đưa ra quy tắc thông dụng trong giới tu hành.

Bình thường cảnh giới cao chèn ép cảnh giới thấp, là một việc vô cùng xấu hổ.

Rất nhiều người tự giữ thân phận, đối với người tu hành thấp hơn mình, cũng sẽ mở một mặt lưới.

Nhưng trong lòng Phương Hành lại không có đạo lý này, lạnh lùng cười một nói:

- Không phục liền đánh ngươi, chính là đạo lý này...

Vừa nói năm ngón tay trảo một cái, Diệp Cô Âm sắc mặt ủ rũ nhất thời bị hắn lăng không bắt lấy.

Trúc Cơ rồi, uy lực của Dẫn Lực Thuật cũng tăng trưởng, dưới lực lượng cường đại này, ngay cả Diệp Cô Âm nửa bước Trúc Cơ cũng không có chút phản kháng, lực lượng vô hình cuốn lấy cổ, làm sắc mặt của nàng trướng đỏ bừng.

- Có bản lãnh... Ngươi... Tự phong tu vi, ở Linh Động cảnh... Cùng ta đánh một trận...

Diệp Cô Âm không cam lòng, đến lúc này lại vẫn nghĩ sử dụng phương pháp khích tướng, để cho hắn tự phong tu vi.

- Hừ, ban đầu ngươi lấy đàn ngọc ở trước mặt tiểu gia tỏ vẻ, ta cũng bảo ngươi ném đàn ngọc, bằng bản lãnh thật sự đánh với ta một trận, ngươi nói như thế nào? Thôi tỉnh lại đi, ngươi là người thông minh, không chịu vứt bỏ đàn ngọc cùng ta đánh một trận, ta cũng không phải người ngu, sao có thể ngốc đến tự phong tu vi? Ban đầu ngươi dùng đàn ngọc áp ta, hôm nay tiểu gia muốn dùng tu vi áp ngươi...

Phương Hành cười lạnh, bàn tay bắn ra, nhất thời ném Diệp Cô Âm tới trên thạch bích phía sau nàng, lại từ trên thạch bích tuột xuống, ngọc thể vô lực, thân hình run lên, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt chán nản.

- Ngươi... Ngươi giết ta đi... sư tôn ta... Sẽ thay ta báo thù...

Diệp Cô Âm đã không còn hy vọng, nhưng nàng vẫn cực kỳ cao ngạo, đến lúc này vẫn không có ý tứ cầu xin tha thứ.

Thanh âm trầm thấp tựa hồ đã có ý muốn chết.

- Hừ. Hiện tại giết ngươi, thật là đáng tiếc...

Phương Hành vốn không muốn giết nàng, cười hắc hắc, đánh giá Diệp Cô Âm, trong đôi mắt tặc quang lấp lóe.

Diệp Cô Âm nhất thời kinh hãi, nàng không sợ chết, nhưng sợ một việc khác phát sinh, chuyện mà bất kỳ nữ nhân nào cũng sợ.

- Tiểu quỷ... Ngươi vĩnh viễn... đừng nghĩ làm chuyện... xấu xa... với ta.

Diệp Cô Âm ngoan tâm giơ tay lên bấm ở trên cổ mình, năm ngón tay thậm chí đã đâm vào da.

- Ta tình nguyện chết... Cũng sẽ không bị ngươi làm bậy...

Giờ khắc này, nàng thậm chí ý chết đã quyết, muốn cắt đứt tánh mạng của mình, phòng ngừa hậu quả xấu xảy ra.

Phương Hành thấy vậy cũng hơi ngẩn ra, nghĩ thầm lão tử bất quá là bắt ngươi về cho Đại Bằng Tà Vương đánh, đợi đến luyện thành Vạn Linh Kỳ mới giết chết ngươi, làm sao lại thành ngươi tình nguyện chết cũng sẽ không để ta làm bậy?

Bất quá thấy nữ nhân này uy hiếp mình, hắn cũng không sợ, từ từ nói:

- Tùy ngươi, nếu như ngươi tự sát, ta sẽ mang thi thể của ngươi ra ngoài, lột sạch, ném đến trên đường lớn, dựng cái lều, ai cho ta một đồng tiền, ta sẽ để cho người đó nhìn... Hắc hắc, đây là thân thể của Sở Vực đệ nhất thiên kiêu a, ngươi nói chiêu bài này đánh ra, ta kiếm được bao nhiêu?

Diệp Cô Âm sợ ngây người, trong mắt hiện ra sợ hãi.

Nếu tiểu quỷ này thật làm như vậy, như vậy nàng ngay cả chết cũng không dám...

Kiêu ngạo như nàng, khó có thể tưởng tượng cảnh tượng sau khi mình chết, bị tiểu quỷ này triển lãm, để cho phàm phu tục tử xoi mói.

- Ngươi... Ngươi dám...

- Ngươi dám tự sát ta sẽ dám mang ngươi ra ngoài triển lãm!

- Ngươi dám làm như vậy... Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

- Ngươi sống ta còn không sợ, lại sợ quỷ sao?

Một phen nói chuyện, Diệp Cô Âm hoàn toàn bại trận, thân thể run rẩy, phục xuống, thanh âm yếu ớt nói:

- Ngươi... Ngươi... Tùy ngươi... Nhưng ta có một điều kiện... sau khi xong việc cho ta một tấm Dẫn Lôi Phù, hoặc Bạo Viêm Phù... Ta chỉ cầu... nổ mình thành mảnh nhỏ... Một chút cũng không cần lưu lại... Tiểu quỷ... Ta đời sau... Vẫn muốn giết ngươi!

Thấy nàng tựa như nhận mệnh, Phương Hành mới cười hắc hắc, ném ra Khổn Tiên Tác:

- Đi theo ta đi!

- Đi...

Diệp Cô Âm thất hồn lạc phách, tùy ý hắn buộc Khổn Tiên Tác ở trên cổ mình, như tượng gỗ đi theo hắn.

Không lâu lắm đã đi tới tòa thạch thất kia.

Đại Bằng Tà Vương đang đứng ở trước một đống pháp khí chọn lựa, cũng không quay đầu lại nói:

- Tại sao lâu như thế?

- Vậy mà... hai người?

Sắc mặt Diệp Cô Âm đột biến, bất quá rất nhanh phát hiện, Đại Bằng Tà Vương chẳng qua là âm linh, không phải chân thân.

Nhưng bất luận như thế nào, nhìn thấy có người ngoài ở đây, nàng vẫn tâm như chết, ôm hận muốn chết.

- Ngươi không phải nói cần người khắc hơn ba trăm pháp ấn lên trận kỳ sao? Cho ngươi trợ thủ!

Phương Hành cười hắc hắc, lôi Diệp Cô Âm tới, chỉ vào Đại Bằng Tà Vương nói:

- Đi làm việc đi!

Diệp Cô Âm cũng giật mình, khó có thể tin quay đầu nhìn Phương Hành:

- Ngươi... mang ta đến chính là vì làm việc?

Phương Hành trừng mắt nói:

- Ngươi không chịu làm sao? Có tin ta đánh ngươi hay không?

Trên mặt Diệp Cô Âm đỏ ửng, hàm răng cắn khanh khách rung động, hận ý từ đáy lòng dâng lên, bỗng nhiên lên tiếng kêu to:

- Khốn kiếp, ta sớm muộn gì cũng giết ngươi, ta thề sớm muộn gì cũng sẽ giết ngươi...

- Giết đại gia ngươi, có tin hiện tại tiểu gia giết ngươi trước không...

Phương Hành đá vào trên mông Diệp Cô Âm một cước, quát to:

- Làm việc!

Trong lòng rất có chút không giải thích được, không biết tại sao nữ nhân thoạt nhìn đã thuần phục này bỗng nhiên nổi giận.

Diệp Cô Âm từ trên mặt đất bò dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Hành, không nói lời nào.

Phương Hành trợn mắt nói:

- Nhìn cái gì?

Thanh âm của Diệp Cô Âm giống như trong kẽ răng nặn ra:

- Cho ta một cái áo khoác, ta làm việc cho ngươi!

- Nữ nhân thật phiền phức, để mông trần không làm việc được sao?

Phương Hành im lặng lắc đầu, từ trong túi của mình lấy một đạo bào ném tới. y phục của nữ nhân này cũng không dám cho, mặc dù trong túi trữ vật quả thật cũng có mấy bộ quần áo, nhưng mỗi một vật đều là pháp y uy lực kinh người, mặc dù Phương Hành không mặc váy, nhưng coi những đồ này trở thành của mình, tuyệt đối không thể nào trả lại cho Diệp Cô Âm.

Chương 206: Luyện thành Vạn Linh Kỳ

Thời gian từng ngày từng ngày trôi đi, trong nháy mắt đã qua bảy ngày.

Nếu tính toán ra, Phương Hành ở Âm Ngục Uyên này đã mười hai ngày. Trong khoảng thời gian này, Diệp Cô Âm đã hoàn toàn bị Phương Hành khuất phục, không dám phản kháng, cũng không dám chết, thậm chí không dám làm việc không chăm chú, bởi vì Phương Hành định ra một quy củ mới, chỉ cần nàng làm có một chút sai lầm, nếu chậm nhất phân, sẽ từ trên người nàng cắt một miếng vải...

Thời điểm đạo bào bị cắt thất linh bát lạc bắt đầu lộ ra da thịt, Diệp Cô Âm chấp nhận số phận rồi.

Hôm nay nàng cần làm, là ở thời điểm Đại Bằng Tà Vương và Phương Hành liên thủ luyện chế khí phôi, sử dụng bí pháp lấy pháp ấn trên mặt đất và trên vách tường trong thạch thất, từng điểm từng điểm phong ấn trên lá cờ, đây cũng là một việc cực kỳ tỉ mỉ, có rất nhiều hạn chế, Phương Hành tạm thời giữ cho nàng mạng sống, cũng là bởi vì hắn ngại phiền toái, không muốn làm như vậy.

Diệp Cô Âm chủ lực, Đại Bằng Tà Vương trông coi, Phương Hành thỉnh thoảng thị sát, Vạn Linh Kỳ dần dần thành hình.

Trong khoảng thời gian này, Phương Hành cũng thường xuyên đi ra ngoài, tìm kiếm cấu tạo của Âm Ngục Uyên.

Quả thật như Đại Bằng Tà Vương nói, Âm Ngục Uyên là một hắc ngục khổng lồ của Yêu tộc, cực kỳ to lớn, lớn đến cơ hồ rất khó dò, có gần ngàn pháp trận và cấm chế ngục thất, cũng may hôm nay Phương Hành đã thành công Trúc Cơ, mới dùng ba ngày đã dò xét toàn cảnh, nếu là Linh Động cảnh, dò xét ngục này ít nhất cũng phải nửa tháng trở lên.

Ba ngày tìm kiếm, Phương Hành rốt cục dựa theo Đại Bằng Tà Vương chỉ điểm và đề nghị, phát hiện một nơi có thể rời đi, ở cuối hắc ngục, có một cánh cửa huyền thiết khổng lồ đang đóng. Trước cửa không đường, không trung hiện lên chín đạo pháp cấm, chỉ cần xông qua chín đạo pháp cấm, có thể đi tới trước huyền thiết chi môn, mở ra cửa sắt rời hắc ngục.

Chín đạo pháp cấm, hôm nay hơn phân nửa đã không trọn vẹn, nhưng còn có uy lực tương đối, Phương Hành dùng Âm Dương Thần Ma Giám xem, căn bản không có một lối đi an toàn, có thể hoàn toàn tránh né chín đạo pháp cấm rời đi.

Hôm nay hắn muốn đến cửa sắt, lộ tuyến an toàn nhất, cũng phải chống đỡ ba đạo pháp cấm.

Theo Đại Bằng Tà Vương đoán, đây đã là kết quả cực kỳ may mắn, Âm Ngục Uyên ở trong quá khứ, không chỉ có chín đạo pháp cấm đầy đủ, hơn nữa ở ngoài huyền môn còn có hai Kim Đan Yêu Vương trấn giữ, tùy thời điều chỉnh thứ tự pháp cấm, hoặc xuất thủ tăng cường uy lực pháp cấm, đừng nói Phương Hành, coi như Kim Đan đỉnh phong cũng không thể bài trừ cấm chế xông ra ngoài.

Mà hôm nay, hắn chỉ cần xông qua ba đạo cấm chế không trọn vẹn, nguy hiểm chưa bằng một phần trăm.

Nhưng dù như thế, dùng tu vi Trúc Cơ sơ kỳ xông vào ba đạo cấm chế cũng cực kỳ nguy hiểm.

Cho nên Phương Hành quyết định chủ ý, phải đợi Vạn Linh Kỳ luyện chế thành công, sau đó lại phá cấm đi ra.

Thời gian thoáng một cái, lại mười ngày trôi đi, Phương Hành lười biếng nằm ở cạnh góc tường nghiên cứu « Thái Thượng Cảm Ứng Kinh », rốt cục nghe được Đại Bằng Tà Vương hô vang vui mừng. Biết Vạn Linh Kỳ luyện chế thành công rồi, cất Thái Thượng Cảm Ứng Kinh lại, phi thân bay tới, trên mặt đất đang có một lá cờ màu đen lẳng lặng nằm trên mặt đất.

Mới nhìn rất bình thường, phía trên khắc rõ hoa văn phiền phức, nhưng nếu nhìn kỹ, có thể thấy được hoa văn dĩ nhiên là pháp ấn, mà nhiều pháp ấn như vậy tổ hợp cùng nhau, để cho lá cờ này có một tia khí tức quỷ dị, nếu như nhìn chăm chú, sẽ cảm giác cả người bị hấp thụ vào trong lá cờ này.

- Hắc hắc, tiểu quỷ, ngươi tới hoàn thành một bước cuối cùng đi!

Đại Bằng Tà Vương cười hắc hắc, đột nhiên bay ra ngoài, thân hình ẩn vào trong cờ, sau đó lá cờ đột nhiên bay lên, Phương Hành đưa tay nắm chặt chuôi, nhất thời cảm thấy mấy trăm đạo khí tức mơ hồ thông qua chuôi cờ cùng mình tương liên, chỉ cần mình tâm thần vừa động, là có thể khu động, giống như khu động lực lượng của mình.

Phương Hành bất động thanh sắc lấy Âm Dương Thần Ma Giám giám định một phen, không phát hiện dị trạng, tâm tình trong nháy mắt thật tốt.

- Tụ linh!

Hắn huy động đại kỳ, chỉ hư không một cái.

Trong nháy mắt, âm phong nổi lên, gào thét loạn lòng người.

Ở trong thông đạo hắc ngục bốn phương thông suốt, theo hắn thúc dục Vạn Linh Kỳ, có vô số âm linh từ bốn phương tám hướng lao qua, cuồn cuộn như thủy triều, rối rít bay vào trong mặt cờ này, cảnh tượng hết sức quỷ dị, bất quá Phương Hành lại biết, đây chính là bước cuối cùng luyện hóa Vạn Linh Kỳ, chúng linh trở về vị trí, sở dĩ Vạn Linh Kỳ có lực lượng mạnh như vậy, là có thể thông qua cờ này khống chế lực lượng yêu linh.

Bên trong đã khắc pháp trận đặc thù, khiến cho Phương Hành cho dù rời khỏi nơi đây, các yêu linh cũng sẽ được pháp trận bảo vệ, sẽ không hồn phi phách tán, hơn nữa lúc công địch, Phương Hành cần toàn lực bảo vệ lá cờ này, pháp ấn trên cờ bất diệt, yêu linh bị hắn sử dụng ra ngoài sẽ không chết, nói trắng ra, có cờ này, Phương Hành tương đương với có hơn ba trăm yêu linh binh tướng ngự sử.

Bất quá lá cờ này cũng có một nhược điểm, chính là muốn phát huy uy lực của nó, cần đại lượng huyết tế.

Âm linh dù sao chỉ là một sợi thần hồn, không có thật thể, vì vậy Vạn Linh Kỳ thôi phát ra, chỉ có thể tạo thành huyễn tượng mấy trăm yêu binh đánh tới, trừ khi đối thủ quá yếu, bị Phương Hành khu sử những yêu linh này cuốn đi thần hồn, nếu không yêu linh không có thật thể, sẽ rất khó tạo thành uy hiếp quá lớn với đối thủ, trừ khi có đại lượng huyết tế.

Thông qua tiêu hao huyết tế, yêu linh có thể tạm thời ngưng kết thành thật thể, phát huy ra lực lượng cường đại hơn.

Lá cờ này tà dị, là tà ở chỗ này, từ tình huống nào đó, khu sử nó căn bản không cần tiêu hao lực lượng bản thân tu sĩ.

Tỷ như ở trên chiến trường, đối mặt với vài chục vạn đại quân, chỉ cần Phương Hành huy động Vạn Linh Kỳ, có thể tru diệt một phần binh lính, sau đó tích góp huyết tế, mà Vạn

Linh Kỳ chiếm được huyết tế, thì có lực lượng cường đại hơn, có thể giết chết càng nhiều địch nhân, lại tích góp càng nhiều huyết tế, kể từ đó, tuần hoàn bù đắp, Phương Hành có thể không cần tốn nhiều sức đã giết hết đại quân.

- Ha ha, thuận tay, sau này đây chính là binh khí tiểu gia bước vào Trúc Cơ!

Phương Hành cười ha ha, tựa hồ rất hài lòng.

Sau khi nói xong, hắn xoay chuyển ánh mắt, đột nhiên nhìn về Diệp Cô Âm.

Diệp Cô Âm trầm mặc không nói, vào giờ khắc này, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

- Ngươi vẫn còn muốn giết ta?

Bộ ngực nàng chập chùng, thần sắc có chút kinh hoảng.

Không có ai có thể vĩnh viễn không sợ chết, lúc đầu nàng đối mặt Phương Hành, quả thật ôm tử chí, chẳng qua khi đó bị thủ đoạn bỉ ổi của Phương Hành hù dọa, không dám đi chết, sau đó trải qua nhiều ngày như vậy, tử chí đã tiêu, khát vọng sống sót.

- Đổi lại ngươi, ngươi sẽ tha ta sao?

Phương Hành tự tiếu phi tiếu nhìn Diệp Cô Âm.

Ánh mắt Diệp Cô Âm chớp động, không có mở miệng.

Tất cả mọi người là người thông minh, có chút lời nói dối không cần phải nói, ban đầu nếu nàng bắt được Phương Hành, sau khi ép hỏi ra bí mật trên người Phương Hành, tất nhiên sẽ đưa đến Thanh Vân Tông, sợ rằng còn thảm hơn chết.

Khi đó nàng căn bản không coi mạng của Phương Hành là mạng, nên lúc này cũng không dám hy vọng xa vời Phương Hành hạ thủ lưu tình.

- Niệm tình ngươi làm người hầu thời gian dài như vậy, ta sẽ mang thi thể ngươi ra ngoài an táng, để cho ngươi có cơ hội đầu thai chuyển thế!

Phương Hành trầm tư một chút, thành thật nói, đây đã là mở một mặt lưới rồi, nếu không giết chết Diệp Cô Âm ở nơi này, âm linh của nàng sẽ không tiêu tán, sẽ ở chỗ này du đãng cả đời.

Thật ra đối mặt một mỹ nhân như hoa như ngọc, hắn cũng cảm thấy giết thì đáng tiếc.

Chẳng qua là phải giết, nếu đã kết thù, thì không có đạo lý giữ lại.

Một bước bước lên, muốn cho Diệp Cô Âm

một chưởng, đưa Sở Vực đệ nhất thiên kiêu quy tây.

Diệp Cô Âm đối mặt một chưởng này, không có khả năng chống cự, nàng không có đàn ngọc, vốn không phải đối thủ của Phương Hành, huống chi hôm nay Phương Hành đã Trúc Cơ? Lúc này ở trước mặt Phương Hành, nàng giống như con kiến.

Chưởng lực đánh xuống, Diệp Cô Âm tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, khóe mắt dường như có một giọt nước mắt chảy xuống.

Cũng không biết lúc này nàng là vì mình ban đầu đuổi giết Phương Hành mà hối hận, hay bởi vì tử vong mà sợ phát khóc.

Bất quá một chưởng của Phương Hành không có thật sự vỗ xuống.

Thời điểm chưởng phách đến, trên người Diệp Cô Âm bỗng nhiên có một đạo khí tức kinh người phóng ra.

Đạo khí tức này núp trong cơ thể Diệp Cô Âm, ngay cả chính nàng cũng không biết, khí tức vừa hiện, Diệp Cô Âm đã bị đạo khí tức này chấn ngất đi. Đạo khí tức kia thì thoáng cái xông về hư không, thân ảnh một lão giả hiển hóa ra, người mặc hắc bào, râu mép hoa râm, chắp tay đứng trên hư không, hai tròng mắt như điện nhìn sang Phương Hành.

- Sao?

Phương Hành bị đạo khí tức này kinh động, bỗng nhiên bay ngược ra ngoài mười trượng, Vạn Linh Kỳ quấn lấy thân, cẩn thận phòng ngự.

- Đạo hữu, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, cho ta một chút thể diện, tha cho tiểu đồ một mạng được không...

Hư ảnh lạnh nhạt mở miệng, cũng không tức giận, lại làm cho người ta mơ hồ cảm thấy không thể trái lời.

- Thần niệm của Kim Đan cảnh hình chiếu...

Phương Hành thực có chút không dám vọng động, trong lòng thầm giật mình.

Hắn đã phát hiện, đạo khí tức này là khí tức của một vị Kim Đan cảnh, nấp ở trong cơ thể Diệp Cô Âm, bình thường đạo khí tức này ẩn sâu không hiện, ngay cả chính nàng cũng không biết, nhưng khi nàng đối mặt lực lượng có thể đả thương tánh mạng, lâm vào nguy cơ sinh tử, đạo khí tức này sẽ bị kích hoạt, thân ảnh lão giả đứng trong hư không, có thể cùng địch nhân của Diệp Cô Âm nói chuyện.

Ban đầu mình bắt Diệp Cô Âm, là bởi vì

không có tính toán giết chết Diệp Cô Âm, cho nên không kinh động đạo khí tức kia, thẳng đến lúc này động sát tâm, một chưởng đánh ra chưa từng nương tay, mới dẫn phát biến hóa này.

- Hắc hắc, lão đầu, ngươi có biết hảo đồ đệ này của ngươi ban đầu vì một chút chuyện nhỏ mà điên cuồng đuổi giết ta một ngày một đêm chứ? Nếu không phải tiểu gia mạng tốt, sớm đã bị nàng giết chết, hôm nay một câu nói của ngươi đã muốn ta tha cho nàng?

Phương Hành cẩn thận suy tính lực lượng đạo hư ảnh này, đồng thời cười lành lạnh nói:

- Đừng tưởng rằng ta không nhìn ra, ngươi chỉ là một tia lạc ấn, làm sao ngăn ta?

Chương 207: Lao ra Âm Ngục Uyên

Thông qua Âm Dương Thần Ma Giám, Phương Hành đã nhìn ra, đạo hư ảnh này chẳng qua là một tia khí tức của Kim Đan cảnh hiển hóa, lực lượng có hạn, nếu mình chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ bình thường, còn có thể sợ hắn, nhưng hôm nay thực lực chân chính của mình vượt xa Trúc Cơ sơ kỳ bình thường, còn có Vạn Linh Kỳ, có ít nhất bảy thành nắm chắc tiêu diệt Diệp Cô Âm và đạo khí tức kia.

- Tiểu đồ tính tình cao ngạo, quả thật trong mắt không người, lão hủ ở chỗ này xin lỗi đạo hữu...

Lão giả lạnh nhạt nói:

- Đạo khí tức này của ta, có lẽ không ngăn cản được đạo hữu, bất quá thứ cho lão hủ nói thẳng, nếu ngươi đánh chết đồ đệ của ta, tất nhiên sẽ hủy diệt đạo khí tức ta gởi lại ở trong thức hải nàng, mà chỉ cần ngươi diệt khí tức của ta, trong tối tăm sẽ cùng lão hủ lây dính nhân quả, ngày sau một khi ngươi xuất hiện cách lão hủ ngàn dặm, ta tất sinh cảm ứng, có thể thông qua bí pháp, tìm ra vị trí của ngươi... Hồ Cầm bất tài, nhưng nếu một lòng gây khó dễ cho đạo hữu, chỉ sợ cuộc sống của ngươi cũng không dễ chịu...

Thanh âm nhàn nhạt bay trong không khí, giống như uy hiếp, lại như tự thuật một chuyện rất đơn giản.

Chẳng qua Phương Hành nghe, nhất thời ngây dại.

- Hồ Cầm?

Phương Hành nghe cái tên này, nhất thời ngẩn ngơ, như nửa ngày không kịp phản ứng.

Sư phó của Diệp Cô Âm, chính là Hồ Cầm?

Tông chủ Trần Huyền Hoa nói, người duy

nhất có thể giúp mình hóa giải nguyền rủa, Hồ Cầm?

Danh tự này không phải là của đàn bà sao?

Thế nào lại là nam, còn là một lão đầu tử?

- Đạo hữu, ta biết tính tình của tiểu đồ, cho nên lần này nàng và đạo hữu tranh phong, vô luận thắng bại chịu thiệt ra sao, ta cũng sẽ không hỏi tới, chỉ coi là tư oán giữa các ngươi, chẳng qua nàng dù sao cũng là đồ đệ của ta, lão hủ không thể nào nhìn nàng bỏ mạng, cho nên khẩn cầu đạo hữu lưu nàng một mạng, coi như Hồ Cầm lão nhi thiếu đạo hữu một nhân tình, ngươi xem được không?

Hồ Cầm thấy Phương Hành khiếp sợ, lại bổ sung một câu.

Phương Hành tâm niệm chuyển cực nhanh, bởi vì phát hiện sư tôn của Diệp Cô Âm là Hồ Cầm mình muốn tìm sinh ra kinh ngạc rất nhanh đã bị hắn xảo diệu ẩn dấu đi, không lộ nửa điểm thanh sắc, cười ha ha nói:

- Lão đầu, lần này ta có thể cho ngươi mặt mũi, tha đồ nhi của ngươi một mạng, bất quá ngươi nói coi như ngươi thiếu ta một nhân tình, ta hỏi ngươi, nói lời giữ lời không?

Hồ Cầm lão nhân nghe vậy, cũng hơi ngẩn ra, gật đầu nói:

- Tạ ơn đạo hữu, Hồ Cầm đã nói, tự nhiên giữ lời!

Phương Hành cúi đầu trầm tư, cũng không xác định lão đầu này nói có tính hay không, thuận miệng nói:

- Tốt, ta nhớ kỹ rồi!

Hồ Cầm hơi ngẩn ra, hướng Phương Hành nhẹ nhàng chắp tay, hư ảnh ở trong hư không dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Mà theo hư ảnh tan biến, Diệp Cô Âm ư một tiếng, tỉnh dậy.

- Có một sư phụ tốt đúng là sướng nha, một thân bảo bối không nói, còn có một đạo khí tức ở thời khắc sống chết đi ra ngoài thuyết tình...

Phương Hành chép miệng, cảm giác người với người, khác biệt thật quá lớn.

- Ngươi... Ngươi không giết ta?

Diệp Cô Âm cũng không biết đối thoại vừa mới phát sinh, thấy Phương Hành đứng cách mình mười trượng, tựa hồ cảm giác có chút ngoài ý muốn.

- Mỹ nhân như vậy, giết chẳng phải là đáng tiếc một đôi chân dài sao?

Phương Hành cười hắc hắc, đột nhiên gần sát nàng, ôm lấy người nàng, giơ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, ở trong ánh mắt kinh hoàng của Diệp Cô Âm, Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Tiểu gia là một người mềm lòng, nhìn ngươi trong khoảng thời gian này thật biết điều, quyết định trước không giết ngươi, bất quá ngươi nên nhớ kỹ, ngươi thiếu tiểu gia một mạng...

Mới vừa rồi Hồ Cầm lão nhân đã nói, chỉ cần mình giết nữ nhân này, hủy diệt đi tia khí tức kia của hắn, sẽ cùng hắn dính vào nhân quả, thù này sẽ kết, Phương Hành còn muốn cầu cạnh lão nhân kia, tự nhiên sẽ không dễ dàng giết người.

Chẳng qua mặc dù không thể giết nữ nhân này, bỏ qua cho nàng, trong lòng cũng không thoải mái.

Phương Hành suy nghĩ một chút, nhìn vẻ mặt nhu nhược hiếm thấy của nữ nhân này, đột nhiên nổi ý xấu, miệng vểnh lên, hôn vào đôi môi tái nhợt của Diệp Cô Âm, Diệp Cô Âm tìm được đường sống trong chỗ chết, đang kinh ngạc tại sao tiểu quỷ này lại tha mạng cho mình, đột nhiên môi bị hôn, hai mắt thoáng cái trợn tròn, thân thể như bị sét đánh, bủn rủn vô lực.

- Mặc dù tiểu gia không giết ngươi, cũng muốn để lại cho ngươi một kỷ niệm...

Thật ra Phương Hành chỉ khẽ chạm vào môi nàng, sợ Diệp Cô Âm mượn cơ hội cắn hắn, vẫn rất cẩn thận.

Sau khi hôn xong, cảm thấy còn chưa đã ghiền, bàn tay len lén thò vào trong ngực Diệp Cô Âm, xoa bóp bầu ngực trần co giãn vài cái, đột nhiên cười dài, kéo ra cái yếm đỏ, phi thân bay tới cuối hắc ngục, Diệp Cô Âm mất hồn ngồi ở tại chỗ, cũng không biết trải qua bao lâu, mới phát giác ngực mát lạnh, cúi đầu nhìn, nhất thời tức suýt nữa ngất đi...

Trước ngực của mình, đã hoàn toàn không có trói buộc, hai con chim bồ câu trắng lộ ra ngoài, phía trên còn có dấu vết bị xoa nắn qua.

Tiểu quỷ... đã lấy đi cái yếm của mình...

- Khốn kiếp, ta... ta nhất định sẽ giết ngươi...

Diệp Cô Âm lửa giận thiêu đốt, thanh âm thê lương quanh quẩn ở trong hành lang.

Mà Phương Hành ở trong tiếng cười ha ha, đã vọt tới trước ba đạo cấm chế, không chút do dự, phi thân lên, người bay trên không trung, sau lưng hai cánh run lên, kim ảnh đầy trời, trong chốc lát, có khoảng mấy trăm vũ kiếm chân thật đâm vào đạo cấm chế thứ nhất, chính là Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, theo Trúc Cơ thành công, uy lực pháp quyết này bạo tăng gấp mười lần.

- Oanh oanh oanh…

Khí lưu kích động, kình lực bay ra, đạo cấm chế thứ nhất bị phá giải.

Phương Hành thân như lưu quang, xuyên qua cấm chế tàn phá, Vạn Linh Kỳ khẽ quấn, thẳng tắp xông vào đạo cấm chế thứ hai, trên Vạn Linh Kỳ, trong chốc lát có đạo đạo khói đen bừng lên, tựa như khôi giáp quỷ dị, đắp ở quanh người hắn, lôi lực trong đạo cấm chế thứ hai vô cùng vô tận, phô thiên cái địa phách xuống, tất cả đều bổ vào trên khói đen.

Đạo cấm chế thứ hai chịu đựng qua, Phương Hành đã cách đạo cấm chế thứ ba không xa.

- Đi đi!

Phương Hành rống to một tiếng, ném Kinh Hoàng Cầm đã sớm cầm ở trong tay ra ngoài.

- Oanh oanh oanh…

Trong nháy mắt, đạo cấm chế thứ ba kim thuộc tính, vô số phi kiếm quỷ dị bị kích hoạt, tựa như một mảnh kiếm hải, bổ vào trên Kinh Hoàng Cầm, những phi kiếm này, mỗi một đạo đều vô cùng sắc bén, có thể so với phi kiếm cực phẩm, nhưng Kinh Hoàng Cầm lại cực kỳ cứng rắn, ngay cả Phương Hành cũng không thể hủy diệt, hôm nay vừa vặn ngăn ở trước phi kiếm, bị phách boong boong, nhưng hoàn toàn không hư hao.

Phương Hành núp ở sau đàn ngọc, lấy đàn làm lá chắn, liên tiếp xông đã qua hơn nửa cấm chế, ở cuối cùng đưa đàn ngọc ra phía sau, thi triển linh lực của Trúc Cơ cảnh, khởi động bình chướng thuật, thân như bay lao về phía huyền môn...

...

Lúc này trên phế tích Yêu Thành, đang có hai vị Trúc Cơ cảnh bay đến giữa không trung, nghiêm mật tìm tòi, một người trong đó khoan bào buộc nhẹ, mặt sư tử mắt bọ cạp, chính là Bách Thú Tông Tông chủ Ứng Sư Hống, ở bên cạnh hắn, vóc người khô gầy như củi, một chòm râu dê, là Mạc Da trưởng lão, bọn họ ở sau khi Diệp Cô Âm vả Phương Hành một trước một sau truy đuổi thoát đi, cũng mau chạy ra.

Chẳng qua Phương Hành và Diệp Cô Âm tốc độ kinh người, bọn hắn rất khó đuổi theo.

Bầu trời xanh miểu miểu, cũng không biết hai người này đi nơi nào, đường đường đệ nhất thiên kiêu Sở Vực lại gặp chuyện không may, trách nhiệm này Ứng Sư Hống không đủ sức gánh vác, lòng tràn đầy hoảng loạn, phái ra mọi người Bách Thú Tông sưu tập, tìm hơn mười ngày, cơ hồ lục soát khắp cả Bột Hải, cuối cùng ở phụ cận phế tích Yêu Thành nhận ra khí tức yếu ớt mà Diệp Cô Âm lấy bí thuật đưa ra.

- Tông chủ, có thể xác định rồi, hiện tại Diệp cô nương đang ở trong Hắc Ngục Âm Ngục Uyên, cũng chỉ có chỗ kia, cấm chế nặng nề, mới có thể làm Diệp cô nương không cách nào phá cấm, thậm chí ngay cả ngọc phù truyền tin cũng không thể sử dụng, chỉ có thể truyền ra một tia khí tức, hy vọng có thể bị chúng ta cảm giác đến, trong ứng ngoài hợp, phá vỡ Âm Ngục Uyên, đón nàng ra ngoài!

Mạc Da trưởng lão bẩm báo, nghe Ứng Sư Hống chỉ thị.

- Diệp cô nương nhất định không thể xảy ra chuyện gì, nếu không đúng là đại họa của Bách Thú Tông ta, không tiếc linh thạch, lập tức thúc dục đại trận, phá vỡ Âm Ngục Uyên, đón Diệp cô nương ra ngoài... mặt khác, tiểu quỷ này không giải thích được từ Thanh Khâu mộ phần rơi xuống, sợ rằng đã được một chút bí mật ngay cả tổ tông chúng ta cũng không biết được, không thể để cho hắn chạy, sau khi bắt được, hảo hảo thẩm vấn...

Ứng Sư Hống trầm ngâm một hồi lâu, lạnh lùng hạ xuống quyết định.

- Dạ, Tông chủ!

Mạc Da trưởng lão đáp ứng, liền an bài nhân thủ, đi Âm Ngục huyền môn bày trận phá cửa.

Bên này đại trận bố trí xong, đang muốn toàn lực phát động đại trận, mở ra Âm Ngục huyền môn, nhưng chợt nghe trong huyền môn vang lên thanh âm trầm muộn, Mạc Da ngẩn ra, nghi ngờ nhìn về phía huyền môn.

Cũng vào lúc này, Âm Ngục huyền môn mở rộng ra, một tiếng cười hưng phấn truyền ra.

- Ha ha, tiểu gia rốt cục đi ra ngoài...

Trong huyền môn, một thân ảnh bao phủ ở trong hắc kỳ nhanh chóng lao đến, thế như tia chớp.

- Hắn... Hắn làm sao tự mình chạy ra rồi? Vây lấy hắn!

Mạc Da trưởng lão sợ hết hồn, lắc mình xông tới, đồng thời rống to.

Trong huyền môn lao ra tự nhiên là Phương

Hành, vừa được tự do, trong lòng cũng hưng phấn, nhưng vừa ra, còn chưa thấy rõ cảnh sắc chung quanh, bên tai quát to một tiếng, một lão đầu khô gầy lao đến, hai cái tay khô gầy xuất ra đạo đạo lực lượng, tựa dây thừng hướng quấn tới mình, trong bụng không khỏi ngẩn ngơ, sau đó đánh ra một cái tát.

- Đại gia ngươi, hù chết tiểu gia...

Rõ ràng chỉ là tiện tay tát một cái, nhưng vô luận là tốc độ hay lực lượng đều vượt ra khỏi Mạc Da trưởng lão lường trước, rõ ràng thấy được hắn tát ra, nhưng hết lần này tới lần khác không kịp ngăn cản, chỉ cảm thấy trên mặt tê rần, tê cứng nửa người, hắn bay ra còn nhanh hơn lúc xông lại, rơi vào tường đổ, không biết sinh tử.

Chúng đệ tử kinh hãi, ngơ ngác nhìn tiểu quỷ từ phía sau cửa lao ra, không dám xông lên.

Rõ ràng Mạc Da trưởng lão đã Trúc Cơ, lại bị hắn một tát tát bay...

Tiểu quỷ này là tu vi gì?

Ngay cả Phương Hành cũng có chút ngoài ý muốn, cảm giác Mạc Da trưởng lão thật sự quá yếu.

Chương 208: Yêu linh Cửu Đầu Sư

Trên thực tế, Mạc Da trưởng lão có thể thành công Trúc Cơ, thành phần vận khí thật sự rất lớn, căn cơ vốn không vững chắc, vừa bằng vào một viên Trúc Cơ Đan tình cờ lấy được bất ngờ thành công, đạo cơ chẳng qua là màu xanh, thậm chí ở trong đạo cơ màu xanh cũng là loại hạ phẩm, mà Phương Hành gần như kết thành đạo cơ màu tím, mặc dù bị Sát Linh xâm nhuộm, nhưng bản chất cao hơn Mạc Da không biết bao nhiêu, khác biệt trời vực.

Mấu chốt nhất là, trong lòng Mạc Da trưởng lão còn cho rằng Phương Hành chỉ là Linh Động, xuất thủ khinh thường, một thân thực lực chỉ thi triển ra năm thành, như vậy bị Phương Hành tát bay, không coi là chuyện ngoài ý muốn.

- Tiểu quỷ, ngươi rốt cục đi ra, Ứng mỗ chờ ngươi đã lâu...

Phương Hành đang giật mình, bỗng nhiên đỉnh đầu truyền đến một tiếng quát, Ứng Sư Hống nhanh như tia chớp chạy đến, một chưởng chụp tới.

Đỉnh đầu ẩn hiện hư ảnh Cửu Đầu Sư, chưởng lực mênh mông cuồn cuộn, quay cuồng bao trùm phương viên ba mươi trượng.

- Con mẹ nó, Trúc Cơ tầng năm, chạy mau...

Phương Hành sợ hết hồn, trong lòng đối với Bách Thú tông Tông chủ là Trúc Cơ trung kỳ vẫn còn có chút kiêng kỵ, thấy một chưởng đánh tới, sau lưng nhoáng một cái, hóa ra kim dực, nhanh như tia chớp lao đi.

Ứng Sư Hống đánh hụt một chưởng, cũng có chút kinh ngạc về tốc độ của tiểu quỷ này, bất quá có lòng muốn ép hỏi bí mật Thanh Khâu mộ phần, tự nhiên không chịu bỏ qua cho hắn, hét lớn một tiếng đuổi theo, hắn là Trúc Cơ trung kỳ, đáp mây bay, tốc độ nhanh hơn tia chớp, mà Phương Hành còn chưa học đằng vân thuật, chỉ lấy kim dực mà bay, nhưng tốc độ cũng không chậm.

Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, vốn là bí thuật của Bằng tộc, dùng cho phi hành, hiệu quả cũng cực kỳ rõ ràng.

Hai người một cái trốn, một cái đuổi trong chốc lát bay ra ba nghìn dặm, Ứng Sư Hống khó khăn lắm mới nhích tới gần Phương Hành, nhưng còn chưa bắt được.

Trong lòng Phương Hành âm thầm kêu khổ, cảm giác trốn không thoát, nhưng vào lúc này, trong Vạn Linh Kỳ bao phủ quanh người để phòng ngự, Đại Bằng Tà Vương cổ quái nói:

- Bất quá chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, ngươi trốn cái gì?

Phương Hành ngẩn ngơ nói:

- Ta không đánh lại hắn...

Đại Bằng Tà Vương im lặng nói:

- Ngươi nghĩ Vạn Linh Kỳ là đồ trang trí sao?

Phương Hành ngẩn ra, nghĩ thầm có đạo lý, lập tức ngừng lại nói:

- Không chạy, quay đầu lại làm thịt hắn!

Sau khi Trúc Cơ, hắn còn chưa giao thủ, không thể phán đoán thực lực, vì vậy làm việc có chút cẩn thận, vừa thấy Ứng Sư Hống Trúc Cơ trung kỳ đuổi theo, theo bản năng chính là chạy, bất quá bị Đại Bằng Tà Vương nhắc nhở lại bỗng nhiên nghĩ đến, mình cũng không cần thiết sợ hắn như vậy, coi như mình vừa thành công Trúc Cơ không lâu, có Vạn Linh Kỳ, cũng chưa chắc không có lực đánh một trận.

- Tiểu quỷ, bó tay chịu trói đi, lão phu có vấn đề muốn hỏi ngươi, không muốn trực tiếp lấy cái mạng nhỏ của ngươi!

Ứng Sư Hống thấy Phương Hành ngừng lại, cũng phất tay áo, lành lạnh quát.

- Ha ha...

Phương Hành cười to, căn bản không trả lời, trực tiếp vung Vạn Linh Kỳ, quát lên:

- Lão Tà, cắn hắn...

Vạn Linh Kỳ vung lên, bầu trời mây đen trận trận, mơ hồ có thể thấy được vô số yêu ma ẩn thân ở trong mây đen, cuồn cuộn như khói, cuốn tới Ứng Sư Hống, ở trong mây đen, Đại Bằng Vương màu vàng cao chừng mười trượng cực kỳ dễ thấy, trong mây đen chìm nổi, hiệp lên hung uy trận trận, tựa như cá mập xuyên qua sóng biển, làm cho người ta không rét mà run.

Đại Bằng này chính là chân linh của Đại Bằng Tà Vương hiển hóa, uy danh kinh thiên.

- Tiểu vương bát đản, lão phu dầu gì cũng là Yêu Vương, nói chuyện chú ý một chút...

Đại Bằng Tà Vương hung uy trận trận xông về phía Ứng Sư Hống vẫn không quên quay đầu lại nhìn Phương Hành hét lớn.

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Lần sau chú ý... Lão Tà, làm thịt hắn!

Bọn họ bên này nói thoải mái, Ứng Sư Hống lại thay đổi sắc mặt, một mảnh yêu vân đánh tới, để cho hắn đường đường Trúc Cơ trung kỳ cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo, cực kỳ quỷ dị, trong lúc cấp thiết rống to, thúc dục bổn mạng yêu linh, một hư ảnh Cửu Đầu Sư như ngọn núi nhỏ hiển hóa, chín cái đầu đồng thời mở miệng, sóng âm vô hình rống lên.

Bổn mạng thần thông của Cửu Đầu Sư, thôn thiên sư tử hống!

Âm ba cuồn cuộn, tồi mây xé trời, mang theo cơn lốc trận trận, phấp phới cả phiến hư không.

- Ha ha, lại dùng yêu linh của Yêu tộc chúng ta tới tu luyện, truyền thừa của ngươi thật có ý tứ!

Trong mây đen, Đại Bằng Tà Vương cười lạnh, thân hình chợt lớn gấp ba, không nhỏ hơn hư ảnh Cửu Đầu Sư bao nhiêu, sau đó hai cánh mở ra, kiếm vũ phô thiên cái địa công phạt tới Cửu Đầu Sư, âm ba của sư tử hống và kiếm vũ va chạm, lẫn nhau yên diệt, trong lúc nhất thời không trung khói đen cuồn cuộn, dòng nước xiết bắn ra bốn phía, đảo loạn phong vân, không thấy mặt trời, một đoàn hỗn loạn.

- Truyền thừa yêu linh, mượn xu thế yêu linh, thi triển thần thông cũng xảo diệu, người bình thường đụng phải ngươi, sợ rằng thật là chịu nhiều thiệt thòi, chỉ bất quá ở trước mặt lão phu, ngươi sẽ bị khắc chế, yêu linh này, lấy ra cho ta...

Thanh âm của Đại Bằng Tà Vương truyền

đến, bá đạo và uy phong đến khó tin.

Phương Hành nghe Đại Bằng Tà Vương bá đạo như vậy, cũng rất vui, đồng thời nghĩ thầm lão Tà trước kia nhìn dáng vẻ cũng không phải thứ tốt, một câu "lấy ra cho ta" nói rất tự nhiên, vừa nhìn đã biết làm không ít chuyện như vậy!

Ứng Sư Hống và Tà Vương đối công, thần thông của Cửu Đầu Sư mất đi hiệu lực, trong lòng cảm thấy khiếp sợ, không tiếc linh lực điên cuồng thúc dục Cửu Đầu Sư, cùng khói đen đại chiến, lúc này đã chẳng quan tâm Phương Hành rồi, bị mấy trăm yêu linh vây quanh, chỉ sợ hắn là Trúc Cơ trung kỳ, cũng có chút lực bất tòng tâm.

Kinh khủng hơn là, Đại Bằng trong mây đen thực lực cường hãn đến khó tin.

Dựa theo đạo lý mà nói, hắn tu luyện yêu linh Cửu Đầu Sư gần trăm năm, có thể phát huy ra uy lực mạnh hơn yêu linh trong Vạn Linh Kỳ mới vừa luyện chế thành công, thậm chí một chút huyết khí chưa từng lây dính, chẳng qua có Đại Bằng Tà Vương, khiến cho hắn áp lực tăng lên gấp bội, loáng thoáng lại có cảm giác không cách nào ngăn cản, chỉ có thể vận hết toàn lực, liều mạng công phạt.

- Tiểu quỷ, thực lực người này cũng không tầm thường, mà bọn ta không hưởng thụ huyết tế, lực lượng bị hạn chế, thật không phải đối thủ của hắn, bất quá hắn tu luyện yêu linh thuật, vừa vặn bị Vạn Linh Kỳ khắc chế, lúc này mới có thể ngăn cản, nhưng đấu như vậy, sợ rằng người này cũng không thể làm gì được người kia, ngươi phải giúp đỡ chút, chế phục người này, yêu linh Cửu Đầu Sư trong cơ thể hắn, dĩ nhiên là Nguyên Anh yêu linh của thượng cổ Yêu tộc, nếu đụng phải, không thể bỏ qua, nhất định phải đoạt pháp ấn, phong trấn ở trên Vạn Linh Kỳ của chúng ta mới được...

Lúc Ứng Sư Hống có chút kinh hoàng, Đại Bằng Tà Vương cũng lặng lẽ truyền âm cho Phương Hành.

Nhìn dáng vẻ, lão gia hỏa này cũng không lòng tin tràn đầy như biểu hiện ra.

- Được rồi, còn tưởng không có chuyện của ta...

Phương Hành đứng ở một bên xem náo nhiệt bĩu môi, khinh bỉ Đại Bằng Tà Vương nói:

- Cũng không phải ta nói ngươi, đường đường Kim Đan Yêu Vương, thậm chí ngay cả Trúc Cơ trung kỳ cũng không đối phó được, ngươi có biết cái gì gọi là mất mặt không?

Đại Bằng Tà Vương tức giận sôi lên, mắng:

- Lúc lão phu có yêu thân là Kim Đan, hôm nay bất quá chỉ là một sợi yêu linh mà thôi, lại không hưởng thụ chút huyết tế nào, có thể mượn pháp trận của Vạn Linh Kỳ thay ngươi vây khốn một Trúc Cơ trung kỳ, ngươi còn không hài lòng? Ngươi có biết, đổi người khác sử dụng Vạn Linh Kỳ, phải lấy máu huyết của mình làm dẫn, tiêu hao tu vi, chỉ bất quá lão phu vào chủ lá cờ này, thay ngươi khống chế, lấy ta khu linh, bớt đi cho ngươi bao nhiêu phiền toái, ngươi lại vẫn...

- Được rồi được rồi, nhìn tiểu gia xuất thủ, bảo đảm dễ như trở bàn tay...

Phương Hành không để ý tới Đại Bằng Tà Vương nói đâu đâu, lặng lẽ buông Vạn Linh Kỳ ra, tự lơ lửng trên không trung, mà hắn thì len lén mò tới sau lưng Ứng Sư Hống, hiển nhiên người này đang triển khai toàn lực, cùng yêu linh trong mây đen ác đấu, không còn tâm tư để ý hắn, lấy Kinh Hoàng Cầm ở sau lưng xuống, hai tay nắm chặt, nhanh như tia chớp vọt tới.

Tu luyện Thập Vạn Bát Thiên Kiếm đến hỏa hầu nhất định, trong cự ly ngắn, tốc độ cực kỳ kinh người, hơn nữa Ứng Sư Hống không để ý hắn, nhất thời bị hắn mò tới phía sau, vung lên Kinh Hoàng Cầm gõ tới.

Đường đường huyền khí thượng phẩm, lại bị hắn dùng như cây gậy.

Lại nói Ứng Sư Hống, đang cùng yêu linh của Vạn Linh Kỳ đấu kịch liệt, đột nhiên phát hiện sau lưng có người đánh tới, chưa làm ra phản ứng, chỉ cảm thấy gáy kịch chấn, bị Phương Hành đập choáng váng, yêu linh Cửu Đầu Sư lập tức đình trệ, Đại Bằng Tà Vương cất tiếng cười to, vô số yêu linh vọt lên, tựa như thủy triều cuốn sạch.

- Như thế nào? Còn là tiểu gia mạnh hơn.

Phương Hành khiêng Kinh Hoàng Cầm, cực kỳ đắc ý.

Đại Bằng Tà Vương đen mặt.

Đây là trận chiến đầu tiên của mình, không nghĩ tới đối phó một Trúc Cơ trung kỳ, còn là một Trúc Cơ trung kỳ tu hành pháp thuật bị Vạn Linh Kỳ khắc chế, cũng không thuận lợi chiến thắng, cần tiểu quỷ kia ra tay mới thành công, như thế thì thôi, hết lần này tới lần khác tiểu quỷ này còn không phải bằng vào bản lãnh thật sự, mà là một gậy đánh đối phương choáng váng, không phải cố ý làm cho mình mất mặt sao?

- Đi, đè người này xuống, buộc hắn khắc pháp ấn Cửu Đầu Sư lên Vạn Linh Kỳ!

Đại Bằng Tà Vương cầm Ứng Sư Hống trút giận, tức giận đá một cước.

Hắn cũng coi trọng yêu linh Cửu Đầu Sư của Ứng Sư Hống, bởi vì hắn đã nhìn ra, yêu linh Cửu Đầu Sư là chân linh của Nguyên Anh Yêu Tôn, cùng loại yêu linh mà Vạn Linh Kỳ phong ấn, chẳng qua không biết Bách Thú Tông dùng phương pháp gì, đời đời truyền thừa xuống loại yêu linh này, luyện thần niệm của mình và nó thành nhất thể.

Như vậy bọn họ có thể khu sử một bộ phận thần thông của Cửu Đầu Sư khi còn sống, thậm chí có thể đạt được chút truyền thừa của Yêu tộc, cũng là một phương pháp huyền diệu, hắn rất có hứng thú nghiên cứu.

Dĩ nhiên, một nguyên nhân khác chính là, nếu khắc pháp ấn của yêu linh vào Vạn Linh Kỳ, như vậy hắn thân là chủ linh, không khác thêm một con yêu linh Nguyên Anh, thực lực sẽ cường đại hơn nhiều.

- Thức thời thì giao yêu linh pháp ấn của Cửu Đầu Sư ra đây!

Phương Hành tiến tới gần Ứng Sư Hống, hung hăng quát lên, một bộ đánh cướp.

Chương 209: Tiểu ma đầu danh chấn nam bắc

- Tiểu... Tiểu quỷ... Ngươi có bản lãnh, có thần khí như vậy... Ứng mỗ nhận thua, nhưng nếu ngươi muốn đoạt yêu linh của ta, tuyệt đối không thể, Ứng mỗ thà tan xương nát thịt, cũng sẽ không để Bách Thú Tông đoạn tuyệt truyền thừa...

Ứng Sư Hống bị yêu linh trấn trụ, không thể động đậy, khẩu khí lại cực kỳ cường ngạnh.

Lúc này hắn vừa khiếp sợ vừa sợ hãi, chưa từng nghĩ tới, tiểu quỷ này chẳng biết lúc nào đã thành công Trúc Cơ?

Cho dù thành công Trúc Cơ cũng thôi, chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, mình còn không để vào mắt.

Chẳng qua là... Hắn từ nơi nào kiếm được một huyền khí lợi hại như vậy?

Bách Thú Tông truyền thừa, vốn là lấy yêu linh và thần hồn của mình dung hợp, mà Vạn Linh Kỳ, đương nhiên có thể phong ấn yêu linh khu sử, đối với yêu linh trời sinh có tác dụng trấn nhiếp, thật có thể nói là từ gốc rễ đã khắc chế...

Chỉ bất quá ở lúc đầu động thủ, mặc dù bị khắc chế, nhưng hắn cũng phát hiện Vạn Linh

Kỳ tựa hồ chỉ có yêu linh, không phát huy được thực lực chân chánh, mình vẫn có lực đánh một trận, trọng yếu hơn là hắn cảm thấy kỳ này khống chế mấy trăm yêu linh, thật sự quá phù hợp Bách Thú Tông, nổi lên lòng tranh đoạt, tham niệm mờ mắt, không có trong lúc phát hiện nguy hiểm mà chạy trốn.

Hơn nữa nếu chỉ ngăn cản Vạn Linh Kỳ, Ứng Sư Hống cảm giác mình còn có phần thắng, chẳng qua ai có thể nghĩ đến, mình toàn bộ tinh thần chống đỡ yêu linh trong Vạn Linh Kỳ, lại bị tiểu quỷ này một gậy đập vào sau gáu?

Huyền khí như vậy không phải cần toàn lực khu sử sao?

Tại sao có thể có dư lực đi tới phía sau mình đánh lén?

Nhiều loại không giải thích được, khiến cho đường đường Tông chủ, bị người đánh cho bất tỉnh, bắt sống.

Chẳng qua vô luận như thế nào, dù sao đã rơi vào trong tay địch thủ, hắn cũng không còn cách nào, chỉ có thể ngoan cố.

Cửu Đầu Sư yêu linh, chính là một trong tam đại yêu linh của Bách Thú Tông đời đời tương truyền, hắn tự nhiên không chịu tùy tiện giao cho người khác.

- Ơ, còn là một kẻ xương cứng, hắc hắc, ngươi để ý Bách Thú Tông truyền thừa như vậy phải không? Vậy ngươi có tin tiểu gia trở về bắt lấy lão đầu tử Trúc Cơ kia, sau đó giết khuê nữ của ngươi, giết sạch đệ tử Bách Thú Tông, cho Bách Thú Tông từ nay hương khói đoạn tuyệt? Đến lúc đó đừng nói một con yêu linh, cho dù ngươi có trên một trăm con yêu linh, còn có tác dụng cái rắm?

Phương Hành cưỡi xe nhẹ đi đường quen hung hăng uy hiếp.

Ứng Sư Hống nghe xong, hai mắt tinh quang bạo xạ, quát lên:

- Ngươi... Ngươi dám?

Phương Hành mãn bất nói:

- Ban đầu là ai rạch mặt khuê nữ nhà ngươi, ngươi không phải không biết chứ?

Ứng Sư Hống nhất thời tức giận, con gái của mình ban đầu chịu thiệt như vậy, hắn tự nhiên rõ ràng.

Nhớ lại chuyện tiểu quỷ này làm, Ứng Sư Hống không nghi ngờ đối phương có đầy đủ lòng dạ độc ác.

Nghĩ đến đây, trong bụng không khỏi rung động, tiểu quỷ này thật có năng lực tiêu diệt cả Bách Thú Tông. Mặc dù hắn chẳng qua là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng có Vạn Linh Kỳ, Bách Thú Tông lại có ai là đối thủ của hắn?

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?

Thanh âm của Ứng Sư Hống phát run, vừa hoảng sợ lại vừa có chút ít bất đắc dĩ, gần như cầu khẩn.

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Thứ nhất, biết điều một chút, giao pháp ấn của Cửu Đầu Sư yêu linh ra đây, lão Tà nhà ta coi trọng, đó chính là của chúng ta, thứ hai, ngươi lại dám truy sát ta, nhất định phải lấy tiền ra chuộc tội, thứ ba... Đúng rồi, ta có tên bằng hữu mập mạp chết bầm, hiện tại giống như ở Bách Thú Tông các ngươi, ngươi không giết chết hắn chứ? Ta nói cho ngươi biết, hắn là do ta bảo kê!

Ứng Sư Hống khóc không ra nước mắt nói:

- Không dám, không dám, ngươi nói Dư Tam Lưỡng sao? Người này tu thành Cương Liệp Linh Tướng, có thể thừa kế một trong tam đại yêu linh của Bách Thú Tông, thành tựu tương lai tất trên ta, hơn nữa con gái của ta Xảo Xảo đã xác định muốn bái nhập Băng Âm Cung, mà hai đệ tử đắc ý của ta lại bị ngươi giết, Dư Tam Lưỡng đã được quyết định là người truyền thừa của Bách Thú Tông…

Phương Hành nghe lời này, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hơi ngẩn ra.

Thật ra thì Ứng Sư Hống nói cũng không tỉ mỉ xác thực, trên thực tế sau khi Phương Hành đánh chết Sở Chiêu Dương và Kỳ Hành, hắn hoài nghi Dư Tam Lưỡng và Phương Hành cấu kết, đã giam đối phương lại, chỉ là bởi vì Dư Tam Lưỡng thiên phú phi phàm, mới không lập tức giết hắn.

Nhưng lúc này mình rơi vào tay tiểu quỷ này, hắn nào dám nói thật, không thể làm gì khác là nâng Dư Tam Lưỡng tới vị trí người thừa kế, hy vọng có thể đả động tiểu quỷ này, bỏ qua Cửu Đầu Sư yêu linh của mình, còn nữa, hắn cố ý nhắc tới con gái của mình đã bái nhập Băng Âm Cung, cũng là muốn dùng danh tiếng Băng Âm Cung dọa tiểu quỷ này, để tránh hắn thật gây bất lợi với con gái của mình…

Chẳng qua hắn không nghĩ tới, Phương Hành nghe lời này, giống như ý thức được cái gì, lâm vào trong trầm tư.

Ứng Sư Hống không dám quấy rầy, vẻ mặt kinh hoàng chờ tiểu quỷ này đưa ra quyết định.

Qua hồi lâu, Phương Hành mới ngẩng đầu, nhìn Ứng Sư Hống nói:

- Ngươi nói con gái của ngươi sẽ bái nhập Băng Âm Cung?

Ứng Sư Hống ngây ngốc, vội nói:

- Không sai, Băng Âm Cung Thái Thượng Trưởng lão Hồ Cầm lão nhân gần đây trần tâm thoáng động, muốn thu mấy đệ tử, con gái của ta Xảo Xảo hôm nay đã xác định muốn bái nhập môn hạ của hắn... Đúng rồi, Diệp Cô Âm Diệp cô nương, lần này tới Bột Hải quốc, chính là muốn đón con gái của ta đi Băng Âm Cung, tiểu... tiểu tiền bối ngươi không muốn đối nghịch Hồ Cầm lão nhân chứ?

- Hồ Cầm lão nhân?

Ánh mắt Phương Hành sáng hơn, nhìn chằm chằm Ứng Sư Hống.

Ứng Sư Hống bị hắn nhìn trong lòng sợ hãi, run giọng nói:

- Tiền bối tha mạng...

Phương Hành vỗ vào trên đầu hắn, mắng:

- Tiền bối đại gia ngươi, ta so với khuê nữ nhà ngươi cũng không lớn hơn mấy tuổi, muốn nịnh nọt ta, gọi Phương đại gia là được rồi, gọi tiền bối nữa ta quất ngươi... Bất quá, Tông chủ, bản thân ta đột nhiên đối với truyền thừa của Bách Thú Tông các ngươi nổi lên lòng kính ngưỡng, không biết Bách Thú Tông có tính toán thu môn đồ hay không, ha ha ha ha...

Bách Thú Tông Tông chủ bị Phương Hành cười trong lòng sợ hãi, thấp giọng nói:

- Tiền... Đại gia có yêu cầu gì, cứ việc nói...

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Cũng không có gì, chính muốn bái nhập Bách Thú Tông mà thôi!

Lời vừa nói ra, không chỉ Ứng Sư Hống ngây người, ngay cả Đại Bằng Tà Vương cũng sợ ngây người.

...

Sau nửa canh giờ, vẻ mặt Ứng Sư Hống âm trầm trở lại phế tích Yêu Thành, chúng đệ tử xúm lại, liên thanh hỏi han, Mạc Da trưởng lão mặt như giấy vàng cũng được người mang lên, một cái tát kia nhìn dáng vẻ không nhẹ, đường đường Trúc Cơ trưởng lão, nhân vật số hai Bách Thú Tông. Hôm nay lại chỉ có thể bị người mang đi, cũng không biết dưỡng thương tốt cần bao lâu nữa.

Ứng Sư Hống nhìn thoáng qua Mạc Da trưởng lão, sắc mặt trầm lợi hại hơn, còn nhiều thêm một tia bất đắc dĩ, thấp giọng nói:

- Tiểu quỷ này thật lợi hại, ta đuổi theo hắn nửa canh giờ, nhưng vẫn để hắn trốn thoát...

Mạc Da trưởng lão hơi ngẩn ra, muốn nói cái gì, nhưng Ứng Sư Hống trực tiếp cắt đứt lời của hắn, nói:

- Trước đón Diệp cô nương ra đi!

Mạc Da trưởng lão đã bị thương, Bách Thú Tông Tông chủ tự mình chủ trì đại trận, không tiếc hao tổn linh thạch, rốt cục ở ba ngày sau, thành công phá Âm Ngục Uyên, xông qua ba cấm chế mang Diệp Cô Âm ra ngoài, lúc này Diệp Cô Âm lại làm cho người khác tròn mắt, thiên chi kiêu nữ ở nửa tháng trước cao ngạo đến không ai bì nổi, bây giờ tiều tụy đến bất thành nhân dạng, si ngốc kinh ngạc, không nói được lời nào.

Có thật nhiều đệ tử Bách Thú Tông thấy được một màn này, ngoài kinh ngạc, khuôn mặt khó có thể tin.

- Diệp tiên tử... sao biến thành dạng như vậy?

- Tiểu ma đầu kia, rốt cuộc làm cái gì với Diệp tiên tử...

Dần dần, danh tiếng Phương Hành vang lên, trong khoảng thời gian ngắn, danh tiếng vô lượng.

Bất luận là Sở Vực, hay Bột Hải quốc, đều truyền lưu tin đồn của tiểu ma đầu Phương Hành.

Lúc trước Phương Hành phản bội Thanh Vân Tông, đánh chết thiên kiêu Tiếu Kiếm Minh, còn hỏa thiêu sơn môn, vốn đã lặng lẽ truyền lưu ở tu hành giới, từng cái nghe được cảm thấy chuyện này thật không thể tin!

Một đệ tử Linh Động cảnh, làm sao có bản lãnh lớn như vậy?

Phản tông giết người, đốt sơn đoạt bảo?

Phải có bao nhiêu can đảm, lại có bao nhiêu bản lãnh mới có thể làm ra được chuyện này?

Làm chuyện này, hắn làm sao sống sót trốn được?

Mà một lớp phong thanh còn chưa tan, chuyện của Phương Hành và Diệp Cô Âm lại nhấc lên sóng lớn.

Diệp Cô Âm là ai?

Đây chính là Sở Vực đệ nhất thiên kiêu dưới Trúc Cơ, nhân vật chói mắt được người chú mục, tiên tử trong lòng không biết bao nhiêu thanh niên đồng lứa, có tin tức liên quan tới nàng, cho dù là một chuyện nhỏ, cũng truyền cực kỳ nhanh, cũng vì vậy, khi Phương Hành và nàng xảy ra ma sát, danh tiếng tựa như tưới dầu lên lửa, trong một đêm danh chấn Sở Vực.

Ba ngày sau, trong trấn nhỏ cách Bách Thú Tông không xa, trấn này tụ tập tán tu chuẩn bị vào núi săn giết yêu thú, cũng là địa phương tin tức truyền bá nhanh nhất, trong tửu quán, đang ngồi vây quanh mười mấy tu sĩ, ba năm người vây làm một bàn, trong đó một bàn đang khe khẽ nghị luận "tiểu ma đầu".

- Ngươi xác định, Diệp tiên tử thật thua?

Trên bàn, một đại hán áo lục thất kinh hỏi.

Một người mặc hôi sam, râu bạc uống một ngụm rượu, hắc hắc cười lạnh:

- A, Diệp tiên tử là dạng người bực nào? Băng Âm Cung là tồn tại ra sao? Nếu không tin tức xác thật, ai dám nói nhảm chuyện có liên quan tới các nàng? Lão phu là có tin tức xác thật, trước đó không lâu, Diệp tiên tử đúng là chịu thiệt ở trên tay tiểu ma đầu kia!

Đại hán thở dài nói:

- Ai, đáng tiếc, Diệp tiên tử cao ngạo, thiên phú kỳ tài, tục truyền nói tu vi ở Linh Động cảnh khó gặp địch thủ, có thể coi vô địch! Cho dù tỷ thí với Hầu Quỷ Môn và Tiếu Kiếm Minh cùng nàng nổi danh, cũng cực kỳ dễ dàng, chiếm cứ thượng phong, chỉ là bởi vì không muốn biểu hiện quá mức, mới đúng lúc thu tay, lấy thế hoà kết thúc mà thôi, hôm nay nàng đã nửa bước Trúc Cơ, vốn định lấy danh Linh Động vô địch thành công Trúc Cơ, khả năng tỏa sáng kỳ dị, ai nghĩ tới, lại thua?

Lão đầu cười nói:

- Hắc hắc, nếu chỉ thua thì thôi, các ngươi có biết tiểu ma đầu này là dạng người gì không? Nghe nói hắn ở Thanh Vân Tông liền hãm hại lừa gạt, không chuyện ác nào không làm, lại càng lưu tình khắp nơi, một bộ tâm địa gian giảo, hắn và Diệp tiên tử đồng thời bị vây ở Âm Ngục Uyên nửa tháng, đây chính là nửa tháng, cô nam quả nữ, ngươi nói hắn sẽ làm ra chuyện gì?

Đại hán nhất thời trợn tròn mắt:

- A ơ... Lời ấy là thật?

Không chỉ hắn, người chung quanh cũng dựng thẳng lỗ tai nghe.

Tin đồn như vậy, không thể nghi ngờ là thứ mọi người cảm thấy hứng thú nhất!

Chương 210: Kiếm chỉ Băng Âm Cung

Khi tu sĩ khắp nơi rối rít nghị luận việc ác của Phương Hành, còn có không biết bao nhiêu người nghiến răng nghiến lợi, muốn đem hắn bầm thây vạn đoạn, Phương Hành thì công khai ngồi ở đại điện Bách Thú Tông, cùng Kim Ô đối diện uống rượu.

Giờ khắc này, các đệ tử Bách Thú Tông ở bên ngoài sưu tầm tung tích của Phương Hành, thề phải giết tiểu quỷ này, làm đủ bộ dáng, nhưng Bách Thú Tông Tông chủ Ứng Sư Hống thì vẻ mặt chán nản đứng hầu ở bên cạnh, thỉnh thoảng bưng vò rượu tới rót cho Phương Hành...

- Hắc hắc, hắc hắc... Tông chủ, cũng cho ta một chén...

Kim Ô nhìn thấy Bách Thú Tông Tông chủ sa sút tinh thần, hắc hắc cười đểu, móng vuốt nâng chén để cho Ứng Sư Hống rót rượu cho nó.

Một năm trước, Kim Ô ở Bách Thú Tông đánh cắp Thú Vương Đỉnh, bị người đuổi giết, sợ chạy trối chết, nhưng một năm sau, dĩ nhiên quang minh chánh đại ngồi ở trong đại điện của Bách Thú Tông uống rượu, còn để Tông chủ rót rượu cho mình...

Kim Ô cảm giác nhân sinh gặp gỡ, thật sự là quá đặc sắc rồi!

Cùng lúc đó, cũng càng thêm bội phục Phương Hành!

Nói tới người này, cũng tặc vô cùng, ban đầu Phương Hành ngã vào Âm Ngục Uyên, nó vẫn canh giữ ở phế tích Yêu Thành, bất quá người Bách Thú Tông tìm tới, lại lặng lẽ núp vào, bất quá không trốn xa, vẫn chú ý động tĩnh của phế tích Yêu tộc, vốn tính toán, nếu Phương Hành chết ở bên trong thì thôi, nếu có thể sống đi ra ngoài, liền xem có cơ hội cứu hắn hay không.

Lại không nghĩ rằng, Phương Hành thoát khốn, thế nhưng còn cường thế hơn, khi nó nhận được tin tức đuổi tới, rõ ràng phát hiện tiểu quỷ này đã giáo huấn Bách Thú Tông Tông chủ như nô tài, này thật đúng là để cho Kim Ô vừa mừng vừa sợ, càng về sau mới phát hiện Phương Hành đã thành công Trúc Cơ, trong lòng quả thực quá sùng bái, hấp tấp đi theo hắn tới Hải Yêu Thành.

Mấy ngày nay, phía ngoài các loại tin tức truyền tới, hai người bọn họ thì ở Hải Yêu Thành ăn uống thả cửa, vô cùng thích ý.

- Ai...

Bách Thú Tông Tông chủ vô cùng chán nản, nâng bình rót đầy rượu cho Kim Ô, u oán nhìn nó một cái.

Lúc này Kim Ô đã khôi phục nguyên trạng, hắn tự nhiên nhận ra được, Kim Ô chính là ban đầu làm bộ bị Thú Vương Đỉnh của mình trấn áp, sau lại vừa dịp mình chưa chuẩn bị chạy trốn, thậm chí đánh cắp Thú Vương Đỉnh, chẳng qua không biết nó làm sao và tiểu ma đầu này đến cùng nhau? Hắn cũng không dám hỏi, chỉ mơ hồ cảm giác, trong khoảng thời gian này mình thật sự là xui xẻo.

- Chân dài đi chưa?

Phương Hành nhớ lại một chuyện, quay đầu hỏi Ứng Sư Hống.

Ứng Sư Hống vội trả lời:

- Ngày hôm qua Diệp tiên tử đã rời đi, vốn định chờ chúng ta chuẩn bị thỏa đáng, nàng mang theo Xảo Xảo rời đi, chẳng qua... đã trải qua chuyện này, nàng chỉ để lại một tấm Huyền Băng Lệnh, bảo Xảo Xảo đi Băng Âm Cung làm bằng chứng bái sư, sau đó độc thân rời đi, gần đây có rất nhiều lời đồn, tựa hồ tâm tình của nàng không tốt lắm...

- Hắc hắc, tâm tình tốt mới lạ...

Kim Ô cười mờ ám, nhìn Phương Hành tễ mi lộng nhãn, nói:

- Ngươi thật không có... làm gì chứ?

Vừa nghe lời này, ngay cả Ứng Sư Hống cũng dựng tai nghe.

Phương Hành trợn mắt nhìn Kim Ô nói:

- Tiểu gia là loại người này sao?

Kim Ô trợn mắt, nói:

- Ta cảm thấy phải!

Phương Hành khinh bỉ nhìn nó một cái, nói:

- Quá khinh thường tiểu gia rồi, nói cho ngươi biết, tiểu gia đời này cái gì cũng đoạt, nhưng không đoạt thứ này, lúc còn rất nhỏ, Tứ thúc thúc muốn dạy ta làm hái hoa tặc, thời điểm ta đang muốn học, Cửu thúc thúc tới nói cho ta biết, Tứ thúc là bởi vì dáng vẻ quá khó nhìn, không có nữ nhân để ý hắn mới đi làm hái hoa tặc, giống ta lớn lên đẹp trai như vậy, tương lai có một đám nữ nhân chạy theo, loại nào tìm không được? Căn bản không cần đi làm chuyện bỉ ổi như vậy...

Kim Ô ngạc nhiên:

- Ngươi tin hắn nói?

Phương Hành đắc ý nói:

- Đương nhiên tin, ngươi gặp qua người đẹp hơn tiểu gia sao?

Kim Ô khinh thường nói:

- Ngươi đẹp cái rắm!

Phương Hành giận dữ, quát hỏi Ứng Sư Hống:

- Tông chủ, ngươi bình luận xem, ta đẹp hay không?

Ứng Sư Hống đầu chảy mồ hôi lạnh, luôn miệng nói:

- Đẹp... Quả thực là ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang... Xinh đẹp như hoa...

Nhưng trong lòng đồng thời nghĩ:

- Ngươi đẹp cái rắm!

- Không hổ là người làm Tông chủ, rất có ánh mắt!

Phương Hành đắc ý, vỗ bả vai Ứng Sư Hống nói:

- Đúng rồi, chuyện ta nói sắp xếp xong xuôi chưa?

Ứng Sư Hống hơi ngưng thần, trịnh trọng trả lời:

- Đã chuẩn bị xong...

Vừa nói từ trong túi trữ vật lấy ra một bộ quần áo, đặt ở trước mặt Phương Hành.

Phương Hành thở dài, đứng dậy thay áo, rõ ràng là trang phục đệ tử tạp dịch của Bách Thú Tông, hắn nhìn chung quanh một chút, reo lên:

- Thật xấu, tiểu gia thật là càng làm càng kém, cuối cùng phải làm tạp dịch cho con gái ngươi...

Ứng Sư Hống im lặng, nghĩ thầm đây là ngươi kề đao vào cổ bắt ta đáp ứng, chẳng lẽ trách ta sao?

Đổi áo xong, Phương Hành nhìn Kim Ô đưa tay.

Kim Ô có chút đau lòng, nhưng vẫn đưa một cái mặt nạ màu đen tới, chính là Vạn La Quỷ Diện ban đầu Phương Hành đưa cho nó.

Vốn nó yêu thích bảo bối này không buông tay, quý như tính mạng, nhưng nghe nói kế hoạch của Phương Hành, vẫn chịu đau lòng trả lại cho hắn, dù sao mạng của tiểu quỷ này tương đối trọng yếu.

Phương Hành nhận lấy mặt nạ, lần nữa thử dò xét một phen, lúc này hắn đã thành công Trúc Cơ, nhìn lại mặt nạ cũng bất đồng trước kia, chất liệu cho tới pháp trận cấu tạo cũng nhất thanh nhị sở, chẳng qua dù như thế, vẫn còn có chút nhìn không thấu mặt nạ này, rõ ràng chỉ là một pháp khí trung phẩm, nhưng bởi vì chế tạo tinh kỳ, có thể chống đỡ thần thức của Trúc Cơ trung kỳ tra xét.

Lúc này tu vi đề cao, ánh mắt cũng cao theo không ít, Phương Hành lại nhìn ra, người chế tạo Vạn La Quỷ Diện, tất nhiên là một vị đại sư đúc khí đứng đầu, chẳng qua không biết tại sao lại chảy đến Pháp Khí Các của Thanh Vân Tông, bị mình lật ra ngoài, ở vị trí mi tâm khắc hai chữ "Vạn La" nho nhỏ, nói không chừng chính là tên của đại sư này.

Dò xét xong, Phương Hành mang mặt nạ lên mặt, vận chuyển linh lực rót vào trong đó.

Không lâu lắm, mặt nạ biến mất, hắn cũng trở thành một người khác, mười lăm mười sáu tuổi, môi mỏng mắt dài, vóc người thon gầy, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn bộ dáng bình thường, chẳng qua ánh mắt vẫn tặc quang tỏa sáng.

- Giống không?

Phương Hành đắc ý nhìn Ứng Sư Hống.

Ứng Sư Hống thấy bộ dáng kia, cũng khẽ kinh hãi, qua một hồi lâu mới nhẹ nhàng thở dài, gật đầu nói:

- Nếu không phải ta đã sớm biết, thật không nhìn ra nửa phần sơ hở... Trên thực tế, cho dù ta biết là ngươi, nhưng vô luận là khí tức hay bộ dáng, cũng nhìn không ra một chút sơ hở, thần thông biến hóa này quả nhiên lợi hại... Ngô, đúng rồi, ánh mắt phải thu liễm chút ít!

Kim Ô ở bên cạnh chen miệng nói:

- Trong đôi mắt tặc quang quá thịnh, quen thuộc đoán chừng liếc một cái là có thể nhận ra!

Phương Hành có chút im lặng, thở dài nói:

- Bản sắc anh hùng, không dễ đổi a!

Ứng Sư Hống nghe hai người bọn họ trêu đùa, thở dài nói:

- Phương công tử, ngươi giả mạo người này tên Tiểu Cửu, chính là một tạp dịch ở Ty Thú Giám, một trong năm hạ nhân theo Xảo Xảo đi tới Băng Âm Cung, sau khi Xảo Xảo thành công bái sư, sẽ lưu ở trong cung phụng dưỡng, quả thật có thể thành công lẻn vào Băng Âm Cung, bất quá dù sao thân phận thấp kém, sợ rằng bất lợi cho ngươi làm việc...

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Ngươi đừng quản, tiểu gia tự có tính toán!

- Tiểu nhân hiểu được...

Ứng Sư Hống có chút dừng lại, vừa chần chờ nói:

- Bất quá... Phương tiểu tiền bối, Xảo Xảo dù sao cũng là nữ nhi duy nhất của ta, Sư Hống cầu ngươi... Bất luận muốn đi Băng Âm Cung làm cái gì, ngàn vạn không nên liên lụy đến nàng...

Phương Hành nghe vậy, cười ha ha nói:

- Ngươi yên tâm, không chừng ta còn giúp nàng nữa!

Ứng Sư Hống khổ sở nghĩ thầm con gái của ta an an ổn ổn bái nhập Băng Âm Cung là tốt rồi, cũng không trông cậy vào ngươi giúp...

Thì ra Phương Hành nghe Ứng Xảo Xảo sắp sửa bái nhập Băng Âm Cung, liền có một chủ ý.

Đạo cơ của hắn bị Sát Linh ô nhiễm, phải mau sớm giải quyết vấn đề này, chẳng qua Tông chủ Trần Huyền Hoa đã nói, trong Sở Vực, có thể giải quyết vấn đề này, chỉ có Băng Âm Cung Hồ Cầm lão nhân, nhưng hắn còn chưa nghĩ làm sao đả động lão đầu này, đã đối chiến với đệ tử của hắn, mặc dù mình chiếm không ít tiện nghi, nhưng thù này đã kết.

Lúc ấy ở Âm Ngục Uyên, cùng hư ảnh của Hồ Cầm lão nhân nói chuyện, mặc dù mặt dày đòi

Hồ Cầm lão nhân một cái nhân tình, nhưng đối mặt Kim Đan cảnh, Phương Hành cũng không đủ nắm chắc làm cho người ta giữ lời, tự nhiên sẽ không ngu xuẩn đi tới cửa như vậy, vạn nhất người ta trở mặt, không để ý tới nhân tình này, muốn cái mạng nhỏ của mình, không phải là tự chui đầu vào lưới?

Cũng vì vậy, trực tiếp tới cửa đi cầu chữa bệnh là không khôn ngoan, Phương Hành nghĩ ra một biện pháp, mượn cơ hội Ứng Xảo Xảo bái sư, lẻn vào Băng Âm Cung dò xét một phen, lại đến tìm kiếm phương pháp hóa giải Sát Linh.

Hắn đã thương thảo với Đại Bằng Tà Vương, nếu Hồ Cầm lão nhân thật có cách giúp hắn hóa giải Sát Linh, không ngoài hai loại khả năng, một là tu hành công quyết kỳ lạ, có thể khắc chế Sát Linh, hai là trên tay có pháp bảo, có thể trợ giúp Phương Hành hóa giải Sát Linh, mà chủ ý của Phương Hành cũng đơn giản, nếu có công quyết tương ứng có thể hóa giải, vậy thì trộm công quyết.

Nếu là pháp bảo có thể hóa giải, vậy thì trộm pháp bảo.

Nói tóm lại, Băng Âm Cung là phải đi.

Bất quá Băng Âm Cung có Kim Đan cảnh trấn giữ, lớn hơn Thanh Vân Tông và Điệp Huyễn

Cộc không biết bao nhiêu, có thể nói Sở Vực đệ nhất đại tông, đừng nói trộm pháp bảo, coi như lẻn vào trong đó cũng không phải chuyện dễ, tìm một thân phận lừa dối đi vào, là cực kỳ cần thiết, đúng lúc Ứng Sư Hống rơi vào trong tay hắn, liền thuận thế có kế hoạch này.

Hôm nay, bị hắn và Đại Bằng Tà Vương bắt buộc, Ứng Sư Hống khắc pháp ấn vào Vạn Linh Kỳ, thần niệm đã cùng yêu linh dung hợp, có yêu linh pháp ấn, tương đương khống chế được hắn, cho nên Phương Hành không sợ Ứng Sư Hống làm cái gì, dĩ nhiên, để hồi báo hắn giúp, Phương Hành lưu lại Cửu Đầu Sư yêu linh cho đối phương, không có mạnh mẽ lấy đi.

Chương 211: Nhân sinh bi ai

Ngày lên đường đã xác định là ba ngày sau, Phương Hành tạm thời núp ở trong Bách Thú Tông đợi chờ thời khắc lên đường.

Trong khoảng thời gian này hắn cũng không nhàn rỗi, hỏi thăm tất cả tin tức có thể hỏi thăm được liên quan tới Hồ Cầm lão nhân, lại phát hiện lão đầu này cũng rất có sắc thái truyền kỳ, nghe nói hắn đi lên từ chốn bần cùng, vốn là một lão nhân phàm tục đi khắp hang cùng ngõ hẻm diễn xiếc, nghèo rớt mùng tơi cả nửa đời, thời điểm năm mươi tuổi, trong lúc vô tình chiếm được một vị tán tu truyền thừa, từ đó bước vào con đường tu hành.

Một lão đầu tuổi đã trên năm mươi, không có chút căn cơ, không có chút tài nguyên, cũng không có minh sư chỉ điểm, nhưng hắn hết lần này tới lần khác dựa vào pháp quyết mà vị tán tu kia lưu lại tu luyện, nhất phi trùng thiên, dương danh Sở Vực, sau đó lấy thân Trúc Cơ bái nhập Băng Âm Cung, trảm yêu trừ ma, uy danh càng thịnh, sau đó làm Băng Âm Cung Cung chủ trăm năm, mới chán ghét thế sự, từ đó ẩn lui, rất ít xuất đầu lộ diện.

Hôm nay trăm năm trôi qua, danh tiếng của Hồ Cầm lão nhân cũng không bị người quên lãng, ngược lại càng thêm thần bí, danh hiệu đứng đầu Sở Vực, cũng là trong lúc này dựng lên, thân phận tôn quý, tu hành giới còn có lời đồn đãi, ngay cả người Phù Diêu Cung đi tới Sở Vực, chỗ thứ nhất cũng là Băng Âm Cung, gặp Hồ Cầm lão tiên sinh cũng phải bình lễ, không dám ỷ vào thân phận của mình.

Hồ Cầm đời này, cũng cực ít thu đồ, Băng Âm Cung ngày càng lớn mạnh, mặc dù trên danh nghĩa vẫn cùng Thanh Vân Tông, Đại Diễn Tông xưng ba đại tông môn, nhưng trên thực tế đã mơ hồ đứng trên hai tông còn lại, đệ tử trong cung tư chất siêu quần không biết bao nhiêu, nhưng trong mấy trăm năm, hắn lại chỉ thu ba đệ tử, trong đó đại đệ tử đã trở thành Băng Âm Cung Cung chủ hiện tại, nhị đệ tử thì vốn là một đời thiên kiêu, nhưng thời điểm cùng người tranh phong đấu pháp bỏ mình đạo tiêu, tam đệ tử chính là Sở Vực Linh Động đệ nhất thiên kiêu Diệp Cô Âm.

Nói như vậy, Ứng Xảo Xảo có thể bái vào môn hạ của hắn, có thể nói là một bước lên trời.

Chỉ riêng danh tiếng đệ tử của Hồ Cầm lão nhân, đã mạnh hơn nàng hiện ở Bách Thú Tông làm tiểu công chúa rất nhiều lần.

Bất quá nghe Ứng Sư Hống giảng giải nguyên nhân Ứng Xảo Xảo có thể bái vào môn hạ của Hồ Cầm lão nhân, Phương Hành cảm thấy có chút cổ quái, thì ra Ứng Xảo Xảo có thể bái nhập Băng Âm Cung, không phải Ứng Sư Hống đi thông môn lộ, mà là vị Thái Thượng Trưởng lão gần trăm năm không hiện thế kia, chủ động truyền thư tới đây, bảo nghe nói Ứng Xảo Xảo thiên tư không tệ, nổi lên lòng ái tài, muốn thu nàng làm đệ tử.

Với Ứng Sư Hống mà nói, con gái của mình có thể bái nhập người đứng đầu Sở Vực, không cần cả đời sống ở trong tiểu tông môn như Bách Thú Tông, tự nhiên vui vô cùng, vội vàng đáp ứng, nhưng Phương Hành mơ hồ cảm thấy không đúng.

Tu hành giới, tiền lệ lão quái tu vi thâm hậu, bởi vì mến tài, muốn nhận một thiên tài làm đồ đệ tự nhiên là có, hơn nữa còn không ít, chỉ là có tư cách được lão quái tranh đoạt, không có chỗ nào mà không phải thiên kiêu kỳ tài. Mà Ứng Xảo Xảo, Phương Hành đã gặp qua, mặc dù thiên tư của nàng không tệ, nhưng nếu đem so sánh, nói riêng về tư chất, so sánh với mình năm đó chỉ sàn sàn nhau, nhưng nếu so với Diệp Cô Âm, quả thực chính là chim sẻ so với phượng hoàng...

Thiên tư bực này tựa hồ còn không đạt tới mức có thể được Băng Âm Cung Thái Thượng Trưởng lão chủ động gửi thư thu làm đệ tử.

Vấn đề này có chút không thông, Phương Hành cũng không suy nghĩ sâu xa.

Cách thời gian lên đường còn ba ngày, Phương Hành nhàn rỗi không có chuyện gì, cũng âm thầm chuẩn bị.

Đầu tiên nghĩ tới, là dấu Kinh Hoàng Cầm của Diệp Cô Âm đi, phương pháp cũng rất đơn giản, ở ngoài Kinh Hoàng Cầm, phủ lên một tầng huyền thiết, rèn thành bộ dáng một cái Độc Cước Đồng Nhân Giáo, lại ở phía ngoài huyền thiết, để cho Đại Bằng Tà Vương khắc đầy ký hiệu, vừa có thể tăng cường uy lực, cũng có thể ngăn cách người khác cảm ứng được khí tức của Kinh Hoàng Cầm trong nội bộ huyền thiết.

Đại Bằng Tà Vương lời thề son sắt bảo đảm, có ký hiệu do chính hắn khắc, Kim Đan bình thường, căn bản không phát hiện được sơ hở.

Phương Hành cũng không có cách nào, Kinh Hoàng Cầm là một huyền khí thượng phẩm, giá trị liên thành, tự nhiên không thể tùy tiện bỏ đi, nhưng bảo bối này hết lần này tới lần khác không cách nào bỏ vào trong túi trữ vật, chỉ có thể dùng biện pháp này mang ở trên người.

Sau đó Phương Hành buộc Ứng Sư Hống mở ra linh khố của Bách Thú Tông, vơ vét không ít thứ tốt, lấy làm vật tu luyện.

Hôm nay hắn đã thành công Trúc Cơ, tài nguyên tu luyện Linh Động cảnh lúc trước trên căn bản vô dụng rồi, chỉ có thể bắt đầu tích lũy tài nguyên, mặc dù ban đầu cướp sạch sơn cốc của ba vị Trúc Cơ, cũng nhận được một chút đan dược và linh thạch thượng phẩm mà Trúc Cơ cảnh tu hành, nhưng xa xa không đủ dùng, dù sao hắn căn cơ vững chắc, mặc dù đạo cơ bị Sát Linh ô nhiễm, nhưng bản chất vẫn nguyên như cũ, chính là đạo cơ màu tím, hơn tu sĩ bình thường vô số lần, đan dược và linh thạch Trúc Cơ bình thường tu hành, đối với hắn mà nói tác dụng không lớn, chỉ có thể bổ sung một chút linh khí hao phí trong ngày thường mà thôi, nếu muốn ngưng tụ tầng đạo cơ thứ hai, còn cần rất nhiều tài nguyên chất lượng tốt.

Dĩ nhiên, thật đáng tiếc chính là, ở Bách Thú Tông, tư nguyên cho đệ tử Linh Động cảnh tu hành có lẽ không thiếu, nhưng thích hợp Trúc Cơ cảnh tu luyện lại không nhiều, Phương Hành vơ vét cả bảo khố của Ứng Sư Hống, để Ứng Sư Hống đau đến xoay người không đành lòng nhìn, kết quả đạt được Phương Hành lại không hài lòng, cảm giác chẳng qua là tạm được, có chút ít còn hơn không mà thôi...

Nói tóm lại, hai người một cái mắng đối phương cường đạo, một cái mắng đối phương đói rách!

Cũng may, ba ngày thoáng một cái đã qua, tiểu ma đầu này rốt cục đi rồi.

Sáng sớm ngày thứ ba, đệ tử toàn tông tụ tập đến quảng trường, đưa Ứng Xảo Xảo lên đường.

Trên quảng trường, có một pháp thuyền dài chừng ba mươi trượng, là pháp khí đưa đám người Phương Hành rời Bách Thú Tông, mặc dù chỉ là pháp khí trung phẩm, nhưng được cái rộng rãi, thư thích, dù sao Bột Hải quốc tới Băng Âm Cung cự ly cũng không gần, dù là Trúc Cơ cảnh cũng không nguyện ngồi mây mà bay, vẫn là ngồi pháp khí thoải mái, còn không hao phí linh lực.

Ứng Xảo Xảo và Mạc Da trưởng lão chịu trách nhiệm hộ tống, cùng với hạ nhân sắp theo Ứng Xảo Xảo cùng nhau đi tới Băng Âm Cung từng cái trèo lên thuyền, bao gồm Phương Hành giả mạo "Tiểu Cửu", tổng cộng có năm tên hạ nhân đi theo, trong đó hai người chính là hai lão bà tử, chịu trách nhiệm thiếp thân chiếu cố Ứng Xảo Xảo, ba cái còn lại là người ở, chia ra chịu trách nhiệm "tự cầm", "ăn uống", "mua bán".

Phương Hành phân đến chức trách là tự cầm, chính là sau khi tiến vào Băng Âm Cung, chịu trách nhiệm giúp Ứng Xảo Xảo nuôi nấng linh cầm.

Ở trước lúc tới Băng Âm Cung, hắn cũng không cần phiền toái, lúc này linh cầm đã dùng Quy Tức Đan, đặt ở trong túi trữ vật.

- Phụ thân, Xảo Xảo đi, ngài bảo trọng!

Trước khi đi, Ứng Xảo Xảo nhìn Ứng Sư Hống cúi chào, nhẹ nói.

Sau khi trải qua sự tình Sở Chiêu Dương chết thảm ở trước mặt nàng, tính tình của tiểu cô nương này lại đại biến, từ tính tình tinh quái trở nên trầm mặc ít nói, lúc từ biệt phụ thân, vẻ mặt cũng không biến hóa quá lớn.

- Tốt, Xảo Xảo, lần này đi Băng Âm Cung bái sư, cần nghe lời của Mạc Da trưởng lão...

Ứng Sư Hống cũng than nhẹ một tiếng, phân phó Ứng Xảo Xảo một câu, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành, lộ ra vẻ cầu khẩn.

Phương Hành liếc mắt, xoay người sang chỗ khác.

Nghĩ thầm mình dựa thế tiến vào Băng Âm Cung mà thôi, người này lại như muốn gửi gắm con gái cho mình, quá đáng ghét.

- Tông chủ, chúng ta lên đường...

Mạc Da trưởng lão hành lễ, sau đó quát to một tiếng, thúc dục pháp nguyên trên thuyền.

Pháp thuyền ùng ùng bay lên, tựa như một cung điện khổng lồ, lao về xa xa.

Đệ tử Bách Thú Tông ở phía dưới, nhất tề khom người đưa tiễn.

Mây trôi vạn dặm, kình phong ập tới, cảnh sắc sông núi trên mặt đất nhanh chóng xẹt qua.

Người tu hành phi hành, có đôi khi cũng là một chuyện rất nhàm chán, dù sao địa vực quá lớn, cho dù lấy tốc độ kinh người của hồng tước, từ Bột Hải quốc chạy tới bắc bộ Sở Vực Băng Âm Cung, cũng cần thời gian gần một tháng, lại tương đối nhàm chán, Phương Hành cảm thấy chán, cả ngày ngồi ở đuôi pháp thuyền, uống rượu, nhìn lưu vân tịch hà đầy trời.

- Ai, nhân sinh thật bi ai...

Nhìn nhìn, Phương Hành không khỏi cảm thán, ngửa mặt lên trời thở dài.

Cảm giác mình rõ ràng đã thành công Trúc Cơ, nên cùng Kim Ô xông xáo giang hồ, đánh cướp nơi nơi, bây giờ lại bị ép giả trang thành người hầu, cùng đi Băng Âm Cung quỷ quái cầu người chữa bệnh, ông trời thật sự là quá tàn nhẫn.

- Nhân sinh của ngươi có cái gì đáng buồn?

Một thanh âm nhàn nhạt vang lên, lại thấy hồng ảnh xuất hiện ở bên mạn thuyền khác, chính là Ứng Xảo Xảo, nàng đã đổi sang hồng trang xinh đẹp, lần đầu tiên Phương Hành thấy nàng mặc như vậy, vết sẹo trên mặt cũng đã tốt, gương mặt trở nên bóng loáng như đồ sứ, nhưng vẻ mặt quỷ linh tinh quái đã không thấy, trông rất ưu thương, ánh mắt ảm đạm, nhìn mây bay ở ngoài thuyền.

Nàng ở trong khoang thuyền bị đè nén, trong lúc vô tình đi tới đuôi thuyền hóng gió, vừa vặn nghe Phương Hành kêu rên một tiếng.

Theo Ứng Xảo Xảo, sau khi mình gặp được tiểu ma đầu kia, mới bắt đầu nhân sinh bi ai nhất, tên người hầu rãnh rỗi không có chuyện gì núp ở phía sau pháp thuyền uống rượu, có cái gì đáng buồn, liền thuận miệng hỏi một câu.

Phương Hành sớm phát hiện Ứng Xảo Xảo, chẳng qua là không phản ứng đến nàng, liếc mắt, lười biếng nói:

- Dù sao cũng bi ai hơn ngươi!

Ứng Xảo Xảo thấy người này hờ hững với mình, trong lòng cũng cảm thấy có chút mới mẻ, khẽ tựa vào mép thuyền, thản nhiên nói:

- Ngươi biết cái gì là bi thương buồn bã sao? Biết không? Hung nô trung thành nhất cùng Chiêu Dương ca ca thương yêu ta nhất, đều bị một tiểu ma đầu hung ác giết, ta mỗi ngày mỗi đêm mơ ác mộng, trong mộng tất cả đều là tiếng cười của tiểu ma đầu kia, mỗi lần tỉnh lại là một thân mồ hôi lạnh... Ta... Ta hận không thể giết chết tiểu ma đầu kia, hận không thể... đem hắn bầm thây vạn đoạn...

Nhưng mà...

Nói tới đây, nàng hơi ngẩn ra, tựa hồ mình cũng không kịp phản ứng, rõ ràng là bình thường vô luận người khác an ủi như thế nào, cũng sẽ không nói ra, làm sao ở trước mặt hạ nhân kia không biết lễ số nói ra?

Phương Hành nghe, vẻ mặt lại ngẩn ngơ, vội vàng xoay người lại, vẻ mặt trịnh trọng, lời nói thấm thía nói:

- Tiểu muội muội, ngươi như vậy không đúng, phải học cách buông bỏ cừu hận mới được...

Ứng Xảo Xảo ngẩn ra, không nghĩ tới hắn nói với mình cái này, cười lạnh nói:

- Tại sao?

Phương Hành rất chân thành nói:

- Bởi vì nếu ngươi không buông cừu hận xuống, nhân sinh sẽ càng thêm bi ai!

Chương 212: Người tốt nhất với mình

Khuyên Ứng Xảo Xảo buông xuống cừu hận, là lời thật lòng hiếm có của Phương Hành, hắn không có thói quen để lại mầm tai vạ, vừa nghe Ứng Xảo Xảo hận ý với mình nhiều như thế, suýt nữa vung tay ném nàng xuống pháp thuyền.

Bất quá nghĩ nghĩ, mình còn phải dựa vào tiểu nha đầu này lẻn vào Băng Âm Cung, hơn nữa cha nàng đã là người của mình, cho nên vẫn khuyên nàng buông bỏ cừu hận.

Ứng Xảo Xảo bởi vì một câu "buông bỏ cừu hận" của Phương Hành, trong bụng hỏa khí tăng lên, câu "tại sao" kia, đã mang theo tức giận, nhưng nghe Phương Hành đưa ra câu trả lời là "nếu không ngươi sẽ càng thêm bi ai", cả người nhất thời hơi ngẩn ra, theo bản năng nói:

- Tiểu ma đầu này đã làm hại ta thảm như vậy, còn có thể để cho ta bi ai hơn sao?

Phương Hành trịnh trọng nói:

- Ngươi nghĩ đi, ngươi hận hắn như thế, nhất định sẽ lại đi chọc hắn, mà hắn lợi hại như vậy, ngươi không làm gì được hắn thì sao? Vạn nhất hắn lại giết cha ngươi thì sao, chẳng phải là càng thêm bi ai?

Ứng Xảo Xảo hừ một tiếng nói:

- Hắn làm sao có thể là đối thủ của phụ thân ta?

Phương Hành nói:

- Vậy cũng không nhất định!

Ứng Xảo Xảo nói:

- Hắn nhất định không phải đối thủ của phụ thân ta!

Phương Hành im lặng, nói:

- Vậy cũng tốt, vậy vạn nhất hắn giết ngươi thì sao?

Ứng Xảo Xảo nghẹn đỏ mặt, lớn tiếng nói:

- Ta không sợ chết!

Phương Hành nói:

- Vậy nếu cởi hết quần áo treo ngươi ở trên cây thì sao?

Sắc mặt Ứng Xảo Xảo đại biến, cả kinh nói:

- Hắn... Hắn sao có thể làm chuyện quá mức như vậy?

Phương Hành nói:

- Là ngươi chủ động trêu chọc người ta, người ta làm gì cũng không tính quá mức!

Ứng Xảo Xảo cảm giác không phản bác được, một loại cảm giác vô lực từ đáy lòng nàng dâng lên.

Trên thực tế, tâm tư nữ tử vô cùng khó đoán, lần đầu tiên nàng ở Loạn Hoang Sơn bị Phương Hành rạch mặt, tự nhiên là hận

Phương Hành muốn chết. Mà lần thứ hai, tiểu ma đầu từ trên trời giáng xuống, một đao chặt đầu Sở Chiêu Dương, ở trong suy nghĩ của nàng cực kỳ cường đại, mà cái đầu kia hết lần này tới lần khác bay đến trên tay nàng, máu tươi phun vào người, cũng làm cho nàng cảm nhận được sợ hãi thật sâu.

Người khác khuyên nàng, luôn nói tu hành tốt, tương lai có thể giết chết tiểu ma đầu này.

Nhưng trong nội tâm Ứng Xảo Xảo lại cực sợ tiểu ma đầu kia, mới vừa rồi nàng trong lúc vô tình nói ra lời kia, phía trước là nói mình hận Phương Hành như thế nào, phía sau "nhưng mà", thật ra là muốn nói, mình hận hắn như thế, nhưng hết lần này tới lần khác vừa nghĩ tới hắn đã sợ muốn chết, thậm chí ngay cả ý nghĩ báo thù giúp Chiêu Dương ca ca cũng không có, đây mới thực là bi ai.

Hôm nay Phương Hành chỉ nói mình lợi hại, khuyên Ứng Xảo Xảo thu lòng báo thù, lại hợp ý nghĩ trong nội tâm Ứng Xảo Xảo.

Bất quá, rốt cuộc vẫn là lòng tự ái cao, ngẩn ngơ một lát, liền cả giận nói:

- Tại sao ngươi giúp hắn nói chuyện?

Phương Hành nói:

- Trời đất chứng giám, ta đây là muốn tốt cho ngươi!

Trong lòng nghĩ, nếu không phải cần nhờ ngươi, ta đã ném ngươi xuống rồi.

- Tốt với ta?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, cảm thấy hạ nhân này nói chuyện rất thật tình, trong lòng lại có chút ấm áp.

Khẽ quay mặt, bỗng nhiên đưa tay bắt tới hồ lô rượu của Phương Hành, nói:

- Cho ta uống rượu của ngươi!

Phương Hành không nỡ, đây là linh tửu hắn ngâm, phất tay gạt tay nàng nói:

- Tiểu nha đầu uống rượu cái rắm!

Ứng Xảo Xảo trừng mắt nói:

- Ta là tiểu thư của ngươi, ngươi dám gọi ta nha đầu, còn không cho ta uống rượu?

Phương Hành che đầu, thở dài nói:

- Ngươi cũng dùng thân phận tới dọa ta, nhân sinh của ta thật con mẹ nó bi ai...

Trong lòng suy nghĩ có nên ném nha đầu chết tiệt này xuống hay không!

Ứng Xảo Xảo nghe vậy, cũng cảm giác áy náy, cảm thấy mặc dù hạ nhân này thô lỗ vô lý, lại muốn tốt cho mình, không cho mình uống rượu, là cảm giác mình còn quá nhỏ, uống rượu đối với thân thể không tốt, cảm giác giống như Hung Nô, có chút đần, có chút hung, nhưng cực kỳ trung thành với mình, khó trách phụ thân chuyên môn chỉ định hắn theo mình đi Băng Âm Cung.

- Tốt lắm, ta không trách ngươi xưng hô ta như thế nào, nhưng mà ta muốn uống rượu!

Ứng Xảo Xảo mân mê miệng nhỏ, hơi lộ ra tính tình điêu ngoa trước kia.

- Uống uống uống, ta để cho ngươi uống, uống tới chết cũng được!

Phương Hành chắp tay sau lưng đi vào khoang thuyền, kéo bình tới đây, lại là rượu ngon của Mạc Da trưởng lão đặt ở trên pháp thuyền, tên Lục Dương Xuân, lấy sáu loại nội đan yêu thú luyện chế, bất quá loại linh tửu này chế biến cực kỳ xảo diệu, độ rượu khống chế ở một trình độ liệt mà không thương, không như linh tửu của Phương Hành, trừ hắn và Kim Ô, người bình thường căn bản không có cách nào uống.

- Ngươi...

Ứng Xảo Xảo nhìn Phương Hành ôm vò rượu

tới, hốc mắt bỗng nhiên có chút hồng.

- Con mẹ nó rượu cũng cho ngươi rồi, ngươi còn khóc cái trứng?

Phương Hành có chút giận, đẩy vò rượu tới trước người Ứng Xảo Xảo.

Ứng Xảo Xảo không nhận, quật cường nói:

- Ta muốn uống loại rượu vớ vẩn của ngươi cơ!

Phương Hành nói:

- Thúi lắm, rượu này mới là vớ vẩn, của ta là rượu ngon, không cho ngươi uống!

Ứng Xảo Xảo quật cường một hồi, vẫn yên lặng đưa tay, nhận lấy vò rượu.

Phương Hành không biết, lúc này tâm linh của Ứng Xảo Xảo cực kỳ yếu ớt, cộng thêm năng lực liên tưởng phong phú, mới vừa một cử động của hắn, lại để cho Ứng Xảo Xảo nhớ lại trước đây thật lâu, nàng thấy Hung Nô đứng ở chuồng ngựa uống rượu, cảm thấy rất vui, chạy tới nói muốn uống rượu, nhưng Hung Nô không cho, mà chạy vào thiện đường, trộm tới một vò rượu ngon cho nàng.

Sau đó Hung Nô bị phát hiện trộm rượu, bị người đánh hai roi, nhưng cũng để cho Ứng Xảo Xảo nhớ sự kiện kia.

Sau đó nàng từng uống loại rượu kia của Hung Nô, vừa chua lại chát, một chút cũng không dễ uống.

Giờ khắc này Phương Hành biểu hiện, lại làm cho nàng lần nữa nhớ tới cảm giác này, hạ nhân hung ác này, quả nhiên rất giống Hung Nô, hắn tất nhiên là cảm thấy rượu hạ nhân uống, không xứng với thân phận của mình, mới liều mạng bị Mạc Da trưởng lão trừng phạt, chạy đi trộm rượu... Bất quá lúc ấy Hung Nô trộm một vò, hắn trực tiếp trộm hai vò, lá gan lớn hơn Hung Nô nhiều.

Phương Hành ngồi ở bên mép thuyền, đẩy nút lọ nếm thử một miếng, chép miệng, cảm thấy mùi vị quá nhạt.

Ứng Xảo Xảo cho rằng hắn chưa từng uống loại rượu ngon này, bộ dạng thật đáng yêu, khẽ mỉm cười, ngồi xuống ở bên cạnh hắn.

Gió mát quất vào mặt, ánh nắng chiều đầy trời, không trung đã có tinh thần dần dần thắp sáng.

- Ngươi nói nhân sinh của ngươi rất đau xót, là chuyện gì xảy ra? Tài nguyên tu hành không đủ sao?

Ứng Xảo Xảo trầm mặc ngồi một hồi, nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

Tất cả người hầu đi theo nàng đều có tu vi, nếu không cũng không đủ năng lực làm việc hoặc bán mạng thay nàng, nhưng những người này lại là đệ tử ngoại môn, ở Bách Thú Tông thân phận tương đối thấp, thường xuyên rầu rỉ vì tài nguyên.

Phương Hành quyết định nhân cơ hội giáo dục nàng, nói:

- Đúng vậy, không giống đại tiểu thư như ngươi...

Ứng Xảo Xảo cười hì hì nói:

- Ta bình thường dùng linh thạch trung phẩm tu luyện, ngươi có muốn không?

Vừa nói vừa lấy ra ba viên linh thạch, đưa tới trước mặt Phương Hành.

Phương Hành nghẹn một chút, nghĩ thầm hiện tại tiểu gia khen thưởng người khác cũng dùng linh thạch thượng phẩm rồi...

Ứng Xảo Xảo đặt linh thạch ở trên tay hắn, nói:

- Đừng lo lắng, nếu Mạc Da trưởng lão có hỏi, nói là ta thưởng ngươi, sau này nếu ngươi thiếu tài nguyên tu hành, cứ tới chỗ của ta!

Nói xong quay đầu đi chỗ khác, nhìn không trung điểm điểm tinh thần, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi:

- Ngươi từng có loại cảm giác vô cùng ghét một người, nhưng lại cực kỳ sợ hắn chưa?

Phương Hành theo bản năng suy nghĩ một chút, nói:

- Lúc còn nhỏ từng có, ta có chín thúc thúc, rất tốt với ta, mọi người ở trong sơn cốc, uống rượu đánh nhau, trêu chọc pha trò, cuộc sống rất vui, nhưng sau đó bỗng nhiên có một người rất lợi hại, giết tất cả bọn họ, ta sợ hãi từ trong mật đạo chui ra, lúc ấy vô cùng hận hắn, nhưng sợ hắn sẽ đuổi theo...

Ứng Xảo Xảo nghe ngây ngốc, vội vàng hỏi:

- Sau đó?

Phương Hành vừa định nói "dau đó ta làm thịt hắn ", chợt nhớ tới nói như vậy, mình sẽ bại lộ, liền cười hắc hắc nói:

- Sau đó không phải ta đến Bách Thú Tông các ngươi sao...

- Ác nhân kia đâu?

Ứng Xảo Xảo quay đầu hỏi, tựa hồ rất ân cần, không có phát hiện mình cách Phương Hành rất gần, lông mi sắp đụng phải mũi của hắn.

- Sau đó hắn đã chết!

Phương Hành thản nhiên nói.

Ứng Xảo Xảo thở ra, nói:

- Thật tốt, có người thay ngươi báo thù!

An tĩnh một hồi, nàng nhẹ giọng nói:

- Ngươi cũng rất thương tâm a? Ta biết ngươi muốn khuyên ta, ác nhân tự nhiên sẽ gặp báo ứng, cho nên không cần nhất định đi tìm hắn báo thù sao, thật ra thì ta cũng không dám, ta vừa nghĩ tới hắn đã sợ, có đôi khi nửa đêm mơ tới hắn, sẽ sợ tới không dám ngủ tiếp...

Một bên nhẹ nhàng nói, thanh âm của nàng càng lúc càng thấp, đầu khẽ tựa vào trên bả vai Phương Hành.

- Muốn ngủ thì trở về phòng ngủ...

- Không cần, ngươi cho ta dựa một hồi...

- Vai ta mỏi...

Phương Hành quay đầu mắng nàng, nhưng thấy Ứng Xảo Xảo nhắm mắt, hai hàng nước mắt long lanh chảy trên gương mặt.

Lúc này trong khoang thuyền, hai bà tử thấy tiểu thư không trở lại, đi ra tìm, nhưng bỗng nhiên nghe được nơi xa bỗng nhiên truyền đến linh khí ba động kịch liệt, lại thấy trên bầu trời đêm, có một chiếc chiến xa khổng lồ màu bạc xé rách không trung, ùng ùng lao đến pháp thuyền, suýt nữa đâm vào

- Không tốt, phía trước có pháp thuyền...

Trên chiến xa màu bạc có người quát lạnh, sau đó chiến xa đột nhiên lách qua, sát qua trước mặt pháp thuyền.

Chẳng qua chiến xa dù sao quá lớn, ước chừng là gấp ba pháp thuyền, hơn nữa tựa hồ mới vừa thi triển thuấn di, vừa xuất hiện, mang ra kình phong kịch liệt, sức gió mạnh cơ hồ lật ngược pháp thuyền, Ứng Xảo Xảo tựa vào trên bả vai Phương Hành thét kinh hãi, cả người ngã bay ra ngoài, ánh mắt Phương Hành lạnh lẽo, kéo nàng trở về trong lòng ngực của mình.

- Đạo hữu phương nào, lại va pháp thuyền của Bách Thú Tông ta?

Trong nháy mắt này, Mạc Da trưởng lão một mực nhắm mắt đả tọa đột nhiên bay ra pháp thuyền, đứng trên không trung hét lớn.

- Ha ha, Bách Thú Tông? Tiểu tông môn ở Bột Hải quốc sao? Chớ cản đường, chúng ta đang vội lên đường!

Trên chiến xa, truyền đến một thanh âm có chút không yên, tựa hồ người trên chiến xa thấy suýt nữa đụng vào pháp thuyền, vốn có chút lo lắng, bất quá nghe nói đây là pháp thuyền của Bách Thú Tông, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Chương 213: Bái sư Băng Âm Cung

- Các ngươi là người tông nào? Đụng vào pháp thuyền chúng ta, lại không xin lỗi, còn bắt chúng ta nhường đường?

Mạc Da trưởng lão có chút tức giận, khí tức phóng ra, uy áp về phía chiến xa.

Chiến xa màu bạc ngừng lại, trôi nổi ở trong hư không, cao chừng mười trượng, dài hai mươi trượng, xung quanh tỏa sáng, vẽ ký hiệu phiền phức, linh thạch tác dụng bất đồng vây quanh ở trên sườn xe, xếp hàng bố trí thành pháp trận, cũng chính là những pháp trận cao quý kia, khiến cho chiến xa có khả năng thuấn di hư không, chỉ bất quá mặc dù chiến xa ngừng lại, nhưng người trên xe không có ý tứ lộ diện, đối mặt với Mạc Da trưởng lão uy áp, đối phương thậm chí cảm giác giống như trò cười, không phát giác gì.

- Một Trúc Cơ sơ kỳ, cũng dám cản đường trước chiến xa của Mạc gia?

Trong chiến xa, một thanh âm cười lạnh truyền ra, một đạo khí tức bắn mạnh, phô thiên cái địa.

- Trúc Cơ trung kỳ...

Mạc Da trưởng lão nhất thời kinh hãi, sắc mặt chợt biến.

Thực lực bị người ta chèn ép, tâm tư muốn đối phương nói xin lỗi nhất thời phai nhạt rất nhiều, bất quá cứ như chịu thiệt, cũng có chút không cam lòng, dừng một chút mới nói:

- Chẳng lẽ là Bách Lý Quốc Mạc gia? Đạo hữu, không cần khinh người như vậy, chuyến này chúng ta hộ tống con gái của tông chủ đi Băng Âm Cung Hồ Cầm lão tiền bối bái sư, ngươi không nể mặt như thế không hay lắm đâu!

Khẩu khí của hắn đã có chút ít yếu thế, Bách Lý Quốc cũng là một nước nhỏ ở ngoài rìa Sở Vực, kỳ danh "Bách Lý", chính là chỉ quốc độ nhỏ hẹp, bất quá Bách Lý có linh quáng, có thể khai thác linh thạch, tu sĩ trong nước có chút giàu có, mà Bách Lý Quốc Mạc gia, chính là một trong mấy đại thế gia của Bách Lý Quốc, thực lực gia tộc rất mạnh, tục truyền có Kim Đan lão tổ trấn giữ, không thể khinh thường.

Hơn nữa đối phương có tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ ở đây, Mạc Da trưởng lão tự nhiên không dám gây sự với đối phương, bất quá trực tiếp thối lui thì mất hết thể diện, liền đưa ra chuyện Ứng Xảo Xảo muốn đi Băng Âm Cung bái sư, muốn dùng danh tiếng của Hồ Cầm lão nhân hù dọa đối phương.

- Sao? Các ngươi cũng đi Băng Âm Cung bái sư?

Trong chiến xa vang lên một thanh âm kinh ngạc, bỗng nhiên cửa xe mở ra. Hai nhân ảnh từ bên trong bay ra, là một lão giả cùng một người tuổi trẻ chân đạp cổ kiếm màu trắng, lão giả kia chính là Trúc Cơ trung kỳ, hiển nhiên chính là người vừa rồi phóng ra khí tức đè ép Mạc Da trưởng lão, mà người tuổi trẻ kia lại là Linh Động tầng chín, khí phái bất phàm.

Người tuổi trẻ đạp kiếm bay tới pháp thuyền, thản nhiên nói:

- Bái sư là vị nào, mời đi ra gặp mặt!

Mạc Da trưởng lão âm thầm kinh hãi, vội vàng lướt đến, ngăn ở trước pháp thuyền, trầm giọng nói:

- Đạo hữu có ý gì?

Lão giả Trúc Cơ trung kỳ cười cười nói:

- Ngươi không cần sợ, vị này chính là thiên kiêu Mạc Dương của Mạc gia chúng ta, hắn cũng đi Băng Âm Cung bái Hồ Cầm lão nhân làm sư, gặp tiểu sư muội tương lai, bái phỏng một chút mà thôi!

- Cái gì?

Mạc Da trưởng lão hơi ngẩn ra, trên mặt lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Người trẻ tuổi kia cũng đi Băng Âm Cung bái Hồ Cầm lão nhân làm sư?

Chuyện này không khỏi cổ quái rồi, Hồ Cầm lão nhân thân phận bực nào, là Thái Thượng Trưởng lão của Băng Âm Cung thoái ẩn gần trăm năm, cả đời chỉ thu ba đệ tử, vốn tưởng rằng con gái của tông chủ Ứng Xảo Xảo gặp vận may, mới chiếm được một cơ hội bái Hồ Cầm lão nhân làm sư phụ, sẽ trở thành đệ tử thứ tư của Hồ Cầm lão nhân, nơi nào nghĩ đến, lại đột nhiên xuất hiện một người bái sư khác?

Người tuổi trẻ thấy thần sắc của Mạc Da trưởng lão, khẽ mỉm cười nói:

- Có Huyền Băng Lệnh làm chứng!

Vừa nói ngón tay bắn ra, một lệnh bài trong suốt tản ra hàn khí nhè nhẹ lơ lửng ở trên không trung, Mạc Da trưởng lão thấy, nhất thời càng thêm nghi ngờ, hắn từng thấy Huyền Băng Lệnh của Ứng Xảo Xảo, quả thật không khác, quay đầu nhìn Ứng Xảo Xảo, Ứng Xảo Xảo đang ở trong ngực Phương Hành, có chút tâm hoảng ý loạn, Phương Hành bấm nàng một cái, mới thanh tỉnh lại.

Ứng Xảo Xảo đỏ mặt nhìn Phương Hành một cái, bình tĩnh tâm tình, dùng lướt khí thuật nhảy tới trên đám mây của Mạc Da trưởng lão, sau đó lấy ra một Huyền Băng Lệnh cho đối phương nhìn một chút, dịu dàng thi lễ nói:

- Xảo Xảo bái kiến Mạc sư huynh!

Thanh niên gọi Mạc Dương kia đánh giá Ứng Xảo Xảo một cái, trong đôi mắt hiện lên kinh diễm, mỉm cười nói:

- Tiểu sư muội thật xinh đẹp!

Sau đó quay đầu nhìn lão giả Trúc Cơ trung kỳ gật đầu, nói:

- Sư muội, pháp thuyền của ngươi quá chậm, khi nào mới có thể chạy tới Băng Âm Cung? Nếu gặp nhau, chính là hữu duyên, không bằng đến trên chiến xa của ta, đưa ngươi đoạn đường được không!

Ứng Xảo Xảo có chút kinh hãi, tự nhiên không chịu tùy tiện đi lên pháp thuyền của người khác, nhẹ nhàng cự tuyệt nói:

- Không cần!

Mạc Dương còn muốn nói nữa, nhưng lão giả Trúc Cơ trung kỳ nhắc nhở:

- Dương nhi, lên đường quan trọng hơn!

Mạc Dương ngẩn ra, cười nói:

- Đúng vậy, cũng không thể rơi ở phía sau mấy người kia, như vậy đi sư muội, ta tới Băng Âm Cung trước chờ ngươi!

Vừa nói vừa nhẹ nhàng thi lễ, bay trở về chiến xa.

- Đây là chuyện gì? Thanh niên Mạc gia cũng đi Băng Âm Cung bái sư?

Mạc Da trưởng lão mang theo vẻ mặt vẻ kinh ngạc trở lại thuyền, không giải thích được lầm bầm lầu bầu.

Phương Hành thì thầm nghĩ:

- Tên mặt trắng này nói không thể rơi vào phía sau mấy người kia, chẳng lẽ còn có những người khác?

- Không đúng, chúng ta cũng mau tới Băng Âm Cung đi!

Trong lòng Mạc Da trưởng lão dâng lên cảm giác không ổn, toàn lực thúc dục pháp thuyền.

Trải qua biến cố này, Ứng Xảo Xảo cũng ngượng ngùng ở lại đuôi thuyền, nhìn Phương Hành khẽ mỉm cười nói:

- Hôm nay cám ơn ngươi!

Dứt lời liền về khoang thuyền phía trước, cước bộ đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

- Hành trình bái sư lần này, nhìn dáng vẻ có chút cổ quái...

Phương Hành nói thầm, cũng về phía sau khoang thuyền.

Trong lòng suy nghĩ, hi vọng kế hoạch lẻn vào Băng Âm Cung của mình đừng bị ảnh hưởng, nếu không sẽ phiền toái lớn.

Pháp thuyền ngày đêm chạy đi, rốt cục ở nửa tháng sau chạy tới phạm vi Băng Âm Cung.

Mà lúc này, cách ngày cùng Băng Âm Cung ước định bái sư đã chưa đầy ba ngày.

Băng Âm Cung tọa lạc ở trên cánh đồng tuyết, dưới đất có thượng cổ âm mạch, hàng năm phát ra hàn khí âm trầm, đến nỗi trong vòng ngàn dặm, hàng năm băng tuyết bao trùm, mà thượng cổ âm mạch, mặc dù vô cùng lạnh, nhưng cũng là một loại linh mạch thượng thừa, trong hàn khí ẩn chứa linh khí, còn có thể áp chế tạp niệm, là địa phương tốt để tu luyện, nếu không Băng Âm Cung cũng sẽ không mạnh mẽ đến thế.

Tới gần Băng Âm Cung ngàn dặm, đã là lúc xế chiều, gió lạnh càn quét, có một nam một nữ mặc cẩm bào tiến lên đón, xa xa đã nói:

- Có phải người có Huyền Băng Lệnh, tới Băng Âm Cung bái sư không?

Mạc Da trưởng lão từ trong thuyền lướt ra, cất cao giọng nói:

- Chính là nữ nhi của Bách Thú Tông Tông chủ Ứng Xảo Xảo tới bái sư!

Lúc nói chuyện, hai đệ tử Băng Âm Cung đã đi tới trước mặt bọn họ, Ứng Xảo Xảo cũng xuất hiện, đưa Huyền Băng Lệnh tới, hai đệ tử kiểm tra xong, lạnh lùng đánh giá nàng một cái nói:

- Những người khác nhận được Huyền Băng Lệnh đã tới rồi, sư tôn có lệnh, Băng Âm Cung động phủ không đủ, để bọn ngươi ở Hàn Phách Cốc, ba ngày sau, sẽ được bái kiến Thái Thượng Trưởng lão!

Mạc Da trưởng lão kinh hãi, chắp tay nói:

- Vị đạo hữu này, chẳng lẽ lần này bái sư có rất nhiều người sao?

Thật ra hai đệ tử Băng Âm Cung này, già hơn chút ít chỉ là Linh Động tầng chín, trẻ tuổi chỉ có Linh Động tầng bảy, nhưng dù sao đối phương là đệ tử Băng Âm Cung, Mạc Da trưởng lão không dám lên mặt, hỏi vô cùng khách khí.

Hai đệ tử Băng Âm Cung nghe xong, cười lạnh một tiếng, người già hơn trả lời:

- Các ngươi cho rằng Thái Thượng Trưởng lão là vì Bách Thú Tông các ngươi phá lệ thu đồ sao? Nghĩ nhiều rồi!

Mạc Da trưởng lão nhất thời nghẹn họng, không tiện hỏi nữa.

Chẳng qua cũng từ những lời này chiếm được đáp án, lần này người tới bái sư quả nhiên có rất nhiều.

Cũng không biết tại sao, ban đầu ở Hải Yêu Thành, Diệp Cô Âm lại không nhắc tới chuyện này, để cho Bách Thú Tông bị người ta cười chê như vậy.

Hàn Phách Cốc cách nơi này ba tram dặm, trắng như tuyết, chẳng qua trong sơn cốc có ôn tuyền, hơi nước mờ mịt, cỏ thơm sinh ra, coi như một mảnh phúc địa, trong cốc xây một tiểu lâu, cực kỳ nhã trí, là u cốc mà đệ tử Băng Âm Cung thỉnh thoảng tới ở, lúc này bị Băng Âm Cung coi là địa phương tiếp đãi người tới bái sư.

Lúc này ở trước sơn cốc, đã có vài nhóm người chờ chực, cũng chẳng biết tại sao bọn họ không vào cốc, mà đều chiếm một mảnh địa vực, pháp khí lơ lửng, tùy tùng hộ vệ chia ra nghỉ ngơi, nhìn thấy đệ tử Bách Thú Tông tới, rối rít ngẩng đầu đánh giá.

- Di? Lại tới một cái nữa, đây là đệ tử nhà ai?

- Nhìn ấn ký trên pháp thuyền, giống như là Bột Hải quốc Bách Thú Tông!

- Ha ha, nguyên lai là nông thôn tới, cũng có tư cách bái nhập Băng Âm Cung, thật hiếm thấy!

Mấy đội nhân mã ở ngoài sơn cốc, có không ít người thấp giọng nghị luận.

Mạc Da trưởng lão và Ứng Xảo Xảo nhìn thấy trận chiến này, hiển nhiên đều có chút giật mình, đưa mắt nhìn bốn phía, hết sức mờ mịt.

Phương Hành ở bên cạnh thấy, tức đến đau răng, nghĩ thầm:

- Ôi, kết nhóm với một đám ngốc nghếch...

Trên một tuyết phong thấp bé, đang có ba người tuổi trẻ ngồi quanh một khối nham thạch tuyết trắng, trên đá đun một bình trà, ba chén trà, bên cạnh để một bàn cờ, hai người đang chơi cờ, một người bàng quan, thấy pháp thuyền đến, Mạc Dương ngồi cạnh bàn cờ cười nói:

- Tiểu sư muội Bách Thú Tông đến, ta muốn đi gặp một chút!

Người tuổi trẻ cùng hắn đánh cờ cười cười nói:

- Ta khuyên ngươi tốt nhất không nên đi!

Mạc Dương ngây ngốc, cười nói:

- Tại sao? Ta cũng không phải trốn đánh cờ, đi một lát sẽ trở về đánh với ngươi!

Người tuổi trẻ thanh sam khẽ lắc đầu nói:

- Chẳng lẻ ngươi không nghe nói tin tức Diệp tiên tử ở Bột Hải quốc gặp chuyện không may sao? Mặc dù làm chuyện ác là tiểu ma đầu Phương Hành, nhưng Bột Hải quốc thân là chủ nhân, cũng khó thoát tội, ta dám cam đoan, hiện tại ấn tượng của đệ tử Băng Âm Cung đối với Bách Thú Tông nhất định rất kém, ngươi không tránh xa, lại còn muốn nhúng chàm?

Mạc Dương ngẩn ngơ, nhìn người tuổi trẻ thanh sam chắp tay nói:

- Đa tạ nhắc nhở!

Chương 214: Sở Vực thiên kiêu

Môn nhân Bách Thú Tông tìm một địa phương vắng vẻ, hạ pháp thuyền xuống, lúc này cửa cốc đã bị bốn đạo nhân mã tới trước chiếm cứ, bốn pháp khí ngăn cản cốc khẩu, vì vậy

Bách Thú Tông chỉ có thể dừng ở địa phương hơi chếch về sau. Phương Hành và đám người Ứng Xảo Xảo nhảy xuống pháp thuyền, vẻ mặt của Mạc Da trưởng lão và Ứng Xảo Xảo rất khó coi, mê mang nhìn người chung quanh, cũng không biết nên làm cái gì.

Bọn họ vốn tưởng rằng chỉ có mình Ứng Xảo Xảo tới bái sư, đến Băng Âm Cung tự có người tiếp đãi, trực tiếp nghe người khác an bài là được, lại không nghĩ chợt đụng phải một cục diện như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì.

Phương Hành chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn đám ngốc này, lặng lẽ kéo tay áo Ứng Xảo Xảo nói:

- Dò thăm tin tức đi!

Ứng Xảo Xảo chợt hiểu ra, ánh mắt nhìn sang Mạc Da trưởng lão.

Mạc Da trưởng lão đỏ mặt, hắn cũng nghe được câu nói kia của Phương Hành, trong lòng có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng nói:

- Các ngươi ở chỗ này đợi chút, chuyện này không giống như chúng ta nghĩ, ta đi tìm mấy vị đạo hữu hỏi thăm tin tức...

Vừa nói vừa vung ống tay áo, nặn ra khuôn mặt tươi cười, đi tới trước bốn đạo nhân mã kia.

Ứng Xảo Xảo xoay đầu lại, nhìn Phương Hành cười một tiếng, nói:

- Ngươi rất thông minh, ta cũng không nghĩ tới!

- Không phải tiểu gia thông minh, mà là các ngươi quá ngu xuẩn...

Phương Hành có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm xuất hiện tình huống mình không biết, không nhanh hỏi thăm tin tức, khống chế cục diện, ngược lại ngơ ngác sững sờ đứng ở chỗ này, chẳng phải chuyện kẻ ngốc làm sao? Bất quá nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trong lòng hắn hiểu được, Mạc Da trưởng lão tuổi tác cao, không đến mức ngu xuẩn như thế, bất quá bị nhiều cao thủ dọa sợ, nhất thời chưa hồi phục mà thôi.

Mà Phương Hành tuy tuổi không lớn, nhưng trời sinh có gan lớn, ai cũng không sợ, lúc nào cũng giữ vững một cái đầu thanh tĩnh.

Tuyết hàn băng lãnh, hoàn cảnh chung quanh tuyết lĩnh thật ra căn bản không thích hợp để người bình thường sinh tồn, dù tất cả mọi người đều có tu vi, cũng cảm thấy hàn khí nhè nhẹ, hai lão bà tử hầu hạ Ứng Xảo Xảo thấy thế, liền nấu đan trà. Nấu xong, Ứng Xảo

Xảo lấy một chén đưa cho Phương Hành, Phương Hành tự nhiên sẽ không khách khí, đưa tay nhận lấy, ngồi chồm hổm ở một bên uống.

Chừng nửa canh giờ, Mạc Da trưởng lão trở lại, sắc mặt khó coi, ở trong quá trình dò thăm tin tức, hắn không được quá nhiều tôn trọng, hơn nữa dò thăm ra tin tức cũng có chút bất lợi với Ứng Xảo Xảo:

- Hỏi được rồi. Không đúng lắm, người nhận được Huyền Băng Lệnh thậm chí có rất nhiều. Hơn nữa đều là thiên kiêu nổi danh các nước nhỏ xung quanh Sở Vực, Băng Âm Cung rốt cuộc muốn làm gì?

- Có bao nhiêu người tới bái sư?

Phương Hành ngồi chồm hổm trên mặt đất, vừa uống trà vừa đặt câu hỏi.

Mạc Da trưởng lão liếc hắn một cái, khinh thường không muốn trả lời, cảm thấy tên hạ nhân này thật không có bộ dạng của hạ nhân.

Ứng Xảo Xảo nhìn Phương Hành một cái, cũng hỏi theo:

- Mạc Da trưởng lão, có bao nhiêu người tới bái sư?

Mạc Da trưởng lão thở dài nói:

- Hiện tại tới đã có bốn người, trong đó có Bách Lý quốc Mạc gia, Sở đông Tu gia, cùng với Sở bắc Lý gia, đều là nhân vật thiên kiêu được các thế gia tỉ mỉ bồi dưỡng, cũng không biết sao, đều lấy được Huyền Băng Lệnh, hơn nữa tu vi của bọn họ, rất nhiều đã đạt đến Linh Động đỉnh phong...

Nói tới đây, có chút lo lắng, mặc dù Ứng Xảo Xảo cũng là thiên kiêu được Bách Thú Tông Tông chủ tỉ mỉ bồi dưỡng, truyền thừa Ứng Long yêu linh, cùng giai khó gặp địch thủ, nhưng trước đó không lâu mới vừa đột phá Linh Động tầng bảy, cùng đám thiên kiêu đạo tử Linh Động đỉnh phong kia còn có chút cự ly, Mạc Da trưởng lão cảm thấy, để Ứng Xảo Xảo ở trong đám người này, có chút không yên lòng.

Phương Hành nghe xong, cũng chau mày, không nói một lời, yên lặng suy nghĩ.

- Mạc Da trưởng lão, vậy tại sao nhiều người như vậy đều chờ ở cốc khẩu, không tiến vào sơn cốc?

Ứng Xảo Xảo suy nghĩ một chút, có chút kinh ngạc hỏi.

Mạc Da trưởng lão ngây ngốc, nói:

- Hình như là Băng Âm Cung có lệnh, phải đợi người bái sư đều chạy tới, mới cùng nhau vào cốc!

Thời gian dần trôi, gió tuyết càng lớn, băng hàn thấu xương, ngay cả Ứng Xảo Xảo cũng có chút ngăn cản không nổi rồi, trốn vào trong pháp thuyền, dưới loại tình huống này, cũng chỉ có Trúc Cơ cảnh có thể chống đỡ được, bất quá Băng Âm Cung không lên tiếng, cũng không có ai dám mạo hiểm tiến vào sơn cốc, chỉ có thể nhẫn nại chờ người còn chưa chạy tới đến đông đủ, sẽ cùng nhau vào cốc.

Lần lượt, không ngừng có nhân mã chạy tới.

Tinh tế quan sát, đều là các nước nhỏ tông môn thế gia ở chung quanh Sở Vực, những người này có một đặc điểm, chính là tuổi còn trẻ, nhưng đã có tài danh, tu vi đại khái là Linh Động hậu kỳ, nhưng căn cơ vững chắc, vượt xa Linh Động bình thường.

- Băng Âm Cung rốt cuộc đang giở trò gì?

Phương Hành thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng nói thầm, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện Hồ Cầm lão đầu thu đồ, lộ ra rất quỷ dị.

Phải biết mặc dù những người này có chút danh tiếng thiên kiêu, nhưng nếu muốn dễ dàng bái vào môn hạ Kim Đan, lại không phải chuyện dễ!

Kim Đan cảnh, tu vi thông thiên, tài nguyên vô số, kiến thức uyên bác, lấy bản lãnh của bọn hắn, dạy dỗ ra mấy thiên kiêu thật không phải việc khó, mà bọn họ có thể tu thành Kim Đan, nói rõ năm đó mình cũng là nhân vật kinh tài tuyệt diễm, có thể được bọn họ nhìn ở trong mắt càng ít, loại như Ứng Xảo Xảo, ở trong mắt bọn họ hơn phân nửa chỉ là tài trí bình thường.

Nói đơn giản, những người gọi là thiên kiêu này, muốn bái nhập môn hạ Hồ Cầm lão nhân, khó khăn không thua Phương Hành năm đó bái nhập Thanh Vân Tông bao nhiêu, cũng chính vì vậy, mới làm cho người ta kinh ngạc, lão đầu này triệu tập nhiều cái gọi là "thiên kiêu" như vậy tới, người người tay cầm Huyền Băng Lệnh, người người muốn bái vào môn hạ của hắn, muốn mở trường học sao?

Phải biết Hồ Cầm lão đầu cả đời chỉ thu ba đồ đệ, hôm nay lại muốn dạy một đám sao?

Phương Hành càng nghĩ càng không thông.

Sắc trời dần muộn, màn đêm buông xuống, thỉnh thoảng có nhân vật thiên kiêu chạy tới, đã càng ngày càng nhiều, chừng hơn hai mươi người.

Những nhân vật này, đại thể dưới ba mươi tuổi đã đạt đến Linh Động hậu kỳ.

Đây là một tiêu chuẩn, đặt ở Thanh Vân Tông, chỉ cần trước hai mươi mốt tuổi có thể tới Linh Động hậu kỳ, đã có tư cách trở thành đệ tử chân truyền, được tông môn dùng tài nguyên bồi dưỡng, mà tiêu chuẩn Băng Âm Cung triệu tập, tựa hồ cũng có suy tính như vậy, chẳng qua tiêu chuẩn phóng khoáng một chút, nước nhỏ chung quanh Sở Vực, Linh Động hậu kỳ dưới ba mươi tuổi đều được triệu tập tới.

Dùng lời đơn giản nhất mà nói, trừ nhân vật thiên kiêu của Thanh Vân Tông và Đại Diễn Tông ra, Băng Âm Cung đã một lưới bắt hết nhân vật thiên kiêu của Sở Vực!

- Ông...

Thời điểm Phương Hành nói thầm, trong gió tuyết, chợt có tiếng sấm mờ mờ ảo ảo truyền đến, mọi người đều kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy nơi xa có một pháp thuyền lóe ra lôi quang bay tới, thuyền này là linh khí cực phẩm, phía trên khắc đầy pháp trận cùng ký hiệu, tốc độ cực nhanh, tựa như một tia thiểm điện, từ trong gió tuyết nhanh chóng lướt đến.

- Dĩ nhiên là pháp khí cực phẩm, người kia là người phương nào?

- Pháp khí có tộc huy, là Đại Hà Uyển Tiêu gia...

Mọi người trước sơn cốc nhất thời kinh ngạc thấp giọng nghị luận.

Xe ngựa quấn quanh điện quang đi tới trước sơn cốc, chợt dừng lại, cực kỳ quỷ dị, nhưng cũng cho thấy pháp thuyền là pháp khí cực phẩm thu phát tùy tâm. Hai đệ tử Băng Âm Cung đứng ở trước pháp thuyền nhảy xuống, nhìn pháp thuyền chắp tay, cười nói:

- Tiêu Tuyết cô nương kính xin ở cốc khẩu chờ một chút, Cung chủ có lệnh, đợi người tới đông đủ, sẽ cùng nhau vào cốc!

Trong xe không trả lời, hai đệ tử Băng Âm Cung cũng không thèm để ý, thi lễ xong xoay người rời đi.

Mà mấy chi nhân mã trước sơn cốc, nghe lời ấy nhất thời kinh hãi.

- Tiêu Tuyết? Chẳng lẽ là... thiên kiêu Tiêu thị chỉ biết sử dụng kiếm nói chuyện tới sao?

- Làm sao có thể? Nàng không phải đã Trúc Cơ sao?

Mọi người thấp giọng nghị luận, cực kỳ kinh ngạc.

Vốn tưởng người bái sư lần này, đều là Linh Động, lại không nghĩ, đột nhiên đi ra một

Trúc Cơ cảnh.

Thiên kiêu Tiêu thị cũng là thiên kiêu Linh Động từng nổi tiếng Sở Vực, nếu bàn về nữ tử nổi danh nhất Sở Vực, hiện nay tự nhiên là Băng Âm Cung Diệp Cô Âm, nhưng ở trước Diệp Cô Âm, lại là cô gái tên Tiêu Tuyết này, từng một người một kiếm, chiến bại tất cả thiên kiêu Linh Động của Sở Vực, được xưng dưới Trúc Cơ đệ nhất nhân, bất quá nàng đã ở bảy năm trước thành công Trúc Cơ.

Trúc Cơ rồi, nàng rất ít lộ diện, mới đến phiên Diệp Cô Âm thanh danh vang dội.

Mọi người không nghĩ tới, trong trường hợp này, nàng lại lần nữa lộ diện, cũng là tới bái sư.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người nghị luận rối rít, cho dù tự nghĩ đã đoán được dụng ý của Băng Âm Cung, cũng lần nữa mê mang.

Kinh ngạc còn chưa qua, lại thấy phía chân trời phương tây, đạo đạo kim quang phóng lên cao, nhanh chóng tiến tới gần, một thanh âm lanh lảnh dương dương tự đắc truyền tới:

- Sở Hoàng Thái tử giá lâm, người rảnh rỗi tránh ra, mau nhường đường...

- Sở Hoàng Thái tử?

- Hắn làm sao cũng tới?

- Mười năm trước hắn trúc ra đạo cơ màu vàng, tiền đồ vô lượng, sao cũng tới Băng Âm Cung bái sư?

Lần này, trước Hàn Phách Cốc, quả thực giống như tạc nồi, kinh nghi vang dội.

Chương 215: Đoạt hay không đoạt?

Vương thất Sở Vực, thật ra cũng là một môn phái tu chân khổng lồ, nắm giữ công pháp cường đại và tư nguyên phong phú, mà Sở Hoàng Thái tử, đương nhiên là người thanh danh vang nhất thế hệ này trong Sở Vương thất, cũng từng ở Linh Động bộc lộ tài năng, chẳng qua sau khi Trúc Cơ liền tu tâm dưỡng tính, rất ít xuất đầu lộ diện, đây cũng là tác phong trước sau như một của người tu hành

Nếu nói đến tên của hắn, so với Tiêu thị nhất tộc Tiêu Tuyết thì càng thêm vang dội.

Bởi vì hắn chẳng những ở Linh Động cảnh uy danh bức người, còn là Trúc Cơ màu vàng, được khen là có hoàng uy, chính là người tương lai nhất định sẽ trở thành Sở Vương.

Người như vậy, làm sao cũng sẽ xuất hiện ở nơi này?

Mạc Da trưởng lão đã kinh hãi, bay vút lên giữa không trung, rất xa nhìn qua, sắc mặt của Ứng Xảo Xảo cũng có chút kinh nghi bất định.

Nàng ở Bách Thú Tông, thậm chí là trong hàng đệ tử bình thường của Băng Âm Cung, cũng coi là thiên kiêu, nhưng ở dưới tình huống tập trung tất cả thiên kiêu của Sở Vực, thì lại có chút thua kém mọi người, nếu đặt nàng ở trước mặt Tiêu Tuyết và Sở Hoàng Thái tử kết thành Trúc Cơ màu vàng, căn bản là tự ti mặc cảm, không có bất kỳ ưu thế nào đáng nói.

- Hắc hắc...

Thời điểm Ứng Xảo Xảo kinh hoàng bất định, Phương Hành ở bên cạnh lại hắc hắc nở nụ cười.

Ứng Xảo Xảo kinh ngạc nhìn hắn một cái, nói:

- Ngươi cười cái gì?

Phương Hành chỉ vào hai tu sĩ màu lam trong kim vân từ từ bay trước bảo liễn màu vàng, hai mắt sáng lên, bộ dạng hưng phấn nói:

- Ngươi nhìn ngươi nhìn, thái giám a. Đã sớm nghe nói Vương thất có thái giám, rốt cục nhìn thấy...

Ứng Xảo Xảo cảm giác có chút im lặng, thấp giọng nói:

- Cẩn thận một chút, đừng để người ta nghe được!

Bảo liễn tới gần, mấy đạo nhân mã ngăn ở trước cửa cốc, đã sớm lặng lẽ lái pháp khí của mình đi, nhượng ra một mảnh đất trống, mà ở trước ngọc liễn màu vàng của Sở Hoàng Thái tử thì có trưởng lão chấp sự Trúc Cơ cảnh của Băng Âm Cung dẫn đường, bay đến trước Hàn Phách Cốc, nhìn mọi người hắng giọng nói:

- Thái Thượng trưởng lão có lệnh, mọi người đều vào cốc, ba ngày sau lại đến bái sư!

Dứt lời đánh ra một đạo linh quang, cấm chế ngăn ở trước sơn cốc hóa thành tia sáng, tản ra mọi nơi.

Sau đó ầm vang, ngọc liễn trực tiếp tiến vào Hàn Phách Cốc, nhưng lúc này, lôi quang màu tím lấp lóe, một chiếc pháp thuyền đoạt ở trước bảo liễn, thứ nhất tiến vào sơn cốc.

- Lại dám tranh đường của Sở Hoàng Thái tử?

Mọi người đều có chút kinh ngạc, không biết người nào to gan lớn mật, dám tranh đường với Sở Hoàng Thái tử là ai.

Định thần nhìn lại, trong lòng chợt hiểu ra, lại là pháp thuyền của Tiêu thị Tiêu Tuyết.

Thấy pháp thuyền của Tiêu Tuyết giành trước vào cốc, hai công công áo lam ở trước bảo liễn của Sở Hoàng Thái tử muốn quát mắng, bất quá bên trong tựa hồ truyền ra thanh âm, hai công công áo lam xoay người thi lễ, không để ý đến Tiêu Tuyết, chậm rãi lái bảo liễn bay vào Hàn Phách Cốc, đợi hoàn toàn tiến vào, người phía sau mới từ từ đuổi theo.

Hàn Phách Cốc, chỉ có mười mấy gian tiểu lâu, mà người bái sư thì chừng hơn hai mươi, mỗi người còn mang theo nhân mã tùy tùng, nói cách khác, không sai biệt lắm mỗi một đội sẽ lấp đầy cả tiểu lâu, kể từ đó nhất định sẽ có một nửa số người tìm không được tiểu lâu ở lại, có một chút thế lực tự nghĩ yếu kém, đoạt không lại người khác, liền ngừng lại.

Lúc đầu Bách Thú Tông đứng ở phía sau, tiến vào cửa cốc, tiểu lâu không sai biệt lắm đã bị đoạt hết rồi, trên mặt tuyết có mười mấy chiếc pháp thuyền ngừng lại, đang có mấy người thương nghị, có nên ở trong pháp khí nghỉ vài đêm không.

- Làm sao dừng lại rồi, đi vào trong thôi...

Phương Hành đang gục ở mép thuyền đánh giá tuyết cốc, nghe sau lưng có tiếng âm hưởng, biết là Ứng Xảo Xảo, mở miệng hỏi.

Ứng Xảo Xảo nói:

- Mạc Da trưởng lão nói, tiểu lâu đã bị đoạt hết rồi, chúng ta chỉ có thể ở trong pháp khí qua đêm!

Phương Hành im lặng xoay người lại, nói:

- Không nói đùa chớ, đoạt một cái không phải xong sao?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ nói:

- Như vậy không tốt đâu? Mạc Da trưởng lão nói, người khác đều cười Bột Hải quốc chúng ta là man di, cả ngày giao thiệp với yêu thú, cho nên chúng ta phải nhìn thứ tự trước sau, nếu vào cốc muộn, như vậy ở trên đất trống nghỉ ngơi một đêm cũng không có gì, lưu lại cho người khác một ấn tượng tốt, đối với ta sau này cũng tốt!

Phương Hành nghe vậy cười lạnh một tiếng, chỉ hận ban đầu sao mình không tát chết lão đầu kia.

Ứng Xảo Xảo thấy phản ứng như vậy, có chút kinh ngạc nói:

- Như vậy không đúng sao? Ta cảm thấy Mạc Da trưởng lão nói rất có lý!

- Có lý cái rắm!

Phương Hành cười lạnh:

- Nếu ngươi muốn thành công bái sư, thì đừng nghe lão nhân kia nói hươu nói vượn! Cái gì thứ tự đến trước sau? Mới vừa rồi Tiêu gia và Thái tử gì gì kia tới trễ nhất, lại vào cốc sớm nhất, sao không nói thứ tự trước sau?

Ứng Xảo Xảo sợ hết hồn, vội vàng xoay người lại nhìn trong khoang thuyền, sợ lời của Phương Hành bị Mạc Da trưởng lão nghe được.

Nàng lại không biết, mặc dù Phương Hành và Mạc Da trưởng lão cùng là Trúc Cơ tầng một, nhưng một người là đạo cơ màu xanh, một người là đạo cơ màu tím, dù đạo cơ màu tím của Phương Hành bị Sát Linh ô nhiễm, uy lực giảm lớn, nhưng thần thức của Phương Hành vẫn gấp ba Mạc Da trưởng lão, chỉ cần Phương Hành không muốn để cho hắn nghe, Mạc Da trưởng lão cố ý quét thần thức tới, cũng không nghe được một lời.

- Bọn họ... Bọn họ là đại nhân vật, chúng ta làm sao có thể so sánh với bọn họ?

Ở trên đường tới Băng Âm Cung, Ứng Xảo Xảo và Phương Hành tiếp xúc mấy lần, cũng không biết có phải nàng nhận định Phương Hành là một "trung bộc", hay trong đoạn thời gian này, nội tâm nàng thật sự cô đơn, nói tóm lại, Phương Hành tác phong hung ác, cho nàng một chút tín nhiệm mà trước kia không có, nên không có hoàn toàn bỏ qua lời của Phương Hành.

Mặc dù từ trong nội tâm nàng, không cảm giác mình có tư cách so sánh với Tiêu Tuyết và Sở Hoàng Thái tử, nhưng vẫn theo bản năng hỏi.

Phương Hành không đáp, hỏi ngược lại:

- Ngươi cho rằng Băng Âm Cung khó coi như vậy, thật không có chỗ cho nhiều người như vậy sao?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, không trả lời ngay.

Phương Hành lại nói:

- Hơn nữa, nếu có nhiều người đến trước như vậy, tại sao Băng Âm Cung không cho người tới trước vào, phải chờ người tới đông đủ mới mở cửa cốc? Tại sao sơn cốc chuẩn bị đãi khách, hết lần này tới lần khác chỉ xây vài phòng? Hừ hừ, ngươi đừng quên, Huyền Băng Lệnh là Băng Âm Cung phát ra, ta nghĩ Băng Âm Cung nhất định hiểu rõ sẽ có bao nhiêu người bái sư, nhưng ngay cả chỗ nghỉ chân cũng không có chuẩn bị đầy đủ, đây là đạo đãi khách của một đại tông môn sao?

Liên tiếp đặt vấn đề, làm cho sắc mặt của Ứng Xảo Xảo biến hóa.

Nàng mang danh thiên kiêu, tự nhiên không phải ngu ngốc, được Phương Hành nhắc nhở, thì đã hiểu cái gì.

Nói trở lại, nếu thật tới mức này cũng không rõ, Phương Hành sẽ không trông cậy vào nàng, sẽ nghĩ biện pháp khác lẻn vào Băng Âm Cung.

Xoay người đi thương nghị với Mạc Da trưởng lão, đi vài bước lại xoay người kéo tay Phương Hành, cùng nhau đi vào khoang thuyền, thấy Mạc Da trưởng lão, Ứng Xảo Xảo mồm miệng lanh lợi lặp lại một lần, Mạc Da trưởng lão nghe xong sắc mặt biến hóa, trầm ngâm nói:

- Ngươi cảm thấy, đây có thể là Băng Âm Cung khảo nghiệm, người không vào lâu, sẽ không có tư cách bái sư?

Ứng Xảo Xảo nhìn Phương Hành một cái, gật đầu nói:

- Quả thật có khả năng này!

Mạc Da trưởng lão trầm ngâm, hắn được Tông chủ ra lệnh, tới đưa Ứng Xảo Xảo bái sư, thành công bái sư thì thôi, nếu thật bởi vì mình nhất thời tính sai, khiến cho Ứng Xảo Xảo mất đi tư cách bái sư, mình sẽ bị tội lớn, vì vậy trong bụng không dám khinh thường, thật tình suy nghĩ, càng nghĩ sắc mặt càng khó coi.

Sau một lúc lâu, trên mặt hắn tựa như có chút khó xử, chần chờ nói:

- Thật phải đoạt?

Phương Hành vừa thấy, liền biết hắn lo lắng cái gì.

Mặc dù Mạc Da trưởng lão cũng là Trúc Cơ, nhưng ở trong các hộ đạo giả, thực không coi vào đâu, chắc là lão đầu này lo lắng mình đoạt không nổi người khác, ngược lại tự rước lấy nhục, liền cười hắc hắc nói:

- Trưởng lão, ta xem Bách Thú Tông chúng ta cũng không phải tông môn nhỏ nhất, có mấy tông môn còn nhỏ hơn chúng ta, chỉ là vào cốc sớm, cướp được tiểu lâu mà thôi!

Mạc Da trưởng lão hơi ngẩn ra, hiểu rõ chuyện này.

Bách Thú Tông ở trong tất cả tông môn thế gia tới bái sư, quả thật chưa tính là yếu nhất, ít nhất cũng có thể xếp trung lưu, hắn chính là Trúc Cơ sơ kỳ, cùng Bách Lý quốc Mạc gia tự nhiên không cách nào so sánh được, người ta phái hộ đạo giả là Trúc Cơ trung kỳ, nhưng tông môn yếu hơn Bách Thú Tông cũng có, thậm chí có mấy tông môn phái hộ đạo giả, chỉ có Linh Động tầng chín.

Ngẫng đầu thì chẳng bằng ai, nhưng cúi đầu thì chẳng ai bằng mình, lợi hại đoạt không được, nhưng yếu vẫn có thể đoạt.

Trong lòng Mạc Da trưởng lão có so đo, nhưng còn có chút nghi ngờ, trầm ngâm nói:

- Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Băng Âm Cung, tuy chúng ta tới bái sư, nhưng coi như là khách, nếu Băng Âm Cung thật có ý tứ khảo nghiệm thì thôi, nếu không có, chúng ta ở trên địa bàn của người ta động thủ đoạt, xem như thất lễ rồi, vạn nhất Băng Âm Cung trách tội xuống...

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Không có chuyện gì, nếu lầm, thì đẩy hết thảy trách nhiệm lên đầu ngươi, nói ngươi tự chủ trương!

Chương 216: Thông Minh U Hàn Ngọc

Mạc Da trưởng lão nhất thời im lặng, bất quá nghĩ lại, đây cũng là biện pháp tốt, nếu thật đoạt nhầm, không hợp ý Băng Âm Cung, cùng lắm thì để cho Ứng Xảo Xảo ở ngoài sáng khiển trách mình mấy câu, sau đó bồi thường cho người ta là được, cũng có thể thoát khỏi hiềm nghi, nhưng nếu đoạt đúng, mình chẳng khác gì thành công trợ giúp Ứng Xảo Xảo thông qua một khảo nghiệm, công lao này không nhỏ.

- Tốt, vậy đi tìm mục tiêu thích hợp thôi!

Mặc dù Mạc Da trưởng lão có chút cổ hủ, nhưng không phải người ngu, đã có quyết định liền đứng dậy.

Phương Hành cười nói:

- Chúc trưởng lão mã đáo công thành...

Mạc Da trưởng lão nói:

- Ta thấy ngươi cũng cơ trí, đi phụ trợ cho ta đi!

Phương Hành nhất thời im lặng, bất quá nghĩ tới Mạc Da trưởng lão làm việc không quá mức khó coi, mình đi theo cũng không tệ, liền đáp ứng, phần can đảm này cũng làm cho Mạc Da trưởng lão có vài phần kính trọng, Ứng Xảo Xảo thấy hai hạ nhân khác vừa nghe chuyện này, đều sợ hãi thối lui qua một bên, Phương Hành lại không hề sợ hãi đáp ứng, trong lòng cũng có chút bội phục đảm lượng của hắn.

- Đạo phù này ngươi cầm lấy để phòng thân!

Ứng Xảo Xảo từ trong túi trữ vật lấy ra một kim phù, đưa cho Phương Hành.

Phương Hành cũng không thèm nhìn thu vào, sau đó đi theo Mạc Da trưởng lão nhảy xuống pháp thuyền.

- Trưởng lão, vừa rồi ta vẫn lưu ý, môn phái yếu nhất thật giống như tên Mạc Hà Thôi gia, thực lực của bọn họ hẳn yếu nhất, cộng thêm Thôi gia thiếu gia và hộ đạo giả, tổng cộng chỉ có bốn người, đều cỡi yêu cầm tới, cũng chính vì vậy mới tận dụng cơ hội, đoạt trước tiến vào Hàn Phách Cốc, hạ thủ với bọn họ, dùng thực lực của ngài sẽ dễ như trở bàn tay!

Phương Hành làm loại chuyện này cảm thấy rất hưng phấn, hai mắt sáng lên bày mưu tính kế.

Mạc Da trưởng lão có chút kỳ quái nhìn Phương Hành, bất quá thấy hắn nói có lý liền đáp ứng, dắt Phương Hành từng bước từng bước tới tiểu lâu Thôi gia chiếm đóng, chỉ thấy lúc này trong cốc đã yên tĩnh, mọi người cướp được tiểu lâu đã đi vào, không cướp được thì dừng pháp khí ở ven sơn cốc, trốn ở bên trong chống lạnh, không ai xuất đầu lộ diện.

Đi tới trước tiểu lâu của Thôi gia, Mạc Da trưởng lão lại khẽ cau mày, thì ra trước tiểu lâu có bố trí cấm chế, theo cửa gỗ đóng lại, cấm chế đã mở ra, tuy hắn là Trúc Cơ cảnh, cũng không có đủ thực lực phá vỡ cấm chế này.

Thấy do dự, Phương Hành lại định liệu trước, nghênh ngang tiến lên gõ cửa, cất cao giọng nói:

- Có người ở bên trong không?

- Người nào?

Trong lầu rất nhanh có tiếng trả lời, chẳng qua thanh âm có chút cảnh giác.

- Không phải tất cả mọi người đều ngu, nhìn dáng dấp Thôi gia cũng ý thức được cái gì...

Trong lòng Phương Hành hiện lên ý nghĩ này, cùng Mạc Da trưởng lão liếc nhau một cái.

Mạc Da trưởng lão thấy đối phương đề phòng, đã có thối ý, đang do dự, chợt nghe Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, cao giọng nói:

- Ta là đệ tử Băng Âm Cung, vị này là Hôi Hồ Tử trưởng lão chủ trì nghi thức bái sư lần này, tới cùng ngươi nói quy củ bái sư!

Mạc Da trưởng lão sợ hết hồn, không nhịn được liếc nhìn Phương Hành một cái.

Lại dám ở trên địa bàn Băng Âm Cung giả

mạo trưởng lão Băng Âm Cung, lá gan của tiểu quỷ này thật lớn đến kinh người.

Ngay cả hắn cũng cảm thấy lá gan của Phương Hành lớn không có bờ bến rồi, người trong lầu tự nhiên không nghĩ tới sẽ có người dám ở chỗ này giả mạo đệ tử Băng Âm Cung, rất nhanh bên trong vang lên tiếng "thất kính", sau đó cửa tiểu lâu "chi nha" một tiếng mở ra, một người mặc y phục hạ nhìn nhân ra ngoài, thấy Phương Hành và Mạc Da trưởng lão, hơi ngẩn ra.

- Các ngươi là đệ tử Băng Âm Cung?

Nô bộc kia ngẩn ngơ, rõ ràng không phải là trang phục đệ tử Băng Âm Cung a!

Phương Hành nói:

- Chúng ta là đại gia Bách Thú Tông...

Vừa nói liền đá một cước, đạp cửa ra, quay đầu lại kêu lên:

- Mạc Da trưởng lão, lên đi!

Mạc Da trưởng lão giật mình, cảm giác có chút im lặng, nhưng vẫn nhanh như tia chớp vọt vào.

Trúc Cơ chính là Trúc Cơ, vượt xa Linh Động cảnh có thể sánh bằng.

Mặc dù Mạc Da trưởng lão là loại yếu nhất trong Trúc Cơ, nhưng ở trước mặt mấy Linh Động cảnh của Thôi gia, đã coi như vô địch rồi, thấy Phương Hành vừa đạp cửa, trong lòng vừa nói thầm " sao tiểu quỷ này còn lão luyện hơn ta?”, vừa vọt vào, cấm chế cùng cửa tương liên, cửa đóng lại, cấm chế sẽ mở, cửa vừa mở ra, cấm chế sẽ đóng.

Trong tiểu lâu, chỉ vang lên thanh âm "cách cách cách" liên tiếp, còn kèm theo tiếng người kêu đau, bất quá rất nhanh đã yên tĩnh lại, Phương Hành cười hắc hắc, tiến vào tiểu lâu, lại thấy Mạc Da trưởng lão chắp tay đứng ở trên thang lầu, dưới đất nằm bốn năm nam tử thấp giọng rên rỉ, khẽ đếm, chính là người của Thôi gia, không thiếu một người, liền yên lòng.

- Những người này xử trí thế nào?

Mạc Da trưởng lão trầm giọng hỏi.

Ngay cả hắn cũng không chú ý tới, mình đường đường Trúc Cơ, đã bắt đầu hỏi thăm ý kiến của "Linh Động cảnh"

Phương Hành nói:

- Ta ném bọn họ ra, ngươi nhanh đi đón tiểu thư vào!

Mạc Da trưởng lão giật mình, gật đầu nói:

- Tốt!

Thân hình chợt lóe, liền lướt ra ngoài.

Phương Hành thì ngồi chồm hổm xuống, sờ sờ ở trên người mấy người này.

Xuất thủ không thể về tay không, đây là quy củ, mặc dù hôm nay mình đã là Trúc Cơ, nhưng cũng không thể phá hư quy củ!

Người Thôi gia đã bị Mạc Da trưởng lão đánh bất tỉnh, không ai phản kháng, Phương Hành lấy đi túi trữ vật của mấy người này, lược lược tra xét, nhất thời có chút thất vọng, quá khó coi rồi, không có cái gì vừa mắt, bất quá vẫn thuận tay nhét vào trong ngực, muỗi nhỏ cũng là thịt nha!

- Ngươi... Các ngươi là ai... Thật to gan...

Đang muốn ném mấy người này đi, Thiếu chủ Thôi gia bỗng nhiên từ từ tỉnh lại, cao giọng hét lớn.

- Thình thịch…

Phương Hành đá hắn hôn mê bất tỉnh, không muốn cùng hắn dài dòng.

Bất quá một cước này đá hơi nặng, đá Thiếu chủ Thôi gia lăn hai vòng, một ngọc bài trong suốt rơi ở trên mặt đất, Phương Hành hơi ngẩn ra, biết đây là Huyền Băng Lệnh, từng gặp qua ở trên tay Ứng Xảo Xảo, năm ngón tay xòe ra, nhiếp lệnh bài tới trong tay, nhất thời cảm giác xúc cảm lạnh như băng từ đầu ngón tay truyền tới, đầu óc thoáng thanh tỉnh.

- Di? Huyền Băng Lệnh có chút ý tứ...

Phương Hành ngây ngốc, vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám nhìn lệnh bài kia.

- Thông Minh U Hàn Ngọc hạ phẩm... khư tà ức ma, vệ linh hộ thần...

Thì ra ngọc này dĩ nhiên là một loại ngọc đặc biệt do Băng Âm Cung chế ra, ngọc này tồn tại ở dưới âm mạch, vạn năm dài dòng, không thấy mặt trời, ngọc tính lạnh vô cùng, tên gọi Thông Minh U Hàn Ngọc, có hiệu quả khắc chế tà niệm, trong sáng tinh thần.

- Khư tà ức ma? Không biết có tác dụng với Sát Linh hay không...

Phương Hành khẽ động, nắm chặt Huyền Băng Lệnh, tiếp tục giám định, rất nhanh từ Âm Dương Thần Ma Giám đạt được phương pháp lợi dụng ngọc này.

Coi nó như linh thạch, Phương Hành vận chuyển pháp môn tu luyện, hấp thu hàn khí vào trong cơ thể mình, khí tức rét lạnh phảng phất như linh khí, dọc theo kinh mạch của hắn chảy vào tứ chi bách hài, cả người

Phương Hành giật mình, tóc gáy cũng dựng lên, đầu óc hơi thanh tĩnh, phảng phất như giữa hè uống nước mát, sảng khoái nói không ra lời.

Cùng lúc đó, hắn dùng thần thức quan sát thức hải, rõ ràng phát hiện trên đạo cơ quấn quanh sát khí màu đen, ở thời điểm hàn khí tiến vào người, sát khí khẽ thu liễm một chút, mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng tính chất tương khắc hiển lộ ra,trong lòng Phương Hành nhất thời vui mừng, loáng thoáng cảm giác mình có thể trong lúc vô tình tìm được phương pháp.

Từ khi đạo cơ Phương Hành bị Sát Linh dơ bẩn, tình huống ngày càng nghiêm trọng, trên đạo cơ khói đen cuồn cuộn, không ngừng ăn mòn lực lượng, ở dưới loại tình huống này, hắn thậm chí không dám tùy tiện thi triển pháp thuật, ngay cả tu luyện cũng ngừng lại, bởi vì hắn càng thúc dục lực lượng đạo cơ, Sát Linh hoạt động càng cường hãn, đợi đến khi Sát Linh đột phá phong ấn, Phương Hành càng khó áp chế nó.

Đơn giản mà nói, con Sát Linh này cơ hồ chặt đứt con đường tu hành của Phương Hành.

Trên đường tới, hắn còn một mực nghĩ, Hồ Cầm lão nhân rốt cuộc có phương pháp gì có thể chữa khỏi Sát Linh của mình, suy đoán nhiều loại phương pháp, lại không thu hoạch được gì, mà vấn đề này, ngay cả Thanh Vân Tông tông chủ Trần Huyền Hoa chỉ điểm hắn đến tìm kiếm Hồ Cầm lão nhân cũng không xác định, sở dĩ hắn cảm thấy Hồ Cầm lão nhân có thể hóa giải Sát Linh, là bởi vì một truyền thuyết về Hồ Cầm lão nhân.

Lúc Hồ Cầm lão nhân chưa kết thành Kim Đan, từng cùng một đệ tử Yêu Sát Tông ở Tây Hạ Ngưu Châu đối chiến, tà phái kia có thập đại Trúc Cơ cảnh, được xưng thập sát, chúng tới Sở Bắc Vân Từ Sơn lập tông, bắt cóc trẻ em luyện chế Huyết Anh chú, giỏi thuật nguyền rủa, Hồ Cầm lão nhân tìm tới cửa, cùng thập sát ở Vân Từ Sơn đánh một trận, Hồ Cầm lão nhân dùng đàn làm kiếm, phá trận diệt chú, chém liên tục thập sát, lấy lực lượng một người bình định cả Vân Từ Sơn Yêu Sát Tông, nhất thời danh chấn Sở Vực.

Nhưng chính hắn cũng trả giá thật lớn, bị thập sát lúc sắp chết thi triển nguyền rủa quấn lên, gần như vẫn lạc.

Sau trận chiến ấy, Hồ Cầm lão nhân liền bế tử quan, không giải được nguyền rủa, tuyệt không xuất quan.

Thế nhân đều cho rằng Hồ Cầm lão nhân đã không còn hi vọng, chỉ coi hắn là một người chết, cộng thêm nội bộ Băng Âm Cung xung đột, đại đệ tử của hắn bị người chèn ép, nhị đệ tử kinh tài tuyệt diễm bị người hại chết, lúc đó Hồ Cầm nhất mạch điêu linh, chẳng qua ai cũng không ngờ tới, ba năm sau, Hồ Cầm lão nhân xuất quan, hơn nữa nhất cử vượt qua Trúc Cơ cảnh, kết thành Kim Đan, cường thế trở về.

Sau đó không cần phải nói, Hồ Cầm lão nhân luôn luôn bình thản cũng đại khai sát giới, rửa sạch Băng Âm Cung một lần, báo thù cho hai đồ đệ của mình, nhất mạch của hắn từ đó trở đi nắm giữ Băng Âm Cung, truyền thừa đến nay.

Nguyên nhân Trần Huyền Hoa cho rằng Hồ Cầm lão nhân có thể trợ giúp Phương Hành hóa giải Sát Linh, là cảm thấy năm đó Hồ Cầm lão nhân trúng thuật nguyền rủa, mạnh hơn nguyền rủa thuật ở Sở Vực, nếu hắn có thể hóa giải, nói không chừng có phương pháp trợ giúp Phương Hành, dĩ nhiên hắn cũng có chút không xác định, dù sao Sát Linh của Phương Hành là lấy mệnh đăng làm dẫn thi triển, không giống nguyền rủa khác.

- Chẳng lẻ biện pháp lão nhân kia giải trừ nguyền rủa, có liên quan tới Thông Minh U Hàn Ngọc này?

Phương Hành không nhịn được động tâm, ánh mắt tỏa sáng, trong lòng bắt đầu suy nghĩ chủ ý xấu.

Chương 217: Phương đại tiên tử

Biện pháp giải trừ Sát Linh, khốn nhiễu Phương Hành đã lâu, lại không nghĩ rằng là Huyền Băng Lệnh mà mình thấy rất nhiều lần, mơ hồ có tác dụng khắc chế Sát Linh, thật là có chút mừng rỡ, trong đầu đã bắt đầu suy nghĩ các loại mưu kế, nói không chừng cơ hội hóa giải Sát Linh, sẽ có ngay trên Thông Minh U Hàn Ngọc.

Nhưng lúc này, rất xa, hắn đã nghe được tiếng bước chân của Mạc Da trưởng lão và đám người Ứng Xảo Xảo, thu Huyền Băng Lệnh vào, sau đó xách mấy người Thôi gia ra ngoài, ở ngoài tiểu lâu, đám người Mạc Da trưởng lão sắc mặt tái nhợt, có chút khẩn trương, đang muốn đi vào tiểu lâu, Ứng Xảo Xảo bỗng nhiên thấp giọng hô một tiếng, nói:

- Ta đã quên mang rượu tới...

Mạc Da trưởng lão có chút không vui, thấp giọng nói:

- Lúc này còn cần rượu làm gì? Lại nói ngươi khi nào thì bắt đầu uống rượu?

Mặt Ứng Xảo Xảo có chút hồng, nhìn Phương Hành một cái, nói:

- Vậy thì thôi!

Trong tay Phương Hành còn cầm người của Thôi gia, liền nói:

- Ta đi giúp ngươi mang tới, các ngươi đi vào trước, đóng cửa gỗ đừng mở ra!

Ứng Xảo Xảo còn muốn nói nữa, Phương Hành đã cầm mấy người Thôi gia chạy về phía pháp thuyền, tuy nàng có chút lo lắng, nhưng không thể làm gì khác là cùng mấy người Mạc Da trưởng lão tiến vào tiểu lâu, đóng cửa gỗ, bố trí cấm chế.

Lại nói Phương Hành, trên thực tế chỉ là kiếm cớ, trước không trở về tiểu lâu, phát hiện tính chất đặc biệt của Huyền Băng Lệnh, hắn đã quyết định kiếm thêm Huyền Băng Lệnh tới, dù sao trong Huyền Băng Lệnh ẩn chứa hàn khí, mặc dù có trợ giúp hắn áp chế sát khí, nhưng hiệu quả quá yếu ớt, phải nhiều Huyền Băng Lệnh mới được, tích tiểu thành đại, không chừng sẽ có hiệu quả rõ ràng.

Cầm theo mấy người Thôi gia, Phương Hành quay về phụ cận pháp thuyền. Trèo lên thuyền, lấy ra Độc Cước Đồng Nhân Giáo đeo ở trên người, do dự một chút, lại chạy đến sau khoang thuyền lấy hai bình rượu, ném vào trong túi trữ vật, làm xong những chuyện này, mới lấy ra một cái túi trữ vật, đổ đồ vật bên trong ra, ngồi chồm hổm trên mặt đất, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

- Còn thiếu ít đồ...

Phương Hành suy nghĩ một hồi lâu, đứng lên, như có điều suy nghĩ cầm mấy người Thôi gia đi ra ngoài.

Ném bọn họ ra ngoài, cũng không phải tiện tay ném là được, Hàn Phách Cốc thật sự quá lạnh, mấy người này lại là Linh Động cảnh, tùy tiện ném ra bên ngoài, sẽ làm bọn họ chết rét, như vậy sẽ rất phiền toái, bất quá ở trong Hàn Phách Cốc có vài ôn tuyền, Phương Hành tính toán ném bọn họ tới phụ cận ôn tuyền, chắc sẽ không có chuyện gì.

Ở phía tây Hàn Phách Cốc có một ôn tuyền, đang có mấy thị vệ sâm nghiêm thủ vệ, Phương Hành thấy thế, liền thi triển lướt không thuật, lặng yên không một tiếng động đi qua bọn họ, mấy thị vệ này chẳng qua là Linh Động cảnh, ngay cả bóng dáng của hắn cũng không phát hiện được, đi tới phụ cận ôn tuyền, Phương Hành cảm thấy nhiệt khí đập vào mặt liền yên tâm, chuẩn bị ném người xuống.

Song đúng lúc này, chợt nghe sau một lùm tùng bách, có tiếng nữ nhân mơ hồ truyền đến.

Ánh mắt Phương Hành nhất thời sáng lên, lặng lẽ mò tới.

- Hì hì, các ngươi nghe nói không? Lần này Băng Âm Cung Diệp cô nương chịu thiệt thòi lớn với tiểu ma đầu kia...

- Hừ, nữ nhân kia cực kỳ kiêu ngạo, chịu thiệt cũng là lão thiên có mắt, bất quá nếu nói tới thiên kiêu, tên tiểu quỷ này có thể đánh bại Diệp Cô Âm, mới thật coi là Sở Vực đệ nhất thiên kiêu, nếu Băng Âm Cung muốn tụ tập kỳ tài Sở Vực, đồng mưu một đại cơ duyên, như vậy ngươi nói, Hồ Cầm lão tiền bối có thể cho hắn một Huyền Băng Lệnh không?

- Ha ha, ngươi nghĩ quá nhiều rồi, chỉ tiếc tiểu quỷ này đắc tội Băng Âm Cung, có thể tránh thoát đuổi giết hay không còn không nhất định, cho dù kinh tài tuyệt diễm hơn nữa, cũng không quan hệ tới cơ duyên kia, nhưng chúng ta phải chăm chỉ một chút, trước khi chúng ta đến lão tổ đã dặn dò, lệnh ta vô luận như thế nào cũng phải nghe Hồ Cầm lão tiền bối phân phó, nhất định phải tham dự vào đại sự này...

- Hì hì, cần gì thành thật như vậy, bản thân ta cảm thấy tiểu ma đầu kia sẽ đến, nói không chừng đang xem trộm chúng ta tắm ấy chứ...

- Ta thấy ngươi là tư xuân mới đúng, muốn tiểu ma đầu kia hái đóa hoa ngươi đi sao?

- Thật quá đáng!

Phương Hành trốn ở phía sau rừng cây, nghĩ thầm tiểu gia là loại người hoa gì cũng hái sao?

Trước xem ngươi có xinh đẹp hay không rồi hãy nói!

Nghĩ như vậy, thần thức lộ ra, đảo khắp ôn tuyền, liền nhìn rõ bộ dáng của hai cô gái kia, cũng có chút hài lòng, mặc dù hai cô gái này không thanh tân thoát tục như Hứa Linh Vân, cũng không tinh sảo xinh đẹp giống Ứng Xảo Xảo, so với Tiểu Man trời sinh họa quốc ương dân thì càng kém xa, nhưng đặt ở trong người bình thường, đó cũng là tuyệt sắc!

- Ngay khi kế hoạch của ta còn thiếu một khâu, chính là các ngươi a!

Phương Hành hạ quyết định, sau đó mang lên Thanh Hồ Quỷ Diện, gầm nhẹ một tiếng, từ trong bụi cây phía sau ôn tuyền nhảy xuống.

- Đánh cướp...

“Thình thịch" một tiếng, hắn trực tiếp nhảy vào ôn tuyền, làm bọt nước văng khắp nơi.

Trong ôn tuyền, hai cô gái nhất thời sợ hãi, hét lên một tiếng, vội bơi vào bờ.

Phương Hành cười ha ha, năm ngón tay mở ra, hai nữ nhân bị hắn lôi tới, dựng thẳng tay đánh ngất một người, sau đó Phương Hành quan sát một nữ tử khác nói:

- Đàn bà thúi, nói cho tiểu gia một chút, các ngươi mới vừa nói các thiên kiêu tham gia thí luyện, là vì đạt được cơ duyên gì? Nếu không nói, hắc hắc... vóc người của ngươi cũng không tệ a...

Nữ tử này sợ ngây người, ở phía sau Thanh Hồ Quỷ Diện, hai ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm, toàn thân giống như có sâu róm bò, cả người trốn vào trong nước, chỉ lộ cái đầu ở trên mặt nước, run giọng nói:

- Ta... Ta không biết... Là.. Lão tổ nhà chúng ta nói... Những người khác... Tất cả cũng nói có đại cơ duyên... Nhưng cụ thể là cái gì, ta cũng không biết...

- Chỉ biết có đại cơ duyên, nhưng không biết cụ thể là cái gì?

Phương Hành ngẩn ngơ, có chút buồn bực, lại hỏi mấy câu, phát hiện cô gái này quả thật không giống như nói láo, hơn nữa hắn đã nghe được, cách đó không xa đã có tiếng bước chân nhanh chóng truyền đến, biết là tiếng thét chói tai của hai cô gái này kinh động những người khác, không dám trì hoãn nhiều, một chưởng đánh hôn mê nữ tử này, sau đó cười hắc hắc, lấy ra một thanh phi kiếm bắt đầu làm việc.

Đợi thị vệ chung quanh chạy tới, nhất thời bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người.

Trong ôn tuyền, Chu gia tiểu thư và Trương gia tiểu thư trần truồng nằm ở cạnh suối nước nóng, trên người không có một sợi vải, mấu chốt nhất là... Hai người bị cạo đầu trụi lủi, cả mái tóc biến mất không thấy gì nữa...

- Ha ha, hiện tại kế hoạch mới viên mãn!

Nhìn hai mái tóc trong tay, Phương Hành hài lòng.

Tránh về trong pháp thuyền, hắn lấy một bộ quần áo trong túi trữ vật của Diệp Cô Âm ra, mặc vào người, lại đội tóc giả, soi vào gương đồng, tạo vẻ mặt quyến rũ, tương đối hài lòng hoá trang của mình, bất quá cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn lấy một cái lụa trắng che ở trên mặt.

Vạn La Quỷ Diện có thể biến hóa hình dáng tướng mạo, nhưng khó có thể thay đổi kiểu tóc, mà Phương Hành cũng không biết tạo mái tóc nữ tử, nếu làm lung tung gây sơ hở, khả năng bại lộ rất lớn, cho nên hắn mới đánh cướp hai bộ "tóc giả" tới.

- Sưu...

Hắn vút lên không, đi tới một chiếc pháp thuyền cách đó không xa, trực tiếp trèo lên thuyền.

- Là ai?

Trong khoang thuyền lập tức vang lên một tiếng quát khẽ, người ở bên trong cực kỳ cơ cảnh.

Phương Hành lạnh lùng cười một tiếng, ép tiếng nói của mình, học bộ dạng lãnh đạm của Diệp Cô Âm nói:

- Đệ tử Băng Âm Cung!

- Hả?

Trong thuyền có hai người vọt ra, một người trong đó là một lão giả Trúc Cơ tiền kỳ, một người khác là công tử Linh Động tầng chín, hai người này vừa thấy Phương Hành, trên dưới quét mấy lần, không nghi ngờ gì, nhất tề khom mình hành lễ, trầm giọng nói:

- Tiên tử đêm khuya giá lâm, không tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội, không biết tiên tử có gì phân phó?

Phương Hành lấy ra một tấm lệnh bài, cũng là vật trong túi trữ vật của Diệp Cô Âm, quơ quơ ở trước mắt hai người bọn họ một cái, không đợi bọn hắn thấy rõ, liền thu vào, lạnh lùng nói:

- Ta phụng lệnh sư tôn tới Hàn Phách Cốc, thu thập Huyền Băng Lệnh trong tay các ngươi, dù sao các ngươi đã đến nơi này, giữ lại tấm lệnh bài kia cũng không có tác dụng gì!

- Muốn thu hồi Huyền Băng Lệnh?

Trúc Cơ trưởng lão và thiếu chủ Linh Động cảnh hơi ngẩn ra, run giọng nói:

- Chẳng lẽ có thâm ý gì?

Bọn họ nhận được Huyền Băng Lệnh, cũng từng nghe nói, lệnh bài kia là bằng chứng để bọn hắn bái sư, hôm nay lại bị người thu hồi, chẳng lẽ mình còn chưa chờ đến thí luyện bắt đầu, vô hình trung xúc phạm quy tắc, bị thủ tiêu tư cách sao?

- Khụ, cũng không ý đó, các ngươi không cần phải lo lắng, ta chỉ phụng mệnh thu hồi lệnh bài mà thôi, những chuyện khác hết thảy bình thường!

Phương Hành mặt không chút thay đổi, nhàn nhạt nói.

- Nếu là như vậy, vậy còn tốt...

Trúc Cơ trưởng lão thở ra, quay đầu ý bảo thiếu chủ giao Huyền Băng Lệnh.

Hai người này hoàn toàn không hoài nghi thân phận của Phương Hành, dù sao trên người Phương Hành mặc quần áo, phía trên có ấn ký đặc biệt của Băng Âm Cung, mép váy cũng thêu ấn ký của Băng Âm Cung, căn bản không thể nào giả mạo, theo bọn họ, "cô gái" này không chỉ là đệ tử Băng Âm Cung, thậm chí ở Băng Âm Cung địa vị còn không thấp, về phần lệnh bài, mặc dù không thấy rõ ràng, nhưng khí tức phía trên rõ ràng không phải giả bộ, rất giống lệnh bài của đệ tử Băng Âm Cung khác.

Huyền Băng Lệnh thuận lợi tới tay, trong lòng Phương Hành cũng hồi hộp, đang muốn xoay người đi, đột nhiên thấy được bên hông thiếu chủ có một ngọc bội không tệ, giả như không có chuyện gì xảy ra nói:

- Hai người các ngươi... muốn tin tức độc môn không?

- Tin tức độc môn?

Một già một trẻ ngây ngốc, cơ hồ không thể tin được đây là lời của "nữ đệ tử" Băng Âm

Cung sẽ nói ra...

Nhưng chỉ hơi ngẩn ra, bọn họ nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng khom người nói:

- Xin lắng tai nghe!

Phương Hành không nói, nhìn bên hông thiếu chủ kia.

Thiếu chủ kia tỉnh ngộ, vội vàng gỡ ngọc bội xuống, hai tay nâng trên, thấp giọng nói:

- Tiên tử ưu ái, có chút kính ý!

Phương Hành hài lòng gật đầu, nhận lấy ngọc bội, nhét vào túi trữ vật.

- Muốn bái sư, đoạt tiểu lâu!

Phương Hành nói xong sáu chữ này, thân hình bay đi, lao về nơi xa.

Chương 218: Chửi đổng

Giựt giây để Ứng Xảo Xảo và Mạc Da trưởng lão đoạt tiểu lâu, mặc dù Phương Hành cảm giác suy đoán của mình hơn phân nửa là chính xác, nhưng cũng không dám chắc, vạn nhất đoán sai, như vậy cử động này ngược lại có thể làm hỏng kế hoạch theo nàng lẻn vào Băng Âm Cung, cho nên Phương Hành quyết định xúi giục tất cả mọi người đi đoạt, đến lúc đó hỗn loạn, pháp không trách chúng, Băng Âm Cung muốn phạt cũng không cách nào phạt.

Tương tự như thế, Phương tiên tử mặc váy đi đây đi đó, gạt sạch Huyền Băng Lệnh trong tay người khác, trong quá trình này không phải là không ai hoài nghi, nhưng pháp y trên người và lệnh bài trong tay Phương Hành đều là đồ thật, không sợ đối phương nhìn ra sơ hở, cho dù có chút hoài nghi, cũng chỉ do dự một chút, liền giao Huyền Băng Lệnh cho hắn.

Thật sự lừa gạt không nổi, sau lưng Độc Cước Đồng Nhân Giáo xuất hiện, một gậy gõ lên đầu, cầm lệnh bài rời đi, dù sao lúc này Hàn Phách Cốc đã rối loạn, có vô số người động thủ, không còn ai chú ý tới hắn...

Cái câu "muốn bái sư, đoạt tiểu lâu", đã nhấc lên sóng to gió lớn ở trong Hàn Phách Cốc, thật ra thì giữa chúng tu, không thiếu hạng người thông tuệ, nhìn thấy nhiều người bái sư như vậy, Hàn Phách Cốc lại ít tiểu lâu như thế, vốn đã có chút hoài nghi, chỉ là nhất thời không cách nào kết luận, cho nên mới chậm chạp không động thủ mà thôi, đợi đến sáu chữ này truyền ra, mọi người đều không khách khí nữa.

Đợi đến khi Phương Hành lừa gạt được chừng mười tấm Huyền Băng Lệnh, trong Hàn

Phách Cốc đã có rất nhiều đại thế lực ra tay.

Mà hắn là người khởi xướng, đã chạy về pháp thuyền, cởi váy, vui mừng đánh giá mười mấy tấm Huyền Băng Lệnh lừa gạt tới, sau đó gọi Đại Bằng Tà Vương ra, để cho hắn hỗ trợ kết luận một chút.

Hắn thông qua Âm Dương Thần Ma Giám phát hiện diệu dụng của loại ngọc này. Nhưng chỉ có thể xác định Huyền Băng Lệnh là dùng một loại ngọc tên Thông Minh U Hàn Ngọc luyện chế, trong đó ẩn chứa hàn khí, có tác dụng khắc chế sát khí của Sát Linh, những thứ khác một chữ cũng không biết, vẫn phải nhờ Kim Đan Yêu Vương kiến thức rộng rãi như Đại Bằng Tà Vương tới cặn kẽ phân tích.

- Thông Minh U Hàn Ngọc?

Đại Bằng Tà Vương nghe hắn nói qua, có chút cổ quái nói:

- Năm đó bổn tọa tung hoành thiên hạ, không nói kiến thức rộng rãi, nhưng thiên hạ kỳ trân, cũng coi như hiểu rõ bảy tám phần, làm sao chưa từng nghe nói về loại bảo ngọc này?

- Ngươi chưa từng nghe? Có phải tên gọi bất đồng hay không? Ngươi nhìn, chính là loại ngọc này!

Thấy Đại Bằng Tà Vương chưa nghe nói qua, Phương Hành cũng ngây ngẩn cả người, cầm một tấm Huyền Băng Lệnh cho hắn nhìn.

Đại Bằng Tà Vương thao túng một luồng âm khí, vòng quanh tấm Huyền Băng Lệnh nhìn một hồi lâu, lắc đầu nói:

- Quả thật chưa từng thấy, thật ra từ thường thức đến xem, khối ngọc này mờ đục, linh khí khan hiếm, đối với người tu hành mà nói chỉ là một loại ngọc rất thấp kém, không cách nào luyện khí. Hàn khí bên trong, thoạt nhìn cũng không có gì kỳ lạ, thế nhưng có thể khắc chế sát khí của Sát Linh trong cơ thể ngươi, thật là quái tai...

- Ta áp chế một chút để cho ngươi xem!

Phương Hành để cho hắn tiến vào thức hải của mình, sau đó hấp thu một luồng hàn khí, biểu diễn quá trình hàn khí khắc chế sát khí, sau khi Đại Bằng Tà Vương xem xong, có chút hiểu được nói:

- Nhìn dáng vẻ không giả, loại hàn ngọc thấp kém này, hàn khí bên trong quả thật có chút môn đạo, vẫn là lão phu kiến thức thiếu sót, lại không nghe nói Băng Âm Cung có đồ vật tốt như vậy...

Phương Hành khẽ gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Thiên hạ to lớn, vô kỳ bất hữu, các loại tài liệu trân quý, đều có rất nhiều huyền diệu.

Đừng nói Đại Bằng Tà Vương là Kim Đan cảnh, coi như Nguyên Anh tới Độ Kiếp, cũng không dám nói nhận thức mọi tài nguyên tu hành trong thiên hạ, hơn nữa coi như là mình, có thể phát hiện diệu dụng này, cũng là bởi vì Âm Dương Thần Ma Giám.

Âm Dương Thần Ma Giám lai lịch thần bí, thứ nó giám định không ra thực không nhiều, không thể theo lẽ thường phán định.

- Vậy ngươi giúp ta nghiên cứu một chút, loại hàn ngọc này có thể hóa giải Sát Linh không? Nếu số lượng không đủ, ta đi lấy thêm!

Phương Hành ân cần hỏi han, hiểu rõ đối với Sát Linh, hắn còn không bằng Đại Bằng Tà Vương.

Đại Bằng Tà Vương suy nghĩ một hồi, trầm ngâm nói:

- Mặc dù loại hàn khí này có hiệu quả với sát khí, nhưng chỉ là áp chế, mà không phải hóa giải, ngươi chuẩn bị nhiều một chút cũng không sai, tối thiểu nó có thể kéo dài thời gian Sát Linh đột phá phong ấn trong cơ thể ngươi, bất quá nếu muốn hoàn toàn hóa giải mà nói, phẩm chất của hàn khí này chưa đủ, khó khăn rất lớn...

- Ừ, dù sao chẳng qua là Thông Minh U Hàn Ngọc hạ phẩm, nếu là thượng phẩm, sẽ có chút ít khả năng...

Phương Hành nhớ lại Âm Dương Thần Ma Giám đánh giá loại hàn ngọc này, như có điều suy nghĩ gật đầu.

Hắn cũng không quá lo lắng, nếu Băng Âm Cung có tồn tại loại hàn ngọc này, đã nói rõ mình tìm đúng địa phương, chỗ khác không có loại hàn ngọc này, chỉ Băng Âm Cung có, đã nói rõ đây là đặc sản của Băng Âm Cung, có hàn ngọc hạ phẩm, khẳng định cũng sẽ có hàn ngọc thượng phẩm, thậm chí hàn ngọc cực phẩm, nếu hàn ngọc hạ phẩm không đủ để hóa giải Sát Linh của mình, vậy thượng phẩm cực phẩm thì sao?

Đối với chuyện này, trong lòng Phương Hành vẫn rất lạc quan!

Giờ khắc này, trong Hàn Phách Cốc, sự kiện đoạt lâu đã càng ngày càng nghiêm trọng.

Trừ hai tiểu lâu ở sâu nhất, cơ hồ mỗi một tiểu lâu đều nhận lấy khiêu khích, mới đầu mọi người đều nhẹ nhàng, nho nhã lễ độ, lấy khiêu chiến làm chủ, nhưng phát hiện đệ tử Băng Âm Cung thỉnh thoảng xuất hiện hoàn toàn không thèm để ý tư đấu của mình, vì vậy bỏ qua thể diện, ám đấu chuyển thành minh tranh.

Người ngoài lâu liều mạng đuổi người trong lâu ra ngoài, sau đó ác chiến một phen.

Người thắng tước chiếm cưu sào, kẻ bại đi tìm cái tổ khác yếu hơn, chiếm tổ của nó.

Chỉ bất quá đoạt lâu cũng nhìn thời cơ, Bách Thú Tông thừa dịp mọi người còn chưa kịp phản ứng, may mắn cướp được một tiểu lâu, mà người phía sau đoạt lâu, lại càng ngày càng khó, hoặc là chiếm cứ tiểu lâu, thực lực quả thật rất mạnh, người khác muốn cướp cũng đoạt không nổi, hoặc là tự biết thực lực quá yếu, gắt gao đóng cửa gỗ, Thiên Vương lão tử gọi cũng không mở.

Tranh đoạt kéo dài hơn nửa đêm, sau đó ngừng lại.

Có thật nhiều thế lực có năng lực tranh đoạt, nhưng đối mặt với tất cả mọi người đóng chặt đại môn, đều vô kế khả thi.

Cửa gỗ có cấm chế, khó có thể từ bên ngoài mạnh mẽ mở ra, người ta không mở cửa, cũng không thể đánh vào đi?

Hàn Phách Cốc ác đấu càng ngày càng ít, Phương Hành vẫn núp ở trong pháp thuyền xem náo nhiệt nhịn không nổi nữa, bản thân hắn chính là người chỉ sợ thiên hạ bất loạn, nhìn thấy các thế lực vì chuyện gọi cửa cảm thấy khó khăn, liền đổi giả dạng, cầm một cây côn, phía trên treo một lá cờ nhỏ, trên viết:

- Bí phương kêu cửa độc nhất vô nhị, một viên linh thạch thượng phẩm bán ra, đảm bảo cửa mở!

Khiêng cờ nhỏ, chạy một vòng ở trong sơn cốc, đưa tới nhiều thế lực chú ý.

- Tiểu quỷ kia, ngươi tới đây!

Ngoài tiểu lâu, một lão giả Trúc Cơ trung kỳ đang không cách nào bức người bên trong đi ra mà buồn rầu, gọi Phương Hành tới, trầm giọng quát:

- Ngươi có biện pháp mở cửa này ra?

Phương Hành cười nói:

- Dễ dàng!

Trúc Cơ trung kỳ lão giả quát lạnh nói:

- Mau nói cho ta nghe!

Phương Hành chỉ cờ nhỏ:

- Một viên linh thạch thượng phẩm, trẻ nhỏ dễ bị gạt!

Ánh mắt lão giả kia lóe lên, cũng không sợ Phương Hành gạt người, một viên linh thạch màu tím bắn tới, quát lên:

- Nói!

Phương Hành cười hắc hắc, để cho hắn kê lỗ tai tới, nói thật nhỏ.

Sắc mặt Trúc Cơ cảnh lão giả dần dần thay đổi, lúng ta lúng túng nói:

- Làm như vậy không tốt đâu?

Phương Hành nói:

- Hữu hiệu!

Lão giả vỗ đùi quyết tâm, chỉ vào đám đệ tử của mình quát lên:

- Các ngươi tới đây!

Thấp giọng cùng bọn họ nói một hồi, mấy người này xoa tay, ở trước tiểu lâu đứng thành hàng, hô to:

- Thanh Hòa quốc Miêu gia, năm đó Lão tổ nhà các ngươi vì theo đuổi Thanh Vân Tông Thanh Điểu trưởng lão, sắp quỳ đến trên mặt đất rồi, người ta ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, ngươi nói mất mặt không? Năm đó Lão tổ nhà các ngươi có một ngoại hiệu là nóng đầu các ngươi biết không?

- Oa nha nha, Mạnh lão đầu ngươi nói ta không dám đánh với ngươi một trận thì thôi, lại dám khinh nhờn Lão tổ nhà chúng ta, hôm nay Miêu gia chúng ta sẽ cùng Mạnh gia các ngươi liều mạng, mở cửa mở cửa, ta muốn băm lão cẩu này thành thịt vụn...

Trong tiểu lâu rống to một tiếng, cửa gỗ mở ra, người bên trong đằng đằng sát khí vọt ra.

Mà người trong Miêu gia cũng hét lớn một tiếng, xông về phía trước.

Phương Hành thì cười ha ha, khiêng cờ nhỏ làm sinh ý khác.

Phương pháp kia cực kỳ đơn giản, đó chính là đứng ở ngoài cửa chửi đổng, từ chuyện Lão tổ nhà ngươi lúc tuổi còn trẻ nhìn lén Trương quả phụ hàng xóm tắm một đường mắng đến người giúp việc nhà ngươi nuôi con chó kia cắn tiểu khất cái lỡ đường, ngươi nói tổ phong nhà các ngươi có phải rất mất mặt hay không? Ngươi có phải muốn duy trì tôn nghiêm cho Lão tổ nhà các ngươi và con chó kia hay không? Vậy thì đừng như con rùa đen rút đầu ẩn núp, đi ra ngoài đánh một trận đi!

Nói tóm lại, những đại thế gia này đều biết gốc biết rễ của nhau, muốn chọc giận đối phương thật không khó.

Trong lúc nhất thời, cục diện của Hàn Phách Cốc mới vừa ổn định lại lần nữa náo nhiệt.

Lúc này trong hư không cách Hàn Phách Cốc trăm dặm, một trung niên tướng mạo bình thường chắp tay đứng ở trong hư không, sau lưng hắn là năm tu sĩ Trúc Cơ cảnh, có già có trẻ, trên người đều mặc cẩm bào có thêu ký hiệu Băng Âm Cung, nhìn về phía Hàn Phách Cốc, nhìn thấy linh quang ngất trời, sát khí sục sôi, trung niên khẽ nở nụ cười.

- Nhanh như vậy đã bắt đầu tranh đoạt, nói rõ tu sĩ Sở Vực còn có mấy phần huyết tính!

- Tông chủ, chuyện này tựa hồ không giống Thái Thượng Trưởng lão phân phó a...

Phía sau trung niên, có một Trúc Cơ già nua nói.

Chương 219: Đại cơ duyên

Nghe vậy, trung niên kia khẽ mỉm cười nói:

- Sư tôn từ bi, có chút chuyện suy nghĩ không khỏi quá đơn giản, đại cơ duyên này, tặng không cho những thứ gọi là thiên kiêu kia, có lẽ bọn họ sẽ không quá để ý, chỉ có cho bọn hắn một chút khó khăn, sau khi bọn họ nhận được, mới có thể thấy Băng Âm Cung chúng ta cho bọn hắn bao nhiêu ân đức, lòng mang kính sợ!

Bên cạnh một có người nói:

- Vậy vì sao không trực tiếp nói rõ với bọn họ, đấu pháp quyết thắng thua, người thắng mới có thể tiến vào Đại Tuyết sơn?

Trung niên thở dài nói:

- Bởi vì bọn họ đấu pháp quyết thắng thua, cơ hồ không có bất kỳ ý nghĩa, rất nhiều thiên kiêu là tài nguyên bồi đắp, tu vi cao, không chắc có tư chất hơn tu vi thấp, nhưng nếu đấu pháp, người tu vi thấp cơ hồ là nhất định phải thua, đối với chúng ta mà nói, những người này là Linh Động trung kỳ hay Linh Động hậu kỳ, có cái gì khác nhau chứ? Bất quá là hao tổn một chút tài nguyên, là có thể bù đắp chênh lệch này, cho nên lần này muốn xem, chính là thứ nằm ngoài tu vi!

- Nằm ngoài tu vi?

Trưởng lão mặt mũi già nua hơi ngẩn ra.

Trung niên gật đầu nói:

- Trí kế, ánh mắt, tính tình cho tới đan, khí, pháp, âm… thậm chí vận khí, đều trọng yếu hơn tu vi, dĩ nhiên trọng yếu hơn, là xem bọn hắn có dám tranh hay không, có dám đoạt hay không! Ở trong quy tắc chế định đoạt coi là bản lãnh gì, có can đảm phán đoán thế cục, ở dưới tình huống quy tắc không rõ bắt đầu đoạt, mới là bản lãnh thật sự!

Nói tới đây, hắn ngừng lại một chút, thở dài nói:

- Dù sao cơ duyên này, không phải tu vi cao hay thấp có thể lấy được...

...

Hàn Phách Cốc khói lửa trận trận, chung quanh sát phạt, người người cảm thấy bất an.

Một cánh cửa gỗ đã không cách nào bảo vệ an nguy của mình, bởi vì không biết người đáng chết nào đưa ra một biện pháp "chửi đổng", khi người khác mắng đến trên người Lão tổ nhà ngươi, ngươi không muốn ra đánh một trận cũng khó!

Lúc đầu mọi người đoạt tiểu lâu, hoặc là lừa gạt mở cửa, hoặc ở bên ngoài lớn tiếng khiêu chiến, tối thiểu còn có giới hạn thấp nhất, nếu người trong lâu cảm thấy không dám chắc, liền làm con rùa đen rút đầu, thừa nhận mình không phải đối thủ của ngươi còn không được sao? Nhưng "chửi đổng" vừa xuất hiện, sẽ không đơn giản như vậy, một phương pháp đơn giản nhất, nhưng lại là phương pháp hữu hiệu nhất.

Đánh người không mất mặt, nói xấu người không nói yếu điểm, ngươi vũ nhục lão tổ nhà ta, ta có thể nào tiếp tục giả vờ có tai như điếc?

Vô luận như thế nào cũng phải đi ra liều mạng, nếu không lan truyền ra ngoài, cả gia tộc sẽ hổ thẹn.

Bất quá dưới loại cục diện này, chỉ có Bách Thú Tông vững vàng đương đương.

Có không ít người tới gõ tiểu lâu của Bách Thú Tông, có người hòa thiện bái phỏng, có người hung ác gõ cửa, còn có người nói mình đã từng quen biết Bách Thú Tông, hi vọng vào lâu ngồi chơi, đối với chút ít lý do này, Mạc Da trưởng lão rất thông minh, một mực không mở cửa, thậm chí không trả lời, chỉ khư khư đóng cửa, tất cả mọi người ở bên trong đều giả chết.

Trong đó Ứng Xảo Xảo thấy Phương Hành vẫn chưa trở lại, có chút lo lắng, muốn đi ra ngoài tìm hắn, lại bị Mạc Da trưởng lão ngăn trở, khuyên nàng:

- Ngươi đừng lo lắng cho hắn, mặc dù ta cảm thấy tiểu tử này thông minh, có thể được tài bồi, bất quá dù sao chỉ là một hạ nhân, không đáng giá để ngươi mạo hiểm lớn như vậy, hơn nữa hắn chỉ là một hạ nhân, hiện ở bên ngoài rối loạn, ai sẽ rỗi rãnh để ý tới hắn? Tiểu tử này an nguy không thành vấn đề, cùng lắm đợi chuyện nơi đây ổn thỏa, ta thu hắn làm đồ đệ, cho hắn một cái xuất thân tốt là được!

Nghe lời này, Ứng Xảo Xảo mới coi như miễn cưỡng an bình xuống.

Theo nàng, Mạc Da trưởng lão chịu nhận đồ đệ, thật đúng là một cái xuất thân tốt.

Bách Thú Tông nửa tông nửa quốc, cho nên đẳng cấp sâm nghiêm, Ứng thị nhất mạch các nàng chẳng khác gì là Vương thất của Bột Hải quốc, mà đệ tử, nếu không truyền thừa tam đại yêu linh, thì giống như bình dân, Phương Hành chỉ là một đệ tử tạp dịch, ở bên ngoài chính là gia đinh, hạ nhân, nhưng nếu Mạc Da trưởng lão thu hắn làm đồ đệ, liền nhảy vọt trở thành quý tộc.

Bất quá bọn hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Phương Hành để cho bọn họ lo lắng, lúc này đang mang theo bảy tám viên linh thạch thượng phẩm trở lại thuyền, sau đó bắt đầu tính ra thực lực của tất cả tu sĩ, cái biện pháp "chửi đổng" này, chỉ bán cho bảy tám người liền không còn hiệu quả, những người khác rối rít noi theo, không trả cho hắn tiền, để cho hắn rất tức giận, đám người đại gia tộc này quá mức keo kiệt.

Bất quá mục đích của hắn cũng đạt tới, một là đảo loạn phong vân, ở dưới loạn cục, Bách

Thú Tông động thủ đoạt lâu thứ nhất làm người ta giận sôi đã không nổi bật, hai là trừ Tiêu gia và Sở Hoàng Thái tử, cơ hồ thực lực của từng gia tộc và thế lực đều bị hắn nắm giữ.

Nói như vậy, sau đó gặp phải chuyện gì, xử lý cũng rất dễ dàng.

Trong chém giết hỗn loạn, ba ngày rất nhanh đã qua.

Đến sáng sớm ngày thứ ba, trong gió tuyết, bảy tám đệ tử Băng Âm Cung người mặc cẩm bào đáp mây bay đến.

Cầm đầu lại là ba trưởng lão chấp sự Trúc Cơ cảnh, còn lại đều là Linh Động cảnh, nhóm người này giá lâm Hàn Phách Cốc, trưởng lão cầm đầu quét nhìn sơn cốc một cái nói:

- Chư vị đạo hữu cực khổ, Băng Âm Cung chuẩn bị không chu toàn, đã chậm trễ khách quý, mời theo Ưng Thạch đi dự tiệc...

Thanh âm của hắn lang lảnh, truyền khắp cả sơn cốc.

Nhân mã trú đóng ở trên đất trống, đều là thế lực tranh đoạt tiểu lâu thất bại, trong tâm vốn lo sợ, lo lắng không cướp được tiểu lâu, sẽ bị trục xuất Hàn Phách Cốc, đang thương nghị nếu như Băng Âm Cung thật làm như vậy, mình nên lý luận như thế nào, nhưng nghe trưởng lão Băng Âm Cung nói "chuẩn bị không chu toàn, chậm trễ khách quý", nhất thời trong lòng hơi cảm giác an ủi.

Bọn họ đã nhận ra, Ưng Thạch trưởng lão chính là một Trúc Cơ cảnh địa vị phi phàm trong Băng Âm Cung, ở Sở Vực thân phận cực cao, để hắn tự mình đến mở tiệc chiêu đãi, đã coi như cực kỳ tôn sùng rồi, không hề giống như bộ dạng giải quyết việc chung.

Ưng Thạch trưởng lão dẫn đường, các thế lực ngự pháp khí lướt đến chân trời, có người nhận ra, phương hướng này là phương hướng của Băng Âm Cung, trong lòng càng thêm hưng phấn, nghĩ thầm mặc dù mình bại trận ở tranh đoạt tiểu lâu, nhưng tựa hồ Băng Âm Cung không có phân biệt đối xử, ngược lại mời mình vào Băng Âm Cung, lại là phúc trong họa.

Dù sao chuyện tranh giành tiểu lâu, Băng Âm Cung cũng không nói rõ chuyện đoạt lâu, chẳng qua là tin tức nho nhỏ truyền lưu, chưa hẳn đã đúng.

Một đường đi tới, chạy tới Băng Âm Cung, trong đại điện đã bố trí linh yến thịnh soạn, Ưng Thạch trưởng lão cực kỳ khách khí, mời mọi người ngồi xuống, ân cần mời rượu, mọi người cũng yên lòng, thống khoái chè chén.

Rượu quá ba tuần, Ưng Thạch trưởng lão cảm giác không sai biệt lắm, khẽ mỉm cười, cất cao giọng nói:

- Chư vị đạo hữu, các ngươi được Huyền Băng Lệnh, từ xa vạn dặm đi tới Băng Âm Cung ta, Ưng Thạch thay Băng Âm Cung tạ ơn chư vị, chỉ bất quá, thực không dám đấu diếm, Cung chủ vì chư vị tiểu thiên kiêu bố trí xuống một khảo nghiệm, thật đáng tiếc, các ngươi không thể thông qua khảo nghiệm, không cách nào bái nhập Băng Âm Cung nữa...

Hoàn toàn yên tĩnh!

Mọi người còn đang thống khoái uống rượu trực tiếp sợ ngây người.

Mặc dù trong khoảng thời gian này, Hàn Phách Cốc đã tranh giành không ra bộ dáng, nhưng vẫn có vài người tự giữ thân phận, không gia nhập vào tranh đoạt, hoặc bọn họ cảm giác mình thân phận tôn quý, bởi vì một tiểu lâu mà cùng người khác vung tay, sẽ mất mặt mũi, hoặc bọn hắn cho rằng Băng Âm Cung không nói rõ muốn tranh đoạt, liền khinh thường xuất thủ.

Cộng thêm Ưng Thạch trưởng lão tự mình mở tiệc chiêu đãi, càng làm cho bọn họ cảm thấy chuyện có trì hoãn, lại không nghĩ rằng, hắn vừa mở miệng, cuối cùng đã chặt đứt hi vọng của mình, chuyện đoạt lâu, rõ ràng là một khảo nghiệm...

- Ưng Thạch trưởng lão, làm như vậy có chút quá mức a, bất quá là tranh giành tiểu lâu, sao có thể coi là khảo nghiệm?

Một lão đầu lưng hùm vai gấu đứng lên, là Trúc Cơ tầng bảy.

Hắn chính là hộ đạo giả của Hắc Chiểu quốc Chu gia, thực lực ở trong tất cả thế gia xem như thượng đẳng, chỉ bất quá thời điểm hắn và Bách Lý quốc Mạc gia tranh giành tiểu lâu, bị hộ đạo giả của đối phương lấy pháp khí ám toán trọng thương, vì vậy vô lực tranh đoạt với thế gia khác, ngược lại trở thành thế gia không có tiểu lâu, trong lòng không cam lòng, đứng lên truy hỏi đầu tiên.

Ưng Thạch trưởng lão khẽ mỉm cười nói:

- Tuy chỉ là tranh giành tiểu lâu, nhưng cũng có thể nhìn ra rất nhiều thứ, thua chính là thua!

Chu gia hộ đạo giả lạnh giọng quát:

- Lão phu không phục, nếu Băng Âm Cung ngươi nói rõ là khảo nghiệm thì thôi, mọi người đều bằng bản lãnh tranh giành cũng không sao, hết lần này tới lần khác một câu cũng không nói, hôm nay lại nói đây là khảo nghiệm, làm sao phục chúng?

Hắn vừa thốt ra, nhất thời dẫn phát hưởng ứng, xôn xao giận dữ mắng mỏ Băng Âm Cung làm không hợp quy củ.

Đây cũng là đối sách lúc trước bọn họ ở Hàn Phách Cốc thương lượng ra.

Dù sao Băng Âm Cung các ngươi cũng không nói rõ, như vậy bọn họ có thể theo lý đòi hỏi!

Đối mặt chất vấn, sắc mặt của Ưng Thạch trưởng lão bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Trận cơ duyên này, là do Thái Thượng Trưởng lão Băng Âm Cung ta khởi xướng, ngàn năm một thuở, các ngươi cũng bởi vì biết cơ duyên này đáng quý, mới đưa thiên kiêu nhà mình tới Băng Âm Cung, nếu cơ duyên là của Băng Âm Cung ta, như vậy quy củ tự nhiên cũng do Băng Âm Cung ta định, nếu các ngươi có ý kiến, có thể xông vào Đại Tuyết sơn, đến trước mặt Thái Thượng Trưởng lão và mấy vị lão tiền bối kia lý luận...

Ti...

Người hiểu rõ nội tình nhất thời ngậm chặt miệng.

Dù bọn họ có lá gan lớn hơn gấp mười lần, cũng không ai dám đi trước mặt mấy lão quái vật kia tố cáo?

Dù là gia chủ của bọn họ cũng không dám!

- Hừ, Băng Âm Cung là chủ nhân, nếu chủ nhân nói như vậy rồi, vậy chúng ta cũng không còn mặt dày lưu lại, bất quá có câu vẫn phải nói, chúng ta từ xa vạn dặm tới Băng Âm Cung các ngươi bái sư, cuối cùng tay không mà về, Băng Âm Cung cũng không tránh khỏi quá mức đi!

Có người cười lạnh, tỏ vẻ bất mãn với Băng Âm Cung.

Ưng Thạch trưởng lão cười nói:

- Làm sao có thể nói tay không mà về? Huyền Băng Lệnh không phải đã đưa đến trong tay các vị sao?

Mọi người đều ngẩn ngơ, yên lặng như tờ.

Chương 220: Đại Tuyết Sơn

Ưng Thạch trưởng lão cho rằng bọn họ còn không biết cách dùng Huyền Băng Lệnh, liền mỉm cười giải thích:

- Chư vị, thực không dám giấu diếm, Huyền Băng Lệnh đưa đến trên tay các ngươi, chính là lấy một loại hàn ngọc từ Thái Âm Huyền Mạch đặc biệt chỉ có dưới Băng Âm Cung, ba trăm năm trước mới được Thái Thượng Trưởng Lão phát hiện, có hiệu dụng khu tà thủ thần, dùng lúc phá cấp, có thể phòng ngừa tẩu hỏa nhập ma, tăng cường cơ hội phá giai, lệnh bài này đưa cho chư vị, chẳng khác nào biếu tặng cho các ngươi một bảo vật có thể phá giai, thành ý của Băng Âm Cung trời đất chứng giám!

Nghe lời này, mọi người càng ngây ra....

Ưng Thạch trưởng lão cười nhẹ, đối với phản ứng kinh ngạc của mọi người cũng không bất ngờ.

Trên thực tế, Băng Âm Cung bọn họ cũng tính toán lợi dụng Thái Âm Huyền Mạch đặc thù kiếm một khoản lớn, loại ngọc quáng này ở Sở Vực hay cả Nam Chiêm đều không nghe nói tới, chỗ huyền bí của nó là do Hồ Cầm lão nhân tự mình phát hiện, khu tà thủ thần, vô luận là phá giai hay ngộ đạo, đều có thể dùng được, có thể nói là một chí bảo, giá trị vô lượng.

Giới tu hành, tài nguyên làm trọng, dạng tài nguyên gì dễ dàng đổi lấy nhất?

Khẳng định chính là loại quáng mạch độc nhất vô nhị này.

Có ngọc quáng này, Băng Âm Cung phát triển trở thành Sở Vực hay Nam Chiêm đệ nhất tông cũng có hi vọng.

Lần này Băng Âm Cung đưa loại Huyền Băng Lệnh này ra ngoài, cũng chưa chắc không có ý tứ mượn miệng mọi người tuyên dương huyền diệu của loại ngọc này.

Có thể tưởng tượng, đợi ngọc này được mọi người biết, người tới cửa cầu ngọc tất nhiên sẽ nối liền không dứt.

Đến lúc đó, bằng vào ngọc quáng này, Băng Âm Cung có thể thu vô số tư nguyên.

Ưng Thạch trưởng lão đang chờ mọi người nói tạ ơn, lại thấy mọi người thật lâu không nói một câu, có chút nghi ngờ nhìn xuống phía dưới.

Nhưng không nghĩ tới, trạng diện lại khiến hắn kinh hãi.

Không có thần sắc cảm kích, chúng tu rõ ràng đều là bộ dáng oán giận.

- Thật quá đáng, chẳng lẽ đây chính là diễn xuất của Băng Âm Cung sao?

Chu gia hộ đạo giả tức đến bộ ngực run run.

- Cho dù chúng ta là tiểu thế gia, không so sánh được với Băng Âm Cung truyền thừa mấy ngàn năm, nhưng các ngươi trêu chọc bọn ta như vậy, vui lắm sao?

Lý gia hộ đạo giả giận dữ.

- Băng Âm Cung, hắc hắc, Băng Âm Cung, được xưng chính đạo đứng đầu Sở Vực, tên không hợp thực nha!

Kiều gia hộ đạo giả cười lạnh liên tục.

Ưng Thạch trưởng lão có chút không vui, lạnh lùng nói:

- Các ngươi cho rằng ta khuyếch đại sao? Thái Âm Hàn Ngọc, chính là do Thái Thượng Trưởng Lão tự mình phát hiện, có hiệu quả trừ tà thủ đạo, các ngươi trở về thử một lần sẽ biết!

Chu gia hộ đạo giả càng thêm nổi giận, chỉ vào Ưng Thạch trưởng lão, ngón tay run run:

- Các ngươi rõ ràng đã thu hồi Huyền Băng Lệnh, còn nói trở về thử một lần sẽ biết? Chẳng lẽ những thế gia chúng ta, ở trong mắt Băng Âm Cung các ngươi, có thể tùy tiện trêu chọc như thế sao?

- Đúng, lần này Băng Âm Cung làm thật quá mức!

- Tiêu Cung chủ ở nơi nào? Chúng ta muốn gặp mặt hắn đòi công đạo!

- Băng Âm Cung thật tính toán đắc tội tất cả thế gia chúng ta sao?

Ưng Thạch trưởng lão cũng ý thức được không bình thường, quát chói tai:

- Chớ ồn ào, Băng Âm Cung thu hồi Huyền Băng Lệnh khi nào?

- Rõ ràng là một nữ đệ tử Băng Âm Cung của các ngươi lấy đi Huyền Băng Lệnh, ngươi còn muốn phủ nhận?

- Không sai, lúc ấy ta còn hỏi tên của nàng, chính là một tiên tử họ Phương!

- Nàng thậm chí đánh ngất xỉu lão phu cướp đi Huyền Băng Lệnh, lúc này Băng Âm Cung các ngươi lại phủ nhận?

Nhất thời quần chúng xúc động, cả đại điện ầm ĩ náo loạn lên.

Sắc mặt Ưng Thạch trưởng lão phát xanh, cũng ý thức được chuyện này nghiêm trọng, vội vàng lấy ngọc phù đưa tin, gọi Cung chủ Tiêu Trường Thanh tới, thấp giọng kể rõ, Tiêu Trường Thanh cũng chấn động, cặn kẽ hỏi rõ ràng, cả người sợ ngây ra, ngạc nhiên nói:

- Vậy mà lại có người giả trang thành đệ tử Băng Âm Cung, lừa gạt đi Huyền Băng Lệnh trong tay các ngươi?

Nhìn thấy ngay cả Băng Âm Cung Cung chủ cũng khiếp sợ như vậy, thanh âm thấp rất nhiều, cũng có chút hồ nghi.

Đường đường Băng Âm Cung Cung chủ, đại đệ tử của người mạnh nhất Sở Vực, tựa hồ không cần bởi vì... chút chuyện như vậy mà làm bộ làm tịch...

- Thật không phải là Băng Âm Cung các ngươi làm?

Tiêu Trường Thanh trầm giọng nói:

- Các ngươi mới vừa nói nàng là Trúc Cơ cảnh?

Chu gia hộ đạo giả gật đầu nói:

- Lão phu đã gặp nàng, thật là Trúc Cơ cảnh không thể nghi ngờ!

Tiêu Trường Thanh thở dài một tiếng nói:

- Vậy có thể xác định, tất nhiên là có người giả mạo, đệ tử phái nữ của Băng Âm Cung ta có ba người Trúc Cơ, số tuổi đều ngoài trăm tuổi, hơn nữa vẫn ở trong cung, không có đi ra ngoài, hơn nữa từ quần áo các ngươi miêu tả, chỉ có tiểu sư muội Diệp Cô Âm giống nhất, nhưng nàng đã theo sư tôn tiến vào Đại Tuyết Sơn rồi!

- Đây... Đây là nói như thế nào?

Trong điện nhất thời kinh ngạc, nghẹn họng nhìn trân trối.

Tiêu Trường Thanh thở dài, nhìn Ưng Thạch trưởng lão nói:

- Huyền Băng Lệnh bị trộm, cũng không tính là gì, toàn bộ khách quý, mỗi người cho... một khối Thái Âm Ngọc nữa là được, chẳng qua người gạt ngọc nhất định phải tìm ra, thế gian này trừ đệ tử Băng Âm Cung chúng ta, vẫn còn có người hiểu được công hiệu của Thái Âm ngọc, thực sự quái tai, chẳng lẽ sắp xếp của sư tôn đã bị tiết lộ?

Nói tới đây, hắn bỗng nhiên kinh hãi:

- Người trong Hàn Phách Cốc đã đi chưa?

Ưng Thạch trưởng lão cả kinh, vội lấy ngọc phù đưa tin hỏi thăm, sau một hồi lâu, sắc mặt tái nhợt nói:

- Bọn họ đã tiến vào Đại Tuyết Sơn...

...

Một canh giờ trước, khi Ưng Thạch trưởng lão mở tiệc chiêu đãi người không tiến vào tiểu lâu, chúng tu ở trong Hàn Phách Cốc đã được một vị trưởng lão Băng Âm Cung chỉ dẫn, điều khiển các loại pháp khí rời đi, nơi này là một tuyết sơn mênh mông, nhìn một cái, không thấy cuối, dưới chân núi có bảo quang mơ hồ, như có đại trận thủ ngự.

- Vào đi, cơ duyên ở trong đó!

Trưởng lão Băng Âm Cung nhìn một hồi lâu, khe khẽ thở dài nói:

- Thái Thượng Trưởng Lão đang ở bên trong, chỉ cần các ngươi có thể đi tới sâu trong Đại Tuyết Sơn, tự có cơ duyên vô thượng chờ các ngươi, chỉ bất quá, lão phu có một câu đề điểm các ngươi, trong núi này, đại trận pháp cấm, hung trùng ác thú đếm không xuể, có thể nói từng bước hung hiểm, ngay cả Trúc Cơ cảnh cũng khó mà dễ dàng tiến vào sâu trong Đại Tuyết Sơn, lại càng không cần phải nói các ngươi, bất quá các ngươi không cần bối rối, trong núi có mấy tấm Ngự Trận Phù, nếu các ngươi có thể lấy được trận phù, có thể giảm bớt áp lực của đại trận, dễ dàng tiến vào chỗ sâu!

- Tiền bối, nói như vậy, nhiệm vụ của chúng ta chính là cướp đoạt Ngự Trận Phù rồi?

Có thiên kiêu đặt câu hỏi.

Băng Âm Cung trưởng lão thở dài nói:

- Cũng không có nhiệm vụ gì, chỉ cần có thể thành công tiến vào sâu trong Đại Tuyết Sơn, coi như thành công, chỉ bất quá Ngự Trận Phù có thể giúp các ngươi giảm bớt áp lực, tránh rất nhiều nguy hiểm, nếu có thể lấy được, tự nhiên phải lấy. Đám người Thái Thượng Trưởng Lão cũng sẽ thông qua số lượng Ngự Trận Phù, phán đoán thiên tư của các ngươi!

Lại có người hỏi:

- Vậy Ngự Trận Phù là bộ dáng gì? Có thể để cho bọn ta đánh giá hay không?

Băng Âm Cung trưởng lão cười cười nói:

- Thật ra thì Ngự Trận Phù đã đưa đến trên tay các ngươi rồi! Chính là Huyền Băng Lệnh trong tay các ngươi, lệnh này chính là do Băng Âm Cung chúng ta dùng Thái Âm Huyền Ngọc tạo thành, có thể ở trình độ nào đó chống đỡ đại trận uy áp, bên trong cất giấu Ngự Trận Phù, cũng là Thái Âm Huyền Ngọc, bất quá phẩm chất tăng thêm một bậc, có thể chống đỡ đại trận tốt hơn!

Chúng thiên kiêu nghe vậy, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, nhắc lên dũng khí đi tới, hộ đạo giả ý muốn tương bồi, nhưng trưởng lão Băng Âm Cung lại nói:

- Hộ đạo giả có thể dừng bước ở chỗ này rồi, chúng thiên kiêu sẽ tiến vào Đại Tuyết Sơn tu hành, các ngươi không thể tiến vào, chỉ có hạ nhân phụng dưỡng thiên kiêu, có thể từ đường nhỏ trên núi, trực tiếp tiến vào Đại Tuyết Sơn chờ!

Lúc này mọi người mới hiểu, đến một bước này, phải dựa vào lực lượng của thiên kiêu.

Một phen dặn dò, mọi người ở chỗ này chia ra, Mạc Da trưởng lão gọi Phương Hành, nói mình muốn dẫn hắn về Bách Thú Tông, cũng tính toán thu hắn làm đồ đệ, Phương Hành nghe, trong lòng lại trợn trắng mắt, tự nhiên không chịu theo Mạc Da trưởng lão đi, dứt khoát cự tuyệt, đi theo những người khác tiến vào sơn đạo, cách đó không xa, Ứng Xảo Xảo nghe vậy, trong lòng cảm giác cực kỳ ngọt ngào.

- Kẻ ngu này, vì theo ở bên cạnh ta, ngay cả cơ hội tốt như vậy cũng cự tuyệt sao?

Trong lòng nàng nghĩ lung tung, lại không phát hiện, chúng thiên kiêu tiến vào Đại Tuyết Sơn đã tụ lại với nhau bàn luận xôn xao, rất nhanh đạt thành ước định gì đó, kết bạn đi vào Đại Tuyết Sơn, chỉ có nàng cô linh linh đứng tại nguyên chỗ, không có người nào để ý tới, giống như bị mọi người loại bỏ, ánh mắt mê mang nhìn trưởng lão Băng Âm Cung.

Trưởng lão kia nhìn nàng, khẽ mỉm cười nói:

- Nếu tự mình không có nắm chắc xông qua

Đại Tuyết Sơn, có thể kết giao đồng minh!

Lúc này Ứng Xảo Xảo mới kịp phản ứng, người khác đã kết thành đồng minh rồi, chỉ có mình ngốc nghếch, không nghĩ tới điểm này, thấy thế nàng lập tức đưa mắt nhìn bốn phía, rất nhanh thấy được một người quen, là Mạc Dương ban đầu ở trên đường gặp phải, đang cùng hai người thấp giọng thương nghị, vội vàng cẩn thận đi tới, nhỏ giọng nói:

- Mạc sư huynh...

Mạc Dương quay đầu, thấy là Ứng Xảo Xảo, hơi ngẩn ra, cười nói:

- Xảo Xảo sư muội muốn cùng bọn ta kết bạn đi vào?

Ứng Xảo Xảo vội vàng gật đầu, có chút rụt rè.

Mạc Dương thấy bộ dáng nàng xinh đẹp, có chút động tâm, muốn đáp ứng.

Song vào lúc này, công tử thanh sam bên cạnh hắn lạnh lùng nói:

- Mạc Dương, ngươi quên ta đề điểm sao?

Mạc Dương nghe công tử thanh sam nói, nhất thời hơi ngẩn ra, nhớ lại thân phận của Ứng Xảo Xảo, thở dài một tiếng nói:

- Xảo Xảo sư muội, chuyện này Mạc Dương

lại không giúp gì được rồi, ba người chúng ta từ nhỏ quen biết, phối hợp vô gian, mang theo ngươi sẽ rất bất tiện, vì không làm trễ nãi hành trình của sư muội, chúng ta vẫn là tách ra đi thôi, ở chỗ sâu trong tuyết sơn gặp lại!

Ứng Xảo Xảo nhất thời giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn như sứ trắng đỏ bừng.

Cái gì ở chỗ sâu trong tuyết sơn gặp lại, rõ ràng chính là không muốn cùng mình kết minh?

- Hừ, dã nha đầu ở Bột Hải quốc, cũng muốn đạt đại cơ duyên?

- A, Diệp tiên tử ở Bột Hải quốc gặp chuyện không may, Băng Âm Cung không trực tiếp giận lây sang Bách Thú Tông, cũng đã mở một mặt lưới rồi, nha đầu này còn muốn đạt được cơ duyên của Băng Âm Cung, đây không phải là ý nghĩ kỳ lạ sao?

- Đi xa một chút, hôm nay nha đầu này chính là tai tinh, ai dính vào người đó sẽ gặp xui xẻo!

- Cũng không biết nàng làm sao qua cửa thứ nhất, nói tóm lại, cửa thứ hai không có duyên với nàng rồi!

Thì ra Diệp Cô Âm ở Bột Hải quốc bị Phương Hành đả kích không nhẹ, Băng Âm Cung có rất nhiều người giận chó đánh mèo đến trên đầu Bách Thú Tông, cũng liên lụy Ứng Xảo Xảo trở thành mầm tai hoạ người người tránh né, rất sợ đụng vào nàng, sẽ bị đệ tử Băng Âm Cung ghi hận, đưa đến phiền toái không cần thiết, hơn nữa thực lực của nàng thấp kém, không giúp đỡ được cái gì, tự nhiên không người nào đi kết minh.

Trưởng lão Băng Âm Cung thấy một màn này, khẽ than thở, nhưng không có ý tứ nhúng tay.

Tiểu cô nương ở Bột Hải quốc thân phận đặc thù, hắn cũng biết đến, bất quá lúc này không cần thiết thay nàng giải thích.

Tất cả thiên kiêu được triệu tập đến, đều phải xông Đại Tuyết Sơn một lần, đây là Thái Thượng Trưởng Lão chính miệng phân phó, cho dù là người thừa kế Ứng Long yêu linh được Thái Thượng Trưởng Lão chỉ định làm đệ tử thân truyền thứ tư cũng không ngoại lệ.

- Ta... Ta làm sao bây giờ...

Trong lúc nhất thời, Ứng Xảo Xảo đứng tại nguyên chỗ, đối mặt gió tuyết mịt mờ, cơ hồ sợ đến khóc lên.

Nàng vốn tuổi không lớn, hơn nữa tu vi thấp hơn người khác, vừa nghĩ tới mình phải một mình xông Đại Tuyết Sơn tràn đầy nguy hiểm và mịt mờ, không nhịn được run lên, trái tim cực kỳ sợ hãi.

- Khóc cái gì mà khóc? Tiểu gia dẫn ngươi đi!

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên, một người xuất hiện lôi kéo tay nàng, đi vào trong gió tuyết mịt mờ.

Chương 221: Kết minh mạnh nhất

- Tiểu Cửu, ngươi... Ngươi không thể theo vào, ngươi không có Huyền Băng Lệnh... Sẽ chết ở bên trong...

Ứng Xảo Xảo lòng tràn đầy chua xót, nước mắt chảy đầy mặt, nàng không biết Phương Hành khi nào đi xuống đường nhỏ an toàn kia, lại muốn theo mình cùng nhau tiến vào thí luyện, mặc dù điều này làm cho nội tâm cơ khổ không chỗ nương tựa của nàng có một tia dựa vào, cũng có dũng khí đi vào trong Đại Tuyết Sơn, nhưng lý trí nói cho nàng biết, chuyện này quan hệ đến an nguy của Phương Hành, không chịu để cho hắn làm bạn.

- Ít nói nhảm, đi với ta!

Phương Hành cũng không quay đầu lại, nói cực kỳ kiên quyết.

- Chuyện này...

Trưởng lão Băng Âm Cung thấy cử động của Phương Hành, không khỏi hơi ngẩn ra, muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng không nói gì.

Một hạ nhân không có Huyền Băng Lệnh tiến vào nơi thí luyện, tự nhiên là cực kỳ hung hiểm, cấm chế, yêu thú… có thể cảm ứng được khí tức Huyền Băng Lệnh, sẽ không chân chính giết chết người nắm giữ Huyền Băng Lệnh, nhưng người không có Huyền Băng Lệnh lại bất đồng, nếu xúc phạm cấm chế, hoặc bị yêu thú nhìn thấy, sẽ chèn ép hắn thành mảnh nhỏ.

Bất quá nếu hạ nhân này tự nguyện rời khỏi đường nhỏ an toàn, muốn theo chủ nhân tiến vào thí luyện, cứ để hắn đi đi, dù sao chỉ là một hạ nhân, chết thì chết, dù sao chỉ cần tiểu cô nương này không chết là tốt rồi.

Xâm nhập nơi thí luyện, thương mang tuyết hải, đã hoàn toàn nhìn không thấy thân ảnh người khác.

Khắp nơi đều là gió tuyết, bông tuyết như hạt đậu bay trong gió, cuốn tới, nện đến gò má người đau rất. U hàn khí lạnh lẽo, tựa như căn bản không phải tu vi chống đỡ được, có thể rót vào trong thân thể, đông cứng máu. Mà hết lần này tới lần khác ở trong gió tuyết, còn có đại trận vô hình từ trên trời giáng xuống, như gông xiềng áp ở trên thân mọi người.

- Tiểu Cửu, ngươi trở về đi, ta đã không sợ, ngươi không có Huyền Băng Lệnh, thật sự sẽ chết ở chỗ này...

Ứng Xảo Xảo cảm giác được đại trận uy áp rơi xuống, mình ở dưới Huyền Băng Lệnh bảo vệ, cũng áp lực to lớn, trong lòng lại càng lo lắng Phương Hành, sợ hắn sẽ bởi vì mình mà chết ở chỗ này, muốn khuyên hắn trở lại trên đường nhỏ an toàn.

- Ta không có Huyền Băng Lệnh? Ta còn nhiều hơn các ngươi cộng lại...

Phương Hành cười nhạt, tự nhiên không chịu đi ra ngoài.

Trên thực tế, lấy suy nghĩ ổn thỏa, hắn cảm giác mình nên trực tiếp tiến vào chỗ sâu của Đại Tuyết Sơn thì tốt hơn, sau khi phát hiện tác dụng của Thông Minh U Hàn Ngọc, hắn đã không cần đi theo Ứng Xảo Xảo lẻn vào Băng Âm Cung rồi, hơn nữa hắn cũng phát hiện, Băng Âm Cung không chỉ là thu đệ tử đơn giản như vậy, sâu trong Đại Tuyết Sơn, tựa hồ có cường giả đang mưu tính cái gì.

Dựa theo thói quen của hắn, lúc này hẳn là trực tiếp xâm nhập Đại Tuyết Sơn, đi tìm tòi đến tột cùng mới phải.

Chẳng qua mặc dù hắn tính tình tàn nhẫn, dám giết người, cũng dám tát nữ nhân, nhưng thấy Ứng Xảo Xảo cô đơn một người đứng ở trong băng thiên tuyết địa, mờ mịt bất lực, cũng cảm thấy có chút mềm lòng, muốn giúp nàng một tay.

Nghiêm khắc nói ra, đúng là sau khi hắn cứu Tiểu Man, đây là lần thứ hai phát thiện tâm.

Hắn đã cảm giác ra, ở trong núi tuyết mịt mờ khắp nơi đều bố trí cấm chế và đại trận kia, uy áp cơ hồ trải rộng toàn bộ Đại Tuyết Sơn, chỉ bất quá lực lượng khống chế trận nhãn các nơi, tản ra hàn khí, đương nhiên đó là hàn khí trên Huyền Băng Lệnh, loại khí tức này có thể chống đỡ đại trận uy áp ở trình độ nhất định, làm cho người ta miễn cưỡng đi lại ở trong trận.

Trúc Cơ trưởng lão đã nói, Huyền Băng Lệnh này, là Ngự Trận Phù đầu tiên bọn hắn đưa cho chư vị thiên kiêu, mà trong Đại Tuyết Sơn, còn giấu thật nhiều Ngự Trận Phù khác, không nghi ngờ chút nào, Ngự Trận Phù kia cũng dùng loại hàn ngọc này chế thành, khó trách chúng thiên kiêu đều phải đi tìm kiếm Ngự Trận Phù, bởi vì nếu kiếm đủ Ngự Trận Phù, thông qua đại trận quả thực không cần tốn nhiều sức.

Chẳng qua đại khái trưởng lão kia cũng không nghĩ tới, lúc này trên người Phương Hành có khoảng mười mấy tấm Huyền Băng Lệnh, đi lại ở trong Đại Tuyết Sơn, có thể cảm giác được lực lượng đại trận sát qua bên cạnh mình, ngay cả Ứng Xảo Xảo phía sau hắn gánh chịu áp lực, cũng mạnh hơn hắn rất nhiều lần, cái gọi là thí luyện này, đối với hắn đừng nói thí luyện, quả thực chính là đi dạo phố.

- Thoạt nhìn Đại Tuyết Sơn cũng không có gì lợi hại...

Một đường đi tới, Phương Hành không nhịn được nói thầm.

Hắn và Ứng Xảo Xảo đã xâm nhập gần mười dặm, ngoại trừ trước mặt trắng xóa, thì không phát hiện quá nhiều nguy cơ.

Dĩ nhiên, đây là bởi vì hắn có Âm Dương Thần Ma Giám, có thể tránh né các loại cấm chế.

- Tiểu Cửu, hình như chúng ta thật có hi vọng tiến vào sâu trong Đại Tuyết Sơn...

Tâm tình của Ứng Xảo Xảo cũng hơi ổn định, nhỏ giọng nói với Phương Hành.

Phương Hành nghe nàng xưng hô thế này có chút không được tự nhiên, nói:

- Ngươi có thể đổi cách gọi không? Đừng có Tiểu Cửu Tiểu Cửu!

Ứng Xảo Xảo cũng ngẩn ra, nghĩ thầm không gọi ngươi Tiểu Cửu thì biết gọi gì? Khẽ mỉm cười nói:

- Ngươi muốn ta gọi tên gì?

Phương Hành nói:

- Kêu Cửu gia nghe sẽ tương đối thoải mái!

Ứng Xảo Xảo cong cái miệng nhỏ nói:

- Ta không chịu... nếu không ta gọi ngươi là Tiểu Cửu ca ca?

- Ngay cả cách gọi cũng không chịu thay đổi... Tùy ngươi đi!

Phương Hành có chút bất đắc dĩ, không muốn cải cọ vấn đề này, thuận miệng đáp ứng.

- Ta rất ít như vậy với người khác...

Trong lòng Ứng Xảo Xảo cũng không biết có phải đang nhớ lại "Chiêu Dương ca ca" hay không, tâm tình có chút trầm thấp.

- Dừng lại!

Bỗng nhiên, Phương Hành kéo lấy nàng, vòng qua eo nàng, kéo nàng vào trong ngực.

- Ngươi... Ngươi làm gì ôm ta chặt thế?

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, hô hấp có chút dồn dập, trợn to hai mắt nhìn Phương Hành ngay sát mặt.

Phương Hành cũng không nhìn nàng, ánh mắt quan sát phía trước nói:

- Phía trước kìa...

Ứng Xảo Xảo kinh ngạc quay đầu, định thần nhìn lại, nhất thời kinh hãi.

Thì ra phía trước bọn hắn hơn ba mươi trượng, dưới một tuyết lĩnh, có một con giao xà thân như tuyết trắng, to như thùng nước, chiều dài chừng hơn mười trượng, vòng trên một tảng đá khổng lồ màu trắng, đôi mắt như lồng đèn u ám nhìn hai người bọn họ, giao xà vốn màu trắng, ở trong gió tuyết mịt mờ, cực kỳ khó bị phát hiện, bọn họ suýt nữa đã xông tới.

- Tiểu Cửu ca ca, đây là Tuyết Giao, một loại dị thú vô cùng kinh khủng. Ta nghe phụ thân nhắc tới, đây là dị chủng trong yêu thú băng thuộc tính, cực kỳ cường đại, Tuyết Giao trưởng thành, cơ hồ có thể sánh ngang Trúc Cơ sơ kỳ, chúng ta đi đường vòng đi...

Phương Hành là bởi vì Tuyết Giao mới ôm lấy mình, trong bụng Ứng Xảo Xảo hơi cảm giác mất mác, nhưng vẫn thấp giọng nói.

- Hắc hắc. Ta biết đây là Tuyết Giao, bất quá sao phải đi đường vòng?

Trong mắt Phương Hành tinh quang chớp động, cũng không biết suy nghĩ cái gì, giảm thấp thanh âm nói:

- Mới vừa rồi mấy tên khốn kiếp kia không chịu kết minh với ngươi, nhìn ngươi khóc sướt mướt, thật sự không có tiền đồ, hôm nay Phương... Cửu gia nhà ngươi, sẽ giúp ngươi tạo liên minh mạnh nhất, để cho ngươi nếm thử cảm giác quét ngang Đại Tuyết Sơn, như thế nào?

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, vội vàng nói:

- Sợ rằng Mạc Da trưởng lão cũng không phải đối thủ của nó, chúng ta đừng đụng vào nó!

Phương Hành nghiêm túc nhìn Ứng Xảo Xảo nói:

- Ta hỏi ngươi một chút, Bách Thú Tông chúng ta là làm cái gì?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, nói:

- Làm gì?

Phương Hành im lặng, thất vọng nói:

- Là thao túng yêu thú nha, ngươi đã quên tông môn có một bí pháp khống chế yêu thú sao?

Lúc này Ứng Xảo Xảo mới chợt hiểu, lại cuống quít lắc đầu nói:

- Tiểu Cửu ca ca, ngươi đừng mạo hiểm, cha ta nói, tông môn chúng ta truyền thừa Yêu Thú Phong Thần Pháp chính là pháp quyết không trọn vẹn, cũng chưa chắc đã hữu hiệu, ngay cả hắn và Mạc Da trưởng lão ở thời điểm phong ấn yêu thú, cũng cần chế phục yêu thú trước, sau đó lại đánh lên pháp ấn, quan sát hiệu quả, không phải trực tiếp...

Trong lòng Phương Hành có chủ ý của mình, thuận miệng bịa chuyện nói:

- Ngươi có biết tại sao cha ngươi để cho ta chiếu cố ngươi không?

Ứng Xảo Xảo mờ mịt nói:

- Tại sao?

Phương Hành nói:

- Bởi vì ta là thiên tài huấn luyện thú!

Nói xong, cũng bất kể phản ứng của Ứng Xảo Xảo, tự mình lặng lẽ đi tới trước Tuyết Giao.

Ứng Xảo Xảo sợ hãi trên mặt chảy mồ hôi, Bách Thú Tông các nàng có một pháp quyết, có thể phong ấn thần niệm của yêu thú, thu yêu thú cho mình dùng, chẳng qua pháp quyết này không trọn vẹn, ngay cả cha nàng cũng không dám dễ dàng phong ấn yêu thú, trong lòng nàng càng không tin Phương Hành, chỉ là thấy Phương Hành nói chuyện tự tin, cũng không biết có nên ngăn cản hay không.

Dù sao cha nàng phái tới ba người, Phương Hành chịu trách nhiệm đúng là "Tự thú".

- Lão Tà, dậy làm việc...

Phương Hành như không có chuyện gì đi về phía Tuyết Giao, nhưng trong lòng lại đánh thức Đại Bằng Tà Vương ngủ say trong Vạn Linh Kỳ.

Hắn tự nhiên không thật biết Yêu Thú Phong Thần Pháp, chỉ bất quá có Vạn Linh Kỳ, khống chế yêu thú chưa đột phá thú thân không phải là việc khó, đơn giản mà nói, khí tức của Vạn Linh Kỳ phóng ra một tia, đã đủ để đe dọa Tuyết Giao một cử động cũng không dám rồi, đến lúc này, hắn chỉ cần khắc pháp ấn vào đỉnh đầu yêu thú, làm bộ là được.

Bất kể có dùng được hay không, tóm lại yêu thú này đã bị hắn thu phục.

- Ti ti...

Yêu thú nhận ra Phương Hành nhích tới gần, nhất thời cảnh giác, phun ra khói độc, chuyển sang thái độ công kích.

- Ai, bất quá là một con yêu thú, ngươi còn không tiện tay chế phục được sao?

Đại Bằng Tà Vương tỉnh lại, đối với chuyện nhỏ mà Phương Hành cũng phiền toái hắn đặc biệt bất mãn, một đạo khí tức kinh người phóng ra ngoài.

Tuyết Giao kia hoảng sợ nằm ở trên mặt đất, địch ý toàn bộ tiêu tán...

Thời gian uống cạn chung trà, Phương Hành cưỡi ở trên Tuyết Giao, trước người là Ứng Xảo Xảo, đắc ý nói:

- Ta không chém gió chứ?

Ứng Xảo Xảo cũng khiếp sợ nhìn Tuyết Giao phía dưới ôn thuần đến lạ thường, kinh ngạc nói:

- Tiểu Cửu ca ca, ngươi làm như thế nào? Thuần phục yêu thú như vậy, ngay cả cha ta cũng không làm được...

Phương Hành hừ một tiếng nói:

- Cha ngươi chỉ có tu vi cao, nhưng bản lãnh thật sự kém xa ta!

Trong lòng suy nghĩ: Ngay cả cha ngươi cũng bị ta tuần phục, đừng nói những thứ khác!

Có Tuyết Giao đưa đi, tốc độ của hai người bọn họ nhanh hơn rất nhiều.

Tuyết Giao sống ở trong Đại Tuyết Sơn, đối với một chút cấm chế trời sinh có cảm ứng, có thể xu cát tị hung, mà trên núi sinh tồn yêu thú, yếu một ít, ngửi được khí tức của Tuyết Giao, liền tránh xa xa, không dám nhích tới gần, đụng một chút yêu thú lợi hại, Phương Hành sẽ dừng lại, xuất thủ phong thần, xa xa theo ở phía sau.

Không bao lâu, phía sau Tuyết Giao đã đi theo một đám yêu thú lợi hại, hạo hạo đãng đãng, tựa như hoàng giả đi tuần.

Ngay cả Ứng Xảo Xảo nhìn một đám yêu thú phía sau, cũng sợ tới sắc mặt tái nhợt.

Thân là Tiểu công chúa của Bách Thú Tông, cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ tới, pháp thuật của Bách Thú Tông sẽ lợi hại như thế...

Có một nhóm yêu thú cường đại theo nàng, thật đúng là kết minh mạnh nhất trong bão tuyết này rồi!

Chương 222: Đàn yêu thú cướp bóc

Một đường đi về phía trước, Phương Hành và Ứng Xảo Xảo quả thực tựa như dạo phố.

Trên thực tế, trong Đại Tuyết Sơn, hoàn cảnh cực kỳ nghiêm khắc, đại trận uy áp và gió tuyết hàn khí làm cho người ta khó có thể ngăn cản, chỉ có mượn Huyền Băng Lệnh bảo hộ, mới có thể miễn cưỡng chống đỡ, mà dưới tình huống này, chúng thiên kiêu còn phải đi về phía trước, giữ vững cảnh giác, tránh né yêu thú tập kích, thi triển thần thông, phá vỡ cấm chế, cầm Ngự Trận Phù mà Băng Âm Cung giấu ở trong Đại Tuyết Sơn vào tay.

Đây cơ hồ đã đạt đến cực hạn của thiên kiêu Linh Động cảnh có thể đạt tới, cực kỳ khó khăn.

Chỉ bất quá hết thảy khó khăn, ở Phương Hành và Ứng Xảo Xảo xem ra có cũng như không, trên người Ứng Xảo Xảo có một tấm Huyền Băng Lệnh, dưới tình huống không cần mình phí sức đi đường, nàng chỉ cần vận chuyển linh khí, chống đỡ đại trận trấn áp trên người mình là được, còn đối với Phương Hành thì càng đơn giản, chỉ sợ ở trong Đại Tuyết Sơn vài chục dặm, hắn một chút áp lực cũng không cảm giác đến...

Đúng là không trách được, năng lực hóa giải trận pháp của mười mấy tấm Huyền Băng Lệnh thật sự quá mạnh mẽ.

- Sao, nơi này có cấm chế, là một bộ ký hiệu quyển trục, phía trên có một chữ tù, một bút cuối cùng hình như là sau đó được người bổ sung, hẳn là khảo nghiệm, người bố trí cấm chế này, chỉ viết hơn phân nửa ký hiệu, tạm gác lại chờ người tiến vào nơi đây bổ sung, nếu có thể lĩnh hội phù ý, người bổ sung ký hiệu, có thể nhận được Ngự Trận Phù...

Phương Hành và Ứng Xảo Xảo lúc đầu rơi vào phía sau, lúc này đi về phía trước, liền thấy được rất nhiều dấu vết cấm chế bị phá giải.

Trên đường đi, chung quanh sơn cốc, trên đỉnh tuyết, các nơi có rất nhiều cấm chế như vậy, theo Phương Hành đoán, Băng Âm Cung Ngự Trận Phù hẳn là đặt ở trong cấm chế này. Chúng thiên kiêu có thể thông qua đan, khí, trận, pháp mọi mặt thành tựu phá vỡ cấm chế, có thể lấy tới Ngự Trận Phù, coi như một loại khảo nghiệm.

Dọc theo con đường này, bọn họ đã thấy được rất nhiều cấm chế như vậy, có khi là sơn cốc tràn đầy độc chướng, cần người am hiểu đan pháp, mới có thể luyện ra giải độc đan, tiến vào trong đó. Cũng có một chút là pháp trận phức tạp, cần người am hiểu trận pháp, suy tính pháp trận vận chuyển, mới có thể tiến vào trong đó, cũng có một chút là cơ quan huyền môn, cần kiến thức luyện khí.

- Tiểu Cửu ca ca, chúng ta bị bỏ rơi ở phía sau rồi, không lấy được Ngự Trận Phù...

Ứng Xảo Xảo đánh giá cấm chế chung quanh bị chúng thiên kiêu phá rồi, có chút lo lắng nói với Phương Hành.

Phương Hành nhìn nàng nói:

- Đan, khí, trận, phù, ngươi biết cái gì?

Ứng Xảo Xảo suy nghĩ một chút, có chút ngượng ngùng nói:

- Ta giống như đều hiểu một chút...

Phương Hành nói:

- Vậy chính là cái gì cũng không tinh, nhìn dáng vẻ chỉ có thể dùng phương pháp của ta rồi!

Ứng Xảo Xảo kinh ngạc nói:

- Phương pháp gì?

Phương Hành nói:

- Đoạt, trong tay bọn họ có Ngự Trận Phù, đoạt lấy không phải chính là của chúng ta sao?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, nói:

- Như vậy không tốt đâu, thật ra những cấm chế này, ta cũng có thể thử một lần!

Phương Hành nói:

- Ngươi nắm chắc phá vỡ sao?

Ứng Xảo Xảo gật đầu nói:

- Còn có một chút nắm chắc!

Phương Hành nói:

- Có mười thành nắm chắc không?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, lắc đầu nói:

- Vậy thì không có!

Phương Hành vỗ đùi nói:

- Ngươi xem, ta đã nói dùng phương pháp của ta tốt nhất!

Ứng Xảo Xảo bị nghẹn, nghĩ thầm làm gì có ai nắm chắc mười thành chứ?

Nàng có chút nói thầm nhìn Phương Hành:

- Ta làm sao cảm giác ngươi chính là muốn đi đoạt vậy?

Phương Hành hơi đỏ mặt, giáo huấn:

- Sao có thể? Ta không phải là muốn tốt cho ngươi sao?

Ứng Xảo Xảo có chút ngượng ngùng, vội vàng nói:

- Là ta nói sai rồi, Tiểu Cửu ca ca, ta chỉ cảm thấy, đoạt đồ của bọn hắn không tốt lắm đâu? Những người đó giống như có chút ý kiến với ta, đoạt đồ của bọn hắn nữa...

Phương Hành nói:

- Dù sao đã có ý kiến, cần gì quan tâm nữa, đoạt trước rồi hãy nói!

Ứng Xảo Xảo cảm thấy dáng vẻ lẽ thẳng khí hùng của hắn, dĩ nhiên không cách nào phản bác, ngừng lại một chút, cũng hạ quyết tâm nói:

- Tốt lắm, ta nghe lời ngươi!

Trong lòng đã nghĩ, cùng lắm thì không bái sư nữa, cùng Tiểu Cửu ca ca trở về Bột Hải quốc.

Phương Hành thì cười ha ha, vỗ con Tuyết Giao kêu lên:

- Chạy nhanh lên một chút, các con, cướp đi!

- Tê...

Thân thể Tuyết Giao chấn động, phát ra một tiếng rống, tốc độ đột nhiên tăng nhanh.

Sau lưng bọn hắn, một đám Tuyết Lang, Băng Tượng… ùng ùng chạy theo, đại địa chấn động, như thiên quân vạn mã.

Ngay ở phía trước không xa, trên sườn dốc phủ tuyết, có ba nam tử đang đứng, một người trong đó chính là Mạc Dương.

Lúc này con mắt Mạc Dương chăm chú quan sát sơn cốc, không ngừng bấm đốt ngón tay, hai người khác thì khẩn trương nhìn hắn.

Suy tính một hồi lâu, trán Mạc Dương đã rỉ ra một tầng mồ hôi, không ngừng nói:

- Quái, quái, thật sự quá quái…

Người tuổi trẻ áo đen lông mày thưa thớt cười nói:

- Mạc huynh được xưng tiểu thần toán, còn không phá được cấm chế này sao?

Sắc mặt Mạc Dương có chút đỏ, cau mày nói:

- Cấm chế nơi này thật lợi hại, thoạt nhìn đơn giản, nhưng trên thực tế phương pháp vận chuyển hoàn toàn bất đồng cấm chế pháp trận bình thường, ta tính đi tính lại, thủy chung có một nơi trận nhãn không thể tính đến…

- Ha ha, nhìn dáng vẻ Mạc gia tiểu thần toán, rốt cuộc không bằng Đại Diễn tông Hầu Quỷ Môn rồi...

Người tuổi trẻ áo đen bật cười.

Công tử thanh sam giận nói:

- Ngươi nói chuyện đàng hoàng chút, ba người chúng ta kết minh, đã coi như tương đối cường đại trong đám người tiến vào Đại Tuyết Sơn rồi, đến bây giờ lại chỉ lấy được hai tấm Ngự Trận Phù, ngay cả mỗi người một tấm cũng không đủ, còn bị người khác bỏ tại phía sau, nếu cứ như vậy tiến vào sâu trong Đại Tuyết Sơn, chúng ta còn mặt mũi nào?

Người tuổi trẻ áo đen bất đắc dĩ khoát tay nói:

- Được rồi được rồi, bất quá suy tính không ra, ta cũng không có cách nào!

Mạc Dương suy tính một hồi, trong lòng càng thêm gấp gáp, cộng thêm đồng đội châm chọc, để cho hắn có chút căm tức, trong lòng thầm nghĩ:

- Thủy chung không cách nào suy tính ra toàn bộ trận nhãn, mạo muội vào cốc, sẽ có nguy hiểm rất lớn, trừ khi có người hy sinh mình, đi vào trận nhãn mà ta tính không ra, tranh thủ một chút thời gian, chẳng qua ai lại ngu như vậy?

Đang suy nghĩ, chợt nghe nơi xa ùng ùng rung động, trong bão tuyết tràn ngập, thậm chí có một nam một nữ từ lướt tới, thi triển pháp nhãn thuật nhìn, nhất thời hơi ngẩn ra, một trong hai người là Ứng Xảo Xảo bị hắn cự tuyệt kết minh, mà ở bên người nàng, là một thiếu niên mặc y phục hạ nhân, hai người này trông rất thân cận, làm cho hắn có chút khó chịu.

Mặc dù trước đó không lâu là hắn cự tuyệt Ứng Xảo Xảo kết minh, nhưng thấy nàng đồng hành với người khác, trong lòng cũng không thoải mái.

- A, là dã nha đầu Bột Hải quốc kia tới!

- Hai người bọn họ giống như trượt tới, chẳng lẽ là mượn pháp khí gì sao?

Ba người thấp giọng nghị luận, Tuyết Giao cực kỳ tương tự màu tuyết, cự ly lại xa, bọn họ không thấy rõ ràng.

Trong lòng Mạc Dương hơi động, nhìn hai đồng bạn nói:

- Thật là may mắn, có biện pháp giải cấm chế này rồi!

Hai đồng bạn hơi ngẩn ra, nghe Mạc Dương thấp giọng nói tỉ mỉ, nhất thời hiểu ra, cười đáp ứng.

- Xảo Xảo sư muội, ngươi cũng tới sao!

Mạc Dương bỗng nhiên đề khí hét lớn, nhìn về phía Ứng Xảo Xảo không ngừng ngoắc tay.

- Di? Có mối làm ăn tới!

Phương Hành thấy thế, trong lòng vui mừng, vội vàng lôi kéo Ứng Xảo Xảo từ trên Tuyết Giao nhảy xuống, khoát tay áo, ý bảo lũ yêu thú tản khắp nơi, làm thành một vòng vây, không thể để cho ba con dê béo này chạy thoát, sau đó mới nắm tay Ứng Xảo Xảo, vẻ mặt tươi cười nghênh đón đám người Mạc Dương, vừa đi vừa nói:

- Cười thân thiết một chút, tự nhiên một chút, ngươi quá nghiệp dư...

Ứng Xảo Xảo đường đường công chúa của Bách Thú Tông, đã sắp bị dạy thành nữ thổ phỉ rồi, cố gắng để cho trên mặt mình treo khuôn mặt tươi cười cứng ngắc, nghênh đón Mạc Dương nói:

- Mạc sư huynh... Ngươi... Ngươi mạnh khỏe...

Mạc Dương đi tới phụ cận, nhìn thấy Phương

Hành và Ứng Xảo Xảo tay nắm tay, trong lòng càng khó chịu, nhàn nhạt liếc Phương Hành một cái, trong lòng cười lạnh, bất quá trên mặt vẫn treo nụ cười ôn hòa, nhìn Ứng Xảo Xảo nhẹ nhàng ôm quyền nói:

- Xảo Xảo sư muội, mới vừa rồi là ta thất lễ, trong lòng rất hối hận, đường đi phía sau, ngươi cùng chúng ta đồng hành được không?

Đối mặt Mạc Dương mỉm cười mời, Ứng Xảo Xảo ngây ngốc, trên mặt hiện ra vẻ cổ quái:

- Ah... Không cần, hì hì, ta đã tìm được đồng minh của mình rồi, bọn họ rất lợi hại!

Mạc Dương hơi ngẩn ra, trong lòng có chút không vui, lạnh lùng nói:

- Chính là hạ nhân này sao? A, cũng là một đồng minh không tệ, tối thiểu trung thành với ngươi!

Ngừng lại một chút, cũng không dài dòng nữa, nói thẳng:

- Xảo Xảo sư muội không muốn kết minh với chúng ta, Mạc mỗ cũng không bắt buộc, bất quá trước mắt ta có một việc, cần Xảo Xảo sư muội giúp, ngươi có nguyện ý không?

Ứng Xảo Xảo ngẩn ra, vội nói:

- Mạc sư huynh cứ nói, Xảo Xảo có thể giúp nhất định sẽ giúp!

Mạc Dương cười nhẹ, chỉ Phương Hành ở bên cạnh nàng nói:

- Cho mượn người này dùng một chút!

- Cái gì?

Ứng Xảo Xảo giật mình, nghi ngờ nhìn Mạc Dương, lại nhìn Phương Hành, còn cho là mình nghe lầm.

Mà Phương Hành đang quan sát yêu thú vây quanh cũng hơi ngẩn ra, sau đó trong lòng mừng rỡ, cười hắc hắc.

Thích nhất loại người trực tiếp tìm phiền toái này, ngay cả việc mình khiêu khích lấy cớ cũng bị giảm đi.

Chương 223: Một đường cướp bóc

Mạc Dương khẽ bảo, hai người bên cạnh hắn tản ra, hắn thì chắp hai tay, từ từ đi tới chỗ Ứng Xảo Xảo, thản nhiên nói:

- Thực không dám giấu diếm, sơn cốc phía trước có một cấm chế, ta đã suy tính gần hết, nhưng còn cần một người vào tuyết cốc, thay ta thăm dò một cái trận nhãn, để ta có cơ hội lấy Ngự Trận Phù, bất quá Xảo Xảo sư muội không cần lo lắng, ta cam đoan với ngươi, cho ta mượn một người hầu, ta sẽ cho ngươi một cơ hội an toàn tiến vào chỗ sâu trong Đại Tuyết Sơn...

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, vội vàng ngăn ở trước người Phương Hành, kêu lên:

- Không thể nào, tuyệt đối không thể, ngươi đừng mơ!

Mạc Dương bất đắc dĩ lắc đầu, có chút không nhịn được nói:

- Chỉ là một người hầu mà thôi, ngươi cần gì hẹp hòi như vậy?

Ứng Xảo Xảo tức giận, lạnh lùng nói:

- Tiểu Cửu ca ca không phải người hầu, ai dám đụng vào hắn, ta liều mạng với các ngươi!

- A, thật đúng là chủ tớ tình thâm...

Công tử thanh sam bất đắc dĩ nở nụ cười, nói:

- Tiểu muội muội, đừng ép chúng ta dùng sức mạnh, ngươi không phải đối thủ của chúng ta!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ứng Xảo Xảo đã nghẹn thành màu đỏ như máu, trên mặt hiện ra vẻ tàn khốc, bỗng nhiên nàng tế ra phi kiếm, trên đỉnh đầu có một đạo hư ảnh cự xà mọc hai cánh lao ra, là Ứng Long yêu linh, bất quá lúc này, một cánh tay khoác lên bả vai nàng.

- Ngươi ngốc hả? Liều mạng với bọn chúng làm gì?

Phương Hành nhìn nàng tức đỏ mặt, kinh ngạc nói.

- Ta... Ta đang rất tức giận...

Ứng Xảo Xảo cũng giật mình, nhất thời ngập ngừng, không biết mở miệng như thế nào.

Nàng nghe đám người Mạc Dương nói, nhất thời tức giận công tâm, trong lúc cấp thiết muốn bảo vệ Phương Hành, thậm chí đã quên mình còn có một quân đoàn, đang ở cách đó không xa chờ đợi, so sánh lực lượng, ba người này cũng không coi là gì.

Phương Hành nói:

- Ngươi thật không chuyên nghiệp, một kẻ cướp lại bị dê béo chọc tức thành như vậy!

Ứng Xảo Xảo im lặng, nghĩ thầm mình vốn không phải kẻ cướp chuyên nghiệp!

- A, tiểu quỷ này điên rồi sao?

Nghe Phương Hành và Ứng Xảo Xảo bàn luận, công tử thanh sam cười lạnh, thấp giọng nói:

- Không cần trễ nãi thời gian, bắt lấy hắn!

Mạc Dương gật đầu, tế lên phi kiếm.

- Xảo Xảo sư muội, ngươi cũng đừng nóng giận, sau này ta sẽ trả lại ngươi mười người hầu biết điều...

Đang nói câu này, Mạc Dương đã chuẩn bị xuất thủ.

Chẳng qua đột nhiên, hắn cảm giác có chút không đúng, chung quanh tựa như có vô số khí tức nguy hiểm truyền tới.

Kinh hoàng quay đầu, hắn cùng với hai đồng bạn đều ngây dại.

Chẳng biết lúc nào, bọn họ đột nhiên phát hiện, mình đã bị vô số yêu thú vây quanh. Tuyết Giao, Băng Lang, Hàn Sư, thậm chí còn có một con Yêu Tượng, trên trán mỗi một con yêu thú, mơ hồ thoáng hiện ký hiệu cổ quái, khiến cho bọn yêu thú này giống như bị người thao túng, mục quang bất thiện nhìn mình chằm chằm, đứng đầy một sườn núi, tựa như tùy thời sẽ nhào lên.

- Ngươi... Ngươi đừng làm loạn...

Sắc mặt Mạc Dương đại biến, run giọng nói.

Lấy thực lực của ba người bọn họ, tự nhiên sẽ không để Ứng Xảo Xảo và hạ nhân bên người nàng vào mắt, chẳng qua bỗng nhiên đối mặt với nhiều yêu thú như thế, thì bị dọa phát run rồi, những yêu thú này, là bọn hắn dọc theo con đường này ra sức tránh né, ai biết hai người kia dùng phương pháp gì khống chế được?

- Làm loạn? Dĩ nhiên sẽ không làm loạn!

Phương Hành lấy ra Độc Cước Đồng Nhân Giáo, chỉ ba người bọn hắn quát:

- Giao Ngự Trận Phù và túi trữ vật trong tay các ngươi ra đây cho ta, nếu ai dám không nghe lời... Hắc hắc...

- Ngao...

Theo lời của hắn, toàn bộ yêu thú thét dài, thanh thế kinh người, hù dọa ba người kia sắc mặt đại biến.

- Ngươi... Ngươi muốn đánh cướp chúng ta? Bất quá là một hạ nhân, ngươi... ngươi bị điên!

Mạc Dương xấu hổ đỏ mặt, lớn tiếng kêu lên, chẳng qua không dám tùy tiện động thủ.

Phương Hành căn bản ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn, vung tay lên:

- Các con, lên cho ta!

Ùng ùng!

Một đoàn yêu thú giống như thủy triều xông tới, trong nháy mắt bao phủ đám người Mạc Dương.

Một nén hương sau, Phương Hành cầm trong tay ba tấm Ngự Trận Phù, lăn qua lật lại quan sát, hết sức hài lòng.

Mà trong tuyết cốc, sau lưng bọn họ, đám người Mạc Dương cả người là thương, y phục không còn một mảnh, run rẩy chen chúc ở trong hang tuyết, khuôn mặt đau đến không muốn sống, bọn họ thật tâm muốn chết cũng có rồi, ngươi muốn cướp Ngự Trận Phù thì thôi, đoạt Huyền Băng Lệnh chúng ta cũng nhận, đoạt túi trữ vật... không có biện pháp, cho ngươi cũng được!

Nhưng ngươi lột sạch y phục của chúng ta làm gì!

Vẻ mặt ba người lúng túng, mặc dù ba người bọn họ quan hệ không tệ, nhưng không có thẳng thắng gặp nhau như vậy a...

Đi đến đâu, đoạt đến đó!

Vì vậy trong Đại Tuyết Sơn xuất hiện một màn kỳ lạ.

Trên một con Tuyết Giao, ngồi một thiếu niên mặc y phục hạ nhân, trước người là một cô bé da như sứ trắng, phía sau thì đi theo một đám yêu thú hung tàn, ùng ùng bôn ba ở trên cánh đồng tuyết, quả thực là một đám "Yêu phỉ", mỗi lần thấy có người, thiếu niên hô lên, toàn bộ yêu thú nhanh chóng vây lại.

- Huyền Băng Lệnh, Ngự Trận Phù, túi trữ vật, hết thảy giao ra đây!

Nhóm yêu thú này thật lợi hại, tỷ như con Tuyết Giao kia, có thể sánh ngang Trúc Cơ tiền kỳ, đối với đám thiên kiêu Linh Động cảnh mà nói, căn bản không thể chống cự, hơn nữa số lượng nhiều như vậy, tụ lại một đoàn, ai thấy cũng sợ hãi.

- Hả? Là người của Bách Thú Tông? Các ngươi muốn làm gì?

- Thật quá mức, muốn đánh cướp chúng ta?

Chúng thiên kiêu phản ứng không giống nhau, có tức giận, có kinh ngạc, có thậm chí còn buồn cười.

Bất quá Phương Hành mặc kệ bọn họ phản ứng gì, đều đoạt hết, tuyệt không nương tay.

Mặc ngươi là nam hay nữ, xấu hay đẹp, đều công bình đối đãi.

Quân đoàn yêu thú một đường xâm nhập, nơi đi qua không còn ngọn cỏ.

Sau lưng bọn họ để lại một đám "thiên kiêu" sạch trơn...

Thật sự là người sạch trơn, biết điều giao ra túi trữ vật, Ngự Trận Phù, Huyền Băng Lệnh còn đỡ, không chịu giao, y phục cũng không còn...

Nửa ngày sau, hai người đã thông qua hơn nửa sân thí luyện, xa xa là một ngọn núi màu đen.

- Ha ha, ta đã nói Đại Tuyết Sơn thí luyện, cũng không có gì khó khăn mà?

Phương Hành cưỡi ở trên lưng Tuyết Giao, trong tay nắm năm sáu tấm Ngự Trận Phù, cười ha ha.

Hai bàn tay nhỏ bé của Ứng Xảo Xảo nắm bảy tám tấm Ngự Trận Phù, hưng phấn gật đầu lia lịa nói:

- Thật giống như không có khó khăn gì...

- Chúng ta thiết chế ra khảo nghiệm, có thể quá khó khăn hay không?

Lúc này sâu trong Đại Tuyết Sơn, trong một đại điện nguy nga, năm lão giả ngồi xếp bằng trên đài ngọc, thấp giọng thương nghị.

- Nếu muốn chọn người thừa kế thích hợp, tự nhiên phải xem năng lực của bọn họ, nếu không tương lai tiến vào chỗ kia, chỉ sợ cũng không phải vấn đề đạt được cơ duyên hay không, mà là vấn đề có thể sống sót hay không!

Có người trầm giọng mở miệng.

- Ai, trên thực tế, lão phu đối với những người này cũng không đánh giá cao, bảy nước chung quanh Sở Vực, vốn cũng có mấy thiên kiêu chân chính, nữ nhi Tiêu gia và Sở Hoàng, tự nhiên là tính, Hồ Cầm dạy ra tiểu cô nương tên Diệp Cô Âm kia, cũng có thể coi là một thiên kiêu, Thanh Vân Tông cũng có hai vị coi như không tệ, Đại Diễn Tông Hầu Quỷ Môn tính là một vị, chỉ tiếc...

Một lão giả mở miệng nói, nhưng hắn chỉ nói một nửa, không có nói tiếp.

Ở bên cạnh hắn, chợt có một lão đầu nở nụ cười nói:

- Diệp Cô Âm dù sao cũng thua, Tiếu Kiếm Minh lại chết, theo như ngươi nói, tiểu quỷ phản bội Thanh Vân Tông kia, chẳng phải là đệ nhất thiên kiêu của Sở Vực?

Vị lão giả lúc trước nói chuyện trầm mặc một hồi lâu, cười nói:

- Nếu có thể tìm được tiểu quỷ này, hắn là người thích hợp kế hoạch của chúng ta nhất, chỉ bất quá, ai biết tiểu quỷ này chọc xuống đại họa xong, lại chạy đi nơi nào chứ!

Một lão giả diện mục lạnh lùng nói:

- Giết người, cướp cốc, phản tông, tiểu quỷ này làm việc như thế thì thôi, còn làm chuyện ác hái hoa, đã nhập ma đạo, tội ác tày trời, sao có thể được chúng ta phó thác trách nhiệm? Không cần nói nữa, cho dù có thể tìm ra tên tiểu quỷ này, lão phu cũng chỉ một chưởng đập chết hắn, miễn để tiểu ma đầu trưởng thành lên, tai họa người khác!

Lúc này, một lão giả mặc áo xám ở giữa nhất bỗng nhiên mở miệng, thản nhiên nói:

- Việc khác thì lão phu không biết, nhưng tin đồn hái hoa lại không phải thực, sau khi tiểu đồ của ta trở về, đã cặn kẽ bẩm báo chuyện đã xảy ra, mặc dù tính tình của tiểu quỷ này ác liệt, nnn đều có căn nguyên, mà ta xem mi tiệp của nàng, cũng biết nàng chưa hư thân!

Chúng lão nghe vậy, đều trầm mặc lại.

Một lão đầu bỗng nhiên nói:

- Cô nam quả nữ ở chung một chỗ nửa tháng, vậy mà lại không làm gì, tiểu quỷ này bệnh sao?

- Ha ha...

Mấy lão đầu cười phá lên, ngay cả lão giả áo xám cũng nhịn không được quát lên:

- Vạn La lão quỷ, ngươi đã sống tám trăm năm, vẫn không thay đổi tính tình lúc tuổi còn trẻ, khó trách Vạn La tông của ngươi năm đó thành lập không tới trăm năm, đã bị một đám nữ nhân xông tới sơn môn, ngay cả chiêu bài cũng hủy, ngươi đường đường Kim Đan Lão tổ, lại chỉ dám núp ở trong quan tài không dám gặp người!

Có người cười nói:

- Nếu không phải tình nhân của hắn năm đó đã chết sạch, hắn đến bây giờ cũng chưa chắc dám xuất thế!

- Hắc hắc...

Vạn La Lão tổ cũng không tức giận, ngược lại cười nói:

- Đàn ông nên say gối trên đùi mỹ nhân, tỉnh chưởng quyền thiên hạ, chỉ bất quá... Cái kia, năm đó mỹ nhân của lão phu nhiều một chút, tính tình cũng quá dũng mãnh một chút mà thôi...

- Ha ha, ta xem nếu tiểu quỷ này thật xuất hiện, ngươi khẳng định sẽ lập tức thu hắn làm đồ đệ a?

Một đám lão đầu trêu chọc lẫn nhau, không còn chút uy nghiêm.

- Được rồi, đừng cười nữa!

Vị lão giả diện mục sâm nghiêm ho nhẹ một tiếng, nói:

- Tính toán thời gian, cũng không sai biệt lắm nên có người đến!

- Phải, xem cửa ải cuối cùng này của bọn hắn, cũng không dễ chịu lắm!

Chương 224: Cửa ải cuối cùng

- Thông qua rồi sao?

Hai ngọn núi màu đen, đột ngột dựng đứng trên cánh đồng tuyết, tựa như hai thanh lợi kiếm nhắm thẳng vào trời cao. Mà trước ngọn núi màu đen, đang có một nam một nữ phân ra mà ngồi, cô gái mặc quần áo trắng chói mắt, tóc buộc chặt, trên gối đặt vỏ trường kiếm, chuôi kiếm thuần trắng, chỉ có tóc đen nồng đậm như mực, chính là Tiêu gia Tiêu Tuyết.

Mà ở bên trái, khoanh chân ngồi một nam tử, không nhúc nhích, tựa như điêu khắc. Nam tử này thân hình cao lớn, ánh mắt dài nhỏ, sống mũi cao thẳng, mới nhìn làm cho người ta cảm giác cương nghị sắc bén, trên người hắn mặc đạo bào màu vàng, trên người thêu tứ trảo thần long, đầu tóc buộc lên, đỉnh đầu mang kim quan, chính là Trúc Cơ cảnh Sở Hoàng Thái Tử.

Hai cao thủ Trúc Cơ cảnh tới bái sư, chia ra ngồi xếp bằng trước hai ngọn núi, tựa như hai môn thần.

Mà giữa bọn họ, có một đường hẹp quanh co, có thể thông tới sau ngọn núi.

Mà dưới ngọn núi phía sau hai người hơn ba trăm trượng, vây đứng một nhóm người, chính là tôi tớ của các thiên kiêu trước đó theo đường nhỏ đi tới, bọn họ kiễng chân đợi, chờ chủ nhân nhà mình từ địa phương thí luyện đi ra, lại không nghĩ rằng, chờ hơn nửa ngày, cuối cùng chỉ thấy được một nam một nữ suất lĩnh một đám yêu thú lao đến, nhất thời nghị luận rối rít.

- Hai người này là nhà nào?

- Ti, hình như là Bột Hải quốc, làm sao là bọn hắn thông qua thí luyện đầu tiên?

- Nhìn phía sau bọn họ đi theo nhiều yêu thú như vậy, chẳng lẽ là mượn lực lượng yêu thú?

- Làm vậy cũng có thể sao? Không phải nói phải bằng lực lượng của mình thông qua mới tính sao?

Mọi người rối rít nghị luận, trong bụng đều nói thầm, chẳng qua không dám mạo muội tiến lên. Bởi vì bọn họ biết chưa qua cửa ải của hai vị Trúc Cơ này, thí luyện không tính là kết thúc, còn có náo nhiệt để nhìn.

- Tại sao bọn họ lại ở chỗ này?

Phương Hành nói thầm, nhưng vẫn cùng Ứng Xảo Xảo nhảy xuống Tuyết Giao, phất tay xua tan yêu thú.

- Các ngươi là người thông qua thí luyện sớm nhất, bất quá còn có cửa ải cuối cùng phải qua, chính là hai người chúng ta. Muốn qua cửa ải này của chúng ta, cực kỳ đơn giản. Chúng ta sẽ ở dưới tình huống không sử dụng linh lực đạo cơ, xuất thủ với các ngươi, chỉ cần có thể đón ba chiêu, có thể tiến vào Đại Tuyết Sơn, nhưng nếu không tiếp được, thì mang theo người hầu của các ngươi trở về!

Tiêu Tuyết nghe được tiếng bước chân hai người bọn họ đi tới, nhẹ nhàng mở mắt, nhàn nhạt nói.

Phương Hành nghe hơi động một chút, cùng Ứng Xảo Xảo liếc nhau một cái, có chút kinh ngạc.

Lúc trước chỉ cho rằng thông qua sân thí luyện là được, nhưng không nghĩ tới còn có một cửa ải cuối cùng, dĩ nhiên là đón lấy ba chiêu của Trúc Cơ cảnh.

- Ha ha, ta chỉ là theo nàng tùy tiện chạy một vòng, nàng nhát gan, cửa ải cuối cùng này ta không cần qua!

Phương Hành cười ha ha, giựt giây Ứng Xảo Xảo tiến lên, mình thì chủ động lui qua một bên.

Ứng Xảo Xảo quay đầu lại nhìn hắn một cái, Phương Hành cười nói:

- Cố gắng lên, tiểu gia trông cậy vào ngươi để tiến vào Băng Âm Cung rồi!

Này cũng là lời thật, dọc theo con đường này, lo lắng hết lòng, chính là muốn thông qua nha đầu này vào Băng Âm Cung, chạy tới một bước này, sân thí luyện cũng thông qua rồi, thành công sắp tới, hắn tự nhiên không muốn xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Ứng Xảo Xảo nghe vậy, cũng gật đầu nói:

- Tiểu Cửu ca ca, ngươi yên tâm đi!

Vừa nói vừa lấy hết dũng khí, đi thẳng về phía trước.

Nhưng lúc này, ánh mắt Tiêu Tuyết lạnh nhạt nhìn Phương Hành nói:

- Ngươi xác định muốn từ bỏ cơ hội này sao? Nhiệm vụ của chúng ta ngồi ở chỗ nầy, là để cho từng người từ trong sân thí luyện đi ra đón ba chưởng, nếu có thể đón được, sẽ được dẫn vào Đại Tuyết Sơn, đạt được cơ duyên, nếu ngươi từ trong sân thí luyện đi ra, cũng có tư cách này!

Phương Hành nghe vậy hơi ngẩn ra, chỉ vào mũi của mình nói:

- Ta không nhận được Huyền Băng Lệnh...

Tiêu Tuyết khẽ mỉm cười nói:

- Trước lúc vào núi, phải nhìn Huyền Băng Lệnh, nhưng tiến vào Đại Tuyết Sơn, không cần nhìn!

- Tiểu Cửu ca ca, vậy thì tốt, nếu ngươi nhận ba chiêu này, chẳng phải nói có thể cùng ta bái nhập Băng Âm Cung sao?

Ánh mắt Ứng Xảo Xảo sáng lên, dắt ống tay áo Phương Hành nói.

Phương Hành âm thầm suy nghĩ một chút, hắn cũng không lo lắng không đỡ được ba chiêu của đối phương, chỉ lo lắng đối phương ở ba chiêu này nhìn ra tu vi của mình, bất quá ngẫm nghĩ một trận, cảm giác nếu cô gái này không vận dụng linh lực đạo cơ, mình đón ba chiêu hẳn là không lộ ra tu vi, liền đáp ứng, nhìn Ứng Xảo Xảo nói:

- Tốt, ta đi đón ba chiêu của nàng, kiếm đường cho ngươi!

Vừa nói tới trước Tiêu Tuyết, hai tay ôm ngực nói:

- Đến đây đi!

Tiêu Tuyết thản nhiên nói:

- Ngươi có thể vận dụng binh khí, hoặc thi triển thân pháp, hoặc tế ra pháp khí, bất luận như thế nào, chỉ cần sau khi ba chiêu này chấm dứt, còn có thể đứng, liền coi như ngươi vượt qua kiểm tra, cơ duyên trong tuyết sơn, có một phần của ngươi!

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Vậy ngươi đánh nhẹ chút!

Trên mặt Tiêu Tuyết xẹt qua nụ cười, không nói thêm gì nữa, hơi suy ngẫm, liền ấn tới một chưởng.

Tay nàng trong suốt trắng noãn, động tác bồng bềnh như tiên, tựa như không ăn khói lửa nhân gian, nhưng một chưởng đánh xuống, chưởng thế lại tựa hồ bao phủ chung quanh ba trượng, rõ ràng chỉ là một bàn tay, nhưng đánh ra không nhìn thấy tay nàng, chẳng qua là cảm giác, không gian quanh người đều là chưởng lực, làm cho người ta có loại cảm giác không thể trốn, không cách nào cản.

- Cô nàng này quả nhiên có chút môn đạo, nếu vận dụng linh lực đạo cơ, một chưởng này còn kinh khủng gấp mười lần!

Phương Hành hơi động, sắc mặt cũng có chút trịnh trọng lên.

- Nếu không ngăn được, tiểu gia cũng không cản, cho ngươi xanh mắt...

Mặc dù một chưởng này của Tiêu Tuyết cao minh, nhưng Phương Hành lăn lộn trong đao quang kiếm ảnh, lăn qua lăn lại mà tới, cũng không sợ nàng, vừa thấy một chưởng này không dễ ngăn cản, liền cắn răng, tiến về phía trước một bước, kéo quyền như cung, "Hô" một tiếng đập tới, quyền lực ầm ầm như gió, tựa như đại cung căng thẳng phóng ra, vừa cứng vừa ngoan.

Nếu nói một chưởng kia của Tiêu Tuyết hồn nhiên thiên thành, tuyệt không thể tả, như vậy một quyền này của Phương Hành đơn giản trực tiếp, thô bạo hữu hiệu.

Ngay cả Tiêu Tuyết nhìn thấy một hắc quyền đảo tới, trong bụng cũng có chút kinh ngạc. Nhất là đối mặt một quyền này, nàng trừ lui về phía sau hoặc vận dụng linh lực đạo cơ đánh tan, thì hoàn toàn không có phương pháp khác hóa giải, thần niệm khẽ nhúc nhích, một chưởng đánh ra đột nhiên ngừng lại, đặt ở trên nắm tay của Phương Hành.

- Oanh...

Quả đấm của Phương Hành dừng lại, cách ánh mắt của nàng không tới một thước.

- Chiêu thứ hai!

Ánh mắt Tiêu Tuyết lạnh lung, chỉ như kiếm, điểm tới mi tâm của Phương Hành, thế như tia chớp.

Phương Hành vung song chưởng, thi triển lướt khí thuật, khí lưu trước người như từng dòng xoáy, từng tia quấn trên cánh tay Tiêu Tuyết, đợi chỉ lực của Tiêu Tuyết điểm hết, hắn đã trốn ra phía ngoài ba bốn trượng, một chỉ kiếm này, hoàn toàn đánh không tới trên người hắn. Chiêu thứ hai, lại là Tiêu Tuyết thô bạo trực tiếp, Phương Hành vận chuyển lướt khí thuật tới trình độ vi diệu.

Tiêu Tuyết thấy thế, tựa hồ cũng cảm thấy có chút hứng thú, đột nhiên vươn người đứng dậy, tiện tay giơ trường kiếm lên, cũng không ra khỏi vỏ, trực tiếp điểm tới Phương Hành, một kiếm này, tựa như có linh tính, lúc một kiếm này điểm ra, đã tỏa định Phương Hành, bất luận trốn tới đâu, cũng tránh không được kết quả bị một kiếm này đánh trúng.

Nhưng lúc này Phương Hành không trốn, trực tiếp cởi xuống Độc Cước Đồng Nhân Giáo sau lưng, vận đủ lực hai cánh tay, đập về phía trường kiếm của Tiêu Tuyết, khí lực của hắn cường đại, bản thân lại có quái lực, mặc dù lúc này hắn không vận chuyển linh lực đạo cơ, nhưng cũng cực kỳ cường đại, có xu thế sơn băng địa liệt, uy lực kinh người.

Tiêu Tuyết hơi kinh hãi, trường kiếm nhẹ nhẹ điểm một cái, dựa thế bay trở về ngọc đài, vững vàng ngồi xếp bằng.

Phương Hành thì đăng đăng đăng lui lại mấy bước, có chút hồ nghi.

Một thức này, hắn vốn muốn cùng nữ nhân kia cứng đối cứng, đập bay trường kiếm trong tay nàng, cũng không tin ở dưới tình huống tất cả mọi người không sử dụng linh lực đạo cơ, lực lượng của nàng có thể mạnh hơn mình, lại không nghĩ rằng, kiếm pháp của nữ nhân kia thật xảo diệu, một kiếm điểm vào đã biết lực lượng mình thua kém, ngược lại ép mình lui mấy bước, bàn về chiêu thức, lại là nàng thắng.

Dĩ nhiên, dựa theo quy củ của nàng, mình đã qua ba chiêu, là mình thắng.

- Chúng ta cuối cùng đấu ba chiêu này, trên thực tế chính là muốn nhìn các ngươi ở chiến pháp thành tựu như thế nào, ngươi rất tốt, nhìn dáng vẻ cũng là thân kinh bách chiến, ta ở Linh Động cảnh, cũng không dám nói mạnh hơn ngươi, hiện tại bản thân ta thật bất ngờ, hi vọng tương lai ngươi Trúc Cơ, có thể tới tìm ta đánh một trận, vô luận thắng bại, Tiêu Tuyết ta cũng sẽ kết giao bằng hữu như ngươi...

Tiêu Tuyết bình tĩnh nói, bất quá Phương Hành mơ hồ cảm thấy dưới bình tĩnh, thậm chí có chút ít hưng phấn.

Loại hưng phấn này, giống như người thích rượu thấy được rượu ngon, người thích ăn thấy được thức ăn ngon...

- Nàng coi trọng ta!

Trong lòng Phương Hành thầm nghĩ, trên mặt cười hì hì nói:

- Ta vượt qua kiểm tra rồi sao?

Tiêu Tuyết gật đầu, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng chỉ về phía sau, nói:

- Dĩ nhiên, ngươi có thể tiến vào Đại Tuyết Sơn!

Phương Hành mừng rỡ, nhìn Tiêu Tuyết ôm quyền, sau đó ngoắc ngoắc Ứng Xảo Xảo:

- Đến ngươi, mau tới!

Ứng Xảo Xảo cũng hưng phấn tiêu sái tiến lên, thấp giọng hỏi Phương Hành:

- Dễ không?

Phương Hành nói:

- Thật giống như không khó, ngươi phải hung ác chút...

Nói nhỏ cho Ứng Xảo Xảo kinh nghiệm hắn mới vừa rồi, Tiêu Tuyết thấy vậy có chút bất đắc dĩ.

- Tỷ tỷ, tới phiên ta sao?

Ứng Xảo Xảo nhớ lấy Phương Hành nói, cũng thêm mấy phần tự tin, thân hình nhẹ nhàng đi tới trước mặt Tiêu Tuyết.

Nàng cũng lễ phép, trước lúc nói chuyện nhẹ nhàng vén áo thi lễ.

- Tới phiên ta!

Tiêu Tuyết vẫn không trả lời, đột nhiên bên người nàng, Sở Hoàng Thái Tử khép hờ hai mắt mở mắt, nhẹ nhàng nói.

Tiêu Tuyết cũng khẽ thở dài một tiếng nói:

- Không sai, lần này nên tới hắn xuất thủ!

- Vậy... Điện hạ hữu lễ...

Ứng Xảo Xảo thấy thế, đành đến trước mặt Sở Hoàng Thái Tử, thi lễ một cái.

Ánh mắt Sở Hoàng Thái Tử lãnh đạm nhìn nàng, bỗng nhiên nói:

- Ngươi là Bột Hải quốc Bách Thú Tông?

Ứng Xảo Xảo giật mình, gật đầu nói:

- Đúng vậy!

- Bằng tu vi của ngươi, không nên nhanh như vậy liền thông qua địa phương thí luyện, ngươi làm như thế nào?

Thanh âm của Sở Hoàng Thái Tử lạnh lùng, không chứa một tia tình cảm, lành lạnh hỏi.

Chương 225: Quy củ của Sở Hoàng Thái Tử

Mới vừa rồi Ứng Xảo Xảo thấy Phương Hành nghe cô gái họ Tiêu nói quy củ, sau đó tùy tiện nhận ba chiêu, coi như thông qua rồi, cả quá trình cực kỳ đơn giản, còn tưởng cửa ải cuối cùng dễ qua như vậy, lại không nghĩ rằng đến phiên mình, lại nhiều vấn đề như vậy, trong bụng hơi có chút nghi ngờ, theo bản năng nhìn thoáng qua Tiêu Tuyết.

Sở Hoàng Thái Tử tựa như nhìn thấu ý của nàng, thản nhiên nói:

- Ngươi không cần nhìn nàng, nàng có đạo lý của nàng, ta có quy củ của ta, đạo lý của nàng là hết thảy theo bản tính mà làm, quy củ của ta chính là hết thảy đều phải nói quy củ, nếu ngươi do nàng tới thí luyện cửa ải cuối cùng, vậy làm sao đều là chuyện của nàng, nhưng để ta thí luyện ngươi cửa ải cuối cùng, vậy cần theo quy củ của ta!

Ứng Xảo Xảo nghe vậy, trong lòng khẽ chấn động, đàng hoàng hồi đáp:

- Chúng ta lấy bí pháp Bách Thú Tông tuần phục yêu thú, mượn lực lượng yêu thú đi ngang qua, không cần chống đỡ áp lực đại trận, cho nên tốc độ nhanh chút ít!

Sở Hoàng Thái Tử gật đầu nói:

- Nếu như thế, ngươi tất nhiên không lấy được bao nhiêu Ngự Trận Phù rồi?

Ứng Xảo Xảo nhỏ giọng nói:

- Cũng... Cũng lấy được mấy khối...

Sở Hoàng Thái Tử tựa như có chút kinh ngạc nói:

- Bao nhiêu?

Ứng Xảo Xảo đổ ra, ba ba cách cách, chừng bảy tám khối.

Sở Hoàng Thái Tử như ngây ngốc một chút, nói:

- Tại sao có thể có nhiều như vậy?

Ứng Xảo Xảo có chút sợ, một lát sau mới nhỏ giọng nói:

- Đoạt từ trong tay người khác...

Chân mày của Sở Hoàng Thái Tử nhất thời nhíu lại, trên người mơ hồ có tức giận dâng lên.

Phương Hành ở bên chen miệng nói:

- Có quy củ không cho đoạt sao?

Ánh mắt Sở Hoàng Thái Tử lạnh lẽo, như lưỡi kiếm sắc bén bắn tới Phương Hành, có chứa lãnh ý lành lạnh.

Phương Hành cũng không sợ hắn, trừng mắt lườm hắn một cái.

Sở Hoàng Thái Tử có chút bất ngờ, tựa như không nghĩ tới lá gan của Phương Hành to như thế. Dù không vận dụng Vương Đình bí pháp, nhưng Linh Động cảnh ở dưới ánh mắt của mình cử động tự nhiên, thậm chí còn dám trừng mắt ngược trở lại thật sự không nhiều, thậm chí coi như là Trúc Cơ cảnh, có thể thừa nhận ánh mắt của mình cũng không có mấy người, thật không biết tiểu quỷ trang phục hạ nhân kia lấy can đảm từ đâu.

- Trong thí luyện, cũng không nói không cho đoạt Ngự Trận Phù của người khác, cho nên điểm này hắn không vi phạm quy củ!

Lúc này, Tiêu Tuyết mở miệng, nhẹ nhàng nói một câu, nhưng hấp dẫn lực chú ý của Sở Hoàng Thái Tử.

Bất quá sau khi hắn nghe, cũng không đáp, mà nhìn Ứng Xảo Xảo nói:

- Hiện tại ngươi có thể chuẩn bị đón chưởng thứ nhất của ta!

Ứng Xảo Xảo thấy hắn không truy cứu chuyện mình đoạt Ngự Trận Phù của người khác, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, bấm một đạo pháp quyết, trên đỉnh đầu có một long ảnh hai cánh hiển hóa ra, đó là Ứng Long yêu linh mà nàng thừa kế, nó bay vút lên ở giữa không trung, quanh quẩn một vòng, sau đó ánh mắt lạnh như băng nhìn về Sở Hoàng

Thái Tử, hết sức cảnh giác.

- A, ngụy long mà thôi...

Sở Hoàng Thái Tử thấy vậy, nhẹ nhàng mỉm cười, tiện tay vỗ ra một chưởng.

Một chưởng này của hắn, quả thật không vận dụng linh lực đạo cơ, thoạt nhìn cũng không dùng lực, vỗ nhè nhẹ ra một chưởng, nhưng ở trong một chưởng này, lại ẩn hàm xu thế phong lôi, bào phục trên người mơ hồ có kim quang lưu động, lẫn vào động tác của hắn, khiến cho một chưởng thoạt nhìn nhẹ nhàng, lại có lực đạo vạn quân, lăng không vỗ vào trước người Ứng Xảo Xảo.

- Ngao...

Long ảnh trên đỉnh đầu Ứng Xảo Xảo mơ hồ phát ra tiếng long ngâm, nhanh chóng lao xuống, ngăn cản ở trước người Ứng Xảo Xảo, một chưởng của Sở Hoàng Thái Tử lăng không vỗ vào trên hư ảnh Ứng Long, chỉ nghe "thình thịch" một tiếng, hư ảnh Ứng Long ảm đạm, Ứng Xảo Xảo liên tục thối lui bốn năm bước, sắc mặt trắng như tờ giấy.

- Làm sao lại hạ thủ nặng như vậy?

Phương Hành kinh hãi, ngạc nhiên nhìn Sở Hoàng Thái Tử.

Người này quả thật không sử dụng linh lực đạo cơ, nhưng hắn xuất thủ toàn lực, phong lôi tùy tướng, lực lớn vô cùng, quả thực còn mạnh hơn Linh Động tầng chín đỉnh phong toàn lực xuất thủ, một chưởng như vậy, Ứng Xảo Xảo mới Linh Động tầng bảy làm sao có thể tiếp được?

- Chưởng thứ hai...

Sở Hoàng Thái Tử nhàn nhạt nói, đột nhiên thân hình mờ ảo, như kim vân lơ lửng, chưởng thứ hai chụp tới, lực như kinh đào.

Ứng Xảo Xảo kinh hãi, vội vàng bấm động pháp quyết, thúc dục Ứng Long yêu linh đã có chút ảm đạm, đồng thời tay trái vỗ ra, trong túi trữ vật bay lên bảy tám tấm hoàng phù cùng với ba thanh phi kiếm, hoàng phù ở trước người của nàng kết thành bình chướng, mà ba đạo phi kiếm thì hóa thành ba đạo lưu quang, như du long đâm tới Sở Hoàng Thái Tử.

Sở Hoàng Thái Tử cười lạnh, cũng không đổi chiêu, chẳng qua là tay áo vung, lực lượng tăng hai thành nữa.

- Oanh...

Phi kiếm bể tan tành, nhưng không thể ngăn cản bao nhiêu, tiếp tục phách xuống, sau đó tế lên hoàng phù ở dưới một chưởng này, rối rít xé rách ra, bình chướng hoàn toàn biến mất, mà Ứng Xảo Xảo thì kêu đau đớn, giống như túi vải rách bay ra ngoài, thân hình ngã nhào trên mặt tuyết, lại trượt ra ngoài mấy trượng, ở trên mặt tuyết để lại một khe rãnh thật sâu.

- Còn có chưởng thứ ba!

Sở Hoàng Thái Tử nhàn nhạt nói:

- Đón lấy chưởng thứ ba, ngươi có thể tiến vào Đại Tuyết Sơn!

Ba!

Trên mặt Phương Hành hiện ra vẻ hung ác, đạp nát một tảng đá dưới chân.

Nếu đến lúc này hắn nhìn chưa ra nữa chính là người ngu rồi, Sở Hoàng Thái Tử căn bản không giống Tiêu Tuyết, khảo nghiệm chiến pháp của Ứng Xảo Xảo, mà rõ ràng là muốn giết người, ba chiêu của Tiêu Tuyết, theo thứ tự là khảo nghiệm phản ứng, kỷ xảo, lực lượng, mà Sở Hoàng Thái Tử, nơi nào có kết cấu gì, mỗi một chiêu đều là một chưởng phách tới, thuần túy là lấy lực lượng áp người, đây chính là giết người.

Thấy nha đầu này ra sức muốn bò dậy,trong lòng Phương Hành thở dài, bước nhanh tới đỡ nàng lên, lửa giận trong lòng vạn trượng, thanh âm cũng đi theo lạnh lùng nói:

- Con mẹ nó cái phá cơ duyên gì, ta không bái sư nữa, ta dẫn ngươi về Bột Hải quốc...

Hắn không biết Sở Hoàng Thái Tử đối với Ứng Xảo Xảo có ý kiến gì, nhưng rất rõ ràng, chưởng thứ ba không thể nhận.

Chưởng thứ nhất thương yêu linh, chưởng thứ hai thương nặng bản nhân, Phương Hành hoài nghi chưởng thứ ba, sẽ trực tiếp giết người.

- Điện hạ, cô bé này có thể đón hai chưởng của ngươi, đủ để thông qua thí luyện rồi!

Ánh mắt của Tiêu Tuyết tựa hồ cũng có chút trịnh trọng, thành thật nhìn về phía Sở Hoàng Thái Tử.

Sở Hoàng Thái Tử thản nhiên nói:

- Quy củ chính là quy củ, cần đón chưởng thứ ba, thiếu một chưởng cũng không được!

Tiêu Tuyết khẽ cười lạnh nói:

- Coi như Hồ Cầm lão tiền bối cự tuyệt thu muội muội ngươi Sở Từ công chúa làm đồ đệ thứ tư, mà lựa chọn cô bé không có danh tiếng gì ở tiểu tông môn Bột Hải quốc, tựa hồ ngươi cũng không nên định quy củ nghiêm như vậy!

Phương Hành đang muốn mang Ứng Xảo Xảo đi, động tác trên tay bỗng nhiên chậm lại.

Ánh mắt của Sở Hoàng Thái Tử có chút âm lãnh liếc Tiêu Tuyết một cái, lạnh lùng nói:

- Hôm nay ngươi hơi nhiều lời rồi, chuyện này không liên quan gì tới Sở Từ, quy củ chính là quy củ, nếu ta đã ngồi ở nơi này, thì phải giữ quy củ này, đón ba chưởng, tiến vào tuyết sơn, tìm cơ duyên của nàng, đón không được ba chưởng, hoặc là chết, hoặc là về Bột Hải quốc, đó chính là chuyện của nàng!

- Tiểu Cửu ca ca, ta sắp vượt qua kiểm tra rồi, chưởng thứ ba, ta tiếp được...

Ứng Xảo Xảo nằm ở trên lưng Phương Hành, thanh âm yếu ớt vang lên, lại vẫn muốn đón chưởng thứ ba.

Phương Hành từ từ đi về phía trước hai bước, ngừng lại nói:

- Ngươi muốn đón? Tốt lắm!

Trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì, để Ứng Xảo Xảo xuống, sau đó từ trong túi trữ vật của mình, lấy ra một viên đan dược chữa thương nhét vào trong miệng Ứng Xảo Xảo, lại thấy nha đầu này sắc mặt đã như giấy vàng, ánh mắt mê ly, trạng thái của nàng như vậy, đừng nói đón thêm một chưởng của Sở

Hoàng, chỉ sợ ngay cả một Linh Động tầng ba toàn lực đánh tới, cũng có thể đánh chết nàng.

- Tiểu Cửu ca ca, chúng ta cùng nhau tiến vào Băng Âm Cung, sẽ thành sư huynh muội rồi!

Ứng Xảo Xảo thở một hơi, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Phương Hành mặt không chút thay đổi nói:

- Vậy thì thế nào?

Ánh mắt Ứng Xảo Xảo có chút ảm đạm, thấp giọng nói:

- Nếu ta đón không nổi ba chưởng, có phải lộ ra vẻ rất vô dụng không?

Phương Hành ở trên lưng nàng vỗ hai cái, độ vào một đạo linh lực, giúp nàng hòa tan dược lực, thản nhiên nói:

- Là rất vô dụng!

Ứng Xảo Xảo có chút buồn thương ngẩng đầu nhìn hắn, tựa hồ không biết nên nói cái gì cho phải.

Phương Hành lại bỗng nhiên cười nói:

- Bất quá dáng vẻ rất xinh xắn, cũng không phải quá chán!

Ứng Xảo Xảo mỉm cười ngọt ngào nói:

- Ta nhất định có thể đón chưởng thứ ba!

Phương Hành nói:

- Đón không được mới là lạ, đi đi!

Vừa nói vừa đẩy Ứng Xảo Xảo tới, mình thì chắp hai tay, dường như thảnh thơi nhìn Sở Hoàng Thái Tử.

- Làm xong chuẩn bị đón chưởng thứ ba chưa?

Nhìn Ứng Xảo Xảo đứng ở trước mặt mình, Sở Hoàng Thái Tử nhàn nhạt nói.

- Chuẩn bị sẵn sàng!

Thân thể Ứng Xảo Xảo nhẹ nhàng run rẩy, tựa như đứng yên cũng có chút khó khăn, nhưng kiên định nói.

- Phần can đảm này, cũng làm cho ta thay đổi cách nhìn!

Sở Hoàng Thái Tử cười nhẹ, phất tay áo như mây bay, vung về phía Ứng Xảo Xảo.

Trong lúc vung lên, ẩn chứa phong lôi, tay áo mềm mại, nhưng khi rót vào lực lượng, lại như sắt khóa roi thép, cuốn thẳng về phía ngực Ứng Xảo Xảo, Ứng Xảo Xảo đối mặt một cái phất này, lại chỉ ra sức nhấc lên linh khí còn sót lại, khởi động bình chướng thuật.

Nhưng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên len lén ném hai viên cầu về phía Sở Hoàng Thái Tử.

Chương 226: Kim Đan Ngũ lão

Oanh oanh …

Hai viên cầu đột nhiên nổ ra, lôi quang bao phủ phương viên ba trượng, Sở Hoàng Thái Tử đang phất tay áo kinh hãi, đột nhiên xoay người, hai tay nhấn một cái, kim quang trong cơ thể bắt đầu khởi động, lực lượng khổng lồ từ hai tay hắn tỏa ra, ngạnh sanh đánh tan hai luồng lôi quang.

- Ha ha, tiếp được chưởng thứ ba rồi nha.

Phương Hành cười to, chạy tới thật nhanh, một tay ôm lấy Ứng Xảo Xảo, lui ra ngoài mười trượng.

Sở Hoàng Thái Tử đã đánh ra chưởng thứ ba, chẳng qua là bị Phương Hành ném ra Tử Lôi Hoàn đánh lén, phải xoay người phòng ngự, chưởng thứ ba tự nhiên phá công, như thế định lên, vô luận như thế nào, Ứng Xảo Xảo cũng coi như chịu qua được một chưởng này.

Ánh mắt Sở Hoàng Thái Tử lạnh lùng, hung hăng quan sát Phương Hành, lạnh giọng nói:

- Ngươi dám đánh lén ta? Quy củ ở đâu!

Phương Hành mắng:

- Quy củ con mẹ ngươi, coi như đánh lén ngươi, đó cũng là tiểu gia phá hư quy củ, chưởng thứ ba của nàng, coi như là tiếp được? Có bản lãnh đánh tiểu gia này, hạ sát thủ với một nha đầu, coi là bản lãnh gì?

- Tốt, ta sẽ đánh ngươi!

Sắc mặt Sở Hoàng Thái Tử âm trầm, quát lạnh một tiếng, linh lực trong cơ thể tuôn ra, muốn đứng dậy xuất thủ.

Ánh mắt của Phương Hành cũng lạnh lẽo, để Ứng Xảo Xảo xuống, lén vận chuyển linh lực, chuẩn bị xuất thủ.

Hắn là tính tình không cách nào nhìn bằng hữu chịu tội, Sở Hoàng Thái Tử sở tác sở vi đã để cho trong lòng hắn dâng lên lửa giận khó chịu, nếu người này thật dám động thủ, sẽ xé rách ngụy trang, cùng hắn đánh một trận, sau đó chạy đi, dù sao mình cũng giúp Ứng Xảo Xảo làm đến một bước này, coi như là thành công giúp nàng thông qua thí luyện, có thể đạt được thứ gọi là cơ duyên, không uổng công nha đầu này tin tưởng mình.

Sở Hoàng Thái Tử mặt mày âm lãnh, thân hình khẽ nhúc nhích, đang muốn xông ra.

Nhưng lúc này, đột nhiên một thanh trường kiếm để ngang trước người hắn, thanh âm nhàn nhạt của Tiêu Tuyết vang lên:

- Điện hạ, mới vừa rồi thiếu niên này tiếp nhận ba chiêu của ta, dựa theo quy củ, đã là người của Đại Tuyết Sơn, cho dù hắn đánh lén ngươi, phá hư quy củ, kia cũng phải để quy củ của Đại Tuyết Sơn phạt hắn, ngươi xuất thủ trả thù... không hợp quy củ rồi...

Sắc mặt của Sở Hoàng Thái Tử cực kỳ âm trầm, lạnh lùng nhìn Tiêu Tuyết.

Vẻ mặt Tiêu Tuyết bình thản, không sợ chút nào đón ánh mắt của hắn.

Ánh mắt Phương Hành thì cơ cảnh, gắt gao quan sát Sở Hoàng Thái Tử.

Trong lòng hắn đang tính toán nếu mình bạo phát một đao, có thể ở trước lúc hắn không kịp phản ứng, băm rụng đầu của hắn hay không!

Sở Hoàng Thái Tử nhìn Tiêu Tuyết một hồi lâu, sát khí lạnh lẽo trên người dần dần tiêu tán, lần nữa nhắm mắt lại.

- Ngươi nói không sai, hết thảy đều phải theo quy củ!

Tiêu Tuyết cũng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Phương Hành nói:

- Mang nàng vào đi!

Phương Hành gật đầu nói:

- Vị tiên tử này thật không tệ, không giống một số người, vừa xấu vừa ghê tởm!

Sở Hoàng Thái Tử mở mắt ra, lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Phương Hành đón ánh mắt của hắn nói:

- Ta mắng vương bát đản cũng hư quy củ sao?

Ánh mắt của Sở Hoàng Thái Tử nhắm lại, chẳng qua trên người tựa như nhiều thêm một tầng sát khí vô hình.

- Con mẹ nó, thiên hạ rất nhiều vương bát đản, vương bát đản màu vàng là đáng ghét nhất...

Phương Hành cõng Ứng Xảo Xảo lên, một bên nói đâu đâu một bên đi tới, lúc đi ngang qua Tiêu Tuyết bỗng nhiên dừng lại, quay đầu hỏi:

- Vị tiên tử này, ngươi biết tại sao vương bát đản màu vàng đáng ghét nhất không?

Tiêu Tuyết ngây ngốc, cười nói:

- Tại sao?

Phương Hành nói:

- Bởi vì hắn rõ ràng là vương bát đản, còn có mặt mũi giả mạo long chủng...

Tiêu Tuyết bật cười, gật đầu, thấp giọng nói:

- Mau vào đi, nếu hắn thật nổi giận, ta ngăn không được hắn!

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Vương bát đản màu vàng phát cái hỏa gì? Vương bát hỏa màu vàng sao?

Đến nơi này, sát khí trên người Sở Hoàng Thái Tử đã có thể thấy bằng mắt thường

- Tại sao phải ngăn ta?

Đợi Phương Hành theo đường nhỏ đi xa, Sở Hoàng Thái Tử bỗng nhiên lạnh như băng nói.

Tiêu Tuyết cười nhẹ nói:

- Ta biết lần này Vương Đình các ngươi và đám người Hồ Cầm lão tiền bối hợp tác có chút không vui, đối với Hồ Cầm lão tiền bối không chịu giao truyền thừa cho người trong Vương Đình các ngươi, lại cho một tiểu nha đầu Bột Hải quốc thì càng bất mãn, chỉ bất quá, ta vẫn cảm thấy, thân phận như ngươi xuất thủ với một nữ hài, quá không phù hợp thân phận!

Ánh mắt của Sở Hoàng Thái Tử đột nhiên mở ra, hiện lên một đạo tinh quang, lạnh giọng

nói:

- Lời thật lòng?

Tiêu Tuyết nói:

- Giả dối!

Sở Hoàng Thái Tử nhìn nàng, Tiêu Tuyết khẽ mỉm cười nói:

- Sở Vực cộng thêm bảy quốc, có tư cách đấu chỉ có hai người chúng ta, cho nên chuyện ngươi muốn làm, ta tự nhiên phải thêm chút phiền toái... Cho đến khi ngươi và ta thống khoái đánh một trận!

Ánh mắt Sở Hoàng Thái Tử khẽ nhắm lại nói:

- Chuyện này không hợp quy củ, chuyện không hợp quy củ, ta không làm!

Tiêu Tuyết cười nói:

- Vương bát đản màu vàng hợp quy củ không?

Sát khí của Sở Hoàng Thái Tử đột nhiên nặng một tầng, Tiêu Tuyết thì che miệng lén cười.

Xuyên qua hai ngọn núi màu đen, tới một tuyết cốc to lớn, xa xa, vô số gò núi màu trắng liên miên chập chùng bao phủ sơn cốc, mà ở trung ương sơn cốc, có một đại điện màu đen, theo cốc mà xây, phần lớn bị tuyết che lại, chỉ có một phần lộ ở bên ngoài.

Phương Hành cất bước đi về phía trước, thấy được một thạch bi, phía trên khắc ba chữ to.

Đại Tuyết Sơn!

- Mới vừa rồi Tiêu Tuyết nói cái gì Đại Tuyết Sơn, bất quá không phải là cơ duyên Băng Âm Cung cho sao?

Phương Hành nói thầm, đỡ Ứng Xảo Xảo đi xuống, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

- Ha ha, người thông qua thí luyện sớm nhất tới!

Đột nhiên, có một thanh âm cười ha ha vang lên, không khí trước mặt Phương Hành trở nên mơ hồ, sau đó một lão giả cười vui vẻ xuất hiện ở trước mặt hắn, ước chừng cao hơn hắn nửa đoạn, cúi đầu nhìn, mới phát hiện lão đầu này thật ra rất thấp, chẳng qua là lăng không ba thước, lúc này mới thình lình làm cho người ta có một loại cảm giác rất cao, lúc này cười híp mắt nhìn hắn.

- Sao? Làm sao bị thương nặng như vậy?

Lão đầu này vừa muốn nói chuyện, đột nhiên chú ý tới Ứng Xảo Xảo sau lưng Phương Hành, sắc mặt biến hóa.

- Chẳng phải ngươi an bài vương bát đản màu vàng kia đánh sao?

Phương Hành tức giận nói.

- Vương bát đản màu vàng?

Lão đầu ngẩn ra, sau đó tỉnh ngộ, cũng không nói chuyện, chẳng qua cười lạnh hai tiếng, khẽ phất tay một cái, có một đạo lực lượng vô hình ngưng tụ ở dưới Phương Hành, hóa thành một đóa tường vân nâng lên, mang theo hắn bay tới đại điện, vào điện, lại thấy trong điện rõ ràng có năm lão giả ngồi thẳng, hình dung không đồng nhất, chẳng qua trên người đều có khí chất mạnh mẽ.

Phương Hành cùng với Bạch Thiên Trượng tu hành ba năm, lại càng cảm nhận rõ ràng.

Loại khí chất này chính là khí chất Kim Đan cảnh mới có.

- Dĩ nhiên là năm Kim Đan?

Phương Hành âm thầm kinh hãi, nghĩ thầm: "Băng Âm Cung làm sao có thể có năm Kim Đan?”

Trong đó một lão giả áo xám nhìn thấy Ứng Xảo Xảo, ánh mắt ngưng tụ, đứng dậy đón nàng tới, không nói một lời, nhanh chóng lao vào trong đại điện, thậm chí một câu cũng không nói với Phương Hành, bốn lão đầu còn lại thì mỉm cười quan sát Phương Hành, nhất là một người trong đó thoạt nhìn có chút hèn mọn, khuôn mặt lại càng khiếp sợ.

Phương Hành cũng gặp qua quen mặt, lại bị bốn lão đầu nhìn trong lòng sợ hãi, cả người không được tự nhiên.

- Ngươi là thiên kiêu nhà nào, làm sao mặc... y phục hạ nhân?

Một lão đầu sắc mặt kinh ngạc hỏi.

Phương Hành chỉ chỉ Ứng Xảo Xảo bị ôm vào, nói:

- Ta là theo nàng tới!

Nghe Phương Hành nói xong thân phận của mình, bốn lão đầu đều kinh hãi, lão đầu tướng mạo hèn mọn kinh ngạc nói:

- Không nghĩ một hạ nhân cũng dùng tốc độ nhanh nhất thông qua thí luyện chúng ta bố trí, nhìn dáng vẻ chúng ta tìm những thiên kiêu đó làm cho người ta rất thất vọng! Thôi đi, các ngươi đừng đoạt với ta, tiểu tử này để ta dạy dỗ a, các ngươi chờ những người khác...

Những lão đầu khác cũng có chút nghi hoặc nhìn hắn, một người trong đó nói:

- Ngươi là lười nhất, làm sao cũng tranh đoạt đồ đệ?

Lão đầu tướng mạo hèn mọn nói:

- Ta vừa thấy tiểu tử này, đã cảm thấy quen mặt!

Những lão đầu khác thấy hắn nói như vậy, cũng không tìm lý do khác, một lão giả diện mạo sâm nghiêm nói:

- Không cần phải gấp, đoán chừng những hài tử kia cũng sắp ra, chờ những người khác đến, cùng nhau nói nguyên do cho bọn hắn biết rồi nói sau, huống hồ tới lúc đó cũng phải nhìn bọn họ lấy được Ngự Trận Phù, để phán đoán bọn họ rốt cuộc thích hợp một môn nào truyền thừa!

Những lão giả khác nghe vậy, tất cả đều gật đầu.

Phương Hành có chút cẩn thận nói:

- Ta xem... Các ngươi vẫn là đừng đợi!

Bốn lão đầu nhất tề nhìn hắn nói:

- Tại sao?

Phương Hành đổ Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù trong túi trữ vật ra nói:

- Bọn họ hẳn là không thông qua thí luyện rồi...

Vừa nói, trong lòng cũng có chút hàn khí, len lén đánh giá phản ứng của mấy người này.

Vốn nghĩ lấy thân phận một người hầu, đi theo Ứng Xảo Xảo đối mặt một Kim Đan là được, lại không nghĩ rằng thoáng cái đối mặt với bốn Kim Đan, thật sự vượt ra khỏi trong lòng chuẩn bị, hắn to gan lớn mật, lúc này cũng trở nên có chút cẩn thận.

Mà lão đầu tử tướng mạo hèn mọn kia, thì đột nhiên cười phá lên, tâm tình vui vẻ.

Chương 227: Vạn La lão quái

- Tiểu thư của Bách Thú Tông Chúng ta rất đàng hoàng, cho nên người khác muốn khi dễ nàng, ta nhìn không được, quyết định theo nàng cùng nhau tiến vào thí luyện, nhưng ta không có Huyền Băng Lệnh, đại trận áp xuống, dĩ nhiên không có biện pháp chống đỡ, bất quá cũng may gặp được Tuyết Giao, Bách Thú Tông chúng ta có một đạo Phong Thần pháp quyết, có thể thao túng yêu thú, chúng ta đánh bạo thử một chút, không ngờ lại thành công, mượn Tuyết Giao kinh sợ, khống chế rất nhiều yêu thú, như vậy người khác tự nhiên đánh không lại chúng ta...

- Vốn hai người chúng ta thành thật như thế, muốn vượt qua kiểm tra là được, kết quả gặp được ba người rất hung ác, lại muốn bắt ta đi, nhét ở trong sơn cốc ngăn trở trận nhãn, chúng ta bị buộc đánh trả, không cẩn thận đoạt Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù của bọn họ, lại không cẩn thận lột sạch bọn họ ném vào tuyết cốc, lại không cẩn thận cũng làm người khác...

Phương Hành dùng một giọng nói rất vô tội nói một lần, bốn vị Kim Đan trong điện đều sợ ngây người.

- Được rồi, lão phu tạm thời coi ngươi cướp bóc ba người này là không cẩn thận, vậy những người khác thì sao?

Có một lão đầu lông mi trắng râu bạc trắng ngẩn ngơ hỏi.

Phương Hành thành thật nói:

- Chúng ta cưỡi yêu thú xuyên qua sân thí luyện, kết quả thiên kiêu khác thấy hai người chúng ta, hoặc là hô kết minh, hoặc quát chửi chúng ta không tuân thủ quy củ, thậm chí còn có người nói chúng ta đưa quá nhiều yêu thú, hù dọa bọn họ, lại nhìn hai người chúng ta tu vi thấp, hung hăng ngăn ở trước đường, nhìn dáng vẻ là chuẩn bị khi dễ chúng ta...

- Sau đó ngươi cũng khi dễ bọn hắn?

Một lão giả áo vàng tướng mạo uy nghiêm hừ lạnh một tiếng, nặng nề nói.

Phương Hành mừng rỡ nói:

- Đúng. Tiên hạ thủ vi cường a!

Lão đầu hèn mọn kia phun nước bọt nói:

- Đúng cọng lông. Ngươi cho chúng ta là kẻ ngu sao?

Phương Hành vội vàng kêu lên:

- Các ngươi từ bắt đầu cũng không nói không được đoạt nha?

Bốn Kim Đan liếc nhau một cái, lão đầu hèn mọn nói:

- Ta thấy chúng ta quả thật chưa nói quy định này!

Lão đầu lông mi trắng thở dài nói:

- Trên thực tế, lão phu cũng cảm thấy, đoạt là đúng, nếu không đoạt, sẽ lộ vẻ chúng ta tìm những thiên kiêu kia tính tình quá mức mềm yếu, thật không đảm đương nổi trách nhiệm nặng nề...

Lão đầu tướng mạo uy nghiêm cũng hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nếu bằng bản lãnh thật sự đoạt thì thôi, những người khác tối thiểu cũng có thể thua tâm phục khẩu phục, lão phu bực mình, là hắn mượn lực lượng yêu thú đi đánh cướp người khác, mượn ngoại lực, cuối cùng không coi là bản lãnh thật sự, hắn cùng với tiểu nha đầu Bột Hải quốc kia, mặc dù thông qua thí luyện, nhưng dưỡng khí quá lớn, không được tính!

- Khống chế yêu thú cũng là một loại bản lãnh, ai bảo ngươi không có chuyện gì để nhiều yêu thú như vậy ở trong Đại Tuyết Sơn?

Lão đầu tướng mạo hèn mọn tựa như đã đợi không kịp, ánh mắt nhìn Phương Hành quả thực đang tỏa sáng, cánh tay vươn ra nắm lấy hắn, quay đầu lại nhìn mấy người khác nói:

- Các ngươi muốn đi đón những thiên kiêu kia, hay phát Huyền Băng Lệnh, để cho bọn họ thí luyện lại một lần, lão đầu ta không quan tâm, tiểu tử này lão phu muốn, mang đi hảo hảo dạy dỗ...

Vừa nói vừa cười dài một tiếng, cứ như vậy giơ Phương Hành lên bay vút đi.

- Hôm nay Vạn La lão quái làm sao có chút quái dị như vậy, trước kia hắn thu đồ cũng không chịu khó như vậy nha...

Lão đầu lông mi trắng cau mày nói.

Lão đầu tướng mạo uy nghiêm hừ lạnh:

- Đại khái là hắn cảm thấy thu thanh niên thông qua thí luyện đầu tiên, tương đương cao hơn chúng ta, để hắn đi đi, bất quá là một người hầu may mắn thông qua thí luyện mà thôi!

- Đi ra xem một chút, Hồ Cầm lão đầu chữa cho vị đồ đệ kia chưa, sau đó đưa tin Băng Âm Cung, thí luyện lại!

Mấy lão đầu thương nghị, thật cũng không nghĩ nhiều chuyện Phương Hành.

Nhưng lão đầu hèn mọn một đường cười ha ha, thỉnh thoảng cúi đầu, hưng phấn nhìn Phương Hành, quang mang trong đôi mắt quả thực để cho trong lòng Phương Hành sợ hãi, không nhịn được âm thầm kêu khổ:

- Con mẹ nó, lão đầu này không phải coi trọng ta chứ? Nếu tiểu gia lấy bộ dáng ngọc thụ lâm phong trước kia, hẳn là có thể, nhưng hiện tại ta đã thay đổi mặt mũi, làm sao còn bị người coi trọng?

Càng nghĩ trong lòng càng sợ hãi, trong lúc cấp thiết muốn chạy trốn, nhưng hắn rất đau xót phát hiện, ở dưới tay Kim Đan chân nhân, mình căn bản không có hy vọng chạy trốn, ngay cả bạo phát ra tu vi Trúc Cơ cảnh cũng không có phần thắng...

- Xong, hôm nay tiểu gia phải dùng cái chết để giữ thân trong sạch...

Phương Hành bi ai nghĩ, cả người hoàn toàn ủ rũ.

Lão đầu hèn mọn giơ Phương Hành lên, một đường bay đến tuyết cốc cách hơn mười dặm, ở trong cốc, ẩn giấu một đại điện, trên vách núi đá màu đen chung quanh, lại đào thật nhiều hang đá, thoạt nhìn có chút sâm nghiêm cổ quái, lão đầu trực tiếp mang theo Phương Hành bay vào đại điện, sau đó ném trên một cái bồ đoàn, mình thì chắp tay, cười ha ha.

- A, tiền bối, ngươi đừng cười như vậy, vãn bối thật rất sợ, nếu tiền bối có hứng thú, vãn bối giới thiệu cho ngươi mấy tiểu tử đẹp trai được không?

Phương Hành thử thăm dò nói, xem một chút có thể thoát thân hay không.

- Tiểu tử đẹp trai?

Lão đầu hèn mọn hơi ngẩn ra, cổ quái nhìn Phương Hành.

- Đúng vậy, dáng vẻ rất đẹp trai!

Phương Hành vỗ đùi nói:

- Tiền bối ngươi ra lệnh một tiếng, vãn bối sẽ đi bắt cho ngươi, ta nói với ngươi, có một người gọi Dư Tam Lưỡng, vẻ ngoài rất đẹp, còn có một người gọi Ngô Tương Đồng, cũng tương đối khá...

- Phi, lộn xộn cái gì, bản chân nhân để ý sao?

Lão đầu hèn mọn khinh thường hừ mũi, nhìn Phương Hành hắc hắc cười không ngừng, nói:

- Chính là ngươi rồi!

Phương Hành kinh hãi, kêu lên:

- Vãn bối làm không được...

Lão đầu hèn mọn cũng ngẩn người, cả giận nói:

- Bản chân nhân thu ngươi làm đồ đệ, khó khăn như thế sao?

- Đồ đệ? Con mẹ nó, khẩu vị còn rất quái...

Phương Hành nghĩa chánh từ nghiêm cự tuyệt nói:

- Vãn bối tư chất thấp kém, dáng vẻ lại xấu, sợ rằng không hợp ý tiền bối a!

Lão đầu hèn mọn cũng có chút không nhịn được nói:

- Đừng nói linh tinh ở trước mặt bản chân nhân, nếu thật là tư chất thấp kém, sao có thể làm thịt tiểu tử họ Tiếu của Thanh Vân Tông, sao khi dễ nữ đệ tử của Hồ Cầm?

- Đó là bởi vì bọn hắn...

Phương Hành theo bản năng muốn trả lời, nhưng bỗng nhiên ngây ngốc, thân hình mãnh liệt nhảy lên, kêu lên:

- Ngươi... Ngươi...

Lão đầu hèn mọn cười hắc hắc nói:

- Tiểu Phương Hành, ngươi gạt được người khác, nhưng có thể lừa lão phu sao?

Phương Hành càng kinh hãi, vội vươn tay sờ lên mặt, phát hiện dung mạo của mình cũng không biến trở về như cũ, khoan hãy nói, coi như dung mạo biến trở lại, lão đầu hèn mọn này làm sao nhận ra mình?

Ban đầu mình dùng Vạn La Quỷ Diện đổi hình dáng tướng mạo, là để cho Đại Bằng Tà Vương xem, lão yêu quái này thề son sắt bảo đảm, bằng Vạn La Quỷ Diện tinh diệu, coi như mình ở trước mặt Kim Đan cảnh, chỉ cần không vận chuyển pháp lực, hoặc bị đối phương tự mình xuất thủ dò xét, thì tuyệt đối không phát hiện được đầu mối, mà lão quái này dọc theo đường đi, cũng không dò xét tu vi của mình a...

Nhất thời bị người ta kêu ra bí mật,trong lòng

Phương Hành kinh hoảng, có ý nghĩ lấy ra Độc Cước Đồng Nhân Giáo, một gậy nện xuống.

Bất quá tiếp xúc đến ánh mắt bình tĩnh của lão đầu này, hắn vẫn bỏ qua cái ý nghĩ kia.

Đừng nói Độc Cước Đồng Nhân Giáo, đối mặt Kim Đan chân nhân, coi như là Vạn Linh Kỳ cũng không có tác dụng...

- Ai, cho tiểu gia một cái thống khoái đi, nói một chút, làm sao phát hiện được ta?

Phương Hành chán nản ngồi xuống, cũng không phải sợ, làm ra bộ dạng heo chết không sợ nước nóng.

Lão đầu hèn mọn đánh giá hắn mấy lần, cười nói:

- Cũng rất du côn, hợp khẩu vị của lão phu, trước lúc nói cho ngươi biết, ngươi nói cho ta, ban đầu ngươi và nữ đồ đệ của Hồ Cầm lão nhi cùng nhau tiến vào Âm Ngục Uyên, ước chừng nửa tháng a, tại sao ngươi không làm gì? Nữ đồ đệ kia ta đã gặp qua, rất xinh đẹp, cặp chân dài kia... Sách sách...

Phương Hành cũng ngây người, khó có thể tin nhìn lão đầu hèn mọn này.

Đây là lời một vị Kim Đan có thể nói ra sao?

Lời này ngay cả mình nói ra cũng đỏ mặt a!

Bất quá thấy hắn cảm thấy hứng thú với nữ nhân, Phương Hành cũng yên tâm không ít.

- Ai nói không làm? Làm vài lần rồi!

Hai mắt lão đầu hèn mọn sáng lên:

- Thiệt hay giả?

Phương Hành lấy ra một cái túi trữ vật, lật nửa ngày, bỗng nhiên kéo ra một cái yếm đỏ nói:

- Đây, ngươi xem một chút!

Ánh mắt lão đầu hèn mọn nhất thời trừng lên, kêu:

- Cái yếm ngươi cũng có?

Phương Hành đắc ý thu vào nói:

- Đây chính là chứng cớ, lần sau nữ nhân kia chọc ta, sẽ đánh nàng!

Thấy lão đầu này tựa hồ không có sát ý, Phương Hành cũng hơi yên tâm, lộ ra nguyên hình.

Lão đầu đối với hắn giơ ngón tay cái, thở dài nói:

- Giỏi lắm, lão phu không bằng ngươi!

Phương Hành có chút đắc ý nói:

- Đó là đương nhiên, đúng rồi, ngươi còn chưa nói làm sao nhận ra ta?

Vừa nói vừa ngẩng đầu lên, cũng quan tâm vấn đề này, hắn là một đường cẩn thận, vì đi theo Ứng Xảo Xảo lẫn vào, thậm chí một chút uất ức bình thường không chịu được cũng nuốt vào, lại không nghĩ rằng, trơ mắt nhìn sắp thành công, cũng ở thời khắc cuối cùng gặp cảnh như vậy, nhất thời để cho hắn cảm giác vô cùng mất mác, trái lo phải nghĩ, cũng không biết chỗ nào có vấn đề.

Lão đầu hèn mọn thấy hắn hỏi, nhất thời đắc ý cười phá lên, đột nhiên giơ tay, ở trên mặt Phương Hành kéo một cái, kéo ra một đoàn quang hoa, đoàn quang hoa này ở trong tay hắn, không ngừng biến ảo hình dáng, sau đó từ từ ổn định lại, hóa thành một cái mặt nạ đen nhánh, chính là Vạn La Quỷ Diện, sau đó hắn lật mặt nạ tới cho Phương Hành nhìn.

- Hai chữ này đọc là cái gì?

Phương Hành hồ nghi nói:

- Vạn La?

Lão đầu hèn mọn gật đầu, lại chỉ vào mình nói:

- Lão phu chính là Vạn La chân nhân!

Phương Hành ngẩn ngơ, không giải thích được nhìn hắn.

Vạn La lão quái tiện tay ném mặt nạ về, cười nói:

- Mặt nạ chính là lão phu lúc trẻ tuổi làm ra, ngươi lại cầm nó lừa gạt ta?

Phương Hành khiếp sợ nhìn mặt nạ, lại nhìn Vạn La chân nhân, đột nhiên cảm giác toàn bộ thế giới muốn sụp đổ...

Chương 228: Phúc này họa này

- Thường đi ở bờ sông, nào có đạo lý không ướt giày...

- Đi đêm nhiều ắt có ngày gặp ma...

- Ngày ngày đánh nhạn, sớm muộn gì cũng bị nó mổ mắt...

Trong đại điện màu đen trống rỗng, Phương Hành tay cầm cây chổi, vừa than tiếc vừa quét dọn mặt đất vốn không có vật gì, thanh âm của hắn cực kỳ chua xót, bất đắc dĩ, bi ai, cảm giác cả người lâm vào đáy vực của cuộc đời, khó có thể tự kềm chế, lúc này lòng hắn như tro tàn, quả thực còn hơn cả lão hòa thượng, tâm như mặt nước phẳng lặng, đã có ý xuất gia rồi.

Ai có thể nghĩ đến, mình sẽ ở Đại Tuyết Sơn, gặp phải tác giả của Vạn La Quỷ Diện Chú?

Sau khi biết được chân tướng khủng bố kia, Phương Hành cảm giác mình đã bị đóng ở trên trụ sỉ nhục của cường đạo!

Ai sẽ đeo mặt nạ do Chú Khí Sư chế tác đi lừa gạt Chú Khí Sư đó chứ?

Đây quả thực giống như mặc long bào đi lừa gạt Hoàng đế!

Lão nhân này cũng thế, Phương Hành thấy Vạn La Quỷ Diện cũ nát, còn tưởng người chế tác nó đã sớm chết không biết bao nhiêu năm, ai nghĩ đến lại vẫn còn sống, hơn nữa xuất hiện ở trong Đại Tuyết Sơn?

Nói thực ra, lúc này đây đối với Phương Hành mà nói, đả kích là rất lớn!

Bất quá Vạn La lão quái không có làm khó Phương Hành, ngược lại bởi vì phát hiện Phương Hành mà lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn, theo hắn giải thích, đám lão quái bọn hắn sớm đã phát hiện Phương Hành là một " hạt giống tốt ", thậm chí đã chuyên môn hỏi qua bộ dáng của Phương Hành, cũng chính vì vậy, Vạn La lão quái mới có thể vừa thấy Phương Hành, liền nhận ra sau mặt nạ đúng là tiểu ma đầu kia.

Về phần tại sao đám người kia muốn tìm mình, lúc ấy Phương Hành ủ rũ nên không có hỏi, chỉ nghe Vạn La lão quái nói vài câu. Hôm nay cơ hồ trong Sở Vực và bảy nước xung quanh, tất cả thiên kiêu hơi có danh tiếng đều bị bọn hắn đưa tới Đại Tuyết Sơn, hơn nữa bọn hắn còn có thể bảo tồn thời gian thí luyện kia rất lâu, phàm là người có thể thông qua thí luyện, đều có thể tiến vào Đại Tuyết Sơn.

Dùng Vạn La lão quái nói, đây là đại cơ duyên cho tất cả thiêu kiêu Sở Vực, người tiến vào trong Đại Tuyết Sơn, sẽ đạt được công pháp huyền pháp mà bình thường bọn hắn nằm mơ cũng không chiếm được, có linh đan diệu dược mà táng gia bại sản cũng cầu không được, cùng với một vị Kim Đan cảnh dù đầu thai mười lần cũng không đổi được dốc lòng dạy bảo, vô luận đối với ai mà nói, đây đều là một cơ duyên nghịch thiên.

Mà lúc ấy Phương Hành ở trong đại điện màu đen nhìn thấy bốn lão đầu, cộng thêm Hồ Cầm Lão Nhân, là năm vị Kim Đan cảnh của Sở Vực hôm nay, trong bọn họ, trẻ nhất cũng đã trên 600 tuổi. Đều đã từng là đại nhân vật danh chấn một thời, rất nhiều người, kể cả Vạn La lão quái hèn mọn bỉ ổi kia, cũng đã là cao nhân lánh đời mấy trăm năm không lộ diện.

Hết thảy sự tình của Băng Âm Cung, đều là bọn hắn ở sau lưng bố trí, mà sở dĩ thế gia của Sở Vực và bảy nước xung quanh sẽ tận sức đưa thiên kiêu nhà mình tới Đại Tuyết Sơn, ngoại trừ thanh danh của Hồ Cầm Lão Nhân, còn bởi vì những lão tổ kia từ từng con đường biết được tiếng gió. Biết có đại biến cố sắp phát sinh, lúc này mới đưa thiên kiêu tới.

- Đám vương bát đản này, đến cùng đang làm cái gì thế không biết? Chẳng lẽ rảnh rỗi đến không có chuyện gì làm, nên đưa rất nhiều chỗ tốt ra ngoài?

Tuỳ tiện quét vài chổi, Phương Hành ngồi ở trên bậc thang, ngẩng đầu xuất thần.

Khi hắn biết mình đã lấy được một phần cơ duyên, còn có cơ hội được Vạn La lão quái toàn lực tài bồi, cũng không có bị chỗ tốt từ trên trời giáng xuống nện chóng mặt, mà lập tức ý thức được, chuyện này không đúng, cực kỳ không đúng.

Đám lão quái này cũng không phải người cô đơn, tài nguyên không chỗ sử dụng.

Ngoại trừ Vạn La lão quái đã không có bất kỳ thân nhân nào ra, mấy vị Kim Đan cảnh khác đều có một đống lớn môn nhân. Nói thí dụ như Hồ Cầm Lão Nhân, bản thân hắn là Thái Thượng trưởng lão của Băng Âm Cung, Băng Âm Cung có ba bốn ngàn đệ tử, hắn đã có cơ hội tốt như vậy, vì cái gì không cho đệ tử của Băng Âm Cung?

Mà lão giả mặc áo bào màu vàng, sắc mặt uy nghiêm kia chính là Sở Thái Thượng, lão tổ của Sở Vương Đình, con cháu đến bây giờ còn khống chế một quốc gia của Sở Vực, có chỗ tốt như vậy, vì cái gì không lưu cho người của Sở Vương Đình?

Còn có lão đầu râu bạc trắng, thoạt nhìn tính tình hòa ái, thì chính là Thái Thượng trưởng lão của Đại Diễn Tông Trương Đạo Nhất, lại lặng lẽ không một tiếng động đi tới Đại Tuyết Sơn, trở thành một trong năm vị Kim Đan lão quái ban phát cơ duyên...

Người như vậy, tại sao lại đưa miễn phí ra nhiều đại cơ duyên cho người ngoài như thế?

Mà Vạn La lão quái kia, Phương Hành cũng lặng lẽ hỏi thăm Đại Bằng Tà Vương một chút, Đại Bằng Tà Vương từng nghe nói qua người này, khi còn trẻ xác thực là một đời quái tài, thanh danh vang dội đã từng lập ra Vạn La Tông, chỉ là về sau nghe nói bị một đám nữ nhân đánh đến tận cửa, chiêu bài bị hủy, lão nhân này cũng từ đó không còn tin tức, đồn đãi là đã chết rồi.

Đám người kia giống như đã biến mất khỏi Tu Hành Giới, lúc này lại xuất hiện cả đám, là muốn làm cái gì?

Phương Hành trăm mối vẫn không có cách giải!

Theo hắn, trên đời này căn bản không có cơm trưa miễn phí, dù là đám lão quái Kim Đan cảnh ra vẻ đạo mạo kia, cũng sẽ không có thiện tâm như vậy...

Huống chi Vạn La lão quái nhìn như thế nào cũng không giống người tốt!

- Tiểu quỷ, cân nhắc thế nào?

Ở nơi xa vang lên thanh âm của Vạn La lão quái, quanh quẩn ở trong cung điện.

Phương Hành thở dài, cầm cây chổi đi về nơi xa của cung điện.

Sau khi Vạn La lão quái nói với hắn đại cơ duyên ở Đại Tuyết Sơn, bởi vì trong nội tâm hắn hồ nghi, còn một mực không có đáp ứng, Vạn La lão quái nói ta sẽ không ép ngươi, cho ngươi một cơ hội suy nghĩ! Sau đó lại cho hắn một cây chổi, để hắn đi quét rác, nói chừng nào ngươi suy nghĩ kỹ càng, thì buông chổi đi tìm ta…

Đằng sau lại bồi thêm một câu, đương nhiên nếu ngươi cự tuyệt, vậy thì quét tiếp đi!

Phương Hành nghe mà mắt trợn trắng, nghĩ thầm cái này còn không phải bức bách sao?

Quăng cây chổi đi, Phương Hành đứng trước mặt Vạn La lão quái đang nằm ở trên ghế, rất chăm chú hỏi:

- Thật sẽ có vô số công pháp để cho chúng ta tùy ý đọc, vô số tài nguyên mặc chúng ta sử dụng?

Vạn La lão quái vuốt một cái ngọc bội trong tay, cười hắc hắc nói:

- Đó là đương nhiên, chẳng lẽ bản Chân Nhân lại lừa tiểu hài tử như ngươi?

Phương Hành hồ nghi gãi lỗ tai, bỗng nhiên nói:

- Có phải các tiền bối có chuyện gì muốn chúng ta đi làm hay không?

Hắn thật không muốn đấu trí với loại lão hồ ly sống bảy tám trăm năm kia, quyết định hỏi trực tiếp cho nó lành.

Vạn La lão quái nao nao, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Phương Hành.

Phương Hành can đảm đón ánh mắt của hắn, bộ dáng không được đáp án thề không bỏ qua.

Vạn La lão quái trầm mặc một lát, mới bỗng nhiên nghiêm mặt nói:

- Đúng vậy, chúng ta xác thực có việc cần các ngươi đi làm, hơn nữa là một sự tình cực kỳ nguy hiểm, nguy hiểm đến dùng thực lực của các ngươi bây giờ, quả thực là thập tử vô sinh, cho nên chúng ta mới cho các ngươi một cơ hội, chính là muốn ở trong thời gian ngắn, tăng lực lượng của các ngươi lên, để đến lúc đó các ngươi có càng nhiều cơ hội sống sót...

Phương Hành vội hỏi:

- Chuyện gì?

Vạn La lão quái nói:

- Hiện tại vẫn không thể nói cho các ngươi biết!

Phương Hành liếc mắt, lại hỏi:

- Rất nguy hiểm sao?

Vạn La lão quái trầm ngâm nửa ngày mới nói:

- Cực kỳ nguy hiểm, nhưng có cơ duyên rất lớn, ngươi không cần lo lắng lão phu hại ngươi, trên thực tế, đồ đệ bảo bối của Hồ Cầm lão nhân, tử tôn của Sở Thái Thượng, ái đồ của Trương Đạo Nhất đều đi vào, tất cả thiên kiêu trong Đại Tuyết Sơn cũng sẽ đi vào, đến lúc đó chết sống có số, phú quý tại thiên, có thể còn sống đi ra hay không, toàn bộ bằng bản lãnh của các ngươi!

Phương Hành nghe những lời này, lòng hơi nao nao, như có điều suy nghĩ.

Vạn La lão quái cười nhạt nói:

- Tiểu quỷ, ngươi muốn hỏi ta đều nói cho ngươi biết, đại cơ duyên này, ngươi có dám nhận hay không?

Phương Hành nói:

- Nếu như ta nói không dám nhận, ngài có cho ta đi hay không?

Vạn La lão quái nói:

- Không cho!

Phương Hành im lặng nói:

- Vậy ngài còn hỏi làm cái quái gì?

Vạn La lão quái cười ha ha nói:

- Cái này không phải thể hiện bản Chân Nhân khoan hồng rộng lượng sao!

Phương Hành thở dài nói:

- Được rồi, cái khác không cần nói, tóm lại ta đáp ứng đến lúc đó thay ngài làm sự tình kia, cơ duyên này sẽ cho ta đúng không? Nếu ta có vấn đề gì, có phải cũng có thể tìm ngài giải quyết?

Vạn La lão quái cười ha ha nói:

- Ngươi có thể có chuyện gì? Nói cho lão phu, ta thay ngươi dọn dẹp!

Phương Hành đại hỉ, thầm vận lực lượng Đạo Cơ, trên người bỗng nhiên có chút sát khí tràn ra, quỷ dị không hiểu.

- Công pháp và linh đan diệu dược nói sau, ngài trước thay ta giải quyết vấn đề này đi!

Hắn nói cực kỳ đương nhiên, coi như làm một giao dịch công bình.

Trên thực tế, hắn vốn không có ý định cự tuyệt cái gọi là "cơ duyên" kia, lấy tính tình của hắn, nếu Vạn La lão quái không chủ động tìm hắn, hắn cũng sẽ tự mình đụng tới cửa, có cơ duyên kẻ đần mới không cần, về phần nguy hiểm, trên đời này có chuyện tốt không nguy hiểm sao? Ít nhất ở trong lòng Phương Hành, gặp nguy hiểm là bình thường, cơ duyên nương theo nguy hiểm đến, mới là cơ duyên để cho người yên tâm.

Đương nhiên, một nguyên nhân khác trọng yếu hơn, là làm sao giải quyết vấn đề Sát

Linh.

Tuy hắn phát hiện Thông Minh U Hàn Ngọc có thể khắc chế Sát Linh, nhưng chỉ có thể giúp hắn kéo dài thời gian Sát Linh phá vỡ phong ấn mà thôi, lưu ở trong người, thủy chung là mầm tai hoạ, chẳng bằng nhân cơ hội này, một phát giải quyết hết!

- Ân? Cổ quái như vậy?

Vạn La lão quái đã nhận ra khí tức Sát Linh trên người Phương Hành, không khỏi nhướng mày, ngồi ngay ngắn.

Hắn vươn tay, một tia sát khí lại bị hắn cầm ở trong tay, chăm chú quan sát.

Phương Hành nói:

- Ta trúng nguyền rủa của người khác, càng ngày càng lợi hại, nghe người ta nói, Hồ Cầm Lão Nhân có thể giúp ta hóa giải!

Nói đến đây, thì không nói thêm lời, ngụ ý là muốn Vạn La lão quái thay mình đi cầu Hồ Cầm Lão Nhân.

- Ân, khí tức đồng nguyên, quấn quanh Đạo Cơ, không chết không ngớt...

Vạn La lão quái thấp giọng nói, tựa hồ dò xét tính chất của Sát Linh, qua nửa ngày, bỗng nhiên hắn ngẩng đầu lên nhìn Phương Hành,

nói:

- Có người chỉ điểm đến tìm Hồ Cầm lão nhân, là bởi vì năm đó Hồ Cầm lão nhân hóa giải qua Thập Sát thi triển nguyền rủa ở trên người hắn a, ha ha, lão phu nói cho ngươi biết, ngươi tìm Hồ Cầm lão nhân cũng vô dụng, năm đó hắn trúng nguyền rủa không giống ngươi, không giải quyết được vấn đề của ngươi!

Phương Hành nghe lời này, sắc mặt lập tức biến đổi, không nghĩ tới Sát Linh này khó chơi như vậy.

Bất quá Vạn La lão quái cầm tia sát khí kia, suy nghĩ nửa ngày, lại nói khẽ:

- Bất quá lão phu lại có thể thử xem...

Chương 229: Cơ duyên của Phương Hàn

Vạn La lão quái thở dài giải thích:

- Năm đó Hồ Cầm lão nhân có thể còn sống xuất quan thật sự là vận khí, lúc ấy hắn bị Thập Sát ở trước khi chết thi triển nguyền rủa cuốn lấy, đã đến tình trạng dầu hết đèn tắt, cái gọi là bế tử quan, trên thực tế là nằm chờ chết. Âm Sát quấn thân, dây dưa thần hồn, cả người đã phát điên, lúc gần chết lại trong lúc vô tình đánh nát vách đá, phát hiện một Ngọc mạch che dấu ở dưới Băng Âm Cung... Ngọc mạch kia, chính là Thái Âm Huyền Ngọc!

- Danh tự chính là Hồ Cầm lấy, bởi vì lúc trước ở trong Tu Hành Giới, vậy mà không có người nghe nói qua loại Ngọc mạch này, hơn nữa theo lẽ thường, loại hàn ngọc này cũng không tính thượng đẳng, chỉ là khi đó Hồ Cầm bị nguyền rủa quấn thân lại ngoài ý muốn phát hiện, trong ngọc này ẩn chứa hàn khí, vậy mà có thể áp chế lực lượng nguyền rủa trong cơ thể hắn, cũng nhờ lợi dụng ngọc này, hắn mới có thể sống sót!

- Đương nhiên, về sau Hồ Cầm lão nhân nghiên cứu ngọc này, lại phát hiện loại ngọc này có rất nhiều tác dụng, cũng thúc đẩy kế hoạch hiện tại của chúng ta, ngày sau ngươi sẽ biết, bây giờ ta không thể nhiều lời, nhưng ngươi cần phải biết, lúc ấy Hồ Cầm trúng chỉ là Sát Linh quấn thân, bởi vậy có thể dùng loại hàn ngọc này hóa giải, mà ngươi trúng Sát Linh, lại đồng nguyên với Chân Linh, làm bẩn Đạo Cơ, cùng ngươi đồng sinh đồng tử, căn bản không cách nào dựa vào Thái Âm Huyền Ngọc hóa giải, chỉ có thể dựa vào nó áp chế, nhưng vì vậy...

Ánh mắt của Vạn La lão quái ngưng trọng nhìn về phía Phương Hành, nói:

- Ngươi cả đời sẽ không cách nào ly khai ngọc này, không ngừng dùng càng nhiều Thái Âm Huyền Ngọc đến hóa giải sát khí trên Đạo Cơ, nhưng Ngọc mạch này dú sao cũng có hạn, lão phu sống gần tám trăm năm, cũng chỉ ở dưới Băng Âm Cung thấy qua loại hàn ngọc này, hơn nữa số lượng còn không nhiều. Dùng không được bao lâu sẽ tiêu hao sạch sẽ...

Sắc mặt Phương Hành dần dần ngưng trọng.

Sự tình Vạn La lão quái nói rất đáng được coi trọng. Đúng vậy, nếu mình dựa vào Thái Âm Huyền Ngọc tới áp chế Sát Linh, không nói tới ảnh hưởng tu vi tăng tiến, chỉ nói nhu cầu về loại hàn ngọc này, sẽ thành chế ước lớn nhất cả đời mình, nhất là dù Băng Âm Cung chịu không ngừng cung cấp hàn ngọc cho mình, Ngọc mạch kia cũng không phải lấy không hết...

- Phương pháp ngài nói là gì?

Phương Hành nhìn về phía Vạn La lão quái, khuôn mặt bình tĩnh nói.

Vạn La lão quái nói:

- Năm đó lão phu gặp thấy Hồ Cầm khổ sở, cũng có chút khó chịu, liền dùng mười năm nghiên cứu biện pháp giải quyết nguyền rủa, cuối cùng để cho ta ở trong lúc vô tình, lợi dụng một môn huyền quyết không trọn vẹn mà khi còn trẻ ta lấy được, nghiên cứu ra một biện pháp có khả năng đi thông, chỉ tiếc khi đó Hồ Cầm lão đầu đã tự mình giải quyết nguyền rủa, nên chưa kịp thí nghiệm. Có chút phong hiểm, bất quá nếu tu thành, cũng xem như lão phu cho ngươi một đại tạo hóa...

- Ta muốn thử một lần!

Phương Hành không chút do dự đáp ứng.

Vạn La lão quái ngẩng đầu nhìn hắn, điềm nhiên nói:

- Nếu biện pháp kia đi thông, sẽ mang đến cho ngươi chỗ tốt không gì sánh kịp, nhưng nếu không thông, ngươi cũng sẽ hối tiếc không kịp, có khả năng Đạo Cơ nứt vỡ, trở thành phế nhân!

Phương Hành cực kỳ chăm chú nói:

- Ta vẫn muốn thử một lần!

Nét mặt của hắn cực kỳ trịnh trọng.

Dù biện pháp này có phong hiểm, cũng hơn cả đời dựa vào Thông Minh U Hàn Ngọc áp chế sống qua ngày.

Còn nữa, hắn cũng có chút tin tưởng Vạn La lão quái, theo Đại Bằng Tà Vương nói, thời điểm lão quái này trẻ tuổi, cũng là một quái tài hiếm thấy danh dương Tu Hành Giới, người khác tu hành, đều chuyên chú một đạo, tăng lên tu vi, từng bước phát triển, nhưng lão quái này lại là một quái tài, được xưng không gì không biết, không chỗ không thông, đủ loại đồ vật, không có thứ gì hắn không cảm thấy hứng thú, không đi nghiên cứu.

Bởi vì nghe nói Hồ Cầm Lão Nhân trúng nguyền rủa, liền phí mười năm nghiên cứu pháp môn hóa giải nguyền rủa, là có thể thấy lốm đốm, mà từ góc độ khác, một quái tài phân tâm ở nhiều chuyện khác như vậy, lại có thể kết thành Kim Đan, đủ thấy thiên phú kinh người của hắn, nếu như không phân tâm quá nhiều, nói không chừng hiện tại đã là Nguyên Anh cảnh...

- Rất tốt, ngươi đã có đảm lượng này, lão phu há có thể không cùng ngươi đánh cược một lần?

Vạn La lão quái rất nghiêm túc nhìn Phương Hành nửa ngày, mới chậm rãi nhẹ gật đầu nói:

- Trong khoảng thời gian này, lão phu sẽ rút chút thời gian, bổ khuyết toàn bộ môn thần thông kia, về phần ngươi, thì tạm thời vững chắc tu vi đi, xem ra năm lão gia hỏa chúng ta vì các thiên kiêu chuẩn bị thần thông pháp quyết, đối với ngươi đều vô dụng...

Phương Hành nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, kinh ngạc nói:

- Vì cái gì?

Vạn La lão quái cười ha ha, nói:

- Chỉ tiếc năm đó lão phu không có dũng khí tu luyện pháp môn này, nếu không danh hào Sở Vực đệ nhất nhân sớm đã là của ta, khi nào đến phiên lão tiểu tử Hồ Cầm kia?

Phương Hành giật mình, chậm rãi nhẹ gật đầu, trong nội tâm ẩn ẩn có chút chờ mong.

Lại căn dặn vài câu, Vạn La lão quái bảo Phương Hành ra ngoài, nhìn dáng vẻ hưng phấn của hắn, tựa hồ ước gì lập tức bắt đầu nghiên cứu môn thần thông kia, để cho Phương Hành tu luyện nhìn xem hiệu quả.

- Được được được, ta đi... đúng rồi, ta ở trong khoảng thời gian này làm gì?

Phương Hành chắp tay sau lưng định ly khai, nhưng chợt nhớ tới chuyện này.

Vạn La lão quái không chút nghĩ ngợi nói:

- Quét rác đi!

Phương Hành bất mãn:

- Ta đã đáp ứng điều kiện của ngài, còn quét rác?

Vạn La lão quái lén lén lút lút nói:

- Ngươi biết cái gì, lão phu là coi trọng ngươi, nhưng cũng có người không thích ngươi nha, lão quỷ Sở Thái Thượng kia vẫn cảm thấy ngươi làm việc không hợp quy củ, thực gặp phải ngươi, nhất định sẽ làm khó dễ ngươi, bây giờ ngươi ở chỗ của lão phu quét dọn mấy ngày, đến lúc đó hắn có hỏi, ta nói đã phạt ngươi rồi, xem như qua chuyện...

Phương Hành triệt để bó tay rồi, không ngờ mình lại thành người quét rác.

Bốn ngày thoáng một cái đã qua, các thiên kiêu đi tới Băng Âm Cung, cũng đều ở trong mấy ngày này tiến vào sâu Đại Tuyết Sơn, bởi vì Phương Hành và Ứng Xảo Xảo một đường cướp sạch, làm tất cả thiên kiêu đều bị mất Huyền Băng Lệnh, các thiên kiêu lại kinh tài tuyệt diễm, cũng không cách nào bằng thực lực bản thân thông qua thí luyện, như vậy vòng thí luyện thứ nhất, trừ hai người bọn họ ra, vậy mà toàn quân bị diệt.

Rơi vào đường cùng, Hồ Cầm Lão Nhân đành phải truyền thư cho Băng Âm Cung cung chủ, tự mình tiến vào nơi thí luyện, cứu ra các thiên kiêu bị đông lạnh như băng côn, sau khi nghỉ ngơi một ngày, lần nữa phân phát Huyền Băng Lệnh, tu chỉnh cấm chế thí luyện, để cho bọn hắn thí luyện lại, mà đối với sự tình đại đồ đệ của mình tự chủ trương, đào thải một nửa thiên kiêu, sau đó sắp xếp hai mươi mấy đệ tử nổi bật của Băng Âm Cung vào, Hồ Cầm Lão Nhân không nói gì, coi những đệ tử này như thiên kiêu bình thường đến đối đãi.

Mà các thiên kiêu tiến vào trong Đại Tuyết Sơn, thì lại dựa theo thí luyện lấy được Ngự Trận Phù bất đồng, phân biệt tiến vào năm viện của Đại Tuyết Sơn, năm viện này, là do năm Kim Đan Chân Nhân mở ra.

Theo thứ tự là Huyền Âm Viện do Hồ Cầm Lão Nhân phụ trách, Sở Vương Đình lão tổ Sở Thái Thượng phụ trách Hoàng Đạo Viện, Vạn La lão quái phụ trách Vạn La Viện, cao nhân kiếm đạo lánh đời Mạc Long Ngâm phụ trách Tẩy Kiếm Viện, Thái Thượng trưởng lão Đại Diễn Tông Trương Đạo Nhất phụ trách Quỷ Thần Cốc.

Năm viện ai cũng có sở trường riêng.

Xôn xao... Xôn xao...

Phương Hành tay cầm cây chổi, hữu khí vô lực quét rác.

Trên mặt đất vốn trơn nhẵn như kính, hắn tự nhiên cũng không có cái gì để quét dọn, chỉ là bày ra bộ dáng mà thôi.

- A, hạ nhân chính là hạ nhân, dù may mắn nhận được cơ duyên ở Đại Tuyết Sơn, cũng tránh không được làm việc hạ nhân!

Đang quét, bỗng nhiên một tiếng cười lạnh truyền đến, ở nơi xa đi ra một đám người tuổi trẻ.

Cầm đầu là hai nam một nữ, một nam tử bên trong mặc áo gai, trên cánh tay thêu một con rắn nhỏ màu xanh trông rất sống động, chính giữa là một nữ tử trên mặt che lụa trắng, dáng người yểu điệu, chỉ là che mặt, thấy không rõ dung mạo thế nào, nam tử thứ ba thì mặc áo đen, dáng người thon dài, chừng ba mươi tuổi, rất có khí độ.

Nhóm người này, đúng là các thiên kiêu được phân phối đến Vạn La Viện, ba người trước nhất xem như cầm đầu của đám thiên kiêu này, những người kia bị Phương Hành ăn cướp ở trong Đại Tuyết Sơn, đều nhớ rõ hắn và Ứng Xảo Xảo, hai bại hoại đáng giận của Bách Thú Tông kia, chỉ là Ứng Xảo Xảo thân phận đặc thù, hôm nay đã trở thành đệ tử của Hồ Cầm Lão Nhân, thân phận gần với Diệp Cô Âm, hơn nữa nàng ở trong Huyền Âm Viện, bọn hắn không trêu chọc nổi, nên trút tất cả oán khí lên người Phương Hành.

Nếu không phải vừa vào Vạn La Viện, không dám làm càn quá mức, bọn hắn sớm đã đánh Phương Hành một trận cho bỏ ghét.

- Hứ...

Phương Hành lười biếng liếc nhìn đám người kia, không muốn khi dễ bọn tiểu bối này.

Đương nhiên, mấu chốt nhất là, trên người đối phương thật không có bao nhiêu chất béo, một ít tài nguyên tu luyện của Linh Động cảnh, hắn đã hoàn toàn không để vào mắt, Trúc Cơ cảnh cần, thì bọn hắn không có!

- Hừ, xem ra tiểu quỷ này không phục lắm, Diệp huynh, không bằng chúng ta ra tay giáo huấn hắn một trận?

Người tuổi trẻ áo gai thấy bộ dáng kia của Phương Hành, trong nội tâm nộ khí càng tăng, thấy bốn phía không người, liền nhìn hai người khác nói.

- Bất quá là đối phó một hạ nhân, cần gióng trống khua chiêng như vậy sao? Tìm mấy hạ nhân ra tay giáo huấn là tốt rồi!

Nữ tử che mặt hừ lạnh một tiếng nói, có chút khinh thường.

- Diệp huynh, theo ngươi thì sao?

Thiếu niên áo gai có chút không cam lòng, nhìn người tuổi trẻ áo đen hỏi.

Người tuổi trẻ áo đen nhíu mày, tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên hắn mỉm cười nói:

- Mọi người đều là đệ tử của Vạn La Viện, tương lai đi ra ngoài coi như đồng môn, cần gì so đo như thế?

Nói xong cất bước tiến lên, mỉm cười, nhìn Phương Hành vái chào nói:

- Vị sư đệ Bách Thú Tông này, tại hạ Diệp Hiên, có việc muốn nhờ!

- Gia hỏa này thoạt nhìn rất chán ghét...

Phương Hành vừa nhìn thấy nam nhân lớn lên còn đẹp trai hơn mình liền chán ghét, thấy thanh niên áo đen nho nhã lễ độ, trong nội tâm càng khó chịu, đánh giá đối phương một cái nói:

- Có rắm mau thả!

Chương 230: Bán phù

Thanh niên áo đen nghe vậy nao nao, trên mặt hiện lên chút nộ khí, nhưng rất nhanh liền áp chế xuống, thản nhiên nói:

- Nếu như ta đoán không lầm, trên tay sư đệ ngươi có lẽ có không ít Huyền Băng Lệnh? Ta đã nghe ngóng qua, lúc trước ngươi từ trên tay chúng ta cướp đoạt đến Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù vẫn còn? Nếu ngươi giao cho chúng ta, chúng ta có thể làm bằng hữu...

Phương Hành khẽ giật mình, không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, hỏi:

- Ngươi muốn đồ vật kia làm gì?

Thanh niên áo đen cười nhạt nói:

- Tự nhiên là tiến vào Kinh Quật của Đại Tuyết Sơn, ngươi giữ lại cũng không có tác dụng!

- Kinh Quật? Ngươi nói là muốn vào Kinh Quật, cần những vật này?

Con mắt của Phương Hành lập tức sáng ngời, hưng phấn hỏi.

Trong Đại Tuyết Sơn có Kinh Quật, chính là chỗ Kim Đan ngũ lão cất giữ các loại kinh điển bình thường thu gom, thiên kiêu tiến vào Đại Tuyết Sơn có thể tùy ý đọc qua, Phương Hành đã nghe Vạn La lão quái thuận miệng đề cập, chỉ có điều Vạn La lão quái cảm thấy kinh điển trong Kinh Quật quá bình thường, bởi vậy không có nói tỉ mỉ, thẳng đến lúc này Phương Hành mới từ trong miệng thanh niên áo đen biết được quy củ kia.

Tiến vào Kinh Quật, lại cần Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù, trên tay mình có không ít nha!

- Ai, ngươi nói cho ta nghe một chút, đồ vật này dùng như thế nào!

Phương Hành lên hứng thú, dựng cây chổi hỏi.

Diệp Hiên có chút không kiên nhẫn, lãnh đạm nói:

- Ngươi còn chưa trả lời vấn đề của ta, trên tay ngươi có thứ kia hay không?

Hắn lo lắng Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù đều bị Ứng Xảo Xảo cầm đi, dù sao Phương Hành chỉ là hạ nhân.

Phương Hành nói:

- Có, còn rất nhiều!

Nói xong lấy ra một cái túi trữ vật, khẽ đảo ở trên mặt đất, đổ ra một đống nhỏ. Huyền Băng Lệnh chừng bảy tám cái, Ngự Trận Phù cũng chừng năm sáu cái, làm con mắt mấy người kia sáng người, hô hấp dồn dập.

- Những vật này ta mang đi, ngày sau có việc, có thể tới tìm ta tương trợ!

Thanh niên áo đen nói một câu, tay áo vung lên, muốn cuốn những vật kia đi.

Ngay cả thanh niên áo gai và nữ tử che mặt, thấy thế cũng vội vàng đi tới.

Các thiên kiêu khác ánh mắt đăm đăm, nhìn bộ dạng của bọn hắn, Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù hẳn đều là đồ tốt. Chỉ có điều không dám tranh đoạt với ba người kia mà thôi, chỉ có thể kiềm chế tham niệm trong nội tâm.

- Chờ một chút, ngươi còn chưa nói dùng như thế nào a!

Phương Hành thò tay ngăn trở thanh niên áo đen, hưng phấn hỏi.

- Thối lui!

Thanh niên áo đen nhíu mày, vung chưởng ấn tới Phương Hành.

Nhìn lực lượng của một chưởng này, lực đạo hùng hồn, dĩ nhiên là muốn đẩy lui Phương Hành, lấy Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù.

- Con mẹ nó, ta dễ nói chuyện ngươi nghe không hiểu sao!

Phương Hành nổi giận, bàn tay quất vào trên đầu người trẻ tuổi kia, quất tới đối phương nằm trên mặt đất.

Thanh niên áo gai và nữ tử che mặt đang bước nhanh đi tới đột nhiên ngẩn ngơ, đứng nguyên tại chỗ.

- Ngươi... nô tài kia... dám... dám đánh lén ta?

Thanh niên áo đen kia tức giận nói, giãy dụa muốn đứng lên. Hắn không cho rằng một hạ nhân may mắn thông qua thí luyện như Phương Hành có thể đánh đổ mình, chỉ cho rằng mới vừa rồi mình không đề phòng.

- Ngươi nói ta là hạ nhân? Rất tốt, từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ là hạ nhân của ta!

Phương Hành giơ chân lên, hung hăng giẫm xuống, thanh niên áo đen vừa đứng lên một nửa lập tức gục xuống.

Ánh mắt Phương Hành lạnh lùng, phóng ra một đạo khí cơ.

Đạo khí cơ này cũng không phải lực lượng Đạo Cơ, mà là một tia sát khí.

Người khác không cách nào từ trên đạo khí cơ kia nhìn ra tu vi của hắn. Nhưng có thể cảm giác được lực lượng bọn hắn không cách nào ngăn cản.

- Ngươi... Ngươi...

Thanh niên áo đen khiếp sợ nói không ra lời, đáy lòng cảm thấy sợ hãi.

- Hiện tại nói cho chủ nhân, Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù này dùng như thế nào?

Phương Hành giẫm ngực của thanh niên áo đen, lành lạnh nói.

Thanh niên áo đen run rẩy, nhìn trên người Phương Hành sát khí càng lúc càng đậm, rất nhanh phản ứng qua, lựa chọn trung thực trả lời:

- Đại Tuyết Sơn có mười hai Kinh Quật, Ngự Trận Phù có thể tiến vào Kinh Quật bất đồng, Huyền Băng Lệnh... quyết định ngươi có thể mượn đọc bao nhiêu công pháp... Đạo hữu... Diệp Hiên ta có mắt như mù, cầu ngươi... tha ta...

- Sớm nói ra chẳng phải xong!

Phương Hành buông lỏng chân, lại đá một cái, đá thanh niên áo đen bay ra ngoài thật xa, sau đó thu Huyền Băng Lệnh, cầm chổi đi vào đại điện, lúc đi ngang qua thanh niên áo gai và cô gái che mặt đang ngây người, đột nhiên dừng chân, húc cán chổi vào trên mặt thanh niên áo gai, cây chổi được quán chú linh lực kiên hơn thép tinh, lực lượng rất nặng.

Ba… thanh niên áo gai kêu rên một tiếng, trực tiếp bay ra ngoài.

Nếu như đã động thủ, Phương Hành liền

không do dự, tiện tay giải quyết thanh niên áo gai, sau đó đảo mắt, nhìn nữ tử che mặt, không nói một lời, chỉ nhìn mà thôi.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Thanh âm của cô gái che mặt run rẩy, ngón tay muốn vận chuyển pháp quyết, lại sợ đến vận chuyển không được.

Phương Hành nhìn nửa ngày, bỗng nhiên thò tay kéo lấy khăn trắng trên mặt nàng, tập trung nhìn vào, không khỏi nhíu mày mắng:

- Ngươi lớn lên không quá xinh đẹp, che khăn làm cái quái gì, còn tưởng ngươi là mỹ nữ chứ!

Nói xong ném khăn trắng đi, vác cây chổi đi vào đại điện.

Chỉ còn lại nữ tử trên mặt không còn khăn che tức đến toàn thân run rẩy.

Nói thật, bộ dáng của nàng vẫn rất xinh đẹp, nhưng Phương Hành đã miễn dịch loại nữ nhân có dung mạo như nàng.

- Đúng rồi...

Phương Hành đi đến bậc thang, đi một nửa, bỗng nhiên lại quay đầu, nhìn đám thiên kiêu đang ngơ ngác giật mình nói:

- Thuận tiện nói với các ngươi một việc, mặc kệ ngươi họ Chu hay họ Lý, thiên kiêu cũng tốt, phế vật cũng được, từ hôm nay trở đi, ở Vạn La Viện, ta là lão đại, ai dám không phục, cây chổi hầu hạ... hừ!

Nói xong ngạo kiều quay đầu, nghênh ngang rời đi.

Một đám thiên kiêu ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ, đối mặt hung uy của tiểu quỷ này, vậy mà không có một cái nào dám lên tiếng.

Về tới động phủ của mình, Phương Hành thu cái ghế và bàn nhỏ ở trong động, sau đó đi ra động phủ. Leo lên một chiếc pháp toa cỡ nhỏ, liền bay về phía Kinh Quật ở trong Đại Tuyết Sơn, cái pháp toa này hắn cũng đã quên là cướp của ai, dù sao cùng một ít vụn vụn vặt vặt bày chung một chỗ, hắn đã chẳng muốn thanh lý. Thời điểm ngẫu nhiên cần đảo lộn một cái, tìm được thì dùng.

Qua tầm nửa canh giờ, liền đi tới trước một thạch nham ở phụ cận chủ điện của Đại Tuyết Sơn, ở trên thạch nham phân bố mười hai thạch động cực lớn. Cửa động đều có pháp trận ngăn cản, mà ở ngoài động thì có vô số thiên kiêu trẻ tuổi ra ra vào vào, cũng có một ít người đứng ở trước cửa động thấp giọng thảo luận, cực kỳ náo nhiệt.

- Ở đây rồi!

Phương Hành tìm một địa phương dễ làm người khác chú ý nhất. Lấy bàn nhỏ ra, đặt ghế ngồi xuống, sau đó lấy ra một lá cờ, là một pháp kỳ dùng để tế luyện pháp trận, hắn cũng mặc kệ nhiều như vậy, trải lá cờ lên bàn, lại lấy ra một cây bút vẽ bùa và một lọ Huyết Đan tốt nhất. Sau đó cầm bút viết mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

- Bán Huyền Băng Lệnh, Ngự Trận Phù, người trả giá cao thì được!

Sau khi ghi xong, nhìn nhìn mấy lần, tán thán nói:

- Thật sự là rồng bay phượng múa!

Sau đó cắm lá cờ ở bên cạnh bàn, dương dương đắc ý chờ dê béo đến cửa.

Người bên cạnh thấy một màn này đều hiếu kỳ, ở xa xa ngừng chân quan sát.

Thấy chữ trên lá cờ, lập tức kinh ngạc nói:

- Chữ xấu quá...

Phương Hành giận dữ, trừng mắt về phía thanh âm kia truyền đến.

Cũng có người quan tâm nội dung trên cờ, kinh ngạc nói:

- Người này là ai, lại đi bán Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù?

Bên cạnh có người đáp:

- Sư huynh ngươi từ đại tông tới, không giống như chúng ta trải qua thí luyện. Không biết tiểu quỷ này đáng giận, người này là một người hầu của Bách Thú Tông, đụng phải đại vận, cùng tiểu công chúa của Bách Thú Tông Ứng Xảo Xảo tiến vào thí luyện, vậy mà may mắn hàng phục được Yêu thú ở trong khu thí luyện, mượn cái này thông quan, trở thành đệ tử của Đại Tuyết Sơn!

- Nếu như thế, người này cũng là người có cơ duyên a...

- Cơ duyên cái rắm, Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù trên tay hắn đều là cướp của chúng ta...

- Đáng giận, vì sao năm vị lão tổ không thu hồi Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù trên tay hắn?

Trong lúc kinh ngạc, cũng có người nói:

- Huyền Băng Lệnh quyết định chúng ta có thể mượn đọc bao nhiêu công pháp, Ngự Trận Phù thì quyết định chúng ta có thể tiến vào động phủ nào, đều là đồ vật trân quý, sao tiểu quỷ này lại cam lòng lấy ra bán? Để ở trên người hắn chẳng phải quá đáng tiếc, không bằng chúng ta ra tay đoạt lại đi? Dù sao cũng là cướp ở trên tay chúng ta!

- Phần cơ duyên này được đến không dễ, tốt nhất không nên dễ dàng vi phạm lệnh cấm, vạn nhất bởi vậy bị khai trừ sẽ không tốt!

Mọi người nghị luận nhao nhao, ngược lại có người muốn động thủ, nhưng bởi vì sợ xúc phạm quy củ, không dám tùy tiện ra tay.

Rốt cục có người kiềm chế không nổi, một đại hán tiến lên, quát lạnh nói:

- Ngươi định bán thế nào?

Phương Hành lười biếng nhìn hắn một cái, nói:

- Dù sao cũng chỉ có vài cái, người giá cao thì được... Đúng rồi, chỉ lấy Linh Thạch thượng phẩm!

Đối với người đã Trúc Cơ như hắn mà nói, Yêu Đan Linh Dược bình thường tác dụng đều không lớn, cầm cũng vô dụng.

Nhưng Linh Thạch thượng phẩm có thể dùng để tu hành, còn có thể coi như tiền đến sử dụng, càng nhiều càng tốt.

Đại hán kia nhìn xung quanh, cười lạnh nói:

- Giống như không có người tranh với ta a!

Phương Hành ngáp một cái nói:

- Vậy thì 100 viên Linh Thạch thượng phẩm, không mặc cả!

Đại hán nổi giận kêu lên:

- Tại sao ngươi không đi đoạt?

Phương Hành nói:

- Nếu trên người ngươi có cái gì để ta xem vừa mắt, ta đã sớm đoạt, còn cần ngươi dạy?

Đại hán có chút bó tay rồi, cẩn thận cân nhắc một chút, cuối cùng căm hận nói:

- Ta vừa ý hai bản công pháp nhưng chỉ có thể chọn một, 100 viên thì 100 viên, mua, vừa vặn mang về cẩn thận so sánh thử xem, tìm kiếm con đường thích hợp nhất...

Nói xong lấy ra túi trữ vật, móc 100 viên Linh Thạch thượng phẩm cho Phương Hành, sau đó cầm một tấm Huyền Băng Lệnh đi.

- Ta cũng muốn một tấm!

- Còn có ta!

Lại có hai người đồng thời đi tới, từng người lấy ra túi trữ vật, muốn thanh toán.

Chương 231: Sở Từ công chúa

- Thật là người có tiền, lúc trước tiểu gia ở Thanh Vân Tông, người có thể lấy ra 100 viên Linh Thạch thượng phẩm cũng không nhiều...

Phương Hành thở dài, nghĩ thầm bọn thiên kiêu này xác thực không phải người bình thường, từng gia tộc nếu không có một linh quáng hoặc dược điền làm chiêu bài, thì quả thực không có ý tứ tự xưng thế gia, mà đám người này thì được các thế gia dùng vô số tài nguyên bồi dưỡng, cả đám như bảo bối trong tay, đều cực kỳ xa hoa, mạnh hơn mình lúc trước nhiều lắm.

Thấy hai người này đều lấy ra 100 viên Linh Thạch thượng phẩm, Phương Hành chỉ dòng chữ trên lá cờ, cười nói:

- Chữ viết xinh đẹp như vậy ghi rất rõ ràng, người trả giá cao thì được, hai người các ngươi cầm 100 viên Linh Thạch thượng phẩm là không mua được, ai giá cao thì của người đó!

Hai người này giật mình, người bên trái bỗng nhiên nhìn người bên phải nói:

- Huynh đài, ngươi trước!

Người bên phải nở nụ cười, ném Linh Thạch lên bàn nói:

- Hiện tại đã không có người cạnh tranh!

Phương Hành thản nhiên nói:

- Dám lén thương lượng? 300 viên, thiếu một viên cũng không bán!

Tên đệ tử kia ngây người, giận dữ nói:

- Sao ngươi có thể tùy tiện tăng giá?

Phương Hành nói:

- Ta thích tăng, ngươi có thể làm gì?

Đang tranh chấp, bỗng nhiên có một tiếng nói lanh lảnh vang lên:

- Đừng cãi cọ nữa, 100 viên Linh Thạch cực phẩm, chúng ta bao hết...

Mọi người nghe vậy, kinh ngạc nhìn lại sau lưng, chỉ thấy hai nam tử áo lam, làm bạn một tiểu nữ hài mặc váy màu vàng nhạt đi tới, tiểu cô nương này tầm mười bốn mười lăm tuổi tuổi, xinh đẹp bức người, giống như tiên nữ từ trong tranh đi ra, làm cho người vừa nhìn liền si mê, mà hai nam tử kia thì tầm bốn mươi năm mươi tuổi, mặt trắng không râu, ánh mắt hung ác nham hiểm, trên người mơ hồ tản ra sát khí làm cho người run sợ.

Tên đệ tử đứng trước bàn bị sát khí vô hình kia bức ép, trong nội tâm cả kinh, lặng yên tránh ra một con đường.

Không ít người bị dung mạo của nữ hài kia hấp dẫn, nhịn không được ngơ ngác nhìn sang, lại bị hai người áo xanh thoáng nhìn, hừ một tiếng, những người kia nhất thời như gặp phải trọng kích, sắc mặt tái nhợt, lảo đảo lui về phía sau.

- Sao Sở Từ công chúa lại tới?

- Hai người bên cạnh nàng, không phải là Âm thị đi theo bên người Sở Hoàng Thái Tử sao?

- Hư, nhỏ giọng một chút, bọn hắn đã là Trúc Cơ cảnh, ngàn vạn lần không nên trêu chọc...

Trong lúc nhất thời, các thiên kiêu vây quanh ở trước bàn Phương Hành đều lui xa, nhượng ra một mảnh đất trống thật lớn.

Một Âm thị đi tuốt ở đàng trước thì đi tới trước bàn Phương Hành, tiện tay ném ra một cái túi trữ vật, hừ lạnh nói:

- Ngươi có bao nhiêu Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù? Đều lấy ra đi, 100 viên Linh Thạch cực phẩm, hẳn đủ đi!

Phương Hành cầm túi trữ vật kia, lại không lấy Huyền Băng Lệnh cho hắn, mà cực kỳ hứng thú nhìn từ trên xuống dưới.

Loại ánh mắt kia, giống như người bình thường gặp được một loại Yêu thú chưa bao giờ thấy qua.

Âm thị kia bị hắn nhìn đến toàn thân sợ hãi, quát lên:

- Tiểu quỷ, ngươi nhìn ta làm gì?

Con mắt Phương Hành tỏa sáng, hiếu kỳ nói:

- Ngươi là thái giám?

Oanh một tiếng, các thiên kiêu ở chung quanh sợ ngây người.

Người này không hổ là từ địa phương nhỏ như Bột Hải quốc đến, cũng quá không hiểu quy củ đi.

Gặp người liền trực tiếp hỏi người ta có phải thái giám hay không, đây không phải muốn tìm phiền toái sao?

Âm thị kia nghe vậy, cũng giận dữ lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Hành, quát:

- Vô lễ...

Lời còn chưa hết, Phương Hành đã nhìn chằm chằm dưới háng hắn, lại hưng phấn nói:

- Ngươi thật không có tiểu kích kích sao? (*ý là o0o đấy)

Lần này người chung quanh càng chấn kinh.

Bọn hắn ngược lại xác định một sự kiện, tiểu quỷ này không phải tìm phiền toái, mà là muốn tìm cái chết!

- Muốn chết!

Âm thị kia vốn còn muốn răn dạy hắn vài câu, nhưng sau khi nghe câu sau, đã lập tức giận tím mặt, sát khí trên người dật động, giống như một cái roi vô hình đánh về phía Phương Hành, loại pháp môn này cực kỳ âm độc, vô hình vô sắc, nhưng có thể trực tiếp đả thương kinh mạch nội phủ của người, vừa rồi hắn đúng là dùng loại pháp môn này, chấn thương mấy thiên kiêu nhìn chằm chằm Sở Từ công chúa.

Ba!

Phương Hành giận dữ, vỗ bàn đứng lên quát:

- Thái giám chết bầm ngươi dám đánh lén ta?

Cây roi vô hình kia bị hắn lặng yên hóa giải, căn bản không thương được hắn.

Trong nội tâm Âm thị cũng lắp bắp kinh hãi, không rõ thiếu niên trước mắt là tu vi thâm bất khả trắc, hay mượn nhờ Pháp khí gì mới có thể ngăn cản được sát khí của mình, vô ý thức vận chuyển pháp quyết, lực lượng Đạo Cơ nhấc lên, sát khí quanh người nhất thời hóa thành vật hữu hình, tựa như một lớp thủy triều màu đen, trước người phập phồng bất định, tùy thời có thể đánh ra công kích nguy hiểm.

- Tiểu An Tử, cần gì nổi giận với một con tiểu cẩu, còn nhiều cơ hội lắm, nhanh lấy Huyền Băng Lệnh, để công chúa tiến vào Kinh Quật!

Đúng lúc này, Âm thị ở sau lưng âm dương quái khí nói, lạnh lùng lườm Phương Hành một cái.

Phương Hành trực tiếp mắng lại:

- Thái giám chết bầm, ngươi mắng ai là tiểu cẩu?

Bá, sắc mặt tên Âm thị khác cũng thay đổi.

Âm thị tên Tiểu An Tử căm hận nói:

- Kiều công công, xem ra người này là quyết ý muốn chết a!

Phương Hành trực tiếp xoắn tay áo nói:

- Hai thái giám chết bầm, muốn cùng tiểu gia ta so chiêu sao?

Hai Âm thị đều trầm mặc lại, ánh mắt gắt gao nhìn Phương Hành, sát khí tỏa ra bốn phía.

Người chung quanh cảm nhận được trên người bọn họ phóng ra sát khí vô hình, càng kinh hãi lạnh mình, không một người dám lên tiếng.

- Kiều công công, An công công, không nên tư đấu ở chỗ này, sẽ phạm vào quy củ của ca ca!

Đúng lúc này, một thanh âm ôn nhu vang lên, Sở Từ công chúa đã mở miệng.

Hai Âm thị nghe vậy, liếc nhau một cái, giống như hạ xuống quyết định gì, không nói thêm gì nữa, lui qua một bên, Sở Từ công chúa đi tới, mỉm cười nói:

- Ngươi có thể bán Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù cho ta không?

Phương Hành cũng thu hồi bộ dáng chọi gà, ánh mắt không kiêng nể gì cả đánh giá vị tiểu công chúa này, nói:

- Không bán!

Lúc này lại đến phiên Sở Từ công chúa giật mình, kinh ngạc nói:

- Vì cái gì?

Phương Hành hứ một tiếng, nói:

- Bởi vì ca ca của ngươi rất đáng ghét!

Sở Từ công chúa không nghĩ tới hắn sẽ kéo ca ca của mình ra, không khỏi nao nao.

Mà ở sau lưng Sở Từ công chúa, hai Âm thị kia đã giận tím mặt, An công công bước ra quát:

- Tiểu cẩu, chúng ta nhẫn nhịn ngươi lâu rồi, lại dám vũ nhục Thái tử điện hạ, tội không thể tha...

Sát khí trên người ngưng tụ, móng vuốt muốn bắt tới.

Phương Hành thì lạnh lùng cười cười, đột nhiên đưa tay trảo một cái, một lực hút cường đại vô hình xuất hiện, kéo Sở Từ công chúa đang ngơ ngác đứng ở trước người tới, chắn ở trước người, một tay bóp cổ của nàng, tay kia đặt ở bên hông, nhìn hai gã Âm thị lạnh lùng cười cười, kêu lên:

- Ngươi tới a, chỉ cần ngươi dám động thủ, ta bóp chết nàng trước...

Hai Âm thị ngây người, nghẹn ngào kêu lên:

- Không được...

- Nhanh buông công chúa ra!

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Hai thái giám chết bầm các ngươi tự phế tu vi đi, xong ta sẽ thả nàng!

Các thiên kiêu ở chung quanh đều điên rồi, khó có thể tin nhìn một màn trước mắt.

Một là kinh ngạc đảm lượng của Phương Hành, vậy mà không kiêng kỵ khiêu khích cường giả Trúc Cơ cảnh của Sở Vương Đình.

Hai là thủ đoạn của gia hỏa này cũng quá bỉ ổi, vậy mà trực tiếp bắt cóc Sở Từ công chúa, sau đó bức Âm thị tự phế tu vi...

- Hạ nhân của Bách Thú Tông kia, là ăn gan hổ lớn lên sao?

- Hắn thật muốn chết sao? Vậy mà dám khiêu khích người của Sở Vương Đình?

Trong khoảng thời gian ngắn, quần chúng khiếp sợ, quả thực bị thủ đoạn của Phương Hành hù sợ rồi.

Mà hai Âm thị kia cũng cực kỳ khiếp sợ, thân thể run rẩy, một cử động cũng không dám.

Bọn họ là thực sợ hãi, vạn nhất tiểu công chúa có gì sơ xuất, bọn họ sẽ không có kết cục tốt.

Sở Vương Đình sẽ trực tiếp nghiền xương bọn hắn thành tro, ngay cả thần hồn cũng bị ma diệt!

Run rẩy liếc nhau một cái, trong nội tâm bọn hắn thật bay lên một tia sợ hãi, chẳng lẽ thật phải tự phế tu vi sao?

Nhưng vào lúc này, Kinh Quật ở phía tây Đại Tuyết Sơn, một lão giả xếp bằng ở trên tảng đá, cũng không biết là tùy tùng của vị Kim Đan nào, chỉ yên tĩnh ngồi ở trên tảng đá, mặc dù Phương Hành và hai Âm thị cãi nhau nhao nhao đến muốn động thủ cũng không có mở mắt nhìn, nhưng lúc này con ngươi bỗng nhiên mở ra, một đạo khí tức kinh người ép tới.

- Trúc Cơ hậu kỳ?

Phương Hành kinh hãi, quay đầu nhìn về phía lão giả kia.

- Trước Kinh Quật, không cho phép tư đấu!

Lão giả kia lành lạnh nói một câu, trong thanh âm có uy nghiêm chân thật đáng tin.

- Hắc hắc, không có tư đấu, chỉ giỡn mà thôi!

Phương Hành vội vàng thả Sở Từ công chúa, thuận tiện thay nàng vỗ vỗ tro bụi trên người, an ủi nàng nói:

- Đừng sợ, ta chỉ là nhìn hai thái giám chết bầm kia không vừa mắt, hù dọa bọn hắn một chút, ngươi xinh đẹp như vậy, ta làm sao có thể thương tổn ngươi?

Sở Từ công chúa được tự do, nhưng không có bỏ đi, mà ánh mắt phẫn nộ nhìn Phương Hành.

Phương Hành có chút bất đắc dĩ, cầm một tấm Huyền Băng Lệnh nhét vào tay nàng nói:

- Tấm lệnh bài này tặng ngươi, đi đi!

Sở Từ công chúa vẫn không nói lời nào, lạnh lùng nhìn hắn.

Phương Hành che trán, thở dài một hơi, lại cầm một tấm Ngự Trận Phù nhét vào tay nàng, nói:

- Như vậy được chưa?

Bỗng nhiên Sở Từ công chúa mở miệng:

- Tại sao ngươi lại bắt ta?

Phương Hành nói:

- Cái này không phải là vì hù dọa hai thái giám chết bầm kia sao?

Các thiên kiêu ở xung quanh nhìn đau răng, nghĩ thầm có người vì hù dọa hai thái giám, lại đi cưỡng ép công chúa sao?

Còn nói lẽ thẳng khí hùng như vậy, này có thể xem như lý do sao?

Sở Từ công chúa trầm mặc nửa ngày, lại chậm rãi mở miệng:

- Vậy thì tại sao ngươi sờ mông ta?

Oanh...

Các thiên kiêu ở xung quanh đều sợ ngây người, ánh mắt như lợi kiếm nhìn về phía Phương Hành.

Ngay cả lão giả ngồi ở trên tảng đá cũng lắp bắp kinh hãi, suýt nữa rơi xuống đất.

Thấy nhiều người nhìn mình như vậy, Phương Hành có chút xấu hổ, ngại ngùng nói:

- Thấy nó ngạo nghễ ưỡn lên, nhịn không được mới...

- Hạ lưu!

Khuôn mặt của Sở Từ công chúa nghẹn đến đỏ lên, nếu không phải chú ý thân phận, thì rất muốn xông lên cắn hắn một cái.

Phương Hành có chút bất đắc dĩ nói:

- Sờ một cái mà thôi, ngươi lại không mất lạng thịt nào, nếu không ta để ngươi sờ lại một cái?

Chương 232: Hoặc là không làm, đã làm thì cho xong

Đối mặt đề nghị thoạt nhìn rất công bằng của Phương Hành, Sở Từ tức đến nghiến răng, Phương Hành lại không để ý tới nàng, thu bàn ghế lại, nghênh ngang đi tới trước một Kinh Quật, thấy trên tấm bia đá viết hai chữ "Ôn Thần", liền lấy ra một tấm Ngự Trận Phù, khí tức cảm ứng, mở ra pháp trận đi vào.

Sau khi đi vào Kinh Quật, chỉ thấy trong quật tạc ra rất nhiều ngọc đài, không sai biệt lắm có hơn mười cái, trên mỗi một ngọc đài đều để ngọc giản linh quang lập loè, đều là công pháp tu hành.

- WOW, nhiều như vậy...

Ánh mắt Phương Hành tỏa sáng, đang muốn tiến lên đọc, chỉ thấy sau lưng bóng người lấp lóe, Sở Từ tiểu công chúa cũng đi theo, đứng ở cửa ra vào, gắt gao theo dõi hắn, giống như một tiểu quỷ, ánh mắt phát lạnh.

- Nha đầu chết tiệt kia, đòi nợ sao, cần đi theo như vậy...

Phương Hành bất mãn thì thầm, dứt khoát quay đầu không để ý tới nàng, tiếp tục đọc pháp quyết.

Lật xem mấy bộ, cảm thấy dĩ nhiên hiểu rõ, trong quật đều là chút ít Hồi Tức Dưỡng Thần Quyết, Băng Thiên Hóa Thần Thuật… dạy người tẩm bổ thần thức hoặc lợi dụng thần thức hóa thành pháp thuật, phía trên có băng văn của Băng Âm Cung, có thể thấy được là do Băng Âm Cung cung cấp, trong đó phẩm giai thấp nhất cũng là pháp quyết trung phẩm, mà bộ Huyền Âm Ngự Thần Quyết ở giữa nhất, thì rõ ràng là Huyền cấp thượng phẩm.

Ở bên cạnh mỗi bộ ngọc giản, thì có một tấm Tử Phù trấn thủ, chỉ cần đặt bàn tay lên Tử Phù; là có thể biết giới thiệu về ngọc giản, người tiến vào Kinh Quật, cũng có thể thông qua mình cần lựa chọn công pháp phù hợp mình, chỉ là mỗi người chỉ có thể dựa vào Huyền Băng Lệnh trong tay, lựa chọn một công pháp. Một khi tuyển định, không thể thay thế.

Tuy Kim Đan ngũ lão cho các thiên kiêu cơ duyên, lấy ra vô số công pháp bí thuật bọn hắn sưu tập được, phân loại, đặt ở trong Kinh Quật để người đọc, nhưng không phải nói người nào cũng có thể tùy tiện lấy đi, chúng thiên kiêu chỉ có thể dựa vào biểu hiện của mình, cũng chính là đạt được Ngự Trận Phù, để tiến vào Kinh Quật bất đồng.

Ngoài ra sau khi tiến vào Kinh Quật, cũng chỉ có thể căn cứ nhu cầu của mình lựa chọn một công pháp trong đó, hơn nữa trước khi lấy đi ngọc giản, còn cần truyền linh khí vào Tử Phù lập thệ, pháp quyết này chỉ có thể tự mình tìm hiểu, không thể truyền cho người ngoài, dù sao trong Kinh Quật này, có rất nhiều là bí mật bất truyền của Kim Đan lão tổ. Một khi tiết ra ngoài, sẽ dẫn phát sóng to gió lớn.

Nói đơn giản, là Kim Đan ngũ lão muốn dùng những công pháp này, ở trong thời gian ngắn tăng lên thực lực của các thiên kiêu, lại không phải truyền công pháp cho các thiên kiêu, bọn hắn có thể nhận phúc phận, lại không thể truyền công pháp ra ngoài.

Nhìn một chút, Phương Hành không có tuyển công pháp, bởi vì sau khi nhìn giới thiệu, cảm thấy đối với mình tác dụng không lớn.

Băng Âm Cung am hiểu ngự âm ngự pháp, yêu cầu thần niệm tương đối cao, bởi vậy pháp quyết ở đây, đại bộ phận đều là công pháp để cho Linh Động cảnh tu luyện, ân cần săn sóc thần niệm, sau khi tu luyện, có thể làm thần niệm của Linh Động cảnh cường đại, thời điểm thi triển pháp thuật, lực khống ngự sẽ tăng lên rất nhiều, hơn nữa sau khi Trúc Cơ, thần thức cũng sẽ mạnh hơn người bình thường một chút.

Chỉ có điều, Phương Hành đã thành công Trúc Cơ, phương pháp dưỡng thần bình thường vô dụng với hắn, có thể có tác dụng, là bộ Huyền

Âm Ngự Thần Quyết kia, có thể ân cần săn sóc thần thức của Trúc Cơ cảnh, lại hóa thành rất nhiều công kích tinh diệu, nhưng huyền quyết này là bí mật bất truyền của Hồ Cầm Lão Nhân, nếu muốn tu luyện pháp quyết này, cần Hồ Cầm Lão Nhân tự mình ra tay khảo thí, đạt đến yêu cầu của hắn mới được.

- Nha đầu kia, ngươi đi theo ta làm gì?

Phương Hành đi tới chỗ nào, ánh mắt của Sở Từ công chúa sẽ chằm chằm chỗ đó, làm toàn thân Phương Hành không thoải mái, hết lần này tới lần khác Kinh Quật lại không lớn, muốn tránh cũng tránh không thoát, lúc đầu ý định không để ý tới nàng, về sau lại nhịn không được, hung hăng quay lại mắng.

Sở Từ công chúa cắn môi, tức giận nói:

- Ngươi vũ nhục ta, ta rất tức giận!

Phương Hành nói:

- Đến đến, ta cho ngươi sờ lại xem huề nhau a!

Sở Từ tức đến xanh mặt:

- Ai muốn sờ ngươi?

Phương Hành giang tay ra, bất đắc dĩ nói:

- Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?

Sở Từ cắn môi nói:

- Ta còn chưa nghĩ ra!

Phương Hành thở dài nói:

- Vậy ngươi nghĩ kỹ rồi hãy tới tìm ta có được không?

Sở Từ trả lời cực kỳ dứt khoát:

- Không được!

Phương Hành bất đắc dĩ nâng trán, nói:

- Chẳng lẽ trước khi ngươi nghĩ ra, sẽ một mực đi theo ta như vậy sao?

Sở Từ giật mình, quật cường trả lời:

- Phải!

Phương Hành thở dài:

- Vậy ngươi theo đi...

Nói xong chắp tay sau lưng, quay người đi ra cửa, khi đi tới cửa, chợt thấy ở trong Kinh Quật không có người ngoài, liền nổi lên ý nghĩ xấu, bỗng nhiên quay người đè Sở Từ công chúa ở trên vách động, hai tay không ngừng sờ soạn nắn bóp, địa phương nên động, không nên động đều sờ soạng một lần, Sở Từ công chúa sợ hãi, trong lúc nhất thời thậm chí ngay cả phản kháng cũng không có, cả người ngây dại...

Nhìn thấy nàng bị sợ tới ngơ ngác, lá gan hắn càng lớn, đột nhiên hung hăng hôn nàng một cái.

- Ha ha, dù sao ngươi cũng muốn đi theo ta, vậy dứt khoát làm đủ a...

Chiếm tiện nghi không sai biệt lắm, Phương Hành mới cười ha ha, lách mình trốn ra Kinh Quật.

Mà Sở Từ công chúa thì ngơ ngác dựa ở trên thạch bích, tựa hồ qua rất lâu mới ý thức được xảy ra chuyện gì.

- A...

Một tiếng thét vang lên ở trong Kinh Quật, chỉ tiếc bị pháp trận ngăn trở, người bên ngoài căn bản không cách nào nghe thấy.

- Công chúa đi theo tiểu súc sinh kia tiến vào, sẽ không có việc gì chứ?

Sau khi Sở Từ đi theo Phương Hành vào Kinh Quật, An công công và Kiều công công thấp giọng nói chuyện, thấy qua tiểu quỷ kia cưỡng ép Sở Từ công chúa, An công công thật có chút bận tâm, sợ tiểu quỷ kia sẽ gây bất lợi với công chúa, chỉ là vừa rồi nhất thời không chú ý, công chúa đã trực tiếp vọt vào Kinh

Quật, bọn hắn không kịp ngăn trở, hơn nữa hai người bọn họ chỉ là nô bộc, không có Ngự Trận Phù tiến vào Kinh Quật, chỉ có thể ở bên ngoài sốt ruột, không cách nào đi vào bảo hộ.

- Có lẽ không sao, Kinh Quật là trọng địa, cho tiểu quỷ kia mười lá gan, cũng không dám gây bất lợi với công chúa!

Kiều công công như an ủi An công công, ngừng lại một chút, trong mắt hắn xẹt qua một tia sát cơ:

- Bất quá tiểu quỷ này dám bắt công chúa uy hiếp chúng ta, quả thực là muốn chết. Chúng ta nên cân nhắc thử xem làm sao đối phó tiểu quỷ kia rồi!

An công công giật mình nói:

- Tiểu quỷ này tự nhiên tội đáng chết vạn lần, nếu như ở bên ngoài Đại Tuyết Sơn, chúng ta nhất định phải để cho hắn nếm thử Sưu Hồn Thuật của ta lợi hại, chỉ là ở trong Đại Tuyết Sơn, chúng ta giết hắn, có thể phá hư quy củ hay không?

Khuôn mặt của Kiều công công hung ác nham hiểm, trầm giọng nói:

- Ngươi cảm thấy chuyện hôm nay có thể dấu diếm được tai mắt của điện hạ? Hắc hắc, nếu điện hạ biết có người ở trước mặt hai người chúng ta cưỡng ép công chúa, hai người chúng ta lại thúc thủ vô sách, sẽ phạt chúng ta như thế nào?

Trong mắt An công công hiện ra vẻ lo lắng nói:

- Nhưng nếu hủy quy củ, điện hạ sẽ tha cho hai chúng ta sao?

Kiều công công lạnh lùng nói:

- Tự nhiên sẽ tha! Điện hạ là người thủ quy củ, cũng là người giảng quy củ nhất, chúng ta ở trong Đại Tuyết Sơn giết người, điện hạ nhất định sẽ phạt chúng ta, bất quá... hắc hắc, nếu chúng ta không giết tiểu quỷ dám can đảm cưỡng ép công chúa kia, vậy sẽ không phải là vấn đề phạt hay không phạt, Tiểu An Tử, ngươi muốn nếm thử tư vị thân thể hôi phi yên diệt, thần hồn tan thành mây khói sao?

Ánh mắt của An công công lập tức trở nên hoảng sợ, bàn tay run nhè nhẹ.

Kiều công công cười lạnh nói:

- Điện hạ giảng quy củ, chúng ta chỉ có thể thay hắn làm chút ít sự tình không giảng quy củ, vừa rồi ta đã hỏi qua, tiểu quỷ này vốn là người hầu của Bách Thú Tông, đụng phải đại vận mới trở thành đệ tử của Vạn La Viện, hơn nữa chỉ được an bài quét rác ở Vạn La Viện mà thôi, xem ra là không được coi trọng, coi như chúng ta giết hắn, cũng sẽ không có hậu quả nghiêm trọng gì...

Ánh mắt của An công công cũng lạnh lùng nghiêm nghị, lạnh giọng nói:

- Động thủ ở đâu?

Kiều công công lạnh lùng nói:

- Kinh Quật cách Vạn La Viện hơn trăm dặm, ở trên đường tiểu quỷ này trở về động thủ đi, trước chưa đến thôn sau không thấy núi, cũng không tính là công khai phá hư quy củ của Đại Tuyết Sơn...

An công công bỗng nhiên nói:

- Giết thì giết, bất quá có một vấn đề, vừa rồi ta sử dụng Sát Hồn Tiên, lại bị tiểu quỷ kia đơn giản hóa giải, hơn nữa tu vi của công chúa là Linh Động cảnh tầng tám, cũng không có chút sức phản kháng nào, có thể thấy được tiểu quỷ này hơi có chút môn đạo, vượt xa Linh Động cảnh bình thường, chúng ta không thể chủ quan, phải an bài kỹ càng mới tốt...

- Dùng tu vi Trúc Cơ cảnh của hai người chúng ta, dù tiểu quỷ kia có môn đạo gì, còn có thể không giết được hắn sao?

Kiều công công khinh thường nói, bất quá ngưng một chút, lại nói:

- Bất quá cẩn thận một ít cũng là nên phải, ngươi đi an bài một chút đi, ta ở chỗ này trông hắn, miễn cho hắn chạy thoát...

Hai Âm thị thương lượng, một người khởi động Âm Vân ly khai, một người khác thì lạnh lùng nhìn Kinh Quật.

Lại nói Phương Hành đập vào ý nghĩ ngươi đã chết sống muốn đi theo ta, vậy ta dứt khoát chiếm chút tiện nghi, hung hăng khi dễ Sở Từ công chúa, sau đó cười mờ ám trốn thoát, ánh mắt quét qua, chỉ thấy hai Âm thị thiếu đi một người, tên còn lại thì ánh mắt bất thiện nhìn mình chằm chằm, hắn cũng hung hăng trừng lại một cái, mắng một câu "thái giám chết bầm", sau đó xoay người chui vào Kinh Quật khác.

Nửa ngày sau, Sở Từ công chúa tức giận, sắc mặt đỏ bừng mới từ trong Kinh Quật lướt ra, ánh mắt quét qua không thấy thân ảnh của Phương Hành, liền nhìn Kiều công công quát:

- Tên vương bát đản kia đâu? Chạy rồi sao?

Kiều công công giật mình, chỉ vào Kinh Quật khác nói:

- Hắn tiến vào Luận Kiếm Quật rồi!

Sở Từ công chúa nhìn thoáng qua, hận ý nổi lên, chỉ là trên tay nàng không có Ngự Trận Phù tiến vào Luận Kiếm Quật, đành phải oán hận chờ ở trước cửa, bất quá Kiều công công lại cảm thấy công chúa ở chỗ này có chút không tiện, loại sự tình phá hư quy củ này, hạ nhân như mình đi làm không có gì, công chúa là đệ tử của Đại Tuyết Sơn, nếu bị liên quan đến, chỉ sợ sẽ có chút phiền toái, hơn nữa tiểu quỷ kia tùy tùy tiện tiện liền dám cưỡng ép công chúa, hắn thật không dám tiếp tục để cho Sở Từ ở lại chỗ này, vẫn là trước để cho nàng ly khai nói sau.

Nghĩ tới đây, liền cười nhẹ nói:

- Công chúa, điện hạ còn ở Ngộ Đạo Sơn chờ ngài đi qua a!

Sở Từ công chúa nao nao nói:

- Không phải thời gian còn sớm sao?

Kiều công công nói:

- Điện hạ muốn giúp công chúa tăng lên tu vi, ngài nên sớm đi qua mới tốt!

Sở Từ cắn môi, oán hận nhìn thoáng qua Luận Kiếm Quật, thấp giọng nói:

- Đợi ca ca giúp ta tăng tu vi, sau đó cho ta Huyền khí, nhất định phải cho tiểu quỷ ngươi đẹp mắt, ta muốn... ta muốn... đánh bờ mông ngươi nở hoa...

Kiều công công dĩ nhiên nghe được, trong nội tâm âm hiểm nghĩ:

- Sợ là công chúa điện hạ không có cơ hội này...

Chương 233: Hung uy vô hạn

Phương Hành ở trong Luận Kiếm Quật chuyển vài vòng, cũng không có phát hiện công pháp nào thích hợp mình, mặc dù có một ít bí thuật Kiếm đạo, có thể cho mình chút cảm ngộ, nhưng tác dụng không lớn, ngược lại không công lãng phí một tấm Huyền Băng Lệnh, không bằng cầm đi đổi chút Linh Thạch chi tiêu, dù sao hiện tại mình không có thần dược gì có thể tăng lên tu vi, còn phải dựa vào Linh Thạch tu luyện, mà mình là Đạo Cơ màu tím, mỗi tăng lên một cấp, cần Linh Thạch cơ hồ đều gấp mấy lần người khác, quả thực là một cái động không đáy.

Quyết định chủ ý, Phương Hành thấy thời gian không sai biệt lắm, liền từ trong Kinh Quật thò ra một cái đầu, nhìn phía ngoài, thấy Sở Từ đã đi mới yên tâm, nghênh ngang đi ra, khởi động pháp thuyền trở về.

Còn chưa đi xa, liền ẩn ẩn cảm thấy đằng sau có một đoàn Âm Vân lặng yên không tiếng động theo lên.

- Hắc hắc, quả nhiên mắc câu rồi...

Trong lòng Phương Hành cười cười, gọi Đại Bằng Tà Vương đang ngủ say ở trong Vạn Linh Kỳ:

- Lão Tà, đã chuẩn bị xong huyết tế cho ngươi!

- Hừ, tiểu quỷ, chúng ta nhìn ngươi chạy đi đâu...

Kiều công công theo sau lưng Phương Hành, trong nội tâm sát ý vô hạn, Phương Hành điều khiển pháp thuyền tốc độ có hạn, không cách nào bỏ hắn lại, sau khi đuổi một khoảng cách, hắn liền thu được ngọc phù truyền tin của An công công, biết phía trước đã bố trí tốt, cảm thấy không còn sơ hở, thôi phát linh lực, Âm Vân gia tốc lao về phía pháp thuyền của Phương Hành, sát khí bức người, giống như Âm Ma hàng lâm.

- Ah... Thái giám chết bầm, đuổi theo tiểu gia làm gì?

Phương Hành ở trên pháp thuyền quay đầu nhìn lại, giả bộ như hoảng sợ, kêu to đào tẩu.

- Ha ha ha ha, tiểu cẩu ngươi cũng biết sợ?

Chúng ta muốn nghiền xương ngươi thành tro...

Kiều công công thấy thế cười phá lên. Âm Vân tản ra, muốn bức Phương Hành tới một phương hướng.

- Đừng đuổi theo ta, ta biết sai rồi...

Phương Hành vừa trốn vừa kêu to, bộ dáng cực kỳ bối rối.

Đại Bằng Tà Vương ở trong Vạn Linh Kỳ hít một hơi nói:

- Không sai biệt lắm được rồi, diễn quá sâu sẽ không tốt...

Một cái đuổi, một cái trốn, trong nháy mắt Phương Hành và Kiều công công bay ra hơn mười dặm, ở dưới Âm Vân chặn đường, Phương Hành đã trệch khỏi lộ tuyến về Vạn La Viện.

Thấy hắn bỏ chạy về phía cạm bẫy, Kiều công công cũng không vội đuổi theo, cố ý để Phương Hành rời xa Vạn La Viện và Kinh Quật một ít lại động thủ, như vậy càng dễ xử lý phiền toái phía sau.

Phương Hành theo ý của hắn, hắn đuổi mình chạy tới đâu thì chạy tới đó, còn vụng trộm thương lượng với Đại Bằng Tà Vương, đợi trốn ra tầm trăm dặm, lại thấy phía trước lại có một đóa Âm Vân cản đường, người trong mây thân hình nửa ẩn nửa hiện, trên mặt cười lạnh, đúng là An công công sớm rời đi. Ở bên cạnh hắn thì có tám người mặc trang phục thị vệ, sát khí lành lạnh không che dấu chút nào.

- Tiểu tạp chủng, chúng ta đã bày ra thiên la địa võng, ngươi còn muốn chạy trốn?

An công công cười to, bàn tay vung lên, một đạo Âm Vân tản ra, bao phủ về phía Phương Hành.

- Cứu mạng...

Phương Hành kêu to, đầu xoay chuyển, thấy cách đó không xa có một tuyết cốc, liền thay đổi phương hướng, lao vào trong tuyết cốc.

- Hắc hắc, tiểu quỷ này hoảng hốt chạy bừa, lại tự mình chui vào tử địa...

Kiều công công và An công công ở trên không trung thấy vậy liếc nhau, không khỏi vui mừng, dẫn tám thị vệ lao vào trong cốc.

Lại nói sau khi Phương Hành độn vào sơn cốc, lập tức thu hồi pháp thuyền, hai tay chấn động, Kim Sí sinh ra ở sau lưng, tốc độ lập tức tăng lên gấp ba, sau đó từ trong túi trữ vật lấy ra một bộ trận kỳ, hai tay huy động liên tục, ném trận kỳ về phía các phương vị, mình thì trong chốc lát tránh lui, tay cầm trận kỳ cuối cùng đi vào một miệng hang, ẩn giấu thân hình.

- Ồ? Tiểu tạp chủng kia đi nơi nào rồi?

Kiều công công và An công công đuổi vào sơn cốc, nhưng không thấy bóng dáng của Phương Hành, cảm thấy kinh ngạc.

- Ha ha...

Đúng lúc này, Phương Hành từ trong đống tuyết nhảy ra, ném trận kỳ cuối cùng tới, cắm ở vị trí miệng hang, trong chốc lát, trên trận kỳ có một đạo linh quang xông lên trời, lại cùng bảy trận kỳ ở ngoài giao nhau tương ứng, tạo thành một tấm lưới lớn do linh khí đan vào, bao phủ ở trên sơn cốc, mấy hơi sau, linh quang biến mất không thấy gì nữa, nhưng uy lực của đại trận đã được kích hoạt.

- Ân?

Kiều công công và An công công mới thấy đại trận, không khỏi lắp bắp kinh hãi, còn tưởng Phương Hành đang thi triển thủ đoạn dốc sức liều mạng gì, đợi cho tinh tế cảm ứng, lại lập tức yên lòng, Kiều công công cười lạnh nói:

- Tiểu quỷ, ngươi kiềm lư kỹ cùng, muốn dùng pháp trận này vây khốn chúng ta sao?

Chỉ tiếc quá ngây thơ, pháp trận trình độ bực này, chúng ta phất tay có thể phá vỡ, ngươi làm sao có thể vây được chúng ta?

Phương Hành cười ha ha, tay cầm Độc Cước Đồng Nhân Giáo, chậm rãi đi ra phía trước nói:

- Ai nói muốn vây khốn các ngươi, ta chỉ là lo lắng ở đây đánh nhau, linh quang tiết ra ngoài, sẽ kinh động người khác tới xem mà thôi!

- Tiểu quỷ, hôm nay chúng ta sẽ cho ngươi nếm thử tư vị Sưu Hồn Thuật của ta...

Sắc mặt An công công phát lạnh, quanh người ngưng tụ sát khí, muốn bắt về phía Phương Hành.

Kiều công công kéo lại hắn, điềm nhiên nói:

- Cần gì vội vã ra tay? Để cho bọn thị vệ bắt hắn là được rồi!

An công công khẽ giật mình, đã minh bạch ý tứ của Kiều công công, bọn hắn là Âm thị, từng người ở trong Vương Đình trải qua không biết bao nhiêu lục đục mới bò lên đỉnh, tự nhiên không có ai là kẻ đần, tuy muốn giết Phương Hành, nhưng ở Kinh Quật phát giác được Phương Hành không giống Linh Động cảnh bình thường, lại thấy lúc này hắn thong dong, nói không chừng sẽ có sát chiêu gì, không dám lấy thân phạm hiểm.

Hơn nữa nếu là do thị vệ giết Phương Hành, hai người bọn họ cũng dễ thoát thân.

- Các con, lên đi, người lấy được đầu của tiểu cẩu này, ban thưởng to lớn đang chờ các ngươi!

Kiều công công bắt lan hoa chỉ, hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt phân phó.

- Thuộc hạ tuân lệnh...

Tám thị vệ đều là cao thủ do Vương Đình bồi dưỡng, tu vi Linh Động cảnh tầng chín, nếu biểu hiện đột xuất, liền có hi vọng từ Vương Đình đạt được một viên Trúc Cơ Đan, đột phá trở thành Trúc Cơ cảnh, bởi vậy liều mạng tích lũy công lao, nghe nói tiểu quỷ này xúc phạm Sở Từ công chúa, thì càng tâm động, đều biết Sở Hoàng Thái Tử cực kỳ cưng chiều muội muội, nếu có thể giết tiểu quỷ kia, ban thưởng tất nhiên không thể thiếu.

- Tế kiếm trận, giết!

Thủ lĩnh thị vệ hét lớn một tiếng, tám người đều tế ra phi kiếm, kiếm quang lành lạnh đan vào thành lưới, chém về phía Phương Hành.

Tám thị vệ, tám thanh phi kiếm, lại có thể tạo thành một kiếm trận cường đại.

Kiếm trận do tám Linh Động cảnh tầng chín tạo thành, đã có lực lượng đánh với Trúc Cơ sơ kỳ một trận.

- Ha ha, trình độ kiếm trận bực này, đã muốn đối phó tiểu gia?

Phương Hành cười hắc hắc, trong mắt hiện lên sát ý.

Vèo...

Hắn cầm Độc Cước Đồng Nhân Giáo, vọt về phía kiếm trận do tám thị vệ tế lên. Vận đủ toàn lực, cứng rắn nện xuống kiếm võng, trên Độc Cước Đồng Nhân Giáo bao phủ một tầng ô quang đáng sợ, giống như một đại bổng thiêu đốt hỏa diễm màu đen, lực lượng sát khí theo linh lực của hắn rót vào, cũng quanh quẩn ở trên Độc Cước Đồng Nhân Giáo, cực kỳ tà dị...

- Không đúng, khí tức của tiểu quỷ này sao giống như thay đổi?

Kiều công công và An công công nhìn Phương Hành và các thị vệ động thủ. Vốn rất thoải mái, nhưng thấy Phương Hành vung ra Độc Cước Đồng Nhân Giáo, sắc mặt đều đại biến, bọn hắn không phải người ngu, đã phát hiện Phương Hành quỷ dị.

Bành...

Cũng đúng lúc này, Độc Cước Đồng Nhân Giáo đã va chạm với kiếm trận, lực lượng khổng lồ ảnh hướng bốn phía, gió lốc xoáy lên tuyết đọng ở đáy cốc, giống như một màn tuyết, che đậy thân ảnh của hắn và tám gã thị vệ, trong màn tuyết, chỉ nghe thanh âm phi kiếm vỡ vụn lốp ba lốp bốp, sau đó truyền tới tiếng kêu thảm thiết của đám thị vệ.

- Không tốt, tiểu quỷ này rất cổ quái, Tiểu An Tử, chúng ta nhanh ra tay đi!

Kiều công công kêu to, quanh người lan tràn sát khí, hóa thành một cái đại thủ bắt về phía gió tuyết.

Cùng lúc đó, An công công cũng vận chuyển pháp quyết, trong hai tay áo, hai hắc ti cực kỳ quỷ dị bắn vào màn tuyết.

Bành bành bành bành...

Ngay thời điểm sát khí hóa thành bàn tay lớn và hắc ti quỷ dị thăm dò vào màn tuyết, trong màn tuyết có một đạo khí tức khủng bố phát ra, bay thẳng lên trời, sát khí hóa thành bàn tay lớn của Kiều công công bị khí tức kia tách ra, hắc ti của An công công cũng bị đánh tan, tả tơi thu về trong tay áo, hai người chấn động, kinh hoảng nhìn vào đoàn gió tuyết.

Gió tuyết tán rơi, lộ ra một thân ảnh thon gầy tay phải cầm giáo, tay trái cầm đại kỳ.

Đúng là hạ nhân của Bách Thú Tông mà bọn hắn nghĩ tiện tay có thể giết kia.

Trên giáo có máu tươi nhỏ xuống, sát khí cuồn cuộn, giống như hắc diễm.

Đại kỳ màu đen ở tay trái theo gió phiêu diêu, khói đen ẩn hiện, ẩn ẩn có vô số huyễn tượng Yêu Linh qua lại...

Trên mặt đất, tám tùy tùng hóa thành thi thể, phi kiếm từng mảnh từng mảnh tán rơi, không có một mảnh dài hơn thước, kinh khủng nhất là, thân thể của tám thị vệ đều khô héo, chỉ còn lại thây khô đen sì, mà Phương Hành thì đứng ở chính giữa, trên đại kỳ màu đen, đang có một đoàn chất lỏng màu đỏ như máu từ từ rót vào lá cờ.

Này là một hạ nhân thoạt nhìn có thể tùy tiện đắn đo?

Rõ ràng là một ma đầu hung uy vô tận a!

Kiều công công và An công công nhìn gió tuyết phiêu tán, hiển lộ ra bóng người, trái tim như bị người bóp một cái.

- Không tốt, tiểu quỷ này có vấn đề, An Tử, ngươi ngăn cản hắn, ta lao ra đưa tin cho điện hạ!

Bỗng nhiên Kiều công công hét lớn, thân hình như Hắc Long phóng lên trời, lại muốn đào tẩu.

Âm thị vốn nhát gan, tu chính là tà thuật, đi là tà đạo, sao có ý nghĩ chiến một trận đường đường chính chính với đối thủ? Vốn cho rằng Phương Hành là Linh Động cảnh, chỉ là có chút thủ đoạn che dấu mà thôi, lúc này mới dám đến chặn giết, nhưng đột nhiên thấy đối phương một chiêu giết tám thị vệ, trên tay có một đại kỳ khí tức quỷ dị, ở đâu còn dám tái chiến?

Cho dù bọn họ tự nghĩ hai người liên thủ, chống lại tiểu quỷ này còn có phần thắng, cũng không dám tái chiến, ý niệm đầu tiên là chạy đi, tối thiểu nhất cũng phải truyền tin tức tiểu quỷ kia kỳ thật là Trúc Cơ cảnh về, dù sao trong các thiên kiêu ở Đại Tuyết Sơn, chỉ có Sở Hoàng Thái Tử, Tiêu Tuyết là Trúc Cơ, đột nhiên nhiều hơn một cái, chắc chắn có âm mưu, báo ra chính là một công lớn.

Chương 234: Giựt tiền

- Hắc hắc, tiểu gia khó khăn lắm mới lừa hai người các ngươi tới, còn muốn chạy trốn?

Phương Hành cười lạnh, sau lưng lóe lên kim quang, "Vèo" một tiếng bay thẳng lên trời, tốc độ nhanh hơn Kiều công công không biết bao nhiêu lần, trước một bước bay lên giữa không trung, sau đó vận chuyển linh lực của Đạo Cơ, ở trên cao nhìn xuống, kích hoạt huyền pháp Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, vô số kiếm vũ quấn quanh lấy sát khí màu đen, phô thiên cái địa đâm xuống, bao phủ Kiều công công ở bên trong.

- Tiểu quỷ, chúng ta muốn bầm thây ngươi vạn đoạn...

Kiều công công bị ép xuống dưới, trong tiếng thét chói tai, sát khí kết thành bình chướng, dốc sức liều mạng ngăn cản kiếm vũ.

- Kiều công công, tiểu quỷ này cố ý âm chúng ta, trốn không thoát đâu, liên thủ giết hắn đi!

An công công cầm một tấm ngọc bội màu xanh, trong đó phóng ra đạo đạo bảo quang, phòng ngự ở quanh người, điều khiển Âm Vân bay về phía An công công, thay hắn ngăn cản kiếm vũ của Phương Hành, hai người hợp lực thúc dục ngọc bội, mới tính toán chống đỡ được kiếm vũ, chỉ là đều bị kiếm vũ của Phương Hành bức rơi xuống đáy cốc, không cách nào đào tẩu được nữa...

- Hắc hắc, lão Tà, tiểu gia chuẩn bị cho ngươi phần huyết tế này không tệ chứ, hai Trúc Cơ cảnh nha...

Phương Hành cười hắc hắc, nhìn Vạn Linh Kỳ nói.

Trên Vạn Linh Kỳ tràn ra khói đen, Đại Bằng Tà Vương có chút không vừa ý:

- Đây là lần thứ nhất lão phu hưởng thụ Trúc Cơ huyết tế, vậy mà tìm hai Âm Thị tới, tiểu quỷ ngươi là cố ý phải không?

Phương Hành mắng lại:

- Có ăn đã không tệ rồi, ngươi còn kiêng ăn? Thực coi Trúc Cơ là rau cải trắng sao!

Một người một Yêu ở trên không trung tranh cãi, đã coi hai Âm Thị ở đáy cốc là chết người.

- Tiểu hỗn đản này thật hung, An Tử, hai người chúng ta liên thủ, không tin không giết được hắn...

Dưới tuyết cốc, Kiều công công thấy vô vọng đào tẩu, cũng hung ác lên, cùng An công công một người lấy ra thanh luân, một người lấy ra xích luân, lại là hai kiện Linh Khí cực phẩm, sau đó điên cuồng thúc dục linh lực rót vào trong song luân, chỉ chốc lát, song luân bay thẳng lên trời, giống như hai cái mâm tròn du động biến hoá, mang theo sát khí um tùm.

- Ha ha, một Trúc Cơ cảnh tầng hai, một Trúc

Cơ cảnh tầng một, một cái Đạo Cơ màu xanh, một cái Đạo Cơ màu đỏ...

Phương Hành đứng trên không trung, thờ ơ nhìn, Âm Dương Thần Ma Giám đảo qua, đã rõ tu vi của hai người như lòng bàn tay.

Hắn cũng muốn thử xem thực lực của mình sau khi Trúc Cơ, nên không có trực tiếp vung Vạn Linh Kỳ trấn sát, mà quát một tiếng, huy động Độc Cước Đồng Nhân Giáo vọt xuống, cánh tay xoay tròn, nện về phía song luân.

- Vậy mà cứng chọi cứng với Linh Khí cực phẩm của chúng ta, tiểu quỷ này muốn chết!

Trong mắt Kiều công công hiện ra vẻ vui mừng, vận chuyển linh lực đến cực hạn, quanh người ẩn ẩn lập loè ánh sáng màu đỏ.

Hắn kiêng kị chính là đại kỳ màu đen trong tay Phương Hành, lại không sợ Độc Cước Đồng Nhân Giáo, bởi vì trên Độc Cước Đồng Nhân Giáo không có khí tức dị thường, tựa hồ là một binh khí bình thường, chống lại Âm Dương Song Luân cực kỳ sắc bén, ngay cả dư ba cũng có thể chặt đứt, mà Phương Hành tay cầm Độc Cước Đồng Nhân Giáo, cũng sẽ ăn thiệt thòi lớn...

Bành...

Đồng Cước Đồng Nhân Giáo trực tiếp đập vào trên thanh luân, thanh âm kim thiết va chạm truyền khắp cả sơn cốc, chấn đến tuyết đọng rơi xuống, thậm chí ẩn ẩn còn có âm sắc của dây đàn, Kinh Hoàng Cầm bị phong ấn ở trong Độc Cước Đồng Nhân Giáo chấn động, làm cho lực lượng cuồng bạo kia tăng thêm vài phần nhã ý.

Ba!

Một màn để cho Kiều công công không ngờ được xuất hiện, thanh luân và Độc Cước Đồng Nhân Giáo chạm vào nhau, vậy mà trực tiếp vỡ ra.

Độc Cước Đồng Nhân Giáo thoạt nhìn bình thường kia, vậy mà cực kỳ rắn chắc.

- Phốc...

Thời điểm An công công toàn lực thúc dục thanh luân bị Phương Hành cứng rắn đập vỡ Pháp khí, tâm thần liên hệ, linh lực nghịch hành, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, Kiều công công thì kinh hãi, thần thức khẽ động, huy động xích luân trảm tới sau lưng Phương Hành.

Rầm rầm...

Phương Hành phát giác được phía sau có Pháp khí vọt tới, lại căn bản khinh thường trốn tránh, hai Kim Sí triển khai chính là phòng ngự tuyệt hảo, xích luân đập lấy Kim Sí do linh lực biến ảo, chỉ nghe tiếng ma sát chói tai vang lên, thỉnh thoảng có kiếm vũ màu vàng ở dưới xích luân ma sát nghiền nát, nhưng lập tức liền có càng nhiều kiếm vũ hiển hóa ra, ngăn lấy xích luân, không cách nào tới gần nửa tấc.

Năm ngón tay của Phương Hành hư trương, thi triển ra Dẫn Lực Thuật, lăng không nhiếp lấy xích luân.

- Thái giám chết bầm, trả lại ngươi thử xem!

Phương Hành cười lạnh, đột nhiên lăng không hất lên, vậy mà cứng rắn chặt đứt thần thức liên hệ giữa Kiều công công và xích luân, sau đó xích luân đánh xuống, dọa đến Kiều công công quát to một tiếng, ra sức thúc dục ngọc bội phòng ngự, hưu… tuy xích luân bị ngăn trở, nhưng lại đánh hắn lui ba bốn bước, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng chảy ra vết máu màu đỏ.

- Hắc hắc, lão Tà, tự mình đi thu huyết tế đi!

Phương Hành không sai biệt lắm đánh giá ra lực lượng của mình và Trúc Cơ cảnh bình thường, nên không có tâm tư xuất thủ nữa, đại kỳ nhoáng một cái, trên cờ bừng lên một đoàn mây đen, kéo dài xuống đáy cốc, thể tích càng lúc càng khổng lồ, trong mây đen có một

Đại Bằng Điểu giống như núi nhỏ cùng vô số Yêu Linh hiển hóa pháp tướng khác nhau, giống như một đại quân Yêu tộc đánh về phía hai người Kiều, An.

Đại Bằng Tà Vương hiện ra pháp tướng, lông như Ô Kim, sát khí bức người, ngoại hình uy phong lẫm lẫm, đáng tiếc phát ra tiếng cười lại cực kỳ hèn mọn bỉ ổi, suất lĩnh đại quân Yêu Linh khổng lồ, trực tiếp cuốn lấy hai gã Âm thị.

- Đó là cái gì? Chúng ta là người của Sở Vương Đình, ngươi thực có can đảm giết chúng ta?

- Đây là Huyền khí sao?

Trong mây đen, hai Âm Thị kêu thảm thiết, liên tiếp đánh ra các loại Pháp khí, linh lực, dốc sức liều mạng ngăn cản đại quân Yêu Linh vây công, chỉ tiếc Vạn Linh Kỳ ngay cả Trúc Cơ trung kỳ Bách Thú Tông tông chủ Ứng Sư Hống cũng có thể đấu một trận, thì làm sao là hai Âm Thị Trúc Cơ sơ kỳ như bọn họ có thể ngăn cản? Tiếng kêu thảm thiết và vầng sáng pháp bảo rất nhanh thì ám ảm, cuối cùng biến mất.

- Ha ha, hai Trúc Cơ huyết tế, ít nhất có thể làm cho lực lượng của lão phu tăng lên một thành...

Đại Bằng Tà Vương rất thỏa mãn, sau khi hấp thu xong huyết tế, lại hóa thành mây đen bay trở về Vạn Linh Kỳ, Phương Hành thì vọt xuống, nhặt lên hai túi trữ vật, suy nghĩ một chút, cũng nhặt lên túi trữ vật của tám thị vệ, dù sao con muỗi nhỏ cũng là thịt, làm người phải biết tiết kiệm.

Đang muốn quay người ly khai, Phương Hành chợt nhớ tới một sự kiện, vội lui trở lại, cầm phi kiếm vẹt ra đũng quần của Kiều công công, hiếu kỳ liếc nhìn, lại phát hiện huyết nhục của đối phương bị hấp thu sạch sẽ, chỉ còn một cái thây khô, nhìn không ra có đồ chơi kia hay không, không khỏi có chút thất lạc, hỏi Đại Bằng Tà Vương:

- Vừa rồi ngươi nhìn thấy đồ chơi kia của bọn hắn không?

Đại Bằng Tà Vương vừa mới hưởng thụ huyết tế, nghe hắn hỏi cái này không khỏi có chút buồn nôn, bất mãn nói:

- Ta lưu ý vật kia làm gì!

Phương Hành nói:

- Ta rất muốn nhìn một chút... Ai, không nên để ngươi ra tay sớm như vậy!

Đại Bằng Tà Vương không còn gì để nói, trực tiếp trầm mặc xuống, không để ý tới hắn.

Phương Hành cũng hết cách rồi, chỉ có thể đánh chủ ý tới Âm Thị khác, bay đến giữa không trung, phất tay thu hồi tám trận kỳ, sau đó lăng không vỗ ra một chưởng, đánh vào giữa sườn núi của tuyết cốc, chỉ nghe "khách lạt lạt" vài tiếng, vô số băng tuyết lật úp xuống, không bao lâu, tuyết cốc đã bị lấp đầy hơn phân nửa, thi thể của hai Âm Thị và tám thị vệ bị che lấp cực kỳ chặt chẽ.

- Ha ha, thu hoạch quả nhiên không ít, trở về!

Phương Hành xem qua thu hoạch hôm nay, cảm thấy khá thoả mãn, ở trước Kinh Quật, hắn chọc giận hai Âm Thị, dẫn bọn chúng tới tuyết cốc này, ngoại trừ nhìn Sở Vương Đình không vừa mắt, là bởi vì hai Âm Thị này vừa ra tay là 100 viên Linh Thạch cực phẩm, cái này làm hắn động tâm, biết trong túi trữ vật của bọn hắn có không ít thứ tốt.

Hôm nay xem xét túi trữ vật của bọn họ, quả nhiên thấy rất nhiều Linh Thạch cực phẩm và linh đan diệu dược tốt nhất, xem như một trận thu hoạch lớn, Kiều công công và An công công chỉ là thái giám, nói không dễ nghe là nô tài của Vương Đình, kỳ thật không thể nào có nhiều tài nguyên như vậy, chỉ là bọn hắn phụng dưỡng ở bên cạnh Sở Từ công chúa, trên người tự nhiên phải thay chủ tử chuẩn bị một ít Linh Thạch, tài nguyên gì đó.

Lúc ấy ở trước Kinh Quật, 100 viên Linh Thạch cực phẩm muốn mua Huyền Băng Lệnh và Ngự Trận Phù của Phương Hành, là An công công lấy ra, cũng chính vì cử động lộ tài kia, mới bị Phương Hành tặc tính không thay đổi theo dõi.

Hôm nay không tính các loại linh đan diệu dược, chỉ là Linh Thạch cực phẩm đã chừng mấy trăm viên.

- Nên tăng lên tu vi thử xem!

Về tới Vạn La Viện, Phương Hành trực tiếp vào động phủ của mình, kiểm tra lại tài nguyên một chút, âm thầm tính toán.

Sau khi thành công Trúc Cơ, hắn lại muốn tăng lên tu vi, đã là một chuyện rất khó.

Đạo Cơ màu xanh bình thường, tu vi tăng lên tới Trúc Cơ cảnh tầng hai, đại khái cần 100 viên Linh Thạch cực phẩm, nhưng nếu Đạo Cơ màu đỏ, linh khí ngưng luyện, lại cần 200 viên Linh Thạch cực phẩm, Đạo Cơ màu trắng không tỳ vết, thì cần 300 viên Linh Thạch cực phẩm, mà Đạo Cơ màu vàng như Sở Hoàng Thái Tử, lại cần 400 viên Linh Thạch cực phẩm mới được, Đạo Cơ càng cường đại, tiêu hao càng lớn.

Mà Phương Hành là Đạo Cơ màu tím, hắn tiêu hao Linh Thạch còn lợi hại hơn Sở Hoàng Thái Tử, ít nhất cũng phải hấp thu 500 viên Linh Thạch cực phẩm, mới có thể ngưng kết thành tầng Đạo Cơ thứ hai.

Chương 235: Ngộ Đạo Viện

Năm loại Đạo Cơ xanh, đỏ, trắng, vàng, tím tầm đó, ngoại trừ căn cơ vững chắc, tiềm lực ở trên tu hành, thì thực lực cũng có chênh lệch rất lớn, như Phương Hành chỉ là Trúc Cơ cảnh tầng một, nhưng có thể hoàn toàn áp chế Kiều công công Trúc Cơ cảnh tầng hai và An công công Trúc Cơ cảnh tầng một, là bởi vì Đạo Cơ màu tím và Đạo Cơ xanh đỏ tầm đó, kém nhau quá lớn.

Đương nhiên, chênh lệch này cũng không phải không có trả giá, Phương Hành muốn tăng tu vi lên, thì cần tiêu hao Linh Thạch cao hơn bọn hắn gấp bội, hơn nữa cái này chỉ là sơ kỳ, đến trung kỳ thậm chí hậu kỳ, chênh lệch sẽ càng lúc càng lớn, ví dụ như ở thời điểm Trúc Cơ cảnh tầng hai tăng tới tầng ba, tiêu hao tài nguyên ở trên lý luận là gấp ba, ví dụ như người Đạo Cơ màu xanh, tầng hai tăng tầng ba cần 300 viên Linh Thạch cực phẩm, nhưng Phương Hành thì cần 1500 viên Linh Thạch cực phẩm, tầng ba đột phá tầng bốn, y nguyên vẫn tiêu hao gấp ba...

Không nói sau này, chỉ nói trước mắt cần 500 viên Linh Thạch cực phẩm, cũng không phải một số lượng nhỏ.

Nếu đổi thành Linh Thạch thượng phẩm, là năm vạn viên, Linh Thạch trung phẩm là 500 vạn viên.

Dù những thiên kiêu tụ tập ở trong Đại Tuyết Sơn kia mỗi người gia tài bạc triệu, nhưng trong đó chí ít có ba thành thế gia nội tình hơi mỏng, đều cầm không ra số tài phú như vậy, trước đó Phương Hành lấy hết bảo khố của Bách Thú Tông, cộng thêm cướp từ Thanh Vân Tông, sau này lừa gạt rất nhiều người khác, tất cả cộng lại cũng chỉ chừng một trăm viên Linh Thạch cực phẩm, xa xa không đủ.

Cho tới hôm nay, không dễ dàng từ trên người Kiều, An lấy được một số tài nguyên của Sở Vương Đình, mới xem như tập hợp đủ.

- Ai, kỳ thật cẩn thận tính toán ra, ta chỉ là một kẻ cơ hàn a...

Ngồi ở trong động phủ. Phương Hành thở dài một tiếng, cảm thấy cực kỳ thất lạc.

Con đường tu hành quả nhiên càng lúc càng khó, không nói đủ loại kiếp nạn, chỉ nói tài nguyên cũng là một vấn đề to lớn.

Cầm một viên Linh Thạch cực phẩm, linh lực tản ra, theo nội tức vận chuyển, linh khí tinh thuần đến cực điểm bắt đầu chậm rãi tràn vào kinh mạch của Phương Hành. Một lát sau, Phương Hành mở mắt, thu viên Linh Thạch kia, lẩm bẩm:

- Quá chậm, dựa theo tốc độ luyện hóa Linh Thạch của ta bây giờ, luyện hóa một viên Linh Thạch cực phẩm, cần một ngày thời gian...

Tính toán một lát, hắn đã hiểu, nếu mình tu luyện từng bước, muốn đạt tới Trúc Cơ cảnh tầng hai, dù cái gì cũng không làm, quyết bế tử quan một lòng tu luyện, cũng cần một năm rưỡi...

- Xem ra phải nghĩ biện pháp... Vạn La lão đầu nói Ngộ Đạo Viện, có thật thần kỳ như vậy không?

Trong lòng Phương Hành nhịn không được nghĩ.

Cùng lúc đó, trên ngọn núi cao nhất trong Đại Tuyết Sơn, được mở rất nhiều động phủ lớn nhỏ, lộ ra khí phách bức người, ở sườn núi, trước một sơn động, Sở Hoàng Thái Tử ngồi khoanh chân, muội muội của hắn Sở Từ công chúa ở dưới mấy nữ tử cung trang hầu hạ ngự khí bay đến, rơi xuống đất hành lễ.

- Muội tới sớm chút ít a!

Sở Hoàng Thái Tử mở mắt, nhìn muội muội mình thương yêu nhất, nhưng ánh mắt vẫn rất bình thản.

- Hoàng huynh, là Kiều công công bảo ta tới sớm, sợ huynh chờ quá lâu!

Sở Từ công chúa sớm quen bộ dáng của Sở Hoàng Thái Tử, ngoan ngoãn hồi đáp.

Sở Hoàng Thái Tử nhẹ gật đầu, nhìn lướt qua mấy nữ tử cung trang ở sau lưng Sở Từ công chúa, lông mày hơi nhíu lại:

- Vì sao hai nô tài kia không hầu hạ ở bên cạnh muội? Không tuân thủ quy củ như thế, cần bọn hắn làm gì?

Sở Từ công chúa lên tiếng cầu xin:

- Hai người bọn họ nói muốn đi nhờ người luyện một lò An Tức Đan, để tránh sau khi ta cưỡng ép tăng lên tu vi, khí huyết bất ổn, xem như là hảo tâm, hoàng huynh đừng phạt bọn hắn!

Sở Hoàng Thái Tử nói:

- Hai nô tài vô tri, bọn hắn cho rằng Ngộ Đạo Viện giống như động phủ bình thường sao? Núi này tọa lạc ở trên Thái Âm Huyền Mạch, U Hàn chi khí của Huyền Mạch có thể trấn thủ tâm thần, khư tà thủ chính, có thể nói là tồn tại kỳ lạ nhất thiên hạ, cũng là mạch máu của Đại Tuyết Sơn, bế quan ở đây, mặc dù cưỡng ép tăng tu vi lên, cũng có thể phòng ngừa tẩu hỏa nhập ma, tiêu trừ hậu hoạn, năm lão tổ dẫn các thiên kiêu tới nơi này, là muốn mượn nhờ chỗ đặc dị ở nơi đây, giúp các thiên kiêu tăng tu vi, để ứng đối sự tình sau này, huynh ở chỗ này giúp muội tăng tu vi, là không có tai hoạ ngầm khí huyết bất ổn, cũng không ảnh hưởng căn cơ!

Con mắt Sở Từ công chúa sáng ngời nói:

- Thật thần kỳ như vậy sao? Linh quật trong long mạch của Vương Đình chúng ta cũng không thần dị như thế a!

Sở Hoàng Thái Tử hừ lạnh một tiếng nói:

- Muội lại nghĩ mấy thứ gì đó, linh quật trong long mạch là căn cơ của Sở Vực, ở bên trong tu hành, tiến cảnh nhanh chóng, hơn nữa có thể gia tăng khả năng kết thành Đạo Cơ màu vàng, hơn nữa tồn tại muôn đời, long mạch liên tiếp, linh quật bất diệt. Còn Đại Tuyết Sơn này chỉ là tọa lạc ở trên một Ngọc mạch nho nhỏ, tuy có chút thần dị, nhưng khi linh tính hao hết sẽ vô dụng, tất cả lực lượng của Thái Âm Huyền Ngọc, đoán chừng trải qua các thiên kiêu tẩy lễ, sẽ hao tổn thất thất bát bát, không còn linh tính đáng nói...

Sở Từ công chúa thè lưỡi nói:

- Muội biết sai rồi, lúc nào giúp muội tăng lên tu vi?

Sở Hoàng Thái Tử nói:

- Giờ Tý, hàn khí của Thái Âm Huyền Mạch tốt nhất, canh giờ chưa tới, muội đã đến rồi, chờ một chút đi!

Sở Từ công chúa theo lời ngồi ở bên cạnh hắn, bỗng nhiên nghĩ tới thiếu niên khi dễ mình kia, trong nội tâm liền nhịn không được sinh ra hận ý, bất quá do dự một chút, nàng không có cáo trạng, mà nhìn Sở Hoàng Thái Tử hỏi:

- Hoàng huynh, sau khi tu vi của muội tăng lên tới Linh Động cảnh đỉnh phong, huynh đáp ứng cho muội kiện Huyền khí kia, có phải cũng nên cho muội rồi hay không? Nó lợi hại không?

Sở Hoàng Thái Tử lườm nàng một cái nói:

- Huynh đã nói, kiện Huyền khí kia, là ở sau khi muội xác định không chiếm được Long Huyền Tranh mới có thể cho, Long Huyền Tranh trong tay Hồ Cầm Lão Nhân, cùng Kinh Hoàng Cầm vốn là một đôi, thậm chí phẩm chất của Long Huyền Tranh còn mạnh hơn Kinh Hoàng Cầm, bất quá từng bị hao tổn, chỉ có người chứa Long huyết mới có thể kế thừa... Vốn trong Sở Vực, muội là người có tư cách kế thừa nó nhất, nhưng hết lần này tới lần khác Hồ Cầm Lão Nhân không muốn giao nó cho Vương Đình chúng ta, tình nguyện lựa chọn một dã nha đầu ở Bột Hải quốc, cũng không chịu tuyển muội kế thừa nó, quả thật là đáng giận!

Nói đến đây, hắn ngừng lại một chút, lại nói:

- Bất quá khá tốt, lão tổ dùng mười viên Long Huyết Đan làm giá, đổi lấy một cơ hội để muội và dã nha đầu kia cạnh tranh công bình, muội phải nắm chắc!

Sở Từ công chúa thè lưỡi nói:

- Nghe nói muội muội kia cũng rất lợi hại, muội chưa chắc có thể đoạt qua nàng!

Ánh mắt của Sở Hoàng Thái Tử lành lạnh, nhìn về phía nàng.

Sở Từ công chúa vội hỏi:

- Muội nhất định sẽ nắm chắt cơ hội này!

Lúc này Sở Hoàng Thái Tử mới thu liễm ánh mắt, tĩnh thần ngưng khí.

Qua không bao lâu, xa xa bỗng nhiên có Âm Vân bay vút đến, một Âm Thị áo đỏ vẻ mặt kinh hoàng đi tới, quỳ gối ở trước mặt Sở

Hoàng Thái Tử, trầm giọng nói:

- Điện hạ, xảy ra vấn đề...

Sở Hoàng Thái Tử lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn về phía đối phương nói:

- Không có quy củ, ai cho ngươi tới Ngộ Đạo Viện tìm ta?

Âm Thị áo đỏ vội vàng cúi đầu nói:

- Nô tài biết sai, chỉ là thật sự có việc...

Sở Hoàng Thái Tử điềm nhiên nói:

- Nói!

Âm Thị áo đỏ vội nói:

- Vừa rồi có hạ nhân bẩm báo, mệnh đăng của Kiều công công, An công công, cùng với tám thị vệ bỗng nhiên dập tắt, hẳn là xảy ra vấn đề, nhưng thuộc hạ không có tư cách chưởng quản mệnh đăng, chỉ có thể bẩm báo điện hạ!

- Ân?

Ánh mắt của Sở Hoàng Thái Tử đột nhiên lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

- Ở trong Đại Tuyết Sơn, chẳng lẽ còn có ai dám động người Vương Đình sao?

Nói xong phi thân lên, lao về phía Hoàng Đạo Viện, Sở Từ thấy thế, cũng vội vàng bảo Âm

Thị áo đỏ dẫn nàng đuổi theo.

Một nén hương sau, Sở Hoàng Thái Tử dùng tàn hồn ở trong mệnh đăng làm dẫn, đi tới trước một sơn cốc bị tuyết chôn kĩ, năm ngón tay mở ra, quanh người kim quang lưu chuyển, đạo đạo hỏa diễm màu vàng giống như sao băng lọt vào tuyết cốc, tuyết đọng dày đặc lấy tốc độ mắt thường có thể thấy tan rã, nước như sông lớn chảy ra ngoài cốc, không bao lâu, đã thấy mặt đất màu đen dưới tuyết cốc.

Đến lúc này, Sở Hoàng Thái Tử cũng thấy được mấy thi hài ở dưới đáy cốc, sắc mặt lạnh lẽo, bàn tay lăng không bắt xuống, lập tức có một đạo kình phong cuốn lấy mấy cổ thi hài kia, tất cả đều đã hóa thành thây khô, nhưng từ quần áo có thể thấy, đúng là hai người Kiều, An và tám thị vệ, Sở Hoàng Thái Tử nhìn nhìn, ánh mắt nhất thời trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

- Là ai to gan như vậy, dám ở Đại Tuyết Sơn giết người của Vương Đình ta?

Hắn chau mày lẩm bẩm:

- Tám thị vệ thì thôi, nhưng hai nô tài kia lại là Trúc Cơ cảnh, ở trong Đại Tuyết Sơn, ai có bản lãnh lớn như vậy, có thể lặng yên không một tiếng động giết bọn chúng, ngay cả cầu cứu cũng không làm được?

Âm Thị áo đỏ ở bên cạnh tiến lên xem xét cẩn thận, trở lại bẩm:

- Điện hạ, bọn hắn đều bị hút sạch tinh hoa huyết nhục mà chết, tựa hồ bị người dùng tà thuật hại chết, ở trong Đại Tuyết Sơn, Tiêu Tuyết cô nương tự nhiên là có năng lực này, nhưng nàng chỉ dùng kiếm, chưa nghe nói biết tà thuật bực này, ngoại trừ nàng, tựa hồ chỉ có... chỉ có... mấy vị kia...

Hắn muốn nói chỉ có năm vị Kim Đan lão tổ làm được, nhưng không dám nói.

- Không phải Tiêu Tuyết, mấy nô tài này, Tiêu Tuyết sẽ không nhìn ở trong mắt!

Sở Hoàng Thái Tử trực tiếp bác bỏ Tiêu Tuyết, trong nội tâm thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ là Diệp Cô Âm hoặc Hầu Quỷ Môn thành công Trúc Cơ?

Sở Từ công chúa chần chờ tiến lên, thấp giọng nói:

- Hoàng huynh, có khả năng... là người kia...

Sở Hoàng Thái Tử nhìn về phía nàng, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị.

Sở Từ công chúa vốn định tự mình báo thù, nhưng xảy ra chuyện như vậy, cũng không dám giấu diếm, nói ra sự tình Phương Hành:

- Ta nghĩ, có khả năng là hai vị công công muốn giúp ta hả giận, lại bị người kia...

Ánh mắt của Sở Hoàng Thái Tử đã cực kỳ lạnh, nghĩ tới ban đầu ở thời điểm thí luyện cuối cùng, tiểu quỷ kia đón ánh mắt của mình, điềm nhiên như không có việc gì, lại nghĩ tới đối phương sau khi đánh lén mình, thấy mình sắp ra tay lại không hề sợ hãi, ngược lại chiến ý tràn đầy, trong nội tâm nhất thời sáng như tuyết, lạnh giọng nói:

- Không sai, nhất định là hắn!

Ầm ầm...

Sở Hoàng Thái Tử đứng trên một đóa mây vàng, chói lọi sáng ngời, như tia chớp bay về phía Vạn La Viện.

Chương 236: Phá quy củ

- Vạn La Lão Tổ?

- Vạn La tiền bối?

- Vạn La lão quái?

- Vạn La?

- Vạn La ngươi cái lão vương bát đản này, lại làm con rùa chui vào trong động sao?

- Tiểu quỷ ngươi tìm ta?

- Ta thao...

Lúc này Phương Hành đang ở trong Vạn La Viện tìm kiếm Vạn La lão quái, liên tục tìm mấy đại điện, nhưng không có bất kỳ hồi âm, nghĩ thầm chẳng lẽ Vạn La lão quái không có nhà? Buông ra lá gan mắng một câu, lại không nghĩ tới vừa mới nói xong, thanh âm của Vạn La lão quái đã vang lên ở bên tai, làm Phương Hành bị dọa tới hồn phi phách tán, nhảy ra vài chục trượng.

Lão La lão quái tóc rối bời, ánh mắt tung bay, trong tay ôm một đống ngọc phù, xem ra là đang tìm hiểu công pháp, nhìn Phương Hành một hồi lâu mới quát:

- Ngươi cái tiểu hỗn đản này, mới vừa rồi là đang mắng ta đúng không?

- Không có không có, sao có thể như vậy chứ?

Phương Hành vội vàng phủ nhận:

- Ta có việc tìm ngài!

Vạn La lão quái nói:

- Có chuyện nhanh nói có rắm mau thả, bản Chân Nhân đang vội vàng cứu mạng nhỏ của ngươi đây này!

Phương Hành cười nói:

- Thật quá tốt, cám ơn lão nhân gia... ngài cho ta một tấm Khải Sơn Phù đi Ngộ Đạo Viện được không!

Vạn La lão quái nao nao nói:

- Ngộ Đạo Viện là căn cơ của Đại Tuyết Sơn, cần tiêu hao hàn khí của Thái Âm Huyền Mạch khởi động, mỗi đệ tử chỉ có một cơ hội tiến vào trong đó ngộ đạo tu luyện, hôm nay lão phu còn chưa giúp ngươi chỉnh lý xong pháp môn, ngươi đi vào sớm như vậy làm gì? Cần biết lần này ngươi tiến vào, lần sau muốn vào nữa sẽ rất phiền toái...

Phương Hành nói:

- Lần này công khai vào, lần sau vụng trộm vào, ta thực có chuyện rất gấp!

Vạn La lão quái lắc đầu nói:

- Ít nói nhàm đi. Lão phu vì ngươi đã an bài xong tất cả. Tu luyện môn thần thông này cực kỳ gian nan, đến lúc đó cần phải tiến vào Ngộ Đạo Viện mới có thể cảm ngộ, nghe ta không sai đâu!

Phương Hành ủy khuất nói:

- Mỗi ngày ngài ngay cả cái bóng cũng không thấy được, ai biết chừng nào thì ngài mới có thể bổ khuyết toàn bộ môn thần thông kia? Nói sau ngài lại không cho ta tu tập công pháp khác, vậy ở trước khi ngài bổ khuyết toàn bộ, ta có thể làm gì a?

Vạn La lão quái nói:

- Không có việc gì thì quét rác, tăng lên tu vi, mài tính tình rắm thí kia của ngươi...

Nói xong không kiên nhẫn đá Phương Hành ra ngoài, làm Phương Hành oán thầm nửa ngày.

Hắn cũng không dám nói mình muốn tiến vào Ngộ Đạo Viện, chỉ là vì giảm thời gian đề thăng tu vi cho Vạn La lão quái, cái này thật quá lãng phí, cơ hội vào Ngộ Đạo Viện, là lưu cho các thiên kiêu tìm hiểu thần thông pháp môn, nếu đi chỉ vì rút ngắn thời gian tu luyện, vậy thì quá xa xỉ.

Ngay cả đệ tử của Hồ Cầm Lão Nhân... Diệp Cô Âm cùng Hậu Quỷ Môn của Đại Diễn Tông, cũng là vì sắp Trúc Cơ, mới có thể đi vào.

Đang đau khổ cân nhắc làm sao mới lẫn vào Ngộ Đạo Viện được, chợt thấy trên không Vạn La Viện, mây vàng mênh mông cuồn cuộn, có một Trúc Cơ cảnh đi tới. Người mặc áo bào màu vàng, đầu đội kim quan, mặt như quan ngọc, lông mày như mũi kiếm, sau lưng một mảnh âm vân, phía trên đứng một Âm Thị áo đỏ cùng Sở Từ công chúa, này đương nhiên là Sở Hoàng Thái Tử, hắn quát lạnh:

- Tên hạ nhân của Bách Thú Tông kia, đi ra gặp ta!

Tiếng hét lớn này sóng âm cuồn cuộn, nhất thời kinh động đến toàn bộ Vạn La Viện.

Trong Vạn La Viện, các thiên kiêu đều từ trong động phủ đi ra, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, ánh mắt khiếp sợ.

- Sao Sở Hoàng Thái Tử sẽ đi tới Vạn La Viện? Loại khí thế này, là tới hỏi tội sao?

- Hắn muốn tìm hạ nhân ngang ngược vô lý kia của Bách Thú Tông? Hắc hắc, chẳng lẽ vương bát đản kia lại chọc người trong Vương Đình?

- Đã tìm tới cửa?

Phương Hành cười hắc hắc, gỡ xuống hồ lô bên hông, uống ngụm rượu thấm giọng, giá pháp thuyền bay đến trên đỉnh Vạn La đại điện, đặt mông ngồi ở trên nóc nhà, giương giọng kêu lên:

- Vương bát đản màu vàng, ngươi tìm ai?

Thiên kiêu của Vạn La Viện nghe vậy, không khỏi cực kỳ kinh ngạc, cơ hồ không thể tin được tiểu quỷ này dám mắng Sở Hoàng Thái Tử.

Rõ ràng ở trước mặt nhiều người như vậy, mắng Sở Hoàng Thái Tử là vương bát đản màu vàng, cái này cần lớn mật bao nhiêu a?

Sở Hoàng Thái Tử tập trung nhìn vào, cũng nhận ra được, tiểu quỷ ngồi ở trên nóc nhà kia đúng là gia hỏa lúc trước chống đối mình, lại nghe xưng hô vương bát đản màu vàng thì càng xác định, dù sao trên đời này, trừ tiểu quỷ kia và Tiêu Tuyết, thì không có người dám xưng hô mình như thế, hắn quát lạnh nói:

- Là tới tìm ngươi, đi ra nói chuyện!

Phương Hành cười nói:

- Ta không đi ra, có bản lĩnh ngươi đến đây nói chuyện!

Chung quanh Vạn La Viện có pháp trận thủ hộ, đệ tử Vạn La Viện có thể tùy ý tiến vào, nhưng đệ tử mấy viện khác đến, lại cần có người bên trong tiếp dẫn mới được, bởi vậy Phương Hành cực kỳ bình tĩnh, bổn sự của Sở Hoàng Thái Tử lại lớn, cũng không phá được pháp trận do Vạn La lão quái tự tay bố trí, mà hắn tự nhiên cũng sẽ không ngốc hồ hồ đi ra ngoài liều mạng với Sở Hoàng Thái Tử, không có chỗ tốt hắn không muốn đánh, hơn nữa Sở Hoàng Thái Tử đã là Trúc Cơ tầng ba, chỉ kém một bước là vào Trúc Cơ trung kỳ, cùng hắn đấu pháp, mình quá chịu thiệt.

Sở Hoàng Thái Tử thấy thế, ánh mắt không khỏi lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

- Ta có mười thủ hạ bị người cướp giết, ngươi hiềm nghi lớn nhất, ngươi đi theo ta, sau khi hỏi rõ ràng, nếu như không có quan hệ gì tới ngươi, đương nhiên sẽ thả ngươi lại...

Phương Hành nói:

- Vậy nếu có liên quan tới ta thì sao?

Sở Hoàng Thái Tử điềm nhiên nói:

- Nếu thật là ngươi làm, chính là hủy quy củ của Đại Tuyết Sơn, tự nhiên phải nghiêm trị!

Phương Hành giận dữ, phun một bải nước miếng mắng:

- Cút con mẹ nó đi quy củ!

Lúc trước Sở Hoàng Thái Tử là mượn hai chữ quy củ này, làm ra sự tình không theo quy củ, suýt nữa ở ngay trước mặt hắn đánh chết Ứng Xảo Xảo, bây giờ Phương Hành lại nghe hắn nói quy củ, trong nội tâm không khỏi khó chịu, lập tức phát tác.

Sở Hoàng Thái Tử giận dữ, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Phương Hành, điềm nhiên nói:

- Không quy củ không thành phương viên, người trong thiên hạ, người tu hành, đều phải thủ quy củ, mới có thể dừng chân hậu thế, ai cũng không thể ngoại lệ...

Mỗi chữ mỗi câu, giống như chuông lớn trống to, chấn động hư không, trong Vạn La Viện, các thiên kiêu bị chấn đến sắc mặt tái nhợt.

- Sở Hoàng Thái Tử chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng đã có khí thế như vậy, có chút phong thái Kim Đan rồi...

- So sánh với điện hạ, hạ nhân kia thật đúng là hèn mọn bỉ ổi đến cực điểm, cũng không dám đi ra ngoài nói chuyện!

- Hừ, điện hạ luôn theo quy củ làm việc, chiếm cứ đại nghĩa, bất luận kẻ nào đến trước mặt hắn, khí thế đều bị ép ba phần, huống chi là tiểu quỷ ngang ngược kia? Hôm nay hắn đụng phải Thái tử điện hạ, chính là tự tìm đường chết!

Thanh âm khe khẽ từ trong Vạn La Viện truyền ra, có người nhìn hả hê, có người sợ hãi thán phục uy thế của Sở Hoàng Thái Tử.

- Khí thế của vương bát đản màu vàng kia thật tốt, luôn là một bộ rất có đạo lý, để cho người nhìn đã chán ghét!

Giờ khắc này, trong lòng Phương Hành cũng thầm mắng không thôi.

Hắn là người trời sinh không muốn thủ quy củ, Sở Hoàng Thái Tử càng khí thịnh, hắn lại càng chán ghét, hơn nữa hắn đã nhìn ra khí thế của Sở Hoàng Thái Tử quá lớn, quả thực hiếm thấy, trong nội tâm liền ngứa, muốn cho đối phương ăn vài con ruồi, ý đồ xấu ở trong lòng nhanh chóng bốc lên, không bao lâu liền có kế, cười hắc hắc, cũng đứng lên, đứng thẳng ở trên nóc nhà, lớn tiếng nói:

- Ngươi nói là sự thật?

Sở Hoàng Thái Tử điềm nhiên nói:

- Ngươi hoài nghi lời nói của ta?

Phương Hành nói:

- Nếu ngươi thật thủ quy củ như thế, vậy ta hỏi ngươi mấy vấn đề!

Ánh mắt của Sở Hoàng Thái Tử lành lạnh, cũng không mở miệng, chờ Phương Hành hỏi.

Phương Hành cười lạnh lùng, chỉ vào Sở Hoàng Thái Tử đang ở giữa không trung nói:

- Vấn đề thứ nhất, ta hỏi ngươi, ngươi là người viện nào? Hoàng Đạo Viện, ngươi thân là đệ tử Hoàng Đạo Viện, đi vào Vạn La Viện chúng ta, không bái kiến Vạn La Lão Tổ trước, đã trực tiếp mở miệng muốn người, bốn chữ tôn sư trọng đạo này bỏ cho chó ăn rồi sao? Có hiểu quy củ hay không?

- Vấn đề thứ hai, ngươi là tu vi gì? Vạn La Viện Vạn La Lão Tổ là tu vi gì? Ngươi tới Vạn La Viện chúng ta, biết lão tổ đang ở trong điện, lại không đi xuống hành lễ, dùng cái này bày ra tôn trọng, ngược lại cao cao tại thượng, giẫm một đám mây vàng giống như *** bay ở giữa không trung, là muốn nói mình có tư cách đứng ở trên đầu lão tổ của chúng ta sao? Có hiểu quy củ hay không?

- Còn nữa, ngươi nói ta giết nô tài của ngươi, có chứng cớ không? Biết rõ ngươi không có, ngay cả chứng cớ cũng không có, đã muốn dẫn ta đi ra ngoài tra hỏi, cái này lại hợp quy củ không? Ngươi nói rõ ràng ba vấn đề này, ta sẽ đi theo ngươi, nếu không nói rõ ràng, hắc hắc, hôm nay ta liền chém... à không, ta phải mắng tổ tông mười tám đời Sở Vương Đình các ngươi!

Liên tiếp nói mấy câu, hai tay chắp sau lưng, thu liễm khí tức, sau lưng một vòng minh nguyệt treo cao, phong thái lăng nhiên.

Trong Vạn La Viện, các thiên kiêu đều ngây dại.

Cái này rõ ràng cảm giác có chút cưỡng từ đoạt lý, nhưng hết lần này tới lần khác hắn nói lại giống như rất giảng đạo lý?

Những việc Sở Hoàng Thái Tử đã làm, thoạt nhìn cũng không có vượt quá khuôn khổ, nhưng nói như vậy, tựa hồ thật rất có vấn đề.

Đương nhiên, càng làm người khiếp sợ là, sau khi Phương Hành mắng người xong, cái phong thái tuyệt trần kia...

Con mẹ nó cái này rõ ràng là mắng người, vì sao còn mắng ra phong phạm cao thủ chứ?

- Hừ hừ, đến cãi nhau với ta, một mình ta chấp cả Sở Vương Đình các ngươi!

Dưới gương mặt lạnh lùng của Phương Hành, khóe miệng bay lên vẻ đắc ý, nghĩ thầm vương bát đản màu vàng này là đến tìm mắng a!

Mà Sở Hoàng Thái Tử ở trên mây vàng thì sắc mặt bình tĩnh, bất quá trong bình tĩnh lại ẩn chứa dữ tợn, hắn mấy lần muốn mở miệng bác bỏ, nhưng hết lần này tới lần khác cảm giác không lời để nói, thậm chí ngay cả trong lòng mình, cũng ẩn ẩn cảm thấy:

- Ta thật không giảng quy củ sao?

Bởi vì vậy, lửa giận trong nội tâm càng ngày càng thịnh, điên cuồng thiêu đốt...

- Tiểu quỷ... Ta... muốn làm thịt ngươi...

Khi lửa giận này thiêu đốt tới cực điểm, Sở Hoàng Thái Tử đột nhiên quát chói tai, lăng không bắt xuống một chưởng, vô số hỏa diễm màu vàng ngưng tụ thành một bàn tay cực lớn, lăng không xuyên qua cấm chế ở bên ngoài Vạn La Viện, bắt về phía Phương Hành, việc đã đến nước này, ngay cả hắn cũng không quan tâm quy củ gì.

Trước bắt được tiểu quỷ kia lại nói sau!

- Hừ, muốn động thủ?

Ánh mắt của Phương Hành lạnh lẽo, tay cầm Vạn Linh Kỳ, kình phong phần phật, đại kỳ phiêu diêu.

Hắn không có vội vã ra tay, chỉ là làm xong xu thế phòng ngự.

Bởi vì hắn đoán được, có lẽ mình không cần ra tay.

Quả nhiên, ngay khi chưởng lực của Sở Hoàng Thái Tử xuyên qua pháp trận, khó khăn lắm bắt tới trước người hắn, trong Vạn La điện đột nhiên vọt ra một đạo khí tức kinh người, trong chốc lát đánh tan bàn tay hỏa diễm của Sở Hoàng Thái Tử, hóa thành điểm điểm hỏa hoa màu vàng, bay múa ở khắp nơi, mà Sở Hoàng Thái Tử đứng ở trên mây vàng thì sắc mặt đại biến, khí huyết cuồn cuộn, khó chịu đến cực điểm...

- Sở Hoàng, ngươi đến Vạn La Viện của lão phu, không hỏi lão phu, liền muốn ra tay bắt người, có hiểu quy củ hay không?

Một thanh âm lành lạnh vang lên, đương nhiên là của Vạn La lão quái.

Chương 237: Mắng đến thổ huyết

Thời điểm Sở Hoàng Thái Tử khống chế kim vân bay đến, Vạn La lão quái đã cảm ứng được, chỉ là nhất thời mặc kệ, không muốn phân tâm đi xử lý tranh chấp giữa các tiểu bối, đợi đến khi Phương Hành mắng xong hắn mới lưu ý, vốn là kinh ngạc nửa ngày, sau đó thầm nghĩ:

- Liên quan quái gì tới lão tử? Vì sao tiểu quỷ kia lại kéo ta vào?

Kinh ngạc qua đi, lại càng nghĩ càng cảm thấy tuy Phương Hành mắng khó nghe, lại không phải là không có đạo lý, ẩn ẩn cảm thấy có chút đắc ý:

- Tuy tiểu hỗn đản kia rất đáng ghét, nhưng hắn còn biết giữ gìn mặt mũi của bản Chân Nhân, xem ra trong lòng vẫn có kính trọng với ta, cũng phải thôi, bản Chân Nhân đường đường là lão tổ, cùng Sở Thái Thượng ngang hàng luận giao, tiểu hỗn đản màu vàng kia tới Vạn La Viện của ta, một không chủ động hành lễ, hai không đi xuống kim vân, quả nhiên là một chút quy củ cũng không có...

Dùng kiến thức của hắn, tự nhiên biết rõ Phương Hành cố ý nhấc hắn lên, chỉ là dù vậy cũng không sao cả, chỉ cần nói có đạo lý, vậy cố ý nhấc lên mình thì sao? Cũng chính bởi vì ý nghĩ này, khiến cho hắn ở thời điểm Sở Hoàng Thái Tử ra tay bắt Phương Hành, liền có chút phẫn nộ, một đạo khí tức tràn ra, đánh tan pháp thuật của Sở Hoàng Thái Tử...

- Ha ha ha ha, kim đản, lão tổ của chúng ta cũng nói ngươi không hiểu quy củ, ngươi nhìn xem mình giống như cái đồ chơi gì...

Phương Hành đứng ở trên nóc nhà, thu hồi Vạn Linh Kỳ, chống nạnh cười ha ha.

Nghe hắn gọi Sở Hoàng Thái Tử là "kim đản", trong nội tâm các thiên kiêu cảm giác cực kỳ quái dị, chỉ là thấy Vạn La lão quái đã ra tay, ai cũng không dám vào lúc này bật cười, đều kinh ngạc nhìn Sở Hoàng Thái Tử.

Sắc mặt Sở Hoàng Thái Tử tái nhợt, trầm mặc không nói, nhưng bỗng nhiên tầm đó, khóe miệng có một vết máu chảy xuống.

- Hoàng huynh...

- Điện hạ...

Sở Từ công chúa và Âm Thị áo đỏ kinh hãi, vội vàng tiến lên dìu hắn.

Sở Hoàng Thái Tử phất tay đẩy hai người ra, nhìn về phía Phương Hành, ánh mắt đã cực kỳ bình tĩnh.

Tuy vừa rồi Vạn La lão quái chỉ đánh tan pháp thuật, không có nhằm vào hắn, nhưng một kích của Kim Đan há có thể đùa giỡn? Mạnh mẽ đánh tan pháp thuật, đã khiến cho khí huyết nghịch hành, Đạo Cơ vận chuyển linh lực không thuận, trọng yếu hơn là, Vạn La lão quái hỏi, đã chỉ rõ hắn không hiểu quy củ, làm cho hắn mờ mờ ảo ảo cảm giác mất hết mặt mũi.

Sở Hoàng Thái Tử giảng quy củ nhất, người nhận thức hắn đều biết.

Cho dù hắn muốn làm sự tình không quy củ, cũng sẽ tiến hành ở trong quy củ, bởi vì hắn tự nhận là chân mệnh thiên tử, quy củ trong thiên hạ sớm muộn gì cũng sẽ do hắn đến định ra, cho nên hắn tự nhiên sẽ giữ gìn quy củ.

Đối với hắn mà nói, cho dù Phương Hành mắng hắn "vương bát đản màu vàng", hắn cũng không để ý, nhưng Phương Hành luôn miệng nói hắn không hiểu quy củ, thậm chí nói hắn khó có thể phản bác, lại dẫn tới hắn động sát tâm, mà hôm nay, Vạn La lão quái ra tay ngăn trở, lại dùng thân phận Kim Đan quát bảo hắn không hiểu quy củ, giống như chém một đao lên đạo tâm của hắn.

Mà dưới loại tình huống này, một câu cuối cùng kia của Phương Hành đã thành dây dẫn nổ, khiến cho tâm thần hắn kích động, áp chế không nổi khí huyết, lại có một tia máu tươi từ khóe miệng chảy ra, thoạt nhìn phảng phất như hắn bị Phương Hành mắng hộc máu.

Các thiên kiêu của Vạn La Viện đã sợ ngây người.

Nghe nói qua, nhưng chưa thấy qua, thật có thể mắng người thổ huyết...

Ánh mắt nhìn về phía Phương Hành, đã tràn đầy kính sợ...

- Đây là một thần nhân có thể mắng người phun máu a...

Bất quá loại thương thế này không tính nghiêm trọng, tâm thần của Sở Hoàng Thái Tử xoay chuyển, lần nữa áp chế huyết khí, nhưng đến lúc này, hận ý trong lòng hắn rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung, đó là một loại hận có thể ăn thịt uống máu, ngay cả sát khí trong ánh mắt cũng tan biến, bởi vì đã trở thành cục diện ngươi không chết ta không ngớt, sát khí chỉ là dư thừa.

- Tiểu tử, nhanh đi đi, Vạn La Viện không phải địa phương ngươi có thể giương oai!

Vạn La lão quái thấy Sở Hoàng Thái Tử phun máu, cũng không muốn bức bách đối phương, lạnh lùng nói.

Phương Hành thì đi theo kêu lên:

- Kim đản có nghe hay không, lão tổ của chúng ta bảo ngươi cút!

- Ngươi... Ngươi cái người xấu này, không nên quá mức...

Sở Từ ở bên người Sở Hoàng Thái Tử, mặc dù biết mình mở miệng không phù hợp quy củ của hoàng huynh, nhưng nhịn không được nhìn về phía Phương Hành quát lên.

Thật bởi vì tiểu quỷ này nói chuyện quá khó nghe, nàng sợ hoàng huynh bị tức thổ huyết lần nữa.

- Nha đầu, các ngươi mang người tới oan

uổng ta, này không quá mức sao?

Phương Hành ngay cả Sở Hoàng Thái Tử cũng không sợ, tự nhiên sẽ không sợ công chúa ngây thơ kia, trực tiếp phản bác.

Vành mắt Sở Từ đỏ lên, lớn tiếng nói:

- Cái gì oan uổng ngươi, Kiều công công rõ ràng là dẫn người đi tìm ngươi mới bị giết...

Phương Hành nói:

- Tìm ta? Chẳng lẽ là ngươi xúi giục bọn hắn đến cướp giết ta?

Sở Từ giẫm chân:

- Ta không có!

Phương Hành nói:

- Ngươi nói không có là không có, bờ mông vểnh lên thì có lý sao?

Oa một tiếng, Sở Từ khóc.

- Tiểu... Tiểu... Tiểu... Tiểu tạp chủng, chúng ta sớm muộn gì cũng bầm thây ngươi vạn đoạn...

Âm Thị áo đỏ cũng nhịn không được nữa, nhảy ra quát mắng.

Phương Hành lại hỏi:

- Thái giám, ngươi là thái giám sao?

Âm Thị áo đỏ giận dữ:

- Chúng ta là thái giám, thì tính sao?

Phương Hành nói:

- Trở thành một thái giám, ngươi còn có lý đúng không?

Âm Thị áo đỏ choáng váng, nhất thời không còn gì để nói...

Các thiên kiêu của Vạn La Viện, thậm chí kể cả Vạn La Lão Tổ ở trong đại điện, trong nội tâm đồng loạt hiện lên một ý nghĩ:

- Về sau nếu như đối địch với tiểu quỷ này, nhất định phải trực tiếp bóp chết hắn, tuyệt đối không thể cãi nhau với hắn...

- Còn có ai?

Phương Hành dương dương đắc ý, cảm giác còn không có mắng đã nghiền.

Nghĩ thầm bà mối ở nông thôn còn mắng không qua mình, những gia hỏa kia lại tính là cái gì?

- Vạn La đạo hữu, cần gì khi dễ hậu bối của ta?

Lúc này, theo một tiếng truy vấn, trong bầu trời đêm, bỗng nhiên có một đạo khí tức phô thiên cái địa lan qua, một đóa tường vân không giống kim quang chói lọi như Sở Hoàng Thái Tử, lại càng lộ ra thánh khiết tôn quý, cơ hồ ngay khi mọi người thấy được đám mây, nó đã đến trước Vạn La Viện, tốc độ khủng bố kia, quả thực giống như lập tức tới.

- Sở Thái Thượng, nói cho rõ ràng, là hậu bối của ngươi đến Vạn La Viện ta giương oai, không phải là lão phu khó xử hắn!

Nhưng lúc này, bên người Phương Hành lóe lên bóng đen, Vạn La Lão Tổ xuất hiện ở bên cạnh hắn, lúc này lão nhân kia không có một chút hèn mọn bỉ ổi, ánh mắt thâm thúy, khí độ bất phàm, uy thế bao phủ cả Vạn La cốc.

Ở trong đóa kim vân kia, một lão giả áo vàng sắc mặt uy nghiêm hiện ra thân hình, nhìn thoáng qua Sở Hoàng, thấy hắn chỉ là khí huyết nghịch hành, không có gì đáng ngại, lúc này mới yên tâm, tiện tay ném một viên thuốc tới, ý bảo hắn ăn vào, sau đó lão giả xoay người lại, nhìn Vạn La lão quái nói:

- Hạ nhân Bách Thú Tông này, có quan hệ tới hai Âm thị, tám thị vệ của Vương Đình chúng ta chết, Sở Hoàng tới hỏi hắn một câu, cũng là lẽ bình thường, ngươi đường đường Kim Đan lão tổ, lại ra tay ngăn hắn, là có ý gì?

- Ngươi thả...

Phương Hành to gan lớn mật, ngay cả Kim Đan cũng dám mắng, nhưng còn chưa mắng ra, Vạn La lão quái đã vung tay, ý bảo hắn không nên mở miệng, cười ha ha nói:

- Sở Thái Thượng, ngươi là trợn tròn mắt nói lời bịa đặt nha, vừa rồi hai người bọn họ nói chuyện vui vẻ, ta khi nào để ý tới? Là hậu bối của ngươi xuất thủ trước, dùng cường lấn yếu, lão phu mới đoạn pháp thuật của hắn!

Sở Thái Thượng hừ lạnh một tiếng, không có lập tức mở miệng.

Âm Thị áo đỏ và Sở Từ công chúa có một bụng oán trách lại nói không nên lời.

Cái kia gọi là nói chuyện vui vẻ?

Công lực càn quấy của tiểu quỷ này, ngay cả người chết cũng có thể bị tức sống lại, ai có thể nói chuyện vui vẻ với hắn?

Hai thầy trò kia đều là tính tình giống nhau a, công phu càn quấy cực kỳ lợi hại, hết lần này tới lần khác còn không phản bác được.

Dù sao mới đầu Phương Hành và Sở Hoàng Thái Tử là đang nói chuyện, nhưng Sở Hoàng Thái Tử không nhịn được ra tay trước, hơn nữa Sở Hoàng Thái Tử là Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong, lại ra tay với một Linh Động cảnh như Phương Hành, xác thực là lấy mạnh hiếp yếu!

Trong nội tâm Sở Thái Thượng tức giận, không muốn bỏ qua, nhưng Sở Hoàng Thái Tử bỗng nhiên nhìn thoáng qua hắn, sau đó thở ra một hơi dài, đi xuống kim vân, sửa sang lại quần áo, nhìn Vạn La Điện hành lễ nói:

- Vạn La tiền bối giáo huấn không sai, vừa rồi xác thực là vãn bối hỏa gấp công tâm, phạm vào quy củ, mong tiền bối đại nhân có đại lượng, không trách phạt vãn bối!

Nhìn thấy cử động kia của Sở Hoàng Thái Tử, chúng đệ tử của Vạn La Viện đều xôn xao.

Tuyệt đối không nghĩ tới, Sở Hoàng Thái Tử cao cao tại thượng, vậy mà vào lúc này hành lễ nhận sai với Vạn La lão quái.

Chỉ là Sở Thái Thượng thấy vậy nhưng không ngăn cản, ngược lại trong ánh mắt hiện lên ý khen ngợi.

Vạn La lão quái thấy vậy, trong mắt hiện lên thần sắc lo lắng, trong nội tâm hít một hơi nói:

- Trẻ nhỏ dễ dạy, ta cũng không tiện quở trách ngươi, ngươi đứng lên đi, lần sau làm việc, không nên liều lĩnh như vậy!

Sở Hoàng Thái Tử hành lễ xong, trên mặt lại xuất hiện ý ngạo nghễ, tựa hồ lại biến trở về Thái tử luôn chiếm đại nghĩa kia, đạm mạc nói:

- Việc này vãn bối vẫn đang điều tra, đã có sự tình phạm vào quy củ, không thể không hỏi đến!

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Vậy lần sau ngươi nên chuẩn bị chút ít chứng cớ lại đến!

Sở Hoàng Thái Tử nhàn nhạt nhìn hắn một cái nói:

- Đa tạ nhắc nhở, có chứng cớ mới có thể phán xét, đây cũng là quy củ, ta sẽ nhớ rõ!

Phương Hành cười nói:

- Ta dạy ngươi một đạo lý, ngươi nên nhớ kĩ...

Trong nội tâm lại có chút cảnh giác, thầm nghĩ:

- Người chết sĩ diện dễ đối phó nhất, thực lực lại cao cũng giống như kẻ đần, vương bát đản màu vàng này lại không đơn giản, ta đã chọc hắn tức thành như vậy, lại còn có thể bỏ mặt mũi quỳ xuống bồi tội, vì chiếm cái đạo lý, có thể thấy được tuy gia hỏa này ra vẻ đạo mạo, nhưng trên thực tế là một tên trơ tráo không từ thủ đoạn nào, ta xem nhẹ hắn rồi...

Chương 238: Ta thật là Đạo Cơ màu vàng!

- Ta coi thường tiểu quỷ kia!

Sở Thái Thượng ngự mây cùng đám người Sở Hoàng Thái Tử trở về Hoàng Đạo Viện, sắc mặt Sở Hoàng Thái Tử đạm mạc nói:

- Vốn cho rằng hắn chỉ là một hạ nhân của Bách Thú Tông, ẩn tàng chút ít tu vi, muốn lẻn vào Đại Tuyết Sơn mưu cầu cơ duyên, lại không nghĩ tới, hắn lại nhận được Vạn La Lão Tổ tán thành nhanh như vậy, có thể thấy được người này quả thật có chút mưu lược, không thể coi như không quan trọng!

Sắc mặt của Sở Thái Thượng cũng âm trầm nói:

- Tuy Vạn La lão quái bình thường cười toe toét, lại không phải là người có thể đơn giản đắc tội, tiểu quỷ kia đã có hắn trông nom, ngươi tạm thời không nên động hắn, để tránh hỏng đại sự, việc cấp bách là giúp Từ Nhi đoạt được tư cách kế thừa Long Huyền Cầm, khó khăn lắm mới nói động Hồ Cầm lão nhân, không thể bỏ qua cơ hội tốt!

Sở Hoàng Thái Tử khẽ gật đầu nói:

- Vâng, lão tổ, ta xem qua thi thể mấy nô tài kia, kết luận trên người tiểu quỷ kia chắc chắn có một Huyền khí tà dị, lúc này mới nhất thời xúc động, làm chuyện sai lầm, sẽ không còn có lần sau! Chỉ là tiểu quỷ này lại không giết không thể, hắn khinh ta thì thôi, lại dán loạn đạo tâm của ta, tội không thể tha thứ, không giết người này, đạo tâm của ta thủy chung có bóng mờ!

Sở Thái Thượng nhìn Sở Hoàng Thái Tử, cũng không răn dạy, biết hậu bối của mình kết thành Đạo Cơ màu vàng, căn cơ còn tốt hơn mình năm đó, tương lai thành tựu chỉ sợ còn có thể trên mình, hơn nữa tính tình thông minh, xử sự trầm ổn, cũng không cần mình tận lực dạy bảo cái gì, liền gật đầu nói:

- Chính ngươi nhìn mà làm là được!

Sở Từ nghe hai người nói chuyện, cảm thấy có chút quái dị, ẩn ẩn cảm thấy tuy tiểu quỷ kia đáng giận, nhưng bị hoàng huynh của mình hận như vậy, lại đáng được đồng tình...

- Ta nói sao tiểu tử ngươi lại biết gây chuyện như vậy?

Sau khi đám người Sở Hoàng Thái Tử rời đi, Vạn La lão quái dẫn Phương Hành vào trong đại điện, nhìn như trách cứ, nhưng có chút lo lắng nói.

Trải qua chuyện này, hắn cũng xem trọng Sở Hoàng Thái Tử hơn một chút, một thanh niên vì giữ gìn đạo tâm của mình, có thể ở dưới cơn thịnh nộ, nhanh chóng tỉnh táo lại, hành lễ nhận lầm, không thể nghi ngờ là cực kỳ có tiềm lực, ngay cả hắn cũng kiêng kị.

Hơn nữa, tuy Sở Hoàng Thái Tử này quỳ lạy bồi tội, nhưng lại không có gì ảnh hưởng gì với thanh danh của hắn, dù sao cũng là một Trúc Cơ cảnh tuổi không quá 30, quỳ lạy một Kim Đan lão quái hơn tám trăm tuổi, cũng không phải một sự tình mất mặt, bất luận là ai nghe, cũng chỉ giơ ngón tay cái nói một tiếng biết sai có thể thay đổi, rất tốt.

Kể từ đó, đạo tâm của hắn không chỉ không dao động, ngược lại càng kiên cố.

So sánh với đó, đồ đệ của mình lại để cho người đau đầu, không phải bảo hắn ở trong Vạn La Điện quét rác sao?

Lúc nào đi ra ngoài cướp giết Âm Thị của Sở Vương Đình?

Phương Hành thấy Vạn La lão hỏi, giải thích:

- Bọn hắn cướp giết ta trước!

Vạn La lão quái phất tay nói:

- Được rồi, ngươi cũng đừng nói với ta những sự tình vô bổ này, giết thì giết, chỉ là ngươi phải cẩn thận, Sở Hoàng kia là Đạo Cơ màu vàng duy nhất của Sở Vương Đình trong mấy trăm năm gần đây, không phải nhân vật đơn giản, ngươi trêu chọc hắn, là một chuyện phiền toái, lão phu muốn toàn lực bổ khuyết môn thần thông kia, không thể lúc nào cũng trông chừng ngươi!

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Nếu như cần ngài lúc nào cũng phải bảo vệ mới có thể sống sót, vậy làm sao có tư cách kế thừa cơ duyên của ngài?

Con mắt Vạn La lão quái sáng ngời, cười nói:

- Nói rất hay, đã nâng ta còn thuận đường khoa trương mình, trẻ nhỏ dễ dạy, trong khoảng thời gian này ngươi ở trong Vạn La Điện cho ta, môn thần thông kia cũng sắp hoàn thiện, đến lúc đó lại đưa ngươi vào Ngộ Đạo Viện tìm hiểu thử xem, nếu có thể tu thành, thực lực nhất định tăng nhiều, cũng không phải là không có cơ hội đối kháng thiên kiêu của Vương Đình!

Phương Hành hừ một tiếng nói:

- Kỳ thật chỉ cần tu vi của ta đạt tới Trúc Cơ cảnh tầng hai, thì không cần sợ hắn!

Vạn La lão quái nao nao nói:

- Ngươi biết Sở Hoàng Thái Tử kia, là Đạo Cơ màu vàng không? Hơn nữa hắn đã là Trúc Cơ tầng ba đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là bước vào Trúc Cơ trung kỳ, nói là vô địch Trúc Cơ sơ kỳ cũng không quá...

Nói đến chỗ này, lông mày có chút nhíu lại hỏi:

- Đúng rồi, lão phu còn chưa hỏi qua, ngươi đến tột cùng là Đạo Cơ gì? Màu đỏ hay không tỳ vết?

Lúc đầu, Đạo Cơ của Phương Hành bị Sát Linh vấy bẩn, sát khí dây dưa, ngay cả Vạn La lão quái cũng không thể nhìn ra, chỉ phán đoán Đạo Cơ của Phương Hành ít nhất cũng là màu đỏ thượng phẩm, đủ để tu luyện pháp môn mình chuẩn bị cho hắn, nếu mình lại trợ lực, đạt tới thượng phẩm không tỳ vết cũng không phải vấn đề, bởi vậy hắn không có cẩn thận xem xét qua.

Cho đến hôm nay, nghe Phương Hành nói một người chém hai Âm thị Trúc Cơ cảnh, mới hỏi rõ ràng.

Phương Hành suy nghĩ, nghĩ thầm mình là Đạo Cơ màu tím hạ phẩm, nhưng bị Sát Linh vấy bẩn, linh lực của Đạo Cơ bị suy yếu, có thể phát huy ra chỉ tương đương với Đạo Cơ màu vàng, cộng thêm tư tưởng thổ phỉ, cảm giác phải lưu cho mình chút ít át chủ bài, nên rất khiêm tốn nói:

- Kỳ thật cũng bình thường, miễn cưỡng tới Đạo Cơ màu vàng mà thôi...

Vạn La lão quái khinh bỉ nói:

- Ở trước mặt lão phu còn cần khoác lác sao?

Phương Hành bó tay nói:

- Thật sự là Đạo Cơ màu vàng a...

Vạn La lão quái cười lạnh, thò tay đặt ở trên bả vai hắn, nói:

- Vận lực!

Phương Hành bất đắc dĩ, đành phải vận chuyển linh lực Đạo Cơ, ầm một tiếng, linh lực Đạo Cơ cường đại gào thét vận chuyển, đánh thẳng vào lòng bàn tay của Vạn La lão quái, nhưng linh lực Đạo Cơ cường đại kia, ở dưới lòng bàn tay của Vạn La lão quái lại bị đơn giản hóa giải, ngược lại lực lượng bị hắn sờ thông thấu, có chút kinh ngạc nói:

- Linh lực mạnh mẽ, chẳng lẽ là thượng phẩm không tỳ vết?

Phương Hành sắp khóc lên nói:

- Thật sự là Đạo Cơ màu vàng!

Vạn La lão quái đánh giá nét mặt của hắn, ngắt lời nói:

- Vừa nhìn đã biết là nói dối, đừng nghĩ lừa gạt lão phu!

Phương Hành có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm mình thật là đang nói láo...

Vạn La lão quái nói:

- Ngươi cũng không nên nản chí, Sở Hoàng có thể kết thành Đạo Cơ màu vàng, một là vận khí, hai là mượn nhờ linh quật của Vương Đình, có thể ngộ nhưng không thể cầu, trên thực tế Đạo Cơ thượng phẩm không tỳ vết đã rất khó được, Sở Vực trăm năm qua, người kết thành Đạo Cơ thượng phẩm không tỳ vết, cũng chỉ có nữ oa thiên phú dị bẩm của Tiêu gia kia, ngươi có thể có thành tựu như thế, đã rất là không dễ dàng, không biết thời điểm ngươi ở Thanh Vân Tông sư phó là ai? Có thể giúp ngươi đánh xuống trụ cột kiên cố như thế?

Phương Hành nghĩ thầm sự tình Thập Nhất thúc đã không phải bí mật gì, nên không cần phải giấu diếm, trung thực hồi đáp:

- Là Thập Nhất thúc, tên Bạch Thiên Trượng, ngài nghe nói qua chưa? Hắn rất lợi hại a...

- Là người kia?

Vạn La lão quái nao nao, thần sắc có chút trang nghiêm nói:

- Ba trăm năm trước ta gặp qua hắn một lần, xác thực cao thâm mạt trắc, lai lịch cực kỳ thần bí, ngươi có thể được hắn dạy dỗ, cũng là cơ duyên không nhỏ, lão phu và hắn chung thu một đồ, cũng coi như vinh hạnh!

Về sự tình của Thanh Vân Tông, Vạn La lão quái cũng không nhiều lời, chỉ dặn dò Phương Hành một chút, bảo hắn nhất định phải cẩn thận, người trong Sở Vương Đình, không chỉ là người tu hành đơn thuần, làm việc không từ thủ đoạn, không thể dự đoán như lẽ thường.

Phương Hành nghe, cười hì hì đáp ứng, ẩn ẩn có chút cảm kích.

Lúc này đây sau khi cướp bóc, hắn chắc chắc mình sẽ không xảy ra sự tình, dù sao trước đó đã cân nhắc qua, từ tu vi hiện tại của mình đến xem, ở trong trẻ tuổi đồng lứa vẫn rất ít ỏi, Vạn La lão quái cần mình thay hắn đi làm sự kiện kia, chưa chắc có thể tìm được người khác thay thế, vậy thì nhất định sẽ che chở mình, cái này là giá trị trước mắt của mình, không lợi dụng chính là ngu ngốc.

Mà ở phương diện khác, Vạn La lão quái nghiên cứu ra pháp môn giải trừ nguyền rủa, nhưng còn không biết có hữu hiệu hay không, có thể nói là muốn lấy mình làm thí nghiệm, chỉ dựa vào cái này thì sẽ không cam lòng để cho mình gặp chuyện không may, chẳng qua hiện nay nghe Vạn La lão quái khuyên bảo, lại phát hiện lão nhân này xác thực rất để ý an nguy của mình, trong nội tâm có chút cảm động ngoài ý muốn.

- Đúng rồi, lão tổ, đây là Khải Sơn Phù vào Ngộ Đạo Viện?

Trong đại điện của Vạn La lão quái, phần lớn là vụn vụn vặt vặt, tuỳ tiện bày thả, loạn thành một đoàn.

Phương Hành đi tới đại điện này, một bên nói chuyện với Vạn La lão quái, một bên nhàn rỗi không có việc gì mò mẫm lắc lư, đông lựa tây nhặt, Vạn La lão quái chỉ nghĩ hắn tuổi nhỏ, gặp rất nhiều đồ vật không biết, cảm giác hiếu kỳ, cũng không thèm để ý, thấy hắn cầm lên một lệnh phù màu đen hỏi, liền gật đầu nói:

- Ngươi còn rất tinh mắt, xác thực là vật ấy, chỉ là bây giờ ngươi dùng còn quá sớm!

Phương Hành tiện tay buông xuống, lại hỏi Vạn La lão quái một ít bí văn, hoặc tình nhân của lão quái lúc còn trẻ có đẹp không, lại hỏi trong Kim Đan ngũ lão đến cùng ai lợi hại hơn, hỏi đều là vấn đề làm Vạn La lão quái tâm ngứa, muốn không trả lời cũng không được, hơn nửa giờ sau, Phương Hành mới lung la lung lay đi ra cửa.

- Tiểu hỗn đản này, vậy mà không tin giai thoại của lão phu và Sở Vực đệ nhất mỹ nhân năm đó, thật tức chết ta...

Vạn La lão quái thở hồng hộc, trong ánh mắt lại có chút ôn nhu, tựa hồ nhớ tới tình yêu khi còn trẻ.

Bất quá một lát sau, hắn đột nhiên cảm giác có chút không đúng, ánh mắt quét qua, nhìn về phía hộp ngọc trên bàn, bên trong vốn cất mười tấm Huyền Thiết Khải Sơn Phù, bây giờ lại thiếu mất một cái...

- Con mẹ nó, tiểu hỗn đản này lại trộm mất một tấm Khải Sơn Phù...

Chương 239: Kết thành tầng hai Đạo Cơ

Lúc này Phương Hành đã thừa dịp Vạn La lão quái chưa kịp phản ứng, tranh thủ thời gian chạy về phía Ngộ Đạo Viện, rất sợ lão quái kia đuổi theo bắt mình trở về, bất quá bay chừng nửa canh giờ, Ngộ Đạo Viện ở phía trước, lại không thấy Vạn La lão quái đuổi theo, lúc này mới thoáng yên tâm, chắc hẳn lão quái này đã nhận mệnh, tùy mình dày vò a.

Mặc dù Ngộ Đạo Viện được xưng là viện, kỳ thật lại là một tòa ngọn núi, phía trên đào ra rất nhiều động phủ để bế quan, ở dưới chân núi có một lão bộc trấn thủ, thực lực so với lão bộc ở trước Kinh Quật chỉ mạnh không yếu, Phương Hành tự nhiên không dám hung hăng càn quấy, thu hồi pháp thuyền, hạ xuống đưa ra Khải Sơn Phù nói:

- Đệ tử Vạn La Viện Phương Tiểu Cửu, xin nhập Ngộ Đạo Viện bế quan!

Lão bộc kia mở mắt, kinh ngạc nhìn Phương Hành nói:

- Sao đều vội vã đến bế quan thế nhỉ, vững tin mình đã chuẩn bị kỹ càng? Tiến vào Ngộ Đạo Viện, chỉ có một lần, ngàn năm khó gặp a!

- Còn có người khác đến bế quan?

Trong lòng Phương Hành thì thầm một tiếng, trên mặt lại nói:

- Vãn bối đã chuẩn bị xong!

Lão bộc thấy hắn xác định, cũng không hỏi nhiều, kiểm tra Khải Sơn Phù thật giả, liền mở pháp trận ra nói:

- Động phủ giáp một, giáp hai, giáp ba đã có người, ngươi đi động phủ giáp bốn, chỉ có mười ngày, nên quý trọng cơ duyên!

Phương Hành đại hỉ, sảng khoái đáp ứng, bước về phía Ngộ Đạo Sơn.

Dọc theo sơn đạo đi tới trước một loạt động phủ, cửa đá của các động phủ nửa đóng nửa mở, chỉ có ba gian bên trái là đóng kín, cũng không biết là ai ở bên trong, Phương Hành tự nhiên mặc kệ, trực tiếp tiến vào động phủ thứ tư của mình. Vừa vào nơi đây, liền cảm thấy một đạo hàn khí mát lạnh đánh úp lại, để cho người sảng khoái.

Dò xét xung quanh, chỉ thấy động phủ này bất quá ba trượng, bên trong có một ngọc đài, trên vách động khảm nạm ngọc thạch, lại xếp đặt thành hình dáng phù văn, để cho người giật mình chính là, ngọc đài cùng với ngọc thạch trên vách động, tất cả đều là Thông Minh U Hàn Ngọc, hơn nữa là hàn ngọc thượng phẩm, khó trách ở trong động phủ này hàn khí nặng như vậy.

Ở cửa động phủ có cấm chế, Phương Hành mở ra, để tránh người bên ngoài quấy rầy, sau đó ngồi ở trên ngọc đài, trầm tư một chút, lấy ra một viên Linh Thạch thượng phẩm, ném đến giữa không trung, sau đó cong ngón búng ra, một đạo linh lực phá không, trong chốc lát Linh Thạch đã bị đánh thành phấn, trong đó ẩn chứa linh khí màu tím nhất thời tràn ra.

Nếu ở ngoại giới, linh khí bạo lộ ở trong không trung, tất nhiên sẽ theo gió phiêu tán, nhưng ở trong động phủ này bị hàn khí áp chế, ngưng mà không tán, giống như một Tử Long bay ở giữa không trung, Phương Hành vận chuyển linh lực, dẫn động khí lưu, hút tia linh khí kia vào miệng, cảm thấy từng dòng nước ấm từ trong cơ thể bốc lên, ý nghĩ có chút choáng váng.

Bất quá thời điểm cảm giác choáng váng kia vừa mới bay lên, hàn khí xuyên vào trong cơ thể, lập tức thanh tỉnh lại.

- Quả nhiên hữu hiệu...

Phương Hành đại hỉ, lần nữa lấy ra hai viên Linh Thạch đánh nát, hút linh khí vào.

Linh khí là lực lượng bổn nguyên, nếu như ở bên ngoài, một khi Linh Thạch bị đánh nát, linh khí sẽ lập tức tràn ở giữa thiên địa, mặc dù có bí pháp phong tỏa, nhưng tính chất của linh khí đặc biệt, sẽ đưa tới Tà Linh nhìn trộm, nếu như tích góp linh khí nhiều, thậm chí sẽ dẫn phát Thiên Địa cảm ứng, rơi xuống Thiên Lôi, bởi vậy ở bên ngoài, tu sĩ chỉ có thể làm từng bước, hấp thu từng tia.

Nhưng Băng Âm Cung phát hiện Ngọc mạch kỳ lạ, lại có vô số loại thần dị, ở trong Ngộ Đạo Viện bế quan, đánh nát Linh Thạch, hàn khí áp chế, linh khí sẽ tụ mà không tán, mà hàn khí ở nơi đây lại có tác dụng khư tà thủ chính, vạn tà bất xâm, tự nhiên sẽ không lo lắng trêu chọc đến Tà Linh, năm vị Kim Đan lão tổ lại ở xung quanh bày ra đại trận, ngăn cách Thiên Địa, ngay cả Thiên Lôi cũng sẽ không rơi xuống, khiến cho người tu luyện có được khả năng tăng lên nhanh chóng.

Đương nhiên, quá trình này sẽ tiêu hao hàn khí trong Thông Minh U Hàn Ngọc, mất đi hàn khí, Thông Minh U Hàn Ngọc sẽ biến thành một loại ngọc thạch bình thường nhất, cho nên cơ hội ở chỗ này bế quan có thể nói cực kỳ khó được, thiên kiêu tiến vào trong Đại Tuyết Sơn, mỗi người đều có một cơ hội tiến vào bế quan, nhưng không có người cam lòng dùng cơ hội này chỉ để tăng lên tu vi.

Mà nguyên nhân chủ yếu để Kim Đan Ngũ Tổ thiết lập nơi đây, cũng không phải để cho các thiên kiêu tăng tu vi, mà vì ba mục đích khác.

Một là mượn nơi này đặc dị, giúp các thiên kiêu tẩy luyện linh khí, căn cơ chắc chắn, tu vi Linh Động cảnh tầng chín giống nhau, linh khí tinh luyện, thực lực tự nhiên sẽ càng mạnh, thứ hai là để cho người Trúc Cơ, nơi đây có hàn khí trấn thủ, ở đây phá cảnh có thể tăng lên ba thành, thứ ba là muốn mượn lực lượng khư tà thủ chính ở nơi đây, giúp người tìm hiểu pháp môn, để tránh tẩu hỏa nhập ma.

Đi vào nơi này đơn thuần là vì tăng tu vi, đại khái cũng chỉ có Phương Hành.

Trước là một viên, sau đó hai viên, lại bốn viên...

Đến cuối cùng, Phương Hành dương tay ném lên hơn mười viên Linh Thạch cực phẩm, dùng linh lực đánh nát, khiến cho linh lực rải ở trên không trung, sau đó miệng lớn phun ra nuốt vào, ở trong thạch thất trở nên tử khí mịt mờ, linh tính bức người, giống như tiên cảnh.

Loại trực tiếp phun ra nuốt vào linh khí này là cực kỳ nguy hiểm, giống như người bình thường uống rượu, hắn lại trực tiếp uống tinh chất rượu, dễ mất đi thần trí, làm cho linh khí tán tràn, chỉ có điều Phương Hành tu luyện pháp môn Luyện Tinh Hóa Khí, đã thích ứng thân thể thủy chung ở vào một loại trạng thái linh khí đầy đủ, nói cách khác "tửu lượng" của hắn rất mạnh, hơn nữa ở dưới Thông Minh U Hàn Ngọc trấn thủ, có thể bảo trì thanh tỉnh, đâu vào đấy nhét linh khí vào kinh mạch, quy về Đạo Cơ...

Đạo Cơ sát khí cuồn cuộn, ở trong động phủ trải rộng Thông Minh U Hàn Ngọc, sát khí rõ ràng bị áp chế đi không ít, linh khí bị Đạo Cơ nhét vào, cũng khiến cho Đạo Cơ tích góp linh khí càng lúc càng nồng đậm, nếu như ở bên ngoài tu luyện, lúc này sát khí cũng sẽ theo linh khí trong Đạo Cơ gia tăng mà gia tăng, nhưng ở chỗ này, lại cơ hồ không có hóa lớn quá biến, gia tăng cực kỳ chậm chạp.

Thời gian dần trôi qua, một ngày, hai ngày, ba ngày qua đi...

Đến ngày thứ bảy, Phương Hành sớm chuẩn bị hơn năm trăm viên Linh Thạch cực phẩm đã tiêu hao không sai biệt lắm, linh khí trong cơ thể đạt đến một hàm lượng kinh người, trong thức hải, chung quanh Đạo Tháp, linh khí tràn ngập, phảng phất như khắp nơi tràn đầy sương mù, tràn ngập toàn bộ không gian, có sinh mạng gào thét, huyễn hóa ra đủ loại cảnh tượng huyền diệu.

- Đã đến lúc đột phá...

Hai mắt Phương Hành khép hờ, tinh tế cảm ứng thức hải biến hóa, sau đó hạ quyết định, thần niệm như cây roi, vung quét ở trong thức hải, tất cả sương mù màu tím đều ngưng qua, tụ ở trên Đạo Tháp, loáng thoáng tạo thành tầng Đạo Tháp thứ hai, sau đó thần thức của Phương Hành điên cuồng vận chuyển, hóa thành lực lượng vô hình đè ép linh khí kia lại.

- Tam Muội Chân Hỏa, lên!

Phương Hành tâm niệm khẽ động, trong Đạo Tháp xuất hiện Tam Muội Chân Hỏa, đốt tới tầng Đạo Tháp thứ hai do linh khí ngưng tụ thành, giống như lửa mạnh luyện chân kim, luyện ra chút tạp chất còn sót lại. Sau đó linh khí vô hình hóa thành Đạo Tháp, giống như tầng Đạo Tháp thứ nhất, từ không sinh có, luyện khí trúc cơ.

Thật lâu sau, trong động phủ tràn ngập tử khí đột nhiên vang lên một tiếng thét to, khí tức kéo dài, tiếng kêu qua đi, tử khí trong phòng giống như bị một vòng xoáy cuốn đi, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được lao về một tâm điểm, theo tử khí biến mất, thân ảnh của Phương Hành cũng lần nữa hiển lộ ra, ngồi xếp bằng ở trên ngọc đài, mi tâm lấp lóe tử sắc, thật lâu không tiêu tan.

Chỉ có điều trong tử sắc, lại ẩn chứa một chút hắc khí.

Hai loại màu sắc, thoạt nhìn giống như dây dưa, đã tranh đấu, rồi lại đồng nguyên nhất thể.

- Ai, vốn định ở thời điểm xây tầng Đạo Cơ thứ hai, có thể mượn hàn khí triệt để áp chế Sát Linh, không nghĩ tới vẫn bị nó trộm đi một phần lực lượng, vương bát đản này làm sao lại khó chơi như vậy, quá đáng ghét…

Phương Hành mở mắt ra, tức giận mắng.

Lại nhất thời không lưu ý, Sát Linh kỳ thật cùng hắn đồng nguyên, mắng Sát Linh cũng chẳng khác gì là mắng mình.

Bất quá lúc này hắn xác thực rất tức giận, Sát Linh làm bẩn Đạo Cơ của hắn, có thể mượn lực lượng Đạo Cơ phát triển, vốn tưởng ở trong Ngộ Đạo Viện đột phá tầng hai, có thể áp chế Sát Linh, kết thành tầng Đạo Cơ thứ hai tinh khiết, lại không nghĩ tới, lúc đầu Sát Linh xác thực bị áp chế, nhưng thời điểm hắn kết thành tầng Đạo Cơ thứ hai, sát khí cuồn cuộn vẫn tràn ra khắp nơi, thoạt nhìn giống như nước chảy thành sông, làm cho hắn đang đắc ý biết mình tính sai.

Đến lúc này, hắn không thừa nhận cũng không được, lúc trước Đại Bằng Tà Vương phân tích rất đúng, tầng Đạo Cơ thứ nhất chính là bổn nguyên, Đạo Cơ phía sau đều là do nó kéo dài tới, tầng Đạo Cơ thứ nhất bị làm bẩn, Đạo Cơ phía sau cũng đừng mong thoát khỏi.

Tức giận một hồi, Phương Hành mới yên tĩnh lại, bây giờ chỉ có thể gửi hi vọng tới pháp môn của Vạn La lão quái.

Cũng không biết lão nhân này dốc sức liều mạng nghiên cứu pháp môn, đến cùng có huyền diệu gì. Sát Linh này đã kết nối với Đạo Cơ của mình, cùng sinh cùng tử, thành tai hoạ ngầm lớn nhất rồi...

- Hiện tại ly khai sao? Tựa hồ còn kém ba ngày mới đến thời gian, đi ra ngoài quá đáng tiếc...

Phương Hành suy nghĩ, cơ hội khó được, hắn cũng không muốn xuất quan sớm.

Nơi này có Thông Minh U Hàn Ngọc khư tà thủ chính, là cơ hội tốt để người tu luyện ngộ đạo, đi ra ngoài quả thực là thiên đại lãng phí, Phương Hành nghĩ làm sao lợi dụng ba ngày cuối cùng, cẩn thận suy nghĩ một chút, tựa hồ dùng để tu luyện Thập Vạn Bát Thiên Kiếm có chút không đáng khi, dù sao tu luyện pháp quyết này, có Đại Bằng Tà Vương chỉ điểm, ngoại giới hay ở đây khác biệt đều không lớn.

Mà những công pháp khác của mình, lộn xộn lung tung cũng có chút ít, nhưng tựa hồ không có cái gì đáng giá tìm hiểu tỉ mỉ...

- A, đúng rồi, ngày đó kinh văn ta vẫn cảm thấy tối nghĩa khó hiểu, sao không tìm hiểu thử xem?

Phương Hành nghĩ lại một hồi, đột nhiên trong đầu lóe lên linh quang, vội vàng từ trong Động Thiên Giới Chỉ buộc ở sau ót, lấy ra một ngọc giản, ánh mắt ngưng trọng...

Cái ngọc giản này, đúng là lúc trước hắn từ trong Thanh Khâu Phần Tiên Điện lấy được Thái Thượng Cảm Ứng Kinh.

Chương 240: Thái Thượng Cảm Ứng Kinh

Lúc ấy Thái Thượng Cảm Ứng Kinh và Thanh Hồ Quỷ Diện cùng đặt ở trên vương tọa, thời gian Phương Hành lấy được đã không tính ngắn, lúc ở Âm Ngục Uyên cũng lật xem qua mấy lần, nhưng càng xem càng cảm giác nghi hoặc khó hiểu.

Kinh văn này rất kỳ lạ, huyền ảo không lưu loát, lại giống như ẩn chứa chí lý, lúc đầu Phương Hành ở trong Âm Ngục Uyên, tuy mượn nhờ Âm Dương Thần Ma Giám, xem hiểu toàn bộ tiên văn, nhưng ý tứ sâu xa lại hoàn toàn khó có thể minh bạch, loại cảm giác này, giống như khi hắn còn bé nhìn xem tuyển tập thi văn của Cửu thúc thúc, từng chữ đều nhận ra, nhưng không hiểu hàm ý trong đó.

Cũng chính bởi vì ba phen mấy bận tìm hiểu không thấu đáo, Phương Hành liền bỏ đấy, chuẩn bị tìm cơ hội khác lại tìm hiểu.

Đến lúc này, ở trong Ngộ Đạo Viện do Kim Đan Ngũ lão bố trí để các thiên kiêu Sở Vực tìm hiểu, Phương Hành lại đột nhiên nghĩ tới, địa phương khác tìm hiểu không thấu triệt, lúc này có lẽ có thể, dù sao cũng còn ba ngày, không lợi dụng sẽ uổng phí.

Nhìn kinh văn trong ngọc giản, Phương Hành vẫn cảm giác có chút đầu váng mắt hoa, dù rất quyết tâm, nhưng nhìn những kinh văn kỳ quái kia, vẫn không cách nào lý giải hàm nghĩa của nó, càng đọc càng nghi hoặc, trong cơn tức giận, tiện tay ném ngọc giản đến một bên, mình thì nằm ở trên ngọc đài, nhìn trần nhà ngơ ngác uống rượu.

Hắn coi như rất kiên trì rồi, dù kinh văn này lại cổ quái, cũng ghi nhớ từng chữ từng chữ, khắc sâu trong óc, chỉ là vẫn không cách nào lý giải hàm nghĩa, càng không cần nói đến tu luyện, mặc dù ở trong Ngộ Đạo Viện, hàn khí đầy trời cũng chỉ có thể áp chế tạp niệm, để hắn nhớ kinh văn càng rõ ràng mà thôi, đối với làm sao tìm hiểu, thì không có một chút đầu mối.

- Chẳng lẽ ta thật không có thiên phú tu luyện những đồ vật cao thâm này?

Phương Hành uống rượu, thở dài suy tư. Hắn ngược lại không có sốt ruột đi ra ngoài, khó khăn lắm mới tiến vào một động phủ huyền ảo như vậy, dù ở trong này ngủ đủ ba ngày, cũng quyết không đi ra, không thể chịu thiệt nha?

Ôm loại ý nghĩ này, Phương Hành ung dung uống rượu, cũng không vận chuyển huyền pháp luyện hóa, thời gian dần trôi qua men rượu dâng lên, lại thật ngủ say.

- Hồng mông đạo quả, vũ trụ phiếu miểu...

Bởi vì một mực suy nghĩ, nên sau khi Phương Hành ngủ, trong lúc vô tình, kinh văn của Thái Thượng Cảm Ứng Kinh không ngừng quanh quẩn ở trong óc, thời gian dần trôi qua lại có phát sinh kỳ diệu, trong coi u minh, thần niệm của Phương Hành bị kinh văn dẫn dắt, bắt đầu có biến hóa kỳ diệu. Linh lực vận chuyển, thần thức biến hóa, cả người giống như lâm vào trong quái mộng.

Rét lạnh...

Đây là cảm thụ đầu tiên của Phương Hành.

Lúc này hắn giống như biến trở về thời điểm hài nhi, một mình gian nan ở trong băng thiên tuyết địa bò về phía trước.

Gió lạnh như đao, róc xương lóc thịt, đãng gân tẩy tủy, băng huyết đâm da.

Phương Hành lạnh đến muốn cắn răng, nhưng lúc này hắn ngay cả hàm răng cũng không có, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ...

Thiên địa bao la bát ngát, băng tuyết trắng xóa, chẳng có hi vọng, chỉ có sát cơ.

Không biết qua bao lâu, rét lạnh khiến cho Phương Hành đang ngủ ở trong động phủ, trên người bao bọc một tầng sương lạnh, nắm đấm siết đến khanh khách rung động, nổi gân xanh, đối kháng lấy phong tuyết đầy trời ở trong mộng.

Không ngừng bò, dù mỗi khi leo lên một bước, sẽ bị gió tuyết thổi trượt về phía sau ba bước, nhưng vẫn đang không ngừng bò...

Nhưng dũng khí dốc sức liều mạng muốn sống kia, cuối cùng không cải biến được kết cục bị chết cóng.

Một tượng băng xuất hiện ở trong trời tuyết, hài nhi phẫn nộ bị đóng băng ở trong hàn ngọc, trợn mắt trừng trừng, như muốn quát thiên.

Không biết qua bao lâu, tràng cảnh lại biến đổi, Phương Hành tiến vào một chiến trường.

Đại địa rạn nứt, trời giáng lôi hỏa, khắp nơi hóa thành chiến trường cháy khô, chiến hỏa hủy diệt đại địa, đảo loạn phong vân, vô số thiên kiêu vẫn lạc, vô số cường giả hung hãn tử chiến, cường địch phóng tới giống như tinh vũ, mà Phương Hành tựa hồ hóa thành một chiến sĩ mặc thiết giáp, đại chiến với cường địch giống như thủy triều vọt tới, tay nâng đao rơi, máu nhuộm áo giáp...

Chiến trận bên mình đã tan tác, địch nhân ở chung quanh càng tụ càng nhiều, giết không bao giờ hết!

Dù có lực lượng to lớn, lại không thể nghịch thiên cải mệnh.

Thẳng đến cuối cùng, Phương Hành bị vô số địch nhân tuôn tới loạn thương giết chết, phẫn nộ ngửa mặt thét dài...

Hình ảnh lại biến, Phương Hành hóa thân thành một thư sinh đi thi, chí khí tung bay, thoả thuê mãn nguyện, nhưng cuối cùng thi rớt, thất ý quay về, hắn thu thập hành lý quay về cố hương, khổ đọc ba năm lại đến kinh sư, kết quả không khác, lần nữa vô duyên bảng vàng, Phương Hành lại trở về cố hương, tiếp tục khổ đọc, ba năm lại tiếp ba năm, mắt nhìn tóc đen hóa trắng, gia nghiệp tàn lụi...

Trong gió thảm mưa sầu, Phương Hành tóc trắng núp ở trong túp lều mưa dột khóc lớn, sau đó tuyệt vọng tắt thở, hai mắt ảm đạm nhìn nóc nhà, tựa hồ nhớ tới khi còn trẻ hăng hái.

Một một giấc mộng, là một nhân sinh.

Có ngắn như hạ trùng, có lại mấy chục năm phấn đấu, có rực rỡ mạnh mẽ chấm dứt, có cơ khổ mà vong...

Một thanh âm như có như không, giống như thần chung mộ cổ quanh quẩn ở trong đầu Phương Hành: Đạo ở chân thật, đạo không hư nịnh...

- Ân, tại sao có thể có nhiều Tà Linh đến như vậy, chẳng lẽ đại trận ngăn cách Thiên Địa xảy ra vấn đề?

Dưới núi Ngộ Đạo Viện, lão bộc trấn thủ nơi đây đột nhiên mở hai mắt, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn không trung.

Chung quanh Đại Tuyết Sơn, tàn linh không biết từ chỗ nào kéo đến, phảng phất như huỳnh quang hiển hiện, chừng hàng trăm hàng ngàn, giống như mưa sao băng vây quanh Đại Tuyết Sơn, ở trong Đại Tuyết Sơn, hàn khí của Thái Âm Huyền Ngọc lại không thể xua tan chúng, càng có một ít lợi hại, trực tiếp vọt về phía pháp trận ở xung quanh Đại Tuyết Sơn, dù tan thành mây khói cũng không tiếc.

- Nghiệt súc, dám đến Đại Tuyết Sơn quấy nhiễu đệ tử của chúng ta bế quan, muốn hồn phi phách tán sao? Lui cho ta!

Lão bộc quát chói tai, bay lên trên hư không, tay niết pháp trận, một cây sáo trúc tử sắc dạt dào xuất hiện ở trước người hắn, lão bộc cầm lấy, tiếng sáo lập tức vang lên, trong tiếng sáo lại ẩn chứa một loại lực lượng khủng bố, Tà Linh bị tiếng sáo chấn nhiếp, như băng tuyết gặp nước sôi, kêu gào thê thảm, nhao nhao tiêu tán, còn sót lại thì phi độn ra xa...

- Hừ, chỉ là Tà Linh, cũng dám đến Đại Tuyết Sơn quấy nhiễu, tự tìm đường chết!

Lão bộc xua tán Tà Linh, hừ lạnh một tiếng, đi tới kiểm tra pháp trận, thấy pháp trận không việc gì, không khỏi kinh ngạc.

- Pháp trận không tổn hại, vì sao đưa tới nhiều Tà Linh như vậy?

Suy tư một hồi, lão bộc nghĩ mãi mà không rõ, lại lần nữa ngồi trở lại góc núi, trấn thủ Ngộ Đạo Viện.

Mặc dù sự tình quỷ dị, lại không nghiêm trọng lắm, loại địa phương như Ngộ Đạo Viện này, vốn dễ dàng khiến Tà Linh rình mò, dù pháp trận không tổn hại, cũng khó ngăn Tà Linh ở trong tối tăm cảm ứng đến, giống như đạo kiếp, rất khó tránh né, bởi vậy hắn không có hoài nghi gì, dù sao lúc này trong Ngộ Đạo Viện có đến hai người đang Trúc Cơ, có lẽ là đạo kiếp của bọn hắn ảnh hưởng cũng nói không chừng.

- Đạo ở chân thật, đạo không hư nịnh...

Lúc này Phương Hành tỉnh dậy, nỉ non tự nói, chỉ cảm thấy nhức đầu, giống như say rượu.

Đây là một loại cảm giác đã lâu chưa gặp, sau khi đạp vào con đường tu hành, thể phách của hắn càng cường tráng, đã vô duyên với loại cảm giác này.

Trong đầu còn có thanh âm giống như chuông lớn ông ông quanh quẩn, thật lâu không dứt.

- Móa nó, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Phương Hành xoa đầu, chậm rãi ngồi dậy, cảm giác sự tình có chút không đúng, bình tĩnh ngồi xuống, bắt đầu cẩn thận xem xét thân thể của mình, chuyện vừa rồi quá quỷ dị, một giấc thiếp đi, vô số quái mộng kỳ dị, cảm giác tuyệt vọng, thân thể khốn cùng vô lực, đau đầu muốn nứt… để cho hắn hoài nghi mình cưỡng ép tu luyện Thái Thượng Cảm

Ứng Kinh xảy ra vấn đề.

- Ân? Không đúng... Không đúng...

Sau khi dò xét, Phương Hành phát hiện thân thể của mình vấn đề không lớn, chỉ là linh lực tiêu hao quá lớn, phảng phất như trải qua một phen đại chiến, nghỉ ngơi một thời gian ngắn, bổ sung linh lực liền không có vấn đề, nhưng thần trí của hắn lại có chút không đúng...

Trong lúc vô hình, thần thức lại cường đại hơn rất nhiều, phảng phất như cất cao thêm một đoạn!

- Ta xây Đạo Cơ tầng hai, thần thức đề cao là khẳng định, nhưng tựa hồ không nên tăng lên nhiều như vậy...

Phương Hành chắt lưỡi, thần thức lan tràn ra, trong chốc lát phát hiện, trước kia chỉ có thể nhìn phương viên mười trượng, hôm nay bất ngờ tăng lên tới hơn hai mươi trượng, xa hơn dự liệu ba bốn trượng!

Sắc mặt hắn trang nghiêm, lại kiểm tra thân thể của mình biến hóa, phát hiện xác thực không có tai hoạ ngầm, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, âm thầm rơi vào trầm tư:

- Hẳn là sau khi ta ngủ, trong lúc vô ý lại xúc động Thái Thượng Cảm Ứng Thiên? Trong quái mộng vô tận kia, để cho ta phân không rõ thật giả, trải qua sinh tử muôn màu, trong tuyệt vọng, vậy mà ân cần săn sóc thần thức...

- Ta sát, cái phá kinh này, căn bản là kiếm đi nhập đề, dùng quái pháp luyện thần thức a...

Phương Hành đoán được đại thể nguyên nhân, trong nội tâm chấn kinh, thật lâu không thể bình tĩnh.

Chương 241: Thần thức phá cấm

Linh lực Đạo Cơ và thần thức, chính là hai loại thủ đoạn mạnh mẽ của Linh Động cảnh sau khi thành công Trúc Cơ.

Linh lực Đạo Cơ, chính là bản nguyên của lực lượng, linh khí kết thành Đạo Cơ, thi triển ra linh lực càng mạnh hơn nữa, vận chuyển nhanh hơn, tu sĩ Trúc Cơ cảnh thường thường có lực lượng nghiền áp Linh Động cảnh, là bởi vì dù Linh Động cảnh lại thiên tài, thì ở trên lực lượng bổn nguyên cũng có khác biệt về chất với tu sĩ Trúc Cơ, giống như nham thạch lại kiên, cũng không ngưng thực bằng sắt.

Mà thần thức, thì là sau khi Trúc Cơ, Chân Linh được ân cần săn sóc, sinh ra lục thức ngoài ngũ thức, có được nhiều loại thần hiệu, có thể dò xét, cũng có thể thúc dục thần thông, tâm niệm vừa động, thần thông hiện ra, là hiệu quả của thần thức.

Bởi vậy ở Trúc Cơ cảnh, tu sĩ muốn tăng lực lượng lên, thường thường là từ linh lực Đạo Cơ và thần thức ra tay, hoặc tăng tu vi lên, kết thành hai tầng Đạo Cơ, lực lượng tự nhiên mạnh hơn một tầng Đạo Cơ rất nhiều, hoặc là dùng bí pháp tẩy luyện Đạo Cơ, từ Đạo Cơ màu xanh đề thăng tới Đạo Cơ màu đỏ, linh lực sẽ tăng cường rất nhiều, mà ngoại trừ pháp môn này, thì chỉ có công pháp tăng lên thần thức.

Pháp môn tăng lên thần thức, ở Tu Hành Giới thì nhiều như sao trên trời, Băng Âm Cung là một truyền thừa cực kỳ chú ý tu luyện thần thức, chú ý "dùng âm dưỡng thần, dùng thần khu pháp", từ Linh Động cảnh bắt đầu, liền dạy môn hạ đệ tử tu âm luật, học đàn, ân cần săn sóc tinh thần, một khi Trúc Cơ, lực lượng thần thức thường thường vượt qua tu sĩ cùng cảnh giới rất nhiều.

Mà sau khi Trúc Cơ, Băng Âm Cung càng có rất nhiều pháp môn ân cần săn sóc thần thức, lớn mạnh thần hồn.

Bất quá vô luận là Băng Âm Cung hay pháp môn tu luyện thần thức khác, không có chỗ nào mà không phải dùng "ân cần săn sóc" làm chủ. Cẩn thận từng li từng tí, coi thần thức giống như lúa non, chăm sóc bảo hộ, từng điểm từng điểm cường đại lên. Đây cũng là nhận thức chung khi tu luyện thần thức, dù sao tu sĩ Trúc Cơ cảnh vừa mới xuất hiện thần thức, quá mức nhỏ yếu, phải cẩn thận săn sóc, hơi có chút vấn đề, sẽ vạn kiếp bất phục.

Thế nhưng Phương Hành ở trong lúc vô tình, tìm hiểu Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, thấy được một phương pháp luyện thần thức quái đến kinh người.

Luân phiên ác mộng, ở trong mộng cơ khổ và tuyệt vọng, đương nhiên là do tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Kinh sinh ra huyễn tượng, dùng loại phương pháp thô bạo mà trực quan kia, cứng rắn ở trong từng cơn ác mộng, tăng lên thần thức của Phương Hành, cái hiệu quả này, quả thực vượt qua pháp môn bình thường vô số lần.

Chỉ có điều nguy cơ cũng là có, Phương Hành rất may mắn từ trong ác mộng kịp thời tỉnh lại, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Lúc này hắn đã minh bạch, đầu mình đau muốn nứt, thân thể kiệt sức, kỳ thật là vì thần thức bị hao tổn, phương pháp tu luyện của Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, tuy tăng lên thần thức cực kỳ hữu hiệu, nhưng tăng lên quá nhanh, thần thức bị hao tổn là tất nhiên, đương nhiên đây cũng không phải là một chuyện xấu, chỉ cần thần thức không nứt vỡ, sau khi tu dưỡng một chút, tất nhiên sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Uống mấy ngụm rượu bổ sung linh lực, Phương Hành chậm rãi ngồi dậy, tựa ở trên vách băng.

- Lúc trước ở trong Tiên Điện kia quá quỷ dị, một con rùa già giả thần giả quỷ, nhìn liền biết không phải nơi tốt, từ nơi ấy lấy được pháp môn cũng rất kỳ dị, loại phương pháp tu luyện này, thực con mẹ nó không dễ chịu...

Phương Hành nói thầm, nhưng không có ý định buông tha Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, dù sao mắng quy mắng, nhưng loại pháp môn tu luyện này lại rất hợp tính khí của hắn.

- Ân, Thái Thượng Cảm Ứng Kinh này ở cùng Thanh Hồ Quỷ Diện, có phải có liên hệ gì hay không?

Nghĩ một lát, bỗng nhiên Phương Hành nghĩ tới một khả năng, liền lấy Thanh Hồ Quỷ Diện ra, đợi cho thần thức dần dần khôi phục, cảm giác đau đầu muốn nứt chậm rãi tán đi, thần thức quét qua mặt nạ, rất nhanh thì cảm giác có chút bất đồng, trong thần thức "chứng kiến" mặt nạ không giống mắt thường chứng kiến, trong đó tựa hồ bao vây lấy một tầng hào quang trắng xoá yếu ớt.

Loại hào quang này, giống như một loại cấm chế hoặc pháp trận, phong ấn mặt nạ chân thật.

Mà thần thức của Phương Hành, lại mơ hồ có tác dụng xuyên thấu pháp trận, bất quá loại xuyên thấu này chỉ xông vào một tia thì đã kiệt lực, không cách nào tiến thêm nửa bước, Phương Hành thử vài lần, đành phải thở dài buông tha cho ý nghĩ này, trong nội tâm minh bạch, mình phỏng đoán đúng, chỉ là thần thức còn quá yếu ớt, không đủ để xuyên thấu cấm chế, nhìn xem bí mật bên trong mặt nạ.

- Xem ra cần thần thức cường đại đến trình độ nhất định, mới có thể xuyên qua cấm chế, dòm ngó bí mật bên trong...

Trong lòng Phương Hành hiểu ra, liền ném Thanh Hồ Quỷ Diện tới một bên, không hề xoắn xuýt.

Thần thức chính là lục thức, có thể xuyên thấu cấm chế bình thường, cấm chế và pháp trận nhằm vào Linh Động cảnh, là căn bản không cách nào ngăn trở thần thức của Trúc Cơ cảnh dò xét, bất quá một ít cấm chế cao cấp, lại có thể ngăn cản thần thức dò xét, nhưng giống như mâu và thuẫn của thế tục, không có khả năng có cấm chế trở ngại hết thảy thần thức nhìn trộm.

Chỉ cần thần thức đủ mạnh, thì có thể xuyên thấu bất luận cấm chế gì.

- Cấm chế trên mặt nạ cực kỳ rườm rà, ngay cả Âm Dương Thần Ma Giám cũng xem xét không ra là trình độ gì...

Ngồi một lát, Phương Hành đứng lên, trên mặt mang theo vẻ thăm dò, đưa bàn tay lên vách băng, sau đó thần thức thăm dò vào, bắt đầu thử xuyên thấu vách băng. Các động phủ trong Ngộ Đạo Sơn đều có cấm chế, phòng ngừa các thiên kiêu đang ngộ đạo tinh thần kích động, ảnh hưởng lẫn nhau, bất quá bởi vì đa số thiên kiêu ở Đại Tuyết Sơn là Linh Động cảnh, nên cấm chế không có quá mạnh.

Lúc này Phương Hành lại muốn thử một chút, cấm chế bình thường so sánh với cấm chế trên Thanh Hồ Quỷ Diện thì như thế nào

Thần thức ghé qua vách băng, rất nhanh liền thấy cấm chế cách trở, bất quá Phương Hành suy ngẫm một lát, thúc dục thần thức, vậy mà cực kỳ thoải mái thẩm thấu tới, cái này làm cho Phương Hành có chút kinh ngạc, trong nội tâm minh bạch, xem ra sau khi tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, không chỉ cường độ thần thức của mình được tăng lên, ở phương diện xuyên thấu cấm chế, cũng có ưu thế được trời ưu ái.

Rất nhanh, tràng cảnh ở trong động phủ bên cạnh bị Phương Hành nhìn rõ ràng, bố trí giống như thạch thất của hắn, trống rỗng, không có người, bên trong hàn khí ít hơn nhiều lắm, vì pháp trận chưa mở ra.

- Nhìn bên cạnh xem...

Hành vi nhìn trộm này lại để cho Phương Hành rảnh rỗi đến nhàm chán sinh ra hào hứng, kích động đi tới một thạch bích khác, lúc trước hắn tiến vào nơi đây bế quan, nhớ rõ có ba động phủ có người, lúc ấy không có nghĩ nhiều, lúc này lại muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai to gan như vậy, vậy mà ở trước Phương đại gia tiến vào Ngộ Đạo Sơn bế quan?

Thần thức thăm dò vào động phủ này độ khó tăng lên không ít, ngoại trừ xuyên thấu cấm chế của thạch bích, trong động phủ còn có một cấm chế, tựa hồ là người ở trong động phủ bố trí, xem ra là một người rất cẩn thận, cũng may đạo cấm chế này ở dưới thần thức của Phương Hành dò xét, cũng không kiên trì bao lâu liền bị thẩm thấu vào, nhìn quét cảnh vật bên trong.

Vừa xem xét, hắn lại có chút tức giận mắng thầm:

- Tại sao lại là kim đản và bờ mông cong cong đàn hồi?

Trong thạch thất kia không phải người lạ, mà là hai huynh muội Sở Hoàng Thái Tử và Sở Từ, hai người bọn họ ngồi mặt đối mặt, Sở Từ xếp bằng ở trên một đài sen, dưới đài sen lại có huyết khí màu đỏ sậm bốc lên, thấm vào trong cơ thể nàng, mà Sở Hoàng Thái Tử thì một tay đặt ở trên đài sen, đánh vào trong đài sen từng sợi kim hỏa.

Lúc trước Sở Từ chỉ có tu vi Linh Động cảnh tầng tám, nhưng hôm nay bất ngờ đã trở thành Linh Động cảnh tầng chín, hơn nữa linh khí trong cơ thể nàng, rõ ràng được luyện hóa rất tốt, trở nên cực kỳ tinh thuần, cơ hồ không kém Phương Hành ở Linh Động cảnh quá xa, có thể thấy được đài sen kia có tác dụng tinh luyện linh khí trong cơ thể tu sĩ Linh Động cảnh.

- Thử xem có thể cho bọn hắn chút loạn hay không...

Trong lòng Phương Hành nổi lên ý nghĩ xấu, biết rõ lúc tu luyện không thể bị quấy rầy, lại cố ý muốn quấy rầy thử xem.

Kết quả thử một chút, mới phát hiện không làm được, mặc dù thần thức của mình có tăng lên, nhưng vẫn quá yếu, sau khi xuyên thấu qua hai tầng cấm chế, đã trở nên suy yếu không chịu nổi, nhìn thấy cảnh vật trong động phủ ở bên cạnh đã không dễ, còn muốn dùng thần thức tạo thành ảnh hưởng cho người khác, cái kia quá khó khăn, cái này giống như dùng ánh mắt nhìn người và dùng ánh mắt giết người, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

- Ân?

Sở Hoàng Thái Tử đang vận công, đột nhiên buông tay ra, nhíu mày.

- Hoàng huynh, đã xong sao?

Sở Từ công chúa mở mắt, tựa hồ có chút cố sức, khuôn mặt nhỏ nhắn ẩn hiện huyết khí.

Sở Hoàng Thái Tử tinh tế cảm ứng một lát, lắc đầu nói:

- Có thể là tám ngày nay huynh liên tục vận công, có chút mệt nhọc, vừa rồi tựa hồ cảm thấy có người dùng thần niệm nhìn trộm chúng ta...

Nói đến chỗ này, hắn lại tinh tế cảm ứng thử xem, lại nói:

- Bất quá hẳn là cảm giác của ta bị sai, trong vách băng của Ngộ Đạo Viện có Kim Đan Ngũ Tổ bố trí xuống cấm chế, trong động phủ của chúng ta cũng bày ra cấm chế, phòng ngừa người khác nhìn trộm bí pháp luyện huyết của Vương Đình chúng ta, mặc dù là Trúc Cơ hậu kỳ, chỉ sợ cũng không có năng lực xuyên qua hai cấm chế nhìn trộm chúng ta, còn nếu là Kim Đan cảnh nhìn trộm, thì giống như mây lướt bầu trời, không chút đấu vết, sẽ không bị ta phát hiện!

Sở Hoàng Thái Tử nói rất bình thản, lại làm cho Phương Hành kinh hãi.

- Vương bát đản màu vàng này thật lợi hại, hôm nay thần thức của ta cường đại đến ngay cả mình cũng sợ, lại thiếu chút nữa bị hắn phát hiện...

Chương 242: Lạc Tuyết Cốc thí luyện

- Hoàng huynh, chúng ta... chúng ta có thể nghỉ ngơi... Nghỉ ngơi một lát không?

Sở Từ có chút cố sức hỏi, tựa hồ cực kỳ thống khổ.

Sở Hoàng Thái Tử thản nhiên nói:

- Tiếp tục đi, Luyện Huyết Cửu Biến, hôm nay còn thừa một lần cuối cùng, không thể thất bại trong gang tấc...

Sở Từ công chúa cắn môi, rung giọng nói:

- Nhưng hiện tại muội... sắp không nhịn được...

Sở Hoàng Thái Tử lạnh lùng nhìn nàng một cái, quát lạnh nói:

- Không có tiền đồ, chút thống khổ ấy cũng không chịu nổi sao? Luyện Huyết Long Liên Đài của Vương Đình, người bình thường có thể hưởng dụng sao? Muội đã có cơ hội này, lại không biết quý trọng? Hôm nay cách thời gian muội và nha đầu đến từ Bột Hải quốc kia tranh đoạt Long Huyền Tranh chỉ còn hai ngày, đến lúc đó nếu như muội thua, chẳng phải làm mất mặt mũi Vương Đình ta?

Phương Hành nghe xong lời này, tâm tư muốn mạnh mẽ giở trò phai nhạt xuống, quyết ý nghe một chút.

Liên quan tới Ứng Xảo Xảo, hắn phải lưu ý thử xem.

Sở Hoàng Thái Tử lại không nói nữa, trực tiếp đưa tay đặt ở trên đài sen, cưỡng ép giúp Sở Từ tinh luyện linh khí, mà Sở Từ cũng chỉ có thể cắn răng nhịn xuống, quá trình luyện hóa giằng co thật lâu, thần thức của Phương Hành cũng không lâu lắm liền phai nhạt, không cách nào dò xét nữa, đành phải rụt trở về, ân cần săn sóc chốc lát, thần thức lại dò xét tới, như thế liên tục, rốt cục đợi đến lúc luyện huyết chấm dứt.

Sở Từ công chúa ngồi xếp bằng ở trên đài sen, khí huyết bành phái, linh khí như tơ, ánh mắt có chút nhắm lại, trong không khí quanh người ẩn ẩn có Long Ảnh hư ảo chạy một vòng, sau đó mới biến mất ở trong cơ thể nàng, cực kỳ kinh người.

- Luyện huyết đã hoàn thành, nếu muội thành công Trúc Cơ, kém cỏi nhất cũng sẽ kết thành Đạo Cơ không tỳ vết. Hơn nữa ít nhất có một thành khả năng kết thành Đạo Cơ màu vàng. Chỉ có điều trước khi nghênh đón cơ duyên kia, muội vẫn nên duy trì tu vi Linh Động cảnh!

Sở Hoàng Thái Tử thản nhiên nói:

- Hơn nữa muội phải cướp Long Huyền Tranh đến tay, có nó, Vương Đình ta sẽ có thêm một trợ lực, có thể khinh thường Sở Vực...

Sở Từ nhẹ gật đầu nói:

- Hoàng huynh yên tâm, muội nhất định sẽ không để cho hoàng huynh thất vọng!

Sở Hoàng Thái Tử khẽ gật đầu, cong ngón búng ra, lại có một giọt kim huyết lăng không bay ra ngoài, rơi vào mi tâm Sở Từ, hóa thành một Long Văn màu vàng trông rất sống động, nửa ẩn nửa hiện, cực kỳ thần dị, giống như một kim nhãn.

- Hoàng huynh, đây là...

Sở Từ cảm thấy giọt kim huyết kia thần dị, kinh ngạc hỏi.

Sở Hoàng Thái Tử thản nhiên nói:

- Muội sắp cùng dã nha đầu ở Bột Hải quốc tranh đoạt Long Huyền Tranh, quy củ đã định ra, lão tổ vừa mới đưa tin cho ta. Sẽ đặt hai người các ngươi vào sơn cốc trong Lạc tuyết phong, lần này Vương Đình chúng ta lấy ra mười viên Long Huyết Thánh Đan quý hiếm đến cực điểm cho Hồ Cầm, đổi lấy cơ hội để muội và dã nha đầu kia cạnh tranh công bình, Hồ Cầm Lão Nhân cũng hào phóng, không có tàng tư Long Huyết Đan, mà đều lấy ra, giấu ở trong sơn cốc...

- Sau khi nhập cốc, muội và dã nha đầu kia bằng bổn sự tìm kiếm, ai tìm được Long Huyết Đan, viên thuốc này sẽ quy người đó, đợi cho thí luyện chấm dứt, ai tìm được Long Huyết Đan càng nhiều, người đó có thể kế thừa Long Huyền Tranh, về phần người thất bại, Long Huyết Đan trong tay là đền bù tổn thất, lúc này đây, ta cho muội một giọt Đạo Cơ chân huyết, có thể để muội ở trong vòng 3 ngày, có năng lực cảm ứng được Long khí ở trong Long Huyết Đan, ta muốn muội lấy sạch mười viên Long Huyết Đan kia, không thể lưu cho người khác!

- Mười viên?

Sở Từ công chúa nao nao, nghĩ thầm nếu

mình lấy được tất cả Long Huyết Đan, chẳng phải sau khi mình kế thừa Long Huyền Tranh, tiểu sư muội ở Bột Hải quốc mất đi hết thảy, ngay cả một viên Long Huyết Đan đền bù tổn thất cũng không có?

Tựa hồ Sở Hoàng Thái Tử nhìn thấu tâm tư của nàng, lạnh lùng nói:

- Long Huyết Thánh Đan là dùng tinh huyết của Chân Long luyện chế, có hiệu quả tẩy tủy luyện cốt, đối với Trúc Cơ cảnh cũng có giá trị liên thành, cực kỳ trân quý. Ngay cả Sở Vương Đình chúng ta, cũng chỉ có hai mươi mốt viên mà thôi, đan dược quý trọng như vậy, toàn bộ cho muội cũng xem như lãng phí, muội còn muốn chia cho người khác?

Sở Từ công chúa không dám phản bác, đành phải yên lặng cúi đầu nói:

- Hoàng huynh, ta nhớ kỹ rồi!

Sở Hoàng Thái Tử nhẹ gật đầu, đứng dậy, dẫn theo Sở Từ công chúa đi ra ngoài động phủ, giá kim vân rời đi.

Mà Phương Hành cũng vội vàng thu hồi thần thức, thầm nghĩ:

- Vương bát đản này thật vô sỉ, luôn miệng nói quy củ, lại lặng lẽ thiên vị muội muội mình, nha đầu kia không phải nhất định phải thua sao?

Càng nghĩ càng giận, cũng không ở lại trong động phủ, phá quan ly khai, đi theo kim vân.

Mà lúc này ở trước một sơn cốc, Hồ Cầm Lão Nhân áo xám búi tóc và Sở Thái Thượng mặc áo bào màu vàng đang ngồi xếp bằng ở trên một sườn núi, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, không giống như ở nhân gian.

Mà Ứng Xảo Xảo người mặc váy đỏ, đứng thẳng ở dưới tuyết phong.

Lúc này sắc mặt nàng thoạt nhìn trắng nõn không tỳ vết, thương thế thoạt nhìn đã khỏi hẳn, tu vi tăng trưởng không ít.

Sở Thái Thượng nhìn phương hướng Ngộ Đạo Viện, thấy kim quang ẩn ẩn, không khỏi nói:

- Huynh muội bọn họ đã tới, Hồ Cầm đạo hữu, lúc này đây thí luyện ngươi không nên quỵt nợ, nếu tiểu bối của ta thắng trận này, là đệ tử thứ tư của ngươi, ngươi phải chuyên tâm dạy bảo mới được!

Hồ Cầm Lão Nhân bình thản nói:

- Nếu như Sở Từ thật bái vào môn hạ của lão hủ, cũng chỉ là tiểu sư muội xếp hạng thứ năm!

Sở Thái Thượng nao nao nói:

- Nhưng Cchúng ta đã nói...

Hồ Cầm cười nói:

- Chỉ nói nếu Sở Từ có thể thắng trận này, lão phu truyền Long Huyền Tranh cho nàng mà thôi, lại không hề nói để nàng bái vào môn hạ của ta, lão phu đã quyết định, mặc kệ Ứng Xảo Xảo có kế thừa Long Huyền Tranh hay không, lão phu cũng sẽ thu nàng làm đệ tử, dù sao nếu nàng thua thí luyện, chỉ có thể nói lão phu dạy bảo không tốt, không thể bởi vì nàng thua một trận thí luyện, liền trục xuất nàng ra sư môn, thu một đệ tử khác thế thân nàng? Cách làm kia quá không có đạo lý!

Tuy khẩu khí bình thản, nhưng lời nói lại chém đinh chặt sắt, không hề có chỗ trống thương lượng.

Sở Thái Thượng ngẩn ngơ, cười khổ nói:

- Mà thôi, tính nết của ngươi vẫn vậy, nếu như thế, vậy để tiểu bối của ta làm đệ tử thứ năm của ngươi đi, bất quá, ngươi đã thu nha đầu kia làm đệ tử thứ tư, nếu Long Huyền Tranh cuối cùng rơi vào tay Từ Nhi, ta cũng sẽ không để nha đầu kia tay không quay về, lần này ta đã mang đến tam đại Huyền khí của Vương Đình, có thể để nàng chọn lựa một kiện!

Hồ Cầm Lão Nhân thản nhiên nói:

- Cái này thì không cần, hai hậu bối còn không biết ai thắng ai thua nha!

Sở Thái Thượng cười cười không nói, hắn cũng biết lần này mình động chút ít thủ đoạn, để hậu bối của mình có cơ hội tranh đoạt Long Huyền Tranh, tuy Hồ Cầm Lão Nhân đáp ứng, nhưng cảm thấy lại có chút không vui, chỉ có điều hắn không có lựa chọn khác. Long Huyền Tranh quan hệ trọng đại, Vương Đình là nhất định sẽ không bỏ qua, dù trả giá lại lớn cũng phải đoạt tới tay.

Sở Hoàng Thái Tử mang Sở Từ công chúa ngự mây bay đến, ở bên ngoài ba dặm hạ xuống, dẫn Sở Từ đi tới trước tuyết sơn, trước hành lễ với Hồ Cầm Lão Nhân, lại thi lễ với Sở Thái Thượng, lễ tiết cẩn thận đến không thể bắt bẻ, có thể thấy được lúc trước Phương Hành quát mắng một trận, quả thật để hắn ăn một bài học. Hôm nay làm việc, tựa như mây trôi nước chảy, cẩn thận tỉ mỉ, không còn có nửa phần sai lầm.

- Đi thôi! Nỗ lực hết sức là được!

Hồ Cầm Lão Nhân mở miệng, thanh âm nhàn nhạt, truyền về phía Ứng Xảo Xảo đứng ở dưới tuyết phong.

Ứng Xảo Xảo gật đầu, quay người nhìn Hồ Cầm Lão Nhân thi lễ một cái, lấy hết dũng khí đi thẳng về phía trước.

Thời điểm cùng Sở Từ một trước một sau đi về phía Lạc Tuyết Cốc, trên mặt Ứng Xảo Xảo xuất hiện một tia cương nghị hiếm thấy, nàng nhìn thoáng qua phương hướng Vạn La Viện, sau đó âm thầm gật đầu, nắm chặt tay nhỏ của mình.

- Trong sơn cốc có mười viên Long Huyết Thánh Đan, các ngươi ai tìm được càng nhiều, viên thuốc này các ngươi không cần trả lại cho Thái Thượng trưởng lão, tự mình thu lấy sử dụng, Long Huyết Thánh Đan mỗi một viên đều giá trị liên thành, coi như là tài nguyên Đại Tuyết Sơn cho các ngươi!

Lão bộc đứng ở miệng cốc nhìn hai nữ hài, nói rõ quy củ, liền đứng qua một bên, để các nàng nhập cốc.

Hai thân ảnh một đỏ một vàng, hóa thành hai đạo lưu quang vọt vào Lạc Tuyết Cốc.

Pháp trận phong bế, thẳng đến khi hai người bọn họ đi ra Lạc Tuyết Cốc, Long Huyền Tranh quy về ai, mới sẽ mở ra lần nữa.

Huyền khí cực phẩm phẩm chất còn cao hơn Kinh Hoàng Cầm, cơ duyên một bước lên trời, cuối cùng cũng có quyền sở hữu.

Sở Thái Thượng nhìn thoáng qua, Sở Hoàng Thái Tử ngồi xếp bằng ở trên ngọc đài, hai mắt khép hờ, tựa hồ thờ ơ.

Thấy biểu lộ của hắn, Sở Thái Thượng yên lòng.

Không hề nghi ngờ, bên bọn hắn trợ giúp Sở Từ tăng tu vi, bên Hồ Cầm Lão Nhân cũng không nhàn rỗi, tu vi của Ứng Xảo Xảo rõ ràng đã đạt đến Linh Động cảnh tầng chín đỉnh phong, hơn nữa khí chất tinh thần, đã xảy ra hóa lớn cực biến, thực lực chắc hẳn cũng tăng mạnh, nhưng mình đã căn dặn Sở Hoàng Thái Tử, Sở Thái Thượng tin tưởng việc này không sơ hở tý nào.

Sở Vương Đình đối với kiện Huyền khí cực phẩm kia là nhất định phải lấy được, tin tưởng Hồ Cầm Lão Nhân đã làm tốt chuẩn bị giao Long Huyền Tranh cho Sở Vương Đình, về phần đệ tử thứ tư của đối phương, cùng lắm thì ban thưởng một kiện Huyền khí khác là được.

Cũng ngay thời điểm hai nữ hài tiến vào Lạc Tuyết Cốc, Phương Hành đi tới một bên khác của sơn cốc, cẩn thận đánh giá bốn phía nói:

- Toàn bộ đều bị pháp trận bao phủ, lão Tà, ta báo cho ngươi tám môn vị của pháp trận, ngươi suy tính xem con đường nào đi vào an toàn, nhất định phải cẩn thận, không thể để hai Kim Đan cảnh kia cảm ứng được, nếu như xảy ra sự tình, ta sẽ ném ngươi vào nhà xí...

- Thối tiểu quỷ, nói chuyện không thể khách khí một chút sao? Dù gì lão phu cũng là Kim Đan cảnh...

Đại Bằng Tà Vương không hài lòng bĩu môi trách móc.

Phương Hành nói:

- Một tàn hồn của Kim Đan Yêu Vương mà thôi, ăn của ta uống của ta, mắng vài câu còn không được sao?

- Hừ, tiểu quỷ ngươi quá vô lễ, lão phu không giúp ngươi, tự mình suy tính đi!

Đại Bằng Tà Vương thở phì phì, đã chịu đủ tiểu quỷ này nô dịch rồi.

- Ôi, lão Tà đại gia, đừng buồn bực, ngoan một chút...

- Ngoan cái rắm, coi lão phu là tôn tử của ngươi sao? Nói chút lời dễ nghe!

- Được được được, ta là tôn tử của ngươi còn không được sao? Lại nói Kim Đan khác bố trí xuống pháp trận, ngươi tự xưng hoành hành

Yêu tộc có thể phá được hay không? Trước kia thổi ngưu bức như vậy, đừng ở lúc này xì hơi nhá...

- Thối tiểu quỷ, dám khinh thường ta? Đầu tiên nói trước, chỉ phụ trách giúp ngươi ra vào, nếu như gây ra chuyện gì, lão phu sẽ không lộ diện!

Chương 243: Tiểu Cửu ca ca

Trong Lạc Tuyết Cốc, thân hình của Ứng Xảo Xảo nhẹ nhàng như hồ điệp, trên đỉnh đầu hiển hóa Ứng Long Yêu Linh càng chân thật, càng có linh tính, hơi cảm ứng, đã nhận ra phía trước sơn cốc có một tia khí tức như có như không làm cho nàng cảm giác thân thiết.

Trong khoảng thời gian này, được Hồ Cầm Lão Nhân truyền thụ bí pháp bất truyền của Băng Âm Cung, ân cần săn sóc tinh thần, dù nàng chưa Trúc Cơ, nhưng lực cảm ứng đã tăng lên mấy lần.

Muốn học bí pháp của Băng Âm Cung, lực cảm ứng thậm chí là sau khi Trúc Cơ sinh ra thần thức, không đủ cường đại là không học được, cho nên lúc này đây bọn họ khảo hạch, là dựa vào năng lực cảm ứng của mình, tìm kiếm mười viên Long Huyết Thánh Đan bị ẩn giấu, Ứng Xảo Xảo đối với cái này rất có lòng tin, Hồ Cầm Lão Nhân nói qua, thiên phú của nàng ở toàn bộ Băng Âm Cung cũng hiếm thấy, không có đạo lý thua công chúa kia.

Rõ ràng cảm ứng được khí tức của Long Huyết Thánh Đan, trong nội tâm Ứng Xảo Xảo vui vẻ, phi tốc lướt đến, rất nhanh liền chứng kiến phía trước có một sơn động, khí tức đúng là từ bên trong truyền ra, trong lòng biết Long Huyết Thánh Đan tất nhiên ở trong động, đang muốn xông vào, lại thấy ở cửa động lóe lên hoàng ảnh, là tiểu công chúa của Sở Vương Đình từ bên trong nhẹ nhàng đi ra.

Ứng Xảo Xảo ngây dại, mình đến đã không chậm, lại ở đằng sau vị tiểu công chúa kia?

- Là ta cảm ứng được trước!

Sở Từ công chúa nhìn Ứng Xảo Xảo cười cười, cũng không có quá nhiều địch ý.

Ứng Xảo Xảo cũng miễn cưỡng cười cười nói:

- Ta đi địa phương khác tìm...

Nói xong lách mình rời đi, đi vào một đỉnh núi, lần nữa toàn bộ tinh thần cảm ứng, rất nhanh tìm được mục tiêu khác.

Chỉ là thời điểm đi tới, Ứng Xảo Xảo ngơ ngác nhìn Sở Từ đang từ trong miệng một con cá lấy ra Long Huyết Thánh Đan, cảm giác rất khó tin tưởng một màn này. Nàng không tin mình liên tục hai lần đều sẽ thua tiểu công chúa kia.

Lúc này các nàng chưa từng đối thoại, chỉ khẽ gật đầu, tách ra hai phương hướng khác nhau lao đi.

- Viên Long Huyết Thánh Đan sau, ta nhất định sẽ không thua...

Ứng Xảo Xảo cắn răng, ra sức thúc dục Ứng Long Yêu Linh, cảm ứng một tia Long khí như có như không kia.

Cuối cùng, nàng xác định phương hướng của viên Long Huyết Thánh Đan thứ ba, hết toàn lực bay vút đi, nhưng khi nàng đi tới dưới một cây cổ thụ, lại chứng kiến Sở Từ lấy đi viên Long Huyết Thánh Đan thứ ba. Sau đó biểu lộ hơi áy náy nhìn nàng cười cười, thu hồi viên Long Huyết Thánh Đan thứ ba.

- Cái này... Điều đó không có khả năng...

Ứng Xảo Xảo ngơ ngác nhìn Sở Từ công chúa, khó có thể tin nói.

Sở Từ công chúa thở dài nói:

- Xin lỗi, lúc này đây thí luyện ngươi nhất định sẽ thua ta!

Ứng Xảo Xảo giật mình, bỗng nhiên nói:

- Ngươi một mực đi theo ta?

Nàng phát hiện, không có khả năng mình lựa chọn viên Long Huyết Thánh Đan nào, Sở Từ công chúa cũng trùng hợp như vậy, cùng mình đồng thời lựa chọn một viên, hơn nữa luôn nhanh hơn mình một bước, giải thích duy nhất là nàng đi theo mình.

- Ta xác thực là đi theo ngươi!

Sở Từ công chúa nhẹ giọng trả lời, cũng không phủ nhận:

- Sau khi ta xác định phương hướng của ngươi, mới sẽ tìm kiếm Long Huyết Thánh Đan, sau đó đuổi ở trước ngươi lấy đi, nhưng cái này không xúc phạm quy củ, trên thực tế, ta đợi ngươi xác định phương hướng của Long Huyết Thánh Đan trước, lại dùng thần niệm cảm ứng, tìm kiếm Long Huyết Đan ngươi chọn, độ khó sẽ cao hơn một chút!

Sắc mặt của Ứng Xảo Xảo càng khó coi:

- Tại sao ngươi phải làm như vậy?

Sở Từ công chúa có chút khó xử, qua nửa ngày mới nói:

- Thực xin lỗi, ta chỉ có thể làm như vậy!

Nàng cũng không có giải thích, nói vì ca ca muốn mình lấy toàn bộ mười viên Long Huyết

Thánh Đan, cho nên nàng mới dùng biện pháp này, đoạt ở trước Ứng Xảo Xảo, lấy đi Long Huyết Thánh Đan. Sau khi Ứng Xảo Xảo xác định phương hướng, còn cần cẩn thận cảm ứng, tìm kiếm ở chung quanh, nhưng nàng có thể dựa vào Long Huyết cảm ứng, nhanh hơn một bước tìm được.

Cũng chỉ có dùng phương pháp này, mới có thể bảo chứng Ứng Xảo Xảo sẽ không cướp đi bất luận một viên Long Huyết Thánh Đan nào.

Thấy biểu lộ của Ứng Xảo Xảo, Sở Từ cảm thấy có chút không đành lòng, nhẹ nhàng lấy ra viên Long Huyết Thánh Đan vừa rồi, đặt ở trên tảng đá, thấp giọng nói:

- Lúc này đây ta không thể nhường ngươi, mỗi một viên Long Huyết Thánh Đan đều phải lấy được, Long Huyền Tranh cũng phải lấy tới tay, thật xin lỗi, viên Long Huyết Thánh Đan này, coi như ta bồi thường ngươi!

Nói xong quay người muốn ly khai.

Ứng Xảo Xảo giật mình, lại bỗng nhiên nói:

- Chúng ta tỷ thí công bình, ta không cần ngươi thương hại!

Sở Từ công chúa ngừng lại, quay đầu nhìn nàng một cái, lắc đầu nói:

- Ngươi tranh không qua ta! Tranh với ta, chỉ biết thua rất thảm, nghe ta, cầm lấy viên Long Huyết Thánh Đan kia ly khai, ngày sau ta sẽ cho ngươi càng nhiều đền bù tổn thất nữa!

Ứng Xảo Xảo cắn môi nói:

- Vì cái gì ngươi xác định như vậy?

Sở Từ công chúa khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Bởi vì ta có một hoàng huynh tốt...

Sau khi nói xong, thân hình phiêu diêu như Tiên Tử, lao về phía một sườn dốc.

Ứng Xảo Xảo giật mình tại nguyên chỗ, trong đầu hiện lên hình ảnh nam tử ở ngoài sơn cốc kia, lúc đó nàng kiên quyết muốn tiếp hết ba chưởng, ngoại trừ không muốn buông tha, một ý nghĩ khác là vì nàng tin tưởng mình đã đi tới một bước kia, Sở Hoàng Thái Tử không có khả năng thật sự đánh chết mình, bởi vậy liều mạng trọng thương cũng muốn tiếp...

Chỉ là về sau gặp được Hồ Cầm Lão Nhân, nàng mới biết lúc đó tình cảnh của mình nguy hiểm như thế nào!

Ngay cả Hồ Cầm Lão Nhân cũng nói mình nên cẩn thận người Sở Vương Đình.

Giết chết mình, có lẽ hắn sẽ không làm, nhưng phế mình, hắn không có một chút do dự.

...

...

Đúng vậy, đối mặt truyền nhân hoàng gia Đạo Cơ màu vàng, tiền đồ vô lượng, mình lấy cái gì liều đây?

Theo lý thuyết, mình ở Bột Hải quốc coi như là một tiểu công chúa, chỉ là so sánh với công chúa chân chánh kia, mình lại được coi là cái gì? Ngay cả tu vi của cha mình, chỉ sợ cũng kém một vị Đại tướng quân của Vương Đình người ta?

- Người ta có một vị hoàng huynh tốt, mình lại có cái gì đây?

Ứng Xảo Xảo cười có chút mỏi mệt, nhẹ nhàng cúi đầu.

Trong đầu, không hiểu thấu nhớ tới một khuôn mặt cười xấu xa...

- Tiểu Cửu ca ca?

Là hắn mạo hiểm tính mạng đánh lén Sở Hoàng Thái Tử, mới để mình thông qua thí luyện, như vậy hiện tại thì sao?

Ứng Xảo Xảo lắc đầu, ném ý nghĩ không thực tế kia đi.

Mặc dù Tiểu Cửu ca ca thoạt nhìn xấu xa, không gì làm không được, nhưng lúc này cũng không giúp được mình!

Thậm chí hắn còn không biết, mình đang bị khi dễ...

Ứng Xảo Xảo nghĩ như vậy, cái miệng nhỏ nhắn hơi cong, có loại nghĩ bổ nhào vào trong ngực Tiểu Cửu ca ca khóc một trận.

Từ khi tiểu quỷ đáng giận kia ở ngay trước mặt mình chém giết Chiêu Dương ca ca, Ứng Xảo Xảo đã thật lâu không có qua cảm giác an tâm, ác mộng liên tục, ngay cả một giấc ngủ an ổn cũng không có, dù ở trước mặt Sở Vực đệ nhất nhân Hồ Cầm Lão Nhân, nàng cũng khó có cảm giác an tâm, trong nội tâm luôn có một loại khủng hoảng không hiểu, thời điểm một người một chỗ, chỉ cảm giác nội tâm phát lạnh.

Duy chỉ có ở bên người Tiểu Cửu, nàng mới có cảm giác an tâm, duy nhất một lần ngủ an ổn, là ở thời điểm Tiểu Cửu cõng nàng vào Đại Tuyết Sơn, bả vai thon gầy hữu lực kia, làm cho nàng cảm giác vô cùng an tâm, ở khi đó, tuy bởi vì nàng bị thương nặng ngất đi, lại ngủ cực kỳ ngon, không có ác mộng, tựa hồ rời xa hết thảy nguy hiểm...

- Được rồi, về Bột Hải quốc thôi, chỉ là trước khi đi, ta nhất định phải gặp Tiểu Cửu ca ca một lần!

Ứng Xảo Xảo cầm viên Long Huyết Thánh Đan kia lên, trong lòng nghĩ, bị người thương hại thì thương hại, dù sao mình cũng không phải người có tiền đồ gì, chỉ là Tiểu Cửu ca ca tiến vào Vạn La Viện, tiền đồ vô lượng, nhất định rất cần tài nguyên, mang cho hắn viên Long Huyết Thánh Đan này a, sau khi về Bột Hải quốc, cũng muốn nói động phụ thân, để Bách Thú Tông lấy ra tài nguyên cung cấp cho hắn!

Nghĩ như vậy, Ứng Xảo Xảo đi tới trước, cầm lên viên Long Huyết Thánh Đan kia.

Nghĩ tới bộ dáng của Tiểu Cửu, trên mặt nàng nhịn không được lộ ra vẻ mĩm cười, nhẹ nhàng kêu:

- Tiểu Cửu ca ca...

- Gọi ta làm gì vậy?

Ứng Xảo Xảo chỉ vô ý thức kêu gọi, lại không nghĩ tới có người trả lời, sau đó chứng kiến ở dưới sườn dốc, một thiếu niên dáng người thon gầy nhảy ra, trên vai còn khiêng một người, nhìn kỹ, không phải Sở Từ công chúa sao? Chỉ là lúc này vị tiểu công chúa kia đã mất đi ý thức, tựa hồ bất tỉnh.

Trên ót nàng sưng như trứng ngỗng, chứng minh nàng là bị người đánh một gậy bất tỉnh.

- Tiểu Cửu ca ca?

Ứng Xảo Xảo sợ ngây người, dụi dụi mắt, còn cho là mình bị ảo giác.

- Gọi ta làm gì vậy?

Người kia không kiên nhẫn mắng:

- Còn không mau tới hỗ trợ?

Chương 244: Không gì làm không được

Người đến tự nhiên là Phương Hành, ngàn hống vạn hống, thật vất vả hống đến Đại Bằng Tà Vương trợ giúp hắn suy tính ra pháp trận vận chuyển, vụng trộm tiến vào Lạc Tuyết Cốc, sau đó một đường lăng nhục Đại Bằng Tà Vương, một đường xâm nhập tìm tòi, lăng nhục lão yêu này không phải vì cái khác, là bởi vì nó thổi da trâu rất vang, nhưng năng lực suy diễn pháp trận dường như còn không bằng Kim Ô, thật làm cho người ta thất vọng.

Người so với người tức chết người, hàng so với hàng chỉ muốn ném hàng, Phương Hành và Đại Bằng Tà Vương hợp tác một lần, mới phát hiện Kim Ô là quái tài.

Bàn về năng lực suy tính pháp trận, Đại Bằng

Tà Vương là Kim Đan Yêu Vương cũng kém xa nó.

Mà sau khi tiến vào Lạc Tuyết Cốc, Phương Hành liền thả ra thần thức, từng chút lan tràn, tìm kiếm tung tích của Ứng Xảo Xảo, may mắn Lạc Tuyết Cốc không lớn, chỉ có hơn mười dặm, Phương Hành một đường tìm kiếm, một đường phóng thích thần thức thăm dò, rốt cục phát hiện tung tích của nàng, vụng trộm tìm qua, lúc ở sườn dốc gặp Sở Từ công chúa, liền đi lên một gậy đánh đối phương bất tỉnh.

- Tiểu Cửu ca ca, thật là huynh?

Ứng Xảo Xảo xác định trước mắt không phải ảo giác, trong nội tâm kinh hỉ khó tả, đột nhiên nhào lên, nằm ở trong ngực Phương Hành khóc ô ô lên, làm cho Phương Hành hoảng sợ, vội ném Sở Từ công chúa xuống đất an ủi nàng.

- Muội giống như con cua đọng ở trên người ta làm gì?

- Ô ô, Tiểu Cửu ca ca, bọn hắn khi dễ muội...

- Ta biết rõ, bây giờ không phải tới giúp muội trút giận sao, đã đánh bất tỉnh một cái rồi...

- ... Ta nhớ huynh lắm...

- Lúc này mới mấy ngày không gặp, nhớ cái rắm, tranh thủ thời gian làm chính sự...

Ở dưới Phương Hành không hiểu phong tình đả kích, Ứng Xảo Xảo rốt cục phải thu hồi tâm tình nhi nữ, hốc mắt ửng hồng. Nhưng trên mặt không che dấu được vẻ vui thích. Lại nghĩ tới vừa rồi mình nhào vào trong ngực hắn, không khỏi cảm thấy có chút thẹn thùng, đỏ mặt, cúi đầu nói:

- Tiểu Cửu ca ca, không phải huynh đã gia nhập Vạn La Viện sao? Sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Phương Hành ngồi xổm xuống, sờ sờ ở trên người Sở Từ công chúa nói:

- Ta nghe bờ mông cong cong đàn hồi và ca ca nàng thương lượng muốn cướp cơ duyên của muội, nên tới đây hỗ trợ, khá tốt còn kịp...

Ứng Xảo Xảo quay người nhìn mông mình một chút, có chút không vui nói:

- Vì sao huynh gọi nàng là bờ mông cong cong đàn hồi?

Phương Hành nói:

- Muội có thể quan tâm chút chính sự hay không?

Ứng Xảo Xảo vội vàng ngồi chồm hổm xuống, phối hợp với Phương Hành tìm kiếm.

Nếu như ở trước kia, nàng khả năng còn hỏi Phương Hành đang làm gì đó, nhưng trải qua Đại Tuyết Sơn thí luyện, hai người tầm đó đã có chút ăn ý, ngay cả hỏi cũng không cần hỏi, hợp tác khăng khít.

Không bao lâu, hai viên Long Huyết Thánh Đan trên người Sở Từ bị lật ra, Phương Hành cầm ở trong tay nhìn nhìn, không khỏi giật mình.

Chỉ thấy Long Huyết Thánh Đan màu đỏ sậm, phía trên có mùi huyết khí thơm ngát, lớn cỡ long nhãn, ẩn ẩn có tử khí mờ mịt.

Dùng Âm Dương Thần Ma Giám quan sát, Phương Hành lại phát hiện, loại Long Huyết Thánh Đan này, rõ ràng là do tinh huyết của Chân Long, cộng thêm hơn mười loại bảo dược luyện thành, quả thực là bảo đan giá trị liên thành, hiệu lực thông huyền, loại đan dược này, đối với Trúc Cơ kỳ mà nói, cũng cực kỳ trân quý, Linh Động cảnh bình thường dùng, thậm chí sẽ không chịu nổi dược lực, bạo thể mà vong, chỉ có Sở Vương Đình hoặc người như Ứng Xảo Xảo, kế thừa Ứng Long Yêu Linh, huyết mạch hóa thành Long huyết mới có thể dùng.

- WOW, vốn tưởng là đan dược lừa gạt hai tiểu nha đầu Linh Động cảnh, không nghĩ tới thật là bảo bối...

Phương Hành thèm chảy nước miếng, trực tiếp thu vào túi trữ vật.

- Bờ mông cong cong đàn hồi và ca ca của nàng thương lượng, mười viên Long Huyết Thánh Đan, một viên cũng không lưu cho muội, chúng ta cũng một viên không lưu cho nàng!

Phương Hành hạ quyết định, lôi kéo Ứng Xảo Xảo muốn đi.

Nhưng lúc này Ứng Xảo Xảo bỗng nhiên ngừng lại, nói:

- Tiểu Cửu ca ca, chúng ta lưu cho nàng mấy miếng đi!

Phương Hành khẽ giật mình nói:

- Muội không có ngốc chứ?

Ứng Xảo Xảo thấp giọng nói:

- Vừa rồi ta vốn một viên cũng lấy không được, nhưng nàng chủ động lưu lại cho ta một viên, tuy là thương hại, nhưng xem như hảo tâm, ta cũng muốn lưu cho nàng một viên, xem như báo đáp hảo ý của nàng...

Phương Hành tức giận nói:

- Muội có biết Long Huyết Thánh Đan đáng giá bao nhiêu hay không?

Ứng Xảo Xảo cúi đầu không nói, kéo tay áo của Phương Hành làm nũng.

Phương Hành thở dài, ngón tay điểm lấy trán của Ứng Xảo Xảo một cái, mắng:

- Phá gia chi tử!

Nói xong cực kỳ không nỡ lấy ra một viên Long Huyết Thánh Đan, ném vào trên người Sở Từ.

Ứng Xảo Xảo che trán, ngọt ngào nở nụ cười, đột nhiên cẩn thận nghĩ nghĩ, lại lấy ra viên Long Huyết Thánh Đan mà vừa rồi Sở Từ lưu lại cho nàng, đặt ở trên người đối phương, Phương Hành thấy vậy, con mắt căng thẳng, cực kỳ khó hiểu nhìn nàng, Ứng Xảo Xảo biết Phương Hành không nỡ, vội vàng thè lưỡi nói:

- Vừa rồi nàng cho ta một viên, ta cho nàng hai viên, nhiều gấp đôi nàng!

Phương Hành kinh ngạc nói:

- Có tất yếu sao?

Ứng Xảo Xảo rất chân thành nhẹ gật đầu, nói:

- Cực kỳ tất yếu!

Phương Hành thở dài nói:

- Quả nhiên là phá gia chi tử!

Tâm tư nữ nhân thực không hiểu nổi, vẫn là nhanh lấy được Long Huyết Thánh Đan còn lại rồi nói sau.

Ứng Xảo Xảo kéo tay Phương Hành, rất nhanh ly khai, trước khi đi, lại nhìn về phía Sở Từ hôn mê, trong nội tâm thầm nghĩ:

- Ngươi có một hảo ca ca, giúp ngươi sắp xếp xong xuôi hết thảy, nhưng ta cũng có, hắn rất tốt...

Ở trong Lạc Tuyết Cốc, Phương Hành không dám khinh thường, dù sao hai Kim Đan ngay ở bên ngoài cốc, vạn nhất thần thức nhìn quét tới, mình sẽ có nguy hiểm lộ tẩy, Vạn La lão quái cải tiến qua Vạn La Quỷ Diện cho hắn, tuy có tác dụng chống cự thần thức Kim Đan nhìn quét, có thể ở bên ngoài trăm trượng, để cho mình tránh né thần niệm của cao thủ Kim Đan cảnh quét nhìn, nhưng mình chưa thử qua, thực không dám mạo hiểm.

Đương nhiên, này là hắn quá lo lắng, dưới tình huống như vậy, Hồ Cầm Lão Nhân và Sở Thái Thượng sẽ không tùy ý vận dụng thần thức nhìn quét Lạc Tuyết Cốc, đơn giản là vì nơi cất giấu Long Huyết Thánh Đan, đối với

Ứng Xảo Xảo và Sở Từ mà nói, là cực kỳ che giấu, chỉ có phát huy ra năng lực cảm ứng lớn nhất, mới có thể bắt được một tia khí tức, tìm được Long Huyết Thánh Đan, nhưng đối với Kim Đan cảnh mà nói, thần thức quét qua, bao trùm toàn bộ Lạc Tuyết Cốc, mười vị trí cất giấu Long Huyết Thánh Đan đều hiểu rõ ở trong lòng.

Hơn nữa trong phạm vi thần thức của bọn hắn đạt tới, cũng có thể thi triển Truyền Âm Thuật, không để lại dấu vết nói vị trí của Long Huyết Thánh Đan cho hai nha đầu, bởi vậy vì tránh nghi ngờ, hai người bọn họ sẽ không ở thời điểm thí luyện thi triển thần thức nhìn quét.

- Phía trước, dưới tuyết nham có một viên...

- Ồ... phía tây, dưới một cấm chế có một viên... Thực giảo hoạt, thiếu chút nữa phát hiện không được!

- Trong ổ của con Tuyết Ngạc kia có một viên, chờ ta đánh ngất xỉu nó trước...

Có Phương Hành tương trợ, tốc độ tìm kiếm Long Huyết Thánh Đan của Ứng Xảo Xảo đâu chỉ nhanh gấp ba, tuy Phương Hành không cách nào cảm ứng được Long khí của Long Huyết Thánh Đan, nhưng hắn dù sao cũng là Trúc Cơ cảnh, hơn nữa thần thức mạnh hơn

Trúc Cơ cảnh bình thường, tuy chỉ có thể nhìn quét hơn hai mươi trượng, nhưng sau khi thần thức hoàn toàn phát tán ra, năng lực cảm ứng lại rất mạnh, ở trong trăm trượng, có thể bắt được hết thảy khí tức của đan dược.

Rất nhanh, mười viên Long Huyết Thánh Đan tới tay, Phương Hành có chút do dự, trong lòng biết Long Huyết Thánh Đan trân quý như thế, nếu mình cầm đi, hậu quả nhất định rất nghiêm trọng, bất quá trân bảo bực này đã lấy tới tay, nếu buông tha cho, vậy thì quá vi phạm nguyên tắc làm người của mình, hơn nữa chỉ cần mình dấu diếm tốt, Vạn La Lão Tổ hẳn có thể bảo hộ được mình.

Sau khi suy nghĩ, liền chia cho Ứng Xảo Xảo bốn viên, dặn dò:

- Sau khi ra ngoài, muội nói tổng cộng tìm được bốn viên, những thứ khác chẳng biết đi đâu, có hỏi thì nói không biết là được...

Ứng Xảo Xảo kiên định nhẹ gật đầu, nói:

- Tốt, muội nhất định sẽ không nói cho người khác biết!

Nói xong, lại lấy ra một viên đưa cho Phương Hành, nói:

- Tiểu Cửu ca ca, đan dược này huynh cầm đi, sư tôn nói, Long Huyết Thánh Đan này chính là dị bảo của Sở Vương Đình, tuy thân thể của muội có Ứng Long Yêu Linh, có thể luyện hóa, nhưng ở trong Linh Động cảnh, có một viên là đủ rồi, không dùng được nhiều như vậy, coi như lấy hết, cũng chỉ có thể tạm gác lại sau khi Trúc Cơ cảnh dùng, huống hồ ta cũng có sư tôn ban thưởng Linh Đan, đủ để đánh xuống căn cơ vững chắc nhất, huynh lại không giống, những Long Huyết Thánh Đan này, huynh thu lấy đi, muội có ba viên là đủ rồi!

Thấy nàng hào phóng như vậy, Phương Hành ngẩn ngơ, có chút không có ý tứ.

Bất quá chỉ giằng co một hơi, liền thò tay nhận lấy, nói:

- Tốt, ta giúp muội thu trước!

Sau đó lại cùng Ứng Xảo Xảo thương lượng một lúc, liền bay vút về phía một chỗ khác của Lạc Tuyết Cốc, bỏ trốn mất dạng.

Mà Ứng Xảo Xảo thì lòng tràn đầy ngọt ngào, trong nội tâm chỉ cảm thấy hạnh phúc, tựa hồ ngay cả thân thể cũng nhẹ nhàng theo, nhảy lên bay về phía cửa cốc, nhưng căn bản không có cân nhắc qua, Phương Hành là làm sao đi vào pháp trận, lại từ đâu biết Sở Từ và Sở Hoàng Thái Tử thương nghị, thậm chí không nghĩ tới, Phương Hành là làm sao một gậy đánh ngất xỉu Sở Từ.

Ở trong nội tâm nàng, Tiểu Cửu ca ca của mình là không gì làm không được.

Chương 245: Hồ Cầm chi nộ

Thời điểm Ứng Xảo Xảo xuất hiện ở miệng cốc, đám người Sở Thái Thượng đều có chút kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ tới lại nhanh như vậy, cũng không nghĩ tới Ứng Xảo Xảo sẽ thong dong như vậy.

Trên thực tế bọn hắn thậm chí đã cân nhắc đến cục diện Sở Từ công chúa và Ứng Xảo Xảo vì tranh đoạt Long Huyết Thánh Đan mà đánh đập tàn nhẫn, bởi vậy ngay cả thuốc trị thương cũng chuẩn bị xong, lời nói khó nghe, tình huống hai nha đầu này một chết một thương cũng không ngoài ý muốn.

Cũng chính bởi vì vậy, thấy Ứng Xảo Xảo thong dong đi ra, trong nội tâm đều có chút ít kinh ngạc.

- Hẳn là nha đầu kia tự biết không địch lại, buông tha cho trận thí luyện này a?

Trong lòng mọi người đều hiện lên ý nghĩ này, ánh mắt nghi hoặc nhìn Ứng Xảo Xảo.

- Nha đầu, ngươi đã tìm được bao nhiêu Long Huyết Thánh Đan?

Hồ Cầm Lão Nhân chưa mở miệng, Sở Thái Thượng đã trầm giọng hỏi.

Ứng Xảo Xảo lấy ra ba viên Long Huyết Thánh Đan, hai tay giơ lên cho Hồ Cầm Lão Nhân xem, nói:

- Chỉ tìm được ba viên...

- A...

Sở Thái Thượng cười cười, không nói gì nữa, trong nội tâm đại định.

Ứng Xảo Xảo ly khai Lạc Tuyết Cốc, thì không có tư cách tìm kiếm những Long Huyết Thánh Đan khác nữa, mà trong Lạc Tuyết Cốc, lại còn có bảy viên Long Huyết Thánh Đan chưa tìm được, Sở Từ tự nhiên là thắng định rồi, Long Huyền Tranh đến tay...

Nhưng Sở Hoàng Thái Tử lại hừ một tiếng, trong mắt hiện lên lãnh ý, nhìn về phía Lạc Tuyết Cốc.

- Nha đầu kia coi lời nói của ta thành gió thoảng bên tai sao?

Dù đã chắc chắc Sở Từ thắng định, nhưng Sở Hoàng Thái Tử lại không có chút thoả mãn nào, ngược lại hơi phẫn nộ.

Theo hắn, mình làm nhiều chuẩn bị như vậy, thậm chí cho Sở Từ một giọt tinh huyết Trúc

Cơ, nếu nàng không thắng được mới kỳ quái, ngược lại mình vì để cho nàng đoạt được mười viên Long Huyết Thánh Đan, thậm chí đã nói cho nàng phải nên làm như thế nào, bằng năng lực của nàng làm hẳn không khó, nhưng nàng vẫn bị Ứng Xảo Xảo lấy được ba viên, có thể thấy được nha đầu kia không có để lời của mình ở trong lòng.

- Vì sao con đi ra sớm như vậy?

Hồ Cầm Lão Nhân nhẹ giọng hỏi, trong ánh mắt có chút nghi hoặc.

Ứng Xảo Xảo thi lễ nói:

- Hồi bẩm sư tôn, đệ tử chỉ tìm được ba viên, thì cảm ứng không đến những Long Huyết Thánh Đan khác!

- Ha ha, nha đầu kia cũng rất thức thời...

Sở Thái Thượng cười cười, bất quá không dám biểu hiện quá mức, sợ chọc Hồ Cầm Lão Nhân không vui.

Hồ Cầm Lão Nhân thì nao nao:

- Tìm không thấy?

Hắn hiểu rõ thiên tư của nữ hài mà mình có ý định thu làm đệ tử thứ tư, chỉ cần Long Huyết Thánh Đan còn ở trong Lạc Tuyết Cốc, thì không có đạo lý tìm không thấy, dụng ý hỏi thăm, là muốn biết có phải nàng ở trong Lạc Tuyết Cốc, đã nghe được cái gì hay không, nếu gặp sự tình gì, bởi vậy mới nản lòng thoái chí, dưới tình huống còn không có phân ra thắng bại liền rời nơi thí luyện.

Nếu như vậy mà nói, mình đương nhiên sẽ vì nàng đòi lại công đạo, chỉ có điều sau khi đòi lại công đạo, cũng sẽ không thu nàng làm đệ tử thứ tư, dù sao nếu như tâm chí yếu ớt như thế, tương lai ở trên đường tu hành, cũng đi không được bao xa.

- Đúng vậy!

Đón ánh mắt của Hồ Cầm Lão Nhân, Ứng Xảo Xảo không nói thêm gì, thành thành thật thật trả lời.

Chứng kiến ánh mắt của nha đầu kia trong suốt, trong nội tâm Hồ Cầm Lão Nhân hơi động, như đoán được cái gì.

- Sở Từ công chúa đi ra...

Đúng lúc này, Âm Thị áo đỏ một mực canh giữ ở miệng cốc bỗng nhiên mừng rỡ kêu lên, nhất thời dẫn tới mọi người chú ý.

Chỉ thấy trong Lạc Tuyết Cốc, một thân ảnh màu vàng phi tốc lướt đến, trên mặt có chút kinh hoàng, thời điểm đến miệng cốc, pháp trận tự mở, nàng từ bên trong lướt ra, nhìn về phía Sở Hoàng Thái Tử kêu lên:

- Hoàng huynh... muội...

Sở Hoàng Thái Tử nhíu mày nói:

- Muội tìm được bao nhiêu Long Huyết Thánh Đan?

Thời điểm Sở Hoàng Thái Tử hỏi, Sở Thái Thượng, Hồ Cầm Lão Nhân thậm chí Âm Thị áo đỏ đều nhìn tới, tuy biết Sở Từ nhất định thắng trận này, nhưng vẫn có chút quan tâm kết quả, dù sao Ứng Xảo Xảo ra tương đối sớm, Sở Từ đi ra cũng không muộn, nếu có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, tìm được bảy viên Long Huyết Thánh Đan còn lại, thiên phú của Sở Từ quả thực không kém.

Nhưng không ngờ khi nghe huynh trưởng quát hỏi, Sở Từ lại ủy khuất cúi đầu, nhất thời không có trả lời.

- Nha đầu, có phải xảy ra cái gì ngoài ý muốn không? Ngươi lấy được bao nhiêu viên Long Huyết Thánh Đan?

Sở Thái Thượng cảm giác có chút không đúng, lạnh giọng quát.

Sở Từ vẫn cúi đầu, nắm tay chặt, ngượng ngùng không chịu vươn tay ra.

- Lấy ra xem!

Sở Hoàng Thái Tử bỗng nhiên hét lớn, dọa thân thể Sở Từ run lên, rốt cục đưa bàn tay ra.

Trên bàn tay nhỏ bé, hai viên đan dược lớn chừng long nhãn lẳng lặng nằm đó, huyết khí xông vào mũi, mùi thơm lạ lùng...

- Những viên khác đâu?

Sở Thái Thượng đợi một lát, nhịn không được hỏi.

Sở Từ công chúa có chút khiếp đảm nhìn Sở Hoàng Thái Tử một cái nói:

- Hoàng huynh, muội thật sự không muốn, vốn muội đang chiếm ưu thế, mỗi một viên thuốc, muội đều có thể sớm cảm ứng được, sớm lấy được... Nhưng về sau muội... bị nàng đánh ngất xỉu, sau đó chờ lúc ta tỉnh lại, tất cả đan dược trong sơn cốc đã không còn, trên người của muội cũng chỉ còn lại hai viên...

Nàng chỉ Ứng Xảo Xảo, ở nàng nghĩ, trong Lạc Tuyết Cốc chỉ có nàng và Ứng Xảo Xảo, như vậy đánh ngất xỉu mình dĩ nhiên là dã nha đầu đến từ Bột Hải quốc, đích thị là nàng thấy mình sắp thua, nên mới đánh lén.

Chỉ là trong nội tâm nàng cũng có chút kinh ngạc, cảm giác tu vi của mình và nàng không sai biệt lắm, nàng là làm sao ở dưới tình huống mình không hề phát giác, lặng yên không một tiếng động tới gần, sau đó một gậy đánh đổ mình?

Nghe được lời ấy, Sở Thái Thượng cũng kinh hãi, mắt lộ ra vẻ giận dữ nhìn về phía Ứng Xảo Xảo, quát lạnh nói:

- Nha đầu, là ngươi làm?

Ứng Xảo Xảo bảo trì bình thản, nói khẽ:

- Không phải ta, ta tìm được ba viên Long Huyết Thánh Đan, cảm giác không thấy khí tức của nó nữa, mới trực tiếp đi ra... Huống hồ dùng thực lực của ta, cũng không thể dễ dàng đánh lén nàng như vậy?

Sở Thái Thượng nhìn về phía Sở Từ công chúa, mắt lộ ra hỏi thăm.

Sở Từ công chúa cũng sắp khóc, nói:

- Ta không phát hiện hung thủ, nhưng... ngoại trừ nàng còn có thể là ai?

Mọi người đều yên lặng, cảm giác có gì đó là lạ.

Sắc mặt Sở Thái Thượng trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, trước mắt có hoàng quang nhàn nhạt lóe lên, sau đó ở quanh người hắn giống như có một đạo lực lượng như ẩn như hiện khuếch tán, trong chốc lát quét ngang cả Lạc

Tuyết Cốc một lần, ba hơi sau, lực lượng này thu trở lại, sắc mặt Sở Thái Thượng âm trầm, nhìn Ứng Xảo Xảo quát lạnh nói:

- Trong cốc đã không có Long Huyết Thánh Đan, Sở Từ bị tập kích, trong tay chỉ có hai viên Long Huyết Thánh Đan, hết lần này tới lần khác ngươi lại có ba viên, vừa vặn thắng nàng, nha đầu, ngươi còn dám nói chuyện này không có quan hệ gì tới ngươi?

Ứng Xảo Xảo đối mặt uy áp của Kim Đan cảnh, bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, ngay cả động cũng không dám động.

- Có phải ngươi sử dụng quỷ kế gì hay không? Nhanh chóng khai báo cho lão phu!

Sở Thái Thượng thấy bộ dáng của nàng, càng tin tưởng vững chắc nàng biết được nội tình, quát lạnh một tiếng, trước người hiển hóa ra một cái đại thủ, bắt về phía nàng, muốn từ trên người nha đầu kia ép hỏi ra tình hình cụ thể.

Đối mặt một trảo của Kim Đan cảnh, Ứng Xảo Xảo tự nhiên không có năng lực chống cự, thậm chí ngay cả năng lực lui về phía sau một bước trốn tránh cũng không có, trong lúc nhất thời chỉ hoảng sợ ngẩng đầu nhìn.

Nhưng lúc này, Hồ Cầm Lão Nhân một mực

trầm mặc không nói khe khẽ thở dài, theo hắn thở dài, Hồ Cầm ở bên cạnh hắn run run, dây đàn không biết là cái gì chế thành, thoạt nhìn giống như lông ngựa, nhu nhược giòn mềm, vào lúc đó dây đàn đột nhiên không gió mà động, giống như bị bàn tay vô hình tác động.

Một thanh âm vang lên, cực kỳ đột ngột, lại mang theo một loại cảm giác xé rách khó tả.

- Hưu...

Cũng ngay khi tiếng đàn vang lên, một đạo kiếm quang vô hình chém về phía bàn tay của Sở Thái Thượng, Sở Thái Thượng kinh hãi, vội vàng lui về phía sau, chỉ thấy pháp thuật ngưng tụ thành bàn tay phân ra hai nửa, phong tuyết tràn ngập, giống như vòi rồng, mà trên mặt đất bất ngờ xuất hiện một kẽ nứt sâu không thấy đáy, vắt ngang trước người hắn và Ứng Xảo Xảo.

- Hồ Cầm đạo hữu, ngươi... ngươi cái này là ý gì?

Sở Thái Thượng kinh ngạc hét lớn, đối mặt Sở Vực đệ nhất nhân ra tay, ngay cả hắn cũng không dám khinh thường.

Hồ Cầm Lão Nhân không nói, thân hình phiêu diêu rơi xuống, như tiên lăng hư phù, sau khi rơi xuống dất, nhìn Ứng Xảo Xảo vẫy tay, Ứng

Xảo Xảo hiểu ý, chạy tới phía sau hắn, Hồ Cầm Lão Nhân nhẹ nhàng vỗ vai nàng an ủi, sau đó nhìn Sở Thái Thượng nói:

- Nàng đã thắng thí luyện, chính là đệ tử thứ tư của ta, kế thừa Long Huyền Tranh, ngươi ở trước mặt ta muốn bắt nàng, là không để lão phu vào mắt sao?

Sở Thái Thượng có chút ngạc nhiên, ngẩn người nói:

- Thí luyện lần này có vấn đề! Tiểu cô nương kia tất nhiên sử dụng quỷ kế gì mới thắng, lão phu bắt nàng, cũng chỉ là muốn hỏi rõ ràng mà thôi...

Hồ Cầm Lão Nhân nói:

- Dù xảy ra vấn đề, lại há không phải là thiên ý? Nàng đã thắng, chính là đệ tử thứ tư của lão phu, nếu ngươi muốn hỏi nàng cái gì, cứ hỏi qua lão phu, còn dám một mình bắt nàng, lão phu chém gãy tay của ngươi!

- Ngươi...

Sở Thái Thượng giật mình, cực kỳ tức giận, lại ngoài ý muốn, một câu cũng nói không nên lời.

Sở Hoàng Thái Tử, Sở Từ công chúa thậm chí Âm Thị áo đỏ cũng ngạc nhiên, đáy lòng phát

lạnh.

Hồ Cầm Lão Nhân luôn ôn hòa bỗng nhiên tức giận, thiên địa biến sắc, ai dám không cẩn thận?

Nhất là Sở Hoàng Thái Tử, ẩn ẩn cảm giác lúc Hồ Cầm Lão Nhân nói lời nói, thần thức như ẩn như hiện nhìn mình, trong nội tâm lập tức cảnh giác, nhưng lại minh bạch, Hồ Cầm Lão Nhân nói lời này, là nhằm vào mình!

Lúc trước mình đánh Ứng Xảo Xảo ba chưởng, tuy ở trong quy củ, nhưng Hồ Cầm Lão Nhân vẫn rất tức giận.

Mượn cơ hội nói chuyện với lão tổ, là đang đồng thời cảnh cáo mình...

Chương 246: Thầy trò đã định

- Hồ Cầm đạo hữu, trong sơn cốc chỉ có hai người các nàng, Long Huyết Thánh Đan không có khả năng hư không tiêu thất, các nàng tổng cộng chỉ tìm được năm viên, vậy thì còn có năm viên chẳng biết đi đâu, coi như ngươi có ý định thu tiểu cô nương này làm đệ tử thứ tư, lão phu hỏi thăm nàng chuyện gì đã xảy ra, xem có thể tìm được đầu mối gì hay không còn không được sao?

Sở Thái Thượng cũng nhẫn nhịn một bụng

hỏa khí, lạnh giọng hỏi.

Hồ Cầm Lão Nhân lạnh nhạt nói:

- Đây lại là sự tình khác rồi!

- Ân? Lời ấy có ý gì?

Hồ Cầm Lão Nhân nhìn Ứng Xảo Xảo, mỉm cười nói:

- Con lấy được Long Huyết Thánh Đan nhiều hơn một hạt, liền thắng trận thí luyện này, kể từ hôm nay, con là đệ tử thứ tư của lão phu, kế thừa Long Huyền Tranh của ta, con có bằng lòng không?

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều sợ hãi, nghẹn họng nhìn Hồ Cầm Lão Nhân.

Nhất là đám người Sở Thái Thượng vốn đã nắm chắc phần thắng, thì bị biến hóa bất thình lình làm kinh hãi, một câu cũng nói không nên lời.

Mà Ứng Xảo Xảo thì ngẩn ngơ, sau đó dùng sức gật đầu:

- Con nguyện ý!

Nói xong quỳ xuống, khấu đầu ba cái.

Hồ Cầm Lão Nhân nhẹ gật đầu nói:

- Sau khi dập đầu, lão phu cùng con kết xuống nhân quả, từ hôm nay trở đi, con tu hành, ta đến chỉ điểm, con đường của con, ta đến chỉ dẫn, an nguy của con, ta đến bảo hộ...

Nói xong nhìn thoáng qua đám người Sở Thái Thượng, lại nói:

- Nếu có cùng thế hệ lấn con, lão phu cho con Huyền khí, truyền thụ con pháp môn, để cho người khác không lấn được con, nếu có trưởng bối lấn con, lão phu bất luận đối phương là ai, tu vi cao như thế nào, cam lòng thân này tan thành mây khói, cũng đánh đến tận cửa, giúp con đòi lại công đạo...

Đang khi nói chuyện, bàn tay già nua khô gầy đè ở trên trán Ứng Xảo Xảo, khí cơ vô hình phóng thích, bay thẳng trời cao.

Trên bầu trời Đại Tuyết Sơn, quanh năm u ám, gió tuyết bay lả tả, nhưng lúc này, âm vân trên bầu trời lại tản ra, một tia ánh mặt trời chiếu xuống, bao phủ Ứng Xảo Xảo và hắn.

Giờ khắc này, giống như Thiên Địa chứng kiến, thầy trò đã định.

Ứng Xảo Xảo quỳ trên mặt đất, đã rơi lệ đầy mặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn treo đầy nước mắt.

Mà Sở Thái Thượng nhìn một màn này, thì sắc mặt âm trầm tới cực điểm, hắn tự nhiên biết Hồ Cầm Lão Nhân là làm cho mình xem, cho thấy thái độ của hắn, lúc này đây, Sở Vương Đình bọn hắn hao tốn cái giá lớn, muốn Sở Từ công chúa đoạt được tư cách kế thừa Long Huyền Tranh, thủ đoạn âm hiểm cũng dùng không biết bao nhiêu, cuối cùng làm cho Hồ Cầm Lão Nhân nới tay, mới có lần thí luyện này.

Có thể nói, lần thí luyện này chỉ là đi ngang qua sân khấu, Sở Từ đã thắng định rồi.

Chỉ là ai cũng không biết, cuối cùng vậy mà xảy ra ngoài ý muốn như vậy, "con vịt" đến tay vậy mà bay mất!

Hồ Cầm Lão Nhân thì trực tiếp mượn cơ hội này chấm dứt, cùng Ứng Xảo Xảo xác định quan hệ thầy trò.

Đến lúc này, mình đã không thể xoay chuyển được gì nữa, nếu gây bất lợi với đệ tử của Hồ Cầm Lão Nhân, thực chọc Sở Vực đệ nhất nhân nổi giận, Vương Đình lão tổ như mình, cũng không nhất định tiếp được.

- Là ai nhúng tay thí luyện, tra, nhất định phải điều tra hắn ra!

Sở Thái Thượng quát, phóng thích Kim Đan chi uy, cuốn bay gió tuyết đầy đất, giống như thiên địa điên đảo.

Lúc này tâm tình của hắn cũng rất phức tạp, cảm giác việc này rất kỳ quặc, Lạc Tuyết Cốc có đại trận thủ hộ, người bên ngoài há có thể tùy ý ra vào? Hơn nữa trận thí luyện này cũng không tiết lộ cho người bên ngoài biết, là ai biết được tin tức, đúng lúc lẻn vào Lạc Tuyết Cốc, đánh cắp Long Huyết Thánh Đan? Trong lòng hắn ẩn ẩn hoài nghi Hồ Cầm Lão Nhân.

Hồ Cầm Lão Nhân một mực không thích việc Sở Vương Đình vì đạt được Long Huyền Tranh mà làm ra vô số thiết kế và an bài, chỉ là vì đại thế, mới không thể không cho Sở Vương Đình một cơ hội, Sở Thái Thượng hoài nghi, Hồ Cầm Lão Nhân âm thầm an bài người lẻn vào Lạc Tuyết Cốc, quấy đục thí luyện, sau đó hắn thuận theo tự nhiên cự tuyệt Sở Vương Đình, thu Ứng Xảo Xảo làm đệ tử thứ tư.

Bởi như vậy, Sở Vương Đình ở ngoài miệng cũng nói không nên lời, chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Nhưng trong nội tâm Sở Thái Thượng lại tức giận, không muốn tiếp nhận cục diện này, nếu thật là Hồ Cầm Lão Nhân an bài người quấy phá, như vậy mình phải bắt được người kia, vãn hồi mặt mũi của Sở Vương Đình!

Lúc này, Sở Hoàng Thái Tử lạnh lùng mở miệng:

- Lão tổ, trên thân người kia có năm viên Long Huyết Thánh Đan, giấu không được!

Sở Thái Thượng nhẹ gật đầu nói:

- Lấy Long Văn Liên Đài ra!

Sở Hoàng Thái Tử nhẹ gật đầu, lấy Long Văn Liên Đài ra, đặt ở trước người Sở Thái Thượng, sau đó Sở Thái Thượng khoát tay, Sở Từ tiến lên, đưa hai viên Long Huyết Thánh Đan cho hắn, Sở Thái Thượng chỉ lấy một viên, bóp nát, sau đó ném vào Long Văn Liên Đài, trầm tư nửa ngày, mới quát khẽ một tiếng.

- Long Huyết Huyền Hoàng, bố vũ hành vân, phúc trạch muôn dân trăm họ, quân lâm thiên hạ...

Sở Thái Thượng miệng lẩm bẩm, ẩn ẩn có thanh âm nặng nề lại chấn động vang lên, lúc đầu còn nghe được hắn nói cái gì, nhưng về sau, thanh âm lại càng lúc càng mơ hồ, đã khó có thể phân biệt, chỉ cảm thấy từng đạo lực lượng kỳ dị từ trong Long Văn Liên Đài bay lên, khổng lồ, quỷ dị, không thể chống cự, thời gian dần trôi qua, loại lực lượng này khuếch tán cả Đại Tuyết Sơn...

Cũng đúng lúc này, ba viên Long Huyết Thánh Đan ở trong túi trữ vật của Ứng Xảo Xảo run rẩy lên, ba đạo tinh khí mắt thường có thể thấy được bay thẳng trời cao, giống như ba cột khói báo động, trong vòng trăm dặm, rõ ràng có thể phân biệt.

Cũng đúng lúc này, phương hướng đông bắc bỗng nhiên cũng có năm cột tinh khí xông thẳng lên trời, bất quá chỉ nháy mắt liền mất.

- Ở đằng kia...

Sở Thái Thượng vung tay áo thu hồi Long Văn Liên Đài, ánh mắt sâm lãnh như phệ người, hữu ý vô ý nhìn Hồ Cầm Lão Nhân, quát lạnh nói:

- Người này dám cắn loạn thí luyện do chúng ta bố trí, tội không thể tha, bất luận hắn là ai, nhất định phải bắt được, rút gân lột da!

Sau đó thân hình lóe lên, đã mang theo Sở Hoàng Thái Tử bay đến giữa không trung, lại lóe lên, đã đến bên ngoài hơn mười dặm, thân hình quả thực nhanh hơn tia chớp, mang theo nộ khí hừng hực, nhanh đuổi tới phương hướng đông bắc.

Ứng Xảo Xảo thì sợ ngây người, từ trong mừng rỡ phục hồi thần trí.

Trái tim hung hăng nhấc lên, có loại dự cảm:

lần này Tiểu Cửu ca ca gây phiền toái lớn rồi...

Lại nói Phương Hành lúc này, sau khi rời Lạc Tuyết Cốc, biết mình phát đại tài, hai chân như bôi mỡ chạy cực kỳ nhanh.

Long Huyết Thánh Đan kia thật quá quý trọng, ngay cả hắn cũng cảm giác ngoài ý muốn.

Liên tiếp trốn ra mấy trăm dặm, thấy phía sau không người đuổi theo, mới tính toán nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm thoát đi xa như vậy, ngay cả Kim Đan cảnh cũng không cách nào dùng thần thức bắt được mình rồi, xem như trốn ra tìm đường sống, sau đó có người đến hỏi, mình liền thề thốt phủ nhận, càng nghĩ càng đắc ý, nhịn không được hát:

- Trong thôn có một quả phụ mông rất lớn...

Vèo...

Nhưng lúc này, một cái túi trữ vật bên hông hắn bỗng nhiên chấn động, tinh quang mãnh liệt, tử ý ngập trời...

- Con bà nó, cái tình huống gì?

Phương Hành lắp bắp kinh hãi, túi trữ vật chính là Không Gian Pháp Khí, ngăn cách Thiên Địa, đan dược đã bỏ vào trong túi trữ vật, tương đương với đã không còn ở trong thiên địa này, làm sao có thể đột phá ngăn cách, tinh khí xông thẳng lên trời?

Hắn phản ứng cũng không chậm, trong chốc lát lấy ra Vạn Linh Kỳ cuốn lại, trong nội tâm biết đã xuất hiện biến cố vượt qua mình dự kiến, vội gọi Đại Bằng Tà Vương tỉnh lại, trợ giúp mình phong ấn khí tức của năm viên Long Huyết Thánh Đan, Đại Bằng Tà Vương biết xảy ra biến cố, cũng không dám lãnh đạm, trên Vạn Linh Kỳ khói đen cuồn cuộn, lấy sát khí phong tỏa.

Nhưng năm viên Long Huyết Thánh Đan kia cũng không biết xuất hiện tình huống gì, tinh khí gào thét như rồng, bay thẳn đến chân trời, mà Đại Bằng Tà Vương dù sao cũng chỉ là tàn linh, mặc dù đã dùng hết lực lượng phong ấn, nhưng mấy viên thuốc kia không an phận, tinh khí liên tiếp xúc động, tựa hồ có thể xuyên thấu hết thảy phong ấn cách trở, phóng thích ra ngoài giới, mơ hồ tầm đó, thậm chí đã nghe được tiếng long ngâm như có như không.

- Thối tiểu quỷ, mấy viên thuốc này cực kỳ cổ quái, nội uẩn Long Hồn, lão phu chỉ là một tàn linh, phong ấn không được quá lâu...

Đại Bằng Tà Vương ngưng trọng quát.

- Xong đời, phải ném đi năm viên bảo đan này

sao?

Phương Hành âm thầm kêu khổ, biết rõ Long Huyết Thánh Đan không có khả năng tự nhiên xuất hiện dị trạng, tất có cao thủ đuổi theo phía sau.

Lúc này cách làm thông minh nhất, tự nhiên là vứt bỏ năm viên Long Huyết Thánh Đan, sau đó bỏ trốn mất dạng.

Nhưng vô luận như thế nào, trong nội tâm lại luôn không nỡ, để cho hắn vứt bỏ bảo bối bực này, cái kia thật đúng là còn đau hơn khoét thịt của hắn.

Một bên do dự, một bên lướt gấp, muốn chạy trốn về Vạn La Viện tìm Vạn La lão quái nghĩ biện pháp, nhưng thời gian đã không còn kịp rồi, đúng lúc này, Phương Hành thấy cách đó không xa, kiếm quang lạnh thấu xương, linh lực kinh người, hình như có người đấu pháp, càng làm cho hắn đại hỉ là, phía trên kiếm quang như rồng, phía dưới có hào quang pháp trận lúc ẩn lúc hiện, hình như có đại trận tồn tại.

Phương Hành thấy vậy, trong nội tâm vui vẻ, vội vàng đâm tới, đã có người gánh tội mà nói, đảo loạn nước mới dễ trốn chạy nhất.

Đi tới phụ cận, liền nghe được phía dưới có một nam tử quát:

- Tiêu Tuyết cô nãi nãi, ngươi là nãi nãi, tha cho ta đi...

Mà trên không trung, Tiêu Tuyết mặc bạch y, bồng bềnh như tiên nữ thì khí thế hung ác, quát lên:

- Hầu Quỷ Môn, nếu ngươi là nam nhân thì đi ra đánh với ta một trận, đừng như một đàn bà núp ở trong pháp trận không dám ra...

Nam tử phía dưới kêu lên:

- Ta không ra, nếu ngươi là nữ nhân thì đừng hung như vậy, trở về thêu hoa đánh đàn không tốt sao?

Tiêu Tuyết hừ lạnh nói:

- Bổn cô nương không thích thêu hoa đánh đàn, chỉ thích đấu kiếm đấu pháp, ngươi mau ra đây chiến một trận, phân cái cao thấp!

Nam tử phía dưới lớn tiếng nói:

- Coi ta ngốc sao, ngươi động thủ không biết nặng nhẹ, vạn nhất bị ngươi một kiếm chém chết, ta tìm ai nói rõ lí lẽ đây? Bà cô, ta ở chỗ này dập đầu cho ngươi, ngươi tha cho ta đi, ta mới vừa thành công Trúc Cơ mà thôi...

- Bổn cô nương còn không phải phong ấn hai tầng Đạo Cơ, mới đến đánh với ngươi một trận sao? Không tính khi dễ ngươi a?

- Ta không đi ra, người nào không biết ngươi chỉ biết sử dụng kiếm nói chuyện, ta không có sở trường chiến pháp...

- Hừ, nếu như ngươi không đi ra, đợi bổn cô nương phá cái quỷ trận này của ngươi, tất cho ngươi đẹp mắt!

- Ôi, ngươi nói lời này ta không thích nghe, có bản lĩnh ngươi phá trận tiến vào, ta sẽ cùng ngươi chiến một trận!

Chương 247: Giá họa

Phương Hành nghe vài câu, đã minh bạch ngọn nguồn sự tình.

Hai người này là thiên tài Tẩy Kiếm Viện Tiêu Tuyết, cùng với thiên kiêu của Đại Diễn Tông Hầu Quỷ Môn, tuy Tiêu Tuyết là nữ lưu, nhưng cực kỳ hiếu chiến, nghe nói Hầu Quỷ Môn thành công Trúc Cơ, liền tới tìm hắn chiến một trận, bất quá Hầu Quỷ Môn lại không ngốc, dù Tiêu Tuyết phong ấn hai tầng Đạo Cơ, cũng không chịu đánh với nàng một trận, bị Tiêu Tuyết đuổi đến nóng nảy, liền bố trí xuống đại trận, ẩn nấp ở trong đó.

Tiêu Tuyết lại không chịu ly khai, muốn cứng rắn đánh vào pháp trận, cho Hầu Quỷ Môn một bài học.

Hầu Quỷ Môn là thiên tài trận pháp, chắc chắc pháp trận mình bố trí xuống, Tiêu Tuyết quyết mở không ra, lá gan cũng lớn lên, bảo Tiêu Tuyết đến đây phá trận, mình thì ung dung trốn ở trong đại trận.

- Rất tốt, hai các ngươi đã đưa tới cửa, ta sẽ cho các ngươi một phần cơ duyên...

Phương Hành lẩm bẩm, rất nhanh thì có chủ ý, cũng không lộ ra mình, lặng yên đi về phía đại trận.

Tuy Hầu Quỷ Môn là thiên tài trận pháp của Đại Diễn Tông, nhưng đụng phải Phương Hành, hắn xem như xui xẻo tám đời.

Phương Hành báo ra vị trí bát môn, Đại Bằng Tà Vương suy tính, dễ dàng tính ra phương vị pháp trận vận chuyển, hơn nữa kiếm quang của Tiêu Tuyết bay lượn, hung hãn phá trận, hấp dẫn đi đại bộ phận lực chú ý của Hầu Quỷ Môn, mà Phương Hành mượn nhờ Vạn La Quỷ Diện ẩn nấp khí cơ, để cho Hầu Quỷ Môn tập trung tinh thần vận chuyển pháp trận ngăn cản Tiêu Tuyết không có phát hiện hắn lặng lẽ lẻn vào.

Sau khi đi vào trong đại trận, chỉ thấy một nam tử hắc y trốn ở trong tuyết cốc, thân hình cao ngất, chỉ là quần áo rách tung toé, giống như đã bị chút thương tích. Chắc hẳn hắn chính là thiên kiêu Hầu Quỷ Môn của Đại Diễn Tông.

Lúc này hắn lại đưa lưng về phía Phương Hành, hai tay bắt pháp quyết. Không ngừng đánh ra đạo đạo trận kỳ, dẫn dắt linh lực kết thành pháp trận, ngăn trở Tiêu Tuyết.

- Tiêu Tuyết, ngươi có thể phá pháp trận của ta, ta liền đánh với ngươi một trận, mau tới đây nha!

Đợi cho đại trận hình thành, Hầu Quỷ Môn lớn tiếng hô một câu, sau đó lại thấp giọng lẩm bẩm:

- Xú nha đầu này, vậy mà dám khinh thường ta, ngươi ở chỗ này chậm rãi phá trận đi, ta không bồi ngươi hao tổn, về Quỷ Thần Cốc đùa giỡn tiểu sư muội sướng hơn...

Sau khi nói xong, hắn cười ha ha, quay người bỏ đi.

Hắn là cố ý dẫn Tiêu Tuyết đến đây phá trận, muốn vây khốn nàng, sau đó tự mình đào tẩu.

Tuy sau khi mình rời khỏi, pháp trận tự động vận chuyển không có khả năng vây khốn Tiêu Tuyết quá lâu, nhưng đã có đầy đủ thời gian để hắn thong dong ly khai.

Nhưng không ngờ, thời điểm hắn cực kỳ đắc ý, sau lưng có một bóng người lặng lẽ lao lên.

Phương Hành đứng ở sau lưng Hầu Quỷ Môn, vung Độc Cước Đồng Nhân Giáo nện tới.

- Đông...

Thân hình Hầu Quỷ Môn nhoáng một cái, ngốc trệ nửa ngày, chậm rãi xoay đầu lại, ánh mắt mê ly, muốn nhìn xem xảy ra chuyện gì.

- Sát, chịu đòn giỏi như vậy...

Phương Hành hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, lại gõ lên một gậy.

Đông!

Liên tiếp hai gậy, dù Hầu Quỷ Môn chịu đòn lại giỏi, cũng chịu không được, thẳng tắp ngã trên mặt đất.

Đáng thương người này cũng là một đời thiên kiêu, được xưng thiên tài trận pháp, đã từng cùng Tiếu Kiếm Minh, Diệp Cô Âm nổi danh Sở Vực, chỉ là sau khi Trúc Cơ, bị Tiêu Tuyết ngăn ở trong đại trận, sợ tới mức không dám đi ra, lại bị Phương Hành đánh hôn mê bất tỉnh, thậm chí thẳng đến ngất đi, còn không biết xảy ra chuyện gì, thật đáng buồn đến cực điểm.

Phương Hành cười hắc hắc, ngồi xổm xuống lấy túi trữ vật của hắn, mở ra nhìn, có thứ đáng giá thì thu vào, sau đó mới lưu luyến không rời nhét một viên Long Huyết Thánh Đan vào trong túi trữ vật của hắn.

Lúc này trên Long Huyết Thánh Đan bọc lấy tầng tầng sát khí màu đen, là phong ấn do Đại Bằng Tà Vương đánh lên, có thể tạm thời phong ấn khí tức của Long Huyết Thánh Đan, chỉ là không kéo được quá lâu, khí tức của Long Huyết Thánh Đan đang không ngừng trùng kích sát khí, sau một thời gian sát khí sẽ hao hết sạch, đợi đến lúc đó, tinh khí trong đan sẽ tăng vọt, vị trí đan dược cũng bại lộ.

Mà trên năm viên Long Huyết Thánh Đan quấn quanh sát khí bất đồng, thời gian khí tức lộ ra cũng sẽ bất đồng.

Làm xong hết thảy, Phương Hành giật mình, lại lấy một cái túi trữ vật, thả một viên Long Huyết Thánh Đan vào, tùy tiện ném xuống đất, sau đó cười hắc hắc, đạo đạo linh lực đánh ra, phá hư đại trận vận chuyển.

Lúc này Tiêu Tuyết đang toàn lực phá trận, đột nhiên cảm giác áp lực của đại trận giảm nhẹ, cười lạnh nói:

- Hầu Quỷ Môn, ngươi không phải một mực tự biên tự diễn, nói mình ở phương diện pháp trận, trong trẻ tuổi đồng lứa tuyệt không đối thủ sao? Sao bây giờ đơn giản như vậy, này làm sao có thể ngăn cản được ta, bổn cô nương đã phong ấn hai tầng Đạo Cơ, đánh với ngươi một trận không tính khi dễ ngươi, mau thi triển Đại Diễn Quỷ Thần Quyết của Đại Diễn Tông ngươi cho ta xem...

Nói xong trường kiếm bồng bềnh, kiếm khí mãnh liệt, đã phá vỡ mắt trận thứ tư.

- Đi thôi!

Phương Hành nhấc Hầu Quỷ Môn lên, lặng yên không một tiếng động lao đi, bay ra hai ba dặm, thấy trên mặt đất có một cái hồ, liền trực tiếp ném hắn vào, tuy Hầu Quỷ Môn bị đánh ngất xỉu, nhưng là Trúc Cơ cảnh, thể phách cường đại, bất tỉnh vốn không sâu, đợi cho nước lạnh như băng tuyết tập kích, lập tức giật mình tỉnh lại, mờ mịt nhìn xung quanh, vội vàng từ trong hồ nhảy ra.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hầu Quỷ Môn mê mang đứng tại nguyên chỗ, vuốt cái ót run run.

- Hầu Quỷ Môn, ngươi dám lừa gạt bổn cô nương? Ta muốn cho ngươi đẹp mắt!

Đúng lúc này phía tây truyền đến một tiếng quát lạnh, một đóa kiếm vân đằng đằng sát khí thăng lên giữa không trung.

Lúc này Tiêu Tuyết đã thành công phá trận, nhưng phát hiện Hầu Quỷ Môn không có ở trong trận, giờ mới hiểu được mình mắc mưu, trong cơn tức giận, sát khí trùng thiên, muốn đuổi theo, nhưng thấy một cái túi trữ vật rơi trên mặt đất, còn tưởng Hầu Quỷ Môn chạy trốn vội vàng, ngay cả túi trữ vật cũng chẳng quan tâm, liền tiện tay nhặt lên, ngự kiếm vân gấp đuổi theo.

Hầu Quỷ Môn kinh hãi, lúc này mới nhớ tới sự tình mình lừa Tiêu Tuyết, bị hù đến lớn tiếng kêu to:

- Tiêu Tuyết cô nương, ngươi không nên kích động, chờ một chút lại động thủ... Không đúng, vừa rồi có một tiểu tặc đánh lén ta...

Tiêu Tuyết ở trên không trung, vốn còn chưa tìm được hắn, nhưng vừa nghe thanh âm, lại lập tức phát hiện đối phương, nghĩ thầm vừa rồi hai người còn đấu võ mồm phá trận, trong thời gian ngắn như vậy, có ai sẽ đánh lén hắn? Gia hỏa này luôn miệng nói "tiểu tặc", chẳng lẽ là ám chỉ mình? Nàng không khỏi giận quát:

- Ngươi nói ta đánh lén ngươi sao? Vậy đến quang minh chính đại chiến một trận!

Nói xong phất tay, một đạo kiếm quang đánh xuống, kiếm khí lành lạnh kích động hồ nước vạn trượng.

Hầu Quỷ Môn hoảng sợ, không biết làm sao cho phải.

Biết rõ vừa rồi mình bố trí xuống đại trận vây khốn nàng, sau đó đào tẩu chọc giận nữ nhân này, rất sợ nàng ở dưới cơn giận dữ chém chết mình luôn, vội vàng tế lên Pháp khí, một bên kêu to la hét, một bên nhanh chóng đào tẩu.

- Bà cô, vừa rồi thực có người đánh lén ta...

- Nói hưu nói vượn, nếu có người đánh lén ngươi, khoảng cách gần như vậy tại sao ta không phát giác được?

- Trước đừng đánh, ta cảm giác có điểm gì là lạ...

- Bà cô chém ngươi hai kiếm ngươi sẽ thấy thích hợp ngay...

- Con mẹ nó, ngươi cái xú nữ nhân này, sao không nghe khuyên bảo?

- Dám mắng ta, ăn một kiếm!

- ...

- ...

Hai người một cái đuổi, một cái trốn, dần dần đi xa, Phương Hành thì từ trong một sườn dốc phủ tuyết nhảy ra ngoài, nhìn bóng lưng hai người bọn họ thở dài:

- Ta thật đúng là lần đầu tiên đưa thứ tốt cho người khác, hai người các ngươi thiếu ta một ân tình a...

Một bên thở dài, một bên triển khai hai cánh, bay về một phương hướng khác.

Lại nói Sở Thái Thượng và Sở Hoàng Thái Tử, cưỡi mây bay thăng lên giữa không trung, đợi cho xác định vị trí cụ thể, lại phát hiện khí tức của Long Huyết Thánh Đan đã biến mất, Sở Thái Thượng lạnh lùng nói:

- Vậy mà có thể phong ấn khí tức của Long Huyết Thánh Đan, xem ra có cao nhân tương trợ, tốt, lão phu liền mượn Long Huyết Thánh Đan này, cùng ngươi đấu pháp, nhìn ngươi có thể phong ấn bao lâu...

Nói xong tế ra Long Văn Liên Đài, thi triển bí pháp, thúc dục khí tức của Long Huyết Thánh Đan.

Hắn thúc dục bí pháp mấy lần, Đại Bằng Tà Vương thi triển phong ấn nhất thời nhịn không được, chỉ nghe "ầm ầm" một tiếng, phương đông có một đạo tinh khí xông thẳng lên trời, Sở Thái Thượng và Sở Hoàng Thái Tử đại hỉ, như thiểm điện đuổi tới.

Trên không trung, Tiêu Tuyết đang ngự kiếm vân phản hồi, Hầu Quỷ Môn kia quá vô sỉ, vậy mà chạy về Quỷ Thần Cốc, làm cho nàng không thể trực tiếp lao vào, đành phải hậm hực quay về, trong lòng nghĩ, mình nhặt được túi trữ vật của Hầu Quỷ Môn, không sợ hắn không đến tìm mình đòi lại, đến lúc đó nhất định phải buộc hắn toàn lực thi triển Đại Diễn Quỷ Thần Quyết cho mình xem, nghiệm chứng Kiếm đạo của mình!

Đang suy nghĩ, lại nghe được một tiếng ông ông, trong túi trữ vật đột nhiên lan tràn tử khí, một đạo tinh khí bay thẳn đến chân trời, làm Tiêu Tuyết cực kỳ hoảng sợ, mở ra xem, lập tức ngẩn ngơ, nghĩ thầm Hầu Quỷ Môn từ chỗ nào có được bảo đan bực này?

Tuy không nhìn ra tên của viên thuốc này, nhưng Tiêu Tuyết cũng biết hàng, nhìn ra viên thuốc này tử quang mờ mịt, tính chất bất phàm, biết giá trị liên thành, ngay cả Trúc Cơ tầng ba như mình cũng có chút động tâm.

Thấy viên thuốc này, trong nội tâm nàng càng chắc chắc, nghĩ thầm Hầu Quỷ Môn mất đan dược như vậy, thì làm sao cam lòng buông tha? Tất nhiên sẽ tìm mình đòi lại, đến lúc đó liền có thể thuận lý thành chương buộc hắn đánh một trận.

Nhưng lúc này, bỗng nhiên phía trước kim vân di động, một già một trẻ ngăn cản đường đi, lão giả kia khẽ giật mình, quát lên:

- Hả, ta nói ai có bổn sự lớn như vậy, nguyên lai là nha đầu ngươi giở trò quỷ, mau giao Long Huyết Thánh Đan, lại theo ta đi tới chỗ Hồ Cầm lão nhân phân trần rõ ràng, sư tôn ngươi cũng gọi đến, ta hỏi hắn dung túng đệ tử phá đại sự của ta, là có đạo lý gì...

- Sở tiền bối...

Tiêu Tuyết thi lễ, nhưng nghe Sở Thái Thượng nổi giận đùng đùng nói một trận, có chút sờ không được ý nghĩ, hơn nữa Sở Thái Thượng nói chuyện rất không khách khí, trong nội tâm cũng có chút không vui, lạnh lùng nói:

- Không biết ngươi đang nói cái gì!

Sở Thái Thượng thực không có nhẫn nại nói chuyện với nàng, hừ lạnh nói:

- Nha đầu, tới cho ta...

Nói xong vung tay lên, bắt được Tiêu Tuyết.

- Ngươi muốn làm cái gì?

Tiêu Tuyết cả kinh, hơn nữa tức giận, "vèo" một tiếng, rút trường kiếm ra, trực chỉ Sở Thái Thượng.

Chương 248: Đại Tuyết Sơn loạn

Tiêu Tuyết sao có thể là đối thủ của Sở Thái Thượng?

Tuy rút kiếm phản kích, nhưng vẫn bị Sở Thái Thượng dùng lực lượng áp chế, giam cầm ở trong không trung, càng bởi vì kiếm khí nghịch tập làm trọng thương, khóe miệng chảy xuống máu tươi, sau đó Sở Thái Thượng dương tay trảo một cái, nhiếp túi trữ vật kia vào tay, thần thức quét qua, sắc mặt đại biến, uy áp Kim Đan cảnh hung hăng tràn tới, quát lạnh nói:

- Sao chỉ có một viên?

Sắc mặt Tiêu Tuyết tái nhợt, nhưng tính tình cực kỳ kiêu căng, lạnh giọng nói:

- Hôm nay ngươi làm tổn thương ta, có hỏi qua Tiêu gia và sư tôn ta chưa!

Sở Thái Thượng lạnh giọng nói:

- Ta hỏi ngươi bốn viên Long Huyết Thánh Đan khác ở nơi nào?

Tiêu Tuyết vốn định nói sự tình có quan hệ tới Hầu Quỷ Môn ra, nhưng tính tình nàng quật cường, Sở Thái Thượng càng bức nàng, nàng càng không chịu nói, ánh mắt lạnh như băng nhìn Sở Thái Thượng, tràn ngập địch ý.

Lửa giận trong lồng ngực Sở Thái Thượng thiêu đốt, đang muốn cho nha đầu kia chút đau khổ, Sở Hoàng Thái Tử lại đưa tay ngăn cản, nhìn Tiêu Tuyết lạnh giọng nói:

- Tiêu cô nương, việc này liên quan to lớn, ngươi tốt nhất không nên giấu diếm, nói thật cho chúng ta biết đi...

Tiêu Tuyết cười lạnh, trả lời lại một cách mỉa mai:

- Bổn cô nương không thẹn với lương tâm, giết người cũng sẽ giết công khai, không có gì cần giấu diếm, nhưng các ngươi coi bổn cô nương là cái gì, có thể tùy tiện bắt lại ép hỏi sao? Người của Sở Vương Đình quả nhiên rất uy phong, thật rất có bản lĩnh, có gan giết bổn cô nương thử xem, xem Tiêu gia lão tổ và sư tôn ta có thể chịu để yên hay không!

- Tiểu bối hiện tại, đều vênh váo hung hăng như vậy sao?

Sở Thái Thượng giận dữ, trên người bắn ra hàn khí ngập trời, năm ngón tay kích trương, bắt về phía Tiêu Tuyết.

Sở Hoàng Thái Tử vội vàng kêu:

- Lão tổ chớ giận, ta ngược lại cảm thấy Tiêu Tuyết cô nương nói không giả. Đợi ta tới hỏi nàng xem đã!

Sở Thái Thượng thấy thế, biết vãn bối của mình làm việc ổn thỏa, mình nhiều khi cũng sánh không kịp, huống hồ tính tình của nha đầu Tiêu gia quá bướng bỉnh, ở trước mặt Kim Đan cảnh như mình cũng không sợ, hết lần này tới lần khác dùng thân phận của mình lại không tiện hạ thủ quá nặng tay, giết nàng càng không được, liền đè xuống lửa giận, lui qua một bên, để cho Sở Hoàng Thái Tử đến hỏi.

Sở Hoàng Thái Tử và Tiêu Tuyết mặt đối mặt, nhất thời không nói gì, hào khí rất căng thẳng.

Qua nửa ngày, Sở Hoàng Thái Tử thản nhiên nói:

- Đợi việc này sáng tỏ, ta và ngươi chiến một trận!

Tiêu Tuyết giật mình nói:

- Có thi triển vương đạo bí thuật của Sở Vương Đình không?

Sở Hoàng Thái Tử nói:

- Như ngươi mong muốn!

Tiêu Tuyết thở ra một hơi nói:

- Một lời đã định!'

Dừng một chút lại nói:

- Cái túi trữ vật này là vừa rồi ta và Hầu Quỷ Môn đấu pháp, hắn sốt ruột đào tẩu, trong lúc vô tình vứt bỏ, nói cho ngươi biết cũng không sao, nhưng hôm nay các ngươi đánh ta bị thương, đợi sư tôn ta biết rõ, lại cùng các ngươi tính toán sau...

- Hầu Quỷ Môn?

Sở Thái Thượng và Sở Hoàng Thái Tử không có tâm tư nghe nàng khiêu khích, mà đồng thời nao nao.

- Là tiểu tử của Quỷ Thần Cốc? Nếu là hắn mà nói, ngược lại có bản lĩnh lẻn vào Lạc Tuyết Cốc!

Sở Thái Thượng trầm ngâm một lát, hắn cũng nghe nói qua, thiên kiêu Hầu Quỷ Môn của Đại Diễn Tông sở trường về trận pháp, chính là người tạo nghệ trận pháp sâu nhất trong trẻ tuổi đồng lứa, chung quanh Lạc Tuyết Cốc che kín pháp trận, người bình thường căn bản không cách nào tùy ý ra vào, nếu nói ở trong Đại Tuyết Sơn, trừ Kim Đan Ngũ lão ra, còn người nào có thể đơn giản lẻn vào, thì chỉ có hắn.

Sở Hoàng Thái Tử hơi nhíu mày, cảm giác không quá giống như mình suy đoán.

Nhưng hắn còn chưa kịp nói gì, chỉ thấy ở phương hướng Quỷ Thần Cốc, một đạo tinh khí xông thẳng lên trời, đúng là khí tức của Long Huyết Thánh Đan.

Viên Long Huyết Thánh Đan trong tay Hầu Quỷ Môn bại lộ khí tức.

- Quả nhiên là hắn...

Sở Thái Thượng vốn còn muốn hỏi Tiêu Tuyết xác nhận vài điều, nhưng liếc thấy khí tức của Long Huyết Thánh Đan xuất hiện, ở đâu còn có hoài nghi gì, hét to một tiếng, lao về phía Quỷ Thần Cốc, cùng lúc đó cũng chưa buông Tiêu Tuyết ra, trước khi sự tình sáng tỏ, hắn tự nhiên không có khả năng tùy ý Tiêu Tuyết ly khai, tuy Hầu Quỷ Môn có hiềm nghi lớn hơn một chút, nhưng có khả năng là hai người này hợp mưu.

Ầm ầm...

Kim vân trận trận, lao thẳng về phía Quỷ Thần Cốc.

Mà lúc này vẻ mặt Hầu Quỷ Môn mê mang, cũng đang ngơ ngác nhìn viên Long Huyết Thánh Đan trong túi trữ vật của mình, mặt mũi tràn đầy khó hiểu, nghĩ thầm đến cùng là chuyện gì xảy ra? Vừa rồi phát giác không đúng, kiểm tra một chút, phát hiện trong túi trữ vật của mình thiếu đi vài món bảo bối, nhưng nhiều ra một viên đan dược càng thêm đáng giá, rốt cuộc là ai trêu đùa mình như thế?

- Hầu Môn tiểu nhi, đi ra cho lão phu...

Đúng lúc này, một đóa kim vân lướt đến trên không Quỷ Thần Cốc, một thanh âm phẫn nộ hét lớn.

Hầu Quỷ Môn hoảng sợ, vội vàng thu hồi túi trữ vật, lướt ra ngoài động phủ, nhìn về phía kim vân kêu to:

- Vị tiền bối nào tìm ta?

Thần thức của Sở Thái Thượng quét qua, phát giác trên người Hầu Quỷ Môn tỏa ra khí tức của Long Huyết Thánh Đan, giận tím mặt quát:

- Đã đến lúc này, vẫn còn giả bộ hồ đồ, đi lên nói chuyện cho lão phu...

Nói xong vung tay, hóa thành một cự chưởng dài đến hơn mười trượng, bắt về phía Hầu Quỷ Môn.

Hầu Quỷ Môn hoảng sợ, nhưng không chịu bó tay, quay đầu trốn vào trong cốc, đồng thời kêu to:

- Trưởng lão cứu mạng...

Oanh...

Bàn tay của Sở Thái Thượng bắt đến sau lưng Hầu Quỷ Môn, nhưng ngay lúc này, trong Quỷ Thần Cốc xuất hiện một bóng trắng, như thiểm điện đánh úp lại, trong chốc lát chắn ở trước người Hầu Quỷ Môn, phất trần quét qua, có lực lượng ngập trời càn quét, cự chưởng của Sở Thái Thượng tan biến vô hình, người này râu tóc bạc trắng, dáng người thấp bé, trên tay cầm phất trần, đúng là Thái Thượng trưởng lão Trương Đạo Nhất của Đại Diễn Tông.

- Sở đạo hữu, đồ tôn của ta có chỗ nào đắc tội ngươi, lại trực tiếp đến Quỷ Thần Cốc ta bắt người?

Thần sắc của Trương Đạo Nhất bình thản, lạnh giọng nói, đồng thời ánh mắt quét qua, thấy Tiêu Tuyết bị Sở Thái Thượng trói buộc, không khỏi khẽ giật mình, thản nhiên nói:

- Tiêu nha đầu của Tẩy Kiếm Viện cũng bị ngươi bắt, xem ra hỏa khí của ngươi không nhỏ nha...

Lúc này Sở Thái Thượng đâu có tâm tư giải thích cặn kẽ với Trương Đạo Nhất, lạnh lùng

nói:

- Trương Đạo Nhất, ta chỉ hỏi ngươi, tiểu đồ của ngươi lẻn vào Lạc Tuyết Cốc, quấy phá thí luyện mà ta và Hồ Cầm đạo hữu bố trí, làm hại hậu bối của ta mất đi cơ hội kế thừa Long Huyền Tranh, còn thuận tay đánh cắp năm viên Long Huyết Thánh Đan của Sở Vương Đình ta, phạm phải tội lớn ngập trời, việc này ngươi có biết hay không?

Trương Đạo Nhất nghe vậy, không khỏi nao nao, nhìn về phía Hầu Quỷ Môn.

Vẻ mặt Hầu Quỷ Môn mê mang sắp khóc lên, ngơ ngác nói:

- Ta cái gì cũng không biết a...

Sở Thái Thượng quát:

- Long Huyết Thánh Đan ở trong túi trữ vật của ngươi, còn nói xạo hay sao?

Hầu Quỷ Môn ủy khuất nói:

- Ta không biết là ai đặt ở trong túi trữ vật của ta?

Chỉ có điều lời này vừa nói ra, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy khó tin, giá trị của Long Huyết Thánh Đan này ai cũng hiểu, ai sẽ cam lòng bỏ vào túi trữ vật của hắn?

Trong lúc nhất thời, Hầu Quỷ Môn vò đầu bứt tai, ngừng lại một chút, cuối cùng nói:

- Ta bị xú nữ nhân kia... a không, bị Tiêu Tuyết cô nương bức trốn vào trong pháp trận, lại bị người đánh trộm, sau khi tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trong một cái hồ, trong túi trữ vật cũng nhiều ra một viên thuốc... Tiêu Tuyết cô nương, ngươi phải làm chứng cho ta...

Tiêu Tuyết nghe Hầu Quỷ Môn thuận miệng xưng mình là "xú nữ nhân", cảm thấy không vui, hơn nữa lúc ấy nàng xác thực không cảm giác đến trong cốc có người thứ 3 tồn tại, khinh thường nói dối, hừ lạnh một tiếng nói:

- Thời điểm ta phá trận, cùng ngươi gần trong gang tấc, nhưng không phát giác có người, ngược lại sau khi phá trận, phát hiện trên mặt đất có một cái túi trữ vật, bên trong có một viên Long Huyết Đan!

Hầu Quỷ Môn cuống đến phát khóc, hét lớn:

- Ta nói là sự thật, tuyệt không hư ngôn... Cái túi trữ vật kia không phải của ta...

Lúc này hắn cảm giác dù có 100 cái miệng cũng nói không rõ, ai biết vô duyên vô cớ sẽ chọc phải phiền toái như vậy?

Trương Đạo Nhất nhìn thoáng qua đồ tôn của mình vẻ mặt uất ức, hừ lạnh một tiếng, nhìn Sở Thái Thượng nói:

- Tuy lão phu còn không biết xảy ra chuyện gì, nhưng ta tin tưởng dùng cách làm người của hắn, sẽ không làm ra sự tình bực này!

- Ngay cả Tiêu nha đầu cũng chứng minh viên thuốc này là đồ tôn của ngươi làm rơi, ngươi nói một câu tin tưởng nhân phẩm của hắn, liền có thể giải thích mọi chuyện sao? Thử hỏi ở trong Đại Tuyết Sơn này, ngoại trừ năm người chúng ta, còn ai có tư cách lẻn vào trong pháp trận của đồ tôn ngươi đánh lén hắn, lại không bị Tiêu nha đầu phát giác? Trương Đạo Nhất, việc này trọng đại, lão phu phải tra minh bạch, ngươi chớ có ngăn ta...

Sở Thái Thượng lạnh lùng nghiêm nghị nói, tu vi của Trương Đạo Nhất không bằng Hồ Cầm, thậm chí kém hắn một bậc, cho nên hắn không quá kiêng kỵ, hơn nữa sự tình càng ngày càng phức tạp, hắn quả thực có chút nén không được tức giận, thậm chí trong nội tâm đã bắt đầu cân nhắc, chẳng lẽ là mấy lão quỷ khác kiêng kị Sở Vương Đình chúng ta thế lớn, muốn liên thủ âm thầm ngáng chân Vương Đình sao?

Càng nghĩ như vậy, thì nói chuyện càng không khách khí, ẩn ẩn muốn hùng hổ dọa người...

Nhưng Trương Đạo Nhất thân là Kim Đan lão tổ, Thái Thượng trưởng lão của Đại Diễn Tông, há sẽ không có chút tính tình?

Vốn còn muốn nói vài lời, tra cái tinh tường, nhưng thấy Sở Thái Thượng không để mình vào mắt, vì mấy viên đan dược mà làm ầm ĩ, rống to gọi nhỏ, hại mình mất hết mặt mũi, lửa giận trong lòng cũng lên cao quát:

- Lão phu muốn ngăn ngươi, có bản lĩnh ngươi xông vào Quỷ Thần Cốc của ta thử xem?

- Chỉ là cái phá cốc, có thể ngăn được ta?

Sở Thái Thượng cũng nổi giận, lệ quát một tiếng, quanh người bốc lên kim hỏa.

- Lão tổ, không nên vội vã ra tay...

Trong nội tâm Sở Hoàng Thái Tử càng cảm giác không đúng, vội vàng ngăn cản, nhưng Sở Thái Thượng dưới cơn thịnh nộ đã rống to một tiếng, bắt về phía Hầu Quỷ Môn ở trong Quỷ Thần Cốc, Trương Đạo Nhất thấy thế hất phất trần lên, kéo Hầu Quỷ Môn về phía sau, sau đó chân đạp mạnh, đại địa run rẩy, huyền môn diễn sinh, trống rỗng xuất hiện tám cánh cửa cực lớn, kết thành pháp trận, muốn vây khốn Sở Thái Thượng.

Oanh...

Sở Thái Thượng vận chuyển huyền pháp, cường lực phá trận, trong lúc nhất thời chung quanh Quỷ Thần Cốc bão tố trận trận, làm các tiểu bối chạy trối chết.

- Người Sở Vương Đình thật hung hăng càn quấy, ta phải mời sư tôn đến chủ trì công đạo!

Tiêu Tuyết bị Sở Thái Thượng phong bế tu vi, nhưng vẫn có thủ đoạn đưa tin cho sư tôn, trên trán hiện lên một đạo kiếm phù như ẩn như hiện, mặc niệm:

- Sư tôn, đồ nhi bị người Sở Vương Đình đả thương, trói ở cửa Quỷ Thần Cốc...

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Đại Tuyết Sơn bắt đầu loạn cả lên.

Chương 249: Vương bát đản thích cắn người

Lại nói Phương Hành lúc này, sau khi mượn lực lượng của Hầu Quỷ Môn và Tiêu Tuyết dẫn dắt Sở Thái Thượng và Sở Hoàng Thái Tử đi, liền nhanh chóng đào tẩu, trong lúc này Đại Bằng Tà Vương không ngừng phong ấn Long Huyết Thánh Đan, mặc dù cũng có mấy lần khí tức tiết lộ, bất quá lúc này Phương Hành đã trốn ra mấy trăm dặm, ngược lại không có làm cho đám người Sở Thái Thượng chú ý.

Nhanh như chớp trốn về Vạn La Viện, sau đó xông vào trong đại điện tìm Vạn La lão quái, vội vàng kêu lên:

- Vạn La Lão Tổ? Vạn La Lão Tổ? Lại trốn đến nơi nào rồi? Ta mang về thứ tốt cho ngài, mau ra đây nhìn xem...

Thanh âm không kiên nhẫn của Vạn La lão quái vang lên:

- Tiểu hỗn đản, gọi ta làm gì?

Phương Hành vội vàng chui vào đại điện, chỉ thấy Vạn La lão quái đang trừng hắn:

- Bế quan ở Ngộ Đạo Viện cảm giác như thế nào?

Phương Hành khẽ giật mình, cười xấu hổ nói:

- Cũng không tệ lắm... Cái này không trọng yếu, ta mang về cho ngài thứ tốt!

Vạn La lão quái khẽ giật mình nói:

- Ngươi có thể có vật gì tốt hiếu kính ta?

Phương Hành thần thần bí bí lấy ra một viên Long Huyết Thánh Đan nói:

- Ngài xem đan dược này như thế nào?

Vạn La lão quái thò tay tiếp nhận, nao nao, cẩn thận đánh giá thử xem, sau đó trầm ngâm nói:

- Cái này hình như là Long Huyết Thánh Đan của Sở Vương Đình? Ngươi từ chỗ nào có được?

Phương Hành nói:

- Ngài quản ta lấy đâu ra làm gì, dù sao có thứ tốt liền hiếu kính ngài một phần!

Vạn La lão quái liếc hắn nói:

- Tiểu hỗn đản ngươi có hiếu tâm như vậy?

Phương Hành không vui nói:

- Không muốn thì trả đây!

Vạn La lão quái hứ một tiếng, nói:

- Viên thuốc này cũng không tệ, đáng tiếc không có tác dụng với lão phu, nói đi, ngươi cầm đan dược quý trọng như vậy cho ta, nhất định có việc muốn nhờ, nếu không khó, lão phu đáp ứng cũng không sao!

Phương Hành đại hỉ nói:

- Đơn giản, ngài thay ta phong ấn hai viên này thử xem!

Nói xong lại lấy ra hai viên Long Huyết Thánh

Đan, đưa tới trước mặt Vạn La lão quái.

Vạn La lão quái ngẩn ngơ, kinh ngạc nói:

- Long Huyết Thánh Đan chính là bí dược của Sở Vương Đình, cực kỳ trân quý, nghe nói bọn hắn chỉ có hai mươi mấy viên mà thôi, ngươi từ đâu lấy được ba viên?

Phương Hành ngượng ngùng nói:

- Ngài giúp ta phong ấn trước, ta sẽ nói cho ngài biết!

Vạn La lão quái phát hiện sắc mặt hắn có chút không đúng, hạ giọng nói:

- Có phải tiểu hỗn đản ngươi lại gây tai hoạ hay không?

Tiếng nói còn chưa dứt, bỗng nhiên ngọc phù trong tay Vạn La lão quái linh quang lập loè, hắn tiện tay lấy ra, trên ngọc phù có một đạo thần niệm bị hắn nhiếp qua, xem xong nội dung, Vạn La lão quái ngẩn ngơ, ánh mắt quỷ dị nhìn Phương Hành, trong ánh mắt có sợ hãi thán phục, lại có kinh ngạc, đồng thời còn mang theo khó có thể tin...

Phương Hành bị hắn nhìn đến nội tâm sợ hãi, nhịn không được nói:

- Làm sao vậy?

Vạn La lão quái trầm giọng nói:

- Sở Thái Thượng và Trương Đạo Nhất đấu pháp, sau đó Long Kiếm Đình đuổi tới, cũng gia nhập vào, hợp chiến Sở Thái Thượng, toàn bộ Đại Tuyết Sơn có thể nói loạn tùng phèo, Hồ Cầm lão nhân gọi ta đi ra khuyên bọn hắn...

- Ba Kim Đan cảnh đánh nhau?

Ngay cả Phương Hành nghe được tin tức này, cũng không khỏi ngẩn ngơ, cảm thấy mừng thầm:

- Bổn sự của ta không nhỏ a...

- Ngươi còn cười được!

Vạn La lão đầu thấy sắc mặt của hắn, liền biết mình đoán không sai, chuyện này tất nhiên có quan hệ tới hắn, không chút khách khí cốc một cái, nhìn Phương Hành làm ra vẻ vô tội, Vạn La lão quái thở dài:

- Đại Tuyết Sơn đang yên lành biến thành như vậy, tiểu quỷ ngươi thật có thể giày vò, lão phu thu ngươi làm đệ tử, thực không biết là phúc hay họa... Lấy ra!

Nói xong đưa tay ra.

Phương Hành ngẩn ngơ:

- Lấy cái gì?

Vạn La lão quái trợn mắt nói:

- Long Huyết Thánh Đan!

Ngừng lại một chút, lại giảm thấp thanh âm nói:

- Sự tình gây lớn rồi, ta có thể nói cho ngươi biết, ngàn vạn lần đừng thừa nhận là ngươi giở trò quỷ!

Phương Hành ngẩn ngơ, mắt trợn trắng nói:

- Ta không ngốc a!

- Ngươi không ngốc, người khác ngốc sao...

Vạn La Lão Tổ thở dài, vung tay giúp Phương Hành phong ấn ba viên Long Huyết Thánh Đan, muốn ngự mây đi khuyên can, kết quả Phương Hành lại như một làn khói chạy theo, kéo tay áo của hắn nói:

- Ta đi nhìn náo nhiệt được không...

Vạn La Lão Tổ thật có chút bó tay rồi, bất quá nghĩ lại, vẫn mang hắn đi theo.

Một già một trẻ ngự mây bay đến, lúc đi đến trước Quỷ Thần Cốc, đã thấy toàn bộ Quỷ Thần Cốc cực kỳ bừa bộn.

Mọi người đều đứng ở bên ngoài Quỷ Thần

Cốc, thoạt nhìn bộ dáng quái dị, trên hoàng bào của Sở Thái Thượng có hai vết rách, hình như bị người cầm kiếm chém qua, mà quần của Trương Đạo Nhất thì cháy đen, tựa hồ suýt nữa bị người đốt, duy có một lão giả cao lớn mặc hoa bào, chính là lão tổ của Tẩy Kiếm Viện Mạc Long Ngâm, cùng với Hồ Cầm Lão Nhân người mặc hôi sam thoạt nhìn khí độ bất phàm, chắp tay đứng ở một bên.

Mà bên ngoài hơn trăm trượng, Sở Hoàng Thái Tử, Hầu Quỷ Môn, Tiêu Tuyết, Ứng Xảo Xảo hoặc ngồi hoặc đứng, lo lắng nhìn qua bên này.

Trận đại chiến này không có kéo dài bao lâu, lúc đầu là Sở Thái Thượng muốn đánh vào Quỷ Thần Cốc, Trương Đạo Nhất chỉ dùng trận pháp phòng ngự, nhưng có chút thủ không được, nhưng rất nhanh Mạc Long Ngâm chạy tới, thấy đệ tử của mình bị thương, không nói hai lời rút kiếm chém, Trương Đạo Nhất cũng từ trong Quỷ Thần Cốc vọt ra, hai người liên thủ đại chiến Sở Thái Thượng, Sở Thái Thượng liền có chút không địch lại.

Thời điểm Sở Thái Thượng sắp không chịu nổi, Hồ Cầm Lão Nhân lại chạy tới, hắn cũng không vội ra tay hóa giải, mà truyền tin cho Vạn La lão quái, nói là muốn chờ Vạn La lão quái tới, trên thực tế cũng không cần hóa giải gì, Sở Thái Thượng mắt thấy không địch lại, trong nội tâm đã không còn chiến ý, mà Trương Đạo Nhất báo được thù, ra một ngụm ác khí, tiếp tục đánh xuống cũng không có ý nghĩa.

Về phần Mạc Long Ngâm, lão nhân này chiếm đủ tiện nghi, tự nhiên không có tất yếu tiếp tục đánh xuống.

Không qua mấy chiêu, ba Kim Đan cảnh từng người thu đạo pháp điều tức, còn chưa tới đàm phán.

- Ha ha, trong Đại Tuyết Sơn quá mức nhàm chán, đại cơ duyên chưa đến, cho nên mấy lão gia hỏa các ngươi trước đấu một trận sao?

Vạn La lão quái cười ha ha, nghênh đón bốn lão tổ, mà Phương Hành sau khi nhảy xuống tường vân của Vạn La Lão Tổ, thì trực tiếp chạy tới chỗ các đệ tử, kích động đánh giá mọi nơi.

Trong lòng hắn thật bội phục mình sát đất.

Vốn chỉ là muốn dẫn họa đông lưu, thuận tiện để mình trốn về Vạn La Viện, chưa từng nghĩ tới có thể dẫn ra trận chiến lớn như vậy?

Ngay cả Sở Thái Thượng cũng ăn phải lỗ vốn, cái này thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Nhìn thấy Phương Hành tới, ánh mắt của Sở Hoàng Thái Tử nhất thời lạnh lẽo, gắt gao nhìn hắn, tựa hồ suy nghĩ cái gì.

Mà Ứng Xảo Xảo thì ánh mắt sùng bái, nghĩ thầm vốn đang lo lắng Tiểu Cửu ca ca gây ra đại họa sẽ khó thoát tội, không nghĩ tới người gặp xui xẻo rất nhiều, nhưng lại không có hắn, bên này ba Kim Đan cảnh đại chiến, suýt nữa hủy toàn bộ Quỷ Thần Cốc, càng không biết có bao nhiêu đệ tử Quỷ Thần Cốc gặp xui xẻo nhận lấy ảnh hướng, không nghĩ tới sau khi đánh xong, hắn lại chậm rì rì tới.

- Ôi, vị huynh đài này, sao bị thương nặng như vậy?

Phương Hành đi tới trước Hầu Quỷ Môn, chỉ thấy hắn cả người bùn tuyết, còn không có thay quần áo dơ bẩn, cứ như vậy ngồi ở trên mặt tuyết, sắc mặt tái nhợt, lúc Sở Thái Thượng xông Quỷ Thần Cốc, hắn không kịp đào tẩu, cách địa phương Trương Đạo Nhất và Sở Thái Thượng đấu pháp quá gần, bị một đạo quang mang quét trúng, bay ra ngoài vài chục trượng, tạng phủ đều bị thương.

- Ai, đừng nói nữa...

Hầu Quỷ Môn khoát tay, thật không muốn nhắc tới chuyện thương tâm.

- Trị thương quan trọng hơn, ta có chút thuốc trị thương tốt, tặng ngươi!

Phương Hành hào phóng lấy ra mấy bình đan dược đưa cho Hầu Quỷ Môn.

Hầu Quỷ Môn không quen hắn, vốn không muốn tiếp, nhưng vừa nhìn qua, lại phát hiện hắn đưa tới thuốc trị thương phẩm cấp đều không thấp, có rất nhiều ngay cả Đại Diễn Tông cũng không có bao nhiêu, không khỏi có chút cảm động, ở trong một ngày nhân sinh u ám nhất, lần đầu gặp mặt Phương Hành đã hào phóng tặng dược, thật giống như ánh mặt trời tươi đẹp chiếu vào tâm hồn nhỏ bé của hắn.

- Đa tạ tiểu sư đệ, không biết sư đệ xưng hô như thế nào?

Hậu Quỷ Môn cảm kích nhìn Phương Hành, thỉnh giáo tính danh của hắn.

Phương Hành khoát tay nói:

- Tất cả mọi người là sư huynh đệ, không cần phải nói? Ta là Vạn La Viện Phương Tiểu Cửu, chỉ muốn kết giao bằng hữu a!

- Kính đã lâu kính đã lâu, tại hạ Quỷ Thần Cốc Hầu Quỷ Môn, nếu như có cơ hội, sẽ cùng sư huynh nâng cốc ngôn hoan...

- Hầu sư huynh quá khách khí, có thời gian nhất định phải uống một chén...

Phương Hành ở trong ánh mắt cảm kích của Hầu Quỷ Môn ly khai, đi tới trước mặt Tiêu Tuyết, cười nói:

- Mỹ nữ sư tỷ, sao sắc mặt tỷ khó coi như vậy, bị vương bát đản cắn sao?

Tiêu Tuyết mở mắt, thấy là hạ nhân Bách Thú Tông đã từng tiếp mình ba chiêu, trong nội tâm có ấn tượng không tệ, nên khẽ gật đầu, thản nhiên nói:

- Đúng vậy, là bị vương bát đản màu vàng cắn một cái!

Phương Hành cười nói:

- Vậy ngươi phải cẩn thận một chút, vương bát đản rất thích cắn người, đụng ai cắn ai, nói không chừng bây giờ nó sẽ cắn ta!

Ngay lúc này, đột nhiên một thanh âm nhàn nhạt truyền tới, lạnh lùng hỏi:

- Tiểu quỷ, vừa rồi ngươi ở nơi nào?

Phương Hành im lặng, nhìn Tiêu Tuyết giang tay ra nói:

- Ngươi xem, bắt đầu cắn ta rồi đấy?

Lúc này Tiêu Tuyết rốt cục không nhịn được, bật cười ra tiếng.

Chương 250: Mượn kế thi kế

Sắc mặt Sở Hoàng Thái Tử âm lãnh, chậm rãi đi về phía Phương Hành.

Hắn không giống Sở Thái Thượng, so sánh với Hầu Quỷ Môn và Tiêu Tuyết, hắn càng hoài nghi hạ nhân của Bách Thú Tông kia.

Tuy lúc này hắn không có bất kỳ chứng cớ nào nói rõ là Phương Hành lẻn vào Lạc Tuyết Cốc, đánh ngất xỉu Sở Từ công chúa, đánh cắp năm viên Long Huyết Thánh Đan, nhưng trên trực giác lại hoài nghi là hắn.

Có thể làm được hết thảy, hơn nữa sau đó giá họa Hầu Quỷ Môn, còn không có để Tiêu Tuyết phát giác, ít nhất cũng là Trúc Cơ cảnh, Kim Đan Ngũ lão không có khả năng làm ra sự tình bực này, duy nhất có khả năng là Phương Hành.

Hơn nữa hạ nhân này trợ giúp Ứng Xảo Xảo, cũng có đầy đủ lý do, dù sao hắn cũng xuất thân từ Bách Thú Tông.

Thấy Sở Hoàng Thái Tử chậm rãi đi tới, trên người nhàn nhạt phóng thích uy thế, Phương Hành lại hoàn toàn không ưa, liếc mắt nói:

- Vừa rồi ta trốn ở trong Vạn La Viện hầm thịt vương bát đản, ngươi quản được sao?

Sắc mặt Sở Hoàng Thái Tử bình thản, không vì Phương Hành nói mà thay đổi, thản nhiên nói:

- Việc này có quan hệ tới uy tín của Sở Vương Đình chúng ta, thanh bạch của Hầu huynh và Tiêu sư muội, thậm chí liên quan đến yên ổn trong Đại Tuyết Sơn, cho nên ngươi tốt nhất trả lời vấn đề của ta!

Nghe hắn nói, mấy tiểu bối ở đây đều quay đầu nhìn hắn và Phương Hành.

Trong lòng Phương Hành thầm mắng:

- Lần trước vương bát đản màu vàng này ăn phải lỗ vốn, lần này học thông minh, mắng hắn cũng không tức giận, đi lên liền chụp mũ, nếu như ta không thành thành thật thật trả lời, chẳng khác nào làm hại thanh bạch của Tiêu Tuyết và Hầu Quỷ Môn, thậm chí ảnh hưởng tới Đại Tuyết Sơn yên ổn, nhưng nếu ta thành thành thật thật trả lời, hắn sẽ tìm ra sơ hở...

Cân nhắc thấu môn đạo trong đó, tự nhiên không để Sở Hoàng Thái Tử nắm mũi dẫn đi. Ánh mắt nhìn chằm chằm Sở Hoàng Thái Tử, sắc mặt đỏ bừng, bỗng nhiên quát mắng:

- Ngươi lại hoài nghi ta? Tin ta liều mạng với ngươi hay không?

Sở Hoàng Thái Tử nao nao, ngừng chân tại nguyên chỗ, hắn nghĩ kỹ hơn mười loại phương thức trả lời của Phương Hành sau khi bị mình từng bước ép sát, lại tuyệt đối không nghĩ tới tiểu quỷ này sẽ trực tiếp chửi ầm lên, biến hóa bất thình lình làm cho hắn có chút trở tay không kịp, dừng bước, quát lạnh nói:

- Ta chẳng qua là muốn hỏi ngươi thử xem, nếu như trong lòng ngươi không có quỷ, cần gì phải kích động như vậy?

Phương Hành giận dữ nói:

- Ngươi cho rằng ta không biết ngươi nghĩ cái gì sao? Tiện nhân như ngươi, vừa vểnh đuôi là ta biết ngay ngươi muốn thả cái rắm gì, hôm nay ta thấy mấy vương bát đản của Sở Vương Đình các ngươi cắn đệ tử của Quỷ Thần Cốc, lại cắn sư tỷ xinh đẹp kia, kế tiếp khẳng định là sẽ cắn người Vạn La Viện, hừ hừ, cuối cùng người Huyền Âm Viện nhất định cũng tránh không thoát!

Nói xong cười lạnh một tiếng, nói:

- Sở Vương Đình bá đạo như vậy, không bằng chúng ta cùng một chỗ nghe lời ngươi là được!

Sở Hoàng Thái Tử nghe đến nơi này, sắc mặt đã tái nhợt, đáy mắt lóe lên sát khí.

Mà Tiêu Tuyết và Hầu Quỷ Môn nghe, thần sắc cũng khó coi, Tiêu Tuyết cười lạnh nói:

- Điện hạ, ngươi là muốn nói cho chúng ta biết, một Linh Động cảnh có thể lẻn vào trong đại trận do Hầu Quỷ Môn bố trí xuống ám toán hắn, đồng thời còn không bị ta phát giác sao? Hay là, đúng như vị tiểu sư đệ này nói, Sở Vương Đình các ngươi muốn bắt đệ tử bốn viện lập uy?

Bên này đối thoại, Hầu Quỷ Môn cũng đã nghe được, ánh mắt phức tạp nhìn qua.

Mà trong nội tâm Ứng Xảo Xảo cũng khẩn trương, chỉ dùng sức gật đầu, không biết nói cái gì mới tốt.

Mà Phương Hành thì giống như chọi gà, tích lũy một bụng nói xạo, chuẩn bị mắng Sở Hoàng Thái Tử máu cho xối đầu.

Dù sao lúc này có Tiêu Tuyết ở bên cạnh, Vạn La Lão Tổ cũng ở cách đó không xa, hắn không sợ Sở Hoàng Thái Tử hành hung.

Lại không nghĩ tới đến lúc này, Sở Hoàng Thái Tử lại không hề hùng hổ dọa người nhìn hắn, buông xuống mí mắt, thản nhiên nói:

- Có làm hay không, trong nội tâm ngươi ta đều rõ ràng, lẫn qua nhất thời, chưa hẳn sẽ không lộ ra chân ngựa!

- Hừ, có bản lĩnh lấy ra chứng cớ, miệng phun đầy phân, khinh ta không biết mắng người sao?

Phương Hành dương dương đắc ý mắng một câu, quay người đi trở về.

Loại phương pháp khóc lóc om sòm này hắn không dám dùng nhiều, rất dễ lòi đuôi không nói, còn ảnh hưởng hình tượng to lớn cao ngạo của Phương đại gia, nhưng hắn vừa xoay người, bước ra hai bước, Phương Hành bỗng nhiên cảm thấy cái gì, trong nội tâm có chút kinh hãi, nhưng giả vờ cái gì cũng không biết, điềm nhiên như không có việc gì đi tới, chỉ là tạm thời cải biến phương hướng...

Lúc này Phương Hành cách Sở Hoàng Thái Tử chỉ có ba trượng, còn Âm Thị áo đỏ thì hai tay giấu ở trong tay áo, khuôn mặt âm trầm, đứng cách một trượng hầu ở bên cạnh Sở Hoàng Thái Tử, cách Phương Hành chỉ có hai trượng, phương hướng Phương Hành đi lại cách Tiêu Tuyết càng ngày càng xa, cách Âm Thị áo đỏ càng ngày càng gần.

Hào khí vốn đã bình tĩnh lại, mọi người cũng từng người tách ra lực chú ý, chuyên tâm chữa thương hoặc suy nghĩ cục diện hôm nay, nhưng thời điểm Phương Hành đi qua trước người Âm Thị áo đỏ, Âm Thị áo đỏ kia thoạt nhìn một câu cũng không dám tùy tiện nói, trên người lại đột nhiên bộc phát ra sát khí khủng bố, hai tay khô gầy, tựa như U Minh Quỷ Ảnh đi tới trước mặt Phương Hành.

Đột biến nảy sinh, mọi người đều kinh hãi.

- Con mẹ nó, quả nhiên là muốn thăm dò ta...

Trong lòng Phương Hành cười lạnh lùng, trên mặt giả bộ như kinh hoàng, hú lên quái dị, đỉnh đầu có một hư ảnh Đại Bằng màu vàng biến ảo ra, lệ minh một tiếng, đâm vào song trảo của Âm Thị áo đỏ, trong chốc lát, hư ảnh Đại Bằng bị Âm Thị áo đỏ đánh ảm đạm vô quang, rút về trong cơ thể Phương Hành, Phương Hành cũng kêu một tiếng, bay đi ra ngoài.

Quay trở lại nháy mắt trước, thời điểm Phương Hành và Sở Hoàng Thái Tử đấu khẩu xong, chuẩn bị quay người ly khai, bỗng nhiên phát giác được trên người Âm Thị áo đỏ ngưng tụ sát khí như có như không, khí cơ đã tập trung vào mình...

Loại khí cơ tập trung này, ngay cả sát khí cũng không tính, cực kỳ yếu ớt, nếu như là Phương Hành lúc trước, chỉ sợ căn bản phát giác không đến, nhưng sau khi hắn tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, thần thức lại lần nữa tăng lên một đoạn, hơn nữa lực cảm ứng kinh người, có thể rõ ràng phát hiện gia hỏa kia đã uẩn nhưỡng công kích, mà đối tượng ra tay đúng là mình.

Cũng ở đó lúc, Phương Hành nao nao, trong nội tâm hiện lên nhiều loại ý niệm...

Tại sao thái giám chết bầm kia muốn ra tay với mình?

Muốn giết mình?

Hay là muốn bắt mình?

Rất nhanh Phương Hành ý thức được, không phải, trong khí cơ của đối phương không chứa sát khí, hẳn là muốn thăm dò mình!

Trên thực tế, dù không có phát giác, dùng tu vi của hắn hôm nay, Âm Thị áo đỏ đột kích, cũng không gây thương tổn cho hắn.

Chỉ là như vậy tu vi của hắn sẽ lộ ra ở trước mặt mọi người.

Cũng trong nháy mắt đó, hắn hiểu được dụng ý của Sở Hoàng Thái Tử, thằng này thoạt nhìn buông tha cho ý niệm truy cứu, lại chẳng biết lúc nào tính kế, lệnh Âm Thị áo đỏ ra tay, bất luận mình ra tay phòng ngự hay né tránh, tu vi Trúc Cơ cảnh tự nhiên hiển lộ ra, dù sao một Linh Động cảnh, vô luận như thế nào cũng trốn không thoát một kích này.

Mà chỉ cần Phương Hành hiển lộ tu vi Trúc Cơ cảnh, như vậy phân tích của đám người Tiêu Tuyết sẽ lập tức hỏng mất.

- Vô thanh vô tức nghĩ ra kế này, trơ tráo đến lợi hại nha...

Ngay cả Phương Hành cũng nhịn không được có chút kính nể Sở Hoàng Thái Tử.

Một chiêu này dùng đến hành vân lưu thủy, ngay cả mình cũng không có chú ý đến hắn là lúc nào ra lệnh cho Âm Thị áo đỏ, vội vàng không kịp chuẩn bị, Âm Thị áo đỏ trầm mặc đứng hầu ở bên cạnh đột nhiên ra tay, vô ý thức hết toàn lực phòng ngự hoặc trốn tránh là phản ứng bản năng của tu sĩ, hơn nữa dùng tu vi Trúc Cơ tầng ba của Âm Thị áo đỏ ra tay, Phương Hành muốn không lộ ra tu vi chân thật cũng khó...

Chỉ tiếc hai chủ tớ này đụng phải Phương Hành Phương đại gia.

Thời điểm phát hiện Âm Thị áo đỏ chuẩn bị ra tay, hắn vẫn điềm nhiên như không có việc gì đi tới.

Chỉ là ở trong đầu đã nhanh chóng cân nhắc, nên dùng phương pháp gì, mới có thể không bạo lộ tu vi của mình ngăn cản một kích kia, cuối cùng kết quả vẫn là Đại Bằng Tà Vương xui xẻo...

- Lão Tà lão Tà, làm việc, ngươi dùng thân phận Yêu Linh của ta ngăn cản hắn thử xem, nhớ kỹ, phải ăn chút thiệt thòi...

- Tiểu hỗn đản, vì cái gì ngươi không ăn?

- Ta sợ đau nha...

- Lão phu cũng sợ đau...

- Sau đó huyết tế cho ngươi một Trúc Cơ!

- Ba cái!

- Đừng nói nhảm, ta cho ngươi mười cái, hắn muốn xuất thủ, cẩn thận...

Sau khi đối thoại ngắn gọn, Âm Thị áo đỏ ra tay, thủ trảo dò xét đến, tuy thoạt nhìn chiêu thức lăng lệ đáng sợ, nhưng trên thực tế lại ẩn mà không phát, dù sao cũng không có ý muốn lấy mạng Phương Hành, Kim Đan Ngũ Tổ ở cách đó hơn nghìn trượng, thật muốn đánh chết tiểu quỷ này, đừng nói nô tài mình chết chắc, ngay cả điện hạ và lão tổ cũng khó tránh tội trạng.

Chỉ là hắn thật không ngờ, một trảo của mình còn chưa bắt thực, Phương Hành bỗng nhiên hét to một tiếng, ẩn ẩn đến gần phía trước, sau đó hư ảnh một Đại Bằng Yêu Linh biến ảo, cứng rắn đâm vào song trảo của mình, kích ra toàn bộ lực lượng của hắn, sau đó Yêu Linh ảm đạm, Phương Hành như diều đứt dây bay ra ngoài...

Phương hướng bay đi là phương vị của Tiêu Tuyết, tiện nhân này muốn mỹ nữ sư tỷ ôm mình.

Chẳng những tính kế Sở Hoàng Thái Tử, còn muốn ăn đậu hủ của sư tỷ xinh đẹp, trong lòng Phương Hành không được nhịn nở nụ cười.

Đương nhiên, dù quỷ linh tinh như Phương Hành, cũng có sự tình không thể tưởng được.

Liếc thấy hắn bị Âm Thị áo đỏ kích bay, Tiêu Tuyết và Hầu Quỷ Môn đồng thời khẽ giật mình.

Vèo một tiếng, hai người này đồng thời động.

Chỉ có điều không giống như Phương Hành nghĩ, Tiêu Tuyết là trong nháy mắt xuất kiếm, thân hình vọt đến giữa hắn và Âm Thị áo đỏ, kiếm ra như tuyết, bức lui Âm Thị áo đỏ, miễn cho cẩu nô tài kia thuận thế đánh ra chiêu thứ hai.

Cùng lúc đó, Hầu Quỷ Môn thì nhảy qua, một tay ôm lấy Phương Hành đang bay ở giữa không trung, kêu lên:

- Tiểu sư đệ...

- Ta sát...

Phương Hành nhìn khuôn mặt của Hầu Quỷ Môn gần trong gang tấc, nhất thời ngạc nhiên, khóc không ra nước mắt.

- Chuyện gì xảy ra? Mỹ nữ sư tỷ đâu? Ngươi một đại nam nhân xông lên ôm lấy ta là chuyện gì xảy ra?

Chương 251: Lại để cho cái này Sở Vực đổi lại thiên

Nhìn kiếm quang sáng loáng của Tiêu Tuyết chỉ ở trước mặt mình, Âm Thị áo đỏ ngây dại.

Vừa rồi Phương Hành đã đoán sai, Sở Hoàng Thái Tử không có hạ mệnh lệnh, nhưng thân là nô tài, Âm Thị áo đỏ tự nhiên biết mình nên làm cái gì, bọn họ đều được Sở Vương Đình bồi dưỡng từ nhỏ, cầm tài nguyên chồng chất ra tử sĩ, người tu hành khác, trong nội tâm đều có đạo của mình, duy chỉ bọn hắn không có, dù đã Trúc Cơ, cũng chỉ là một nô tài Trúc Cơ mà thôi.

Hơn nữa nô tài có thể leo cao như bọn hắn, cùng chủ nhân quả thực đã đến cảnh giới tâm ý tương thông.

Thời điểm Sở Hoàng Thái Tử biểu hiện ra buông tha cho truy cứu, là hắn biết đã đến thời điểm mình nên ra tay, căn bản không cần Sở Hoàng Thái Tử ám chỉ hoặc phân phó, tuy cử động kia có chút không hợp quy củ của chủ tử mình, nhưng Âm Thị áo đỏ biết rõ, nếu mình không ra tay, cái kia liền không tính là một nô tài phù hợp, kết cục nhất định sẽ càng thê thảm.

Thời điểm hắn ra tay, cũng có lưu chỗ trống, chỉ nghĩ bức ra tu vi chân thật của Phương Hành, không muốn thương tổn đối phương.

Nhưng ai nghĩ đến, thủ trảo của mình vừa mới thò ra, tiểu quỷ kia lại hữu ý vô ý chủ động nhảy lên?

Hơn nữa ở trong cơ thể hắn lao ra Yêu Linh là chuyện gì xảy ra?

Vậy mà chống đỡ một trảo của mình, chỉ chấn tiểu quỷ kia bay đi?

Như thế thoạt nhìn, giống như là mình đột nhiên hạ sát thủ, lại bị Yêu Linh hộ thể hiển hóa ra ngăn cản, sau đó trọng thương bay ra ngoài, ở đâu còn có ý thăm dò gì, nói rõ là muốn ám sát a.

Trong nháy mắt, đáy lòng của Âm Thị áo đỏ lạnh buốt.

Hắn ngơ ngác quay đầu nhìn về phía Sở Hoàng Thái Tử, chỉ thấy lúc này sắc mặt của Sở Hoàng Thái Tử cũng âm trầm đến lợi hại.

Sự tình phát triển hoàn toàn không giống như trong dự liệu, làm Sở Hoàng Thái Tử cũng bó tay toàn tập.

- Tiểu Cửu ca ca...

Ứng Xảo Xảo phản ứng lại, hốc mắt đỏ lên, vội vàng lao về phía Phương Hành, thấy sắc mặt Phương Hành khó coi tới cực điểm, giống như bị thương rất nặng, nước mắt của nàng chảy ra, bay nhào tới muốn ôm Phương Hành, nhưng Hầu Quỷ Môn thò tay ngăn cản Ứng Xảo Xảo tới gần, âm thanh lạnh lùng nói:

- Trước không nên đụng hắn, ta kiểm tra thử xem tạng phủ và kinh mạch của hắn có bị thương không...

Trong lòng Phương Hành mắng Hầu Quỷ Môn máu chó xối đầu, nghĩ thầm con mẹ nó ngươi mau buông ta ra, bất quá trên mặt chỉ có thể giả bộ như cực kỳ cố sức ngồi dậy nói:

- Ta không sao, may mắn có Yêu Linh hộ chủ, nếu không sẽ bị hắn giết chết...

Nói xong cực lực giãy dụa từ trong ngực Hầu Quỷ Môn bò ra, lăn đến vòng tay của Ứng Xảo Xảo, tuy ngực nàng còn bằng phẳng nhưng rất mềm mại, tâm tình mới tốt hơn một chút, tiếp tục trợn trắng mắt, làm ra vẻ bị thương nặng không thể trị.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Động tĩnh bên này tự nhiên không thể gạt được Kim Đan Ngũ Tổ, cơ hồ ngay khi tiếng kinh hô vang lên, đám người Vạn La lão quái liền bay tới, nhìn thấy một màn trước mắt, tất cả đều kinh ngạc, thần niệm của Vạn La lão quái dẫn đầu quét qua Phương Hành, thấy hắn không bị thương tích gì, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó ánh mắt âm lãnh quát:

- Xảy ra chuyện gì?

Trường kiếm của Tiêu Tuyết vẫn đang chỉ vào Âm Thị áo đỏ, lại thay mọi người trả lời:

- Hồi bẩm chư vị lão tổ, vừa rồi tiểu sư đệ của Vạn La Viện và Sở Hoàng tranh cãi vài câu, đang ly khai, nô tài kia liền xuất thủ hại người!

Trong mắt Vạn La Lão Tổ lóe lên nộ khí, hừ lạnh nói:

- Sở Vương Đình thật uy phong...

Hắn cũng đã đại khái đoán được ngọn nguồn, nhìn Âm Thị áo đỏ bị hù run rẩy, một cử động cũng không dám, Phương Hành thì thoải mái nằm trong ngực nữ nhân giả chết, liền biết Âm Thị áo đỏ lại bị tiểu quỷ kia âm, trong đầu nhanh chóng cân nhắc làm sao xử lý cục diện này, chỉ là trên thể diện vẫn phải làm cho đủ nha.

Sở Thái Thượng cũng có chút sờ không được ý nghĩ, hừ lạnh một tiếng, nhìn Phương Hành nói:

- Ta thấy tiểu quỷ này có chút cổ quái, nếu thật là nô tài kia ra tay, tiểu quỷ này dựa vào tu vi Linh Động cảnh, làm sao sống được?

Lời vừa ra, mấy vị Kim Đan lão tổ khác đồng thời nhíu mày, Vạn La tức giận cũng chuyển hóa thành thật sự.

Ở trong mắt mấy vị Kim Đan, hơn nữa thần thức quét qua, liền hiểu rõ tình huống thân thể của Phương Hành, biết rõ hắn cơ hồ không có bị thương, chỉ là bất luận như thế nào, cũng là người Sở Vương Đình các ngươi ra tay ám toán, lại ở lúc này mở miệng hoài nghi đối phương cổ quái, để cho tất cả mọi người càng chán ghét Sở Vương Đình.

- Trên người vị tiểu sư đệ này có Yêu Linh hiển hóa ra, thay hắn ngăn được một kích, mới không có bị đánh gục, việc này là chúng ta tận mắt thấy, Sở tiền bối nói như vậy, là hoài nghi mấy người chúng ta không có mắt

sao?

Tiêu Tuyết lạnh giọng nói, vẻ chán ghét với Sở Vương Đình đã không còn che lấp.

- Yêu Linh?

Mấy vị Kim Đan cảnh hiểu ra, không còn nghi ngờ nữa.

Bách Thú Tông giỏi về khu Yêu thú, ngự Yêu Linh, tiểu quỷ này xuất thân Bách Thú Tông, trên người có Yêu Linh là không hề kỳ lạ.

Lần này đối đáp, cũng làm cho mấy người có chút hoài nghi Phương Hành tiêu trừ băn khoăn.

Ngay cả Ứng Xảo Xảo cũng không nghi ngờ, chỉ cho rằng Yêu Linh trên người Phương Hành là kế thừa ở Bách Thú Tông, dù sao Bách Thú Tông bọn hắn trừ tam đại Yêu Linh ra, còn có một chút Yêu Linh khác, chỉ là hơn phân nửa không trọn vẹn, phẩm giai không cao mà thôi.

Yêu Linh trên người nàng đã từng là Nguyên Anh, mà Yêu Linh trên người Phương Hành chỉ là Kim Đan, cũng coi như phù hợp thân phận.

Chỉ là Yêu Linh của Phương Hành có thể tự động hiển hóa hộ chủ, ngược lại có chút bất đồng Yêu Linh của nàng, chỉ là lúc này tâm trí của nàng đều ở trên người Phương Hành, sợ hắn trọng thương mà chết, ngược lại không có thời gian đi nghĩ những chi tiết này.

Ánh mắt của Vạn La lão quái ẩn chứa tức giận, quát lạnh nói:

- Sở Thái Thượng, ngươi muốn xông vào Quỷ Thần Cốc, bắt tiểu tử Hầu gia, cùng Trương Đạo Nhất đấu một trận, lại giam giữ Tiêu nha đầu, cùng Mạc Long Ngâm qua mấy chiêu, chẳng lẽ còn chưa đủ nghiền, muốn cùng lão phu qua mấy chiêu sao? Đến đây, lão phu cũng đã lâu không có lĩnh giáo qua bí pháp của Sở Vương Đình các ngươi, nhìn xem có tiến bộ hay không!

Đang khi nói chuyện, phóng thích khí tức trên người, gió tuyết bay múa, giống như nổi lên bão tuyết.

Sở Thái Thượng nhướng mày, nhịn không được lui về phía sau một bước, quát:

- Vạn La lão quái, ngươi có ý gì? Tiểu quỷ này có bị thương hay không, chúng ta còn nhìn không ra sao? Nếu như hắn không có vấn đề, thì cần gì nằm ở trong ngực nữ nhân giả chết?

Hắn nói lời này, ngược lại không phải chỉ

Phương Hành có vấn đề, mà muốn chuyển di lực chú ý, hòng bảo trụ tánh mạng cho Âm Thị áo đỏ.

Dù Âm Thị áo đỏ chỉ là nô tài, nhưng là nô tài Trúc Cơ cảnh nha, ở trong đám nô tài là hạt giống tốt nhất, rất nhiều tài nguyên chồng chất lên, hôm nay gây ra đại họa, chỉ sợ khó có thể thoát nạn, hắn muốn chuyển di lực chú ý thử xem, tránh nặng tìm nhẹ, cứu về tính mạng của đối phương, nếu không vì một tiểu quỷ Linh Động cảnh, lại chết một Trúc Cơ cảnh, đây không phải lỗ nặng sao.

Chỉ là hắn vừa nói như vậy, Phương Hành lại không vui, trực tiếp nhảy dựng lên mắng:

- Lão vương bát đản, ai nói với ngươi ta giả chết? Vừa rồi bị thái giám chết bầm kia đánh lén hù sợ, trốn ở trong ngực Xảo Xảo nhà ta nghỉ ngơi một lát thì đã làm sao? Nhanh bồi thường tiền!

Hắn chính là chó dại, ai cũng dám mắng, ngay cả Tiêu Tuyết cũng chỉ dám ẩn ẩn mỉa mai, tiểu hỗn đản này lại tính là thứ gì, cũng dám ở trước mặt chửi mình là "lão vương bát đản", còn tự xưng “ta”?

Trên người xuất hiện một vòng quang mang áp về phía Phương Hành, quát:

- Dám mắng lão phu, lật trời...

Phương Hành kinh hãi, không nghĩ tới Kim Đan lão tổ thực tự mình ra tay, kêu một tiếng quái dị, muốn chạy trốn.

Bất quá lúc này, Vạn La lão quái hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên biến mất tại nguyên chỗ, lúc tái xuất hiện đã chắn ở trước mặt Phương Hành, đan quang đi tới trước người hắn, lại chỉ khơi lên chút gió, Phương Hành ở phía sau hắn thò đầu ra nhìn, yên tâm, lại rụt trở về, Vạn La lão quái thì vô hỉ vô nộ, trên mặt hiện lên dáng tươi cười mỉa mai.

- Sở Thái Thượng, chẳng lẽ lão phu quá lâu rồi không có xuất thủ, làm cho tiểu bối như ngươi quên mất thủ đoạn của ta?

Sở Thái Thượng cả kinh, vội vàng nói:

- Vạn La đạo hữu, không phải lão phu khinh thường người, mà là tiểu quỷ này quá mức vô lễ!

- Vô lễ thì sao, là lão phu dạy dỗ!

Vạn La lão quái cười lạnh:

- Các ngươi thí luyện xảy ra vấn đề, nếu dựa vào quy củ tường tra, lão phu sẽ không nói cái gì, nhưng không có chứng cớ, lại lệnh nô tài kia đi ra ám toán... Thực khinh lão phu không ra gì sao?

Nói xong lời cuối cùng, Vạn La lão quái đột nhiên vung chỉ điểm một cái, trong chốc lát, một đạo kim quang lướt đi, trong sát na xẹt qua đầu Âm Thị áo đỏ, Âm Thị áo đỏ kia thậm chí không kịp phản ứng, vẫn ngơ ngác đứng tại nguyên chỗ, qua nửa ngày, trong cổ họng hắn mới kêu một tiếng đau đớn, cả người hóa thành tro bụi, chỉ còn lại bào phục màu đỏ chậm rãi rơi xuống đất...

- Vạn La, ngươi...

Sở Thái Thượng hét lớn, trong ánh mắt đã ẩn chứa cuồng nộ.

Vạn La lão quái chắp hai tay sau lưng, thản nhiên nói:

- Không có bằng chứng, dám ra tay với đệ tử của lão phu, chính là kết cục này, còn ngươi nữa, Sở Thái Thượng, mới vừa rồi ngươi nói đệ tử của ta lật trời, hắc hắc, coi mình là trời? Sở Vương Đình các ngươi là trời sao? Vậy ngươi có tin, nếu ngươi còn dám ra tay với đệ tử của ta, lão phu chẳng những lật trời, còn cho Sở Vực này một bầu trời mới không?

Chương 252: Mạch nước ngầm bắt đầu khởi động

Muốn Sở Vực đổi trời!

Lời này người bình thường nói, nhất định là chê cười, nhưng Kim Đan lão tổ nói, lại không người cười được!

Nhất là người nói những lời này, là Vạn La lão quái đã từng dương danh một thời đại, phiên vân phúc vũ.

Lão quái kia hèn mọn bỉ ổi, tính tình tùy hứng, thích nữ sắc, lại sợ nữ nhân, lại nói tiếp thật không có chút phong thái của cao nhân, nhưng người quen thuộc hắn đều biết, lão quái này không chọc được, tuy tu vi của hắn ở trong Sở Vực và bảy tiểu quốc chung quanh không coi đệ nhất, nhưng đồ vật hắn hiểu nhiều lắm, đạo pháp tà thuật, đúc khí luyện đan, trận phù y đạo, quả thực bao hàm toàn diện, không gì không biết.

Cũng chính bởi vì nghiên cứu nhiều thứ như vậy, phân tâm quá nhiều, tu vi của lão quái này mới dừng bước ở Kim Đan.

Nhưng ngay cả Sở Vực đệ nhất nhân Hồ Cầm Lão Nhân cũng thừa nhận, nếu Vạn La lão quái chuyên ở võ đạo, thành tựu sẽ vượt xa mình.

Khi một người ngày bình thường cười toe toét, không có chính hình như vậy nghiêm túc lên, hắn nói muốn để cho Sở Vực đổi trời, Sở Thái Thượng cảm thấy một đạo hàn khí từ đáy lòng bừng lên, thậm chí bàn tay có chút phát run.

Hắn không sợ Trương Đạo Nhất, bởi vì thực lực của Trương Đạo Nhất không bằng hắn, cũng không sợ Mạc Long Ngâm, bởi vì tu vi của Mạc Long Ngâm thấp hơn hắn một tầng, thậm chí không quá sợ Hồ Cầm Lão Nhân, bởi vì mặc dù tu vi của Hồ Cầm Lão Nhân cao, lại gia đại nghiệp đại, tính tình hiền hòa, bình thường giúp mọi người làm điều tốt, rất ít khi vạch mặt với ai, dùng thủ đoạn của Sở Vương Đình bọn hắn, có quá nhiều phương pháp khắc chế Hồ Cầm Lão Nhân.

Nhưng đối mặt Vạn La lão quái ngày bình thường cười hì hì, lúc này lại bỗng nhiên nổi giận, Sở Thái Thượng lại có chút kinh hãi.

Lão La lão quái đủ cường đại, hết lần này tới lần khác lại lẻ loi, không có gì cần lo lắng, tự nhiên cũng không có gì phải kiêng kị. Nếu hắn nói để cho Sở Vực đổi trời, sau đó sử dụng tất cả thủ đoạn âm hiểm, Sở Vương Đình thật có bảy phần tan rã.

Hơn nữa Sở Thái Thượng nhỏ hơn Vạn La lão quái tầm trăm tuổi, ở thời đại kia, Vạn La lão quái là thiên kiêu tuyệt đối, kỳ tài tuyệt đối, tuy cười toe toét không có chính hình, nhưng ngẫu nhiên đối phó cường địch, lại có thể hời hợt diệt vô số người, làm cho người biết nội tình rùng mình sợ hãi, mà đúng dịp, Sở Thái Thượng lại là một trong mấy người hiểu rõ nội tình.

Hắn ở sâu trong đáy lòng, là thực sợ Vạn La lão quái, biết rõ nếu lão quái này không trải qua một vài biến cố không muốn người biết, bỗng nhiên thoái ẩn, thì thanh danh tuyệt đối sẽ không thấp hơn Sở Vực đệ nhất nhân Hồ Cầm Lão Nhân.

Chỉ là trước mặt nhiều người như vậy, Sở Thái Thượng tự nhiên sẽ không dễ dàng cúi đầu nhận thua, khẩu khí trở nên ngưng trọng:

- Vạn La đạo hữu, chúng ta cũng có mấy trăm năm giao tình. Nhưng ngươi vì một hạ nhân, lại nói ra lời như vậy sao?

Vạn La lão quái lạnh lùng nói:

- Chúng ta chỉ là mấy trăm năm trước gặp qua vài lần, không coi là có giao tình. Lúc này đây ta rời núi làm đại sự, một là nể mặt mũi của Hồ Cầm lão nhân, hai là lưu lại truyền thừa của mình, ngươi thật cho rằng mình có năng lực mời chúng ta rời núi hiệu lực cho Sở Vương Đình các ngươi? Sở Thái Thượng, lão phu biết ở trong Tu Hành Giới, mỗi người trục lợi, nhưng năm đó Vạn La Tông của lão phu vừa mới giải tán, Sở Vương Đình các ngươi đã cho rằng ta quy ẩn, liền không để ý thể diện, sai người ra tay, cướp bóc tất cả tích lũy nội tình của lão phu ở Vạn La Tông... sau khi gặp lại, lão phu một mực không có đề cập qua việc này, ngươi thực nghĩ lão phu không nhớ rõ sao?

- Ngươi... chuyện của mấy trăm năm trước, còn nhắc lại làm gì?

Sở Thái Thượng có chút không được tự nhiên nói.

- Vốn không muốn nhắc lại, nhưng nhớ ra liền nói!

Vạn La lão quái thản nhiên nói:

- Lúc này đây năm người chúng ta hợp lực, muốn hoàn thành đại sự kia, thành thì Sở Vực rầm rộ, bại thì vạn kiếp bất phục, không thể xuất hiện một tia sai lầm. Người Sở Vương Đình các ngươi, mặc kệ hợp tác với mấy người nhàn vân dã hạc như chúng ta có vui hay không, tóm lại đã tới Đại Tuyết Sơn, nếu bỏ xuống tư thái, lẫn nhau hợp tác thì thôi, nhưng nếu như ở trong Đại Tuyết Sơn, còn muốn cầm Vương Đình ra làm giá đỡ, ta xem chuyện này nên dừng lại, miễn cho đến lúc đó bởi vì tư tâm, không công chôn vùi tính mạng của các hài tử...

Những lời này, Vạn La lão quái nói rất chăm chú, trong khoảng thời gian ngắn, chẳng những Sở Thái Thượng ngẩn người, nói không ra lời, ngay cả mấy vị Kim Đan lão tổ khác cũng trầm mặc lại, hiện trường yên tĩnh im ắng, duy chỉ có gió lạnh phật qua.

- Mấy lão già này cũng có chuyện ẩn ở bên trong a...

Phương Hành trốn sau lưng Vạn La lão quái, thấy hào khí không đúng, cũng vụng trộm đoán được.

Năm lão đầu kia, khẳng định cũng có một ít tranh chấp, bây giờ chỉ là mượn cơ hội phát huy ra mà thôi.

Yên lặng mấy hơi, Mạc Long Ngâm bỗng nhiên nở nụ cười nói:

- Theo lý ở trong chư vị, tuổi ta nhỏ nhất, bối phận cũng thấp nhất, vốn không nên xen vào, bất quá lời đã nói đến nước này, cũng không thể im lặng được, sự kiện kia quả thực quá hung hiểm, tuy Sở Vực chúng ta có địa lợi, nhưng không chiếm quá nhiều ưu thế, lúc này đây vốn là cơ hội cuối cùng, nếu như còn nội đấu không ngớt, rối loạn tiết tấu để các hài tử tăng tu vi, như vậy ba thành hi vọng, sẽ biến thành không đến một thành...

Tuy hắn cũng là Kim Đan lão tổ, nhưng tuổi lại nhỏ hơn hai trăm, bởi vậy tự xưng tiểu bối, đương nhiên này chỉ là một thuyết pháp khách khí, đã đến tu vi như bọn hắn, một hai trăm tuổi thật không coi là cái gì, hơn nữa trong lòng của hắn cũng chưa chắc có ý nghĩ mình là tiểu bối, vừa rồi rút kiếm chém Sở Thái Thượng, cũng không thấy hắn khách khí như vậy.

Sở Thái Thượng nghe vậy, ẩn ẩn cảm giác tất cả đầu mâu đều chỉ về phía mình, trong nội tâm có chút phẫn nộ, trầm giọng quát:

- Các ngươi muốn nói là lão phu nội đấu sao? Hừ, sự tình lần này cũng không phải lão phu gây ra...

Phương Hành trốn ở sau lưng Vạn La lão quái kêu lên:

- Vậy ý nói những chuyện khác đều là các ngươi gây ra rồi?

Sở Thái Thượng giận tím mặt, oán hận trừng mắt, lại phát hiện tiểu quỷ kia ngay cả cái bóng cũng nhìn không thấy.

Bất quá dù chứng kiến, Sở Thái Thượng cũng không dám tuỳ tiện xuất thủ, ít nhất không dám động thủ ở trước mặt Vạn La lão quái.

Trong lòng của hắn căm tức, nói chuyện càng lẫn lộn không rõ, nhưng lúc này, Sở Hoàng Thái Tử nhàn nhạt mở miệng:

- Chư vị tiền bối, kỳ thật lão tổ chỉ là muốn tra rõ ràng, rốt cuộc là ai phá hỏng thí luyện, đánh cắp Long Huyết Thánh Đan mà thôi, Hầu sư đệ, Tiêu sư muội, chẳng lẽ các ngươi không muốn biết ai giá họa cho các ngươi, mới đưa tới trận phong ba này sao?

- Ta muốn biết!

Người khác còn chưa nói gì, Hầu Quỷ Môn là cái thứ nhất kêu lớn, mặt mũi tràn đầy tức giận.

Hắn mới là oan nhất, bị người một gậy đánh ngất xỉu không nói, lại mang đến cho Quỷ Thần Cốc phiền toái lớn như vậy.

So với Sở Vương Đình, hắn càng hận vương bát đản giá họa cho hắn kia.

Phương Hành nghe vậy, nhìn hắn thấp giọng giáo huấn:

- Vương bát đản kia đang nói sang chuyện khác, sao sư huynh không dùng đại cục làm trọng như vậy!

Hầu Quỷ Môn giật mình, phát hiện Thái Thượng trưởng lão cũng đang nhìn mình quăng đến ánh mắt bất mãn, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, biết rõ mình tùy tiện xen vào, nói sai rồi, cục diện lúc này, Kim Đan Ngũ lão đã không phải muốn thảo luận sự tình thí luyện, mà là có ý đồ khác, vội vàng cúi đầu, thấp giọng nói:

- Đa tạ tiểu sư đệ nhắc nhở...

Phương Hành khoát tay nói:

- Tất cả mọi người là sư huynh đệ, khách khí cái gì!

Sau đó nhìn Sở Hoàng Thái Tử kêu lên:

- Tra tự nhiên là phải tra, nhưng trước phải xử lý sự tình trước mắt đã! Quỷ Thần Cốc bị các ngươi đập nát, Hầu huynh cũng bị đả thương... thuốc trị thương còn là ta cho, các ngươi không có ý định bồi thường sao? Còn có sư tỷ xinh đẹp này cũng bị thương. Một ít thuốc trị thương cũng nên cho nha? Ta càng không cần phải nói, bị nô tài của các ngươi ám toán, suýt nữa đã chết, đến bây giờ còn váng đầu sợ hãi, Sở Vương Đình các ngươi còn muốn không nhận nợ sao? Giải quyết những vấn đề này xong, tùy các ngươi tra như thế nào cũng được!

Mọi người ở đây nao nao, tuy dùng thân phận của bọn hắn, sẽ không theo phụ họa, lại biết tiểu quỷ kia nói không phải không có lý, người Sở Vương Đình gây ra phiền toái, tự nhiên phải bồi thường.

Mà Hầu Quỷ Môn thì có chút cảm kích nhìn hắn, nghĩ thầm vị tiểu sư đệ này chỉ là Linh Động cảnh, lại to gan lớn mật, dám làm việc nghĩa, thời điểm mở miệng bắt Sở Vương Đình bồi thường vẫn không quên mình, thật là một người tốt!

Về phần Sở Thái Thượng và Sở Hoàng Thái Tử, thì không có vui vẻ như vậy, ánh mắt nhìn Phương Hành lạnh như hàn băng.

Phương Hành vô ý thức nhích tới gần Vạn La lão quái, thật đúng là sợ Sở Thái Thượng dưới sự giận dữ huy chưởng chụp chết mình.

- Ngươi muốn bao nhiêu?

Sở Hoàng Thái Tử lãnh đạm hỏi.

Phương Hành lại không sợ hắn, ôm lấy hai tay nói:

- Các ngươi có bao nhiêu?

Trong lúc nhất thời hiện trường yên tĩnh trở lại, ánh mắt cổ quái nhìn tiểu quỷ lừa bịp tiền kia.

Chỉ có Quỷ Thần Cốc Trương Đạo Nhất mỉm cười, phá vỡ cục diện giằng co nói:

- Đã có người lớn mật quấy rối nội bộ của Đại Tuyết Sơn như thế, tra tự nhiên là phải tra, bất quá không thể vì chuyện này mà làm trễ nãi đại sự? Vị tiểu hữu của Vạn La Viện kia nói không phải không có lý, Sở Thái Thượng, đệ tử của lão phu ở Quỷ Thần Cốc tu hành tới thời điểm quan trọng, lại bị ngươi hủy sơn cốc, làm trễ nãi tu hành, khoản nợ này là phải tính toán, đồ tôn của ta bị thương không nhẹ, cũng cần các ngươi cho câu trả lời!

Tẩy Kiếm Viện Mạc Long Ngâm cười ha ha nói:

- Sở đạo hữu cũng chỉ là nhất thời nóng giận, ngược lại không phải cố ý, nên bồi thường tự nhiên phải bồi thường, bất quá ta cảm thấy này chỉ là việc nhỏ, trải qua chuyện này có thể nhìn ra, nội bộ của Đại Tuyết Sơn chúng ta, thật là quá ít quy củ, hiện tại đã loạn thành như vậy, đến thời điểm đại sự tiến đến, còn không biết sẽ như thế nào, theo ta thấy, mấy lão gia hỏa chúng ta nên ngồi xuống trước, định ra một vài điều lệ, miễn cho đến lúc đó rối loạn...

Sau khi hai người bọn họ nói xong, liền nhìn về phía Hồ Cầm và Vạn La lão quái.

Vạn La lão quái lạnh lùng cười cười nói:

- Lão phu lẻ loi một mình, không có ý kiến gì!

Hồ Cầm thản nhiên nói:

- Có chút điều lệ cũng là tốt!

Trong lúc nhất thời, bốn người đồng ý, dù Sở Thái Thượng có ý kiến cũng vô dụng.

Ánh mắt của Sở Hoàng Thái Tử sắc bén, bỗng nhiên ở một bên mở miệng nói:

- Vãn bối nguyện ở một bên dâng trà nấu đan, lắng nghe dạy dỗ!

Vạn La lão quái cười cười nói:

- Ngươi không lo đi tra người làm hỏng thí luyện sao?

Sở Hoàng Thái Tử cung kính thi lễ nói:

- Chỉ cần người nọ không ly khai Đại Tuyết Sơn, luôn có thời điểm tra ra manh mối, cần gì phải vội vàng?

Năm vị Kim Đan cảnh ở trong Đại Tuyết Sơn, nói là năm thế lực cũng không quá đáng, hôm nay đột nhiên bốn thế lực đều ẩn ẩn có địch ý nhằm vào Sở Vương Đình, ngay cả Sở Thái Thượng và Sở Hoàng Thái Tử cũng cảm giác áp lực tăng gấp đôi, mà chuyện này, là bởi vì tiểu quỷ phá hư thí luyện kia gây ra, hận ý trong lòng Sở Thái Thượng và Sở Hoàng Thái Tử không cần nói cũng biết.

Phương Hành thấy thế, trong nội tâm lại hưng phấn, nghĩ thầm lúc này đây chỉ sợ có thể lừa được không ít thứ tốt, phải hung ác cắn một ngụm.

Chương 253: Âm Dương Đại Ma Bàn

Cuối cùng Sở Vương Đình phải bỏ ra cái giá lớn, Tiêu Tuyết và Hầu Quỷ Môn bởi vì vô tội bị cuốn vào chuyện này, chẳng những Long Huyết Thánh Đan lọt vào trong tay bọn họ bị giữ lại, Quỷ Thần Cốc còn được đền bù tổn thất to lớn, về phần Phương Hành thì nhận được đền bù càng phong phú, chỉ là Linh Thạch cực phẩm thì có một ngàn viên, còn không tính linh dược gì đó.

Phương Hành mừng rỡ đến sắp nhìn không thấy con mắt, nghĩ thầm lần này phát.

Sau đó Kim Đan Ngũ Tổ và Sở Hoàng Thái Tử phất tay áo rời đi, trước khi Vạn La Lão Quỷ đi, dặn đi dặn lại, bảo Phương Hành về Vạn La Viện tu luyện, thậm chí còn nhờ Tiêu Tuyết kéo hắn trở về, bảo đảm không sơ hở tý nào.

Trải qua hai sự tình vừa rồi, Vạn La lão quái thật lo lắng thả Phương Hành ra cửa, gia hỏa này quá biết gây chuyện, lần thứ nhất đi ra, giết hai Âm thị của Sở Vương Đình, lúc này đây đi ra, lại trộm năm viên Long Huyết

Thánh Đan, còn giá họa Hầu Quỷ Môn và Tiêu Tuyết, làm hại nội bộ Đại Tuyết Sơn nổi lên tranh chấp, ba Kim Đan cảnh đánh đập tàn nhẫn, quả thực loạn thành một đoàn.

Đây quả thực là tai tinh, lại bỏ mặc hắn đi dạo ở bên ngoài, không biết sẽ gây ra phiền toái gì nữa!

Mình đường đường Kim Đan lão tổ, vì chút chuyện hư hỏng của hắn ngay cả chuyện cũ năm xưa cũng kéo ra, quá mất mặt.

Bây giờ nhìn xem, tiểu quỷ kia lại vờ làm người tốt, cùng Hầu Quỷ Môn kề vai sát cánh, cùng Tiêu Tuyết nói cười vui vẻ, quan hệ tốt vô cùng, phần bổn sự và da mặt dày này, mình sống sắp một ngàn năm cũng kém xa.

Kim Đan Ngũ Tổ cộng thêm Sở Hoàng Thái Tử, trọn vẹn thương nghị một đêm mới trở về.

Phương Hành sáng sớm liền tới nghe ngóng tin tức, Vạn La lão quái lại không nói gì. Chỉ nói kỳ thật nội bộ của Đại Tuyết Sơn cũng có phân tranh không ngừng. Đại sự còn không có nắm chắc, thế lực khắp nơi cũng đã xoắn xuýt, chờ chia cắt thành quả thắng lợi, vốn Sở Vương Đình chiếm phần lớn nhất, chỉ là trải qua chuyện này, lại bị gặm đi không ít, đây là còn may có Sở Hoàng Thái Tử ở bên tai Sở

Thái Thượng liên tiếp đề điểm, mới bảo vệ được chút quyền lợi của Sở Vương Đình.

Phương Hành giờ mới hiểu được, các Kim Đan cảnh không phải người ngu, ở đâu có chuyện vô duyên vô cớ liền động thủ, một ít sự tình bên ngoài thoạt nhìn đơn giản, nhưng bên trong đều có liên quan dây dưa lợi hại, Vạn La lão quái không có hứng thú với mấy cái này, hắn chỉ lẻ loi một mình, không môn không phái, bởi vậy ngược lại tâm tư đơn thuần nhất.

Người khác đều quan tâm phân phối lợi ích sau đó, Vạn La lão quái lại chỉ quan tâm một sự kiện, chính là hoàn thành chuyện này.

Bất quá cũng chính vì hắn muốn hoàn thành chuyện này, cho nên không muốn nội bộ Đại Tuyết Sơn bị lợi ích gút mắc, lúc này đây mượn chuyện đi ra, cũng là vì giải quyết dứt khoát, chính thức liên hợp lại lực lượng của Đại Tuyết Sơn.

Đương nhiên còn có một điểm khác, là hắn không thích lão hữu Hồ Cầm bị người dùng lợi ích gút mắc vây khốn tay chân, rõ ràng là Sở Vực đệ nhất nhân, nhưng hết lần này tới lần khác nhiều lần bị người bức bách, không được siêu nhiên, thay hắn giải quyết một ít tai hoạ ngầm.

Sự tình nội bộ Đại Tuyết Sơn phân tranh, Phương Hành hoàn toàn không có hứng thú, nghe vài câu liền nản, Vạn La lão quái thấy hắn không có hứng thú, cũng không nói hắn nghe, dù sao tính tình của Vạn La lão quái cũng như thế, nhàn vân dã hạc, không thích tranh đấu, tính tình của Phương Hành ngược lại hợp ý hắn, không có việc gì thì làm một chuyến, người chết chim chỉ lên trời, không chết đoạt vạn năm...

- Các ngươi luôn nói đại sự kiện, đại cơ duyên, đến cùng là chuyện gì, nói nghe một chút!

Phương Hành quan tâm chỉ có sự tình này.

Vạn La lão quái ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, nặng nề hít một hơi nói:

- Việc này liên lụy đến bí mật lớn nhất của Tu Hành Giới, ngay cả lão phu cũng kiến thức nửa vời, rất khó nói rõ ràng cho tiểu quỷ ngươi, hơn nữa lúc này nói cho ngươi, sẽ làm ngươi phân tâm, vẫn là chờ ngươi tu thành môn thần thông kia, lão phu sẽ nói rõ...

Phương Hành ngẩn ngơ, vui vẻ nói:

- Bổ khuyết toàn bộ rồi?

Vạn La lão quái hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi cho rằng chúng ta mật đàm là nói chuyện vô ích sao? Trước đó lão phu không cách nào bổ khuyết toàn bộ thần thông, là bởi vì cảm giác thiếu một chút gì đó, mượn cơ hội lần này, lấy được không ít bí pháp của Sở Vương Đình, Đại Diễn Tông và Mạc Long Ngâm, lẫn nhau xác minh, lấy thừa bù thiếu, cuối cùng cũng bổ khuyết toàn bộ rồi!

Phương Hành kinh hỉ nói:

- Lúc nào có thể truyền cho ta?

Vạn La lão quái cười cười nói:

- Nếu như lão phu suy tính không sai, trong vòng ba ngày a!

Phương Hành lập tức vui vẻ lên, cho đã mắt chờ mong hỏa hoa.

Trong ba ngày sau đó, Phương Hành rất trung thực, dù sao lần này thu hoạch không ít, tạm thời không lo tài nguyên tu luyện, hơn nữa hiện tại Sở Vương Đình vừa ăn thiệt thòi lớn, chỉ sợ cũng không có dễ dàng để cho hắn thừa dịp, nếu đi qua tìm phiền toái, ngược lại có khả năng đẩy mình vào hố lửa, vừa vặn nghỉ ngơi một chút, coi như kỳ nghỉ phép đi.

Không chờ đến ba ngày, ban đêm ngày hôm sau, Vạn La lão quái gọi Phương Hành qua, thần sắc mỏi mệt ném cho hắn một ngọc phù, trong lòng Phương Hành biết đây là pháp môn mà Vạn La lão quái nói có thể giải quyết vấn đề của mình, cảm thấy kích động, vội vàng nhận lấy, thần niệm thăm dò vào, trong ngọc phù ghi lại tin tức lập tức truyền vào đầu hắn, để cho hắn nao nao, biểu lộ quái dị.

- Âm Dương Đại Ma Bàn?

Phương Hành ngơ ngác nhìn Vạn La lão quái.

Vạn La lão quái nghiêm mặt nói:

- Đúng vậy, thần thông này chính là lão phu dùng bản thiếu năm đó ngẫu nhiên đoạt được làm cơ sở...

Phương Hành đã cắt đứt hắn nói:

- Danh tự quá khó nghe đi à nha!

Vạn La lão quái cả giận nói:

- Ở đâu khó nghe?

Phương Hành nói:

- Chính ngài suy nghĩ thật kỹ, không thấy rất khó nghe sao?

Vạn La lão quái trừng mắt nửa ngày, cuối cùng hít một hơi nói:

- Thần thông này đã tiêu hao hết tâm huyết của lão phu, đã hoàn toàn bất đồng tàn quyết năm đó, tự nhiên phải lấy danh tự mới, bất quá ta chẳng muốn suy nghĩ, thuận miệng lấy một cái!

Phương Hành chậc lưỡi nói:

- Vậy bổn sự đặt tên của ngài thật không ra sao, ta tự mình nghĩ một cái!

Vạn La lão quái bất đắc dĩ:

- Tùy tiện, ngươi nghĩ đi!

Phương Hành rất nghiêm túc nghĩ một lát, nói:

- Âm Dương đại bánh xe được không?

Vạn La lão quái đạp ra một cước, quát:

- Ngươi dám lấy cái danh tự này cho thần thông của lão phu, ta cam đoan đánh chết ngươi!

Đại Ma Bàn cũng tốt, đại bánh xe cũng được, tóm lại pháp môn này đã bổ khuyết toàn bộ.

Dưới sự chỉ điểm của Vạn La lão quái, Phương Hành bắt đầu tìm hiểu thần thông, vừa nghiên cứu, mới phát hiện thần thông này rất lợi hại, ẩn chứa chí lý, huyền ảo khó hiểu, chẳng trách dùng tu vi của Vạn La lão quái, cũng tiêu hao hết tâm huyết, Phương Hành chỉ là lý giải thần thông đã dùng ba ngày, mới rõ ràng nguyên lý vận chuyển.

Chỉ là sau khi hiểu rõ, lại phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng.

- Nếu như ta tu luyện môn thần thông này, thì không cách nào mượn nhờ lực lượng của Ngộ Đạo Viện!

Phương Hành nghi hoặc nói với Vạn La lão quái.

Vạn La lão quái thở dài một tiếng, nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, cái này cũng là địa phương lão phu lo lắng, lão phu có loại dự cảm, lúc này cách thời gian đại sự kia đến đã không xa, các ngươi ở trong Đại Tuyết Sơn, không tiếp xúc ngoại giới, không biết lúc này ngoại giới đã loạn cả lên, ngư long hỗn tạp, giờ khắc này, mau chóng tăng thực lực lên mới là trọng yếu nhất, nhưng lão phu lo lắng, không cách nào mượn nhờ lực lượng của Ngộ Đạo Viện, ngươi lại không thể ở trước khi đại sự kia đến, luyện thành môn thần thông này...

Phương Hành nói:

- Theo như suy đoán của ngài, ta cần bao lâu mới có thể luyện thành môn thần thông này?

Vạn La lão quái trầm tư nói:

- Nhanh nhất cũng phải một năm!

Phương Hành giật mình, lại nói:

- Sự kiện kia lúc nào đến?

Vạn La lão quái trầm giọng nói:

- Trong vòng nửa năm, tùy thời sẽ đến!

Phương Hành cúi đầu không nói, Vạn La lão quái nói:

- Tuy thực lực của ngươi bây giờ không kém, nhưng nếu đi làm đại sự kia, y nguyên cực kỳ nguy hiểm, nếu ngươi không có nắm chắc, có thể tạm thời từ từ tu luyện môn thần thông này, sửa dùng Thái Âm Huyền Ngọc áp chế nguyền rủa, thông qua phương pháp khác tăng thực lực lên, đợi cho đại sự kia trôi qua, có thời gian nhàn rỗi, lại đến tu luyện môn thần thông này...

Phương Hành nói:

- Những phương pháp khác có thể đánh thắng được Sở Hoàng sao?

Vạn La lão quái có chút im lặng nói:

- Sao ngươi luôn nhằm vào hắn thế nhỉ?

Phương Hành nói:

- Là hắn nhằm vào ta, vương bát đản này nhất định không chịu buông tha ta...

Vạn La lão quái nở nụ cười nói:

- Ngươi cũng có tự mình hiểu lấy, mà thôi, không tu pháp quyết này, tuyệt không có cơ hội tranh phong với Sở Hoàng!

Phương Hành nhẹ gật đầu nói:

- Vậy ta luyện cái này, nửa năm, có lẽ không sai biệt lắm!

Chương 254: Áp chế Sát Linh

Âm Dương Đại Ma Bàn, xác thực có thể hoàn mỹ giải quyết vấn đề Sát Linh của Phương Hành.

Sát Linh này, bởi vì cùng Phương Hành đồng nguyên, bởi vậy khó có thể luyện hóa, mặc dù là Thông Minh U Hàn Ngọc, cũng chỉ có thể áp chế mà thôi, như muốn mạnh mẽ giải quyết, rất có thể ở thời điểm hóa giải Sát Linh, cũng tạo thành tổn thương rất lớn cho Chân Linh của Phương Hành, nhẹ thì Đạo Cơ vỡ vụn, tu vi hoàn toàn biến mất, nặng thì Chân Linh tan thành mây khói, giống như thân tử đạo tiêu, xong hết mọi chuyện.

Nhưng Vạn La lão quái cho hắn môn thần thông này, lại đi lối tắt khác, không áp chế Sát Linh, cũng không hóa giải, ngược lại muốn lợi dụng nó.

Lực lượng Sát Linh là Âm, lực lượng Chân Linh của Phương Hành là Dương, cả hai hợp nhất, chính là Âm Dương đồng nguyên.

Lấy lực lượng Sát Linh cho mình dùng, Âm Dương nghịch chuyển, bổ sung lẫn nhau, liền có thể thi triển thần thông này, có thần uy khó lường.

- Ngươi xác định?

Trong trận pháp Vạn La lão quái tự tay bố trí, Phương Hành ngồi khoanh chân, quanh người hiện đầy cây đèn, ánh lửa như đuốc, mà Vạn La lão quái thì đứng ở bên ngoài trận pháp, thần sắc nghiêm túc nhìn hắn.

- Xác định!

Phương Hành gật đầu, sắc mặt cương nghị.

Vạn La lão quái khẽ thở dài một tiếng nói:

- Chớ trách lão phu không nhắc nhở ngươi, pháp môn này thật sự là...

Phương Hành thở dài nói:

- Ngài đã dong dài mấy trăm lần...

Vạn La lão quái im lặng, bực tức nói:

- Vậy thì bắt đầu đi!

Nói xong phất tay mở ra trận pháp, Phương Hành cũng ở thời khắc này, đột nhiên nhắm mắt lại.

Lúc này hắn đã chìm vào trong thức hải của mình, lăng không đứng đó, ánh mắt sắc bén nhìn Đạo Cơ. Đạo Cơ ở trong thức hải, cắm rễ đại địa, định trụ hư không, là căn cơ của thức hải, là cội nguồn của tu vi. Nhưng ở dưới Đạo Cơ, lại ẩn ẩn có khói đen cuồn cuộn, tựa hồ Đạo Cơ trở thành một phong ấn, trấn áp lấy tà ma thông thiên.

- Ngươi muốn đi ra?

Phương Hành nhìn ở dưới Đạo Cơ, chỗ đó trấn áp đúng là Sát Linh làm phức tạp hắn hồi lâu.

Dùng một bộ phận Chân Linh của hắn, trải qua nguyền rủa của Tiếu Sơn Hà, luyện chế ra Sát Linh, Sát Linh này theo tu vi của hắn tăng trưởng mà trở nên mạnh mẽ, lại ở thời điểm hắn Trúc Cơ, bị đạo kiếp dẫn dắt, vấy bẩn Đạo Cơ của hắn, bằng với lần nữa nhận được lực lượng tăng lên, giờ khắc này, so với lúc ban đầu đã không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, phảng phất như một thanh kiếm treo ở trên đầu, uy hiếp lấy tính mạng của Phương Hành.

Lúc trước may mắn mà có Thanh Vân Tông

tông chủ Trần Huyền Hoa phong ấn cùng Thông Minh U Hàn Ngọc của Băng Âm Cung, Phương Hành mới trấn áp nó đến nay, nói cách khác. Sát Linh làm loạn lên, chỉ sợ Phương Hành sớm đã lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Thế nhưng lúc này, Phương Hành trầm ngâm nửa ngày, đột nhiên ánh mắt hung ác, hét lớn một tiếng, Chân Linh hóa thân bám vào trên Đạo Tháp, theo thân tháp xoay chuyển, vậy mà dời đi hơn tấc, thả Sát Linh ra...

- Ngao...

Theo một tiếng rống to không hề có lý trí, hết sức điên cuồng, một bóng dáng đen sì nương theo khói đen cuồn cuộn, phảng phất như một lão ma vạn năm xông lên giữa không trung của thức hải, trong khói đen, mơ hồ có thể thấy được một quái vật hình người ba đầu sáu tay, theo thân hình hắn giãn ra, khói đen tràn ngập khắp thức hải, uy thế thoạt nhìn mạnh hơn Chân Linh gấp 10 lần.

Oanh...

Sát Linh kia không nói gì, nó không có linh thức, tuy bắt nguồn từ Chân Linh của Phương Hành, nhưng lại bị thuật nguyền rủa luyện hóa, từ nhỏ chỉ có một mục đích, là cắn trả chân thân, hủy diệt bổn nguyên, sau khi nó thoát khốn, ở trên không trung lấy lại bình tĩnh một chút, sau đó lao về phía Phương Hành, kích lên khí tức hủy diệt khủng bố tuyệt luân, bao phủ thức hải.

- Ngươi là tai hoạ ngầm lớn nhất của tiểu gia, nhưng hôm nay, ta muốn ngươi biến thành trợ lực mạnh nhất của ta...

Phương Hành bạo rống, xông tới Sát Linh.

Ầm ầm!

Lực lượng Chân Linh chói mắt, giống như kim hỏa, trong đó lại chen lẫn lấy từng sợi tử khí, lộ ra thần thánh mà hạo nhiên, cùng Chân Linh màu đen đụng vào nhau, lực lượng cuồng loạn lập tức tràn ngập cả thức hải...

Phốc...

Lúc này ở ngoại giới, Phương Hành biến sắc, phun ra một ngụm máu tươi.

Chân Linh và Sát Linh giao chiến ở trong thức hải, giống như ở vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma, đã tổn thương kinh mạch của hắn.

Thần sắc của Vạn La lão quái ngưng trọng, sớm đã chuẩn bị đan dược tốt nhất, thúc đẩy dược lực, từng sợi xông vào trong trận pháp, lại qua trận pháp vận chuyển, tiến vào trong cơ thể Phương Hành.

- Tiểu quỷ, ráng vượt qua, nếu có thể sống qua cửa ải này, ngươi xem như bước ra bước đầu tiên, cũng là bước trọng yếu nhất...

Trong mắt Vạn La lão quái hào quang chớp động, cực kỳ khẩn trương nhìn Phương Hành.

Trong thức hải, Phương Hành cùng Sát Linh đại chiến một trận, không có vận chuyển Tam Muội Chân Hỏa, chỉ dựa vào lực lượng Chân Linh giao chiến với Sát Linh, muốn tu luyện Âm Dương Đại Ma Bàn, triệt để giải quyết Sát Linh, hắn cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng của mình, cưỡng ép ngăn chặn Sát Linh, sau đó dựa theo pháp môn của Vạn La lão quái truyền thụ, lạc ấn Chân Linh của mình vào trong cơ thể Sát Linh.

Bởi như vậy, hắn chẳng khác nào để Sát Linh hóa thành phân thân của mình, có thể mượn lực lượng của nó.

Mà thông qua hai loại lực lượng này, Phương Hành có thể tu luyện Âm Dương Đại Ma Bàn, có uy năng quỷ thần khó lường.

Cũng chính vì hắn muốn hàng phục Sát Linh, mà không phải áp chế hoặc hóa giải Sát Linh, cho nên mới không thể tiến vào Ngộ Đạo Viện, ngược lại phải phóng thích tất cả lực lượng của Sát linh, bởi vì trong Ngộ Đạo Viện, Thông Minh U Hàn Ngọc sẽ áp chế Sát Linh, khiến cho lực lượng của Sát linh co lại thành một đoàn, Phương Hành rất khó đánh lạc ấn Chân Linh vào trong cơ thể nó.

Đây là một bước khó khăn nhất, cũng là một bước trọng yếu nhất.

Sát Linh vốn là vì thôn phệ mình mà sinh, lực lượng của nó mạnh hơn bản thể, hơn nữa sát khí khắc chế lực lượng Chân Linh của mình, nói cách khác, Chân Linh cơ hồ không có khả năng áp chế Sát Linh, giống như con chuột không có hi vọng ăn mèo, nhưng hôm nay Phương Hành lại dứt khoát làm một con chuột ăn mèo, lộ ra răng nanh hung tàn, cùng mèo ác chiến.

Thời gian dần trôi qua, hắn đã rơi vào hạ phong, bị thương nghiêm trọng.

Lực lượng Chân Linh tiêu hao rất nhanh, có chút ảm đạm vô quang, không chỉ vì lực lượng Chân Linh bị Sát Linh khắc chế, càng bởi vì đang ở trong thức hải ác chiến, thức hải bị thương, sẽ phản chấn đến trên Chân Linh, bởi vậy Chân Linh sẽ càng lúc càng yếu, mà Sát Linh hấp thu lực lượng Chân Linh của hắn, thì sẽ càng ngày càng mạnh...

Lúc này ngoại giới, mười chín ánh nến ở quanh người hắn, dĩ nhiên dập tắt mười ba cái.

Mười chín ánh nến kia liên hệ lấy Chân Linh của hắn, đợi cho Chân Linh của hắn tan biến, ánh nến cũng sẽ hoàn toàn dập tắt.

Tới lúc đó, cũng đại biểu cho Phương Hành tu luyện thất bại, thân tử đạo tiêu.

- Phốc phốc phốc...

Lại có ba ánh nến dập tắt, thần sắc của Vạn La lão quái cũng khẩn trương lên.

- Muốn thất bại sao?

Hắn thì thào nói, bờ môi run rẩy, tựa hồ còn sốt ruột hơn Phương Hành.

Nếu Phương Hành thất bại, cũng đại biểu cho lý niệm của Vạn La lão quái thất bại, đây là một pháp môn năm đó hắn không có cơ hội xác minh, đến hôm nay, trải qua hắn cải tiến, đã trở nên cường đại hơn, cũng càng phiền phức, hắn truyền thần thông này cho Phương Hành, chính là coi Phương Hành thành mình khi còn trẻ, muốn thông qua Phương Hành đến nghiệm chứng lý niệm của mình phải chăng chính xác.

Đồng thời, hắn cũng muốn thông qua Phương Hành đến nhìn một chút, luyện thành môn thần thông này, uy lực sẽ mạnh như thế nào.

Nhưng nếu thất bại, hắn cũng thất bại theo.

Bởi vì đối với hắn mà nói, chẳng khác gì là "đạo lý" của hắn thất bại.

Môn thần thông này, chứng thực đạo lý là "Người" cũng có thể thắng "Ma" .

Chân Linh chính là lý trí của người hiển hóa, là một người chân chính, mà Sát Linh thì đã mất đi linh thức, điên dại, điên cuồng, khát máu, chính là "Ma", bình thường ma đều cường đại hơn người, nhưng Vạn La lão quái tin tưởng người có thể hơn ma.

Bởi vì ma biến hóa cùng cực, lại tiến vào ngõ cụt, nhưng người lại có rất nhiều khả năng.

Thế gian có người mượn nhập ma mà thu hoạch lấy lực lượng cường đại, nhưng Vạn La lão quái lại tin tưởng vững chắc đó là tử lộ.

- Tiểu quỷ, chớ để lão phu thất vọng...

Ánh nến bên người Phương Hành lại tắt một chiếc, ánh mắt của Vạn La lão quái ngưng trọng lên, nội tâm lo lắng, thậm chí còn... cầu nguyện!

- Ta sẽ không thua...

Lúc này Phương Hành đã bị Sát Linh hoàn toàn áp chế, nhưng lại cắn răng nở nụ cười.

- Lão vương bát đản Vạn La nói, lực lượng của ngươi vĩnh viễn áp ta một đường, ta bằng vào lực lượng vĩnh viễn không phải là đối thủ của ngươi...

- Hắn còn nói đối mặt ngươi, ta giống như con chuột gặp phải mèo...

- Nhưng tiểu gia không tin, ta trời sinh là mệnh làm lão hổ, ngươi chỉ là mèo nhỏ cũng muốn thắng ta?

- Lực lượng của ngươi là chết, nhưng tiểu gia... ta ngay cả mình cũng không biết mình lợi hại bao nhiêu nha...

Đột nhiên Phương Hành lệ quát một tiếng, dưới tình huống mình đã hoàn toàn bị áp chế đến hạ phong, không chỉ không cân nhắc phòng thủ, ngược lại dùng hết lực lượng lao về phía Sát Linh, Chân Linh giống như một mũi tên nhọn, xuyên thẳng trung tâm biển khói màu đen, mà đầu mũi tên, đúng là Chân Linh của Phương Hành.

Phốc phốc...

Lúc này ở ngoại giới, quanh người Phương Hành còn sót lại hai ngọn nến đột nhiên dập tắt, tan thành mây khói.

Mà Vạn La lão quái, ở thời khắc này đột nhiên ngơ ngẩn, qua nửa ngày, "phốc" một tiếng, một ngụm máu tươi tràn ra.

- Thua sao?

Vạn La lão quái thì thào nói.

Cùng lúc đó, Chân Linh của Phương Hành ở trong thức hải thấp giọng nói:

- Thắng sao?

Chương 255: Ngoài ma trong thánh

Lúc này trong thức hải, đã không có Chân Linh của Phương Hành tồn tại.

Giữa không trung, chỉ có một Sát Linh ba đầu sáu tay phiêu du, sát khí như biển, mây đen trận trận, tràn ngập cả không gian thức hải, thoạt nhìn thức hải của Phương Hành giống như hóa thành một Ma vực. Lúc này Sát Linh ngơ ngác đứng giữa không trung, trong sát khí nóng nảy và cuồn cuộn, lại lộ ra vẻ mờ mịt, giống như đã mất đi phương hướng.

Sát Linh sinh ra đời, chỉ có một mục đích, là thôn phệ Chân Linh, thường thường kết cục của Sát Linh và Chân Linh là đồng quy vu tận, sau đó tan biến ở trong thiên địa, nhưng hôm nay Chân Linh của Phương Hành nhạt nhòa, chỉ còn lại Sát Linh, mới xuất hiện tình trạng quỷ dị bực này.

Không biết giằng co bao lâu, đột nhiên, Sát Linh mờ mịt lơ lửng giữa không trung điên cuồng lên, cũng vào lúc này, trên trán của nó có một đạo kim quang bắn ra, tựa hồ phá tan sát khí trở ngại, bay thẳng trời cao.

Mà lúc này ở ngoại giới, Vạn La Lão Tổ ngơ ngác nhìn Phương Hành ở trong trận pháp, khóe miệng chảy máu, sa sút tinh thần.

Mười chín ánh nến đều đã dập tắt, đại biểu cho Chân Linh của Phương Hành đã chết.

Vạn La lão quái không nghĩ tới, mình ký thác hi vọng vào Phương Hành, lại ngay cả bước đầu tiên cũng không có vượt qua...

- Ai, chẳng lẽ đạo lý của ta sai rồi, mới hại tiểu quỷ này?

Trong ánh mắt của Vạn La lão quái xuất hiện một tia mờ mịt, đạo tâm dao động.

Đây đối với Kim Đan lão tổ mà nói, là một chuyện vô cùng nguy hiểm, trời đất bao la đạo tâm lớn nhất, nếu ngay cả đạo tâm của mình cũng hủy, như vậy tu vi sẽ trở thành lục bình không rễ, sụp đổ sắp tới...

Có thể nói, lúc này đây thần thông truyền thừa. Vạn La lão quái thừa nhận phong hiểm không thấp hơn Phương Hành.

Hắn vốn đã làm xong chuẩn bị thất bại, lại không nghĩ tới ở bước đầu tiên đã thất bại...

- Ai...

Một tiếng thở dài sâu kín, Vạn La lão quái thất ý khoát tay áo, chuẩn bị phá vỡ trận pháp.

Nhưng đúng lúc này, chợt có dị trạng xuất hiện...

Phốc...

Một chiếc đèn đột nhiên sáng lên, hỏa diễm từ yếu ớt trở nên sáng ngời, thậm chí so với trước càng mạnh hơn nữa.

Mắt sáng của Vạn La lão quái rực lên, khó có thể tin nhìn một màn trước mắt.

Phốc phốc phốc...

Theo ánh nến thứ nhất sáng lên, đằng sau liên tục mấy ánh nến không ngừng bừng sáng.

Thoáng qua tầm đó, mười chín ánh nến toàn bộ bừng sáng, chiếu chung quanh như ban ngày.

- Cái này... Tiểu quỷ kia dùng phương pháp quỷ gì, làm sao sẽ xuất hiện dị trạng bực này?

Vạn La lão quái khiếp sợ, lấy tu vi và kiến thức của Kim Đan cảnh như hắn, cũng có chút không rõ tình huống.

- Ha ha ha ha, vẫn là tiểu gia thắng?

Giờ khắc này, ở trong thức hải của Phương Hành, một thanh âm hưng phấn mà càn rỡ vang lên. Mà địa phương vang lên thanh âm này, rõ ràng là ở trong cơ thể Sát Linh.

Lúc này trong cơ thể Sát Linh có vô số đạo kim quang liên tiếp thoáng hiện, Sát Linh liều mạng giãy dụa phản kháng, nhưng vô kế khả thi, trơ mắt nhìn kim quang càng lúc càng thịnh, từng sợi tử khí quấn quanh Sát Linh, vây khốn lấy nó...

Sau nửa ngày, hai mắt đục ngầu của Sát Linh nhắm lại, khi mở ra, đã có chút linh tính.

Nếu có người quen chứng kiến, loại ánh mắt linh tính này, đúng là của Phương Hành, giảo hoạt, bá đạo, còn mang một ít tặc quang...

- Xem ra ta thành công...

Phương Hành, hoặc nói là Sát Linh, cúi đầu đánh giá mình thử xem, tựa hồ rất hài lòng tạo hình mới.

Ba đầu sáu tay, sau lưng mọc một đôi cánh dơi, toàn thân lượn lờ khói đen, trong ba cái đầu, duy chỉ có cái ở giữa nhất ẩn chứa linh tính, hai cái khác chỉ là hư ảnh, cảm giác chung quanh, phát hiện trong thức hải tràn ngập sát khí, lúc này đối với hắn mà nói, tựa hồ chỗ thần thức đến, tâm niệm vừa động, sát khí cuồn cuộn tùy ý điều động, rất dễ sai khiến.

Sau đó tâm niệm của Phương Hành hơi động, đột nhiên bay về phía Đạo Tháp, ngồi xếp bằng ở trong Đạo Tháp, tựa như Chân Linh.

Đạo Tháp hoàn toàn bị sát khí xâm nhuộm, màu sắc trong vàng mang tím triệt để biến hóa, hóa thành Đạo Cơ màu đen.

Trong Đạo Cơ màu đen, Sát Linh ngồi xếp bằng, nhưng trong cơ thể Sát Linh lại có một Chân Linh thần thánh mà tinh khiết ngồi xếp bằng, toàn thân Chân Linh này tỏa ra kim quang, quanh người quấn quít lấy từng sợi tử sắc, đúng là Chân Linh của Phương Hành hiển hóa.

Pháp môn của Vạn La lão quái là áp chế Sát Linh, đánh lạc ấn Chân Linh của mình vào trong cơ thể Sát Linh, khống chế nó lại, nhưng Phương Hành sử dụng pháp môn càng cổ quái, thời điểm cùng Sát Linh ác chiến, phát hiện Sát Linh rất khó đối phó, hắn được ăn cả ngã về không, Chân Linh hóa thành lạc ấn, sau đó dùng thân làm mũi tên, bắn vào trong cơ thể Sát Linh, dùng Chân Linh khống chế Sát Linh.

Dùng câu nói đơn giản, Sát Linh vốn là tồn tại ký sinh trong thức hải.

Thế nhưng hôm nay, Phương Hành trái lại thành ký sinh của Sát Linh.

Loại phương pháp này rất mạo hiểm, hơi không cẩn thận, cả bàn đều thua, bất quá khá tốt, Phương Hành thắng.

Sát Linh vốn không có linh thức, từ trình độ nào đó mà nói, là một cái xác vô chủ, cũng bởi vậy, Vạn La lão quái mới có thể nghĩ ra biện pháp để cho Phương Hành dùng Chân Linh lạc ấn khống chế Sát Linh, chỉ có điều ngay cả Vạn La lão quái cũng không nghĩ tới, Phương Hành làm càng triệt để, hắn trực tiếp nhập chủ Sát Linh, coi ma xác là chỗ ôn dưỡng Chân Linh của mình.

Đương nhiên, lúc này Phương Hành cũng không biết làm như vậy có tai hoạ ngầm gì hay không, hắn dùng Tiên khí màu tím trên Đạo Cơ bao phủ Chân Linh, để Chân Linh và Sát Linh hoà hoãn xung đột, lại bảo vệ Chân Linh của mình không bị làm bẩn.

Lúc này ở ngoại giới, Vạn La lão quái nhíu mày nhìn Phương Hành, ánh mắt cực kỳ cổ quái.

Hắn nhạy cảm phát hiện tựa hồ Phương Hành sinh ra biến hóa nào đó, nhưng cẩn thận cảm thụ, lại phát hiện khí tức đồng nguyên.

Chỉ là ở trên người Phương Hành, ẩn ẩn có sát khí phát tán, nhưng lại cực kỳ quỷ dị.

- Tiểu quỷ này đến cùng làm cái gì?

Vạn La lão quái nói thầm, bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng, trong nội tâm cả kinh.

- Chẳng lẽ Sát Linh cắn nuốt Chân Linh, ngược lại đoạt xá trùng sinh?

Càng nghĩ càng khẩn trương, Vạn La lão quái do dự, lông mi run rẩy lên.

Không biết qua bao lâu, Phương Hành chậm rãi mở hai mắt, đáy mắt lóe lên ma ý, bình tĩnh không gợn sóng.

Trên người Vạn La lão quái thoáng hiện đan quang, thân hình bỗng nhiên tiến vào trận pháp. Bàn tay vung lên, lơ lửng ở trên đỉnh đầu của Phương Hành, tựa hồ tùy thời có thể lấy mạng nhỏ của hắn, khẽ quát nói:

- Ngươi là ai?

Phương Hành ngẩn ngơ, không khỏi mắng:

- Lão vương bát đản ngươi làm cái gì đó?

Vạn La nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm loại thái độ bại hoại này, nhất định là tiểu quỷ kia không sai được, ngơ ngác một chút lại phản ứng qua, bàn tay quất vào trên đầu Phương

Hành mắng:

- Tiểu hỗn đản, dám mắng ta?

Phương Hành ôm đầu nói:

- Ai bảo biện pháp ngài dạy không dùng được?

Vạn La giật mình nói:

- Làm sao không dùng được?

Phương Hành nói:

- Ngài nói bước đầu tiên này, phải đường đường chính chính, không có khả năng sáng tạo khả năng, dùng Chân Linh áp chế Sát Linh, sau đó đánh Chân Linh lạc ấn vào trong cơ thể Sát Linh, biến nó thành phân thân của mình, có thể khống chế lực lượng của nó, nhưng không thể thực hiện được a, Sát Linh rất lợi hại. Chân Linh của ta hoàn toàn không phải đối thủ của nó, bị nó đánh một trận...

Vạn La lão quái trầm tư nói:

- Bước này xác thực rất gian nan, nhưng lão phu tin tưởng vững chắc có thể làm được!

Phương Hành nói:

- Tin tưởng vững chắc cái rắm ấy, đánh không lại chính là đánh không lại!

Vạn La lão quái có chút im lặng, đưa tay muốn đánh hắn, lại sợ hắn vừa mới tỉnh táo, thân thể suy yếu, bị mình chụp chết sẽ không tốt, chỉ có thể cưỡng ép nhịn xuống hỏi:

- Ngươi tỉnh lại, nói rõ đã giải quyết vấn đề này, làm sao làm được?

Phương Hành dương dương đắc ý nói:

- Ta ký sinh vào Sát Linh, hiện tại nó chính là Đạo Cơ thứ hai của ta!

Vạn La lão quái hoàn toàn bị chấn kinh rồi, qua nửa ngày mới nói:

- Đạo Cơ thứ hai, là chỉ cái gì?

- Đạo Cơ ôn dưỡng Sát Linh, Sát Linh ôn dưỡng ta...

Phương Hành nói phương pháp của mình cho Vạn La lão quái, làm Vạn La lão quái sợ ngây người.

- Bây giờ ngươi có thể đồng thời thi triển lực lượng Sát Linh và lực lượng Chân Linh không?

Trầm mặc nửa ngày, Vạn La lão quái ngưng trọng hỏi.

- Không thể!

Phương Hành thở dài, bàn tay mở ra, thúc dục một tia linh lực Đạo Cơ, chỉ thấy trong lòng bàn tay, từng sợi sát khí màu đen xuất hiện, ngưng tụ thành một tiểu cầu màu đen, ma ý lành lạnh, khủng bố vô cùng.

- Chẳng lẽ tiểu quỷ này nhập ma?

Sắc mặt Vạn La lão quái tái xanh, tâm tình cực kỳ trầm trọng, nhưng còn không đợi hắn hỏi, Phương Hành đột nhiên cười hì hì, trong sát khí bắt đầu có kim quang mờ mờ ảo ảo xuất hiện, sau nửa ngày, sát khí tiêu tan, linh lực sinh sôi, một đoàn sát khí vậy mà hóa thành linh khí màu vàng cực kỳ tinh khiết, giống như mặt trời nhỏ, không có chút sát khí nào, chỉ có linh khí thuần khiết.

- Bởi vì hiện tại Sát Linh đã không còn sức mạnh, lực lượng trong cơ thể, tất cả đều là của ta!

Phương Hành ngạo nghễ, phảng phất như một quân chủ tuyên cáo thiên hạ, hết thảy trong lãnh thổ của mình, đều quy mình tất cả!

Chê cười, đường đường thổ phỉ, tự nhiên muốn người khác biến thành của mình!

Đồ vật ở trên địa bàn của mình, không quy mình thì quy ai đây?

Phương pháp của Vạn La lão quái, là để cho Phương Hành áp chế Sát Linh, thậm chí khống chế nó, mượn lực lượng của nó.

Nhưng Phương Hành lại sử dụng một phương pháp trước nay chưa có, hoàn toàn biến lực lượng của Sát Linh thành lực lượng của mình.

- Ngươi... Ngươi thật là Đạo Cơ màu vàng?

Vạn La lão quái khiếp sợ khó có thể diễn tả bằng ngôn từ, nhất là thấy được linh khí của Phương Hành hiển hóa, càng nghẹn họng nhìn trân trối, linh khí màu vàng tinh khiết như vậy, chỉ có thể nói rõ hắn là Đạo Cơ màu vàng.

- Đã nói với ngài ta là Đạo Cơ màu vàng rồi!

Phương Hành bất mãn trả lời, trong nội tâm lại nghĩ, trên thực tế trên Đạo Cơ của ta có Tiên khí quanh quẩn, có thể coi là Đạo Cơ màu tím, chỉ là Tiên khí quấn ở trên Chân Linh, với tư cách chất hoà hoãn xung đột giữa ma xác và Chân Linh, để tránh sát khí xâm nhuộm, xảy ra tình huống không cách nào khống chế, không dám tùy tiện điều động, cho nên thoạt nhìn mới là Đạo Cơ màu vàng thuần khiết.

Vạn La lão quái lại hỏi tỉ mỉ, thần sắc càng khiếp sợ, cách làm của tiểu quỷ này, trên đạo lý là đi thông, nhưng lúc trước hắn cũng không ngờ, dù sao cử động như vậy quá nguy hiểm, cũng không thể tưởng tượng, hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ tới, nhưng sau khi nghe xong cách làm của Phương Hành, hắn lại ẩn ẩn cảm thấy, cử động này cũng coi như phù hợp Đại Đạo...

- Ngoài ma trong thánh, dùng thần ngự sát...

Qua thật lâu, Vạn La lão quái mới vỗ vỗ bả vai Phương Hành, nhẹ giọng thở dài:

- Tiểu quỷ, ngươi không đơn giản!

Chương 256: Đạo lý

Tuy không dùng phương pháp của Vạn La lão quái, nhưng Phương Hành vẫn đạt tới yêu cầu.

Phương pháp của Vạn La lão quái, là đường đường chính chính, dùng Chân Linh áp chế Sát Linh, sau đó đánh lạc ấn vào trong cơ thể Sát Linh.

Dựa theo đạo lý của hắn mà nói, đây là vương đạo chính nghĩa. Nhưng Phương Hành hết lần này tới lần khác dùng Chân Linh ký sinh Sát Linh, lại thuộc về tà trong tà, chỉ có điều nhìn lại, cách làm của Phương Hành thực đạt đến mục đích "ngoài ma trong thánh", cũng phù hợp Đại Đạo.

Hơn nữa Vạn La lão quái cũng không phải

người cổ hủ, sau khi kiểm tra, phát hiện hiệu quả tốt vượt xa tưởng tượng của mình, liền không hề câu nệ ở vấn đề này, thậm chí còn ghi chép phương pháp ký sinh Sát Linh của Phương Hành lại, để ngày sau có người thứ hai xuất hiện tình huống như vậy, Vạn La lão quái cho ra biện pháp giải quyết, sẽ có phương pháp của Phương Hành.

Mà Phương Hành cũng bắt đầu chính thức tu luyện Âm Dương Đại Ma Bàn.

- Tiểu quỷ, ngươi khống chế lực lượng Sát Linh, chỉ là hoàn thành bước đầu tiên mà thôi, tu thành môn thần thông này, mới là mục đích cuối cùng nhất, sự tình các ngươi cần làm kia, thực sự quá hung hiểm, hung hiểm đến ngay cả chúng ta cũng cảm thấy rất áp lực, không hề có nắm chắc, có thể giúp chỉ là tận hết khả năng tăng thực lực của các ngươi lên mà thôi...

- Nhiều một phần thực lực, liền nhiều một phần hi vọng... Đại Tuyết Sơn đúng là vì vậy mà thiết lập, Ngộ Đạo Viện, cũng là vì có thể giúp đỡ các ngươi ngộ đạo mà thiết lập, chỉ tiếc ngươi muốn tu hành môn thần thông này, là không cách nào mượn nhờ lực lượng của Ngộ Đạo Viện, chỉ có thể dựa vào mình lĩnh ngộ, kể từ đó thời gian dành cho ngươi càng ngắn. Tu luyện môn thần thông này thật có chút làm khó ngươi...

Nói đến đây, Vạn La lão quái trầm mặc, tựa hồ làm ra quyết định gì.

Qua nửa ngày, hắn mới ném tới một tấm ngọc phù.

- Tu luyện thần thông dù sao cũng là sự tình của mình, lão phu có thể chỉ điểm ngươi, nhưng không cách nào thay ngươi tu hành, hơn nữa trong Vạn La Viện còn có chín thiên kiêu Linh Động cảnh, bọn hắn cũng cần lão phu chỉ điểm, ta không cách nào luôn ở bên ngươi. Sự tình tu hành, chính ngươi nắm chắc, có nghi vấn thì tới tìm ta... trong ngọc phù này ghi lại trận pháp trong Đại Tuyết Sơn, nếu ngươi không cách nào tu thành môn thần thông này, mà đại sự kia lại cực kỳ hung hiểm, nên ngươi không cần tham dự, dựa theo lộ tuyến trong đó, tự tìm đường ra ly khai!

Phương Hành nhận lấy ngọc phù, không khỏi ngơ ngác.

Lúc đầu Vạn La lão quái thu hắn, là bởi vì bọn hắn có chuyện cần đám tiểu bối có thực lực đi hoàn thành. Cũng bởi vậy, tiểu thổ phỉ không thuận theo lẽ thường như hắn mới trở thành hạt giống tốt trong mắt Kim Đan lão tổ. Hắn ở trong Đại Tuyết Sơn làm việc lớn mật, là có ý nghĩ dù sao các ngươi cũng lợi dụng ta, ta trước lợi dụng các ngươi.

Nhưng tới lúc này, Vạn La lão quái vì hắn cân nhắc, đã có ý nghĩ thả hắn rời đi, làm cho Phương Hành có chút ngoài ý muốn.

Bình tĩnh nhìn Vạn La lão quái một chút, Phương Hành thu ngọc phù vào, cười nói:

- Nếu ta chạy ngài cũng đừng trách ta!

Vạn La lão quái cười khổ nói:

- Mặc dù Âm Dương Đại Ma Bàn này là từ một môn Huyền quyết tàn khuyết sáng chế, nhưng lão phu gia nhập đạo lý của mình ở trong đó, thậm chí có bí pháp của Sở Vương Đình, bí quyết của Đại Diễn Tông, phẩm giai của pháp quyết này, chỉ sợ đã vượt qua Huyền quyết, có thể coi là Thần cấp, tu luyện Thần quyết, lại cần cảm ngộ đạo lý, hiểu đạo lý, mới có thể tu thành thần thông, mà ngộ đạo là sự tình huyền ảo nhất, có khi một đêm đốn ngộ, cũng có thể trải qua nhiều năm không thấy đầu mối, ngay cả lão phu khi còn trẻ, cũng không dám nói có thể ở trong vòng một năm lĩnh ngộ đạo lý kia, tự nhiên sẽ không dùng yêu cầu này đến làm khó dễ ngươi, nếu nan giải, ngươi có thể rời đi, lão phu không trách ngươi!

Phương Hành cười hì hì nhẹ gật đầu nói:

- Như vậy ta chẳng phải là chiếm tiện nghi của ngài?

Vạn La lão quái hừ một tiếng, nói:

- Ngươi chiếm tiện nghi của lão phu còn ít sao?

Nói xong chắp tay rời đi, không để ý tới Phương Hành.

Nhưng lúc này ánh mắt của Phương Hành lại nghiêm nghị, siết chặt nắm đấm.

- Quản nó là đạo lý gì, có phải Thần quyết hay không, ta nhất định phải luyện thành, nghe các ngươi nói ngưng trọng như vậy, đại sự kia nhất định là sự tình cực kỳ náo nhiệt, loại đại sự này, thiếu ta thì còn có tư vị gì?

Đại Tuyết Sơn rốt cục nghênh đón một thời gian bình tĩnh thần thánh.

Các thiên kiêu tiến vào Đại Tuyết Sơn cũng bắt đầu hành trình bế quan của mình.

Đại Tuyết Sơn mở ra ngày thứ hai mươi ba, tu vi của Sở Hoàng Thái Tử đột phá Trúc Cơ trung kỳ, sau đó chính thức tiến vào Ngộ Đạo Viện bế quan, nghe nói là muốn tu luyện một môn thần thông mà gần mấy trăm năm qua Sở Vương Đình không người tu thành, vạn người chú mục.

Ngày thứ hai mươi lăm, Đại sư tỷ Tiêu Tuyết của Tẩy Kiếm Viện bế quan, tu luyện Chí Tôn Kiếm đạo.

Ngày thứ hai mươi chín, Huyền Âm Viện truyền đến tin tức, Diệp Cô Âm thành công Trúc Cơ, sau đó không ra Ngộ Đạo Viện, tiếp tục lưu lại trong đó bế quan, tu luyện thần thông mà Hồ Cầm Lão Nhân truyền thụ, tục truyền nếu tu thành, sẽ siêu việt Hồ Cầm Lão Nhân khi còn trẻ.

Ngày thứ ba mươi mốt, Hầu Quỷ Môn lấy được cơ hội tiến vào Ngộ Đạo Viện lần nữa, chuẩn bị tu luyện Đại Diễn Quỷ Thần Quyết đến đại thành...

Mà các thiên kiêu ở trong Đại Tuyết Sơn cũng nhao nhao lựa chọn công pháp có thể tăng lên thực lực của mình, theo thứ tự tiến vào Ngộ Đạo Viện bế quan.

Thiên kiêu Linh Động cảnh không giống thiên kiêu Trúc Cơ cảnh, mỗi người chỉ có mười ngày bế quan, bởi vậy càng thêm quý trọng cơ hội này.

Mà thời điểm mọi người tiến vào Ngộ Đạo Viện, Phương Hành thì đang quét rác.

Vạn La lão quái nói không sai, tu luyện Âm

Dương Đại Ma Bàn không phải sự tình đơn giản, nó đã vượt ra khỏi phạm trù Huyền quyết, có đạo lý của mình, công pháp như vậy đã xem như Thần cấp, cũng chính bởi vậy, mới có thể xưng là thần thông, muốn tu luyện thần thông, thì cần tĩnh hạ tâm lai, ngộ đạo lý, mà Phương Hành là người tính tình nhảy nhót, muốn ngộ đạo lý thì cần tĩnh tâm.

Muốn tĩnh tâm, làm sao tĩnh?

Phương Hành luôn thích đánh nhau gây chuyện, vừa gặp phải loại sự tình hưng phấn này, đương nhiên là tĩnh tâm không nổi.

Mà Vạn La lão quái cho hắn đề nghị, là quét rác.

Không ngừng quét rác, buồn tẻ không có gì, tâm người sẽ từ từ tĩnh lại, dễ dàng cho ngộ đạo lý.

Vì vậy...

Thời điểm thiên kiêu Trúc Cơ cảnh tiến vào Ngộ Đạo Viện bế quan, hắn lại quét rác.

Lúc thiên kiêu Linh Động cảnh tiến vào Ngộ Đạo Viện, hắn vẫn còn quét rác.

Thời điểm thiên kiêu Linh Động cảnh lần lượt ly khai Ngộ Đạo Viện, hắn vẫn đang quét rác...

Hơn nữa Vạn La Lão Tổ cũng không có giống như trước kia thường xuyên chỉ điểm hắn, tựa hồ quên lãng hắn rồi vậy.

Trong đoạn thời gian này, Vạn La Viện lại xảy ra một đại sự.

Băng Âm Cung cung chủ Tiêu Trường Thanh tự mình tiến vào Vạn La Viện cầu tình, đưa một đệ tử Trúc Cơ cảnh của Băng Âm Cung vào Vạn La Viện, người này tên Lãnh Tử Viêm, không phải truyền nhân nhất mạch của Hồ Cầm Lão Nhân, thời điểm hắn Trúc Cơ, tuy chỉ có 23 tuổi, xem như khó được, nhưng Đạo Cơ chỉ là Đạo Cơ màu xanh, bởi vậy không phù hợp yêu cầu của Kim Đan Ngũ Tổ, nên không được lựa chọn.

Chỉ là Kim Đan Ngũ Tổ có mười danh ngạch Linh Động cảnh, cộng thêm một Trúc Cơ cảnh, nhưng Vạn La Viện lại là một dị loại, người bên ngoài không biết chi tiết của Phương Hành, cho rằng trong Vạn La Viện chỉ có Linh Động cảnh, không có Trúc Cơ cảnh, bởi vậy Tiêu Trường Thanh muốn nắm chặt cơ hội này, dùng bí dược tăng lên Đạo Cơ cho Lãnh Tử Viêm, sau đó đưa vào Vạn La Viện.

Sau khi Lãnh Tử Viêm đến nơi này, Phương Hành càng dễ bị người quên lãng.

Mỗi một thiên kiêu Trúc Cơ cảnh, đều là đứng đầu một viện, trời sinh rất hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Cũng vào lúc này, trong Vạn La Viện dần dần có tin đồn truyền ra:

- Tục truyền Vạn La Lão Tổ vốn nhìn trúng thiên tư của hạ nhân Bách Thú Tông, muốn dạy dỗ hắn trở thành Trúc Cơ cảnh, sánh vai với bốn viện khác, chỉ là kẻ này quá mức bất hảo, cuối cùng bị Vạn La Lão Tổ buông tha, lần nữa từ trong Băng Âm Cung lựa chọn một thiên kiêu Trúc Cơ cảnh thu làm môn hạ...

- Ha ha, bất hảo? Ngươi không khỏi quá ngây thơ rồi! Người như Vạn La Lão Tổ, há sẽ để ý bất hảo hay không? Trên thực tế Vạn La Lão Tổ cho rằng người này thiên tư xuất chúng, nhưng sau khi trải qua khảo thí, lại phát hiện đây chẳng qua là ảo ảnh, thiên tư của hắn hoàn toàn không đạt tới lão nhân gia yêu cầu, lúc này mới bị buông tha, đã mất đi cơ hội, hắn cũng chỉ giống như chúng ta!

- Chúng ta? Ha ha, chúng ta đều tiến vào Ngộ Đạo Viện, hắn làm sao có thể giống như chúng ta?

Xì xào bàn tán như thế, cơ hồ mỗi ngày Phương Hành đều có thể nghe được.

Lúc đầu hắn ở trong mắt người ngoài là một truyền kỳ, xuất thân hèn mọn, thực lực lại vô địch ở Linh Động cảnh, to gan lớn mật, cùng tiểu công chúa của Bách Thú Tông thông qua Đại Tuyết Sơn thí luyện, được Vạn La Lão Tổ thu vào môn tường, sau đó nhiều lần giữ gìn hắn, tâm bảo vệ rất mạnh, có thể nói là một bước lên trời, cơ duyên to lớn.

Nhưng rất nhanh lại chuyển tiếp đột ngột, trở thành một người bị Vạn La Lão Tổ quên đi, thời điểm các thiên kiêu bề bộn tăng thực lực lên, hắn lại ở Vạn La Viện quét rác, quét một lần là hơn tháng, cả người giống như si ngốc, tựa hồ biến thành kẻ ngu, loại tình hình này, thoạt nhìn giống như người bị buông tha, gặp phải đả kích mà nản lòng thoái chí...

Thậm chí có một lần, có người nhớ lại sự tình lúc trước bị Phương Hành giáo huấn, hơn nữa mới từ Ngộ Đạo Viện trở về, tự nghĩ thực lực đại trướng, muốn tìm hắn báo thù, mấy người vây lại Phương Hành đang quét rác, chuẩn bị cho hắn giáo huấn.

Nhưng đột nhiên có một thanh niên mặc trường bào màu xanh ngọc đi ra giải cứu Phương Hành, hắn la rầy mấy thiên kiêu Linh Động cảnh kia, sau đó ánh mắt lãnh đạm nhìn Phương Hành nói:

- Cơ duyên theo mệnh mà định ra, ngươi mất đi cơ duyên lần này, cũng không cần thất vọng như thế, Đại Tuyết Sơn đã không có cơ duyên của ngươi, sao không ly khai, đến địa phương khác tiếp tục đi con đường của mình?

Nhưng Phương Hành chỉ giống như cười mà không phải cười nhìn nam tử kia nói:

- Ngươi cho rằng ta không biết những người này là ngươi sai tới kiếm chuyện?

Nam tử kia giật mình, ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên mặt Phương Hành.

Phương Hành cầm cây chổi chuẩn bị trở về động phủ, trước khi đi lại quay đầu nhìn thanh niên áo xanh nói:

- Ngươi chính là Băng Âm Cung Lãnh Tử Viêm? Không cần lo lắng, ta không đoạt cơ duyên của ngươi, ngươi cũng đoạt không được cơ duyên của ta!

Chương 257: Phương pháp ngộ đạo của Phương Hành

Lãnh Tử Viêm tự cho rằng cách làm của mình rất bí ẩn, nhưng ở trong mắt Phương Hành quả thực quá ngây thơ buồn cười.

Người này cũng thật bi ai, tuy sớm đạt được cơ duyên, lấy được một viên Trúc Cơ Đan, nhưng nội tình chưa đủ, chỉ kết thành Đạo Cơ màu xanh, thực khó gánh được trọng trách, hơn nữa hắn xuất thân không tốt, ở Băng Âm Cung địa vị bình thường, chưa từng đạt được tôn trọng giống như thiên kiêu, lúc này đây Đại Tuyết Sơn mở ra, các thiên kiêu của Sở Vực tụ lại, cũng không có phần của hắn...

Thẳng đến về sau, Vạn La Viện thủy chung không thiết lập vị trí Trúc Cơ đại đệ tử, Tiêu Trường Thanh cảm thấy cơ hội, liền tập trung tinh thần, muốn đoạt vị trí này đến Băng Âm Cung, bởi vậy ở trong môn chọn tới chọn lui, rốt cục từ trong một đống lớn lão đầu trung niên, tìm được một Trúc Cơ trẻ tuổi, chuẩn bị đưa hắn đến Vạn La Viện, tiếp nhận cơ duyên của Vạn La lão quái.

Cũng bởi vậy Lãnh Tử Viêm mới nhận được Tiêu Trường Thanh ban thưởng bí dược, tẩy luyện Đạo Cơ, Đạo Cơ màu xanh trung phẩm tăng lên tới màu đỏ trung phẩm, sau đó được Vạn La lão quái đáp ứng, tiến vào Vạn La Viện.

Chỉ là sau khi đi vào, Lãnh Tử Viêm mới phát hiện, sự tình xa xa không có thuận lợi như mình nghĩ, Vạn La lão quái không hề dụng tâm chỉ điểm mình, pháp quyết nên cho thì cho, nên chỉ điểm tu hành thì chỉ điểm, thậm chí an bài mình tiến vào Ngộ Đạo Viện, nhưng hắn vẫn không quá để ý mình, bộ dạng ta không rãnh.

Ngược lại là hạ nhân Bách Thú Tông trong truyền thuyết đã mất đi cơ duyên, mỗi ngày ở trong Vạn La Viện quét rác kia, lại thường xuyên bị Vạn La Lão Tổ lo lắng nhìn chăm chú, cho thấy hắn ở trong mắt vị Kim Đan lão tổ này được coi trọng rất lớn...

Trong nội tâm Lãnh Tử Viêm cực kỳ khủng hoảng, hắn biết cơ hội Trúc Cơ đại đệ tử của Vạn La Viện đến không dễ, sợ Vạn La lão quái cải biến tâm ý, lần nữa thu hạ nhân kia làm đệ tử, cướp đi cơ duyên của mình. Cho nên hắn giựt giây một vài đệ tử Vạn La Viện, thường xuyên ở xung quanh Phương Hành nói lời châm chọc, thậm chí còn an bài một lần mình "cứu người", là muốn nghĩ cách khuyên Phương Hành ly khai.

Nhưng lại bị Phương Hành vạch trần ý đồ, xấu hổ thì đừng nói nữa, thậm chí để cho Lãnh Tử Viêm thẹn quá hoá giận.

Nếu như không phải kiêng kị Vạn La Lão Tổ trách tội, hắn thậm chí muốn một chưởng đánh gục hạ nhân kia.

Bất quá cũng may, một tháng sau, hạ nhân kia rốt cục ly khai.

Trong một đêm tối, Phương Hành một mực quét rác lặng yên ly khai Vạn La Viện, tiến vào trong núi tuyết mênh mông.

Giờ khắc này, Lãnh Tử Viêm mừng rỡ như điên, mà Vạn La lão quái thì thở dài.

- Hắn rốt cục kéo không nổi sao?

- Tiểu quỷ này rốt cục buông tha sao?

Tâm tình của hai người không đồng dạng, lại có ý nghĩ giống nhau.

Chính là Phương Hành rốt cục buông tha kiên trì, ly khai Vạn La Viện.

Phương Hành xác thực là ly khai Vạn La Viện, bởi vì hắn cảm giác mình một mực quét rác như vậy, quét đến vạn năm cũng chưa chắc có thể hiểu ra môn thần thông kia. Cái gì "Âm Dương nghịch chuyển, Thủy Hỏa chung tế", quả thực là giày vò người. Ở trong đầu không ngừng nghĩ, không ngừng nghĩ, nhưng chả có tác dụng gì cả.

Thậm chí bởi vì suy nghĩ quá sâu, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma.

Đạo lý khó ngộ!

Tình huống như vậy, thẳng đến có một ngày, hắn chợt nhớ tới một câu.

Đó là khi hắn tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, trong óc vang vọng một câu: Đạo ở chân thật, đạo không phải vô căn cứ!

Lúc ấy không hiểu ý tứ của những lời này, cũng tiện tay ném qua sau đầu, nhưng hôm nay bởi vì cảm ngộ không được cái gọi là "đạo lý", tinh thần cả người khô kiệt, Phương Hành lại đột nhiên nghĩ tới những lời này.

Đúng vậy, đạo lý là cái gì?

Có thể coi là cơm ăn sao?

Chẳng lẽ mình không ngừng nghĩ cái gì là Âm Dương nghịch chuyển… có thể minh bạch đạo lý này?

Cút con mẹ nó đi!

Nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ tới chết cũng không hiểu cái gì!

Cho nên sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Phương Hành ném cây chổi, hơn nửa đêm rời đi.

Hắn cảm giác cách làm của mình trong một tháng này sai rồi.

Có lẽ có người có thể sử dụng loại phương pháp này ngộ đạo, nhưng không thích hợp mình.

Với hắn mà nói, thấy được, lấy được mới là đạo lý, chân kim bạch ngân mới là đạo lý, rượu ngon mỹ nhân mới là đạo lý, tựa như lúc tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên nghe được câu nói kia: Đạo ở chân thật, đạo không phải vô căn cứ, chân thật mới là đạo lý, tồn tại mới là đạo lý, phàm là coi vô căn cứ, khoác lác nói suông như đạo lý, cái kia quả thực là người ngu.

Cho nên hắn ly khai Vạn La Viện, không phải buông tha, mà là muốn dùng phương pháp của mình, đi tìm đạo lý của mình.

Mà phương pháp tìm kiếm này là...

Phương Hành ý định đi ngủ với nữ nhân, nói dễ hiểu một chút là tìm nữ nhân chơi!

Hắn tìm Đại Bằng Tà Vương hỏi qua về đạo lý "Âm Dương", lão yêu quái kia cười quái dị một phen, nói cho Phương Hành biết, Âm Dương chất phác nhất, cũng là đạo lý đơn giản nhất, là nam nữ hoan ái, nam là Dương, nữ là Âm, chuyện nam nữ chính là Âm Dương giao hòa, nếu muốn cảm ngộ Âm Dương chi đạo, như vậy tìm nữ nhân chơi vài đêm, là phương pháp trực tiếp nhất đơn giản nhất...

Phương Hành cân nhắc một lát, cảm thấy lão yêu quái này nói có đạo lý.

Tuy lúc trước Bạch Thiên Trượng nói với hắn, bảo hắn tận lực ở trước hai mươi tuổi khóa lại tinh quan, để tránh bị thương căn cơ, nhưng lúc này đối mặt đại sự tu luyện, thì không cố kỵ được quá nhiều, trước lĩnh ngộ đạo lý "Âm Dương" rồi nói sau.

Muốn tìm nữ nhân ngủ, ngủ với ai đây?

Mình còn chưa cưới vợ, Bạch Thiên Trượng định cho mình mười lão bà, một cái cũng chưa gặp!

Cân nhắc một phen, Phương Hành cảm thấy nếu không được thì mượn Ứng Xảo Xảo ngủ một đêm a! (*con mẹ nó như vậy cũng được)

Không biết nàng có đồng ý hay không, trước đi tìm nàng thương lượng rồi nói sau!

- Ứng Xảo Xảo?

Phương Hành đến Huyền Âm Viện, tùy tiện hỏi thăm đệ tử thủ viện.

Đệ tử thủ vệ kia nhận thức hắn, chỉ không coi là chuyện quan trọng, lãnh đạm trả lời:

- Xảo Xảo sư muội đi Ngộ Đạo Viện bế quan, chỉ sợ ba ngày sau mới có thể xuất quan, đến lúc đó lại đến!

- Bảo nàng sau khi xuất quan tới tìm ta!

Phương Hành để lại một tấm ngọc phù, trong ngọc phù ẩn chứa linh lực lạc ấn của hắn, có thể thông qua phù này tìm được hắn.

Đệ tử Huyền Âm Viện kia nhận lấy, lãnh đạm đáp ứng.

- Ai, còn phải chờ ba ngày...

Phương Hành cảm thấy phiền muộn, cũng không muốn về Vạn La Viện quét rác, liền điều khiển pháp thuyền, chạy lung tung ở trong Đại Tuyết Sơn, đạp tuyết ngự không, uống rượu cuồng ca, cũng có một phen tư vị khác, chỉ là lời bài hát có chút sát phong cảnh:

- Trong thôn có một quả phụ gọi Tiểu Hoa, lớn lên xinh đẹp ngực lớn, nửa đêm không người ta đi gõ cửa a í a, bị nàng cầm gậy đuổi theo đánh a í a...

Chẳng có mục đích đi như vậy, cũng ở trong lúc vô tình đến một nơi.

Nơi này lại có một ngọn núi lửa, cao vút trong mây, khói đen cuồn cuộn, ở trong Đại Tuyết Sơn băng thiên tuyết địa, lộ ra cực kỳ kỳ dị, Phương Hành nhất thời cao hứng, liền điều khiển pháp thuyền bay đi, tiến đến miệng núi lửa xem, chỉ thấy ở trong miệng núi, nham tương sáng loáng cuồn cuộn, liệt hỏa thiêu đốt nóng bức người, giống như phía dưới có một Hỏa Long sinh sống.

Mà ở trên không núi lửa, gió tuyết bao la mờ mịt rơi xuống, mang theo hàn khí vô tận, bao phủ khắp nơi.

Phương Hành đứng ở bên miệng núi lửa, vừa vặn ở chính giữa nơi tuyết rơi và nhiệt khí, giống như Âm Dương giao thái.

Nhiệt lực và hàn khí bức bách, núi lửa và gió tuyết dung hội.

Cảm thụ được trước mặt cực nóng và gió lạnh ở sau lưng, Phương Hành bỗng nhiên minh bạch cái gì.

Trầm tư nửa ngày, hắn thu hồi pháp thuyền, chậm rãi hạ xuống miệng núi lửa, đứng ở trên mặt đá, hắn càng cảm nhận được nham tương dưới núi lửa khủng bố, mà ngẩng đầu nhìn lên, lại cảm nhận được trong gió tuyết ẩn chứa hàn khí khắc nghiệt, nước đóng thành băng, Thiên Địa bao la mờ mịt, Âm Dương điên đảo...

Phương Hành ngồi xuống, hắn trầm tư nửa ngày, bắt đầu vận chuyển Huyền pháp, trong tay trái, linh lực thánh khiết ngưng tụ, trong tay phải, sát khí hùng hồn hiển hóa, cái này cũng đồng dạng là hai loại lực lượng hoàn toàn bất đồng, giống như Âm Dương...

- Âm Dương Nghịch Chuyển, Thiên Địa Ma Bàn...

Đột nhiên Phương Hành cao giọng hét lớn, sau đó hai tay vung chuyển, như thúc dục Đại Ma Bàn vô hình trong thiên địa, lực lượng sát khí và linh lực hoàn toàn bất đồng bị thần thức của hắn dẫn dắt, dẫn động hư không, trên Dương dưới Âm, một cái dẫn dắt núi lửa, một cái dẫn dắt gió tuyết, cả hai đều bị thần thức của Phương Hành liên tiếp, chậm rãi xoay tròn, chậm rãi tiếp cận.

Oanh...

Thời điểm cả hai lực lượng tiếp cận, một đạo lực lượng khủng bố bộc phát, trong chốc lát không khống chế được, Phương Hành bị cắn trả, cả người giống như diều đứt dây bay ra ngoài, bay thẳng hơn trăm trượng mới té rớt xuống tuyết.

- Phốc...

Phương Hành phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Nhưng lúc này hắn lại cười, cười vô cùng khoan khoái dễ chịu, vô cùng thoải mái.

Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, mình đã hiểu đạo lý Âm Dương nghịch chuyển của Vạn La lão quái.

Chương 258: Ta giết người, ngươi gảy đàn tranh

Thiên là Dương, địa là Âm, trên Dương dưới Âm, mà ở cuối Đại Tuyết Sơn, một ngọn núi lửa từ đại địa nổi lên, trực chỉ bầu trời, nham tương trong núi phun mạnh, nóng bỏng dị thường, Đại Tuyết Sơn lại quanh năm gió tuyết tung bay, làm nơi đây Âm Dương điên đảo, ngược lại thành địa Dương, thiên Âm, Phương Hành thì ở nơi Âm Dương điên đảo giao thái, trong chốc lát có cảm ngộ.

Hắn không có tu luyện tiếp, mà đi tới miệng núi lửa, bố trí xuống trận pháp, khoanh chân ngồi, tĩnh tâm cảm ngộ.

Đạo ở chân thật, đạo không hư giả.

Nếu muốn lĩnh ngộ đạo lý Âm Dương nghịch chuyển, đại khái không còn nơi nào thích hợp hơn nơi này.

Gió tuyết che núi lửa, thiên địa chuyển âm dương.

Ở nơi kỳ dị này, tâm tính của Phương Hành lại đột nhiên trầm tĩnh, bắt đầu suy nghĩ cảm ngộ.

Hôm nay chỉ cần hắn hiểu rõ thiên địa âm dương biến hóa, liền có đạo lý tu luyện Âm

Dương Đại Ma Bàn.

Thời gian từng phút từng giây, một canh giờ… một ngày đi qua, hắn thủy chung ngồi bất động, giống như một tảng đá ở bên miệng núi lửa.

Nơi đây quanh năm u ám, không trăng không sao, bất quá vẫn có sáng tối biến hóa, nhưng vô luận biến hóa như thế nào, Phương Hành vẫn không hề để ý.

Cứ như vậy một ngày một ngày trôi qua, đảo mắt đã hơn nửa tháng, xa xa đến một nữ hài áo đỏ, nàng tầm mười ba mười bốn tuổi tuổi, khuôn mặt như sứ trắng, sau lưng cõng một cây đàn tranh thật dài, chân đạp ngân toa mà đến, trong tay cầm một miếng ngọc phù, thỉnh thoảng nhìn xung quanh, sau đó trực tiếp đi tới bên miệng núi lửa, nhảy xuống ngân toa.

- Tiểu Cửu ca ca hẳn là ở chỗ này, vì sao không thấy bóng người?

Tiểu nữ hài nói thầm, trông mong nhìn xung quanh.

Nàng tự nhiên là Ứng Xảo Xảo, bởi vì tu luyện tiến cảnh nằm ngoài dự đoán của Hồ Cầm Lão Nhân, vốn ở mười hai ngày trước sẽ xuất quan, lại kéo dài bế quan đến năm ngày trước, mới từ trong Ngộ Đạo Viện đi ra.

Hết lần này tới lần khác đệ tử Huyền Âm Viện lúc trước được Phương Hành nhờ chuyển giao ngọc phù không để sự kiện kia ở trong lòng, một mực không nhớ giao ngọc phù cho nàng, sau đó Ứng Xảo Xảo đi Vạn La Viện thăm hỏi Phương Hành, thấy Phương Hành đã ly khai hơn nửa tháng, không khỏi cảm thấy hoảng loạn, náo muốn đi tìm hắn, đệ tử kia mới nhớ gia hỏa này ở nửa tháng trước tìm Ứng Xảo Xảo, vội vàng chuyển giao ngọc phù cho nàng.

Sau khi lấy được ngọc phù, Ứng Xảo Xảo vội vội vàng vàng đi tìm kiếm, nên lúc này mới đuổi tới.

Nhiều lần xác định, Ứng Xảo Xảo căn cứ ngọc phù cảm ứng, ở trên một hắc nham phát hiện một trận pháp, trong lòng biết Phương Hành đang ở trong đó, muốn đi qua, lại đột nhiên dừng bước, thầm nghĩ:

- Đây là một loại trận pháp phòng ngừa người khác quấy rầy. Hơn nữa Tiểu Cửu ca ca ở bên trong khí tức bình tĩnh, tinh thần nội liễm, tựa hồ đang ngộ đạo, không thể tùy tiện quấy rầy...

Nhìn thấy tình cảnh này, Ứng Xảo Xảo vội vàng thu tay về, thậm chí thu liễm khí tức của mình.

Tuổi nàng không lớn, nhưng kiến thức lại không tệ, biết rõ nặng nhẹ, nên nhẫn nại ngồi xuống.

- Tiểu Cửu ca ca tìm ta, nhất định có chuyện trọng yếu gì, ta ở chỗ này chờ hắn tỉnh lại!

Đương nhiên, nếu như nàng biết nguyên nhân Phương Hành tìm mình, cũng không biết có thể bị hù nhanh chân bỏ chạy hay không.

Tĩnh tọa một ngày một đêm, Phương Hành còn không có tỉnh lại, Ứng Xảo Xảo lại bắt đầu nghĩ:

- Sư tôn truyền thụ cho ta Băng Phách Huyền Âm Khúc, có thể bình tĩnh tâm thần, giúp người ngộ đạo, ta còn chưa bao giờ đàn cho người khác nghe, vừa vặn đàn cho Tiểu Cửu ca ca nghe...

Nghĩ như vậy, liền gỡ Long Huyền Tranh xuống, đặt ở trên đầu gối mình, trầm tư một nén hương, ngón tay nhỏ nhắn đè xuống dây đàn.

Thanh âm đàn tranh du dương vang lên, hòa vào gió tuyết, hòa vào nham tương dưới chân núi, phảng phất như dây tơ, quán xuyên tất cả ở giữa thiên địa, thời gian dần trôi qua, thiên địa nơi đây lại ẩn ẩn trở thành một phương độc lập, trời xanh và núi lửa bị tiếng đàn giao hòa, thiếu nam cùng thiếu nữ, thì bị tình ti nối lại...

Cũng vào lúc này, Phương Hành suy ngẫm ngộ đạo, ý niệm ở trong đầu từ từ hiểu rõ, trên khuôn mặt bình tĩnh xuất hiện mỉm cười.

Nhất niệm thông, trăm niệm thông, ở trong hoàn cảnh kỳ lạ này, ý niệm của Phương Hành bỗng nhiên hiểu rõ, hiểu đạo lý Âm Dương.

Một tia tiết cơ giữa trời và đất, một tia liên hệ giữa Âm và Dương, rốt cục bổ khuyết toàn bộ.

Tiếng đàn vẫn đang tiếp tục, Phương Hành nhắm mắt ngộ đạo hơn nửa tháng thì đột nhiên mở hai mắt ra.

Hắn một tay chỉ địa, một tay chỉ thiên, cao giọng hét lớn:

- Âm Dương nghịch chuyển...

Sau đó hai tay hợp nhất, làm hình dáng xoa đẩy:

- Thiên Địa Đại Ma Bàn...

Ầm ầm!

Lúc này động tác của hắn huyền ảo khó hiểu, lại vô cùng đơn giản, tựa hồ như không bàn mà hợp thiên địa đại thế, theo hai tay đẩy chuyển, gió tuyết vô tận trên bầu trời và nham tương khủng bố trong núi lửa bị hắn dẫn dắt, Âm hàng Dương thăng, gió tuyết tụ thành một đoàn, nham tương nhảy lên như cầu, vậy mà gặp nhau ở giữa không trung, chậm rãi nghịch hướng xoay tròn, nghiền động như cối xay, ẩn ẩn có ý phai mờ vạn vật.

Cối xay chuyển động nửa ngày, Phương Hành cười ha ha, thu thần thông, chỉ thấy gió tuyết tiêu tán, nham tương ầm ầm rơi xuống đất, tóe lên tia lửa cao trăm trượng, Phương Hành thì đứng ở trước nham tương.

Dù Ứng Xảo Xảo đối diện lấy thiên địa đại uy, vẫn mặt không thay đổi, thong dong gảy đàn.

Bởi vì ở giữa nham tương và nàng, có Phương Hành đứng đó, nàng liền cảm thấy cực kỳ an toàn.

Gió tuyết, núi lửa, thiếu niên dáng người thon dài, khí tức bưu hãn, nữ hài vũ mị gảy đàn tranh, một màn này cực kỳ ưu mỹ...

Chỉ có điều một màn này rất nhanh đã bị Phương Hành phá hủy, nhìn thấy Ứng Xảo Xảo, trong lòng hắn không khỏi vui vẻ, gom góp tới nói:

- Nha đầu, muội đàn cái gì vậy? Leng keng thùng thùng không có ý nghĩa, muội có thể đàn thập bát mô không?

Ứng Xảo Xảo có chút im lặng, thở phì phì nhìn Phương Hành.

- Thẩm mỹ quan của Tiểu Cửu ca ca thật sự quá thấp...

Phương Hành liếc mắt nói:

- Là trình độ của muội không được, năm đó ở quê quán của ta, một cô nương ở Xuân Lai Lâu đàn thập bát mô, nam nhân ở ba phố phụ cận đều chạy đến dưới lầu của nàng nghe, đó mới là thần khúc...

Ứng Xảo Xảo nao nao:

- Xuân Lai Lâu là địa phương nào?

Phương Hành nói:

- Địa phương hát khúc thổi tiêu, bên trong tùy tiện lôi ra một người, đàn cũng tốt hơn muội nhiều!

Ứng Xảo Xảo thong thả đi tới nói:

- Hẳn cũng là Thánh Địa giống như Băng Âm Cung a? Có cơ hội thật muốn đến lãnh giáo!

Phương Hành ôm lấy bờ vai của nàng ngồi xuống nói:

- Có cơ hội huynh mang muội đi dạo chơi...

Ứng Xảo Xảo bị hắn ôm bả vai, khuôn mặt ửng đỏ, trầm thấp "ân" một tiếng, lại nói:

- Gọi muội ra có chuyện gì không?

Phương Hành nói:

- Vốn là muốn thương lượng với muội một chuyện!

Ứng Xảo Xảo mỉm cười nói:

- Huynh có chuyện gì còn cần cùng muội thương lượng, nói thẳng ra không được sao!

Phương Hành nói:

- Huynh cũng nghĩ như vậy, bất quá hiện tại không cần, huynh đã hiểu đạo lý Âm Dương rồi!

Ứng Xảo Xảo cười cười, ngồi ở bên người Phương Hành, được hắn nắm tay, trong nội tâm cực kỳ ôn nhu, cái gì cũng không cần nghĩ, cũng không có hỏi là chuyện gì, hay đạo lý gì, chỉ tùy ý nghĩ, liền tùy ý nói:

- Vừa rồi huynh sử dụng pháp thuật gì, thoạt nhìn uy lực thật mạnh, ngay cả Mạc Da trưởng lão cũng kém huynh...

Trong lòng nghĩ Tiểu Cửu ca ca thật quá xuất sắc rồi.

Phương Hành dương dương đắc ý nói:

- Còn phải nói, đó là thần thông gần đây huynh vừa mới tu luyện ra!

Ứng Xảo Xảo "ân" một tiếng, bỗng nhiên nói:

- Đúng rồi, Tiểu Cửu ca ca, có phải Vạn La Viện...

Nói đến đây, nàng cắn bờ môi, ngẩng đầu nhìn Phương Hành.

Lúc đầu nàng đi Vạn La Viện tìm hiểu tin tức, lại từ chỗ Lãnh Tử Viêm biết được, Phương Hành đã ly khai Vạn La Viện, càng ám chỉ nàng, Phương Hành là bởi vì tư chất không được, bị Vạn La Lão Tổ buông tha mới đi, bởi vậy trong nội tâm cực kỳ lo lắng, muốn đến cùng hắn thương lượng một chút, vô luận như thế nào, mình cũng phải đi cầu sư tôn, có lẽ có thể thu hắn vào Huyền Âm Viện.

Phương Hành minh bạch ý của nàng, cười nói:

- Ta đã thành công Trúc Cơ, còn sợ bọn hắn làm gì?

Lúc này Ứng Xảo Xảo mới lắp bắp kinh hãi, ẩn ẩn nghĩ đến, vừa rồi hắn thi triển Âm Dương Đại Ma Bàn, quả thực không giống như Linh Động cảnh có thể phát huy được, liền vội vàng hỏi đến tột cùng, Phương Hành tự nhiên không có trả lời cái gì, chỉ nói Vạn La lão quái giúp mình tăng tu vi, ban thưởng cho mình Trúc Cơ Đan, mình và hắn ước định, phải luyện thành thức thần thông này mới có thể trở về.

Nếu như ở bình thường, Ứng Xảo Xảo nhìn thấy Phương Hành tiến cảnh nhanh như vậy, sẽ có chút khó hiểu, nhưng sau khi nàng bái Hồ Cầm Lão Nhân làm sư phụ, lại dùng ngọc phù truyền âm với Ứng Sư Hống đang ở Bột Hải quốc, hỏi sự tình của "Tiểu Cửu ca ca", Ứng Sư Hống còn tưởng là Hồ Cầm Lão Nhân nghi ngờ, nên biên cho Phương Hành một thân thế có chút ly kỳ.

Lúc này trong nội tâm Ứng Xảo Xảo, Phương Hành là đệ tử của một lão hữu của Ứng Sư Hống, thân có huyết hải thâm cừu, vì tránh né cừu gia, mới được hắn an bài ở Bách Thú Tông làm tạp dịch, che dấu tai mắt người, trên người có rất nhiều bí mật, lúc này đây cũng là vì tìm cơ duyên mới theo Ứng Xảo Xảo tiến vào Đại Tuyết Sơn… cái thuyết pháp này cũng hóa giải một ít nghi kị của Ứng Xảo Xảo.

- Tiểu Cửu ca ca, vậy bây giờ ngươi tính thế nào?

- Ta đã hiểu thông đạo lý này, tự nhiên phải nhất cổ tác khí, tu thành thần thông này!

- Vậy tốt, muội ở chỗ này với huynh!

- Trời đông giá rét, muội theo huynh làm gì?

- Muội... muội thích ở lúc huynh tu luyện gảy đàn cho huynh nghe, muội muốn đàn cho huynh cả đời...

Ứng Xảo Xảo đánh bạo, mượn gảy đàn nói lời trong nội tâm, mặt đã đỏ đến mang tai.

Phương Hành nghe vậy, cười hắc hắc nói:

- Khúc này ngược lại có chút môn đạo, có thể giúp người câu thông Thiên Địa, bất quá lúc tu luyện nghe nó vô dụng, lúc huynh giết người nếu muội có thể đàn cho huynh nghe, tất nhiên là như có thần trợ!

Ứng Xảo Xảo nhìn hắn nói:

- Chỉ cần huynh thích, lúc huynh giết người muội sẽ đàn cho huynh nghe!

- Hảo nha đầu!

Phương Hành vỗ đầu Ứng Xảo Xảo, lại có chút tiếc hận nhìn nàng nói:

- Nếu biết đàn "thập bát mô" thì tốt rồi...

Chương 259: Trời giáng Huyền Quan

Ở bên cạnh Phương Hành làm bạn ba ngày, Ứng Xảo Xảo trở lại Huyền Âm Viện, dù sao hôm nay nàng tu hành cũng đã đến thời điểm mấu chốt, còn có rất nhiều thứ phải học. Bất quá Phương Hành cũng phát hiện, hôm nay tiểu cô nương này thật đã nhận được đại cơ duyên, không nói Long Huyền Tranh, ngay cả trình độ linh khí ngưng luyện của nàng, cũng đạt tới một trình độ kinh người, không thua hắn ở Linh Động cảnh bao nhiêu.

Rất rõ ràng, trải qua hành trình Đại Tuyết Sơn, trình độ của thiên kiêu Sở Vực đã tăng lên một cấp bậc.

Dùng Thái Âm Huyền Mạch hiếm thấy của thế gian, cộng thêm năm vị Kim Đan cảnh truyền thừa bí pháp, vì Sở Vực sáng tạo ra một nhóm lớn thiên kiêu chính thức.

- Xem ra ta cũng phải nhanh tu thành môn thần thông này, nếu không về sau rất khó hành nghề ăn trộm!

Phương Hành thầm nghĩ, sau đó cười to, tiếp tục tu luyện Âm Dương Đại Ma Bàn.

Đã hàng phục Sát Linh, đã hiểu thông đạo lý, còn lại chỉ là tu luyện.

Thời gian cực nhanh, vật đổi sao dời, toàn bộ Sở Vực, hoặc là nói khắp Nam Chiêm Bộ

Châu, thậm chí Tứ Lục, đều ám lưu bắt đầu khởi động.

Một ngày ở bốn tháng sau, không trung có loạn tinh xuất hiện, đảo loạn tinh tượng mấy trăm năm qua chưa bao giờ biến hóa, dẫn đến Tứ Lục kinh hãi, loạn thành một đoàn, vô số tu sĩ tinh thông tinh tượng cùng với các lão quái vật đều nhìn tinh không chằm chằm.

Chỉ có điều bởi vì Đại Tuyết Sơn quanh năm u ám, bởi vậy những đệ tử bình thường kia không có phát hiện biến hóa thứ nhất này.

Nhưng biến hóa thứ hai, bọn hắn lại phát hiện.

Sau khi tinh tượng đại loạn không đến ba ngày, bầu trời Sở Vực có sấm sét thoáng hiện, trời hiện dị quang, giống như diệt thế.

Đại Tuyết Sơn quanh năm rét lạnh, trên âm vân tiếng sấm cuồn cuộn, quả nhiên là cực kỳ quái dị.

Lúc này các đệ tử trong Đại Tuyết Sơn có đồn đãi truyền ra, nói là trong hư không có cao nhân đấu pháp, đang quyết định hướng đi của đại sự.

Cuối cùng kết quả như thế nào, không phải là bọn hắn có thể hiểu rõ được, cho dù là Trúc Cơ cảnh cũng không được.

Mà sau khi hiện tượng thứ hai qua không lâu, sự tình thứ ba rốt cuộc tới.

Trong tinh không, xa cách nghìn vạn dặm, có chín Huyền Quan (*quan tài lơ lửng) ở vào trong ngôi sao, ẩn ẩn đối ứng chín phương vị của Thiên Nguyên Đại Lục, như định trụ càn khôn, lại như chín thanh lợi kiếm, thẳng tắp chỉ hướng chín long mạch của Thiên Nguyên Đại Lục. Chín Huyền Quan kia, mỗi một cái thật khó hình dung nó rộng lớn, toàn thân ngăm đen, ngay cả ánh sáng cũng khó có thể phản xạ ra, tựa hồ trôi nổi ở trên không, từ cổ chí kim không thay đổi.

Ở trong chín Huyền Quan, có một chiếc đã mở ra, nắp quan tài dời đi một nửa, ngoài ra tám cái khác, có bảy cái khép kín, cái cuối cùng mở ra một khe hở nho nhỏ, tựa hồ có cái gì muốn đi ra ngoài.

Tinh thần biến hóa, phảng phất như bị một cổ lực lượng vô hình thúc dục, để tinh tượng thay đổi trước nay chưa có.

Quá trình này giằng co bảy bảy bốn mươi chín ngày, vẫn không có đình chỉ biến hóa.

Cho đến giờ phút này, một ngôi sao cuối cùng đi tới vị trí nên tới, sau đó có một loại lực trường khó tả lan tràn ra, một cái trong chín Huyền Quan, giống như bị lực trường này kích hoạt, khẽ run lên, rung động ầm ầm bắt đầu khuếch tán ra, sau nửa ngày, nắp quan tài rắc rắc rắc dời đi một nửa, sau đó đạo đạo ô quang như lưu tinh bay ra.

Những ô quang này giống như có tính mạng, trực tiếp bay về phía Thiên Nguyên Đại Lục.

- Đến rồi!

Giờ khắc này ở trên biển phía tây của Nam Chiêm Bộ Châu, có một tòa hành cung lơ lửng, trong hành cung, một tu sĩ áo bào tím ngồi ở trên ghế dựa, mà ở trước mặt hắn thì để một tấm địa đồ, này rõ ràng là địa đồ của Nam Chiêm Bộ Châu, cao thấp phập phồng, biến hóa cùng cực, nếu phóng đại địa đồ này vô tận, thậm chí có thể ở trong địa đồ trông thấy phàm nhân và yêu thú sinh hoạt.

Mà giờ khắc này, trên bản đồ, ở địa vực nào đó bất ngờ xuất hiện một bóng mờ, đang chậm rãi biến mất khỏi bản đồ.

- Thiên Cơ biến hóa, ngay cả Nam Chiêm Bộ Châu Phương Thốn Đồ cũng bị che đậy, chỗ Huyền Quan rơi, tất nhiên là ở địa phương này!

Tu sĩ áo tím chỉ về vị trí bóng mờ, quát một tiếng:

- Truyền pháp chỉ!

Trong cung, vô số đạo pháp chỉ bay ra, phân biệt bay vào trong tay rất nhiều thế lực bất đồng.

- Đã đến!

Trong Linh Sơn Tự mây trắng quanh quẩn, một tăng nhân áo xám thân hình cao lớn ngồi xếp bằng ở trong Phật đường, trước người đặt một chiếc áo cà sa màu đỏ, trên áo cà sa là địa đồ của Nam Chiêm Bộ Châu, trong địa đồ có một đạo linh quang màu trắng bay lên, chiếu vào trán của tăng nhân, thông qua áo cà sa này, tăng nhân áo xám giống như Thần Phật, bao quát lấy Nam Chiêm Bộ Châu biến hóa, rõ như lòng bàn tay.

Nhưng lúc này, có một vị trí trên áo cà sa, linh quang bị lực lượng vô hình chặt đứt, thoát ly cảm ứng của hắn.

Tăng nhân áo xám mở hai mắt, thở dài một tiếng, lướt ra đại điện, bay lên đỉnh núi Linh Sơn Tự.

Ở chỗ này treo một cái chuông lớn, hai tay dùng sức kéo cự mộc, gõ chuông chín lần.

Tiếng chuông nặng nề hùng hậu xa xưa vang lên, chậm rãi đãng khắp nơi, thậm chí truyền khắp cả Nam Chiêm Bộ Châu.

Âm thanh của chung này người bình thường không nghe được, nhưng Kim Đan cảnh lại có thể rõ ràng nghe được, nhao nhao xuất quan, đại sự đã tới.

Cả Nam Chiêm Bộ Châu náo nhiệt lên, ngay cả Đông Thắng Thần Châu, Bắc Câu Lô Châu, Tây Hạ Ngưu Châu cũng ẩn ẩn bị kinh động.

Phía tây Sở Vực, cuối Bột Hải quốc, trong rừng hoang của Thương Lan Hải, nơi đây thổ nhưỡng đỏ thẫm, nhiều hoang sơn dã lĩnh, lại không có núi lớn, tất cả sơn mạch đều là rách tung toé, giống như bị đao bổ búa trảm. Chỗ này, truyền thuyết là nơi quyết chiến cuối cùng giữa Yêu tộc và tu sĩ trong Trục Yêu đại chiến năm xưa, tên là Tuyệt Yêu Lĩnh.

Nơi đây bị máu của Yêu tộc và tu sĩ nhuộm đỏ, sát khí cực mạnh, không có một ngọn cỏ, chính là tuyệt địa nổi danh, đừng nói sinh linh, ngay cả hoa cỏ cũng không có một gốc, ngoại trừ cương thi yêu mỵ do thiên địa sinh dưỡng, thì không có bất kỳ sinh khí nào.

Loại hoàn cảnh không hề có sinh khí này cũng không biết giằng co bao nhiêu năm, một ngày này, nghênh đón biến đổi lớn.

Trời rơi Huyền Quang, giống như mưa sao băng kỳ dị, mang theo lực trường huyền ảo tuyệt luân, bao phủ nơi đây...

Chỉ nháy mắt, Tuyệt Yêu Lĩnh phát sinh dị biến, tiên mộc linh thảo, ác độc chướng trùng, động thiên phúc địa, cùng hoang ác cốc...

...

- Đại sự đã đến!

Hồ Cầm Lão Nhân đã nghe được tiếng chuông từ Linh Sơn Tự truyền đến, thở dài một tiếng, lướt đi ra đại điện, cơ hồ cùng lúc đó, bốn phương hướng khác cũng có bốn đạo kim quang lóng lánh, là Vạn La lão quái, Sở Thái Thượng, Trương Đạo Nhất, Mạc Long Ngâm chạy đến, đối mắt nhìn nhau, đều có thể chứng kiến trong mắt đối phương có kích động và khẩn trương.

- Đệ tử của Đại Tuyết Sơn nghe pháp chỉ, nhanh chóng đến trước chính điện tập hợp!

Sở Thái Thượng hét lớn, thanh âm uy nghiêm, dùng thần phù truyền âm, thông cáo đệ tử của năm viện.

Rất nhanh, các nơi trong Đại Tuyết Sơn có vô số bóng người phi tốc lướt tới, hạ xuống ở trước chính điện, tất cả đều thần sắc xúc động.

- Đại cơ duyên đến rồi?

- Năm vị lão tổ đều có mặt, hẳn là đại sự!

- Tuyệt thế cơ duyên, rốt cục chờ đến hôm nay, nhất phi trùng thiên, cũng ở hôm nay!

Chúng đệ tử đều cực kỳ kích động, trong lòng nhiệt huyết khó có thể áp chế.

Trước đại điện, đệ tử của Vạn La Viện, Huyền Âm Viện, Hoàng Đạo Viện, Quỷ Thần Cốc, Tẩy Kiếm Viện đều đã tề tụ, năm pháp thuyền cực lớn đã chuẩn bị thỏa đáng, đứng trước các đệ tử theo thứ tự là Sở Hoàng Thái Tử, Tiêu Tuyết, Diệp Cô Âm, Hầu Quỷ Môn, Lãnh Tử Viêm.

- Thiên hàng Huyền Quan, bất thế cơ duyên, là vào lúc này!

Sở Thái Thượng tiến lên, phất tay ném ra mấy chục miếng ngọc phù, trầm giọng quát:

- Đệ tử Sở Vực nghe lệnh, trước đó chúng ta nói cho các ngươi biết đại cơ duyên đã đến, cơ duyên này vạn năm khó gặp, muôn đời khó cầu, nếu như được một phần, một bước lên trời gần trong gang tấc, thành tựu tương lai của các ngươi, sẽ siêu việt chúng ta, thậm chí siêu việt các bậc tiền bối của Sở Vực, phát dương quang đại tông môn và thế gia chỉ ở một ý niệm, nhưng có thể đạt được hay không, thì nhìn bản lãnh của các ngươi, trong ngọc phù có ghi lại tiền căn hậu quả của việc này, bọn ngươi ở trên đường có thể cẩn thận thể ngộ, chỉ là cơ duyên dễ dàng trôi qua, chỉ tranh một đường, không rảnh nhiều lời, chuẩn bị lên đường!

- Vâng, lão tổ!

Các thiên kiêu mỗi người nhận lấy một ngọc phù, trong ánh mắt đều có tinh quang lập loè.

Sở Thái Thượng quay đầu nhìn về phía đám người Hồ Cầm, trầm giọng nói:

- Việc này không nên chậm trễ, nên mang bọn tiểu bối xuất phát!

Hồ Cầm Lão Nhân nhẹ gật đầu nói:

- Hộ Đạo giả cũng đã chờ ở bên ngoài Đại Tuyết Sơn!

Trương Đạo Nhất cười nói:

- Nên dạy đã dạy, nên nói cũng đã nói, còn lại chỉ xem vận mệnh của bọn hắn!

Mạc Long Ngâm cười to:

- Sống hay chết, thành hay bại, đều ở lần đánh cược này, còn dong dài cái gì?

Mấy người dáng tươi cười đầy mặt, cực kỳ tiêu sái, Vạn La lão quái lại lo lắng nhìn thoáng qua xa xa.

Ở xa xa, cũng không có thân ảnh hắn dự đoán lướt đến, vốn muốn thi triển thần thông hỏi thăm, rồi lại lộ vẻ do dự.

Cuối cùng Vạn La thở dài một tiếng, thầm nghĩ:

- Ngay cả lão phu năm đó, tu luyện môn thần thông này ít nhất cũng cần một năm trở lên, tới hôm nay, tiểu quỷ này lại chỉ tu luyện không đến bốn tháng, thậm chí hai tháng trước còn ở Vạn La Viện quét rác, hôm nay làm sao có khả năng tu thành? Vốn lấy tính nết của tiểu quỷ này, nếu lão phu hỏi hắn, bất luận hắn tu thành thần thông hay không, cũng sẽ nhao nhao muốn đi, chỉ là thần thông chưa thành, tích lũy không đủ, đi là muốn chết, hắn kết thành Đạo Cơ màu vàng không dễ, tiền đồ vô hạn, đích thị là vị đạo hữu ẩn cư ở Thanh Vân Tông kia bỏ ra đại tâm huyết mới bồi dưỡng được, lão phu cần gì phải hủy hắn?

Nghĩ tới đây, tay áo vung lên, quát khẽ nói:

- Đi thôi!

Năm chiếc pháp thuyền cực lớn bay lên trời, lướt gấp về phía tây nam, thoáng chốc tầm đó, Đại Tuyết Sơn lại khôi phục yên tĩnh như ngày xưa.

- Trong thôn có một quả phụ gọi Tiểu Hoa, lớn lên xinh đẹp ngực lại lớn, nửa đêm không người ta đi gõ cửa a í a... con mẹ nó, người đâu?

Ba canh giờ sau, Phương Hành hát tiểu khúc, đạp trên mây đen hạ xuống Vạn La Viện.

Đang muốn lớn tiếng gọi Vạn La lão quái, nói ngươi cho rằng ít nhất một năm mới có thể tu luyện thành thần thông, ta không đến bốn tháng liền tu thành, nhưng thấy Vạn La Viện không không đãng đãng, lại vô ý thức dụi mắt, cả người ngẩn ngơ.

Chương 260: Bắt cóc Sở Vực tiểu công chúa

Tiếng gió nức nở nghẹn ngào, cuốn vào cung điện trống rỗng, trong Đại Tuyết Sơn to lớn như vậy, lại chẳng biết lúc nào chỉ còn một mình mình.

Trong nội tâm bay lên ý nghĩ không ổn, vội vàng bay vút đến giữa không trung, Vạn La Viện, Huyền Âm Viện, Tẩy Kiếm Viện, Quỷ Thần Cốc thậm chí Hoàng Đạo Viện, Ngộ Đạo Viện tìm một lần, nhưng lại không thấy một ai, Phương Hành sốt ruột, ở trước chủ điện chửi ầm lên:

- Vạn La ngươi cái lão vương bát đản, ngươi nói một năm mới có thể tu thành môn thần thông này, ta nói chỉ dùng nửa năm, hiện tại nửa năm chưa tới đã luyện thành, vậy mà ngươi ném ta dẫn bọn hắn chạy, quá mức rồi!

Thanh âm hổn hển vang vọng ở trước chủ điện, ngoại trừ tiếng gió, thì không người đáp lại.

Lấy ra truyền tin ngọc phù xem, chỉ thấy ngọc phù ảm đạm vô quang, loại Pháp khí này liên hệ khoảng cách có hạn, nhiều nhất trăm dặm, mà bọn người Vạn La lão quái đi đã không biết bao lâu, không cách nào liên hệ rồi.

- Tiểu quỷ, ngươi ở nơi này kêu cái gì?

Một thanh âm sâu kín vang lên, từ trong chủ điện đi ra một lão nô, là lão giả đã từng phụ trách trông coi Kinh Quật, trong tay còn ôm mấy cuốn ngọc giản, phụ trách ở lại Đại Tuyết Sơn, chờ sau khi mọi người rời đi, sẽ tiêu hủy những bí pháp này, bí quyết nội bộ của Đại Tuyết Sơn không thể đơn giản tiết ra ngoài, chúng đệ tử đều đã dùng xong, bí pháp phải hủy diệt.

- Lão đầu, bọn hắn đi đâu rồi ?

Phương Hành khó khăn lắm mới tìm được một người, vội vàng lướt tới.

Lão nhân này đang dùng một loại bí pháp đặc thù phá hủy các ngọc giản, thản nhiên nói:

- Tự nhiên là đi tìm cơ duyên rồi!

Phương Hành càng lo lắng:

- Đi đâu tìm cơ duyên?

Lão đầu tử có chút kinh ngạc nhìn Phương Hành, nói:

- Ngươi cũng là đệ tử của Đại Tuyết Sơn, vốn nên trực tiếp đi địa phương có cơ duyên. Lại tới hỏi ta cơ duyên ở đâu? Ai, muộn rồi, hiện tại nói cho ngươi cũng muộn, chủ nhân không có nói cho ta biết địa phương cơ duyên cụ thể ở nơi nào, ngược lại trong lúc vô tình nói một câu. Nói cơ duyên ở cực tây của Bột Hải quốc, cách nơi này xa nghìn vạn dặm, ngươi không có pháp thuyền vượt qua Đại Tuyết Sơn, bằng lực lượng của ngươi, đợi cho đi qua, sợ là cơ duyên sớm mất...

- Móa nó, ta nhất định phải đuổi qua!

Phương Hành vừa nghĩ tới sự tình được năm Kim Đan ngưng trọng đối đãi, vậy mà mình không cách nào tham dự, liền vội đến xoay quanh, trong nội tâm thầm mắng một tiếng, kéo lấy mây đen, bay vút ra ngoài Đại Tuyết Sơn.

Trong nội tâm lo lắng không cần nhiều lời, nếu như cơ duyên ở phía tây Bột Hải quốc, như vậy cách Băng Âm Cung là nghìn vạn dặm, lúc trước mình dùng pháp thuyền của Bách Thú Tông chạy đến, thì dùng hơn nửa tháng, hôm nay trên tay mình không có Pháp khí tốc độ đặc biệt nhanh, cho dù phi hành không ngủ không nghỉ, cũng không thể kịp thời đuổi qua?

Chỉ sợ giống như lão đầu kia nói, khi đến trinh nữ đã thành đàn bà rồi.

Cấp cấp lướt ra ngoài cốc, bắt đầu tính toán, có nên đi Băng Âm Cung dạo chút hay không, đoạt một kiện Pháp khí phi hành cực phẩm...

Nhưng lúc này, phía tây có âm thanh hô quát truyền đến, nghe kỹ lại có chút quen thuộc, trong nội tâm hơi động, không khỏi quay đầu bay đi, bay tầm ba bốn dặm, chỉ thấy phía trước có một đạo lôi quang cấp tốc phi hành, trong lôi quang rõ ràng là một xe ngựa màu tử kim, mà ở phía sau xe ngựa, thì có bốn nhân ảnh một đỏ ba đen đuổi theo.

- Công chúa điện hạ, nhanh dừng lại, nếu không đừng trách nô tài vô lễ...

Một đỏ ba đen phía sau kia, đương nhiên là Âm Thị của Sở Vương Đình, đều là Trúc Cơ cảnh, cưỡi mây nhanh chóng đuổi theo.

Trong xe, một thanh âm hoảng loạn hô lớn:

- Ta cũng muốn đi Tuyệt Yêu Lĩnh, hoàng huynh đi, đệ tử khác trong Đại Tuyết Sơn cũng đi, dựa vào cái gì hết lần này tới lần khác muốn giữ ta lại, các ngươi mặc kệ ta, ta muốn đi Tuyệt Yêu Lĩnh...

Âm Thị áo đỏ hô to:

- Công chúa điện hạ, Thái tử có lệnh, ngài không được Long Huyền Tranh truyền thừa, thực lực chưa đủ, không thể đi tranh cơ duyên kia, lệnh nô tài mang ngài về Vương

Đình, kính xin đừng làm nô tài khó xử...

- Ta mặc kệ, ta nhất định phải đi Tuyệt Yêu Lĩnh, các ngươi đừng cản ta, nếu không trở về ta chém đầu của các ngươi!

Chỉ trong mấy câu, Phương Hành đã nghe rõ ngọn nguồn sự tình, trong nội tâm khẽ giật mình, bị bỏ lại không chỉ mình, Sở Từ công chúa bởi vì không được Long Huyền Tranh truyền thừa, cũng bị ném lại, nhưng nha đầu kia cũng giống như mình, quyết đi tranh cơ duyên, lén trốn thoát Âm Thị hộ tống nàng về Sở Vương Đình.

- Hắc hắc, nha đầu, kiện pháp khí này ngươi để cho ta đi!

Phương Hành cười đắc ý, nghĩ thầm nha đầu kia thật đúng là phúc tinh của mình, không khỏi lấy ra Vạn Linh Kỳ lao xuống.

- Công chúa điện hạ, xin thứ cho nô tài vô lễ!

Âm Thị áo đỏ kia chính là Trúc Cơ trung kỳ, toàn lực thi triển linh lực, lại cản không nổi xe ngựa, ngược lại ẩn ẩn có xu thế bị kéo ra khoảng cách, không khỏi cảm thấy sốt ruột, mặc dù biết nếu như mình cưỡng ép bức xe ngựa ngừng, Sở Từ công chúa có khả năng bị thương, nhưng nếu để nàng đào tẩu, chờ đợi mình không phải là bị phạt đơn giản như vậy.

- Âm Minh Thiết Tỏa, nhanh!

Âm Thị áo đỏ bất chấp tất cả, rống to một tiếng, phất tay vứt ra một xiềng xích màu đen.

Lúc này hắn cách xe ngựa tầm trăm trượng, nhưng khóa sắt rời khỏi tay, vậy mà không ngừng dài ra, giống như một độc xà bắn tới sau xe ngựa, nhanh chóng quấn quanh, xe ngựa bị một cổ lực lượng khổng lồ kéo lấy, lập tức dừng lại, suýt nữa ngã lật.

- Công chúa điện hạ, ngài không có sao chứ?

Âm Thị áo đỏ cũng cảm thấy lo lắng, dốc sức liều mạng lướt tới, muốn xem Sở Từ ở trong xe có bị thương không.

- Cướp đây!

Nhưng hắn còn chưa tới gần xe ngựa, bỗng nhiên có một bóng đen chui ra, miệng hét lớn, một chưởng vung xuống, đánh tan khóa sắt, sau đó nhanh chóng chui vào trong xe ngựa, "ba" một tiếng, ném Sở Từ công chúa tựa hồ còn có chút chóng mặt ra, nửa thân thể chìm vào trong hố tuyết, tựa như cây củ cải trắng, hai chân không ngừng giãy đạp ở trong không trung.

- Bờ mông cong cong đàn hồi, ta muốn xe ngựa của ngươi, ngươi vẫn là đi về nhà đi, ha ha!

Phương Hành cười ha ha, thi triển ra Dẫn Lực Thuật, nâng xe ngựa lên giữa không trung, sau đó rót linh lực vào pháp nguyên, muốn thúc dục xe ngựa đi về phía trước, chỉ là đến lúc này hắn lại nao nao, bởi vì rót vào linh lực, vậy mà không có chút phản ứng nào.

- Nghịch tặc từ nơi nào đến, dám bất kính với công chúa điện hạ, tội đáng chết vạn lần!

Âm Thị áo đỏ thấy một màn này, không khỏi kinh hãi, bị hù đến mồ hôi lạnh chảy ra, miệng quát chói tai, không quan tâm tới Phương Hành, cấp cấp đuổi tới bên người Sở Từ, xem thương thế của nàng.

Cẩn thận rút Sở Từ công chúa ra, chỉ thấy thái dương nàng chảy ra máu tươi, bất quá nàng vốn bị đụng chóng mặt, nhưng ở trong hố tuyết bị hàn khí tập kích, đã thanh tỉnh lại, từ trong tiếng cười nhận ra người đoạt xe ngựa của mình là Phương Hành, hơn nữa vừa rồi còn vũ phu ném nàng đi như thế, trong nội tâm quả thực là nộ khí vạn trượng, hô to:

- Phương Tiểu Cửu, ta muốn giết ngươi...

Nhưng lúc này, Phương Hành ở trong xe ngựa thò đầu ra, kêu lên:

- Bờ mông cong cong đàn hồi, sao xe này không đi?

- Khá lắm ác tặc, đồ vật của Sở Vương Đình há là huyết mạch thấp kém như ngươi có thể điều khiển? Chúng ta muốn bầm thây ngươi vạn đoạn!

Âm Thị áo đỏ thấy Sở Từ bị thương không nặng, hơi yên tâm, huy động Âm Minh Thiết Tỏa cuốn tới xe ngựa.

- Ân? Chỉ có huyết mạch của vương bát đản màu vàng mới có thể thúc dục sao?

Phương Hành từ trong xe ngựa chui ra, phất tay đánh Âm Minh Thiết Tỏa qua một bên, ánh mắt nhìn về phía Sở Từ công chúa.

- Nghịch tặc lớn mật, muốn chết!

Âm Thị áo đỏ bị Phương Hành bỏ qua, quả thực là phẫn nộ tới cực điểm, hét lớn một tiếng, thân hình tuôn ra sát khí, hóa thành hai bàn tay lớn vô hình bắt về phía Phương Hành, xem tư thế là hận không thể xé Phương Hành thành hai nửa, mà lúc này ba Âm Thị hắc y khó khăn lắm mới đuổi tới cũng quát một tiếng, hoặc thi pháp, hoặc tế Pháp khí, từ ba phương vị công tới Phương Hành.

- Hắn... sẽ không bị đánh chết chứ?

Trong nháy mắt này, không biết vì sao Sở Từ lại lo lắng cho đối phương.

Mặc dù nàng hận Phương Hành, lại không phải người thích giết, mà Âm Thị áo đỏ là Trúc Cơ kỳ tầng bốn, ba Âm Thị áo đen cũng là Trúc Cơ tầng hai tầng ba, chuyên từ Sở Vương Đình chạy đến tiếp nàng hồi cung, tu vi cao cường, Phương Tiểu Cửu thoạt nhìn chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, thì làm sao chống đỡ được bốn người hợp kích?

Nhưng thời điểm nàng cho rằng Phương Tiểu Cửu sẽ bị đánh thành một đống thịt vụn, lại thấy tiểu quỷ kia cười lạnh, hai tay đẩy ra, đồng thời mang theo một đạo kim quang và một đạo ô quang, có lực lượng cường đại đến khó tin phóng ra, Sở Từ nhịn không được nhắm mắt lại, không dám nhìn thẳng, trong tai chỉ nghe được tiếng kêu thảm thiết.

Qua một cái chớp mắt, nàng lần nữa mở mắt ra, bất ngờ chứng kiến Âm Thị áo đỏ đã bay ra ngoài vài chục trượng, thân hình run rẩy, mà ba Âm Thị áo đen thì bay ra ngoài ba mươi trượng, máu tươi vãi đầy đất, trên mặt đất ở phụ cận còn có mấy khóa sắt vỡ vụn, đúng là Pháp khí của các Âm Thị sử dụng.

Mà Phương Tiểu Cửu đáng giận kia thì đang ôm cánh tay đứng ở trước người, ánh mắt cổ quái nhìn nàng.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Sở Từ bị hù kêu to.

- Ngươi bị bắt cóc...

Phương Hành cười hắc hắc, phóng thích Khốn Tiên Tác, trói Sở Từ lại.

- Nghịch... Nghịch tặc... Ngươi dám... bắt cóc công chúa?

Bốn Âm Thị sợ hãi, lại muốn bắt cóc Sở Từ công chúa, nghịch tặc này là ăn tim gấu gan báo sao?

Chương 261: Bí mật của Huyền Quan (1)

Ném Sở Từ lên xe ngựa, Phương Hành thu túi trữ vật của bốn Âm Thị, xiềng xích trên mặt đất cũng dùng rất tốt, nên thu vào luôn, lấy ra Vạn Linh Kỳ chuẩn bị huy động, nhưng chợt nhớ tới cái gì, con mắt sáng ngời, lại nhanh chóng đi tới bên người Âm Thị áo đỏ, tế ra phi kiếm, trực chỉ Âm Thị áo đỏ...

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Tuy Âm Thị áo đỏ bị Phương Hành đánh trọng thương, lại chưa chết, lập tức dọa bể mật, sắc mặt tái nhợt kêu to.

- Phương Tiểu Cửu, không cho ngươi giết người...

Sở Từ ở trong xe ngựa cũng thò đầu ra, nhìn Phương Hành kêu to.

- Hắc hắc...

Phương Hành cười quỷ dị, không để ý tới nàng, phi kiếm nhanh quay xẹt qua.

Xùy một tiếng, Âm Thị áo đỏ nhắm mắt lại.

Nhưng tuyệt vọng chờ đợi nửa ngày, vẫn không thấy tử vong hàng lâm, ngược lại đũng quần mát mát.

- Ha ha, thật không có...

Phương Hành nhìn thoáng qua, cuối cùng thỏa mãn lòng hiếu kỳ, cười ha ha, lại nhìn trừng Âm Thị áo đỏ, thu hồi Vạn Linh Kỳ, hung hăng mắng:

- Thái giám chết bầm, coi như số ngươi gặp may, tạm thời không bắt ngươi cho lão Tà ăn!

Nói xong nhảy lên xe ngựa.

Còn phải trông cậy vào nha đầu kia lái xe, bốn cái nhân mạng là cho nàng mặt mũi, huống hồ lão Tà cũng hơi mâu thuẫn khi ăn thứ này.

- Bờ mông cong cong đàn hồi, lái xe cho ta!

Phương Hành bắt chéo chân, nằm ở trong xe, thoải mái phân phó Sở Từ.

- Không lái!

Sở Từ hận đến nghiến răng, hắn lại bảo mình lái xe, mình không kéo, cho dù mục đích của hai người giống nhau.

- Hây a. Ngươi có tin ta làm thịt bốn thái giám kai hay không?

Phương Hành trừng mắt, mình đã cho mặt mũi, nha đầu kia còn không biết điều.

- Nếu ngươi dám giết người lung tung, ta sẽ tự sát, không có ta, nhìn ngươi lấy cái gì thúc dục Tử Lôi Xa!

Sở Từ tức giận nói, nhìn bộ dạng kia, tựa hồ là muốn nói điều kiện với Phương Hành.

- Dám uy hiếp ta?

Đột nhiên Phương Hành điểm ra một ngón tay, phong bế kinh mạch của Sở Từ:

- Nói đàng hoàng ngươi không nghe, vậy đổi cách khác a...

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì vậy?

Sở Từ khẩn trương hô to.

- Lột hết y phục của ngươi...

- Không muốn... A... Hỗn đản...

- Chịu lái xe chưa?

- Chịu...

- Vậy thì tranh thủ thời gian lên đường đi...

- Trước cởi bỏ cấm chế của ta... đưa quần áo cho ta...

- Ngươi cứ như vậy đi, ta thích xem...

- Ngươi là hỗn đãn...

- Không thành thật nữa, ta sẽ lột sạch luôn...

Tử Lôi Xa rốt cục cũng thuận lợi lên đường, như tia chớp lao lên không trung, đây là một Pháp khí phi hành cực phẩm, tốc độ nhanh hơn lúc trước Phương Hành từ Bách Thú Tông cưỡi pháp thuyền đến không biết gấp bao nhiêu lần, hơn nữa dưới tình huống Linh Thạch đầy đủ. Mỗi cách ba canh giờ, còn có thể thuấn di một lần, có thể thuấn di vạn dặm.

Đến lúc này, Phương Hành mới phát hiện trong xe ngựa cực kỳ rộng rãi, có giường, bàn ngọc, rượu ngon, linh đan, cái gì cần có đều có. Điều này làm Phương Hành cười như nở hoa, nằm trên giường, tay trái cầm ly rượu, tay phải cầm đùi lợn rừng nướng, uống một hớp rượu, gặm một miệng thịt, cái sinh hoạt này, sướng đến vô cùng a.

Tử Lôi Xa này là Pháp khí phi hành cực phẩm, ngược lại không cần Sở Từ một mực khống chế. Trên thực tế chỉ cần nàng ở trong xe ngựa, pháp khí có thể tự động vận chuyển. Nhưng nếu là người không có huyết mạch của Sở Vương Đình ở trong xe, sẽ không cách nào khu động bình thường, đây là Pháp khí đặc biệt, chỉ vì giữ gìn huyết mạch tôn quý của Sở Vương Đình mà thiết hạ cấm chế, còn trên thực tế tác dụng không lớn.

- Bờ mông cong cong đàn hồi, chúng ta cần bao lâu mới tới?

Phương Hành hỏi Sở Từ.

- Không biết!

- Ta đánh mông ngươi...

- Ba ngày!

- A, đám lão đầu kia lúc nào thì tới?

- Không biết!

- Ta phải đánh ngươi mới được...

- A... Ngươi đừng tới đây... Bọn hắn khu động thần thông, nhiều lần thuấn di, một ngày có thể đến!

Phương Hành bị Sở Từ thét lên lỗ tai đau, ngồi trở về, tức giận hỏi:

- Ngươi không thể nói chuyện bình thường

sao?

Sở Từ thở phì phì nói:

- Đối với ngươi không có biện pháp nói chuyện bình thường!

Phương Hành thở dài nói:

- Tính tình thối còn trách đến trên người ta...

Sở Từ trực tiếp bó tay rồi.

Nghĩ nàng đường đường là Sở Từ công chúa của Sở Vương Đình, ở trong mắt người nào không phải đoan trang hào phóng, tính tình hiền thục nho nhã, đừng nói bảy tiểu quốc ở chung quanh, ngay cả vương thất của Bắc Mạc, Tây Tần, Nam Thương của Nam Chiêm Bộ Châu cũng rất sớm phái sứ giả tới Vương Đình cầu hôn, cái nào không mơ ước lấy được mình có tướng mẫu nghi thiên hạ về? Chỉ là nhờ hoàng huynh của mình đè xuống mà thôi.

Chỉ là mình rõ ràng trầm tĩnh hiền thục như thế, hết lần này tới lần khác đến chỗ Phương Hành, muốn không nổi giận cũng khó khăn.

Hỗn đản này không từ trên người hắn tìm nguyên nhân, ngược lại trách tính tình mình thối...

Sở Từ dứt khoát không để ý tới hắn, phối hợp ngồi ở một bên sinh hờn dỗi.

Phương Hành mặc kệ nàng, có rượu có thịt còn cần dành chút thời gian tu luyện, ai còn lý tới nữ nhân tính tình thối kia...

Cuối cùng vẫn là Sở Từ nhịn không được trước, mở miệng hỏi Phương Hành:

- Ngươi chừng nào thì thành công Trúc Cơ?

Phương Hành liếc nàng một cái, nói:

- Mắc mớ gì tới ngươi?

Một câu liền chọc Sở Từ tức đến không muốn để ý tới hắn, lại trầm tĩnh hồi lâu, nàng lại hỏi:

- Ngươi là làm sao đánh lui bốn Âm thị kia?

Phương Hành dương dương đắc ý cười nói:

- Kia là thần thông tiểu gia tu luyện ra, thế nào?

- Hừ, không phải là có Pháp khí lợi hại sao, còn thổi thần thông gì?

Tuy Phương Hành nói là lời thật, nhưng Sở Từ thấy hắn thoải mái, ngược lại cho rằng hắn nói dối, lại nghĩ tới hoàng huynh và lão tổ từng thương nghị qua, nói hạ nhân Bách Thú Tông kia chính là vì tìm cơ duyên, ẩn tàng thực lực chân chính lẻn vào Đại Tuyết Sơn, tu vi chân thật của hắn có lẽ cũng không cao lắm, chỉ là trên tay hơn phân nửa có Pháp khí lợi hại gì.

Sở Từ tin tưởng hoàng huynh và lão tổ phán đoán, lúc này rất khó tin tưởng Phương Hành có thần thông đánh bay bốn Âm Thị. Tự nhiên quy kết đến Pháp khí mà hoàng huynh và lão tổ phỏng đoán, nên chẳng thèm ngó tới.

- Ha ha, ngươi quản làm cái gì, dù sao bổn sự của ta rất lớn, sớm muộn gì cũng tiêu diệt ca ca ngươi!

Phương Hành quang minh chính đại ở trước mặt Sở Từ tuyên bố hùng tâm tráng chí của mình.

Sở Từ lại không lo lắng, trợn trắng mắt nói:

- Đừng có nằm mộng, một kiện Pháp khí có thể thắng hoàng huynh ta sao? Ngươi đã Trúc Cơ, lại có Pháp khí lợi hại, ở trong cơ duyên lần này, cũng chưa chắc có thể tự bảo vệ mình!

- Ân? Đây là ý gì?

Phương Hành ngẩn ngơ, nghĩ thầm nha đầu kia nói thật khó hiểu, làm sao Trúc Cơ lại càng khó tự bảo vệ mình?

Ở trong lòng Sở Từ, còn cho rằng Phương Hành mới đột phá, hơn nữa bị hỗn đản kia khi dễ quá sức, nên cố ý hù dọa Phương Hành:

- Ngươi không biết sao? Lần này đoạt cơ duyên, cũng không phải thực lực cao là ngon. Linh Động cảnh có cơ duyên của Linh Động cảnh, Trúc Cơ có cơ duyên của Trúc Cơ, nói cách khác, chỉ có tu sĩ ở trong mỗi một cảnh giới thực lực siêu tuyệt, biểu hiện đặc thù, mới có thể đạt được cơ duyên, nếu như ngươi chưa đột phá, tiến vào trong cơ duyên của Linh Động cảnh, còn có thực lực cùng người khác tranh đoạt. Nhưng nếu ngươi vừa đột phá, ở trong một đám Trúc Cơ cảnh liền mất hết ưu thế, cũng khó trách Vạn La Lão Tổ không mang ngươi theo!

- Còn có chuyện này?

Giờ Phương Hành mới hiểu được, vì sao trong Đại Tuyết Sơn có thiên kiêu Trúc Cơ cảnh, cũng có thiên kiêu Linh Động cảnh, nếu muốn tăng thực lực lên, vậy trực tiếp tăng lên một cảnh giới chẳng phải tốt? Đến lúc này mới hiểu được còn có bí ẩn ở trong đó.

- Vậy Diệp Cô Âm và Hầu Quỷ Môn là chuyện gì xảy ra?

Phương Hành chợt nhớ tới hai người kia, bọn hắn cũng ở trong Đại Tuyết Sơn tạm thời đột phá.

Sở Từ xem thường nhìn Phương Hành nói:

- Ngươi có thể so sánh với người ta sao? Diệp tỷ tỷ và Hầu sư huynh đều kinh tài tuyệt diễm, ở Linh Động cảnh tích lũy đủ rồi. Lúc này tăng tu vi lên, ít nhất cũng có thể kết thành Đạo Cơ màu đỏ không tỳ vết. Huống hồ hai người bọn họ có thiên phú riêng, sau khi cùng đám người hoàng huynh ta tiến vào Huyền Quan kết giới, có thể giúp được việc, cùng lấy cơ duyên Trúc Cơ...

- Hứ, kinh tài tuyệt diễm cái rắm, một cái bị ta đoạt hết, một cái bị ta đánh bất tỉnh qua...

Phương Hành nói thầm, chẳng thèm ngó tới Sở Từ nói, chợt nghĩ tới một điểm, hỏi:

- Làm sao ngươi biết?

Cho tới nay, tuy Vạn La lão quái chưa nói với hắn cơ duyên này xác thực là cái gì, lại từng đề cập tới, phần cơ duyên này chính là bí mật lớn nhất của Tu Hành Giới, ngay cả hắn cũng nói không rõ, đối với đệ tử bình thường mà nói, cơ hồ là cái gì cũng không biết, Sở Từ căn bản là hàng bị ném lại, làm sao biết nhiều như vậy?

Sở Từ thấy Phương Hành hiếu kỳ hỏi mình như vậy, ngược lại không thích nói, đầu nhếch lên:

- Ta không muốn nói cho ngươi!

Phương Hành không nói lời nào, con mắt nhìn y phục của nàng.

Sở Từ bị hắn nhìn trong nội tâm phát lạnh, hai tay che ngực kêu lên:

- Ngươi muốn làm gì?

Phương Hành nói:

- Bỗng nhiên thấy y phục của ngươi rất không vừa mắt...

Sở Từ vừa sợ vừa tức mắng:

- Ngươi có thể đừng vô sỉ như vậy hay không, lại đụng y phục của ta, ta dốc sức liều mạng với ngươi!

Phương Hành nói:

- Ai bảo chiêu này hữu hiệu nhất chứ?

Sở Từ bó tay rồi, biết tiểu quỷ này thực có can đảm động thủ, đành phải thành thành thật thật hồi đáp:

- Cái này có gì kỳ quái, tin tức về đại cơ duyên này, sớm từ trong tay các thế lực lớn như Linh Sơn Tự truyền ra, nhiều năm trước Sở Vương Đình chúng ta đã được một phần, lão tổ và hoàng huynh nhiều lần nghiên cứu thảo luận qua, ta ở bên người đã nghe được một ít, tự nhiên sẽ biết...

- Ân?

Phương Hành nghe, lập tức đến rồi hưng phấn, uy hiếp nhìn xem Sở Từ nói:

- Mau nói cho ta biết tất cả!

Sở Từ nói:

- Ta...

Phương Hành nói:

- Không nói ta lột quần áo của ngươi...

Sở Từ tức đến nhảy dựng lên, lại "đông" một tiếng đụng phải đầu, vừa đau vừa tức ôm đầu, nước mắt đảo quanh, một tay chống eo, đã sắp khóc rồi, thở phì phì nhìn Phương Hành nói:

- Ngươi cái hỗn đản này, sao luôn khi dễ ta? Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám đụng y phục của ta, ta lập tức cắn lưỡi tự vận, một mình ngươi bay tới Tuyệt Yêu Lĩnh đi!

Thấy Sở Từ sắp tức khóc, Phương Hành hơi thu liễm, cúi đầu xuống không nhìn nàng, miệng thầm nói:

- Tự ngươi đụng đầu còn trách ta? Động một chút lại tự vẫn, dốc sức liều mạng, ta nói tính tình của ngươi có thể đừng thúi như vậy hay

không?

Sở Từ:

- ...

Chương 262: Bí mật của Huyền Quan (hai)

Qua thật lâu, Sở Từ mới cố gắng để cho mình bình tĩnh, nghiêm mặt nói:

- Phương Tiểu Cửu, ta muốn cùng ngươi nói mấy điều kiện, nếu ngươi đáp ứng, ta sẽ nói toàn bộ cho ngươi biết, trước khi đến Tuyệt Yêu Lĩnh cũng sẽ phối hợp ngươi, cái này đối với hai người chúng ta đều tốt, dù sao mục tiêu cũng giống nhau, nhưng nếu ngươi không đáp ứng, hừ, ngươi đánh chết ta cũng không nói!

Nhìn bộ dạng đứng đắn bàn điều kiện của nàng, Phương Hành bất đắc dĩ vuốt trán nói:

- Được rồi, ngươi nói nghe một chút!

Sở Từ ôm đầu ngồi xuống, nghiêm mặt nói:

- Thứ nhất, ngươi không thể lại đụng y phục của ta?

Phương Hành nói:

- Vậy ngươi đụng ta thì sao?

Sở Từ hừ một tiếng nói:

- Ta mới sẽ không đụng ngươi!

Phương Hành thở dài, nói:

- Thứ hai là gì?

Sở Từ nói:

- Ta không phải bị ngươi bắt cóc, chúng ta chỉ xem như hợp tác, có việc thương lượng!

Phương Hành liếc mắt nói:

- Còn gì nữa không?

Sở Từ bỗng nhiên tức lên, cắn răng nói:

- Vĩnh vĩnh viễn viễn... Không được gọi ta... bờ mông cong cong đàn hồi!

Phương Hành cười phá lên nói:

- Tốt, mông lớn!

- Ta liều mạng với ngươi...

Sở Từ ôn nhu hiền thục đột nhiên nhướng mày, như báo cái lao lên, cưỡi lên mình Phương Hành đang cười ngửa tới ngửa lui, cắn chặt răng, vung hai bàn tay trắng như phấn xuống...

Cuối cùng ước pháp tam chương vẫn có hiệu quả, chỉ là trên đầu Sở Từ lại nhiều hơn hai khối u.

Sở Từ phát hiện mình dốc sức liều mạng với hỗn đản này tuyệt đối không phải một phương pháp tốt, cho nên nàng bắt đầu phân rõ phải trái với Phương Hành, mà Phương Hành bức thiết cần hiểu rõ cơ duyên mình cần tìm là vật gì, nên không có quá nhiều tâm tư hao tổn với nàng, cuối cùng đành phải đáp ứng. Đương nhiên trong nội tâm nghĩ như thế nào thì không ai biết. Cùng cường đạo nói chuyện điều kiện, nha đầu này phải ngốc như thế nào mới có thể làm được a...

- Trận cơ duyên này, có quan hệ tới Cửu Quan ở trên bầu trời...

- Cửu Quan ở trên bầu trời? Có ý gì?

- Là chín cỗ quan tài ở trên bầu trời!

- Nói bậy, trên trời làm sao có quan tài?

- Ta nói có thì có... Ngươi còn muốn nghe hay không?

- Được rồi, ngươi nói tiếp... Bầu trời vậy mà có quan tài? Thật xúi quẩy, có câu ta muốn lên trời, chẳng phải là ta muốn vào quan tài sao! (*méo nhịn được cười)

- Ngươi... Hừ, không cho phép lắm miệng, nếu không dù ngươi bới y phục của ta, ta cũng không nói cho ngươi!

- Tốt tốt tốt, ngươi nói, tính tình thực thối...

- ...

Sở Từ tức đến ngứa răng, nhưng vẫn nhịn xuống nói tiếp:

- Các tu sĩ thế hệ trước tương truyền, không biết lúc nào, trên không Thiên Nguyên Đại Lục chúng ta xuất hiện chín bộ Huyền Quan, ai cũng không biết chúng xuất hiện như thế nào, lại đến từ nơi nào, các tiền bối ở hơn ngàn năm trước phát hiện khi chúng mở ra, chúng đã không biết bồng bềnh bao nhiêu năm, giống như ngôi sao...

- Qua nhiều năm như vậy, không biết có bao nhiêu tu sĩ muốn tra rõ bí mật của bọn nó, nhưng tất cả đều thất bại, chín bộ Huyền Quan này có lực lượng rất cường đại, không cách nào thăm dò, thẳng đến bảy trăm năm trước. Có một cỗ Huyền Quan mở ra, bên trong có vầng sáng rơi xuống đất, rơi vào phía bắc của Đông Thắng Thần Châu, chỉ có điều bí mật này quá mức kinh người, bởi vậy trong Tu Hành Giới không có quá nhiều người biết được...

- Huyền Quan mở ra?

Trong lòng Phương Hành thì thầm một tiếng, ẩn ẩn nghĩ tới điều gì.

Sở Từ nhẹ gật đầu nói:

- Lần đầu tiên Huyền Quan mở ra, chỉ có mấy thế lực lớn biết được, cũng chỉ có bọn hắn phái người đi thăm dò, người bên ngoài không biết bọn hắn thăm dò ra kết quả như thế nào, chỉ biết lần đó đã từng dẫn phát ra hạo kiếp của Đông Thắng Thần Châu, vô số cao thủ, thế gia, tông môn vẫn lạc, cũng có vô số cao thủ, thế gia mới ở sau hạo kiếp quật khởi...

- Qua rất nhiều năm, mới bắt đầu có tin tức ẩn ẩn truyền ra, nghe nói địa phương Huyền Quan đáp xuống, xuất hiện vô số pháp quyết tu hành, bí dược đan phương, thậm chí Thần Binh Tiên Khí, đơn giản mà nói, cái kia chính là trời giáng đại cơ duyên, cho dù là thế gia, Thánh Địa vạn năm cường đại hơn nữa cũng khó ngăn động tâm, vì thế không tiếc đánh đập tàn nhẫn, đảo loạn phong vân!

Phương Hành bỗng nhiên vỗ đầu, động tác này lại dọa Sở Từ hoảng sợ nói:

- Ngươi làm gì vậy?

Phương Hành nói:

- Không có việc gì, ngươi tiếp tục!

Sở Từ quái dị nhìn hắn một cái, lại nói:

- Tính toán ra, lần đầu tiên Huyền Quan mở ra, tuy các đại tông môn và gia tộc thượng cổ ở Đông Thắng Thần Châu kiệt lực phong tỏa tin tức, nhưng mấy trăm năm qua, vẫn có một ít tin tức truyền ra, sự tình chúng ta biết rõ, bắt đầu từ những tin tức này, một ít quy tắc và cấm kị về cơ duyên Huyền Quan cũng từ từ hé lộ...

Nói đến đây, Sở Từ nhìn Phương Hành, lại nói:

- Từ lần thứ nhất Huyền Quan mở ra, cơ duyên đáp xuống đến xem, cơ duyên Huyền Quan không phải tùy tiện người nào cũng có thể đạt được, nó tựa hồ có quy tắc nghiêm khắc của mình, tuy có bí điển vô tận, đan phương thần bí, Thần Binh Tiên Khí, nhưng lại không phải ai cũng có thể đạt được, thậm chí thành phần vận khí lớn hơn tu vi rất nhiều!

- Năm đó ở Đông Thắng Thần Châu, nhóm đầu tiên tiến vào Huyền Quan cấm địa phần lớn là lão quái vật, nhưng đám người kia lại tử thương thảm trọng, phần lớn là bị cấm chế của Huyền Quan kích thương vẫn lạc, chỉ là những đại thế gia kia của Đông Thắng Thần Châu không nguyện ý buông tha, ngược lại phái ra rất nhiều người đi, nhiều lần thăm dò, mới phát hiện đối với Huyền Quan mà nói, Cốt Linh là tiêu chuẩn cân nhắc trọng yếu nhất!

- Sau khi một ít tu sĩ tuổi không lớn, nhưng tu vi kinh người đi vào, liền đơn giản lấy được bí điển quý trọng, mà một ít lão quái vật Cốt Linh quá lớn, tu vi kinh người tiến vào, lại từng bước bị quản chế, chẳng những không thu hoạch được gì, ngược lại vẫn lạc vô số, chính bởi vậy, thời điểm Linh Sơn Tự truyền đến tin tức, nói Huyền Quan sắp mở ra lần thứ hai, mới có Đại Tuyết Sơn thành lập...

Ánh mắt Phương Hành lẫm liệt nói:

- Linh Sơn Tự có thể sớm biết thời gian Huyền Quan mở ra?

Sở Từ lắc đầu nói:

- Cái này thì ta không biết, bất quá theo hoàng huynh và lão tổ phỏng đoán, thời gian và địa điểm Huyền Quan mở ra, là có thể từ tinh tượng đoán ra được đại khái, chỉ là thời gian và địa điểm cụ thể lại khó có thể dự đoán, chỉ có thể sớm chuẩn bị sẵn sàng, ở trước khi Huyền Quan đáp xuống, liền toàn lực tiến đến, tranh thủ sớm tiến vào trong đó, tìm lấy cơ duyên...

- Khó trách lão vương bát đản Vạn La không chờ ta, tự mình mang người chạy...

Phương Hành âm thầm nhẹ gật đầu, lại lo lắng hỏi:

- Chúng ta đi sẽ không quá muộn chứ?

Sở Từ cười nói:

- Này thì không, nghe nói năm đó Đông Thắng Thần Châu lấy được cơ duyên của Huyền Quan thứ nhất, trọn vẹn ba năm cũng không lấy hết, cho tới hôm nay, chỗ kia vẫn còn đó, chỉ là bị mấy thế lực lớn của Đông Thắng Thần Châu phong tỏa, người bình thường không cho phép tới gần mà thôi, cơ duyên của bộ Huyền Quan thứ hai, tự nhiên cũng không phải nhất thời có thể lấy hết!

Phương Hành nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Khá tốt, bảo bối của ta sẽ không bị bọn hắn cướp sạch...

Sở Từ mắt trắng không còn chút máu:

- Lúc nào thành bảo bối của ngươi?

Phương Hành nói:

- Từ thời điểm ta nghe nói chỗ đó có bảo bối!

Lại hỏi một vài sự tình, giải thích rất nhiều nghi hoặc trong lòng Phương Hành, nhưng cũng có nghi hoặc mới xuất hiện...

Lúc Huyền Quan thứ nhất rơi xuống, có rất nhiều cơ duyên, nhưng Huyền Quan thứ hai cũng sẽ giống như Huyền Quan thứ nhất sao?

Còn có một vấn đề là, lúc trước mình lấy được Âm Dương Thần Ma Giám và Trảm Thủ Đồ, có quan hệ tới Huyền Quan thứ nhất không?

Hắn còn mơ hồ nhớ rõ, Bạch Thiên Trượng đã từng xưng Trảm Thủ Đồ là Huyền Quan Trảm Thủ Đồ, đây là có ý gì?

Mà Tiếu Kiếm Minh cũng từng nói Âm Dương Thần Ma Giám chính là dị bảo của Huyền Quan, có phải cũng có quan hệ với Huyền Quan hay không?

Nếu như những vật này đều từ trong Huyền Quan thứ nhất bay ra, như vậy trong Huyền Quan này, thứ tốt xem ra thật đúng là không ít!

Về phần những nghi hoặc không nguyện ý suy nghĩ thì càng đơn giản.

Nói thí dụ như Huyền Quan kia là cái gì?

Vấn đề này ngay cả những lão quái vật sắp chết kia cũng sờ không rõ, mình cân nhắc nó làm cái quái gì!

Suy nghĩ đến suy nghĩ đi, tất cả vấn đề ở trong lòng Phương Hành xâu chuỗi thành một vấn đề!

Chỗ đó có bảo bối, đoạt con mẹ nó!

Nghĩ xong những thứ này, Phương Hành ngáp dài, cảm thấy buồn ngủ, vừa quay đầu, chứng kiến Sở Từ chẳng biết lúc nào đã nằm ở trên giường ngủ rồi, Sở Từ tiểu công chúa này thật không rành thế sự, ở bên người nam tử đẹp trai như mình cũng ngủ được, Phương Hành bất đắc dĩ cười cười, thấy trong xe chỉ có một cái chăn, do dự một chút, đắp ở trên người mình liền ngủ...

Tử Lôi Xa có Linh Thạch cung cấp linh lực cấp tốc lại im ắng lướt gấp, vững vàng mà yên tĩnh.

Phương Hành nhắm mắt một hồi, cảm thấy ngủ không được, liền nhích lại gần Sở Từ, phân một nửa chăn đắp ở trên người nàng, sau đó ngủ tiếp.

Không trung đêm lạnh, dù là người tu hành, nếu muốn ngồi xuống minh tưởng hoặc ngủ, cũng cần che vài thứ ở trên thân thể.

Mình dù gì cũng là Trúc Cơ, nha đầu kia chỉ là Linh Động, chết cóng sẽ không tốt.

Ngày hôm sau Sở Từ tỉnh lại, nhìn trên người mình bọc lấy chăn êm, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành hận ý ít đi rất nhiều, nhẹ nhàng hừ một tiếng nói:

- Nhìn không ra hỗn đản ngươi còn biết chiếu cố người, tặng tấm chăn cho ta...

Sắc mặt Phương Hành nặng nề, trong kẽ răng nặn ra mấy chữ:

- Ngươi có biết mình ở nửa đêm ưa thích cuốn chăn mền không?

Trong nội tâm âm thầm thề, sau này sẽ không bao giờ làm người tốt, một người một nửa tấm chăn đều bị nha đầu kia cuốn qua, hại mình nửa đêm đông lạnh, tỉnh lại hận không thể bóp chết nha đầu kia...

Chương 263: Một heo tuyệt trần

Cứ như vậy một đường cãi nhau, trêu chọc, rất may cuối cùng cũng đến gần Tuyệt Yêu Lĩnh, trên đường đi gặp được tu sĩ cũng nhiều hơn, có khống chế pháp thuyền, có cưỡi Linh thú, cũng có ngự mây mà đi, càng có một ít tu sĩ Linh Động cảnh sơ kỳ, cưỡi tuấn mã ở trên mặt đất, ngự lấy phi kiếm, hoặc lẻ loi một mình, hoặc tốp năm tốp ba, lao về phía Tuyệt Yêu Lĩnh.

Những tu sĩ này, tự nhiên sẽ không có chuyện tất cả đều được Linh Sơn Tự truyền tin mới biết sự tình cơ duyên, có rất nhiều người là cảm thấy dị trạng ở Tuyệt Yêu Lĩnh, lúc này mới tới tìm tòi, cũng có một ít là nghe được tiếng gió, liền đánh bạo đến tìm tiên duyên, mà người như vậy, theo thời gian trôi qua, sẽ càng ngày càng nhiều.

Lúc này thời gian còn ngắn, chạy tới chỉ là một ít tu sĩ ở phụ cận Tuyệt Yêu Lĩnh, chiếm được địa lợi mà thôi.

Nửa đêm ngày thứ ba, Tử Lôi Xa rốt cục đến gần Tuyệt Yêu Lĩnh, trên không trung đã có thể chứng kiến linh quang không ngừng lập loè ở phương xa, thậm chí trong không khí tràn ngập linh khí, để cho người mỗi hô hấp một cái, sẽ cảm giác xương cốt được linh khí tẩy luyện một lần, cái này để cho Phương Hành và Sở Từ đều cảm thấy rất kinh ngạc, đứng ở cửa sổ nhìn ra phía ngoài.

- Đó chính là chỗ có cơ duyên sao?

Sở Từ nhẹ giọng thở dài, trong mắt tràn đầy hướng tới.

- Chỉ sợ bao phủ phạm vi không dưới ba nghìn dặm...

Phương Hành nhìn qua địa vực có linh quang lập loè kia, không khỏi cực kỳ kinh ngạc nói.

Vốn tưởng cơ duyên là một động phủ, cũng có thể là một ngọn núi, nhưng không nghĩ tới, địa vực được linh quang bao phủ kia, ở rất xa thoạt nhìn phạm vi đã cực lớn, đến gần còn không biết sẽ lớn cỡ nào, nếu như phạm vi linh quang bao phủ đều là chỗ có cơ duyên, như vậy cơ duyên Huyền Quan này chỉ sợ có thể sánh bằng một thành trì dung trăm vạn người cư trú.

Hai người đang cảm thán, chỉ thấy Tử Lôi Xa run lên, trận pháp điều khiển trong lúc nhất thời mất đi khả năng huyền không, theo quán tính xông về trước trên dưới một trăm trượng, sau đó cắm đầu rơi xuống đất.

Hai người kinh hãi, Sở Từ công chúa suýt nữa đập đầu vào thùng xe, Phương Hành vội vàng kéo nàng tới mới tránh thoát kiếp nạn, hét lớn:

- Không tốt, nơi này có trận pháp cấm bay, Pháp khí phi hành không cách nào vận chuyển, chúng ta xuống dưới...

Đang khi nói chuyện, thò tay nhấc Sở Từ lên, sau lưng thoáng hiện Kim Sí, xoay tròn như mấy trăm đạo phi kiếm, khách lạt lạt… chém thùng xe thành mảnh vỡ, vọt ra khỏi Tử Lôi Xa đang rơi xuống, mượn lực lượng của Kim Sí bay lượn ở giữa không trung.

Thẳng đến lúc này hắn mới hiểu được, linh quang bao phủ địa phương Huyền Quan đáp xuống kia, bất ngờ cũng là một loại cấm chế cường đại đến cực điểm, khi ngươi cảm nhận được linh khí dồi dào, cũng đại biểu cho đã tiến vào phạm vi cấm chế bao phủ, mình có Âm Dương Thần Ma Giám, cũng không thể khám phá cấm chế ở nơi đây, lặng yên không một tiếng động trúng chiêu.

Ở trong phạm vi cấm chế bao phủ, vậy mà không cách nào sử dụng Pháp khí phi hành, ngược lại Thập Vạn Bát Thiên Kiếm của hắn là bí pháp của Bằng tộc biến thành, có thể coi là cánh chân thật, nên có thể cưỡi gió bay trên không trung.

Chỉ có điều loại cánh dùng linh lực biến ảo này, lại cực kỳ tiêu hao linh lực, không thể liên tục vận chuyển.

- Đằng Vân Thuật...

Phương Hành quát khẽ, ngón tay điểm một cái, trước người nhanh chóng ngưng tụ một đóa mây đen, nhưng hình như có lực lượng vô hình quấy nhiễu, ngày bình thường tiện tay là xong, lúc này lại thật lâu khó có thể thành hình, Phương Hành hơi tỉnh ngộ, buông tha cho ý nghĩ tiếp tục ngưng mây, thu hồi pháp thuật, mang theo Sở Từ, mượn lực lượng của Kim Sí vọt xuống mặt đất.

- A...

Trong quá trình này, Sở Từ sợ đến sắc mặt tái nhợt, không ngừng kêu to, Phương Hành chỉ làm như không nghe thấy.

Oanh...

Phương Hành rơi trên mặt đất, chân đạp một tảng đá lớn, nó cũng bị hắn đạp nát bấy.

- A...

Sở Từ vẫn thét lên, chấn màng tai của Phương Hành run rẩy...

- Đã rơi xuống đất, ngươi còn kêu cái gì?

Lúc này Sở Từ mới cẩn thận từng li từng tí rút đầu chôn ở trong ngực Phương Hành ra, nhìn chung quanh, vội giãy giụa nhảy xuống, lại gắt gao véo cánh tay của Phương Hành một cái, nổi giận đùng đùng nói:

- Ngươi bay xuống nhanh như vậy làm gì?

Phương Hành cốc đầu nàng một cái:

- Xú nha đầu, dám véo ta?

Sở Từ cắn răng, muốn xông lên liều mạng với đối phương, nhưng lại không dám, oán hận dậm chân nói:

- Không để ý tới ngươi nữa, ta đi tìm hoàng huynh và đám người lão tổ!

Nói xong liền lao đi, không bao lâu đã biến mất ở giữa rừng núi.

Phương Hành thở dài, ngồi xuống ở trên một gốc cây già, đợi không bao lâu, liền nghe Sở Từ oa oa kêu to chạy trở lại, tốc độ nhanh hơn lúc đi mấy lần, sau lưng là một đám lợn rừng còn lớn hơn cả trâu, Sở Từ đã bị hù đến khóc lên, trong tay nắm một cái dù, hình như là một kiện Pháp khí, có thể tạm thời bảo hộ lấy nàng.

- Cứu ta... Nhanh cứu ta...

Sở Từ liều lĩnh trốn tới chỗ Phương Hành, mặt mũi tràn đầy nước mắt.

- Ai...

Phương Hành phi thân lên, trong tay xuất hiện một đại kỳ màu đen, ở trên không trung lay động, có khí tức kinh người tràn ra.

Đàn lợn rừng rung động lắc lư, cả đám run rẩy nằm rạp trên mặt đất không dám lộn xộn.

Trong Vạn Linh Kỳ phong ấn không biết bao nhiêu Yêu Linh cường đại, khí cơ phóng thích, Yêu thú chưa hóa hình căn bản không dám có bất kỳ phản kháng.

- Ngươi đường đường là Linh Động cảnh đỉnh phong, vậy mà sợ một đám Trư Yêu cấp tám?

Phương Hành có chút im lặng giáo huấn Sở Từ công chúa trốn ở sau lưng hắn, tuy hắn sớm phát hiện nơi này là đất dữ, quái đằng tầng tầng lớp lớp, dùng bản tính của Sở Từ, tất nhiên sẽ không đi ra được, còn phải quay về tìm mình, nhưng không nghĩ tới nàng sẽ trở lại nhanh như vậy...

Đáng giận nhất là còn bị một đám Trư Yêu cấp tám đuổi đến trốn về...

- Chúng... Chúng thật hung...

Sở Từ còn chưa hết sợ, nhìn đám lợn rừng nằm rạp trên mặt đất mà mất hồn mất vía.

- Ngươi nói ngươi tu hành như vậy có tác dụng gì?

Phương Hành im lặng thở dài nói:

- Lá gan nhỏ như vậy thì đừng có chạy lung tung, vừa rồi thời điểm rơi xuống ta đã xem qua, xung quanh đều là hoàn cảnh như vậy, cùng sơn ác quỷ, Yêu thi tà mị vô số, hơn nữa địa hình phức tạp, ngươi chạy loạn như vậy là không ra được, không cẩn thận bị cương thi kéo vào cổ mộ làm tân nương, ta sẽ không rãnh đi cứu ngươi...

Sở Từ nghe vậy, cảm thấy càng sợ hãi, vội vàng hỏi:

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Phương Hành nói:

- Vừa rồi thời điểm rơi xuống nhìn một chút, ước chừng ngoài ba bốn trăm dặm có nhân khí tụ hợp, chắc hẳn có thành trì, quy mô còn không nhỏ, chúng ta đi vào thành kia tìm hiểu tin tức thử xem!

Sở Từ vội vàng gật đầu, nhưng lại ấp úng:

- Làm sao đi?

Trên thực tế vừa rồi nàng đi ra không đến trăm trượng cũng đã có chút hối hận, địa phương quỷ quái này, khắp nơi ác chiểu quái lâm, đi không có vài bước, giày của mình đã bị nước bùn nhuộm ô uế, chỉ là trong nội tâm giận Phương Hành, mới không nguyện trở lại tìm hắn, cố hết dũng khí đi về phía trước, rất nhanh liền thấy được mấy con lợn rừng nhỏ đang tìm thức ăn, trông rất đáng yêu, chỉ là vừa ôm một con, lợn rừng lớn đã tới rồi...

- Không phải ngươi đã dẫn tọa kỵ tới sao?

Phương Hành chỉ vào đám lợn rừng nằm rạp trên mặt đất kia, ngược lại cảm thấy Sở Từ làm được chuyện tốt.

- Cưỡi... Cưỡi chúng?

Sở Từ sợ ngây người, gắt gao kéo tay Phương Hành:

- Đánh chết ta cũng không cưỡi!

- Không cưỡi ngươi ở lại chỗ này là được!

Phương Hành không ưa tật xấu của nàng, chỉ cho nàng hai lựa chọn.

Hết cách rồi, xoắn xuýt tầm một nén hương, Sở Từ vẫn thỏa hiệp, bất quá nàng không dám đơn độc cưỡi một con lợn rừng, hết sức miễn cưỡng ngồi cùng Phương Hành, lợn rừng đầu lĩnh dáng người cao tiếp cận hai trượng, cơ hồ gấp hai con trâu bình thường, trong ánh mắt thâm thúy lập loè hàn mang, hai răng nanh trong mồm giống như cương đao, lông thép trên người thẳng như thiết châm, hết sức đáng sợ, Phương Hành đi tới chỗ Tử Lôi Xa, lấy chăn lông ra làm nệm mới ngồi được.

- Ha ha, xuất phát!

Phương Hành giạng chân ngồi ở trên lưng lợn rừng, trong lòng là Sở Từ công chúa, cảm thấy có chút uy phong lẫm lẫm, hét lớn một tiếng, lợn rừng đầu lĩnh khò khè vọt tới, giống như một làn khói đen...

Có Phương Hành và lợn rừng đầu lĩnh, rừng rậm đáng sợ ở trong mắt Sở Từ đã không còn gì đáng ngại, vô luận là Yêu thú hay tà mị, Phương Hành vung đại kỳ lên, không có không đánh ngã, lòng sợ hãi diệt hết, lại thêm chút tâm ham chơi, dù sao nàng cũng là thuở nhỏ sinh dưỡng ở trong Vương Đình, ở đâu cưỡi qua lợn rừng, thăm qua sâm lâm? Lúc này ngược lại cảm thấy cực kỳ mới lạ.

Ở trong rừng ghé qua hai ba canh giờ, cuối cùng cũng thấy được đại lộ, hơn nữa phía trước có một thành trì to lớn, tường thành có chút tàn phá, nhưng quy mô hùng vĩ, đen nhánh giống như một Hồng Hoang Cự Thú.

Lúc này trên đường cũng có không ít người đi về phía thành trì, phần lớn là người tu hành, Phương Hành khống chế lợn rừng vọt về phía một lão đầu cách gần hắn nhất, trên cao nhìn xuống, nghe ngóng tin tức thành trì này và Tuyệt Yêu Lĩnh. Lão nhân kia chỉ có tu vi Linh Động cảnh tầng sáu, đột nhiên gặp được một con lợn rừng thủ lĩnh cấp tám, bị hù hồn bất phụ thể, ngoan ngoãn nói hết những gì mình biết.

- A, còn có nơi tốt như vậy, ngược lại rất hợp cho lão Tà ăn no nê...

Phương Hành nghe lão đầu nói, như có điều suy nghĩ, thưởng cho lão đầu kia một viên

Linh Thạch cực phẩm, sau đó vỗ mông lợn rừng, một heo tuyệt trần lao về phía Điểm Tướng Thành, dẫn tới người qua đường nhao nhao ghé mắt, xa xa tránh ra.

Chương 264: Điểm Tướng Thành

Tòa thành trì phía trước lại gọi là Điểm Tướng Thành, tục truyền chính là lúc Trục Yêu đại chiến, Nhân tộc ở đây điểm binh, tuyển ra 300 tu sĩ đánh lén vương đô của Yêu tộc, ý nghĩa phi phàm, nên mới gọi là "Điểm Tướng" . Trong Tuyệt Yêu Lĩnh đất đỏ ngàn dặm, trong đó một nửa là của tu sĩ tụ tập ở nơi này, nếu muốn từ Sở Vực tiến về Tuyệt Yêu Lĩnh, thành này là nơi phải qua.

Từ phương bắc tiến về Tuyệt Yêu Lĩnh cũng cần đi qua thành này, nếu không phải nhảy qua hoang sơn dã lĩnh vô cùng vô tận, thời điểm có Pháp khí phi hành, tự nhiên có thể đơn giản bay qua, nhưng hôm nay phương viên ba nghìn dặm đều đã cấm bay, chúng tu sĩ sẽ không ngốc đến dựa vào hai cái đùi đi xuyên qua hoang sơn dã lĩnh, đương nhiên trọng yếu hơn là, đi tới thành này, còn có thể dò xét được chút ít tin tức.

Điểm Tướng Thành này tồn tại, chỉ là mang một ít ý nghĩa kỷ niệm mà thôi, trên thực tế linh khí mỏng manh, không thích hợp tu hành, cho nên ngày xưa tu sĩ tụ tập ở chỗ này rất thưa thớt, nhưng hôm nay theo Huyền Quan hạ xuống truyền thừa ở Tuyệt Yêu Lĩnh, nơi đây bỗng nhiên náo nhiệt, càng được cơ duyên Huyền Quan bao phủ, linh khí trong nháy mắt nồng đậm gấp mấy chục lần, giống như Tiên gia động phủ.

Trước khi đi vào thành, chỉ thấy người vào thành đã sắp hàng dài, trước cửa thành có hai đệ tử mặc huyền bào canh gác, hai người này là đệ tử của Hàn gia ở trong Điểm Tướng Thành, nếu như ở ngày xưa, Hàn gia sẽ không phái người đến đóng giữ, nhưng bởi vì mấy ngày nay tu sĩ chạy đến bỗng nhiên tăng nhiều, lúc này mới chuyên môn phái người đến cửa thành duy trì trật tự, miễn sinh tai họa.

- Thật nhiều người, chúng ta cũng phải xếp hàng sao?

Sở Từ nhìn thoáng qua trước cửa thành, quay đầu nhìn Phương Hành hỏi.

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Đi theo ta, làm sao không biết xấu hổ để công chúa như ngươi xếp hàng?

Sở Từ giật mình nói:

- Ngươi có biện pháp gì?

Phương Hành không đáp, song chưởng nhấn một cái, từ trên lưng lợn rừng nhảy xuống, dùng sức vỗ mông heo, lợn rừng thủ lĩnh bị đau, kinh hãi lao về phía đám người, cái khí thế kia, cái đồ sộ kia, giống như thiên quân vạn mã a...

- Phương Tiểu Cửu, ta hận ngươi...

Sở Từ công chúa ở trên lưng lợn rừng bị dọa đến hoa dung thất sắc, kêu lớn lên.

Phương Hành cười ha ha, lớn tiếng kêu lên:

- Nhường một chút, lợn rừng nổi điên a...

Không cần hắn hô, người xếp hàng ở trước cửa thành cũng đã kinh hãi, lộn xộn làm chim thú tán, tránh ra một con đường.

- Có Yêu thú...

- Bà mẹ nó lợn rừng thật lớn, nhanh tế phi kiếm...

- Cẩn thận đừng làm bị thương người trên lưng lợn rừng...

Trong lúc nhất thời trước cửa thành loạn thành một đoàn, lợn rừng đã đụng về phía cửa thành.

Hai thủ vệ kinh hãi, đang muốn cùng nhau ra tay ngăn lại lợn rừng, Phương Hành nhìn thấy khoảng cách không sai biệt lắm, liền âm thầm thúc dục một tia khí tức Yêu linh. Lợn rừng kia lập tức ngừng lại, chỉ kém một trượng là đụng vào cửa, Sở Từ thì bị hù đến người mềm nhũng, hoa dung thất sắc từ trên lưng lợn rừng nhảy xuống, đứng ở một bên vuốt ngực, trong nội tâm hận chết vương bát đản kia rồi.

- Ha ha, một tiểu mỹ nhân xinh đẹp như thế lại cưỡi lợn rừng, thật hiếm lạ...

Bên cạnh đại đạo còn có một đội nhân mã, ước chừng bảy tám người, trung tâm là một công tử trẻ tuổi, tầm hai mươi năm tuổi, tu vi Trúc Cơ cảnh, trong tay đong đưa một cái quạt, rất có khí khái phong lưu lỗi lạc, ở bên cạnh hắn là một nữ tử mặc váy hoa, trên mặt che khăn vàng, ở giữa mi tâm có một nốt ruồi đỏ, trong mắt ẩn hàm ngạo ý, tựa hồ nhìn cái gì cũng cực kỳ đạm mạc.

Ở sau lưng hai người bọn họ thì theo bốn lão nô mặt không biểu tình, bất ngờ cũng là Trúc Cơ cảnh, bọn hắn đều cưỡi Hùng Sư người mặc thiết giáp, xem ra cũng là muốn vào thành.

Công tử trẻ tuổi nói chuyện kia cười mỉm, vừa thấy Sở Từ con liền sáng.

Nữ tử đeo khăn vàng thì hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt liếc nhìn Sở Từ, lạnh lùng nói:

- Một dã nha đầu ở nông thôn mà thôi, cái này cũng đáng được ngươi tán dương, lúc nào ánh mắt thấp kém như thế?

Lời này làm Sở Từ đỏ mặt, trong nội tâm cảm thấy ủy khuất khó tả.

Nghĩ nàng đường đường là tiểu công chúa Sở Vực, khi nào bị người mắng là dã nha đầu?

Bất quá lúc này thoạt nhìn thật đúng là như vậy, lúc bị lợn rừng đuổi giết hoảng hốt chạy bừa, thân dính không ít bùn đất, cả người rất bẩn, hơn nữa một nữ tử trẻ tuổi, lại cưỡi lợn rừng chạy như điên, thật hư không tưởng nổi.

- Ha ha, thật không phải, vừa mới thu phục con yêu thú này làm tọa kỵ, có chút khống chế khôngdc , xin lỗi chư vị...

Lúc này Phương Hành cũng chạy chậm đuổi theo, cười ha ha, thò tay dắt Sở Từ muốn vào thành.

- Vị đạo hữu này, đã hữu duyên vào Điểm Tướng Thành, Hàn gia chúng ta cực kỳ hoan nghênh, chỉ là sau khi vào thành, tìm cơ duyên cũng tốt, có chuyện phải làm cũng được, kính xin tuân thủ quy củ ở nội thành, nếu có mâu thuẫn tranh chấp, mong hãy ra ngoài thành giải quyết, thành này là năm đó tu sĩ của Nam Chiêm Bộ Châu chúng ta điểm tướng đuổi yêu, kiêng kỵ nhất là tu sĩ Nhân tộc ở trong thành tự giết lẫn nhau, mong hãy tuân thủ...

Hai đệ tử ở trước cửa thành cũng không ra vẻ, cực kỳ khách khí nói với Phương Hành.

- Biết rồi biết rồi, không phải là nội thành không thể đánh nhau, ra ngoài có thể đánh sao!

Phương Hành khoát tay, dắt tay Sở Từ đi vào.

Cùng nhau đi tới, chỉ thấy thần sắc của Sở Từ có chút không vui, không khỏi nói:

- Ngươi làm sao vậy? Không cần xếp hàng ngươi còn không vui vẻ?

Sở Từ ủy khuất nói:

- Đều tại ngươi, hại ta bị người mắng là dã nha đầu ở nông thôn!

Phương Hành đánh giá nàng một chút, nói:

- Bây giờ ngươi xác thực rất bẩn a!

Hốc mắt Sở Từ đỏ lên, tức giận đến muốn tự mình rời đi, nhưng đi vài bước lại quay đầu trở về, nhìn Phương Hành đưa tay ra nói:

- Ngươi cho ta tiền, ta muốn đi mua xiêm y sạch sẽ, tìm địa phương tắm rửa!

Lúc này nàng mới nhớ, khi trốn đi quá sốt ruột, ngay cả Linh Thạch cũng không mang, mà ở trong túi trữ vật của nàng chỉ có vài viên linh đan, vài món Pháp bảo phòng ngự tính không tệ, nhưng Linh Thạch căn bản không có nửa viên.

Phương Hành bất đắc dĩ gãi đầu nói:

- Ta cho ngươi tiền, ngươi biết đi đâu mua sao?

Sở Từ nhìn thoáng qua bốn phía, sắc mặt có chút mê mang.

Thân phận nàng tôn quý, lại rất được sủng ái, ngày bình thường cũng hiếm khi rời khỏi Vương Đình, ở đâu biết cách mua đồ?

Quay mắt về phía dòng người hối hả, không khỏi giống như tên ngốc, không biết nên đi đâu.

- Đi với ta đi, theo sát một chút, đi lạc ta sẽ mặc kệ!

Phương Hành nói xong đi thẳng, chỉ cảm thấy góc áo xiết chặt, là Sở Từ nắm góc áo của hắn đi theo.

Đã tới thành này, xem như tới mục đích, bây giờ quan trọng nhất là tìm hiểu tin tức, hắn là ai, là đạo tặc tài ba nha, kinh nghiệm giang hồ phong phú, hơn nữa trong tay có Linh Thạch, tu vi cũng không tính yếu, tìm hiểu tin tức với hắn mà nói không phải việc khó, ở trong quán trà mời người uống ấm trà, lại ở trong tửu lâu kính người hai bình rượu, vào hẻm nhỏ đánh vài tên vô lại… đã hỏi tin tức không sai biệt lắm.

Cơ duyên Huyền Quan xác thực rơi ở chỗ này, cũng đã mở ra, chỉ là không phải lúc nào cũng có thể đi vào.

Chỗ Huyền Quan rơi, linh lực và cấm chế cũng xuất hiện theo, phương viên ba nghìn dặm xung quanh Tuyệt Yêu Lĩnh hóa thành một trận pháp cực lớn, cơ hồ tương đương với một không gian khác, huyền diệu khó lường, bởi vậy các tu sĩ đều gọi nó là "Huyền Vực" .

Nếu muốn tiến vào Huyền Vực, chỉ có thời điểm mặt trời mới mọc, bắn ra đạo tử tuyến thứ nhất, mới có thể mượn nhờ trận mạch của Huyền Vực tiến vào, hơn nữa trận mạch này mỗi lần chỉ mở ra một nén hương sẽ khép kín, nếu như bỏ lỡ canh giờ này, chỉ có thể chờ hôm sau, mấy ngày nay đã có trước sau vài nhóm thiên kiêu được tiễn đưa vào, đệ tử của Đại Tuyết Sơn cũng ở trong đó.

Chỉ là để cho người đau đầu chính là, hiện tại muốn tìm đám người Vạn La Lão Tổ lại cực kỳ khó, nghe nói Kim Đan lão tổ ở các nơi chạy đến, sau khi đưa đệ tử của mình vào Huyền Vực, liền đi một địa phương tên là Vạn Bảo Đại Điện, ở trong đó có chí bảo của Linh Sơn Tự, có thể nhìn thấy một ít tình cảnh phát sinh trong Huyền Vực, nghĩ đến Đại Tuyết Sơn Ngũ Tổ cũng đã đi chỗ kia rồi.

Vạn Bảo Đại Điện này cũng không biết ở địa phương nào, muốn tìm năm lão gia hỏa kia là rất khó khăn.

- Xem ra chúng ta chỉ có chờ đến ngày mai, tự nghĩ biện pháp tiến vào rồi...

Nghe ngóng tin tức không sai biệt lắm, Phương Hành hạ quyết định, sau đó mang theo Sở Từ đi đến khách sạn lớn nhất ở trong nội thành.

Sở Từ yên lặng đi theo, nàng vốn cho rằng tới nơi này, liền có thể đơn giản tìm được hoàng huynh và lão tổ, ở đâu nghĩ đến sẽ có nhiều phiền toái như vậy? Trong lúc nhất thời có chút may mắn khi bị Phương Hành bắt tới, bằng không thì mình đừng nói có thể tiến vào Huyền Vực hay không, chỉ tìm hiểu tin tức cũng làm mình bó tay toàn tập.

Nghĩ đến chỗ này, bước chân không khỏi nhanh hơn, theo sát Phương Hành.

- Chưởng quầy, hai gian phòng thượng đẳng...

Sau khi tiến vào khách sạn, Phương Hành vỗ quầy kêu to.

- Ai ơ, tiểu công tử, không khéo, vừa rồi mấy vị này đã thuê gần hết, khách sạn chúng ta chỉ còn lại một gian...

Chưởng quầy cười bồi nói.

Phương Hành khẽ giật mình, vỗ bàn nói:

- Cũng được, thuê một gian!

Chưởng quầy cười nói:

- Vâng, một gian, tiểu công tử, 30 viên Linh Thạch trung phẩm...

Phương Hành nghe vậy không khỏi nao nao, không có lập tức lấy ra...

Lúc này không giống ngày xưa, trên người kém cỏi nhất cũng là Linh Thạch thượng phẩm, không có Linh Thạch trung phẩm a!

- Tiểu công tử cảm thấy mắc? Hiện tại khách sạn trong thành đều là cái giá này!

Chưởng quầy có chút tâm thần bất định nhìn Phương Hành, nói thật khách sạn ở biên hoang như bọn hắn, cho dù là khách sạn xa hoa nhất ở nội thành, trước kia cũng không quá ba viên Linh Thạch trung phẩm một đêm, nhưng mấy ngày nay tu sĩ đi vào Điểm Tướng Thành càng ngày càng nhiều, lúc này giá cả mới tăng lên, rất sợ Phương Hành không có tiền.

- Ha ha, hai vị sư đệ sư muội này, trên người không đủ Linh Thạch, nếu không chê, ta có thể cho ngươi mượn một ít!

Lúc này, một công tử thanh sam đứng ở bên quầy mỉm cười mở miệng, vừa rồi chính là hắn thoáng cái thuê mười gian phòng tốt nhất, Sở Từ vừa nhìn thấy hắn, mặt có chút đỏ, ở cửa thành giễu cợt nàng đúng là nhóm người này.

- Ân? Ngươi muốn cho ta mượn tiền? Tốt, trước mượn một ngàn viên Linh Thạch tiêu a...

Phương Hành vui vẻ, quay người nhìn công tử thanh sam cười nói.

Chương 265: Đấu tài

Có người chủ động cho mình mượn tiền, Phương Hành đương nhiên sẽ không cự tuyệt, ngược lại không có lưu ý đến mặt Sở Từ đỏ chót.

Công tử thanh sam nghe Phương Hành nói sảng khoái, không khỏi nao nao, nhưng còn chưa kịp trả lời, nữ tử đeo khăn vàng ở bên cạnh hắn cười lạnh, thản nhiên nói:

- A, Nguyên huynh, vì một dã nha đầu ở nông thôn, ngươi ngược lại rất chăm chú, ngay cả cơ duyên cũng không để ý sao? Muốn tiểu muội giúp ngươi một tay, trực tiếp trói nha đầu kia lại, đưa đến trên giường ngươi hay không?

Công tử thanh sam nhất thời đỏ mặt, khoát tay, xấu hổ cười nói:

- Thấy đồng đạo khó khăn, tiện tay mà thôi.

Nữ tử đeo khăn vàng hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngươi ở Tây Mạc thích lộ gặp nguy nan cũng thì thôi, đến Sở Vực còn không đổi được tật xấu này? Có phải cái tiện tay này, lại đưa tới cho ngươi một thị thiếp hay không?

Công tử thanh sam nhất thời nói không ra lời, lại không dám đắc tội nàng, chỉ có thể cười xấu hổ.

Đám đệ tử ở sau lưng hai người bọn họ đều thầm than:

- Nguyên công tử này cũng thật là, rõ ràng lão tổ hai nhà đã tiết lộ muốn kết quan hệ thông gia, vừa vặn tiểu thư Kim gia cũng có ý đó, ngươi ở trước mặt nàng thu liễm chút không được sao, hết lần này tới lần khác trêu hoa ghẹo nguyệt, phạm vào bệnh cũ, đây không phải nói rõ muốn chọc nàng tức giận sao?

Chỉ là bọn hắn giống như chê cười nhìn một đôi tiểu tình nhân cãi nhau, lại hồ đồ không có chú ý tới Sở Từ.

- Phương Tiểu Cửu, chúng ta đi thôi, đổi địa phương khác.

Sở Từ đã mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, mắt ngấn lệ quang, lặng lẽ kéo tay áo của Phương Hành muốn ly khai.

Bất quá thấy một màn này, Phương Hành mới nhớ ra, loáng thoáng nhớ rõ ở cửa thành, đám người kia cũng có mặt. Chắc hẳn người mắng Sở Từ là dã nha đầu chính là bọn họ. Đã minh bạch điểm này, dáng tươi cười trên mặt thu vào, hừ lạnh một tiếng, ném lên quầy một viên Linh Thạch thượng phẩm, kêu:

- Mở cho ta gian phòng tốt nhất kia đi, hôm nay ta còn muốn nghỉ ngơi!

Hắn nói rất vang dội, làm Nguyên công tử và Phù sư muội kia cũng bị kinh động.

Thấy Nguyên công tử kia một mực không có làm lành với mình, Phù sư muội tâm có hỏa, liếc thấy Phương Hành muốn ở chỗ này, nhất thời hỏa khí dâng lên, quát lạnh:

- Không cho phép ở chỗ này, đi địa phương khác ở!

- Ta có tiền, nơi này có phòng, ta thích ở bao lâu thì ở, ngươi quản cái rắm?

Phương Hành xoay người lại, cười lạnh khiêu khích, hồ đồ không để ý Sở Từ lặng lẽ kéo tay áo của hắn.

- Tiểu quỷ, ngươi muốn chết phải không?

Hỏa khí trong nội tâm Phù sư muội kia càng vượng, ánh mắt lóe lên, vậy mà xuất hiện một tia sát cơ.

- Hừ, khoảng cách gần như vậy, chỉ cần ngươi dám động thủ, ta trước đánh ngươi một bạt tai...

Hai tay Phương Hành khoanh ở trước ngực, trong nội tâm âm thầm cân nhắc.

Mặc dù đối phương nhiều người, hơn nữa mấy lão nô kia đều là thế hệ tu vi không tầm thường, nhưng trong lòng hắn không sợ, dù một mình hắn không chiến thắng được nhiều người như vậy, nhưng cho xú nữ nhân kia mấy tát, sau đó mang theo Sở Từ đào tẩu vẫn có thể làm được.

- Phù sư muội không nên động thủ...

Lúc này, Nguyên sư huynh kia vội vàng đi lên, ngăn ở trước người nữ tử đeo khăn vàng.

- Họ Nguyên, ngươi còn có lương tâm hay không, vào lúc này còn che chở người khác sao?

Phù sư muội kia bị chọc tức, nhìn Nguyên sư huynh thét to.

Nguyên sư huynh vội nói:

- Phù sư muội, là sư huynh không tốt, xin ngươi bớt giận, nơi này là Điểm Tướng Thành, mấy ngàn năm qua truyền thừa quy củ, tu sĩ nhân loại không thể đấu pháp ở trong thành, hơn nữa Hàn gia đời đời trấn thủ ở đây cũng có Kim Đan cảnh tọa trấn, hết lần này tới lần khác lão tổ nhà chúng ta cũng đang trấn thủ một trận mạch, không ở nơi đây, nếu như phạm vào quy củ, ta sợ ngươi chịu thiệt...

Phù sư muội nghe Nguyên sư huynh khuyên nhủ, hỏa khí tiêu tan không ít, thu linh lực lại, nhìn Nguyên sư huynh nói:

- Coi như ngươi còn có chút lương tâm, ta không làm khó dễ hai người bọn họ, bảo bọn hắn cút đi...

Nguyên sư huynh nhìn Phương Hành và Sở Từ khoát tay, tựa hồ ý bảo hai người bọn họ đi nhanh lên.

Phương Hành thấy vậy, lại cười lạnh không thôi, không chỉ không đi, ngược lại vỗ xuống, viên Linh Thạch thượng phẩm thứ hai xuất hiện, mắng:

- Chưởng quầy, sao còn không mở phòng, ngại tiểu gia đưa tiền không đủ sao?

Thấy bộ dáng của hắn, đám người Tây Mạc kia âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm Nguyên sư huynh đã tận tâm giúp các ngươi như thế, lại vẫn không đi, quyết muốn mở phòng, thật không biết sống chết, ngay cả Nguyên sư huynh cũng quay đầu nhìn Phương Hành, trong mắt có chút tức giận, nghĩ thầm tiểu quỷ này và cô nàng xinh đẹp kia có thân phận gì? Lại không biết trời cao đất rộng như vậy?

Chưởng quỹ kia thấy hai viên Linh Thạch thượng phẩm, ở đâu còn có khách khí gì, vội vàng lấy chìa khóa, nhưng Phù sư muội lại cảm nhận được khiêu khích nồng đậm, lạnh lùng cười nói:

- Xem ra có chút coi thường các ngươi, ăn mặc giống như khất cái, nhưng trong tay còn có chút tiền, chỉ có điều bổn cô nương nói cho các ngươi đổi chỗ khác, không nghe thấy sao?

Nói xong tiện tay đặt mười viên Linh Thạch thượng phẩm ở trên bàn, nhìn chưởng quầy nói:

- Gian phòng cuối cùng kia ta thuê, khiên tọa kỵ của ta vào phòng, hảo hảo chiếu cố, cũng tiện để cho người khác chết tâm tư kia đi!

Ở trong Điểm Tướng Thành không thể đấu pháp, nhưng lại có sang hèn cao thấp, nữ tử đeo khăn vàng quyết định muốn lấy tiền áp người, chỉ là gian phòng kia cho tọa kỵ ở, đủ để vũ nhục người.

- Hừ, cầm mười viên phá Linh Thạch trang bức ở trước mặt ta?

Phương Hành cười lạnh, trong nội tâm không khỏi nghĩ nếu nữ nhân này biết thân phận chân chính của Sở Từ, không biết còn có thể kiêu ngạo nổi hay không, bất quá lúc này Sở Từ là một nha đầu của mình, thân phận công chúa tự nhiên không cần nhắc lại, đương nhiên, dù là nha đầu của mình cũng không thể để người khi dễ, đã ở bên cạnh mình, như vậy mình phải bảo kê nàng...

Hắn là người xử lý sự tình bằng bản năng, thích nhất là bảo kê người một nhà, đả kích đối thủ, Sở Từ theo mình vài ngày, coi như là nửa cái người một nhà, lúc này có người khiêu khích nàng, mình đương nhiên phải bảo kê.

Nghĩ tới đây, cười lạnh một tiếng, lấy ra một cái túi trữ vật, lấy ra một viên Linh Thạch bỏ vào trên quầy.

- Linh Thạch cực phẩm?

Người chung quanh giật mình, có chút kinh ngạc nhìn Phương Hành.

Một viên Linh Thạch cực phẩm, tự nhiên còn không đến mức được bọn hắn để ở trong mắt, nhưng một thiếu niên thoạt nhìn có chút giống ăn mày lấy ra, lại có chút kinh người, ra ngoài ý định.

- Ngươi?

Nữ tử đeo khăn vàng lắp bắp kinh hãi, có chút giận dữ, cảm giác như bị người tát một bạt tai.

Mình cầm Linh Thạch thượng phẩm ra, tiểu ăn mày kia lại cầm Linh Thạch cực phẩm, đây là cố ý nhục nhã mình sao?

- Phù sư muội, thôi thôi, người ta muốn ở trọ, để cho bọn hắn ở là được!

Nguyên sư huynh có chút bất đắc dĩ cười cười, phát hiện hai người kia tuyệt đối không phải thân phận hèn mọn như mình đoán, không ngờ mình lại nhìn nhầm, đành phải cười khổ khuyên nhủ nữ tử đeo khăn vàng.

- Hừ, không biết từ nơi nào trộm đến một viên Linh Thạch cực phẩm, cũng xứng khoe khoang ở trước mặt ta sao?

Lồng ngực của nữ tử đeo khăn vàng phập phồng, tựa hồ cực kỳ tức giận, đột nhiên khoát tay, mười viên Linh Thạch cực phẩm rơi xuống quầy, thanh âm của nàng cơ hồ là từ trong kẽ răng nặn ra:

- Chưởng quầy, ta muốn gian phòng tốt nhất kia!

Nguyên sư huynh có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng lại hiểu rõ tính tình của Phù sư muội, ở loại trường hợp này bị người hủy mặt mũi, nàng là quyết không thể nhẫn nhịn, dù phí giá tiền gấp mười gấp trăm lần, cũng sẽ không nhượng gian phòng tốt nhất kia.

Trong lòng Phương Hành vốn có ý nghĩ tìm việc, thấy thế càng cười lạnh, đột nhiên khẽ đảo túi trữ vật, chỉ nháy mắt, phảng phất như thủy tinh mã não xếp thành núi nhỏ, tự nhiên đều là Linh Thạch cực phẩm giá trị kinh người, số lượng ít nhất cũng có ba mươi mấy viên, tử ý bức người, linh khí ngập trời, để cho người hoa mắt.

Con mắt của người chung quanh căng thẳng, ngơ ngác nhìn một đống Linh Thạch cực phẩm ở trên quầy.

Một đống Linh Thạch cực phẩm như vậy, chỉ sợ coi như là Thiếu chủ trong đại thế gia lấy ra cũng tốn sức, nhưng tiểu quỷ này...

- Còn nữa không?

Phương Hành nghiêng đầu nhìn Phù sư muội cười lạnh, nhìn chưởng quầy nói:

- Tiện nghi ngươi rồi, đều thu đi, bất quá ta và tiểu nha đầu của ta thích thanh tĩnh, người không có phận sự đừng có an bài vào, vừa rồi mấy gian bọn hắn thuê, ta bao hết, giữ lại nuôi chuột... Hừ, trên mặt che giẻ lau đã khiến người chán ghét, còn ra vẻ ta đây...

Chương 266: Sát cơ tứ phía

- ... Tốt... Tốt... Tốt...

Chưởng quầy cơ hồ là ngây người, nhìn qua số tiền của phi nghĩa trời giáng kia, hai mắt không dám nháy một cái.

Về phần đám người Phù sư muội, thì càng sợ ngây người.

Vốn Phù sư muội chỉ là hờn dỗi mới có ý bao xuống gian phòng tốt nhất kia, không nghĩ tới người ta trực tiếp đổ ra một đống Linh Thạch cực phẩm, bao đi tất cả các phòng, muốn đuổi bọn hắn ra ngoài...

Cái xấu hổ này, quả nhiên là khó nói nên lời.

Dùng tài sản của nàng, trên người tự nhiên cũng có hơn 30 viên Linh Thạch cực phẩm, nhưng có thể sảng khoái lấy ra như vậy hay không, lại không phải nàng có thể quyết được, trong nội tâm hung ác mấy lần, nhưng thủy chung không thể kêu ra miệng.

- Kêu giá đi, ngươi gọi giá ta xem!

Phương Hành cười lạnh, thấy người chung quanh đều ngơ ngác nhìn mình, lại lấy ra một túi trữ vật, khẽ đảo trên mặt đất, ít nhất hơn hai trăm viên Linh Thạch cực phẩm tỏa ra hào quang, dẫn tới mọi người không mở mắt được, Phương Hành đứng ở bên cạnh Linh Thạch, cười lạnh nói:

- Có bản lĩnh ngươi tiếp tục tăng giá, ta có rất nhiều tiền, cho đồ nhà quê như ngươi mở mang tầm mắt!

Phù sư muội nghe vậy, đã tức đến mặt còn tím hơn Linh Thạch cực phẩm, bàn tay run rẩy.

- Ta... Ta giết tiểu quỷ ngươi...

Keng, nàng rốt cục nhịn không được, rút kiếm bổ tới Phương Hành.

Thấy Phù sư muội kia ra tay, sắc mặt Phương Hành khẽ động, xẹt qua một tia sát cơ, linh lực hơi động, chuẩn bị ra tay giết người.

Nhưng lúc này, một lão giả áo xám ở sau lưng Phù sư muội đột nhiên kinh ngạc nhìn Phương Hành, thân hình lóe lên, ngăn ở giữa Phù sư muội và Phương Hành. linh lực tuôn ra ngăn thế công của Phù sư muội. Ở bên tai nàng khuyên vài câu, lại nhìn Phương Hành nói:

- Tiểu hữu, chỉ là một hiểu lầm, những Linh Thạch này ngươi thu lại đi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông được không!

- Hừ, bây giờ nói nước giếng không phạm nước sông, vừa rồi là ai tìm phiền toái trước?

Phương Hành hừ lạnh, phất tay thu Linh Thạch cực phẩm trên mặt đất, sắc mặt không vui nhìn lão giả áo xám kia.

- A, tiểu hữu, tiền tài không lộ ra ngoài, ngươi khoe khoang như vậy, sợ là sẽ rước lấy họa sát thân...

Lão giả áo xám nói, trong ánh mắt nhìn về phía Phương Hành lóe lên sát cơ.

- Ha ha, vậy sao? Đáng tiếc ta tình nguyện rước lấy họa sát thân, cũng không nguyện để cho tiểu muội của ta bị người đàn bà chanh chua kia khi dễ!

Phương Hành cười ha ha, không yếu thế chút nào, nói xong giống như cười mà không phải cười nhìn chưởng quầy nói:

- Chưởng quầy, những Linh Thạch này có thể bao xuống tất cả phòng tốt nhất khôngsao? Nếu như bao không hết, ta thu những Linh Thạch này lại...

Chưởng quầy nghe vậy không khỏi giật mình, nhìn tiểu nhị hét lớn:

- Ngươi điếc sao? Còn không mau đi quét dọn tất cả các phòng để cho vị tiểu thiếu gia này nuôi chuột?

Dứt lời ôm tất cả Linh Thạch vào trong ngực, nhìn đám người Phù sư muội cười nói:

- Mấy vị khách quan, thật không khéo, tiểu điếm đã đầy khách, nếu không các ngươi đổi địa phương tìm nơi ngủ trọ được không?

Tình hình chuyển tiếp đột ngột, làm sắc mặt đám người kia trở nên cực kỳ khó coi, một câu cũng nói không nên lời.

- Chưởng quầy, chúng ta là người Tây Mạc Kim gia, không nên để Linh Thạch che đậy con mắt!

Lão giả áo xám kia lạnh lùng cười cười, nhìn chưởng quỹ nói.

Chưởng quầy cũng là người trong Tu Hành Giới, nghe vậy không khỏi khổ sở, đáng thương nhìn Phương Hành.

Phương Hành liếc hắn nói:

- Chút sự tình ấy cũng làm không xong, ngươi còn lấy cái gì lợi nhuận Linh Thạch?

Nói xong cũng thu Linh Thạch ở trước mặt chưởng quầy vào, chỉ chừa một viên Linh Thạch thượng phẩm cho hắn, làm chưởng quỹ sắp tức khóc.

- Tiểu quỷ, bây giờ ngươi cứ hung hăng càn quấy, ta sẽ cho ngươi không thấy được mặt trời ngày mai!

Phù sư muội kia bỗng nhiên nói, thanh âm quanh quẩn ở trong khách sạn.

Phương Hành lạnh lùng quay đầu lại nhìn nàng một cái, cười nói:

- Ta thì cho ngươi không thấy được mặt trăng ngày mai, xem ai nói chuẩn đi!

Dứt lời dắt Sở Từ lên lầu, vẫn không quên quay đầu lại giáo huấn:

- Bị mấy hai lúa nói vài câu đã khóc, ngươi nói ngươi có thể có chút tiền đồ hay không? Đây là phong phạm của một công chúa nên có sao? Quả phụ ở trong Quỷ Yên Cốc của chúng ta cũng lớn gan hơn ngươi...

- Hồng thúc, tiểu quỷ kia thật quá đáng, ta muốn giết hắn...

Sau khi Phương Hành lên lầu, đám người phía dưới còn chưa động, sắc mặt của Phù sư muội âm trầm muốn chảy ra nước, hận ý ngập trời nói.

Lão giả áo xám lạnh lùng nói:

- Tuy hai người này thoạt nhìn bẩn thỉu, nhưng tinh tế quan sát áo bào của bọn hắn, trên thực tế đều là pháp y xa xỉ, xuất thân hẳn rất bất phàm, vừa rồi tiểu quỷ kia hữu ý vô ý tiết lộ một tia khí tức, hình như cũng là Trúc Cơ cảnh, xem ra hai người bọn họ rất có thể cũng là đệ tử của đại gia tộc nào đó đi ra ngoài tìm cơ duyên...

Phù sư muội bực tức nói:

- Hồng thúc, khi nào Tây Mạc Kim gia chúng ta chịu qua nhục nhã bực này? Ngài muốn ta nuốt xuống cơn tức này sao?

Lão giả áo xám có chút khó xử, Nguyên sư huynh đi tới, cười khổ nói:

- Phù sư muội, ngươi cần gì phải tích cực như thế? Tiểu quỷ kia ở trước mặt mọi người lộ tài, người âm thầm theo dõi hắn chỉ sợ không ít, dù hắn là Trúc Cơ cảnh, nhưng có thể chống đỡ được mấy người? Ta xem ở trong

Điểm Tướng Thành này, có rất nhiều Trúc Cơ cảnh cốt linh quá lớn mà không cách nào tiến vào tìm cơ duyên, những người này vô vọng vào Huyền Quan, nhưng ta nghĩ bọn hắn rất có hứng thú với phát một số tiền của phi nghĩa...

- Hừ, ta mới mặc kệ có bao nhiêu người theo dõi hắn, ta muốn tự tay giết hắn đi!

Kim Phù lạnh lùng nói, sát cơ tất hiện.

Lão giả áo xám thở dài nói:

- Tiểu thư đã có lệnh, lão nô không dám không theo, nhưng vô luận như thế nào, tiểu thư cũng phải dùng sự tình cơ duyên làm trọng, lão tổ đã đưa tin, nói hắn chiếm đóng một trận mạch, ngày mai sẽ đưa các ngươi tiến vào Huyền Vực, việc này không thể trì hoãn, vạn nhất sáng mai ngăn không nổi, ngay cả lão tổ cũng không có nắm chắc bảo trụ được, như vậy đi, việc này giao cho lão nô, ta sẽ phái người nhìn chằm chằm bọn hắn, xem bọn hắn có tìm sư trưởng tôi tớ tới hay không, nếu có sư trưởng tìm đến, vậy thì bỏ qua, nếu không người, trước lúc mặt trời mọc, ở ngoài Điểm Tướng Thành, lão nô một người cũng đủ thu thập hắn rồi...

Kim Phù do dự nửa ngày, trong lòng biết tu vi của Hồng thúc cao hơn mình, chuyện này xác thực hắn đi làm tương đối ổn thỏa, hơn nữa lão tổ đã nói, chiếm đóng một trận mạch không dễ dàng, mình không nhân cơ hội này tiến vào Huyền Vực, sẽ bỏ qua cơ hội tốt, đành phải đáp ứng nói:

- Vậy được rồi, trước lúc mặt trời mọc, ta sẽ cùng những người khác đi tới cửa vào Huyền Vực tìm lão tổ, Hồng thúc ở trên đường chém giết tiểu quỷ kia là được, sau khi đắc thủ, thì tới nói với ta một tiếng, sau đó theo chúng ta đi vào tranh đoạt cơ duyên...

Lúc này Nguyên sư huynh lại bu tới, giảm thấp thanh âm nhìn Hồng thúc nói:

- Nữ hài kia, tốt nhất lưu nàng một mạng!

Kim Phù hung hăng liếc mắt nhìn hắn, chém đinh chặt sắt nói:

- Giết!

Lại nhìn Nguyên sư huynh nói:

- Nếu như ngươi còn muốn theo trận mạch của lão tổ chúng ta tiến vào Huyền Vực, thì tốt nhất không nên chọc giận ta!

Dứt lời quay người ly khai, chỉ để lại một già một trẻ đứng tại nguyên chỗ cười khổ.

- Phương Tiểu Cửu, vừa rồi làm như vậy, có phải có chút hay không...

Ở trong phòng khách sạn, Sở Từ tắm rửa xong, thay đổi quần áo, có chút bận tâm đến tìm Phương Hành thương lượng.

Phương Hành móc móc lỗ tai nói:

- Làm sao, chưa hết giận sao?

Sở Từ miễn cưỡng cười nói:

- Rất hả giận, nhưng hình như bọn hắn rất hận chúng ta, có thể gây phiền toái hay không?

Phương Hành cười ha ha nói:

- Nếu không có phiền toái, ta chọc bọn hắn làm gì?

Nói xong đi tới bên cửa sổ, thần thức tản ra, quét mắt một vòng, trong nội tâm đã có chút đại khái.

- Bảy cái... tám cái... mười ba cái? Mười ba nhóm người theo dõi ta, số lượng không tệ!

- Ngươi đang nhìn cái gì?

Sở Từ cũng bu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vốn lấy tu vi của nàng, chỉ có thể nhìn thấy đêm đen như mực, cùng một vòng loan nguyệt như máu ở giữa không trung.

- Tiểu Cửu, ngày mai chúng ta ra khỏi thành, có thể rất nguy hiểm hay không?

Sở Từ cũng không phải kẻ ngu, trái lại nàng là thiên kiêu Linh Động cảnh đỉnh phong, dù tu vi chưa đủ, phát hiện không ra nguy cơ âm thầm, nhưng trực giác cảm thấy một tia nguy hiểm, nhịn không được lo lắng hỏi.

- Nguy hiểm? Chê cười, chỉ cần thành thành thật thật đi theo Cửu gia, cam đoan để ngươi an toàn tiến vào Huyền Vực!

Phương Hành thò tay xoa đầu Sở Từ, nói cực kỳ bá khí.

Sở Từ quơ quơ đầu, không cho tay hắn xoa, lúc này lại không giống như thường ngày đấu võ mồm với Phương Hành, ngược lại trầm thấp "Ân" một tiếng, một lát sau, lại bỗng nhiên cẩn thận nói:

- Sự tình hôm nay, cám ơn ngươi!

Khuôn mặt nàng có chút ửng đỏ, đường đường là công chúa, thế nhưng còn chưa nói lời cảm tạ với người nào.

- Ngươi muốn cám ơn ta?

Phương Hành có chút ngoài ý muốn, cười hắc hắc, như nghĩ tới điều gì.

Sở Từ công chúa thấp giọng nói:

- Đương nhiên rồi, hôm nay ngươi che chở ta như vậy, tự nhiên phải cảm tạ ngươi!

- Câu cám ơn có ý gì, không bằng đến chút thực chất a?

Phương Hành tới sát bên người Sở Từ, trong ánh mắt tặc quang đại thịnh.

Sở Từ nhìn hắn, khuôn mặt mắc cỡ càng đỏ, thổ khí như lan:

- Cái gì... Thực chất...

Phương Hành cười lớn, bỗng nhiên bế nàng lên, đi về phái giường lớn.

Sở Từ bị hù ôm chặc lấy ngực mình, kêu lên:

- Ngươi làm gì thế?

Phương Hành nói:

- Ngươi không phải muốn cám ơn ta sao? Vậy thì cùng ta ngủ một giấc a...

- Phương Tiểu Cửu, ngươi cái vương bát đản, mau buông ta ra...

Sở Từ ngẩn ngơ, đột nhiên nổi điên giương nanh múa vuốt đánh Phương Hành, giống như một con báo cái.

- Con mẹ nó, không phải ngươi nói muốn cảm ơn sao?

Phương Hành hoảng sợ, ném Sở Từ lên giường, tức giận chạy trối chết...

- Con mẹ nó, không cho ngủ, cảm ơn có tác dụng gì!

Chương 267: Giết đỏ cả loan nguyệt

Vì ổn thỏa, tầm giờ sửu, Phương Hành dẫn Sở Từ đi ra ngoài thành.

Theo hắn ly khai khách sạn, cả Điểm Tướng Thành náo nhiệt lên, sau lưng, trên mái hiên, trong đường phố, vô số bóng người gắt gao theo dõi hắn, theo đuôi phía sau, đám người kia tu vi không đều, Linh Động có Trúc Cơ cũng có, bọn hắn xa xa nhìn Phương Hành và Sở Từ, ánh mắt lạnh lùng giống như ác lang, theo Phương Hành một đường ra khỏi thành, trên người tỏa ra sát khí lành lạnh, đảo loạn bầu trời đêm.

Huyền Quan tính chất đặc biệt, quyết định cơ duyên này chỉ có thiên kiêu đạt được, nhưng bị Huyền Quan hấp dẫn tới lại không phải chỉ có thiên kiêu, ngược lại tam giáo cửu lưu vô số kể, vô số tu sĩ đều nghe tiếng mà đến, trộn lẫn ở bên ngoài Tuyệt Yêu Lĩnh, mưu toan nhìn xem có cái gì có thể kiếm chát hay không, mà loại muốn kiếm chát này thì nhiều lắm, thủ đoạn cũng vô số...

Chỉ có điều, vô luận là dạng đối tượng gì, hoặc dạng thủ đoạn gì, đều rất thích nhằm vào Phương Hành.

Một Trúc Cơ sơ kỳ, lại mang theo mấy trăm Linh Thạch cực phẩm rêu rao...

Đây quả thực là thịt tới bên miệng chó, còn mong nó sẽ không cắn ăn sao!

Mà Phương Hành thì đã sớm cảm ứng được nguy cơ âm thầm tiềm phục, thần thái tự nhiên, nhưng Sở Từ thì bị bầu không khí khắc nghiệt kia làm cho sợ hãi, nắm cánh tay Phương Hành thật chặc, vừa đi vừa nhìn xung quanh.

- Tiểu hữu dừng bước!

Ra khỏi thành không đến ba mươi dặm, phía trước dưới một gốc cây khô, có một lão giả áo xám vọt ra, ngăn cản đường đi.

Phương Hành nhận ra lão giả này, là Hộ Đạo giả của Phù sư muội, không khỏi nở nụ cười:

- Lão đầu ngươi ngăn ở chỗ này, là muốn làm gì?

Lão giả áo xám thản nhiên nói:

- Ngươi đắc tội tiểu thư nhà ta, ta là chuyên tới lấy tính mạng của ngươi!

Khi nói lời này, hắn đã âm thầm vận chuyển linh khí, trên người bắn ra sát khí lành lạnh, hiển lộ tu vi Trúc Cơ trung kỳ.

Nhưng Phương Hành vốn tưởng rằng sẽ bị mình hù sợ lại bỗng nhiên cười ha ha, để cho lão giả nao nao.

- Nhiều người muốn giết ta lắm, ngươi xem như mở hàng?

Tay trái Phương Hành ôm Sở Từ bị dọa sắp khóc, tay phải chỉ về phía sau.

Lão giả áo xám ngẩng đầu nhìn sau lưng Phương Hành, không khỏi hơi kinh hãi.

Lờ mờ, không biết có bao nhiêu người hiện thân, đoàn đoàn bao vây Phương Hành ở giữa. Tu vi cao có thấp có, tu vi cao, trên người khí cơ khủng bố, ít nhất cũng là Trúc Cơ trung kỳ, quả thực ngay cả mình chống lại cũng không hề có phần thắng. Mà tu vi thấp, thì tầm Linh Động tầng năm, tầng sáu cũng có, quá mức nhất là hắn thậm chí thấy được chưởng quầy khách sạn trốn ở trong đám người.

Trong nháy mắt, lão giả áo xám giật nảy mình, tuy hắn đã sớm đoán được hôm qua tiểu quỷ này ở trước mặt người khác lộ tài, nhất định sẽ đưa tới nhiều người ngấp nghé, nhưng không nghĩ tới sẽ nhiều như vậy.

Chỉ là lúc này, trái tim hắn đột nhiên có chút băng giá: hình như tiểu quỷ này biểu hiện quá bình tĩnh rồi...

- Người hẳn tới đông đủ đi à nha?

Phương Hành lấy ra một lá cờ cắm xuống, nhìn mọi người lãnh đạm nói.

Tất cả mọi người đều trầm tĩnh, không ai trả lời, nhưng sát khí trên người đã trả lời vấn đề này của hắn.

Phương Hành cười ha ha, lộ ra tu vi của mình, ôm quyền nói:

- Chư vị đạo hữu, ta và các ngươi vốn không quen biết, đến chỗ này chỉ vì trời giáng cơ duyên. Lại không biết chư vị từ trong nội thành theo ta đến nơi này, là cần làm chuyện gì?

Đám người im lặng, không ai trả lời.

Qua thật lâu, mới có một thanh âm lạnh lùng nói:

- Tiểu quỷ, người chết vì tiền, chim chết vì ăn, còn nói những lời này làm gì?

- A, nguyên lai là giựt tiền? Ha ha, nề tình đồng nghiệp, ta lại hỏi một câu...

Phương Hành xụ mặt xuống, nhìn quét mọi người nói:

- Có ai không muốn đoạt, chuẩn bị ly khai hay không?

Đám người trầm tĩnh, không ai ly khai, ngược lại có người xông tới, ẩn ẩn ngăn cản đường đi của Phương Hành.

Phương Hành giả bộ như nhìn không thấy, tiếp tục hỏi:

- Có muốn ly khai hay không?

Trong đám người, đã có người tế lên Pháp khí, linh quang lập loè, sát khí bức người.

- Thật đúng là người vì tiền mà chết a!

Phương Hành thở dài, lại hỏi:

- Có muốn ly khai hay không?

...

...

Mỗi hỏi một câu, sát khí trong lòng hắn lại đậm đặc hơn một phần, khiến cho bầu không khí ngưng trọng lên.

Có một ít tu vi cao, đã ẩn ẩn từ trên người Phương Hành cảm nhận được khí tức nguy hiểm, hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn ở lại, đối mặt một Trúc Cơ cảnh tầng hai, bọn hắn cảm thấy không có gì đáng sợ.

- Ha ha, tiểu quỷ này điên rồi sao? Muốn dùng ngôn ngữ bực này dọa chúng ta đi sao?

Bỗng nhiên có người cười phá lên, phá vỡ bầu không khí ngưng trọng.

- Hắc hắc, bảo bối trên người tiểu quỷ này thật không ít, nghe người ta nói, hắn là thừa dịp mấy tu sĩ lợi hại đấu pháp đồng quy vu tận, đụng phải đại vận nhặt được, cũng không biết có bao nhiêu, có đủ chúng ta chia hay không...

- Tất cả bằng bổn sự, tiểu quỷ kia ở chỗ này, ai đoạt được thì của người đó!

- Hừ, cốt linh của chúng ta vượt qua hạn chế, vào không được chỗ có cơ duyên, vậy làm thịt chút ít dê béo, cũng xem như cơ duyên nha...

Trong đám người có người xì xào bàn tán, thời gian dần trôi qua, lại trở thành nghị luận và tiếng cười nhạo.

- Phương Tiểu Cửu, chúng ta làm sao bây giờ?

Sở Từ khi nào thấy qua trận thế như vậy, dọa đến sắc mặt trắng bệch.

Mặc dù nàng là tiểu công chúa Sở Vực, mặc dù nàng là thiên kiêu Linh Động đỉnh phong, nhưng ở trước mặt nhiều Trúc Cơ cảnh như vậy, cũng có chút nơm nớp lo sợ, thần bất thủ xá (*tâm hồn đi đâu mất), chăm chú nắm lấy tay áo của Phương Hành, nửa thân thể trốn ở phía sau hắn.

- Ha ha, ngươi xem ta cũng hết cách rồi, chỉ có thể giết bọn hắn mà thôi!

Phương Hành cực kỳ thoải mái nói.

Sở Từ sắp khóc lên:

- Ngươi làm sao có thể đánh thắng được bọn hắn? Vẫn là nghĩ biện pháp đào tẩu đi!

Phương Hành nói:

- Một mình ta trốn dễ dàng, nhưng mang ngươi theo thì trốn không thoát!

Sở Từ khẽ giật mình, nước mắt chảy xuống, ủy khuất nói:

- Ngươi muốn bỏ ta sao?

Bộ dáng đáng thương này làm cho trong lòng Phương Hành mềm nhũn, cười nói:

- Ngươi khóc cái quỷ, ta chưa có nói ném ngươi mặc kệ nha, theo sát ta...

Sở Từ vội vàng kéo lấy góc áo của hắn, nhắm mắt theo đuôi.

Phương Hành quay đầu lại nhìn thoáng qua, thở dài:

- Nếu phải chém giết, như vậy còn không được. Ta ăn chút thiệt thòi, cõng ngươi đi!

Lúc này Sở Từ đã hoàn toàn không có chủ ý, ngoan ngoãn bò tới trên lưng Phương Hành, đầu chôn sâu vào lưng hắn.

Mà Phương Hành thì vung đại kỳ lên, cả người giống như thay đổi, lạnh giọng nói:

- Ba tiếng khuyên đã qua, sinh tử do mệnh, đừng trách ta lòng dạ ác độc...

- Ha ha, một tiểu quỷ Trúc Cơ cảnh sơ kỳ, cũng dám làm càn ở trước mặt chúng ta?

Trong đám người, một lão giả che mặt đứng ra, cười lạnh một tiếng, vung chỉ điểm tới.

Tu vi của người này bất ngờ đã là Trúc Cơ tầng bốn, một ngón tay điểm ra, trong vòng mười trượng cuồng phong càn quét, giống như có vô số phong nhận thật nhỏ ngưng tụ thành mũi khoan, uy lực cực kỳ khủng bố.

Chỉ nhìn một thức pháp thuật này, có thể đoán được lai lịch của lão giả bất phàm, quyết không phải tán tu bình thường, nói không chừng là Hộ Đạo giả của đại gia tộc nào đó, chỉ là thấy tiền tài trên người Phương

Hành động lòng người, nên mới che mặt, tới đoạt một số tiền của phi nghĩa.

- Không biết sống chết, phá cho ta!

Phương Hành quát lạnh, đại kỳ trong tay nhoáng một cái, dùng kỳ làm thương đâm ra ngoài.

Đại kỳ đen nhánh, cũng rất bình thường, thậm chí không có linh khí chấn động, lúc đầu lão giả che mặt cũng không để vào mắt, nhưng đợi ngón tay tiếp xúc đại kỳ, mới phát hiện có chút không đúng, Đại Phong Chỉ của mình có thể xé rách huyền thiết, nhưng lại không làm gì được lá cờ kia. Tâm cảm giác không ổn, lập tức muốn rút lui ra sau.

- Đi được sao?

Phương Hành lạnh giọng quát, trên tay tăng sức mạnh, đại kỳ run lên, "ầm ầm" một tiếng, lực lượng bão táp.

Ba...

Tu sĩ che mặt kia không kịp làm ra phản ứng, trong chốc lát, chỉ phong nghiền nát, ngón tay nghiền nát, sau đó đại kỳ giết tới, vậy mà thoáng cái đâm xuyên thân thể của hắn, máu tươi róc rách...

Chỉ có điều máu tươi lại không có chảy xuống mặt đất, mà đều bị lá cờ hấp thu, cho dù đã nhỏ xuống giữa không trung, cũng bị một đạo lực lượng kỳ dị hấp dẫn, bay về phía lá cờ!

- Cái này... Đây là có chuyện gì?

Có người sợ hãi, nghẹn ngào kêu lên.

- Một chiêu đánh chết Trúc Cơ trung kỳ, tiểu quỷ này... là cái tu vi gì?

Trong kinh hoàng, đã có người bắt đầu lui về phía sau, tâm ý dao động, muốn chạy trốn.

- Ha ha, chớ sợ, thực lực của tiểu quỷ này cường đại, nói rõ bảo vật trên người hắn càng đáng giá, cái đại kỳ kia, ta muốn!

Đột nhiên một tiếng cười sâm lãnh vang lên, một đại hán thân cao hai trượng vọt ra, bất ngờ cũng là Trúc Cơ cảnh, một quyền đánh ra, không khí chấn động, uyển như phong lôi, bài sơn đảo hải, đánh thẳng tới trước mặt Phương Hành, vẻn vẹn chỉ từ lực lượng của một quyền này, liền biết đối phương chính là Chiến tu, cũng chỉ Chiến tu mới có thể tu luyện lực lượng tới loại trình độ kinh người này.

Câu nói kia của hắn thoáng cái kích hoạt tham lam trong nội tâm mọi người, tất cả đều ùa lên.

- Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, nói quả nhiên không sai...

Phương Hành cười thầm, huy vũ đại kỳ:

- Lão Tà, nhân cơ hội này ăn bữa no bụng đi...

Trên đại kỳ, khói đen cuồn cuộn, bao phủ một phương thiên địa, chính giữa còn kèm theo tiếng cười to của Đại Bằng Tà Vương.

- Giết...

Chúng tu sĩ đều vọt tới.

Phương Hành không hề sợ hãi, Vạn Linh Kỳ bay lên không trung, do Đại Bằng Tà Vương tự mình khống chế, mà hắn thì trở tay lấy ra Độc Cước Đồng Nhân Giáo, vận chuyển linh lực quét ngang ra ngoài, "ầm ầm" một tiếng, nhằm vào tráng hán vọt lên kia, Độc Cước Đồng Nhân Giáo và quả đấm của hắn đụng vào nhau, lập tức kích thích cuồng phong vạn trượng, tráng hán này lảo đảo lui về phía sau, xương tay vỡ nát.

Ba…

Phương Hành đắc thế không buông tha người, bước tới một bước, giẫm ra một cái hố to, Độc Cước Đồng Nhân Giáo vung lên, tráng hán kia vừa rống một tiếng, đầu đã bị đánh nổ tung, thân hình lảo đảo ngã xuống, cũng ngay lúc đó, thần thức của Phương Hành quét qua, xoay tay lại trảo một cái, một Trúc Cơ cảnh dáng người thấp bé định đánh lén bị kéo ra, sau đó giơ lên cao...

Gió tanh mưa máu, đại sát tứ phương!

Phương Hành huy động Độc Cước Đồng Nhân Giáo một lần, tu sĩ trước mặt sẽ bị hắn quét bay một đám, ngay cả Trúc Cơ trung kỳ cũng không chịu nổi một chiêu, nói chi là Linh Động cảnh muốn đục nước béo cò?

Một trận chiến này, máu chảy thành sông.

Phương Hành vốn ôm sát ý, nên giết không hề nương tay, trong các tu sĩ đến đây cướp giết hắn, ít nhất cũng có ba Trúc Cơ trung kỳ, bảy tám Trúc Cơ sơ kỳ, người còn lại đa số là Linh Động đỉnh phong, có thể nói lực lượng rất mạnh, lại bị hắn một người một cờ đại sát tứ phương, máu tươi tung tóe...

Chương 268: Kim Quang Lão Tổ

Mặc dù tuổi của Phương Hành không lớn, nhưng lại là tiểu quỷ trà trộn giang hồ nhiều năm, sao không hiểu được đạo lý tiền tài không thể lộ ra ngoài?

Lúc ấy hắn và nữ tử họ Kim phân cao thấp, một là xác thực không ưa nữ nhân kia, muốn cho nàng khó coi, hai là cố ý lộ tài thử xem, dẫn một đám người có chủ tâm bất lương đến cướp mình, cũng chỉ có dùng loại phương pháp này, mới có thể tìm đủ huyết tế cho Đại Bằng Tà Vương, lão Tà này ăn càng no bụng, có thể phát huy ra uy lực càng lớn, sau khi tiến vào Huyền Vực sẽ càng an toàn.

Kỳ thật sau khi nghe Sở Từ nói qua cơ duyên Huyền Quan huyền bí, hắn đã bắt đầu suy nghĩ, nếu tiến vào Huyền Vực, Linh Động có cơ duyên của Linh Động, Trúc Cơ có cơ duyên của Trúc Cơ mà nói, như vậy mình mới Trúc Cơ cảnh tầng hai, thật đúng là không nhất định có thể chiếm bao nhiêu ưu thế, cho dù tu luyện Âm Dương Đại Ma Bàn, cũng không thể quét ngang hết thảy địch nhân Trúc Cơ cảnh, dù sao tu vi vẫn quá thấp.

Cũng chính bởi vậy, nên chỉ có thể tăng lên uy lực của Vạn Linh Kỳ, có cờ này trong tay, cũng là một trợ thủ đắc lực.

Hơn nữa thời điểm lộ tài hắn cũng đã tính rất kỹ, mình lộ ra những Linh Thạch cực phẩm kia, đối với Trúc Cơ sơ kỳ là có lực hấp dẫn trí mạng, đối với Trúc Cơ trung kỳ thì hơi hứng thú, nhưng đối với Trúc Cơ hậu kỳ lại kém rất nhiều, cho nên bị hắn đưa tới chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ và trung kỳ chiếm đa số, Trúc Cơ hậu kỳ sẽ không vì chút Linh Thạch ấy mà ra tay.

Đương nhiên, vạn nhất đoán sai, thì hắn đã sớm chạy trốn, sẽ không ác chiến như thế.

- Tiểu thư nàng... nàng chọc một tên sát tinh rồi...

Lão giả áo bào xám của Kim gia kia, lúc này đã bị dọa bể mật, vốn tưởng là một con kiến hôi, mình tiện tay có thể bóp chết, nhưng chưa từng nghĩ đến, cái này dĩ nhiên là một tiểu ma đầu giết người không chớp mắt?

Thực lực bực này, còn có thể xem như Trúc Cơ sơ kỳ sao?

Sau khi cùng Phương Hành đối chiến một chiêu, lão giả áo bào xám đã quyết định muốn chạy trốn.

Nhưng khi hắn lặng yên chạy ra hơn mười trượng, lại đột nhiên rùng mình, cảm giác được có một đôi mắt đang theo dõi mình.

- Đã đến rồi, còn muốn đi sao?

Trong sơn cốc máu nhuộm đỏ thẫm, Phương Hành bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía hắn.

Tổng cộng mười Trúc Cơ, đã chết chín tên, còn một mình ngươi chạy được sao?

- Phải lập tức đi...

Lão giả áo bào xám đổ mồ hôi lạnh, vội vàng tế lên phi kiếm, không tiếc linh lực, ngự kiếm chạy trốn.

- Hừ, muốn chạy?

Phương Hành cười lạnh, phất tay vứt ra một khóa sắt đen nhánh, giống như một Ô Long cuốn về phía lão giả áo bào xám.

- Âm Minh Thiết Tỏa...

Đúng là Pháp khí đoạt được từ trong tay Âm Thị của Sở Vương Đình, mặc dù không linh hoạt bằng Khốn Tiên Tác, nhưng lại xa hơn.

Vèo...

Âm Minh Thiết Tỏa tăng vọt, như một đạo hắc khí bắn ra ngoài, đuổi tới bên hông lão giả áo bào xám, lão giả kia trốn ra gần trăm trượng, tâm thần đang khẽ buông lỏng, không ngờ dị biến nảy sinh, bị xích sắt cuốn lấy, gắt gao quấn ở trên người, sau đó Phương Hành vận cánh tay kéo một cái, lão giả áo bào xám không khỏi kêu rên, như diều đứt dây bị giật trở về.

- Đừng... Đừng giết ta...

Đối mặt con mắt lạnh như băng của Phương Hành, lão giả áo bào xám bị dọa phá mặt, thê thảm kêu lên.

Đường đường Trúc Cơ cảnh tầng bốn, nhưng ở trước mặt Phương Hành, lại ngay cả dũng khí động ngón tay cũng không có.

- Bảo ta không giết liền không giết, coi ta là tôn tử của ngươi sao?

Phương Hành đã giết nhiều như vậy, sao sẽ để ý một cái?

Vạn Linh Kỳ hất lên, khói đen cuồn cuộn xen lẫn tiếng cười hung tàn của Đại Bằng Tà Vương tràn ra...

- Ngươi... Ngươi... Ngươi lưu ta một mạng, thì có cơ hội tiến vào Huyền Vực, nếu không... đợi Kim Quang Lão Tổ phát hiện ta bị giết, chắc chắn đuổi giết ngươi nghìn vạn dặm, ngươi chỉ là Trúc Cơ cảnh, làm sao thoát được thủ đoạn của Kim Quang Lão Tổ?

Lão giả áo bào xám kia bị dồn đến tuyệt địa, bỗng nhiên hét lớn.

- A?

Phương Hành nao nao, tạm thời thông qua Đại Bằng Tà Vương thu hồi thần thông, giống như cười mà không phải cười nhìn lão giả áo bào xám:

- Tiến vào Huyền Vực?

- Không sai, không sai, Kim Quang lão tổ của

Tây Mạc nhất mạch ta đã chiếm đóng trận mạch, chỉ cho đệ tử của Kim Quang nhất mạch chúng ta tiến vào, ngươi lưu ta một mạng, mang đến trước mặt Kim Quang Lão Tổ, nhất định có thể đổi một cơ hội tiến vào Huyền Vực...

Lão giả áo bào xám thấy Phương Hành ý động, vội vàng kêu lên.

- Chiếm đóng trận mạch?

Phương Hành có chút ngưng thần, nhìn về phía lão giả áo bào xám.

Cũng trong lúc này, cách địa phương đám người Phương Hành chém giết trăm dặm, bên cầu đá của một bờ sông đỏ sậm, ở bờ bên kia, chính là nơi linh quang lập loè, trận pháp hùng vĩ rườm rà tầng tầng bao phủ, khiến cho bờ sông bên kia biến thành một thế giới khác, tuy chỉ cách một cây cầu, nhưng linh khí là gấp trăm lần bờ bên này, giống như hai thế giới khác nhau.

Mà ở trước cầu đá, lại đang có một tu sĩ Kim Đan cảnh khoanh chân ngồi, người này râu tóc bạc trắng, nhìn không ra tuổi, khuôn mặt hung ác nham hiểm, trên người mặc ma bào, nhưng lại loang lỗ điểm điểm, tung tóe đầy máu tươi, trong lúc vô hình tràn đầy sát ý lành lạnh, hắn ngồi ở chỗ này, giống như giữ vững vị trí cầu đá, bất luận kẻ nào muốn thông qua bờ bên kia, cũng cần được hắn cho phép.

Cầu đá này vốn chỉ là cầu đá bình thường, nhưng hôm nay đã trở thành trận mạch đi thông bờ sông bên kia, đợi cho thời điểm mặt trời mọc, sẽ có đại môn mở ra ở chỗ này, cho người đi qua bờ bên kia.

Có thể nói, hắn thủ ở chỗ này, là giữ vững cơ hội cho hậu bối của mình tiến vào Huyền Vực.

Đương nhiên, cơ hội này cũng không phải vĩnh cửu, trên thực tế còn có vô số Kim Đan cảnh đã đuổi tới, hoặc đang chạy đến ngấp nghé trận mạch này, bằng tu vi của hắn, cũng chỉ có thể cam đoan giữ được trận mạch trong hôm nay, đưa tiểu bối của mình vào, sau đó phải nhường lại, lưu trận mạch cho những Kim Đan cảnh khác, nếu không sẽ bị vây công chí tử.

Đây cũng hết cách rồi, mỗi lần trận mạch mở ra, thời gian ngắn như vậy, người từ bốn phương tám hướng chạy đến ngấp nghé cơ duyên lại nhiều như vậy, nếu như hắn không thủ vững, ở thời điểm trận pháp mở ra, chúng tu sĩ vọt tới, nơi này tất nhiên sẽ loạn thành một đoàn, thậm chí sẽ có người đánh đập tàn nhẫn, biến nơi đây thành nơi gió tanh mưa máu, tiểu bối của mình muốn đi vào toàn bộ, sẽ không dễ dàng như vậy.

- Huyền tôn nhi Kim Phù bái kiến lão tổ...

- Vãn bối Nguyên Sinh Liên bái kiến lão tổ...

Cách đó không xa, Kim Phù và Nguyên Sinh Liên phóng ngựa chạy đến, ở ngoài trăm trượng liền xuống ngựa, đi tới trước người Kim Đan cảnh kia hành lễ.

Lão giả mở mắt, nhìn hai người bọn họ một cái, lãnh đạm nói:

- Các ngươi kịp thời chạy đến, rất tốt!

Nguyên Sinh Liên ở trước mặt lão giả cũng thu hồi tính tình bất cần đời, kính cẩn hồi đáp:

- Sau khi thu được lão tổ đưa tin, đêm tối liền chạy đến!

Lão giả cười cười, điềm nhiên nói:

- Đây là cơ duyên to lớn, vạn năm khó gặp, nếu có thể đoạt được, chính là thiên đại tạo hóa của các ngươi, lão tổ chiếm đóng trận mạch này cho các ngươi, đã lấy tính mạng của ba Kim Đan cảnh, mười Trúc Cơ cảnh, các ngươi phải quý trọng cơ hội, sau khi tiến vào Huyền Vực, cần tận tâm tận lực tranh đoạt cơ duyên, không được hủy uy danh Tây Mạc nhất mạch của ta!

Nghe thanh âm sát khí lành lạnh, trong nội tâm Nguyên Sinh Liên và Kim Phù đều rùng mình, cúi đầu đáp ứng.

- Hắc hắc, lão phu có thể làm, cũng chỉ là giúp các ngươi đến nơi đây, sau khi đi vào, thì cần nhờ chính các ngươi, Sinh Liên, việc hôn nhân của ngươi và Phù Nhi rất nhanh sẽ thành, lão phu cũng không coi ngươi như người ngoài, ngươi được xưng một trong Tây Mạc tứ kiệt, cùng giai vô địch, chính là thiên tài hàng đầu của Tây Mạc, huyền tôn nữ không nên thân này của ta, phải nhờ ngươi chăm sóc rồi...

Nguyên Sinh Liên nghe vậy, vội vàng cúi đầu nói:

- Lão tổ nói đùa, có ta ở đây, sẽ không để người tổn thương Phù muội một sợi tóc!

Kim Phù chen miệng nói:

- Lão tổ ngài không biết, hắn rất hay chọc con tức giận, vừa rồi ở trong Điểm Tướng Thành, ở trước mặt con, hắn còn trêu hoa ghẹo nguyệt, cái này không phải cố ý chọc tức con sao?

Nguyên Sinh Liên nghe nàng nhắc tới việc này, không khỏi cười khổ.

- Ân?

Kim Quang Lão Tổ trừng Nguyên Sinh Liên một cái, dọa đến Nguyên Sinh Liên không dám ngẩng đầu.

Kim Quang Lão Tổ hừ một tiếng, lại nói:

- Hắn thích trêu hoa ghẹo nguyệt, ngươi nhổ hoa cỏ kia đi không phải xong sao?

Kim Phù nghe vậy, có chút đắc ý nói:

- Con đã bảo Hồng thúc đi giết nàng rồi!

Kim Quang Lão Tổ nhẹ gật đầu, giống như cực kỳ hài lòng cách làm của Kim Phù, lại cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Nguyên Sinh Liên nói:

- Ngươi thích trêu hoa ghẹo nguyệt, đó là tính tình của thiếu niên, lão phu cũng không trách ngươi, bất quá con gái Kim gia ta lại không thể lấn, ngươi trêu chọc một cái, ta sẽ để cho Phù nhi giết một cái, nếu thật thương hương tiếc ngọc, thì nên sửa lại tật xấu này đi!

- Vâng...

Nguyên Sinh Liên chảy mồ hôi lạnh, trong nội tâm thầm nghĩ: Ta cùng với Kim gia đính hôn, ngày sau không có một ngày tốt lành a...

- Các ngươi xuống phía dưới chờ đi!

Kim Quang Lão Tổ dứt lời, bỗng nhiên nhìn thoáng qua xa xa.

Nguyên Sinh Liên và Kim Phù liền đến đất trống cách lão giả mười trượng ngồi xuống, ở bên người bọn hắn đã ngồi đầy đệ tử, chừng bốn mươi năm mươi người, trong đó hơn phân nửa là Linh Động cảnh, chỉ có bốn Trúc Cơ cảnh, sau khi bọn hắn ngồi xuống, liền có đệ tử gật đầu chào, chỉ là bầu không khí yên lặng, bọn hắn cũng không dám nhiều lời, chờ đợi trận pháp mở ra.

Thời gian trôi qua, cách thời điểm tảng sáng càng lúc càng gần, tâm tình của chúng đệ tử Kim Quang nhất mạch đều có chút kích động.

Chỉ là trong nội tâm Kim Phù lại dần dần có chút nôn nóng, không ngừng nhìn phía sau, nghĩ thầm:

- Sao Hồng thúc còn chưa trở lại?

Chương 269: Cầu đá nhỏ

- Bay qua ngọn núi này, là trận mạch do lão tổ của ta tọa trấn, ngươi nên thả ta ra đi à nha?

Ở thời điểm này, Phương Hành mang theo Sở Từ, trói lão giả áo bào xám lại đi tới biên giới Huyền Vực, chỉ thấy nơi đây chính là một ngọn núi thấp, cao bất quá 300 trượng, thế núi bằng phẳng, một đường nhỏ uốn lượn, nối thẳng đỉnh núi, bên cạnh cũng có một lối nhỏ, có thể vòng quanh thế núi đi qua, theo như lão bộc này nói, Kim Quang Lão Tổ của bọn hắn là ở sau ngọn núi này, trấn thủ một trận mạch.

- Tốt, ngươi trước ăn viên thuốc này, tiến vào túi trữ vật!

Phương Hành đánh giá thử xem, ném cho lão bộc này một viên An Tức Đan.

Lão bộc bất đắc dĩ, hết lần này tới lần khác mạng nhỏ ở trong tay người khác, cũng không phản kháng được, đành phải nuốt xuống.

Phương Hành cất lão bộc vào trong túi trữ vật, giật tay áo của Sở Từ, lướt về phía đỉnh núi.

Dọc theo đường nhỏ lên núi, không bao lâu đã đến sau núi, chỉ thấy trong núi hoặc ngồi hoặc đứng, có gần trăm tu sĩ, tu vi có Linh Động, cũng có Trúc Cơ, thậm chí còn có vài Kim Đan cảnh, mà ở dưới núi, khoảng cách bất quá ngàn trượng, là Huyền Vực tiên khí mờ mịt, nhưng đám người kia đều không dám tới gần.

- Lão huynh, nhiều người như vậy vì sao đều ở trên núi ăn gió, sao không đi tới phụ cận Huyền Vực chờ?

Phương Hành mang theo Sở Từ đi tới, tìm một Trúc Cơ cảnh thoạt nhìn quen mặt, mở miệng hỏi thăm.

- Ai, trận mạch phía dưới đã bị Tây Mạc Kim Quang nhất mạch chiếm, không cho người khác tới gần, Kim Quang Lão Tổ kia rất hung, đi xuống là muốn chết, ngươi không thấy Kim Đan cảnh cũng chỉ có thể ở trong rừng sao?

Tu sĩ kia thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nói.

- A a, ngươi tiếp tục chờ đi...

Phương Hành lui trở lại, bảo Sở Từ tìm chỗ nghỉ ngơi, mình thì đi nghe ngóng tin tức, Sở Từ đã trải qua mấy sự tình, lá gan cũng trở nên lớn chút, nhắm mắt theo đuôi đi theo hắn, Phương Hành cũng bất đắc dĩ, đi theo thì đi theo, đừng quấy rầy mình tìm hiểu tin tức là được, rất nhanh, gặp người nói tiếng người, thấy quỷ nói chuyện ma quỷ, nghe ngóng thế cục ở nơi đây không sai biệt lắm.

Lão giả áo bào xám kia không có nói sai, Kim Quang Lão Tổ của bọn hắn xác thực chiếm một trận mạch, là cầu đá ở dưới núi kia, hơn nữa còn rất bá đạo, căn bản không cho tu sĩ khác tới gần, nghe nói vì cướp đoạt cầu đá kia, từ hôm qua đến hôm nay, đã chém giết qua mấy trận, có hơn mười người bị Kim Quang Lão Tổ giết, trong đó còn có ba Kim Đan!

Giết đến lúc này, chúng tu sĩ đều sợ, đã không có người dám đi trêu chọc Kim Quang lão quái.

Xem ra tình huống còn nghiêm trọng hơn mình tưởng tượng...

Trong lòng Phương Hành khẽ thở dài, vốn còn muốn tới giết nữ tử họ Kim kia, lại không nghĩ tới, Kim gia các nàng lại có một Kim Đan tọa trấn ở đây, kể từ đó đừng nói giết nàng, ngay cả tiến vào Huyền Vực cũng là một sự tình rất khó giải quyết.

Tuy bắt giữ lão giả áo bào xám, nhưng hắn không cho rằng mình thật có thể dùng lão bộc này đổi một cơ hội tiến vào Huyền Vực, lão bộc này cũng chỉ là vì mạng sống, mới khoác lác nói mình trọng yếu như thế mà thôi, đoán chừng nếu mình thật cưỡng ép lão bộc này đi qua tìm Kim Quang lão quái đàm phán, lão quái kia sẽ trực tiếp chụp chết mình...

- Chờ ở chỗ này cũng không phải biện pháp, ta đi qua thương lượng với Kim Quang lão quái xem sao...

Lúc này, một đạo nhân áo đen ở cách đó không xa đứng lên, lông mày nhíu chặt, lướt xuống núi, người này cũng là Kim Đan cảnh, đã mang đến hơn mười đệ tử, vừa rồi Phương Hành đã nghe ngóng qua, là Phục Ngưu lĩnh Thái Huyền Môn gì đó, nghe nói hôm qua đã đến, chỉ là Kim Quang Lão Tổ hung hăng, bọn hắn đoạt không lại trận mạch, nên chỉ có thể chờ.

- Kim Quang đạo hữu... Có thể nói chuyện một chút hay không?

Đạo nhân áo đen lướt xuống núi, ở rất xa liền cung kính vái chào, khách khí hỏi.

- Có cái gì phải nói, người muốn đoạt trận mạch này đã chết mười cái, ngươi cũng muốn thử xem?

Kim Quang lão quái trợn mắt, lành lạnh nhìn sang, nói chuyện rất không khách khí.

Đạo nhân áo đen cuống quít nói:

- Kim Quang đạo hữu là đại tu đỉnh phong ở

Tây Mạc, uy chấn Nam Chiêm Bộ Châu, Hắc Khiếu lão đạo ta mới Kết Đan không lâu, sao dám đến vuốt râu hùm? Chỉ là có một chuyện thương lượng, đợi sau khi tiểu bối của Kim Quang đạo hữu đều tiến vào Huyền Vực, nếu trận mạch còn chưa đóng, có thể để cho mấy tiểu bối của ta mượn đường đi vào hay không? Nếu như được, xem như Thái Huyền Tông ta thiếu đạo hữu một nhân tình...

- Ha ha, ngươi muốn mượn đường?

Kim Quang Lão Tổ cười lạnh:

- Tốt, 100 Linh Tinh một người, già trẻ không gạt!

- 100 Linh Tinh?

Nghe con số này, đạo nhân áo đen lộ vẻ khó xử, trong núi rừng cũng xôn xao.

- 100 Linh Tinh? Lão quái này điên rồi sao?

- Nếu hợp lý, chúng ta cho hắn cũng không sao, nhưng 100 Linh Tinh, chúng ta lấy đâu ra chứ?

Trong lúc nhất thời, chúng tu sĩ ở trong rừng nghị luận nhao nhao, đều nhíu chặt lông mày.

Linh Tinh mà Kim Quang lão quái nói, là tiền cao cấp nhất của Tu Hành Giới, đồng nguyên với Linh Thạch, lại không phải Thiên Địa tạo ra, mà là người tu hành dùng Linh Thạch cực phẩm làm tài liệu luyện chế ra, mỗi luyện chế thành một viên Linh Tinh, thì cần tiêu hao gần trăm viên Linh Thạch cực phẩm, bởi vì luyện chế phức tạp, bởi vậy giá trị của nó vượt xa trăm viên Linh Thạch cực phẩm, cực kỳ khó được.

Linh Tinh như vậy, bình thường đều là Kim Đan cảnh dùng để bổ sung đan quang tiêu hao, giá trị liên thành, một viên đã khó được, Kim Quang lão quái lại công phu sư tử ngoạm, há mồm muốn 100 viên, cái này căn bản không phải đang thương lượng, mà là làm khó người.

- Cầm không ra thì cút!

Kim Quang lão quái hét lớn, không chỉ nhìn đạo nhân áo đen, còn nhìn về phía núi rừng:

- Trận mạch này là lão phu đẫm máu chiến đấu đoạt được, ngươi lại là cái gì, một chút trả giá cũng không đưa liền muốn chiếm tiện nghi? Nếu có Linh Tinh thì lấy ra, lão phu cho ngươi mượn đường cũng không sao, nếu không có Linh Tinh, thì nhanh cút đi, lão phu thà nhìn nó chậm rãi đóng lại, cũng sẽ không tiện nghi các ngươi!

Lời vừa nói ra, sắc mặt của tất cả mọi người đều rất khó coi.

Phương Hành bật cười, nghĩ thầm tính tình của Kim Quang lão quái này cũng có vài phần phong thái giống ta...

Đạo nhân áo đen đường đường là Kim Đan cảnh, lại bị Kim Quang lão quái nói xấc xược, sắc mặt quả thực rất khó coi, nhưng nghĩ tới Kim Quang lão quái hung hãn, lại không dám nổi giận, trong lòng nghĩ dùng đại cục làm trọng, cười nói:

- Kim Quang đạo hữu, cũng không ta không chịu trả giá, chỉ là 100 Linh Tinh một người, thật sự quá đắt, không biết Kim Quang đạo hữu có thể dàn xếp một chút hay không...

- Chê đắt?

Kim Quang lão quái cười lạnh:

- Ai cũng không biết trong Huyền Vực có tiên duyên gì, bao nhiêu tiên duyên, nhưng có thể được đám người ở Thần Châu kia coi trọng như thế, tất nhiên là đồ vật khó lường, sớm đi vào một ngày, sẽ nhiều một phần hi vọng, đi vào muộn một ngày, ngược lại có khả năng cái gì cũng không kiếm được, hắc hắc, đừng trách lão phu không nhắc nhở ngươi, cao thủ đi tới Tuyệt Yêu Lĩnh này là càng ngày càng nhiều, cạnh tranh sẽ càng ngày càng kịch liệt, bằng thực lực của ngươi, đợi một trăm ngày cũng không đoạt được trận mạch, kể từ đó, còn chê đắt sao?

- Cái này... Cho ta suy nghĩ một chút...

Đạo nhân áo đen khó xử, chậm rãi lui trở lại.

- Hắc hắc, Kim Quang lão quái này căn bản là không muốn cho mượn đường...

Phương Hành cười lạnh lùng, trong nội tâm ẩn ẩn đoán được cái gì, nếu Kim Quang lão quái thật muốn mượn trận mạch này phát một số tiền của phi nghĩa, tất nhiên sẽ không kêu giá cao như vậy, ít nhất cũng sẽ cho người trả giá, có thương có lượng mới bình thường, nhưng hôm nay hắn mới mở miệng là 100 Linh Tinh, lại không cho người trả giá, cái này đã nói rõ, lão vương bát đản kia căn bản không muốn cho người mượn đường.

Mà nguyên nhân, Phương Hành cũng ẩn ẩn hiểu được, Huyền Vực trọng yếu như thế, tự nhiên mỗi người đều muốn đi vào tìm tòi, nhưng vào không được, bọn hắn chỉ muốn đưa tiểu bối của mình vào, lại không muốn để cho người khác vào.

Dù sao ai cũng không biết bên trong có bao nhiêu tiên duyên, dựa vào cái gì đưa người bên ngoài vào cạnh tranh với tiểu bối của mình?

Kể từ đó, ý nghĩ muốn thông qua tiền tài thu mua tiến vào Huyền Vực là căn bản không thể thực hiện được, hơn nữa coi như chờ ở chỗ này, cũng không phải biện pháp, Kim Quang lão quái đi, không chừng còn sẽ đến Lục Quang lão quái Hắc Quang lão quái… dù sao vừa rồi Kim Quang lão quái nói cũng không sai, càng ngày càng nhiều cao nhân chạy đến, nơi đây cạnh tranh chỉ sẽ càng kịch liệt.

Vào lúc này không nghĩ biện pháp đi vào, dù lại đợi thêm mười ngày nửa tháng, cũng chưa chắc có biện pháp.

- Tiểu Cửu, chúng ta làm sao bây giờ?

Sở Từ cũng phát hiện tiến vào Huyền Vực khó hơn nàng tưởng tượng nhiều, hết sức uể oải ngồi ở bên người Phương Hành.

- Nếu không ta bán ngươi, xem có đáng giá 100 Linh Tinh hay không?

Phương Hành nhìn Sở Từ hỏi.

Sở Từ thở phì phì nhìn Phương Hành, véo hắn một cái.

- Lại véo ta!

Phương Hành thò tay gõ đầu Sở Từ một cái, đau đến Sở Từ ôm đầu trừng hắn.

Tên vương bát đản này thật không biết thương hương tiếc ngọc sao?

Phương Hành không để ý tới nàng, ngồi dưới đất, cầm nhánh cây vẽ vài vòng, hình như suy nghĩ cái gì.

- Ai...

Qua nửa ngày, Phương Hành bỗng nhiên thở dài, đứng dậy đi tới chỗ của đệ tử Thái Huyền Môn tụ tập.

Sở Từ vội vàng đứng lên, nghĩ thầm gia hỏa này lại muốn làm gì? Cũng đừng ném mình ở lại a.

- Ngươi đi đâu vậy?

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Ta đi tìm mấy Kim Đan cảnh thương lượng một chút, tiêu diệt Kim Quang lão quái!

Sở Từ nghe vậy, nhất thời hoảng sợ, nghĩ thầm ngươi một Trúc Cơ cảnh, ở đâu ra lá gan, muốn tiêu diệt một Kim Đan lão tổ?

Chương 270: Tính toán Kim Đan lão tổ

- Hắc Phong đạo hữu, xem ra muốn từ chỗ Kim Quang lão quái mượn đường là không thể thực hiện được rồi...

Thấy đạo nhân áo đen ngượng ngùng trở lại, hai vị Kim Đan cảnh khác cũng tụ qua, thần sắc lo lắng, bọn họ đều là Kim Đan Chân Nhân, thả ở chỗ nào cũng là tồn tại lão tổ, có thể nói hô phong hoán vũ, nhưng đến phụ cận Huyền Vực, lại bị Kim Quang lão quái mắng như cháu trai, trong lòng có chút tức giận.

- Vừa rồi các ngươi cũng nghe được, Kim Quang lão quái quả thực là dầu muối không tiến...

Hắc Phong đạo nhân cười khổ lắc đầu.

- Con mẹ nó, khinh người quá đáng, không bằng ba người chúng ta liên thủ giết hắn, đoạt trận mạch!

Một đạo nhân lông mày đỏ thẫm tính khí táo bạo, tức giận mắng lên.

- Nếu ba người chúng ta liên thủ có thể địch nổi hắn, còn cần ở chỗ này phát sầu sao?

Đạo nhân áo lam thở dài nói:

- Kim Quang lão quái kia là đại tu của Tây Mạc, Kim Đan hậu kỳ, tung hoành Tây Mạc mấy trăm năm khó gặp địch thủ, hơn nữa làm người thô bạo, đã từng dưới sự giận dữ tàn sát qua một tiểu quốc, đừng nói ba người chúng ta, coi như lại đến ba cái, cũng không phải đối thủ của hắn, ngươi không thấy được hôm qua hơn mười tu sĩ chết ở dưới tay hắn

sao?

Nghe lời này, ba lão đạo đều trầm mặc lại, tuy lo lắng nhưng cũng đành chịu.

Tu Hành Giới giảng đúng là thực lực vi tôn, nắm đấm không lớn bằng người khác, nói cái gì cũng vô dụng.

Đường đường ba vị Kim Đan cảnh, lão tổ một phương, vậy mà phải vô kế khả thi...

Nhưng lúc này, cách đó không xa vang lên thanh âm tranh chấp...

- Thái Thượng trưởng lão của Thái Huyền Môn chúng ta há là ngươi muốn gặp thì gặp, lại không ly khai, đừng trách ta vô tình!

- Cút, cho ngươi mặt mũi còn không ăn đúng không. Lời nhẹ nhàng không nghe, có tin ta đánh ngươi hay không?

- Cuồng đồ lớn mật, khinh Thái Huyền Môn ta dễ bắt nạt sao?

- Đã xảy ra chuyện gì?

Trong nội tâm đạo nhân áo đen vốn không vui, nghe bên kia ồn ào, nhất thời lửa giận trong nội tâm bay lên, nhìn về phía tranh chấp quát lạnh, một đệ tử áo bào trắng của Thái Huyền Môn đang cãi nhau, đã phẫn nộ tế lên phi kiếm. Nhưng thấy Thái Thượng trưởng lão quát hỏi, vội vàng xoay đầu lại, chỉ vào thiếu niên trước người nói:

- Trưởng lão, tiểu tử này nói muốn gặp ngài...

Đạo nhân áo đen tập trung nhìn vào, chỉ thấy là một tiểu tử mặc áo xám, sau lưng còn đi theo một nữ hài xinh đẹp, tiểu tử kia nhìn xem rất lạ mắt, cũng không biết là đệ tử môn phái nào, đang muốn hỏi, tiểu tử kia đã nhảy dựng lên, nhìn hắn ngoắc tay:

- Lão đầu... A, tiền bối. Ở đây ở đây, ta có một ý kiến hay cho ngươi, muốn hợp tác thử xem hay không?

- Một tiểu bối, có thể hợp tác với mình cái gì?

Đạo nhân áo đen nao nao, cảm thấy hồ nghi.

Ngược lại là đạo nhân áo lam ở bên cạnh hắn nao nao, chăm chú đánh giá Phương Hành vài lần, thấy tuổi của hắn không lớn, cũng đã Trúc Cơ sơ kỳ, Trúc Cơ trẻ tuổi như vậy, tư chất tất nhiên không kém, nên không dám khinh thị quá mức, không khỏi mỉm cười, ở rất xa chắp tay, nhìn thiếu niên kia cười nói:

- Hẳn là tiểu hữu có thượng sách gì hay? Sao không tới đây thương lượng...

Phương Hành cười đắc ý, trừng tu sĩ áo bào trắng ngăn hắn kia, quát:

- Còn không tránh ra?

Tu sĩ áo bào trắng tức giận, nhưng thấy Thái Thượng trưởng lão không lên tiếng, đành phải tránh ra.

- Tiểu tử, ngươi muốn cùng chúng ta hợp tác làm cái gì?

Xích Mi đạo nhân hừ lạnh một tiếng, thấy là một thiếu niên giống như ăn mày, cảm thấy có chút khinh thị.

Phương Hành đi tới trước mặt ba vị Kim Đan, chắp tay thi lễ, cười hắc hắc, giảm thấp thanh âm nói:

- Đương nhiên là đại sự, nếu như ba vị lão tiền bối chịu phối hợp, ta có biện pháp đưa đệ tử của các ngươi vào Huyền Vực...

Ba vị Kim Đan nghe vậy, sắc mặt biến đổi, thần sắc âm tình bất định nhìn Phương Hành.

Phương Hành thì cười cười, ôm lấy hai tay, bộ dạng tràn đầy tự tin.

- Một tiểu tử Trúc Cơ, có thể đưa đệ tử của chúng ta tiến vào Huyền Vực? Không phải là tới đùa chúng ta đó chứ ?

Xích Mi đạo nhân vô ý thức nói, có chút không tin.

- Ngươi lớn lên rất đẹp sao? Ta có tiểu nha đầu xinh đẹp này không đi trêu đùa, lại đến trêu đùa ngươi?

Phương Hành nhìn Xích Mi đạo nhân, khinh thường nói.

- Ngươi...

Xích Mi đạo nhân giận tím mặt, hắn một lão quái tu hành mấy trăm năm, bên ngoài đã già nua không thành bộ dáng, trên mặt nếp nhăn như vỏ cây quýt, râu tóc rơi sạch, tự nhiên kém xa tiểu nha hoàn xinh đẹp kia, nhưng mình dù sao cũng là Kim Đan cảnh, tiểu tử này lại lấy mình so sánh với một tiểu cô nương, làm hắn giận sôi lên.

- Được rồi, Xích Mi đạo hữu, không ngại nghe tiểu hữu kia nói một lời!

Hắc Phong đạo nhân ngăn Xích Mi đạo nhân tính khí táo bạo lại, trầm giọng nói.

Hắn cũng phát hiện thiếu niên này bất phàm, nghĩ đến tuy ba người mình đều kết thành Kim Đan không lâu, xem như kẻ yếu trong Kim Đan cảnh, nhưng ở trước mặt tu sĩ bình thường, đó cũng là nhân vật lão quái ngàn năm, chỉ sợ tu sĩ bình thường nhìn thấy, sẽ nơm nớp lo sợ, ngay cả nói cũng nói không rõ ràng, nhưng thiếu niên này lại cười cười nói

nói, thuận miệng ép buộc, cái này đã nói rõ vấn đề.

- Tiểu hữu thật có biện pháp giúp bọn ta tiến vào Huyền Vực?

Đạo nhân áo lam nghiêm mặt hỏi, ẩn ẩn có chút chờ đợi.

- Đưa lỗ tai tới...

Phương Hành ngồi ở trên tảng đá xanh, nhìn ba Kim Đan vẫy vẫy tay.

Ba đạo nhân do dự một chút, cuối cùng đều làm theo.

Phương Hành cười hắc hắc, nói kế hoạch của mình cho ba vị Kim Đan cảnh.

- Cái gì?

Xích Mi đạo nhân nghe vậy, vẻ mặt khó có thể tin:

- Tiểu tử, ngươi xác định mình không điên?

Đạo nhân áo đen cũng khiếp sợ:

- Cái này quá mạo hiểm, đây chính là Kim Quang lão quái tung hoành Tây Mạc, tu vi đã gần đến Kim Đan đỉnh phong, mánh khoé thông thiên, chủ ý này của ngươi... thật sự là... quá mạo hiểm rồi!

- Nếu như không mạo hiểm, chẳng lẽ vẫn chờ ở chỗ này? Ngày tháng năm nào cũng vào không được!

Phương Hành cười lạnh, nghiêng mắt nhìn ba vị Kim Đan lão tổ.

Đạo nhân áo đen và Xích Mi đạo nhân nhất thời nghẹn lời, có chút do dự.

Đạo nhân áo lam trầm ngâm một lát, nghiêm mặt hỏi:

- Tiểu hữu, ngươi thật có thực lực bực này?

Phương Hành cười cười, đứng lên, nhìn tu sĩ áo bào trắng vừa rồi vẫy vẫy tay, tu sĩ kia là Trúc Cơ trung kỳ, tuổi ước chừng bốn mươi, có chút lãnh ngạo, vốn hắn bị Phương Hành mắng vài câu, trong nội tâm hơi không cam lòng, một mực nhìn qua bên này, đang suy đoán tiểu hỗn đản kia cùng mấy Thái Thượng trưởng lão trò chuyện cái gì, chỉ thấy hắn nhìn mình ngoắc ngoắc, không khỏi nao nao.

- Người này thực lực như thế nào?

Phương Hành chỉ vào tu sĩ áo bào trắng nói.

Hắc Phong đạo nhân trầm ngâm nửa ngày:

- Kẻ này là chân truyền đại đệ tử của Thái Huyền Môn ta, trước kia từng có gặp gỡ, hai mươi lăm tuổi Trúc Cơ, ba mươi hai tuổi tu đến Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong, hôm nay đã là Trúc Cơ trung kỳ, có thể nói kinh tài tuyệt diễm...

Hắn còn chưa nói xong, thân hình của Phương Hành đã lao ra, linh lực Đạo Cơ vận chuyển, Kim Sí hiển hóa, tốc độ như điện. Cơ hồ trong chốc lát đã vọt tới trước tu sĩ áo bào trắng, năm ngón tay hư trương, tu sĩ áo bào trắng kia giật mình, vô ý thức rút kiếm, sau đó một chưởng của Phương Hành đè xuống, đã bắt được cổ tay hắn, thân hình lần nữa lùi lại.

Bá...

Xông lên sau đó lui, Phương Hành về tới tại chỗ, trong tay còn lôi kéo cổ tay của tu sĩ áo bào trắng.

Tu sĩ kia giận tím mặt, buồn bực hô một tiếng, muốn phản kích, nhưng bàn tay của Phương Hành đã nhẹ nhàng đặt ở trên đỉnh đầu của hắn.

- Ba vị tiền bối, các ngươi cảm thấy ta có thể làm được không?

Phương Hành cười hì hì, quay đầu nhìn ba vị Kim Đan lão tổ.

Ba vị Kim Đan lão tổ đều kinh hãi, khó có thể tin nhìn Phương Hành, một Trúc Cơ sơ kỳ, giơ tay nhấc chân liền áp chế một thiên tài Trúc Cơ trung kỳ, tuy nói có thành phần đánh bất ngờ, nhưng phần kinh diễm này cũng đủ làm cho ba vị Kim Đan lão tổ chấn kinh, bọn hắn cũng từ Trúc Cơ cảnh đi tới, tự nhiên hiểu rõ thực lực của Phương Hành đại biểu cho cái gì.

- Tiểu tử, thực lực của ngươi như vậy, tất nhiên không phải hạng người vô danh, nói cho lão phu ngươi là đệ tử môn phái nào, sư tôn là ai?

Xích Mi đạo nhân trầm giọng nói, trong lòng đã không có chút khinh thị nào.

- Ta là đệ tử Đại Tuyết Sơn, bởi vì đến muộn, cho nên không có đi vào...

Phương Hành cũng không dấu diếm, cười hì hì nói.

- Đệ tử Đại Tuyết Sơn đã sớm tiến vào Huyền Vực, sao còn ở nơi này? Huống hồ Đại Tuyết Sơn nhất mạch kia bồi dưỡng được năm Trúc Cơ cảnh, ta cũng đã được nghe nói, lại không nghe nói còn có thiếu niên lợi hại như vậy...

Hắc Phong đạo nhân và Xích Mi đạo nhân liếc nhau một cái, cho rằng Phương Hành cố ý che giấu thân phận.

Bất quá bọn hắn cũng không thèm để ý những cái này, do dự một chút mới nói:

- Lấy thực lực của ngươi, làm như vậy đúng là có nắm chắc, nhưng chúng ta có một vấn đề, ngươi làm sao cam đoan sau khi chúng ta giúp ngươi, ngươi sẽ không vi phạm hứa hẹn?

Phương Hành chỉ vào Sở Từ nói:

- Các ngươi bảo vệ tốt nha đầu kia, đợi ta thành công, thì đưa nàng vào!

Ba vị Kim Đan liếc nhau, đều nhẹ gật đầu, cho rằng có thể thực hiện.

Nhưng đúng lúc này, Sở Từ bỗng nhiên nói:

- Ta không chờ ở chỗ này, ta và ngươi chung một chỗ!

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Việc này quá nguy hiểm, mang theo ngươi vướng chân vướng tay!

Sở Từ có chút ủy khuất, nhưng nàng không phải người không hiểu chuyện, một lát sau, nhẹ nhàng từ trong túi trữ vật lấy ra một cái Bạch Ngọc Tán nói:

- Thiên La Bạch Ngọc Tán này, là Huyền khí phòng ngự lão tổ ban cho ta, ngươi cầm đi...

Nói đến đây, cũng không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên nao nao, khóe miệng hiện ra chút vui vẻ.

- Ngươi cười cái gì thế?

Phương Hành từ trong tay nàng đoạt qua, lật qua lật lại nhìn mấy lần, trừng mắt hỏi Sở Từ.

Sở Từ nói:

- Ta mới không nói cho ngươi đâu!

Lúc trước bởi vì Sở Từ nếm qua một lần thiệt thòi ở trong tay Phương Hành, mới ngàn cầu vạn cầu lấy được Huyền khí này, vốn là muốn dùng để đối phó Phương Hành, không nghĩ tới hôm nay sẽ chủ động lấy ra cho hắn sử dụng, có thể nói thế sự biến hóa khó có thể đoán trước, cũng làm cho nha đầu kia đột nhiên sinh ra một tia cảm xúc khó nói lên lời.

- Tiểu hữu, trời đã sắp sáng rồi, nên chuẩn bị đi...

Lúc này phía đông đã ẩn hiện màu trắng bạc, trời đã sắp sáng, ba vị Kim Đan lão tổ nhắc nhở.

Chương 271: Thiên phú thần thông lại hiện ra

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đã dần dần tiếp cận tảng sáng. Mắt thấy đám mây phía đông đã khảm nạm viền vàng, hình như sau một khắc sẽ có đạo ánh sáng thứ nhất xuất hiện, các đệ tử của Kim Quang nhất mạch đều nhao nhao nhảy lên, ngưng thần tĩnh khí, nhìn qua cầu đá, chờ đợi tiến vào Huyền Vực, đoạt cơ duyên, duy chỉ có Kim Phù, hình như có chút lo lắng, không ngừng nhìn xa xa.

- Bất quá là chém giết một Trúc Cơ sơ kỳ, sao Hồng thúc còn chưa trở lại?

Kim Phù cảm thấy hơi nghi hoặc, tâm thần có chút không tập trung.

Nguyên Sinh Liên thấy thế, liền lặng lẽ kéo tay của nàng, làm cho nàng an tâm hơn không ít.

Sắc trời dần dần sáng, luồng tử khí thứ nhất sắp rơi xuống đại địa, Kim Quang Lão Tổ dĩ nhiên cảm thấy tia tia linh khí bắt đầu sinh động, trận pháp bao phủ ở trên cầu đá cũng bắt đầu buông lỏng, trận mạch sắp mở ra...

- Lão tổ... Lão tổ cứu mạng...

Ngay lúc này, trong núi rừng xa xa, một thanh âm thê lương truyền ra, cực kỳ hoảng sợ.

Kim Phù nghe được thanh âm này, lập tức kinh hãi, nhìn về phía thanh âm truyền đến.

Ngay cả Kim Quang Lão Tổ cũng nao nao, kinh ngạc nhìn về phía thanh âm truyền đến.

Chỉ thấy trong núi, đột nhiên có một lão giả áo xám lảo đảo lao ra, trên người hắn rách tung toé, huyết nhục mơ hồ, giống như bị thương không nhẹ.

- Lão hỗn đản, đã đến trong tay ta, ngươi còn muốn chạy trốn?

Ở sau lưng lão giả áo xám không xa, một thanh âm hung hăng quát chói tai, quăng xiềng xích qua cuốn lấy, lại giật lão bộc kia trở về. Sau đó dẫn theo lão bộc này chậm rãi từ trong núi rừng đi ra, dáng người thon gầy, tóc tán loạn, sát khí dây dưa, khiến cho hắn giống như Ma Thần, uy phong lẫm lẫm, mặt mũi tràn đầy bướng bỉnh.

- Hồng thúc?

Kim Phù xa xa thấy được một màn này cũng sợ hãi, đứng bật lên, sắc mặt tái nhợt.

Đây là có chuyện gì?

Rõ ràng chỉ là bảo Hồng thúc đi giết một Trúc Cơ sơ kỳ, vì sao ngược lại là Hồng thúc rơi vào bộ dáng như vậy trở lại?

Bổn sự của tiểu tử kia lớn như vậy, có thể bức Hồng thúc đến tình trạng này?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều nghi vấn không kịp hiểu, Kim Phù vô ý thức lướt đến, miệng hét lớn:

- Tiểu tử, buông Hồng thúc ra!

- Buông hắn ra?

Phương Hành cười lạnh, cả người là huyết, tăng thêm vài phần đáng sợ:

- Xú nữ nhân, ngươi phái lão đầu này tới lấy mạng ta, thì phải làm tốt chuẩn bị bị người lấy mạng. Hiện tại hắn lọt vào trong tay ta, ngươi còn muốn ta buông hắn ra? Ta rõ ràng nói cho ngươi, hôm nay đừng nói hắn, coi như là ngươi cùng nón xanh miệng tiện kia, cũng phải tế đại kỳ của ta, chuẩn bị nạp mạng đi!

- Ngươi, ngươi muốn chết...

Kim Phù giận dữ, rút ra trường kiếm, chỉ về phía Phương Hành vọt tới.

- A? Vậy ngươi tới giết ta đi...

Phương Hành cười lạnh, đáy mắt có chút chờ mong, nếu như tiện nữ nhân này thực xông lại ra tay, vậy thì quá tốt.

Trong tay chỉ có một lão bộc làm thẻ đánh bạc, nắm chắc chưa đủ lớn, có nữ nhân này thì tốt hơn rồi.

Nhưng Kim Phù rút kiếm ra, còn chưa vọt tới, liền nghe một tiếng quát lạnh:

- Phù nhi dừng tay!

Thanh âm này cũng không cao, nhưng cuồn cuộn mà đến, lại mờ mờ ảo ảo mang theo uy thế ngập trời, đúng là Kim Quang Lão Tổ mở miệng.

- Sinh Liên, kẻ này là ai?

Kim Quang Lão Tổ nhàn nhạt liếc nhìn Phương Hành, hỏi thăm Nguyên Sinh Liên.

- Lão tổ, người này là một trong mấy người Phù muội muốn giết, lại không nghĩ tới Hồng thúc lại rơi vào trong tay hắn...

Nguyên Sinh Liên còn muốn nói, nhưng Kim Quang Lão Tổ đã khoát tay áo, ý bảo mình đã biết, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Hành, lạnh giọng nói:

- Tiểu tử, người Kim Quang nhất mạch ta muốn giết, thật đúng là không có mấy cái sống sót, ngươi đã sống, lăn rất xa thì cũng thôi, ngược lại không nghĩ tới lá gan của ngươi không nhỏ, còn dám bắt giữ nô tài của Kim gia ta đến nơi đây, là muốn thị uy với lão tổ ta sao?

- Ha ha, thị uy thì không dám, bất quá ta có thù báo thù, tuyệt đối không giảm giá, hai hậu bối của ngươi miệng quá tiện, trêu chọc ta, ta tới lấy cái công đạo mà thôi...

Phương Hành cầm lão giả áo bào xám, chậm rãi tiến lên, dừng lại ở bên ngoài 300 trượng, không gần thêm nữa.

- Ha ha ha ha...

Kim Quang Lão Tổ cười to:

- Lão phu tung hoành cả đời, tìm ta đòi công đạo không ít, nhưng sống sót lại không nhiều, tiểu tử ngươi là đệ tử của ai, lại dám đến tìm ta đòi công đạo, lá gan thật đúng là không nhỏ!

- Hắc hắc, nô tài của ngươi dám cướp giết ta, lá gan cũng không nhỏ!

Phương Hành cười lạnh, bóp cổ lão bộc, lớn tiếng nói:

- Bớt con mẹ nó nói nhảm đi, muốn hắn sống không? Hai ta nói chuyện...

- A, nói chuyện với lão phu, ngươi còn không xứng!

Kim Quang Lão Tổ cười lạnh, lạnh giọng nói:

- Mặc dù hắn chỉ là một nô tài, nhưng cũng là nô tài của Kim gia chúng ta, nếu ngươi dám thương hắn một sợi lông, lão phu không chỉ nghiền xương ngươi thành tro, còn sẽ giết sư tôn ngươi, tiêu diệt gia tộc ngươi, đứt truyền thừa của các ngươi, thậm chí tất cả thân bằng hảo hữu của ngươi, một cái cũng sẽ không bỏ qua, Kim Quang Lão Tổ ta nói được làm được, ngươi có thể thử xem!

Sau khi dứt lời liền quay đầu nhìn về phía cầu đá, cũng không để chuyện này ở trong lòng, theo hắn, tiểu tử kia bất quá là tôm tép nhãi nhép mà thôi, đợi mình ra tay, một ngón tay liền có thể nghiền chết, mà lúc này phía đông đã hiện màu trắng bạc, bên cạnh mây, luồng ánh nắng thứ nhất sắp xuất hiện, đại sự làm trọng, trước đưa các tiểu bối đi vào đã.

Mấy hơi qua đi, luồng ánh mặt trời thứ nhất rốt cục bắn ra, ánh mặt trời này lại màu tím, chính là Tử Khí Đông Lai. Tử quang lấp lóe, trận pháp bao phủ cầu đá cũng biến hóa, trận pháp vốn phong bế dĩ nhiên mở ra, lợi dụng cầu đá làm thông đạo, mở ra một cánh cửa, bên trong linh khí dồi dào bừng lên, như động thiên phúc địa.

- Huyền Vực mở ra, chuẩn bị tiến vào!

Kim Quang Lão Tổ xoay người lại, nhìn các tiểu bối quát khẽ.

Ở bên cạnh hắn, các đệ tử Kim Quang nhất mạch hưng phấn hét lớn, hăng hái đi về phía cầu đá.

- Lão tổ, Hồng thúc hắn...

Kim Phù đi tới bên người Kim Quang Lão Tổ, lo lắng hỏi thăm.

- Nhanh chóng vào Huyền Vực, lo lắng cái gì? Ở trước mặt lão phu, cho tiểu tử này mười lá gan cũng không dám tổn thương người Kim gia ta!

Kim Quang Lão Tổ cười lạnh, liếc nhìn Phương Hành, không để hắn ở trong lòng chút nào.

Hắn không tin tiểu tử này thực có can đảm ở trước mặt mình đả thương người, còn nữa, một lão bộc mà thôi, hắn cũng không quá coi trọng.

Trước mắt đưa tiểu bối vào Huyền Vực mới là đại sự trọng yếu nhất, đợi cho mình ra tay, chỉ là một tiểu tử Trúc Cơ cảnh, còn có thể lật trời sao?

Nhưng lúc này, trong mắt con châu chấu kia hiện lên hàn quang.

- Sinh tử thành bại, là ở hành động lần này...

Phương Hành quyết định chủ ý, đột nhiên lên tiếng hét lớn:

- Kim Quang Lão Tổ, ngươi là rùa đen hỗn đản, con mẹ nó ngươi điếc sao, ta và ngươi đàm phán, ngươi thực không muốn mệnh nô tài của mình sao? Tin hiện tại ta bóp chết hắn hay không?

- Tiểu hỗn đản, ngươi dám mắng lão phu?

Kim Quang Lão Tổ chưa từng bị người mắng qua như thế?

Sau khi ngẩn ngơ, lửa giận trong lòng hừng hực thiêu đốt.

- Mắng ngươi thì thế nào?

Phương Hành không sợ uy phong của Kim Quang Lão Tổ, nhảy cà tưng mắng:

- Tây Mạc Kim Quang nhất mạch chó má, trốn ở trong sa mạc của các ngươi giả thần giả quỷ thì thôi, đã đến Sở Vực, còn dám đùa nghịch uy phong? Còn có lão hỗn đản màu vàng kia, lại dám chơi uy phong với ta, loại người như ngươi ta gặp nhiều rồi, sư phó của ta tùy tiện ra tay cũng có thể đánh ngươi thành đầu heo...

Vừa nói vừa nhấc lão giả áo bào xám lên, vừa tát vừa mắng:

- Nói, nói Kim gia lão tổ của các ngươi chính là hỗn đản, là hỗn đản do mẹ hắn ngoại tình sinh ra, nếu không ta liền dùng lá cờ kia thu ngươi, chắc hẳn ngươi cũng đã gặp qua nó lợi hại, vừa thu vào, thần hồn vĩnh viễn bị trấn áp, muôn đời không được siêu sinh...

Nói xong vung vẩy Vạn Linh Kỳ, khói đen cuồn cuộn như mây như sương...

Vạn Linh Kỳ của hắn tà dị, lão giả áo bào xám đã được chứng kiến, nỗi khổ khi thần hồn vĩnh viễn bị trấn áp, tự nhiên không dám tiêu thụ, nhưng Kim Quang Lão Tổ là thần trong suy nghĩ của hắn, để cho hắn chính miệng mắng Kim Quang lão quái thì thực không có khả năng, trong lúc nhất thời tuy bị đánh váng đầu, lại gắt gao cắn chặt răng không chịu mở miệng, Phương Hành càng mắng càng hăng, từ nào cũng có...

- Tiểu hỗn đản, ngươi muốn chết, lão phu muốn tiêu diệt cả tông của ngươi...

Kim Quang lão quái tự biết nặng nhẹ, thấy tiểu bối của mình còn có một bộ phận chưa thông qua cầu đá, cắn răng chịu đựng.

Nhưng lúc này, bỗng nhiên trong núi rừng xa xa, có người cười to kêu lên:

- Vị tiểu hữu này mắng tốt, Kim Quang lão quái xác thực là mẹ hắn ngoại tình sinh ra, nếu không sao có thể dưỡng ra tính tình thối tha như vậy...

Phương Hành cười to, nhìn về phía núi rừng kêu lên:

- Phải phải, lão hỗn đản này hỗn đản như thế, gia giáo hẳn không tốt...

- Ha ha...

- Nói không sai, Kim Quang lão quái này xác thực không phải thứ gì...

- Đợi lão phu kết thành Nguyên Anh, không chừng sẽ để mẹ của lão quái này sinh đứa khác ngoan hơn...

Trong lúc nhất thời, trong núi rừng, các loại thanh âm vang lên, nhao nhao trào phúng, xem ra Kim Quang lão quái đắc tội thực không ít người.

Tuy những người này không dám trực tiếp ra mặt khiêu chiến, nhưng nghe Phương Hành mắng, liền mượn cơ hội trút giận.

Mà Kim Quang lão quái nghe, thì lập tức nổi trận lôi đình, tay run rẩy!

Chương 272: Cướp đoạt trận mạch

Nghĩ tới Kim Quang Lão Tổ hắn tung hoành Tây Mạc, khi nào chịu qua sỉ nhục bực này?

Vốn tưởng tiểu tử này chỉ là một con sâu cái kiến không biết sống chết, đợi đại sự của mình đã xong, đi qua bóp chết là được, dù sao chỉ là một nô bộc, mình cũng không để ở trong lòng, lại không nghĩ tới, tiểu tử kia lại to gan lớn mật như vậy, sắp chết đến nơi còn dám chửi mình, hết lần này tới lần khác còn có người trốn ở trong rừng phụ họa.

Nếu như không lập tức giết tiểu tử này, còn không biết hắn sẽ mắng ra cái gì nữa, ở dưới người hữu tâm thôi động, có khi ngày mai sự tình Kim Quang Lão Tổ mình bị thống mạ sẽ truyền khắp Nam Chiêm Bộ Châu, mất hết thể diện là nhẹ.

- Chỉ là thuận tay đánh chết tiểu tử này mà thôi, cũng chưa chắc có người dám ra đây đoạt trận mạch...

Dùng ổn thỏa để đạt được mục đích, Kim Quang Lão Tổ vốn định một mực canh giữ ở bên cạnh cầu đá, thẳng đến tất cả đệ tử Kim Quang nhất mạch đều thông qua cầu đá rồi nói sau, nhưng đến lúc này, càng nghe càng giận dữ, rốt cục nhịn không được, rống to một tiếng, thân hoá lưu quang lao về phía Phương Hành, miệng hét lớn:

- Tiểu tạp chủng, hôm nay lão phu muốn nghiền xương ngươi thành tro, mạt sát thần hồn...

- Lão hỗn đản này rốt cục nổi giận, lão Tà, động thủ...

Nhìn thấy Kim Quang lão quái bị mình kích động, Phương Hành rốt cục thở phào nhẹ nhõm, thần niệm vận chuyển, cùng Đại Bằng Tà Vương trao đổi, sau đó nhìn Kim Quang hung hăng cười cười, một chưởng chụp chết lão giả áo bào xám, đồng thời trên Vạn Linh Kỳ khói đen tăng vọt, bao phủ phương viên mười trượng.

Vèo...

Kim Đan ra tay, tốc độ cực nhanh, giống như kim quang, khoảng cách trăm trượng cơ hồ nháy mắt là đến. Nhưng lúc này, bỗng nhiên từ trong núi rừng, mấy đạo sát khí tăng vọt, cùng nhau ép về phía Kim Quang lão quái.

Kim Quang lão quái nao nao, tâm thần hơi run sợ, giương mắt nhìn về phía núi rừng.

Hắn sớm biết trong rừng có không ít Kim Đan ngấp nghé, tuy những người này không phải đối thủ của hắn, nhưng cũng cần cẩn thận đề phòng.

Bất quá hắn vừa khẽ giật mình, lại phát hiện trong núi rừng trống trơn vắng vẻ, không hề có người ra tay.

- Hừ, bọn phế vật này, quả nhiên không có gan khiêu khích Kim Quang Lão Tổ ta...

Kim Quang Lão Tổ cười lạnh, muốn tiếp tục công kích Phương Hành.

Bành, chưởng lực đập vào trong khói đen.

Chưởng lực hùng hồn, xua tán đi khói đen cuồn cuộn, nhưng hắn bất ngờ phát hiện, tại chỗ vậy mà đã không có thân ảnh của Phương Hành.

- Sử dụng Pháp khí na di?

Kim Quang lão quái ý thức được xảy ra tình huống gì, thần thức quét qua nhìn khắp nơi.

Dùng tu vi của hắn, Pháp khí na di căn bản không coi là cái gì. Sau khi bắt được phương vị, lại đuổi theo bổ sung một chưởng là được.

Nhưng vừa quét qua, hắn lại hơi kinh hãi, quay người nhìn về phía cầu đá.

Thân ảnh của tiểu tử kia bất ngờ xuất hiện ở trước cầu đá, đang cất bước xông lên cầu đá.

Tiểu tử này sử dụng Pháp khí na di, vậy mà không có trốn, mà lao về phía trận mạch.

Đã đến lúc này, còn muốn tiến vào Huyền Vực?

Kim Quang Lão Tổ cười lạnh, trong chốc lát quay lại, phóng về phía cầu đá.

Dùng tu vi của hắn, ở trong phương viên ngàn trượng, có thể nói là ngay lập tức liền đến, tiểu tử này vọt tới trước cầu đá, cũng chỉ mất mạng mà thôi.

Chỉ là lúc này, trong núi rừng lại có mấy đạo sát khí đánh úp lại.

Kim Quang Lão Tổ lòng sinh cảm ứng, quay người phòng ngự, mắt như chim ưng nhìn quét núi rừng.

Nhưng giống như trước, chỉ nghe tiếng sấm không thấy mưa, trong núi rừng một mảnh vắng lặng.

Thời điểm Kim Quang lão quái nao nao, Phương Hành đã chạy tới cầu đá.

Lúc đầu, khi thấy Kim Quang Lão Tổ trấn thủ cầu đá, Phương Hành đã tính toán tốt hết thảy, Kim Quang lão quái trấn thủ ở chỗ này, ngay cả ba Kim Đan cũng không có nắm chắc từ trong tay hắn cướp đoạt trận mạch, lại càng không cần phải nói tới mình, coi như trong tay mình có một lão bộc Kim gia làm con tin cũng không được, Kim Đan cảnh tung hoành cả đời, há sẽ vì một lão bộc mà mềm lòng?

Biện pháp duy nhất là thừa dịp trận mạch mở ra, dẫn Kim Quang lão quái ly khai cầu đá, sau đó mình dùng tốc độ nhanh nhất xông vào Huyền Vực, như vậy có Huyền Vực ngăn cách, ngay cả Kim Đan lão tổ cũng không làm gì được mình.

Chỉ là phương pháp thì tốt, nhưng có thể thi hành hay không là vấn đề rất lớn.

Vấn đề này chính là, thực lực của Kim Đan Chân Nhân quá mạnh mẽ.

Loại quái vật như Kim Quang Lão Tổ, ở trong ngàn trượng, với hắn mà nói căn bản không tính là khoảng cách, tâm niệm vừa động, ngay lập tức có thể đến.

Coi như mình có thể chọc giận hắn, dẫn hắn ly khai cầu đá, nhưng ở dưới tốc độ của hắn, chỉ sợ mình ngay cả thời gian kích phát Thập Lý Na Di Phù cũng không có, bởi vậy phải tìm mấy người có thể tạo thành uy hiếp với hắn, giúp mình tranh thủ một chút thời gian, đúng là căn cứ vào loại cân nhắc này, Phương Hành mới tìm ba Kim Đan cảnh kia.

Tuy ba người này liên thủ không phải đối thủ của Kim Quang Lão Tổ, nhưng thực muốn động thủ, Kim Quang Lão Tổ cũng không dám khinh thường bọn hắn.

Cũng không cần bọn hắn thực động thủ, chỉ cần ở lúc mấu chốt, phóng thích sát khí, để cho Kim Quang Lão Tổ phân thần là được.

Hôm nay, nước cờ này quả nhiên có hiệu quả, Phương Hành đã thành công vọt tới trước cầu đá.

- Còn muốn thông qua cầu đá, nằm mơ...

Trước cầu đá còn có hơn mười đệ tử Kim Quang nhất mạch chưa qua, thậm chí ngay cả Kim Phù bởi vì lo lắng Hồng thúc, mà không có lên cầu, Nguyên Sinh Liên thì ở bên người nàng, bọn hắn vừa thấy Phương Hành vọt tới, lập tức hét lớn, thi triển Pháp khí đánh tới, rất nhiều công kích dệt thành một tấm lưới ở trước người Phương Hành, hạ quyết tâm dù không giết được hắn, cũng phải ngăn cản hắn.

Tốc độ của tu sĩ Kim Đan cảnh cực nhanh, chỉ cần tiểu tử này chậm nửa giây sẽ bị Kim Quang Lão Tổ chụp chết.

- Kẻ ngăn ta, chết...

Thời điểm Phương Hành kích hoạt Thập Lý Na Di Phù cũng đã nghĩ kỹ tất cả tình huống, trước khi hiện thân ở trên cầu đá, lập tức rống to một tiếng, huy động Vạn Linh Kỳ, chốc lát tầm đó, khói đen cuồn cuộn bao phủ, các tu sĩ Linh Động cảnh vọt tới bị đánh huyết nhục cơ hồ, hấp thu sạch sẽ, hóa thành xương khô nhao nhao ngã xuống đất, ngay cả Nguyên Sinh Liên và Kim Phù cũng đột nhiên biến sắc, lách mình né tránh.

Phương Hành thì mượn cơ hội này, không ngừng chút nào, trực tiếp sải bước lên cầu.

- Tiểu tạp chủng muốn chết...

Kim Quang lão quái nhìn đệ tử của mình bị đại kỳ của Phương Hành vung lên giết bốn năm người, nộ khí không cần phải nói.

Tâm niệm vừa động, liền lách mình đến trước cầu đá, một chưởng đập qua, nhưng hắn ở trên không trung có chút phân thần, Phương Hành đã thông qua một nửa cầu đá, lúc này chưởng lực của hắn đánh qua, chỉ quét thân hình của Phương Hành lảo đảo, mượn lực tháo chạy về phía trước, thân như lưu quang, nhất cổ tác khí thông qua cầu đá...

- Ha ha ha ha, lão tạp chủng, ta vẫn tiến vào được, ngươi có thể làm gì...

Phương Hành thông qua được cầu đá, cười ha ha, trong nội tâm cực kỳ đắc ý.

- Ngươi... các sư đệ, chúng ta cùng tiến lên giết hắn...

Các đệ tử Kim Quang nhất mạch đã tiến vào Huyền Vực đang tụ ở đầu cầu, nhìn thấy

Phương Hành tiến đến, lập tức vây hắn lại.

Chỉ là vừa rồi bọn hắn cũng nhìn thấy Phương Hành vung hắc kỳ liền giết chết bốn năm người, nên đều không dám động thủ.

- Tốt nhất chớ lộn xộn, nếu không ta không ngại giết vài người lập uy!

Phương Hành cười lạnh, vung đại kỳ lên, khói đen cuồn cuộn, giống như một mảnh yêu vân, bao phủ ở trên đỉnh đầu của mọi người.

Đệ tử của Kim Quang nhất mạch biết lợi hại, nhất thời sắc mặt đại biến, không dám mạo hiểm vọng động.

- Kim Quang lão quái, hiện tại chúng ta có thể nói chuyện chưa?

Phương Hành cười cười, ngồi ở trên cầu đá, nhìn Kim Quang lão quái nói.

- Tiểu tử, bổn sự của ngươi không nhỏ nha, vậy mà có thể ở dưới mí mắt của lão phu tiến vào...

Kim Quang lão quái lành lạnh nói, khuôn mặt âm trầm, tâm tư xoay chuyển, đã suy nghĩ cẩn thận mưu kế của Phương Hành.

- Ha ha, ta đã sớm nói, bổn sự của ta rất lớn, là tiện nữ nhân kia không có mắt, số mệnh không tốt, hết lần này tới lần khác tới chọc

ta...

Phương Hành cười lạnh, sau đó vung tay lên quát:

- Được rồi, thời gian cấp bách, trận mạch mở ra chỉ có một nén hương thời gian, chúng ta cũng đừng nói nhảm, hiện tại đám đệ tử kia của ngươi đều là con tin của tiểu gia, nếu như không muốn bọn hắn chết sạch, ta nói cái gì ngươi nghe cái đó!

Sắc mặt của Kim Quang Lão Tổ lành lạnh, lạnh giọng nói:

- A, ngươi là đánh cái chủ ý này, sau khi vọt vào Huyền Vực, liền có thể dùng đệ tử của lão phu làm vật thế chấp, uy hiếp ta sao? Có gan, thật có gan, ngay cả lão phu cũng có chút bội phục ngươi rồi, nói đi!

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Rất đơn giản, ngươi lăn xa một chút, không nên đứng ở đầu cầu, ta thấy ngươi liền tâm phiền, Đại Đạo chỉ lên trời, ai cũng có thể đi, ngay cả Huyền Quan cũng không có quy định người khác không thể vào, dựa vào cái gì ngươi bá đạo như vậy? Cái trận mạch này bây giờ là ta định đoạt, ai thích thì vào, vào trả thù lao, ta sẽ không khó xử huyền tôn nữ của ngươi, như thế nào?

Kim Quang lão quái nghe vậy, ánh mắt lành lạnh, nhất thời không có lên tiếng.

Kim Phù thì nổi giận, lạnh lùng nói:

- Lão tổ, không nên đáp ứng hắn, để cho con đi vào chém gia hỏa này!

Nguyên Sinh Liên vội vàng kéo nàng lại, thấp giọng nói:

- Phù sư muội đừng kích động, lá cờ trong tay tiểu tử kia rất lợi hại!

Kim Phù hận nghiến răng, nhưng không có xông lên cầu đá.

Thậm chí trong lòng nàng còn có chút vui mừng, may mắn mình không có tiến vào Huyền Vực.

Đại kỳ trong tay tiểu tử kia thật lợi hại, mình thực không có nắm chắc ngăn cản, xem ra mình thật gây ra đại họa rồi!

Chương 273: Quỳ thì quỳ!

Khuôn mặt của Kim Quang Lão Tổ âm trầm, nhanh chóng suy tư.

Hắn có thể tung hoành Tây Mạc mấy trăm năm, ngoại trừ thực lực cao cường, hung bạo vô cùng ra, cũng không phải thật không có đầu óc, hiểu được cân nhắc lợi hại, rất rõ ràng, tiểu tử này đã nắm mạch môn của mình, trận mạch mở ra, chỉ có một nén hương thời gian, hôm nay đã qua một nửa, nếu bỏ lỡ cơ hội này, đừng nói đệ tử bên trong tính mạng khó bảo toàn, đệ tử còn lại cũng bị trễ nãi.

Nếu thay đổi người khác, hắn cũng không quá lo lắng, trực tiếp để cho Kim Phù hoặc Nguyên Sinh Liên đi vào làm thịt tiểu tử kia là được.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác tiểu tử kia cực kỳ khó giải quyết.

Hắn có thể giết chết nô tài kia, chắc hẳn thực lực không kém, hơn nữa đại kỳ trong tay hắn uy lực cường đại, ngay cả Kim Phù và Nguyên Sinh Liên liên thủ, cũng không có nắm chắc vững vàng thắng hắn, tử thương một cái, mình sẽ lỗ lớn.

Dù sao đám đệ tử này đều là mình tỉ mỉ chọn lựa ra, Kim Đan Chân Nhân không cách nào tiến vào Huyền Vực, chỉ có thể dựa vào đám đệ tử này đi vào giúp mình cướp lấy cơ duyên, nói cách khác, những người này đều tương đương với tay chân của mình, đứt rời cái nào cũng sẽ đau lòng.

- Kim Quang lão quái, thời gian không nhiều lắm, kéo dài nữa, đám đệ tử của ngươi sẽ giữ không được mạng!

Phương Hành lạnh lùng nhắc nhở, nhìn về phía mặt trời mới mọc.

- Tốt, lão phu cũng không cân nhắc, nhượng ra trận mạch thì đã làm sao?

Kim Quang lão quái hạ quyết định, lạnh lùng nói:

- Cùng tiểu tử ngươi kết thù, cũng không phải lão phu mong muốn, hiện tại lão phu cho ngươi mặt mũi, nhường lại trận mạch, coi như là đền bù tổn thất, hóa giải thù hận của ngươi và hậu bối ta được không? Bất quá ngươi phải lập lời thề, đợi cho mọi người đều tiến vào Huyền Vực, ngươi không thể khó xử đệ tử của ta...

Phương Hành cười ha ha nói:

- Dễ nói dễ nói, cam đoan không làm khó dễ!

Kim Phù lo lắng nói:

- Lão tổ, ngài là nhân vật bậc nào, há có thể nói chuyện điều kiện với tiểu tử này?

Ba...

Kim Phù còn chưa nói xong, Kim Quang Lão Tổ đã xoay người lại, tát nàng một cái, lạnh giọng nói:

- Nếu như không phải ngươi có mắt không tròng, trêu chọc tiểu tử khó chơi bực này, lão phu sẽ mất mặt như vậy sao?

Dù một chưởng này không vận dụng pháp lực, nhưng đánh rất nặng, Kim Phù bị đánh mông, ngơ ngác nhìn Kim Quang Lão Tổ.

Nguyên Sinh Liên vội vàng chạy tới, giữ chặt tay của nàng, ý bảo nàng không nên trêu chọc Kim Quang lão quái.

- Tốt rồi, bọn phế vật các ngươi, có người thay các ngươi chiếm trận mạch, đều vào đi...

Kim Quang Lão Tổ lạnh lùng nhìn Phương Hành, bỗng nhiên nhìn về phía núi rừng quát to một tiếng, sóng âm cuồn cuộn, truyền ra không biết bao nhiêu dặm.

Chúng tu sĩ đều đại hỉ, thật có thể nói là tuyệt xử phùng sinh. Trong lúc nhất thời lộn xộn lung tung, không biết bao nhiêu người từ trong núi rừng vọt ra, vội vã vọt tới cầu đá, lúc tiếp cận nơi này, đại bộ phận đều ngừng lại, khiếp đảm nhìn Kim Quang Lão Tổ, thấy có người can đảm thông qua được cầu đá, mà Kim Quang Lão Tổ cũng không dị động, mọi người mới theo đi lên.

- Đa tạ vị đạo huynh này...

- Đại ân của đạo huynh, suốt đời khó quên...

- Không biết tục danh của đạo huynh, ân này tại hạ tất báo...

Trong lúc nhất thời, chúng tu sĩ nhao nhao thông qua cầu đá, nhìn Phương Hành chắp tay đa tạ.

Phương Hành cười ha ha nói:

- Tạ ơn có ý tứ gì, cầm thứ đáng giá ra mới là đứng đắn!

Chúng tu sĩ nhất thời ngạc nhiên, không người mở miệng.

- Sinh Liên, nếu lão phu cho ngươi Kim Ly Bát Trận Bàn, có mấy phần nắm chắc chém giết tiểu tử kia?

Thời điểm các tu sĩ nhao nhao tiến vào Huyền Vực, Kim Quang Lão Tổ thấp giọng hỏi Nguyên Sinh Liên.

Nguyên Sinh Liên khẽ giật mình, sau đó đại hỉ nói:

- Lão tổ minh giám, thực lực của tiểu tử kia ta xem cũng bình thường, chỉ là Trúc Cơ cảnh tầng hai, vãn bối còn không để vào mắt, chỉ là lá cờ kia quả thực nguy hiểm, chắc hẳn Hồng thúc cũng là bị nó hại, không phải vãn bối khoe khoang, nếu lão tổ ban thưởng kiện Huyền khí kia, bằng thực lực của ta, trảm tiểu tử này bất quá là trở bàn tay!

- Ân...

Kim Quang Lão Tổ âm thầm gật đầu, từ trong tay áo lấy ra một kim bàn, âm thầm đưa cho Nguyên Sinh Liên.

Kim Phù hơi lo lắng, nàng biết Kim Ly Bát Trận Bàn chính là Pháp khí thành danh của Kim Quang Lão Tổ, uy lực cường đại, vốn tưởng tương lai sẽ là vật của mình, không nghĩ tới hôm nay lão tổ lại ban Huyền khí kia cho Nguyên Sinh Liên, chắc hẳn lão tổ cho rằng dù mình cầm Huyền khí kia, cũng không nhất định là đối thủ, nhất thời khó thở.

Chỉ có điều vừa rồi nàng đã ăn một tát, nên không dám nói lung tung, trong nội tâm cực kỳ lo lắng.

Thấy Nguyên Sinh Liên hưng phấn nhận lấy kim bàn, nàng tức đến dậm chân, trong lúc vô tình quay đầu, chợt phát hiện một bóng lưng có chút quen mắt, trong nội tâm đột nhiên mừng rỡ, vội quát lên:

- Lão tổ, bắt giữ nha đầu kia...

Kim Quang Lão Tổ nao nao, nhìn về phía Kim Phù.

Kim Phù vội vàng hét lớn:

- Nàng và tiểu tử kia là một nhóm...

Ánh mắt của Kim Quang Lão Tổ lạnh lẽo, mắt lộ ra hàn quang nhìn sang.

Phương Hành cũng nghe được Kim Phù kêu to, trong nội tâm lộp bộp một tiếng, vội vàng đứng lên, nhìn về phía Hắc Phong đạo nhân cách cầu đá chỉ có mấy trượng nói:

- Mau đưa nha đầu kia vào...

Lúc này Sở Từ đã đơn giản cải trang cách ăn mặc, bỏ trang sức, là không muốn bị Kim Phù nhận ra, tránh rắc rối bất ngờ, lại không nghĩ cẩn thận như thế, lại vẫn bị Kim Phù khám phá, bất quá lúc này vẫn có cơ hội, Hắc Phong lão tổ cách cầu đá rất gần, chỉ cần hắn nhẹ nhàng đẩy, dùng tu vi của hắn rất dễ dàng đưa Sở Từ đến cầu đá...

Nhưng lúc này, Kim Quang Lão Tổ lạnh giọng hét lớn:

- Lão đạo kia, ngươi muốn cùng lão phu là địch sao?

Bàn tay của Hắc Phong đạo nhân đã khoác lên vai Sở Từ, trong nội tâm run lên, không có lập tức phát lực, đồng thời tâm niệm xoay chuyển, vừa rồi ở trong núi rừng hù dọa đối phương, không thò đầu ra mặt, đối phương không làm khó dễ ta được, nhưng bây giờ đưa tiểu cô nương này vào, sẽ đắc tội Kim Quang lão quái, cũng không biết hai người Xích Mi có giúp ta ngăn địch hay không...

Lại đảo mắt nhìn xem, đệ tử Thái Huyền Môn của mình không sai biệt lắm đã tiến vào Huyền Vực, mục đích đã đạt tới, chuyện còn lại là sự tình của Kim Quang lão quái và tiểu tử kia, mình chen vào làm gì?

Tâm tư chuyển mấy vòng, vậy mà không có đưa Sở Từ qua.

Mà lúc này Sở Từ cũng ý thức được nguy hiểm, trong nội tâm giật mình, cất bước chạy tới cầu đá.

- Ha ha...

Kim Quang lão quái cảm thấy cực kỳ vui mừng, bàn tay tìm tòi, một đạo lực lượng vô hình dò xét tới, bắt Sở Từ đến trong tay.

- Kim Quang lão hỗn đản, ngươi dám thương nha đầu kia một sợi lông, ta sẽ giết đệ tử của ngươi...

Phương Hành giận tím mặt, trên Vạn Linh Kỳ khói đen cuồn cuộn, bao phủ tất cả mọi người đã tiến vào cầu đá, ngay cả đệ tử của Thái Huyền Môn cùng với Xích Mi, Lam Y nhất mạch cũng không có buông tha, làm ba lão quái kia sắc mặt đại biến.

- Ha ha, muốn giết ngươi cứ giết, đệ tử của lão phu có bốn mươi ba người, ngươi giết những người bên trong, bên ngoài còn có mười hai, nhưng nha đầu kia lại chỉ có một, không bằng chúng ta cùng nhìn xem, ai giết càng thống khoái?

Kim Quang Lão Tổ bắt được Sở Từ, thấy dáng vẻ lo lắng của Phương Hành, liền biết nha đầu kia quan hệ rất thân cận, cười ha hả.

Sở Từ bị Kim Quang Lão Tổ bắt giữ, không giãy giụa được, ánh mắt sợ hãi, khủng hoảng nhìn về phía Phương Hành.

- Ách...

Phương Hành ngẩn ngơ, đột nhiên thay đổi khuôn mặt tươi cười nói:

- Tội gì khổ như thế chứ, đều là nhân mạng, giết tới giết lui không có ý nghĩa! Kim Quang tiền bối, đừng trách vãn bối không có nói cho ngươi, nha đầu trong tay ngươi là tiểu công chúa của Sở Vương Đình, nàng có một lão tổ, tên là Sở Thái Thượng, kia cũng là hung nhân, nếu ngươi tổn thương nha đầu kia, lão hỗn đản kia tìm ngươi phiền phức sẽ rất nghiêm trọng!

Kim Quang Lão Tổ cười nói:

- Nếu ngươi muốn biên, thì biên cho giống một chút, tùy tiện lấy ra một nha đầu, liền nói là tiểu công chúa của Sở Vương Đình, như vậy cũng được sao?

Phương Hành khẩn trương nói:

- Nàng thật là tiểu công chúa của Sở Vương Đình...

Kim Quang Lão Tổ quát:

- Lão phu không tốn hơi thừa lời với ngươi, ta đếm ba tiếng, ngươi quỳ xuống cho ta, nếu không...

Sắc mặt Phương Hành đại biến.

- Một …

Kim Quang Lão Tổ mở miệng, sắc mặt lạnh lùng.

Bá...

Phương Hành trực tiếp quỳ xuống nói:

- Lãng phí thời gian làm gì chứ, không phải là quỳ sao, ngươi nói một tiếng chẳng phải xong!

Kim Quang Lão Tổ giật mình, hắn vốn muốn thông qua cái quỳ này, thăm dò thử xem nha đầu kia phải chăng thật trọng yếu như thế, cũng tiện kế hoạch bước tiếp theo, lại không nghĩ tới chỉ đếm một tiếng, tiểu tử kia đã dứt khoát quỳ xuống, xem bộ dáng không coi quỳ là chuyện quan trọng, cũng làm cho hắn có chút sờ không rõ kế hoạch phía sau nên thi triển như thế nào...

Mà Sở Từ thì hai mắt đẫm lệ, nàng đã từng thấy qua hoàng huynh của mình cùng một người đại chiến, đại chiến đến cuối cùng, cũng muốn đối phương quỳ xuống, nhận hắn làm chủ, kết quả đối phương dù chết cũng không chịu quỳ, bị hoàng huynh một chưởng đánh chết, có thể thấy được đối với tu sĩ mà nói, cái quỳ này là trọng yếu bực nào, thế nhưng Phương Tiểu Cửu vì mình, vậy mà không tiếc quỳ, phần quý trọng này...

Bất quá vô luận như thế nào nàng cũng không nghĩ ra, Phương Hành vẫn luôn không để ý mặt mũi như thế, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề, đừng nói quỳ, dập đầu cũng được, dù sao cũng không mất miếng thịt nào, sau khi làm thịt đối thủ, mình vẫn là đại gia!

Thời gian cấp bách, thời gian trận mạch khép kín rất nhanh liền tới, Kim Quang Lão Tổ cũng không rảnh suy nghĩ nhiều, lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn nha đầu kia sống, đơn giản, ngươi đã giết nô tài của Kim gia ta, vậy lão phu muốn ngươi tự nguyện đeo lên Tỏa Thần Hoàn, lập lời thề, lần này ở trong Huyền Vực, làm nô cho Kim gia ta, thay lão phu tranh đoạt cơ duyên, đợi cho sự tình Huyền Vực kết thúc, trả lại ngươi tự do, như thế nào?

- Tỏa Thần Hoàn?

Phương Hành khẽ giật mình, sau đó chém đinh chặt sắt nói:

- Tốt!

Chương 274: Tỏa Thần Hoàn

Tỏa Thần Hoàn là một loại Pháp khí giam cầm, một khi thi triển sẽ khóa lại Chân Linh, vĩnh viễn phong cấm thần hồn.

Trong các đại thế gia đều dùng thứ này đến trói buộc hạ nhân, đừng nói Trúc Cơ, thậm chí còn có thể phong cấm Kim Đan, Nguyên Anh, loại người này cực kỳ nguy hiểm, trời đất bao la lão tử lớn nhất, làm sao cam tâm làm nô? Vì phòng ngừa người như vậy tạo phản, liền có người phát minh loại Pháp khí này, chuyên khóa thần hồn của tu sĩ.

Lúc mang vòng này, cần lập lời thề, sau khi thề, thần hoàn sẽ tự lộ ra, khóa chặt thần hồn của tu sĩ, bức tu sĩ không thể trái lời thề.

Mà Kim Quang Lão Tổ cũng là thời gian cấp bách, không rảnh tốn hơi thừa lời với Phương Hành, liền trực tiếp đưa ra phương pháp này, nếu mình muốn lấy tính mạng của tiểu tử kia, hắn nhất định sẽ không chịu, ép hắn trọn đời làm nô, đoán chừng cũng sẽ không đáp ứng, chẳng bằng trước tiên lui một bước, để cho hắn ở trong Huyền Vực làm nô cho Kim gia, ngược lại là biện pháp ổn thỏa nhất.

Đương nhiên trọng yếu hơn là, bằng thực lực của tiểu tử này, xác thực có thể giúp đỡ không ít bề bộn.

Người như Kim Quang Lão Tổ, xem nặng nhất chính là thực lực, lợi ích.

Tiểu tử không biết từ đâu xuất hiện kia, tuy trêu đùa mình, nhưng bổn sự xác thực không nhỏ, nghĩ đến bất luận là huyền tôn nữ của mình hay Nguyên Sinh Liên, đều không có gan dạ sáng suốt như vậy, nếu có thể thu cho mình dùng, ngược lại là một chuyện tốt!

Mà như Kim Quang Lão Tổ sở liệu, Phương Hành quả nhiên sảng khoái đáp ứng.

- Đi, thi triển Tỏa Thần Hoàn!

Kim Quang Lão Tổ quát một tiếng, khóe miệng bay lên vẻ đắc ý.

- Vâng, lão tổ!

Kim Phù đáp ứng, muốn xông đi vào.

Nhưng Kim Quang Lão Tổ ngăn cản nàng nói:

- Ngươi chờ một chút, để cho Sinh Liên đi!

Nguyên Sinh Liên ngầm thở dài nói:

- Vâng, lão tổ!

Kim Quang Lão Tổ đánh vào Tỏa Thần Hoàn một đạo thần niệm, còn đưa điều kiện của mình vào, sau đó đưa cho Nguyên Sinh Liên, Nguyên Sinh Liên nhận lấy Tỏa Thần Hoàn, bước đi vào cầu đá.

Hắn biết rõ, Kim Quang Lão Tổ là lo lắng huyền tôn nữ của hắn bị Phương Hành giữ lại, mới sai mình đi mạo hiểm. Dù sao so sánh với nhau, mình chỉ là người ngoài, không trọng yếu bằng huyền tôn nữ của hắn.

Lúc này thời gian cấp bách, cách trận mạch đóng lại chỉ sợ tầm mười phút, hắn cũng không dài dòng, trực tiếp đi tới trước mặt Phương Hành, lấy ra thiết hoàn nói:

- Thề đi!

Thần sắc của Phương Hành căng thẳng, trầm giọng nói:

- Lúc này ở trong Huyền Vực, ta thề hiệu lực cho Kim gia...

Rất nhanh, theo lời thề hoàn thành, trên thiết hoàn có ánh sáng nhạt sáng lên, lóe ra vô số phù văn, sau đó tự động bay lên, cài ở trên trán Phương Hành, chăm chú siết chặt, thấy hắn không có động tác khác, Nguyên Sinh Liên nhẹ nhàng thở ra, Kim Quang Lão Tổ cũng lộ ra cười lạnh, đệ tử của Kim Quang nhất mạch vui vẻ, chỉ có Sở Từ là nước mắt đầy mặt.

Ba người Xích Mi thì sắc mặt khó coi, bọn hắn lại bắt đầu lo lắng cho đệ tử của mình, cũng không biết Kim Quang lão quái hung tàn thô bạo kia, ở sau khi khống chế cục diện lần nữa, có thể đại khai sát giới với đệ tử của mình hay không... Chỉ tiếc hiện tại lo lắng những thứ này cũng vô dụng, một khi tiến vào Huyền Vực, là vào không thể ra, muốn ra phải tìm lối khác mới được.

- Mang nàng đi vào, trận mạch sắp đóng rồi!

Kim Quang Lão Tổ lạnh giọng quát, đưa Sở Từ cho Kim Phù.

Thi triển loại chú pháp này, mình cũng phải thực hiện lời hứa, nếu không người bị khống chế sẽ tự động giải trừ khế ước.

Kim Phù nắm lấy Sở Từ, dẫn nàng cùng đệ tử Kim Quang nhất mạch còn lại vọt tới cầu đá, lúc này trận mạch đã sắp đóng, các nàng cũng không dám chậm trễ, mà một bên khác của cầu đá, Phương Hành thì lập tức chạy ra đón chào, hắn mặt không biểu tình, trong nội tâm cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, duỗi ra hai tay, muốn nhận lấy Sở Từ...

- Ngươi làm hại ta bị lão tổ đánh chửi, còn muốn mạng của nha đầu kia?

Lúc cách Phương Hành chỉ có mười trượng, bỗng nhiên Kim Phù cười cười, trên mặt hiện ra lệ sắc.

Phương Hành kinh hãi, đồng tử nhíu lại.

Mà Nguyên Sinh Liên cũng đoán được ý nghĩ của Kim Phù, kinh hãi kêu lên:

- Phù sư muội, không thể...

Còn chưa nói xong, Kim Phù đột nhiên giơ tay lên, trùng điệp vỗ vào lưng Sở Từ, thân thể nàng như diều đứt dây bay về phía Phương Hành, Phương Hành tái mặt, quát to một tiếng xông tới tiếp nàng, cúi đầu nhìn xem, Sở Từ phun ra máu tươi, ánh mắt đã dần mất sắc thái...

Sở Từ chỉ là Linh Động cảnh, làm sao gánh được một chưởng của Trúc Cơ cảnh?

Nếu như ở bình thường, nàng có Bính Thiên La Ngọc Tán phòng thân, hết lần này tới lần khác bởi vì lo lắng Phương Hành mà cho hắn.

Một chưởng này, Sở Từ ăn trọn vẹn, phía sau lưng đã xuất hiện một lõm sâu.

- Phù muội, ngươi...

Nguyên Sinh Liên lướt tới, thấy sự tình đã không thể vãn hồi, mày nhíu chặc.

- Hừ, đáp ứng hắn mang nha đầu kia đến, nhưng không có đáp ứng không giết nàng, dù sao hắn đã đeo Tỏa Thần Hoàn, còn có thể tạo phản sao?

Kim Phù nhìn Nguyên Sinh Liên, bất mãn nói:

- Ngược lại là ngươi, có phải đau lòng hay không?

Nguyên Sinh Liên nhất thời không nói gì, thầm thở dài một tiếng, không mở miệng nữa.

Kim Quang lão quái thấy được một màn này, cũng khẽ nhíu mày.

Hắn vốn còn nghĩ, nếu Phương Hành thật có thể ở trong Huyền Vực lập đại công cho Kim gia, như vậy thu hắn làm đồ đệ, để hắn cả đời hiệu lực cho mình cũng tốt, chỉ là thấy một màn trước mắt, trong lòng của hắn lại hít một hơi, giết nha đầu kia, Kim gia và tiểu tử kia đã không chết không ngớt, xem ra đợi sự tình Huyền Vực kết thúc, chỉ có thể một chưởng đánh chết tiểu tử này...

- Nha đầu, ngươi không sao chứ? Ngươi sẽ không chết chứ?

Thanh âm của Phương Hành phát run, nhìn khuôn mặt Sở Từ tái nhợt, vậy mà chân tay có chút luống cuống.

Môi miệng Sở Từ đỏ thẫm, ánh mắt đã tan rã, nhẹ nhàng giơ tay lên, vô lực khoác lên tay Phương Hành, thanh âm hết sức yếu ớt, Phương Hành tiến đến bên miệng nàng, mới nghe được nàng nói gì:

- Tiểu Cửu, ngươi vẫn mang ta vào được...

- Không? Bổn sự của ta rất lớn, ta còn muốn mang ngươi đi giết ca ca của ngươi, ngươi đừng chết...

Phương Hành run rẩy, trái tim như bị người đâm một dao.

- Đừng giết ca ca ta, ngươi... ngươi cũng không phải đối thủ của hắn...

Thanh âm của Sở Từ yếu ớt, lại nói:

- Còn nữa... sau này ngươi đừng quỳ cầu người khác, ta nhìn lòng rất khó chịu...

Một cảm giác phẫn nộ khó tả từ trong đáy lòng Phương Hành dâng lên, con mắt hóa thành màu đỏ như máu, vốn hắn tiện tay bắt cóc công chúa này, cũng không coi là chuyện quan trọng, bất quá ở chung vài ngày, thấy cũng không ghét nha đầu kia, tự nhiên sinh ra chút cảm tình, nhưng tới lúc này, nghe nàng nói, trái tim không khỏi hung hăng co lại...

- Con mẹ nó, ngươi tưởng ta thích quỳ sao, còn không phải vì ngươi, ngươi đừng chết, ngươi nợ ta còn chưa trả đâu...

Phương Hành khẩn trương, vừa tức vừa vội, tuỳ tiện lấy ra mấy hạt đan dược chữa thương, nhét vào trong miệng của nàng, nhưng trơ mắt nhìn sắc mặt Sở Từ càng tái nhợt, khí tức cũng càng ngày càng yếu.

- Tiểu tử, Huyết Liên Tử...

Lúc này một đạo khói đen bay tới, quấn ở bên người Phương Hành, trầm giọng nhắc nhở.

- Đúng... Đúng đúng đúng...

Phương Hành tỉnh ngộ, luống cuống tay chân lấy ra một viên Huyết Liên Tử, nhét vào trong miệng nàng.

Huyết Liên Tử này, là bảo bối hắn bình thường sẽ không vận dụng, ẩn tàng rất sâu, lúc này vì quá lo lắng, lại nhất thời không nghĩ tới.

Huyết Liên Tử tiến vào trong miệng Sở Từ, nàng đã không cách nào nuốt được, Phương Hành khẩn trương, tiến đến bên miệng nàng, thổi một hơi vào.

Chỉ nháy mắt, hình như có huyết quang lờ mờ bao phủ quanh người Sở Từ, sắc mặt tái nhợt lại có chuyển biến tốt đẹp.

Huyết Liên Tử là thánh dược chữa thương, chắc hẳn có thể kéo lại tính mạng của nàng, chỉ là thánh dược chữa thương bực này, không thể chỉ ăn vào là xong, còn cần vận công hóa giải, tán nhập trong kinh mạch mới được, ngoài ra trên người nàng gãy xương cũng cần nối lại, nhưng lúc này thần thức của Sở Từ đã tan rã, căn bản không thể vận công, nối lại xương gãy, rất cần mình tương trợ.

- Ồ? Tiểu tử, đó là đan dược gì? Cầm đến cho ta xem!

Ngay lúc này, một thanh âm kinh nghi vang lên, Kim Phù tay cầm trường kiếm, chỉ ở sau lưng Phương Hành.

Nàng nhạy cảm nhận ra Phương Hành đút cho Sở Từ ăn Huyết Liên Tử kia thần dị, nên nổi lòng tham.

- Ngươi muốn Huyết Liên Tử, có mạng dùng sao?

Phương Hành thấy tình huống của Sở Từ chuyển biến tốt đẹp, không khỏi hơi yên tâm, sau đó đứng dậy, bụng đầy lửa giận và sát khí lành lạnh, nhìn thoáng qua Kim Quang Lão

Tổ, không có mở miệng nói chuyện, mà cắm Vạn Linh Kỳ ở bên người Sở Từ, âm thầm dặn dò Đại Bằng Tà Vương:

- Thay ta bảo vệ nha đầu này, lại kiểm tra thử xem thương thế trên người nàng...

Sau đó hắn đứng lên, làm như không thấy kiếm trên tay Kim Phù, biểu lộ cực kỳ quái dị.

- Ngươi có biết nha đầu kia là con tin của tiểu gia không?

Phương Hành bỗng nhiên mở miệng, không đầu không đuôi nói một câu, lại làm cho Kim Phù khẽ giật mình.

- Ngươi có biết, nàng là con tin của ta, muốn giết cũng là tiểu gia giết, người khác không thể đụng vào hay không?

Trong ánh mắt Phương Hành như đốt đống lửa, bắt đầu bùng nổ:

- Ngươi có biết, ta nói qua với nha đầu kia, chỉ cần nàng đi theo ta, ta sẽ mang nàng an toàn tiến vào Huyền Vực, ngươi lại đả thương nàng, là muốn ta nói không giữ lời sao?

Sát khí đáng sợ trên người Phương Hành khiến cho Kim Phù cảm thấy sợ, nhịn không được lui về phía sau một bước, Nguyên Sinh Liên cũng sinh lòng cảnh giác, ẩn ẩn cảm thấy trên người Phương Hành truyền đến khí tức khủng bố, vội vàng bước lên một bước, chắn ở trước người Kim Phù.

- Hừ hừ, tiểu tử, Tỏa Thần Hoàn ở trên đầu ngươi, ngươi còn muốn tạo phản sao?

Kim Phù lui về phía sau môt bước, rất nhanh phản ứng qua, nhìn Phương Hành quát.

Theo nàng, Phương Hành đeo Tỏa Thần Hoàn, còn có thể tạo phản được sao?

- Tỏa Thần Hoàn?

Phương Hành cười lạnh.

Chương 275: Diệt bốn mạch của các ngươi

- Ha ha, chỉ bằng cái thiết hoàn này, đã muốn khóa ta lại?

Trong tiếng cười lạnh, linh lực trên người Phương Hành vận chuyển, trong lúc nhất thời giống như vòi rồng bão táp, Huyền Thiết Hoàn trên trán hắn, phù văn từng bước từng bước hiển hóa ra, như ra sức giam cầm hắn. Nhưng trên mặt Phương Hành vậy mà không có chút thống khổ, chỉ có sát khí theo linh lực vận chuyển càng ngày càng đầm, mang theo vẻ điên cuồng trùng kích về phía Huyền Thiết

Hoàn...

- Hắn đang làm gì?

Có đệ tử Kim Quang nhất mạch nghẹn ngào kêu lên.

- Chẳng lẽ hắn muốn đánh vỡ Tỏa Thần Hoàn giam cầm?

Nguyên Sinh Liên cả kinh, trong nội tâm có chút cảm giác không ổn, cất bước tiến lên, muốn thi triển pháp thuật.

- Điều đó không có khả năng, Tỏa Thần Hoàn làm sao có thể bị đánh phá, hắn là muốn chết...

Kim Phù cũng kêu lên.

Nhưng lúc này, Phương Hành đột nhiên mở hai mắt ra, đáy mắt kim quang lấp lóe, linh lực bàng bạc gào thét xông lên.

- Mở!

Hắn hét to một tiếng, hai nắm đấm oanh một tiếng.

Ba… Tỏa Thần Hoàn nứt vỡ, mảnh vỡ văng khắp nơi!

Trong chốc lát, mọi người sợ hãi, ngay cả Nguyên Sinh Liên chuẩn bị ra tay cũng sững người...

Tỏa Thần Hoàn bị đánh vỡ?

Đây là Pháp khí ngay cả Kim Đan cũng có thể khóa lại, lại bị một Trúc Cơ phá vỡ?

Cần phải biết, Tỏa Thần Hoàn giam cầm Chân Linh, cưỡng ép đánh vỡ, chỉ sẽ làm hại Chân Linh của mình nứt vỡ tử vong!

Tiểu tử kia chẳng qua là Trúc Cơ cảnh tầng hai, vậy mà cưỡng ép phá vỡ Tỏa Thần Hoàn?

- Tiểu tử... Ngươi là làm sao giãy giụa ra được Tỏa Thần Hoàn?

Dù lúc này tình huống nguy cấp, nhưng Kim Quang Lão Tổ vẫn hỏi.

Bởi vì dù hắn là Kim Đan cảnh, cũng không nghĩ ra điểm này.

Tỏa Thần Hoàn không có khả năng bị đánh phá, trừ khi lúc Nguyên Sinh Liên đeo Tỏa Thần Hoàn cho Phương Hành động tay động chân.

Bởi vậy lúc này Kim Quang Lão Tổ hơi hoài nghi Nguyên Sinh Liên.

- Giãy giụa? Ha ha, ta căn bản không có bị nó khóa, nói gì tới giãy giụa?

Phương Hành cười lạnh, rất hung hăng ngang ngược, đáy mắt sát ý di động.

Vô luận là Kim Quang Lão Tổ hay Nguyên Sinh Liên tự tay đeo Tỏa Thần Hoàn cho Phương Hành, cũng không thể tưởng được, Tỏa Thần Hoàn có thể khóa lại Kim Đan, nhưng hết lần này tới lần khác khóa không được Phương Hành.

Bởi vì Tỏa Thần Hoàn là dùng giam cầm Chân Linh làm căn cơ, tác dụng và nguyên lý của nó đều ở chỗ này.

Nhưng Phương Hành lại tu luyện ra phương pháp ngoài ma trong thánh ngay cả Vạn La lão quái cũng chưa từng gặp qua, Chân Linh của hắn sống nhờ Sát Linh, cũng chẳng khác nào bên ngoài Chân Linh còn có một tầng xác ma, xác ma ngồi xếp bằng ở trong Đạo Tháp, ôn dưỡng Chân Linh.

Sau khi đeo lên Tỏa Thần Hoàn, liền trực tiếp khóa lại Chân Linh ở trong Đạo Tháp.

Thay đổi người khác, tự nhiên là sẽ bị giam cầm, không cách nào phản kháng.

Nhưng đối với hắn, Tỏa Thần Hoàn khóa lại chỉ là xác ma bên ngoài Chân Linh mà thôi.

Cũng bởi vậy, ngoài lực lượng bị Tỏa Thần Hoàn khóa lại, hắn còn có một đạo lực lượng không bị trói buộc, cũng là lực lượng Chân Linh chính thức, dựa vào đạo lực lượng này, hoàn toàn có thể đánh vỡ Tỏa Thần Hoàn, có thể nói không phí bao nhiêu sức lực.

Đạo lý trong này, Phương Hành tự nhiên lười giải thích, ánh mắt quét qua đệ tử bốn mạch ở chung quanh cầu đá, cuối cùng nhìn về phía bốn vị Kim Đan cảnh:

- Kim Quang hỗn đản, nếu như ngươi nói lời giữ lời, ta vốn muốn tha cho huyền tôn của ngươi một mạng, nhưng đáng tiếc, ta khó được thật lòng một lần, ngươi lại chơi xảo trá với ta, vậy thì không cần nương tay nữa...

Hắn cho rằng là Kim Quang Lão Tổ ra lệnh Kim Phù giết Sở Từ, nên tất cả hận ý đều rơi xuống trên người Kim Quang Lão Tổ.

- Còn ba lão hỗn đản các ngươi nữa, ta liều chết liều sống, giúp đệ tử của các ngươi tiến vào Huyền Vực, kết quả các ngươi ngay cả một nha hoàn của ta cũng không muốn bảo vệ, tùy ý nàng bị lão hỗn đản Kim Quang cho cướp...

Nói đến chỗ này, hắn ngừng lại một chút, sát khí quanh người dần dần ngưng lại, quát chói tai:

- Các ngươi tổn thương nha hoàn của ta, hôm nay ta liền đoạn truyền thừa của các ngươi!

Ăn nói mạnh mẽ, chém đinh chặt sắt.

Sát ý của Phương Hành nổi lên bốn phía, đậm đặc trước đó chưa từng có.

Theo linh lực trên người điên cuồng dâng lên, lúc này không hề che lấp, vậy mà ở xung quanh bao phủ một tầng sát khí, giống như áo choàng màu đen, kéo ra chiều dài hơn mười trượng, loại sát khí này, vượt xa tà khí của những Âm Thị kia, nồng đậm hung tàn, đừng nói đệ tử bốn mạch, ngay cả bốn vị Kim Đan cũng cảm thấy trái tim băng giá...

- Giả thần giả quỷ, bổn tiểu thư đưa ngươi đi gặp xú nha đầu kia...

Trong nội tâm Kim Phù cả kinh, nhưng dù sao cũng là thiên kiêu, lúc này không hề bối rối, lệ quát một tiếng, trường kiếm đâm về phía Phương Hành, trong chốc lát, trường kiếm huyễn hóa ra vô số bóng kiếm lạnh thấu xương, bao phủ phương viên mười trượng, bóng kiếm tổ hợp, lại huyễn hóa thành một Ác Long, mở ra cái miệng khổng lồ, nuốt về phía Phương Hành.

Kiếm ảnh hóa hình, đương nhiên là tu luyện huyền quyết tới đại thành!

Chỉ dựa vào một kiếm này, đã có thể xứng với hai chữ thiên kiêu.

Nhưng đối mặt bóng kiếm biến hoá ra Ác

Long, Phương Hành nhìn cũng không nhìn, năm ngón tay hư trương, cứng rắn đè xuống.

Oanh...

Bàn tay lôi cuốn ra sát khí, phóng thích lực trường vô hình, chống đỡ Kiếm Long ở trên không trung, tiến lên không được nửa bước.

Nhưng cũng chỉ giằng co nửa hơi, Kiếm Long đột nhiên nứt vỡ, hóa thành ngân quang điểm điểm, tán lạc ở trong không khí...

- Phù sư muội cẩn thận...

Giờ khắc này, Nguyên Sinh Liên cảm thấy hãi hùng khiếp vỉa, hét lớn một tiếng, thi triển thần thông, nhanh lao về phía Phương Hành.

Ở trong nội tâm Nguyên Sinh Liên, một mực không để Phương Hành vào mắt, cho dù gút mắc giữa hai người càng ngày càng sâu, cũng chỉ là bởi vì Sở Từ xinh đẹp mà thôi, lại hồn nhiên không chú ý tới Phương Hành.

Dù sao ở trong ánh mắt thiên kiêu Tây Mạc như hắn, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ của Phương Hành cũng không cao, lại không có phong phạm của thiên kiêu chút nào... Loại phong phạm này rất khó tả, nói dễ hiểu một chút, là loại uy thế không cần ra tay, cũng có thể làm cho đối thủ nhận thua, dù thiên kiêu chỉ có một người, dù ăn mặc quần áo bình thường, cũng có thể để cho người nhìn ra bất đồng...

Nhưng Phương Hành thật không có, người trời sinh không có sĩ diện là rất khó dưỡng ra loại phong phạm kia.

Cũng bởi vậy, cho dù Phương Hành bắt giữ Hồng thúc, thậm chí ở dưới mí mắt của Kim Quang Lão Tổ trốn vào cầu đá, Nguyên Sinh Liên cũng không để Phương Hành vào mắt, chỉ cảm thấy thiếu niên này nhanh trí và lá gan không nhỏ mà thôi, đối với thực lực của hắn, Nguyên Sinh Liên nhìn không tốt, cho rằng hắn chỉ có được đại kỳ uy lực cường đại, thuộc về ngoại lực.

Đối với mình đã có được Kim Ly Bát Trận Bàn mà nói, muốn bắt lấy hắn, thật không phải việc khó gì!

Nhưng cảm giác ưu việt trên thực lực kia, lại trong nháy mắt này biến mất vô tung vô ảnh.

Hắn bỗng nhiên cảm giác được, trên người thiếu niên bởi vì nha đầu kia bị thương mà tức giận, bỗng nhiên phóng ra hung uy mà ngay cả hắn cũng cảm giác hãi hùng khiếp vía, loại hung uy này, mặc dù là ở trên người hắn, cũng không có cảm nhận được qua...

Người này tất nhiên là một Chiến tu!

Hơn nữa là một Chiến tu được đại tông môn hao tốn vô số tài nguyên đúc luyện ra!

Hắn quát lớn vọt lên, chưởng biến ảo thành một đóa Hồng Liên, phía trên thiêu đốt hỏa diễm màu vàng, trong nháy mắt hiển hóa ra, hỏa diễm liền hóa thành vô số lưỡi đao sắc bén, dùng Hồng Liên làm trung tâm, hưu hưu hưu… thanh âm tan vỡ truyền đến, lộn xộn đâm tới Phương Hành, đồng thời kéo Kim Phù ra sau lưng mình, tránh cho Phương Hành phản kích.

Bá...

Lưỡi đao màu vàng tan vỡ, Phương Hành đứng tại nguyên chỗ không ngờ đã mất đi bóng dáng.

Đáy lòng Nguyên Sinh Liên phát lạnh, Hồng Liên bay đến đỉnh đầu, hạ xuống đạo đạo hồng quang, bao phủ hắn và Kim Phù lại.

Nhưng xu thế phòng ngự của hắn không có hiệu quả, bởi vì Phương Hành không có công kích bọn hắn, mà lách mình lướt đến trước người đám đệ tử của Kim Quang nhất mạch, bàn tay lôi cuốn sát khí kinh khủng, huy chưởng đập xuống.

Linh lực kích động, hai đệ tử tu vi Linh Động đỉnh phong căn bản không hề có lực hoàn thủ, đầu như hai cái dưa hấu nổ tung, sau đó thân hình Phương Hành lại lóe lên, xuyên qua đám đệ tử Kim Quang nhất mạch, Kim Sí hiển hóa, quanh người hiện ra vô số vũ kiếm, ba đệ tử Kim Quang nhất mạch bị cắt nát thân thể.

Lúc này Phương Hành không có trực tiếp động thủ với Kim Phù và Nguyên Sinh Liên, mà chọn yếu ra tay trước.

Trước nhược sau cường, miễn cho thời điểm đang đấu pháp với cường giả, không rảnh phân thân, để đám người kia chạy thoát.

Nói diệt bốn mạch, liền diệt bốn mạch, một cái cũng sẽ không bỏ qua!

Chương 276: Đại khai sát giới

- Tiểu tạp chủng, dám giết đệ tử của lão phu, ngươi là tìm cái chết, tội ngươi đáng chết vạn lần!

Một chỗ khác, nhìn Phương Hành đại khai sát giới, Kim Quang Lão Tổ đã tức đến phát điên, tuy hắn tung hoành Tây Mạc, chính là nhân vật đỉnh phong của Tây Mạc, đệ tử dòng chính và bàng chi cộng lại ít nhất cũng hơn ba ngàn, nhưng thiên tư nổi bật, có tư cách được hắn gọi đến Sở Vực, tiến vào Huyền Vực lại không đến 50 người, mỗi người đều tương đương với tay chân, thay hắn lấy ra cơ duyên trong Huyền Vực, nhưng hôm nay mới vừa tiến vào Huyền Vực, đã bị người chém dưa thái rau giết chết, hắn làm sao có thể không giận?

Chỉ là lại phẫn nộ, hắn cũng hết cách rồi, chỉ có thể đứng ở bên kia cầu đá chửi bóng chửi gió.

Một cây cầu đá liên thông hai bờ sông nhỏ, cũng ngăn cách Huyền Vực và thế giới bên ngoài, tu vi và thọ nguyên của hắn căn bản không cách nào tiến vào, chỉ có thể trơ mắt nhìn một màn kia phát sinh, có thể nói, sau khi Phương Hành xông qua cầu đá, sự tình phát triển đã vượt ra khỏi hắn khống chế, mà sau khi huyền tôn nữ của hắn đả thương Sở Từ, sự tình càng không khống chế được.

Loại biến hóa này, thậm chí để cho hắn hận không thể một chưởng chụp chết huyền tôn nữ kia, chỉ là hắn cũng minh bạch, chuyện tới bây giờ, mình răn dạy Kim Phù như thế nào cũng vu sự vô bổ, chỉ có thể không ngừng gầm thét, phát tiết lửa giận trong lòng.

- Nguyên Sinh Liên, Kim Phù, các ngươi còn chờ cái gì, giết hắn đi, nhanh giết tiểu tạp chủng kia, giết hắn cho ta...

Nội tâm Kim Quang Lão Tổ có chút khủng hoảng, dùng tu vi và kiến thức của hắn, tự nhiên nhìn ra dụng ý của Phương Hành, là muốn trước giết sạch đệ tử Linh Động cảnh, hắn thật có chút bận tâm, sợ tiểu tử âm hiểm kia sẽ giết sạch đệ tử Linh Động cảnh của mình... dù không giết sạch, chết hơn hai mươi người, hắn cũng chịu không nỗi tổn thất này!

Dù sao trong Huyền Vực, có một ít cơ duyên chỉ có đệ tử Linh Động cảnh mới có thể lấy, Trúc Cơ cảnh là không cách nào nhúng chàm.

Cho nên trong hàng đệ tử hắn đưa vào, quý giá nhất không phải Nguyên Sinh Liên và Kim Phù!

- Nguyên công tử nhanh tế Pháp khí, đánh chết tiểu tử kia đi...

- Tiểu tử này hung tàn như thế, kính xin tiểu thư Kim gia nhanh chóng ra tay, tru sát cẩu tặc này...

Không chỉ Kim Quang Lão Tổ, ngay cả Hắc Phong, Xích Mi, Lam Y cũng kinh hoàng kêu lớn.

Bọn hắn đã nhìn ra, tiểu tử kia rất thống hận ba người mình không bảo vệ Sở Từ, thậm chí tương đương với tùy ý để Sở Từ bị Kim Quang Lão Tổ bắt. Cho nên lúc này căn bản không phân tốt xấu, đối với đệ tử ba mạch khác cũng đại khai sát giới, cho nên trong lúc nhất thời quên ân oán với Kim Quang nhất mạch, không ngừng cầu khẩn Nguyên Sinh Liên và Kim Phù xuất thủ.

- Phù sư muội, chúng ta đồng loạt ra tay, chém giết kẻ này, nhớ rõ, ngàn vạn lần phải cẩn thận!

Nguyên Sinh Liên cũng không dám lãnh đạm, trầm giọng quát chói tai.

Không ngờ một khi tiểu tử kia hung lên lại đáng sợ như vậy, giết người như ngóe, chỉ nháy mắt đã có mười mấy đệ tử Kim Quang nhất mạch và bảy tám đệ tử ba mạch khác bỏ mạng ở trong tay hắn, quả thực chính là cối xay thịt, những người kia đều là dùng vô số tài nguyên tinh lực dạy dỗ ra, cứ như vậy bị giết chết hết?

- Tiểu tạp chủng, coi chúng ta là cải trắng sao?

Ở trong chúng đệ tử cũng có một ít cao thủ Trúc Cơ cảnh vọt lên, ngăn cản Phương Hành giết chóc.

Trong đệ tử bốn mạch, tu sĩ Trúc Cơ cảnh ít nhất cũng có bảy tám tên, lẫn lộn ở trong hàng đệ tử, thực lực rất bất phàm.

- Hưu...

Ở trong các đệ tử Kim Quang nhất mạch, hai người vọt lên, một cái dùng thương, một cái dùng thuẫn, linh lực hùng hồn, trên thương quấn quanh lôi quang giống như du xà, trên thuẫn thì tản ra đạo đạo du hồn, tất cả đều là Trúc Cơ cảnh. Hơn nữa vừa nhìn liền biết là Chiến tu, hai người này lao tới chỗ Phương Hành, đại thuẫn ngăn đón, cản lại đường đi của Phương Hành, thương ra như rồng, thẳng giết hạ bàn.

Hai người này đúng là hai gã Trúc Cơ cảnh của Kim Quang nhất mạch trừ Nguyên Sinh Liên và Kim Phù.

Trúc Cơ cảnh có thể tiến vào Huyền Vực, không có một cái nào là thế hệ đơn giản.

Bởi vì Huyền Vực có quy tắc của Huyền Vực, đối với cốt linh có hạn chế nghiêm khắc, bình thường Linh Động cảnh không được vượt qua hai mươi lăm tuổi, Trúc Cơ cảnh không cao hơn bốn mươi tuổi mới có thể vào, mà có thể đạt tới yêu cầu này, không có chỗ nào mà không phải là nhân vật thiên kiêu, hai Trúc Cơ cảnh kia cũng là người nổi bật trong hàng đệ tử của Kim Quang Lão Tổ.

Lúc này hai người kia kiềm nén không được, liên hợp lại ra tay với Phương Hành.

- Các ngươi vốn là cải trắng...

Phương Hành quát lạnh, tay trái hư trương, vậy mà lấy tay nắm trường thương, trên thương lượn lờ lôi quang bị sát khí đánh tan, vậy mà không làm gì được hắn, sau đó tay phải siết lại, quát lên một tiếng đập vào trên thân thương, Cờ-rắckkkk… trường thương bị đánh gãy thành hai đoạn, cùng lúc đó, bước ra một bước, đạp ở trên tấm chắn.

Oanh...

Thương gãy, thuẫn nát, người bay.

Hai tên Trúc Cơ cảnh ngay cả một chiêu cũng không tiếp được, cuồng phun máu tươi, người bay ra ngoài.

Vèo...

Không chờ thân hình của bọn họ rơi xuống đất, Phương Hành đã đuổi theo, Độc Cước Đồng Nhân Giáo quét ngang.

Bành, tên Trúc Cơ cảnh bên trái bị Độc Cước Đồng Nhân Giáo quét trúng, lại đập vào người bên phải, chỉ nháy mắt, hai người đồng thời nứt xương thịt nát, bay về phía Vạn Linh Kỳ.

- Ha ha, đây chính là Trúc Cơ cảnh, không thể lãng phí...

Đại Bằng Tà Vương cười vui vẻ, khu động khói đen bao phủ hai gã Trúc Cơ cảnh.

- Tống sư đệ, Kiều sư huynh...

Kim Phù đang vọt lên ngây dại, nghẹn ngào kêu to.

Hai gã Trúc Cơ cảnh kia đều là thiên kiêu của Kim Quang nhất mạch, tuy không họ Kim, nhưng rất được Kim Quang Lão Tổ coi trọng, thậm chí có thể nói, nếu như không phải bởi vì mình họ Kim, chính là huyết mạch trực hệ của Kim Quang Lão Tổ, bằng tư chất của hai người kia, địa vị tất nhiên sẽ không dưới mình, thế nhưng hai đồng môn tư chất cao như vậy, dĩ nhiên cũng bị tiểu tử này giết...

- Ta giết ngươi...

Kim Phù quát lên, kiếm quang lóng lánh, thúc dục Huyền pháp bao phủ một phương.

- Trước giải quyết những con sâu cái kiến này, ta lại đến giết tiện nữ nhân ngươi...

Phương Hành không để ý tới nàng, lạnh lùng liếc nhìn một cái, sau đó tiếp tục đồ sát.

Lưng có Kim Sí, lực lượng lại cường đại, những nơi đi qua, sóng máu ngập trời.

Phương Hành đã giết đỏ mắt.

Bởi vì hắn giết đỏ mắt, vì vậy gặp người là giết, mặc kệ đệ tử mạch nào cũng không nương tay.

Hắn tu luyện Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, đã có thể cung cấp cực tốc trong chiến đấu, lại có thể công có thể thủ, cực kỳ tiện lợi, hơn nữa tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, thần thức cường đại, cảm ứng nhạy bén, ở trong hỗn chiến càng được phát huy tinh tế, hơn nữa lẻ loi một mình, chung quanh tất cả đều là đối tượng cần giết, tự nhiên có thể buông tay đánh cược một lần, không cần lo lắng giết nhầm.

- Nguyên sư huynh, nhanh tế Kim Ly Bát Trận Bàn của lão tổ...

Kim Phù nghẹn ngào kêu lên, đã bị Phương Hành trắng trợn giết chóc dọa bể mật.

- Không thể, không tế được, ta vừa được Huyền khí này, nếu thôi phát, trong vòng ba mươi trượng không có người sống...

Nguyên Sinh Liên cũng phẫn nộ kêu to, cực kỳ bất đắc dĩ.

Hắn cũng muốn thúc dục Kim Ly Bát Trận Bàn ngăn cản Phương Hành giết chóc, nhưng hắn vừa mới đạt được Huyền khí kia, thậm chí còn chưa hiểu rõ, một khi thúc dục, căn bản không khống chế được uy lực của nó, không khống chế được uy lực, sẽ quét ngang một mảnh.

Hơn nữa thủ đoạn của Phương Hành quá âm hiểm, lúc này tất cả tu sĩ đều bị Vạn Linh Kỳ vây ở phụ cận cầu đá, rồng rắn lẫn lộn, bọn hắn lo lắng ngộ thương đồng môn, căn bản không dám toàn lực ra tay, lúc này phương pháp duy nhất là đuổi theo Phương Hành triền đấu, như vậy mới có thể ngăn hắn giết đồng môn, nhưng hết lần này tới lần khác dùng tốc độ của hai người bọn họ, lại căn bản sờ không tới bóng dáng của Phương Hành.

- Giết nha đầu kia, phân tâm của hắn!

Kim Phù lo lắng, bỗng nhiên lệ quát một tiếng, lao về phía Vạn Linh Kỳ.

Nàng còn nhớ rõ, nha đầu kia bị trọng thương, nhưng còn chưa chết hẳn, áp chế nàng, là có thể khống chế tiểu tử kia, huống hồ nhìn tiểu tử kia điên cuồng như vậy, dù nha đầu kia đã chết, hủy thi cũng có thể đạt tới hiệu quả!

Chỉ là kiếm quang bay vút qua, lại bị khói đen trên Vạn Linh Kỳ ngăn cản, Đại Bằng Tà Vương hóa thành bóng người, lành lạnh biến mất ở trong khói đen, như ẩn như hiện, cười lạnh nói:

- Có lão phu ở chỗ này, các ngươi há có thể làm bị thương nha đầu kia mảy may?

Trong vòng một ngày lại có hơn mười Trúc Cơ cảnh huyết tế, thực lực của hắn đại trướng, khí thế cuồng bạo kinh người.

- Ngươi...

Kim Phù có chút ngoài ý định, trực giác cảm nhận được Tà Linh kia khủng bố.

- Tiện nhân, ngươi là tìm chết!

Tuy bị Đại Bằng Tà Vương ngăn trở, nhưng ý đồ của Kim Phù cũng bị Phương Hành nhìn ở trong mắt, gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía nàng, thúc dục Thập Vạn Bát Thiên Kiếm đến cực hạn, đã phân không rõ đó là hai kiếm vũ tạo thành cánh, hay là một đoàn kim quang quay xung quanh người, kẹp lấy khí tức khủng bố khó nói lên lời, tốc độ giống như tia chớp lao về phía Kim Phù.

- Phù sư muội, kế sách hay, rốt cục dẫn tiểu tử này tới, ta đến giam cầm, ngươi tới giết hắn!

Nguyên Sinh Liên lấn thân tới, cùng Kim Phù sóng vai mà đứng, sắc mặt vui mừng, rất nhanh bắt ấn.

- Tốt... Xem tiểu tử này làm sao chống đỡ được hai người chúng ta liên thủ!

Kim Phù cũng lệ quát, kiếm quang chói mắt, dùng kiếm kết ấn.

- Vạn Pháp Sinh Liên!

- Kiếm Ngự Huyền Công!

Cả hai hét to, hai vị thiên kiêu của Tây Mạc đồng thời thi triển Huyền pháp mạnh nhất của mình.

Chương 277: Thần thông hiển uy

Theo Nguyên Sinh Liên bắt pháp ấn, trong chốc lát, phù văn trải rộng 30 trượng, trên mặt đất vậy mà sinh đầy đóa đóa hoa sen màu đỏ, sen giống như do hỏa diễm ngưng tụ ra, nhưng trên cánh hoa lại ẩn chứa kim quang, tầng tầng phủ khắp mặt đất, đừng nói Phương Hành, ngay cả đệ tử của Kim Quang nhất mạch may mắn còn sống cũng bị vây quanh ở bên trong.

Cùng lúc đó, trường kiếm của Kim Phù chỉ hư không, một đóa kiếm vân hiển hiện giữa không trung, sau một lát, trời rơi mưa rào.

Bất quá trận mưa này lại là kiếm quang, phô thiên cái địa, kiếm quang lành lạnh, rậm rạp chằng chịt từ trên trời rơi xuống.

Hai người liên thủ quả nhiên bất phàm, đều tu luyện Huyền quyết đến cực hạn.

Một trời một đất, phong bế cả không gian.

Nguyên Sinh Liên thi triển Vạn Pháp Sinh Liên Thuật, giam cầm không gian, trói buộc Phương Hành, sau đó Kim Phù thi pháp đánh giết.

Ở trong một thức hợp kích này, đã không cách nào tránh khỏi làm đồng môn bị thương, nhưng hai người bọn họ thực không có cách nào, cho dù ngộ thương đồng môn, cũng phải đánh chết Phương Hành, bởi vì Phương Hành biểu hiện đã để cho bọn hắn cảm giác hãi hùng khiếp vía.

- Hưu hưu hưu...

Liên sinh vô thanh, lại giam cầm không gian chung quanh.

Mưa kiếm mênh mông, từ trên trời giáng xuống, sau đó ở dưới Kim Phù ra sức điều khiển, tất cả bắn về phía Phương Hành.

Trơ mắt nhìn xem, Phương Hành đã không chỗ né tránh.

Nhưng lúc này hắn lại không có lộ ra ý tứ né tránh, mà ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn mưa kiếm đầy trời.

- Pháp thuật thật tinh diệu... Đáng tiếc, còn non lắm!

Phương Hành nhếch miệng, hai tay nâng lên, huy động thủ ấn huyền ảo cổ quái.

Ầm… ở giữa thiên địa lăng không hiển hiện hai đạo lực lượng bàng bạc, một cái màu vàng, thánh khiết không tỳ vết, một cái màu mực, âm trầm đáng sợ, hai đạo lực lượng này chậm rãi xoay tròn, lúc lên lúc xuống, lại tạo thành hai hình dạng giống như Ma Bàn, sau đó ở dưới huyền pháp của Phương Hành dẫn dắt, từ từ thành hình, nghịch hướng chuyển động. Cuối cùng chậm rãi tiếp cận...

- Nghịch Loạn Càn Khôn, Âm Dương Đại Ma Bàn...

Phương Hành hét lớn, hai đạo lực lượng rốt cục hợp lại một chỗ.

Ầm ầm… lực lượng ngập trời phóng thích, trong chốc lát bao phủ phương viên trăm trượng, tránh cũng không thể tránh...

Ngay cả Vạn Linh Kỳ do Đại Bằng Tà Vương khống chế, khói đen cũng vội vàng co rút lại, chăm chú bảo hộ Sở Từ.

- Các ngươi cho rằng tiểu tử kia bảo ta bảo vệ nha đầu này, là lo lắng các ngươi đả thương nàng sao?

- Hắn là lo lắng mình thi triển ra thần thông, sẽ không cách nào khống chế được...

- Sao có thể... Thần thông, tiểu tử này thi triển là thần thông...

Bờ bên kia, thấy Phương Hành thi triển thần thông, Kim Quang Lão Tổ phẫn nộ gào lên.

Trong thanh âm đã có khiếp sợ, lại có phẫn nộ, còn mang theo kinh hoàng.

Trong lòng hắn tràn đầy nghi vấn và sợ hãi.

Nghi vấn chính là, tiểu tử này rốt cuộc là ai dạy dỗ?

Tuổi còn nhỏ, hơn nữa chỉ có Trúc Cơ cảnh tầng hai, vì sao thực lực lại mạnh như thế?

Sợ hãi là... Kim Quang nhất mạch thật muốn tuyệt sao?

- Tiểu tử này có Đạo Cơ bực nào, vì sao sẽ dẫn phát lực lượng to lớn như thế?

- Hắn điều khiển hai đạo lực lượng, vừa là kim hoàng, vừa là u sát, hẳn là... Đạo Cơ màu vàng sao?

Hắc Phong, Xích Mi, Lam Y cũng chấn kinh.

Mà lúc này, các đệ tử trong Huyền Vực thì căn bản đã nói không ra lời.

Theo Âm Dương Đại Ma Bàn xuất hiện, Thiên Địa đại biến, Càn Khôn nghịch loạn.

Kim liên đều bị lực lượng của Âm Dương Đại Ma Bàn cuốn lên, không trung rơi xuống mưa kiếm cũng bị cuốn vào Âm Dương Đại Ma Bàn, thậm chí còn có Pháp khí, phi kiếm, pháp thuật do các đệ tử tế ra, đều bị Âm Dương Đại Ma hút tới, ầm ầm nổ mạnh, mài thành linh khí tinh khiết nhất...

Không thể không nói, tuy lúc trước Vạn La lão quái thuận miệng lấy danh tự, nhưng quả thực cực kỳ tượng hình.

Âm Dương Đại Ma Bàn, nghịch loạn Âm Dương, phai mờ hết thảy.

Dù pháp thuật của đối phương tinh xảo như thế nào, cũng bị lực lượng thô bạo ngang ngược kia nghiền nát.

Phương Hành nói pháp thuật của Nguyên Sinh Liên và Kim Phù quá tinh xảo, là vì nguyên nhân này.

Hai tay của Phương Hành đẩy ra, trước người các đệ tử đã không còn Pháp khí.

Nguyên Sinh Liên, Kim Phù, cùng với Kim Quang nhất mạch, Thái Huyền Môn nhất mạch, đệ tử của Xích Mi, Lam Y đều khiếp sợ đứng tại chỗ.

Thần thông pháp thuật, há là bình thường!

Ở trên Thiên Nguyên Đại Lục, thường thường đều là thiên kiêu trong cổ thế gia và đại tông môn truyền thừa vạn năm mới có thể luyện thành.

Còn lại, thậm chí rất nhiều Kim Đan cũng không tu luyện được thần thông, bởi vì không có bí pháp bực này.

Thế nhưng Phương Hành tu luyện thành môn thần thông này, do Vạn La Lão Tổ dùng bản thiếu làm căn cơ suy diễn bổ khuyết.

Sau khi Phương Hành luyện thành, lần thứ nhất thi triển ở trước mặt người khác, quả nhiên khiếp sợ tất cả mọi người.

- Không tốt, đành phải vậy...

Thời điểm mọi người kinh ngạc, Nguyên Sinh Liên phản ứng lại, hét lớn một tiếng, thúc dục Kim Ly Bát Trận Bàn, giờ khắc này nhìn thấy thần thông của Phương Hành, hắn đâu còn lo lắng cái khác, bảo mệnh mới là trọng yếu nhất, vào lúc này, lòng hắn đã hết cảm giác ưu việt, chỉ còn hối hận, đầy bụng nước đắng...

Vì sao sẽ chọc một tiểu ma đầu như vậy?

Chỉ sợ thiên kiêu của cổ thế gia cũng như vậy mà thôi...

Tế lên Kim Ly Bát Trận Bàn, ô ô vận chuyển, bay đến giữa không trung, một Ngọc Bàn màu vàng kim nhạt càng chuyển càng nhanh, dần dần mơ hồ, hình thể đột nhiên biến lớn, vậy mà hóa thành một vầng sáng giống như mặt trời, sau đó ẩn ẩn có tiếng long ngâm vang lên, ba đạo kim quang từ trên Ngọc Bàn bay ra, hiển hóa ở trên không trung, nghển cổ gào thét, lại là ba con Ly Long hung ác...

- Đi!

Nguyên Sinh Liên cắn nát đầu lưỡi, không tiếc bổn mạng tinh huyết, phun đến giữa không trung.

Trong vầng sáng màu vàng, một tiếng rồng ngâm vang lên, lại có một con Ly Long bay ra...

Bốn con Ly Long!

Trong Kim Ly Bát Trận Bàn có tám trận pháp, phân biệt phong ấn tinh hồn của tám con Ly Long, một khi thôi phát là có thể khống chế tám con Ly Long ngăn địch, chỉ là Huyền khí bực này, dùng tu vi của Nguyên Sinh Liên còn không cách nào hoàn toàn thúc dục, cho dù không tiếc tiêu hao bổn mạng tinh huyết, cũng chỉ khó khăn lắm thúc dục được bốn con Ly Long mà thôi, cái này đã là cực hạn của hắn...

Huyền khí sao có thể bình thường?

Trúc Cơ sơ kỳ giống như bọn hắn, căn bản không có năng lực hoàn toàn thúc dục, dựa theo nhận thức chung của Tu Hành Giới, chỉ có Kim Đan cảnh mới có năng lực hoàn toàn thúc dục Huyền khí thượng phẩm đến ngăn địch, Nguyên Sinh Liên dùng tu vi Trúc Cơ tầng ba, có thể thúc dục được một nửa uy lực, đã chứng minh thiên phú của hắn kinh người.

Oanh...

Bốn con Ly Long đồng thời nghểnh cổ thét dài, sau đó một con vọt tới đỉnh đầu của Nguyên Sinh Liên và Kim Phù, không ngừng xoay quanh, bảo vệ hai người bọn họ.

Hai con khác thì đằng đằng sát khí lao về phía Phương Hành, muốn nuốt Phương Hành vào.

Con thứ tư thì giống như sống lại, trong mắt lộ ra hung tàn, vậy mà lao về phía đệ tử bốn mạch còn đang ngơ ngác, cũng không để ý là Kim Quang nhất mạch hay ba mạch khác, há miệng nuốt ăn, sau đó cái đuôi lay động, lại đánh bay bốn năm người, móng vuốt chụp xuống, lại xé rách ba người... Vậy mà giết chóc giống như chơi...

- Phốc...

Nguyên Sinh Liên phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tuy hắn thúc dục bốn con Ly Long hiển hóa, nhưng hiển nhiên cái này đã vượt ra khỏi cực hạn của hắn.

Dùng thần trí của hắn, lại chỉ có thể khống chế ba con, con thứ tư không khống chế được, hiển lộ ra bản tính hung tàn, không phân tốt xấu giết người.

Thúc dục Huyền khí cũng phải nhìn tu vi, một là xem linh lực nhiều ít, hai là cường độ thần thức.

Linh lực quá ít, thì không cách nào thúc dục Huyền khí phóng thích uy lực nguyên vẹn, thần thức không đủ, thì không thể khống chế Huyền khí.

Nguyên Sinh Liên cũng có chút bất đắc dĩ, lúc này hắn không có dư lực thu hồi con Ly Long thứ tư, chỉ có thể tùy ý nó, hiện tại mục đích duy nhất của hắn là, hi vọng hai Ly Long kia có thể diệt sát Phương Hành, mình cũng xem như không tốn công vô ích, dù sao tuy Phương Hành thi triển thần thông uy lực cường hoành, nhưng hắn tin tưởng, lúc này Phương Hành thi triển xong một thức thần thông, nhất định cũng không sống khá giả!

Thần thông pháp thuật càng cường đại, cần tiêu hao linh lực càng nhiều, đây là luật thép, không người nào có thể cải biến.

Phương Hành chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, lại thi triển thần thông khủng bố, như vậy tiêu hao linh lực sẽ cực kỳ to lớn!

Mình vừa vặn nhân cơ hội này, thúc dục Kim Ly Bát Trận Bàn đánh chết đối phương!

- Đây là Pháp khí gì?

Phương Hành cảm nhận được trên người Ly Long truyền đến khí tức khủng bố, cũng hơi rùng mình.

Nhưng nhìn hai Ly Long hung tàn vọt tới, hắn lại không có ý tứ lui về phía sau hoặc đào tẩu.

- Ngươi cho rằng một thức thần thông kia đã xong sao?

Phương Hành cười cười, tay phải từ thấp tới cao, bày tay trái từ trên xuống dưới, nghịch đẩy Âm Dương Đại Ma Bàn.

Nguyên Sinh Liên nắm bắt thời cơ rất chuẩn, hắn cố ý thừa dịp Phương Hành vừa mới thi triển xong thần thông liền tế ra Kim Ly Bát Trận Bàn, bởi vì thần thông không phải pháp thuật bình thường, uy lực cường đại, nhưng tiêu hao linh lực cũng rất lớn, thậm chí hắn cảm thấy, lúc này có lẽ linh lực của Phương Hành đã tiêu hao không sai biệt lắm, có thể đánh chết.

Chỉ là hắn làm sao nào cũng không nghĩ tới, thần thông pháp thuật để cho mọi người khiếp sợ kia, chỉ mới thi triển một nửa mà thôi.

Chương 278: Ta chính là Phương Hành

Ầm ầm!

Âm Dương Đại Ma Bàn vốn trên Dương dưới Âm, nhưng theo hai tay của Phương Hành chuyển hóa, bắt đầu nghịch loạn Âm Dương, Dương Ma chí hạ, Âm Ma chí thượng, sau đó lại xoay chuyển, thần thông pháp thuật, pháp bảo binh khí vừa rồi bị lực lượng kinh người dẫn qua, hơn nữa bị phai mờ mất, lại ở dưới tác dụng của nghịch loạn Âm Dương, hóa thành đạo đạo thần quang bắn ra, bao phủ một phương.

Oanh...

Khí tức ngập trời bỗng nhiên phóng thích, ma ý lành lạnh khiếp người.

Hai Ly Long vọt tới bị đạo đạo thần quang bắn phá, Long thể vặn vẹo, hiển lộ ra thần thái thống khổ, sau đó tuyệt vọng tê minh, Long thể ảm đạm từng khúc, từ từ biến mất...

Thần quang cũng không có biến mất, sau khi hủy diệt hai Ly Long, lại ầm ầm bắn ra bốn phía.

Trong nháy mắt, phạm vi trăm trượng đều bị thần quang bao phủ.

Vô số đệ tử ở dưới thần quang khủng bố bao phủ, kinh hoàng kêu to, không chỗ chạy trốn...

Ngay cả con Ly Long đang giết chóc kia cũng bị thần quang quét trúng, liên tục gào thét, vội vàng bay trở về trong Ngọc Bàn.

Nguyên Sinh Liên mở to mắt, một màn này thật vượt ra khỏi dự liệu của hắn.

- Ta không tin, ta không tin, tuổi của ngươi còn nhỏ hơn ta, tu vi thấp hơn ta, lại có bổn sự bực này...

Giờ khắc này, đường đường thiên kiêu của Tây Mạc lại phẫn nộ rống lớn, năm ngón tay nổi gân xanh, lăng không chộp về phía Ngọc Bàn, thần thức ra sức thúc dục.

Hắn còn chưa hoàn toàn buông tha cho hi vọng, lại thúc dục con Ly Long xoay quanh ở trên đầu mình vọt về phía Phương Hành, vốn con Ly Long này phải bảo hộ hắn và Kim Phù an toàn, thay bọn hắn ngăn cản thần quang tập kích, nhưng đến lúc này, cái gì cũng không quan tâm, chỉ muốn thừa dịp thần thông của Phương Hành chấm dứt, nhân lúc mình còn có dư lực đánh chết đối thủ.

Rống...

Con Ly Long kia lao về phía Phương Hành, móng vuốt sắc bén đóng mở, mắt đỏ phệ người...

Lúc này quanh người Phương Hành đã không có thần quang bảo hộ. Hơn nữa sau khi thi triển Âm Dương Đại Ma Bàn, hắn xác thực đã không còn bao nhiêu linh lực, tuy vẫn đứng thẳng tắp, nhưng lại không hiểu nhiều hơn chút cảm giác cô đơn, đón Long Long mạnh mẽ xông lại kia, vậy mà không thi triển bất luận pháp thuật gì phòng ngự, cũng không có tế lên Pháp khí, chỉ lạnh lùng nhìn xem.

- Sắp giết được hắn sao?

Con mắt của Nguyên Sinh Liên trợn to, lộ ra vẻ hưng phấn.

Mà lồng ngực của Kim Phù thì phập phồng, cực kỳ kích động.

- Liên nhi quả thật rất can đảm, cũng không uổng công lão phu truyền Kim Ly Bát Trận

Bàn cho hắn...

Sắc mặt của hắn cũng nói không rõ là vui mừng hay ảo não, mặc dù tiểu tử khó chơi kia chết ở dưới Kim Ly Bát Trận Bàn của mình, nhưng vô luận nói như thế nào, đệ tử của mình cũng tử thương thảm trọng, cái được không bù đắp đủ cái mất...

Về phần Huyền Môn Hắc Phong đạo nhân, Xích Mi đạo nhân, Lam Y đạo nhân thì càng khổ sở.

Dù trước đó đã kiến thức thực lực của Phương Hành khủng bố, nhưng bọn hắn làm sao nghĩ đến, tiểu tử này sẽ ở dưới tình cảnh cực kỳ bất lợi, cứng rắn nghịch chuyển càn khôn, ngược lại diệt sát mạch đệ mình sạch sẽ?

Lúc này dù hắn chết, bên mình cũng lỗ lớn.

Oanh!

Ly Long vọt tới trước mặt Phương Hành, nanh vuốt sắc bén bắt đến.

Nhưng trên mặt Phương Hành lại lộ ra vẻ mỉa mai cười nhạo.

Ánh mắt của Nguyên Sinh Liên đột nhiên thay đổi, hắn thấy sau lưng Ly Long bỗng nhiên bay lên một mảnh yêu vân, trong mây bất ngờ có một nhóm Yêu Linh khủng bố như ẩn như hiện, do mấy Yêu Linh uy thế ngập trời dẫn đầu. Một con Đại Bằng giống như núi lớn hiện ra, vô luận là thanh thế hay khí tức khủng bố, Đại Bằng kia đều không hề kém Ly Long.

Lúc này hắn mới nghĩ đến, mình lại quên Phương Hành cũng có Huyền khí.

Vốn hắn chỉ coi trọng Huyền khí của Phương Hành, chướng mắt thực lực của đối phương, kết quả thần thông của Phương Hành quá biến thái, ngược lại khiến cho hắn quên Phương Hành còn có một kiện Huyền khí khủng bố, không hề thua kém Kim Ly Bát Trận Bàn...

- Ngao...

Ngay thời điểm Ly Long muốn trảo về phía Phương Hành, đột nhiên khói đen cuồn cuộn cuốn tới, một cự trảo sắc bén bắt lấy nó, sau đó thân thể Đại Bằng rơi xuống, giẫm nó vào trong lòng đất, Ly Long giãy dụa, đầu rồng cắn trả, miệng cắn về phía cổ của Đại Bằng, nhưng Đại Bằng mổ một cái, liền mổ xuyên đầu của nó.

- Hắc hắc, thời điểm bổn tọa tung hoành thiên hạ, không biết ăn qua bao nhiêu con rắn nhỏ như ngươi, vậy mà còn dám làm càn?

Đại Bằng Tà Vương cười lạnh, bễ nghễ tứ phương, hung uy vô lượng.

Ác chiến kết thúc, địa phương thần quang của Âm Dương Đại Ma Bàn bao phủ, tất cả đều bị tàn phá.

Đệ tử bốn mạch, vô luận là Trúc Cơ hay Linh Động, vô luận là thiên kiêu hay bình thường, đều thê thảm giống nhau, tất cả trọng thương, kêu rên khóc lóc, hơn bốn mươi đệ tử của Kim Quang nhất mạch, đệ tử của Huyền Môn và Xích Mi, Lam Y cũng mấy chục người, cộng lại không sai biệt lắm hơn tám mươi đệ tử, lúc này vậy mà chỉ còn hơn mười người nằm trên mặt đất.

Bên ngoài, bốn tên Kim Đan cảnh đều bi phẫn buồn bã.

Đệ tử tử thương thảm trọng, bọn hắn thân là lão tổ lại không cách nào cứu viện, cả đám cực kỳ phẫn nộ.

Chỉ là một cây cầu đá lại ngăn cách Thiên Địa, phẫn nộ hơn nữa cũng chỉ có thể nhìn.

- Có thể tiếp một thức thần thông của ta mà không chết, nói rõ bổn sự của các ngươi không tệ, ta tha các ngươi một mạng!

Phương Hành chắp hai tay, nhìn hơn mười tên đệ tử còn sống sót, thanh âm ngạo nghễ.

Nói thật, lúc này trong các đệ tử còn sống, vậy mà phần lớn là Linh Động cảnh, chỉ có hai Trúc Cơ cảnh, bởi vì Trúc Cơ cảnh bị hắn trọng điểm chiếu cố, nên Linh Động cảnh sống sót nhiều hơn.

Bất quá thực lực cũng tốt, vận khí cũng được, có thể ở dưới Âm Dương Đại Ma Bàn bao phủ sống sót, xem như bổn sự không tệ.

Đương nhiên, Phương Hành cũng minh bạch, cái này là bởi vì mình luyện thành Âm Dương Đại Ma Bàn không lâu, còn chưa thuần thục.

Bằng không mà nói, thần thông hiển uy, ở trong phạm vi trăm trượng, không có sinh linh nào có thể sống.

Đệ tử bốn mạch sống sót đều đã tuyệt vọng, đột nhiên nghe lời ấy, trong ánh mắt hiện ra vẻ mừng như điên, dù bị thương nặng nữa cũng cắn chặt răng, dốc sức liều mạng đứng lên, trốn ra xa xa, dù đứng không nổi cũng bò đi.

- Ta nói ở đây, không kể cả hai người các ngươi!

Kim Phù và Nguyên Sinh Liên cũng dắt nhau, muốn thừa dịp loạn ly khai, nhưng một thanh âm vang lên ở sau lưng bọn họ.

Phương Hành chắp hai tay sau lưng, đứng ở trước người bọn hắn.

- Nguyên sư huynh... cứu ta... cứu ta...

Kim Phù bị sát khí trên người Phương Hành chấn nhiếp, bỗng nhiên khóc lên, ra sức trốn ở sau lưng Nguyên Sinh Liên, lớn tiếng kêu rên, lúc này nàng đã triệt để không còn kiêu căng ngạo mạn, mà bị sợ bể mật, chỉ biết kêu khóc.

- Đạo... Đạo hữu... cần gì như thế? Đây hết thảy... Đều là hiểu lầm mà thôi...

Nguyên Sinh Liên cười khổ, rất khách khí nhìn Phương Hành cầu xin tha thứ.

Thân là Tây Mạc tứ kiệt, hắn chưa từng nghĩ qua, có một ngày kia, mình sẽ cầu xin một tu sĩ cùng thế hệ?

Phương Hành nhìn hắn, lại vui vẻ lạnh lùng:

- Hiểu lầm là sẽ hại chết người, ngươi không phải không biết chứ?

Nguyên Sinh Liên thở hổn hển mấy hơi, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Ngươi khẳng định muốn giết hai người chúng ta như vậy? Không sai, ở trong Huyền Vực, lão tổ không làm gì được ngươi, nhưng sau khi ngươi ly khai Huyền Vực thì sao? Nguyên gia lão tổ của ta và Kim Quang Lão

Tổ. Bọn hắn sẽ bỏ qua ngươi? Đạo hữu, ngươi buông tha chúng ta một lần, lẫn nhau lưu một đường, ngày sau ra Huyền Vực cũng dễ tương kiến...

Còn chưa nói xong, thanh âm của Nguyên Sinh Liên đã dừng lại.

Bởi vì hắn phát hiện, sắc mặt của Phương Hành tràn đầy mỉa mai, minh bạch bây giờ mình nói gì cũng vô dụng.

Hắn cúi đầu, tựa hồ âm thầm làm quyết định trọng yếu gì.

Phương Hành cũng có chút hăng hái nhìn hắn, không có đánh gãy hắn suy nghĩ.

- Nguyên sư huynh... Nguyên sư huynh... Ngươi nhanh nghĩ biện pháp...

Kim Phù đã nước mắt dàn dụa, thậm chí nàng không dám nói chuyện với Phương Hành, chỉ không ngừng cầu khẩn Nguyên Sinh Liên.

- Ta nghĩ kỹ...

Nguyên Sinh Liên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn Phương Hành, trầm giọng nói:

- Đạo hữu, việc này đều là do nữ tử Kim gia này gây ra, nếu không phải nàng đã quen ngang ngược kiêu ngạo, há sẽ dẫn ra nhiều sự tình như thế? Nguyên Sinh Liên ta tự nghĩ xử sự cẩn thận, không thích làm tuyệt sự tình, cũng không có đắc tội chết hai vị, lúc này đây ta nhận thua. Ngươi tha ta đi...

Kim Phù nghe được những lời này, không khỏi sợ ngây người, vô ý thức rời xa Nguyên Sinh Liên một chút.

- Ngươi tha ta một mạng, Nguyên Sinh Liên tất nhớ ân đức của ngươi, ngày sau báo đáp...

Nguyên Sinh Liên vẫn còn thao thao bất tuyệt, nhưng Phương Hành căn bản không muốn nghe hết, lắc đầu.

- Nữ nhân này chết chắc rồi, bởi vì ta nói không cho nàng nhìn mặt trăng đêm nay!

Hắn chỉ vào Kim Phù nói, để cho ánh mắt của Kim Phù lộ ra ý tuyệt vọng, cũng làm cho Kim Quang Lão Tổ gào thét không thôi, lớn tiếng uy hiếp, sau đó lại chỉ vào Nguyên Sinh Liên, chậm rãi nói:

- Ngươi cũng chết chắc rồi... Ai bảo ngươi miệng tiện?

Sau khi nói xong, hắn liền quay người ly khai.

Nguyên Sinh Liên ngơ ngẩn, trên mặt hiện ra vẻ thê lương.

Mình thực phải chết ở chỗ này sao?

Rõ ràng mình không có làm quá mức...

Vì sao sẽ chết ở chỗ này?

Mình đường đường là Tây Mạc tứ kiệt, thiên kiêu Nguyên gia tiền đồ vô lượng a...

Đến khi bị khói đen bao bọc, hắn quay đầu nhìn Kim Phù một cái, trong mắt tràn đầy hận ý.

Tiện nhân này, vốn mình còn tưởng đính hôn với nàng, sau này sẽ không có ngày tốt lành...

Nhưng sự thật không phải vậy, mà căn bản là không có ngày để sống a!

- Tiểu hỗn đản, tiểu tạp chủng, ngươi giết đệ tử Kim Quang nhất mạch ta, giết huyền tôn nữ của ta, giết tôn nữ tế của ta, lão phu nhớ kỹ, lão phu thề, vô luận ngươi là ai, vô luận là người môn phái nào, lão phu cũng sẽ điều tra ra, nhất định sẽ diệt cửu tộc của ngươi, nhất định sẽ giết cả nhà của ngươi, chó gà không tha, nhất định...

Kim Quang Lão Tổ đã tức giận đến phát điên, dốc sức liều mạng gào lớn.

Trên người phát ra lửa giận đã bao phủ phạm vi gần ngàn trượng, trước cầu đá giống như nổi lên đạo đạo cuồng phong.

- Ngươi muốn tra thân phận của ta? Không cần, ta nói cho ngươi biết!

Đối mặt Kim Quang Lão Tổ nổi giận, vẻ mặt Phương Hành trầm tĩnh, cúi người bế Sở Từ lên, lạnh lùng trả lời:

- Ta chính là Phương Hành, ngươi tổn thương người của ta nửa sợi tóc, Phương Hành ta liền giết cả nhà ngươi!

Chương 279: Đệ nhất nhân trên Nam Chiêm Bộ Châu Bảng

Sau một tiếng trả lời tỉnh táo, ánh mắt Phương Hành quét qua Hắc Phong, Xích Mi, Lam Y nghẹn họng nhìn trân trối, lại bình tĩnh nhìn thoáng qua Kim Quang Lão Tổ phẫn nộ gào thét, gần muốn phát điên, lạnh giọng cười cười, ôm Sở Từ đi nhanh vào trong Huyền Vực. Sau lưng Đại Bằng Tà Vương hấp thu huyết khí của Nguyên Sinh Liên và Kim Phù, bồng bềnh lung lay bay theo sau lưng hắn.

Hắc kỳ phiêu diêu, bóng người cô tịch, dưới chân chính là một chiến trường huyết nhục bừa bộn.

Ở giữa chiến trường, thân thể Kim Phù bị hút khô, hốc mắt khô héo nhìn bầu trời.

Đôi mắt kia, là nhìn không tới mặt trăng đêm nay rồi!

Phương Hành không biết, Kim Quang Lão Tổ cũng không biết, sau khi trận chiến này kết thúc, chỗ sâu nhất trong Huyền Vực, trong một cung điện tiên khí tung bay, ở giữa nhất có một bia đá che đậy bởi tầng tầng sương mù, trên cao nhất có ghi tên bia, mà trên mặt bia, theo trận chiến ở bên cầu đá kết thúc, chậm rãi xuất hiện một hàng chữ, đồng dạng là tiên văn.

Ở trên hàng chữ này, đã có hơn ba mươi hàng chữ khác, ghi chép một ít văn tự người bình thường xem không hiểu.

Nếu Phương Hành ở đây, dùng Âm Dương Thần Ma Giám xem bia, thì có thể nhìn minh bạch, văn tự ở trên cao nhất viết ba chữ Phong Thần Bảng, mà hàng chữ phía dưới cùng thì viết: Nam Chiêm Bộ Châu Phương Hành, trận trảm bảy mươi hai người, bài danh 37.

Trên tên của hắn thì là một đống chữ "Đông Thắng" rậm rạp chằng chịt.

Bia này rất che giấu, người bên ngoài khó có thể quan sát, nhưng nếu nhìn kỹ, thì sẽ bị một tin tức làm chấn kinh.

Phương Hành, Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất nhân!

Ở trên đám mây cách nơi đây ước chừng ba nghìn dặm, trong một đại điện tường hòa, chung quanh xếp đầy tượng Phật Đà, hơn mười vị Kim Đan khoanh chân ngồi, nhìn cuốn Kim Kinh ở trong tay một tượng Kim Thân Phật, lúc này trên Kim Kinh hiển hóa không phải kinh văn, mà là một hình ảnh biến ảo bất định, nó hiển hóa, đúng là tràng cảnh phát sinh ở trongHuyền Vực.

Nơi đây đúng là Chí Tôn Thần Điện, mà Kim Kinh kia là chí bảo của Linh Sơn Tự, Chư Phật Quan Chiếu Kinh.

Thông qua cuốn Kim Kinh này, có thể chứng kiến một ít hình ảnh trong Huyền Vực, các Kim Đan cảnh cũng thông qua kinh văn này quan sát một ít tao ngộ của vãn bối mình ở trong Huyền Vực, tuy không đầy đủ, nhưng có thể hiểu rõ một ít tin tức.

Bình thường vào địa phương càng sâu trong Huyền Vực, thì càng khó có thể chứng kiến, còn ở vị trí biên giới sẽ hiển hóa rõ ràng hơn, mà lúc này chư vị Kim Đan cảnh lại vừa được xem xong một trận đại chiến ở biên giới trận mạch, nhìn thân ảnh cô độc cõng một nữ hài xâm nhập vào Huyền Vực kia biến mất, các Kim Đan cảnh lại còn chưa tỉnh hồn lại.

- Vạn La đạo hữu, ngươi lừa chúng ta thật khổ, lúc đầu ngươi lặng yên không một tiếng động, thu môt đệ tử như vậy tiến vào Đại Tuyết Sơn...

Tẩy Kiếm Viện lão tổ Mạc Long Ngâm than nhẹ, nhìn về phía Vạn La lão quái nói.

Quỷ Thần Cốc Trương Đạo Nhất thì cười ha ha:

- Vốn đang tìm hắn, nhưng một mực không thấy thân ảnh của hắn, còn cảm giác có chút thất vọng, bây giờ hắn lại xuất hiện, này là một chuyện tốt nha, trong khoảng thời gian này tình cảnh của đệ tử Đại Tuyết Sơn chúng ta không ổn, có tiểu tử này tương trợ, ngược lại có thể lực chiến một trận... thực lực của tiểu tử này thật không tệ!

Mà Hồ Cầm Lão Nhân thì nhếch miệng mỉm cười, không nói chuyện.

Vạn La lão quái thật lâu không mở miệng, qua nửa ngày mới nhìn Sở Thái Thượng.

- Sở lão quái, ngươi có đi không?

Sắc mặt của Sở Thái Thượng âm tình bất định, ai cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, nghe Vạn La lão quái hỏi, hắn không nói một lời, nhưng bỗng nhiên đứng lên, hóa thành một đạo kim quang bay ra ngoài Chí Tôn Thần Điện.

Vạn La lão quái cười cười, cũng bay ra ngoài theo.

- Phương Hành, tiểu tử này tên là Phương Hành? Sao có chút quen tai thế nhỉ?

Bên ngoài Huyền Vực, Thái Huyền Môn, Xích

Mi, Lam Y đều kinh hãi, mờ mờ ảo ảo cảm thấy danh tự kia quen tai.

Qua nửa ngày, Xích Mi mới cả kinh kêu lên:

- Ta nói Sở Vực còn có người nào có thể có bổn sự này, nguyên lai là hắn, tiểu tử này là tiểu ma đầu lúc trước mưu phản Thanh Vân Tông, chém giết thiên kiêu Tiếu Kiếm Minh của Thanh Vân Tông, lại cùng Băng Âm Cung Diệp Cô Âm ác chiến, để cho đệ nhất thiên kiêu dưới Trúc Cơ cảnh kia ăn hết thiệt thòi lớn... Hắn lại đã Trúc Cơ, còn có bản lãnh lớn như vậy...

- Dĩ nhiên là hắn...

Lam Y đạo nhân cũng giật mình, trong nội tâm chua xót khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Huyền Quan mở ra, các Kim Đan cảnh đều không ngoại lệ điều tra các thiên kiêu ở mấy vực xung quanh, phải hiểu rõ các thiên kiêu tại ngực, để tránh đệ tử của mình chịu thiệt, mà Phương Hành không thể nghi ngờ là một trong mấy người chói mắt nhất, chủ yếu là tuy hắn ít lộ diện, nhưng làm sự tình không có chỗ nào mà không phải việc xấu loang lỗ, nhân thần cộng phẫn, làm các tu sĩ không thể không chú ý đến hắn.

Chỉ là ngay cả bọn hắn cũng không nghĩ tới, hôm nay đụng phải thiếu niên kia, lại là tiểu ma đầu này.

- Nghe nói hắn chỉ là Linh Động cảnh, nhưng hôm nay xem ra... Đồn đãi có sai lầm...

Khuôn mặt của Hắc Phong đạo nhân đắng chát, bất đắc dĩ lắc đầu.

- Quản hắn là ai, lão phu nhất định phải giết toàn tộc của hắn, hiện tại mấy người các ngươi chết trước đi...

Đột nhiên một thanh âm lành lạnh truyền tới, ba vị Kim Đan kinh hãi, chứng kiến Kim Quang lão quái đang tức giận nhìn qua.

- Kim Quang đạo hữu, ba mạch chúng ta cũng tử thương thảm trọng, ngươi không thể giận lây sang chúng ta...

Hắc Phong đạo nhân đã nhận ra sát khí của Kim Quang lão quái, cuống quít kêu to.

- Nếu không phải các ngươi liên hiệp với tiểu tử kia tính toán lão phu, sự tình sao sẽ phát triển đến loại tình trạng này?

Kim Quang lão quái căn bản không nghe khuyên bảo, dưới cơn thịnh nộ huy chưởng đánh về phía Hắc Phong đạo nhân.

Chỉ nháy mắt, chung quanh cầu đá bộc phát đại chiến.

Bốn vị Kim Đan đại chiến, quả thực cực kỳ kinh khủng, Kim Quang lão quái giống như một nộ sư, đằng đằng sát khí, thuật pháp tung hoành.

Tuy chỉ một người, hắn lại đè đánh ba vị Kim Đan kia.

Trong tiếng ầm ầm, chiến trường từ bên cầu đá chuyển dời đến không trung, lại dời về phía bắc, thẳng đến trên không Điểm Tướng Thành.

Kim Đan ác chiến, rất nhanh đã dẫn phát tứ phương chú ý.

Ở dưới Kim Quang lão quái điên cuồng công kích, Hắc Phong đạo nhân, Xích Mi đạo nhân, Lam Y đạo nhân cực kỳ thê thảm, pháp bào trên người rách tung toé, dù ba người bọn họ liên thủ lại không cầu công, chỉ cầu an toàn đào tẩu, nhưng vẫn bị Kim Quang lão quái giết đến nứt gan vỡ mật.

Nhất là Xích Mi đạo nhân tu vi thấp nhất, nếu không phải có hai người khác che chở thì đã sớm vẫn lạc.

- Ba người các ngươi đều phải chết...

Kim Quang lão quái ra tay không dung tình, khí thế hung ác, hạ quyết tâm muốn tiêu diệt ba Kim Đan cảnh kia trút giận.

Mà Hắc Phong, Xích Mi, Lam Y cũng chỉ có thể vừa đánh vừa lui, tùy thời đào tẩu.

Trong hư không, có không ít Kim Đan nhìn xem, nhưng cho dù là Hàn gia lão tổ một mực bảo vệ quy tắc ở trong Điểm Tướng Thành không thể đấu pháp, lúc này cũng chỉ có thể ngậm miệng, thành thành thật thật quan sát đấu pháp.

Dù sao Kim Quang lão quái ở dưới cơn thịnh nộ, thực không phải người bình thường có thể chọc được. Tuy bọn hắn cũng là Kim Đan cảnh, nhưng phải lượng thử xem bản lãnh của mình như thế nào cái đã.

Thời điểm ba người Hắc Phong sắp không chịu được, đột nhiên chân trời có một đóa kim vân hăng hái bay đến, khí tức trên mây làm Kim Quang Lão Tổ rùng mình, tạm thu tay, đề phòng nhìn đám mây kia.

Phát điên cũng phải nhìn trước mặt là ai, khí tức trên mây rõ ràng không phải mình có thể khinh thị.

Đám mây kia tới gần, hiển lộ ra thân hình của một lão quái hèn mọn bỉ ổi, chỉ là sắc mặt lão quái hơi chút nghiêm túc, đôi quái mục nhìn

Kim Quang Lão Tổ, lạnh giọng nói:

- Ngươi chính là Kim Quang?

Ánh mắt cuối cùng Kim Quang Lão Tổ co lại, lạnh lùng nói:

- Lão phu là Tây Mạc Kim Quang, đạo hữu có gì chỉ giáo?

Lão đầu không đáp, lại hỏi:

- Có phải ngươi trêu chọc một tiểu tử tên là Phương Hành không?

Trong mắt Kim Quang lão quái hiện lên sát khí, lạnh lùng nói:

- Phải thì thế nào?

Lão đầu cười lạnh nói:

- Nghe nói ngươi muốn diệt toàn tộc hắn, giết cả nhà hắn, đoạn truyền thừa của hắn?

Kim Quang lão quái cầm không rõ mục đích của lão giả kia, cười cười nói:

- Lão phu nói qua, phải thì thế nào?

Lão đầu bỉ ổi cười lạnh:

- Lão phu chính là sư phó của hắn, ngươi tới giết đi!

- Ngươi?

Kim Quang Lão Tổ giận dữ, trong nội tâm hiểu ra, người nọ là đến báo thù!

Nhưng đối mặt một lão gia hỏa không ai biết sâu cạn như vậy, thật muốn động thủ, hắn lại có chút do dự.

Còn chưa làm ra quyết định, lại có một thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Ngươi chính là Kim Quang?

Kim Quang Lão Tổ giận dữ, lạnh lùng quay đầu lại, chỉ thấy trên kim vân, một lão giả áo vàng đứng trên mây, khí tức trên thân người này bất ngờ cũng là Kim Đan đỉnh phong, khiến cho Kim Quang lão quái không dám làm càn, mở lời nói:

- Ngươi lại là người phương nào?

Lão giả áo vàng không đáp, quát lạnh nói:

- Ngươi làm bị thương một nha đầu áo tím?

Kim Quang Lão Tổ quát lên:

- Đó là cháu gái của lão phu gây tổn thương, nhưng tính lão phu làm thì thế nào?

Lão giả áo vàng trầm mặc, qua nửa ngày mới nói:

- Đó là cháu gái của lão phu!

- Bá...

Sắc mặt của Kim Quang Lão Tổ thay đổi.

Vốn chỉ là một thiếu niên và một nha đầu thoạt nhìn không bắt mắt, mình suýt nữa tiện tay bóp chết bọn hắn, sao có thể nghĩ tới sẽ xuất hiện biến cố? Hai người kia, vậy mà đều có bối cảnh thâm hậu như vậy? Trong lòng hắn nhịn không được ngưng trọng lên, lão quái vật tu vi bực này, ngay cả một cái hắn cũng không dám dễ dàng đắc tội, hôm nay lại đồng thời xuất hiện hai cái tới tìm thù!

Nhưng ngoài ngưng trọng, trong lòng của hắn cũng có chút ủy khuất, hơn nữa là uất ức.

- Cháu gái và cháu rể, cộng thêm đệ tử của lão phu đều chết sạch, các ngươi còn muốn như thế nào?

Kim Quang Lão Tổ hét to, khó kiềm được hỏa khí.

Đối mặt Kim Quang Lão Tổ thịnh nộ, Vạn La lão quái và Sở Thái Thượng liếc nhau một cái, sau đó Sở Thái Thượng lành lạnh mở miệng:

- Đây là Sở Vực, ngươi một lão quái ở Tây Mạc, ai cho lá gan dám giương oai ở chỗ này? Lão phu là Thái Thượng lão tổ của Sở Vương Đình, nếu bỏ mặc ngươi làm càn, lại không chịu quản, chẳng phải là cổ vũ yêu nhân kiêu ngạo, làm loạn Sở Vực?

Nếu nói Sở Thái Thượng đã quen cầm giá đỡ, trước khi động thủ còn tìm lý do, ở trên đạo nghĩa áp đảo đối phương mới sẽ động thủ, Vạn La lão quái thì càng đơn giản, hét lớn:

- Giết!

Ầm ầm...

Đại chiến bộc phát, bất quá lúc này lại là Kim Quang Lão Tổ hốt hoảng bỏ chạy.

Chương 280: Nam Chiêm Bộ Châu Hoàng Phủ gia

Ngày thứ ba sau khi Huyền Vực đáp xuống, có sáu Kim Đan bộc phát đại chiến, Kim Quang Lão Tổ tung hoành Tây Mạc cả đời bị Sở Vực Vạn La lão quái và Sở Thái Thượng của Sở Vương Đình đuổi giết 10 vạn dặm, cuối cùng bị ép thi triển Thần Ma Giải Thể Đại Pháp, tự tổn hơn phân nửa tu vi, lấy thân thể tàn phế trốn về Tây Mạc, lại bởi vì sự tình này dẫn phát Tây Mạc và Sở Vực trở mặt, đại chiến hết sức căng thẳng.

Lúc này, Hoàng Phủ gia ẩn cư ở Hắc Thủy Hồ ra mặt điều đình, mới miễn đi hai vực đại chiến.

Trận đại chiến này, khiếp sợ cả Nam Chiêm Bộ Châu.

Kim Quang Lão Tổ hung danh hiển hách, chính là hung nhân nổi danh của Nam Chiêm Bộ Châu, thời điểm Huyền Vực mở ra lại ăn thiệt thòi lớn, quả thực để cho người sợ hãi thán phục, mà theo sự tình này truyền ra, danh tiếng của Nam Chiêm Bộ Châu Phương Hành cũng trở lại trong tầm mắt mọi người, hung danh một người tuyệt bốn mạch để cho người kinh ngạc, sự tình trước đó bội phản Thanh Vân Tông, đánh bại Diệp Cô Âm cũng bị người hữu tâm lật ra, đùa giỡn xưng dâm tặc.

Cũng có người đùa giỡn gọi hắn là đệ nhất phân chuột của Nam Chiêm Bộ Châu, chỉ vì hắn ở trong Thanh Vân Tông tu hành, cho nên Thanh Vân Tông chết chân truyền, nổ hai cốc, theo Phù Diêu Cung của Đông Thắng Thần Châu đi vào Nam Chiêm Bộ Châu, vì cùng hắn có cùng xuất hiện, kết quả suýt nữa dẫn phát Phù Diêu Cung và Linh Sơn Tự đại chiến, đến Huyền Vực, bốn mạch đoạn tuyệt, nói tóm lại... Những nơi hắn đi qua, phong vân đảo loạn!

Có tin tức truyền ra, Hoàng Phủ gia ở Hắc Thủy Hồ lo lắng Huyền Vực mới hàng lâm, Sở Vực và Tây Mạc trở mặt sẽ ảnh hưởng đại cục, cho nên cố ý hóa giải ân oán lần này, định ra quy tắc Kim Đan không chiến, ước định để các tiểu bối ở trong Huyền Vực tự mình giải quyết ân oán, hơn nữa Hoàng Phủ gia gia chủ ở lúc điều giải, rõ ràng biểu hiện mình không thích tiểu tử ra tay đoạn tuyệt bốn mạch truyền thừa kia. Cho rằng hắn giết chóc quá nặng, để hắn đạt được cơ duyên, không phải phúc của Nam Chiêm Bộ Châu...

Huyền Vực mở ra ngày thứ năm, Vạn La lão quái và Sở Thái Thượng trở về Chí Tôn Thần Điện, sắc mặt đều có chút không vui.

Sở Thái Thượng cũng không nói chuyện với đám người Hồ Cầm Lão Nhân, một mình tiến vào Chí Tôn Thần Điện.

Hồ Cầm Lão Nhân thì nhìn Vạn La lão quái, thản nhiên nói:

- Ngươi vừa thấy việc này phát sinh, biết rõ hắn giết giết quá nặng sẽ khiến cho một ít người bất mãn, cho nên kéo Sở Thái Thượng đuổi theo giết Kim Quang Lão Tổ. Muốn dẫn lực chú ý mọi người tới trận Kim Đan đại chiến, nhược hoá sát nghiệt do tiểu tử kia phạm phải, lại không nghĩ rằng, chuyện này vẫn bị Hoàng Phủ gia nhúng tay...

Vạn La lão quái cười lạnh một tiếng, khuôn mặt tức giận nói:

- Hoàng Phủ gia kia từ sau khi trục yêu chi chiến, thì cắm rễ ở Nam Chiêm Bộ Châu, được xưng Ẩn Hoàng... Thật nghĩ mình là Thần Hoàng của Nam Chiêm Bộ Châu sao?

Quỷ Thần Cốc Trương Đạo Nhất cũng thở dài nói:

- Đại Tuyết Sơn chúng ta gom lại một chỗ, lại đi gần với Linh Sơn Tự, chỉ sợ sớm đã làm Hoàng Phủ gia kiêng kị, lúc này đây, chỉ sợ là bọn họ cố ý chèn ép!

Vạn La lão quái cười lạnh:

- Đâu chỉ là chèn ép, bọn hắn đã nói rõ muốn cảnh cáo chúng ta, nói gì đại cục làm trọng, không thể vọng động can qua. Nguyện làm trung tâm điều hợp, điều hợp thì điều hợp, hết lần này tới lần khác lại nói ra Phương Hành việc xấu loang lỗ, ra tay độc ác, thực không thể tha thứ. Lúc ấy lão phu phân giải, nói Phương Hành là Phương Hành, Phương Tiểu Cửu là Phương Tiểu Cửu, rõ ràng là hai người, nhưng Kim Quang lão quái nghe lầm, hắn lại nói mặc dù Phương Tiểu Cửu không phải Phương Hành cũng phải giáo huấn, răn đe...

Nói đến đây, trong mắt hàn mang chớp động, lạnh giọng nói:

- Hừ, khẩu khí thật lớn, thực coi mình là Hoàng đế của Nam Chiêm Bộ Châu? Lúc ấy nếu không phải Sở lão quái lôi kéo, lão phu thật muốn lĩnh giáo thử xem Thần Cơ Phá Diệt Quyết của bọn hắn...

Sắc mặt của Mạc Long Ngâm ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Tiểu tử kia tự thừa nhận thân phận, ngươi làm sao có thể cãi được? Dù Hoàng Phủ gia ngoài miệng không nói, nhưng trong nội tâm cũng sẽ không tin, ai, nếu người của Hoàng Phủ gia cố ý nhúng tay, tiểu tử kia nguy rồi...

Vạn La lão quái trầm giọng nói:

- Nếu như chỉ mình hắn mang theo một nha đầu bị thương nặng, tự nhiên sẽ rất nguy hiểm, nhưng hắn coi như là đệ tử của Đại Tuyết Sơn, sau khi tụ hợp với mọi người, bằng năng lực của bọn hắn, ai có thể làm gì được?

Mạc Long Ngâm và Trương Đạo Nhất nghe vậy đều nao nao, trầm ngâm không nói.

Có mấy lời không cần nói rõ, nhưng trong nội tâm bọn hắn đều rõ ràng, nếu Phương Hành hội hợp với mọi người, chẳng phải là đưa phiền toái đến trên thân người khác, để những tiểu bối kia càng thêm gian nan?

Vạn La lão quái rõ ràng ý nghĩ của bọn hắn, cười lạnh nói:

- Bất luận hắn là Phương Hành hay Phương Tiểu Cửu, nhưng tóm lại hắn là đệ tử của lão phu, cũng là đệ tử của Đại Tuyết Sơn nhất mạch, nếu các ngươi không nhận hắn, trừ khi cũng đuổi lão phu ra Đại Tuyết Sơn!

Mạc Long Ngâm và Trương Đạo Nhất lộ vẻ khó xử, không dám tùy tiện tiếp lời.

Qua nửa ngày, Mạc Long Ngâm mới nói:

- Việc này liên quan trọng đại, nên do năm người chúng ta thương nghị quyết định!

Vạn La lão quái cười cười, nhìn Hồ Cầm Lão Nhân nói:

- Hồ Cầm lão nhân, ngươi thấy thế nào?

Hồ Cầm Lão Nhân không chút suy nghĩ nói:

- Hắn là đệ tử của Đại Tuyết Sơn nhất mạch!

Mạc Long Ngâm và Trương Đạo Nhất kinh ngạc nhìn hắn, ngay cả Vạn La lão quái cũng có chút ngoài ý muốn.

Hồ Cầm Lão Nhân không giải thích nhiều, chỉ bất đắc dĩ cười nói:

- Lão phu thiếu hắn một ân tình!

Mọi người kinh ngạc, ngươi đường đường là Kim Đan lão tổ, làm sao sẽ thiếu nợ nhân tình của tiểu tử kia?

Bất quá Vạn La lão quái cũng không nghĩ nhiều như vậy, nghe xong liền biết Hồ Cầm Lão Nhân ủng hộ, nhìn về phía Mạc Long Ngâm và Trương Đạo Nhất cười to nói:

- Hai hỗn đản các ngươi còn có cái gì để nói?

Trương Đạo Nhất cau mày nói:

- Không phải còn có Sở lão quái sao? Huyền Vực ngăn cách hết thảy thủ đoạn truyền âm, muốn báo cho bọn hắn chuyện này, còn phải dựa vào Long Huyết bí pháp của Sở lão quái mới được, không thể bỏ qua hắn nha!

Vạn La lão quái nói:

- Huyền tôn nữ của hắn còn ở trong tay tiểu tử kia, có chỗ trống lựa chọn sao?

Đang khi nói chuyện, Sở Thái Thượng đi ra, chau mày nói:

- Ta vừa mới dùng Long Huyết bí thuật truyền âm cho Sở Hoàng, lúc này bọn hắn đã vào trung tâm Huyền Vực, ta nói cho hắn, hiện tại Từ Nhi ở trong tay Phương Hành, hơn nữa bị trọng thương, muốn hắn vô luận như thế nào cũng phải quay đầu trở lại, tìm được Từ Nhi mang đi, miễn cho xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...

Mạc Long Ngâm nghe vậy, nhất thời bất mãn nói:

- Đại sự bực này, sao không thương lượng với chúng ta một phen?

Sở Thái Thượng trừng mắt nói:

- Huyền tôn nữ của lão phu ở trên tiểu hỗn đản kia, ta có chỗ trống lựa chọn sao?

Mạc Long Ngâm và Trương Đạo Nhất nhất thời im lặng, Vạn La lão quái thì cười ha ha.

Bỗng nhiên Hồ Cầm Lão Nhân nói:

- Kết quả như thế nào?

Sở Thái Thượng trầm tĩnh không nói, qua nửa ngày mới khe khẽ thở dài:

- Hắn cự tuyệt!

Mấy người còn lại nao nao, trầm mặc không nói...

...

...

- Hạ nhân Bách Thú Tông là tiểu ma đầu thanh danh hiển hách kia...

Lúc này trong Huyền Vực, một chỗ tiên khí tung bay, Sở Hoàng Thái Tử ngồi ngay ngắn ở trên một tiên đài, trước mặt hắn là một Long đỉnh nho nhỏ, bên trong kim quang lập loè, tản ra trận trận chấn động, những chấn động này, dùng thể chất đặc thù của hắn có thể phân biệt ra được hàm nghĩa ẩn chứa trong đó, chúng đang nói cho hắn biết, muội muội của hắn tiến vào Huyền Vực, hơn nữa đã bị trọng thương.

Sau một phen trầm tĩnh, Sở Hoàng Thái Tử dứt khoát từ chối:

- Nha đầu kia làm việc không có quy củ, sinh tử do mệnh!

Sau khi trả lời, Sở Hoàng Thái Tử đặt tay lên Long đỉnh, lòng bàn tay kim quang lập loè, phá hủy Long đỉnh...

Đỉnh này bị hủy, vô luận là ai cũng khó có khả năng truyền âm cho hắn, loạn tâm chí của hắn.

Hắn nhìn về phía trung tâm Huyền Vực, ánh mắt kiên định:

- Ta nhất định phải đi vào Tiên Điện, ghi danh lên bảng, ai cũng không thể loạn tâm chí của ta!

- Vừa rồi đánh với Nam Cương Quỷ Quốc một trận, Lãnh Tử Viêm trúng thi độc, sợ là không phải nhất thời nửa khắc có thể tốt được...

Dưới tiên đài, một nữ tử áo trắng tay áo bồng bềnh, thanh âm bình thản nói với Sở Hoàng, đúng là Tiêu Tuyết.

Ánh mắt Sở Hoàng Thái Tử lạnh lẽo nói:

- Chúng ta gặp được bất quá là một trong bốn tùy tùng của Thái tử Quỷ Quốc, hắn liền ăn thiệt thòi lớn như vậy, thực lực kém như thế... để cho chính hắn kiên trì đi, nói cho hắn biết, càng vào sâu Huyền Vực, hung hiểm càng nhiều, bằng thực lực của hắn, đừng nói cơ duyên, chỉ sợ ngay cả mạng cũng khó giữ được... Nếu có tự mình biết mình, thì để hắn và đệ tử Vạn La Viện ở lại chỗ này!

Ánh mắt của Tiêu Tuyết lẫm liệt, lạnh giọng nói:

- Ngươi muốn vứt bỏ bọn hắn?

Sở Hoàng Thái Tử trầm mặc lại, qua nửa ngày mới chỉ vào chỗ sâu, trầm giọng nói:

- Ngươi không muốn đi qua sao?

Tiêu Tuyết nao nao, đồng tử có chút co lại.

Lúc này Phương Hành đang ở trong Huyền Vực, căn bản không biết vây quanh hắn và Sở Từ đã phát sinh đủ loại sự tình, với hắn mà nói, cũng không có coi Kim Quang Lão Tổ nhất mạch là chuyện quan trọng, chẳng qua là khi nổi giận liền giết người, giết xong thì đi, căn bản không nghĩ tới đằng sau sẽ có nhiều biến cố như thế, lúc này hắn vẫn còn bị thương thế của Sở Từ quấy nhiễu.

Sở Từ đã không còn lo lắng tính mạng, thậm chí nói, bị thương nặng gấp 10 lần nữa, ăn Huyết Liên Tử vào cũng không lo.

Chỉ có điều, nàng bị gãy xương và tạng phủ hao tổn, lại còn cần Phương Hành dùng lực lượng nối tiếp, sau khi nối lại, sẽ có huyết khí bàng bạc của Huyết Liên Tử điều dưỡng, thương thế của Sở Từ sẽ nhanh chóng phục hồi như cũ, không lưu bất kỳ hậu hoạn nào, ngược lại có khả năng bởi vì huyết khí bàng bạc của Huyết Liên Tử mà nhân họa đắc phúc, căn cơ đã tốt tới cực điểm lại tăng một bậc.

Nhưng lúc này nàng vẫn chưa tỉnh, cả người bị một tầng huyết vụ bao bọc, sinh cơ không ngại, lại ảm đạm bất tỉnh.

- Ngao...

Ngoài động phủ lại có tiếng kêu tà mị thê lương truyền đến.

- Con mẹ nó lại đến rồi!

Phương Hành tức giận, cầm Độc Cước Đồng Nhân Giáo đi ra cửa.

Không bao lâu, ngoài động phủ vang lên thanh âm cốt cách vỡ vụn, cùng thanh âm thê lương thảm thiết của cương thi.

Không đến một nén hương thời gian, Phương Hành cầm theo Độc Cước Đồng Nhân Giáo dính đầy máu đen trở về, nói:

- Đã bốn ngày rồi, vì sao nha đầu kia còn không tỉnh lại? Lão Tà, bằng không ta mang theo nha đầu kia ra ngoài, ngươi không biết a, chung quanh nơi này linh thảo tiên quả từng mảnh từng mảnh, con mẹ nó đều bị người vào trước lấy sạch, đau lòng chết ta, lại như vậy nữa, không bị cương thi cả đàn cả lũ ở bên ngoài phiền chết, ta cũng sẽ đau lòng chết... kia đều là linh thảo tiên quả a...

Phương Hành ngồi ở cửa động phủ, buồn bã thở dài.

Trong động phủ, khói đen bồng bềnh, Đại Bằng Tà Vương như một lão đầu bình thường chắp tay sau lưng, thỉnh thoảng kiểm tra thương thế của Sở Từ, xì mũi coi thường nói:

- Muốn nha đầu này chết thì ngươi mang theo nàng ra ngoài đi!

- Trời ạ...

Phương Hành khóc không ra nước mắt:

- Ta tạo cái nghiệt gì mới đi bắt cóc nha đầu kia chứ...

Chương 281: Thi đan

- Ta không muốn sống, nha đầu kia rõ ràng đã ăn Huyết Liên Tử, gãy xương đã nối, sinh cơ cũng đã vững vàng, vì sao hết lần này tới lần khác không tỉnh lại? Rốt cuộc xảy ra tình huống gì? Ngược lại đưa tới không ít cương thi, hơn nữa càng ngày càng lợi hại, ta hùng tâm tráng chí tiến vào Huyền Vực, kết quả lại mỗi ngày đi đánh cương thi chơi...

Phương Hành ngồi ở cửa động, không ngừng khóc rống.

Đại Bằng Tà Vương nhìn hắn, vừa bực mình vừa buồn cười nói:

- Ai bảo ngươi chọn một hầm mộ để nha đầu kia dưỡng thương?

Phương Hành nói:

- Cái này không phải thuận tiện tìm thấy sao? Diện tích lớn, còn giống như một động phủ bình thường, ở thật tốt!

Đại Bằng Tà Vương hừ lạnh một tiếng nói:

- Vậy thì đừng chê phiền, cái hầm mộ này vốn là nơi tụ âm, là nơi tụ tập của những cương thi kia, ngươi chiếm hang ổ của người ta, hơn nữa trên người nha đầu kia huyết khí nồng đậm như thế, làm sao có thể không đưa tới cương thi tập kích? Hắc hắc, bọn cương thi này vốn là Linh thể hàng thấp nhất, nhưng bị Huyền Vực bao phủ, đã nhận được linh khí nồng đậm tẩm bổ, tự nhiên sẽ càng ngày càng mạnh, cộng thêm Huyền Vực huyền diệu, cứng rắn biến những Linh thể này thành Linh thú hộ bảo tự nhiên...

Phương Hành nói:

- Mặc kệ nó, ngươi nói lúc nào nha đầu kia mới tỉnh?

Đại Bằng Tà Vương cười lạnh nói:

- Tiểu tử ngươi quá nóng lòng, ngươi có biết lúc ấy nha đầu kia bị thương nặng như thế nào không? Xương sống lưng đứt gãy, tạng phủ nghiền nát, ngay cả trái tim cũng bị chấn thành hai nửa, nha đầu Kim gia kia căn bản không muốn để cho nàng sống, cũng may mắn trên tay ngươi có Huyết Liên Tử, mới có thể kéo lại tính mạng của nàng, nếu không dù Nguyên Anh cảnh đến, cũng không cứu được nàng!

- Hôm nay xương của nàng đã tốt, nhưng tạng phủ lại chưa khỏi. Chỉ có thể chờ đợi huyết khí khổng lồ của Huyết Liên Tử bị thân thể nàng hấp thu, sau đó hóa thành linh khí, tẩm bổ tạng phủ, ít nhất cũng phải bảy ngày, tạng phủ mới có thể khôi phục, đương nhiên hoàn toàn khôi phục lại không nhanh như vậy, ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng, đây đã là kỳ tích, ngươi cho rằng cứu một người sắp chết trở về sẽ đơn giản như vậy?

Phương Hành khóc không ra nước mắt nói:

- Ta phải ở chỗ này mười ngày nửa tháng sao? Bảo bối bị người đoạt sạch hết rồi...

Đại Bằng Tà Vương nói:

- Vậy thì không để ý nha đầu kia chết sống, đi đoạt cơ duyên thôi?

Phương Hành không nói, ngồi chồm hổm ở trên mặt đất vẽ vòng tròn.

Đại Bằng Tà Vương bất đắc dĩ, không thèm để ý đến hắn, quay người thu ba hạt châu màu đỏ như máu ở xung quanh thân thể Sở Từ vào, lại nhìn Phương Hành đưa tay, Phương Hành móc ra năm hạt châu màu ngà sữa đưa cho hắn, Đại Bằng Tà Vương lại đặt ở bên người Sở Từ, đây là Phương Hành không có việc gì làm, sau khi tiêu diệt cương thi thì lấy ra thi đan, là một loại dược liệu cấp thấp.

Loại cương thi này chỉ ở Tuyệt Yêu Lĩnh mới có, năm đó Trục Yêu nhất chiến quá mức thảm thiết, đến nỗi nơi đây biến thành tử địa, hấp dẫn vô số cương thi tà mị từ bốn phương tám hướng tụ tập đến, gọi nó là ổ thi cũng không quá đáng, sau đó trời giáng Huyền Quan, nơi đây biến thành Huyền Vực, cương thi cũng nhận được linh khí tẩm bổ, thực lực trở nên cường đại hơn nhiều.

Đương nhiên, cương thi ở bên ngoài Huyền Vực cường thịnh hơn nữa, chống lại Trúc Cơ cảnh như Phương Hành thì không tạo được chút uy hiếp, chỉ là từng đợt rồi lại từng đợt, bị hắn trong lúc nhàn rỗi nhàm chán giết chơi mà thôi, nhưng Đại Bằng Tà Vương lại coi trọng những thi đan kia, sau khi Phương Hành chém giết cương thi, sẽ thu thập thi đan cho hắn, sau đó hắn bày ở trước mặt Sở Từ, cũng không biết làm cái gì.

- Viên thứ mười ba đi à nha? Ngươi rốt cuộc đang làm gì đó?

Phương Hành có chút tò mò hỏi

Đại Bằng Tà Vương hừ lạnh nói:

- Lão phu dạy ngươi một khóa, để cho ngươi biết Kim Đan Yêu Vương như lão phu cũng không phải hư danh nói chơi, những thi đan này là một loại dược liệu, ôn dưỡng ở trong cơ thể cương thi chứa đầy thi độc, Âm cực sinh Dương, tà cực sinh chính, ngược lại là một loại vật chữa thương, giải độc khó được, mà tu vi của nha đầu kia còn thấp, thương thế của nàng khỏi hẳn, thiếu chỉ là thời gian mà thôi, đã không dùng hết huyết tinh khổng lồ của Huyết Liên Tử, tất cả đều tràn ra, lão phu liền dùng lực lượng huyết tinh làn tràn ôn dưỡng thi đan, cộng thêm phối hợp vài loại linh dược, liền có thể luyện chế ra một lò thánh dược chữa thương giải độc, thuốc này...

Đại Bằng Tà Vương nói cao hứng, đang muốn tán dương thánh dược thần kỳ, lại bị Phương Hành cắt đứt:

- Đáng giá không?

Đại Bằng Tà Vương bị nén một hơi lên không nổi, giận dữ phất ống tay áo quát:

- Trẻ con không dễ dạy!

Tuy trong nội tâm không muốn, nhưng vẫn chờ Sở Từ khỏi hẳn, sau năm ngày, Sở Từ rốt cục tỉnh lại, dựa theo Đại Bằng Tà Vương nói, hôm nay nha đầu kia đã chân chính thoát ly nguy hiểm, có thể để Phương Hành mang theo ly khai, chỉ là không thể dùng linh khí, càng không thể đấu pháp, vẫn còn là một người bị thương nặng, phải do Phương Hành cõng đi.

Ly khai hầm mộ, Phương Hành cõng Sở Từ chạy nhanh.

- Cửu ca... Huynh chạy nhanh như vậy... làm gì?

Sở Từ cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì xưng hô đột nhiên mà mặt có chút đỏ.

Nhưng Phương Hành căn bản không có lưu ý, vừa chạy vừa nói:

- Đoạt bảo bối!

- Đoạt bảo bối?

Sở Từ nao nao.

Trong đại kỳ truyền đến thanh âm của Đại Bằng Tà Vương:

- Nha đầu, ngươi đừng để ý, ở trong khoảng thời gian ngươi dưỡng thương này, hắn đã nín hỏng, nếu như không phải lo lắng thương thế của ngươi, hắn đã sớm như thỏ hoang thoát cương lao vào trung tâm tìm bảo rồi...

Phương Hành quay đầu, nhìn Đại Bằng Tà Vương cả giận nói:

- Là ngựa hoang thoát cương!

Đại Bằng Tà Vương cười ha ha nói:

- Ngươi còn có chút kiến thức nha!

Phương Hành nói:

- Đó là đương nhiên, ta theo Tứ thúc đọc sách mấy ngày, hắn nói nếu như không đọc sách, người khác mắng ta ta cũng không biết!

Đại Bằng Tà Vương có chút ngạc nhiên nói:

- Đọc mấy ngày?

Phương Hành nói:

- Bốn năm ngày gì đó!

Đại Bằng Tà Vương ho một tiếng, không còn gì để nói.

Phương Hành đương nhiên sẽ không nói tật xấu của mình ra, năm đó bị Tứ thúc thúc kéo đi học, đọc sách bốn năm ngày gì đó, cuối cùng lại không chịu học nữa, leo lên cây ai kêu cũng không chịu xuống, cuối cùng bị Đại thúc thúc cầm cung tiễn bức xuống, sau đó tám vị thúc thúc thay phiên lấy đao gác ở trên cổ, đứt quãng học chữ một năm, mới miễn cưỡng nhận thức toàn bộ văn tự.

Sở Từ nằm ở trên lưng Phương Hành, bụm lấy cái miệng nhỏ nở nụ cười.

Qua nửa ngày, đầu nàng khẽ tựa vào lưng Phương Hành, thoả mãn thở ra một hơi.

Năm ngày qua, tuy nàng ở trong trạng thái hôn mê, nhưng còn có một tia thanh minh, ngẫu nhiên sẽ mở mắt, mỗi lần mở mắt đều chứng kiến khuôn mặt hoặc lo lắng hoặc bực bội của Phương Hành, có đôi khi sẽ nghe được ngoài động truyền đến thanh âm đánh cương thi, những hình ảnh không trọn vẹn kia lại cắm rễ ở trong lòng nàng, vĩnh viễn khó quên...

Nằm ở trên lưng của một người như vậy, còn có gì không hài lòng?

Hành tẩu ở trong Huyền Vực, khắp nơi linh mạch tiên viên, Tuyệt Yêu Lĩnh vốn không có một ngọn cỏ, nhưng sau khi Huyền Vực rơi xuống, lại trở nên giống như Tiên Vực, ngay cả ven đường cũng có thể mọc linh thảo tiên quả, chỉ tiếc đây là ngoại vi của Huyền Vực, tất cả linh thảo và tiên quả đều bị người hái, chỉ còn cành cây trụi lủi, làm Phương Hành tâm đau không dứt, càng chạy càng nhanh.

Chỉ tiếc lưng cõng Sở Từ, hắn chỉ có thể chạy chậm, duy trì cước bộ vững vàng, chạy nhanh thân thể nàng sẽ chịu không nổi.

Xa xa, dãy núi nguy nga, tiên điện quỳnh lâu như ẩn như hiện, tượng trưng cho tiên duyên vô tận.

Đi hơn mười dặm đường, đột nhiên thấy phía trước xuất hiện một sơn cốc, đang có một đội nhân mã từ trong cốc đi ra, người cầm đầu mặc cẩm y, tầm ba mươi mấy tuổi, hắn tức giận mắng:

- Con mẹ nó, chúng ta đến quá muộn, ngoại trừ một cây Lục Giáng Thảo, thì cái gì cũng không có, phải mau chóng chạy tới trung tâm Huyền Vực, nghe nói bên trong thứ tốt rất hiếm có...

Vừa mắng vừa leo lên một chiếc xe ngựa, đang muốn chạy về phía trước, chợt nghe một tiếng hét lớn truyền đến:

- Đứng lại, ăn cướp đây!

Các tu sĩ lắp bắp kinh hãi, hai mươi mấy ánh mắt vội vàng nhìn qua.

Chỉ thấy một tiểu tử tay cầm Độc Cước Đồng Nhân Giáo, trên lưng còn cõng một tiểu cô nương, sau lưng bay một cây đại kỳ, đang chầm chậm đuổi theo, đồng thời lệnh những người mình không được nhúc nhích.

- Ngươi... ngươi muốn ăn cướp chúng ta?

Thiếu niên cẩm y từ trong xe ngựa thò đầu ra, kinh ngạc hỏi.

Đến tự nhiên là Phương Hành, khi đến gần, hắn thả Sở Từ xuống, kêu lên:

- Đúng vậy, ăn cướp!

- Ha ha...

- Tiểu tử này điên rồi sao?

- Một người ăn cướp chúng ta, hắn coi mình là ai? Đạo Tử của Hoàng Phủ gia sao?

Các tu sĩ cười nghiêng nghiêng ngửa ngửa, trong lúc vui vẻ càng ẩn hàm sát khí, nhao nhao tế Pháp khí ra.

- Nghiêm túc một chút, ta là đang ăn cướp! Muốn mạng thì giao ra tất cả thứ tốt đây!

Phương Hành hét lớn, làm ra bộ dáng hung ác, vỗ Đồng Nhân Giáo ở trên tay, từng bước một đến gần.

Thiếu niên cẩm y cười cười, lạnh giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi là người nào? Cũng dám đến ăn cướp Bổn thiếu chủ?

Phương Hành cũng cười lạnh nói:

- Ta chính là Phương Hành, cướp ngươi không được sao?

Nói xong hơi có chút tự đắc, sau khi đổi về tên của mình, cảm giác thật thoải mái.

Hơn nữa chiếu hắn xem ra, cây có bóng người có danh, chỉ cần nói ra tên của mình, ăn cướp còn không dễ dàng? Dù sao thanh danh một người tuyệt bốn mạch còn ở đó, đoán chừng có thể hù dọa không ít người, hắn luôn nhớ rõ lời vàng ngọc của Đại thúc thúc, giết dê béo sau đó lột đồ không tính bổn sự, chỉ vừa nói tên của mình, đối phương đã sợ hãi giao ra bảo bối mới gọi bổn sự!

Phương Hành xem chừng, có lẽ hôm nay mình đã đạt tới cảnh giới này.

Lại không nghĩ rằng, đối phương nghe xong hai chữ Phương Hành thì đều ngẩn người, sau nửa ngày bỗng nhiên cười ha ha.

- Ha ha, hắn nói mình là Phương Hành!

- Thực coi chúng ta dễ lừa gạt như vậy sao? Ai tới cũng sẽ nói với chúng ta hắn là Phương Hành?

- Ha ha, Phương Hành đang ở trung tâm Huyền Vực cùng tu sĩ của Hắc Thủy Hồ đấu lợi hại, sao sẽ chạy tới biên giới Huyền Vực cướp chúng ta?

- Bắt giữ tiểu tử này, cho hắn biết kết quả lừa gạt chúng ta!

Nghe mọi người cười, Phương Hành ngẩn ngơ, cực lực giải thích :

- Đừng cười, ta thật là Phương Hành...

Chương 282: Còn có một cái Phương

Hành?

Bất quá là báo tên của mình mà thôi, lại làm đám người thiếu niên cẩm y cười to, Phương Hành bị chọc tức, lớn tiếng khuyên đối phương vài câu, thấy đối phương không thèm để ý, không khỏi giận dữ lên, quyết định làm một cường đạo cấp thấp... Đi lên một người một gậy đánh tất cả té trên mặt đất, sau đó chân đạp thiếu niên cẩm y, lệnh đối phương nói rõ ràng.

- Đại... Đại gia, bằng bổn sự của ngài, không cần giả mạo tiểu ma đầu Phương Hành kia a?

Thiếu niên cẩm y mặt mũi bầm dập, khóc không ra nước mắt.

Gặp một người giả mạo, còn cho rằng mình có thể thoải mái thu thập, không nghĩ tới giả cũng ác như vậy...

- Cút, ai giả mạo, mười ngày trước ta vừa mới diệt bốn mạch, Kim Đan lão tổ cũng không làm khó dễ được ta, còn có thể giả sao? Trợn to mắt chó của ngươi nhìn thật kỹ, ta có lừa ngươi hay không?

Phương Hành tức giận, nhìn thiếu niên cẩm y hét lớn, đồng thời muốn lau đi biến hóa trên mặt, lộ ra chân dung.

Lại không nghĩ rằng, thiếu niên cẩm y nghe xong, mắt lộ ra tinh quang, nghẹn ngào kêu lên:

- Lúc đầu... Lúc đầu… ngài chính là Phương Tiểu Cửu?

Phương Hành ngẩn ngơ, nghĩ thầm Phương Tiểu Cửu không phải là Phương Hành sao? Có gì khác nhau?

- Cửu gia, ngài đừng giả mạo Phương Hành được không, hiện tại thanh danh của ngài còn vang dội hơn hắn a…

Thiếu niên cẩm y khóc không ra nước mắt, minh xác tỏ vẻ nếu như sớm biết ngươi chính là Đại Tuyết Sơn Phương Cửu Gia, ta là tuyệt đối không dám động thủ, nhưng hắn nói chưa dứt lời, càng nói Phương Hành càng phiền muộn, vội vàng lệnh hắn không cần vuốt mông ngựa, trước tiên nói rõ sự tình đã.

Lại nói đoạn thời gian này, vì chiếu cố Sở Từ mà không lộ diện, hình như ở trong Huyền Vực đã xảy ra một ít sự tình kỳ quái?

- Cửu gia, còn không phải ngài giả mạo tiểu ma đầu Phương Hành kia gây phiền toái, lúc ấy ngài một người diệt bốn mạch, có thể nói uy phong lẫm lẫm, hung danh đại thịnh, nhưng lúc ấy ngươi báo thân phận thì thôi, hết lần này tới lần khác giả mạo tiểu ma đầu Phương Hành, kết quả Đạo Tử của Hoàng Phủ gia thật nghĩ ngươi là hắn, liền phát hịch văn, muốn bắt giết Phương Hành răn đe...

- Lại không nghĩ rằng hịch văn vừa mới phát ra, liền chọc giận Phương Hành chính thức, lúc đầu hắn cũng ở trong Huyền Vực, Hoàng Phủ Thiếu chủ phái ra mười lộ sứ giả phân phát hịch văn, bị hắn cướp giết bốn đường, sau đó công khai lộ diện. Xưng mình mới là Phương Hành chính thức, Hoàng Phủ gia dám đối địch với mình, cái kia chính là muốn chết, vi tỏ vẻ bất mãn đã đoạt vài vị gia tướng của Hoàng Phủ gia...

- Thật đúng là có Phương Hành khác?

Phương Hành nghe vậy cũng ngẩn ngơ, không hiểu ra sao cả.

Thiếu niên cẩm y cười khổ nói:

- Lại về sau, có người nói ngài là đệ tử Phương Tiểu Cửu của Đại Tuyết Sơn, lúc này mới tính toán minh bạch, cảm tình lúc ấy ngài là mượn danh tự của tiểu ma đầu kia, để người ta cõng nồi. Cũng khó trách đối phương nổi giận như thế...

- Cái gì cõng nồi, ta chính là Phương Hành!

Phương Hành vừa nghi vừa giận, nhìn thiếu niên cẩm y quát.

Thiếu niên cẩm y vội vàng nói:

- Đúng đúng đúng, ngài chính là Phương Hành, tiểu nhân lý giải, khi ta làm chuyện xấu cũng sẽ tự xưng Phương Hành…

Phương Hành triệt để bó tay, một cước đá hắn bay ra ngoài:

- Người nọ là giả, các ngươi đều mù sao?

Thiếu niên cẩm y sắp khóc rồi:

- Cửu gia, chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng, bây giờ ngươi còn cần giả mạo sao? Diệp Cô Âm của Đại Tuyết Sơn đã cùng tiểu ma đầu kia giao thủ qua một lần. Lời thề son sắt nói người kia xác thực là Phương Hành không thể nghi ngờ, nàng là bị tiểu ma đầu kia cưỡng… cái kia qua… cùng giường chung gối, còn có thể nhận lầm sao?

- Chân dài ?

Phương Hành triệt để ngây dại, nghĩ thầm nếu Phương Hành kia là giả, Diệp Cô Âm có thể nhận lầm sao?

Chẳng lẽ người kia mới thật, mình là giả?

Thực con mẹ nó rối loạn!

- Nha đầu, ngươi có tin ta là Phương Hành

không?

Phương Hành thất hồn lạc phách đánh cẩm y công tử một trận, đoạt xe ngựa và Lục Giáng Thảo của đối phương, sau đó thả đi.

Ngồi ở trên xe ngựa, hắn còn có chút tâm thần bất định hỏi Sở Từ.

Thân thể Sở Từ còn có chút suy yếu, che miệng cười nói:

- Ta tin...

Phương Hành giận dữ nói:

- Ta hỏi rất nghiêm túc!

Sở Từ lắc đầu nói:

- A, ta không tin!

- Vì cái gì?

Phương Hành khóc không ra nước mắt.

Sở Từ nói:

- Bởi vì Cửu ca là người tốt, Phương Hành kia nghe nói rất xấu, ngay cả Diệp sư tỷ cũng nếm qua thiệt thòi, sao huynh lại muốn giả mạo tiểu ma đầu kia, nghe người ta nói hắn rất hung, vạn nhất tìm huynh gây chuyện thì sao bây giờ?

Phương Hành triệt để bó tay, ôm đầu ngồi xổm ở trên xe không nói lời nào.

- Tiểu tử, bây giờ ngươi quan tâm không phải vấn đề này a!

Thân hình Đại Bằng Tà Vương hiển hóa ra, truyền âm cho Phương Hành.

- Ân? Ngươi muốn nói cái gì?

Phương Hành ngẩng đầu nhìn Đại Bằng Tà Vương, chỉ thấy lão yêu này khói đen phật qua, khiến cho Sở Từ vốn tinh thần không tốt ngủ mất, sau đó lạnh lùng nhìn Phương Hành, trầm giọng nói:

- Ngươi không có lưu ý đến sao? Hoàng Phủ gia đã hạ lệnh giết ngươi rồi sao...

- Hoàng Phủ gia?

Phương Hành trầm mặc lại.

Hắn cũng nghĩ tới, dựa theo thiếu niên cẩm y kia nói, sau khi Đạo Tử của Hoàng Phủ gia ra hịch văn giết mình, Phương Hành kia mới xuất hiện, đoạn thời gian kia, mình đang ở trong cổ mộ chữa thương cho Sở Từ, không biết tình hình ngoại giới, hôm nay tất cả mọi người cho rằng cái kia mới là Phương Hành thật, như vậy hịch văn giết Phương Tiểu Cửu sẽ rất nhanh xuất hiện, dù sao người Đạo Tử của Hoàng Phủ gia muốn giết, là kẻ tuyệt sát bốn mạch...

- Những người kia đắc tội ta, ta liền giết bọn chúng, liên quan gì tới Hoàng Phủ gia?

Phương Hành cười lạnh, chẳng thèm ngó tới sự tình Hoàng Phủ gia bắt chó đi cày.

Đại Bằng Tà Vương cười lạnh:

- Hoàng Phủ gia kia lại cảm thấy sự tình này liên quan tới bọn hắn, bọn hắn chính là đệ nhất thế gia của Nam Chiêm Bộ Châu, sau Trục Yêu Chi Chiến, cả tộc từ Đông Thắng Thần Châu chuyển qua Nam Chiêm Bộ Châu, gia tộc kia có Nguyên Anh cảnh tọa trấn, có thể nói quân lâm Nam Chiêm Bộ Châu, tuy ngày bình thường ẩn cư ở Hắc Thủy Hồ, không hỏi thế sự, lại âm thầm khống chế trật tự của Nam Chiêm Bộ Châu, được xưng đế vương lánh đời! Ngươi một người diệt bốn mạch, ở những người khác xem ra có lẽ là việc nhỏ, nhưng ở Hoàng Phủ gia xem ra, lại cảm thấy ngươi nhiễu loạn trật tự, phân phát hịch lệnh giết ngươi thật không khó lý giải, dù sao trời giáng Huyền Quan, đây là thời buổi rối loạn, Hoàng Phủ gia nhất định sẽ càng cẩn thận!

Phương Hành nghe vậy ngẩn ngơ, bực tức nói:

- Con mẹ nó, vì trật tự liền muốn giết ta?

Đại Bằng Tà Vương cười lạnh nói:

- Có lẽ còn có chút nguyên nhân khác, bất quá lão phu lại không có khả năng đoán được!

Trong mắt Phương Hành hiện ra vẻ hung ác nói:

- Hoàng Phủ gia kia đã muốn giết ta, vậy ta giết bọn hắn trước!

Hắn nói rất nghiêm túc, đối với người mang địch ý với mình, ý niệm đầu tiên của hắn là giết chết đối phương.

Đại Bằng Tà Vương nghe vậy lại nao nao, trong ánh mắt hiện lên một tia dị sắc, cuối cùng lại hơi lắc đầu.

- Khó!

Đại Bằng Tà Vương thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu.

Phương Hành nói:

- Vì sao?

Đại Bằng Tà Vương thở dài, nhìn Phương Hành nói:

- Thực lực của ngươi ở trong hàng ngũ tiểu bối coi như là đỉnh phong, nhưng nếu muốn chém giết Đạo Tử của Hoàng Phủ gia, chỉ sợ còn có chút không đủ, người của gia tộc kia rất khó đối phó!

Phương Hành cau mày:

- Ta đã tu thành Âm Dương Đại Ma Bàn, cũng không được sao?

Sau khi diệt bốn mạch, Phương Hành tràn đầy tin tưởng, hắn phát hiện lão hỗn đản Vạn La không có lừa gạt hắn, uy lực của thức thần thông này còn mạnh hơn hắn tưởng tượng, tuy lúc này hắn chỉ là Trúc Cơ cảnh tầng hai, nhưng kết thành Đạo Cơ màu tím, căn cơ vững chắc thi triển ra, linh lực đủ để đối kháng Trúc Cơ trung kỳ bình thường.

Mà sau khi thi triển Âm Dương Đại Ma Bàn, ngay cả Trúc Cơ hậu kỳ cũng phải tạm lánh mũi nhọn!

Phương Hành hôm nay, ngoại trừ Kim Đan cảnh, những người khác hắn đều dám đấu một trận.

Đại Bằng Tà Vương minh bạch ý nghĩ của hắn, nhẹ nhàng thở dài nói:

- Tuy thần thông của ngươi uy lực vô tận, nhưng đối phương là gia tộc thượng cổ, Phá Diệt Thần Cơ Quyết từ mấy vạn năm trước truyền lưu đến nay cũng không phải trò đùa!

Phương Hành cười hì hì nói:

- Ta không phải còn có Vạn Linh Kỳ sao?

Đại Bằng Tà Vương nghe vậy không khỏi cười khổ:

- Ngươi có biết, Vạn Linh Kỳ chính thức là Hoàng Phủ gia luyện chế không?

Phương Hành ngẩn ngơ.

Mới bắt đầu luyện chế Vạn Linh Kỳ, Đại Bằng Tà Vương đã nói qua, luyện chế Vạn Linh Kỳ sớm nhất là một vị đại tu sĩ của Nhân tộc, thời điểm Trục Yêu Chi Chiến, người nọ chém giết vô số Yêu tộc, tất cả Yêu tộc Yêu Linh chết ở dưới tay hắn đều bị phong ấn vào trong một cây đại kỳ, thông qua cờ này thống ngự vạn linh, yêu khí mênh mông, che khuất bầu trời, đại kỳ kia chính là Vạn Linh Kỳ chân chính.

Bởi vì trong đại kỳ phong ấn một vạn Yêu Linh, cho nên mới được xưng Vạn Linh Kỳ.

Mà Vạn Linh Kỳ của Phương Hành, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ có hơn ba trăm Yêu Linh mà thôi, không cách nào so được với Vạn Linh Kỳ chính thức.

Đại Bằng Tà Vương thấy Phương Hành ngơ ngác, hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngươi không cần sợ, nghe nói Vạn Linh Kỳ kia bị bọn hắn coi là trấn gia chi bảo, luôn đặt ở Hắc Thủy Hồ, bình thường sẽ không vận dụng, Đạo Tử của Hoàng Phủ gia kia không có khả năng mang ở trên người!

Phương Hành thẹn quá hoá giận, mắng:

- Cút, ngươi mới sợ, ta là đang cân nhắc làm sao giết chết hắn!

Chương 283: Phương Cửu Gia ở đây!

Mới nghe thanh danh của Hoàng Phủ gia, Phương Hành còn không quá để ý, dám trêu đến mình, nghĩ biện pháp làm thịt là được.

Nhưng sau khi nghe Đại Bằng Tà Vương nói, hắn mới thấy vấn đề có chút nghiêm trọng, Hoàng Phủ gia kia rõ ràng là từ Đông Thắng Thần Châu dời đến, nội tình của gia tộc kia vượt xa Nam Chiêm Bộ Châu, dù sao Đông Thắng Thần Châu cũng được xưng Đạo Khởi Chi Địa (*nơi khởi nguyên của tu luyện), thiên hạ đạo thuật đều bắt nguồn từ Đông Thổ, đại thế gia từ nơi ấy di dời đến, sao có thể là bình thường?

Đúng vậy, mình tu thành Âm Dương Đại Ma Bàn, nhưng người ta tu luyện cũng là Thần quyết.

Mình có Huyền khí Vạn Linh Kỳ lợi hại, nhưng Huyền khí này chỉ là hàng nhái của người ta...

Cũng chỉ có Phương Hành to gan lớn mật, đổi lại tu sĩ khác, chỉ sợ nghe xong danh tiếng của Hoàng Phủ gia đã bị hù run rẩy.

Sau khi suy nghĩ, Phương Hành căm hận nói:

- Hừ, Hoàng Phủ gia có ba đầu sáu tay sao? Nếu dám trêu chọc ta, ta không cho bọn hắn nếm thử lợi hại mới lạ, lão Tà, cũng không phải ta thổi với ngươi, hiện tại ta vội vã tranh đoạt cơ duyên, không có thời giờ nói lý với hắn, chờ ta gặp Đạo Tử của Hoàng Phủ gia, nhất định sẽ quất hắn một trận!

Đại Bằng Tà Vương cười ha ha nói:

- Tốt, nếu ngươi có tin tưởng như vậy, bổn tọa thay ngươi lái xe, làm đủ uy phong cho ngươi!

Từ trong tay thiếu niên cẩm y đoạt đến xe ngựa, bị Đại Bằng Tà Vương dùng khói đen bao phủ, giống như chạy ở trong mây đen, hành tẩu vững vàng, mà Đại Bằng Tà Vương thì hóa thành phu xe, ngồi ở đằng trước vung roi, nhưng kéo xe lại không phải trâu ngựa, mà là năm Ly Long trong Ly Long Bát Trận Bàn, đều cao mười trượng, lân giáp tươi sáng rõ nét, khí thế hung ác khiếp người.

Trong Ly Long Bát Trận Bàn vốn có tám Ly Long, chính là tám Ly Long Yêu Linh phong ấn ở trong trận bàn, nhưng lúc đại chiến, Âm Dương Đại Ma Bàn của Phương Hành đã giết chết hai con, Đại Bằng Tà Vương mổ chết một con ăn tươi, chỉ còn lại năm con. Hôm nay đều bị Đại Bằng Tà Vương nhiếp ra, phong ấn, bất quá năm con Ly Long này đều là loại hung hãn bướng bỉnh, còn đang ở giai đoạn thuần hóa.

Hôm nay vừa vặn dùng để kéo xe, roi ngựa vung lên, năm con Ly Long chạy ở phía trước, có thể nói cực kỳ uy phong.

Ầm ầm...

Năm con Ly Long lôi kéo xe ngựa chạy nhanh, khói đen cuồn cuộn, giống như một đóa yêu vân kề sát đất bay nhanh.

Đại kỳ theo gió phiêu diêu, phía trên có linh lực hiển hóa ra năm chữ to:

- Đại Tuyết Sơn Phương Cửu Gia ở đây!

Cái này cũng là kết quả sau khi Phương Hành cân nhắc, đã có người giả mạo tên tuổi của mình, vậy thì trước không bạo lộ thân phận chân thật, đợi bắt được gia hỏa giả mạo kia rồi tính, dù sao đối với thanh danh gì đó, hắn cũng không quá để ý, ngược lại cảm thấy vậy mà sẽ có người giả mạo mình, chẳng lẽ bởi vì thanh danh của Phương đại gia đã vang đến tình trạng người gặp người sợ rồi sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng còn có chút đắc ý.

Bất quá đến tột cùng là ai giả mạo mình, Phương Hành thực đúng có đầu mối. Hôm nay có thể chủ động giúp mình, thì chỉ có lão đầu Vạn La ở bên ngoài Huyền Vực, chẳng lẽ là hắn lệnh đệ tử nào đó giả mạo mình?

Chỉ có điều, coi như là đệ tử ở trong Đại Tuyết Sơn giả mạo Phương Hành, thay mình hấp dẫn lực chú ý của Hoàng Phủ gia, như vậy Diệp Cô Âm cũng không có khả năng chủ động phối hợp, Phương Hành rất hiểu nữ nhân kia, thấy hắn khẳng định sẽ lao lên chém giết, không có khả năng thứ hai a!

Thật bất đắc dĩ, hiện tại ở trong Huyền Vực, không cách nào hỏi thăm năm lão gia hỏa kia a.

Trong ngoài Huyền Vực, truyền tin tức cực kỳ khó khăn.

Huyền Vực là một trận pháp to lớn bao phủ Tuyệt Yêu Lĩnh, biến nó thành một thế giới khác.

Ở ngoài Huyền Vực truyền tin tức vào, ngay cả Nguyên Anh cảnh cũng thúc thủ vô sách.

Có thể truyền tin tức chỉ có ba biện pháp, một là mượn nhờ một ít huyết mạch hiếm thấy liên hệ, dùng bí pháp dẫn phát cộng hưởng, truyền đi vài tin tức đơn giản, Sở Vương Đình truyền tin tức, là dùng loại phương pháp này.

Phương pháp thứ hai là tu sĩ tiến vào Huyền Vực sau, thông qua miệng của bọn hắn rải ra một ít tin tức.

Loại phương pháp thứ ba là phái đệ tử Linh Động cảnh trẻ tuổi tiến vào Huyền Vực, truyền tin tức cho người nhà, nhưng cách này cực kỳ khó khăn, nói trắng ra, Linh Động cảnh có tư cách bước vào Huyền Vực, thì sớm đã bị phái đi cướp đoạt cơ duyên, còn lại chỉ là một ít thực lực bạc nhược yếu kém, dù những người này có thể tiến vào Huyền Vực, thì lực lượng cũng quá yếu, thường thường sau khi tiến vào Huyền Vực, còn chưa tìm được người nhà, cũng đã chết ở trong tay cương thi hoặc tu sĩ khác.

Cũng chính bởi vì phương pháp truyền tin gian nan, mới đưa đến tình huống tin tức trong ngoài Huyền Vực mất cân đối, hơn nữa mỗi người chỉ lo tranh đoạt cơ duyên, không rảnh để ý việc khác, mới đưa đến cục diện hai Phương Hành phân không rõ thật giả...

Vì vậy hắn dứt khoát không nghĩ nữa.

Trong xe ngựa, Sở Từ công chúa nằm ở trên giường êm, con mắt chớp chớp nhìn Phương Hành.

- Cửu ca, Hắc Thủy Hồ Hoàng Phủ gia cực kỳ đáng sợ, Đạo Tử của Hoàng Phủ gia nghĩ lầm ngươi là Phương Hành, mới hạ hịch lệnh muốn giết Phương Hành, hôm nay Phương Hành thật xuất hiện, hấp dẫn ánh mắt của Hoàng Phủ gia, hịch lệnh kia tự nhiên cũng hết hiệu lực, ta cảm thấy chúng ta nên nhân cơ hội này, biết điều xâm nhập Huyền Vực tìm kiếm đám người hoàng huynh, ngươi lại công khai như vậy, thật không quá lý trí a? Người thần phục Hoàng Phủ gia rất nhiều, cử động kia nhất định sẽ dẫn phát vô số người đến gây bất lợi cho chúng ta...

- Hừ, nha đầu ngươi biết cái gì, có câu cá chưa?

- Câu rồi... Ý của huynh là gì?

- Không có chút mồi, cá làm sao mắc câu? Hiện tại ta lấy mình làm mồi!

Phương Hành cười đắc ý:

- Chúng ta đã tới chậm, bên ngoài Huyền Vực không biết sinh ra bao nhiêu linh thảo, kết quả đều bị người hái sạch sẽ, Cửu gia ta muốn cướp trở lại, cũng đoạt không được nhiều người như vậy, chẳng bằng dứt khoát công khai, để mọi người tới tìm ta, như vậy ta có thể thong dong thu thập từng bước từng bước...

Sở Từ kinh ngạc:

- Huynh muốn một người độc đấu quần hùng của Huyền Vực?

Phương Hành nhếch miệng nói:

- Ngay cả bọn hỗn đản này cũng không đối phó được, ta làm sao đi trảm cháu trai Hoàng Phủ gia kia?

Sở Từ càng kinh ngạc:

- Huynh thật muốn đối kháng Đạo Tử của Hoàng Phủ gia?

Phương Hành hừ lạnh nói:

- Đương nhiên, ngay cả cháu trai kia cũng không trảm được, tương lai làm sao đánh lên Phù Diêu Cung?

Sở Từ sắp thở không nổi:

- Huynh còn có ý định đánh lên Phù Diêu Cung?

Phương Hành nhếch miệng cười nói:

- Có vấn đề sao?

Sở Từ ngẩn ngơ, đưa cái đầu nhỏ tới:

- Huynh sờ đầu muội xem có phát sốt không?

Phương Hành ngạc nhiên, đưa tay sờ thử, nói:

- Không sốt, rất bình thường!

Sắc mặt Sở Từ tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, nghiêm mặt nói:

- Nếu như muội không phát sốt, vậy thì nhất định là... huynh điên rồi!

Xe ngựa đi tới đâu, đều dẫn phát vô số chú ý, tự nhiên cũng đưa tới vô số gió tanh mưa máu.

Người mà Đạo Tử của Hoàng Phủ gia chỉ tên muốn giết, thật không ngờ lại dám rêu rao khắp nơi, tự nhiên đưa tới sát ý của vô số người.

Đi không tới trăm dặm, đã dần dần xâm nhập vào trung tâm Huyền Vực, xa xa xuất hiện một Thần Sơn, trên Thần Sơn sinh đầy kỳ hoa dị thảo, cũng hiện đầy vô số cấm chế, Thần Sơn kia lại cấm Trúc Cơ cảnh tới gần, bởi vì trên núi sinh trưởng linh thảo dị quả, đều là tài nguyên tu luyện của Linh Động cảnh, cho nên là cơ duyên thuộc về Linh Động cảnh.

Mà ở dưới Thần Sơn, thì có bảy tám tu sĩ Trúc Cơ cảnh ngồi xếp bằng, chờ đợi đồng bạn từ trên Thần Sơn đi xuống.

Chứng kiến xa xa có một xe ngựa màu đen đi tới, bốn năm tu sĩ Trúc Cơ cảnh ngồi xếp bằng ở dưới Thần Sơn đều mở to mắt nhìn, mắt lộ ra vẻ cảnh giác, bọn hắn tọa trấn ở đây, ngoại trừ chờ đệ tử Linh Động cảnh của mình xuống, còn có một nhiệm vụ khác, là bảo vệ cơ duyên ở trên Thần Sơn, không cho người bên ngoài lên núi, nói đơn giản một chút, bọn hắn đã chia đều cơ duyên ở trên Thần Sơn kia.

Tuy linh dược dị thảo trên Thần Sơn, dược tính đa số ở trong ngàn năm, nói dài không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, bất quá các tu sĩ nhìn trúng không phải dược linh (*độ tuổi của linh dược), mà là trong đó bất ngờ có rất nhiều linh dược tuyệt chủng ở trên Thiên Nguyên Đại Lục, chỉ có ghi lại ở trong điển tịch, trong đó có rất nhiều linh dược mà đan phương cổ rất cần, giá trị căn bản khó có thể cân nhắc.

Cũng bởi vì vậy, bọn hắn căn bản không cho phép tu sĩ khác lên núi, nếu có cường địch, thậm chí bọn hắn còn liên thủ ngăn địch.

- Lại có người đến, không bằng chúng ta liên thủ, đuổi hắn ly khai?

Một tu sĩ Tây Mạc tầm ba mươi mấy tuổi, ánh mắt lấp lóe tinh quang, lành lạnh nhìn xe ngựa màu đen.

Một người khác liếc qua xe ngựa, lạnh giọng nói:

- Ngũ Long kéo xe, phô trương rất lớn, người trong xe nhất định không dễ chọc, hơn nữa không cần thiết gây sự, cơ duyên trên Thần Sơn đã bị bốn phái chúng ta chia đều, nếu người này không có ý nhúng chàm, thì thả hắn đi qua!

Nhưng lúc này, ánh mắt của tu sĩ thứ ba bỗng nhiên tập trung vào đại kỳ, bật thốt lên:

- Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu ở đây? Người này là Phương Tiểu Cửu mà Hoàng Phủ công tử muốn giết?

Ba người khác cả kinh, trong mắt tinh quang lập loè, sau nửa ngày bỗng nhiên cùng quát:

- Bắt hắn, ban thưởng chia đều!

Oanh...

Bốn tu sĩ Trúc Cơ cảnh cùng nhau bay ra, vây quanh xe ngựa, tất cả cầm pháp khí, khí cơ tập trung.

Một người quát:

- Trong xe là Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu? Hoàng Phủ công tử đã hạ bắt ngươi, còn dám rêu rao, nhanh đi theo chúng ta!

Trong xe vang lên tiếng cười lạnh, sau đó chữ trên Vạn Linh Kỳ bỗng nhiên thay đổi.

- Sáu chữ Đại Tuyết Sơn Phương Cửu Gia biến mất, chỉ còn hai chữ rồng bay phượng múa:

- Ăn cướp!

Bốn người đều khẽ giật mình:

- Có ý gì?

Trong xe ngựa, Phương Hành không nhịn được lạnh lùng nói:

- Không biết chữ sao? Ta là muốn...

- Ăn cướp, giao hết thảy thứ tốt trên người các ngươi ra đây...

Bỗng nhiên từ một bên khác của Thần Sơn, một bóng xanh bay tới, chỉ vào đám tu sĩ ở dưới Thần Sơn kêu to.

- Con mẹ nó, đoạt sinh ý?

Phương Hành ngẩn ngơ, vội vàng từ trong xe chui ra.

Chương 284: Cướp gặp cướp

Thật đúng là cánh rừng lớn chim nào cũng có, cướp còn có thể gặp cướp?

Phương Hành từ trong xe chui ra, đánh giá gia hỏa tới sau kia, tu vi Trúc Cơ tầng hai, mang mặt nạ, dáng người cao gầy, mặc đạo bào màu xanh bình thường, nhìn không ra nam nữ tuổi tác, tốc độ cực nhanh.

Bốn tu sĩ kia nao nao, nhìn bộ dáng này, còn tưởng Phương Hành và tặc phỉ áo xanh kia là một nhóm, một người trong đó cười lạnh:

- Thật to gan, hai người các ngươi muốn ăn cướp bốn người chúng ta, chẳng lẽ các ngươi không biết...

Lời còn chưa nói hết, thanh âm đã bị cắt đứt, Phương Hành phẫn nộ nhìn tặc phỉ áo xanh kia quát:

- Ta tới trước!

Tặc phỉ áo xanh nao nao, nhìn Phương Hành nói:

- Cái gì ngươi tới trước?

Phương Hành chỉ xung quanh, lẽ thẳng khí hùng nói:

- Người nơi này là sinh ý của ta, ngươi đổi địa phương khác đi!

Tặc phỉ áo xanh kinh ngạc nói:

- Ngươi cũng là ăn cướp?

Phương Hành chỉ lá cờ quát:

- Cờ hiệu lớn như vậy, ngươi không biết chữ sao?

Tặc phỉ áo xanh nhìn qua thùng xe, không khỏi bật cười nói:

- Ăn cướp còn đánh ra cờ hiệu? Da mặt của ngươi thật dày, không thấy ta phải đeo mặt nạ sao?

Phương Hành liếc mắt nói:

- Đừng nói nhãm, sinh ý này ta đã chiếm được, ngươi đổi địa phương khác đi!

Tặc phỉ áo xanh khinh thường nói:

- Dựa vào cái gì? Đổi địa phương cũng là ngươi đổi, nếu không ngay cả ngươi ta cũng cướp!

Bốn tu sĩ kia coi như đã nhìn ra, hai tặc phỉ này căn bản không phải đồng bọn, thậm chí còn vì ai đi đoạt bọn hắn mà nhao nhao lên, bốn người chỉ cảm thấy quái dị, cũng không biết là nên cười hay nên khóc, liếc nhau một cái, một nam tử mắt ưng đứng ra quát:

- Nơi nào đến ngu xuẩn, lại dám dõng dạc ăn nói ngông cuồng, hạn các ngươi ở trong ba hơi...

- Con mẹ nó, ngươi dám đoạt ta?

Phương Hành không có thời gian nghe tu sĩ mắt ưng nói nhãm, mang theo Độc Cước Đồng Nhân Giáo đánh tới tặc phỉ áo xanh.

Tặc phỉ áo xanh nói đã chọc giận hắn, nghĩ thầm ta đã đoạt nhiều người như vậy, còn chưa có người dám đoạt ta, vốn nể tình ngươi là đồng nghiệp, muốn thả ngươi một con đường sống, kết quả ngươi coi ta là dê béo, có thể nhẫn nhịn nhưng không thể nhẫn nhục a!

Một kích này của hắn tốc độ cực nhanh, cơ hồ là vừa vung Độc Cước Đồng Nhân Giáo, nó đã nện đến trên đầu tặc phỉ áo xanh đỉnh, thân hình hắn lướt động, linh lực bắn ra, lăng không dẫn động bão tố, gào thét bốn phía...

Oanh...

Tu sĩ mắt ưng kẹp ở giữa Phương Hành và tặc phỉ áo xanh kinh hãi, thân hình bị thổi lảo đảo.

- Ai nha, muốn động thủ?

Tặc phỉ áo xanh cũng lắp bắp kinh hãi, quát một tiếng. Thân hình hắn khẽ đảo, giống như một bóng xanh biến mất, cùng lúc đó thân hình giống như một trận gió nhẹ, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu đỏ sậm, theo chỉ quyết vận chuyển, giống như huyết cầu vồng đâm về phía Phương Hành, quả nhiên là cực kỳ quỷ dị.

Giật mình nhất là một tu sĩ ục ịch trong bốn người kia, hắn nhìn trường kiếm trong tay tặc phỉ áo xanh, cả người giống như gặp quỷ, vội vàng mở túi trữ vật của mình xem.

Vừa nhìn thấy, mồ hôi lạnh trên trán liền chảy xuống.

Trường kiếm trong tay tặc phỉ áo xanh kia, là Pháp khí hắn quen dùng.

Người này lại chẳng biết lúc nào xẹt qua bên cạnh hắn, tiện tay lấy Pháp khí của hắn, sau đó quay người chém về phía Phương Hành.

- Nếu một kiếm này đâm về phía mình...

Tu sĩ ục ịch nghẹn họng nhìn trân trối, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

- Sau lưng ta?

Lúc này Phương Hành cảm giác được sau lưng có tiếng xé gió đánh úp lại, trong nội tâm cũng cả kinh.

Tâm niệm khẽ động, Kim Sí huyễn hóa ra,

xoắn loạn hư không, đồng thời thân hình nhanh chóng lao về phía trước.

Vừa tránh khỏi pháp kiếm màu đỏ sậm, hắn liền quay giáo vung mạnh.

- Nát!

Phương Hành quát khẽ, tự nghĩ ở dưới một giáo của mình, kết cục của đối phương tất nhiên sẽ là kiếm vỡ xương gãy.

Mình tự nhiên biết rõ sự tình của mình, Phương Hành thân có quái lực, cho tới nay còn chưa gặp phải người cùng thế hệ có thể đối kháng.

Đương… gậy kiếm tương giao, thanh âm mãnh liệt, gió lốc càn quét khắp nơi, bốn tu sĩ canh giữ ở xung quanh xe ngựa đều đứng không vững, vội vàng lui ra xa, còn xe ngựa thì đã sớm được Đại Bằng Tà Vương khống chế chậm rãi lui ra, hắn cũng không muốn ở gần khi tiểu quái vật kia đang đấu pháp.

Ba!

Theo va chạm, Pháp khí màu đỏ sậm vỡ nát, hóa thành từng mảnh vỡ màu đỏ bắn ra bốn phía.

Tặc phỉ áo xanh thét kinh hãi, bay vút về phía sau, không ngừng vung tay hóa giải xung lực.

- Lợi hại như vậy?

- Hung như vậy?

Phương Hành và tặc phỉ áo xanh lắp bắp kinh hãi, thầm khen đối phương.

Đối với Phương Hành mà nói, không nói chính thức vô địch cùng thế hệ, nhưng tối thiểu nhất từ khi gặp phải Bạch Thiên Trượng, tu tập Trảm Thủ Đồ ở trong Tam Muội Chân Hỏa đến nay, thân thể cường hoành, thể phách óng ánh, rèn luyện căn cơ cực kỳ ổn, tu vi mới Trúc Cơ cảnh tầng hai, nhưng tiêu hao tài nguyên còn nhiều hơn Trúc Cơ trung kỳ, một đường đi tới, thật không có gặp qua đối thủ cùng giai.

Vừa rồi hắn nói "nát", không chỉ là pháp khí nghiền nát, mà là nghĩ cánh tay của đối phương cũng sẽ bị đánh gảy.

Lại không nghĩ rằng, tặc phỉ áo xanh kia thoạt nhìn cà lơ phất phơ, vậy mà tiếp được một kích của mình, có thể nói cực kỳ hiếm thấy.

Còn đối với tặc phỉ áo xanh thì càng thêm kinh ngạc, dưới một kích lại ăn phải lỗ vốn, đã ra ngoài dự liệu của hắn.

- Lại đến!

Sau khi tặc phỉ áo xanh ngẩn người, hình như có chút không phục, hét lớn một tiếng, lao về phía Phương Hành, trong quá trình vọt tới, tay hắn niết pháp ấn, trong chốc lát thì có điểm điểm lôi quang ngưng tụ ở trước người, vậy mà hóa thành một Lôi Điện Điểu to lớn, giống như đúc, mở ra miệng rộng, phun ra lôi diễm kinh người.

- Hây a, chả lẽ ta lại sợ ngươi?

Phương Hành cũng sinh ra hào hứng, nếu tu vi của song phương cách xa quá lớn, đoán chừng hắn sẽ cân nhắc ý đồ xấu, không chịu chính diện đánh nhau, nhưng ngẫu nhiên đụng phải người tu vi ngang nhau, thực lực lại kém mình không xa, hắn cũng nổi lên lòng háo thắng, rống to một tiếng lao đến, muốn nhìn tặc phỉ áo xanh kia đến cùng có bổn sự gì, có thể tiếp mình một gậy mà không thương?

Vèo vèo…

Hai người đồng thời nhào về phía đối phương, Phương Hành vung đại bổng, đập vào trên thân chim.

Oanh...

Trong không khí, lôi quang lan tràn, nhiệt độ tăng vọt, tầng tầng gió lốc vô hình cuốn ra bốn phía, làm cát bay đá chạy.

Bốn tu sĩ kia thì sợ ngây người, liếc nhau một cái, ừng ực nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Đây là chuyện gì?

Tại sao không giống như trong tưởng tượng?

Hai tặc phỉ lại đánh nhau, không để ý tới mấy người bọn hắn...

Càng làm cho bọn hắn khiếp sợ, là thực lực của hai người kia!

Vừa rồi bọn hắn còn nghĩ làm sao bắt giữ Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu đưa cho Hoàng Phủ công tử đổi lấy ban thưởng, thẳng đến lúc này mới phát hiện ý nghĩ kia hoang đường như thế nào, tiểu quái vật ở Đại Tuyết Sơn này thật là bốn người bọn họ liên thủ có thể bắt được sao?

Cần phải biết, sở dĩ bọn hắn muốn bắt Phương Tiểu Cửu, là bởi vì cảm thấy đối phương dễ khi dễ!

Lúc đầu Đạo Tử của Hoàng Phủ gia chỉ tên muốn bắt, là hung nhân mới vào Huyền Vực liền diệt bốn mạch, lúc đầu tưởng là Phương Hành, về sau phát hiện đây là hiểu lầm, là đệ tử của Đại Tuyết Sơn cố ý bày nghi trận mạo danh thế thân người ta, vì vậy hịch văn lần nữa rơi xuống trên đầu Phương Tiểu Cửu, nói tóm lại, chỉ cần bắt được hắn hay Phương Hành, đều có thể tới chỗ Hoàng Phủ gia lĩnh thưởng.

Mà Phương Hành kia, nghe nói rất hung ác, Hoàng Phủ gia phái ra ba chi cao thủ đều không làm gì được hắn, các tu sĩ không dám trêu chọc, vì vậy ánh mắt đặt ở trên người Phương Tiểu Cửu, sau khi cân nhắc nặng nhẹ, thì thấy đệ tử Đại Tuyết Sơn dễ đối phó hơn chút ít a?

Tuy người này có chiến tích diệt bốn mạch, nhưng nghe nói là mượn nhờ Huyền khí, thực lực có hạn!

Nhưng đến lúc này bọn hắn mới phát hiện, Phương Tiểu Cửu kia không kém Phương Hành bao nhiêu a!

Bốn tu sĩ yết hầu phát khô, nội tâm hoảng hốt.

Lúc này Phương Hành và tặc phỉ áo xanh đã đấu hơn mười chiêu, nhất thời ai cũng không làm gì được ai.

Phương Hành cảm giác thân hình đối phương bồng bềnh như tiên, giống như không bàn mà hợp ý Đại Đạo, dưới tình huống không thi triển Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, vậy mà nhất thời khó có thể bắt được thân hình của hắn, mà tặc phỉ áo xanh thì cảm thấy Phương Hành cực kỳ khủng bố, mình đừng nói cứng đối cứng, ngay cả dùng binh khí cũng thiệt thòi lớn.

Ở dưới loại trạng thái này, tâm thần của hai người đều bị kéo căng.

Giống như chẳng ai ngờ ngẫu nhiên cượp gặp cướp, sẽ đụng phải nhân vật lợi hại như vậy.

- Không nghĩ tới Sở Vực còn có nhân vật bậc này, chẳng lẽ là Hoàng Phủ gia âm thầm bồi dưỡng được?

Tặc phỉ áo xanh cảm thấy khiếp sợ, không dám khinh thường, đột nhiên lướt ra sau hơn mười trượng, hai bàn tay xẹt qua không trung, trong chớp mắt hai tay hợp lực, vẽ ra ba đạo phù chú, mỗi một đạo phù chú đều lóe lên tức thì, đợi cho vẽ xong ba đạo phù chú, trên đầu ngón tay xuất hiện một giọt nước xanh thẳm, sáng óng ánh long lanh, như có huyền diệu vô tận ẩn chứa trong đó...

- Tam Sinh Ngự Thủy Quyết...

Tặc phỉ nắm giọt nước ở đầu ngón tay, nhắm ngay Phương Hành, giống như muốn bắn ra.

Phương Hành rùng mình, hắn đã nhìn ra, đối phương thi triển cũng là thần thông, trong nội tâm nhất thời kinh hãi, không dám khinh thường, tiện tay ném đi Độc Cước Đồng Nhân Giáo, hai tay lúc lên lúc xuống, khí tức khủng bố dâng lên, một vàng một đen quấn quanh xoay chuyển, muốn thi triển Âm Dương Đại Ma Bàn, dùng thần thông phá thần thông của đối phương.

Chương 285: Kết minh

- Đi mau, đi mau...

Đột nhiên tu sĩ ục ịch kêu to, dẫn đầu bỏ chạy, ba tu sĩ khác cũng lập tức tỉnh hồn, vội vàng theo sát phía sau.

- Các ngươi trốn ở trên Thần Sơn, quyết không được xuống...

Tu sĩ mắt ưng đào tẩu, đồng thời vẫn không quên dặn dò các đệ tử Linh Động cảnh không thể xuống núi.

Thần Sơn có trận pháp bao phủ, giống như ở cầu đá, đường lên núi chỉ Linh Động cảnh mới có thể đi, Trúc Cơ không thể vào, cách làm của bốn Trúc Cơ cảnh này, kỳ thật không khác Kim Quang Lão Tổ lúc trước, đều là muốn giúp đệ tử nhà mình giảm bớt người cạnh tranh mà thôi, mà chỉ cần đám đệ tử Linh Động cảnh kia không xuống núi, hai tên cướp này lại hung cũng không làm gì được bọn họ, Huyền Vực có quy tắc bảo hộ của mình a.

Còn nữa, dù hai tặc phỉ Trúc Cơ kia lại hung, canh giữ ở bên cạnh không đi, cũng không làm gì được đệ tử Linh Động cảnh ở trong núi, bởi vì trong mỗi một Thần Sơn, đều có một loại tồn tại giống như tế đàn, có thể truyền tống tu sĩ ly khai Huyền Vực.

Bởi vậy đối với bốn tu sĩ này mà nói, hôm nay nguy hiểm nhất lại là bọn hắn, chỉ cần bọn hắn đào tẩu, sẽ không có hậu hoạn.

Nhưng Phương Hành và tặc phỉ áo xanh đang mắt to trừng đôi mắt nhỏ, thấy bốn tu sĩ đào tẩu lại lộ vẻ do dự.

Tuy phát hiện tặc phỉ áo xanh là đại địch bình sinh ít thấy, nhưng hắn tự nghĩ nếu thi triển Âm Dương Đại Ma Bàn, vẫn có vài phần nắm chắc đánh giết đối phương, nhưng Âm Dương Đại Ma Bàn là thần thông, lấy tu vi của hắn hôm nay thi triển áp lực quá lớn. Mặc dù thi triển ra, uy lực vô tận, nhưng linh lực của hắn sẽ không còn bao nhiêu.

Nếu là sinh tử đại địch, liều cũng không có gì, nhưng tình huống trước mắt...

Phương Hành thấy tặc phỉ áo xanh vận chuyển huyền công, lại thật lâu không phóng thích, trong nội tâm minh bạch đối phương cũng có cố kỵ giống như mình, cười hắc hắc nói:

- Vị lão huynh này, ngươi nói chúng ta liều như vậy, ai thua ai thắng?

Tròng mắt của tặc phỉ áo xanh xoay chuyển, hắng giọng nói:

- Ta xem là lưỡng bại câu thương!

Phương Hành cười nói:

- Phải, ngươi nói chúng ta liều lưỡng bại câu thương, lại bị người khác kiếm tiện nghi, có phải quá điên hay không?

Tặc phỉ áo xanh nói:

- Quả thật có chút điên!

Phương Hành nói:

- Vậy ngươi có tính điên hay không?

Tặc phỉ áo xanh giận dữ:

- Bản tiểu... gia cực kỳ thông minh, làm sao sẽ điên?

Phương Hành nói:

- Ta cũng vậy, không bằng chúng ta thu thần thông đi?

Tặc phỉ áo xanh nói:

- Tốt!

Hai người nói xong, nhưng đợi nửa ngày, lại không thấy đối phương thu thần thông.

Phương Hành có chút bất mãn nói:

- Ngươi như vậy là không được, không có thành tín a, không phải nói thu thần thông sao?

Tặc phỉ áo xanh nói:

- Ta không phải muốn đợi ngươi thu thần thông trước sao?

Phương Hành:

- Ngươi thi triển thần thông trước, cho nên ngươi thu trước...

Tặc phỉ áo xanh:

- Ta thi triển thần thông trước là bởi vì ngươi quá hung, ta đánh không lại ngươi mới thi triển, cho nên ngươi thu trước...

Phương Hành im lặng:

- Hao tổn như vậy cũng rất tiêu hao linh lực, hơn nữa bốn hỗn đản kia sắp chạy mất dạng, chúng ta đừng đấu xảo trá nữa, thật sự chút đi, đếm một hai ba đồng thời thu thần thông, ngươi xem coi thế nào?

Tặc phỉ áo xanh nói:

- Phương pháp này có thể...

Hai người bình tĩnh liếc nhau một cái, Phương Hành bắt đầu đếm một hai ba, hai người đồng thời thu thần thông, nhưng trong giây lát từng người trốn ra trăm trượng, sợ đối phương lừa gạt ám toán mình, bất quá khi phát hiện đối phương không có lừa gạt, trong nội tâm không khỏi nhẹ nhàng thở ra, Phương Hành nhìn bốn tu sĩ đào tẩu, kêu lên:

- Một người hai cái!

Tặc phỉ áo xanh gật đầu:

- Rất tốt, như thế mới công bình!

Hai người đã ước định, liền từng người đuổi theo bốn tu sĩ đào tẩu, hai người bọn họ một cái có Thập Vạn Bát Thiên Kiếm Kiếm Sí, một cái chân đạp Lôi Điểu, đều có thể phi hành ở tầng trời thấp, bốn tu sĩ kia bất đắc dĩ, không bao lâu đã bị hai người bắt trở lại, đối mắt nhìn nhau một mắt, không khỏi có chút cảm giác tỉnh táo tương tích.

- Nhanh, các ngươi ở Huyền Vực đạt được tất cả linh thảo dị quả đều giao ra đây!

Phương Hành lớn tiếng quát, lệnh hai tu sĩ bị hắn bắt giao ra bảo bối.

Hai Trúc Cơ cảnh kia liếc nhau, vạn bất đắc dĩ, đã rơi vào trong tay đối phương, vậy còn có cái gì để nói, mặc dù bọn hắn muốn không giao, Phương Hành cũng có rất nhiều thủ đoạn buộc bọn hắn giao, nói tóm lại hai tu sĩ này đã rơi vào trong tay Phương Hành, thì chính là dê béo, chỉ đợi lên nồi, xảo trá ra tất cả đồ vật thật không tốn bao nhiêu thời gian.

- Kêu các đệ tử tiến vào Thần Sơn của các ngươi ra, sau đó bảo bọn hắn lấy ra tất cả thu hoạch để ta nhìn xem!

Phương Hành nhìn hai Trúc Cơ cảnh kia kêu to.

Hai Trúc Cơ cảnh kia nhất thời hai mặt nhìn nhau, có khổ nói không ra lời.

- Hắc? Không nghe đúng không!

Phương Hành tức giận, quay đầu nhìn về phía Vạn Linh Kỳ kêu:

- Lão Tà, thê hiện chút uy phong đi...

Đại Bằng Tà Vương cực kỳ phối hợp, cười hắc hắc, một tia khói đen bay qua, trong khói đen huyễn hóa ra bốn năm Yêu Linh khủng bố, cả đám giống như núi nhỏ, vây hai gã Trúc Cơ cảnh lại, khí tức hung hãn để cho người hãi hùng khiếp vỉa, như một giây sau sẽ nuốt hai người bọn họ...

- Đừng... Đừng giết chúng ta...

Hai tu sĩ Trúc Cơ cảnh kia sợ hãi, vội vàng nhìn về phía Thần Sơn kêu to, gọi các đệ tử đi ra.

Bọn hắn là Trúc Cơ cảnh, ở trong tông môn hoặc thế gia địa vị không bình thường, các đệ tử Linh Động cảnh ở trên Thần Sơn tự nhiên không dám không theo, sau khi do dự, cuối cùng vẫn đi ra, ngoan ngoãn giao linh dược vừa mới hái được...

Phương Hành đại hỉ, bất luận tốt xấu, thu sạch.

Đệ tử hai mạch đều tràn đầy bất đắc dĩ, có khổ nói không nên lời, theo lý thuyết, bọn hắn có tu sĩ Trúc Cơ cảnh đi theo như Hộ Đạo giả, chính là vì khi dễ người khác, bình thường ngăn trở lối vào, hoặc ra tay cướp những người khác, đều cực kỳ thuận lợi, nhưng hôm nay, hết lần này tới lần khác bởi vì có Trúc Cơ cảnh mà bị người cưỡng ép, cơ duyên của mình cũng bay mất.

Phương Hành không khách khí, cách làm của đám hỗn đản này kỳ thật không khác Kim Quang Lão Tổ, đều muốn dựa vào lực lượng của mình quấy nhiễu quy tắc Huyền Vực, cho dù là khu vực Huyền Vực cho phép tất cả đệ tử Linh Động cảnh tiến vào, bọn hắn cũng sẽ ngăn núi, không cho tu sĩ khác vào, cực kỳ bá đạo, nhưng gặp phải Phương Hành, xem như xui xẻo tám đời.

Làm xong sự tình của mình, Phương Hành chắp hai tay sau lưng, đến chỗ tặc phỉ áo xanh nhìn náo nhiệt.

Chỉ thấy lúc này hai tu sĩ bị tặc phỉ áo xanh bắt được, vẻ mặt cầu xin lấy ra tất cả linh dược, tùy ý tặc phỉ áo xanh lựa chọn, mà tặc phỉ áo xanh cũng rất nghiêm túc, trái tay cầm một ngọc giản ố vàng, nhanh chóng so sánh hình ảnh ở phía trên, mỗi xem một cây sẽ vứt qua một bên, hình như đang tìm đồ vật gì.

- Tinh Thần Thảo... chín lá một hoa, màu tím nhạt, thân có vân văn, rễ như Cầu Long...

Ở trong miệng hắn, còn không ngừng thì thào niệm tụng cái gì, một bên niệm tụng, một bên sàng chọn linh dược, thoạt nhìn tầm mắt rất cao, một ít đồ vật ngay cả Phương Hành cũng đỏ mắt lại bỏ qua, vứt ở một bên, chỉ muốn ở trong rất nhiều linh dược chọn lựa ra Tinh Thần Thảo mình cần mà thôi...

- Cây này... cây này...

Đột nhiên, tặc phỉ áo xanh thấy được một cây linh dược nhỏ bé và yếu ớt, con mắt sáng ngời, cẩn thận từng li từng tí nhặt lên, cẩn thận đánh giá, gốc linh dược này lại có chút giống Tinh Thần Thảo trong truyền thuyết, để cho hắn nhất thời đắn đo bất định.

- Đây là Trư Vĩ Ba Thảo, không phải Tinh Thần Thảo ngươi muốn tìm...

Phương Hành tới bên cạnh, cũng ngồi chồm hổm xuống, thấy hắn do dự bất định, liền chen miệng nói.

Tặc phỉ áo xanh hoảng sợ, thấy đối phương ở sát bên mình, hơi mất tự nhiên xê dịch qua bên cạnh nói:

- Tinh Thần Thảo là linh dược đã tuyệt chủng mấy vạn năm, dược hiệu thần dị, vài loại đan phương Thượng Cổ đều cần dùng nó, chính là linh dược tuyệt chủng để cho người cảm thấy đáng tiếc nhất, người nhận biết nó, ở toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục cũng rải rác không có mấy, sao ngươi có thể phân biệt được?

- Dù ta không biết nó, cũng nhận ra Trư Vĩ Ba Thảo nha, rễ rất ngọt, ngươi nếm thử xem!

Phương Hành dùng một loại ánh mắt khinh bỉ nhìn tặc phỉ áo xanh.

Lúc này hắn lại có chút buồn cười, tặc phỉ áo xanh này cầm trên tay căn bản không phải linh dược, cái kia căn bản là một loại cỏ dại tên Trư Vĩ Ba Thảo, ở Tây Bắc Sở Vực cực kỳ thông thường, đầy khắp núi đồi đều có, hài tử ở nông thôn thường hái đến nhai rễ cây, coi như đường ăn, khi còn bé hắn ở Quỷ Yên Cốc nếm qua không ít, lúc này vừa nhìn liền nhận ra, nhịn không được ở bên cạnh vung tay múa chân.

Tặc phỉ áo xanh tự nhiên sẽ không bỏ vào trong miệng nếm thử, bất quá cẩn thận công nhận một lát, thấy xác thực không giống Tinh Thần Thảo mình muốn tìm, liền bỏ qua một bên, tiếp tục đối chiếu linh dược khác, Phương Hành đi theo nhìn một hồi, lại không kiên nhẫn được nữa, đỉnh đạc vỗ vai của hắn nói:

- Ngươi không cần tìm, trong này không có Tinh Thần Thảo, ngươi xem...

Nói xong, nhặt cây cây linh dược còn lại, lắc lư ở trước mặt tặc phỉ áo xanh:

- Cái này là Tử Linh Hoa, tính đắng cay, tẩy vân da... Cái này là Bích Xà Đằng, có kịch độc, có thể bế khí huyết... cây này là...

Không đến thời gian uống cạn chung trà, mỗi một cây linh dược đều bị hắn điểm ra, cực kỳ rõ ràng.

Tặc phỉ áo xanh giật mình, qua nửa ngày mới nói:

- Nhìn không ra, ngươi còn là một thiên tài đan đạo?

Phương Hành dương dương đắc ý gật đầu nói :

- Đó là tự nhiên, trong thiên hạ linh dược ta không nhìn ra được cũng không nhiều, kết minh không?

Tặc phỉ áo xanh không hiểu ra sao hỏi:

- Kết minh?

Chương 286: Cường cường liên minh

Linh dược trong thiên hạ có ngàn ngàn vạn vạn, đều có tác dụng bất đồng, nếu muốn nhận biết toàn bộ, cần phải có tạo nghệ sâu đậm.

Phương Hành tự nhiên không phải thiên tài đan đạo gì, đơn giản là vì có Âm Dương Thần Ma Giám, đối với linh dược bình thường nhìn qua là biết, bất quá Phương đại gia không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng liền hù dọa cao thủ lai lịch thần bí kia, thừa dịp đối phương còn sững sờ, Phương Hành liền thuận lý thành chương đưa ra sự tình kết minh.

Tặc phỉ áo xanh giật mình nói:

- Tại sao ta phải kết minh với ngươi?

Phương Hành cười hắc hắc:

- Chỉ bằng thân thủ của ta, kết minh với ngươi không được sao?

Tặc phỉ áo xanh cười nói:

- Thực lực của ngươi quả thực không kém, bất quá ta cũng không cần kết minh với ngươi nha?

Phương Hành không giận, cười hắc hắc nói:

- Nhìn bộ dáng của ngươi, là đang tìm Tinh Thần Thảo gì đúng không?

Tặc phỉ áo xanh gật đầu nói:

- Đúng vậy, không chỉ Tinh Thần Thảo, ta đang tìm ba loại linh dược tuyệt tích đã lâu, ở trong Huyền Vực có rất nhiều linh dược tuyệt chủng xuất hiện, nên mới đến thử thời vận!

Phương Hành nói:

- Người tiến vào Huyền Vực này, ai không giống như châu chấu? Những nơi đi qua, không có một ngọn cỏ, nếu như ngươi tới muộn, muốn tìm ba loại thảo dược kia, sợ là phải cướp sạch mỗi người một lần? Chỉ bằng tốc độ rùa bò của ngươi, lúc nào mới có thể tìm được? Kết minh với ta lại bất đồng, bảo đảm tốc độ của ngươi tăng lên gấp 10 lần!

Tặc phỉ áo xanh nghe vậy, trong lòng nao nao, hình như hơi động tâm.

Phương Hành lại đầu độc:

- Ta cũng là đạo tặc, hơn nữa bằng bổn sự của hai chúng ta, ở trong Huyền Vực, ăn cướp không được chỉ sợ không nhiều lắm, hơn nữa có ta ở đây, tốc độ tra xét linh dược của ngươi sẽ tăng lên rất nhiều, khả năng tìm được ba gốc linh dược kia chẳng phải cũng gia tăng thật lớn?

Nói xong lời cuối cùng, mặt mày hắn hớn hở, kích động nhìn tặc phỉ áo xanh.

Ở trong Huyền Vực, cơ duyên vô số, nhưng nguy cơ cũng trùng trùng, trên cơ bản mỗi người đều tìm kiếm đồng minh, có rất nhiều ở trước khi tiến vào Huyền Vực thì đã kết minh, nói thí dụ như Đại Tuyết Sơn nhất mạch, Nguyên Sinh Liên và Kim Phù, cũng có một ít là sau khi tiến vào Huyền Vực mới kết đồng minh.

Mà tuy thực lực của Phương Hành không bình thường, lại không có tự đại đến mức cho rằng mình vô địch ở trong Huyền Vực.

Trên thực tế tai hoạ ngầm của hắn còn không ít, như Đạo Tử của Hoàng Phủ gia phát ngôn bừa bãi muốn bắt giết mình, đã trong lúc vô hình đẩy mình lên nơi đầu sóng ngọn gió, hôm nay còn ở ngoại vi Huyền Vực, tu sĩ thưa thớt, mình còn có thể ứng phó, nhưng sau khi xâm nhập Huyền Vực, tất cả Trúc Cơ cảnh của Nam Chiêm Bộ Châu đều sẽ hội tụ, số lượng nhiều giống như cá diếc sang sông, mình cũng khó bảo toàn tính mạng.

Dưới loại tình huống này, có được một đồng minh thực lực cường đại là sự tình tốt nhất.

Hết lần này tới lần khác lại có một tặc phỉ áo xanh đưa tới cửa, bổn sự của người này không nhỏ, ngay cả mình không thi triển Âm Dương Đại Ma Bàn cũng không có nắm chắc bắt được, hết lần này tới lần khác nhìn bộ dạng của hắn, tự hồ chỉ cảm thấy hứng thú với vài linh dược, đối với những linh dược khác lại không thèm để ý, đây không phải là đồng minh tốt nhất mà ông trời đưa đến sao? Nhất định phải kéo tới bên mình.

Cũng chính vì căn cứ vào loại cân nhắc này, mới không ngừng hoa ngôn xảo ngữ, khuyên bảo không sợ người khác làm phiền.

Tuy nói rõ thái độ là đầu độc, nhưng hết lần này tới lần khác hắn nói rất có lý, tặc phỉ áo xanh động tâm rồi.

- Kết minh cũng không phải không thể, nếu như ngươi có thể giúp ta tìm được ba gốc linh dược kia, tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi!

Tặc phỉ áo xanh nói rất chăm chú, xem ra ba gốc linh dược kia rất trọng yếu.

Phương Hành cười hì hì nói:

- Chút lòng thành mà thôi, ba gốc linh dược kia quy ngươi, những thứ khác quy ta, như thế nào?

Tặc phỉ áo xanh cười nói:

- Cũng được, những linh dược khác với ta mà nói không có tác dụng gì, bất quá chúng ta kết minh là kết thành cái dạng gì đây? Chỉ là liên thủ ăn cướp hay đồng mưu tranh đoạt cơ duyên của Huyền Vực?

Phương Hành cười nói:

- Có cơ duyên cùng một chỗ đánh, có dê béo cùng một chỗ làm thịt, lấy được chỗ tốt chia đều, như thế nào?

Khó được gặp phải một người tu vi ngang mình, lại có thực lực như thế, hắn cũng rất động tâm, không muốn chiếm quá nhiều tiện nghi.

Tròng mắt của tặc phỉ áo xanh xoay chuyển, đã rất động tâm, nhưng lại ra vẻ phong khinh vân đạm, chợt nhớ tới một sự kiện, nói:

- Chúng ta liên thủ, thì có chuyện phải sớm nói rõ ràng, ta ngoại trừ tìm kiếm ba gốc linh dược, còn tìm một tiểu hồn đản tên là Phương

Hành, giáo huấn hắn một chầu, đến lúc đó ngươi giúp ta một tay chứ?

- Phương Hành?

Phương Hành ngây dại, sau nửa ngày chưa nói ra lời.

Cẩn thận đánh giá tặc phỉ áo xanh mấy lần, phát hiện vô luận là khí tức hay vẫn là thân hình đều rất lạ lẫm, tất nhiên không phải người quen.

Đã như vậy, người này muốn giáo huấn mình làm gì?

- Hắn đoạt đồ đạc của ngươi?

Phương Hành cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Tặc phỉ áo xanh cười nói:

- Dù Phương Hành kia bổn sự rất lớn, cũng há có thể đoạt đồ đạc của ta?

- Vậy ngươi có cừu oán với hắn?

Phương Hành thử thăm dò tặc phỉ áo xanh.

- Không thù, ta thậm chí chưa thấy qua hắn!

Tặc phỉ áo xanh thở dài nói:

- Sao ngươi có biểu lộ như vậy, rất sợ hắn?

Phương Hành nói:

- Phương Hành kia rất lợi hại, lớn lên lại tuấn tú, ai nhẫn tâm giáo huấn hắn chứ!

Tặc phỉ áo xanh che miệng cười nói:

- Hắn có tốt như ngươi nói sao?

Phương Hành rất khẳng định gật đầu:

- Có, còn tốt hơn ta nói!

Tặc phỉ áo xanh nhẹ gật đầu:

- Mà thôi, đến lúc đó ta nhìn xem, nếu thật tốt như ngươi nói, đã sẽ hạ thủ nhẹ chút!

- Ngươi và hắn đến cùng có quan hệ gì?

Phương Hành cẩn thận từng li từng tí hỏi thăm.

- Cái này không thể nói với người ngoài, ngươi cũng đừng hỏi, tóm lại ta đáp ứng kết minh!

Tặc phỉ áo xanh nhẹ giọng cười cười, giơ tay lên, trong lòng Phương Hành suy nghĩ một chút, cuối cùng cười hì hì, cùng đối phương vỗ tay ba cái.

Hắn cũng nghĩ ra, dù sao tặc phỉ áo xanh này không biết mình, không chút đề phòng kết minh với hắn, trước mượn lực lượng của đối phương, sau đó âm thầm thăm dò, nếu gây bất lợi cho mình, sẽ đột nhiên ra tay tiêu diệt.

Tặc phỉ áo xanh cũng không sinh nghi, cùng Phương Hành vỗ tay ba cái, liền lập minh ước, thương lượng chi tiết hợp tác.

Phương Hành tự nhiên sẽ không tiết lộ tính danh chân thật, chỉ nói mình là đệ tử của Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu.

Lúc tặc phỉ áo xanh nói tên của mình, lại mỉm cười nói:

- Trong nước có cái gì?

Phương Hành khẽ giật mình nói:

- Con ếch?

Tặc phỉ áo xanh có chút im lặng:

- Ngoại ếch còn có cái gì?

Con mắt Phương Hành sáng ngời:

- Con rùa?

Tặc phỉ áo xanh triệt để bó tay rồi, cắn răng nói:

- Trong nước nhà ngươi chỉ có ếch và con rùa, không có cá sống sao?

Phương Hành mất hứng:

- Hứ, nguyên lai là cá chạch, ta còn tưởng là tên gì hay lắm...

Tặc phỉ áo xanh đã có chút hối hận sự tình kết minh, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Tiểu Ngư! Ta gọi Tiểu Ngư!

Phương Hành nói:

- Được rồi cá chạch, chúng ta đi thôi!

Nắm đấm của tặc phỉ áo xanh khanh khách rung động, trong lòng nghĩ vừa rồi sao mình không đánh thức thần thông kia ra ngoài chứ?

Sau khi kết minh với tặc phỉ áo xanh, con đường còn lại tự nhiên dễ dàng hơn rất nhiều.

Trên xe ngựa cắm đại kỳ, là tiêu chí rất dễ dàng kéo cừu hận.

Ven đường gặp phải thiên kiêu, phàm có chút thực lực, nhìn thấy xe ngựa đi qua đều ngấp nghé, cơ hồ mỗi đi không đến mười dặm, sẽ có người nhảy ra khiêu khích, mà đối với tất cả đối thủ, Phương Hành chỉ có một phản ứng, là đè nát chướng ngại vật đi tới, vô luận là ai, hết thảy quét ngang, đoạt sạch.

Mỗi đoạt một tu sĩ, tặc phỉ áo xanh chỉ kiểm tra thử xem, xem có ba gốc linh dược mình cần tìm hay không, nếu tìm được thì thôi, nếu tìm không thấy, thì nhìn cũng không nhìn, tất cả tiện nghi Phương Hành, có thể nói buôn bán lời bồn đầy bát tràn, ngắn ngủn ba ngày, đã đoạt được linh dược đủ hắn đột phá Trúc Cơ tầng ba, làm hắn cười không ngậm miệng được, cảm giác nơi đây chính là Thiên Đường...

Vấn đề thực sự có một ít, dù sao nơi này là ngoại vi Huyền Vực, phần lớn là cơ duyên chỉ đệ tử Linh Động cảnh mới có thể tranh đoạt, bởi vậy Phương Hành và tặc phỉ áo xanh chỉ nhìn chằm chằm các Hộ Đạo giả Trúc Cơ cảnh, sau đó dùng tính mạng uy hiếp, mới có thể cướp được Linh Động cảnh, kết quả của cách làm này chính là, tu sĩ không có Hộ Đạo giả may mắn, có Hộ Đạo giả đều thảm...

Chương 287: Quy tắc ở trong Huyền Vực

Bởi vì có tầng tầng đại trận bao phủ, nên ở trong Huyền Vực nhìn về phía mặt trăng cũng chỉ là một màu máu mơ hồ, ban đêm lộ ra cực kỳ yên tĩnh, chỉ ngẫu nhiên ở trong thần sơn linh cốc mới có tiếng cương thi tru lên hoặc tà mị cười lạnh, loại tiếng kêu này đối với người bình thường là cực kỳ khủng bố, nhưng đối với các tu sĩ lại giống như côn trùng kêu.

Thực lực quyết định đảm lượng, cương thi bình thường gặp người bình thường, có thể tiêu diệt cả thôn, tàn sát một trấn, nhưng nếu gặp phải Phương Hành, tiêu diệt một ổ cương thi cũng không khác lấy một tổ chim, tự nhiên không có lo lắng gì.

Dưới vách núi, xe ngựa đỗ ở bên cạnh một cây cổ thụ, nó vốn là một gốc cây khô ở trong Tuyệt Yêu Lĩnh, sinh cơ đoạn tuyệt không biết bao nhiêu năm, nhưng theo Huyền Vực hàng lâm, lại ngoài ý muốn nhận được sinh cơ, sinh ra vài lá cây, đầu cành nở một đóa hoa nhỏ màu trắng, lại có vẻ cực kỳ thần dị, mà ở dưới cổ thụ, tặc phỉ áo xanh đang ngưng thần thổ nạp.

Trong xe ngựa, Sở Từ nghe Đại Bằng Tà Vương thổi da trâu, cái gì lúc mình tuổi còn trẻ tung hoành bốn châu… cảm thấy mỹ mãn ngủ say, đoạn thời gian này, thương thế của nàng cũng tốt hơn nhiều, một là Phương Hành cướp đến không ít linh dược chữa thương, cực kỳ có lợi với thương thế của nàng, lại có tặc phỉ áo xanh Y đạo cao siêu, giúp nàng điều trị rất nhiều.

Mà trong hoàn cảnh yên tĩnh này, Phương Hành lại trốn ở trong một thạch động, cửa động bày ra trận pháp, khuôn mặt nghiêm túc, trước người đặt hơn mười loại linh dược tuỳ tiện chồng chất, giống như rau quả, ở trước linh dược còn có ba viên đan dược tròn căng màu đỏ sậm, đúng là Long Huyết Thánh Đan của Sở Vương Đình.

- Phải nắm chặt thời gian tăng tu vi lên, mấy hỗn đản kia rất khó đối phó...

Trong lòng Phương Hành thầm suy nghĩ , lặng lẽ nhìn Động Thiên Giới Chỉ của mình một cái, trên mặt cười mờ ám.

Lúc đầu hắn không có ý gì, nhưng sau khi nghe tặc phỉ áo xanh nói muốn giáo huấn mình, liền ở trong quá trình hợp tác chú ý, thời điểm ăn cướp các tu sĩ, cũng lưu ý tìm kiếm ba loại linh dược mà tặc phỉ áo xanh tìm, dùng Âm Dương Thần Ma Giám của hắn, tốc độ tìm nhanh hơn tặc phỉ áo xanh rất nhiều, trời xanh không phụ lòng người, thật để hắn tìm được một cây.

Bất quá sau khi tìm được, hắn lại không nói gì, mà lặng lẽ dấu đi.

Mục đích rất đơn giản, một là muốn lưu tâm quan sát, xem tặc phỉ áo xanh kia có thù oán gì với mình, nếu thật có đại thù không giải được, vậy dù hủy linh dược kia cũng không thể cho hắn, còn nữa chính là, tuy thực lực của tặc phỉ áo xanh rất mạnh, nhưng không nhất định nghe lời, đến lúc cần thiết, nếu đối phương bỏ mình lại, mình có thể cầm linh dược này uy hiếp đối phương.

Về phần bây giờ, hắn chuẩn bị dùng tài nguyên tăng lên tu vi, dù sao tuy đã đến Trúc Cơ cảnh, nhưng tu vi không như Linh Động cảnh, mội tầng đều có thực lực sai biệt giống như rãnh trời, mình và tặc phỉ áo xanh thực lực tương tự, cao cũng cao hơn không quá nhiều, lại đề thăng một tầng sẽ có trợ giúp rất lớn.

Tối thiểu nhất là tu vi tăng lên, linh lực sẽ tăng cường rất nhiều, mình thi triển Âm Dương Đại Ma Bàn xong có thể giữ lại vài phần linh lực, coi như át chủ bài, không đến mức mặc người chém giết.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày hắn đều dùng khoảng hai canh giờ nuốt rất nhiều linh dược, luyện thành tu vi, mà trải qua đoạn thời gian này tích lũy, hôm nay hắn đã đạt đến Trúc Cơ tầng hai trung kỳ, hôm nay định dùng linh dược và ba viên Long Huyết Thánh Đan, ngưng kết thành tầng Đạo Tháp thứ ba.

Nhìn linh dược và ba viên Long Huyết Thánh Đan trước mặt, Phương Hành tĩnh hạ tâm lai, chậm rãi thổ nạp.

Long Huyết Thánh Đan chính là đan phương bất truyền của Sở Vương Đình luyện chế, trân quý đến cực điểm, tuy hôm nay hắn từ Trúc Cơ tầng hai đột phá đến tầng ba tiêu hao tài nguyên cực kỳ kinh người, nhưng có ba viên Long Huyết Thánh Đan này, sẽ bù đắp rất nhiều tài nguyên, hơn nữa mấy hôm nay mình cướp bóc bốn phía, tuy dược tính không cao, nhưng đều ở ngàn năm, hơn nữa số lượng nhiều a!

- Được rồi, ta càng lúc càng giống con thỏ, chỉ ăn rau cỏ củ cải, thực buồn người a...

Phương Hành nhẫn tâm, ngưỡng cổ uống mấy ngụm linh tửu, sau đó quơ lấy một cây linh dược nhét vào trong miệng, nhai xoẹt zoẹt xoẹt zoẹt… đắng ngọt chua chát, có thể nói trăm vị giao tạp, thoải mái đến không còn biết trời đâu đất đâu, trong đó dược tính cũng hay thay đổi, có hoá khí, có giải độc, có lợi thọ… Phương Hành cũng không quản nhiều như vậy, phàm là có chút hiệu quả với tu luyện, đều nhai.

Linh dược vào bụng, liền vận chuyển Thái Thượng Hóa Linh Kinh luyện hóa, tinh khí cuồn cuộn đi khắp kỳ kinh bát mạch, lại bị hắn dùng pháp môn Luyện Tinh Hóa Khí nhét vào trong tu vi, những quá trình này đã quen đến không thể quen hơn, nên không có khó khăn gì đáng nói, hắn tu luyện Thái Thượng Hóa Linh Kinh, bản thân giống như một lò đan, cơ hồ có thể luyện hóa hết thảy, linh dược tự nhiên không thể ngoại lệ.

Chỉ là phương pháp tu luyện trâu nhai mẫu đơn của hắn, thực không biết sẽ làm tức chết bao nhiêu Đan sư.

Linh dược trong Huyền Vực, phần lớn là kỳ hoa dị thảo mà trên Thiên Nguyên Đại Lục đã tuyệt tích hoặc căn bản chưa từng có, nếu bị các Đan sư tạo nghệ cao thâm lấy được, tinh tế nghiên cứu, nói không chừng có thể nghiên cứu ra mấy đan phương mới, càng có một vài linh dược, nếu có thể cấy ghép ra ngoài, cẩn thận bồi dưỡng, phồn diễn sinh sôi, sẽ tạo phúc muôn đời.

Thế nhưng Phương Hành ăn như hổ đói, chỉ vì luyện hóa linh khí ở trong linh dược, quả thực là lãng phí đến trình độ kinh người, tốt xấu gì ngươi cũng luyện nó thành đan hãy ăn, trình độ lãng phí có thể nhỏ hơn một chút không phải sao?

Bất quá những linh dược cực kỳ trân quý ở trong mắt tất cả nọi người kia, đến chỗ Phương Hành lại chỉ là rau cỏ mà thôi, nếu không phải có thể tăng tu vi, ta còn không thèm ăn đâu...

Linh dược chồng chất đều bị Phương Hành nuốt vào bụng, lại uống mấy ngụm linh tửu, sau đó cầm một viên Long Huyết Thánh Đan bỏ vào miệng, nhai vài cái, rốt cục vui vẻ:

- Rất ngọt...

Trong ánh mắt tinh quang lấp lóe, trên làn da như có hỏa diễm bắt đầu bùng cháy...

Phương Hành thở ra một hơi, hai tay bắt đầu để ở dưới bụng, bình tâm tĩnh khí, vận chuyển huyền công.

...

Hai canh giờ sau, Phương Hành cảm thấy mỹ mãn chắp tay đi ra thạch động, thấy tặc phỉ áo xanh đang ngồi ở dưới cổ thụ, nhìn phương hướng tây nam suy nghĩ xuất thần, liền tùy tiện ngồi xuống, lay bờ vai của hắn:

- Sao xuất thần như vậy?

Dùng tu vi của tặc phỉ áo xanh, tự nhiên biết Phương Hành đi tới bên cạnh mình, chỉ là không nghĩ tới gia hỏa kia sẽ tùy tiện ngồi xuống như thế, còn rất quen thuộc cùng mình kề vai sát cánh, hơi có chút mất tự nhiên nhích ra xa, xoay đầu lại, ánh mắt lộ ra nhu hòa nói:

- Ngươi tu luyện xong rồi?

Trong mấy ngày này, mỗi khi đêm xuống, Phương Hành đều sẽ bế quan hai canh giờ, hắn tự nhiên là biết, chỉ có điều không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Phương Hành tu luyện công pháp bí mật, vì vậy rất thức thời không đi hỏi nhiều.

- Xong rồi, ngươi đang nhìn cái gì vậy? Trên bầu trời có hoa sao?

Phương Hành nhìn theo phương hướng đối phương nhìn.

Tặc phỉ áo xanh cười cười, không để ý tới hắn hỏi:

- Hai ngày nay chúng ta ăn cướp không ít người, nhưng vẫn chưa phát hiện được ba gốc linh dược kia, có phải nói biện pháp của chúng ta sai lầm hay không? Nên nghĩ biện pháp khác!

Phương Hành nghe vậy, lập tức có hào hứng, lấy hồ lô ra uống một ngụm nói:

- Vẫn phải tiếp tục ăn cướp, dù sao hai ngày nay bị chúng ta ăn cướp đều là những hỗn đản có Hộ Đạo giả, những Hộ Đạo giả kia rõ ràng là nhân vật thiên kiêu dưới bốn mươi tuổi thành công Trúc Cơ, lại không chạy đi cùng Trúc Cơ cảnh tranh đoạt cơ duyên, hết lần này tới lần khác xen lẫn ở trong Linh Động cảnh làm mưa làm gió, thật quá hỗn đản, đáng đời bị chúng ta cướp sạch, dù tìm không thấy ba gốc linh dược kia, cũng coi như thay trời hành đạo...

Nhắc tới việc này hắn lại hưng phấn, hắn ghét nhất là những Hộ Đạo giả cầm tu vi đè người kia, vốn là Linh Động và Linh Động tranh đoạt cơ duyên, cực kỳ công bình, hết lần này tới lần khác bị những người kia đâm một cước, tự nhiên sinh ra rất nhiều sự tình không công bình...

- Người ta dẫn theo Hộ Đạo giả, vậy cũng không nhất định là đáng đời bị chúng ta cướp sạch...

Tặc phỉ áo xanh lại tỏ vẻ cách làm như thế không có gì đáng trách, cười giải thích nói:

- Đây là lần thứ hai Huyền Quan đáp xuống cơ duyên, quy tắc trong đó vốn là các tu sĩ chậm rãi lục lọi, lúc trước Huyền Quan xuất hiện lần thứ nhất, tu sĩ của Đông Thắng Thần Châu không người ết quy tắc, thấy Kim Đan cảnh không thể phá vỡ trận pháp, liền có một ít Nguyên Anh thậm chí Độ Kiếp cảnh cưỡng ép đánh xuyên qua trận pháp bên ngoài, tiến vào trong đó, kết quả còn chưa kịp thấy cơ duyên gì, đã bị Huyền Quan đại trận cắn trả, tử thương một nhóm lớn, từ đó về sau, các tu sĩ mới biết được cơ duyên Huyền Quan không thể cưỡng cầu, lại trải qua vô số lần thăm dò, mới biết được quy tắc cốt linh hạn chế, sau đó cải biến phương pháp...

- Nhưng Huyền Quan dù sao cũng là vật chết, chỉ có quy tắc cơ bản nhất, nó sẽ ngăn cản tu sĩ cốt linh vượt ra bốn mươi tiến vào Huyền Vực, nhưng không cách nào cấm đại tu sĩ canh giữ ở trước trận mạch, không cho phép tu sĩ khác tiến vào, nó có thể cấm Trúc Cơ cảnh leo lên thần sơn linh cốc chỉ Linh Động cảnh mới có thể tiến vào, nhưng không cách nào ngăn cản Trúc Cơ cảnh trấn thủ ở trước thần sơn, không cho phép Linh Động cảnh của môn phái khác tiến vào... hoặc là nói, hết thảy cơ duyên Huyền Quan này, sớm đã có các bậc tiền bối khảo chứng qua, cơ duyên Huyền Quan giống như đang tìm kiếm truyền nhân, đối với tư chất, tuổi, tu vi thậm chí trận, đan, pháp, võ… đều có khảo thí so sánh.

Phương Hành nghe vậy, không khỏi nao nao nói:

- A ơ, mang theo Trúc Cơ khi dễ Linh Động, đại nhân khi dễ tiểu hài tử, còn có lý?

Tặc phỉ áo xanh cười cười nói:

- Chỉ cần không dẫn phát trận pháp của Huyền Quan cắn trả, thì tất cả đều hợp lý!

Chương 288: Phong vân tế hội

- Không đến bốn mươi tuổi liền Trúc Cơ tự nhiên là khó được, nhưng người ta chịu vứt bỏ cơ duyên Trúc Cơ cảnh trong Huyền Vực, đến trợ giúp Linh Động cảnh cướp cơ duyên, cái này chẳng phải nói rõ lực ảnh hưởng của Linh Động cảnh càng lớn, có thể điều khiển được những Trúc Cơ cảnh kia sao? Mà Linh Động cảnh không có Trúc Cơ cảnh hộ đạo cũng không tính bị tuyệt đường lui, trong thần sơn linh cốc có một ít tế đàn cổ xưa và bí đạo che giấu, chỉ là đa số có cấm chế và khảo nghiệm, mặc dù bọn hắn không có Hộ Đạo giả, nhưng nếu có thể thông qua những khảo nghiệm kia, thì có thể tiến vào những thần sơn linh cốc khác, không cần lo lắng sẽ bị Trúc Cơ cảnh trấn áp...

Nói đến cuối cùng, tặc phỉ áo xanh tổng kết:

- Công bình trong không công bình, là công bình nhất!

Phương Hành nghe mà ngẩn ngơ, cảm thấy mặc dù tặc phỉ áo xanh nói để cho người khác không thích, nhưng ẩn ẩn cũng có đạo lý, như lúc trước mình và các tiểu hài tử ở trong trấn đánh nhau, nếu như đối phương về nhà kêu cha gọi chó đến cắn mình, cuối cùng còn không phải bị mình bố trí bẫy rập làm gãy chân, chó thì bị mang về Quỷ Yên Cốc nấu lẩu?

Nghĩ như thế, hắn càng lúc càng cảm giác, có lẽ ở sau lưng quy tắc Huyền Vực, là nhận đồng gia thế và thực lực.

Quy tắc của Huyền Vực chỉ có quy tắc cơ bản nhất, chỉ cần ở ngoài quy tắc cơ bản nhất, thì mặc các ngươi giằng co.

Bất quá tuy hiểu, nhưng Phương Hành vẫn còn có chút khinh thường, trợn trắng mắt nói:

- Sao ngươi biết rõ nhiều như vậy?

Tặc phỉ áo xanh cười nói:

- Tất cả đều là các tiền bối phỏng đoán, không tính là bí mật gì, đoán chừng rất nhanh sẽ truyền khắp toàn bộ Nam Chiêm Bộ Châu, nói không chừng còn sẽ có một ít quy tắc mới bị người tìm tòi nghiên cứu ra!

- Không đoạt người khác, vậy làm sao kiếm được chỗ tốt. Vùng này lại là cơ duyên chỉ Linh Động cảnh mới có thể đoạt. Chúng ta không thể tự mình động thủ, muốn nói Linh Động cảnh, trong xe thực có một cái, bất quá nha đầu kia rất đần, thương thế lại chưa khỏi, đưa vào là muốn chết a!

Phương Hành bĩu môi, thấp giọng nói.

Tặc phỉ áo xanh che miệng nở nụ cười, Phương Hành thầm nghĩ thời điểm ngươi cười cũng không cần che miệng. Dù sao trên mặt đeo mặt nạ, ai cũng nhìn không thấy bộ dáng nhe răng nhếch miệng của ngươi, tặc phỉ áo xanh tự nhiên không biết trong lòng hắn nghĩ cái gì, chỉ cười nói:

- Ngươi lại dám nói xấu tiểu muội muội kia, ta sẽ đi nói cho nàng biết, xem ngươi giải thích thế nào!

Phương Hành ngẩn ngơ, ngượng ngùng cười nói:

- Ngươi đây là mật báo a, người phải vô sỉ như thế nào mới làm được như vậy, hơn nữa hiện tại ta cũng rất lo lắng cho ngươi, không phải là muốn giúp ngươi tìm được ba loại linh dược kia sao?

Tặc phỉ áo xanh cười nói:

- Chúng ta hợp tác cũng đã ba ngày, ngươi đã đoạt không ít thứ tốt, nhưng ta cái gì cũng không có. Bất quá việc này cũng không trách ngươi, ta vốn đã chuẩn bị tâm lý, lúc ấy sư tôn chỉ nói linh dược tuyệt tích có khả năng xuất hiện ở trong Huyền Vực, để ta tới thử thời vận mà thôi, hiện tại ở ngoại vi tìm không thấy, nên đi chỗ kia thử thời vận rồi!

- Đi đâu?

Phương Hành nao nao, nhìn tặc phỉ áo xanh hỏi.

Tặc phỉ áo xanh giương mắt nhìn về phía bầu trời nói:

- Ngươi có phát hiện dị trạng gì hay không?

Phương Hành theo ánh mắt của hắn nhìn lên bầu trời, chau mày, lại không thấy có dị trạng gì, bất quá hắn biết tặc phỉ áo xanh sẽ không vô duyên vô cớ nói lời này, liền bình tâm tĩnh khí, tinh tế quan sát, đồng thời phóng ra thần thức, lực cảm ứng tăng lên trên phạm vi lớn, rất nhanh liền phát hiện ra dị trạng, hình như linh khí chung quanh đang chậm rãi lưu động về một phương hướng.

Tặc phỉ áo xanh thấy nét mặt của hắn biến hóa, biết rõ hắn đã phát hiện dị trạng, khẽ thở dài nói:

- Ngay cả ta cũng chỉ có thể bằng vào kinh nghiệm do sư tôn truyền thụ quan sát được sơ qua, ngươi lại có thể nhận biết được, quả nhiên không thể khinh thường, xem ra tuy Tu Hành Giới ở Nam Chiêm Bộ Châu bị người nói là chi cành không ai chăm sóc của Đông Thắng Thần Châu, nhưng mấy vạn năm sinh sôi nảy nở, cũng có chỗ độc đáo của mình!

Sắc mặt Phương Hành ngưng trọng nói:

- Linh khí hội tụ về một chỗ, điều này nói rõ cái gì?

Hắn tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, thần thức linh mẫn, có thể phát giác được một ít dị trạng mà người bên ngoài không thể nhận ra, loại linh khí lưu động này, giống như linh khí bị cái gì hấp dẫn, dũng mãnh lao về phía vòng xoáy kia.

Ánh mắt của tặc phỉ áo xanh lập loè, nói khẽ:

- Phong vân tế hội, linh khí tuyền xuất hiện, tất có đại cơ duyên xuất thế, chỉ là không biết cơ duyên của Linh Động cảnh, hay cơ duyên của Trúc Cơ cảnh...

- Đại cơ duyên?

Phương Hành nhìn phương hướng kia, mắt sáng rực lên.

Hai người liếc nhau một cái, đều không cần nói rõ, cũng đã hạ quyết định.

Bất kể là cơ duyên của Linh Động cảnh, hay cơ duyên của Trúc Cơ cảnh, đã có dấu hiệu này, thì phải đi xem một chút!

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người lao về phía linh khí hội tụ.

Theo tặc phỉ áo xanh nói, hắn và Phương Hành liên thủ, một đường cướp bóc một đường đi vào, đã tiến lên một phần ba Huyền Vực, rất tiếp cận một ít cơ duyên ở trung tâm Huyền Vực rồi, trong Huyền Vực, ngoại trừ thần sơn linh cốc mở từ sớm, còn có một chút cơ duyên che giấu, chỉ ở thời gian đặc biệt nào đó mới sẽ xuất hiện.

Mà khi cơ duyên bực này xuất thế, dấu hiệu là linh khí hội tụ.

Sắp có đại cơ duyên xuất thế, dấu hiệu linh khí hội tụ càng ngày càng rõ ràng, đứng ở trong Huyền Vực đều có thể chứng kiến mây bay ở trên bầu trời tụ tập, như là chỉ dẫn rõ ràng nhất, các tu sĩ ở trong Huyền Vực đều dũng mãnh lao tới, ở trên đường Phương Hành cũng đã gặp vài nhóm nhân mã, trong đó rõ ràng có rất nhiều thân ảnh của thế lực lớn.

Ba canh giờ sau, khói đen lôi cuốn xe ngựa đến một khu vực, phía trước là thung lũng to lớn, trên không thung lũng linh vân tụ tập, che khuất bầu trời, thực sự là phong vân hội tụ, vừa nhìn liền biết, nơi đây chắc chắn có đại cơ duyên xuất thế.

- Đã đến, mau qua nhìn xem!

Phương Hành hưng phấn lên, không ngừng thúc giục Đại Bằng Tà Vương lái xe.

Tặc phỉ áo xanh cười khẽ nói:

- Không cần kích động như thế, long nhãn chưa phun ra nuốt vào linh vân, còn chưa mở ra!

Dù nói như thế, nhưng Phương Hành cũng muốn đi qua nhìn xem, phía trước đã có vô số tu sĩ sớm chạy tới, từng người chiếm một khu vực, Phương Hành đang muốn bảo Đại Bằng Tà Vương trực tiếp tiến lên, lại nghe sau lưng vang lên thanh âm ngựa hí, cách đó không xa có một con tuấn mã màu đen vọt tới.

Con ngựa kia cao chừng ba trượng, trên người bao trùm lân phiến màu đen, tuy là tuấn mã, nhưng đỉnh đầu lại sinh ra độc giác, miệng che kín răng nanh, trên lưng ngồi một tu sĩ trẻ tuổi mặc ngân giáp, trong tay cầm một cây trường thương, áo choàng màu trắng theo gió phiêu diêu, ở trên không trung kéo thành một đầu thẳng tắp, lao thẳng về phía xe ngựa.

- Ân? Muốn tìm phiền toái sao?

Phương Hành xoắn tay áo, nhìn về phía Kỵ Sĩ ngân giáp, lại không nghĩ tới Kỵ Sĩ ngân giáp kia căn bản không thèm nhìn hắn một cái, cách xe ngựa còn hơn ba mươi trượng, hắn ghìm cương ngựa, Lân Mã hí dài, lăng không nhảy lên, dưới sườn dĩ nhiên mọc ra hai cái cánh, lăng không phóng về phía biên giới thung lũng.

- Là Long Mã? Người này cưỡi dĩ nhiên là Long Mã chính thức, có thể phi thiên, có thể vào nước, chính là Thần Thú nổi danh Nam Chiêm Bộ Châu...

Chung quanh có không ít tu sĩ bị người này kinh động, kinh ngạc nhìn Kỵ Sĩ ngân giáp bay tới thung lũng.

Ngoài kinh ngạc, cũng có người sinh ra hâm mộ, nhận ra chủng loại của tuấn mã.

Đây chính là Thần Thú huyết mạch kinh người, lúc Trục Yêu Chi Chiến có Thần Tướng cưỡi loại thú này, lập công huân bất thế, lưu lại tên tuổi anh hùng hiển hách.

- Người đến ngân giáp trường thương, cưỡi tuấn mã, độc lai độc vãng, chẳng lẽ là Hàn Gia Tử, một trong Tây Mạc tứ kiệt?

Cũng có người đoán được lai lịch của đối phương.

Vốn hắn cưỡi tuấn mã bay qua đầu các tu sĩ khác, đã dẫn phát rất nhiều người bất mãn, nhưng nghe xong tên tuổi của hắn, lại không người dám la rầy, tất cả đều thấp giọng nghị luận.

- Tây Mạc tứ kiệt thì có thể chảnh sao? Vậy mà bay qua đỉnh đầu của tiểu gia, ta còn trông thấy con ngựa kia là ngựa cái...

Phương Hành tức điên, xoắn tay áo muốn đi tìm gia hỏa kia đánh một trận.

Nhưng tiếng nói còn chưa rơi xuống, lại nghe ở phía chân trời, tiếng cười như chuông bạc truyền tới, chỉ thấy xa xa bay tới một đoàn mây hồng, đi tới chỗ gần, mây hồng bị kình phong thổi tan, cũng lộ ra người ở bên trong, lại là ba nữ tử trẻ tuổi lộ gần nửa ngực, cực kỳ xinh đẹp, như gợn nước dịu dàng, nhìn qua liền yêu thích, ba người các nàng, lại từng người cưỡi một con Hồ Điệp diễm lệ, Hồ Điệp bay qua, liền có khói khí màu hồng phấn che kín bầu trời.

- Cẩn thận, là ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn đến, không nên để vân khí hồng nhạt dính vào...

Vừa thấy được ba người này, các tu sĩ kinh hoảng, nhao nhao tránh ra một con đường, miễn cho bị vân khí lây nhiễm.

Ba yêu tinh kia thấy các tu sĩ hoảng sợ thì càng vui vẻ, đi vào phụ cận liền thu Hồ Điệp, quanh người dải lụa phiêu diêu, bồng bềnh lơ lửng, lướt về phía biên giới thung lũng, vừa vặn bay qua xe ngựa.

Phương Hành tức giận không thôi, nghĩ thầm hung danh của ta còn chưa đủ vang dội, ai cũng dám bay qua đầu của ta sao?

Trong nội tâm giận dữ, liền muốn đi tìm chuyện, ngẩng đầu nhìn ba yêu tinh kia hô:

- Quần lót cũng trông thấy rồi...

Bá bá bá bá...

Vô số tu sĩ nghe vậy, tất cả đều hoảng sợ nhìn về phía Phương Hành.

Chương 289: Yêu tinh ở Bắc Thần Sơn

Tiếng hét lớn này, thực khiến cho ba yêu tinh ở trên không trung nghe được, không khỏi cúi đầu nhìn xem.

Ba yêu tinh này, một cái váy xanh, một cái váy hồng, một cái váy hoa, váy xanh tuổi khá lớn, tầm hai mươi tuổi, váy hồng tuổi nhỏ nhất, chỉ có mười bảy mười tám tuổi, váy hoa thì thoạt nhìn chừng hai mươi, ba người ăn mặc đều rất thoải mái, váy ngắn đến trên đầu gối, lộ ra một đôi chân dài trắng nõn.

Lúc này các nàng bay ở giữa không trung, khung cảnh dưới váy tự nhiên là bị mọi người nhìn thấy?

Đương nhiên, thấy được là một chuyện, dám kêu ra lại là một chuyện khác.

Nam Chiêm Bộ Châu, dựa theo các thế lực lớn phân bố, ẩn ẩn chia làm bốn đại bộ phận, là Đông Sở, Tây Mạc, Nam Cương, Bắc Thần Sơn, lại có người xưng là Sở Vực, Tây Mạc, Quỷ Quốc, Thần Sơn, ba yêu tinh kia là thiên kiêu của Bắc Thần Sơn, thanh danh địa vị giống như Tây Mạc tứ kiệt, Đại Tuyết Sơn ngũ tử, người bình thường là không dám trêu chọc.

Lời nói không dễ nghe, ba người các nàng xẹt qua trên đầu người khác, đừng nói bị người thấy quần lót, chỉ sợ dù không mặc quần áo chạy loạn, người dám nhìn cũng không nhiều, lại càng không cần phải nói vừa xem vừa hô to.

Các tu sĩ vội vàng tránh xa, sợ bị liên lụy, làm cho xung quanh xe ngựa trống ra khu vực rất lớn.

Mà lúc này, ba yêu tinh kia đưa tay ấn xuống, ngừng lại thế bay, biểu lộ khác nhau cúi đầu nhìn Phương Hành, nữ tử váy xanh giống như cười mà không phải cười nói khẽ:

- Tiểu đệ đệ, quần lót của ta đẹp không?

- A ơ, vậy mà trò chuyện loại vấn đề này...

Mặt Phương Hành có chút đỏ, cười tủm tỉm nói:

- Rất đẹp, nhưng không mặc sẽ càng đẹp...

- Hừ, tiểu hồn đản nơi nào đến, lại dám trêu chọc chúng ta?

Ánh mắt của nữ tử váy hoa lạnh lùng, ngón tay nhỏ nhắn bắn ra, một đạo sương mù nhàn nhạt bay về phía Phương Hành.

- Hắc hắc...

Trên đại kỳ, một đạo khói đen như ẩn như hiện xẹt qua, sương mù đụng phải khói đen, nhất thời tiêu tán ở trong vô hình.

Phương Hành thì không để ý tới thủ đoạn nhỏ của nữ tử váy hoa. Có Đại Bằng Tà Vương ở bên người, nếu sương mù kia có thể làm bị thương mình mới lạ, nhìn nữ tử váy hoa mắng:

- Cái gì đùa giỡn? Các ngươi mặc lộ liễu như vậy không phải là cho chúng ta xem sao?

- Ngươi…

Nữ tử váy hoa giận dữ, thân hình khẽ động, như muốn lao xuống.

Nữ tử váy xanh lại ngăn cản nàng, cười mỉm nói:

- Vị tiểu đệ đệ này nói rất đúng, chúng ta mặc lộ liễu như vậy, sao quản được người khác có nhìn hay không? Tốt xấu gì hắn nhìn xong còn khen đẹp mắt, so với những gia hỏa lúc xem con mắt sáng lên, nhưng quay người lại mắng chúng ta tiện nhân thì tốt hơn nhiều? Tha cho hắn một lần, cơ duyên quan trọng hơn...

Nói xong cười hì hì nhìn Phương Hành, dương tay ném ra một đóa hoa nhỏ, bồng bềnh lung lay, rơi xuống trên xe ngựa, cười hì hì nói:

- Tiểu đệ đệ, nể tình ngươi thành thật, cho ngươi một lễ vật...

- Sinh Sinh Hoa?

Phương Hành liếc nhìn, liền biết chủng loại của đóa hoa kia, cười hì hì, tiện tay nhận lấy nói:

- Cảm tạ!

Nữ tử váy xanh thấy hắn tùy tiện nhận lấy, cũng không sợ hoa có độc, lòng không khỏi nao nao, khẽ cười nói:

- Vị tiểu huynh đệ này thật thú vị, cũng dám trực tiếp nhận lấy đồ vật của chúng ta, ta càng ngày càng thích ngươi rồi!

Ở trong tiếng cười như chuông bạc, ba yêu tinh bay về phía thung lũng, chỉ để lại sương mù nhàn nhạt ở trên không trung.

- Ba người này nổi danh dùng độc, các nàng hạ độc, ngay cả Kim Đan cảnh cũng phải kiêng kị, ngươi không sợ sao?

Tặc phỉ áo xanh khe khẽ thở dài nói với Phương Hành.

Phương Hành cười hì hì nói:

- Không phải còn có người trong nghề như ngươi giải độc sao?

Tặc phỉ áo xanh bất đắc dĩ không nói gì nữa.

- Những gia hỏa này, xuất hiện đều rất uy phong, lão Tà, chúng ta cũng đi đoạt vị trí tốt!

Phương Hành thu hoa nhỏ, truyền âm cho Đại Bằng Tà Vương.

Náo quy náo, hắn cũng đã nhìn ra, địa phương cơ duyên xuất hiện nhất định là ở trong kia, bất luận là Hàn Gia Tử hay ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn, kỳ thật cũng là vì chiếm trước vị trí ở biên giới thung lũng, để thời điểm cơ duyên xuất hiện, liền có thể tiến vào trong đó, hắn tự nhiên cũng phải đi đoạt vị trí tốt.

- Lãnh sư huynh... Hình như là hạ nhân của Bách Thú Tông đến?

Ở biên giới thung lũng, cách vị trí của Phương Hành không xa, có người thấp giọng hô.

Đám người kia lại là Lãnh Tử Viêm cùng với đệ tử của Vạn La Viện, bọn hắn đến rất sớm, vừa rồi Phương Hành đùa giỡn ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn, đưa tới chú ý của bọn hắn, tự nhiên nhận ra Phương Hành, có người nhìn Lãnh Tử Viêm nhắc nhở, hỏi thăm hắn muốn đi gặp Phương Tiểu Cửu hay không.

Lãnh Tử Viêm lạnh lùng nhìn Phương Hành, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, trong tái nhợt còn lộ ra âm trầm, hình như tình huống không tốt lắm, thời điểm mới nhìn thấy Phương Hành, hắn cũng có chút động dung, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, nói:

- Mọi người đều có cơ duyên của mình, cần gì phải quen biết hắn, dù sao chúng ta lấy xong cơ duyên nơi đây, liền ý định ly khai Huyền Vực rồi!

Nghe hắn nói, đệ tử Vạn La Viện hơi run rẩy, một lát sau mới có người nói:

- Lãnh sư huynh, nơi đây cao thủ chạy đến càng ngày càng nhiều, chúng ta thực có nắm chắc từ trong tay bọn họ đoạt được cơ duyên sao? Phương Tiểu Cửu kia ở đoạn thời gian trước một người diệt bốn mạch, nghe nói thực lực của hắn rất mạnh, có hắn tương trợ, chúng ta nắm chắc chẳng phải lớn hơn rất nhiều?

Lãnh Tử Viêm nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi, ho nhẹ một tiếng, lấy khăn che miệng, vậy mà ho ra máu đen, nhưng trên mặt lại có chút giận dữ nói:

- Nơi đây còn ở ngoại vi Huyền Vực, không có bao nhiêu cao thủ, các ngươi còn sợ ta không bảo hộ được các ngươi sao? Hay là nói, hiện tại các ngươi cảm thấy đi theo ta, không bằng đi theo hạ nhân kia? Hừ, hắn lại tính toán cái gì, ta mới là năm vị lão tổ thân phong một trong Đại Tuyết Sơn ngũ tử, chúng ta và hắn nước giếng không phạm nước sông, lại có quan hệ gì?

Thấy hắn tức giận, tất cả đệ tử của Vạn La Viện đều trầm mặc lại, sắc mặt chần chờ, không biết nên nói như thế nào.

Lãnh Tử Viêm dừng một chút, lại nói:

- Các ngươi yên tâm, chỉ cần không đụng phải Hàn Gia Tử, hoặc là ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn kia, người khác ta đều không sợ, huống chi các ngươi cho rằng đi theo hạ nhân kia có quả ngon gì để ăn sao? Hừ hừ, hắn chọc giận người của Hắc Thủy Hồ, chỉ sợ bản thân cũng khó tự vệ, đi theo hắn, đây không phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Các đệ tử Vạn La Viện nghe vậy, hai mặt nhìn nhau, rốt cục không người nhắc lại sự tình đi gặp Phương Tiểu Cửu.

Lãnh Tử Viêm thở dài, đáy mắt đã hiện lên thần sắc lo lắng.

Hôm nay cách làm của hắn như vậy, cũng là bất đắc dĩ. Nhớ ngày đó ở Đại Tuyết Sơn, hắn vì Vạn La Lão Tổ chướng mắt mình mà tâm tư lệch tà, thậm chí còn nghĩ quỷ kế để cho người khác châm chọc Phương Hành, kích đối phương ly khai Vạn La Viện, về sau thành công, hạ nhân Bách Thú Tông kia ly khai Vạn La Viện, mãi cho đến Huyền Vực mở ra cũng không xuất hiện...

Chỉ là sau đó phát triển lại không giống như hắn tưởng tượng.

Sau khi tiến vào Huyền Vực, hắn mới phát hiện dù mình được Vạn La Vạn Tổ chỉ điểm, thực lực tăng lên trên phạm vi lớn, nhưng trong Huyền Vực tụ tập tất cả thiên kiêu của Nam Chiêm Bộ Châu, lại chỉ tính bình thường, trong quá trình giao thủ với tu sĩ của Nam Cương Quỷ Quốc, ăn phải thiệt thòi lớn, thực lực bị hao tổn, theo không kịp tốc độ của Sở

Hoàng Thái Tử, đành phải ly khai đội ngũ, mang theo đệ tử Vạn La Viện tới địa phương tương đối gần ngoại vi. Muốn phát huy tác dụng của Hộ Đạo giả, trợ giúp những đệ tử này lấy được cơ duyên của Linh Động cảnh...

Nhưng hạ nhân ly khai Vạn La Viện kia, thanh danh lại dần dần vang xa, một người diệt bốn mạch danh chấn Huyền Vực, ngay cả các đệ tử của Vạn La Viện cũng muốn tìm hắn, đi theo cước bộ của hắn.

Nhưng Lãnh Tử Viêm không có khả năng ngồi nhìn một màn này phát sinh, năm vị Kim Đan kết thành liên minh, cũng định ra quy tắc lợi ích chia đều. Hắn đã sớm được căn dặn, coi như mình bị ném bỏ, nhưng tốt xấu gì cũng chiếm được thân phận ngũ tử, đợi cho ly khai Huyền Vực, thời điểm Ngũ Tổ phân phối lợi ích, dù mình không có công lao, cũng sẽ không mất chỗ tốt...

Chỉ là nếu bị đệ tử của Vạn La Viện bỏ đi hết, mình sẽ lấy giỏ trúc múc nước.

Có tâm tư như vậy, dù hắn biết nguy hiểm, cũng sẽ không tụ với Phương Hành.

Mà ở một bên, Phương Hành thì kích động giương đại kỳ, âm thầm dặn dò Đại Bằng Tà Vương:

- Mau mau, thả năm con Ly Long kia ra kéo xe, chúng ta cũng phải phô trương chút, miễn cho phá hủy mặt mũi của Phương đại gia...

Đại Bằng Tà Vương rất im lặng:

- Thần thông hiển hóa, uy thế tự sinh, nào có ai tận lực muốn sĩ diện như ngươi?

Phương Hành nói:

- Ngươi biết cái gì, người dựa vào ăn mặ,ngựa dựa vào yên, cõi ngựa và cưỡi lừa có thể giống như sao?

Đại Bằng Tà Vương bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng vẫn theo tiểu hỗn đản kia yêu cầu bày đủ uy phong, khói đen cuồn cuộn bao lấy xe ngựa, trong khói đen, năm con Ly Long hiển hóa ra, thành vật kéo xe, sau đó Vạn Linh Kỳ uy phong hiển hách tung bay, trên mặt cờ, mấy chữ "Đại Tuyết Sơn Phương Cửu Gia" xuất hiện lần nữa...

- Hắn là Phương Tiểu Cửu? Khó trách dám tán tỉnh yêu tinh của Bắc Thần Sơn...

- Hắn chính là Phương Tiểu Cửu trước đó không lâu diệt Kim Quang Lão Tổ nhất mạch sao? Vậy mà xuất hiện ở chỗ này!

- Đạo Tử của Hoàng Phủ gia muốn bắt người này, chúng ta bắt hắn hay không?

- Ngươi điên rồi phải không? Người này uy danh hiển hách, trong khoảng thời gian này ăn cướp bốn phía, đã cướp không biết bao nhiêu thế lực, tuy người người oán trách, lại không ai làm gì được hắn, hung danh quá lớn, cơ hồ không thua Phương Hành công khai khiêu chiến Hoàng Phủ gia bao nhiêu, chúng ta sao dám đi chọc? Lui về phía sau, lui về phía sau, cơ duyên làm trọng, không nên trêu chọc người này...

Trong tiếng ầm ầm, xe ngựa uy phong lẫm lẫm đi về phía trước, các tu sĩ đều kinh hãi lui về phía sau, tránh ra một con đường.

- Ha ha, thấy không thấy không? Sĩ diện thì có chỗ tốt này, hiện tại ta cũng không phải hạng người vô danh...

Phương Hành kích động nói với Đại Bằng Tà Vương.

- Đứng lại, ngươi chính là đệ tử Đại Tuyết Sơn giết Nguyên Sinh Liên sao? Nhanh chóng xuống xe, ta có lời hỏi ngươi!

Phương Hành còn chưa nói hết, bỗng nhiên một thanh âm sâm lãnh vang lên, một tu sĩ tay cầm trường kiếm màu xanh da trời chắn ngang trước xe.

Đại Bằng Tà Vương cười hắc hắc:

- Xem ra thanh danh còn chưa đủ vang dội, phô trương chỉ biết gây phiền toái...

Phương Hành chứng kiến người này, nhất thời giận dữ, hét lớn một tiếng:

- Lão Tà, trực tiếp tiến lên, đâm chết hắn!

Chương 290: Hung uy ai dám ngăn cản?

Hàn Gia Tử không có ai ngăn đón, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn cũng không có người ngăn đón, hết lần này tới lần khác ta vừa mới lộ ra chiêu bài, đã có người tới ngăn đón, đây là khinh bỉ ta sao?

Trong lòng Phương Hành giận không cần nói, ngay cả hỏi đạo hiệu của đối phương cũng lười hỏi, trực tiếp hạ lệnh Đại Bằng Tà Vương đụng qua, người dám ngăn cản Phương đại gia thể hiện đều phải chết...

Tu sĩ cản đường kia mặc áo gai, đầu đội mũ rộng vành, tu vi Trúc Cơ tầng ba, nhưng đến tương đối sớm, được một đám môn nhân vây quanh, ngồi ở trước thung lũng chờ, thoạt nhìn cực kỳ biết điều, chỉ ở thời điểm Hàn Gia Tử đến quay đầu nhìn thoáng qua, Phương Hành và ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn đùa giỡn, hắn cũng chỉ nhàn nhạt thoáng nhìn, không để ở trong lòng.

Nhưng sau khi Phương Hành đánh ra cờ hiệu, ánh mắt hắn lại lẫm liệt, thân hình lóe lên, vượt qua gần trăm trượng khoảng cách, giống như một bóng dáng màu xám xẹt qua đỉnh đầu các tu sĩ, ngăn ở trước xe ngựa của Phương Hành, kiếm chỉ thùng xe.

Vốn hắn còn chuẩn bị một bụng văn chương chuẩn bị nói với Phương Hành, lại không nghĩ tới, Phương Hành hỏi cũng không hỏi, trực tiếp thúc xe lao đến, năm Ly Long hung tàn giương nanh múa vuốt, vung trảo đánh tới, giống như coi hắn là một con ruồi, làm hắn hoảng sợ, lam kiếm trong tay khẽ động, bóng kiếm bay lên giữa không trung.

- Ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi điếc sao?

Tu sĩ lam kiếm quát lạnh, kiếm quang trong tay run lên, trong chốc lát, một đạo cầu vồng đâm thẳng về phía Phương Hành.

Chỉ là một cầu vồng, nhưng giống như bỗng nhiên tiến vào trời đông giá rét, kiếm quang lướt qua, vậy mà có băng sương xuất hiện.

- Kiếm ra như sương, một kiếm giá lạnh, dĩ nhiên là một trong Tây Mạc tứ kiệt Hàn Long Tử. Hắn đến khi nào?

- Tục truyền Hàn Long Tử và Nguyên Sinh Liên là hảo hữu chí giao, khó trách hắn muốn ngăn đường đi của Phương Tiểu Cửu, là muốn thay hảo hữu báo thù sao?

- Tây Mạc tứ kiệt đến hai cái, Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu nguy rồi, tục truyền tu sĩ Tây Mạc rất có địch ý với hắn!

Trong các tu sĩ, cũng có người phản ứng nhanh, nhận ra thân phận của tu sĩ lam kiếm, khe khẽ nghị luận.

Cách đó không xa, Lãnh Tử Viêm cười cười, nhìn về phía các đệ tử Vạn La Viện.

Ánh mắt kia dường như đang nói, ta nói không sai chứ, gia hỏa này vừa xuất hiện, liền đưa tới đại địch, đi theo hắn còn có chỗ tốt sao?

Phương Hành ngồi ngay ngắn ở trên xe ngựa cũng cười cười, không né không tránh, vận chuyển huyền pháp, sau lưng hiển hiện hai Kim Sí, tầng tầng vén lên, ở trước người xuất hiện từng đạo bình chướng màu vàng, Hàn Long Tử đâm ra kiếm quang đều bị nó ngăn cản, sau đó lặng yên nứt vỡ, hoàn toàn không có hiệu quả, lộ ra đầu voi đuôi chuột.

- Tuy Nguyên huynh trời sinh tính phong lưu, nhưng là người bản tính đôn hậu, lại bị ngươi sát hại, ta muốn hỏi ngươi...

Hàn Long Tử một kiếm vô công, cũng không có tiếp tục ra tay, mà lạnh giọng quát hỏi, xem ra là muốn thay Nguyên Sinh Liên đòi cái công đạo.

Nhưng sau khi Phương Hành cản lại một kiếm kia, hai cánh chấn động, xoay mình xông về phía hắn, tay cầm Độc Cước Đồng Nhân Giáo hung hăng nện xuống, miệng còn hét lớn:

- Hỏi con mẹ ngươi...

Hàn Long Tử biến sắc, lời nói bị nén trở về bụng, buồn bực rống một tiếng, trường kiếm trong tay vận chuyển, vẽ ra vô số vòng tròn, mỗi một vòng tròn hóa thành băng luân, trong chốc lát, hơn mười băng luân xuất hiện ở trước người, tầng tầng lớp lớp, giống như một đóa Băng Liên to lớn ngăn ở trước người.

- Lão Tà hỗ trợ...

Phương Hành quát lạnh, âm thầm truyền âm.

Mà Độc Cước Đồng Nhân Giáo trong tay hắn thì chưa từng có từ trước đến nay, hung hăng đập xuống.

Bành...

Một gậy này đập vào trong băng luân, thanh âm rắc rắc vang lên, băng luân hiện ra vết rách rậm rạp chằng chịt, sau đó liên tiếp nghiền nát, óng ánh giống như băng sương, cùng lúc đó, hai làn khói đen lặng yên từ mặt đất bay lên, giống như vòi rồng đánh về phía sau lưng Hàn Long Tử.

Hàn Long Tử đã nhận ra sau lưng nguy hiểm, hét lớn một tiếng, trở tay đâm mạnh, kiếm quang lành lạnh bức về phía hai Ly Long, cần biết Ly Long là Pháp khí thành danh của Kim Quang Lão Tổ hiển hóa, uy lực vô tận, Hàn Long Tử có chút kiến thức, tự nhiên biết nó lợi hại, trong lòng kinh ngạc, toàn bộ tinh thần phòng ngự.

Chỉ là hắn lại không ngờ đến, hai Ly Long kia chỉ thoáng qua liền lui, Phương Hành ở chính diện lại cười xấu xa đập tới.

Ầm ầm, lực lượng một gậy kia rơi xuống, lập tức xuyên thấu tầng tầng lớp lớp băng luân, kình khí đánh thẳng sau lưng Hàn Long Tử, Hàn Long Tử khẽ cắn răng, vội vàng đưa kiếm đón đỡ, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Loại biến hóa này chỉ ở trong điện quang hỏa thạch, nhìn ở trong mắt mọi người, là Hàn Long Tử đâm ra một kiếm, nghiêm nghị quát hỏi đệ tử Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu vì sao ra tay độc ác sát hại bằng hữu của hắn Nguyên Sinh Liên, kết quả Phương Tiểu Cửu hét to "hỏi con mẹ ngươi", phi thân phản kích, một gậy nện qua, Hàn Long Tử vung kiếm ngăn trở, kết quả bị một gậy nện lui hơn mười trượng.

Về phần Đại Bằng Tà Vương âm thầm ra tay, thúc dục hai Ly Long đánh lén Hàn Long Tử, lại không có mấy người phát hiện.

Sau khi Hàn Long Tử rơi xuống dất, lại liên tục lui vài chục trượng, sắc mặt tái nhợt, lồng ngực phập phồng bất định, giống như đã bị thương.

Phương Hành quay người lướt trở về trên xe ngựa, tay cầm Độc Cước Đồng Nhân Giáo, trên mặt cười lạnh:

- Ngươi hỏi vì cái gì ta giết hắn? Gia hỏa kia đôn hậu hay không ta không biết, miệng tiện lại thật sự, ta không cho rằng giết hắn là giết oan!

Hàn Long Tử cắn chặt răng không mở miệng, hắn vừa ăn thiệt thòi nhỏ, khí huyết nghịch hành, mới mở miệng liền áp chế không nổi, hơn nữa hắn rõ ràng cảm giác được, khí cơ của Phương Hành còn một mực tập trung mình, nói không chừng mình vừa mở miệng, tiểu tử kia sẽ lập tức ra tay, mình khẳng định càng bất lợi, bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà chỉ có thể ngậm miệng, trừng mắt nhìn Phương Hành.

- Có gì muốn nói không? Không có thì cút ngay!

Phương Hành quát lạnh, âm thầm thông tri Đại Bằng Tà Vương lao tới.

Đại Bằng Tà Vương cười hắc hắc, xe ngựa ầm ầm lăn bánh, năm con Ly Long giương nanh múa vuốt đụng về phía Hàn Long Tử.

Hàn Long Tử giận dữ, đành phải lách mình tránh sang một bên, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành sát ý ngập trời.

- Vậy mà tùy tùy tiện tiện, một chiêu liền bức Hàn Long Tử không dám trả lời, đệ tử của Đại Tuyết Sơn kia thật hung!

- Người người đều nói hắn một người diệt bốn mạch, hơn nữa chém Nguyên Sinh Liên và Kim Phù, hung danh vô lượng, hôm nay nhìn thấy quả nhiên không sai, chỉ là kỳ quái, vì sao thực lực như hắn, lại không xếp hạng ở trong Đại Tuyết Sơn ngũ tử?

- Có thể là Đại Tuyết Sơn ẩn giấu một thanh lợi kiếm cũng nói không chừng, thực lực như hắn, tuyệt đối không thua kém Đại Tuyết Sơn ngũ tử ...

Trong lúc nhất thời các tu sĩ sợ hãi, xì xào bàn tán.

Mà Lãnh Tử Viêm ẩn ở trong các tu sĩ thì sắc mặt cực kỳ khó coi, tức giận không thôi.

Vừa rồi hắn vẫn còn vì quyết định anh minh của mình mà cảm thấy tự đắc, hôm nay lại bị người tát một cái.

Mặc dù đưa ra cờ hiệu, rước lấy cường địch thì như thế nào?

Phương Hành một gậy đánh Hàn Long Tử ngay cả lời cũng không dám nói, lại càng lộ ra khí thế hung ác ngập trời, uy phong lẫm lẫm.

Lúc này hắn lại nhịn không được gửi hi vọng ở tên còn lại trong Tây Mạc tứ kiệt. Nếu như Hàn Gia Tử và Hàn Long Tử liên thủ, có lẽ hai người bọn họ có thể ngăn chặn được hạ nhân của Bách Thú Tông, chỉ là không biết vì sao, cuộc chiến của Hàn Long Tử và Phương Hành dẫn động vô số người chú ý, nhưng Hàn Gia Tử lại bình tĩnh cưỡi ở trên lưng Long Mã, ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái.

- Nhìn cái gì? Nhìn nữa ta móc mắt của các ngươi!

Xe ngựa thẳng tắp đi về phía trước, đi tới biên giới thung lũng thì dừng lại, Phương Hành ngang ngược quét qua xung quanh, hét lớn.

Các tu sĩ xem như mở rộng tầm mắt, không dám nhìn hắn nữa. Chỉ là trong nội tâm thầm mắng: Tiểu tử này thật bá đạo!

Thấy các tu sĩ ghé mắt, trong lòng Phương Hành nở hoa, đây chính là hiệu quả hắn muốn.

Trộn lẫn ở trong Tu Hành Giới, có đôi khi trông cậy vào chính là phô trương, hôm nay hắn phô trương cực kỳ thành công.

Kỳ thật dùng thực lực của hắn, đối phó Hàn Long Tử cũng không cần vận dụng lực lượng của Vạn Linh Kỳ, chỉ là hắn biết, chung quanh nơi này, có rất nhiều người trong lòng còn ngấp nghé, nếu mình bị Hàn Long Tử quấn lên, khó bảo toàn không có người khác muốn kiếm tiện nghi ra tay, coi mình là chó rơi xuống nước đánh, bởi vậy muốn đối phó Hàn Long Tử, nhất định phải một chiêu chế địch, lớn tiếng doạ người.

Chỉ là nếu mình muốn một chiêu đánh bại Hàn Long Tử, thì chỉ Âm Dương Đại Ma Bàn mới có thể làm được.

Nhưng nếu thi triển Âm Dương Đại Ma Bàn, linh lực của mình khô kiệt, lại khó có thể ứng phó chuyện phía sau, bởi vậy âm thầm thông tri Đại Bằng Tà Vương, điều khiển hai Ly Long tiền hậu giáp kích, dù sao với hắn mà nói, chỉ cần có thể đạt tới hiệu quả chấn nhiếp là được, cái gì anh hùng hảo hán đơn đả độc đấu… theo hắn chính là ngớ ngẩn, kẻ đần mới đi làm như vậy.

Hôm nay hiệu quả hoàn toàn đạt tới.

Chung quanh không dưới mấy trăm tu sĩ, Trúc Cơ cũng có bốn mươi năm mươi người, trong đó muốn bắt giữ hắn, tìm Hoàng Phủ gia lấy lòng có thể chiếm một phần ba, có bảy tám người trước đó bị hắn ăn cướp, nhìn hắn không vừa mắt càng đâu đâu cũng có, nhưng hết lần này tới lần khác bị cử động một chiêu bức lui Hàn Long Tử kia của hắn chấn nhiếp, mấy trăm Linh Động, năm mươi Trúc Cơ, lại không một người dám trực diện mình.

- Nguyên lai hắn là đệ tử Đại Tuyết Sơn một người diệt bốn mạch, khó trách dám mở miệng đùa giỡn tỷ muội chúng ta...

Cách Phương Hành chừng trăm trượng, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn con mắt tỏa sáng, nhẹ giọng thương nghị.

- Làm sao? Phù Dung muội muội, ngươi muốn ngủ với hắn?

Đại sư tỷ váy xanh trêu chọc nhìn Nhị sư muội váy hoa.

Nữ tử váy hoa mỉm cười nói:

- Nam nhân như vậy tự nhiên muốn ngủ với hắn, chỉ là tặng cho tiểu sư muội mở hoa sẽ tốt hơn!

Sắc mặt yêu tinh nhỏ nhất đỏ hồng, đá viên sỏi ở dưới chân, thẹn thùng nói:

- Ta đánh không lại hắn, không thể cưỡng bức a...

- Hì hì, không có việc gì, hai sư tỷ sẽ giúp muội...

Nữ tử váy xanh và nữ tử váy hoa nở nụ cười, chuẩn bị thương lượng làm sao bắt Phương Hành lên giường.

- Ai, ngươi mau nhìn ngươi mau nhìn, các nàng nhìn ta cười, ta liền nói ta lớn lên anh tuấn, người gặp người thích a?

Phương Hành chiếm được một chỗ, thấy ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn không ngừng nhìn mình, cũng kích động ném qua mị nhãn, sau đó vui sướng nhìn Sở Từ và tặc phỉ áo xanh khoe khoang.

- Hừ, ba yêu tinh không biết liêm sỉ, Cửu ca huynh nhìn bọn họ làm gì!

Trong ánh mắt Sở Từ không che dấu vẻ chán ghét nói.

Tặc phỉ áo xanh thì thở dài nói:

- Nếu ngươi biết trong nội tâm các nàng đang suy nghĩ cái gì, chỉ sợ sẽ không vui vẻ như vậy... Cũng không đúng, có lẽ càng vui vẻ hơn...

Nói đến chỗ này, hắn bỗng nhiên nao nao, đưa mắt nhìn phương tây, ánh mắt cau lại, thấp giọng nói:

- Lại tới một gia hỏa lợi hại, xem ra cơ duyên này không dễ lấy...

Chương 291: thiên kiêu Bốn vực

- Khặc khặc...

Thời điểm các tu sĩ vừa mới tỉnh hồn, thấp giọng nghị luận sự tình vừa rồi, lại đột nhiên nghe được phía tây truyền đến tiếng cười âm lãnh đáng sợ, chỉ thấy trên đỉnh núi xa xa, hình như có một đóa sương mù màu đỏ như máu bay đến, trong sương mù lại có trên dưới một trăm hài đồng, vây quanh một cỗ kiệu lướt đến.

Những hài đồng khiêng kiệu kiêu, đều áo hồng áo xanh, tô son điểm phấn, thoạt nhìn giống như nhà có việc vui, tám hài đồng khiêng cỗ kiệu màu đen to như tế đàn, mười mấy hài đồng phía trước thì khua chiêng, gõ trống, thổi kèn, phía sau lại theo mấy chục hài đồng mặc áo tang, bồng bềnh mà đi, không dính bụi trần.

- Lãnh sư huynh, không tốt, ác quỷ kia lại đến rồi...

Các đệ tử của Vạn La Viện nghe được tiếng cười kia, bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, sợ hãi nhìn về phía Lãnh Tử Viêm.

Lãnh Tử Viêm cũng đổ mồ hôi lạnh, nhớ tới lúc trước cùng tu sĩ Nam Cương chiến một trận...

Lúc ấy hắn và các đệ tử của Đại Tuyết Sơn còn chung một chỗ, cũng không thể ở trong tay tu sĩ Nam Cương chiếm được tiện nghi, cuối cùng song phương tổn hại bốn năm đệ tử Linh Động cảnh, sau đó rút đi, hắn cũng ở trong trận chiến ấy bị thương, làm hắn không mặt mũi nào chính là, lúc ấy đánh thương hắn căn bản không phải Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh, mà là một thủ hạ Quỷ Tướng của hắn.

Nhưng hôm nay, Thái tử Quỷ Quốc tự mình đến...

Lệ Quỷ ghê tởm kia, vì sao không tiến vào chỗ sâu của Huyền Vực, ghi tên Phong Thần Bảng, lại tới nơi này đoạt cơ duyên?

Lãnh Tử Viêm run rẩy, một nửa là tức, càng nhiều là sợ.

- Ồ? Khua chiêng gõ trống, đi lấy tân nương sao?

Phương Hành nhíu mày nhìn sang cỗ kiệu, hắn vận chuyển Pháp Nhãn Thuật, không bao lâu đã nhìn rõ ràng bộ dáng của người trong kiệu, nhất thời buồn nôn, khinh miệt nói:

- Ở đâu ra tân lang xấu như vậy?

Nguyên lai trong kiệu ngồi là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, mặc lụa đỏ, hai con mắt tối như mực, tựa như quỷ quái, trên đầu thì bó một bím tóc nhỏ, há miệng cười toe toét. Cười giống như kẻ đần, trong tay cầm một cái chén lớn màu đen, chung quanh vây quanh bảy tám nữ tử xinh đẹp.

- Người này không dễ chọc, ngươi cẩn thận làm việc...

Tặc phỉ áo xanh nhẹ giọng cười cười, nhắc nhở Phương Hành.

Phương Hành mắt trắng không còn chút máu nói:

- Làm sao? Cảm thấy hắn quá ác tâm không hạ thủ được sao?

Tặc phỉ áo xanh che miệng cười nói:

- Nghe nói người này cực kỳ khó chơi, ngươi nhục nhã đối phương như vậy, tốt nhất đừng để hắn nghe được, miễn cho rước lấy phiền toái. Nói thật, ta đến Nam Chiêm Bộ Châu này, cũng chỉ có ba bốn thiên kiêu khiến ta kiêng kỵ, người này là một cái trong đó, hắn tên Lệ Anh, chính là Thái tử Quỷ Quốc, có thể không gây hắn, thì tốt nhất không gây!

- Nam Cương Quỷ Quốc?

Phương Hành trầm ngâm.

Hắn cũng nghe qua, Nam Chiêm Bộ Châu có tất cả bốn vực, theo thứ tự là Sở Vực, Tây Mạc, Nam Cương và Bắc Thần Sơn, bốn vực truyền thừa đều rất bất đồng. Nam Cương đi con đường tà dị âm độc, ngay cả tên của bọn hắn cũng bị người xưng là Quỷ Quốc, bởi vậy không cần bàn cãi.

Chỉ là Thái tử Quỷ Quốc này đến tột cùng khó chơi như thế nào, so với hỗn đản màu vàng kia thì như thế nào, thì hắn không rõ ràng.

Tặc phỉ áo xanh như nhìn thấu tâm tư của hắn, nhẹ giọng giải thích:

- Trước khi ta đến, đã xem qua tin tức của hắn, Quỷ Quốc nhất mạch truyền thừa, từ trước đến nay không giống nơi khác, chú ý mệnh số và lệ khí, nghe nói thủ pháp truyền thừa của Vương Đình Quỷ Quốc cực kỳ tà dị, mỗi một thời đại Thái tử đều là do Quỷ

Vương sưu tập vô số hài tử trong thiên hạ, chuyên tuyển người sinh ra ở năm âm tháng âm giờ âm, thiên tư lại cực kỳ tốt, dùng bí pháp giết chết, lại tuyển định một nữ tử âm thể, để nó đầu thai chuyển thế, sau khi chuyển thế, thời điểm sinh đến chín tuổi chín tháng lẻ chín ngày, lại giết chết lần nữa, cho hắn chuyển thế, như thế Luân Hồi chín lần, lần thứ chín sẽ đầu thai ở trong bụng phu nhân của Quỷ Vương, sinh ra sẽ là hoàng tử Quỷ Quốc, hài tử như vậy, lại tổng cộng có chín người, về sau sẽ để cho chín người này chém giết lẫn nhau, người sống chính là Thái tử Quỷ Quốc, bởi vì mệnh cách đặc thù, nên tư chất cực kỳ tốt, nhưng bởi vì hắn bị giết chín lần, bởi vậy trời sinh thô bạo, cả người oán khí quấn thân, trời sinh thần thức mạnh hơn tu sĩ bình thường vô số lần, đáng sợ đến cực điểm...

- Giết chín lần? Oa nhi này thật thê thảm...

Phương Hành nghe lời này, cũng nhịn không được ngơ ngác, nghẹn họng nhìn trân trối.

- Chính bởi vì thảm, cho nên lợi hại!

Tặc phỉ áo xanh nhẹ giọng gật đầu, lại nói:

- Bất quá Quỷ Quốc cũng có một truyền thừa, nghe nói các đời Quỷ Vương, đều là bị Thái tử Quỷ Quốc tự tay giết chết, bởi vì Thái tử Quỷ

Quốc của mỗi một thời đại, đều hận Quỷ Vương đến xương tủy...

Sở Từ ở một bên nghe cũng mở to hai mắt, nói khẽ:

- Vậy bọn họ còn lựa chọn Thái tử như vậy?

Tặc phỉ áo xanh nhẹ gật đầu nói:

- Đúng vậy, quá trình này đã kéo dài mấy vạn năm rồi!

- Vì sao không thay đổi phương pháp truyền thừa khác?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Từ ửng đỏ, có chút tức giận nói, tặc phỉ áo xanh nói chính là bí mật của Quỷ Quốc, ngay cả nàng cũng lần đầu nghe nói.

Tặc phỉ áo xanh cười nói:

- Đó là sự tình của bọn họ, ai có thể biết rõ chứ?

Đang khi nói chuyện, vô số hài đồng túm tụm đại kiệu đã đến phụ cận, khoảng cách càng gần, các hài đồng khua chiêng gõ trống thổi kèn, màu sắc rực rỡ, phảng phất như tân nương xuất giá lộ ra càng quỷ dị, Sở Từ ẩn ẩn cảm thấy sợ hãi, thân thể rụt rụt, Phương Hành thấy thế vuốt đầu nàng một cái, nói:

- Yên tâm, nếu hắn dám chọc chúng, ta cho hắn đầu thai lần thứ mười!

- Khặc khặc, đến đoạt cơ duyên không ít người nha, thoạt nhìn đều ăn thật ngon...

Lệ Anh nuốt đồ vật trong bát sứ, sau đó ném chén, chỉ thấy đáy chén đỏ tươi, giống như là máu.

Hắn khặc khặc cười quái dị, nhất thời hù sợ không ai dám tới phụ cận.

Hiện nay, ở biên giới thung lũng lại ẩn ẩn phân ra vài địa vực, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn chiếm một khối, Phương Hành chiếm một khối, Lệ Anh chiếm một khối, đều không người dám tới gần, Hàn Gia Tử cũng chiếm một khối, chỉ là hắn lẻ loi một mình, địa phương nhỏ nhất, còn có Hàn Long Tử, tuy có môn nhân ở bên cạnh, nhưng địa phương cũng không lớn.

Dù sao hắn vừa mới bị Phương Hành đè ép, ở trong suy nghĩ của các tu sĩ, địa vị không thể nghi ngờ là kém một bậc, uy thế đại giảm.

Năm người bọn hắn, phân biệt chiếm vị trí ở gần thung lũng nhất, ẩn ẩn phân chia năm địa bàn, tu sĩ khác thì đều sắp xếp ở sau lưng bọn họ, không dám tới gần, trong đó Phương Hành, Lệ Anh, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn chiếm địa vực lớn hơn một chút, địa vực của Tây Mạc nhị kiệt nhỏ hơn, chỉ có điều Tây Mạc nhị kiệt cộng lại, địa bàn cũng không thua ba người khác, ẩn ẩn có tư thế bốn vực giác trục.

Mà lúc này, linh vân ở trên không thung lũng càng tập hợp càng nhiều, giống như tiên sơn trôi nổi, linh khí nồng đậm khó nói lên lời, cơ duyên sắp xuất thế, tâm thần của các tu sĩ cũng nhịn không được khẩn trương lên, trong nội tâm càng thêm chú ý, xem cơ duyên đến tột cùng là của Linh Động cảnh hay của Trúc Cơ cảnh.

Nếu là cơ duyên của Linh Động cảnh, các tu sĩ còn có thể liều một phen, nhưng nếu là của tu sĩ Trúc Cơ cảnh, vậy thì dứt khoát buông tha, ai có bản lĩnh ở trước mặt đám người Phương Hành đoạt cơ duyên?

- Tình huống không ổn...

Phương Hành nhìn qua đám mây trên không thung lũng, trong nội tâm nói thầm.

Theo đám mây kia càng tụ càng nhiều, chung quanh thung lũng ẩn ẩn sinh ra áp lực to lớn, hình như có lực trường vô hình bài xích mình, phải vận chuyển linh lực mới có thể chống cự, nhưng dò xét các Linh Động cảnh ở chung quanh, lại tựa hồ không có cảm nhận được lực lượng bài xích, cái này để cho trong lòng hắn ẩn ẩn phỏng đoán, cơ duyên này rất có thể là của Linh Động cảnh...

Nếu thật như thế, chỉ sợ mình có chút phiền phức.

Các tu sĩ ở chung quanh, phần lớn đều là Trúc Cơ cảnh mang theo Linh Động cảnh, vô luận là loại cơ duyên gì, bọn hắn cũng có thể xông về phía trước đoạt, nhưng đối với mình mà nói, nếu là cơ duyên của Linh Động cảnh, thì không có biện pháp tranh đoạt, tình cảnh giống như mình còn có Hàn Gia Tử và ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn, bọn hắn cũng là độc thân đến, không có đệ tử Linh Động cảnh đi theo.

Chỉ có điều, chung quanh ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn kia đã tụ lại rất nhiều tu sĩ của Bắc Thần Sơn, như muốn kết minh, ngược lại là Phương Hành và Hàn Gia Tử, quanh người vẫn không có một bóng người.

- Nếu không có biện pháp khác, cũng chỉ có đoạt người khác, tìm ai ra tay tốt đây?

Trong lòng Phương Hành ẩn ẩn cân nhắc, ánh mắt quét đến Lãnh Tử Viêm, trong nội tâm cười cười.

Dùng thần thức của hắn, lúc vừa mới đến, hắn đã phát hiện Lãnh Tử Viêm và đệ tử Vạn La Viện, chỉ là đối phương hoàn toàn không có ý lên nhận nhau, mình cũng mặc kệ, đương nhiên còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn, là hiện tại sắp tranh đoạt cơ duyên, nếu nhận thân sẽ càng khó ra tay...

- Thật tốt, cơ duyên này có lẽ chỉ Linh Động cảnh mới có thể tranh, thật là trời cũng giúp ta!

Lúc này Lãnh Tử Viêm cũng ẩn ẩn cảm thấy áp lực vô hình hàng lâm, trong nội tâm nhất thời vui vẻ.

Nói thực, có đám người Phương Hành ở đây, nếu là cơ duyên cho tu sĩ Trúc Cơ cảnh tranh đoạt, trong lòng hắn thực không có nắm chắc, không nói Phương Hành, chỉ là Thái tử Quỷ Quốc đã đủ để cho hắn nhượng bộ lui binh, nhưng nếu là cơ duyên của Linh Động cảnh, vậy mình có thể tránh thoát một kiếp, bằng thực lực của đệ tử Vạn La Viện, tổng không đến mức không tay mà về.

Hôm nay mình cần phải nghĩ biện pháp chính là, nên làm sao tránh cho cơ duyên bị người đoạt mất, thật sự không được, liền để cho đệ tử Vạn La Viện ở bên trong tìm kiếm tế đàn truyền tống ra ngoài, ở trong một ít nơi có đại cơ duyên, thường thường đều có tế đàn trực tiếp truyền tống ly khai, ở trong thung lũng này xuất hiện cơ duyên, thì nhất định cũng sẽ có.

Nghĩ tới đây, lòng hắn hạ quyết tâm, hữu ý vô ý quét qua Phương Hành, trong nội tâm lại không hiểu thấu xuất hiện cảm giác thỏa mãn.

Hung uy vô hạn thì như thế nào?

Đại Tuyết Sơn ngũ tử cuối cùng là mình chiếm được một ghế, hạ nhân xuất thân tia tiện kia, vẫn là ngoan ngoãn nhìn mình cướp lấy cơ duyên đi!

Chương 292: Huyết Anh Chú

- Khặc khặc, xem ra cơ duyên này không phải Trúc Cơ có thể tự mình ra tay tranh đoạt...

Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh cửu thế đầu thai, thần niệm cường đại, vượt xa tu sĩ đồng cấp.

Hắn đã phát hiện áp lực xuất hiện, thậm chí còn rất sớm, mới vừa tới thung lũng, liền thò tay bắt một đạo quái phong, đưa đến trước mũi ngửi ngửi, trên mặt có chút sáng tỏ, sau đó gọi một Quỷ Tướng mặc áo tang tới, cười quái dị dặn dò mấy câu, vẻ âm độc trên mặt lóe lên tức thì.

Quỷ Tướng kia tuân lệnh, thi triển Pháp Nhãn Thuật, ẩn ẩn đánh giá người ở xung quanh thung lũng một lần, quay người nhìn Lệ Anh thấp giọng bẩm báo:

- Điện hạ, Bắc Thần Sơn đến ba yêu tinh, Tây Mạc tứ kiệt đến hai, Đại Tuyết Sơn ngũ tử có một người tới...

Lệ Anh há miệng uống chén máu do một tiểu mỹ nhân ở bên người đưa tới, lười biếng vung tay lên nói:

- Người được ba yêu tinh kia che chở không nên động, người của Tây Mạc tứ kiệt cũng không nên động, những người khác, toàn bộ thu!

Quỷ Tướng nao nao:

- Đại Tuyết Sơn ngũ tử ...

Lệ Anh cười khặc khặc:

- Đại Tuyết Sơn ngũ tử , thanh danh gọi rất vang dội, trên thực tế có thể được người để mắt chỉ có Sở Hoàng, Tiêu Tuyết và Diệp Cô Âm mà thôi, những người khác lại tính là cái gì, Đại Tuyết Sơn ngũ tử bài danh chót nhất kia, là gia hỏa mấy ngày trước bị Quỷ Tứ đả thương kia a? Chỉ để ý đoạt người của hắn, ta xem hắn dám làm gì!

Quỷ Tướng lại do dự một chút, lại nói:

- Bẩm điện hạ, thuộc hạ chứng kiến, ở đối diện chúng ta còn có một chiếc xe ngựa, trên xe có một cây đại kỳ, nhìn cờ hiệu, hình như người nọ chính là Phương Tiểu Cửu đã diệt bốn mạch...

Lệ Anh giật mình, cười quái dị nói:

- Phương Tiểu Cửu bị Hoàng Phủ Thần Cơ hạ hịch văn muốn đuổi bắt?

Quỷ Tướng gật đầu nói:

- Có lẽ chính là hắn!

Lệ Anh nở nụ cười nói:

- Một người diệt bốn mạch, uy phong thật to, bất quá hắn đã dám nghênh ngang lộ diện ở chỗ này, lại không người trêu chọc, có thể thấy được cũng có chút bổn sự, ngươi không cần quản hắn, đệ tử Đại Tuyết Sơn chiếu thu, ta cũng muốn xem hắn có dám ra tay hay không. Nếu không biết sống chết, bản điện hạ không ngại giam giữ hắn, đưa cho Hoàng Phủ Thần Cơ đổi bảo bối!

Quỷ Tướng tuân lệnh, khom người rút đi.

Quỷ Tướng lại vung tay lên, các quỷ đồng quay chung quanh cỗ kiệu lặng yên không một tiếng động rải ra, tất cả chiếm một góc, ẩn ẩn bao vây thung lũng lại, Quỷ Tướng thấy các quỷ đồng hoàn tất vây quanh, thần sắc lạnh lẽo, hít một hơi, chậm rãi bồng bềnh lên giữa không trung, quát lạnh nói:

- Thái tử điện hạ có pháp chỉ, các tu sĩ lễ bái tiếp chỉ...

Thanh âm thê lương, giống như cương đao cạo xương, bỗng nhiên truyền ra bốn phương tám hướng.

Các tu sĩ đang nghị luận nhao nhao khẽ giật mình, khó hiểu nhìn về phía hắn, lại không một người lễ bái.

Tu sĩ cái nào không phải hạng người tâm cao khí ngạo, lại có ai sẽ nghe ngươi hô một tiếng liền quỳ xuống?

Quỷ Tướng thấy thế, sắc mặt lạnh lẽo nói:

- Bọn ngươi không quỳ, muốn chịu nỗi khổ chuyển thế Luân Hồi sao?

Theo hắn nói xong, bốn phương tám hướng bỗng nhiên có âm thanh thê lương kêu to:

- Lễ bái tiếp chỉ, không quỳ có tội...

Những quỷ đồng kia cùng nhau dắt cuống họng hô to, làm người nghe cực kỳ khó chịu, đủ loại thanh âm đan xen, quả thực như từng đạo Ma Âm chui thẳng đáy lòng, để cho người run như cầy sấy, khó có thể chịu được. Trúc Cơ cảnh còn có thể chống cự, nhưng Linh

Động cảnh thì mặt như màu đất.

Không quá lâu, đã có không ít đệ tử Linh Động cảnh chịu đựng không nổi, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống.

Đương nhiên, đại bộ phận tu sĩ còn không quỳ, đều cau mày, không biết Lệ Anh muốn làm cái quỷ gì.

Quỷ Tướng cũng không có cưỡng ép lệnh tất cả tu sĩ quỳ xuống, thấy có một bộ phận quỳ xuống, phần lớn người kinh hồn táng đảm, một số nhỏ tâm có nghi kị, nói tóm lại, lực chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào trên người mình, này đã đạt tới mục đích, hắn cười lạnh, tiếp tục tuyên bố:

- Thái tử điện hạ có lệnh, tất cả Linh Động cảnh ở đây tạm phụ thuộc vào Quỷ Quốc, nhanh chóng tạ ơn!

Các quỷ đồng ở bốn phương tám hướng nghe vậy, cả đám cực kỳ vui sướng, khua chiêng gõ trống om sòm.

- Trong hồ lô hắn bán thuốc gì a?

Các tu sĩ đều cau mày, giống như hoàn toàn khó thể lý giải cách làm của Lệ Anh, nhưng lúc này Quỷ Tướng lại cười lạnh, tay phải giơ lên cao, sau đó trùng điệp rơi xuống, bảy tám tên Quỷ Tướng ở bên cạnh Lệ Anh cười dài, từng người bay vút về một hướng, ở trong tay bọn họ giơ lên một cái túi màu đen, tung về phía các tu sĩ.

- Oa...

Bỗng nhiên tầm đó, có tiếng khóc thê lương vang lên, ở trong bao vải, vậy mà có trên dưới một trăm bóng dáng màu đỏ bay ra, mỗi một cái bóng đều lớn cỡ nắm tay, phảng phất như đạo đạo huyết quang phóng về phía các tu sĩ Linh Động cảnh, tốc độ của Huyết Ảnh như tia chớp, nhào vào trong đám người, khó có thể tránh né, trong chốc lát liền có vài chục Linh Động cảnh trúng chiêu.

Các Linh Động cảnh trúng Huyết Ảnh nhất thời kinh hoàng hô quát, bất quá rất nhanh lại phát hiện, sau khi trúng Huyết Ảnh, hình như cũng không có dị thường gì, không có trúng độc, tu vi của mình cũng không bị ảnh hưởng.

Nhưng bên người Linh Động cảnh có Trúc Cơ cảnh thủ hộ thì hét lớn, muốn ra tay ngăn trở, nhưng rất nhanh thì có bốn năm tên Quỷ Tướng ra tay, thi triển công kích hung hãn, thi pháp ngăn trở Trúc Cơ cảnh đánh chết Huyết Ảnh, thủ đoạn huyết tinh kia lại khiến cho Trúc Cơ cảnh còn lại sợ hãi, trong lúc nhất thời, vậy mà không người dám ngăn trở, trơ mắt nhìn Huyết Ảnh bay ra.

- Hắc hắc, trúng Huyết Anh Chú, các ngươi liền trung tâm làm việc cho Thái tử điện hạ đi, đợi cho cơ duyên kia mở ra, các ngươi tiến vào trong đó, lấy cơ duyên ra, hiến cho Thái tử điện hạ, tự nhiên sẽ giúp ngươi giải Huyết Chú, nhưng nếu lòng mang làm loạn, theo tế đàn truyền tống ly khai, hay xuất công không xuất lực, lấy không được cơ duyên, vậy thì chờ đợi thần hồn mục nát đi...

Quỷ Tướng kia cười lạnh, tiếng cười tàn khốc huyết tinh.

- Hắn... Hắn dĩ nhiên muốn khống chế tất cả Linh Động cảnh giúp hắn cướp cơ duyên...

Các tu sĩ đã minh bạch mục đích của Lệ Anh, tất cả đều sợ hãi.

- Chạy mau... Chạy mau... trúng Huyết Anh Chú, thì không còn cách nào xoay sở...

Trong kinh hoảng, không biết ai hô lớn, xung quanh thung lũng lập tức đại loạn.

Thực lực của Lệ Anh khủng bố, các tu sĩ không người dám ra tay với hắn, nhưng lại biết đào tẩu, trong hỗn loạn, quần tu như con kiến, phân biệt lao về bốn phương tám hướng, không dám tranh cơ duyên, cũng không dám để Huyết Anh Chú khống chế.

Chỉ là lúc này, đám quỷ đồng vây ở bốn

phương tám hướng cười phá lên, phân biệt đánh các tu sĩ đào tẩu trở về, bọn hắn đã sớm tản ra, như liệu đến các tu sĩ sẽ chạy tán loạn, sớm chuẩn bị sẵn sàng, mỗi khi có Linh Động cảnh tới gần, sẽ gọi một đạo Huyết Ảnh đánh vào trong cơ thể tu sĩ kia, sau đó tìm cái khác.

Trong thung lũng nhất thời đại loạn.

Đạo đạo Huyết Ảnh, cùng với các quỷ đồng tụ lại, giống như thiên la địa vỏng.

Mà khu vực lưới chưa bao phủ, là xung quanh ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn, Tây Mạc nhị kiệt và Phương Hành, chỉ là tuy những người này không bị Lệ Anh quấy rối, nhưng đều không muốn thay các tu sĩ xuất đầu đối kháng Lệ Anh, dù sao Lệ Anh khó quấn nổi danh Nam Chiêm Bộ Châu, ai cũng không muốn vô duyên trêu chọc thứ này...

- Lãnh sư huynh... Lãnh sư huynh nhanh cứu chúng ta...

Quanh người Lãnh Tử Viêm, đám đệ tử Vạn La Viện kinh hoàng kêu lớn.

Giờ khắc này, vẻ mặt của Lãnh Tử Viêm như sương lạnh, chân đạp thiên cương, tay cầm thiết địch, để ở trước môi ra sức thổi, tiếng địch giống như không bàn mà hợp thiên đạo, dẫn động đạo đạo thần lực vô hình, bao phủ xung quanh hắn hai mươi trượng, Huyết Ảnh vọt vào nơi này, đều bị tiếng địch quấy nhiễu, tốc độ chậm lại rất nhiều, không thể tổn thương đệ tử Vạn La Viện, còn có Huyết Anh bị xoắn nát.

Các đệ tử Vạn La Viện kinh hoàng, cũng có người nhìn Lệ Anh hét lớn:

- Chúng ta là đệ tử của Đại Tuyết Sơn, tu sĩ Quỷ Quốc các ngươi dám uy hiếp chúng ta, không sợ Đại Tuyết Sơn Ngũ Tổ tìm các ngươi đòi lại công đạo sao?

Bọn hắn người nhỏ, lời nhẹ, Lệ Anh căn bản không để bọn hắn vào mắt, Quỷ Tướng kia thì cười lạnh:

- Công đạo? Ở trong Huyền Vực, nắm đấm lớn chính là công đạo, lấy mạnh hiếp yếu là vương đạo...

Trong tiếng hét vang, thân hình đột nhiên lóe lên, kẹp lấy một đạo quỷ khí khủng bố, lao thẳng về phía Lãnh Tử Viêm, sau lưng quỷ khí um tùm hóa thành cự chưởng lớn hơn mười trượng, lăng không bắt về phía Lãnh Tử Viêm, Lãnh Tử Viêm bất đắc dĩ, đành phải điều khiển tiếng địch, thần lực vô hình phóng lên trời, đối kháng cự chưởng kia.

Chỉ là như vậy, đệ tử của Vạn La Viện mất đi phòng hộ, có ba bốn người trúng phải Huyết Anh...

- Trốn...

Không biết là ai hô một tiếng, đệ tử Vạn La Viện không dám ở lại bên người Phương Hành nữa, mà chạy trốn khắp nơi.

Chỉ là chung quanh sớm đã có quỷ đồng của Quỷ Quốc nhìn chằm chằm, cười quái dị đánh tới.

- Phương... Phương sư huynh... nể tình Vạn La sư tôn, cầu ngươi cứu ta...

Các đệ tử Vạn La Viện chạy ung tung, lại có một cái không biết là đánh bậy đánh bạ, hay tâm tư thông minh, vậy mà lao về phía Phương Hành, sợ hãi khóc lóc, cầu Phương Hành cứu mạng, mà sau lưng hắn, thì có một quỷ đồng cười quái dị chụp lên, móng vuốt bén nhọn đã tới bên cổ...

- Ai...

Phương Hành thở dài.

Đệ tử Vạn La Viện kia thấy thế, cho rằng Phương Hành không nguyện ra tay quản hắn, nhất thời thất hồn lạc phách.

Quỷ đồng đuổi theo kia thì đại hỉ, vậy mà nhìn Phương Hành làm cái mặt quỷ, sau đó chụp vào đệ tử Vạn La Viện kia...

Chương 293: Ngươi dám chọc ta?

Thời điểm móng vuốt của quỷ đồng sắp bắt được đệ tử của Vạn La Viện, đột nhiên sắc mặt hắn biến đổi, có một lực hút vô hình lăng không dò xét qua, cầm lấy cổ của hắn, nâng hắn lên giữa không trung, đệ tử Vạn La Viện cảm giác sau lưng có tiếng gió đánh úp lại, nhưng không thấy công kích rơi xuống, quay đầu nhìn, nhất thời đại hỉ, vội vàng vọt tới bên cạnh xe ngựa trốn tránh.

Lúc này Phương Hành đã ngẩng đầu lên, kỳ quái nhìn quỷ đồng kia nói:

- Ngươi làm mặt quỷ với ta là có ý gì?

Quỷ đồng này như không biết nói chuyện, xèo xèo quái quái kêu lên, vung tay đá chân, cực lực giãy dụa, lại giãy giụa không ra.

Phương Hành nói:

- Ngươi nghe không hiểu ý ta!

Nói xong ngón tay khẽ động, lực hút vô hình nắm chặt, răng rắc một tiếng, cái cổ của quỷ đồng kia đứt rời, bị hắn ném qua một bên.

Chỉ nháy mắt, thung lũng hỗn loạn yên tĩnh như chết.

- Nhanh... Nhanh đi tới chỗ Phương sư huynh tránh né...

Chúng đệ tử Vạn La Viện, vô luận là bị huyết ảnh ăn mòn, hay chưa bị ăn mòn, tất cả đều liều mạng lao về phía xe ngựa.

Đám quỷ đồng của Lệ Anh thấy thế, đều khẽ giật mình, xèo xèo quái quái lao đến.

Phương Hành thầm thở dài một tiếng, bấm tay khẽ động, trong túi trữ vật, một thanh phi kiếm vọt ra, kiếm quang giống như tia chớp lướt qua đám người, xùy xùy... vài tiếng, thanh âm xuyên thấu thân người vang lên, các quỷ đồng đuổi theo đệ tử Vạn La Viện đều kêu thảm thiết, bay về phía sau, trên cổ mỗi người đều nhiều hơn một vết máu, rõ ràng đã không sống nổi.

Lần này đã trấn trụ những quỷ đồng khác, cả đám run rẩy, không dám tiến lên.

- Tại sao các ngươi nhăn mặt với ta?

Sắc mặt Phương Hành vẫn rất cổ quái, tựa hồ rất khó hiểu quét qua các tu sĩ Quỷ Quốc.

Mà sắc mặt của Lệ Anh thì phát lạnh.

- Dám tổn thương quỷ nô Nam Cương của ta, tội đáng chết vạn lần...

Đột nhiên, Quỷ Tướng đang ác đấu với Lãnh

Tử Viêm hét lớn, bỏ qua Lãnh Tử Viêm, chuyển hướng lao về phía Phương Hành. Tốc độ kia cực nhanh, thậm chí để lại vô số hư ảnh ở sau lưng, quanh người kẹp lấy thanh âm oan hồn gầm rú. Ở trước người hắn, quỷ khí hóa thành bảy tám quỷ thủ dữ tợn, tất cả bắt về phía Phương Hành.

Ánh mắt Phương Hành lạnh lùng, đối mặt Quỷ Tướng xông lại, cũng không có động tác gì.

Thẳng đến quỷ thủ sắp bắt tới hắn, thân hình hắn mới đột nhiên chớp động, sau lưng hiển hiện kim quang, Đại Bằng Kim Sí biến ảo ra, bay đến không trung, tay cầm Độc Cước Đồng Nhân Giáo, trên người sát khí quấn quanh, thoạt nhìn giống như hỏa diễm màu đen.

- Ngươi dám...

Lệ Anh đã nhận ra nguy hiểm, trong mắt lóe lên huyết quang, bỗng nhiên đứng dậy quát chói tai.

Phốc...

Phương Hành căn bản không thèm trả lời, một gậy vung mạnh xuống, ở dưới thế công như thiểm điện của hắn, Độc Cước Đồng Nhân Giáo cơ hồ lập tức kích đến trước người Quỷ Tướng, Quỷ Tướng kia đã nhận ra sát khí khủng bố trên người Phương Hành, sợ đến kêu to, quỷ khí bao lấy toàn thân, muốn ngăn cản một kích của Phương Hành.

Nhưng vô dụng…

Ở dưới một kích kia, quỷ khí quanh người Quỷ Tướng giống như vải vóc phá nát, trong chốc lát liền bị lực lượng của Độc Cước Đồng Nhân Giáo xé nát. Sau đó không hề trở ngại nện vào trên đầu hắn.

- Phốc...

Đầu của Quỷ Tướng giống như dưa hấu nổ bung, thi thể bay ra ngoài gần trăm trượng...

Hết thảy phát sinh ở trong điện quang hỏa thạch, thậm chí Lệ Anh quát còn chưa rơi xuống.

Phương Hành nâng Độc Cước Đồng Nhân Giáo lên, ngẩng đầu nhìn về phía Lệ Anh cười lạnh:

- Con mẹ nó, lần số đầu thai nhiều, nên hóa thành kẻ đần sao? Ngay cả ta ngươi cũng dám trêu chọc? Ta rõ ràng không muốn quản việc vớ vẩn này, con mẹ nó ngươi nói cho ta nghe một chút, tiểu tử ngươi bắt người khác thì thôi, tại sao nhìn ta làm mặt quỷ? Nếu như nói không rõ ràng, ta sẽ để ngươi đầu thai thêm lần nữa!

Chung quanh thung lũng yên tĩnh như chết, từ vừa rồi hỗn loạn, như trong nháy mắt hóa thành tử địa.

Thanh âm duy nhất, là tiếng mắng của Phương Hành quanh quẩn ở xung quanh.

Rất nhiều tu sĩ, thậm chí đã lộ ra vẻ ngây ngốc, cho rằng mình nghe lầm...

Đây chính là Lệ Anh, Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh!

Tuổi tuy còn nhỏ, nhưng là thiên kiêu tiếng tăm lừng lẫy của toàn bộ Nam Chiêm Bộ Châu, được công nhận một trong mấy Trúc Cơ cảnh khó chơi nhất!

Thế nhưng hôm nay, lại bị người ở trước mặt giết Quỷ Tướng, còn chỉ vào mặt hắn mắng?

Thậm chí nói, nếu hắn dùng lý do đệ tử Đại Tuyết Sơn bị Quỷ Quốc xâm phạm ra tay thì cũng thôi, dù sao danh chính ngôn thuận, nhưng hết lần này tới lần khác hắn không hề đề cập tới sự tình kia, ngược lại cắn chặt sự tình một quỷ nô làm mặt quỷ không thả? Ai biết vì cái gì quỷ nô kia làm mặt quỷ, dù sao những quỷ nô này đều thần thần quái quái, không làm mặt quỷ mới lạ.

Hơn nữa ngươi rõ ràng đã giết một Quỷ Tướng, bảy quỷ nô của người ta, lại còn muốn tiếp tục tìm phiền toái?

Còn nữa, có một ít tu sĩ kiến thức rộng rãi nghe qua truyền thừa đặc biệt của Quỷ Quốc, biết hai chữ "đầu thai" ở Quỷ Quốc chính là một cấm kị, tuyệt đối không thể nhắc tới, nhưng tiểu tử này lại nói Lệ Anh đầu thai nhiều lần, đầu óc hư mất, lại nói nếu đối phương không cho hắn một câu trả lời thỏa đáng, sẽ để đối phương đầu thai lần thứ mười...

Cái này thực là không muốn sống nữa, muốn đắc tội chết Thái tử Quỷ Quốc sao?

- Ta... Ta... Ta muốn giết ngươi...

Lệ Anh bị tức, sau nửa ngày mới thở không ra hơi kêu lên, trong đó xen lẫn tiếng cười quái dị, như người đã điên rồi, tiếng cười kia cực kỳ thê lương, như tiểu hài tử đang khóc, cũng ở trong quái thanh này, quanh người hắn lăng không hiển hiện huyết ảnh, như một biển máu, không biết có bao nhiêu oan hồn chìm nổi ở trong biển máu, gào khóc kêu cứu...

- Con mẹ nó, trước giết ngươi...

Phương Hành hét lớn, vậy mà vọt về phía Lệ Anh trước, sau lưng Kim Sí chấn động, lưu lại một đạo kim quang ở trên không trung.

- Cạc cạc... Khặc khặc...

Trong miệng Lệ Anh vang lên quái thanh không có ý nghĩa, mang theo huyết quang vọt về phía Phương Hành.

Bành bành...

Kim quang và huyết quang gặp nhau, nhanh chóng đụng ba lượt, sóng âm khủng bố cuốn ra bốn phía.

Sắc mặt các tu sĩ đại biến, chẳng ai ngờ Phương Hành hung hãn như vậy, cứng rắn cùng Lệ Anh va chạm ba chiêu, lại không rơi vào thế hạ phong.

Trong đó kinh hãi nhất chính là Lãnh Tử Viêm và chúng đệ tử Vạn La Viện.

Trên mặt Lãnh Tử Viêm hiện ra vẻ nản lòng thoái chí, nhìn Phương Hành khí thế ngập trời, cơ hồ là đuổi theo Lệ Anh đánh, hắn đột nhiên cảm thấy cách làm của mình cực kỳ buồn cười, đáy lòng hiện lên hình ảnh ban đầu ở Vạn La Viện:

- Cơ duyên của ngươi ta không thèm, cơ duyên của ta ngươi cũng không đoạt được...

Lúc ấy hắn vì kích Phương Hành ly khai, cố ý sai người nói lời châm chọc, mình lại ra làm người tốt, giả vờ giả vịt điều giải, chỉ là lại bị Phương Hành nói phá, thời điểm mình muốn tức giận, Phương Hành nói với hắn một câu như vậy, sau đó xoay người ly khai, lúc ấy hắn rất phẫn nộ, như nhận lấy xấu hổ và khinh miệt to lớn, thầm hận không thôi.

Thậm chí ở khi đó, hắn cho rằng Phương Hành sợ, cho nên mới cố ý nói như vậy, sau đó quay người ly khai, bởi vì ở trước đó, hắn nghe nói qua tính tình của Phương Hành rất táo bạo, bình thường nhận lấy đối đãi như vậy, tiểu tử kia đã sớm trở mặt, thế nhưng khi ấy lại không có, chỉ xem thường nói một câu, liền cầm cây chổi rời đi, không có nổi trận lôi đình như trong dự đoán.

Thẳng đến lúc này, hắn mới hiểu rõ ra.

Cảm tình là người ta chướng mắt đối thủ như mình, chênh lệch thật sự quá lớn...

- Khặc khặc, có thể tiếp ta ba chiêu, bổn sự của ngươi không...

Ba chiêu qua đi, Lệ Anh đột nhiên lui ra sau 30 trượng, treo ở giữa không trung, cười lạnh nói.

- Không con mẹ ngươi!

Phương Hành lao đến, một gậy vung mạnh xuống.

Sắc mặt Lệ Anh đại biến, vội vàng vận chuyển quỷ khí, ngăn cản một kích này của Phương

Hành, gầm lên:

- Ngươi đừng...

- Đừng con mẹ ngươi!

Thân hình Phương Hành vòng qua vòng lại, Kim Sí chấn động, kiếm vũ màu vàng phô thiên cái địa bao phủ Lệ Anh.

- Oa nha nha nha...

Quanh người Lệ Anh hiện lên vô số oan hồn, tạo thành một bình chướng ngăn cản kiếm vũ tập kích, tức đến kêu to.

- Nha con mẹ ngươi!

Phương Hành lại quát một tiếng, Độc Cước Đồng Nhân Giáo vung mạnh qua, lúc này đây hắn vận chuyển toàn bộ linh lực, trên Độc Cước Đồng Nhân Giáo bao phủ một tầng hắc diễm nhàn nhạt, khủng bố tuyệt luân, sát khí bức người.

Oanh...

Lệ Anh chỉ phải vận chuyển toàn bộ quỷ khí, ra sức ngăn cản một kích này.

Trong tiếng nổ mạnh, quỷ khí và sát khí kinh người lan tràn ra, giống như cuồng phong bạo vũ, thổi đến các tu sĩ ở chung quanh mở mắt không ra.

Lúc này Lệ Anh và Phương Hành bị chấn ra bốn mươi năm mươi trượng, Lệ Anh rốt cục đã có thời gian nói chuyện, nổi trận lôi đình kêu lên:

- Là ngươi giết quỷ nô của ta, đánh chết Quỷ Tướng của ta, lại là ngươi chủ động ra tay, còn đuổi theo gia gia đánh như vậy là có ý gì? Thực coi Lệ Anh ta dễ bắt nạt sao? Thực coi ta không có thủ đoạn lợi hại sao?

Quát đến cuối cùng, lại bổ sung một câu:

- Còn nữa, ngươi không được mắng con mẹ nó nữa!

- Vậy ta sẽ mắng tổ tông ngươi!

Thân hình Phương Hành hóa thành một đạo lưu quang màu vàng, lần nữa lao về phía Lệ Anh, vung vẩy đại bổng nện xuống.

Oanh...

Trong cơ thể Lệ Anh đột nhiên bạo phát ra vô số quỷ khí màu đen, ánh mắt như đốt lên hai ngọn Quỷ Hỏa sâu kín, dưới sự thao túng của thần thức, quỷ khí ngưng tụ thành một bàn tay lớn, giống như có thể che trời, chặn lại một gậy kia của Phương Hành...

- Ngươi lấn ta quá đáng, thật muốn cùng ta liều cái ngươi chết ta sống sao?

Trong thanh âm của Lệ Anh có chút giận dữ, lại có chút ủy khuất.

Phương Hành thu Độc Cước Đồng Nhân Giáo, quanh người chậm rãi lưu động hai loại linh lực vàng đen, khí tức càng ngày càng thịnh, trông cực kỳ hung hãn, cười lạnh nói:

- Lấn ngươi thì thế nào, nếu ngươi thật có gan, thì tới liều mạng với ta đi!

Lệ Anh nghe vậy, ánh mắt không khỏi co lại, lộ ra vẻ kiêng kị.

Chương 294: Sợ!

Lệ Anh cho người ấn tượng vẫn luôn là vừa điên vừa ngốc, một thân tà khí, cực kỳ khó chơi.

Nhưng trên thực tế hắn không phải người ngu, cũng không phải tên điên.

Từ khi hắn vừa sinh ra, đã cùng tám huynh đệ của mình lục đục với nhau, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cuối cùng chỉ có hắn còn sống, trở thành Thái tử Quỷ Quốc, cho nên trên thực tế hắn là người cực kỳ thông minh, cũng là một người cực kỳ tỉnh táo, đương nhiên thô bạo là có, chỉ là từ khi hắn vừa ra đời đã bắt đầu học làm sao khống chế tính khí thô bạo kia, sao có thể bị nó ảnh hưởng tâm chí?

Chỉ có điều Quỷ Quốc bọn hắn truyền thừa kỳ lạ, hơn nữa phương thức tà dị, mới khiến người khác tưởng là điên, hắn cũng không nguyện ý thừa nhận mình lớn lên giống như kẻ đần.

Nhưng lại có một điểm, Lệ Anh thông minh sớm đã phát hiện, mình ra vẻ giống như người vừa ngốc vừa điên, đối với mình lại cực kỳ có lợi, bất luận kẻ nào cũng sẽ nhượng bộ ba phần, ngay cả Đạo Tử của Hoàng Phủ gia, thấy mình cũng ẩn ẩn có ý thoái nhượng, người khác ở trước mặt Đạo Tử của Hoàng Phủ gia, ai dám cười toe toét móc lỗ tai, sờ ngực thị thiếp, nhưng hắn có thể.

Chỉ có điều, Lệ Anh vừa điên vừa ngốc, lúc này lại bị Phương Hành đánh về nguyên hình.

Vì đệ tử Đại Tuyết Sơn xuất thân hạ nhân kia, thật quá hung hãn, quá bá đạo, còn điên điên khùng khùng, khiến cho Lệ Anh không thể không cân nhắc mình nên làm như thế nào mới chính xác, dù sao gia hỏa Đại Tuyết Sơn kia, bày ra thực lực không chia trên dưới với mình, nhưng Lệ Anh không dám thật cùng đối phương phân cao thấp, bởi vì không đáng.

Những thiên kiêu như bọn hắn, thường thường đều nắm giữ một ít lực lượng vượt qua trẻ tuổi khác, khi thi triển ra những lực lượng kia, cho dù bọn họ chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, cũng có thể bộc phát ra thực lực khiến Trúc Cơ hậu kỳ kiêng kị, chỉ có điều, thi triển những lực lượng kia thường thường phải trả giá lớn, So sánh với đó, linh lực khô kiệt chỉ là một hậu quả cực kỳ bình thường.

Lệ Anh đã cảm giác được thực lực của Phương Hành cực kỳ hung hãn, dù mình thi triển bí pháp của Quỷ Quốc, cũng chỉ có một nửa tỷ lệ thắng, nhưng khi ấy mình sẽ thoát lực, trong hai ba ngày không thể đấu pháp với người, hết lần này tới lần khác mình đâu đâu cũng có địch nhân, xa không nói, vừa rồi ở xung quanh thung lũng, không biết có bao nhiêu người bị hắn đắc tội.

Một khi thoát lực, không biết sẽ có bao nhiêu người coi hắn là chó rơi xuống nước mà đánh.

Trong nội tâm đã có kiêng kị, Lệ Anh sẽ không thực cùng Phương Hành tử chiến, chỉ là Phương Hành ở ngay trước mặt, giết quỷ nô của hắn thì thôi, còn giết Quỷ Tướng của hắn, hắn lại không thể không ra tay tiết giận, dưới tình huống bình thường, không phải đấu mấy chiêu, thấy không cách nào đơn giản diệt đối phương, liền lưu vài câu hăm dọa rồi dừng tay sao?

Rõ ràng là hỗn đản kia khi dễ đến trên đầu mình, lại thành đối phương một bộ không chết không ngớt?

- Ngươi nói rõ ràng cho ta, vì cái gì tiểu tử ngươi làm mặt quỷ với ta? Nói mau!

Quanh người Phương Hành, hai đạo khí tức vàng đen xoay chuyển, hung uy không giảm, sát khí càng thịnh, nhìn Lệ Anh hét lớn.

Bộ dáng kia, rõ ràng chính là nói nếu Lệ Anh không cho hắn một câu trả lời thỏa đáng, hắn sẽ thi triển thần thông mạnh nhất liều mạng.

Trong nội tâm Lệ Anh chửi thề, trên mặt lại không nguyện lộ ra hạ phong, điềm nhiên nói:

- Người đã bị ngươi giết, còn nói rõ ràng cái gì?

- Chết rồi... Hừ, ta liền tha hắn một lần!

Sắc mặt Phương Hành trầm xuống, lại nói:

- Bất quá còn có Quỷ Tướng kia, vì cái gì hắn ra tay với ta? Cũng phải nói rõ ràng!

Lệ Anh cắn răng:

- Không phải hắn cũng đã chết sao?

- Nói bậy!

Phương Hành hét lớn:

- Chết coi như xong sao?

Lệ Anh cơ hồ sắp điên mất, cắn răng keng két:

- Vậy đến tột cùng ngươi muốn như thế nào?

Phương Hành cười lạnh:

- Ta chỉ là muốn ngươi nhớ kỹ, ngươi đã đắc tội ta rồi!

Lệ Anh nao nao, trong nội tâm cảm giác cực kỳ quái dị.

Thật rất quái dị, đã lớn như vậy, còn là lần đầu tiên có người nhắc nhở mình đã đắc tội đối phương, đổi thành người khác, đều ước gì mình lập tức quên cừu hận này sạch sẽ mới tốt, nhưng hắn phản ứng cực nhanh, ý thức được đây là một cơ hội tạm thời dừng tay tốt, trên mặt không lộ vẻ gì nói:

- Tốt, sự tình nơi đây, sau này chúng ta sẽ tính toán rõ ràng!

- Nếu ngươi có gan thì đừng trốn, nếu không ta đuổi tới Quỷ Quốc, cũng sẽ để ngươi đầu thai lần nữa!

Phương Hành chỉ chỉ Lệ Anh, hung hăng càn quấy nói.

Lệ Anh tức đến run rẩy, rất muốn ra tay liều mạng với đối phương, đời này còn không ai dám vũ nhục mình như vậy a.

Nhưng nghĩ tới bộ dạng đối phương không chết không ngớt, Lệ Anh lại phải cắn răng, nhịn xuống.

Loại sự tình dốc sức liều mạng này, người càng thông minh sẽ càng chịu thiệt, lúc đấu với người khác, đều là Lệ Anh giả điên giả ngốc ép người khác nhượng bộ, nhưng đụng phải đệ tử Đại Tuyết Sơn kia, Lệ Anh thật xui xẻo tám đời.

Chỉ là trong nội tâm âm thầm thề, tìm được cơ hội, nhất định phải để cho gia hỏa kia sống không bằng chết!

Vèo...

Một đạo kim quang, một đạo huyết quang bay trở về chỗ của mình, kết quả này để cho các tu sĩ cực kỳ kinh ngạc.

Xem tư thế của hai người, các tu sĩ đều cho rằng bọn họ sẽ ở trước khi cơ duyên xuất hiện phân cái ngươi chết ta sống, đây cũng là kết quả các tu sĩ cam tâm tình nguyện nhìn thấy nhất, dù sao hai người kia liều lưỡng bại câu thương, mới có thể để mọi người kiếm tiện nghi, chỉ là không nghĩ tới bọn hắn sẽ dừng tay, nhất thời để cho rất nhiều người khó chịu, đương nhiên trên mặt là tuyệt đối không dám biểu hiện ra.

Ẩn ẩn, không gian xung quanh xe ngựa của Phương Hành càng lớn, không người dám tới gần.

Nếu vừa rồi Phương Hành chỉ là át chủ bài của Đại Tuyết Sơn, một gậy bức Hàn Long Tử nói không ra lời, thì hiện tại Phương Hành đã là quái thai có thể cùng Thái tử Quỷ Quốc đối bính mà không rơi vào thế hạ phong, ai dám trêu?

- Phương sư huynh, đa tạ Phương sư huynh...

Chúng đệ tử Vạn La Viện nhìn thấy Phương Hành trở về, cùng nhau tiến lên hành lễ, phụng như thiên thần.

Mà trong mắt bọn hắn, lúc này Phương Hành xác thực giống như thiên thần.

So sánh với Lãnh Tử Viêm bị một Quỷ Tướng của Lệ Anh đánh cho chật vật không chịu nổi, Phương Cửu Gia đuổi theo Lệ Anh đánh sao mà uy phong. Nếu sớm đi theo, đệ tử Vạn La Viện sẽ không bị Sở Hoàng Thái Tử vứt bỏ, mà có thể theo đại đội đi vào chỗ sâu, mưu đồ cơ duyên Linh Động cảnh chí cao trong truyền thuyết.

Hôm nay, bọn này vốn định tranh cơ duyên nơi này xong, vô luận thu hoạch như thế nào, cũng sẽ tìm đường ly khai, lúc này lại suy nghĩ có nên đi theo Phương Hành, quay đầu giết vào Huyền Vực, mưu đồ càng nhiều cơ duyên nữa hay không.

- Hắc hắc, đừng vội hành lễ, lão hỗn đản Vạn La là sư tôn, ta nhận, nhưng sư đệ các ngươi ta lại không dám nhận!

Phương Hành cười hắc hắc, giơ tay ngăn các đệ tử Vạn La Viện hành lễ.

Mọi người nhất thời ngẩn ngơ, hai mặt nhìn nhau, không biết lời này của Phương Hành là có ý gì.

- Phương sư huynh, chẳng lẽ huynh giận chúng ta vừa rồi không đến bái kiến? Hay giận chúng ta trước kia không hiểu chuyện đắc tội huynh? Ngài đại nhân có đại lượng, tha thứ chúng ta một lần, lúc ở Vạn La Viện, chúng ta thật không biết ngài... Không biết ngài anh minh thần võ như thế, mà vừa rồi, là Lãnh sư huynh... Lãnh Tử Viêm ngăn chúng ta, không cho chúng ta đi lên bái kiến...

Có người tâm tư linh hoạt, vẻ mặt đau khổ cầu khẩn.

Hắn dẫn đầu, những người khác lập tức nói theo:

- Đúng vậy, Phương sư huynh, ngài đại nhân có đại lượng, tha thứ chúng ta đi!

- Hôm nay sư đệ mới tính toán nhận rõ cục diện, về sau nguyện lấy Phương sư huynh như Thiên Lôi sai đâu đánh đó...

- Lúc này ở trong Huyền Vực, sư đệ lấy được tài nguyên, nguyện giao do Phương sư huynh phân phối...

Trong lúc nhất thời, bảy miệng tám lưỡi thảo luận, trước sau đều là nịnh nọt.

Phương Hành nghe không kiên nhẫn, cười lạnh:

- Các ngươi xác định, Đạo Tử của Hoàng Phủ gia hạ xuống hịch văn muốn bắt giết ta...

Chỉ một câu như vậy, chúng đệ tử Vạn La Viện đều trầm mặc lại, hai mặt nhìn nhau, không người ứng khẩu.

Bọn hắn không ngốc, dùng ngón chân cũng có thể nghĩ rõ ràng, Đạo Tử của Hoàng Phủ gia và Thái tử Quỷ Quốc cái nào đáng sợ hơn, tuy Phương sư huynh cùng Thái tử Quỷ Quốc liều mạng mấy hiệp, không rơi vào thế hạ phong, nhưng đụng phải Đạo Tử của Hoàng Phủ gia...

Phản ứng kia ở trong Phương Hành dự liệu, cười lạnh một tiếng nói:

- Người sáng mắt không nói tiếng lóng, ta mới chẳng muốn cứu bọn hỗn đản các ngươi, vừa rồi động thủ, chỉ là bởi vì tiểu tử Quỷ Quốc kia làm mặt quỷ, chọc giận ta mà thôi, bất quá nể tình cùng là Vạn La nhất mạch, các ngươi muốn ta bảo hộ, cũng không phải không được, nhưng cần trả giá rất nhiều!

- Cái...cái giá gì?

Có người lắp bắp hỏi.

- Ba thành!

Phương Hành đưa tay ra, dựng lên ba ngón tay, ánh mắt nhìn các đệ tử Vạn La Viện, cười lạnh nói:

- Ta bảo vệ các ngươi tiến vào bên trong, không người trêu chọc, cũng bảo đảm sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đưa cácngươi vào đó, nhưng điều kiện chính là, ta muốn ba thành cơ duyên mà các ngươi lấy được, cái này không tính quá mức chứ?

Các đệ tử Vạn La Viện hai mặt nhìn nhau, trầm mặc lại, hình như có chút do dự.

Phương Hành thấy thế, trong nội tâm lại càng phiền, cười lạnh nói:

- Nói thật, muốn các ngươi ba thành, đã là giá thấp nhất đời này ta nói ra, các ngươi cho rằng chỉ bằng bọn hỗn đản các ngươi, thì có mặt mũi ở trước mặt ta lấy được bảy thành sao? Bảy thành kia, là ta thông qua tay các ngươi, báo đáp lão hỗn đản Vạn La, coi như các ngươi đi đại vận!

Chúng đệ tử Vạn La Viện nghe vậy, sắc mặt đều có chút xấu hổ, cúi đầu không nói.

Phương Hành thì chậm rì rì lấy ra hồ lô, uống một ngụm rượu, cười lạnh nói:

- Lại thêm một câu, Huyết Anh Chú kia, đối với ta mà nói cũng không coi là cái gì, ta có biện pháp phá giải tà chú này...

Phương Hành cười hắc hắc, trong tay cầm một viên đan dược màu đỏ sậm, lắc lư ở trước mặt các đệ tử Vạn La Viện.

Trong lúc nhất thời, đừng nói đệ tử Vạn La Viện, tu sĩ ở chung quanh trúng Huyết Anh Chú cũng nhao nhao nhìn qua.

Chương 295: Che chở

Phương Hành vừa nói ra, lập tức liền có ba bốn người ngẩng đầu lên, kích động nhìn về phía Phương Hành, ba bốn người này, đúng là người vừa rồi trúng Huyết Anh Chú, bởi vì lo lắng Huyết Anh Chú phát tác, bởi vậy một mực trầm tĩnh không nói đứng ở phía sau đám người, lúc này nghe được tin mừng, vừa khiếp sợ vừa kích động nhìn về phía Phương Hành.

- Ta... Ta đáp ứng...

Đám đệ tử này còn chưa mở miệng "đáp ứng", đột nhiên cách đó không xa vang lên tiếng hét lớn, một đệ tử Linh Động cảnh không biết của môn phái nào giơ tay lên, lảo đảo chạy tới, mặt mũi tràn đầy kích động, theo hắn chạy tới, lập tức lại có bốn năm đệ tử Linh Động cảnh lao theo, cả đám vây quanh ở trước xe ngựa của Phương Hành, nhao nhao kêu to.

- Ta đáp ứng, ta đáp ứng...

- Không phải là ba thành cơ duyên sao? Ta nguyện ký lập thệ, phân ba thành cơ duyên cho Phương sư huynh...

- Cầu Phương đạo hữu giải Huyết Anh Chú giúp các đệ tử trong môn phái, Hoàng Long môn nguyện dâng ba thành cơ duyên cho Phương đạo hữu...

Thanh âm cuối cùng làm cho Phương Hành ngây ngốc, ngay cả Trúc Cơ cảnh cũng chạy tới?

Đối với đệ tử Vạn La Viện, kỳ thật Phương Hành không có quá nhiều tình đồng môn, thậm chí có thể nói không có chút nào.

Đừng nói Vạn La Viện, thậm chí toàn bộ Đại Tuyết Sơn nhất mạch, đều là đệ tử mà Đại Tuyết Sơn Ngũ lão tạm thời triệu tập, bởi vậy so với Thanh Vân Tông lúc trước còn kém xa, lúc trước hắn ở Đoán Chân Cốc, làm Đoán Chân Cốc Đại sư huynh, tuy không quá thân quen, nhưng cùng những đệ tử kia, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có một ít tình đồng môn, hơn nữa thân là đệ tử Đoán Chân Cốc, cho nên lúc ấy Phương Hành mới tiện tay cho bọn họ một ít phúc lợi, cũng coi như làm hết chức trách của mình.

Nhưng đệ tử Vạn La Viện, lại không có phần trách nhiệm này, nói trắng ra là mọi người gom lại chung một chỗ, hợp tác tìm cơ duyên, Phương Hành sẽ cùng bọn họ tính rõ ràng, bọn hỗn đản này thấy mình, ngay cả bắt chuyện cũng không thèm, mình dựa vào cái gì phải che chở bọn hắn? Chỉ thu ba thành thu hoạch, là cho Vạn La lão quái mặt mũi.

Chỉ là để hắn không ngờ, đám đệ tử Vạn La Viện còn chưa đáp ứng, ngược lại các tu sĩ ở bên cạnh nghe nói đã động tâm, những tu sĩ kia, phần lớn là người trúng Huyết Anh Chú, đã chú định cơ duyên mình lấy được phải giao do Nam Cương Quỷ Quốc, nghe có người nguyện ý chỉ lấy ba thành là được che chở, hơn nữa có thể thoát khỏi Huyết Anh Chú, thì làm sao có thể không động tâm?

Càng mấu chốt là, bọn hắn tin tưởng Phương Hành có thể che chở.

Bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn, đừng nói Linh Động cảnh, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ cảnh cũng có người trực tiếp mang theo đệ tử trúng Huyết Anh Chú tới cầu khẩn Phương Cửu Gia bảo hộ...

Phương Hành ngẩn ngơ, sau đó cười ha ha nói:

- Ta không quen các ngươi, phải thu bốn thành!

Các tu sĩ chỉ an tĩnh một cái chớp mắt, liền lập tức kêu lên:

- Nguyện dâng bốn thành cho Phương sư huynh...

- Cầu Phương sư huynh bảo hộ, ta nguyện lập thệ ngôn, dâng bốn thành cơ duyên cho Phương sư huynh...

Nhìn thấy tình cảnh này, Phương Hành cười ha ha, nghĩ thầm không cần phải lo lắng vấn đề cơ duyên lần này rồi.

- Lão Tà, thi đan của ngươi có thể giải bao nhiêu người trúng Huyết Anh Chú?

Phương Hành truyền âm hỏi Đại Bằng Tà Vương.

Sở dĩ hắn nói mình có thể giải Huyết Anh Chú, là vì dùng Âm Dương Thần Ma Giám xem qua huyết quang, biết rõ Huyết Anh Chú kia kỳ thật chỉ là một loại thi độc quái dị, nói Lệ Anh dùng chú thuật khống chế chúng tu sĩ, không bằng nói là dùng "Độc" khống chế, mà lúc trước Đại Bằng Tà Vương nhàn rỗi không có việc gì luyện chế thi đan, lại vừa lúc giải được thi độc.

Đại Bằng Tà Vương trầm ngâm nói:

- Một viên thi đan, có thể giải sáu người trúng Huyết Anh Chú!

- Chúng ta tổng cộng có bao nhiêu viên?

- Tổng cộng mười lăm viên, bất quá ngươi và quỷ oa kia kết thù, tốt nhất lưu lại mấy viên, chuẩn bị bất cứ tình huống nào!

Phương Hành nhẹ gật đầu, tỏ vẻ tâm lý nắm chắc, nhìn các tu sĩ nói:

- Ta có thể giải sáu mươi người trúng Huyết Anh Chú, cũng chính là nói, nhiều hơn ta cũng không che chở được, chỉ có thể che chở sáu mươi người, nói nhảm thì không cần nói nhiều, trời giáng linh vân, cơ duyên buông xuống, thời gian của mọi người cũng không nhiều, ở trong sáu mươi người này, ai có nắm chắc mang cơ duyên tới, thì cho phép người đó ở dưới danh nghĩa của ta!

Dứt lời, gọi một đệ tử Vạn La Viện tới, giao mười viên thi đan cho hắn, để hắn tự đi chọn lựa phân phối.

Đệ tử Vạn La Viện kia được Phương Hành đề bạc, cực kỳ hưng phấn, cũng không chú ý tới đây thật ra là một sự tình đắc tội người, kích động đi an bài chọn lựa, lại nói tính người vốn tiện, mới đầu bọn hắn còn cảm thấy Phương Hành muốn bọn hắn ba thành cơ duyên, xem như hơi cao, hôm nay thấy người khác dùng bốn thành cơ duyên còn cầu không được, thì lại vui vẻ tự đắc.

Mà lúc này, một tu sĩ áo lam đi tới trước xe ngựa của Phương Hành, ánh mắt hơi ảm đạm, lại là Lãnh Tử Viêm, hắn thở dài nói:

- Ngươi nói không sai, ta đoạt không được cơ duyên của ngươi...

Sau khi dứt lời, cúi người thi lễ, sau đó đứng dậy, quay người chậm rãi rời đi.

- Cửu ca, vị kia hình như là Lãnh sư huynh, tại sao hắn lại tới nói những lời này?

Sở Từ gặp qua Lãnh Tử Viêm, nàng nắm tay Phương Hành, có chút tò mò hỏi.

Phương Hành nhìn bóng lưng của Lãnh Tử Viêm, có chút nghi ngờ nói:

- Ta cũng không biết, ta từng nói qua lời này sao?

Hắn như hòa thượng sờ không thấy tóc, đã sớm quên lúc trước mình thuận miệng nói câu kia rồi.

- Đệ tử Đại Tuyết Sơn, ngươi lại dám giải Huyết Anh Chú của ta, là quyết tâm muốn đối địch với bản điện hạ sao?

Một chỗ khác, Lệ Anh thấy cử động của Phương Hành, không khỏi giận tím mặt, hắn cho Phương Hành mặt mũi, không có động đệ tử Vạn La Viện, lại không nghĩ rằng hỗn đản kia lại đi giải Huyết Anh Chú, cần biết cơ duyên sắp xuất hiện, Trúc Cơ cảnh bị áp chế, những đệ tử Linh Động cảnh kia là hi vọng duy nhất tranh đoạt cơ duyên!

Phương Hành làm như vậy, chẳng khác gì là cắt thịt của hắn.

- Quỷ oa tử, ngươi lại không thành thật, không phục thì tới đây, xem ta có đánh chết ngươi hay không!

Phương Hành còn hung hơn Lệ Anh, trừng mắt mắng trở về, một bộ muốn động thủ.

- Hỗn đản, tiểu tử này là tên điên sao? Hắn không sợ cùng ta đấu pháp lưỡng bại câu thương, bị người khác chiếm tiện nghi?

Lệ Anh tức đến con mắt muốn phun ra lửa, phát hiện mình không có biện pháp gì đối phó tiểu tử kia.

- Điện hạ, đệ tử Đại Tuyết Sơn kia cũng không bảo hộ được tất cả mọi người, vẫn có hơn phân nửa tu sĩ bị Quỷ Quốc ta khống chế...

Quỷ Tướng trước đó phụ trách thay Lệ Anh truyền lệnh đã chết trận, lập tức có Quỷ Tướng thứ hai chủ động thay thế vị trí của hắn, âm thầm tính ra số lượng tu sĩ được Phương Hành giải Huyết Anh Chú, vội vàng tới bẩm báo.

- Đệ tử Đại Tuyết Sơn, ngươi rất tốt, ngươi rất tốt, sau khi sự tình nơi đây xong xuôi, bản điện hạ tất cùng ngươi phân sinh tử!

Lệ Anh khó thở cười to, nhưng vẫn quyết định dùng đại cục làm trọng, định trận đại chiến này ở sau khi lấy được cơ duyên.

- Đã không dám đánh thì câm miệng, bộ dáng xấu như vậy còn cười lớn tiếng thế kia, ngươi không thấy rất buồn nôn sao?

Phương Hành không chút khách khí quát.

Lệ Anh ngẩn ngơ, vô ý thức thu hồi tiếng cười, hôm nay hắn cũng chỉ mới mười ba tuổi mà thôi, tính tình trẻ con chưa hoàn toàn rút đi, bị Phương Hành ở trước mặt nhiều người nói mình xấu, cảm thấy vừa thẹn vừa giận, mặt trướng đến đỏ bừng, lớn tiếng mắng:

- Ta xấu? Hỗn đản ngươi cũng dám nói ta xấu, ngươi rất đẹp trai sao?

Phương Hành đắc ý nói:

- Tuấn tú hơn ngươi nhiều!

Lệ Anh mắng:

- Ngươi nói bậy, ngươi tuấn tú ở chỗ nào?

Phương Hành cười nhạo, nhìn về phía các tu sĩ nói:

- Các ngươi nói xem, hai chúng ta ai càng ngọc thụ lâm phong?

Các tu sĩ câm như hến, ai dám lẫn vào, hai người kia ai cũng không gây được.

Đương nhiên trọng yếu hơn là, Lệ Anh thì xấu rồi, nhưng ngươi và ngọc thụ lâm phong cũng không dính dáng gì a?

Trong trầm mặc, từ trong xe ngựa truyền ra một thanh âm yếu ớt:

- Cửu ca tuấn tú nhất!

Sở Từ kiên định biểu lộ lập trường và thẩm mỹ quan của mình.

Phương Hành đại hỉ, vỗ xe ngựa nói:

- Hảo nha đầu, không uổng công Cửu gia thương ngươi như vậy!

Lệ Anh thì nổi điên, trừng các Quỷ Tướng và thị thiếp bên người quát:

- Các ngươi đều điếc sao?

Quỷ Tướng và các thị thiếp run rẩy, nơm nớp lo sợ, một Quỷ Tướng thông minh phản ứng nhanh, lập tức kêu lớn lên:

- Thái tử điện hạ của chúng ta mới gọi... ngọc thụ lâm phong, mày kiếm mắt ưng, phong lưu phóng khoáng...

Phương Hành nhìn Lệ Anh nói:

- Ở trước mặt nhiều người như vậy nói dối, không sợ trời đánh sao...

Quỷ Tướng kia nhất thời nghẹn họng, nói không nổi nữa.

Hiển nhiên trận mắng chiến này sẽ còn tiếp tục, nhưng đột nhiên nghe được giữa không trung, ẩn ẩn có tiếng sấm truyền ra.

- Trời đánh… ah không, cơ duyên sắp mở ra?

Phương Hành nao nao, ngẩng đầu nhìn trên không thung lũng.

Chỉ thấy trên không thung lũng, linh vân càng tụ càng dày, ẩn ẩn có lôi quang xuất hiện, thời điểm cơ duyên mở ra cũng càng ngày càng gần, đã đến lúc này, các Trúc Cơ cảnh cảm nhận được áp lực càng lúc càng lớn, nhịn không được lui về phía sau hơn mười trượng, nhưng Linh Động cảnh thì hưng phấn, chậm rãi bu lại biên giới thung lũng, cả đám ma quyền sát chưởng, chờ đợi cơ duyên mở ra.

- Thái tử điện hạ của chúng ta mặt phấn hoa đào, răng trắng môi đỏ...

- Thái tử điện hạ khí khái hào hùng, oai phong cái thế, quả thật là anh hùng hiếm thấy...

Trong bầu không khí nghiêm túc, chỉ có bên Lệ Anh che giâu tâm can la hét...

Phương Hành không có kiên nhẫn, nhìn Lệ Anh quát:

- Coi như ngươi tuấn tú được chưa, cơ duyên sắp xuất hiện còn kéo cái này, không thấy ngây thơ sao?

Lệ Anh càng phẫn nộ, tức đến oa oa kêu to...

Chương 296: Tiên Viên xuất thế

- Ầm ầm...

Trên không thung lũng, trời u ám, ẩn ẩn có tiếng sấm rền vang lên.

Tiếng sấm qua đi, chỉ thấy ở trong tầng mây có vô số điện xà lập loè, sau đó điện xà hội tụ lại, hóa thành chín đạo tử lôi to như thùng nước, từ trên trời giáng xuống, bổ vào trong thung lũng.

Cái uy thế này rất nặng, như chấn đại địa rung động lắc lư, các Linh Động cảnh ở biên giới thung lũng đứng không vững, cảm giác váng đầu, màng tai run lên, khí huyết nghịch hành, vội vàng lui ra trên dưới một trăm trượng mới dám đứng lại quan sát, cả đám mặt như bụi đất, không dám tới gần thung lũng nữa.

Sau khi chín đạo tử lôi đáp xuống, mặt đất ở trung ương thung lũng rắc rắc… vậy mà xuất hiện vô số kẽ nứt, giống như bị tử lôi đánh rách tả tơi, theo kẽ nứt xuất hiện, tầng mây lăn lộn, tất cả chảy xuống kẽ nứt, vậy mà đều bị kẽ nứt nuốt sạch sẽ, nhất thời làm sắc trời rõ ràng hơn...

- Địa mạch mở ra, phun ra nuốt vào linh khí, cơ duyên sắp xuất hiện...

Thấy dị biến này, tặc phỉ áo xanh cũng đứng lên, thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy trong thung lũng có linh tuyền từ dưới mặt đất phun lên, nước suối vô cùng thần dị, ẩn chứa thần tính chảy xuôi, khắp nơi là linh thảo dị quả, một cây một cây, từng mảnh từng mảnh, đột ngột từ mặt đất mọc lên, ở biên giới thung lũng lại xuất hiện hàng rào ngọc trúc, cầu nhỏ lầu các, vậy mà nháy mắt huyễn hóa ra một Tiên Viên, lấp đầy thung lũng.

Mùi thuốc xông vào mũi, vậy mà như rượu ngon lâu năm, để cho người có cảm giác si mê mông lung...

- Đẹp quá. Cái kia thật sự là Tiên Viên sao?

Ánh mắt Sở Từ nhu hòa, như bị mê say ở trong tiên cảnh.

- Đây rốt cuộc là huyễn hóa ra Tiên Viên, hay Tiên Viên vốn tồn tại, chỉ là bị dời đến nơi này?

Giờ khắc này, ngay cả Phương Hành cũng cảm giác có chút kỳ quái, Tiên Viên này chân thật đến đáng sợ.

- Huyền Quan a Huyền Quan, ngươi đến tột cùng còn có bao nhiêu bí mật?

Tặc phỉ áo xanh nhìn lên trời, ánh mắt như có chút mê mang.

- Cơ duyên hiện thế, nhanh xông vào đoạt...

Đột nhiên, không biết là ai reo hò một tiếng, các đệ tử Linh Động cảnh đều như nổi điên, phóng về phía Tiên Viên.

Giờ khắc này, đối mặt cơ duyên trong Tiên Viên, bọn hắn ai cũng không kiềm nén được kích động trong lòng.

- Đệ tử Bắc Thần Sơn, nhanh chóng vào Tiên Viên tranh đoạt cơ duyên, nhớ rõ, có ba thành là của tỷ muội chúng ta...

Ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn Yêu quát, sau lưng có ba con Hồ Điệp to lớn bay ra, thân hình còn đang không ngừng biến lớn, cuối cùng to khoảng chừng mười trượng. Sáu cánh cùng vỗ, bão táp thổi qua, khiến cho tu sĩ Bắc Thần Sơn ở trước người các nàng mượn thêm sức gió, càng nhanh chóng bay về phía Tiên Viên.

Cơ duyên trước mắt, chỉ tranh một hơi.

- Đệ tử Tây Mạc U Hàn Cốc, đi thôi, tranh đoạt cơ duyên!

Hàn Long Tử đứng lên, rút kiếm chém tới, vậy mà ở quanh người huyễn hóa ra Băng Long to lớn, rung đùi đắc ý, cõng đệ tử Linh Động cảnh ở bên cạnh hắn lên, nhanh chóng vọt tới Tiên Viên.

Quỷ Quốc Lệ Anh cũng cười lạnh, sau lưng ma khí ngập trời, từng tu sĩ thân trúng Huyết Anh Chú, sau lưng ở trong thời gian ngắn huyễn hóa ra hai Huyết Dực, không tự chủ được vọt tới Tiên Viên, bất quá tư thế cực kỳ khó coi, nói là sau lưng sinh ra Huyết Dực bay qua, chẳng bằng nói là cả đám bị Huyết Dực cưỡng ép kéo đi...

Nhưng lúc này, Hàn Gia Tử lẻ loi một mình kia không nói một lời, thúc ngựa, quay người rời đi.

- Đến ta bày ra thủ đoạn...

Thấy các Trúc Cơ cảnh thi triển thủ đoạn, đưa đệ tử Linh Động cảnh của mình vào Tiên Viên, Phương Hành cũng cười lớn đứng lên.

Bàn tay vung ra, ở trong Vạn Linh Kỳ khói đen cuồn cuộn phóng lên, giống như che đậy toàn bộ bầu trời, sau đó khói đen xông về trước, như một biển mây bao phủ tất cả đệ tử Linh Động cảnh được hắn che chở, ở trong mây, vậy mà có vô số Cự Yêu hiển hóa, một Yêu cõng một người, tốc độ như tia chớp phóng về phía Tiên Viên.

- Ầm ầm...

Yêu Linh ở trong khói đen đều giống như chân thân, tốc độ cực nhanh, uy thế mạnh mẽ, quả thực đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, thuật pháp và các tu sĩ bị lan tới gần, hoặc là bị khói đen cuồn cuộn bao phủ, mất đi phương hướng, hoặc trực tiếp bị Yêu Linh lao tới ảnh hướng, tê liệt xoay quanh, Hàn Long Tử dùng pháp thuật điều khiển Băng Long, bị một con tê giác trong khói đen đụng gẫy, sau đó bị rất nhiều Yêu Linh ở phía sau lao tới chà đạp, bể thành bột phấn...

- Ha ha ha ha...

Phương Hành chỉ vào Băng Long cười phá lên, thầm khoa trương Đại Bằng Tà Vương nói:

- Làm tốt lắm!

Đại Bằng Tà Vương có chút vô tội:

- Lão phu cũng không phải cố ý!

Trong lúc nhất thời, các Trúc Cơ cảnh đều lộ ra thần thông, đưa đệ tử của mình vào Tiên Viên, cũng là một cơ hội bày ra thủ đoạn chấn nhiếp các tu sĩ khác, Phương Hành lợi dụng Vạn Linh Kỳ, ngược lại lấy được danh tiếng không nhỏ, Vạn Linh Kỳ cắm ở trên xe ngựa, khói đen lượn lờ, tuy là do Đại Bằng Tà Vương điều khiển, nhưng người khác lại không biết, đều tưởng là hắn hiển hóa thần thông.

Trong chốc lát, đại quân Yêu thú cõng từng tu sĩ được Phương Hành che chở, ầm ầm vọt về phía Tiên Viên, tốc độ nhanh nhất, sau khi dẫn đầu đi tới trước Tiên Viên, các đệ tử Linh Động cảnh từ trên lưng Yêu thú nhảy xuống, nhanh chóng xâm nhập Tiên Viên, mà Yêu thú ở trong khói đen thì hóa thành hắc vụ biến mất, cực kỳ thần dị.

Thấy một màn này, các Trúc Cơ cảnh khác nhìn về phía Phương Hành đã có chút hoảng sợ.

Đệ tử Đại Tuyết Sơn kia vốn không nổi danh, ở trước cầu đá một người diệt bốn mạch, xông ra hung danh hiển hách, nhưng lại bị Đạo Tử của Hoàng Phủ gia ra hịch văn bắt giết, làm các tu sĩ coi hắn là người chết, không quá để ý, nhưng hôm nay hiện thân, cùng ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn cười đùa nói chuyện, thần sắc tự nhiên, một gậy bức Hàn Long Tử không dám trả lời, về sau cùng Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh ác chiến, không rơi vào thế hạ phong, lại ở thời điểm Tiên Viên mở ra, hiển lộ thần thông kinh người, giơ tay nhấc chân vô số Yêu thú hiện thân, uy thế to lớn, dễ dàng đưa người mình vào trong Tiên Viên, có thể nói là nhiều lần đánh vỡ cực hạn tưởng tượng của mọi người.

Không hề nghi ngờ, dù không có sự tình diệt bốn mạch, chỉ là biểu hiện hôm nay, Phương Tiểu Cửu cũng sẽ danh khắp thiên hạ.

- Đệ tử Đại Tuyết Sơn, ngươi khinh người quá đáng!

Hàn Long Tử dùng huyền pháp huyễn hóa ra Băng Long bị đàn yêu thú giẫm nát bấy, chỉ cho là Phương Hành cố ý, phẫn nộ hét lớn.

- Lấn ngươi thì thế nào, không phục đến đây đánh nhau?

Phương Hành nhảy lên ngồi ở trên trần xe ngựa, lạnh lùng nhìn Hàn Long Tử, dáng tươi cười khiêu khích quá rõ ràng.

Trong mắt Hàn Long Tử hiện lên sát khí, nhưng lại không có xông lên, thời điểm hắn và Phương Hành đối chiêu, bởi vì biết mình bị Ly Long ở sau lưng đánh lén mới ăn thiệt ngầm, bởi vậy không quá e ngại đối phương, cho rằng thi triển ra thủ đoạn chính thức, mình chưa chắc sẽ thua, chỉ là sau khi thấy đối phương đánh với Lệ Anh một trận, lại dao động tin tưởng.

Hắn đã ẩn ẩn cảm giác được, thực lực của đệ tử Đại Tuyết Sơn kia thâm bất khả trắc, chỉ sợ mình không phải là đối thủ.

Tuy giận dữ, nhưng hắn chỉ có thể âm thầm nhớ kỹ mối hận này, quay đầu nhìn về phía Tiên Viên.

Lúc này các tu sĩ Linh Động cảnh tiến vào Tiên Viên đã ác chiến.

Trong Tiên Viên sinh ra rất nhiều linh hoa dị thảo, mọi người ai không tâm động?

Chỉ là mặc dù linh hoa dị thảo này có không ít, nhưng so với số lượng tu sĩ Linh Động cảnh xông vào trong Tiên Viên mà nói, lại ít đến thương cảm, vào sớm cướp được, vào muộn không có gì, ở dưới đỏ mắt, chém giết tự nhiên không cách nào tránh khỏi.

Chỉ là ở ngoại vi Tiên Viên, cũng đã có người trực tiếp giết đối thủ, bắt đầu minh tranh ám đấu, dù sao tranh đoạt cơ duyên, vẫn là hai chữ tranh đoạt ở trước, Trúc Cơ cảnh không thể tiến vào Tiên Viên, kết quả tranh đoạt vẫn phải dựa vào tu sĩ Linh Động cảnh đến định, mà chém giết ở trong Tiên Viên cũng là một loại quy tắc ngầm, không ai ngăn cản.

Đương nhiên, cũng có người bất mãn, một Trúc Cơ cảnh cách Phương Hành không xa, nhìn thấy sư đệ mình hái được một cây tiên thảo, còn chưa kịp bỏ vào trong túi trữ vật, đã bị người vung kiếm giết, cướp đi tiên thảo, không khỏi giận tím mặt, nhìn về phía Trúc Cơ cảnh ở bên cạnh hô to:

- Mộc Linh Tử, người của ngươi lá gan thật lớn...

Tu vi của Mộc Linh Tử không bằng đối phương, lại cực kỳ bình tĩnh, lạnh lùng liếc qua nói:

- Vị sư đệ kia của ta đã được Phương đạo hữu che chở, hắn đoạt được cơ duyên có bốn thành là của Phương đạo hữu, có bản lĩnh thì tìm hắn nói đi!

- Ngươi...

Tu sĩ nổi giận kia lập tức im lặng, vụng trộm liếc nhìn Phương Hành, rầu rĩ nuốt xuống cơn tức này.

Thần thức của Phương Hành cường đại, tự nhiên nghe được bọn hắn đối thoại, cười hắc hắc không để ý tới, chỉ nhìn về phía Tiên Viên.

Lúc này trong Tiên Viên, chiến hỏa đã nổi lên bốn phía.

Chương 297: Trúc Cơ cơ duyên

Đến lúc này, ưu thế của đệ tử Vạn La Viện được thể hiện ra, không thể không nói, Đại Tuyết Sơn Ngũ lão tập hợp tất cả thiên kiêu của Sở Vực lại, thống nhất tăng thực lực lên tác dụng vẫn rất rõ ràng, đệ tử Vạn La Viện ở trong Đại Tuyết Sơn thực lực chỉ tính toán bình thường, nhưng lúc này so với tu sĩ đến từ địa phương khác, lại ẩn ẩn cao hơn một bậc.

Hơn nữa bọn hắn được Phương Hành đưa vào rất sớm, chiếm cứ tiên cơ, cả đám giống như châu chấu càn quét, đã cướp được đại bộ phận cơ duyên, trọng yếu hơn là, trước đó tuy thực lực của bọn hắn không kém, nhưng Lãnh Tử Viêm lại không đủ năng lực bảo vệ bọn hắn, bởi vậy lúc đoạt cơ duyên, khó tránh khỏi trói chân trói tay, hôm nay được Phương Hành che chở, lá gan đã càng lớn.

Trận chém giết này, cả đám giống như thú con lộ ra nanh vuốt, không bao lâu trên tay mỗi người đều dính mấy nhân mạng.

Các Trúc Cơ cảnh đều xanh mặt nhìn một màn này, trong nội tâm hận thấu đám đệ tử Đại Tuyết Sơn kia. Nếu không có Phương Hành, chỉ sợ đã có người âm thầm cân nhắc, thời điểm đệ tử Đại Tuyết Sơn ly khai Tiên Viên, sẽ cướp giết bọn chúng, nhưng hôm nay Phương Hành ở bên cạnh nhìn xem, không cướp mình là tốt lắm rồi, bọn hắn tự nhiên không có can đảm cân nhắc những thứ khác.

- Hắc hắc, lúc này đây thu hoạch không tệ a, lão huynh, đoán chừng có thể tìm được ba gốc linh dược ngươi muốn rồi!

Phương Hành cười hì hì, nhìn tặc phỉ áo xanh nói.

Tặc phỉ áo xanh nhẹ giọng cười nói:

- Chúng ta thân huynh đệ cũng phải tính rõ ràng, lúc này đây ta không giúp được gì, là tự ngươi làm, nếu có thể tìm được ba gốc linh dược kia, tính toán ta thiếu ngươi một nhân tình!

Phương Hành liếc mắt nói:

- Thực tế chút đi, nhân tình lại đáng mấy đồng tiền?

Tặc phỉ áo xanh bất đắc dĩ thở dài, trợn mắt nhìn Phương Hành, thầm nghĩ, nếu là ở Thần Châu, không biết bao nhiêu người muốn cầu một cái nhân tình của mình mà không được, đối phương lại chướng mắt, đang muốn đề điểm cho gia hỏa này một tiếng, bỗng nhiên nao nao.

Phương Hành cũng đã nhận ra biến hóa kỳ dị, nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

- Hừ, tên kia chỉ lấy bốn thành lợi ích, cách làm này không tệ, truyền lệnh xuống, về sau chúng ta cũng làm như vậy, không được bức tu sĩ khác giao hết cơ duyên cho chúng ta, cho phép bọn hắn lưu ba thành, miễn cho cả đám chỉ muốn lừa gạt!

Lệ Anh nhìn tranh đấu trong Tiên Viên, ánh mắt lạnh như băng, trầm giọng phân phó.

- Đáng hận, gia hỏa kia chỉ lấy bốn thành lợi ích liền che chở, dùng biện pháp này vơ vét một đám tu sĩ Linh Động cảnh thực lực không kém, cộng thêm đệ tử Đại Tuyết Sơn, lúc này đây là đi đại vận.

Hàn Long Tử nhìn cục diện trong Tiên Viên, sắc mặt đã khó coi tới cực điểm:

- Chỉ tiếc, đây là cơ duyên của Linh Động cảnh, nếu là cơ duyên của Trúc Cơ cảnh, vậy hắn...

Đáy mắt hắn hiện lên hận ý, trơ mắt nhìn Phương Hành mượn tay đệ tử Linh Động cảnh, lấy được một số lớn tài nguyên, trong lòng vừa vội vừa giận, tiểu tử này thu người bốn thành lợi ích liền che chở, cách làm hung hăng càn quấy này để cho hắn hận ý bùng cháy, chỉ hận đây không phải là cơ duyên của tu sĩ Trúc Cơ cảnh, nếu không tự mình ra tay, dù thịt không được gia hỏa kia, cũng sẽ không cho hắn ngồi thu vô số linh hoa dị thảo...

- Ân? Có chút không đúng!

Nhưng lúc này, Hàn Long Tử đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía không trung.

Chỉ thấy sau khi Tiên Viên xuất thế, linh vân vốn đã tiêu tán vậy mà chẳng biết lúc nào lại tụ, tầng mây không trầm trọng giống trước, nhưng càng nồng đậm, hình như có một con Giao Long cuồn cuộn ở trong mây, linh khí từ bốn phương tám hướng điên cuồng tụ tới, bị linh vân trên Tiên Viên hút vào, càng tích càng mạnh mẽ...

- Còn có cơ duyên?

Con mắt của Phương Hành tỏa sáng, trong nội tâm tung tăng như chim sẻ.

Ngay lúc này, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn, Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh, Hàn Long Tử cũng đã phát hiện, cùng nhau bay vút lên, đi tới cách Tiên Viên 30 trượng, cũng là cực hạn mà bọn hắn có thể tới.

Chỉ thấy tầng mây giữa không trung càng lúc càng dày, thời điểm nồng độ linh khí tích góp tới cực điểm, đột nhiên, ầm... một tia chớp màu tím nhạt từ không trung bổ xuống, ở giữa Tiên Viên là một lầu các tinh xảo, lầu các kia bị sét đánh nổ tung, trong lầu các bay ra một vật, thẳng tới hư không.

- Là một lò đan...

Có người nghẹn ngào kêu lên, thấy rõ bộ dáng vật kia.

Cái kia là một lò đan tạo hình cổ xưa, ba chân, hoa văn ở chung quanh rất nhiều Linh thú dị thảo, tản ra đạo đạo phong cách cổ xưa hồn nhiên khí tức, đứng thẳng ở trong hư không, cái lò đan kia dần dần biến lớn, đến cuối cùng không ngờ hóa thành cao hơn trăm trượng, nguy nga hùng vĩ dựng ở trên Tiên Viên, đạo đạo đan hương nồng đậm say lòng người tán phát ra, hóa thành đóa đóa tiên vân lượn lờ.

Kinh người nhất là, trên lò đan phóng ra khí tức, vậy mà không có áp chế Trúc Cơ cảnh.

Cái này rõ ràng là cơ duyên của Trúc Cơ cảnh!

- Nguyên lai đây mới thực là đại cơ duyên...

Các Trúc Cơ cảnh hét lớn, thần sắc kích động.

Phản ứng của tu sĩ Trúc Cơ cảnh nhanh hơn tu sĩ Linh Động cảnh nhiều lắm, sau khi phát hiện lò đan kia, liền lập tức thi triển thần thông vọt tới, lò đan kia cao hơn trăm trượng, nếu như không biết thuật phi hành, căn bản không cách nào tiến vào, hết lần này tới lần khác Huyền Vực cấm tu sĩ ngự mây và Pháp khí phi hành, cũng là nói, các tu sĩ chỉ có thể dựa vào những phương pháp khác bay tới.

- Ha ha, cái cơ duyên này gia gia lấy định rồi...

Lệ Anh hét lớn, sau lưng lơ lửng huyết ảnh, hóa thành một đôi Huyết Sí bay lên.

Cùng lúc đó, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn cũng điều khiển Yêu Điệp phóng tới lò đan.

Hàn Long Tử thì huyễn hóa ra một Băng Long, đứng trên đầu rồng, uốn lượn trùng thiên, bay thẳng về phía lò đan.

- Chúng ta cũng đi...

Phương Hành và tặc phỉ áo xanh đều có thuật phi hành, dù ở trong Huyền Vực có cấm chế, không cách nào viễn độn, cũng đủ để vọt tới đỉnh lò đan, liếc nhau một cái, một người biến hoá ra Kim Sí, một người biến hoá ra Lôi Điểu, bay thẳng lên không.

Vọt tới đỉnh lò đan, chỉ thấy tứ phía đều khép kín, không cách nào tiến vào, cũng chỉ có thể tạm thời ngừng ở trên không trung. Cùng lúc đó, các Trúc Cơ cảnh ở phía dưới cũng thi triển bí pháp vọt tới, mặt đất chỉ còn lại mấy người không hiểu bí pháp phi hành, chỉ có thể đấm ngực dậm chân, mắng to Thiên Đạo bất công, không biết bay không thể đoạt cơ duyên sao?

- Lò đan đóng chặt, chẳng lẽ phải đánh vào sao?

Có tu sĩ rống to, đánh ra một đạo linh lực, thăm dò xem có thể mở ra lò đan hay không.

- Oanh...

Trên lò đan, có một đạo linh quang càng mạnh hơn nữa bắn ngược ra, tu sĩ kia quát to một tiếng, giống như diều đứt dây rớt xuống đất.

- Ngu ngốc...

Các tu sĩ đều khinh bỉ nhìn qua, đại cơ duyên ở trước mặt, vậy mà động tay đông chân như vậy, chết không phải là đáng đời sao?

- Lò đan đã hiện, tất sẽ mở ra, chúng ta không cần lo lắng, hẳn là thời cơ chưa tới mà thôi...

Tặc phỉ áo xanh trầm giọng nói, chăm chú nhìn lò đan.

Phương Hành thì ma quyền sát chưởng, cũng không biết trong lò đan ẩn dấu thần đan gì!

Rắc rắc...

Tặc phỉ áo xanh vừa dứt lời, chỉ nghe hướng nam của lò đan vang lên động tĩnh trầm trọng mà uy nghiêm, cửa lò đan chậm rãi mở ra, cũng lộ ra một đường nhỏ, bên trong đan khí nồng đậm đến hóa tím tràn ra, cơ hồ trong nháy mắt bao phủ thiên địa ở trước lò đan, giống như một đóa đan vân che khuất bầu trời.

- Mở ra, mở ra...

Có tu sĩ đại hỉ, tuy ke hở kia rất nhỏ, nhưng đã đủ để cho một tu sĩ thông qua, hắn đại hỉ, vì tranh đoạt cơ duyên, muốn xông về phía khe hở, chỉ là vừa chạy ra khỏi mười trượng, lại bỗng nhiên dừng chân, quay đầu nhìn, mới phát hiện các tu sĩ khác đều không có lao tới, ngược lại lui về phía sau mấy trượng, tránh đi đan khí.

- A ơ, chẳng lẽ đan khí có độc...

Tu sĩ kia lắp bắp kinh hãi, vội vàng lui về phía sau.

Lệ Anh hừ lạnh, phi thân lên, đá vào mông hắn một cước, tu sĩ kia hét thảm, bay thẳng về phía lò đan, không bao lâu, tiếng kêu thảm thiết liên tục, lại từ trong lò đan vọt ra, ngã ở trên mặt đất, chỉ thấy trên người xuất hiện đạo đạo gân xanh đáng sợ, phảng phất như tất cả mạch máu đều đột nhiên khuếch trương gấp 10 lần.

Lệ Anh trảo một cái, lăng không nhiếp tu sĩ kia qua, cẩn thận quan sát.

Tặc phỉ áo xanh cũng nhìn thoáng qua, ánh mắt lạnh lẽo, thấp giọng nói:

- Đan khí không có độc, chỉ là không biết lò đan kia luyện chế ra thần đan bao nhiêu năm, đan khí uẩn nhưỡng cũng không biết mấy vạn năm, thực sự quá nồng đậm, căn bản không phải là người bình thường có thể chịu đựng được, ngửi một hơi liền khí huyết cuồn cuộn, khó có thể ức chế, không khác gì độc khí...

Phương Hành hiểu được đạo lý trong đó, đan khí vốn không độc, ngược lại đại bổ, nhưng vượt qua cực hạn mà thân thể luyện hóa, thì sẽ thành độc dược.

- Đan khí quá nồng, chúng ta không cách nào luyện hóa, chẳng lẻ phải một mực đợi đến lúc đan khí tan hết, mới có thể lấy cơ duyên trong đó sao?

Có tu sĩ lo lắng nói.

- Hừ, đan khí này nồng đậm như thế, chỉ sợ hai ba ngày là không cách nào tan hết, phải chờ tới ngày tháng năm nào?

Cũng có tu sĩ nói, chẳng thèm ngó tới, cho rằng biện pháp này quá ngu xuẩn.

Tranh cơ duyên, chỉ chiếm một đường tiên cơ, ai có kiên nhẫn chờ thêm hai ba ngày?

- Mặc dù đan khí mạnh mẽ, lại không có tính ăn mòn quá mạnh, nếu đóng chặt hô hấp, bằng tu vi của chúng ta hẳn có thể miễn cưỡng chống cự...

Cũng có người đưa ra giải thích của mình, ánh mắt sáng ngời nhìn lò đan, chỉ là không dám đi vào.

- Ha ha, gan lớn chết no, nhát gan chết đói, bó tay bó chân như vậy, còn đi tranh cơ duyên gì?

Đột nhiên có người liều lĩnh hét lớn, phi thân lao về phía lò đan, lại là Lệ Anh!

Chương 298: Đi vào dễ dàng đi ra khó!

Trong tiếng cuồng tiếu, Lệ Anh xông vào lò đan.

Thoạt nhìn có chút lỗ mãng, trên thực tế hắn từ trên người tu sĩ trúng độc kia, đã quan sát ra tính chất của đan vụ, trong nội tâm có quyết đoán, trong quá trình phóng tới lò đan, trên cơ thể hiển hiện sát khí vô tận, hóa thành một bộ chiến giáp bao trùm toàn thân, che kín quỷ văn.

Thông qua giáp này, có thể để hắn chống cự được đan vụ.

- Tranh đoạt cơ duyên, chỉ ở một đường, liều lĩnh chút ít nguy hiểm cũng đáng được...

Ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn nói nhỏ, nữ tử váy xanh lấy ra ba viên thuốc, đưa cho hai sư muội ngậm vào miệng, đó là Tán Linh Đan, có thể phân giải dược tính ở trong vô hình, sau đó sắc mặt ba người lộ vẻ kiên quyết, nín thở, cùng nhau phóng về phía lò đan, các nàng phải thừa dịp dược lực chưa tan hết xông vào lò đan, đoạt cơ duyên ở bên trong.

- Hừ, chỉ là đan khí, không làm khó được ta!

Hàn Long Tử cũng không cam chịu yếu thế, lam kiếm vung lên, một tầng áo giáp băng sương bao lấy toàn thân, vọt tới lò đan.

Hắn và Phương Hành cách không xa, cơ hồ là lướt qua bả vai Phương Hành vọt vào lò đan, hữu ý vô ý quay đầu nhìn Phương Hành một cái, thấy Phương Hành như có điều suy nghĩ, hắn cười lạnh một tiếng, giống như cười nhạo Phương Hành khiếp đảm.

Hi luật luật...

Đột nhiên có tiếng tuấn mã tê minh, xa xa, một Kỵ Sĩ ngân giáp cưỡi Long Mã đạp không bay đến, là Hàn Gia Tử trước đó ly khai, khi phát hiện nơi đây có cơ duyên của Trúc Cơ cảnh, liền ghìm ngựa giết trở lại.

- Vèo...

Vọt tới phụ cận, hắn ngừng cũng không ngừng, trực tiếp xé một mảnh vải che miệng mũi Long Mã, sau đó vọt vào lò đan.

Mà các tu sĩ khác cũng nhao nhao thi triển thủ đoạn, hoặc Pháp bảo, hoặc bí pháp, hoặc nuốt đan, từng người nghĩ biện pháp chống cự đan khí, cũng có người căn bản không có biện pháp chống cự đan khí, chỉ có thể cắn răng nín thở, không ngừng phóng vào trong lò đan, dù sao đối với Trúc Cơ cảnh mà nói, sinh cơ cường đại, khí tức kéo dài, công phu bế khí mạnh hơn người bình thường gấp trăm lần, ngậm lấy một hơi cũng có thể liều một trận, chỉ cần ở trước khi khí tức hao hết đi ra, thì sẽ không bị đan vụ xâm nhiễm.

Đây cũng là không có biện pháp, dù sao cơ duyên khó hiện, dễ dàng trôi qua, chậm một bước sẽ thành công dã tràng.

Trên thực tế ngay cả những tu sĩ có bí pháp chống cự đan vụ kia cũng cần nín thở, dù sao đan vụ quá nồng, cho dù thi triển bí pháp, cũng không thể hoàn toàn chống cự, chỉ có thể thoáng hóa giải, để cho bọn hắn bế khí thời gian càng dài hơn mà thôi, lúc này tranh đoạt cơ duyên, ai cũng không biết cần bao lâu, thời gian bế khí càng dài, hi vọng sẽ càng lớn.

- Sao ngươi bình tĩnh như vậy?

Tặc phỉ áo xanh có chút kỳ quái quay đầu nhìn Phương Hành, hắn sớm hiểu tính tình của Phương Hành, vừa thấy bảo bối hai mắt sẽ tỏa sáng, hơn nữa tuân theo lý niệm muỗi nhỏ cũng là thịt, thà giết nhầm 3000, cũng không chịu buông tha một cái, ngay cả một cây linh dược trong tay tu sĩ Linh Động cảnh cũng không ngại ăn cướp, lúc này sao lại không nóng nảy?

- Ngươi không phải cũng rất bình tĩnh sao?

Phương Hành cười hắc hắc nhìn tặc phỉ áo xanh.

Tặc phỉ áo xanh mở tay, bên trong có một hạt châu xanh thẳm sắc, cực kỳ thần dị, hắn nói:

- Ta vốn muốn ngậm lấy viên thuốc này, nhanh chóng tiến vào lò đan tranh đoạt cơ duyên, bất quá thấy ngươi bình tĩnh như vậy, lại cảm giác có chút không bình thường, sự tình khác thường tất có yêu dị, ngươi tham lam như vậy, bây giờ lại có thể nhịn được không vào, tất nhiên là phát hiện cái gì, hay là…

- Hay là ta nghĩ ra chủ ý tốt gì khác phải không?

Phương Hành cười hắc hắc, cũng không trả lời mà nhìn quanh.

Đến lúc này, tu sĩ có bản lĩnh chống cự đan khí đều đã sớm tiến vào, lưu ở bên ngoài chỉ có một phần nhỏ.

Nói trắng ra, lưu ở bên ngoài là bản sự tương đối nhỏ, đối mặt đan khí có thể độc chết người, bọn hắn thúc thủ vô sách.

Phương Hành đánh giá thoáng một phát, chung quanh trên cơ bản không ai có thể hình thành uy hiếp với mình, không khỏi lộ ra dáng tươi cười âm hiểm, đột nhiên cười ha ha, cũng không làm bất luận đề phòng gì, trực tiếp vọt về phía lò đan, vòng quanh lò đan một vòng, xác định lò đan chỉ có một cửa, liền lấy ra mấy trận kỳ, bố trí ở trong hư không.

- Vèo…

Trận kỳ trôi nổi ở trong hư không, linh lực hoà lẫn, một đại trận hiển hiện ngăn cản cửa lò đan, mà Phương Hành thì xếp bằng ở trong trận pháp, giữ vững vị trí mắt trận, cười lạnh nói:

- Bọn hỗn đản này, đi vào dễ dàng, muốn ra lại khó...

Tặc phỉ áo xanh rốt cuộc hiểu rõ ý đồ của hắn, con mắt bỗng nhiên tỏa sáng, kích động nói:

- Biện pháp tốt!

Lúc này hắn đã hiểu, Phương Hành nơi nào không muốn đoạt cơ duyên, rõ ràng là nổi lên ý xấu.

Người ta ở bên trong liều mạng tranh đoạt cơ duyên, hắn lại chắn ở bên ngoài, không cho người ta đi ra!

Cần biết các tu sĩ đều nín thở xông vào lò đan tranh đoạt cơ duyên, dù Trúc Cơ cảnh bế khí vượt xa người bình thường, lại có thể nén tới khi nào? Hơn nữa ở trong lò đan, vì tranh đoạt cơ duyên, tránh không được phải động thủ đấu pháp, như vậy khí tức tiêu hao càng kịch liệt, thời gian sẽ rút ngắn rất nhiều, Phương Hành ngăn ở cửa lò, thật con mẹ nó quá đê tiện.

- Hắc hắc, ta cho các ngươi đoạt...

Sau khi lập xong trận pháp, Phương Hành xếp bằng ở trong hư không, liếc nhìn Vạn Linh Kỳ, Đại Bằng Tà Vương hiểu ý, hai tia khói đen bay lên, quấn ở đầu ngón tay của Phương

Hành, hắn cong ngón búng ra, hai tia khói đen bay vào trong lò đan, bên trong là hai Yêu Linh, tuy sức chiến đấu cực yếu, nhưng có thể làm tai mắt cho Phương Hành.

Làm xong tất cả, Phương Hành cười hì hì nhìn cửa lò đan, con mắt sáng lên.

Mà các tu sĩ ở trên trời dưới đất, thấy cử động này của hắn lại không rõ, nhao nhao suy đoán ý đồ, thậm chí có người cho rằng Phương Hành không có phương pháp chống cự đan khí, không cách nào tiến vào trong lò đan, ẩn ẩn có chút hả hê.

Chỉ có điều không ai dám đi lên trêu chọc Phương Hành, chỉ có thể đứng xa xa nhìn.

Mà tặc phỉ áo xanh thì mỉm cười nhìn xem, thấy nhất thời không có náo nhiệt xem, dứt khoát lách mình về tới mặt đất, ngồi ở trên xe ngựa, nhàn nhã thoải mái chờ, còn lấy ra một bọc đồ ăn vặt cùng Sở Từ chia ăn.

Trong lò đan đã xảy ra ác chiến.

Tuy Phương Hành canh giữ ở ngoài lò đan, lại khống chế hai Yêu Linh bay vào trong lò, có thể hiểu rõ tình huống phát sinh trong lò đan, chỉ thấy trong lò đan lớn hơn bên ngoài nhìn rất nhiều, phương viên chừng trăm trượng, mặt đất và mái vòm đều tỏa ra đan vụ nồng đậm, mà ở dưới đan vụ mờ mịt che lấp, căn bản không cách nào nhìn rõ bên trong có bảo bối gì.

Sau khi các tu sĩ vọt vào lò đan, liền phóng thần thức tìm kiếm, không buông tha bất luận manh mối nào, dù sao lò đan này thần dị như thế, bên trong bất kỳ vật gì, cũng có thể là bảo bối hiếm thấy.

- Ha ha, gặp đại vận rồi...

Đột nhiên có một nữ tu chừng ba mươi tuổi đại hỉ, từ trên mặt đất nhặt lên một cái Tử Kim Hồ Lô, vô cùng vui vẻ nói.

Nhưng trong nội tâm vừa mới hiện lên hưng phấn, nữ tu liền ý thức được không ổn, nhìn về bốn phía, bất ngờ phát hiện chỉ trong chớp mắt, liền có bảy tám ánh mắt nhìn về phía nàng, nữ tu kia ý thức được không ổn, kêu lên một tiếng, muốn quay người trốn ra ngoài, nhưng sau lưng đã có người hừ lạnh, ánh sáng màu lam lóe lên, nửa người của nàng ngưng kết hàn băng, cương tại nguyên chỗ.

Hàn Long Tử đoạt đi Tử Kim Hồ Lô trong tay nàng, ánh mắt quét nhìn một vòng, nhất thời dọa đến các tu sĩ không dám nhìn, lúc này Hàn Long Tử mới cười cười, muốn bỏ hồ lô vào túi trữ vật, nhưng thử vài lần, lại phát hiện túi trữ vật căn bản không thu được hồ lô, đành phải lấy một Pháp khí kiểu dây thừng, cột ở trên lưng, tiếp tục tìm kiếm.

- Vừa rồi hắn cũng nhặt được một cái hồ lô...

Đột nhiên, có tu sĩ chỉ vào một người bên cạnh, ra sức truyền âm cho các tu sĩ ở chung quanh, vô số ánh mắt nhất thời nhìn tới.

Ở trong ánh mắt của mọi người, một tu sĩ trung niên sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lập loè bất định...

Nguyên lai hắn cũng tìm được một cái hồ lô, lại không lộ ra, muốn lặng lẽ trốn đi, không nghĩ tới bị người thấy được, truyền âm nói phá.

- Oanh...

Bên cạnh hắn có tu sĩ ra tay, đánh ra linh quang, chụp vào hồ lô trong tay hắn.

Hỗn loạn nhất thời bộc phát, bốn năm tu sĩ đánh thành một đoàn, lại không lưu ý đến, một đạo phấn sương khó có thể phát giác bay qua, đợi cho mấy tu sĩ này phát hiện tình huống thân thể có chút không đúng, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn đã cười mỉm xuất hiện, dễ dàng lấy đi hồ lô mà bọn hắn tranh đoạt.

- Dĩ nhiên là một hồ lô Tẩy Cơ Đan, ít cũng hơn mười viên, quả nhiên là đụng phải đại vận...

Nữ tử váy xanh mở hồ lô ra, đổ một viên nhìn nhìn, nhất thời vui vẻ nói.

- Tẩy Cơ Đan? Cái này là đồ tốt a...

Phương Hành khống chế Yêu Linh trốn ở nơi hẻo lánh nhìn lén, nghe vậy cũng đại hỉ.

Viên thuốc này tên là Tẩy Cơ Đan, chính là bí dược có thể tăng lên Đạo Cơ của tu sĩ Trúc Cơ cảnh, Lãnh Tử Viêm đã từng dùng qua đan dược này, chỉ là thế gian truyền lưu Tẩy Cơ Đan, tối đa chỉ có tác dụng với Đạo Cơ màu xanh hoặc Đạo Cơ màu đỏ, không biết đan dược kia có tác dụng với Đạo Cơ màu tím của mình không.

Đương nhiên, quản nó hữu dụng hay không, Phương Hành đã quyết định nhất định phải đoạt một hồ lô nếm thử.

Chương 299: Chận cửa giựt tiền

Theo càng ngày càng nhiều hồ lô bị phát hiện, trong lò luyện đan, đại chiến không ngừng tái diễn, đã không giống như giai đoạn trước bị người dễ dàng chung kết, mà là đánh liên tiếp, ngay cả Tây Mạc nhị kiệt, Bắc Thần Sơn Tam Yêu cùng với Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh cũng bị cuốn vào, trong lúc nhất thời, trong lò luyện đan linh quang lấp lóe, kình lực càn quét, hóa thành chiến trường chém giết.

Mà ở trong lò luyện đan, các tu sĩ đều không dám thở, chỉ có thể vận dụng thần thức truyền âm câu thông, thì càng lộ ra hỗn loạn.

- Nơi đó còn có một lò luyện đan...

Trong hỗn chiến, không biết là ai truyền âm kêu to, vốn là truyền âm cho đồng bạn, nhưng bởi vì quá mức hỗn loạn, không đắn đo tinh chuẩn, thoáng cái làm người chung quanh đều nghe được, nguyên lai ở trung ương lò luyện đan, sương mù bị kình phong đẩy ra, dĩ nhiên lại xuất hiện một lò luyện đan khéo léo tinh xảo, nó ở trung ương, chiếm cứ bảo vị, rõ ràng chính là chí bảo, đám tu sĩ tỉnh táo chỉ trong chốc lát, nhất thời càng thêm điên cuồng vọt tới, thi triển pháp thuật tranh đoạt.

Leng keng… Tiểu Đan Lô bị chạm lật, mấy viên đan dược màu vàng tròn vo lăn ở trên mặt đất.

- Cơ duyên này, ai tranh với ta, ta liền lấy mạng của hắn...

Thân thể Lệ Anh chấn động, thần thức khuếch tán, huyết khí quanh người hóa thành Quỷ Thủ, quét về phía mặt đất.

Thằng nhãi này cực kỳ tham, còn muốn một người độc chiếm mấy viên thuốc trọng yếu nhất.

Nhưng xuy… một tiếng, một cây trường thương giống như từ trong hư không đâm tới, khuấy tản đan sương, đâm tới trước mặt hắn, thương này xuất quỷ nhập thần, trên thân thương súc tích linh lực kinh khủng đến khó diễn tả được, ngay cả Lệ Anh cũng không dám khinh thường, xoay người né tránh, Quỷ Nhãn xuyên thấu qua đan sương nhìn sang, là Hàn Gia Tử đi mà quay lại, trầm mặc không nói tới đoạt đan.

- Dám xuất thủ với ta, ngươi là muốn chết!

Lệ Anh truyền âm rống to, huy vũ Quỷ Thủ chộp tới.

Nhưng ánh mắt của Hàn Gia Tử lạnh lùng, không nói một lời, thân thương quét ngang, tay khác trảo lấy kim đan ở trên đất, Lệ Anh khẩn trương, cũng chỉ có thể tạm thời không để ý tới hắn, phi thân đi tranh đoạt kim đan.

- Người rảnh rỗi tránh ra, viên thuốc này ta muốn định rồi!

Lại có người truyền âm, Hàn Long Tử tay cầm lam kiếm gia nhập chiến đoàn.

- Cơ duyên như vậy, làm sao có thể thiếu tỷ muội chúng ta?

Ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn cười hì hì cướp tới, gia nhập chiến đoàn.

Những tu sĩ khác thấy thế, trong lòng run sợ, lại không có can đảm gia nhập chiến đấu, oán hận bàng quan.

Lúc này Lệ Anh đã phát cuồng, một bên gầm thét một bên xuất thủ, Quỷ Thủ càn quét, tàn nhẫn hung lệ, muốn trước giải quyết đối thủ, miễn cho người ngoài tranh đoạt, chỉ là tuy thực lực của hắn mạnh, nhưng mấy người bên cạnh không phải kẻ yếu, đều là thiên kiêu kinh tài tuyệt diễm, trong khoảng thời gian ngắn lại lâm vào hỗn chiến, không cách nào đạt được mục đích.

Hàn Gia Tử ngồi ở trên Long Mã, trường thương như rồng, thực lực hung hãn, đừng nói giết chết, thậm chí ở trong hỗn loạn, trường thương xuất quỷ nhập thần kia đã nhiều lần thương tổn tới hắn, cần phải thi triển toàn lực mới có thể ngăn cản, mà ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn thì phối hợp ăn ý, cả người là độc, ba người liên thủ, cũng không dễ dàng đánh tan.

Hàn Long Tử yếu nhất ở trong mọi người, chỉ là người này khôn khéo, một mực tránh trực tiếp so chiêu với Lệ Anh, Lệ Anh trong khoảng thời gian ngắn cũng không giết được hắn, ngược lại bởi vì Lệ Anh quá hung hãn, mấy người còn lại tựa hồ có địch ý với hắn, ẩn ẩn hình thành vây công.

Dưới tình huống như vậy, Lệ Anh không cách nào lực áp quần hùng, chỉ phải nỗ lực duy trì.

- Hừ, hỗn loạn thành như vậy rồi, may mà tiểu gia thông minh, không giao du với kẻ xấu...

Hai Yêu Linh bị Phương Hành điều khiển thì ẩn ở một nơi bí mật, thay Phương Hành quan sát rõ ràng, tâm lý có chút may mắn mình làm chính xác, ở dưới loại cục diện này, trừ khi thực lực có thể trấn áp quần hùng, không thì lăn lộn vào, dù thực lực cao hơn người khác một ít, cũng khó mà chiếm hết ưu thế, ngược lại sẽ bị cuốn vào trong vũng nước đục, khó có thể rút chân ra.

Bởi vì trong lò luyện đan hỗn loạn, hắn chỉ có thể tỉ mỉ đếm... con mẹ nó, không thể quên a...

Bận rộn rất lâu, cuối cùng cũng rõ ràng nhớ kỹ.

- Không tốt, ở trong đan sương quá lâu rồi, ta không chịu nổi...

Có tu sĩ thấy trong lò luyện đan tựa hồ không còn cơ duyên khác, hơn nữa tiến vào trong lò luyện đan, người người đều cần bế khí, lấy bí pháp chống lại đan sương, căn bản không cách nào chống đỡ lâu, tu vi yếu, hoặc là bí pháp ngăn chặn đan sương thấp kém, lúc này đã không chịu nổi, cũng không thể vì cơ duyên mà đánh mất mạng nhỏ, vội vàng vọt ra cửa.

Ly khai lò luyện đan, giống như bỏ qua tranh đoạt cơ duyên, tự nhiên không người ngăn hắn, tu sĩ này thuận lợi đi tới cửa lò đan, đang muốn xông ra, lại phát hiện cửa lò đan bị trận pháp ngăn cản, tiểu ma đầu Đại Tuyết Sơn kia cười quỷ dị nhìn hắn.

- Đạo hữu, cái này là ý gì?

Tu sĩ này thấy trận pháp, liền không dám tùy tiện xông vào, lấy thần thức truyền âm.

Phương Hành lạnh lùng cười:

- Bớt sàm ngôn đi, vừa rồi ngươi cướp được bất kể là đan dược hay thuốc cặn gì, phân tiểu gia một nửa!

- Phân một nửa?

Tu sĩ này nhất thời ngẩn ra.

Phương Hành cười lạnh nói:

- Không sai, chí ít một nửa, xem như cái giá ly khai lò luyện đan!

- Ly khai lò luyện đan còn phải trả tiền?

Tu sĩ này vừa giận vừa vội, nhưng hết lần này tới lần khác đã sắp không chịu nổi đan sương ăn mòn, thời gian cấp bách, thần thức chấn động kêu lớn.

So sánh với hắn, Phương Hành lại bình tĩnh hơn nhiều lắm, chậm rãi nói:

- Không sai, có bản lĩnh ngươi đừng cho, ở bên trong ngây ngốc đi!

- Làm sao vậy? Làm sao vậy? Mau đi ra, ta cũng không chịu nổi...

Thấy tu sĩ thứ nhất vọt tới cửa lò đan ngơ ngác không đi, phía sau vang lên tiếng bước chân, có tu sĩ khác không chịu nổi đan sương ăn mòn, vội vã chạy ra ngoài, chỉ là cửa lại bị tu sĩ thứ nhất ngăn chặn, hắn không thấy Phương Hành ở bên ngoài.

- Ra... Ra không được, có người chặn ở bên ngoài, phải giao chỗ tốt mới thả ta đi...

Tu sĩ thứ nhất vừa vội vừa giận, truyền âm nói.

- Cái gì? Ngăn cửa đòi chỗ tốt? Ai to gan như vậy, chém hắn!

Tu sĩ ở phía sau giận dữ, lớn tiếng hét lớn.

Tu sĩ thứ nhất bất đắc dĩ nói:

- Là đệ tử Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu, nếu không ta nhường chỗ, ngươi tới chém hắn?

- Con mẹ nó, tiểu tử kia không có phát hiện hình dáng của ta chứ?

Tu sĩ phía sau giật nảy mình, không dám truyền âm loạn.

Tu sĩ thứ nhất cảm giác không chịu nổi, trong lòng càng lúc càng khủng hoảng, một khi hít vào đan sương, huyết mạch sẽ nghịch lưu, thân tử đạo tiêu, hắn cũng không dám mạo hiểm như vậy, tâm lý vừa vội vừa giận, hết lần này tới lần khác Phương Tiểu Cửu lại quá hung hãn, không phải là mình có thể trêu chọc, không thể làm gì khác hơn là đau khổ cầu xin:

- Vị đạo hữu này minh giám, tại hạ bản lĩnh thấp, không có cướp được cái gì, cầu ngươi thả ta đi ra ngoài đi...

Hắn thực không dám dùng sức mạnh, chỉ có thể nói dối, đi ra ngoài trước lại nói.

Phương Hành cười ha ha:

- Ngươi còn dám gạt ta? Vừa rồi trong lúc hỗn loạn, có một Tử Kim Hồ Lô vỡ nát, đan dược bên trong rơi lả tả đầy đất, ta rõ ràng nhìn thấy ngươi lượm được 2 viên bỏ vào túi, bây giờ lại dám nói bậy? Mau giao một viên, còn dám dài dòng, tiểu gia ta trực tiếp lấy hai viên, để ngươi một chút cơ duyên cũng không có...

Sắc mặt tu sĩ này như tro nguội, không nghĩ tới tuy tiểu ma đầu kia không đi vào lò đan, lại rõ ràng tình huống như lòng bàn tay.

Rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là cắn răng, giơ tay ném ra một viên, lòng đau như đao cắt.

Phương Hành cười ha ha, đưa tay nhận lấy, mở trận pháp quát:

- Lăn ra đi!

Tu sĩ kia vội vàng chạy ra, há miệng thở dốc, người đã tràn đầy mồ hôi lạnh.

Đồng thời không quên trừng tiểu ma đầu Đại Tuyết Sơn kia một cái, người khác đều vọt vào lò luyện đan đoạt cơ duyên, tiểu tử này lại ngăn ở cửa, thực quá vô sỉ, thế nhưng hết lần này tới lần khác các tu sĩ tiến vào lò luyện đan đều phải chống đỡ đan sương ăn mòn, thật không dám kéo dài, sơ ý một chút là không còn mạng, không thể không nói, thật là bị tiểu tử này nắm 7 tấc.

- Vị đạo hữu này, ta...

Vị tu sĩ thứ hai tươi cười đi tới cửa, chắp tay muốn nói chuyện.

- Trên người ngươi có 3 viên Tẩy Cơ Đan, cho tiểu gia 2 viên, không thì khỏi ra!

Phương Hành cắt đứt lời của hắn, hét lớn.

Tu sĩ kia ngẩn ngơ, cười khổ truyền âm:

- Không phải giao một nửa sao?

Phương Hành nói:

- Vừa rồi ngươi ở bên trong nói bậy, cho rằng ta không nghe được sao?

Tu sĩ kia nhất thời hết chỗ nói, vì mạng nhỏ, ngoan ngoãn nộp 2 viên Tẩy Cơ Đan, mới có thể ly khai lò luyện đan.

- Đây là... Đây là có chuyện gì?

Vị tu sĩ thứ ba vọt tới cửa lò luyện đan, thấy Phương Hành khoanh tay ngồi xếp bằng ở trên không trung, nhất thời ngẩn ngơ.

Phương Hành tỉ mỉ phân biệt một chút, nhất thời nhíu mày, không nhịn được khoát tay áo nói:

- Đừng hỏi, tên ngu ngốc ngươi một viên cũng không cướp được, nhanh cút ra đi, đừng chậm trễ sinh ý của tiểu gia!

Chương 300: Tiểu gia muốn đánh cướp ngươi!

Rất nhanh, tu sĩ vọt tới trước cửa lò luyện đan càng ngày càng nhiều, cũng đạt đến cực hạn của đa số tu sĩ, hơn nữa đan dược trong lò luyện đan đã rơi vào tay từng người, muốn từ trong tay người khác đoạt cũng không dễ dàng, mà kim đan chưa quyết định thuộc về ai lại bị Thái tử Quỷ Quốc, Tây Mạc nhị kiệt, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn nhìn chằm chằm, bọn hắn không xen tay vào được, hơn nữa ở trong lò đan sương tràn ngập, mạng nhỏ tùy thời có thể mất, cả đám không có tâm tư xem cuộc chiến, chỉ muốn lui ra ngoài.

Cửa lò chỉ có thể cho một người thông qua, lúc này chen chúc thành một đoàn, nghe nói Phương Hành ngăn cửa lò thu chỗ tốt, nhất thời kinh hãi giận dữ, người cầu xin cũng có, tức giận mắng cũng có, nổi trận lôi đình cũng có, nhưng Phương Hành hờ hững, cười híp mắt nói:

- Tới tới tới, một người một nửa chỗ tốt, giao có thể đi ra, xếp thành hàng, không nên chen lấn...

- Phương đạo hữu, cơ duyên không dễ được, cầu ngươi buông tha chúng ta...

- Tiểu gia ở chỗ này thủ vệ cũng không dễ, chỉ lấy một nửa chỗ tốt không tính nhiều, còn muốn như thế nào nữa?

- Tiểu hỗn đản, ngươi là muốn một người cướp hết chúng ta sao? Cẩn thận bị loạn đao chém chết...

- Con mẹ nó, gia hỏa cầm la bàn kia, đừng tưởng trốn ở phía sau mắng thì ta nhìn không thấy ngươi...

- Phương đạo hữu, ta và Sở Hoàng Thái Tử rất có giao tình, cho chút tình mọn được không?

- Cút, ta và hắn không có giao tình, đừng tới lôi kéo làm quen...

- A... Ta không chống nổi, ta không chống nổi, Phương đạo hữu thả ta đi ra ngoài đi...

- Gia hỏa kia, con mẹ nó mắt ngươi còn sáng hơn mắt chuột, muốn gạt ta? Tỉnh lại đi...

Trong lúc nhất thời, thần thức ông ông tác hưởng, người ở cửa lò luyện đan loạn thành một đoàn.

Đám tu sĩ thi triển thần thông, muốn rời lò luyện đan, không muốn giao cơ duyên, nhưng

Phương Hành ý chí sắt đá, mặt lạnh phán quan, ngươi muốn cãi nhau ta cùng ngươi ầm ĩ, ngươi muốn gây chuyện ta mặc cho ngươi nháo, nhưng hết lần này tới lần khác ta không mở cửa, có bản lĩnh ngươi đánh ra đây!

Không có biện pháp, đám tu sĩ rất muốn cứng rắn lao ra, nhưng khí tức trong cơ thể càng ngày càng yếu, thực khó có thể tiếp tục bế khí, chỉ có thể cắn răng, chịu đựng đau lòng ngoan ngoãn nộp cơ duyên, mới có cơ hội ly khai lò luyện đan.

Đến lúc này, không biết có bao nhiêu chỗ tốt rơi vào túi Phương Hành, mà sau khi đám tu sĩ kia ly khai lò luyện đan, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành không khỏi có chút đỏ lên, chỉ là kiêng kỵ thực lực của hắn, không dám mạo phạm.

Còn nữa, các tu sĩ chạy ra khỏi lò luyện đan đều nghĩ, mình đã bị gia hỏa kia cướp, nếu lúc này xuất thủ, phá trận pháp của hắn, chẳng phải là tiện nghi những người phía sau?

Dù sao cao thủ chân chính còn chưa ra, lát nữa nhất định sẽ nổi lên xung đột, những người kia cũng không dễ chọc, không bằng mình tạm thời quan sát, khôi phục linh lực, đồng thời ngồi chờ nhìn tiểu tử kia bị một đám cao thủ quần ẩu, tới thời điểm đó mình cũng có thể đi ra đánh rắn giập đầu, nói không chừng còn có thể cướp cơ duyên về!

Người ôm loại ý nghĩ này rất nhiều, nên xuất hiện một màn kỳ dị, tu sĩ lao ra chỉ ở sau lưng hung hăng trừng Phương Hành vài lần, lại không có tiến lên động thủ, có vài cái ngu ngốc nóng tính muốn ra tay, nhưng đơn thương độc mã, cuối cùng cũng không dám chọc.

Rầm rầm oanh!

Mấy cao thủ trong lò luyện đan vì cướp giật kim đan, đã đánh ra chân hỏa.

Uy thế mạnh mẽ, chấn lò luyện đan ông ông tác hưởng.

Yêu Linh ở bên trong làm thám tử, cũng đã thay Phương Hành phát hiện, trong Tiểu Đan Lô tổng cộng có 9 viên kim đan rơi lả tả, bị Hàn Long Tử đoạt một viên, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn liên thủ đoạt đi 2 viên, Hàn Gia Tử đơn độc đoạt đi 2 viên, Lệ Anh 3 viên, chỉ còn một viên một quả.

Oanh...

Rốt cục Hàn Long Tử không chịu được nữa, buông tha tranh đoạt, phi thân vọt tới cửa lò luyện đan, muốn rời khỏi, lại nhìn thấy

Phương Hành canh giữ ở cửa, nhất thời nao nao.

Phương Hành cười hì hì nhìn hắn:

- Lại gặp mặt, muốn ra không? Giao kim đan ra đây, Tẩy Cơ Đan ta thu một nửa!

- Ngươi... Ngươi có ý gì?

Hàn Long Tử truyền âm quát hỏi, cực kỳ phẫn nộ.

- Ý tứ chính là tiểu gia muốn cướp ngươi, không giao kim đan ra, thì ở trong đó luôn đi!

Phương Hành ôm lấy hai cánh tay, ngang ngược nói.

- Ghê tởm, muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, vô sỉ như vậy!

Hàn Long Tử giận dữ, huy vũ lam kiếm vọt về phía trận pháp của Phương Hành, lại muốn xông trận.

- Đánh rồi...

Các Trúc Cơ cảnh ở phía dưới ngẩng đầu lên, xem trận đại chiến này.

- Ai, đáng tiếc, là Hàn Long Tử đi ra ngoài, nếu là Lệ Anh và Hàn Gia Tử thì tốt rồi...

Các tu sĩ đều than nhẹ, cảm thấy Hàn Long Tử yếu hơn một chút, hắn đã từng bị Phương Hành một gậy đánh không dám nói, hôm nay lại ở trong lò luyện đan đại chiến một trận, linh lực tiêu hao không nhẹ, còn phải bế khí chống đỡ đan sương tập kích, thực lực ảnh hưởng nghiêm trọng, mà tiểu ma đầu Đại Tuyết Sơn kia lấy khỏe đánh mệt, còn bày trận pháp, Hàn Long Tử làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Nhưng lúc này, 2 Trúc Cơ cảnh, lặng yên bay vút lên giữa không trung, ở thời điểm Hàn Long Tử xông trận, lại vọt tới sau lưng Phương Hành, là Trúc Cơ cảnh đi theo Hàn Long Tử, vừa rồi bọn hắn đi ra, một mực không có động thủ, lại tuyển chọn vào lúc này xuất thủ, muốn tiền hậu giáp kích, phá trận pháp của tiểu tử kia, cứu Hàn Long Tử ra.

- Ha ha, sớm đã chú ý hai người các ngươi, lén lén lút lút làm gì?

Phương Hành cười to, vận chuyển lực lượng trận pháp, trấn áp về phía Hàn Long Tử, mình thì tay cầm Độc Cước Đồng Nhân Giáo, xoay đầu lại, nhìn hai Trúc Cơ cảnh kia cười to:

- Trước khi động thủ, phải suy nghĩ xem mình có bao nhiêu cân lượng, tiểu gia là sẽ không hạ thủ lưu tình!

Ngoại trừ 2 Trúc Cơ cảnh của Hàn Long Tử, dưới đất cũng có mấy Trúc Cơ cảnh rục rịch, hoặc là tu sĩ kết minh với ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn, hoặc Quỷ Tướng của Nam Cương Quỷ Quốc, bọn hắn lo lắng chủ tử hoặc đồng minh nhà mình rời lò luyện đan bị Phương Hành ngăn cản, cho nên nóng lòng muốn thử, muốn tiền hậu giáp kích phá vỡ trận pháp.

Phương Hành đã sớm nhìn thấu ý đồ của bọn họ, xoay người quát:

- Tiểu gia thật đúng là không để các ngươi vào mắt, nếu như dám đi lên trêu chọc ta, đừng trách tiểu gia lấy tính mạng các ngươi!

Mặc dù lúc nói cười tủm tỉm, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng, hiển nhiên không phải là một câu vui đùa.

Hai tu sĩ Tây Mạc chuẩn bị xông lên cùng với người Bắc Thần Sơn, Nam Cương Quỷ Quốc xuẩn xuẩn dục động lập tức do dự.

Tiểu tử này hung hãn như thế nào, bọn hắn đều đã biết, là nhân vật ngang hàng Đạo Tử, không phải bọn hắn có thể so sánh.

Tính mệnh chỉ có một, bọn hắn không thể không suy nghĩ thật kỹ.

- Chỉ là một trận pháp, liền vọng tưởng đoạt cơ duyên của ta, nằm mơ...

Lúc này, Hàn Long Tử tay cầm lam kiếm, lớn tiếng rống to, đã một đường phá trận, gánh lấy áp lực trận pháp đi tới trước người Phương Hành, trong tiếng rống giận dử, lam kiếm hóa thành một đạo quang hoa cuốn tới Phương Hành.

- Nhớ kỹ, không được tới gần, không thì mạng nhỏ không còn!

Phương Hành chỉ vào mấy tu sĩ xuẩn xuẩn dục động nói, sau đó mới xoay người đánh ra một gậy.

Phốc...

Độc Cước Đồng Nhân Giáo và hàn mang nỡ rộ va chạm, lập tức đập nát vô số băng tiết, vung vãi ra bốn phía.

Hàn Long Tử rống to một tiếng, như cái túi rách bay trở về lò luyện đan.

- Trận pháp thì thế nào? Chỉ bằng chút bản lãnh ấy của ngươi, dù lao ra ngoài, tiểu gia cũng có thể đánh ngươi trở về!

Nhìn Hàn Long Tử nổi trận lôi đình, Phương Hành không coi ra gì, lần nữa bố trí lại trận pháp.

Hắn bày trận pháp này, là trận kỳ từ trong Thanh Vân Tông mang ra, không tính cao minh, đối với Trúc Cơ cảnh mà nói, phá vỡ trận này chỉ cần mấy phút, bất quá hắn không có nghĩ trông cậy vào trận pháp này ngăn mọi người ở trong lò luyện đan, chỉ xem nó như một cánh cửa, chân chính ngăn cản các tu sĩ, chính là bản thân hắn.

- Phương Tiểu Cửu, ngươi cướp cơ duyên của ta, đây là đang kết tử thù với ta!

Hàn Long Tử bị Phương Hành đánh trở về lò luyện đan, dù chưa thụ thương, nhưng nổi trận lôi đình, hơn nữa hắn bế khí thời gian dài, cũng sắp không chịu nổi rồi, tâm lý càng phát cuồng, hàm răng cắn rung động, hận không thể ăn Phương Hành.

- Hiện tại mới kết tử thù?

Phương Hành cười nhạt:

- Ta cho rằng thời điểm ngươi ngăn xe ngựa của ta, cũng đã kết thành tử thù rồi!

Nói xong ánh mắt dần lạnh, quát:

- Ngươi cho rằng tính tình của tiểu gia tốt như vậy, ai cũng có thể tới trêu chọc sao? Hôm nay tiểu gia cho ngươi một bài học, quản ngươi Tây Mạc tứ tỷ muội hay tam đại huynh đệ gì, không giao cơ duyên ra, thì ở trong đó chơi đi!

- Hỗn đản, ta muốn giết ngươi...

Hàn Long Tử tức điên người, hai mắt muốn phun ra lửa.

Phương Hành thì không nhanh không chậm quơ quơ Độc Cước Đồng Nhân Giáo:

- Có bản lĩnh ngươi tới giết, ai kéo chân của ngươi ?

Chương 301: Một phỉ canh giữ cửa ngõ

Hàn Long Tử ở đâu nghĩ đến, lúc ấy mình nhất thời căm phẫn, ngăn đường của đệ tử Đại Tuyết Sơn kia một chút, tuy mình ăn phải lỗ vốn, nhưng cũng bị tiểu tử này ghi hận, vậy mà ở lúc này cản đường, muốn cướp cơ duyên của hắn?

Loại cảm giác này, thật giống như lúc trước lơ đãng đánh một con chó ghẻ ở ven đường, lại bị nó cắn một cái, vốn không để ở trong lòng, chỉ cần tìm cơ hội làm thịt nó là được, lại không nghĩ tới thời điểm mình nghĩ làm sao giết đối phương, nó đã tới ngăn ở cửa nhà, muốn cắn chết mình.

Loại cảm giác này… thật quá hoang đường, quá phẫn nộ, nghĩ hắn đường đường một trong Tây Mạc tứ kiệt, khi nào bị người bức bách qua như vậy?

Nếu đệ tử Đại Tuyết Sơn kia tiến vào lò đan, bằng thực lực cướp đi cơ duyên của mình thì thôi, hết lần này tới lần khác mình mạo hiểm bị đan vụ ăn mòn, từ trong tay một đám thiên kiêu đoạt được cơ duyên, hắn thật không nỡ giao ra.

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn thật không có biện pháp, trải qua hỗn chiến, linh lực của hắn tiêu hao quá nhiều, hơn nữa lo lắng đan vụ ăn mòn, một mực không dám thở, lúc này khí tức trong cơ thể đục ngầu, căn bản không thể đánh với Phương Hành một trận.

- Hàn Long Tử đạo hữu, nếu ngươi không ra, thì nhường đường cho ba tỷ muội chúng ta!

Lúc này có thanh âm thanh thúy vang lên, là ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn đến phía sau hắn.

Lò đan chỉ mở một khe hở, có thể cho một người ra vào, hắn ngăn ở cửa lò cãi nhau với Phương Hành, người phía sau liền không cách nào đi ra, Hàn Long Tử trong cơn giận dữ, vốn muốn mở miệng quát tháo, chợt nghĩ lại, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn này không dễ chọc, vạn nhất mình đắc tội các nàng, trước có tiểu ma đầu cản đường, sau có ba cái yêu tinh giáp công, vậy thì không dễ ngăn cản, không bằng tạm thời nhường đường cho các nàng, nếu bọn họ có thể làm cho tiểu ma đầu kia tránh đường, mình sẽ theo sau lưng các nàng, tùy thời cướp đường.

Nghĩ đến đây, thân hình hắn lóe lên, lui về phía sau ba trượng, tránh khỏi cửa lò, nữ tử váy xanh cười mỉm đi tới cửa ra vào, nhìn Phương Hành nói:

- Vị tiểu huynh đệ này quả nhiên là ý kiến hay, dễ dàng liền lấy được tài nguyên trong lò đan, so với chúng ta tiến vào quyết đấu sinh tử thì thoải mái hơn nhiều, tỷ tỷ ta thật vừa bội phục vừa ưa thích...

- Ai nha, đừng nói như vậy, ta sẽ đỏ mặt!

Phương Hành có chút ngượng ngùng nói:

- Các ngươi cũng muốn đi ra?

Nữ tử váy xanh cười cười, quyến rũ động lòng người:

- Đúng vậy, để cho chúng ta đi ra ngoài được không?

Đang khi nói chuyện, thanh âm lười biếng, sóng mắt dịu dàng, thật làm cho người nhìn không chịu nổi.

Mặt Phương Hành càng đỏ hơn, như có chút ngượng ngùng, thẹn thùng nói:

- ... Không được...

Nữ tử váy xanh nhất thời ngơ ngác, ngạc nhiên nói:

- Không được?

Phương Hành giống như tiểu thiếu niên thẹn thùng, nhưng ngoài miệng lại không hàm hồ:

- Đúng vậy, việc buôn bán nha, phải chú ý thành tín, giao một nửa chỗ tốt mới có thể ra, già trẻ không gạt, nam nữ không lừa, không giao chỗ tốt, ai cũng không thể ra!

Sắc mặt của nữ tử váy xanh nhất thời có chút khó chịu nổi, nghĩ thầm tiểu hỗn đản này dầu muối không tiến, vừa rồi mình bày mị nhãn xem như cho chó ăn, vô ý thức muốn nổi giận, do dự một chút, cuối cùng lại cười càng ngọt, nói:

- Nhưng ba tỷ muội chúng ta thực lực yếu ớt, không cướp được quá nhiều cơ duyên, tiểu huynh đệ ngươi xem như vậy được không, ta cho ngươi ba viên Tẩy Cơ Đan, ngươi thả chúng ta đi ra ngoài... Phải biết Hồng sư muội của ta rất thích ngươi, ta vốn còn muốn giới thiệu ngươi cho nàng, tuy Bắc Thần Sơn chúng ta ưa thích song tu thải bổ, nhưng Hồng sư muội lại còn chưa chạm qua nam nhân, hồng hoàn vẫn y nguyên...

- Thật đáng ghét, vậy mà dùng loại phương pháp này đến hấp dẫn ta...

Phương Hành cười hắc hắc, con mắt tỏa sáng, nước miếng cũng sắp chảy ra rồi.

Nhưng thời điểm nữ tử váy xanh nhẹ nhàng thở ra, cho rằng mình đã đả động tiểu hỗn đản kia, Phương Hành lại kiên định lắc đầu, tiếc hận thở dài nói:

- Bất quá vẫn không được, ta biết các ngươi lấy được một Tử Kim Hồ Lô, bên trong có lẽ có 15~16 viên Tẩy Cơ Đan, còn có hai hạt kim đan, ngươi chỉ cho ta ba viên Tẩy Cơ Đan thì không được, như vậy đi, hồng hoàn của Hồng sư muội tính một viên Tẩy Cơ Đan, như vậy ngươi vốn nên cho ta... tám viên Tẩy Cơ Đan, một viên kim đan, ta giảm cho ngươi một viên Tẩy Cơ Đan, lấy ra bảy viên Tẩy Cơ Đan, một viên kim đan đi...

Nữ tử váy xanh tái mặt, bờ môi run rẩy, một câu nói không nên lời.

- Sư tỷ, cùng hắn nói nhảm làm gì, chúng ta cùng một chỗ lao ra!

Sau lưng nữ tử váy xanh, nữ tử váy hoa tức giận truyền âm.

Nữ tử váy xanh nhíu mày trả lời:

- Tiểu tử này và Lệ Anh so chiêu cũng không rơi vào thế hạ phong, ba chúng ta luận đơn đả độc đấu, ai cũng không phải là đối thủ của hắn, hết lần này tới lần khác nơi đây chật hẹp, chỉ cho một người xông ra, ai có thể đánh lui tiểu tử này?

Nữ tử váy hoa nói:

- Vậy thì dùng độc!

Nữ tử váy xanh nói:

- Vừa rồi ta đã thi triển ba đạo Vô Ảnh độc, nhưng đều bị hắn hóa giải, kẻ này thần thức cường đại, dưới tình huống chính diện đối kháng, chúng ta thi triển Vô Ảnh độc căn bản không thể gạt được tai mắt của hắn...

Nguyên lai thời điểm nàng và Phương Hành cười cười nói nói, đã âm thầm sử dụng độc khí, loại độc chất này vô sắc vô vị, biến hoá ở trong gió, khó có thể phát giác, nhưng đều bị Phương Hành cười hì hì tránh được, như không có việc gì, điều này làm cho trong nội tâm nàng cảnh giác lên, minh bạch tiểu tử này thoạt nhìn không có chính hình, nhưng trên thực tế thần thức cường đại, không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh.

Trong lúc nhất thời, tam nữ cũng có chút nôn nóng, đối mặt tiểu tử kia, thật đúng là thúc thủ vô sách.

Phương Hành thì dương dương đắc ý ôm hai tay, chờ đối phương tự động nhận thua, hôm nay cục diện như thế này, vội không phải là hắn, dù sao đối phương kéo dài một khắc, sẽ bị đan vụ ăn mòn một khắc, bọn hắn đi ra càng muộn, thực lực sẽ càng yếu, hôm nay hắn còn ước gì đối phương hao tổn càng lâu, đoán chừng lại hao tổn thêm một canh giờ, không cần mình động thủ, toàn bộ bọn hắn cũng sẽ gục xuống.

- Các ngươi ngăn ở chỗ này làm gì? Chờ chết sao?

Thời điểm tam nữ thúc thủ vô sách, đột nhiên một đạo thần niệm thô bạo quét qua, chấn tâm thần mọi người dao động.

Quay đầu nhìn lại, là Lệ Anh và Hàn Gia Tử đã tranh đoạt xong, cũng đi tới trước cửa lò, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn có chút kiêng kị Nam Cương Thái Tử, sợ hắn không phân tốt xấu ra tay với mình, vội vàng lách mình lui về phía sau, tránh khỏi thông đạo, để cho bọn hắn có thể chứng kiến thân ảnh của Phương Hành ngăn ở bên ngoài lò đan.

- Đệ tử Đại Tuyết Sơn kia ngăn ở cửa lò, muốn ăn cướp cơ duyên của chúng ta, không giao hắn sẽ không cho chúng ta đi ra ngoài!

Hàn Long Tử đoạt ở trước ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn, thần thức chấn động, cáo tri Lệ Anh.

- Cái gì? Hắn nghĩ hay lắm!

Lệ Anh nghe vậy, nhất thời giận dữ, thần thức chấn động, thân hình vọt về phía cửa lò.

Quanh người tản mát ra quỷ khí lành lạnh, giống như Huyết Hải ngập trời, đánh thẳng ra phía ngoài.

- Ôi? Quỷ oa tử ngươi lại đùa nghịch uy phong rồi? Cút trở về cho ta!

Phương Hành vừa thấy Lệ Anh liền nở nụ cười, hai tay xoay tròn, vận linh lực toàn thân truyền vào Độc Cước Đồng Nhân Giáo, đập xuống một gậy.

Bành...

Lệ Anh uy thế ngập trời vọt tới, bị Phương Hành cứng rắn đập trở lại, đăng đăng đăng… lùi mấy chục bước.

- Oa nha nha, ngươi lấn ta lúc này vô lực, có bản lĩnh thả ta đi ra ngoài, đợi ta khôi phục linh lực, lại cùng ngươi phân sinh tử!

Lệ Anh khi nào nếm qua thiệt thòi như vậy, thần thức chấn động, gầm hét lên.

- Ngươi coi ta ngốc sao?

Phương Hành cầm Độc Cước Đồng Nhân Giáo, cười nói:

- Nói cho các ngươi biết, hôm nay ta ăn chắc các ngươi, ai bảo các ngươi thoạt nhìn giống như chó dữ đoạt phân lao vào, đi vào dễ đi ra khó, hôm nay ta đặt lời ở chỗ này, không giao ra một nửa cơ duyên, thì ở trong đó chơi đi, muốn phân sinh tử? Vậy cũng phải chờ ngươi đi ra rồi nói sau!

Lời này làm các thiên kiêu ở trong lò đan giận sôi lên.

Nếu bàn về thực lực chân chính, Phương Hành thật không nhất định có thể ngăn được các thiên kiêu, trừ khi thi triển Âm Dương Đại Ma Bàn trực tiếp giảo sát, dù sao những người này đều là thiêu kiêu Trúc Cơ cảnh của bốn Vực, nhưng hết lần này tới lần khác ở thời điểm này, bị hắn ngăn trong lò đan, không có biện pháp a.

Ở trong lò đan đại chiến, hôm nay linh lực của bọn hắn đã tiêu hao rất lớn, hơn nữa một mực bế khí chống cự đan vụ, lúc này khí tức trong cơ thể đục ngầu, thật là đã đến cực hạn, có thể phát huy ra thực lực không tới một nửa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Phương Hành thảnh thơi vui cười, nhưng người ở bên trong lại gấp đến chảy mồ hôi lạnh.

Trong ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn, nữ tử váy hồng nhỏ nhất đã có chút chống đỡ hết nổi, sắp ngăn không được đan vụ, nữ tử váy xanh thấy vậy, liền hung hăng cắn răng, thấp giọng nói:

- Mà thôi, sư muội ta đã sắp không chịu được, các ngươi thích làm như thế nào thì làm, ta muốn đi ra ngoài, không phải là một nửa cơ duyên sao? Cho hắn là được...

Nàng phát hiện, ba tỷ muội mình ở phương diện dùng độc là hảo thủ, nhưng luận tu vi và căn cơ, lại không bằng mấy người khác, thực tế là tiểu sư muội của mình đã sắp chống cự không nổi đan vụ ăn mòn, nếu thật đợi đến lúc nàng mất đi tri giác, nói không chừng mấy người chung quanh sẽ có người ra tay với các nàng trước, nếu như vậy, còn không bằng lấy ra một viên kim đan cho đối phương.

- Chậm đã!

Nhưng lúc này, Hàn Long Tử đột nhiên truyền âm, trong ánh mắt hàn mang lập loè.

- Chúng ta bị tiểu ma đầu Đại Tuyết Sơn kia giam lỏng, không giao cơ duyên thì không ra được, không bằng chúng ta tạm thời kết thành liên minh, theo như hắn nói, tất cả giao một nửa cơ duyên, sau khi ra ngoài, mọi người cùng nhau hợp lực giảo sát hắn? Hừ, chắc hẳn các ngươi cũng lưu ý đến, tiểu tử này thông qua tu sĩ Linh Động cảnh hắn che chở, chiếm được không ít cơ duyên trong Tiên Viên, sau khi đánh chết hắn, hắn từ trong tay chúng ta đoạt đi cơ duyên tất cả quy nguyên chủ, linh dược tiên thảo kia, thì mấy người chúng ta chia đều, các ngươi thấy thế nào?

Nữ tử váy hoa nghe vậy, lập tức nói:

- Cũng chỉ có biện pháp này, chúng ta ở trong lò đan tiêu hao quá lớn, trước khi khôi phục linh lực, đơn đả độc đấu sợ rằng không chiếm được tiện nghi, nhưng nếu liên thủ, dù thực lực bây giờ chỉ có một nửa bình thường, cũng có thể hợp lực giảo sát tiểu tử kia...

Mấy người thấp giọng thương lượng, phát hiện bây giờ cũng chỉ có biện pháp này, thế là đều đáp ứng.

- Ngươi muốn cướp cơ duyên của chúng ta đúng không? Tốt, chúng ta cho ngươi!

Chương 302: Ba cặp ba

- Bọn hỗn đản này khẳng định đang bàn sau khi đi ra vây giết ta, nếu như vậy cũng đừng trách ta cho các ngươi một bài học...

Phương Hành nhìn thấy bọn hắn cúi đầu thương nghị, liền biết bọn hắn đang thương lượng cái gì, tất cả đã sớm nằm trong dự liệu, không thấy có chút kỳ quái, trên thực tế hắn cũng đã sớm rõ ràng, bằng lực lượng của mình, còn chưa đủ để khốn chết bọn hắn ở trong lò đan, bất luận dùng loại phương pháp nào, sau khi mấy gia hỏa kia đi ra cũng sẽ liều mạng!

- Tiểu huynh đệ, một viên kim đan cùng tám viên Tẩy Cơ Đan đều ở nơi này, ngươi thật không cho tỷ tỷ mặt mũi...

Nữ tử váy xanh cười lạnh, ném đan dược về phía Phương Hành.

Phương Hành cười hắc hắc, cầm túi trữ vật, cười nói:

- Không phải đã cho sao? Ngươi nói cho ta hồng hoàn của sư muội ngươi, ta giảm cho ngươi một viên Tẩy Cơ Đan? Mặt mũi này người bình thường là không có đâu...

Nữ tử váy xanh cười nói:

- Không cần, hồng hoàn của sư muội ta không cho ngươi!

Đang khi nói chuyện, liền muốn kéo tay nữ tử áo đỏ đi ra, nhưng Phương Hành lại giương tay lên, cười nói:

- Đầu tiên chờ chút đã!

Sắc mặt nữ tử váy xanh đại biến:

- Ngươi muốn đổi ý?

Phương Hành cười nói:

- Không phải, ta là lo lắng cho ngươi, ngươi nghĩ xem, vạn nhất các ngươi vừa đi ra liền động thủ, người phía sau thừa dịp loạn lao ra thì làm sao bây giờ? Vậy chẳng phải các ngươi sẽ lỗ vốn? Cho nên công bình một chút, đều giao hết ra rồi nói sau, con rắn màu xanh da trời kia, ngươi giao một viên kim đan cộng thêm tám viên Tẩy Cơ Đan, gia hỏa cưỡi ngựa cái, tiểu tử ngươi buôn bán lời không ít, bất quá ta chỉ thu ngươi một nửa, một viên kim đan cùng tám viên Tẩy Cơ Đan, về phần quỷ oa tử... vừa rồi ngươi đoạt được ba viên kim đan đúng không? Như vậy đi, số lẻ ta không tính, ngươi cho ta hai viên kim đan lại thêm tám viên Tẩy Cơ Đan...

Lệ Anh giận dữ:

- Ngươi có đi học hay không? Không phải nói chỉ lấy một nửa chỗ tốt sao?

Phương Hành nói:

- Cũng không thể cắt một viên kim đan thành hai nửa nha? Nửa kia xem như ta mượn ngươi, khi nào rảnh sẽ trả!

Lệ Anh vẫn còn có chút tức giận, nhưng Hàn Long Tử nhìn hắn liếc ra hiệu, cuối cùng rầu rĩ đáp ứng.

Nghĩ thầm dù sao lát nữa sẽ cướp về, lúc này không cần phải vì chút chuyện nhỏ ấy mà cãi nhau, hơn nữa hắn cũng cãi không lại hỗn đản kia, nghĩ tới Thái tử Quỷ Quốc hắn nổi danh khó chơi, nhưng ở trước mặt hỗn đản Đại Tuyết Sơn kia, động thủ không chiếm được tiện nghi, cãi nhau thua không còn mảnh giáp, thật quá mất mặt.

- Kim đan và Tẩy Cơ Đan ở đây, đều cho ngươi!

Trong lò đan, mỗi người đều căm hận ném đan dược cho Phương Hành, kể cả Hàn Gia Tử một mực trầm tĩnh không nói cũng vậy.

Chỉ là sắc mặt của mọi người hiển nhiên không quá đẹp mắt, trong thanh âm có chút sát khí.

Phương Hành nhận lấy, không khỏi mặt mày hớn hở, lúc này đây thật đúng là phát, trong lò có chín viên kim đan, mình được năm viên, còn nhiều hơn năm người kia cộng lại, mà Tẩy Cơ Đan thì gần bốn mươi viên, nhiều hơn hai hồ lô, không khỏi cười tủm tỉm thu đan dược vào, sau đó nhìn mọi người một cái, quay đầu bỏ chạy...

- Hắn muốn chạy trốn, giết hắn!

Trong lò đan có tiếng hét to, Hàn Long Tử vọt ra, kiếm quang tăng vọt, giống như một tia chớp màu xanh da trời, từ giữa không trung bổ xuống.

Mà sau lưng hắn, Lệ Anh, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn, Tây Mạc Hàn Gia Tử cũng từng người chạy ra khỏi lò đan.

- Vội vã giết ta như vậy, xem ra cừu hận này thật đúng là không cách nào hóa giải...

Trên xe ngựa, Phương Hành không hề đào tẩu, mà ngẩng đầu nhìn Hàn Long Tử, cười cười.

Chứng kiến bộ dáng chắc ăn của hắn, Hàn Long Tử cảm thấy rùng mình, phát giác có chút không ổn.

- Lão Tà, ra tay!

Phương Hành truyền âm cho Đại Bằng Tà Vương, Đại Bằng Tà Vương lập tức thúc dục Vạn Linh Kỳ, khói đen cuồn cuộn, giống như sau lưng hắn phủ thêm một bộ áo choàng màu đen, năm con Ly Long giương nanh múa vuốt, theo hắn xông về phía Hàn Long Tử...

Hôm nay năm con Ly Long đã thoát ly trận bàn của Kim Quang Lão Tổ, do Đại Bằng Tà Vương trực tiếp điều khiển, chỉ là như vậy sẽ mất đi trận bàn tẩm bổ, đã giống như Đại Bằng Tà Vương, phải hấp thu huyết khí đến chèo chống chém giết.

- Không tốt...

Hàn Long Tử liếc thấy cảnh này, trái tim hoảng hốt, đã nhận ra khí tức nguy hiểm, lập tức muốn bứt ra rút đi.

Nhưng lúc này Phương Hành đã toàn lực thúc dục lực lượng, sau lưng Kim Sí khẽ quấn, cả người giống như kim quang vọt lên, trực tiếp ngăn ở trước người Hàn Long Tử, hai tay vung vẩy Độc Cước Đồng Nhân Giáo, vận chuyển toàn bộ linh lực, một tiếng ầm vang nện xuống, trên Độc Cước Đồng Nhân Giáo bao phủ sát khí đáng sợ, mang theo ma vân trấn áp Hàn Long Tử.

Ở thời khắc này, trong nội tâm Hàn Long Tử âm thầm kêu khổ, đành phải vận chuyển toàn bộ tinh thần phòng ngự, trường kiếm màu xanh da trời hóa thành Băng Long quay quanh ở trước người, ngăn cản một kích kia của

Phương Hành, hắn đã phát hiện, Phương Hành nhìn như đào tẩu, nhưng lại là dụ địch xâm nhập, muốn nhất cổ tác khí đánh chết một người, thật đáng buồn chính là, hắn nóng lòng muốn chém giết đối phương, lại hoàn toàn trở thành người bị Phương Hành dẫn dụ.

Hắn hôm nay, đã không cầu có công, chỉ cầu ngăn cản một lát, đợi đám người Lệ Anh tới cứu, mình còn có một đường sinh cơ.

Phốc!

Độc Cước Đồng Nhân Giáo vung xuống, đánh vào trên Băng Long, một kích ẩn chứa toàn bộ linh lực của Phương Hành quá cường đại, nện đến Băng Long rắc rắc rung động, toàn thân hiện đầy vết rạn, sau đó ầm ầm bể từng khúc, Hàn Long Tử cũng ở dưới một kích này kêu rên bay ra sau.

Sau lưng hắn là năm con Ly Long giương nanh múa vuốt chụp tới, Hàn Long Tử như tự mình đụng vào vòng vây của năm con Ly Long, lập tức kêu thảm thiết, bị khói đen trong Vạn Linh Kỳ bao phủ...

Phương Hành thì xoay người lại, đối mặt đám người Lệ Anh đang xông tới, sau lưng Kim Dực phất phơ, đứng ở giữa không trung, khói đen dưới chân phảng phất như một biển cả, sát khí ngập trời. Bên trong có năm con Ly

Long du động, hung tàn dữ tợn cùng Hàn Long Tử chém giết, Hàn Long Tử ở dưới năm con Ly Long công kích, lúc đầu còn có thể phản kháng vài cái, về sau thì dần dần bị dìm ngập.

Cuối cùng ánh mắt hắn không cam lòng và sợ hãi, ra sức vươn tay về phía đám người Lệ Anh, như còn đang chờ bọn hắn tới cứu.

- Mấy vị, còn muốn động thủ với ta không?

Phương Hành nở nụ cười, nhìn Bắc Thần Sơn Tam Yêu, Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh, cùng với Hàn Gia Tử.

Hắn dụ địch xâm nhập, âm chết Hàn Long Tử, lại ngăn cản đám người Lệ Anh, không để cho bọn họ tới cứu, đúng là công tác liên tục.

Nương theo ánh mắt hoảng sợ lúc sắp chết của Hàn Long Tử, lúc này hắn thoạt nhìn giống như một Ma Thần.

- Đây là phỏng chế Vạn Linh Kỳ của Hoàng Phủ gia sao? Uy lực thật bất phàm, nhưng ngươi có thể thúc dục bao lâu?

Lệ Anh trầm mặc một lát, sau đó cười to, thân hình chấn động, thôi phát quỷ khí trong cơ thể, nhuộm hồng cả nửa bầu trời.

Ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn cũng cười lạnh, xếp theo hình tam giác chậm rãi rơi xuống.

Theo các nàng bay xuống, quanh người dải lụa màu bồng bềnh, phấn sương tràn ngập, tạo thành đoàn đoàn sương mù hồng nhạt, làm thân hình của các nàng như ẩn như hiện, lại lộ ra tiên khí lượn lờ.

Nhưng Tây Mạc Hàn Gia Tử lại không có động tác, như đang suy nghĩ cái gì.

Chỉ là Thiên Mã ở dưới háng hắn lại mở to mắt nhìn về phía Phương Hành, trong lỗ mũi thỉnh thoảng phun ra bạch khí.

- Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu, ngươi quả thực khiến bản Thái tử bất ngờ, chỉ tiếc, ngươi thực cho rằng giết Hàn Long Tử là có thể hù dọa chúng ta sao? Lấy một địch ba, ngươi có mấy phần thắng?

Lệ Anh cười lạnh, hắn nói lấy một địch ba, là coi ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn thành một người.

- Quả nhiên đều có chút bất phàm, không phải tùy tiện có thể hù chạy!

Phương Hành nở nụ cười, hắn cũng phát hiện, đứng ở trước mặt mình đều là thiên kiêu đỉnh phong của các tông môn thế gia, vô luận là thực lực hay kiến thức đều cực kỳ kinh người, mình không tiếc tiêu hao lớn lượng huyết khí, đồng thời thúc dục năm con

Ly Long, một lần hành động đánh chết Hàn Long Tử, chính là muốn uy hiếp đám người kia, nhưng xem ra những người này không có bị mình hù, chỉ muốn vây giết mình.

- Ha ha, không phải tiểu gia muốn lấy một địch ba, mà là các ngươi muốn dùng ba địch một!

Phương Hành đối mặt ba đại cao thủ vây quanh, cũng không lộ vẻ sợ hãi, ngược lại cười phá lên, lớn tiếng nói:

- Rất lâu không có thống khoái đánh nhau rồi, đến đến, ba người các ngươi cũng không tệ, vừa vặn để cho ta hoạt động gân cốt một chút!

Oanh!

Theo hắn nói xong, trên thân thể quấn quanh hai đạo khí tức vàng đen, không ngừng xoay chuyển.

Khí tức nguy hiểm bắt đầu hiển hiện, vô hình khuếch tán, dần dần bao phủ chân trời.

Mà ở dưới chân, khói đen dâng lên không trung, giống như thủy triều cao hơn mười trượng, ngưng mà không tán đứng ở sau lưng Phương Hành, trong thủy triều là năm con Ly Long dữ tợn như ẩn như hiện, tất cả giống như một màn sân khấu to lớn, lộ ra dữ tợn khủng bố, dù là ai xem cũng nhịn không được hãi hùng khiếp vỉa.

- Hỗn đản này thật uy phong, phải bảo đám quỷ nô nhớ kỹ, lần sau ta cũng chơi như vậy...

Lệ Anh nhịn không được thở dài, tán thưởng một câu.

Nhưng sau khi khen xong, hắn lại cười lạnh, nhìn Hàn Gia Tử và Bắc Thần Sơn Tam Yêu nói:

- Chư vị, động thủ đi?

Ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn không có trả lời, phấn sương quanh người bắt đầu khởi động.

Hàn Gia Tử thì nhìn thoáng qua Phương Hành, tay đè thân thương.

- Chậm đã!

Nhưng lúc này, một thanh âm nhàn nhạt vang lên, không cao, lại khiến cho mọi người khẽ giật mình, theo thanh âm, một thân ảnh bay lên giữa không trung, đứng ở bên cạnh Phương Hành, này đương nhiên là tặc phỉ áo xanh, con mắt hắn lộ ra vẻ hứng thú, nói khẽ:

- Đã là đồng minh, vì sao không gọi ta? Dùng hai đánh ba mới đúng!

- Còn có một cao thủ...

Đám người Lệ Anh thấy vậy, trong nội tâm không khỏi rùng mình.

- Còn có ta còn có ta... Ba đánh ba mới đúng...

Phía dưới lại có thanh âm vang lên, tất cả mọi người cúi đầu nhìn, chỉ thấy Sở Từ kéo lấy thân thể suy yếu, chống một cái dù màu trắng, cố hết sức bò lên trên trần xe, giơ tay nhìn Phương Hành kêu, sau lưng nàng khói đen cuồn cuộn, bên trong có một Đại Bằng Điểu như ẩn như hiện, này đương nhiên là Đại Bằng Tà Vương hung uy vô hạn.

Rất rõ ràng, chuẩn bị ra tay thật ra là Đại Bằng Tà Vương, lão gia hỏa kia cũng muốn nhân cơ hội này kiếm chút tinh huyết.

- Nha đầu kia, đừng quấy rối, chạy về trong xe nhanh!

Phương Hành giận dữ, nhìn Sở Từ quát tháo, ánh mắt nhìn về phía Đại Bằng Tà Vương.

- Úc...

Sở Từ bị la, có chút ủy khuất, đành phải cẩn thận từng li từng tí bò xuống.

Chương 303: Lấy được thu hoạch to lớn

Phương đại gia cũng không phải người sợ phiền phức.

Đã dám cướp bóc, như vậy sẽ không sợ làm lớn chuyện, ba đánh một cũng tốt, năm đánh một cũng được, dù sao hắn là dám liều mạng.

Đạo Cơ của hắn màu tím, không thua bất kỳ tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ nào, hơn nữa tu thành thần thông Âm Dương Đại Ma Bàn, vậy thì thật là đụng phải ai cũng dám trực tiếp đánh, hơn nữa trước đó Vạn Linh Kỳ tích lũy đủ huyết khí, cũng là một đại trợ lực.

Trên Vạn Linh Kỳ phong ấn mấy trăm Yêu Linh, chỉ cần huyết khí đầy đủ, thì có thể phát huy ra lực lượng của những Yêu Linh kia khi còn sống, mà trước khi tiến vào Huyền Vực, Phương Hành giết không ít Trúc Cơ cảnh, trong Vạn Linh Kỳ tích góp rất nhiều huyết khí, tuy không đủ để cho hắn tuỳ tiện dùng bậy, nhưng trong vòng nửa canh giờ, toàn lực huy động năm con Ly Long trợ giúp mình tác chiến là dư xài.

Lực lượng năm con Ly Long này cộng lại, so với hắn cũng không kém bao nhiêu, chẳng khác gì là dùng hai đánh năm.

Cái này cũng là vốn liếng để Phương Hành tự ngạo, hôm nay hắn sớm đã không phải tiểu nhân vật ở Thanh Vân Tông, làm chuyện xấu xong phải tranh thủ thời gian chạy trốn, bây giờ hắn là thiên tài có thể sánh vai với thiên kiêu nhất lưu của Nam Chiêm Bộ Châu, là Phương đại gia của Đại Tuyết Sơn!

Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh, Hàn Gia Tử một trong Tây Vực tứ kiệt, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn, đều là thế hệ không tầm thường, vốn đã dâng lên sát cơ, muốn vây giết Phương Hành, dù sao bị người ngăn ở trong lò đan xảo trá, thật sự nuốt không trôi cơn tức này, chỉ có điều nhìn thấy tặc phỉ áo xanh và Phương Hành vai sóng vai, trong nội tâm bọn hắn lại rùng mình, ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén nhìn xuống.

Tặc phỉ áo xanh cũng không che dấu khí tức, hoàn toàn phóng thích ra.

Ở trong mắt Thái tử Quỷ Quốc, Tây Vực Hàn Gia Tử, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn, Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu vốn là một đối thủ cực kỳ khó chơi, thực lực rất mạnh, phóng tới bất luận Vực nào, đều có thể trở thành thiên kiêu nhất lưu, nhưng không nghĩ tới, tặc phỉ áo xanh đột nhiên xuất hiện, khí cơ trên người vậy mà hoàn toàn không thua hắn.

Nếu nói khí cơ của Phương Hành như một Đại Bằng Điểu hung thần ác sát, miệt thị người trong thiên hạ, như vậy khí cơ của tặc phỉ áo xanh như một con chim nhỏ lông vũ xinh đẹp, mới nhìn nhu hòa, lại có thể bay lượn cửu thiên, không thua bất luận kẻ nào.

Trong lúc nhất thời, năm người đều trầm mặc, hình như có chút do dự.

Hí luật luật!

Bỗng nhiên tiếng ngựa vang lên, Tây Mạc Hàn Gia Tử quay đầu ngựa, chạy về phía xa xa.

Mọi người đều khiếp sợ.

Hàn Gia Tử một trong Tây Mạc tứ kiệt, vậy mà không nói một lời, quay đầu rời đi...

Cần biết Hàn Gia Tử là nhân vật truyền kỳ của Tây Mạc, Tây Mạc Hàn gia vốn là cổ thế gia truyền thừa gần vạn năm, nhưng trong Trục Yêu chi chiến tử thương thảm trọng, vô số cao nhân vẫn lạc, nội tình mất hết, đến nỗi mấy ngàn năm qua gia cảnh ngày càng lụn bại, thậm chí đã luân lạc tới tình trạng giống như tiểu thế gia tiểu môn phái bình thường...

Nhưng Hàn Gia Tử là một dị loại, hắn ở trong nghịch cảnh quật khởi, hiển lộ thực lực siêu nhiên, cứng rắn giết ra một danh xưng Tây Mạc tứ kiệt, bởi vì hắn không có thế lực gia tộc làm chỗ dựa, nên tên tuổi ở trong tứ kiệt rất thấp, có thể nói là một đao một thương, chiến chiến đánh ra.

Cũng chính bởi vì vậy, ở Tây Mạc, nhắc tới Hàn Gia Tử này, thanh danh quả thực rất tốt.

Các tu sĩ vốn cho rằng hắn sẽ một thương đâm tới tiểu ma đầu của Đại Tuyết Sơn, không nghĩ tới hắn sẽ đi...

- Hắc hắc, Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu, ngươi quả nhiên không phải nhân vật đơn giản, bên người lại có một cao thủ như vậy...

Lệ Anh nhìn thoáng qua Hàn Gia Tử rời đi, như nghĩ tới điều gì, cũng không có vẻ ngoài ý muốn, mà cười lạnh:

- Vừa rồi bản Thái Tử tiêu hao linh lực quá nghiêm trọng, hiện tại đấu pháp với ngươi là tổn thất nặng, ngày khác lại tính sổ!

Dứt lời, cánh tay vung lên, thu hồi quỷ khí đầy trời, quay người bay về phía cỗ kiệu.

Các tu sĩ phía dưới càng giật mình, ngay cả Thái tử Quỷ Quốc cũng sợ tiểu ma đầu Đại Tuyết Sơn kia sao?

- Sao hai người bọn họ dễ dàng rút đi như vậy?

Ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn chau mày, có chút suy ngẫm, cảm giác có chút không đúng.

- Hai hỗn đản kia lại đi như vậy? Không nên a...

Phương Hành có chút kinh ngạc, cảm thấy Tây Mạc Hàn Gia Tử và Lệ Anh đi quá dễ dàng, ngược lại để cho hắn suy nghĩ mơn man, bất quá cũng lười nghĩ nhiều, nhìn ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn nói:

- Này, bọn hắn đều chạy, các ngươi còn muốn đánh nữa không?

Ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn nhìn thoáng qua Phương Hành, trên mặt đều không có gì tức giận, nữ tử váy xanh dịu dàng cười nói:

- Hai người bọn họ đều chịu thua, ba tỷ muội chúng ta còn có cái gì để nói, tiểu đệ đệ, ngươi là người uy phong nhất tỷ tỷ thấy qua, ngày khác nhất định phải để cho tiểu sư muội ngủ với ngươi...

Nói xong dịu dàng nở nụ cười, mang theo hai sư muội bay vút đi xa.

Tiểu sư muội váy hồng lại thật quay đầu nhìn Phương Hành một cái, sóng mắt dịu dàng, làm người trìu mến...

Phương Hành mắt sáng rực lên, vội kêu:

- Này này, ngươi nói là thật sao? Đừng nói chuyện không tính toán gì hết, nếu không cho cái thời gian đi?

Tặc phỉ áo xanh có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng che trán nói:

- Có thể có chút phong phạm cao thủ hay không?

Phương Hành liếc mắt nhìn hắn:

- Phong phạm đáng mấy đồng tiền, ăn được sao?

Tặc phỉ áo xanh có chút bất đắc dĩ, khẽ lắc đầu nói:

- Ngươi phải cẩn thận, hai người kia không giống như cam tâm ăn thiệt thòi, bọn hắn dễ dàng rút đi như thế, chắc chắn có tính toán khác, phải đề phòng bọn hắn dùng quỷ kế!

- Vậy bọn họ cũng phải dám cái đã...

Phương Hành cười ha ha, trên mặt không quá để ý, nhưng trong nội tâm lại chưa từng thư giãn.

Trên thực tế hắn cũng thấy Lệ Anh và Hàn Gia Tử dễ dàng rút đi như thế, này quá không bình thường.

Trong lúc nhất thời, các cao thủ đi thì đi, lui thì lui, một hồi đại chiến tiêu tán vô hình, các tu sĩ cũng phân biệt ly khai.

Mặc dù là tu sĩ dưới trướng của Tây Mạc Hàn Long Tử, cũng ở thời điểm Phương Hành và đám người Lệ Anh giằng co, liền chen lẫn ở trong đám người lặng yên chạy trốn, không có chút tâm tình bất mãn, thậm chí không có ý đồ tìm Phương Hành đòi lại thi thể và binh khí của Hàn Long Tử, dù sao thân là người tu hành, sống không ít tuổi, lợi hại như thế nào còn có thể phân biệt được.

Phương Hành cũng không phải đèn đã cạn dầu, đủ để bọn hắn làm ra lựa chọn thông minh.

- Phương sư huynh, trước đó chúng ta đáp ứng cho ngài cơ duyên đều ở chỗ này, có Sở sư muội nhìn tận mắt chọn lựa ra, tuyệt đối không có tàng tư, những tu sĩ khác được ngài che chở, phàm là người cướp được cơ duyên, bọn hắn đều giao bốn thành cơ duyên, chúng ta cũng đã thay ngài thu lại, không có ai lừa dối, toàn bộ để ở chỗ này, mời ngài xem qua!

Một đệ tử Vạn La Viện thấy Phương Hành đến, không khỏi cung kính tiến lên, đặt một cái bao ở trước mặt Phương Hành.

Trong bao có năm sáu cái túi trữ vật, đều là cơ duyên mà Phương Hành nên được.

Dù sao Phương Hành quá hung hãn, ngay cả Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh cũng bị dọa chạy, bọn hắn tự nhiên không dám chơi mờ ám gì, ngoan ngoãn giao lên, sợ Phương Hành không vừa mắt, cũng cướp sạch bọn họ, vậy thì được không bù mất.

- Rất tốt rất tốt, hiện tại các ngươi chuẩn bị đi đâu?

Phương Hành nhận lấy, đánh giá thoáng một phát, phát hiện phân lượng rất nhiều, hơn nữa âm thầm hỏi Đại Bằng Tà Vương, biết những người này xác thực không có giở trò quỷ, nên không thể kiếm cớ xảo trá bọn hắn, chỉ có thể bày ra dáng vẻ sư huynh tốt.

- Chúng ta định ly khai Huyền Vực, có lần cơ duyên này, đã là chúng ta gặp may...

Trong các đệ tử của Vạn La Viện, một người cung kính nói, trải qua sự tình Thái tử Quỷ Quốc, bọn hắn đối với Huyền Vực đã có chút sợ hãi, nếu như không gặp Phương Hành, lần này bọn hắn thật khó có thể chết già, dù gặp được Phương Hành, Phương Hành cũng không có ý tiếp tục che chở bọn hắn, nói trở lại, dù Phương Hành che chở, bọn hắn cũng không dám đi theo tiến vào Huyền Vực.

Dù sao mọi người đều biết, Đạo Tử của Hoàng Phủ gia đã phát lệnh bắt giết đối phương.

Có thể dự đoán là, Phương Tiểu Cửu bị Hoàng Phủ gia và thế lực phụ thuộc đuổi giết là sự tình sớm muộn, ở bên cạnh hắn, chỉ sợ còn nguy hiểm hơn đi theo Lãnh Tử Viêm, trên thực tế nếu không có tiểu ma đầu "Phương Hành" kia xuất hiện, dẫn đi lực chú ý của Hoàng Phủ gia, thì bây giờ thế lực của Hoàng Phủ gia đã bắt đầu đuổi bắt Phương Tiểu Cửu rồi.

Cũng bởi vậy, các đệ tử Vạn La Viện sẽ không ngu ngốc, lựa chọn đi theo ở bên người Phương Hành.

Hôm nay trong Tiên Viên có một tế đàn truyền tống, bọn hắn có thể từ bên trong ly khai Huyền Vực, xem như là một cơ hội tốt.

- Tốt, chờ ta một chút!

Phương Hành nghĩ nghĩ, gọi đám người kia lại, ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, đổ các loại linh dược dị thảo ra, tràn đầy một đống, con mắt nhìn nhìn, chuyên lấy ra những thứ không đáng giá nhất, không bao lâu cũng có hơn mười gốc linh dược, cầm một cái túi trữ vật chứa đựng, lại đánh lên pháp ấn của mình, như vậy nếu người khác mở ra, sẽ bị phát hiện ngay.

- Những vật này thay ta giao cho lão hỗn đản Vạn La, nói với hắn, đây là ta lựa ra thứ đáng giá nhất...

Mấy đệ tử Vạn La Viện không biết bên trong chứa thứ gì, thấy thế vội vàng hai tay tiếp nhận.

- Phương sư huynh, cáo từ...

Các đệ tử Vạn La Viện thi lễ, sau đó trở lại trong Tiên Viên.

- Lão hỗn đản kia thấy được đồ đạc ta đưa cho hắn, không biết có cảm động đến khóc hay không...

Phương Hành nở nụ cười, cảm thấy dùng một túi linh dược trả nhân tình cho Vạn La lão quái, đối phương đã chiếm tiện nghi rất lớn rồi.

Tặc phỉ áo xanh lại có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ thầm thằng này ngay cả sư tôn cũng gạt, thật đúng là không phải người...

- Đúng rồi, trong những linh dược kia có thứ ngươi muốn tìm không?

Phương Hành chợt nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi tặc phỉ áo xanh.

Tặc phỉ áo xanh khẽ lắc đầu:

- Vừa rồi ta đã xem qua, bên trong có không ít linh dược quý hiếm, lại không có ba loại ta muốn tìm, xem ra lần này phải tay không mà về, chỉ sợ sẽ làm cho sư tôn thất vọng rồi...

Thấy đối phương thật lạc, Phương Hành giật mình thầm nghĩ: có nên lấy ra Tinh Thần Thảo mà mình ẩn giấu cho hắn không?

Chương 304: Thượng Cổ phi kiếm thuật

Linh dược mà tặc phỉ áo xanh tìm, lúc trước thời điểm ăn cướp, Phương Hành đã phát hiện một cây, chỉ là bị hắn ẩn nấp, vốn định dùng cho ở lúc cần thiết uy hiếp, hoặc xảo trá đối phương, chỉ có điều bây giờ lại có chút do dự, dù sao vừa rồi mình sắp đánh nhau, gia hỏa này không chút do dự đi lên kề vai chiến đấu, rất giảng nghĩa khí a.

Chỉ là nghĩ lại, cùng người này còn có chút "thù hận" nói không rõ, trước tìm hiểu rõ ràng rồi nói sau.

- Đến đến, chia của chia của...

Phương Hành quyết định trước giữ lại gốc Tinh Thần Thảo kia, lấy ra kim đan và Tẩy Cơ Đan, hỏi tặc phỉ áo xanh có hứng thú không, tặc phỉ áo xanh nhìn qua hai loại đan dược, lắc đầu, hứng thú không lớn lắm nói:

- Ta không cần dùng Tẩy Cơ Đan, ngược lại là kim đan kia, tên là Cửu Cửu Hoàn Hồn Đan, ẩn chứa thần tính, chỉ là dược tính quá mạnh mẽ, không cách nào trực tiếp dùng, nhưng nếu hòa tan vào nước, lại là một loại thuốc dẫn luyện đan thượng giai, có thể tăng lên ba thành đan phẩm, là thứ tốt hiếm có...

Phương Hành nói:

- Khoe khoang cái gì, ta không biết sao? Cho, ngươi cầm hai viên!

Tặc phỉ áo xanh có chút im lặng nói:

- Sao lại chia ta hai viên? Không phải nói chia đều sao?

Phương Hành nói:

- Đúng vậy, thế nhưng tổng cộng chỉ có năm viên, chẳng lẻ muốn cắt một viên thành hai nửa sao? Coi như ta thiếu ngươi nửa viên!

Tặc phỉ áo xanh có chút bó tay, nghĩ thầm vừa rồi gia hỏa này cũng nói với Lệ Anh như vậy, còn bảo khi nào rảnh sẽ trả.

Bất quá hắn không thèm để ý, chỉ nhẹ nhàng cười cười, nhặt một viên kim đan, một viên Tẩy Cơ Đan nói:

- Nhìn bộ dáng keo kiệt của ngươi, ta nói đùa đấy, kỳ thật ta chỉ lấy hai viên, còn lại ngươi giữ đi!

Phương Hành thấy vậy, cũng có chút ngượng ngùng nói:

- Như vậy thật không có ý tứ? Nếu không lấy thêm một viên Tẩy Cơ Đan đi...

Tặc phỉ áo xanh quả thực bó tay rồi, thở dài nói:

- Không cần, trên thực tế ta lấy hai viên này cũng không phải mình dùng, mà là lấy về nghiên cứu thành phần đan dược, ha ha, các ngươi cho rằng trong Huyền Vực, thứ quý giá chính thức là những đan dược và linh thảo kia sao? Trên thực tế quý nhất là tính chất đặc biệt của đan dược và hạt giống của linh thảo, sư tôn nói qua, đối với cao thủ luyện đan mà nói, một viên đan dược tương đương với một đan phương, mà linh dược là một hạt giống. Quý ở nó kéo dài, mà không phải diệu dụng nhất thời!

- Ai da, tùy ngươi, ta vẫn là “thực dụng” cho nhanh...

Phương Hành chẳng muốn nghe hắn giảng đạo lý lớn, vung tay lên, thu tất cả lại, sau đó nhảy vào trong xe.

Hắn chuẩn bị ly khai, nhưng đúng lúc này, phía trước quỷ ảnh lay động, một nhân ảnh lướt tới, tốc độ cực nhanh, người tới vóc người không cao, mặc quần đỏ chót, ở trần, đầu cạo sạch tóc, trên đỉnh đầu chỉ còn một búi nhỏ chỉ thẳng tắp lên trời, trên mặt lại đeo một mặt nạ kỳ dị.

- Ân? Quỷ oa tử, tại sao ngươi lại trở về?

Phương Hành vừa thấy người này, không khỏi nở nụ cười, vẫy tay cầm lấy Độc Cước Đồng Nhân Giáo nói:

- Không phục sao?

Người tới tốc độ cực nhanh, mấy hơi đã đi tới trước mặt Phương Hành, âm thanh lạnh lùng nói:

- Vị huynh đài này, ta không phải Lệ Anh, ta là coi trọng bản lãnh của ngươi, bởi vậy cố ý đến cùng ngươi kết minh, đồng mưu một đại cơ duyên...

Phương Hành ngẩn ngơ:

- Quỷ oa tử, ngươi không có bệnh chứ?

Người tới có chút giận, buồn bực nói:

- Con mẹ nó, đã nói ta không phải Lệ Anh, ngươi nghe không hiểu sao?

Phương Hành cũng giận, chỉ vào đầu hắn nói:

- Ngươi cho rằng đeo cái mặt nạ thì người khác không nhận ra ngươi sao, mái tóc trên đầu giống như đồ chơi trong đũng quần, dựng thẳng tắp, thực coi ta mù lòa sao...

- Con bà nó, nói khó nghe như vậy, khinh bản Thái tử không dám dạy bảo ngươi sao?

Lệ Anh cũng giận, quỷ khí trên người cực thịnh, muốn xông lên đánh Phương Hành.

Nhưng lúc này, xa xa một Kỵ Sĩ phóng ngựa chạy tới.

Người đến cưỡi tuấn mã, hai cánh ở bên hông thu liễm, đúng là Thiên Mã khó gặp, sau lưng có áo choàng màu trắng tung bay, trông rất uy phong, eo đeo trường thương, trên mặt cũng che khăn trắng, chỉ lộ ra đôi mắt hẹp dài sắc bén.

- Gia hỏa kia cũng tới?

Lệ Anh thấy vậy, không khỏi nao nao, bĩu môi nói.

- Ta muốn cùng ngươi kết minh, chung lấy một đại cơ duyên!

Kỵ Sĩ đi tới trước người Phương Hành, ở ngoài ba trượng ghì đầu ngựa, gọn gàng linh hoạt nói một câu.

- Hai người các ngươi làm cái quỷ gì thế hả?

Phương Hành như hòa thượng sờ mãi không

thấy tóc, nhìn Tây Mạc Hàn Gia Tử, lại nhìn Lệ Anh.

Hắn thật có chút không hiểu, vừa rồi hai hỗn đản kia rõ ràng đã rút lui, tại sao bây giờ lại giống như quỷ giết trở lại, hết lần này tới lần khác đều chẳng ra cái gì cả che dấu dung mạo của mình... nhưng che lấp như vậy có tác dụng quái gì!

Chỉ là hắn còn chưa mở miệng, liền thấy giữa không trung, ba bóng hồng lăng không lướt tới, là ba nữ tử ngồi ở trên Hồ Điệp.

- Ngay cả ba yêu tinh này cũng tới, chẳng lẽ là không cam lòng, còn muốn vây giết ta?

Phương Hành cũng không sợ bọn hắn, trực tiếp nắm Độc Cước Đồng Nhân Giáo, cười lạnh đối mặt ba nhóm người kia.

- Này, ngươi là vì đồ vật trong đại điện kia mới đến sao?

Phương Hành còn chưa hỏi, Lệ Anh đã nhìn Tây Mạc Hàn Gia Tử mở miệng.

Tây Mạc Hàn Gia Tử nhìn Lệ Anh, không nói gì, hiển nhiên là chấp nhận.

Lệ Anh thấy thế, liền không hỏi hắn nữa, lại nhìn về phía ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn, ba người kia lại không cần hỏi, nữ tử váy xanh cười dịu dàng nói:

- Vừa rồi ta đã nghĩ, vì sao các ngươi có tính tình tốt như vậy, nói lui liền lui, cẩn thận nghĩ nghĩ, có thể làm cho hai người các ngươi tạm thời nuốt xuống cơn tức này, cũng chỉ có sự kiện kia, liền chạy đến nhập bọn, không có muộn chứ?

Lệ Anh thở dài, phất tay ý bảo các nàng tự tiện, sau đó nhìn Phương Hành nói:

- Ngươi đi đại vận, chúng ta có đại cơ duyên, muốn gọi ngươi cùng đi lấy, cái này là cơ hội ngàn năm một thuở, theo chúng ta đi thôi...

- Cút, ta muốn đi cũng không đi với các ngươi...

Phương Hành không chút nghĩ ngợi mắng trở về, lúc này hắn cực kỳ cảnh giác, nghĩ thầm mấy gia hỏa kia nghĩ mình ngốc sao?

Tùy tùy tiện tiện nói có cơ duyên, liền để cho mình đi theo bọn họ?

Lệ Anh nghe xong, cũng tức giận mắng:

- Ngươi dám mắng ta?

Phương Hành cầm Độc Cước Đồng Nhân Giáo:

- Còn dám ở trước mặt ta đùa nghịch uy

phong, tin ta đánh ngươi hay không?

Lệ Anh oa oa kêu to:

- Đến đến, hiện tại trái phải vô sự, ta cho ngươi chút màu sắc nhìn xem...

Mắt thấy hai người bọn họ muốn đánh nhau, Hàn Gia Tử bỗng nhiên nói:

- Kiếm Trủng!

Phương Hành khẽ giật mình, không để ý tới Lệ Anh, quay đầu nhìn Hàn Gia Tử nói:

- Ngươi nói cái gì?

Lệ Anh tức giận nói:

- Hắn nói chính là đại cơ duyên chúng ta muốn đưa cho ngươi, đó là một cung điện được xưng Kiếm Trủng...

Phương Hành nói:

- Ta không hỏi ngươi!

Ánh mắt vẫn đang nhìn Hàn Gia Tử.

Lệ Anh bị chẹn họng, tức đến run rẩy.

Bất quá sau khi Hàn Gia Tử nói hai chữ kia, lại không nói gì nữa, tựa như người chết ngồi ở trên lưng ngựa.

Phương Hành đành phải nhìn sang Lệ Anh:

- Bây giờ Ngươi có thể nói!

Lệ Anh ôm hai tay, tức giận nói:

- Ngươi bảo ta nói ta liền nói, không cho ta nói ta liền không thể nói? Bản Thái tử không nói...

Phương Hành nói:

- Được rồi, không nói thì thôi, ta tự mình đi nghe ngóng, ai nói không hợp tác với các ngươi thì không biết được?

Lúc này nữ tử váy xanh nở nụ cười:

- Nếu cơ duyên kia dễ dàng lấy được như thế, chúng ta cũng không cần vội vã tới tìm ngươi kết minh như vậy, không dám đấu diếm, Kiếm Trủng này bất luận là ai trong chúng ta, đều không có thực lực đánh vào, bất quá nếu bảy người chúng ta liên thủ, lại có đại kỳ của ngươi tương trợ, thì có hi vọng xông vào Kiếm Trủng, lấy được Kiếm Thai...

Lệ Anh thấy có người thay mình trả lời, mắt nhìn qua Phương Hành, một bộ không tin ngươi không động tâm.

Chỉ là Phương Hành nghe xong, có chút sờ không được đầu óc:

- Kiếm Thai là cái quái gì?

Lệ Anh cười đắc ý:

- Kiến thức ngắn? Quỷ gia nói cho ngươi biết, Kiếm Thai kỳ thật chính là phôi của thần kiếm, ở thời kỳ Thượng Cổ, từng có truyền thừa chuyên môn đào tạo Chiến Tu, trong người bọn hắn ôn dưỡng Thần Binh chi linh, được xưng Kiếm Thai, Kiếm Thai này có thể theo tu vi của tu sĩ tăng lên mà tăng trưởng lực lượng, ôn dưỡng Kiếm Thai, thần thức khẽ động, là có thể ngự kiếm đả thương địch thủ, uy lực của nó không kém gì thần thông...

- Trong Tu Hành Giới, một mực có đồn đãi nói, loại dùng thần thức ngự kiếm này, mới thật sự là phi kiếm, tâm niệm vừa động, trảm địch ở ngoài ngàn dặm, ngẫm lại xem cái này là thần thông bá đạo bực nào? Mà hôm nay chúng ta dùng phi kiếm... Ha ha, kỳ thật chỉ là một ít Pháp khí thấp kém mà thôi, bản thân có cực hạn, phàm là tu vi đạt đến Trúc Cơ cảnh, không có mấy cái sẽ sử dụng!

- Tâm niệm vừa động, trảm địch ở ngoài ngàn dặm?

Phương Hành nghe vậy, cũng có chút tắc lưỡi:

- Thật hay giả?

Lệ Anh thấy biểu lộ của hắn, trong nội tâm sảng khoái như ăn Nhân Sâm Quả, ha ha nở nụ cười, nói:

- Cũng có thời điểm ngươi không hiểu! Quỷ gia dạy ngươi chút kiến thức, uy lực trảm địch ở ngoài ngàn dặm kia, cũng không phải dựa vào tu vi thúc dục, mà là đặc tính của Kiếm Thai, quả thực là uy lực vô tận, mà ở thời đại Thượng Cổ, loại tu sĩ chuyên tu phi kiếm này, có thể nói vô số, mỗi cái thực lực cường hoành, chỉ là về sau, Thăng Thiên Lộ đoạn tuyệt, truyền thừa tu luyện Kiếm Thai cũng dần dần đứt đoạn...

- Đừng thừa nước đục thả câu, tranh thủ thời gian nói, làm sao đứt đoạn?

Phương Hành nghe có chút sốt ruột, liên tiếp thúc giục Lệ Anh.

Lệ Anh dương dương đắc ý, hắng giọng nói:

- Miệng khô, cho ta mượn rượu của ngươi uống một ngụm, thấm giọng rồi nói!

Phương Hành cả giận, chỉ vào cái mũi của Lệ Anh nói:

- Ngươi lại thừa nước đục thả câu, có tin ta đánh ngươi hay không?

Chương 305: Bát Bộ Yêu Chúng

Lệ Anh im lặng, thấy ánh mắt những người khác nhìn mình cũng có chút xem thường, đành phải nói tiếp:

- Còn hỏi đứt đoạn như thế nào nữa? Chủ yếu là đạo pháp xuống dốc, khiến cho tu sĩ hiểu được tế luyện Kiếm Thai càng ngày càng ít, tự nhiên từ từ xuống dốc, năm đó Pháp khí đều dùng bản thân làm căn cơ sinh ra linh tính, loại linh tính nầy chính là Kiếm Thai, có thể cùng tu sĩ cộng sinh đồng tiến, nhưng Pháp khí hôm nay, lại chỉ truy cầu uy lực, dù có linh cũng chỉ là phong ấn Ma Linh, Yêu Linh, lại không phải linh tính của bản thân Pháp khí, có thể thúc dục, nhưng không thể cùng sinh!

Sau khi nói xong, hắn có chút dương dương đắc ý nhìn Phương Hành.

Mà Phương Hành cũng có chút động tâm, nếu như Lệ Anh nói là sự thật, như vậy uy lực của loại Kiếm Thai kia rất mạnh.

Bất quá cũng đúng vào lúc này, tặc phỉ áo xanh bỗng nhiên cười nói:

- Ngươi cho rằng Kiếm Thai chỉ có chút tác dụng ấy sao?

Nàng mới mở miệng, Phương Hành, Lệ Anh, Hàn Gia Tử cùng Bắc Thần Sơn Tam Yêu đều nhìn về phía hắn.

Tặc phỉ áo xanh cười nói:

- Ngươi nói cũng không sai, loại Kiếm Thai này xác thực là bí truyền của Thượng Cổ phi kiếm thuật, bất quá tác dụng của nó, ngươi vẫn quá coi thường, kỳ thật Kiếm Thai kia không chỉ là thủ đoạn ngăn địch cường đại của tu sĩ, càng có thể ở thời điểm bước vào Độ Kiếp cảnh, trợ giúp tu sĩ trảm Thiên Lôi, diệt Nhân Quả, thành Đại Đạo, đơn giản mà nói, ở thời kỳ Thượng Cổ, tu sĩ tu phi kiếm thuật thành tựu Nguyên Anh đỉnh phong, phi thăng Độ Kiếp, có thể mượn nó chém phá Thiên Lôi, thành tựu kim thân viên mãn...

Nghe nàng nói, Phương Hành, Lệ Anh, Hàn Gia Tử, Bắc Thần Sơn Tam Yêu đều có chút tim đập thình thịch, mặc dù Sở Từ trốn ở trong xe ngựa không lộ diện, thậm chí Đại Bằng Tà Vương che dấu ở trong Vạn Linh Kỳ, cũng dựng lỗ tai lên nghe...

Cái Kiếm Thai kia, hoặc nói là Thượng Cổ phi kiếm thuật kia, dĩ nhiên liên quan đến pháp môn phi thăng?

Chuyện này thật kinh người!

Tu sĩ hiện nay, từng người tu hành đều có mục đích bất đồng, có người thì vì trường sinh, có người thì vì lợi ích của gia tộc, cũng có người là muốn chạm đến đại đạo, đương nhiên cũng có hiếm thấy như Phương Hành, nguyên nhân tu hành là bởi vì càng lợi hại, càng lợi hại có thể ăn cướp càng nhiều người, ăn cướp càng nhiều người, thì có thể tu hành càng lợi hại...

Mà ở thời kỳ Thượng Cổ, tu sĩ tu hành còn có một nguyên nhân khác, đó chính là phi thăng thành tiên.

Xưa nay tương truyền, chỉ cần tu sĩ đạt đến Nguyên Anh đỉnh phong, phi thăng độ cửu kiếp, là có thể thành tựu chân thân viên mãn, phi thăng Tiên giới, ở trong điển tịch xác thực có rất nhiều ghi chép về phi thăng thành tiên, nhưng sau Thượng Cổ, truyền thuyết thành tiên càng ngày càng ít, cho đến cuối cùng đoạn tuyệt, nguyên nhân căn bản là không người nào có thể chính thức vượt qua cửu kiếp.

Thế gian thiên kiêu vô số , kỳ tài vô số, ba vạn năm qua, quả thực có không ít đại năng tu đến Nguyên Anh đỉnh phong, phi thiên độ kiếp, chỉ là người thiên tư lại tuyệt diễm, kết cục duy nhất khi độ kiếp, là tan thành mây khói, vì vậy dần dần có nghe đồn xuất hiện, nói quy tắc Thiên Địa đã biến, thế gian không có khả năng có người vượt qua cửu kiếp, mà sự thật cũng như thế, ba vạn năm qua, không người phi thăng.

Thượng Cổ phi kiếm thuật kia, nếu chỉ là uy lực cường đại thì cũng thôi, hôm nay bỗng nhiên nghe tặc phỉ áo xanh nói, vậy mà có quan hệ tới phi thăng, làm mọi người ở đây đều chấn kinh, đây chính là bí mật kinh người nhất trong ba vạn năm qua a!

- Ngươi... Ngươi... Ngươi nói là thật?

Lệ Anh nghe việc này, thậm chí đã cà lăm.

Tặc phỉ áo xanh cười nói:

- Cái này không coi là bí mật gì, ta lừa ngươi làm gì?

- Móa, bí mật này còn chưa đủ lớn? Ta bị hù đến cà lăm a...

Lệ Anh lắp bắp nói, lại nhìn thoáng qua Phương Hành:

- Đồng bạn của ngươi đến tột cùng là ai, sao biết được nhiều như vậy?

Phương Hành mắt trắng không còn chút máu nói:

- Ngươi hỏi ta, con mẹ nó ta hỏi ai đây!

Lệ Anh có chút im lặng, tâm nghĩ đồng bạn của ngươi, vậy mà ngươi không biết nàng là ai? (*hình như con tác muốn gợi ý tặc phỉ áo xanh là nữ)

Phương Hành lại không cân nhắc chuyện này, con mắt tỏa sáng xoa xoa tay, cười hắc hắc nói:

- Trong Huyền Vực có Kiếm Thai?

Lệ Anh nói:

- Có, chỉ là không dễ lấy, bị người chiếm đóng, người không phận sự không thể tới gần!

Phương Hành tức giận, quát:

- Là ai? Giết hắn!

Lệ Anh cười hắc hắc nói:

- Quỷ gia tới tìm ngươi không phải là vì việc này sao? Nói thật cho ngươi biết, Kiếm Trủng kia ở chỗ sâu trong Huyền Vực, chỉ có điều, hôm nay đã bị Hỏa Vân Bộ, Đãng Vân Bộ, Hắc Chiểu Bộ canh giữ, trừ khi nhận được thủ dụ của Hoàng Phủ gia, thì căn bản không thể vào, người không phận sự tới gần, sẽ bị bọn hắn chém giết, đây cũng là nguyên nhân chúng ta tới tìm ngươi!

Phương Hành nghe xong, bình tĩnh lại nói:

- Ba thế lực này có lai lịch gì? Ở vực nào?

Tuy hắn tham, nhưng lại không ngốc, Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh, Tây Mạc tứ kiệt Hàn Gia

Tử và ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn là nhân vật nào? Đều là thiên kiêu cao cấp nhất của Nam Chiêm Bộ Châu, ngay cả bọn hắn cũng không dám trực tiếp chém giết, mà lén lén lút lút đến cùng mình kết minh, hợp lực giành cơ duyên, này sẽ nguy hiểm bực nào?

Nghĩ đến ba thế lực gác ở Kiếm Trủng, nhất định sẽ không quá đơn giản.

Lệ Anh Thái tử đáp:

- Bọn hắn không thuộc về vực nào, phân bố ở trong bốn vực, thay Hoàng Phủ gia giám thị Nam Chiêm Bộ Châu, chính là tay sai trung thành nhất của Hoàng Phủ gia, thế lực như vậy tổng cộng có Bát Bộ, chính là tùy tùng sớm nhất, trung thành nhất của Hoàng Phủ gia, được xưng Bát Bộ Yêu Chúng, tuy bình thường không hiển sơn lộ thủy, nhưng thực lực không thua bất kỳ một tông môn thế gia nào của Nam Chiêm Bộ Châu!

- Nguyên lai là người của Hoàng Phủ gia...

Phương Hành hiểu ra, trầm mặc lại, không có lập tức đáp ứng.

Lệ Anh Thái tử cười hắc hắc nói:

- Thời điểm đoạt cơ duyên của Tiên Viên, ngươi rất uy phong a, sẽ không nghe có quan hệ tới Hoàng Phủ gia, liền sợ rồi chứ? Chắc hẳn không cần ta nói rõ, dù ngươi trốn tránh Hoàng Phủ gia, bọn hắn cũng sẽ không bỏ qua ngươi, Đạo Tử của Hoàng Phủ gia thân phận như thế nào, miệng vàng lời ngọc, hắn đã hạ hịch văn muốn bắt ngươi, thì không có đạo lý để ngươi tránh thoát, hôm nay hắn chỉ là bị tiểu ma đầu Phương Hành cuốn lấy, mới không rảnh lý tới ngươi mà thôi, đợi cho hắn chém giết tiểu ma đầu kia, chắc chắn sẽ tới tìm ngươi, loại tình huống này, ngươi còn suy nghĩ sẽ đắc tội Hoàng Phủ gia sao?

Những lời này, Phương Hành muốn không đồng ý cũng khó.

Ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được nghĩ, Thái tử Quỷ Quốc thoạt nhìn giống như kẻ đần, trên thực tế cực kỳ khôn khéo, quyết không thể coi thường được.

- Ngươi cho rằng ta lo lắng đắc tội Hoàng Phủ gia sao? Hừ, ta là không tin các ngươi, che mặt lén lén lút lút tới tìm ta kết minh, ai biết các ngươi nghĩ cái gì? Chẳng lẽ cảm thấy ta và Hoàng Phủ gia có thì, nên muốn lợi dụng ta, sau khi đắc tội Hoàng Phủ gia, dùng ta đến gánh tội sao?

Tặc phỉ áo xanh cũng mỉm cười nói:

- Ta cũng nghe nói Hoàng Phủ Thần Cơ phân phát rất nhiều thủ dụ cho các thiên kiêu của

Nam Chiêm Bộ Châu, bằng thủ dụ của hắn có thể tiến vào Kiếm Trủng triệu hoán Kiếm Thai, dùng thân phận của các ngươi, lại không có thủ dụ sao?

Phương Hành nghe vậy, lòng cảnh giác càng mạnh, ánh mắt nhìn về phía bọn hắn càng bất thiện.

Nữ tử váy xanh nói:

- Không cần hoài nghi chúng ta, Đa Tình Đạo của chúng ta ở Bắc Thần Sơn là địa vị gì chắc hẳn chư vị cũng đã được nghe nói, nhất là ở trong mắt Hoàng Phủ gia, chúng ta quả thực không bằng tà ma ngoại đạo, bọn hắn còn không muốn lấy mắt nhìn chúng ta. Cái thủ dụ kia dĩ nhiên là sẽ không cho chúng ta, trên thực tế, nếu không có Thần Tử của Bắc Thần Sơn biện hộ, chúng ta sớm đã bị trục xuất khỏi Huyền Vực rồi!

Tặc phỉ áo xanh khẽ gật đầu, như nhận thức lời nói của nữ tử váy xanh.

Phương Hành nhìn về phía Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh và Hàn Gia Tử.

Lệ Anh thở dài nói:

- Cũng được, đã muốn kết minh, chúng ta cũng không gạt ngươi, Hoàng Phủ gia xác thực phân phát thủ dụ, nhưng chúng ta lại không lấy được, cái này...

Hắn chỉ Tây Mạc Hàn Gia Tử nói:

- Hắn càng không cần nói, tuy là một trong Tây Mạc tứ kiệt, nhưng thủ dụ của Hoàng Phủ gia là chắc chắn sẽ không cho hắn, bởi vì gia tổ của hắn từng có cơ hội trở thành một trong Bát Bộ Yêu Chúng, chỉ là cự tuyệt, từ đó về sau, Hàn gia trải qua càng lúc càng không dễ chịu!

Nghe Lệ Anh nói, Hàn Gia Tử không mở miệng, nhưng ánh mắt lạnh như băng, hiển nhiên chấp nhận điểm này.

Phương Hành nghe vậy, khẽ gật đầu nói:

- Vậy còn ngươi?

Lệ Anh cười hắc hắc, trong ánh mắt bắn ra hận ý:

- Quỷ Quốc chúng ta vốn cũng nhận được một thủ dụ, có thể tiến vào phạm vi Kiếm Trủng lựa chọn một Kiếm Thai, chỉ tiếc, thủ dụ của bản Thái tử bị xú nữ nhân kia đoạt đi...

Phương Hành nghe vậy, con mắt nhất thời sáng ngời, kêu lên:

- Xú nữ nhân? Xú nữ nhân nào?

Trong lòng của hắn cảm thấy rất hứng thú, nghĩ thầm xú nữ nhân nào có thể đoạt thủ dụ của Thái tử Quỷ Quốc?

Lệ Anh lắc đầu nói:

- Tỷ tỷ của ta!

Phương Hành ngẩn ngơ:

- Tỷ tỷ ngươi đoạt thủ dụ của ngươi?

Lệ Anh nói:

- Đúng vậy, xú nữ nhân kia ở trong bụng mẹ đã gây khó dễ với ta, thời điểm xuất thế còn cưỡi ở trên đầu ta, về sau cùng nhau lớn lên, cái gì cũng đoạt với ta, lúc này đây tiến vào Huyền Vực, phụ vương nói dùng ta vi tôn, kết quả vừa vào Huyền Vực, liền cướp đi Huyền khí của ta, còn đánh ta một trận, sau đó tự mình đi tìm cơ duyên, hết lần này tới lần khác thời điểm Hoàng Phủ gia phân phát thủ dụ, nàng lại đuổi ở trước chúng ta lấy mất, làm hại ta vô duyên tiến vào Kiếm Trủng...

Nói đến đây, hắn có chút dừng lại, cười lạnh nói:

- Hoàng Phủ gia không chịu phân phát đạo thủ dụ thứ hai, mà xú nữ nhân kia lại muốn làm Nữ Quỷ Vương thứ nhất của Quỷ Quốc, cũng đã buông lời, chỉ cần ta dám tới gần Kiếm Trủng một bước, thì sẽ ra tay lấy mạng ta, hết cách rồi, bản Thái tử cũng chỉ có nghĩ phương pháp đi lấy Kiếm Thai, dù sao thủ dụ của Hoàng Phủ gia cho phép lựa chọn Kiếm Thai, nhưng đều là thứ phẩm ở bên ngoài Kiếm Trủng, bản Thái tử muốn đoạt, là thượng phẩm phong ấn ở trung tâm Kiếm Trủng...

Nói đến đây, ánh mắt hắn tỏa sáng, giống như đã nghĩ tới mình lấy được Kiếm Thai, cười hắc hắc.

Mà Phương Hành nghe vậy, lại có chút ngạc nhiên, cùng tặc phỉ áo xanh liếc nhau một cái, nghĩ thầm nguyên lai Thái tử Quỷ Quốc này còn có một tỷ tỷ song sinh, chỉ là đệ đệ xấu như vậy, thật không biết tỷ tỷ sẽ gớm như thế nào...

- Vậy tại sao các ngươi tìm ta kết minh? Chẳng lẽ thật không phải là muốn lợi dụng ta cõng nồi sao?

Phương Hành cười lạnh hỏi vấn đề thứ hai.

Lệ Anh nói:

- Ngươi quả thực là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, bản Thái tử kết minh với ngươi, là nhìn trúng thực lực của hai người các ngươi, cùng với kiện Huyền khí trong tay ngươi, về phần sự tình chịu tiếng xấu thay cho người khác, thì thật đúng là không có, hắc hắc, chúng ta đã đánh vào Kiếm Trủng, Hoàng Phủ gia tự nhiên sẽ truy tra, chỉ có điều đã có người thay chúng ta gánh tội thay rồi...

Phương Hành trợn mắt nhìn hắn nói:

- Ngươi nói ai?

Lệ Anh cười đắc ý nói:

- Các ngươi có từng nghe nói qua, trong Huyền Vực có Phương Hành một mực đối đầu với Hoàng Phủ gia hay không?

Chương 306: Tứ phương kết minh

Móa, tùy tiện đến người nào cũng muốn lừa bịp mình, Phương Hành giận rồi, đưa tay quất qua!

Lệ Anh không hiểu thấu, lại có chút bất ngờ, suýt nữa bị hắn gõ trúng đầu, vội lách mình thối lui, mới tính toán tránh khỏi một gậy kia, tức giận kêu to:

- Sao ngươi không biết tốt xấu như vậy, quỷ gia ngay cả đường lui cũng nghĩ kỹ, làm chuyện này, đã được chỗ tốt, lại không có hậu hoạn, ngươi phát điên với ta làm gì?

Phương Hành đuổi hắn trên dưới trăm trượng, lại không có đuổi kịp, biết tuy quỷ oa tử này nhỏ hơn mình hai tuổi, nhưng thiên phú dị bẩm, căn cơ thâm hậu, nếu như mình không dùng toàn lực là không cách nào thắng được, mà trước mắt mình không có lý do, cũng không thể thật sự vận dụng thần thông liều cái ngươi chết ta sống, đành phải ngừng lại, tức giận nói:

- Hận nhất là loại để cho người khác chịu tiếng xấu thay cho mình!

Lệ Anh cách Phương Hành rất xa, không dám tùy tiện tới gần, chống eo mắng:

- Còn có mặt mũi nói, người thứ nhất giả mạo Phương Hành không phải là ngươi sao? Tính ra ngươi và hắn cũng là cừu gia, nếu như hắn thoát khỏi Hoàng Phủ gia vây giết, không biết có thể quay đầu lại tìm ngươi báo thù hay không, hôm nay kế hoạch này của chúng ta vừa lúc có lợi với ngươi nhất, Hoàng Phủ gia và tiểu ma đầu kia, tất cả đều vào trong hố!

Phương Hành nổi giận mắng:

- Tính tính con mẹ nó!

Vừa mắng vừa xoắn tay áo, cầm Độc Cước Đồng Nhân Giáo muốn lao lên!

Sắc mặt Lệ Anh đại biến, lại lách mình trốn ra hơn mười trượng, giận dữ mắng:

- Kế hoạch tốt như vậy, ngươi đến tột cùng nổi điên làm gì?

Đừng nói hắn sờ không rõ đầu óc, ngay cả những người khác cũng có chút kinh ngạc nhìn Phương Hành.

- Ai...

Phương Hành cũng chỉ có thể thu hồi Độc Cước Đồng Nhân Giáo, nội tâm xoay chuyển, thầm nghĩ, nếu như Kiếm Thai kia thực thần dị như bọn hắn nói, như vậy xác thực phải xông về phía trước đoạt, trước mắt không thích hợp huyên náo quá cương, hơn nữa trước đáp ứng bọn hắn, lại nhìn xem kế hoạch của bọn hắn là cái gì, nếu như có cơ hội, thừa cơ đi thăm dò hỗn đản nào muốn giả trang ta cũng tốt...

Trong nội tâm suy nghĩ rõ ràng, cuối cùng đè xuống hỏa khí, nhìn Lệ Anh vẫy tay nói:

- Quỷ oa tử, ngươi tới đây!

Lệ Anh kêu lên:

- Coi ta ngốc sao, lại muốn đánh? Ngươi đừng cho rằng ta sợ ngươi, nếu ta thi triển...

Phương Hành cau mày nói:

- Bớt khoác lác đi, tranh thủ thời gian tới đây, không ta đánh ngươi!

- Sợ ngươi sao!

Lệ Anh nghe vậy trong nội tâm cảm thấy rất khó chịu, nhưng vẫn chạy tới, chỉ là mặt mũi tràn đầy cảnh giác.

Từ trước tới giờ hắn bị người xưng là tên điên cộng thêm kẻ đần, lúc này nhìn Phương Hành như thế nào cũng giống tên điên. Hơn nữa là loại động một chút lại rút gậy đi đánh người, hết lần này tới lần khác người này vô luận là thực lực hay ý xấu đều đỉnh tiêm, không thể khinh thường, nếu có Huyền khí mà lúc trước phụ vương ban cho, hắn sẽ không e ngại Phương Hành quá mức, nhưng Huyền khí lại bị tỷ tỷ cướp mất...

- Tốt rồi, các ngươi biết gì đều nói hết đi, để ta suy nghĩ một chút, cảm thấy được thì sẽ hợp tác!

Phương Hành thu gậy, tựa ở trên thùng xe, ôm hai tay, một bộ đàm phán.

- Đã đáp ứng?

Lệ Anh đại hỉ, tháo xuống mặt nạ, gãi gãi cái mũi, sau đó đeo lên lại.

Tây Mạc Hàn Gia Tử thì nhìn về phía tặc phỉ áo xanh, nói:

- Hắn thì sao?

Bọn hắn có chút quan tâm thân phận của tặc phỉ áo xanh, tặc phỉ áo xanh này thực lực không thua bọn hắn bao nhiêu, cực kỳ khó gặp. Nhưng cũng là một trong mấy cao thủ bọn hắn muốn liên lạc, bởi vậy cực kỳ quan tâm ý kiến của nàng.

Tặc phỉ áo xanh rất nể tình, cười nói:

- Việc này rất thú vị, ta cũng muốn đi qua nhìn một chút!

Hàn Gia Tử và Lệ Anh, Bắc Thần Sơn Tam

Yêu liếc nhau một cái, hiển nhiên đều rất hài lòng, dùng thực lực của hai người bọn họ, có thể vừa ý người trong cùng thế hệ quả thực không nhiều, đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn hắn muốn tìm kiếm đồng minh sẽ khó như vậy, dù sao tìm người yếu hơn mình hợp tác, đây cũng không phải liên minh, mà là vướng víu.

Mà Phương Hành là một đồng minh rất phù hợp, đầu tiên là thực lực của hắn đủ mạnh, điểm này đã được Lệ Anh và Hàn Gia Tử tán thành, thứ hai là trong tay hắn có Vạn Linh Kỳ, khi xông vào Kiếm Trủng sẽ có tác dụng rất lớn, thứ ba càng đơn giản, hắn và Hoàng Phủ gia có thù, có thể cam đoan liên minh này càng vững chắc.

- Hoàng Phủ Thần Cơ đã đi vào chỗ sâu nhất của Huyền Vực, bốn bộ trong Bát Bộ Yêu Chúng theo hắn, mà Hỏa Vân, Đãng Vân, Hắc Chiểu thì đóng giữ ở Kiếm Trủng, thế lực của ba bộ này không thể khinh thường, trong đó Hỏa Vân Bộ thiếu bộ thủ Hỏa Lân Tử có huyết mạch Thượng Cổ Kỳ Lân, thiên phú thần thông không thể khinh thường, mà Đãng Vân bộ thiếu bộ thủ Ưng Thần Tử thì là do Âm Lân Ưng hóa hình, phi thiên độn địa, thần thông khó địch, Hắc Chiểu Bộ thiếu bộ thủ tục truyền có huyết mạch Thượng Cổ Đại Yêu

Cửu Đầu Trùng, cũng hết sức khó chơi... Ai, ngươi đừng khinh bỉ như vậy, Bát Bộ Yêu Chúng thần phục Hoàng Phủ gia, ngày bình thường chỉ ẩn cư tu luyện, chỉ ở thời điểm Hoàng Phủ gia triệu tập mới sẽ ra tay, nên lai lịch của bọn hắn rất khó nghe ngóng, có thể có những tin tức này cũng không tệ rồi...

Lệ Anh khoe khoang mình kiến thức rộng rãi bị ánh mắt khinh bỉ của Phương Hành nhìn nói không ra lời, ngượng ngùng biện giải.

- Bát Bộ này đều là Yêu Man đúng không?

Phương Hành phát hiện một chút tin tức hữu dụng, chính là Bát Bộ chúng của Hoàng Phủ gia, hình như đều có huyết mạch Yêu Man.

- Phần lớn là Yêu Man, bất quá cũng có Yêu tộc thuần huyết, thậm chí là Nhân tộc thuần huyết, trong Bát Bộ Yêu Chúng, Cửu Khúc Bộ xếp hàng thứ nhất là Nhân tộc thuần huyết, chỉ là sau khi cống hiến cho Hoàng Phủ gia, liền tịnh xưng Bát Bộ Yêu Chúng mà thôi!

Nữ tử váy xanh trả lời:

- Có thiếu bộ thủ của ba bộ này tọa trấn, tuy khó chơi, nhưng bằng thực lực của bảy người chúng ta, vận dụng chút ít mưu kế, vẫn có hi vọng tiến vào Kiếm Trủng, chúng ta cũng rất may mắn, vốn người trấn thủ Kiếm Trủng còn có Cửu Khúc Bộ Lôi Cửu, người này đứng đầu trong Bát Bộ Yêu Chúng, tu vi đã tới Trúc Cơ trung kỳ, nếu không phải nằm trong Yêu bộ, người này chắc hẳn sớm đã danh chấn Nam Chiêm Bộ Châu, hắn vốn phụ trách trấn thủ Kiếm Trủng, chỉ là về sau Phương Hành giết bốn đội sứ giả, chọc giận Hoàng Phủ gia, Lôi Cửu bị phái đi bắt Phương Hành, không ở trong Kiếm Trủng nữa!

Thấp giọng thương nghị một lúc, trao đổi tin tức và ý kiến, Phương Hành cũng dần dần hiểu rõ thế lực trấn thủ Kiếm Trủng.

Thật là không biết không sợ, một khi biết rõ, thì phát hiện Hoàng Phủ gia được xưng Ẩn Hoàng của Nam Chiêm Bộ Châu, thế lực quả nhiên cường đại đến khó có thể tưởng tượng, thực lực của Đạo Tử Hoàng Phủ gia không nói đến, thậm chí ngay cả thiếu bộ thủ của Bát Bộ Yêu Chúng, cũng bất ngờ đều là Trúc Cơ trung hậu kỳ, cần biết Trúc Cơ có thể tiến vào Huyền Vực, đều là tu sĩ dưới bốn mươi tuổi...

Trúc Cơ hậu kỳ dưới bốn mươi tuổi, cái này là nhân vật bậc nào?

Ví dụ đơn giản nhất, là Thanh Vân Tông tông chủ Trần Huyền Hoa, lão quái vật hơn một trăm tuổi, cũng chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi!

Mà những bộ thủ này, vẫn chỉ là tiểu bối trong Bát Bộ Yêu Chúng, tương đương với nhân vật Đạo Tử, như vậy tính toán ra, thủ lĩnh của Bát Bộ Yêu Chúng che dấu ở trong tối, sẽ có tu vi bực nào?

Chỉ sợ ít nhất cũng là Kim Đan hậu kỳ!

Coi Kim Đan hậu kỳ như gia nô, thế lực như vậy, thật làm cho người ngẫm lại cũng cảm thấy kinh hãi.

Chỉ có điều Phương Hành không hề sợ hãi, sự tình ngay cả ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn cũng dám làm, hắn sao lại không dám? Nói sau, Đạo Tử của Hoàng Phủ gia kia cũng không biết bị bệnh gì, ngay cả mặt mình cũng chưa thấy qua, liền phát hịch văn bắt giết mình, vậy thì không thể trách mình rồi, thù này không cách nào giải, trước hiểu rõ thực lực của đối thủ cũng là chuyện tốt.

Kế hoạch định ra, tứ phương thế lực vỗ tay tuyên thệ, sau đó từng người rút đi, ước định hội hợp ở trước Kiếm Trủng, dù sao nếu bọn hắn cùng một chỗ đi tới mà nói, rất dễ dàng chọc người chú ý, gây bất lợi cho kế hoạch.

Xe ngựa xuất phát đi về phía Kiếm Trủng, mà trên đường, Phương Hành không có cân nhắc cái khác, chủ yếu là hai sự tình, một là mấy gia hỏa kia thật muốn cùng mình kết minh sao? Phải đề phòng bị bọn hắn bán đi.

Thứ hai là, nhìn xem có biện pháp bán mấy người bọn hắn đi không!

Một ngày sau, xe ngựa đã tới gần khu vực Kiếm Trủng mà đám người Lệ Anh nói, đến nơi này, tu sĩ cực kỳ thưa thớt, một là rất nhiều tu sĩ căn bản không có thực lực xâm nhập đến chỗ này, ở phía trước lấy được cơ duyên, đã mượn nhờ tế đàn ly khai, hai là cơ duyên trong Huyền Vực phân bố rất rải rác.

Nhưng tới buổi trưa, Phương Hành lại lưu ý đến, vậy mà thỉnh thoảng có tu sĩ từ bốn phương tám hướng chạy đến, cả đám sát khí kinh người, bộ dáng vội vã, đều tụ về một phương hướng, bởi vì nơi đây đã đến gần Kiếm Trủng, hắn lo lắng những người cũng là vì Kiếm Trủng, nên cản một tu sĩ hỏi thăm.

- Vị đạo hữu này, xem ra ngươi hẳn là mới từ ngoại vực vào, đại cơ duyên như thế, ngươi lại không biết?

Tu sĩ kia vốn hung thần ác sát, nhưng sau khi ăn Phương Hành hai quyền, liền khách khí rất nhiều.

- Cơ duyên gì?

Phương Hành nghe xong lời này, càng tin tưởng đối phương là vì Kiếm Trủng đến, lại không nghĩ tới tu sĩ kia chỉ về phía bắc, có chút kích động nói:

- Thiên đại cơ duyên! Không biết ngươi có nghe nói qua một tiểu ma đầu tên là Phương Hành hay không? Người này to gan lớn mật, đối địch với Hoàng Phủ gia, hôm nay Cửu Khúc Bộ Lôi Cửu đại nhân đuổi hắn bảy tám ngày, rốt cục ngăn hắn ở trong Loạn Thạch Cốc, có chạy đằng trời...

- Phương... Phương Hành? Bị khốn trụ?

Phương Hành nghe xong, lập tức ngẩn ngơ, không nghĩ tới đồ giả mạo kia lại bị người vây khốn.

Hắn còn chưa mở miệng, chợt có người vội vàng nói:

- Hắn có bị thương không?

Người nói chuyện là tặc phỉ áo xanh, cũng không biết vì sao hắn khẩn trương như vậy.

Tu sĩ kia nói:

- Này thì không có, chỉ là bị vây ở trong Loạn Thạch Cốc mà thôi, sơn cốc kia địa hình phức tạp, Lôi Cửu đại nhân lo lắng để hắn chạy thoát, bởi vậy không có mạo muội truy vào, mà ở chung quanh bày ra đại trận chặn đường, sau đó ban xuống thủ dụ của Đạo Tử

Hoàng Phủ gia, biểu thị công khai tu sĩ ở trong Huyền Vực, đều có thể nhập cốc sưu tầm tiểu ma đầu kia, nếu ai bắt được hắn, sẽ được thủ dụ của Hoàng Phủ Đạo Tử, tiến vào Kiếm Trủng chọn một Kiếm Thai làm thù lao... Ngươi nói đây không phải là thiên đại cơ duyên sao?

- Loạn Thạch Cốc ở nơi nào?

Phương Hành và tặc phỉ áo xanh đồng thời hỏi.

Chương 307: Có thể động thủ, ai đi cãi nhau làm gì?

Tu sĩ kia thấy hai người này ngưng trọng như thế, không dám giấu diếm, tay chỉ về phía bắc, tặc phỉ áo xanh khẽ hừ một tiếng, thân hình như ưng, trong chốc lát bay vút ra ngoài, chỉ để lại một thanh âm nhàn nhạt:

- Ta đi xem!

Phương Hành có chút buồn bực, nghĩ thầm vì sao gia hỏa này còn sốt ruột hơn mình? Hắn ném tu sĩ kia, thúc dục xe ngựa lao đi.

Khi tới gần Loạn Thạch Cốc, chỉ thấy chung quanh tụ lại tu sĩ càng ngày càng nhiều, tu vi đều không tầm thường, sắc mặt hưng phấn, vội vã đuổi tới nơi đây, xem bộ dáng kia, quả nhiên đã coi "Phương Hành" là đại cơ duyên.

Phương Hành thấy cảnh này, cũng có chút dở khóc dở cười, không biết là gia hỏa xui xẻo nào không có bản sự như ta, lại muốn giả mạo ta, kết quả gây ra đại họa, hết lần này tới lần khác trốn không thoát, bị người ngăn ở trong Loạn Thạch Cốc chờ chết, có thể nói bi ai đến cực điểm, bất quá hắn cũng có chút động tâm, quyết ý nhập cốc một chuyến, tốt xấu gì cũng phải nhìn chân diện mục của kẻ giả mạo mới được.

Đi không đến mười dặm, phía trước bất ngờ xuất hiện một hẻm núi to lớn, hai bên có một ngọn núi màu đen nguy nga, giống như hai Hắc Long ẩn núp, kéo không thấy cuối cùng, ở giữa hai sơn mạch lại vây quanh một hạp cốc to lớn, bên trong tràn ngập sương mù màu đen, nếu như dùng pháp nhãn nhìn, thậm chí còn có thể chứng kiến bên trong ẩn hiện linh quang.

Rất rõ ràng, đây chính là Loạn Thạch Cốc, ở miệng cốc có thể chứng kiến rất nhiều tu sĩ tụ tập, từng người ngồi xếp bằng, có giống như vừa từ bên trong đi ra, cũng có rất nhiều là vừa chạy đến, đang nghe ngóng tình huống cụ thể, bốn phương tám hướng, hoặc ngự phi cầm, hoặc đi bộ, hoặc độc thân, hoặc tốp năm tốp ba, còn có vô số tu sĩ đang tụ lại.

- Tiểu ma đầu kia ở trong sơn cốc này sao?

- Đúng vậy, Lôi Cửu đại nhân truy sát tiểu ma đầu kia bảy ngày sáu đêm, thực lực của người kia cường đại, chạy trốn lại nhanh, nên một mực không có đuổi kịp hắn, thật vất vả được Thông Thiên cổ giáo trợ giúp, mới vây tiểu ma đầu kia ở trong sơn cốc, chỉ là sơn cốc này quá lớn, bên trong lại có rất nhiều trận pháp, hiểm địa, Lôi Cửu đại nhân lo lắng sau khi mình tiến vào, sẽ bị gia hỏa kia bắt được cơ hội đào tẩu, bởi vậy không dám mạo hiểm xâm nhập, mà sai người ở chung quanh sơn cốc bày ra trận pháp, để tránh hắn chạy trốn, lại vì nhân thủ không đủ, không thể tìm tòi cả sơn cốc, lúc này mới biểu thị công khai, ai có thể tiến vào sơn cốc, thay hắn bắt được tiểu ma đầu kia, thì có thể đạt được một cơ hội tiến vào Kiếm Trủng...

- Quả nhiên là thiên đại tạo hóa, chúng ta đi vào thử thời vận nhanh!

- Chậm đã, nếu muốn nhập cốc, cần lấy được lệnh bài của Cửu Khúc Bộ, nghiệm sáng tỏ thân phận mới được, hơn nữa đi vào dễ dàng, đi ra lại khó, đây là lo lắng tên kia giảo hoạt giả mạo thân phận người khác từ bên trong trộn lẫn đi ra, phải chờ bắt giữ tiểu ma đầu này, mới có thể mở ra cấm chế, cho nên trước khi chúng ta tiến vào, phải làm tốt chuẩn bị tạm thời không cách nào đi ra!

- A, đã như vậy, thì trước thương nghị một phen!

Xe ngựa chạy nhanh tới, ven đường nghe được rất nhiều tình huống trong cốc, Phương Hành mở rộng thần thức, tất cả âm thanh nói chuyện trong phương viên 30 trượng đều bị hắn thu vào tai, không bao lâu liền nắm giữ tình huống không sai biệt lắm.

Cũng khó trách sẽ có nhiều tu sĩ không vội vã nhập cốc như vậy, nguyên lai sau khi tiến vào hạp cốc, thì không cho phép ra ngoài, phải đợi đến lúc bắt giữ Phương Hành, mới có thể mở ra cấm chế, cho phép người trong sơn cốc đi ra, vì phòng ngừa "Phương Hành" kia trộn lẫn ra ngoài, Hoàng Phủ gia lại bỏ ra tâm tư lớn như vậy, có thể thấy bọn họ xác thực rất muốn giết người kia.

Lúc này Phương Hành lái xe ngựa màu đen, nhưng lại do một Yêu thú bình thường kéo xe, dù sao dùng năm con Ly Long cần tiêu hao huyết khí quá lớn, trừ khi là thời điểm tận lực sĩ diện, nếu không sẽ không dùng năm con Ly Long, bất quá dù như thế, xe ngựa màu đen vẫn hấp dẫn không ít người chú ý, chậm rãi tránh ra một con đường, thấp giọng suy đoán thân phận của người trong xe ngựa.

- Trong truyền thuyết Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu cũng ngồi xe ngựa màu đen...

- Chung quanh Tthân xe có khói đen quanh quẩn, tuy kéo xe không phải năm con Ly Long, nhưng cũng là một loại Yêu thú hiếm thấy...

- Có khi thật sự là hắn? Cửu Khúc Bộ ở chỗ này, sao hắn dám lớn mật như thế...

Thần thức của Phương Hành mở rộng ra, biểu lộ biến hóa của mọi người làm sao có thể giấu diếm được ánh mắt hắn?

Vừa thấy loại vẻ mặt này, trong nội tâm cười như hoa, thầm nghĩ:

- Thanh danh của ta cũng vang xa rồi!

Ở Tu Hành Giới, sự tình dùng nắm đấm đoạt tài nguyên là chuyện thường xảy ra, cướp được người yếu hơn mình tự nhiên là tốt, nhưng nếu cướp phải người mình không thể trêu vào, vậy thì sẽ gặp đại phiền toái, bởi vậy trộn lẫn ở trong Tu Hành Giới, nhìn mặt mà nói chuyện và tai thính mắt tinh là kiến thức cơ bản, sau khi Phương Hành tiến vào Huyền Vực, dùng thân phận Phương Tiểu Cửu làm ra nhiều sự tình như vậy, thanh danh đã sớm lan xa.

Nương theo thanh danh truyền ra, đặc thù của hắn cũng bị người ghi nhớ, trong đó đặc thù trọng yếu nhất chính là xe ngựa màu đen, đại kỳ màu đen, năm con Ly Long kéo xe, mang theo một tiểu nữ hài bị thương, hung hăng ngang ngược, tiểu bối vô địch.

Hôm nay Phương Hành đi tới Loạn Thạch Cốc, mặc dù không có lộ ra biển hiệu, cũng không dùng năm con Ly Long kéo xe, nhưng không có tận lực cải biến hình dạng của mình, cảm thấy không cần phải giả trang cháu trai, bởi vậy hắn vừa đến gần Loạn Thạch Cốc, liền có tu sĩ nhận ra xe ngựa của hắn, ẩn ẩn truyền ra, âm thầm suy đoán thân phận.

- Trong xe ngựa phía trước, là Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu?

Có mấy tu sĩ đánh bạo hỏi.

Có người nhận ra, mấy người này là tu sĩ đến từ Tây Mạc, Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu mới vào Huyền Vực, liền một người diệt bốn mạch, trong đó có một mạch là Kim Quang nhất mạch, Nguyên Sinh Liên một trong Tây Mạc tứ kiệt bị giết, cái này đối với tu sĩ Tây Mạc mà nói là một đả kích, làm người khác cho rằng thực lực của tu sĩ Tây Mạc bình thường, chỉ có hư danh.

Kể từ đó có rất nhiều người chuyên môn ăn cướp tu sĩ Tây Mạc, mang đến phiền toái rất lớn.

Cũng bởi vậy, trong bốn Vực, cừu hận Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu nhất chính là tu sĩ Tây Mạc.

Xe ngựa ngừng lại, Phương Hành thò đầu ra mắng:

- Là đại gia ta thì sao?

Oanh...

Các tu sĩ nhịn không được lui về phía sau một bước, giống như trong xe ngựa chui ra chính là mãnh thú.

Cái này làm cho Phương Hành có chút buồn bực, nghĩ thầm hôm nay ta biến thành bộ dáng này, cũng không phải xấu như Lệ Anh, cả đám bị dọa thành như vậy là chuyện gì xảy ra?

- Đệ tử Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu... Ngươi tới nơi này nhận tội sao?

Tu sĩ Tây Mạc kia cực kỳ đề phòng, quát lớn.

- Nhận tội? Nhận tội gì?

Phương Hành nghe nói như vậy, lại không hiểu ra sao.

Ba tu sĩ kia liếc nhau một cái, đều thấy được vẻ phẫn nộ trong mắt đối phương, cho rằng

Phương Hành là cố ý, nhưng cuối cùng không có đảm lượng xông lên, bọn hắn không ngốc, hung danh của Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu đã truyền ra, không phải là tồn tại có thể tùy tùy tiện tiện cầm xuống, nếu như không có thực lực mạnh mẽ, thì chỉ có điên mới dám ra tay với tiểu ma đầu này.

Kể từ đó, bọn hắn chỉ dám đứng ở đàng xa hét lớn:

- Phương Tiểu Cửu lớn mật, ngươi có biết ở đây là địa phương nào không? Cửu Khúc Bộ thiếu bộ thủ Lôi Cửu đại nhân đang ở đây, ngươi còn không mau mau xuống xe, tiến đến thỉnh tội? Cần biết lúc trước Hoàng Phủ Thiếu chủ hạ hịch văn bắt ngươi, chính là vì ngươi đắc tội tu sĩ Tây Mạc ta, muốn ngươi dập đầu nhận tội, do chúng ta xử trí!

- A? Còn có một tầng ý tứ như vậy?

Ước nguyện ban đầu khi Đạo Tử của Hoàng Phủ gia hạ hịch văn bắt giết mình, Phương Hành còn là lần đầu tiên nghe nói, nguyên lai lúc đầu Đạo Tử của Hoàng Phủ gia kia ban xuống hịch văn, kỳ thật chỉ là muốn hắn ở trong vòng ba ngày, chủ động tiến vào trung tâm Huyền Vực, đến trước mặt hắn thỉnh tội, mà hắn thì phát huy thân phận của Đạo Tử Hoàng Phủ gia, lệnh Phương Hành dập đầu nhận sai, hóa giải ân oán giữa Sở Vực và Tây Mạc.

Chẳng qua khi ấy Phương Hành ẩn núp chữa thương cho Sở Từ, đừng nói ba ngày, liên tiếp bảy tám ngày trôi qua, ngay cả cái bóng cũng không xuất hiện, Đạo Tử Hoàng Phủ gia cho rằng Phương Tiểu Cửu miệt thị uy nghiêm của hắn, nên hịch văn "bắt Phương Tiểu Cửu", mới biến thành "bắt giết Phương Tiểu Cửu", ý là bất luận sinh tử, chỉ cần có thể đưa Phương Hành đến trước mặt hắn là được.

- Phương Tiểu Cửu, ngươi còn không mau mau xuống xe tự trói, dập đầu nhận lầm với tu sĩ Tây Mạc ta, như vậy còn có một đường sinh cơ!

- Đúng vậy, đã có người đi mời Cửu Khúc Bộ đại nhân, nếu như ngươi không muốn chết, còn không mau quỳ xuống nhận lầm?

- Tự trói quỳ xuống, đừng vội tự lầm!

Ba tu sĩ Tây Mạc kia nhao nhao hét lớn, mắt lộ ra hàn quang.

Ở trong Huyền Vực, tin tức truyền rất không tiện, cho tới hôm nay, những tu sĩ Tây Mạc kia hận Phương Hành, nguyên nhân còn đơn giản là vì Phương Hành diệt Kim Quang nhất mạch, giết Nguyên Sinh Liên, chèn ép thanh danh của tu sĩ Tây Mạc, lại không biết Tây Mạc tứ kiệt Hàn Long Tử cũng đã bỏ mạng ở dưới tay Phương Hành, nếu không lúc này sẽ không dám nói như vậy.

Mà khẩu khí của bọn hắn cứng như vậy, một nguyên nhân khác là bởi vì Cửu Khúc Bộ cách rất gần, bọn hắn cho rằng cái này đủ để uy hiếp đến đệ tử Đại Tuyết Sơn không biết trời cao đất rộng kia, để cho hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mà thời điểm bọn hắn quát mắng, Phương Hành thần kỳ không có khiển trách, chỉ là lông mày càng nhăn càng chặt.

Thấy hắn không dám trả lời, ba tu sĩ Tây Mạc kia lá gan càng lớn, cho rằng mình đoán không sai, Cửu Khúc Bộ ở sát bên, tiểu tử này quả nhiên run sợ, nếu không vì sao đối mặt ba người mình quát tháo lại không nói một lời?

Lại không ngờ đến, Phương Hành lúc này không có bác bỏ, đáy lòng sát ý nhưng dần dần thăng lên đi lên.

Tuy Phương Hành thích chửi nhau, cũng am hiểu chửi nhau, nhưng đó là thời điểm không có cách nào động thủ, hoặc động thủ ăn thiệt thòi mà thôi!

Nếu là thời điểm có thể động thủ... Ai còn chọn cãi nhau?

- Tu sĩ Tây Mạc ta cũng thấy qua không ít, vì sao cả đám đều làm cho người ta chán ghét như vậy?

Lẳng lặng chờ ba người kia mắng xong, Phương Hành mới lười biếng mở miệng.

Thanh âm rơi xuống, hắn cong ngón búng ra, trong thời gian ngắn có một thanh phi kiếm từ trong xe bay ra ngoài.

Xùy...

Ở dưới pháp lực thúc dục, phi kiếm cực nhanh, cơ hồ nháy mắt đã bay tới trước cổ một tu sĩ Tây Mạc, tên tu sĩ kia nhìn thấy ngân quang đánh úp lại, không khỏi kinh hãi, vô ý thức muốn khởi động bình chướng phòng ngự, nhưng thời điểm hắn bắt pháp quyết, phi kiếm đã lướt qua cổ của hắn, tròng mắt hắn thoáng cái trợn lên, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin bụm lấy cổ.

Bàn tay run rẩy sờ soạng, chỉ thấy tay dính đầy máu tươi.

Thẳng đến sắp chết, trong lòng của hắn còn có một vấn đề nghĩ mãi mà không rõ: Cửu Khúc Bộ ở sát bên, vì sao hắn lại dám động thủ?

Chương 308: Đại Tuyết Sơn ngũ tử

- Phi kiếm... Hắn sử dụng một thanh phi kiếm, chém một tên Trúc Cơ cảnh?

Ngân quang cắt đứt cổ một tu sĩ Tây Mạc, lại như thoáng cái đồng thời cắt đứt cổ của những người khác, đám người chung quanh ngay lập tức yên tĩnh trở lại, khó có thể tin nhìn một màn trước mắt, đệ tử Đại Tuyết Sơn kia căn bản không có ly khai xe ngựa, vậy mà thúc dục một thanh phi kiếm, chém giết một Trúc Cơ cảnh?

Cần phải biết, loại Pháp khí phi kiếm này, cơ bản ở sau khi Trúc Cơ thì có rất ít tu sĩ sử dụng.

Dù sao đây chỉ là một loại Pháp khí cực kỳ cấp thấp, uy lực có hạn, đã không cách nào phát huy ra thực lực của Trúc Cơ cảnh.

Nhưng Phương Tiểu Cửu ngay cả xe ngựa cũng không ra, một thanh phi kiếm liền chém giết một Trúc Cơ, cái này là thực lực bực nào?

Ông...

Phi kiếm cũng không bay trở về xe, sau khi giết tu sĩ thứ nhất, dừng lại ở trên không trung, ông ông rung động, như thiểm điện lướt tới tu sĩ Tây Mạc thứ hai, người thứ hai dù sao cũng có chút thời gian phản ứng, kêu to một tiếng, khởi động bình chướng phòng ngự, đồng thời quay người bỏ chạy, hắn thật không dám dừng lại, đệ tử Đại Tuyết Sơn kia lại dám giết người ở chỗ này!

Thật quá hung hãn, phải biết Cửu Khúc Bộ ở lân cận, thậm chí bọn hắn cho rằng Phương Tiểu Cửu là tới nhận tội.

Bất quá tu sĩ thứ hai vừa mới trốn ra không đến hai bước, phi kiếm đã đuổi theo, kẹp lấy linh lực cường đại khó nói lên lời, "hưu" một tiếng đâm vào bình chướng, "rắc rắc" vài tiếng, bình chướng kia nghiền nát, còn không đợi hắn thi triển ra thủ đoạn chống cự gì khác, phi kiếm đã xỏ xuyên qua ngực hắn.

- A a...

Lúc này tu sĩ thứ ba đã chạy ra hơn mười trượng, bị hù hồn bay phách tán, trong miệng chỉ biết gào thét.

Nhưng mà sau lưng hắn, thanh phi kiếm dính đầy máu của sư đệ và sư huynh đã tiếp tục đuổi theo.

- Nghịch tặc lớn mật, cũng dám ở nơi này hành hung?

Ngay lúc này, đột nhiên áo bào xám lóe lên, một đại hán khôi ngô từ đằng xa lướt tới, thân hình cực nhanh, nháy mắt đã lách mình chắn ở trước người tu sĩ Tây Mạc thứ ba, tròng mắt màu nâu nhạt quét qua, đã tập trung vào phi kiếm trên không trung, cười lạnh một tiếng, bàn tay trực tiếp bắt đi, vậy mà tự cao vũ lực, muốn lấy tay cầm phi kiếm.

Lúc này phi kiếm liên tục chém giết hai người, linh lực quấn quanh ở trên phi kiếm đã tiêu hao không sai biệt lắm, tốc độ không nhanh bằng lúc ban đầu, bị hắn bắt ở trong tay, trên mặt đại hán hơi vui vẻ, nhìn về phía xe ngựa màu đen, định mở lời quát tháo, nhưng lúc này, linh lực trong phi kiếm phóng ra, "ông ông" vài tiếng, giống như cá sống.

Đại hán kinh hãi, vội vàng vận chuyển toàn bộ linh lực áp chế phi kiếm, cảm giác xương cốt nhức mỏi.

Sau nửa ngày, trên phi kiếm quấn quanh linh lực mới dần dần tán đi.

Chỉ là đại hán cũng có chút kinh hãi, kinh nghi bất định nhìn xe ngựa một cái.

Sau khi liên tục chém hai người, linh lực trên phi kiếm chỉ còn lại một tia nhỏ, nhưng cần hắn dùng toàn bộ tu vi đi áp chế, như vậy tu sĩ ngự kiếm kia nên mạnh bao nhiêu?

Đại hán từ ngạo mạn đến thầm khủng hoảng.

- Cửu Khúc Bộ đại nhân, cứu mạng, nghịch tặc Đại Tuyết Sơn kia lại dám ở trước mặt mọi người tàn sát tu sĩ Tây Mạc ta, thật sự tội không thể tha thứ...

Đại hán nghĩ như thế nào tự nhiên không người biết được, theo người khác, chỉ thấy hắn thành công tiếp nhận phi kiếm, tu sĩ Tây Mạc thứ ba thoát được tính mạng, nhưng bị hù mặt như màu đất, trốn ở sau lưng hắn kêu lớn.

Các tu sĩ ở chung quanh sắc mặt cũng vui mừng.

Người này đến quá kịp lúc, rốt cục có người có thể áp chế đệ tử Đại Tuyết Sơn kia.

- Phương Tiểu Cửu, chủ nhân ta đang tìm ngươi, ngươi là tới nhận tội sao?

Đại hán thu lại vẻ kinh nghi trên mặt, trầm giọng hét lớn.

- Ngươi lại là cái quái gì?

Phương Hành vẫn không có xuống xe, lười biếng hỏi.

Đại hán kia giận dữ mắng:

- Ta chính là thuộc hạ của Cửu Khúc Bộ Lôi Cửu thiếu gia Lôi Hồng, ngươi nói chuyện với ta, lại không chịu xuống xe? Là ai cho ngươi lá gan, còn không mau mau xuống xe tự trói, theo ta đi đến trước mặt Lôi Cửu thiếu gia nhận tội?

- Nguyên lai là nô tài của nô tài, vậy mà cũng kiêu ngạo như vậy?

Phương Hành có chút tức giận, còn tưởng là nhân vật như thế nào, không nghĩ tới chỉ là nô tài của Cửu Khúc Bộ.

Càng tức giận chính là, những người này làm sao mở miệng ngậm miệng đều là "nhận tội", thực nghĩ mình có thể đại biểu đế vương sao?

Huống hồ coi như là đế vương chính thức thì thế nào?

Người tu hành, từ ngày đầu tiên bước lên con đường tu hành, thì chỉ kính sư tôn, vì sư tôn đại biểu truyền thừa, chỉ sợ Thiên Địa, bởi vì Thiên Địa ẩn chứa đại đạo, đế vương lại tính là cái quỷ gì?

- Ngươi... Ngươi lại dám khinh thường ta?

Lôi Hồng giận tím mặt, khuôn mặt nén thành màu đỏ tím.

- Làm sao lại khinh thường ngươi? Ngươi không phải nô tài của Cửu Khúc Bộ sao? Cửu Khúc Bộ không phải nô tài của Hoàng Phủ gia sao?

Phương Hành cười hắc hắc, cái quan hệ này nói cực kỳ tinh tường.

Trong nội tâm Lôi Hồng xấu hổ, nhưng hết lần này tới lần khác không dám tuỳ tiện phản bác, nếu như hắn nói mình không phải nô tài của Cửu Khúc Bộ, cái kia tự nhiên là dĩ hạ phạm thượng, nếu nói Cửu Khúc Bộ không phải nô tài của Hoàng Phủ gia, chỉ sợ Lôi Cửu thiếu gia cũng sẽ đích thân đánh chết hắn, nhưng bị người chế ngạo như thế, trái tim rất khó chịu, chỉ có thể cắn răng quát:

- Đây là thái độ nhận tội của ngươi sao? Ta nhìn ngươi là tạo phản!

Nếu như không phải từ trên phi kiếm nhận ra thực lực của Phương Hành, lúc này hắn đã sớm động thủ, sao sẽ chờ tới bây giờ.

- Ta sống lớn như vậy, lại chưa từng nghe nói qua Cửu Khúc Bộ là cái gì, còn tạo phản?

Phương Hành quát lạnh, cực kỳ khinh bỉ Cửu Khúc Bộ.

Hắn ngược lại muốn nhìn, ai dám ngăn mình!

Sắc mặt Lôi Hồng cực kỳ khó coi, động thủ với Phương Hành, hắn không dám, nhưng thả đối phương tiến vào, mặt mũi của Cửu Khúc Bộ sẽ bị mất hết, lúc này Lôi Cửu thiếu gia vì bắt tiểu ma đầu "Phương Hành" trong Loạn

Thạch Cốc, đang tự mình chủ trì đại trận, dặn hắn không thể quấy rầy, bởi vậy lúc này hắn không dám báo tin, trong nội tâm vừa vội vừa giận.

Bỗng nhiên tầm đó, trong đầu hắn hiện lên một ý nghĩ, quát:

- Các tu sĩ nghe lệnh, Hoàng Phủ Đạo Tử từng hạ hịch bắt giết kẻ này, chỉ là tiểu ma đầu Phương Hành làm loạn, lúc này mới tạm hoãn, thiếu gia nhà ta đã biểu thị công khai, phàm là người có thể bắt tiểu ma đầu Phương Hành, sẽ lấy được thủ dụ do Hoàng Phủ Đạo Tử ban thưởng, vào Kiếm Trủng tuyển Kiếm Thai, đệ tử Đại Tuyết Sơn này không che đậy miệng, công nhiên vũ nhục Cửu Khúc Bộ ta, tội ác tày trời, chư vị bắt hắn đến trước mặt thiếu gia nhà ta, cũng có thể đạt được thủ dụ thứ hai?

Lời vừa nói ra, các tu sĩ sợ hãi, trong ánh mắt bắn ra vẻ cuồng nhiệt.

Bọn hắn đi tới nơi này, mục đích là cái gì, tự nhiên chính là bắt tiểu ma đầu Phương Hành kia, đạt được cơ hội tiến vào Kiếm Trủng.

Thế nhưng tu sĩ đến nơi này ít nhất cũng mấy trăm, nhưng tiểu ma đầu Phương Hành chỉ có một, các tu sĩ đều biết cơ hội không lớn, nhưng hôm nay lại bỗng nhiên nghe người ta nói còn có cơ hội thứ hai, ánh mắt lập tức nhìn về phía xe ngựa.

Nơi này mấy trăm tu sĩ, Trúc Cơ cảnh ít nhất cũng chiếm một phần ba, mặc dù đại đa số không dám trêu chọc đệ tử Đại Tuyết Sơn kia, nhưng không thiếu kẻ tự nhận có vài phần thực lực, dám lên liều một lần, hơn nữa nhân số đông, mọi người cùng nhau oanh lên, cũng không tin đệ tử Đại Tuyết Sơn kia có ba đầu sáu tay, có thể địch nổi các tu sĩ vây công...

Lôi Hồng thấy cảnh này, không khỏi cười lạnh, thân hình lui về phía sau, ẩn thân ở phía sau các tu sĩ.

Không thể nghi ngờ mục đích của hắn đã đạt đến, nhưng trên thực tế hắn lại lưu đường lui, chỉ nói bắt giữ Phương Tiểu Cửu, có khả năng đạt được cơ hội tiến vào Kiếm Trủng, lại không nói nhất định sẽ đạt được, dù sao tuy Phương Tiểu Cửu gây hắn nóng nảy, nhưng không thể so sánh với Phương Hành, tiểu ma đầu kia là giết người của Hoàng Phủ gia, Phương Tiểu Cửu chỉ xúc phạm quy củ mà thôi, đơn giản mà nói, tiểu ma đầu kia phạm là tử tội, Phương Tiểu Cửu lại chỉ khiển trách một chút mà thôi...

- Mọi người cùng nhau lên, hợp lực bắt giữ kẻ này...

- Chúng ta nhiều người như vậy, tại sao phải sợ hắn, xem ai vận khí tốt, có thể bắt hắn đạt được thủ dụ của Hoàng Phủ Đạo Tử...

- Phương Tiểu Cửu, còn không quỳ xuống nhận tội, bó tay tự trói, tha cho ngươi một mạng...

Các tu sĩ bị cơ hội tiến vào Kiếm Trủng hấp dẫn, dần dần xông tới, nhao nhao nổi giận quát, chiến cuộc hết sức căng thẳng.

- Rất tốt, lại thu hoạch một khoảng, tích lũy chút huyết khí, chuẩn bị cho đại chiến sau này!

Phương Hành cười lạnh, vung rèm xe lên, quay đầu lại nhìn thoáng qua Sở Từ:

- Nha đầu, đừng tò mò, cẩn thận dính đầy máu tươi!

Sở Từ nhẹ gật đầu, trên mặt không có chút huyết sắc nào, lại không muốn để cho Phương Hành lo lắng, chỉ nói:

- Cửu ca... Cẩn thận!

Phương Hành xuống xe, thờ ơ nhìn bốn phía, nhìn từng khuôn mặt ẩn hàm sát khí, sát khí xoay chuyển, muốn đại chiến một hồi.

Nhưng lúc này, đột nhiên có người quát:

- Ai to gan như vậy, dám đụng đến người của Đại Tuyết Sơn ta?

Theo thanh âm vang lên, vèo vèo vài tiếng, xa xa bay tới tám trận kỳ, cực kỳ tinh chuẩn rơi ở xung quanh xe ngựa, vậy mà trong nháy mắt kết thành một trận pháp, bảo vệ xe ngựa lại, mà ở cách đó không xa, thì có ba nhân ảnh nhanh chóng lướt đến, một trắng, một tím, một đen, lạnh lùng nhìn về phía các tu sĩ.

Phương Hành thấy bọn họ, không khỏi nao nao: bọn hắn cũng ở nơi đây?

Các tu sĩ thấy bộ dáng của ba người này, nhất thời lắp bắp kinh hãi, thấp giọng kêu lên:

- Đại Tuyết Sơn ngũ tử đến rồi?

- Lui về phía sau, không nghĩ tới đệ tử Đại Tuyết Sơn cũng ở nơi đây!

Trong lúc nhất thời các tu sĩ vừa mới lên dũng khí, giống như thủy triều thối lui, nhượng ra một khu vực rộng lớn.

Chỉ thấy ba người này, trong đó bạch y là một nữ tử, ngay cả dây lưng lụa cũng màu trắng, tay cầm trường kiếm màu trắng, lạnh lùng nhìn các tu sĩ, mà nữ tử váy tím thì trong ngực ôm một cây đàn ngọc, khuôn mặt xinh đẹp, lại cực kỳ lạnh lùng, người mặc hắc y là một nam tử, tầm hai mươi lăm tuổi, mày rậm mắt to, hai tay trống không.

Ba người này đúng là Tiêu Tuyết, Diệp Cô Âm và Hầu Quỷ Môn.

- Đạo hữu Cửu Khúc Bộ, Đại Tuyết Sơn quản giáo đệ tử không nghiêm, lại chọc phải ngươi, rất mong thứ tội...

Lại có một thanh âm bình thản vang lên, các tu sĩ giống như thủy triều tách ra hai bên, chỉ thấy một nam tử mặc áo bào màu vàng chậm rãi đi tới, người này chừng ba mươi lăm tuổi, mày kiếm mắt sáng, mục như hàn tinh, nhìn Lôi Hồng chắp tay, bất quá tuy hắn nói khách sáo, nhưng biểu lộ lạnh lùng đến cực điểm, có một loại ngạo ý ai cũng sẽ không để ở trong mắt.

- Hoàng huynh...

Sở Từ thấy hắn, không khỏi hưng phấn kêu lên.

Chương 309: Quyết liệt

Sở Hoàng Thái Tử, Tiêu Tuyết, Diệp Cô Âm, Hầu Quỷ Môn, trừ Lãnh Tử Viêm, bất ngờ đều xuất hiện ở chỗ này.

Trong lúc nhất thời, các tu sĩ kinh hãi, tất cả đều giảm âm thanh lui về phía sau, không người dám kêu gào, dù sao Sở Vực Đại Tuyết

Sơn là một trong mấy thế lực mạnh nhất tiến vào Huyền Vực, đơn độc một đệ tử Đại Tuyết Sơn bọn hắn còn dám giết, dù sao có Cửu Khúc Bộ cho chỗ dựa, cho Đại Tuyết Sơn mấy lá gan cũng không dám tìm phiền toái, nhưng Đại Tuyết Sơn ngũ tử cùng ra, thì không người dám đơn giản đắc tội bọn hắn.

Ngay cả Lôi Hồng sắc mặt cũng có chút khó coi, cười lạnh nhìn Sở Hoàng Thái Tử chắp tay nói:

- Sở Hoàng điện hạ, nguyên lai ngươi cũng đến, đệ tử Đại Tuyết Sơn này của các ngươi, thật đúng là vô lễ nha...

Sắc mặt Sở Hoàng cũng không vui, nhẹ nhàng chắp tay nói:

- Đạo hữu chớ trách, Đại Tuyết Sơn sẽ cho ngươi một câu trả lời thỏa đáng!

Hạ nhân Cửu Khúc Bộ kia thấy Đại Tuyết Sơn ngũ tử xuất hiện, vốn có ý lùi bước, dù sao thế lực Đại Tuyết Sơn không nhỏ, đây cũng không phải là tồn tại mà một hạ nhân như hắn có thể vênh mặt hất hàm sai khiến, đã quyết định chủ ý, phải đợi Thiếu chủ đến xử lý việc này, lại không nghĩ rằng, Sở Hoàng Thái Tử đứng đầu ngũ tử kia, vậy mà khách khí với mình như thế, trong nội tâm cũng vui vẻ.

- Điện hạ, ngươi chắc hẳn cũng biết Hoàng Phủ Đạo Tử hạ hịch văn, tại hạ người nhỏ lời nhẹ, đại sự bực này không chen miệng vào được, nhưng thiếu gia nhà ta đến, ta nhất định bẩm báo việc này, ngươi nên lựa chọn như thế nào, thì tự giải quyết cho tốt đi!

Nói xong chắp tay, quay người rời đi, lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Sở Hoàng Thái Tử thật muốn chơi cứng, hắn cũng không dám nói gì.

- Hoàng huynh...

Nhìn thấy các tu sĩ tán đi, đại chiến tiêu tán ở trong vô hình, Sở Từ vội vàng nhảy xuống xe ngựa, trên mặt mừng rỡ chạy về phía Sở Hoàng Thái Tử, lúc đầu mục đích của nàng, vốn là muốn đi vào Huyền Vực tìm kiếm hoàng huynh, từ Đại Tuyết Sơn đến nơi đây, trải qua hơn nửa tháng, rốt cục đạt thành tâm nguyện, lòng mừng rỡ khó có thể hình dung.

Sở Hoàng Thái Tử lạnh lùng nhìn Sở Từ tới gần, mặt không biểu tình.

Đợi cho Sở Từ đến gần, hắn lại giơ tay lên, một chưởng tát tới mặt Sở Từ.

- Ta không phải nói không cho ngươi tới sao? Không quy củ!

Sở Từ đón một chưởng này, bị hù ngây ngốc, căn bản không biết né tránh.

Nhưng lúc này, một dây thừng màu vàng kim nhạt quấn ở bên hông Sở Từ, giật nàng trở về, mới tránh thoát một chưởng kia, Phương Hành bảo hộ Sở Từ ở phía sau, hùng hùng hổ hổ nói:

- Ngươi là chó sao, muốn cắn người liền cắn?

Ánh mắt của Sở Hoàng Thái Tử lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

- Ta giáo huấn muội muội của mình, khi nào đến phiên ngươi tới nhúng tay?

Phương Hành nói:

- Ta nhìn ngươi khó chịu được không?

Sở Hoàng Thái Tử âm trầm nói:

- Ngươi tiến vào Huyền Vực, liền gây ra đại họa, làm đệ tử Đại Tuyết Sơn chúng ta tăng thêm vô số phong hiểm, vừa rồi lại trêu chọc người của Cửu Khúc Bộ, là muốn đưa tới đại địch cho Đại Tuyết Sơn sao? Theo ta thấy, người không tuân thủ quy củ như ngươi, tự mình gây họa, thì tự mình xử lý đi...

Trong ánh mắt nhìn về phía Phương Hành, có sát cơ không chút che dấu.

Phương Hành tự nhiên cảm giác được, cười hì hì nói:

- Câu nói này của ngươi có hàm ý khác nha...

Sở Hoàng Thái Tử nhẹ nhàng cười nói:

- Cũng không có ý tứ gì khác, chỉ kiên trì cách nhìn của ta mà thôi, ngươi yên tâm, sau khi giao ngươi cho Hoàng Phủ Đạo Tử, ta sẽ cầu tình thay ngươi, hắn hẳn sẽ lưu ngươi một mạng...

Hắn vừa nói ra, mấy người chung quanh biến sắc, nhất là Sở Từ, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

Mà ở sau lưng Diệp Cô Âm, thì có một bàn tay nhỏ bé kéo tay áo của nàng, tựa như cầu khẩn.

Diệp Cô Âm quay đầu lại nhìn đối phương, tỏ vẻ trong lòng mình đều biết, người này đúng là Ứng Xảo Xảo, nàng và đệ tử Đại Tuyết Sơn khác cùng một chỗ chạy đến đây, chỉ là sau khi tới, lại thấy Sở Hoàng Thái Tử tát Sở Từ, Phương Hành và Sở Hoàng Thái Tử tranh chấp, không có cơ hội để nàng tiến lên tương kiến với Phương Hành.

Nghe Sở Hoàng Thái Tử muốn gây bất lợi cho Phương Hành, nàng vội vàng cầu khẩn Diệp Cô Âm giúp Phương Hành một tay.

- Điện hạ, hình như chúng ta không có đáp ứng giao Phương sư đệ cho Hoàng Phủ gia đi!

Tiêu Tuyết lạnh lùng mở miệng, ánh mắt có chút bất thiện nhìn Sở Hoàng Thái Tử.

Ngay cả Hầu Quỷ Môn cũng lộ vẻ khó xử, nghe Tiêu Tuyết mở miệng, không khỏi liên tục gật đầu.

Kỳ thật thời điểm Phương Hành và tu sĩ Tây Mạc tranh chấp, bọn hắn đã đến, nhưng không lộ diện nhận thân với Phương Hành, về sau nhìn thấy Phương Hành có phong hiểm bị các tu sĩ vây công, bọn hắn mới xuất thủ tương trợ.

Sở Hoàng Thái Tử thản nhiên nói:

- Nếu không giao hắn ra, Hoàng Phủ Đạo Tử trách tội, ngươi đi chống cự lửa giận của hắn sao?

Nói đến đây, trong mắt ẩn ẩn có hỏa khí lóe lên, sắc mặt không vui quét qua mọi người, âm thanh lạnh lùng nói:

- Bởi vì hắn diệt bốn mạch, Hoàng Phủ gia đã bất mãn với Đại Tuyết Sơn chúng ta, ngày trước ta xông Thần Kiều, là bị kẻ này liên lụy, mới thất bại quay về... Các ngươi không chịu giao hắn cho Hoàng Phủ gia, chẳng lẽ muốn đối địch với Bát Bộ Yêu Chúng sao?

Tiêu Tuyết nghe vậy, ánh mắt cũng lạnh lẽo, ngay cả Hầu Quỷ Môn và Diệp Cô Âm cũng có chút buồn bã.

Đối địch với Hoàng Phủ gia, bọn họ là nghĩ cũng không dám nghĩ...

Mà Sở Hoàng Thái Tử thì hận Phương Hành đến tận xương, trước đó hắn một mực hi vọng dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào Huyền Vực, tranh đoạt bài danh trên bảng, vì thế thậm chí từ bỏ các đệ tử của Đại Tuyết Sơn, kết quả thời điểm qua Thần Kiều, bị Hoàng Phủ Đạo Tử phái sứ giả tới cảnh cáo, lệnh hắn xử lý tốt sự tình nội bộ của Đại Tuyết Sơn lại qua Thần Kiều, bởi vậy hắn không thể không quay về...

- Trước tiên có thể đưa Phương sư đệ ra Huyền Vực, nếu như Hoàng Phủ gia bất mãn, thì để cho bọn hắn tìm năm vị sư tôn thương nghị đi!

Tiêu Tuyết lạnh lùng nói:

- Trước khi tiến vào Huyền Vực, sư tôn đã nói qua, tuy vừa vào Huyền Vực, cơ duyên làm trọng, nhưng cũng lệnh đệ tử Đại Tuyết Sơn hỗ trợ lẫn nhau, chưa hề nói qua phải bởi vì một câu của Hoàng Phủ gia, liền giao đệ tử Đại Tuyết Sơn ra? Sau khi chúng ta đưa Phương sư đệ đi, có thể tỏ vẻ không có địch ý với Hoàng Phủ gia, bọn hắn chưa chắc sẽ đuổi tận giết tuyệt!

Nàng nói lời này, cũng không phải bởi vì cùng Phương Hành quan hệ thâm sâu, mà là không nguyện làm sự tình như vậy, dù sao tính tình nàng hiếu chiến, không chịu yếu thế, nếu giao Phương Hành ra, sẽ trở thành bóng ma trong nội tâm nàng.

Nghe Tiêu Tuyết nói, Hầu Quỷ Môn cũng mở miệng nói:

- Ta cho rằng Tiêu sư tỷ nói có lý...

Hắn thì cảm thấy Phương Tiểu Cửu không tệ, là bằng hữu đáng giá kết giao, lúc này tự nhiên muốn giúp hắn nói vài câu.

Diệp Cô Âm cảm giác tay áo mình lại bị kéo, đối với tiểu sư muội thỉnh cầu, nàng cũng phản bác không được, vì vậy lãnh đạm nói:

- Nếu sư tôn biết được chúng ta vì bảo toàn mình, mà giao đệ tử Đại Tuyết Sơn cho Hoàng Phủ gia xử trí, nhất định sẽ không thích... Hơn nữa không phải chúng ta đã quyết định tiến vào Loạn Thạch Cốc bắt giết tiểu tặc Phương Hành kia sao? Việc này qua đi lại xử lý?

Nghe nói "Phương Hành" bị nhốt ở trong Loạn Thạch Cốc, nàng là người vội vã tới nhất, hận không thể lập tức đi vào.

Bốn người đã có ba người không đồng ý giao Phương Hành ra, sắc mặt Sở Hoàng Thái Tử càng khó coi, lạnh giọng nói:

- Vì kẻ này, các ngươi ngay cả cơ duyên cũng không muốn sao? Chắc hẳn vừa rồi các ngươi cũng đã nghe được, nếu giao hắn cho Hoàng Phủ gia xử trí, chúng ta có thể đạt được thủ dụ tiến vào Kiếm Trủng, sau đó hợp lực vào Loạn Thạch Cốc, bắt giữ tiểu ma đầu Phương Hành kia, lại có thể lấy được một thủ dụ, hơn nữa sau khi hóa giải địch ý với Hoàng Phủ gia, ta nghĩ Hoàng Phủ Đạo Tử nhất định sẽ ban thưởng Đại Tuyết Sơn chúng ta một thủ dụ, đến lúc đó, chúng ta có thể lấy được ba đạo thủ dụ...

Nói đến đây lúc, hắn cũng nhịn không được nhìn Phương Hành, bởi vì hắn biết rõ, Phương Tiểu Cửu chính là Phương Hành, đây là lão tổ Sở Thái Thượng tự mình nghiệm chứng qua, bởi vậy trong lòng hắn cũng có chút buồn bực, không biết trong Loạn Thạch Cốc, vì cái gì còn sẽ có một Phương Hành, nhưng vô luận người nọ có phải giả mạo hay không, cứ bắt ra, nhất định có thể được một thủ dụ.

Mà hắn chuyên môn nói chuyện này ra, không tin người khác không động tâm.

Dù sao ba đạo thủ dụ, bằng với ba Kiếm Thai, đó là một loại thần thông có thể phát triển, ai không muốn?

Quả nhiên, nghe tới thủ dụ tiến vào Kiếm Trủng, đám người Tiêu Tuyết đều khẽ giật mình, ánh mắt lóe lên.

Chỉ có điều sau một phen do dự, ánh mắt của Tiêu Tuyết vẫn chìm xuống:

- Ta không đồng ý, sự tình Kiếm Trủng, lại nghĩ biện pháp khác!

Hầu Quỷ Môn cũng hít một hơi nói:

- Chúng ta nhanh tiến vào Loạn Thạch Cốc, trước bắt tiểu ma đầu kia không được sao? Nghe nói trong Loạn Thạch Cốc trận pháp phiền phức, bằng tạo nghệ trận pháp của ta, có lẽ sẽ nhanh hơn người khác một bước...

Sở Hoàng Thái Tử từ chối cho ý kiến, nhàn nhạt nhìn về phía Diệp Cô Âm.

Diệp Cô Âm rõ ràng có chút động tâm, trầm tĩnh không nói, tùy ý Ứng Xảo Xảo kéo nàng.

Sở Hoàng Thái Tử thấy vậy, liền biết Diệp Cô Âm có khuynh hướng đề nghị của mình, ngay cả Hầu Quỷ Môn cũng chưa chắc sẽ tiếp tục giúp tiểu tử kia, hơn phân nửa là ai cũng không giúp, duy nhất khó chơi là nữ nhân hiếu chiến kia, trong nội tâm âm thầm tính toán thực lực hai bên, liền có so đo, lạnh lùng nói:

- Hoàng Phủ Đạo Tử cũng không nhất định sẽ lấy mạng của hắn, quyết định như vậy đi!

Nói xong, giống như định ra vận mệnh của Phương Hành, năm ngón tay hư bắt, nắm về phía Phương Hành.

Đại Tuyết Sơn ngũ tử gặp lại, không đến thời gian uống cạn chung trà, đã nội đấu lần nữa!

Chương 310: Vây giết tiểu ma đầu

Trong nội tâm Sở Hoàng Thái Tử một mực không để Phương Hành ở trong lòng, kiêng kị chỉ là Tiêu Tuyết mà thôi, hôm nay cầm ngôn ngữ ép buộc nàng, liền lập tức ra tay, chộp về phía Phương Hành, hắn ý định ở trước khi người khác kịp phản ứng, bắt được Phương Hành, phong bế tu vi, như vậy đám người Tiêu Tuyết thấy ván đã đóng thuyền, chắc hẳn cũng sẽ không kiên trì bảo vệ gia hỏa kia, mình có thể thong dong làm việc.

Nhưng một chưởng này chộp tới, trước mặt lóe lên bóng người, là Sở Từ ngăn ở trước người hắn, giang hai cánh tay ra.

Thân là huynh muội, Sở Từ hiểu rõ ca ca của mình, Sở Hoàng ra tay, người khác không kịp phản ứng, Sở Từ lại sớm liệu đến, bởi vậy là nàng sớm chạy tới, giang hai tay ngăn cản Sở Hoàng Thái Tử.

- Vèo...

Tay của Sở Hoàng Thái Tử thoáng ngừng, trên mặt hiện ra vẻ tức giận:

- Ngươi dám ngăn đường của ta?

Trên mặt Sở Từ đã tràn đầy nước mắt, cắn môi nhìn hoàng huynh của mình, nàng lắc đầu, nhưng không tránh đường.

- Tránh ra!

Sở Hoàng Thái Tử không nguyện nói thêm cái gì, ống tay áo phất một cái, muốn quét Sở Từ qua một bên, nhưng lúc này, đột nhiên có một đạo sát khí đánh úp lại, lòng hắn có chút rùng mình, ống tay áo nâng lên đón lấy công kích kia, này đương nhiên là Độc Cước Đồng Nhân Giáo của Phương Hành, một chưởng một gậy chạm vào nhau, bành… chấn triệt bốn phía.

Sở Hoàng Thái Tử đăng đăng đăng lùi lại ba bước, sắc mặt đại biến.

Phương Hành thì mượn lực lượng của Sở Hoàng Thái Tử, ôm lấy Sở Từ lui ra ngoài hơn mười trượng, ném vào trong xe ngựa, lúc này mới xoay đầu lại, cười hì hì nhìn Sở Hoàng Thái Tử nói:

- Vừa rồi ngươi hỏi cái này hỏi cái kia, sao không hỏi ý kiến của ta?

Trên mặt cười hì hì, nhưng ánh mắt lại rét lạnh.

Vừa rồi hắn không có xen vào, chỉ thờ ơ lạnh nhạt, là muốn nhìn những người kia quyết định như thế nào.

Hắn thậm chí đã chuẩn bị kỹ càng, nếu đệ tử Đại Tuyết Sơn nhất trí đồng ý muốn giao mình cho Hoàng Phủ gia, như vậy hắn sẽ không để ý huyết tẩy một phen, giết sạch đám người kia, bất quá kết quả tốt hơn nhiều hắn tưởng tượng.

Tiêu Tuyết dốc hết sức bảo hộ, này vượt quá dự liệu của hắn, mà Hầu Quỷ Môn chắc hẳn là nhớ tới ban đầu ở Đại Tuyết Sơn tặng dược, lời nói cũng có ý giữ gìn, về phần Diệp Cô Âm, nữ nhân này vẫn lạnh lùng vô tình trước sau như một, vừa rồi có thể thay mình nói vài lời, tất cả là công lao của Ứng Xảo Xảo...

Về phần hỗn đản màu vàng kia...

Phương Hành cảm giác mình có ý giết hắn, thật là một quyết định minh xác.

Mà sắc mặt của Sở Hoàng Thái Tử thì đại biến, cùng Phương Hành liều một chiêu, hắn phát giác tiểu ma đầu Phương Hành thanh danh không tốt kia, thực lực lợi hại hơn mình tưởng tượng nhiều lắm, mình thật không thể tiện tay bắt giữ, thậm chí từ một kích vừa rồi, lực lượng của tiểu tử kia không kém mình bao nhiêu...

- Sở Hoàng, ngươi thực nghĩ mình là thủ lĩnh của đệ tử Đại Tuyết Sơn sao? Trước khi ra tay, có hỏi qua ta chưa?

Tiêu Tuyết quát lạnh, rút trường kiếm ra, trực chỉ Sở Hoàng Thái Tử.

Mà Diệp Cô Âm và Hầu Quỷ Môn thấy muốn động thủ, sắc mặt đều do dự, không có tiến lên, mà lui về phía sau một bước.

Sau lưng Diệp Cô Âm, Ứng Xảo Xảo trực tiếp lấy Long Huyền Tranh xuống, linh lực vận chuyển, chuẩn bị gảy đàn.

Nàng một mực mong Phương Tiểu Cửu vào Huyền Vực, mình gảy đàn để hắn chiến đấu, hôm nay ngược lại là một cơ hội.

Đến lúc này, trong tràng thành cục diện Phương Hành, Tiêu Tuyết và Sở Hoàng Thái Tử hai đối một.

Sắc mặt Sở Hoàng Thái Tử lạnh lùng, cục diện này không giống hắn tưởng tượng...

Bất quá thời điểm mọi người giương cung bạt kiếm, đột nhiên trong Loạn Thạch Cốc, không biết có ai hô to:

- Nhanh, nhanh, tiểu ma đầu kia đã bị người vây, chống đỡ không được bao lâu, nhanh đi bắt hắn...

Bên ngoài Loạn Thạch Cốc, các tu sĩ còn không có tiến vào đều giật mình, đột nhiên có người la lên, như thủy triều lao vào Loạn Thạch Cốc, trước đó tiểu ma đầu "Phương Hành" xuất quỷ nhập thần, tuy biết hắn ở trong sơn cốc, nhưng không người nào có thể sờ đến bóng dáng, lại không nghĩ rằng bây giờ lại bị người ngăn chặn, sắp bắt được.

Phải biết người này tương đương với thủ dụ tiến vào Kiếm Trủng, lại là chó rơi xuống nước, ai không muốn bắt hắn?

Trong lúc nhất thời cục diện đại loạn, ngay cả Cửu Khúc Bộ canh giữ ở cửa sơn cốc cũng không kịp phân phát lệnh bài.

Bất quá nhìn thấy cảnh này, bọn hắn cũng không ngăn cản, dù sao trước đó là lo lắng tiểu ma đầu kia trộn lẫn đi ra, hôm nay tiểu ma đầu kia bị vây, không thể chạy ra tìm đường sống, không cần phải lo lắng hắn giả người khác trốn ra, mà các tu sĩ tranh nhau tiến vào Loạn Thạch Cốc giúp Cửu Khúc Bộ làm việc, trong lúc vô hình cũng là một loại uy thế, có thể chấn nhiếp Đại Tuyết Sơn.

- Hắn bị vây?

Diệp Cô Âm nghe được tiếng kêu cũng biến sắc, quay người lao về phía Loạn Thạch Cốc.

Thật có thể nói là vừa nghe tới Phương Hành, thì cái gì cũng chẳng quan tâm.

Ngay cả đám người Sở Hoàng Thái Tử cũng không nguyện buông tha cơ hội này, ống tay áo phất một cái, quát lạnh nói:

- Bắt tiểu ma đầu kia làm trọng, sự tình nội bộ Đại Tuyết Sơn, sau này lại giải quyết!

Dứt lời, lạnh lùng nhìn Phương Hành một cái, phi thân bay về phía Loạn Thạch Cốc, dưới chân ẩn ẩn có lôi quang lóng lánh, tốc độ như tia chớp.

- Chúng ta cũng đi vào xem...

Phương Hành cũng tới hào hứng, kích động muốn xông vào trong.

Tiêu Tuyết lại kéo hắn, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Phương sư đệ, ngươi tốt nhất thừa cơ ly khai Huyền Vực thì tốt hơn...

Phương Hành quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, cười hì hì nói:

- Ngươi không hỏi ta vì sao tới Loạn Thạch Cốc sao?

Tiêu Tuyết nao nao, sau khi gặp mặt, lại xảy ra quá nhiều sự tình, thật đúng là chưa kịp hỏi.

Phương Hành nở nụ cười, nhìn nàng nháy mắt mấy cái, nói:

- Ta là tới ăn cướp Kiếm Trủng!

Nói xong cười lớn, vẫy tay, Vạn Linh Kỳ bay đến trong tay hắn, sau đó nhanh chóng vọt vào Loạn Thạch Cốc.

Ở sau lưng, Ứng Xảo Xảo gấp đến độ hô to:

- Tiểu Cửu ca ca, Tiểu Cửu ca ca, huynh chờ muội một chút...

- Nha đầu, thay ta chiếu cố nha đầu kia, ta có việc, làm xong việc nói sau...

Phương Hành cười to trả lời, lúc thanh âm rơi xuống, hắn đã chạy không thấy bóng dáng...

Ứng Xảo Xảo đuổi hơn mười trượng không kịp, có chút ai oán nhìn thoáng qua xe ngựa màu đen, cảm thấy có chút chua xót: Tiểu Cửu ca ca và tiểu công chúa một đường đến đây, vừa rồi cũng một mực che chở nàng, gặp được ta ngay cả vài câu hỏi han cũng không có, còn bảo ta thay hắn chiếu cố tiểu công chúa, hắn... hắn là kẻ hoa tâm sao?

Không được, ta phải hỏi hắn, đến cùng tốt với ai hơn...

Trong Loạn Thạch Cốc, đoàn người như thủy triều, đều dũng mãnh lao về phía một phương hướng, căn bản không cần tìm người nghe ngóng, rất rõ ràng, tất cả đều lao về phía "Phương Hành" bị vây.

- Này này, ăn cướp, chờ ta một chút...

Đang chạy như điên, bỗng nhiên có người đuổi theo, không ngừng kêu Phương Hành, Phương Hành quay đầu nhìn, chỉ thấy một người dáng thon gầy thấp bé bay vút tới, người này lại mặc áo tơ, bao bọc toàn thân cực kỳ chặt chẽ, trong khoảng thời gian ngắn nhìn không ra là ai, bất quá vừa nhìn đầu đối phương, thì sẽ không lẫn vào đâu được.

- Quỷ oa tử, sao ngươi cũng tới?

Người đến đúng là Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh, tốc độ hắn nhanh hơn, cùng Phương Hành chạy song song, truyền âm nói:

- Mục đích của chúng ta giống nhau, con mẹ nó, ai có thể nghĩ đến hỗn đản Phương Hành kia lại bị người vây khốn, bản Thái Tử có ý định để cho hắn thay chúng ta gánh tội, ta đến xem xem, có thể tìm cơ hội để cho hắn chạy, có phải ngươi cũng là loại ý nghĩ này không?

- Ngươi mới hỗn đản...

Phương Hành nghe mà trong nội tâm khó chịu, cầm Độc Cước Đồng Nhân Giáo đánh tới Lệ Anh.

Lệ Anh hoảng sợ, lách mình ra ngoài hơn mười trượng, oán hận truyền âm:

- Ngươi là tên điên sao, sao động một chút lại muốn đánh lén bản Thái Tử? Ta cho ngươi biết, chờ ta từ trong tay tỷ tỷ đoạt lại Quỷ Vương Phiên, tất nhiên sẽ cho ngươi đẹp mắt!

- Hắc? Ngươi tin hiện tại ta liền cho ngươi đẹp mắt hay không?

- Ta cảnh cáo ngươi đừng xằng bậy, bây giờ chúng ta là đồng minh, lấy được Kiếm Thai xong đến đọ sức...

- Nhưng vì cái gì ta nhìn ngươi không thuận mắt như vậy nhỉ?

- Ta nhổ vào, ngươi nghĩ bản Thái Tử nhìn ngươi thuận mắt sao?

Hai người cãi nhau, thỉnh thoảng còn đánh vài chiêu, cứ như vậy theo các tu sĩ xông về phía trước.

Lúc này trong Loạn Thạch Cốc, một đầm lầy bao phủ sương mù dày đặc, chung quanh rách tung toé, đều là một ít cây lạ cỏ hoang, mà bao phủ đầm lầy này, là một đại trận tàn phá, nghe nói bên trong vốn có một tàn binh hiếm thấy, bất quá đã bị người phá vỡ trận pháp lấy đi, bây giờ chỉ còn trận pháp trống không.

Mà lúc này, tiểu ma đầu Phương Hành đang bị vây ở trong Vụ Chiểu, mượn trận pháp kéo dài hơi tàn.

- Bất quá là một tàn trận, vì sao còn chưa phá vỡ? Rốt cuộc phải đợi bao lâu?

Ở ngoài trận pháp đã có mấy đội ngũ, đang dốc sức liều mạng ra lệnh cho thủ hạ hiểu trận pháp phá trận.

- Trận này vốn cực kỳ huyền ảo, rất khó phá giải, chỉ là đã từng bị người phá qua, mới để lại một con đường đi vào tâm trận, bất quá tiểu ma đầu kia rất giảo hoạt, sau khi trốn vào Vụ Chiểu đã bổ sung thông đạo này, hôm nay chúng ta đang suy tính làm sao phá giải trận kỳ, sư huynh yên tâm, hắn là trốn không thoát đâu, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi...

Người phá trận trán đổ mồ hôi bẩm báo.

- Nhanh, nhanh, phải nhanh, vừa rồi để lộ tiếng gió, không biết có bao nhiêu người sẽ đến đoạt tiểu ma đầu kia, chúng ta phải nắm chặt thời gian!

- Sư huynh yên tâm, khi hắn muốn cưỡng ép phá tan trận pháp ở bên ngoài Loạn Thạch Cốc, đã bị Lôi Cửu đại nhân kích thương, đúng là thời điểm suy yếu nhất, chỉ cần chúng ta phá vỡ trận pháp, là có thể bắt hắn dễ như trở bàn tay...

Các tu sĩ gấp đến độ dậm chân, cố gắng hết sức phá giải trận pháp.

- Ha ha, bọn hỗn đản các ngươi, cho rằng như vậy có thể bắt lấy ta? Khục khục, các ngươi chờ, chờ ta khôi phục thương thế, đi ra ngoài nam giết sạch, nữ... khục khục... cưỡng gian hết...

Trong trận pháp, một thanh âm hơi suy yếu, nhưng cực kỳ hung hăng càn quấy vang lên.

Mà nghe lời này, các tu sĩ ở ngoài trận pháp càng sốt ruột quát:

- Không tiếc hết thảy, tăng thêm tốc độ, truyền thuyết tiểu ma đầu này có pháp môn chữa thương rất nhanh, nói không chừng cho chút thời gian hắn sẽ khôi phục thương thế, sẽ không bắt được hắn...

Một bên thúc giục phá trận, một bên quay đầu nhìn nữ tử ở xa xa nói:

- Trong Vụ Chiểu có khí độc, cần đan dược giải độc mới có thể bảo vệ vạn toàn, Linh Vân sư muội, bảo ngươi luyện chế Phá Chướng Đan đã luyện tốt chưa?

Cách hắn bảy tám trượng, một nữ tử áo trắng xếp bằng ở trước lò đan, sắc mặt nàng tái nhợt, không có chút huyết sắc nào, ánh mắt lo lắng như lửa đốt nhìn Vụ Chiểu, lò đan thì thậm chí còn không có mở ra...

Chương 311: Hắn là sư đệ của ta

Tu sĩ kia thấy bộ dáng của nữ tử áo trắng, nhất thời tức giận quát:

- Linh Vân sư muội, là sư tôn ngươi Thanh Điểu đến cửa cầu sư tôn ta, Bạch Long Môn chúng ta mới đáp ứng mang ngươi vào đoạt cơ duyên, nhưng sự tình đã nói trước, sau khi vào Huyền Vực, ngươi phải hoàn toàn nghe chúng ta phân phó, dùng đan pháp của ngươi giúp bọn ta, hôm nay ta bảo ngươi luyện một lò Phá Chướng Đan, ngươi cũng ra sức khước từ sao?

Sắc mặt của nữ tử áo trắng càng khó coi, phất tay mở lò đan, nhưng bàn tay nhẹ nhàng run rẩy.

Lúc này bên cạnh tu sĩ kia, một đệ tử Linh Động cảnh bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn nữ tử áo trắng nói:

- Kiều sư huynh, ngươi quên sao, Linh Vân sư tỷ cũng xuất thân Thanh Vân Tông...

Tu sĩ mặt xanh nao nao, đáy lòng bỗng nhiên hiện lên một khả năng, lãnh đạm nhìn nữ tử áo trắng:

- Linh Vân sư muội, nói như vậy, ngươi và tiểu ma đầu kia là quen biết cũ, chẳng lẽ ngươi muốn giúp hắn?

Nữ tử áo trắng cắn môi, cũng không trả lời, đột nhiên mở lò, thả linh dược vào, sau đó thúc dục linh diễm, bắt đầu luyện đan, tu sĩ mặt xanh kia thấy thế, tuy bụng đầy hồ nghi, lại không có tiếp tục ép hỏi, chỉ thầm lệnh hai đệ tử nhìn nữ tử áo trắng, mình thì tiếp tục quay người thúc giục đệ tử phá trận.

Ở trong lúc này, chung quanh tiếng gió không ngừng, thỉnh thoảng có tu sĩ đuổi tới, xúm lại ở trước Vụ Chiểu trông xem thế nào, tìm kiếm phương pháp phá trận, trong nội tâm của đại đệ tử Bạch Long Môn Kiều Viễn Niên rất lo lắng, nhưng không có lộ ra, chỉ thầm lệnh đệ tử Bạch Long Môn gác ở chung quanh thông đạo trận pháp, người khác còn chưa phát hiện nơi này có thể thoải mái phá vỡ trận pháp, bọn hắn còn có cơ hội.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, phá trận tiến triển dần dần nhanh hơn, nữ tử áo trắng luyện chế Phá Chướng Đan cũng sắp hoàn thành.

Trong lò đan, ánh lửa chiếu vào trên mặt nữ tử áo trắng, chiếu ra vẻ dứt khoát trên mặt nàng.

Lại nửa nén hương trôi qua, đệ tử Bạch Long Môn phụ trách phá trận kêu lên, vui vẻ nói:

- Kiều sư huynh, không phụ kỳ vọng, ba trận kỳ trong thông đạo đã mở ra hai cái, cái cuối cùng cũng sắp phá vỡ...

Mà theo thanh âm của hắn vang lên, trong trận pháp, một thanh âm tuyệt vọng vang lên:

- Con mẹ nó, đại gia làm sao xui xẻo như vậy, có bản lĩnh các ngươi đợi thêm vài phút, chỉ cần vài phút là được, xem đại gia ta...

Kiều Viễn Niên không để ý tới hắn, trong nội tâm như suy nghĩ: Nguyên lai tiểu ma đầu kia chỉ cần vài phút là có thể khôi phục, thật là hiểm lại càng hiểm... hắn nhìn về phía nữ tử áo trắng hét lớn:

- Linh Vân sư muội, nhanh chóng lấy Phá Chướng Đan ra!

Hắn ý định ngậm lấy Phá Chướng Đan, nhảy vào Vụ Chiểu, dùng tu vi của mình oanh mở trận kỳ cuối cùng.

Nhưng không ngờ nữ tử áo trắng đột nhiên đẩy lò đan, đan dược trong lò bay lên, bị nàng nắm ở trong tay, tất cả đều bị phá hủy, sau đó ánh mắt lạnh lẽo, thân hình như điện vọt về phía thông đạo trận pháp, Kiều Viễn Niên thấy thế, sắc mặt phát lạnh đánh ra một chưởng, chưởng lực hùng hồn, hóa thành trường hà cuồn cuộn, phô thiên cái địa.

- Thanh Vân nhất kiếm khóa hoành giang...

Nữ tử áo trắng quát, trường kiếm bãi xuống, trước người hiện ra vô số dị tượng.

Đó là một cái khóa sắt vắt ngang trên sông, phong bế tất cả chưởng lực đánh úp tới.

Mà nữ tử áo trắng thì dựa thế bay vút đến cửa thông đạo, nắm lấy đệ tử Bạch Long Môn phá trận kia ném trở lại, mình thì hoành kiếm trước ngực, đứng trước thông đạo, nghiêm mặt nói:

- Ta ở chỗ này, sẽ không cho phép các ngươi đi vào!

Kiều Viễn Niên gần muốn phát điên, từng bước một ép tới, lạnh giọng nói:

- Linh Vân sư muội, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không?

Nữ tử áo trắng nói:

- Vừa rồi các ngươi nói không sai, ta xác thực nhận thức hắn, hắn là sư đệ của ta, ta là sư tỷ của hắn!

Ánh mắt của Kiều Viễn Niên híp lại, hai tay giấu ở trong tay áo, âm thầm vận chuyển linh lực, lúc này trận pháp trong thông đạo còn chưa hoàn toàn mở ra, bởi vậy người bên ngoài còn không cách nào phát hiện dị trạng, hắn cũng không dám huyên náo quá lớn, sợ bị người khác phát hiện thông đạo này, sẽ tới tranh đoạt, Bạch Long Môn bọn hắn tính toán ra, chỉ là một tông môn trung đẳng, không phải đối thủ của những đại tông khác.

- Này... Uy, cô nàng bên ngoài, ngươi là ai?

Trong pháp trận, thanh âm kia lại vang lên, đang hỏi thân phận của nữ tử áo trắng.

Nữ tử áo trắng để trường kiếm trước ngực, khẽ thở dài nói:

- Phương sư đệ, đệ đã nghe không ra thanh âm của ta rồi sao?

Thanh âm bên trong nói:

- Có chút quen tai...

Khóe miệng của nữ tử áo trắng có chút bất đắc dĩ nói:

- Ta là Hứa Linh Vân, đệ không nên phân tâm, nhanh chữa thương, ta rất vô dụng, chỉ bằng ta không bảo hộ đệ được bao lâu, nhưng ta sẽ giúp đệ tranh thủ thời gian uống cạn chung trà...

Thanh âm trong Vụ Chiểu nao nao, kinh ngạc nói:

- Hứa Linh Vân? Thanh Vân Tông Linh Vân sư tỷ?

Hứa Linh Vân còn chưa trả lời, đột nhiên phía trước ầm ĩ, lại nảy sinh đại biến.

Bạch Long Môn một mực thủ hộ thông đạo này, sợ bị người khác phát hiện, nhưng theo tu sĩ chạy đến càng ngày càng nhiều, trong đó không ít tu sĩ am hiểu trận pháp, dần dần nhìn ra một chút mánh khóe, hơn nữa Bạch Long Môn trông coi mảnh địa vực này quá nghiêm mật, cũng làm cho người nổi lên lòng nghi ngờ, sớm đã có không ít người quan sát biến hóa bên này.

Thời điểm Bạch Long Môn Kiều Viễn Niên định ra tay với Hứa Linh Vân, đột nhiên có một thanh âm lạnh như băng vang lên:

- Đạo hữu, xem ra các ngươi ở chỗ này bận tối mày tối mặt a, có địa phương nào cần giúp đỡ không?

Kiều Viễn Niên cảm thấy kinh hãi, quay đầu nhìn lại, bất ngờ chứng kiến một tu sĩ mặt mày hẹp dài, đang lạnh lùng nhìn qua.

Kiều Viễn Niên vội vàng tán đi linh lực, thản nhiên nói:

- Đa tạ đạo hữu, tự chúng ta ứng phó được!

Tu sĩ kia hừ lạnh một tiếng nói:

- Ta đột nhiên cảm giác trận pháp ở đây rất có ý tứ...

Đang khi nói chuyện, thân hình đột nhiên khẽ động, vọt về phía Hứa Linh Vân giữ vững, lại muốn cứng rắn vượt qua tìm tòi đến tột cùng, Kiều Viễn Niên kinh hãi, vội vàng quát:

- Ngăn hắn lại!

Đang khi nói chuyện, liền giơ chưởng đánh tới sau lưng tu sĩ kia, đệ tử Bạch Long Môn khác cũng thi triển ra pháp thuật, tế Pháp khí, đan vào thành một tấm lưới đánh tới tu sĩ kia.

Tu sĩ này một người khó chống đỡ nhiều công kích như thế, thân hình bị ép rút về tại chỗ, quát to:

- Sớm biết chỗ của các ngươi có vấn đề, chư vị, nơi này có một lỗ hổng, nếu muốn bắt tiểu ma đầu kia, thì nhanh tới...

Hắn cảm thấy mình tranh không lại toàn bộ Bạch Long Môn, nên ý định quấy đục nước, thừa cơ thủ lợi, hiệu quả cũng rất rõ ràng, hắn vừa la lên, đã có mấy tu sĩ ở bên cạnh xuất động, lao về phía lỗ hổng của trận pháp, càng nhiều tu sĩ bị những lời này hấp dẫn, nhao nhao hét lớn, phi thân lướt tới.

- Ai dám đoạt cơ duyên của Bạch Long Môn ta...

Kiều Viễn Niên đỏ mắt, dốc sức liều mạng hét lớn, cũng xông lên, muốn xông vào trận pháp.

- Muốn độc chiếm cơ duyên? Nghĩ hay lắm?

Tu sĩ mặt dài lại vọt lên, công về phía sau lưng của hắn, buộc hắn trở lại phòng thủ.

Trong lúc nhất thời, vì tranh nhau bắt tiểu ma đầu “Phương Hành”, bên ngoài Vụ Chiểu dĩ nhiên đại loạn.

- Tiểu ma đầu ở nơi nào? Cơ duyên này ta muốn...

Một thanh âm hùng hậu vang lên, trong hư không, khắp nơi đều là Quỷ Hỏa lập loè, một cái đầu quỷ to lớn lao đến.

- Diêm Quỷ Vương...

Kiều Viễn Niên vừa thấy cái đầu quỷ này, nhất thời ngây ngốc, trong nội tâm phát run.

Người ra tay là cao thủ Nam Cương, tuổi còn trẻ đã khai sáng một tông, được xưng Diêm Quỷ Vương, chính là cao thủ trẻ tuổi nổi danh Nam Cương, người này đã không phải là đệ tử Bạch Long Môn có thể chọc được được.

Nhưng cái đầu quỷ kia còn chưa vọt tới trước trận pháp, đã nghe từng tiếng rít gào, trong hư không kim hỏa điểm điểm, một bóng người màu vàng lao đến, quanh người cương khí cổ động, thổi tan Quỷ Hỏa đầy trời, thậm chí chen Diêm Quỷ Vương qua một bên, hóa thân thành Kim Long vượt lên trước, vọt về phía trận pháp, người này mày kiếm mắt sáng, lại là Sở Vương Đình Sở Hoàng Thái Tử.

- Tra tra tra tra...

Tiếng cười quái dị vang lên, bảy Hắc Ảnh nhỏ như viên đạn bay tới, kêu la phóng về phía trận pháp, có người nhận ra được, kia là bảy quái vật của Bắc Thần Sơn, bọn hắn cũng tới.

- Boong boong loong coong...

Có tiếng đàn vang lên, chấn các tu sĩ đầu váng mắt hoa, một tử ảnh thừa cơ xông về trước, trong ngực ôm một cây đàn ngọc, khuôn mặt trang nghiêm, hai đầu lông mày ẩn hàm sát khí, là Băng Âm Cung Diệp Cô Âm.

Ở dưới vô số cao thủ trùng kích, bên ngoài Vụ Chiểu nhất thời hóa thành biển pháp thuật.

Cương phong kích đãng, pháp thuật va chạm, hình thành khí lưu mãnh liệt, tu sĩ bình thường căn bản không chịu nổi, ngay cả đệ tử Bạch Long Môn cũng bị bức thối lui ra hơn mười trượng, căn bản không dám tiến đến trước mặt, nhưng ở trước thông đạo, thần sắc Hứa Linh Vân trang nghiêm đối mặt cường giả đầy trời, con mắt nhắm lại, thi triển một thức Thanh Vân nhất kiếm tỏa hoành giang...

Ở dưới vô số pháp thuật cường đại công kích, kiếm quang của Hứa Linh Vân lộ ra mềm yếu vô lực như thế, ảm đạm vô quang.

Lúc này ở trong các cao thủ tranh đoạt thông đạo trận pháp, bất kỳ ai cũng không phải nàng có thể ngăn cản, nhưng ở dưới nhiều người công kích như vậy, nàng vẫn ra sức thi triển kiếm pháp phòng ngự mạnh nhất của mình ngăn cản.

Một thức kiếm quang này, có lẽ không bức lùi được công kích của các tu sĩ, nhưng đây là quyết tâm của nàng.

Chương 312: Ai dám khi dễ chim của ta?

Một thức kiếm quang này của Hứa Linh Vân, tự nhiên ngăn không nổi công kích đầy trời.

Thậm chí những pháp thuật kia lan ra chút lực lượng, cũng đủ để tạo thành uy hiếp rất lớn với nàng, lực lượng sẽ không bởi vì tâm chí của ngươi mạnh mẽ mà trở nên cường đại hoặc nhỏ yếu, ở trong Tu Hành Giới, lực lượng luôn là đồ vật công bình nhất, chỉ có điều Hứa Linh Vân không có bị pháp thuật đầy trời xé thành mảnh nhỏ như nàng tưởng tượng, dị biến nảy sinh...

Các tu sĩ đều muốn đoạt vào trận pháp, vào lúc này vậy mà tự động mở ra.

Đạo đạo kim quang cuốn lấy cuồng phong vô tận, tàn sát bừa bãi đến cơ hồ có thể xé nát hết thảy.

Tồn tại từ trong trận pháp lao ra, lực lượng cường hoành khó có thể hình dung, chói mắt đến giống như một mặt trời nhỏ, trong nháy mắt bao lấy Hứa Linh Vân, sau đó lực lượng như thủy triều quét ngang bốn phía, phảng phất như một ngọn lửa cháy bừng bừng, vô số pháp thuật bị đốt sạch sẽ, bức lui tất cả tu sĩ vọt lên.

- Má ơi, ngươi có bị thương không vậy? Nếu như tiểu hỗn đản kia biết ta hại ngươi bị thương, không hầm ta mới lạ...

Một thanh âm nôn nóng vang lên bên tai Hứa Linh Vân.

Ý nghĩ của Hứa Linh Vân xuất hiện một tia mông lung, sau đó mới ý thức tới, lúc này mình bị một con Kim Ô to lớn cõng bay lên không trung, Kim Ô này giang cánh, ít nhất cũng lớn ba bốn trượng, lông vũ toàn thân kim quang lóng lánh, trong cơ thể tự nhiên sinh ra đạo đạo thần lực, khủng bố đến làm cho lòng người kinh hãi.

Để cho Hứa Linh Vân hoảng sợ nhất là, thanh âm nàng nghe được dĩ nhiên là từ trong miệng Kim Ô truyền ra.

Đây không phải một Yêu thú sao?

Yêu thú làm sao biết nói chuyện?

Hơn nữa thanh âm này làm sao nghe quen tai như thế?

- Ngươi... Ngươi là tọa kỵ của Phương sư đệ...

Hứa Linh Vân bỗng nhiên nhận ra, tuy Kim Ô này lớn hơn trước không ít, nhưng rõ ràng chính là tọa kỵ của Phương Hành.

Kim Ô nghe vậy không khỏi mắng:

- Cái gì tọa kỵ? Không biết nói chuyện sao, ta là huynh đệ kết nghĩa của hắn!

Hứa Linh Vân ngẩn ngơ, vội hỏi:

- Phương sư đệ đâu?

Kim Ô thở dài nói:

- Con mẹ nó ta làm sao biết hắn ở đâu...

Hứa Linh Vân:

- ...

Không nói tới Hứa Linh Vân đầy bụng băn khoăn, căn bản không kịp hỏi thăm minh bạch, lại nói các tu sĩ canh giữ ở trước Vụ Chiểu, tất cả cũng cả kinh, ánh mắt sáng ngời nhìn Kim Ô từ trong trận pháp lao ra kia, đã có người phát hiện, Kim Ô chính là tọa kỵ của tiểu ma đầu kia, lúc trước tiểu ma đầu kia cưỡi Kim Ô này bọc lấy kim vân, giết bốn lộ sứ giả của Hoàng Phủ gia.

Diệp Cô Âm thấy Kim Ô, ánh mắt bỗng nhiên phát lạnh.

Lúc trước nàng thấy được Kim Ô, lại cách một đóa kim vân cãi nhau với tiểu ma đầu kia, bị đối phương ở trước mặt mọi người vạch trần sự tình cái yếm bị người đánh cắp, mới xác định thân phận của Phương Hành, không tiếc hết thảy đuổi giết đến nay.

- Kim Ô đã đi ra, tiểu ma đầu kia nhất định ở trong trận pháp!

Có người kêu to, chứng kiến Kim Ô, trong nội tâm càng vui vẻ.

Bọn hắn càng xác định tiểu ma đầu kia ở trong trận pháp, bởi vì lúc trước cũng như thế, tiểu ma đầu và tặc điểu như hình với bóng, bị kim vân lôi cuốn, chỉ nghe thanh âm, không thấy chân thân, bởi vì thân thể Kim Ô quá khổng lồ, kim vân che không hết, như ẩn như hiện, gặp được Kim Ô, thì tiểu ma đầu kia nhất định ở lân cận, cái này là có thể xác định.

Kim Ô này thực quá tặc, thấy có người suy đoán như thế, lập tức biết thời biết thế nhìn vào trong trận pháp kêu lên:

- Tiểu ma đầu, ngươi đắc tội người của Hoàng Phủ gia, đại gia không theo ngươi lăn lộn, ngươi tự mình giải quyết đi, ta và ngươi nhất đao lưỡng đoạn...

Dứt lời cõng Hứa Linh Vân lao đi, một bộ quân pháp bất vị thân.

- Hắc hắc, tiểu ma đầu kia có thể nói là sơn cùng thủy tận, ngay cả tọa kỵ cũng phản bội hắn...

Có tu sĩ cười phá lên, tế ra Pháp khí, xung kích vào trong trận pháp, muốn bắt tiểu ma đầu kia.

Kim Ô thì vui mừng quá đỗi, dáo dác muốn bay vút đi, trong nội tâm mừng rỡ:

- Những tu sĩ Nhân tộc này, ngoại trừ tiểu hỗn đản kia, những người khác đều quá ngu xuẩn...

Nhưng ý niệm này còn chưa rơi xuống, trước người lóe lên kim ảnh, có một thanh niên khí vũ ngang hiên ngăn cản đường đi.

Người này mày kiếm mắt sáng, mặc áo bào màu vàng, tự nhiên chính là Sở Hoàng Thái Tử, ánh mắt của hắn có chút cổ quái, giống như cười mà không phải cười nhìn Kim Ô nói:

- Vị Yêu huynh này, không biết tu vi của ngươi như thế nào?

Kim Ô âm thầm kêu khổ, lúc này đã có tu sĩ tiến vào trận pháp thăm dò, lời nói dối của mình sắp lộ, hết lần này tới lần khác bị người ngăn cản đường đi, chỉ phải hét lớn:

- Ngươi quản gia gia ta là tu vi gì, còn không mau nhường đường?

Sở Hoàng Thái Tử cười lạnh:

- Ta thấy ngươi chỉ là Linh Động cảnh, rất hiếu kỳ... Linh Động cảnh làm sao lại biết nói chuyện?

Kim Ô ngẩn ngơ, lúc này mới phát hiện mình lòi đuôi, chửi ầm lên:

- Hỗn đản màu vàng, ngươi nhàn rỗi không có việc gì làm, quản ta biết nói chuyện hay không làm gì? Đại gia ta đã cùng tiểu hỗn đản kia ân đoạn nghĩa tuyệt, các ngươi nhanh đi tìm hắn, người giết sứ giả của Hoàng Phủ gia là hắn, không liên quan gì đến ta, lúc ấy ta chỉ phụ trách quan sát...

Nói xong hai cánh chấn động, hung uy lẫm lẫm đụng về phía Sở Hoàng Thái Tử.

- Đợi tìm được tiểu ma đầu kia, ngươi đi cũng không muộn!

Sở Hoàng Thái Tử quát một tiếng, năm ngón tay lăng không ấn xuống, trong hư không kim hỏa di động, giống như một Kim Long cuốn về phía Kim Ô, muốn bức nó lui ra sau, Kim Ô thấy thế cũng quyết định chắc chắn, Yêu thân chấn động, lông vũ bao phủ Hứa Linh Vân, sau đó nó thì cứng rắn lao về phía kim hỏa.

Oanh!

Yêu khu mang theo yêu phong kinh người, vậy mà đánh kim hỏa của Sở Hoàng Thái Tử thất linh bát lạc, có một ít rơi vào trên người của nó, lại chỉ theo kim vũ chảy xuống, không có tạo thành bất cứ thương tổn gì.

Trong nội tâm Sở Hoàng Thái Tử kinh hãi, thầm nghĩ:

- Thân thể của Kim Ô này thật mạnh mẽ!

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, lách mình tránh qua một bên, hắn có dự cảm, nếu bị Kim Ô kia đụng phải, tất nhiên sẽ không dễ chịu.

- Kim Ô chính là tiểu ma đầu, tiểu ma đầu chính là Kim Ô...

Sở Hoàng Thái Tử tránh ra một bên, nghiêm nghị hét lớn, đồng thời song chưởng biến ảo Kim Long cuốn lấy Kim Ô.

Hắn sớm đã phát hiện mánh khóe, lúc trước Sở Thái Thượng truyền âm, nói hắn biết Phương Tiểu Cửu chính là Phương Hành, mà về sau Đại Tuyết Sơn nhất mạch bọn hắn gặp Phương Hành giả, cách một ngọn núi cùng Diệp Cô Âm mắng nhau, hắn cũng phát hiện vấn đề, chỉ nghe được có người nói chuyện, nhưng không thấy tiểu ma đầu kia lộ diện, chỉ có Đại Kim Ô như ẩn như hiện.

Lúc ấy Diệp Cô Âm bị vạch trần sự tình cái yếm bị người đánh cắp, dưới cơn thịnh nộ cho rằng tiểu ma đầu kia ẩn thân ở trong kim vân, trong lúc vô tình chứng thực thân phận của Phương Hành giả, nhưng Sở Hoàng Thái Tử sẽ không phạm phải sai lầm này, hắn ngay từ đầu đã biết Phương Hành là giả, bởi vậy một mực lưu ý, người giả mạo Phương Hành rốt cuộc là ai?

Hôm nay hắn đã từ trong thanh âm phán đoán ra, giả mạo Phương Hành chính là Kim Ô này.

Tuy không biết vì sao quái điểu kia biết nói chuyện, nhưng chỉ cần thoáng lưu tâm ngữ điệu nó nói, liền có thể xác định trước đó chính là gia hỏa kia giả thần giả quỷ, giả mạo tiếng nói của tiểu ma đầu.

Hôm nay hắn phát hiện Kim Ô rất cường hãn, không nguyện dựa vào một mình mình cứng đối cứng, ý định đưa tới các tu sĩ vây công, sau khi tiêu hao lực lượng của gia hỏa kia không sai biệt lắm, mình sẽ tiến lên kiếm tiện nghi.

Vô luận như thế nào, Kim Ô này vẫn rất đáng tiền, dù sao cũng là nó giết bốn lộ sứ giả của Hoàng Phủ gia, sau khi nó bắt, giao cho Cửu Khúc Bộ, nhất định có thể đổi lấy thủ dụ tiến vào Kiếm Trủng, sau đó lại xử lý Phương Hành chính thức, mình có thể mượn vào uy lực của Kiếm Thai xông Thần Kiều, đi chỗ sâu nhất ghi danh Phong Thần Bảng.

- Cái gì? Kim Ô chính là tiểu ma đầu?

Các tu sĩ khẽ giật mình, có chút khó hiểu nhìn Sở Hoàng Thái Tử.

Cũng có một ít người phản ứng nhanh, như dự liệu được cái gì, cùng nhau phi thân lên, ngăn cản đường đi của Kim Ô.

- Tiểu ma đầu kia chính là Kim Ô này giả mạo, đầu sỏ chính là nó...

Sở Hoàng Thái Tử chắp hai tay sau lưng, cười lành lạnh nói, hắn không định hiện tại ra tay, phải đợi người khác cùng Kim Ô đại chiến, mình ngồi thu ngư ông thủ lợi, dù sao hắn tự nghĩ dùng thực lực của mình, hoàn toàn có thể một lần hành động bắt lấy Kim Ô.

Dù sao hắn còn phải thu thập Phương Hành, lúc này tiêu hao quá nhiều lực lượng, không phải chuyện tốt gì.

- Kim Ô là tiểu ma đầu kia giả mạo? Đây không phải chuyện cười sao?

- Là thật hay giả, tiến vào trong trận pháp nhìn xem còn có người hay không chẳng phải sẽ biết?

Các tu sĩ hét lớn, có người tin tưởng Sở Hoàng

Thái Tử, phi thân đi lên cản trở Kim Ô, cũng có người xông vào trận pháp.

Trên cửa thông đạo, còn có một trận kỳ chưa phá giải, nếu các tu sĩ muốn từ bên ngoài xông vào, lại cần phá vỡ cái trận kỳ mới được, chỉ có điều một trận kỳ lại có thể kiên trì bao lâu? Bất quá mấy hơi mà thôi.

- Xong đời, xong đời, chơi xong...

Kim Ô kêu khổ, nhìn qua tu sĩ bốn phương tám hướng, cảm giác có chút tuyệt vọng.

Các tu sĩ đi vào, tự nhiên sẽ phát hiện trong trận pháp đã không có người, đến lúc đó nó khẳng định sẽ không đường chối cãi...

Oanh!

Ở trong các tu sĩ, có rất nhiều người vọt về phía trận pháp, nhưng thời điểm bọn hắn tiếp cận lối đi kia, đột nhiên ông… một đạo sương mù màu đen khủng bố lao qua, hóa thành yêu vân, mà ở trong yêu vân, mơ hồ có vô số Yêu Linh như ẩn như hiện, phảng phất như một đại quân yêu quái, rải ra bốn phương tám hướng.

Chung quanh trận pháp, đã hoàn toàn nhìn không tới bóng người, mà ở trong khói đen, thì có một thanh âm liều lĩnh cười phá lên:

- Ha ha ha ha... Phương Hành ở đây, ai dám khi dễ chim của ta... cùng Linh Vân sư tỷ!

Chương 313: Phương Hành hịch văn

Thời điểm các tu sĩ tranh nhau phá trận pháp, Phương Hành đã đến, vừa mắng Thái tử Quỷ Quốc chơi, vừa dò xét thế cục xung quanh, trên thực tế hắn so với các tu sĩ khác càng thêm cấp bách, muốn biết trong trận pháp đến tột cùng là ai, sau đó liền có người phát hiện thông đạo phá trận, tranh nhau cướp đoạt, hắn cũng vào lúc này thấy được Hứa Linh Vân.

Linh Vân sư tỷ, vậy mà sẽ vào lúc này nhảy ra, bảo hộ sư đệ như mình, để cho Phương Hành cảm giác có chút ngoài ý muốn.

Tất cả mọi người đều tranh cướp muốn giết Phương Hành!

Dù vừa rồi ở bên ngoài Loạn Thạch Cốc, Tiêu Tuyết và Hầu Quỷ Môn bảo hộ mình, bọn hắn giữ gìn là Phương Tiểu Cửu, hơn nữa là tôn nghiêm của Đại Tuyết Sơn, mà Linh Vân sư tỷ thật lâu không thấy kia, giữ gìn lại là mình.

Là Phương Hành!

Đương nhiên, người nàng muốn bảo vệ không phải là Phương Hành thật sự.

Theo con tặc ô (*ô là quạ) kia mở miệng, Phương Hành đã xác định nó là ai…

Nhất định là con tặc ô kia, chỉ là không biết nó làm sao cũng vào Huyền Vực được!

Bất quá bất luận như thế nào, Phương Hành cũng chuẩn bị khôi phục chân thân của mình.

Một là không thể ngồi xem tặc ô bị người loạn đao chém chết, hai là không nguyện để cho ý chí thủ hộ của Hứa Linh Vân tan vỡ, người khác đều cho rằng tiểu ma đầu Phương Hành ở trong trận pháp, vậy mình ở trong trận pháp a…

Vì vậy hắn dùng thời gian ngắn nhất an bài, thúc dục Vạn Linh Kỳ che đậy khắp nơi, khôi phục chân thân.

Phương Hành kẹp lấy yêu vân, trực tiếp bay lên không trung, ở trong quá trình hắn bay về phía không trung, diện mạo của hắn bắt đầu biến hóa, Vạn La Quỷ Diện sinh ra hiệu quả dịch dung nứt vỡ, khuôn mặt chân thật hiển lộ ra, một khuôn mặt thanh tú, con mắt mang theo vẻ trêu tức, tóc xám trắng xen lẫn, cùng với tiếng cười độc nhất vô nhị…

Phương Hành ở đây, ai dám khi dễ chim của ta?

Một tiếng hét lớn, không chỉ dọa các tu sĩ ở chung quanh nhảy dựng, ngay cả sắc mặt Sở Hoàng Thái Tử cũng đại biến.

Mà Kim Ô thì suýt chút nữa khóc lên, kêu to:

- Hỗn đản, sao bây giờ mới đến?

- Ha ha, không có bản sự của ta, lại muốn giả mạo ta, bị người đuổi giết cũng muốn trách ta?

Kim Ô nghe vậy phẫn nộ không thôi, kêu lớn lên:

- Tiểu hỗn đản ngươi có lương tâm hay không, lúc ấy những người kia nói muốn ngươi ở trong vòng 3 ngày đi tới chỗ Hoàng Phủ gia nhận tội. Kim gia nhìn không được mới lấy danh hào của ngươi giết bọn hắn, ngươi không cám ơn ta, còn muốn trách ta?

- A, là nguyên nhân này?

Phương Hành nao nao, sau đó cười phá lên, không hỏi chuyện này nữa.

Lúc này hắn đã rơi vào trên lưng Kim Ô, nhìn qua Hứa Linh Vân, mỉm cười nói:

- Linh Vân sư tỷ, đã lâu không gặp!

Hứa Linh Vân ngoài ý muốn nhìn Phương Hành hiện thân, biểu lộ có chút kinh ngạc, qua nửa ngày mới mỉm cười, nhẹ gật đầu.

Phương Hành cười nói:

- Ta đến rồi, thì không cần phải sợ!

Hứa Linh Vân nhìn thoáng qua tu sĩ đầy trời, khẽ cười nói:

- Vốn không có sợ!

Phương Hành đứng thẳng, nhìn các tu sĩ ở bốn phương tám hướng, có chút ngưng thần, sau đó thở ra, hắn thét dài một tiếng, thật lâu không dứt. Âm sóng ở dưới linh lực cường đại thúc dục, giống như nộ trào khuếch tán về bốn phương tám hướng, các tu sĩ cách gần ở dưới sóng âm thúc dục, sắc mặt đều tái nhợt, có một ít thậm chí không thể duy trì ngự không, nhao nhao rơi xuống đất.

- Phương Hành ở đây, ai muốn giết ta?

Phương Hành thờ ơ quét ngang, mắt như lợi kiếm.

Một tiếng thét dài này, đã nhiếp địch, cũng là đang khiêu chiến!

Hắn muốn nhìn, hôm nay mình hiện thân, người muốn giết Phương Hành đến cùng có bao nhiêu!

Các tu sĩ cảm nhận được khí thế hung ác trên người Phương Hành, từng người kinh hãi, trái tim nghi hoặc.

- Không phải nói Phương Hành là giả mạo sao? Chân thân xuất hiện?

- Sở Thái Tử thật âm hiểm, gạt chúng ta nói Kim Ô là đầu sỏ, trên thực tế tiểu ma đầu ngay ở trong trận pháp!

- Phiến yêu vân kia, thoạt nhìn có chút quen mắt...

- Quản nhiều như vậy làm gì, chắc hẳn là chân thân của tiểu ma đầu, bắt giữ hắn nói sau!

Bốn phương tám hướng, đều có người thấp giọng nghị luận, sát khí dày đặc.

Ở trong tiếng nghị luận, một người chậm rãi tiến lên, nhẹ giọng hỏi:

- Ngươi đến tột cùng là Phương Hành, hay đệ tử Đại Tuyết Sơn?

Người tới chính là Sở Hoàng Thái Tử, lúc này hắn cũng chau mày, lòng tràn đầy hoang mang, vốn định trước bắt giữ Kim Ô, lại đi đối phó Phương Tiểu Cửu, không nghĩ tới Phương Tiểu Cửu sẽ vào lúc này hiện thân, trực tiếp thừa nhận thân phận của mình, cái này làm cho hắn ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, vốn là tiểu ma đầu Phương Hành một đạo thủ dụ, Phương Tiểu Cửu một đạo thủ dụ, nhưng Phương Hành đứng ra, thừa nhận thân phận của mình, lại khiến cho hai thân phận trở thành một, cũng không biết có thể đổi lấy hai đạo thủ dụ hay không.

Lúc này hắn cảm giác mình có chút không rõ Phương Hành muốn làm gì.

Mặc kệ yêu quái bị khốn trụ là ai, cùng Phương Hành quan hệ như thế nào, ở trong lý giải của hắn, Phương Hành cũng sẽ không chủ động hiện thân mới đúng, dù sao yêu quái này chém giết bốn lộ sứ giả của Hoàng Phủ gia, phạm vào tội ác tày trời, dù là ai cầu tình cũng không có tác dụng, ở Nam Chiêm Bộ Châu, căn bản không ai có thể giết người Hoàng Phủ gia xong còn sống!

Lúc này Phương Hành hiện thân, thừa nhận thân phận của mình, chẳng lẽ muốn nhận chuyện này về mình?

Phải biết thân phận Phương Tiểu Cửu kia, tuy cũng chọc giận Hoàng Phủ gia, nhưng tội không đáng chết, Hoàng Phủ Đạo Tử hạ hịch lệnh bắt giết hắn, cũng chỉ là bởi vì hắn ở trong vòng ba ngày, không có đúng hẹn tới trước mặt Hoàng Phủ Đạo Tử nhận tội mà thôi, nếu như tiểu tử này thông minh, chân tâm thật ý tới trước mặt Hoàng Phủ Đạo Tử, giải thích lúc trước vì sao mình không tới, cam tâm nhận tội, Hoàng Phủ Đạo Tử không nhất định sẽ giết hắn, nói không chừng còn sẽ vì hiển lộ Hoàng Phủ gia nhân từ và thực lực, cho hắn một ít chỗ tốt cũng nói không chừng...

Dù sao Hoàng Phủ gia tự hận Ẩn Hoàng, muốn khống chế toàn bộ Nam Chiêm Bộ Châu, bọn hắn không hoàn toàn nghiêng về phía Tây Mạc, mà là muốn chơi cân bằng, Phương Tiểu Cửu một người diệt bốn mạch, chọc giận tu sĩ Tây Mạc, Hoàng Phủ gia vì hiển lộ địa vị Ẩn Hoàng của mình, lúc này mới mượn việc kia khai đao, bức Phương Tiểu Cửu nhận lầm, là muốn chứng minh bọn hắn có thực lực điều khiển tất cả tu sĩ của Nam Chiêm Bộ Châu.

Nhưng Đại Tuyết Sơn không phải dễ trêu, sau khi đạt đến mục đích này, Hoàng Phủ gia sẽ phải quay đầu an ủi Sở Vực.

Cũng chính bởi vì minh bạch đạo lý này, Sở Hoàng Thái Tử mới không rõ cách làm của Phương Hành...

- Chẳng lẽ tiểu tử này quá ngu xuẩn?

Trong nội tâm Sở Hoàng có một đáp án, nghĩ tới đủ loại cách làm của Phương Tiểu Cửu, thật có khả năng là quá ngu xuẩn.

- Có cái gì khác nhau sao?

Phương Hành liếc nhìn Sở Hoàng Thái Tử, lại có chút không rõ tại sao hắn phải hỏi vấn đề này.

Sở Hoàng Thái Tử thản nhiên nói:

- Tự nhiên có khác nhau, nếu ngươi là đệ tử Đại Tuyết Sơn, giao ngươi cho Hoàng Phủ Đạo Tử, ta sẽ nể tình cùng là Đại Tuyết Sơn nhất mạch, cầu tình giúp ngươi, nhưng nếu ngươi là tiểu ma đầu Phương Hành, ở Nam Chiêm Bộ Châu này, đại khái không ai có thể cứu được tính mạng của ngươi...

Nói đến đây, thần sắc hắn lạnh lùng, nhìn về phía Phương Hành:

- Nghĩ rõ ràng chưa!

Lời đã nói rất rõ ràng, ám chỉ càng rõ ràng.

Phương Hành nghe vậy, không khỏi thở dài, chỉ vào Kim Ô nói:

- Ngươi muốn nói nó chết chắc rồi?

Sở Hoàng Thái Tử nhẹ gật đầu nói:

- Nó dùng danh nghĩa của ngươi giết bốn lộ sứ giả của Hoàng Phủ gia, tự nhiên là chết chắc, nếu như ngươi muốn trộn lẫn, sẽ tự đoạn sinh cơ của mình!

Phương Hành thở dài, nhìn Kim Ô nói:

- Tại sao ngươi muốn giết bốn lộ sứ giả kia?

Kim Ô nghe khẩu khí của Phương Hành không đúng, không khỏi kêu lên:

- Con mẹ nó, tiểu hỗn đản, Kim gia đoán chừng lúc ấy nếu như ngươi có mặt, nhất định cũng sẽ giết, cho nên ta mới thay ngươi giết, bây giờ ngươi lại không nhận nợ?

Phương Hành im lặng nói:

- Nói hưu nói vượn, ta sao sẽ bởi vì chút ít sự tình này mà giết bốn lộ sứ giả của người ta?

Nghe được những lời này, trên mặt Sở Hoàng Thái Tử hiện ra vẻ mĩm cười, cảm thấy mục đích của mình có khả năng đạt đến, cũng chỉ như vậy, mình mới có thể đạt tới mục đích lớn nhất. Phương Hành và Phương Tiểu Cửu, tạm thời vẫn không thể là một người. Bởi vì bọn họ đại biểu hai đạo thủ dụ, chỉ có trước tách bọn hắn ra, dau đó do mình phân biệt giao cho Hoàng Phủ gia mới tốt...

Kim Ô cũng oa oa kêu lên, mắng:

- Hỗn đản, không giảng nghĩa khí...

Nhưng Phương Hành nói tiếp, lại làm cho Kim Ô ngậm miệng, cũng làm cho Sở Hoàng Thái Tử biến sắc.

- Nếu là tiểu gia, dù thế nào cũng phải giết mười lộ sứ giả của hắn!

Sóng âm cuồn cuộn, quét về khắp nơi, ai cũng nghe được lời hắn nói.

Không hề nghi ngờ, những lời này đã biểu lộ lập trường của Phương Hành.

Tọa kỵ của hắn giết bốn lộ sứ giả của Hoàng Phủ gia, gây ra đại họa ngập trời, hắn lại vẫn ngại ít, nói đổi thành mình tối thiểu cũng sẽ giết sạch mười lộ sứ giả, đây là công khai đối kháng Hoàng Phủ gia sao?

Đây là muốn chủ động chém đứt sinh cơ của mình sao?

- Xem ra, ta là không có biện pháp giúp ngươi trở nên thông minh hơn...

Ánh mắt của Sở Hoàng Thái Tử lạnh lùng, trầm thấp nói một câu.

- Hỗn đản màu vàng, ngươi là nói ta ngu xuẩn?

Phương Hành liếc mắt, giống như cười mà không phải cười nhìn Sở Hoàng Thái Tử.

Sở Hoàng Thái Tử không chút khách khí nhẹ gật đầu nói:

- Ngươi xác thực rất ngu xuẩn, vừa rồi câu nói kia của ngươi đã bị tất cả tu sĩ nghe được, trừ khi ngươi giết chết toàn bộ bọn hắn, nếu không không cách nào đạt được Hoàng Phủ gia thông cảm!

- Vậy ngươi nghe tinh tường cho ta!

Phương Hành đứng lên, thanh âm sáng sủa, truyền khắp bốn phương:

- Kim Quang nhất mạch muốn giết ta, cho nên ta diệt bọn hắn nhất mạch, ngươi giết ta, ta giết ngươi, cái này là sự tình công bình nhất trên thế gian, hết lần này tới lần khác Hoàng Phủ gia rảnh rỗi làm việc không đâu, muốn tới quản việc của ta, càng to gan lớn mật, phái mười lộ sứ giả truyền tin Huyền Vực, muốn ta chủ động đến trước mặt bọn họ nhận tội...

- Huynh đệ kết nghĩa của ta giết bốn lộ sứ giả của bọn hắn, đó là hạ thủ lưu tình, đổi thành ta, tất giết mười lộ!

- Cũng không phải ta làm tức giận Hoàng Phủ gia, mà là Hoàng Phủ gia chọc giận tới ta!

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Phương Hành quét qua quần tu, dương tay ném ra một đạo chỉ lệnh, bồng bềnh lung lay theo gió, thanh âm của hắn thì cực kỳ bá đạo:

- Hôm nay ta ở đây lập hịch văn, Hoàng Phủ Đạo Tử có mắt không tròng, làm ta tức giận, tội không thể xá, nếu hắn ở trong vòng 3 ngày, không đến trước mặt ta quỳ xuống nhận tội, ta liền diệt Hoàng Phủ gia nhất mạch bọn hắn, răn đe!

Chữ chữ câu câu, giống như sấm sét giữa trời quang, chấn triệt khắp nơi.

Các tu sĩ cách Phương Hành khá gần, sắc mặt đều đại biến, vội vàng lui ra phía sau.

Cũng không phải bởi vì Phương Hành nói ẩn chứa linh lực rất mạnh, mà là nội dung quá kinh người.

Muốn Hoàng Phủ Đạo Tử đến trước mặt hắn quỳ xuống nhận tội?

Muốn diệt Hoàng Phủ gia nhất mạch?

Tiểu tử này ăn gan rồng sao?

Không đúng, Long tộc ở Thương Lan Hải cũng không dám nói lời như vậy!

Chương 314: Thân hãm lớp lớp vòng vây, không sợ

- Là người phương nào ở đây nói năng ngông cuồng, muốn chết!

Thời điểm tứ phương im ắng, bỗng nhiên một thanh âm hùng hồn truyền tới, trong hư không, có một đạo lôi quang nhanh chóng bay tới, khí thế kia thậm chí để cho người ở ngoài ba mươi trượng đã cảm giác toàn thân không thoải mái, áp lực khiến linh hồn rung động lắc lư, tốc độ cực nhanh, qua trong giây lát đã đến phụ cận Vụ Chiểu, hiển lộ ra một bóng người thon gầy.

Đó là một nam tử mặc lôi bào, tầm ba mươi mấy tuổi, ánh mắt trầm thấp.

- Là Lôi Cửu...

- Cửu Khúc Bộ thiếu bộ thủ Lôi Cửu đại nhân tới...

Các tu sĩ ở chung quanh thấy người này, đều có chút khiếp sợ, vội vàng thối lui.

Người đến không phải nhân vật bình thường, là thiếu bộ thủ của Cửu Khúc Bộ, cũng là đệ nhất cao thủ dưới trướng Hoàng Phủ Đạo Tử, 30 tuổi đã là Trúc Cơ trung kỳ, tiếng tăm vang vọng Nam Chiêm Bộ Châu.

Mặc dù không đề cập tới thân phận Cửu Khúc Bộ thiếu bộ thủ của hắn, chỉ là một thân thực lực, cũng đủ để danh chấn Nam Chiêm Bộ Châu.

Vừa rồi người này một mực khống chế đại trận phong tỏa cả Loạn Thạch Cốc, lúc này biết tiểu ma đầu kai đã bị khốn trụ, lại nghe Phương Hành khiêu chiến, lúc này mới bỏ qua đại trận, chạy đến tương kiến.

- Ngươi mù sao? Ở đây ngoại trừ ta, còn ai có thể nói khí phách như vậy?

Phương Hành không hề sợ hãi rụt rè, ở trên lưng Kim Ô mắng.

Đồng tử của Lôi Cửu co rụt lại, nhìn về phía Phương Hành:

- Giết sứ giả của Hoàng Phủ gia, ngươi đã phạm vào tử tội, hôm nay lại ăn nói ngông cuồng, xúc phạm hoàng uy của Hoàng Phủ gia, phạm phải tội không thể tha, trước khi chết, ta cho ngươi một nén hương thời gian sám hối!

Một câu, liền định sinh tử của Phương Hành.

Mà các tu sĩ lại không ai hoài nghi tính chân thực của lời này.

Vì vậy dùng Sở Hoàng Thái Tử cầm đầu, đều vây quanh lên, tuy chưa mở miệng, nhưng rõ ràng có ý định vây giết Phương Hành, dù sao giờ khắc này, bắt giết Phương Hành chính là một công lớn, giao cho Cửu Khúc Bộ, đạt được một cơ hội tiến vào Kiếm Trủng là vững vàng, thậm chí được thêm ban thưởng, lấy được hai phần thủ dụ cũng nói không chừng.

- Ha ha, nếu như bây giờ ta nói chết chính là ngươi, có phải ngươi sẽ không tin tưởng hay không?

Phương Hành như có thâm ý nhìn Lôi Cửu, cười hắc hắc.

Bất quá những lời này của hắn, mọi người lại chỉ coi là chuyện cười, ở dưới Sở Hoàng Thái Tử, Nam Cương Diêm Quỷ Vương, Bắc Thần Sơn thất quái… bao vây, thậm chí không cần Lôi Cửu ra tay, hắn cũng sẽ bị bắt lại, dù sao hắn hung hãn như thế nào đi nữa, cũng chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, lại có một tọa kỵ bị thương, trên tọa kỵ còn có một nữ tử thực lực thấp kém.

Cho dù Hoàng Phủ Đạo Tử đích thân đến, cho dù là những thiên kiêu của Đông Thắng Thần Châu đến, chỉ sợ cũng không có đường sống.

Thế nhưng Phương Hành lại không thèm để ý, cười hì hì, lấy ra một vật đưa cho Hứa Linh Vân nói:

- Hứa sư tỷ, đoán chừng chúng ta không có thời gian nói chuyện rồi, ta có đại sự phải làm, tỷ ly khai trước đi...

Hứa Linh Vân nao nao, lắc đầu nói:

- Là ta không biết tự lượng sức mình, tự nguyện quấn vào trận tranh đấu này, đệ không cần phải lo lắng, cứ việc giết ra ngoài, nếu sợ ta trở thành vướng víu, ta có thể ăn Quy Tức Đan, tiến vào túi trữ vật của đệ!

Nàng là người thông minh, biết lúc này mình không thể giúp Phương Hành, cũng không nguyện trở thành gánh nặng, nếu ở lúc này yêu cầu Phương Hành mặc kệ mình, một mình giết đi ra ngoài, chỉ sợ Phương Hành sẽ không đồng ý, tốn nhiều nước miếng vô ích, vì vậy nàng nói ăn Quy Tức Đan, tiến vào túi trữ vật của Phương Hành, đây là phương pháp duy nhất để nàng không ảnh hưởng Phương Hành.

Nhưng Phương Hành nghe vậy, lại cười ha ha nói:

- Tỷ không phải là không biết tự lượng sức mình, nếu như không phải vừa rồi tỷ tranh thủ thời gian, thương thế của ta còn dưỡng không tốt, bất quá hiện tại thương thế của ta đã tốt, chết lại không phải ta, Linh Vân sư tỷ yên tâm, bằng những nô tài tay sai này, còn không làm gì được ta, tỷ cất kỹ vật ấy, ta diễn một vở kịch cho tỷ xem!

Hứa Linh Vân nao nao, nhận lấy cây linh dược kia, không biết Phương Hành có ý gì.

Kim Ô cũng quay đầu nhìn Phương Hành, hơi hiểu ra, Phương Hành là không muốn thiện ý của Hứa Linh Vân như nước chảy về đông, tự động nhận hết mọi chuyện, coi như là giúp mình gánh chịu tai họa, thậm chí cho người một loại ấn tượng là vừa rồi hắn ở trong trận pháp, chỉ là ngay cả nó cũng nghĩ không ra, ở dưới vô số cao thủ vây quanh, tiểu hỗn đản này đến tột cùng sẽ ly khai như thế nào?

Phương Hành nhìn bốn phía, bỗng nhiên hít và một hơi, hét lớn:

- Tinh Thần Thảo ta đã cho Linh Vân sư tỷ, ngươi đã nói, trong ba gốc linh dược kia, bất luận cây nào cũng có thể đáp ứng ta một sự kiện, Tinh Thần Thảo này, ta muốn ngươi bảo vệ tốt Linh Vân sư tỷ, tốt nhất cho nàng một tiền đồ tươi sáng... Cái này đối với ngươi mà nói có lẽ không khó a?

Nói xong liền quay người nhìn Hứa Linh Vân cười cười, thò tay đẩy nàng xuống dưới...

Hứa Linh Vân ngơ ngẩn, không hiểu dụng ý của Phương Hành, thậm chí không rõ hắn cuối cùng nói là có ý gì.

Các tu sĩ khác thấy vậy, cũng nhao nhao kinh ngạc:

- Tiểu tử này tự biết chết chắt, muốn uỷ thác sao?

- Hừ, hắn chọc giận Hoàng Phủ gia, đã thành cái đích cho mọi người chỉ trích, lại có ai dám giúp hắn?

- Nữ tử áo trắng kia không phải là người duy nhất chịu giúp hắn sao? Chỉ là bây giờ nhất định phải chết ở chỗ này rồi!

Mắt nhìn Hứa Linh Vân từ giữa không trung rơi xuống, các tu sĩ đều cười lạnh.

- Người bên cạnh tiểu ma đầu kia, một cái cũng không để cho chạy, toàn bộ tru sát!

Lôi Cửu chứng kiến cảnh này, nhướng mày, quát lạnh nói.

Hắn không có trực tiếp ra tay, bởi vì hắn biết rõ sẽ có người thay mình xuất lực.

Quả nhiên, theo Hứa Linh Vân rơi xuống mặt đất, có hơn mười tu sĩ vọt lên, chuẩn bị ngăn nàng lại.

Nhưng đúng lúc này, trên mặt đất, một thân ảnh màu xanh bay lên, cũng không thấy nàng có động tác gì, quanh người có pháp thuật hiển hóa, đạo đạo linh lực khủng bố phóng ra, các tu sĩ lao về phía Hứa Linh Vân đều bị đánh bay, vậy mà không có một ai có thể tiếp nàng một đạo linh quang, sau đó hắn lại nhẹ nhàng tiếp được Hứa Linh Vân, ở trên không trung hóa thành một đạo lưu quang, bỏ chạy về phương xa.

- Lại vẫn có một cao thủ như vậy?

Lôi Cửu ngưng tụ, muốn tiến lên ngăn trở, nhưng lúc này, có một đạo sát khí bức đến.

- Hoàng Phủ gia đắc tội ta, trước thịt một nô tài của hắn, thu chút tiền lãi đã!

Phương Hành kêu to, đoạt trước ra tay, bay thẳng về phía Lôi Cửu.

Ầm ầm, dưới chân kim vân di động, cả hai tay vận chuyển Âm Dương Đại Ma Bàn, ra tay chính là thần thông.

Lôi Cửu giận tím mặt, hắn là Cửu Khúc Bộ thiếu bộ thủ, không đến bốn mươi tuổi bước vào Trúc Cơ trung kỳ, ở dưới trướng Hoàng Phủ Thần Cơ chính là đệ nhất cao thủ, lại bị người này nói thành nô tài, còn coi mình như tiền lãi làm thịt, cái này để cho hắn cảm thấy mình bị khinh miệt.

Bất quá đối mặt Phương Hành ra tay, hắn không dám khinh thường, đã nhận ra Phương Hành thi triển chính là thần thông.

Vậy mà lợi dụng thần thông ngăn địch, dù hắn là Trúc Cơ trung kỳ, cũng ẩn ẩn có chút kinh hãi.

Rầm rầm rầm...

Âm Dương chi khí xoay tròn, giống như một

Ma Bàn to lớn, xoắn về phía Lôi Cửu.

Chấn động kinh khủng kia, vậy mà ẩn ẩn sinh ra hấp lực cường đại, tựa hồ muốn hút hắn vào trong Ma Bàn, triệt để cắn nát, hóa thành một mảnh thịt nát, Lôi Cửu kinh hãi, quay người bỏ trốn, đối với chiến pháp vừa đến liền thi triển thần thông, các tu sĩ đều sẽ làm ra loại lựa chọn chính xác này, trừ khi vạn bất đắc dĩ, nếu không rất ít xuất hiện tràng diện thần thông quyết đấu.

Bình thường sau khi đối phương thi triển thần thông, sẽ lập tức trốn chạy, né qua thần thông pháp thuật ảnh hướng, sau đó trở lại ngăn địch là pháp môn chính xác nhất, bởi vì thi triển thần thông cực kỳ hao tổn linh lực, người vừa lên liền thi triển thần thông, mặc dù uy danh hiển hách, nhưng linh lực nhất định tiêu hao kịch liệt, mà người tránh né thần thông, đợi cho uy lực của thần thông tiêu tán, lại quay đầu thu thập đối thủ linh lực tiêu hao nghiêm trọng sẽ thoải mái hơn nhiều, có thể nói là dễ dàng bắt giữ.

Lúc này Lôi Cửu cũng như thế, hắn cho rằng mình lựa chọn tuyệt đối là chính xác.

Trên thực tế trong lòng của hắn thậm chí có chút khinh bỉ đối thủ!

Rõ ràng là nhân vật đỉnh phong trong trẻ tuổi, tại sao lại ngu xuẩn như vậy, đi lên liền không tiếc hết thảy thi triển thần thông?

Chỉ là hắn làm sao cũng không nghĩ tới, thời điểm Phương Hành ra tay đã có kế sách, Lôi Cửu chạy trốn là ở trong tính toán của hắn.

- Cẩu nô tài, đừng trốn...

Phương Hành hét lớn, thúc dục thần thông đuổi theo.

Cùng lúc đó, Vạn Linh Kỳ bồng bềnh ở sau lưng hắn run lên, toàn bộ uy lực thích phóng ra, khói đen cuồn cuộn bao phủ phương viên mấy trăm trượng, trên không Vụ Chiểu trở nên mây đen mênh mông, nhốt lại gần trăm tu sĩ, Phương Hành và Lôi Cửu cũng ở bên trong, ánh mắt các tu sĩ ở phía dưới bị che đậy, đã hoàn toàn nhìn không tới bóng dáng của những tu sĩ kia.

Ở mọi người thấy chính là, Phương Hành đi lên liền lớn tiếng doạ người, ra tay bất phàm.

Mà thiếu bộ thủ của Cửu Khúc Bộ Lôi Cửu vừa thấy không ổn, quay người bỏ chạy, lại bị Phương Hành đuổi theo, vây ở trong khói đen.

- Tiểu tử này thật hung, Cửu Khúc Bộ thiếu bộ thủ cũng không phải đối thủ của hắn sao?

Các tu sĩ ở trên mặt đất run sợ, nhao nhao suy đoán.

Chương 315: Dùng một địch chúng

Không trung, mây đen bao phủ, Phương Hành đã cùng Lôi Cửu đại chiến.

Mà lúc này tặc phỉ áo xanh đã rơi xuống, nhìn qua mây đen trên không trung, lại khẽ thở dài một tiếng, từ trong tay Hứa Linh Vân nhận lấy Tinh Thần Thảo, thở dài:

- Nguyên lai hỗn đản này thật sự là Phương Hành, lại lừa bịp ta thật khổ, sớm đã tìm được linh dược nhưng vẫn cất giấu, thẳng đến lúc này mới ra, để cho ta thay hắn xuất lực...

Dứt lời, lại nhìn Hứa Linh Vân một cái, thở dài:

- Bất quá hắn làm sao biết ta không có địch ý với hắn chứ?

Người này tự nhiên chính là tặc phỉ áo xanh, Phương Hành sớm biết rõ hắn đã tiến vào Loạn Thạch Cốc, tuy chưa chứng kiến hắn ở nơi nào, nhưng đoán được hắn nhất định âm thầm quan sát mình, mà đối với hắn, cũng xác thực lo lắng mang theo Hứa Linh Vân đại chiến, sẽ để cho nàng bị liên lụy, mới lợi dụng Tinh Thần Thảo mời minh hữu xuất thủ tương trợ.

Đương nhiên, có thể phó thác Hứa Linh Vân cho tặc phỉ áo xanh này, là bởi vì Phương Hành đã cảm giác được, tuy còn không biết thân phận của tặc phỉ áo xanh, nhưng hắn phát hiện, người này không có địch ý với mình, trái lại hết sức quan tâm an nguy của mình, từ lúc trước nghe "mình" bị nhốt ở trong Loạn Thạch Cốc, liền vội vàng chạy tới, có thể thấy được lốm đốm.

- Ngươi là bằng hữu của Phương sư đệ sao? Không cần bảo hộ ta, ta có thể lập tức ly khai, ngươi đi trợ giúp hắn đi!

Hứa Linh Vân có chút lo lắng nói, cắt đứt tặc phỉ áo xanh suy nghĩ.

Tặc phỉ áo xanh quay người đánh giá Hứa Linh Vân, bỗng nhiên nói:

- Ngươi có phải đại đệ tử của Thanh Vân Tông Tê Hà Cốc không?

Hứa Linh Vân nao nao, khó hiểu vì sao vào lúc tặc phỉ áo xanh lại hỏi như vậy.

Tặc phỉ áo xanh cười nói:

- Có người nói ngươi là một nha đầu ưa thích bảo hộ người khác, hôm nay xem ra không sai!

Hứa Linh Vân nao nao, không kịp hỏi, lại nhìn về phía Phương Hành ở trên bầu trời.

Tặc phỉ áo xanh lại nở nụ cười nói:

- Ngươi không cần phải lo lắng hắn, tuy tiếp xúc không dài, nhưng ta cảm thấy được hắn rất khó chết!

Cửu Khúc Bộ thiếu bộ thủ Lôi Cửu, Sở Vương Đình Thái tử Sở Hoàng, Nam Cương Diêm Quỷ Vương, Băng Âm Cung Diệp Cô Âm... Cùng với vô số cao thủ muốn bắt giữ Phương Hành, dùng để đổi lấy một thủ dụ tiến vào Kiếm Trủng, có thể nói lúc này Phương Hành đã bị vậy chết ở trong Loạn Thạch Cốc, hi vọng chạy ra Loạn Thạch Cốc gần như bằng không.

Thế nhưng tặc phỉ áo xanh lại nói, hắn cảm thấy Phương Hành rất khó chết.

Hứa Linh Vân không biết nên trả lời như thế nào...

Nhìn bộ dáng lo lắng của nàng, tặc phỉ áo xanh bỗng nhiên mỉm cười nói:

- Ngươi ưa thích tiểu tặc kia?

Hứa Linh Vân ngẩn ngơ, như phản ứng thoáng một phát, mới hiểu được tặc phỉ áo xanh chỉ là ai, sau đó có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Không phải như ngươi nghĩ!

Nàng nghĩ nghĩ, mới chậm rãi giải thích:

- Năm đó Phương Hành sư đệ mưu phản Thanh Vân Tông, cả tông đều nói hắn nghịch loại, nhưng ta biết hắn không xấu, lúc trước hắn và Tiểu Man sống nương tựa lẫn nhau, nhưng ta tự cho mình thông minh, hại bọn hắn cùng ở một môn, lại không được tương kiến, về sau tuy để cho bọn hắn quen biết, lại không nghĩ bất trắc nảy sinh, Tiểu Man sư muội bị Phù Diêu Cung mang đi, lần nữa cùng Phương sư đệ chia lìa, thậm chí có khả năng đời này sẽ không được tương kiến, chuyện này cuối cùng là trách ta...

Nói đến chỗ này, nàng khẽ thở dài, lại nói:

- Ta vốn tưởng Phương sư đệ sẽ hận ta tận xương, lại không nghĩ mặc dù hắn phản Thanh Vân Tông, chạy trốn đến tận đẩu tận đâu, nhưng không quên phó thác tông chủ đưa ta một viên Trúc Cơ Đan, nói rõ hắn thật coi ta là sư tỷ, Linh Vân vụng về, không có gì để báo, bây giờ thấy hắn gặp nạn, sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Nói đến đây đã cực kỳ áy náy, thanh âm trầm thấp.

Tặc phỉ áo xanh lẳng lặng nghe xong, cười nói:

- Hắn tất nhiên là không trách ngươi, nếu không sẽ không tặng ngươi một hạt Trúc Cơ Đan, trọng yếu hơn là, vừa rồi kỳ thật hắn không có ở trong Loạn Thạch Cốc, hết thảy nhiễu loạn, đều là con tặc điểu kia làm ra, ngươi đoán sở dĩ hắn nhận tội, có phải bởi vì không muốn hảo ý của ngươi nước chảy về đông hay không?

Hứa Linh Vân ngẩn ngơ, nhớ tới vừa gặp Kim Ô đối thoại vài câu, nàng lại không phải người vụng về, tinh tế suy nghĩ, lại làm sao không biết? Không khỏi mặt trắng như tuyết, rung giọng nói:

- Đây chẳng phải nói, lại là ta hại hắn?

Tặc phỉ áo xanh cười nói:

- Ta trêu chọc ngươi thôi, hắn rất xảo trá, ngay cả ta cũng lừa, ai có thể hại hắn? Kỳ thật ta nghĩ, biện pháp thông minh nhất của hắn, chính là không bóc trần thân phận của Phương Tiểu Cửu, mà là âm thầm tương trợ tặc điểu chạy trốn, chỉ có điều hắn đã hiện thân nhận việc này, có thể đơn thuần là vì ngươi, cũng có thể là có dụng ý khác, ngươi cảm thấy thế nào?

Hứa Linh Vân nao nao, ngẩng đầu nhìn hắn.

Tặc phỉ áo xanh cười hì hì nói:

- Ngươi cảm thấy hắn là người vì không muốn ngươi thương tâm, liền một mình gánh chịu tất cả sao?

Hứa Linh Vân nhíu mày nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cực kỳ khẳng định nói:

- Hắn không phải!

Tặc phỉ áo xanh nở nụ cười nói:

- Vậy thì hắn nhất định là có dụng ý khác, ngươi còn lo lắng cái gì?

Hứa Linh Vân giờ mới hiểu được tặc phỉ áo xanh, trong nội tâm hơi động, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Mà lúc này, ở trong khói đen bao phủ, ánh mắt của các tu sĩ đã bị che chắn, tối đa chỉ có thể nhìn thấy khoảng cách 30 trượng.

Bất quá đây đối với các tu sĩ mà nói, cũng đã đầy đủ, lúc này Lôi Cửu đã trốn ra tầm hơn mười trượng, Phương Hành thấy khói đen đã rải ra, che tầm mắt mọi người, liền thu hồi Âm Dương Đại Ma Bàn, sau đó lấy ra một viên Cửu Cửu Hoàn Thần Đan, tựa như kẹo đường ném vào trong miệng nhai, nuốt xuống bụng.

Hắn đã làm tốt chuẩn bị đại chiến.

Sau khi ăn Cửu Cửu Hoàn Thần Đan, Thái Thượng Hóa Linh Kinh sẽ luyện hóa dược lực khổng lồ, cung cấp linh khí vô cùng vô tận, đương nhiên bởi vậy đối diện đại chiến, hắn không có thời gian luyện hóa tinh khí thành tu vi, nhưng có thể từ đó hấp thu đầy đủ linh khí bổ sung, khiến cho mình luôn ở trạng thái đỉnh phong nhất.

Chỉ là dùng đan dược trân quý như thế bổ sung linh lực, khắp thiên hạ đại khái cũng chỉ có hắn dám chơi.

Hết cách rồi, có tiền tùy hứng nha!

- Ngươi luôn không tuân thủ quy củ, hôm nay tự thực ác quả, cũng là báo ứng!

Không đợi Phương Hành lao về phía Lôi Cửu, Sở Hoàng Thái Tử lướt đến, đưa tay kết pháp thuật, quanh người linh lực xoay chuyển, có lưu quang màu vàng lấp lóe, sau đó hóa thành đạo đạo kim hỏa, lốm đa lốm đốm trải rộng hư không, bao phủ Phương Hành ở bên trong, đến lúc này, hắn cũng không nói nhảm, trực tiếp xuất thủ, muốn bắt Phương Hành đổi lấy thủ dụ

- Ha ha, hỗn đản màu vàng, ngươi há miệng ngậm miệng đều là quy củ, tự cho mình là thiên tử, sao lại đi làm tay sai cho người khác?

Phương Hành cười lạnh, vận chuyển pháp ấn, sau lưng Kim Sí biến ảo, kiếm vũ đầy trời vòng quanh toàn thân, giống như hóa thành một bộ áo giáp, kim hỏa tụ lại bị quét sạch không còn, sau đó dưới chân Phương Hành hơi dùng sức, Kim Ô hiểu ý, kêu to một tiếng đánh về phía Sở Hoàng Thái Tử.

Oanh!

Thân thể Kim Ô cường hoành, trực tiếp lấy mình làm binh khí, dùng yêu khu vọt tới Sở Hoàng Thái Tử.

Mà Phương Hành thì ra quyền, kình lực giống như một ngọn núi nhỏ đánh tới Sở Hoàng Thái Tử.

- Ở giữa thiên địa, cấp bậc sâm nghiêm, ta phụng quy củ, cũng thủ quy củ, Hoàng Phủ Đạo Tử phụng thiên thừa vận, hiệu lực cho hắn có gì không thể?

Sở Hoàng Thái Tử hét lớn, đại bào màu vàng phất một cái, kình phong phồng lên, hóa thành hai mảnh kim vân, lúc lên lúc xuống vung về phía Phương Hành và Kim Ô, oanh một tiếng, kình lực va chạm tạo nên cương phong, khói đen bị xé nứt, thậm chí có hai

Yêu Linh che dấu ở trong khói đen muốn đánh lén Sở Hoàng Thái Tử cũng bị cương phong xé rách, mượn cơ hội này, Sở Hoàng Thái Tử đã lui ra hơn mười trượng, sắc mặt đại biến.

Trên tay Phương Hành và trong miệng Kim Ô, lại đồng thời bắt được một mảnh áo bào, ở dưới va chạm, mặc dù Sở Hoàng Thái Tử không có bị hai người kích thương, nhưng áo bào lại bị hai người xé nát.

- Lão Kim, trong khoảng thời gian này không gặp, thực lực ngươi tiến triển không tệ nha...

Phương Hành ném đi mảnh áo trong tay, mở miệng tán thưởng.

- Ha ha, Kim gia có cơ duyên khác, rỗi rãnh sẽ tâm sự với ngươi!

Kim Ô cũng đắc ý, cánh giương ra chỉ về phía Sở Hoàng Thái Tử, phóng tới lần nữa.

- Tiểu hỗn đản này thật hung hãn!

Sở Hoàng Thái Tử biến sắc, dưới chân lóe lên lôi quang, không cùng Phương Hành cứng đối cứng.

- Ha ha, tiểu tử, đắc tội Hoàng Phủ gia chỉ còn đường chết, còn không thúc thủ chịu trói?

Bỗng nhiên tầm đó, trong khói đen, một đầu quỷ cao hơn mười trượng xuất hiện, mang theo Quỷ Hỏa um tùm, há miệng nuốt về phía Phương Hành, là Nam Cương Diêm Quỷ Vương, gia hỏa kia mượn khói đen của Vạn Linh Kỳ, ẩn tàng thân hình, lại vào lúc này đột nhiên giết ra, muốn thừa dịp lực chú ý của Phương Hành bị Sở Hoàng Thái Tử kéo, giết Phương Hành trở tay không kịp, nhặt cái tiện nghi...

- Ở dưới thần thức của ta cảm ứng, ngươi cho rằng mình ẩn tàng rất kín sao?

Phương Hành quát lạnh, thân hình nhìn như phóng tới Sở Hoàng Thái Tử lại bỗng nhiên xoay chuyển, giống như một viên đạn pháo vọt tới giữa không trung, hai đấm cùng vung, một quyền quấn lấy lực lượng màu vàng, một quyền quấn lấy sát khí màu đen, hóa thành hai loại lực lượng hoàn toàn tương phản, đồng thời xông về phía đầu quỷ to lớn, giống như hai Cự Mãng quấn ở trên đầu quỷ, sau đó lực lượng đan xen, ầm ầm nổ tung.

- Oa nha nha, tiểu tử thật giảo hoạt...

Diêm La Vương thống khổ rống to, hắn không nghĩ tới mình tỉ mỉ chuẩn bị một kích, lại ở trong dự liệu của Phương Hành, lúc này không kịp trốn tránh, huyễn hóa ra đầu quỷ to lớn bị hai đạo lực lượng kia xoắn nát, chỉ có một đạo lưu quang trốn vào trong khói đen...

Đối mặt vô số cường giả ẩn ở trong tối rình mò, Phương Hành không hề sợ hãi, ra tay tàn nhẫn.

Trong tiếng hét to, quyền đánh Sở Hoàng, chân đá Diêm Quỷ Vương, hung uy của thiếu niên hiển lộ không thể nghi ngờ.

Chương 316: Quét ngang quần hùng vô địch

- Phương Hành, ngày đó ngươi khinh miệt ta, hôm nay tính toán rõ ràng!

Một nữ nhân quát chói tai, khói đen bên trái bị kình phong vô hình xé rách, lộ ra một nữ tử mặc váy tím, trong tay ôm một cây đàn ngọc, đúng là Diệp Cô Âm mặt mũi tràn đầy hận ý, tay trái nàng ôm đàn ngọc, tay phải khảy đàn, boong boong… tiếng đàn như trường thương lợi kiếm, kẹp lấy hận ý của Diệp Cô Âm, giết thẳng về phía Phương Hành.

- Xú nữ nhân, thực nghĩ ta không dám giết ngươi?

Thấy Diệp Cô Âm cũng tới tham gia náo nhiệt, Phương Hành rống to, lấy ra Độc Cước Đồng Nhân Giáo, quán chú linh lực nện tới Diệp Cô Âm, Diệp Cô Âm thúc dục tiếng đàn phóng ra thần lực, bị Độc Cước Đồng Nhân Giáo chống đỡ, ở dưới lực lượng cường đại làm nó rạn nứt, lộ ra Kinh Hoàng Cầm ở bên trong.

Cạc cạc cạc...

Dây đàn của Kinh Hoàng Cầm bị lực lượng vô hình va chạm, lập tức tản mát ra thanh âm cổ quái khó nghe, loại thanh âm này cực kỳ bén nhọn, vậy mà bay thẳng linh hồn, để cho người không hiểu thấu, cảm giác váng đầu hoa mắt, thần thức bất ổn.

- Ha ha, thứ tốt!

Phương Hành bất ngờ phát hiện, Kinh Hoàng Cầm này lại có thể công kích thần thức người, trong nội tâm không khỏi mừng rỡ, đưa tay đoạt lấy Kinh Hoàng Cầm, vung nắm đấm đập loạn, thanh âm ầm ĩ khó nghe truyền ra, sắc mặt của Diệp Cô Âm tái nhợt, ý nghĩ choáng váng, nỗ lực khảy đàn ngọc chống lại.

Nhưng đàn ngọc ở sau khi nàng bị mất Kinh Hoàng Cầm chỉ là Linh Khí cực phẩm, không thể so với Kinh Hoàng Cầm, dù nàng toàn lực thúc dục, tiếng đàn thủy chung bị Phương Hành khảy loạn Kinh Hoàng Cầm làm hỗn loạn, không thành làn điệu, dưới sự phẫn nộ, Diệp Cô Âm trực tiếp ném đàn ngọc đi, đánh tới Phương Hành:

- Hỗn đản, trả Kinh Hoàng Cầm cho ta...

- Cút!

Phương Hành quát lạnh, một quyền đập tới, lực lượng khổng lồ trùng kích Diệp Cô Âm đứng không vững, cả người bay ra phía sau.

- Giết Phương Hành, nhập Kiếm Trủng...

Có thanh âm sắc nhọn vang lên, trong khói đen mờ mịt, bảy bóng đen đánh úp về phía Phương Hành, trong tay đều nắm lấy trường kiếm dài nhỏ như tơ bạc, loại kiếm này giống như kiếm mà không phải kiếm, giống như ti mà không phải ti, bị bảy người bọn hắn liên hợp thi triển, hợp thành một tấm lưới khổng lồ ở trên không trung, có thể giảo sát hết thảy tồn tại.

Phương Hành thấy vậy cũng không dám khinh thường, tay cầm Kinh Hoàng Cầm đánh loạn về phía hư không.

Rầm rầm rầm...

Kinh Hoàng Cầm giống như đại bổng, lại vừa vặn khắc chế Pháp khí của Bắc Thần Sơn thất quái, ở trong hư không quấy loạn, bảy đạo kiếm ti đều quấn ở trên Kinh Hoàng Cầm, cùng dây đàn quấn chung một chỗ, trừ khi kiếm ti đứt rời, hoặc dây đàn đứt rời, nếu không sẽ không cách nào tách ra, Phương Hành cười ha ha, thi triển quái lực, vung vẩy Kinh Hoàng Cầm, lại dẫn động kiếm ti, vung Bắc Thần Sơn thất quái bay lên không, xui xẻo là Bắc Thần Sơn thất quái và kiếm ti thần hồn tương liên, kiên quyết không chịu thả tay, chỉ có thể ở trên không trung oa oa gọi bậy.

- Tiểu ma đầu, sắp chết đến nơi, vẫn còn ở đây quát tháo?

Bỗng nhiên tầm đó, một tiếng hét to truyền đến, bốn phương tám hướng, đều có Huyền pháp kinh người đánh về phía Phương Hành.

Sở Hoàng Thái Tử, Nam Cương Diêm Quỷ Vương cùng với bốn năm tu sĩ không biết tên, cùng nhau ra tay với Phương Hành.

Bọn hắn quả thực nhìn không được, bên mình nhiều người như vậy vây công tiểu ma đầu này, lại bị hắn áp chế Sở Hoàng, thương Diêm Quỷ Vương, đánh bay Diệp Cô Âm, trêu đùa hí lộng Bắc Thần Sơn thất quái, quét ngang một mảnh, nếu truyền ra ngoài, còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Ở dưới loại ý nghĩ này, các cao thủ rốt cuộc bất chấp tất cả, cùng nhau ra tay vây giết Phương Hành.

Rầm rầm...

Phương Hành thuận tay quăng Bắc Thần Sơn thất quái ra, ngăn cản Huyền pháp ở chung quanh, lập tức có hai quái bị Huyền pháp oanh kích tới, bạo thành một đoàn huyết vụ, ngũ quái còn lại run như cầy sấy, vội vàng cắt đứt thần thức và kiếm ti liên hệ, vừa kêu thảm danh tự hai huynh đệ chết đi, vừa giúp nhau lôi kéo, thối lui ra ngoài vòng chiến, căm thù đối phương đến tận xương tuỷ.

- Ha ha, các ngươi đều là nhân vật thành danh, lại liên thủ chiến một mình ta, không thấy xấu hổ sao?

Phương Hành cười ha ha, dưới chân có kim vân hiện lên, Kim Ô nâng hắn lên tới giữa không trung, đè ở trên đầu các tu sĩ.

- Cơ duyên trước mắt, còn nói gì đơn đả độc đấu, tiểu tử, ngươi chọc giận Hoàng Phủ gia, hôm nay chắp cánh khó thoát!

Sở Hoàng Thái Tử hét lớn, quanh người kim hỏa điểm điểm, khốn giết Phương Hành, vây công Phương Hành, hơn phân nửa áp lực là đến từ hắn.

- Trốn? Ai nói ta muốn chạy trốn?

Trong cơ thể Phương Hành, dược tính của kim đan đã biến hoá phát tán ra, trên làn da giống như dấy lên hỏa diễm màu đỏ, đó là dược tính thấm vào tơ máu hình thành màu sắc, cảnh này khiến hắn càng chiến càng dũng, giống như một nộ long.

Nhưng trong kịch chiến, đầu óc của hắn lại cực kỳ rõ ràng, biết rõ đã đến thời khắc mình đảo loạn phong vân.

- Cho các ngươi một cơ hội thoát thân, có người muốn đi hay không?

Phương Hành hét lớn, một chưởng bức lui Nam Cương Diêm Quỷ Vương, lại đá Sở Hoàng Thái Tử một cước.

- Sắp chết đến nơi, ngươi còn dám dõng dạc?

Sở Hoàng Thái Tử hét lớn, vận chuyển quyền ấn, kình phong như rồng, đập về phía Phương Hành.

- Hỗn đản màu vàng, ngươi đã mất đi cơ hội thoát thân cuối cùng, hôm nay tất cả mọi người các ngươi, đều phải chết ở chỗ này!

Ở dưới dược tính phát huy, con mắt Phương Hành biến thành màu đỏ, trong tiếng hét to, hắn rốt cục thi triển ra đòn sát thủ của mình.

Tay trái biến âm, tay phải hoá dương, kéo ra quỹ tích huyền ảo, ở trên không trung huyễn hóa thành một Âm Dương Đại Ma Bàn, sau đó Âm Dương Đại Ma Bàn chậm rãi chuyển động, các tu sĩ ở chung quanh thi triển huyền pháp, vậy mà đều bị Âm Dương Đại Ma Bàn hấp dẫn, phai mờ thành lực lượng thuần túy, sau đó nghịch loạn Âm Dương, thần quang quét qua khắp nơi, bao phủ hư không.

- Không tốt, tạm lui!

Đám người Sở Hoàng Thái Tử vội vàng lui trở ra, không nguyện cứng đối cứng với thần thông của Phương Hành.

Ầm ầm… thần quang bao phủ, tất cả tu sĩ vây công Phương Hành đều bị thần quang ảnh hướng.

- Phốc...

Diêm Quỷ Vương phun máu, thân hình lảo đảo, dần muốn gục xuống.

Bành…

Trong Bắc Thần Sơn ngũ quái, lại có hai quái bị thần quang quét trúng, nổ thành một đoàn huyết vụ.

- Ba...

Ngay cả Sở Hoàng Thái Tử cũng bị thần quang quét trúng, ngọc bội treo bên hông vỡ vụn, sắc mặt hắn tái nhợt, thân hình nhoáng một cái, một ngụm máu tươi từ trong khóe miệng bay ra, ánh mắt đã trở nên lạnh như băng.

- Tiểu ma đầu, đây là đòn sát thủ của ngươi sao? Một thức thần thông này quả thực lợi hại, chỉ tiếc, chúng ta nhiều cao thủ như vậy vây công ngươi, ngươi phân tán lực lượng thần thông, là không cách nào giết sạch chúng ta, lại có tác dụng gì? Huống hồ thần thông này uy lực khủng bố, chắc hẳn cũng cực kỳ tiêu hao linh lực, cho dù ngươi dùng bí dược, lại có thể chống được bao lâu?

Sở Hoàng Thái Tử lại đi tới, đứng ở trên hư không, thờ ơ nhìn Phương Hành.

- Ha ha, không sai, tiểu ma đầu, Cửu Khúc Bộ Lôi Cửu đại nhân còn chưa ra tay, dù ngươi ngăn được mấy người chúng ta, lại có thể thế nào?

Diêm Quỷ Vương cũng đi trở về, mặc dù bị thương rất nặng, hắn cũng không nguyện buông tha cơ hội này.

- Trong hàng thiên kiêu của Nam Chiêm Bộ Châu, ngươi sắp xếp trước năm...

Có một tu sĩ áo tang đi tới, vây quanh Phương Hành:

- Chỉ tiếc, ngươi chọn sai đường, cuối cùng phải vẫn lạc!

Thỉnh thoảng có tu sĩ từ trong hư không xuất hiện, rậm rạp chằng chịt vây quanh Phương Hành.

Vô luận nhìn như thế nào, Phương Hành cũng khó thoát khỏi cái chết, Âm Dương Đại Ma Bàn cũng không thể để hắn giết ra ngoài.

- Này, huynh đệ, lần này họa có phải hơi lớn hay không? Xem ra rất khó chạy đi a?

Ngay cả Kim Ô cũng không nhịn được cười khổ.

Phương Hành cười ha ha nói:

- Ai nói ta muốn chạy trốn, ta không phải nói còn có một đòn sát thủ sao?

Kim Ô khẽ giật mình nói:

- Chẳng lẽ là lá cờ kia? Chỉ sợ lá cờ này cũng không xoay chuyển được trời đất?

Phương Hành liếc mắt nói:

- Lão Kim, ngươi và ta trộn lẫn lâu như vậy, còn không có phát hiện sao?

Kim Ô ngơ ngác nói:

- Phát hiện cái gì?

Phương Hành cười hắc hắc:

- Ta là dựa vào đầu kiếm cơm...

Sau khi nói xong, Phương Hành bỗng nhiên hét lớn:

- Lão Tà, phóng thích toàn bộ huyết tế, để cho đám tôn tử này biết Vạn Linh Kỳ lợi hại, nhớ kỹ, phàm là ra tay với ta, một cái cũng không buông tha!

Sau khi nói xong, ầm… kình phong rung động, kiếm vũ màu vàng hiện đầy hư không, lao thẳng về phía đám người Sở Hoàng Thái Tử, đồng thời hét lớn:

- Lôi Cửu, nô tài như ngươi cũng dám giương oai ở trước mặt ta? Hoàng Phủ gia đã dám đắc tội ta, ta trước làm thịt ngươi tế cờ, lại đánh vào Kiếm Trủng, đoạt tất cả Kiếm Thai...

Oanh!

Trong tiếng hét vang, hắn xông về đám người, tái chiến đám người Sở Hoàng Thái Tử, hung uy vô tận.

Mà thanh âm của hắn, thì xuyên thấu khói đen, sóng âm cuồn cuộn, truyền bá khắp nơi.

Tất cả mọi người đã nghe được tiếng hô của hắn!

Chém giết Lôi Cửu tế cờ, sau đó đánh vào Kiếm Trủng, đoạt tất cả Kiếm Thai...

Ở thời khắc này, con mắt tặc phỉ áo xanh bỗng nhiên sáng ngời, đã minh bạch dụng ý của Phương Hành.

Mà Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh cải trang che dấu ở trong các tu sĩ, con mắt cũng tỏa sáng, nhìn về phía bầu trời.

Trong các tu sĩ, càng có vô số người nội tâm vốn không phục, lúc này không khỏi giật mình.

Cũng có một ít người trực tiếp lấy ra Pháp khí dịch dung.

Chương 317: Các tu sĩ tạo phản

- Không tốt, nhanh giết nghịch tặc này!

Lôi Cửu vốn đứng cách Phương Hành khá xa, thờ ơ lạnh nhạt.

Hắn chỉ nhìn Phương Hành, không có ý định trực tiếp giao thủ, theo hắn, những người muốn đạt được cơ hội tiến vào Kiếm Trủng, đủ để thay mình bắt tiểu tử kia, hắn chỉ cần chờ người nào đó giao đầu của tiểu tử kia cho mình, sau đó mình đại biểu Hoàng Phủ Đạo Tử, phân phát thủ dụ cho phép người kia tiến vào ngoại vi Kiếm Trủng là được.

Nhưng đến lúc này, hắn đột nhiên ý thức được một sự tình cực kỳ kinh khủng, không dám lưu thủ nữa.

Ầm ầm… Lôi Cửu oanh đến một quyền, quang điện màu xanh da trời bao phủ không gian.

- Ha ha ha ha, Lôi Cửu, ngươi còn chưa chịu chết?

Lúc này Phương Hành lại cười dài.

Ánh mắt của các tu sĩ đều bị che lấp, nhìn không ra tình huống chiến đấu trong khói đen, chỉ có thể dựa vào suy đoán.

Trong khói đen ác đấu không thể nghi ngờ là cực kỳ kịch liệt, theo mây đen cuồn cuộn là có thể nhìn ra được, hơn nữa Phương Hành cười lớn tiếng như vậy, lực lượng cường đại như vậy, nhất thời cho người một loại ảo giác hắn đã hoàn toàn áp chế Lôi Cửu, muốn chém giết đối phương, nhất là lúc trước hắn và Lôi Cửu động thủ liền chiếm cứ thượng phong, thì càng để cho người dễ dàng liên tưởng đến một màn này.

Mà Phương Hành liên tiếp mắng chửi, Lôi Cửu lặng yên không lên tiếng, cũng đã chứng minh phỏng đoán của các tu sĩ.

Lúc này đám người Sở Hoàng phản ứng nhanh chút, đã đoán được dụng ý của Phương Hành, trong nội tâm hoảng hốt.

- Phương Hành, ngươi sắp chết đến nơi, còn dám khẩu xuất cuồng ngôn?

Bọn hắn muốn dùng tiếng hét lớn này, thay đổi ấn tượng của các tu sĩ.

Nhưng bọn hắn bị bao phủ ở trong mây đen, bất ngờ phát hiện thanh âm của mình không thể truyền ra.

Đại Bằng Tà Vương điều khiển Vạn Linh Kỳ, tuy không đủ để đánh chết bọn chúng, nhưng phong tỏa thanh âm lại dư xài.

Rơi vào đường cùng, bọn hắn chỉ có thể tiến lên vây công Phương Hành, muốn đánh chết hắn trước.

Nhưng đáng hận chính là, lúc này Vạn Linh Kỳ thôi phát ra toàn bộ uy lực cuốn lấy bọn chúng.

Yêu Linh trong Vạn Linh Kỳ dùng năm con Ly Long cầm đầu, vốn đều có sức chiến đấu cường đại, chỉ cần huyết khí đầy đủ, bọn nó thậm chí có thể phát huy ra lực lượng giết cả Trúc Cơ hậu kỳ, đương nhiên lực lượng huyết khí chèo chống bọn nó phát huy ra lực lượng cường đại như vậy cũng không dễ tích lũy, lúc này lại là một cơ hội, mây đen bao phủ gần gần trăm tên Trúc Cơ cảnh, đều là tế phẩm có sẵn nha.

Vạn Linh Kỳ vốn là lá cờ chiến tranh.

Thông qua chiến tranh, thu thập huyết tế, lại mượn nhờ huyết tế phát huy ra lực lượng càng cường đại.

Lúc này thôi phát toàn bộ uy lực, dù cao thủ như bọn hắn cũng khó có thể thoát khỏi các Yêu Linh dây dưa.

Trong lúc nhất thời, trong phạm vi Vạn Linh Kỳ bao phủ, máu tươi cuồn cuộn, giống như tu la địa ngục.

- Hôm nay ta kéo cờ muốn làm thổ phỉ, đánh vào Kiếm Trủng, cướp sạch Kiếm Thai, có người dám đến hay không?

Thời điểm các tu sĩ tâm tư suy nghĩ miên man, Phương Hành lại hét lớn một tiếng, chấn triệt khắp nơi.

Các tu sĩ nghe vậy, biểu lộ cực kỳ quái dị.

Không ít tu sĩ xuất thân phàm tục, thậm chí pha trộn ở trong lục lâm, tự nhiên biết rõ "kéo cờ" ý tứ, người làm đạo phỉ, thời điểm phát hiện sinh ý lớn, mình lại không có lực lượng ăn hết, sẽ kéo cờ, hiệu triệu lục lâm đồng đạo tụ lại, mọi người cùng nhau ăn, sau đó lại mỗi người đi một ngả.

Nhưng cái này là cách làm của người trong lục lâm, trong Tu Hành Giới, còn chưa nghe nói qua có người kéo cờ như vậy.

Tiểu tử kia hét lớn như thế, làm trong nội tâm các tu sĩ nhất thời có cảm giác khác thường, đã buồn cười, lại có chút động tâm...

- Giết Phương Hành chỉ có một thủ dụ, mấy trăm tu sĩ làm sao chia? Không bằng dựa thế, cướp sạch Kiếm Trủng...

Bỗng nhiên có người hét lớn, đột ngột từ mặt đất lao lên, xông về mây đen.

Người này khăn trắng che mặt, cưỡi Thiên Mã, ạp không lên trời, tay cầm trường thương, uy thế vô song.

Nhìn bộ dáng, hẳn hẳn là Tây Mạc tứ kiệt Hàn Gia Tử, chỉ là không biết vì cái gì nói nhiều như vậy.

- Giết Lôi Cửu tế cờ, công Kiếm Trủng, chia Kiếm Thai...

Trong các tu sĩ, lại có một người cao giọng hét lớn, xông về chiến trường.

Trên thân người này bọc lấy áo tơ cực kỳ chặt chẽ, nhìn không ra diện mạo, nhưng bím tóc chỉ lên trời kia lại rất dễ làm người khác chú ý, người không biết tự nhiên đoán không ra thân phận của hắn, nhưng người nhận thức vừa nhìn là hiểu, đây là Thái tử Quỷ Quốc xuất thủ, vèo một tiếng, hắn trực tiếp vọt vào mây đen, quỷ khí biến ảo, công kích ác liệt.

Phảng phất như một dây dẫn nổ, vèo vèo… lại có ba bóng người phóng lên trời, giết vào trong mây đen.

Những người này đều không ngoại lệ, cải trang cách ăn mặc, nhìn không ra tướng mạo sẵn có.

- Đúng vậy, cơ duyên trước mắt, mỗi người có phần, dựa vào cái gì Hoàng Phủ gia độc bá? Công Kiếm Trủng, chia Kiếm Thai...

Trong lúc nhất thời, thanh âm phản kháng nổi lên bốn phía, càng ngày càng nhiều tu sĩ che mặt, vọt vào trong mây đen.

Người hơi thông minh đều đột nhiên ý thức được, đây là một cơ hội khó được.

Khó được có người hung uy vô hạn, áp chế đội ngũ cấp dưới của Hoàng Phủ gia.

Khó được có người to gan lớn mật, tuyên chiến với Hoàng Phủ gia, muốn đánh Kiếm Trủng, cướp sạch Kiếm Thai.

Khó được có người sáng tạo ra chiến trường như vậy, che đậy ánh mắt, mình xuất thủ cũng không có ai trông thấy.

Càng khó được là, Kiếm Trủng vô cùng quý hiếm kia rốt cục mở rộng đại môn, để cho mình có cơ hội lấy được Kiếm Thai...

Kỳ thật cách làm của Phương Hành rất đơn giản, là cho mọi người có cơ hội đạt được Kiếm Thai mà thôi.

Uy thế của Hoàng Phủ gia tự nhiên không cần hoài nghi, từ sau Trục Yêu Chi Chiến, liền xác lập địa vị siêu nhiên độc nhất vô nhị của mình ở Nam Chiêm Bộ Châu, ngay cả Bát Bộ Yêu Chúng cũng tương đương với một thế lực của Nam Chiêm Bộ Châu, lại càng không cần phải nói Hoàng Phủ thế gia được xưng Ẩn Hoàng, cũng chính bởi vậy, một trong mấy cơ duyên lớn nhất Huyền Vực là Kiếm Trủng, bọn hắn nói phong liền phong...

Bọn hắn phái mấy người đến đóng ở đó, các tu sĩ liền không người dám đến gần.

Vốn là cơ duyên mỗi người có cơ hội thu hoạch, hôm nay lại cần thủ dụ của Hoàng Phủ Đạo Tử mới có thể lấy được.

Chuyện này tự nhiên cực kỳ bất công, nhưng không người nào dám nói chữ "không".

So sánh với phản kháng, bọn hắn lựa chọn bắt Phương Hành, sau đó tìm Hoàng Phủ gia đổi lấy thủ dụ.

Nhưng nếu nói trong nội tâm chịu phục, vậy thì chưa hẳn.

Người tu hành, trong nội tâm hoặc nhiều hoặc ít đều có một phần ngạo khí.

Mà người tiến vào Huyền Vực đều có thiên tư bất phàm, nên ngạo khí càng rõ ràng.

Gan lớn một ít, giống Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh, Tây Mạc Hàn Gia Tử, ba yêu tinh của

Bắc Thần Sơn, dám âm thầm liên minh, mưu đồ xâm nhập Kiếm Trủng, chém giết đoạt một phần cơ duyên vốn thuộc về mình...

Lá gan nhỏ thì âm thầm tìm cơ hội!

Đương nhiên, dù gan lớn như đám người Lệ Anh, cũng phải trước đó mưu đồ, tìm người chịu tiếng xấu thay, để tránh bị người tra đến trên đầu mình, vì vậy hắn mới nghĩ tới Phương Hành, có tiểu ma đầu dám diệt sát bốn lộ sứ giả của Hoàng Phủ gia kia, không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất, dù sao người này to gan lớn mật, nếu nói là hắn xông vào Kiếm Trủng, cướp sạch Kiếm Thai, người khác là sẽ tin.

Sau khi cùng đám người Lệ Anh kết minh, Phương Hành liền phát hiện điểm này, sau đó hắn ở thời gian phù hợp, cho những tu sĩ khác một cơ hội, ta đến chịu tiếng xấu thay cho người khác, cái nồi này ta chủ động gánh, thậm chí nói, ta trực tiếp lộ ra cờ hiệu, muốn khai chiến với Hoàng Phủ gia, ai muốn đục nước béo cò thì cứ tới, Kiếm Thai là của ngươi, lửa giận của Hoàng Phủ gia ta gánh!

Dù sao ở thời điểm Hoàng Phủ gia hạ xuống hịch sát lệnh, mình và Hoàng Phủ gia cũng đã không chết không ngớt.

Hoàng Phủ gia còn cho rằng mình chọn được một người thích hợp khai đao, biểu thị uy nghiêm của Hoàng Phủ gia, lại không nghĩ rằng, bọn hắn lựa chọn một đối tượng khó chơi nhất trong Huyền Vực, đây là một tiểu hỗn đản trong mắt căn bản không có kính sợ.

- Lôi Cửu ở đây, ai dám theo tiểu ma đầu này làm loạn, quyết trảm không tha...

Mà lúc này trong mây đen, sắc mặt Lôi Cửu đại biến, lên tiếng quát chói tai.

Hắn đã ý thức được mưu kế của Phương Hành, càng đáng sợ là, hắn phát hiện Phương Hành đã làm được, càng ngày càng nhiều người vọt vào trong mây đen, lại không phải đến tương trợ mình bắt giết Phương Hành, mà là dùng các loại phương pháp cải trang ăn mặc, ánh mắt lập loè nhìn hắn, bộ dáng kia, rõ ràng là không có hảo ý, trong cơn giận dữ, chỉ có thể phẫn nộ hét lớn, chấn nhiếp các tu sĩ.

- Trảm con mẹ ngươi, hôm nay ta trước trảm nô tài ngươi!

Không đợi Lôi Cửu nói xong, Phương Hành đã kéo theo năm con Ly Long vọt tới, thi triển Âm Dương Đại Ma Bàn, nghiền áp Lôi Cửu.

Sau khi ăn kim đan, trong cơ thể hắn như có một ngọn núi lửa, không ngừng phun ra dược lực kinh người.

Lúc này hắn quả thực chiến không biết mệt, đánh không chết, càng chiến càng hung, giống như một Ma Thần đánh vào Tu La chiến trường.

Hắn cũng biết, loại phương pháp này kỳ thật không thể làm, sau này tất sẽ có một thời gian ngắn tinh lực khô kiệt, khí lực bị hao tổn.

Chỉ có điều bây giờ cứ đánh cái đã, còn tác dụng phụ gì đó, ai còn chú ý được nhiều như vậy...

Chương 318: Vây giết Lôi Cửu

- Đáng giận...

Lôi Cửu đối mặt với thần thông của Phương Hành, hắn không dám đón đỡ, trong tiếng giận dữ, đành phải tạm lánh mũi nhọn, người ở chung quanh không có hảo ý càng ngày càng nhiều, hắn không dám buông tay cùng Phương Hành đánh cược, hắn đã phát hiện, Phương Hành thật quá hung, thần thông kia càng không phải chuyện đùa, nếu hắn đón đỡ, dù tiếp được cũng sẽ trọng thương, chỉ e là cục diện lưỡng bại câu thương, khống chế không được cục diện nữa.

Lại không biết những người hắn kiêng kị

trong nội tâm cũng chửi mẹ, không phải tiểu hỗn đản này nói sắp làm thịt Lôi Cửu rồi sao?

Vì sao hắn còn sống yên lành, thoạt nhìn một chút thương tổn cũng không có?

- Tiểu ma đầu, ngươi kích động các tu sĩ tạo phản, tội không thể xá, nhất định phải diệt thần hồn, vĩnh viễn trấn áp ở Hắc Thủy Hồ...

Lôi Cửu giận dữ hét lớn, thân hình vội vàng thối lui, muốn tránh đi thần thông của Phương Hành, sau đó quay người chém giết, hắn đã phát hiện, lúc này xu thế tạo phản đã hiện, biện pháp giải quyết duy nhất là chém giết tiểu ma đầu kia, chấn nhiếp quần tu.

- Hưu...

Nhưng lúc này, đột nhiên ở sau lưng Lôi Cửu, có một Thiên Mã lao qua, thương thân run lên, quấn quanh thanh khí khủng bố, đâm thẳng phía sau lưng hắn, sát khí ngập trời, cơ hồ muốn một kích lấy mạng...

Hàn Gia Tử bất ngờ ra tay tập kích Lôi Cửu.

- Hàn Anh, ngươi cho rằng che mặt ta sẽ nhận không ra ngươi sao?

Lôi Cửu hét to, đột nhiên quay người, hai đấm cùng vung, đón đỡ trường thương của Hàn Gia Tử.

Oanh!

Hai tay của hắn và trường thương của Hàn Gia Tử va chạm, đánh tan thanh khí trên thân thương, nhưng ngực cũng bị trường thương đâm ra lỗ máu, máu tươi phun tung toé, rơi vãi hư không, cùng lúc đó, Phương Hành đã thôi động Âm Dương Đại Ma Bàn đánh tới, Lôi Cửu gầm lên, xoay tay oanh về phía Âm Dương Đại Ma Bàn, trên quyền quấn quanh điện quang, khủng bố như thần binh.

- Xoẹt...

Âm Dương Đại Ma Bàn và nắm đấm của Lôi Cửu va chạm, lôi quang tản rả, vậy mà chống đỡ được Âm Dương Đại Ma Bàn chốc lát, nhưng sau đó Phương Hành thôi động Âm Dương Đại Ma Bàn, nắm đấm của Lôi Cửu, kể cả ánh tay phải đều bị xoắn vào.

Huyết nhục bay tứ tung, máu tươi tung tóe!

Chỉ là mượn một quyền này ngăn cản, Lôi Cửu hét lớn một tiếng, thân hình hóa thành tử lôi trốn chạy.

Ở dưới tiểu ma đầu Phương Hành và Tây Mạc tứ kiệt Hàn Anh liên thủ giáp công, mặc dù hắn là đệ nhất cao thủ dưới trướng Hoàng Phủ Đạo Tử cũng không dám ham chiến, quay người đào tẩu, cả người giống như một đạo lôi quang, trong nháy mắt vượt qua trăm trượng, lóe lên vài cái, muốn chạy trốn ra phạm vi khói đen bao phủ, chỉ tiếc trong hư không sớm đã có người chờ hắn...

- Hắc hắc, bản tọa một mực chưa từng ra tay, chính là chờ ngươi...

Trong khói đen, một Kim Sí Đại Bằng Điểu hiển hóa ra, kéo theo hung uy vô địch, hai cánh chụp về phía lôi quang.

Ầm ầm!

Đại Bằng Tà Vương ra tay, ở dưới khói đen bao phủ càng có uy lực kinh người, giống như núi cao vọt tới, nhất thời bao phủ Lôi Cửu lại, Lôi Cửu hét to, hiển lộ ra thân hình, nhìn hầm hầm Đại Bằng Tà Vương:

- Là ngươi, dĩ nhiên là ngươi, Đại Bằng Tà Vương, ngươi cái súc sinh này, năm đó lão tổ của Cửu Khúc Bộ ta vậy mà không có giết chết ngươi?

- Hắc hắc, khi bản tọa Đông Sơn tái khởi, chính là thời điểm Bát Bộ các ngươi diệt tộc...

Đại Bằng Tà Vương cười lạnh, cánh vung lên, quét Lôi Cửu trở về.

- Các ngươi thực muốn tạo phản sao? Không sợ bị tru diệt cửu tộc sao?

Trong lòng Lôi Cửu biết khó chạy thoát, nỗ lực đứng lên, trên người hiển hóa lôi quang, thi triển bí pháp chữa trị thương thế.

- Giết con mẹ ngươi!

Phương Hành sẽ không cho Lôi Cửu thời gian thở dốc, hét to một tiếng xông tới, vung vẩy Kinh Hoàng Cầm đánh xuống, nhưng bên người vèo… một người trầm tĩnh không nói, lại đoạt ở trước hắn đâm tới, bất ngờ chính là Hàn Anh, trên thân thương thanh khí quấn quanh, trường thương giống như độc long, vắt ngang hư không, vô cùng độc ác đâm vào ngực Lôi Cửu.

- Thật là chó cắn người thường không sủa…

Phương Hành nói thầm, cảm thấy tuy Hàn Anh cũng là một trong Tây Mạc tứ kiệt, nhưng mạnh hơn Nguyên Sinh Liên và Hàn Long Tử nhiều.

- Lôi Cửu, ngươi cũng có hôm nay, ngày đó ngươi ở trước mặt toàn tộc chúng ta, giết Tứ bá của ta, chỉ vì hắn đã từng rượu say nói một câu bất kính với Hoàng Phủ gia, khi đó ngươi uy phong như thế nào, hôm nay ta muốn chẻ ngươi thành thịt vụn…

Một tu sĩ trẻ tuổi cắn răng, gào thét lao về phía Lôi Cửu, hận ý ngập trời.

Phương Hành rất tự giác tránh ra cho hắn một con đường, đối phương còn nhìn hắn nói một tiếng "cảm ơn" !

Không hề nghi ngờ, thân là tay sai của Hoàng Phủ gia, Lôi Cửu nhất định làm không ít sự tình mà Hoàng Phủ gia không tiện làm.

- Lôi Cửu, ta muốn hỏi ngươi, tông môn chúng ta mấy ngàn năm qua dựa vào mỏ Huyền Thiết sinh tồn, dựa vào cái gì một tờ chiếu thư của các ngươi, liền thu về Hoàng Phủ gia? Ngày đó đến ban bố chiếu thư chính là ngươi, có từng nghĩ đến hôm nay?

- Lôi Cửu... Con mẹ nó, ta hận nhất là Hắc Chiểu Bộ, bất quá dù sao cũng là Bát Bộ Yêu Chúng nha, giết ngươi cũng như vậy!

Lại có người vọt lên, ra tay với Lôi Cửu.

- Này, sư đệ, ngươi làm gì? Chúng ta không có thù với Bát Bộ Yêu Chúng a...

- Hắc hắc, đây chính là Lôi Cửu nha, tay sai của Hoàng Phủ gia, dù không đến phiên ta giết hắn, nhưng có thể đâm một kiếm cũng sảng khoái?

- ...

Dù sao có Phương Hành gánh tội, hơn nữa ở trong mây đen, mình lại cải trang, dù xuất thủ cũng không người biết được, vì vậy có thù báo thù, có oán báo oán, bất kể là mục đích gì cũng xông lên.

Phương Hành bị dồn lui ra chiến đoàn, dứt khoát không ra tay, chỉ phái Đại Bằng Tà Vương nhìn chằm chằm, quyết không cho Lôi Cửu chạy thoát là được.

- Xem ra Hoàng Phủ gia không có đứng vững giống như bề ngoài...

Nhìn các tu sĩ điên cuồng vây công Lôi Cửu, Phương Hành tắc lưỡi, nói thực ra, mọi người ra tay hung ác còn lớn hơn hắn tưởng tượng.

- Hừ, Hoàng Phủ gia ở trong Trục Yêu nhất chiến, biểu hiện ra là địch với Yêu tộc ta, trên thực tế coi đây là ngụy trang, quét sạch không ít thế lực bản thổ của Nam Chiêm Bộ Châu không quy phục bọn hắn, hơn nữa bọn họ là từ Đông Thắng Thần Châu di dời đến, vốn không quan hệ gì tới Nam Chiêm Bộ Châu, hôm nay lại trở thành Ẩn Hoàng thế gia, chiếm lấy vô số linh mạch, tài nguyên, thế lực… cung cấp bọn họ tu hành, thậm chí còn nuôi nhốt thế lực cường đại như Bát Bộ Yêu Chúng, cần vô số tài nguyên, ngươi nghĩ là từ trên trời rơi xuống sao?

Đại Bằng Tà Vương chẳng biết lúc nào đi tới bên người Phương Hành, cười lạnh trả lời, một câu nói phá huyền cơ.

Phương Hành cười hắc hắc:

- Nói như vậy, cách làm của Hoàng Phủ gia và ta có gì khác nhau?

Đại Bằng Tà Vương cười lạnh nói:

- Tự nhiên có khác nhau, một cái có người quở trách, một cái không người dám nói, đây là khác nhau!

Phương Hành nghe vậy, cười hắc hắc, nhìn về phía Kim Ô nói:

- Lão Kim, tới, chúng ta đi thu thập mấy hỗn đản vừa rồi muốn chiếm tiện nghi của ta!

Lôi Cửu đã là hẳn phải chết, hơn nữa có Đại Bằng Tà Vương nhìn, không có khả năng ra ngoài ý muốn, Phương Hành và Đại Kim Ô gào thét, vọt vào trong khói đen, lúc này ở dưới Vạn Linh Kỳ bao bọc, Sở Hoàng Thái Tử, Nam Cương Diêm Quỷ Vương, Bắc Thần Sơn tam quái và một đám người vây giết Phương Hành, đều đã bị Yêu Linh cuốn lấy, không thoát thân được.

Ở trong lòng bọn hắn cũng không ngừng kêu khổ, bọn hắn vốn chiếm đại thế, coi Phương Hành thành chó rơi xuống nước đánh, nhưng bỗng nhiên tầm đó, tình thế nghịch chuyển, ở trong mắt nhiều người chuẩn bị đục nước béo cò như thế, bọn hắn lại trở thành chó rơi xuống nước, trở thành đối tượng bị người vây công, trong khoảng thời gian ngắn, mặc dù muốn chạy trốn cũng không được, vì có vô số Yêu Linh vây quanh bọn hắn.

- Lão đầu quỷ, vừa rồi vây giết ta cảm giác sướng không?

Phương Hành cười ha ha, nhìn về phía một quỷ tu bị hơn mười Yêu Linh cường đại cuốn lấy.

Người nọ đúng là Nam Cương Diêm Quỷ Vương, hắn vốn đã bị Phương Hành đánh mấy lần, người bị trọng thương, chỉ là bởi vì lòng tham, mới không có rút đi, kết quả lúc này muốn đi cũng đi không được, ở dưới Yêu Linh vây công, đã lực bất tòng tâm.

- A... đạo hữu, tha ta một mạng, ngươi đánh Kiếm Trủng, ta nguyện làm đầy tớ...

Diêm Quỷ Vương cảm thấy sát cơ trên người Phương Hành, dốc sức liều mạng kêu lớn.

- Hừ, phàm là cảm thấy hứng thú với Kiếm Thai, hôm nay đều trở thành chiến hữu của ta, còn cần ngươi sao?

Phương Hành cười lạnh, trực tiếp vọt tới, vung vẩy đại bổng nện, sau bốn năm chiêu, Diêm Quỷ Vương bị hắn đánh chết, thu túi trữ vật, mà nhục thân của Diêm Quỷ Vương thì bị khói đen cuốn đi, hóa thành huyết tế của Vạn Linh Kỳ.

- Mấy thằng lùn, ta đến nhặt xác cho các ngươi...

Phương Hành cười to, huy chưởng xuống dưới, đánh chết ba tiểu quái vật còn sót lại của Bắc Thần Sơn.

Như Ma Thần dạo chơi, chỗ hắn đến, tất cả tu sĩ vừa rồi vây công hắn đều vẫn lạc.

- Ồ? Tên hỗn đản kia muốn chạy trốn?

Trong khói đen, một đạo kim quang giống như Kim Xà ghé qua, tốc độ cực nhanh, sau lưng hắn, ba con Ly Long truy kích, trước người cũng có vài chục Yêu Linh ngăn trở, nhưng ở trong thiên la địa võng, đạo kim quang kia lại giống như cá bơi, nhanh chóng lướt qua, hiển nhiên là muốn chạy ra khói đen bao vây.

Vèo!

Nhưng lúc này, Kim Ô kêu to một tiếng, giương cánh đuổi tới kim quang, tốc độ nhanh hơn tia chớp, Phương Hành nhìn về phía kim quang, cười ha ha quát:

- Muốn chạy trốn? Không có cửa đâu...

Sau đó lăng không oanh ra một quyền.

Chương 319: Chiến Sở Hoàng Thái Tử

- Oanh...

Tu sĩ ở trong kim quang kia gấp rút đào tẩu ra khỏi Vạn Linh Kỳ bao phủ, lúc này hắn đã chạy trốn tới biên giới khói đen, trong tiếng rống thảm, trong tay tụ lại kim hỏa, muốn xé rách khói đen, chạy ra tìm đường sống, nhưng sau lưng công kích khủng bố đánh úp, hắn lại không thể không nổi giận gầm lên một tiếng, quay người đánh ra một chưởng, kim hỏa văng khắp nơi, đánh tan một quyền của Phương Hành, thấy rõ hình dáng tướng mạo, đúng là Sở Hoàng.

- Vừa rồi ta nói qua muốn cho ngươi một cơ hội đào tẩu, ngươi không có bắt lấy, bây giờ lại muốn chạy trốn sao?

Phương Hành cười hì hì nhìn hắn, phất tay quạt gió, bởi vì hiệu lực của kim đan phát huy, cảm giác có chút khô nóng.

Ở trong cơ thể hắn, ẩn ẩn có ác diễm hừng hực thiêu đốt, rất muốn chiến một trận, giải phóng dược lực khổng lồ.

- Giết chết hỗn đản màu vàng này, vừa rồi chính là hắn ngăn ta, hại ta không cách nào đào tẩu...

Kim Ô oán hận mắng, hiển nhiên không có cảm tình gì với Sở Hoàng Thái Tử.

Phương Hành có chút kinh ngạc nhìn nó nói:

- Ngươi gọi hắn hỗn đản màu vàng?

Kim Ô nói:

- Như thế nào? Có vấn đề sao?

Phương Hành thở dài nói:

- Không có vấn đề, chỉ cảm thấy anh hùng chứng kiến gần giống nhau...

Bành bành...

Hai tay Sở Hoàng Thái Tử đóng mở, đánh bay bốn năm Yêu Linh vây hướng, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, hình như áp lực rất lớn, trên thực tế vừa rồi bị Yêu Linh quấn quanh, hắn cũng cảm thấy rất áp lực, những Yêu Linh kia theo đánh chết tu sĩ càng ngày càng nhiều, tích lũy đầy đủ huyết khí, thực lực đã càng ngày càng khủng bố, thậm chí hắn cảm thấy uy hiếp đến tính mạng, lúc này mới chuẩn bị đào tẩu.

- Cái này là kế sách của ngươi, cổ động các tu sĩ,tranh đoạt Kiếm Trủng?

Sắc mặt của Sở Hoàng Thái Tử khó coi, trầm giọng quát hỏi.

Phương Hành cười hì hì nói:

- Chỉ có thể nói bọn hắn vốn rất muốn cướp Kiếm Trủng, tiểu gia chỉ là cho bọn hắn một lá gan mà thôi!

- Ngươi phá hư quy củ của Huyền Vực...

Sở Hoàng Thái Tử tức giận rống lên, cái trán hiển hiện gân xanh.

Phương Hành lại có chút khinh thường:

- Cái kia chỉ là quy củ của các ngươi!

Hắn ý bảo Kim Ô bay về phía trước, lạnh lùng nói:

- Không có chỗ tốt với ta, tự nhiên phải phá cái quy củ này!

Sở Hoàng nghiêm nghị rống to, thanh âm thê lương:

- Quy củ chính là Thiên Đạo, tuân thủ quy củ, chính là thuận theo Thiên Đạo...

Phương Hành lạnh lùng nói:

- Thiên Đạo không giúp ta, vì sao phải thuận Thiên Đạo?

Trong tiếng rống to, hắn từ trên lưng Kim Ô bay lên, hai tay huy động, một âm một dương, thi triển ra Âm Dương Đại Ma Bàn, cùng lúc đó, ở dưới hắn ý bảo, năm con Ly Long từ sau lưng Sở Hoàng đánh úp lại, Đại Kim Ô thì từ dưới đánh lên, thời khắc này, xung quanh Sở Hoàng Thái Tử đều bị phong tỏa, Phương Hành muốn buộc hắn cứng đối cứng, thần thông đối thần thông.

- Miệng lưỡi chi tranh vô dụng, ngươi thực cho rằng ăn chắc ta? Ta chính là Thái Tử của Sở Vương Đình, ngươi dám chiến ta?

Sở Hoàng ở thời khắc này cũng quát chói tai, hai tay hợp ấn, vận chuyển pháp quyết huyền ảo.

- Long Tỏa Ấn...

Thần thông của Sở Vương Đình… Long Tỏa Ấn!

Ở Đại Tuyết Sơn bế quan nửa năm, Sở Hoàng Thái Tử cũng không phải không được gì, trên thực tế hắn cũng tu thành một môn thần thông của Sở Vương Đình, tên là Long Tỏa Ấn, tục truyền chính là bí pháp được từ Đông Thắng Thần Châu, uy lực vô tận, chỉ là hắn tu thành môn thần thông này, vốn muốn lấy ra cùng Thần Tử Bắc Thần Sơn, Tây Mạc đệ nhất kiệt Loạn Vô Song… đánh nhau, lại không nghĩ tới, lúc này đã bị bức bách thi triển ra.

Thần thông vận chuyển, Thiên Địa đại biến, dùng thần ngự pháp, dùng pháp ngự đạo, cả người Sở Hoàng Thái Tử ở thời khắc này tràn ngập kim quang, đạo đạo lưu hỏa màu vàng theo hắn vận chuyển pháp ấn mà bừng lên, bất ngờ hóa thành một Kim Long dài hơn mười trượng, tiếng long ngâm trầm thấp vang lên, long nhãn phóng ra hào quang lành lạnh, vậy mà khóa định Phương Hành ở trong hư không, không thể động đậy.

Loại lực lượng định trụ hư không này, chính là quy tắc do Sở Hoàng Thái Tử phóng thích.

Hắn luôn theo đạo lý, ý niệm ta chính là thiên tử, đại biểu Thiên Đạo, quy tắc chi nguyên, lệnh ngươi bất động, ngươi không thể động.

Thần thông vừa hiện, ngay cả hư không cũng bị định trụ!

- Âm Dương điên đảo, phai mờ Càn Khôn...

Thanh âm của Phương Hành vang lên, Âm Dương nhị khí hóa thành Đại Ma Bàn, chậm rãi thôi động.

Sở Hoàng Thái Tử lấy đạo lý làm quy tắc, nhưng thần thông của Phương Hành chính là nghịch loạn!

Âm Dương điên đảo, Thiên Địa giống như Ma Bàn, trong hỗn loạn phai mờ hết thảy.

Ở dưới Âm Dương nhị khí chậm rãi chuyển động, lực lượng định trụ hư không kia bắt đầu nghiền nát...

Sắc mặt của Sở Hoàng Thái Tử tái nhợt, thét dài một tiếng, thúc dục Kim Long nuốt về phía Phương Hành.

Cùng lúc đó, Âm Dương Đại Ma Bàn của Phương Hành cũng thẳng đón Kim Long.

Thực lực của hai người bọn họ sai biệt không lớn, đạo lý của ai cũng ép không được đối phương, chỉ có thể liều mạng lực lượng.

Đối với điểm này, Sở Hoàng Thái Tử vẫn rất có tự tin, dù sao hắn là Đạo Cơ màu vàng, tu vi Trúc Cơ tầng bốn, vô luận là cường độ linh lực hay trình độ tinh thuần, đều không phải tiểu tử kia có thể so sánh...

Ầm ầm!

Trong hư không, Âm Dương Đại Ma Bàn và Kim Long đụng vào nhau.

Giờ khắc này, giữa mi tâm Sở Hoàng Thái Tử và Phương Hành có vầng sáng thoáng hiện.

Giữa lông mày Sở Hoàng Thái Tử là màu vàng chói mắt, mà giữa lông mày Phương Hành, thì tối đen như mực.

- Đạo Cơ màu đen?

Sở Hoàng Thái Tử nao nao, sau đó cười lạnh một tiếng, quát lên:

- Tuy không thấy qua loại này Đạo Cơ, nhưng ngươi nước sơn đen như mực, tựa như ẩn thân Hắc Ám trùng quyết, âm Vực quỷ hai, đi tà quỷ chi đạo, khó trách hội không bị trói buộc, nhưng liền tính toán như thế, cũng khó ra hồn, lại há như ta đường đường Đạo Cơ màu vàng, Hạo Nhiên Chính Khí, đi vương đạo, lập pháp tắc thì, dùng đến tinh khiết linh lực, ngươi nghiền diệt...

Theo hắn quát tháo, lực lượng Kim Long cường thịnh, cuốn lấy Âm Dương Đại Ma Bàn, thân thể quấn quanh, muốn cắn nát tất cả.

Phương Hành nghe vậy, lại bỗng nhiên cười lạnh, màu đen chậm rãi biến hóa, vậy mà từ đen chuyển vàng, hóa thành màu vàng cực kỳ tinh thuần, lực lượng này đường đường chính chính, hoàng uy vô hạn, chỉ là còn không chờ Sở Hoàng Thái Tử kinh ngạc, lực lượng màu vàng lại biến, bất ngờ bịt kín một tầng tử khí, lộ ra hư vô mờ mịt, mơ hồ đã có một tia Tiên khí khó có thể hình dung...

- Không tuân thủ quy củ chính là cẩu thả sao?

Còn có một loại sẽ không tuân thủ quy tắc Thiên Địa, cái kia chính là tiên!

Một màn làm Sở Hoàng Thái Tử giật mình xuất hiện, một màn Kim Long cắn nát Âm Dương Đại Ma Bàn trong tưởng tượng của hắn không có xuất hiện, Kim Long lại bị một đạo hấp lực khủng bố xoắn vào, như một con rắn nhỏ quấn ở trên Thanh Thạch Đại Ma Bàn, từng chút từng chút bị lực lượng khủng bố của Ma Bàn lôi kéo xé rách, sau đó xoắn vào chính giữa...

- Phốc...

Kim Long bị xoắn nát, hai tay Sở Hoàng Thái Tử vận chuyển thần ấn bị lực lượng vô hình đánh tan, phun ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt của hắn lập loè, khó có thể tin nhìn về phía Phương Hành.

Mặc dù một màn kia lại phục chế một trăm lần, hắn cũng không nguyện tin tưởng, thần thông của mình lại bị đối phương đơn giản phá vỡ?

- Ngươi kiêu ngạo nhất là Đạo Cơ màu vàng? Đạo Cơ màu vàng trung phẩm!

Phương Hành phảng phất như xem thấu ý nghĩ của hắn, cười nói:

- Ta là Đạo Cơ hạ phẩm, bất quá là màu tím!

Đạo Cơ màu tím, được xưng Tiên cơ, là căn cơ thành tiên...

Trên mặt Sở Hoàng Thái Tử lộ ra biểu lộ khó có thể hình dung, hắn đột nhiên điên cuồng kêu lớn lên, thoạt nhìn như cực kỳ phẫn nộ:

- Đạo Cơ màu tím? Ta không tin, làm sao có thể có người kết thành Đạo Cơ màu tím? Ta chính là Thái Tử Sở Vương Đình, được thiên chiếu cố, thiên tư kinh người, tài nguyên vô số, Nam Chiêm Bộ Châu ngoại trừ Hoàng Phủ Đạo Tử, còn ai có thể siêu việt ta? Ta không tin!

- Hưu...

Trong tiếng hô, hắn đưa tay ra sau lưng, sau đó một cái, bất ngờ đã nhiều hơn một cây trường mâu màu vàng, nếu nhìn kỹ, thì có thể phát hiện trên trường mâu bất ngờ còn mang theo vết máu loang lỗ, màu ám kim, chính là từ trong cơ thể hắn rút ra.

Mâu này tên Long Cốt Mâu, chính là chiến binh mà Sở Vương Đình bọn hắn dùng bí pháp dưỡng ở trong cơ thể.

Sở Hoàng Thái Tử ở đâu dễ dàng tan vỡ như vậy, nhìn giống như điên rồi, kì thực là dấu diếm sát cơ.

Mâu đột nhiên đâm ra, nháy mắt bộc phát ra lực lượng không gì so sánh nổi, tựa như một đạo thiểm điện, cơ hồ không có quá trình tụ lực.

Bí pháp của Sở Vương Đình tẩm bổ ra chiến mâu, ngày bình thường liên tục không ngừng dùng Vương huyết tẩm bổ, bảo trì trạng thái chiến mâu lúc nào cũng ẩn chứa lực lượng cường đại, đợi cho thời điểm đối mặt hiểm địa, thì có thể bỗng nhiên bộc phát, phát huy ra một kích chí cường, giết chết đối thủ.

- Minh đấu ngươi còn chơi không lại, còn dám ở trước mặt ta chơi ngầm?

Đối mặt Sở Hoàng Thái Tử công kích, Phương Hành chỉ cau mày cười lạnh, sau đó lấy ra một Huyền khí ngăn cản trường mâu.

Đó là một cái dù.

Thời điểm hắn chuẩn bị xông vào Loạn Thạch Cốc, Sở Từ giao cho hắn phòng thân.

Ở trong lúc nguy cấp, Phương Hành thuận tay lấy ra, ngăn cản Long Cốt Mâu của Sở Hoàng Thái Tử.

Chương 320: Phương Tiểu Cửu chết

Oanh!

Cây dù mở ra, theo linh lực rót vào, trong cây dù có vô số phù chú hiển hóa, tạo thành rất nhiều trận pháp phòng ngự, giống như tầng tầng linh quang vén lên, bảo vệ cây dù và người ở phía sau, mà trường mâu kia của Sở Hoàng Thái Tử, thì đâm vào mặt ngoài cây dù, lực lượng cuồng bạo oanh nát tầng tầng trận pháp...

Chiến mâu dùng Vương huyết tẩm bổ, uy lực thật sự quá mạnh mẽ, ngay cả Phương Hành sớm có chuẩn bị cũng bị lực lượng to lớn kia đẩy lui về phía sau.

Bành bành bành bành bành...

Trong lúc nhất thời, chí ít có chín trận pháp bị trường mâu đâm thủng, sau đó lực lượng của trường mâu không ngừng, đâm xuyên qua mặt ngoài cây dù.

Ánh mắt Phương Hành lạnh lẽo, năm ngón tay hợp lại, nắm trường mâu muốn đâm vào trái tim mình ở trong tay.

Đến lúc này, lực lượng của trường mâu cũng đã tiêu hao không sai biệt lắm.

- Thiên La Tán...

Đồng tử của Sở Hoàng Thái Tử co rụt lại, bắn ra hận ý mãnh liệt, sau đó xoay người bỏ trốn.

Hắn bất ngờ phát hiện, cái dù trong tay Phương Hành kia, dĩ nhiên là Huyền khí mà mình ban cho muội muội Sở Từ, lại không nghĩ rằng thời điểm mình giả điên phản kích, dĩ nhiên là cái dù kia cứu mạng đối phương. Trong lúc nhất thời, lực lượng trên chiến mâu đã hao hết, hơn nữa bị tiểu ma đầu nắm trong tay, hắn đã vô lực tái chiến, chỉ có thể nhân cơ hội này đào tẩu.

Tụ tập linh lực còn sót lại, xé rách khói đen bao phủ, Sở Hoàng Thái Tử hóa thành một đạo kim quang xông ra ngoài.

- Hỗn đản, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy thoát?

Phương Hành gào thét, truy sát ra ngoài.

Tốc độ của Kim Ô cực kỳ nhanh, so với năm đó ở Thanh Vân Tông thì nhanh hơn vài lần, như một đóa kim vân tới gần.

- Ngươi đã trêu chọc nhiều phiền toái như vậy, còn dám giết ta, lại chọc Sở Vương Đình chúng ta?

Sở Hoàng Thái Tử trốn ra khói đen bao phủ, giống như trốn ra Ma Vực, nhưng còn chưa kịp buông lỏng đã phát hiện Phương Hành lao đến, không khỏi kinh hồn táng đảm, kêu lớn lên.

Ở trong lời nói của hắn, ẩn ẩn xuất hiện cầu xin tha thứ, chỉ là đã quen kiêu ngạo, nhất thời nói không ra lời.

- Ta đã trêu chọc nhiều phiền toái như vậy, còn thiếu Sở Vương Đình các ngươi sao?

Phương Hành quát:

- Vốn ta đã có ý tha cho ngươi một mạng, nhưng chính ngươi muốn chết, làm sao có thể trách ta?

Trong tiếng hét vang, Kim Ô bay càng nhanh hơn.

- Ta không thể chết được, bản Thái Tử làm sao có thể chết ở chỗ này?

Sở Hoàng Thái Tử kinh hoàng kêu to, tâm niệm lóe lên, bỗng nhiên ngừng phi độn ra xa, mà rơi xuống mặt đất.

Vào lúc này, hắn cảm thụ được sát khí trên người Phương Hành, lập tức nghĩ đến, chỉ có một người có khả năng cứu tính mạng của mình.

- Sở Từ, cứu ta...

Sở Hoàng Thái Tử giống như một đạo lưu quang, lao về phía một đám đệ tử Linh Động cảnh áo trắng, đó chính là áo bào của đệ tử Đại Tuyết Sơn, mà ở chỗ đó có một chiếc xe ngựa màu đen, trên xe ngựa lại đang ngồi một nữ hài mặc váy tím, chính là muội muội của mình Sở Từ, nàng đang cùng Ứng Xảo Xảo nói chuyện, nghe được tiếng kêu cứu, lập tức ngẩng đầu lên.

- Hoàng huynh...

Sở Từ bỗng nhiên thấy được hoàng huynh của mình chật vật chạy trốn, không khỏi kinh hãi.

- Sở Từ, nhanh cứu ta...

Sở Hoàng Thái Tử thấy Sở Từ, trong nội tâm vui vẻ, kêu to vọt xuống.

Hắn cảm thấy, giờ khắc này chỉ có muội muội bị hắn coi như vướng víu kia, mới có thể cứu được tính mạng mình.

Dù sao hắn tận mắt thấy Sở Từ và tiểu ma đầu kia một đường đi tới, tiến vào Huyền Vực, không chỉ lông tóc không tổn thương, thậm chí ban đầu ở cầu đá bị thương cũng khỏi hẳn không sai biệt lắm, điều này nói rõ tiểu ma đầu chiếu cố nàng không tệ, hơn nữa ở ngoài Loạn Thạch Cốc, tiểu ma đầu đã từng ngăn mình đánh nàng, thì càng nói rõ nàng ở trong lòng tiểu ma đầu có địa vị nhất định...

Tiểu ma đầu kia lập chí muốn giết mình, hy vọng có thể nể tình muội muội, mà tha cho mình một mạng!

Nhưng thấy sắp đến trước người Sở Từ, bỗng nhiên tầm đó, trong lòng Sở Hoàng tuôn ra hàn ý.

Sau lưng kim quang mãnh liệt, một đóa kim vân xẹt qua.

- Không... Không nên giết ta...

Sở Hoàng kêu to, dốc sức liều mạng quay người, trong miệng rống to.

Nhưng kim vân đến quá nhanh, người trên mây ra tay quá ác, Sở Hoàng còn chưa xoay người, chỉ cảm thấy sau lưng mát lạnh, phù… một chiến mâu đâm xuyên qua lồng ngực, định hắn ở trong hư không.

Mà lúc này, hắn cách Sở Từ chỉ tầm mười trượng.

Thần sắc của Sở Hoàng Thái Tử ngốc trệ, hắn quay đầu, miệng mũi phun máu, như cười như khóc nói:

- Ngươi... Thật không ngờ hung ác như vậy?

- Ta không có thói quen từ bi!

Phương Hành bình tĩnh trả lời, chiến mâu run lên, lực lượng bộc phát, chấn Sở Hoàng Thái Tử thành huyết vụ.

Huyết vụ tản ra, hắn thấy được Sở Từ ở dưới huyết vụ biểu lộ ngốc trệ, cùng với Ứng Xảo Xảo ở bên cạnh tràn đầy hận ý nhìn mình.

Giờ khắc này, có một cảm giác rất kỳ quái hiện lên ở trong lòng hắn, làm cho trái tim của hắn thắt lại.

Tâm tư thay đổi thật nhanh, hắn đột nhiên cảm giác được mình nên làm những gì, vì vậy sau khi trầm mặc một lát, trên mặt hắn lộ ra dáng tươi cười nói:

- Ha ha, bằng bọn phế vật của Đại Tuyết Sơn các ngươi, cũng dám đến trêu chọc ta? Vốn là phế vật Phương Tiểu Cửu kia, sau đó là hỗn đản màu vàng này, dám can đảm trêu chọc ta, hết thảy đều phải chết...

- Phương Hành, ngươi muốn làm cái gì, nhanh trả Kinh Hoàng Cầm cho ta...

Diệp Cô Âm bỗng nhiên kêu lớn, sau khi nàng bị Phương Hành đả thương, không có tiến vào khói đen tiếp, chỉ có điều nàng biết Phương Hành chính là Phương Tiểu Cửu, bởi vì lúc ấy nàng ở bên cạnh Sở Hoàng Thái Tử, Sở Hoàng Thái Tử hỏi Phương Hành, nàng đều nghe rõ ràng, biết Phương Hành chính là Phương Tiểu Cửu, Phương Tiểu Cửu chính là Phương Hành.

- Xú nữ nhân, muốn làm người thứ ba sao?

Hai mắt Phương Hành như điện nhìn sang, lăng không lấy tay, một lực hút vô hình nhiếp nàng tới, sau đó bay lên không trung, động tác mau lẹ, ngoài dự liệu của mọi người, Diệp Cô Âm không phản kháng được, ngay cả Hầu Quỷ Môn ở bên cạnh âm thầm đề phòng cũng không kịp phản ứng, trong lúc nhất thời, Phương Hành và Diệp Cô Âm ở phía trước, Hầu Quỷ Môn đuổi theo sau, thẳng tắp bay vào trong khói đen.

Bất quá sau khi tiến vào khói đen, Hầu Quỷ Môn lập tức bị Yêu Linh vây khốn.

- Hỗn đản, ngươi muốn giết bản cô nương, cứ việc động thủ...

Tuy Diệp Cô Âm bị bắt, nhưng tính tình nàng cao ngạo, vậy mà không cầu xin, ngược lại chửi ầm lên.

- Ta không giết ngươi, cũng sẽ trả Kinh Hoàng Cầm cho ngươi, nhưng ngươi phải giúp ta chứng minh một sự kiện...

Phương Hành ném Kinh Hoàng Cầm cho nàng, nhàn nhạt nói.

Diệp Cô Âm có chút khó tin nhận lấy Kinh Hoàng Cầm, ngây ngốc một chút, sau đó cười lạnh nói:

- Ngươi cũng có thời điểm cầu ta?

Phương Hành liếc nàng, cười lạnh nói:

- Ta không phải cầu ngươi, mà là cứu ngươi, chắc hẳn ngươi cũng biết, ta và Hoàng Phủ gia kết thù đã khó có thể hóa giải, liên quan đến Đại Tuyết Sơn là khẳng định, nếu như ngươi đủ thông minh, thì đừng để người khác biết Phương Tiểu Cửu là ai, ngươi nhớ kỹ, Phương Tiểu Cửu là Phương Tiểu Cửu, Phương Hành là Phương Hành, Phương Tiểu Cửu đã bị Phương Hành giết...

Nói xong ánh mắt của hắn lạnh lẽo:

- Ngươi đã từng xác định mình chứng kiến tiểu ma đầu, vậy thì vĩnh viễn không nên đổi giọng!

Diệp Cô Âm ngẩn người, cười lạnh nói:

- Ở trong mắt trí giả, tin tức này dấu diếm được sao?

- Có thể dấu diếm được hay không không trọng yếu, tóm lại là tiểu gia cho Đại Tuyết Sơn một đường lui...

Phương Hành nở nụ cười, bỗng nhiên lại nói:

- Làm thù lao, thời điểm ta đánh vào Kiếm Trủng, các ngươi có thể chọn một thanh Kiếm Thai!

Diệp Cô Âm cắn môi, nhất thời chưa làm ra quyết định.

- Chúng ta biết phải làm như thế nào!

Đột nhiên một thanh âm vang lên, một nữ tử áo trắng như tuyết, lại dính đầy máu tươi, tay cầm trường kiếm tiến vào khói đen, nàng là Tiêu Tuyết, cô gái này hiếu chiến, trong khói đen giết kịch liệt như vậy, nàng làm sao có thể bỏ qua, khăn trắng che mặt, rất sảng khoái ác chiến một hồi, đang chuẩn bị xuống dưới, lại thấy Diệp Cô Âm bị bắt.

Thực lực của Hầu Quỷ Môn chưa đủ, bị Yêu Linh vây khốn, nàng lại thoát khỏi Yêu Linh dây dưa, đi tới nơi đây.

- Ngươi gây ra họa quá lớn, chỉ sợ Đại Tuyết Sơn cũng không bảo hộ được ngươi, loại tình huống này, Phương Tiểu Cửu là Phương Tiểu Cửu, là đệ tử của Đại Tuyết Sơn chúng ta, Phương Hành là Phương Hành, là tiểu ma đầu vang danh Nam Chiêm Bộ Châu, đây là kết quả tốt nhất!

Tiêu Tuyết đi về phía trước, nhẹ nhàng nói:

- Dù có chút sơ hở, ta nghĩ đám người sư tôn cũng sẽ tìm được chứng cớ, để chứng minh các ngươi là hai người!

- Như thế là tốt rồi...

Phương Hành quay người rời đi, không cần phải nhiều lời nữa.

Hắn cho tới nay, đều không có tận lực giấu diếm thân phận của mình, thẳng đến lúc này, thấy ánh mắt của hai nha đầu kia, mới động cái tâm tư này, chỉ là hắn không biết có thể giấu diếm được hay không, Diệp Cô Âm nói cũng không phải sai, các trí giả sẽ rất dễ dàng kiểm chứng ra Phương Tiểu Cửu và Phương Hành là cùng một người, chỉ có điều hắn không thèm để ý.

Người khác tra ra không sao cả, có thể giấu diếm được hai nha đầu kia là tốt rồi.

Nếu nói Phương đại gia cũng có nhân từ, như vậy phần nhân từ này, cũng chỉ có thể làm đến đây.

- Này...

Sau khi Phương Hành rời khỏi, Tiêu Tuyết bỗng nhiên mỉm cười kêu:

- Phương sư đệ, ngươi còn nợ ta một trận chiến!

Phương Hành dừng chân, quay đầu lại cười nói:

- Phương Tiểu Cửu nợ ngươi, ta không có nợ ngươi!

Nói xong cười ha ha, vọt vào trong khói đen.

Thời điểm hắn xông vào khói đen lần nữa, Phương Tiểu Cửu đã chân chính chết rồi!

Chương 321: Trong hầm lại lừa bịp

Sau một phen ác chiến, Lôi Cửu đã trọng thương, nhưng ngoan cố chống cự.

Hắn xác thực không uổng là Cửu Khúc Bộ thiếu bộ thủ, đệ nhất Chiến Tướng dưới trướng Hoàng Phủ Đạo Tử, bị rất nhiều cao thủ vây công, y nguyên tử chiến không lùi, hôm nay cánh tay phải của hắn bị đánh nát, ngực phun máu như suối, chiến giáp rách tung toé, con mắt cắm tên nhọn, chân trái bị người lóc hết da thịt, lộ ra cơ bắp màu đỏ tươi.

Người vây công hắn, ít nhất cũng có hơn mười Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong, đều là thiên kiêu của tông môn thế gia, nhưng ở dưới hắn đẫm máu chiến đấu, lại ít nhất cũng chết bốn năm người, giết đến thiên kiêu khác sợ hãi.

- Oanh...

Có người bắt được sơ hở của Lôi Cửu, vung kiếm đâm tới.

Lôi Cửu không thể trốn tránh, cũng không muốn trốn tránh, hổ gầm một tiếng, cứng rắn dùng người ăn trường kiếm, kiếm này đâm vào thân thể, thậm chí có thể nghe được tiếng da thịt bị xé nát, người cầm kiếm đang muốn phát lực, Lôi Cửu lại dùng nhục thân khóa lại trường kiếm, sau đó bàn tay bắt tới!

- A...

Lôi Cửu lo rống, hai cánh tay bắt được tu sĩ kia, dùng sức xé làm hai nửa.

Mưa máu cuồn cuộn làm Lôi Cửu ướt sũng, theo khôi giáp rách rưới chậm rãi chảy xuống.

Xé sống đối thủ, tắm địch huyết chiến!

Huyết dịch như đưa cho hắn sinh khí và chiến ý mới, bước nhanh đến phía trước.

- Ai dám chiến ta?

Hắn như một sư tử bị thương, trong tiếng hô đi thẳng về phía trước.

Rầm rầm!

Rõ ràng thân hình của hắn có chút lảo đảo, nhưng lại như một ngọn núi lớn, đi về phía trước, không người có thể ngăn.

Các tu sĩ kinh hoàng lui về phía sau, vậy mà không người dám tiến lên.

- Các ngươi... là một đám chuột nhắt, có tư cách gì giết ta?

Lôi Cửu bạo rống, bộ pháp nhanh hơn, vọt về phía một tu sĩ.

- A, đừng giết ta, đừng giết ta...

Tu sĩ kia kêu to, phi thân lướt gấp, không dám chính diện nghênh chiến Lôi Cửu.

- Hắn đã bị thương, còn dong dài cái gì, hợp lực giết hắn...

Có tu sĩ hét lớn, tế lên lưới lớn, cùng vài tu sĩ nắm lấy một góc, bao phủ về phía Lôi Cửu, Lôi Cửu không cách nào trốn tránh, tùy ý lưới lớn quấn ở trên người, gai ngược sắc bén đâm vào trong cơ thể, thậm chí thẳng vào cốt tủy, phong tỏa cốt cách, nhưng hắn giống như không cảm thấy đau đớn, cứng rắn mang theo lưới lớn đánh tới đối thủ.

- Oanh...

Một tu sĩ bị hắn đập nát, huyết vụ bạo tán.

- Xoẹt...

Một tu sĩ bị hắn bắt được cánh tay, cứng rắn xé đi, bị thương bỏ trốn.

- Vèo...

Lôi Cửu ném cánh tay đứt, coi nó như trường mâu, đâm thủng một tu sĩ đánh lén, đóng đối phương ở trong hư không.

Chỉ có điều cũng có tu sĩ chạy thoát, dùng lực kéo lưới, từ trên người hắn kéo ra một mảng lớn da thịt, Lôi Cửu thoạt nhìn càng giống như huyết nhân, hắn bị thương rất nặng, nếu như là phàm nhân, dù có mười cái mạng cũng đã chết hết, coi như là hắn lúc này, cũng chỉ bằng tu vi gượng chống mà thôi, hắn không cam lòng, không cam lòng bị người vây công chết, cảm giác chết quá không đáng!

- Bọn ngươi dám can đảm phản loạn, vì sao không dám tới chiến ta?

- Lôi Cửu ở đây, bọn ngươi phạm thượng làm loạn, đều tránh không thoát tử tội, đi lên chiến ta?

Lôi Cửu bạo rống, hắn đã không đuổi kịp tu sĩ khác, chỉ có thể dốc sức liều mạng gào thét, khiêu chiến người khác.

- Nhanh lên giết hắn, hắn chỉ còn một hơi...

- Bảo người khác lên, sao ngươi không lên?

- Cửu Khúc Bộ thiếu bộ thủ này quả nhiên cường đại, bất luận hắn có phải tay sai của Hoàng Phủ gia hay không, cũng xem như một nhân vật...

Các tu sĩ từng người ôm lấy tâm tư riêng, đã không dám tiến lên nghênh chiến.

Thậm chí lúc đầu bị một câu "Công Kiếm Trủng, đoạt Kiếm Thai" của Phương Hành dẫn lên nhiệt huyết, cũng vào lúc này bị chiến ý của Lôi Cửu giội tắt, mỗi người lui ra phía sau, không còn bộ dáng tranh nhau muốn giết Lôi Cửu như lúc trước, ngược lại ngươi đẩy ta ta đẩy ngươi, tránh Lôi Cửu rất xa, Lôi Cửu nhìn tới đâu, ở đó sẽ có người ầm ầm lui về phía sau, không dám đối mặt.

- Ha ha, đều là một đám chuột nhắt, vậy mà không người dám chiến ta sao?

Lôi Cửu cười ha ha, hào tình vạn trượng, chấn đến huyết châu trên người bắn ra, giống như sương đỏ.

- Ta tới giết ngươi...

Ngay lúc này, một thanh âm lạnh lùng vang lên, sau lưng các tu sĩ xuất hiện một thân ảnh ngồi trên Thiên Mã, tay cầm trường thương, trên thân thương thanh khí quấn quanh, kẹp lấy uy thế khó tả đâm tới trước người Lôi Cửu, ở thời khắc này, Lôi Cửu trừng mắt nhìn, hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Hàn Anh, ngươi đủ tư cách đánh với ta một trận, đến đây đi!

Trong tiếng hô to, cánh tay trái quấn quanh lôi quang, cứng rắn nện tới trường thương.

Dù chỉ còn một cánh tay, dù cho hành động bất tiện, hắn cũng muốn chiến với Hàn Anh.

- Vèo...

Trường thương đâm tới, uyển như du long, vô kiên bất tồi.

Một quyền này của Lôi Cửu lôi quang lóng lánh, tụ tập linh lực toàn thân, cử thế vô địch.

Lôi quang trên quyền cực kỳ lóng lánh, thậm chí chói mắt hơn lúc hắn toàn thịnh.

Một quyền này, giống như đánh ra toàn bộ không cam lòng và oán giận trong lòng hắn, đại biểu cho chiến ý bất khuất cuối cùng của hắn.

Các tu sĩ đều tập trung tâm thần, con mắt nháy cũng không nháy, muốn xem hai kích chí cường kia ai mạnh ai yếu.

Nhưng thời điểm trường thương của Hàn Anh đâm tới trước người Lôi Cửu, sắp cùng quyền va chạm, bỗng nhiên trường thương run lên, huyễn hóa ra mấy chục thương ảnh, một quyền kia của Lôi Cửu đánh tới, lại đánh vào không khí, thương ảnh của Hàn Anh biến ảo, đợi cho ảo ảnh biến mất, lại thẳng tắp xuyên thấu ngực của Lôi Cửu, mũi thương ngay ở trái tim.

Lặng ngắt như tờ!

Các tu sĩ không nghĩ tới, một thương kia của Hàn Anh, không cùng Lôi Cửu cứng đối cứng, mà tránh đi mũi nhọn, thừa dịp hắn hành động bất tiện, một thương đâm thẳng trái tim, đây là một loại chiến pháp bình thường, nhưng ở lúc này lại để cho người cảm thấy không bình thường.

Lôi Cửu bộc phát chiến ý, để cho người sợ hãi, cũng sinh ra một chút kính ý.

Có rất nhiều tu sĩ đều cảm thấy Hàn Anh đánh với Lôi Cửu một trận, là muốn cho hắn chút tôn trọng cuối cùng.

Không nghĩ tới chính là, Hàn Anh một thương đâm xuyên qua trái tim Lôi Cửu, căn bản không cho hắn cơ hội phát tiết lửa giận trong lòng.

Trên nắm tay Lôi Cửu quấn quanh lôi quang dần dần biến mất, lôi quang tượng trưng cho lửa giận cuối cùng của hắn kia, không có đánh trúng bất luận kẻ nào.

Hắn nhìn Hàn Anh, ánh mắt vô cùng phẫn nộ, hơn nữa là thất vọng và thất lạc.

Hắn nói không ra lời, ánh mắt lại như đang mắng Hàn Anh là người nhát gan.

Hàn Anh mặt không biểu tình, lạnh lùng nhìn hắn:

- Ngươi có tư cách gì đánh với ta một trận?

Nhìn biểu lộ phẫn nộ mà thất vọng của Lôi Cửu, hắn mỉa mai:

- Làm nô tài còn làm ra cảm giác vinh dự sao? Thực lực của ngươi có mạnh hơn nữa, cũng chỉ là một con chó hung ác, có tư cách gì đánh với ta một trận?

Nói xong lời này, trường thương trong tay run lên, chấn Lôi Cửu bay cao, sau đó thân thể Lôi Cửu nổ thành mảnh vỡ, huyết vụ tung bay, bị khói đen ở chung quanh cắn nuốt, chỉ còn một cái đầu lâu rơi xuống, bị Hàn Anh xách lên, đưa tới trước mặt các tu sĩ quát:

- Lôi Cửu đã chết!

Sóng âm cuồn cuộn, ở trong khói đen cũng truyền ra rất xa.

Các tu sĩ trong khói đen khẽ giật mình, sau đó cuồng hô...

- Ha ha, chết rồi?

Theo tiếng cười to, một thiếu niên sau lưng có Kim Sí bay tới, đúng là Phương Hành.

Hàn Anh thấy hắn, cũng mỉm cười, ném đầu

Lôi Cửu tới.

- Móa, có ác tâm hay không?

Phương Hành nhếch miệng, một cước đá bay đầu Lôi Cửu, sau đó cười to nói:

- Các huynh đệ, công Kiếm Trủng, đoạt Kiếm Thai...

Thanh âm chấn triệt khắp nơi, không chỉ tu sĩ trong khói đen nghe được, ngay cả các tu sĩ ở trong Loạn Thạch Cốc cũng nghe được, trong lúc nhất thời tiếng người huyên náo, cuồng hô không thôi, đương nhiên cũng có rất nhiều tu sĩ bĩu môi, nghĩ thầm ai dám cùng ngươi làm huynh đệ? Bất quá nể tình dính ánh sáng của tiểu ma đầu kia, cũng hô to vài tiếng ủng hộ, đi theo xông vào Kiếm Trủng!

- Xuất phát...

Phương Hành bay thẳng lên trời, khói đen cuồn cuộn giống như thủy triều, bay về phía Kiếm Trủng.

Khói đen che khuất bầu trời, giống như một lá cờ dẫn động tất cả tu sĩ điên cuồng.

- Công Kiếm Trủng, đoạt Kiếm Thai!

Vô số người hò hét, từ dưới đất bay lên, vọt vào trong khói đen, gia nhập đại quân cướp bóc.

Vô luận là ai, vô luận ôm thái độ gì với Hoàng Phủ gia, lúc này đều sẽ không có lựa chọn khác.

Cút con mẹ ngươi đi Hoàng Phủ gia, uy nghiêm của Hoàng Phủ gia lại thịnh, cũng không trọng yếu bằng Kiếm Thai.

Trong lúc nhất thời, quần tu như cá, đều che mặt, chui vào trong mây đen, đánh về phía Kiếm Trủng, ngay cả các đệ tử của Đại Tuyết Sơn, cũng ở dưới Tiêu Tuyết dẫn đầu, tuyển một bộ phận gan lớn, che kín mặt mũi, gia nhập đại quân cướp bóc.

Nói ra cũng kỳ, nhắc tới cướp bóc Hoàng Phủ gia, dù là ai nghe cũng động tâm!

Mà lúc này, Phương Hành đã cùng Kim Ô mượn Vạn Linh Kỳ che lấp, lặng yên không một tiếng động rơi xuống một ngọn núi, nhìn vô số tu sĩ chui vào khói đen, Phương Hành cảm thấy có chút đồ sộ, cười ha ha nói:

- Tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, bọn hỗn đản này cũng không ngốc, bình thường vì một đạo thủ dụ của Hoàng Phủ gia mà lật trời, đến thời điểm mấu chốt, nên đoạt cũng sẽ đoạt...

Kim Ô cười hắc hắc nói:

- Cái nồi đen này ngươi là vác định rồi, xử lý như thế nào đây?

Phương Hành oán hận mắng:

- Bọn hỗn đản này muốn ta chịu tiếng xấu thay cho người khác, ta liền lấy bọn hắn làm vũ khí sử dụng, để cho Đại Bằng Tà Vương dẫn bọn hắn đi đánh Kiếm Trủng, hấp dẫn lực chú ý của Bát Bộ Yêu Chúng, chúng ta từ cửa sau tiến vào...

Kim Ô nghe mà mắt sáng rực lên:

- Đây chẳng phải là tất cả Kiếm Thai mặc chúng ta chọn lấy?

Phương Hành cười đắc ý:

- Xem có thể mang đi hết hay không, để cho bọn hắn đánh một cái Kiếm Trủng trống...

Chương 322: Lẻn vào Kiếm Trủng

Ở dưới Vạn Linh Kỳ dẫn dắt, các tu sĩ đều đi theo mây đen phóng tới Kiếm Trủng, theo bọn họ, phiến mây đen này là Vạn Linh Kỳ của tiểu ma đầu kia phóng ra, khói đen còn, Vạn Linh Kỳ còn, tiểu ma đầu kia tự nhiên cũng còn, chưa nghe nói qua Huyền khí có thể tự mình khống chế, chỉ là bọn hắn lại không biết, Đại Bằng Tà Vương nhập chủ Vạn Linh Kỳ, có thể tự nhiên khống chế.

Thời điểm bọn hắn uy thế vô song phóng tới Kiếm Trủng, Phương Hành đã ly khai đại đội nhân mã.

Chủ ý của hắn rất đơn giản, cùng đám người kia đánh vào Kiếm Trủng, tất nhiên sẽ bị nhân mã của Hoàng Phủ gia liều chết chống cự, tuy nói các tu sĩ khí thế tăng vọt, lại có không ít cao thủ dấu diếm ở trong đó, phá vỡ phòng ngự chỉ là vấn đề sớm muộn, nhưng sau khi xông vào Kiếm Trủng, các tu sĩ lại sẽ nghênh đón một trận tranh đoạt ngươi chết ta sống.

Dù sao từ chỗ đám người Lệ Anh đạt được tin tức phán đoán, trong Kiếm Trủng, số lượng Kiếm Thai tổng cộng không quá trăm, hơn nữa đại bộ phận đều là một ít Kiếm Thai thấp kém, Kiếm Thai tốt chính thức chỉ sợ sẽ không vượt qua một tay, nhiều tu sĩ như vậy làm sao chia?

Đến lúc đó các tu sĩ nhất định sẽ liều ngươi chết ta sống, coi như là hắn cũng khó có thể lực áp quần hùng, cũng bởi vậy, Phương Hành để cho các tu sĩ hấp dẫn lực chú ý của ba bộ Yêu Chúng trấn thủ Kiếm Trủng, mình thì lặng lẽ tiến vào Kiếm Trủng trộm Kiếm Thai, thời điểm hắn và đám người Lệ Anh kết minh, đã lấy được đầy đủ tư liệu, biết Kiếm Trủng phân bố to lớn.

Kiếm Trủng cách Loạn Thạch Sơn tầm trăm dặm, có một đại điện tàn phá từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong hoang mộ, trong đại điện ôn dưỡng Kiếm Thai phẩm chất cao nhất, mà ở bên ngoài đại điện, còn có rất nhiều Kiếm Thai tàn phá phân bố, mà ở bên ngoài hoang mộ, ba sơn mạch giao thoa vây quanh, lưu lại ba cửa có thể ra vào hoang mộ.

Mà sau khi Hoàng Phủ gia chiếm lĩnh Kiếm Trủng, liền xuôi theo núi bày ra đại trận, phong tỏa cả sơn cốc, khống chế ba cửa vào, Hỏa Vân, Đãng Vân, Hắc Chiểu mỗi bộ thủ một cửa, vốn còn có Cửu Khúc Bộ ở trung tâm phối hợp tác chiến, chỉ là về sau Lôi Cửu bị phái đuổi giết "tiểu ma đầu”.

Bởi vậy người phòng thủ chỉ còn ba bộ.

Vốn ba bộ này cũng đã đầy đủ, dù sao bọn hắn đại biểu cho Hoàng Phủ gia trấn thủ ở nơi này, ai dám to gan tới gây sự? Lui một vạn bước mà nói, dùng thực lực của ba bộ và ba thiếu bộ thủ, ở Nam Chiêm Bộ Châu còn thật không có bao nhiêu người có đảm lượng dám đến trêu chọc bọn hắn, bởi vì cái chính là muốn chết.

Chỉ có điều bị Kiếm Thai dụ hoặc, vô số tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đánh tới, số lượng nhiều lắm, còn ẩn tàng không ít cao thủ thực lực kinh người, phần thực lực này tuyệt đối không phải ba bộ có thể ngăn cản, đợi cho các tu sĩ công tới, bọn hắn tất nhiên sẽ điều khiển tất cả lực lượng chống đỡ, bởi như vậy, hai cửa khác nhất định sẽ phòng ngự bạc nhược, kế hoạch của Phương Hành là từ hai cửa kia lẻn vào.

Dù sao gặp lại Kim Ô, thật đúng là không để trận pháp ở trong mắt.

Mà trận pháp này, kỳ thật là chỉ tất cả trận pháp hai người bọn họ gặp qua.

- Rất xấu rồi, rất xấu rồi...

Kim Ô nghe kế hoạch của Phương Hành, khiếp sợ kêu lên, sau đó ném mị nhãn:

- Bất quá ta thích...

Phương Hành liếc mắt nói:

- Lăn xa một chút, ta không thích nam, càng không thích bộ dáng này của ngươi...

Kim Ô cười nói:

- Không sao cả, ta có một biểu muội, lên lên xinh đẹp, chỉ là hay nói nhiều...

Phương Hành im lặng nói:

- Ngươi có biết đây đã là lần thứ sáu ngươi hứa gả biểu muội cho ta hay không?

Kim Ô nói:

- Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, đừng khách khí!

Phương Hành:

- ...

Hai người cãi nhau nhao nhao, hăng hái bay về phía Kiếm Trủng, vì đề phòng tu sĩ khác phát hiện, bọn hắn còn quấn một vòng, bất quá dùng tốc độ của Kim Ô hôm nay, đã nhanh hơn Trúc Cơ cảnh bình thường rất nhiều, mà ở trong Huyền Vực, các loại thuật phi hành đã bị cấm chỉ, các tu sĩ chạy đi cũng chỉ có thể dựa vào ngự kiếm thuật, đã hao tổn linh lực, tốc độ lại chậm, xa xa không bằng bọn hắn.

Không bao lâu đã đi tới phụ cận Kiếm Trủng, xa xa nhìn lại, trong Kiếm Trủng, chiến kỳ đã dựng thẳng lên, tu sĩ bay vút ở trong không trung.

Phương Hành lựa chọn cửa vào nằm ở Tây Bắc, nơi này có rất nhiều núi cao và hiểm trở, còn có sương mù xám trắng quanh quẩn, không thể nhìn xa, nhưng nơi đây lại là địa phương dễ đi vào nhất, lúc đầu đám người Lệ Anh và Phương Hành kết minh, cũng là nhìn trúng Vạn Linh Kỳ của hắn, ý định ở dưới Vạn Linh Kỳ che dấu, từ chỗ này tập kích, xâm nhập Kiếm Trủng đoạt Kiếm Thai.

Chỉ có điều một hồi âm mưu bị Phương Hành làm thành minh đoạt, kế hoạch này tự nhiên bị vứt bỏ, Đại Bằng Tà Vương đã đập vào cờ hiệu của Phương Hành, đi đánh cửa lớn nhất phía đông nam, nơi này có thể dung nạp rất nhiều người đấu pháp, Phương Hành thì theo kế hoạch cũ mà làm, tiến vào nơi này, như vậy hắn có thể trước tu sĩ khác tiến vào Kiếm Trủng.

Trong trận pháp, trên thạch bích hình bóng lay động, có ba người ngồi xếp bằng, đều mặc hắc bào, nhìn không ra hình dáng tướng mạo, tuy ở ngoài trận pháp, nhưng thần thức của Phương Hành cường đại, cảm ứng linh mẫn, ẩn ẩn có thể cảm giác được tu vi của bọn hắn, đều là Linh Động đỉnh phong, xem như tương đối thấp, cái này ở trong dự liệu của Phương Hành, nơi đây vốn có Trúc Cơ tọa trấn, nhưng đã bị điều đi.

Lúc này Đại Bằng Tà Vương đã tới phía đông nam Kiếm Trủng, bày ra thế công, ba bộ trấn thủ Kiếm Trủng đều tiến đến trợ giúp, lưu lại chỉ có ba đệ tử Linh Động cảnh, chỉ là phụ trách trông coi trận pháp mà thôi, loáng thoáng, phương hướng đông nam truyền tới tiếng đánh giết, xen lẫn thanh âm tu sĩ gào thét, thậm chí còn có thể chứng kiến linh quang và khói đen.

Mà ở chỗ này lại im ắng, ba tu sĩ thủ hộ trận pháp đều có chút không yên lòng nhìn về phía đông nam.

- Lão Kim, lên đi...

Phương Hành thấp giọng phân phó:

- Tốc độ phải nhanh, không thể xúc động trận pháp, không thể để cho bọn hắn có thời gian truyền tin...

Một người một quạ nhanh chóng câu thông, sau đó đồng thời vọt tới.

Phương Hành báo ra phương vị, Kim Ô suy diễn tám cửa, một người một quạ giống như thiểm điện xông vào cốc.

- Là người nào tự tiện xông vào Kiếm Trủng?

- Không tốt, kích hoạt trận pháp...

- Truyền tin tức cho thiếu bộ thủ, có người xông trận...

Tuy ba tu sĩ kia tu vi không cao, nhưng sở dĩ được lưu lại trông coi trận pháp, là bởi vì ba người cực kỳ cơ cảnh, vừa phát hiện có người xông cốc, liền lập tức cảnh tỉnh, có người thôi động trận pháp, trấn áp người xông trận, có người lấy ra ngọc phù, muốn bóp nát đưa tin.

Tốc độ phản ứng của bọn hắn quả thực không chậm, theo lý thuyết có ba người bọn họ canh giữ, cộng thêm trận pháp, chỉ sợ coi như là Trúc Cơ hậu kỳ đến, muốn xông vào cũng phải tốn thời gian nhất định, hơn nữa sẽ bị bọn hắn thành công đưa tin, chỉ tiếc ba người bọn họ đụng phải Phương Hành và Kim Ô, tốc độ xông trận nhanh như điện quang thạch hỏa.

- Đi chết đi!

Sau khi vào trận, Kim Ô hét lớn một tiếng, phóng về phía tu sĩ cách nó gần nhất, Phương Hành cũng phất tay đánh ra hai phi kiếm, cơ hồ là nháy mắt, hai tu sĩ cách hắn bảy trượng và mười bốn trượng bị đánh chết, cùng lúc đó, Kim Ô ngao một tiếng, đập lấy tu sĩ cách nó gần nhất kia, ầm ầm… vậy mà trực tiếp đụng vào trong thạch bích.

- Ai nha con mẹ nó, váng đầu...

Kim Ô buồn bực kêu rên, nhưng miệng thì trực tiếp giết vào trong thạch bích.

- Chà, Lão Kim, bây giờ đầu ngươi thực chắc...

Ngay cả Phương Hành nhìn cũng cảm thấy có chút giật mình, hai tay nắm lấy cái đuôi của Kim Ô, rút nó ra.

Hắn bất ngờ phát hiện, Kim Ô va chạm không chỉ làm Linh Động cảnh kia tan thành mảnh nhỏ, thậm chí ngay cả thạch bích cũng bị đâm ra cái động lớn, nhưng trên người Kim Ô lại không có chút thương tích nào, chỉ là dùng sức quá mạnh, đầu hơi chóng mặt.

Cái khí lực này thật khó lường, thậm chí Phương Hành cảm giác, hôm nay Kim Ô có thực lực không dưới Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong.

Chỉ là tu vi trên người nó, lại vẫn là Linh Động cảnh, thật quá kỳ quái!

- Đừng đụng ta, váng đầu...

Kim Ô quơ đầu, chóng mặt nói.

Phương Hành khinh bỉ:

- Biết váng đầu còn dùng lực lượng lớn như vậy làm gì?

Kim Ô nói:

- Chứng kiến những phản đồ này ta sẽ tức giận...

Phương Hành nghĩ nghĩ, liền hiểu rõ ra, Hoàng Phủ gia bởi vì sự tình trục yêu ba ngàn năm trước, cùng Yêu tộc có huyết hải thâm cừu, cũng bởi vì vậy, nhiều thế hệ Bát Bộ Yêu Chúng thuần phục Hoàng Phủ gia cũng bị Yêu tộc xem thường, coi đây là kẻ thù truyền kiếp, kéo dài đã mấy ngàn năm.

- Ngươi cứ ở đó chóng mặt, ta phải tranh thủ thời gian đi lấy bảo bối...

Con mắt Phương Hành tỏa sáng, xoa tay cười nói, cũng không đợi Kim Ô, cất bước lao vào trong Kiếm Trủng.

- Ôi, chờ ta một chút...

Kim Ô kêu một tiếng, cũng đuổi theo, cơ duyên trước mắt, nó cũng chẳng quan tâm đau đầu gì.

Một người một quạ chạy vội, không bao lâu, vượt qua một góc núi, thấy phía trước là một mảnh mộ địa, phiến mộ địa này cũng không biết tồn tại mấy ngàn năm, bia đá nứt vỡ, suy sụp, tràn đầy một mảng lớn, âm vụ bao phủ, cơ hồ nhìn không tới giới hạn, mà ở trong một ít mộ phần, hoặc nghiêng hoặc thẳng, cắm vài binh khí hỏng, sát khí mờ mờ ảo ảo.

- Cái này là Kiếm Thai?

Phương Hành thấy được một thanh trường kiếm cách đó không xa, trong ánh mắt lộ ra si mê, chậm rãi đi tới.

Chương 323: Toàn bộ con mẹ nó thu

Trường kiếm cắm ở trong phần mộ, chỉ có hơn thước lộ ở bên ngoài mặt đất, chuôi kiếm đã gỉ sét, lưỡi kiếm cũng có nhiều chỗ răng cưa, thậm chí còn có vết rạn, giống như trải qua một phen chinh chiến, chỉ là dù như thế, trên thân kiếm vẫn ẩn chứa một loại sát khí để cho người không thể khinh thường, phảng phất như một lão binh bách chiến trở về, ánh mắt đã ảm đạm, toàn thân đầy thương tích, dáng người còng xuống, như tùy thời sẽ chết, nhưng sát khí ở trên người hắn lại không ai dám khinh thường.

Nhìn trường kiếm, Phương Hành thậm chí cảm thấy trong thân kiếm ẩn chứa lực lượng kinh người, ngày đêm kêu rên, loại cảm giác này, như một u hồn vô chủ, cả ngày lẫn đêm chờ đợi có chủ nhân mới đến mang nó đi, trở về chiến trường.

- huyền thiết Kiếm Hạp, tinh thiết bách luyện, hỏa đoán thông linh... Kiếm Linh gửi thân... vô chủ chi hồn...

Thời điểm Phương Hành chú ý trường kiếm huyền thiết, một tin tức tiến vào trong đầu hắn, sau khi cẩn thận hiểu ra, trong lòng hắn đã có chút hiểu rõ, trường kiếm huyền thiết này, trên thực tế không phải kiếm chính thức, mà là hộp kiếm, kiếm chính thức gửi thân ở trong trường kiếm huyền thiết, đó là một loại Kiếm Linh, lúc này còn vô chủ, kiếm linh kia mới thật sự là Kiếm Thai.

Có thể được tu sĩ ôn dưỡng ở trong cơ thể, theo tu vi tăng trưởng mà lực lượng tăng lên, hóa thành Thượng Cổ phi kiếm thuật!

- Cái này là Kiếm Thai mà người khác truyền sôi sùng sục?

Kim Ô cũng đi lên, đánh giá vài lần nói:

- Nhìn không quá rắn chắc a...

Phương Hành khinh bỉ nói:

- Bảo bối bực này, cùng không rắn chắc lại có quan hệ gì?

Ngừng một chút, nói cho Kim Ô tin tức lấy được từ trên Âm Dương Thần Ma Giám, miễn cho nó hư mất đại sự.

Kim Ô nghe vậy, nhất thời hào hứng:

- Nhanh lấy Kiếm Linh...

Phương Hành nói:

- Không vội, loại Kiếm Thai này liên hệ thần thức, có lẽ mỗi người chỉ có thể lấy một đạo!

Kim Ô ngẩn ngơ nói:

- Vậy chúng ta tới sớm có tác dụng quái gì?

Phương Hành thở dài nói:

- Ta cũng là vừa mới phát hiện, cái đồ vật này trước kia chưa thấy qua a!

Kim Ô suy nghĩ thoáng một phát:

- Nếu không chúng ta tìm hai cái tốt nhất, những thứ khác toàn bộ phá hủy?

Phương Hành khinh bỉ nhìn nó nói:

- Phá gia chi tử...

Nói xong không để ý tới Kim Ô, thăm dò rút ra trường kiếm huyền thiết, cẩn thận cảm ứng, lập tức phát hiện theo trường kiếm huyền thiết ly khai mộ phần, bên trong như có linh lực vô hình chậm rãi lan tràn, Phương Hành lập tức tỉnh ngộ, khó trách Hoàng Phủ gia phát hiện Kiếm Trủng, không có lập tức lấy đi toàn bộ Kiếm Thai, bởi vì nơi này có thể ôn dưỡng Kiếm Thai.

Nếu bọn hắn lấy Kiếm Thai đi, linh khí của Kiếm Thai sẽ chậm rãi lan tràn, đoán chừng nếu không mau chóng tìm được người ôn dưỡng, linh tính trong đó sẽ lan tràn càng ngày càng lợi hại, cho đến linh tính hoàn toàn biến mất, Kiếm Thai tiêu tán.

Loại Kiếm Thai này, trên bản chất vốn cùng loại với Linh thể, chỉ có thể ở trong hoàn cảnh đặc thù tồn tại, mà trường kiếm này, thì giống như Vạn Linh Kỳ, có thể cho Yêu Linh náu thân, chỉ là thân kiếm tổn hại, đã không cách nào bảo hộ linh tính của Kiếm Thai thời gian dài không hủy, ở trong cổ mộ được Huyền Vực tuyển định, còn có thể duy trì linh khí của Kiếm Thai không tiêu tan, nhưng một khi ly khai, linh tính sẽ lan tràn.

- Ân, nhìn tốc độ tiêu tán, thì chỉ có thể kéo dài ba ngày, sau đó sẽ tiêu tán, bất quá như vậy đủ rồi!

Phương Hành cảm ứng một lát, quyết định chủ ý, vung tay lên nói:

- Thu, thu sạch!

Kim Ô thích nghe những lời này nhất, con mắt tỏa sáng, trực tiếp vỗ cánh bay lên, bay về phía xa xa, Phương Hành cũng triển khai hành động, một người một quạ như nhổ củ cải trắng, thấy ở đâu có tàn binh tồn tại đều rút ra, không bao lâu, gần trăm Kiếm Thai trong mộ viên cơ hồ đều bị thu vào trong túi trữ vật.

Còn có một phần nhỏ, nhưng bởi vì tới gần sơn cốc phía đông nam đang ác chiến, không có đi thu, sợ đánh rắn động cỏ.

- Bên ngoài trước thu bấy nhiêu đó thôi, còn có trong đại điện...

Phương Hành gọi Kim Ô lại, liếc về phía đại điện màu đen, cung điện kia thoạt nhìn cực kỳ quái dị, toàn thân màu đen, cong vẹo tọa lạc ở trong Kiếm Trủng, bề ngoài đã hỏng không chịu nổi, thoạt nhìn cực kỳ rách nát, nhưng bản thân đại điện lại tản ra khí tức làm cho lòng người phát lạnh.

Ở trong mộ viên còn có thể nhìn thấy một ít trận pháp do Hoàng Phủ gia bố trí, nhưng ở chung quanh đại điện, lại hoàn toàn nhìn không tới bất luận trận pháp gì, như ngay cả Hoàng Phủ gia cũng không cách nào bố trí trận pháp đến chung quanh đại trận, đám người Lệ Anh nói qua, trong đại điện là Kiếm Thai thượng phẩm tốt nhất.

Mà Kiếm Thai ở trong đại điện, cũng là mục đích để bọn hắn kết minh, kỳ thật dùng thân phận của Lệ Anh, đã lấy được thủ dụ do Hoàng Phủ Đạo Tử phân phát xuống, cho phép hắn tiến vào Kiếm Trủng lựa chọn Kiếm Thai, chỉ là thủ dụ kia lại bị tỷ tỷ của hắn lĩnh đi, sở dĩ Lệ Anh không đi tìm tỷ tỷ đoạt lại thủ dụ, lại muốn cùng Phương Hành kết minh, bất chấp nguy hiểm xông vào Kiếm Trủng, là bởi vì hắn biết rõ thủ dụ kia cho phép lựa chọn, chỉ là Kiếm Thai bình thường ở bên ngoài đại điện.

Mà gia hỏa kia coi trọng, lại là Kiếm Thai thượng phẩm nằm ở trong đại điện.

Trước khi Hoàng Phủ gia phong tỏa Kiếm Trủng, đã có tu sĩ vào sớm dò xét qua, cuối cùng phát hiện, Kiếm Thai ở bên ngoài và Kiếm Thai trong đại điện, phẩm chất kém cực xa, không thể so sánh nổi.

Chỉ có điều không biết nguyên nhân gì, tu sĩ vào sớm nhất không thể lấy được Kiếm Thai ở trong đại điện, ở dưới tiếc nuối, hắn chỉ lấy Kiếm Thai bên ngoài rời đi, mà tin tức Kiếm Thai ưu khuyết cũng từ trong miệng hắn truyền ra.

Phương Hành đi tới chỗ này, Kiếm Thai bình thường tự nhiên là chướng mắt, muốn lấy thì lấy tốt nhất.

Đương nhiên, bình thường cũng không thể buông tha, đồ vật này rất đáng giá nha!

Két.....

Lướt đến trước đại điện màu đen, Phương Hành đánh giá thoáng một phát, thấy không có nguy hiểm gì, liền đánh bạo đẩy cửa điện ra.

Tình cảnh trong điện xuất hiện, lại có vẻ rất hắc ám, trong không khí lạnh buốt.

Loại lạnh này, lại không phải do nhiệt độ thấp, mà như có tồn tại nào đó, bài xích ánh mặt trời ra ngoài.

Đợi cho con mắt của Phương Hành thích ứng hắc ám trong đại điện, mới nhìn thấy trong đại điện có năm tế đàn.

Năm tế đàn, phân xanh, đỏ, trắng, vàng, tím, thành hình dáng ngũ tinh xếp đặt ở trong đại điện, mỗi một tòa đều cao ba trượng, trên tế đàn cắm một thanh thần kiếm tàn phá, hình dáng tướng mạo khác nhau, hào quang ẩn ẩn chia làm xanh, đỏ, trắng, vàng, tím, nhưng đều không ngoại lệ, tất cả chất liệu đều là cổ đồng.

Năm thanh kiếm, bất ngờ đều là cổ đồng.

- Không đúng, kiếm bên ngoài đều là huyền thiết, vì sao năm chuôi kiếm trong đại điện, lại đều là cổ đồng?

Kim Ô cũng thấy rõ tràng cảnh trong đại điện, có chút nghi hoặc reo lên.

Là người đều biết thiết kiên hơn đồng, hơn nữa huyền thiết ngưng luyện hơn thiết bình thường gấp trăm lần, bởi vì vậy, Pháp khí bảo bối của Tu Hành Giới, phần lớn là do huyền thiết đúc thành, trừ một vài trường hợp đặc thù, thì rất ít khi dùng đồng, dù sao đồng không cứng, rèn ra binh khí khó có thể chèo chống chém giết, dễ dàng tổn hại, hơn nữa rất khó tu sửa.

Cho nên hôm nay trong Tu Hành Giới, tài liệu rèn Pháp khí thông dụng là huyền thiết, khí cụ bằng đồng đã rất ít thấy.

Nhưng ở trong Kiếm Trủng, lại tựa hồ xuất hiện một hiện tượng rất kỳ quái, Kiếm Thai bên ngoài ngược lại do huyền thiết đúc thành, Kiếm Thai trong đại điện lại dùng đồng đúc thành.

- Mặc kệ nó, dù sao đồ vật càng ở bên trong càng đáng giá, đây là luật thép, thu ...

Phương Hành suy nghĩ thoáng một phát, cũng có chút khó hiểu, nhưng rất nhanh đã làm ra quyết định chính xác.

- Được rồi...

Kim Ô bay về phía tế đàn màu xanh, móng vuốt giống như thần binh, cứng rắn chộp tới Thanh Đồng kiếm ở trên tế đàn, muốn nhổ nó ra, lại không nghĩ tới, móng vuốt còn chưa va chạm vào Thanh Đồng kiếm, trên tế đàn bỗng nhiên lấp lóe thanh quang, như gợn sóng nổi lên rung động...

- Má ơi...

Kim Ô kêu to, giống như đạn pháo bị bắn bay ra ngoài.

Phương Hành đứng ở sau lưng Kim Ô, thấy

Kim Ô bắn ngược trở lại, nhất thời hoảng sợ, Kim Ô xèo xèo oa oa, còn tưởng Phương Hành sẽ đón nó, không nghĩ tới gia hỏa này trực tiếp nhảy ra, nhìn Kim Ô bay qua.

- Bành...

Kim Ô bay ra đại điện, thật lâu sau mới truyền đến tiếng kêu rên:

- Hỗn đản, ngươi không giảng nghĩa khí...

Phương Hành nhẹ nhàng thở ra, mắng lại:

- Ai bảo ngươi nóng vội như vậy làm chi?

Chỉ cần Kim Ô không chết là tốt rồi, Phương Hành không để ý tới nó, quay đầu cẩn thận đánh giá năm tế đàn, trong đầu Âm Dương Thần Ma Giám chuyển động, chỉ tiêu hao không đến một phần ba linh lực, Âm Dương Thần Ma Giám đã xem ra danh mục và tác dụng của năm tế đàn, đó là một loại Dưỡng Linh Đàn huyền ảo, chính là chỗ ôn dưỡng Kiếm Thai, có thể khóa lại linh lực của Kiếm Thai.

Cùng lúc đó, nó lại là một loại cấm chế cổ quái, ngăn cản ngoại lực thu hoạch Kiếm Thai, chỉ có thể mở từ trong ra ngoài.

Nói cách khác, năm Kiếm Thai kia, chỉ có thể tự động từ trong tế đàn đi ra, mà không cách nào bị người bên ngoài dùng lực đạt được...

- Nghiên cứu ra chưa?

Kim Ô xoa mông bò vào đại điện, thấy Phương Hành đang trầm tư, mở miệng hỏi.

- Nghiên cứu ra rồi...

Phương Hành thở dài, có chút bất đắc dĩ nhìn năm thanh Kiếm Thai.

Hôm nay Kim Ô có thể nói tin cậy hắn mù quáng, nghe vậy đại hỉ, vội hỏi:

- Làm sao lấy chúng?

Phương Hành thở dài nói:

- Chúng ta nịnh nọt bọn nó đi...

Chương 324: Được mạnh hơn

Nịnh nọt năm thanh Kiếm Thai, nghe rất buồn cười, nhưng là kết quả được Phương Hành nghĩ sâu tính kỹ.

Năm thanh Kiếm Thai chỉ có thể từ trong tế đàn tự động đi ra, không cách nào bị người ở bên ngoài dùng lực lượng mở ra, điều này cũng nói rõ, tu sĩ muốn lấy được năm thanh Kiếm Thai này, chỉ có thể nịnh nọt, để chúng nó cam tâm tình nguyện từ trong tế đàn đi ra. Lại nói như vậy có chút thần dị, nhưng liên tưởng đến Kiếm Thai tự mình sinh ra linh thức, thì có thể lý giải.

Kiếm Thai có linh tính của mình, thậm chí tư tưởng, có thể coi nó như là một loại Linh thể.

Đã là Linh thể, thì có thể câu thông, có thể trao đổi.

Mà nguyên nhân tế đàn thiết lập ở nơi đây cũng rất đơn giản, chính là phòng ngừa tu sĩ dùng ngoại lực đạt được năm thanh Kiếm Thai, nếu muốn đạt được Kiếm Thai, chỉ có cùng Kiếm Thai trao đổi thần niệm, đả động nó, mới có thể tự nguyện từ trong tế đàn đi ra.

Kim Ô nghe Phương Hành giải thích, con mắt hơi sáng, thúc giục nói:

- Vậy còn chờ cái gì, thử câu thông xem...

Ăn hết thiệt thòi vừa rồi, nó đã không dám chủ động thử, giựt giây Phương Hành thử trước.

Phương Hành cau mày nói:

- Thử nhất định là phải thử, bất quá Kiếm Thai khẽ động, liền dẫn vào trong cơ thể, như vậy sẽ cùng thần hồn cộng sinh, không còn cơ hội thay thế, nơi này có năm thanh Kiếm Thai, khẳng định có tốt có xấu, vạn nhất tuyển sai, chẳng phải là tổn thất nặng? Phải suy nghĩ thật kỹ, tuyển Kiếm Thai nào mới thích hợp nhất!

Kim Ô nói:

- Cái này có gì phải cân nhắc, xanh, đỏ, trắng, vàng, tím, dùng tím vi tôn, nhất định là Kiếm Thai màu tím tốt nhất!

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Không phải bằng hữu chê gì ngươi,nhưng ngươi thật quá ngu xuẩn, ngươi nghĩ axem, Kiếm Thai huyền thiết bên ngoài và Kiếm Thai thanh đồng bên trong, cái nào thoạt nhìn tốt nhất? Phải biết một cân huyền thiết, là có thể đổi mười vạn cân thanh đồng, nhưng hết lần này tới lần khác năm thanh Kiếm Thai này đều là thanh đồng, vừa vặn tương phản, ta đoán chừng năm thanh Kiếm Thai cũng như thế!

Hắn chỉ chỉ nam tế đàn nói:

- Kiếm Thai mạnh nhất, hoặc là màu tím, hoặc là màu xanh, chỉ có hai loại khả năng này!

Hắn vừa nói như vậy, ngay cả Kim Ô cũng có chút do dự, lúng ta lúng túng nói không ra lời, hai con mắt nhìn qua.

Nhìn hồi lâu, Kim Ô hỏi:

- Có thể phán định Kiếm Thai nào càng đáng giá không?

Phương Hành lắc đầu thở dài:

- Không phán định được...

Hắn đã thử rất lâu, cũng không cách nào dùng Âm Dương Thần Ma Giám dò xét ra.

Kim Ô nhất thời bó tay nói:

- Vậy bốc thăm đi!

Phương Hành thở dài nói:

- Có đạo lý, đến đây đi!

Nói xong, hắn lấy ra hai viên đan dược, một cái màu xanh, một cái màu tím, cầm túi trữ vật chứa đựng, sau đó cùng Kim Ô một người lấy một cái, Phương Hành lấy màu xanh, Kim Ô lấy màu tím, như vậy xem như xác định, hai người cũng thống khoái, không hề dài dòng, Phương Hành để Kim Ô đứng sang bên cạnh, sau đó tới trước tế đàn màu xanh, song chưởng lăng không ấn xuống.

Đã muốn nịnh nọt Kiếm Thai, tự nhiên phải trước cùng nó câu thông thần thức mới được, Phương Hành có chút suy ngẫm, liền thích phóng thần thức ra, chậm rãi sờ về phía tế đàn, mặt ngoài tế đàn tràn ngập cấm chế, cách trở hết thảy lực lượng, lại không ngăn cản thần thức xâm nhập, thần thức của Phương Hành rất thuận lợi liền tiến vào trong tế đàn, sau đó ở dưới hắn dẫn dắt, chậm rãi lan về phía Kiếm Thai...

- Oanh...

Bỗng nhiên tầm đó, dị biến nảy sinh, thần thức của Phương Hành vừa vào, vậy mà năm tế đàn đồng thời phóng ra hồng quang, như thần thức của Phương Hành chui vào tế đàn màu xanh, lại dẫn động năm tế đàn phản ứng, cùng lúc đó, thần thức của Phương Hành cảm giác như bị người xé rách, trong tế đàn vậy mà có một loại lực lượng cưỡng ép đọc kí ức của hắn...

Trong nháy mắt, lại phảng phất như vĩnh viễn, trí nhớ của Phương Hành bị cưỡng ép đọc đi.

Phương Hành nhất thời hoảng sợ, lại không cách nào phản kháng, bởi vì hắn cảm giác được, lực lượng của năm tế đàn quá cường đại.

Còn nữa, năm tế đàn cũng không có địch ý với hắn, bằng không thì nếu muốn giết hắn, cũng chỉ ở trong một ý niệm.

Thời điểm trí nhớ của Phương Hành bị đọc, loáng thoáng, có chấn động quỷ dị huyền ảo giữa năm tế đàn truyền lại trao đổi, tựa hồ Kiếm Thai ở trong năm tế đàn đang lấy phương thức của chúng trao đổi, và kết quả cuối cùng là... không thành công, bởi vì không bao lâu, tế đàn màu xanh phóng ra một đạo thần niệm, chấn động đại điện.

Đây chẳng qua là một thần niệm ngắn gọn, bất thành văn, không thành ngữ, lại chuẩn xác truyền đạt ra một loại thái độ.

Cự tuyệt!

Sau khi đọc trí nhớ của Phương Hành, tế đàn màu xanh cho ra câu trả lời của nó!

Cự tuyệt trở thành Kiếm Thai của Phương Hành!

Cùng lúc đó, bốn tế đàn khác cũng phân biệt phóng ra thần niệm cường đại.

Cự tuyệt!

Cự tuyệt!

Cự tuyệt!

Cự tuyệt!

Ở dưới loại thái độ cự tuyệt này, ẩn ẩn còn có một ít cảm xúc phức tạp của bọn nó, thần thức hắn cường đại có thể cảm thụ được một chút, tế đàn màu xanh cự tuyệt là bởi vì: hắn làm việc thủ tà, khó gánh trọng trách!

Nguyên nhân tế đàn màu đỏ cự tuyệt là: kiếp nạn trùng điệp, tiền đồ không rõ!

Nguyên nhân tế đàn màu trắng cự tuyệt là: nội tình chưa đủ, đạo lộ nguy hiểm!

Nguyên nhân tế đàn màu vàng cự tuyệt là: Trí nhớ không trọn vẹn, sương mù trùng điệp!

Nguyên nhân tế đàn màu tím cự tuyệt là: Các ngươi đều cự tuyệt, ta cũng cự tuyệt...

Trong lúc nhất thời, năm tế đàn, năm Kiếm Thai, đồng thời biểu đạt ý cự tuyệt, trên tế đàn linh khí mãnh liệt, muốn chấn Phương Hành bay ra, mà lúc này Phương Hành còn đắm chìm ở trong khiếp sợ, cảm giác dở khóc dở cười... năm Kiếm Thai này đã thành tinh sao? Vậy mà con mẹ nó đều cự tuyệt lăn lộn với ta? Lúc nào nhân phẩm của ta trở nên kém như vậy?

Chỉ là đối với mấy Kiếm Thai, hắn thực không có cách nào, đang lúc buồn rầu, năm tế đàn phóng ra lực lượng bài xích, muốn đánh bay hắn đi, dùng thực lực của Phương Hành, ở trong Huyền Vực có thể thỏa thích tung hoành, nhưng đối mặt năm tế đàn, lực lượng lại không đủ tự bảo vệ mình, bất quá vào lúc này, dị biến nảy sinh, ngoài lực lượng của năm tế đàn, lại có một đạo khí tức kỳ dị.

Ở giữa đại điện xuất hiện một kẽ nứt.

Kẽ nứt này không biết bao sâu, tối om, hàn khí từ trong kẽ nứt bốc lên.

Sau khi trí nhớ của Phương Hành bị cưỡng ép đọc, bị năm tế đàn cự tuyệt, tồn tại nào đó ở trong kẽ nứt lại cảm thấy hứng thú, đột nhiên phóng thích khí tức, sát khí điên cuồng ở trong khoảng thời gian ngắn đè lại khí tức của năm Kiếm Thai, khiến cho Phương Hành không có bị đẩy lùi, mà mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn về phía đằng sau tế đàn.

- Ông ông...

Theo một đạo tà khí từ trong kẽ nứt chui ra, một thanh kiếm chậm rãi bay lên...

Đó là một thanh kiếm toàn thân ngăm đen, so với trường kiếm bình thường thì dài gấp ba, cũng lớn hơn gấp ba, trên thân kiếm dính đầy máu đen màu đỏ sậm, như sau khi giết địch chưa kịp tẩy trừ, đến nỗi máu đen dính trên thân kiếm, theo thời gian trôi qua, lại hóa thành một loại máu gỉ, loang lỗ điểm điểm, bao trùm ở trên thân kiếm, loáng thoáng tạo thành hình dạng Ma Sơn.

Khí tức quỷ tà kia, đúng là từ trên thân kiếm phóng ra, thời điểm bay lên, khí tức của nó đã tập trung vào Phương Hành.

- Gặp may a, lại vẫn có một thanh kiếm nhìn trúng ngươi, còn không mau dẫn dắt Kiếm Thai?

Kim Ô ở một bên nhìn xem, cũng mừng rỡ kêu lên.

Nó cũng xem như kiến thức rộng rãi, vừa rồi Phương Hành bị năm tế đàn cự tuyệt, nó đã nhìn ra mánh khóe, lại không nghĩ rằng ở dưới năm tế đàn, vậy mà còn có một Kiếm Thai, hơn nữa nhìn nó khí tức tà dị, hình như không kém năm thanh Kiếm Thai kia.

Lúc này Kiếm Thai màu đen đã rõ ràng hiển lộ ra ý nguyện dung hợp với Phương Hành, chỉ cần Phương Hành dùng thần thức dẫn dắt, thì có thể dẫn Kiếm Thai tiến vào trong cơ thể, nhưng không biết hắn suy nghĩ cái gì, nhìn năm thanh Kiếm Thai, nhìn Kiếm Thai màu đen, lại nhìn năm thanh Kiếm Thai, lại nhìn Kiếm Thai màu đen... Mày nhíu càng ngày càng gấp, lại thủy chung không có dẫn dắt Kiếm Thai màu đen tới.

Kim Ô gấp gáp, ở bên cạnh kêu to:

- Còn chờ cái gì, đây chính là đại cơ duyên trong Huyền Vực...

Phương Hành thở dài nói:

- Thanh kiếm mẻ kia không khỏi quá xấu đi...

Kim Ô nghe vậy lập tức im lặng, suýt nữa ngã sấp xuống.

Hắc Kiếm như nghe hiểu Phương Hành, ông ông tác hưởng, giống như giận tím mặt, ầm vang một tiếng, trấn áp hư không, vậy mà trực tiếp từ trong năm tế đàn bay ra, vọt tới Phương Hành, Phương Hành hoảng sợ hú lên quái dị, muốn chạy trốn, nhưng tốc độ của Hắc Kiếm quá nhanh, cơ hồ là trong chớp mắt đã vọt tới trước người Phương Hành, hiển hóa thành một đạo ô quang.

Căn bản không chờ Phương Hành làm ra phản ứng, ô quang đã chạm vào mi tâm hắn, sau đó biến mất.

Mà Hắc Kiếm thì nghiêng nghiêng cắm ở trước người Phương Hành, thân kiếm vẫn còn run rẩy...

Đối phương động tác mau lẹ, làm Phương Hành sợ ngây người, qua nửa ngày mới ý thức được chuyện gì xảy ra.

Chương 325: Thức hải mê vụ

Quái kiếm màu đen lại cưỡng ép sáp nhập Kiếm Thai vào thức hải của Phương Hành.

Cái này thật đúng là việc lạ, ngay cả Phương Hành cũng không ngờ tới, dù sao thu Kiếm Thai, cần thần thức của tu sĩ dẫn dắt, nói trắng ra, đây là một loại lựa chọn ngươi tình ta nguyện, Kiếm Thai chọn chủ, tu sĩ cũng lựa chọn Kiếm Thai hợp ý mình, cũng chính bởi vì vậy, Phương Hành mới bị năm thanh Kiếm Thai cự tuyệt. Nhưng quái kiếm màu đen kia, Phương Hành rõ ràng không vừa ý nó, vậy mà nó dám cưỡng ép gieo xuống Kiếm Thai.

Ngay cả Phương Hành trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút thất thố, không hiểu ra sao.

Ngoài miệng chê Hắc Kiếm xấu, kỳ thật chỉ là một thói quen, trên thực tế hắn không tuyển chọn Hắc Kiếm, lại bởi vì kiếm này quá tà dị, để cho trong lòng hắn ẩn ẩn có một loại bất an, cho nên mới do dự, đương nhiên không nghĩ tới chính là, Hắc Kiếm kia lại linh dị như vậy, sau khi bị cự tuyệt, dứt khoát Bá Vương ngạnh thượng cung, trực tiếp lẻn vào thức hải của mình.

- Chẳng lẽ muốn đoạt xá?

Phương Hành nhớ tới sự tình Đại Bằng Tà Vương làm lúc trước.

Tuy Kiếm Thai là sinh linh ra đời ở trong binh khí, không tồn tại sự tình đoạt xá, nhưng hắn không dám khinh thường, Phương Hành lập tức nhảy vào thức hải, muốn tìm Kiếm Thai, nếu không được thì dùng Tam Muội Chân Hỏa luyện nó.

Bất quá sau khi đi vào thức hải, lại phát hiện hư không vắng vẻ, hết thảy như thường.

Trong thức hải, vậy mà không có bóng dáng của Kiếm Thai màu đen, hoàn toàn không biết nó đi nơi nào...

- Đây là có chuyện gì?

Phương Hành hồ nghi, nhưng rất lo lắng, tiếp tục sưu tầm.

Thức hải cực kỳ to lớn, bởi vì đây là tư tưởng của tu sĩ hiển hóa, có thể nói vô biên vô hạn.

Bất quá bởi vì ở trong thức hải của mình, cho nên tu sĩ ở trong thức hải hành động, là ngay lập tức nghìn vạn dặm, Phương Hành bay lượn ở trong thức hải, cũng không biết bay bao lâu, tìm tòi mấy vạn dặm, rốt cục ở địa phương cách Đạo Tháp không xa lắm, phát hiện một chỗ quái dị, địa vực kia lại bị mê vụ bao phủ.

Ở trong thức hải của mình, Phương Hành muốn quan sát tất cả địa vực, thì chỉ cần thần thức quét qua, là có thể rõ ràng tại ngực, nhưng đối với phiến mê vụ kia, hắn bất ngờ phát hiện, mình lại hoàn toàn không cách nào khống chế, Chân Linh muốn bay vào trong đó, lại bị mê vụ quỷ dị che chắn, không cách nào tới gần, sau khi Phương Hành nghi hoặc, liền nổi lên hung ác, tụ tập tất cả lực lượng của Chân Linh đánh tới.

Ầm ầm!

Mê vụ kích động, giống như gió nổi mây phun, lộ ra một bộ phận ở bên trong.

Phương Hành thoáng nhìn, chỉ thấy trong sương mù là một lò lửa thiêu đốt hừng hực, một đạo kiếm quang mờ mịt, một quyển sách màu tím treo ở giữa hư không, cùng với một thanh cự kiếm màu đen cắm trên mặt đất...

- Ồ, đây là Âm Dương Thần Ma Giám, Huyền Quan Trảm Thủ Đồ lưu lại lạc ấn ở trong thức hải của ta sao?

Phương Hành còn muốn tìm tòi nghiên cứu, nhưng mê vụ đã lộn tới, như thủy triều nhấp nhô, đánh bay Chân Linh của Phương Hành không biết bao nhiêu vạn dặm, từ chỗ mê vụ bay trở về, trên người không có bị thương, chỉ là đã như bình thường đoan đoan chính chính xếp bằng ở trong Đạo Tháp, sau đó Phương Hành đột nhiên mở mắt, tỉnh lại.

- Vậy mà cưỡng ép đánh tỉnh ta?

Phương Hành không khỏi có chút sởn hết cả gai ốc, càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi.

Thức hải vốn là địa bàn của mình, lại không nghĩ tới mình sẽ bị đập tỉnh, cái này thật chưa từng suy nghĩ qua.

Mê vụ kia, rốt cuộc là cái gì?

Vừa rồi thoáng nhìn, trong mê vụ thấy được một lò lửa, cảm ứng một chút, hẳn là Tam Muội Chân Hỏa mà bình thường mình sử dụng, Tam Muội Chân Hỏa bị hắn cảm ứng, dẫn vào trong thân thể, liền theo hắn cộng sinh, tâm niệm vừa động, Tam Muội Chân Hỏa lập tức hiện ra, chỉ là khi tâm niệm chưa động, Tam Muội Chân Hỏa ẩn thân ở nơi nào, Phương Hành lại không biết.

Mà hôm nay thấy được mê vụ, chắc hẳn lò lửa kia chính là chỗ trú ngụ của Tam Muội Chân Hỏa.

Mà đạo kiếm quang kia, thì tựa hồ là Thiên Ý kiếm quang đạt được từ trong Trảm Thủ Đồ, hắn từng ở lúc chém giết Tiếu Kiếm Minh cảm ứng qua một lần, cũng mơ hồ nhớ rõ tính chất đặc biệt của nó, quyển sách thì càng xem càng giống Âm Dương Thần Ma Giám, chỉ là quyển sách kia vốn màu xanh ngọc, hôm nay lại trở thành màu tử kim, cực kỳ thần dị.

Về phần ma kiếm màu đen, thì hẳn là Kiếm Thai rồi, gia hỏa kia cũng trốn ở trong sương mù.

- Những vật kia đều là ta đã từng đạt được, lại chưa hiểu hết huyền diệu của nó, chúng tụ chung một chỗ, là phúc hay họa?

Sau khi Phương Hành tỉnh lại, tâm tình vẫn dao động, khiếp sợ suy nghĩ.

Bất quá lúc này, bỗng nhiên một đạo thần niệm truyền vào trong đầu hắn:

- Ngươi tỉnh rồi? Đừng lên tiếng, có người tới...

Phương Hành giật mình, phát hiện là Kim Ô truyền âm, hắn và Kim Ô đang ở trong một địa phương đen kịt, bốn phía hắc ám, nhưng nhìn lên trên, lại có một tia ánh sáng hẹp dài, hình như bọn hắn đang ở trong vực sâu.

- Vừa rồi ngươi không chút âm thanh, Kim gia còn tưởng ngươi chơi xong rồi, , hết lần này tới lần khác lúc ấy lại có ba hỗn đản đi vào, Kim gia mang theo ngươi, một người đánh không lại bọn hắn, đành phải trốn vào đây...

Kim Ô nhanh chóng truyền âm cho Phương Hành, nói rõ ngọn nguồn sự tình.

Nguyên lai Phương Hành lo lắng Hắc Kiếm lẻn vào thức hải của mình sẽ tạo thành uy hiếp, nên vội vàng liễm tức nhập thức hải, dò xét đến tột cùng, dù sao có Kim Ô ở bên, không cần lo lắng không người hộ pháp, bởi vậy bề ngoài hắn giống như bất tỉnh, Kim Ô cho rằng hắn xảy ra tình huống, nên ở một bên hộ pháp.

Phương Hành chưa tỉnh lại, liền nghe ngoài điện có người xông vào, Kim Ô biết là cường địch, mình lại khó có thể ngăn cản, dưới tình hình đó, nó cũng coi như to gan lớn mật, vậy mà ôm Phương Hành nhảy vào trong kẽ nứt, kẽ nứt này âm u bí mật, không cẩn thận lưu ý thì rất khó nhìn thấy, hơn nữa mặc dù nhìn thấy, đáy động ngăm đen, không hề ánh sáng cũng khó thấy rõ.

Thời điểm Phương Hành tỉnh lại, lại vừa lúc ba người kia vào điện, ở dưới Kim Ô nhắc nhở, hắn cũng phản ứng qua, không dám gây động tĩnh.

- Khá tốt, năm Kiếm Thai chưa bị đánh cắp, không thì chúng ta muôn lần chết khó hết tội...

Đến có ba người, một người trong đó sau khi vào điện lập tức mở miệng, như nhẹ nhàng thở ra.

- Đáng giận, rốt cuộc là ai, vậy mà thừa dịp tiểu ma đầu kia đánh Kiếm Trủng, ngồi thu ngư ông thủ lợi, lẻn vào trong trộm lấy tất cả Kiếm Thai ở bên ngoài? Đây chính là chí bảo đủ để cho tất cả tu sĩ của Nam Chiêm Bộ Châu điên cuồng, chính là thủ đoạn để Ẩn Hoàng khống chế Nam Chiêm Bộ Châu, hôm nay đều bị đánh cắp, ba người chúng ta phạm vào tội lớn, chỉ sợ sau khi trở về, tính mạng nguy hiểm...

Người thứ hai cũng đau đớn kêu lên, giống như cực kỳ phẫn nộ, chắc hẳn bọn hắn cũng phát hiện sự tình Kiếm Thai ở ngoại giới bị trộm, mà nghe khẩu khí của ba người này, hình như là thiếu bộ thủ của Hỏa Vân, Đãng Vân, Hắc Chiểu canh giữ Kiếm Trủng, không biết vì sao bọn hắn không ở miệng cốc ngăn cản, lại vào lúc này đi tới đại điện.

- Chẳng ai ngờ được tiểu ma đầu kia lợi hại như vậy, chẳng những giết Lôi Cửu, còn cổ động các tu sĩ tạo phản đánh Kiếm Trủng, dùng lực lượng của ba người chúng ta, căn bản không ngăn cản nổi đám tu sĩ kia, Ẩn Hoàng điện hạ chắc hẳn sẽ thông cảm, huống hồ mặc dù Kiếm Thai ở bên ngoài đã mất trộm, nhưng năm thanh Kiếm Thai trọng yếu nhất vẫn còn, chắc là tuy kẻ trộm biết làm sao trộm lấy Kiếm Thai bình thường, lại không biết làm sao lấy đi năm thanh Kiếm Thai này, chúng ta có thể bảo vệ được chúng, mang vào chỗ sâu giao cho Đạo Tử, coi như là có công rồi!

Người thứ ba lành lạnh mở miệng, nhìn hai người khác nói.

- Nói dễ dàng, chỉ là chúng ta xác định phải làm như vậy sao? Cái giá... rất lớn a...

- Chuyện cho tới bây giờ, còn có lựa chọn khác sao? Chúng ta dùng thân làm hộp, dẫn Kiếm Thai vào trong cơ thể, đến lúc đó sẽ bị lão tổ lấy ra giao cho Đạo Tử, nói như vậy, mặc dù Đạo Cơ của chúng ta sẽ hủy diệt, tu vi rơi xuống Linh Động cảnh, nhưng lại bảo vệ được tính mạng, nếu Đạo Tử niệm tình chúng ta trung thành, nói không chừng sẽ tìm kiếm thần đan cho chúng ta chữa trị Đạo Cơ, nhưng nếu không làm...

Nói đến chỗ này, ba người đều trầm mặc lại.

Qua nửa ngày, một người trong đó căm hận nói:

- Không có lựa chọn khác, làm đi, Hỏa Vân thiếu bộ thủ, ngươi nói bí pháp kia đi!

Một người khác nói:

- Không nên gấp gáp, kiểm tra chung quanh xem có ai không!

Nói xong thân hình lướt đi, hình như có người nhanh chóng kiểm tra đại điện, sau đó nói:

- Trong điện không ai, có lẽ kẻ trộm đã đi, ngược lại kẽ nứt kia rất cổ quái, lúc trước ngay cả Đạo Tử cũng không rõ ràng trong đó có vật gì, chỉ biết rất bất phàm, chúng ta có muốn ở trước khi rút lui, đi vào dò xét tìm tòi hay không?

Hỏa Vân thiếu bộ thủ nói:

- Đừng có sinh sự, mang Kiếm Thai đi trước rồi nói sau, thời điểm Đạo Tử truyền bí pháp kia cho ta, từng nói qua, dùng tư chất của hắn, có thể dễ dàng dung hợp bất luận đạo nào trong năm thanh Kiếm Thai, nhưng hắn cho rằng, năm thanh Kiếm Thai này là nhất thể, dung hợp toàn bộ mới có thể đạt tới đỉnh phong, chỉ là đồng thời thu năm thanh Kiếm Thai, với hắn mà nói cũng không phải chuyện dễ, cần thời gian quá lâu, lúc này mới không có lựa chọn bất luận đạo nào, đi vào sâu Huyền Vực, trước khi đi để lại vài giọt tiên huyết, có thể tạm thời phá vỡ phong ấn, để cho chúng ta có khả năng thu được Kiếm Thai, chỉ có điều dùng tư chất của chúng ta, Tiên Kiếm Thai chưa chắc sẽ cam tâm gởi ở trong cơ thể chúng ta, nếu như Kiếm Thai muốn trốn, lại cần chúng ta dùng tu vi áp chế...

Hỏa Vân Bộ thiếu bộ thủ nói bí pháp một lần, làm Phương Hành và Kim Ô nghe mà con mắt tỏa sáng.

Chương 326: Tiên Kiếm tặng Linh Vân (thượng)

Nguyên lai quần tu đánh Kiếm Trủng, ba bộ Hỏa Vân, Đãng Vân, Hắc Chiểu tự nghĩ không cách nào ngăn cản, nên cũng không ngốc, dĩ nhiên buông tha cho tử chiến, lệnh một đám thuộc hạ ở cửa cốc giữ gìn trận pháp, kéo dài thời gian các tu sĩ đánh vào Kiếm Trủng, ba người thì thoát thân ra, muốn lấy thân làm hộp, mang đi ba Kiếm Thai, tiến vào chỗ sâu trong Huyền Vực giao cho Hoàng Phủ Đạo Tử.

Đối với bọn họ mà nói, cái này cũng cần trả giá thật lớn, trước dẫn Kiếm Thai vào trong cơ thể, cuối cùng lại tách ra, sẽ nghiền nát Đạo Cơ của bọn hắn, tu vi rớt xuống ngàn trượng, thậm chí còn không bằng Linh Động cảnh bình thường, có thể nói là phế nhân, chỉ bất quá bọn hắn lại không có lựa chọn khác, nếu như mất năm Tiên Kiếm Thai, tình cảnh của bọn hắn sẽ thảm hại hơn.

Dùng thực lực của ba người bọn họ, tối đa chỉ có thể mang đi ba thanh Kiếm Thai mà thôi, chỉ có điều năm thanh Kiếm Thai là một bộ, chỉ cần Hoàng Phủ Đạo Tử có ba đạo, thì có thể suy diễn ra hai thanh Kiếm Thai khác ở đâu, không lo tìm không được.

Thiếu bộ thủ của Hỏa Vân, Đãng Vân, Hắc Chiểu phản ứng cũng không chậm, làm việc không thể bảo là không cẩn thận, vừa thấy các tu sĩ thế lớn, liền bỏ qua ý niệm phòng thủ tử chiến, quyết ý mang theo Kiếm Thai đào tẩu, lại không nghĩ tới hết thảy đều bị Phương Hành nhìn thấy.

Phương Hành cũng không ngăn cản động tác của ba người bọn họ, cùng Kim Ô liếc nhau, đều minh bạch tâm tư của đối phương.

Ngu ngốc mới đi ngăn cản bọn hắn, chờ bọn hắn suy yếu kiếm tiện nghi, đây mới là chính đạo nha!

Ôm loại giác ngộ này, một người một chim trốn ở trong kẽ nứt không dám lên tiếng, ngay cả Phương Hành cũng chỉ lặng lẽ phóng ra một tia thần niệm yếu ớt, dưới tình huống không kinh động ba người kia quan sát động tĩnh bên ngoài.

Chỉ thấy chung quanh tế đàn, đang có ba quái vật đứng thẳng, rõ ràng đều là Yêu thú, một cái thân thể to lớn, tu vi Trúc Cơ tầng ba, sau lưng mang áo choàng màu đỏ, mặc hỏa giáp đỏ thẫm, chân đạp Dung Nham Chiến Ngoa, tuy thân thể nhân loại, đầu lại giống như thú, cực kỳ dữ tợn, từ cách ăn mặc, chắc hẳn là Hỏa Vân Bộ thiếu bộ thủ.

Cái thứ hai vóc người cao gầy, mặc áo xám, Trúc Cơ tầng hai, nhìn kỹ lại, áo xám lại do lông vũ dệt thành, thân người đầu ưng, tất nhiên là Đãng Vân bộ thiếu bộ thủ.

Mà cái thứ ba thì bộ dáng quái dị nhất, nửa khúc trên thân người, nửa khúc dưới cuộn thành một đoàn, giống như xà mà không phải xà, giống như trùng mà không phải trùng, ngay cả nửa người trên hóa thành hình người cũng không bình thường, cái cổ vừa mảnh vừa dài, đầu nhọn cổ quái, mà ở trên cổ thì quấn vài đồ vật giống như dây leo, nhìn kỹ lại, vậy mà cũng là đầu.

Có năm cái đầu quái dị quấn ở trên cái đầu giữa nhất, nhìn một cái liền khiến người buồn nôn.

Không cần đoán cũng biết, người này nhất định là Hắc Chiểu Bộ thiếu bộ thủ có huyết mạch Cửu Đầu Trùng.

Thấy ba gia hỏa kia niệm bí chú, bắt đầu dẫn Kiếm Thai nhập vào cơ thể, Phương Hành âm thầm chuẩn bị kỹ càng, trong ba thiếu bộ thủ, Hỏa Vân Bộ thiếu bộ thủ lựa chọn Kiếm Thai màu đỏ, Đãng Vân bộ thiếu bộ thủ lựa chọn Kiếm Thai màu vàng, Hắc Chiểu Bộ thiếu bộ thủ lựa chọn Kiếm Thai màu tím, sau đó ba người đồng thời ăn một giọt huyết dịch, vận chuyển thần thức đánh vào tế đàn.

Không lâu sau, tế đàn đồng thời chấn động, khí tức xung thiên, ba thanh Kiếm Thai vậy mà thuận lợi bị bọn hắn thu phục, nhìn đến đây, trong lòng Phương Hành hiểu ra, Hoàng Phủ Đạo Tử vì đồng thời thu năm Kiếm Thai, nên khi phát hiện Kiếm Thai vẫn không có lấy, nhưng chắc nghiên cứu rất nhiều, hắn thân là Đạo Tử của Hoàng Phủ gia, bên người có không ít dị sĩ, nghiên cứu năm tế đàn thấu triệt, không phải mình có khả năng bằng được.

Nhìn ba thiếu bộ thủ thu Kiếm Thai quá trình thuận lợi như vậy, là biết Hoàng Phủ Đạo Tử đã nghiên cứu cực kỳ thấu triệt.

Chỉ là không biết quy đản của Hoàng Phủ gia kia, đến cùng vì chuyện trọng yếu gì, vậy mà ngay cả năm đạo Tiên Kiếm Thai cũng vứt không để ý, ngược lại dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào hạch tâm Huyền Vực, đại khái là có cơ duyên mình không biết.

Nói cho cùng, ở trong Huyền Vực tranh đoạt cơ duyên, tin tức cũng cực kỳ trọng yếu.

Những tin tức này nguồn gốc từ Đông Thắng Thần Châu, trong mấy trăm năm, dần dần truyền lưu bốn Vực, được tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu sưu tập, truyền cho hậu bối, nhưng không thể nghi ngờ tin tức của Hoàng Phủ gia là nhiều nhất.

- Động thủ...

Thấy ba thiếu bộ thủ vừa dung hợp Kiếm Thai, sắc mặt đều khó coi, như ra sức áp chế Kiếm Thai, Phương Hành cảm thấy cơ hội đến, hét lớn một tiếng, dẫn đầu nhảy ra kẽ nứt, sau khi hiện thân liền không lưu tình, trực tiếp thi triển thần thông Âm Dương Đại Ma Bàn, một tay hóa âm, một tay hóa dương, đánh về phía Hỏa Vân thiếu bộ thủ.

Lúc này hắn đã trải qua đại chiến ở Loạn Thạch Cốc, tuy có Kim Đan bổ sung linh lực, nhưng thân thể gánh nặng rất lớn, nhìn như hành động bình thường, trên thực tế thân thể đã suy yếu đến cực điểm, đây cũng là nguyên nhân hắn lựa chọn đánh lén ba người, vì nếu chính diện đối kháng, phần thắng của mình không nhiều lắm, ngược lại có khả năng chết ở trong tay ba người bọn họ.

Lúc này vừa ra tay, liền vận chuyển tất cả linh lực còn sót lại, muốn dùng Âm Dương Đại Ma Bàn khắc địch.

Cùng lúc đó, Đại Kim Ô cũng nhanh chóng lao ra, hóa thành kim quang đánh thẳng về phía Hắc Chiểu Bộ thiếu bộ thủ.

Đây cũng là hai người bọn họ thương lượng, Phương Hành và Kim Ô phối hợp tốt không chê vào đâu được.

- Tiểu tặc kia ở đây...

Ba thiếu bộ thủ thấy có người từ trong kẽ nứt chui ra, ra tay với bọn hắn, nhất thời kinh hãi quát chói tai, muốn nhảy lên phòng ngự, nhưng Phương Hành đến quá nhanh, bọn hắn vừa thi triển pháp thuật, Âm Dương Đại Ma Bàn đã thành hình, tuy Phương Hành thi triển Âm Dương Đại Ma Bàn yếu nhất từ trước tới nay, nhưng tính chất của thần thông còn đó, uy lực vẫn rất huyền diệu.

Ba thiếu bộ thủ vừa mới thi triển ra linh lực, liền bị lực lượng vô hình của Âm Dương Đại Ma Bàn dẫn dắt, không cách nào khống chế được bay về phía Âm Dương Đại Ma Bàn, Âm Dương Đại Ma Bàn xoay chuyển nửa vòng, sau đó ngược lại, thần quang bắn tung toé về phía ba người, ba thiếu bộ thủ kinh hãi, không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể lớn tiếng gào thét, lại dùng nhục thân cường hoành chống cự thần quang.

Bành bành bành...

Ba thiếu bộ thủ đồng thời ngã bay ra ngoài, đâm vào trên vách tường đại điện.

Cùng lúc đó, Kim Ô cũng đã đến, yêu khu va chạm, coi mình trở thành binh khí, bành bành bành… lại đụng ba thiếu bộ thủ bay lên cao, người còn ở trên không trung, cũng đã miệng lớn phun máu, đứt quãng gầm lên.

Phương Hành thì nhanh chóng lao tới, trong tay xuất hiện ba tấm Định Thần Phù.

Đây là một loại phù triện cao cấp, dán ở trên trán tu sĩ là có thể khóa thần thức, hiệu quả tỉ lệ nghịch với tu vi của người bị giam cầm, chỉ có điều bảo bối trong tay Phương Hành, trên cơ bản đều không giống người thường, ba tấm Định Thần Phù này đều là vật phi phàm, một khi dán lên, hiệu quả sẽ cực kỳ kinh khủng.

Biểu lộ phẫn nộ của ba thiếu bộ thủ vẫn còn ngưng kết ở trên mặt, người đã bị định trụ, động tác bất động.

Bất quá trải qua vận tác kịch liệt, khóe miệng của Phương Hành cũng chảy ra máu tươi, trước đây hắn luân phiên đại chiến, phải ăn Kim Đan bổ sung linh khí, kì thực trong cơ thể đã có ám thương, chịu không được giằng co quá lớn.

- Ha ha, cái phối hợp này, lão Kim, ta thật là càng ngày càng thích ngươi...

Đối với thương thế của mình, Phương Hành không thèm để ý, lấy tay gạt đi vết máu, mừng rỡ kêu lên.

- Hứ, tuy Kim gia thích nhân loại, nhưng thích cô nàng ngực lớn chân dài... Ngươi đừng có ý đồ với ta...

Một người một Kim Ô đánh lén thành công, cả hai cực kỳ hưng phấn, xông về phía ba thiếu bộ thủ.

Đang lo không có cách lấy năm thanh Kiếm Thai, ba người này lại chủ động đưa tới cửa, này không phải là hộp kiếm có sẵn sao?

Kim Ô cực kỳ thống hận Bát Bộ Yêu Chúng, đề nghị trực tiếp tiêu diệt ba người bọn họ, Phương Hành lại nói:

- Chúng ta vốn không có cách nào mang đi năm thanh Kiếm Thai, ba người này không phải hộp kiếm có sẵn sao? Mang bọn hắn đi, lại nghĩ biện pháp tách Kiếm Thai!

Nói xong cưỡng ép cho ba người ăn Quy Tức Đan, coi như hộp kiếm thu vào trong túi trữ vật.

- Ngươi xem, ta biết ngay người này khẳng định ở đây...

Đang bề bộn, lại có một thanh âm ai thán, Phương Hành và Kim Ô kinh hãi, vội vàng quay đầu, chỉ thấy tặc phỉ áo xanh cười mỉm đứng ở cửa điện, bên cạnh nàng là Hứa Linh Vân biểu lộ có chút bất đắc dĩ, tặc phỉ áo xanh cũng rất khó lường, mang theo Hứa Linh Vân lặng yên tiến vào, vô thanh vô tức, thậm chí ngay cả Phương Hành và Kim Ô cũng không có sớm cảm ứng được.

Đang làm chuyện xấu, bị người bắt gặp không khỏi có chút ngượng ngùng, Phương Hành cười hắc hắc:

- Các ngươi làm sao cũng tới rồi ?

Tặc phỉ áo xanh có chút bất đắc dĩ nói:

- Chúng ta không đến, phải cùng những người kia đánh đại trận Kiếm Trủng sao? Vừa rồi chỉ thấy khói đen, không thấy ngươi lộ diện, ta liền cảm thấy có chút nghi hoặc, cẩn thận suy nghĩ tính tình của ngươi, liền đoán được tám chín phần mười ngươi lại ra ý đồ xấu gì, liền từ giao lộ tây bắc phá giải trận pháp tiến vào, mới bắt được chân tướng của ngươi!

- Ngươi cũng có thể phá giải trận pháp?

Phương Hành có chút hồ nghi nhìn tặc phỉ áo xanh, cảm giác ngoài ý muốn.

Hoàng Phủ gia bố trí đại trận ở xung quanh Kiếm Trủng cũng không phải dễ dàng phá giải như vậy, các tu sĩ cưỡng ép đánh phá đại trận, thẳng đến lúc này còn chưa đánh vào được, tuy có người không ngừng thôi động trận pháp chống lại, nhưng có thể thấy được trận pháp của Hoàng Phủ gia rất mạnh, coi như mình có thể phá giải đại trận, cũng là mượn nhờ Âm Dương Thần Ma Giám dò xét tám cửa, cộng thêm Kim Ô suy tính.

Nhưng tặc phỉ áo xanh có thể hời hợt phá giải trận pháp của Kiếm Trủng, quả thực để cho người ta khiếp sợ.

Tặc phỉ áo xanh thấy ánh mắt Phương Hành hơi có chút kinh ngạc, trong nội tâm đắc ý nói:

- Rốt cục làm tiểu thổ phỉ ngươi bội phục ta một lần, ta cho ngươi biết, bản cô... bổn đại gia là trận pháp, khí pháp, đan pháp kiêm tu, được xưng tam pháp kỳ tài...

Ba pháp kiêm tu?

Phương Hành nghe vậy, trong nội tâm có chút khiếp sợ, lúc trước tặc phỉ áo xanh và hắn đấu pháp, dưới tình huống không thi triển Âm

Dương Đại Ma Bàn, thực lực của hai người khó chia trên dưới, có thể thấy được tạo nghệ thuật pháp rất sâu, hôm nay nghe nàng nói như vậy, thuật pháp còn không phải phương diện nàng am hiểu nhất, trận pháp, khí pháp, đan pháp mới là chủ tu, trong ba pháp này, mỗi một đạo đều cần người tốn hao tinh lực rất lớn đi nghiên cứu, ngay cả hắn cũng chỉ nghiên cứu thuật pháp, không rảnh quan tâm cái khác.

Nói như vậy, tặc phỉ áo xanh này thật đúng là thiên phú kỳ tài.

Bất quá ngoài miệng là tuyệt đối không phục người, liếc mắt nói:

- Rất giỏi sao? Ta cũng đi vào được!

Tặc phỉ áo xanh nghe hắn khinh bỉ, biết hắn là cố ý chọc giận người, nên chỉ cười mỉm, không có cãi lại.

Phương Hành cũng không quan tâm cái này, cười nói:

- Linh Vân sư tỷ đến vừa vặn, năm đạo Tiên Kiếm Thai này, tỷ chọn một đạo đi!

- Ta?

Hứa Linh Vân có chút khiếp sợ:

- Chọn Tiên Kiếm Thai?

Chương 327: Tiên Kiếm tặng Linh Vân (hạ)

Kiếm Thai trong Kiếm Trủng quá trân quý?

Ngay cả Thái tử một quốc gia, thậm chí Đạo Tử của đại tông môn, cũng chỉ có khả năng đạt được một thủ dụ của Hoàng Phủ Đạo Tử, tiến vào Kiếm Trủng lựa chọn một Kiếm Thai bình thường mà thôi, trước đó Hứa Linh Vân chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có cơ hội tiến vào Kiếm Trủng, nhưng hôm nay Phương Hành tùy tùy tiện tiện nói muốn cho nàng một đạo Tiên Kiếm Thai, đơn giản như uống nước ăn cơm.

Phần kinh hỉ này quả thực quá kinh người, dù tính tình đạm bạc như Hứa Linh Vân, cũng kinh hãi nhất thời nói không ra lời.

Tặc phỉ áo xanh thấy vậy, lại thấp giọng cười nói:

- Tiểu thổ phỉ thật hào phóng, vậy ngươi thu đi, năm thanh Kiếm Thai kia xác thực là Tiên Kiếm Thai, chính là cơ duyên đỉnh phong trong Huyền Vực, có nó, ngày sau tu hành lo gì không thể đột nhiên tăng mạnh?

Phương Hành nghiêng mắt nhìn tặc phỉ áo xanh:

- Đừng có nói xấu ta, tai ta thính lắm, nể tình đồng minh, ngươi lại giúp ta chiếu cố Linh Vân sư tỷ, vốn cũng muốn cho ngươi một đạo, nhưng bây giờ ta giận, không muốn cho nữa!

Tặc phỉ áo xanh cười nói:

- Ta dám cam đoan, ngươi nhất định sẽ cho ta!

Phương Hành nghe xong nhảy dựng lên:

- Không tranh thủ nịnh nọt ta, còn dám uy hiếp, thực không cho rồi!

Nghĩ thầm vốn muốn tiết kiệm một thanh Kiếm Thai, giờ không cho nàng luôn.

Nhao nhao quy nhao nhao, nhưng cũng biết các tu sĩ sắp công phá Kiếm Trủng, thời gian cấp bách, liền tranh thủ thời gian để cho Hứa Linh Vân và Kim Ô dung hợp hai thanh Kiếm Thai còn lại, nhưng lúc này tặc phỉ áo xanh giải thích, Phương Hành mới biết năm thanh Kiếm Thai không có phân ưu khuyết, bất luận đạo nào cũng có thể phát huy đến mức tận cùng, đều sẽ có được lực lượng thành tựu Chân Tiên, lúc trước hắn và Kim Ô suy đoán, ngược lại là dư thừa rồi.

Vốn hắn còn có chút bận tâm Kim Ô và Hứa Linh Vân thiên tư không đủ, không cách nào thành công dung hợp Kiếm Thai, nhưng có tặc phỉ áo xanh, mới phát hiện đó căn bản không thành vấn đề, năm thanh Kiếm Thai có linh tính của mình, chỉ là lúc này dùng Kiếm Thai làm hình thức tồn tại, linh tính này lại ở vào trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, không có thần trí tuyệt đối, nhiều khi là dựa theo bản năng đến làm việc.

Đối với Kiếm Thai ngủ say mà nói, mục đích duy nhất là chờ đợi tu sĩ đến tỉnh lại và lựa chọn nó.

Cái lựa chọn này một là xem tư chất, hai là xem tâm cảnh, dưới tình huống tư chất không tầm thường, tâm tình đặc biệt tương ứng Kiếm Thai, Kiếm Thai sẽ chọn dung hợp với tu sĩ, mà tư chất là chỉ Tiên Thiên tư chất, không quan hệ tu luyện Hậu Thiên, tâm tình thì thông qua cưỡng ép đọc trí nhớ của tu sĩ đến phán định, trí nhớ là không thể giả vờ.

Kim Ô nói tư chất của mình hoàn toàn không có vấn đề, tin tưởng tràn đầy, điểm này Phương Hành cũng tin. Dù sao gia hỏa kia được xưng hậu đại của Thượng Cổ Tam Túc Kim Ô, rõ ràng là một con chim, lại sinh ra cái chân thứ ba như nhân loại. Chỉ bằng điểm cổ quái này là có thể xác định không phải Ô Nha bình thường, hơn nữa nó giống như ở Huyền Vực nhận được cơ duyên đặc thù gì, yêu khu cường hoành, tư chất càng khó lường.

Mà Hứa Linh Vân, tư chất vốn không tầm thường, nếu không lúc trước Thanh Điểu sẽ không từ trong đống người chết phát hiện nàng, đưa nàng đến Thanh Vân Tông, chỉ là hôm nay Đạo Cơ của nàng chỉ là màu đỏ thượng phẩm. Đây không phải bởi vì tư chất của nàng quyết định, mà vì thời điểm nàng ở Linh Động cảnh, tài nguyên quả thực có chút không đủ, đến nỗi thời điểm ngưng kết Đạo Cơ, tiềm lực không hoàn toàn phát huy ra.

Dù sao ở trong Tu Hành Giới, tài nguyên làm trọng, tài nguyên nhiều ít, sẽ ảnh hưởng đến thành tựu tu hành.

Bất quá điểm này lại không có vấn đề lớn gì, trên người ba thiếu bộ thủ, đã có bốn viên đan dược phong ấn "tiên huyết", theo như bọn hắn nói, ăn vào có thể tạm thời che giấu Tiên Kiếm Thai, trước dung nhập chúng vào trong cơ thể, bốn giọt máu tươi này, vốn là ba người bọn họ, cộng thêm Lôi Cửu mỗi người một giọt, dự phòng phát sinh sự tình bất trắc gì, nhưng Lôi Cửu đã bị Phương Hành giết, ba người bọn họ một người nuốt một giọt, hôm nay còn lại một giọt, vừa vặn cho Hứa Linh Vân.

Như vậy có thể sáp nhập Kiếm Thai vào

trước, mặc dù ngày sau có chút phiền phức, đó cũng là vấn đề sau này.

Hơn nữa tặc phỉ áo xanh nói, Kiếm Thai lựa chọn tu sĩ, ngoại trừ thiên tư và tâm tình, còn có một nguyên nhân trọng yếu nhất, chính là cơ duyên, cái gọi là cơ duyên, kỳ thật chính là thời cơ và nhân duyên, phàm là tu sĩ có thể đi tới trước mặt Kiếm Thai, đều là ở trong tối tăm có duyên với Kiếm Thai, cái này không cần phải nói, mà thời cơ, chính là chỉ thời cơ tu sĩ đi vào trước mặt Kiếm Thai.

Đến càng sớm, cơ duyên càng sâu, tới càng muộn, cơ duyên càng cạn, đợi Kiếm Thai chọn chủ lại đến, vậy thì không có cơ duyên.

Hứa Linh Vân và Kim Ô đã trở thành sinh linh thứ nhất thành kính dung hợp Kiếm Thai, đây cũng là cơ duyên của bọn hắn, so với thiên tư và tâm tình thì mạnh hơn nhiều lắm, cho nên đối với bọn họ mà nói, dung hợp Kiếm Thai thật không phải một việc khó.

Đương nhiên, cái này kỳ thật cũng làm Phương Hành phiền muộn.

Rõ ràng mình đến sớm nhất, thiên tư cũng không tính chênh lệch, hết lần này tới lần khác năm thanh Kiếm Thai kia đều cự tuyệt mình...

Móa, tâm tình của ta có kém như vậy sao?

Nghĩ đến đây, lại nhịn không được cân nhắc mình dung hợp Hắc Kiếm, kia rốt cuộc là cái quái gì?

- Những Kiếm Thai khác đều là ngươi thu?

Thấy Đại Kim Ô và Hứa Linh Vân thu Kiếm Thai, Phương Hành và tặc phỉ áo xanh không tiện quấy rầy, đi ra cửa đại điện phòng ngự, tặc phỉ áo xanh nhìn Phương Hành, dưới mặt nạ con mắt tỏa sáng.

Phương Hành suy nghĩ thoáng một phát, cười hắc hắc nói:

- Cho ngươi một đạo Tiên Kiếm Thai cũng không tệ rồi, những cái này ngươi cũng muốn chia sao?

Tặc phỉ áo xanh nói:

- Ngươi thật là tính tình tiểu nhân, ta khi nào nói muốn Tiên Kiếm Thai của ngươi?

Con mắt Phương Hành sáng ngời nói:

- Ngươi không cần?

Trên thực tế trong lòng của hắn có ý định cho tặc phỉ áo xanh một Tiên Kiếm Thai, một là hắn giữ lại cũng vô dụng, dù sao bị ép cũng tốt, chủ động cũng được, Kiếm Thai màu đen đã dung hợp, hắn đã không cách nào lựa chọn Kiếm Thai khác, còn nữa chính là, trên tay hắn còn có nhiều Kiếm Thai bình thường phải xử lý, mà hôm nay tình huống của mình lại không quá tốt, rất cần một giúp đỡ cường đại.

Cũng chính bởi vì vậy, hắn mới có ý định chia Tiên Kiếm Thai cho tặc phỉ áo xanh, kiên cố hiệp nghị kết minh.

Chỉ có điều, nghe tặc phỉ áo xanh nói không muốn, trong lòng của hắn lại nở hoa, nghĩ thầm còn có chuyện tốt này?

Tặc phỉ áo xanh thấy hắn vui vẻ, cũng nhịn không được nói:

- Ta không muốn, bởi vì ta đã có Kiếm Thai ôn dưỡng, bất quá Tiên Kiếm Thai ngươi phải cho ta một đạo, bởi vì ta muốn mang cho một người!

Phương Hành nghe xong, kinh ngạc nhìn tặc phỉ áo xanh, một là nghe nói Kiếm Thai không phải đã tuyệt tích khỏi Thiên Nguyên Đại Lục sao? Vì sao tặc phỉ áo xanh đã có Kiếm Thai ôn dưỡng? Bất quá hắn và tặc phỉ áo xanh rất ăn ý, chỉ cần đối phương không nói, một phương khác sẽ không tìm tòi nghiên cứu bí mật của đối phương, cho nên hắn đợi thoáng một phát, thấy tặc phỉ áo xanh không có ý giải thích, nên cũng không hỏi, chỉ uể oải nói:

- Mặc kệ ngươi lấy làm gì, tóm lại là vẫn lấy a...

Tặc phỉ áo xanh nở nụ cười nói:

- Ta là muốn thay ngươi mang hộ cho một người khác!

Phương Hành giật mình, ngẩng đầu nhìn nàng.

Tặc phỉ áo xanh thở dài, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ra xa nói:

- Việc này sau đó lại nói, xem ra ngươi không cách nào ở trước khi các tu sĩ đến ly khai, lo nghĩ biện pháp giải quyết những tu sĩ phẫn nộ kia đi!

Phương Hành cũng ngẩng đầu nhìn ra xa, chỉ thấy ở dưới sương mù bao phủ, xa xa đã có hai thân ảnh nhanh chóng vọt tới, trong đó một đạo cưỡi Thiên Mã, khoác trường bào, uy phong lẫm lẫm, không cần nhìn gần cũng biết là Tây Mạc tứ kiệt Hàn Gia Tử, mà ở bên cạnh hắn còn có một người quỷ khí um tùm, chính là Lệ Anh.

- Phương Hành, ngươi cái tên hỗn đản này, vừa rồi ta còn nghĩ thời điểm đánh trận pháp vì sao chỉ thấy khói đen nhưng không thấy người, nguyên lai hỗn đản ngươi đã trộm vào trước, ngươi không thấy như vậy phụ lòng chúng ta, những người liều mạng đi theo đại kỳ của ngươi đánh Kiếm Trủng sao? Ngay cả minh hữu của mình cũng lừa bịp, bản Thái tử quả thực khinh bỉ ngươi, oa nha nha, mau giao Kiếm Thai ra đây, nếu không bản Thái tử làm thịt ngươi...

Lệ Anh một bên bay vút đến, một bên la to, phẫn nộ không cần nói cũng biết.

Hắn phẫn nộ là rất bình thường, vô luận là ai trải qua chuyện này đoán chừng cũng muốn chém chết Phương Hành a.

Rõ ràng là tiểu hỗn đản này kéo cờ, dẫn các tu sĩ cùng nhau đánh Kiếm Trủng, chia Kiếm Thai, kết quả hắn lại để các tu sĩ chia sẻ lực chú ý của người trấn thủ Kiếm Trủng, mình thì vụng trộm đi vào, đây không phải để cho người khác giúp hắn đánh nhau, cuối cùng giỏ trúc múc nước sao? Cái này thật quá đáng giận, ngay cả quỷ cũng không nhịn được!

Tây Mạc Hàn Anh phóng ngựa chạy như điên đến không nói gì, nhưng nhìn một thân sát khí, hiển nhiên không có chút hảo ý nào.

Thực lực của hai người bọn họ rất mạnh, lại liên thủ phá vỡ một khe hở xông vào, lại xuyên qua lực lượng phòng ngự, sớm hơn tu sĩ khác một bước tiến vào Kiếm Trủng, vốn định tuyển một Kiếm Thai thần dị, không nghĩ tới nhìn thấy chỉ là một mảnh hoang vu, cái gì cũng không có, trong nội tâm không giận mới lạ, sát ý cũng có rồi.

Hai người kia đều là nhân kiệt, dù Phương Hành ở thời điểm đỉnh phong, muốn thắng hai người bọn họ cũng không phải chuyện dễ, hôm nay lại bị thương, đối diện hai người thịnh nộ, là quyết không địch lại, tặc phỉ áo xanh cũng phát hiện điểm này, cười hì hì tránh qua một bên, nói:

- Họa này cũng không nhỏ nha, tự mình giải quyết đi, ta nhìn ngươi có biện pháp gì giải quyết đây!

Nhìn bộ dáng kia, tựa hồ là muốn cố ý không giúp, xem Phương Hành làm sao bây giờ.

Phương Hành lườm tặc phỉ áo xanh một cái, minh bạch tâm tư của nàng, trong nội tâm hơi có chút khinh bỉ, nghĩ thầm cầm loại chuyện nhỏ nhặt này đến thử ta, hỗn đản này thật quá coi thường mình rồi, nghĩ tới đây, hắn nhìn Lệ Anh và Hàn Gia Tử, chẳng những không lùi bước, ngược lại nổi giận đùng đùng nghênh đón, cách vài chục trượng đã rống to:

- Sao bây giờ hai hỗn đản các ngươi mới đến?

Chương 328: Kết nghĩa huynh đệ

Hắn gầm lên giận dữ, lớn tiếng doạ người, làm Lệ Anh và Hàn Anh chấn động, cuối cùng không có đi lên động thủ.

Bất quá bọn hắn cũng không phải người ngu, đều nổi giận đùng đùng nhìn Phương Hành, như đang đợi hắn giải thích.

Phương Hành thì càng phẫn nộ, khẽ đảo túi trữ vật, ba thiếu bộ thủ bị hắn đổ ra, bực tức nói:

- Ba hỗn đản này buông tha trấn thủ, chạy vào Kiếm Trủng muốn mang theo ba đạo Tiên Kiếm Thai ly khai, may mắn ta nhìn thời cơ sớm, nhanh chóng xông vào cản lại, nếu không chờ các ngươi phá vỡ trận pháp tiến đến, lông cũng không còn một sợi, còn muốn Kiếm Thai?

- Ba người này muốn mang Kiếm Thai đi?

Hàn Anh và Lệ Anh thấy đám người Hỏa Vân, Đãng U, Hắc Chiểu thiếu bộ thủ, ánh mắt cũng lẫm liệt.

Khó trách thời điểm đánh Kiếm Trủng, tiền kì gian nan, hậu kỳ lại đột nhiên cảm giác dễ dàng hơn rất nhiều, nguyên lai ba người này buông tha trấn thủ, ý định mang Kiếm Thai bỏ chạy, nói như vậy, thật đúng là quá nguy hiểm, nếu hao hết thiên tân vạn khổ xông tới, kết quả phát hiện tất cả Kiếm Thai đã bị mang đi, như vậy mọi người có thể nói được không bù mất, lỗ lớn rồi.

- Vậy ngươi lẻn vào nơi đây trước, vì sao không thông báo chúng ta một tiếng?

Lệ Anh nghĩ nghĩ, vẫn tức giận hỏi, hắn và Hàn Anh không phải người ngu, tự nhiên không tin Phương Hành sớm tiến đến, chính là vì ngăn ba gia hỏa kia mang Kiếm Thai đi, theo bọn hắn phỏng đoán, hơn phân nửa là hỗn đản này muốn vào mang tất cả Kiếm Thai đi, ngẫu nhiên đụng phải ba thiếu bộ thủ ý định mang Kiếm Thai đi mà thôi.

Đương nhiên, chân tướng cũng xác thực như thế.

Nhưng Phương Hành nghe xong, lại tựa hồ như nhận lấy vũ nhục thật lớn, bực tức nói:

- Quỷ oa tử, ta *** tổ tông mười tám đời của ngươi!

Lệ Anh nghe xong bó tay rồi, nhảy dựng lên nói:

- Nhàn rỗi không có việc gì mắng mười tám đời tổ tông của ta làm gì?

Phương Hành nói:

- Bởi vì ngươi hoài nghi ta, con mẹ nó, thiệt thòi ta còn để cho các ngươi một người một đạo Tiên Kiếm Thai, các ngươi không chỉ không cảm tạ ta, lại còn đến chất vấn ta? Hai hỗn đản các ngươi có tư cách gì chất vấn ta? Cờ hiệu đánh Kiếm Trủng là tiểu gia đánh ra, kích động các tu sĩ cũng là tiểu gia làm, hai người các ngươi bất quá là đi theo góp vui mà thôi, sự tình gì cũng là tiểu gia gánh, các ngươi cón có mặt mũi nhảy ra nói? Quỷ oa tử, ngươi nói ta mắng ngươi có đạo lý hay không?

Những lời này của hắn nói lẽ thẳng khí hùng, lòng đầy căm phẫn, làm Lệ Anh cũng phải ngượng ngùng.

Bất quá hắn nói cũng có chút không thực, trên thực tế thời điểm hắn định lộ chân thân, cũng đã nói qua ý nghĩ mình muốn kéo cờ đánh Kiếm Trủng, hơn nữa bảo Lệ Anh ở thời điểm phù hợp kích động các tu sĩ. Chỉ có điều sự tình phát triển ra ngoài ý định, lúc ấy không nghĩ tới Hàn Gia Tử cũng ở trong Loạn Thạch Cốc, hơn nữa người này bình thường ít nói, nhưng ở lúc kia lại một ngựa đi đầu, trở thành người thứ nhất hưởng ứng Phương Hành.

Mà hết lần này tới lần khác cách làm này của Hàn Anh là hắn tự nguyện, Phương Hành không hề thương lượng qua với hắn, bởi vậy

Hàn Anh không dám kể công.

Đơn giản mà nói, sự tình đánh Kiếm Trủng kia, xác thực là Phương Hành chiếm đại công, bất quá nếu không có Lệ Anh và Hàn Anh tương trợ, hắn thật làm không xong chuyện này, nhưng bây giờ sao có thể không tranh công và khoe thành tích. Phương Hành thể hiện độ dày da mặt, trực tiếp lấy sạch công lao, nói Hàn Anh và Lệ Anh không đáng một đồng, quả thực không mặt mũi nào chống đỡ.

Hơn nữa hai người đều chuẩn xác nghe được Phương Hành nói "lưu cho các ngươi một người một đạo Tiên Kiếm Thai", trong nội tâm không khỏi kích động, khổ cực đánh Kiếm Trủng như vậy là vì cái gì, không phải là muốn một đạo Tiên Kiếm Thai sao? Vốn cho rằng sẽ cùng các tu sĩ đại chiến một trận, mới có thể cướp được một đạo, hôm nay tiểu tử này lại chuẩn bị cho bọn họ rồi?

Trong lúc nhất thời hai người cũng không kịp tranh luận, Lệ Anh vội hỏi:

- Kiếm Thai ở nơi nào?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Ở trên người ba hỗn đản này, dùng bí pháp tróc ra, là có Tiên Kiếm Thai nguyên vẹn, không tin các ngươi điều tra xem, đương nhiên, có thể tróc ra hay không, thì phải xem bản lãnh của các ngươi, ta mới không thèm quản!

Nghe hắn nói, Hàn Anh và Lệ Anh đại hỉ, cùng nhau nhìn qua, mắt lộ tinh quang.

Lệ Anh tính tình gấp, muốn tiến lên bắt một người xem xét.

Nhưng lúc này, Phương Hành lại ngăn ở trước mặt, ngăn cản đường đi của Lệ Anh, cười lạnh nói:

- Chậm đã, hai hỗn đản các ngươi hoài nghi ta, lại không xuất lực gì, liền muốn nhẹ nhàng đạt được Tiên Kiếm Thai như vậy?

Nghe lời này, sắc mặt của Hàn Anh và Lệ Anh nhất thời biến đổi, tâm tình phức tạp.

Hai người bọn họ đã làm tốt chuẩn bị ra tay cướp đoạt Kiếm Thai, nhất là Lệ Anh, hắn thiên phú dị bẩm, thần thức cường đại, còn mạnh hơn Phương Hành lúc này, sớm cảm giác được trạng thái của Phương Hành không tốt, chỉ sợ bất luận ai trong bọn họ cũng đủ để đánh bại Phương Hành, lại càng không cần phải nói hai người liên thủ, chỉ là ở dưới loại tình huống này, trực tiếp cứng đoạt lại không quá tốt.

Phương Hành tự nhiên cũng nhìn ra tâm tư của hai người bọn họ, tâm niệm vừa động, ba đạo phi kiếm từ trong túi trữ vật bay ra, chỉ vào mi tâm của ba thiếu bộ thủ, hắc hắc cười lạnh nói:

- Hai hỗn đản các ngươi không nên xằng bậy, một kiếm này đâm xuống, sẽ lấy mạng của bọn hắn, mà chỉ cần bọn hắn chết, Kiếm Thai sẽ bỏ chạy, các ngươi ngay cả sợi lông cũng không chiếm được...

Hàn Anh và Lệ Anh rùng mình, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong lúc nhất thời bầu không khí khắc nghiệt, Hàn Anh mở miệng nói:

- Làm sao mới có thể cho chúng ta!

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Hai người các ngươi trên cơ bản không xuất lực gì, vô duyên vô cớ chia thứ tốt cho các ngươi, cũng không phải thói quen của ta, bất quá ta là người thiện lương, cũng không tính toán chi li với các ngươi, ai bảo ta nhìn các ngươi thuận mắt chứ? Như vậy đi, chúng ta lấy thổ làm hương, tế thiên bái đại, kết nghĩa huynh đệ được không?

Hàn Anh và Lệ Anh nghe vậy, tròng mắt thiếu chút nữa rơi xuống, đều ngơ ngác nhìn Phương Hành.

Phương Hành nở nụ cười:

- Sau khi kết nghĩa, mọi người là người một nhà, không quản các ngươi có xuất lực hay không, phân Kiếm Thai cho các ngươi cũng là chuyện bình thường, bất quá về sau chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu...

Lời này còn chưa nói hết, Lệ Anh đã lắc đầu như trống bỏi, cười nói:

- Nói thật, ta đối với Phương đạo hữu mới quen đã thân, so với thân ca ca còn thân hơn, kết nghĩa làm huynh đệ, đây là cầu còn không được, bất quá hiện tại kết nghĩa, không khỏi có chút vội vàng, vẫn là sau khi ly khai Huyền Vực lại nói, đến lúc đó nhất định sẽ mời Phương đạo hữu đến Nam Cương, mời các tiền bối chứng kiến...

Nói đến nói đi, chính là không chịu đáp ứng.

Lệ Anh không phải người ngu, làm sao dám vào lúc này kết bái với Phương Hành.

Sự tình đánh Kiếm Trủng truyền ra, Phương Hành chính là tử địch của Hoàng Phủ gia, có thể tưởng tượng, Hoàng Phủ gia nhất định sẽ hết toàn lực đuổi bắt hắn, ngay cả người có quan hệ tới hắn cũng sẽ liên quan, cái này là ôn thần a. Cùng hắn phủi sạch quan hệ còn không kịp, ai dám đến kết bái? Đến lúc đó phàm là lộ ra chút tiếng gió, Hoàng Phủ gia truy vấn đến cùng, mình còn có thể sống không?

Hàn Anh cũng chậm rãi lắc đầu, chưa từng đáp ứng.

Phương Hành thấy thế, lại giận tím mặt:

- Vốn nghĩ cho các ngươi chút chỗ tốt, nhưng hai hỗn đản các ngươi lại xem thường ta? Tốt, các ngươi đã xem thường ta, không chịu cùng ta kết bái, vậy chúng ta liền giải quyết việc chung, ta và các ngươi vô thân vô cố, dựa vào cái gì cho các ngươi Tiên Kiếm Thai? Các ngươi cút đi, Kiếm Thai này, ta hủy cũng sẽ không giao cho các ngươi...

Hàn Anh và Lệ Anh nghe vậy, ánh mắt đều lạnh lẽo, tâm tư di động, đã có ý định ra tay.

- Hắc hắc, hiện tại ta xác thực không phải đối thủ của các ngươi, bất quá hai người các ngươi thực cho rằng ăn chắc ta?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Sau khi ta giết ba người này xong muốn đi, các ngươi ai có thể ngăn được ta?

Nghĩ tới Vạn Linh Kỳ, cùng với Kim Ô tốc độ kinh khủng, Hàn Anh và Lệ Anh biến sắc, bọn hắn xác thực nghĩ đến, nếu cưỡng ép ra tay, Phương Hành tất nhiên sẽ gọi Vạn Linh Kỳ về, cộng thêm Kim Ô và tặc phỉ áo xanh, dù Phương Hành không địch lại hai người bọn họ, khả năng đào tẩu lại tới bảy tám thành.

Mà bọn hắn, cuối cùng sẽ rơi vào kết cục không thu hoạch được gì, uổng công khổ cực một hồi.

Bởi như vậy, hai người lại cưỡng ép nhịn xuống.

Rõ ràng cảm giác là sự tình đơn giản, nhưng lúc này bọn hắn lại cảm thấy có quá nhiều cản tay, cực kỳ khó làm.

Lúc này đột nhiên, ầm… đại địa chấn động, phương hướng đông nam mây đen bồng bềnh, chung quanh Kiếm Trủng, linh quang bắn ra bốn phía, xoáy lên đạo đạo quái phong, là đại trận ở xung quanh Kiếm Trủng bị công phá, các tu sĩ đánh vào Kiếm Trủng và Vạn Linh Kỳ mênh mông lao vào, như thiên quân vạn mã, uy thế vô song.

- Thời gian không nhiều lắm, nếu như không kết bái, muốn Kiếm Thai, thì lấy ra chút thành ý đi?

Vừa thấy các tu sĩ vọt tới, Phương Hành cực kỳ bình tĩnh, giống như cười mà không phải cười nhìn Hàn Anh và Lệ Anh nói.

- Thành ý gì?

Hàn Anh dứt khoát nhìn Phương Hành hỏi.

Phương Hành cũng đáp cực kỳ dứt khoát:

- Một ngàn Linh Tinh, một Tiên Kiếm Thai!

- Một ngàn Linh Tinh?

Lệ Anh kêu lên, như mèo bị giẫm phải đuôi.

Phương Hành cười lạnh nói:

- Đây là Tiên Kiếm Thai, ngươi cảm thấy mắc?

Lệ Anh tức hổn hển, Tiên Kiếm Thai giá trị vô lượng, đừng nói một ngàn Linh Tinh, dù một vạn Linh Tinh cũng không đắt, chỉ là một ngàn Linh Tinh, đó cũng là một khoản tiền lớn, bọn hắn lấy đâu ra? Tất cả thứ đáng giá trên người, cùng với từ trong Huyền Vực đạt được cơ duyên toàn bộ giao ra, có thể gom góp đủ số này, nhưng hắn làm sao cam lòng lấy ra tất cả cơ duyên đổi một thanh Kiếm Thai?

Lệ Anh cũng coi như hiểu rõ, tiểu ma đầu kia kéo nhiều như vậy, kỳ thật là muốn hai người bọn họ đưa tiền đổi Kiếm Thai, nếu từ đầu đưa ra điểm này, hai người bọn họ tất nhiên không để ý tới, trực tiếp ra tay đoạt, nhưng nói nhăng nói cuội một hồi, hai người bọn họ đã không dám động thủ, chỉ nghĩ làm sao giải quyết vấn đề...

Xa xa, quần tu đang tuôn đến, giống như thủy triều, mà Phương Hành thì thảnh thơi vui cười, không xem ra gì.

Lệ Anh gấp đến xoa tay, Hàn Anh bỗng nhiên nói:

- Ta không có một ngàn Linh Tinh, ngay cả Hàn gia chúng ta cộng lại, cũng không đáng một ngàn Linh Tinh, cho nên ta mua không nổi, ta kết bái với ngươi!

Chương 329: Kiếm Trủng kết nghĩa

- Ngươi kết bái với ta?

Hàn Gia Tử nói, lại làm Phương Hành ngây ngốc một chút, chỉ vào cái mũi của mình hỏi. Trong lòng hắn có chút cảnh giác, cái gọi là kết bái, bất quá là hắn muốn bức hai hỗn đản kia mới cố ý nói, đã sớm chắc chắc bọn hắn không dám, cũng chính vì bọn hắn không dám, mình mới có thể mượn cơ hội khóc lóc om sòm, để cho bọn hắn trả tiền mua Tiên Kiếm Thai, cái này vốn là một cái hố.

Thật không nghĩ đến, Hàn Anh lại đồng ý kết bái với mình!

Nếu Hàn Anh không phải kẻ ngu, thì nhất

định có âm mưu.

Mà theo Phương Hành, Hàn Anh tuyệt đối không phải kẻ ngu, thực lực của hỗn đản kia đã cường đại, người lại âm tàn, tục ngữ nói chó cắn người thường không sủa, hắn chính là nhân vật điển hình cho cắn người một cái đau ba năm, sao có thể sẽ ngốc?

Vậy thì nhất định có âm mưu.

Trên thực tế ngay cả Lệ Anh cũng có chút khó hiểu nhìn Hàn Gia Tử, không rõ vì cái gì đối phương sẽ nói như vậy.

Hàn Gia Tử nhìn Phương Hành nói:

- Nói rõ ràng một chút, sau khi kết nghĩa, ở trong Kiếm Trủng, ta giúp ngươi, ở trong Huyền Vực, dưới tình huống không lộ thân phận, ta giúp ngươi, ra Huyền Vực, lúc Hoàng Phủ gia đuổi giết ngươi, ta không biết ngươi, nhưng nếu ngươi có thể tránh được Hoàng Phủ gia đuổi giết, ngày sau gặp lại, Hàn Anh ta sẽ thật sự trở thành huynh đệ kết nghĩa của ngươi, phúc họa cùng hưởng, hoạn nạn cùng chia!

Nghe lời này của hắn, Lệ Anh tinh tế suy nghĩ, con mắt không khỏi sáng ngời.

Mà đáy lòng Phương Hành thì xì một tiếng, thầm mắng gia hỏa này thật giỏi tính toán!

Cũng khó trách hắn sẽ kết bái với mình, thì ra đã tính toán quan hệ lợi hại rõ ràng, dưới tình huống không đưa tới đại họa, hắn sẽ giúp, nhưng có khả năng đưa tới đại họa, thì nói thẳng sẽ giả bộ như không quen biết, cái này thật đúng là hành vi của tiểu nhân, bất quá nói rõ ràng như vậy, thì tuy là hành vi tiểu nhân, nhưng là chân tiểu nhân.

Ngay cả Lệ Anh cũng cười nói:

- Ta cũng đồng ý kết bái, điều kiện giống như hắn!

Phương Hành giận dữ mắng:

- Kết bái còn nói điều kiện? Nghĩ ta cần hai người các ngươi lắm sao?

Hàn Anh nói:

- Không nói điều kiện, ngược lại rất giả!

Lệ Anh cũng cười nói:

- Đúng vậy, không phải hỗn đản ngươi cũng tính toán chúng ta sao?

Phương Hành trợn trắng mắt, không nói gì được.

Tặc phỉ áo xanh ở bên cạnh xem náo nhiệt, trong nội tâm cực kỳ thỏa mãn.

Xa xa quần tu đang bay vút đến. Càng lúc càng gần, thời gian lửa sém lông mày.

Trong lòng Phương Hành tính toán rất nhanh, cuối cùng cười nói:

- Vậy thì kết nghĩa!

Dứt lời lấy ra một thẻ ngọc, nhỏ tinh huyết vào nói:

- Ta Phương Hành, muốn cùng hai hỗn đản kia kết nghĩa, bọn hắn nhát gan, người lại vô dụng, cho nên lúc ta đối phó Hoàng Phủ gia, cũng không trông cậy vào bọn hắn, nhưng sự tình không dính tới Hoàng Phủ gia tộc, ta ra lệnh một tiếng, nếu như bọn hắn không giúp, sẽ bị trời giáng ngũ lôi, ruột xuyên thủng bụng, tu vi mất hết, sống không bằng chết, cuối cùng rơi xuống địa ngục, thần hồn phai mờ, không được siêu sinh... dù siêu sinh cũng sẽ biến thành heo chó, bị người giết thịt...

Những lời này, làm Lệ Anh và Hàn Gia Tử nghe mà choáng váng. Đây là kết nghĩa hay nguyền rủa hả?

Lệ Anh vội vàng nói:

- Đừng nói chúng ta, ngươi thì sao?

Phương Hành nghe vậy, không khỏi bỏ thêm một câu:

- Ta sẽ cho bọn hắn một đạo Tiên Kiếm Thai!

Nghe được lời này, Hàn Anh và Lệ Anh không cần phải nhiều lời nữa.

Phương Hành thề xong, ném thẻ ngọc cho Hàn Anh, Hàn Anh cầm lấy, nhỏ tinh huyết vào nói:

- Hiện tại ta không thể trêu vào Hoàng Phủ gia, lần này không giúp, nhưng trừ việc này, sự tình khác phúc họa cùng hưởng, hoạn nạn cùng chia...

Thề xong, lại đưa thẻ ngọc cho Lệ Anh, Lệ Anh cũng thề, cuối cùng thẻ ngọc đến trong tay Phương Hành.

Phương Hành thu hồi thẻ ngọc, lại cầm ra hai thẻ ngọc phục chế, phân biệt cho Hàn Anh và Lệ Anh.

Lệ Anh nhận lấy thẻ ngọc, cảm thấy buông lỏng cười nói:

- Bản Thái tử lớn như vậy, còn chưa bao giờ cùng người kết bái qua, bây giờ kết bái xong, phải dùng tuổi phân trưởng ấu? Bản Thái tử năm nay mười ba, các ngươi bao nhiêu?

Hàn Anh thản nhiên nói:

- Hai mươi bốn!

Phương Hành nói:

- Ta ba mươi mốt, ta lớn nhất, hai người các ngươi là tiểu đệ!

Lệ Anh nghẹn họng, đánh giá Phương Hành nói:

- Ngươi coi chúng ta mù sao?

Phương Hành trợn mắt nói:

- Ta lăn lộn giang hồ sớm, có vấn đề gì sao?

Hắn nói cái này cũng không có sai, sinh ra ở ngay trong ổ thổ phỉ, trộn lẫn đích xác là rất sớm.

Còn không kịp cãi lại vấn đề này, đã thấy quần tu như mưa, hùng hổ lao đến, xông lên phía trước nhất là một ít thực lực mạnh, dã tâm cũng khá lớn, mà đổi thành một ít người bên ngoài, thì ở gần lối vào đông nam, tranh đoạt Kiếm Thai còn chưa kịp thu, những người xông ở phía trước, là muốn tranh đoạt Kiếm Thai thượng phẩm.

- Đáng giận, tiểu ma đầu kia quả nhiên ở chỗ này...

- Kiếm Thai ở bên ngoài hết sạch, chỉ còn bốn năm đạo, những thứ khác tất nhiên là bị bọn hắn đoạt đi...

- Nhanh giao Kiếm Thai ra đây, nếu không chớ trách chúng ta thủ hạ vô tình...

Các tu sĩ vọt tới phụ cận, lập tức vây quanh đám người Phương Hành, càng có người ánh mắt sáng ngời, nhìn về phía đại điện màu đen, chỉ là cửa điện bị đám người Phương Hành ngăn cản, bọn hắn không thể vào.

Những người này tự nhiên không phải người ngu, có một ít người ở thời điểm đánh Kiếm Trủng, liền phát hiện Phương Hành một mực không có lộ diện, trong nội tâm sinh nghi, chẳng qua lúc ấy tên đã lên dây, không phát không được, hôm nay tiến vào Kiếm Trủng, phát hiện Phương Hành ở đây, liền đoán được đại khái, bọn hắn liên minh đánh Kiếm Trủng, chỉ là vì lợi ích, tự nhiên không có tình cảm gì.

Hôm nay thấy tình cảnh này, liền nổi lên sát tâm, bức bách Phương Hành giao ra Kiếm Thai.

Nếu như không phải còn muốn giữ lại mạng cho Phương Hành, giúp mọi người gánh nồi đen, thì sớm đã có người ra tay chém giết.

- Kiếm Thai tự nhiên ở chỗ của ta, bất quá ai dám đến đoạt?

Phương Hành cười lạnh, túi trữ vật nhoáng một cái, hơn mười thanh Kiếm Thai bay đến giữa không trung, đúng là Kiếm Thai hắn vừa thu, các tu sĩ đều biết hàng, vừa thấy hơn mười Kiếm Thai, lập tức cảm ứng được trong đó có linh tính chấn động mãnh liệt, biết rõ đây quả thật là Kiếm Thai mình tha thiết ước mơ, nhất thời hô hấp dồn dập, trái tim bành bành trực nhảy, giống như sắc quỷ gặp phải mỹ nhân.

- Lấy Kiếm Thai ra...

Bỗng nhiên, trong đám người có người hét lớn, một Khốn Tiên Tác màu đen bay ra, cuốn về phía một thanh Kiếm Thai, dĩ nhiên là có người hoàn toàn không để ý những người khác phản ứng, trực tiếp ra tay cướp đoạt Kiếm Thai.

Theo hắn ra tay, những người khác lập tức kích động, ít nhất cũng có mấy chục người chuẩn bị xuất thủ.

Hôm nay tình hình này, cực kỳ giống tràng cảnh Phương Hành kích động các tu sĩ cướp đoạt Kiếm Trủng, lợi ích đi đầu, ai còn có thể lo lắng nhiều? Hơi bị kích thích sẽ tranh nhau xuất thủ, dù rất muốn lưu lại mạng của Phương Hành đến gánh trách nhiệm, nhưng một khi hỗn loạn, nói không chừng cái mạng nhỏ của hắn cũng sẽ góp vào, giống như Lôi Cửu, có thể nói phong thủy luân chuyển.

Chỉ có điều, đối với các tu sĩ phản ứng, Phương Hành lại sớm có chuẩn bị, thấy thế lập tức hét lớn:

- Hai vị huynh đệ!

Theo hắn hét to, Lệ Anh thi triển quỷ pháp, quỷ khí đầy trời, Khốn Tiên Tác đi tới phụ cận bị ngăn cản, Hàn Anh thì đột nhiên đâm ra một thương, xuất quỷ nhập thần, thanh khí um tùm, thời điểm các tu sĩ còn không kịp phản ứng, đã đâm vào trong đám người, một tu sĩ kêu thảm bay ra.

Trong tay tu sĩ kia cầm Khốn Tiên Tác màu đen, đương nhiên là kẻ mưu toan thừa dịp loạn cướp đoạt Kiếm Thai.

Trường thương của Hàn Anh chấn động, tu sĩ kia bị chấn thành mưa máu, quần tu nhất thời sợ hãi, ý cướp đoạt bị đè xuống.

Mà Phương Hành thì cười lạnh:

- Vậy mà muốn từ trong tay ta giật đồ? Hắc hắc, các ngươi tính toán rất khá, thực coi ta là người ngu, có thể mặc các ngươi lợi dụng sao? Đã muốn cướp, tốt, ta cho các ngươi!

Nói xong tâm thần khẽ động, có hai thanh Kiếm Thai chạm vào nhau.

Ba…

Thân kiếm của hai thanh Kiếm Thai đều đã tổn hại không chịu nổi, hết sức cổ xưa, vừa va chạm nhất thời nổ bung, hóa thành mảnh vỡ rơi vãi bốn phía, hai đạo linh quang hiển hiện ở trên không trung, Kiếm Thai mất đi vật náu thân, tựa như Linh thể, ở trong không trung phóng ra cảm xúc bi ai, sau đó giống như pháo hoa xông về không trung, nổ tung ra, lan tràn tứ phía...

- Hắn... Hắn hủy hai thanh Kiếm Thai...

Các tu sĩ nhất thời kinh hãi, mặt mũi tràn đầy khó tin, lòng như đao cắt.

Đây chính là Kiếm Thai, các tu sĩ vi nó có can đảm dốc sức liều mạng, lại bị hắn tùy tiện phá hủy?

Hơn nữa vừa hủy chính là hai đạo!

- Ta phát hiện, Kiếm Thai này đều không rắn chắc, ta cũng không dài dòng với các ngươi, ai dám ra tay đoạt Kiếm Thai, ta liền hủy diệt tất cả, mọi người nhất phách lưỡng tán, vì phòng ngừa các ngươi không tin, ta lại hủy vài chục đạo cho các ngươi xem...

Phương Hành hét lớn, sau đó linh lực cổ động, muốn hủy tất cả Kiếm Thai kia.

- Chậm đã, chậm đã...

Các tu sĩ sợ hãi, cùng quát bảo ngưng lại.

Nếu không phải có Hàn Anh và Lệ Anh ngăn ở trước người, các tu sĩ thật muốn ra tay, nhanh chóng đoạt Kiếm Thai từ trong tay tiểu ma đầu kia, thế nhưng hết lần này tới lần khác, các tu sĩ tâm lý nắm chắc, nếu muốn phá Hàn Anh và Lệ Anh ngăn cản, từ trong tay Phương Hành tranh đoạt Kiếm Thai, các tu sĩ ít nhất phải tử thương thảm trọng, lại tiêu tốn mấy nén hương thời gian.

Mà ở trong thời gian này, ai biết ma đầu kia sẽ hủy diệt bao nhiêu Kiếm Thai?

- Hắc hắc, biết sợ rồi sao? Vậy thì thương lượng một chút, các ngươi ra bao nhiêu tiền đến mua Kiếm Thai này?

Phương Hành thấy thế cười ha ha, lộ ra mục đích chân thật của mình.

Chương 330: Đấu giá Kiếm Thai

Hai Kiếm Thai giá trị liên thành, lại lấy làm pháo hoa bắn chơi, Phương Hành hung ác đã dọa sợ các tu sĩ, tân tân khổ khổ lãng phí thời giờ, còn bỏ ra thương vong thật lớn, cuối cùng thành công dã tràng, ai cũng không chịu được, trong lúc nhất thời tình cảm quần chúng xúc động, các tu sĩ lại bị Phương Hành dọa tới mức yên tĩnh trở lại, sắc mặt mỗi người cổ quái, tâm tư phức tạp.

- Phương đạo hữu, mọi người cùng nhau công phá Kiếm Trủng, lẽ ra nên chia đều, ngươi lại muốn bán Kiếm Thai cho chúng ta, có chút quá đáng rồi...

Trong yên tĩnh, có người lạnh giọng mở miệng, người này che mặt, mặc áo bào xanh, chính là thủ lĩnh một thế lực lớn.

Đối mặt hắn chất vấn, Phương Hành cười lạnh:

- Nhiều người như vậy, làm sao chia đều Kiếm Thai? Công bình là không được, không bằng tiện nghi ta, dù sao hiện tại Kiếm Thai ở trong tay ta, ai muốn, đưa tiền rồi lấy, nếu có người muốn cướp, một người ra tay, ta hủy một Kiếm Thai, hai người ra tay, ta hủy hai Kiếm Thai, các ngươi cùng tiến lên, toàn phá sạch, các ngươi cũng đừng nghĩ đến tìm ta trút giận, con mẹ nó ngay cả Hoàng Phủ gia ta còn không sợ, có thể sợ các ngươi sao? Không tin tới thử xem!

Hắn vừa mới nói, thật đúng là dọa các tu sĩ hoảng sợ, trong khoảng thời gian ngắn, không người dám nói nhăm.

Mà lúc này, Vạn Linh Kỳ cũng tự động bay tới sau lưng Phương Hành, kình phong cổ động, mặt cờ ào ào, uy thế ngập trời.

Tặc phỉ áo xanh thì khe khẽ thở dài, trong nội tâm mơ hồ có chút bội phục Phương Hành.

Phương Hành từ vừa mới bắt đầu không có ý định mang theo Kiếm Thai lặng lẽ chạy đi, trong lòng của hắn minh bạch, những Kiếm Thai kia kỳ thật là đồ vật phỏng tay, hôm nay mình đã có Kiếm Thai, lấy thêm cũng vô dụng, nếu không mau chóng xử lý sạch sẽ, mà giữ ở trong tay, không chỉ không chiếm được chỗ tốt, ngược lại sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, dẫn phát vô số tu sĩ đuổi giết.

Nghĩ tới bọn hỗn đản này vì Kiếm Thai, ngay cả Hoàng Phủ gia cũng dám đánh, há sẽ sợ hãi mình?

Bởi vậy, vì bảo hiểm để đạt được mục đích, chỉ có mau chóng xử lý sạch tất cả Kiếm Thai.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác, chính là sau khi Kiếm Thai bình thường rời đất, chỉ có thể bảo tồn ba ngày, ba thiên vừa qua, toàn bộ trở thành sắt vụn, ngay cả một chút giá trị cũng không có. Mà hôm nay tình huống thân thể của hắn rất tệ, cần phải nhanh chóng bế quan dưỡng thương, chỉ sợ bế quan xong, ba ngày đã sớm trôi qua, căn bản không có thời gian xử lý.

Cũng chính bởi vì vậy, tại chỗ xử lý sạch tất cả Kiếm Thai là phương pháp giải quyết duy nhất.

Về phần xử lý như thế nào, vậy thì không cần nghĩ, nhất định là bán.

Bất quá hắn cũng biết, ở trước mặt các tu sĩ điên cuồng, mình không có bản sự trấn áp được nhiều người như vậy, vì vậy mượn tay của Hàn Gia Tử và Lệ Anh, tạm thời ngăn trở các tu sĩ, sau đó truyền ra tin tức mình có can đảm hủy diệt tất cả Kiếm Thai, cũng không tin trấn không được bọn hắn, dù sao mình đã có Kiếm Thai màu đen, năm Tiên Kiếm Thai cũng có quy túc, những Kiếm Thai bình thường này, hắn đã không để vào mắt, hơn nữa theo như tính tình của hắn, dù hủy hết cũng hơn tiện nghi bọn hỗn đản kia.

Loại phương pháp này cũng không phải mưu kế thâm hiểm gì, nhưng thường thường sẽ có hiệu quả không tưởng được, tặc phỉ áo xanh bội phục Phương Hành là ở chỗ này, dám nghĩ dám làm, có cách biệt một trời.

Chỉ là tuy các tu sĩ nhất thời bị trấn trụ, lại không cam lòng bỏ nhiều tiền mua Kiếm Thai, nhất là những người thực lực mạnh, bọn hắn vốn có nắm chắc cướp được Kiếm Thai, thì làm sao cam tâm để tiểu ma đầu kia xảo trá?

Chỉ có điều trước khi suy nghĩ ra biện pháp tốt, bọn hắn không dám có hành động thiếu suy nghĩ, ý định trước quan sát một chút.

- Ha ha, Phương đạo hữu, ngươi định dùng giá bao nhiêu bán Kiếm Thai cho chúng ta?

Có người lạnh giọng mở miệng, nói khách khí, nhưng ngữ khí lại cực kỳ lạnh lùng.

Giờ khắc này, không biết có bao nhiêu người trong lòng nghĩ, sau khi lấy được Kiếm Thai, sẽ ra tay đối phó Phương Hành.

Càng có người trong nội tâm quyết định, nếu mình không lấy được Kiếm Thai, liền ra tay cướp đoạt, tiểu ma đầu này thật có bản lĩnh, thì hủy diệt tất cả Kiếm Thai, dù sao mình cũng lấy không được, dựa vào cái gì để cho người khác lấy được?

Đối với suy nghĩ trong nội tâm các tu sĩ, Phương Hành cũng không lạ gì, tất cả đều đoán được, bất quá hắn lại có chủ ý của mình, cười ha ha nói:

- Vậy trước tiên bán vài thanh thử xem...

Nói xong ánh mắt đảo qua quần tu, cười cười, chộp một thanh Kiếm Thai, nhìn mọi người nói:

- Thanh Kiếm Thai này do huyền thiết chế tạo, phía trên vết rạn giống như mạng nhện, sinh đầy rỉ sắt, lại còn dính máu, vừa xem đã biết không phải vật gì tốt, Kiếm Linh bên trong sát khí lại mạnh, khẳng định ai được nó sẽ chết sớm, nói không chừng còn sẽ liên lụy cả nhà chết chung...

Các tu sĩ nghe vậy, biểu lộ dở khóc dở cười, nghĩ thầm ngươi đây là bán đồ vật sao?

Vì sao càng nghe càng giống như trù ẻo người mua thế?

Phương Hành lại nói:

- Ra giá 100 viên Linh Thạch, có người muốn không?

Lời vừa nói ra, các tu sĩ đang cười lạnh không khỏi ngơ ngác, sau đó đám người oanh một tiếng nổ tung.

- Ta không có nghe lầm chứ? Tiểu tử này kêu giá 100 viên Linh Thạch?

- Tiểu tử này có phải điên rồi hay không, mỗi một thanh Kiếm Thai đều giá trị liên thành, trong mắt hắn chỉ giá trị 100 viên Linh Thạch?

- Ta xem hắn là ngốc mới đúng...

Các tu sĩ nhao nhao nghị luận, cảm thấy Phương Hành điên rồi.

Nhưng có người phản ứng nhạy bén quát:

- Cho ngươi 100 viên Linh Thạch cực phẩm, ta mua!

Tu sĩ kia cũng không phải thật tâm muốn, mà là thấy Phương Hành nói giá cả quá thấp, cười lạnh gọi bậy mà thôi, chưa bao giờ nghỉ có thể dùng 100 viên Linh Thạch cực phẩm đổi lấy một thanh Kiếm Thai, lại không nghĩ rằng, hắn vừa nói ra, Phương Hành liền chỉ hắn kêu lên:

- Ngươi, hỗn đản trên mặt che khăn đen kia, Kiếm Thai này là của ngươi, chuẩn bị tốt Linh Thạch đi!

Nói xong cắm Kiếm Thai trong tay xuống đất, ý bảo kiếm này có chủ.

Tu sĩ hắc y kia giật mình, sau nửa ngày mới chỉ mũi của mình:

- Thật muốn cho ta?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Nếu như ngươi không muốn, ta bán nó lần nữa?

Tu sĩ kia vội vàng kêu lên:

- Muốn, muốn, mau giao Kiếm Thai cho ta...

Nói xong lấy ra túi trữ vật, cũng không quản bên trong có bao nhiêu Linh Thạch, căn bản không có thời gian đếm a, liền ném qua cho Phương Hành, kêu lên:

- Linh Thạch bên trong chỉ nhiều không ít, Kiếm Thai này ta đã mua, mau mau cho ta...

Với hắn mà nói, 100 viên Linh Thạch cực phẩm nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, đổi một thanh Kiếm Thai, thật sự quá đáng giá.

Phương Hành tiếp nhận túi trữ vật, lại không vội giao Kiếm Thai cho hắn, ngón tay chỉ phía sau mình, lạnh lùng nói:

- Ngươi không cần sốt ruột, đứng ở một bên chờ xem. Ta nói lời giữ lời, Kiếm Thai này quy ngươi, bất quá vì phòng ngừa ngươi lấy được Kiếm Thai lại tới quấy rối, Kiếm Thai ta sẽ ở sau khi toàn bộ có chủ, thống nhất phân phát, các ngươi nhiều người như vậy, còn sợ ta chạy hay sao?

Ánh mắt tu sĩ hắc y lập loè, hơi cân nhắc, cuối cùng trầm mặt đứng ở bên cạnh Phương Hành.

100 viên Linh Thạch cực phẩm đổi một thanh Kiếm Thai, không khác gì nhặt của rơi, cái phong hiểm này hắn còn gánh được.

Thấy người này nghe lời, trong lòng Phương Hành cười cười, biết rõ kế hoạch của mình bắt đầu có hiệu quả, lại cầm lên một thanh Kiếm Thai nói:

- Thanh Kiếm Thai này thuận mắt hơn nhiều, ta bán 300 viên Linh Thạch, có người muốn không?

Đã có người phía trước chứng thực, lúc này Phương Hành vừa dứt lời, liền có một đám người thét lên:

- Ta muốn!

Thanh âm rất loạn, có người biểu lộ chăm chú, có người biểu lộ trêu tức… không biết là nghĩ như thế nào.

Ánh mắt Phương Hành quét qua, nhìn một tu sĩ áo tang trong đám người nói:

- Chính là ngươi, hỗn đản giống như quỷ thắt cổ, vừa rồi thanh âm của ngươi lớn nhất, thanh Kiếm Thai này quy ngươi, trả tiền!

Tu sĩ kia thấy Phương Hành chỉ mình, không khỏi nao nao, nhưng vẫn lấy ra túi trữ vật, lấy 300 viên Linh Thạch cực phẩm ném cho Phương Hành.

Phương Hành tiếp nhận, nhẹ nhàng nói:

- Đứng bên kia chờ!

Nói xong cắm thanh Kiếm Thai thứ hai xuống đất, ý bảo kiếm này đã có chủ.

Các tu sĩ khó hiểu, không biết trong hồ lô của Phương Hành bán thuốc gì, ánh mắt đều sáng ngời nhìn hắn chăm chú.

Phương Hành cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy ra thanh Kiếm Thai thứ ba, bắt đầu đấu giá, lại chỉ bán hai trăm Linh Thạch.

Lúc này đây, quần tu lại có vô số người hưởng ứng, ánh mắt Phương Hành quét qua, nhìn trúng một người, chỉ định Kiếm Thai cho hắn.

Trong lúc nhất thời, liên tiếp bán đi năm thanh Kiếm Thai, đều là mục tiêu do Phương Hành chỉ định, các tu sĩ có chăm chú, có thái độ giống như chơi, cũng có không xem ra gì, càng có một ít người ẩn ẩn đoán được dụng ý của Phương Hành, nhất thời cảm thấy có chút hoảng sợ, thời điểm Phương Hành bán thanh Kiếm Thai thứ sáu giá trị 500 viên Linh Thạch, thậm chí có hai tu sĩ vì tranh đoạt, suýt nữa đánh nhau.

Mà thanh Kiếm Thai thứ sáu, Phương Hành bán cho người thực lực mạnh hơn, sau đó trầm tĩnh, ánh mắt quét qua toàn trường.

- Nhanh bán đi, thanh Kiếm Thai kia ngươi chào giá bao nhiêu?

Có người cao giọng hô to, thúc giục Phương Hành.

Phương Hành cười hắc hắc, rốt cục lộ ra nanh vuốt, tiện tay lấy một thanh Kiếm Thai ra, nói:

- Thanh Kiếm Thai này không tệ, huyền thiết thượng đẳng, kiếm ý lành lạnh, từ khí tức Kiếm linh đến xem, dù Huyền khí thượng phẩm cũng không gì hơn cái này, nếu nhận được nó, chỉ sợ ngày sau ở trong Tu Hành Giới, đi ngang không nói chơi, hắc hắc, một ngàn viên Linh Thạch cực phẩm...

Vừa mới nói xong, liền có bảy tám người đồng thời rống to:

- Ta muốn!

Nói xong trong đám người kia mà ra, đều hung hăng nhìn trong tay Phương Hành Kiếm Thai.

Tuy một ngàn viên Linh Thạch cực phẩm, đã mắc hơn Kiếm Thai khác rất nhiều, nhưng so với giá trị của Kiếm Thai mà nói, vẫn là quá thấp.

Mấy tu sĩ kia nhìn hằm hằm nhau, bởi vì bọn họ phát hiện, mỗi lần có mấy người đồng thời tranh đoạt Kiếm Thai, Phương Hành đều giao Kiếm Thai cho người có khí thế mạnh nhất, nếu hơi hụt hơi, tiểu hỗn đản này sẽ làm như không thấy.

Nhưng không ngờ, lúc này Phương Hành không có trực tiếp chỉ định cho ai, mà ung dung nói:

- Vừa rồi đều là tiểu gia xem ai thuận mắt thì cho người đó, các ngươi giống như có rất nhiều người bất mãn, như vậy đi, từ giờ trở đi, ai ra giá cao thì của người đó, một ngàn viên Linh Thạch cực phẩm này chính là giá khởi điểm, mỗi lần kêu giá, ít hơn 100 viên Linh Thạch cực phẩm ta sẽ không để ý tới, bắt đầu đi!

Nghe được lời ấy, các tu sĩ hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Tiểu hỗn đản, ngươi nghĩ hay lắm, coi chúng ta là khỉ đùa nghịch sao? Mọi người cùng tiến lên, giết tiểu ma đầu kia...

Bỗng nhiên tầm đó, trong đám người có người khinh thường kêu to.

Các tu sĩ có sát ý cũng không ít, nghĩ thầm tiểu hỗn đản này hung hăng càn quấy như thế, coi người khác là kẻ đần sao?

Chương 331: Coi Kiếm Thai là pháo hoa

- Ai dám giết ta?

Có người hét lớn, liền có không ít người bắt đầu tâm tư di động, nhưng thời điểm thanh âm kia vừa dứt, Phương Hành quát lớn, thuận tay quơ lấy một thanh Kiếm Thai, cùng Kiếm Thai trong tay mình va chạm, ba… hai thanh Kiếm Thai vỡ nát, linh quang buồn bã hiển hiện, bay về phía không trung, rực rỡ như pháo hoa.

Cảnh tượng này cực đẹp, nhưng trong nội tâm các tu sĩ lại mát lạnh...

Lại hủy hai thanh Kiếm Thai, đây chính là Kiếm Thai, tiểu tử này thực coi nó là pháo hoa sao?

Trong ánh mắt kinh ngạc của các tu sĩ, thanh âm của Phương Hành lãnh khốc:

- Ta nói rồi, ai dám vọng động, ta sẽ phá hủy tất cả Kiếm Thai!

Nói xong, hắn nhìn về phía các tu sĩ đã có Kiếm Thai đứng ở sau lưng mình nói:

- Kiếm Thai của các ngươi cũng giống như vậy!

Các tu sĩ nghe vậy, tất cả đều kinh hãi.

Tiểu hỗn đản này cuối cùng cũng lộ ra nanh vuốt.

Quả nhiên, sau khi Phương Hành nói lời này, sáu tu sĩ ở sau lưng hắn đã dùng vài trăm Linh Thạch mua được Kiếm Thai, mặc dù tâm tình khó chịu, nhưng sau một phen do dự, vẫn chậm rãi tiến lên, phân biệt chiếm ở bốn phía, lạnh lùng quét nhìn các tu sĩ.

- Người tranh mua, giết!

Một tu sĩ lạnh lùng mở miệng.

Các tu sĩ nhất thời sợ hãi, thẳng đến lúc này, bọn hắn mới ý thức tới, sáu tu sĩ kia ẩn ẩn chính là sáu người thực lực mạnh nhất ngoại trừ Hàn Anh và Lệ Anh, mỗi người đều có năng lực chấn nhiếp một phương.

- Chẳng lẽ các ngươi nhìn không ra đây là kế sách của tiểu tử kia sao? Vậy mà cam tâm bán mạng cho hắn?

Có tu sĩ rống lên, nhìn hằm hằm sáu người này.

- Đúng vậy, tiểu ma đầu kia cố ý phân hoá chúng ta, không bằng chúng ta cùng một chỗ giết hắn đi...

Lại có một tu sĩ lưng hùm vai gấu rống to, nhìn các tu sĩ hét lớn, cổ động mọi người.

Phương Hành nghe vậy, cười cười, lại lấy ra hai thanh Kiếm Thai, muốn đánh tới không trung.

- Không...

- Đừng xúc động...

Các tu sĩ đều sợ hãi, vô số người kêu to ngăn cản Phương Hành.

Nhìn điệu bộ này, đã biết tiểu hỗn đản kia lại muốn cầm Kiếm Thai làm pháo hoa...

Một chiêu này thật sự quá độc.

Động tác trên tay Phương Hành cũng dừng lại, cười nói:

- Các ngươi đều không nỡ, cũng được, ta đã nhìn chán pháo hoa, như vậy đi, gia hỏa giống như gấu đen kia thoạt nhìn có chút đáng ghét, các ngươi ai chịu thay ta ra tay, chặt đầu người này xuống, ta sẽ cho hắn hai thanh Kiếm Thai định phá hủy, các ngươi thấy thế nào?

Đây là muốn các tu sĩ tự giết lẫn nhau sao?

Các tu sĩ đều sợ, hai mặt nhìn nhau, lại không người động thủ.

Mà tu sĩ lưng hùm vai gấu thì kinh hãi, vận chuyển linh lực phòng ngự, hét lớn:

- Đừng nghe tiểu tử kia...

Lời còn chưa dứt, Phương Hành đã lần nữa nhấc hai thanh Kiếm Thai lên, chuẩn bị đánh nát.

- Chậm đã...

Đột nhiên có người hét lớn, trong các tu sĩ, có bốn năm người đồng thời lao lên, giết về phía tu sĩ lưng hùm vai gấu, làm hắn phẫn nộ hét lớn:

- Các ngươi thực muốn giết ta? Chẳng lẽ không nhìn ra đây là quỷ kế của tiểu tử kia sao? Ta liều mạng với các ngươi...

Trong tiếng hô, hắn liền thi triển pháp thuật, chém giết với các tu sĩ vây công hắn, đã phẫn nộ lại điên cuồng, giống như dã thú.

Chỉ có điều thực lực của hắn không cao, mới Trúc Cơ tầng hai, rất nhanh đã bị chém đầu.

- Cho ngươi...

Các tu sĩ đều cướp tiến lên cắt đầu đối phương, nhưng có một người tốc độ nhanh nhất, một đao băm xuống, đá tới Phương Hành.

Phương Hành nhấc chân, đạp cái đầu vẫn không chịu nhắm mắt kia ở dưới bàn chân, cười lạnh nói:

- Rất tốt, cho ngươi!

Nói xong giơ tay lên, hai thanh Kiếm Thai bay về phía đối phương.

Tu sĩ kia mừng rỡ, ôm hai thanh Kiếm Thai, cả người như điên, vô ý thức mở miệng:

- Đa tạ...

Mới nói nửa câu, mới bỗng nhiên cảm giác bầu không khí không đúng, chung quanh có vô số con mắt điên cuồng đang ngó chừng mình.

Tu sĩ này kinh hãi, vội vàng lách mình lướt đến sau lưng Phương Hành, ánh mắt cảnh giác nhìn các tu sĩ khác.

Hai thanh Kiếm Thai, là đủ để cho tất cả tu sĩ chịu giết người đoạt bảo.

Thanh âm của Phương Hành cũng vang lên:

- Sau khi xong các ngươi thích đoạt như thế nào thì đoạt, bất quá hiện tại nếu có người động thủ đoạt, tâm tình ta không tốt, lại sẽ muốn xem pháo hoa, đương nhiên, quy củ của chúng ta như cũ, chỉ cần có người để cho tâm tình ta không tốt muốn nhìn pháo hoa, những người khác lấy đầu của hắn giao cho ta, ta sẽ đưa pháo hoa cho hắn làm thù lao, còn có người muốn thử xem không?

Lời nói đã cực kỳ hung hăng càn quấy, nhưng thảm trạng còn ở trước mắt, các tu sĩ trong lúc nhất thời thật không ai dám phản đối.

Nhìn thấy một màn này, ngay cả Hàn Anh và Lệ Anh cũng liếc nhau một cái, đáy mắt có chút kinh dị.

Vị huynh đệ kết nghĩa kia, ý xấu thật đúng là nhất tuyệt.

Từ vừa mới bắt đầu giống như kẻ đần thu một hai trăm viên Linh Thạch bán Kiếm Thai, Phương Hành đã gây xích mích giữa các tu sĩ, đầu tiên, hắn bán Kiếm Thai tiện nghi, nhìn như tùy ý chỉ định, lại hữu ý vô ý chọn trúng mấy người thực lực mạnh nhất, đây cũng là một loại bản sự, là năng lực đặc thù mà Âm Dương Thần Ma Giám ban cho Phương Hành.

Sáu người này có thể dùng giá tiền thấp mua được Kiếm Thai, quả thực có chút ngoài ý muốn, sau đó Phương Hành lại dùng lý do ai muốn gây rối, sẽ hủy diệt tất cả Kiếm Thai đến uy hiếp bọn hắn, chỉ cần bọn hắn muốn an ổn lấy được Kiếm Thai, thì tốt nhất thay Phương Hành duy trì trật tự, làm đồng lõa của hắn, để cho hắn bán Kiếm Thai khác lấy lại vốn, kế này tuy đơn giản, nhưng cực kỳ hữu hiệu.

Dù sao đứng ở góc độ của sáu tu sĩ kia, lấy được Kiếm Thai mới là chính yếu nhất.

Sau đó Phương Hành lại để cho các tu sĩ giết kẻ kích động người khác tranh mua, chính là cố ý thị uy.

Tất cả kế sách đều thô ráp trực tiếp, không có bất kỳ mỹ cảm, nhưng sự thật chứng minh, cực kỳ hữu hiệu!

Cửu thúc thúc của hắn đã dạy, người đều giống nhau, không sợ nghèo, chỉ sợ bất công, bởi vì ngươi có tiền ta không có, cho nên dễ dàng xuất hiện náo động, mà phương pháp bốc lên náo động rất đơn giản, bởi vậy chỉ cần ở trong các tu sĩ chế tạo một chút "bất công", như vậy tự nhiên sẽ có người đã nhận được lợi ích đến giúp hắn duy trì hết thảy quy củ, cơ hồ trăm phát trăm trúng.

Đương nhiên, sở dĩ Phương Hành dám chơi như vậy, chính yếu nhất là bởi vì hắn đã làm tốt chuẩn bị nhất phách lưỡng tán, nếu ai không phục quy tắc mình định chế, ta hủy tất cả Kiếm Thai, một mình thoát thân rời đi, cũng không sợ các tu sĩ nhớ kỹ hắn, bởi vì đã tuyên chiến với Hoàng Phủ gia, hắn vốn trở thành công địch, khó có thể tốt hơn được nữa.

Đã có nền tảng này, vậy hắn cần gì phải lo lắng.

Sau khi trấn trụ các tu sĩ, thì bắt đầu đấu giá Kiếm Thai khác, tuy sắc mặt của các tu sĩ khó coi, thần sắc phức tạp, nhưng vẫn có không ít người bắt đầu kêu giá, chỉ là ở trong Huyền Vực, ai sẽ mang theo nhiều Linh Thạch như vậy? Bởi vậy kêu giá đã không phải dùng Linh Thạch làm chuẩn, sau hai đợt kêu giá, thì có tu sĩ lấy ra cơ duyên đạt được ở trong Huyền Vực ra đổi.

Phương Hành sớm có dự liệu, thu mười gốc linh dược hiếm thấy, sau đó chỉ rõ Kiếm Thai thuộc về đối phương, bảo hắn ra sau lưng chờ đợi.

Sau khi xong, tiếp tục đấu giá một thanh Kiếm Thai khác.

Lúc này Kim Ô thành công dung hợp Tiên Kiếm Thai màu xanh, cũng đã ổn định trạng thái, kích động chạy tới tham gia náo nhiệt, Phương Hành rất tin tưởng nó, giao nó chủ trì đấu giá, cũng để lại Vạn Linh Kỳ hỗ trợ, mình thì cười hắc hắc nhìn lướt qua các tu sĩ, quay người đi vào trong đại điện màu đen, sắc mặt ửng hồng, thân hình lảo đảo muốn ngã.

- Chịu không được?

Tặc phỉ áo xanh xuất hiện ở sau lưng Phương Hành, nhẹ giọng hỏi.

Phương Hành lau máu ở khóe miệng, cười hắc hắc nói:

- Xem ra không thể tùy tiện dốc sức liều mạng!

Lúc này Hứa Linh Vân cũng đang điều chỉnh trạng thái, thấy khóe miệng của Phương Hành chảy máu, không khỏi kinh hãi, vội vàng đứng dậy dìu hắn ngồi xuống, Phương Hành khoát tay, ý bảo mình không sao, nhưng Hứa Linh Vân vẫn nắm cổ tay của hắn bắt mạch, tuy y pháp và đan pháp là hai chi nhánh, nhưng lại có nhiều lý niệm tương thông, Hứa Linh Vân ở y pháp cũng có chút tâm đắc, sau khi bắt mạch cho Phương Hành, liền biết hắn là vì luân phiên kịch chiến, nội phủ hao tổn quá nặng, đã vô cùng nghiêm trọng.

Hứa Linh Vân thấy thế, trước cho Phương Hành ăn hai viên Ninh Thần Đan, trợ giúp hắn áp chế huyết khí xao động, sau đó mở lò luyện đan.

Loại tình huống này, Phương Hành cũng không cự tuyệt, ngồi xuống, chậm rãi vận chuyển linh lực, tẩm bổ khí lực.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bên ngoài Kim Ô đấu giá vẫn hào hứng bừng bừng.

Ở trong quá trình đấu giá, Phương Hành cẩn thận suy tư, bảo Hứa Linh Vân lấy năm thanh Kiếm Thai lén lút đưa cho Tiêu Tuyết, Tiêu Tuyết hiểu ý, âm thầm cảm ơn Phương Hành, sau đó yên lặng rời đi, nàng biết, năm thanh Kiếm Thai này, là xem như Phương Tiểu Cửu trả lại ân tình cho Đại Tuyết Sơn, từ nay về sau, hai bên sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào, tính toán ra, Đại Tuyết Sơn thật là kiếm lợi lớn.

Theo Kiếm Thai bán đi càng ngày càng nhiều, các tu sĩ đã có chút lo lắng, tranh đoạt càng lúc càng kịch liệt, rất nhiều tu sĩ lúc đầu biểu hiện cực kỳ khinh thường cũng nhịn không được gia nhập hàng ngũ kêu giá, bởi vì bọn họ bất ngờ phát hiện, càng đến gần cuối, Kiếm Thai được kêu giá càng cao, mà người bắt đầu hữu ý vô ý giữ gìn quy tắc đấu giá thì càng ngày càng nhiều, cổ động tranh mua đã không có khả năng.

Đến lúc này, phương pháp duy nhất mà bọn hắn có thể được Kiếm Thai, chính là ngoan ngoãn lấy Linh Thạch hoặc cơ duyên ra đổi.

Chương 332: Thái Thượng Bất Tử Kinh

Đấu giá xong Kiếm Thai, Kim Ô trước hết để cho những người đấu giá lấy đi Kiếm Thai, sau đó mới giao Kiếm Thai cho sáu tu sĩ dùng giá thấp mua được, đến lúc này, trong tay Phương Hành còn thủ sẵn hai thanh Kiếm

Thai đã đáp ứng cho Hàn Anh và Lệ Anh, Phương Hành không chút khách khí, nói thẳng bây giờ mình bị thương, nhờ hai người bọn họ giúp mình hộ pháp, sau khi xuất quan mới có thể cho.

Tuy ba người bọn họ là huynh đệ kết nghĩa, trên thực tế ai cũng không tin ai, đối với cái này mọi người cũng có thể lý giải. Ở dưới Vạn Linh Kỳ che lấp ly khai Kiếm Trủng, mà lúc này bên ngoài Kiếm Trủng còn có một ít tu sĩ không chịu đi, mặc dù có một ít người lấy tiền mua được Kiếm Thai, nhưng tự nhiên sẽ có càng nhiều không có lấy được Kiếm Thai không cam lòng, huống hồ mặc dù lấy tiền mua được Kiếm Thai, cũng cảm giác mình bỏ ra giá lớn, lòng mang bất mãn, ở xung quanh Kiếm Trủng không đi, rõ ràng chính là lòng mang ý xấu.

Chỉ có điều, ở dưới Hàn Anh và Lệ Anh thủ hộ, tu sĩ bình thường còn thật không dám tùy tiện đi lên mạo phạm.

Bất quá bị một đám người nhìn chằm chằm, tự nhiên cũng không phải chuyện tốt, Phương Hành quát một tiếng:

- Người đi dạo ở chỗ này thay ta truyền lời, bảy ngày sau, ta vào hạch tâm Huyền Vực, khiêu chiến tên hỗn đản Hoàng Phủ gia kia, bảo hắn chờ ta!

Một tiếng quát làm các tu sĩ kinh hãi không nói gì, rất nhiều người lặng yên rút đi.

Bọn hắn bị những lời này nhắc nhở, tiểu ma đầu trước mắt là người dám can đảm tuyên chiến với Hoàng Phủ gia, tốt nhất đừng trêu chọc hắn mới tốt, đừng có cuối cùng chẳng được gì, lại dính một người phân, vậy thì cái được không bù đắp đủ cái mất.

Dạng người gì sẽ có dạng đối thủ ấy, Phương Hành nói một câu kia, coi như là mượn uy thế của Hoàng Phủ gia.

Chấn trụ được các tu sĩ, Phương Hành cười lạnh một tiếng, huy động Vạn Linh Kỳ, nhất thời có khói đen vô tận bao phủ bốn năm dặm chung quanh, sau đó Phương Hành và mọi người mượn khói đen che lấp, lặng yên bay qua một đỉnh núi, tìm chỗ chữa thương.

Cẩn thận như thế cũng là sự tình tất yếu, dù sao hiện tại Phương Hành cần tìm một nơi bế quan chữa thương, việc này không phải chuyện đùa, không thể bị người quấy rầy, nếu trước đó không làm đủ chuẩn bị, vạn nhất có người ngấp nghé tài phú của Phương Hành, đến đây xâm phạm, hoặc trong đám người kia có thám tử của Hoàng Phủ gia, thừa dịp Phương Hành chữa thương nói địa điểm cho

Hoàng Phủ gia, như vậy Phương Hành sẽ chết không có chỗ chôn, phải cực kỳ cẩn thận.

Chỉ có điều, muốn ở trong Huyền Vực, tìm một chỗ bí ẩn chữa thương, thực sự không quá dễ dàng, dù sao ở trong Huyền Vực cơ duyên khắp nơi, mà động lực truy tìm cơ duyên của tu sĩ lại vô tận. Trên cơ bản ở trong Huyền Vực, từng góc đều bị người tìm kiếm qua. Lúc này Kim Ô lại đề nghị, nó biết một chỗ che giấu, có thể để Phương Hành yên tâm chữa thương.

Tặc điểu này thoạt nhìn không đáng giá tín nhiệm, bất quá Phương Hành lại tin tưởng Kim Ô, bảo nó dẫn đường, vì vậy Kim Ô mang theo mọi người bay đi, chuyên qua địa phương vắng vẻ, còn quấn một vòng rất lớn, rốt cục ở ba canh giờ sau, đến một nơi phía tây Huyền Vực, nơi này linh khí mỏng manh, thoạt nhìn quả thực không giống nơi có cơ duyên.

Ngoài ra nơi đây có một ngọn núi sụp đổ, vô số đá vụn rơi xuống, ẩn dấu một sơn cốc, Kim Ô thanh lý đá vụn ở cửa sơn cốc, bảo Hàn Anh và Lệ Anh canh gác, mình thì dẫn Phương Hành, Hứa Linh Vân, Thanh Y đi vào, nhìn bộ dạng thần bí, hình như có bí mật gì không muốn để đám người Hàn Anh chứng kiến.

Phương Hành ẩn ẩn đoán được, cái này có thể liên quan đến cơ duyên của Kim Ô ở trong Huyền Vực, không khỏi có chút hào hứng.

Lại nói cho tới hôm nay, Kim Ô là làm sao tiến vào Huyền Vực, ở bên trong được cơ duyên gì, mà khiến yêu khu mạnh mẽ như thế, có thể cùng Trúc Cơ sơ kỳ cứng đối cứng.

Sau khi vào cốc, lại liên tục rẽ mấy vòng, rốt cục ở bên cạnh hàn đàm phát hiện một gốc cây hòe gần như chết héo, Kim Ô nhổ cây hòe, đào đất đá, bên trong bất ngờ lộ ra một quan tài màu ngà sữa, sờ vào rất mát, tản ra hàn khí, để cho người vừa nhìn đáy lòng liền mát lạnh, Phương Hành phát hiện, quan tài này lại là Thông Minh U Hàn Ngọc.

Cùng Băng Âm Cung Hồ Cầm Lão Nhân phát hiện Thái Âm Ngọc Mạch là cùng một loại.

Bất quá cái quan tài này, chất ngọc lại tựa hồ rất tốt, phía trên khắc đầy phù văn thần dị, như ẩn như hiện.

- Cái này là cơ duyên làm yêu khu của ngươi mạnh mẽ như thế?

Phương Hành vòng quanh quan tài quan sát, có chút kinh ngạc hỏi.

Kim Ô như tên trộm nhìn chung quanh nói:

- Ngươi phải cẩn thận, hôm nay con đường tu luyện của Kim gia cũng đầy mê mang, cái quan tài này đại khái là cơ hội duy nhất của ta, ta ngươi là huynh đệ mới nói cho ngươi biết, ngàn vạn lần không được truyền ra ngoài!

Nghe nó nói ngưng trọng, Phương Hành cũng chăm chú, vội hỏi đến tột cùng.

Kim Ô thở dài, nói kinh nghiệm của nó ở trong đoạn thời gian này, lại để cho Phương Hành cảm giác dở khóc dở cười.

Nguyên lai sau khi gia hỏa kia phân biệt với Phương Hành, ở Bách Thú Tông làm Thần Thú một thời gian ngắn, giống như đại gia coi Ứng Sư Hống và Bách Thú Tông như cháu trai sai sử, thời gian qua cũng coi như thoải mái, bất quá ngày tốt lành không được quá lâu, cũng là gia hỏa kia quá xấu, lại trộm mấy viên Yêu Đan mà Ứng Sư Hống trân tàng.

Mấy viên Yêu Đan kia là chí bảo của Ứng Sư Hống, lúc trước Phương Hành vơ vét bảo khố của Bách Thú Tông cũng không tiện lấy.

Kim Ô lại không để ý nhiều như vậy, thừa dịp Ứng Sư Hống ra ngoài, trộm của hắn sạch sẽ, Ứng Sư Hống tức giận đến cái gì cũng không để ý, muốn bắt Kim Ô làm thịt, Kim Ô bị hù chạy trốn suốt đêm, cũng không biết là may mắn hay bất hạnh, vừa mới trốn đến Tuyệt Yêu Lĩnh, sau đó ngẫng đầu, liền thấy tinh đấu lướt ngang, trời giáng ô quang...

Mà mảnh ô quang kia, đúng là Huyền Quan từ trên trời giáng xuống cơ duyên.

Kim Ô vậy mà vừa vặn bị cơ duyên này bao phủ, còn suýt nữa bị quan tài từ trên trời giáng xuống đập chết.

Từ phương diện này mà nói, Thiên Nguyên bốn châu, vô số cao nhân, thiên kiêu tiến vào Huyền Vực, thì Kim Ô là sớm nhất...

Lúc ấy thời điểm Kim Ô kịp phản ứng, chỗ đó đã hóa thành một mảnh Huyết Trì, sền sệt thâm thúy, suýt nữa làm nó chết đuối, trốn cũng trốn không thoát, thời điểm nó vùng vẫy giành sự sống, trong lúc vô tình phát hiện trong Huyết Trì có một quan tài, liền chui vào, Huyết Trì lại dùng quan tài làm trung tâm, tất cả vọt tới, dày vò Kim Ô chết đi sống lại.

Ở trong quá trình này, Kim Ô nhiều lần cảm thụ huyết khí của mình không đủ, cơ hồ là bị dày vò gần chết.

Bất quá cũng may, trên người nó mang theo ba viên Huyết Liên Tử, đúng là lúc trước Phương Hành chia cho nó, bị nó lần lượt lấy ra ăn, quá trình luyện hóa này giằng co ba ngày ba đêm, đợi cho Kim Ô tỉnh lại, Huyết Trì đã biến thành hố sâu, mà khí lực của nó thì ở trong lúc vô hình trở nên cực kỳ cường đại, ngay cả Trúc Cơ cảnh cũng khó làm nó bị thương.

Đến bây giờ, Kim Ô cơ hồ có thể đối kháng hết thảy công kích, duy chỉ có Cửu Khúc Bộ Lôi Cửu đã từng lấy lôi lực làm bị thương nó mà thôi.

Kim Ô cũng rất thông minh, sau khi phát hiện hết thảy, biết rõ quan tài này tất nhiên là bảo bối, hết lần này tới lần khác lại không cách nào chứa vào túi trữ vật, vì vậy nó đào cái hố, giấu quan tài, còn làm rất nhiều ngụy trang, sơn cốc bên ngoài sụp đổ, kỳ thật chính là nó đánh ra, nó có ý định chờ nghiên cứu ra làm sao ly khai, lại lặng lẽ chở quan tài đi.

- Một Huyết Trì, cùng với ba viên Huyết Liên Tử, đều bị ngươi luyện vào trong cơ thể?

Phương Hành nghe Kim Ô nói, cũng cảm thấy có chút khiếp sợ.

Mảnh Huyết Trì kia, Phương Hành chưa tận mắt nhìn thấy, còn không biết cụ thể bao nhiêu, nhưng Huyết Liên Tử nổi danh huyết khí cường hoành, mỗi một hạt đều ẩn chứa huyết khí khổng lồ khó có thể tưởng tượng, vậy mà đều bị Kim Ô luyện hóa?

Kim Ô nói:

- Đúng là như thế, lúc ấy ta ở trong Huyết Trì dày vò, ẩn ẩn cảm giác được trong óc hình như có thanh âm vang lên, truyền cho ta một đạo kinh văn, là Thái Thượng Bất Tử Kinh gì đó... Con mẹ nó, ta cũng nhớ không rõ, lúc ấy cảm giác cực kỳ khó chịu, nhiều huyết khí như vậy dũng mãnh tràn vào trong thân thể ta, cảm giác kia cực kỳ khó chịu...

- Thái Thượng Bất Tử Kinh...

Phương Hành cả kinh, có chút khó tin nhìn Kim Ô.

Kinh văn dùng Thái Thượng làm tên, hắn cũng nhận được qua hai loại, một là trong mộng được truyền Thái Thượng Hóa Linh Kinh, có thể trợ giúp hắn luyện hóa linh vật, hiệu quả phi phàm, cho tới bây giờ, hắn tu luyện còn không có ly khai kinh văn này, một loại khác là Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, đó cũng là một quyển kỳ văn, hắn chỉ ở trong lúc vô tình tu luyện qua một lần, liền cảm giác thần niệm cường đại hơn rất nhiều.

Kim Ô vậy mà cũng ở trong lúc vô tình, nhận được Thái Thượng Bất Tử Kinh?

- Còn nhớ kinh văn không? Mau đọc cho ta nghe!

Phương Hành ngay cả chữa thương cũng chẳng quan tâm, vội vàng hỏi Kim Ô.

Kim Ô cười hắc hắc nói:

- Đương nhiên nhớ rõ, ngươi kỹ...

Nói xong há to miệng, muốn đọc kinh văn cho Phương Hành nghe, nhưng miệng há cả buổi, vậy mà một chữ cũng nói không ra.

- Quái tai, làm sao càng muốn nói, trong đầu lại càng không không đãng đãng, nói không nên lời?

Kim Ô thì thầm, lại lấy ra ngọc phù, muốn viết ra, nhưng cầm ngọc phù ngây người nửa ngày, vẫn không viết ra được, nó vừa vội vừa giận, liên tục nói:

- Không phải ta không muốn nói, vì sao cái gì cũng nghĩ không ra? Con mẹ nó, tiểu tặc, ngươi đừng nhìn ta như vậy, Kim gia là loại ngay cả một quyển kinh văn cũng không nỡ nói cho ngươi sao?

- Yên tâm đi, không phải ta hoài nghi ngươi, loại kinh văn này không cách nào truyền cho người khác, ta đã sớm biết!

Phương Hành thở dài, an ủi Kim Ô.

Trên thực tế, trước kia hắn cũng từng động tâm tư, muốn truyền Thái Thượng Hóa Linh

Kinh cho đám người Tiểu Man, Thiết Như Cuồng, bất quá khi đó hắn phát hiện, Thái Thượng Hóa Linh Kinh ở trong lòng hắn cực kỳ rõ ràng, nhưng hết lần này tới lần khác khi hắn nghĩ muốn nói ra, hoặc viết văn tự, lại nháy mắt quên mất, trong óc không không đãng đãng, căn bản nói không nên lời.

Mà Thái Thượng Cảm Ứng Kinh cũng như thế, kinh văn này hắn từ trong ngọc giản của Thanh Khâu Phần lấy được, ngọc giản kia đã hủy, kinh văn chỉ tồn tại ở trong óc, có thể cảm ngộ, có thể tu luyện, nhưng không cách nào truyền đạt cho người khác.

Chắc hẳn Kim Ô được truyền Thái Thượng Bất Tử Kinh cũng có đạo lý đồng dạng, không phải không muốn truyền, mà là không cách nào truyền.

Chương 333: Cửu Cửu Phản Thần Đan

Trong một sơn cốc bí ẩn của Huyền Vực, Hàn Anh và Lệ Anh canh giữ ở ngoài cốc, Kim Ô và Vạn Linh Kỳ thủ hộ ở trong cốc, Hứa Linh Vân thì ở bên ngoài động quật thay Phương Hành thủ quan, về phần tặc phỉ áo xanh, nàng thì khá tùy ý, lấy năng lực của Phương Hành, cũng không thể ở trên người nàng cảm ứng được cái gì, nên cứ để cho nàng tự tiện.

Phương Hành đã quyết định sẽ ở chỗ này trị thương, dù sao chỗ này rất bí ẩn, mà đối với cơ duyên của Kim Ô, Phương Hành cũng tìm tòi nghiên cứu một trận, cuối cùng phát hiện, vô luận là Thái Thượng Bất Tử Kinh, hay quan tài Thông Minh U Hàn Ngọc, đều không phải mình có thể nhúng chàm, cái kia tựa hồ là một truyền thừa, mà Kim Ô là truyền nhân duy nhất của truyền thừa.

Thật là người so với người giận điên người, người bên ngoài vì tiến vào Huyền Vực cướp cơ duyên, từ khi bắt đầu tiến vào Huyền Vực đã dốc sức liều mạng, lại vì cơ duyên mà không ngừng chém giết, không biết đã trải qua bao nhiêu phong hiểm, mà tặc ô kia, chỉ là nhàn rỗi không có việc gì đi dạo, lại bị Huyền Vực bao phủ, còn trùng hợp ngã vào trong Huyết Trì, mơ mơ màng màng nhận được Thái Thượng Bất Tử Kinh...

Kinh văn kia quả thực rất bất phàm, hôm nay bởi vì yêu khu của nó không có dấu vết hóa thành nhân hình, cho nên nhìn giống như Linh Động cảnh, trên thực tế dùng trình độ khí huyết của nó, chỉ sợ đã đạt đến Trúc Cơ cảnh, hơn nữa không phải Trúc Cơ cảnh bình thường, ngay cả tồn tại như Sở Hoàng Thái Tử, dùng pháp thuật cũng không thể làm bị thương nó, đây quả thực là biến thái.

Chỉ có điều Kim Ô cũng rất khổ não, hôm nay nó đã thoát ly quỹ tích tu hành bình thường của Yêu tộc, phải tìm kiếm con đường tu hành của mình, hết lần này tới lần khác Yêu tộc thế yếu, đại đa số công pháp tu luyện đều nắm giữ ở trong tay mấy đại tộc, Yêu tộc bình thường tu luyện, dựa vào đều là bản năng, cho tới hôm nay Kim Ô còn không biết mình phải đi con đường như thế nào.

Nếu hóa thành hình người, nó còn có thể tham khảo bí điển tu hành của Nhân tộc, nhưng hôm nay nó giống như đã đi lên một con đường khác, nó có loại dự cảm, nếu mình tu thành hình người, chỉ sợ thiên phú yêu khu sẽ suy yếu.

Đối với cái này, Phương Hành cũng không giúp đỡ được gì, hôm nay hắn chỉ nghĩ làm sao nhanh chóng chữa trị thương thế.

Hứa Linh Vân căn cứ tình huống của hắn, giúp hắn luyện chế ra mấy lò đan dược tương ứng, Phương Hành cũng từ trong bảo khố của mình, lấy ra một ít linh đan bảo dược nuốt xuống, từ từ luyện hóa, tu bổ khí lực bị thương nghiêm trọng, ở dưới linh dược và bảo dược bổ dưỡng, khí lực cũng từ từ khôi phục.

Khí lực trải qua đại chiến kịch liệt, nếu như an dưỡng thoả đáng sẽ được tăng lên rất lớn, cái này cũng chính là nguyên nhân sinh ra Chiến Tu, trải qua vô số đại chiến, mới có thể để cho thực lực của Chiến Tu nhanh chóng tăng trưởng, đương nhiên, ở sau lưng tăng trưởng là vô số tài nguyên tích lũy, cộng thêm y pháp, đan pháp cao minh bổ sung chữa trị, nếu không có những nội tình này, tranh tài một hai lần, thì đã nội thương bỏ mạng.

Dưới tác dụng của Thái Thượng Hóa Linh Kinh, thương thế của Phương Hành phục hồi như cũ, tốc độ nhanh đến kinh người, loại nội thương này, so với ngoại thương thì khó lành hơn nhiều, nhưng Phương Hành chỉ dùng ba ngày, thương thế đã gần như khỏi hẳn, chỉ là nghĩ đến sự tình mình sắp đối mặt, hắn không có vội xuất quan, mà nhìn những tài nguyên mình đoạt được, âm thầm làm một quyết định.

Huyền Vực cơ duyên vô số, có thể nói là một thiên đường, mà ở trong thiên đường này, Phương Hành quyết định phải lợi dụng đến cùng.

Hắn chuẩn bị tăng lên tu vi của mình lần nữa, để ứng đối cường địch phía sau.

Rất nhanh, đủ loại linh thảo và đan dược bị

Phương Hành chọn lựa ra, đều là loại ẩn chứa rất nhiều linh khí, có thể giúp tăng tu vi lên, trong đó dùng Phương Hành ở Tiên Viên đoạt được năm viên kim đan làm chủ, năm viên kim đan kia, hắn cho tặc phỉ áo xanh một viên, hắn ăn một viên để cung cấp linh khí liên tục không ngừng chiến đấu, hôm nay chỉ còn ba viên, chính là cậy vào lớn nhất để hắn tăng tu vi lên.

Phương Hành không có vội vã ăn kim đan, mà trước ăn một bộ phận đan dược có thể bổ sung linh khí khác, đẩy tu vi đến Trúc Cơ tầng ba viên mãn, sau đó mới nuốt một viên kim đan, sau khi nếm qua một viên kim đan, đã không sai biệt lắm lý giải dược tính của nó, bởi vậy sau khi ăn kim đan, liền tĩnh tâm thủ ý điều khiển dược lực.

Hắn biết kim đan này tên là Cửu Cửu Phản Thần Đan, dược tính bàng bạc, linh dịch trong đó thậm chí có hiệu quả gia tăng ba thành phẩm chất cho bất luận đan dược gì, quả thực cực kỳ thần dị, người bình thường căn bản nghĩ cũng không dám nghĩ nuốt đan dược như vậy vào, cũng chỉ có hắn dám làm như thế, bất quá hắn cũng không dám khinh thường, bởi vì một khi luyện hóa viên thuốc này, dược tính cực kỳ mãnh liệt, cần chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Nhưng không nghĩ tới, theo hắn nhẹ nhàng tĩnh khí, dẫn động kim đan trong cơ thể, kim đan kia lại hơi nhúc nhích, sau đó loáng thoáng có kim quang từ trên kim đan tán phát ra, loại ánh sáng này giống như xúc tu, xông vào trong kinh mạch tạng phủ của Phương Hành, nối liền tất cả kinh mạch, giống như có một trận pháp xuất hiện ở trong cơ thể hắn.

Lại sau đó, theo hơi thở của Phương Hành, linh khí cuồn cuộn tuôn vào trong cơ thể hắn...

Trong lúc nhất thời, linh khí trào lên, tựa như vạn con tuấn mã chạy chồm ở trong kinh mạch.

Phương Hành có chút chấn kinh, hắn cảm giác lúc này kim đan phát ra dược tính, vượt xa lúc ấy mình dùng rất nhiều, cái này để cho hắn ẩn ẩn cảm giác được, lúc ấy mình lựa chọn kim đan làm đan dược bổ sung linh khí, là phạm vào một sai lầm lớn cực, hoặc nói không phải sai lầm, mà là cực kỳ lãng phí!

Kim đan này, căn bản không phải dùng để bổ sung linh khí.

Nó rõ ràng là dùng để trấn thủ đan điền, trợ giúp tu sĩ tu hành, dù bản thân nó ẩn chứa linh tính cực kỳ mãnh liệt, nhưng tính chất trọng yếu nhất lại không phải ở đây, mà là có tác dụng ngưng tụ linh khí, có thể hấp thu tất cả linh khí từ bốn phương tám hướng vào trong cơ thể tu sĩ, hóa thành một vòng xoáy linh khí thiên địa, từng cái thổ nạp, đều tương đương với ăn một viên linh đan.

Cái này để cho Phương Hành có chút đau đớn, so với tác dụng của kim đan, lúc trước mình dùng nó bổ sung linh khí, thật đúng là lãng phí!

Tác dụng này, đại khái ngay cả sư tôn của tặc phỉ áo xanh cũng không biết, bởi vì ngoại trừ quái thai có được Thái Thượng Hóa Linh Kinh như Phương Hành, thì không người nào dám nuốt sống kim đan như vậy, bởi vậy chỉ phát hiện tác dụng của kim đan là tăng lên phẩm chất của đan dược khác, lại không biết, tác dụng lớn nhất của kim đan này, là cải thiện tiến trình tu luyện của tu sĩ.

Rầm rầm rầm!

Dùng động phủ Phương Hành bế quan làm trung tâm, khuếch tán ra phía ngoài mười dặm, trong khoảng thời gian ngắn, linh khí như triều, tụ lại như khói, linh khí cuồn cuộn giống như bị một cự quái ngẩng đầu phun ra nuốt vào, hấp thành hình dạng một cái phễu, dẫn vào dưới mặt đất, sau đó linh khí lại bị Phương Hành nuốt vào trong cơ thể, liên tục không ngừng rót vào kinh mạch, hóa thành tu vi của mình.

Loại thiên tượng này, giống như Phương Hành đang thôn thiên!

- Tại sao có thể như vậy?

Lúc này ở vị trí cửa cốc, Hàn Anh và Lệ Anh thấy dị tượng này cũng không khỏi kinh hãi.

- Chẳng lẽ có cơ duyên đến thế gian sao?

Lệ Anh đứng lên, sắc mặt hồ nghi nhìn vào trong cốc.

Lúc trước Tiên Viên xuất thế, từng có loại dị tượng này sinh ra, một màn này không khỏi để cho hắn liên tưởng đến cùng một chỗ.

Ánh mắt của Hàn Anh cũng hồ nghi, qua nửa ngày mới nói:

- Lúc Tiên Viên xuất thế, linh khí so với đây càng mãnh liệt!

Ánh mắt Lệ Anh lập loè:

- Muốn vào xem một chút không?

Hàn Anh nhìn trong cốc, sau nửa ngày mới nói:

- Nếu như đây là dị tượng cơ duyên xuất thế, thì dị tượng này không bằng lúc Tiên Viên xuất thế, có thể thấy được cơ duyên không bằng Tiên Viên, mà Tiên Kiếm Thai, trình độ quý trọng lại vượt xa Tiên Viên, cho nên ta sẽ không vì cơ duyên có khả năng tồn tại kia, mà đắc tội tiểu ma đầu, hủy diệt cơ hội đạt được Tiên Kiếm Thai!

Lệ Anh nghe vậy cũng nao nao, cuối cùng nhẹ gật đầu:

- Lời này không sai, bản Thái Tử cũng không phải cần cơ duyên loại này, Tiên Kiếm Thai làm trọng, chỉ có điều...

Hắn có chút dừng lại, cười hì hì nhìn Hàn Anh:

- Cũng không biết có phải là bản Thái Tử ảo giác hay không, vì cái gì ta cảm thấy ngươi có chút giữ gìn tên hỗn đản kia? Giống như ngươi rất để mắt hắn?

Hàn Anh nghe vậy, mặt không biểu tình, qua nửa ngày mới nói:

- Hắn dám tuyên chiến với Hoàng Phủ gia, ta không bằng hắn!

Lệ Anh nghe vậy, như có điều suy nghĩ, bỗng nhiên nói:

- Như vậy ngươi và hắn kết bái, là thật tâm?

Hàn Anh cũng không do dự:

- Đã kết bái, tự nhiên là thật!

Lệ Anh ngẩn ngơ, nói:

- Vậy tại sao ngươi không nói?

Hàn Anh nói:

- Giả mới nói nhiều, thật cần gì phải nói?

Lệ Anh bó tay rồi, nhìn Hàn Anh, cả buổi không nháy mắt được.

Lúc này Hàn Anh lại mở miệng trước:

- Ta không thích nam nhân, huống chi là nam nhân xấu như ngươi!

Lệ Anh tức giận, nhảy dựng lên mắng:

- Ngươi tuấn tú lắm sao?

Chương 334: Tam Muội Chân Hỏa thêm một loại

Thời điểm Hàn Anh và Lệ Anh cãi nhau, Phương Hành đang đắm chìm ở trong linh khí cuồn cuộn gột rửa, thiên tư của hắn bình thường, cũng không thân cận linh khí, bởi vậy bình thường tu luyện, phần lớn là dùng đan dược làm cơ sở, hôm nay vẫn là lần thứ nhất cảm nhận được cảm giác linh khí cuồn cuộn, lần thứ nhất cảm giác mình chính là sủng nhi của Thiên Địa, Thiên Địa đang truyền bản nguyên trân quý nhất của nàng cho mình.

Linh khí như tương, tựa như xé rách bầu trời trút xuống...

Ở dưới linh khí đầy đủ bổ sung, Phương Hành cơ hồ không có trải qua quá trình phá chướng từ Trúc Cơ tầng ba đến tầng bốn, tầng Đạo Tháp thứ tư nhanh chóng thành hình, sau đó trở nên ngưng thực, linh lực sinh sôi, tọa trấn hư không, mà lúc này kim đan chỉ luyện hóa được một phần mười, sợi tơ màu vàng vẫn còn liên tục không ngừng phát tán...

Sau khi kết thành Đạo Tháp tầng bốn, tốc độ tu luyện của Phương Hành chậm xuống.

Cũng không phải kim đan mất đi hiệu lực, mà là linh khí chung quanh trở nên bạc nhược, bị hắn thổ nạp hết.

Mà lúc này, tơ vàng trên kim đan cũng trở nên ảm đạm, sau đó thu trở lại, bao phủ ở trên kim đan, mà kim đan thì trôi nổi ở trong Đan Điền của Phương Hành, không tăng không giảm, cũng không có dấu hiệu luyện hóa, Phương Hành ẩn ẩn cảm thấy, nếu như mình không tận lực thúc dục Thái Thượng Hóa Linh Kinh, kim đan sẽ không bị luyện hóa, mà vĩnh viễn bảo tồn.

- Cái này con mẹ nó căn bản không phải kim đan, mà là một loại xen giữa Pháp bảo và đan dược...

Trong lòng Phương Hành đau nhức mắng, thậm chí không biết nên giải thích kim đan này như thế nào.

Trong lúc vô tình phát hiện cách dùng chính xác của kim đan, làm cả người hắn lâm vào trong khiếp sợ.

Đồ vật ở trong Huyền Vực, quả nhiên không thể suy đoán theo lẽ thường.

Cái này rất giống như đồ vật trong Huyền Vực, căn bản không phải Thiên Nguyên Đại Lục có khả năng xuất hiện, một ít lý niệm thông thường bị đẩy ngã, đan dược trên Thiên Nguyên Đại Lục, đều dùng ẩn chứa rất nhiều linh khí làm chủ, mà kim đan trong Huyền Vực lại tăng thêm một lý niệm, nó chỉ là một hạch tâm, tác dụng giống như Tụ Linh Trận, trực tiếp dẫn linh khí thiên địa vào trong cơ thể...

Một viên kim đan, liền sáng tạo ra một hạt giống thiên tư tu hành nổi bật.

Ở dưới loại tình huống này, Phương Hành nghĩ tới một loại khả năng, không khỏi tim đập thình thịch.

Trong Huyền Vực, linh khí dồi dào, nhưng theo các loại cơ duyên xuất thế, mỗi xuất thế một phần cơ duyên, linh khí sẽ biến mất rất nhiều, hôm nay trong Huyền Vực, linh khí đã lộ ra cực kỳ bạc nhược, nhưng như vậy vẫn để Phương Hành từ Trúc Cơ tầng ba đạt đến Trúc Cơ tầng bốn, vậy nếu như mình ở bên ngoài tìm được một linh mạch...

Hấp thu linh khí của một linh mạch, hóa thành tu vi của mình, cái này sẽ thần dị như thế nào?

Giờ khắc này, con mắt Phương Hành tỏa sáng, mờ mờ ảo ảo thấy được con đường tiếp theo của mình nên đi như thế nào!

Hắn có Đạo Cơ màu tím, tuy căn cơ vững chắc, nhưng tu hành lại cực kỳ gian nan, tài nguyên khổng lồ là một con số đáng sợ, coi như là hắn, cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước, không rảnh suy nghĩ sự tình phía sau, nhưng đến lúc này, một viên kim đan lại làm cho hắn thấy được hi vọng.

- Hắc hắc, ta muốn không trở thành công địch cũng khó...

Ánh mắt Phương Hành lập loè, cười hắc hắc đứng dậy, ngay cả mình cũng cảm thấy con đường sau này sẽ có rất nhiều thú vị.

Qua thật lâu, hắn mới bình phục tâm tình, lấy ra một viên Tẩy Cơ Đan, đã có viên kim đan trong cơ thể, hắn đã không vội dùng linh dược tăng lên tu vi, mà bắt đầu nghĩ một sự tình khác, Đạo Cơ của hắn là Đạo Cơ màu tím hạ phẩm, mà Tẩy Cơ Đan này, là từ trong Huyền Vực có được, có thể tăng phẩm chất Đạo Cơ lên, nó có tác dụng với mình không?

Âm thầm suy nghĩ, Phương Hành há miệng ăn một viên Tẩy Cơ Đan.

Theo đan dược hòa tan, Phương Hành cảm giác trong Tẩy Cơ Đan đang có tia tia hỏa diễm ẩn chứa linh tính xuất hiện, bám vào trên Đạo Cơ, vậy mà bắt đầu dùng lửa luyện Đạo Cơ, rèn luyện tạp chất trên Đạo Cơ, chỉ có điều một tia linh hỏa kia, đối với Đạo Cơ của hắn hoàn toàn không có hiệu quả, dù sao Phương Hành đã là Đạo Cơ màu tím, sáng óng ánh long lanh, Tiên khí lượn lờ, sao có thể có tạp chất?

- Xem ra phần cơ duyên này, là không có tác dụng gì rồi...

Phương Hành thở dài, mở mắt ra, có chút thất lạc.

Trong Huyền Vực, cơ duyên vô số, đối với người bất đồng sẽ có tác dụng bất đồng, dã tâm của hắn lại lớn, cũng không cách nào đoạt tất cả cơ duyên, nói thí dụ như Tẩy Cơ

Đan này, nó cũng là đồ vật cực kỳ trân quý, lưu lạc ở bên ngoài, không biết sẽ khiến bao nhiêu tu sĩ Trúc Cơ cảnh tranh đoạt, nhưng hết lần này tới lần khác với hắn mà nói, loại Tẩy Cơ Đan này không có hiệu quả gì, ăn cũng như ăn kẹo.

Nghĩ như vậy, Phương Hành định tán đi linh hỏa, không thử nghiệm nữa.

Nhưng lúc này, dị tượng phát sinh.

Chỉ thấy linh hỏa trong Tẩy Cơ Đan, sau khi không bị Phương Hành trói buộc, cũng không như Phương Hành tưởng tượng, theo linh lực của hắn vận chuyển lan tràn khắp cơ thể, mà theo kinh mạch, phảng phất như bị lực hút vô hình dẫn dắt, nhanh chóng lao về một phương hướng, phương hướng kia là thức hải, chỗ mê vụ mà hắn không cách nào nắm giữ...

- Chẳng lẽ...

Phương Hành ngẩn ngơ, trong nội tâm đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Hắn vội vàng ăn một viên Tẩy Cơ Đan, luyện hóa, sau đó đi vào thức hải, lúc này đây hắn thấy rất rõ ràng, linh hỏa trực tiếp trốn vào trong mê vụ, thậm chí ở thời điểm tiến vào mê vụ, sương mù lắc lư, lộ ra một chút tràng cảnh ở bên trong, cái này lại để Phương Hành nhìn thấy linh diễm trực tiếp bay vào trong lò lửa.

Lò lửa kia chính là Tam Muội Chân Hỏa hiển hóa trong cơ thể Phương Hành, linh diễm trong Tẩy Cơ Đan, vậy mà trực tiếp tiến vào lò lửa, cùng lò lửa dung hợp, khiến cho hỏa diễm thuần xanh trong lò, có thêm tí ti màu đỏ.

- Chẳng lẽ nói, linh diễm trong Tẩy Cơ Đan cũng là một loại Tam Muội Chân Hỏa?

Phương Hành khiếp sợ, ẩn ẩn đoán được một khả năng, không khỏi vui vẻ.

Lúc trước Bạch Thiên Trượng truyền hắn Chiến Tu chi đạo, đã từng nói cho hắn biết, sở dĩ hắn có vốn liếng tu luyện Chiến Tu chi đạo, chính là bởi vì hắn từ trong Huyền Quan Trảm Thủ Đồ, lấy được Bất Khuất Nộ Hỏa, hỏa này chính là Nộ Hỏa trong Tam Muội Chân Hỏa hiển hóa, còn Tam Muội Chân Hỏa chân chính, là do ba loại hỏa diễm tạo thành, là Nộ, Dục, Nguyện, ba hỏa đầy đủ hết, mới gọi Tam Muội Chân Hỏa.

Ba loại hỏa diễm này, đều là Thần Hỏa vượt ra thế gian, có chứa thần hiệu không thể tưởng tượng nổi.

Dựa theo lẽ thường, tu sĩ chỉ có thành tựu

Nguyên Anh, vượt qua cửu kiếp mới có thể luyện ra Tam Muội Chân Hỏa, nhưng Huyền Quan buông xuống, không thể tuân theo lẽ thường, khiến cho Phương Hành ở Linh Động cảnh đã lấy được Nộ Hỏa trong Tam Muội Chân Hỏa, mà hôm nay, Phương Hành vô ý, lại bất ngờ phát hiện một loại Tam Muội Chân Hỏa khác...

- Linh hỏa này là loại nào đây?

Phương Hành vừa mừng vừa sợ, nhịn không được suy nghĩ.

Rất nhanh, hắn liền phỏng đoán ra, cái này hẳn là Nguyện Hỏa cực kỳ tinh khiết, đạo lý rất đơn giản, bởi vì dựa theo Bạch Thiên Trượng giải thích, Dục Hỏa là một loại lửa khó nắm giữ nhất, hơi chút đụng vào, sẽ tẩu hỏa nhập ma, đốt hủy Đạo Cơ, mà Nguyện Hỏa thì bao la nhất, nhưng tương đối mà nói lại là một loại lửa khá dễ nắm giữ, Tẩy Cơ Đan bình thường đã dám dùng loại lửa này luyện chế, để cho tu sĩ tẩy luyện Đạo Cơ, như vậy tám chín phần mười sẽ chọn Nguyện Hỏa dễ dùng nhất.

- Thập Nhất thúc nói qua, nếu có cơ hội bổ túc Tam Muội Chân Hỏa, thì nhất định phải bắt lấy, hôm nay không phải là một cơ hội sao?

Phương Hành suy tư, vui mừng quá đỗi, lại nuốt mấy viên Tẩy Cơ Đan, cảm giác không có dị trạng, chỉ là trong mỗi một viên Tẩy Cơ Đan, ẩn chứa linh hỏa thật sự quá ít, mặc dù sáp nhập vào trong Tam Muội Chân Hỏa, cũng không có tác dụng quá lớn, hắn hạ quyết tâm, cầm lên một cái hồ lô tràn đầy Tẩy Cơ Đan trút vào trong miệng...

Rầm rầm rầm!

Đạo đạo linh diễm rót vào trong cơ thể, phảng phất như pháo hoa đầy trời bay về phía sương mù.

Trong lò Tam Muội Chân Hỏa, hỏa diễm "hô" một tiếng xông lên cao hai trượng, màu sắc đỏ xanh chuyển hóa, biến ảo bất định...

- Đến cực hạn...

Phương Hành nhìn thức hải biến hóa, không bao lâu đã phát hiện linh diễm tràn đầy, bắt đầu tung bay ra phía ngoài.

Hai đạo hỏa diễm trong lò duy trì cân đối, giống như Thái Cực Âm Dương chuyển đổi, huyền ảo khó hiểu.

Linh diễm dư thừa bị bài xích, không cách nào tiến vào thức hải, mà lan tràn ra ngoài cơ thể Phương Hành.

- Đã có hai loại trong Tam Muội Chân Hỏa, không biết rèn Đạo Cơ hiệu quả có khá hơn chút nào không...

Trong lòng Phương Hành khẽ nhúc nhích, Tam Muội Chân Hỏa tự động dấy lên, bám vào trên Đạo Tháp, lượn lờ bốc hơi.

Liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, lúc trước hắn Trúc Cơ sơ thành, dùng chân hỏa luyện đạo cơ, Đạo Cơ đã cực kỳ kiên cố.

Sau đó thông qua Tam Muội Chân Hỏa luyện tiếp, Đạo Cơ của Phương Hành đã đạt đến cực hạn, không cách nào tăng lên được nữa, nhưng hôm nay Tam Muội Chân Hỏa bổ túc thêm một loại, uy lực tăng lên, hiệu quả luyện hóa Đạo Cơ tự nhiên cũng cao hơn, lại khiến cho Đạo Cơ màu tím hạ phẩm ẩn ẩn có dấu hiệu mạnh hơn, Đạo Tháp co rút lại, ngưng thực, tử sắc càng nồng...

Chương 335: Tiểu Man của ta

Thời gian dần dần trôi qua, theo luyện hóa Tam Muội Chân Hỏa, tu vi của Phương Hành ẩn ẩn có dấu hiệu hạ thấp, nhưng Phương Hành lại không kinh hoảng, đây là một loại hiện tượng bình thường, phẩm chất Đạo Cơ tăng lên, tương ứng, tu vi nhất định sẽ hạ thấp, đây không phải chuyện xấu, ngược lại là chuyện tốt không biết bao nhiêu người cầu cũng không được, phẩm chất Đạo Cơ tăng lên, trọng yếu hơn tu vi gia tăng quá nhiều.

- Quả nhiên hữu hiệu, xem ra nếu như ta dùng Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, tăng Đạo Cơ lên đến màu tím trung phầm không khó...

Phương Hành nhẹ nhàng thở ra, nội thị thức hải, trong nội tâm mừng rỡ vô hạn.

Sau khi ly khai thức hải, hắn tính toán thoáng một phát, bất ngờ phát hiện, hắn ở trong Tiên Viên lấy được hơn bốn mươi viên Tẩy Cơ Đan, vậy mà bị hắn nuốt hơn ba mươi viên, tương đương hai hồ lô, phá sản đến tình trạng khó có thể hình dung, bất quá dùng hơn ba mươi viên Tẩy Cơ Đan, đổi lấy một loại Tam Muội Chân Hỏa, như vậy tính toán ra cũng không lỗ, Phương Hành còn ẩn ẩn cảm thấy buôn bán lời.

Phát hiện cách dùng chính xác của kim đan và Tẩy Cơ Đan, Phương Hành có thể nói tinh thần sảng khoái, tâm tình cực kỳ tốt, liền thu công gọi Kim Ô, Hứa Linh Vân và tặc phỉ áo xanh đến, nói tác dụng của kim đan cho bọn họ, mấy người kia cũng có chút khiếp sợ, nhất là tặc phỉ áo xanh, ngay cả sư tôn nàng cũng không biết kim đan còn có cách dùng này, chỉ biết nó có thể tăng lên phẩm chất của đan dược mà thôi.

- Sư tôn nói qua, người tầm mắt hạn hẹp nhìn Huyền Vực, chỉ thấy bảo bối đầy đất, người tầm mắt xa nhìn Huyền Vực, chứng kiến lại là vô số truyền thừa, lời ấy quả nhiên không sai! Kim đan này thần dị như thế, không giống bất luận đan pháp nào của Thiên Nguyên bốn châu chúng ta, nếu có thể tìm hiểu được, luyện chế ra, vấn đề tư chất làm phức tạp Tu Hành Giới mấy vạn năm, ở trên trình độ nào đó xem như được giải quyết...

Khiếp sợ một lát, tặc phỉ áo xanh nhẹ giọng thở dài, như có điều suy nghĩ.

Kim Ô thì vẻ mặt cợt nhả dán tới hỏi Phương Hành còn kim đan hay không.

Phương Hành khinh bỉ nhìn nó một cái nói:

- Còn có hai viên, nhưng ngươi đừng có suy nghĩ, một viên là của Linh Vân sư tỷ!

Kim Ô ngẩn ngơ, nó sẽ không tranh đoạt với Hứa Linh Vân, dù sao đây là một người ở trong hiểm cảnh cũng liều mạng thủ hộ Phương Hành, đối với người như vậy, đừng nói một viên kim đan, dù Phương Hành cho nàng tất cả trân bảo cũng không tính quá mức, bất quá con ngươi nó đảo một vòng, lại cười hì hì nói:

- Đây không phải còn có một viên sao? Viên cuối cùng cho ta đi, ta cũng dùng được...

Phương Hành nở nụ cười nói:

- Viên này cũng không thể cho ngươi, có người rồi!

Kim Ô giận dữ, nhìn Phương Hành trợn trắng mắt, thở phì phì.

Phương Hành lấy ra một viên kim đan, lại nắm một người bị Định Thần Phù định trụ, đúng là Hỏa Vân Bộ thiếu bộ thủ, Phương Hành bỏ thiếu bộ thủ và kim đan vào trong túi trữ vật, tiện tay ném cho tặc phỉ áo xanh.

Thấy hắn hào phóng như thế, tặc phỉ áo xanh cũng có chút kinh ngạc:

- Cam lòng cho ta như vậy?

Phương Hành cười hì hì nói:

- Tự nhiên phải cho ngươi, vì có hai sự tình cầu ngươi!

Tặc phỉ áo xanh nao nao nói:

- Chuyện thứ nhất ngươi không cần phải nói, là muốn ta mang Linh Vân cô nương đi Thần Châu sao? Thời điểm ngươi mượn tay nàng đưa Tinh Thần Thảo cho ta, ta xem như đồng ý, chuyện thứ hai là gì...

Phương Hành hít vào một hơi, bỗng nhiên nói:

- Tiểu Man không bị khi dễ chứ?

Nghe được hai chữ "Tiểu Man", Hứa Linh Vân kinh ngạc nhìn Phương Hành.

Tặc phỉ áo xanh cũng nao nao, qua nửa ngày mới nở nụ cười nói:

- Ngươi đoán được?

Phương Hành liếc mắt nói:

- Ta lại không ngốc, ngươi tới từ Thần Châu, cùng ta không có một xu quan hệ, nhưng lại biết ta, này tự nhiên là có người nói, ta sống lớn như vậy, quen biết người Đông Thắng Thần Châu duy nhất là Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương, chỉ có điều nữ nhân kia cực kỳ ngạo khí, một con kiến nhỏ như ta, năm đó nàng còn không thèm giết, hôm nay càng sẽ không chuyên môn sai ngươi đến giáo huấn ta, như vậy nghĩ tới nghĩ lui, khả năng duy nhất... chính là Tiểu Man...

Ngừng một chút, hắn lại nói:

- Ngày hôm qua lúc Linh Vân sư tỷ luyện đan cho ta, trong lúc vô tình nhắc tới qua, nói ngươi biết tên của nàng, ha ha, ngoại trừ Tiểu Man, ai có thể đồng thời nhận thức hai người chúng ta?

Tặc phỉ áo xanh giật mình, nở nụ cười nói:

- Tới bây giờ mới nghĩ ra, cũng coi như không dễ dàng!

Phương Hành hứ một tiếng nói:

- Chủ yếu là mới đầu ta nghĩ ngươi là nam nhân, cho nên không nghĩ tới Tiểu Man, nha đầu kia quyết sẽ không ở sau lưng ta thân cận với nam nhân khác, nhưng nữ nhân thì lại khác...

Tặc phỉ áo xanh cả kinh nói:

- Ai nói ta là...

- Ha ha...

Nàng còn chưa nói xong, Kim Ô và Phương

Hành đã cười ha ha.

Tiếng cười kia cực kỳ khinh bỉ, tặc phỉ áo xanh quẫn đến sắc mặt đỏ lên.

- Đi đường vặn eo uốn éo bờ mông, còn nói mình không phải nữ nhân...

Tiếng cười của Kim Ô cực kỳ lớn.

Tặc phỉ áo xanh hừ lạnh một tiếng, lòng bàn tay có một giọt nước xanh thẳm di động.

Kim Ô hoảng sợ, cười hắc hắc nói:

- Ta đi ra ngoài dạo...

Dứt lời liền bỏ chạy.

- Ngươi phát hiện ta là nữ nhi giống như con tặc điểu kia?

Tặc phỉ áo xanh nghiêng nghiêng nhìn Phương Hành.

Phương Hành thở dài nói:

- Không phải, lúc đầu thấy ngươi đi đường vòng eo lắc lư, ta chỉ nghĩ ngươi có đam mê khác, bất quá về sau thời điểm ngươi cứu Linh Vân sư tỷ, ta mới phát hiện...

Tặc phỉ áo xanh khẽ giật mình, ngay cả Hứa Linh Vân cũng có chút kinh ngạc, đều nhìn về phía Phương Hành.

Phương Hành cười nói:

- Lúc ấy Linh Vân sư tỷ từ không trung rơi xuống, ngươi tiến ra đón, lại nắm cánh tay của nàng... Linh Vân sư tỷ xinh đẹp như vậy, không trực tiếp đi lên ôm, không phải người ngu chính là nữ nhân, ta nhìn ngươi cũng không giống người ngu nha!

Tặc phỉ áo xanh nhất thời vô ngữ, không nghĩ tới nguyên nhân Phương Hành nhìn ra được còn hỗn đản hơn Kim Ô.

Hứa Linh Vân đỏ mặt, tùy tiện tìm lý do đi ra ngoài.

- Cũng được, nhìn ra thì nhìn ra, vốn cũng không có ý định dấu diếm quá lâu...

Tặc phỉ áo xanh cũng không dấu diếm nữa, nói thẳng mình là được Tiểu Man phó thác đến, nghe nàng thuật lại, trong lòng Phương Hành có chút áp lực, theo tặc phỉ áo xanh nói, hôm nay Tiểu Man đã chính thức trở thành đệ tử của Phù Diêu Cung, cũng hiển lộ thiên phú luyện đan siêu quần, tặc phỉ áo xanh cũng bởi vì một lò đan mà nhận thức Tiểu Man, quan hệ ngày càng gần, xem như chí giao.

Tin tức Huyền Quan đáp xuống Nam Chiêm Bộ Châu, cũng chính là tặc phỉ áo xanh nói cho Tiểu Man, mà Tiểu Man rất hiểu Phương

Hành, biết thiếu gia của mình tất nhiên sẽ đến gom góp náo nhiệt, liền năn nỉ tặc phỉ áo xanh đến xem hắn một chút, thay nàng mang hộ lời nói, mà cũng chính bởi vì Tiểu Man phó thác, nàng mới có thể ở lúc tìm linh dược, đồng thời lân la tìm hiểu tu sĩ của Nam Chiêm Bộ Châu, nhìn xem gia hỏa mà tỷ muội mình mê thần hồn điên đảo đến tột cùng là ai, đến cùng có bao nhiêu bản sự, mới có thể để cho nha đầu kia chẳng thèm ngó tới đệ tử thiên tài của Phù Diêu Cung?

Mới đầu nàng nhắc tới Phương Hành có chút địch ý như có như không, chính là bởi vậy.

- Tiểu Man ở bên kia tình huống như thế nào?

Phương Hành quan tâm nhất vẫn là vấn đề này.

Nhắc tới nha đầu kia, phảng phất như một cây gai trong lòng hắn.

Phương Hành Phương đại gia, bản sự lớn, da mặt dày, đủ vô sỉ, trên cơ bản làm chuyện gì cũng đạt được mục tiêu, duy chỉ có Tiểu Man, nha đầu từ nhỏ cùng hắn sống nương tựa lẫn kia, đáy lòng của hắn coi nàng là người nhà, lại bị người khác mang đi, bị ép làm thị thiếp, hắn lại không ngăn được, thúc thủ vô sách, vô lực khó nói lên lời...

Tặc phỉ áo xanh không biết ý nghĩ của hắn, chỉ nhàn nhạt nhìn qua Phương Hành nói:

- Vốn rất không tệ, Tiểu Man thông minh, thiện lương, thiên tư cũng tốt, dù nàng có huyết mạch Yêu Man, cũng rất ít có người dám xem thường nàng, nếu như nàng theo con đường này đi tiếp, có lẽ ngày sau thành tựu bất khả hạn lượng, chỉ tiếc...

Theo lời nói của nàng xoay chuyển, tâm của Phương Hành cũng lo lắng lên.

Tặc phỉ áo xanh khe khẽ thở dài nói:

- Chỉ tiếc Tiểu Man ở thời điểm mấu chốt làm ra một lựa chọn tệ nhất! Phù Diêu Cung các nàng truyền thừa kỳ lạ, chắc hẳn ngươi cũng nghe qua, đệ tử kiệt xuất như Tiểu Man vốn có cơ hội được đề bạt đến bên người Thiếu Tư Đồ của Phù Diêu Cung học tập, một khi được đề bạt, chính là một bước lên trời, tiền đồ vô lượng...

Nàng ngừng lại một chút, nói khẽ:

- Vốn cơ hội này còn là một vị trưởng bối coi trọng Tiểu Man giúp nàng tranh thủ đến, bởi vì ở bình thường, huyết mạch Yêu Man như Tiểu Man căn bản không chiếm được cơ hội ở bên người Thiếu Tư Đồ, nhưng chẳng ai ngờ tới, vị trưởng bối kia giúp nàng tranh thủ được cơ hội tốt như vậy, Tiểu Man lại cự tuyệt, nàng tình nguyện không cần những tài nguyên và cơ hội kia...

Nói đến đây, tặc phỉ áo xanh quay đầu nhìn thoáng qua Phương Hành, mỉm cười nói:

- Ngươi nói nàng có phải ngốc hay không?

Phương Hành mặt không biểu tình nói:

- Hiện tại nàng thế nào? Có người khi dễ không?

Tặc phỉ áo xanh nói:

- Ta và nàng là chí giao, người dám khi dễ nàng chỉ sợ không nhiều lắm, chỉ có điều một ít sự tình âm thầm xấu xa là khó tránh khỏi, ai bảo nàng là đệ tử Phù Diêu Cung duy nhất không muốn phục thị Thiếu Tư Đồ? Ha ha, nha đầu kia nói với ta, nàng là tiểu nha hoàn của ngươi, một nha hoàn không phục thị hai chủ, cho nên dù nàng chết, cũng sẽ không đi phục thị nam tử khác...

Nói đến đây, tặc phỉ áo xanh nhìn Phương Hành:

- Lúc ta mới tới Huyền Vực, thậm chí có ý nghĩ giết ngươi, để nha đầu ngốc kia tuyệt tâm tư không thực tế, tránh cho tương lai nàng gặp tai họa! Dù sao lúc này nàng không đi phục thị Thiếu Tư Đồ, chỉ là bị vắng vẻ mà thôi, một khi Thiếu Tư Đồ của Phù Diêu Cung xuất quan, nàng còn dám trái nghịch, cái kia chính là tìm chết...

Phương Hành nghe vậy, thật lâu không nói, trên mặt nhìn không ra hỉ nộ.

Chương 336: Huyền Vực Thần Bi

Tặc phỉ áo xanh nói tình cảnh của Tiểu Man xong nhìn Phương Hành, ánh mắt lạnh lùng, phảng phất như đang đợi hắn cho một đáp án.

Ở đáy lòng nàng, kỳ thật cho tới nay, cũng ẩn ẩn có một tia bất mãn, bởi vì Tiểu Man quá trung thành. Nàng xuất thân cao quý, tự nhiên bên người sẽ không thiếu nô bộc nha hoàn, nhưng nàng cảm thấy Tiểu Man bất đồng, thiên tư và tính cách của Tiểu Man làm nàng rất ưa thích, nếu không cũng sẽ không kết giao, nhưng cũng chính bởi vì vậy, nàng ngược lại cảm thấy trên người Tiểu Man không nên có loại tư tưởng trung thành này...

Nhưng Tiểu Man hết lần này tới lần khác có, một người thông minh như vậy, lại có ý nghĩ ngu trung.

Cũng chính là ý nghĩ này của Tiểu Man, mới khiến cho nàng hiếu kỳ, thiếu gia trong miệng Tiểu Man đến cùng là ai?

Ở nàng nghĩ, có lẽ Phương Hành chỉ dùng lời giả dối lừa bịp Tiểu Man.

Nếu như thế, nàng cảm thấy lúc này Phương Hành nên mở miệng buông tha Tiểu Man, như vậy mới là thật lòng muốn tốt cho nàng.

Mà Phương Hành trầm mặc nửa ngày, cuối cùng trên mặt xuất hiện nụ cười vui vẻ, nói khẽ:

- Quả nhiên là nha đầu tốt của ta!

Tặc phỉ áo xanh giật mình, trong thanh âm có một tia hờn dỗi:

- Cái này là phản ứng của ngươi, chỉ cảm thấy nàng là nha đầu tốt của ngươi?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Bởi vì sợ ta tức giận, ngay cả cơ hội thật tốt cũng buông tha, đây không phải nha đầu tốt sao?

Tặc phỉ áo xanh thản nhiên nói:

- Tựa hồ ngươi không để ý tiền đồ và sinh tử của nàng!

Phương Hành duỗi lưng, thở dài nói:

- Nếu thời gian trôi qua không vui, tiền đồ lại tính cái rắm? Về phần sinh tử...

Hắn cười hắc hắc, trong thanh âm ẩn hàm sát ý:

- Năm đó thời điểm được ta mua lại, Tiểu Man bị người coi là gia súc bán, tính mạng ngay cả heo chó cũng không bằng, lúc nàng bị Huyên Tứ Nương của Phù Diêu Cung mang đi, ta đã nói qua, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ đánh lên Phù Diêu Cung, tiếp nàng trở lại, nếu ta làm được, Tiểu Man đương nhiên sẽ sống, hơn nữa còn sống rất tốt, nếu ở trước khi ta làm được Tiểu Man đã chết, vậy ta sẽ tàn sát cả Phù Diêu Cung, ngay cả một con chuột cũng sẽ không bỏ qua, tiểu nha đầu lúc trước ngay cả heo chó cũng không bằng, lại có nhiều đại nhân vật như vậy chôn cùng, chắc hẳn cũng coi như đáng giá rồi?

- Tàn sát cả Phù Diêu Cung?

Tặc phỉ áo xanh giật mình, nhất thời không biết nên khóc hay cười.

Bởi vì nàng bất ngờ phát hiện, Phương Hành nói cực kỳ chăm chú, như trần thuật một sự thật, thậm chí ở trong lời nói của hắn, nàng không có chút hoài nghi, nàng cân nhắc chỉ là thời gian mà thôi.

Cái này làm cho nàng nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, một lát sau mới nói khẽ:

- Ngươi rất lợi hại!

Phương Hành nói:

- Tự ta cũng biết, không cần nịnh!

Tặc phỉ áo xanh không để ý tới hắn, lại nói:

- Nhưng ngươi muốn thắng ta cũng không phải một chuyện dễ!

Phương Hành giật mình, nhớ tới thực lực của tặc phỉ áo xanh, nhẹ nhàng gật đầu:

- Đích xác không dễ!

Tặc phỉ áo xanh nói:

- Ta không phải Chiến Tu, ở Đông Thắng Thần Châu, thực lực của ta thậm chí còn sắp xếp không lên nhị lưu!

- Thiếu Tư Đồ của Phù Diêu Cung, hắn là tồn tại có thể đặt song song với ca ca ta, ngươi thử nghĩ thoáng một phát, thực lực của Hoàng Phủ gia như thế nào, nhưng Hoàng Phủ gia... kỳ thật chẳng qua là ở Đông Thắng Thần Châu tranh phong thất bại, cuối cùng bị ép bất đắc dĩ, mới dời cả tộc đến Nam Chiêm Bộ Châu mà thôi...

Tặc phỉ áo xanh chậm rãi nói:

- Bài danh trên Huyền Vực Thần Bi, ở sau khi các thiên kiêu của Đông Thắng Thần Châu ra tay, dùng thực lực của Hoàng Phủ Đạo Tử, thậm chí không thể nhảy vào hàng ngũ Thiên Cương, mà ngươi muốn đối địch, chính là Thiếu Tư Đồ của Phù Diêu Cung bài danh tam giáp, thậm chí nói, đến lúc đó ngươi làm tức giận, là cả Phù Diêu Cung, thậm chí tất cả cổ thế gia của Đông Thắng Thần Châu...

Nàng nói cực kỳ ngưng trọng, nhưng Phương Hành lại không thích nghe, cười cười nói:

- Ngươi nói Huyền Vực Thần Bi là cái gì?

Tặc phỉ áo xanh biết hắn nói sang chuyện khác, trầm mặc nửa ngày mới đáp:

- Mỗi khi Huyền Quan hạ xuống, ở nơi hạch tâm nhất của Huyền Vực, sẽ có một Tiên Điện, bên trong có một Thần Bi, tất cả thiên kiêu tiến vào Huyền Vực, người nổi bật sẽ có tư cách lưu tên của mình ở phía trên, Hoàng Phủ Đạo Tử, Quỷ Quốc công chúa, Bắc Thần Sơn Đạo Tử cùng với Tây Mạc đệ nhất kiệt… sở dĩ không để ý cơ duyên khác, vội vã dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào hạch tâm Huyền Vực, là vì lưu tên của mình ở trên Thần Bi!

- Thần Bi lưu danh?

Phương Hành ngẩn ngơ, vội vàng hỏi:

- Có chỗ tốt gì không?

Tặc phỉ áo xanh nói:

- Có truyền thuyết, nói nếu như lưu danh ở trên Thần Bi, sẽ có cơ duyên càng lớn đáp xuống, bất quá chuyện này không có tiền lệ, năm đó Huyền Quan thứ nhất hạ xuống, những người để lại danh tự ở trên Thần Bi, hình như cũng không có cơ duyên gì, bất quá có một điểm lại có thể xác nhận, là nếu để lại danh tự ở trên Thần Bi, thì chứng minh tiềm lực của người, có hi vọng được Thần Châu chọn trúng, gia nhập đại tông môn của Đông Thắng Thần Châu tu hành!

Phương Hành bỉu môi nói:

- Chỉ vì gia nhập đại tông môn của Thần Châu?

Tặc phỉ áo xanh cười nói:

- Gia nhập đại tông môn của Thần Châu, thành hạt giống tốt bồi dưỡng cũng không phải sự tình dễ dàng, nhưng lưu danh ở trên Thần Bi, đây lại là một lựa chọn tốt nhất, đương nhiên cũng có người không phải vì việc này, nói thí dụ như Hoàng Phủ Đạo Tử, hắn tuyệt đối không cho phép có tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu bài danh ở trên hắn, cho nên mới vội vã tiến vào hạch tâm Huyền Vực!

- Còn đối với những cao nhân của Thần Châu, từng người lưu lại danh tự ở trên Thần Bi, trong tối tăm đều có cơ duyên trực tiếp với Huyền Quan, thậm chí còn có truyền thuyết, Tiên Điện ở hạch tâm Huyền Vực, mới thật sự là truyền thừa của Huyền Quan, mà người lưu danh ở trên Thần Bi, sẽ có hi vọng đạt được truyền thừa chính thức, cho nên bọn hắn mới liều mạng bồi dưỡng đệ tử, chỉ có điều qua nhiều năm như vậy, lại chưa xuất hiện người nào chính thức đạt được Tiên Điện truyền thừa, cho nên tất cả chỉ là suy đoán!

- Như vậy sao...

Bỗng nhiên Phương Hành nghĩ tới một vấn đề:

- Ngươi mới vừa nói thiên kiêu Thần Châu đã chiếm 36 danh ngạch trên Thần Bi, cho nên Hoàng Phủ Đạo Tử căn bản không vào hàng ngũ Thiên Cương được? Chỉ có điều, sao ta không nhìn thấy thiên kiêu Thần Châu ở trong Huyền Vực?

Đây đúng là địa phương hắn cảm thấy nghi hoặc, sau khi tiến vào Huyền Vực, Sở Vực, Tây Mạc, Nam Cương, Bắc Thần Sơn hắn đều đã gặp, nhưng thiên kiêu của Đông Thắng Thần Châu lại chỉ thấy tặc phỉ áo xanh, cái này làm cho Phương Hành cảm thấy nghi ngờ, chẳng lẽ thiên kiêu của Đông Thắng Thần Châu đều mạnh như vậy, có thể trực tiếp tiến vào hạch tâm Huyền Vực sao?

Tặc phỉ áo xanh nói:

- Không gặp mới bình thường, nếu gặp được, chỉ sợ tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu căn bản không cách nào đoạt được cơ duyên gì! Trên thực tế, thời điểm Huyền Vực chưa mở ra, các trưởng bối tầm đó đã có minh ước, Linh Sơn Tự đại biểu Nam Chiêm Bộ Châu, cùng mấy thế lực lớn của Thần Châu thương nghị, chia Huyền Vực ra thành bốn khối, phân biệt theo phương hướng chia làm Nam Chiêm, Tây Ngưu, Bắc Câu, Đông Thắng, hôm nay các ngươi tranh đoạt, cũng chỉ là Nam Chiêm chi địa mà thôi!

Phương Hành ngẩn ngơ:

- Vậy tam địa khác thì sao? Mỗi châu một chỗ sao? Công bình như vậy?

Tặc phỉ áo xanh thản nhiên nói:

- Bắc Câu chủ Yêu, Tây Ngưu chủ Ma, không phải tộc loại của ta, có tư cách gì vào Huyền Vực? Huyền Vực chia làm bốn vực, Nam Chiêm Bộ Châu chiếm một vực, Đông Thắng chiếm ba vực khác, tu sĩ Thần Châu không đến Nam Chiêm chi địa tranh đoạt cơ duyên, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu tự nhiên cũng không dám vượt giới đi ba vực đông, tây, bắc tranh đoạt cơ duyên, ta đi vào nơi đây, là vì tìm kiếm vài loại linh dược tuyệt tích, cho nên thông báo cho Linh Sơn Tự và Hoàng Phủ gia, cũng được bọn hắn cho phép mới dám tới...

Nghe lời này, Phương Hành ngẩn ngơ, đối với lực lượng của Đông Thắng Thần Châu rốt cục đã có một nhận thức trực quan.

Rõ ràng là cơ duyên rơi vào Nam Chiêm Bộ Châu, nhưng Nam Chiêm Bộ Châu lại chỉ chiếm một phần tư địa vực...

Đông Thắng Thần Châu kia... Đến cùng được bao nhiêu bảo bối...

Nhìn thấy Phương Hành ngơ ngác, tặc phỉ áo xanh mỉm cười nói:

- Hiện tại ngươi hẳn biết thực lực của Đông Thắng mạnh bao nhiêu rồi chứ, Đại Đạo 3000, tám chín thành ở Thần Châu, đó là Đạo Khởi Chi Địa, tồn tại chí cao của Tu Hành Giới, đã từng sinh ra vô số Tiên Nhân, mà Phù Diêu Cung chính là một trong mấy thế lực mạnh nhất Đông Thắng Thần Châu, còn có ý định kiên trì không? Thời điểm Tiểu Man tiến vào Phù Diêu Cung, vận mệnh cũng đã chú định, nàng không cải biến được, ta cũng không cải biến được, ngươi càng không cải biến được...

Tặc phỉ áo xanh nói đến đây, khẽ thở dài một tiếng, ngữ điệu chậm chạp mà bất đắc dĩ.

- Đối với ngươi mà nói, nếu muốn lớn lên, nếu muốn ở dưới Hoàng Phủ gia đuổi giết giữ được tính mạng, phương pháp tốt nhất là tiến vào hạch tâm Huyền Vực, lưu danh ở trên Thần Bi, nói như vậy, có lẽ sẽ có một ít thế lực đến từ Thần Châu nhìn trúng ngươi, tuyển ngươi đi, thế lực của Hoàng Phủ gia lại lớn, đối mặt thực lực ở Đông Thắng Thần Châu cũng không dám làm càng...

- Chỉ có điều, ngươi đã chọc người của Hoàng Phủ gia, Hoàng Phủ Thần Cơ kia ta cũng gặp qua một lần, năm nay hắn bất quá 35 tuổi, nhưng đã là Trúc Cơ hậu kỳ, tu vi thâm bất khả trắc, hơn nữa Hoàng Phủ gia từng là gia tộc ở trong tranh phong thất thế, hôm nay lại càng chú trọng uy nghi và thể diện, ngươi giết bốn thiếu bộ thủ của bọn chúng, lại dẫn người tranh đoạt Kiếm Trủng, Hoàng Phủ gia nhất định hận chết ngươi, ngươi không tiến vào hạch tâm Huyền Vực thì thôi, một khi tiến vào, hắn chắc chắn sẽ đuổi giết ngươi!

- Nể tình Tiểu Man, ta sẽ cho ngươi một cơ hội, ngươi có thể theo ta đi Thần Châu, ta sẽ cho ngươi một thân phận, chỉ có điều, ở trước đó, ngươi phải đáp ứng ta, sau khi đi Thần Châu, nhất định phải quên Tiểu Man, bằng không ta mang ngươi đến Thần Châu, chẳng những không cứu được ngươi, ngược lại sẽ hại ngươi và Tiểu Man, đây không phải nói chuyện giật gân, ngươi nên thận trọng cân nhắc!

Sau khi nói xong, nàng lẳng lặng nhìn Phương Hành, chờ hắn trả lời.

Nàng cho rằng Phương Hành sẽ cẩn thận cân nhắc, thậm chí có thể sẽ lừa gạt mình, trước đáp ứng.

Không nghĩ tới sau khi Phương Hành nghe lại nói thẳng:

- Ta sớm muộn gì cũng sẽ đi Thần Châu, bất quá không phải đi như vậy!

Hắn đứng lên, duỗi lưng nói:

- Mang hộ cho Tiểu Man một câu, nếu có người khi dễ nàng, cứ thoải mái đánh, nếu đánh không được, vậy thì nhớ kỹ, một cái cũng không được quên...

Biểu lộ trên mặt hắn giống như vui đùa, lại cực kỳ chăm chú:

- Đợi thiếu gia ta đi Thần Châu tiếp nàng, một cái cũng sẽ không bỏ qua... kể cả Thiếu Tư Đồ gì kia!

Chương 337: Coi ta ngốc sao?

Nghe Phương Hành nói, tặc phỉ áo xanh không cưỡng cầu, cũng không khích lệ, bộ dạng vẫn thanh thanh đạm đạm, tựa hồ đối với câu trả lời của Phương Hành, nàng đã sớm biết trước, chỉ thở dài nói:

- Tuy ở trong mắt ta, ngươi cự tuyệt đề nghị của ta, là một sự tình cực kỳ ngu xuẩn, nhưng ta cũng cao hứng thay Tiểu Man, hai người cùng một chỗ vờ ngớ ngẩn, luôn tốt hơn một người vờ ngớ ngẩn nhiều, mà thôi, lời nói chỉ có thể nói đến đây, ngươi không chịu theo ta đi, ta sẽ ở Thần Châu chờ, chúc ngươi may mắn!

Nói xong đứng dậy, ngón tay nhỏ nhắn cầm mặt nạ, như muốn lấy xuống, rồi lại buông lỏng tay ra.

Phương Hành cười hì hì nói:

- Liên minh vỡ tan rồi sao?

Tặc phỉ áo xanh cười nói:

- Ta sẽ không giúp ngươi đi đối phó Hoàng Phủ Thần Cơ, lúc trước kết minh với ngươi, là vì cho ngươi mượn hơi mà thôi, dù sao tuy Thần Châu thế mạnh, nhưng ở trong khu vực của Nam Chiêm Bộ Châu, ta lại không thể tùy tiện ra tay, làm quá kiêu ngạo, các hòa thượng ở Linh Sơn Tự sẽ tìm sư tôn ta trách móc...

Dừng một chút, thanh âm hơi trầm xuống, nghiêm mặt nói:

- Ta sẽ dẫn Hứa Linh Vân đi, xem như thực hiện hứa hẹn với Tinh Thần Thảo, về phần ngươi, cũng chỉ có thể chúc ngươi may mắn, hi vọng ngươi sẽ không thật sự tiến vào trung tâm Huyền Vực khiêu chiến Hoàng Phủ Thần Cơ...

Phương Hành vung tay nói:

- Nhất định phải đi chẻ hắn!

Tặc phỉ áo xanh cười khẽ, lắc đầu rời đi.

Không bao lâu, Hứa Linh Vân tiến vào động phủ, tạm biệt Phương Hành, Hứa Linh Vân cũng biết cơ hội khó được, tuy nàng thiện lương, lại không phải người cổ hủ, nàng biết mình ở mặt trước mọi người ra tay bảo vệ Phương Hành, đã gây ra đại họa, nếu như Hoàng Phủ gia muốn đuổi bắt Phương Hành, nàng là nhất định sẽ không chạy thoát, lúc này đi cũng tốt, miễn cho liên lụy đến sư môn.

Lúc phân biệt, Phương Hành lấy một viên kim đan và bốn viên Tẩy Cơ Đan cho Hứa Linh

Vân, Hứa Linh Vân không cự tuyệt nhận lấy, cũng không nói cảm tạ gì, nhìn Phương Hành thật sâu, sau đó tạm biệt rời đi.

Đưa tặc phỉ áo xanh và Hứa Linh Vân đi, Phương Hành mơ hồ có chút buồn man mác, suy nghĩ một hồi, cuối cùng đi ra cửa cốc gọi Hàn Anh và Lệ Anh, hai người vừa thấy Phương Hành, không khỏi có chút khiếp sợ, vốn tưởng Phương Hành dưỡng thương ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng, không nghĩ tới ngắn ngủn ba ngày đã khỏi hẳn, hơn nữa khí tức tu vi càng mạnh.

Loáng thoáng, bọn hắn đều đã đoán được, lúc này có lẽ tu vi của Phương Hành đã tăng một bậc.

- Quái thai!

Trong nội tâm hai người đều bay lên ý niệm như vậy.

Đồng thời bọn hắn cũng có chút cảnh giác, lo lắng Phương Hành ỷ vào tu vi, không cho bọn hắn Tiên Kiếm Thai.

Nhưng để cho bọn hắn mừng rỡ là, Phương Hành không có làm như vậy, mà trực tiếp cho bọn hắn Tiên Kiếm Thai, thống khoái đến ngay cả bọn hắn cũng cảm giác mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

- Dùng bản lãnh của các ngươi, chắc hẳn có biện pháp phát hiện Tiên Kiếm Thai trong cơ thể bọn hắn, về phần các ngươi sẽ dùng phương pháp gì lấy Kiếm Thai ra, ta sẽ không để ý tới, cũng coi như ta thực hiện lời hứa!

Hàn Anh và Lệ Anh liếc nhau, từng người lấy một thiếu bộ thủ, nhét vào trong túi trữ vật.

- Cái này... Ân, đa... đa...

Lệ Anh lắp bắp mở miệng, muốn nói đa tạ, lại có chút không quen.

Hàn Anh thì nói thẳng:

- Ngươi muốn vào Huyền Vực khiêu chiến Hoàng Phủ Thần Cơ?

Phương Hành ngạo nghễ nói:

- Đó là đương nhiên, lời cũng đã thả ra rồi!

Hàn Anh nói:

- Ta không thể giúp ngươi!

Lệ Anh nói:

- Ta cũng không giúp được!

Phương Hành xem thường nhìn bọn hắn nói:

- Chỉ là một Hoàng Phủ Đạo Tử mà thôi, ta cần các ngươi giúp?

Hai người nghẹn họng, không biết trả lời như thế nào.

Dám xưng Hoàng Phủ Đạo Tử "chỉ là", đoán chừng cũng chỉ có gia hỏa to gan lớn mật này.

- Nếu như ngươi có thể sống sót, phụng ngươi làm huynh trưởng cũng không có gì!

Hàn Anh lấy lại bình tĩnh, ôm quyền nói, biểu lộ cực kỳ chăm chú.

- Dù sao ta tuổi nhỏ, làm tiểu đệ cũng không thiệt thòi!

Lệ Anh cũng nói, tỏ vẻ ý nghĩ giống như Hàn Gia Tử.

- Vậy xem ra ta lại nhiều hơn hai tiểu đệ rồi!

Phương Hành rất có nắm chắc cười hắc hắc nói:

- Nhưng nếu không có những lời này, bí mật kia ta sẽ không nói cho các ngươi biết, bất quá nể tình tương lai các ngươi sẽ theo ta trộn lẫn, nói cho các ngươi biết cũng không sao...

Nói xong, bảo hai người đưa lỗ tai tới, nói nhỏ mấy câu, làm hai người nghe sửng sốt.

- Nuốt kim đan... Ngươi không có nói đùa chứ?

Lệ Anh sợ ngây người, nuốt sống kim đan, đây là một sự tình không thể tưởng tượng được.

Từ trình độ nào đó mà nói, nuốt sống kim đan bực này, không khác gì tự sát!

Phương Hành nghe vậy, lại cười lạnh nói:

- Bí pháp đã truyền, tin hay không, có dám hay không thì xem các ngươi!

Thần sắc của Hàn Anh và Lệ Anh đều nghiêm túc, hiển nhiên còn làm không ra lựa chọn, bất quá bọn hắn không có hỏi nhiều, Phương Hành càng không có ý tứ chứng minh cho bọn hắn xem, theo hắn, ngay cả chút phong hiểm ấy cũng không dám mạo hiểm, hai tiểu đệ này không thu cũng được, đương nhiên, trên thực tế lúc trước Hàn Anh và Lệ Anh chỉ đồng ý kết bái, mà không có ý làm tiểu đệ của hắn.

Bất quá theo Phương Hành, đã phụng mình làm đại ca, như vậy khác làm tiểu đệ sao.

Sau một phen do dự, ba người cộng thêm Kim Ô, khoanh chân ngồi xuống đất, Hàn Anh lấy ra một bình rượu, uống một hớp, sau đó thả ở trên mặt đất, ôm quyền đứng dậy rời đi, gọn gàng mà linh hoạt.

Lệ Anh đoạt lấy bình rượu, cũng uống một ngụm, sau đó ôm quyền, vừa muốn nói gì, Phương Hành không kiên nhẫn khoát tay áo

nói:

- Mau cút!

Trong nội tâm tràn đầy ghét bỏ, Lệ Anh quá xấu, thực không nguyện cùng hắn uống chung bình rượu, bất quá Hàn Anh lấy ra rượu này, quả thực rất thơm, vừa ngửi mùi đã say, còn thật không nỡ không uống.

Lệ Anh bị Phương Hành khinh bỉ, không khỏi giận dữ, nhảy lên cùng Phương Hành mắng nhau, kết quả đương nhiên là bị Phương Hành mắng máu chó xối đầu, hắn là thật không biết lượng sức, vốn công lực mắng chửi đã không bằng Phương Hành, kết quả hôm nay bên người Phương Hành còn có Kim Ô trợ giúp, hắn đơn đấu với Kim Ô cũng không lại, thì làm sao có thể là đối thủ của hai người?

Cuối cùng tức giận bất bình rời đi, cắn răng khanh khách.

Người đều ly khai, chỉ còn lại Kim Ô và Phương Hành, gió thu đìu hiu, có chút cô tịch.

- Muốn đi trảm Hoàng Phủ Đạo Tử kia sao?

Kim Ô trầm giọng hỏi, trong thanh âm đã chiến ý ngang nhiên.

Hoàng Phủ Đạo Tử cố nhiên là cực kỳ đáng sợ, 35 tuổi đã là Trúc Cơ hậu kỳ, hơn nữa thân là Đạo Tử của Ẩn Hoàng thế gia, vô số tài nguyên tập trung, càng có được không biết bao nhiêu Pháp bảo và phù triện lợi hại, bên người giúp đỡ cũng nhiều, đừng nói hôm nay tu vi của Phương Hành kém một mảng lớn, dù tu vi ngang nhau, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu người cảm thấy Phương Hành có thể là đối thủ của Hoàng Phủ Đạo Tử.

Nhưng Đại Kim Ô là kẻ to gan lớn mật, chỉ e thiên hạ bất loạn, thấy Phương Hành thả lời nói muốn tìm Hoàng Phủ Đạo Tử, chiến ý ngang nhiên, mình đương nhiên không thể như xe bị tuột xích, nam nhi đi trên thế gian, ai không muốn điên như vậy một lần?

Bởi vậy nói đến nơi này, trái tim nó tỏa ra chiến ý, thiêu đốt hừng hực.

- Đương nhiên...

Nghe Kim Ô hỏi thăm, Phương Hành cũng trầm giọng trả lời:

- ... Đương nhiên là không đi, coi ta ngốc sao, hỗn đản kia đã là Trúc Cơ hậu kỳ, ta mới Trúc Cơ trung kỳ, đi chịu chết sao? Nếu bên trong có bảo bối gì thì cũng thôi, hết lần này tới lần khác chỉ là lưu danh, ai thích tranh thì đi tranh, phát tài đã không ít, thừa dịp bọn hắn không kịp phản ứng, tranh thủ thời gian rút lui!

Kim Ô ngây người:

- Rút lui? Ngươi không phải nói muốn giết hỗn đản Hoàng Phủ gia kia sao?

Phương Hành nói:

- Chém gió thôi, ngươi thật muốn giết sao? Chờ tu vi của ta vượt qua hắn rồi nói sau!

Kim Ô dở khóc dở cười, do dự nói:

- Thế nhưng lúc này rút lui, tổng cảm giác... không phải lúc a!

Phương Hành khinh thường nói:

- Giết người của Hoàng Phủ gia, Kiếm Trủng cũng đã đoạt, chiếm đủ tiện nghi, lúc này không rút lui còn chờ khi nào?

Kim Ô nghe hắn nói tràn đầy đạo lý, nhất thời không cách nào phản bác, qua cả buổi mới lắp bắp nói:

- Vậy... tại sao trước kia ngươi ở trước mặt người khác nói hào tình vạn trượng như vậy!

Phương Hành bĩu môi nói:

- Ngay cả ngươi cũng không lừa được thì làm sao lừa người khác? Thừa dịp đám hỗn đản kia đều cho rằng ta sẽ tiến vào Huyền Vực giết Hoàng Phủ Đạo Tử, mới đúng là cơ hội chúng ta chạy đi, nếu không ngươi cho rằng trốn ra Huyền Vực dễ dàng như vậy sao!

Nói xong không để ý tới Kim Ô, chắp tay sau lưng đi vào trong sơn cốc.

Chương 338: Đào tẩu?

Sau khi đấu giá Kiếm Thai, tin tức Phương Hành tuyên bố muốn ở trong bảy ngày vào hạch tâm Huyền Vực khiêu chiến Hoàng Phủ Đạo Tử cũng truyền ra, bởi vì tác phong của hắn trước sau như một không sợ trời không sợ đất, cùng với thực lực đủ để khinh thường quần hùng, các tu sĩ nghe được tin tức này, thật đúng là đều tin hắn nói, dù sao tiểu hỗn đản kia ngay cả Kiếm Trủng cũng dám đánh, còn có chuyện gì là hắn không dám làm?

Cũng bởi vậy, sau khi tin tức truyền vào hạch tâm Huyền Vực, ngay cả đội ngũ của Hoàng Phủ gia cũng đã làm xong chuẩn bị nghênh địch, ngày đêm phái người đóng ở Thần Kiều đi thông hạch tâm Huyền Vực, chờ tiểu tử kia vừa xuất hiện, thì sẽ bắt giết hắn.

Hơn nữa bởi vì tin Phương Hành muốn vào hạch tâm Huyền Vực khiêu chiến Hoàng Phủ Đạo Tử, Hoàng Phủ gia thậm chí còn không phái người ra ngoại giới tìm hắn, ngược lại ở hạch tâm Huyền Vực bày trận, cả đám như lâm đại địch, không dám có một chút lười biếng.

Chỉ là...

Một ngày trôi qua, tiểu tử kia không có xuất hiện.

Hai ngày trôi qua, tiểu tử kia vẫn không có xuất hiện...

Ba ngày trôi qua, các tu sĩ nghĩ đến tiểu tử kia bị thương, chắc là đang dưỡng thương, đại khái sẽ không đến sớm như vậy!

Thẳng đến bảy ngày trôi qua, tiểu tử kia vẫn không có bóng dáng, nhưng còn có rất nhiều tu sĩ nghĩ, đại khái là tiểu tử kia bị thương quá nặng, vì chữa thương làm trễ nãi thời gian, bởi vậy trong nội tâm còn có chút chờ mong.

Bất quá đến ngày thứ mười, Phương Hành còn chưa xuất hiện, các tu sĩ và Hoàng Phủ gia bắt đầu điên cuồng tìm kiếm Phương Hành.

Chỉ tiếc, vô số nhân mã sưu tầm, lại thủy chung không có nhìn thấy bóng dáng của Phương Hành, không chỉ hắn, ngay cả Kim Ô hung hăng càn quấy cũng không thấy, cái này rốt cục để cho các tu sĩ loáng thoáng ý thức được một vấn đề…

Con mẹ nó, tiểu hỗn đản kia chuồn mất rồi!

Nói vang dội như vậy, làm điên cuồng như vậy, kết quả là, vạn chúng chờ mong…

Nhưng cuối cùng… chuồn mất rồi!

Còn có chuyện càng vô sỉ hơn nữa không?

Các tu sĩ đều có loại xúc động muốn chửi thề, mỗi một người đều là nhân vật thành tinh, lại bị một tiểu hỗn đản đùa nghịch!

Cũng không phải không có người nghĩ đến Phương Hành sẽ chạy, nhưng trên thực tế, phàm là người thấy qua Phương Hành đều bị hắn lừa, bộ dáng lãnh ngạo khiêu chiến kia, phát ngôn bừa bãi bảy ngày sau vào hạch tâm Huyền Vực chém giết Hoàng Phủ Đạo Tử kia, đều để cho các tu sĩ cảm giác hắn cực kỳ chăm chú, bởi vậy một truyền trăm, trăm truyền ngàn, làm cho tất cả tu sĩ đều tuôn về phía Thần Kiều, ngày đêm chờ đợi sự xuất hiện của hắn.

Mà các tu sĩ chờ đợi, lại ở một mức độ nào đó ảnh hưởng tới phán đoán của Hoàng Phủ gia.

Ngay cả người của Hoàng Phủ gia cũng cảm thấy, một thiên kiêu có thể diệt bốn bộ trong Bát Bộ Yêu Chúng, thậm chí trong đó còn kể cả Lôi Cửu, thật sự là đại địch của Hoàng Phủ Đạo Tử, loại suy đoán và khiếp sợ âm thầm này, khiến cho Hoàng Phủ gia đều coi Phương Hành là đại địch, ngược lại càng ngày càng nâng địa vị của hắn lên...

Sau đó ở trong bầu không khí này, Phương Hành chuồn mất.

- Vậy mà chuồn mất, hắn vậy mà chuồn mất, hắn sao có thể chuồn mất?

Xung quanh Thần Kiều, vô số tu sĩ hi vọng quan sát trận chiến này chửi ầm lên.

- Chuồn mất... mới bình thường, có mấy người dám đánh với Hoàng Phủ Đạo Tử một trận?

Có tu sĩ chần chờ nói, ngược lại cảm thấy Phương Hành chuồn mới bình thường.

- Thế nhưng hắn là Phương Hành, hắn là tiểu ma đầu a, hắn làm ra rất nhiều sự tình để cho người nghĩ cũng không dám nghĩ, con mẹ nó, ngay cả ta cũng ẩn ẩn có chút bội phục hắn, hắn đến đánh với Hoàng Phủ Đạo Tử một trận, dù chết ở trong tay Hoàng Phủ Đạo Tử, ta cũng sẽ kính nể hắn, nhưng hắn lại chuồn mất? Cái này không phải là sự tình loại người như hắn có thể làm a...

Vô số tu sĩ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, âm thầm tức giận mắng chửi.

Cũng có tu sĩ thở dài:

- Còn sống không tốt hơn chết sao? Lại nói, tiểu ma đầu kia không phải nổi danh chạy nhanh sao?

- Thế nhưng... hắn cũng không nên trốn a... Thoạt nhìn cũng không có vẻ muốn chạy trốn...

Trong các tu sĩ suy đoán, tự nhiên cũng có người nghĩ sâu tính kỹ cười lạnh mở miệng:

- Nếu tiểu ma đầu này không trốn, cái kia mới thật thẹn với danh hào tiểu ma đầu của hắn, nghĩ hắn ngay cả sứ giả của Hoàng Phủ gia cũng giết, còn diệt bốn bộ, đoạt Kiếm Trủng, đổi được vô số tài vật, có thể nói cơ duyên của Nam Chiêm Bộ Châu, ba phần ở trong tay hắn, ở dưới loại tình huống này, hắn lại hố mọi người một trận, bình yên ly khai Huyền Vực, cái này chẳng phải là bản sự?

- Chỉ là... ước chiến mà không đến, tên tuổi của tiểu ma đầu này chắc hẳn sẽ bị hủy?

- Hừ, tên tuổi? Hắn chưa từng có tên tuổi tốt gì nha? Phản bội tông môn, lăng nhục đệ tử Băng Âm Cung, sự tình nào không phải người người oán trách? Huống hồ dù hắn không đi ứng chiến, nhưng đã giết người Hoàng Phủ gia, cũng đã đoạt đồ vật, còn bình yên rời đi, có những chuyện này bày ở trước mặt, người nào dám khinh thường hắn? Cả Nam Chiêm Bộ Châu, vô số thiên kiêu, lại có ai dám làm làm ra những sự tình này?

Các tu sĩ nghe vậy, tất cả đều không nói gì.

Không có ai là người ngu, sau khi suy nghĩ, thì không người cảm thấy tiểu ma đầu đào tẩu có vấn đề.

Giống như ý niệm đầu tiên của mọi người là, không trốn mới có vấn đề!

Tin tức Phương Hành ước chiến Hoàng Phủ Đạo Tử, cuối cùng không đánh mà chạy, rời khỏi Huyền Vực, rất nhanh truyền khắp Nam Chiêm Bộ Châu.

Tiểu ma đầu Phương Hành vốn có chút danh tiếng, một là bởi vì mưu phản Thanh Vân Tông, lại để cho Diệp Cô Âm bị tổn thất nặng, ở trong trẻ tuổi đồng lứa có chút địa vị, chỉ có điều không cao, bất quá sau khi sự tình ở trong Huyền Vực truyền ra, lại lập tức truyền khắp Nam Chiêm Bộ Châu, để cho người lau mắt mà nhìn.

Vậy mà diệt bốn mạch trong Bát Bộ Yêu Chúng, còn dẫn người đánh Kiếm Trủng?

Tiểu ma đầu này thật to gan lớn mật!

Phải biết Hoàng Phủ gia là tồn tại bực nào, đây chính là quái vật áp đảo Nam Chiêm Bộ Châu, ở toàn bộ Nam Chiêm Bộ Châu, ngoại trừ Linh Sơn Tự bình thường không hỏi thế sự, căn bản không có thế lực dám chống lại Hoàng Phủ gia, không biết có bao nhiêu người tin tưởng, chỉ cần Hoàng Phủ gia nguyện ý, liền có thể xưng vương ở Nam Chiêm Bộ Châu, bức các tu sĩ thần phục.

Mà tiểu ma đầu kia lại tính là thứ gì, chỉ là cô hồn dã quỷ bội phản sư môn, cũng dám trần trụi đánh mặt Hoàng Phủ gia như vậy, dùng hai chữ muốn chết cũng không cách nào hình dung sự cả gan làm loạn của hắn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, sau khi hắn chiếm đủ tiện nghi, lại dùng một loại biện pháp không ai ngờ, hấp dẫn lực chú ý của Hoàng Phủ gia, đào tẩu khỏi Huyền Vực, cái này làm cho các tu sĩ khiếp sợ, lại ẩn ẩn bội phục.

Tuy dùng biện pháp có chút vô sỉ, nhưng có thể trốn đi, mới thật là bản sự!

- Hỗn đản kia lại đào tẩu? Ta còn có ý định giúp hắn nhặt xác nữa chứ!

Ở phụ cận Thần Kiều, Lệ Anh nghẹn họng nhìn trân trối, nghe tin tức này vô số lần, cuối cùng mới thừa nhận cái này có khả năng là sự thật.

Sắc mặt của Hàn Anh cũng cổ quái:

- Ta lúc đầu có phải đã nói, nếu như hắn tránh được Hoàng Phủ gia đuổi giết liền phụng hắn làm huynh trưởng?

Thần sắc Lệ Anh quỷ dị:

- Ngươi nói như thế, nhưng ta cảm thấy ngươi căn bản không phải ý tứ này a? Lúc đó ý tứ của ngươi rõ ràng là, nếu hắn tiến vào Huyền Vực cùng Hoàng Phủ Thần Cơ đại chiến một trận, còn có thể tránh được Hoàng Phủ gia đuổi giết, liền phụng hắn làm huynh trưởng? Lúc ấy ta nói ý tứ của ta cũng giống như ngươi, chính là cho rằng hắn không có khả năng ở trong tay Hoàng Phủ Thần Cơ thoát được tính mạng...

Hắn nói rất nhiều, nhưng Hàn Anh chỉ trầm tĩnh không nói.

- Hắn lại chiếm tiện nghi!

Thật lâu sau, Hàn Anh mới thở dài một tiếng, cười khổ.

Lệ Anh càng bất đắc dĩ:

- Ai bảo ngươi nói chuyện luôn ngắn gọn như vậy?

- Hắn lại chạy mất?

Trong Huyền Vực, trên một chiến xa, tặc phỉ áo xanh khôi phục nữ trang nghe được tin tức này cũng nao nao, thật lâu sau mới cười khổ:

- Tên hỗn đản này, thật đúng là không giống những thiên kiêu ta nhận thức...

Nói thầm xong, Hứa Linh Vân ngồi ở bên người nàng cũng cười khổ nói:

- Ngươi có tưởng tượng nổi không? Hắn lại chạy mất...

Trên mặt Hứa Linh Vân cũng lộ ra vẻ vui mừng, nói khẽ:

- Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng cẩn thận ngẫm lại, đây mới là Phương sư đệ!

Mà ở hạch tâm Huyền Vực, một chỗ bia đá mọc lên san sát như rừng, khắp nơi hiển hiện sương mù màu đen, làm nơi đây giống như Tiên Cảnh, lại như U Minh Địa Ngục, mà ở trong địa ngục này, thì có vô số Yêu Linh cường đại trấn thủ. Trên một bệ đá, đang có một thiếu niên ở giữa mi tâm có Liên Hoa Ấn, ngồi khoanh chân, suy ngẫm minh tưởng.

- Báo...

Có thanh âm từ ngoại giới truyền đến, khói đen tản đi, lộ ra một thông đạo, trong thông đạo, một chiến sĩ áo giáp màu tím bước nhanh tới, dáng người khôi ngô, trên mặt đeo mặt mạ, nhìn không ra tuổi và giới tính, hắn đi tới trước người Hoàng Phủ Đạo Tử quỳ xuống, trầm giọng nói:

- Bẩm báo Đạo Tử, đã sai người tìm các nơi ở trong Huyền Vực, có thể xác định, tiểu tặc kia đã không ở trong Huyền Vực, chỉ là trước đó ở bên ngoài Huyền Vực cũng có nhân mã của Bát Bộ Yêu Chúng phòng ngự, lại chưa từng phát hiện hành tung của hắn, hắn hẳn là dùng khiêu chiến Đạo Tử làm sương mù, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, sáng tạo cơ hội thoát thân!

Hoàng Phủ Đạo Tử nghe vậy, trầm mặc một hơi, sau đó trên mặt lộ ra vẻ châm chọc:

- Thiệt thòi ta còn định tới Thần Kiều đánh chết hắn, nguyên lai chỉ là một người nhát gan, thông báo gia tộc, truyền pháp chỉ bắt giết hắn, người này không đáng lo, nhưng Kiếm Thai lại phải thu hồi!

- Vâng...

Chiến sĩ kia trầm giọng đáp, quay người ly khai.

Hoàng Phủ Đạo Tử thì trầm tĩnh không nói, sau nửa ngày mới bỗng nhiên cười cười, thần sắc xem thường, nhưng ẩn ẩn có một loại không cam lòng, như một quyền đánh vào trong không khí, để cho hắn cảm giác cực kỳ khó chịu...

Chương 339: Đào sâu ba thước cũng phải bắt Phương Hành

Đương nhiên, các tu sĩ chỉ chú ý sự tình Phương Hành đào tẩu, lại không có người nghĩ đến, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng như vậy.

Trên thực tế, thời điểm Phương Hành chọc giận tới Hoàng Phủ gia, hắn ly khai Huyền Vực đã là một sự tình cực kỳ gian nan, không nói Hoàng Phủ gia bao vây, bởi vì trên người hắn mang theo một số tài nguyên to lớn, âm thầm cũng có vô số tu sĩ theo dõi.

Vì chuyện này, thậm chí có rất nhiều thế lực chuyên phái người ly khai Huyền Vực, ra ngoài đưa tin cho trưởng bối, bảo bọn hắn nhất định phải chú ý người này, mặc kệ tổn thất bao nhiêu cũng phải bắt được, không thể để hắn chạy thoát.

Mà Hoàng Phủ gia, bởi vì uy nghiêm bị xúc phạm, sau khi nhận được tin tức, cũng có nhân mã của Bát Bộ Yêu Chúng thậm chí là Hoàng Phủ gia canh giữ ở xung quanh Huyền

Vực, thề nhất định phải bắt được hắn, trong đó dùng đội ngũ của Cửu Khúc Bộ căm phẫn nhất, dù sao Lôi Cửu thiên phú kỳ tài, được xưng đệ nhất cao thủ dưới trướng Hoàng Phủ Đạo Tử, tiền đồ vô lượng, lại bị tiểu ma đầu kia vây giết, chết quá oan a...

Ở dưới loại thiên la địa võng này, Phương Hành đào tẩu cơ hồ là chuyện không thể nào.

Rất nhiều tu sĩ cho rằng Phương Hành sẽ tiến vào hạch tâm Huyền Vực đánh với Hoàng Phủ Đạo Tử một trận, cũng là cứ vào nguyên nhân này, dù sao đã chắp cánh khó thoát, có lẽ hắn tiến vào hạch tâm Huyền Vực khiêu chiến Hoàng Phủ Đạo Tử, chính là muốn liều chết đánh cược một lần.

Chỉ có điều, bởi vì hết thảy mọi người tin tưởng Phương Hành sẽ đi khiêu chiến Hoàng Phủ Đạo Tử, nên ở trong bảy ngày đầu tiên không có phòng thủ nghiêm mật, ngược lại chỉ lo tìm kiếm phương pháp nghe ngóng tin tức trong Huyền Vực, đợi Phương Hành xuất hiện ở phụ cận Thần Kiều, mà Phương Hành thì nhân cơ hội này, cùng Kim Ô chạy ra khỏi Huyền Vực, vượt qua tầng tầng trở ngại, tìm được đường sống trong chỗ chết...

Mà thời gian là ở ngày thứ tư trong ước hẹn!

Quá trình tự nhiên rất không dễ dàng, dù lúc này thế lực khắp nơi còn tưởng hắn sẽ đi khiêu chiến Hoàng Phủ Đạo Tử, nhưng cũng bày ra tầng tầng phòng ngự, để phòng ngừa vạn nhất, bất luận tu sĩ nào từ trong Huyền Vực đi ra, đều phải bị kiểm tra nghiêm mật.

Chỉ thấy một đám tu sĩ không may, vận chuyển một cỗ quan tài, cực kỳ thê thảm từ trong Huyền Vực truyền tống ra, lúc này Phương Hành đang mặc váy của Diệp Cô Âm, đội tóc giả, tô son điểm phấn khóc sướt mướt, Kim Ô thì đeo Vạn La Quỷ Diện, ẩn giấu lông vũ ánh vàng rực rỡ, hóa thành một con cú mèo ngồi ở trên vai Phương Hành.

Mà đám tu sĩ kia thì cả đám khóc sướt mướt, trên người mang theo thương tích trầm trọng, thoạt nhìn cực kỳ thê thảm.

Vừa nhìn là biết, đội tu sĩ này chính là điển hình thất bại ở trong Huyền Vực, may mắn giữ được tính mạng trốn ra, thậm chí còn khiêng một cỗ quan tài, không hề nghi ngờ, trong quan tài khẳng định chính là đại nhân vật trong môn phái, bởi vậy mới không nỡ để cho thi cốt của đối phương ở lại trong Huyền Vực, ngay cả người tâm phúc cũng chết, có thể thấy được đội tu sĩ này thảm thành bộ dáng gì...

Một đường thông hành, vậy mà cực kỳ thông suốt, ngay cả người của Hoàng Phủ gia cũng khinh thường tra xét những tiểu tu sĩ kia.

Bất quá đi ra hơn trăm dặm, vẫn có người nhằm vào, là một ít tu sĩ muốn ăn cướp.

Loại tu sĩ này rất nhiều, bọn hắn che dấu ở trong tối, chuyên môn cướp giết tu sĩ từ trong Huyền Vực đi ra, những người này, hoặc là đệ tử của mình chưa đạt được cơ duyên ở trong Huyền Vực, hoặc căn bản không có đệ tử phù hợp đưa vào Huyền Vực, nhưng lại muốn kiếm một chén canh, thế là cả đám theo dõi tu sĩ từ trong Huyền Vực đi ra, từng bước từng bước cướp giết, cướp đoạt cơ duyên.

Chỉ có điều những người này không dám động thủ ở xung quanh Huyền Vực, dù sao trưởng bối của các thế lực đều ở chỗ này, huyên náo quá lớn nói không chừng sẽ có người nhúng tay, bởi vậy phần lớn bọn hắn đều lựa chọn tốt mục tiêu, sau đó một đường ra ngoài trăm dặm, lúc này mới sẽ ra tay tập kích, mà quá trình này, thực sự là cho Phương Hành và Kim Ô cơ hội.

Sau khi thong dong đi ra trăm dặm, tu sĩ đằng sau còn chưa kịp động thủ, Phương Hành đã cùng Kim Ô cười dài, phối hợp giết ngược, tu sĩ dẫn đầu ăn cướp kia chẳng qua là Trúc Cơ trung kỳ, bởi vì tuổi vượt qua bốn mươi, cho nên không cách nào tiến vào Huyền Vực, chỉ muốn ăn cướp một ít tu sĩ Linh Động cảnh mà thôi.

Nhưng làm sao nghĩ đến, dê béo bọn hắn nhằm vào lại không phải dê?

Chỉ mấy hơi, ba tu sĩ muốn cướp giết bị Phương Hành và Kim Ô làm thịt mất, sau đó một mảnh kim vân lướt trở lại, nhìn qua bảy tám tu sĩ run rẩy kia nói:

- Hoàng Phủ gia bá đạo như thế nào, chắc hẳn các ngươi cũng biết, nếu bọn họ biết hai người chúng ta được các ngươi yểm hộ đi ra, nhất mạch của các ngươi xem như xoá tên khỏi Nam Chiêm Bộ Châu, có lẽ các ngươi không ngốc a?

Đám tu sĩ bị Phương Hành cưỡng ép vội vàng gật đầu:

- Không ngốc không ngốc, chúng ta chưa bao giờ thấy qua tiểu ma... chưa bao giờ thấy qua ngươi!

Phương Hành nhẹ gật đầu, cười ha ha, tiện tay lấy ra mấy viên Tẩy Cơ Đan ném tới:

- Xem như các ngươi không làm uổng công!

Sau khi nói xong, hắn vác Thông Minh Huyền Quan lên vai, cùng Kim Ô dán chặt mặt đất rời đi.

Tới lúc này, hắn xem như trốn ra tìm được đường sống, chuyện còn lại không thể nghi ngờ là tìm mấy cái linh mạch, tăng cường tu vi, lại quan sát động tĩnh, nếu Hoàng Phủ gia thật đào ba thước đất, không tìm được hắn thề không bỏ qua, như vậy Nam Chiêm Bộ Châu thật đúng là không ở lại được, tuy Phương Hành ngông cuồng, lại không phải người ngu, dùng thực lực của hắn cứng đối cứng với Hoàng Phủ gia, cái kia chính là muốn chết.

Ngày thứ bảy sau khi Phương Hành trốn ra Huyền Vực, trong Chí Tôn Điện do Linh Sơn Tự bố trí, Vạn La lão quái nghe người nói tiểu ma đầu Phương Hành đã xác định trốn ra Huyền Vực, trên mặt như ẩn như hiện lộ ra nụ cười, nhưng nụ cười này thu lại rất nhanh, thở dài một tiếng, nhắm mắt dưỡng thần, không hề để ý tới sự tình ngoại giới, dáng vẻ ấy, hắn đã giữ vững mười ngày.

- Đã gửi thư cho Hoàng Phủ gia nói rõ, Đại Tuyết Sơn ta thu nhận đệ tử tên Phương Tiểu Cửu, chỉ là kẻ này đã từng mượn danh tiếng của Phương Hành làm bậy, chỉ là hiểu lầm, hôm nay Phương Tiểu Cửu vì đuổi bắt tiểu ma đầu Phương Hành lập công chuộc tội tử vong, tội nghiệt tiêu tán, từ hôm nay trở đi, Đại Tuyết Sơn là Đại Tuyết Sơn, tiểu ma đầu là tiểu ma đầu, không có một chút quan hệ!

Quỷ Thần Cốc Trương Đạo Nhất từ ngoài điện đi vào, khoanh chân ngồi xuống, nhẹ nhàng nói.

Mạc Long Ngâm giống như cười mà không phải cười nói:

- Hoàng Phủ gia sẽ tin?

Quỷ Thần Cốc Trương Đạo Nhất nói:

- Thiền Sư của Linh Sơn Tự tự mình đưa tin, Hoàng Phủ gia phải tin!

Mạc Long Ngâm thở dài nói:

- Vậy là tốt rồi, cuối cùng tránh được tai họa, tiểu ma đầu này cũng thật là...

Nói một nửa, hắn ngừng lại, nhìn thoáng qua Vạn La lão quái nhắm mắt dưỡng thần, không nói thêm gì nữa.

Mười ngày trước, khi tin tức Sở Hoàng bị tiểu ma đầu Phương Hành giết từ trong Huyền Vực truyền ra, Sở Thái Thượng liền cùng Vạn La lão quái đấu một trận, cuối cùng Sở Thái Thượng trọng thương rời đi, trở lại Sở Vương Đình, cũng ở trước mặt mọi người thề, hắn tất sẽ dùng tất cả lực lượng, bắt giết tiểu ma đầu Phương Hành, bất luận là ai, nếu dám ngăn cản hắn, sẽ cùng Sở Vương Đình hắn kết xuống sinh tử đại thù, không chết không ngớt.

Về sau mọi người đề nghị, muốn tách rời liên hệ giữa Đại Tuyết Sơn và tiểu ma đầu Phương Hành, Vạn La lão quái cũng không ngăn cản, chỉ cười hắc hắc nói:

- Đại Tuyết Sơn nhất mạch thu hoạch cơ duyên, mười phần có năm sáu là tiểu ma đầu trong miệng các ngươi đoạt được?

Từ ngày đó, các tu sĩ không ai dám nói chuyện với Vạn La lão quái, chỉ bất quá vẫn chặt đứt liên hệ giữa tiểu ma đầu và Đại Tuyết Sơn, mà quá trình chặt đứt này, nói khó cũng không khó, dù sao lúc Phương Hành bái nhập Đại Tuyết Sơn, dùng tên là Phương Tiểu Cửu, tuy có một lần hắn nói tên thật, nhưng chỉ cần cố tình che lấp, quyết không nhận nợ là được.

Thời điểm Mạc Long Ngâm và Trương Đạo Nhất trầm mặc, Vạn La lão quái lại mở miệng:

- Hoàng Phủ gia nói như thế nào?

Trương Đạo Nhất biết hắn hỏi cái gì, trầm tĩnh nửa ngày, mới nói khẽ:

- Đào sâu ba thước, cũng phải bắt Phương Hành!

Vạn La lão quái rùng mình, thở dài một tiếng, lẩm bẩm:

- Chạy được sao?

Trương Đạo Nhất biết hắn đang lo lắng cái gì, nói:

- Bát Bộ Yêu Chúng đã xuất động toàn bộ, phong tỏa tất cả tế đàn, cũng triệu tập quẻ sư, suy diễn phương vị đào tẩu của tiểu tử này, ở dưới tình huống như vậy, tiểu tử kia trốn một ngày hai ngày dễ dàng, nếu hắn vận khí tốt, trốn một hai năm cũng có khả năng, nhưng trừ khi hắn cả đời đều trốn ở trong động không lộ diện, bằng không...

Hắn không có nói tiếp, chỉ là mọi người đều hiểu.

Thế lực của Hoàng Phủ gia quá cường đại, nói là khống chế Nam Chiêm Bộ Châu cũng không quá mức, ngay cả Bát Bộ Yêu Chúng ở dưới trướng cũng không giống bình thường, thế lực kinh người, có thể so với tông môn thế gia nhất đẳng của Nam Chiêm Bộ Châu, bị quái vật khổng lồ như vậy toàn lực lùng bắt, dù Kim Đan cảnh như bọn hắn, cũng khó thoát khỏi cái chết, huống chi là Trúc Cơ cảnh như Phương Hành?

Chương 340: Binh đến Thanh Vân

Tông

Ngày thứ ba sau bảy ngày ước hẹn trôi qua, cũng là ngày thứ mười sau khi Phương Hành đánh Kiếm Trủng, liền có một đạo pháp chỉ truyền khắp Nam Chiêm Bộ Châu.

- Nghịch phỉ Phương Hành, phạm thượng Hoàng Phủ, giết bốn thiếu bộ thủ của Cửu Khúc, Hỏa Vân, Đãng U, Hắc Chiểu, đánh Kiếm Trủng, tội ác tày trời, muôn lần chết không chuộc hết tội, Hoàng Phủ ra pháp chỉ, các tu sĩ của Nam Chiêm Bộ Châu nghe lệnh, bắt Phương Hành, bất kể sinh tử, đều có trọng thưởng. Phàm là người bắt giữ được nghịch phỉ Phương Hành, ban thưởng một môn thần thông, 300 Linh Tinh, ban thưởng một Bất Tử Bài của Hoàng Phủ, một linh quật, trăm viên Tử Đan. Người tru sát Phương Hành, thưởng một môn Huyền quyết, 100 Linh Tinh, một kiện Huyền khí, 50 viên Tử Đan!

Từ pháp chỉ là có thể thấy được Hoàng Phủ gia tức giận như thế nào.

Người bắt giữ Phương Hành, thưởng một môn thần thông, 300 Linh Tinh, cái này là giá trị bực nào?

Cần biết thần thông bí pháp, là căn cơ của các tông môn, mà 300 Linh Tinh, là số tài phú có thể làm cho tu sĩ Kim Đan cảnh động tâm, về phần linh quật và Tử Đan, thì tính là vật kèm theo, trọng yếu nhất là Hoàng Phủ Bất Tử Bài, bài này có ý là, người bắt giữ Phương Hành, có thể đạt được một lệnh bài của Hoàng Phủ gia bảo hộ, thấy lệnh bài như thấy Hoàng Phủ gia, quần tu tránh lui.

Pháp chỉ này ban thưởng, thật sự là quá nặng, có thể nói người người động tâm.

Nguyên nhân trong này, cố nhiên là bởi vì Phương Hành xúc phạm uy nghiêm của Hoàng Phủ gia, Hoàng Phủ gia muốn giết gà dọa khỉ, mà một nguyên nhân khác, là bởi vì Hoàng Phủ gia muốn thông qua bắt Phương Hành, tìm Kiếm Thai thất lạc trở về, tuy Hoàng Phủ gia đã biết, Kiếm Thai đều bị tiểu ma đầu kia bán đấu giá, khó có thể thu hồi, nhưng vẫn không nguyện ý buông tha cho manh mối này.

Ban thưởng bắt giữ Phương Hành, cao hơn so với giết rất nhiều, chính là vì nguyên nhân này.

Đạo pháp chỉ này vừa ra, rất nhanh thì truyền khắp Nam Chiêm Bộ Châu, hiệu suất cao đến dọa người, ở tất cả thành trì đều có bức họa của Phương Hành, thậm chí ngay cả Kim Ô cũng quang vinh lên bảng, Hoàng Phủ gia đáng sợ không chỉ ở thế lực khổng lồ, còn có lực hiệu triệu của nó, ra lệnh một tiếng, Nam Chiêm Bộ Châu nghiêng trời lệch đất, vô số thế lực, vô số nhân mã hành động.

Huyền Vực mở ra, không biết có bao nhiêu thế lực bởi vì không có phương pháp, thiên tư chưa đủ, hay cốt linh quá lớn, không cách nào tiến vào Huyền Vực tranh đoạt cơ duyên, nhưng hôm nay, pháp chỉ của Hoàng Phủ gia lại cho bọn hắn một cơ hội không thua Huyền Vực.

Ngày thứ ba pháp chỉ tuyên bố ra, thì có một mảnh mây đen đông nghịt bao phủ đỉnh núi của Thanh Vân Tông, mây đen không biết rộng lớn mấy trăm dặm, giống như một mảnh thương thiên, trấn áp ở trên không Thanh Vân Tông, trong mây mơ hồ có vô số Yêu thú ánh mắt hung hãn lạnh lẽo nhìn chằm chằm, hình như ra lệnh một tiếng, thì sẽ trực tiếp lao xuống, san bằng Thanh Vân Tông.

Ở trước mặt uy thế của mây đen, Hộ Sơn Đại Trận của Thanh Vân Tông lộ ra ảm đạm như thế.

- Thanh Vân Tông tông chủ ở đâu, đi lên gặp ta!

Mây đen tản đi, lộ ra một lão giả áo trắng đứng chắp tay, ký hiệu ở góc dưới áo bào đã biểu lộ rõ ràng thân phận của hắn, là người của Hoàng Phủ gia, mà trong mây đen, lờ mờ có bốn năm thân ảnh khí tức cường đại, ánh mắt sâm lãnh xuyên qua mây đen rơi xuống Thanh Vân Tông, để cho bất luận kẻ nào chứng kiến, cũng cảm thấy sát khí lành lạnh.

- Hậu bối Thanh Vân Tông tông chủ Trần Huyền Hoa, bái kiến Thiên Sứ của Hoàng Phủ gia, không có tiếp đón từ xa, mong được thứ tội...

Trong Thanh Vân Tông, trầm mặc hai ba hơi sau, một thân ảnh bước lên mây, xa xa quỳ gối, hắn thậm chí không có cân nhắc ở lại trong đại trận cho an toàn, bởi vì hắn biết, ở trước mặt người Hoàng Phủ gia, Hộ Sơn Đại Trận của Thanh Vân Tông không tính là bảo đảm an toàn gì, trốn ở bên trong cũng vô dụng, chẳng bằng thản nhiên đối mặt Hoàng Phủ gia.

- Nghịch phỉ Phương Hành kia, là đệ tử của Thanh Vân Tông ngươi?

Lão giả áo trắng nhìn về phía Trần Huyền Hoa, thanh âm lành lạnh:

- Các ngươi dạy được đồ đệ giỏi!

Trần Huyền Hoa kinh hồn táng đảm, vội vàng nói:

- Tiền bối minh giám, nghịch đồ Phương Hành kia bởi vì phản nghịch môn quy, đã bị Thanh Vân Tông ta xoá tên, thậm chí ở trước khi đi, hắn còn to gan lớn mật phá ba cốc, cướp sạch tài nguyên của ba cốc không còn, sự tình ác liệt như thế, nhân thần cộng phẫn, qua nhiều năm như vậy, Thanh Vân Tông chúng ta cũng đang tìm hắn, hận không thể bầm thây vạn đoạn...

Trần Huyền Hoa tận hết khả năng thuyết minh phẫn nộ của mình, dùng cái này mong được lão giả áo trắng đồng cảm, mà lão giả áo trắng nghe vậy, tuy trên mặt nhìn không ra hỉ nộ, lại không có ra tay với Trần Huyền Hoa, kỳ thật ở trước khi đến, Hoàng Phủ gia bọn hắn đã điều tra rõ ràng, Phương Hành xác thực đã mưu phản Thanh Vân Tông, lửa giận của mình không thể trút lên Thanh Vân Tông được.

Sở dĩ đi qua, là bởi vì Đại Tuyết Sơn được Linh Sơn Tự bảo hộ, hơn nữa thực lực của Đại Tuyết Sơn không kém, Hoàng Phủ gia không dám tùy tiện đắn đo, không cách nào từ hướng kia ra tay điều tra tiểu ma đầu, đành phải cầm Thanh Vân Tông khai đao, dù tiểu ma đầu kia đã mưu phản Thanh Vân Tông, nhưng dù sao cũng ở chỗ này tu hành sinh hoạt qua, chắc là có chút dấu vết lần theo.

- Ngươi không cần sợ hãi, Hoàng Phủ gia ta quân lâm Nam Chiêm Bộ Châu, phụng quy thủ đạo, tiểu ma đầu kia đã mưu phản Thanh Vân Tông, chúng ta sẽ không gây khó dễ cho Thanh Vân Tông, chỉ là chúng ta muốn vào Thanh Vân Tông kiểm chứng, còn nữa, năm đó tiểu ma đầu này ở Thanh Vân Tông đã dùng qua những gì, ở địa phương nào, ngươi phải ghi rõ ràng cho ta, việc này, ngươi có đáp ứng không?

Tuy lão giả áo trắng hỏi thăm, nhưng không có cho Trần Huyền Hoa thời gian trả lời, giống như trực tiếp hạ lệnh.

- Vâng...

Mặc dù đối phương đã hạ lệnh, nhưng Trần Huyền Hoa cũng phải bổ sung một câu, sau đó lui sang một bên.

Đám người Hoàng Phủ gia từ không trung rơi xuống, trực tiếp phong tỏa toàn bộ Thanh Vân Tông.

Tất cả đệ tử Thanh Vân Tông đã từng có tiếp xúc với Phương Hành đều bị gọi ra, thậm chí kể cả dược đồng ban đầu ở linh dược điền được Phương Hành thu làm tiểu đệ, mà tất cả ốc xá Phương Hành ở qua, đồ vật đã dùng qua đều bị lật tung, ngưng trọng thu vào, bởi vì chúng ở trong tay một ít người am hiểu bói toán, có thể dựa vào khí tức lưu lại trên vật phẩm, suy tính ra hướng đi của Phương Hành.

Các đệ tử của Thanh Vân Tông sợ hãi rụt rè, như con cừu nhỏ ở trước mặt một đám hổ lang.

Vô luận người của Hoàng Phủ gia hỏi cái gì, bọn hắn đều không dám giấu diếm, một năm một mười nói ra.

Ở trong nội tâm đệ tử Thanh Vân Tông, cũng ẩn ẩn có loại cảm giác cực kỳ quái dị, tuy Phương Hành chọc đại họa, nhưng thực lực hôm nay, cũng làm cho bọn hắn khiếp sợ, phải biết, năm đó mọi người là cùng nhau nhập môn tu hành, hơn nữa lúc Phương Hành vừa gia nhập Thanh Vân Tông, các đệ tử trong Thanh Vân Tông, có cái nào không phải gia cảnh, tư chất, khởi điểm đều cao hơn tiểu ma đầu kia?

Hôm nay dựa vào cái gì tiểu tặc kia trộn lẫn đến trình độ cao như vậy?

Mà ở trên tông chủ phong, nhìn mây đen giống như che trời, cùng với tộc nhân và gia tướng của Hoàng Phủ gia vội vàng đi lại, có hai người sắc mặt như băng, trong ánh mắt có khiếp sợ, nghi hoặc, khẩn trương, hoảng sợ, hối hận, hai người này, một người mặc xích bào, một người mặc áo xanh, đúng là Thanh Điểu và Tiếu Sơn Hà.

- Tiểu ma đầu kia lại gây ra đại họa như vậy, quả nhiên là tự tìm đường chết...

Thanh Điểu cười lạnh, nhìn như khinh thường, trên thực tế trong ánh mắt hoảng sợ đã khó có thể che dấu.

Khuôn mặt Tiếu Sơn Hà lạnh lùng, lạnh giọng nói:

- Nếu hắn không chết thì sao?

Biểu lộ của Thanh Điểu nhất thời cứng đờ, đáy lòng khủng hoảng lộ ở trên mặt.

Tiếu Sơn Hà lạnh lùng mở miệng:

- Ta sai người đi nghe tin tức đã xảy ra ở trong Huyền Vực, tuy khả năng có hư giả, nhưng tiểu tử này ngay cả Sở Hoàng Thái Tử, Phương Tiểu Cửu một người diệt bốn mạch cũng giết, càng đánh chết Cửu Khúc Bộ thiếu bộ thủ Lôi Cửu, đoạt Kiếm Trủng của Hoàng Phủ gia... Những sự tình này có cái nào là ta và ngươi có thể làm được? Ha ha, năm đó lo lắng, không nghĩ tới nhanh như vậy liền biến thành sự thực, con Tiểu Cẩu thích cắn người kia đã biến thành ác lang...

Biểu lộ của Thanh Điểu quái dị, kiệt lực bình phục lại, ra vẻ vô sự nói:

- Vậy ngươi tốt nhất chờ mong Hoàng Phủ gia tìm được tiểu tử kia và giết chết hắn đi, nếu không hắn sẽ quay lại tìm ngươi báo thù cũng nói không chừng, đã nhận được truyền thừa của Phù Diêu Cung, tu vi của ngươi đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng dù sao còn chưa Kết Đan, đối mặt tiểu tử quỷ kế đa đoan kia, không dễ đối phó a?

Tiếu Sơn Hà cười lạnh:

- Ta tự nhiên là không dễ đối phó, bất quá ngươi cho rằng ngươi có thể không đếm xỉa đến sao?

Biểu lộ của Thanh Điểu càng mất tự nhiên, đạm mạc nói:

- Liên quan gì tới ta?

Tiếu Sơn Hà cười lạnh:

- Năm đó không phải ngươi vì đạt được Huyền quyết của Phù Diêu Cung, mới đưa Tiểu Man đi sao?

Thanh Điểu phẫn nộ quát lên:

- Tiểu Man là đệ tử của ta, ta đưa nàng cho ai cũng là chuyện của ta...

Tiếu Sơn Hà nói:

- Nếu như ngươi cảm thấy lý do này có thể thuyết phục tiểu tử kia, đại khái có thể cầm lời này đi chuyện nói với hắn!

Thanh Điểu trưởng lão nghẹn lời, nàng há không biết tiểu tử kia căn bản không phải người thích đàm luận?

Huống hồ nàng còn biết một ít sự tình Tiếu Sơn Hà chưa nghe nói qua, nàng đã từng bức bách Phương Hành giao ra bí pháp mà Bạch Thiên Trượng lưu cho Phương Hành, vì thế thậm chí không tiếc dùng Tiểu Man và Hứa Linh Vân uy hiếp, sau khi Phương Hành mưu phản Thanh Vân Tông, nàng còn từng làm một sự tình mà ngay cả nàng nhớ tới cũng thấy xấu hổ, trong nội tâm ẩn ẩn khủng hoảng, không biết có thể chọc giận tiểu tử kia hay không.

Chương 341: Tìm linh mạch

Tuy lúc trước Phù Diêu Cung cho Thanh Điểu trưởng lão và Tiếu Sơn Hà huyền quyết, chỉ rõ Kim Đan đại đạo, nhưng không cho tài nguyên, có một ít đồ vật cần thiết vẫn cần bọn họ tự mình đi sưu tập, mà Thanh Điểu trưởng lão ở trước khi Huyền Vực mở ra không lâu, có ý muốn gả Hứa Linh Vân cho một tu sĩ hơn hai trăm tuổi làm thiếp, đổi lấy một cây linh dược hiếm thấy.

Sau đó Huyền Vực mở ra, Hứa Linh Vân mới chủ động nêu ý kiến, muốn tiến vào Huyền Vực giúp sư tôn thu cơ duyên, Thanh Điểu trưởng lão biết, kỳ thực lúc đó Hứa Linh Vân đã có tử chí, chỉ có điều nàng cũng tham cơ duyên trong Huyền Vực, lại biết lấy tính tình của Hứa Linh Vân, cho dù chết cũng sẽ liều mạng giúp mình cướp đoạt cơ duyên, liền tạm hoãn tính toán đó, đi cầu Bạch Long Môn đưa Hứa Linh Vân vào Huyền Vực.

Chuyện này tự nhiên làm thầy trò các nàng xuất hiện kẽ nứt rất lớn, lúc ấy Thanh Điểu nhớ tới tiểu tử kia và Hứa Linh Vân quan hệ không tệ, ở trong Huyền Vực càng có tin tức nói Hứa Linh Vân không tiếc lấy thân mạo hiểm bảo vệ tiểu tử kia, trong lòng Thanh Điểu càng kinh hoảng, rất sợ Phương Hành sẽ bởi vì Hứa Linh Vân mà đến trả thù nàng.

Đương nhiên này cũng là nàng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nàng thậm chí không biết Hứa Linh Vân căn bản không có nói cho Phương Hành chuyện này, hơn nữa trước khi rời Nam Chiêm Bộ Châu, Hứa Linh Vân đã chuẩn bị cho nàng tạ lễ, chỉ là bởi vì tặc phỉ áo xanh còn chưa rời Huyền Vực, nên nàng không có cơ hội truyền tin tức cho Thanh Điểu mà thôi, tất cả những thứ này, cũng chỉ là Thanh Điểu một người đoán mò.

- Sẽ không, tiểu tử này dám to gan chọc giận Hoàng Phủ gia, nhất định khó thoát khỏi cái chết...

Sau khi bị Tiếu Sơn Hà vạch trần tâm tư, Thanh Điểu lạnh lùng nói, mạnh mẽ chắc chắn, nhận định Phương Hành hẳn phải chết.

Nhưng Tiếu Sơn Hà lại cười gằn:

- Lúc trước ở trước mặt hai người chúng ta, hắn bất quá là một giun dế Linh Động cảnh, chúng ta cũng cho rằng hắn hẳn phải chết, nhưng kết quả như thế nào? Mới mấy năm a, hắn đã trở thành tồn tại ngay cả chúng ta nghĩ tới cũng cảm thấy run sợ, huống chi năm đó hắn là ở dưới mí mắt của chúng ta chạy trốn, bây giờ Hoàng Phủ gia ngay cả hắn ở đâu cũng không biết, ngươi làm sao dám kết luận hắn sẽ chết? Vạn nhất hắn tìm một vị trí an toàn, trốn vài chục năm tu luyện, ai có thể làm gì được hắn?

Trong mắt Thanh Điểu lấp lóe vẻ ác độc, điềm nhiên nói:

- Ngươi nói những chuyện này có mục đích gì?

Tiếu Sơn Hà cười ha ha, cuối cùng tiếng cười thu lại, điềm nhiên nói:

- Lần này tiểu ma đầu kia nhất định phải chết, nếu hắn không chết, chết sẽ là chúng ta, cái gì Kim Đan đại đạo, đều sẽ hóa thành mây khói tiêu tan, huống chi, hừ, Hoàng Phủ gia vì giết tiểu ma đầu này, có thể nói ra hết vốn liếng, nội dung của pháp chỉ kia ngươi cũng nhìn, nếu như đạt được ban thưởng, lo gì không thành Kim Đan?

Thanh Điểu nghe được hai chữ ban thưởng, bon mắt cũng sáng ngời, nhưng qua một lát, lại có chút ủ rũ nói:

- Nhưng chúng ta cũng không giúp được cái gì a, năm đó tiểu tử kia yếu như vậy, chúng ta cũng không bắt được hắn, bây giờ hắn đã thành công Trúc Cơ, hơn nữa nổi danh hung hãn. Hai người chúng ta một cái tu đan pháp, một cái tu trận pháp, có nắm chắc gì bắt được hắn?

Tiếu Sơn Hà nghe vậy, cười gằn nói:

- Ai nói muốn đích thân bắt hắn? Chỉ cần nói cho Hoàng Phủ gia nên làm sao tìm hắn là được!

Thanh Điểu ngẩn ra, quay đầu nhìn đối phương.

Tiếu Sơn Hà cười gằn, lạnh giọng nói:

- Tiểu tử kia tứ cố vô thân, nếu nói có một người có khả năng ép hắn đi ra...

Thanh Điểu thấy rõ dụng ý của Tiếu Sơn Hà, không khỏi cảm giác rét run.

Thời điểm trên dưới Thanh Vân Tông đều đang bàn luận Phương Hành, hắn lại đang ở trong Thập Vạn Đại Sơn.

Quãng thời gian này, hắn và Kim Ô căn bản không có đi về phía thành trấn, mà đi khắp Thập Vạn Đại Sơn, một là tránh họa, hai là tìm kiếm một ít linh mạch phân tán ở trong núi lớn, thiên địa có linh khí, cũng có một ít địa vực đặc thù tàng phong tụ khí, ẩn chứa lượng lớn linh khí, mà loại địa vực này được xưng là linh mạch, trong linh mạch khai thác ra ngọc thạch, chính là Linh Thạch.

Ở trong giới tu hành, có một ít tu sĩ quanh năm ở trong thâm sơn đại xuyên, tìm kiếm những linh mạch không có bị người phát hiện, sau đó khai thác Linh Thạch, mà Phương Hành ở trong núi lớn này, tự nhiên không phải vì đi đào những Linh Thạch thấp kém kia, bất quá hắn đúng là đang tìm kiếm linh mạch, nhưng mục đích của hắn là khi tìm thấy linh mạch, sẽ trực tiếp hút sạch...

Linh khí rãi khắp thiên địa, chỉ có Linh Thạch mới lưu trữ được linh khí, tu sĩ thì chỉ có thể thông qua thổ tức hoặc rút lấy linh khí trong Linh Thạch tu hành, sự tình muốn trực tiếp hút sạch linh khí, thì nghe cũng chưa từng nghe nói, chỉ là trong cơ thể Phương Hành có Cửu Cửu Phản Thần Đan, việc này lại biến thành có khả năng, trực tiếp dùng linh mạch để tu hành.

Chỉ là tìm kiếm linh mạch cũng không phải chuyện đơn giản, cần thông hiểu trận pháp, mới có thể biện sơn hà tìm linh mạch, bản thân linh mạch tương đương với Tụ Linh Trận hình thành tự nhiên trong thiên địa, điểm này Phương Hành có Âm Dương Thần Ma Giám cũng không có tác dụng, nhưng Kim Ô mạnh hơn Phương Hành nhiều lắm, nó vốn có trình độ trận pháp rất cao.

Thông qua nhận biết xu thế sơn hà, đạo lý âm dương, quãng thời gian này ngược lại cũng tìm được một hai linh mạch nhỏ, chỉ có điều linh mạch thượng đẳng không phải dễ tìm như vậy, hai linh mạch kia cực kỳ kém cỏi, một linh mạch có thể đào ra vài viên Linh Thạch hạ phẩm, một linh mạch khác lại vừa mới hình thành không lâu, còn chưa hình thành Linh Thạch...

Một ngọn núi đá màu đỏ thẫm, trên vách núi có một long ảnh như ẩn như hiện, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phá bích bay đi, mà ở xung quanh núi đá bày xuống mấy trận kỳ, đều là vì phòng ngừa linh khí lan tràn, Phương Hành đứng ở trên một đóa hắc vân, canh giữ trước núi đá, thầm vận tâm pháp, ngưng thần thổ tức.

Ở trong cơ thể hắn, phảng phất như có một vòng xoáy khủng bố, theo hơi thở của hắn phun ra nuốt vào, xích long trên vách núi dần dần ảm đạm, cuối cùng chậm rãi biến mất, phảng phất như chưa từng xuất hiện qua, Phương Hành thu lại huyền công, khoanh chân ngồi ở trên mặt đất, chậm rãi luyện hóa linh khí trong cơ thể, hóa thành tu vi của mình.

Loại thủ đoạn tu luyện này, đã không phải người tu hành bình thường có thể tưởng tượng, nếu nhất định phải hình dung, đã có thể nói là thủ đoạn của Tiên nhân!

- Ai ya, linh mạch được xưng là Tổ Long, trong truyền thuyết con rồng đầu tiên là do linh mạch biến hóa thành, cho nên người phàm tục coi linh mạch là long mạch, tuy này không phải long mạch màu tím, chỉ là một linh mạch màu đỏ hạ phẩm, linh khí bạc nhược, nhưng cũng là linh mạch a, lại bị tên khốn kiếp kia trực tiếp nuốt? Này chẳng phải tương đương với ăn một con rồng?

Cách đó không xa, Kim Ô càng xem càng tặc lưỡi, đồng thời đau lòng: nếu cho ta một viên

Kim Đan thật tốt!

Bất quá thời điểm trong lòng nó xoắn xuýt, chỉ thấy trên bầu trời có một con chim màu đỏ bay tới, quanh quẩn ở trên không trung, Kim Ô vừa thấy, hơi run run, thôi thúc Thú Vương Đỉnh trong cơ thể, tỏa ra một đạo khí tức kỳ dị, con chim màu đỏ lập tức có cảm ứng, cúi người bay xuống, ném cho Kim Ô một thẻ ngọc.

Kim Ô cầm thẻ ngọc, tinh tế cảm ứng, ánh mắt nhất thời thay đổi, lo lắng nhìn Phương Hành, không biết có nên gọi hắn hay không.

- Xong, xảy ra việc lớn rồi...

Loại chim này là Bách Thú Tông thuần hóa ra, chuyên môn dùng để lan truyền tin tức, Phương Hành và Kim Ô ở trong thâm sơn này tránh họa, đồng thời tìm kiếm linh mạch để Phương Hành tu luyện, nếu như không biết một chút tin tức ngoại giới, này tự nhiên là không thích hợp, nên bảo Bách Thú Tông Ứng Sư Hống giúp bọn họ nhìn chằm chằm, có tin tức quan trọng thì lợi dụng Hồng Tước truyền tin.

Trong cơ thể Kim Ô nắm giữ Thú Vương Đỉnh của Bách Thú Tông, kia là một Huyền khí cấp thấp có thể khống chế yêu thú, vốn bởi vì sự tình nó trộm Thú Vương Đỉnh, Bách Thú Tông và nó hầu như không chết không thôi, nhưng sau đó nó mượn thế của Phương Hành, Ứng Sư Hống không dám dị nghị, Thú Vương Đỉnh cũng thuận lý thành chương thành đồ vật của nó, có thể dùng khí tức của đỉnh kia dẫn Hồng Tước đến đây.

Vừa nhìn tin tức trên ngọc giản, Kim Ô biến sắc, trong lòng biết phiền toái lớn đến rồi.

Lúc này nó thậm chí có ý nghĩ, phải giấu thẻ ngọc đi không cho Phương Hành nhìn thấy, bất quá trầm tư một lúc, cuối cùng bỏ đi ý niệm này, qua một nén hương thời gian, Phương Hành đã điều tức xong, đáp mây bay tới, Kim Ô ném thẻ ngọc cho hắn nói:

- Xảy ra phiền phức, có muốn đi cứu hay không, nghe ngươi lựa chọn!

Phương Hành tiếp thẻ ngọc, nhíu mày, thần thức dò xét vào.

Vốn hắn không quá để ý, dưới cái nhìn của hắn, thực không có phiền toái gì có thể xưng lớn, chỉ có điều sau khi xem nội dung trong ngọc giản, cả người hắn như bị sét đánh...

- Hoàng Phủ gia, các ngươi là muốn cùng tiểu gia chơi tới cùng sao...

Trên mặt Phương Hành lướt qua vẻ tàn nhẫn, "đùng" một tiếng, thẻ ngọc bị hắn bóp nát.

Nội dung trong ngọc giản để hắn cực kỳ phẫn nộ, một lửa giận trước nay chưa từng có ở đáy lòng hắn bốc lên.

Hắn không nghĩ tới, vì ép mình hiện thân, Hoàng Phủ gia lại làm ra chuyện như vậy.

Chương 342: Thần lôi phạt hồn, pháp kiếm tru thân

Tin tức trong ngọc giản rất đơn giản, trưởng lão Thiết Như Cuồng, ở lúc Hoàng Phủ gia tới Thanh Vân Tông điều tra nội tình của tiểu ma đầu Phương Hành, ý muốn bao che, lại ở thời điểm gia tướng của Hoàng Phủ gia ra tay lùng bắt, không phục quản chế, phản kháng đánh giết một người, cho nên chịu tội tru thân phạt hồn, ở trên chủ phong của Thanh Vân Tông lập lên hình đài, thời gian kéo dài ba tháng.

Hình phạt tru thân phạt hồn này, chính là chỉ pháp kiếm tru thân, thần lôi phạt hồn, mỗi ngày đều có ba đạo thần lôi đánh xuống, ba đạo pháp kiếm đâm thân, thời hạn kéo dài ba tháng, có thể nói muốn sống không được, muốn chết cũng khó!

Ngăn ngắn mấy ngày, tin tức này đã truyền khắp Nam Chiêm Bộ Châu, hiển nhiên là có người cố ý thúc đẩy.

Phương Hành nhìn thấy tin tức này, quả thực hận đến nghiến răng, huyết sôi sùng sục.

Cái gì ý muốn bao che, cái gì không phục quản chế...

Thiết Như Cuồng đã sớm thoái ẩn, sao sẽ đụng phải Hoàng Phủ gia ở Thanh Vân Tông?

Huống hồ coi như đụng phải, Thiết Như Cuồng lại không ngốc, sao có khả năng đối phó người của Hoàng Phủ gia?

Còn tru thân phạt hồn, càng là hình phạt vô nhân đạo nhất trong giới tu hành, lấy lôi kích hồn, lấy kiếm phế thân, hình phạt qua đi, bất luận tu vi của tu sĩ cao bao nhiêu, thần hồn cũng sẽ tiêu diệt, thân thể thành tro, loại hình phạt này, bởi vì quá mức tàn nhẫn, đã bị giới tu hành bãi bỏ... kia là đối phó tà ma mới sẽ dùng, Thiết Như Cuồng không tranh với đời, vì sao phải bị loại hình phạt này?

Oành...

Phương Hành giận dữ, đột nhiên một quyền đập về phía vách núi, núi đá cứng rắn bị hắn đập ra một cái hố to chu vi mười trượng, đá vụn rì rào rơi xuống, bụi mù nổi lên bốn phía, tràn ngập đến giữa không trung.

- Thế nhân đều biết ta đã phản ra Thanh Vân Tông, ở bề ngoài, ta và Thiết sư quan hệ đã sớm chặt đứt, Hoàng Phủ gia làm sao sẽ biết lợi dụng hắn đến buộc ta hiện thân?

Trong bụi mù, âm thanh của Phương Hành lạnh lẽo tàn khốc:

- Tất nhiên là có người trong Thanh Vân Tông mật báo, mới sẽ làm Hoàng Phủ gia biết được tin tức này, nhìn dáng dấp, tiểu gia phải áo gấm về nhà một chuyến rồi!

- Phải đi về sao?

Kim Ô lo lắng mở miệng.

Phương Hành không chút nghĩ ngợi, ánh mắt lạnh lẽo nói:

- Về!

Kim Ô chần chờ nói:

- Nhưng Hoàng Phủ gia khẳng định đã bày xuống thiên la địa võng ở Thanh Vân Tông, chỉ chờ ngươi hiện thân!

Phương Hành nói:

- ở bên ngoài Huyền Vực, không phải bọn họ cũng bày xuống thiên la địa võng sao?

Kim Ô không nói lời nào, nó biết lúc này Phương Hành đã thu hồi khuôn mặt tươi cười, có thể thấy được trong lòng đối phương rất giận. Lần này đi, nếu không phải tiểu ma đầu chết trẻ bỏ mình, thì chính là Thanh Vân Tông rơi vào thảm sát, trong đó nguy hiểm, khó có thể dùng lời diễn tả được, ngay cả nó cũng không dễ dàng toàn thân trở ra, nói không chắc sẽ cùng tiểu ma đầu chết ở Thanh Vân Tông...

Thấy Kim Ô trầm mặc, Phương Hành cười mắng:

- Nếu ngươi không đi, tiểu gia cũng không làm khó dễ ngươi!

Lời này có chút lạnh lùng, trong lòng Kim Ô tự nhiên rõ ràng. Nếu nó không muốn đi, Phương Hành sẽ không làm khó nó, nhưng giao tình giữa hai người cũng chấm dứt ở đây, tiểu ma đầu kia không có thói quen suy nghĩ thay người khác.

Sau khi suy nghĩ, Kim Ô thở dài mắng:

- Nếu Kim gia không đi, coi như ngươi cứu người, cũng chạy thoát được sao?

Phương Hành nghe xong lời này, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười, cong ngón tay búng một cái, một hạt sen bay về phía Kim Ô:

- Cho ngươi!

Hạt sen kia chính là hạt Huyết Liên Tử cuối cùng trên tay Phương Hành.

Lúc trước ở trong Thanh Khâu Phần, Phương Hành lấy xuống một đài sen, bên trong có bảy hạt Huyết Liên Tử, trong đó một hạt, Phương Hành cho nữa oa ở trong ao, còn lại sáu hạt, thì cùng Kim Ô một người ba hạt, hắn đã dùng hai hạt, này là hạt cuối cùng, mà ba hạt của Kim Ô thì đều dùng ở trong Huyền Vực, hóa thành vật bổ dưỡng rèn luyện yêu khu.

Đối với Kim Ô, loại Huyết Liên Tử này cực kỳ quý giá, mỗi một hạt đều có thể làm thực lực của nó bay vọt, nhưng Phương Hành chỉ còn một hạt, phải giữ lại chuẩn bị bất cứ tình huống nào, nên không cho nó, bất quá đến lúc này, thấy Kim Ô chịu theo mình mạo hiểm, lúc này mới lấy ra hạt sen cuối cùng, cho Kim Ô coi như thù lao.

Bất quá Kim Ô lại ném trở về, nghiêm mặt nói:

- Ngươi nghĩ Kim gia là vì hạt sen kia mới đi cùng ngươi sao? Quá coi thường ta, Kim gia thật vất vả chịu nghĩa khí một lần, nhất định phải để tiểu hỗn đản ngươi nhớ kỹ mới được, hạt sen kia không trả nổi phần ân tình này, giữ lại cho lão gia hỏa kia đi!

Phương Hành nghe vậy, liền nhận trở về, trong lòng biết bây giờ Thiết Như Cuồng đã chịu không biết bao nhiêu khổ sở, lưu lại hạt sen cho sư phụ chữa thương cũng tốt.

- Lão kim, coi như ta nợ ngươi một nhân tình!

Phương Hành cất giọng nói, sau đó nhảy lên lưng Kim Ô, một người một quạ không dám trì hoãn, tranh thủ thời gian đi về.

Thập Vạn Đại Sơn này, năm đó Phương Hành vượt qua một lần, dùng tới mười ngày, nhưng bây giờ thực lực của Kim Ô tăng mạnh, yêu khu mạnh mẽ đến khó có thể tưởng tượng, tốc độ cũng thuận theo tăng lên gấp mười lần, lần thứ hai vượt qua, sẽ không cần dùng thời gian dài như vậy.

Mà trên lưng Kim Ô, Phương Hành cũng ngưng thần tĩnh khí, tinh tế cân nhắc.

Lần này đột biến, thực vượt quá tưởng tượng của hắn.

Hắn vốn đã ngờ tới, Hoàng Phủ gia nhất định sẽ tìm hắn gây sự, dùng hết tất cả biện pháp ép hắn hiện thân, chỉ là hắn không sợ, Đại Tuyết Sơn ngũ tổ, đều là Kim Đan cảnh vang danh Sở vực, năm người hợp lực, thực lực mạnh mẽ, hơn nữa bọn hắn đã chia mình và Phương Tiểu Cửu thành hai người, không ai có thể nhằm vào được nữa.

Mà những người khác, đáng giá hắn quan tâm cũng không nhiều, Bạch Thiên Trượng bị Tửu

Nhục đại sư mang đi, Hứa Linh Vân thì giao cho tặc phỉ áo xanh, Hoàng Phủ gia mạnh nữa, cũng không dám tìm hai người kia phiền phức, Phương Hành vốn tưởng rằng mình đã mừng rỡ tiêu dao, Hoàng Phủ gia không có cách uy hiếp mình nữa, lại không nghĩ rằng, bọn họ lại tìm tới trên đầu Thiết Như Cuồng.

Nhắc tới cũng phải, thiên hạ chúng sinh, có thể cưỡng bức được mình, cũng chỉ có Thiết lão đầu kia.

Dù sao đối phương có ân với mình, ân này còn chưa báo đáp được.

Mình cuối cùng vẫn còn quá non!

Phương Hành nghĩ như vậy, vốn tưởng mình có thể không để ai vào mắt, có thể một người tiêu dao, người đánh thắng được thì bắt nạt, đánh không lại thỉ bỏ chạy, dù sao ai cũng không làm gì được mình, lại không nghĩ tới, mình còn không được tự tại như trong tưởng tượng, lấy thực lực của Hoàng Phủ gia, chung quy vẫn tìm được người có thể cưỡng bức mình, hoặc nói là uy hiếp mình.

- Lần này đi... Đến cùng nên giải quyết vấn đề này như thế nào...

Phương Hành trầm ngâm, ép buộc mình tỉnh táo lại, tính toán năng lực của mình và nguy cơ sắp đối mặt.

Hắn hôm nay, sau khi thu nạp mấy linh mạch, cho dù chỉ là linh mạch hạ phẩm, nhưng hàm lượng linh khí trong đó không phải Linh Thạch có thể so sánh, linh khí bàng bạc kia để tu vi của hắn tăng lên tới Trúc Cơ tầng sáu, cũng chính là Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong, cộng thêm đạo cơ của hắn ở dưới Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, tử sắc dần tăng, mơ hồ có xu thế tăng đến màu tím trung phẩm.

Ở dưới loại trạng thái này, linh lực của hắn bàng bạc, dù đụng phải Trúc Cơ hậu kỳ cũng dám cứng đối cứng.

Chỉ có điều, coi như có thực lực như vậy, đối mặt Hoàng Phủ gia mắt nhìn chằm chằm, hắn cũng không dám khinh thường.

Coi như mình có thể liều mạng với Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng nếu đụng phải Kim Đan cảnh thì sao?

Coi như không đụng Kim Đan cảnh, nếu đụng phải đệ tử Hoàng Phủ gia tay cầm Vạn Linh Kỳ chân chính thì sao?

Có pháp bảo, cùng không có pháp bảo, hoặc nói có Thần khí chân chính, cùng chỉ có Huyền khí, cả hai khác biệt rất lớn, chỉ hơi mất tập trung, đừng nói từ trong tay Hoàng

Phủ gia cứu người, thậm chí Phương Hành lo lắng cho mình cũng sẽ góp vào, cũng chính bởi vì vậy, hiện tại Phương Hành cần càng nhiều thủ đoạn chém giết, để phát huy ra toàn bộ tu vi của mình.

Vạn Linh Kỳ vẫn ở trong tay, dựa vào vài lần đại chiến, tích lũy không ít huyết tế, có thể phát huy ra lực lượng không tệ.

Mà thần thông Âm Dương Đại Ma Bàn, mình cũng đã nắm giữ thuần thục, một khi ra tay, tất nhiên bất phàm.

Cộng thêm hắn ở trong Huyền Vực bán đấu giá Kiếm Thai, cũng đổi lấy không ít thứ tốt, ngoại trừ linh dược dị quả không nói, cũng có một chút binh khí tàn tạ, những binh khí này đều có uy lực bất phàm, chỉ là đa số đã tàn tạ không thể tả, như ở trong một trận đại chiến bị người đánh nát, bất quá Phương Hành cẩn thận chọn một phen, cũng có không ít còn dùng được.

Có những thứ này, cùng đạo cơ màu tím trung phẩm, Phương Hành thật sự dám liều mạng với bất kỳ Trúc Cơ cảnh nào.

Chỉ có điều, hắn đối mặt dù sao cũng là Hoàng Phủ gia, những thứ này còn chưa đủ.

Hắn cần càng nhiều thần thông chém giết

mạnh mẽ!

Ôm loại ý nghĩ này, đột nhiên trong lòng Phương Hành khẽ động, nghĩ đến một tồn tại.

Hắn hít một hơi, chìm vào trong thức hải, Chân Linh hơi động, đã ở trong thức hải xuyên qua không biết mấy vạn dặm, đi tới trước đoàn sương mù mông lung, trôi nổi ở giữa không trung.

- Này, thanh phá kiếm vừa đen vừa xấu kia, tiểu gia gặp phải phiền phức, đi ra nhờ một chút...

Thần thức của Phương Hành chấn động, nhìn về phía sương mù nói.

Mục tiêu chính là Kiếm Thai màu đen kia.

Kiếm Thai bị người truyền vô cùng kỳ diệu, nếu nói có hi vọng giải quyết khốn cục của hắn, đại khái cũng chỉ có nó?

Chương 343: Chờ quân vào cuộc

Ở trong Kiếm Trủng, Phương Hành đã cảm giác được Kiếm Thai kia khí thế bất phàm, chí ít không thua năm thanh Kiếm Thai cung phụng ở trong cung điện, chỉ là khí tức thô bạo quỷ dị, vì lẽ đó Phương Hành mới không dám tùy tiện dung hợp, đương nhiên, sau đó bị nó mạnh mẽ dung hợp, vậy cũng không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh, ngày sau con đường tu hành của mình, kỳ thực đã không thể tránh khỏi phải cùng thanh Kiếm Thai này cộng sinh.

Đã như vậy, sao không sớm hòa giải, tiện thể mượn lực lượng của nó?

Kiếm Thai có linh, được tu sĩ ôn dưỡng, có thể mượn lực lượng của tu sĩ trưởng thành, mà ở trong Kiếm Thai, trừ lực lượng củaản thân nó, còn có thượng cổ phi kiếm thuật đã thất truyền, được xưng giết người ngoài ngàn dặm, nếu không động tâm đó mới gọi quái.

Mà theo lý thuyết, phương pháp lĩnh ngộ loại thượng cổ phi kiếm thuật này cực kỳ đơn giản, Kiếm Thai huyền diệu là ở chỗ này, bởi vì Kiếm Thai chính là linh tính do phi kiếm dựng dục ra, vì lẽ đó bản thân nó đã có thần thông tu luyện thượng cổ phi kiếm, nói trắng ra, chỉ cần câu thông với Kiếm Thai, lại trải qua tu luyện và phù hợp, thượng cổ phi kiếm thuật tự nhiên sẽ thành.

Chỉ có điều, thanh Kiếm Thai màu đen kia của Phương Hành có chút quỷ dị, sau khi tiến vào thức hải, thì trực tiếp bay vào khu vực sương mù, mãi đến hiện tại còn không chịu giao lưu với Phương Hành, lười biếng như con cá chạch ở trong bể nước, Phương Hành đã từng thử câu thông mấy lần, nhưng nó không nói tiếng nào, một tia thần niệm cũng không đáp lại, tựa hồ vẫn đang ngủ say.

Nếu như bình thường, hắn sẽ không thèm để ý, nhưng bây giờ sắp đối mặt nguy hiểm, Phương Hành không chờ được nữa.

- Kiếm Thai màu đen, đi ra cùng tiểu gia nói chuyện phiếm...

Chân Linh đứng ở bên ngoài khu vực sương mù, Phương Hành thôi thúc thần thức kêu gào.

Hắn cũng học thông minh, hiện tại không dám tùy tiện xông vào khu vực sương mù, nếu không sẽ bị sương mù đánh về hiện thực.

Bất quá thần niệm truyền vào khu vực này, lại như đá chìm đáy biển, không có chút phản ứng.

Phương Hành đợi một lát, lại không cam lòng kêu gào:

- Thanh kiếm xấu xí kia, đi ra cho tiểu gia...

Vẫn không có động tĩnh, trong sương mù một mảnh vắng lặng.

Lúc này Phương Hành cũng giận, trực tiếp mắng lên:

- Con mẹ ngươi, cái giá của ngươi còn rất lớn nha, đồ vật tiến vào thức hải của ta, không ai không làm việc. Âm Dương Thần Ma Giám, Tam Muội Chân Hỏa cái nào không phải nghe gọi chạy đến? Ngay cả ánh kiếm kia còn giúp tiểu gia một lần, ngươi lại dám kiêu ngạo? Chờ ngày nào đó tu vi của tiểu gia cao lên, sẽ đuổi ngươi ra ngoài...

Theo thần niệm của hắn truyền vào khu vực sương mù, vẫn không có động tĩnh gì, bất quá sương mù lại phun trào, tựa hồ bên trong có biến hóa, lúc ẩn lúc hiện, Phương Hành cảm giác giống như có tồn tại nào đó đang tức giận.

Trong lòng hắn biết có hi vọng, vì vậy mắng càng lớn tiếng:

- Thanh kiếm xấu xí kia, mạnh mẽ dung hợp với ta, lại không chịu truyền cho ta thượng cổ phi kiếm thuật, cũng không chịu nghe ta điều khiển, phải biết là tiểu gia cứu ngươi từ trong Kiếm Trủng đi ra, con mẹ nó ngươi có thể có chút lương tâm hay không? Ta nói cho ngươi biết, hiện tại tiểu gia muốn đi làm một sự tình cực kỳ nguy hiểm, đến thời điểm đó nếu như ta chết, ngươi ở trong thức hải của ta cũng sẽ không yên lành...

Trong sương mù đột nhiên ầm một tiếng,

giống như lôi kích, một đạo thần niệm mãnh liệt lan ra.

Phương Hành đã sớm chuẩn bị tâm lý, vèo một tiếng chạy ra rất xa, cẩn thận đánh giá biến cố trong sương mù.

Bất quá để hắn thở phào nhẹ nhõm là, không phải Kiếm Thai ở trong sương mù bị hắn chọc tức giận, muốn đi ra so chiêu với hắn, tản mát ra kỳ thực chỉ là một đạo thần niệm, trôi nổi ở trong thức hải, hóa thành một đoàn ánh sáng màu đen nửa trong suốt, cũng không có bất kỳ sát khí, cùng lúc đó, trong sương mù truyền ra một đạo thần niệm, hóa thành âm thanh thương cổ xa xăm.

- Nếu như không có bản lĩnh, lại liều mạng đi chống đỡ cường địch, kia không phải anh hùng, mà chỉ là ngu xuẩn, nếu như ngươi đi, không ai cản ngươi, ta cho ngươi công pháp này, tự mình tìm hiểu, nếu như không tu luyện được, trước Nguyên Anh không nên tới tìm ta!

- Hả? Không phải ngươi nên bị ta điều khiển sao?

Phương Hành cảnh giác nhìn khu vực sương mù, cao giọng kêu lên.

Hắc kiếm ở trong sương mù rất không nể mặt mũi:

- Hừ, bằng tài nghệ của ngươi bây giờ, có tư cách gì điều khiển ta? Tuyển chọn ngươi, chỉ là muốn tìm cái hộp kiếm tốt mà thôi, lấy công pháp kia rồi cút đi, không có chuyện gì thì không nên tới quấy nhiễu ta!

Sau khi dứt lời, âm thanh tan biến, không có một tiếng động nào nữa.

Phương Hành lại gọi một lúc, lúc thì muốn đàm phán với nó, lúc thì muốn khiêu chiến nó, kết quả hắc kiếm trực tiếp làm người câm.

- Bất kể nói thế nào, trận mắng này vẫn có chỗ tốt...

Phương Hành thở dài, mặc dù không cách nào điều khiển hắc kiếm, bất quá cũng bức ra một chút đồ vật.

Chân Linh cẩn thận từng li từng tí dò xét đoàn ánh sáng màu đen kia, phát hiện không có tình huống khác thường gì mới thoáng yên tâm, lại nghĩ hắc kiếm lựa chọn mình làm "hộp kiếm", tự nhiên không có đạo lý tùy tiện hủy diệt hộp kiếm rồi, nên hạ quyết tâm, há miệng nuốt đoàn ánh sáng kia, lập tức có đạo đạo pháp quyết huyền ảo lưu chuyển ở trong đầu...

Phương Hành suy ngẫm một lát, cuối cùng ghi nhớ khẩu quyết rõ ràng.

Không giống hắn tưởng tượng, công pháp này hoàn toàn không phải pháp môn ngự kiếm, thậm chí không tính là pháp thuật, mà tất cả đều là điều động linh lực, ẩn nấp thân hình, xê dịch biến hóa … nếu muốn tìm một lời giải thích thích hợp, này rõ ràng là một pháp môn chuyên chế tạo riêng cho Chiến Tu, có chút tương tự võ kỹ ở phàm tục.

Còn nữa, pháp môn này không có tên, cũng không ghi rõ cấp bậc, khó có thể phán đoán ưu khuyết.

Phương Hành nhìn một hồi, có chút không cam lòng, lại nhìn về phía sương mù kêu to:

- Nghĩ tiểu gia dễ lừa như vậy sao, đã nói thượng cổ phi kiếm thuật rồi, ngươi mau mau giao ra đây cho ta, nếu không thì đừng ở lại trong thức hải của ta...

Đang muốn mắng vài câu đòi chỗ tốt, lại không nghĩ rằng lần này hắc kiếm không muốn phí lời, sương mù như sóng triều vỗ tới, trực tiếp đánh Chân Linh bay về Đạo Tháp, còn hắn thì giật mình tỉnh lại, không khỏi cực kỳ tức giận, oán hận mắng:

- Tên khốn kiếp này, cái giá còn lớn hơn ta, coi mình là đại gia sao?

Kim Ô chở Phương Hành phi hành ở trên không trung, không có chú ý tới Phương Hành đã chìm vào thức hải, vừa nghe tiếng quát tháo như thế, nhất thời sợ hết hồn, quay đầu lại trắng:

- Làm ta giật cả mình, ngươi mắng ai vậy?

Phương Hành nói:

- Mắng một gia hỏa khốn kiếp, Kiếm Thai của ngươi hiện tại thế nào rồi?

Kim Ô nói:

- Vừa mới bắt đầu tiếp xúc, bồi dưỡng cảm tình, ngươi hỏi cái này làm gì?

Phương Hành nghe xong rất buồn bực, nghĩ thầm vì sao Kiếm Thai của tiểu gia khó chơi như thế?

Hắn vốn muốn ở bước ngoặt nguy hiểm này, hàng phục Kiếm Thai màu đen, tăng thêm một trợ lực, lại không nghĩ rằng Kiếm Thai màu đen không để ý, không thể làm gì khác hơn là trước nghiên cứu công pháp nó cho mình, công pháp vô danh này chú ý xê dịch biến hóa, thiếp thân cận chiến, cũng hợp khẩu vị của hắn, đáng tiếc loại chiến kỹ này, thường thường cấp bậc không cao.

Lúc này ở trong Thanh Vân Tông đã dựng lên một hình đài cao trăm trượng.

Trên hình đài dựng một cây cột to lớn, trên khoá sắt quấn một ông lão râu đen, trên người hắn máu me đầm đìa, đã đầy vết kiếm, mà trên vết kiếm lại cháy khét, niêm phong lại vết thương, trên đỉnh đầu hắn có tám lá cờ bồng bềnh, tụ tập mây khói, mà ở trước mặt thì là trăm thanh cổ kiếm, thanh thanh dính máu.

Dưới hình đài đứng một hàng tu sĩ, trong đó có Đan sư, cũng có dược sư tinh thông y thuật, còn có tu sĩ chưởng ngự lôi pháp, đám người này là người hành hình được Hoàng Phủ gia tỉ mỉ tuyển chọn, mà ở Thanh Vân Tông, nguyên bản có bảy ngọn núi, sau khi Tửu Nhục hòa thượng gánh sơn rời đi, thì chỉ còn năm ngọn, bây giờ ở chỗ cao nhất của năm ngọn núi, lại phân biệt ngồi xếp bằng một tu sĩ.

Năm người này, ngồi trên chủ phong chính là tu sĩ Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia, bốn ngọn khác phân biệt ngồi cao thủ của Cửu Khúc Bộ, Linh Vân Bộ, Đãng U Bộ, Hắc Chiểu Bộ, đều là Kim Đan cảnh, năm người này phụ trách tọa trấn nơi đây, chuyên chờ Phương Hành đến, bọn họ ẩn nấp thân hình, để cho người khó có thể phát hiện, nhưng thần thức lại không ngừng bao phủ phạm vi trăm dặm.

Ở dưới cục diện như thế, chỉ cần Phương Hành dám đến, bọn họ có thể lập tức khống chế cục diện.

Vì một người Phương Hành liền điều động năm Kim Đan cảnh, lửa giận của Hoàng Phủ gia cũng có thể thấy được chút ít.

Thanh Vân Tông đã biến thành một cái hũ lớn, chỉ chờ Phương Hành chủ động vào cục.

Mà ở trong hũ, Thiết Như Cuồng đã thê thảm đến không còn nhân hình!

Chương 344: Nam Chiêm Bộ Châu Chi Thiên Hoàng Phủ gia

- Đã đến giờ hành hình!

Theo người hành hình quát to một tiếng, dưới đài, năm tu sĩ hành hình đi lên hình đài, người dẫn đầu chính là dược sư do Hoàng Phủ gia phái tới, thần thức hắn quét qua, kiểm tra tình trạng cơ thể của Thiết Như Cuồng, sau đó nặn ra hàm dưới, nhét vào miệng một viên linh đan bổ sung tinh lực, trợ giúp đối phương luyện hóa, như thế mới có thể bảo đảm Thiết Như Cuồng bị tra tấn mà không chết.

Loại hình phạt tàn nhẫn này, một ngày đã không chịu nổi, thì làm sao bảo đảm người bị tra tấn chịu đựng qua ba tháng?

Phái có dược sư ở chỗ này nhìn chằm chằm, trách nhiệm của hắn chính là kéo dài tính mạng cho người bị tra tấn.

- Hoàng Phủ gia... Lão phu... cả đời không thích phân tranh, các ngươi... lại bắt nạt ta?

Thiết Như Cuồng bị ép ăn linh đan, hơi có một tia sinh khí, mở hai mắt ra, ánh mắt đỏ như máu, thấp giọng rống to.

Dược sư kia nghe vậy, cười lạnh nói:

- Muốn trách thì trách ngươi đã từng dạy dỗ một đồ nhi tốt, vì ép hắn đi ra, cũng chỉ đành oan ức ngươi, ngươi yên tâm, thời điểm hắn hiện thân, ta sẽ cho ngươi chết thoải mái!

Thiết Như Cuồng cuồng nộ hét lớn:

- Hắn... Hắn đã bị Thanh Vân Tông chúng ta trục xuất sư môn, thì có quan hệ gì tới ta? Các ngươi... Các ngươi... muốn dùng lão phu ép hắn đi ra, cái kia chỉ là uổng phí... Hoàng Phủ gia uổng xưng Ẩn Hoàng, nhưng ngay cả một tiểu tử cũng không đối phó được... trái lại sử dụng độc kế này, không cảm thấy xấu hổ sao?

Dược sư của Hoàng Phủ gia cười nói:

- Việc trục xuất sư môn đúng là thật sự, bất quá nếu nói các ngươi hoàn toàn không có tình nghĩa thầy trò, vậy thì không chắc, tối thiểu lúc trước tiểu tử kia nổ ba cốc, cướp sạch ba cốc, lại không động Đoán Chân Cốc là sự thật, mà khi đó ngươi che chở hắn như vậy, tiểu tử này phàm là có chút lương tâm, thì sẽ không trơ mắt nhìn ngươi bị dằn vặt ba tháng chứ?

Nói tới chỗ này, hắn hơi dừng lại một chút, âm hiểm cười nói:

- Huống hồ, coi như tiểu tử kia không xuất hiện thì đã làm sao? Người bất quá là một

Trúc Cơ cảnh, Hoàng Phủ gia ta thích giết không được sao!

Hai mắt Thiết Như Cuồng sung huyết, như muốn điên cuồng.

Dược sư của Hoàng Phủ gia này nói, mới là cái nhìn chân chính của bọn họ.

Coi như không dẫn Phương Hành ra thì đã làm sao?

Dù sao hắn chỉ là một Trúc Cơ cảnh có cũng được mà không có cũng không sao, ở trong mắt Hoàng Phủ gia giống như giun dế, không đáng nhắc tới, đối với người như hắn, giết thì giết, có thể dẫn ra Phương Hành cố nhiên là tốt, dẫn không ra, cũng không sao cả...

Nhìn thấy Thiết Như Cuồng phẫn nộ, dược sư kia càng cảm thấy thú vị, phất tay cười nói:

- Hành hình đi!

Oanh...

Trên bầu trời, tám trận kỳ xoay tròn, đưa tới mây đen vô tận, một lát sau, trong mây có ánh chớp lớn bằng cánh tay hạ xuống. Khách lạt lạt bổ vào đồng trụ, lôi lực như ngân xà, quấn quít lấy đồng trụ đi khắp, sau đó tiến vào trong cơ thể Thiết Như Cuồng, trong tiếng nổ vang, Thiết Như Cuồng không có kêu thảm thiết, mà điên cuồng hô to:

- Hoàng Phủ gia, các ngươi dám khinh miệt ta như thế?

Oanh...

Sau khi tia chớp thứ nhất hạ xuống, theo sát chính là đạo thứ hai, đánh vào trên cây cột.

Âm thanh của Thiết Như Cuồng tựa hồ còn vang hơn tiếng sấm:

- Lão phu bất quá là dạy một đệ tử mà thôi, truyền thừa giáo hóa, Thiết Như Cuồng ta không thẹn thiên địa, các ngươi áp đặt tội danh, làm nhục cho ta, không sợ trời phạt sao?

- Hừ, còn có khí lực kêu to, có vẻ hình phạt vẫn còn nhẹ!

Dược sư kia cười gằn:

- Tăng lớn một chút, có ta nhìn, không chết được!

Oanh...

Đạo lôi điện thứ ba to hơn mấy lần đánh xuống.

- A...

Thiết Như Cuồng lại boong boong thiết cốt, cũng khó nhịn được nỗi đau xé rách thần hồn kia, kêu rên lên.

Dược sư của Hoàng Phủ gia cười gằn:

- Trời phạt? Nếu nói Nam Chiêm Bộ Châu có trời, như vậy chính là Hoàng Phủ gia ta!

- Muốn dùng loại thủ đoạn xấu xa này bức tiểu hỗn đản kia ra, các ngươi là nằm mơ, các ngươi làm như vậy chỉ chọc giận hắn mà thôi...

Thiết Như Cuồng quát:

- Hắn là người được Bạch sư thúc lựa chọn, sao có thể dễ dàng bị các ngươi bắt được? Trước đây lão phu không biết vì sao Bạch sư thúc tuyển chọn hắn, nhưng bây giờ lão phu biết rồi, các ngươi càng tàn nhẫn với ta, nói rõ tiềm lực của hắn càng lớn, các ngươi đã phạm vào sai lầm lớn, các ngươi cho rằng là hắn chọc giận Hoàng Phủ gia, trên thực tế vẫn luôn là Hoàng Phủ gia các ngươi chọc giận hắn, hôm nay các ngươi giết ta, tiểu tử kia trưởng thành, tất nhiên diệt sạch Hoàng Phủ gia các ngươi...

Âm thanh cuồng loạn từ trên hình dài truyền xuống, lan xa khắp nơi.

Thiết Như Cuồng ở trong thống khổ dày vò, cũng không quá tin tưởng Phương Hành có năng lực diệt cả nhà Hoàng Phủ gia, nhưng hắn nhất định phải ở trong tuyệt cảnh, cho mình một tia hi vọng, bởi vậy hắn đặt hy vọng này ở trên người tiểu tử mang đến cho mình đại họa kia, tiểu tử kia là người được Bạch sư thúc lai lịch bí ẩn lựa chọn, tất nhiên có chỗ hơn người của hắn!

Ngay cả người của Hoàng Phủ gia cũng không làm gì được hắn, thì càng chứng minh bản lĩnh của tiểu tử kia, đã có bản lĩnh, thì không nên xuất hiện ở đây, nên trốn đi, chờ con kiến nhỏ lớn thành hung thú ăn thịt người, lại về báo thù cho mình.

- Sư tôn...

Trong sơn cốc, các đệ tử Đoán Chân Cốc quỳ xuống, kêu khóc không ngớt.

Chỉ là tu vi của bọn họ chỉ có Linh Động cảnh, thậm chí ngay cả tiếng khóc cũng không dám quá lớn, càng không cần phải nói cứu Thiết Như Cuồng.

Mà ở xung quanh đài hình, lại có vô số tu sĩ, tả một đống, hữu một đống, yên tĩnh nhìn Thiết Như Cuồng bị tra tấn ở trên hình đài, sau khi tin tức Thiết Như Cuồng bị tra tấn truyền ra, Thanh Vân Tông liền triệt để mở hộ sơn đại trận, bỏ mặc các tu sĩ đi vào quan sát, một là vì kinh sợ các tu sĩ, để bọn họ biết kết cục đối nghịch với Hoàng Phủ gia, mượn miệng bọn họ truyền tin tức ra ngoài.

Hai là cố ý cho tiểu tử không biết trốn đến nơi nào kia một cơ hội tiến vào, Hoàng Phủ gia tin tưởng, chỉ cần tiểu tử kia nhìn thấy Thiết Như Cuồng bị tra tấn, thì nhất định sẽ không nhịn được, sẽ chủ động hiện thân, dù sao Hoàng Phủ gia gốc gác thâm hậu, không biết nuôi bao nhiêu mưu sĩ, sớm đã có người phân tích qua tính cách của tiểu ma đầu Phương Hành, bọn họ thậm chí đã xác định, trên thực tế Phương Hành chính là đệ tử Đại Tuyết Sơn Phương Tiểu Cửu, chỉ là bị vướng bởi Linh Sơn Tự tham dự, làm cho Hoàng Phủ gia nhất định phải tiếp thu sự thực này mà thôi.

Mà Phương Tiểu Cửu chính là Phương Hành, có thể từ cách làm của bọn họ nhìn ra một chút manh mối, mưu sĩ của Hoàng Phủ gia cho rằng, Phương Tiểu Cửu cố ý chặt đứt liên hệ với Đại Tuyết Sơn, trên thực tế chính là vì không muốn Đại Tuyết Sơn bị liên lụy, có thể thấy được tiểu ma đầu này cũng không phải hạng người vô tình vô nghĩa, đã không phải vô tình vô nghĩa, như vậy sẽ có nhược điểm, nhằm vào nhược điểm ra tay là được.

Bọn họ đã phán định, nếu Phương Tiểu Cửu nhìn thấy Thiết Như Cuồng bị tra tấn, có ít nhất bảy thành sẽ hiện thân.

Bọn họ cố ý định hình kỳ là ba tháng, cũng chính là vì mục đích này, ba tháng, đối với Thiết Như Cuồng mà nói cố nhiên là một loại dày vò, nhưng đối với tiểu ma đầu trốn ở trong bóng tối kia cũng là một loại dày vò.

Ở trên một ngọn núi, dưới cổ tùng, có hai người đang đánh cờ, một người mặc áo bào đỏ, chính là Thanh Điểu trưởng lão, người còn lại mặc áo tang, sắc mặt thâm trầm chính là Tiếu Sơn Hà, trên hình đài, tiếng rống giận dữ của Thiết Như Cuồng không ngừng truyền đến, hai người bọn họ lại mặt không hề cảm xúc, luân phiên hạ cờ, chỉ là nhìn quân cờ rải rác rơi vào trên bàn, cho thấy trong lòng bọn họ không hề bình tĩnh như vậy.

- Thanh Điểu sư muội, nước cờ này của ngươi lại đi sai rồi!

Tiếu Sơn Hà ăn mấy quân cờ trắng của Thanh Điểu trưởng lão, không chút biến sắc nói.

Thanh Điểu trưởng lão thở dài, không có đánh tiếp, thẳng thắn hỏi:

- Tiểu tử kia đến cùng sẽ xuất hiện hay không?

- Sẽ!

Tiếu Sơn Hà nhàn nhạt mở miệng, nhìn lướt qua các tu sĩ đến quan sát:

- Nói không chắc hắn đã đến rồi!

Thanh Điểu trưởng lão chau mày, tùy tiện hạ xuống một quân cờ, nhẹ nhàng mở miệng:

- Thiết Như Cuồng dù sao cũng là đồng môn của chúng ta...

Tiếu Sơn Hà cười gằn:

- Tình đồng môn trọng yếu, hay cơ duyên tu hành trọng yếu?

Đùng một tiếng, lại hạ xuống một con cờ, nói:

- Huống hồ, coi như tiểu tử này không xuất hiện, chúng ta cũng bởi vì cho Hoàng Phủ gia một kiến nghị, mà thu được không ít ban thưởng, bước vào Kim Đan đại đạo, cũng đã có đầy đủ tự tin, đến thời điểm ấy, chỉ cần chúng ta kết thành Kim Đan, tiểu tử kia có thể làm gì chúng ta? Ha ha, bất kể làm như thế nào, chúng ta cũng thắng rồi!

Thanh Điểu trưởng lão nghe xong lời này, liền không lên tiếng nữa, trong mắt lướt qua một tia lệ sắc.

- Dù sao cũng đã làm!

Trong lòng nàng thầm nghĩ.

- Muốn đi vào không?

Lúc này dưới chân núi Thanh Vân Tông, trong một tiệm trà, Kim Ô biến thân trở thành một con quạ đen ngồi ở trên bả vai Phương Hành thấp giọng hỏi.

Lúc này Phương Hành thì thay đổi hình mạo, dùng thuật dịch dung trong chốn giang hồ, hoá trang thành một trung niên hán tử, đồng thời cũng ẩn nấp khí tức của mình, như vậy chỉ cần không tới quá gần, thì ngay cả Kim Đan cảnh cũng khó có thể tìm ra hắn.

Vị trí của bọn họ, vừa vặn có thể nhìn thấy mây đen trên đỉnh núi Thanh Vân Tông, mỗi khi có một tia chớp hạ xuống, Kim Ô đều cảm nhận được thân thể Phương Hành căng thẳng một lần, tuy trên mặt hắn không có vẻ gì, nhưng Kim Ô đã cảm giác được hắn rất tức giận.

Bọn họ đến nơi này đã ba ngày, Phương Hành vẫn luôn nhẫn nhịn không ra tay.

Từ vừa tới tới đây, Phương Hành đã nhìn thấu chung quanh nhìn như phân tán, nhưng kỳ thật ẩn nấp rất nhiều đại trận và tu sĩ ngụy trang, hắn đã phán đoán qua, bất luận mình dùng phương pháp gì, muốn cứu Thiết Như Cuồng, khả năng thành công luôn dưới một thành, vì lẽ đó quãng thời gian này, hắn vẫn luôn không đi, mà nôn nóng đi dạo ở xung quanh.

Ở Kim Ô xem ra, bọn họ hoặc là ra tay, hoặc là nên rời đi, trạng thái này của Phương Hành, làm nó rất lo lắng.

Chỉ có điều nó lý giải tâm tư của Phương Hành lúc này, bởi vậy một mực chờ đợi.

Ở vị trí cách Phương Hành và Kim Ô không xa, có một lão già áo bào tro ánh mắt hờ hững nhìn bọn họ, lão giả này nhìn rất bình thường, khí tức trên người hầu như không cảm giác được, hắn đã nhìn Phương Hành và Kim Ô thời gian rất lâu, hơn nữa vẫn đi theo bọn họ không xa, nhưng lấy tính cảnh giác của Phương Hành và Kim Ô, vậy mà lại không biết gì cả, không biết có người theo dõi.

Chương 345: Một mũi tên tru tâm

Lúc này trên hình đài, ba đạo thần lôi phạt hồn đã kết thúc, bắt đầu ba kiếm phạt thân.

Tuy Thiết Như Cuồng đã già nua, nhưng một thân thiết cốt, thần lôi phạt hồn quá tàn khốc, loại đau khổ này, hắn không cách nào nhịn được, cần chửi ầm lên để phân tâm, hóa đi đau đớn khó có thể chịu đựng, nhưng pháp kiếm phạt thân, hắn căn bản không để ý, chỉ là vết thương máu me đầm đìa kia, làm người nhìn thấy mà giật mình, người hơi có chút nhẹ dạ, sẽ quay đầu không đành lòng nhìn.

Mà dưới chân núi Thanh Vân Tông, Phương Hành trầm mặc không nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm ánh kiếm trên đỉnh núi.

Mỗi một ánh kiếm sáng lên, vẻ mặt hắn sẽ âm lãnh một phần, sát khí càng nặng một phần, trong mắt có thêm một phần tơ máu.

- Hoàng Phủ gia, nếu Phương Hành ta không chết, sẽ không để gia tộc ngươi có một huyết thống ở trên đời...

Sau một hồi lâu, Phương Hành chậm rãi nhắm mắt, sau đó mở ra nói:

- Kim Ô, động thủ đi!

Ánh mắt Kim Ô lẫm liệt, thấp giọng nói:

- Được, thương lượng một chút từ nơi nào xông vào đi!

Thời điểm vừa tới nơi này, nó và Phương Hành thảo luận qua, biết toàn bộ Thanh Vân Tông mặc dù như không có dị trạng gì, thậm chí ngay cả đại trận hộ sơn cũng mở, nhưng trên thực tế là một cái bẫy to lớn, chỉ cần đi vào, thì sẽ bị bao vây, dù nó nắm giữ tốc độ cực nhanh, cũng không có cách chạy trốn, coi như nắm giữ Pháp khí na di, cũng sẽ bị tu sĩ

Kim Đan cảnh cầm cố.

Mà Phương Hành nghe nó hỏi, lại từ tốn nói:

- Chúng ta không cần đi vào!

Sau khi nói xong, hắn thở một hơi thật dài, truyền cho Đại Bằng Tà Vương một đạo thần niệm.

Sau thời gian uống cạn chén trà, ở phía bắc Thanh Vân Tông, đột nhiên có khói đen kéo tới, nhanh như chớp giật, ôm theo oai vô địch, thẳng tắp nhằm về phía hình đài, biến cố này, làm tất cả mọi người giật nảy mình, vô số người ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt mang theo kinh ngạc, trong lòng đều nghĩ:

- Tiểu ma đầu kia quả nhiên không chịu đựng được, đến đây cứu sư tôn sao?

Cùng lúc đó, theo khói đen kéo tới, tu sĩ Kim Đan cảnh ẩn giấu ở trong Thanh Vân Tông, cũng ngay lập tức mở pháp nhãn, nhìn về phía hắc vụ, bọn họ sẽ không ra tay khi tình huống chưa rõ ràng, mà trước tiên xác định trong khói đen có tiểu ma đầu bọn họ muốn tìm hay không, dù sao đã tiến vào tầm nhìn của mình, cũng không sợ đối phương có thể chạy trốn...

Nhưng lúc này, thời điểm chú ý của năm vị Kim Đan cảnh bị hấp dẫn đi, phía nam Thanh Vân Tông, một đóa pháp vân lặng yên bay lên giữa không trung, trong mây, Phương Hành giương cung cài tên, nhìn về phía Thiết Như Cuồng, lúc này mặt hắn không hề cảm xúc. Chỉ có sát ý, toàn bộ sát ý bám vào pháp tiễn trong tay, rót linh lực vào, trên mũi tên linh quang dần hiện...

Cung trong tay hắn tên là Lạc Thần Cung, chính là tàn khí chiếm được từ trong Huyền Vực.

Ở trong Huyền Vực, hắn bán đấu giá Kiếm Thai, đã đổi lấy không ít thứ tốt, ngoại trừ linh thảo dị quả, còn có một ít pháp bảo quái lạ, dựa vào Âm Dương Thần Ma Giám. Phương Hành chỉnh lý, đáng giá tất cả thu hoạch, mà Lạc Thần Cung này, chính là một pháp bảo khá hữu dụng mà hắn tìm được.

Nói khá hữu dụng, là bởi vì Lạc Thần Cung này uy lực có hạn, cũng không có gia trì lực lượng, bắn ra một mũi tên, cũng chỉ có thể phát huy ra tương đương với một đòn toàn lực của Phương Hành mà thôi, nhưng tiêu hao linh lực lại gần gấp mười lần, bất quá cũng may, Lạc Thần Cung bắn ra một mũi tên, tốc độ như lưu tinh, trong nháy mắt kích xạ mười dặm, để người khó lòng phòng bị.

Pháp nhãn nhìn thấy Thiết Như Cuồng bị dằn vặt không thành hình người, trong lòng

Phương Hành lạnh lẽo, mặt không hề cảm xúc, thả tay.

Vèo… mũi tên biến mất, lúc xuất hiện lần nữa đã ở trước người Thiết Như Cuồng.

Mũi tên này quá nhanh, chỉ lưu lại vệt lửa nhàn nhạt ở trên không trung.

- Khà khà, ngươi cũng là một hán tử, bất quá còn có hai tháng chờ ngươi, chậm rãi chịu đi!

Lúc này dưới đồng trụ, dược sư của Hoàng Phủ gia nhẹ giọng cười, lắc đầu, dự định đi xuống hình đài, nhưng bỗng nhiên tầm đó, trong lòng sinh ra cảnh giác, vội vàng nghiêng đầu, nhưng đầu hắn vừa xoay qua chỗ khác một nửa, lại nhìn thấy tiễn quang đột ngột bắn đến, vội vàng há miệng kêu to:

- Có...

Chỉ gọi ra một chữ, liền nghe "phốc" một tiếng, ngực đã xuất hiện lỗ máu.

Hắn chính là Trúc Cơ trung kỳ, sở trường về y lý, phương diện thuật pháp rất kém, hơn nữa mũi tên này đến đột ngột, hắn thậm chí còn chưa phản ứng lại, ngực đã bị bắn thủng, mà mũi tên kia còn chưa dừng lại, tiếp tục bay về phía Thiết Như Cuồng.

Cũng vào lúc này, Thiết Như Cuồng cảm ứng được cái gì, không có nhìn về phía tiễn quang, mà nhìn về phía tiễn quang bay tới.

- Tiểu hỗn đản này, vẫn không để cho người thất vọng...

Vì thương thế quá nặng, Thiết Như Cuồng căn bản không có cách nhìn thấy Phương Hành ở bên ngoài mười dặm bắn tên, nhưng hắn biết, tất nhiên là tiểu hỗn đản kia đến trợ giúp mình giải thoát, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, âm thầm mắng một tiếng.

Cũng chỉ có phương pháp này, mới có thể giúp mình, hơn nữa không cho Hoàng Phủ gia như ý!

Xì… mũi tên xuyên qua ngực, cắm ở vị trí trái tim của Thiết Như Cuồng.

Thời khắc này, Thiết Như Cuồng không có cảm nhận được đau đớn, mà là một loại giải thoát...

- Ha ha ha ha...

Ở thời khắc thần hồn sắp thoát xác, Thiết Như Cuồng dùng hết lực lượng toàn thân cười lớn:

- Giết hay lắm! Tiểu hỗn đản, lão tử ở Địa Phủ chờ tin tức ngươi báo thù cho ta, nếu giết người không đủ, lão tử chú ngươi mười ngàn năm!

Trong tiếng cười, sinh mệnh của Thiết Như Cuồng trôi qua, mỉm cười kết thúc.

- Không xong, là giương đông kích tây!

Bản thân khói đen từ phương bắc kéo tới kia cực kỳ quái lạ, ngay cả năm Kim Đan cảnh núp trong bóng tối cũng không cách nào nhìn thấu, nhưng bọn họ đều là lão quái vật, rất nhanh đã cảm giác không đúng, hơi suy nghĩ liền cảm ứng được phía nam xuất hiện sát cơ, trong lòng sinh ra cảnh giác, thần thức như thủy triều lan đi.

- Tiểu ma đầu, ngươi rốt cục chịu hiện thân!

Quát to một tiếng, trên ngọn núi, tu sĩ Kim Đan được Hoàng Phủ gia phái tới hóa thành lưu quang, lao về phía nam.

Hắn cũng không để ý Thiết Như Cuồng sống chết, dù sao mục tiêu của hắn chỉ là Phương Hành.

Mà sau khi Phương Hành bắn tên, cũng không chút do dự, lập tức thu cung, nhìn Kim Ô quát:

- Đi!

Kim Ô đã chuẩn bị kỹ càng, xé rách ngụy trang, hai cánh vỗ mạnh, phát huy ra lực lượng kinh khủng, khuấy lên phong vân, ở dưới cánh nó, hai đạo khí lưu mắt trần có thể thấy cuốn tới, cùng lúc đó, nó chở lấy Phương Hành lao đi.

- Vèo...

Phương Hành bóp nát Na Di Phù, lần cuối cùng sử dụng pháp khí mà Thiết Như Cuồng tặng cho hắn.

Thân hình của hắn và Kim Ô biến mất, lúc xuất hiện đã ở bên ngoài mười dặm, chỉ có điều năm đạo kim quang ở sau lưng như chớp giật lướt tới, thân hình lóe lên, lợi dụng tốc độ không thể tưởng tượng nổi đuổi theo, pháp khí như Na Di Phù, ở trong mắt Kim Đan cảnh đã vô dụng, bởi vì bản thân tu sĩ Kim Đan cảnh đã nắm giữ Na Di Thuật.

Chân chính đưa đến tác dụng, là Phương Hành sớm bố trí đại trận ở trên không trung và tốc độ của Kim Ô.

Lúc này Vạn Linh Kỳ hoàn toàn không tiếc rẻ tinh huyết tích lũy ở trong Huyền Vực, tiêu hao một nửa hóa thành khói đen khổng lồ, bao phủ phạm vi trăm dặm, cũng không phải là muốn ngăn cản tu sĩ Kim Đan, bởi vì Phương Hành và Đại Bằng Tà Vương đều biết, đối mặt năm tu sĩ Kim Đan, dù Đại Bằng Tà Vương khôi phục lực lượng khi còn sống, cũng khó có thể chống được.

Bày xuống khói đen khổng lồ, là phòng ngừa tu sĩ Kim Đan lấy thần niệm khóa chặt Phương Hành, na di lại đây, đồng thời để bọn họ kiêng kỵ, không dám trực tiếp xuyên thấu khói đen đuổi theo, mà dựa vào thời gian này, Kim Ô kích hoạt bí pháp trong Thái Thượng Bất Tử Kinh, thiêu đốt tinh lực của mình, trên người ẩn ẩn có ngọn lửa màu đỏ xuất hiện.

Oanh...

Rõ ràng là thân thể xuyên qua hư không, nhưng lại có lôi âm xuất hiện.

Tốc độ của Kim Ô vào lúc này không thua Kim Đan cảnh, trong giây lát trốn xa trăm dặm.

Nó tu hành vốn là lấy tốc độ tăng trưởng, ở Linh Động cảnh, tốc độ đã không thua Trúc Cơ trung kỳ, mà bây giờ được Thái Thượng Bất Tử Kinh truyền thừa, yêu khu mạnh mẽ đến khó có thể tưởng tượng, trên đường tới Thanh Vân Tông, biết rõ chuyến này nguy hiểm, nên tìm hiểu bí pháp phi hành của Đại Bằng tộc cực kỳ thấu triệt, tốc độ lại tăng thêm một bậc.

Bây giờ, nó thiêu đốt tinh lực, lấy bí pháp thôi thúc, tốc độ càng khó có thể tưởng tượng, hầu như không nhìn thấy thân hình, trên không trung chỉ có huyết tuyến màu đỏ sậm lơ lửng, chính là nó thiêu đốt yêu khu xuất hiện huyết quang, thời điểm năm Kim Đan cảnh xuyên qua khói đen bao phủ, đánh vỡ trận pháp Phương Hành bố trí ở trên không trung, Kim Ô và Phương Hành đã chạy ra mấy trăm dặm...

- Truy!

Bọn họ không cam lòng, theo huyết tuyến đuổi về phía trước.

Mà lúc này Phương Hành ngồi xếp bằng ở trên lưng Kim Ô, không hề có vui sướng khi chạy thoát, mà bỗng nhiên gào khóc, lòng tràn đầy hổ thẹn, thống khổ, phẫn nộ...

Nghe tiếng khóc của Phương Hành, Kim Ô không khỏi thở dài, tốc độ càng nhanh.

- Hoàng Phủ gia, các ngươi có biết đã cùng một đối thủ như thế nào kết thành tử thù hay không?

Chương 346: Tranh danh

Phương Hành một đường gào khóc, ở dưới sự giúp đỡ của Kim Ô trốn đi biệt dạng, nhưng ở trong Thanh Vân Tông lại sôi trào.

Tiểu ma đầu kia ở dưới độc kế của Hoàng Phủ gia bức bách, quả nhiên hiện thân, chỉ là kết quả hiện thân ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người, hắn dĩ nhiên không có xuất thủ cứu người, mà một mũi tên giết Thiết Như Cuồng, giúp hắn giải thoát, sau đó trốn đi mất dạng, các tu sĩ hầu như không thể tin được kết quả này, tiểu ma đầu kia đến cùng tàn nhẫn bao nhiêu, mới có thể làm ra việc ác nhân thần cộng phẫn bực này?

Trong giới tu hành, tuy nhược nhục cường thực, nhưng bởi vì truyền thừa quý giá, cho nên cực kỳ tôn sư trọng đạo, cử chỉ thí sư, căn bản không phải người trong giới tu hành có thể tiếp thu, cho dù cách làm của Phương Hành là lựa chọn tốt nhất.

- Không hổ là tiểu ma đầu, không hổ là tiểu ma đầu...

- Dĩ nhiên một mũi tên thí sư, xem ra Hoàng Phủ gia vẫn đánh giá thấp bản lĩnh của tiểu ma đầu kia!

- Hoàng Phủ gia là không rõ tình hình a, nghĩ tới tiểu ma đầu kia sớm đã phản bội sư môn, nơi nào sẽ có ý nghĩ tôn sư trọng đạo? Hoàng Phủ gia dùng sư tôn của hắn đến uy hiếp, là nước cờ sai rồi, ta cảm thấy, tiểu ma đầu kia đại khái là cố ý dùng động tác này, đến chấn nhiếp những kẻ muốn uy hiếp hắn, từ hôm nay trở đi, sợ là không người dám dùng phương pháp này tới đối phó hắn rồi!

Thanh Vân Tông từ trên xuống dưới, vô số người nhỏ giọng bàn luận chuyện này.

Vẻ mặt của mọi người có kinh dị, có oán giận, càng có người thấp giọng than nhẹ, cho rằng mình chứng kiến một ma đầu chân chính sinh ra.

- Tên khốn kiếp kia, dĩ nhiên giết sư tôn... Ta... Ta và hắn không đội trời chung!

Các đệ tử của Đoán Chân Cốc kêu rên, lên tiếng phê phán Phương Hành.

Có thể đoán được, bất luận Phương Hành ở dưới cục diện gì làm ra chuyện như thế, ở Thanh Vân Tông, hắn đã thực trở thành một tiểu ma đầu phản tông thí sư, tên ma đầu đã định, khó có thể tẩy trừ, chỉ có thể mang theo cả đời.

Mà Tiếu Sơn Hà và Thanh Điểu trưởng lão vừa rồi còn thong dong đánh cờ, lúc này sắc mặt đã không còn chút máu, bàn tay run rẩy, qua rất lâu, Thanh Điểu mới ai thán, căm tức nhìn Tiếu Sơn Hà:

- Đều là ngươi, đều là ngươi ra ý kiến hay...

Tiếu Sơn Hà trầm mặc không lên tiếng, qua hồi lâu mới than nhẹ một tiếng:

- Bây giờ nói cái này còn có tác dụng gì?

Thanh Điểu trưởng lão kinh hoảng, sợ sệt nói:

- Làm sao bây giờ? Bây giờ chúng ta nên làm gì?

Tiếu Sơn Hà trầm mặc nói:

- Còn có thể làm sao? Cầu khẩn người Hoàng Phủ gia có thể đuổi kịp hắn!

Trong giọng nói của hắn có mùi vị không rét mà run:

- Lần này, nếu hắn không chết, hai chúng ta... khà khà!

Mặc dù Tiếu Sơn Hà đang cười, nhưng trên mặt không có ý cười, trái lại cực kỳ lạnh lùng.

Thanh Điểu trưởng lão nghe xong câu này, thì lại càng hoảng loạn, đáy mắt hiện ra thần sắc kinh khủng.

Trên Thanh Vân Tông, có một lão giả áo bào tro, chính là người trước kia vẫn đang quan sát Phương Hành và Kim Ô. Hắn nhìn Thiết Như Cuồng bị một mũi tên xuyên tim trên hình đài, cũng trầm thấp hít một hơi, lấy ra một bức tranh trống, ngón tay nhẹ điểm, vẽ một bùa chú huyền ảo, một lát sau, một đạo ánh sáng mơ hồ từ trên hình dài bay xuống.

Ánh sáng kia bay vào bức tranh, hóa thành dáng dấp một người, chính là Thiết Như Cuồng đang ngửa mặt cười to.

- Nhìn dáng dấp của ngươi, là rất hài lòng với đệ tử...

Lão giả áo xám than nhẹ, lại nói:

- Tiểu ma đầu kia một mũi tên giết ngươi, thực là đủ tàn nhẫn, bất quá hành động này lại bảo vệ thần hồn của ngươi không mất, thôi, đi theo ta đi, trong Linh Sơn Tự có người cảm thấy ngươi gánh chịu trách nhiệm cho hắn, có chút hổ thẹn, đang muốn nghĩ biện pháp bồi thường ngươi, như vậy tính ra, cũng là vận mệnh của ngươi a...

Lão giả áo xám cầm quyển trục, khẽ than một tiếng, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Lúc này Phương Hành và Kim Ô đã bay vào Thập Vạn Đại Sơn, mà năm tu sĩ Kim Đan phẫn nộ đuổi theo thì bị bọn họ ném không nhìn thấy bóng dáng, Phương Hành một đường gào khóc, mắng chửi, hầu như hết thảy ngôn ngữ ác độc trên thế giới đều mắng ra, mãi đến khi Kim Ô cảm thấy đã an toàn, dừng lại ở trên một đỉnh núi, cổ họng của hắn đã khàn khàn.

Kim Ô không có khuyên hắn, chỉ ngồi ở trên đỉnh núi cảnh giác nhìn phía xa, phòng ngừa người Hoàng Phủ gia đuổi theo.

Qua một lát, tiếng khóc của Phương Hành thấp xuống, hắn lau nước mắt trên mặt, nhìn Kim Ô nói:

- Đi!

Kim Ô thấy dáng dấp kia của hắn, thì biết có đại sự đến rồi, thở nhẹ nói:

- Đi đâu!

Phương Hành cắn răng nói:

- Thu chút lợi tức!

Kim Ô vội hỏi đến tột cùng, sau khi nghe Phương Hành nói tỉ mỉ, nhất thời kinh hãi, lông chim dựng ngược lên, còn tưởng mình nghe lầm.

Giờ phút này, trong Huyền Vực xác thực còn có rất nhiều tu sĩ chưa rời đi.

Sau khi Huyền Vực mở ra, người đi vào thời gian không đồng nhất, người đi ra thời gian cũng bất định, người dã tâm nhỏ, chỉ là muốn tiến vào Huyền Vực, không câu nệ tốt xấu, lấy được chút đồ vật liền đi ra, bảo vệ tính mạng mới trọng yếu nhất, mà dã tâm lớn, thì ở trong Huyền Vực tìm kiếm cơ hội càng tốt hơn, tỷ như Tiên Viên, Kiếm Trủng… dã tâm càng to lớn hơn, thì trực tiếp tiến vào hạch tâm của Huyền Vực.

Không chỉ Huyền Vực, kỳ thực cơ duyên trong thiên hạ cũng không ngoài năm loại kinh, quyết, khí, đan, thảo. Kinh chính là công pháp tu hành, như Thanh Vân Đoán Khí Thiên của Thanh Vân Tông, nói cho tu sĩ biết nên làm sao lợi dụng linh khí trong trời đất, đề cao tu vi của mình, kinh văn không giống, sẽ có phương pháp khác biệt, có tốt có xấu khác nhau.

Mà quyết, chính là pháp quyết, chỉ cách vận chuyển lực lượng, tỷ như Âm Dương Đại Ma Bàn, chính là một môn pháp quyết Thần cấp.

Khí là chỉ pháp bảo vũ khí, Kiếm Trủng chính là cơ duyên pháp bảo phẩm chất cao nhất trong Huyền Vực.

Sau đó là đan, không chỉ nắm giữ các loại tác dụng thần kỳ, còn ẩn chứa đan lý luyện chế đan dược, ở trong mắt Đan sư, mỗi một viên đan dược, đều đại diện cho một loại đan pháp truyền thừa, có thể tìm hiểu ra rất nhiều thứ.

Mà thảo, chính là chỉ linh dược dị quả.

Tính ra kinh, quyết, khí, đan, thảo trong Huyền Vực, Phương Hành đã đạt được khí, đan, thảo, nếu theo tính chất kỳ lạ của Kiếm

Thai, có thể nói một loại công pháp cũng được, bởi vì trong Kiếm Thai ẩn chứa phương pháp tu luyện thượng cổ phi kiếm thuật, cũng coi như là một loại công pháp, còn kinh văn cơ bản nhất, Phương Hành lại chưa được, Kim Ô thì được một phần.

Ngoại trừ những cơ duyên này, còn có một vài người tu hành đỉnh phong, bọn họ lại nhìn chằm chằm vào Thần Bi trong hạch tâm Huyền Vực, muốn lưu lại tên của mình ở trên bi, theo tặc phỉ áo xanh nói, lưu lại tên ở trên Thần Bi, sẽ có hi vọng thu được cơ duyên chân chính của Huyền Vực, còn nữa, sau khi Thần Bi lưu danh, sẽ có hi vọng gia nhập đại tông môn ở Thần Châu.

Cũng chính bởi vì vậy, sau khi phần lớn người dần dần rời đi Huyền Vực, lại có một nhóm người tu vi cao siêu, vẫn còn chinh chiến ở trong hạch tâm, tranh cướp xếp hạng Thần Bi, phương pháp cụ thể, Phương Hành còn không biết, nhưng hẳn là đấu pháp đấu trận, bày ra thực lực của mình… nói tóm lại, nhóm người này là người rời Huyền Vực trễ nhất, chậm hơn Phương Hành hai mươi ngày.

Lúc này bên ngoài Huyền Vực, khắp nơi đều là nhân mã canh giữ, long xà hỗn tạp.

Thế lực ở lại chỗ này, đều là tồn tại mạnh mẽ nhất Nam Chiêm Bộ Châu, bọn họ có bởi vì đệ tử của mình chưa ra, ở lại chỗ này chờ đợi, hoặc là chỉ muốn xem xếp hạng của các tiểu bối, nói trắng ra là muốn xem náo nhiệt, dám vào hạch tâm của Huyền Vực đều là thiên chi kiêu tử chân chính, bình thường hiếm thấy ra tay một lần, bây giờ có cơ hội để bọn họ tụ lại, phân cao thấp, mọi người tự nhiên đều coi đây là việc trọng đại.

Mà trong các thế lực lớn, tự nhiên lấy Hoàng Phủ gia làm đầu, mặt khác nhân mã của Nam Cương Quỷ Quốc cũng chưa rời đi, bởi vì Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh và Công chúa Quỷ Quốc chưa đi, Bắc Thần Sơn, Đại Tuyết Sơn cũng không rời đi, bởi vì sau khi Tiêu Tuyết rời Huyền Vực, lại xoay người tiến vào hạch tâm nhất, muốn vung kiếm ghi tên trên Thần Bi.

Như vậy ở sau kinh, quyết, khí, đan, thảo, Huyền Vực lại nhiều một loại cơ duyên, chính là "danh" .

- Tin tức mới nhất từ trong Huyền Vực truyền ra, Hoàng Phủ Đạo Tử, Bắc Thần Sơn Đạo Tử, Nam Cương Thái tử Lệ Anh, Tây Mạc tứ kiệt Hàn Gia Tử và Vương Gia Nữ, Đại Tuyết Sơn Tiêu Tuyết, cộng thêm mấy người trẻ tuổi lai lịch bí ẩn đi qua Thần Kiều, người tiến vào hạch tâm Huyền Vực e là không dưới trăm người, mà danh ngạch ở trên Thần Bi tổng cộng chỉ có ba mươi sáu Thiên Cương, bảy mươi hai Địa Sát, tổng cộng chỉ có 108 danh ngạch, nhưng thiên tài Đông Thắng đã chiếm quá nhiều, cũng không biết trong các thiên kiêu tuyệt đỉnh của Nam Chiêm Bộ Châu, có mấy người có thể lưu tên, chen vào 108 danh ngạch...

Ngoại vi Huyền Vực, vô số tu sĩ chờ đợi, nghị luận sự tình trong Huyền Vực.

- Đến cùng làm sao lưu danh ở trên Thần Bi? Các thiên tài ở trong hạch tâm đại chiến một trận sao?

Có người hỏi ra vấn đề này.

Người biết được nội tình giải thích:

- Thần Bi lưu danh cực kỳ huyền ảo, ai cũng không biết cụ thể có bao nhiêu phương pháp, chỉ có điều, ở trong hạch tâm Huyền Vực đại chiến cũng là một phương pháp, hiện tại tin tức liên quan tới Huyền Vực còn ít, cũng không quá rõ ràng, bất quá muốn lưu danh ở trên Thần Bi, lại có rất nhiều phương pháp, tục truyền trong hạch tâm Huyền Vực đã không có cơ duyên, nhưng có đủ loại bí cảnh tàn khốc, trận pháp huyền ảo, thi ma hung ác, thiên tài tiến vào Huyền Vực sớm, nếu như có thể một đường dựa vào năng lực của mình tiến tới trước Thần Bi, có thể lưu lại tên của mình, này tựa hồ chính là đại biểu một loại đánh giá, mặt khác, nếu tiến vào hạch tâm của Huyền Vực muộn, cũng có cơ hội, chỉ cần đánh bại tu sĩ lưu danh ở trên Thần Bi, huyết tung Huyền Vực, cũng có thể thay tên của đối phương, bởi vậy các thiên kiêu rất có thể sẽ ở hạch tâm của Huyền Vực chiến một trận!

Chương 347: Thần Bi Chi Danh

Thế gian, người tu hành vô số, thiên kiêu cũng không ít.

Trên thực tế, mặc kệ là thế lực nào, chỉ cần dốc hết lực lượng gia tộc bồi dưỡng một hạt giống tốt, bình thường đều có thể lấy được danh thiên kiêu, dù sao bọn họ nắm giữ tài nguyên quý giá nhất trong giới tu hành, muốn không mạnh hơn tu sĩ bình thường cũng khó khăn, nhưng giữa các thiên kiêu cũng có cấp bậc không giống, thiên kiêu cấp thấp nhất, chính là đám tiểu bối Linh Động cảnh lúc trước Đại Tuyết Sơn tụ tập.

Tư chất của bọn họ đều không kém, nếu không cũng sẽ không được gia tộc lựa chọn, ra sức bồi dưỡng, hơn nữa không thiếu tài nguyên, bình thường đều đạt được thành tựu bất phàm, ở Linh Động cảnh đủ để khinh thường cùng thế hệ, mà cao hơn một tầng, chính là tồn tại như Diệp Cô Âm, Hầu Quỷ

Môn, bọn họ không chỉ có tư chất cao, không thiếu tài nguyên, còn nắm giữ một nghệ tinh, trong cùng cấp dám xưng vô địch.

Mà mạnh hơn bọn họ một tầng, thì như Sở Hoàng Thái Tử, Tiêu Tuyết… bọn họ đã không phải nắm giữ một nghệ tinh, mà là đối với tu hành có một tia chấp niệm, nghiên cứu một pháp đến cực hạn, tỷ như Tiêu Tuyết, rõ ràng xuất thân bình thường, nhưng ỷ vào một thanh trường kiếm, đánh hết thiên kiêu Sở Vực, đã không phải dám xưng vô địch, mà là dùng sự thực chứng minh điểm này.

Cái khác thì như Tây Mạc tứ kiệt, Thái tử Quỷ Quốc, ba yêu tinh của Bắc Thần Sơn, bọn hắn đều là một tầng thứ, mà muốn tranh cướp ghi tên Thần Bi, kém cỏi nhất cũng là người như bọn họ, nếu không bằng, e là ngay cả Thần Kiều cũng không qua được, người như vậy ở toàn bộ Nam Chiêm Bộ Châu, cao lắm cũng chỉ vài chục người, không có chỗ nào mà không phải thiên tài trong giới tu hành.

Kỳ thực bọn họ đã không cam lòng ở địa phương nhỏ như Nam Chiêm Bộ Châu, mà là hi vọng mượn xếp hạng trên Thần Bi, để mình có cơ hội tiến vào Đông Thắng Thần Châu tiếp tục tu hành, ở nơi đó nâng cao một bước.

Mà muốn lưu danh ở trên Thần Bi, là một sự tình cực kỳ khó khăn.

Mấu chốt nhất là, thiên kiêu quá nhiều, mà thiên kiêu, lại là một khái niệm rất mơ hồ.

Ở trong mắt khất cái, thiếu gia nhà giàu áo gấm ăn thịt, tiêu tiền thoải mái chính là thiên kiêu, thuộc về tồn tại mình chạm không tới, mà ở trong mắt thiếu gia nhà giàu kia, thư sinh gia cảnh nghèo túng ở bên cạnh nhà lại cũng có thể là thiên kiêu, bởi vì đối phương thuở nhỏ khổ đọc kinh thư, một khi trúng cử, vào triều làm quan, kia chính là tồn tại mình không thể chạm tới.

Trong giới tu hành cũng như thế, thiên kiêu ở một địa vực nhỏ xưng hùng xưng bá, rời mảnh địa vực kia, sẽ chợt phát hiện mình đã phai mờ ở trong mắt mọi người rồi, như đệ tử Linh Động cảnh của Đại Tuyết Sơn, rất nhiều người đều có trải qua như vậy, ở tiểu quốc của mình, bọn hắn vô địch, được hết sủng ái, nhưng tiến vào Đại Tuyết Sơn, lại phát hiện tư chất của mình quá bình thường.

Mà Huyền Vực, chí ít hấp dẫn ba phần mười thiên tài của cả Thiên Nguyên đại lục, này chính là một con số khổng lồ, muốn ở đây bộc lộ tài năng, thực không phải sự tình dễ dàng gì, cái không dễ dàng này, thậm chí làm người đạt đến hàng đầu một vực, muốn tiến vào số lượng Thiên Cương cũng cực kỳ khó khăn.

Thậm chí đối với tu sĩ của Nam Chiêm Bộ Châu mà nói, đã không dám hy vọng xa vời tiến vào số lượng Thiên Cương, bọn họ chỉ nghĩ bất luận như thế nào, chỉ cần có thể lên bảng, thì đã là thành công lớn nhất, bởi vì đối thủ bọn họ đối mặt, còn có cả tu sĩ Thần Châu.

- Có tin tức truyền đến...

Không trung xa xa, một tu sĩ hắc y cực kỳ hưng phấn ngự mây vọt tới, lớn tiếng bẩm báo:

- Mặc Dương Tử của Ngư Long Môn ta qua Thần Kiều, bằng sức một người phá tan một trận pháp huyền ảo, bầu trời có chữ viết hiện lên, tuyên cáo hắn đã lưu danh Thần Bi, ghi tên 107, lúc này Mặc Dương Tử đang chạy tới tế đàn truyền tống khoảng cách gần nhất, chuẩn bị rời Huyền Vực...

Rào...

Các tu sĩ Ngư Long Môn nhất thời hoan hô, cực kỳ vui sướng.

Môn phái này cũng là một đại tông ở Bắc Thần Sơn, nhưng bây giờ đệ tử chỉ dựa vào trình độ trận pháp miễn cưỡng leo lên vị trí thứ hai đếm ngược, bất quá Ngư Long Môn cũng đã cực kỳ hưng phấn, một tu sĩ già nua hầu như mừng đến phát khóc.

- Vừa nghe nói, Tây Mạc tứ kiệt Vương Gia Nữ tay cầm Phong Hỏa Pháp Luân, một đường giết vào hạch tâm Huyền Vực, chém giết bốn mươi lăm Thi Ma, tên lưu Thần Bi, xếp hạng chín mươi chín!

Lại có người lan truyền tin tức, gợi ra một mảnh cuồng hô.

- Quỷ Quốc truyền đến tin tức, Công chúa Quỷ Quốc Lệ Hồng Y tên lưu Thần Bi, xếp hạng tám mươi mốt, nguyên nhân không rõ!

...

...

Giờ phút này, Phương Hành đã tới bên ngoài Huyền Vực, quan sát động tĩnh.

Xung quanh, thỉnh thoảng có tin tức truyền đến, đều là tin tức thiên kiêu hàng đầu của Nam Chiêm Bộ Châu thành công lưu danh trên Thần Bi, mỗi một tin tức truyền đến, đều làm đám tu sĩ cuồng hô, vui mừng, nhưng mà có vui cũng có buồn, trong vô số tin tức, cũng có tin tức để người gào lên đau đớn.

- Đáng tiếc! Bắc Thần Sơn Chung Gia Đạo Tử vì tranh cướp xếp hạng Thần Bi, khiêu chiến

Công chúa Quỷ Quốc Lệ Hồng Y, bị giết!

- Thương thay! Ngư Long Môn Mặc Dương Tử ở trên đường chạy tới tế đàn truyền tống, bị người chặn giết, Thần Bi xóa tên!

- Đau xót làm sao! Tây Mạc tứ kiệt Vương Gia Nữ bị người khiêu chiến, thất bại, huyết tung Huyền Vực, tên trên Thần Bi hạ xuống...

Ở trong cục diện hỗn loạn, có người chuyên môn lan truyền tin tức, lui tới bôn ba.

Rời Huyền Vực tổng cộng có ba cửa lớn, tin tức đều từ trong ba cửa chính truyền ra, một ít đại môn phái có thực lực, ở trong Huyền Vực xếp vào rất nhiều đệ tử, không phải vì cơ duyên, chỉ vì sau khi chiếm được tin tức trọng yếu, sẽ lập tức rời khỏi Huyền Vực lan truyền tin tức, những tin tức này đúng là bọn họ mang đi ra.

Nói chung ở hạch tâm Huyền Vực, các thiên kiêu vì tranh cướp xếp hạng Thần Bi mà triển khai ác chiến, dẫn tới vô số người chú ý.

- Đại tin tức, Hoàng Phủ Đạo Tử rốt cục ra tay, chém chín mươi chín Thi Ma, Thần Bi lưu danh, xếp hạng năm mươi bốn...

- Kinh hiểm! Công chúa Quỷ Quốc Lệ Hồng Y bị hai người bí ẩn khiêu chiến, cuối cùng bại trốn, nhưng bởi vì khiêu chiến bất công, tên không bị xóa!

- Vô liêm sỉ, có tin tức truyền đến, người liên thủ khiêu chiến Công chúa Quỷ Quốc chính là Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh và Tây Mạc Hàn Gia Tử, thân là huynh muội, dĩ nhiên liên hợp người ngoài dùng phương pháp này ám hại tỷ tỷ của mình, Thái tử Quỷ Quốc bất thành khí...

Không biết người khác nghĩ như thế nào, nói chung sau khi Nam Cương Quỷ Vương nghe được tin tức này, thì mặt trầm đến độ sắp chảy ra nước.

- Bắc Thần Sơn Đạo Tử ra tay, phá giải ba đại trận, Thần Bi lưu danh, xếp hạng bảy mươi hai...

- Tiểu y sư Phí Trùng Thảo cứu một linh vật thần bí ở trong hạch tâm, lấy y pháp lưu danh Thần Bi, xếp hạng chín mươi sáu...

Thời điểm tin tức này truyền đến, trực tiếp dẫn tới một tiểu tộc của Nam Cương vừa kinh vừa sợ, tiểu y sư kia là nữ hài của bộ tộc này, vốn thực lực bình thường, nhưng tính cách quật cường, quyết xông vào hạch tâm của Huyền Vực, đều cho rằng nàng chắc chắn phải chết, không nghĩ tới bởi vì cứu linh vật thần bí trong Huyền Vực mà Thần Bi lưu danh, chỉ có điều kết quả này không có để cho người mừng rỡ.

Đối với người không có thực lực mà nói, Thần Bi lưu danh cũng chưa chắc là chuyện tốt, ngay cả Ngư Long Môn Mặc Dương Tử cũng bởi vì Thần Bi lưu danh mà bị người giết, một tiểu y sư như vậy không thể nghi ngờ càng tự rước mầm họa, đương nhiên không ai nghĩ tới là, tiểu y sư kia vận may cực kỳ tốt, vô tình gặp được một tông môn ở Thần Châu, được đối phương ưu ái, tại chỗ thu vào môn phái.

- Hoàng Phủ Đạo Tử lại ra tay, tiếp thu thập đại cao thủ khiêu chiến, quét ngang chư địch, Thần Bi xếp hạng tăng lên bốn mươi mốt!

- ...

- ...

Ở trong vô số tin tức, tuy có một ít tên xa lạ xuất hiện, khiếp sợ mọi người, nhưng càng nhiều vẫn là một ít đệ tử thành danh từ lâu, trong đó hấp dẫn chú ý nhất, không thể nghi ngờ là Hoàng Phủ Đạo Tử, người này cực ít ra tay, nhưng mỗi một lần ra tay, đều sẽ tăng xếp hạng lên rất nhiều, có người phân tích cách làm của hắn, cho rằng mục tiêu của hắn là số lượng Thiên Cương.

Hạch tâm của Huyền Vực, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu và Đông Thắng Thần Châu cùng đoạt xếp hạng Thần Bi, này cực kỳ gian nan, những người khác đều nghĩ lưu tên xong dừng tay, chỉ có thiên tài kiệt xuất như Hoàng Phủ Đạo Tử, không chỉ muốn lưu danh, còn muốn đoạt số lượng Thiên Cương.

Liên tục không ngừng có tin tức truyền tới, tổng cộng kéo dài bảy tám ngày, các loại tin tức không giống cực kỳ kinh người, thậm chí ngay cả sự tình Phương Hành thí sư cũng chẳng mấy ai quan tâm, ở chỗ này, chỉ có đàm luận người nào phái nào thành công lưu danh Thần Bi, Hoàng Phủ Đạo Tử xếp hạng bao nhiêu, lại nhất thời không ai đàm luận tiểu ma đầu làm mưa làm gió cách đây không lâu kia.

Cứ như vậy qua bảy ngày, tin tức ít dần, Thần Bi xếp hạng dần định, rất ít có thêm biến hóa.

Nam Chiêm Bộ Châu, tu sĩ lưu danh Thần Bi tổng cộng chỉ có mười người, mà có ba người lưu danh, là dùng y pháp và trận pháp, dựa vào thực lực lưu danh Thần Bi chỉ có bảy người, phân biệt là Đạo Tử của Hoàng Phủ gia, lúc này xếp hạng ba mươi bảy, Công chúa Quỷ Quốc Lệ Hồng Y xếp hạng chín mươi ba, Tây Mạc tứ kiệt Vương Gia Nữ Vương Quỳnh, xếp hạng 101, đệ tử Đại Tuyết Sơn Tiêu Tuyết xếp hạng 104, Thái tử Quỷ Quốc Lệ Anh rốt cục lưu danh Thần Bi, đáng tiếc xếp hạng ở chót, 108.

Ngoài ra còn có một tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu lưu danh Thần Bi, chỉ là thân phận thần bí, không người hiểu rõ.

Đến lúc này, Phương Hành vốn tưởng Hàn Anh không có hi vọng lưu danh, lại không nghĩ rằng, chợt có một ngày, có tin tức truyền đến, Tây Mạc tứ kiệt Hàn Gia Tử Hàn Anh, một thương giết chết thiên kiêu đến từ Đông Thắng Thần Châu, xếp hạng sáu mươi bốn, chấn kinh tất cả mọi người, bởi vì hắn là người thứ nhất của Nam Chiêm Bộ Châu, thông qua khiêu chiến tu sĩ Thần Châu mà lưu danh.

Các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đều cảm thấy Hàn Gia Tử rất nhanh sẽ chết, nhưng không nghĩ tới, Hàn Anh không chết, hơn nữa còn được một tông môn của Đông Thắng Thần Châu coi trọng, quyết định thu hắn làm đồ đệ, có đại tông môn kia che chở, Hàn Anh cuối cùng cũng coi như bảo vệ được tính mạng.

Ngày thứ hai mươi mốt sau khi Phương Hành rời Huyền Vực, rốt cục có tin tức cuối cùng truyền ra, Hoàng Phủ Đạo Tử khiêu chiến tu sĩ Thần Châu xếp hàng thứ ba mươi sáu, sau một phen đại chiến khốc liệt, lấy một chiêu thắng hiểm, đoạt xếp hạng của đối phương, rốt cục trở thành tu sĩ thứ nhất của Nam Chiêm Bộ Châu tiến vào số lượng Thiên Cương, quyết ý muốn rời khỏi Huyền Vực.

Đám tu sĩ nghe được tin tức này, tất cả hoan hô, Nam Chiêm Bộ Châu có tu sĩ tiến vào số lượng Thiên Cương, bọn họ cũng có vinh dự.

Mà sau khi nghe được tin tức này, Phương Hành chờ đợi hồi lâu rốt cục đứng dậy, đi về phía địa vực mà Hoàng Phủ gia chiếm cứ, trong đầu không ngừng mưu tính...

Chương 348: Bất thế thiên kiêu

Ở bên ngoài Huyền Vực, trên ngọn núi gần lối ra, xây dựng thành hành cung của Hoàng Phủ gia, hộ đạo giả của Hoàng Phủ Đạo Tử, Kim Đan hậu kỳ Hoàng Phủ Lam Hà tự mình tọa trấn ở chỗ này, lúc trước là Hoàng Phủ gia chủ tự mình hộ tống Hoàng Phủ Đạo Tử vào Huyền Vực, chỉ có điều Hoàng Phủ gia chủ không thể tự mình tọa trấn ở đây, đã rời đi, do hắn phụ trách tiếp dẫn.

Trừ hắn ra, còn có rất nhiều Trúc Cơ cảnh của Hoàng Phủ gia và Kim Đan cảnh của Bát Bộ Yêu Chúng, phần thực lực này, thật có thể nói quét ngang một vực, nhưng bây giờ tất cả đều chỉ là phụ trách tiếp dẫn Hoàng Phủ Đạo Tử, ngoài ra còn có gần nghìn gia nô, cùng với mấy trăm nha hoàn, vũ cơ xinh đẹp tuyệt sắc, mỗi người đều có tu vi cao cường.

Nhiều người như vậy, chỉ chiếm một ngọn núi, kỳ thực cũng không thoải mái, có vẻ khá chen chúc.

Xung quanh đỉnh núi bày xuống cấm chế, nghiêm cấm bất kỳ tu sĩ nào tới gần trăm trượng, bằng không giết chết không cần luận tội.

Thời điểm Phương Hành đi tới khu vực này, chính là lúc rạng sáng, hắn ngồi xổm ở trong bụi rậm ngoài trăm trượng, trầm mặc giống như dã thú nhìn chằm chằm, chừng nửa canh giờ sau, liền nghe được trong hành cung phòng thủ nghiêm mật của Hoàng Phủ gia, trên sơn đạo, cấm chế mở ra, một chuỗi tiếng cười như chuông bạc truyền đến, hơn mười nha hoàn diễm lệ ôm bình sứ màu xanh đi ra.

Trải qua bảy tám ngày quan sát, Phương Hành từ lâu phát hiện một ít thói quen của mọi người trong hành cung, hắn biết mấy nha hoàn xinh đẹp này là đi lấy nước, bởi vì lão tổ Hoàng Phủ gia xưa nay không dùng nước giếng, chỉ quen dùng nước trong thanh khê, hơn nữa không cho phép nam nhân đi lấy nước, nhất định phải là xử nữ trẻ trung mạo mỹ đi lấy.

Đội nha hoàn diễm lệ kia cười đùa đi về phía suối, hai gia tướng Trúc Cơ trung kỳ đi theo bên người phòng ngự.

Phương Hành trống trong núi rừng, một đường nhìn đám nha hoàn lấy nước xong trở về, đội bình nước trên đỉnh đầu, duyên dáng thướt tha trở về, hai Trúc Cơ cảnh thì yên lặng theo sau lưng cách hơn mười trượng, không nói một câu. Thời điểm đội thị thiếp đi ở phía trước rẽ qua một góc núi, thì thoát ly tầm mắt của hai tu sĩ.

Ngay lúc này, Phương Hành đã sớm mai phục ra tay, bấm tay bắn về phía bụi cỏ, một con thỏ hoang bị kinh động, nhảy ra ngoài, trốn vào trong núi rừng, đám nha hoàn tu vi không cao kinh hãi, quay đầu nhìn lại, mà trong nháy mắt đó, Phương Hành che miệng một nha hoàn, lấy tốc độ nhanh nhất thu vào túi trữ vật, mình thì sử dụng Vạn La Quỷ Diện hóa thành dáng dấp của nàng, tiếp lấy bình nước ở trong tay.

- Phi, chúng ta cũng là người có tu vi, lại bị một con thỏ hoang dọa sợ hết hồn...

Đám nha hoàn đều thở phào nhẹ nhõm, cười ha ha nói.

Hai thị vệ Trúc Cơ cảnh nghe được tình huống khác thường, phi thân đuổi tới, thấy không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Nha hoàn ở sau lưng Phương Hành thấy hắn vừa đứng thẳng thân thể, giống như suýt nữa ngã xuống, không khỏi cười nói:

- Kiều nhi, lá gan của ngươi càng ngày càng nhỏ a, một con thỏ hoang cũng suýt nữa làm ngươi sợ hãi đến rơi vào trong kênh nước, cẩn thận làm rơi bình nước, nếu không lão ma ma sẽ đánh ngươi...

- Ừm!

Phương Hành trầm thấp ân một tiếng, học các nàng đội bình nước lên đầu, tiếp tục tiến lên.

Các nha hoàn nói cười đi về, nhưng không người nào biết trong đội ngũ của mình đã có thêm một khác loại, đi tới trước hành cung, nha hoàn dẫn đầu và gia tướng trông coi sơn đạo nói giỡn vài câu, cấm chế liền mở ra, chúng nữ thị nối đuôi nhau đi vào, đi tới sau bếp, lấy nước suối rót vào lu lớn, sau đó đám nữ tu về tiểu viện của mình thu thập y vật.

Không lâu lắm, có nô bộc đưa đồ ăn sáng tới, chúng thị nữ cười huyên náo ăn sáng, còn có một nữ hài xinh đẹp cười đoạt canh sen của Phương Hành, Phương Hành tiện tay sờ ngực nàng hai cái báo thù, ăn sáng xong thì có hai ma ma sắc mặt nghiêm túc đi tới tiểu viện thông báo.

- Đạo Tử đã có ý định đi ra, sẽ ở giờ Tỵ một khắc đi ra Huyền Vực, các ngươi bưng hoa thì bưng hoa, dâng rượu thì dâng rượu, mỗi một người hành động đều phải theo quy củ, dựng lỗ tai lên, nghe lễ quan điều khiển, trường hợp trang nghiêm bực này, nếu ai dám làm sai, mạng nhỏ của các ngươi cũng đừng nghĩ giữ được, trượng đénh chết là nhẹ, đến thời điểm hối hận đã chậm, đừng trách ma ma không nhắc nhở các ngươi!

Đám nha hoàn cúi đầu không dám thở mạnh.

Hai ma ma dặn xong, lại nói quy củ một lần, sau đó bảo chúng nữ thị diễn luyện một lần.

Phương Hành ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, dùng tốc độ nhanh nhất nhớ hết thảy quy củ, diễn luyện cũng không tệ.

Trước Giờ Tỵ một khắc, chúng nữ thị đều theo ma ma đi ra tiểu viện, tới trước Huyền Vực chờ đợi, lúc này hành cung đã bận rộn lên, đội đội gia tướng, gia đinh, ở dưới quản gia điều khiển chạy tới chạy lui, nghi trướng, cổ nhạc… vào vị trí của mình, đội nha hoàn bưng hoa, dị quả, rượu ngon, ở dưới ma ma dẫn dắt nối đuôi nhau đi ra.

Trước Huyền Vực, đã dựng lên lễ đài cao hơn trăm trượng, một tấm thảm đỏ rộng mười trượng, dài ba trăm trượng từ trên lễ đài nối thẳng về phía lối ra Huyền Vực, Hoàng Phủ Đạo Tử rời Huyền Vực, sẽ đi trên thảm đỏ, từng bước từng bước bước lên lễ đài, đến trước mặt các trưởng lão hồi bẩm thành tựu mà mình đạt được ở trong Huyền Vực, lấy đó tôn vinh.

Dưới ánh mặt trời chói chang, rốt cục, trong Huyền Vực có sương mù dày đặc tuôn ra, một nam tử mặc pháp bào trẻ tuổi xuất hiện, sau lưng hắn theo một thiếp thân thị vệ mặc giáp hồng, mà sau lưng bọn họ, còn có bốn tu sĩ mạnh mẽ hình dạng khác nhau, có người nửa người nửa yêu, có người dáng dấp thuần yêu, chính là Bát Bộ Yêu Chúng.

- Đạo Tử trở về, thiên hữu Hoàng Phủ...

Theo lễ quan hét lên, xung quanh Huyền Vực, lễ nhạc vang lên, thanh truyền trăm dặm.

Xung quanh hành cung, vô số tu sĩ vây quanh, kính nể mà hâm mộ nhìn tình cảnh Hoàng Phủ Đạo Tử đi ra.

- Người này chính là Hoàng Phủ Đạo Tử sao? Tu sĩ duy nhất của Nam Chiêm Bộ Châu xông vào số lượng Thiên Cương, lão phu đã không biết nghe qua bao nhiêu lần tên của hắn, chỉ là Hoàng Phủ gia quá mức điệu thấp, mấy ngàn năm qua vẫn ẩn cư ở Hắc Thủy Hồ, chưa từng nhìn thấy hình dáng...

- Lần này sau khi Huyền Vực mở ra, chỉ sợ Hoàng Phủ gia sẽ không điệu thấp như trước, có lẽ Ẩn Hoàng sẽ đi tới khán đài rồi!

- Hừ, Hoàng Phủ gia thì thế nào, còn không phải bị người giết vô số thủ hạ, đoạt Kiếm Trủng?

Đám tu sĩ nghị luận sôi nổi, quay chung quanh ở ngoài trăm trượng, các loại thanh âm tầng tầng lớp lớp.

Có người hâm mộ, có người kính nể, tự nhiên cũng có người bất mãn, chê cười.

Hoàng Phủ Già Lam lạnh lùng quét qua xung quanh, không biết bao nhiêu tu sĩ vây xem sợ hãi ngậm miệng, ở trước mặt nhân vật số ba của Hoàng Phủ gia, không người dám tùy tiện mở miệng nói chuyện.

Chỉ một ánh mắt, đã làm đám tu sĩ sợ hãi, Hoàng Phủ Già Lam cũng không tiếp tục để ý, trên mặt hiện ra nụ cười, nhìn về phía Hoàng Phủ Đạo Tử ở lối ra, mỉm cười nói:

- Thần nhi, ta đã nghe tin ngươi chinh chiến ở trong Huyền Vực, làm không tệ, khiêu chiến thiên kiêu Thần Châu, cuối cùng chiến thắng, tranh được số lượng Thiên Cương, chiến tích bực này, cũng chỉ có con cháu Hoàng Phủ gia ta mới có thể làm được...

Lời này nói năng khí phách, hào hùng vạn trượng, cố ý để cho các tu sĩ nghe rõ ràng.

Chỉ có điều các tu sĩ nghe xong, cũng có một vài người không phục, Hoàng Phủ Đạo Tử cố nhiên là thiên kiêu duy nhất của Nam Chiêm Bộ Châu tiến vào số lượng Thiên Cương, nhưng không chắc là người thứ nhất có can đảm khiêu chiến tu sĩ Thần Châu, chân chính nói ra, người đầu tiên khiêu chiến tu sĩ Thần Châu là Hàn Anh, đương nhiên, Hàn Anh xếp hạng thấp hơn một ít.

Sắc mặt Hoàng Phủ Đạo Tử hờ hững nói:

- Nếu không phải thời gian có hạn, xếp hạng còn có thể cao hơn!

Các tu sĩ nghe xong, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Hoàng Phủ Đạo Tử có thể khiêu chiến một vị tu sĩ Thần Châu, đoạt được số lượng Thiên Cương đã rất đáng gờm, hắn nói còn có thể cao hơn, chẳng phải nói một ít tu sĩ xếp hạng ở trước mặt hắn, hắn cũng có tư cách chiến thắng? Những lời này, người khác nói không chắc sẽ tin, nhưng Đạo Tử của Hoàng Phủ gia nói, lại không người hoài nghi.

Hoàng Phủ Già Lam nghe xong, càng cười to nói:

- Rất tốt, con cháu Hoàng Phủ gia ta, nên có hào hùng như vậy!

Nói xong vỗ tay, cười nói:

- Thần nhi, tháo giáp lên đài, cùng ta về gia tộc, có chuyện ngươi nên biết, Thần Châu Ly Hận Thiên Hận Thiên Lão Tổ đã đưa tin đến, muốn triệu ngươi tới Thần Châu tu hành, vừa vào Ly Hận Thiên, là có thể đi vào hàng ngũ đệ tử chân truyền của Ly Hận Thiên, đợi ngươi về Hắc Thủy Hồ vấn an lão tổ, liền có thể thu thập hành lý đi tới Thần Châu!

Nghe được lời này, sắc mặt của Hoàng Phủ Đạo Tử đang hờ hững, con mắt không khỏi sáng ngời, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười.

Mà các tu sĩ ở xung quanh thì càng ước ao ghanh tị.

Kia là Ly Hận Thiên của Thần Châu, ở Thần Châu cũng là đại tông nhất đẳng, lão tổ lại đích thân gọi Hoàng Phủ Đạo Tử qua...

Nhìn dáng dấp đồn đại không giả, có thể lưu danh ở trên Thần Bi, sẽ có cơ hội bái vào đại tông môn của Thần Châu.

- Đạo Tử xin mời tháo giáp...

Có nha hoàn xinh đẹp tiến lên, dỡ xuống chiến giáp nhuốm máu trên người Hoàng Phủ Đạo Tử, đổi lại áo bào mềm nhẹ, sau đó Hoàng Phủ Đạo Tử ở dưới một đám nha hoàn chen chúc, bước đi về phía thần đài, mà sau lưng hắn, chiến tướng giáp hồng cùng với bốn bộ yêu chúng đều dừng bước, cơ hội leo lên thần đài của Hoàng Phủ gia là một loại vinh quang, bọn họ không có tư cách.

Theo Hoàng Phủ Đạo Tử cất bước đi tới thần đài, nha hoàn ở hai bên dồn dập nâng hoa tươi, dị quả, rượu ngon tới, nửa quỳ ở giữa đài, cúi đầu chờ đợi Hoàng Phủ Đạo Tử đi qua, mà Phương Hành cũng ở trong đó, tay nâng một mâm nho tươi.

Chương 349: Để ngươi chọc ta !

Theo Hoàng Phủ Đạo Tử đi tới thần đài, Phương Hành hơi nhấc đầu, cẩn thận quan sát.

Đây là một nam tử trẻ tuổi trên người mặc pháp bào, mi tâm có dấu ấn hoa sen nhàn nhạt, có vẻ cực kỳ trẻ tuổi, hồn nhiên không nhìn ra hắn đã ba mươi lăm tuổi, mới nhìn qua, cũng chỉ lớn hơn Phương Hành ba bốn tuổi, khuôn mặt không hề cảm xúc, cực kỳ tuấn mỹ, vóc người thon dài, cất bước tầm đó, tựa hồ có ngôi sao ở trên áo bào lưu chuyển, phiên phiên như tiên nhân.

Đây chính là Đạo Tử của Hoàng Phủ gia sao?

Thiên kiêu số một hoàn toàn xứng đáng của Nam Chiêm Bộ Châu, tên lưu Thần Bi, hơn nữa xếp hạng ở trong số lượng Thiên Cương.

Thần để hoàn mỹ trong lòng vô số nữ tử, thần tượng trong lòng vô số nam tử.

Cũng là người mình muốn giết!

Theo hắn từng bước từng bước tới gần, Phương Hành thở một hơi thật dài, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, Hoàng Phủ Đạo Tử sắp đi đến trước người mình, hắn đột nhiên thả xuống mâm nho trong tay, sau đó từ trong tay một nha hoàn ở bên cạnh tiếp nhận khay rượu, nhẹ nhàng cười tiến lên nghênh tiếp, nụ cười tự nhiên mà vô hại, trong mắt đều là tâm tình vui sướng.

- Đạo Tử khổ cực, xin mời uống cạn chén này...

Hai tay Phương Hành nâng khay, nửa quỳ ở trước người Hoàng Phủ Đạo Tử, giơ khay rượu lên đỉnh đầu.

Cử động này ngoài dự liệu của mọi người, nhất thời để cho nha hoàn nguyên bản phụ trách nâng khay rượu sợ đến mặt không có chút máu.

Ngay cả lễ quan và ma ma phụ trách huấn luyện mấy nha hoàn, cũng âm thầm lấy làm kinh hãi.

Mấy nha hoàn bưng hoa tươi và dị quả, rượu ngon, chỉ là một hình thức mà thôi, quá trình từ dưới đài đi tới thần đài ngắn như thế, Hoàng Phủ Đạo Tử đương nhiên sẽ không thèm ăn hoa quả, hoặc rót một ly rượu, càng sẽ không như những hiệp khách dung tục ngửi hoa, thể hiện sự phong lưu lỗi lạc của mình.

Chỉ có điều lúc này Phương Hành tiến lên đón, ở trong loại cục diện này, lại không có vẻ quá quái dị.

Dù sao bây giờ toàn bộ gia tướng và nô bộc của Hoàng Phủ gia đều mặt đầy nụ cười, vô cùng phấn khởi, mà Phương Hành thì nụ cười vô hại và đôi mắt mừng rỡ, nhìn hoàn toàn không giống giả bộ, làm cho người không biết thấy cực kỳ tự nhiên, thậm chí ngay cả Hoàng Phủ Già Lam ở trên thần đài cũng cảm thấy đây là lễ quan an bài, nhìn cũng khá ổn thỏa.

Hoàng Phủ Đạo Tử cũng không nhìn ra khác thường, chỉ cảm thấy rất thú vị, khẽ mỉm cười, tay trái đưa ra, cầm lấy chén rượu, nhìn về phía Hoàng Phủ Già Lam ở trên thần đài hơi ra hiệu, sau đó nhìn về phía các tu sĩ ở bốn phương ra hiệu, khí độ tiêu sái bất phàm.

- Hoàng Phủ Đạo Tử, quả không hổ là rồng trong loài người...

- Cầu chúc Hoàng Phủ Đạo Tử đi tới Thần Châu, tu thành đại đạo...

Trong đám người, có tu sĩ giỏi nịnh nọt cao giọng kêu to, ồn ào ở trong đám người.

Trong lúc nhất thời có vẻ cực kỳ náo nhiệt, ngay cả trên mặt các gia tướng của Hoàng Phủ gia cũng không kìm lòng được lộ ra nụ cười.

Mà ở trong bầu không khí nhiệt liệt, Hoàng Phủ Đạo Tử kính rượu bốn phía, khẽ mỉm cười nói:

- Đa tạ chư vị đạo hữu!

Sau đó hai tay cầm chén, đưa đến bên môi, ngửa đầu uống cạn...

Các tu sĩ nhất thời khen hay, bầu không khí đạt đến cực điểm.

Ngay cả Hoàng Phủ Già Lam đứng ở trên đài, cũng nhẹ giọng thở dài, Đạo Tử đời này thật là khí độ phi phàm, mạnh hơn mình năm đó nhiều, số mệnh càng tốt, tuổi còn trẻ, tu vi kinh người không nói, càng đụng tới đại sự

Huyền Quan rơi xuống, đợi đi tới Thần Châu, nói không chừng thật có thể tu thành đại đạo, làm cho nguyện vọng của Hoàng Phủ gia trở thành sự thật...

Mà cách hành cung của Hoàng Phủ gia mấy chục dặm, bốn vị lão tổ của Đại Tuyết Sơn xa xa quan sát, sau một hồi lâu, bọn họ khe khẽ lắc đầu, nghĩ thầm Hoàng Phủ gia có nhân vật kinh tài tuyệt diễm bực này, chỉ có thể nói số mệnh của Hoàng Phủ gia không chỉ chưa tuyệt, trái lại càng thịnh, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu muốn thoát khỏi ràng buộc của Hoàng Phủ gia, e là còn rất khó...

Mà lúc này Phương Hành nửa quỳ ở trước người Hoàng Phủ Đạo Tử, nhìn thấy Hoàng Phủ Đạo Tử giơ chén rượu lên, dưới tay áo lộ ra cái cổ trắng ngần, trong mắt đột nhiên hiện ra sát cơ, trước đó hắn vì phòng ngừa bị Hoàng Phủ Già Lam phát hiện, vẫn ra sức áp chế linh lực, vào lúc này điên cuồng vận chuyển.

Xì...

Linh lực vận chuyển thực quá điên cuồng, làm cho ngụy trang trên người hắn đột nhiên xé rách, hóa thành mảnh vỡ tung toé.

Chân thân của Phương Hành nhảy lên, hai tay vung vẩy, trong tay xuất hiện một thanh cự kiếm màu đen dài hơn trường kiếm bình thường gấp ba, cũng rộng gấp ba, cực kỳ xấu xí, nhưng sát khí không gì sánh kịp...

Trong tiếng rống to, Phương Hành vung vẩy cự kiếm màu đen, chém về phía cổ của Hoàng Phủ Đạo Tử.

Lúc này, linh lực trên người hắn lấy tốc độ nhanh hơn bình thường gấp mười lần thiêu đốt, tương đương với hắn phát huy tất cả tu vi của mình ra, ở trên đỉnh đầu thậm chí hiện lên ma khí màu đen như ẩn như hiện, Ma Thai hiện ra, mà ở trong ma khí, lại có tử sắc dạt dào...

Đạo Cơ màu tím trung phẩm!

Tu vi Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong!

Linh lực ngập trời hoàn toàn bốc cháy ở trong một chiêu kiếm, tiêu hao sạch sẽ!

Trong đó càng ẩn chưa công pháp vô danh mà cự kiếm màu đen đưa cho hắn, đó là một loại công pháp chuyên dạy thiếp thân cận chiến, tương tự võ kỹ phàm tục, trải qua quãng thời gian này nghiên cứu, Phương Hành phát hiện công pháp này cực kỳ huyền ảo, vì thế ngày đêm tu luyện, nhưng vẫn không có tiến triển, bởi vì bộ công pháp này quá khó.

Nhưng đến lúc này, hắn không để ý quá

nhiều, vì liều mạng, toàn lực sử dụng công pháp đó.

Thời khắc này, vì giết người, hắn cực kỳ chăm chú, tâm thần thủ nhất, không ngờ lại chém ra một kiếm hoàn mỹ nhất.

Chiêu kiếm này, bạo phát ra lực lượng đã vượt qua tu sĩ Trúc Cơ cảnh có thể hiểu được.

Phương Hành nhảy lên, vung kiếm chém xuống, đến khi kiếm chém tới cổ Hoàng Phủ Đạo Tử, lại không có quá trình trung gian.

Chỉ trong nháy mắt, kiếm đã chém tới cổ của Hoàng Phủ Đạo Tử, mũi kiếm tản ra hàn ý thẩm thấu vào cổ đối phương, mà vào lúc này, Hoàng Phủ Đạo Tử cũng giật mình, hắn căn bản không nghĩ tới, nha hoàn của mình lại bỗng nhiên biến thành nhân vật quái lạ như vậy, vung kiếm chém giết mình, bởi vì loại người thân phận như hắn, hầu như sẽ không bị qua ám sát.

Mặc dù có ám sát, cũng không nên ở vào thời điểm này...

Càng không thể có người ngụy trang, mà mình lại không hề phát hiện!

Chỉ có điều, hắn không có thời gian nghĩ nhiều như vậy.

Nổi giận gầm lên một tiếng, quăng chén rượu trong tay về phía Phương Hành, tay trái bắt pháp quyết, ở trong lòng bàn tay thình lình xuất hiện hình tượng một linh thú Huyền Vũ, lấy mai rùa cứng rắn miễn cưỡng ngăn cản cự kiếm màu đen, tay phải thì chặp lại làm kiếm, đâm về phía ngực của Phương Hành, kiếm ý ở đầu ngón tay uy nghiêm đáng sợ, giống như lợi kiếm chân chính.

Dù cho ở thời khắc nguy cấp, hắn cũng có thủ có công, đồng thời sử dụng ra hai huyền pháp kinh người, biểu lộ thực lực không chút thiếu sót, ở trong lòng Hoàng Phủ Đạo Tử, bất kỳ một chiêu huyền pháp nào của mình, cũng đủ để hóa giải tình thế nguy cấp, chỉ tiếc, bây giờ hắn đụng phải là Phương Hành, là Phương Hành đã điên tới cực điểm, một lòng muốn lấy đầu trên cổ hắn...

Oanh...

Đối mặt chỉ kiếm đâm về phía ngực, Phương Hành căn bản không thèm quan tâm, hai mắt trừng trừng, vẫn tụ tập linh lực toàn thân vào cự kiếm màu đen, mạnh mẽ chém về phía cổ của Hoàng Phủ Đạo Tử, lực lượng của chiêu kiếm này quá mạnh, mơ hồ có kiếm ý vô thượng gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, ôm theo tức giận và sát khí ngập trời của Phương Hành, trực tiếp chém xuống.

- Oành...

Huyền Vũ vỡ nát, thậm chí không có tạo được bất kỳ tác dụng ngăn trở nào.

Cự kiếm màu đen hầu như không hề đình trệ, nghiền nát mai rùa, chém nửa bàn tay trái của Hoàng Phủ Đạo Tử, sau đó thẳng tắp chém vào cổ, cũng ở lúc này, kiếm chỉ của Hoàng Phủ Đạo Tử đâm vào ngực Phương Hành, lưu lại một lỗ máu, nhưng đối với vết thương khủng bố này, Phương Hành không hề để ý, sắc mặt chỉ có tàn khốc và cảm giác hưng phấn.

- Phốc...

Cự kiếm màu đen đảo qua cái cổ của Hoàng Phủ Đạo Tử, cũng định dạng ánh mắt và vẻ mặt của hắn...

- Để ngươi chọc ta...

Phương Hành vung kiếm xong, mới liều mạng kêu lên, giọng nói như chuông đồng, tàn bạo vô song, hắn căn bản một khắc cũng không ngừng, thân hình nhảy lên, đưa tay nắm lấy búi tóc của Hoàng Phủ Đạo Tử, sau lưng lóe lên hai cánh, chạy trốn về phía xa, cũng vào lúc này, trong đám người lao ra một con quạ đen to lớn, đồng thời một lá cờ màu đen cũng bay lên.

Tình cảnh này, thực sự quá kinh người, phảng phất như một bàn tay khủng bố vô hình, làm sợ hãi hết thảy tu sĩ ở xung quanh .

Thậm chí ngay cả Hoàng Phủ Già Lam cũng bị tình cảnh này dọa sợ đến mức run lên, mãi đến khi trong cổ Hoàng Phủ Đạo Tử trào ra máu tươi, hóa thành suối phun, hắn mới tỉnh táo lại...

Máu tươi trong cổ Hoàng Phủ Đạo Tử phun tung toé lên thảm, cực kỳ chói mắt.

Xung quanh bởi vì có thung lũng bao bọc, nên tiếng quát to còn qua lại vang vọng.

- Để ngươi chọc ta...

- Để ngươi chọc ta...

- Để ngươi chọc ta...

Chương 350: Chặt đầu, cầm đầu mà đi

Muốn giết một người khó như thế nào!

Đối với người bình thường mà nói, cái này tự nhiên là rất khó, bởi vậy có người cùng hàng xóm nhao nhao cả đời, nguyền rủa đối phương chết sớm cả đời, nhưng hàng xóm của hắn vẫn yên ổn sống đến tám mươi tuổi, có khi chết còn muộn hơn mình, nhưng đối với một thổ phỉ mà nói, cái này không khó, muốn cho ai chết, chỉ cần dùng dao đâm một nhát, thậm chí cắt cổ đối phương, đối phương tự nhiên là chết đến không thể chết lại rồi.

Có đôi khi, muốn một người chết dễ dàng hay khó khăn, chỉ ở có dám chém ra một đao kia hay không mà thôi.

Phương Hành không thể nghi ngờ là loại dám chém.

Bởi vì Hoàng Phủ gia hại chết Thiết Như Cuồng, cho nên hắn hận Hoàng Phủ gia.

Bởi vì hắn hận Hoàng Phủ gia, cho nên hắn muốn Hoàng Phủ Đạo Tử chết.

Muốn Hoàng Phủ Đạo Tử chết, tự nhiên phải chém đối phương một đao!

Chỉ có điều, muốn chém Hoàng Phủ Đạo Tử một đao, lại không dễ dàng như vậy, bởi vì đó không phải người bình thường, hắn là Đạo Tử của Hoàng Phủ gia, được công nhận đệ nhất thiên kiêu của Nam Chiêm Bộ Châu, 35 tuổi, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong, thông hiểu vô số bí pháp, thân có vô số Pháp bảo, quanh người càng có vô số cao thủ đi theo, bất luận kẻ nào muốn giết hắn cũng không phải chuyện dễ.

Thậm chí nói, người dám giết hắn ở Nam

Chiêm Bộ Châu cũng không dễ dàng tìm ra một cái.

Mà Phương Hành dám giết hắn, cũng muốn giết hắn, vì vậy lập ra kế hoạch và hành động, hắn mượn nhờ Vạn La Quỷ Diện trà trộn vào trong hàng ngũ thị nữ, cái Quỷ Diện này không những trợ giúp hắn biến hóa thành người khác, còn có thể ẩn nấp tu vi, khiến cho hắn không đến mức lòi đuôi, sau đó hắn mượn nhờ công pháp vô danh, tập trung tất cả tu vi vào một kích.

Đây là một cách làm cực kỳ nguy hiểm, nhưng cũng là phương pháp cực kỳ hữu hiệu.

Tất cả tu vi nhập vào trong một kích, tương đương với không có đường lui, một kích không trúng, tất bị địch hại.

Nhưng thi triển ra một kích như vậy, uy lực của nó sẽ cường đại đến khó có thể hình dung.

Đơn giản mà nói, ngay cả Phương Hành cũng không có nắm chắc tiếp được một kiếm như vậy.

Đủ loại nhân tố, ở dưới Phương Hành to gan lớn mật, bị hắn hóa thành hành động thiết thực, hình thành một kiếm, chém về phía Hoàng Phủ Đạo Tử.

Mà một kiếm kia, cũng xác thực tạo ra hiệu quả cực kỳ to lớn, một kiếm bay đầu.

Đáng thương Hoàng Phủ Đạo Tử, kỳ thật chính thức động thủ, cũng chưa chắc yếu hơn Phương Hành, dùng tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của hắn, có lẽ Phương Hành dựa vào Đạo Cơ màu tím trung phẩm, có thể ở trên linh lực tinh thuần phân cao thấp với đối phương, nhưng luận đến nắm giữ và vận dụng huyền pháp, Phương Hành nhất định không phải đối thủ, mà nói đến phẩm giai và số lượng Pháp bảo, Phương Hành càng khó có thể đánh đồng...

Chỉ tiếc, tất cả vô dụng, Phương Hành không có cho hắn cơ hội thi triển.

Rõ ràng là tu sĩ, nhưng Phương Hành sử dụng phương pháp chỉ Võ Giả phàm tục mới có thể dùng, đó chính là ám sát.

Một kiếm cắt đầu, cầm đầu mà đi.

Mà một kích kia, thậm chí làm cho bất luận kẻ nào cũng không kịp phản ứng.

Nhìn thân thể không đầu của Hoàng Phủ Đạo Tử đứng đó, rất nhiều người cho rằng mình còn đang ở trong mộng.

- Đạo Tử...

Thẳng đến ba hơi sau, hộ vệ giáp đỏ mới phát ra một tiếng kêu tê tâm liệt phế...

- Lớn mật... Lớn mật... Lớn mật...

Thời khắc này, Hoàng Phủ Già Lam cũng phản ứng qua, điên cuồng đuổi theo Phương Hành.

Thẳng đến lúc lao ra, trong miệng hắn còn quát ba tiếng “lớn mật”.

Bởi vì hắn không thể tin được một màn kia phát sinh.

Cơ hồ hắn vừa bay vút ra, trong Hoàng Phủ gia cũng có mấy đạo thân ảnh bay ra, giống như pháo hoa đẹp mắt, tất cả đều là Kim Đan cảnh mà Hoàng Phủ gia phái tới, chừng hơn mười người, gầm thét đuổi theo Phương Hành, lúc này đầu óc bọn hắn trống rỗng, chỉ có một tâm tư, phải đuổi theo đối phương.

Quá khủng khiếp!

Lật trời rồi!

Hoàng Phủ Đạo Tử ở khi đại sự đã thành, ly khai Huyền Vực bị người ám sát.

Thậm chí bọn hắn không dám tưởng tượng tính nghiêm trọng của chuyện này, bọn hắn chỉ cảm thấy lòng lạnh buốt, khủng hoảng.

Danh tiếng của Đạo Tử, cũng không phải nói suông.

Đã xưng Đạo Tử, thì nói rõ sau khi hắn được lập thành Đạo Tử, tất cả tài nguyên của Hoàng Phủ thế gia sẽ trút lên người hắn, liên tiếp ba mươi năm, tất cả tài nguyên và tâm huyết, quả thực chính là một thiên văn sổ tự, hắn đại biểu cho hi vọng và thanh danh của Hoàng Phủ thế gia, thậm chí ở một trình độ nào đó mà nói, hắn đại biểu cho tương lai của Hoàng Phủ gia.

Nhưng một nhân vật trọng yếu như vậy, cũng ở thời khắc trọng yếu nhất, bị người chém giết.

Nếu Nguyên Anh lão tổ của Hoàng Phủ gia biết chuyện này, bọn hắn không dám tưởng tượng kết quả sẽ như thế nào...

Hôm nay bọn hắn chỉ còn một ý niệm, là bắt tiểu tử kia, chém giết tại chỗ!

Rầm rầm rầm!

Các tu sĩ Kim Đan cảnh bộc phát toàn lực, đồng thời thi triển Na Di Thuật, gào thét như rồng, lao về phía Phương Hành.

Bọn hắn căn bản sẽ không cho Phương Hành chạy thoát, nếu không giết đối phương, thật không thể nào giải hận.

Cũng ở một khắc này, đại kỳ tung bay trên không xé rách thành mảnh vỡ, trong đại kỳ, khói đen vô tận phiêu tán, ngăn ở trước người các Kim Đan cảnh, đó là Vạn Linh Kỳ, vào lúc này, vì trợ giúp Phương Hành đào tẩu, trực tiếp tự bạo, huyết khí khổng lồ cùng với mấy trăm Yêu Linh trong cờ, vào lúc này phát huy ra một kích cuối cùng của mình...

Một màn này, như mực đậm phủ lên, bôi đen nửa bầu trời.

Phương Hành liều mạng bỏ chạy, mà tu sĩ Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia thì kẹp lấy lửa giận vô biên, lao về phía bầu trời bị Vạn Linh Kỳ nhuộm đen, muốn xé rách hắc ám bắt giết sát thủ.

Vạn Linh Kỳ tự bạo, uy lực to lớn, thậm chí nhiễu loạn quy tắc thiên địa.

Tu sĩ Kim Đan cảnh muốn thi triển Na Di Thuật, cũng chỉ có thể thi triển ở trong thiên địa quy tắc ổn định, quy tắc thiên địa càng không ổn định, thi triển Na Di Thuật phong hiểm càng lớn, bản thân thừa nhận cắn trả cũng càng lớn, mà Vạn Linh Kỳ tự bạo, nhiễu loạn quy tắc thiên địa, đúng là muốn quấy rầy bọn hắn thi triển Na Di Thuật, để cho Phương Hành tranh thủ thời gian đào tẩu!

Chỉ có điều, dùng uy lực tự bạo của Vạn Linh Kỳ, chỉ cản trở tu sĩ Hoàng Phủ gia không đến sáu tức mà thôi.

Hoàng Phủ Già Lam gầm lên giận dữ, trong tay áo bay ra một chiếc Lưu Ly Đăng, chiếu trên không trung, có ánh sáng bắn phá chân trời, xé rách tất cả khói đen, cũng xé rách tất cả Yêu Linh điên cuồng vọt về phía các tu sĩ Kim Đan cảnh, ý định cuốn lấy bọn hắn tự bạo, sáu tức qua đi, bầu trời hắc ám bị quét sạch không còn.

- Giết giết giết giết giết! Nhất định phải giết tiểu tử kia...

Hoàng Phủ Già Lam cơ hồ là cắn nát răng nói ra những lời này, nhìn về phía Phương Hành đào tẩu gầm lên.

Mà lúc này, cho dù dùng Vạn Linh Kỳ tự bạo, Phương Hành cũng chỉ trốn ra hơn mười dặm, thân ảnh nho nhỏ như ẩn như hiện.

- Tốc độ của tiểu tử kia quá nhanh, tế ra Pháp khí phi hành, vô luận như thế nào cũng không thể để hắn chạy thoát...

Có một tu sĩ của Hoàng Phủ gia kêu to, tế lên Pháp khí phi hành, hóa thành lưu quang đuổi theo Phương Hành và Kim Ô.

- Lão Tà, làm hại ngươi mất đi chỗ dung thân, ta sẽ giúp ngươi tìm một thể xác phù hợp!

Lúc này trên lưng Kim Ô, trong tay Phương Hành xách đầu lâu của Hoàng Phủ Đạo Tử, lạnh giọng đối thoại với Đại Bằng Tà Vương ở trong thức hải.

Vạn Linh Kỳ vốn là lúc trước Đại Bằng Tà Vương đề nghị, sau đó dùng Yêu Linh ở trong Âm Ngục Uyên luyện chế thành, dụng ý của Đại Bằng Tà Vương, là muốn dùng cờ này giúp đỡ Phương Hành, đồng thời thuận tiện tìm kiếm một Kỉ Chủ phù hợp, để tương lai đoạt xá, lại không nghĩ rằng, không đợi đến thời điểm Phương Hành thả hắn rời đi, Vạn Linh Kỳ đã hủy, một phen tâm huyết của hắn lại rơi vào khoảng không.

Bất quá Đại Bằng Tà Vương nghe vậy, tâm tình lại cực kỳ tốt:

- Hắc hắc, nếu ngươi bảo lão phu tự bạo Vạn Linh Kỳ để làm sự tình khác, lão phu chưa chắc nguyện ý, nhưng nếu là chém giết Đạo Tử của Hoàng Phủ gia... lão phu cam tâm tình nguyện...

Phương Hành nghe vậy, biết Yêu tộc một mực căm hận Hoàng Phủ gia, liền không nói thêm nữa.

Nhưng lúc này, ở trong đầu lâu của Hoàng Phủ Đạo Tử bỗng nhiên phóng ra một đạo thần niệm yếu ớt:

- Vì sao giết ta...

- Ân?

Phương Hành cúi đầu nhìn xuống, lại thấy đầu lâu của Hoàng Phủ Đạo Tử đã bị trảm đi, nhưng sinh cơ chưa hoàn toàn tiêu tán, con mắt còn nháy nháy, mà trong mi tâm, lạc ấn liên hoa nhàn nhạt lóe lên, xem ra tựa hồ là lạc ấn liên hoa kia bảo vệ thần niệm của hắn, để cho thần trí của hắn không đến mức ở trong thời gian ngắn trôi đi mất, nếu ráp đầu lại, nói không chừng còn có thể sống, bất quá hắn chỉ còn cái đầu, không cách nào nói chuyện, chỉ có thể dùng thần niệm yếu ớt truyền tin tức cho Phương Hành.

- Vì sao giết ngươi? Bởi vì ta là Phương Hành, ngươi là Hoàng Phủ Đạo Tử, cái này còn chưa đủ sao?

Phương Hành xách đầu của Hoàng Phủ Đạo Tử lên, nhìn thẳng ánh mắt của hắn, cười lạnh mở miệng, đáy mắt có âm hỏa chớp động.

- Giữa chúng ta... thù không đến tận đây... thả ta trở về... thù hận... xóa bỏ...

Hoàng Phủ Đạo Tử nháy mắt, ra sức truyền tin tức cho Phương Hành.

Phương Hành cười lạnh, đột nhiên giơ tay lên, tát Hoàng Phủ Đạo Tử mười cái tát, cắn răng nói:

- Thù không đến tận đây? Ngươi có biết Thiết lão đầu đã bị giết hay không? Nếu như lúc trước, đương nhiên là không đến tận đây, ta trốn tránh ngươi rồi, dựa vào cái gì ngươi còn theo đuổi không bỏ? Ngươi truy sát ta thì thôi, tại sao lại đi đối phó Thiết lão đầu?

Đôi má của Hoàng Phủ Đạo Tử bị Phương Hành tát rách da, hắn truyền lại thần niệm:

- Ngươi giết ta... bản thân cũng trốn không thoát đuổi giết... nếu như ngươi không giết ta... Hoàng Phủ gia báo đáp sẽ khó có thể tưởng tượng...

Đang khi nói chuyện, hắn nhìn xa xa, vô số đạo kim quang đang dùng tốc độ cực nhanh xông đến, rất nhanh sẽ tới gần.

Tu sĩ Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia đã liều mạng đuổi tới, lấy tốc độ của Kim Ô cũng không cách nào vứt bỏ bọn hắn, xem bộ dáng này, bị đuổi kịp chỉ là chuyện sớm hay muộn, mà lúc này bản thân Phương Hành bị trọng thương, Vạn Linh Kỳ đã tự bạo, thoạt nhìn căn bản không có bất luận hi vọng chạy thoát gì, tuy Hoàng Phủ Đạo Tử chỉ còn cái đầu, nhưng nhìn sự tình cực kỳ chuẩn xác.

- Ha ha ha ha...

Phương Hành nghe vậy, lại cười phá lên, tiếng cười tác động thương thế ở ngực, dẫn tới hắn ho khan.

- Chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn muốn uy hiếp ta?

Chương 351: Phục giết Kim Đan

Trốn không thoát!

Ban đầu ở Thanh Vân Tông, bởi vì Phương Hành không có xâm nhập vòng vây của Kim Đan cảnh, cách hơn mười dặm bắn chết Thiết Như Cuồng, lại bóp nát Thập Lý Na Di Phù, giúp mình tranh thủ mười dặm, sau đó lại thêm Kim Ô thi triển bí pháp thiêu đốt huyết khí, cực tốc chạy thục mạng, lúc này mới bỏ qua năm Kim Đan truy kích, trốn vào Thập Vạn Đại Sơn...

Nhưng hôm nay, hắn lại từ trong hành cung của Hoàng Phủ gia trốn ra, mặc dù có đánh bất ngờ, để cho người kinh ngạc, lại có Vạn Linh Kỳ tự bạo, giúp hắn tranh thủ một chút thời gian, nhưng vẫn không thể so sánh với Thanh Vân Tông, huống chi lúc này đây tọa trấn nơi này, chính là nhân vật thứ ba của Hoàng Phủ gia, Kim Đan hậu kỳ Hoàng Phủ Già Lam, thực lực cường hoành.

Hơn nữa lúc này đây Hoàng Phủ gia chuẩn bị

Pháp bảo phi hành, một khi thúc dục, tốc độ không thua Kim Đan đỉnh phong.

Hơn nữa đám Kim Đan cảnh kia của Hoàng Phủ gia đã điên cuồng, nếu Phương Hành có thể bỏ qua bọn hắn, đó mới gọi quái.

Vô luận nhìn như thế nào, bị Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia đuổi theo, Phương Hành là hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Sau lưng cường địch càng ngày càng gần, cơ hồ lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được kéo gần khoảng cách.

Chỉ có điều Phương Hành không hề kinh hoảng, mà vỗ vỗ sau lưng Kim Ô, ý bảo nó theo như kế hoạch làm việc.

Kim Ô cũng đã chuẩn bị xong tâm lý, nó hít sâu một hơi, quát:

- Họ Phương, lão tử có lời muốn nói với ngươi...

Phương Hành nao nao, ánh mắt nhìn về phía nó.

Kim Ô lớn tiếng nói:

- Nếu như lúc này chúng ta bất tử, tương lai tất có một ngày tung hoành thiên hạ!

Nói xong, nó "oa oa" kêu to, lần nữa thi triển bí pháp thiêu đốt huyết khí, tốc độ đã đạt tới cực hạn lại thêm một bậc, lao về phía một phương hướng định sẵn, mà ở sau lưng nó, có tu sĩ Hoàng Phủ gia điều khiển Pháp bảo phi hành, có người trực tiếp dùng thân thể xé rách hư không, thi triển Na Di Thuật, có người thiêu đốt đan quang, đều liều mạng đuổi theo...

Ở dưới tốc độ tu sĩ bình thường khó có thể tưởng tượng, mấy ngàn dặm khoảng cách thoáng một cái đã qua, thẳng đến một phương hướng.

Ở đây đã là Bột Hải quốc, mà ở Bột Hải quốc, có một chỗ thần bí tên Thanh Khâu Phần.

Kim Ô dùng hết toàn lực vọt tới Thanh Khâu Phần, sau đó cấp tốc hợp tác với Phương Hành, phá vỡ đại trận xung quanh, vọt vào, ngay khi bọn hắn vừa vọt vào trong đại trận, cường giả của Hoàng Phủ gia đã đến, Hoàng Phủ Già Lam vung ra một chưởng, cách ba bốn dặm, chưởng lực giống như nước sông cuồn cuộn, đánh vào trên trận pháp.

Ầm ầm, trận pháp lại bị hắn bắt lung lay sắp đổ.

Ngay cả Kim Ô và Phương Hành vọt vào trong trận pháp cũng bị chưởng lực ảnh hưởng, suýt nữa ngã quỵ.

- Tại sao nơi này có một trận pháp?

- Tiểu tử kia trốn vào trong trận pháp...

Đi tới chung quanh Thanh Khâu Phần, cường giả của Hoàng Phủ gia dừng lại, kinh nghi hét lớn.

Hoàng Phủ Già Lam căn bản không có suy nghĩ nhiều, quát to:

- Chỉ là trận pháp đã muốn thoát thân? Lưu lại ba người ở bên ngoài cảnh giới, những người còn lại cùng ta ra tay, xé rách trận pháp xông vào, nhất định phải bắt giết tiểu tử kia!

Hoàng Phủ Già Lam âm thầm quan sát, ẩn ẩn nghĩ tới đằng sau trận pháp, có lẽ sẽ có tiểu tử kia mai phục, tuy dùng tu vi của hắn, căn bản không quan tâm tiểu tử kia sẽ có mai phục gì, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, những mai phục cố ý lừa bịp kia chỉ là một ít trò hề buồn cười mà thôi, nhưng phòng ngừa vạn nhất, vẫn lưu lại ba người trấn thủ ở bên ngoài, miễn ra ngoài ý muốn.

Sau khi ra lệnh, hắn liền hét lớn một tiếng, dẫn đầu công về phía trận pháp, cưỡng ép xé rách.

Cơ hồ giống như kết cục Vạn Linh Kỳ tự bạo, trận pháp cũng không kéo được bao nhiêu thời gian, đã bị hơn mười vị Kim Đan liên thủ công kích xé thành mảnh nhỏ, mà lúc này Phương Hành và Kim Ô lại vừa mới chuẩn bị phóng tới một sơn cốc trải rộng sương mù, các tu sĩ Hoàng Phủ gia nhìn nhìn thấy, cơ hồ không hề do dự, nhao nhao đuổi theo.

Sương mù có độc, ngay cả Trúc Cơ hậu kỳ cũng không dám đơn giản đụng vào, nhưng đối với tu sĩ Kim Đan cảnh mà nói, lại có thể vận chuyển tu vi chống cự, bọn hắn vọt vào, theo đuôi thân ảnh như ẩn như hiện ở trong sương mù, thẳng tắp xông lên bệ đá ẩn nấp ở trong sương mù, sau đó tiến vào hang động ở trong Thanh Nguyệt Hồ.

- Con rùa già, năm đó ngươi đuổi giết ta đã nghiền, hôm nay ta dẫn người tới chém ngươi...

Tiến vào thạch động, Phương Hành liền kêu lớn, vận chuyển linh lực, thanh âm truyền ra rất xa...

Hắn phụ trách chửi bóng chửi gió, Kim Ô thì phụ trách lướt qua trận pháp, như cá bơi né qua các loại cấm chế.

Mà sau khi cường giả của Hoàng Phủ gia đuổi vào, cũng cảm giác có chút không đúng, trận pháp và cấm chế trong thạch động này, vậy mà huyền ảo hơn bên ngoài không biết gấp bao nhiêu lần, dùng tu vi của bọn hắn, phá giải cũng rất phí sức, bọn hắn có chút chần chờ, bởi vì đã đoán được, trận pháp và cấm chế huyền ảo bực này, tất nhiên không phải tiểu ma đầu kia có thể bố trí ra.

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, hủy trận pháp, cũng phải bắt tiểu ma đầu kia ra cho ta...

Hoàng Phủ Già Lam thấy những người khác chần chờ, giận dữ hét lớn.

Hắn tự nhiên cũng phát hiện nơi đây bất phàm, chỉ là thì tính sao, nếu như không bắt giết tiểu ma đầu kia, những người này há có đường sống?

Đừng nói nơi đây có chút quỷ dị, dù là Địa Ngục cũng phải xông vào!

Rầm rầm rầm!

Các tu sĩ Kim Đan cảnh không dám cãi lời, có người suy tính trận pháp vận chuyển, có người toàn lực oanh kích, gian nan đi về phía trước.

Mà Phương Hành có Âm Dương Thần Ma Giám và Kim Ô suy tính trận pháp, ở trong thạch động đặc dị này, lại đi còn nhanh hơn Kim Đan cảnh, nhưng hắn trốn ra một đoạn, thấy các Kim Đan cảnh không theo kịp, ngược lại tâm tư hung ác, không có đào tẩu, mà cố ý ở địa phương cách đám Kim Đan không xa lắc lư, giả bộ như dốc sức liều mạng đào tẩu, la to.

- Hỗn đản Hoàng Phủ gia, hôm nay trảm Đạo Tử của các ngươi, chỉ là một chút tiền lãi, sớm muộn gì ta cũng sẽ giết cả nhà các ngươi!

- Giết hắn, nhất định phải giết hắn, phải giết cửu tộc của hắn, không... phải giết chết hết thảy người có quan hệ với hắn!

Hoàng Phủ Già Lam quả thực gấp đến đỏ mắt, tròng mắt đỏ bừng, như muốn nổ bung.

Mà các Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia nhất mạch cũng không để ý quá nhiều, dốc sức liều mạng xông về phía trước.

Thấy đám Kim Đan cảnh triệt để tức giận, Phương Hành mới cười hắc hắc, cùng Kim Ô tăng nhanh tốc độ, lao vào chỗ sâu.

Hắn có Âm Dương Thần Ma Giám và Kim Ô, ở trong thạch động này, tốc độ nhanh hơn Kim Đan cảnh rất nhiều.

Có người ở phía trước dẫn đường, người phía sau ra sức truy sát, các tu sĩ dần dần xâm nhập thạch động, khoảng cách Tiên Điện càng ngày càng gần, Phương Hành, Kim Ô và các Kim Đan cảnh khoảng cách lại càng kéo càng xa, cả đám gấp đến đỏ mắt, chửi ầm lên, mà ở trong hỗn loạn, nơi Tiên Điện xa xôi, một tồn tại rốt cục bị mọi người đánh thức...

- Ân? Lại có người xông vào?

Tồn tại kia đúng là Thạch Quy lúc trước Phương Hành thấy qua, nó vốn lộ ra chút mê mang, nhưng rất nhanh thì trở nên thanh tỉnh, sau đó trong ánh mắt bắn ra hận ý phẫn nộ, bởi vì hắn đã nghe được thanh âm kia:

- Con rùa đen, con rùa nát, con mẹ nó ngươi đến cùng ở đâu? Ta dẫn người tới rồi, giao bảo bối ra đây...

- Là tiểu tử kia!

Thạch Quy nghe ra thanh âm của Phương Hành, trong lúc nhất thời lửa giận hừng hực thiêu đốt.

Sau đó dựa vào thần niệm của mình ở trong trận pháp, hắn đã cảm giác được có hơn mười cao thủ ra sức phá hư đại trận, lập tức kêu to:

- Tiểu tử đáng giận, lừa gạt đi Tiên Điện truyền thừa còn không tính, lại còn dám dẫn người trở lại đoạt bảo vật khác, thực coi Tiên Điện này là bài trí sao? Thực coi Tiên Điện này là người nào cũng có thể tự tiện xông vào sao?

Ở trong tiếng hét phẫn nộ, nó trực tiếp vận chuyển tất cả đại trận:

- Hôm nay nếu để ngươi chạy thoát, lão tử làm Thạch Quy một vạn năm...

- Đại trận vận chuyển...

Ở thời khắc này, Kim Ô sợ hãi, cảm ứng được đại trận ở chung quanh vận chuyển.

- Âm Cấm Quỷ Nô cũng xuất hiện...

Phương Hành cũng lạnh lẽo, thấy được ở phía xa hiển hiện nữ quỷ áo trắng.

- Tốt rồi, nên chạy thôi...

Phương Hành hít một hơi thật dài, biết rõ thời khắc liều mạng đã đến.

- Liều mạng!

Kim Ô cũng âm thầm chuẩn bị, sau đó kêu to một tiếng, hóa thành lưu quang vọt tới.

Dùng Tiên Điện làm trung tâm, chung quanh che kín thạch động, giống như mạng nhện thông suốt bốn phương, mà lúc này Kim Ô phóng tới đúng là một thạch động nối liền con đường lúc bọn họ xông tới, dù sao cũng là lần thứ hai đi vào, hơn nữa lúc này đây vô luận là tu vi hay can đảm đều hơn trước rất nhiều, còn có chuẩn bị tâm lý, Kim Ô thật không có như lần trước bị dọa đến sợ hãi.

- Ồ? Cái gì đó?

Kim Ô quay đầu bay đi, đồng thời Phương Hành trong lúc vô tình, lại chứng kiến trong đám quỳ thi trước Tiên Điện, trên đầu một quỳ thi đầu rồng thân người, có một hạt châu sáng lóng lánh, lúc trước lần thứ nhất tiến đến, hắn chỉ vội vã tiến vào Tiên Điện nhìn xem có thứ tốt gì không, không có lưu ý các quỳ thi, lúc này trong lúc vô tình lại thấy được.

Bản năng thổ phỉ đã khắc sâu ở trong máu, dù lúc này thoát thân quan trọng, nhưng hắn cũng nhịn không được động tâm, thò tay thi triển lực hút, lăng không trảo một cái, nhiếp hạt châu kia qua, thuận tay nhét vào trong túi trữ vật.

Mà cùng lúc đó, trận pháp trong thạch động biến hóa cũng đã đưa tới cường giả của Hoàng Phủ gia chú ý, các tu sĩ nhất thời kinh hãi, trận pháp bị người tận lực thúc dục, chẳng lẽ có người thúc dục đại trận sao? Cần phải biết, trận pháp tự động vận chuyển và có người tận lực điều khiển đại trận là hai việc hoàn toàn khác nhau, cùng một đại trận, lực sát thương sẽ tăng lên gấp 10 lần.

Ầm ầm...

Tử môn bị kích hoạt, quét về phía đám Kim Đan cảnh.

Các tu sĩ sợ hãi, dốc sức liều mạng chạy thục mạng, nhưng vẫn có hai người bị bao phủ, hai người kia cũng là tu sĩ Kim Đan cảnh, nhưng đối mặt đại trận uy áp, thậm chí ngay cả kêu thảm cũng không kịp phát ra, đã bị mài thành thịt nát.

Chương 352: Sát cơ tứ phía

Đường đường Kim Đan cảnh, vậy mà trong nháy mắt bị mài chết hai người?

Trong nháy mắt, cường giả Hoàng Phủ gia cũng có loại cảm giác hoảng sợ khó nói nên lời, bọn hắn xuất thân cao quý, thực lực lại mạnh, ở Nam Chiêm Bộ Châu thật có thể nói rất khó gặp được người hoặc vật có thể tạo thành nguy hiếp với bọn họ, vốn trong lòng bọn họ, cảm thấy đuổi bắt Phương Hành không đáng lo, đơn giản mà nói, chỉ là cảm thấy Phương Hành đáng hận, không có đáng sợ...

Nhưng hôm nay, chỉ nháy mắt, lại có hai Kim Đan cảnh bị mài thành thịt nát, ngay cả thần hồn cũng bị đại trận phai mờ, khiếp sợ là khó nói lên lời, sau khi né ra, sắc mặt không còn chút máu, đã quên nói chuyện.

Nhưng lúc này, bọn hắn còn chưa kịp phản ứng, đã có mấy con nữ quỷ bay đến trước người, thân là Kim Đan cảnh, đối với linh vật như "nữ quỷ" là không chút sợ hãi, một tu sĩ lập tức đánh ra một chưởng, đồng thời hét lớn:

- Cút ngay!

Hắn muốn dùng chưởng phong xé nát đối phương, lại không nghĩ rằng nữ quỷ kia hoàn toàn không bị ảnh hưởng, bay thẳng về phía hắn...

Xoẹt...

Một nữ quỷ thò tay bắt được cánh tay tu sĩ kia, chỗ tiếp xúc lập tức bay lên khói trắng khủng bố.

- Không tốt, đây không phải Linh thể bình thường, cẩn thận!

Hoàng Phủ Già Lam nhìn thấy nữ quỷ kia, không khỏi sợ hãi, nghiêm nghị kêu to. Chỉ thấy tu sĩ Kim Đan cảnh bị nữ quỷ bắt được, trên cánh tay dâng lên khói trắng khủng bố, cả người như bong bóng xì hơi, hóa thành thây khô, sau đó trên thây khô bịt kín một tầng sương khí màu xanh, thẳng tắp ngã xuống đất, không còn khí tức.

Đường đường Kim Đan cảnh, vậy mà trong nháy mắt đã bị nữ quỷ giết chết, ngay cả đan quang cũng bị phá diệt.

Không cần hắn nhắc nhở, các Kim Đan cảnh đều hít một ngụm khí lạnh, người có thể kết thành Kim Đan, ai không trải qua rất nhiều tạo hóa và kiến thức, tâm tư nhạy bén, kiến thức cũng rộng, dù không nhìn ra chi tiết của nữ quỷ, nhưng vừa thấy một màn này, đã lập tức đoán được nữ quỷ bề ngoài giống như Linh thể kia, tất nhiên là một loại chú thuật cực kỳ quỷ dị hiển hóa, đối với tu sĩ mà nói chính là tồn tại kinh khủng nhất.

Sưu sưu sưu...

Trong lúc nhất thời, ai còn lo lắng Phương Hành?

Các Kim Đan cảnh quát chói tai, cùng nhau lui về phía sau, muốn dọc theo đường cũ phản hồi.

Chỉ có điều đến lúc này, bọn hắn lại phát hiện dù rút đi, cũng hết sức khó khăn.

Tu sĩ Kim Đan cảnh, thường thường đều nắm giữ Na Di Thuật, trong nháy mắt vượt qua nghìn dặm, chỉ là Na Di Thuật này một là tiêu hao linh lực kịch liệt, hai là cắn trả thân thể rất lợi hại, bởi vậy thường thường chỉ có ở nơi quy tắc ổn định mới có thể thi triển, nhưng ở trong quỷ động này, bọn hắn không ngờ phát hiện, theo đại trận vận chuyển, quy tắc thác loạn, ngay cả thi triển Na Di Thuật cũng hết sức gian nan.

Ở địa phương này, Na Di Thuật của tu sĩ Kim Đan cảnh còn không bằng Na Di Trận, bởi vì Pháp khí có thể cưỡng ép na di, do Pháp khí đến gánh chịu cắn trả, nhưng bằng bản thân thi triển na di, tuy thuận tiện, nhưng cắn trả lại do mình gánh chịu.

Sưu sưu sưu sưu...

Các Kim Đan cảnh kinh hoảng, chung quanh thoáng hiện vô số quỷ ảnh, một đạo một đạo, rậm rạp chằng chịt xuất hiện ở chung quanh.

Tất cả đều là Âm Cấm Quỷ Nô, lại ẩn ẩn bao vây cả đám tu sĩ Kim Đan cảnh.

- Bọn yêu vật này không bị pháp thuật khống chế, không thương tổn được, trốn cũng không được, làm sao bây giờ?

Dù là tu sĩ Kim Đan cảnh, vào lúc này cũng sợ hãi kêu lên.

Hoàng Phủ Già Lam cắn răng:

- Làm thành một vòng, đào tẩu ra ngoài...

Đến lúc này, hắn cũng bất chấp đuổi giết Phương Hành, quỷ vật và đại trận trong thạch động này quá lợi hại, dù là hắn cũng không cách nào thoải mái chống cự, chỉ có thể hạ lệnh bỏ chạy, nếu không đừng nói truy sát tiểu tử kia, ngay cả nhóm người mình cũng có thể toàn quân bị diệt, mặc dù là lúc này rút đi, Hoàng Phủ Già Lam cũng không biết bọn hắn có thể sống được bao nhiêu người...

Hắn ra lệnh làm thành một vòng đào tẩu, chính là muốn tu sĩ ở bên ngoài liều mạng, bảo vệ tu sĩ ở vòng trong.

Theo hắn ra lệnh, mặc kệ có nguyện ý hay không, các tu sĩ Kim Đan cảnh đều vội vàng làm thành một vòng, đồng thời tế lên các loại Huyền khí, pháp thuật, tầng tầng bảo hộ ở sau lưng, cùng một chỗ xông ra ngoài, người vòng trong tự nhiên là người của Hoàng Phủ gia, tốc độ của bọn hắn cực nhanh, giống như tia chớp lao ra ngoài, chỉ có điều theo đại trận vận chuyển, bọn hắn lại thất bại, không thể không phá trận rời đi.

Nhưng lúc này, Âm Cấm Quỷ Nô ở chung quanh lại vô cùng vô tận lao đến, giống như một đám Thực Nhân Ngư hung tàn, không ngừng xé đi từng miếng huyết nhục...

- Trời ạ, đáng thương Hắc Chiểu bộ thủ ta tu luyện bảy trăm năm, lại phải chết ở chỗ này sao?

- Đây rốt cuộc là quỷ vật gì, sao lợi hại như thế...

- Tiểu ma đầu đáng giận, lại thiết trí bẫy rập ác độc như thế, lão phu và ngươi không chết không thôi...

Trong tiếng kêu thảm thiết, nơi này cơ hồ biến thành Địa Ngục của Kim Đan cảnh, đường đường Kim Đan cảnh, ở đâu cũng là nhân vật hùng cứ một phương, vạn người kính ngưỡng, nhưng ở chỗ này lại giống như biến thành rau cải trắng, cị các Âm Cấm Quỷ Nô tùy tiện đánh giết, một thân tu vi hoá thành vô hình, một đời khát vọng tiêu tán, chỉ còn phẫn nộ, không cam lòng...

Nếu như ở bên ngoài, bọn hắn còn có thể đào tẩu, tuy tốc độ của Âm Cấm Quỷ Nô rất nhanh, lại kém xa Na Di Thuật của Kim Đan cảnh, nhưng ở trong thạch động này, hành động bị đại trận ngăn cản, quy tắc hỗn loạn, không cách nào tùy tiện thi triển Na Di Thuật, bọn hắn giống như hóa thành dã thú bị trói buộc, căn bản không cách nào chạy trốn quỷ vật đuổi giết.

Mà lúc này Phương Hành và Kim Ô lại may mắn hơn đám tu sĩ Kim Đan cảnh nhiều.

Âm Cấm Quỷ Nô ở trong thạch động, giống như đều bị đám tu sĩ Kim Đan cảnh hấp dẫn, đại bộ phận lực chú ý đều tập trung ở trên người bọn họ, ngược lại buông lỏng cảnh giác với hai con sâu cái kiến này, quỷ vật đến đây truy giết bọn hắn, chỉ có rải rác bốn năm con, hơn nữa Phương Hành và Kim Ô hợp tác, ở trong đại trận ghé qua, quả thực giống như cá vào nước, cực kỳ linh hoạt.

Hơn nữa, hôm nay Kim Ô xưa đâu bằng nay, tốc độ nhanh hơn tia chớp, trong khoảng thời gian ngắn, Âm Cấm Quỷ Nô vậy mà không làm gì được nó và Phương Hành, hai người bọn họ giống như hồ điệp xuyên hoa, cực kỳ linh hoạt chui ra đại trận, năm nữ quỷ đi theo phía sau đưa hai cánh tay ra bắt tới, nhưng cuối cùng vẫn không đuổi kịp.

Thạch Quy ở trong Tiên Điện, thần thức bị tổn hại, không cách nào bao trùm cả thạch động, không biết những tu sĩ Kim Đan cảnh kia, trên thực tế là cừu địch của Phương Hành, chỉ cho rằng tất cả người tiến vào trong thạch động đều là một nhóm, hơn nữa nó cũng không phải chủ nhân chân chính của Tiên Điện, bởi vậy tuy có thể thôi động một bộ phận trận pháp vận chuyển, lại không quá thuận buồm xuôi gió, còn đối với Âm Cấm Quỷ Nô mà nói, nó chỉ có thể lợi dụng một bộ phận đặc tính của trận pháp tỉnh lại, thủ hộ Tiên Điện, nhưng không cách nào trực tiếp hạ lệnh cho các nàng, nói cách khác, một khi tỉnh lại, Âm Cấm Quỷ Nô chỉ bằng bản năng của mình làm việc.

Năm đó cũng chính bởi vì vậy, mới để Phương Hành chạy thoát, mà hôm nay, cũng chính vì đặc tính này, khiến cho đại bộ phận Âm Cấm Quỷ Nô đều bị đám người Hoàng Phủ Già Lam hấp dẫn, áp lực của Phương Hành giảm bớt không ít, hơn nữa hắn và Kim Ô tinh thông trận pháp, bởi vậy càng có ưu thế.

Bất quá Thạch Quy không biết, năm đó Phương Hành đùa nghịch nó, chọc tức nó cả ngày lẫn đêm ngủ không yên, chỉ hận mình hành động bất tiện, không thể đi ra tìm tiểu hỗn đản kia báo thù, không nghĩ tới ông trời mở mắt, tiểu hỗn đản này lại tham lam như thế, dám dẫn theo người trở lại ý định cướp Tiên Điện, đây không phải là cơ hội báo thù tốt sao? Thạch Quy mở cờ trong bụng, sao có thể thả Phương Hành ly khai?

Vì vậy hắn liều cái mạng già, thôi động đại trận vận chuyển, thề lần này nhất định phải giết tiểu hỗn đản kia.

Đương nhiên nó cũng không biết, mình liều mạng già thôi động trận pháp, lại giúp Phương Hành tiêu diệt đối thủ.

Mà lúc này bên ngoài Thanh Khâu Phần, đã có vô số tu sĩ chạy đến, Thanh Khâu Phần của

Bột Hải quốc cách Huyền Vực không xa, tuy tốc độ của bọn hắn không bằng cường giả Hoàng Phủ gia, nhưng sau mấy phút đều lần lượt theo tới, nhìn thấy ba vị Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia lưu ở bên ngoài trấn thủ, liền biết tiểu ma đầu kia ở bên trong.

Các tu sĩ tò mò, ánh mắt băn khoăn, tìm kiếm tung tích của tiểu ma đầu kia.

Lúc này ở trong nội tâm của các tu sĩ, khiếp sợ đã khó có thể dùng lời nói hình dung.

Đường đường Đạo Tử của Hoàng Phủ gia, vậy mà ở thời điểm rời Huyền Vực, bị tiểu ma đầu kia ám sát!

Loại cảm giác tương phản mãnh liệt này, quả thực còn hơn cả công chúa của một nước bị ăn mày chơi xong, lại bán vào thanh lâu làm kỹ nữ.

Đây chính là Đạo Tử của Hoàng Phủ gia a!

Lại bị người một kiếm chặt đầu, nói ra ai tin?

Chương 353: Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất tiểu ma đầu!

Vốn danh tiếng của tiểu ma đầu Phương Hành rất thịnh, nhưng trong tiềm thức của các tu sĩ sẽ không đặt hắn và Hoàng Phủ Đạo

Tử ở một cấp bậc, dù sao tiểu ma đầu chính là tiểu ma đầu, lẻ loi, độc lai độc vãng, không có bối cảnh và thế lực gia tộc, người như vậy dù có chút năng lực, nhưng không quá đáng là phù dung sớm nở tối tàn, rất nhanh sẽ phai mờ ở trong mắt mọi người, dù sao không có gia thế tông môn, chính là không có nội tình.

Trên thực tế, hôm nay Phương Hành có thể có thanh danh như vậy, là bởi vì hắn to gan lớn mật, ở trong Huyền Vực chính diện khiêu chiến Hoàng Phủ gia, bất quá về sau, tuy hắn đoạt Kiếm Trủng, diệt bốn bộ của Hoàng Phủ gia, nhưng thành phần mưu lợi chiếm đa số, hơn nữa ở lúc khiêu chiến Hoàng Phủ Đạo Tử chuồn mất, làm các tu sĩ bội phục cơ trí của hắn, lại không khỏi khinh thị hắn.

Về sau Hoàng Phủ gia bố trí xuống thiên la địa võng bắt giết Phương Hành, càng làm cho người cảm thấy tiểu ma đầu này là một người lỗ mãng không biết trời cao đất rộng, tuy nhất thời được chỗ tốt, chiếm được tiện nghi, nhưng gây ra đại họa, không chỉ mình sớm muộn gì cũng khó thoát khỏi cái chết, còn bởi vậy liên lụy sư tôn ở Thanh Vân Tông, lâm vào vạn kiếp bất phục, được không bù mất.

Bất quá qua không được mấy ngày, lại truyền ra sự tình tiểu ma đầu bắn chết sư tôn, tuy trong nội tâm các tu sĩ khiếp sợ, nhưng lại càng xem nhẹ, theo bọn họ, tiểu ma đầu này chỉ là một người bị bức gần như điên cuồng, tuy hắn hung ác làm cho lòng người lạnh lẽo, nhưng lại lộ ra bất đắc dĩ.

Dù sao lúc ấy nếu ngươi có năng lực, cần gì phải giết người, trực tiếp cứu người chẳng phải xong?

Lúc ấy, Phương Hành cơ hồ đã trở thành chuyện cười của Nam Chiêm Bộ Châu!

Một tiểu ma đầu có bản lĩnh, có đảm lượng, càng có sát phạt quyết đoán, ở trước mặt thế lực cường đại của Hoàng Phủ gia, y nguyên chỉ là một bi kịch không thể làm gì, trong nội tâm các tu sĩ, đối với Hoàng Phủ gia cường đại, đã sinh ra một cảm giác vô lực.

Vào lúc này. Hoàng Phủ Đạo Tử kinh tài tuyệt diễm, một lần hành động xông vào hạch tâm Huyền Vực, đoạt được số lượng Thiên Cương, đẩy thanh danh của Hoàng Phủ gia lên đỉnh phong, Hoàng Phủ gia sau Trục Yêu Chi Chiến, ba ngàn năm ẩn cư ở Hắc Thủy Hồ không hỏi thế sự, thanh danh dễ dàng lên tới đỉnh phong, thái độ quân lâm Nam Chiêm Bộ Châu đã lộ ra mánh khóe, huy hoàng đến làm cho người không dám nhìn thẳng.

Nhưng đúng lúc này, tiểu ma đầu bị người coi là chuyện cười kia lại xuất hiện.

Hắn dùng thủ đoạn ám sát làm cho người trơ trẽn, ở dưới vạn chúng chú mục, một kiếm giết chết Hoàng Phủ Đạo Tử!

Thủ đoạn ám sát, ở trong Tu Hành Giới là cực kỳ hiếm thấy.

Trong phàm tục, sở dĩ sẽ dùng thủ đoạn ám sát, là bởi vì thế và lực thường thường là hai khái niệm. Người nắm giữ thế lực cường đại, chưa chắc sẽ có vũ lực cường đại, bởi vậy mới sẽ xuất hiện thủ đoạn ám sát. Dùng lực lượng của thất phu, đi chém giết người nắm giữ thế lực lớn, nhưng lực lượng bản thân lại yếu kém.

Nhưng ở Tu Hành Giới, lực lượng vi tôn, điều này cũng làm cho người nắm giữ đại thế, luôn là người có lực lượng cường đại.

Ở dưới cục diện như vậy, ám sát là cực kỳ hiếm thấy. Bởi vì lực lượng của ngươi mạnh hơn đối thủ, thì rất dễ dàng tích lũy thế lực, sẽ không thua đối thủ, mà nếu lực lượng nhỏ yếu hơn đối phương, như vậy sự tình ám sát càng là một chuyện cười.

Cũng chính bởi vì loại cục diện này, trong Tu Hành Giới, sẽ rất ít xuất hiện sự tình ám sát, mấy ngàn năm nay đều như thế, người tu hành không quá đề phòng sự tình ám sát, ngược lại đấu pháp, quyết đấu tầng tầng lớp

lớp, chỉ là Phương Hành ở trong ổ phỉ lớn lên, lại mang thủ đoạn ám sát ở trong phàm tục vào Tu Hành Giới, nương theo gan to bằng trời, lại thật sự thành công.

Vì vậy trong nháy mắt, tình thế đại biến, Hoàng Phủ Đạo Tử kinh tài tuyệt diễm chính thức lộ diện ở trước mặt các tu sĩ, còn chưa đủ một tháng, ở thời khắc nhân sinh huy hoàng nhất, bị người một kiếm cắt đầu, vinh quang của Hoàng Phủ gia trở thành trò cười.

Các tu sĩ ngoài khiếp sợ, thì đều nổi lên tâm tư riêng, đi theo xem đến tột cùng.

Bọn hắn đã có thể tưởng tượng, sự tình Hoàng Phủ Đạo Tử bị ám sát, tất nhiên sẽ trở thành đại sự lớn nhất của Tu Hành Giới trong ba trăm năm qua.

Tiểu ma đầu này, không hổ là tiểu ma đầu!

Thời gian dần trôi qua, các tu sĩ ở chung quanh càng ngày càng nhiều, trên hư không, dưới mặt đất ở xung quanh Thanh Khâu Phần bị vây tràn đầy, trái một đám phải một đám, tất cả đều là người, có người vẻ mặt hưng phấn, bởi vì gặp gỡ đại sự, chỉ sợ việc này sẽ truyền lưu Tu Hành Giới mấy trăm năm, cũng có người lo lắng, lo lắng việc này mang đến hậu quả đáng sợ, tâm tình cực kỳ khẩn trương.

Không bao lâu, ngay cả Bát Bộ Yêu Chúng cũng tới, lúc đầu bọn hắn muốn xông vào, nhưng phát hiện sương mù ở chung quanh Thanh Khâu Phần không bình thường, liền không dám tùy tiện đi vào, lo lắng chờ đợi ở bên ngoài, cả đám mặt hàm sát khí, hận không thể lôi tiểu ma đầu kia ra, lăng trì ăn thịt!

- Có chín cường giả Kim Đan cảnh đi vào đuổi bắt tiểu tử này, tại sao lâu như thế còn chưa ra?

Các tu sĩ không dám tùy tiện đi vào sương mù, nhưng thật lâu không thấy có người đi ra, lại không khỏi nghi hoặc.

- Chẳng lẽ trong này có bẫy rập của tiểu tử kia sao?

- Thực lực sai biệt quá lớn, đừng nói chín Kim Đan cảnh, dù một người cũng có thể chụp chết tiểu ma đầu kia, coi như có bẫy rập, hắn có thể làm gì được Kim Đan cảnh? Trừ khi trong cạm bẫy mai phục một vị Nguyên Anh cảnh!

Nghe đến đó, các tu sĩ đều cười lắc đầu, nghĩ thầm nếu tiểu tử kia có thể chuyển ra một vị Nguyên Anh cảnh, thì cũng không bị Hoàng Phủ gia bức đến chó cùng rứt giậu, mạo hiểm đến ám sát Hoàng Phủ Đạo Tử như thế, dù sao Nguyên Anh cảnh là một chỗ dựa cực kỳ to lớn.

Bất quá cũng có người chần chờ phân tích:

- Nhìn nơi đây giống như một di tích cổ, sương mù kia cũng không đơn giản, chẳng lẽ đã từng là di tích của Yêu tộc, bên trong có bố trí nguy hiểm gì, lại bị tiểu tử này lợi dụng, vây khốn Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia?

Cái thuyết pháp này ngược lại gần sát với chân tướng, nhưng các tu sĩ thấp giọng thương nghị, lại cảm thấy không có khả năng:

- Di tích Yêu tộc ở ba ngàn năm trước đã bị quét hết, mỗi một tấc đều bị tra xét tinh tường, sao có thể còn di tích lợi hại gì, có thể vây khốn Kim Đan cảnh? Huống hồ nếu ngay cả Kim Đan cũng có thể vây khốn, thì tiểu tử kia cũng chưa chắc có bản lãnh coi nó là bẫy rập!

Suy nghĩ thật lâu, lại không có đầu mối, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Lại nói Phương Hành, nương theo tốc độ của Kim Ô và cả hai phối hợp suy tính trận pháp, từ trong một thông đạo khác nhanh chóng ly khai thạch động, nguyên lai trong hang đá cong cong quấn quấn rất nhiều, nhưng thông đạo ly khai hang đá chỉ có một, Phương Hành ở bên trong quấn cả buổi, cuối cùng vẫn phải từ chủ thông đạo ly khai.

Khó khăn lắm mới thấy được lối ra, trong lòng Phương Hành nhẹ nhàng thở ra.

Nói thực, lúc đầu định ra kế hoạch này, trong nội tâm của hắn và Kim Ô cũng không có quá nhiều nắm chắt, hai người bọn họ đã sớm lĩnh giáo qua thạch động hung hiểm, tuy hôm nay thực lực của hai người đều tăng nhiều, nhưng muốn bình yên tiến thối ở trong thạch động, không bị Âm Cấm Quỷ Nô bắt được, vẫn chỉ có ba thành nắm chắc, chỉ là trong lòng Phương Hành tức giận, muốn liều mạng một lần.

Còn nữa, hắn và Kim Ô cũng thương lượng qua, Âm Cấm Quỷ Nô kia có hai đặc điểm, một là cảm thấy hứng thú với người có tu vi mạnh mẽ, bởi vì bọn nó là chú thuật hiển hóa, chỉ là một tử vật, nên sẽ có hành động bản năng, người tu vi càng cao, linh khí trong cơ thể càng mạnh, đối với bọn nó càng có lực hấp dẫn, điểm này Phương Hành và Kim Ô chiếm tiện nghi rất lớn, hai là, Âm Cấm Quỷ Nô coi đại trận trong hang đá như một loại bổ sung, đồng dạng cũng là tồn tại thủ vệ Tiên Điện, theo lần thứ nhất trải qua, đại trận khẽ động, Âm Cấm Quỷ Nô sẽ thức tỉnh, có thể thấy được chúng có liên hệ với đại trận, như vậy hắn là càng ít va chạm vào đại trận, thì càng không bị chúng chú ý.

Bởi vậy cường giả của Hoàng Phủ gia dựa vào một đường phá trận đi về phía trước, tự nhiên sẽ hấp dẫn Âm Cấm Quỷ Nô đến, có thể nói, nếu không có cường giả Hoàng Phủ gia, Phương Hành và Kim Ô sẽ không dễ dàng trốn ra như vậy.

Hôm nay thấy được hy vọng chạy trốn, lại lừa bịp một đám Kim Đan cảnh, có thể nói kế hoạch đại thành, trong lòng Phương Hành mừng rỡ vô hạn, thúc Kim Ô vừa khẩn trương lại hưng phấn tranh thủ thời gian ly khai thạch động, kỳ thật Kim Ô cũng không cần hắn thúc, so với hắn nó càng tiếc mệnh, "Oa" một tiếng vọt tới cửa động, thấy có hi vọng chạy trốn, hưng phấn tới cực điểm.

- Ha ha ha ha...

- Oa oa oa oa...

Một người một chim chạy ra cửa động, không khỏi mừng rỡ cười ha ha, lúc này đây lại không kiệt lực như lần trước, sau khi chạy ra cửa động liền rớt xuống, mà phóng về phía không trung, đột phá sương mù nồng đậm, nhìn thấy bầu trời trước mắt, trong nội tâm bịch bịch mới tính toán thả lỏng, đồng thời phát ra tiếng cười to càn rỡ đắc ý.

Nhưng lúc này, một người một chim ngẩn ngơ, chỉ thấy xung quanh đều là tu sĩ, ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người bọn họ, đám tu sĩ cách bọn họ gần nhất bất quá chỉ có mười trượng.

- Con mẹ nó, nhiều người như vậy?

Phương Hành không có chuẩn bị tâm lý, nên hơi hoảng sợ.

Còn đối với các tu sĩ khác, cũng bị Phương Hành và Kim Ô dọa sợ, bọn hắn vốn nghĩ, kết quả sẽ là cường giả của Hoàng Phủ gia bắt Phương Hành đi ra, lại không nghĩ rằng, Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia không ra, ngược lại Phương Hành và Kim Ô từ bên trong chui ra, còn cười đắc ý như vậy!

- Chẳng lẽ Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia đã gặp bất trắc?

Trong nội tâm mọi người đều sinh ra ý niệm như vậy, vậy mà ẩn ẩn cảm thấy hoảng sợ.

Nếu tiểu ma đầu này dùng thủ đoạn gì, thoáng cái chôn giết chín Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia, vậy thì lật trời rồi.

Chương 354: Sư ân

- Đại bộ phận đều là xem náo nhiệt...

Thần thức của Phương Hành cường đại, cảm ứng linh mẫn, phản ứng cũng nhanh, phát hiện các tu sĩ cách đó không xa nhìn mình, nhiều là kinh ngạc, lại không có sát khí, biết rõ bọn hắn là tới xem náo nhiệt, ngược lại ở phía dưới, có một đám tu sĩ Trúc Cơ cảnh ở dưới một tướng sĩ giáp đỏ suất lĩnh giết tới, là người của Bát Bộ Yêu Chúng.

Phát hiện điểm này, hắn lập tức lớn tiếng nói:

- Lao ra!

Bất quá lúc này, trên không trung, một đạo khí cơ cường đại mà lạnh thấu xương bao phủ xuống, hét lớn:

- Tiểu ma đầu, Già Lam lão tổ ở nơi nào?

Theo thanh âm này, một bàn tay lớn đến cơ hồ có thể bao trùm một ngọn núi rơi xuống, muốn tay lấy Phương Hành, đương nhiên đó là một trong ba Kim Đan cảnh mà Hoàng Phủ Già Lam lưu ở bên ngoài.

Ba Kim Đan cảnh kia cũng lo lắng Phương Hành chui vào thạch động, lại chui ra cửa khác, bởi vậy không có toàn bộ canh giữ ở một cửa, mà phân bố ở trong hư không phương viên hơn mười dặm, không cho Phương Hành theo địa phương khác chuồn mất.

Mà hôm nay, tu sĩ Kim Đan cảnh canh giữ ở chỗ này nhìn thấy Phương Hành đi ra, không khỏi lập tức ra tay.

- Con mẹ nó, lại vẫn có Kim Đan cảnh thủ ở chỗ này?

Phương Hành kinh hãi, vốn tưởng sẽ một hơi dẫn tất cả Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia vào trong động, mượn tay Âm Cấm Quỷ Nô giết chết, như vậy chỉ còn Trúc Cơ cảnh bình thường, mình còn thực không sợ bọn chúng, cho dù mình bị thương, bằng năng lực của Kim Ô cũng đủ để mang mình chạy trốn, lại không nghĩ rằng, cường giả của Hoàng Phủ gia cũng không ngốc, vậy mà lưu tại tu sĩ Kim Đan cảnh ở bên ngoài.

- Trở về!

Phương Hành lập tức hạ quyết định, thúc Kim Ô quay lại sương mù

Hôm nay hắn đã không có thủ đoạn ngăn cản tu sĩ Kim Đan cảnh, muốn ở trước mặt Kim Đan cảnh cưỡng ép chạy trốn, khả năng thấp đến đáng thương.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể qua về hang đá, nhìn xem có thông đạo khác ly khai hay không. Hoặc là, trực tiếp đi tìm lão Thạch Quy đàm phán, dùng một hạt Huyết Liên Tử cuối cùng và Thanh Hồ Quỷ Diện uy hiếp nó, xem có thể thả mình một con đường sống hay không... Trước kia thời điểm định kế hoạch, Phương Hành cũng chuẩn bị kỹ càng, giấu hai vật kia ở nơi khác, mục đích đúng là nếu như dẫn cường giả của Hoàng Phủ gia vào Thanh Khâu Phần không thuận, liền dùng hai đồ vật kia uy hiếp lão Thạch Quy.

Không nói Huyết Liên Tử, Phương Hành lại biết Thanh Hồ Quỷ Diện cực kỳ quan trọng, Thạch Quy nhất định không dám đùa giỡn...

Bất quá cục diện lại phát sinh biến hóa, thời điểm hắn chuẩn bị lui ra sương mù, đột nhiên trong hư không, có hai tu sĩ che mặt vọt ra, một cái bay thẳng về phía cường giả của Hoàng Phủ gia, cái khác đứng ở trên hư không, hai tay lăng không, đạo đạo lực lượng hỗn loạn mà cường đại phong tỏa hư không, chấn nhiếp tất cả tu sĩ.

- Nắm chặt cơ hội, thoát thân đi nhanh...

Người bịt mặt phóng tới bầu trời kia truyền xuống một đạo thần niệm.

- Hắn vậy mà cũng tới cứu ta...

Cảm ứng được đạo thần niệm này chấn động, Phương Hành lập tức biết người bịt mặt kia là ai, trong nội tâm có chút phức tạp. Nói thực, thời điểm quyết định ám sát Hoàng Phủ Đạo Tử, có thành phần hắn bắn chết Thiết Như Cuồng, trong nội tâm buồn bã thảm thiết, tức giận khó bình, nhưng cũng có một loại cảm giác lẻ loi sống trên đời, bởi vì Hoàng Phủ gia uy hiếp, kết quả ai cũng không để ý tới mình quấy phá.

Nhưng lúc này, đột nhiên thấy được hai người bịt mặt tới cứu, lại làm cho trong lòng Phương Hành ấm áp.

Người đến dĩ nhiên là Vạn La lão quái.

Mà người khác, chỉ đứng ở trên hư không, liền chấn nhiếp Bát Bộ Yêu Chúng, chính là Hồ Cầm lão nhân.

Vốn cho rằng mình đã không có ai để ý, nguyên lai còn có hai người sẽ tới cứu mình.

- Lão hỗn đản, ngươi nên ra sức một chút, đừng có lại bị người chộp tới làm thịt...

Trong lúc cấp bách, Phương Hành trả lại một đạo thần niệm, ý bảo Vạn La lão quái cẩn thận, này cũng là lời nói thật, lo lắng Hoàng Phủ gia bắt Vạn La lão quái, mình không có bản sự đi cứu.

Người bịt mặt phẫn nộ truyền đến thần niệm:

- Cút!

Rất rõ ràng, Vạn La lão quái bị phương thức cáo biệt kia làm bất mãn.

Vèo...

Kim Ô cũng biết cơ hội khó được, hai cánh giương ra, kim vũ lơ lửng, nhanh chóng phóng đi mất.

Trời đất bao la, mạng nhỏ lớn nhất, ở dưới loại tình huống này, chạy đi mới là nhiệm vụ hàng đầu.

Giờ khắc này, cường giả của Hoàng Phủ gia đã bị Vạn La lão quái thi triển Huyền pháp ngăn cản, bức cho tay chân luống cuống, mà các tu sĩ khác thì bị Hồ Cầm Lão Nhân nhiếp ở trên không trung, căn bản không cách nào ra tay ngăn trở, đã có hai cao thủ tương trợ, Phương Hành rất thuận lợi rời đi...

Thấy có hi vọng chạy ra tìm đường sống, Phương Hành cực kỳ đắc ý, một tay xách đầu Hoàng Phủ Đạo Tử lên, ngồi ở trên lưng Kim Ô, cười ha ha, nhìn các tu sĩ kêu lên:

- Các ngươi chuyển cáo Hoàng Phủ gia, cái này là kết cục đắc tội ta, một Đạo Tử, chín Kim Đan cảnh chính là tiền lãi, đợi đến lúc thực lực của ta đầy đủ, nhất định sẽ diệt Hoàng Phủ gia, chó gà không tha…

Các tu sĩ có người ý định ngăn trở, có người thì thờ ơ lạnh nhạt, nhưng vừa nghe hắn nói, đều cảm thấy khiếp sợ.

Một tu sĩ Trúc Cơ cảnh, dám phát ngôn bừa bãi nói muốn tiêu diệt Hoàng Phủ gia như vậy, có thể nói thiên đại chê cười.

Chỉ có điều càng thêm khủng bố là, trong các tu sĩ, vậy mà chí ít có một nửa không thấy đây là chê cười…

Ngay cả Đạo Tử của Hoàng Phủ gia cũng làm thịt, chín Kim Đan cảnh bị giết, còn có cái gì là tiểu ma đầu kia làm không được?

- Tiểu ma đầu, trốn chỗ nào?

Thời điểm Phương Hành đắc ý, lại nghe được xa xa có thanh âm mênh mông cuồn cuộn, hai tu sĩ Kim Đan cảnh xé rách hư không chạy đến, nhưng bị Vạn La lão quái ra tay ngăn cản.

Trong lúc nhất thời Phương Hành chẳng quan tâm đi mắng, vội vàng thúc giục Kim Ô chạy trốn.

- Tiểu ma đầu này phải chết, bọn ngươi cả gan dám ngăn trở, muốn tru diệt cửu tộc sao?

Hai Kim Đan cảnh chạy đến hét lớn, người còn ở bên ngoài vài dặm, đã thi triển ra huyền pháp mênh mông cuồn cuộn, đánh về phía Vạn La lão quái, lúc này ba gcường giả của Hoàng Phủ gia cũng phẫn nộ tới cực điểm, Đạo Tử bị người giết không nói, thậm chí ngay cả tu sĩ Kim Đan cảnh cũng bị chôn giết, thân là Ẩn Hoàng thế gia, bao nhiêu năm không ăn thiệt thòi lớn như vậy?

Phẫn nộ nhất chính là, lúc này lại vẫn có người dám can đảm trợ giúp tiểu ma đầu kia, chẳng lẽ uy thế của Hoàng Phủ gia đã luân lạc đến loại tình trạng này sao? Ai cũng cảm thấy đối địch với Hoàng Phủ gia chỉ là một việc nhỏ?

- Hắc hắc, lão phu chỉ muốn lĩnh giáo Thần Cơ Phá Diệt Quyết của Hoàng Phủ gia mà thôi...

Vạn La lão quái cười lạnh, rung thân bắt ấn, thân hình lại phân ra hai đạo nhân ảnh, tất cả bắt ấn pháp, nghênh đón hai tu sĩ Kim Đan cảnh, lại muốn dùng lực lượng một người, chống cự ba Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia, mà Hồ Cầm Lão Nhân ở phía dưới thì ánh mắt lạnh lùng, ngón tay điểm nhẹ, phảng phất như khảy đàn vô hình, một đạo kiếm khí lành lạnh bắn về phía một Kim Đan cảnh, giúp Vạn La lão quái chia sẻ áp lực.

Không ai biết Sở Vực đệ nhất nhân đến cùng mạnh bao nhiêu, hắn cùng Vạn La lão quái liên thủ, lại nhẹ nhàng phong tỏa ba Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia, đồng thời còn chấn nhiếp các tu sĩ ở chung quanh, thậm chí còn lộ ra dư lực.

Ba Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia thấy Phương Hành và Kim Ô càng trốn càng xa, nộ khí thiêu đốt, gấp muốn đuổi theo, bất quá bọn hắn chỉ là thuộc hạ, không phải Kim Đan cảnh siêu tuyệt như Hoàng Phủ Già Lam, mà hai người che mặt kia thực lực lại mạnh đến khó có thể tưởng tượng, ở dưới bọn hắn toàn lực ra tay, vậy mà không có cơ hội thoát khỏi...

Trong tiếng gào thét, bọn hắn đã hận tới cực điểm!

Bất quá lúc này, trong Thanh Khâu Phần, sương mù bắt đầu khởi động, bỗng nhiên có một người từ bên trong vọt ra, tóc tai bù xù, pháp bào rách nát không chịu nổi, cả người là máu, một cánh tay đã mất, trong miệng gào thét không thôi, đúng là Hoàng Phủ Già Lam, nếu Phương Hành gặp được cảnh này, chỉ sợ sẽ bị hù tắc lưỡi, Hoàng Phủ Già Lam lại có thể trốn thoát.

Mà Vạn La lão quái và Hồ Cầm Lão Nhân thấy thế, lại không khỏi rùng mình.

Hai người bọn họ liên thủ, đủ để áp chế ba người trấn thủ ở bên ngoài, nhưng cộng thêm Hoàng Phủ Già Lam, áp lực lại quá lớn.

Bất quá chỉ nháy mắt, trong hư không lại có hai Kim Đan cảnh vọt ra, không nói một lời, trực tiếp ra tay với Hoàng Phủ Già Lam, đáng thương Hoàng Phủ Già Lam, khó khăn lắm mới từ trong quỷ địa trốn ra, ngay cả thở cũng chưa kịp thở, đã bị hai đạo lực lượng đánh bay vào trong sương mù...

Vạn La lão quái thì cùng Hồ Cầm Lão Nhân cười to, nghĩ thầm hai hỗn đản kia cuối cùng cũng xuất thủ.

Chương 355: Một mẻ hốt gọn

Sau này Phương Hành nghe nói tao ngộ của Hoàng Phủ Già Lam, cũng cảm thấy gia hỏa kia quá bi thảm.

Cần phải biết, hắn và Kim Ô có thể từ trong thạch động trốn ra, là bởi vì ở trong mắt hai người này, đại trận kia quá dễ dàng, hơn nữa cường giả của Hoàng Phủ gia hấp dẫn đi lực chú ý của Âm Cấm Quỷ Nô, lúc này mới sáng tạo cho bọn hắn cơ hội, nhưng Hoàng Phủ Già Lam lại dựa vào cơ biến và thực lực, cộng thêm Kim Đan cảnh khác liều mình tương trợ, cứng rắn phá tan đại trận và vòng vây của Âm Cấm Quỷ Nô trốn thoát, bất quá cũng bị một Âm Cấm Quỷ Nô bắt trúng cánh tay, làm hắn phải nhịn đau chặt bỏ.

- Tiểu ma đầu, dù đi khắp cửu thiên thập địa, ta cũng phải giết ngươi...

Hoàng Phủ Già Lam chạy ra khỏi sương mù, phẫn nộ gào lên, làm một trong mấy Kim Đan cảnh kiệt xuất nhất của Hoàng Phủ gia, hắn chưa bao giờ nếm qua loại thiệt thòi này, bất quá còn chưa gào xong, đã bị hai người đột nhiên vọt tới đánh cho trở về trong sương mù, trong sương mù vốn còn có vô số Âm Cấm Quỷ Nô, thấy Hoàng Phủ Già Lam trốn ra sương mù, bọn nó không dám đuổi theo, nhưng chợt thấy đối phương bị đánh bay trở lại, không khỏi oanh lên, nháy mắt có chừng bảy tám Âm Cấm Quỷ Nô chộp vào trên người hắn...

- Con mẹ nó rốt cuộc là tình huống như thế nào?

Thẳng đến bị hấp thành người khô, Hoàng Phủ Già Lam cũng không biết mình chết ở trong tay ai...

- Ha ha, hai lão hỗn đản các ngươi cũng chịu ra tay...

Vạn La lão quái cười to, nhìn hai Kim Đan cảnh che mặt hỏi.

Hai người kia, một người tay cầm trường kiếm hàn quang lạnh thấu xương, không rảnh tranh luận với Vạn La lão quái, chém đinh chặt sắt nói:

- Nếu như đã xuất thủ, vậy thì hung ác một chút, cường giả của Hoàng Phủ gia, hôm nay một cái cũng không thể sống!

Nói xong giận dữ ra tay, cùng Vạn La lão quái sóng vai chém tới.

Vạn La lão quái nghe vậy, không khỏi ngẩn ngơ nói:

- Sao hiện tại người trẻ tuổi đều một cái hung ác hơn một cái? Con mẹ nó, thực già rồi?

Hai người ra tay sau tự nhiên là Mạc Long Ngâm và Đại Diễn Tông Trương Đạo Nhất, Mạc Long Ngâm nhỏ hơn Vạn La lão quái hơn hai trăm tuổi, xác thực xem như người trẻ tuổi, theo hai người bọn họ ra tay, ưu thế của Vạn La lão quái và Hồ Cầm Lão Nhân càng rõ ràng, trừ khi Nguyên Anh cảnh của Hoàng Phủ gia đích thân đến, nếu không tình thế đã không thể nghịch chuyển.

Người của Đại Tuyết Sơn nhất mạch bởi vì chờ Tiêu Tuyết tiến vào hạch tâm Huyền Vực ghi danh, vốn không có ly khai, thậm chí thời điểm Hoàng Phủ Đạo Tử ly khai Huyền Vực, còn từng ở cách đó không xa xem lễ, nhìn thấy Hoàng Phủ Đạo Tử thiên tư anh dũng, như mặt trời ban trưa, trong nội tâm bọn họ ngũ vị tạp trần, cảm giác nội tình của Hoàng Phủ gia không bình thường, như mặt trời huy hoàng, trấn áp ở trên đầu tu sĩ của Nam Chiêm Bộ Châu.

Bọn họ đều là lão hồ ly tinh, âm thầm nghe qua Hoàng Phủ gia ẩn nhẫn ba ngàn năm, có ý định muốn thừa dịp Huyền Quan buông xuống, đẩy Đạo Tử của mình ra ngoài, chuẩn bị cho Hoàng Phủ gia chính thức quân lâm Nam Chiêm Bộ Châu, nói cách khác, Nam Chiêm Bộ Châu Hoàng Phủ gia, đã chán làm Ẩn Hoàng rồi, bọn hắn chuẩn bị đi lên sân khấu, làm Đế Hoàng chính thức của Nam Chiêm Bộ Châu.

Thiên Huyền Cửu Quan, cơ duyên vô số.

Ở trong mắt tu sĩ bất đồng, Cửu Quan đại biểu cho đồ vật bất đồng.

Có người chứng kiến Cửu Quan, nghĩ đến là nó đại biểu vô số cơ duyên và bảo bối, có người chứng kiến Cửu Quan, nghĩ đến là nó đại biểu cho vô số truyền thừa, mà ở trong mắt một vài người dã tâm bừng bừng, Cửu

Quan đại biểu cho vô số kỳ ngộ...

Ví dụ như Nam Chiêm Bộ Châu Hoàng Phủ gia, cho rằng Huyền Vực mở ra, đại biểu bọn hắn có cơ hội từ Ẩn Hoàng đi lên sân khấu.

Mượn Huyền Vực mở ra, dựng lên uy nghiêm, tranh đoạt cơ duyên, đồng thời cũng chứng minh thực lực của mình, một mũi tên trúng ba con chim!

Nhớ ngày đó, Vạn La lão quái và Sở Thái Thượng liên thủ, đuổi giết Kim Quang Lão Tổ, lại bị Hoàng Phủ gia gia chủ gặp được hóa giải ân oán, lời nói không dễ nghe, thiên hạ to lớn, ở đâu có trùng hợp như vậy, đơn giản là vì Hoàng Phủ gia cảm thấy đây là một cơ hội, cố ý ở thời gian thích hợp xuất hiện ở nơi thích hợp, dùng uy nghiêm của mình điều giải mâu thuẫn.

Tuy biểu hiện ra chỉ là điều giải mâu thuẫn đơn giản, nhưng lại ẩn hàm thâm ý, một là có thể đổi được hảo cảm của Kim Quang Lão Tổ, hai là mượn cơ hội này công khai thiên hạ, để tu sĩ của Nam Chiêm Bộ Châu nhớ rõ uy nghiêm của Hoàng Phủ gia.

Mà ở sau đó, sở dĩ Hoàng Phủ Đạo Tử hạ hịch văn lệnh Phương Hành lập tức tiến vào hạch tâm Huyền Vực bái kiến hắn, kỳ thật cũng là tuân theo lý niệm của Hoàng Phủ gia, mượn cơ hội gõ Phương Hành, dựng lên uy nghiêm mà thôi.

Hết thảy sự tình vốn cực kỳ thuận lợi, thậm chí còn thuận lợi hơn Hoàng Phủ gia tưởng tượng, lại không nghĩ rằng, chỉ vì một tờ hịch văn của Hoàng Phủ Đạo Tử, đã dẫn phát nhiều sự tình hoang đường như vậy, Hoàng Phủ gia vất vả tiến hành đủ loại trù tính, có thể nói cuối cùng đều bị giảo loạn, cơ hồ không có một việc thuận lợi, đương nhiên, cái này còn chưa xong, cuối cùng thậm chí bồi thêm tánh mạng của Hoàng Phủ Đạo Tử...

Khi thấy Phương Hành ám sát Hoàng Phủ Đạo Tử, Đại Tuyết Sơn Tứ lão khiếp sợ khó có thể hình dung.

Tiểu hỗn đản này, thật là mỗi một bước kinh động tâm phách!

Ngay cả bọn hắn cũng ẩn ẩn có chút bội phục, mặc dù tu vi của những người mình cao hơn hắn, nhưng lá gan lại kém xa.

Lại về sau, Vạn La lão quái âm thầm quyết định, thời điểm nhìn thấy Phương Hành đào tẩu, hắn nói:

- Tiểu hỗn đản này không chết, danh tiếng Ẩn Hoàng của Hoàng Phủ gia chính là một chuyện cười...

Sau khi nói xong, hắn trốn vào trong hư không, âm thầm có ý cứu người, mặc dù đối địch với Hoàng Phủ gia hung hiểm quá nhiều, nhưng hắn không quan tâm.

Mặc dù Đại Tuyết Sơn Tam lão biết Vạn La lão quái muốn cứu người, nguyên nhân chủ yếu là vì coi trọng đệ tử của mình, chỉ có điều cũng thấy Vạn La lão quái nói có lý, nên lâm vào do dự.

Hồ Cầm Lão Nhân là người thứ hai làm ra quyết định, cười nhạt nói:

- Ta vốn thiếu hắn một cái nhân tình!

Sau khi dứt lời, cũng ẩn vào trong hư không.

Hai người bọn họ nhanh chóng hạ quyết định, muốn bảo vệ Phương Hành một mạng, để cho hắn đào tẩu, mà Trương Đạo Nhất và Mạc Long Ngâm thì xoắn xuýt cả buổi, đủ loại ý niệm xoay chuyển, cuối cùng rốt cục xuất thủ, Trương Đạo Nhất cân nhắc tương đối sâu xa, hắn cảm thấy Phương Hành gây họa quá lớn, sau đó phản ứng của Hoàng Phủ gia sẽ khó có thể tưởng tượng, chỉ sợ phàm là người có quan hệ tới hắn đều khó trốn địch ý của Hoàng Phủ gia, nếu trước đó Đại Tuyết Sơn còn có thể ngầm hiểu chặt đứt liên hệ với tiểu ma đầu, hiện tại đã không được.

Đã như vậy, thì càng phải để cho tiểu ma đầu kia sống, trợ giúp hắn ly khai, làm cho lửa giận của Hoàng Phủ gia có mục tiêu phát tiết, chỉ cần Hoàng Phủ gia nóng lòng đuổi giết Phương Hành, vậy lực chú ý đối với Đại Tuyết Sơn sẽ thả lỏng một ít, dù sao Đại Tuyết Sơn không phải Thanh Vân Tông, Vạn La lão quái cũng không phải Thiết Như Cuồng, hơn nữa có Linh Sơn Tự che chở, Hoàng Phủ gia ở trước khi bắt được Phương Hành, là không có khả năng vạch mặt với Đại Tuyết Sơn, lựa chọn duy nhất là dùng tất cả phương pháp đi bắt Phương Hành.

Mà ý nghĩ của Mạc Long Ngâm thì đơn giản hơn nhiều, sau khi thấy được những việc Phương Hành đã làm, hắn đột nhiên cảm giác, nếu như tiểu hỗn đản này không chết, tương lai thành tựu chỉ sợ bất khả hạn lượng, liền biết thời biết thế, cùng đối phương kết cái thiện duyên.

Bọn hắn là loại người lấy lợi ích làm trọng, một khi quyết định, ra tay còn hung ác hơn Vạn La lão quái và Hồ Cầm Lão Nhân, theo bọn họ, đã muốn xuất thủ, vậy thì một người sống cũng không lưu, dù sao coi như ngươi che mặt, nhưng thân là Kim Đan cảnh, cảm ứng kinh người, há có thể thật sự giấu diếm được Hoàng Phủ gia? Thân phận tiết lộ là sự tình sớm muộn, vậy dứt khoát giết sạch, chơi cái chết không có đối chứng.

Vạn La lão quái cũng không phải lão điểu, hiểu được ý tứ của hai lão hữu, dứt khoát chơi độc kế, thần thức chấn động hư không:

- Hôm nay tất cả mọi người của Hoàng Phủ gia đều phải chết ở chỗ này, từ trong Huyền Vực mang ra vô số cơ duyên, tất cả đều thành vật vô chủ, lại không biết bọn hắn từ trong Huyền Vực vơ vét được bao nhiêu bảo bối, lại sẽ rơi vào tay ai?

Nghe được những lời này, sắc mặt của cường giả Hoàng Phủ gia đại biến, mà vô số tu sĩ đứng ngoài quan sát thì con mắt sáng ngời.

Hồ Cầm Lão Nhân biết suy nghĩ trong nội tâm Vạn La lão quái, truyền lại thần niệm nói:

- Kế này thật độc!

Vạn La lão quái cười hắc hắc, âm thanh lạnh lùng nói:

- Lão phu chỉ học theo tiểu tử kia một chút mà thôi, không thể không nói, kế này rất hay, cái gọi là người tu hành, tu đúng là bề ngoài ra vẻ đạo mạo, tiên phong đạo cốt, bên trong bụng dạ độc ác, tranh phong đoạt lợi, không độ cửu kiếp, tham niệm khó tắt, cả đám lòng dạ hung ác, chỉ cần cho bọn hắn một lời dẫn, sự tình còn lại không cần chúng ta phải xen vào rồi!

Vạn La lão quái nói không sai, sau khi hắn hét lớn, đột nhiên từ trong hư không thoát ra một người toàn thân bao phủ sương mù, giống như sư tử vồ thỏ vọt về phía đám Trúc Cơ cảnh của Hoàng Phủ gia, dùng thực lực Kim Đan cảnh của hắn, thì sao có thể cho đám Trúc Cơ cảnh cơ hội phản kháng? Lập tức đập chết hai ba người, đoạt lấy túi trữ vật.

- Pháp không trách chúng, bọn hắn đã dám động thủ, lão phu sao có thể lạc hậu hơn người?

- Con mẹ nó, Hoàng Phủ gia diễu võ dương oai cũng đủ lâu rồi, hôm nay loạn thế đã thành, lão phu cũng tới kiếm một chén canh...

- Cơ duyên ở trước mắt, ai còn quản Ẩn Hoàng quái gì... Cái túi trữ vật kia là của ta...

Trong lúc nhất thời, vô số người ánh mắt lạnh lùng xuất thủ, các tu sĩ như sư tử vồ thỏ, đều lộ ra nanh vuốt tàn nhẫn sắc bén.

Đường đường Ẩn Hoàng thế gia của Nam Chiêm Bộ Châu, hôm nay lại có nguy cơ toàn quân bị diệt...

Chương 356: Nam Chiêm Bộ Châu chi kiếp

Lúc này ở vùng Tây Mạc, dưới một núi cao nguy nga, có một cái hồ lớn, hồ nước màu đen, bên trong chìm chìm nổi nổi, không biết tồn tại bao nhiêu Yêu Linh, mặc dù đã chết nhiều năm, nhưng Yêu Linh cũng không thể tự do, bị phong cấm ở trong hồ nước, oán khí mãnh liệt kia nhuộm hồ lớn thành màu đen, khủng bố giống như U Minh Địa Ngục.

Mà ở bên cạnh hồ nước, có vài động phủ che giấu, các tu sĩ ngày đêm hấp thu oán khí ở trong hồ nước này tu luyện, mấy ngàn năm nay, không hỏi thế sự, chỉ lo tu luyện mà thôi, nhưng lúc này, trong một động phủ, lại bỗng nhiên có một lão tu sĩ đắm chìm ở trong thức hải tu luyện không biết bao nhiêu năm tỉnh lại, như trong tối tăm cảm ứng được cái gì.

- Phế vật, phế vật, phế vật!

Tu sĩ này mở mắt, một đạo thần thức nhẹ nhàng bắn ra, rất nhanh liền dò xét được cái gì, thanh âm già nua hét lớn, thanh âm to lớn cơ hồ chấn cả ngọn núi lay động, hồ nước không ngừng bốc lên.

- Lão tổ thức tỉnh?

Trong các cung điện tầng tầng lớp lớp, Hoàng Phủ gia gia chủ vừa mới biết tin tức Hoàng Phủ Đạo Tử bị giết, đang nóng lòng điều binh khiển tướng kinh hãi, vội vàng nhìn về phía

Hắc Thủy Hồ quỳ xuống, hét lớn:

- Lão tổ bớt giận, là tôn nhi vô dụng, hiện tại sẽ tự mình ra tay, nhất định bắt giữ người ám sát Đạo Tử của Hoàng Phủ gia ta, diệt hắn cửu tộc, dùng để chỉnh đốn uy nghiêm của Hoàng Phủ gia ta...

- Đạo Tử có thể chết, nhưng Liên Bảo không thể mất!

Không đợi Hoàng Phủ gia chủ nói xong, tu sĩ ở trong Hắc Thủy Hồ rống to, một bóng đen phóng lên trời, thời điểm hắn đứng dậy, trong Hắc Thủy Hồ giống như có một con Giao Long cuồn cuộn. Nửa ngày sau, một tiếng ầm vang, nước trong hồ bị lấy sạch, hóa thành một mảnh yêu vân khủng bố, cõng lấy lão tu sĩ xé rách hư không, lao về phía Bột Hải quốc...

Dùng tốc độ hắn, 10 vạn dặm cũng chỉ là nửa canh giờ liền đến, còn nhanh hơn Pháp bảo phi hành rất nhiều. Nhưng thời điểm hắn cách Bột Hải quốc chỉ có vạn dặm, đột nhiên trong nội tâm rùng mình, nháy mắt thu thần thông, lơ lửng ở giữa không trung, phía trước có gió thổi tới, xé rách tầng mây, lộ ra một nam tử tóc trắng bồng bềnh, xếp bằng ở trong hư không.

Ở trước người nam tử kia bày một bàn cờ, phía trên chỉ có vài quân cờ.

- Đạo hữu là người phương nào, vì sao ngăn đường đi của ta?

Lão giả áo đỏ lạnh giọng mở miệng, vì kiêng kị tu vi của đối phương, không có trực tiếp xông qua.

Nam tử tóc trắng thần sắc lạnh nhạt, mỉm cười nói:

- Ta ý định mời ngươi đánh cờ!

Lão giả áo đỏ lông mày cau chặt, quát lên:

- Lão phu không có thời gian đánh cờ với ngươi, nhanh chóng tránh ra!

Nam tử tóc trắng ngẩng đầu, nhìn lão giả áo đỏ, thản nhiên nói:

- Nếu như không đánh cờ, thì cút về Hắc Thủy Hồ đi!

Lão giả áo đỏ giận tím mặt, ánh mắt như mũi tên bắn thẳng đến, quát lạnh nói:

- Ngươi nói cái gì?

Nam tử tóc trắng nói:

- Ta thật rất không thích người Hoàng Phủ gia các ngươi, vốn không muốn ra tay, nhưng bị các ngươi làm cho khó chịu, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu ngươi không quay đầu lại, ta sẽ giết ngươi!

...

...

Thanh Khâu Phần, cục diện đã hoàn toàn mất khống chế.

Không nói các tu sĩ bị Phương Hành dẫn vào hang động toàn quân bị diệt, ngay cả ba tu sĩ Kim Đan cảnh trấn thủ ở bên ngoài, cũng bị bốn tu sĩ che mặt liên thủ đánh chết, cuối cùng còn kích động mọi người, dẫn phát các tu sĩ tranh đoạt cơ duyên của Hoàng Phủ gia, đám tu sĩ Hoàng Phủ gia đáng thương kia, ngày bình thường vô luận ở nơi nào cũng cao cao tại thượng, hôm nay lại thành cừu non đợi làm thịt...

- Sự tình gây lớn rồi!

Trong cục diện hỗn loạn, Đại Tuyết Sơn Tứ lão ở sau khi chém giết ba cường giả Kim Đan cảnh, đã lặng yên thối lui ra ngoài, nhìn xung quanh Thanh Khâu Phần hỗn loạn, mấy người bọn họ cũng có chút tắc luỡi, cảm giác sự tình lớn hơn trong tưởng tượng.

- Người tu hành điên cuồng lên, thật đúng là đáng sợ, loại sự tình này bốn người chúng ta làm ra cũng cảm thấy có chút kinh hãi, các ngươi nói tiểu hỗn đản kia ở đâu ra lá gan, tuổi còn nhỏ, lại dám làm ra sự tình như vậy?

Quỷ Thần Cốc Trương Đạo Nhất nhìn tràng diện, có chút chột dạ nói.

Vạn La lão quái nghe vậy, có chút đắc ý, cười ha ha nói:

- Tiểu hỗn đản kia là gan chó, không biết sợ!

Hồ Cầm Lão Nhân cũng cười nói:

- Kẻ này không tầm thường!

Mạc Long Ngâm nói:

- Nếu hắn có thể sống sót, sợ là về sau chúng ta phải dựa vào hắn kiếm cơm rồi, bất quá tạm không nói hắn, bằng bản lãnh của hắn, chắc là có thể chạy thoát, chúng ta cũng không thể giúp hắn quá nhiều, vẫn là cân nhắc tình cảnh của chúng ta đi, lần này sự tình quá lớn, tuy Hoàng Phủ gia không cách nào tìm được chứng cớ đuổi tới trên người chúng ta, nhưng bọn hắn không ngốc, nhất định sẽ nghĩ đến, nếu Nguyên Anh cảnh của Hoàng Phủ gia dưới cơn thịnh nộ ra tay, chỉ sợ không phải bốn người chúng ta có thể thừa nhận...

Vạn La lão quái nghe vậy, lạnh giọng cười nói:

- Nguyên Anh cảnh há có thể dễ dàng ra tay như vậy? Nguyên Anh cảnh khẽ động, thiên hạ sợ hãi, Linh Sơn Tự sẽ không ngồi yên không lý đến, thật sự không được, bốn người chúng ta xuống tóc đi tu còn không được sao!

Ba người còn lại nghe vậy, nhìn nhau cười cười, biết Vạn La lão quái nói cũng không sai.

Hồ Cầm Lão Nhân trêu ghẹo lão hữu:

- Lão phu làm hòa thượng cũng không có gì, dù sao một thân cô đơn, không còn lo lắng, ngược lại là ngươi, khi còn trẻ được xưng thái tuế, bây giờ đi làm hòa thượng, cái tràng cảnh kia nghĩ một chút cũng thấy rất thú vị...

Nói xong, đang chuẩn bị rút đi, đột nhiên Hồ Cầm Lão Nhân nhướng mày, nhìn về phía xa xa, ra hiệu Vạn La lão quái, Trương Đạo Nhất và Mạc Long Ngâm nhìn sang, chỉ thấy phương hướng đông nam, bất ngờ có một đoàn tường vân cấp tốc bay tới, đám mây kia không giống mây bình thường, lại có tí ti thần tính, ẩn chứa uy áp khó nói lên lời.

- Sao người Thần Châu cũng tới?

Trương Đạo Nhất vừa thấy đóa tường vân kia, sắc mặt đại biến, ẩn ẩn có một loại dự cảm không lành.

Hồ Cầm Lão Nhân trầm giọng nói:

- Trong mây có sát khí, lai giả bất thiện, chúng ta trở về Chí Tôn Thần Điện cái đã!

Bốn người hạ quyết định, lập tức thi triển Na Di Thuật rời đi, bất quá tu sĩ khác lại không có tốc độ phản ứng nhanh như bọn hắn, phía dưới vẫn đang tiếp tục chém giết, hôm nay sớm đã không phải là mọi người tranh giết tu sĩ của Hoàng Phủ gia, một ít thế lực thực lực yếu kém, cùng với thế lực người tâm phúc không còn hoặc bị thương, cũng bị người khác theo dõi.

Tuy trước kia cũng có tu sĩ âm thầm ăn cướp, nhưng không có bày ra ở bên ngoài, tất cả thế lực tầm đó, vẫn có một ít quy củ, các tu sĩ cũng đều tận lực tuân thủ, ngay cả Hoàng Phủ gia cũng chỉ dùng thế áp người, mà không dám trực tiếp cướp bóc các tu sĩ khác, nhưng hôm nay theo cường giả của Hoàng Phủ gia bị giết sạch, cân bằng đã bị đánh vỡ, toàn bộ bắt đầu minh đoạt.

Ngay cả khi tường vân từ đông nam vọt tới, các tu sĩ cũng không dừng tay, chỉ có số ít người xem thời cơ khá nhanh chạy trốn.

- Ha ha, Nam Chiêm Bộ Châu quả nhiên là một đám dã nhân, biết ngay bọn hắn sẽ thủ không được quy củ!

Tường vân bay vút lên trên không Thanh Khâu Phần, có đám mây ngừng lại, vân khí tản ra, lộ ra một lão giả tóc dài màu đen khoác trên vai, trong ánh mắt mang theo khinh miệt, nghiêng mắt nhìn tu sĩ dưới phương, hơi suy nghĩ, đáy mắt hiện lên vẻ hung ác:

- Đạo Tử của Thần Châu Thanh Lạc môn ở trong Huyền Vực bị giết, thu được cơ duyên rất ít, những cơ duyên này rơi vào tay bọn dã nhân các ngươi, chẳng bằng...

Nghĩ tới đây, một đạo thần niệm truyền về phía các đệ tử ở sau lưng:

- Nam Chiêm Bộ Châu đã muốn loạn, vậy để cho nó càng loạn một chút!

Các đệ tử hiểu ý, lập tức từ trên tường vân xông ra, lao về phía các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đang chém giết...

Mà trưởng lão Thanh Lạc môn thì cười cười, cùng những người khác bay về phía Thanh Khâu Phần, bọn hắn cũng là bị khí tức trong Thanh Khâu Phần kinh động mới tới, tốc độ của tu sĩ Thần Châu khá nhanh, lúc này đã vọt tới trong sơn cốc của Thanh Khâu Phần, có người thi triển bí pháp, dò xét sương mù trong tay, ánh mắt có tinh quang hiện lên.

- Không sai, từ khí tức đến xem, đây chính là tòa Tiên Điện ở Thần Châu năm đó, không nghĩ tới lại ở chỗ này!

- Chẳng lẽ Nam Chiêm Bộ Châu thật là phúc địa? Đại cơ duyên kia cũng ở nơi này!

- Xông điện, khí tức sương mù không sai được, Tiên Điện năm đó từ Thần Châu chạy ra, tám chín phần mười là ở trong này!

Trong lúc nhất thời, các tu sĩ Thần Châu đều đại hỉ, càng có người trực tiếp nghiên cứu sương mù trong Thanh Khâu Phần, chuẩn bị xông điện.

Phương hướng đông nam, vẫn đang có vô số tường vân chạy đến, đều là thế lực tông môn của Thần Châu, bọn hắn vốn đóng ở trên biển, ngoại trừ đưa đệ tử vào Huyền Vực, thì không đi vào Nam Chiêm Bộ Châu nửa bước, nhưng lúc này đều bị Tiên Điện trong Thanh Khâu Phần hấp dẫn, trong lúc nhất thời, tường vân như mưa, tu sĩ Thần Châu đi tới nơi đây, có người vì Thanh Khâu Phần, cũng có người thấy Nam Chiêm Bộ Châu sắp loạn, bay lên tâm tư giống như Thanh Lạc môn, tất cả ngầm hiểu, liền có người gia nhập tranh đoạt cơ duyên...

Từ Thanh Khâu Phần bắt đầu, một vòng một vòng lan tràn ra, đại loạn liên tiếp mở rộng.

Một trận bạo loạn lớn nhất từ sau khi Nam Chiêm Bộ Châu trục yêu đến nay, đang lấy xu thế lửa cháy đồng cỏ, tập cuốn cả Nam Chiêm

Bộ Châu!

Chương 357: Liên Nữ thức tỉnh

Ngắn ngủn ba ngày, Nam Chiêm Bộ Châu đại loạn đã không thể tránh né.

Từ cướp giết cường giả của Hoàng Phủ gia bắt đầu, đến dẫn phát tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu phạm vi nhỏ chém giết, lại đến tu sĩ Thần Châu gia nhập và âm thầm thôi động, trận chém giết nho nhỏ kia, rất nhanh từ Bột Hải quốc lan tràn ra, tất cả tu sĩ ở chung quanh Huyền Vực chưa ly khai đều bị cuốn vào, lại dần dần từ Sở Vực, bắt đầu đốt khắp Nam Chiêm Bộ Châu.

Tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, sau khi lấy được cơ duyên, có một ít trực tiếp rời đi, cũng có một ít ở lại trong Huyền Vực, thẳng đến mấy ngày cuối cùng mới ly khai, cho nên ở vùng này, tụ tập không ít người thân mang cơ duyên, bọn hắn không thể nghi ngờ là đám người gặp xui xẻo sớm nhất, mà theo bọn hắn bắt đầu, một ít tông môn và thế lực lớn cũng bị cướp sạch, trong lúc nhất thời, người người cảm thấy bất an.

Bất quá cũng may, động thủ phần lớn là môn phái nhỏ của Thần Châu, tuy Thần Châu chiếm ba phần tư Huyền Vực, nhưng đại tông môn mọc lên san sát như rừng, những môn phái nhỏ này tự nhiên rất khó từ đó kiếm một chén canh, thu hoạch cơ duyên rất ít, liền đặt ánh mắt ở trên người tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, trong lòng bọn họ có một ý nghĩ thống nhất, đó chính là địa phương man di, không xứng có được cơ duyên Huyền Vực...

Trừ bọn hắn, cũng có một ít thế lực thần bí gia nhập cướp đoạt, có người suy đoán, bọn hắn hẳn là Yêu tộc ở Bắc Câu Lô Châu và Ma chủng ở Tây Ngưu Hạ Châu không có cơ hội tiến vào Huyền Vực, bọn hắn không dám trêu chọc tông môn thế gia ở Đông Thắng Thần Châu, liền đặt lực chú ý ở trên người tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, làm Nam Chiêm Bộ Châu đã hỗn loạn bị quấy càng loạn.

Ở dưới thế cục như vậy, thế lực ở Nam Chiêm Bộ Châu có năng lực ngăn lại kiếp nạn này, duy chỉ có Linh Sơn Tự và Hoàng Phủ gia, nhưng Hoàng Phủ gia phát hiện mình ở trong cơ duyên Huyền Vực lần này, vậy mà chôn vùi mười hai Kim Đan cảnh, một Đạo Tử, hơn nữa cuối cùng không thu hoạch được gì, thì căn bản không có ý định ngăn cản, còn bỏ thêm một mồi lửa, làm loạn cục bị đẩy tới đỉnh phong, khó có thể ngăn chặn.

Nam Chiêm Bộ Châu chi kiếp, đã không phải sức người có thể ngăn cản, dù là Linh Sơn Tự, sau một phen cố gắng tốn công vô ích, cũng chỉ có thể lui giữ tự bảo vệ mình.

Mà hết thảy căn nguyên đại loạn, tìm về nguồn gốc, lại chính là Phương Hành, là từ hắn ám sát Hoàng Phủ Đạo Tử bắt đầu, cũng bởi vì vậy, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu trừ thống hận, lại cho Phương Hành một cái danh hiệu khác... tai tinh!

Tiểu ma đầu tới đâu, chỗ đó đại loạn, cơ hồ thành khuôn vàng thước ngọc trong Tu Hành Giới.

Thời điểm đại loạn càn quét Nam Chiêm Bộ Châu, các đại tông môn chính thức của Thần Châu lại không tham dự, lực chú ý của bọn hắn đều ở trong Thanh Khâu Phần, các tông môn ở Thần Châu nắm giữ rất nhiều bí mật mà nơi khác không biết, cực kỳ coi trọng Thanh Khâu Phần, thậm chí vượt qua cơ duyên Huyền Vực.

- Sương mù có thể giải, luyện chế đan dược giải độc là được, đại trận cũng có thể tìm người tinh thông trận pháp, từng bước phá chi, duy chỉ có Âm Cấm Quỷ Nô là khó chơi, ngay cả Kim Đan cảnh cũng không phải đối thủ, chẳng lẻ muốn xông Tiên Điện, cần mời Nguyên Anh lão tổ sao?

- Khí tức của Nguyên Anh lão tổ to lớn, uy hiếp thiên địa, một khi tới gần, sẽ dẫn phát Tiên Điện phản kích hoặc bỏ chạy, thậm chí ngay cả Huyền Vực cũng bởi vì bọn họ tới gần mà đóng cửa, loại cơ duyên này, cao nhất cũng chỉ có thể là Kim Đan cảnh đến tranh!

Các đại tông môn của Thần Châu đang một lòng nghiên cứu sự tình xông Tiên Điện.

Có người cực kỳ đau đầu, tìm không ra phương pháp an toàn tiến vào Tiên Điện.

- Cơ duyên ở trước mắt, há có thể một chút phong hiểm cũng không có?

Cũng có người nóng vội, muốn tiến vào Tiên Điện, vì vậy hạ quyết định:

- Nếu cẩn thận, chưa hẳn không thể tránh né Âm Cấm Quỷ Nô, tục truyền chỉ cần đi vào hạch tâm Tiên Điện, thì có khả năng đạt được Tiên Điện truyền thừa, không thể đợi được nữa, đợi cho tất cả thế lực lớn đều đến, chưa chắc còn có cơ hội của chúng ta, lập tức tìm người liều chết tiến vào Tiên Điện, cho dù chết, cũng phải tranh thủ đi vào!

Đủ loại ý niệm xoay chuyển, khiến cho có tông môn thế lực quyết định liều chết tiến vào Tiên Điện.

Tuy người tu hành đều tiếc mệnh, nhưng thời điểm đối mặt cơ duyên, cũng không thiếu dũng khí dốc sức liều mạng, rất nhanh, đã có rất nhiều tông môn phái ra tu sĩ Kim Đan cảnh võ trang đầy đủ, quyết ý ôm tâm niệm hẳn phải chết tìm tòi Tiên Điện...

Sau khi có tu sĩ Kim Đan cảnh thứ nhất xông vào, thì như mở miệng cống, các Kim Đan cảnh giống như thủy triều xâm nhập.

Vô số người bị đại trận xé rách, vô số người bị Âm Cấm Quỷ Nô giết chết...

Trong Thanh Khâu Phần, lúc này giống như thật sự biến thành hoang mộ, mai táng vô số tu sĩ Kim Đan cảnh.

- Ha ha ha ha, thật to gan, còn không sợ chết sao?

Trong Tiên Điện, Thạch Quy bị Phương Hành làm tỉnh lại cảm ứng được càng ngày càng nhiều người xông vào, không khỏi giận dữ cười lạnh:

- Các ngươi đã muốn liều mạng, vậy lão tử thu toàn bộ các ngươi, dù sao tu sĩ chết ở chỗ này càng nhiều, lực lượng của đại trận sẽ càng mạnh, ta cũng muốn xem ý niệm chịu chết của các ngươi sẽ kéo dài tới khi nào, dù sao đối với lão tử mà nói đến càng nhiều càng tốt...

Trong tiếng rống thảm, đại trận vận chuyển, lực lượng to lớn đè nát chướng ngại vật, vô số tu sĩ ngã xuống.

- Tử thương quá thảm trọng, không thể xông nữa!

Các tu sĩ Thần Châu cũng đau lòng không thôi, người phái đi vào vậy mà không ai sống sót, rất nhiều tu sĩ ngay cả chạy trốn cũng không được, bọn hắn đã ý thức được xông vào thạch động, quá khó khăn, đại trận huyền ảo kia cộng thêm Âm Cấm Quỷ Nô không chỗ nào không có, đã khiến cho thạch động trở thành tử địa mai táng Kim Đan cảnh.

- Không thể xông vào, lại chưa chắc hoàn toàn không có cách nào, bắt người, bắt người tới, cho ăn An Tức Đan, giấu trong túi trữ vật, đợi cho Âm Cấm Quỷ Nô cận thân, liền ném người ra, có thể tranh thủ cho mình một chút thời gian!

Có tu sĩ còn sống trốn thoát, nghĩ ra một phương pháp âm tàn, lạnh lùng hét lớn.

Việc đã đến nước này, nội khố cũng đã xé tan, các tu sĩ đều lộ ra dáng vẻ điên cuồng.

Cái kia chính là không từ thủ đoạn.

Tu Hành Giới mạnh được yếu thua chính là bản chất!

Lập tức có người ra tay, đi bắt những tu sĩ nhỏ yếu, thậm chí có người trực tiếp bắt phàm nhân của một thành trì, thôi miên, khóa hồn, cất vào trong túi trữ vật, sau đó xông vào thạch động.

Từ tranh đoạt cơ duyên, hôm nay rốt cục tăng đến bắt người.

Từ Thanh Khâu Phần bắt đầu, tai kiếp đã tăng lên đến cực hạn, khó có thể hình dung nó tàn bạo và điên cuồng.

- Muốn dùng loại phương pháp này xông vào Tiên Điện?

Trong Tiên Điện, Thạch Quy cũng gấp đỏ mắt, lộ ra sát ý:

- Đã chấp mê bất ngộ, vậy thì ma diệt toàn bộ!

Ầm ầm!

Cả Thanh Khâu Phần, thông đạo bốn phương thông suốt, vô số tu sĩ bị ma diệt, giống như Tu La Địa Ngục...

Oán khí trùng thiên, u hồn dập dờn, huyết khí trào dâng, hội tụ thành một loại lực lượng hung bạo tàn sát bừa bãi, tất cả bị Tiên Điện thu lại, sau đó ở dưới một loại lực lượng vô hình dẫn dắt, chảy vào trong ao sen, bị Huyết

Liên hấp thu, trong nháy mắt, lại có ba đóa Huyết Liên nở rộ, sau đó héo rủ, hóa thành đài sen thành thục, khí huyết nghịch xông, phụng dưỡng lại Huyết Liên Trì.

Ở trong hoàn cảnh đặc dị này, bỗng nhiên vang lên một tiếng thở dài trầm trầm, như một nữ tử ở trong mộng tỉnh lại.

- Ha ha, xem lão tử làm không chết các ngươi...

Trong Tiên Điện, Thạch Quy đang vận chuyển đại trận giết người, bỗng nhiên nghe được tiếng thở dài kia, nó cả kinh, hoảng sợ nhìn về phía ao sen, thậm chí quên điều khiển đại trận vận chuyển, giống như gặp quỷ.

- Tỉnh... tồn tại kia... vậy mà tỉnh...

Ở trong ánh mắt hoảng sợ của Thạch Quy, trong Huyết Liên Trì, thò ra một cánh giống như ngó sen, thanh khiết không tỳ vết, một bộ lười biếng, khi thấy cánh tay này, Thạch Quy quả thực kinh hãi đến khó nói lên lời, ánh mắt kia như đang ăn trộm thấy chủ nhân tỉnh lại, vô cùng khủng hoảng, nếu như gia hỏa này có tim, chắc hẳn trái tim đã nhảy tới cổ họng, cơ hồ muốn quay đầu bỏ chạy...

Nhưng cánh tay kia khoác lên bờ ao nửa ngày, một thanh âm sâu kín vang lên:

- Lại ngủ một chút...

Sau đó cánh tay kia lại từ từ thu về...

Thạch Quy nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm ngươi lại ngủ thêm mấy trăm năm nữa đi!

Nhưng thời điểm hắn kinh hoảng, bên ngoài Tiên Điện có tiếng kêu vang lên, vô số thanh âm lướt không, lại có mấy người đồng thời chạy tới trước Tiên Điện, lại là những người xâm nhập thạch động, vốn Thạch Quy thôi động đại trận ngăn cản, tử thương thảm trọng, nhưng người trong ao sen tỉnh lại, quả thực quá mức kinh người, khiến cho Thạch Quy nhất thời quên vận chuyển đại trận, để đám người kia bắt được cơ hội.

Người dám xông thạch động, đều là Kim Đan cảnh kinh tài tuyệt diễm của Thần Châu, không ai kẻ yếu, lập tức bắt lấy cơ hội này vọt tới trước Tiên Điện.

- Đây là... Tại sao có thể có nhiều Quỳ Thi như vậy?

- Chẳng lẽ, bọn hắn là những đại nhân vật năm đó cưỡng đoạt Tiên Điện truyền thừa mà mất tích sao?

- Cái này quả nhiên chính là Tiên Điện bảy trăm năm trước, ta nghe người ta miêu tả qua hình dạng của nó!

Vô số thanh âm kinh hoảng vang lên, thậm chí còn có người quỳ xuống cúng bái, cũng có người vội vàng xông vào.

- Ân?

Những thanh âm ầm ĩ kia khiến cho thiếu nữ ở trong ao sen nao nao, ý thức mông lung vì ngủ quá lâu, lúc này dần dần rõ ràng, có thể cảm thấy, tồn tại trong ao sen đang thức tỉnh, khí tức kia càng ngày càng rõ ràng, cánh tay từ trong ao sen dò ra, đầu cũng dần dần lộ ra.

- Ai quấy rầy bản tiểu thư ngủ?

Một thanh âm cực kỳ không vui vang lên.

Chương 357: Cửu Thiên chi minh

Tu sĩ Thần Châu đã trải qua không biết bao nhiêu tử thương trắc trở, rốt cục vọt tới trước Tiên Điện, trong nội tâm kích động có thể nói khó tả, tuy thời điểm nhìn Quỳ Thi trước điện, trong lòng có chút khiếp sợ, bất quá rất nhanh đã phản ứng qua, ở sau lưng bọn hắn, Âm Cấm Quỷ Nô vẫn giống như cá bơi đuổi theo, các tu sĩ Thần Châu lập tức quyết định, phân biệt ném ra mười người sống ngăn trở, thừa cơ phóng tới Tiên Điện.

- Oanh!

Đại môn Tiên Điện bị người đẩy ra, năm thân ảnh đồng thời vọt vào Tiên Điện.

Nhưng sau khi xông vào Tiên Điện, bọn hắn còn chưa kịp nhìn bốn phía, ánh mắt đã bị một tồn tại hấp dẫn.

Đó là trong một Huyết Trì, ngày thường tràn đầy hoa sen, thánh khiết mà xinh đẹp, lúc này hoa sen chậm rãi tách ra hai bên, một nữ hài trẻ tuổi chậm rãi từ trong ao sen đi, theo thân thể nàng lộ ra càng ngày càng nhiều, các cánh hoa sen bay lên, hóa thành y phục màu hồng phấn đọng ở trên người nàng, thanh lệ thoát tục, không nhuốm bụi trần.

- Trong Tiên Điện, làm sao có thể có người sống?

Liếc thấy một màn này, năm tu sĩ Kim Đan cảnh đến từ Thần Châu đều chấn kinh.

Mà lúc này, nữ hài kia cũng nghiêng đầu nhìn bọn hắn, ánh mắt hơi mê mang, tựa hồ là vừa mới tỉnh lại, còn chưa thanh tỉnh, ánh mắt của nàng trong vắt mà yên tĩnh, chỗ nhìn tới, dường như mang theo một loại áp lực khó nói lên lời, rơi vào trên người năm tu sĩ Kim Đan cảnh, tên Kim Đan cảnh kia lập tức kinh hãi, đứng tại chỗ không nhúc nhích, lại nhìn ở phía sau, thấy được bên ngoài Tiên Điện rậm rạp chằng chịt Âm Cấm Quỷ Nô, quỷ nô cũng lập tức dừng lại bất động, hình như thời gian đã cứng lại.

- Nguyên lai không phải là mộng!

Nữ hài nhìn bọn hắn nửa ngày, bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng, trên mặt như nhiều thêm chút buồn bã.

Sau đó nàng bước ra ao sen, đôi bàn chân nhỏ chậm rãi đi ra ngoài Tiên Điện, lúc đi ngang qua năm Kim Đan cảnh, nàng nhẹ nhàng ngừng chân nói:

- Mùi máu tươi thật đậm đặc, không nên giết người nữa!

Loại cảm giác này, giống như một tiểu nữ hài được nuông chiều ở nhà bên, đang tìm trưởng bối làm nũng.

Thế nhưng năm tu sĩ Kim Đan cảnh kia, rõ ràng đều là thế hệ hung ác tàn nhẫn, thực lực cường hoành, nhưng ở trước mặt nàng, lại nhất thời không người dám mở miệng, thậm chí còn bị nữ hài chấn nhiếp, ngơ ngác nhẹ gật đầu.

- Vậy tốt, về sau các ngươi ở chỗ này thủ hộ ta đi!

Nữ hài nở nụ cười, lại đưa ra một yêu cầu.

Năm Kim Đan cảnh ngơ ngác, thật lâu sau, vậy mà nhẹ gật đầu, đáp ứng yêu cầu nhìn như cổ quái kia.

Bọn hắn ở trước mặt nữ hài, sinh ra một loại ý nghĩ vô luận như thế nào cũng không thể cự tuyệt yêu cầu của nàng.

Hình như lời nàng nói, phải nghe theo nàng.

Không phải thôi miên, nhưng tựa hồ còn cao minh hơn thôi miên, lợi hại hơn vô số lần.

Nữ hài rốt cục hài lòng, lúc này mới đi ra ngoài Tiên Điện, nhìn đám Âm Cấm Quỷ Nô nói:

- Không có chuyện của các ngươi rồi!

Theo nàng nói, tất cả Âm Cấm Quỷ Nô cùng nhau khom người, sau đó lặng yên rút đi, bên ngoài Tiên Điện không còn gì nữa.

Nữ hài không ngừng, tiếp tục đi ra ngoài, theo nàng từng bước đi ra ngoài thạch động, ở giữa thiên địa, thỉnh thoảng có vầng sáng bị nàng hấp dẫn tới, rót vào mi tâm, những vầng sáng kia đều là thần hồn của nàng hiển hóa, lại như một loại bí thuật, thần hồn của nàng phân tán đến thế gian, khiến cho nàng ở trong lúc ngủ say, cũng có thể quan sát thế gian biến hóa, thẳng đến tỉnh lại.

Hôm nay nàng thu hồi hồn quang, thì có thể biết những chuyện đã xảy ra trong lúc mình ngủ say.

Theo hồn quang thu hồi càng ngày càng nhiều, biểu lộ trên mặt nữ hài càng phức tạp, lúc thì oán giận, lúc thì buồn bã, lúc thì mặt mũi tràn đầy thất vọng, lúc thì lại hơi có an ủi, cùng lúc đó, khí chất trên người nàng cũng biến ảo bất định, lúc thì trầm tĩnh lạnh lùng, như một tiên nữ sống ngàn vạn năm, nhìn quen thế sự, lúc thì lại như một thiếu nữ ngây thơ không rành thế sự...

- Sớm hơn 300 năm!

Thời điểm tiếp cận cửa ra vào thạch động, nàng thì thào nói, cảm giác rất nhiều hồn quang không thể thu hồi, trí nhớ không được đầy đủ.

Dù như thế, ánh mắt của nàng cũng đã lạnh lùng, từ một thiếu nữ ngây thơ, dĩ nhiên biến thành một tiên nữ cao ngạo trong trẻo nhưng lạnh lùng, thẳng tắp đi ra thạch động, nàng vung tay áo, sương mù nồng đậm ở xung quanh đều tán đi, trốn vào trong tay áo của nàng, nàng bước về không trung, dưới chân có đài sen xuất hiện, sau đó bay đi xa.

Lúc này ở bên ngoài thạch động, còn có vô số tu sĩ Thần Châu trấn thủ, tất cả cực kỳ khiếp sợ nhìn nàng, chân trời xa xa càng có vô số chém giết, đúng là thời điểm Nam Chiêm Bộ

Châu tai kiếp chính thịnh, ánh mắt nữ hài quét qua, hình như tất cả chém giết và tai nạn đều thu ở trong đáy mắt, sau đó trên mặt hiện lên vẻ thất vọng, hết sức không vui.

- Chỗ Huyền Quan rơi cho phép tranh đoạt, có thể tranh đoạt, nhưng sau khi cơ duyên lạc định, thì không được đoạt nữa!

Ánh mắt nàng nhìn sang năm Kim Đan cảnh trấn thủ ở bên ngoài Thanh Khâu Phần, năm người kia là Kim Đan cảnh đỉnh phong, tông môn và thế lực ở Thần Châu là tồn tại nhất đẳng, nữ hài này nhìn như hồ đồ không để ý, nhưng mấy câu nói đó, lại ẩn ẩn bắt được chính điểm, hình như biết những lời này của mình, nên nói với ai mới có hiệu quả.

Chỉ có điều, liếc thấy thiếu nữ liên y (*áo cánh sen) xuất hiện, chúng tu sĩ Thần Châu đồng tử đều co rụt lại, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ.

Đương nhiên, cũng không có bất kỳ đáp lại, bọn hắn đều ý thức được thiếu nữ liên y kia bất phàm, nhưng còn không đến mức bị nàng hù ngã, chỉ cảm giác hiếu kỳ thiếu nữ liên y dị thường mà thôi, đáy lòng âm thầm suy đoán lai lịch và thân phận của nàng.

Thiếu nữ liên y quét qua bọn hắn một cái, như biết suy nghĩ trong lòng bọn hắn, nhẹ nhàng thở dài:

- Vì cái gì các ngươi không rõ chứ? Coi như các ngươi có thể đoạt tất cả cơ duyên ở trong tay, nhưng ai có thể gánh nổi tất cả nhân quả?

Sau khi dứt lời, nàng thở dài, ánh mắt bắn thẳng đến hư không.

Vèo!

Trong sát na, ánh mắt của nàng lại có vầng sáng vô tận hiển hóa, thẳng tắp xuyên thấu không biết bao nhiêu vạn dặm, thấy được người nàng muốn nhìn.

Cách Tuyệt Yêu Lĩnh không biết bao xa, trong Linh Sơn Tự, một lão hòa thượng xếp bằng ở trong phòng, vào lúc này bỗng nhiên lòng có cảm giác, nhìn thoáng qua phương hướng của thiếu nữ liên y, trầm thấp niệm một tiếng Phật.

Đông Nam Vân Hải, trong hành cung của Phù Diêu Cung, một tu sĩ áo tím rùng mình, cũng nhìn về phương hướng của thiếu nữ liên y.

Thiếu nữ liên y nhìn chín phương hướng bất đồng, tập trung vào chín người bất đồng, đưa tới chú ý của bọn hắn.

Chín người này, phân biệt ở vị trí bất đồng của Thiên Nguyên bốn châu, khoảng cách không biết bao nhiêu cương vực, nhưng thiếu nữ liên y muốn nhìn bọn hắn, liền thấy được bọn hắn, loại thần thông kinh người này, để cho bọn hắn không dám khinh thường, thậm chí còn ẩn ẩn đoán được thân phận của nàng.

Thiên Nhãn Thông!

Người muốn nhìn, sẽ chứng kiến, tiên pháp trong truyền thuyết.

Đợi cho đưa tới chín người này chú ý, thiếu nữ liên y thấp giọng mở miệng:

- Ta muốn đại biểu Cửu Quan, nói chuyện với các ngươi!

Dứt lời, thân hình nàng như khói, bỗng nhiên phóng về phía Cửu Thiên, mà các nơi trong Thiên Nguyên bốn châu, cũng có chín vầng sáng bay vọt lên, bọn hắn toàn lực thi triển tu vi, muốn đuổi kịp bước chân của thiếu nữ liên y, thậm chí không để ý uy thế của mình bao phủ đại lục, chấn nhiếp tất cả tu sĩ đang chém giết tranh đoạt cơ duyên, khiến cho Nam Chiêm Bộ Châu an tĩnh mấy hơi.

Không người nào biết, ngày đó thiếu nữ liên y cùng chín đại nhân vật kia nói cái gì, tóm lại sau nửa canh giờ, phân biệt có chín đạo pháp chỉ bất đồng ban bố xuống, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất truyền khắp toàn bộ Thiên Nguyên bốn châu, nội dung pháp chỉ là, tu sĩ của Thiên Nguyên đại lục, lập tức đình chỉ hết thảy tranh đoạt cơ duyên Huyền Vực, ai thu hoạch được, thì thuộc về người đó.

Chín đạo pháp chỉ kia phân lượng quá nặng, đủ để chấn nhiếp tất cả tu sĩ trên Thiên Nguyên đạilục, không người dám làm trái.

Cũng chính bởi vì chín đạo pháp chỉ này phân lượng quá nặng, ảnh hưởng cũng quá nặng, cho nên được đời sau ghi chép, xưng là "Cửu Thiên chi minh" .

Một hồi tai kiếp càn quét Nam Chiêm Bộ Châu ba ngày, rốt cục bởi vì một thiếu nữ thần bí xuất hiện kết thúc.

Đương nhiên, đối với giành tranh cơ duyên, lại không có thật sự đình chỉ.

Bởi vì Cửu Thiên chi minh xuất hiện, khiến cho tất cả đại tông môn và thế lực đình chỉ công khai chém giết tranh đoạt, nhưng lại có các loại mưu đồ tính toán âm thầm mở rộng, giống như một bánh xe to lớn, một khi thôi động, căn bản không cách nào đình chỉ.

Thời điểm chín đạo pháp chỉ ban xuống, thiếu nữ liên y cực kỳ hài lòng, lẩm bẩm:

- Xem ra ở dưới loại thiên địa quy tắc này, người có thể tu luyện tới loại tình trạng kia, quả nhiên không phải quá đần, lá gan cũng không nhỏ, còn biết phân biệt được đại thế...

Sau khi nói xong, nàng lại lộ ra mê mang:

- Sớm tỉnh 300 năm, ta nên đi đâu đây? Lại trở về ngủ tiếp sao?

Sau khi do dự một phen, nàng quyết định không đi ngủ, âm thầm quyết định:

- Ta muốn đi chơi!

Chỉ là phải đi đâu chơi, nàng lại có chút không rõ, đành phải không ngừng suy tư, thật lâu sau, nàng chợt nhớ tới một trí nhớ loáng thoáng, thời điểm mình ngủ say, đã từng có người cho mình ăn một hạt Huyết Liên Tử, cũng chính vì hạt Huyết Liên Tử kia, mới làm nàng tỉnh lại sớm hơn 300 năm.

- Ta đi tìm hắn...

Thiếu nữ liên y nghĩ nghĩ, ánh mắt quét qua, nhìn về phía một người ở bên ngoài mấy vạn dặm, xác định vị trí của hắn, sau đó chân thân hóa thành lưu quang, lần nữa trở về trong ao sen, thu nạp những hồn quang chưa kịp về, thần thức lại chia lìa ra, đánh vào trong một ngó sen, luyện thành một phân thân, nàng cười hoạt bát đáng yêu, sau đó hóa thành một đạo linh quang bay về phía Đông Hải.

Chương 359: Huynh đệ kết nghĩa

Trời giáng Huyền Quan, đã mang đến cho Nam Chiêm Bộ Châu cơ duyên và hạo kiếp thật lớn, cuối cùng ở trong hạo kiếp càng lớn kết thúc, bởi vì Tiên Điện ngoài ý muốn hiện thế, thúc đẩy Cửu Thiên chi minh xuất hiện, khiến cho xu thế tranh đoạt công khai bị ngăn cản, các tông môn và thế gia không thể không đặt tinh lực vào mưu đồ và đọ sức âm thầm, giống như Bát Tiên quá hải, tất cả thần thông đều lộ ra.

Ở dưới loại cục diện này, các tu sĩ của Nam Chiêm Bộ Châu lưu tên Huyền Bi hoặc lấy được đại cơ duyên, đều được các đại tông môn của Đông Thắng Thần Châu ưu ái, Đông Thắng Thần Châu vốn biết bọn họ và cơ duyên có liên hệ to lớn, đã có ý định thu bọn họ vào trong môn, hôm nay bởi vì xu thế cưỡng đoạt cơ duyên bị ngăn cản, phần tâm tư này càng rõ ràng và quý trọng, vì thế vô số cành oliu được đưa ra ngoài.

Đáng nhắc tới chính là, ở trong đại xu thế ấy, tiểu ma đầu Phương Hành ngược lại trở thành một tồn tại đặc thù.

Người được Thần Bi lưu danh có một trăm lẻ tám, được người ghi chép xuống, có 81 người biết được bối cảnh và danh tính, 27 người không biết tên, Thần Bi lưu danh, chỉ ở lần thứ nhất lưu danh thứ bậc có biến động, sẽ hiển hóa chữ to ở trên không Thần Điện, nhưng sau khi lưu danh, Thần Bi sẽ bị sương mù bao phủ, người bên ngoài khó có thể nhìn thấy chân dung của Thần Bi.

Tám mươi mốt người biết tên kia, là vì có tu sĩ chuyên môn ở hạch tâm Huyền Vực quan sát Thần Điện ghi lại, nhưng vẫn có một ít người, bởi vì phương pháp lưu danh Thần Bi quá kỳ lạ, hay ghi danh quá sớm, nên tu sĩ chuyên môn ghi chép không có cơ hội biết tên, cũng không biết hắn rốt cuộc là ai, sau đó Thần Châu công tác thống kê, cũng không cách nào tra rõ ràng được.

Có người suy đoán, 27 người này, hẳn là Yêu tộc và Tây Ngưu Ma chủng âm thầm lẻn vào Huyền Vực, tuy bọn hắn bị tu sĩ Thần Châu cấm tiến vào Huyền Vực, nhưng có lẽ vẫn tranh thủ cơ hội lẻn vào Huyền Vực, đã lấy được cơ duyên không nhỏ.

Có một ít người khác, tuy anh dũng thiên tài, nhưng thời cơ không đúng, không được Thần Bi lưu danh, Phương Hành là một cái trong số đó, sau khi hắn ám sát Hoàng Phủ Đạo Tử, đã không có người hoài nghi bản lãnh của hắn, bởi vì dựa theo đạo lý, ám sát được Hoàng Phủ Đạo Tử, hắn có thể thay thế bài danh của

Hoàng Phủ Đạo Tử, nhưng theo tu sĩ của Thần Châu ghi chép bài danh nói, thời điểm Phương Hành ám sát Hoàng Phủ Đạo Tử, trên không Thần Điện không chữ to hiển hóa, cái này chỉ có thể nói rõ, ở bên ngoài Huyền Vực ám sát, không ảnh hưởng đến Thần Bi thay đổi.

Cũng bởi vậy, dù Phương Hành ám sát Hoàng Phủ Đạo Tử, cũng không được tu sĩ Thần Châu mời, dù sao Thần Châu thiếu không phải thiên tài, mà là người có liên quan đến Thần Bi, bản sự của Phương Hành lại lớn, nhưng bởi vì không có liên hệ tới Thần Bi, cũng sẽ không có đại tông môn của Thần Châu thật tình mời hắn qua, có mấy cái thả lời muốn nhận hắn, nhưng chỉ là tham cơ duyên trong tay hắn mà thôi.

Đương nhiên, có bắn tiếng cũng vô dụng, sau trận chiến ở Thanh Khâu Phần, hố chết Hoàng Phủ gia nhất mạch, hắn liền mất tích.

Hoàng Phủ gia nhờ người Thiên Cơ Cung ra tay, suy tính vị trí của tiểu ma đầu, nhưng đều không thu hoạch được gì, chỉ có thể nói hắn đã ly khai Nam Chiêm Bộ Châu, đối với cái này, tu sĩ các nơi đều lo lắng, sợ tiểu ma đầu kia trộn lẫn đến chỗ mình, dù sao danh tiếng tai tinh không phải giả, đi tới chỗ nào chỗ đó loạn, này đã thành khuôn vàng thước ngọc trong Tu Hành Giới, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đối với cái này là tin tưởng không nghi ngờ.

Biết được Phương Hành ly khai Nam Chiêm Bộ Châu, ngược lại có hai người thở dài, chính là Thanh Vân Tông Tiếu Sơn Hà và Thanh Điểu trưởng lão.

Sau khi hai người này nhìn thấy Phương Hành bắn chết Thiết Như Cuồng, trong lòng đã tràn đầy hoảng sợ, sợ ngày nào đó mình vừa mở mắt, sẽ chứng kiến tiểu ma đầu kia vung đao chém tới, loại sợ hãi này, cơ hồ thành ma chướng trong tâm hai người bọn họ, mà khi Thanh Điểu trưởng lão thu được linh dược do Hứa Linh Vân trước khi đi Thần Châu đưa tới, thì càng hối hận không thôi.

Sớm biết Hứa Linh Vân không chịu thua kém như thế, có thể lấy được cho mình nhiều cơ duyên như thế, mình còn đắc tội tiểu ma đầu kia làm gì?

Nếu như trên đời có thuốc hối hận, Thanh Điểu trưởng lão nhất định sẽ dốc toàn bộ gia sản đi mua.

Hôm nay đã đắc tội tiểu ma đầu, Hứa Linh Vân cũng có ý xa cách, chỉ sai người đưa linh dược và thư tới, không có đích thân đến tạm biệt, hiển nhiên là không nguyện gặp mình, có thể nói nghĩ sai thì hỏng hết, mất đi tất cả.

Bất quá cũng may, nghe nói tiểu ma đầu kia ly khai Nam Chiêm Bộ Châu, ở trong thời gian ngắn là không dám trở lại, mình cuối cùng có thể buông lỏng một hơi, nhân cơ hội này mưu đồ Kim Đan Đại Đạo, đợi cho tu thành Kim Đan cảnh, thời điểm tiểu ma đầu tới tìm thù, cũng có thể có chút lực chống cự, hôm nay hai người này sợ Phương Hành đã cực kỳ cường liệt, Kim Đan cảnh cũng không có cảm giác an toàn.

- Bây giờ ngươi nói nhiều hơn nữa cũng vu sự vô bổ, vẫn là cân nhắc làm sao đột phá Kim Đan cảnh đi!

Tiếu Sơn Hà nghe Thanh Điểu trưởng lão than vãn một canh giờ, rốt cục trợn mắt nói.

- Đột phá Kim Đan cảnh lại thế nào? Ngươi không nghe nói tiểu tử kia hố chết mười hai Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia sao?

Thanh Điểu trưởng lão đã quá sợ hãi, làm cho nàng cảm giác đột phá đến Kim Đan cảnh cũng không an toàn.

- Không sai...

Lúc này Tiếu Sơn Hà không có an ủi Thanh Điểu trưởng lão, mà suy nghĩ một phen, mở miệng phụ họa:

- Tiểu tử kia quả thực là một nhân vật lợi hại, nếu sớm biết bản lãnh của hắn, ta quyết sẽ không trêu chọc hắn... Bất quá chúng ta không phải không có sinh cơ, dù sao tiểu tử này đã ly khai Nam Chiêm Bộ Châu, trong thời gian ngắn không rảnh tìm chúng ta báo thù, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, chỉ cần có thể ở trong đoạn thời gian này, bước vào Kim Đan cảnh, thì có thể cầu gia nhập Hoàng Phủ gia hoặc đại tông môn khác, đến lúc đó tuy mất tự do, nhưng dù gì cũng có núi dựa lớn, làm tiểu tử kia kiêng kị, không dám tới báo thù!

Thanh Điểu trưởng lão nghe vậy, trong nội tâm vẫn phát sầu, nghĩ thầm sau khi kết thành Kim Đan cảnh, vốn tưởng rằng có thể tiêu diêu tự tại làm lão tổ, ai nghĩ vẫn phải dùng tu vi Kim Đan cảnh đi bán mạng cho người? Nói sau, tiểu tử này ngay cả Hoàng Phủ gia cũng không sợ, coi như mình gia nhập thế lực lớn nào, chỉ sợ cũng sẽ không thật sự để cho hắn kiêng kị, chỉ tiếc, cái này hình như cũng là biện pháp duy nhất.

- Ta quyết định, ta muốn đi theo nha đầu Linh Vân!

Sau một phen suy nghĩ, Thanh Điểu trưởng lão căm hận nói, cũng làm cho Tiếu Sơn Hà khẽ giật mình.

Thanh Điểu trưởng lão nói:

- Nha đầu Linh Vân kia thật không có lương tâm, ta từ trong đống người chết cứu nó ra, nuôi đến lớn như vậy, vậy mà chỉ để một phong thư, mấy hạt đan dược đã muốn đuổi ta? Ta muốn đi tìm nó, theo nó đi Thần Châu, tuy tiểu ma đầu kia nhẫn tâm, nhưng Linh Vân và hắn giao tình không cạn, ta cũng không tin hắn dám ở trước mặt Linh Vân giết ta?

Nói xong càng cảm giác quyết định này của mình chính xác, trực tiếp đứng lên.

Tiếu Sơn Hà nhìn nàng hưng phấn, trầm tĩnh không nói.

Ngay cả hắn cũng ẩn ẩn cảm thấy, sư muội này của mình quả thực quá vô sỉ, bất quá phương pháp xác thực rất tốt.

Chỉ tiếc mình lại không có cơ hội tốt như vậy, chỉ có thể nghĩ biện pháp đi gia nhập Hoàng Phủ gia.

Mặc dù cánh cửa của Hoàng Phủ gia cao, nhưng dựa vào cừu hận của mình và tiểu ma đầu kia, nói không chừng có thể cầu được một cơ hội hiệu lực.

Sau khi hai người quyết định, liền muốn động thân, chỉ tiếc còn chưa rời núi, đã có hai vị khách tới thăm.

Tới tìm Tiếu Sơn Hà, chính là một nam tử trẻ tuổi thần sắc lãnh ngạo, ngồi tuấn mã, trên lưng ngựa có một cây trường thương, nhìn cách ăn mặc là tu sĩ Tây Mạc, sau khi đi tới Thanh Vân Tông, được đồng tử dẫn dắt, đi thẳng tới Sơn Hà Cốc, hắn đánh giá Tiếu Sơn Hà nói:

- Ta là bởi vì một phong mới qua tìm ngươi, thuận tiện giúp người lấy một vật!

Tiếu Sơn Hà nghi hoặc, hơi lộ ra kinh nghi nhìn nam tử trẻ tuổi.

Nam tử từ trong túi trữ vật lấy ra một phong thư, đưa cho Tiếu Sơn Hà.

Tiếu Sơn Hà mở ra, chỉ thấy trên thư viết mấy dòng xiêu xiêu vẹo vẹo: Huynh đệ kết nghĩa, thay ta giết...

Tiếu Sơn Hà kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu lên, nam tử kia không nói một lời, trường thương bay ra, trên thân thương thanh khí tung hoành, một thương xuyên qua đầu Tiếu Sơn Hà.

Cùng lúc đó, trong động phủ của Thanh Điểu trưởng lão, một thiếu niên cực xấu cười tủm tỉm đánh giá Thanh Điểu trưởng lão, cười tủm tỉm nói:

- Bản Thái Tử sắp đi Thần Châu tu luyện, lợi hại không? Bất quá trước khi đi, tiểu hỗn đản kia viết cho ta một phong thư, để ta giúp hắn diệt ngươi, dù sao trên danh nghĩa hắn là huynh đệ kết nghĩa của ta, sao có thể không giúp hắn, ngươi nói đúng không? Tốt rồi, đừng nghĩ chạy, toàn bộ Thanh Vân Tông đã bị Quỷ Quốc chúng ta bao vây, ngươi trốn cũng trốn không thoát...

- Ngươi... Ngươi... Nếu như ngươi giết ta, đồ nhi Linh Vân của ta chắc chắn sẽ báo thù...

Sắc mặt Thanh Điểu trưởng lão kinh nghi bất định, nhìn thấy tiểu hài tử xấu xí kia khinh miệt cười khẩy, liền biết mình không cách nào cầm Linh Vân ra hù hắn, khẽ cắn răng, bỗng nhiên phi thân nhảy lên, tay niết pháp ấn, vận chuyển linh lực đánh về phía Lệ Anh, nàng là lấn tu vi của Lệ Anh không bằng mình, muốn sớm động thủ, trước trấn áp hắn mưu sống đường.

- Ha ha ha ha, ngươi động thủ với bản Thái Tử? Ta là người lưu tên trên Thần Bi nha...

Lệ Anh cười to, xung quanh quỷ khí màu đỏ như máu bừng lên, hóa thành đầu cái quỷ một to lớn về nuốt phía Thanh Điểu trưởng lão.

Thời gian uống cạn chung trà sau, Lệ Anh mang theo Thanh Điểu trưởng lão bị thương nặng sắp chết bay lên chủ phong của Thanh Vân Tông, lúc ấy hình đài mà Hoàng Phủ gia tra tấn Thiết Như Cuồng dựng lên còn đó, tuy là sỉ nhục của Thanh Vân Tông, nhưng Thanh Vân Tông tông chủ Trần Huyền Hoa một mực không dám dỡ xuống, Lệ Anh trực tiếp treo Thanh Điểu trưởng lão lên đài, dùng Khốn Tiên Tác buộc cổ, tươi sống treo chết.

Cũng ở thời điểm Thanh Điểu trưởng lão sắp tắt thở, Sơn Hà Cốc vang lên tiếng bạo hưởng, một tu sĩ trẻ tuổi cưỡi Thiên Mã, tay cầm trường thương, trên đinh thương là Tiếu Sơn Hà, trực tiếp vọt lên ngọn núi này, một thương đóng hắn ở trên thạch bích.

Cả Thanh Vân Tông đều trơ mắt nhìn một màn này, có người kêu khóc, có người lạnh mình, lại không người dám ngăn trở.

Ngay cả Thanh Vân Tông tông chủ Trần Huyền Hoa, cũng trầm tĩnh không nói ngồi ở trong chủ điện, lựa chọn đứng ngoài quan sát.

Ba...

Một quyển trục từ ngoài điện bay vào, lăn đến dưới chân của hắn.

Bên ngoài vang lên thanh âm cười hì hì của Lệ Anh:

- Từ trên người nữ nhân này tìm được một quyển pháp quyết Kim Đan cảnh, tặng cho ngươi!

Chương 360: Phương thiếu gia ra biển

Sau khi rời Thanh Khâu Phần, Phương Hành và Kim Ô thấy sau lưng không người đuổi theo, liền bay về phía bến tàu của Bột Hải quốc, lúc đi vào bến tàu, một chiếc thuyền lớn trang trí hoa lệ đang đỗ, Phương Hành và Kim Ô lên thuyền, liền chứng kiến trong boong thuyền ngồi một trung niên phúc hậu, đúng là Bàn đạo nhân Dư Tam Lưỡng đã trở thành đệ tử hạch tâm của Bách Thú Tông.

- Mười tám tế đàn truyền tống cỡ lớn của Nam Chiêm Bộ Châu đã bị Hoàng Phủ gia và nhân mã hiệu trung với bọn họ khống chế, chỉ sợ đang chờ đệ chủ động đưa tới cửa, cho nên thông qua tế đàn ly khai là không được, cưỡi pháp thuyền vượt biển cũng không phải lựa chọn tốt, trước đó không lâu Hoàng Phủ gia vì bắt đệ bố trí xuống trận pháp cấm không vẫn còn, ngự không bay đi, rất dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của Hoàng Phủ gia!

Vừa thấy Phương Hành đi vào, Bàn đạo nhân liền đứng dậy nói:

- Cho nên ta chuẩn bị cho đệ chiếc thuyền này, bề ngoài thông báo là một thiếu gia nhà giàu của Bột Hải quốc ra biển du ngoạn, phàm nhân thế gian nhiều như con sâu cái kiến, sẽ ít bị Hoàng Phủ gia để ý, chỉ có điều như vậy, tốc độ sẽ chậm hơn rất nhiều, hơn nữa chỉ có thể đi ven bờ, đội thuyền phàm nhân này chịu không được sóng to gió lớn!

- Ha ha, không cần phải xen vào, có vật này ngồi thoáng một phát là tốt rồi, Trư sư huynh, sau này gặp lại!

Phương Hành cười ha ha, vỗ vỗ bả vai của Bàn đạo nhân.

Bàn đạo nhân thở dài, hốc mắt đỏ bừng, lại lấy ra một cái túi trữ vật nói:

- Trước đó đệ nhờ ta cất giùm Thanh Hồ Quỷ Diện và Huyết Liên Tử đều ở bên trong, ngọc quan thì bị ta đặt ở dưới khoang thuyền, ngoài ra ta còn chuẩn bị rất nhiều rượu ngon và nguyên liệu nấu ăn, đủ để Phương sư đệ dùng thời gian rất dài...

Nói đến đây, hắn ngừng một chút, lại nhỏ giọng nói:

- Còn nữa, ta họ Dư, không phải họ Trư...

- Kêu Trư sư huynh dễ nghe hơn nhiều!

Phương Hành cười ha ha, nhận lấy túi trữ vật, khoát tay nói:

- Huynh cẩn thận một chút, đừng để người bên ngoài bắt đi, sớm nói trước, ta sẽ không đi cứu huynh, nếu thật không được, thì đừng về Bách Thú Tông, đi Đại Tuyết Sơn, lão hỗn đản Vạn La lớn tuổi, bên người ngay cả một người hầu cũng không có, huynh đi vuốt mông ngựa, cũng có thể trộn lẫn chút chỗ tốt!

Bàn đạo nhân nghe, biết Phương Hành là muốn tìm một cái xuất thân tốt cho mình, có chút cảm động, lại áy náy nói:

- Phương sư đệ, sư huynh nhờ đệ mới có hết thảy hôm nay, phần ân tình này một lời khó nói hết, chỉ tiếc ta là người vô dụng, có khả năng giúp đệ cũng chỉ bấy nhiêu, chỉ hy vọng... ai, hi vọng một ngày kia, ta có thể thật sự giúp được đệ...

- Cút, lải nhải thật nhiều...

Phương Hành đá Bàn đạo nhân đang thao thao bất tuyệt xuống biển, nhìn về phía các nha hoàn và hạ nhân ở trên thuyền nói:

- Lái thuyền!

Thuyền giương buồm đi ra biển, Bàn đạo nhân từ trong nước chui ra, nhìn bóng thuyền dở khóc dở cười.

- Tiểu hỗn đản này, thật khiến người ta chán ghét...

Lau nước biển trên mặt, Bàn đạo nhân bất đắc dĩ mắng.

Phương Hành không thích Bàn đạo nhân nói nhiều, vì vậy dứt khoát đá hắn xuống biển, bất quá trong nội tâm rất tín nhiệm Bàn đạo nhân, trước khi đi ám sát, liền đặt Thanh Hồ Quỷ Diện và Huyết Liên Tử ở chỗ hắn, dự định ở sau khi tiến vào Thanh Khâu Phần, nếu không thể chạy thoát, thì tiến vào Tiên Điện uy hiếp Thạch Quy.

Còn nữa chính là, vạn nhất mình mất mạng, thì nhờ Bàn đạo nhân mang hộ cho Tiểu Man hai chí bảo kia.

Đương nhiên, loại ý nghĩ "vạn nhất" này, kỳ thật chính là trong tiềm thức, trên thực tế hắn căn bản không nghỉ tới sẽ có vạn nhất.

Thuyền không lớn lắm, chỉ dài hơn mười trượng, người trên thuyền cũng là người bình thường, không có tu vi, kiến thức hạn hẹp, nhìn thấy Kim Ô liền bị hù run rẩy, sợ nó sẽ ăn người, bọn họ sớm đã bị Bàn đạo nhân mua, đặt ở trên bến tàu chờ, vì phòng ngừa để lộ tiếng gió, một mực không cho phép tiếp xúc ngoại giới, thẳng đến rời bến mới thôi.

Bất quá mặc dù không có tu vi, nhưng hầu hạ lại rất thành thạo, phụng dưỡng Phương Hành và Kim Ô cực kỳ thoải mái, giống y như đại thiếu gia ra biển du ngoạn, nói trở lại, này cũng coi như thực hiện mộng tưởng lúc nhỏ của Phương Hành, là cỡi thuyền lớn, mang theo một đám tiểu đệ, lại mang hơn mười cô nương ở Xuân Lai Lâu, đi tới Tần Hoài đụng ngã những mọt sách chỉ biết ngâm thi đối thơ gì kia...

Hôm nay ngoại trừ không có cô nương ở Xuân Lai Lâu, thì cái khác đều không sai biệt lắm.

Đương nhiên, hiện tại đi là biển lớn, cũng không giống đi dạo ở trong sông Tần Hoài.

Ở giữa Thiên Nguyên bốn châu, là đại dương bao la rộng lớn, phàm nhân cả đời khó có thể đi qua, trên biển có nhiều tiên sơn quái đảo, chi chít như sao trên trời, càng có vô số Hải Yêu tinh quái, Tiên gia động phủ, thậm chí còn có thế lực khổng lồ như Long tộc ở Thương Lan Hải, không hề an toàn như trên đại lục, hôm nay thương thế của Phương Hành chưa lành, không dám thật sự chạy ra biển, chỉ giống như phàm nhân, đi dạo ở vùng duyên hải, tranh thủ dưỡng thương.

Sau khi thương thế lành, dùng bản sự của Phương Hành và Kim Ô hôm nay, thì không lo lắng gì nhiều, dù đánh không lại cũng có thể trốn.

Mấy ngày nay, chuyện trọng yếu nhất chính là dưỡng thương, Hoàng Phủ Đạo Tử ra tay quả thực không nhẹ, phổi của hắn bị xuyên thủng, phải dùng tu vi cường đại trấn áp, cũng may khí lực của hắn cường đại, miễn cưỡng còn có thể gánh được.

Ăn cơm tối xong, lại uống mấy viên thuốc trị thương, Phương Hành ngồi xuống, bắt đầu nghiên cứu cái đầu của Hoàng Phủ Đạo Tử, từ trong túi trữ vật đổ ra, liền thấy con mắt của Hoàng Phủ Đạo Tử đã nhắm lại, không còn khí tức, thoạt nhìn giống như đã chết, bất quá không có dấu vết hư thối, thoạt nhìn giống như ngọc bích, trông rất sống động, đường cong trong sáng.

- Đã chết rồi sao?

Phương Hành xách đầu lên tát mấy cái.

- Đừng giết ta... Cầu ngươi đừng giết ta...

Ba ba hai tiếng, mi tâm của Hoàng Phủ Đạo Tử bắt đầu hiển hóa ấn ký hoa sen, truyền ra thần niệm, con mắt cũng mở ra.

- Ai nha, còn chưa chết?

Phương Hành cảm giác có chút kỳ lạ, lúc

trước một kiếm cắt đầu của Hoàng Phủ Đạo Tử, tiện tay cầm đi, chỉ là bởi vì tính thổ phỉ, ý định xách đầu thị chúng, lại không nghĩ rằng Hoàng Phủ Đạo Tử lại không giống người thường, đầu bị trảm ra, lại còn sống yên lành, cho dù bỏ vào trong túi trữ vật, cũng chỉ tạm thời ẩn núp ngủ say, đánh hai tát liền sống dậy.

Phương Hành không phải người ngu, biết trên người đối phương chắc chắn có dị bảo, mới có thể bảo vệ thần thức không tiêu tan.

- Trung thực khai ra, ngươi có bảo bối gì?

Phương Hành trừng mắt nhìn đầu lâu, bắt đầu bức cung.

Hoàng Phủ Đạo Tử làm sao chịu nói, hắn biết một khi mình mất dị bảo, mạng nhỏ liền chơi xong, bởi vậy chỉ không ngừng cầu khẩn, không dám đề cập tới sự tình dị bảo, chỉ cầu xin, ra vẻ đáng thương, bộ dáng cực kỳ thê thảm.

Nếu sớm biết tình cảnh hiện tại, chỉ sợ lúc trước dù buộc hắn như thế nào, hắn cũng sẽ không phát hịch văn bắt Phương Tiểu Cửu.

Phương Hành đánh hắn mười mấy tát, Hoàng Phủ Đạo Tử vẫn chỉ cầu xin tha thứ, không chịu thổ lộ sự tình dị bảo, Phương Hành vốn định trực tiếp chẻ đầu đối phương ra nhìn, lại cảm thấy còn có thể từ trong miệng Hoàng Phủ Đạo Tử ép hỏi chút ít vật hữu dụng, liền tạm thời bỏ đi ý nghĩ này, nhìn ra ngoài khoang thuyền hô to:

- Này, cô nàng ngực lớn kia, cầm thùng nước tiểu đến cho ta...

Không bao lâu, một nha hoàn khiêng thùng nước tiểu vào, vốn định câu dẫn thiếu gia một chút, không nghĩ tới nhìn thấy đầu người trong tay Phương Hành, nhất thời bị dọa ngất luôn, Phương Hành im lặng, tự mình cầm thùng nước tiểu, lại phát hiện không đủ, có chút bất mãn, chỉ có thể tự mình thêm vào.

- Ngươi nói hay không?

Phương Hành một tay xách đầu Hoàng Phủ Đạo Tử, một tay xách thùng nước tiểu, hung hăng uy hiếp.

- Cầu ngươi... tha ta... đợi ta phục sinh, chắc chắn cho ngươi hồi báo to lớn...

- Con mẹ nó, dám cứng miệng, đi vào đó đi!

Phương Hành tức giận, ngâm Hoàng Phủ Đạo Tử vào trong thùng nước tiểu, mình thì nằm ở trên giường đi ngủ.

Mấy ngày nay, ở trên Nam Chiêm Bộ Châu

đang có một trận tai kiếp nổi lên, chết vô số người.

Mà người khởi xướng, lúc này lại ở trên biển rảnh rỗi khó chịu, vì giải buồn, chỉ có tìm Hoàng Phủ Đạo Tử giày vò chơi, hoặc là ném ở trong thùng nước tiểu, hoặc dùng Khốn Tiên Tác buộc đầu ném vào biển câu cá mập, hai ba ngày sau, Hoàng Phủ Đạo Tử vẫn không chịu nói, ngược lại tất cả bí pháp của Hoàng Phủ gia lại khai sạch sẽ, cũng coi như có chút thu hoạch.

Đương nhiên, thời điểm Phương Hành đang giày vò Hoàng Phủ Đạo Tử hăng say, lại không biết lúc này ở ngoài ngàn dặm, đang có một nữ hài mặc váy hồng chân đạp làn sóng đi đến.

Chương 361: Liên Nữ

Trước ngược lại không nghĩ tới, vậy mà có thể từ trong tay Hoàng Phủ Đạo Tử xảo trá ra rất nhiều bí pháp, trong đó thậm chí có Phá Diệt Thần Cơ Quyết, pháp quyết này Phương Hành nghe Bạch Thiên Trượng nói qua, quả thực rất huyền diệu, đã đạt đến Tiên pháp, uy lực to lớn, Bạch Thiên Trượng rất lý giải Tiên pháp này, từng kỹ càng nói cho Phương Hành, để hắn ngày sau lưu ý.

Đương nhiên, Phương Hành không biết là, kỳ thật năm đó ở Thanh Vân Tông, Bạch Thiên Trượng đã từng lấy pháp quyết này che dấu thân phận của mình, chỉ là về sau bởi vì Huyên Tứ Nương đến, bị người khám phá thân phận mà thôi.

Phá Diệt Thần Cơ Quyết kia, vốn là công pháp bí ẩn nhất trong đầu Hoàng Phủ Đạo Tử, ngay cả Kim Đan cảnh đỉnh phong cũng không thể cưỡng ép nhìn trộm bí mật của pháp quyết này, Phương Hành tự nhiên cũng không được, chỉ có điều nhân duyên trùng hợp, cái đầu của Hoàng Phủ Đạo Nhất rơi vào trong tay Phương Hành, còn thảm hơn chết, vì kéo dài hơi tàn, chỉ có thể ngoan ngoãn nói ra phương pháp tu luyện Phá Diệt Thần Cơ Quyết.

Đương nhiên, Hoàng Phủ Đạo Tử cũng có dụng ý riêng, tu luyện Phá Diệt Thần Cơ Quyết, sẽ dẫn dắt oán linh, ma luyện thần hồn, Nguyên Anh lão tổ của Hoàng Phủ gia rất có thể sẽ sinh lòng cảm ứng, đến đây cứu mình, cố ý nói ra, là vì giành một đường sinh cơ, đương nhiên hắn không biết là, Nguyên Anh lão tổ của Hoàng Phủ gia sớm đã ra tay, chỉ là bị người ngăn cản mà thôi.

Sau khi Phương Hành lấy được pháp môn, tinh tế nghiên cứu một phen, cảm thấy huyền ảo khó lường, bên trong thậm chí còn có pháp môn kết thành Kim Đan, thực sự rất thích hợp mình tu luyện, chỉ bất quá hắn làm người cẩn thận, không có lập tức bắt đầu, dù sao trước mắt mà nói, hắn không thiếu pháp môn tu luyện, việc cấp bách là tìm kiếm tài nguyên.

Còn có một điểm, Phương Hành một mực suy nghĩ, mình có hi vọng tìm được toàn bộ Tam Muội Chân Hỏa hay không?

Hôm nay hắn đã là Đạo Cơ màu tím trung phẩm, nếu tái tiến một bước, sẽ kết thành Đạo Cơ màu tím thượng phẩm. Có thể nói ở Trúc Cơ cảnh, đã đạt đến tình trạng hoàn mỹ vô khuyết, dùng Đạo Cơ này đột phá Kim Đan cảnh, mới có thể công đức viên mãn.

Chỉ có điều Tam Muội Chân Hỏa có thể so sánh với tiên hỏa, biện pháp bổ khuyết toàn bộ hỏa này, chỉ có thể tìm kiếm ở trong Huyền Vực, nhưng hôm nay cơ duyên Huyền Vực đã bị vơ vét không còn, các môn các phái tầng tầng bảo hộ, mình lại không biết đến cùng ở trong tay ai, nếu tìm từng người, đoạt từng nhà, ai biết năm nào tháng nào mới có thể tìm được?

Ở dưới loại cục diện này, chỉ có thể đi một bước tính một bước, trước ma luyện chiến kỹ, tăng lên bản sự của mình cái đã.

Một ngày này, thời điểm hắn rảnh rỗi nhàm chán, ăn bồ đào ướp lạnh, uống rượu ngon trăm năm, xách đầu của Hoàng Phủ Đạo Tử câu rùa biển chơi, không cẩn thận bị một con rùa lớn động tác nhanh, há miệng nuốt mất cái đầu của Hoàng Phủ Đạo Tử, Hoàng Phủ Đạo Tử sợ hãi, thần niệm yếu ớt từ trong bụng rùa biển truyền ra, không ngừng hô:

- Cứu mạng... Cứu mạng...

- Con mẹ nó, động tác của vương bát đản kia còn rất nhanh...

Phương Hành bất đắc dĩ, lăng không chộp lấy cổ con rùa kia, sau đó ngồi xổm ở trên boong thuyền, vạch miệng nó kéo Hoàng Phủ Đạo Tử ra, mệt mỏi đến đầu đầy mồ hôi, cuối cùng cũng rút ra được.

- Thật phiền phức, sao ngươi không sớm nói bí mật cho ta, để ta làm thịt ngươi chẳng phải xong?

Phương Hành tức giận bất bình, chỉ vào cái mũi của Hoàng Phủ Đạo Tử mắng.

Hoàng Phủ Đạo Tử khóc không ra nước mắt, so với Thiết Như Cuồng, hắn cảm giác hôm nay mình mới xem như muốn sống không được, muốn chết không xong, trong khoảng thời gian này, hắn đã ngưng trọng nói với Phương Hành, ở trong đầu mình xác thực có một dị bảo, chính là thời điểm mình được xác lập thành Đạo Tử, Nguyên Anh lão tổ tự tay ban thưởng, có thể hộ hắn thần hồn bất diệt.

Vốn đây là một loại phương pháp bảo hộ hắn, chỉ cần thần hồn bất diệt, như vậy vô luận bị thương nặng bao nhiêu, đều có hi vọng cứu sống được, thậm chí nói, thời điểm tu luyện công pháp dễ dàng tổn thương thần thức, có dị bảo này, cũng có thể cam đoan mình không tẩu hỏa nhập ma, chỉ là Hoàng Phủ gia làm sao cũng không nghĩ tới, vậy mà sẽ có ma đầu như Phương Hành, giết người xong còn xách đầu người chạy...

Điều này làm cho dị bảo ở trong đầu Hoàng Phủ Đạo Tử lọt vào trong tay Phương Hành.

Mà Hoàng Phủ Đạo Tử cũng nói cho Phương Hành biết, nếu hắn cưỡng ép đoạt bảo, thần niệm của mình diệt, bảo vật sẽ phá không bay đi, mạng nhỏ của mình xong, hắn cũng không chiếm được dị bảo, bởi vậy Phương Hành mới thúc thủ vô sách, không có cưỡng ép chẻ đầu đoạt bảo.

Phương Hành quay người muốn ngồi ở trên ghế nằm, đột nhiên ồ lên một tiếng, thân hình cứng đờ.

Chỉ thấy trên ghế, chẳng biết lúc nào đã ngồi một nha đầu váy hồng, bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, tóc rối bù, trông rất đẹp mắt, hai cái đùi trơn bóng vắt chéo, chân không mang giày, một chân đá đá, ngồi ở trên ghế của mình, ăn bồ đào ướp lạnh của mình, uống rượu ngon trăm năm của mình, so với mình còn đại gia hơn...

- Ngươi là ai?

Phương Hành ngây ngốc một chút, thiếu chút nữa nhảy lên liều mạng.

Nguyên nhân không đánh là bởi vì nữ hài này quá quỷ dị, bằng thần thức của mình, vậy mà không có phát hiện.

Nữ hài không có ngẩng đầu nhìn Phương Hành, ở trong đĩa mã não chọn nửa ngày, chọn lấy một cái lớn nhất, ăn cực kỳ chăm chú, cực kỳ say mê, đợi cho ăn sạch sẽ, mới quay đầu phun hạt hồ đào xuống biển, sau đó nhắm mắt lại cảm thụ thoáng một phát, lúc này mới chậm rãi vươn tay về phía Phương Hành.

- Trả hạt sen cho ta!

- Ân? Hạt sen gì?

Phương Hành thoáng cái cảnh giác, thân là thổ phỉ, đối với loại giọng điệu chủ nợ này trời sinh cực kỳ mẫn cảm.

Nữ hài lại uống một ngụm rượu, chắp chắp cái miệng nhỏ nhắn, hình như cảm thấy mùi vị không tệ, lại uống một hớp lớn, hết sức hài lòng cười cười, lúc này mới nhìn Phương Hành nói:

- Hạt sen của ta, ngươi từ bên cạnh ta lấy đi!

Phương Hành không nói, nghiêng đầu đánh giá nha đầu kia, cảm giác khí tức trên người nàng có chút quen thuộc, chỉ là vô luận nhìn như thế nào, cũng không nhớ rõ đã gặp nàng ở nơi nào, trí nhớ liên quan tới hạt sen lại càng không có, trong nội tâm cho rằng nha đầu kia là tới tìm việc, nói không chừng là sinh linh thành tinh ở trong biển, chạy đến trên thuyền mê hoặc mình.

Nếu như thế, vậy thì...

Âm thầm vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám, muốn nhìn tu vi của nàng.

Sau khi nhìn xong, hơi cảm giác yên tâm, nguyên lai nữ hài này chỉ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, không phải Kim Đan cảnh, vậy thì không sợ, bằng bản lãnh của mình, cùng Trúc Cơ hậu kỳ liều mạng cũng không nhất định sẽ thua, dũng khí liền tăng lên, cười hắc hắc, ngồi xuống ở trên thành ghế, đưa tay nâng cằm nữ hài lên, cười xấu xa nói:

- Đến, cùng đại gia nói một chút, hạt sen gì...

Động tác này của hắn quả thực vượt quá dự kiến của nữ hài, cái cằm đang nhai bồ đào trực tiếp cứng lại, trong mắt lộ ra thần sắc không thể tin được, trọn vẹn qua ba hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng mới ửng đỏ, quanh người lóe lên hào quang, một đạo lực lượng cường đại khó có thể hình dung xuất hiện, Phương Hành kêu rên, bay ra hơn mười trượng, rơi vào trong biển.

- Tình huống như thế nào, tình huống như thế nào?

Tiếng kêu kia kinh động đến người chèo thuyền và Kim Ô ở trong khoang thuyền nghiên cứu ngọc quan, cùng nhau chạy ra boong thuyền nhìn xem, sau khi chứng kiến nữ hài áo trắng, không khỏi đều ngẩn ngơ, không có tiến lên, những thuyền phu và nha hoàn bị nữ hài xinh đẹp chấn nhiếp, vô ý thức cảm giác tự tia mặc cảm, không dám tiến lên, Kim Ô thì cực kỳ cảnh giác, cảm thấy có chút không ổn.

Mà Phương Hành bị hất vào trong biển, thì không nói hai lời lặn xuống nước, muốn nhanh chóng đào tẩu, hắn không ngốc, biết mình đá trúng thiết bản, nếu Âm Dương Thần Ma Giám của mình không xảy ra vấn đề, vậy thì nhất định là nữ hài kia ẩn tàng tu vi, con mẹ nó đây là Trúc Cơ cảnh có thể làm được sao?

Thoáng cái hất bay mình, ít nhất cũng là Kim Đan cảnh!

Không được, phải tranh thủ thời gian chuồn gấp...

Chìm xuống đáy biển, thân hình linh hoạt như cá, trong nháy mắt lao ra mấy trăm trượng, cũng không quay đầu lại.

Nữ hài kia lại giống như xuyên thấu mặt biển, phát hiện hắn đào tẩu, như cảm giác rất thú vị, cười cười, ngón tay chỉ ra, Khốn Tiên Tác vừa rồi dùng để quấn đầu Hoàng Phủ Đạo Tử câu rùa biển bay đến trong tay nàng, sau đó nhẹ nhàng run lên, Khốn Tiên Tác như một đạo lưu tinh bay nhanh ra.

Khốn Tiên Tác kia, thúc dục cực hạn cũng chỉ tầm 30 trượng, lại không nghĩ rằng ở trong tay nàng, vậy mà thoáng cái dò ra 300 trượng, sau đó thẳng tắp cắm vào đáy biển, ba hơi sau, khóe miệng nàng lộ ra vẻ mĩm cười, nhẹ nhàng kéo Khốn Tiên Tác, Phương Hành bị nàng câu lên.

Lại sau đó, nữ hài hất Khốn Tiên Tác, dây thừng chui vào dưới boong thuyền, Kim Ô thấy không ổn, định cõng ngọc quan của mình chạy trống, không nghĩ dây thừng bay tới, trói nó và Phương Hành lại, ném hai người lên boong thuyền, chật vật không chịu nổi, khiếp sợ không thôi.

- Phục rồi, phục rồi...

Phương Hành và Kim Ô đồng thời kêu to, không hề cảm thấy thẹn cầu xin tha thứ.

Nữ hài mỉm cười, buông lỏng Khốn Tiên Tác ra, cười lấy bồ đào bỏ vào trong miệng nhai.

Một tiếng ầm vang, Phương Hành và Kim Ô đồng thời lấn thân tới, thi triển sát chiêu.

Nữ hài có chút im lặng, lại bị bọn hắn trực tiếp đánh tới trước người, đành phải nhíu mày, quanh người thoáng hiện vầng sáng, bành bành… Kim Ô và Phương Hành đồng thời bị bắn ra, giống như hai viên đạn pháo chìm vào trong biển...

Chương 362: Gọi ta Tiểu Phương là được rồi

Như thế giằng co một lúc, Phương Hành và Kim Ô rốt cục ngoan ngoãn, ủ rũ ngồi xổm ở trên boong thuyền, không còn ý niệm phản kháng, thực lực của nha đầu kia thật quá mạnh mẽ, thậm chí nàng xuất thủ như thế nào cũng không biết, quanh người có một vầng sáng bao phủ, nhẹ nhàng khẽ động, là có thể đánh bay Phương Hành ra ngoài, quả thực không có biện pháp động thủ, vừa động thủ thì xác định vững chắc sẽ ăn thiệt thòi.

Mà nữ hài váy hồng kia, thì một tay nhặt bồ đào ăn, một tay cầm hạt sen mà Phương Hành ném tới, đánh giá vài lần, lại nhìn Phương Hành và Kim Ô, chờ ăn xong bồ đào trong miệng mới hỏi:

- Chỉ còn một hạt này?

Con ngươi của Phương Hành đảo một vòng nói:

- Đúng, còn lại đều bị Hoàng Phủ gia cướp đi!

Hắn thấy không địch lại, liền nghĩ đến dẫn họa đông lưu.

Hoàng Phủ Đạo Tử nghe xong, nhất thời lắp bắp kinh hãi, vội vàng truyền thần niệm:

- Tiền bối, chớ nghe hắn nói bậy, tiền bối cứu ta...

Nữ hài lại không để ý tới, tiện tay cất hạt sen vào, nói:

- Được rồi, dù sao ta còn có rất nhiều!

Phương Hành ngẩn ngơ, trong nội tâm lại bay lên hi vọng, từ hạt Huyết Liên Tử kia, hắn đã nghĩ tới thân phận của nữ hài này, rất có thể là trẻ mới sinh năm đó mình chứng kiến ở trong Huyết Liên Trì? Vậy mà đã lớn như vậy, hơn nữa thực lực khủng bố như thế, đối với chuyện này hắn cũng có chút hối hận, không biết nữ hài này thức tỉnh, có quan hệ tới hành động của mình hay không, thầm trách mình nhiều chuyện.

Bất quá hắn không biết, nữ hài này có lực lượng kỳ lạ thủ hộ, ngay cả Kim Đan cảnh, ở lúc nàng thúc dục loại lực lượng này mở miệng, cũng không cự tuyệt được yêu cầu của nàng, cam tâm vứt bỏ tông môn thế gia và tiền đồ, ở lại Thanh Khâu Phần làm một hộ vệ, thủ hộ chân thân của nàng. Lúc ấy hắn bị lực lượng này ảnh hưởng, lại chỉ chừa một hạt sen, đã xem như khác loại rồi.

Nữ hài này chuyên tới tìm hắn, cũng chưa chắc không phải bởi vì nhớ tới một đoạn trí nhớ mơ mơ hồ hồ kia, trong nội tâm hiếu kỳ.

- Hắc hắc, vị đại tỷ này, ngươi đã còn có rất nhiều, thì thả chúng ta đi đi?

Phương Hành bồi khuôn mặt tươi cười, tội nghiệp cầu xin tha thứ.

Kết quả nữ hài mắt trắng không còn chút máu, nói:

- Ta thoạt nhìn rất già sao?

Phương Hành ngẩn ngơ, vội vàng đổi giọng:

- Tiểu muội muội, ngươi thả chúng ta đi đi!

Nữ hài nói:

- Ta cũng không biết mình sống bao lâu rồi, ngươi gọi ta tiểu muội muội?

Phương Hành nghẹn họng, bực tức nói:

- Vậy gọi ngươi cái gì đây?

Nữ hài rất chân thành nghĩ, một lát sau, bỗng nhiên cười hì hì nói:

- Ngươi gọi ta Đại tiểu thư đi, ta quyết định thu ngươi và Ô Nha kia làm người hầu của ta...

Lời vừa nói ra, Phương Hành và Kim Ô ngơ ngẩn, sau nửa ngày cùng nhau lắc đầu.

Nói đùa gì vậy!

Lại muốn chúng ta làm hạ nhân, có thể sao?

Nếu việc này truyền ra ngoài, Phương đại gia và Kim đại gia còn có mặt mũi nào đi ăn trộm nữa?

Khuôn mặt nữ tử uy nghiêm, nhổ hạt bồ đào ra nói:

- Không đáp ứng ta liền tiêu diệt hai người các ngươi!

Phương Hành và Kim Ô nổi cáu rồi, tuy trên người nữ hài này không có sát khí, bất quá nếu thực nổi giận, cái kia thật đúng là nguy hiểm...

Phương Hành cảm giác có chút bất đắc dĩ, quyết định giảng đạo lý với nữ hài này, thở dài nói:

- Ngươi sao có thể như vậy? Cũng may lúc trước ta cho ngươi một hạt sen, ngươi mới có thể tỉnh lại nha? Như vậy tính toán ra, coi như là ta cứu ngươi, ngươi không cho ta công pháp tuyệt thế, tiên binh gì thì thôi, lại còn muốn ta làm người hầu của ngươi, thật quá mức...

- Ta có thể tỉnh lại sớm như vậy, xác thực là bởi vì ngươi!

Nữ hài nghe vậy, mở miệng nói, Phương Hành nghe xong, trong nội tâm nhất thời vui vẻ, cảm thấy có cửa, lại không nghĩ tới lời nói của nữ hài xoay chuyển:

- Bất quá cũng chính bởi vì ngươi sớm cho ta ăn Huyết Liên Tử, làm cho ta sớm tỉnh 300 năm, mãi cho tới bây giờ, hồn quang còn không tụ đầy đủ, trí nhớ tán loạn, nếu như phương pháp trùng sinh bị cắt đứt, nói không chừng sẽ ảnh hưởng tới tu vi của ta...

Nàng mỗi nói một chữ, tâm của Phương Hành càng lạnh một phần, nghĩ thầm không ngờ mình đối với nàng không chỉ không có ân, ngược lại có oán!

Hắn không nói, trong nội tâm suy nghĩ kế thoát thân, dù sao người hầu là tuyệt đối không làm.

Nữ hài thấy phản ứng của hắn và Kim Ô, liền biết trong nội tâm hai người này đều không vui, nàng cũng không nóng nảy, ung dung nói:

- Tuy trí nhớ của bổn đại tiểu thư không được đầy đủ, nhưng loáng thoáng cảm thấy mình là một đại nhân vật, làm người hầu của ta, các ngươi sẽ rất vinh dự, chỉ cần các ngươi hầu hạ bản tiểu thư vui vẻ, ta sẽ trọng thưởng, tuyệt đối không bạc đãi!

Phương Hành và Kim Ô liếc nhau, đều cười lạnh, tư thái rất cao.

Hai người bọn họ đều là tặc tinh, bản lĩnh nhìn mặt nói chuyện là nhất đẳng, nghe nữ hài nói nhiều như vậy, đã sớm mò được tâm tư của nàng không sai biệt lắm, biết nàng không có sát ý gì, lá gan càng lớn, cảm thấy chỉ cần mình ngay thẳng một chút, hẳn có thể cầu được đường sống, liền biểu hiện hiên ngang lẫm liệt, một bộ hung hãn không sợ chết.

- Ta chính là hậu duệ của Tam Túc Kim Ô, là quý tộc ở trong Yêu tộc, làm sao có thể hạ mình? Không làm, tuyệt đối không làm!

Kim Ô ngóc đầu lên, ra vẻ hiên ngang lẫm liệt.

Phương Hành cũng nói:

- Làm đại gia không có vấn đề, còn người hầu, miễn đi!

Nữ hài uống một ngụm rượu, thè lưỡi, hình như cảm thấy có chút cay, căn bản không nghe Phương Hành và Kim Ô nói, cười hì hì, chỉ vào Kim Ô nói:

- Ta cảm giác trên người của ngươi khí huyết tràn đầy, uẩn ở xương cốt, hẳn là đi lên Luyện Thể chi đạo, này cần huyết khí khổng lồ, trong tay ta có không ít Huyết Liên Tử, nếu ngươi ngoan, có thể thưởng cho mấy hạt!

Tròng mắt của Kim Ô trợn tròn, thất thanh nói:

- Thật?

Nữ hài cười cười, cũng không biết từ nơi nào biến ra mấy đài sen, tung tung trong tay, Kim Ô và Phương Hành mắt sắc, nhận ra đây chính là đài sen năm đó hai người từ trong Tiên Điện đoạt được, không nói Phương Hành, Kim Ô có thể có được yêu khu như hôm nay, toàn bộ là nhờ ba hạt Huyết Liên Tử ban tặng.

Hôm nay lại thấy được mấy cái đài sen, nếu như đều cho mình, mình sẽ tu luyện tới cảnh giới gì?

Ngây người hai hơi sau, Kim Ô bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, ân cần chạy tới bên người nữ hài, dùng cánh cẩn thận từng li từng tí quạt gió, cười hắc hắc nói:

- Đại tiểu thư, ta rất am hiểu sự tình hầu hạ người, ngài cứ yên tâm...

- Nịnh hót!

Phương Hành khinh bỉ nhìn Kim Ô một cái, tuy cũng có chút động tâm, nhưng hắn sẽ không vì mấy hạt Huyết Liên Tử mà khúm núm, trên thực tế, hắn càng lo lắng Thanh Hồ Quỷ Diện và Thái Thượng Cảm Ứng Kinh trên người mình, lúc trước hai đồ vật này đều từ trong Tiên Điện lừa gạt được, nếu như nữ hài này muốn cướp về, vậy thì thực không có biện pháp, cũng may đến bây giờ nàng còn chưa có nhắc, hình như không biết việc này.

Như vậy mình đương nhiên phải tranh thủ

thời gian chuồn đi mới tốt, ở lại lâu khó bảo toàn sẽ không lộ tẩy.

Bất quá nữ hài kia nhìn thoáng qua Phương Hành biểu hiện thiết cốt boong boong, lại tựa hồ như cảm thấy hết sức thú vị, cầm bồ đào, vừa ăn vừa nói:

- Ngươi yên tâm, Thái Thượng Bất Diệt Kinh và Thái Thượng Cảm Ứng Kinh kia ta không có ý định lấy về, vốn chính là muốn tìm truyền nhân, cho ai cũng được, ngoài ra, ta nhìn ngươi tu luyện Tam Muội Chân Hỏa nha? Đáng tiếc tam muội không được đầy đủ, nếu như ta nói có biện pháp giúp ngươi bổ túc Tam Muội Chân Hỏa, như vậy ngươi...

Bá...

Phương Hành sợ ngây người, con mắt không nháy nhìn nữ hài váy hồng.

Nữ hài biết kế sách của mình có hiệu quả, đắc ý cười, ném bồ đào trong tay nói:

- Đói bụng!

Kim Ô nghe vậy, hấp tấp chạy vào trong khoang thuyền:

- Ta bảo đầu bếp làm chút thức ăn ngon cho Đại tiểu thư...

Còn không có chạy hai bước, Phương Hành đã đi qua đạp nó vào trong biển, xoa xoa tay nhìn nữ hài cười nói:

- Đầu bếp làm cơm không ngon, sao ăn được? Ô Nha chết tiệt kia không hiểu chuyện, Đại tiểu thư, ngươi muốn ăn cái gì, ta tự tay làm cho ngươi!

- Hì hì...

Nữ hài vui vẻ nở nụ cười, sau đó rất nghiêm túc nghĩ nghĩ nói:

- Thịt, ta muốn ăn thịt, loại mập gầy giao thoa, tương trấp mặn ngọt, lửa nhỏ hầm nhừ, phải béo, nhưng không thể ngấy, cắn một miếng, miệng đều là mỡ...

Nói xong trong ánh mắt toả ra hào quang khác thường, hình như chính mình không có phát giác, miệng đã chảy ra nước dãi.

- Lớn lên gầy như vậy, không ngực không mông, vậy mà còn thích ăn thịt?

Phương Hành ngắm Liên Nữ một cái, trong nội tâm oán thầm, bất quá trên mặt lại cười rất vui vẻ:

- Được, ta đi làm thịt kho tàu cho ngươi!

Liên Nữ rất hài lòng biểu hiện của hắn, cười nói:

- Tốt, làm nhiều một chút, đúng rồi, ngươi tên gì?

Phương Hành cực kỳ ti tiện cười nói:

- Không cần khách khí, gọi ta Tiểu Phương là được rồi!

Chương 363: Đại tiểu thư thần bí

Đại tiểu thư thần bí thân phận lai lịch không rõ kia, thật là một quỷ thèm ăn, từ lúc nàng cưỡng bức Phương Hành và Kim Ô làm người hầu, miệng liền một khắc cũng không dừng qua, trên thuyền nhiều đồ ăn như vậy, lại vẫn không đủ nàng một người ăn, Bàn đạo nhân vốn giúp Phương Hành chuẩn bị gần một năm rượu và nguyên liệu nấu ăn, kết quả không tới một tháng đã triệt để trống rỗng.

Bất quá Đại tiểu thư này sẽ không để ý, nguyên liệu nấu ăn đã hết, vậy thì lấy tài liệu ngay tại chỗ, ở trên biển đương nhiên là ăn hải sản.

Vì vậy, cái gì bạch tuột, cá mập, yêu ngư, còn có tôm binh đã có 300 năm đạo hạnh cùng với Giải Tướng Quân (*con cua) chiếm đoạt một vùng biển, cướp bóc sinh linh qua lại, đều bị Phương Hành và Kim Ô bắt trở lại, hoặc hấp, hoặc hầm, hoặc nướng, làm Đại tiểu thư ăn không biết trời đâu đất đâu.

Đương nhiên, duy nhất có chút bất mãn, là Giải Tướng Quân tuy mập, nhưng là còn đực, không có gạch cua.

Sau khi ăn no, vị Đại tiểu thư này muốn tìm chỗ ngủ, nàng chọn trúng ngọc quan của Kim

Ô, một lần ngủ là hai ba ngày, sau khi tỉnh còn chưa mở mắt, liền hô hào đói bụng muốn ăn.

Phương Hành đã động tâm tư vài lần, có nên thừa dịp nha đầu kia ngủ ném nàng vào đại dương, sau đó cùng Kim Ô tranh thủ thời gian chuồn mất hay không, bất quá Kim Ô không nỡ ngọc quan của mình, cũng không nỡ Huyết Liên Tử trong tay Liên Nữ, Phương Hành do dự một phen, cũng thấy vạn nhất trong tay nha đầu kia thực có phương pháp bổ túc Tam Muội Chân Hỏa, vậy thì đi quá đáng tiếc, đành phải nhẫn nại.

Hôm nay hắn tăng lên tu vi, trong cơ thể có Cửu Cửu Phản Thần Đan, chỉ cần tìm mấy linh mạch, là có thể tăng lên, mà ở chiến pháp, hắn chăm chỉ tu luyện công pháp vô danh mà Kiếm Thai màu đen cho, thực chiến tăng lên nhanh chóng, hơn nữa ngày bình thường tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, thần thức cũng tăng không chậm, duy chỉ có Tam Muội Chân Hỏa là không có biện pháp. Trước mắt con heo thoạt nhìn trừ ăn chính là ngủ kia, là hi vọng duy nhất để hắn bổ khuyết toàn bộ Tam Muội Chân Hỏa.

Ở bình thường, hắn cũng lưu lại thủ đoạn, thăm dò thân phận và lai lịch của Đại tiểu thư, chỉ tiếc gia hỏa kia một mực nói không rõ ràng. Lúc đầu Phương Hành còn tưởng nàng cố ý thoái thác, về sau lại phát hiện, nàng là thực không nhớ gì cả...

Nha đầu kia chỉ biết mình đi vào thế giới này là có mục đích, chỉ là hồn quang của nàng không được đầy đủ, trí nhớ tán loạn, bình thường nghĩ những chuyện kia, sẽ khó tránh khỏi đau đầu, bởi vậy yên tâm thoải mái thưởng thức mỹ thực của thế giới này. Về phần chức trách gì đó, đều bị nàng dứt khoát ném ra sau đầu, dùng lời của nàng nói, sớm muộn gì cũng sẽ nhớ rõ, lo gì.

Hai người một quạ, ở trên biển ung dung rảnh rỗi đi dạo hai tháng, bởi vì mang theo một thuyền phàm nhân không tiện, nên tìm một hải đảo, để những thuyền phu và hạ nhân xuống, ban thưởng tiền tài, xem như trả bọn hắn tự do. Bởi vậy khinh thân ra trận, khiến cho bọn hắn càng điên cuồng, các loại hiểm địa không nào không dám đi.

Đương nhiên, tuy hai người một quạ bản sự không nhỏ, nhưng ngẫu nhiên cũng khó tránh khỏi gặp phải phong hiểm.

Có một lần Đại tiểu thư này bắt cá, lại đụng phải một Hải Yêu chỉ sinh tồn ở đáy biển, bộ dáng bạch tuộc, thân dài gần ngàn trượng, càng đáng sợ là, dù cảnh giới của Hải Yêu kia chỉ có nửa bước Trúc Cơ, nhưng quá mức to lớn, cho nên đã không thể dùng cấp bậc bình thường đến cân nhắc, đơn thuần dùng lực lượng tính toán, chỉ sợ Kim Đan cảnh đối phó cũng sẽ có chút cố sức.

Phương Hành và Kim Ô cực kỳ bình tĩnh, chẳng hề để ý chờ Đại tiểu thư ra tay, thật không nghĩ đến, theo bạch tuộc càng ngày càng gần, Đại tiểu thư cũng không có ý ra tay, ngược lại rất bình tĩnh chờ hắn và Kim Ô ra tay...

- Còn nhìn cái gì? Làm thịt nó đi...

Mắt thấy Hải Yêu kẹp lấy sóng biển, phô thiên cái địa lao đến, Phương Hành rốt cục nhịn không được nói.

Đại tiểu thư kỳ quái nhìn hắn:

- Vậy ngươi lên đi.

Phương Hành nghe xong sắc mặt thay đổi:

- Gia hỏa này lớn như vậy, ngươi bảo ta lên?

Đại tiểu thư thản nhiên nói:

- Đương nhiên là ngươi lên, ngươi là người hầu của ta, chẳng phải trời sinh cần bảo hộ ta sao?

Phương Hành nổi giận kêu lên:

- Như vậy ta cũng phải đánh thắng nó mới được a, thực lực của ngươi mạnh như vậy, sao ngươi không ra tay?

Đại tiểu thư nói:

- Ta cũng không đánh lại nó, lúc này hồn quang của ta không đầy đủ, rất khó thi triển pháp thuật, hơn nữa hiện tại thân thể này của ta quá yếu, không thích hợp cận chiến...

Phương Hành triệt để ngây người, cùng Kim Ô hai mặt nhìn nhau, không phản bác được.

Qua nửa ngày mới rốt cục rống to:

- Chạy!

Hai người một quạ lập tức chuồn nhanh, Hải Yêu kia đuổi cũng không đuổi kịp.

Đến lúc này Phương Hành mới hiểu, cảm tình vị Đại tiểu thư này cũng không có lợi hại như trong tưởng tượng, hồn quang không được đầy đủ, chỉ có thể thi triển một ít pháp thuật nhỏ, thân thể yếu ớt không thể cận chiến, nói trắng ra là, mạnh thì mạnh thật, nhưng nhược điểm cũng quá nhiều, nói trắng ra kỳ thật chỉ là một phân thân, bất quá phương pháp luyện chế phân thân quá cao minh, mình không có nhìn thấu mà thôi.

Nàng lợi hại nhất, kỳ thật chỉ là quanh người quấn quanh một vầng sáng, như một loại chú thuật lợi hại hiển hóa, có thể bảo vệ nàng không tổn thương, thậm chí bất luận sinh linh gì tới gần, bất quá chú thuật kia cũng có cực hạn, không biết có thể ngăn cản Kim Đan cảnh không.

Phương Hành vốn cho rằng tìm được núi dựa lớn, đột nhiên cảm giác nha đầu này không đáng tin cậy.

Ngược lại Kim Ô làm người hầu cực kỳ hăng say, mỗi ngày nịnh hót dán ở bên người Liên Nữ, đã được thưởng ba bốn hạt sen, điều này làm cho nó càng nhiệt tình, vuốt mông ngựa quên cả trời đất, hết lần này tới lần khác đến bên Phương Hành, thủy chung không có chỗ tốt gì, Liên Nữ sớm đáp ứng dạy phương pháp bổ khuyết toàn bộ Tam Muội Chân Hỏa, nhưng một mực không nói cho hắn biết, chỉ bảo chơi chán nói sau.

Nhưng Phương Hành cảm thấy rất không đúng, trong miệng nha đầu kia nói chơi, kỳ thật chính là ăn khắp nơi, nhìn khẩu vị tựa hồ không có đáy của nàng, không biết năm nào tháng nào mới có thể tính toán đủ, Trúc Cơ cảnh 300 năm tuổi thọ có đủ nàng ăn hay không?

Trốn ra vài trăm dặm, thuyền đã chìm, đành phải tìm một đảo nhỏ đặt chân, Kim Ô ân cần vặt một buồng dừa cho Đại tiểu thư ăn, đổi lấy ban thưởng một hạt Huyết Liên Tử, Phương Hành trợn trắng mắt, nghĩ thầm hảo huynh đệ ngồi ở chỗ này, cổ họng khát khô, cũng không thấy tặc điểu kia cầm dừa tới, thật không có nhân tính!

Đại tiểu thư ôm cái dừa còn lớn hơn đầu của nàng, ăn đến mặt mũi dính đầy nước, vừa ăn vừa lắc lư, lại đang tìm xem có gì khác ăn ngon không, chứng kiến ven đường có cỏ dại, cũng rút ra nhai xem có ngọt không, Phương Hành trốn ở một bên, không khỏi oán thầm, nghĩ thầm bằng dáng vẻ thèm ăn của nha đầu kia, nhìn thấy phân chó có thể nhặt lên nếm thử hay không?

Tóm lại bởi vì nha đầu kia một mực không có nói cho mình pháp môn bổ khuyết toàn bộ Tam Muội Chân Hỏa, hắn càng xem nàng càng không vừa mắt, nếu không phải lo lắng chú thuật trên người nàng khó có thể chống cự, thì sớm đã liên hợp Kim Ô đánh cướp.

Đang ở một bên trợn mắt, chỉ thấy không biết khi nào Đại tiểu thư đã chạy tới mặt biển, hai mắt nhìn đại dương, thậm chí ngay cả quả dừa cũng quên ăn, qua nửa ngày mới quát to một tiếng:

- Phương tiểu đệ Phương tiểu đệ, mau tới mau tới...

Phương Hành vèo một tiếng chạy tới, hấp tấp cười nói:

- Đại tiểu thư có chuyện gì?

Ngón tay của Đại tiểu thư chỉ vào trong nước biển, lập tức có một con cá xấu xí bị nàng nhiếp lên, lưng đen bụng trắng, lúc này nó phình bụng khí lên trông rất đáng yêu (*sao giống cá nóc thế), Đại tiểu thư cầm con cá này, vẻ mặt mừng rỡ nói:

- Ngươi mau đến xem, đây là Quỷ Thủ Ngư a (*cá đầu quỷ), một trong mấy loại hải sản ngon nhất, chỉ sinh tồn ở Hàn Hải cực bắc, chắc là có một dòng hải lưu từ nam chí bắc, lúc này mới mang chúng qua, bất quá đây là cá mái, không ngon bằng cá trống, cá trống ở trong đáy biển, nhanh đi bắt...

Phương Hành nghe nàng nói đạo lý rõ ràng, không khỏi im lặng, lại nghe nàng nói loại cá mái Quỷ Thủ Ngư này thích nổi ở trên mặt biển, cá trống ở đáy biển, cần lặn xuống dưới mới có thể bắt, thì càng làm biếng, không thích xuống nước nói:

- Bảo Lão Kim xuống đi!

Kim Ô ở một bên nghe vậy kêu lên:

- Có lương tâm hay không, ta là phi cầm, ngươi để ta xuống nước?

Phương Hành trợn mắt nói:

- Lại chìm cũng không chết ngươi được!

Đang nói nhao nhao, Đại tiểu thư không hài lòng, bỉu môi nói:

- Ta muốn ăn loại cá này!

Phương Hành tràn đầy không muốn:

- Có gì ngon mà ăn, nhìn nó xấu như vậy, hương vị khẳng định không tốt!

Đại tiểu thư nói:

- Hương vị rất tốt, thời điểm ta ngủ say, một tia hồn quang chuyên môn du đãng ở các nhà bếp trong nhân gian, qua nhiều năm như vậy, món ăn quý và lạ trong thiên hạ không có ta không biết, loại Quỷ Thủ Ngư này có thể bài danh Top 10!

- Một tia hồn quang chuyên môn du đãng ở phòng bếp... coi mình là Ông Táo sao!

Phương Hành trực tiếp bó tay rồi, càng cảm giác Đại tiểu thư này hiếm thấy, nhưng vẫn lề mà lề mề, không nguyện xuống nước.

Đại tiểu thư không có biện pháp, chống nạnh nói:

- Ngươi giúp ta bắt mười con Quỷ Thủ Ngư đến, ta sẽ nói cho ngươi biết pháp môn bổ túc Chân Hỏa!

Phương Hành ngẩn ngơ, vui vẻ nói:

- Thật?

Đại tiểu thư nói:

- Đương nhiên là thật, bản tiểu thư nói lời giữ lời!

Phương Hành nói:

- Lần trước nói lưu cho ta nửa nồi canh cá, kết quả ăn ngay cả cặn cũng không thừa là ai làm?

Đại tiểu thư đỏ mặt, vung đôi bàn tay trắng như phấn đánh tới Phương Hành, Phương Hành hoảng sợ, biết nha đầu kia đánh rất đau, vội vàng bỏ chạy, chạy ra mấy trượng mới hô to:

- Nhớ kỹ lời ngươi nói!

Sau khi nói xong, cả người nhảy vào trong nước.

Lặn xuống dưới, dần dần cảm giác áp lực to lớn, trong lòng hắn bỗng nhiên hơi động, lấy ra một hạt châu màu lam nhạt.

Chương 364: Long cung trưởng nữ

Hôm nay Phương Hành là Trúc Cơ cảnh, hơn nữa đang mặc pháp y, tránh được thủy hỏa, sau khi vào biển quần áo sẽ không ướt sũng, bế khí càng dài, không lo lắng sẽ bị chết đuối, chỉ có điều sau khi vào biển, xuống nước càng sâu, áp lực nước biển càng lớn, không dễ chịu cũng là sự thật, lặn xuống hơn mười trượng, cũng đã cần linh lực bảo vệ thân thể, không mở pháp nhãn thì cái gì cũng không nhìn thấy.

Bất quá sau khi hắn lấy ra hạt châu màu lam nhạt kia, tình hình lại lập tức chuyển biến tốt, hạt châu màu lam nhạt kia toả ra vầng sáng, lập tức trải rộng toàn thân, giống như có một đạo khí tức mát lạnh lưu chuyển ở quanh người, khiến cho cảm giác đè nén trong lồng ngực tan biến, giống như hành tẩu ở trên đất liền, cùng lúc đó, thậm chí còn có một loại cảm giác kỳ dị xuất hiện ở trong lòng Phương Hành, là có thể khống chế nước biển.

Hạt châu này, là lúc Phương Hành thoát khỏi Thanh Khâu Phần, thuận tay từ trên đầu một Quỳ Thi giật xuống.

Mơ hồ nhớ rõ, Quỳ Thi kia thân người đầu rồng, người mặc Hành Vân Bố Vũ Bào, hẳn là người Long tộc ở Thương Lan Hải, hạt châu vốn là vật khảm nạm trên vương miện, đã dùng Âm Dương Thần Ma Giám xem qua, hạt châu này tên là Nguyên Nguyên Tị Thủy Châu, chính là một loại chí bảo của Thủy Tộc, có thể hô hấp ở dưới nước, có thể khống chế nước biển, về phần những diệu dụng khác, thì còn chưa nghiên cứu ra.

Sau khi xuống nước, hắn thấy bầy cá vãng lai, là Quỷ Thủ Ngư mà Đại tiểu thư nói, bất quá đều là cá mái, loại Quỷ Thủ Ngư này cá trống ngon nhất, nhưng cá trống cần lặn xuống càng sâu mới có thể bắt được, lại tiếp tục lặn xuống trăm trượng, rốt cục thấy được một con Quỷ Thủ Ngư chậm chạp theo hải lưu bơi về phía trước, bộ dáng gầy trơ cả xương, nhưng lại là mỹ vị khó được của thế gian.

Loại cá trống này so với cá mái mà nói, số lượng ít đến làm cho người tức lộn ruột, chỉ cần Phương Hành bắt được mười con, thì có thể đổi được pháp môn bổ túc Tam Muội Chân Hỏa mà mình tha thiết ước mơ, tự nhiên không dám lãnh đạm, cong ngón búng ra, có một đạo thủy lưu hóa thành tấm lưới bao phủ tới, Quỷ Thủ Ngư cảnh giác, muốn chạy trốn, lại bị lưới bao phủ, lôi trở lại trước người Phương Hành.

- Một con...

Phương Hành đếm, lại không cất vào trong túi trữ vật, vừa để vào trong túi trữ vật, cá sẽ chết, hương vị mất ngon.

Bởi vậy hắn tiện tay giật một sợi rong biển chắc chắn, xâu cá lại cầm trong tay, sau đó tiếp tục tìm kiếm. Chỉ cần nhìn thấy có loại cá này tồn tại, tự nhiên có thể thoải mái bắt được, không tốn khí lực gì, chỉ là số lượng loại cá này quá ít, không dễ tìm kiếm mà thôi, nửa canh giờ trôi qua, cũng chỉ mới bắt được sáu con, còn thiếu bốn con.

Đang do dự có nên đi lên nghỉ ngơi một chút hay không, chợt thấy trong một lùm rong biển phía trước, chậm rãi bơi ra một con Quỷ Thủ Ngư to lớn, xem bộ dáng cũng là con trống. Phương Hành cảm thấy vui vẻ, nghĩ thầm bằng con Quỷ Thủ Ngư này, ít nhất cũng có thể bằng ba con Quỷ Thủ Ngư khác, bắt nó lại miễn cưỡng xem như đủ số.

Nghĩ tới đây, lập tức búng ra gợn nước, muốn bắt con cá kia, nhưng lúc này, phía trước đột nhiên lắc lư, hình như có cự vật gì đó đánh úp lại. Phương Hành nao nao, chỉ thấy hai quái ngư mặc thiết giáp nhanh chóng lao tới, một người tay cầm tam xoa kích, người khác cầm lưới bạc, hắn ném lưới về phía trước, liền bao phủ lấy Quỷ Thủ Ngư.

- Móa, vậy mà có người dám đoạt?

Phương Hành thấy thế, trong nội tâm giận không cần phải nói, xoắn tay áo, muốn trước giết chết hai quái vật kia rồi nói sau.

Lại không nghĩ tới, còn chưa kịp hét lớn, đã thấy hai quái vật kia ngừng lại, mắt ngoác ngoác nhìn mấy con Quỷ Thủ Ngư trong tay Phương Hành, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, gia hỏa tay cầm tam xoa kích hét lớn, chỉ Phương Hành quát:

- Nhân tộc từ nơi nào đến, dám tới ngự hải của Vương Nữ đi săn, còn không mau mau chịu trói!

Thời điểm bọn hắn nói chuyện, thanh âm chấn động nước biển, lộ ra uy phong lẫm lẫm.

Thấy bọn họ nói chuyện, Phương Hành đang chuẩn bị động thủ ngừng lại, cực kỳ hứng thú đánh giá đối phương, chỉ thấy hai con quái vật kia, một con có vây lưng, miệng vừa lớn vừa rộng, răng nanh um tùm, mặc dù có hình người, nhưng thân thể lại giống như cá mập, chắc là một con Sa Ngư Tinh, mà một tên khác thì thân thể mềm mại, mặc áo bào trắng, sau lưng có hai cái vỏ lớn, rõ ràng là một con Bạng Tinh (*bạng là con trai biển).

Ở trên người chúng đều phủ thiết giáp, xem ra không phải tán tu, chắc là thuộc hạ của Đại Yêu nào đó.

Nhưng Phương Hành mặc kệ nhiều như vậy, ngày bình thường vô lý còn có tranh ba phần, huống chi lúc này hai quái vật kia muốn gây hắn? Sau khi đánh giá một cái, hắn cười hắc hắc, trực tiếp xông tới, tự nhiên là muốn cướp đoạt giỏ Quỷ Thủ Ngư ở sau lưng bọn hắn, hai Hải Yêu thấy thế, không khỏi giật mình, đồng thời thi triển pháp thuật Thủy hệ chống cự.

Con cá mập kia hoá thành nguyên hình, mở ra miệng lớn táp về phía Phương Hành, Bạng Tinh thì há miệng phun ra một hạt châu sáng óng ánh long lanh, dẫn động hải lưu cuốn về phía Phương Hành.

Hai tiểu yêu này, mặc dù chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng cực kỳ liều lĩnh, vì chúng là Hải Yêu, ở trong nước trời sinh có lợi, lực địch Trúc Cơ trung kỳ cũng không thành vấn đề, hơn nữa đang ở trên địa bàn của mình, lực lượng tự nhiên rất đủ, chỉ là bọn hắn không lường được, lại đụng phải tiểu ma đầu Phương Hành, tôm tép nhãi nhép như bọn hắn, há sẽ để vào mắt?

Oanh!

Phương Hành đánh ra một chưởng, chưởng

lực kích động thủy lưu, quấy thành một viên đạn pháo, trực tiếp đánh Sa Ngư Tinh choáng váng, sau đó lăng không nhiếp một cái, thi triển Dẫn Lực Thuật bắt lấy hạt châu của Bạng Tinh, sau đó kích hoạt Khốn Tiên Tác quấn lấy hai con Hải Yêu rắn chắc.

Bản thân đã gần vô địch ở Trúc Cơ cảnh, hơn nữa có Nguyên Nguyên Tị Thủy Châu tương trợ, uy lực ở trong nước không thua Hải Yêu chút nào, thậm chí còn hơn lúc trước, đối phó hai Hải Yêu này thật quá dễ dàng.

Vốn định trực tiếp giết chết, lại nghĩ tới lượng cơm của Đại tiểu thư, mười con Quỷ Thủ Ngư chưa chắc nhét kẻ răng nàng, tự nhiên không có phần của mình và Kim Ô, hai gia hỏa này có thể lên dĩa a, vì vậy kéo lấy Khốn Tiên Tác bơi lên.

Đại tiểu thư trông mòn con mắt đang chờ Phương Hành trở về, vừa thấy hắn chui ra mặt nước, lập tức ném quả dừa trong tay, nhảy lên tưng tưng, hưng phấn chạy ra đón, thấy trên tay Phương Hành xách theo hai con Hải Yêu, nàng không để ý, lực chú ý ngưng ở trên xâu Quỷ Thủ Ngư, con mắt tỏa sáng, hận không thể trực tiếp đi lên cắn một miếng.

Phương Hành thì ném Sa Ngư Tinh và Bạng Tinh cho Kim Ô:

- Sa Ngư Tinh nấu canh cá, Bạng Tinh cắt nhỏ ướp gia vị, sau đó nướng!

Bộ dáng cực kỳ thuần thục bình tĩnh, lại dọa Bạng Tinh và Sa Ngư Tinh phát mộng, Sa Ngư Tinh ngoài mạnh trong yếu hét lớn:

- Thật to gan, ngươi dám ăn chúng ta sao? Đừng trách bản Tướng Quân không có cảnh cáo ngươi, Vương Nữ của chúng ta đang ở Lưu Ly Cung cách đây ba nghìn dặm mở tiệc chiêu đãi Tiên tử Đa Tình Đạo của Bắc Thần Sơn, tổ chức Hồng Hồng đại hội, lệnh hai người chúng ta đến đây bắt hải sản, chuẩn bị cho yến hội, tu sĩ Nhân tộc ngươi dám đụng đến bọn ta, không sợ Vương Nữ dẫn binh đến đây, đạp ngươi thành thịt nát sao?

- Tiên tử Đa Tình Đạo?

Phương Hành nghe vậy, không khỏi nao nao.

Hắn biết Bắc Thần Sơn Đa Tình Đạo, kỳ thật chính là đạo thống của Bắc Thần Sơn Tam Yêu, lúc ấy ở trong Huyền Vực, mọi người quen biết, chỉ có điều về sau kế hoạch có biến, mình trực tiếp dẫn người oanh phá Kiếm Trủng, không có kéo theo các nàng, các nàng coi như xui xẻo, một phen mưu đồ, cuối cùng cái gì cũng không có.

Vốn nghĩ mình đã ly khai Nam Chiêm Bộ

Châu, ở trên đại dương mênh mông, chắc hẳn khó gặp cố nhân, không nghĩ tới sẽ ở chỗ này nghe được tin tức của các nàng, vậy mà cùng Vương Nữ gì kia trộn lẫn chung một chỗ, muốn tổ chức Hồng Hồng đại hội gì đó?

- Ngươi nói Vương Nữ, chẳng lẽ là Long gia nữ ăn người không nhả xương kia?

Kim Ô kiến thức rộng rãi, hiếu kỳ hỏi.

Sa Ngư Tinh thấy Kim Ô biết tên tuổi của Vương Nữ, không khỏi đại hỉ, ngạo nghễ nói:

- Còn phải nói sao? Vương Nữ là trưởng nữ của Thương Lan Hải Long Vương, tu vi công tham tạo hóa, đã đạt đến Kim Đan cảnh, phương viên 10 vạn dặm này, người nào không biết là địa bàn của nàng? Các ngươi không rõ lai lịch, không đi báo cáo thì thôi, còn dám làm thịt chúng ta?

Nghe Bạng Tinh nói, Kim Ô cũng không thèm để ý, cười hắc hắc nói:

- Hồng Hồng đại hội là cái gì?

Bạng Tinh khôn khéo, nhìn ra mấy người kia to gan lớn mật, sợ rằng danh tiếng của Vương Nữ dọa không được, ngược lại sẽ chọc giận bọn hắn, liền đoạt trước Sa Ngư Tinh nói:

- Mấy vị đạo hữu, Hồng Hồng đại hội là

Vương Nữ nhà ta cùng ba vị tiên nữ của Đa Tình Đạo tổ chức đại hội kén rể, sớm đã phát thiệp khắp nơi, không biết hấp dẫn bao nhiêu thiên tài của tông môn đến, bất luận ngài có tài hay có mạo, chỉ cần có thể được mấy vị tiên tử vừa ý, thì đều có thể nhập màn chi tân, ta xem vị đạo hữu này tuổi không lớn, thực lực cường hoành, nếu như tham gia Hồng Hồng đại hội, thì rất có khả năng ôm mỹ nhân quy, không bằng do chúng ta dẫn đường, mang mấy vị đi qua xem thử...

Phương Hành nghe sửng sốt, Kim Ô thì trốn ở một bên cười xấu xa.

Cái gì nhập màn chi tân, ôm mỹ nhân quy, Hồng Hồng đại hội kia rốt cuộc là cái quái gì a?

Bạng Tinh thấy Phương Hành không có lập tức đáp ứng, hơi lo lắng, quay đầu thấy Đại tiểu thư đang nhìn xâu cá tươi cười, không khỏi nói:

- Xem ra mấy vị là chuyên tới bắt cá trống, có thể thấy được cũng là người hiểu mỹ thực, Hồng Hồng đại hội kia cái khác không dám nói, nhưng mỹ thực có thể nói nhiều vô số kể, Bắc Hải Quỷ Thủ Ngư, Nam Dương Hoa Bì Xà, Đông Hải Tam Tinh Giao, Tây Hải Bát Bảo Tặc, có thể nói mỹ thực vô tận, càng có tiên nhưỡng của Long cung, Thiên Lưu Hải của chúng ta là nơi hải lưu tụ tập, nên mang đến vô số mỹ vị, sao mấy vị không đi tham gia Hồng Hồng đại hội đánh giá một phen?

Nói đến chỗ này, ánh mắt chờ mong nhìn đám người Phương Hành.

Rầm rầm...

Phương Hành và Kim Ô còn chưa trả lời, Đại tiểu thư đã chảy nước miếng đầy đất.

Chương 365: Trời ban cơ hội tốt

Nghe có nhiều món ăn ngon như vậy, Đại tiểu thư nào còn quản thứ khác, Hồng Hồng đại hội kia tự nhiên là đi định rồi!

Phương Hành thấy Kim Ô cười xấu xa, liền biết Hồng Hồng đại hội không đơn giản, thấp giọng thăm dò tình huống, trải qua Kim Ô giải thích, cuối cùng mới hiểu được, không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối, lại cảm thấy tâm tình dao động, nội tâm ngứa ngáy, cười xấu xa vài tiếng, cảm giác cần phải đi qua chơi, cái này không phải Thiên Đường của nam nhân sao!

Nguyên lai Hồng Hồng đại hội, chính là đại hội kén rể của Vương Nữ Long cung, cũng là thịnh hội của tất cả nam tu sĩ, một năm tổ chức một lần, nói không dễ nghe, quả thực giống như phàm tục một năm mở một lần Xuân Lai Lâu.

Long tính dâm, thời Thượng Cổ, Tổ Long liền có tác phong sinh hoạt không tốt, quan hệ lộn xộn lung tung, kết quả làm ra truyền thuyết Long Sinh Cửu Tử, tử tử bất đồng, đến nay mới thôi, Tù Ngưu, Nhai Tí, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bí Hý, Bệ Ngạn, Phụ Hý, Li Vẫn vẫn là bát bộ Long tộc, trong cơ thể đều có Long Huyết, lại không tính là Long tộc thuần huyết.

Mà về sau, Long tộc bị Nhân tộc ảnh hưởng nghiêm trọng, bắt đầu biết lễ nghĩa liêm sỉ, nên sáng tạo ra Băng Tâm quyết, áp chế tà niệm trong cơ thể, cũng là vì bảo trì huyết thống Long tộc thuần khiết, cho nên theo thời gian trôi qua, Long tộc rất kiêng kỵ thông hôn với ngoại tộc, Long Nữ bình thường sẽ không gả ra ngoài, bọn hắn hùng bá ở Thương Lan Hải, thống ngự ngàn vạn Hải Yêu, lại trở thành một tồn tại siêu nhiên ở trong Yêu tộc, địa vị có khả năng so sánh với đại tông ở Thần Châu.

Mà Long tộc Vương Nữ ở Thiên Lưu Hải này, là một tồn tại đặc thù, nàng sinh ra ở Thương Lan Hải, vốn là trưởng nữ của Long cung cung chủ, nhưng bởi vì thuở nhỏ không thích tu luyện Băng Tâm quyết, khó có thể áp chế tà niệm, tác phong sinh hoạt rất giống Tổ Long, cùng tài tử nhân gian, tuấn kiệt tông môn truyền ra vô số sự tình phong lưu. Long Chủ không quản được nàng, dứt khoát trục xuất nàng ra khỏi Thương Lan Hải, lưu đày đến nơi này.

Đến nơi này, ngược lại hợp ý Long Nữ, khiến cho nàng càng thả cửa, không chỉ câu dẫn đệ tử tông môn ở trên tiên đảo chung quanh. Ngay cả thương nhân qua lại cũng không tha, thường thường phái Nhân Ngư đến ca hát, mê hoặc tới, những người xấu, thân thể hư nhược thì ăn tươi, nhìn xem tuấn tú, thân thể cường tráng, thì dẫn tới Long cung hàng đêm giao hoan, chơi xong lại nuốt.

Đây chỉ là tác phong ngày bình thường, mỗi năm một lần, còn tổ chức đại hội kén rể cỡ lớn.

Mà đại hội kén rể kia, chính là phát thiệp khắp nơi, mời đệ tử tông môn ở các tiên đảo xung quanh, thậm chí là một ít trưởng lão còn cường tráng, ngay cả tài tuấn nhân gian cũng được nàng mời vào Lưu Ly Cung, ngâm thi tác đối, nói pháp luận đạo, chỉ cần nàng để mắt, thì có một đêm cá nước thân mật, đương nhiên, trọng yếu hơn là, ngày hôm nay Long Nữ sẽ không tuỳ tiện ăn người, một đêm vui thích qua đi, đều yên lành trả về, biểu hiện tốt còn tặng trân bảo tài phú.

Đại hội kén rể như vậy, một năm tổ chức một lần, đã thành lệ cũ của Nam Hải, bất quá năm nay có chút bất đồng, lại có ba vị Tiên Tử của Đa Tình Đạo mang theo môn nhân tới Nam Hải, làm quy mô của Hồng Hồng đại hội lớn hơn rất nhiều, dùng Long Nữ và Bắc Thần Sơn Tam Yêu cầm đầu, lại tới không ít Hải Yêu Tinh Quái, có thể nói thịnh hội chưa bao giờ có.

- Thập Nhất thúc còn bảo ta tạm thời thủ nguyên dương, có đi không đây?

Phương Hành coi Hồng Hồng đại hội thành Xuân Lai Lâu, tự nhiên rất do dự.

Ngược lại là Đại tiểu thư rất động tâm, thần thần bí bí nhìn về phía Phương Hành, ném cái mị nhãn.

Phương Hành giả bộ đứng đắn, lãnh đạm nói:

- Ta không phải loại người như vậy, không đi...

Đại tiểu thư năn nỉ nói:

- Đi chơi đi!

Phương Hành biết quỷ thèm ăn này lại chịu không được mỹ thực hấp dẫn, vì vậy quyết không đi nói:

- Ta là Chiến Tu, há có thể trầm mê nữ sắc?

Đại tiểu thư nghe vậy, cũng không biết oán thầm cái gì, con ngươi đảo một vòng, cười hì hì nói:

- Ta không phải đáp ứng truyền cho ngươi pháp môn bổ túc Tam Muội Chân Hỏa sao? Hiện tại Hồng Hồng đại hội đúng lúc là một cơ hội, ngươi không đi không được!

Vừa nghe đến mấy chữ "bổ túc Tam Muội Chân Hỏa", Phương Hành tinh thần tỉnh táo, nhưng có chút hồ nghi nhìn Đại tiểu thư nói:

- Ngươi không phải là bởi vì thèm ăn, cố ý gạt ta mang ngươi đi chỗ kia chứ?

Đại tiểu thư cười thần bí, bảo Phương Hành đưa lỗ tai qua nói vài câu, lại làm Phương Hành sợ ngây người.

Hắn khó có thể tin nhìn Đại tiểu thư, sợ hãi nói:

- Ngươi không nói đùa chứ? Thật phải làm như vậy mới được?

Đại tiểu thư nhẹ gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Đây là phương pháp bổ túc Tam Muội Hỏa duy nhất trừ trải qua cửu kiếp!

Phương Hành khổ sáp nói:

- Như vậy chẳng phải ta hi sinh rất lớn?

Đại tiểu thư nói:

- Kỳ thật nghiêm khắc mà nói, ngươi cũng không ăn thiệt thòi gì!

- Chính bởi vì không ăn thiệt thòi gì, cho nên hi sinh mới lớn!

Phương Hành tức giận nói, muốn cự tuyệt, nhưng lại không nỡ buông tha cơ hội này, thở dài một tiếng, xem như nhận mệnh.

Tuy Long Nữ kia ở ba năm trước đã Kết Đan, có thể nói một phương lão tổ, nhưng Phương Hành và Kim Ô đều to gan lớn mật, không thế nào để Long Nữ, một người vừa mới kết thành Kim Đan không lâu vào mắt, mà Liên Nữ càng không biết chữ sợ viết như thế nào, trong mắt người ta chứng kiến chỉ có các loại thức ăn ngon, vì vậy ba người ăn nhịp với nhau, chuẩn bị đi dạo một chút.

…

Trong phạm vi Thiên Lưu Hải đều giăng đèn kết hoa, tùy ý có thể thấy được hoa thuyền chở rất nhiều thanh niên mặc thanh sam, phong lưu tuấn tú đi về phía Lưu Ly Cung, cũng có một ít tu sĩ chân đạp mây xanh, từ chân trời cưỡi mây bay đến, gặp người quen biết thì dừng lại ở trên không trung, xa xa ôm quyền thăm hỏi, thật đúng là có phong phạm Tiên gia.

Chỉ tiếc, sau khi mỗi người gặp mặt, đều cười có chút quỷ dị, một bộ lòng dạ biết rõ, tiểu tử ngươi cũng tới sao.

Người đến Hồng Hồng đại hội, tự nhiên không ôm ý nghĩ tốt đẹp gì, không sai biệt lắm chính là vì muốn nếm tư vị của Long Nữ và Bắc Thần Sơn Tam Yêu, tuy nói trong nội tâm người tu hành đều rõ ràng, sở dĩ Long Nữ và Bắc Thần Sơn Tam Yêu trời sinh phóng đãng như vậy, là vì hái dương tinh tăng tiến tu vi, nhưng dù sao các nàng đều là mỹ nhân hiếm thấy, Long Nữ càng được xưng đệ nhất mỹ nhân ba ngàn năm qua của Long tộc, nam nhân nhìn một cái sẽ mềm chân, dù bị các nàng hái một ít dương tinh cũng không sao cả.

Mà Long Nữ và Bắc Thần Sơn Tam Yêu, trong nội tâm đều biết, nếu đối mặt người bình thường, lấy hết dương thọ cũng không sao cả, nhưng đối mặt người tu hành, phần lớn điểm tới là dừng, sẽ không làm quá mức, để tránh kết thù.

Ở trong rất nhiều tu sĩ, còn có một vài người che mặt đến, không nguyện dùng bộ mặt thật sự gặp người, cái này cũng bình thường, dù sao cũng có vài người coi trọng thể diện, bọn hắn phải ở sau khi tiến vào Lưu Ly Cung, mới dám bày ra chân dung.

Lưu Ly Cung tọa lạc ở trung tâm Thiên Lưu Hải, một nửa nổi ở trên mặt biển, một nửa chìm xuống dưới, cửa vào là một cầu thang cao hơn ngàn trượng, nối thẳng Thủy Tinh đại điện cao nhất của Lưu Ly Cung, chung quanh bích ba bao la bát ngát, ánh sáng mạnh mẽ, phía dưới lại mọc lên vô số kỳ hoa dị thảo, chim quý thú hiếm, linh khí cũng cực kỳ dồi dào, không khác Tiên gia động phủ.

- Linh khí nơi này dồi dào như thế, dưới biển hẳn cũng có linh mạch a?

Phương Hành và Đại tiểu thư, Kim Ô đi tới phụ cận Lưu Ly Cung, ánh mắt Phương Hành có chút sáng, bình thường động thiên phúc địa có linh khí đầy đủ, đều là ở trên một linh mạch, hoặc phụ cận có linh mạch, hắn đến bên ngoài Lưu Ly Cung, liền cảm giác linh khí đầy đủ, nếu như không phải dùng Tụ Linh Trận cỡ lớn tụ linh khí, thì phía dưới tất có linh mạch.

Con mắt Kim Ô tỏa sáng nói:

- Linh mạch không chỉ ở trên đất liền mới có, trên thực tế hoang sơn ở dưới biển chỉ sợ còn rộng hơn đất liền, có rất nhiều linh mạch, chỉ là tu sĩ nhân loại không quen quanh năm sinh tồn ở trên biển, nên rất nhiều linh mạch đều bị Hải Yêu chiếm đoạt, trong đó nơi linh khí dồi dào nhất, dĩ nhiên là bị Long tộc chiếm cứ, điều này cũng làm cho Long tộc nổi danh giàu có, vị Long Nữ kia, kỳ thật cũng là một vị phú bà...

- Hắc hắc hắc hắc...

Sau khi Phương Hành nghe, liền quay đầu nhìn Kim Ô một cái, thấp giọng nở nụ cười, hết thảy đều không nói lời nào.

Đại tiểu thư quay đầu nói:

- Hai người các ngươi cười cái gì đấy, còn không mau đi vào?

Phương Hành và Kim Ô cười mờ ám một tiếng, vội vàng theo Liên Nữ bay đi.

Trước Lưu Ly Cung có một quảng trường phương viên gần trăm trượng, phiêu phù ở trên bích ba, để các tu sĩ nghỉ tạm, tuy Long Nữ bị đuổi ra, nhưng dù sao cũng là trưởng nữ của Long cung, thế lực không nhỏ, hơn nữa nàng đã thành công Kết Đan, chính là một phương lão tổ, cái giá tự nhiên cũng sẽ không nhỏ, bởi vậy các tu sĩ không người dám cưỡi mây trực tiếp xông vào Lưu Ly Cung.

Tất cả người đến tham dự đều dừng lại ở trên quảng trường, sau đó đi bộ leo lên cầu thang bạch ngọc, tiến vào Lưu Ly đại điện.

Phương Hành và Liên Nữ, Kim Ô rơi xuống, nện bước nghênh ngang đi vào, nhưng không ngờ vừa mới đi tới mấy bước, liền có hai Giải Tướng Quân thò ra cự kiềm, ngăn bọn hắn lại, con mắt quét qua Liên Nữ và Kim Ô một cái, cuối cùng nhìn về phía Phương Hành quát:

- Người đến từ phương nào, đưa ra thiệp mời của Vương Nữ!

Trước khi Phương Hành làm thịt Sa Ngư Tinh và Bạng Tinh, liền hỏi rõ ràng quy củ này, cũng không kinh hoảng, ra vẻ nịnh nọt nói:

- Tại hạ là tán tu ở cách nơi này 10 vạn dặm, lần đầu rời đảo, thấy có thịnh hội như vậy liền tới mở mang kiến thức, mong hai vị tướng quân dàn xếp, cho chúng ta đi vào...

Nói xong rất tự giác lấy ra một cái túi trữ vật nhét tới, cười đến cả người lẫn vật vô hại.

Chương 366: Bá khí tuyệt luân

Vừa cho chỗ tốt, lại nói chuyện dễ nghe, Giải Tinh thích nhất chính là được người khác gọi "Tướng Quân".

Giải Tướng Quân bên trái nhận lấy túi trữ vật, nhìn trộm bên trong, khí thế hung ác nhất thời giảm không ít, cười ha ha, nhìn Phương Hành nói:

- Người không có thiệp mời như ngươi, bản tướng quân thấy không ít, theo lý thuyết là không cho phép đi vào, bất quá Vương Nữ có lệnh, người tuấn tú lại biết lễ nghĩa đều cho phép vào, chỉ là không thể đi loạn, biết không?

Phương Hành vội vàng cười nói:

- Minh bạch minh bạch, ta lớn lên tuấn tú, cũng rất biết lễ nghĩa!

Giải Tướng Quân bên phải cũng cười nói:

- Điểm ấy bản tướng quân đã nhìn ra, người trẻ tuổi vẫn rất hiểu chuyện nha, ngươi vào đi, tự tìm vị trí ngồi, không nên gây những khách nhân có thiệp mời, còn nữa, Hồng Hồng đại hội là làm cái gì chắc hẳn ngươi cũng biết, nữ nhân không thể vào, tọa kỵ cũng không thể vào, ngươi bảo bọn họ ở bên ngoài chờ, miễn cho phát sinh chuyện ngoài ý muốn!

Phương Hành có chút khó xử, Đại tiểu thư có thể không vào sao, người ta chính là muốn đi vào ăn, lưu ở bên ngoài làm sao chịu?

Về phần Kim Ô, quyết phải mang vào, vạn nhất xảy ra chuyện gì, còn trông cậy vào nó chở mình trốn đây này!

Từ khi phát hiện vị Đại tiểu thư kia trông thì ngon mà không dùng được, hắn đã hoàn toàn không trông cậy vào núi dựa lớn kia.

Con ngươi đảo một vòng, lại lấy ra một cái túi trữ vật nhét vào tay Giải Tướng Quân bên phải, thấp giọng cười nói:

- Mong Tướng Quân dàn xếp, nha đầu kia là thị nữ của ta, lá gan rất nhỏ, không tiện lưu ở bên ngoài, về phần Ô Nha này, thiên tính thông linh, còn biết ca hát, là Linh thú ta mang đến chuẩn bị tìm cơ hội hiến cho Vương Nữ, cho ta mang bọn hắn vào đi, tuyệt đối sẽ không sinh sự!

Nghe hắn nói như vậy, Đại tiểu thư và Kim Ô đồng thời trừng mắt, Phương Hành vội ám chỉ đại cục làm trọng.

Giải Tướng Quân bên phải cực kỳ hứng thú đánh giá Kim Ô, nói:

- Thoạt nhìn giống như Yêu thú, lại biết ca hát? Hát hai câu nghe một chút xem?

Tu vi của Kim Ô, thoạt nhìn chỉ có Linh Động cảnh, nếu như không động thủ, chỉ sợ ai cũng phát hiện sơ hở này, dùng tu vi Trúc Cơ sơ kỳ của hai Giải Tinh, tự nhiên nhìn không ra sơ hở gì rồi, bởi vậy cũng không hoài nghi, chỉ có chút hiếu kỳ.

Nếu thật là Yêu thú biết ca hát, thì cũng khá thú vị.

Kim Ô bị bức hết cách rồi, hơn nữa Liên Nữ đã đợi có chút không kiên nhẫn, đang quay đầu trừng nó, đành phải hát:

- Trong thôn có một cô nương gọi tiểu Hoa, thân thể đã mềm ngực lại lớn, Kim gia cho nàng hơn mười lượng, tối nay sẽ đến phòng ta làm ấm giường...

Thanh âm cực kỳ vang dội, các tu sĩ ở trong phạm vi mười trượng đều bị hù run rẩy.

- Ơ, thật đúng là biết hát, bất quá huynh đài, loại mặt hàng này ta khuyên ngươi đừng hiến cho Vương Nữ...

Hai Giải Tinh chỉ là người giữ cửa, hỏi không sai biệt lắm, cũng không hỏi nhiều nữa, thậm chí còn hảo tâm nhắc nhở Phương Hành một câu, hiến cho Vương Nữ con chim khốn kiếp này, chỉ sợ không chỉ không được ưu ái, ngược lại còn có họa sát thân... Trước khi đi, bọn hắn nhìn Đại tiểu thư một cái, lại cười hắc hắc nói:

- Thị nữ của ngươi cực kỳ xinh đẹp sau khi mang đi vào, thì không nên hối hận...

- Không hối hận không hối hận...

Phương Hành vội vàng cam đoan, hai Giải Tinh nghe vậy mới thả ba người bọn hắn đi vào.

- Ta hát không hay sao?

Kim Ô đi theo lên, trong miệng còn tức giận bất bình nói thầm.

Đến trước điện lại có một lão Quy Tinh giữ cửa, lại một phen miệng lưỡi, hỏi lung tung này kia, Phương Hành tùy tiện báo tên giả, lại đút lót 100 viên Linh Thạch thượng phẩm, lúc này mới nhận được một ngọc bài nho nhỏ tạm thời chế tác, là một loại đồ vật đại biểu thân phận, từ động tác thành thạo kia, loại người không có thiệp mời, lại muốn tới tham gia náo nhiệt như hắn thật không ít.

Trong Lưu Ly Cung, tiến vào cửa là một đại điện, so với quảng trường phía trước càng thêm rộng lớn, mấy trăm cột đá bạch ngọc chống đỉnh khung, nhìn kỹ lại, cột đá lại điêu thành hình “tiểu huynh đệ” của nam nhân, có thể nói lớn mật mà trực tiếp, điện rộng 300 trượng, sâu cũng 200 trượng, mặt đất phủ lên lưu ly màu xanh, nến hồng che kín đại điện.

Cả đại điện lại chia làm ba bậc thang, lúc mới vào cửa thấp nhất, chỗ sâu nhất đặt vương tọa của Long Nữ thì cao nhất, chính giữa là khu vực của quan khách, mà lúc này cả đại điện đã bày đầy bàn nhỏ và bồ đoàn, ngồi rất nhiều khách mới, thị nữ Hải Yêu xinh đẹp và thủy quái hạ nhân bộ dáng xấu xí nâng khay, không ngừng chạy ở trong đại điện, đưa tới món ăn quý và rượu ngon như nước.

Mà ở chỗ sâu nhất, bàn nhỏ trước vương tọa và bên cạnh bày ba cái bàn nhỏ lại còn trống, hình như chủ nhân chưa đến.

Một thị nữ Hải Xà hóa hình canh giữ ở trước điện cười dịu dàng chạy ra đón chào, Phương Hành theo lời Quy Tinh nói, đưa lệnh bài của mình tới, Hải Xà Tinh nhìn lướt qua, nụ cười trên mặt nhạt đi vài phần, nhìn Đại tiểu thư và Kim Ô ở phía sau hắn, xùy cười nói:

- Đạo hữu bộ dạng như vậy, cũng muốn tới tham gia Hồng Hồng đại hội sao? Hì hì, ngồi ở đây đi!

Nói xong chỉ một khu vực ở cửa đại điện, tuy dáng tươi cười trên mặt không giảm, nhưng nhìn thế nào cũng làm người không thoải mái.

- Bộ dáng ta thế nào?

Phương Hành vốn cũng tươi cười, một bộ hữu lễ khiêm tốn, thậm chí ngay cả tiền thưởng cũng chuẩn bị xong.

Lại không nghĩ rằng Hải Xà Tinh kia lại nói như vậy, làm hắn có chút bất mãn, nên ngay cả tiền thưởng cũng không cho.

Hải Xà Tinh lại hồ đồ không thèm để ý, cười hì hì, chỉ vào đám người ngồi ở cửa đại điện nói:

- Ngươi nhìn sẽ biết!

Nói xong nhẹ nhàng lắc đầu, không hề để ý tới Phương Hành, đi mời khách quý khác vào điện.

- À… Hồng Nham đảo Liễu Thanh thiếu gia, thật đúng là rất lâu không có gặp ngài...

- Con mẹ nó, mắt chó nhìn người thấp, ta lớn lên không đủ tuấn tú sao?

Phương Hành càng nghĩ càng giận, tuy hắn đơn giản dịch dung thoáng một phát, nhưng thân thể cân đối lại không biến, lại bị yêu tinh kia khinh thị, trong nội tâm rất khó chịu.

Bất quá vừa quay đầu nhìn khu vực nàng chỉ định cho mình, trong nội tâm đã minh bạch ý tứ của Hải Xà Tinh.

Tuy khách trong đại điện rất nhiều, nhưng ẩn ẩn phân ra thân phận và địa vị.

Khu vực tới gần vương tọa của Long Nữ, ngồi mấy tu sĩ tướng mạo bất phàm, tu vi đều ở Trúc Cơ hậu kỳ, hơn nữa từ cách ăn mặc, thân phận hẳn có chút bất phàm, tất nhiên là khách quý của Hồng Hồng đại hội, trong khoảng thời gian ngắn cũng nghe ngóng không ra thân phận, không biết những người kia lai lịch như thế nào, nhưng tu vi không thể nghi ngờ là cao nhất.

Mà ở khu vực giữa, phần lớn là tu sĩ khí vũ hiên ngang, khí độ bất phàm, chắc hẳn cũng xuất thân danh môn, trong tay đều cầm tiên ngọc màu đỏ nhạt, chắc hẳn là thiệp mời của Long Nữ, này là một loại biểu tượng thân phận, dù sao cũng là được mời đến, tuy không cách nào so sánh với thượng khách, nhưng quyết không phải nhân vật phàm tục.

Mà bộ phận dưới cùng nhất, phần lớn là như Phương Hành, không có thiệp mời, tu vi thấp, xuất thân lại không tốt, chỉ là muốn tới thử thời vận, vọng tưởng đạt được Long Nữ ưu ái, kiếm một đêm cá nước thân mật, cầu một cái giao tình hoặc mưu chỗ tốt khác, đa số là Trúc Cơ sơ kỳ, thậm chí còn có Linh Động cảnh, núp ở một góc cẩn thận từng li từng tí.

Chỉ có điều, tuy thân phận của những người này thấp, lại có đặc điểm chung, là đều cực kỳ tuấn mỹ, cả đám không nói mê đảo ngàn vạn thiếu nữ, nhưng mỉm cười một cái, hấp dẫn một bầy hoa si là không khó, cũng khó trách, dám chạy đến Hồng Hồng đại hội cầu duyên, không có chút tiền vốn thật đúng là không dễ vào, so sánh với đó, bộ dáng của Phương Hành xác thực là quá bình thường.

Bất quá Phương Hành không nghĩ như vậy, thấy thế nào cũng cảm giác mình và đám người kia không sai biệt lắm, thậm chí còn tuấn tú hơn bọn hắn.

- Hải Xà Tinh kia không có ánh mắt, hừ, đâu chỉ không có ánh mắt, mù mới đúng!

Phương Hành tức giận bất bình, tùy tiện tìm địa phương không người ngồi xuống, tâm tình vốn rất tốt bị phá hư toàn bộ.

Về phần Đại tiểu thư, nàng mới mặc kệ nhiều như vậy, vừa ngồi xuống liền hạ thủ với các món ăn ngay.

Kim Ô thì thành thành thật thật, ngồi xổm ở sau lưng Liên Nữ, ở trong Long cung, ngay cả nó cũng không dám phóng đãng.

- Vị đạo hữu này, không biết tiên sơn ở nơi nào, đạo hiệu là gì?

Bên cạnh, một nam tử mặc pháp bào vàng nhạt, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ mỉm cười, quay đầu nhìn Phương Hành ôm quyền hỏi.

Bọn hắn ngồi ở khu vực này, đều coi người ngoài thành đối thủ cạnh tranh, lẫn nhau thật không có sắc mặt tốt gì, tối đa chỉ là cười xã giao mà thôi, ngược lại đối với Phương Hành lại cười cực kỳ chân thành tha thiết, đại khái là cảm thấy gia hỏa kia không tạo được uy hiếp gì, loại cảm giác về sự ưu việt kia, ở trong tươi cười đã biểu hiện rất rõ ràng.

- Liên quan gì đến ngươi?

Phương Hành bị Hải Xà Tinh chọc một bụng tức giận, nhìn ai đều không vừa mắt, tức giận mắng.

- Ách... Huynh đài hỏa khí rất lớn nha...

Sắc mặt tu sĩ kia cứng đờ, ẩn hàm nộ khí cười lạnh nói.

- Không được sao?

Phương Hành lộ ra khí tức tu vi, Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong, đè ép đối phương một đầu.

Sắc mặt tu sĩ kia có chút khó coi, tự nghĩ không phải đối thủ của Phương Hành, hừ lạnh một tiếng, quay đầu, chỉ là trong nội tâm không phục, thấp giọng nói thầm:

- Hừ, tu vi cao có tác dụng gì, ở chỗ này so không phải tu vi!

Phương Hành nghe vậy trong nội tâm càng không vui, đang muốn mắng vài câu, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, chỉ thấy Hải Xà Tinh vòng eo mềm mại kia lại đi tới trước người, trên mặt vẫn là nụ cười dịu dàng, chỉ là trong nụ cười kia mang theo vẻ gì đó khiến người ta khó chịu, cảm giác có khinh miệt hết sức rõ ràng, cười so với vừa rồi càng thêm chán ghét, hữu ý vô ý nhìn Đại tiểu thư ngồi ở bên người Phương Hành ăn liên tục, cười cười, thanh âm lạnh nhạt hỏi:

- Vị đạo hữu này, không biết ngươi xưng hô như thế nào?

Phương Hành không biết nàng muốn làm gì, tức giận báo ra tên giả của mình:

- Ta tên Phương Nhật Thiên, có vấn đề gì không?

- Phốc...

Nghe danh tự, chung quanh lập tức vang lên thanh âm phun rượu.

Chương 367: Chọn ai đây

Cái tên Phương Nhật Thiên này, ở bầu không khí này, thật đúng là có chút bá đạo.

Ngay cả mấy tu sĩ ở gần nghe Phương Hành nói, cũng đều lơ đãng quét tới dưới háng hắn, nghĩ thầm tiểu tử này bộ dạng bình thường, cách ăn mặc cũng bình thường, vậy mà kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ thật có tiền vốn rất lớn sao? Hơn nữa Hải Xà Tinh trời sinh làm người chán ghét kia lại đến tìm hắn nói chuyện, mọi người liền không lên tiếng, yên lặng nhìn xem.

Hải Xà Tinh nghe danh tự của Phương Hành bá đạo như vậy, cũng hé miệng cười cười, quét qua dưới háng của hắn một cái, không khỏi nặn ra nụ cười ngọt ngào, thấp giọng nói:

- Phương Nhật... Phương đạo hữu, Chu tiên sinh của Kim Ngao Đảo ngồi ở hàng đầu nhờ ta thay hắn truyền lời, muốn mời thị nữ của ngài đi qua uống vài chén với hắn, nếu ngài không ngại, sau này tất có thâm tạ...

- Ân? Muốn cướp thị nữ của tiểu tử này?

Mọi người nghe vậy, lập tức quay đầu, không muốn xen vào chuyện bên này.

Tuy trong nội tâm cảm thấy có trò hay để nhìn, ai bảo tiểu tử ngươi hung hăng càn quấy, bây giờ người ta muốn cướp thị nữ, xem hắn làm sao bây giờ!

Phương Hành đánh giá xung quanh, liền chứng kiến phía trên nhất, một người mập mạp mặc vàng áo, vẻ mặt đầy mỡ, nhìn hắn nâng chén ý mời, trên mặt mang theo nụ cười tà tính, ánh mắt nhìn Liên Nữ đã thả ra ánh sáng rồi.

Người tới tham gia Hồng Hồng đại hội vốn đều vì chuyện kia, có người chuyên chờ Long Nữ và Tam Yêu đi ra, cũng có chút nóng vội, đã kéo thị nữ dung mạo xinh đẹp của Lưu Ly Cung đi giở trò, chỉ có điều không nghĩ tới, Kim Ngao Đảo Chu tiên sinh gì kia, vậy mà coi trọng Liên Nữ, ỷ vào thân phận của mình, muốn ra tay cướp đoạt.

Hắn lại không biết, kỳ thật Chu tiên sinh kia là vì mang bằng hữu đến, có thể lấy được thiệp mời, là ỷ vào địa lợi và có vài phần giao tình với Lưu Ly Cung mà thôi. Chính hắn cũng biết, bằng bộ mặt này của mình, chỉ sợ Long Nữ và Bắc Thần Sơn Tam Yêu ngay cả nhìn cũng không nhìn, thấy Liên Nữ để cho mình động tâm, thì lập tức nổi lên tà tâm.

Thấy Phương Hành không trả lời, dáng tươi cười của Hải Xà Tinh lộ ra ý vị thâm trường, hạ giọng nói:

- Phương đạo hữu, theo lý thuyết chúng ta không thể bức ngươi cái gì, chỉ có điều, Kim Ngao Đảo Chu tiên sinh kia không dễ chọc. Hắn coi trọng thị nữ của ngươi, tốt nhất không nên quá keo kiệt, dù sao ngươi mang thị nữ vào nơi này, phát sinh loại sự tình như vậy là khó tránh khỏi!

Nàng hàm ẩn ý uy hiếp, sợ Phương Hành không đáp ứng, lại không nghĩ rằng, có người coi trọng Đại tiểu thư, hắn còn ước gì tranh thủ thời gian đưa đi. Hắn im lặng là vì không nghĩ tới sẽ có người xui xẻo như vậy, chủ động muốn mời Đại tiểu thư đi mà thôi, đợi cho kịp phản ứng, không khỏi cười hì hì nhìn Đại tiểu thư nói:

- Nghe được không, phía trên có rất nhiều thức ăn ngon, có đi không?

Đại tiểu thư đã ăn hết thức ăn trên bàn, đang có chút bất mãn, cảm thấy thị nữ của Lưu Ly Cung thật không lễ phép, đồ ăn đã hết vậy mà không kịp bổ sung, ngẩng đầu nhìn về phía Bàn tử kia, nhất thời có chút động tâm, ba khu vực, thức ăn và rượu ngon cũng bất đồng, thức ăn ở phía trên tốt hơn nhiều, hơn nữa có thị nữ chuyên môn hầu hạ, vơi cái gì đó, lập tức có người bổ sung, không giống phía dưới, ăn hết cũng không có người để ý.

Đợi cho phát hiện điểm này, lập tức nhẹ gật đầu, buông cái xương cá trong tay xuống nói:

- Đi!

Phương Hành nhìn Hải Xà Tinh nói:

- Mang đi đi!

Không nghĩ tới Phương Hành sảng khoái như vậy, Hải Xà Tinh có chút ngoài ý muốn.

- Phương đạo hữu thật dễ nói chuyện, có ai không, nhanh mang cho Phương đạo hữu một vò rượu!

Hải Xà Tinh hoàn thành sự tình Chu tiên sinh nhờ vã, tự nhiên sẽ không nhiều chuyện, thần sắc nhàn nhạt sai người đưa một vò rượu cho Phương Hành, nhìn giống như nàng dùng một vò rượu đổi đi thị nữ của Phương Hành vậy, trong lòng càng khinh thị, cảm thấy gia hỏa nghèo kiết hủ lậu này không chút nghĩ ngợi liền tặng thị nữ của mình cho người, thái độ nịnh nọt quả thực để cho người phản cảm.

Mấy tu sĩ ngồi ở xung quanh Phương Hành thấy thế, ánh mắt nhìn về phía hắn cũng có chút khinh thị, không ai muốn đến chào hỏi hắn.

- Ha ha, trước chúc mừng Chu huynh, ngươi và ta cùng đến, ngược lại trước ôm mỹ nhân vào trong ngực...

Trên yến hội, một nam tử áo bào xám ngồi cách vương tọa gần nhất thấy Hải Xà Tinh đã dẫn thị nữ tướng mạo xinh đẹp không gì sánh được kia tới, không khỏi mỉm cười, nhìn Chu thiếu đảo chủ trêu ghẹo.

Chu thiếu đảo chủ giống như không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy, cười đến mắt nhìn không thấy, vừa khoát tay vừa nói:

- Khương huynh chớ giễu cợt, ta theo ngươi đến chỉ là nhìn náo nhiệt, bằng bộ dạng của ta, Long Nữ và ba vị Tiên Tử của Bắc Thần Sơn sẽ không thèm để ý, ta cũng không nghĩ tới có thể tìm được mỹ nhân như vậy, cũng coi như là vận khí!

Nam tử họ Khương cười nói:

- Dùng thân phận của Chu huynh, lấy tiểu thị nữ kia còn không phải dễ như trở bàn tay? Nếu thật ưa thích, không bằng mua lại, ta trả tiền, coi như cảm tạ ngươi mang ta tới Hồng Hồng đại hội!

Chu thiếu đảo chủ theo Đại tiểu thư tới gần, thấy bộ dáng của nàng càng rõ, không khỏi hãi hùng khiếp vía, hắn chưa bao giờ thấy qua nữ nhân tướng mạo xinh đẹp như vậy, ngay cả lời cũng không muốn nói, hai mắt ngơ ngác nhìn Liên Nữ đến gần.

Nam tử họ Khương thấy thế, không khỏi mỉm cười, để cho hạ nhân bên người đi nói chuyện với Phương Hành.

Lúc này Đại tiểu thư đã đi tới trước bàn của Chu thiếu đảo chủ, con mắt nhìn chằm chằm món ăn, miệng nói:

- Ta muốn ăn tất cả ăn ngon ở đây, ngươi bảo các nàng không ngừng mang tới, không thể ngừng cũng không thể lặp lại, biết không? Đương nhiên, món ta thích có thể nhiều hơn mấy phần... Còn nữa, ngươi cách ta xa một chút, ta nhìn thấy ngươi sẽ cảm thấy buồn nôn...

Một thị nữ dám nói như vậy, nói lật trời cũng không xê xích gì nhiều.

Nhưng rất kỳ quái, Chu thiếu đảo chủ nghe, lại như ma nhập, liên tục gật đầu, nịnh nọt cười cười, tránh ra một khoảng cách, còn cẩn thận từng li từng tí lấy một chén rượu sạch sẽ, nơm nớp lo sợ rót rượu cho Đại tiểu thư, đừng nói giống như tu sĩ khác ôm mỹ nhân vào trong ngực giở trò, ngay cả góc áo của nàng cũng không dám đụng.

Nam tử họ Khương thấy thế, cũng có chút kỳ quái, còn tưởng Chu thiếu đảo chủ trúng thuật thôi miên, nhưng tinh tế cảm ứng, lại không phát hiện có bất kỳ dấu vết thôi miên, hắn đang muốn hỏi, chỉ thấy Liên Nữ cười dịu dàng nhìn thoáng qua hắn, trong lòng hắn lập tức cảm thấy hết thảy đều cực kỳ bình thường, mặt mỉm cười, nhẹ nhẹ gật đầu, còn bưng đĩa Quỷ Thủ Ngư trên bàn mình lên, đưa tới bàn của Đại tiểu thư, Đại tiểu thư mừng rỡ, con mắt híp thành trăng lưỡi liềm.

- Ngươi nhìn cô nàng kia, lớn lên xinh đẹp như thế, chỉ cho 100 viên Linh Thạch cực phẩm, tự ngươi nói có phải quá mức hay không?

- Lớn mật, Thiếu chủ nhà ta là đệ tử Khương gia ở Thần Châu, mua một thị nữ...

- Thần Châu Khương gia? Được rồi, hai trăm viên Linh Thạch cực phẩm, thiếu một viên cũng không bán!

- Ngươi...

- Ngươi cái gì ngươi, thị nữ của ta chân dài mông lớn, thu ngươi hai trăm viên Linh Thạch cực phẩm nhiều lắm sao? Ngươi nói nhiều không?

Mà vào lúc này, ở khu vực phía dưới, Phương Hành ỷ vào miệng lưỡi lợi hại, dạy bảo người hầu do đệ tử Khương gia phái tới máu chó xối đầu, một câu cũng nói không nên lời, đã thành công bán Đại tiểu thư với giá hai trăm viên Linh Thạch cực phẩm.

Hắn vui đến mặt mày hớn hở, bất quá các tu sĩ thấy một màn này, đều lộ ra vẻ xem thường, đều cảm thấy gia hỏa không biết ở đâu chui ra kia, nghe đối phương là tu sĩ Thần Châu đến mua thị nữ của mình, liền không chút do dự bán đi, quả thực có chút vô sỉ, tiểu thị nữ kia đụng phải chủ tử như vậy, cũng thật là mệnh khổ...

Nhưng Phương Hành cảm thấy, nha đầu kia dễ bán như vậy, ngược lại là một phương pháp phát tài.

Đang nghị luận nhao nhao, chợt nghe lễ nhạc vang lên, chỉ thấy một đám thị nữ Hải Yêu ăn mặc tiêu hồn túm tụm, vây quanh một nữ tử hơn hai mươi tuổi đi ra, tròng mắt mọi người lập tức bị hấp dẫn, trong lúc nhất thời cả đại điện yên tĩnh im ắng, như bị một thanh đao vô hình chém bay tất cả thanh âm, tất cả đều bị dung quang của nữ tử kia nhiếp đi hồn phách.

- Cái này là trưởng công chúa? Thật tao nha...

Phương Hành cũng bưng một chén rượu, cười nhìn nữ tử kia, truyền âm cho Kim Ô.

Kim Ô nhìn sang, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, truyền âm nói:

- Những truyền thuyết kia của nàng, so với ngươi chứng kiến còn tao hơn!

- Chính hợp ý ta!

Phương Hành cười hắc hắc, cẩn thận đánh giá, chỉ thấy Long Nữ trong truyền thuyết kia, tác phong sinh hoạt rất được nam nhân hoan nghênh, dáng người cao gầy, cơ hồ cao hơn nam tử bình thường một cái đầu, chỉ là mặc dù dáng người cao, nhưng eo nhỏ chân dài, mông to ngực đầy đặn, lại có một khuôn mặt hoàn mỹ đến cực hạn, thật có thể nhiếp hồn đoạt phách nam nhân.

Ngày bình thường Phương Hành tiếp xúc qua rất nhiều nữ tử, Long Nữ này, quả thực chính là vì nam nhân mà sinh, xinh đẹp kinh tâm động phách, cực kỳ có tính xâm lược, để cho người xem miệng đắng lưỡi khô, máu mũi chảy dài, dáng người đẫy đà, nhưng tăng một phân thì mập, gọt một phân thì gầy, dung nhan hoàn mỹ, trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như cách người ngàn dặm, nhưng phối hợp những truyền thuyết kia của nàng...

Ngay cả Phương Hành nhìn thấy, cũng nhịn không được cảm giác, cô nàng này thật câu người!

Mà sau khi Long Nữ ngồi xuống, lễ nhạc không ngừng, Bắc Thần Sơn Tam Yêu tay trong tay đi ra, ba người không giống Long Nữ nhiếp hồn đoạt phách, nhưng xinh đẹp tuyệt luân, câu tâm thần người, tuy là ba người, nhưng bộ dáng và tuổi bất đồng, thẩm mỹ là ba loại tư vị bất đồng, hoặc ngang ngược, hoặc trong trẻo lạnh lùng, hoặc nụ hoa chớm nở, để cho các tu sĩ trong điện mất hồn không thôi.

- Chọn cái nào đây?

Con mắt Phương Hành lóe sáng, trong nội tâm trái chọn phải tuyển, hận không thể thu hết mới tốt.

Chương 368: Ra đề mục

Tứ nữ ngồi vào chỗ của mình, giống như bốn đóa hoa đào kiều diễm tươi đẹp, làm các tu sĩ tâm ngứa khó chịu.

Tu sĩ ngồi ở bên người Phương Hành hưng phấn đến cái trán chảy ra một tầng mồ hôi, rung đùi đắc ý nói:

- Tuyệt sắc bực này, thật là nhân gian hiếm thấy, nếu như được làm bạn một đêm, ngay cả Đại Đạo tu hành cũng có thể ném ra một bên, lúc này đây Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh, Chu Lô Vi ta bất cứ giá nào cũng phải lấy được một tấm, bất quá phải cướp cái của ai đây? Long tộc Vương Nữ, sợ là không dễ đoạt...

Nghe hắn lầm bầm, Phương Hành cũng có chút tò mò, thăm dò hỏi:

- Cái gì là Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh?

Chu Lô Vi nhìn Phương Hành một cái, cười khẽ nói:

- Điều này cũng không biết? Hỏi người khác đi!

Vừa rồi hắn bị Phương Hành mắng, tăng thêm trong nội tâm cũng có chút chướng mắt Phương Hành, tự nhiên không có hảo ý.

Phương Hành nghe xong lại trừng mắt, thấp giọng nói:

- Con mẹ nó, muốn chết phải không?

Nói xong vận chuyển nắm đấm, một bộ hung ác, làm cho Chu Lô Vi hoảng sợ, nghĩ thầm nếu như mình động thủ, cũng không phải đối thủ của dã nhân kia, vội vàng uy hiếp nói:

- Nơi này là Lưu Ly Cung của Long Nữ, ngươi dám động thủ sao?

Phương Hành cười hắc hắc, con ngươi đảo một vòng nói:

- Được, ta không đánh ngươi ở chỗ này, bất quá ngươi cũng không thể mỗi ngày ở trong Lưu Ly Cung, hắc hắc, chờ Hồng Hồng đại hội kết thúc, mỗi ngày chờ ngươi, làm không chết ngươi thề không bỏ qua!

Uy hiếp quang minh chính đại như vậy, dọa Chu Lô Vi đổ mồ hôi lạnh, hắn chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, bối cảnh tông môn cũng không lên được mặt bàn, nếu không cũng không ngồi ở vị trí gần cửa điện, lần này tới Hồng Hồng đại hội, chỉ là muốn thông qua nhập màn chi tân mưu một cơ hội tốt mà thôi, hôm nay giường còn chưa lên, đã gây ra cường địch, này chẳng phải lỗ lớn?

Tâm đã có ý hối hận, cảm giác không nên trêu chọc tiểu hỗn đản này.

Phương Hành nhìn ra hắn có chút sợ hãi, cười hắc hắc nói:

- Sợ rồi sao? Miệng còn cứng không?

Chu Lô Vi thấy thế, ngượng ngùng cười nói:

- Đạo hữu quá nóng tính, chỉ đùa một câu cũng có thể làm ngươi tưởng thật, ngươi muốn hỏi cái gì, ta tự nhiên sẽ không dấu diếm, Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh kia, giống như tú cầu do Vương Nữ và ba vị Tiên Tử ném ra, bốn người mỗi người một tấm. Chỉ cần lấy được lệnh này, sẽ được hưởng thụ ba ngày cá nước thân mật...

- Nguyên lai là chìa khóa lên giường...

Phương Hành suy nghĩ thoáng một phát, lại nói:

- Làm sao đoạt lệnh bài kia? Ra tay đánh nhau sao?

Chu Lô Vi cười nói:

- Nếu đấu pháp đoạt Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh, thì cần gì phải phiền toái như vậy? Ai tu vi cao mời ai chẳng phải xong? Huống hồ Vương Nữ và ba vị Tiên Tử cũng không phải kỹ nữ ở phàm tục, cho phép người tranh đến đoạt đi. Bởi vậy Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh, trên thực tế là do Vương Nữ và ba vị Tiên Tử ra đề mục, sau đó chúng ta bằng bản sự tranh phong, đấu pháp cũng tốt, luận đạo cũng được, thậm chí ngâm thơ hoặc cởi quần so tiểu huynh đệ lớn nhỏ cũng có thể, đều là theo tâm ý của bốn vị Tiên Tử...

- So “chim” lớn nhỏ?

Phương Hành ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn nhìn, cười nói:

- Vậy các ngươi còn so cái rắm?

- Khục khục!

Kim Ô ho nhẹ, móng vuốt cầm chén rượu lên, thần sắc ngạo nghễ, uống một hơi cạn sạch.

Phương Hành nhất thời một đầu hắc tuyến, quát lên:

- Nhân tộc chúng ta so tiểu huynh đệ lớn nhỏ, ngươi chen náo nhiệt cái gì?

- Hắc hắc...

Kim Ô khinh bỉ nhìn Phương Hành và Chu Lô Vi đang ngơ ngác, một bộ khinh thường cùng ngươi biện giải.

Phương Hành mặc kệ nó, tiếp tục hỏi Chu Lô Vi, nghe ngóng quy tắc của Hồng Hồng đại hội không sai biệt lắm. Nhưng lại biết rõ, Hồng Hồng đại hội này có tất cả mười ngày, mỗi ba ngày một vị Tiên Tử sẽ ban bố một tấm Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh, để người tranh đoạt, người đoạt được thì có thể thị tẩm ba ngày, ngày cuối cùng thì tất cả mọi người cùng một chỗ nâng ly, hoan tận tan cuộc.

Thời điểm mình đến, là ngày đầu tiên của Hồng Hồng đại hội, nói cách khác, tấm Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh đầu tiên, cũng sẽ ở ngày hôm nay phát ra, mà tấm thứ nhất kia, cũng chính là tấm mọi người coi trọng nhất, dù sao mấy tấm sau, không khỏi có chút cảm giác mang giày cũ của người khác, tấm thứ nhất không giống, chẳng những được chú ý nhất, hơn nữa có thể cho người khác mang giày cũ.

Hơn nữa ví dụ người thứ nhất lấy được lệnh bài, cùng Long Nữ vui vẻ liên tiếp mười ngày không đổi người cũng không ít, hơn nữa sau khi đoạt được tấm thứ nhất, chỉ cần mình còn sức, đằng sau cũng có thể đoạt chơi tiếp.

Hỏi rõ ràng quy củ, Phương Hành liền cân nhắc, dựa theo phương pháp Liên Nữ nói với hắn, hắn phải tận lực lấy mấy tấm Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh mới được, chỉ không biết bốn yêu tinh sẽ ra đề mịc gì, vạn nhất không phải cởi quần so lớn nhỏ, chỉ sợ mình không có nắm chắc tất thắng, hết lần này tới lần khác Đại tiểu thư nói pháp môn kia, lại không thể cưỡng bức, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Thời điểm Phương Hành nghe ngóng quy tắc của Hồng Hồng đại hội, Long Nữ dịu dàng đứng lên, tự nhiên cười nói, lập tức cả sảnh đường yên tĩnh, tất cả mọi người ngẫng mặt lên, ánh mắt nhìn Long Nữ chằm chằm, biết Hồng Hồng đại hội chính thức bắt đầu.

- Đa tạ chư vị đến tham gia Hồng Hồng đại hội, bất quá năm nay Hồng Hồng đại hội có chút bất đồng, ta có ba vị hảo tỷ muội của Bắc Thần Sơn Đa Tình Đạo tới chơi, theo như đạo đãi khách mà nói, ta làm chủ nhân không tiện đoạt với các nàng, Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh này, trước do các nàng đến phát, đợi các nàng chọn lựa xong, ta lại đến tìm lương tế ba ngày của ta!

Long Nữ nói xong, giơ lên chén rượu mời, các tu sĩ phía dưới nhất thời kêu lên hoan hô.

Phương Hành cực kỳ thích tràng cảnh này, cũng giơ chén rượu lên hô to:

- Tốt...

Sau khi Long Nữ dứt lời, đảo đôi mắt đẹp, nhìn về phía Đại sư tỷ trong Bắc Thần Sơn Tam Yêu, trầm thấp cười nói:

- Hồng Nhan muội muội, phía dưới liền giao cho ngươi, nhìn ngươi chọn cả buổi, không biết có vừa ý ai chưa?

Đại sư tỷ gọi Hồng Nhan Tiên Tử mỉm cười nói:

- Ngược lại là có mấy người hợp ý, vẫn là ở chỗ tỷ tỷ tốt nhất, thiệp mời vừa để xuống, vô số tu sĩ đều đến cổ động, đâu giống như Bắc Thần Sơn chúng ta, môn phái chung quanh đều xem chúng ta như độc xà mãnh thú, lệnh cưỡng chế môn hạ đệ tử tuyệt đối không thể giao lưu với chúng ta, đều nói chúng ta là Ma môn, muốn chúng ta tới Tây Ngưu Hạ Châu ở cho khuất mắt!

Long Nữ cười nói:

- Pháp môn của Đa Tình Tông các ngươi thực quá bá đạo, không chỉ lấy dương tinh của người, còn đoạt tu vi, tự nhiên bị người cừu thị, lúc này đây ở chỗ ta, các ngươi cần phải tiết chế, lấy chút ít dương tinh, đoạt chút ít tu vi cũng không có gì, nhưng nếu làm ra nhân mạng, chiêu bài Hồng Hồng đại hội của tỷ tỷ ta sẽ bị đập phá!

Hồng Nhan Tiên Tử cười nói:

- Tỷ tỷ yên tâm, muội muội hiểu được!

Dứt lời, quay đầu nhìn thoáng qua hai sư muội, thời điểm quét qua Tam sư muội Thanh Nhan cúi thấp đầu không nói lời nào, lại tựa hồ như nghĩ tới điều gì, nhìn Long Nữ nói:

- Ngân Châu tỷ tỷ, tuy nói trưởng ấu tự động, bất quá Thanh Nhan tiểu sư muội vừa mới tu thành Đa Tình Quyết không lâu, còn là thể một hoàn bích, không bằng lúc này cho nàng chọn trước?

Long Nữ tự nhiên sẽ không phản đối, mỉm cười đáp ứng, đợi Thanh Nhan ra đề mục.

Thanh Nhan lại tựa hồ có chút không vui, cắn môi, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Đa Tình Tông Nhị sư tỷ Bích Nhan thấy, liền cầm tay của nàng, thấp giọng khuyên mấy thứ gì đó, Thanh Nhan rốt cục vẫn phải ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua mọi người, khẽ cắn môi, lấy ra tám trận kỳ, từng cái quăng về phía đất trống trong đại điện, không bao lâu trận kỳ cắm đầy đất, khói tím lượn lờ, lại hóa thành một trận pháp, để cho người nhìn không ra sâu cạn.

Thanh Nhan Tiên Tử nói:

- Muốn chạm ta, ít nhất cũng phải qua trận pháp này mới được!

Các tu sĩ nghe vậy đều khẽ giật mình, trước khi tới đã nghe nói qua các loại đề mục bất đồng, ngay cả cởi quần so lớn nhỏ cũng tính toán bình thường, lại chưa thấy qua đọ sức phá trận, dù sao mọi người tới là lên giương, ngươi chọn người cường đại cũng tốt, tháo vát cường tráng cũng tốt, tuấn mỹ tiêu sái cũng tốt, chọn người giỏi trận pháp làm gì?

Thanh Nhan cũng không nói chuyện, cắn môi, nhìn các tu sĩ kinh ngạc ở phía dưới, chỉ là không mở miệng.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí lộ ra có chút xấu hổ.

Long Nữ thấy thế, mỉm cười nói khẽ:

- Bích Nhan muội muội vẫn là thân hoàn bích, tiện nghi đám súc sinh các ngươi, da mặt nàng mỏng, ra đề mục khó chút ít cũng bình thường, các ngươi đều là nhân vật kiệt xuất, lại không ai có thể phá được trận pháp này sao? Ngao Ngân Châu ta không nghỉ tới, người được mời tới tham gia Hồng Hồng đại hội, sẽ là một đám phế vật như thế!

Những lời này, nửa kích nửa khích lệ, lập tức dẫn động không ít người hưởng ứng, một tu sĩ tự nghĩ khó có thể đoạt được Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh của Long Nữ, lại có vài phần tạo nghệ ở trận pháp đứng lên, thanh âm sáng sủa đi tới trước pháp trận, nhìn Long Nữ và Thanh Nhan Tiên Tử lộ ra dáng tươi cười tự xưng là phong lưu tiêu sái, có chút cúi người hành lễ, sau đó bước vào trong trận pháp.

Thời điểm hắn nhìn mình cười, gương mặt của Bích Nhan vẫn mất hứng lạnh lùng, không có chút đáp lại.

Hồng Nhan và Bích Nhan thấy thế, đều cảm thấy có chút xấu hổ, thấp giọng nhìn Long Nữ giải thích:

- Mặc dù tiểu sư muội là truyền nhân của sư tôn chúng ta, học được chân lý của Đa Tình Quyết, nhưng bởi vì pháp môn chưa thành, lại luôn ở trong sơn môn, tuy là đệ tử Đa Tình Tông, nhưng đến bây giờ ngay cả nam nhân cũng chưa thấy qua mấy người, trước cùng nàng nói những sự tình này, còn không quá mâu thuẫn, hôm nay chuyện tốt tới gần, lại có chút ngượng ngùng, đại khái là da mặt mỏng, nhưng chỉ cần bước ra bước đầu tiên sẽ tốt, mong trưởng công chúa thứ tội...

Long Nữ mỉm cười, từ chối cho ý kiến nói:

- Cuối cùng phải xem ý của nàng, nếu không sẽ không tốt!

Đang khi nói chuyện, bỗng nhiên trong trận pháp vang lên tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy người xông trận giãy dụa lao ra, sắc mặt biến thành màu đen, kêu thảm thiết không thôi, dĩ nhiên là trúng độc, này làm các tu sĩ bất ngờ, ngay cả Hồng Nhan Tiên Tử cũng chấn động, phi thân xuống đài, cho ăn giải dược.

Đối mặt ánh mắt kinh nghi tức giận của các tu sĩ, Thanh Nhan Tiên Tử điềm nhiên như không có việc gì nói:

- Đa Tình Tông chúng ta nổi danh nhất chính là Đa Tình Quyết và phương pháp dùng độc, các ngươi không phải không biết chứ, trong trận pháp có khói độc là quá bình thường, nếu các ngươi muốn lên giường với ta, vậy thì đừng sợ độc, nếu không thì đừng có nghĩ Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh kia của ta!

Các tu sĩ nghe vậy càng nổi giận.

Chương 369: Nam nhân của ta là Phương Hành

Đọ sức ở trong Hồng Hồng đại hội, tuy nói là vì tranh đoạt Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh, kỳ thật chỉ là một chương trình trợ hứng, cho tới nay, bất kể là đề mục khó cỡ nào, cũng không có làm ra tai nạn chết người, nhưng Thanh Nhan Tiên Tử bày xuống trận pháp để cho người xông thì thôi, hết lần này tới lần khác ở trong trận pháp còn có kịch độc, đây là tiết tấu muốn nhân mạng sao? Trong đại điện, bầu không khí đã cực kỳ áp lực.

Có mấy tu sĩ tức giận, quyết định muốn cho Thanh Nhan đẹp mắt!

Sau khi tu sĩ xông trận thứ nhất trốn thoát, rất nhanh thì có mấy tu sĩ tinh thông trận pháp hoặc đan pháp đi ra, xem xét độc tính của khói tím, tại chỗ luyện chế giải độc đan, trong nội tâm thầm nghĩ, Thanh Nhan càng biểu hiện lạnh lùng như thế, thì càng phải giải được độc tính, phá trận pháp, lấy được Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh, lại đến sửa trị nàng.

Chỉ có điều liên tiếp ba người xông trận, vậy mà tất cả đều thất bại, Thanh Nhan thiết hạ trận pháp, rõ ràng là một loại Pháp bảo cực kỳ lợi hại huyền ảo, phá trận rất gian nan, bên trong thiết hạ kịch độc cũng rất khó giải, tạm thời luyện chế ra Giải Độc Đan cũng chỉ có thể chống cự nhất thời, lâu dài vẫn sẽ bị độc tính xâm nhiễm, cả hai kết hợp, lợi hại đến cực điểm.

Muốn xông trận này, phải ở trước khi bị độc tính xâm nhiễm thành công phá trận, nếu không trì hoãn thời gian, sẽ cực kỳ hung hiểm.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hồng Hồng đại hội có chút khó xử, kỳ thật trong đại điện cũng không phải không có người tài ba, chỉ có điều, những người này tới đây, mục đích là vì Long Nữ, lúc này tự nhiên sẽ không vì Thanh Nhan mà ra sân, sợ đoạt xong Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh của Thanh Nhan, ngược lại mất đi cơ hội tranh Long Nữ.

- Xem ra các ngươi không phá được trận này, thật đúng là để cho người thất vọng, ta muốn thu hồi trận pháp rồi!

Thanh Nhan chờ giây lát, thấy không có người nào dám phá trận, liền cười đắc ý, muốn thu hồi trận pháp.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm cười hì hì nói:

- Gấp cái gì, ta đến thử xem!

Mọi người đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy là một tu sĩ ngồi ở gần cửa đại điện, bộ dáng bình thường, pháp bào trên người cũng không ngăn nắp, ở đây cơ hồ mỗi người đều tuấn tú hoặc tiêu sái lỗi lạc, hắn như vậy ngược lại có chút dễ làm người khác chú ý. Đương nhiên, cái dễ làm người khác chú ý này lại không phải chuyện tốt gì, chủ yếu là bộ dáng của hắn quá bình thường, mới để cho người cảm thấy dễ làm người khác chú ý.

Trên cơ bản giống như một con gà đứng ở trong bầy Phượng Hoàng vậy.

- Đã có nhiều tu sĩ ăn phải lỗ vốn, Phương Nhật Thiên kia còn muốn gặm xương cứng sao?

- Lấy bộ dáng của hắn, muốn được Long Nữ ưu ái là không thể nào, cũng chỉ có thể mượn cơ hội này tranh Thanh Nhan mà thôi!

Các tu sĩ ở xung quanh Phương Hành, trong nội tâm đều âm thầm cân nhắc.

Mà Thanh Nhan ngồi ở trên bàn thì một lời không nói, mắt lạnh nhìn Phương Hành.

- Nha đầu kia nói biện pháp, cũng không biết có linh hay không, trước bắt tiểu nha đầu này khai đao, dù sao cũng dễ đối phó!

Trong lòng Phương Hành nghĩ.

Trên mặt cười hì hì, đi tới trước trận pháp, hít vào một hơi, sau đó đi nhanh vào trong trận, lúc này trong tay hắn cầm ngọc phù truyền tin, sau khi vào trận, liền vận chuyển linh lực bảo vệ tạng phủ, ngăn cản kịch độc xâm nhiễm, đồng thời không ngừng báo phương vị trận pháp cho Kim Ô ở bên ngoài.

Kim Ô phụ trách suy tính, hai người bọn họ làm loại chuyện này có thể nói quen việc dễ làm, cũng không để trận pháp này vào mắt. Mà kịch độc trong trận pháp, dùng linh lực của Phương Hành, có thể dư sức chống cự không bị ăn mòn.

Vì vậy phá trận tự nhiên không nói chơi.

Ở dưới ánh mắt kinh ngạc của các tu sĩ, không đến uống cạn chung trà, Phương Hành cười hì hì đi ra.

Nhìn gia hỏa kia dương dương đắc ý, sắc mặt của Thanh Nhan trở nên hết sức khó coi.

- Ai, không nghĩ tới gia hỏa kia lại đoạt được một người...

Phía dưới, Chu Lô Vi thấp giọng ai thán, bất quá cũng không có bao nhiêu ghen ty.

Mà Đa Tình Tông Hồng Nhan, Bích Nhan cùng với Long Nữ thì sắc mặt hòa hoãn hơn rất nhiều, ẩn ẩn cảm thấy Phương Nhật Thiên kia thay các nàng giải vây, thật sự là bầu không khí bị Thanh Nhan làm cương quá mức.

Hồng Nhan Tiên Tử cười dịu dàng nắm lấy tay của Thanh Nhan, kéo nàng đi về phía Phương Hành, cười nói:

- Tuy đề mục của tiểu sư muội cổ quái, nhưng lại tuyển ra được một tài tuấn, Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh là của ngươi, cơ hội tốt khó kiếm, nhanh động phòng đi thôi, vị đạo hữu này, tiểu sư muội ta là thân hoàn bích, ngươi phải biết ôn nhu...

Phương Hành nghe vậy, không khỏi ngẩn ngơ:

- Đi ngay bây giờ?

Hồng Nhan Tiên Tử cười nói:

- Hiện tại không đi, ngươi còn đợi tới khi nào?

Phương Hành gãi đầu, có chút ngoài ý muốn, hắn còn muốn kiếm thêm mấy tấm lệnh bài, bất quá nghĩ lại, tiểu nha đầu này trẻ trung như thế, làm nàng cũng không cần bao nhiêu thời gian, đi vào thử xem biện pháp kia được không, trở ra đoạt lệnh bài khác chắc hẳn cũng kịp, dù sao có cả ngày để mình giày vò, liền cười hắc hắc, thò tay kéo Thanh Nhan.

Nhưng Thanh Nhan lại lạnh lùng hừ một tiếng, dẫn đầu quay người bước đi.

Phương Hành có chút xấu hổ, trong nội tâm cũng ngầm bực: làm kỹ nữ còn đòi bia trinh tiết? Xem đại gia làm sao sửa trị ngươi!

- Vị đạo hữu này, vận khí của ngược cũng không tệ lắm, còn không mau đi qua?

Hải Xà Tinh kia lại xuất hiện, cười dịu dàng nhìn Phương Hành, cảm thấy hắn đi đại vận.

Phương Hành rất không thích nàng, oán hận trừng một cái, quay người đi theo Thanh Nhan, trong Thiên Điện của Lưu Ly Cung lại sắp đặt rất nhiều sương phòng, công dụng tự nhiên không cần lắm lời, càng đến gần đại điện, càng bố trí hoa lệ, nhưng Thanh Nhan không nhìn mấy sương phòng ở gần, một đường theo hành lang đi tới chỗ sâu nhất.

- Nha đầu kia có điểm gì là lạ, chẳng lẽ chướng mắt ta?

Trong lòng Phương Hành nảy sinh ác độc:

- Con mẹ nó, cho ngươi nếm thử lợi hại...

Trong nội tâm nổi lên chủ ý xấu, Phương Hành liền đánh giá xung quanh, thời điểm Thanh Nhan trải qua một sương phòng mở cửa, hắn đột nhiên sải bước, ôm lấy eo của Thanh Nhan nhảy vào trên giường, cười hắc hắc nói:

- Tiểu nương tử, đi xa như vậy làm gì, ta đã đợi không kịp, đau dài không bằng khổ ngắn, nhanh cho ta đi…

Trong miệng nói xong, tay đã chuẩn bị tiến hành kế hoạch của mình, nhưng đúng lúc này, đột nhiên sinh lòng cảnh giác, đầu lách qua một bên, tránh khỏi một tấm phù triện bắn tới mi tâm, cái kia rõ ràng là một tấm Định Thần Phù, nếu bị phù này đánh trúng, mặc dù dùng tu vi của Phương Hành, chỉ sợ nhất thời cũng giãy giụa không được, sẽ giống như con rối, mặc người chém giết.

Thanh Nhan thấy hắn tránh được Định Thần Phù, cắn răng bắt pháp quyết, ở trên đùi nàng cột một cái túi trữ vật, từ bên trong bay ra hai vầng sáng một xanh một hồng, lại là hai thanh phi kiếm cực kỳ lợi hại, mang theo sát khí lành lạnh đâm tới Phương Hành, cùng lúc đó, bàn tay trắng nõn của nàng giương nhẹ, đánh ra một chùm khói tím.

- Con mẹ nó, không phải là lên giường sao, cần muốn mạng người như thế?

Trong lòng Phương Hành rất căm tức, nghĩ thầm Thanh Nhan này không nguyện ngủ với mình thì thôi, làm sao vừa ra tay chính là sát chiêu?

Rất rõ ràng, lúc đầu Thanh Nhan là muốn dùng Định Thần Phù áp chế mình, thấy Định

Thần Phù thất bại, dứt khoát thi triển sát chiêu, thật không biết trong nội tâm ở đâu ra sát khí lớn như vậy, bất quá dùng thực lực của Phương Hành, ngược lại cũng không sợ nàng, trong tiếng cười lớn, bàn tay lăng không nhiếp một cái, bắt hai thanh phi kiếm ở trong tay, tiện tay gập lại, đã tách thành bốn đoạn, ném xuống đất.

Mà đối với bàn tay đánh ra khói tím, Phương Hành càng thêm thoải mái, một tay bắt được tay nàng, tay kia đặt ở bên hông, nhẹ nhàng nâng, liền ném nàng lên giường.

- Hừ, muốn mạng của ta sao? Thật quá mức, xem ta làm sao thu thập ngươi...

Tuy Phương Hành không để thủ đoạn của Thanh Nhan vào mắt, nhưng sát tâm của nàng lại làm Phương Hành tức giận, Thanh Nhan thì chấn động, như không nghĩ tới Phương Hành lại có thực lực như vậy, mình ở trước mặt hắn, dường như hoàn toàn không có sức hoàn thủ...

- Đừng... Ngươi đừng đụng ta...

Thanh Nhan nhất thời bị dọa núp ở trong góc tường, nắm bắt pháp ấn, miệng kêu to:

- Nam nhân của ta ngươi không thể trêu vào!

- Ân? Bọn yêu tinh các ngươi còn có nam

nhân?

Phương Hành giật mình, cực kỳ xem thường nói, thật không biết yêu tinh của Bắc Thần Sơn sẽ có nam nhân, ai sẽ muốn những dâm nữ này?

Mặt mũi Thanh Nhan tràn đầy hoảng loạn, núp ở trong góc tường tựa như một con mèo nhỏ, vung vẩy móng vuốt không chút sắc bén ngăn cản Phương Hành tới gần, miệng thì liên tiếp kêu to:

- Ta có nam nhân, đời này chỉ nguyện theo hắn, nếu ngươi đụng ta, ta tình nguyện chết... Đương nhiên ta cũng không muốn chết, ngươi tốt nhất đừng đụng ta, nếu không chờ hắn biết, ngươi nhất định sẽ muốn sống không được, muốn chết không xong...

Thấy Thanh Nhan biểu hiện như vậy, Phương Hành cũng lười suy nghĩ, nàng không phối hợp, pháp môn của mình cũng không thi triển ra, chỉ có điều chứng kiến một nha đầu sắp cùng mình ngủ, lại kéo một nam nhân khác ra, trong lòng của hắn rất không thoải mái, cố ý giả bộ như muốn nhào tới:

- Ta cũng muốn xem nam nhân của ngươi có bao nhiêu lợi hại...

Thanh Nhan sợ hãi, thốt ra bí mật ở trong đáy lòng:

- Nam nhân của ta là Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất thiên kiêu Phương Hành, ngươi dám đụng ta?

- À?

Phương Hành ngây dại, động tác cương ở giữa không trung.

Thấy dọa sợ Phương Hành, trên mặt Thanh Nhan hiện lên vẻ may mắn, dù sao cũng nói ra bí mật ở đáy lòng, dứt khoát rèn sắt khi còn nóng, không ngớt lời kêu lên:

- Hắn ngay cả Hoàng Phủ Đạo Tử cũng dám giết, danh chấn Nam Chiêm Bộ Châu, ta không tin ngươi chưa nghe nói qua tên của hắn, ta cho ngươi biết, ta đã là người của hắn, nếu ngươi dám đụng ta, cẩn thận hắn chặt ngươi thành tám khối...

Chương 370: Thanh Nhan thật tinh mắt

Nghe Thanh Nhan nói kiêu ngạo như vậy, Phương Hành càng ngây dại, trực giác cảm thấy, thời điểm Thanh Nhan nói hết sức chăm chú, không giống như thuận miệng kéo mình ra hù người, cái này lại để cho hắn bó tay rồi, mình tổng cộng chỉ gặp qua Thanh Nhan hai lần, lời nói cũng không nói qua mấy câu, khi nào thành nam nhân của nàng?

Chẳng lẽ có người giả mạo mình, ngủ với Thanh Nhan?

Trong nội tâm hồ nghi, liền thăm dò nói:

- Nam nhân đi đầy đường đều là của ngươi sao? Tùy ngươi nói ai cũng được?

Thanh Nhan thấy hắn không tin, lại có chút hoảng loạn, thân thể co rụt lại, lạnh lùng nói:

- Ta mới mặc kệ ngươi tin hay không, ta chỉ có nam nhân là hắn, nếu ngươi dám dùng sức mạnh, ta sẽ tự sát, nói ngươi lòng mang làm loạn, muốn giết ta, hai vị sư tỷ và trưởng công chúa đều ở trong đại điện, ngươi cảm thấy nếu các nàng thấy ngươi muốn thương tổn ta, sẽ bỏ qua cho ngươi sao?

- Tổn thương ngươi?

Phương Hành đánh giá nàng một cái, đột nhiên ra tay, trong tay chẳng biết lúc nào xuất hiện Khốn Tiên Tác, linh lực cường đại vận chuyển, Thanh Nhan không có lực phản kháng, bị hắn trói lại, đồng thời linh lực đánh vào kinh mạch của nàng, ngay cả tu vi cũng bị phong ấn, thoáng cái trở nên không có lực phản kháng.

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Ở trước mặt ta, ngươi có cơ hội sao?

Thanh Nhan bị dọa mộng, thực lực chênh lệch bày ra đó, nàng ở trước mặt Phương Hành, thực không có chút lực lượng hoàn thủ, chỉ cho rằng gia hỏa kia muốn dùng sức mạnh, vừa vội vừa thẹn, nước mắt tràn mi mà ra.

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Ngươi cũng đừng vội khóc, nói thật, ta cũng rất bội phục thiếu niên anh tài như Phương Hành, còn có ý định tương lai làm bằng hữu với hắn, nếu ngươi thật là nữ nhân của hắn, ta chắc chắn sẽ không đụng ngươi, chỉ có điều phải nghiệm chứng sự tình ngươi nói là thật hay giả, thật thì thôi, nếu là giả, hắc hắc...

Thanh Nhan thấy còn có cơ hội, vội vàng ngẩng đầu lên nói:

- Thật, lúc trước ta và hắn ở Huyền Vực gặp nhau...

Phương Hành gật đầu nói:

- Sau đó thì sao?

Sắc mặt Thanh Nhan đỏ hồng, nói:

- Sau đó... Sau đó hắn thành nam nhân của ta chứ sao...

Phương Hành nhéo nhéo ngón tay, cười lạnh nói:

- Ngươi không nói thật, vậy hôm nay...

Thanh Nhan hoảng sợ, vội vàng kêu to:

- Ngươi lui về phía sau, lui xa một chút, ta sẽ nói thật!

Sự tình liên quan tới mình, Phương Hành rất hiếu kỳ, tự nhiên sẽ phối hợp, theo lời lui ra ba trượng, lấy cái ghế ngồi xuống, lại lấy qua một bình rượu, cắn mở nút lọ, vừa uống vừa nghe Thanh Nhan giải thích.

- Kỳ thật...

Thanh Nhan lắp bắp:

- Hắn còn không có trở thành nam nhân của ta, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ...

Trong nội tâm Thanh Nhan có chút hoảng loạn, rõ ràng là có chút sự tình muốn che lấp, có một số việc muốn nói càng lãng mạn, nhưng Phương Hành không ngốc, tinh chuẩn nghe ra hàm ý trong đó, làm cả buổi, nguyên lai là Thanh Nhan tự mình đa tình mà thôi.

Nguyên lai sau khi ở Huyền Vực gặp được Phương Hành, Bắc Thần Sơn Tam Yêu rất thưởng thức hắn dũng mãnh, cũng thực động tâm muốn giúp tiểu sư muội ngủ với tiểu ma đầu, chỉ có điều bằng bản sự của ba người các nàng, thật đúng là không xử lý được Phương Hành, hơn nữa về sau Phương Hành lại ở Tiên Viên đánh cướp các nàng một trận, song phương trên cơ bản coi như kết thù, về sau tuy thương lượng muốn cùng một chỗ ăn cướp Kiếm Trủng, nhưng hiềm khích đã sinh, tâm tư này liền phai nhạt.

Lại về sau, các nàng đi địa phương khác mưu đoạt cơ duyên, lại không nghĩ rằng thời gian ước định ăn cướp Kiếm Trủng chưa tới, Phương Hành đã dẫn người đánh phá Kiếm Trủng, làm ba người các nàng thành công dã tràng, đến lúc này, Hồng Nhan và Bích Nhan tức đến ngứa răng, muốn bắt Phương Hành rút gân lột da, chỉ là nhất thời tìm không được hắn mà thôi.

Nhưng các nàng lại không nghĩ tới, qua mấy lần tiếp xúc, Phương Hành dũng mãnh hơn người, to gan lớn mật, tuy ba người các nàng không được chỗ tốt gì từ hắn, còn có ke hở, nhưng trong tim tiểu sư muội lại sinh ra hảo cảm, cảm thấy nam nhân như vậy mới có đủ tư cách làm phu quân của mình, lại càng về sau, Phương Hành làm rất nhiều chuyện động trời, một lần so với một lần kinh thiên động địa, một mũi tên bắn chết sư tôn, ám sát Hoàng Phủ Đạo Tử, kế giết mười hai Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia, thanh danh quá lớn, có thể nói chấn động Nam Chiêm Bộ Châu.

Ở dưới cục diện như vậy, ngay cả rất nhiều nữ tu không biết Phương Hành cũng ẩn ẩn cảm thấy, tiểu ma đầu này uy phong lẫm lẫm, hung hãn khó tả, huống chi trong nội tâm Thanh Nhan vốn có tâm tư kia?

Một chút hảo cảm ban đầu kia, trải qua một phen uẩn nhưỡng, bất ngờ đã thành một loại tình cảm thiêu đốt mạnh mẽ, khiến cho Thanh Nhan cho rằng Phương Hành chính là phu quân tương lai của mình, nàng vốn không phản cảm pháp môn của Đa Tình Tông, lại đột nhiên trở nên cực kỳ bài xích, kiên quyết không chịu để cho nam nhân khác đụng vào thân thể mình.

Kỳ thật hai sư tỷ của nàng cũng bởi vì phát hiện nàng biến hóa, còn tưởng nàng là bởi vì đối diện lần thứ nhất, áp lực tâm lý có chút lớn, lúc này mới dẫn nàng tới Hồng Hồng đại hội, muốn giúp nàng chọn lương tế, chỉ là các nàng nơi nào nghĩ đến, đối với Thanh Nhan mà nói, trong nội tâm đã nhận định Phương Hành, nơi nào sẽ vừa ý những nam nhân khác?

Đương nhiên, những tâm tư này, Thanh Nhan sẽ không nói cho Phương Hành, thậm chí chính nàng cũng không rõ chấp niệm trong lòng mình từ đâu đến, bất quá Phương Hành nghe cũng không xê xích gì nhiều, trong nội tâm không khỏi cảm thấy vui vẻ, cảm giác Thanh Nhan chướng mắt mọi người, vậy mà coi trọng ta, có thể thấy được ánh mắt còn không tệ, đáng giá tán thưởng...

Bất quá trong nội tâm lại có chút tiếc nuối, đáng tiếc, đối với mình muốn bổ khuyết toàn bộ Tam Muội Chân Hỏa mà nói không có tác dụng gì.

- Vậy mà muốn ngủ với Phương đại gia, ngươi nghĩ hay lắm, bất quá người ta đã không ở Nam Chiêm Bộ Châu, ngươi muốn ngủ cũng ngủ không được, lấy đạo thống của Đa Tình Tông các ngươi, không ngủ với nam nhân ngươi sống được sao? Cũng không thể để cho hắn nhặt hàng đã xài rồi của người khác chứ?

Phương Hành giống như cười mà không phải cười đánh giá Thanh Nhan, muốn thay mình hỏi vài vấn đề, ngược lại không thể không dụng tâm.

Thanh Nhan nghe Phương Hành hỏi, trợn mắt trừng một cái, không vui nhìn Phương Hành:

- Ngươi hoài nghi trung trinh của ta?

Phương Hành cười nhạo:

- Các ngươi có trung trinh sao?

Thanh Nhan nhất thời tức đến đỏ mặt, lạnh lùng nói:

- Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm!

- Hứ, ta còn không thích quản đâu!

Phương Hành chẳng để ý cười lạnh, thò tay gọi Khốn Tiên Tác về, quay người rời đi.

Thanh Nhan thấy Phương Hành đi thống khoái, không khỏi nao nao, bất quá không có gọi hắn lại.

- Xem ra chỉ có thể tìm cái khác...

Phương Hành bất đắc dĩ, chắp tay sau lưng đi về đại điện, nhìn thấy hắn trở lại, mọi người đều kinh ngạc, sau đó giống như nghĩ tới điều gì cười cười, cười đến Phương Hành khó chịu, hận không thể bóp chết đám hỗn đản kia, rầu rĩ không vui ngồi trở lại bàn nhỏ của mình, rót rượu uống sạch.

- Sao trở lại nhanh như vậy?

Kim Ô nháy mắt hỏi.

Phương Hành trợn mắt nói:

- Đừng nói nữa, phiền!

Kim Ô cười hắc hắc nói:

- Đừng buồn, linh dược tiên thảo còn nhiều mà, luôn có loại có thể chữa tốt tật xấu này...

Phương Hành vừa uống rượu vào liền phun ra, níu lấy lông vũ trên cổ Kim Ô quát:

- Ngươi mới có tật xấu, nha đầu kia quyết ý muốn chết, ta căn bản không làm gì được a...

Thanh âm có chút lớn, để cho không ít người nghe được, nhao nhao cười trộm không thôi.

Đã được Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh, tiến vào Thiên Điện, lại chuyện gì cũng không làm, cái này chẳng phải là chuyện cười?

Mọi người nhìn về phía Phương Hành, ánh mắt đã tràn đầy trêu tức và trào phúng.

Phương Hành lại chỉ nhẫn nhịn, tròng mắt xoay chuyển, muốn tìm cơ hội đoạt một tấm Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh khác.

Lúc này Bắc Thần Sơn Hồng Nhan và Bích Nhan đều đã ra đề, chọn được người mình vừa ý đi vào Thiên Điện, chỉ còn Long Nữ Ngao Ngân Châu, các tu sĩ cũng đang cao đàm khoát luận, càng có người dâng lễ vật chuẩn bị tỉ mỉ, một lòng muốn ra danh tiếng ở trước mặt trưởng công chúa, để nhận được nàng ưu ái.

Nhưng mặc cho mọi người biểu hiện như thế nào, trưởng công chúa lại thủy chung cười dịu dàng, không nói đề mục của mình, mà ở dưới tay trưởng công chúa, tu sĩ đến từ Thần Châu kia cũng thủy chung bưng một ly rượu, mặt không biểu tình, bầu không khí có chút vi diệu.

Trưởng công chúa không nói đề mục, các tu sĩ không biết phải làm sao mới có thể ứng đối, chỉ có thể tâm ngứa khó chịu chờ đợi.

Qua nửa ngày, trưởng công chúa lười biếng duỗi lưng một cái, gọi thị nữ đến thấp giọng hỏi gì đó, trong tay thị nữ kia lại bưng một cái khay, phía trên có một ít ngọc bài, ghi cái gì "bắn cung", "ném thẻ vào bình rượu", "đánh cờ", "vẽ tranh", "xem dương"… đều là một ít đề mục thường dùng những năm qua của Hồng Hồng đại hội.

Không hề nghi ngờ, đây là đề mục Long Nữ chuẩn bị chọn lựa, các tu sĩ lập tức ngừng hô hấp.

Nhưng lúc này, tu sĩ họ Viên mỉm cười, đứng lên, nhìn Long Nữ cúi người hành lễ, nói khẽ:

- Ngân Châu cô nương, thư ta đưa cho ngươi hẳn đã xem qua? Lòng ta hết sức chân thành, thiên địa chứng giám, mong Ngân Châu cô nương có thể đáp ứng thỉnh cầu của Bích Chiên, cùng ta đi về Thần Châu thành hôn, cùng tu Đại Đạo...

Lời vừa thốt ra, cả điện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thanh âm lễ nhạc bay bổng vang lên.

Chương 371: Kiếm Thai hậu lễ

Mọi người đến Hồng Hồng đại hội là làm gì, mọi người ai không rõ ràng, nhưng ngày hôm nay sao lại có cầu thân?

Long tộc trưởng công chúa Ngao Ngân Châu là dạng người gì, trong nội tâm mọi người đều tinh tường, đẹp tự nhiên là đẹp, bộ dáng kia ở toàn bộ Tu Hành Giới, chỉ sợ cũng tìm không ra mấy cái, vì thế mới có nhiều người liều mạng muốn cùng nàng giao hoan một đêm, dù sự tình này cực kỳ nguy hiểm...

Chỉ có điều, vô số người muốn ngủ với nàng, lại có mấy người cam tâm lấy nàng về nhà?

Dù sao thân là người tu hành, cao cao tại thượng, mặc dù muốn tìm đạo lữ song tu, thì ai cam tâm tìm một khối tâm bệnh như vậy?

Con đường tu hành dài đằng đẵng, một lần hối hận chính là hối hận hơn ngàn năm a!

Thật không nghĩ đến, vào hôm nay ở trên

Hồng Hồng đại hội, vậy mà xuất hiện một người, ở trước mặt mọi người đề nghị muốn kết hôn, mấu chốt nhất là, các tu sĩ phát hiện người này còn nói hai chữ "Thần Châu", chẳng lẽ thanh niên muốn lấy Long Nữ về nhà kia, còn đến từ Thần Châu sao?

Cái chấn động này, lại làm cho tâm tình của các tu sĩ kinh nghi bất định, nếu không sớm đã có người mở miệng chê cười.

Long Nữ mặt không biểu tình quay đầu nhìn hắn, thản nhiên nói:

- Thư gì? Ta chưa có xem!

Thần sắc của Viên Bích Chiên ngưng tụ, như có vẻ tức giận xẹt qua, nhưng vẫn đè ép xuống, mỉm cười nói:

- Ngân Châu cô nương, không nên tùy hứng, việc hôn nhân này chắc hẳn ngươi cũng đã được nghe nói, chính là cha ta tự mình cầu thân với lão Long Vương, hai lão nhân gia tự mình định ra, chỉ là một mực triệu ngươi về Thương Lan Hải, ngươi lại không chịu trở về, ta mới tự mình chạy đến tiếp ngươi...

Long Nữ nghe vậy cười nói:

- Hắn đáp ứng? Công chúa ở trong Long cung còn nhiều mà, ngươi tùy tiện lấy một cái đi Thần Châu thành hôn chẳng phải được, vì cái gì muốn không xa ngàn dặm chạy đến Thiên Lưu Hải tìm ta? Ta đã là người bị lưu đày, từ bốn mươi năm trước đã bị đuổi ra Thương Lan Hải, lão già kia không còn hỏi qua ta một câu, hôm nay lại muốn một câu ép ta lập gia đình?

- Cái này...

Viên Bích Chiên nghẹn lời, trong nội tâm cũng có chút không vui. Nghĩ thầm nếu như không phải gia tộc muốn cùng Long cung thông gia, ta sao sẽ nguyện ý lấy kỹ nữ như ngươi? Nếu có thể lấy những công chúa Long cung khác, ta cầu còn không được, chỉ có điều Long cung nghiêm cấm đệ tử Long tộc gả ra ngoài, chỉ có ngươi thanh danh thối nát, mà ta bởi vì địa vị ở gia tộc tràn đầy nguy cơ, mới không thể không cắn răng lấy ngươi, tăng lên địa vị của mình ở gia tộc, nếu không thực nghĩ ta thích mặt hàng như ngươi?

Trong nội tâm oán hận lóe lên rồi biến mất, dáng tươi cười trên mặt hắn không giảm, vẫn nho nhã lễ độ nói:

- Trưởng công chúa lời ấy sai rồi, tuy việc hôn nhân này là cha ta và lão Long Vương thương định, nhưng nguyên nhân là vì tại hạ si mê dung nhan tuyệt thế, tính tình cương liệt của trưởng công chúa, lúc này mới xin phụ thân cầu hôn với lão Long Vương, chỉ là tại hạ cũng biết, trưởng công chúa thiên tư xuất chúng, tự nhiên sẽ không bởi vì một tờ hôn thư liền gả cho ta, cho nên mới chân thành đến Thiên Lưu Hải bái phỏng, xem có thể đánh động trưởng công chúa hay không...

- Ha ha, lời này ngược lại rất dễ nghe!

Long Nữ cười cười, giống như có thâm ý nhìn Viên Bích Chiên, lại nhẹ nhàng quét qua các tu sĩ trong điện, cười mỉm nói:

- Ngươi nói mình chân thành, liền muốn đả động ta? Ha ha, người đến Hồng Hồng đại hội này, người nào không chân thành? Nếu như tùy tiện chọn một cái ta liền muốn đi theo hắn, chỉ sợ cũng không có nhiều phân thân như vậy a, cho nên Viên công tử cứ ngồi đấy, đợi ta chọn đề mục ra, nếu Viên công tử có thể lực áp các tu sĩ khác, mặc dù không theo ngươi về Thần Châu, nhưng ba ngày vợ chồng còn có thể làm được!

Viên Bích Chiên nghe vậy, trên mặt nhất thời hiện lên lửa giận, hắn ở trước khi Long Nữ tuyển ra đề mục nói rõ ý đồ đến, đơn giản chính là muốn ám chỉ Long Nữ, ta chính là vị hôn phu được phụ vương ngươi chỉ định, không so đo những sự tình dơ bẩn trước kia của ngươi, nguyện lấy ngươi làm vợ, nhưng ngươi nên dừng lại những việc làm hoang đường kia, lại không nghĩ tới Long Nữ ở trước mặt hắn, vẫn còn chơi sự tình chọn rể.

Trên thực tế lúc trước hắn đã gửi thiệp cho Lưu Ly Cung mấy lần, hi vọng tâm sự với Long Nữ, chỉ là Long Nữ không để ý, ngược lại cho hắn một tấm thiệp mời của Hồng Hồng đại hội, hắn không có biện pháp khác, lại không thể xông vào Long cung, lúc này mới bất đắc dĩ tới Hồng Hồng đại hội tương kiến, nhưng trong lòng hắn tự nhiên không hy vọng Hồng Hồng đại hội tiếp tục.

Vốn nội tâm không tình nguyện, sau khi tới Thiên Lưu Hải, lại bị cự tuyệt tương kiến nhiều lần, trong bụng nén lửa giận, nhưng phải cố nhẫn nhịn, cười nói:

- Ngân Châu cô nương nói đùa, những thế hệ đầy bụng xấu xa cẩu thả kia, sao có thể có tâm tư chân thành? Bích Chiên tự nghĩ không giống bọn họ, một mảnh thiệt tình trời xanh chứng giám, đích thân đến Hồng Hồng đại hội, không phải là vì ba ngày ân ái kia, mà là thật tâm muốn tiếp Ngân Châu cô nương về Thần Châu, làm đạo lữ của Viên Bích Chiên ta...

Hắn nói lời này, là mắng tất cả tu sĩ ở đây, nhưng bởi vì là tu sĩ Thần Châu, bởi vậy tuy trong nội tâm các tu sĩ không cam lòng, lại không người dám phản bác hắn, nhưng Phương Hành nhịn không được nói:

- Đều là đến ngủ nữ nhân, còn giả trang cái gì chứ?

Bá bá bá...

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cuối, Phương Hành chỉ Chu Lô Vi nói:

- Hắn nói!

Chu Lô Vi vội vàng xua tay:

- Không phải ta, không phải ta...

Ngao Ngân Châu cũng không để ý tới động tĩnh phía dưới, sau khi nghe Viên Bích Chiên nói, bất động thanh sắc, ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn bên hông của Viên Bích Chiên, sau đó nhẹ nhàng nhặt lên một lễ vật, cười nhạt nói:

- Ngươi nói người ta không chân thành, nhưng tốt xấu gì cũng tặng lễ cho ta, nghe nói Thần Châu Viên gia các ngươi, chính là một trong mấy cổ thế gia, nội tình hùng hậu, phú khả địch quốc, sao ngươi đường đường một đại thiếu gia, lại tay không tới tìm ta?

Viên Bích Chiên khẽ giật mình, biết phụ thân lệnh mình mang lễ kết hôn đến là không lưu được, nhưng da mặt hắn cũng coi như đủ dày, nhếch miệng mỉm cười, thuận tay lấy ra một cái hộp, đặt ở trước người Ngao Ngân Châu, cười nói:

- Ngân Châu cô nương nói đùa, Viên mỗ lần đầu tới bái phỏng, há sẽ không có chuẩn bị?

Ngừng lại một chút, hắn mở hộp ra, bên trong tản mát ra khí tức sâm lãnh, như là sát khí trải qua chiến trận, để cho người cảm giác rùng mình, Viên Bích Chiên chỉ mở ra một đường, lập tức khép lại, cười nói:

- Thanh Kiếm Thai này, chính là lễ vật ta mang đến cho Ngân Châu cô nương, thực không dám đấu diếm, Kiếm Thai này chính là được từ Huyền Vực, trước đó không lâu Huyền Vực mở ra, mặc dù tu sĩ Thần Châu ta chiếm được bảy thành địa vực, lại không nghĩ tới trong khu vực của tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu lại xuất hiện Kiếm Trủng, trở ngại ước định, tu sĩ Thần Châu chúng ta không thể vi phạm, ngược lại tiện nghi tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, thanh Kiếm Thai này, là một vị thế thúc của Viên gia ta, dưới cơ duyên xảo hợp, từ trong tay một bằng hữu của Nam Chiêm Bộ Châu lấy được, vốn là để dành cho ta, nhưng ta chỉ nghĩ tới Ngân Châu cô nương, không chịu dung hợp, dùng bí pháp phong ấn mang đến cho ngươi...

Nghe xong lời hắn nói, các tu sĩ đều hít vào khí lạnh.

Huyền Vực mở ra, cơ duyên vô số, nhưng nổi danh nhất chính là Kiếm Thai.

Bất quá đồn đãi Kiếm Thai bị tiểu ma đầu của Nam Chiêm Bộ Châu đoạt sạch, gần trăm Kiếm Thai đều theo tiểu ma đầu kia mất tích, bởi vậy tuy các tu sĩ đều đau lòng, nhưng muốn cướp cũng không có địa phương cướp, chẳng ai ngờ Viên Bích Chiên sẽ cầm một Kiếm Thai trân dị như thế đến cho Ngao Ngân Châu, so sánh với Kiếm Thai, lễ vật của những người khác thực giống như rác rưởi.

Trong mọi người kinh ngạc, chỉ có Phương Hành điềm nhiên như không có việc gì đào lỗ mũi, thuận tay bắn vào trong chén rượu của Chu Lô Vi, nội tâm không thèm để ý, nghĩ thầm Kiếm Thai phẩm chất bực này cũng chỉ có thể làm pháo hoa xem, có cái gì hay chứ?

- A? Cái này là Kiếm Thai, trong truyền thuyết ẩn chứa Thượng Cổ phi kiếm thuật?

Ngay cả Ngao Ngân Châu nghe được hai chữ "Kiếm Thai" cũng có chút kinh ngạc, ánh mắt lóe lên, nhận lấy, mở hộp ra quan sát.

Viên Bích Chiên vội vàng nói:

- Ngân Châu cô nương cẩn thận, khí tức của

Kiếm Thai không thể đơn giản tiết ra ngoài, nếu không sẽ làm cho Kiếm Linh nhạt nhòa!

Ngao Ngân Châu lại không để ý tới hắn, cúi đầu nhìn Kiếm Thai nửa ngày, nhẹ khẽ thở dài:

- Huyền Vực Kiếm Thai, quả thật bất phàm, đáng tiếc lúc Huyền Vực mở ra, cốt linh của ta không hợp, hơn nữa đã kết thành Kim Đan, không cách nào đi vào. Bất quá ta ngược lại nghe nói, Kiếm Thai cũng có ưu khuyết, trong đó phẩm chất tốt nhất, đều bị tiểu ma đầu của Nam Chiêm Bộ Châu cướp đi, thanh Kiếm Thai này, chỉ là loại bình thường a?

Viên Bích Chiên nghe nàng nói, trong nội tâm nhất thời nổi điên, cảm giác Ngao Ngân Châu còn lựa ba chọn bốn, Kiếm Thai này cũng đã cực kỳ trân quý, trên thực tế lúc trước hắn cũng không nguyện đưa cho Ngao Ngân Châu, muốn giữ lại dung hợp, đây cũng là nguyên nhân hắn vừa tới Lưu Ly Cung không chịu lấy ra, chờ Ngao Ngân Châu vạch trần mới không tình nguyện lấy ra.

Đồ vật trân quý bực này, Ngao Ngân Châu lại vẫn còn chê, nhất thời để cho lòng hắn không vui, mỉm cười nói:

- Trong truyền thuyết xác thực có vài thanh Kiếm Thai phẩm chất phi phàm, bất quá ta đưa tới thanh Kiếm Thai này, cũng không phải phàm vật, cái khác không dám nói, Ngân Châu cô nương, tục truyền Lưu Ly Cung ngươi trân tàng vô số, nhưng Bích Chiên cả gan dám ba hoa, bảo vật có thể thắng được Kiếm Thai này, sợ là không có...

Ngao Ngân Châu nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tia dị quang, sau đó khép hộp kiếm, giống như cười mà không phải cười nhìn Viên Bích Chiên nói:

- Viên công tử, xem ra ngươi tin tưởng tràn đầy nha, chẳng lẽ ngươi sớm biết trong Lưu Ly Cung ta có trân tàng gì sao?

Viên Bích Chiên nao nao, vội nói:

- Ta còn là lần đầu tiên đến Lưu Ly Cung của Ngân Châu cô nương, làm sao biết ở đây trân tàng cái gì?

Ngao Ngân Châu cười lạnh nói:

- Ngươi đã không biết Lưu Ly Cung ta có trân tàng gì, thì sao biết trong trân tàng của ta, không có bảo vật mạnh hơn Kiếm Thai?

Chương 372: Ba dị bảo

Lúc Viên Bích Chiên nói lời kia, kỳ thật trong nội tâm không tự chủ được hiện lên lời phụ thân nói: Lưu Ly Cung cung chủ Ngao Ngân Châu, không đơn thuần là trưởng nữ của lão Long Vương, nàng chiếm cứ linh mạch ở Thiên Lưu Hải, được vô số trân tàng, nếu như ngươi cưới nàng, chẳng những có thể dựa thế Long cung, địa vị bay vọt, càng có thể đạt được vô số trân tàng của nàng, ngày sau còn sợ thiếu tài nguyên tu hành sao?

Bất quá ở trong nội tâm Viên Bích Chiên, lại một mực không cam lòng, cảm thấy giá trị Kiếm Thai mạnh hơn có cái gọi là trân tàng của Lưu Ly Cung nhiều, dù sao Kiếm Thai chính là bảo vật Huyền Vực, hắn trong lúc vô tình nói một câu, đã hiển lộ rõ ràng tâm tư này.

Chỉ có điều lời này, lại ẩn ẩn chọc giận tới Long Nữ, lạnh lùng nói:

- Lưu Ly Cung ta tự nhiên không so được Long cung, nhưng vẫn có vài bảo vật, sao Viên công tử biết trong đó không có vật hơn cả Kiếm Thai?

Viên Bích Chiên có chút kinh ngạc, còn tưởng Ngao Ngân Châu muốn mượn cơ hội làm thấp giá trị Kiếm Thai của hắn, liền mỉm cười nói:

- Ngân Châu cô nương, giá trị của Kiếm Thai này quả thực không thấp, dù là ở Viên gia ta, chỉ sợ cũng có thể xếp vào hàng ngũ nhị lưu, lại càng không cần phải nói ở chỗ này, nếu Ngân Châu cô nương thực có dị bảo gì, vậy không bằng lấy ra, để cho ta và các đạo hữu thưởng thức?

Trong mắt Ngao Ngân Châu đã có chút chán ghét, cười nhạt một tiếng nói:

- Dù lấy ra, chỉ sợ ngươi cũng không nhận biết!

Viên Bích Chiên nói:

- Ta thuở nhỏ ở Viên gia lớn lên, tự nghĩ đã gặp không ít dị bảo, ánh mắt vẫn có một chút!

Lời này đã có chút đối chọi gay gắt, Ngao Ngân Châu hơi nhắm mắt, nghĩ chốc lát, liền gọi thị nữ Hải Yêu ở bên người, thấp giọng phân phó vài câu, thị nữ Hải Yêu lĩnh mệnh rời đi, Ngao Ngân Châu thì đẩy hộp kiếm về phía Viên Bích Chiên, thản nhiên nói:

- Vậy ta liền muốn khảo thí nhãn lực của Viên công tử một chút, ta có ba kiện dị bảo, chính là nhiều năm trước vô tình lấy được, Viên công tử đã tự nhận nhãn lực cao minh, không bằng giúp ta đánh giá một phen? Nếu thắng, ba kiện dị bảo tất cả quy ngươi, mà ngay cả ta...

Nói đến đây, đột nhiên thay đổi biểu lộ, mị nhãn như tơ, nhiếp hồn đoạt phách.

Viên Bích Chiên nhất thời tâm loạn thần mê, miệng đắng lưỡi khô, trong lúc nhất thời chỉ muốn nhào tới, vô luận nữ nhân này nói gì, đều nghe nàng cũng được, nhưng hắn dù sao cũng xuất thân đại thế gia, vội vàng vận chuyển huyền công, nội tâm rùng mình, cảnh tỉnh lại, thầm nói:

- Mị thuật của nữ nhân này thật lợi hại, suýt nữa bị nàng ám toán...

Sau đó lạnh nhạt nói:

- Nếu ta thua thì sao?

Sau khi kịp thời tỉnh táo, hắn lại ý thức được vấn đề càng nghiêm trọng.

Thắng cố nhiên là tốt, nhưng thua thì thế nào?

Thấy hắn tỉnh nhanh như vậy, Ngao Ngân Châu cũng có chút ngoài ý muốn, khẽ cười nói:

- Thua, Kiếm Thai này ta sẽ không trả ngươi...

Viên Bích Chiên lắp bắp kinh hãi, trong nội tâm hiểu rõ ra, nguyên lai nữ nhân này là đánh chủ ý kia, Kiếm Thai vốn là dùng để cầu hôn, nếu nàng chịu cùng mình về Thần Châu kết hôn, như vậy Kiếm Thai cho nàng cũng không sao, nhưng nhìn ý tứ của tiện nữ nhân kia, thì vẫn muốn ở Thiên Lưu Hải tiêu dao, hết lần này tới lần khác thấy Kiếm Thai lại động tâm, vậy mà muốn từ trong tay mình lừa gạt đi...

Chỉ là vừa rồi khoa trương như vậy, bị nữ nhân này bắt được tay cầm, nhất thời không tiện cự tuyệt.

Mà các tu sĩ cũng ý thức được, trưởng công chúa muốn dùng mình làm tiền cược, cùng Viên Bích Chiên cược một phen, trong nội tâm không khỏi có chút khiếp sợ, trầm thấp nghị luận.

Trong tiếng nghị luận, lại có một thanh âm kêu lên:

- Lời đã nói ra, lại còn ra vẻ đáng thương sao?

Các tu sĩ kinh ngạc quay đầu nhìn lại, địa phương phát ra âm thanh đúng là khu vực của Phương Hành.

Thời điểm các tu sĩ nhìn tới, Phương Hành cũng đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Chu Lô Vi.

Chu Lô Vi bị hù chảy mồ hôi trán, vội vàng khoát tay nói:

- Không phải ta không phải ta...

Phương Hành nói:

- Nếu không phải ngươi, ngươi vội vã biện giải như vậy làm gì?

Chu Lô Vi nhất thời nghẹn họng nói không ra lời.

Ngay cả Viên Bích Chiên cũng hung hăng nhìn thoáng qua hắn, suy nghĩ một chút, cuối cùng trầm ngâm nói:

- Trưởng công chúa đã muốn khảo thí nhãn lực của ta, Viên mỗ tự nhiên không dám thoái thác, dùng Kiếm Thai làm tiền cược thì không cần, Kiếm Thai này vốn là lễ kết hôn tại hạ đưa cho trưởng công chúa, bất luận tại hạ thắng hay thua, đều là đồ vật của trưởng công chúa, cần gì phải đánh bạc chứ?

Các tu sĩ nghe vậy, không ít người gật đầu, nghĩ thầm trình độ nói chuyện của tu sĩ Thần Châu cũng không phải thấp.

- Con mẹ nó, hỗn đản này rõ ràng là kinh sợ, kết quả lời nói lại hào phóng như vậy...

Ngay cả Phương Hành cũng oán thầm, trầm thấp chửi bới.

Trong lòng hắn rất không thích tu sĩ họ Viên kia, phải biết hắn vốn muốn cướp Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh của Long Nữ, thi triển pháp môn do Liên Nữ truyền thụ, bổ khuyết toàn bộ Tam Muội Chân Hỏa, họ Viên này lại muốn chặn ngang một gạch, cướp Long Nữ đi, cái này chẳng phải phá việc vui của mọi người sao? Giống như Huyện lão gia niêm phong thanh lâu không cho người mở cửa vậy, quyết không phải quan tốt.

Cũng may Long Nữ thoạt nhìn không phải người đơn giản, không có bị Viên Bích Chiên lừa đi, dứt khoát đến cái lấy tịnh chế động, cũng không tranh luận, chỉ thản nhiên nói:

- Viên công tử trước xem qua ba kiện dị bảo kia đã!

Đang khi nói chuyện, đã có thị nữ Hải Yêu nâng lên ba cái khay che lụa đỏ, sau đó ở dưới ánh mắt của Long Nữ ý bảo, đồng thời mở lụa đỏ ra, các tu sĩ trong điện cũng hiếu kỳ Long Nữ sẽ lấy ra dị bảo gì, cùng nhau ngẩng đầu nhìn, có chút khoảng cách xa, dứt khoát thi triển pháp nhãn, tập trung tinh thần đánh giá.

Phương Hành cũng thi triển pháp nhãn nhìn, chỉ thấy trong ba cái khay kia, từ trái sang phải, là một ngọn núi thu nhỏ, một khúc gỗ bị sét đánh, một cái la bàn thiếu một góc, mới nhìn không có khí tức, cũng không có chỗ kỳ lạ quý hiếm nào.

Long Nữ cười mỉm nhìn Viên Bích Chiên nói:

- Viên công tử kiến thức rộng rãi, nhãn lực hơn người, vậy đánh giá danh xưng và công dụng của ba kiện dị bảo này giúp, nếu nói chuẩn, liền dựa theo ước định, tặng Viên công tử ba kiện dị bảo!

Nàng nói chỉ nói một nửa, nửa câu sau là nếu nói không chính xác, Kiếm Thai quy nàng, bất quá rất rõ ràng, nếu Viên công tử nói đúng thì còn tốt, nếu như nói không chính xác, đoán chừng nàng sẽ trực tiếp giữ lại Kiếm Thai, dù sao vừa rồi Viên Bích Chiên nói nàng không có trả lời, muốn lật như thế nào cũng được, nói chung chỉ nhìn tâm tình của nàng mà thôi.

Viên Bích Chiên vốn định từ chối, nhưng nhìn lướt qua mấy bảo vật, trong nội tâm lại hơi do dự, bởi vì trong khi liếc mắt, hắn vậy mà nhìn ra nền móng của hai kiện dị bảo, kiện dị bảo thứ ba cũng có chút quen mắt, rõ ràng chính là Tham Sơn Trắc Hải Bàn, để cho hắn cảm thấy hi vọng chiến thắng thật lớn, nên không có phản bác, mà trầm ngâm quan sát...

Long Nữ nhẹ nhàng cười cười, tiện tay lấy cái đồng hồ cát ra, nói:

- Là có thời gian hạn chế nha!

Mắt thấy cát mịn không ngừng chảy xuống, trong nội tâm Viên Bích Chiên hạ quyết tâm, trực tiếp nâng hòn non bộ lên, nhìn về phía các tu sĩ, để cho mọi người nhìn thấy rõ ràng, sau đó hắng giọng nói:

- Trưởng công chúa có lệnh, tại hạ liền bêu xấu, kiện dị bảo thứ nhất, nhìn như một ngọn núi, kì thực là một Pháp khí lợi hại, trưởng công chúa, nếu như tại hạ nhìn không sai, ngọn núi này trên thực tế là một ngọn núi thực sự bị phong ấn? Nếu cởi bỏ cấm chế, chỉ sợ cả Thiên Lưu Hải cũng bị lấp đầy...

- Luyện một ngọn núi thành dị bảo?

Các tu sĩ nghe vậy, đều gắt gao nhìn hòn non bộ trên tay Viên Bích Chiên, kinh nghi bất định.

Long Nữ nghe thế, trong mắt có chút dị sắc, giống như ngoài ý muốn, lại có chút bội phục, vỗ tay khen ngợi nói:

- Quả nhiên không hổ là đệ tử của Thần Châu Viên gia, phần kiến thức này, Ngân Châu có chút bội phục...

Trên mặt Viên Bích Chiên xẹt qua vẻ đắc ý, buông hòn non bộ xuống, lại lấy vật thứ hai lên xem xét.

Các tu sĩ cũng có chút kính sợ nhìn Viên Bích Chiên, duy có Phương Hành khinh bỉ nhìn hắn một cái, nghĩ thầm gia hỏa kia thật ngu ngốc.

Viên Bích Chiên quan sát khúc gỗ một hồi, chỉ cảm thấy gỗ này bình thường, nhưng khi để sát vào mình, lại cảm giác âm khí um tùm, để cho người sởn hết cả gai ốc, giống như ánh mắt bị đông lại, cực kỳ không thoải mái.

Hắn nhìn kỹ vài lần, xác định mình không có nhìn lầm, mới trầm ngâm mở miệng:

- Dị bảo thứ hai hẳn là Kim Ô Phù Tang Mộc? Hết lần này tới lần khác mộc này lại bị Cửu Thiên Thần Lôi đánh trúng, vốn là thần mộc dương tính mạnh mẽ, bây giờ bị thúc dục cao hơn một bậc, đến nỗi dương thịnh âm sinh, ngược lại biến thành âm mộc, có thể bảo hộ thần hồn, nếu như tu luyện thần thông âm thuộc tính, sẽ thành trợ lực to lớn...

- Ba ba...

Long Nữ Ngao Ngân Châu vỗ tay nhè nhẹ, cười dịu dàng nói:

- Viên thế huynh, nhãn lực quả nhiên bất phàm!

Lời vừa nói ra, các tu sĩ nhất thời nghị luận nhao nhao, tắc lưỡi không thôi.

Có người nói:

- Long tộc nhiều trân tàng, lời ấy quả nhiên không uổng, trưởng công chúa vậy mà cất chứa Phù Tang Mộc, giá trị liên thành a...

Cũng có người nói:

- Càng khó được chính là, Phù Tang Mộc này lại được Thiên Lôi kích qua, vậy thì càng khó được, vậy mà Viên công tử có thể xem thấu, hơn nữa đoán được công dụng, phần nhãn lực và kiến thức này, thật khiến người bội phục!

Ở trong mọi người tán dương, ngay cả Viên Bích Chiên cũng tươi cười, buông xuống đoạn khô mộc, nhìn các tu sĩ chắp tay.

Hắn càng đắc ý, Phương Hành càng nhìn hắn không vừa mắt, lại dắt cuống họng kêu lên:

- Diễn trò cái gì, mau xem tiếp đi...

Bá bá bá…

Lúc này ánh mắt của các tu sĩ lại nhìn qua, Chu Lô Vi lập tức chỉ vào Phương Hành nói:

- Là hắn nói!

Tuy hắn không thể trêu vào Phương Hành, nhưng hỗn đản này luôn hãm hại hắn, thực nhịn không được nữa, vì vậy vượt lên trước chỉ điểm.

Phương Hành thấy thế, lập tức liếc mắt nói:

- Ngươi nói hai lần rồi, ta nói một lần không được sao?

Chu Lô Vi nhất thời tức điên, nghĩ thầm này không phải chứng thực hai lần trước là mình nói sao?

Chứng kiến Viên Bích Chiên quăng đến ánh mắt bất mãn, Chu Lô Vi khóc không ra nước mắt.

Chương 373: Tiền mất tật mang

Xem xong hai kiện dị bảo, tâm tình của Viên Bích Chiên cũng buông xuống hơn phân nửa, theo hắn, Long Nữ lấy ra ba kiện dị bảo, tuy hai loại trước đều hiếm thấy, nhưng lại không phải vô tích lần theo, bằng nhãn lực của mình, cũng không phí bao nhiêu công phu liền đoán ra, trận đọ sức này, thật đúng không khó, thậm chí làm hắn sinh ra cảm giác Long Nữ cố ý nhường cho mình.

- Chẳng lẽ nàng cũng muốn gả vào Viên gia chúng ta, lại cảm giác xấu hổ, mới cố ý thua ta sao?

Trong nội tâm đã có ý nghĩ này, Viên Bích Chiên càng buông lỏng, nhẹ nhàng lấy kiện dị bảo thứ ba, là một cái la bàn tổn hại.

Cái la bàn này vừa nhìn vào, trong ba kiện dị bảo, thì dễ dàng bị người xem thấu nhất, Viên Bích Chiên cũng tràn đầy tin tưởng, đưa đến trước mắt, sau khi nhìn lướt qua, muốn mở miệng, ánh mắt các tu sĩ phía dưới cũng bị hắn hấp dẫn tới, đều muốn nhìn tu sĩ Thần Châu thật có bản sự công nhận tam bảo hay không, lại không nghĩ rằng, Viên Bích Chiên há hốc miệng, vậy mà nói không ra lời, nhẹ nhàng "Ồ" một tiếng, nhíu mày, lại tinh tế đánh giá, sau nửa ngày không nói gì.

Các tu sĩ đều hai mặt nhìn nhau, có người nghi hoặc, có người nhìn có chút hả hê.

Hả hê nhất tự nhiên là Phương Hành, trong nội tâm cười thầm:

- Long Nữ kia chẳng những tao, còn một bụng ý nghĩ xấu, họ Viên kia thật quá non, chỉ sợ lần này sẽ bị nàng lừa tiền mất tật mang...

Quả nhiên, Viên Bích Chiên nhìn la bàn, càng xem sắc mặt càng quỷ dị, qua nửa ngày mới ngẩng đầu nhìn Long Nữ, mặt lộ vẻ khó xử, chần chờ nói:

- Trường công chúa điện hạ... kiện dị bảo thứ ba này, thật sự là... thật sự là...

Hắn còn chưa nói nghi ngờ của mình, Long Nữ đã cười chỉ đồng hồ cát, mỉm cười nói:

- Thời gian không còn nhiều lắm rồi!

Viên Bích Chiên chảy mồ hôi lạnh, mơ hồ cảm giác mình rơi vào một cái hố, Long Nữ mang tới ba kiện dị bảo này, tuy hai kiện trước đều trân dị, nhưng bằng nhãn lực của mình hoàn toàn có thể đánh giá ra, duy có kiện thứ ba thoạt nhìn đơn giản kia, lại hàm ẩn bẫy rập, vốn tưởng nhìn một cái đã khám phá, nhưng nhìn kỹ lại không phải như vậy, để cho mình tiến thối lưỡng nan.

Thời điểm đồng hồ cát chảy đến cuối cùng, Viên Bích Chiên nhịn không được nhìn về phía Long Nữ, chần chờ nói:

- Trưởng công chúa, dị bảo này... căn bản chính là một cái la bàn bình thường, linh khí mất hết, trận pháp đều hủy, ngay cả Pháp khí cũng không tính a...

Long Nữ như cảm thấy lời nói của Viên Bích Chiên cực kỳ buồn cười, cười mỉm nói:

- Kiện dị bảo thứ ba quý giá nhất của ta, ở trong mắt ngươi chính là một cái la bàn hỏng? Viên công tử, vừa rồi còn khen ngợi ngươi nhãn lực hơn người, hiện tại ngươi lại tới nói đùa ta sao?

Viên Bích Chiên đổ mồ hôi, khó xử nói:

- Nhưng trong mắt ta, này là một cái la bàn bình thường mà thôi!

Long Nữ cười cười, thấy đồng hồ cát đã chảy sạch, liền thò tay lấy đi, đưa cho mọi người xem, sau đó nói:

- Xem ra hôm nay Viên công tử cũng nhìn nhầm, trận này ta may mắn thắng được, không có gì có thể nói, thanh Kiếm Thai kia, Ngân Châu thu rồi, cũng đa tạ Viên công tử hào phóng, Ngân Châu không biết lấy gì tạ ơn, linh nhưỡng này không tệ, Viên công tử uống nhiều mấy chén!

Nói xong, tay áo phất một cái, ý bảo thị nữ Hải Yêu lấy Kiếm Thai đi.

Mặt mũi Viên Bích Chiên tràn đầy xấu hổ, lại ẩn ẩn cảm giác Long Nữ như một con hồ ly giảo hoạt, không khỏi hơi hạ thấp người, cười nói:

- Thanh Kiếm Thai này, vốn là một vị thế thúc cho ta mang đến, tặng Ngân Châu cô nương làm lễ kết hôn, Ngân Châu cô nương cứ tự nhiên, trừ Kiếm Thai này, còn có nhiều loại lễ vật khác, ngày hôm trước ta đã sai người đưa đến Lưu Ly Cung...

Long Nữ lại lạnh giọng nói:

- Viên công tử nói chuyện cần phải cẩn thận, Kiếm Thai này là Ngân Châu may mắn thắng được, không quan hệ tới sự tình kết hôn gì đó, hơn nữa lời không dễ nghe, Ngân Châu sớm bị trục xuất khỏi Thương Lan Hải, hiện tại lẻ loi một mình, chuyện chung thân của ta, ai nói cũng không tính, ai cũng không bức được ta!

Lời vừa nói ra, Viên Bích Chiên vừa thẹn vừa giận, nghĩ thầm nữ nhân này nói lời kia là có ý gì?

Thu Kiếm Thai lại không cho bất luận hứa hẹn gì sao?

Hắn đã xác định, mình trúng kế của tiện nhân kia, trong lúc quýnh lên, bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng nói:

- Trường công chúa điện hạ tính toán thật hay, bất quá Viên mỗ cũng có nghi vấn, dù trận kia là ván bài ước định giữa hai người chúng ta, Viên mỗ cũng chưa chắc thua, cái la bàn kia, Viên mỗ nhận không ra, người khác cũng chưa chắc có thể nhận ra, sợ là trưởng công chúa cũng nói không ra đi...

Lời này vừa ra, ẩn ẩn ám chỉ Long Nữ ăn gian, ngôn từ hơi có chút không khách khí.

Long Nữ nghe vậy, trong mắt xẹt qua hàn quang, điềm nhiên nói:

- Ngươi nhãn lực chưa đủ, lại muốn trách ta âm thầm sử dụng mưu kế? Hừ, ngươi nhận không ra, toàn trường sẽ nhận không ra sao? Chư vị, tấm Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh kia của ta vẫn chưa có người nào lấy được, không bằng lấy phân biệt bảo vật này làm đề mục, có ai nhãn lực hơn người, muốn lên đài đánh giá kiện dị bảo thứ ba không?

Nói xong ánh mắt nhìn quét toàn trường, cũng không biết trong lòng lại đánh chủ ý quỷ quái gì.

Viên Bích Chiên vừa giận vừa vội, nghe Long Nữ lại cầm Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh nói chuyện, trong nội tâm càng căm tức, ánh mắt hung ác quét qua toàn trường, lạnh giọng nói:

- Này cũng không tệ, thịnh tình của trưởng công chúa, chư vị làm sao có thể không cho mặt mũi? Viên mỗ cũng muốn biết, ai có nhãn lực tốt như thế, dám lên đài đánh giá kiện dị bảo thứ ba...

Long Nữ nói ai "muốn" lên đài đánh giá kiện dị bảo thứ ba, Viên Bích Chiên lại nói ai "dám" lên đài, một chữ chênh lệch, ý tứ đã đại biến, mà Viên Bích Chiên không che dấu sát khí, càng làm cho người rõ ràng cảm nhận được ý uy hiếp trong lời nói của hắn, không hề nghi ngờ, không nói người lên đài có thể đánh giá ra kiện dị bảo thứ ba hay không, nhưng thù này là kết xuống rồi.

Dù sao Viên Bích Chiên là tu sĩ Thần Châu, Chu thiếu đảo chủ ở bên cạnh hắn càng là người Kim Ngao Đảo, muốn diệt các tu sĩ ở đây, có thể nói không tốn chút sức lực, ở trước mặt hắn, ai dám vào lúc này gây chuyện?

Trong lúc nhất thời cả điện im ắng, lại không có một người dám lên tiếng.

Long Nữ nhìn thấy một màn này, trong nội tâm tức giận, sắc mặt lành lạnh, ung dung nói:

- Thật không ngờ người ta mời đến lại nhát gan như vậy?

Loại trường hợp này, Phương Hành tự nhiên sẽ không bỏ qua, hưng phấn kêu lên:

- Ta đến!

Hắn la to, ở trong điện yên tĩnh lộ ra cực kỳ đột ngột, nhất thời ánh mắt cả điện đều nhìn sang, Chu Lô Vi ở bên cạnh chịu thiệt nhiều lần, vô ý thức nhảy dựng lên, chỉ vào Phương Hành kêu lên:

- Hắn! Hắn! Là hắn!

Phương Hành trực tiếp đứng lên, khinh bỉ nhìn thoáng qua Chu Lô Vi, nói:

- Đương nhiên là ta, ngươi có lá gan này sao?

Chu Lô Vi bị khinh bỉ, ngượng ngùng nói không ra lời.

Ánh mắt các tu sĩ nhìn về phía Phương Hành cũng hiện ra kinh ngạc, lại quái dị, cảm giác ngoài ý muốn, lại có chút bội phục.

Nói thật, ấn tượng của các tu sĩ đối với hắn là không được tốt lắm, lúc đầu người ta nói một câu, liền bảo thị nữ đi bồi tửu, đằng sau càng dùng thân phận tu sĩ Thần Châu bức hắn, mua thị nữ kia đi, hắn thân là chủ nhân, lại ngay cả cái rắm cũng không dám thả, đã lưu lại ấn tượng hèn nhát trong lòng mọi người, hơn nữa về sau rõ ràng được Thanh Nhan Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh, hết lần này tới lần khác không được việc, ủ rũ đi ra, lập tức bị các tu sĩ đánh giá là "phế vật", "vô dụng" "buồn cười".

Nhưng lúc này, quần tu bị Viên Bích Chiên chấn nhiếp, không một người dám đứng ra, tiểu tử này lại nghênh ngang đứng dậy, làm cho các tu sĩ hơi chút đổi mới, cái khác không nói đến, lá gan của gia hỏa này còn rất lớn nha, rất có dáng vẻ ngay cả mệnh cũng không cần, đương nhiên, cái ấn tượng "lớn mật" này, kỳ thật cũng mang theo dáng vẻ ngu ngốc, không biết như vậy sẽ gây ra đại họa sao?

Nện bước đi lên đài, Hải Xà Tinh đứng ở trong điện cũng có chút kinh ngạc nhìn Phương Hành, hình như không nghĩ đến Phương Nhật Thiên mà nàng không để vào mắt sẽ dám vào lúc này đứng ra, nhất thời quên tránh đường, Phương Hành trực tiếp vỗ vào mông nàng, đánh Hải Xà Tinh qua một bên, còn thêm rồi câu:

- Mắt mù sao, không biết nhường đường cho đại gia?

Hải Xà Tinh vừa giận vừa vội, mặt đỏ lên, chỉ là ở loại trường hợp này, dù oán hận cũng không dám lên tiếng.

- Vị đạo hữu này, dũng khí của ngươi thật đáng khen...

Viên Bích Chiên thấy thật có người dám lên đài, hơn nữa là gia hỏa trước kia một mực ở dưới đài lộn xộn, con mắt híp lại, lành lạnh nói một câu, trong thanh âm không che dấu sát khí chút nào.

Phương Hành trừng mắt liếc hắn một cái, nhìn Long Nữ nói:

- Công chúa, hắn làm ta sợ!

...

Viên Bích Chiên thoáng cái đỏ cả mặt, các tu sĩ cũng không còn lời để nói.

Viên Bích Chiên uy hiếp Phương Hành tự nhiên là ai cũng có thể nhìn ra, chỉ là ai sẽ nói trắng ra như vậy?

Nhất là Long Nữ, sau khi nao nao, trên mặt hiện ra một vòng vui vẻ như có như không, liếc Phương Hành một cái, lại nhìn về phía Viên Bích Chiên, thản nhiên nói:

- Viên công tử, ta biết Thần Châu Viên gia các ngươi là cổ thế gia không thể khinh thường, nhưng không nghĩ tới bản lãnh của ngươi lớn như vậy, ngươi đây là không để ta vào mắt, muốn ở trên Hồng Hồng đại hội của ta đùa nghịch uy phong?

Sắc mặt của Viên Bích Chiên có chút xấu hổ, vội nói:

- Là vị đạo hữu này hiểu lầm, Viên mỗ chỉ bội phục dũng khí của hắn mà thôi, kiện dị bảo thứ ba kia, ngay cả ta cũng nhìn không ra mánh khóe, vị đạo hữu này lại dám lên đài, nói rõ nhãn lực không tệ...

Trong miệng nói khách khí, nhưng ánh mắt nhìn về phía Phương Hành lại cực kỳ oán độc.

Ánh mắt kia của hắn, làm các tu sĩ ở đây đều cảm giác trái tim băng giá.

Phương Hành lại hồn nhiên không phát giác ra, cười hắc hắc nói:

- Ngươi nhìn không ra là vì ngươi ngu xuẩn, không có nghĩa là ta nhìn không ra!

Dám chửi mình ngu xuẩn!

Viên Bích Chiên tức quá mà cười, sát ý đã định, không khỏi tiêu sái ngồi xuống, cười lạnh nói:

- Vậy thì mời!

Chương 374: Kiện dị bảo thứ ba

Phương Hành không thèm để ý Viên Bích Chiên, chậm rãi đi tới, trước nhìn về phía Long Nữ, ném cái mị nhãn, Long Nữ bị trêu chọc nở nụ cười, lúc này mới nhìn lướt qua ba kiện dị bảo, thò tay bưng ngọn núi lên, rung đùi đắc ý nói:

- Trên bàn có ba kiện dị bảo, kiện thứ nhất, vừa rồi gia hỏa kia nói không sai, ngọn núi này xác thực là núi thật luyện thành, chính là một tồn tại đặc thù trong Pháp khí, tên Sơn Bảo, cùng một con sông lớn luyện thành Pháp khí tên Hà Đồ nổi danh, tuy phẩm giai không cao, nhưng uy lực rất mạnh, chính là kiệt tác thời Thượng Cổ!

Các tu sĩ nghe vậy, không khỏi khẽ giật mình, vừa rồi Viên Bích Chiên nhìn ra pháp tướng của bảo vật, nhưng không biết danh tự, lúc này nghe Phương Hành nói, mới biết nó tên là "Sơn Bảo".

Ngay cả Long Nữ, nghe Phương Hành nói danh tiếng của "Sơn Bảo", "Hà Đồ" cũng nao nao, ấn tượng có chút đổi mới với hắn.

Viên Bích Chiên khẽ giật mình, nhưng lại cười nói:

- Bảo vật này ta đã giám ra, còn chờ ngươi tới nói sao?

Phương Hành quay người khinh bỉ nói:

- Vừa rồi ngươi nói không được đầy đủ nha, theo như đề mục của trưởng công chúa, ván này rõ ràng là yêu cầu nói ra danh tự và công dụng, nhưng ngươi chỉ nhìn ra công dụng của Pháp bảo mà thôi, lại không biết danh chữ, kỳ thật đã thua, chỉ là trưởng công chúa cho ngươi mặt mũi, mới không có nói thẳng ra, ngươi còn không biết điều...

Viên Bích Chiên nghe hắn trách móc, tức đến mặt đỏ rần, giận không lên tiếng.

Trên mặt Long Nữ vui vẻ càng tăng, càng xem Phương Hành càng thuận mắt.

Phương Hành lại lấy dị bảo thứ hai, nói:

- Không sai, đúng là Phù Tang Mộc bị sét đánh, dương khí quá thịnh, ngược lại hoá âm, có thể trấn tà niệm, cũng có thể luyện âm khí, đương nhiên, vừa rồi ngươi nói dùng nó tu luyện âm đạo tà pháp cũng có hiệu quả, bất quá ngươi không có não sao, trưởng công chúa không phải Quỷ Yêu, dùng nó tu luyện Quỷ đạo tà pháp làm gì? Chắc hẳn trưởng công chúa lấy ra là có công dụng khác, cũng có thể chỉ là cất chứa chơi thôi!

Viên Bích Chiên nghe vậy, sắc mặt càng cổ quái, vừa tức vừa vội, hắn tự nghĩ kiến thức sâu, lại không nghĩ rằng đứa nhà quê không biết từ nơi này chui ra kia, liên tục đánh giá hai kiện dị bảo, đều tìm ra lỗi của mình, cái này thậm chí để hắn ẩn ẩn hoài nghi, chẳng lẽ Long Nữ sớm chuẩn bị kế sách, cho nên an bài một tiểu tử như vậy đến hủy danh dự của mình?

Nhưng con mắt của Long Nữ càng ngày càng sáng, giống như đã động tâm, mỉm cười liếc mắt nhìn Phương Hành.

Viên Bích Chiên thoáng nhìn Long Nữ, trong nội tâm càng giận, lạnh giọng nói:

- Kính xin đạo hữu đánh giá dị bảo thứ ba!

Hắn đã kết luận, kiện dị bảo thứ ba kia, căn bản là một la bàn bình thường, không hề có chỗ đặc dị, nhìn xem Phương Hành có thể nói ra cái gì, nếu hắn thuận miệng nói tầm bậy, Long Nữ liền đồng ý thuyết pháp của hắn, như vậy hắn có thể xác định, tuyệt đối là Long Nữ và tiểu hỗn đản kia hùa nhau đùa nghịch mình, mình tại chỗ bão nổi cũng sẽ không tiếc.

Mà Long Nữ thì hơi chờ mong nhìn Phương Hành, trong nội tâm không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nàng xác thực có ý định cho Viên Bích Chiên vào hố, chỉ cần có người dám đứng ra đánh giá kiện dị bảo thứ ba, vô luận hắn nói cái gì, mình cũng sẽ nói đúng, giống như nửa đoạt nửa gạt từ trong tay Viên Bích Chiên đoạt lấy Kiếm Thai, dù sao bằng thực lực của mình, cũng không sợ Viên Bích Chiên gây rối, chỉ có điều thấy Phương Hành, trong nội tâm nàng ẩn ẩn cảm thấy, không chừng người này sẽ cho mình một kinh hỉ.

Mà lúc này, Phương Hành đã cầm dị bảo thứ ba lên, giả vờ giả vịt đánh giá thoáng một phát, thời điểm các tu sĩ chờ mong hắn mở miệng, hắn đột nhiên xùy cười, tiện tay ném la bàn qua một bên, sau đó một cước đạp lên bàn của Long Nữ, cười tủm tỉm đưa tay nâng cằm nàng, cười hắc hắc nói:

- Kiện dị bảo thứ ba... ngay ở chỗ này...

Bá...

Trong lúc nhất thời, cả điện kinh hãi, các tu sĩ đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Viên Bích Chiên là cái thứ nhất đứng lên, quát chói tai:

- Tiểu súc sinh muốn chết, dám bất kính với trưởng công chúa?

Phương Hành quay đầu nhìn hắn trợn mắt:

- Cái gì bất kính, không phải đánh giá dị bảo sao?

- La bàn đã bị ngươi ném đi, ngươi còn đánh giá cái rắm?

Viên Bích Chiên hận không thể chửi ầm lên, nghĩ thầm con mẹ nó ngươi đánh giá dị bảo thì thôi, làm sao đánh giá đến cái cằm của Long Nữ rồi?

Nhưng không ngờ Phương Hành trừng mắt liếc hắn một cái, khinh bỉ nói:

- Ngươi thực không hiểu phong tình, ai nói cái la bàn kia là dị bảo thứ ba? Cái kia chỉ là một cái la bàn hỏng, Pháp khí cũng không tính, có thể xưng cái dị bảo gì? Mà kiện dị bảo thứ ba trên đài, rõ ràng chính là vị đại mỹ nhân này, vừa rồi ngươi đúng là không có mắt, xem lâu như vậy cũng nhìn không ra...

Lời vừa nói ra, cả sảnh an tĩnh, ngay cả Viên Bích Chiên cũng giật mình tại chỗ.

Trong lòng hắn cấp tốc hiện ra ý nghĩ: Chẳng lẽ nữ nhân lẳng lơ kia cố ý nhường ta, ta lại không nghĩ đến sao? Đáng hận, ta sớm biết nữ nhân này tao đến khó nói nên lời, nhưng cũng không nghĩ tới nàng sẽ chơi chiêu thức ấy?

Ngay cả Long Nữ cũng khẽ giật mình, đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười càng lớn, lộ ra thư thái đến cực điểm, phất tay áo đứng dậy, ở trên mặt Phương Hành ngắt một cái, khuôn mặt xinh đẹp cơ hồ dán lên mặt Phương Hành, hơi thở như lan, cười cười nói:

- Tiểu đệ đệ, tỷ tỷ thật càng ngày càng thích ngươi, không thể nói trước, ngươi mới là bảo bối của tỷ tỷ...

Phương Hành có chút xấu hổ nói:

- Đừng kêu tiểu đệ đệ, gọi đại đệ đệ được không?

Long Nữ đường đường Kim Đan cảnh, lại bị tiểu tử này luân phiên đùa giỡn, tư vị trong nội tâm có chút bất thường, nàng cũng không phải tính tình keo kiệt, không có tức giận, ngược lại càng thú vị, nhéo nhéo khuôn mặt của Phương Hành mắng:

- Tiểu quỷ!

Nói xong đứng lên, muốn nói với Viên Bích Chiên vài lời, lại không nghĩ tới bờ mông như điện giật, bị một móng vuốt bóp một cái, làm cho nàng đỏ mặt lên, quay đầu lại, hơi có chút tức giận nhìn Phương Hành, giáo huấn:

- Thành thật một chút cho ta, nếu không băm móng vuốt của ngươi!

Phương Hành bất mãn liếc mắt, nghĩ thầm không biết ngươi đã ngủ qua bao nhiêu nam nhân, ta sờ một cái thì thế nào?

Mà Viên Bích Chiên ở một bên, thì đang kinh ngạc đến xuất thần, càng nghĩ càng cảm thấy vừa rồi Long Nữ là cho mình cơ hội, chỉ cần đầu mình thông minh một chút, như vậy không khó ôm mỹ nhân quy, chỉ hận mình lòng hiếu thắng quá mạnh, chỉ nghĩ đánh giá la bàn huyền diệu, sau khi đánh giá thất bại, liền cho rằng Long Nữ lừa gạt mình, nói năng lỗ mãng, cuối cùng đắc tội đối phương.

Loại tâm tư này, để cho hắn càng nghĩ càng không vui, Long Nữ đã có ý với mình, như vậy chỉ cần mình cố gắng thoáng một phát, hẳn còn có thể vãn hồi, trong nội tâm không khỏi thoải mái chút ít, đang định nói vài câu dễ nghe, lại bắt gặp Phương Hành cười xấu xa thò tay bóp mông Long Nữ, trong khoảng thời gian ngắn, lòng đố kị thiêu đốt, con mắt đỏ bừng.

- Tiểu súc sinh, dám khinh bạc Long Nữ, ta muốn mạng của ngươi...

Lòng đố kị của Viên Bích Chiên thiêu đót, liền bất chấp rất nhiều, hét lớn một tiếng, kiếm quang tăng vọt.

Vèo, kiếm quang lành lạnh lướt đi như rồng, chém thẳng tới cái ót của Phương Hành, không ngờ lại động sát tâm.

Tu sĩ Thần Châu ra tay, một kiếm này kỳ diệu khó tả, rõ ràng là ở dưới cơn thịnh nộ ra tay, nhưng một kiếm đâm ra, quanh người linh lực cuồn cuộn, từ trong kiếm khí hóa thành một đạo lực lượng vô hình, khuếch tán ra bốn phía, bao phủ tất cả tu sĩ ở đây vào bên trong, một lát tầm đó, giống như trấn áp bát phương, chỉ có một kiếm này có thể di động.

Một kiếm này, đừng nói đánh lén ra tay, dù ở trước mặt giao chiến, cũng làm cho người khó lòng phòng bị.

- Lớn mật!

Lúc này, có thể kịp thời phản ứng, cũng chỉ có Long Nữ mà thôi, chỉ có điều mặc dù nàng đã là Kim Đan cảnh, sau khi kịp phản ứng, lại không kịp thi triển pháp thuật, đối mặt một kiếm nhìn như phải giết Phương Hành, nàng quát một tiếng, bỗng nhiên ra tay, vậy mà trực tiếp dùng tay ngọc cầm lấy trường kiếm của Viên Bích Chiên.

- Xùy...

Mũi kiếm trượt ở trong lòng bàn tay, sắc bén ma sát, lại không làm bị thương bàn tay của nàng...

Thương Lan Hải Long tộc, dùng nhục thân cường đại xưng danh, lúc này xem ra, quả nhiên danh bất hư truyền.

Mà Phương Hành cũng đột nhiên xoay người lại, là một người thích gây sự, hắn ngược lại có một thói quen tốt, là sau khi gây sự, sẽ phòng bị người khác động thủ đánh lén mình, bởi vậy tuy xoay người qua, trên thực tế lại âm thầm lưu ý cử động của Viên Bích Chiên, hơn nữa thần thức của hắn hơn người, thời điểm Viên Bích Chiên lộ ra sát khí, hắn đã sinh lòng cảnh giác, quay người ra tay.

- Con mẹ nó, dám động thủ với ta?

Phương Hành xoay người lại, không chút nghĩ ngợi, một cước đạp ra ngoài.

Trường kiếm của Viên Bích Chiên bị Long Nữ cầm chặt, đối phương là Kim Đan cảnh, dù chỉ dùng tay nắm giữ trường kiếm, nhưng lực đạo hùng hồn kia phản kích tới, cũng khiến cho hắn không thể không vận công chống đỡ, bằng không thì chỉ sợ trường kiếm sẽ bị đối phương chấn rời khỏi tay, nói như vậy, đệ tử Thần Châu Viên gia như hắn, sẽ mất hết mặt mũi.

Tu vi của hắn quả thực không kém, hơn nữa Long Nữ cũng không có ý hạ sát thủ, bởi vậy dưới tình huống hắn vận chuyển tu vi toàn thân, cuối cùng cũng ổn định trường kiếm, thoạt nhìn giống như là hắn và Long Nữ ngang tay, bất phân thắng bại.

Nhưng vừa lúc đó, Phương Hành thình lình đạp qua một cước, Viên Bích Chiên tập trung toàn bộ tinh thần chống cự Long Nữ, ở đâu còn thời gian đỡ một cước này, bành… bị đạp trúng ngực, mặt như giấy vàng, miệng phun máu tươi, sau đó giống như vải rách bay ngược ra, liên tục lăn bốn năm vòng mới dừng lại được...

Trong lúc nhất thời, cả đại điện lặng ngắt như tờ, ngay cả một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Đường đường đệ tử Thần Châu Viên gia, lại bị người đạp lật?

Chương 375: Hàng giả

Nói thực ra, Viên Bích Chiên bị đạp bay là Phương Hành chiếm được tiện nghi, bất quá hắn xuất thủ đánh lén trước, dẫn động Long Nữ ra tay, ngược lại coi như tự làm tự chịu, hơn nữa sau khi hắn bị đạp, Kim Ngao Đảo Chu thiếu đảo chủ nhất thời giận dữ, vỗ bàn muốn đứng dậy ra tay với Phương Hành, nhưng Liên Nữ bỗng nhiên gõ bàn nói:

- Ta muốn uống rượu!

Ánh mắt của Chu thiếu đảo chủ lập tức mê mang, mặt mũi cười lấy lòng bưng bình lên rót rượu.

Điều này cũng làm cho Viên Bích Chiên bị đạp bay, lại nhất thời nằm trên mặt đất, sau nửa ngày không người để ý...

Long Nữ thấy một màn này, cũng có chút ngoài ý muốn, hơi thâm ý nhìn Phương Hành một cái, như không nghĩ tới hắn ra tay ác như vậy.

Dù sao Viên Bích Chiên cũng là tu sĩ Thần Châu, mặc dù hắn động thủ trước, Long Nữ cũng chỉ ngăn cản mà thôi, lại không thể vọng động sát phạt, nếu là tu sĩ khác, sau khi bị đánh lén bảo trụ được một mạng, liền cầu thần cáo tổ, thậm chí lập tức trốn ra ngàn dặm, lẫn không còn bóng dáng rồi nói sau, nhưng tiểu tử này lại không lưu tình chút nào, một cước đạp ra, không dây dưa dài dòng.

Điều này cũng làm cho Long Nữ ẩn ẩn có chút bội phục đảm lượng của hắn.

Đương nhiên nghĩ lại, tiểu hỗn đản này dám công nhiên đùa giỡn mình, làm ra sự tình như vậy, cũng không quá kỳ quái nha.

- Tiểu súc sinh, ngươi... ngươi lại dám tổn thương ta...

Viên Bích Chiên phun ra hai ngụm máu, mới nỗ lực chống đất đứng lên, ánh mắt oán độc hung tàn.

- Ngươi nên may mắn là ở loại địa phương này, nếu không ta đã làm thịt ngươi...

Phương Hành nhìn hắn một cái, điềm nhiên như không có việc gì nói.

Chỉ một câu, lại làm các tu sĩ sợ hãi, dám uy hiếp tu sĩ Thần Châu như thế, tiểu tử này thật to gan lớn mật.

- Được rồi, Viên công tử, là ngươi ra tay trước, không nên lại gây chuyện!

Long Nữ lạnh giọng mở miệng, không cho hai người nhao nhao tiếp, nhàn nhạt phân phó thị nữ Hải Yêu bên người:

- Đưa Viên công tử đến Thiên Điện chữa thương, lấy thuốc trị thương tốt nhất của Lưu Ly Cung ra cho hắn...

Sau khi nói xong, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Phương Hành, tiểu tử này cũng đang nhìn mình, trên mặt giống như tên trộm, cười làm cho người cực kỳ khó chịu, Long Nữ sững lại một chút, bất đắc dĩ cười nói:

- Vị đạo hữu này đã được một tấm Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh, Xà Cơ, dẫn hắn đi khuê phòng của ta!

- Tốt, ha ha...

Trong lòng Phương Hành vui lên, vỗ tay cười to.

Hải Xà Tinh lúc trước một mực chướng mắt hắn, về sau lại bị hắn mắng chậm rãi đi tới, giống như cười mà không phải cười nhìn Phương Hành, thần sắc như có chút bất đắc dĩ và chán ghét, nhưng che dấu cực kỳ xảo diệu, lễ phép vươn tay nói:

- Phương đạo hữu, theo Xà Cơ đi thôi, ngươi rất may mắn, chỉ hy vọng ngươi cũng sẽ có nội tình tốt hưởng diễm phúc này...

- Khách khí khách khí...

Phương Hành cười hắc hắc, nhìn nàng chắp tay, lại nhìn Long Nữ vứt cái mị nhãn, quay người đi theo đối phương.

Các tu sĩ nghị luận nhao nhao, đều cảm thấy tiểu tử kia đụng phải đại vận, trong điện nhiều người như vậy, không thiếu thế hệ kinh tài tuyệt diễm, làm sao lại để tiểu hỗn đản kia đoạt được cơ hội cuối cùng chứ? Chẳng lẽ chỉ bằng nhãn lực đánh giá hai kiện dị bảo và miệng lưỡi khéo léo? Đương nhiên cũng có một ít người bất đắc dĩ thừa nhận, hắn nhờ thật ra là một cái gan chó.

Tuy hắn cướp được một tấm Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh, nhưng đã chọc giận Thần Châu Viên gia, thực khó nói là đại vận hay bất hạnh.

Ở dưới sự dẫn dắt của Xà Cơ, Phương Hành đi tới một phòng ngủ trang trí châu quang bảo khí, diện tích rộng gần 30 trượng, khắp nơi đều thể hiện ra đặc hữu của Long tộc, cho dù là hạt châu trang điểm ở trên cột đá, cũng là Dạ Minh Châu giá trị liên thành.

Mà ở giữa phòng là một cái giường lớn, phía trên phủ đệm giường bằng lông cáo mềm mại, trên tường sau giường thì khắc một bộ Cửu Mỹ Đồ, chín mỹ nữ diễm lệ kia không một mảnh vải, dùng các loại hình thái bắt mắt nhất bày ra thân thể, đôi mắt đẹp lưu chuyển, nhu tình nồng đậm như từ trong tranh vẽ phun ra, để cho người xem một cái, cơ hồ làm xương muốn nhũn ra.

- Chờ ở đây đi...

Mặt mũi Xà Cơ vẫn tràn đầy cảm giác Phương Hành chiếm được tiện nghi, nhàn nhạt phân phó một tiếng, sau đó quay người rời đi.

Mà Phương Hành thì cười hắc hắc, nhảy lên trên giường, cả người suýt nữa bị đệm giường mềm mại phủ hết, hắn hiện lên hình chữ đại nằm ở trên mặt giường, con mắt nhìn mái vòm khảm đầy minh châu, cười xấu xa hai tiếng, âm thầm hồi tưởng lại pháp môn mà Liên Nữ dạy hắn, từng chi tiết đều suy diễn một lần, xác định không có bất kỳ thiếu sót mới thôi.

Hắn lẳng lặng đợi một nén hương thời gian, nhưng Long Nữ một mực chưa đến.

Trong phòng ngủ ánh sáng rất mờ, không có một chút động tĩnh.

Mơ hồ có hương thơm để cho người say mê, lại như muốn kích thích người buồn ngủ.

Phương Hành nằm ở trên giường một hồi, lại đi dạo một vòng, chứng kiến trên bàn có rượu ngon, ngửi thoáng một phát, cảm giác mùi rượu nồng đậm, liền cầm lấy chén ngọc rót uống, chép chép miệng, cảm thấy mùi vị không tệ, liền thu cả bình vào, sau đó tiện tay cầm lấy một quả lê, vừa gặm vừa đi dạo.

Trong phòng ngủ này xác thực không ít bảo bối, bất quá hắn có thể để mắt lại không nhiều, cảm thấy Dạ Minh Châu khảm nạm ở trên cột không tệ, liền ý định nạy ra thu vào, sau này làm trâm hoa cho Tiểu Man.

Đang nạy ra viên thứ mười một, ngoài phòng bỗng nhiên vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng, thanh âm kỳ ảo động lòng người, hình như có người nhẹ nhàng ca xướng, thanh âm kia cực kỳ êm tai, làm người say mê, rõ ràng có thể xuyên thấu ngọc bích rơi vào trong phòng ngủ, rõ ràng như ở bên tai, nhưng hết lần này tới lần khác lại lộ ra cực kỳ nhẹ nhàng, như thanh phong phật đến, để cho người say lòng.

- Đến rồi...

Phương Hành đại hỉ, nhảy tới trên giường, bắt chéo chân, một tay chống cằm, bày ra tư thế tự nhận là tuấn tú nhất.

Cửa bị một trận gió thổi từ từ mở ra, một nữ tử mặc sa mỏng, ngọc thể lung linh cao gầy chậm rãi đi đến, sắc mặt lạnh lùng, lại hoàn mỹ không tỳ vết, đôi đùi ngọc để cho người mơ màng như ẩn như hiện, đúng là Long Nữ đến...

- Đại mỹ nhân, mau tới mau tới...

Phương Hành vỗ vị trí bên người, ý bảo Long Nữ tranh thủ thời gian đi lên.

Trên mặt Long Nữ lộ ra cười lạnh khinh miệt, nhưng vẫn chậm rãi bò lên giường, tay ngọc thon thon đặt ở trên ngực Phương Hành, nhẹ nhàng trượt xuống, cuối cùng trượt vào trong quần Phương Hành, động tác lớn mật này khiến cho Phương Hành có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc nhìn Long Nữ, lộ ra bộ dáng nai tơ.

Trong phòng ánh sáng càng u ám, mang theo một loại ám muội làm người suy nghĩ viễn vông.

Mùi thơm nhẹ nhàng, mỹ nhân như ngọc.

Long Nữ ép thân thể xuống, hôn hít lấy lồng ngực không tính rộng lớn lại kiên cố của Phương Hành, Phương Hành thì ngửa mặt nhìn trần nhà.

Đối mặt với hưởng lạc cực hạn này, hắn hình như lộ ra không có hứng thú.

Qua thật lâu, thời điểm đầu lưỡi của Long Nữ trượt đến vị trí quan trọng nào đó, Phương Hành đột nhiên nhảy dựng lên, đè Long Nữ ở trên giường, động tác này quá mức thô lỗ, trên mặt Long Nữ có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền phản ứng qua, cho rằng Phương Hành thích động tác mạnh, cười cười.

Phương Hành cúi xuống, Long Nữ mân mê cái miệng, giống như đòi hôn.

Lại không nghĩ tới, Phương Hành cúi xuống chỉ là cẩn thận nhìn hai mắt nàng, đột nhiên vỗ xuống một chưởng.

Ở ngón giữa của hắn, bất ngờ nhiều hơn một tấm Định Thần Phù, muốn định trụ Long Nữ.

- Con mẹ nó, vậy mà đưa hàng giả lừa gạt ta, còn có thể có chút trách nhiệm hay không?

Long Nữ phản ứng cực nhanh, vừa thấy lá bùa dán đến, nháy mắt bứt thân trở ra, thân thể mềm mại như xà, vèo một tiếng, đã từ dưới người Phương Hành trượt ra, xoay người nhảy ra ngoài ba trượng, quát chói tai:

- Ngươi muốn làm gì?

- Phải hỏi ngươi muốn làm gì mới đúng, tiểu xà, trêu đùa ta như vậy, có tin ta rút gân ngươi hay không?

Phương Hành cười lạnh, từ trên giường đứng lên, ôm hai tay, thờ ơ nhìn Long Nữ đứng trên mặt đất, không mảnh vải che thân.

- Ngươi... Ngươi làm sao...

Long Nữ cực kỳ kinh ngạc, biểu lộ có chút hoảng loạn.

- Làm sao thấy được?

Phương Hành chậm rãi đứng lên, đột nhiên kéo bức tranh Cửu Mỹ Đồ xuống, phía sau lộ ra một thạch động thâm thúy mà rộng rãi, Phương Hành đưa tay trảo một cái, linh lực vận chuyển, một lực hút vô hình nhiếp vào, chỉ nghe trong động có tiếng cách cách, một đồ vật to lớn bị hắn nhiếp ra, tiện tay ném xuống, rõ ràng là một con trai lớn, sau khi ngã xuống, vỏ sò mở ra, lộ ra một nữ tử nhỏ nhắn ở bên trong, vẻ mặt kinh hoàng.

Phương Hành cười lạnh, trong ống tay áo bay ra một bóng đen, như linh xà cuốn tới, đúng là Khốn Tiên Tác, Long Nữ thấy vậy, nhất thời sắc mặt đại biến, quay đầu muốn trốn, nhưng không nghĩ tới ở dưới Khốn Tiên Tác của Phương Hành truy kích, nàng lại không có lực phản kháng, dây thừng quấn lấy hông nàng, sau đó kéo qua.

Long Nữ há miệng muốn kêu, Phương Hành đã cưỡi lên người nàng, duỗi tay đè chặt miệng.

Tay đè xuống miệng Long Nữ, linh lực quán chú, nhẹ nhàng vuốt ve, không bao lâu, bộ dáng của Long Nữ biến mất không thấy gì nữa, biến thành một nữ tử khác khuôn mặt đỏ bừng, không phải người khác, đúng là Hải Xà Tinh Xà Cơ.

Chương 376: Cướp hỏa

Trong lòng Phương Hành cực kỳ căm tức, có loại cảm giác mua phải hàng giả.

Từ vừa mới bắt đầu, hắn liền phát hiện trong phòng ngủ hương thơm lượn lờ, lúc đầu chỉ cho là hương hoa bình thường, về sau phát hiện hương này lại có tác dụng mê hồn tu sĩ, chỉ có điều dung lượng rất nhẹ, người bình thường rất khó phát giác, cũng chỉ có người tu luyện Thái Thượng Hóa Linh Kinh như hắn mới có thể cảm ứng được, lúc đầu chỉ cho rằng bố trí bình thường, không có suy nghĩ nhiều.

Năm đó ở thế gian, hắn chui xuống dưới giường các kỹ nữ của Xuân Lai Lâu không ít lần, đương nhiên, khi đó còn không hiểu nhân sự, chỉ là thiên tính bất hảo, âm thầm làm mấy chuyện xấu cho sắc ma Tứ thúc, ngửi qua hương vị cùng loại, biết nó có tác dụng thúc tình.

Chỉ có điều về sau, lúc Long Nữ xuất hiện, lại dần dần để cho hắn cảm giác có chút không đúng, với hắn mà nói, nhìn mặt nói chuyện là kiến thức cơ bản, ngày bình thường gặp được người cái nào dễ khi dễ, cái nào cần chuẩn bị một chút lại khi dễ, dù sao cũng phải có chuẩn bị tâm lý a? Bởi vậy hắn vừa thấy Long Nữ, liền phát hiện tuy bộ dáng không sai, nhưng khí chất có chút bất đồng.

Đợi cho "Long Nữ" ấn lên lồng ngực của hắn, Phương Hành liền kịp phản ứng.

Long Nữ là Long tộc thuần huyết, mà sau khi Long tộc biết dùng lễ nghĩa luân thường của Nhân tộc, thì bình thường hầu như đều dùng hình người diện thế, cho nên Long tộc vừa sinh ra đã là hình người, mà không cần giống như những Yêu thú khác, cần tu luyện mới có thể hóa hình, đây cũng chính là nói, Long tộc ở mọi phương diện, kỳ thật không khác nhân loại, kể cả nhiệt độ cơ thể và cấu tạo thân thể.

Mà bàn tay kia lại lạnh như băng, tuyệt đối không giống như nhiệt độ cơ thể của người bình thường.

Cẩn thận suy nghĩ, Phương Hành ý thức được, chỉ có động vật máu lạnh như Hải Xà mới có nhiệt độ cơ thể như vậy.

Nghĩ tới điểm này, cẩn thận thăm dò, Phương Hành phát hiện chân tướng đã dễ như trở bàn tay, hắn rất nhanh liền ý thức được, ám hương trong phòng là mê hương có thể mê hồn tu sĩ, để cho người thần trí hơi loạn, sau đó Hải Xà Tinh hóa thành bộ dáng Long Nữ đi vào phòng, đồng thời thi triển mị thuật, chọc người si mê, để cho người ý loạn thần mê, khó phân biệt thật giả.

Đương nhiên, lợi hại nhất chính là Bạng Tinh trốn ở trong mật thất khẽ hát, cái này là một loại Huyễn thuật lợi hại, có thể nói, Hải Xà Tinh biến hóa giống như thế, cũng có một nửa là công lao của nàng, ngay cả mình cũng thiếu chút nữa trúng chiêu.

Phát hiện chân tướng, Phương Hành tự nhiên rất tức giận, lửa giận trong nội tâm thật không cách nảo dập tắt.

Thật quá mức, mình rõ ràng đã bằng bản lĩnh thật sự đoạt được Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh, nàng lại đưa đồ giả mạo đến lừa gạt mình, là cảm thấy Phương đại gia không đủ tuấn sao? Chẳng lẽ nói cần phải là tiểu bạch kiểm mới có thể ngủ với nàng?

Mà sau khi Hải Xà Tinh bị Phương Hành cưỡng ép bức ra chân dung, vẻ mặt cũng tức giận, không ngừng kêu to:

- Thả ta ra...

- Thả ngươi ra?

Phương Hành cưỡi trên người nàng, lửa giận còn lớn hơn nàng:

- Tin ta ăn ngươi luôn không? Dám giả trang gạt ta?

Hải Xà Tinh thiên tính ưa thích bộ dáng tuấn tú, vốn chướng mắt Phương Hành, lúc này bị hắn khinh miệt mắng hàng giả, trong nội tâm càng tức giận, biểu hiện trên mặt biến đổi, cực kỳ âm trầm, lạnh giọng nói:

- Tiểu súc sinh, nếu ngươi giả trang hồ đồ thì thôi, lại tự cho mình thông minh, ta chỉ hỏi ngươi, có từng nghe nói qua người lên giường của Vương Nữ, chỉ có hai kết cục chưa?

Phương Hành hơi hồi tưởng, đã minh bạch nàng nói là cái gì.

Sự tình Long Nữ háo dâm sớm đã truyền khắp nơi, thậm chí ở trong thành trì phàm nhân cũng có thể nghe được, theo như đồn đãi người bị Long Nữ chọn trúng, thường thường chỉ có hai kết cục, một là tặng châu báu, vui vẻ đưa đi, hai là bị Long Nữ nuốt sống.

Quả nhiên, Hải Xà Tinh lành lạnh uy hiếp:

- Bị nuốt, đều là ngươi tự cho mình thông minh như ngươi!

- Nói ta tự cho rằng thông minh? Con mẹ nó cho ta hàng giả, còn không cho người nói?

Phương Hành tức giận thầm nghĩ:

- Ta tìm nữ nhân lẳng lơ kia giảng đạo lý đi!

Nói xong lấy ra một viên Quy Tức Đan, cưỡng ép nhét vào trong miệng Hải Xà Tinh, lại bức Bạng Tinh không dám thò đầu ra ăn một viên, sau đó thu hai yêu tinh vào trong túi trữ vật, mang theo hai nhân chứng này đi tìm Long Nữ lý luận.

Bất quá vừa ra khỏi cửa, lại có chút thanh tỉnh lại, thầm nghĩ:

- Không được, ta đánh không lại nàng...

Bị mê hương làm cho đầu có chút chóng mặt, nhưng Phương Hành vẫn có năng lực nhận biết cơ bản nhất, người đánh không lại không thể gây.

Sau khi ly khai gian phòng của Long Nữ, cũng không biết đi bao lâu, trong hành lang có rất nhiều cấm chế, chỉ là không người canh gác, những cấm chế này còn không làm khó được Phương Hành, một cái cũng không xúc động, lúc đi ngang qua một hành lang thật dài, trong phòng tràn ngập tiếng cười nhẹ và thanh âm thở gấp.

- Con mẹ nó, người khác đều chơi thống khoái, chỉ có ta đụng phải đồ giả mạo, Long Nữ khinh người quá đáng!

Phương Hành nhìn thoáng qua Thiên Điện hai bên, trong nội tâm càng oán hận, chỉ thấy trong Thiên Điện là một ít tân khách đến tham gia Hồng Hồng đại hội, lúc này từng người tuyển một Thiên Điện, trong ngực hoặc ôm Hải Yêu, hoặc ôm thị nữ, vui vẻ không biết trời đâu đất đâu, so sánh với đó, mình pháp bào chưa cởi, tay xách theo một cái túi trữ vật muốn tìm người tính sổ, có thể nói cô đơn lẻ bóng, cực kỳ đáng thương.

- Không được, ta không thoải mái, cũng không thể để các ngươi thống khoái...

Phương Hành vốn nhẫn nhịn một bụng oán khí không chỗ phát tiết, lúc này càng nổi lên ý xấu.

Hắn dứt khoát thối lui đến cuối hành lang, nhìn vào trong một Thiên Điện trang trí khá đường hoàng, lại phát hiện bên trong thở gấp rên rỉ không phải người khác, mà là Bắc Thần Sơn Bích Nhan, đang cùng một nam tu tuấn tú vui bất diệt nhạc hồ, ý nghĩ xấu dâng lên, hơn nữa trước đó có Liên Nữ truyền thụ cho pháp môn, lúc này không dùng còn đợi khi nào?

Âm thầm thi triển công pháp vô danh mà Kiếm Thai màu đen truyền thụ, tránh đi cấm chế ở cửa, lặng yên xông vào.

Bích Nhan đang cùng một nam tu như keo như sơn, cá nước thân mật, âm dương điên đảo, bỗng nhiên phát giác trước giường nhiều hơn một người, nhất thời bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, kêu lên:

- Là ai?

Trong bóng đen, một thanh âm buồn bực hờn dỗi nói:

- Ăn cướp!

...

- Cướp...

Bích Nhan chỉ muốn chửi ầm lên: cướp con mẹ ngươi, nào có đạo tặc nào chạy đến nơi này ăn cướp?

Nhưng người tới ra tay cực kỳ nhanh, còn không đợi Bích Nhan có phản ứng, đã đột nhiên xuất thủ, bị trấn áp không thể động đậy, cùng lúc đó, người tới nhanh chóng bắt pháp ấn, vỗ lên trán nàng và nam tu còn chưa kịp phản ứng kia một chưởng.

Ba ba hai tiếng, bàn tay lùi về, Bích Nhan và nam tu đồng thời cảm giác trong cơ thể mình giống như ít đi một chút gì đó.

Vừa rồi như củi khô bốc lửa thiêu đốt mạnh mẽ, vào lúc này giống như tạt chậu nước lạnh, biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, hai người bọn họ đều mơ mơ màng màng ngủ mất.

Trước khi ngủ, Bích Nhan Tiên Tử loáng thoáng chứng kiến người kia lấy ra một cây đèn xinh xắn màu xanh biếc, đánh hai ngọn lửa vào cây đèn, phát ra tiếng cười xấu xa mà nàng cực kỳ quen tai, sau đó quay người ly khai.

Tay cầm cây đèn xanh biếc, Phương Hành lặng lẽ ly khai gian phòng này, lại đi tới gian phòng thứ hai.

Cây đèn hắn cầm chính là một loại vật chứa, là người khác từ trong Huyền Vực đổi Kiếm Thai đưa cho hắn, loại vật chứa này phẩm giai không thấp, có thể chứa đựng lực lượng hư vô, từ trình độ nào đó mà nói, tác dụng của nó giống như thức hải của tu sĩ, một ít lực lượng không cách nào hiển hóa ở trong hiện thực, nhưng có thể tạm thời chứa đựng ở trong cây đèn.

Mà hắn từ trong cơ thể Bích Nhan và nam tu rút ra, là Dục Hỏa trong Tam Muội Chân Hỏa.

Loại thủ pháp huyền ảo này, là Liên Nữ truyền cho hắn, theo nàng nói đây là một loại pháp môn cực kỳ cao minh mà nham hiểm.

Chỗ cao minh ở chỗ, pháp môn này có thể hút ra Dục Hỏa nguyên thủy trong cơ thể con người, đương nhiên cần thời cơ đặc biệt, ở lúc tình ý đậm đặc, hỏa này mới có thể hiển hóa, mới có thể bị rút ra.

Trong kế hoạch, Phương Hành vốn định hi sinh nhan sắc của mình, thông đồng Long Nữ hoặc Tam Yêu, lại tùy thời lấy lửa, nhưng hôm nay mình bị Long Nữ đùa nghịch, hết cách rồi, đành phải lĩnh chút nguy hiểm, ăn cướp bốn phía một chút.

Cũng may hắn đã tu luyện công pháp vô danh được vài phần hỏa hầu, thi triển ra Ẩn Tức Thuật, tựa như một quỷ ảnh, khó có thể bị người phát giác, hơn nữa các tu sĩ đều ở vào trạng thái dục tiên dục tử, thì càng dễ dàng cho hắn làm việc.

Trong Lưu Ly Cung tự nhiên cũng bố trí không ít trận pháp và cấm chế, bất quá cân nhắc đến các tu sĩ tự do vãng lai, nên không có mở ra, cho nên ngược lại tiện nghi Phương Hành, trong mắt hắn, đây quả thực là một thành thị không ai khóa cửa.

Kể từ đó, Phương Hành từ hành lang đầu,

một đường ăn cướp đến cuối, cây đèn trong tay càng ngày càng sáng.

Nhưng phía sau hắn, các Thiên Điện vốn tràn đầy thanh âm cười cười rên rỉ, lại trở nên không khí trầm lặng, không một tiếng động, sự tình càng nghiêm trọng còn ở phía sau, tất cả người bị hắn kéo ra Dục Hỏa, sau khi tỉnh lại đều sẽ phát hiện, mình đối với chuyện nam nữ sẽ không có một chút hứng thú, mà cái này cũng chính là chỗ nham hiểm của pháp môn kia, lấy người Dục Hỏa, đoạn người nhân luân.

Vô luận nam nữ, Dục Hỏa bị trộm, ít nhất ở trong ba năm sẽ thanh tâm quả dục.

Thẳng đến ba năm sau, khí lực chậm rãi điều trị, mới có thể dần dần khôi phục bình thường.

Loại tình huống này, đối với nữ tu mà nói, bề ngoài nhìn không ra gì, chỉ là trước khi Dục Hỏa khôi phục bình thường, không có hứng thú với chuyện phòng the mà thôi, nhưng đối với nam tu mà nói, sự tình lớn lắm, ít nhất sẽ đánh mất năng lực kia trong ba năm.

Đơn giản hình dung, chính là tiểu tặc lướt qua... tổ chim héo một mảnh!

Chương 377: Long Châu phá cấm

biển

Đêm nay, ngay cả Phương Hành cũng không biết chui bao nhiêu gian phòng, cướp bao nhiêu Dục Hỏa.

Trong quá trình tự nhiên cũng không quá đặc biệt thuận lợi, có người xong việc đang nghỉ ngơi, cũng có người thần thức tương đối nhạy bén, người xong việc đang nghỉ ngơi, ta để nghỉ ngơi thật tốt, lần sau lại đến, còn người thần thức tương đối nhạy bén, ra tay lại không nhanh bằng Phương Hành, dù không lấy được Dục Hỏa, người cũng bị đánh ngất xỉu, không ảnh hưởng đại cục...

Tổng cộng tám hành lang, vô số Thiên Điện, nói tóm lại toàn bộ vào xem một lần, tính ra chuyến đi này không tệ.

Loại Dục Hỏa này, tu vi càng cao, huyết mạch càng mạnh càng khó được, tuy Phương Hành không thể hái được Long Nữ tu vi cao nhất, nhưng thắng ở lượng nhiều, triệt để đốt sáng cây đèn, hào quang xanh biếc thiêu đốt, nghĩ hẳn là đủ.

Chỉ là ngay cả Phương Hành cũng không nghĩ ra, ở lúc các tu sĩ mây mưa, khí tức dâm uế bốc hơi, ở trên không Lưu Ly Cung tạo thành một đoàn khí tức hoang đường khó nói lên lời, rơi vào trong mắt người biết xem khí tượng, nơi đây quả thực chính là một thanh lâu, che đậy tất cả khí tức, nhưng theo Phương Hành thu thập Dục Hỏa hoàn tất, bầu trời lại một mảnh thanh minh.

- Mục đích đạt đến, phải rút lui sao?

Trong lòng Phương Hành do dự, nghĩ nghĩ nói:

- Một mực không thấy xú nữ nhân Long Nữ kia, đích thị là không biết núp ở chỗ nào cùng tiểu bạch kiểm khoái hoạt, ta bị nàng đùa nghịch, đi như vậy có chút ủy khuất, phải cho nàng một cái giáo huấn...

Nghĩ tới đây không khỏi cười hắc hắc, đi tìm bảo khố của Long Nữ.

Nói cũng kỳ quái, trong Lưu Ly Cung lớn như vậy, lại chỉ có cấm chế và trận pháp, mà không có một thủ vệ, hình như tất cả thủ vệ gác ở hành lang đều không biết bị điều đi nơi nào, thật rất kỳ quái, bất quá Phương Hành không thèm để ý, vẫn cẩn thận như tên trộm đi trong Lưu Ly Cung, nhưng Lưu Ly Cung thật sự quá lớn, ốc xá vô số, nhất thời tìm không thấy bảo khố.

Phương Hành bất đắc dĩ, đành phải tìm một địa phương yên lặng, lấy Xà Cơ từ trong túi trữ vật ra, đang muốn để nàng tỉnh lại thẩm vấn, nhưng nao nao, biết Xà Cơ bướng bỉnh, sợ hỏi không ra cái gì, lại nhét vào túi trữ vật, kéo Bạng Tinh ra, bày ra bộ dạng hung ác, ép hỏi nàng bảo khố của Long Nữ ở vị trí nào.

Bạng Tinh này chỉ là một tiểu nha đầu, không chịu được hù dọa, sợ Phương Hành bắt nàng nướng ăn, vội vàng chỉ rõ vị trí bảo khố của Lưu Ly Cung, Phương Hành đại hỉ, lần nữa thu nàng, lặng yên tiến về trước.

Dần dần đi về phía trung tâm của Lưu Ly Cung, thấy cấm chế và trận pháp càng ngày càng nhiều, Phương Hành chỉ có thể lên hết tinh thần, cẩn thận tránh né, dần dần đi về phía trước, tới cuối hành lang, lại phát hiện một bậc thang đi xuống dưới, tràn đầy nước biển, nguyên lai một nửa Lưu Ly Cung là ở dưới nước, vị trí bảo khố cũng ẩn ở dưới đáy biển, nếu muốn đi vào, không vào biển là không thể.

Phương Hành hơi suy nghĩ, cuối cùng không kiềm nén được bản tính, nói dễ nghe một chút là gan dạ, nói không dễ nghe chính là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, nếu đã biết phương vị của bảo khố, thì dù núi đao biển lửa cũng đi, huống chi chỉ là ở dưới biển, liền cắn răng một cái, lấy ra Tị Thủy Châu, nắm ở trong tay, lặn vào trong nước.

Trên biển ánh sáng âm u, không có bóng người, trong hành lang giống như một tử vực.

Loáng thoáng, hình như có lực lượng vô hình xẹt qua ở trong nước biển, khí tức lành lạnh, làm cho người ta kinh hãi.

Loại cảm giác này, giống như một quái vật khổng lồ vô ý thức hô hấp, loại uy áp cao cao tại thượng kia, càng làm cho người cơ hồ muốn hít thở không thông, bất quá dùng cường độ thần thức của Phương Hành, lại chuẩn xác ý thức được, quái vật khổng lồ kia không có phát hiện hắn, bởi vậy mượn Tị Thủy Châu bơi đi.

Có Tị Thủy Châu này, hắn ở trong biển cực kỳ tiện lợi.

Bất quá lặn ước chừng nửa nén hương thời gian, Phương Hành không thể không ngừng lại, mượn nhờ Âm Dương Thần Ma Giám, hắn rất nhanh liền phát hiện cuối hành lang, bất ngờ có một cấm chế huyền ảo phức tạp, căn bản khó có thể ở trong thời gian ngắn phá giải, hoặc là nói, bằng cấm chế này, dù cưỡng ép phá giải, cũng sẽ bị người bố trí cấm chế phát giác, căn bản không cách nào lặng lẽ đi qua.

- Con mẹ nó, Long Nữ này thật cẩn thận, chỉ là một bảo khố, ẩn tàng kín như vậy làm gì, đại gia làm sao ăn trộm được...

Trong lòng Phương Hành oán thầm một tiếng, ở trong nước biển đánh giá một hồi, cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, không có nắm chắc phá vỡ cấm chế này.

- Thật không vào được, coi như xong, cùng lắm thì đi ra bên ngoài một mồi lửa đốt Lưu Ly Cung là được...

Phương Hành bất đắc dĩ hạ quyết định, đang muốn quay đầu ly khai, lại chợt phát hiện có chút không đúng, hạt châu trong tay theo nước gợn phơi phới, đang có một tia ánh sáng u lam tán phát ra, mờ mịt ở trong nước biển, đây là khí tức của Tị Thủy Châu, thuộc về hiện tượng bình thường, nhưng không bình thường chính là, hạt châu phát ra vầng sáng, lại dung hòa với trận pháp trước mắt.

Từng tầng ánh sáng kia, tiến vào trong trận pháp, lại không có kinh động trận pháp một chút, như nước sáp nhập vào trong nước, lửa tiến vào trong lửa, không xuất hiện một chút rung động, cũng không có chút dị dạng nào sinh ra, giống như đồng nguyên với trận pháp.

Phát hiện này lại để cho trong lòng Phương Hành hơi động, hắn nhớ rõ, lúc ấy địa phương mình thuận tay lấy ra hạt châu này, chính là trước Tiên Điện trong Thanh Khâu

Phần, mà chủ nhân của hạt châu, là đầu rồng thân người, người mặc Hành Vân Bố Vũ Bào, dựa theo Kim Ô suy đoán, người kia rất có thể là Long Vương của Thương Lan Hải, chỉ không biết là đời Long Vương nào mà thôi.

Lúc này lại liên tưởng đến thân phận của Long Nữ, Phương Hành lại nghĩ không ra thì quá ngu ngốc.

- Hẳn là lực lượng của hạt châu này và Thương Lan Hải nhất mạch đồng nguyên?

Phương Hành âm thầm tự nói, cuối cùng quyết định ngậm hạt châu ở trong miệng, đồng thời vận chuyển huyền pháp, linh lực bao phủ khí tức của hạt châu, lưu chuyển toàn thân, rất nhanh, toàn thân hắn bị lực lượng u lam bao vây, sau đó hạ quyết tâm, vọt thẳng về phía trận pháp, thời điểm phóng đi cũng đã chuẩn bị kỹ càng, vừa thấy không ổn, sẽ quay đầu bỏ chạy.

Bất quá rất may mắn, hắn được vầng sáng bao bọc, không hề trở ngại xông vào trong cấm chế, vậy mà không bị ngăn trở chút nào, cấm chế kia cũng vận chuyển bình thường, không có bị bất luận ảnh hưởng gì, cái này làm cho Phương Hành đại hỉ, hưng phấn bay về phía hành lang, trong nội tâm hô to mình vận khí tốt.

Trong lúc vô tình có được hạt châu, bất ngờ khí tức đồng nguyên với đại trận của Lưu Ly Cung, đã có được hạt châu này, Phương Hành như lấy được chìa khóa ra vào đại trận, hoặc là nói, đã trở thành chủ nhân của đại trận này.

Trong lòng Phương Hành quả thực vui vẻ, nhanh chóng bơi đi, không bao lâu đã đi tới cuối hành lang, chỉ thấy là một đại môn bằng huyền thiết to lớn, trên cửa điêu khắc một đầu rồng to lớn, răng nanh um tùm, cấm chế sâm nghiêm, nhưng lực lượng lại đồng nguyên với trận pháp, bàn tay của Phương Hành đặt ở trên đầu rồng, lực lượng lan tràn, cấm chế đã giải.

- Két.....

Đại môn tự động mở ra, từ trong khe hở bắn ra châu quang để cho người hoa mắt.

- Phát đạt...

Dựa theo lẽ thường, hiện tại Phương Hành cũng là bảo khố di động, nhưng vừa nhìn thấy bảo khố của người khác, hắn y nguyên kích động không thôi.

Lẳng lặng nhìn thoáng một phát, chung quanh không có dị thường gì, Phương Hành vèo một tiếng xông vào, sau đó lặng lẽ đóng cửa, quay đầu nhìn, nhất thời con mắt sáng ngời, ông trời của ta, Long tộc không hổ là chủng tộc biết vơ vét của cải nhất, trong bảo khố của Lưu Ly Cung, các loại kỳ trân dị bảo, quả thực nhiều không kể xiết, tùy tiện cầm một vật ra ngoài, cũng là trân bảo hiếm thấy nhân gian.

- Ơ, Linh Tinh lớn bằng nửa người, còn khắc thành hình dạng tuấn mã? Thu!

- Chà con mẹ nó, trận kỳ khảm đầy Dạ Minh Châu, đây là đốt tiền sao? Thu!

- Đây là phi kiếm hay vật phẩm trang sức, xinh đẹp như vậy làm gì? Thu!

- Vương miệng bằng huyền khí? Con mẹ nó, cái đồ chơi này mang trên đầu sẽ uy phong bao nhiêu? Tổng cộng chín cái, thu hết!

Phương Hành tiến vào trong bảo khố, giống như con chuột rơi vào trong thùng gạo, trực tiếp lấy túi trữ vật lớn nhất trên người mình, cười ngây ngô du đãng ở trong bảo khố, hô to gọi nhỏ, giống như Liên Nữ thấy thức ăn.

Cũng may hắn còn có chút thanh tỉnh, không có mang đi toàn bộ bảo khố của Long Nữ, mà chỉ lấy thứ đáng giá, dù như thế, một vòng chuyển xuống, cũng đã lấy mười mấy trân bảo, đang cảm thấy mỹ mãn ly khai, lại phát hiện ở góc tường phía tây, có một hộp gỗ tử đàn được đặt khá xảo diệu, vừa vặn ở vào vị trí người bên ngoài rất khó lưu ý.

Phương Hành nhìn thấy, trong nội tâm đã có tính toán, nhanh chóng chạy tới, mở cái hộp ra nhìn, trong nội tâm không khỏi mừng rỡ, chỉ thấy trong hộp, đặt không phải cái khác, đúng là Sơn Bảo mà Long Nữ mang lên yến hội, cái này không giống những đồ chơi quý giá khác, mà là một Pháp bảo đường đường chính chính, nhìn như hòn non bộ nho nhỏ, trên thực tế chính là một tòa đại sơn.

Ngọn núi kia, lúc này bình tĩnh đặt ở trong hộp, bị phong ấn, tuy hình thể không biến lớn, nhưng sức nặng lại không khác đại sơn chính thức, Phương Hành tự nhiên là chuyển bất động, bất quá Phương Hành tinh tế quan sát một phen, lập tức phát hiện, trên Sơn Bảo thi triển pháp lực, bất ngờ cũng đồng nguyên với đại trận chung quanh, liền có tâm tư, dùng vầng sáng của Tị Thủy Châu đi phá giải.

Quả nhiên, vầng sáng của Tị Thủy Châu có thể bài trừ hết thảy cấm chế trong Lưu Ly Cung, phong ấn trên Sơn Bảo bị Phương Hành xóa đi sạch sẽ, cảm thấy mỹ mãn ôm Sơn Bảo vào trong lòng, hôn chụt chụt mấy cái.

- Lấy được Sơn Bảo, lại không biết Phù Tang Mộc ở nơi nào?

Trong lòng Phương Hành suy nghĩ, muốn lấy luôn một dị bảo khác.

Ý nghĩ này còn chưa rơi xuống, chỉ nghe dưới chân ầm ầm rung động, tường đá trước người xoay chuyển, vậy mà tách ra, lộ ra một cánh cửa, bên trong có hào quang u ám, Phương Hành ngơ ngác đi vào nhìn, nhất thời sửng sốt.

Kiện dị bảo thứ hai!

Chương 378: Thần Long Trục Nguyệt

Sơn Bảo kia kỳ thực chính là một ngọn núi lớn, tự nhiên ít người có khả năng di dời, trừ khi là chủ nhân của Sơn Bảo tự mình xuất thủ phá giải phong ấn, mà đại khái người phong ấn Sơn Bảo cũng không nghĩ tới, trong tay Phương Hành có hạt châu đồng nguyên với Long tộc, giải pháp thuật trên Sơn Bảo, dễ như trở bàn tay.

Mà ở dưới Sơn Bảo, bất ngờ trấn áp một cơ quan, chỉ cần Sơn Bảo di dời, cơ quan sẽ bị xúc động, mở ra vách tường, phía sau là một động phủ, bên trong bố trí giản đơn, lò luyện đan, thanh trì, pháp điển... ngoài ra thì không có vật gì, giống như cư thất của khổ tu sĩ.

Phương Hành vô ý thức liếc mắt nhìn động phủ, liền thấy kiện dị bảo thứ hai hắn đang tìm kiếm.

Phù Tang Mộc lăng không treo ở trên thanh trì, nước ao kết thành hàn băng mông mông.

- Được tới toàn bộ không uổng công a...

Phương Hành vui vẻ, ở trong động phủ quan sát một vòng, thấy không có bẩy rập và cấm chế, thở phào nhẹ nhõm, giơ tay lên lấy Phù Tang Mộc đi, đối với hắn mà nói, dị bảo này còn đáng giá hơn Sơn Bảo, dù sao Sơn Bảo chỉ là một pháp khí, hơn nữa sử dụng phiền phức, nhưng Phù Tang Mộc lại là chí bảo cực dương âm sinh, có hiệu quả đặc thù khi tu luyện rất nhiều công pháp.

Được hai bảo này, Phương Hành cũng coi như công thành danh toại, yên tâm rời đi Lưu Ly Cung.

Chỉ bất quá, bất ngờ lại xảy ra, theo Phù Tang Mộc bị hắn nhiếp tới tay, thanh trì kết băng ở phía dưới đột nhiên khách khách rung động, tựa hồ theo Phù Tang Mộc bị gở xuống, tầng băng nhanh chóng tan rã, rất nhanh đã tràn đầy kẽ nứt, sau đó không ngừng bốc hơi, sương mù lượn lờ, tựa hồ phía dưới có vật gì đó cực nóng.

Phương Hành hoảng sợ, ôm Phù Tang Mộc nhảy ra ngoài ba trượng, thăm dò nhìn dị tượng phát sinh.

Rất nhanh, sương mù phiêu tán, lộ ra một bóng dáng đen sì trong ao, đó là một cái đầu tóc.

Theo nước ao tan ra, Phương Hành bất ngờ phát hiện, trong hàn băng bất ngờ phong ấn một người, đang khoanh chân ngồi ở trong thanh trì.

Dị bảo thứ ba của Lưu Ly Cung...

Long Nữ!

Phương Hành không nghĩ tới, Long Nữ sẽ ở trong thanh trì, ngồi xếp bằng, hơn nữa hai mắt nhắm nghiền, trên trán chảy ra mồ hôi, sắc mặt ửng hồng, thân thể không ngừng run rẩy.

- A… trưởng công chúa còn chưa ngủ sao?

Phương Hành bị dọa chảy mồ hôi lạnh, hắn một mực lo lắng mình ở trong quá trình ăn trộm kinh động Long Nữ, lại không nghĩ rằng sẽ ở tình huống này đụng phải nàng, vô ý thức cười hì hì lên tiếng chào hỏi, giống như đi ở trên đường gặp phải.

Hô hấp của Long Nữ bỗng nhiên trầm trọng, hiển nhiên đã nhận ra Phương Hành tồn tại, nhưng không có lên tiếng.

- Ha ha ha ha, đêm trường từ từ, ta ngủ không được, đi ra ngoài hóng mát một chút mà thôi, ngươi tiếp tục...

Phương Hành cười vô hại, lên tiếng chào hỏi, vừa nói chuyện vừa chậm rãi lui ra ngoài ba trượng, khiêng Sơn Bảo, bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy.

Nhưng lúc này, chợt nghe Long Nữ tức giận quát:

- Xú tiểu tử...

Ùng ùng!

Trong thạch thất phía sau Phương Hành, chợt có một đạo lực lượng cực kỳ âm lãnh, cuồng bạo bừng lên, giống như biển gầm, trong giây lát bao phủ Phương Hành, cũng tràn ngập cả bảo khố, như một Cự Long cuồng bạo xoay người, phóng thẳng ra ngoài Lưu Ly Cung, một lát sau, tinh quang kích xạ, giống như khói báo động, thẳng tắp phóng vào hư không.

Trong hư không, vốn có vô số khí tức tà dâm rậm rạp, che đậy ánh trăng trong sáng, nhưng sau khi Phương Hành hái đi Dục Hỏa của các tu sĩ, thì đã trở nên trong sáng, ánh trăng bàng bạc, thẳng như tinh bàn, mà theo đạo tinh khí kia đi vào hư không, trong mây huyễn hóa ra một Cự Long dài trăm trượng màu ngân bạch, vòng quanh Minh Nguyệt chạy chồm.

Loại dị tượng này, thật cực kỳ to lớn, vô số sinh linh trong biển nhìn thấy dị tượng này, đồng thời bái phục.

Trong đêm trăng sáng sao thưa, hầu như ở ngoài vạn dặm cũng có thể nhìn thấy được dị tượng, tự nhiên kinh động vô số tiên đảo động phủ ở xung quanh, tất cả đều bị long uy kinh động, ly khai động phủ bế quan, đứng xa nhìn về phía dị tượng.

- Thần Long Trục Nguyệt, sao lại xuất hiện Thần Long Trục Nguyệt?

Tu sĩ có chút kiến thức, đều đứng xa nhìn dị tượng này, chau mày.

- Sư tôn, cái gì là Thần Long Trục Nguyệt?

Trên tiên đảo cách Lưu Ly Cung sáu nghìn dặm, một đồng tử đi ở bên người lão tu áo tang hiếu kỳ hỏi.

Lão tu áo tang khẽ thở dài nói:

- Thần Long Trục Nguyệt, là dị tướng của Long tộc, giống như nữ tử Nhân tộc có kinh nguyệt lần đầu vậy, Long nữ 33 tuổi trưởng thành, mỗi 3 năm một lần, nguyên âm chi khí xông lên trời, ấn làm Xích Long, trục nguyệt mà bay, đây chính là Thần Long Trục Nguyệt, cổ tịch còn xưng Xích Long Trục Nguyệt, vì thế tu sĩ Nhân tộc cũng hay gọi nữ tử Nhân tộc khi có kinh nguyệt là Xích Long!

Tiểu đồng tử nghe vậy ngẩn ngơ, lẩm bẩm:

- Vậy kia không phải là kinh nguyệt của Long Nữ sao?

Lão tu áo tang tiện tay cốc đầu đệ tử một cái:

- Chuyện tốt không học, kinh nguyệt của nữ tử lại rành như vậy!

Đồng tử ôm đầu nói:

- Bất quá là kinh nguyệt của Long nữ mà thôi, lão nhân ngài đi nhìn làm cái gì?

Lão tu áo tang khẽ thở dài:

- Chỉ giống kinh nguyệt bình thường mà thôi, kì thực này chính là dị tượng Long nữ kén rể, tượng này là nguyên âm chi khí của Long tộc bay lên trời hiển hóa, cũng tức là nói, chỉ có Long thân còn nguyên âm mới có thể dẫn phát, nguyên âm phá vỡ, dị tượng này sẽ không xuất hiện! Thượng Cổ Long tộc, thậm chí Long cung hiện nay, sẽ ở trước khi dị tượng này xuất hiện mà chọn chồng cho long nữ, cũng ở thời điểm dị tượng đến động phòng, mặt khác, dị tượng này cũng đo lường ra huyết mạch của long nữ có thuần khiết hay không, cùng với có thủ thân như ngọc hay không, ở Thương Lan Hải, long nữ có dị tượng này, đại biểu nguyên âm không mất, cùng với huyết mạch thuần khiết, thậm chí có tư cách trở thành Long Chủ đời tiếp theo!

Đối với tu sĩ áo tang giải thích, đồng tử hoàn toàn không nghe, chỉ gật đầu nói:

- A, đó chính là nói Long Nữ huyết thống thuần khiết, hơn nữa còn thủ thân như ngọc... Ta sát, nàng còn trinh nguyên?

Ngay cả tiểu đồng tử cũng kịp phản ứng, tu sĩ áo tang làm sao không nghĩ tới, cúi đầu thở dài nói:

- Sau khi Long Nữ bị trục xuất Thương Lan Hải, ở Thiên Lưu Hải một năm tổ chức Hồng Hồng đại hội một lần, khi đó dâm khí xông lên trời, che đậy tinh thần, ta còn tưởng nàng tâm tính bất chính, tai hoạ Nam Hải, lại không nghĩ tới, nàng là đang giấu giếm việc này, mưu đồ không nhỏ nha...

Tiểu đồng tử còn khó hiểu:

- Sư tôn, Long Nữ kia là nữ chủ nhân của Hồng Hồng đại hội sao? Sao nàng lại...

Lão tu áo tang cười nhạt nói:

- Còn có thể có nguyên nhân gì, đơn giản là danh lợi mà thôi, Long tộc ở Thương Lan Hải trọng nhân luân lễ nghĩa, người không tuân thủ là không có tư cách mưu đồ đại bảo của Long tộc, nàng một người bị trục xuất ra Thương Lan Hải, lại phí hết tâm tư tự phá danh tiết, lại dùng Hồng Hồng đại hội ẩn dấu nguyên âm, tự nhiên là muốn tìm cơ hội quay về Thương Lan Hải!

Hắn vừa nói xong, xa xa có tường vân bay đến, cũng là một lão tu lánh đời, gặp được áo tang lão giả, liền xa xa vừa chắp tay, nói:

- Thanh Viễn đạo hữu, Thần Long Trục Nguyệt vừa ra, xem ra Nam Hải sắp không yên bình rồi!

Lão tu áo tang thấp giọng thở dài nói:

- Trước đó không lâu ta nghe phong thanh, Long Vương bệnh nặng, sợ là thời gian không lâu, tám nhi tử của hắn đoạt Long Vương vị đang đấu lợi hại, thậm chí Thương Lan Hải sắp muốn phong hải rồi, ở thời điểm quan trọng như vậy, Thần Long Trục Nguyệt hiện ra, giống như lại xuất hiện một đối thủ tranh đoạt bảo tọa Long Vương, hết lần này tới lần khác còn ở Nam Hải chúng ta, muốn không ra chuyện cũng khó? Chỉ là... Long Nữ đã giấu diếm việc này nhiều năm, không tiếc tự ô danh tiếng, hiển nhiên có điều kiêng kỵ, đã nhẫn đến một bước này, tại sao không chờ lão Long Vương qua đời mới bộc lộ, mà lộ đầu vào lúc này?

Lão tu lánh đời nói:

- Có lẽ nàng có mưu đồ khác! Ai, đầu tiên là Huyền Vực xuất thế, sau đó Nam Chiêm Bộ Châu đại loạn, hôm nay Thương Lan Hải cũng sắp ra tai hoạ, Tây Ngưu Ma tộc một mực mưu đồ gây rối, Bắc Câu Yêu tộc rục rịch, xem ra Thiên Nguyên tứ châu bình ổn nhiều năm, hôm nay đã hiện ra dấu hiệu đại loạn, chúng ta những người lánh đời này, cũng không biết đi con đường nào!

Lão tu áo tang nói:

- Không nên để ý tới, trước phong đảo tĩnh tu đi, loạn tượng đã hiển, sợ rằng Thương Lan Hải sẽ có người đến!

Thần Long Trục Nguyệt không có hiển hóa bao lâu đã biến mất, các tu sĩ Nam Hải chỉ coi Long Nữ phát hiện dị tượng tiết ra ngoài, dùng bí pháp ngăn cản, cũng không lưu ý, chỉ là nhộn nhịp nghị luận, suy đoán trưởng công chúa khổ tâm cô nghệ, không tiếc tự ô danh tiếng, thậm chí mượn Hồng Hồng đại hội che giấu thiên tượng, đến cùng mưu đồ chuyện gì.

Chỉ là ai cũng không biết, lúc này trong Lưu Ly Cung, Long Nữ đang lâm vào trong điên cuồng...

Phương Hành kinh hoàng chạy trốn, bị Long Nữ hút về động phủ, ở dưới áp chế của Kim Đan cảnh, hắn không phản kháng được chút nào, mà Long Nữ còn đau đớn và điên cuồng, hai tay nắm lấy Phương Hành, con ngươi vốn màu vàng, lúc này hai mắt ẩn hiện màu máu, tựa hồ kiệt lực áp chế cái gì, một lát sau, rốt cục không áp chế được...

- Tiểu hỗn đản...

Trong thanh âm của Long Nữ, xen lẫn hận ý và chua xót vô tận...

- Sáu mươi bốn năm trấn áp, lại hủy bởi tay ngươi...

Giờ khắc này, hai hàng nước mắt từ trên khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết của Long Nữ rơi xuống.

- Này này, cùng lắm thì trả lại cho ngươi, đừng kích động đừng kích động, chúng ta ngồi xuống uống trà, từ từ nói chuyện...

Phương Hành bị dọa đến lông tóc dựng đứng, có lòng muốn thi triển phương pháp của Liên Nữ áp chế Long Nữ, hay phản kích, lại hoàn toàn không có lực chống lại.

Mới vừa mở miệng nói, lại im bặt.

Bởi vì vẻ mặt của Long Nữ bỗng nhiên phẫn hận cúi đầu tới...

- Từ từ nói chuyện, đừng cắn người...

Phương Hành kêu to, đột nhiên thanh âm bị ngăn chặn, trong miệng ô ô rung động.

Long Nữ không cắn hắn, mà hung hăng hôn lên miệng của hắn, dọa Phương Hành ánh mắt trợn tròn.

Chương 379: Nhân sinh sơ thí cá nước vui mừng

Long Nữ bị lấy đi Phù Tang Mộc, trong lúc nhất thời giống như trở nên điên cuồng, thân thể nàng nóng hổi, khí huyết bắt đầu khởi động, song chưởng ôm chặc lấy Phương Hành, giống như cái kìm, khiến Phương Hành ngay cả năng lực kết ấn cũng không có, hơn nữa dưới tình huống nàng không che giấu tu vi áp chế, khoảng cách gần như thế, Phương Hành thật không có bao nhiêu sức phản kháng, giống như khúc gỗ.

Long Nữ cúi người hôn một cái, trúc trắc lại cường liệt, Phương Hành nghẹn không thở nổi, miệng ô ô kêu to, dùng hết toàn lực mới đẩy được Long Nữ ly khai thân thể mình nửa tấc, la lên:

- Con mẹ nó, đừng làm rộn, gây nữa ta động thật...

Còn chưa nói xong, Long Nữ lại hôn xuống.

Phương Hành bị dọa, hai tay không ngừng đẩy, lại đụng vào nơi mềm mại không nên đụng, trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác quái dị.

Dù sao cũng là thiếu niên huyết khí phương cương, nơi nào trải qua dụ hoặc như vậy, huống chi Long Nữ vô luận là dáng dấp, hay tư thái, đều là nhất đẳng mà hắn đã gặp qua, lúc này tiếp xúc gần gũi, trên tay xúc cảm mềm mại, lại môi kề môi, Phương Hành cảm thấy tâm lý rung động, dục hỏa không đè nén được từ dưới đáy lòng bay lên.

- Có nên làm nàng hay không?

Phương Hành nhịn không được nghĩ.

Nhưng trong đầu còn có một tia lý trí nhắc nhở:

- Không được... Thập Nhất thúc bảo ta duy trì thân thuần dương làm sao bây giờ?

Nhưng ý niệm này giống như băng tuyết tan rã ở dưới nụ hôn của Long Nữ:

- Hừ, dù sao tiểu gia cũng chưa bây giờ nghe lời...

Nghĩ tới đây, đột nhiên đưa tay ôm vòng eo nhỏ nhắn, trơn truột như ngọc của Long Nữ, toàn thân Long Nữ vốn căng thẳng, nàng vốn là Kim Đan cảnh, quả thật không phải Phương Hành có thể động, nhưng Phương Hành vừa ôm, một thân khí lực của nàng lại tựa hồ tan biến, lại bị Phương Hành lật ngược đè xuống đất.

- Hừ, thật nghĩ ta không trị được ngươi sao?

Phương Hành nhìn xuống, biểu tình nghiêm túc giống như muốn đánh nhau.

Trong động phủ, nhất thời xuân sắc vô biên.

Thời điểm nước sữa hòa nhau, Long Nữ kêu đau một tiếng, trên mặt hiện ra thần sắc thống khổ mà tuyệt vọng, loại cảm giác này, tựa hồ làm thần trí nàng ở trong giây lát đó thanh tỉnh, hai mắt nhìn Phương Hành, thấp giọng nói:

- Ta hận ngươi...

- Ngươi nói gì?

Phương Hành cũng không có thời gian nghe nàng nói, mới nếm thử tư vị nam nữ hoan ái, không rảnh phân thần.

Xuân sắc nhộn nhạo, nước gợn dịu dàng lay động ở trên vách đá.

Tam Muội Chân Hỏa luyện thân thuần dương, thân thể nguyên âm của Long tộc thuần huyết, đây đó giao hòa, sinh ra biến hóa khó diễn tả được.

Thanh đầm của Long Nữ vốn là chủ mạch của Thiên Lưu Hải, là nơi 99 nhánh núi tụ hợp, cũng là nơi linh khí thịnh nhất của Thiên Lưu Hải, mà giờ khắc này, theo âm dương giao thái, Phương Hành đã không cần tận lực thúc giục, tất cả tự nhiên phát triển theo phương hướng tốt nhất, không chỉ Thuần Dương linh lực trong cơ thể, theo nguyên âm chi khí hội tụ, sinh ra một loại biến hóa khó diễn tả được, Cửu Cửu Phản Dương Đan trôi nổi ở trong đan điền, cũng theo hắn thở dốc mà sinh ra vô số kỳ hiệu.

Linh khí trong thanh trì bị kim đan hấp dẫn, vô cùng vô tận hội tụ tới, nhét vào trong cơ thể Phương Hành...

Mà lúc này, dị tượng trên bầu trời Lưu Ly Cung đã tiêu thất, nhưng cũng bị vô số người thấy được.

Tin tức trong khoảng thời gian ngắn lan ra, nơi này là một hải vực truyền thừa không biết bao nhiêu năm, một trong mấy Thánh Địa tiếng tăm lừng lẫy nhất Thiên Nguyên Đại Lục, Thương Lan Hải, đại bàn của Long cung, thống lĩnh hàng tỉ sinh linh Hải tộc, một trong mấy thế lực chí cao đương thời.

Trong Long cung, một cung điện tráng lệ, có vô số thị nữ và người hầu, chỗ sâu nhất của cung điện, có một phu nhân xinh đẹp cao quý nghe Quy Thừa Tướng đọc xong nội dung trên ngọc giản, trầm mặc một lát, đột nhiên giơ tay lên đảo qua, một cái chén ngọc nát bấy, nổi giận quát nói:

- Sớm biết nữ nhân kia không chịu an phận!

Theo một tiếng giận dữ, cả đại điện đều câm như hến.

Quy Thừa Tướng vội nói:

- Vương Hậu bớt giận, tránh ảnh hưởng thân thể, trưởng công chúa thanh danh không tốt, cũng tuyệt sinh lộ của mình, nghĩ nàng kết thành Kim Đan cũng không bao lâu, nơi đó có tư cách khiến ngài tức giận...

Phu nhân kia tức giận không giảm, lành lạnh mở miệng:

- Dưới tình huống không có Băng Tâm quyết, còn có thể ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, ngược lại thật ủy khuất nàng, hôm nay nàng lại dám để cho dị tượng xuất hiện? Là lộ chân tướng, hay muốn vì mình chính danh? Hừ, truyền chỉ, nói cho lão tứ và lão ngũ, để cho bọn họ đi Nam Hải nhìn một chút, mang nữ nhân kia về gặp ta, nếu như nàng không về, thì lấy đầu nàng về!

Dưới điện lập tức có người đáp ứng, bước nhanh rời đi.

- Vương Hậu bớt giận, nếu Ngũ Vương Tử và Lục Vương Tử ra tay, trưởng công chúa tất nhiên dễ như trở bàn tay...

Quy Thừa Tướng vội vàng phụ họa.

Nhưng phu nhân kia không có mở miệng, trầm ngâm một lát, cũng không biết suy nghĩ cái gì, một lát sau, đột nhiên ánh mắt lẫm liệt, lạnh giọng nói:

- Nữ nhân này khổ tâm cô nghệ, ẩn tàng nhiều năm như vậy, hôm nay có thể dễ dàng lộ ra thiếu sót sao? Hừ, chẳng lẽ trong này có bẫy? Ta sẽ cho ngươi chút màu sắc, truyền chỉ, thả lão tam ra, hắn bị giam cũng đủ lâu rồi...

- Vương Hậu... xin nghĩ lại ...

Quy Thừa Tướng nghe được hai chữ "lão tam", sợ đến hai đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống.

Trong điện, tựa hồ có người bày ra chú ngữ gì, trong lúc nhất thời giống như đóng băng.

Cùng lúc đó, cách Thương Lan Hải ba nghìn dặm, một núi lửa hiện đầy dung nham, có một trụ đồng thâm nhập lòng đất không biết bao nhiêu ít dặm, có thể nói quán xuyên biển sâu, mà ở trên trụ đồng, quấn quít vô số xích sắt màu đen, trói lại một Cự Long dài hơn 30 trượng, xích sắt đã rỉ sắt, cũng không biết trói bao nhiêu năm, mà Cự Long màu đỏ thì cúi đầu nhắm mắt, giống như đã chết, chỉ là thời điểm Vương Hậu nhắc tới tên của hắn, Cự Long tựa hồ sinh lòng cảm ứng, chợt mở ra hai mắt, cố sức rống lên, thanh truyền vạn dặm...

...

...

Trong đại điện Lưu Ly Cung, chỉ còn lại thưa thớt vài người uống rượu, những người này, hoặc là không có hứng thú với thị nữ Hải Yêu thông thường, hoặc không có giành được Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh, chỉ có thể cùng nhau uống rượu mua vui, đương nhiên còn có Kim Ô chán đến chết, Liên Nữ còn không có ăn no, Chu Lô Vi khóc không ra nước mắt.

Không khí cực kỳ áp lực, người ở đây chỉ lo uống rượu, ngay cả đám nhạc công đánh đàn, thanh âm cũng có vẻ hữu khí vô lực, chỉ có

Liên Nữ ăn quên cả trời đất.

Thình thịch...

Bỗng nhiên trong nội điện lảo đảo chạy ra một người, vì chạy quá nhanh, nên trực tiếp ngã trên mặt đất.

Mọi người giật nảy mình, giương mắt nhìn lại người kia.

Người nọ giống như tặc nhìn xung quanh, lúc này mới như không có chuyện gì xảy ra đứng lên, hung hăng trừng mọi người mắng:

- Trên mặt tiểu gia nở hoa sao? Nhìn cái gì? Tin ta đào tròng mắt của các ngươi không?

Các tu sĩ có hừ lạnh, có cúi đầu, nhưng không có người tới khiêu khích hắn.

Bọn hắn tự nhiên nhận ra, tiểu tử này là người được Hồng Hồng Nhập Sàn Lệnh, may mắn trở thành lương tế của Long Nữ ba ngày.

Thấy gia hỏa may mắn kia, các tu sĩ tự nhiên cảm giác bất đắc dĩ.

Vô số người thầm nghĩ: một miếng thịt ngon như thế, lại bị tiểu hỗn đản này chà đạp?

Đón nhiều ánh mắt khó chịu như vậy, bình thường Phương Hành sẽ nhảy ra gây chuyện, nhưng lúc này lại tựa hồ thay đổi một người, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nắm lấy tay Liên Nữ kéo đi, trên tay Liên Nữ còn đang nắm một con tôm nướng, bị Phương Hành kéo, nàng vội vàng kêu to:

- Này này, chờ ta chấm xì dầu cái đã…

- Sao vội vả như vậy, giống như làm tặc, Long Nữ đâu?

Kim Ô phát giác không đúng, đứng dậy nhìn về phía Phương Hành.

- Bị ta dùng Phù Tang Mộc đánh ngất xỉu, cũng không biết lúc nào sẽ tỉnh, chúng ta nhanh chạy…

Phương Hành cúi đầu nói, sau đó dắt Kim Ô đi nhanh.

Kim Ô nghe đánh ngất xỉu Long Nữ, cũng kinh hãi, vội vàng đứng lên, ba người đi nhanh ra ngoài, trong lúc khẩn cấp, nó vô ý thoáng nhìn Phương Hành, mơ hồ nghĩ tiểu tử này không giống bình thường, hình như tu vi lại tinh tiến không ít, trên người vô hình hiển lộ ra khí tức, so với vừa tới Lưu Ly Cung thì thâm trầm hùng hậu hơn mấy lần.

- Phỏng chừng tiểu tử này lại giàu to rồi…

Kim Ô âm thầm nhìn Phương Hành, suy nghĩ mình cũng phải chia một chén súp.

Cửa đại điện cũng không có người ngăn cản, đám người Phương Hành thuận lợi ly khai, bỏ chạy vào trong hư không.

Nhưng không ngờ, vừa bay ra trăm trượng, bỗng nhiên phía dưới nước biển chảy ngược, dâng lên một tường nước cao tới mấy trăm trượng, bên trong có vô số Hải Yêu khôi giáp hạng nặng sát khí um tùm, quát lên:

- Mấy người kia, muốn chạy đi đâu?

Phương Hành không nghĩ tới ở đây dĩ nhiên mai phục binh mã, mở miệng mắng:

- Mẹ ta gọi ta về nhà ăn cơm, ngươi cũng quản?

Trong nước biển, một Kỵ Sĩ cỡi Long Mã đi ra, người mặc Huyền Thiết Giáp, nhìn không ra pháp tướng, bề ngoài trái lại là hình người hoàn chỉnh, chỉ là trên mặt che kín mũ sắt, tu vi bất ngờ đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ, ánh mắt lành lạnh nhìn đám người Phương Hành, quát:

- Trước khi Hồng Hồng đại hội kết thúc, ai cũng không thể đi!

Hôm nay mới là ngày thứ hai của Hồng Hồng đại hội, phải chờ tới khi hội kết thúc, là 10 ngày sau, Phương Hành làm sao đồng ý?

- Làm hắn...

Phương Hành trực tiếp xuất thủ, thực không dám dừng lại quá lâu.

Chương 380: Ta chỉ là muốn trộm chút bảo bối

Trong tiếng quát, Phương Hành và Kim Ô tâm ý tương thông, hóa thành hai đạo lưu quang xông tới, Kim Ô vẫn dùng chiêu cũ, hóa thân lưu hành, thân thể lao tới, quản trước mặt hắn là vật gì, trực tiếp đâm qua, Phương Hành thì tay niết ấn pháp, tay trái Âm khí, tay phải Dương khí, vẽ ra đạo đạo quỹ tích huyền ảo, thi triển Âm Dương Đại Ma Bàn, kẹp lấy khí thế ngập trời đẩy về phía trước.

- Dám xông trận? Bắt toàn bộ bọn họ!

Tướng sĩ cưỡi Long Mã quát chói tai, múa đại đao vọt tới.

Trong nháy mắt, vô số Hải Xà Tinh Quái cũng nhộn nhịp đánh ra bảo quang, pháp khí, hầu như đan vào thành một tấm lưới lớn phô thiên cái địa, bao phủ về phía đám người Phương Hành.

Nhưng lúc này, Âm Dương Đại Ma Bàn của Phương Hành đã đánh vào trong hư không.

Rầm rầm oanh!

Hai đạo lưu quang một âm một dương xoay tròn ở trên không trung, tựa như một cái cối xay, vắt ngang hư không, ma diệt vạn vật.

Đại Ma Bàn chậm rãi chuyển động, tạo thành lực hút uy lực to lớn, pháp khí, bảo quang trải rộng ở trên không trung, thậm chí đại đao trong tay tướng lĩnh, ở dưới lực hút bao phủ đều không cầm giữ được nữa, bị Âm Dương Đại Ma Bàn hấp dẫn, một chính một phản xoay tròn, mài thành mảnh nhỏ và thần quang tinh thuần, sau đó Đại Ma Bàn nghịch chuyển, vãi hướng bốn phía.

Ba ba ba ba...

Tựa như trời giáng thần quang, bao phủ bốn phương tám hướng, tường nước ở dưới vô số thần quang trùng kích, ầm ầm sụp xuống, tử thương vô số Hải Binh Yêu Tướng, nước biển hạ xuống, nhấc lên nộ trào cao mười mấy trượng, bắn phá tứ phương.

Phòng ngự giống như tường đồng vách sắt, lại bị Phương Hành đánh sụp, uy thế khó có thể hình dung.

- Ta sát, sao uy lực lại tăng lên nhiều như thế?

Ngay cả Phương Hành cũng có chút ngoài ý muốn, nhìn thoáng qua hai tay của mình, hoảng sợ nói.

Kim Ô hưng phấn đến ánh mắt sáng lên, kêu to:

- Con mẹ nó, tiểu hỗn đản ngươi lại mò được chỗ tốt gì?

Phương Hành thở dài nói:

- Chỗ tốt cái rắm, tiểu gia ta thua thiệt lớn...

Dứt lời cũng không dài dòng nữa, cùng Kim Ô ra sức bỏ chạy.

Lại nói sau khi đám người Phương Hành vội vàng chạy ra Lưu Ly Cung, cũng dẫn tới các tu sĩ nghi hoặc, Kim Ngao Đảo Thiếu đảo chủ giống như hạ nhân hầu hạ Liên Nữ, ở sau khi Liên Nữ rời khỏi, cũng dần dần thanh tỉnh lại, nhớ tới hành vi của mình, không khỏi càng nghĩ càng sợ, cùng những tu sĩ khác chạy ra Lưu Ly Cung, lòng mang nghi hoặc, muốn gọi đám người Phương Hành lại.

Nhưng bọn hắn vừa chạy ra Lưu Ly Cung, lại thấy Phương Hành một chiêu phá hủy phòng ngự, trái tim nhất thời lạnh ngắt, thật lâu không người nói chuyện.

- Người nọ chỉ là Trúc Cơ cảnh, sao có thể... sao có thể... cường đại như thế?

Có người chắt lưỡi, nhìn tướng sĩ của Lưu Ly

Cung người ngã ngựa đổ, hầu như không thể tin được là kiệt tác của một tu sĩ Trúc Cơ cảnh.

- Âm dương nghịch chuyển, ma diệt hư không... Người này... Đến tột cùng là ai?

Đám tu sĩ đều khiếp sợ, nhưng vẻ khiếp sợ còn chưa rút đi, chỉ nghe ở chỗ sâu trong Lưu Ly Cung, một tiếng thanh ngâm vang lên, cùng lúc đó, uy áp vô tận lan tràn, bao phủ bốn phương, đám tu sĩ kinh hồn táng đảm, chỉ nghe "oanh" một tiếng, Lưu Ly Cung bị phá vỡ một cái động, một nữ tử áo trắng tóc rối bù, chân trần đứng ở trong hư không.

- Hỗn đản, dám phá hỏng đại sự của ta, ta muốn mạng ngươi...

Trong tiếng mắng nổi giận, nữ tử thân hóa lưu quang đuổi theo, làn váy phía sau kéo thành một đường thẳng.

- A yêu, đuổi theo tới, chạy mau...

Lúc này đám người Phương Hành vừa mới trốn ra hơn trăm dặm, nhìn thấy Long Nữ đuổi theo, nhất thời sợ đến cả người run rẩy.

- Tiểu súc sinh, ngươi dừng lại cho ta, ta thề giết ngươi...

Long Nữ phẫn hận quát, càng đuổi càng gần, sát khí lành lạnh càng đáng sợ.

Phương Hành bị hù dọa, nhảy lên kêu to:

- Ta thật không phải cố ý, vốn chỉ là muốn trộm chút bảo bối mà thôi...

- Còn dám nói!

Long Nữ giận dữ, tốc độ nhanh hơn, nhanh như tia chớp đuổi theo.

Long tộc vốn am hiểu ngự không, hơn nữa nàng là Kim Đan cảnh, kích động hư không, tốc độ sao mà cực nhanh, chỉ bất quá tốc độ của Kim Ô cũng không phải thường, lại đi trước Long Nữ, kéo gần trăm dặm, Long Nữ nhất thời không đuổi kịp nó, nhưng không bỏ rơi được, cứ như thế một đuổi một chạy, trong giây lát viễn độn không biết bao xa.

Phương Hành ngồi ở trên lưng Kim Ô, càng nghĩ càng kỳ quái, nhiều lần thì thầm:

- Không có khả năng...

Liên Nữ còn chưa ăn xong con tôm, tò mò nhìn Phương Hành:

- Cái gì không có khả năng?

Phương Hành nói:

- Long Nữ kia làm sao sẽ còn... không đúng, ta nói với ngươi chuyện này làm gì, đừng có nhiều chuyện!

Liên Nữ nhăn mũi, không khỏi bật cười, cúi đầu chuyên tâm ăn tôm hùm.

Phương Hành suy nghĩ một lúc, cuối cùng nhớ tới một người, từ trong túi trữ vật thả Hải Xà Tinh ra, đánh vào một đạo linh lực, hóa đi dược tính Quy Tức Đan trong cơ thể nàng, để nàng tỉnh lại, Hải Xà Tinh bị cưỡng ép ăn Quy Tức Đan, còn không biết đã xảy ra chuyện gì, tỉnh lại còn chưa kịp quan sát hoàn cảnh xung quanh, liền thấy khuôn mặt của Phương Hành.

- Tiểu Xà, ngươi hãy thành thật nói với ta, trưởng công chúa của ngươi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hải Xà Tinh vừa thấy Phương Hành, không khỏi hung hăng uy hiếp:

- Công chúa của ta làm sao có thể coi trọng mặt hàng như ngươi, tự nhiên do ta... Đây là đang ở đâu? Ngươi lại dám bắt ta, nhanh thả ta ra, không thì...

Sưu…

Một thanh phi kiếm trong suốt để ở trên cằm nàng, Phương Hành sát khí lành lạnh:

- Con mẹ nó dài dòng nữa, ta sẽ ăn ngươi!

Hải Xà Tinh sợ hãi, lệ khí tiêu mất không ít, hơi bình phục tâm tình, lạnh lùng nói:

- Ngươi không cần phát hỏa, ta nói tất cả đều là lời thật, ánh mắt của trưởng công chúa rất cao, nếu không phải thiên kiêu một vực, hoặc tài tử đa tình, thì làm sao có thể vào pháp nhãn của nàng? Nhân vật như ngươi, nàng chướng mắt, nên do ta và các tỷ muội đến, chỉ là không muốn tổn thương tâm các ngươi, mới để cho chúng ta giả thành dáng dấp của nàng mà thôi, nếu như những người đó không phát hiện thì thôi, nếu phát hiện, hừ hừ...

Phương Hành cau mày, không nói một lời, phi kiếm bỗng nhiên nhấn xuống, trên cổ Hải Xà Tinh nhất thời tiên huyết nhễ nhại.

- Ta... Ta nói tất cả đều là lời thật...

Hải Xà Tinh run sợ, vội vàng kêu to.

Phương Hành lạnh lùng nói:

- Chiếu theo ngươi nói, cũng có một nhóm người là nàng tự mình ra trận?

Hải Xà Tinh vội vàng nói:

- Đó là tự nhiên!

Ánh mắt Phương Hành lạnh lùng nói:

- Vậy ngươi giải thích cho ta một chút, một người ngủ qua không biết bao nhiêu nam nhân, làm sao sẽ...

Nói đến đây, hắn nhìn thoáng qua Liên Nữ và Kim Ô đang vểnh tai nghe, lại nói không được nữa, trừng hai người bọn họ một cái, đổi thành truyền âm:

- ... sao thân thể vẫn còn nguyên âm?

Hải Xà Tinh kinh hãi, thất thanh nói:

- Sao ngươi biết?

Phương Hành không biết giải thích thế nào, trầm mặc một lát, lấy ra một đoạn khô mộc, đặt ở trước mặt Hải Xà Tinh.

- Ta vốn tưởng nàng dùng khô mộc này tu luyện pháp thuật gì, bây giờ nghĩ lại, là dùng để áp chế tà niệm...

Nhìn thấy khô mộc, Hải Xà Tinh làm sao còn có thể không rõ xảy ra chuyện gì? Nàng cũng biết, hàng năm vào ngày này, Phù Tang Mộc sẽ không rời khỏi người trưởng công chúa, cần nhờ nó đóng băng mình, áp chế bản năng của Long tộc, tác dụng tương đương với Băng Tâm quyết, kỳ thực ở trên Hồng Hồng đại hội, Long Nữ lấy ra cho Viên Bích Chiên xem, chưa chắc không phải là muốn cho hắn minh bạch cái gì.

Chỉ là Viên Bích Chiên kia vào trước là chủ, căn bản chưa từng nghĩ sâu, cái này mới hoàn toàn tuyệt ý niệm của Long Nữ, bằng không thì dù Viên Bích Chiên không được tốt lắm, nhưng vì thế lực Viên gia ở sau lưng hắn, Long Nữ thật có khả năng gả đi.

Thân là thiếp thân thị tỳ của Long Nữ, Hải Xà Tinh đối với tâm tư của Long Nữ, hiểu không thể bảo là không sâu.

- Ngươi đến tột cùng làm cái gì? Phù Tang Mộc... Tại sao sẽ ở trên người ngươi?

Thanh âm của Xà Cơ run rẩy, ánh mắt lấp lóe, tựa hồ nghĩ tới một chuyện đáng sợ.

- Ta ngủ nàng...

Phương Hành trầm mặc một lát, mới chậm rãi truyền âm:

- Đương nhiên, cũng có thể nói nàng ngủ ta!

- Ngươi...

Viền mắt của Hải Xà Tinh thoáng cái đỏ như máu, đột nhiên liều mạng vọt về phía Phương Hành, đầu trong nháy mắt đó hóa thành hình Hải Xà, mở rộng răng nanh um tùm cắn tới cổ Phương Hành, lấy tu vi của Phương Hành bây giờ, tự nhiên sẽ không bị nàng thương tổn được, đưa tay ra, bàn tay tựa như kìm sắt, chăm chú nắm cổ của Hải Xà Tinh, ép buộc nàng hóa thành hình người.

Nhưng thực lực sai biệt to lớn như thế, Hải Xà Tinh lại không chịu đi vào khuôn khổ, liều mạng cắn Phương Hành, trong thanh âm mang theo khóc nức nở:

- Ngươi là hỗn đản, ngươi có biết ngươi làm cái gì không, ngươi có biết ngươi hại công chúa rồi hay không...

Chương 381: Long Tử Long Nữ

- Xem ra sự tình có chút lớn...

Nghe được động tĩnh bên này, Liên Nữ và Kim Ô đều nhấc lên tinh thần, liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được trong mắt đối phương có hiếu kỳ và bát quái, một cái dán tới bên cạnh dựng lỗ tai lên nghe, một cái ánh mắt phát sáng quay đầu nhìn bọn hắn, trong tâm Phương Hành vốn căm tức, nhạy bén phát hiện hai người này, một tay nắm lấy cổ Hải Xà Tinh, quay đầu lại trừng bọn hắn.

Liên Nữ như không có chuyện gì xảy ra nói:

- Đừng nhìn ta, ta không biết gì cả?

Kim Ô thì kêu lên:

- Ta cái gì cũng chưa từng nghe, các ngươi tiếp tục...

Phương Hành hít sâu một hơi, mặc kệ hai người này, cổ tay hơi dùng lực, đã bóp đến nàng ngay cả thanh âm cũng không phát ra được, trừng mắt lạnh lùng nói:

- Đừng khóc lóc om sòm ở trước mặt tiểu gia, mặc dù sự tình có chút ngoài ý muốn, nhưng tiểu gia cũng không phải người sợ phiền phức, ngươi nói ta hại nàng, đến tột cùng hại như thế nào? Nếu có phiền phức, ta giải quyết cho nàng!

- Ngươi... Ngươi giải quyết cho nàng... Ngươi cho rằng ngươi là ai...

Hải Xà Yêu có vẻ phẫn hận, thanh âm khàn giọng kêu lên.

Phương Hành nghe vậy, nghiêm mặt nói:

- Ta là Phương Hành, nam nhân thứ nhất ngủ với nàng, vẫn không thể hỏi thăm sao?

- Phương Hành?

Ánh mắt Hải Xà Tinh thoáng cái trợn tròn, khuôn mặt khó có thể tin:

- Ngươi là Nam Chiêm Bộ Châu... tiểu ma đầu?

Phương Hành nói:

- Bỏ chữ nhỏ đi, tiểu gia đã ngủ qua nữ nhân, không còn nhỏ nữa!

Hải Xà Tinh rõ ràng nghe nói qua Phương Hành, phỏng chừng còn nghe qua không chỉ một lần, sau khi nghe được Phương Hành tự thừa nhận thân phận, tỉ mỉ quan sát hắn nửa ngày, một cọng tóc cũng không buông tha. Sau đó lại cúi đầu nhìn về phía Kim Ô, tựa hồ đang xác định cái gì, một lúc lâu sau, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ vẻ sầu thảm cười nói:

- Nếu sớm biết là ngươi, ta sẽ không lưỡng lự như vậy...

Phương Hành nói:

- Lưỡng lự cái gì, mau nói chính sự!

Hải Xà Tinh bị hắn dạy dỗ, cũng không tức giận, trầm mặc một chút, mới nói:

- Ngươi dĩ nhiên là Phương Hành... Ai, ta nghe qua ngươi, thực có chút bất phàm, chỉ tiếc, bây giờ tu vi của ngươi quá thấp, bằng không thì thật có thể giúp công chúa giải quyết phiền phức cũng nói không chừng...

Nàng ngẩng đầu, thấy Phương Hành đã không nhịn được, vội vàng nói:

- Ngươi chớ vội, buông cổ ra, ta cho ngươi biết!

Phương Hành cũng không sợ nàng giở trò quỷ, theo lời thả nàng.

Hải Xà Tinh sờ sờ cổ của mình, hơi trầm tư một chút, lúc này mới nói:

- Ngươi đoán không sai, công chúa vô luận là ở Thương Lan Hải, hay tới Thiên Lưu Hải, cho tới bây giờ đều chưa động qua nam nhân, hừ, lấy huyết mạch của nàng, nam nhân thế tục ngay cả xách giày cho nàng cũng không xứng, có thể cùng nàng nói vài lời cũng đã là phúc phận mấy đời, ai có tư cách chạm nàng một chút?

Nghe nàng dài dòng, Phương Hành lại nhíu mày.

Cũng may Hải Xà Tinh đã bắt đầu nói chính sự:

- Hồng Hồng đại hội bao năm qua kia, kỳ thực đều là tỷ muội chúng ta giúp công chúa thay mận đổi đào, có ảo thuật của Châu Nhi, ngược cũng rất ít có người phát hiện mánh khóe, người phát hiện mánh khóe, đều bị chúng ta giết, căn bản không cho bọn hắn đến ngoại giới hồ ngôn loạn ngữ, mà hết thảy mục đích, một là vì công chúa tự ô danh tiếng, để Thương Lan Hải cho rằng nàng thực sự đã cam chịu, hai là vì dùng uế khí của Hồng Hồng đại hội, che giấu dị tượng Thần Long Trục Nguyệt mỗi 3 năm một lần của nàng...

- Phàm là Long Nữ thuần huyết, chỉ cần chưa gả, từ 33 tuổi bắt đầu, sẽ có dị tượng Thần Long Trục Nguyệt, mỗi 3 năm một lần, đây là thiên tính, thời điểm Thần Long Trục Nguyệt, là biểu thị Long Nữ đã đến thời điểm chọn tế, mỗi khi lúc này sẽ động tình, khó có thể khắc chế, chỉ có tu luyện Băng Tâm quyết mới có thể áp chế, nhưng Băng Tâm quyết của công chúa, từ khi ở Thương Lan Hải đã bị người động tay, một khi tu luyện, không chỉ không áp chế được, ngược lại sẽ thúc giục tình tâm, hao tổn Đạo Cơ...

Nói đến chỗ này, Hải Xà Tinh nhìn thoáng qua Phù Tang Mộc trước người, than thở:

- Cũng chính bởi vì vậy, mỗi khi Thần Long Trục Nguyệt xuất hiện, Long Nữ đều chịu dày vò, nàng thiên tân vạn khổ tìm được Phù Tang Mộc, không tiếc mượn âm khí đóng băng mình, áp chế dục niệm, mục đích chính là vì một ngày kia, có thể trở về Thương Lan Hải, giết tiện nhân kia...

- Tiện nhân? Tiện nhân nào?

Phương Hành nghe đến nơi này, vô ý thức hỏi một câu.

Nhưng lúc này, chỉ nghe phía sau vang lên thanh âm lôi đình chấn động, cả không trung mây đen rậm rạp, phía dưới nước biển chảy ngược, phong vân đại biến, sát khí ngang dọc, mơ hồ có thể thấy hai thân thể dài mấy chục trượng như ẩn như hiện ở trong hư không, ngoài ra còn có khí tức binh phạt, tập cuốn hư không.

Cùng lúc đó, Long Nữ giận dữ hét lớn:

- Các ngươi tới thật nhanh, một mực ở phụ cận giám thị ta sao?

- Không tốt, công chúa gặp nguy hiểm...

Hải Xà Tinh nào còn có thời gian nói nhãm, hoảng loạn đứng lên.

Mà Phương Hành, sắc mặt cũng trầm xuống:

- Lão Kim, quay đầu lại nhìn một chút!

Kim Ô có chút không tình nguyện:

- Bây giờ đi về rất mạo hiểm...

Phương Hành nói:

- Mạo hiểm cũng bất chấp, nữ nhân kia gặp chuyện!

Kim Ô bất đắc dĩ nói:

- Vừa rồi nàng còn đang đuổi giết chúng ta a, gặp chuyện chẳng phải tốt? Ngươi muốn trở về làm gì?

Phương Hành tức giận vỗ lưng nó mắng:

- Ngươi biết cái gì, ngay cả Tứ thúc ta tự xưng hái hoa tặc cũng không hái hoàng hoa khuê nữ...

- Hoàng hoa khuê nữ?

Kim Ô ngẩn ra, như hiểu ý tứ của Phương Hành, cười hắc hắc, lập tức quay đầu bay trở về.

Mà Phương Hành đứng ở trên lưng Kim Ô, thì bắt đầu nhanh chóng bắt ấn pháp, theo ấn pháp bốc lên, quanh người hắn sinh ra sương mù màu xanh nhàn nhạt, sương mù càng tụ càng nhiều, sau cùng đã không đơn thuần bọc lại hắn, thậm chí ngay cả Kim Ô và mọi người trên lưng Kim Ô cũng bao vây lại, một tia khí tức cũng không lộ, như đột nhiên tiêu thất trong hư không.

Giờ khắc này, nếu có người lấy thần thức dò xét bọn hắn, sẽ phát hiện bọn hắn đã mất đi hình bóng.

Loại ấn pháp này, là Ẩn Nặc Thuật trong công pháp vô danh của Kiếm Thai màu đen, thời gian Phương Hành luyện thành cũng không lâu, thi triển loại pháp thuật này, hiệu quả che giấu cực kỳ tốt, chỉ là tiêu hao linh lực rất nghiêm trọng, bình thường Phương Hành không nỡ tùy tiện thi triển, chỉ là bây giờ hắn cảm giác linh lực trong cơ thể mình nhiều đến dùng không hết, lúc này mới thi triển ra.

Kim Ô cực kỳ tín nhiệm hắn, đã tín nhiệm đến tình trạng lười quản hắn dùng cách gì che giấu thân hình, trái lại Liên Nữ thì hơi giật mình, nghĩ thầm:

- Lợi hại, ngay cả bí pháp của Ma tổ cũng biết...

Quay đầu trăm dặm, thì không dám tới gần nữa, lặng lẽ giấu ở trong hư không, chỉ thấy phía trước đang có hai nhóm người giằng co, trong đó một bên người khoác ngân giáp, có hai thủ lĩnh, một thanh niên phía sau mang áo choàng đỏ như máu, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, tay cầm trường mâu, mà ở đối diện hắn là một thanh niên mặc thanh sam, tay cầm cuộn tranh.

Hai người này, mỗi người dẫn theo hơn 10 Yêu binh ngân giáp, kẹp một nữ tử áo trắng ở giữa, nàng kia dáng người cao gầy, tóc rối tung, hai chân trần, xinh đẹp không thể tả, ánh mắt lạnh thấu xương, đúng là chủ nhân của Lưu Ly Cung… Ngao Ngân Châu.

- Đại tỷ, ta và Lục đệ đã gặp ngươi, còn trốn làm gì?

Thanh niên áo choàng đỏ mỉm cười, nhìn Long Nữ nói:

- Mẫu hậu rất nhớ tỷ, sai chúng ta tới mời tỷ về tham gia sinh nhật 270 tuổi của người, ta xem Lưu Ly Cung của tỷ cũng không có gì phải thu dọn, liền theo chúng ta đi thôi, Thương Lan Hải muốn thứ tốt gì không có?

- Cũng không phải 300 đại thọ, gấp cái gì? Ta còn có việc phải bận rộn, lúc rãnh sẽ trở lại thỉnh an… mẫu hậu!

Thần sắc của Long Nữ trang nghiêm, nhất là nói đến hai chữ "mẫu hậu", hơi dừng lại một chút, ánh mắt phát lạnh.

- Trời đất bao la, trung hiếu lớn nhất, qua nhiều năm như vậy, tỷ không ở bên cạnh mẫu hậu tận hiếu thì thôi, hôm nay mẫu hậu nhớ tỷ, muốn gọi tỷ trở lại tỷ cũng không chịu, là đặt lễ giáo của Long tộc ở chỗ nào?

Ngũ Vương Tử cười lạnh:

- Đại tỷ, xem ra chuyện hôm nay không thể thiện rồi, nghe nói tỷ đã kết thành Kim Đan, Ngũ đệ cùng tỷ so chiêu, cũng không tính khi dễ tỷ...

Đang khi nói chuyện, cất bước về phía trước, tay trái đưa ra, chiến ý bắt đầu khởi động.

- Ngũ ca, hà tất nóng lòng nhất thời? Sau khi huynh hạ thủ, có mấy người có thể nguyên vẹn...

Nam tử thanh sam nhìn Long Nữ dáng người duyên dáng, trong ánh mắt lướt qua vẻ dâm tà, lại mở miệng ngăn trở nam tử ngân giáp, tự tiếu phi tiếu nhìn Long Nữ nói:

- Đại tỷ, năm đó tỷ tay trắng ly khai Thương Lan Hải, ở dưới điều kiện tài nguyên thiếu thốn như vậy, dĩ nhiên cũng có thể thành công Kết Đan, Lục đệ ta thật bội phục, tu vi bực này, tới không dễ, tỷ cần gì phải để Ngũ ca động thủ, hắn cho tới bây giờ chưa bao giờ lưu toàn thây, đây chẳng phải là đáng tiếc?

Nói đến chỗ này, không khỏi liếm môi mình, cười hắc hắc:

- Theo ta trở về đi...

- Chúng ta vốn là huynh muội, cần gì phải đến đấu pháp giải quyết vấn đề?

Tựa hồ Long Nữ vẫn đang nỗ lực thuyết phục hai người bọn họ, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục:

- Nếu như quả thật động thủ, ta cố nhiên không phải đối thủ của hai ngươi, nhưng các ngươi muốn bắt ta lại cần phải bỏ ra cái giá rất lớn, huống hồ Long cung chúng ta chú ý tôn tia, bàn về vai vế, ta dù sao cũng là tỷ tỷ của các ngươi, hai người các ngươi bức ta như vậy, sợ rằng cũng không hợp lễ...

- Tỷ tỷ...

Nam tử áo xanh nghe xong, đột nhiên cất

tiếng cười to:

- Ngươi cũng muốn làm huynh muội của chúng ta? Đáng tiếc, tuy là một cha, cũng không phải một mẹ sinh, ngươi muốn làm tỷ tỷ của chúng ta, vậy cũng phải hỏi mẫu hậu có đáp ứng không cái đã?

Chương 382: Long Chiến Bích Hải

Đang khi nam tử áo xanh nói chuyện, quyển trục trong tay rung động, đột nhiên mở ra, ở trên quyển trục bất ngờ phác hoạ ra một mỹ nhân dung nhan khuynh thành, theo quyển trục mở ra, trên bức họa, từng đạo linh quang lấp lóe, mỹ nhân trong họa bất ngờ sống lại, bước liên tục nhẹ nhàng, đi ra bức hoạ cuộn tròn, chỉ thấy đầu đầy châu sức, khuôn mặt lạnh lùng, rõ ràng là một phụ nhân cực kỳ cao quý.

- Mẫu hậu?

Long Nữ thấy người này, không khỏi thất kinh, vội vàng cúi đầu hành lễ.

- Ngân Châu nha đầu, ngươi ở bên ngoài thời gian cũng không ngắn, sao không trở về thăm ta?

Phu nhân kia nhìn Long Nữ, khẩu khí lành lạnh.

- Châu nhi… đang vì mẫu hậu tìm một thọ lễ, đợi tìm được, tự nhiên sẽ trở lại…

Long Nữ ngay cả đầu cũng không dám ngẫng lên, chần chờ nói.

- Thọ lễ? Hừ, Long cung chúng ta vật gì không có, còn cần ngươi khổ cực tìm thọ lễ?

Phu nhân kia nhìn Long Nữ, cười lạnh nói:

- Sợ là ngươi chơi thoải mái, dụng tâm kín đáo mới phải a? Tốt một cái Hồng Hồng đại hội, tốt một cái trưởng công chúa ai cũng có thể lấy làm chồng, thật là khổ ngươi, nếu không phải dị tượng xuất hiện, ta thật không biết, ngươi còn rất biết nhẫn nhịn, hừ, nếu ngươi quả thật làm việc này thì thôi, ta còn có thể mở một mắt, nhắm một mắt, mặc cho ngươi gả vào Viên gia, tốt xấu gì cũng có thể cẩu thả một đời, nhưng nếu ngươi lòng mang dã tâm, vậy thì về Long cung hiếu thuận ta đi!

- Mẫu hậu… Châu nhi thật không có rắp tâm hại người, chỉ muốn an ổn sống sót mà thôi, cầu mẫu hậu khai ân…

Long Nữ khẩn trương, giống như muốn khóc.

Phu nhân kia trên thực tế không ở chỗ này, chỉ là một hình chiếu, nhưng ở trước mặt nàng, Long Nữ tựa như không dám thở mạnh.

- Nói bậy, ở bên cạnh ta làm sao không thể sống?

Phu nhân âm hiểm cười:

- Ta sẽ hảo hảo yêu ngươi...

- Vũ Mị Nhi...

Long Nữ bị buộc đến tận đây, cũng không cách nào nhẫn nại nữa, ngẩng đầu, trong mắt lóe lên sát ý:

- Ngươi chớ khinh người quá đáng, ngươi mê hoặc phụ vương ta, hại mẫu hậu ta thì thôi, thậm chí ngay cả ấu đệ ấu muội của ta cũng ăn, dù như thế, Ngao Trinh ta nhịn, rời xa Thương Lan Hải, tham sống sợ chết, ngay cả việc báo thù cũng không hy vọng xa vời, vì sao ngươi vẫn không chịu buông tha ta?

- Oh, dám gọi thẳng tên ta, ngay cả mẫu hậu cũng không gọi...

Phu nhân kia cười lạnh:

- Ngươi không phải tên Ngao Ngân Châu sao, tại sao lại gọi về tên cũ?

Long Nữ đã phát hỏa, vậy thì không còn sợ, điềm nhiên nói:

- Ngân Châu, dâm châu, ngươi thật cho rằng lúc đầu ngươi ban tên cho ta, ta không giải thích được ý nghĩa sao? Vũ Mị, ngươi và huynh trưởng Yêu Chủ Cửu Đầu Trùng ham đạo thống của Long cung chúng ta, ta cho ngươi biết, đây là nằm mơ, ngươi đã đau khổ cưỡng bức, Ngao Trinh ta sẽ không dễ dàng tha thứ nữa, phàm là ta còn sống một ngày, các ngươi đừng nghĩ được như ý...

Trong tiếng quát to, nước biển phía dưới bỗng nhiên trở mình, giống như có quái vật lớn du động, mà ở phía xa, một đạo sóng lớn ngập trời dâng đến, sóng trong như ẩn như hiện, đúng là Hải Yêu Thủy quái của Lưu Ly Cung, sau lưng bọn họ, còn có một nhóm tu sĩ thần sắc khác nhau chạy đến, Viên Bích Chiên, Kim Ngao Đảo Thiếu đảo chủ, Bắc Thần Sơn Tam Yêu bất ngờ có mặt.

Nhìn trận thế này, những tân khách tham gia Hồng Hồng đại hội kia cũng bị động tĩnh bên này hấp dẫn qua.

Chỉ bất quá thấy một màn như vậy, bọn hắn đều kinh hãi, không dám xông lên tương trợ, mà ở xa xa bàng quan.

Lúc này quanh người Long Nữ có lôi quang lấp lóe, dần dần ngưng tụ, như một áo giáp bao trùm toàn thân nàng.

- Yêu, ta nói ngươi làm sao có kiên trì trò chuyện với ta nhiều như vậy, nguyên lai là chờ cứu binh tới...

Phu nhân kia thấy, trái lại nở nụ cười:

- Ah, ngươi nghĩ rằng ta nói chuyện với ngươi, là không biết ngươi nghĩ gì sao? Nếu không một lưới giết hết những thuộc hạ này của ngươi, ta làm sao an tâm ở Thương Lan Hải từng điểm từng điểm biến Long cung thành Trùng sào chứ?

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt phát lạnh, quát lên:

- Lão Ngũ lão Lục, giết nữ nhân này, mang đầu nàng trở lại cho ta nấu canh!

- Hắc hắc, mẫu hậu nhớ kỹ phải lưu cho con một bát, mùi vị của Tiểu Long chưa tròn mười tuổi thật không tệ, con này thịt nhiều, ta đã thèm ăn chảy nước miếng...

Ngũ Vương Tử nở nụ cười, ánh mắt đã biến thành đỏ như máu.

Mà Lục Vương Tử thì tiếc hận nhìn Long Nữ, thở dài nói:

- Đáng tiếc...

- Từ khi tổ phụ truy tung Tiên Điện biến mất, Thương Lan Hải quả thật xuống dốc, lại bị những súc sinh các ngươi thừa dịp...

Long Nữ cúi đầu nhẹ nói, một lát sau, nàng chợt ngẩng đầu, quát lạnh:

- Bất quá các ngươi thật cho rằng ta Kết Đan không lâu, liền không phải đối thủ của các ngươi? Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi thấy vương huyết Long tộc và đám tạp chủng các ngươi chênh lệch!

Trong tiếng quát, thân hình bỗng nhiên phóng lên cao, kim sa xen lẫn lôi quang phi đến trên người nàng, trong nháy mắt che đậy toàn thân, hào quang chói mắt, đợi cho tia sáng chói mắt giảm xuống, Long Nữ xinh đẹp không tỳ vết biến mất, không trung bất ngờ nhiều hơn một Chân Long dài chừng 10 trượng, cả người màu ngân bạch, ở trên không trung lắc người một cái, trên trời cao, nhất thời có lôi quang vô tận hạ xuống.

Cùng lúc đó, trong nước biển, "hô" một tiếng, có một cái xúc tu to như núi đảo loạn nước biển, cuốn về phía Lục Vương Tử, bất ngờ là một con Cự Yêu thân thể lớn đến khó có thể tưởng tượng.

- Ha hả, vương huyết tính cái gì, chúng ta tụ tập sở trường của hai loại huyết mạch, thì làm sao là ngươi có thể so sánh...

Ngũ Vương Tử nhìn thấy Long Nữ vọt tới, cũng quát to một tiếng, thân thể lay động, hóa thành một Cự Long, chỉ bất quá thân thể còn lớn hơn Long Nữ, cao gần 30 trượng, chính là gấp ba Long Nữ, dáng dấp cũng có chỗ bất đồng, tuy dáng dấp cơ bản là hình rồng, ở ngoài thân thể lại che lấp một tầng vảy màu đen thật dầy, phía trước, ngoài cái đầu rồng ở giữa, thì còn có tám cái đầu hình chim dữ tợn, cực kỳ kinh khủng.

Hóa thân nguyên hình, hắn cũng nhe nanh múa vuốt, chín cái đầu đồng thời gào thét, chặn đường Long Nữ, lôi quang đầy trời rớt xuống, hắn lại không sợ chút nào, đồng thời móng vuốt giống như lợi nhận, chụp vào cổ Long Nữ.

Cùng lúc đó, Lục Vương Tử cũng đã hóa ra nguyên hình, cùng Cự Yêu đánh nhau.

Mà thuộc hạ bọn hắn mang tới, thì tung ra pháp bảo binh khí, cùng các Hải Yêu khác đấu chung một chỗ.

- Ta muốn đi giúp công chúa thoát thân...

Hải Xà Tinh rất trung tâm, vừa thấy chiến cuộc nổi lên, lập tức muốn xông ra tương trợ.

Phương Hành lại kéo nàng lại nói:

- Ngươi đi ra ngoài đánh có tác dụng cái rắm, chịu chết sao?

Hải Xà Tinh cả giận nói:

- Mạng của tỷ muội chúng ta đều là công chúa cứu, dù vì nàng mà chết thì đã làm sao?

Phương Hành lạnh lùng nói:

- Ngươi chịu chết không sao cả, lại sẽ lộ ra hành tung của ta!

Hải Xà Tinh nhất thời giận dữ, hóa ra pháp tướng, răng nanh lành lạnh cắn về phía Phương Hành.

Đồng thời thần thức chấn động, phẫn nộ hét lớn:

- Vô sỉ, không nghĩ tới công chúa lại sẽ *** với người như ngươi...

- Muốn chết!

Phương Hành trở tay tát một cái, trực tiếp đánh Hải Xà Tinh trở về hình người, dán Định Thần Phù lên trán, miễn cho nàng gây phiền, sau đó chau mày, quan sát thế cục phía dưới, Long Nữ đụng phải nguy cơ quả nhiên là vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, Ngũ Vương Tử và Lục Vương Tử bất ngờ đều là Kim Đan cảnh trung kỳ, hắn dĩ nhiên một cái cũng đánh không lại.

Mặc dù là Long Nữ, ứng phó cũng cực kỳ tốn sức, Ngũ Vương Tử cùng nàng đấu pháp, tập hợp ưu thế của Long tộc và Cửu Đầu Trùng, một thân tu vi cũng đã đạt đến Kim Đan cảnh trung kỳ, mà Long Nữ lại mới Kết Đan không lâu, ở dưới thế công của hắn điên cuồng áp chế, ngay cả pháp thuật cũng khó thi triển.

Mà Cự Yêu quấn lấy Lục Vương Tử cũng vậy, Cự Yêu kia chỉ là thân thể khổng lồ, cảnh giới lại thấp, ở dưới Lục Vương Tử độc ác du đấu, không bao lâu cả người là thương, xúc tu cắt đứt bảytám cái, máu nhuộm bích hải.

Hải Yêu của Lưu Ly Cung ở dưới nhân mã của Long cung xung phong liều chết, tử thương thảm trọng, không còn sức đánh trả.

Đám người Viên Bích Chiên thì hai mặt nhìn nhau, không người xuất thủ tương trợ.

- Hì hì hì hì...

Lục Vương Tử hóa thành Cự Long, vây quanh Long Nữ, tản mát ra tiếng cười bén nhọn kêu lên:

- Xem ra vương huyết Long tộc cũng bất quá như vậy thôi, đại tỷ, ta đối với mùi vị của huyết nhục Long tộc thuần huyết là tham luyến đã lâu, mẫu hậu chỉ thích hút não ăn tủy, như vậy thân thể ngươi, liền tiện nghi ta...

Trong tiếng kêu to, móng vuốt bén nhọn chộp tới Bạch Long, muốn kéo thịt của đối phương xuống.

- Chỉ là tạp chủng, cũng dám miệt thị vương huyết?

Bạch Long giận dữ, bỗng nhiên mở miệng phát ra tiếng, cùng lúc đó, nàng tựa hồ đã thi triển bí pháp nào đó, trên người dấy lên ngọn lửa màu vàng, sau đó trảo một cái, chộp tới hai trảo của Hắc Long, Lục Vương Tử đắc ý cười to, tựa hồ đã ăn chắc Bạch Long, móng vuốt không ngừng, cứng rắn bắt tới, uy thế vô tận.

Ngay thời điểm móng vuốt có vẻ nhỏ bé và yếu ớt của Bạch Long sắp chộp vào Hắc Long, trên Long trảo vốn chỉ có bốn trảo, cốt cách dĩ nhiên xông ra, hóa thành một trảo, Kim Long bốn trảo, đã hóa thành năm trảo, cũng trong nháy mắt đó, móng vuốt của Hắc Long và Bạch Long cứng rắn va chạm, trong giây lát, vòi rồng bắn lên, lôi đình từ trên trời giáng xuống.

- Ngũ Trảo Kim Long? Tiện nữ nhân này, lại thật có tướng Long Vương?

Hắc Long kinh hãi, liều mạng bỏ chạy, muốn chạy trốn ra phạm vi công kích của Bạch Long, nhưng thời gian đã không kịp, trảo của Bạch Long chộp tới, dĩ nhiên xé rách hai móng của hắn, Long Huyết rơi đầy hư không, Hắc Long liều mạng chạy trốn.

Cùng lúc đó, Bạch Long mở miệng phun ra nuốt vào, một viên Kim Đan nhanh như tia chớp đánh về phía Lục Vương Tử, tốc độ của Kim Đan cực nhanh, trong nháy mắt đã xông đến trước người Lục Vương Tử, Lục Vương Tử kêu rên, vội vàng bày ra đạo đạo phòng ngự, nhưng ở dưới Kim Đan trùng kích đều bị hủy diệt...

- Trời ạ, ta ngủ rốt cuộc là biến thái gì a?

Phương Hành trốn ở trong hư không quan chiến, vào giờ khắc này cũng bị Long Nữ hung hãn dọa đổ mồ hôi lạnh.

Chương 383: Phong Long (rồng điên)

Ngũ Vương Tử và Lục Vương Tử đều đã là Kim Đan cảnh trung kỳ, càng người mang huyết mạch của Chân Long và Đại Yêu Cửu Đầu Trùng, thực lực sâu không lường được, sợ là Kim Đan hậu kỳ bình thường tới trước mặt bọn họ, cũng không nhất định là đối thủ, nhưng không nghĩ rằng, bằng thực lực của hai người bọn họ, đụng phải Long Nữ thi triển bí pháp, lại bị Kim Đan sơ kỳ đè đánh.

Long Nữ nhất cử chiếm cứ ưu thế, giữa không trung gào thét, lại vọt thẳng về phía

Lục Vương Tử.

Sau khi Ngũ Vương Tử ăn thiệt thòi, liền trực tiếp quay đầu chạy trốn, Long Nữ chỉ có thể trước giết Lục Vương Tử cách mình hơi gần, trong lòng nàng cũng minh bạch, lão ngũ và lão lục đều mang huyết mạch Cửu Đầu Trùng, mà Cửu Đầu Trùng lại xưng Cửu Đầu Điểu, tên là trùng, nhưng thật ra là phi cầm, thiện phi hành, so tốc độ mà nói, bản thân không chiếm ưu thế, chỉ muốn cứng rắn mở ra một đường máu.

Đã muốn liều mạng, vậy chỉ có thể trước tập trung tinh lực, tiêu diệt một cái lại nói.

Lúc này, ánh mắt Viên Bích Chiên lóe ra, thầm nghĩ:

- Đến lúc rồi!

Hắn bị Phương Hành đánh trọng thương, về tới hành cung cách Lưu Ly Cung không xa chữa thương, trong lòng tức giận vô hạn, quả thực hận Long Nữ và Phương Hành tới cực điểm, thẳng đến Hộ Đạo giả thấy được Long Nữ phóng ra dị tượng, nói cho hắn, hắn mới phản ứng lại, trong lúc nhất thời vừa mừng vừa sợ, trực giác nói thiên đại cơ duyên rơi vào trên đầu.

Long Nữ lại còn là nguyên âm thân!

Lúc trước nổi danh dâm tà, dĩ nhiên là giả!

Phần kinh hỉ này, làm Viên Bích Chiên mừng rỡ như điên, cũng ý thức được cơ hội của mình đến rồi.

Long Nữ phát ra dị tượng Thần Long Trục Nguyệt, so với lời gì càng có sức thuyết phục. Trước đó danh tiếng xấu, một đêm vợ chồng gì gì đó, tất cả đều là giả, lấy Long Nữ về nhà, Viên Bích Chiên không cần bị danh tiếng trước kia ô nhục, mà cưới một Long tộc thuần huyết còn nguyên âm, địa vị ở trong gia tộc sẽ tăng lên so với trước càng cao, dù sao cái này đã coi như là đám hỏi nghiêm chỉnh.

Long tộc trọng huyết thống, mấy vạn năm qua, Long Nữ gả ra bên ngoài có thể đếm được trên đầu ngón tay, bản thân lại cưới một vị, đây là vinh hạnh bực nào?

Đương nhiên, vinh hạnh là thứ yếu, quan trọng là ... nguyên âm của Long Nữ giúp ích cho tu vi cực kỳ to lớn.

Có thể nói, nếu sớm biết Long Nữ dâm tà là giả, chuyện tốt này căn bản không tới phiên hắn.

Trên thực tế, lấy thân phận cccLong Nữ, dù kết hôn với Viên gia Đạo Tử cũng dư dả. Hơn nữa nguyên âm thân của Long Nữ, cần tu sĩ

Thuần Dương thân mới có thể hợp âm dương giao thái, sinh sôi không ngừng, có thể giúp tu vi tinh tiến, mà Viên Bích Chiên thì đã sớm phá đồng tử thân, Viên gia có vô số đệ tử ưu tú, có thể nói vô luận như thế nào, cũng không tới phiên hắn.

Viên Bích Chiên phát hiện cơ hội này, lập tức ý thức được, đây là cơ hội ngàn năm một thuở của mình.

Chỉ bất quá, lúc đầu Long Nữ thế yếu, bị Ngũ Vương Tử và Lục Vương Tử đè đánh, hắn không dám ra tay, lúc này nhìn thấy Long Nữ đã giành được ưu thế, lá gan mới lớn lên, đánh rắn giập đầu, đã không còn phong hiểm, có thể ở trước mặt Long Nữ ra vẻ, đạt được hảo cảm, cớ sao không làm? Lập tức đứng ra, hét lớn:

- Công chúa chớ hoảng sợ, đệ tử Viên gia đến đây giúp ngươi...

Theo Viên Bích Chiên xuất thủ, đám người Kim Ngao Đảo Thiếu đảo chủ cũng đồng thời lao ra.

Ngay cả những tân khách không có quan hệ gì với bọn họ, nhìn thấy một màn này cũng rục rịch, phải thừa dịp lúc này bán cho Long Nữ một cái nhân tình.

Trong tiếng ầm ầm, vô số tu sĩ cuồn cuộn như khói, phóng về phía nhân mã của Long cung, có vẻ bên Long Nữ đã chiếm ưu thế rõ ràng.

- Này, đại tỷ, ta vẫn không có ác ý với ngươi...

Lục Vương Tử bị Kim Đan của Long Nữ đánh một cái, cả bụng bị xé rách, máu chảy dầm dề, đang ra sức chạy trốn, thấy Long Nữ kẹp lấy lôi điện vọt tới, nhất thời sợ mất hồn quát.

- Tiểu tiện nhân, chết ở trước mắt, còn dám hành hung?

Trên không trung, mặc dù hình chiếu của phu nhân không thể ra tay, lại nhìn Long Nữ quát.

Long Nữ bỗng nhiên quay đầu, Long nhãn như điện, nhìn phu nhân kia quát:

- Vũ Mị Nhi, ngươi ăn ấu đệ ấu muội của ta, hại mẫu hậu ta, mê hoặc phụ vương ta, hôm nay còn muốn bức tử ta, hôm nay ta trước giết hai đứa con trai của ngươi, coi như lợi tức...

Trong tiếng rống thảm, một đạo lôi quang bắn nhanh về phía cuộn tranh, trong giây lát nhóm lửa nó.

- Ha ha...

Thời điểm bức tranh bốc cháy, thân hình của phu nhân kia bắt đầu trở nên mơ hồ, thanh âm gián đoạn truyền tới:

- Tiểu tiện nhân, thật nghĩ chút môn đạo ấy của ngươi giấu giếm được ta? Mẫu hậu còn chuẩn bị hậu lễ cho ngươi đây...

Long Nữ nghe tiếng cười âm lạnh kia, trong lòng không hiểu hoảng hốt, bất quá quyết định không nghĩ nữa, ánh mắt lạnh lẽo, muốn truy sát Lục Vương Tử, nhưng vừa lao ra không tới hai dặm, không khỏi ngừng lại, chỉ thấy ở trên mặt biển, bất ngờ có một cự quy chậm rãi bơi tới.

Ngũ Vương Tử và Lục Vương Tử vừa mới chạy trốn, đều ở trên lưng cự quy, cười nhạt nhìn Long Nữ.

Càng làm cho Long Nữ khiếp sợ là, trên lưng cự quy, bất ngờ có một lồng sắt dài 30 trượng, cao 10 trượng thật lớn, lồng sắt do huyền cương luyện thành, phía trên khắc phù chú dầy đặc, thỉnh thoảng có thể thấy lôi quang sáng lên, trong lồng nhốt một Chân Long đỏ ngầu.

Mà vừa thấy Chân Long này, ánh mắt của Long Nữ thay đổi, hít một hơi khí lạnh, kêu lên:

- Tam đệ?

Chân Long trong lồng không phản ứng chút nào, thân thể thỉnh thoảng phập phồng, biểu hiện hắn còn có chút khí tức.

Ngũ Vương Tử vung tay, đặt ở trên lồng sắt, điện quang chói mắt phóng thích ra, Xích Long trong lồng bị sét đánh, thân thể bỗng nhiên run lên, phát ra một tiếng bi ngâm, Ngũ Vương Tử thì cười phá lên, nhìn Long Nữ nói:

- Đại tỷ, ngươi rời cung nhiều năm như vậy, còn nhớ vị tam ca cùng ngươi quan hệ thân cận nhất này không? Mẫu hậu sợ ngươi nhớ hắn, cố ý sai ta mang hắn tới thăm ngươi!

Vành mắt của Long Nữ muốn nứt ra, thất thanh kêu lên:

- Tam đệ không có uy hiếp với các ngươi, vì sao phải dằn vặt hắn như vậy?

Lục Vương Tử cười hắc hắc, mắt lộ ra lạnh lùng nói:

- Có chó dữ nghe lời như thế, ai sẽ không nuôi chứ?

- Các ngươi mới là chó dữ! Tam đệ, đại tỷ cứu ngươi ra!

Trong lòng Long Nữ giận dữ, quả thực khó có thể hình dung, rống to một tiếng, vọt về phía lồng sắt, dù cho nàng biết mình cứng rắn xông lại, không phải đối thủ của Ngũ Vương Tử và Lục Vương Tử liên thủ, nhưng lúc này cái gì cũng không để ý tới, Long tộc là chủng tộc kiêu ngạo, vừa thấy tam đệ bị người đối đãi như vậy, lửa giận trong lòng Long Nữ quả thực khó có thể tưởng tượng.

Nhưng mắt thấy Long Nữ vọt tới, Lục Vương Tử và Ngũ Vương Tử lại không động thủ, Ngũ Vương Tử âm hiểm cười cười, bàn tay đặt ở trên lồng sắt, nói nhỏ cái gì, mà Tam Vương Tử ở trong lồng, thì cố sức ngấc đầu lên, cùng hắn đáp lại, mấy hơi thở qua đi, Ngũ Vương Tử cười lạnh, ý bảo Lục Vương Tử đã không sai biệt lắm, Lục Vương Tử mới mở lồng sắt ra.

Giờ khắc này Long Nữ vừa vọt tới, cách hai người bọn họ còn hơn mười dặm, mà sau lưng Long Nữ, một đoàn tân khách tham dự Hồng Hồng đại hội đã ở dưới Viên Bích Chiên hướng dẫn, theo qua đánh rắn giập đầu.

- Ngang...

Lồng sắt mở ra, Xích Long tựa như ngửi được mùi vị tự do, đột nhiên ngẩng đầu ngâm nga, thanh thế chấn trời, sóng biển tập cuốn.

Trong tiếng long ngâm nga này, bất ngờ tràn đầy điên cuồng và khát máu, Long Nữ tựa hồ đã nhận ra cái gì, thân hình đột nhiên ngừng một lát, thất thanh kêu lên:

- Tam đệ...

- Ha ha... Lão tam, ngươi thích ăn Long tộc thuần huyết nhất đang ở trước mắt, đi ăn no đi!

Lục Vương Tử cười phá lên, giơ tay chỉ chỉ, một đạo linh quang bắn về phía Long Nữ.

Vào giờ khắc này, Xích Long nhìn Long Nữ đang kinh ngạc dừng lại ở trên không trung, bạo hống một tiếng, đột nhiên từ trong lồng sắt bay ra, thân thể rung lên, phun ra nuốt vào khí tức, thân thể mềm nhũn lại vào giờ khắc này bành trướng lên, không còn chút suy yếu, cả người trở nên cứng rắn, thô bạo, khát máu, cường tráng, điên cuồng, uy thế khó ngăn cản.

- Sưu...

Xích Long xoay mình vọt ra, tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã xé rách hư không, dẫn động hai dòng nước xiết.

- Tam đệ, ta là đại tỷ...

Long Nữ cảm giác được không đúng, một bên kêu to, một bên giơ trảo bày ra cấm chế.

Nhưng Xích Long lại hoàn toàn không biết nàng, trong tiếng gào thét, hai mắt khát máu, phong tỏa vị trí của nàng.

- Rống...

Lúc này ở giữa Long Nữ và Xích Long, nước biển đột nhiên chảy ngược, đáy biển lộ ra, bất ngờ là một con bạch tuộc thật lớn, nó cực kỳ trung thành với Long Nữ, lúc này phảng phất như đã nhận ra Long Nữ nguy hiểm, từ trong nước dâng lên, lấy thân thể cao lớn của mình ngăn ở giữa Xích Long và Long Nữ.

Khí lực như núi kia, so sánh với Xích Long, quả thực giống như cự nhân đối mặt với một con kiến hôi.

Nhưng Xích Long hung hãn, lại không yếu bớt chút nào, dĩ nhiên nửa bước không ngừng vọt tới, bạch tuộc vung xúc tu, cuốn về phía Xích Long, Xích Long nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đánh tới, "phốc phốc", xúc tu cuốn đến trên người nó, nhưng bị cự lực dẫn động, bất ngờ xé thành hai nửa, rơi vào trong biển.

Xích Long vọt tới trước người Hải Yêu, bỗng dưng phát ra tiếng gào thét thô bạo, hai Long trảo lộ ra, chộp vào trên người Hải Yêu, xé ra hai bên, Long thân nho nhỏ dĩ nhiên dẫn động lực lượng cường đại, Hải Yêu phát ra tiếng rên thống khổ, dĩ nhiên bị xé thành hai nửa, giùng giằng rơi vào trong biển.

- Tam đệ, ngươi điên rồi sao...

Long Nữ kêu to, Long trảo dò xét, một đạo lôi điện bị nàng dẫn xuống, quấn về phía Xích Long.

Nàng cũng phát hiện Xích Long không thích hợp, đã không dám tới gần, chỉ có thể dẫn động lôi điện ngăn cản.

Chương 384: Thật muốn ta cứu người?

- Khách khách...

Thấy lôi điện đánh tới mình, Xích Long bỗng nhiên ngửa đầu, miệng rồng há to, dĩ nhiên nuốt tia lôi điện kia vào trong bụng, sau đó cúi đầu, đã phong tỏa Long Nữ, bụng khẽ động, một đạo khí lưu mạnh mẽ dâng lên, sau đó hé miệng, dĩ nhiên hóa ra một đoàn điện quang dữ tợn đáng sợ, sau khi đạo lôi điện kia vào trong bụng, dĩ nhiên hóa thành lực lượng của nó, phun về phía trước.

Ách...

Trước người Long Nữ bày ra từng đạo cấm chế, ở dưới điện quang, tất cả đều bị phá tan, thẳng đến bị lôi quang đánh vào trên người, nhất thời trong miệng phun máu, như diều đứt dây bay ra sau.

Các tân khách của Hồng Hồng đại hội kia, vốn đang gào thét xông lại trợ giúp Long Nữ, lại không nghĩ rằng, còn chưa vọt tới trước mặt, đã thấy Long Nữ bay ra sau, không khỏi ngẩn ngơ, phát hiện Long Nữ rơi xuống hạ phong, nhất thời lại do dự không dám tiến lên hỗ trợ, chỉ là còn chưa làm ra quyết định có nên lui hay không, Xích Long đã gào thét vọt tới bọn hắn.

- Ngăn nó lại, ngăn nó lại...

Mọi người không kịp tránh né, không thể làm gì khác hơn là kêu to, vội vàng đánh ra pháp thuật pháp bảo ngăn cản Xích Long tiếp cận.

Nhưng Xích Long tới quá nhanh, rất nhiều người pháp thuật còn chưa thành hình, pháp bảo chưa tế ra, Xích Long đã vọt vào trong đám người, móng vuốt vỗ tới, xé rách bốn năm người, đuôi quét qua, lại có hơn 10 người hóa thành huyết vụ, miệng táp tới, trực tiếp nuốt ba người vào trong bụng, lại quay đầu, "phốc" một tiếng, nhổ ra một thanh phi kiếm bị dính vào kẽ răng.

- Công chúa...

Trên lưng Kim Ô, Hải Xà Tinh thấy Xích Long điên cuồng tàn sát, cũng phẫn nộ không gì sánh được, chỉ là nàng bị Phương Hành dán Định Thần Phù, mặc dù có thể thấy phía dưới đại chiến, nhưng không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể lấy ánh mắt phẫn hận nhìn Phương Hành, trong lòng đã không biết mắng tiểu hỗn đản này bao nhiêu lần:

- Thật là hỗn đản không có lương tâm, ngươi đến cùng có phải là nam nhân hay không...

Phương Hành lại không nghe Hải Xà Tinh mắng, lúc này đang nhìn chiến đấu biến hóa, siết chặc nắm tay.

- Tốt xấu gì cũng là nữ nhân ta ngủ qua, quả thực phải giúp!

Qua thật lâu, hắn bỗng nhiên thấp giọng nói, tựa hồ đã có quyết định.

Kim Ô nghe được lời của hắn, nhất thời kinh hãi, thấp giọng nói:

- Ngươi điên rồi sao? Lấy cái gì giúp nàng? Đừng nói Phong Long kia, coi như là hai vị vương tử kia, cũng đều là Kim Đan cảnh, cái nào là chúng ta có thể đối phó được?

Lời này cực kỳ hiện thực, Thương Lan Hải chi tranh, chính là nội bộ của thế lực mạnh nhất thiên hạ phân tranh, đã không phải tiểu nhân vật như Phương Hành và Kim Ô có thể nhúng tay, dù Phương Hành ở Trúc Cơ cảnh vô địch thì thế nào? Phía dưới chinh chiến là bốn vị Long Tử Long Nữ, cũng đều là Kim Đan cảnh, hơn nữa huyết mạch mạnh mẽ, thực lực còn mạnh hơn Kim Đan cảnh bình thường nhiều.

Thực lực khủng bố như vậy, bọn hắn ở xa nhìn xem, cũng đã bị khí thế kia chấn nhiếp, nếu như muốn tham dự trong đó, chẳng phải là muốn chết?

Phương Hành nhìn đại chiến, chau mày, đau khổ suy tư.

Hắn rất nhanh trí, Kim Đan cảnh cũng từng lừa gạt không ít, thậm chí còn hố giết 12 vị Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia, nhưng đó là ở dưới tình huống có chuẩn bị, hôm nay trận này chém giết, hắn lại không chen tay được, lộ mặt là chịu chết.

Trong khoảng thời gian ngắn, lúc mới vào Tu Hành Giới, loại cảm giác vô lực kia lại từ đáy lòng hiện lên.

Trong Tu Hành Giới, đúng là vẫn còn thực lực vi tôn, bản thân có ý đồ xấu nhiều hơn nữa, cũng không giải quyết được tất cả phiền phức.

- Phương Hành, ta nghe qua danh tiếng của ngươi, luôn luôn bội phục, nhưng hôm nay nếu như ngươi không dám xuất thủ tương trợ công chúa, chẳng phải là ngay cả người bình thường trong Hồng Hồng đại hội cũng không bằng? Nữ nhi Long tộc, vạn năm trung trinh không thay đổi, ngươi đừng để công chúa thất vọng...

Hải Xà Tinh lo lắng, lại ở dưới tác dụng của Định Thần Phù, du động một tia thần niệm, nỗ lực truyền âm cho Phương Hành, tựa hồ còn ôm một chút kỳ vọng, trong lúc cấp thiết, chỉ muốn khuyên Phương Hành xuất thủ tương trợ.

Cái gọi là cây có bóng, người có tên, hôm nay danh tiếng của Phương Hành cực thịnh, cuối cùng vẫn gửi hy vọng vào trên người hắn.

Chỉ bất quá, người trong nhà biết chuyện nhà mình, Phương Hành lại biết mình không có thần thông quảng đại như nàng nghĩ, tuy hắn lớn mật, nhưng trừ khi ép, bằng không trước khi làm chuyện gì, trước tiên sẽ dùng bảo mệnh làm đầu, đụng phải tồn tại mình không thể đụng, khi cần ra vẻ đáng thương sẽ không chút do dự ra vẻ đáng thương, hôm nay không hề có chút chuẩn bị đi trêu chọc tồn tại mình không chọc nổi, trái tim không khỏi có chút do dự.

Thường ngày một ý niệm trong đầu liền đã xác định chuyện kế tiếp, hôm nay Phương Hành lại do dự.

Cũng không phải hắn thiếu nhuệ khí, nhưng tất cả mọi thứ đều phải lấy mạng làm đầu, đây là chân lý mà ai cũng không thể tranh cãi được.

Đang do dự, Kim Ô bỗng nhiên vỗ hắn, như ám chỉ cái gì.

Hôm nay bọn hắn trốn ở trong sương mù của Phương Hành, đứng ở trên mây, Phương Hành và Kim Ô, Hải Xà Tinh đều cách chiến trường rất gần, chú ý trận ác chiến phía dưới, mà Liên Nữ thì không hề hứng thú, ngồi xếp bằng ở một chỗ khác, hai tay cầm tôm hùm tách ăn, bên cạnh còn bày một chén muối tiêu.

Phương Hành nhìn qua, nhất thời hiểu ra, cùng Kim Ô liếc mắt nhìn nhau.

Kim Ô gật đầu, ý bảo hắn chỉ có biện pháp này.

Phương Hành quyết tâm, nghe theo Kim Ô.

Hai vị này đã quyết định, đột nhiên nhảy dựng lên, Hải Xà Tinh hoảng sợ, còn cho rằng bọn họ rốt cục quyết định muốn xuất thủ tương trợ công chúa, lại không nghĩ rằng hai người đồng thời nhảy tới bên cạnh thị nữ tham ăn kia, Phương Hành nhẹ nhàng lay Liên Nữ, một bộ chân chó, Kim Ô thì cười hì hì ở bên cạnh quạt gió, tựa như hai hạ nhân.

- Bọn hắn làm cái gì?

Hải Xà Tinh rất không giải thích được, không rõ ở thời điểm quan trọng như vậy, hai người này vây thị nữ kia làm gì.

Nàng cũng không biết thân phận của Liên Nữ, chỉ cho rằng nàng là nha hoàn bên người Phương Hành, rõ ràng còn nhớ Phương Hành đã từng vì vuốt mông ngựa, bán nàng cho Viên gia công tử, xem ra chỉ là một tiểu nhân vật không quan trọng gì.

Phương Hành dụng tâm nghĩ, bóp vai rất chuyên nghiệp, Liên Nữ duỗi người, tựa hồ cực kỳ hưởng thụ.

Nàng nhẹ nhàng kéo thịt tôm hùm ra, chấm chút muối tiêu, tiện tay ném cái càng không đi, cười mà như không cười nhìn Phương Hành, nói:

- Ngươi bình thường cũng không biết điều như thế, là muốn cầu ta chuyện gì sao?

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Cũng không cần nói rõ ah, ngươi cũng thấy đấy, mấy con rồng ở phía dưới mạnh như thế, hai chúng ta xuất thủ chính là muốn chết, đương kim thiên hạ, chỉ có đại tiểu thư xuất thủ, mới có thể trấn áp mấy con rắn nhỏ kia...

Kim Ô quạt gió hăng say, ở một bên nói giúp vào:

- Đó là đương nhiên, ngay cả lão Long Vương cũng quỳ ở bên ngoài khuê phòng của đại tiểu thư, huống chi là mấy con Tiểu Long? Chỉ cần đại tiểu thư nguyện ý xuất thủ, đối phó bọn hắn còn không phải là sự tình trở tay?

Liên Nữ thở dài nói:

- Vuốt mông ngựa cũng không cần thái quá như vậy, năm đó khuất phục đám người kia, để cho bọn họ quỳ ở trước Tiên Điện nhận tội không phải ta, tòa Tiên Điện kia, cũng không phải khuê phòng của của ta, chỉ là mượn Tiên Điện náu thân mà thôi, về phần mấy Tiểu Long phía dưới, nếu chân thân đến đây, trấn áp bọn hắn không thành vấn đề, chỉ tiếc bây giờ ta chỉ là một phân thân...

Vẻ mặt Phương Hành đau khổ nói:

- Ý tứ chính là ngươi không giúp được?

Liên Nữ nhún vai một chút, ý bảo hắn tiếp tục bóp vai, như không có chuyện gì xảy ra nói:

- Cũng không thể nói như vậy, phân thân này, lực lượng cơ bản vẫn có một ít, nhưng không cách nào khuất phục tất cả bọn hắn, nhưng nếu liều mạng, cứu vị trưởng công chúa số khổ kia vẫn có thể làm được, chỉ là trước đó, ta cần cẩn thận hỏi ngươi một câu, thật muốn ta cứu người sao?

Phương Hành vừa nghe nàng có thể cứu Long Nữ, nơi nào còn nghĩ nhiều, vội vàng nói:

- Cứu, đương nhiên phải cứu!

Kim Ô cũng nói giúp vào:

- Đại tiểu thư cứ việc yên tâm, phân thân này bị hủy, hôm nào luyện một cái khác không được sao, lão Kim đáp ứng ngươi, đợi phân thân khác của ngươi tới, sẽ tìm tất cả kỳ trân trên thế gian, cho ngươi ăn chán mới thôi!

Liên Nữ cười nhẹ nhàng, nhìn Phương Hành nói:

- Hiện tại ta cứu người, cái mạng nhỏ của ngươi sẽ không ai đảm bảo nữa!

Phương Hành nghe vậy nhất thời ngẩn ra, tựa hồ không minh bạch ý tứ của Liên Nữ.

Liên Nữ cười lạnh nói:

- Ngươi cho rằng ta và hai người các ngươi đi cùng một chỗ, mỗi ngày trừ ăn ra chính là ăn? Được rồi, ta thoạt nhìn luôn ăn, nhưng chưa chắc không phải là đang che chở cái mạng nhỏ của ngươi, ngươi ở Nam Chiêm Bộ Châu gây ra đại họa, thật cho rằng dễ dàng trốn thoát được như thế? Ngươi có biết bao nhiêu Nguyên Anh cảnh thi triển bí pháp tìm kiếm ngươi không? Nếu không phải ta nể tình đoạn nhân quả lúc trước, ở bên cạnh ngươi che đậy Thiên Cơ, ngươi chí ít đã bị người phát hiện ba lần!

Phương Hành nghe xong những lời này, trong lòng nhất thời cả kinh, ánh mắt nhìn Liên Nữ.

Liên Nữ thay đổi dáng dấp ham ăn trong ngày thường, hai hàng lông mày xuất hiện vẻ ngưng trọng, nhẹ giọng nói:

- Lúc đầu ngươi cho ta ăn một hạt Huyết Liên Tử, tuy rối loạn kế hoạch phục sinh của ta, lại để ta tránh khỏi nguy hiểm bị lạc ở trong Cửu Quan hư ảnh, trong lòng ta ngươi có ân với ta, ngươi giúp ta tránh thoát một kiếp, ta cũng giúp ngươi tránh một kiếp, là việc công bình!

Thanh âm của Liên Nữ dịu dàng, tựa hồ có thâm ý:

- Còn nữa, bởi vì lúc đó tu vi ngươi yếu kém, lại có thể chống đỡ Mê Tâm Thuật của ta, cho nên ta rất có hứng thú với ngươi, muốn nhìn ngươi lớn lên như thế nào, lúc này mới chọn ngươi và Ô Nha làm người hầu, tìm kiếm mỹ thực cho ta, nhưng cũng là mượn cơ hội che chở ngươi không bị những gia hỏa bất lương kia phát hiện...

- Vốn muốn che chở ngươi đến Kim Đan cảnh, tốt xấu gì cũng có thể có chút vốn liếng tự vệ, nhưng hôm nay xem ra, duyên phận phải chấm dứt rồi!

Nói đến đây, thần sắc nàng lạnh lẽo, lạnh nhạt nói:

- Ta có thể giúp ngươi xuất thủ cứu người, bởi vì ta cũng có chút cảm thương Tiểu Long kia, không muốn nàng chết ở chỗ này, nhưng chỉ cần ta xuất thủ, phiền phức phía sau, ngươi phải tự mình xử lý!

Chương 385: Mị lực của Phương Hành

Hiểu được tình cảnh nguy hiểm của mình, làm sắc mặt Phương Hành cũng có chút âm tình bất định, tựa hồ khó có thể lựa chọn, bất quá loại do dự này chỉ trong nháy mắt, ngạo nghễ nói:

- Một đại lão gia dựa vào nữ nhân che chở tính là chuyện gì chứ? Tuy tiểu gia sinh ra giống như tiểu bạch kiểm, thế nhưng giống như loại người ăn bám sao? Sự tình của ta tự ta thu thập, ngươi đi cứu người đi!

Liên Nữ có chút kỳ quái nhìn hắn, cũng không biết nghĩ tới điều gì, mỉm cười, ngón tay đưa tới, trong túi trữ vật của Phương Hành có một ngọc giản trống bay ra, bị nàng nắm ở trong tay, thấp giọng nói vài câu, sau đó đưa cho Phương Hành, lại ném cho Kim Ô một cái đài sen, cuối cùng hơi suy ngẫm, rất nghiêm túc nhìn Phương Hành nói:

- Ngươi không tính là tiểu bạch kiểm...

Phương Hành nhất thời căm tức, chỉ mặt của mình nói:

- Không tính là sao? Không phải rất anh tuấn sao?

Liên Nữ cười ha ha, xoay người bước ra thanh khí bao phủ, thân hình lóe lên, biến mất.

Thanh âm xa xa truyền đến:

- Chạy mau, tận lực không thi triển linh lực...

Phía dưới, Long Nữ đang cùng Xích Long chém giết lợi hại, lúc này Long Nữ đã hoàn toàn không có ý niệm thủ hạ lưu tình, chỉ có thể tận lực đánh giết, nhưng dù như vậy, nàng cũng một thân là máu, lực lượng của Xích Long cuồng bạo đến khó có thể tưởng tượng, tuy xuất thủ toàn bằng bản năng, không có chương pháp gì, nhưng cũng không phải là Long Nữ có thể dễ dàng ứng phó.

Mà Ngũ Vương Tử và Lục Vương Tử thì cười tủm tỉm đứng ở trong hư không, thoải mái quan chiến.

- Mẫu hậu thật là hảo thủ đoạn, Tam thái tử của Long cung lại bị luyện thành bộ dáng như vậy, giống như một con chó dữ!

- Ai, chỉ đáng tiếc Long Nữ, nếu mẫu hậu đồng ý ban cho ta, vậy thì quá tốt...

Lục Vương Tử tiếc hận không gì sánh được, cúi đầu thở dài.

Ngũ Vương Tử có chút chán ghét nhìn hắn một cái nói:

- Tốt xấu gì chúng ta cũng có một nửa huyết mạch chí thân, ý niệm này của ngươi có chút xấu xa? Ngươi nhìn ta, chỉ muốn ăn nàng, đối với nàng bộ dạng như thế nào, một chút hứng thú cũng không có...

Hai người này đã nắm chắc phần thắng, lại không nghĩ tới, trong một đoàn sương mù thần bí, một nữ tử dáng người xinh xắn chậm rãi bước ra. Nàng lạnh lùng nhìn chiến cuộc, tuy cả người đứng ở trong hư không, mắt thường nhìn cũng có thể thấy, nhưng toàn trường nhiều người như vậy, lại không ai phát hiện sự tồn tại của nàng, giống như không ở cùng một phương thiên địa.

Mà Liên Nữ nhìn chiến cuộc, nhíu mày, tựa hồ đang tính toán cái gì.

Một lát sau, nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua, lộ ra nụ cười xấu xa, tựa hồ làm ra quyết định gì, hơi trầm mặc một chút, đột nhiên giương giọng quát:

- Tiểu ma đầu Phương Hành, nhìn ngươi chạy đi đâu...

Một tiếng quát này, có thể nói chấn động thiên địa, rõ ràng truyền vào trong tai tất cả mọi người.

- Phương Hành?

Bất luận là Ngũ Vương Tử hay Lục Vương Tử, thậm chí tân khách của Hồng Hồng đại hội vừa rồi may mắn còn sống, đều có chút khiếp sợ nhìn về phía hư không, biểu tình trên mặt đã có khiếp sợ, lại có mừng rỡ.

Tiểu ma đầu Phương Hành, hôm nay chính là danh nhân. Hắn ám sát Hoàng Phủ Đạo Tử, hố giết 12 vị Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia đã truyền khắp Tu Hành Giới, được cho là đại sự lớn nhất Nam Chiêm Bộ Châu trong trăm năm qua, cho tới hôm nay, Hoàng Phủ gia còn hạ pháp chỉ, ban thưởng làm cho người đỏ mắt, vô luận chết sống, chỉ muốn tận mắt thấy đầu của Phương Hành mà thôi.

Đương nhiên, trọng yếu hơn là, trong đồn đãi, tiểu ma đầu kia có vô số dị bảo, hầu như chính là một bảo khố di động, ai có thể bắt được hắn, bảo khố kia tự nhiên sẽ rơi vào tay mình, các tu sĩ ai không động tâm?

Cũng chính bởi vì vậy, cho dù hôm nay thế cục khẩn trương, nhưng Liên Nữ chỉ quát một tiếng, liền dẫn phát vô số người chú ý, mà Phương Hành đang ở trong sương mù quan sát Liên Nữ làm sao cứu người, lại bị nàng điểm phá hành tích, nhất thời kinh hãi, quát mắng một tiếng, cũng không kịp ẩn dấu, đá Hải Xà Tinh vào biển, sau đó cùng Kim Ô hăng hái bỏ chạy, trong lòng mắng chửi Liên Nữ.

Kim Ô vốn cũng làm một ít ngụy trang, chỉ là lúc này nóng lòng chạy trốn, lại hiển lộ hình dáng, ở dưới ánh trăng, bất ngờ hóa thành một con Ô Nha hình thể to lớn, hai cánh vỗ mạnh hình thành vòng xoáy, cả người lao ra ngoài ba bốn dặm, tựa như một đạo kim quang...

- Nha đầu kia cũng dám hại ta...

Một tiếng tức giận kêu to, dần dần theo đạo kim quang kia đi xa.

Liên Nữ cười khanh khách, lẩm bẩm:

- Giúp ngươi chỉ ra thân phận, đỡ phải người khác không nhận nhân tình, không đến cám tạ ta, cũng muốn mắng ta?

- Dĩ nhiên thật là Phương Hành!

Trong đám người, có người nhận ra dáng dấp của Kim Ô, nhất thời kêu lớn lên.

Mà những người khác, cũng ở thời điểm Phương Hành chạy trốn, thấy rõ bộ dáng của hắn, thấy hắn dĩ nhiên là người ở Hồng Hồng đại hội một cước đạp bay Viên Bích Chiên, trong lòng càng sợ hãi, không nghĩ tới tiểu ma đầu kia vừa rồi ở bên người.

- Thật là Phương Hành sao?

Con ngươi của Ngũ Vương Tử cũng lạnh lẽo:

- Người này đã ở gần như vậy, thì thuận tiện giam giữ, khảo vấn tung tích của cơ duyên!

Quát lạnh một tiếng, muốn đuổi theo Phương Hành.

Lại không nghĩ rằng, hắn vẫn chưa động thủ, thân hình Lục Vương Tử lại lóe lên, lao về phía hư không.

- Lục đệ, đệ ở đây xem, chớ để tiện nhân kia chạy thoát!

Ngũ Vương Tử thấy thế, tay phải tìm tòi, hóa thành Long trảo, chụp về phía Lục Vương Tử, muốn ngăn cản hắn truy kích.

- Ha ha, Ngũ ca, huynh ở lại trông xem, ta bắt tiểu ma đầu kia, chỗ tốt chia huynh một nửa!

Trong tiếng cười lớn, thân hình hắn hóa thành bản thể, đuôi rồng quất về phía Ngũ Vương Tử.

Huynh đệ bọn họ lẫn nhau cũng có cạnh tranh, vừa thấy tiểu ma đầu kia ở phụ cận, đều muốn bắt ở trong tay, trong tranh chấp thậm chí không tiếc động thủ, ngược lại hại bản thân không thu hoạch được gì.

Trong chớp mắt, Phương Hành đã chạy trên trăm dặm.

Hai huynh đệ kia không nghĩ tới, tiểu ma đầu kia rõ ràng chỉ là Trúc Cơ cảnh, nhưng chạy lại nhanh như vậy, lúc này mới có chút hoảng hồn, không đoái hoài cãi nhau nữa, đồng thời ra lệnh cho thủ hạ nhìn Xích Long chém giết Long Nữ, mình thì hiển hóa pháp tướng truy đuổi, bọn hắn không có đạt được cơ hội tiến vào Huyền Vực, tuy âm thầm nâng đở một ít môn phái nhỏ tiến vào, nhưng không có đoạt được quá nhiều cơ duyên có giá trị, lúc này thấy có cơ hội bắt Phương Hành, trong lòng tựa như đốt lửa, vô luận như thế nào cũng không chịu buông tha.

- Hắn là Phương Hành?

Long Nữ đang cùng Xích Long ác đấu, cũng nghe được tiếng hô kia, trong lòng nao nao.

Nàng vốn cực hận Phương Hành, nên không muốn hỏi thăm thân phận, chỉ muốn làm thịt tên khốn kiếp kia, để tiết oán khí trong lòng, nhưng đã có người nhắc tới, tự nhiên sẽ chú ý đi nghe, về phần nghe được gia hỏa phá hủy nguyên âm của mình dĩ nhiên là đệ nhất tiểu ma đầu của Nam Chiêm Bộ Châu, trong lòng là tư vị gì, thật rất khó hình dung.

Nhất là khi thấy tên khốn kiếp kia không quay đầu lại chạy trốn, trong lòng càng bách vị tạp trần, thất vọng cùng cực.

Nhưng lúc này, Xích Long nắm lấy nàng kẽ hở thất thần, móng vuốt chộp tới, lợi trảo lành lạnh còn sắc bén hơn pháp bảo, hiển nhiên muốn một vuốt lấy xuống đầu của Long Nữ, Long Nữ không kịp né tránh, hơn nữa bản thân thực không phải đối thủ của tam đệ, trong lòng tuyệt vọng, biết ngăn chặn cũng phí công, động tác không khỏi ngừng lại...

- Rống...

Trong mắt Xích Long hiện ra khát máu hưng phấn, chộp tới cổ của Long Nữ, không lưu tình chút nào.

Giờ khắc này, Long Nữ mới chú ý tới trên đầu Xích Long cắm ba cây trâm châu, giống như trâm châu trên đầu phu nhân kia, sâu có thể đụng chuôi, lộ ở bên ngoài chỉ có viên minh châu sáng chói mà thôi.

- Tam đệ, đều do đại tỷ, năm đó thời điểm trốn đi không mang đệ đi theo...

Thời gian phảng phất như chậm không gì sánh được, trong lòng Long Nữ dâng lên ý niệm tuyệt vọng.

- Trước khi chết, ta sẽ giúp đệ lần cuối cùng, phá đi cầm cố!

Trong nháy mắt, Long Nữ giận dữ nhấc lên một tia lực lượng cuối cùng, Long thân hóa thành hình người, bàn tay nắm lấy trâm châu trên đầu Xích Long, hóa thành hình người, nàng vô luận là phòng ngự hay sinh mệnh bản nguyên, đều yếu đi rất nhiều, ở trong quá trình tranh đấu với Xích Long, càng là hành vi tìm chết, chỉ là nàng vốn đã tuyệt vọng, lại hi vọng mượn hình người linh xảo, rút đi châu đâm.

Bàn tay nắm lấy trâm châu, Long Nữ dùng hết toàn lực rút xuống.

Nàng vốn định nhổ xuống ba trâm châu, lại không nghĩ rằng, trâm châu cực kỳ kiên cố, dùng hết toàn lực, cũng chỉ rút ra một cây, mà hành động này lại làm lỡ nhiều thời gian lắm, móng vuốt của Xích Long đã bắt qua, Long trảo to lớn so với thân thể thon gầy của nàng, bày ra cảm giác tương phản to lớn, thoạt nhìn cả người nàng sẽ bị trảo nát vụn.

Long Nữ tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, chờ đợi sinh mạng chung kết.

Nhưng lúc này, chỉ nghe bên tai vang lên tiếng thở dài, cùng với tiếng kim thiết va chạm vang lên, nàng theo bản năng mở mắt ra, chỉ thấy một bàn tay nhẹ nhàng nâng móng vuốt sắc bén của Xích Long, chủ nhân của bàn tay thì đang ở bên cạnh nàng, quay đầu nhìn nàng khẽ cười một tiếng.

Long Nữ như bị nàng xinh đẹp chấn nhiếp, trong lòng nao nao, cùng nghĩ tới, nàng chính là thị nữ của tên khốn kiếp kia.

Tại sao nàng lại ở chỗ này?

Một thị nữ làm sao có thể ngăn được một kích của tam đệ?

Trong lòng Long Nữ có rất nhiều nghi vấn, lại quên đến tột cùng nên hỏi cái gì.

- Là hắn nhờ ta tới cứu ngươi!

Bàn tay của Liên Nữ phất một cái, một đạo lực lượng huyền ảo bắn ra ngoài, bức Xích Long lui vài chục trượng.

- Chính là tiểu hỗn đản vừa chạy đi kia!

Sau khi bức lui Xích Long, Liên Nữ quay đầu, mỉm cười nói với Long Nữ.

Chương 386: Nam Hải Quy Khư

Bàn tay của Liên Nữ nhấn một cái, một đạo lực lượng vô hình nâng Long Nữ bị trọng thương lên, lại nhìn ánh mắt của nàng, khẽ cười nói:

- Ta vốn định bảo vệ hắn, nhưng hắn muốn tặng cơ hội này cho ngươi, cho nên ta tới cứu ngươi, bất quá sống chết của hắn, ta lại không quản tới nữa, đáng tiếc, kia vốn là người ta nhìn trúng, hi vọng hắn còn có cơ hội lớn lên!

- Sưu...

Xích Long điên cuồng bị Liên Nữ bức lui vài chục trượng, lúc này lại vọt tới.

Thái độ điên cuồng kia, lại không sợ uy thế của Liên Nữ, tựa như không chết không ngớt.

Mà Liên Nữ cũng không cùng nó cứng rắn va chạm, lực lượng phất qua, đã ở trước người bố trí một đạo quang hoa, sau đó nàng một tay nắm cánh tay của Long Nữ, cất bước đi vào hư không, một bước hạ xuống, thân hình đã đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện lần nữa, đã ra ngoài trăm dặm, bước đi bước nữa, lại là ngoài trăm dặm, thân hình cứ như vậy lung lay mấy lần, đã triệt để biến mất.

- Không tốt, kế điệu hổ ly sơn...

Ngũ Vương Tử và Lục Vương Tử đang chuẩn bị đuổi theo Phương Hành, không nghĩ tới chưa bắt được bóng dáng của tiểu ma đầu, quay đầu ngay cả Long Nữ cũng không thấy, trong lòng kinh hoàng không cần phải nói, tức giận rống to, vội vàng quay trở lại, sau đó nhìn chung quanh, chỉ thấy xung quanh trống rỗng, ngoại trừ Hải Binh Yêu Tướng tử thương thảm trọng và tân khách của Hồng Hồng đại hội, thì nơi nào còn có nửa bóng người?

- Truy, không tiếc toàn bộ, phải bắt tiện người kia trở lại!

Ngũ Vương Tử tức giận kêu to, vừa nghĩ tới mẫu hậu nghiêm phạt, thì cảm thấy sợ hãi.

Ánh mắt của Lục Vương Tử cũng lóe ra, trầm giọng nói:

- Đừng lo lắng, gọi con chó điên kia tới, hắn am hiểu truy tung khí tức Chân Long nhất!

Lời này cũng nhắc nhở Ngũ Vương Tử, hừ lạnh một tiếng, lấy ra một gương đồng, tiện tay tế ở trong hư không, cùng Lục Vương Tử cắn ngón trỏ, vẩy huyết dịch vào trong kính, huyết dịch tiến vào kính, trên mặt kính bắn ra quang hoa chói mắt, sau đó đột nhiên bắn vào đỉnh đầu Xích Long.

Xích Long vốn bởi vì mất đi đối thủ, đang điên cuồng gầm rú ở trên không trung, nhưng bị quang hoa bao lại, khí thế biến mất.

Nó lần nữa trở nên mê man, đồng thời thân thể không ngừng run rẩy, dường như đang sợ.

- Ngao Liệt, ngươi muốn trở thành một đời Chân Long không?

- Vậy thì xé nát tất cả huyết mạch cạnh tranh với ngươi, thời điểm trên đời còn sót lại một Chân Long, ngươi chính là Long Vương!

- Hôm nay tất cả người có huyết mạch Long Vương, đều sắp chết sạch sẻ, chỉ còn sót lại một cái...

- Lấy huyết mạch Chân Long của ngươi, hẳn có thể cảm ứng được khí tức của nàng, đi tìm nàng...

- Tìm được nàng, giết chết nàng, ăn nàng, như vậy ngươi là Chân Long duy nhất trên thế gian!

Ngũ Vương Tử và Lục Vương Tử nói tựa hồ mang theo đầu độc mãnh liệt, cũng không phải chú ngữ, nhưng ở dưới gương đồng chiếu rọi, lại mang theo lực lượng to lớn, ánh mắt của Xích Long dần dần trở nên mê man, một lát sau, ý khát máu đại thịnh...

- Ngao...

Xích Long ngẫng đầu kêu to, đột nhiên thoát khỏi quang hoa của gương đồng bao phủ, thân hình nhắm phương hướng tây nam lao đi.

Tốc độ nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt đã ra ngoài hơn mười dặm.

Ngũ Vương Tử nhất thời ngẩn ra:

- Chúng ta còn chưa thu hồi gương đồng, sao hắn đã động?

Lục Vương Tử cũng có chút ngoài ý muốn, cau mày nói:

- Đại khái là lần đầu tiên chúng ta thông qua gương đồng khống chế, có chút không thuận!

Ngũ Vương Tử nhìn thoáng qua gương đồng, phía trên có một tia huyết tuyến lưu chuyển, không khỏi thở phào nhẹ nhõm nói:

- Bản mạng chân huyết vẫn còn, mẫu hậu ban thưởng gương đồng có thể khống chế nó, hẳn không có ngoài ý muốn, chúng ta mau đuổi theo!

Không kịp thảo luận, bọn hắn cũng vội vã chạy đi, không thì lấy tốc độ của Xích Long, sợ rằng qua không được bao lâu sẽ bay ngay cả bóng dáng cũng không thấy, tuy bọn hắn có thể thông qua gương đồng triệu hồi, nhưng Xích Long này điên điên khùng khùng, cũng có khả năng gây ra đại họa, bởi vậy chỉ hơi dừng một chút, liền lệnh thủ hạ quét sạch hải vực này, sau đó vội vàng bay theo.

Nhưng hai người cấp bách lại không ý thức được, phương hướng Phong Long đuổi theo, căn bản không phải phương hướng mà Liên Nữ mang theo Long Nữ ly khai.

Lại nói Phương Hành và Kim Ô, chạy về phía tây một lúc, thấy phía sau không người đuổi theo, biết Liên Nữ xuất thủ cứu giúp, hấp dẫn Ngũ Vương Tử và Lục Vương Tử trở lại, tính là cho mình một con đường sống, cuối cùng cũng thở dài một hơi.

Không cần phân phó, Kim Ô giảo hoạt lập tức vòng về hướng nam, muốn cải biến phương hướng, miễn cho bị người đuổi theo.

Phương Hành lấy ra ngọc giản mà Liên Nữ để lại, muốn xem nàng nói cái gì.

- Trong lúc đồng hành, có tất cả bảy người tìm ngươi, cần phải cẩn thận, linh khí là thiên địa bản nguyên, muốn tự bảo vệ mình, thì nên ít dùng linh khí, hôm nay mặc dù ngươi thâm nhập Hoang Hải, rời xa đại lục, nhưng linh khí khẽ động, thiên cơ trong u minh tự có cảm ứng, đại tu sĩ có thể mượn thiên cơ tìm được ngươi, trải qua hồn quang của ta cảm ứng, cuối Nam Hải có một nơi có thể che đậy thiên cơ, có thể để ngươi náu thân, mong ngươi cẩn thận, chớ có chết ở trên đường!

- Ta có một phương pháp, có thể tạm thời che đậy thiên cơ, nếu có nguy nan, có thể dùng để thoát thân, chưa thành Kim Đan, thì không nên gây chuyện nhiều, nếu không thì dựa vào Ma Tổ quyết che đậy khí tức, chỉ có thể tạm thời mà thôi!

Phương Hành nghe xong, phát hiện đây là lời khuyên sau cùng mà Liên Nữ lưu cho mình, trong lòng không khỏi có chút cảm kích.

Nha đầu kia coi mình và Kim Ô như hạ nhân, giúp nàng tìm thức ăn ngon khắp nơi, xem ra còn có chút lương tâm.

- Ta xem qua các thuật pháp của ngươi, vụn vặt rườm rà, tuy có thể ngang dọc nhất thời, nhưng sợ khó vấn Đại Đạo, Cửu Quan cực kỳ huyền ảo, căn cơ ở Thiên Nguyên, hồn quang ta diễn biến Đại Thiên, biết Nam Hải có một bộ thần công, nếu như lấy được, có thể đặt nền móng Kết Đan, vấn đỉnh Đại Đạo, 300 năm sau, lúc đại kiếp nạn tới, trên Tiên Thai, mong ngươi có được tạo hóa, cùng ta chinh chiến Tam Thập Tam Thiên...

Trong ngọc giản còn thuật một sự tình, cũng có một vài giải thích trong tu hành, chắc là lúc đó tình thế nguy cấp, vì cứu Long Nữ, Liên Nữ không kịp nói kỹ, đều lấy thần niệm lưu tại ở trong ngọc giản, Phương Hành rất nhanh nghe xong, trong lúc vội vả, cũng khó giải kỳ ý, chỉ mơ hồ nghĩ, Liên Nữ cực kỳ coi trọng Nam Hải.

- Lão Kim, cuối Nam Hải có một chỗ, có thể che đậy thiên cơ sao?

Phương Hành mở miệng hỏi.

- Cuối Nam Hải?

Kim Ô suy nghĩ một chút, đột nhiên run rẩy, thất thanh kêu lên:

- Không phải là... địa phương quỷ quái kia chứ?

Trong lòng Phương Hành rùng mình, vội hỏi:

- Ngươi biết?

Hắn thầm nghĩ, nếu Kim Ô biết chỗ này, vậy thì đơn giản, nghe Liên Nữ nói, hắn cuối cùng cũng hiểu tình cảnh của mình, những đại nhân vật muốn tìm mình kia, dĩ nhiên lợi hại như vậy, mặc dù mình đã rời Nam Chiêm Bộ Châu, nhưng đối phương còn có thể thông qua thiên cơ tìm kiếm, trừ khi mình giống như con chuột không ngừng trốn đi, vĩnh viễn không dùng linh khí.

Bất quá Liên Nữ cũng nói, bản thân tu luyện Ma Tổ quyết, hẳn là chỉ Hắc Kiếm truyền công pháp vô danh, bên trong có Liễm Tức Thuật, có thể che đậy thiên cơ, chỉ là hôm nay tu vi của mình quá thấp, còn tìm hiểu không được rất nhiều, cần tới Kim Đan cảnh, tu luyện Liễm Tức Thuật tới cực hạn, mới có thể chân chính lừa dối, không bị Nguyên Anh cảnh thông qua thiên cơ phát hiện.

Như vậy hôm nay sự tình của mình ngược lại đơn giản, tìm một chỗ tạm thời an toàn, kết thành Kim Đan lại nói.

Chỉ là không nghĩ tới, Kim Ô nghe hắn nói, lại sợ hãi kêu:

- Ngươi sẽ không thật muốn đi chứ?

Phương Hành ngạc nhiên nói:

- Đến cùng là địa phương nào, rất nguy hiểm sao?

Kim Ô thở dài nói:

- Nguy hiểm tự nhiên là nguy hiểm, ngược cũng không có gì phải sợ, từ khi Kim gia ta theo ngươi lăn lộn, có ngày nào không sống trong sợ hãi, nguy hiểm gì đó, đã sớm nhìn quen, nhưng đáng sợ là, chỗ đó căn bản đi vào dễ đi ra khó, tại sao đại tiểu thư muốn ngươi đi chỗ đó, muốn nhốt ngươi ở bên trong khổ tu sao?

- Đi vào dễ đi ra khó?

Phương Hành nao nao, không nghĩ tới Kim Ô sẽ nói như vậy.

Kim Ô kêu lên:

- Nói khó là còn dễ nghe, rất nhiều người cho rằng địa phương quỷ quái kia căn bản là chỉ có thể đi vào không thể ra, một khi đi vào, thì không khác tự giam mình, sợ là cả đời cũng không thể đi ra, từ khi có địa phương quỷ quái kia, chỉ có người bị cừu gia truy sát không đường lui, mới có thể chui vào trong đó, vừa chui vào, thì không cách nào ra ngoài được nữa!

Phương Hành nghe xong, chân mày không khỏi nhíu chặt:

- Rốt cuộc là địa phương quỷ gì?

Kim Ô nói:

- Nơi thiên địa cắt đứt trong truyền thuyết,

Nam Hải Quy Khư!

Chương 387: Khí tức Long tộc

- Nam Hải Quy Khư…

Phương Hành cúi đầu suy nghĩ cái tên này, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Kim Ô nói:

- Tục truyền Nam Hải Quy Khư chính là đạo tràng của Thượng Cổ đại giáo Thái Thượng Đạo, đạo tràng kia đã từng cực thịnh một thời, có thể nói quân lâm thiên hạ, về sau chẳng biết tại sao, xúc phạm Thiên Khiển, bị thiên lôi oanh kích ra khỏi Tam Thập Tam Thiên, đệ tử tử thương gần hết, cả một đạo thống tan thành mây khói, mà vị trí đạo thống này, cũng hóa thành một chỗ quỷ dị, tàn trận đầy sát cơ, không gian loạn lưu cùng với thiên cơ hỗn loạn, che lại khu vực đó, hóa thành mấy bí địa như Dao Trì, Ma Uyên, Yêu Tháp… sâu thẳm quỷ dị, ngay cảNguyên Anh cảnh cũng không thể tra xét bí ẩn trong đó, vạn năm qua, chỉ có những người không đường có thể lui, hay tham đạo thống của Thái Thượng Đạo, mới có thể liều mạng xông vào Quy Khư thử thời vận!

- Không ai có thể đi ra ngoài?

Phương Hành có chút chắt lưỡi.

Kim Ô lắc đầu nói:

- Cũng không tuyệt đối như vậy, ta từng ở trong điển tịch thấy qua, ba nghìn năm trước, trời giáng Cửu Quan, thiên địa đại biến, Quy Khư xuất hiện kẽ nứt, có vài người nhân cơ hội kia, từ trong Quy Khư trốn ra, thế nhân cũng vì vậy mà hiểu được một ít tình huống trong Quy Khư, nhưng ngoại trừ lần đó, thì không có người có thể trốn ra, Nam Hải Quy Khư, có thể vào không thể ra, đã trở thành nhận thức chung của thế nhân, ngươi nghìn vạn lần đừng có nghĩ quẫn...

- Vậy thì không đi, tìm phương pháp khác...

Phương Hành nghe xong cũng nghiêm túc, đánh chết cũng không muốn đi vào địa phương quỷ quái kia.

Đang thương lượng bỏ chạy đi đâu, có khả năng che giấu thiên cơ, chợt nhận ra có khí tức nguy hiểm.

Phương Hành thi triển Pháp Nhãn Thuật, nhìn về phương bắc. Bất ngờ nhìn thấy một hồng ảnh, như ẩn như hiện, cấp tốc đuổi theo.

- Ta sát, con rồng điên kia lại truy tới, chạy mau, chạy mau...

Thấy rõ dáng dấp của hồng ảnh kia, Phương Hành bị dọa đến kinh hoàng, vội vàng giục

Kim Ô mau trốn, hắn cũng đã gặp qua thực lực của con rồng điên kia, thật rất đáng sợ, vốn cho rằng mình đã trốn xa, không nghĩ tới gia hỏa kia lại sẽ đuổi qua.

Biến cố này làm Phương Hành và Kim Ô sợ hãi, không muốn bị Xích Long nuốt, quái khiếu chạy trốn về phía nam.

Tốc độ của Xích Long quá nhanh, còn nhanh hơn Long Nữ vài phần, Yêu thân của Kim Ô mạnh mẽ, cộng thêm tu luyện bí pháp của Đại Bằng tộc đến trình độ nhất định, Kim Đan hậu kỳ bình thường, đều chỉ có thể đi theo phía sau ăn tro, lại không nghĩ rằng vứt không ra con rồng điên kia.

- Mẹ của ta, con rồng điên này truy hai chúng ta làm gì...

Kim Ô không ngừng kêu rên, hai cánh vẫy mạnh, trên kim vũ đã dấy lên hỏa diễm nhàn nhạt.

- Không phải mới quẹo rồi sao? Sao nó còn có thể theo kịp?

Phương Hành cũng kêu la, vội vàng đứng lên, thi triển công pháp vô danh che đậy khí tức.

Không bao lâu, thanh sương tràn ngập, bao phủ hắn và Kim Ô, nhất thời an toàn hơn không ít.

Có thể rõ ràng nhìn thấy, Xích Long điên cuồng đuổi theo đã dừng ở trong hư không, mắt to ngơ ngác nhìn bốn phía, tựa hồ đã mất đi phương hướng. Mà Kim Ô thì mượn thanh sương che lấp, nhanh trốn về phía xa.

- Tốt, xem ra con rồng kia men theo khí tức của chúng ta đi đến, che đậy khí tức, liền không cảm giác được chúng ta!

Phương Hành kêu to, chỉ là trong lòng lại không dám thả lỏng, vừa rồi hắn thi triển Liễm Tức Thuật quan chiến, đã tiêu hao không ít linh lực, lúc này lại thi triển Liễm Tức Thuật, linh lực không đủ là vấn đề lớn, căn bản chống đỡ không được bao lâu.

Quả nhiên, chạy không quá trăm dặm, Liễm Tức Thuật đạt tới cực hạn, thanh sương tán đi, Xích Long lại đuổi theo.

- Mẹ của ta, bị chó điên theo dõi, lão Kim ngươi bay nhanh chút!

Phương Hành kêu rên, cảm giác khổ không thể tả.

Ở trong Tu Hành Giới lăn lộn nhiều năm như vậy, chọc không biết bao nhiêu phiền phức, chạy thoát không biết bao nhiêu lần truy sát, nên cũng không phải tay mơ, kiến thức không cạn, Phương Hành rất nhanh liền tính toán, tuy con rồng điên kia khí tức hỗn loạn, nhưng rõ ràng cho thấy phong tỏa mình và Kim Ô, nói cách khác, nó không phải truy sai người, mà căn bản là nhằm vào mình, nhưng trước kia rõ ràng mình và Kim Ô đã vòng một phương hướng, nó là làm sao đuổi kịp mình? Chẳng lẽ trên người mình có khí tức gì hấp dẫn nó sao?

Trong óc nghĩ như thế, không khỏi nghĩ tới hạt châu kia.

Bằng vào quang hoa của hạt châu kia, mình có thể tuỳ tiện phá vỡ cấm chế và trận pháp của Long Nữ, có thể thấy được hạt châu kia và Long cung nhất mạch có ngàn vạn liên hệ, nói không chừng là khí tức của hạt châu kia, dẫn động con rồng điên này truy kích, nghĩ tới đây, Phương Hành vội vàng lục lọi, ném nó đi, xem có thể dẫn dắt rồng điên rời đi hay không.

Nhưng vừa lục lọi, cả người không khỏi toát mồ hôi lạnh, không thấy hạt châu kia rồi.

Lúc này hắn mới nghĩ tới, lúc đó thời điểm nhìn thấy Long Nữ, ngậm hạt châu ở trong miệng, lấy linh lực thúc giục, mượn khí tức của nó bài trừ cấm chế, về phần sau đó... Phương Hành bỗng nhiên nghĩ tới, lúc đó mình bị Long Nữ thô bạo hôn môi, bản thân vội vã bảo hộ trinh tiết, giống như nuốt hạt châu kia rồi?

- Xong đời...

Phương Hành vội vàng nội thị, lại phát hiện trong tạng phủ không hề có bóng dáng của hạt châu kia, lẽ nào bị luyện hóa rồi sao?

Phương Hành cả kinh, rất muốn đập đầu chết đi, chỉ tiếc xung quanh không có tường.

Hắn đã đoán được, Long Châu kia không giải thích được tiêu thất, hơn phân nửa là dung hòa ở trong cơ thể mình, nói cách khác, trên người mình đã có khí tức của Long Châu, thảo nào con rồng điên kia sẽ để mắt tới mình, từ biểu hiện lúc trước đến xem, nó theo dõi được khí tức Long tộc thì căn bản sẽ không nhả ra, quyết đuổi theo gặm mình mới được, mình phải làm sao bây giờ?

Ở dưới tình huống Xích Long đuổi gấp như vậy, Kim Ô đã không dám chuyển phương hướng, chỉ có thể liều mạng bay về hướng nam, một khi đổi hướng, chỉ sẽ kéo gần cự ly với Xích Long, hết lần này tới lần khác thực lực của Xích Long lại mạnh như thế, Phương Hành hoàn toàn không có nắm chắc so chiêu, phỏng chừng ngay cả thực lực đánh hai ba chiêu cũng không có, hai huynh đệ sẽ bị nó nuốt.

- Không có biện pháp, tiểu thổ phỉ, cũng không phải Kim gia hại huynh đệ, mà thật chỉ có thể giúp ngươi đến nơi này...

Kim Ô cao giọng kêu lên, trái lại quyết định chủ ý, liều mạng bay về phía nam.

Cũng không biết chạy bao lâu, chỉ cảm thấy Xích Long và bọn họ chỉ cách không tới trăm dặm, loại cự ly này, thật có thể nói trong nháy mắt là có thể vượt qua, thậm chí bọn họ đã cảm ứng được khí thế độc ác trên người Xích Long. Lúc này phía trước, chỉ thấy một chỗ rất kỳ diệu, vô số lôi điện rậm rạp chằng chịt từ trên trời giáng xuống, lúc ẩn lúc hiện.

Phía trước phảng phất như đến cuối thiên địa, nước biển chảy ngược, trên chạm thương khung, trung gian xen lẫn vô số lôi điện rậm rạp chằng chịt, giống như thiên địa bày ra từng lồng giam, mà xuyên thấu qua lôi điện và gió bão, phảng phất như có thể thấy xa xa vô tận, mơ hồ có tiên đảo tồn tại, càng kỳ lạ là, vô số lôi điện và gió bão đều mơ hồ chỉ hướng vào trong, đối với bên ngoài thì sản sinh lực hút cường đại.

Nam Hải Quy Khư!

Thiên địa phần cuối, vô vọng tuyệt địa.

Đánh chết Phương Hành cũng không muốn

đến địa phương quỷ quái này, nhưng vẫn bị ép phải tới gần.

- Tiểu thổ phỉ, Kim gia chỉ có thể đưa ngươi đến nơi này, ta còn có đại sự phải làm, không thể theo ngươi tiến vào, chính ngươi tự giải quyết cho tốt, nếu như một ngày kia ngươi có thể đi ra, nhớ kỹ đến Bắc Câu Lô Châu tìm ta, khi đó một là ta đã thành Yêu Vương, hai là mộ phần đã xanh cỏ, nếu vậy thì nhớ kỹ báo thù cho ta... mà này, trên người ngươi có nhiều bảo bối như vậy, không bằng cho ta đi?

Kim Ô liều mạng bay về phía Quy Khư, đồng thời nhìn Phương Hành kêu to.

- Ta sát, ngươi muốn ném ta vào? Nghĩ hay lắm!

Phương Hành giận dữ, Khổn Tiên Tác bay ra, quấn lấy cổ của Kim Ô.

- Con mẹ nó, ngươi muốn hai ta cùng chết sao?

Kim Ô bị Phương Hành cột lại, không khỏi kêu to, suýt nữa bị lực lượng vòng ngoài của Quy Khư hút vào.

- Cái địa phương này, ta không muốn đi vào...

Phương Hành kêu to:

- Dù sao đi vào cũng không phải chết, hai ta cùng nhau đi vào xông pha...

Kim Ô quái khiếu:

- Ta mới không vào đâu, ra không được thì khác gì chết?

Một người một ô, còn chưa tiến vào Quy Khư đã đánh nhau, ở trên không trung lộn nhào cắn xé.

Mà ở phía xa, con rồng điên kia đã phong tỏa Phương Hành, cũng mặc kệ Quy Khư nguy hiểm như thế nào, hưng phấn vọt tới, mở ra long trảo lành lạnh, trong ánh mắt tràn đầy sát ý, nhìn bộ dáng kia, là hận không thể một ngụm nuốt Phương Hành, thấy không đường đào sinh, Phương Hành cũng bất đắt dĩ, tiện tay buông lỏng Kim Ô ra, chửi ầm lên:

- Cút, tự tiểu gia đi vào lăn lộn...

Trong tiếng kêu to, một cước đạp bay Kim Ô.

Mà lúc này, Xích Long đã cách Phương Hành không tới 50 dặm, Phương Hành cũng không do dự, phía sau lóe lên Kim Sí, cả người vọt vào, tuy lôi điện ở chung quanh Quy Khư rất mạnh, nhưng đối với phía ngoài chỉ có lực hấp dẫn, không có thương tổn, sau khi cuốn vào trong đó, chỉ cần là Trúc Cơ cảnh, thì có thể chống đỡ được, nhưng sau khi tiến vào, muốn ra lại cực kỳ khó khăn, cần hoàn toàn ngăn chặn lực lượng lôi cấm và phong bạo, sợ rằng Nguyên Anh cảnh cũng không làm được, đây cũng là nguyên nhân Quy Khư dễ vào khó ra.

Phương Hành trốn vào trong đó, chỉ thấy một cái bóng nhàn nhạt ở trong biển lôi, càng lúc càng nhạt, dần dần tiêu thất.

Kim Ô nhìn bóng dáng của Phương Hành, khe khẽ thở dài nói:

- Ta là thật có chuyện phải làm, đừng trách ta...

Cũng chỉ kịp thở dài, khóe mắt đã nhìn thấy Xích Long càng lúc càng gần, vội vàng tránh đi, phía sau dâng lên kim quang, làm bộ Phương Hành còn đang ở trên lưng, nhìn Xích Long kêu to:

- Con mẹ nó tiểu xà, có bản lĩnh đuổi theo Kim gia ngươi...

Sau khi kêu to, thì cấp bách bay xa, hắn còn không biết nguyên nhân Xích Long truy sát Phương Hành, chỉ muốn dẫn dắt Xích Long rời đi.

Trên lưng không có Phương Hành, tốc độ của nó có thể đề thăng một đoạn, có chút nắm chặt dẫn dắt Xích Long rời đi.

Chỉ là nó không nghĩ tới, thời điểm Xích Long bay gần đến ngoại vi Quy Khư, thậm chí ngay cả dừng cũng không dừng, liền lao vào trong lôi cấm, hầu như không chút do dự, thẳng đến thân ảnh đã sắp biến mất của Phương Hành.

Chương 388: Rồng điên hay chó điên

- Con mẹ nó, Ô Nha chết tiệt, dĩ nhiên không theo tiểu gia tiến vào, chờ ta đi ra, không hầm ngươi mới lạ...

Vừa đi vào trong, Phương Hành căn bản không khống chế được thân hình, chỉ cảm thấy lôi cấm ở xung quanh thỉnh thoảng nổ tung, tuy hắn là từ bên ngoài tiến vào, bị lôi cấm phản phệ cực nhỏ, nhưng lôi cấm gió bão, hư không loạn lưu ở vòng ngoài Quy Khư trời sinh uy lực cường đại, chỉ dính một chút cũng đủ hắn chịu không được, chỉ có thể cắn chặt răng, điều khiển linh lực bao phủ toàn thân.

Tả xung hữu đột không biết bao lâu, thời điểm Phương Hành cảm giác mình sắp đỡ không nổi, thân hình rốt cục ngừng lại, sau lưng tựa hồ đụng phải mặt đất mềm mại, ở trong lòng hắn, còn lẩm bẩm mắng Ô Nha không giảng nghĩa khí, mắng chửi một trận, lúc này mới mở mắt ra, nhìn xung quanh, bất ngờ phát hiện mình nằm ở trên một bờ cát màu đen.

- Này chính là trong Quy Khư?

Phương Hành cố sức ngồi dậy, mở mắt, quan sát bốn phía.

Trong lòng còn chưa có phán đoán, đột nhiên trong hư không trước người, truyền đến một tiếng long ngâm uy thế ngập trời, một Xích Long dài đến hơn 30 trượng từ trên trời giáng xuống, trên long thân, tiên huyết nhễ nhại, cháy khét từng mãnh, ngay cả long lân cũng không biết rớt nhiều ít, tựa hồ ở trong lôi cấm bị thương rất nặng, chỉ là mặc dù long mục có chút mê man, nhưng vẫn đang gắt gao nhìn mình chằm chằm, xu thế hạ xuống cực nhanh, long khẩu lành lạnh đã mở rộng, lộ ra răng nanh đáng sợ, thẳng tắp nuốt tới Phương Hành.

Rõ ràng là con rồng điên kia, ngay cả Phương Hành cũng không nghĩ tới, mình đã trốn vào Quy Khư, nó vẫn còn đuổi qua.

- Còn tàn nhẫn hơn đòi nợ mướn a...

Phương Hành kêu rên, luống cuống tay chân, muốn đứng lên chạy trốn. Chỉ là người bị thương nặng, tứ chi không còn chút sức lực nào, trốn không thoát a.

- Ta nói em vợ, ta ngủ với tỷ tỷ của ngươi, khác cắn người...

Phương Hành hoảng hốt, thấy trốn không thoát, cũng chỉ có thể kéo thân thích.

Nhưng con rồng điên này ngay cả tỷ tỷ cũng không nhận thức, có thể nhận thức tỷ phu như hắn hay không, vậy thì thật là trời mới biết...

A rống, Xích Long rơi xuống ở trước người, cắn tới, Phương Hành sợ đến ngay cả ánh mắt cũng nhắm lại.

- Hi vọng biến mất…

Có chút kỳ quái, Phương Hành vẫn chưa cảm giác được bị cắn, lại cảm giác toàn thân mình bị một cái lưỡi ướt nhẹp liếm dính đầy nước bọt, nhất thời nổi da gà. Thầm nghĩ con rồng điên này thật có ý tứ, ngại tiểu gia ít tắm sao, lại muốn liếm sạch sẻ mới ăn, thầm nghĩ chờ nó nuốt mình, sẽ đi ị ở trong miệng đối phương cho bỏ ghét.

Dù bị ăn, cũng phải ở trước khi chết làm nó nôn mửa, đây là phản kháng cuối cùng.

Chỉ bất quá chờ rất lâu, con rồng điên kia vẫn không cắn tới, chỉ liếm mà thôi.

- Con mẹ ngươi xong chưa, cho Phương đại gia cái thống khoái được không...

Phương Hành triệt để không chịu nổi, mở mắt ra nhìn Xích Long mắng to, nhưng còn chưa dứt lời, lại bị liếm một cái.

- Sĩ khả sát bất khả nhục, ngươi hiểu hay không?

Phương Hành giận không kiềm được, trực tiếp chống nạnh đứng lên, chỉ vào Xích Long chửi ầm lên.

Hắn tự nghĩ hẳn phải chết, nếu không cách nào chạy trốn, vậy thì ở trước khi chết chửi cho đã.

Bất quá rất kỳ quái, Xích Long lại bị khí tức hung hãn của hắn chấn nhiếp, dĩ nhiên chậm rãi lui về phía sau. Trong mắt tràn đầy ủy khuất, giống như một con chó nhỏ, một bộ muốn tiếp cận hắn lại không dám.

- Di, không đúng lắm...

Phương Hành cũng phát hiện Xích Long biến hóa, nghiêng đầu quan sát Xích Long.

Xích Long cũng ngẹo đầu quan sát hắn, thấy hắn không mắng chửi nữa, trong mắt tựa hồ lộ ra vui thích, đầu thận trọng để sát tới, miệng mở to, đầu lưỡi lại liếm qua...

- Ta sát, đừng có liếm, ngươi cách ta xa một chút...

Phương Hành kinh hoàng, nhảy ra phía sau, chỉ vào Xích Long kêu to.

Xích Long nhất thời uốn lượn, đầu phục ở trên mặt đất, ánh mắt nháy mắt nhìn Phương Hành.

- Di, ánh mắt kia không giống như đang nhìn thức ăn a...

Phương Hành thận trọng đánh giá.

Hắn biết, ánh mắt quan sát thức ăn sẽ không như vậy, mượn Liên đại tiểu thư mà nói, thấy được gì đó muốn ăn, không quan tâm nó sống hay chết, ánh mắt sẽ cực kỳ tham lam, chỉ muốn cắn một miếng.

- Tựa hồ súc sinh kia không có địch ý với ta...

Phương Hành lẩm bẩm, trong lòng dâng lên hi vọng, bắt đầu lặng lẽ lui về phía sau.

Mắt thấy cách Xích Long càng lúc càng xa, không sai biệt lắm hơn 30 trượng, trong lòng Phương Hành thầm nghĩ, đang muốn phi độn rời đi, Xích Long lại dời về phía trước một chút, dùng hình thể của nó, nhích một chút là mấy chục trượng, nhất thời lại đến trước người Phương Hành, lè lưỡi muốn liếm, dọa Phương Hành kinh hoàng đến hét lớn:

- Đừng liếm, ngồi xổm xuống, không thể động, biết không?

Xích Long lại uốn lượn, cằm để dưới đất, ánh mắt trong veo nhìn Phương Hành.

- Đây là Chân Long sao? Sao nhìn giống như chó con vậy...

Phương Hành lẩm bẩm, cảm giác có chút không đúng, nhưng vẫn không muốn cách gia hỏa kia quá gần.

Then chốt nhất là, lúc đó con rồng điên kia đánh giết thực quá kinh khủng, lấy thực lực của Phương Hành bây giờ, sợ rằng tới 10 cái cũng không đủ nó giết, dù cho hiện tại nó không có biểu hiện ra địch ý, nhưng Phương Hành vẫn không muốn tiếp cận, gan lớn cũng phải xem đối với người nào, đồ chơi này có thể ăn thịt người không nhả xương, đột nhiên cho mình một ngụm, vậy thì xong đời.

Thấy Xích Long thành thật ngồi xuống, Phương Hành thở ra một hơi, vèo một tiếng bay lên bầu trời, muốn chạy trốn.

Nhưng vừa quay đầu, bỗng nhiên lại hoảng sợ, Xích Long cũng bay, đầu lớn cách mình vẫn xa như vậy.

- Ta nói...

Phương Hành sợ đến nổi da gà, thần thức rối loạn, vốn đã bị thương, lúc này càng không chịu nổi, đầu ngã cắm xuống đất.

- Sưu...

Một quái vật lớn lao qua, miệng mở to cắn tới, Phương Hành nổi da gà, nghĩ thầm sớm muộn gì cũng chết ở trong miệng súc sinh kia, đang muốn kéo quần xuống tiến hành phản kháng cuối cùng, lại phát hiện Xích Long không có nuốt mình, mà thân hình lảo đảo rơi xuống đất, nhẹ nhàng nhả ra, để mình xuống.

- Ai nha, không ăn ta...

Tay Phương Hành còn đang nắm thắt lưng định cởi xuống, có chút ngạc nhiên nhìn Xích Long.

Trong lòng do dự, nhưng lại cảm thấy, đồ chơi này quá hung hiểm, vẫn là giết chết cho tốt...

Nếu vứt không ra, vậy thì chỉ cần giết chết đối phương, Phương Hành suy nghĩ một lúc, trên mặt hiện đầy dáng tươi cười, từ từ lấy ra một ngọn giả sơn, đây là Sơn Bảo lấy được từ Lưu Ly Cung, hắn tiến vào Lưu Ly Cung, vốn chính là vì trộm bảo, về sau tuy đã trải qua một phen hoang đường, nhưng Sơn Bảo vẫn ở trong tay.

Động tác của hắn rất chậm, cũng không muốn làm Xích Long cảnh giác, trong tay từ từ thúc giục linh lực, đưa vào trong Sơn Bảo, muốn pháp bảo này hóa thành nguyên hình, nhất cử đè chết Xích Long, chỉ bất quá hôm nay tu vi suy kiệt, điều khiển pháp bảo khổng lồ như Sơn Bảo thật rất trắc trở, linh lực chậm rãi rót vào một nén hương, Sơn Bảo vẫn không có kích hoạt.

Bất quá Phương Hành cũng lưu ý đến, thời điểm bản thân thúc giục linh lực, ánh mắt Xích Long nhìn về phía mình cực kỳ nhu hòa.

Ánh mắt kia cho người cảm giác, giống như đang nhìn người nhà.

- Chẳng lẽ bởi vì ta nuốt Long Châu, có khí tức Long tộc, thằng nhãi này coi ta thành cùng tộc?

Động tác truyền linh lực của Phương Hành nhịn không được chậm lại, trong lòng âm thầm nghĩ.

Bất quá rất nhanh hắn liền bác bỏ ý nghĩ này, nghĩ thầm Long Nữ và con rồng điên này cũng là cùng tộc, nhưng nó động thủ vẫn cực kỳ hung tàn, tuy không biết vì sao bây giờ nó biết điều như vậy, nhưng một khi nổi cơn điên, mình trốn cũng không chỗ trốn, vẫn là giết chết tương đối khá, miễn cho xuất hiện ngoài ý muốn.

Nghĩ đến đây, tốc độ thúc giục Sơn Bảo lại tăng nhanh.

Nhưng thời điểm trên Sơn Bảo, chín phong cấm thắp sáng lên, từng cái cởi ra, đột nhiên ánh mắt Xích Long biến đổi, lộ ra khí tức hung hãn mãnh liệt, Phương Hành hoảng sợ, còn không chờ hắn có phản ứng gì, Xích Long đã gầm nhẹ vọt tới, Phương Hành trọng thương, thúc giục Sơn Bảo đã không dễ, thì làm sao tránh?

Chỉ là tựa hồ không cần tránh, Xích Long lướt qua người hắn, vọt tới một cự vật to lớn ở sau lưng Phương Hành, lúc này Phương Hành mới ý thức được, phía sau mình chẳng biết lúc nào xuất hiện một quái vật, vốn lấy năng lực cảm ứng của hắn, sẽ không khó phát hiện lắm, nhưng bây giờ toàn bộ tinh thần của hắn thúc giục Sơn Bảo, lại nhất thời không có nhận thấy được phía sau có quái vật tới gần.

Thình thịch, Xích Long và cự vật kia đụng vào nhau, hai người nhất thời chém giết, thanh thế kinh người.

Lúc này Phương Hành mới chú ý tới, cự vật kia bất ngờ là một cự viên cao gần 10 trượng, trong tay cầm một cây gậy, lúc Xích Long nhào qua, mộc côn trong tay cự viên vunglên, nếu Xích Long chậm hơn một chút, sợ rằng mình đã biến thành thịt nát.

Cự viên rõ ràng không có hảo ý, mà Xích Long cũng không phải dễ đối phó, vừa lao tới đã cùng cự viên chém giết, long thân cuốn ở trên người cự viên, lợi trảo cào xé, đau đến cự viên không ngừng kêu rống, một tay bóp cổ Xích Long, một tay cầm cự bổng đập loạn.

Phương Hành nhìn thời cơ nhanh, đã sớm chạy đến một bên quan sát, không khỏi càng kinh hãi.

Thực lực của Xích Long hắn đã gặp qua, đánh giết Kim Đan cảnh như xé cây cỏ, nhưng không nghĩ tới thu thập con cự viên kia lại mất nhiều khí lực như vậy.

- Thượng Cổ Hung Thú... Không phải đều chết sạch sao?

Nhìn kỹ một lát, Phương Hành vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám, giám định ra thân phận của cự viên, nhất thời khiếp sợ không thôi.

Chương 389: Thu phục rồng điên

Cự viên kia rõ ràng là một loại tồn tại khác biệt với Yêu Thú, thế nhân quen xưng là Hung Thú.

Thời đại Thượng Cổ chính là thời đại của chúng, thân thể hung hãn, trời sinh có thần lực, ngay cả đại năng của Nhân tộc cũng khó tranh phong, chỉ là về sau thiên địa đại biến, Nhân tộc quật khởi, chúa tể thiên địa, Hung Thú thì từ từ khan hiếm, ngoại trừ vài chủng tộc xem thời cơ nhanh lẩn trốn, thì tất cả đều xuống dốc.

Long tộc cũng là một loại Hung Thú, chỉ bất quá Long tộc không giống Hung Thú bình thường, chúng học tập lễ nghĩa đạo đức của Nhân tộc, mở ra thần trí, phù hợp với Thiên Đạo vận chuyển, hơn nữa ở dưới mấy vị Thánh Nhân tương trợ, hoàn thiện hệ thống tu hành của Long tộc, dần dần thích ứng quy tắc thiên địa mới, không chỉ không diệt tuyệt, ngược lại còn quật khởi, trường tồn không ngã, vẫn là một trong mấy chủng tộc cường đại nhất giữa thiên địa hôm nay.

Trong truyền thuyết, ngoại trừ ở hạch tâm Yêu tộc có mấy vị lão tổ Hung Thú ngủ say, Tây Ngưu Hạ Châu có mấy chi Ma mạch và Thượng Cổ Hung Thú có chút quan hệ nói không rõ, thì thế gian hầu như không còn Hung Thú.

Phương Hành không nghĩ tới, sẽ ở trong Nam Hải Quy Khư, nhìn thấy loại quái vật chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết kia.

Hắn có chút kinh hãi, loại Hung Thú này trời sinh lực lớn vô cùng, như con hung vượn này huyết mạch mạnh mẻ, so với Kim Ô còn mạnh hơn vô số lần, theo Phương Hành, thực lực của đồ chơi này đã có thể vật lộn với Kim Đan cảnh, cũng may có con rồng điên kia đi theo bên cạnh mình, thay mình đánh nhau, không thì nguy hiểm.

- Con mẹ nó, Quy Khư này quả nhiên không phải địa phương tốt, Ô Nha kia thật thông minh, sớm chạy mất dép, chỉ để tiểu gia một mình đối mặt nguy hiểm...

Phương Hành ngồi ở bên cạnh một gốc cây, từ trong túi trữ vật lấy ra một quả dừa, vừa uống nước vừa xem rồng điên đánh nhau.

- Đánh, dùng sức cắn, mụ nội nó, dám đánh lén ta, cắn chết hỗn đản kia...

Một bên xem một bên trầm trồ khen ngợi, lại không có ý định tiến lên tương trợ.

Hắn hô như thế, rồng điên càng đánh càng hăng, ra tay cực kỳ tàn nhẫn, giống như cún con được chủ khích lệ.

Trên thực tế, thực lực của con rồng điên này vốn mạnh hơn hung vượn rất nhiều, chỉ là thời điểm tiến vào Quy Khư, thân thể khổng lồ, bị lôi cấm nện thương tích rất nặng, một thân lực lượng mười không còn một, lúc này mới cùng hung vượn dây dưa lâu như vậy, nhưng vẫn chiếm thượng phong, lúc này được chủ khích lệ, nó cắn càng ác hơn, xé độc hơn, làm hung vượn đau liên tục gào khóc.

Đấu vài chục chiêu, nó phát hiện con rồng điên kia thực đánh không lại, vội vàng ném mộc côn lăn một vòng, nhân cơ hội thoát khỏi rồng điên dây dưa, ngay cả mộc côn cũng không cần, ra sức bỏ chạy, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Lấy tính tình của rồng điên, bình thường sẽ đuổi theo phân cái ngươi chết ta sống, nhưng vừa muốn đuổi theo, lại tựa hồ nghĩ tới Phương Hành, hơi do dự, dĩ nhiên quay đầu bay trở lại, đầu dán tới bên cạnh Phương Hành, dáng dấp cực kỳ nịnh nọt.

Phương Hành thấy cái lưỡi muốn liếm qua, vội vàng hô to một tiếng:

- Ngừng...

Rồng điên ngừng lại, mắt to long lanh nhìn Phương Hành.

Trong tay Phương Hành cầm một quả dừa, muốn đập Xích Long một cái, hơi do dự, cuối cùng ném ở trên mặt đất, chỉ vào mũi của Xích Long mắng:

- Sao vô dụng như vậy, để con khỉ kia chạy mất?

Rồng điên thấy hắn phát hỏa, tựa hồ có chút sợ, lặng lẽ rụt đầu về phía sau.

- Hắc hắc, cháu trai này thật có chút sợ ta...

Phương Hành xác định điểm này, trong lòng có chút vui vẻ, suy nghĩ một chút, chỉ dưới chân quát:

- Qua đây!

Rồng điên nhìn hắn một cái, thân thể duỗi về phía trước, đầu nằm ở bên chân hắn.

Phương Hành cũng hạ quyết tâm, nhảy lên đầu Xích Long kêu:

- Bay!

Rồng điên tựa hồ nghĩ Phương Hành nhảy lên đầu mình là thân cận với nó, lòng cực kỳ thích ý, vui mừng bay lên không.

Trong lòng Phương Hành cũng đang rất lo lắng, cẩn thận quan sát rồng điên.

Vừa rồi hung vượn xuất hiện, cũng làm cho hắn cảnh giác.

Hắn đã bắt đầu cân nhắc, nếu như trong Quy Khư nơi chốn đều là loại Hung Thú kinh khủng này mà nói, như vậy chút thực lực kia của mình, thật đúng là không thể lăn lộn, có con rồng điên này theo, trái lại sẽ an toàn hơn một chút, bất quá hắn phải thử một chút, xem con rồng điên này có nghe lời hay không, vạn nhất nó tính rồ, vậy mình phải tranh thủ thời gian giết đi mới an tâm.

Bởi vậy hắn bắt đầu thăm dò rồng điên, đầu tiên là xem nó có nghe lời hay không, lại thăm dò tại sao nó thân cận mình như vậy, hắn phát hiện, thời điểm mình thi triển Liễm Tức Thuật, che lấp khí tức toàn thân, con rồng điên này sẽ biến thành trạng thái như lúc ban đầu, hai mắt vô thần, không có linh tính, chỉ có cuồng bạo khát máu, nhìn thấy cái gì cũng muốn xé nát.

Mà khi mình vận chuyển linh lực, con rồng điên này sẽ trở nên ôn hòa, ánh mắt đầy linh tính.

- Là vì Long Châu...

Phương Hành âm thầm ra kết luận, con rồng điên này không có đạo lý vô duyên vô cố thân cận mình, khả năng duy nhất là viên Long Châu kia. Long Châu kia có thể phá cấm chế của Lưu Ly Cung đã rất hiếm lạ, tối thiểu nói rõ nó và Long tộc nhất mạch đồng nguyên, hơn nữa phẩm chất còn cao hơn Long Nữ, hôm nay được con rồng điên kia thân cận, thì cũng không khó giải thích như vậy.

Chỉ bất quá trong lòng hắn càng tò mò, lúc đầu hạt châu kia dùng Âm Dương Thần Ma Giám giám định, chỉ biết tên là Nguyên Nguyên Tị Thủy Châu, nhưng không biết vì sao lại có huyền diệu như vậy, mang đến cho mình nhiều niềm vui ngoài ý muốn như vậy.

Đương nhiên, Phương Hành sẽ không ký thác mạng nhỏ của mình vào một hạt châu, trên cơ bản hắn trừ mình ra thì ai cũng không tin được, ở trước mặt rồng điên không giảng đạo lý, điên lên thì cái gì cũng dám ăn, tự nhiên không thể không cẩn thận, lại cẩn thận quan sát một lát, phát hiện trên đầu rồng cắm hai cây trâm châu, sợ có khác thường, cũng không dám động loạn.

Từ trong túi trữ vật lấy ra một sợi xích sắt, ban đầu ở trong tay Âm Thị của Sở Vương Đình đoạt tới Âm Minh Tỏa Liên, bảo bối này thần thông có hạn, từ lâu không hợp hắn dùng, còn không bằng Khổn Tiên Tác mà Thiết Như Cuồng cho, bởi vậy bình thường hắn không có dùng, bất quá Âm Minh Tỏa Liên do Thiên Luyện Tinh Cương luyện chế, cực kỳ rắn chắc, Phương Hành một mực giữ lại dùng để trói người.

Tay cầm xích sắt, Phương Hành quan sát rồng điên vài lần, cười hắc hắc.

Rồng điên thấy vậy, vô ý thức có chút sợ, thân thể co lại, muốn né ra, bất quá Phương Hành trợn mắt, nó liền không dám động.

Sở dĩ trong tên của Âm Minh Thiết Tỏa có một chữ "tỏa", là bởi vì đầu xích sắt có một vòng xích, có thể tách ra khóa lại, Phương Hành đánh bạo, trấn an Xích Long một chút, sau đó nhắm ngay lỗ mũi nó khóa vào, đau đến Xích Long run run, thân thể lay động, tựa hồ muốn chạy trốn.

Phương Hành vội vàng quát lớn, lại cực lực thúc giục khí tức trấn an.

Cuối cùng Xích Long vẫn đàng hoàng, chỉ là đôi mắt có chút ủy khuất nhìn Phương Hành.

- Hắc hắc, đại cẩu tử, đừng trách tiểu gia, chỉ là ngươi điên lên quá đáng sợ, phải khóa ngươi cho chắc ăn...

Nói xong dắt khóa sắt, nhìn một vòng, càng nhìn con rồng điên này càng thấy thuận mắt.

Người phàm tục nuôi trâu bò đều khóa mũi, phỏng chừng chiêu này đối với rồng điên cũng dùng rất tốt.

Giải quyết rồng điên xong, lại quan sát Nam Hải Quy Khư, vừa nhìn, Phương Hành cũng không nhịn được kinh hãi, lúc trước nghe nói Quy Khư này là di chỉ của Thái Thượng Đạo, còn tưởng chỉ là một sơn môn mà thôi, hôm nay vừa nhìn, lại lớn đến khiến người ta chắt lưỡi, hắn ngồi xếp bằng ở trên đầu rồng điên, phi hành hơn nửa canh giờ, đưa mắt nhìn đi, lại chỉ thấy sơn mạch tầng tầng lớp lớp.

Mà ở giữa sơn mạch, thì nơi chốn điểm xuyết một ít tường đổ cao to sâm nghiêm, khắp nơi tan hoang, như trước kia từng có vô số cung điện, chỉ là bị thiên lôi đánh tan, từ lâu hoàn toàn thay đổi, có thể dự đoán, năm đó khi thiên lôi hạ xuống, nơi đây tất nhiên bị tàn phá không chịu nổi, nhưng hôm nay mấy nghìn năm trôi qua, Quy Khư hiện lên sinh cơ lần nữa, vô số cây rừng từ dưới đất chui lên, xanh um tươi tốt.

Nhìn chân trời xa xa, thương khung giống nhau, mặt trời chiều ngã về tây giống nhau, ngôi sao mơ hồ giống nhau, ngược lại cũng không có gì đặc biệt, bất quá thỉnh thoảng có tiếng Hung Thú gào thét, làm cho lòng người kinh hãi, chứng thực Phương Hành suy đoán, trong Quy Khư, Hung Thú quả nhiên không ít, bay nửa canh giờ, đã thấy bảy tám con, mỗi một con thực lực đều bất phàm, có thể so với Kim Đan cảnh.

- May mà có con chó điên này, không thì tiểu gia một mình đến đây, nhất định sẽ giống như chuột chạy qua đường...

Phương Hành có chút may mắn, trước khi tiến vào, hắn cũng không nghĩ tới tiến vào Quy Khư chẳng những dễ vào khó ra, càng có nhiều Hung Thú tu vi Kim Đan cảnh như vậy, còn tưởng đến địa phương nhỏ, cao thủ ít, mình có thể thoả thích tung hoàng, hiện tại xem ra, sự tình không đơn giản như vậy, Kim Ô nói qua, trong Quy Khư này cũng có Nhân tộc tụ tập, nhưng có thể ở trong hoàn cảnh Hung Thú rình rập sinh tồn, có thể thấy được những Nhân tộc kia thực lực không yếu, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, sợ rằng còn chưa đủ hoành hành.

Bay dạo qua một vòng, cơ bản biết hoàn cảnh xung quanh nghìn dặm, Phương Hành không vội đi ra ngoài, hắn và Xích Long tiến vào Quy Khư đều bị thương, hắn còn khá một chút, nhưng Xích Long bị thương rất nặng, nếu gặp một ít phiền phức, sợ rằng sẽ xử lý không tốt, hơn nữa mình ở Lưu Ly Cung thu được cơ duyên, cũng cần thời gian chỉnh lý.

Nghĩ như vậy, Phương Hành tìm sào huyệt của một con Mãnh Hổ sặc sỡ, lệnh rồng điên diệt Hung Thú kia đi, sau đó mình chiếm hang hổ, bố trí thành một động phủ giản dị, bảo rồng điên canh giữ ở cửa động phủ hộ pháp, lại bày ra rất nhiều cấm chế đề phòng con rồng điên kia, sau khi an bài thỏa đáng, mới bắt đầu bế quan chữa thương và đề thăng tu vi.

Hắn ở Lưu Ly Cung được không ít cơ duyên, tích lũy hùng hậu, ngay cả hắn cũng không biết có thể đột phá đến một bước nào.

Chương 390: Bổ khuyết toàn bộ Tam Muội Chân Hỏa

Lúc ở Lưu Ly Cung, sau một phen hoang đường, rất nhiều biến hóa đều ở trong bất tri bất giác hoàn thành, vô số cơ duyên gia thân, khiến hắn cũng nói không rõ mình xảy ra cải biến như thế nào, nhưng có thể xác nhận là, thời điểm âm dương giao hòa, có Thuần Âm chi lực cường đại mang đến cho hắn một loại biến hóa huyền ảo, biến hóa này cực kỳ to lớn, thậm chí ảnh hưởng đến căn cơ của hắn.

Nhớ lúc đầu ở Thanh Vân Tông, tư chất của hắn kém đến vô luận như thế nào cũng không xếp vào hàng chữ Đinh được.

Thời điểm thần niệm nội thị, có thể phát hiện trừ kỳ kinh bát mạch, lại nhiều thêm một kinh mạch khác, tựa hồ trong đêm đó, cơ thể hắn mạc danh kỳ diệu lại nhiều hơn mạch thứ chín.

Trừ cái đó ra, ở trong kinh mạch kia, loáng thoáng có thể thấy được một loại kết tinh trong suốt màu đỏ.

Đối với loại tinh thạch này, Phương Hành cũng không xa lạ gì, đã từng thấy qua loại vật này, kia bất ngờ là tồn tại giống như Linh Tinh, tu sĩ chiết xuất Linh Thạch cực phẩm tinh thuần nhất, sẽ luyện chế ra một loại tồn tại phẩm chất siêu thoát Linh Thạch cực phẩm, tên là Linh Tinh, chính là tài nguyên Kim Đan cảnh dùng để tu luyện, mà ở trong cơ thể Phương Hành, bất ngờ cũng kết thành loại đồ chơi này.

Loại Linh Tinh này tồn tại, Phương Hành trái lại có phát giác, sau đêm hoang đường kia, Cửu Cửu Phản Thần Đan trong cơ thể hắn đã biến mất không thấy, có thể thấy được lúc đó tất nhiên có số lớn linh khí bị hắn hấp thu, tinh tế hồi tưởng, hắn loáng thoáng nhớ, lúc ấy mình ở trong thanh đầm, tu vi tự động vận chuyển, tựa hồ hấp thu linh khí khổng lồ tiến vào cơ thể.

Số lượng linh khí khổng lồ kia, vốn nên lan tràn ra, nhưng bởi vì lúc ấy âm dương giao thái, tiến hành cải biến thể chất của Phương Hành. Làm cơ thể hắn nảy sinh kinh mạch thứ chín mà thường nhân không có. Cho nên số lớn linh khí kia chưa từng tán dật, trái lại ở dưới Nguyên Âm chi lực và Thuần Dương chi lực giao hòa, tràn vào trong kinh mạch thứ chín, hóa thành một tồn tại tương tự Linh Tinh.

Dùng ví dụ đơn giản nhất diễn tả, là Phương Hành chuyển một linh mạch vào trong cơ thể mình.

Bất quá nếu nói đây là chính hắn chuyển vào, thì có chút không đúng, phải nói là Long Nữ đưa cho hắn một linh mạch, Nguyên Âm long thân của Long Nữ trân quý là ở chỗ này, âm dương giao thái, diệu dụng vô song, không phải chỉ là một câu nói suông!

- Thảo nào Long Nữ kia ngay cả giày cũng không mang liền truy sát ta, linh mạch của Thiên Lưu Hải, sẽ không phải bị ta hấp thu sạch sẽ chứ…

Phương Hành tỉ mỉ suy nghĩ, lại lấy ra một cái túi trữ vật, bên trong đều là thứ tốt mà hắn từ bảo khố của Lưu Ly Cung chọn ra, cộng thêm Sơn Bảo và Phù Tang Mộc, thật có thể nói bảo bối tốt nhất của Lưu Ly Cung đều bị mình lấy sạch. Trong lòng không khỏi cảm thấy có chút ngượng ngùng, nghĩ thầm sau khi Tứ thúc hái hoa, còn có thể lưu cho người ta mấy miếng vàng lá đền bù, mình lại trộm cả bảo khố của người ta, thật không có đạo đức nghề nghiệp.

Suy nghĩ một hồi, quyết định không nghĩ nữa, dù sao Long tộc cũng rất biết vơ vét của cải, không chừng mấy ngày nữa lại thành phú bà!

Có linh mạch tồn tại ở trong cơ thể, Phương Hành hầu như không cần lo lắng vấn đề bổ sung linh khí, lúc tu luyện cần linh khí cũng không phải đau đầu nữa, dựa theo phương pháp Liên Nữ nói, bổ khuyết toàn bộ Tam Muội Chân Hỏa.

Hắn cẩn thận lấy ra cây đèn, bên trong chính là Dục Hỏa của các tu sĩ.

Ngồi xếp bằng, ngưng thần tĩnh khí, qua hồi lâu, Phương Hành tâm ý không linh, lúc này mới lấy ra một tia Dục Hỏa cảm ngộ.

Cái pháp môn này, là Liên Nữ truyền cho hắn phương pháp cảm ngộ.

Hắn lấy ra nhiều Dục Hỏa như vậy, cũng không phải muốn hấp thu, mà là cảm ngộ.

Tam Muội Chân Hỏa, chính là tam muội của con người, cũng là ba đạo bản nguyên khó luyện hóa nhất của người tu hành.

Tu sĩ độ cửu kiếp, có thể mượn lực lượng lôi đình, luyện hóa toàn bộ tâm tình, nhưng chỉ có tam muội này lại không thể luyện hóa, trái lại ngưng tụ thành chân diễm.

Tam muội này chính là: Nộ, Dục, Nguyện!

Trong Tu Hành Giới, nghìn vạn năm qua, vô số Đại Thánh, các bậc tiền bối, đều có lý giải bất đồng với tam muội này.

Có người cho rằng tam muội này là căn nguyên tội ác, sẽ diễn hóa ra ba độc là Tham, Sân, Si, khó tiêu khó gảy, khiến người làm ra đủ loại việc ác. Trong đó nổi danh nhất là Phật môn, Phật môn chú ý lục căn thanh tĩnh, mà ba độc này tồn tại, chính là ác căn Phật môn thống hận nhất, cho rằng đây là kiếp nguyên, diễn hóa ra đủ loại phương pháp muốn trừ đi họa này.

Nhưng cũng có người cho rằng, tam muội chính là gốc rể để Nhân tộc phồn thịnh, giận khiến người không sợ, dục khiến người sinh sôi, nguyện khiến người phấn đấu, chính nhờ ở dưới tam muội thúc giục, Nhân tộc mới có thể ở thời đại Thượng Cổ quần ma san sát từng bước quật khởi, áp chế Hung Ma và Yêu Thú, thống ngự thế gian, khai sáng Đại Đạo muôn đời, trở thành vạn tộc tôn sư.

Một cái muốn phá tan tam muội, một cái muốn lợi dụng tam muội, lý niệm bất đồng, cuối cùng thế như nước lửa, kết quả… Phật diệt.

Sau khi đại chiến, Phật môn tiêu thất khỏi

Thiên Nguyên đại lục, chỉ còn lại Linh Sơn Tự, cũng không phải Chân Phật thời Thượng Cổ, chỉ là mượn tên Phật hành sự mà thôi.

Vô luận như thế nào, Tam Muội Chân Hỏa cũng là một trong mấy lực lượng đáng giá thăm dò nhất của thế gian.

Phương Hành cơ duyên xảo hợp, từ trong Huyền Quan Trảm Thủ Đồ thu hoạch được Nộ Diễm, từ trong Huyền Vực Tẩy Cơ Đan thu hoạch được Nguyện Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa đã được hai hỏa, hôm nay hắn phải làm, là thông qua cảm ngộ Dục Hỏa, đốt lên Dục Hỏa, bổ khuyết toàn bộ tam muội.

Dục Hỏa quấn lấy đầu ngón tay, thần thức phóng ra dây dưa với Dục Hỏa, trong lòng Phương Hành dâng lên một loại cảm giác kỳ quái.

Trong lúc nhất thời, hắn bỗng nhiên nghĩ đến mình biết rất nhiều nữ nhân, có Tiểu Man, Long Nữ, Hứa Linh Vân, Ứng Xảo Xảo, Sở Từ thậm chí ngay cả Bắc Thần Sơn Tam Yêu, thậm chí còn có một chút nữ nhân đã không nhớ rõ, như đám người Tần Hạnh Nhi năm đó kết bằng hữu ở Thanh Vân Tông, cũng không biết các nàng như thế nào.

Hắn hưởng qua tư vị nam nữ ân ái, tự nhiên minh bạch loại cảm giác xuẩn xuẩn dục động kai là cái gì.

Đó là một loại lực lượng có thể móc sạch nhân tâm, có thể áp đảo tất cả nhân tính của một con người, nó cực kỳ đáng sợ.

Đó là một loại lực lượng bản năng nhất, nguyên thủy nhất của nhân loại.

Giờ khắc này, Phương Hành bỗng nhiên có chút đa sầu đa cảm, đáy lòng rất nhớ những nữ nhân kia.

Thậm chí hắn muốn lập tức lao ra động phủ, nghĩ hết tất cả biện pháp đi ra Quy Khư thăm các nàng.

Ở dưới đủ loại xung động, Phương Hành ngồi xếp bằng trên đất, khuôn mặt rịn ra một tầng mồ hôi, như bị độc hỏa nướng nướng.

Hắn không có áp chế loại ý niệm này, cũng không có nếm thử tống nó ra khỏi đầu óc, mà đang cảm ứng, một tia một tia, cảm ứng loại lực lượng nguyên thủy nhất kia, nhìn xem thân thể mình biến hóa, thậm chí cảm ứng kỳ kinh bát mạch sinh ra biến hóa...

Đây không thể nghi ngờ là một quá trình cực kỳ dày vò, chỉ là dù biết dày vò, lại phải kiên trì.

Người ta nói tu hành chính là nghịch thiên, nhưng nói trắng ra, trời không có đắc tội ngươi, luôn nghịch người ta làm gì, trên thực tế thiên này, là chỉ thiên tính của con người, thiên địa vạn vật, đều có quy luật thiên tính, phần lớn sinh linh đều bị thiên tính thúc đẩy mà đi động, đói thì ăn, ăn rồi ngủ, hứng tình thì đi ra ngoài tìm đối tượng, gặp phải đối thủ cường đại thì chạy, chạy không được thì nhận mệnh…

Chỉ có rất ít chủng tộc, sau khi sinh ra linh tính, lại sẽ sản sinh hoài nghi với hết thảy, sau khi sinh ra hoài nghi, nó sẽ tự mình quyết định đi làm một việc, mà không bị thiên tính chi phối, tỷ như người tu hành, bọn hắn sẽ cố nén bạo động trong cơ thể, truy cầu tâm thần bình tĩnh, cảm ngộ Đại Đạo, nhịn cảm giác đau đớn khi thân thể xé rách mà đột phá, truy cầu cảnh giới cao hơn...

Bởi vì không thuận theo thiên tính, cho nên mới có tiến bộ, đây là nghịch thiên.

Dĩ nhiên, nếu như suy nghĩ càng sâu, những cử chỉ phản nghịch này, kỳ thực là bị xung động ở tầng càng sâu chi phối, những xung động kia cũng là thiên tính của con người, nhưng cái này lại thuộc về một cảnh giới khác.

Các bậc tiền bối đã vì cảnh giới này làm ra thuyết minh, mệnh danh là: Thiên Nhân Hợp Nhất.

Đây là tầng cảnh giới càng sâu, Phương Hành còn tiếp xúc không đến, hắn cảm ngộ còn ở cảnh giới tương đối dễ hiểu, đó chính là nghịch.

Nghịch thiên tu hành, đó là làm trái thiên tính.

Muốn làm trái thiên tính, trước phải lý giải thiên tính của mình.

Thời gian không ngừng trôi qua, Phương Hành ngồi xếp bằng trên đất, giống như người chết, minh tưởng bất động.

Bên ngoài, động phủ hắn bố trí giản dị sớm đã bị lá rụng che đậy, rồng điên trên lỗ mũi bị xâu, suốt ngày nằm ở trước động phủ, nhàm chán đợi hắn, có đôi khi khí tức của Phương Hành quy về yên lặng, rồng điên sẽ không chịu được áp chế, táo bạo chạy đi tìm Hung Thú ở chung quanh làm một trận, thả lỏng gân cốt, cũng ăn một bữa no nê.

Nhưng vô luận nó chạy bao xa, chung quy đều sẽ trở lại động phủ, nằm ở trước cửa động chờ Phương Hành xuất quan, dáng dấp nhu thuận trung thành, nơi nào giống như Chân Long, rõ ràng chính là một con đại cẩu.

Thời gian bế quan nằm ngoài dự đoán của

Phương Hành, ước chừng hơn một năm, hắn nghĩ có Dục Hỏa, cảm ngộ và bổ khuyết toàn bộ Tam Muội Chân Hỏa là sự tình cực kỳ đơn giản, lại không nghĩ rằng, loại cảm ngộ kia là một chuyện tình cực kỳ huyền ảo, thậm chí có khả năng vẫn lạc...

Cũng không biết qua bao lâu, động phủ đã hoàn toàn bị lá rụng cành khô che giấu, hầu như nhìn không ra vết tích tồn tại, mà khí tức của Phương Hành cũng từ từ tiêu thất, rồng điên nằm ở cửa động dần dần cảnh giác, nó đã nhận thấy được, khí tức của Phương Hành không giống yên lặng trước kia, mà đang có xu thế tiêu thất, gần gần tịch diệt, điều này làm cho nó cực kỳ táo bạo, cuối cùng rít gào lên...

- A rống...

Long ngâm như sấm, xen lẫn long uy lo sợ không yên, làm Hung Thú ở xung quanh kinh hãi phủ phục trên mặt đất, côn trùng chim chóc thì sợ hãi bỏ trốn...

Thời điểm tiếng long ngâm vang lên, Phương Hành đột nhiên mở hai mắt ra, không khỏi hít vào một hơi.

Chương 391: Trúc Cơ viên mãn

Từ trong minh tưởng gần như tịch diệt tỉnh lại, Phương Hành theo bản năng hít một hơi, trong nháy mắt đó, thiên địa biến sắc, trên bầu trời động phủ mà hắn bế quan, trong giây lát đó mây đen hội tụ, tạo thành mây đen che đậy gần nghìn dặm hư không, trong mây lôi đình lấp lóe, linh khí dồi dào, đều theo một hơi thở của hắn mà phun ra nuốt vào, hóa thành lưu tuyến, chảy về trong u cốc phía dưới.

Trải qua gần hai năm bế quan, thân thể của Phương Hành đã gần như thây khô, chỉ còn khung xương và một tầng da mỏng, sinh cơ gần như khô kiệt, tất cả dựa vào một hạt châu ở trong thức hải, tản ra thủy hoa mơ hồ bảo toàn sinh cơ, hạt châu này, đúng là viên Tị Thủy Châu mà lúc đầu bị Phương Hành nuốt, chẳng biết lúc nào, đã lặng yên xuất hiện ở trong thức hải.

Cũng may mà có hạt châu này, không thì sợ rằng Phương Hành đã tịch diệt từ lâu, cũng chính là tọa hóa.

Khi hắn thức tỉnh, viên châu kia lặng yên rút đi, bay vào trong mê vụ, cái này làm cho Phương Hành bất đắc dĩ, không biết khu vực sương mù kia có gì tốt, mà các bảo bối hiếm lạ cổ quái đều tụ hội.

Sinh cơ của Phương Hành dần dần cường đại, linh khí trong cơ thể lưu chuyển, dần dần tràn đầy, chỉ là vẫn gầy đến xương bọc da, không phải chốc lát có thể bổ sung được, chuyện thứ nhất hắn tỉnh lại, là lập tức nội thị, quan sát Tam Muội Chân Hỏa trong cơ thể, trái tim nhất thời đại hỉ, chẳng biết lúc nào, Tam Muội Chân Hỏa đã bổ khuyết toàn bộ, lần này bế quan, cũng coi như công đức viên mãn.

Càng làm hắn khiếp sợ là, Đạo Tháp đã kết thành tầng chín, tử sắc dạt dào, vĩnh viễn trấn áp hư không thức hải, mà tương ứng, Linh Tinh trong kinh mạch thứ chín đã gần tan hết, tựa hồ khi hắn bế quan, trong cơ thể tự thành không gian, linh khí lưu chuyển tuần hoàn, tương đương với không ngừng thổ nạp tu luyện, Linh Tinh vô tận kia đều đã hóa thành tu vi.

Chỉ bất quá, rõ ràng đó là Linh Tinh lớn đến khó có thể tưởng tượng, tương đương với một linh mạch, lại chỉ để cho mình đột phá đến Trúc Cơ đại viên mãn, tiêu hao kia lớn đến khó có thể tưởng tượng, quả thật khiến Phương Hành có chút chắt lưỡi.

Linh mạch ở Thiên Lưu Hải, còn khổng lồ hơn linh mạch của Thanh Vân Tông rất nhiều.

Đây vốn là linh mạch có thể cung cấp nuôi dưỡng một môn phái sinh hoạt nhiều năm, lại bị mình nuốt sạch.

Mà sau khi nuốt, lại chỉ đạt tới Trúc Cơ viên mãn, cái này đi đâu nói rõ lí lẽ a?

Bất quá cũng may hôm nay mình chính là Đạo Cơ màu tím viên mãn, cũng có thể nói là cực hạn của Trúc Cơ.

Hơi ngưng thần, Phương Hành thu công, chậm rãi đứng lên, chỉ nghe cốt cách thân thể "ba ba" rung động, giống như rang đậu, đứng dậy duỗi lưng, lúc này mới cảm giác lực lượng dần dần trở lại trong cơ thể, bất quá cảm giác trên mặt có chút ngứa, sờ soạng một cái, lại sờ đến râu tóc dài đến bụng, nhất thời có chút kinh ngạc:

- Ta bế quan đã bao lâu?

Trong suy nghĩ, hắn không có quan niệm thời gian, nhưng từ râu tóc và tình huống thân thể đã nói khá rõ ràng.

- Khách khách...

Phương Hành mở cửa động, chậm rãi đi ra, chỉ cảm thấy ánh nắng chói mắt, rất không quen.

Còn chưa buông tay che thái dương, đột nhiên một cái lưỡi dò xét qua, liếm một cái, cả người là nước bọt.

- Ta sát, ngươi còn ở đây?

Phương Hành hoảng sợ, suýt nữa nhảy trở về trong động phủ.

Lấy lại bình tĩnh, mới nhìn thấy con rồng điên kia tựa hồ gầy đi không ít, đang mừng rỡ nhìn mình.

Cũng mơ hồ nhớ lại, tựa hồ khi mình gần tịch diệt, cũng chính là bị thằng nhãi này tỉnh lại, tính ra nó đã cứu mình một mạng, ở trong minh tưởng tịch diệt, Tu Hành Giới xưng là tọa hóa.

Kia là một loại trạng thái đại cực nhạc, nhưng Phương Hành mới mặc kệ nó có phải đại cực nhạc hay không, người đã chết, còn mừng cái rắm, sống mới kêu cực nhạc.

- Ân, lại một mực chờ tiểu gia, biểu hiện không tệ, bây giờ ta chính thức thu ngươi làm tiểu đệ...

Trong lòng Phương Hành có chút cảm động, hài lòng sờ mũi rồng điên, sau đó chỉ sơn lâm xa xa:

- Đi, bắt hai con thỏ hoang tới cho ta, phải mập, mụ nội nó, lại đói đến gần như muốn ăn người?

Coi Chân Long thành chó nuôi, phỏng chừng cũng chỉ có hắn, hết lần này tới lần khác rồng điên còn rất hưng phấn, đầu cọ cọ Phương Hành, cực kỳ thân thiết ngửi mùi vị trên người hắn, hắt hơi một cái, lúc này mới nhảy lên, đi giúp Phương Hành bắt thỏ hoang, Phương Hành thì cười hắc hắc, lẩm bẩm:

- Tiểu gia cũng không biết bao lâu không tắm, cái mùi này không tệ ah?

Nói xong phủi mông một cái, ngửi ngửi, cảm giác được hơi nước, liền bay vút lên, lao về phía nguồn nước, phát hiện ở sau rừng cây là một bích đầm, quanh co khúc khuỷu, vắt ngang ở giữa núi đá, trong có thể thấy đáy, Phương Hành nhanh chóng vọt vào đầm nước.

Tuy áo trên người hắn có thể tránh bụi, nhưng sau khi hắn bổ khuyết toàn bộ Tam Muội Chân Hỏa, dung luyện Đạo Cơ, lại luyện ra không ít uế vật, nhiễm ở trên pháp bào, bị hắn trực tiếp vứt sang một bên.

Nước suối gột rửa, Phương Hành thoải mái phát ra một tiếng rên rỉ.

Vốn muốn hảo hảo tắm rửa, nhưng nằm ở trên mặt nước một lúc, hắn nhất thời không muốn động, gần như hai năm không ăn không uống, cả người không còn chút sức lực nào, ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động, lấy tu vi của hắn bây giờ, ăn cơm vẫn rất cần thiết, tuy linh lực có rất nhiều diệu dụng, nhưng không thể để hắn hoàn toàn ích cốc, không ăn cơm vẫn sẽ không có khí lực.

Cứ như vậy trôi nổi một hồi, trong bụng kêu ột ột, trong lòng chỉ trách con rồng điên kia, bắt thỏ lại chậm như vậy sao.

Cũng không biết, lúc này rồng điên đang cực kỳ đáng thương tìm thỏ hoang, nhưng khắp nơi chỉ là Hung Thú...

Không nghĩ còn đỡ, vừa nghĩ tới đói, cả người lại mềm nhũn, tựa hồ đói đến một chút khí lực cũng không có.

- Thanh ca, ngài trước ăn một chút gì đi...

Đang đói váng đầu hoa mắt, cảm giác không còn lưu luyến với thế giới này nữa, Phương Hành lại nghe được một thanh âm, ban đầu nho nhỏ, hắn cũng không lưu ý, vì đói bụng đến tình trạng lười động não, nhưng theo gió bay tới mùi thịt, lại khiến tinh thần hắn tỉnh táo, quay đầu nhìn.

- Có người quay thịt?

Mũi Phương Hành ngửi ngửi hai cái, đáy lòng sinh ra một tia khí lực, xoay người đạp nước, chạy về phía mùi hương kia.

Trong rừng đang có một đội nhân mã nghỉ ngơi, chừng mười mấy người, bọn hắn đốt lửa trại, nướng không biết là thịt phi cầm gì, hỏa hầu vừa vặn, màu vàng óng ánh, béo ngậy khiến người ta thèm ăn, nhưng đám người tùy ý gác thịt ở trên lửa, lại không một người dám động, một công tử ca mặc bạch sam, đưa lưng về phía thanh đầm, môi hồng răng trắng, rất tuấn tú, sắc mặt lại cực kỳ khó coi.

- Ăn, ăn, ăn, các ngươi chỉ biết có ăn, ta đã ở trước mặt Tộc trưởng phát thệ, lúc này nhất định sẽ bắt được một con Hung Thú cấp bốn trở lại cho hắn, nhưng đến bây giờ, kỳ hạn ước định sắp đến, nhưng chúng ta ngay cả một con Hung Thú cấp ba cũng không bắt được, bảo ta trở lại làm sao gặp người? Lẽ nào mang theo mấy con Hồng Loan trở lại tính cho đủ số sao? Chẳng phải khiến nha đầu kia cười ngạo sao?

Bên người thanh niên bạch y có một trung niên áo vàng cười khổ nói:

- Thanh ca ngươi cũng nên nghĩ đến mấy lão già chúng ta một chút ah, Hung Thú cấp bốn là Thú Vương, hung hãn thô bạo, có thể lực kháng Kim Đan cảnh, chỉ bằng mấy người chúng ta đã muốn bắt Thú Vương, nói dễ vậy sao, cho dù có Tam Bảo Hồ Lô, sợ rằng chúng ta ít nhất cũng phải chết một nửa mới có khả năng thành công...

Hắn vừa nói ra, các tùy tùng còn lại đều gật đầu, hiển nhiên muốn khuyên thanh niên bạch y hồi tâm chuyển ý.

Thanh niên bạch y nghe vậy, nhất thời nhướng mày, cười lạnh nói:

- Nếu các ngươi gia nhập Hận Thiên thị chúng ta, được Hận Thiên thị chúng ta che chở, ở trong Quy Khư có nơi sống yên ổn, lại được một phần tài nguyên tu luyện, cái mạng này tự nhiên là của Hận Thiên thị chúng ta, bản công tử muốn các ngươi bắt một con Hung Thú liền kỷ kỷ méo mó, vậy các ngươi tới có ích lợi gì?

Nghe hắn nói như vậy, mọi người hai mặt nhìn nhau, lại không dám nói nữa.

- Nhanh ăn đi, cách nơi đây không xa có một Hung Thú cấp bốn Thông Tí Viên, ăn xong liền đi bắt nó!

Thanh niên bạch y lạnh lùng ra lệnh.

Các tùy tùng đều có chút bất đắc dĩ, thở dài ăn uống, trong lòng đều minh bạch lát nữa nhất định phải liều cái mạng già này.

- Công tử, ngươi...

Có tùy tùng lấy một miếng thịt quay, hai tay đưa cho thanh niên bạch y.

- Ta không đói bụng!

Thanh niên bạch y tựa hồ có chút phiền chán, lạnh lùng nói một tiếng, liền đứng dậy đi đến bờ đầm, ngồi xổm xuống lấy nước rửa mặt.

- Có thịt quay? Cho ta một miếng được không?

Thanh niên bạch y đang vốc nước lên, bỗng nhiên trước người xuất hiện một thân ảnh, đồng thời có một thanh âm hưng phấn vang lên, hắn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một thiếu niên cởi sạch, vẻ mặt thèm thuồng nhìn phía sau mình, vì đang ngồi, nên tầm nhìn của hắn vừa khéo, ở ngay thắt lưng của Phương Hành trở xuống, sau khi ngẩn ra, khuôn mặt vốn sương lạnh xấu hổ đến đỏ bừng, kinh hoàng lui về phía sau, hai tay che mắt, thất thanh kêu lên.

- Ôi? Quên mặc quần áo...

Phương Hành ngẩn ngơ, nhất thời phát hiện tình trạng của mình, vội vàng từ trên cây hái xuống một cái lá lớn che chỗ hiểm, vừa cười vừa đi về phía trước, cười nói:

- Mọi người đều là nam nhân, nhìn thì nhìn, cũng không sao cả... Ccác ngươi mau cho ta một miếng thịt quay...

Hắn rất thản nhiên, bị nam nhân nhìn cũng không quan tâm, cười hì hì che chỗ hiểm đi lên bờ, thấy mọi người đều ngơ ngác nhìn hắn, liền rất lấy lòng nhìn mọi người cười cười, hai mắt tỏa sáng bắt tới thịt quay, lúc này hắn đói bụng lắm, miếng thịt kia trọng yếu hơn tất cả, cùng lắm thì ăn no xong bồi cái không phải là được.

- Giết... Giết hắn cho ta...

Tay còn chưa cầm được thịt quay, đột nhiên phía sau có một thanh âm run rẩy kêu lên, còn mang theo tiếng khóc nức nở.

Chương 392: Tiểu thư của Hận Thiên thị

- Con mẹ nó, ăn xong lại đánh không được sao?

Theo thanh niên bạch y hét lớn, những tùy tùng kia mới phản ứng lại, mọi người đều phẫn nộ hét lớn, trong miệng quát dâm ma, dâm tặc... tế lên pháp bảo, thi triển pháp thuật đánh tới Phương Hành, thực lực bọn hắn không kém, có mấy người khí tức trầm ổn, trên người thả ra khí tức rõ ràng là Kim Đan cảnh, Phương Hành còn không có bắt được thịt quay liền bị bức lui.

Rơi vào đường cùng, Phương Hành chỉ có thể rút lui, vung lên một bình chướng, đở được mấy thanh phi kiếm và pháp thuật công kích, cùng lúc đó, thân hình hắn tung lên, giống như quỷ mị nhào về phía thanh niên bạch y, này là sở trường của hắn, mỗi khi bị người vây công, trước bắt người trọng yếu nhất, Đại thúc thúc dạy cho đạo lý này chưa bao giờ sai.

Chỉ là kế hoạch rất tốt, lấy tu vi của hắn hôm nay, muốn thành công cũng không khó khăn lắm, dù sao thanh niên bạch y kia thoạt nhìn chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, với hắn mà nói dễ như trở bàn tay, nhưng không nghĩ tới, trong bụng không ăn, tay chân vô lực, không động còn tốt, vừa động đã váng đầu hoa mắt, động tác chậm đi rất nhiều.

- A...

Thanh niên bạch y thấy một gia hỏa trần truồng nhào tới mình, cả người đều hỏng mất.

Thời khắc nguy cấp, hắn dĩ nhiên lấy hai tay che mắt, ngay cả tâm chống lại cũng không có, Phương Hành sẽ rất dễ dàng chộp hắn vào trong tay, nhưng một tu sĩ Kim Đan cảnh phản ứng nhanh, vội vàng quát:

- Công tử cẩn thận…

Thân hình lóe lên, thi triển Na Di Thuật, trong giây lát đến trước người Phương Hành, vỗ ra một chưởng, thình thịch, Phương Hành quái khiếu, ngã nhào xuống đất.

Cùng lúc đó, pháp bảo linh quang đầy trời rơi xuống, đánh thẳng về phía Phương Hành, giống như bạo tạc.

- Cái này... dã hầu tử kia đến tột cùng là từ nơi này xông tới, lại dám xông tới trước mặt tiểu... công tử như vậy?

Có một tùy tùng hồ nghi, nhìn thoáng qua vị trí của Phương Hành, nghĩ thầm gia hỏa kia chết chắc rồi, liền không thèm để ý, lo lắng nhìn về phía thanh niên bạch y, nghĩ thầm ở dưới nhóm người mình bảo vệ, công chúa lại vẫn bị một người như vậy đụng phải, một thiếu nữ chưa hiểu nhân sự, thấy hình ảnh không nên thấy, thậm chí còn thiếu chút nữa lọt vào trong tay đối phương...

Xong, nếu việc này truyền đến trong tai Tộc trưởng, chỉ sợ người ở đây đều khó trốn trọng phạt!

Nghĩ tới đây, hắn trái lại có chút hối hận, mình không nên trực tiếp giết chết gia hỏa kia, mặc kệ hắn là thích khách cũng tốt, Yêu Ma cũng được, nên bắt sống hắn mang về xử trí mới đúng, chủ yếu nhất là có thể chia sẻ lửa giận của Tộc trưởng!

- Vừa rồi... kia đến tột cùng là vật gì? Đã chết rồi sao?

Thanh niên bạch y đã không còn lạnh lùng và khí phách như lúc đầu, sợ hãi run giọng hỏi.

Trung niên áo vàng trầm giọng nói:

- Công tử yên tâm, gia hỏa kia đã chết!

Hắn rất có lòng tin, bị mình đánh một chưởng không nói, lại bị nhiều pháp thuật pháp bảo như vậy bắn trúng, dù là hắn đối mặt công kích như vậy cũng không chịu nổi, huống chi quái vật vừa rồi kia rõ ràng không có khí tức Kim Đan?

Lại không nghĩ rằng, lời của bọn họ còn chưa hạ xuống, chỉ nghe trong khói bụi, một thanh âm thê thảm truyền ra:

- Tiểu gia chỉ xin một miếng thịt quay, không cho thì thôi, cần ra tay độc ác như vậy sao?

Khói lửa tán đi, mọi người kinh ngạc nhìn thấy, trên mặt đất xuất hiện một cái hố to, trong hố lại có một sinh vật hình người toàn thân cháy đen ngã chỏng vó, dáng dấp thoạt nhìn cực kỳ thê thảm, trong miệng vừa kêu gào, vừa hữu khí vô lực từ trong hố ngồi dậy, vừa rồi ăn công kích của Kim Đan cảnh, lại giống như không thương tổn được gân cốt của hắn...

- A... Hắn còn chưa chết, giết hắn, nhanh giết hắn...

Thanh niên bạch y thấy thế, nhất thời sợ đến hoa dung thất sắc, lui về phía sau hai bước, kêu lớn lên.

Các tùy tùng nghe vậy cũng đều kinh hãi, không chút nghĩ ngợi, muốn xuất thủ lần nữa.

Trung niên áo vàng lại đưa tay ngăn cản, nói:

- Chậm đã, công tử, người này lai lịch thần bí, chỉ sợ là mật thám của thị tộc khác, đừng vội giết hắn, trước giam giữ, hỏi ra lai lịch của hắn lại nói...

Người trong hố vội vàng phụ họa:

- Đúng đúng, trước giam giữ, cho ăn no rồi thẩm thẩm...

Quái vật trong hố dĩ nhiên là Phương Hành, hắn cũng thật hết chỗ nói rồi, mình bất quá là tới xin miếng thịt quay ăn, cần hỏa khí lớn như vậy sao, coi như mình không mặc quần áo, một đám nam nhân lại có gì ngượng ngùng, không ngờ lại hạ thủ độc ác như vậy, cũng may mà mình Trúc Cơ viên mãn, thân thể mạnh mẽ, không thì sớm đã bị bọn hắn giết chết.

Trong lòng hắn đã hận nghiến răng, chỉ là phát hiện thân thể mình quá mức suy yếu, khẽ động sẽ váng đầu hoa mắt, hơn nữa lúc này bị người vây quanh, trong mười mấy tùy tùng, lại có ba Kim Đan cảnh, để cho hắn có chút kinh hãi, không dám cướp đường bỏ chạy, không thể làm gì khác hơn là trước lừa gạt bữa ăn, lấp đầy cái bụng, có khí lực lại nghĩ làm sao trốn thoát!

Lúc này vị công tử kia khiếp sợ vẫn còn chưa tiêu, cũng không có chủ ý, vung tay lên:

- Mau bắt hắn lại!

Trung niên áo vàng lập tức hạ lệnh, có người xông về phía trước, ấn Phương Hành ngã xuống đất, trong quá trình tự nhiên tránh không được một phen đòn hiểm, cuối cùng nhốt Phương Hành vào trong lồng sắt, chuyên môn dùng để nhốt Hung Thú, do huyền thiết đúc thành, phía trên khắc cấm chế phù văn, để tránh hắn chạy trốn, hơn nữa lồng sắt vốn là một pháp bảo, bản thể cao hơn 10 trượng, có thể tùy tâm biến hóa, khi nhốt Phương Hành chỉ thu nhỏ lại vừa tầm, ngay cả không gian xê dịch cũng không có.

Ngoài ra còn có người lo lắng hắn trần truồng, sẽ hù dọa công tử, vì vậy ném qua một miếng vải rách, che đậy thân thể.

- Lúc này nên cho chút thức ăn ah?

Phương Hành thành thành thật thật ngồi ở trong lồng, nhìn thịt quay trên đống lửa, trong lòng lo lắng: con mẹ nó sắp cháy rồi!

- Muốn ăn?

Trung niên áo vàng cười lạnh, sai người cầm thịt quay đưa cho hắn.

Trong lòng Phương Hành cực kỳ cảm kích, cười hì hì nhìn trung niên áo vàng chắp tay, ngay cả mối hận một chưởng vừa rồi kia cũng không oán nữa, lại không nghĩ rằng, thịt quay còn chưa đưa qua, bỗng nhiên một thân ảnh vọt tới, đạp tùy tùng đưa thịt quay qua một bên, thịt quay cũng rơi xuống đất, còn bị người giẫm xuống đất.

- Nói, ngươi đến cùng là vật gì? Dám đến hù dọa bản công tử?

Một khuôn mặt tức giận, hận hận nhìn Phương Hành, trường kiếm lành lạnh, cách lồng sắt chỉ ở trên mặt Phương Hành.

- Thịt quay của ta...

Phương Hành nhìn kia bị đạp vào trong bùn đất thịt quay, vẻ mặt thống khổ, như muốn phát cuồng.

- Ta đang hỏi ngươi đó!

Thanh niên bạch y thấy Phương Hành chỉ nhìn thịt quay, nhìn cũng không nhìn mình, trong lòng giận dữ.

Tính tình của nàng vốn rất hiếu thắng, bằng không thì cũng sẽ không dẫn người tiến vào thâm sơn săn giết Hung Thú, không tiếc nguy hiểm sẽ có một nửa người mất mạng, cũng muốn săn bắt một Hung Thú trở lại, chỉ là Phương Hành xuất hiện quá đột ngột, còn bộ dáng kia… nhất thời dọa sợ nàng, đợi cho tỉnh hồn lai, nhớ tới mình thất thố, trong lòng tức giận càng tăng lên.

Phương Hành muốn ăn, nàng không cho, càng nhìn Phương Hành càng hồ nghi, quát lạnh:

- Nói rõ ràng cho bản công tử, ngươi từ đâu tới, làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này, cố ý không mặc quần áo là muốn bại hoại danh dự của ta sao?

Nói đến đây, trong lòng bỗng nhiên nghĩ tới muội muội luôn gây chuyện với mình, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành càng hồ nghi.

Nếu người kia biết mình thấy thân thể của nam nhân khác, trong lòng có thể ghét bỏ mình hay không?

Nghĩ như thế, tức giận càng mãnh liệt.

- Ta nói mọi người đều là nam nhân, ngươi cần...

Phương Hành tức giận, ngẩng đầu muốn mắng người, nhưng lúc này gần gũi quan sát, cũng hơi ngẩn ngơ, hắn đã phát hiện, tuy "công tử" kia mặc nam y, buộc tóc, nhưng dáng dấp xinh đẹp, đường cong nhu uyển, tuy trước ngực chăm chú băng bó, nhưng còn có thể thấy phập phồng hùng vĩ, đây nơi nào là nam, rõ ràng là một nha đầu giả nam trang, câu sau nhất thời cũng không nói được.

- Nhìn nơi nào đó? Không muốn mắt nữa sao?

Vừa rồi Phương Hành không nhìn nàng, nàng sinh khí, bây giờ nhìn nàng, nàng lại cảm thấy Phương Hành nhìn chằm chằm ngực nàng, không khỏi căm tức, trường kiếm "Sưu" một tiếng, kiếm quang phun ra nuốt vào, xuyên thấu qua song sắt, âm độc đâm về phía ánh mắt của Phương Hành, Phương Hành kinh hãi, không nghĩ tới nữ nhân này độc ác như vậy, một lời không hợp liền muốn đâm mù hai mắt của mình.

Thấy kiếm quang kéo tới, trong lồng sắt lại không kịp né tránh, hơn nữa trên người không có khí lực, muốn đón đỡ một kiếm này cũng không dễ dàng, không thể làm gì khác hơn là mở miệng cắn.

Ba… trường kiếm bị hắn cắn, răng rắc một tiếng, trường kiếm đã thiếu một đoạn.

Nữ tử hoảng sợ, tay cầm nửa đoạn trường kiếm lui về phía sau, mặt như màu đất.

Phương Hành phun ra mũi kiếm, giọng căm hận nói:

- Nhìn ngươi một cái đã muốn đâm mù mắt tiểu gia? Cần ác độc như vậy sao? Tiểu gia chỉ qua đây xin miếng thịt ăn, cần động đao động thương như thế? Hơn nữa, dù ngươi là nữ nhân, đó cũng là ngươi nhìn ta có được hay không, tiểu gia lại không có ý nhìn trở lại, bại hoại danh dự của ngươi gì chứ?

Trong thanh âm đã có chút hổn hển, hắn là Trúc Cơ viên mãn, một thân kim cương thiết cốt, sinh cơ cường đại, bị thương rất nhanh có thể phục hồi như cũ, nhưng ánh mắt lại không giống, bị người đâm sẽ mù, hơn nữa sau khi ánh mắt bị tổn hại, nếu muốn hồi phục thị lực sẽ muôn vàn khó khăn.

Nàng kia lui về phía sau mấy bước, phát hiện mình lại bị Phương Hành dọa sợ, trong lòng càng thêm tức giận.

Tay cầm đoạn kiếm, lại chậm rãi đi lên, trong ánh lấp lóe sát ý, lạnh giọng nói:

- Bằng thực lực của ngươi, dù đánh không thắng Hung Thú, nhưng ở giữa núi rừng còn có thể đói sao? Thật coi bản công tử là kẻ ngu si? Ta xem ngươi lai lịch kỳ hoặc, nói không chừng là mật thám của Phụng Thiên Thị hoặc Tầm Long Thị phái tới, người đâu, trước phế hắn cho ta, lưu lại một hơi, bản công tử trở về lại chậm rãi thẩm vấn...

Chương 393: Ta là ai!

Thấy tùy tùng ở chung quanh xông tới, Phương Hành sợ hết hồn, vội vàng thay đổi khuôn mặt, cười nói:

- Đùa giỡn, cô nương bớt giận, kỳ thực ta là từ ngoại giới đến, vừa tiến vào Quy Khư, không quen nơi này, làm sao sẽ là mật thám chứ? Vì quá đói bụng không chịu được mới xông tới, ngươi trước cho ta vài miếng thịt ăn, chờ ta ăn no lại rõ ràng giải thích cho ngươi, như vậy được không?

- Ngươi là từ ngoại khư đến?

Cô gái kia nghe vậy, không khỏi ngẩn ra.

Phương Hành vội vàng gật đầu nói:

- Chính xác trăm phần trăm!

Lúc này nghe Phương Hành nói là từ ngoại khư đến, trung niên áo vàng vội vàng đi tới, có chút ngạc nhiên đánh giá Phương Hành, nói khẽ với tiểu thư:

- Công tử, tộc trưởng có lệnh, người ngoại khư tới đều phải tận lực lôi kéo, hiệu lực cho Hận Thiên Thị ta...

Nhưng tiểu thư kia có chút thiếu kiên nhẫn liếc mắt nhìn hắn, cười lạnh nói:

- Ngay cả Kim Đan cảnh cũng không phải, lại không phải nhân vật lợi hại nào, hà tất cẩn thận như vậy? Huống chi hắn nói mình là ngoại khư đến chính là ngoại khư đến? Không cần hỏi một chút rõ ràng?

Nói đến chỗ này, liền quay đầu lạnh giọng hỏi Phương Hành:

- Ngươi nói là từ ngoại khư đến, vào khi nào, lại đi vào ở nơi nào?

- Đi vào có chừng... nửa năm? Một năm? Địa phương tiến vào cách nơi này không xa!

Phương Hành có chút chần chờ trả lời, trong lời nói lộ ra cẩn thận, cũng không biết người trong Quy Khư đối với người ngoài đến cùng là thái độ gì.

Về phần thời gian hắn tiến vào, hắn thật không rõ ràng, vì trong bế quan, hầu như đã quên thời gian.

Chỉ có điều nghe vào trong tai cô gái và trung niên áo vàng, thì có chút hoài nghi Phương Hành, trung niên áo vàng bước lên trước một bước, nhìn Phương Hành nói:

- Nếu ngươi thật từ ngoại khư tới, thì làm sao có thể ngay cả thời gian mình tiến vào Quy Khư cũng quên? Mà dãy núi này ở trong phạm vi Hận Thiên Thị ta quản lý, nếu ngươi thật ở trong một năm này từ ngoại khư đến, vì sao trưởng lão không có cảm ứng, chưa từng phái người đến tìm? Huynh đài, ta niệm tình ngươi còn nhỏ tuổi, liền có tu vi bực này, đúng là không dễ, không nên tuyệt đường lui của mình. Vị này là tiểu công tử của tộc trưởng Hận Thiên Thị chúng ta, nếu ngươi đàng hoàng khai báo lai lịch thì thôi, nếu không thành thật, vậy ai cũng cứu không được ngươi!

Phương Hành có chút bất đắc dĩ nói:

- Nhưng ta thật nhớ không rõ, chẳng lẽ thời gian ta bế quan đã vượt qua một năm?

Cô gái kia cười gằn nói:

- Đến bây giờ còn giả điên, lấy Thập Bát Phá Hung Đinh, ta xem ngươi có thể chịu tới khi nào!

Nghe mệnh lệnh của nàng, dưới trướng liền có người lấy túi trữ vật ra. Ngay tại chỗ triển khai, bên trong đặt mười tám cây đinh đồng dài chừng ba thước, phía trên khắc hoa văn phiền phức, phần đầu to như nắm đấm trẻ em, phần cuối lại nhỏ như đuôi ong, lập loè hàn quang, phía trên còn có chút máu khô, nhìn liền làm người lạnh lẽo.

Phương Hành thấy thế, không khỏi cảnh giác lên, linh lực lập tức vận chuyển, đồng thời cười khan nói:

- Này, không cần như vậy a, ta nói là lời thật, chủ yếu là khi ta mới vừa vào, liền bế quan chữa thương, mới nhớ không rõ thời gian!

Tiểu thư kia cười gằn một tiếng:

- Vì lẽ đó ta giúp ngươi nhớ lại, nói không chừng ăn xong mười tám cây đinh đồng, ngươi sẽ nhớ lại hết, cũng coi như ngươi may mắn, mười tám cái đinh đồng này, là dùng để đối phó Hung Thú cấp bốn...

Phương Hành liếc một cái, sắc mặt cực kỳ khó coi, miễn cưỡng cười nói:

- Thứ này lớn như thế, đừng nói mười tám cái, phỏng chừng một cái, mạng nhỏ của ta đã không còn, vị tiểu thư này, chúng ta ngồi xuống chậm rãi tán gẫu đi...

Mọi người thấy hắn khiếp đảm, mở miệng xin tha, không hề có chút khí khái, đều cảm thấy có chút buồn cười.

Có tùy tùng ở một bên cười nói:

- Không còn liền không còn, ai bảo ngươi đụng phải công tử nhà chúng ta?

- Hừ, ở trên địa bàn của Hận Thiên Thị ngang ngược, ngươi cũng coi như độc nhất, cho ngươi chút dạy dỗ, miễn cho ngươi không biết trời cao đất rộng!

Đám tùy tùng này, ngoại trừ ba Kim Đan cảnh kia, những người còn lại thực lực đều không đủ sợ, chỉ là rất giỏi nịnh nọt, lúc này tự nhiên đều nhìn ra, tiểu công tử bị kẻ này doạ, trong lòng không thoải mái, từng cái từng cái nói lời nàng thích nghe, hoàn toàn không coi mạng nhỏ của Phương Hành là chuyện to tát.

Sắc mặt Phương Hành trầm xuống, cảnh giác nhìn mọi người, âm thầm thôi thúc linh lực, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, mình trải qua nhiều sóng to gió lớn như vậy, ngày hôm nay lại vì một miếng thịt nướng mà rơi vào nguy cơ sinh tử, trong lòng hắn cũng bất đắc dĩ, bồi khuôn mặt tươi cười cũng rồi, ra vẻ đáng thương cũng rồi, lời lẽ nhẹ nhàng cũng rồi, nhưng nha đầu kia vẫn không tin hắn, nhất định phải đâm hắn mười tám lỗ thủng mới chịu.

Lén nhìn vẻ mặt của nàng, dáng dấp cười trên sự đau khổ của người khác, e rằng tra hỏi mình là giả, muốn mình chịu khổ mới là thật, cũng không biết nàng và mình khắc tuổi như thế nào, rõ ràng lần thứ nhất nhìn thấy, liền hận mình thành như vậy.

Mà trung niên áo vàng cũng không ngăn cản, hắn cũng nhìn ra trong lòng tiểu thư có hỏa, muốn phát tiết vậy thì phát tiết đi, đối với hắn mà nói, chỉ cần ở trước khi gia hỏa kia chết ngăn cản, lưu hắn một mạng là được, hơn nữa tiểu thư nói cũng đúng, mặc dù người trong Quy Khư cực kỳ coi trọng người ngoại khư, nhưng này cũng có thực lực giới hạn.

Mặc dù người trước mắt có chút quái dị, nhưng dù sao ngay cả Kim Đan cảnh cũng không phải, tự nhiên không được quá nhiều coi trọng.

- Nói, khai báo ngươi đến cùng là mật thám của bộ tộc nào, xông tới công tử nhà chúng ta là muốn làm gì!

Có một tu sĩ Trúc Cơ cảnh mặt trắng, tay cầm đinh đồng đi về phía lồng sắt, trầm giọng hét lớn.

- Khà khà, đại ca đừng nghịch, đã nói ta vừa mới tới Quy Khư, sao có khả năng là mật thám của người khác?

Phương Hành cười khà khà, con mắt đánh giá bốn phía, muốn tìm phương pháp đào mạng.

Chỉ tiếc, cái lồng này do huyền thiết chế tạo, có cấm chế vờn quanh, căn bản không thể dễ dàng đánh vỡ, hơn nữa thời điểm tên Trúc Cơ cảnh kia nắm đinh đồng đi tới, ba tên Kim Đan cảnh đã lặng yên không một tiếng động vây quanh lồng sắt, phóng thích uy thế tập trung Phương Hành, hiển nhiên là coi chừng hắn, đề phòng hắn nổi lên hại người, thật là ngăn hết thẩy đường sống của Phương Hành.

- Mẹ nó chứ, tiểu gia thật phải chơi xong sao?

Phương Hành lo lắng, linh lực vận chuyển càng điên cuồng.

Chuyện đến nước này, hắn vận chuyển linh lực đã không phải vì phản kháng, cho dù hắn đã là Trúc Cơ viên mãn, dưới tình huống bị ba Kim Đan cảnh tập trung, cũng khó có thể đánh ra đường sống, chỉ nghĩ thông qua khí tức mình phóng thích, gọi con rồng điên kia mau mau trở về, chỉ có điều ngay cả hắn cũng không biết phương pháp kia có hiệu quả không.

- Khà khà, tiểu tử, ngươi đừng trốn loạn, đinh đồng này là dùng để đối phó Hung Thú, nếu đối phó người, có thể phong tỏa huyệt đạo, ngươi ngoan ngoãn thì thôi, nếu tùy tiện lộn xộn, lão gia sơ ý một chút, đâm trúng chỗ yếu, mạng nhỏ của ngươi sẽ không còn...

Tên Trúc Cơ cảnh kia cười âm hiểm, đi tới trước lồng sắt, ánh mắt lạnh lẽo, đinh đồng cách song sắt đâm xuống.

Phương Hành lạnh lùng nhìn, đột nhiên tay vung lên, một lực hút bỗng dưng sinh ra, lôi tên Trúc Cơ kia về phía lồng sắt, muốn bóp chết hắn lại nói, trung niên áo vàng ở bên cạnh thấy thế, hừ lạnh một tiếng, bàn tay ấn nhẹ, một đạo lực lượng bắn đến, cắt đứt lực hút của Phương Hành, tên Trúc Cơ kia đứng vững thân hình, thở dốc mấy hơi, hiển nhiên cũng có chút hoảng sợ, cắn răng một cái, trên mặt hiện ra vẻ tàn nhẫn, "Xì" một tiếng, đâm đinh đồng vào sườn trái của Phương Hành.

Bây giờ Phương Hành đã là Trúc Cơ viên mãn, thể phách được Tam Muội Chân Hỏa rèn luyện như mình đồng da sắt, đừng nói đao kiếm thế tục, dù là phi kiếm pháp khí cũng khó thương tổn được, nhưng đinh đồng này là chuyên môn chế tạo để đối phó Hung Thú thể phách mạnh mẽ, phía trên ẩn chứa lực lượng xuyên phá cực mạnh, Phương Hành mình đồng da sắt cũng không phòng ngự được, bị đâm vào sâu nửa thước.

- Phá Hung Đinh cũng chỉ có thể đâm vào nửa thước, thể phách của tiểu quái vật này không kém Hung Thú bao nhiêu a...

Tên Trúc Cơ kia chà chà than thở, ngay cả ba Kim Đan cảnh, con ngươi cũng co rụt lại.

Bọn họ phát hiện, mặc dù ba người mình đã thành Kim Đan, nhưng luận thể phách, tựa hồ còn không bằng tiểu tử Trúc Cơ cảnh kia.

Mà Phương Hành bị đinh đồng đâm vào trong thân thể, chỉ rên khẽ một tiếng, đến hiện tại hắn không có cầu xin tha thứ, ánh mắt âm trầm nhìn vị tiểu thư kia, sau đó khép hờ hai mắt, toàn lực vận chuyển linh lực, phóng thích khí tức.

Tiểu thư kia nhận ra ánh mắt của Phương Hành, trong lòng không hiểu run lên, dĩ nhiên có chút sợ, theo bản năng muốn lệnh người không được dụng hình, nhưng nghĩ lại, lệnh dụng hình là mình, lúc này kêu dừng, chẳng phải mất mặt sao? Liền hừ lạnh một tiếng, chậm rãi mở miệng nói:

- Tư vị của Thập Bát Phá Hung Đinh không dễ chịu chứ? Nếu như muốn bớt chịu khổ, vậy thì như thực chất khai ra, ngươi đến cùng là ai!

Phương Hành nhàn nhạt nhìn nàng một cái nói:

- Ngươi sẽ biết ta là ai!

Tiểu thư kia thấy thế, trái lại càng hận, quát lên:

- Vì sao động tác như thế chậm, nhanh dùng hình!

Tên Trúc Cơ kia thấy thế, vội vàng nắm hai cây đinh đồng tiến lên, phân biệt cắm vào sườn phải và sau lưng.

Xì xì hai tiếng, khuôn mặt của Phương Hành không thay đổi, khép hờ hai mắt, điên cuồng vận chuyển linh lực.

Hắn không vận chuyển linh lực còn tốt, lúc này vừa mới vận chuyển, máu tươi trong cơ thể theo rãnh của Phá Hung Đinh phun tung toé, vẩy đến cả lồng sắt đều là máu tươi, mấy người bàng quan thấy dáng dấp của hắn, có chút không nghĩ ra tại sao hắn làm như thế, giống như đang cố ý tìm chết, có người cười cợt mở miệng nói.

- Kẻ này tựa hồ muốn bớt thống khổ, tự động tìm chết...

Lại có người cười nói:

- Hiện tại công tử còn chưa lên tiếng, hắn muốn chết cũng không chết được, lão Cửu ngươi ra tay cẩn thận một chút...

Tên Trúc Cơ mặt trắng kia cười hì hì nói:

- Hắn sẽ thành thật ngay thôi, các ngươi yên tâm, Thập Bát Phá Hung Đinh hư thân tỏa hồn, chỉ cần chỗ cắm đinh không sai, coi như máu hắn cạn sạch cũng sẽ không chết, tay nghề của ta các ngươi còn không tin được sao?

Mọi người nghe vậy, nhất thời cười ha ha, ngay cả tiểu thư kia, trên mặt cũng lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Chỉ là thời điểm mọi người cười ha hả, xa xa đột nhiên vang lên tiếng long gầm...

Chương 394: Ta có một con tiểu cẩu

Lúc này dáng người của Phương Hành khô gầy như củi, huyết dịch nồng đặc óng ánh, phảng phất như Hồng Bảo Thạch lưu động, loáng thoáng, còn có một loại hương thơm khó nói lên lời tung bay trong không khí, đây là bởi vì hắn bế quan hai năm, đã không ăn uống, máu trong cơ thể khô kiệt, chỉ còn bản mạng tinh huyết quý giá nhất tồn tại, ẩn chứa lực lượng huyết tinh khổng lồ.

Mấy Kim Đan cảnh kia thấy vậy, trong nội tâm ẩn ẩn có chút kinh hãi: nhìn máu kia, kẻ này tất nhiên bất phàm...

Còn nữ nhân kia thì giật mình, lập tức nghĩ đến, huyết dịch của súc sinh kia hiếm thấy như thế, dùng làm mồi nhử cũng không tệ!

Chỉ là bọn hắn còn chưa kịp nghiên cứu, lại nghe được một tiếng long ngâm phẫn nộ, xỏ xuyên qua nghìn vạn dặm, âm thanh chấn động hư không, cả Hung Thú Sơn Mạch rung động lắc lư, phi điểu bay loạn, ngay cả bọn hắn cũng cảm thấy thân thể chấn động, trái tim khủng hoảng khó tả, cùng nhau quay đầu nhìn lại, người tu vi cao đã cảm giác được ngoài ba nghìn dặm, có tồn tại khủng bố nhanh chóng tiếp cận.

Ở trong hư không, rồng điên đang dốc sức liều mạng bay tới, mơ hồ cảm thấy Phương Hành nguy hiểm, nó giống như điên cuồng, trong mắt to đã xuất hiện sát ý, bất quá có chút không hòa hợp là, ở trong móng vuốt của nó, bất ngờ mang theo một cái lồng nhốt thỏ, trong lồng có tầm mười con thỏ mập mạp, dồn lại ở trong một góc, trong miệng vẫn còn nhai cỏ xanh.

Mà ở sau lưng rồng điên không đến ngàn dặm, thì có mấy Kim Đan cảnh khí tức hùng hậu cưỡi mây bay theo, trên mặt đều khiếp sợ và khó hiểu, khiếp sợ là vì trong Quy Khư, khi nào xuất hiện Chân Long? Vì sao ngay cả Phụng Thiên Thị am hiểu điều khiển Hung Thú nhất cũng không biết? Càng khiếp sợ là, vì sao Chân Long này đến thị tộc bọn hắn, còn từ trên trời giáng xuống...

Sau đó bắt một lồng thỏ do phàm nhân nuôi dưỡng bỏ chạy?

Đủ loại khiếp sợ và khó hiểu, nháy mắt kinh động Đại trưởng lão và mấy vị cung phụng trong thị tộc, lập tức bay lên không, theo đuôi đi lên.

Trên người con rồng điên này tỏa ra khí tức đáng sợ, để cho bọn hắn không có hành động thiếu suy nghĩ, mà ý định đến nhìn kỹ hẵn nói.

- Ồ? Tốc độ của nó nhanh hơn, hình như có dấu hiệu cuồng bạo!

Nhìn thấy rồng điên đột nhiên tăng tốc, một vị cung phụng trầm giọng nói.

- Thay phiên thi triển Na Di Thuật, nhất định không thể mất dấu nó, trong Quy Khư vậy mà xuất hiện Chân Long, thật làm cho người kinh hãi!

Mấy vị Kim Đan cảnh thương nghị một phen, lập tức kết thành trận thế, tựa như chim nhạn xếp thành chữ nhân đuổi theo. Thay phiên dẫn đầu, thi triển Na Di Thuật kéo những người khác, vốn Kim Đan cảnh thi triển Na Di Thuật cũng cực kỳ khó khăn, tiêu hao linh lực và gánh nặng thân thể là cực kỳ lợi hại. Trong thời gian ngắn không cách nào thi triển nhiều, nhưng kết thành loại trận thế này, lại để cho một người Na Di Thuật một lần hóa thành năm lần, chỉ cần rồng điên kia thoát đi không xa, thì có thể đuổi theo.

- Đã trúng ba cây Phá Hung Đinh, vậy mà không hừ một tiếng, thoạt nhìn xương rất cứng nha...

Lúc này bên bờ hồ, tên Trúc Cơ mặt trắng kia đã cầm cây Phá Hung Đinh thứ tư, âm hiểm đi tới.

Phương Hành quay đầu, nhìn hắn cười cười, lại nhìn tiểu thư kia cười cười, nhưng không nói chuyện, chỉ là trên trán đã hiện đầy mồ hôi, lúc này cơ thể hắn thống khổ không thể tả, Phá Hung Đinh kia đâm vào thân thể, lực lượng âm hàn ở phía trên như có hiệu quả tập trung thần hồn, đang điên cuồng trùng kích thức hải, như muốn tiến vào thức hải, định trụ thần hồn.

Loáng thoáng, hắn cảm thấy xa xa đang có một khí tức điên cuồng tới gần, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Mà tiểu thư và ba vị Kim Đan cảnh ở bên người nàng, sắc mặt cũng âm tình bất định thấp giọng nghị luận, vừa rồi âm thanh cuồng bạo kia, đến cùng là loại Hung Thú nào phát ra, ba vị Kim Đan cảnh đều cảm giác có chút không ổn, đề nghị tiểu thư nhanh chóng ly khai, nhưng vị tiểu thư kia gan lớn, âm thanh lạnh lùng nói:

- Đại khái là Thú Vương nào đó tiến giai, rít gào núi rừng mà thôi, chúng ta ở trên lộ tuyến an toàn, chắc có lẽ không có việc gì!

Nói xong quay đầu nhìn về phía Phương

Hành, chỉ thấy tuy sắc mặt hắn tái nhợt, lại nhìn một phương hướng mỉm cười, trong nội tâm có chút tức giận, hừ lạnh nói:

- Ngươi cười cái gì? Tư vị của Phá Hung Đinh rất tốt sao!

Phương Hành không nhìn nàng, cười hắc hắc, hàm răng có chút run rẩy mở miệng:

- Chó con của ta đến rồi!

- Chó con?

Tiểu thư nao nao, không hiểu ý nghĩa, nhưng biểu lộ của Phương Hành lại làm cho nàng mơ hồ cảm thấy sợ hãi, chỉ là không nguyện ý thừa nhận mình sợ hắn, ngược lại hóa thành cảm giác chán ghét, cười lạnh nhìn tên Trúc Cơ mặt trắng nói:

- Xem ra hắn còn không có ăn đủ, tốc độ của ngươi nhanh chút ít, đinh xong chúng ta còn đi!

Trúc Cơ mặt trắng đáp ứng, nhìn Phương Hành cười lạnh nói:

- Đến lúc này còn quan tâm đến chó, là cười tay nghề của ta không được sao? Trước đóng đinh ngươi, lại bắt chó của ngươi hầm ăn...

Nói xong Phá Hung Đinh hung hăng đâm xuống, phá vỡ vào ngực của Phương Hành.

Phương Hành lại giống như không có đau nhức, con mắt sáng lên, nhìn xa xa nói:

- Nó đến rồi, đoán chừng ngươi hầm không được!

Cơ hồ cùng lúc đó, lại một tiếng long ngâm rung động đại địa, trong mây trắng lăng không vang lên thanh âm lôi điện, mây trắng à hóa thành mây đen, thiên địa sáng ngời cũng lập tức ảm đạm xuống, mọi người đều kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong mây đen, lao xuống một quái vật khổng lồ.

- Đó là...

Chỉ nháy mắt, tiểu thư và đám tùy tùng sợ tới mức ngây người, động cũng không dám động.

Duy chỉ có ba gã Kim Đan cảnh kia quát to một tiếng "không tốt", phi thân nhảy lên, bảo vệ tiểu thư.

Bọn hắn thấy rõ ràng, sau khi mây đen tách ra, bất ngờ từ bên trong chui ra một Chân Long dài hơn ba mươi trượng, con mắt màu đỏ cách hơn trăm trượng, cũng có thể chứng kiến bên trong sát cơ kinh người, nhìn thấy Phương Hành bị nhốt ở trong lồng, lập tức gầm thét vọt xuống, bộ dáng kia giống như một con chó thấy chủ nhân gặp nguy hiểm, lập tức nhào tới cứu chủ.

- Long, kia dĩ nhiên là Chân Long...

- Trong Quy Khư khi nào có Chân Long tồn tại, đây không phải Hung Thú đỉnh cấp trong truyền thuyết sao?

Trong tiếng kinh ngạc, Xích Long vọt xuống, chấn sơn mạch ở phụ cận rung động lắc lư, mặt đất xuất hiện một cái hố to, trong hầm là đám thỏ đáng thương và hai tùy tùng hóa thành thịt nát, sau đó còn không đợi các tùy tùng khác tránh né, Xích Long vung đuôi, đánh bốn năm người khác thành thịt nhão, bay về phía xa xa.

- Chạy mau...

Ba Kim Đan cảnh kinh hoàng kêu to, muốn dẫn tiểu thư đào tẩu, nhưng vừa mới bay lên không đến mười trượng, đã bị Xích Long vỗ xuống, ba vị Kim Đan cảnh dốc sức liều mạng chống cự, chỉ tiếc Xích Long là tồn tại có thể chém giết Kim Đan cảnh đỉnh phong, bọn hắn chỉ là ba tu sĩ miễn cưỡng duy trì ở Kim Đan không rơi xuống mà thôi, lại lấy cái gì chống cự?

Bị móng vuốt của Xích Long chụp trúng, đan quang của ba người ảm đạm, giống như vải rách rơi xuống, hai Kim Đan cảnh ở phía trước nhất phun máu, chết không thể chết lại, chỉ có vị tiểu thư kia và tu sĩ áo vàng còn sống, chỉ là sắc mặt kinh hoàng, bị trọng thương rất nặng.

Có thể nói, Xích Long từ trên trời giáng xuống, giống như ác hổ tiến vào bầy cừu, đối phó những người kia ngay cả ba hơi cũng chưa tới.

- Đại cẩu, nhanh thả ta...

Thời điểm tiểu thư kia sắp bị khí tức của Xích Long chấn ngất đi, một thanh âm lười biếng vang lên, nàng quay đầu nhìn về phía thanh âm phát ra, bất ngờ thấy là Phương Hành, trong nội tâm có chút khó hiểu, liền nhìn thấy Xích Long vội vàng vọt tới, giơ móng vuốt lên cao cao, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống, vỗ lồng sắt một cái, lồng sắt chuyên môn dùng để giam cầm Hung Thú kia chia năm xẻ bảy, lại không làm Phương Hành bị thương, trên người còn mang theo bốn cây Phá Hung Đinh, chậm rãi đứng lên.

- Chó con của hắn...

Tiểu thư chợt nhớ tới Phương Hành từng nói, trong nội tâm khiếp sợ muốn ngất đi.

Chó con của gia hỏa kia, dĩ nhiên là một Chân Long?

Còn không đợi nàng từ trong khiếp sợ phản ứng lại, Phương Hành đã quay đầu nhìn về phía nàng, sau đó mặt không biểu tình cất bước, Phá Hung Đinh trên người cũng không nhổ xuống, cứ như vậy từ từ đi qua, tiểu thư bị hù đến đổ mồ hôi lạnh, cảm giác kinh hãi lan tràn toàn thân, nhịn không được nôn ọe tại chỗ, ánh mắt lại cố sức nhìn Phương Hành, tràn đầy cầu xin tha thứ và sợ hãi.

Phương Hành mặt không biểu tình, từng bước một đi về phía nàng.

Cảm giác sợ hãi trong lòng nàng càng mãnh liệt, ngón tay siết chặt đất bùn.

Phương Hành đi tới trước người nàng, vươn bàn tay gầy như chân gà ra.

Tiểu thư kia bị chấn nhiếp, suýt nữa bất tỉnh.

Tu sĩ áo vàng nằm ở bên người nàng không xa cũng kinh hãi, dốc sức liều mạng kêu lên:

- Đạo hữu không nên kích động, cũng không được thương tổn tiểu thư, đây là ở trong địa vực của Hận Thiên thị, ngươi muốn cùng một trong mấy thị tộc cường đại nhất Quy Khư là địch sao?

Hắn dốc sức liều mạng kêu to, chỉ là không biết vì bị thương quá nặng, hay thông minh giả bộ như bị thương nặng, mà không dám đứng dậy ngăn trở.

Phương Hành mắt điếc tai ngơ, bàn tay vẫn rơi xuống, bất quá trong âm thanh kinh hãi kêu to của vị tiểu thư, Phương Hành thò tay cầm lên một miếng thịt nướng ở bên người nàng, đưa đến bên miệng hung hăng cắn một cái, cơ hồ ngay cả nhai cũng không nhai nuốt xuống, sau đó lại xé một miếng ăn liên tục, miệng mơ hồ nói:

- Thực con mẹ nó chết đói ta rồi!

Chương 395: Lại để cho ngươi biết ta là ai!

Chẳng ai ngờ sẽ là kết quả này, người chết tự nhiên yên tĩnh, nhưng người sống cũng yên tĩnh.

Bọn hắn đều ngơ ngác nhìn Phương Hành, lúc này gia hỏa kia rất giống quỷ chết đói đầu thai, ăn xong một con gà rừng nướng chín, lại nhặt một cái giò heo ăn như hổ đói, ngừng cũng không ngừng, vừa rồi thịt bên này đã nướng khá lâu, bất luận là cháy hay dính tro than, đều bị hắn nuốt sạch.

Cũng không biết thân thể gầy còm kia làm sao chứa nổi nhiều như vậy, thậm chí ngay cả bụng cũng không thấy phình lên.

Xem bộ dáng là thực rất đói bụng!

Tiểu thư và tu sĩ áo vàng đã hóa đá.

Chẳng lẽ gia hỏa kia thực đến xin miếng thịt ăn?

Vừa rồi bọn hắn tra tấn Phương Hành như thế, ngoại trừ trong nội tâm tiểu thư kia có chút tức giận, thì càng nhiều là vì không tin tu vi như Phương Hành, ở trong núi rừng sẽ bị đói, hơn nữa bởi vì hắn không rõ lai lịch, có chút hiềm nghi, chỉ là tuyệt đối không nghĩ tới, sự tình náo lớn như vậy, gia hỏa kia bị đinh bốn cây Phá Hung Đinh không nói, bên mình cũng tử thương không sai biệt lắm, lại không nghĩ rằng, hết thảy nguyên nhân, rõ ràng thật là vì một miếng thịt nướng mà thôi?

Nhìn thấy Phương Hành xác thực không có sát ý, tiểu thư, tu sĩ áo vàng, cùng với tên Trúc Cơ mặt trắng đụng phải vận khí cứt chó, núp ở sau một tảng đá lớn bảo vệ được tính mạng kia mới nơm nớp lo sợ đứng lên, nhìn Xích Long ở sau lưng Phương Hành, ngoan giống như chó xù, ngẫu nhiên nhìn về phía bọn hắn, ánh mắt lại hung lệ khó tả, một câu cũng nói không nên lời.

- Vị đạo hữu này, ngươi...

Tu sĩ áo vàng run giọng mở miệng, trong ánh mắt còn đầy cảm giác sợ hãi.

Trong miệng Phương Hành nhai thịt nói:

- Ta đã nói, chỉ là tới xin một miếng thịt ăn mà thôi!

Tu sĩ áo vàng sắp muốn khóc, nhìn tử thi khắp nơi và bốn cây Phá Hung Đinh trên người Phương Hành, không khỏi im lặng, sau nửa ngày mới nói:

- Vậy vì sao ngươi... ăn mặc như vậy... nếu không phải như vậy, chúng ta sẽ không hiểu lầm đạo hữu...

Phương Hành ngẩng đầu nhìn hắn nói:

- Ngươi nhìn đói gần hai năm thử xem?

Nói xong tiếp tục cúi đầu ăn thịt nướng, trải qua một phen thẩm vấn vừa rồi, hắn ngược lại đoán được thời gian mình bế quan.

Tu sĩ áo vàng không biết nói cái gì, quay đầu nhìn thoáng qua tiểu thư, biểu lộ của nàng cũng cực kỳ phong phú.

Nguyên lai gia hỏa kia thực không có ý muốn mạng của mình, trong nội tâm tiểu thư rơi xuống một tảng đá lớn, nhớ tới vừa rồi mình biểu lộ ra kinh hãi, nàng lại có chút xấu hổ, âm thầm có chút hận dã hầu tử ba phen mấy bận để cho mình xấu mặt kia, chỉ bất quá bây giờ có Xích Long đi theo bên cạnh Phương

Hành, cho nàng mười lá gan cũng không dám ngang tàng nữa.

Nàng và tu sĩ áo vàng cũng không phát giác, thời điểm Phương Hành cúi đầu xuống cắn xé thịt nướng, trong ánh mắt lại hiện lên hàn mang.

Hiện tại Phương Hành biểu hiện hiền lành vô hại, là vì sau khi hắn Trúc Cơ viên mãn, thần thức cường đại mấy lần, chuẩn xác cảm ứng được thời điểm Xích Long từ trên trời giáng xuống, có mấy tu sĩ khí tức cường đại đến cực điểm cũng đi theo rơi vào xung quanh sơn mạch, bày ra đại trận nào đó, có trời mới biết lúc này trong miệng hắn cắn xé rốt cuộc là thịt nướng hay thịt người.

Mà mấy đại tu kia theo đuôi Xích Long đến, lại không biết Phương Hành đã nhận ra bọn hắn tới, dù sao bọn hắn tự nghĩ, dùng tu vi của bọn hắn, ngay cả ba vị Kim Đan cảnh lúc trước cũng không phát giác, huống chi là một tiểu tử Trúc Cơ cảnh?

Mà thời điểm bọn hắn nhìn thấy Xích Long cuồng bạo bất ngờ nhu thuận ở trước mặt Phương Hành, mà Phương Hành lại không có lộ ra sát ý với nữ nhi của Tộc trưởng, trong nội tâm nới lỏng mấy hơi, một người trong đó truyền lại thần niệm:

- Hung Thú cường đại như vậy, vậy mà chủ nhân chỉ là Trúc Cơ cảnh? Thật quái quá, mấy vị trưởng lão, chúng ta còn ra tay không?

Một vị đại tu khác nói:

- Chúng ta vội vã bố trí xuống Ngũ Hành đại trận, không có mười phần nắm chắc bắt giữ Xích Long, ngược lại có khả năng lưỡng bại câu thương, phong hiểm quá lớn, hay là mời Đại cung phụng hiện thân, nhìn xem có thể lôi kéo tiểu tử Trúc Cơ kia không, người còn lại tạm không ai ra mặt, hình như tiểu tử này kết oán với con gái của Tộc trưởng, nếu hắn muốn hành hung, liền ra tay tiêu diệt hắn!

...

Lại nói lúc này, Phương Hành đã ăn xong tất cả thịt nướng, hình như cảm giác lửng dạ, lại nằm ở trên bờ đầm, ừng ực ừng ực uống nước cả buổi, lúc này mới đứng lên, vỗ vỗ bụng, một bộ cảm thấy mỹ mãn, quay người nhìn vị tiểu thư kia nói:

- Vị cô nương này, tại hạ là thật bế quan quá lâu, đói tới choáng váng, lúc này mới gây phải cô nương, dẫn phát nhiều chuyện hiểu lầm như vậy, ngươi đinh ta bốn cây Phá Hung Đinh, con chó điên này nóng vội cũng đả thương mấy tùy tùng của ngươi, tính toán huề nhau được không?

Biểu hiện ra ngoài giống như kiêng kị thế lực của Hận Thiên thị, không muốn kết thù.

Tiểu thư thấy hắn yếu thế, nói chuyện cũng không thô lỗ giống như vừa rồi, dũng khí lại tăng, cười lạnh quát:

- Ta bất quá đinh ngươi vài cái, ngươi lại giết sạch tùy tùng của ta, như vậy cũng muốn huề nhau?

Tu sĩ áo vàng hoảng sợ, vội vàng kéo tay áo của nàng, truyền âm nói:

- Tiểu thư không nên ép hắn, tuy tu vi của người này không cao, nhưng có Chân Long hiệu lực, giá trị lôi kéo cao hơn Kim Đan cảnh bình thường, ngay cả tộc trưởng và Đại cung phụng ở đây, cũng sẽ cực lực lôi kéo, để tránh hắn lưu lạc đến thị tộc khác, chúng ta há có thể buông tha?

Tiểu thư giật mình, lành lạnh truyền âm:

- Ta không thích người này, nhưng Xích Long kia tự nhiên không thể buông tha, ta thấy đảm lượng của hắn cũng không lớn, vừa nghe thanh danh của Hận Thiên thị chúng ta, trong nội tâm liền sợ, nghĩ biện pháp đoạt Xích Long của hắn là được...

Lúc này Phương Hành cũng cau chặt lông mày nói:

- Không thể huề nhau?

Tiểu thư cười lạnh, đang muốn nói chuyện, lại nghe một tiếng cười dài, thanh âm già nua truyền đến:

- Tự nhiên không thể huề nhau...

Nghe thanh âm già nua kia, tu sĩ áo vàng và tiểu thư đồng thời kinh hãi, quay đầu nhìn lại, kêu lên:

- Đại cung phụng?

Phương Hành cũng nhìn sang, chỉ thấy một lão giả râu dài chân đạp tường vân, từ trên trời giáng xuống, người mặc trường bào màu xám, tóc bạc, cũng không biết bao nhiêu tuổi, nếp nhăn trên mặt giống như vỏ cây quýt, bất động thanh sắc nhìn tu vi của hắn, trong nội tâm Phương Hành hơi thất kinh, không ngờ đã là Kim Đan cảnh đỉnh phong, cách Nguyên Anh cảnh cũng không xa.

Hắn cũng có chút may mắn, may mắn vừa rồi đã nhận ra sự hiện hữu của bọn hắn, không có mạo muội ra tay giết người, nếu không lão nhân này và mấy gia hỏa liên thủ, ngay cả Xích Long cũng chưa chắc có thể gánh được.

- Lão tiền bối, ta là thật không có ác ý, Xích Long thấy ta bị thương, nên mới nổi điên...

Phương Hành biểu hiện ra vẻ sợ hãi, nhìn lão giả nói.

Lão giả kia thấy thế, ngược lại nở nụ cười nói:

- Lão hủ nói không thể huề nhau, là không thể để cho tiểu hữu bị ủy khuất, ngươi bị thương, Xích Long nóng vội hộ chủ là bình thường, đã là hiểu lầm, thì mấy tùy tùng lại tính cái gì? Lão hủ cũng thay Thanh Nhi xin lỗi tiểu hữu, mong tiểu hữu chớ vì vậy mà hiểu lầm Hận Thiên thị ta...

Nói xong bàn tay vung lên, lấy về bốn cây Phá Hung Đinh ở trên người Phương Hành, lại tiện tay bắn ra một đoàn đan quang, bên trong có linh dịch bao lấy miệng vết thương của Phương Hành, không cho huyết dịch tràn ra ngoài, khẽ thở dài:

- Hận Thiên thị chúng ta cũng không phải địa phương không giảng đạo lý, mấy ngàn năm nay, thỉnh thoảng có người từ bên ngoài đi vào, trong đó có hơn phân nửa là gia nhập Hận Thiên nhất mạch ta, nếu Hận Thiên thị ta thật không thông tình lý như thế, thì có tài đức gì để nhiều người quy tâm như vậy? Thanh Nhi, ta cũng muốn hỏi con, con là vì sao đắc tội vị tiểu hữu này? Mười tám cây Phá Hung Đinh kia, ai cho phép đâm người?

Ta nhìn con là càng ngày càng hồ đồ rồi!

Tiểu thư nghe vậy, nhất thời kinh hãi, nàng nghe ra ý quở trách trong đó, trong nội tâm minh bạch, Đại cung phụng là trách nàng vì sao không lôi kéo một người có Chân Long Hung Thú, ngược lại đắc tội, nhất thời muốn giải thích nhưng không có cơ hội nói, lại ẩn ẩn cảm thấy, lúc ấy mình căm tức quả thật có chút vô cớ, dù nói ra, Đại cung phụng cũng sẽ không nghe.

Nàng ở trong Hận Thiên thị, thân phận siêu nhiên, đại bộ phận cung phụng và nàng biểu hiện là chủ tớ, nhưng Đại cung phụng hiển nhiên không ở trong đó, thân phận của hắn siêu nhiên, ở trong tộc hết sức quan trọng, nếu hắn muốn phạt mình, chỉ sợ ngay cả phụ thân cũng chỉ có thể ở một bên nhìn xem, trong nội tâm nhất thời cảm giác ủ rũ lại tức giận, vừa rồi nhìn thấy Đại cung phụng xuất hiện mà mừng rỡ bị quét sạch sẽ.

Phương Hành thờ ơ lạnh nhạt, nhìn nét mặt của nàng vào đáy mắt, trái tim hơi động, cố ý bước ra một bước, biểu lộ chần chờ lại sợ hãi nói:

- Lão tiền bối đừng nói như vậy, kỳ thật là tiểu tử đói bụng đến choáng váng, cho rằng nàng thân là nam nhi, mới không để ý quá nhiều, mạo phạm vọt ra lấy thịt ăn, chọc phải tiểu thư, nên ta bồi tội mới phải!

- Hừ, ngươi muốn bồi tội? Vậy giao Chân Long kia cho Hận Thiên thị chúng ta đi!

Tiểu thư cười lạnh, đã có Đại cung phụng ở bên, nàng cũng không sợ Phương Hành trở mặt.

Đại cung phụng biến sắc quát:

- Hồ đồ, hôm nay đủ loại hành vi của con, ta chắc chắn sẽ bẩm báo phụ thân con, để cho hắn xử phạt!

Phương Hành lại tranh thủ thời gian khuyên can:

- Lão tiền bối không cần nổi giận, nếu có thể giải lửa giận của tiểu thư, một con Chân Long cũng không đáng là gì, chỉ là ta không phải dùng bí pháp ép nó, mà là cùng một chỗ trưởng thành, nó chỉ nghe một mình ta, không cách nào chuyển giao...

Một phen hư tình giả ý, Phương Hành lưu cho người Hận Thiên thị một dáng vẻ e ngại thế lực của Hận Thiên thị, một lòng hòa giải, muốn trốn qua một kiếp, thậm chí rơi vào trong mắt Đại cung phụng, hắn nhìn trộm tiểu thư, hình như còn có chút tương thích, chỉ là khiếp đảm, không dám biểu hiện ra ngoài mà thôi, trái tim hắn đại định, ha ha cười to, muốn mời Phương Hành về thị tộc làm khách.

Phương Hành tự nhiên là thụ sủng nhược kinh, không ngừng đáp ứng.

Tiểu thư thấy Đại cung phụng rất muốn mời chào đối phương, cảm thấy lo lắng, vội nói:

- Đại cung phụng, người này không rõ lai lịch, nói là từ ngoại khư đến, lại nói không rõ thời gian mình vào, hỏi hắn là ai cũng không nói, làm sao có thể mang về gia tộc...

Phương Hành cười khổ nói:

- Vừa rồi vốn muốn nói, nhưng tiểu thư không cho cơ hội a...

Trên mặt trung thực nhát gan, trong nội tâm lại lạnh lùng nở nụ cười.

- Có ân không báo là hỗn đản!

- Có oán không báo là đại hỗn đản!

- Không diệt toàn bộ Hận Thiên thị các ngươi, làm sao có thể để cho ngươi biết Phương đại gia là ai?

Chương 396: Cung phụng thượng đẳng

Phương Hành bảo mọi người đợi chút, mình thì che vải rách, bay vút đến một chỗ khác lấy đồ đạc của mình, không bao lâu thì bay trở lại, cũng đã đổi lại pháp bào mới, lại nói người đẹp vì lụa lúa tốt nhờ phân, đổi lại pháp bào mới, búi tóc gọn gàng, tuy cả người vẫn khô gầy, nhưng bộ dáng đã không giống như dã hầu tử lúc trước, có thêm vài phần khí chất.

Đám người Đại cung phụng thấy, cũng khen vài câu, chuẩn bị mang theo Phương Hành tiến về Hận Thiên thị.

Người khác chuẩn bị cưỡi mây bay đi, Phương Hành lại dắt Xích Long qua, đỉnh đạc ngồi ở trên đầu, Xích Long bay lên bầu trời, chứng kiến hắn vậy mà thực coi Xích Long làm tọa kỵ, cùng với thiết hoàn trên mũi, đám người Đại cung phụng đều dở khóc dở cười, đây đường đường là Chân Long, lại bị hắn dưỡng thành gia súc, làm cho mọi người cực kỳ im lặng.

Mọi người bay về phía thung lũng quần cư của Hận Thiên thị.

Vị trí của Hận Thiên thị là một thung lũng to lớn được núi vây quanh, dưới sơn mạch phía bắc tọa lạc các cung điện của Tộc trưởng và cung phụng, trưởng lão, mà những thứ khác thì là chỗ tộc nhân bình thường cư ngụ, ở ngoại giới người tu hành và người phàm tục tách ra, ít có tiếp xúc, nhưng ở đây lại hỗn hợp, chỉ là địa vị của phàm nhân khá thấp mà thôi.

Lúc đi tới thung lũng, Tộc trưởng của Hận Thiên thị đã đạt được truyền âm, ở trước điện chờ đợi.

Phương Hành đi tới trước điện, tiếp kiến Tộc trưởng, ngược lại nhận lấy lễ ngộ cực kỳ long trọng, nhiệt tình mời vào trong điện, ngay cả Xích Long cũng được mời vào trong đại điện, sau khi hỏi qua Phương Hành, biết được Xích Long không biết hóa thành hình người, liền ở địa phương rộng nhất của đại điện thiết yến, Xích Long phủ phục ở bên người Phương Hành, đôi mắt hồ nghi cổ quái nhìn những người kia.

Ở trên yến hội, Tộc trưởng Hận Thiên thị thuận lý thành chương đưa ra ý tứ muốn mời Phương Hành gia nhập Hận Thiên thị, Phương Hành cũng biết, tuy hắn là hỏi thăm, nhưng mình lại không có lựa chọn khác, vì thế ra vẻ kinh hỉ đáp ứng.

Trên đường tới, hắn đã hỏi Đại cung phụng của Hận Thiên thị, biết người ngoại khư tiến vào Quy Khư cũng không ít, hoặc là bị người bên ngoài đuổi giết, không đường thối lui, hoặc là vì Thái Thượng Đạo trong truyền thuyết, ôm hi vọng vạn nhất tiến vào Quy Khư tìm tòi bí mật, ở dưới các loại nguyên nhân ảnh hưởng, vụn vặt lẻ tẻ, một mực sẽ có người tiến vào Quy Khư.

Mà những người tiến vào Quy Khư này, thì trên cơ bản đều trở thành cung phụng của các thị tộc, tuy tên cung phụng, trên thực tế sau khi sinh sôi nảy nở mấy đời, hậu nhân liền thuận lý thành chương trở thành tộc nhân của Hận Thiên thị, coi như là sáp nhập vào Hận Thiên thị.

Mà mấy đại thị tộc trong Quy Khư, là tử tôn của những người ở thời điểm rất sớm tiến vào.

Quy Khư chỉ có thể vào không thể ra, người tiến vào Quy Khư, tự nhiên đều cắm rễ, có hậu đại phồn diễn, hơn nữa trong Quy Khư, Hung Thú tàn sát bừa bãi, người tiến vào nơi đây không thể không ôm đoàn sưởi ấm, ngươi dần dần diễn biến ra mấy đại thị tộc, từng người chiếm mấy khu vực trong Quy Khư, tương tự quốc gia tông môn ở ngoại giới, mà Hận Thiên thị là một trong mấy thị tộc lớn nhất của Quy Khư.

Thấy Phương Hành đáp ứng, Tộc trưởng Hận Thiên thị là một trung niên Kim Đan trung kỳ, dáng tươi cười đầy mặt đứng lên. Tự tay đưa một Minh Bài màu vàng kim nhạt đến trong tay Phương Hành, cười nói:

- Tiểu hữu nguyện làm cung phụng của Hận Thiên thị ta, cả tộc vô cùng cảm kích, sau khi vấn an Hận Thiên lão tổ, tiểu hữu ở trong Quy Khư, xem như là tộc nhân của Hận Thiên thị ta, tất cả cần thiết, tự nhiên do Hận Thiên nhất mạch ta cung cấp, mỗi tháng phân phát Linh Thạch, đều ấn theo tiêu chuẩn của cung phụng phân phát đến trên tay tiểu hữu...

Phương Hành nhận lấy Minh Bài màu vàng, cũng không phát giác có gì kỳ lạ, nhưng những người khác trên tiệc rượu nghe, trong nội tâm đều cả kinh, nguyên lai mấy đại thị tộc mời chào người ngoại khư, tự nhiên không có khả năng tất cả cùng một đãi ngộ, cơ bản đều dựa theo tu vi và tác dụng, đến phân làm thượng, trung, hạ và đỉnh cấp cung phụng.

Dựa theo lẽ thường, hôm nay Phương Hành chỉ là Trúc Cơ cảnh, như thường lệ chỉ có thể làm một cung phụng hạ đẳng mà thôi, lại không nghĩ Tộc trưởng Hận Thiên thị trực tiếp liệt hắn vào cung phụng thượng đẳng, cái này rõ ràng cho thấy xem mặt mũi của Xích Long, cần biết ở trong Quy Khư, đẳng cấp cung phụng cũng không phải chỉ nói mà thôi, nó quan hệ đến cung cấp tài nguyên tu luyện.

Vị trí của Thái Thượng Đạo, là linh mạch lớn nhất Nam Hải, sẽ không thiếu tài nguyên tu hành, chỉ tiếc sau khi trời giáng thần lôi, nơi đây đã hủy, quy tắc đại loạn, trong linh mạch rất ít có Linh Thạch xuất hiện, bất quá linh khí trong Quy Khư rất đầy đủ, tu sĩ bình thường không lo tu luyện, nhưng có Linh Thạch tốc độ tu hành sẽ nhanh hơn không ít, vì thế tài nguyên thiếu thốn nghiêm trọng.

Trong đại điện, có mấy vị cung phụng tiếp khách, tu vi đều là Kim Đan cảnh sơ kỳ, ở trong Hận Thiên thị, cũng không quá đáng mới là cung phụng trung đẳng mà thôi, lúc này thấy Phương Hành chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, lại trở thành cung phụng thượng đẳng, mặc dù biết đây là bởi vì Chân Long, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái, liếc nhau, rầu rĩ uống rượu.

Trên ghế, Tộc trưởng Hận Thiên thị tự nhiên cũng hỏi lai lịch của Phương Hành, cười nói:

- Thực không dám giấu diếm, thế giới ngoại khư mạnh được yếu thua, có không ít đạo hữu bị người bức bách, mới trốn vào Quy Khư, rời xa mầm tai vạ, tiểu hữu cũng không cần chú ý, trong Quy Khư, từ trước đến nay đều có một quy củ, thân phận ở ngoại khư, nếu muốn, có thể nói ra, nếu không nguyện nhắc lại, thì lấy cho mình danh tự mới, trong Quy Khư không giống ngoại giới, từ đây đã là hai thiên địa, không có liên quan gì nữa!

Phương Hành cười nói:

- Tộc trưởng thật là một người tốt, nói trắng ra, trước kia ở bên ngoài, nếu như không phải bị người khi dễ, không đường quay đầu, ta thật sẽ không chạy vào Quy Khư, tại hạ vốn là người của Nam Hải Lưu Ly Cung, tên Hình Phương, bởi vì cung chủ và Long cung kết thù, kết quả Thương Lan Hải hưng binh vấn tội, Lưu Ly Cung nhất mạch bị diệt, cung chủ chẳng biết đi đâu, tại hạ và nó bị người Thương Lan Hải đuổi giết, một đường chạy trốn tới Quy Khư, thấy đã không còn đường sống, mới trốn vào Quy Khư...

Một phen nói dối, trong thật có giả, trong giả có thật, cũng coi như dấu diếm được sơ hở, nói trắng ra, tuy thỉnh thoảng có người tiến vào Quy Khư, nhưng người trong Quy Khư hiểu rõ tình hình ngoại giới rất mơ hồ, loáng thoáng ngược lại cũng biết ân oán giữa Lưu Ly Cung và Thương Lan Hải. Nhưng một ít chi tiết lại không rõ ràng, trong lời nói của Phương Hành hư hư thật thật, bọn hắn cũng nghe không hiểu.

Mà Phương Hành cũng biết, Tộc trưởng Hận Thiên thị hỏi, kỳ thật là nghe ngóng chi tiết của Xích Long. Hắn hết lần này tới lần khác sự tình về Xích Long một chữ cũng không đề cập tới, Tộc trưởng Hận Thiên thị chỉ có thể nghĩ Phương Hành nhát gan, trong nội tâm coi Xích Long thành mệnh căn, không nguyện bị người tìm tòi nghiên cứu, mình cũng không nên hỏi quá nhiều, cuối cùng chỉ có thể thôi.

Trong tiệc mọi người vui vẻ, nhưng có một người sắc mặt bất thiện, đúng là trưởng nữ của Tộc trưởng Hận Thiên thị, ưa thích giả nam trang, cũng bảo người khác xem nàng như nam tử, nàng thấy một tu sĩ Trúc Cơ cảnh, vậy mà ỷ vào một Chân Long, trở thành cung phụng thượng đẳng của Hận Thiên thị, trong nội tâm vừa tức vừa vội, cố tình muốn gây chuyện, lại sợ phụ thân quở trách, không dám tùy tiện xen vào.

Trong lúc vô tình quay đầu, thấy trên người Phương Hành mới đổi pháp bào, phẩm chất bất phàm, liền có chủ ý, âm thầm truyền âm cho một vị cung phụng Kim Đan cảnh trên mặt có sẹo, ám chỉ hắn hành động.

Cung phụng Kim Đan cảnh kia nghe, có chút ngưng trọng, mưu tính một phen, liền đứng dậy mời rượu, lại nhìn Tộc trưởng Hận Thiên thị nói:

- Chúc mừng Tộc trưởng lại thu một mãnh tướng, chỉ có điều quy củ không thể phá. Sao tộc trưởng không bảo Hình tiểu hữu lấy tất cả bảo vật trên người ra để cho mọi người đánh giá, nên nộp lên cho thị tộc thì nộp lên cho thị tộc. Nên giữ lại cho mình thì giữ lại cho mình, chúng ta cũng đi theo mở mang tầm mắt?

Hắn vừa nói ra, nhất thời dẫn tới mấy vị cung phụng khác trầm trồ khen ngợi.

Phương Hành nghe, trong nội tâm khẽ giật mình, không biết bọn hắn nói có ý gì.

- Hừ, ngươi còn không biết sao, thực cho rằng cung phụng của Hận Thiên thị ta dễ làm như vậy?

Tiểu thư kia nhìn thấy Phương Hành biến sắc, sắc mặt dễ nhìn chút ít, mỉm cười giải thích.

Phương Hành cũng là hiện tại mới biết được, vốn dựa theo quy củ của thị tộc, sau khi mời chào cung phụng, thị tộc sẽ cung cấp tài nguyên và che chở, nhưng ở lúc đầu, sẽ lệnh cung phụng dâng ra tài nguyên mà mình từ ngoại giới mang đến kính dâng cho thị tộc, trình độ kính dâng, là do thực lực và tác dụng của cung phụng đến quyết định, thực lực càng cường đại, kính dâng càng ít, thậm chí có thể miễn.

Cử động này tuy có chút bá đạo, nhưng trong Quy Khư tất cả thị tộc đều như thế, cũng không có chỗ nói lí lẽ.

Dù sao gia nhập vào thị tộc làm cung phụng, tuy nói là hiệu lực cho thị tộc, nhưng cũng là được thị tộc che chở, nếu không đầu nhập vào thị tộc, là rất khó sống sót ở trong Quy Khư, không phải táng thân trong miệng Hung Thú, chính là bị thị tộc âm thầm cướp giết.

Lần này trên yến hội, Tộc trưởng Hận Thiên thị vốn không nói quy củ này, ý tứ muốn miễn Phương Hành nộp lên tài nguyên, nhưng tiểu thư sai người nhắc nhở, mang việc này ra ngoài, những cung phụng khác đều nộp lên tài nguyên, tự nhiên không nguyện chứng kiến một tiểu tử Trúc Cơ cảnh được miễn.

Mọi người ồn ào, sắc mặt Phương Hành hơi trầm xuống, trông hắn thờ ơ lạnh nhạt, nhưng đã sớm minh bạch là tiểu thư kia giở trò quỷ, tiện nhân kia thật thích sinh sự, mình đã giả trang cực kỳ thành thật, nữ nhân này còn quấn chặt không tha.

Bảo bối trên người hắn không ít, nếu thật mang ra, chỉ sợ sẽ kinh động bốn tòa, ngay cả thân phận chân thật của mình chỉ sợ cũng khó có thể che lấp, ở trong Quy Khư, nếu có người trong hai năm qua tiến vào, chỉ sợ không ai không biết danh tự của mình, lúc này mình còn chưa quá hiểu Quy Khư, lộ ra thân phận chân thật, cũng không biết là phúc hay họa.

Tiểu thư kia nhìn thấy sắc mặt Phương Hành khó coi, trong nội tâm không khỏi sung sướng, nhìn lão cung phụng trên mặt có sẹo nở nụ cười.

Nàng nhằm vào Phương Hành, thực không chỉ là vì tính cách xấu xa, mà có chút đầu óc, biết lúc ấy mình đắc tội Phương Hành quá ác, mặc dù người này không có biểu hiện ra, nhưng trong nội tâm hơn phân nửa đã hận mình, tương lai nếu muốn đứng thành hàng, mười phần sẽ đứng ở bên muội muội, hắn ở trong tộc địa vị càng cao, mình càng gặp xui xẻo, bởi vậy tận lực chèn ép.

Tài nguyên đối với người tu hành, tác dụng không cần nói cũng biết, chiếm tài nguyên của hắn, chính là một trọng kích.

Nghe lão cung phụng đưa ra ý này, người còn lại đều trầm mặc, quay đầu nhìn Tộc trưởng.

Tộc trưởng Hận Thiên thị cũng nao nao, trầm ngâm không nói, trên mặt nhìn không ra đang suy nghĩ cái gì.

Chương 397: Hiến vật quý

Trên thực tế, vốn dùng tu vi Trúc Cơ cảnh của Phương Hành, cần cống hiến bảy thành tài nguyên của mình cho thị tộc, chỉ bất quá hắn có Xích Long ở bên người, Hận Thiên thị ra sức lôi kéo hắn, nên không đối đãi giống như Trúc Cơ bình thường, hơn nữa Đại cung phụng vừa nói, mới biết lúc trước hắn từng bị nữ nhi của mình đắc tội, để tránh lòng hắn sinh oán hận, Tộc trưởng cũng chuẩn bị cho hắn một chút ưu đãi, không cần nộp lên tài nguyên cho thị tộc.

Chỉ có điều, chuyện này lại không tiện nói rõ, dù sao nhiều cung phụng ở một bên nhìn như vậy.

Ngay cả Đại cung phụng ở ba trăm năm trước tiến vào Quy Khư, dùng tu vi Kim Đan cảnh trung kỳ, cũng từng nộp lên ba thành tài nguyên cho thị tộc.

Âm thầm miễn đi tài nguyên cho Phương Hành thì thôi, nếu nói rõ muốn miễn, chỉ sợ trong nội tâm cung phụng khác sẽ không công bằng.

Lực lượng của thị tộc, là do trưởng lão và cung phụng trong tộc tạo thành, khiến cho các cung phụng sinh lòng bất mãn, chính là một tai hoạ ngầm.

Trong bầu không khí xấu hổ, Phương Hành lại nở nụ cười, bưng chén rượu lên, đi đến giữa điện lúc, cười nói:

- Nói ra ngược lại là tiểu tử không hiểu quy củ, vào núi bái phỉ, vào miếu bái thần, mới tới Hận Thiên thị, cống hiến một chút cũng là nên phải, thời điểm tiểu tử chạy đến Quy Khư, tuy gấp gáp, nhưng thực mang theo ít đồ, hôm nay sẽ lấy ra để tỏ tâm ý!

Nói xong từ trong lòng ngực lấy ra một cái túi trữ vật, lại sai người mang tới một cái bàn lớn.

Tộc trưởng Hận Thiên thị và những người khác thấy hắn biết điều như vậy, chủ động tiến cống, cũng có chút ngoài ý muốn.

Phương Hành mở túi trữ vật ra, lấy ra một ngọn giả sơn đặt ở trên bàn.

- Một ngọn giả sơn, đây là vật gì?

Các cung phụng đều nhìn đến, nhìn thấy ngọn giả sơn, đều hai mặt nhìn nhau.

Nhưng Đại cung phụng thấy ngọn giả sơn, ánh mắt không khỏi ngưng tụ, thở ra một hơi dài.

Tộc trưởng Hận Thiên thị thấy thế, lập tức biết bảo vật này bất phàm, nhìn Đại cung phụng ý hỏi.

Đại cung phụng nhẹ nhàng thở dài nói:

- Hình tiểu hữu ra tay bất phàm, vậy mà lấy một tòa Sơn Bảo...

- Sơn Bảo?

Trong đại điện vang lên thanh âm hít vào khí lạnh.

Dù các tu sĩ không quá giàu, nhưng kiến thức vẫn phải có. Danh tiếng của Sơn Bảo tất nhiên là nghe qua, đây chính là một ngọn núi lớn luyện thành Pháp bảo, kích hoạt lên, có thể lấy núi áp người, cực kỳ bá khí, không nghĩ tới Phương Hành vừa ra tay chính là cái này.

Phương Hành cũng thở dài, cười khổ nói:

- Đây vốn là thời điểm Lưu Ly Cung bị diệt, tiểu tử từ trong bảo khố của Lưu Ly Cung mang ra, trong lúc cấp thiết, cũng không phân biệt quý trọng, sau khi lấy ra mới phát hiện Sơn Bảo này thúc dục rất khó, ở trong tay tiểu tử, tác dụng cũng không lớn!

Những lời này, ngược lại âm thầm chỉ ra lai lịch của Sơn Bảo, tránh khỏi đám người Tộc trưởng Hận Thiên thị nghi hoặc.

Nghĩ đến Phương Hành mới Trúc Cơ cảnh, ở đâu có thể có đồ vật quý trọng như vậy?

Chắc là thừa dịp loạn, từ trong bảo khố của

Lưu Ly Cung trộm được, này cũng giúp Phương Hành giải thích cho những vật phía sau.

Sau khi Phương Hành lấy ra Sơn Bảo, lại từ trong túi trữ vật đào ra, lúc này đây, là một tuấn mã cao cỡ nửa người, phía trên bảo quang mờ mịt, lóe ra vầng sáng chói mắt, trong đại điện lập tức xuất hiện bầu không khí cổ quái khó nói lên lời, các tu sĩ ngửi một hơi, đột nhiên cảm thấy tâm thần thoải mái, kinh mạch khoan khoái dễ chịu.

- Đây là...

Các tu sĩ có chút run sợ, ngơ ngác nhìn xem, có chút không dám xác nhận.

- Đây là Linh Tinh!

Đột nhiên, Tộc trưởng Hận Thiên thị và Đại cung phụng đồng thời vỗ bàn, lách mình vọt tới trước bàn, ánh mắt kích động nhìn tuấn mã.

Các tu sĩ khác ở trong điện đều có chút ngẩn người, thậm chí nhất thời không tỉnh hồn được.

- Linh Tinh?

Ngay cả những cung phụng từ ngoại giới đến, có lẽ đã rất lâu chưa từng nghe lại.

Linh Tinh không phải thiên địa tạo ra, mà là tu sĩ dùng Linh Thạch cực phẩm luyện ra, bất luận một khối nhỏ nào, ẩn chứa linh khí đều vượt qua Linh Thạch cực phẩm kích cỡ ngang nhau gấp trăm lần, hơn nữa ở trong quá trình luyện chế, có rất nhiều linh khí hao tổn, nếu như không phải bởi vì Kim Đan cảnh sử dụng Linh Thạch cực phẩm bổ sung linh khí quá phiền toái, chỉ sợ sẽ không có người phát minh loại đồ vật hao tổn nghiêm trọng này.

Mà ở trong Quy Khư, ngay cả Linh Thạch cũng rất ít thấy, nên có ai cam lòng cầm Linh Thạch cực phẩm tinh luyện ra Linh Tinh?

Bởi vậy ở trong Quy Khư, Linh Tinh quả thực chính là đồ vật trong truyền thuyết.

Một khối Linh Tinh lớn như vậy, quả thực không thua gì vật báu vô giá, nếu như đổi thành Linh Thạch, sẽ bao nhiêu viên? Mấy vạn hay hơn mười vạn? Trong lúc nhất thời ngay cả Tộc trưởng Hận Thiên thị và Đại cung phụng cũng tính toán không ra, bọn hắn chỉ có thể xác định, khối Linh Tinh kia quả thực chính là vật báu vô giá, tối thiểu ở trong Quy Khư, giá trị thậm chí còn vượt qua Sơn Bảo.

Ở trong ánh mắt kích động của các tu sĩ, Phương Hành tiếp tục đổ đồ vật ra.

Trận kỳ khảm đầy trân bảo thượng đẳng, phi kiếm hoa mỹ, đều là kỳ trân hiếm thấy, là lúc trước hắn từ trong bảo khố của Long Nữ trộm đến, nếu như ở bên ngoài, sẽ dẫn tới một phen oanh động, bất quá ở trong Quy Khư, hết thảy ngược lại không bằng Linh Tinh, dù như thế, Đại cung phụng và Tộc trưởng Hận Thiên thị cũng cực kỳ ngoài ý muốn.

Quả thực không nghĩ tới, tiểu tử thoạt nhìn tuổi không lớn kia, lại sẽ có trọng bảo như vậy.

Cũng may hắn chủ động dâng ra, bằng không thì chẳng phải Hận Thiên thị lỡ mất dị bảo?

Lấy đến cuối cùng, Phương Hành trút túi trữ vật xuống, chỉ là một ít vật mặc dù phẩm chất không tệ, nhưng chỉ tính toán là linh dược, phi kiếm, trận kỳ, phù triện bình thường, trên dưới một trăm viên Linh Thạch cực phẩm, những vật này mới xem như Phương Hành nên có, càng chứng minh những vật kia là trộm đến.

Thả hết mọi thứ, Phương Hành vỗ vỗ trên người, cười khổ nói:

- Đến vội vàng, tiểu tử tổng cộng chỉ mang theo ít đồ này, thật để mọi người chê cười, đáng tiếc, nếu lúc trước ta nhận được tin tức sớm hơn, thì hẳn có thể lấy nhiều một chút...

Lúc này ở trên người hắn, quả thực đã không có những túi trữ vật khác.

Lúc ấy gặp được Đại cung phụng, hắn đã phát hiện người trong Quy Khư khó đối phó, hắn thân mang trọng bảo, làm sao còn dám thả ở trên người? Thừa dịp đi lấy pháp bào, dấu đi mấy cái túi trữ vật khác, chỉ mang theo một cái túi trữ vật đến Hận Thiên thị, một cử động trong lúc vô tình, lại phát ra công dụng to lớn, bằng không thì hiện tại sẽ rất phiền phức.

Hơn nữa trừ hắn, một túi trữ vật chứa không hết bảo vật mới sẽ có bảy tám cái, lại thêm một cái trữ vật giới chỉ chuyên môn chứa đựng vật phẩm quý trọng ra, tu sĩ khác bình thường một người chỉ có một túi trữ vật, cũng không làm cho người hoài nghi, lúc này đã lấy ra toàn bộ vật phẩm, lộ ra rất sảng khoái, lui một bước mà nói, những vật này cũng đủ kinh người.

- Hình tiểu hữu quả nhiên ra tay bất phàm, theo lý mà nói, tuy Hình đạo hữu là Trúc Cơ cảnh, nhưng làm cung phụng thượng đẳng, chỉ cần nộp lên ba thành tài nguyên cho thị tộc là được, những vật này...

Đại cung phụng chậm rãi mở miệng, đồng thời nhìn về phía Tộc trưởng Hận Thiên thị sắc mặt đang ngưng trọng, nói thật, bọn hắn thấy những bảo vật này đều đã động tâm, chỉ cầm ba thành, đau xót a.

Nhưng quy củ như thế, các cung phụng lại ngồi ở một bên, không thể công nhiên xé rách quy củ.

Còn nữa, Xích Long của Phương Hành tác dụng rất lớn, bọn hắn không thể quá tham, sẽ rét lạnh lòng của đối phương.

Nhưng nhiều trân bảo như vậy, nếu không thu, lại không cam lòng.

Cái khác không nói, chỉ nói khối Linh Tinh kia, ở trong Quy Khư chính là vật báu vô giá.

Phương Hành thờ ơ lạnh nhạt, tự nhiên hiểu rõ dụng ý của bọn hắn, cười nói:

- Tiểu tử mới đến, không hiểu quy củ, hơn nữa đối với tu vi như ta mà nói, cũng có rất nhiều thứ không cần dùng, liền dâng cho Tộc trưởng, xem như bày tỏ chân thành, không cần ba thành năm thành gì, bất quá những Pháp bảo và binh khí mà tiểu tử bình thường dùng quen tay, lại phải lưu giữ, ngoài ra...

Hắn hơi trầm ngâm, lại từ bên trong lấy ra một thanh phi kiếm khảm đầy trân bảo, thoạt nhìn cực kỳ hoa lệ, làm cho người hoa mắt thần trì, nâng trong tay nói:

- Bảo vật khác đều không sao cả, nhưng thanh phi kiếm này, tiểu tử tuyệt đối không thể dâng ra...

Mọi người nghe vậy, cùng nhau nhìn phi kiếm trong tay Phương Hành, thậm chí trong nội tâm nghĩ, tiểu tử này hào phóng như thế, nhìn ý tứ dĩ nhiên là muốn dâng Sơn Bảo và Linh Tinh cho thị tộc, vì sao coi trọng một thanh phi kiếm như thế? Chẳng lẽ thanh phi kiếm này có bất đồng gì, vì vậy nhìn chằm chằm phi kiếm, chỉ cảm thấy cực kỳ hoa lệ, chỉ sợ thực có chút môn đạo.

Đại cung phụng cũng có chút kinh ngạc, nhìn kỹ phi kiếm một chút, trầm ngâm nói:

- Tiểu hữu muốn lưu vật gì, đều là việc bình thường, bất quá lão hủ muốn thỉnh giáo, phi kiếm này có chỗ gì đặc dị sao?

Lời này là chân thành hỏi thăm, không có ý lấy làm của riêng.

- Cái này...

Phương Hành hơi đỏ mặt, hình như có chút khó nói.

Mọi người thấy thế, càng cảm thấy có chút kỳ quái, nghĩ thầm Đại cung phụng chỉ hỏi phi kiếm có gì kỳ diệu mà thôi, lại chưa nói không cho ngươi giữ lại, trên thực tế đã có

Linh Tinh và Sơn Bảo, ngươi lưu cái gì cũng không thể không cho, cứ việc nói thoải mái, xấu hổ cái gì chứ?

Ở trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Phương Hành tựa hồ lấy hết dũng khí, chần chờ nhìn về phía tiểu thư, biểu lộ thẹn thùng lại chất phác, chậm rãi đi đến trước người tiểu thư, có chút rụt rè nói:

- Cái này... lúc tiểu tử mới gặp, hủy một thanh trường kiếm của tiểu thư, cảm thấy... cảm thấy bất an... nên lấy kiếm này, coi như bồi thường cho tiểu thư...

Nói đến chỗ này, lại nhìn trộm tiểu thư, cực kỳ xấu hổ, lại ẩn ẩn có chút yêu thương.

Oanh!

Các tu sĩ như minh bạch cái gì, biểu lộ đều có chút quái dị, lại có chút mỉm cười.

Khó trách tiểu tử này ngốc ngốc khờ khờ, bảo bối gì cũng dám cho, một bộ đại công vô tư.

Khó trách tiểu tử này bị tiểu thư tra tấn như vậy, lại không ghi hận chút nào.

Khó trách tiểu tử này nhiều dị bảo như vậy không lưu, chỉ lưu một thanh phi kiếm.

Thì ra tiểu tử này coi trọng tiểu thư, muốn làm con rể của Hận Thiên thị...

Chương 398: Hạt giống si tình

Một hành động tặng kiếm, lại làm cho trái tim mọi người trong sáng, đã minh bạch tất cả dụng ý của Phương Hành.

Ngay cả Đại cung phụng và Tộc trưởng Hận Thiên thị, ở sau khi thoáng kinh ngạc, trên mặt đều hiện lên vẻ mĩm cười, mắt nhìn nhau một cái, trong nội tâm đại định. Còn vị tiểu thư kia, ở thời điểm mới nhìn thấy phi kiếm, trong mắt đã hiện lên vẻ tham lam, loại phi kiếm hoa mỹ này, nàng tự nhiên rất ưa thích, cảm giác rất xứng thân phận của mình, nhưng thấy ánh mắt của các tu sĩ chung quanh, lại đột nhiên minh bạch mấy thứ gì đó.

Trên mặt hiện lên vẻ giận dữ, vô ý thức nhìn xung quanh, chỉ thấy muội muội ngồi ở dưới tay nàng giống như cười mà không phải cười nhìn nàng, cái này lại khiến cho tiểu thư càng phẫn nộ, biết muội muội nhất định sẽ đi ra thêm mắm thêm muối, trong nội tâm nhất thời vừa vội vừa lo, lồng ngực phập phồng bất định.

- Ngươi lớn mật... Ngươi...

Tiểu thư phẫn giận, mở miệng trách cứ, lại không biết nên nói như thế nào.

Lúc này Phương Hành cái gì cũng chưa nói, tuy nàng đoán được dụng ý, lại không thể trực tiếp trách cứ dã hầu tử kia muốn ăn thịt thiên nga, huống chi nàng rõ ràng chú ý tới, lúc này sắc mặt của phụ thân đã rất khó coi.

- Thanh Nhi, Hình công tử thành tâm chịu tội, con như vậy là có ý gì?

Tộc trưởng Hận Thiên thị bỗng nhiên lạnh giọng mở miệng, sắc mặt không vui quát.

Tiểu thư vừa vội vừa giận, đứng dậy chỉ vào Phương Hành nói:

- Phụ thân, người này...

Tộc trưởng Hận Thiên thị lạnh lùng nói:

- Con không cần nói gì nữa, Đại cung phụng đã nói cho ta biết hiểu lầm giữa các con, cái này thực không thể trách Hình công tử, ai bảo con là nữ nhi, lại hết lần này tới lần khác thích ra vẻ nam tử? Hiểu lầm như vậy là phải trách con, hơn nữa con ra tay ác độc với Hình công tử, truyền ra ngoài chẳng phải tổn hại thanh danh của Hận Thiên thị ta? Ta vốn muốn ở sau đó phạt con, không nghĩ tới bây giờ con lại hồ đồ, bây giờ con trở về phòng cho ta, trong vòng ba tháng không được đi ra ngoài, nếu không ta đánh gãy chân của con!

Cái này dĩ nhiên là muốn cấm đoán, làm nàng giận sôi lên, chỉ là đón ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Tộc trưởng, lại không dám nói gì, oán hận dậm chân, đứng dậy đi ra ngoài điện, trước khi đi lại lườm Phương Hành một cái, bất mãn không cần phải nói.

Phương Hành cực kỳ bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía Tộc trưởng, trong tay còn cầm phi kiếm, xấu hổ nói:

- Tộc trưởng, cái này...

Tộc trưởng Hận Thiên thị cười khổ nói:

- Tiểu nữ quá được nuông chiều, lại không hiểu quy củ như thế, Hình công tử chê cười!

Nói xong lệnh thị nữ đưa phi kiếm tới khuê phòng của tiểu thư Hận Thiên Thanh, lại mời Phương Hành ngồi xuống tiếp tục uống rượu.

Phương Hành thấy Tộc trưởng Hận Thiên thị như thế, liền biết mình hiến vật quý không có uổng phí, nội tâm cười lạnh, cũng trở về tiếp tục uống rượu, ít nói chuyện, chỉ dựng lỗ tai lưu tâm nghe mọi người đàm luận, hắn ở trong Quy Khư không quen một người, cũng không có chỗ dựa, lại bị Hận Thiên Thanh chọc giận, muốn làm lớn một lần, ngược lại dùng ra tất cả thủ đoạn của mình.

Cuối cùng Phương Hành hiến bảo, Sơn Bảo và Linh Tinh đều quy Hận Thiên nhất mạch, phi kiếm hoa mỹ bồi thường cho Hận Thiên

Thanh, vật còn lại đều trả cho hắn, ngược lại cũng không có ít thứ tốt, nhất là hơn trăm viên Linh Thạch cực phẩm và mấy trăm viên Linh Thạch thượng phẩm để cho người trông mà thèm, dù sao ở trong Quy Khư, Linh Thạch khan hiếm, Linh Thạch thượng phẩm đã là đỉnh tiêm, huống chi cực phẩm?

Đương nhiên, coi như Phương Hành lưu lại nhiều bảo bối như vậy, hắn dâng ra Linh Tinh và Sơn Bảo cũng đủ để khiếp sợ các tu sĩ, trong nội tâm Tộc trưởng Hận Thiên thị sao có thể không biết, đã liệt hắn vào trong hàng ngũ cung phụng tôn quý nhất.

Tiệc rượu đến đêm mới tàn, biểu hiện ra coi như là khách và chủ tận hoan, đêm nay Phương Hành cũng tạm thời quét dọn ra một gian phòng ốc nghỉ ngơi, sáng sớm ngày thứ hai, có nha hoàn đến giúp hắn rửa mặt, sau đó Tộc trưởng Hận Thiên thị tự mình đến tiếp, ở dưới mấy vị trưởng lão cung phụng trọng yếu chứng kiến đi vấn an bức họa của lão tổ Hận Thiên nhất mạch, liền chính thức xem như tộc nhân của Hận Thiên nhất mạch.

Hận Thiên thị lại sắp xếp một u cốc hoàn cảnh tốt nhất cho Phương Hành, phái bốn tạp dịch và hai nha hoàn tới chiếu cố cuộc sống hàng ngày, đủ loại đãi ngộ, ở trong hàng ngũ cung phụng cũng tính toán đỉnh tiêm, vài ngày sau đó cũng thường xuyên có từng cung phụng và trưởng lão trước bái phỏng, Phương Hành khách khí tiếp đón, tặng Linh Thạch, mở đại yến, không keo kiệt chút nào.

Như thế sau một hai tháng, ngược lại kết xuống rất nhiều thiện duyên, mỗi người khi nhắc tới Hình cung phụng, đều phải giơ lên ngón tay cái khen ngợi.

Đương nhiên, trong lòng có mắng mình là đồ ngốc hay không, thì Phương Hành không thèm để ý.

Trong thời gian ngắn lúc đầu, Hận Thiên thị cũng có người ở trong tối âm thầm quan sát hắn, tuy tự cho là rất ẩn nấp, nhưng ở trong thần thức vượt xa Kim Đan cảnh của Phương Hành, lại hiển lộ không bỏ sót, vì thế tận lực làm đủ công phu, để Tộc trưởng Hận Thiên thị lấy được rất nhiều tin tức, cũng nói rõ Hình Phương cung phụng là một người hào phóng, hơn nữa thật thà đôn hậu, không có tâm cơ.

- Ngọc lão, ngươi cảm thấy Hình Phương mới tới kia bản tính như thế nào?

Một tháng sau, Tộc trưởng Hận Thiên thị Hận Thiên Thành cùng Đại cung phụng thảo luận Phương Hành.

Đại cung phụng nói:

- Trong khoảng thời gian này ta cũng lưu ý thoáng một phát, người này không quen quy tắc trong Quy Khư, có thể xác định hẳn là từ ngoại khư đến, hơn nữa tuy lúc đầu hắn nói không chính xác thời gian mình vào, nhưng sau đó phỏng đoán, hơn phân nửa là vào ở hai năm trước, chẳng lẽ Tộc trưởng quên, hai năm trước chúng ta xác thực suy tính ra, có người tiến vào Quy Khư, chỉ là lúc phái người đi tìm, lại không phát hiện bóng dáng người đến sao? Chắc hẳn lúc ấy chính là hắn vào, chỉ là hắn lập tức tìm nơi bế quan, lúc này mới bỏ lỡ!

Hận Thiên Thành nói:

- Ta đã phái người đi xem chỗ hắn bế quan, xác thực đã từng có dấu vết người ở, lời hắn nói hẳn là sự thật, hơn nữa hai tháng qua, người này xử sự chân thành, ngược lại không giống như kẻ có dã tâm bừng bừng...

Đại cung phụng cười nói:

- Hận Thiên thị có lệ, người mới vào Quy Khư, sau khi tra ra xác thực là người ngoại lai, đều khảo sát một năm, sau đó ban một mối hôn sự, tùy ý ở trong Quy Khư sinh sôi nảy nở, sau khi có tử tôn, mới tính là tộc nhân chân chính của Hận Thiên thị, từ trước đến nay đều là như thế, hắn cũng không thể ngoại lệ, huống hồ hắn vốn tuổi còn trẻ, huyết khí phương cương, việc này, ta cảm thấy có thể sớm làm, dù là vì con Xích Long kia, cũng phải để hắn mau chóng lấy vợ, đặt xuống căn cơ của mình!

Hận Thiên Thành cười khổ nói:

- Việc này ta minh bạch, nếu như hắn không ở Hận Thiên thị lấy vợ sinh con, sẽ không tính là Hận Thiên nhất mạch chính thức, ta cũng không dám dùng hắn, kỳ thật thời điểm để hắn làm cung phụng thượng đẳng, ta đã định ban cho hắn một nữ hài của chủ mạch làm vợ, chỉ là không nghĩ tới, hắn hết lần này tới lần khác coi trọng Thanh Nhi, nên chuyện kia ngược lại không dễ làm rồi!

Đại cung phụng nao nao nói:

- Cái này là vì sao? Lúc này Thanh Nhi chưa gả, cũng không có hôn ước, mà kẻ này mặc dù chỉ là Trúc Cơ cảnh, nhưng xem tuổi của hắn mới bao lớn? Tiền đồ sợ là bất phàm, hơn nữa hắn có Xích Long nô bộc, tuy là Trúc Cơ, nhưng bao nhiêu Kim Đan cảnh hậu kỳ có thể so sánh? Ta xem dùng điều kiện của hắn, gả Thanh Nhi có gì không thể!

Hận Thiên Thành cười khổ nói:

- Nói là nói như thế, nhưng ngươi còn không biết tính tình của Thanh Nhi sao? Nàng và Ninh Nhi, lại một lòng nhào vào trên người Thiếu Tôn, trong khoảng thời gian này, Thanh Nhi bị ta nghiêm cấm đi ra ngoài, Hình Phương cũng là hạt giống si tình, năm lần bảy lượt phái người đưa Linh Thạch qua, chỉ là đều bị Thanh Nhi ném ra ngoài, làm cho ta lo lắng, sao dám định hôn ước với hắn?

Đại cung phụng khẽ giật mình, trầm tư một lát nói:

- Tộc trưởng, có câu nói lão phu nhất định phải nói với ngài, Thiếu Tôn kia tuổi còn trẻ, thực lực lại cường hoành, hơn nữa lai lịch thần bí, thủ đoạn cao minh, đến trong tộc không bao lâu, đã ẩn ẩn có xu thế phiên vân phúc vũ, bỏ mặc một người như vậy, sợ không phải là phúc, dùng thân phận của hai người chúng ta, không tiện ra tay trấn áp, bây giờ có một người đi ra, hai người chia đều đại thế, mới là cục diện cân đối chúng ta cần, huống hồ... Thiếu Tôn kia chỉ là một người, thật muốn cho hắn lấy hai vị tiểu thư của Hận Thiên thị sao?

Hận Thiên Thành nghe đến đây, không khỏi có chút im lặng, qua nửa ngày mới nói:

- Hắn nghĩ hay lắm!

Phương Hành tự nhiên không biết, cử động cố ý buồn nôn Hận Thiên Thanh của hắn, lại làm cho Tộc trưởng Hận Thiên thị và Đại cung phụng nổi lên tâm tư, trong khoảng thời gian này, hắn thông qua đủ loại thủ đoạn kết giao mềm mỏng của mình, hiểu được rất nhiều bí mật của Quy Khư và Hận Thiên thị, trong lòng rốt cục hiểu rõ, nội tâm đại định.

Lúc này hắn ở trong tiểu viện, Xích Long thì tiềm ẩn ở trong đầm nước ngủ say, Phương Hành tay cầm một thủ lệnh, cúi đầu cân nhắc, thủ lệnh này là trưởng lão quản sự của Hận Thiên thị sai người đưa tới, là thư bổ nhiệm.

Sau khi các cung phụng gia nhập Hận Thiên thị, cũng không phải nuôi không, mà phải gánh vác đủ loại chức trách, hoặc luyện đan, hoặc đúc khí, hoặc chế phù… đều bằng am hiểu của mọi người đến định, chỉ có điều những vật này Phương Hành đều không biết, nên có rất ít lựa chọn, bất quá cũng may trưởng lão quản sự là người tốt, sau khi thu của mình mười viên Linh Thạch cực phẩm, thì không có áp đặt, mà an bài cho hắn hai con đường, để cho hắn tự chọn lựa, một là săn thú, hai là tìm mạch.

- Nghe bọn hắn nói, cái gọi là săn thú, cũng không phải săn thú bình thường, mà là săn giết Hung Thú, lấy cốt cách, da lông, thú tinh… trên người làm tài nguyên, chính là việc hung hiểm nhất, bất quá nếu ta lựa chọn săn thú, có đại cẩu tử đi theo, ngược lại an toàn hơn không ít, sẽ cực kỳ dễ dàng, nhưng ta tiến vào nơi đây, là tìm kiếm Đạo Tạng, vì thế tựa hồ tìm mạch sẽ tiện lợi hơn chút ít...

Càng nghĩ càng đau đầu, nhịn không được thở dài:

- Theo Liên nha đầu nói, không tìm được Đạo Tạng, thì không thể tùy tiện Kết Đan, chỉ là ở địa phương quỷ quái này, không thành Kim Đan cảnh, thì thủy chung không cách nào triển lộ tài nặng, chỉ dựa vào thực lực của đại cẩu tử, cũng không đủ hoành hành khắp nơi, làm sao bây giờ? Chọc phiền toái, trốn cũng trốn không thoát a!

Thầm suy nghĩ, trong nội tâm rốt cục có quyết định:

- Nghe bọn hỗn đản này nói, chỗ sâu trong Quy Khư có bí địa, tĩnh mịch huyền ảo, hung hiểm khó lường, Tầm Long Thị nhất tộc đã cố gắng mấy ngàn năm, nhưng chưa bao giờ thành công đi vào, xem ra nếu Thái Thượng Đạo thật còn sót lại Đạo Tạng, tám chín phần mười là ở nơi đó, như vậy xem ra, ta không có lựa chọn nào khác, chỉ có lựa chọn chi đội tìm mạch, Liên Nữ không có đạo lý lừa ta đến một địa phương vào được ra không được, nói không chừng Đạo Tạng và phương pháp ly khai Quy Khư, đều cất giấu ở chỗ đó...

Chương 399: Bí địa Đạo Tạng

Đã vào Quy Khư, Phương Hành tự nhiên nghiên cứu tin tức Liên Nữ lưu lại cho hắn, đã minh bạch ý tứ của Liên Nữ.

Dùng tu vi Trúc Cơ viên mãn của Phương Hành hôm nay, nếu như muốn Kết Đan, sẽ không phải là một sự tình quá gian nan, đan phương linh dược cần thiết cho Kết Đan, hắn đã có không ít, ở trong Quy Khư cũng không khó tìm, mà pháp môn tìm hiểu Kim Đan Đại Đạo hắn càng không lo, khỏi cần phải nói, Phá Diệt Thần Cơ Quyết của Hoàng Phủ Đạo Tử chính là Tiên pháp đỉnh phong.

Có thể nói, hôm nay nếu như Phương Hành muốn Kết Đan, bằng Đạo Cơ của hắn, chẳng qua là sự tình có muốn hay không.

Nhưng kết thành Kim Đan như vậy, lại không có “đạo”, căn cơ bất ổn, theo Liên Nữ nói là:

- Ngày sau khó tham Đại Đạo!

Kỳ thật Phương Hành cũng hiểu rõ, tuy hắn có Thái Thượng Hóa Linh Kinh, Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, hắc kiếm truyền công pháp vô danh, Âm Dương Đại Ma Bàn… nhưng Thái Thượng Hóa Linh Kinh chỉ là phương pháp luyện hóa thiên linh địa bảo, Thái Thượng Cảm Ứng Kinh là phương pháp tu luyện thần thức, công pháp vô danh chỉ dạy cách giết người và ẩn tàng, Âm Dương Đại Ma Bàn đơn thuần chỉ là thần thông pháp thuật.

Đối với pháp môn tu luyện của mình, hôm nay hắn vẫn dùng Thanh Vân Đoán Khí Thiên mà năm đó Bạch Thiên Trượng truyền làm cơ sở, dùng kiến thức và cảm ngộ của hắn, đủ duy trì hắn tấn chức đến Trúc Cơ đỉnh phong, lại không đủ để cho hắn kết thành Kim Đan, bởi vì muốn kết Kim Đan, cần đạo pháp cao thâm huyền ảo dẫn đường, không có khả năng dựa vào tài nguyên chồng chất mà thành.

Thời điểm kết thành Kim Đan tìm hiểu pháp môn, đã chú định ngày sau con đường tu hành của mình như thế nào, cho nên cực kỳ trọng yếu.

Coi như Phương Hành tu luyện Phá Diệt Thần Cơ Quyết, có thể kết thành Kim Đan. Nhưng Hoàng Phủ Đạo Tử biết cũng chỉ đạt tới Kim Đan cảnh, lại không có hệ thống nguyên vẹn, phía sau Phương Hành làm sao tu luyện?

Còn nữa, tuy Hoàng Phủ gia ở Nam Chiêm Bộ

Châu thanh danh hiển hách, nhưng Phương Hành lại biết bọn hắn từng bị người Thần Châu đuổi ra, vì vậy đoán chừng cũng chỉ bình thường mà thôi, mình cũng có chút chướng mắt pháp môn của Hoàng Phủ gia, càng nghĩ càng để cho hắn cảm giác tim đập thình thịch, như vậy tính ra chỉ có Đạo Tạng mà Liên Nữ coi trọng kia mà thôi.

Cũng chỉ có Đạo Tạng của Thái Thượng Đạo, năm đó ngưu bức đến trời giáng Thần Lôi oanh kích ba mươi ba ngày, mới xứng với thân phận của Phương đại gia.

Cho nên hắn cũng muốn tìm Đạo Tạng, tìm hiểu đạo lý trong đó, lại kết thành Kim Đan của mình.

Mà muốn tìm Đạo Tạng của Thái Thượng Đạo, thì phải lấy lý do tìm mạch, dò xét Quy Khư, cái này lại cần phải gia nhập đội tìm mạch của thị tộc, chức trách của nó là ở trong sơn mạch Hung Thú hùng cứ, nguy hiểm trùng trùng, tìm kiếm linh mạch quặng mỏ an toàn, tìm kiếm Linh Thạch bảo mỏ thiếu thốn. Còn nữa là tìm kiếm pháp môn có thể an toàn tiến vào hạch tâm của Quy Khư.

Đương nhiên, trên thực tế nếu nói thích hợp Phương Hành tìm kiếm Đạo Tạng nhất, là Tầm Long Thị trong Quy Khư.

Không giống Hận Thiên Thị, Phụng Thiên Thị, Bái Nguyệt Thị, Ngự Thú Thị… Tầm Long Thị xuất quỷ nhập thần, ngay cả căn cứ cũng không người biết được, chỉ biết bọn hắn là một đám người điên, tiến vào Quy Khư, là vì tìm kiếm Đạo Tạng còn sót lại của Thái Thượng Đạo, từ mấy ngàn năm trước đã có một thị tộc như vậy, một mực tìm đến bây giờ, còn không có buông tha, cũng coi như rất kiên nhẫn.

Nhiều khi chúng thị tộc trong Quy Khư quên mất Tầm Long Thị tồn tại, ấn tượng gần đây là ở ba năm trước, Tầm Long Thị có người lẻn vào bí các của Hận Thiên Thị, mưu toan trộm lấy bí tàng mà Hận Thiên lão tổ lưu lại, kết quả bị mấy vị cung phụng và trưởng lão của Hận Thiên Thị phát giác, ra tay đấu pháp một hồi, tộc nhân của Tầm Long Thị bị bắt giữ, cũng nhận ra lạc ấn trên người hắn.

Chỉ tiếc người nọ không chút do dự, tìm kẻ hở tự đoạn kinh mạch, diệt thần hồn, Hận Thiên Thị ngay cả cơ hội thẩm vấn cũng không có, cho nên một mực không biết lúc ấy Tầm Long Thị lẻn vào bí các mục đích là gì, bất quá từ đó trở đi cực kỳ lưu ý, một mực đề phòng có người lẫn vào Hận Thiên Thị, lúc ấy Phương Hành đột nhiên xuất hiện, từng bị hoài nghi là người của Tầm Long Thị.

Vô luận như thế nào, tộc nhân Tầm Long Thị là người hiểu bí mật của Quy Khư nhiều nhất, chỉ tiếc Phương Hành ngay cả bọn hắn ở nơi nào cũng không biết, bằng không thì tìm cơ hội đại náo Hận Thiên Thị một trận, lại đi tìm bọn hắn nương tựa cũng không tệ.

Hiện nay cũng không có pháp môn khác, muốn tiếp xúc bí mật hạch tâm của Quy Khư, chỉ có gia nhập đội tìm mạch.

Phương Hành hạ quyết định, liền đi tới chỗ trưởng lão quản sự tham tài háo sắc báo cáo, trưởng lão kia vừa thấy Phương Hành lựa chọn, lại cười nói:

- Bằng điều kiện của Hình cung phụng, gia nhập đội săn thú sẽ rất có ưu thế, có Xích Long bên cạnh, Hung Thú nào còn cần ngươi tự mình động thủ? Lại muốn gia nhập đội tìm mạch, ngươi cũng muốn tìm tòi nghiên cứu Đạo Tạng?

Hôm nay Phương Hành đã quen, lúc mới vào Quy Khư, hắn còn tưởng ở trong Quy Khư, sự tình Đạo Tạng là bí mật, về sau phát hiện mình suy nghĩ nhiều, cơ hồ từng người trong Quy Khư đều biết sự tình Đạo Tạng, ngẫm lại cũng phải, ngay cả Tầm Long Thị chuyên môn tìm kiếm Đạo Tạng cũng xuất hiện, bí mật này làm sao có thể dấu được? Chỉ có điều, mấy ngàn năm nay không người tìm được, tâm tư phai nhạt mà thôi.

Phương Hành thở dài, cười nói:

- Đã đến địa phương quỷ quái này, dù sao cũng phải tìm một chút công việc cho mình làm a!

Trưởng lão quản sự cười nói:

- Nói không sai, mỗi một vị cung phụng mới vừa vào, vô luận là nguyên nhân gì vào, đều rất có hứng thú với Đạo Tạng, cho nên cơ hồ mỗi người đều tới đội tìm mạch một lần, bất quá ở lại một thời gian ngắn, cảm giác không có ý nghĩa liền thôi, ngươi ra tay xa xỉ, Hận Thiên Hạo ta coi ngươi là bằng hữu, nên nói vài lời xuất phát từ nội tâm, việc này thực không có tác dụng gì đâu, Đạo Tạng trong truyền thuyết kia là có, nhưng ai thấy qua? Hơn nữa ở trong Quy Khư, thiên địa quy tắc hạn chế, tu vi cao nhất chỉ là Kim Đan cảnh, tìm được Đạo Tạng lại có tác dụng gì? Còn không bằng hiệu lực cho gia tộc, kiếm chút ít tài nguyên, tăng lên tu vi...

Phương Hành có chút im lặng, cười khổ nói:

- Đạo Tạng chỉ là chuyện nhỏ, bất quá các ngươi không nghỉ tới đi ra ngoài sao?

Hận Thiên Hạo cười khổ nói:

- Hay nghe cung phụng các ngươi nói thế giới bên ngoài như thế nào như thế nào, ai không muốn đi ra ngoài chứ? Chỉ tiếc, ý nghĩ đi ra ngoài càng xa vời, Hận Thiên Thị chúng ta coi như là mấy đại tộc xưa nhất trong Quy Khư, đời đời không biết ở chỗ này sinh sống bao nhiêu năm, nhưng ngoại trừ ba ngàn năm trước thiên địa đại biến, từng có người chạy thoát ra ngoài, thì ai thấy qua Quy Khư có thông đạo rời đi? Cho nên ta nói, vẫn là tuyệt cái ý tưởng kia đi, vào Quy Khư, thì chuẩn bị chôn ở chỗ này a, thật muốn hiểu rõ bí mật hạch tâm của Quy Khư, chờ ngươi làm rể hiền của Tộc trưởng, lại vào bí các xem thoải mái...

Nói xong cười ha ha, sự tình của Phương Hành và tiểu thư, đã truyền ra xôn xao ở trong tộc, chỉ có điều mọi người biết Phương Hành tặng lễ nhiều lần, nhưng bị tiểu thư không chút khách khí ném ra ngoài cửa.

- Lời này ngược lại có đạo lý...

Phương Hành nghe vậy, con mắt sáng ngời, cười hắc hắc, chắp tay sau lưng đi ra ngoài.

Sau lưng truyền đến tiếng kêu của Hận Thiên Hạo:

- Vậy ta định cho ngươi vào đội săn thú nha... Ngươi nên cầm hai viên Linh Thạch tới cám ơn ta!

Phương Hành cũng không quay đầu lại nói:

- Hôm nào đi tìm ta uống rượu, ta cho ngươi ba viên!

Hận Thiên Hạo mở cờ trong bụng:

- Vị Hình cung phụng này thật là người tốt, so sánh với Thiếu Tôn cả ngày khuôn mặt âm trầm kia thì mạnh hơn nhiều...

Ai ngờ, trong lòng Phương Hành cũng đang cảm thấy hắn là người tốt, trong lúc vô tình nhắc nhở Phương Hành, trước đó mình biểu hiện coi trọng tiểu thư, nói trắng ra là vì buồn nôn nàng, dưới tình huống không có biện pháp trực tiếp tiêu diệt xú nữ nhân kia, cũng chỉ có thể làm như vậy, Hận Thiên Hạo vừa nói, cũng làm cho hắn nổi lên tâm tư, dứt khoát chứng thực việc này...

Bí các chính là trọng địa của Hận Thiên Thị, người bình thường không thể vào, ngay cả Phương Hành ở trong Hận Thiên Thị có thân phận cao như thế, cũng không thể tới gần trăm trượng, có thể tiến vào trong đó, chỉ có Tộc trưởng, Đại cung phụng và mấy vị trưởng lão, bằng tư lịch của Phương Hành, ở trong Hận Thiên Thị ngao trên trăm năm, đoán chừng cũng không có tư cách, vậy thì phải sử dụng chút thủ đoạn rồi.

Những thứ khác không nói, Phương Hành đã ở trong đoạn thời gian này nghe ngóng không sai biệt lắm, Tộc trưởng Hận Thiên Thị không có con trai, đang tuyển con rể, trên thực tế sẽ coi như nhi tử, thậm chí có tư cách kế thừa vị trí Tộc trưởng đời kế tiếp.

Nói ra nghe khó có thể lý giải, nhưng trên thực tế ở trong Hận Thiên Thị kết thân, sinh ra con cái đều là họ Hận Thiên Thị, muốn giữ lại dòng họ của mình là không có khả năng, cho nên vô luận là ai kế thừa vị trí Tộc trưởng, địa vị chủ đạo của Hận Thiên Thị là sẽ không cải biến, cái gọi là Tộc trưởng, kỳ thật là một người có năng lực và phách lực, làm công thay Đại trưởng lão, Đại cung phụng… giúp bọn hắn quản lý những việc vặt bọn họ không kiên nhẫn quản lý mà thôi, ngược lại không giống ngoại giới phân biệt rõ ràng, luận chủ mạch chi nhánh như vậy.

Dù sao Hận Thiên Thị truyền thừa không biết bao nhiêu năm, vô số cung phụng gia nhập vào, quan niệm huyết thống đã sớm rối loạn.

Cũng bởi vậy, tương lai chỉ cần thật sự cưới tiểu thư, lại lấy được Hận Thiên Thị tín nhiệm, thậm chí liệt vào hàng ngũ người thừa kế Tộc trưởng, như vậy tiến vào bí các, thì không phải một chuyện quá khó khăn, dù không thành, mình cũng có thể ở trong quá trình này tiếp xúc nhiều người chủ mạch của Hận Thiên Thị, nghe ngóng tin tức bí các, xem có cơ hội làm chút sự tình gì hay không.

Về tới tiểu viện, Phương Hành lại cầm mấy viên Linh Thạch bao vây lại, suy nghĩ thoáng một phát, lại lấy thêm mấy viên, trước đó mỗi lần hắn đều cho Hận Thiên Thanh hai ba viên Linh Thạch, chuyên môn buồn nôn nàng, nhưng lúc này không giống, thực muốn cưới nàng, vì vậy bỏ thêm hai viên, biểu hiện mình vẫn rất có thành ý, cũng không sai nha hoàn đưa, mà tự mình đi qua.

Nói tới đối phó tiểu nương tử, Phương đại gia vẫn rất có thủ đoạn, năm đó Tứ thúc thúc đã dạy.

Trên đường đến tiểu viện của Hận Thiên Thanh, trong nội tâm cân nhắc:

- Hạ dược hay gõ bất tỉnh mang về nhà đây?

Chương 400: Hắc y Thiếu Tôn

Trước đó Phương Hành sai người đưa lễ vật, đều bị Hận Thiên Thanh ném ra, tựa hồ nha đầu kia cực hận Phương Hành, khiến cho trong Hận Thiên Thị sinh ra không ít đàm tiếu, bất quá hôm nay Phương Hành tự thân xuất mã, còn sợ nàng chạy lên trời sao? Không thể nói trước, cũng phải để cho Hận Thiên Thị biết thủ đoạn tán gái của Phương đại gia chứ...

- Hình cung phụng, ngươi muốn đi đâu vậy?

Dọc theo đường đi, đang âm thầm mưu tính, lại thình lình có một thanh âm mềm mại thanh tịnh vang lên.

Phương Hành quay đầu, chỗ thanh âm truyền đến là một nơi mổ gia súc rất lớn, mùi máu tanh đậm đặc đến cực điểm, ở địa phương bẩn như vậy, lại có một tiểu cô nương váy tím nhìn hết quá trình Hỏa Tê Ngưu bị mổ giết, lúc này mới cười dịu dàng đứng dậy đi về phía Phương Hành, bộ dáng rất thanh tú, đúng là ấu nữ Hận Thiên Ninh của Tộc trưởng Hận Thiên Thị.

Phương Hành sớm biết nha đầu kia có chút cổ quái, tận mắt nhìn thấy thì càng khẳng định, không khỏi cười nói:

- Ta đi chỗ đại tiểu thư nhìn một chút, đưa ít đồ cho nàng, Nhị tiểu thư ở chỗ này làm gì vậy?

Hận Thiên Ninh nghe vậy, đôi mắt không chút biểu lộ đánh giá Phương Hành, bỗng nhiên nói:

- Sao ngươi không tặng ta?

Phương Hành cười hì hì nói:

- Trước đã sai người đưa lễ vật cho Nhị tiểu thư a?

Hận Thiên Ninh nghe vậy, cười lạnh nói:

- Vậy sao ngươi không năm lần bảy lượt đưa cho ta, tại sao không tự mình đưa cho ta? Thanh phi kiếm đẹp mắt kia, sao cho nàng mà không cho ta?

Bỗng nhiên tầm đó, thân hình như điện lấn đến gần, trong tay cầm một thanh đao mổ trâu gác ở trên cổ Phương Hành, thấp giọng nói:

- Ngươi cho nàng bao nhiêu thứ, ta cũng muốn bao nhiêu!

- Tộc trưởng Hận Thiên Thị nuôi ra con gái đều là tên điên a...

Phương Hành có chút im lặng, cũng không sợ Hận Thiên Ninh, bằng chút thực lực ấy của nha đầu kia còn không uy hiếp được hắn, nếu như không phải thấy chung quanh quá nhiều người, đã sớm tát một cái, chỉ là giả bộ như trung thực, nháy mắt nói:

- Hiện tại đồ đạc ta cho nàng, nàng còn không muốn đây này, nói như vậy, có phải ngươi nên trả đồ đạc về trước hay không?

Hận Thiên Ninh không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, không giống như những cung phụng khác, mắt lóe lên một cái, bỗng nhiên bật cười, thân hình lui về sau, đao cũng thu vào, cười nói:

- Nhìn ngươi bị hù kìa, ta nói đùa mà thôi!

Trong lòng Phương Hành thầm nói:

- Con mắt nào của ngươi thấy ta sợ?

Nhưng trên mặt lại cười hì hì nói:

- Nhị tiểu thư tiếp tục xem đi, hôm nào bắt được Hung Thú, ta ở trước mặt làm thịt cho ngươi xem!

Nói xong bứt ra rời đi, Hận Thiên Ninh lại ở phía sau nói:

- Xích Long của ngươi rất đẹp, giết nhất định sẽ rất vui...

Thân hình Phương Hành cứng đờ, quay đầu lại cười nói:

- Đoán chừng nó cảm thấy ngươi cũng rất đẹp, ăn nhất định rất ngon!

Đấu vài câu miệng lưỡi, Phương Hành đã đi xa, Hận Thiên Ninh ở sau lưng nở nụ cười, lẩm bẩm:

- Xem ra cũng có chút ý tứ, chỉ có điều không đẹp mắt bằng Thiếu Tôn ca ca, chỉ bằng cái dạng này, cũng dám đoạt với Thiếu Tôn ca ca? Hừ, không biết tự lượng sức mình, chỉ có điều... ta có nên giúp hắn hay không? Hắn cướp tỷ tỷ đi, Thiếu Tôn ca ca chính là của ta rồi...

Trong lòng Phương Hành suy nghĩ miên man, cũng một đường đi về phía tiểu viện của Hận Thiên Thanh, hôm nay thái độ của Hận Thiên Thị đã không chút nghi ngờ, cũng tới hôm nay, cảm giác bị người âm thầm nhìn trộm mới không còn, trong hai tháng trước, hắn một mực cẩn thận từng li từng tí, biết có người ở trong tối quan sát mình, xem ra Hận Thiên Thị đối với cung phụng mới gia nhập cũng không phải yên tâm như vậy.

Hôm nay hắn có thể có địa vị cao cả ở trong Hận Thiên Thị, là bởi vì Xích Long, trong khoảng thời gian này, cứ hai ba ngày lại có người lấy danh nghĩa bái phỏng Phương Hành đến tiểu viện của hắn, nhưng vẻ mặt sùng bái thân cận Xích Long, trong lòng Phương Hành lại cười lạnh, biết đám người kia trên thực tế đều tinh thông Ngự Thú Thuật, muốn tìm tòi nghiên cứu bí mật hắn thu phục Xích Long.

Nếu một ngày kia, Hận Thiên Thị thật có năng lực thu phục Xích Long, Phương Hành tin tưởng địa vị của mình nhất định rớt xuống ngàn trượng.

Hắn quyết ý giải quyết vị tiểu thư kia, cũng có nguyên nhân phương diện này, Xích Long là ưu thế của mình, thừa dịp Hận Thiên Thị còn sờ không rõ ý nghĩ, trước ở trong Hận Thiên Thị đứng vững nền móng, tìm được cơ hội tiến vào bí các.

Nghĩ như vậy, đã đi tới phụ cận tiểu viện của Hận Thiên Thanh, nhìn lân cận không người, chung quanh cũng không có người dòm ngó mình, hét to một tiếng:

- Đại tiểu thư, lão Hình ta đến đưa bảo bối cho ngươi...

Nói xong chuẩn bị một cước đá văng cửa xông vào, nhưng đúng lúc này, tâm thần hắn đột nhiên rùng mình, lập tức xoay người, gắt gao nhìn sau lưng.

Sau lưng hắn, một đoàn sương mù màu đen lao qua, sau khi sương mù phật qua, một người đã đứng ở phía sau hắn.

Trong lòng Phương Hành có chút sợ hãi, người này đến vô thanh vô tức, lại nhanh như tia chớp, nếu như không phải thần thức của hắn hơn người phát hiện sớm, chẳng phải người này sẽ giống như quỷ đến phía sau mình, mình còn không phát giác gì?

Vừa rồi cũng không biết người này ôm tâm tư gì, vậy mà lặng yên không một tiếng động tiếp cận mình.

- Ngươi chính là cung phụng Hình Phương mới tới?

Trong lòng Phương Hành hơi run, không có mở miệng, nhưng ở trong khói đen, tiếng người lãnh đạm vang lên, là một nam tử bộ dáng chừng ba mươi tuổi, người mặc trường bào màu đen, cực kỳ tuấn mỹ, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, Phương Hành thất kinh, tuổi người này không lớn, lại đã Kết Đan.

Bình thường dưới trăm tuổi Kết Đan đã cực kỳ bất phàm, mà người trước mắt, rõ ràng không phải loại mấy trăm tuổi, chỉ dựa vào lực lượng duy trì dung mạo ở lúc tuổi còn trẻ, bởi vì nếu như vậy, dù có thể duy trì dung mạo, nhưng cảm giác tang thương lại khó có thể che dấu, mà nhìn bộ dáng người này, tuấn mỹ như đao, tuổi bất quá 50.

- Ngươi là ai?

Phương Hành có chút cảnh giác nhìn đối phương.

Người này vừa xuất hiện, liền muốn lặng yên không một tiếng động nhích lại gần mình, dù là ai cũng khó chịu.

Thân làmmột người tu hành, nếu bị người không hề tiếng động tiếp cận, vậy thì chờ chết đi.

Hắc y nhân kia lại không để ý tới Phương Hành, nhàn nhạt nhìn hắn một cái, tiến lên gõ cửa, lại nghe trong viện vang lên một tiếng thét:

- Ngươi lăn, lăn xa một chút, ta không muốn bảo bối của ngươi...

Đương nhiên đó là thanh âm của Hận Thiên Thanh, chắc là nàng đã nghe được thanh âm kêu cửa của Phương Hành, mới trực tiếp bạo phát, ngay cả cửa cũng không mở, nàng đã bị phụ thân dạy bảo rất nhiều lần, lệnh nàng không được lạnh lùng với Phương Hành, thậm chí còn muốn nàng bồi lễ, khiến cho nàng đã hận Phương Hành, lại ẩn ẩn có chút sợ hãi, ngay cả mặt mũi cũng không muốn nhìn.

Phương Hành nghe, lại không hề tự giác, nhìn nam tử hắc y nói:

- Có nghe thấy không, người ta bảo ngươi lăn đi!

Hắc y nhân mặt không biểu tình nhìn Phương

Hành một cái, cũng lười trả lời, nhẹ giọng mở miệng:

- Thanh Nhi muội muội, là ta!

- Thiểu Tôn đại ca, huynh trở lại rồi?

Trong sân bỗng nhiên vang lên một thanh âm kinh ngạc và vui mừng, có tiếng gió tới gần, cửa sân mở ra, bên trong xuất hiện đúng là Hận Thiên Thanh bị cấm túc hai tháng, lúc này đã đổi lại trang phục con gái, mái tóc cũng không có chăm chú chải vuốt, chỉ miễn cưỡng búi lên, thấy Hắc y nhân ở cửa ra vào, lập tức gọi to, nhào tới.

Mắt thấy hai người sắp ôm nhau, Phương Hành bỗng nhiên rống to một tiếng:

- Các ngươi bị bệnh sao?

Một tiếng rống này thật có chút hương vị long trời lở đất, làm cho Hận Thiên Thanh và Hắc y nhân giật nảy mình, làm động tác của hai người cương lại, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành, một cái phẫn nộ, một cái nhíu mày.

Phương Hành nhìn bọn hắn, nghiêm túc nói:

- Nam nữ thọ thọ bất thân có biết hay không? Ban ngày ban mặt ôm cái gì?

- Ai cần ngươi lo?

Hận Thiên Thanh xấu hổ đỏ bừng cả mặt, nàng cũng là bởi vì hơn hai tháng không thấy Thiếu Tôn đại ca, nhất thời vong tình, lúc này mới nhào tới, đương nhiên nếu có thể được nam nhân này ôm vào trong ngực, cũng là sự tình nàng mong muốn, ở trong thị tộc lễ giáo sâm nghiêm, bình thường nàng còn thật không dám làm như vậy, lại không nghĩ rằng cơ hội tốt như thế, lại bị tên hỗn đản này phá hủy.

- Ta mặc kệ?

Bộ dạng của Phương Hành rất giống như trượng phu bắt gian tại giường, vừa xấu hổ vừa giận dữ nói:

- Ta ở bên cạnh nhìn xem cũng muốn ôm nhau, nếu ta mặc kệ, có phải hai ngươi sẽ lên đường ngủ một đêm hay không?

Nghe hắn nói thô lỗ như thế, Hận Thiên Thanh xấu hổ đến cơ hồ muốn khóc lên, trong lòng nàng, tuy chán ghét Phương Hành, lại biết hắn là một người trung thực nhu nhược, chỉ là không nghĩ tới, hai tháng không thấy, gia hỏa kia đã thay đổi thành người khác, mới mở miệng đã chọc nàng cơ hồ ngất đi, hết lần này tới lần khác miệng lưỡi của nàng không bằng Phương Hành, bức đến một câu cũng nói không nên lời.

Đến lúc này, nam tử hắc y chẳng muốn để Phương Hành vào mắt kia không thể không mở miệng, uy áp trên người phóng thích ra, khí tức sâm lãnh giống như thủy triều tập cuốn về phía Phương Hành, đương nhiên đó là uy áp của Kim Đan cảnh, thời điểm phóng thích uy áp, lại bước về phía Phương Hành một bước, điềm nhiên nói:

- Ở trước mặt Thanh Nhi muội muội thô lỗ như thế, muốn chết phải không?

Đối mặt Kim Đan cảnh uy hiếp, dù Phương Hành lớn mật thế nào cũng sẽ cẩn thận, vèo một tiếng rút lui mười trượng, trong nội tâm đề phòng, bất quá lại không hề sợ hãi, chỉ vào nam tử hắc y mắng:

- Làm gì vậy? Muốn đánh nhau sao?

Nam tử hắc y nao nao, nhớ tới mình vừa về, liền nghe qua một ít sự tình, đã minh bạch nguyên nhân Phương Hành không sợ, cười lạnh nói:

- Nghe nói ngươi ỷ có một Xích Long ở bên người, mượn nó trở thành cung phụng thượng đẳng?

Trong ánh mắt đầy trào phúng, đã đoán được Phương Hành là muốn gọi Xích Long tới đối phó mình.

Phương Hành cười lạnh:

- Đối phó một hỗn đản như ngươi còn cần ta và đại cẩu tử liên thủ? Một đánh một có dám hay không?

Hận Thiên Thanh giận dữ quát lên:

- Tiểu hỗn đản, ngươi dám nói Thiếu Tôn ca ca như vậy...

- Ngươi câm miệng, chờ ta ngủ với ngươi xong lại tính sổ với ngươi!

Phương Hành chỉ vào Hận Thiên Thanh mắng, sau đó lại nhìn về phía nam tử hắc y:

- Hỏi ngươi đó, một đánh một, có dám hay không?

Chương 401: Ác nhân cáo trạng trước

Thằng này lại muốn đấu pháp với mình?

Một tu sĩ Trúc Cơ cảnh, làm sao to gan như vậy?

Phương Hành không theo như lẽ thường ra bài quả thực làm Thiếu Tôn bị hôn mê.

Ánh mắt của hắn có chút cổ quái nhìn Phương Hành, nhất thời không có mở miệng, thân là một tu sĩ Kim Đan cảnh, so đo với một Trúc Cơ cảnh, vô luận là mình thua hay thắng, đều có chút mất mặt, còn nữa, hắn biết Phương Hành có Chân Long ở bên người, nếu mình và hắn đấu pháp, lại chọc Chân Long kia đi ra, dựa vào tu vi Kim Đan sơ kỳ của mình, sợ là không phải đối thủ của một con Chân Long.

Ôm những ý nghĩ này, Thiếu Tôn không nguyện dây dưa với Phương Hành, để tránh phức tạp.

Chỉ là vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, tiểu hỗn đản kia lại khiêu chiến mình, tộc nhân của Hận Thiên Thị không phải nói cung phụng này nhát gan lại vô dụng sao? Nơi nào đến lá gan dám khiêu chiến Kim Đan cảnh?

Trong lúc nhất thời, Thiếu Tôn một câu cũng không nói, tay áo bồng bềnh, đứng chắp tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Hành.

Bộ dáng kia rõ ràng là ý tứ không nguyện lấy mạnh hiếp yếu, lại không có mở miệng cự tuyệt Phương Hành khiêu chiến.

Phương Hành thấy thế, lại thêm dầu vào lửa:

- Ngươi đường đường một Kim Đan cảnh còn sợ ta khi dễ ngươi sao? Hận Thiên Thị tiểu gia còn nể tình, nhưng hỗn đản ngươi lại không phải người Hận Thiên Thị nha? Cũng dám đến đoạt nữ nhân với ta, không cho ngươi chút giáo huấn ngươi còn không biết Mã vương gia có ba con mắt? Một chọi một, có dám không? Người thua thì đừng tới gần tiểu viện này...

Lời này quả thực chính là hùng hổ dọa người, bộ dáng ngang ngược làm cho người tức điên.

Hận Thiên Thanh dậm chân quát lên:

- Ngươi tính toán cái gì, dựa vào cái gì không cho Thiếu Tôn ca ca tới gần tiểu viện của ta?

Phương Hành liếc nàng một cái mắng:

- Sợ gian phu này thua sao?

Hận Thiên Thanh giận dữ:

- Thiếu Tôn ca ca làm sao có thể thua ngươi?

Phương Hành nói:

- Vậy sao hắn không dám đọ sức với ta?

Hận Thiên Thanh nhất thời không phản bác được, quay đầu nhìn Thiếu Tôn, trong nội tâm minh bạch, tính tình của Thiếu Tôn ca ca cao ngạo như vậy, tự nhiên khinh thường đọ sức với tiểu nhân, chỉ là hắn đã nói đến nước này, ngươi còn không chịu thay ta giáo huấn hắn một lần sao? Hơi chần chờ, thấp giọng nói:

- Thiếu Tôn ca ca, ta không muốn chứng kiến hỗn đản này nữa, hắn luôn...

Thiếu Tôn nhấc tay, ngăn Hận Thiên Thanh nói tiếp, nhàn nhạt nhìn Phương Hành nói:

- Ngươi không phải đối thủ của ta, nếu như ta ra tay đọ sức với ngươi, vô luận như thế nào cũng là khi dễ ngươi, ngươi nên có chút tự mình hiểu lấy, chớ có...

Phương Hành cười lạnh nói:

- Không muốn đọ sức, vậy vừa rồi ngươi giống như quỷ tới gần ta làm gì? Muốn bịt mắt ta hỏi ngươi là ai sao? Con mẹ nó, tuy ngươi lớn lên như tiểu bạch kiểm, nhưng ta vẫn thích cô nàng ngực to mông lớn hơn. Nói cho ngươi biết, nàng nhất định là của ta, ngay cả sính lễ cũng đã đưa qua, ngươi không muốn chết thì lăn xa một chút cho ta!

Dù công phu dưỡng khí của Thiếu Tôn lại tốt, cũng chịu không được nữa, trong mắt lóe lên hàn quang, lành lạnh nói:

- Ta vốn không muốn ỷ mạnh hiếp yếu, nhưng không nghĩ tới ngươi không biết chừng mực như vậy, đã thế, ta liền cho ngươi chút ít giáo huấn...

Phương Hành nghe mà con mắt sáng ngời, vội vàng tụ linh lực, nghiêm túc nói:

- Đừng quên đổ ước!

Thiếu Tôn vẫn chắp hai tay sau lưng, thản nhiên nói:

- Chê cười, ta sao sẽ lấy Thanh nhi muội muội làm tiền đặt cược?

Hận Thiên Thanh nghe hắn nói, nhất thời mở cờ trong bụng, ánh mắt mê ly.

Phương Hành cười lạnh nói:

- Ta xem ngươi là sợ thua, vụng trộm tới gặp bị ta bắt được đi?

Thiếu Tôn giật mình, nhớ tới nếu mình thắng, là có thể giới hạn tiểu hỗn đản này không thể đến quấy rối Hận Thiên Thanh, trên thực tế hắn vừa từ bên ngoài trở lại, vội vàng tới đây gặp Hận Thiên Thanh, chính là bởi vì nghe người ta nói gia hỏa này không biết liêm sỉ, thường xuyên sai người đến tặng lễ cho Hận Thiên Thanh, sợ Hận Thiên Thanh động tâm, lúc này mới vội vàng tìm đến, lại không nghĩ vừa mới tới, liền thấy Phương Hành ở cửa ra vào hô to gọi nhỏ, mới cực kỳ giận dữ, ý định hù dọa đối phương.

Nhưng sau khi bị Phương Hành phát hiện, hắn biết người này có chút bất phàm, một tu sĩ Trúc Cơ cảnh, có thể phát hiện mình dấu ẩn hành tung, sớm phát giác, có thể thấy được thần thức linh mẫn đến cực điểm, hắn không thích phức tạp, nên không muốn gây nữa.

Lúc này nghĩ đến, bỗng nhiên ý thức được, nếu như không dùng ước định hạn chế đối phương, lúc nào đối phương cũng đến dây dưa, vậy thì cực kỳ phiền toái.

Nghĩ tới đây, không khỏi hơi trầm tĩnh nói:

- Vậy ngươi nhớ rõ lời của mình, ai thua không thể đến, nếu không đừng trách ta...

Nghe hắn nói như vậy, Phương Hành vui vẻ kêu lên:

- Động thủ!

Một tiếng hô này cực kỳ uy phong, ngay cả Thiếu Tôn cũng ngưng tụ, bày thế trận chờ địch.

Lại không nghĩ rằng, Phương Hành đột nhiên thu hết linh lực, hai ngón tay đưa vào miệng huýt sáo, oanh... trong khe núi cách nơi đây hơn mười dặm về phía tây, một Xích Long dài 30 trượng bay lên, điều khiển lôi điện, ở trên không trung chỉ nhoáng một cái, đã vọt tới trước mặt.

Phương Hành vung tay lên:

- Cắn chết hắn... chừa một hơi là được!

Xích Long ngơ ngác một chút, mới tính toán nghe hiểu mệnh lệnh của Phương Hành, cắn người là sự tình nó thích nhất, ngao một tiếng lao về phía Thiếu Tôn, miệng khổng lồ mở ra, bên trong răng nanh rậm rạp chằng chịt để cho người kinh hãi, Thiếu Tôn bị dọa đến sắc mặt thay đổi, thái độ ung dung mất hết, vèo... lách mình thối lui ra ngoài hai ba dặm.

Xích Long lại không cho hắn cơ hội chạy thoát, lắc đầu vẫy đuôi, khí thế hung ác đuổi theo, khí tức thô bạo kinh động tứ phương.

- Ngươi... Ngươi vô sỉ, không phải nói một đánh một sao?

Hận Thiên Thanh cũng bị Xích Long lao ra dọa hoảng sợ, sau nửa ngày mới kịp phản ứng, nhanh chóng kêu to lên.

Phương Hành điềm nhiên như không có việc gì:

- Là một đánh một nha, không phải ta không có ra tay sao!

Hận Thiên Thanh phản ứng thoáng một phát, mới hiểu được, tiểu hỗn đản này dĩ nhiên hố Thiếu Tôn, quả thực chưa thấy qua người vô sỉ bực này, chỉ thấy ở dưới Xích Long điên cuồng công kích, Thiếu Tôn liên tục gào thét, hắc bào bị xé nứt, từng mảnh vải từ không trung bay xuống, thậm chí còn có huyết quang bắn tung toé, nàng tức đến quát to một tiếng, rút kiếm đâm tới ngực Phương Hành.

- Ta tiểu tặc vô sỉ giết ngươi...

Thời điểm Phương Hành gọi Xích Long tới, đã phát hiện trong Hận Thiên Thị, có vài đạo thần thức cường đại xẹt qua, hiển nhiên là mấy lão gia hỏa lợi hại đã bị kinh động, bất quá thần trí của bọn hắn chỉ quét qua, liền tập trung đến trên người Thiếu Tôn đang bị Xích Long đuổi giết, không có lưu ý hắn và Hận Thiên Thanh, lá gan liền lớn lên.

Ba... Phương Hành lấy tay như điện, bẻ gảy trường kiếm trong tay Hận Thiên Thanh, sau đó thân hình lấn bước đến gần, bàn tay nắm một nửa trường kiếm để ngang trên cổ Hận Thiên Thanh, thấp giọng nói:

- Muốn giết ta? Lần trước ở trong lồng ngươi đã có cơ hội, chỉ tiếc cơ hội đã trôi qua, về sau ngươi chỉ có thể chờ ngày ta giết ngươi mà thôi...

Thanh âm cực kỳ âm lãnh, giống như đao đâm vào trái tim Hận Thiên Thanh.

Hận Thiên Thanh dưới cơn thịnh nộ nhịn không được đáy lòng run lên, khó có thể tin nhìn về phía Phương Hành.

Nhưng Phương Hành lại đột nhiên thò tay ở trên ngực nàng hung hăng bóp mấy cái, cười lớn bứt ra lui về phía sau, trong tay còn nắm một nửa trường kiếm, hét lớn:

- Thanh nhi cô nương, ngươi đừng nóng giận, ai bảo tên hỗn đản kia ép ta không thể đến gần ngươi? Hôm nay Hình Phương ta để lời ở chỗ này, ta nhất định phải lấy ngươi, ai dám tranh với ta, ta sẽ giết kẻ đó, ai khuyên cũng không có tác dụng...

Vừa gọi vừa lui ra ngoài hơn mười trượng, bộ dáng thê lương, giống như những lời lúc trước không phải hắn nói.

- Hồ đồ cái gì?

Lúc này, bỗng nhiên một đạo khí tức to lớn truyền tới, Tộc trưởng Hận Thiên Thị hoá thành lưu quang, xuất hiện ở trên không

Phương Hành và Hận Thiên Thanh, cúi đầu la rầy:

- Các ngươi náo cái gì? Nơi tụ tập của tộc nhân, cũng có thể đấu pháp sao?

Phương Hành tung người, nhảy lên giữa không trung, trốn ra sau Tộc trưởng Hận Thiên Thị, bộ dạng sợ Hận Thiên Thanh sẽ đuổi theo giết hắn, thất thanh nói:

- Tộc trưởng minh xét, hôm nay ta tự mình đến bồi tội Thanh nhi cô nương, kết quả gặp hỗn đản hắc y kia, vậy mà uy hiếp ta, lệnh ta từ nay về sau không thể tới gần Thanh nhi tiểu thư nửa bước, nếu không sẽ giết ta, còn nói cái gì Hận Thiên Thị coi trọng bất quá là Xích Long, thân phận cung phụng của ta chỉ là bài trí, bảo ta nhận rõ thân phận của mình, không nên cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, Thanh nhi cô nương và Ninh nhi tiểu thư không phải loại người như ta có thể xứng đôi... tất cả đều là của hắn!

Lời nói đầy uất ức, trong nháy mắt điên đảo đen trắng.

- Vậy mà ác nhân cáo trạng trước!

Hận Thiên Thanh vốn bị câu nói kia của Phương Hành dọa ngẩn người, lúc này bỗng nhiên nghe đối phương cáo trạng, lập tức tức đến đỏ mắt, nhảy lên giữa không trung nói:

- Phụ thân, ngài đừng tin hắn, người này không có hảo tâm, rõ ràng nói với Thiếu Tôn ca ca muốn một chọi một đấu pháp, người thua thì không cho phép tới gần tiểu viện của ta, kết quả lại gọi Xích Long ra tay...

Phương Hành kêu lên:

- Ta và hắn một chọi một đấu pháp? Hắn là Kim Đan a, ngươi cho rằng ta ngốc sao? Thanh nhi tiểu thư, dù ngươi không thích ta, cũng đừng oan uổng ta như vậy được không...

Phương Hành nghĩa chính ngôn từ nói, trong khoảng thời gian ngắn, Tộc trưởng Hận Thiên Thị thật khó phân thật giả.

Chương 402: Gặp ngươi một lần cắn ngươi một lần!

Trong lúc cấp thiết, Tộc trưởng Hận Thiên Thị làm sao biết ai nói là sự thật?

Nhưng ẩn ẩn cảm thấy Phương Hành càng đáng tin, một Trúc Cơ khiêu chiến Kim Đan, còn chủ động nói ai thua người đó không gặp nữ nhi của mình, cái này thật chỉ kẻ đần mới có thể làm như vậy, nữ nhi của mình không khỏi bịa đặt quá mức đi, còn nữa, hắn biết nữ nhi của mình thích Thiếu Tôn, cầu Thiếu Tôn uy hiếp Phương Hành thật rất có có khả năng...

Nghĩ đến nơi này, không khỏi quay đầu nhìn Hận Thiên Thanh quát:

- Nói bậy, không phải ta còn cấm đoán con sao? Trở về cho ta!

Nói xong phất tay một cái, một đạo lực lượng bay ra, Hận Thiên Thanh cực lực giãy dụa, nhưng lực lượng kia ẩn hàm khí tức của Kim Đan cảnh, nàng không có lực phản kháng, bị cưỡng ép đưa về trong tiểu viện, đại môn cũng bị đóng lại.

- Hình cung phụng, không nên làm quá mức, ngươi bảo Xích Long dừng tay đi!

Sau khi nhốt nữ nhi, Tộc trưởng Hận Thiên Thị cũng có chút lo lắng xoay người nói với Phương Hành, lúc này hắn cũng lưu ý đến, Thiếu Tôn đã bị Xích Long đuổi giết cực kỳ thê thảm, bị Xích Long đánh chật vật không chịu nổi, nếu lại kéo dài, mạng nhỏ sẽ mất, nhưng hắn lại không thể xuất thủ cứu giúp, nhìn thực lực của Xích Long, đừng nói mình, dù năm vị trưởng lão tu vi cao nhất trong tộc ra tay, cũng không thể trong thời gian ngắn chế phục được Xích Long, còn phải tìm Phương Hành.

Phương Hành nghe vậy, rất sảng khoái đáp ứng:

- Vâng!

Sau đó bình tĩnh đứng đấy, sau nửa ngày không có động tĩnh gì.

Tộc trưởng Hận Thiên Thị đợi một hồi, không khỏi hối thúc:

- Sao còn không gọi trở lại?

Phương Hành nhìn chiến trường nói:

- Đã bắt đầu gọi, chỉ là thời gian hơi dài...

- Hơi dài...

Tộc trưởng Hận Thiên Thị nhất thời im lặng, nghiêng đầu nhìn Phương Hành, trong nội tâm vốn có ấn tượng đôn hậu trung thực, hiện tại xem ra cũng không hẳn vậy, thằng này lại dùng loại lý do sứt sẹo kia cự tuyệt triệu hồi Xích Long.

Đương nhiên, chỉ sợ dù hắn nghĩ thế nào, cũng không nghĩ tới đây đã là bộ dáng cực lực ra vẻ thành thật của Phương Hành rồi.

Thiếu Tôn cũng là Kim Đan cảnh, nhưng dù sao chỉ là Kim Đan sơ kỳ, so với Xích Long phát điên lên thì ngay cả Kim Đan đỉnh phong cũng giết mà nói, quả thực có chút chênh lệch, liên tục bị Xích Long đuổi theo cắn xé, có thể nói đáng thương đến cực điểm, đây là Phương Hành sợ phiền phức náo lớn, để cho Xích Long không hạ sát thủ, nếu không chỉ sợ Thiếu Tôn đã sớm biến thành đồ ăn.

Đương nhiên, Phương Hành cũng biết, thời điểm Xích Long đuổi giết Thiếu Tôn, trong Hận Thiên Thị cũng có bốn năm đạo khí tức cường đại theo dõi nó, nếu không phải thấy nó không có sát ý với Thiếu Tôn, chỉ sợ bọn hắn đã xuất thủ.

- Không sai biệt lắm, trở lại...

Phương Hành thấy Thiếu Tôn chỉ còn một hơi, mấy người âm thầm nhìn chằm chằm Xích Long đoán chừng cũng sắp ngồi không yên, vì vậy trong nội tâm âm thầm truyền thần niệm, triệu Xích Long trở lại. Trải qua sự kiện lúc trước suýt nữa chết ở trong tay Hận Thiên Thanh, hắn cũng phát hiện tầm quan trọng khống chế Xích Long, trong hai tháng này, quả thực nghiên cứu không ít, hôm nay đã rất rõ ràng.

Người ở bên ngoài xem ra, hắn là trực tiếp hạ lệnh, hoặc âm thầm truyền thần niệm, thậm chí huýt sáo, đều có thể để cho Xích Long ngoan ngoãn nghe lời, nhưng lại không biết, Phương Hành khống chế Xích Long, trên thực tế là thúc dục thần niệm của mình, không cần chuyên môn truyền cho Xích Long, dù sao lấy cường độ thần thức của Phương Hành hôm nay, nhiều nhất chỉ có thể truyền đến trăm trượng mà thôi, chỉ cần trong lòng hắn muốn, sau đó không ngừng thúc dục ý nghĩ này, Xích Long tự nhiên sẽ lòng sinh cảm ứng.

Thấy Phương Hành triệu mình trở về, Xích Long có chút không bỏ nhìn thoáng qua Thiếu Tôn bị mình đuổi giết như chó nhà có tang, trong mắt cực kỳ điên cuồng, nhưng thời gian dần qua tiêu tán, hắt hơi một cái, lắc đầu bay về phía Phương Hành, thành thành thật thật đáp xuống bên chân, đầu nằm ở trên mặt đất, con mắt ngoắc ngoắc nhìn Phương Hành, một bộ lấy lòng.

- Ôi, đuổi giết người ta thảm như vậy, ngươi còn cảm thấy có công đúng không?

Phương Hành dạy bảo Xích Long một câu, lại tiện tay từ trong túi trữ vật sờ soạng lấy ra đan dược gì đó, nhìn thấy không có độc, liền tùy tiện ném vào trong mồm Xích Long, Xích Long bẹp bẹp nuốt xuống, một cái cho ăn tùy ý, cái khác cũng không kén ăn, làm cho Tộc trưởng Hận Thiên Thị nhìn như lọt vào trong sương mù, nghĩ thầm đó là một viên đan dược chữa thương bình thường, chẳng lẽ có huyền cơ gì?

- Tộc trưởng, gia hỏa mặc hắc y kia khi dễ ta tu vi thấp, ngài phải thay ta làm chủ a...

Phương Hành nhìn Tộc trưởng Hận Thiên Thị, rất nghiêm túc nói.

Nhưng Tộc trưởng có chút đau răng, trong lòng của hắn ngược lại tin tưởng Phương Hành nói, biết con gái không ai bằng cha, con gái của mình là tính tình gì hắn cũng rõ ràng, lúc trước bởi vì một chút hiểu lầm mà suýt nữa giết chết Phương Hành là có thể thấy được lốm đốm, nhờ Thiếu Tôn thay nàng áp chế Phương Hành, cảnh cáo Phương Hành đừng có đi quấy rối nàng nữa là rất hợp tình hợp lý, tuyệt đối là làm được.

Chỉ có điều, dù sao ngươi cũng không có ăn thiệt thòi nha, con rồng điên kia xé Thiếu Tôn thành cái dạng gì, ta còn làm sao giúp ngươi làm chủ?

Phương Hành cũng không có dây dưa với hắn, ngồi xuống trên đầu rồng, bay về phía tiểu viện của mình, thời điểm cách Thiếu Tôn không xa, truyền âm cảnh cáo nói:

- Tiểu bạch kiểm, ngươi nghe cho ta, tuy Xích Long thay ta ra tay, nhưng chúng ta cũng không có khi dễ ngươi hai đánh một, tính ra chính là ngươi thua, về sau còn dám gặp đại tiểu thư, thấy một lần ta để Xích Long cắn ngươi một lần!

- Hỗn đản, dám lừa gạt ta như thế...

Lúc này Thiếu Tôn thoát được một mạng, rơi xuống trên đỉnh núi, vừa rơi xuống đất, thân hình suy sụp, quỳ một gối ở trên mặt đất, cơ hồ là cắn răng nuốt vào một viên đan dược chữa thương, khuôn mặt vặn vẹo thấp giọng quát.

Lúc này hắn thoạt nhìn cực kỳ thê thảm, pháp bào đã rách rưới không còn hình dạng, khắp nơi đều là vết trảo máu chảy đầm đìa, nhưng nặng nhất vẫn là nội thương, đó là sau khi hắn phát ra công kích, bị rồng điên há miệng nuốt vào, lại phun ra đả thương.

Gần đây hắn tự nghĩ tâm tư nhạy bén, thiên phú lại cao, vậy mà ăn thiệt thòi như vậy, hận ý trong tim có thể nghĩ.

- Hai người một cái là Kim Đan cảnh, một cái có Xích Long ở bên, đều không phải thế hệ bình thường a...

Đại cung phụng bay tới, nhìn Phương Hành cưỡi rồng uy phong lẫm lẫm bay trở về tiểu viện, khẽ thở dài:

- Thiên phú và thực lực của hai người này, ở trong thế hệ trẻ tuổi của Hận Thiên Thị sợ là không người có thể so sánh, nếu thật tâm hiệu lực cho Hận Thiên Thị, sẽ là một chuyện tốt...

Tộc trưởng Hận Thiên Thị cười khổ nói:

- Lần trước nghe Đại cung phụng nói, ta thấy Thiếu Tôn có chút kiêu căng, muốn tiểu tử họ Hình đối địch với hắn, lại không nghĩ tới, hai người lần thứ nhất gặp mặt, đã náo thành cục diện như thế, hiện tại ta cân nhắc không phải để cho hai người bọn họ đấu nhau, mà là nếu bọn hắn kết thù sâu, không kịp hóa giải, ngày sau làm sao lấy hay bỏ?

Đại cung phụng nói:

- Hai người tuổi trẻ, lại đều thích Thanh nha đầu, náo chỉ là chuyện sớm hay muộn, không có gì ngoài ý muốn!

Tộc trưởng Hận Thiên Thị hơi ngưng thần nói:

- Ta cũng đang lo lắng chuyện này, Thiếu Tôn và Hình Phương, vì sao lại đều coi trọng Thanh nhi? Đều là người tu hành, nếu nói vì tham luyến sắc đẹp của Thanh nhi, chỉ sợ không thể nào, khó nói hai người này đều có dã tâm bừng bừng, vừa vào Hận Thiên Thị ta, đã theo dõi vị trí tộc trưởng sao? Hay là nói, hai người bọn họ muốn tiến vào bí các?

Đại cung phụng trầm ngâm nửa ngày mới nói:

- Vô luận bọn họ có mục đích gì, ở ngoại khư có thân phận gì, vì mục đích gì tiến vào Quy Khư, chúng ta đều không ngại, chỉ cần không liên quan tới thị tộc khác, thì tâm tư đều có thể lý giải, năm đó lão phu mới vào Quy Khư, không phải cũng bỏ ra hơn 100 năm tìm tòi nghiên cứu bí mật của Quy Khư sao? Nếu như không có dã tâm, ngược lại không giống như người tu hành, mà theo ta quan sát, nếu không có gì ngoài ý muốn, trăm năm sau, vị trí tộc trưởng này, thật sẽ từ trong hai người kia chọn ra!

Sau một phen thương nghị, bọn hắn rời đi, cũng không có hỏi hai người đương sự khác, bởi vì trong nội tâm có ý tin tưởng Phương Hành, nên Tộc trưởng Hận Thiên Thị không thèm hỏi kỹ càng, mà tính tình của Thiếu Tôn kiêu căng, ăn phải thiệt thòi, vậy mà cũng không muốn thông qua cáo trạng tìm về.

Hận Thiên Thanh thì khóc sướt mướt, một lòng muốn kêu oan thay Thiếu Tôn, còn nói Hình Phương dấu diếm dã tâm, còn âm thầm uy hiếp nàng, nhưng lời của nàng không người tin tưởng, ở trong Hận Thiên Thị, thần niệm của mấy vị trưởng lão không ngừng đảo qua, Hình Phương kia chỉ là Trúc Cơ cảnh, là không phát hiện được thần niệm của các trưởng lão khi nào nhìn tới, nói cách khác, đối với Hình Phương mà nói, tùy thời tùy chỗ có thể bị giám thị, loại tình huống này, làm sao dám uy hiếp Hận Thiên Thanh?

Bởi vậy lí do của Hận Thiên Thanh, càng làm cho Tộc trưởng Hận Thiên Thị cảm thấy nàng cố ý hãm hại Phương Hành, không khỏi dạy bảo vài câu.

- Cắn tốt, không bằng về sau ngươi đi tới cửa tiểu viện trông coi, hỗn đản kia dám tới gần thì hung hăng cắn, không tin hắn không sợ chết...

Lúc này ở trong tiểu viện, Phương Hành cảm giác không người âm thầm giám thị mình, liền vỗ đầu Xích Long, cố gắng khoa trương nó vài câu, Xích Long mừng rỡ hưng phấn liếm Phương Hành, hắn tránh không kịp, làm một thân dính đầy nước miếng.

Tức giận mắng Xích Long vài câu, Phương Hành lau mặt, lại lẩm bẩm:

- Cho rằng ta không nhìn ra được sao? Thiếu Tôn hỗn đản kia đã kết thành Kim Đan, tuy khuôn mặt trẻ tuổi, nhưng ta xem ít nhất cũng bốn mươi năm mươi tuổi, lại còn là Thuần Dương Thân (*còn zin ấy), có thể thấy được không phải người háo sắc, sao có thể vừa gia nhập thị tộc một năm, đã yêu thương con gái Tộc trưởng?

Nghĩ đến đây, hai đầu lông mày lạnh lẽo:

- Không thể nói trước, đoán chừng mục đích cũng giống như ta, là muốn đi bí các, ngay cả hắn cũng động tâm, có thể thấy được trong bí các quả thật có chút thứ tốt. Ngày bình thường cũng nghe người khác nói qua, Hận Thiên Thị là thị tộc xưa nhất trong Quy Khư, đồ vật trong bí các lại là của Hận Thiên lão tổ lưu lại, tất nhiên rất bất phàm!

Phương Hành âm thầm cân nhắc, trong mắt dần dần có tinh quang hiển lộ.

- Hình cung phụng có ở đây không?

Đang cân nhắc, một nữ hài đi vào, đúng là con gái thứ hai của Tộc trưởng Hận Thiên Ninh, nàng nhìn thấy Phương Hành, cũng không đợi Phương Hành trả lời, mang theo nụ cười nhẹ nhàng đi tới, thoạt nhìn rất nhu thuận, chỉ có điều ở vị trí của Phương Hành nhìn qua, lại không thấy sau lưng nàng bất ngờ nắm chặc thanh chủy thủ sừng trâu.

Chương 403: Điêu ngoa tiểu thư đụng phải thổ phỉ

- Hình cung phụng, vừa rồi ta nhớ tới một vấn đề muốn hỏi ngươi...

Nhị tiểu thư Hận Thiên Ninh mỉm cười, nhẹ nhàng đi tới bên người Phương Hành, đột nhiên trượt chân ngã xuống, cả người vậy mà ngã vào trong ngực Phương Hành, Phương Hành như vừa mừng vừa sợ, cười ha hả kêu lên:

- Nhị tiểu thư cẩn thận...

Sau đó không chút khách khí ôm lấy Hận Thiên Ninh, thoáng cái ôm rắn chắc.

- Ân, Nhị tiểu thư dùng son phấn gì? Thơm quá... ngươi muốn hỏi ta cái gì?

Phương Hành cười hì hì, ôm Hận Thiên Ninh hỏi.

Hận Thiên Ninh rất tự nhiên ngồi ở trên đùi Phương Hành, cười nói:

- Vừa rồi ngươi đối xử với Thiếu Tôn ca ca như vậy, không sợ...

Thanh âm nhẹ nhàng, chủy thủ trong lòng bàn tay lại lặng lẽ vạch tới cổ Phương Hành.

Chủy thủ này dùng sừng của Hỏa Ngưu chế thành, ẩn chứa kịch độc, ngay cả Trúc Cơ viên mãn, chỉ cần bị vạch thấy máu, sẽ bị kịch độc rót vào trong da, mặc dù kịp thời giải độc, chỉ sợ cũng bị tàn tật, kinh mạch héo rũ, nói trắng ra, không cách nào cùng người động thủ nữa, tu vi cũng sẽ từng bước hạ thấp, giống như phế nhân.

Hận Thiên Ninh cười ôn nhu, lại ra tay độc ác, thẳng đến chủy thủ sắp vạch đến trên cổ Phương Hành, mới biến sắc, nhìn Phương Hành cười hì hì thò tay sờ cằm mình, thanh âm phát lạnh:

- ... không sợ bản tiểu thư lấy mạng của ngươi sao?

- Đương nhiên không sợ...

Thời điểm Hận Thiên Ninh muốn vạch lên cổ của Phương Hành, Phương Hành ở lúc nàng động thủ, thuận tay dán một tấm Định Thần Phù lên trán nàng, Hận Thiên Ninh thoáng cái không thể động đậy, ngay cả nụ cười lạnh trên mặt cũng cứng đờ, chủy thủ chỉ cách cổ của Phương Hành mấy xích, không còn khí lực đẩy về phía trước một li.

Phương Hành vẫn ôm eo Hận Thiên Ninh, như không có chuyện gì phát sinh, ngón tay theo vị trí mi tâm của Hận Thiên Ninh trượt xuống, cười hì hì nói:

- Để xem, khuôn mặt xinh đẹp, con mắt cũng không nhỏ, đáng tiếc là mắt tam giác, có tướng cay nghiệt, mũi không đủ cao, nhưng môi lại căng mọng, này là tướng dâm nữ, cổ quá cao, bả vai lại thấp, ngực hơi nhỏ, không nói vuốt có sướng tay hay không, nhưng tương lai chỉ sợ hài tử sẽ đói... Eo rất nhỏ nhắn mềm mại, bất quá lại hơi dài, như vậy sẽ cảm thấy chân ngươi ngắn... tuy nhìn ngươi giống như tiểu mỹ nhân, nhưng thật không xuất chúng, hơn nữa cái tính tình này...

Sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, cong ngón búng ra, đánh Hận Thiên Ninh bay ra ngoài.

Dùng tu vi Trúc Cơ viên mãn của hắn hôm nay, tuy là dùng chi lực, lại cực kỳ trầm trọng, Hận Thiên Ninh vèo... bay đến vài chục trượng, tiến vào trong đầm nước mà Xích Long ưa thích cư ngụ, người ở trên không trung, một tấm phù chú tung bay, chính là Định Thần Phù kia, bị Phương Hành thò tay tiếp được, nhét vào trong túi trữ vật, mặt lộ vẻ cười lạnh.

Dù gì Phương đại gia cũng là người ở trong vô số hung hiểm chui ra, vừa đứt sữa đã lăn lộn giang hồ, Hận Thiên Ninh kia ỷ vào chút kế vặt, lại muốn cùng mình phân cao thấp, nói nàng múa rìu ở trước cửa Lỗ Ban cũng là cất nhắc.

- Ta muốn giết ngươi...

Thanh âm của Hận Thiên Ninh từ trong đầm nước vang lên, ướt đẫm nhảy lên bờ, trong tay nắm chủy thủ, oán hận nhìn Phương

Hành.

Nếu như nói vừa rồi nàng chỉ muốn phế Phương Hành, nhưng bây giờ là sát ý đầy cõi lòng, cũng không thể trách nàng, bất kỳ nữ hài nào bị nam nhân vừa sờ vừa đánh giá toàn thân, đoán chừng đều sẽ căm tức như nàng, nhưng nàng lại không dám tiến lên, chủ yếu là vừa rồi Phương Hành biểu hiện ra tỉnh táo và sát ý làm cho nàng cảm giác mình buồn cười giống như tên hề.

Phương Hành lại không thèm để ý, cười hì hì nói:

- Nhị tiểu thư, tuy tính tình của Đại tiểu thư làm cho người chán ghét giống như ngươi, hơn nữa thích giả làm nam nhân, nhưng người ta tốt xấu gì cũng trưởng thành chín mọng, ngươi không cao bằng nàng, bộ dáng không tinh xảo bằng nàng, ngực không lớn bằng nàng, bờ mông cũng không xinh đẹp bằng nàng, ngay cả thời gian sinh ra cũng muộn hơn người ta, lấy cái gì tranh nam nhân với người ta?

- Ngươi muốn chết...

Hận Thiên Ninh tức giận thiêu đốt, cầm lấy chủy thủ sừng trâu lao đến Phương Hành, chỉ có điều lúc này có chút chuẩn bị, biểu hiện ra giống như lấy chủy thủ sừng trâu vọt tới

Phương Hành, dưới chân lại lóe lên hào quang, có hai cây gai lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở sau lưng Phương Hành, trên cành có hai đóa hoa, cánh hoa hé mở, phun ra một tia khói độc.

Mà ống tay áo của Hận Thiên Ninh cũng lóe lên bích quang, một con rắn nhỏ màu xanh biếc bay ra, cắn về phía cổ của Phương Hành, thời điểm Hận Thiên Ninh hét lớn, miệng khẽ nhếch, vậy mà đồng thời phun ra mấy cây ngân châm, dưới thái dương sáng loáng căn bản nhìn không thấy, khoảng cách lại gần, cơ hồ thanh âm nàng truyền đến, thì cũng đồng thời đến trước mắt Phương Hành.

Xem ra Nhị tiểu thư này quả nhiên rất hận Phương Hành, vừa ra tay chính là bốn sát chiêu.

Tuy tu vi của nàng thấp, nhưng đồ vật cổ linh tinh quái trên người lại không ít, nếu không lưu ý, chỉ sợ Trúc Cơ hậu kỳ cũng phải ngã xuống ở trong tay nàng.

Chỉ tiếc, những đồ chơi kia của nàng, ở dưới thần thức có thể so với Kim Đan trung kỳ của Phương Hành, lại ngây thơ như đồ chơi của hài tử, tiểu thư điêu ngoa đụng phải thổ phỉ, thật không khác gì chuột đụng phải mèo.

Thổi một hơi, liền phá ngân châm, sau đó ánh mắt ngưng tụ, trước người huyễn hóa ra một thanh kiếm màu vàng, xùy... con rắn nhỏ bị gọt thành hai đoạn, sau lưng bay lên bình chướng, ngăn lại độc khí.

Hận Thiên Ninh thấy Phương Hành động cũng không động, liền phá tất cả sát chiêu của mình, không khỏi kinh hãi lạnh mình, thế xông lại hơi ngừng, Phương Hành lại không cho nàng cơ hội lui về phía sau, năm ngón tay hư bắt, lăng không kéo Hận Thiên Ninh qua, xách lấy cổ áo, rắn chắc nhấn xuống trên đùi mình, Hận Thiên Ninh ghé vào trên đùi hắn, bị hắn đè không thể động đậy.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Hận Thiên Ninh bị hù hồn bay phách tán, giống như cảm nhận được chuyện kinh khủng gì.

Quả nhiên Phương Hành thuận miệng nói:

- Không muốn làm gì cả!

Nói xong xùy... kéo váy lụa của Hận Thiên Ninh xuống, bàn tay giương lên, xuất hiện một thanh phi kiếm.

- Ngươi cái tên hỗn đản này, thả...

Dù Hận Thiên Ninh ác độc thế nào, cũng chỉ là một tiểu cô nương, làm sao có thể chịu được bị người cởi quần, bị hù không ngừng giãy dụa, nhưng Phương Hành hơi dùng sức, đã áp chế nàng ngay cả lời cũng nói không ra, phi kiếm trong tay không chút khách khí đánh xuống mông của nàng, đánh tới Hận Thiên Ninh khóc hu hu.

Đánh mười mấy cái, bờ mông của Hận Thiên Ninh xanh tím, lúc này Phương Hành mới tiện tay ném nàng ra ngoài, phù phù… lại rơi vào hồ nước.

- Ta... Ta nhất định phải nói cho phụ thân, bảo hắn giết ngươi, hắn nhất định sẽ giết ngươi...

Hận Thiên Ninh từ trong hồ nước leo ra, bộ dáng kiêu ngạo đã hoàn toàn không có, cắn môi, vô cùng ủ rũ, con mắt đỏ bừng, bờ mông vừa đau vừa rát, một tay cầm lấy quần, con mắt nhìn Phương Hành có chút ác độc.

Phương Hành lại không thèm để ý nói:

- Về sau ngươi còn dám ngang tàng đùa nghịch với ta, ta cam đoan còn ác hơn lần này!

Hận Thiên Ninh oán hận nhìn hắn, đột nhiên quay người rời đi, không thể nghi ngờ là muốn cáo trạng.

Phương Hành lại bỗng nhiên nói:

- Đi ra tiểu viện của ta, đoán chừng đời này ngươi đừng hòng đoạt lại tỷ tỷ của ngươi…

Lời này nói không vang dội, lại thầm vận linh lực, vọt tới bên tai Hận Thiên Ninh, chấn đến toàn thân nàng run lên.

Hận Thiên Ninh nao nao, vô ý thức xoay người lại, một lời không nói nhìn Phương Hành.

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Biết vì cái gì ta đánh ngươi không? Ngươi chính là ngu ngốc a, tiểu bạch kiểm kia rõ ràng là theo dõi bí các của Hận Thiên Thị các ngươi, tự nhiên càng nhanh trở thành con rể của Hận Thiên Thị càng tốt, ngươi tuổi nhỏ, dù thế nào đi nữa thì thời gian kết hôn cũng xếp sau tỷ tỷ ngươi, hơn nữa xú nữ nhân kia cũng xinh đẹp hơn ngươi, hắn sao sẽ nguyện ý chọn ngươi?

Sắc mặt của Hận Thiên Ninh đột nhiên trở nên rất khó coi, lệ quát:

- Ngươi nói bậy!

Phương Hành nói:

- Ta không có nói bậy, chắc hẳn trong lòng ngươi cũng rất rõ ràng!

Hận Thiên Ninh bị hắn giáo huấn một trận, vẻ vênh váo tự đắc sớm đã tiêu tán không còn, thậm chí ẩn ẩn có chút sợ Phương Hành, đối với hắn nói tự nhiên càng chú ý, hơn nữa Phương Hành nói với nàng, đã không phải sự tình hư vô mờ mịt gì, mà là điều kiện cụ thể rất sự thật, nhất thời làm nội tâm nàng ngưng tụ.

Sự tình Thiếu Tôn muốn vào bí các cũng không khó tưởng tượng, từng người có chút bản lĩnh, sau khi gia nhập Hận Thiên Thị đều muốn vào bí các tìm tòi đến tột cùng, xem có thể tìm được bí mật của Quy Khư hay không, đối với người mà Hận Thiên Thị nhận định có thể tin tưởng mà nói, bí mật trong bí các sẽ không canh phòng nghiêm ngặt, tử thủ không cho người xem, chỉ không để cho người lộn xộn vào mà thôi.

Nghĩ như vậy, Phương Hành nói thật đúng là có khả năng, tỷ tỷ của mình, xác thực chiếm ưu thế rất lớn.

- Ngươi muốn kết minh với ta?

Hận Thiên Ninh không phải kẻ ngu, nghe xong Phương Hành nói, đã ẩn ẩn đoán được ý của hắn.

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Đương nhiên phải kết minh, ta muốn ngủ tỷ tỷ của ngươi, ngươi muốn ngủ với tiểu bạch kiểm kia, kết minh không phải bình thường sao?

Hận Thiên Ninh cười lạnh:

- Ngươi nghĩ hay lắm, nói cho ngươi biết, ta và tỷ tỷ thế như nước với lửa, ta không thể giúp được ngươi!

Phương Hành cười ha ha nói:

- Ta cần ngươi giúp sao? Trên thực tế là ta giúp ngươi mới đúng!

Hận Thiên Ninh nao nao:

- Ngươi giúp ta? Giúp thế nào?

Sắc mặt Phương Hành đột nhiên nghiêm túc hỏi:

- Trước tiên ta hỏi ngươi, ngươi thích gia hỏa gọi Thiếu Tôn kia không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hận Thiên Ninh giương lên, ngạo nghễ nói:

- Đó là đương nhiên!

Phương Hành nói:

- Vậy có phải ngươi nhất định phải gả cho hắn hay không?

Hận Thiên Ninh nói:

- Ngoại trừ Thiếu Tôn ca ca, ta ai cũng không lấy làm chồng!

Phương Hành cười hắc hắc, bỗng nhiên giảm thấp thanh âm nói:

- Vậy ta giúp ngươi chuẩn bị chút dược, ngươi cầm lấy đi ngủ với hắn...

Chương 404: Lộ ra nguyên hình

Nghe Phương Hành nói, Hận Thiên Ninh ngây dại:

- À?

Phương Hành ngồi thẳng thân thể nói:

- Đừng há miệng lớn như vậy, ta nói rõ ràng với ngươi đi, trên thực tế luận các loại điều kiện ngươi đều không chiếm ưu thế, không nói bộ dáng, tu vi gì đó, chỉ là thân phận, ai bảo ngươi là lão nhị chứ, đoán chừng tộc nhân càng muốn tiểu bạch kiểm kia và tỷ tỷ ngươi kết hôn, sau đó thuận lý thành chương trở thành người nối nghiệp Tộc trưởng?

Hận Thiên Ninh có chút ngẩn người, nhìn Phương Hành miệng lưỡi lưu loát.

- Cho nên nói bây giờ ngươi chẳng những quan hệ không thân cận bằng hai người bọn họ, mấu chốt là ngay cả cơ hội cũng không có, tiểu bạch kiểm kia là tuyệt đối sẽ không cân nhắc ngươi, chỉ có thể tự ngươi tranh thủ, từ trong tay tỷ tỷ ngươi, đoạt hắn đến...

Hận Thiên Ninh lộ ra chần chờ:

- Nhưng ngươi nói cái gì kia... cũng quá...

Phương Hành vung tay lên, trịnh trọng hỏi:

- Hỏi lại một lần, ngươi ưa thích tiểu bạch kiểm kia không?

Hận Thiên Ninh liếc mắt:

- Đẹp trai hơn ngươi là thành tiểu bạch kiểm sao?

Phương Hành:

- Ta hỏi ngươi có thích hắn hay không?

Hận Thiên Ninh nói:

- Đương nhiên là thích, cực kỳ ưa thích!

Phương Hành nói:

- Ngay cả thuốc cũng không dám hạ còn nói cái gì ưa thích?

Hận Thiên Ninh có chút ngốc.

Phương Hành rèn sắt khi còn nóng nói:

- Trước tiên ngủ với hắn, gạo nấu thành cơm, sau đó còn sợ hắn chạy?

Tính tình của Hận Thiên Ninh vốn có chút cổ quái, làm người đáng sợ, cái này ở trong tộc đã sớm truyền ra, thời điểm Phương Hành cùng người uống rượu, nghe nói qua không ít, lúc này nha đầu kia bị Phương Hành kích đến phát hỏa, sau một phen ngụy biện, lại thực hạ quyết tâm, mày nhíu chặt chẽ, suy nghĩ nửa ngày mới đột nhiên nói:

- Hắn đã là Kim Đan, không dễ dàng như vậy?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Thuốc của ta, đừng nói Kim Đan, Nguyên Anh cũng chạy không thoát!

Hận Thiên Ninh vươn tay:

- Cho ta!

Phương Hành nói:

- Đợi lấy cái đã!

Nói xong chạy vào phòng, từ trong túi trữ vật chọn lựa cả buổi, lấy ra một hạt Liệu Thương Đan cực phẩm, đây là khi hắn đấu giá Kiếm Thai, có người lấy ra đổi thành Linh Tinh, chính là đan dược cực kỳ hiếm thấy, đừng nói Kim Đan sơ kỳ, ngay cả Kim Đan trung kỳ thấy cũng đỏ mắt, Thiếu Tôn kia bị thương rất nặng, Phương Hành không tin hắn không động tâm.

Lấy ra dược này, Phương Hành lại ngưng thần nửa ngày, đột nhiên nắm Liệu Thương Đan ở trong tay, sau đó vận chuyển Tam Muội Chân Hỏa, không bao lâu, một tia Dục Hỏa tiềm nhập vào trong đan dược...

- Hắc hắc, cũng không tin ngươi không động tâm...

Phương Hành cười xấu xa, lại trân trọng bỏ vào bình sứ nhỏ, lấy ra cho Hận Thiên Ninh.

- Đi thôi, nha đầu, ta vì ngươi, là ngay cả vốn gốc cũng ra...

Phương Hành rất không nỡ, trên thực tế hắn còn có ba hạt Huyết Liên Tử, này là đoạt của Kim Ô, nên không coi thuốc trị thương này là chuyện quan trọng, đương nhiên lúc này nhất định phải biểu hiện ra rất quý.

Hận Thiên Ninh tiếp tới, lật qua lật lại nhìn vài lần, hồ nghi nói:

- Không có độc chứ?

Phương Hành tức đến lấy phi kiếm ra, chỉ bờ mông của Hận Thiên Ninh nói:

- Ngươi muốn bị ăn đòn đúng không?

Hận Thiên Ninh bị hù hoa dung thất sắc, thoáng cái nhảy ra ngoài ba bốn trượng, kêu lên:

- Đánh mông nữ nhân, ngươi không cần mặt sao?

Phương Hành nói:

- Nếu không cởi hết quần áo treo ngược lên đánh?

Hận Thiên Ninh bị hù đến run rẩy, một khắc cũng không dám ở trong tiểu viện này nữa, cất bước bỏ chạy.

Phương Hành cười ha ha, truyền âm cho Hận Thiên Ninh:

- Thừa dịp thương thế của hắn còn chưa lành, kịp thời đưa qua...

Sau khi ngồi xuống, hắn nhẹ nhàng cười lạnh, lại nheo mắt dưỡng thần.

Hắn tự nhiên biết vô luận là Hận Thiên Ninh hay Thiếu Tôn, đều sẽ kiểm tra thuốc trị thương kia, chỉ là mặc cho bọn hắn kiểm tra như thế nào, cũng sẽ không phát hiện được dị trạng, bởi vì Dục Hỏa vô ngân vô tích, căn bản không phải thủ đoạn bình thường có thể dò xét ra được, dù sau đó Hận Thiên Ninh nói chuyện này ra, hắn cũng có thể hoàn toàn phủ nhận, mặc cho người khác nghiệm đan.

Loại pháp môn vận chuyển Dục Hỏa này, là kết quả hai năm qua hắn tìm hiểu, bởi vì Nộ

Hỏa là từ trong Huyền Quan Trảm Thủ Đồ đạt được, Nguyện Hỏa là từ trong Huyền Vực Tẩy Cơ Đan đạt được, nhưng Dục Hỏa là Phương Hành dựa theo pháp môn Liên Nữ truyền thụ cho, tự mình tìm hiểu ra, cho nên trong Tam Muội Chân Hỏa, Phương Hành vận chuyển Dục Hỏa càng thành thạo, có thể đưa ra bên ngoài cơ thể.

Đương nhiên trình độ bực này, là không cách nào đả thương địch thủ, nhưng dùng để âm người lại cực kỳ tốt.

Bởi vậy Phương Hành tin tưởng, Thiếu Tôn kia quyết không thể phát hiện mánh khóe, bởi vì Dục Hỏa trong đan vốn không phải độc, chỉ câu dẫn ra Dục Hỏa của hắn, nghĩ tới Thiếu Tôn kia bốn mươi năm mươi năm qua vẫn giữ Thuần Dương Thân, dù có pháp môn đặc thù áp chế, Dục Hỏa cũng sẽ rất mãnh liệt.

Trong tộc đồn đãi, sau khi Thiếu Tôn đi vào thị tộc, đã biểu hiện tâm ý với Đại tiểu thư, chỉ là hắn làm người cao ngạo thủ lễ, vẫn dùng lễ đối đãi, từ từ thân cận, nhưng Phương Hành suy đoán, chỉ sợ là vì Thiếu Tôn này không chịu thân cận, mới khiến cho nội tâm Đại tiểu thư không có cảm giác an toàn, cũng làm cho Hận Thiên Ninh cảm giác mình còn có cơ hội, một mực liều mạng tranh đoạt.

Chỉ có điều, Phương Hành lại cảm thấy, Thiếu Tôn kia một mực dùng lễ đối đãi với Đại tiểu thư, cũng không phải thật sự đứng đắn, mà là vì bảo trì Thuần Dương Thân, phải rời xa nữ sắc, sau khi thân cận nữ nhân, chỉ sợ hắn sẽ áp chế không nổi.

Người tu hành, không qua Cửu Kiếp thì vẫn là người, thất tình lục dục không những không giảm, ngược lại sẽ càng mạnh hơn nữa.

Lúc này Thiếu Tôn đang ở trong đình viện của mình, Hận Thiên Ninh đi đến, Thiếu Tôn thấy là nàng, lại nghe nàng nói đưa cho mình thuốc trị thương, vốn không cho rằng nàng có thể có thuốc trị thương tốt gì, ý định nhẹ lời an ủi vài câu liền tiễn nàng đi, lại không nghĩ tới nha đầu kia lại lấy ra một viên đan dược cực kỳ quý giá.

- Ninh nhi muội muội, viên thuốc này từ đâu mà có?

Thiếu Tôn nhìn đan dược này, hơi ngưng thần, cũng không chối từ, ngược lại nhẹ giọng hỏi.

Hận Thiên Ninh cười hì hì nói:

- Là gia hỏa gọi Hình Phương kia đưa cho ta để xum xoe, ngươi yên tâm dùng đi!

Thiếu Tôn nao nao, vốn muốn cự tuyệt,

nhưng đáy lòng lại hiện lên một tia lãnh ý, Hình Phương kia và mình vừa gặp mặt, liền để mình ăn thiệt thòi lớn như vậy, làm hắn rất khó nhịn, vừa nghĩ tới trong mắt lại lóe lên tinh quang.

Hận Thiên Ninh cười hì hì nói:

- Thiếu Tôn ca ca, dùng đan dược của gia hỏa kia dưỡng thương, lại quay đầu giáo huấn hắn!

Lời này thật nói đến trong tâm khảm của Thiếu Tôn, khẽ gật đầu, trầm ngâm nghĩ:

- Ta vốn nghe nói trong Hận Thiên Thị có người mang theo Chân Long đến, liền cố ý trở về, tùy thời thu phục làm của riêng, vốn không muốn sinh sự, từ từ mưu tính, lại không nghĩ tới gia hỏa kia ngang ngược như vậy, không thể nói trước, ta cũng phải động chút thủ đoạn cường ngạnh, đợi sau khi thương thế của ta lành, kẻ này đừng mong sống yên lành!

Sau khi tính toán, Thiếu Tôn nhận lấy thuốc trị thương, thản nhiên nói:

- Đa tạ Ninh nhi muội muội...

Hận Thiên Ninh cười nói:

- Thiếu Tôn ca ca nhanh trị hết thương thế là được, ta ở cửa ra vào hộ pháp cho ngươi!

Nói xong đứng ở cửa phòng, dựa khuông cửa nhìn Thiếu Tôn cười.

Thiếu Tôn thản nhiên nói:

- Chỉ là chữa thương, tùy thời có thể ngừng lại, không cần hộ pháp gì!

Nói xong, thần thức thăm dò vào đan dược, trong thời gian ngắn đã dùng ít nhất bảy loại phương pháp dò xét, phát hiện xác thực là đan dược tốt nhất, cũng không có dị thường, vì vậy không chút lo lắng ăn viên thuốc, từ từ vận chuyển linh lực luyện hoá, không bao lâu, dược tính dần dần phát tán, rót vào lục phủ ngũ tạng, từ trong ra ngoài, thương thế đều phục hồi rất nhanh.

- Quả nhiên là một đan dược tốt...

Trong nội tâm Thiếu Tôn thầm nghĩ, đồng thời lại cảm thấy, gia hỏa kia từ ngoại khư đến, trên người lại có nhiều thứ tốt như vậy, đợi cho chiếm Xích Long của hắn, cũng phải bắt giữ cẩn thận hỏi thăm, xem hắn có nắm giữ một ít công pháp hữu dụng không...

Đang suy tư, đột nhiên cảm giác có chút không đúng, bụng dưới chẳng biết lúc nào, lại có một đoàn dục hỏa bay lên.

Thiếu Tôn cả kinh, thầm nghĩ vì sao lại ở lúc này phát tác?

Vội vàng thi triển bí pháp áp chế dục hỏa, để tránh ở trước mặt Hận Thiên Ninh hiện ra nguyên hình, lại không nghĩ tới, lúc này dục hỏa đến quá nhanh, chỉ nháy mắt đã đốt toàn thân, ngay cả bí pháp cũng không áp chế nổi, trong lúc nhất thời, khí huyết toàn thân như sông lớn vỡ đê, làn da đỏ như máu.

- Thiếu Tôn ca ca, ngươi không sao chứ?

Hận Thiên Ninh tựa ở cửa ra vào hỏi, không khỏi có chút lo sợ bất an.

Vèo...

Đột nhiên Thiếu Tôn mở mắt ra, ánh mắt đỏ hồng.

- A... Thiếu Tôn ca ca... Ngươi...

Hận Thiên Ninh kinh hãi, vội vàng lui về phía sau một bước, ánh mắt hoảng sợ nhìn Thiếu Tôn.

- Thanh nhi muội muội... Ngươi tới...

Thiếu Tôn trầm giọng mở miệng, thanh âm khàn khàn, trong ánh mắt cũng lộ ra chút tà dị.

- Ta... Ta mới không tới đâu... Ta có việc...

đi... đi trước...

Vốn là sự tình trong kế hoạch, Hận Thiên Ninh lại bỗng nhiên cảm giác lúc này toàn thân Thiếu Tôn đều lộ ra tà khí, bộ dáng vốn anh tuấn cũng đột nhiên trở nên đáng ghét, nàng vốn thích Thiếu Tôn tuấn mỹ lỗi lạc, lúc này lại thấy hắn như vậy, thích ý bỗng nhiên phai nhạt, tăng thêm trong nội tâm có chút sợ hãi, vì vậy vội vàng chạy ra khỏi cửa.

- Thanh nhi muội muội ngươi... ngươi trở lại...

Thiếu Tôn trầm giọng kêu to, nhưng chỉ mới một nửa, đã cưỡng ép đè xuống, tự nói:

- Đi... Ngươi đi mau...

Giống như bản tâm hắn cũng không muốn tiếp xúc Hận Thiên Ninh, ước gì nàng đi mau.

Nhưng một tia lý trí kia, ở dưới dục hỏa hừng hực, rất nhanh giống như băng tuyết tiêu tán, tà ý thiêu đốt.

- Nha đầu chết tiệt kia, trở lại cho ta!

Thiếu Tôn gầm lên, cả người chụp ra ngoài.

Động tác hoàn toàn không giống như nhân loại.

Chương 405: Hung cầm Chu Tước

- Cứu mạng... Lão tổ cứu mạng... Phụ thân cứu ta...

Trong Hận Thiên Thị đột nhiên vang lên thanh âm sắc lạnh, trong thanh âm này còn kèm theo vài tiếng dã thú gào rú, lập tức kinh động vô số người, vài đạo khí tức cường đại càn quét tới, có một vị lão tổ thét lên:

- Nghiệp chướng, mau dừng tay!

Theo thanh âm, vài thân ảnh từ trong núi xông ra.

Mấy vị này ở trong Hận Thiên Thị ẩn cư không biết bao nhiêu năm, vừa bay ra đã thấy một quái thú nửa người nửa điểu, đang đè một nữ hài xinh đẹp ở dưới thân thể, hai mắt màu đỏ tươi, hung quang lộ ra, bọn hắn nào dám chủ quan, lập tức ra tay, vài đạo lực lượng cường đại từ bốn phương tập cuốn tới, bành... quái vật kia bị đánh bay ra ngoài bốn năm trượng.

- Tiền... Tiền bối tha mạng... Thiếu Tôn... Thiếu Tôn biết sai...

Quái vật kia bị đánh bay, cũng không có nhào đầu về phía trước, ngược lại hơi thanh tỉnh, mở miệng kêu lên.

- Thiếu Tôn... Ngươi là Thiếu Tôn?

Căn cứ của Hận Thiên Thị cũng không lớn lắm, động tĩnh kinh thiên động địa như vậy, đã dẫn tới vô số người cảnh giác, bốn phương tám hướng đều có người vọt tới, Tộc trưởng Hận Thiên Thị và Đại cung phụng cũng chạy đến, Phương Hành cách nơi đây vốn không xa tự nhiên cũng không ngoại lệ, sớm cưỡi Xích Long sang đây xem náo nhiệt, vừa thấy tràng cảnh này cũng kinh hãi.

Mới gặp gỡ quái thú nửa người nửa điểu, còn tưởng là Hung Thú nào đó chạy vào địa bàn của Hận Thiên Thị, sao lại là Thiếu Tôn?

Gia hỏa này đến tột cùng là quái vật gì?

Tộc trưởng Hận Thiên Thị ngẩn ngơ, không khỏi gầm lên:

- Thiếu Tôn, ngươi là loại Yêu Ma gì, còn không mau mau hiện ra nguyên hình?

Ầm ầm!

Mấy trưởng lão khác cũng đều từ trong chỗ bế quan bay ra, bao trùm hư không, giữ vững nơi này.

- Nguyên hình?

Thiếu Tôn cũng có chút ngẩn người, kinh ngạc giơ tay lên.

Thẳng đến lúc này, hắn mới phát hiện tay của mình đã không phải tay người, mà là hai cánh, phía trên bao trùm lông vũ màu đỏ, lộ ra cực kỳ quái dị, trong lúc nhất thời hắn cũng có chút hoảng sợ. Cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện, vừa mới mình thần trí mê loạn, lại hiện ra một bộ phận nguyên hình, tuy chưa hoàn toàn mất đi trạng thái ngụy trang, nhưng đã bị người nhìn ra mánh khóe.

- Ta lại hiện ra nguyên hình?

Giờ khắc này, trong nội tâm Thiếu Tôn cũng không biết nên khóc hay nên cười, tân tân khổ khổ ẩn núp một năm, vậy mà lại thất bại trong gang tấc?

- Bắt lấy hắn, xem hắn đến tột cùng là cái gì!

Đột nhiên trong hư không, lão giả lúc đầu lên tiếng hét lớn, bàn tay vung lên, chưởng ấn to chừng mấy trượng bắt về phía Thiếu Tôn.

Bọn hắn đều có chút kinh hãi, không phải tộc ta, tất có dị tâm, nơi này là địa bàn của Hận Thiên Thị, lại trà trộn vào một quái vật thế kia? Cũng không biết hắn có mưu đồ gì, đám người mình vậy mà không hay biết gì cả, nếu đợi hắn thành công, ai biết sẽ mang đến cho Hận Thiên Thị đại họa như thế nào? Diệt tộc cũng có thể a!

Oanh!

Một người ra tay, mấy người khác cũng ra tay theo, toàn bộ đều không có ý định để Thiếu Tôn đào tẩu.

Nhưng lúc này, Thiếu Tôn cuồng tiếu vài tiếng, đột nhiên lao lên không trung.

Việc đã đến nước này, hắn thực không thể ngụy trang nữa, hai cánh chấn động, trong cơ thể có hỏa ý vô tận bắn tung toé.

Trong nháy mắt, lực lượng của hắn vậy mà mạnh hơn vô số lần.

Hắn vốn là Kim Đan sơ kỳ, tuy biểu hiện mạnh hơn Kim Đan sơ kỳ bình thường một chút, bất quá cũng chỉ một chút mà thôi, nhưng lúc này, hỏa diễm trong cơ thể tán phát ra, phóng thích lực lượng lại không thua Kim Đan hậu kỳ, nhất là hỏa diễm từ trong cơ thể hắn tán phát ra, bao phủ quanh người mười trượng, ngăn cản tất cả pháp thuật đánh về phía hắn.

Vèo...

Các tu sĩ ngây người một lúc, trong biển lửa, bất ngờ có một vòng ánh sáng màu đỏ vọt ra.

- Đó là lại chim gì?

Phương Hành kinh hãi, phát hiện nguyên hình của Thiếu Tôn dĩ nhiên là một con phi cầm màu đỏ, thân hình cân đối, linh vũ phiêu dật, quanh người thiêu đốt lên hỏa diễm màu đỏ như ẩn như hiện, ngoại hình rực rỡ tươi đẹp, nhưng trên người nó lại ẩn ẩn có một loại hung ý khó tả hiển lộ, đầu chim xoay chuyến, nhìn chằm chằm vào hắn.

- Chu Tước... này dĩ nhiên là Chu Tước!

Mấy vị đại tu sĩ cũng bị cầm thú hù sợ, có người nghẹn ngào kêu lên.

Chứng kiến Hung Thú trong truyền thuyết bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt mình, mấy vị đại tu nhất thời quên ra tay.

- Vốn là kế hoạch mười phần nắm chắc, lại hủy ở trong tay ngươi...

Chu Tước lành lạnh nhìn Phương Hành, miệng phát ra tiếng người, giống như mang theo oán độc và hung ác vô tận.

- Ai hủy của ngươi, đan dược kia không phải ta đưa cho ngươi...

Phương Hành cưỡi ở trên đầu rồng, nhìn về phía Chu Tước kêu to, tựa hồ đang giải thích, nhưng lại chẳng khác gì là thừa nhận, ánh mắt Chu Tước nhìn hắn càng oán hận, hỏa mục ép về phía Phương Hành, vậy mà hóa thành một đóa hỏa vân, ầm ầm đốt tới Phương Hành, nơi đi qua không khí vặn vẹo, giống như hư không cũng có thể đốt xuyên.

- Rống...

Xích Long sao có khả năng để hỏa vân vọt tới trước mặt Phương Hành,, miệng phun thanh quang, thổi tan hỏa vân.

Chu Tước giận dữ, hai cánh giương ra, như chỉ điểm Phương Hành vọt tới.

- Ôi, chạy mau...

Phương Hành hoảng sợ, vội vàng thúc dục Xích Long đào tẩu, hiện tại không biết chi tiết của Chu Tước, hắn cũng không muốn chống lại.

Mấy vị đại tu thấy thế, vội vàng ra tay, lại không nghĩ rằng Chu Tước chỉ là làm dáng, quanh người có ánh lửa sáng lên, sóng nhiệt bức người, hào quang chói mắt, đợi cho hào quang biến mất, Chu Tước ở giữa không trung cũng biến mất, bên ngoài hơn mười dặm lại xuất hiện một đạo hỏa quang, bỏ chạy ra xa, lại thi triển Na Di Thuật.

- Hắn muốn chạy trốn...

Mấy vị trưởng lão của Hận Thiên Thị quát khẽ, đồng thời thân hình lóe lên, thi triển Na Di Thuật đuổi theo.

Phương Hành cũng vội vỗ đầu Xích Long nói:

- Mau đuổi theo, mau đuổi theo...

Xích Long gào to, nhanh chóng bay ra ngoài, chỉ là nó thần chí hỗn loạn, ít khi thi triển pháp thuật gì, chỉ có thể dựa vào bản năng vật lộn, hay mượn nhờ long thân cường hãn nuốt công kích của đối thủ vào, lại bắn ngược trở về, hôm nay mặc dù tốc độ của nó nhanh, nhưng lại không biết Na Di Thuật, vừa lên đã bị bỏ xa hơn mười dặm, nhất thời không đuổi kịp.

Phương Hành không thèm để ý, hắn cũng không có ý định bảo Xích Long ác đấu với hung cầm kia, chỉ là muốn đuổi theo xem trò vui mà thôi.

- Vèo...

Chu Tước phi độn như tia chớp, một lần vỗ cánh chính là trăm dặm.

Mà mấy vị trưởng lão của Hận Thiên Thị lại kết thành trận thế, phân biệt thi triển Na Di Thuật vượt qua hư không, ra sức đuổi theo.

- Làm người lưu một đường, các ngươi cường truy bản tôn như thế, không sợ thời điểm Cửu Nguyệt Thăng Thiên, hạ xuống tai họa vạn kiếp bất phục sao?

Chu Tước bay ở phía trước, lạnh lùng nghiêm nghị nói, mấy vị trưởng lão của Hận Thiên

Thị nghe vậy, trong nội tâm khẽ giật mình, hình như nghĩ tới sự tình gì để bọn hắn khiếp sợ, lập tức có người quát:

- Chu Tước trở lại, lão phu có chuyện hỏi ngươi...

- Các ngươi muốn hỏi gì, bản tôn đều biết, lúc này lại không phải thời điểm các ngươi nên biết!

Chu Tước cũng không quay đầu, bay về phía một thạch lâm cao lớn, ở trong thạch lâm lập tức vang lên tiếng gào thét trấn nhiếp bốn phương, ở chỗ này, bất ngờ chiếm cứ một Hung Thú cấp sáu thực lực khủng bố, ngay cả đám trưởng lão Hận Thiên Thị cũng không dám tùy tiện đi qua trêu chọc, xu thế đuổi theo nhất thời có chút dừng lại.

Chu Tước mượn bản thân linh hoạt và hăng hái, tránh khỏi Hung Thú đuổi bắt, thanh âm lạnh lùng truyền về phía sau:

- Từ ngày bản tôn sinh ra, Quy Khư đã chú định đại biến, sớm đưa các ngươi chút lễ vật, cho các ngươi làm chút chuẩn bị đi...

Ánh lửa bao vây lấy một quyển trục, bay về phía mấy vị trưởng lão, Chu Tước thì cười lạnh đi xa.

- Hắn lưu lại vật gì?

Mấy vị trưởng lão thấy đuổi không kịp, bất đắc dĩ ngừng lại, vây làm một đoàn nhìn quyển trục.

- Cái này tựa hồ là... bí pháp nào đó của Thái Thượng Đạo...

Đại cung phụng cầm lấy quyển trục, chăm chú nhìn lại, lập tức đổ ra mồ hôi lạnh, bày ra cho mấy vị trưởng lão khác xem.

Hắn không có nói tiếp, nhưng mấy vị trưởng lão đều minh bạch ý của hắn, tất cả đều kinh hãi.

- Chu Tước này, dụng ý bất thiện...

Đột nhiên Đại cung phụng trầm giọng mở miệng, ánh mắt lập loè.

Có một vị trưởng lão khác lại nói khẽ:

- Chỉ cần có lợi với Hận Thiên Thị ta, quản hắn bất thiện hay hữu thiện làm gì...

- Mấy vị trưởng lão, đuổi được không?

Đột nhiên đằng sau có thanh âm truyền đến, là Phương Hành và Tộc trưởng Hận Thiên Thị mang theo một đám cung phụng thực lực không tầm thường đến, Phương Hành xông lên trước nhất, bay về phía mấy vị trưởng lão, nhìn Xích Long của hắn, mấy vị trưởng lão đột nhiên trầm mặc lại, trong đó một vị trưởng lão thu quyển trục vào trong tay áo, giống như không có chuyện gì quay người.

- Súc sinh kia quá giảo hoạt, tốc độ lại nhanh, bị hắn chạy thoát...

Mấy vị trưởng lão nhàn nhạt trả lời một câu, từng người bay trở về, làm cho Phương Hành sững người, thầm nghĩ:

- Mấy lão già này có cảm giác là lạ?

Chương 406: Lập công lớn

Hận Thiên Thị, mỗi người nhìn thấy Thiếu Tôn mới được phong làm cung phụng, dĩ nhiên là Chu Tước hóa thân, kinh động đến toàn tộc lo lắng bất an.

Hung cầm Chu Tước, chính là Thượng Cổ Hung Thú cực kỳ cường đại, từng cùng bốn tộc Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ tịnh xưng, bị liệt vào tứ hung, ở trong Hung Thú là một trong bốn tộc mạnh nhất. Trong đó Thanh Long, nói trắng ra chính là tiền bối Long tộc hiện nay, chỉ có điều về sau Long tộc học tập tri thức Nhân tộc, tu luyện ra hình người, chuyển thành bán nhân, màu bổn mạng cũng từ xanh hoá vàng, trở thành Kim Long.

Long tộc là chủng tộc am hiểu học tập nhất, tập hợp sỡ trường của bách gia, cho nên mới ở trong Thiên Địa nhiều lần đại biến lấy được sinh cơ.

Chu Tước lại không được như vậy, tuy thực lực của tộc này cường hoành, nhưng không nghe nói còn có sống sót, có lẽ đã tuyệt chủng ở thời điểm Thiên Địa đại biến, Hung Thú ở trong Quy Khư nhiều vô số kể, cũng không có truyền thuyết về Chu Tước, không nghĩ tới sẽ xuất hiện ở chỗ này.

- Ninh nhi, đến cùng xảy ra chuyện gì? Vì sao hắn biến hoá ra nguyên hình?

Trong Hận Thiên Thị, Tộc trưởng đang nghiêm túc hỏi thăm Hận Thiên Ninh.

Tuy Hận Thiên Ninh xảo trá, nhưng trải qua lần đại biến này, cũng kinh hãi lạnh mình, thấy phụ thân hỏi, không khỏi khóc sướt mướt nói:

- Ta thấy Thiếu Tôn ca ca... hung cầm kia bị thương, nên muốn đến đưa cho hắn thuốc trị thương, thật không nghĩ đến, hắn ăn vào viên thuốc trị thương kia, vậy mà lập tức thay đổi bộ dáng, muốn... ăn ta, ta vội vàng bỏ chạy, hắn đuổi theo ở phía sau, cuối cùng lộ ra nguyên hình...

Tuy nha đầu kia kinh hoảng, lại không mất lý trí, biết nàng và Phương Hành mật mưu không thể nói ra, một hoàng hoa khuê nữ lại muốn ngủ với nam nhân, nói ra thật hư không tưởng nổi, liền thuận miệng nói dối, che đậy đi qua.

- Ngươi có thể có thuốc trị thương gì, từ chỗ nào lấy được?

Tộc trưởng Hận Thiên Thị nhíu mày, chuẩn xác bắt được căn nguyên trong lời nói của Hận Thiên Ninh, chăm chú ép hỏi.

Hận Thiên Ninh nghẹn lời, bỗng nhiên chỉ Phương Hành nói:

- Là hắn, chính là hắn cho ta!

Mọi người nghe vậy, không khỏi nhìn về phía Phương Hành.

- Móa, nha đầu kia thật không có nghĩa khí...

Trong nội tâm Phương Hành thầm mắng, ho khan hai tiếng, cũng chỉ có thể đứng ra thừa nhận:

- Thuốc trị thương xác thực là ta cho!

Ánh mắt mọi người nghi hoặc nhìn về phía hắn, hắn có cừu oán với Thiếu Tôn, này là mọi người đều biết, lập tức đều nghĩ, chẳng lẽ người này muốn độc hại Thiếu Tôn, cho nên cầm thuốc trị thương có độc bảo Hận

Thiên Ninh qua, kết quả độc tính thiêu đốt mạnh mẽ, khiến cho Thiếu Tôn ngụy trang thành người hiện ra nguyên hình? Trong lúc nhất thời, ánh mắt nhìn về phía hắn có chút hoài nghi, lại có chút khinh bỉ.

Phương Hành biết rõ, nếu lúc này nói thuốc trị thương không có vấn đề, mọi người rất khó tin phục, nhưng nếu thừa nhận thuốc trị thương có vấn đề, lại bất lợi với thanh danh, cũng may trình độ nói dối của hắn đã tới cảnh giới đăng phong tạo cực, thấy ánh mắt của mọi người phức tạp nhìn mình, liền quyết định chắc chắn, nhìn lướt qua nói:

- Trong thuốc trị thương không có độc, chỉ có điều... dược tính lại mãnh liệt, chư vị cũng biết, Linh Thạch đan dược của ta, đều từ trong Lưu Ly Cung mang đến, dược tính không tầm thường...

Trong đám người có không ít người sắc mặt xấu hổ, bọn hắn đều bí mật thu qua Linh Thạch đan dược của Phương Hành a.

Mượn chuyện này hòa hoãn bầu không khí, sau đó biểu lộ của hắn mới nghiêm túc nói:

- Tặng cho Thiếu Tôn viên thuốc trị thương kia quyết không có độc tính gì, chỉ có điều dược lực rất cường đại, thực không dám đấu diếm, hôm nay vừa gặp, ta đã cảm giác Thiếu

Tôn kia có chút không đúng, trên người che dấu hung tính, rất giống Xích Long khi phát điên, vì vậy ta cố ý bảo Xích Long và hắn đấu một trận, lấy một chút máu tươi về tra xét, quả nhiên có chút vấn đề...

Nói đến đây, khuôn mặt hắn nghiêm túc quét qua mọi người.

Người chung quanh đều biết sự tình Xích Long đuổi giết Thiếu Tôn, nhất thời không người mở miệng đánh gãy.

Phương Hành lại nói:

- Việc khác không dám nói, nhưng Thiếu Tôn có vấn đề ta lại cực kỳ xác định, vốn định báo cho Tộc trưởng, lại nghĩ tới mọi người đều biết ta và Thiếu Tôn cùng ngưỡng mộ Đại tiểu thư, nếu cáo trạng, sợ bị người hiểu lầm, đành phải tự mình thăm dò, vừa vặn Nhị tiểu thư thấy ta trọng thương Thiếu Tôn, tức giận tới tìm ta lý luận, ta liền thuận thế lấy thuốc trị thương kia bôi cho Nhị tiểu thư!

- Viên thuốc trị thương kia là ta dùng để bảo vệ tính mạng, dược tính mãnh liệt, chỉ cần không chết, thì có thể kéo một mạng, bất quá cũng chính bởi vì dược tính mãnh liệt, sau khi ăn vào, vô luận là người hay yêu, đều sẽ ở dưới dược tính mãnh liệt làm thần thức hỗn loạn, kinh mạch nghịch chuyển, nói cách khác, nếu trên người Thiếu Tôn có pháp thuật ngụy trang gì, bị dược tính xung kích, đều sẽ lộ ra nguyên hình...

Phương Hành nói cực kỳ thành khẩn, lại bồi thêm một câu:

- Đương nhiên, nếu hắn không có ngụy trang gì, viên thuốc đó đủ để chữa tốt thương thế của hắn, coi như ta gián tiếp xin lỗi.

Sau khi nói xong, bỗng nhiên nhíu mày, nghiêm túc nhìn Hận Thiên Ninh nói:

- Nhị tiểu thư, ta không phải nói sau khi đưa đan dược, phải lập tức ly khai, miễn cho xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?

Hận Thiên Ninh không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy, không khỏi ngẩn ngơ, vội vàng nói:

- Ta... Ta chỉ là muốn nhìn một chút...

Phương Hành cười lạnh nói:

- Không tin được ta, muốn xem đan dược có độc hay không đúng không?

Hận Thiên Ninh được hắn ám chỉ, liền già mồm nói:

- Ngươi và hắn có cừu oán, ta có thể không đề phòng sao?

Kẻ xướng người hoạ, lại nói ra sự tình rõ ràng, chỉ có điều trong lời nói Phương Hành trở thành một người trung thực thật thà, lại tuệ nhãn như đuốc, trợ giúp Hận Thiên Thị phát hiện một đại họa, trong lòng mọi người đều có chút bán tín bán nghi, tuy cảm thấy hắn nói không có sơ hở gì, nhưng ẩn ẩn cảm thấy, Hình Phương chưa hẳn hảo tâm như vậy...

- Việc này nói tới đây thôi, thời điểm Chu Tước rời đi, thế như tia chớp, không hề có dấu hiệu trúng độc, hơn nữa thương thế giảm đi không ít!

Đại cung phụng nói một câu, liền định xuống việc này, ám chỉ hắn tin Phương Hành, cảm thấy Phương Hành có công.

Tộc trưởng Hận Thiên Thị còn muốn hỏi, lại được Đại cung phụng ám chỉ, liền thay đổi khuôn mặt tươi cười, vỗ vai Phương Hành nói:

- Hình cung phụng, Chu Tước kia rắp tâm hại người, trốn trong Hận Thiên Thị ta, thực không biết có mưu đồ gì, ngươi trợ giúp Hận Thiên Thị phát hiện tai hoạ, là có công rất lớn, mọi người đều là một tộc, ta cũng không nói lời khách sáo gì, sau này sẽ có ban thưởng cho ngươi!

Phương Hành cười cười nói:

- Khách khí!

Hắn trực giác linh mẫn, ẩn ẩn cảm thấy, hình như mấy lão gia hỏa có chút là lạ.

- Cái gì? Thiếu Tôn ca ca... tại sao Thiếu Tôn ca ca có thể là hung cầm? Các ngươi... Các ngươi gạt ta!

Lúc này, bỗng nhiên có một giọng nữ giận dữ quở trách, áp chế tiếng nghị luận ở chung quanh, lại là Hận Thiên Thanh, nàng đã bị cấm túc, lại không nghĩ tới cũng bị động tĩnh to lớn kia hấp dẫn, cưỡi mây đuổi đến nơi này, nghe người nói biến cố vừa rồi, không thể chịu được đả kích, thân hình lung lay ngã sấp xuống.

- Ôi, Đại tiểu thư cẩn thận...

Bóng người xẹt qua, ôm Hận Thiên Thanh vào trong lòng, mọi người nhìn lại, là Hình Phương cung phụng xuất thủ, hắn duỗi ra hai tay, tiếp lấy Hận Thiên Thanh, cúi đầu nhìn xem, thấy Hận Thiên Thanh đã ngất, không khỏi thở dài một tiếng nói:

- Việc này phải trách ta, tuy vạch trần chân diện mục của Thiếu Tôn, lại hại Đại tiểu thư thương tâm...

Mọi người nghe vậy, lại có chút ngoài ý muốn, còn có chút cảm động, ẩn ẩn cảm thấy người này quá si tình.

- Tộc trưởng, ta đưa Đại tiểu thư trở về trước!

Phương Hành nhìn Tộc trưởng Hận Thiên Thị bẩm báo một tiếng.

Tộc trưởng Hận Thiên Thị hơi chần chờ, cuối cùng nhẹ gật đầu nói:

- Cũng tốt, bất quá về sau không nên gọi Đại tiểu thư, một nữ nhi, sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, cái gì công tử, tiểu thư, xưng hô như vậy, về sau không nên nhắc lại nữa!

Trong lời nói giống như có chút ám chỉ, Phương Hành nhẹ gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Khẽ gật đầu, Xích Long bay lên hư không, bay về phía tiểu viện của Hận Thiên Thanh.

- Thiếu Tôn ca ca...

Hận Thiên Thanh dù sao cũng là người tu hành, khí lực cường đại, nhất thời khó thở công tâm té xỉu, nhưng rất nhanh liền tỉnh lại.

Nàng chỉ cảm thấy mình bay ở trong mây, được một đôi tay rắn chắc ôm, cực kỳ ôn nhu, liền sâu kín mở mắt, trong sương mù, hình như thấy được khuôn mặt của Thiếu Tôn, nhưng mộng cảnh chỉ nháy mắt, khuôn mặt của Thiếu Tôn biến mất, lại thấy được một khuôn mặt hơi gầy, đường cong như đao gọt, lúc này đang trêu tức nhìn mình, ánh mắt giống như hàn băng.

- A, tại sao là ngươi...

Hận Thiên Thanh kêu to, muốn giãy dụa ra.

Nhưng hay tay kia chăm chú siết chặt, giữ lấy nàng, linh lực áp chế, nàng ngay cả gọi cũng kêu không ra.

- Đương nhiên là ta rồi, Thiếu Tôn ca ca của ngươi biến thành một con chim, đã bay đi rồi!

Phương Hành điềm nhiên như không có việc gì, cúi đầu nhìn Hận Thiên Thanh nói.

Giờ khắc này, cho dù thần thức của mấy vị đại tu quét tới, cũng chỉ cho rằng Phương Hành là thấp giọng an ủi, biểu lộ tình ý, lại không nghĩ rằng, lúc này hắn nói lại cực kỳ châm chọc.

- Là ngươi làm... Đây hết thảy đều là ngươi làm?

Hận Thiên Thanh cũng không ngu ngốc, từ trong lời nói của Phương Hành, bất ngờ nghe ra hàm ý.

- Đương nhiên là ta làm, ta vạch trần chân diện mục của gia hỏa kia, lập được đại công, chỉ sợ hai ta rất nhanh sẽ...

Phương Hành cười hắc hắc, tuy không nói tiếp, nhưng Hận Thiên Thanh minh bạch ý tứ của hắn.

- Ta không tin... Ta không tin... Thiếu Tôn ca ca... sao sẽ là hung cầm biến hóa thành...

Hận Thiên Thanh cực lực giãy dụa, lại giãy giụa không ra, chỉ dùng ánh mắt sâm lãnh nhìn Phương Hành, trong ánh mắt như có độc hỏa hừng hực thiêu đốt:

- Hỗn đản, nhất định là ngươi dùng quỷ kế gì, nhất định là ngươi, người khác đều nghĩ ngươi thật thà trung hậu, nhưng ta biết rõ ngươi mới là gia hỏa rắp tâm hại người, nhất định là ngươi hãm hại Thiếu Tôn ca ca, tại sao ngươi phải làm như vậy? Vì cái gì?

Trong thanh âm, nàng tức hổn hển, dường như có oán hận vô tận.

Phương Hành thì thoáng trầm mặc, đón ánh mắt oán độc của Hận Thiên Thanh, không chút biểu tình, qua nửa ngày mới giảm thấp thanh âm mở miệng:

- Còn có tâm tư hỏi ta, tại sao ngươi không hỏi mình, lúc trước vì sao dùng Phá Hung Đinh đóng ta?

Chương 407: Sính lễ

Ném Hận Thiên Thanh trở về tiểu viện của nàng, bởi vì nàng cứ nghĩ ngợi lung tung, Phương Hành thì quay đầu bay về tiểu viện của mình.

Tâm tình cũng không tệ, cảm thấy Phương đại gia vừa ra tay, ai có thể chống!

Thanh danh của Thiếu Tôn kia cực kỳ vang, toàn bộ Hận Thiên Thị nhắc tới hắn, đều giơ ngón tay cái, thậm chí nói, cơ hồ tất cả mọi người nhìn không tốt hắn, đều nói Thiếu Tôn vừa về, mình ỷ vào Xích Long mới trở thành cung phụng thượng đẳng sẽ lộ ra nguyên hình, nhưng ai nghĩ tới, ngược lại là Thiếu Tôn lộ ra nguyên hình.

Đương nhiên, Phương Hành cũng nhịn không được nghĩ, cũng may đối phương bay nhanh, bằng không thì kết cục càng thảm hại hơn...

Về phần Hận Thiên Thanh, Phương Hành sớm đã nhìn rõ ràng, đã kiêu ngạo lại bướng bỉnh, không ai bì nổi rồi lại nhát gan, tự xưng thông minh lại cực kỳ ngu xuẩn, tựa như nàng rõ ràng là nữ nhân lại thích mặc nam trang, tính tình trời sinh gần như xung đột với mình, Phương Hành căn bản không để nàng vào mắt, nếu như nàng không phải là đại tiểu thư của Hận Thiên Thị, đối phó nàng căn bản không cần phải phiền phức như thế!

Hôm nay đại thế đã định, chỉ còn ngồi chờ thu hoạch.

Phương Hành tinh tế nghĩ, cảm giác mình vừa vào thị tộc, liền dâng ra Linh Tinh và Sơn Bảo, lúc này đánh bậy đánh bạ, vạch trần Thiếu Tôn không biết ôm mục đích gì tiềm phục vào Hận Thiên Thị, ở trong Hận Thiên Thị, hắn giả ra vẻ thật thà, hơn nữa ngày bình thường vung rất nhiều tiền, kết giao một nhóm lớn "bạn tốt", địa vị cũng đã ổn định.

Còn lại, hình như chỉ là vấn đề thời gian, đợi cho Hận Thiên Thị tin tưởng mình, đoán chừng việc hôn nhân sẽ rất dễ dàng.

Chỉ có điều trong nội tâm Phương Hành lại cảm giác có chút không thoải mái, hắn nhớ tới ánh mắt của Thiếu Tôn lúc gần đi nhìn mình, lại nghĩ tới đám lão gia hỏa của Hận Thiên Thị khó hiểu, trong nội tâm có chút nghi hoặc, ở trên giang hồ trộn lẫn nhiều năm, hắn đối với nguy hiểm có mẫn cảm đặc thù, lúc này đã ngửi được khí tức nguy hiểm khó nói lên lời.

- Sẽ không phải con chim kia trước khi đi lừa ta cái gì chứ?

Phương Hành thầm nghĩ.

Lại ẩn ẩn cảm thấy, hình như mình cũng không có gì có thể lừa bịp, bình thường biểu hiện trung thực không nói, dù lộ chút sơ hở gì đó, cũng không đủ tạo thành hậu quả xấu, hơn nữa mình đã dâng ra “tất cả” thứ đáng giá trên người, trên người lưu lại Linh Thạch và đan dược, chỉ sợ Hận Thiên Thị cũng chướng mắt.

Về phần bảo vật mình ẩn giấu, trừ mình thì có ai biết?

Nghĩ như vậy, trong nội tâm lại an ổn chút ít, chỉ là vẫn cảm thấy: có nên sớm làm ra chuẩn bị hay không?

Hai tháng sau, tiền đồ của Phương Hành ở Hận Thiên Thị thoạt nhìn rất tốt, đã không có đối thủ cạnh tranh, mọi người đều cho rằng rể hiền của Tộc trưởng Hận Thiên Thị đã là vật trong bàn tay hắn, dù sao hôm nay ở trong Hận Thiên Thị, luận tuổi và tu vi, vô luận là cung phụng từ bên ngoài đến hay tộc nhân Hận Thiên Thị sinh trưởng ở địa phương, đều không có một cái nào mạnh hơn hắn, huống chi hắn còn có Chân Long?

Đơn giản mà nói, tộc nhân của Hận Thiên Thị đã coi hắn là vị hôn phu của Hận Thiên Thanh.

Đương nhiên, đây chỉ là biểu hiện ở bên ngoài, trên thực tế, cảm giác bất an trong nội tâm Phương Hành đã càng ngày càng nghiêm trọng.

Hắn ẩn ẩn cảm giác, Hận Thiên Thị giám thị mình càng ngày càng chặt, biểu hiện bên ngoài, hắn có thể tùy ý di động, kết giao bằng hữu khắp nơi, hôm nay cùng trưởng lão này xưng huynh gọi đệ, ngày mai cùng cung phụng kia uống rượu mua vui, nhưng trên thực tế, thời thời khắc khắc đều có vài đạo khí tức đề phòng hắn, hoặc là nói giám thị hắn, mỗi khi hắn muốn ly khai căn cứ của Thiên thị tộc, sẽ lập tức có người ngăn trở.

Hôm nay hắn đã gia nhập đội săn thú, ngẫu nhiên sẽ cùng tộc nhân ra ngoài, săn giết một ít Hung Thú cấp thấp, chỉ có điều không cho đi xa, về sau có người nói với Phương Hành, nói Xích Long hung uy quá thịnh, nếu mang đi ra ngoài săn thú, rất có thể sẽ kinh động một ít Hung Thú lợi hại, ngược lại có khả năng gây tai hoạ, khuyên Phương Hành không mang Xích Long ra ngoài săn thú.

Trải qua việc này, Phương Hành đã xem như minh bạch, trong nội tâm đại định.

Từ đó về sau, mỗi lần hắn và đội săn thú ra ngoài săn bắn, đều lưu Xích Long ở trong Hận

Thiên Thị, chỉ có điều mỗi lần hắn đều trở về rất sớm, sau khi ra ngoài, nhiều nhất một ngày liền trở về, có đôi khi thậm chí tự mình đi ra ngoài, cũng không biết mưu tính cái gì, bất quá Hận Thiên Thị lại không thèm để ý, giám thị với Phương Hành ngược lại yếu đi chút ít, chỉ nhìn chằm chằm không cho Xích Long ly khai Hận Thiên Thị mà thôi.

Mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, ba tháng sau, Đại cung phụng tự mình đến tiểu viện của Phương Hành.

- Hình tiểu hữu, trong khoảng thời gian này qua như thế nào?

Đại cung phụng cười ha hả, cực kỳ hiền lành.

Phương Hành cũng đứng lên, cười hì hì chạy ra đón chào:

- Đại cung phụng vậy mà tự mình đến, khách quý ít gặp khách quý ít gặp...

Trong lòng của hắn ẩn ẩn minh bạch, sự tình mình suy tính lâu như vậy rốt cuộc đã tới.

Đại cung phụng lại không vội nói cái gì, hỏi Phương Hành hôm nay ở trong tộc qua như thế nào, nói chút ít việc vớ vẩn trong Quy Khư, cuối cùng mới cười nói:

- Từ sau khi Thiếu Tôn hóa thành Chu Tước bỏ chạy, Hình tiểu hữu là cung phụng xuất sắc nhất trong Hận Thiên Thị ta, tương lai của ngươi, lão phu hết sức coi trọng, sợ là ở trong toàn bộ Quy Khư, cũng sẽ đại phóng hào quang!

- Ngay cả lão già này cũng tới mã thí tâng bốc, đám người kia đến tột cùng muốn làm gì?

Trong nội tâm Phương Hành oán thầm, trên mặt lại cười nói:

- Lão tiền bối khoa trương ta như vậy, ta có chút ngượng ngùng!

Đại cung phụng nói:

- Nếu ngươi không có thiên phú, ta tự nhiên sẽ không nói như vậy, phóng nhãn toàn bộ Hận Thiên Thị, trong mấy chục cung phụng, người tu vi cao hơn ngươi, cái nào tuổi không lớn hơn gần trăm tuổi? Người tuổi tác tương đương, lại có ai tu vi không kém xa vạn dặm? Ha ha, dù không có Xích Long, dùng thiên tư và thực lực của ngươi, cũng đủ dừng chân ở trong Hận Thiên Thị rồi!

Phương Hành cười nói:

- Đại cung phụng quá khách khí, tiểu tử chỉ là lúc ở ngoại khư, được chút cơ duyên, may mắn mà thôi!

Nói nhăm nửa ngày, Đại cung phụng mới vào chính đề:

- Hình tiểu hữu, thực không dám đấu diếm, lão phu hôm nay tới là chúc mừng ngươi, tâm tư của ngươi đối với Thanh nha đầu, ở trong Hận Thiên Thị, không phải là bí mật gì, lão phu cũng không vòng vo, ta, Tộc trưởng và mấy vị trưởng lão thương lượng, đều cảm thấy dùng tư chất của ngươi, cùng Thanh nha đầu chính là ông trời tác hợp, muốn gả nàng cho ngươi, không biết ý của ngươi như nào?

Phương Hành giả bộ như kinh hãi, đứng lên nói:

- Đại cung phụng, lời ấy thật chứ?

Đại cung phụng mỉm cười nói:

- Lão phu đã sống gần ngàn tuổi, còn có thể đến trêu đùa hậu bối như ngươi sao?

Phương Hành làm như kinh hỉ quá đỗi, lại chần chờ nói:

- Nhưng đại tiểu thư nàng...

Đại cung phụng nói:

- Cha mẹ có lệnh, lại có lão phu làm mai, chút tính tình kia của Thanh nha đầu, ngươi không cần để ý tới? Huống hồ ngày bình thường lão phu quan sát, từ khi Chu Tước đi rồi, Thanh nha đầu cũng không quá gây sự với ngươi, chỉ sợ lòng đã có tương hướng, việc hôn nhân này nàng sẽ không cự tuyệt, chỉ cần ngươi nguyện ý, lão phu sẽ hồi bẩm Tộc trưởng, định xuống việc này!

Nói đến đây, ngừng lại một chút, lại nói:

- Hình tiểu hữu vẫn muốn tiến vào bí các a, không cần phủ nhận, từng người ngoại khư sau khi vào đây, không ai không cảm thấy hứng thú với bí các, năm đó lão phu cũng như thế, thực không dám đấu diếm, sau khi ngươi và Thanh nha đầu kết hôn, liền chính thức sáp nhập vào Hận Thiên Thị, khi đó lão phu sẽ đích thân mang ngươi đi vào bí các một lần, thành toàn tâm nguyện của ngươi!

Phương Hành làm như kinh hỉ vô hạn, liên tục chà xát hai tay, không ngớt lời nói:

- Thật tốt quá, thật tốt quá...

Trong nội tâm lại nghĩ:

- Con mẹ nó, xong đời...

Đại cung phụng nhìn hình dạng của hắn, mặt đầy dáng tươi cười, cảm thấy đại sự đã thành, nhưng đột nhiên giống như lơ đãng nói:

- Chỉ có điều, kết hôn với Thanh nha đầu, lễ không thể bỏ, lão phu muốn cùng ngươi thương lượng sự tình sính lễ, theo quy củ thị tộc, đều cần nam tử một mình tiến vào núi rừng, săn bắt một Hung Thú, dùng nó chứng minh mình vũ dũng, nhưng ngươi lại không cần!

Phương Hành cười to nói:

- Cần cần, người khác đều làm như vậy, ta sao có thể ngoại lệ, Đại cung phụng ngồi chơi một chút, ta mang đại cẩu tử đi ra ngoài săn giết một Hung Thú lợi hại về, ngươi đợi ta, tối đa nửa canh giờ ta sẽ trở lại!

Nói xong không chờ Đại cung phụng nhiều lời, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Đại cung phụng cười khổ, sao có thể nhìn không thấu tâm tư của hắn? Bàn tay nhẹ nhàng đặt ở trên vai Phương Hành, nói:

- Hình tiểu hữu, nhìn bộ dáng của ngươi, giống như đã đoán được mấy thứ gì đó, lão phu cũng không dài dòng, lần này lão phu làm thuyết khách, việc hôn nhân của Thanh nha đầu và ngươi, tùy thời có thể định, nhưng sính lễ chính là Xích Long của ngươi, như thế nào?

Phương Hành ngơ ngác, giả bộ như có chút kinh ngạc nói:

- Lời này của lão tiền bối là có ý gì, từ lúc tiểu tử làm cung phụng của Hận Thiên Thị, Xích Long không phải cũng xem như của Hận Thiên Thị sao? Nếu như săn thú, tiểu tử tự nhiên mang nó đi ra săn thú, nó săn được con mồi còn nhiều hơn ta, nếu có cường địch đột kích, đại cẩu cũng sẽ xông ở phía trước, không chút sợ hãi...

Đại cung phụng mở miệng, cắt đứt lời hắn nói:

- Tiểu hữu không đáp ứng?

Phương Hành trầm mặc lại, ánh mắt phức tạp, không biết nên trả lời như thế nào.

Chương 408: Phá Hung Đinh rút hồn

Phương Hành trầm mặc, biết rõ mình nói những lời nhảm nhí này đã vô dụng, qua nửa ngày, bỗng nhiên xoay người lại, nhìn Đại cung phụng nói:

- Lão tiền bối, Chân Long này đã cứu mạng ta mấy lần, nói nó là mệnh căn của ta cũng không sai biệt lắm, nó xem ta là thân nhân duy nhất, ta xem nó cũng đáng giá hơn đại bộ phận nhân mạng trên thế giới này, ta muốn hỏi ngươi, các ngươi muốn lấy nó đi làm cái gì?

Đại cung phụng hơi trầm ngâm nói:

- Tiểu hữu chắc hẳn còn nhớ, mấy tháng trước Chu Tước lẻn vào Hận Thiên Thị, lại bị ngươi vạch trần thân phận đào tẩu, bất quá ngươi không biết, thời điểm hắn đào tẩu, để lại một cuốn bí pháp, trải lão phu cùng mấy vị đạo hữu nghiên cứu, xem xét đó chính là bí thuật luyện hung của Thái Thượng Đạo, chắc là đến từ hạch tâm của Quy Khư...

- Quả nhiên là hung cầm kia hố ta...

Phương Hành chưa từng mở miệng, không chút biểu tình nhìn Đại cung phụng.

Đại cung phụng lại nói:

- Năm đó Thái Thượng Đạo đạo pháp thông thần, thế lực thông thiên, từng lực phục vô số Hung Thú, hoặc bắt mà làm cưỡi, hoặc luyện thành tiên binh, ngay cả Thượng Cổ tứ hung, Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ, cũng từng bị Thái Thượng Đạo trấn phục, cam nguyện làm Thánh Thú hộ pháp cho bọn hắn, thống lĩnh bốn phương, rất nhiều Hung Thú trong Quy Khư, tục truyền đều là huyết mạch của những Hung Thú mà năm đó bị Thái Thượng Đạo chỉ huy, có thể thấy được Thái Thượng Đạo những thứ khác không nói, nhưng ở ngự thú quả thực thần diệu, tầm quan trọng của cuốn bí pháp này, không cần ta nhiều lời a?

Phương Hành nhẹ gật đầu nói:

- Trong Quy Khư, Hung Thú mọc lên san sát như rừng, lực lượng còn mạnh hơn tất cả thị tộc cộng lại, nếu có thể thống ngự những Yêu thú kia, lực lượng của Hận Thiên Thị sẽ áp đảo Quy Khư, không người có thể địch!

Đại cung phụng cười nói:

- Tiểu hữu nói không sai, cuốn bí pháp này, mấy người chúng ta nghiên cứu mấy tháng, đã kết luận là đồ thật, thông qua nó, chúng ta có thể chế tạo một Pháp bảo gần như sánh ngang Thần Khí, mà Pháp bảo này tác dụng chính là điều khiển Hung Thú, chế tạo kiện Thần Khỉ này, chúng ta ít nhất cũng có năm thành nắm chắc, chỉ là lại cần một Thượng Cổ Hung Thú làm dẫn...

Nói đến đây, mục đích đã nói rõ, ánh mắt sáng ngời nhìn Phương Hành.

Phương Hành nói:

- Sau khi dùng qua, nó sống hay chết?

Đại cung phụng nói:

- Sẽ trở thành Khí Hồn!

Hình như còn muốn khuyên nhủ Phương

Hành, ngừng lại một chút, lại nói:

- Tiểu hữu, ta xem qua Xích Long, hình như thần hồn không được đầy đủ, linh tính gần như tán loạn, sở dĩ thân cận ngươi, chắc là bởi vì ngươi và nó cùng nhau trưởng thành, lây dính khí tức trên người nó, trên thực tế một tia ràng buộc này cực kỳ yếu ớt, chỉ sợ không biết lúc đó, nó phát cuồng lên, sẽ triệt để quên ngươi, cần gì phải sai lầm che chở nó? Ha ha, nếu như ngươi lấy Thanh nha đầu làm vợ, dùng tư chất của ngươi, vị trí tộc trưởng cũng có thể tranh, đến lúc đó ngươi trở thành Tộc trưởng, Thần Khí này không phải là ngươi tới khống chế sao? Giống như Xích Long và ngươi cũng không có tách ra...

Thấy lão nhân này nói nhiều như vậy, có thể thấy được hơi có chút lương tâm, Phương Hành cắt đứt hắn, hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi:

- Đại cung phụng, ngài nói thực cho ta biết, nếu ta không đáp ứng, các ngươi sẽ làm như thế nào?

Đại cung phụng trầm giọng nói:

- Như ngươi muốn mạnh mẽ rời đi, lão phu cũng không giữ được tính mạng của ngươi!

Sắc mặt Phương Hành lạnh lẽo nói:

- Nếu Xích Long náo lên, sợ là tộc nhân của Hận Thiên Thị phải chết trên một nửa!

Đại cung phụng hơi nhắm mắt, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Bọn hắn đã chuẩn bị tất cả!

Phương Hành nhất thời nghẹn lời, trong nội tâm minh bạch, đối với mấy lão gia hỏa động tâm kia mà nói, chết trên một nửa tộc nhân lại được coi là cái gì? Nếu có thể thống ngự Hung Thú, quân lâm Quy Khư, chỉ sợ dù bồi tất cả tộc nhân bọn hắn cũng nguyện ý.

- A, hung cầm kia không có hảo ý, nó lưu lại bí pháp, chỉ sợ không tin được a?

Biết rõ đã không còn hi vọng, nhưng Phương Hành vẫn nói một câu.

Đại cung phụng chỉ thản nhiên nói:

- Chúng ta đã giám định qua, là thật!

- Vậy thì không có biện pháp rồi!

Phương Hành hết hy vọng, thở dài một hơi nói:

- Đại cung phụng, đa tạ ngài nhắc nhở!

Đại cung phụng cười nói:

- Là bởi vì lão phu thật muốn đưa ngươi ngồi lên vị trí Tộc trưởng, bởi vì ta cũng không có đệ tử!

Phương Hành mặc kệ hắn nói là thật hay giả, cười ha ha nói:

- Vậy được rồi, ta tin Đại cung phụng!

Đi tới cửa, hơi ngừng chân:

- Đại cung phụng, tiểu tử có một tâm nguyện, tuy Xích Long điên điên, nhưng lại làm bạn với ta rất lâu, lúc ta đói nó săn thú cho ta, lúc ta gặp nạn nó dốc sức liều mạng tới cứu, trong tâm tiểu tử thực rất cảm kích, thị tộc đã cần, tiểu tử không dám không giao, nhưng dầu gì cũng nên để cho ta vì nó tận một phần lực cuối cùng, bắt mấy con Hung Thú cho nó ăn no bụng được không?

Đại cung phụng nhẹ gật đầu nói:

- Sau núi này, có một cái lồng giam, chính là năm đó Hận Thiên lão tổ truyền thừa, có thể dùng để giam giữ nó, chỉ cần ngươi dẫn nó vào trong lồng, từ nay về sau sự tình liền không cần ngươi quan tâm, chúng ta ở hai tháng trước đã bắt tay vào làm, hết thảy đã chuẩn bị, từ giờ trở đi rút ra hung hồn, cần mỗi cách một canh giờ đóng vào một cây Phá Hung Đinh, 18 cây Phá Hung Đinh, cần không sai biệt lắm hai ngày, trong đoạn thời gian này, đủ ngươi ra ngoài săn thú rồi!

- Một ngày rưỡi?

Đáy mắt Phương Hành có hàn quang xẹt qua, cuối cùng, hắn cứng ngắc cười cười nói:

- Đã đủ rồi!

Ra cửa, đã thấy có mấy lão giả khí tức cường đại, mặt không biểu tình đứng ở trên không đình viện, Tộc trưởng Hận Thiên Thị cũng ở trong đó, hình như nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của mình, rất hiển nhiên, nếu vừa rồi mình phản kháng, hiện tại nhất định đã bị oanh thành cặn bả, tâm lý của Phương Hành đã sớm nắm chắc, không chút kinh hoảng, ngược lại cười hì hì thi lễ với Tộc trưởng Hận Thiên Thị.

- Tộc trưởng, tiểu chất bái kiến...

Tộc trưởng Hận Thiên Thị nao nao, nhẹ giọng cười nói:

- Dễ nói!

Phương Hành thấy bộ dáng của hắn, giống như trong nội tâm có chút không tình nguyện, thì biết cho dù mình giao Xích Long ra, chỉ sợ sự tình cũng sẽ không như ý, bất quá hắn sẽ không nói toạc, đã hạ quyết định, trong nội tâm ngược lại dễ dàng, nghênh ngang đi tới bên cạnh hồ nước, cười ở trên đầu Xích Long.

- Đại cẩu tử, đi theo ta!

Phương Hành nhảy lên đầu rồng, Xích Long vui thích nhảy lên giữa không trung.

Vừa rồi nó thấy mấy người kia vây quanh Phương Hành, còn cho rằng bọn họ sẽ gây bất lợi cho Phương Hành.

Thấy Xích Long lên không, mấy lão giả kia cũng cảnh giác lên, không dám buông lỏng.

- Lồng sắt ở đâu?

Phương Hành hỏi Đại cung phụng, người sau ở phía trước dẫn đường, bay về phía sau núi.

Trong một thung lũng, đã có một lồng sắt màu đen to lớn, cao chừng trăm trượng, chỉ là cửa lồng, đã cao bằng một ngọn núi, song sắt đen nhánh, mỗi cây tựa như đại thụ, vẽ phù văn cổ quái, khí tức cực kỳ khủng bố, Phương Hành bay đến trước lồng sắt, con mắt có chút lạnh lẽo, hình như nhớ lại sự tình gì đó không thoải mái, nhưng chỉ nháy mắt mà thôi.

- Đại cẩu tử, ngươi vào đi, ở bên trong, ngàn vạn lần đừng nghĩ lao ra, trước kia đều là ngươi bắt Hung Thú cho ta ăn, nay ta bắt hai ba con mập mạp tới cho ngươi ăn no!

Phương Hành từ trên đầu rồng nhảy xuống, đứng ở trong hư không, chỉ vào lồng sắt nói.

Xích Long sẽ không hoài nghi Phương Hành, bay vào trong lồng.

Một lão tu sĩ đứng bên cạnh thấy thế, lập tức phất tay đánh ra một đạo đan quang, lồng sắt to lớn ầm ầm rơi xuống, tiếng vang làm Xích Long hoảng sợ, nhưng quay đầu thấy Phương Hành ở cách đó không xa, lúc này mới an phận, sau đó lồng sắt thu nhỏ lại, qua trong giây lát liền từ độ cao trăm trượng biến thành cao hơn trượng, dài hơn ba mươi trượng, giống như một cái quan tài thật dài, có thể cho Xích Long nằm sấp ở bên trong.

Xích Long cảm giác có chút không thoải mái, thân thể giãn ra, trên lồng sắt nhất thời có lôi quang xuất hiện, đau đến nó khẽ run rẩy, lập tức có chút táo bạo, muốn cực lực phản kháng, một lão tu sĩ đầu trọc hừ lạnh, ngón tay điểm ra, trong hư không có một cây Phá Hung Đinh dài ước chừng hơn trượng bay xuống, xùy... đóng ở trên người Xích Long.

- Ngao...

Xích Long bị đau, thân thể run rẩy kịch liệt, nhưng đầu đuôi không thể chiếu cố, căn bản với không tới Phá Hung Đinh, ngược lại bởi vì giãy dụa kịch liệt, càng xúc động cấm chế trên lồng sắt, lôi quang chói mắt không ngừng đánh xuống.

- Đại cẩu tử, đừng nhúc nhích!

Phương Hành ở bên cạnh hét lớn, Xích Long đau nhức muốn phát điên lập tức bất động, mắt to ủ rũ nhìn Phương Hành.

- Trong khoảng thời gian này, ngươi sẽ có chút thống khổ, nhưng chờ một chút sẽ không đau...

Phương Hành hạ xuống, ngồi xổm ở trên đầu Xích Long, đưa tay vào trong lồng, sờ lên cái mũi của nó.

Xích Long có chút ủ rũ, hình như không rõ tại sao Phương Hành lại để nó đau khổ như vậy, nhưng thấy ánh mắt của Phương Hành, nó có chút sợ hãi cúi đầu, giống như đáp ứng, biểu lộ của Phương Hành càng cổ quái, cắn răng, chuẩn bị đứng dậy ly khai, đột nhiên lưỡi của Xích Long từ trong lồng sắt dò ra, liếm hắn một cái, làm thân thể Phương Hành cứng đờ.

- Đợi ta, rất nhanh sẽ trở về!

Phương Hành không có lau chùi, cũng không quay đầu lại, mà nhìn thoáng qua Đại cung phụng, đối phương nhẹ gật đầu.

Bọn hắn dùng các loại phương pháp mê hoặc Phương Hành chủ động giao Xích Long ra, là bởi vì e ngại Xích Long hung tính đại phát, không thể đóng Phá Hung Đinh, tuy dùng thực lực của bọn hắn, tăng thêm đoạn thời gian này chuẩn bị, liên thủ mượn nhờ đại trận bắt Xích Long sẽ không thành vấn đề, nhưng trong chiến đấu, tình thế vạn biến, Phá Hung Đinh đóng không đúng, thần hồn của Xích Long tản ra, sẽ không có nắm chắc rút hồn.

Hôm nay biểu lộ của Phương Hành làm cho bọn hắn thoả mãn, Xích Long ở dưới hắn răn dạy, cam tâm vào lồng, hôm nay nó nhịn đau nhức, không có giãy dụa kịch liệt, để các tu sĩ càng thêm nắm chắt.

Phương Hành không để ý đến những thứ này, hắn hít một hơi thật sâu, nhảy lên một đóa tường vân, lao ra ngoài Hận Thiên Thị, trong nội tâm vừa lo lắng vừa khẩn trương, mặc dù trên mặt không có biểu lộ, nhưng trong lòng bàn tay lại bị mồ hôi ướt đẫm, phía sau hắn lại truyền tới thanh âm thống khổ của Xích Long, là Xích Long thấy hắn đi xa, lại muốn giãy dụa, cuối cùng gặp phải sét đánh.

Phương Hành không dám chậm trễ nữa, sợ mình chịu đựng không được quay đầu lại, cưỡi mây bay đi.

Chương 409: Kim Đan tế kiếm

Phương Hành cơ hồ là vội vàng đào tẩu, cưỡi mây bay đi, đầu không quay về một cái.

Phảng phất như không đành lòng nghe Xích Long đau đớn, lại phảng phất như trong nội tâm có sự tình gì sốt ruột, hắn cơ hồ chẳng quan tâm cái gì, một lòng chỉ nghĩ nhanh bay ra Hận Thiên Thị, nhưng thời điểm hắn sắp bay ra căn cứ của Hận Thiên Thị, đột nhiên phía dưới có một đóa tường vân nhanh chóng bay lên giữa không trung, trên mây đứng một người, khuôn mặt ảm đạm, đúng là Hận Thiên Thanh.

- Hình Phương, ngươi dừng lại, ta có lời nói với ngươi!

Lúc này Hận Thiên Thanh không có cuồng ngạo như lúc mới gặp gỡ, cũng không có thống hận Phương Hành, sắc mặt ảm đạm, có chút tiều tụy.

Nàng đổi lại nữ trang, đứng yên ở trên mây, chờ Phương Hành quay đầu lại.

Trong lòng nàng cũng cực kỳ phức tạp, ngàn đầu vạn tự, không biết từ đâu nói lên, chỉ chờ Phương Hành quay đầu lại.

Nhưng vượt quá nàng dự kiến, Phương Hành như không có nghe được, mây bay như điện, thoáng cái đã bay ra bốn năm dặm.

- Vậy mà lờ ta?

Hận Thiên Thanh phát hiện điểm này, phảng phất như chịu ủy khúc, đột nhiên oán hận cưỡi mây bay theo.

- Hỗn đản, ta đang gọi ngươi, ngươi dừng lại cho ta!

Một bên truy nhanh, một bên gọi, chỉ là Phương Hành bay quá nhanh, qua trong giây lát ngay cả bóng dáng cũng không có.

- Đại tiểu thư, xảy ra chuyện gì?

Có người chạy tới, mặc áo vàng, tu vi Kim Đan cảnh, là cung phụng Hoàng Nham Chân Nhân, hắn thuở nhỏ nhìn Hận Thiên Thanh lớn lên, tương đương với Hộ Đạo giả của Hận Thiên Thanh, lúc trước Phương Hành và Hận Thiên Thanh mới gặp gỡ, hắn cũng ở bên người, lúc này đang thủ vệ ở vòng ngoài, phòng ngừa ngoài ý muốn, mới đúng lúc gặp được một màn này.

- Hoàng cung phụng, ngươi nhanh giúp ta, đuổi theo tên hỗn đản kia!

Hận Thiên Thanh thấy Hoàng cung phụng, vội kêu lên, mình đuổi không kịp tên kia, nhưng Hoàng cung phụng là Kim Đan cảnh, lại nhất định có thể.

Vừa rồi Hoàng cung phụng cũng nhìn thấy Phương Hành cưỡi mây bay đi, thấy Hận Thiên Thanh muốn truy hắn, không khỏi có chút khó xử. Hắn nghe nói qua sự tình của Hận Thiên Thanh và Phương Hành, lộ vẻ khó xử nói:

- Đại tiểu thư, chớ trách lão phu lắm miệng, Hình cung phụng vì gia tộc cống hiến rất nhiều, lại từng nhìn thấu Chu Tước ngụy trang, lập đại công, lại được Đại cung phụng coi trọng, Đại tiểu thư không nên tranh chấp với hắn nữa!

Hận Thiên Thanh dậm chân nói:

- Ai nói ta tranh chấp với hắn, ta chỉ muốn đuổi theo tên hỗn đản kia hỏi một chút, ta chủ động tới tìm hắn nói chuyện, hắn lại kiêu ngạo như vậy, cũng dám lờ ta, ngươi mau dẫn ta đuổi theo hắn!

Hoàng cung phụng nao nao, từ trong lời nói nghe ra chút hàm ý khác, vội vàng gật đầu nói:

- Lão phu minh bạch!

Dứt lời, tay áo giương ra, một đóa tường vân ngưng tụ, chở Hận Thiên Thanh, hăng hái đuổi theo Phương Hành.

Lại nói Phương Hành đầy bụng tâm sự, cưỡi mây bay nhanh, đám người trong tâm rùng mình, quay đầu nhìn lại. Bất ngờ nhìn thấy xa xa có một đóa tường vân nhanh chóng đuổi theo mình. Trong mây đứng hai người, một người là Kim Đan cung phụng Hoàng Nham Chân Nhân. Một người khác là Đại tiểu thư Hận Thiên Thanh mặc nữ trang, đang nhanh chóng chạy tới, cách mình chỉ còn hơn mười dặm.

- Hình cung phụng, ngươi tạm dừng bước, Đại tiểu thư có chuyện muốn nói với ngươi!

Trong mây, Hoàng Nham Chân Nhân giương giọng mở miệng, âm thanh truyền mười dặm, gọi Phương Hành dừng lại.

Phương Hành vừa thấy, sắc mặt lạnh lẽo, tường vân lại bay nhanh hơn, lạnh lùng nói:

- Ta có việc, không có thời gian nghe các ngươi nói chuyện!

Thấy hắn không ngừng, Hận Thiên Thanh nhất thời nhịn không được, nghiêm nghị kêu lên:

- Hỗn đản, ngươi dừng lại cho ta, ngươi bình thường không phải rất uy phong sao? Không phải dám bảo cha ta đến bức ta gả cho ngươi sao? Hôm nay sao ngay cả dũng khí nói với ta vài câu cũng không dám, chẳng lẽ bên cạnh ngươi không còn Xích Long, ngay cả mặt của ta cũng không dám gặp sao? Hoàng cung phụng, ngươi giúp ta bắt hắn, ta có lời muốn hỏi hắn!

Từ trong lời nói hổn hển lại cảm xúc phức tạp, Hoàng cung phụng nghe ra mấy thứ gì đó, liền không cự tuyệt, phi thân lao ra.

- Hình cung phụng, đắc tội, đều là người tuổi trẻ, sự tình của ngươi và Đại tiểu thư, vẫn là nói mở ra cho thỏa đáng!

Hoàng cung phụng nói xong, thân hình lóe lên, người đã vượt qua hư không, đuổi tới sau lưng Phương Hành, bàn tay vung lên, không trung huyễn hóa ra một cái đại thủ, cơ hồ che khuất bầu trời bắt về phía Phương Hành, Phương Hành giá mây, ở dưới lòng bàn tay của hắn cơ hồ chạy không thể chạy, bất quá trảo một cái này không có sát ý, chỉ đơn thuần là muốn kéo Phương Hành về.

- Việc đã đến nước này, còn có cái gì có thể nói...

Phương Hành thấy hắn bắt tới, lại không sợ chút nào, thân hình nhoáng một cái, sau lưng hiện ra hai Kim Sí, ở trên không trung chấn động, cả người như lưu quang xông về trước, so với tường vân thì nhanh hơn không chỉ gấp mười lần, Hoàng cung phụng bắt tới, lại chỉ bắt được một đoàn vân khí hư vô mờ mịt, thân hình Phương Hành lóe lên, đã lẻn ra ngoài bốn năm dặm.

- Ồ? Tốc độ của Hình cung phụng thật nhanh, hắn thi triển là bí pháp phi hành gì?

Hoàng cung phụng nao nao, có chút kinh hãi, vội vàng đuổi theo.

- Hình Phương, ngươi có bản lĩnh thì đừng chạy, ta có lời muốn hỏi ngươi!

Hận Thiên Thanh thấy thế, trong nội tâm cũng khẩn trương, dốc sức liều mạng kêu lên.

- Hình cung phụng có chút cổ quái, chẳng lẽ là vợ chồng son giận dỗi?

Sắc mặt của Hoàng cung phụng cũng cổ quái, trở lại tiếp ứng Hận Thiên Thanh, lần nữa tăng tốc đuổi theo.

Hắn chỉ là Kim Đan sơ kỳ, ở trong tộc thực lực khá thấp, nếu không cũng sẽ không đường đường Kim Đan cảnh, lại nghe Hận Thiên Thanh hiệu lệnh, chỉ là Kim Đan dù sao cũng là Kim Đan, so với Trúc Cơ, đã là tồn tại siêu nhiên, ở dưới mình toàn lực đuổi theo còn có thể bị Phương Hành chạy đi, chẳng phải là trò cười?

Phía trước Phương Hành không có vận

chuyển tường vân, mà là cổ động hai Kim Sí, nhanh chóng bay gấp.

Đuổi gần nửa canh giờ, tốc độ hai bên vậy mà không có gần hơn, ngược lại càng ngày càng xa, Hoàng cung phụng cũng có chút kinh hãi.

Bất quá lúc này, đạo lưu quang màu vàng kia tốc độ bỗng nhiên chậm lại, sau đó hạ xuống.

- Tuy tốc độ của Hình cung phụng kinh người, nhưng dù sao cũng chỉ là Trúc Cơ, linh lực không đủ...

Hoàng cung phụng nhẹ nhàng thở ra, cao giọng nói:

- Hình cung phụng, có chuyện gì từ từ nói, cần gì phải đào tẩu?

Nói xong cũng hạ xuống, bay về phía Phương Hành.

Lúc này Phương Hành rơi xuống bên cạnh một thạch bích, chỉ thấy nơi đây có một thanh đầm, đầm nước thanh tịnh đẹp đẽ, trong suốt thấy đáy, đúng là địa phương lúc ấy hắn gặp đám người Hận Thiên Thanh, đi tới nơi này, hắn trực tiếp bay về phía một tảng đá, đột nhiên giơ tay lên, huy chưởng đập xuống, chỉ nghe răng rắc một tiếng, nham thạch hóa thành mảnh vỡ, khói bụi lan ra bốn phía.

Ở trong khói bụi, Phương Hành lăng không trảo một cái, liên tiếp mấy cái túi bị hắn bắt ở trong tay, sau đó xoay người lại.

- Ân? Ở chỗ này ẩn dấu đồ vật?

Hoàng cung phụng xa xa thoáng nhìn, dùng Pháp Nhãn Thuật đánh giá, nhất thời nhận ra trong tay Phương Hành đều là túi trữ vật, không khỏi cả kinh, Hình Phương giàu có nổi danh Hận Thiên Thị, vốn những đồ vật kia đã đủ làm cho lòng người kinh ngạc, lại không nghĩ tới, hắn còn ẩn dấu bảy tám cái túi trữ vật, chẳng lẽ nói bên trong còn có bảo bối gì sao?

Hoàng cung phụng kinh hãi, theo quy củ của thị tộc, phàm lả cung phụng vào thị tộc, đều cần nộp lên tài nguyên từ ngoại giới mang đến, âm thầm giấu diếm tài nguyên sẽ bị nghiêm trị, không ai có thể ngoại lệ.

Hắn cũng không nghĩ tới, mình trong lúc vô tình, vậy mà phát hiện bí mật của Hình cung phụng.

Chỉ là hắn có chút không nghĩ ra, vì sao Hình cung phụng không tránh hắn, trực tiếp lấy ra?

- Hình Phương, ngươi lại ẩn dấu đồ vật ở chỗ này, ngươi... ngươi không sợ các trưởng lão phạt ngươi sao?

Hận Thiên Thanh thấy một màn này, trong tâm cả kinh, nghiêm nghị giáo huấn.

- Các trưởng lão tính toán cái gì, Hận Thiên Thị các ngươi lại tính toán cái gì, cũng dám đoạt đồ vật của ta?

Phương Hành cầm lấy túi trữ vật, liền phi thân lên, lướt đến trên một tảng đá, khoanh chân ngồi xuống, cúi đầu, bắt đầu mở ra túi trữ vật tìm kiếm, như đang tìm cái gì đó, lúc này rốt cục đã có đáp lại với Hận Thiên Thanh, chỉ là thanh âm lạnh lùng, không có tình cảm, nội dung lời nói càng đại nghịch bất đạo, làm cho lòng người kinh hãi.

- Ngươi... Ngươi lớn mật, Hoàng cung phụng, ngươi đi vả miệng, cho hắn biết có vài lời không thể nói!

Hận Thiên Thanh cũng kinh ngạc, sau khi kinh ngạc thì nộ khí tăng lên, ngay cả mục đích lúc ban đầu mình muốn tìm Phương Hành nói cũng đã quên.

Hoàng cung phụng cũng có chút kinh hãi, hơn nữa ẩn ẩn cảm giác Hình cung phụng không đúng, khuôn mặt bình tĩnh, chậm rãi tiến lên nói:

- Hình cung phụng, đừng trách lão phu lắm miệng, dấu diếm tài nguyên, chính là tối kỵ của Quy Khư, dù thân phận của ngươi đặc thù, cũng không nên làm như thế, nghe ta một lời, nhanh chóng cùng ta về thị tộc, nộp tài nguyên ngươi dấu diếm lên, có lẽ trừng phạt sẽ không quá nặng...

Phương Hành cũng không ngẩng đầu, chỉ nói:

- Nếu ta không trả thì sao?

Sắc mặt Hoàng cung phụng lạnh lẽo nói:

- Vậy thì đừng trách lão phu đắc tội!

Phương Hành từ trong túi trữ vật, lấy ra một thanh Cự Kiếm màu đen dài hơn trường kiếm bình thường gấp ba, cũng rộng gấp ba, dày gấp ba, cõng trên người, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Hoàng cung phụng, giống như cười mà không phải cười nói:

- Ngươi có bản lãnh gì đắc tội ta?

Phần khinh miệt này, làm Hoàng cung phụng cảm thấy giận dữ, âm thanh lạnh lùng nói:

- Hình cung phụng, lão phu niệm tình ngươi được Tộc trưởng coi trọng, khách khí với ngươi, ngươi đừng quá hung hăng ngang ngược, bức lão phu ra tay, vừa rồi xem thân pháp của ngươi, hình như là pháp môn của Yêu tộc, xác thực quỷ thần khó lường, thay đổi thất thường, chỉ có điều lão phu dù sao cũng là Kim Đan cảnh, nếu muốn ra tay, bằng thực lực của ngươi không có khả năng ngăn cản!

- Ha ha...

Phương Hành nghe vậy, không khỏi cuồng tiếu, chậm rãi đứng lên, nhét bảy tám cái túi trữ vật vào trong ngực, ánh mắt trêu tức nhìn Hoàng cung phụng nói:

- Ta đi chính là Chiến Tu chi đạo, chú ý lấy yếu chống mạnh, lúc ở Linh Động tầng bảy, từng trảm Linh Động tầng chín, lúc ở Trúc Cơ trung kỳ, từng ám sát Trúc Cơ hậu kỳ, thiết kế chôn giết 12 Kim Đan... Hôm nay, ta đã Trúc Cơ viên mãn, lực lượng tăng lên không biết bao nhiêu lần, bằng một Kim Đan tạp phẩm như ngươi, cũng dám đến trước mặt ta đùa nghịch uy phong?

Nói xong lời cuối cùng, đột nhiên thân hình bạo phát, sát khí tàn sát bừa bãi:

- Hôm nay, ta muốn tiêu diệt Hận Thiên Thị, trước lấy Kim Đan như ngươi tế kiếm!

Chương 410: Trúc Cơ trảm Kim Đan

Trong lúc nhất thời, sát ý trên người Phương Hành tàn sát bừa bãi, ngay cả Hoàng cung phụng cũng cả kinh.

Hắn trực giác cảm thấy, lúc này Hình cung phụng ở trong tộc hào phóng hào sảng, thật thà đôn hậu đột nhiên thay đổi, hung ác thô bạo, uy phong bá đạo, ở đâu còn có bộ dáng thật thà trung hậu như trước kia? Hơn nữa hắn nói, cũng làm cho Hoàng cung phụng kinh hãi, thân là cung phụng của thị tộc, lại đại nghịch bất đạo như vậy?

- Hình cung phụng, ngươi nhiều lần thả ra nghịch ngôn, đừng trách lão phu vô tình bắt giữ ngươi, đi tới trước mặt Tộc trưởng nói chuyện!

Đến lúc này, Hoàng cung phụng cũng không cần nhiều lời nữa, lệ quát một tiếng, chộp về phía Phương Hành, lực lượng Kim Đan cảnh, vào lúc này triển lộ không thể nghi ngờ, giống như chỉ tiện tay trảo một cái, nhưng trên người cương phong cổ động, bao phủ bốn phương, xung quanh Phương Hành mười trượng đều bị bao phủ, chắc là vừa rồi ở trên không trung thất thủ, khiến cho hắn ra tay rất chăm chú.

Dù sao Kim Đan cảnh cũng không giống Trúc Cơ cảnh, lúc ra tay thần niệm tỏa khắp nơi, ẩn ẩn đã có xu thế tập trung không gian.

Nhìn như chỉ bắt một ngươi, kì thực chỉ cần là ngươi ở trong mảnh không gian kia, thì không cách nào đào tẩu.

Cái này là uy lực của Kim Đan, so sánh với thần thức tập trung của Trúc Cơ, là bản chất khác biệt.

Nhưng đối mặt một trảo của Hoàng cung phụng, Phương Hành bất ngờ không né không tránh, vèo... trong tay dĩ nhiên nhiều hơn một cây trường mâu, này là ở Huyền Vực, thời điểm đánh chết Sở Hoàng Thái Tử, từ trong tay hắn đoạt được Huyết Mâu, một mực bị hắn đặt ở trong túi trữ vật, lúc này lấy ra, hai tay cầm mâu, tất cả linh lực vận chuyển, như kích đâm trời.

Oanh!

Huyết Mâu được Đạo Cơ màu tím viên mãn gia trì, phía trên vậy mà hiện ra đạo đạo tử khí, kẹp lấy lực lượng phá diệt hết thảy, nghênh không bay về phía Hoàng cung phụng, bàn tay được Hoàng cung phụng huyễn hóa ra kia, đối với thân thể nho nhỏ của Phương Hành mà nói, giống như là bầu trời, mà Huyết Mâu của Phương Hành, thì có được lực lượng xé trời.

Trời sập xuống, liền đâm thủng trời, đây là ý niệm của Phương Hành lúc này.

- Hoàng cung phụng, không nên giết hắn...

Hận Thiên Thanh nhịn không được kêu lên, dùng tu vi của nàng, chỉ thấy Hoàng cung phụng đánh ra một chưởng, huyết quang lập loè, vậy mà bao phủ phương viên mười trượng xung quanh Phương Hành, một chưởng đập xuống, núi đá chung quanh bay múa, cự nham ở ngoài ba mươi trượng bị kình phong thổi bay, càng không nói đến Phương Hành ở dưới lòng bàn tay?

Tuy nàng rất hận Phương Hành, lại không muốn mạng của hắn, lúc này dưới sự kinh hãi, không khỏi nghẹn ngào kinh hô.

Chỉ là thanh âm của nàng, lại bị Phương Hành và Hoàng cung phụng giao thủ phát ra nổ mạnh bao phủ, vô luận là Hoàng cung phụng hay Phương Hành, đều không nghe được thanh âm của nàng, thậm chí thời điểm nàng kêu ra, công kích của Phương Hành và Hoàng cung phụng tiếp xúc, đã phân ra thắng bại, ầm ầm nổ vang, khói bụi lan ra bốn phía, bão táp kình phong bao phủ khắp nơi.

Hận Thiên Thanh cũng bị uy thế này dọa, vội vàng bay ra ngoài, trốn xa gần 50 trượng, lúc này mới dám mở mắt ra nhìn.

Tràng cảnh trong dự đoán không có xuất hiện, sau khi khói bụi tán đi, nàng bất ngờ phát hiện, vị trí của Phương Hành và Hoàng cung phụng không có thay đổi, Phương Hành cũng không có bị đập thành thịt nát, ngược lại là Hoàng cung phụng kêu rên một tiếng, gắt gao ôm tay phải của mình, trên đầu ngón tay có máu tươi nhỏ xuống.

Mà Phương Hành, tay cầm trường mâu, lưng đeo hắc kiếm, mặt không biểu tình.

Trên trường mâu có máu, vừa rồi một chiêu kia, đương nhiên là dùng bàn tay của Hoàng cung phụng bị đâm thủng chấm dứt.

- Vậy mà có thể ngăn một kích toàn lực của ta, còn bị thương ta... Ngươi... Ngươi đến tột cùng là tu vi gì?

Hoàng cung phụng kinh hãi không thôi, nghẹn ngào kêu to, vẻ mặt khó có thể tin.

- Trúc Cơ viên mãn, bất quá Trúc Cơ này không giống Trúc Cơ khác...

Phương Hành nhẹ nhàng mở miệng, tiện tay ném trường mâu ra ngoài, như ném một rác rưởi, nguyên nhân là vì sau khi trường mâu chống đỡ một kích của Kim Đan cảnh, đã có chút vặn vẹo, phía trên xuất hiện kẽ nứt, ở trong chiến đấu phía sau rất có thể sẽ sụp đổ, tạo thành biến cố không tốt.

- Ta tu Chiến Tu chi đạo, chú ý lấy yếu chống mạnh không nói, tiêu hao tài nguyên, sợ là ngay cả Kim Đan trung kỳ cũng kém xa, tu luyện thần thông pháp thuật, ngay cả lão tổ cũng sẽ trông mà thèm, trên người mang theo dị bảo, dù ném tới Thần Châu cũng dẫn phát vô số người tranh đoạt... Nếu không đối phó được phế vật như ngươi, thì mười tám năm qua, thực xem như sống vô dụng rồi...

Hắn lãnh đạm mở miệng, trêu tức nhìn Hoàng cung phụng, chỉ là Trúc Cơ cảnh, nhưng khí thế trên người lại mạnh hơn Hoàng cung phụng.

- Trúc Cơ tiểu bối, cũng dám cợt nhả ta? Hôm nay lão phu cho ngươi biết trời cao đất dày!

Hoàng cung phụng đột nhiên rống lớn, như muốn dùng tiếng hô này xua tán sợ hãi của mình, trong tiếng rống to, hắn liền xông ra ngoài, ầm… trong tay áo bay ra một cái kéo vàng, lại hóa thành hai đạo lưu quang giảo sát về phía Phương Hành, cùng lúc đó, thần niệm của hắn kích đãng, tập trung vị trí của Phương Hành, một tia huyết quang gào thét bay ra.

Lúc này hắn không hề coi Phương Hành là Trúc Cơ, mà coi hắn như đại địch, không có chút lưu thủ nào.

Nhưng hắn thi triển ra thủ đoạn ẩn giấu, thời điểm đánh về phía Phương Hành, đáy lòng lại đột nhiên run lên, Phương Hành đã bị hắn tập trung, quanh người lại tản ra sương mù màu xanh, kéo vàng và huyết quang vọt tới, nhưng hai công kích lại không tiếp xúc được bất luận cái gì.

Sương mù tán đi, Phương Hành cũng biến mất, như chưa bao giờ xuất hiện qua.

- Làm sao có thể?

Hoàng cung phụng bị dọa ra mồ hôi lạnh, trong đấu pháp, không có gì khủng bố hơn khi đối thủ đi nơi nào cũng không biết, nhất là dùng tu vi Kim Đan cảnh của hắn, thần thức cường đại, dễ dàng bao phủ chiến cuộc, bất luận đối thủ xê dịch né tránh như thế nào, đều bị hắn tập trung, Pháp bảo và huyết quang công kích càng không có đạo lý mất đi mục tiêu...

Nhưng lúc này, ở trong thần thức của hắn, lại hoàn toàn mất đi bóng dáng của Phương Hành, như người kia vốn không ở nơi này

- Vèo...

Thời điểm hắn đổ mồ hôi lạnh, đột nhiên ở phía sau, kiếm khí sắc bén bức đến, Hoàng cung phụng hét lớn, thân hình tránh gấp, lập tức bay vút ra ngoài trăm trượng, cúi đầu nhìn, bất ngờ phát hiện trên cánh tay trái của mình đã trúng một kiếm, vết thương sâu thấy xương, nếu không phải mình phản ứng linh mẫn, lúc này nhất định đã mất cánh tay.

Mà chỗ vừa rồi hắn đứng, Phương Hành tay cầm hắc kiếm, mặt không biểu tình nhìn hắn.

- Tiểu súc sinh, lão phu phải giết ngươi...

Hoàng cung phụng gầm hét, nhanh chóng bắt ấn, quanh người có vô số đá vụn bay lên, theo hắn chỉ về phía trước, lập tức phô thiên cái địa áp tới, đại địa chấn động, khói bụi cuồn cuộn giống như địa chấn, ở dưới vô số đá vụn như mưa rơi xuống, vậy mà trong nháy mắt bao phủ Phương Hành.

- Tại sao... Tại sao có thể như vậy... Không cần dốc sức liều mạng như vậy a...

Hận Thiên Thanh nhìn trận đấu pháp làm cho nàng kinh hãi lạnh mìn kia, bờ môi run rẩy, đáy lòng bị hàn ý bao phủ.

Hết thảy sự tình phát triển, đều không giống như nàng tưởng tượng, để nội tâm của nàng rung chuyển khó nói lên lời.

- Tiểu súc sinh, ngươi ở nơi nào?

Hoàng cung phụng kêu to, toàn bộ tinh thần cảnh giác, trong tâm vậy mà có chút hoảng sợ.

Hắn biết Phương Hành không có bị núi đè, bởi vì vừa rồi hắn nhìn thấy, thời điểm đá vụn như mưa đè về phía Phương Hành, quanh người tiểu quỷ kia lại xuất hiện sương mù.

Loại cảm giác bị địch nhân trốn ở bên cạnh rình mò này, cơ hồ làm cho hắn nổi điên.

Hắn tình nguyện bị Phương Hành chém chết ở trước mặt, cũng không nguyện tiếp tục chiến đấu như vậy.

- Ngươi không phải muốn dùng Trúc Cơ cảnh chém giết ta sao?

- Ngươi không phải muốn diệt Hận Thiên nhất mạch, lấy lão phu tế kiếm sao?

- Đi ra cho ta!

Chung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng gầm phẫn nộ của Hoàng cung phụng vang lên, hồi âm kích đãng.

- Ta ở chỗ này...

Ngay thời điểm Hoàng cung phụng sợ hãi tới cực điểm, bỗng nhiên một thanh âm vang lên ở bên phải hắn, Hoàng cung phụng kinh hãi, gầm lên giận dữ, liên tục đánh ra bốn năm đạo pháp thuật, công kích hỗn loạn cơ hồ xé nát không gian, nhưng thời điểm hắn vừa mới đánh ra công kích, ở bên trái hắn, đột nhiên lại có một đạo kiếm quang lành lạnh chém tới.

- A...

Hoàng cung phụng rống to, dốc sức liều mạng ngăn cản, lại phảng phất như không có tác dụng gì.

Bóng dáng của Phương Hành giống như U Linh, huy kiếm phách trảm.

- Sưu sưu sưu sưu...

Lúc này đây Phương Hành xuất hiện, lại bắt được cơ hội, hắc kiếm không ngừng chém xuống, đánh úp về phía Hoàng cung phụng.

Hoàng cung phụng gào thét, pháp bào trên người vỡ vụn, vô số vết thương xuất hiện.

Máu tươi đầm đìa, theo Hoàng cung phụng lui về phía sau, trên mặt đất đã thành một đường máu.

Mà thân hình Phương Hành thì lúc ẩn lúc hiện, quỷ dị không hiểu, tay cầm hắc kiếm, chậm rãi đi thu hoạch táng mạng của Hoàng cung phụng...

Vô Danh Quyết!

Kiếm Thai truyền thụ Vô Danh Quyết, lúc này ở trong tay Phương Hành, chính thức tách ra uy lực vốn có của nó.

Chương 411: Vô Danh Quyết

Kiếm Thai truyền cho Phương Hành không phải Thượng Cổ phi kiếm thuật, mà là một loại phương pháp giết người đến huyền ảo.

Hoặc là nói, cái này căn bản là pháp môn ám sát, lúc trước Kiếm Thai màu đen truyền thụ pháp môn cho Phương Hành đi cứu Thiết Như Cuồng, chỉ sợ là có thâm ý bực này, khi ám sát Hoàng Phủ Đạo Tử, Vô Danh Quyết còn không có đại thành, chỉ là mượn nhờ một bộ phận pháp môn trong đó, đa số là dựa vào đảm lượng và ứng biến của hắn.

Cho tới hôm nay, hắn mới chính thức thi triển ra uy lực của bộ Vô Danh Quyết này.

Phương pháp giết người này, thậm chí dù mặt đối mặt đấu pháp, cũng có thể hóa thành ám sát.

Ở trong bộ pháp quyết này, nếu tìm hiểu Liễm Tức Thuật đến cực hạn, dựa theo Liên Nữ nói, thậm chí có thể che đậy thiên cơ, ngay cả Nguyên Anh cảnh cũng không cách nào tìm kiếm được Phương Hành, hôm nay tuy Phương Hành chỉ tu đến tiểu thành, nhưng tránh thần thức của Hoàng cung phụng cảm ứng là đủ rồi, thời điểm hắn thi triển Liễm Tức Thuật, đối với Hoàng cung phụng mà nói, hắn là thật biến mất.

- Tiểu cẩu lừa gạt ta...

Hoàng cung phụng bị Phương Hành cận thân, liên tiếp công kích cực kỳ thê thảm, hắn vốn không phải Chiến tu, cận chiến rất yếu, hơn nữa thân pháp Phương Hành quỷ dị, trên người không biết bị bao nhiêu tổn thương, thậm chí có mấy vết thương suýt nữa xẹt qua chỗ hiểm, hơi không để ý thì đã chết không thể chết lại rồi.

Ở dưới loại cục diện này, Hoàng cung phụng không phải người ngu, sao còn dám ham chiến?

Hắn gầm lên giận dữ, huyết quang bắn ra bốn phía.

Huyết quang chính là phương pháp Kim Đan cảnh bảo vệ tính mạng, mỗi người đều cực kỳ trân trọng, không dám dùng bừa bãi, uy lực của nó cực kỳ lợi hại, lúc này Hoàng cung phụng liều mạng thi triển ra, ngay cả Phương Hành cũng không khỏi tạm lánh mũi nhọn, mà Hoàng cung phụng thì mượn cơ hội này, gào thét một tiếng, phi thân bỏ chạy, hắn bị Phương Hành giết sợ, vậy mà không dám tái chiến, muốn chạy trốn.

- Vừa rồi ngươi không nên thi triển Na Di

Thuật truy ta...

Hoàng cung phụng vừa trốn ra ba bốn dặm, dốc sức liều mạng đào tẩu, bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm lãnh đạm của Phương Hành.

Hoàng cung phụng kinh hãi, quay đầu nhìn lại, liền chứng kiến Phương Hành tay cầm hắc kiếm, sau lưng mọc lên Kim Sí, cùng mình song song bay tới.

- Tiểu súc sinh này lại đuổi theo, chẳng lẽ quyết muốn giết ta sao?

Hoàng cung phụng kinh hoảng, hắn cũng rất hối hận, nếu vừa rồi hắn truy kích Phương Hành, không thi triển Na Di Thuật, lúc này còn có thể mượn Na Di Thuật thoát khỏi Phương Hành, nhưng vừa rồi đã thi triển, hôm nay bằng nhục thân và linh lực của hắn, đã không đủ thi triển lần hai, hết lần này tới lần khác tốc độ của hắn lại không bằng Phương Hành, chỉ có thể trơ mắt nhìn Phương Hành đuổi theo.

- Hình đạo hữu, lão phu và ngươi không thù không oán, tại sao phải bức ta như vậy?

Hoàng cung phụng cầu khẩn.

Phương Hành không để ý chút nào, thanh âm lạnh lùng:

- Ban đầu ở trong núi gặp phải, cũng có ngươi nha?

Trái tim Hoàng cung phụng băng giá, lập tức nhớ tới, lúc trước đúng là ở nơi này gặp Phương Hành, sau đó đại tiểu thư cố ý bắt hắn, đóng hắn bốn cây Phá Hung Đinh, lúc ấy mình cũng ở hiện trường, cảm thấy người này chỉ là Trúc Cơ cảnh, tính mạng không đáng giá, bởi vậy không có khuyên can, lại không nghĩ rằng, người này chưa bao giờ quên.

- Oa nha nha, nếu ngươi bức ta như thế, lão phu và ngươi ngọc thạch câu phần...

Hoàng cung phụng rốt cục buông tha cho tâm lý may mắn, gào thét một tiếng, đột nhiên ngừng xu thế phi độn, hai tay thu về, nặn ra mấy pháp ấn cổ quái, sau đó vỗ lên ngực mình, bỗng nhiên tầm đó, hắn kêu to một tiếng, một hạt Kim Đan lớn cỡ long nhãn, quay tròn từ trong miệng phun ra, ầm… đã tập trung vào Phương Hành, hung hăng đánh tới.

Không ngờ lại tế Kim Đan!

Bí pháp dốc sức liều mạng cuối cùng của tu sĩ Kim Đan cảnh, miệng phun Kim Đan, xông tới địch thủ.

Này là dùng tính mạng của mình công kích, có thể đâm chết địch nhân, liền thắng.

Nếu đụng không chết địch nhân, Kim Đan nghiền nát, cái mạng nhỏ của mình cũng chơi xong, bất quá Kim Đan nổ tung, sẽ sinh ra lực lượng đáng sợ, cũng có thể trọng thương địch thủ, vận may còn có thể kéo đối thủ chết chung.

Mà ở trong nội tâm Hoàng cung phụng, còn ôm ý niệm vạn nhất, chính là dù Phương Hành đáng sợ thế nào, cuối cùng cũng chỉ là Trúc Cơ cảnh, mình tế ra Kim Đan, nếu hắn dám tiếp, cái kia tất nhiên là Đạo Cơ nghiền nát, tu vi hoàn toàn biến mất, mình sẽ thắng, mà nếu hắn không dám tiếp, tất nhiên sẽ bị mình dọa lùi, mình cũng có thể mượn cơ hội đào tẩu, xem như chiếm tiện nghi.

- Ông...

Kim Đan gào thét lao đến, hư không rung động lắc lư.

Phương Hành ở thời khắc này, biểu lộ cũng cực kỳ trang nghiêm, vèo... hắc kiếm dựng thẳng trước người, Kim Đan đập lên hắc kiếm, hắc kiếm là nơi lúc trước Kiếm Thai trú thân, chất liệu kỳ lạ, ngay cả Âm Dương Thần Ma Giám cũng nhìn không ra, nhìn như tràn đầy huyết gỉ, kì thực cứng rắn khó chống đỡ, Kim Đan đánh tới, lại phát ra một thanh âm thanh thúy.

- Rắc rắc...

Trên Kim Đan xuất hiện vết rạn, kim quang chói mắt mờ mờ ảo ảo.

- Đã xong...

Giờ khắc này, Hoàng cung phụng mất hết can đảm, trên mặt tràn đầy tuyệt vọng:

- Tiểu súc sinh, lão phu tu thành Kim Đan cực kỳ gian nan, vì đoạt phương pháp Kết Đan, không tiếc đánh lén một vị trưởng lão của Bắc Thần Sơn, kết quả bị Bắc Thần Sơn đuổi giết, diệt tộc diệt tông, rơi vào đường cùng chạy đến Quy Khư, cúi đầu làm chó, tham sống sợ chết ba mươi năm, lại không nghĩ rằng, hôm nay lại chết ở trong tay ngươi... Mà thôi, cùng chết a!

Trong tiếng cười thảm, hắn nặn ra ấn pháp cuối cùng của đời mình.

Oanh!

Trên Kim Đan, vết rạn đột nhiên tăng nhiều hơn gấp mấy chục lần, một hơi sau, trong nội đan ẩn chứa lực lượng đáng sợ bạo phát ra, trong lúc nhất thời giống như mặt trời nhỏ, ầm ầm nổ tung, lực lượng cường đại tràn ngập phương viên 50 trượng.

Mà Phương Hành cũng bị uy lực nổ tung khủng bố cuốn ở trong đó.

Lực lượng ngập trời, tựa hồ muốn xé rách hắn, đốt diệt, hóa thành tro tàn, dẫn hắn đi vào tử lộ.

Nhưng ở thời khắc này, trong cơ thể Phương Hành bỗng nhiên có một hư ảnh Đạo Tháp hiển hóa, phiêu miểu mờ mịt, tọa trấn hư không, bao phủ Phương Hành ở trong đó, đúng là Đạo Tháp trong cơ thể Phương Hành, cảm ứng được Kim Đan tự bạo, nó liền hiển hóa ra, bảo hộ nhục thân, trong nháy mắt, trên tháp tử sắc lưu chuyển, thậm chí hào quang còn lấn át Kim Đan tự bạo của Hoàng cung phụng.

- Đạo Cơ màu tím...

Hoàng cung phụng thấy được một màn này, nụ cười trên mặt biến mất, chuyển biến thành tuyệt vọng.

Không nghĩ tới, lại sẽ nhìn thấy Đạo Cơ màu tím...

Người ta là Đạo Cơ màu tím, Trúc Cơ cảnh đỉnh phong, mà mình chỉ là Kim Đan yếu nhất...

Mà thôi, mà thôi!

Trên mặt Hoàng cung phụng xẹt qua ý buồn bã, nhục thân đốt hủy từng khúc, từng điểm từng điểm tan biến ở trong hư không, thần hồn câu diệt.

Mấy hơi sau, Kim Đan nổ tung hình thành lực lượng khủng bố tan biến, đến nhanh, đi cũng nhanh.

Hư không phiêu phiêu, ngoại trừ mấy đám mây nghiền nát, hình như căn bản không tồn tại bạo tạc mãnh liệt vừa rồi.

Hư ảnh Đạo Tháp màu tím quanh người Phương Hành biến mất, thu vào trong cơ thể, hắn nhìn thoáng qua phương hướng Hoàng cung phụng biến mất, quay người bay về phía đầm nước, đã quyết định tế kiếm, chỉ giết một cung phụng, lực lượng không khỏi quá yếu, con gái của Tộc trưởng Hận Thiên Thị tự động đưa tới cửa, hắn sao sẽ buông tha? Có lẽ tế phẩm này, mới có thể xứng việc mình cần phải làm.

- Hình Phương, Hoàng... Hoàng cung phụng đâu?

Ngoài dự đoán của mọi người, Phương Hành vốn tưởng Hận Thiên Thanh sẽ đào tẩu, lại không nghĩ rằng, nàng vẫn chờ đợi ở bờ hồ.

Vừa thấy Phương Hành, nàng liền chạy ra

đón.

- Bị ta giết!

Phương Hành lạnh lùng trả lời, tay cầm hắc kiếm, lạnh lùng đi tới.

- Ngươi... sao ngươi có thể giết được Hoàng cung phụng... Hắn... Hắn là Kim Đan...

Hận Thiên Thanh chấn động, khó có thể tin kêu lên, chỉ là đón ánh mắt không chút biểu lộ kia của Phương Hành, lại ngậm miệng không dám nói.

Nàng không phải người ngu, từ sát khí trên người Phương Hành, đã cảm ứng được cái gì.

- Hình Phương, ngươi muốn giết ta đúng không?

- Đúng.

Phương Hành đi tới trước người nàng, giơ hắc kiếm lên, trên thân kiếm có khí tức thô bạo quấn quanh, không biết đã trảm bao nhiêu oan hồn.

Hận Thiên Thanh nhắm mắt lại, giống như đã nhận mệnh, chờ kiếm rơi mệnh vẫn.

Phương Hành bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nói:

- Vừa rồi ngươi tìm ta, muốn nói với ta cái gì?

Hận Thiên Thanh thở dài một hơi, mở mắt ra, thanh âm có chút run rẩy, nói khẽ:

- Đêm qua phụ thân tới tìm ta, cùng ta nói thật lâu, muốn ta đáp ứng gả cho ngươi, hắn nói Thiếu Tôn ca ca là hung cầm hóa thân, đối với ta chỉ là hư tình giả ý, hơn nữa hắn đã chạy trốn, đời này không có duyên với ta, chỉ có gả cho ngươi, mới là lựa chọn chính xác nhất của ta... Ta muốn tìm ngươi nói, ta một chút cũng không thích ngươi, thậm chí hận ngươi, thậm chí có chút... Sợ ngươi... Nhưng ta... ta cuối cùng vẫn đáp ứng...

Thanh âm của nàng càng ngày càng thấp, đến cuối cùng đã như muỗi kêu, không thể nghe thấy.

Nhưng thời điểm nàng nói chuyện, xa xa bỗng nhiên vang lên một tiếng lệ minh, chỉ thấy ngoài trăm dặm, một thân ảnh che khuất bầu trời, giương cánh bay về phía phương, Phương Hành thì bị hung cầm kia hấp dẫn, đợi cho hắn xác định một sự kiện, trong nội tâm lập tức kích động, Hắc Kiếm run lên, kết liễu sinh mệnh ở dưới thân kiếm, sau đó thân hoá lưu quang, bay về phương xa.

- Dù bắt nữ nhân kia làm con tin, cũng chưa chắc có thể uy hiếp được Tộc trưởng Hận Thiên Thị, dù sao tộc trưởng kia chỉ là khôi lỗi, chính thức làm chủ vẫn là những lão gia hỏa kia, xem ra có thể cứu đại cẩu tử hay không, vẫn phải dùng phương pháp kia...

Trong mắt Phương Hành tràn đầy kích động và trịnh trọng, hít sâu mấy hơi, vẫn đang cảm thấy thân thể run rẩy.

- Móa, lá gan của ta thật ghê gớm...

Trong lòng của hắn thầm nghĩ, chỉ là hoàn toàn đã quên đại tiểu thư đang mở to hai mắt nhìn hư không.

Chương 412: Trộm trứng

Trong Quy Khư, Hung Thú nhiều vô số kể, có tồn tại ngay cả Kim Đan đỉnh phong cũng không dám trêu chọc, mỗi con giữ vững một khu vực, người không phận sự không ai dám vào. Ngay cả người thị tộc ra ngoài săn thú, cũng phải tay cầm bản đồ, phía trên đánh dấu rất nhiều khu vực nguy hiểm, từng điểm từng điểm tránh đi mới có thể tiến vào, nếu không cẩn thận xâm nhập trong đó, chính là kết cục thân tử đạo tiêu.

Loại bản đồ này, Phương Hành cũng có một phần, dù sao hắn cũng theo đội săn thú đi ra rất nhiều lần.

Đáng nhắc tới là, bản đồ trên tay hắn cực kỳ kỹ càng, không chỉ đánh dáu nơi nào có Hung Thú cường đại không thể trêu chọc, còn biết rõ khi nào chúng ra ngoài săn thức ăn, tập tính ra sao, cùng với điểm yếu là gì, vì bổ sung bản đồ này, mấy tháng nay hắn một mực bận rộn, phát huy năng lực nghe ngóng tin tức và Âm Dương Thần Ma Giám đến cực hạn.

Hết cách rồi, đi tới một địa phương ngăn cách như vậy, không có cỗ dựa, bên người mang theo rồng điên còn là một nhân tố không ổn định, không tìm chỗ dựa là không sao sống yên ổn được, mà tìm chỗ dựa tự nhiên là tìm mạnh nhất, Phương Hành biết rõ, ở trong Quy Khư, mạnh nhất không phải Hận Thiên Thị, cũng không phải Phụng Thiên Thị… mà là vô số Hung Thú.

Đương nhiên, vuốt mông ngựa những Hung Thú này là không có tác dụng, chỉ có thể tìm kiếm phương pháp hữu hiệu.

Phương Hành thấy được con Cự Ưng kia ra ngoài săn thức ăn, liền cẩn thận tiềm nhập vào sào huyệt, thời điểm cách sào huyệt còn hơn mười dặm, hắn liền thi triển Liễm Tức Thuật trong Vô Danh Quyết, cả người giống như U Linh, lặng yên không một tiếng động lẻn vào, đi vào trong tổ, liền thấy được có ba quả trứng to bằng đầu người, phía trên lấp lóe hào quang.

Ba quả trứng, đều bị Phương Hành không chút khách khí thu vào túi trữ vật, sau đó lòng bàn chân giống như bôi mỡ chạy đi.

Mục tiêu kế tiếp của hắn, là sào huyệt của một Hung Thú cấp năm Khiếu Nham Hổ, hai tháng trước Hung Thú kia vừa mới đẻ con, trước đó không lâu Phương Hành và đội săn thú thấy qua, chỉ ở xa xa liếc nhìn, đã bị Khiếu Nham Hổ phát giác, nó thương con sốt ruột gầm thét lao đến, hai người trong đội săn thú xui xẻo bị cắn thành hai đoạn, may mắn Phương Hành chạy nhanh mới thoát chết.

Thân hình Khiếu Nham Hổ khổng lồ như núi nhỏ, đang ở trên một tảng đá thè lưỡi ra liếm muối phấn, mà hôm nay hổ con chỉ lớn như con nghé, đang ở ngoài trăm trượng bắt bướm, Phương Hành thi triển Liễm Tức Thuật đến cực hạn, lén lén lút lút tới gần bên người hổ con, thừa dịp hổ mẹ không chú ý... nhấc lên cho nó ăn Quy Tức Đan, sau đó nhét vào trong túi trữ vật.

Khiếu Nham Hổ đang thè lưỡi ra liếm muối hăng say, đột nhiên cảm thấy cái gì, đợi phát hiện con mình không thấy, hơn nữa mẫu tử Hung Thú tầm đó có cảm ứng mãnh liệt cũng không có bất kỳ dấu vết nào, Khiếu Nham Hổ nhất thời phát điên, gào thét núi rừng.

Trong núi, Phương Hành thúc dục Liễm Tức Thuật, ở trong rừng không ngừng trộm cướp.

Hồng Tinh cực phẩm của Huyết Vĩ Cự Hạt...

Bích Diễm Thanh Chi do Độc Giác Quái Mãng thủ hộ...

Cự bổng của Thông Tí Hung Viên...

Tuy Hung Thú có lực lượng cường đại, nhưng dù sao không phải nhân tộc, không hiểu pháp trận cấm chế, ẩn tàng đồ vật không tốt!

Phương Hành có Liễm Tức Thuật, lại nắm giữ quy luật hoạt động của bọn chúng, ăn trộm thật sự là quá dễ dàng.

Chỉ là sự tình này cực kỳ mạo hiểm, nếu như lộ ra một chút khí tức, Phương Hành có mười cái mạng cũng không đủ chết.

Duy nhất có thể cậy vào chính là Liễm Tức Thuật, đây cũng là nguyên nhân mấy tháng này Phương Hành chăm chỉ tu luyện Liễm Tức Thuật.

Chỉ có điều, Liễm Tức Thuật có một nhược điểm, là quá hao phí linh lực, thời điểm ở Trúc Cơ trung kỳ, Phương Hành chỉ có thể thi triển Liễm Tức Thuật tầm một khắc, hôm nay Trúc Cơ viên mãn, linh lực cường đại, nhưng liên tục thi triển Liễm Tức Thuật cũng tiêu hao to lớn, huống chi trong quá trình trộm một Hung Thú, hắn còn phải nhanh chóng chạy đi.

Không chạy không được, hắn biết mình trì hoãn nhiều một canh giờ, đại cẩu tử sẽ chịu thêm một phần khổ.

Nếu mình ở trong mười tám canh giờ còn không đạt được mục tiêu dự định, thì chỉ có thể trở về nhặt xác cho nó.

Bởi vậy hắn không thể nghỉ ngơi, cắn chặt răng, thỉnh thoảng lấy ra các loại linh thảo ăn liên tục, bổ sung linh khí.

Bất quá kết quả gượng chống, chính là gặp xui xẻo, rốt cục ở thời điểm trộm mật ong, Liễm Tức Thuật xuất hiện sơ hở, Tử Độc Phong lao đến, Phương Hành gào lấy đào tẩu, đợi cho lao vào một cái đầm nước tránh khỏi độc phong truy kích, ngẫng đầu, lại thấy được một con Tam Vĩ Cự Ngạc bị hắn hù sợ, đang mở to mắt nhìn mình...

Phương Hành cay đắng, đầu đầy cục u, nếu không phải khí lực cường hãn, lúc này khả năng đã trúng độc bỏ mình.

Trên mông bị Tam Vĩ Cự Ngạc cắn một cái, càng đau đến gần chết, đáng giá an ủi là, trong quá trình bị Tam Vĩ Cự Ngạc đuổi giết, Phương Hành lại cưỡng ép vận chuyển Liễm Tức Thuật, thuận tiện trộm đi một quả trứng...

Đêm đó, trong núi rừng vờn quanh căn cứ của Hận Thiên Thị, có một tiểu tặc đáng giận dẫn phát Hung Thú rít gào bừa bãi, đám Hung Thú phẫn nộ gầm thét, phóng tới địa bàn Hung Thú khác chém giết lẫn nhau, tiếng hô xuyên thấu trời xanh, huyết tinh tàn bạo giống như thực chất...

- Hôm nay không phải ngày Huyết Nguyệt, vì sao đám Hung Thú táo bạo như thế?

Căn cứ Hận Thiên Thị, mấy tu sĩ phụ trách gác núi rừng khẩn trương thương nghị.

- Mặc kệ bọn nó, loại tình huống này, ngay cả đám người Đại cung phụng cũng không dám ra ngoài dò xét, chúng ta có thể làm gì chứ, hơn nữa hiện tại ở trong tộc có đại sự, các trưởng lão đều rất bận, hiện tại bẩm báo bọn hắn cũng sẽ không để ý tới, nhanh mở ra ảo trận, hiện tại chỉ có thể trước che đậy khí tức của tộc nhân, nếu xuất hiện thú triều, chúng lại bị dẫn tới căn cứ, vậy thì xong rồi!

Các tu sĩ đều cảm giác có chút khủng hoảng, không tiếc hao phí Linh Thạch mở ra ảo trận phòng ngự.

Cũng chỉ có thể mở ra ảo trận, che giấu đám Hung Thú cảm ứng mà thôi, bởi vì ở dưới nhiều Hung Thú cường đại như vậy trùng kích, người Hận Thiên Thị đều biết, đại trận phòng ngự của thị tộc căn bản không ngăn cản nổi.

Sau khi ảo trận mở ra, cả căn cứ của Hận Thiên Thị bị một cái lồng to lớn vô hình bao phủ, có ảo trận cách trở, khí tức của tộc nhân Hận Thiên Thị bị giảm đến tình trạng cực kỳ yếu ớt, chút khí tức ấy sẽ không làm Hung Thú phát điên chú ý, bằng không thì nếu Hung Thú bị dẫn qua, thì ngay cả các trưởng lão cũng ngăn cản không nổi.

- Ồ, xa xa có người tới?

Vừa mới mở ra ảo trận không lâu, một thủ vệ chứng kiến xa xa có tu sĩ, cong vẹo khống chế phi kiếm bay tới, nhìn dáng vẻ của hắn, hình như linh lực hao hết, ngay cả mây cũng không bày nổi, chỉ có thể dựa vào phương pháp phi hành sơ cấp nhất chạy đi, vừa bay vừa lung la lung lay, hình như ngay cả kiếm cũng sắp không thể khống chế, máu tươi chảy đầm đìa.

- Ta sát, đây là cái quỷ gì?

Đợi cho người kia tới trước mặt, bọn thị vệ càng hoảng sợ, chỉ thấy người nọ đầu sưng giống như đầu heo, trên người đầm đìa máu tươi, miệng vết thương khủng bố, tiên huyết nhễ nhại, trên đầu vai cầm một Hắc Kiếm to lớn, trên thân kiếm dính đầy máu tươi, giống như đã trải qua một phen chém giết, khó khăn lắm mới còn sống trở về.

- Là ta, Hình Phương!

Người tới đến trước ảo trận, đưa tay ném ra một tấm lệnh bài.

- Nguyên lai là Hình cung phụng...

Người thủ trận không dám đắc tội hồng nhân này, tiểu đầu lĩnh càng ngầm trộm nghe nói, Hình cung phụng vừa mới làm một đại sự, hiến Xích Long cho thị tộc, hôm nay toàn bộ Hận Thiên Thị đều nhận ân tình của hắn a, sau khi nghiệm qua lệnh bài, thì vội vàng mở ra ảo trận, đón hắn tiến vào, cũng không dám hỏi vì sao hắn bị thương thành như vậy.

- Hô...

Tiến vào trong huyễn trận, Phương Hành thở ra một hơi, vội vàng nuốt mấy viên thuốc luyện hóa, sau đó bước nhanh đi vào trong tộc, đối với những ánh mắt tò mò ở xung quanh làm như không thấy, tuy không có cưỡi mây, nhưng khí lực cường kiện, đi lại nhanh, không bao lâu đã không còn bóng dáng.

- Hình cung phụng này thật kiêu ngạo, vậy mà không thèm nói với chúng ta một câu!

- Hừ, người ta sắp trở thành rể hiền của Tộc trưởng, sao sẽ để ý tới những tiểu nhân vật như chúng ta?

- Rể hiền? Còn không phải dùng Xích Long của mình đổi lấy, ngay cả Chân Long trung tâm như thế cũng có thể vứt bỏ... hừ!

Đám thủ vệ khinh thường nói chuyện, đều có chút không ưa Phương Hành.

Mà lúc này Phương Hành đã đi vào thị tộc, bước lên ngọn núi cao nhất trong căn cứ, lạnh lùng nhìn về phía sau, chỗ đó ẩn ẩn còn có âm thanh rồng ngâm truyền đến, ánh mắt của hắn trở nên cực kỳ lãnh khốc, khoanh chân ngồi xuống, thổ nạp một lát, khôi phục một ít linh lực, lúc này mới xoay người ngồi dậy, lấy túi trữ vật ở trong lòng ngực ra.

- Hì hì, Hình Phương ca ca, huynh ở nơi này làm gì?

Một thanh âm vang lên, Hận Thiên Ninh xuất hiện ở bên cạnh Phương Hành.

- Nhị tiểu thư, tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Phương Hành ngẩng đầu nhìn nàng, lúc này vận công thật lâu, mặt sưng đã khá hơn chút ít, có thể nhìn ra hình người.

- Ôi, Hình Phương ca ca, hiện tại bộ dáng của huynh thực thảm, là ra ngoài đi săn giúp Xích Long bị thương sao?

Hận Thiên Ninh cười hì hì, tựa như trêu chọc nhìn Phương Hành nói.

Phương Hành nhẹ gật đầu, thở dài:

- Đúng vậy, chuyến đi săn này rất không dễ dàng...

Hận Thiên Ninh cười nói:

- Ta biết đám người Đại cung phụng ở hậu sơn đồ long, rất muốn đi xem, chỉ tiếc bọn hắn không cho, ta muốn đi tìm tỷ tỷ trêu cợt nàng chơi, nhưng nàng cũng không biết đi nơi nào, đúng rồi, có người nói nàng đi tìm huynh, huynh có gặp nàng không? Được rồi, ta bỗng nhiên không muốn tìm nàng nữa... Ồ, Hình Phương ca ca, trong túi của huynh là cái gì?

Hận Thiên Ninh đang nói không ngừng, bỗng nhiên im bặt, tò mò nhìn Phương Hành từ trong túi trữ vật lấy ra rất nhiều đồ vật bất đồng, có hổ con, có linh chi, có trứng cầm thú, cũng có cự bổng, Tinh Thạch... thậm chí còn có mật ong, tản ra hương thơm đậm đặc.

Phương Hành lấy ra tất cả đồ vật, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Hận Thiên Ninh, cười nói:

- Ngươi không phải thích xem người giết Hung Thú nhất sao? Hôm nay Phương đại gia biểu diễn ảo thuật, cho ngươi xem đủ được không?

Chương 413: Ta đến diệt tộc!

Cọp con, linh chi, hồng tinh, trứng chim, mật ong... Hận Thiên Ninh có chút sờ không được đầu óc, nàng không rõ Phương Hành muốn làm gì, những vật này làm sao có thể biến ảo thuật cho mình xem, không ngừng hỏi thăm, Phương Hành lại không trả lời, hắn khoanh chân ngồi, lấy ra một hạt sen nuốt vào trong bụng, sau đó im lặng chờ đợi.

- Mười canh giờ, ta làm hết thảy, dùng mười canh giờ...

Phương Hành tự nói, trong tâm lặng lẽ tính toán.

- Mười canh giờ, đại biểu đại cẩu tử đã trúng mười cây Phá Hung Đinh, cũng đại biểu cho nó táo bạo tới cực điểm... Lúc trước nó tiến vào Quy Khư, bị thương nặng như vậy, cũng có được sức chiến đấu có thể so với Hung Thú cấp bốn, hôm nay bị mười cây Phá Hung Đinh đóng, sức chiến đấu hẳn càng mạnh hơn, cái tư vị kia ta chịu qua, Phá Hung Đinh rút ra thần hồn, ngược lại sẽ tránh đi tạng phủ, sợ người bị đóng sớm chết, thần hồn xói mòn, phương pháp rút hồn thất bại, bởi vậy trước khi bị 18 cây Phá Hung Đinh đóng hết, nhìn như bị thương rất nặng, trên thực tế chỉ là thương da thịt, sẽ không động tới căn bản...

- Đương nhiên, bị lâu như thế, đổ máu là nhất định, có lẽ thân thể sẽ có chút suy yếu...

Phương Hành không ngừng suy tư, hắn suy nghĩ từng địa phương có thể sẽ xuất hiện lỗ thủng.

- Hung Đinh đóng vào cơ thể, chủ yếu nhất là đóng thần hồn, lúc ấy ta bị đóng bốn cây, đã cảm giác thần hồn nhận lấy ảnh hưởng, hôm nay đại cẩu tử trúng mười cây, chắc hẳn ảnh hưởng lợi hại hơn, bất quá thần trí nó vốn không thanh tỉnh, chỉ lưu lại một chút linh tính, ngược lại không dễ dàng bị đóng, trên cơ bản có thể xác định, lúc này nó còn bảo trì linh tính, hẳn có thể cảm ứng được ý nghĩ của ta...

Lúc này, huyết khí khổng lồ của Huyết Liên Tử tan ra, tràn ngập lục phủ ngũ tạng của Phương Hành, Thái Thượng Hóa Linh Kinh điên cuồng vận chuyển, đạo đạo huyết khí chuyển hóa thành linh khí, quy về kinh mạch, cũng trữ ở kinh mạch thứ chín.

Từ khi đạt được nguyên âm của Long Nữ,

biến hoá ra kinh mạch thứ chín trong cơ thể, Phương Hành luyện hóa một ít gì đó, ngược lại sẽ không giống như trước kia lãng phí nghiêm trọng, hắn hoàn toàn có thể nhét linh khí dư thừa vào kinh mạch thứ chín, hóa thành dự trữ, kinh mạch thứ chín kia, nói trắng ra giống như linh mạch tồn tại ở trong cơ thể hắn, có thể dự trữ linh khí nhiều đến làm người tức lộn ruột, ngoại trừ một lần hấp thu sạch linh mạch của Thiên Lưu Hải, kinh mạch thứ chín gần chưa từng dự trữ đầy qua, một mực ở vào trạng thái hư không.

Mà vừa rồi ở trong núi rừng, dù Phương Hành sắp khô kiệt linh lực, cũng không dám ăn Huyết Liên Tử, bởi vì huyết khí như vậy quá nặng, Liễm Tức Thuật cũng không nhất định che lấp được, vô cùng có khả năng sẽ khiến Hung Thú cảnh giác, cho nên hắn chỉ có thể gượng chống, cho tới hôm nay, hắn mới thừa dịp chút thời gian này, tranh thủ nuốt vào, điên cuồng luyện hóa, một là chữa thương, hai là khôi phục linh khí, linh khí dư thừa thì trữ ở trong kinh mạch thứ chín, ứng phó đại biến sắp phát sinh, cũng tiện thi hành kế hoạch của mình...

- Ồ, hương vị gì? Mùi máu tươi nồng như vậy? Hình Phương ca ca ăn cái gì vậy?

Hận Thiên Ninh còn ngây thơ vô tri, líu ríu nói chuyện với Phương Hành.

Bỗng nhiên Phương Hành mở mắt, nhìn về phía xa.

Cảnh đêm nặng nề, một thân ảnh che khuất bầu trời bay về phía Hận Thiên Thị, bởi vì thân thể nó quá khổng lồ, cho nên nếu không thi triển Pháp Nhãn Thuật, thì nhìn không tới đó là thân ảnh của hung cầm, chỉ có thể cảm giác được trên bầu trời cực kỳ thâm trầm, cực kỳ hắc ám, hắc ám đến làm người cảm giác trong nội tâm nặng trịch, không dám thở dốc.

- Hung cầm lao qua?

Hận Thiên Ninh đột nhiên ngậm miệng lại, nhìn hắc ảnh ở trong không trung.

Hài tử lớn lên ở trong Quy Khư đều có thói quen, là khi nhìn thấy cảnh tượng khủng bố như vậy, sẽ ngậm miệng không nói, rất sợ kinh động đến hung cầm đi ngang qua chú ý, mang đến tai nạn và phiền toái không tất yếu, đương nhiên, trên thực tế loại lo lắng này là không tồn tại, không nói có ảo trận thủ hộ, mặc dù không có, tiếng nói của bọn hắn nhỏ như thế, hung cầm kia cũng không nghe thấy.

Bất quá lúc này đây, tựa hồ hung cầm kia nghe được, nhìn hung cầm càng bay càng gần, càng bay càng thấp, lại thẳng tắp lao về phía căn cứ của Hận Thiên Thị, Hận Thiên Ninh kinh hãi, cơ hồ không thể tin được một màn trước mắt, chợt nhớ tới cái gì, nàng cúi đầu nhìn trước người Phương Hành đặt mấy quả trứng màu xanh...

- Ngươi... Ngươi rốt cuộc đã làm cái gì?

Hận Thiên Ninh run giọng nhìn Phương Hành, thanh âm run rẩy.

Trên mặt Phương Hành hiện lên dáng tươi cười, con mắt bắt đầu tỏa sáng.

Sau nửa ngày, hắn bỗng nhiên cười ha ha, phi thân nhảy lên, rút ra hắc kiếm, uy phong lẫm lẫm đứng ở trên đỉnh núi, giương giọng kêu lớn:

- Tất cả mọi người của Hận Thiên Thị nghe cho ta, chưa từng có người dám đoạt đồ vật của ta, các ngươi dám đoạt đại cẩu của ta, lá gan không nhỏ, hôm nay ta dẫn theo thủ hạ đến diệt toàn tộc các ngươi...

Trong thanh âm ẩn chứa linh lực, âm sóng cuồn cuộn, âm thanh truyền mười dặm...

Hận Thiên Ninh ngây người.

Nhìn gia hỏa giơ đại kiếm màu đen liều lĩnh kêu to, cự kiếm trong tay hắn chiếu đến hung cầm ở xa xa, thoạt nhìn tựa như thật là hắn triệu hoán hung cầm kia đến Hận Thiên Thị trả thù vậy...

Đương nhiên, trên thực tế cái này xác thực là hắn triệu hoán đến, huyết mạch Hung Thú đặc thù, lẫn nhau có cảm ứng mãnh liệt, cho dù là cách ảo trận cũng có thể cảm ứng được, trừ khi đặt ở trong túi trữ vật, ngăn cách thiên địa mới có thể ngăn chặn.

Mà hôm nay, Phương Hành đặt nhiều đồ vật như vậy ở trên đỉnh núi, quả thực là chỉ điểm cho những Hung Thú đang nổi điên kia, con và bảo bối, thậm chí đồ vật các ngươi thích ăn nhất, hiện tại ở chỗ này, có bản lĩnh cứ tới lấy...

- Không tốt, hung cầm đột kích, mau trốn đi...

Tộc nhân Hận Thiên Thị canh gác tự nhiên cũng nhìn ra hung cầm ở trên không trung lai giả bất thiện, vội vàng gõ chuông cảnh báo.

Trong lúc nhất thời, cả căn cứ đại loạn, hơn mười thân ảnh bay lên hư không, bất ngờ đều là cung phụng trong thị tộc, chỉ là dùng Kim Đan sơ kỳ chiếm đa số, mấy vị cao thủ chân chính lại không ai xuất hiện, thấy hung cầm lao tới, đám cung phụng cũng kinh hãi, ai dám đi trêu chọc tồn tại bực này, vội vàng chạy thục mạng...

- Dát...

Hung cầm vọt xuống, khí cơ tập trung, thấy được một màn ở trên đỉnh núi.

Đó là một quả trứng màu xanh, chỉ là lúc này vỏ trứng nghiền nát, lòng trắng trứng tán rơi đầy đất...

- Cạc cạc...

Hung cầm giận tím mặt, trong tiếng tê minh, theo dõi những con sâu cái kiến bay loạn ở trên không trung, móng vuốt bắt tới.

Cánh quét ngang, hủy đi vô số kiến trúc, chỗ thiết trảo bắt tới, Kim Đan chết la liệt...

- Vận chuyển đại trận, nhanh, vận chuyển đại trận, mặc kệ tiêu hao bao nhiêu Linh Thạch, cũng phải chống đỡ nó...

Trong hỗn loạn, còn có người kêu to, dù liều mạng tiêu hao hết tất cả Linh Thạch dự trữ, cũng phải chống đỡ con hung cầm phát điên kia.

Nhưng rất nhanh, bọn hắn lại tuyệt vọng.

- Rống...

Một Cự Hổ giống như núi nhỏ rít gào lao tới, giết về phía thung lũng của Hận Thiên Thị.

Vô số bò cạp từ trong đất chui ra, gai độc lành lạnh, tàn sát bốn phía.

Một con Tam Vĩ Cự Ngạc hung bạo đụng sụp một ngọn núi, nhanh chóng lao tới đây.

Một đám độc phong lớn cỡ nắm tay, che đậy loan nguyệt ở trên không trung, bay về phía Hận Thiên Thị...

Cơ hồ trong vòng nghìn dặm, tất cả Hung Thú cường đại nhất đều đến, thường ngày một con Hung Thú trong đó, Hận Thiên Thị cũng không dám tùy tiện trêu chọc, bởi vì chúng đều là Hung Thú cấp năm, một khi phát cuồng, ngay cả Kim Đan đỉnh phong cũng chưa chắc có thể ngăn cản, trừ khi là hai Kim Đan đỉnh phong mới có nắm chắc tới chiến một trận, thế nhưng hôm nay, thoáng cái đến nhiều như vậy...

Tộc nhân của Hận Thiên Thị luống cuống, loạn thành một đoàn, mỗi người đều liều mạng gào khóc, giống như con ruồi không đầu chạy trốn.

Mà ở trong hỗn loạn, Phương Hành tay cầm hắc kiếm bay đi lộ ra cực kỳ tỉnh táo, hắn vừa hành tẩu ở trong đám người hỗn loạn, chứng kiến người có tu vi, liền tiện tay giết chết, đồng thời âm thầm thúc dục khí tức của mình...

- Phía trước sao lại hỗn loạn như thế...

Lúc này ở hậu sơn, năm vị Kim Đan đỉnh phong mạnh nhất Hận Thiên Thị cùng với Tộc trưởng đều có mặt, bọn hắn toàn lực khống chế đại trận, mà trong trận là Xích Long, lúc này lồng sắt đã bị Xích Long đánh vỡ, tán lạc ở một bên, bọn hắn chỉ có thể thúc dục đại trận đến trấn áp nó.

Ba Kim Đan đỉnh phong phụ trách vận chuyển đại trận, trấn áp Xích Long, mà Đại cung phụng và một lão tu sĩ khác thì phụ trách lấy Phá Hung Đinh đóng vào trong cơ thể Xích Long, còn phải không ngừng rót linh khí vào cho nó, để tránh thần hồn của nó bị hao tổn, lúc này năm người đều đầu đầy mồ hôi, thậm chí có người sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên tu vi tiêu hao không ít.

Nghe được phía trước đại loạn, Đại cung phụng quay người, nghiêm nghị quát.

Ở chỗ này, người duy nhất không có ra tay là Tộc trưởng Hận Thiên Thị, hắn lập tức nói:

- Ta đi xem một chút!

Thân hình vội vàng bay đi, nhảy lên hư không, nhưng rất nhanh hắn đã trở về, trên mặt không có huyết sắc, cơ hồ ngay cả nói chuyện cũng run rẩy lên:

- Mấy vị trưởng lão... phiền toái lớn, thú triều... Hung Thú cấp sáu... cũng tới...

Ngao...

Cũng vào lúc này, Xích Long đã bị đại trận ngăn chận, giống như không thể giãy dụa nữa, đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, lúc này hình như nó đạt được cảm ứng gì, vừa thô bạo, vừa hưng phấn, long nhãn trở nên đỏ bừng, thân thể cung lên, lân phiến khép lại, lực lượng cường đại khó tả từ trong cơ thể bắn ra, Phá Hung Đinh đóng vào trong cơ thể lại bị rút ra...

Lúc này ở trong nội tâm nó, đang có một thanh âm quanh quẩn:

- Đại cẩu tử, ta trở về tìm ngươi.

Chương 414: Hận Thiên Thị chi kiếp

- Nhanh ngăn chặn nó...

Thấy Xích Long phản kháng, thậm chí ngay cả Phá Hung Đinh cũng bị nó dùng thân thể bức ra, đây chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ? Mấy vị trưởng lão Hận Thiên Thị kinh hãi, liều mạng thúc dục trận pháp áp chế Xích Long, Đại cung phụng và một tu sĩ khác vội vàng bay tới, vận chuyển tu vi muốn đánh Phá Hung Đinh vào lại...

Chỉ có điều vào lúc này, trên đỉnh đầu bọn hắn, có một thanh âm cười hì hì, sau đó một vật bay xuống.

- Người phương nào ở phía trên?

Đại cung phụng kinh hãi, vậy mà có người lặng yên không một tiếng động bay đến trên đầu bọn hắn, người này là ai?

Không kịp suy nghĩ nhiều, trên đầu có mấy vật bay tới, Đại cung phụng vô ý thức huy chưởng đánh ra, chỉ nghe cờ-rắckkkk… uuuumm...zz vài tiếng, mấy vật kia đều bị hắn chấn vỡ, rơi xuống đất, đồng thời còn kèm theo khí tức ngọt ngào, nhìn chăm chú vào, bất ngờ là vài mảnh vỏ trứng nghiền nát, cùng với một mảnh lòng trắng bị lực lượng đánh xơ xác, bắn tung toé ở bốn phía.

Ba tu sĩ trông coi đại trận bởi vì không cách nào trốn tránh, thậm chí bị lòng trắng trứng văng đến trên người...

- Không phải các ngươi muốn thống ngự Hung Thú sao? Ta mang đến rất nhiều...

Trên không trung bỗng nhiên có một thanh âm lạnh lùng vang lên, sương mù tán đi, lộ ra một người.

Dáng người thon gầy, trên lưng đeo một thanh hắc kiếm, người mặc pháp bào màu xám, trên người giống như còn có huyết dịch và nước bùn đã khô, khuôn mặt hơi sưng, nhưng dáng tươi cười lại cực kỳ hung hăng càng quấy...

- Tiểu hỗn đản, những sự tình này đều là ngươi làm ra?

Tộc trưởng Hận Thiên Thị giận dữ, nhìn Phương Hành gầm lên.

- Cút con mẹ ngươi đi, còn mấy lão hỗn đản các ngươi nữa, là tiểu gia làm thì thế nào? Mấy lão bất tử sống còn lâu hơn rùa đen, lại không biết xấu hổ tranh đồ vật của ta, cho các ngươi Linh Tinh và Sơn Bảo cũng không biết đủ, còn muốn cướp Xích Long, con mẹ nó hắn là em vợ của ta các ngươi có biết không? Các ngươi cũng dám đến tranh? Hôm nay không diệt toàn bộ Hận Thiên Thị các ngươi, ta xem các ngươi là không biết Mã vương gia có ba con mắt... Còn rất nhiều thứ, cho các ngươi hết...

Trong lúc nhất thời, mấy lão tu sĩ vừa giận vừa vội, sống gần ngàn năm, khi nào bị thoá mạ như vậy?

- Tiểu súc sinh, lại dám tai họa Hận Thiên Thị, ta trước đập chết ngươi...

Tộc trưởng Hận Thiên Thị phản ứng lại, nổi giận gầm lên một tiếng, ra tay bắt tới Phương Hành.

Năm lão tiền bối không rảnh ra tay, có thể đối phó tiểu hỗn đản này chỉ có một mình hắn, chỉ là hắn không nghĩ tới, lúc đầu vốn tưởng sẽ bắt được rất dễ dàng, nhưng tiểu súc sinh kia xem thời cơ nhanh, sau lưng lóe lên Kim Sí, nhanh chóng lướt về phía sau, sương mù hiện lên, bóng người của hắn biến mất, chỉ có thanh âm truyền đến:

- Đại cẩu tử!

- Rống...

Xích Long thấy được Phương Hành đã cực kỳ hưng phấn, tự hồ bị mười cây Phá Hung Đinh đâm cũng không có gì, hôm nay chính tai nghe hắn hét lớn, sao còn nhịn được, há miệng gào thét, thân hình lắc lư, tuy thần trí của nó không rõ, đến nỗi không cách nào thi triển thần lực và pháp thuật, nhưng thân thể Chân Long không phải trưng cho đẹp, hôm nay điên cuồng lắc lư, lực lượng to lớn như thế nào?

Ba tu sĩ phụ trách vận chuyển đại trận trấn áp, cơ hồ sắc mặt đều đỏ bừng, sau đó phát tím, vận chuyển toàn bộ lực lượng.

Nhưng ngay lúc này, thời điểm Tộc trưởng Hận Thiên Thị còn không kịp cảm ứng phương vị của Phương Hành, đã nghe có tiếng lệ minh, kình phong phần phật, một hung cầm to lớn bay tới, ánh mắt sắc bén quét qua, thấy được vỏ trứng nghiền nát và ba lão tu sĩ trên người dính đầy lòng trắng...

- Dát...

Hung cầm như xác nhận cừu địch là ai, phẫn nộ hét to, lông vũ trên cổ dựng lên.

Oanh...

Hung cầm vọt xuống, thân thể to lớn từ không trung lướt xuống, kình phong trùng kích làm đá vụn bay loạn.

Cánh nó quất qua, mục tiêu là một trưởng lão người dính lòng trắng trứng, hơn nữa bởi vì cánh nó quá lớn, ngay cả đại trận cũng bị đập trúng, oanh... đại trận lay động, linh quang sáng tối chập chờn.

- Phốc...

Ba lão tu sĩ phụ trách vận chuyển đại trận vốn đã đến cực hạn, giờ bị va chạm như vậy, lập tức miệng phun máu tươi, sắc mặt uể oải, trưởng lão bị hung cầm theo dõi thì bị cánh đập vào ngực, chỉ nghe rắc rắc… thanh âm cốt cách vỡ vụn truyền đến, cả người rống to, sau đó mềm nhũn bay ra ngoài, rơi xuống đất bất động.

- Nhị tộc thúc...

Tộc trưởng Hận Thiên Thị kêu to, trong mắt đầy phẫn hận và kinh hoàng.

Nhị tộc thúc tu vi Kim Đan đỉnh phong, ở trong Quy Khư là cao thủ thực lực đứng đầu nhất, cứ như vậy...

Hắn cơ hồ không thể tin được một màn trước mắt.

Mà Đại cung phụng và một lão tu sĩ khác tay cầm Phá Hung Đinh đang ở trong đại trận cũng đứng mũi chịu sào, vẻ kinh hoàng trên mặt chưa thối lui, đã cảm giác kình phong lành lạnh đập vào mặt, là con hung cầm điên cuồng kia vung thiết trảo bắt về phía hai người bọn họ, bọn hắn không dám đón đỡ, vội vàng tránh ra xa.

Hung cầm chộp vào đại trận, ầm... lực lượng to lớn rung chuyển cả đại trận.

Nhiều lần bị trọng kích, hơn nữa đã không có người vận chuyển đại trận, linh quang lập loè vài cái, sau đó chôn vùi.

- Rống...

Xích Long cảm giác trên người nhẹ nhàng, nhất thời hưng phấn không thôi, dương đầu ngâm nga, trong long thân bắn ra thần lực, xùy xùy vài tiếng, Phá Hung Đinh đóng vào trong cơ thể bị nó ép ra, thân hình nhanh chóng chạy trốn ra ngoài.

- Không tốt, thật phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?

Đại cung phụng gào thét, song chưởng lăng không ấn xuống, huyết quang vô tận ép về phía Xích Long.

- Rống...

Xích Long há to miệng, thu khí tức lại, huyết quang ngập trời lại bị nó nuốt xuống, ở trong bụng xoay chuyển, sau đó há miệng, lại hóa thành một đạo long tức, như phi kiếm bắn về phía Đại cung phụng.

Oanh!

Đại cung phụng bị công kích của mình đánh trúng, thân hình bay ngược ra ngoài, lưng đâm vào cự nham, vậy mà đụng cự nham xuất hiện vô số khe hở, sau đó lặng yên không một tiếng động chia năm xẻ bảy, Đại cung phụng thì ngồi dựa ở trên cự nham vỡ vụn, máu tươi từ trong miệng không ngừng tuôn ra, lại bỗng nhiên phù một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

- Nghiệt súc, dám can đảm hành hung...

Hai lão tu sĩ khác xông lên ngăn cản, nhưng thân hình Xích Long lăn một vòng, chấn ra lực lượng mấy vạn cân, chưởng lực của hai người này vừa oanh kích đến trên người Xích Long, liền cảm nhận được bắn ngược mãnh liệt, bọn hắn vì rút ra thần hồn của Xích Long, đã tiêu hao quá nhiều lực lượng, lúc này thể xác và tinh thần đều mệt, bị đại lực chấn động, lập tức thân bất do kỷ lui về phía sau.

- Bá...

Ngay lúc này, hung cầm lại lao tới, hai thiết trảo chụp vào một lão tu sĩ trong đó, miệng thì mổ về một người khác...

Cũng không trách hung cầm nổi giận, trên người bọn hắn đều có lòng trắng trứng...

Xích Long cũng táo bạo, đang muốn xông lên giết người, nhưng trong óc cảm ứng được Phương Hành triệu hoán, có chút do dự, nhưng cuối cùng cảm thấy tới bên người Phương Hành trọng yếu hơn, vì vậy lập tức ngẫng đầu, ngoắt ngoắt cái đuôi bay đi...

- Đại cẩu tử, mau tới để ta nhìn xem ngươi có sao không?

Trên không trung, một bóng người hiển lộ hành tung, đúng là Phương Hành, Xích Long vui mừng vọt tới, duỗi lưỡi liếm hắn một cái, đầu cọ cọ ở trong lòng ngực, tựa như tiểu hài tử, tỏ vẻ mình rất lo sợ.

- Hừ, ngươi dù gì cũng là Chân Long, bị đinh mấy cái ủy khuất cái rắm, ta bị ong chích đến mặt sưng phù, khuôn mặt tuấn tú xém chút bị hủy dung, cũng không biết tương lai tỷ tỷ ngươi còn có để ý ta hay không...

Phương Hành tức giận cốc nó một cái, tiện tay ném một hạt Huyết Liên Tử cho Xích Long ăn, sau đó phi thân nhảy tới trên đầu rồng, kiểm tra thoáng một phát, phát hiện Xích Long bị thương không có nặng như mình tưởng tượng, hoặc là nói Long thân cường hãn hơn mình nghĩ rất nhiều, lúc này mới yên tâm cười lớn.

- Tiểu hỗn đản, trốn chỗ nào, hôm nay lão phu phải đánh chết ngươi...

Nghe được tiếng gầm gừ, rõ ràng là Tộc trưởng Hận Thiên Thị đuổi theo.

Ánh mắt Phương Hành lạnh lẽo, cười lạnh thấp giọng nói:

- Hỗn đản này cũng dám tới, đại cẩu tử, tùy ý chơi đùa đi...

- Rống...

Xích Long nghe Phương Hành nói, ánh mắt

sáng ngời, khí tức thô bạo tán phát ra.

Chương 415: Hận Thiên lão tổ

Xích Long kêu gào vọt tới, lại dọa Tộc trưởng Hận Thiên Thị còn chưa xông lại quay đầu bỏ chạy, Phương Hành nhất thời yên tâm.

Tộc trưởng Hận Thiên Thị chỉ là Kim Đan trung kỳ, mặc dù thực lực không tệ, nhưng đụng phải Xích Long, vậy thì chỉ có đường chết.

Phương Hành không có hứng thú tham dự vào trong đấu pháp hỗn loạn này, dùng tu vi của hắn, ức hiếp Kim Đan sơ kỳ là không có vấn đề, nhưng nếu chống lại Kim Đan trung kỳ hoặc Kim Đan đỉnh phong, vậy thì có chút nguy hiểm, dù có thể thi triển Liễm Tức Thuật ẩn tàng khí tức, cũng có khả năng bị pháp thuật của đối phương bao phủ.

Cũng bởi vậy, hắn vội vàng thi triển Liễm Tức Thuật, lặng yên không một tiếng động lẻn về phía bí các.

Bí các này ở phía tây nam, ngày bình thường ba dặm xung quanh nơi đây chính là cấm khu, bố trí tầng tầng đại trận và cấm chế phức tạp, còn có chiến sĩ thị tộc quanh năm canh gác, căn bản ngay cả cơ hội tới gần cũng không có, trọng yếu hơn là, có hai vị Kim Đan đỉnh phong bế quan ở đó, cũng coi như bảo vệ bí các.

Ở dưới loại cục diện này, rất khó có thể âm thầm lẻn vào bí các, dù là Phương Hành và Chu Tước cũng không được.

Cũng chính bởi vậy, hai người bọn họ mới không hẹn mà cùng lựa chọn ra tay với Hận Thiên Thanh.

Bất quá bây giờ bí các phòng ngự lại không còn nghiêm cấm, hai lão tu sĩ ngày bình thường ở đây bế quan, trông coi bí các, chính là hai lão tu sĩ liên thủ với đám người Đại cung phụng, muốn rút hồn của Xích Long luyện khí. Lúc này bọn hắn bị thương nặng, lại ở trong hoàn cảnh hung hiểm như vậy, cũng không biết còn sống hay chết, mà chiến sĩ thị tộc ngày bình thường trông coi bí các, thì đã chạy tứ tán từ lâu.

Trên đường mòn đi thông bí các, còn bố trí cấm chế lợi hại, trước cũng có trận pháp thủ hộ, phòng ngự sâm nghiêm, chỉ có điều Phương Hành đưa tới thú triều công kích Hận Thiên Thị, trong hỗn loạn, Hung Thú táo bạo xông tới, đại trận bao phủ Hận Thiên Thị bị phá hủy, đại trận đình chỉ vận chuyển, giống như tử trận vậy.

Về phần cấm chế, ở dưới Âm Dương Thần Ma

Giám của Phương Hành, quả thực chỉ là chuyện nhỏ.

Đơn giản mà nói, lúc này bí các của Hận Thiên Thị, đối với Phương Hành mà nói, không khác gì nhà vắng không có chó canh.

- Ha ha, mỗi lần tới bảo khố nhà người khác, đều có loại cảm giác về tới nhà...

Phương Hành đứng ở trên đường mòn trước bí các, hít một hơi thật dài, cảm thấy mỹ mãn, chắp tay sau lưng đi vào.

Bí các của Hận Thiên Thị này, tục truyền chính là lão tổ Hận Thiên Thị xây, từ đó đến nay đã không biết mấy ngàn năm.

Mà Hận Thiên lão tổ cũng là một nhân vật truyền kỳ trong Quy Khư, ngay cả tộc nhân của Hận Thiên Thị cũng không biết thân phận của hắn ở bên ngoài, có người nói hắn là ma đầu mấy ngàn năm trước ở ngoại khư tung hoành nhất thời, cuối cùng bị người đuổi giết, cảm giác trên đời đều đối địch với mình, lại bị người thân cận phản bội, đạo thống phá diệt, lúc này mới trốn vào Quy Khư, đạo hiệu Hận Thiên.

Cũng có suy đoán, nói năm đó Hận Thiên lão tổ là đệ tử của Thần Châu Ly Hận Thiên, vì tranh đoạt Thiên Chủ thất bại, rơi vào đường cùng mới trốn vào Quy Khư.

Vô luận là thuyết pháp nào, thì Hận Thiên lão tổ vẫn là một trong mấy nhân vật mạnh nhất Quy Khư từ trước tới nay, nghe nói năm đó tu vi của hắn đã đạt đến Độ Kiếp cảnh, đối với Quy Khư ngay cả Nguyên Anh cảnh cũng không có mà nói, Hận Thiên lão tổ có thể nói là truyền thuyết, hắn ở trước khi chết lưu lại bảo vật, giá trị có thể nghĩ.

Hoàn cảnh Quy Khư khác thường, ngoại trừ mấy nhân vật Thủy Tổ, tu sĩ nơi đây căn bản không có khả năng đột phá đến Nguyên Anh cảnh, mà tu vi đạt tới Nguyên Anh cảnh, lại có mấy cái sẽ bị người bức vào trong Quy Khư? Cũng chính vì nguyên nhân này, làm cho cao thủ Nguyên Anh cảnh trong Quy Khư rất ít, nhất là sau khi mấy vị lão tổ vẫn lạc, thì một cái cũng không có.

Bí các chính là một ngọn núi bị đào rỗng, bề ngoài thoạt nhìn rất bình thường, duy chỉ có cấm chế rậm rạp chằng chịt, mới thấy được Hận Thiên Thị coi trọng bí các cỡ nào, Phương Hành nâng lên tinh thần, nhanh chóng vượt qua tầng tầng cấm chế, nghênh ngang xông vào trong bí các, vừa đi vào, hắn không khỏi vui vẻ, ai nói Hận Thiên Thị nghèo, bảo bối không ít nha!

Bí các thoạt nhìn không lớn, phương viên chỉ vài chục trượng, bên trong bày đầy giá gỗ, phía trên có Pháp bảo, cũng có phù triện, chắc hẳn đều là bao năm qua các cung phụng tiến vào Hận Thiên Thị kính dâng ra tài nguyên, cộng lại thực làm người hoa mắt, thậm chí ngay cả Phương Hành lúc trước hiến lên Sơn Bảo và Linh Tinh cũng ở bên trong, làm Phương Hành cảm giác cực kỳ thân thiết.

Mà ở chính giữa bí các, thì chồng chất một đống Linh Thạch, dựa theo thượng trung hạ phẩm, chia làm ba đống khác nhau.

Mà ở trên kệ phía nam thì đặt Linh Đan, rậm rạp chằng chịt, phân loại cũng không ít.

Những vật này, mới nhìn quả thực không ít, bất quá nếu ngẫm lại, năm vị Kim Đan đỉnh phong, bốn Kim Đan trung kỳ, ba mươi mấy Kim Đan sơ kỳ, hơn năm mươi Trúc Cơ cảnh và vô số Linh Động cảnh, cùng với mấy vạn tộc nhân không có tu vi cộng lại, tổng cộng mới chỉ có bấy nhiêu, lại lộ ra ít đến cực điểm, trong Quy Khư quả nhiên rất nghèo nàn.

- Con muỗi nhỏ cũng là thịt, ta không chê, thu hết a!

Phương Hành có chút ủ rũ, cảm giác thua xa mình tưởng tượng, bất quá cũng không thèm để ý, mở túi trữ vật thu vào, vốn muốn vơ vét tất cả, nhưng lại tiếc nuối phát hiện, túi trữ vật của mình không gian quá nhỏ, hoặc là nói bảo bối của hắn quá nhiều, tám cái túi trữ vật, vậy mà lại không đủ...

Không làm sao được, đành phải lựa chọn cái tốt thu, thứ không để vào mắt... đập phá!

- Nếu có túi trữ vật càng lớn, như vậy sẽ tốt biết bao nhiêu...

Một bên lựa nhặt, Phương Hành vừa nghĩ, trong nội tâm lại đột nhiên giật mình.

- Ồ, không đúng...

- Mặc dù trong này có vài món không tệ, nhưng chỉnh thể phẩm chất chỉ bình thường mà thôi, ngay cả ta cũng không để ý, vì sao con Chu Tước kia lại chuyên môn tiềm phục vào Hận Thiên Thị một năm? Không đúng không đúng, bí các này nhất định còn có bí mật gì mà ta không phát hiện, trong truyền thuyết, bí các là nơi Hận Thiên lão tổ lưu lại bảo vật...

Nhớ tới bảo khố ẩn tàng trong Lưu Ly Cung, Phương Hành không ngừng thúc dục Âm Dương Thần Ma Giám, cẩn thận tìm tòi manh mối...

Rất nhanh hắn đã phát hiện, trên tường bí các hiện đầy cấm chế, hình như có một mặt tường cấm chế rất ít, nhưng uy lực lại cực kỳ mạnh mẽ, cái này nhất thời làm hắn chú ý, cấm chế ít, là bởi vì mặt tường này thường xuyên di động, cấm chế nhiều rất dễ xảy ra sai lầm, cấm chế cường đại, thì nói rõ phía sau tường có đồ vật trân quý, sợ người lẻn vào...

- Hắc hắc, đám lão đầu của Hận Thiên Thị còn rất thông minh, vậy mà chơi chiêu này!

Phương Hành cười lạnh, ở trước mặt tường cẩn thận quan sát nửa ngày, bỗng nhiên đá tới góc tường.

Rắc rắc rắc rắc

Thanh âm khởi động cơ quan vang lên, mặt tường chậm rãi dịch chuyển, lộ ra một bí thất ở phía sau.

- Kinh nghiệm quả nhiên rất trọng yếu...

Phương Hành ngơ ngác nhìn bí thất, có lẽ bên ngoài chỉ là bảo khố, bên trong mới thật sự là bí các.

Bí các này cơ mật như thế, nếu không phải hắn từng có kinh nghiệm tầm bảo ở Long cung, thì thật có khả năng sẽ bỏ sót.

Bí các là một gian mật thất phương viên chín trượng, chính giữa treo một bức họa cao tầm người bình thường, vẽ một lão giả râu tóc phi dương, thần ý ngập trời, chân đạp mây đen, tay cầm một gương đồng cổ quái, tay kia bất ngờ còn đang nắm một đầu người, bộ dáng hung ác như muốn xuyên thấu qua bức họa, cho người cảm giác lành lạnh mà thần bí, cực kỳ khủng bố.

Dưới bức họa là một hương án thật dài, phía trên bày một ít đồ cúng, lư hương.

Trừ lần đó ra, mật thất không còn vật gì khác.

Phương Hành vừa mới hưng phấn không khỏi ngẩn ngơ, thấy không có cấm chế lợi hại gì, mới đi dạo một vòng.

Không sai, ngoại trừ bức họa, thì chỉ có một ít cống phẩm ở trên bàn, đều là cống phẩm bình thường, không có gì kỳ lạ quý hiếm, mà trong mật thất, cũng xác thực không có những cơ quan khác, tựa như hắn chứng kiến, không không đãng đãng, không còn một vật.

- Không có đạo lý...

Phương Hành không thấy bí bảo trong truyền thuyết của Hận Thiên lão tổ, nhất thời có chút buồn bực, trong nội tâm bất mãn nói thầm.

Hắn lại đánh giá bức họa một chút, thấy không phải Pháp bảo gì, chỉ là bức họa bình thường, chất giấy đã có chút ố vàng, hơn nữa bộ dạng bức họa cũng không phải đồ chơi kỳ lạ quý hiếm, lúc trước hắn được mời trở thành cung phụng của Hận Thiên Thị, từng ở trên nghi thức tế lễ lạy một bức họa như vậy, nghe Đại cung phụng nói qua, trên bức họa chính là Hận Thiên lão tổ.

Mật thất không còn một vật, bức họa thì bình thường, Phương Hành nhất thời có chút lo lắng.

Bên ngoài không ngừng chém giết, không biết khi nào sẽ có Hung Thú xông đến, hắn không có quá nhiều thời gian trì hoãn.

- Ân? Lão đầu ngươi nhìn cái gì? Có tin ta móc mắt ngươi ra hay không?

Trong lúc vô tình ngẩng đầu, chứng kiến lão giả trong bức họa nhìn mình, bức tranh kia quá sinh động, thật giống như thực có một người nhìn chằm chằm Phương Hành. Nếu là người bình thường thấy, chỉ sợ trong nội tâm sẽ sợ hãi, nhưng Phương Hành lại to gan lớn mật, không chỉ không sợ, ngược lại nổi giận, trợn mắt trừng một cái, hung ác mắng lên.

Ngươi một lão đầu chết không biết bao nhiêu năm cũng dám nhìn ta như vậy, muốn chết… à không, muốn cháy sao!

Chương 416: Gương đồng

Hình vẽ tự nhiên sẽ không biết nói chuyện, quái mục vẫn bình tĩnh rơi vào trên mặt Phương Hành.

Cảm giác ức hiếp Hận Thiên lão tổ rất thoải mái, Phương Hành càng dũng cảm mắng:

- Hận Thiên lão tiểu tử, ông trời giết cả nhà ngươi, hay ngủ với lão bà của ngươi, ngươi động một chút lại muốn hận người ta? Nói cho ngươi biết, ta chướng mắt nhất chính là loại người như ngươi, mau nói rõ cho ta, bảo bối của ngươi ẩn tàng ở chỗ nào ? Nếu không ta cho một mồi lửa đốt ngươi đi!

Trong bức họa, Hận Thiên lão tổ không phản ứng chút nào, quái mục trừng trừng, thần ý lành lạnh.

- Hây a, ngươi còn ra dáng, không nói đúng không? Có tin ta đốt ngươi hay không?

Phương Hành cũng không tin tà, trực tiếp lấy ra một tấm hỏa phù ném tới.

Dù sao trong bí các này cũng không có gì, chỉ có một bức họa bình thường, dứt khoát đốt đi cũng chẳng có gì.

Trong lòng hắn cũng có chút tâm nhãn, Âm Dương Thần Ma Giám của mình cơ hồ mọi việc đều thuận lợi, nhưng có một ít đồ vật vượt qua lẽ thường, hoặc là phẩm chất quá cao, làm mình xem xét không ra, cũng không phải có thể quơ đũa cả nắm, tuy bức họa trước mắt thoạt nhìn bình thường, nhưng mình lại nhìn không ra, bởi vậy hắn quyết ý thử một lần.

Hắn sử dụng hỏa phù, chỉ là loại bình thường nhất, huyễn hóa ra cũng chỉ là phàm hỏa, ngay cả pháp bào thấp nhất cũng đốt không cháy, nếu nó có huyền cơ, vậy thì tất nhiên sẽ không bị phàm hỏa thiêu hủy.

Đơn giản mà nói, có thể thiêu hủy, thì nói rõ không phải bảo bối, không cần đau lòng.

Đốt không cháy, vậy khẳng định có môn đạo, trực tiếp mang đi là được.

Hô... hỏa phù ném tới, lập tức hóa thành hỏa cầu.

Làm Phương Hành có chút ngoài ý muốn là, bức họa kia không biết được thờ cúng bao nhiêu năm, chất liệu khô ráo, phía trên cũng không có pháp thuật chống thấm nước hay cấm hỏa gì, bị hỏa phù đánh trúng, vậy mà thật sự thiêu đốt, thậm chí còn đốt cực nhanh, trơ mắt nhìn bức họa hừng hực thiêu đốt, khiến nội tâm Phương Hành có chút im lặng:

- Vậy mà thật đốt cháy, xem ra không có huyền cơ gì...

Bất quá đúng lúc này, Phương Hành nao nao, không biết có phải ánh sáng của ngọn lửa vặn vẹo hay không, hắn mơ hồ chứng kiến, thời điểm bức họa bị ngọn lửa hoàn toàn bao trùm, lão đầu kia hơi nở nụ cười...

- Ồ?

Phương Hành còn cho là mình bị hoa mắt, cũng có chút cân nhắc không thấu.

Leng keng...

Ngay lúc này, chỉ thấy một vật từ trong ngọn lửa rơi xuống đất, thanh âm thanh thúy, lăn đến dưới chân của hắn, Phương Hành khẽ giật mình, nhìn chăm chú lại, bất ngờ là một cái gương đồng, giống y như gương đồng mà lão giả trong tranh cầm, biết là bảo bối, không khỏi nhanh chóng nhặt lên.

Cái gương đồng này lớn như chậu rửa mặt, màu sắc có chút âm trầm, ở trên mặt kính, khắc ghi rất nhiều minh văn phù hiệu, mặt kính có chút mơ hồ, đen nhánh, liếc mắt nhìn, liền có thể cảm nhận được trận trận thần bí, Phương Hành biết gương này không phải vật phàm, chỉ là không biết thứ này là làm sao từ trong một bức họa thiêu đốt rơi ra...

- Ân, xem xét là thứ gì...

Phương Hành trầm ngâm không nói, trong nội tâm muốn dùng Âm Dương Thần Ma Giám quan sát.

Bất quá sau khi đánh giá, lại phát hiện xem xét gương đồng này cần tiêu hao linh lực cực kỳ to lớn, nếu như ở bình thường, với hắn mà nói cũng không coi vào đâu, nhưng hôm nay hắn qua một ngày một đêm, liên tục trộm trứng chim, bắt thú con, lại dẫn họa thủy đông lưu, trong lúc đó một mực thi triển Liễm Tức Thuật, linh lực tiêu hao quá lớn, tuy vừa rồi ăn Huyết Liên Tử, bổ sung lại một bộ phận, nhưng vẫn còn có chút chưa đủ.

Giám định gương đồng này, linh lực bản thân tiêu hao quá lớn, gặp phải nguy hiểm, sẽ không thể ứng phó.

Nghĩ như vậy, liền chuẩn bị trước mang gương đồng đi, có thời gian lại đến xem xét.

Quyết định chủ ý, định ra ngoài lựa chọn xem có bảo bối gì nữa không, lại nghe tiếng ồn ào càng lúc càng gần, hình như có Hung Thú dần dần đến nơi này, lại về sau, bành... đột nhiên sơn thể lay động, trong hang đá lại giống như địa chấn, Phương Hành kinh hãi, biết là có Hung Thú đập lấy thân núi, nếu mình vùi ở bên trong thì phiền toái.

Nghĩ như vậy, nên không để ý vật gì khác, mang theo gương đồng bay ra ngoài động.

Tới cửa động, liền thấy một con Hắc Hùng to như ngọn núi đang không ngừng gào rú, mà ở chung quanh nó, là vô số con ong như mây đen, ong mật và gấu vốn là kẻ thù truyền kiếp, bây giờ gặp mặt có thể không đánh nhau sao, Hắc Hùng không chịu nổi đau nhức, tán loạn khắp nơi, lại chạy tới gần ngọn núi này, thình lình va chạm vào sườn núi, làm cho Phương Hành ở trong sơn động hoảng sợ...

Lúc này toàn bộ căn cứ của Hận Thiên Thị đã loạn thành một đoàn, khắp nơi tràn ngập khói lửa, Hung Thú tư đấu, người có thể đi động thì đã sớm thoát đi, không trung cơ hồ không có môt tu sĩ, coi như có người biết bay, ở loại trường hợp này cũng không dám bay loạn, lúc này bay lên không trung, cái kia quả thực không khác đưa thịt vào miệng Hung Thú...

- Ngao...

Xa xa truyền đến thanh âm gầm rú của Xích Long, Phương Hành còn tưởng nó đang đuổi giết Tộc trưởng Hận Thiên Thị, chăm chú nhìn lại, lại thấy Xích Long lại cùng một Cự Hổ và một hung cầm chém giết thảm thiết, Tộc trưởng Hận Thiên Thị thì không thấy đâu, nhất thời dở khóc dở cười, đầu óc của Xích

Long thật không dùng được, sao lại giúp đỡ đối phương chứ...

- Đại cẩu tử, trở lại...

Phương Hành hô to, gọi Xích Long trở lại, cũng may vừa rồi nó không có rơi vào hạ phong, sau khi ác chiến một trận, cùng Cự Hổ xem như cân sức ngang tài, thậm chí hơi chiếm thượng phong, Cự Hổ và hung cầm không có nắm chắc tất thắng, thấy Xích Long lui ra chiến vòng, thì cũng hành quân lặng lẽ.

- Tộc trưởng Hận Thiên Thị và trưởng lão kia đâu?

Phương Hành dạy bảo Xích Long một trận, Xích Long nhìn chung quanh, có chút mê mang, hình như sớm đã quên hai người kia.

- Thật ngu xuẩn!

Phương Hành im lặng, mắng Xích Long vài câu, sau đó nhảy lên đầu nó, tay chỉ xa xa:

- Đi thôi!

Xích Long lắc đầu vẫy đuôi, nhanh chóng trốn vào hư không, hôm nay nghênh ngang đi, lại không một người ngăn trở.

Mà lúc này trong một vùng núi che giấu, Tộc trưởng Hận Thiên Thị nhẹ nhàng buông Đại cung phụng và Tam tộc thúc bị trọng thương xuống, nhìn hai cao thủ thị tộc còn sót lại, trong nội tâm có thể nói tức giận muốn hộc máu, ở trong Quy Khư, tuy tài nguyên thiếu, nhưng Hận Thiên Thị bọn hắn vẫn luôn là một trong mấy thị tộc cường đại nhất, chưa từng chịu qua loại thua thiệt này?

Trước kia hắn có nằm mộng, sợ là cũng sẽ không nghĩ tới, mình lại bị một Trúc Cơ cảnh lừa đến tình trạng này!

Nhất là ở góc độ này, hắn vừa vặn bắt gặp thân ảnh diễu võ dương oai cỡi rồng bay đi kia, trong nội tâm càng nộ khí thiêu đốt, cho dù làm Tộc trưởng nhiều năm, sớm đã tu thành khí chất trầm tĩnh, nhưng lúc này cũng kiềm nén không được nộ khí, lấy ra một cây cung, phi thân lướt đến một đỉnh núi, mũi tên màu đỏ như máu nhắm ngay Phương Hành...

- Lão tổ phù hộ, giúp con bắn chết tiểu quỷ hủy Hận Thiên Thị ta kia...

Tộc trưởng Hận Thiên Thị đường đường Kim Đan trung kỳ, đối mặt một tiểu bối Trúc Cơ cảnh, vậy mà cầu nguyện trước khi giết, bởi vậy có thể thấy được hắn thật bị Phương Hành dọa sợ rồi.

Cầu nguyện nửa ngày, hắn ngưng thần vận lực, kéo chặt dây cung, trên cung bắt đầu có phù văn hiển hóa...

Nhưng lúc này, thời điểm hắn sắp thả dây cung, đột nhiên Phương Hành ở xa xa quay đầu nhìn qua, mặt mũi tràn đầy cảnh giác, Tộc trưởng Hận Thiên Thị nhất thời cả kinh, thầm nghĩ làm sao có thể? Dùng tu vi Kim Đan trung kỳ của mình, ẩn dấu khí tức, cách hơn mười dặm dùng cung bắn tiểu bối Trúc Cơ cảnh, đối phương lại có thể sớm cảm ứng?

Bất quá dù bị cảm giác được, Tộc trưởng Hận Thiên Thị cũng mặc kệ, cắn răng muốn bắn tên!

Giờ khắc này Phương Hành cũng rùng mình, tư duy nhanh chóng xoay chuyển, hắn có cảm ứng rất mạnh với nguy hiểm, huống chi hôm nay thần thức đã cường đại đến trình độ Kim Đan sơ kỳ khó nhìn qua bóng lưng? Ở trong tối tăm, Tộc trưởng Hận Thiên Thị chỉa tên về phía hắn, hắn liền sinh lòng cảnh giác, nhìn về chỗ nguy cơ truyền đến, đang muốn thi triển Liễm Tức Thuật ẩn dấu khí tức, đột nhiên trong lòng bàn tay hào quang mãnh liệt.

Trong tay hắn cầm, đúng là gương đồng lấy từ bí các của Hận Thiên Thị.

Sở dĩ không có thu gương đồng vào trong túi trữ vật, một là bởi vì túi trữ vật quá đầy, hai là hắn cảm thấy nếu gương đồng này là Pháp bảo mà Hận Thiên lão tổ sử dụng qua, thì tất nhiên sẽ có chỗ bất phàm, đang chuẩn bị thi triển Âm Dương Thần Ma Giám xem, chỉ là lúc này vẫn còn ở trong chiến trường hỗn loạn, không có thời gian xem mà thôi, lại không nghĩ tới, lúc nguy cơ xuất hiện, gương đồng tự biến...

Một đạo ánh sáng màu vàng nhạt từ trên gương đồng phóng ra, thẳng lên hư không, chiếu sáng bầu trời đêm!

Thời khắc này, Hung Thú ở xung quanh đều hoảng sợ, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn đạo ánh sáng kia.

Hình như có một loại lực lượng chấn nhiếp tinh thần của bọn nó.

- Làm sao có thể... Đó là... Làm sao có thể ở trong tay hắn?

Tộc trưởng Hận Thiên Thị thấy được hào quang, hoặc nói là cảm ứng được khí tức mãnh liệt kia, đột nhiên cảm thấy tâm thần đại chấn, trên tay buông lỏng, dây cung nới lỏng ra, mũi tên cong vẹo không biết bắn đi nơi nào, nhưng hắn vẫn mờ mịt, hình như hồn nhiên không có lưu ý đến, ngơ ngác nhìn hào quang, mặt mũi tràn đầy khó tin.

Mà Đại cung phụng và một vị trưởng lão đang ngồi xếp bằng cũng cực kỳ khiếp sợ, nhìn về phía hào quang.

- Như thế nào... Sao sẽ như thế...

Nét mặt của bọn hắn cực kỳ phức tạp, mang theo khiếp sợ và khó có thể tin, thậm chí còn cười khổ...

Chương 417: Cửu Nguyệt Thăng Thiên

Trong gương đồng hào quang xoay tròn cũng làm Phương Hành hoảng sợ, phất tay ném gương đồng ra ngoài.

Gương đồng rời khỏi tay, không có rơi xuống đất, mà như tự động treo ở trên không trung, hào quang thẳng phá hư không, cũng không có tính sát thương gì, chỉ là trong đó có khí tức khó nói lên lời phóng thích ra, như bình thường tu sĩ phóng thích khí tức uy hiếp đối thủ hoặc cùng người quen lấy được cảm ứng, nhưng ở trong gương đồng xuất hiện khí tức, lại để người cảm thấy quỷ dị.

Nhất thời thú sợ người kinh, trong thiên địa phảng phất như an tĩnh, chỉ có hào quang của gương đồng chiếu rọi hư không.

Hai hơi sau, ầm ầm... hung cầm ác hổ, cự ngạc bò cạp cùng nhau gầm nhẹ, chậm rãi thối lui ra khỏi Hận Thiên Thị.

Xem hình dạng của bọn nó, giống như gặp phải tồn tại khủng bố, cực kỳ cảnh giác.

Mà Phương Hành cũng phản ứng lại, tay cầm gương đồng, cúi đầu nhìn một chút, chỉ thấy phong ấn trên gương đồng trở nên ảm đạm, hào quang trên gương đồng cũng biến mất, trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không biết vì sao dị trạng kia lại xuất hiện, chỉ lạnh lùng nhìn về phía Tộc trưởng Hận Thiên Thị, trong mắt hiện lên hàn quang.

- Con mẹ nói, đến thời điểm này còn nghĩ giết chết ta, xem ra ta không làm tuyệt một chút cũng không được...

Trong mắt Phương Hành hiện lên lệ sắc, vốn không thấy Tộc trưởng Hận Thiên Thị, cho rằng đối phương trốn đi nơi nào, nhất thời cũng không muốn tìm, hơn nữa hôm nay tai họa Hận Thiên Thị cũng không xê xích gì nhiều, nên định lưu lại khoản nợ cũ này ngày sau lại chậm rãi tính toán, không nghĩ tới đối phương còn trốn ở trong tối ám toán mình, cái này chẳng phải là chủ động lộ ra vị trí sao?

- Hỗn đản, nạp mạng đi...

Phương Hành rống to, cưỡi trên đầu Xích Long, vung vẩy hắc kiếm trong tay, uy phong lẫm lẫm đánh tới Tộc trưởng Hận Thiên Thị.

Khoảng cách mười dặm, đối với Phương Hành hôm nay cũng không quá đáng là mấy hơi, đặt ở trước mặt Xích Long, càng chỉ là trong chớp mắt, kẹp lấy hung phong vô tận, cơ hồ qua trong giây lát đã vọt tới trước mặt, móng vuốt sắc bén bắt xuống, Tộc trưởng Hận Thiên Thị ngay cả cung cũng không dám kéo, nếu không mũi tên chưa bắn ra, mình đã bị xé thành hai nửa.

Dưới kinh hoảng, hắn tiện tay ném cung, kinh hoảng đào tẩu.

Phương Hành sao sẽ bỏ qua hắn, hô to gọi nhỏ, vỗ đầu rồng, thúc giục Xích Long đuổi theo.

- Dừng tay, ngươi từ chỗ nào lấy được bảo kính của lão tổ?

Thời điểm móng vuốt của Xích Long sắp đập xuống, lại đột nhiên có hai thân ảnh phi độn ra, một người mặc áo tang, râu tóc bạc trắng, đúng là Đại cung phụng, người khác mặc hắc bào, đầu trọc, Phương Hành cũng biết, chính là Đại trưởng lão của Hận Thiên Thị, hai người này đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt hung ác đánh về phía Phương Hành.

Hai người bọn họ đều trọng thương, thậm chí có thể chứng kiến vết máu trên người, dùng trạng thái của bọn hắn lúc này, tuyệt đối không phải đối thủ của Xích Long, nhưng bọn hắn đều điên cuồng, phảng phất như không bắt được Phương Hành, hoặc không lấy được gương đồng trong tay Phương Hành, thì thề không bỏ qua.

- Ta sát, đại cẩu tử chạy mau...

Phương Hành thấy vậy cũng bị dọa, không chút do dự quay người bỏ chạy.

Hắn cũng không ngốc, thực lực của Xích Long chống lại hai lão đầu kia cũng chưa chắc thất bại, chỉ có điều hai lão đầu kia muốn đối phó hắn lại không tốn sức, nếu Xích Long chống lại hai lão đầu kia, hắn bị kẹp ở trong chiến trường, chỉ là dư ba cũng đủ để xoắn nát hắn, mặc dù Xích Long thân mật với hắn, cũng nghe lời hắn, nhưng đầu óc không thanh tỉnh, một khi ác chiến, căn bản là sẽ không để ý che chở hắn.

Bởi vậy vừa thấy cảnh tượng này, lập tức quyết định chạy trốn, trước tới địa phương an toàn lại bảo Xích Long quay đầu lại chém giết.

Xích Long cũng bị Phương Hành quát dọa sợ, ngơ ngác một chút, rất thuận theo quay đầu bỏ chạy.

Cũng không biết có phải Phương Hành nói chữ "chạy" khiến nó lý giải quá sâu hay không, một Chân Long vốn hung phong bốn phía, uy phong lẫm lẫm, lại hiện ra cảm giác tả tơi xám xịt...

Hai người bọn họ chạy rất lưu loát, Đại cung phụng và trưởng lão đầu trọc cũng liều mạng đuổi theo.

- Để bảo kính của lão tổ lại...

Hai người hét lớn, giống như điên cuồng đuổi theo ở phía sau, thậm chí vì vận chuyển linh lực quá gấp, làm miệng phun máu tươi.

- Cái gì bảo kính của lão tổ, là của tiểu gia, bảo kính của ta...

Phương Hành không quay đầu lại, ôm bảo kính càng chặt.

Từ biểu hiện của hai lão đầu đến xem, kẻ đần cũng biết bảo kính này là bảo bối khó lường.

Tốc độ của Xích Long không phải dùng để trưng cho đẹp, lúc này có thể nói cực kỳ ra sức, còn Đại cung phụng và Đại trưởng lão đều bị thương, trơ mắt nhìn Phương Hành và Xích Long càng chạy càng xa, dần dần biến mất ở trên không trung, cả hai thở hồng hộc ngừng lại, khóc không ra nước mắt:

- Sao... bảo kính lại ở trong tay hắn?

- Lão tổ truyền thừa bí bảo... hi vọng duy nhất ly khai Quy Khư... Không phải đã thất lạc rồi sao?

Trong tiếng gào thét tuyệt vọng của hai lão đầu, Phương Hành đã đi không thấy bóng dáng.

Một đêm này, Quy Khư tương truyền, Hận Thiên Thị bị thú triều trùng kích, tổn thất thảm trọng, ít nhất sáu con Hung Thú cấp năm trùng kích, Hận Thiên Thị biến thành phế tích, tộc nhân và cung phụng tử thương thảm trọng, ngay cả năm vị trưởng lão và cung phụng tu vi mạnh nhất trong tộc, đa số cũng bị trọng thương, ba vị trưởng lão chết tại chỗ, hai người khác trọng thương, tục truyền sinh mệnh khó kéo dài.

Một đêm này, Hận Thiên tộc căn cơ bị hủy, đại tu sĩ chết gần hết, có thể nói tộc diệt.

Chỉ là rất ít người biết, đêm đó Hận Thiên Thị đã mất đi bảo vật cực kỳ trọng yếu...

Lại nói Phương Hành, vốn uy phong lẫm lẫm muốn đi lấy tính mạng của Tộc trưởng Hận Thiên Thị, lại bị hai lão đầu nổi điên dọa chạy, cũng không biết trốn bao xa, thẳng đến không thấy bóng dáng của hai lão đầu, mới ngừng lại quan sát chung quanh, tìm một sơn cốc an toàn hạ xuống.

- Con mẹ nó, hai lão đầu kia nổi điên thật đáng sợ...

Phương Hành lòng còn sợ hãi, ngồi xổm ở trên ngọn cây vỗ ngực.

Hắn cũng hạ quyết tâm, vẫn phải tranh thủ thời gian đề thăng thực lực cá nhân!

Như loại tình huống này, dù có Xích Long hắn cũng không an toàn, Xích Long mạnh hơn nữa, cũng không phải thực lực của mình!

Tựa như vừa rồi, nếu chỉ có Xích Long, hoàn toàn có thể quay đầu chém giết thống khoái, nhưng hắn ở bên cạnh lại không dám làm như vậy, vì Kim Đan đỉnh phong quá cường đại, bị cuốn vào trong đó, hắn chỉ có một con đường chết.

Nếu mạng nhỏ của mình xong rồi, dù Xích Long làm thịt hai lão đầu kia lại có tác dụng gì?

- Bất quá bảo kính này rốt cuộc là cái gì?

Phương Hành thở dốc một lát, mới cúi đầu nhìn gương đồng.

Bảo bối có thể làm cho hai Kim Đan đỉnh phong nổi điên, tuyệt đối sẽ không đơn giản, nhất là Phương Hành ẩn ẩn cảm giác, tựa hồ hai lão đầu kia biết bảo kính tồn tại, nhưng lại không biết bảo kính ở trong bức họa, cho nên mới biểu hiện ra vừa sợ vừa giận...

Lúc này đã có thể dùng Âm Dương Thần Ma Giám, Phương Hành nghỉ ngơi một lúc, liền kích động đi tới trước thạch bích, tìm một địa phương bí ẩn, dùng phi kiếm đào một cái thạch động, lại theo quy củ cũ, bảo Xích Long trông coi ở cửa ra vào, mình thì tiến vào thạch động, ôm gương đồng, toàn lực vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám, muốn nhìn gương đồng ruốt cuộc là cái gì.

- Thái Tức Kính...

Nhìn nửa ngày, Phương Hành xem xét ra danh xưng và tác dụng của gương đồng, nhưng cả người lại khẽ giật mình.

Cái gương này quả thực bất phàm, dùng Âm Dương Thần Ma Giám xem xét, phát hiện bảo kính là một Thần Khí, rót linh lực vào, sẽ phóng thích ra dị quang, thậm chí uy lực có thể giết cao thủ Nguyên Anh cảnh, đương nhiên, cái kia cũng cần tu vi người cầm kính đạt tới cảnh giới nhất định, nếu không lực lượng không đủ, căn bản phát huy không ra uy lực của Thái Tức Kính.

Có điều nếu chỉ như thế, lại làm cho hai Kim Đan đỉnh phong điên cuồng như vậy?

Để cho Hận Thiên lão tổ là tu sĩ Độ Kiếp cảnh bỏ bao công sức, thi triển bí pháp giấu kính này ở trong bức họa?

Chu Tước ngụy trang lẻn vào Hận Thiên Thị, có phải cũng là vì gương đồng này hay không?

Phương Hành cân nhắc không ra...

Hắn không biết là, giờ khắc này ở chỗ sâu nhất của Quy Khư, trong một Đạo Cung bị hư không loạn lưu và lôi điện bao quanh, ở thời điểm gương đồng hiện thế, lại loáng thoáng có tồn tại nào đó thức tỉnh, sau đó Đạo Cung ầm ầm mở ra, lộ ra một khe hở có thể tiến vào.

Ở trong khe hở, có một chiếc đèn lồng đỏ rực bay lên, càng lên càng cao, có xu thế ngang hàng với minh nguyệt.

Một vòng minh nguyệt, một chiếc đèn đỏ, cả hai hoà lẫn, hào quang của đèn lồng lại không thua minh nguyệt.

Thoạt nhìn thật giống như bên cạnh minh nguyệt, lại bay lên một vòng minh nguyệt...

- Rống...

Trong lúc nhất thời, vô số Hung Thú cường đại bị kinh động, nhìn về phía minh nguyệt màu đỏ kêu gào, giống như sợ hãi, lại như phẫn nộ.

Mà trong Quy Khư, cường giả của các thị tộc cũng sinh lòng cảm ứng, nhao nhao bay lên không, nhìn về phía minh nguyệt màu đỏ, biểu lộ có khiếp sợ, lại có một tia mừng rỡ khó có thể che dấu, cũng có người mang theo hoảng mang, chỉ là ý niệm trong nội tâm lại giống nhau:

- Thời điểm Cửu Nguyệt Thăng Thiên lại đến? Có hi vọng... Đi ra ngoài?

Chương 418: Tầm Long Thị hiện thân

Ở trong mắt người bình thường, Quy Khư có thể vào không thể ra, vừa vào nơi đây, giống như tiến vào lồng giam, cả đời không thể ly khai, nhưng các thế hệ trước lại tương truyền, nếu như muốn ly khai Quy Khư, cũng không phải không có cơ hội, một là ba ngàn năm trước, ngoại giới trời giáng Huyền Quan, quy tắc Quy Khư hỗn loạn, xuất hiện kẽ nứt, một nhóm người rời khỏi nơi này.

Hai là Quy Khư có đồn đãi, thời điểm dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên xuất hiện, sẽ có người đạt được cơ hội rời Quy Khư.

Chỉ có điều dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên kia, mấy ngàn năm khó gặp một lần, rất nhiều người thậm chí đều cho rằng đây chỉ là một truyền thuyết, do vài người nhàm chán bịa đặt ra cho con cháu mộng tưởng mà thôi.

Cho tới hôm nay, một chiếc đèn đỏ từ hạch tâm của Quy Khư bay lên cửu thiên, cùng trăng tranh sáng, mới khiến cho người nhớ tới điển cố kia, trong lúc nhất thời, các thị tộc ở trong Quy Khư sôi trào, các tu sĩ chưa tuyệt ý niệm ly khai, thì không ai tâm tình không dao động, còn người trẻ tuổi nghe nói có một thế giới bao la khôn cùng ở bên ngoài, tự nhiên không kiềm nén được trong tâm hiếu kỳ kích động.

Ngay cả một ít lão tu sĩ, cũng ở trong tuyệt cảnh sinh ra hi vọng mới, dù sao trong Quy Khư, quy tắc đại biến, cường đại hơn nữa cũng không cách nào bước vào Nguyên Anh cảnh, điều này cũng làm cho Kim Đan đỉnh phong thọ nguyên ngàn năm, chính là thọ nguyên cực hạn của người trong Quy Khư, mà chỉ cần rời đi nơi đây, thì có hi vọng bước vào Nguyên Anh cảnh, có thêm 2000 năm thọ nguyên, giống như sống thêm ba đời.

Chỉ có điều ngoài kích động, các tu sĩ lại có vô số nghi kị.

Dù có điển cố Cửu Nguyệt Thăng Thiên, chính là ở trong Quy Khư có tám ngọn đèn đỏ cùng minh nguyệt tranh nhau phát sáng, nhưng làm sao lợi dụng cơ hội này đây?

Thời gian quá xa xưa, ba ngàn năm là một thời gian dài dằng dặc mà buồn tẻ, ở trong thời gian dài dằng dặc đó, không có mục đích gì chờ đợi, các thị tộc đối với hi vọng ly khai nơi đây đều đã phai nhạt, dù từng thị tộc còn tuân thủ tổ huấn, thiết lập đội tìm mạch, khảo sát sông núi của Quy Khư, nhưng đã không phải vì đi ra Quy Khư, mà biến thành đội tầm bảo tìm kiếm linh mạch, thần mỏ.

Mà đối với tìm kiếm bí mật ở hạch tâm Quy Khư, từ lâu bởi vì tiêu hao quá lớn mà buông tha. Ngoại vi còn có Hung Thú mọc lên san sát như rừng, sinh tồn gian nan, huống chi là hạch tâm Quy Khư? Hung Thú sinh tồn ở ngoại vi, mạnh nhất cũng không cao hơn cấp năm, nhưng ở hạch tâm, thì có Hung Thú cấp bảy mạnh nhất trong truyền thuyết, ngoài ra còn có vô số hư không loạn lưu, lôi phạt khủng bố hắc ám...

Có thể nói, mặc dù là Kim Đan đỉnh phong dẫn đội, sau khi tiến vào hạch tâm Quy Khư, khả năng còn sống đi ra không quá một thành, cơ hồ mỗi phái một đội đi vào, đều toàn quân bị diệt, cho dù may mắn còn sống trở về, thì ngoại trừ Hung Thú cường hãn làm cho lòng người kinh hãi, cùng với địa vực hỗn loạn khó có thể thăm dò quy luật, thì cơ hồ tin tức gì cũng không có.

Ở dưới loại tình huống như vậy, các thị tộc đã bỏ quên tổ huấn dò xét bí tàng trong Quy Khư.

Dù không ngừng có người ở ngoại khư tiến vào, cũng chỉ là mới đầu dã tâm bừng bừng, phía sau sẽ dần dần phai nhạt.

Cũng bởi vậy, các thị tộc đối với hạch tâm Quy Khư, nói là trống rỗng cũng không đủ.

Vì vậy một cục diện xấu hổ xảy ra, dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên xuất hiện, thời cơ ly khai Quy Khư trong truyền thuyết đã đến, nhưng làm sao ly khai lại không người biết, thậm chí ngay cả làm sao tiến vào hạch tâm Quy Khư cũng không người biết được...

Dù các thị tộc dã tâm bừng bừng, phái ra đệ tử dũng mãnh, quyết định dù mạo hiểm tính mạng, cũng phải mượn cơ hội này, chuẩn bị xông ra Quy Khư, nhưng ở dưới Hung Thú vây quanh, hư không loạn lưu và lôi phạt hắc ám trở ngại, lại có bao nhiêu người có thể còn sống vào hạch tâm Quy Khư? Đây cũng là một nan đề làm các thị tộc mất đi tin tưởng.

Vì một truyền thuyết, không tiếc để cả tộc mạo hiểm?

Hay cam chịu thủ thường, buông tha cho cơ hội như vậy?

Trải qua kinh hỉ và kích động lúc đầu, các thị tộc đều cảm thấy cực kỳ đau đầu.

Cũng ở thời điểm này, Phụng Thiên Thị, Bái Nguyệt Thị, Ngự Thú Thị cùng với Hận Thiên Thị hiện tại lực lượng đã đại giảm, thậm chí mấy thị tộc nhỏ bé tâm hoảng ý loạn, do dự khó quyết, đột nhiên đều nghênh đón một vị khách nhân tới thăm, là người mặc áo tang, chân đạp giầy rơm, tóc rối bời giống như quái nhân, bọn hắn giống như u linh, đến nhà bái phỏng.

- Xin chuyển cáo Tôn Chủ, sứ giả Tầm Long Thị cầu kiến...

- Tầm Long Thị...

Nghe được Tầm Long Thị thần bí nhất trong Quy Khư sai sứ giả tới bái phỏng, các thị tộc đều kinh hãi, nhất là ở thời điểm nhạy cảm này, sứ giả Tầm Long Thị xuất hiện, càng khiến cho nội tâm các Tộc trưởng xuất hiện cảm giác quái dị, đều phái Tộc trưởng hoặc trưởng lão thân phận tôn quý tiếp đãi sứ giả Tầm Long Thị.

Sứ giả Tầm Long Thị vui vẻ tiến vào, chỉ để lại một câu liền phiêu nhiên rời đi.

- Ba ngày sau, Thăng Tiên Đài, Tầm Long Thị chủ mời chúng tộc nghiên cứu thảo luận bí sự Quy Khư, để cùng đi bí địa, mở ra Đạo Cung!

Tộc nhân Tầm Long Thị hiện thân, muốn chia xẻ bí mật Quy Khư mà mình nghiên cứu mấy ngàn năm qua?

Trong lúc nhất thời, tin tức làm cho các thị tộc khiếp sợ hơn cả Cửu Nguyệt Thăng Thiên truyền ra, khó có thể tự kiềm chế.

Trong mấy ngàn năm qua, các thị tộc đều đã buông tha cho nghiên cứu bí mật Quy Khư, bởi vì tiêu hao không nổi nhân lực và vật lực.

Nhưng ngoại trừ một tộc… Tầm Long Thị thần bí nhất.

Người trong tộc này tất cả đều là tên điên, mấy ngàn năm giống như một ngày, nghiên cứu bí mật Quy Khư, chưa bao giờ buông tha qua.

Nếu nói có ai lý giải bí mật hạch tâm của Quy Khư sâu nhất, như vậy Tầm Long Thị xưng thứ hai, chỉ sợ không người dám xưng thứ nhất.

Trên thực tế, thời điểm dị tượng Cửu Nguyệt

Thăng Thiên xuất hiện, có rất nhiều thị tộc nghĩ tới muốn đi tìm Tầm Long Thị, từ chỗ bọn hắn đạt được bí mật hạch tâm của Quy Khư, chỉ là Tầm Long Thị quá thần bí, muốn tìm bọn hắn cũng không tìm được, lại không nghĩ rằng, ở thời điểm quan trọng, ngược lại là bọn hắn chủ động hiện thân, thậm chí còn muốn mời các thị tộc cùng nhau tìm tòi bí mật của hạch tâm Quy Khư...

Trong lúc nhất thời, vô luận nội tâm nghĩ như thế nào, các thị tộc cũng đều lập tức an bài, chạy tới Thăng Tiên Đài.

Thăng Tiên Đài, là một Đạo Đài vắt ngang qua vực sâu bao la bát ngát ở trung bộ của Quy Khư, cao 99 trượng, rộng 99 trượng, do 99 khối Bạch Ngọc Thạch đúc thành, tục truyền đài này chính là nơi năm đó đệ tử Thái Thượng Đạo tu vi đại thành phi thăng Tiên giới, thời điểm Thái Thượng Đạo huy hoàng, từng có truyền thuyết một môn mười tiên, mười vị Tiên Nhân kia, thì có bảy vị từ Thăng Tiên Đài này phi thăng.

Hôm nay vạn năm ung dung, Thái Thượng Đạo năm đó quân lâm thiên hạ, đã hóa thành một mảnh phế tích, nhưng Thăng Tiên Đài đã từng tượng trưng cho vinh quang và truyền kỳ lại được giữ lại, hơn nữa tục truyền trên đài này, còn dính nhuộm khí tức của Tiên

Nhân năm đó phi thăng thành tiên, đến nỗi Đạo Đài óng ánh thanh khiết, cỏ dại không đành lòng mọc, phi cầm không dám đậu, Hung Thú không dám gần, sợ điếm ô địa phương thánh khiết này.

Mà ở trong Quy Khư, các thị tộc lốm đa lốm đốm phân bố ở trong đại xuyên ác lĩnh, khoảng cách không đều, mà Tầm Long Thị nói ba ngày, lại vừa vặn để cho thị tộc xa nhất đuổi tới, xem ra là sớm có chuẩn bị.

Từ ngày thứ hai bắt đầu, liền lục tục ngo ngoe, có các thị tộc cưỡi mây bay đến, xếp bằng ở trên góc Thăng Tiên Đài.

Giờ ngọ, phương hướng tây nam, hung cầm kêu vang, che khuất bầu trời, Ngự Thú Thị đến.

Lúc hoàng hôn, một đám kiếm tu mặc thanh y, đạp kiếm mà đến, mỗi người mặc cổ phục, khí độ nghiễm nhiên, là Phụng Thiên Thị đến.

Buổi chiều Nngày thứ ba, không trung có một vòng minh nguyệt sáng trong, một chiếc đèn đỏ sâu kín, tất cả treo ở trên chân trời, nhưng đột nhiên, vòng minh nguyệt kia hình như sáng hơn bình thường vài phần, ánh trăng như bạc, thiên địa như sáng ngời thêm, cũng đúng lúc này, tiếng tỳ bà vang vọng ở trong bầu trời đêm, một đóa lưu vân xuất hiện ở trên không Thăng Tiên Đài, là tiên tử của Bái Nguyệt Thị đến.

Các thị tộc chiếm một góc của Thăng Tiên Đài, hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc cùng thị tộc quen biết nói chuyện, hoặc cùng đối thủ nhìn hằm hằm, nói tóm lại, các tộc trong Quy Khư cơ hồ đều trình diện, ngay cả ở dưới Thăng Tiên Đài, cũng có thân ảnh lờ mờ xuất hiện, lẻ tẻ đứng ở xung quanh, trầm tĩnh không nói chờ đợi cái gì, những người này sau khi tiến vào Quy Khư, không có gia nhập bất kỳ một thị tộc nào, người như vậy ở trong Quy Khư cũng không ít.

- Người Tầm Long Thị tính làm gì, vậy mà triệu tập tất cả thế lực trong Quy Khư...

Dưới Thăng Tiên Đài, trên một cây đại thụ, Phương Hành cũng đang nhàm chán chờ.

Thân là một gia hỏa xuất thân thổ phỉ, hắn biết tầm quan trọng của tin tức, sau khi trốn thoát cũng không có lập tức lẫn mất, nhất là khi phát hiện trên không trung có hai minh nguyệt, trong nội tâm càng ẩn ẩn cảm giác có đại sự sắp phát sinh, vì vậy lập tức chạy đi nghe ngóng tin tức, sau đó nghe được sự tình các tộc hội nghị ở Thăng Tiên Đài, thế là lập tức chạy tới.

Về phần Xích Long, thì bị hắn lưu ở trong một sơn cốc bí ẩn ở ngoài vạn dặm chờ đợi, không có mang theo bên người.

Mặc dù đại cẩu tử là một tay chân lợi hại, nhưng thần trí mơ hồ, không cách nào thi triển pháp thuật, làm việc rất nhiều không tiện, Phương Hành gặp phải nguy cơ, có thể tùy cơ ứng biến, liễm tức đào tẩu, nhưng nếu mang Xích Long, Liễm Tức Thuật lại không đủ để bao phủ nó, gặp phải nguy hiểm chỉ có thể liều mạng đối kháng, ngược lại không dễ dàng thoát thân.

Chương 419: Tầm Long Thị chủ

Trước khi ngày thứ tư đến, tất cả đội ngũ trong Quy Khư đều đi tới Thăng Tiên Đài, phân biệt tìm một chỗ đất trống ngồi xuống, từ vị trí xa gần trung tâm Thăng Tiên Đài, thì có thể thấy được các thị tộc mạnh yếu, hôm nay ngồi xếp bằng ở trung ương Thăng Tiên Đài là Phụng Thiên Thị, do một Kim Đan đỉnh phong tọa trấn, dẫn đầu mười tộc nhân.

Phụng Thiên Thị cũng là một tộc lai lịch kỳ lạ, năm đó Phụng Thiên lão tổ không phải bị người đuổi giết mới đi vào, mà vì đuổi giết một lão ma làm ác đa đoan mới không tiếc dùng thân phạm hiểm, một đường đuổi giết vào trong Quy Khư, về sau hắn thành công chém giết lão ma, nhưng mình cũng vĩnh viễn ở nơi đây, không thể ly khai, nhưng lưu lại Phụng Thiên nhất mạch, tổ huấn cả đời diệt ma.

Đương nhiên, qua nhiều năm như vậy, Phụng Thiên lão tổ đã tọa hóa, chính khí còn dư lại bao nhiêu thì không ai biết rõ, bất quá hắn lưu lại Phụng Thiên nhất mạch lại càng ngày càng lớn mạnh, đã mờ mờ ảo ảo trở thành thị tộc cường đại nhất trong Quy Khư, nói đến còn có một sự tình lý thú, Phụng Thiên nhất mạch và Hận Thiên nhất mạch vốn không có thù, bất quá vì danh tự tương trùng, địa vực lại gần, mấy ngàn năm nay ma sát liên tiếp, càng tụ càng nhiều, cuối cùng thành cục diện không chết không ngớt.

Ngoại trừ Phụng Thiên Thị ở trung ương, thì rõ ràng cho thấy Ngự Thú Thị, Bái Nguyệt Thị thân phận siêu nhiên, được các thị tộc nhỏ khác bao vây vào giữa, hai thị tộc này thực lực cũng bất phàm, Ngự Thú Thị tục truyền nắm giữ một pháp môn khống chế Hung Thú, ở trong Quy Khư có thể nói được trời ưu ái, bình thường không người dám trêu chọc, mà Bái Nguyệt Thị thì dùng nữ tử vi tôn, tu hành pháp môn cũng có quan hệ tới minh nguyệt, ngày bình thường hành tung quỷ dị, ít tiếp xúc người bên ngoài, chính là thị tộc thần bí nhất ngoại trừ Tầm Long Thị.

Hận Thiên, Phụng Thiên, Ngự Thú, Bái Nguyệt, Tầm Long, không sai biệt lắm là năm thị tộc mạnh nhất Quy Khư, bất quá Phương Hành chú ý tới, Hận Thiên nhất mạch chưa từng có người hiện thân, cũng không biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, hoặc bị mình tai họa quá ác, hôm nay tự bảo vệ mình cũng có chút không rảnh, vô lực tham dự hội nghị quan trọng này!

Thời gian từ từ trôi qua, đã tới nửa đêm, trên không trung, ánh trăng một đỏ một trắng hoà lẫn.

Đêm đã khuya, ngay cả người quen cũng không nói chuyện với nhau, nhắm mắt dưỡng thần, Thăng Tiên Đài có tiên khí xâm nhuộm, chung quanh ít có Hung Thú qua lại, hơn nữa sau khi Cửu Nguyệt Thăng Thiên, trong Quy Khư giống như có áp lực vô hình bao phủ, ngay cả ngày bình thường lúc nào cũng có thể nghe được Hung Thú gào rú ít đi rất nhiều, bây giờ đang là nửa đêm, không khí càng lộ ra yên lặng.

- Đến rồi!

Ngay lúc này, trên Thăng Tiên Đài, trong đám người yên tĩnh, chợt có một lão tu sĩ giương mắt, trầm giọng nói.

Thời điểm hắn lên tiếng, cũng có mấy người mở mắt ra, nhìn về phía tây.

Ngay cả Phương Hành, cũng mở to mắt nhìn sang, mơ hồ cảm giác được phía tây linh lực chấn động, có người thi pháp chạy đến.

Trên Thăng Tiên Đài, các tu sĩ đều thi triển Pháp Nhãn Thuật nhìn qua, chỉ thấy ở dưới ánh trăng, một đám người cưỡi mây bay đến, số lượng không nhiều lắm, chỉ có bảy tám người mà thôi, đợi cho tới gần mới thấy rõ ràng, người cầm đầu dĩ nhiên là một nữ tử đeo mũ rộng vành, mặc áo bào xám, y phục bị gió thổi bao lấy thân thể, có thể nhìn ra được là một nữ tử dáng người lung linh.

Mà ở sau lưng nàng, thì đều là quái nhân mặc áo tang, chân đạp giầy rơm, tóc rối bời, tuy bộ dáng bất đồng, nhưng cách ăn mặc nhất trí, biểu lộ cũng trầm thấp không thay đổi, thoạt nhìn giống như bảy huynh đệ đồng bào (*sinh bảy).

- Ma Cô đến chậm, mong chư vị tiền bối thứ tội...

Đội người kia đi tới Thăng Tiên Đài, nữ tử áo bào xám nhẹ nhàng nhảy xuống tường vân, vén áo thi lễ, thanh âm mềm mại.

- Tiểu hữu, ngươi là tộc nhân của Tầm Long Thị? Không biết ở trong tộc thân phận như thế nào, Tộc trưởng của các ngươi lại ở nơi nào?

Trong đám người, một lão giả mặc cổ bào, khuôn mặt tường hòa, đầu đội cao quan, râu dài tới ngực đi ra, hắn là trưởng lão Phụng Thiên Thị, cũng là người lĩnh đội lần này, hắn đứng dậy đón chào, đánh giá nữ tử áo bào xám, hơi cau mày, rõ ràng cảm giác được kia chỉ là một tiểu bối.

- Gặp qua Phụng Thiên Thị Phương Chính trưởng lão, tiểu nữ Ma Cô, là Tầm Long Thị Chủ hôm nay!

Nữ tử áo bào xám khẽ chào, thanh âm không màng danh lợi, nhưng nói ra lời lại làm cho mọi người cả kinh.

- Ngươi là Tầm Long Thị Chủ?

Ngay cả trưởng lão Phụng Thiên Thị cũng không khỏi thốt ra, hơi có chút kinh ngạc.

Tầm Long Thị được xưng thị tộc thần bí nhất Quy Khư, thực lực rất mạnh, nếu không cũng không được liệt vào một trong năm thị tộc mạnh nhất Quy Khư, mà nữ nhân trước mắt, bất quá Kim Đan sơ kỳ, thoạt nhìn tuổi không lớn, nhiều nhất không quá trăm tuổi, tư lịch và tu vi như thế, ngay cả làm cung phụng thượng đẳng cũng có chút không đủ, làm sao có thể là Tầm Long Thị Chủ?

Trong lúc nhất thời, trên Thăng Tiên Đài, ánh mắt mỗi người kinh ngạc, hơn phân nửa là nghi ngờ.

Hình như Ma Cô nhìn ra suy nghĩ của mọi người, thanh âm vẫn mềm mại, thản nhiên nói:

- Ở trước mặt chư vị trưởng lão, tiểu nữ không dám lừa gạt, Ma Cô thẹn là Tầm Long Thị Chủ đã mười năm, mặc dù tài trí và tu vi không đủ, nhưng cũng là sự tình không có cách nào, hôm nay Tầm Long Thị chỉ còn mấy người chúng ta, hoặc là nói, Tầm Long Thị chính thức, chỉ còn một mình ta mà thôi!

Oanh!

Mọi người nghe được tin tức này, đều có chút khiếp sợ.

Tầm Long Thị, một trong mấy thị tộc mạnh nhất Quy Khư, hôm nay chỉ còn lại bảy người?

Tự nhiên cũng có người nhãn lực cao minh đã nhìn ra, sáu người bên cạnh Ma Cô hành động trì trệ, không hề có linh tính, thoạt nhìn tuy không khác thường nhân, trên thực tế giống như dùng bí pháp gì khống chế nô bộc, bởi vậy Ma Cô nói tộc nhân Tầm Long Thị chỉ còn một mình nàng cũng đi thông, cả tộc chỉ có nàng, nàng không làm Tộc trưởng thì ai làm.

- Ma tiên tử thứ tội, ngược lại là lão phu đường đột, không biết... Tầm Long Thị cũng là đại tộc của Quy Khư, vì sao...

Sắc mặt trưởng lão Phụng Thiên Thị khẽ biến, nhẹ giọng hỏi thăm.

Ma Cô cười khẽ một tiếng, như có chút bất đắc dĩ, cũng như có chút chua xót, nói khẽ:

- Tiểu nữ mời chư vị đến, cũng là muốn nói rõ ràng ngọn nguồn, mời chư vị tiền bối an tọa, để tiểu nữ nói tường tận...

Các tu sĩ đều đáp ứng, lần lượt ngồi xuống, trên Thăng Tiên Đài không có bàn ghế, nên đều ngồi dưới đất, vây quanh nữ tử áo xám ở giữa, cô gái này khoanh chân ngồi xuống, cũng không lấy mũ ra, thoáng ngưng thần, sau đó nhẹ giọng nói:

- Nói đến Tầm Long Thị ta rơi vào kết cục hôm nay, là sự tình đã sớm biết trước, tộc nhân ta từ lão tổ bắt đầu, đều tận sức tìm kiếm bí mật của Quy Khư, không cân nhắc sự tình sinh sôi nảy nở, lại rất ít thu nạp người ngoại khư, tự nhiên sẽ từ từ xuống dốc, tộc nhân một ngày ít hơn một ngày...

Mọi người nghe vậy, cũng xem như minh

bạch, tác phong làm việc của người Tầm Long Thị, tất cả mọi người đều rõ ràng.

- Cho tới nay, người tộc ta lâu thì trăm năm, ngắn thì mười năm, đều tập hợp lực lượng cả tộc, tiến về hạch tâm Quy Khư tìm tòi bí mật, mà Hung Thú ở hạch tâm Quy Khư cường đại, lại có hư không loạn lưu, lôi phạt… tồn tại, động chút là lấy tính mạng người ta, ngay cả Kim Đan đỉnh phong cũng khó có thể chống cự, tuy Tầm Long Thị ta cũng có một ít tâm đắc mà mấy ngàn năm nay tìm tòi nghiên cứu, nhưng mỗi một lần đều tử thương thảm trọng, rốt cục ở bốn mươi năm trước, cha ta tự mình dẫn hơn mười tộc nhân còn sót lại trong tộc, tiến về hạch tâm Quy Khư tìm tòi bí mật, không biết chuyện gì xảy ra, lại toàn quân bị diệt, kể từ lúc đó, Tầm Long Thị chỉ còn ta và mấy vị ma ma!

Thanh âm của Ma Cô mềm mại, không chứa cảm tình, nhưng trong lời nói ẩn chứa vẻ bướng bỉnh của người Tầm Long Thị, thực làm cho lòng người kinh hãi.

- Trong vài năm sau đó, mấy vị ma ma thọ nguyên hao hết, từng người qua đời, từ mười năm trước Lam ma ma qua đời, Tầm Long Thị chỉ còn ta và mấy nô bộc, ha ha, tiểu nữ tự nhận vô lực tiếp tục dò xét hạch tâm Quy Khư, tâm tư này cũng phai nhạt, vốn định tuyển một đại tộc, đi vào làm cung phụng, gửi tấm thân tàn, lại không nghĩ tới, hôm nay dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên hiện thế...

Nói đến đây, nàng bỗng nhiên rất bất đắc dĩ cười cười, nói:

- Có phải các vị tiền bối cảm thấy có chút buồn cười hay không, Tầm Long Thị tìm kiếm bí mật Quy Khư mấy ngàn năm, cả thị tộc chết gần hết, lại không nghĩ rằng, hôm nay thật sự có cơ hội tìm kiếm bí mật Quy Khư, Tầm Long Thị lại chỉ còn một nữ tử như ta, ngay cả thực lực tiến vào hạch tâm Quy Khư cũng không có...

Nghe nàng nói, các tu sĩ cảm thấy kinh ngạc, cũng cảm giác có chút hoang đường, nếu như cô gái này nói là thật, như vậy Tầm Long Thị thật có chút bi thúc, đương nhiên, người tu hành vốn vô tâm, ý tiếc hận chỉ hơi lóe lên, ngay cả cái bóng cũng không có, trưởng lão Ngự Thú Thị không thể chờ đợi được mở miệng hỏi:

- Truyền thuyết Cửu Nguyệt Thăng Thiên là thật?

Những người còn lại nghe xong, từng cái tinh thần phấn chấn, mấy chục ánh mắt đều rơi vào trên người Ma Cô.

Ma Cô khẽ gật đầu nói:

- Là thật, theo tộc ta nội truyền, dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên, trên thực tế là trận pháp hộ đạo còn sót lại của Thái Thượng Đạo hiển hóa, cái gọi là Cửu Nguyệt, chính là một trăng thật, tám trăng là đèn, tám đại trận tương ứng với tám ngọn đèn, cũng chính là tám trận kỳ của đại trận, sau khi ngọn đèn thứ nhất xuất hiện, cứ mỗi mười ngày, sẽ có một chiếc đèn đỏ bay lên, lúc tám đèn thăng thiên, đại trận trong Thái Thượng Đạo sẽ mở rộng, nếu muốn tiến vào Đạo Cung, đó là cơ hội duy nhất...

Oanh!

Nghe nàng nói, trong tâm các tu sĩ như lôi đình đại chấn, trong tâm kinh hỉ, khó nói lên lời.

Chương 420: Tứ Hung cấm chú

Nghe Ma Cô miệng xác định dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên thực có liên quan tới Thái Thượng Đạo, thậm chí còn nói nguyên do của dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên, trong tâm các tu sĩ đều vừa mừng vừa sợ, giống như ăn thuốc an thần, bất quá tự nhiên cũng có một ít tu sĩ, trong nội tâm còn có nghi ngờ, ví dụ như Tầm Long Thị tìm kiếm bí mật Quy Khư, đến tột cùng tới trình độ nào, suy luận dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên lại đến từ đâu, cùng với dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên chưaxh, vì sao Tầm Long Thị lại phải nhiều lần mạo hiểm tìm tòi bí mật?

Ma Cô hình như biết tâm tư của mọi người, thanh âm chậm rãi giải thích:

- Tuy Tầm Long Thị ta biết dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên tồn tại, nhưng chưa xác định nó có thật sự xuất hiện hay không, dù sao Thái Thượng Đạo đã bị diệt vô số năm, đại trận không người khống chế, ai biết tại sao nó lại vô duyên vô cớ mở ra? A, có thể nói như vậy, trước khi nhìn thấy Cửu Nguyệt Thăng Thiên, ngay cả ta cũng không tin dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên thật sự sẽ xuất hiện, hoặc là nói, nó đã từng xuất hiện qua, về sau không xuất hiện nữa...

Nói xong, nàng sâu kín thở dài:

- Bất quá, nếu phụ thân ta sớm biết dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên thật sẽ xuất hiện, như vậy hắn nhất định không chọn ở bốn mươi năm trước tiến vào hạch tâm Quy Khư, mà nghỉ ngơi lấy lại sức, đợi đến lúc này lại vào Quy Khư tìm tòi!

Nghe đến nơi này, các tu sĩ mới thở dài, ngược lại đã tin Ma Cô.

Lúc này, trưởng lão Bái Nguyệt Thị nhẹ nhàng hỏi:

- Chuyện cũ đã qua, lệnh tôn và tộc nhân ra đi đã là sự tình không thể vẫn hồi, dũng khi của bọn họ thực khiến người khâm phục, ý chí cũng làm cho người tán thưởng, người tu hành chúng ta, lại có ai không biết đạo lý nghịch thiên mà đi? Ma Cô Tiên Tử không cần đau buồn, lại không biết mấy ngàn năm nay Tầm Long Thị tìm tòi bí mật, hôm nay đối với hạch tâm của Quy Khư hiểu được bao nhiêu?

Ma Cô khe khẽ thở dài nói:

- Đa tạ Linh Lung tiền bối, thực không dám đấu diếm, Ma Cô chính là muốn nhân dịp dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên xuất hiện, hoàn thành nguyện vọng của tiền nhân, tiến vào hạch tâm Quy Khư tìm tòi, chỉ là Tầm

Long Thị đã vô lực hoàn thành sứ mệnh lần này, biện pháp duy nhất là cùng chư vị tiền bối kết minh đi vào, tổ tiên tìm kiếm được bí mật Quy Khư, Ma Cô đều chia xẻ cho chư vị, không dám giấu diếm, chỉ là có một ít cơ mật, liên quan trọng đại, không thể nói ra ở trước mặt nhiều người, mong chư vị tiền bối lý giải, hiện tại Ma Cô có thể nói cho các vị chính là con đường tiến vào hạch tâm Quy Khư, sào huyệt của các Hung Thú cường đại, phương pháp lẩn tránh hư không loạn lưu và lôi phạt, cùng với pháp môn phá giải đại trận còn sót lại ở bên ngoài Thái Thượng Đạo, Tầm Long Thị ta đều có thể làm được, nói cách khác...

Ma Cô ngừng lại một chút, sau đó nói khẽ:

- Ma Cô có nắm chắc mang chư vị đến trước di chỉ của Thái Thượng Đạo, chư vị cần cân nhắc, là làm sao tiến vào bí địa mà thôi...

- Thật?

- Ma Cô Tiên Tử không gạt chúng ta chứ?

- Nếu thật như thế, đạo tạng chẳng phải dễ như trở bàn tay?

- Trong bí địa kia, có phương pháp ly khai Quy Khư hay không?

Trong lúc nhất thời, Ma Cô nói giống như đốt lên một thùng hỏa dược to lớn, vô số thanh âm liên tiếp.

Các tu sĩ lo lắng chỉ là làm sao vượt qua vô số Hung Thú, hư không loạn lưu và lôi phạt tiến vào hạch tâm Quy Khư, lại không nghĩ rằng Ma Cô nói có thể đi qua tất cả, như vậy còn lo lắng cái gì, vượt qua những hung hiểm kia, cộng thêm Cửu Nguyệt Thăng Thiên, đại trận của Thái Thượng Đạo ngừng lại, chẳng phải các tu sĩ có thể trực tiếp tiến vào Đạo Cung sao?

Nhưng mấy trưởng lão của Phụng Thiên Thị, Ngự Thú Thị, Bái Nguyệt Thị lại âm thầm nhíu mày.

Bọn họ đều là thế hệ thành tinh, không tin sẽ có chuyện tốt bực này rơi vào trên đầu, ngược lại ẩn ẩn hoài nghi.

Quả nhiên, Ma Cô đợi mọi người tranh nhau hỏi thăm xong, mới nhẹ nhàng nói:

- Ta chỉ nói có nắm chắc đưa chư vị đến trước di chỉ, lại không nói có thể để chư vị an toàn đi đến, trên thực tế con đường kia cực kỳ hung hiểm, có lẽ chỉ cần một con Hung Thú cấp bảy xuất hiện, liền để chúng ta toàn quân bị diệt... Ma Cô thật không dám cam đoan sẽ không xảy ra ngoài ý muốn!

Các tu sĩ nghe vậy, trong tâm vui sướng bị giội tắt không ít, hơi tỉnh táo lại.

Trưởng lão của Phụng Thiên, Ngự Thú, Bái Nguyệt âm thầm gật đầu, cảm thấy như vậy mới hợp lý.

Nhưng không ngờ Ma Cô lại nhẹ nhàng liếc nhìn mọi người, nói tiếp:

- Còn có một vấn đề, Ma Cô phải nói cho chư vị tiền bối, đối với Tầm Long Thị ta mà nói, tiến vào hạch tâm Quy Khư, thậm chí đến trước di tích Thái Thượng Đạo, này không phải việc khó, chuyện khó khăn nhất, là làm sao xuyên qua Tứ Hung chi môn trước di chỉ, nếu như không thể giải quyết vấn đề khó khăn này, thì dù đi, chỉ sợ cũng không công mà lui!

- Tứ Hung chi môn?

Các phận tu sĩ đều là lần đầu nghe được danh xưng này, không khỏi hơi giật mình.

Có người hỏi:

- Ma Cô Tiên Tử, ngươi không phải nói đại trận của Thái Thượng Đạo sẽ mở ra sao? Tứ Hung chi môn là chuyện gì xảy ra?

Ma Cô khe khẽ thở dài, giải thích nói:

- Tứ Hung chi môn không quan hệ tới đại trận của Thái Thượng Đạo. Thời điểm Cửu Nguyệt

Thăng Thiên, đại trận trong Thái Thượng Đạo sẽ mở ra, giống như nghênh đón mọi người vào, nhưng loại phương pháp mở trận này, chỉ là sơn môn mở ra một thông đạo, những vị trí khác ngược lại càng thêm hung hiểm, đạo lý này, chư vị nên minh bạch a? Trước sơn môn của Thái Thượng Đạo, chính là Tứ Hung chi môn, tục truyền trước khi Thái Thượng Đạo gặp nạn, từng dùng máu Tứ Hung giội vào bốn cửa, từ nhiều năm trước, oan hồn của Tứ Hung quấn quanh ở trên sơn môn, thật lâu không tiêu tan, bất kỳ người nào đến gần sơn môn, đều sẽ phải bị Tứ Hung chi môn nguyền rủa, thần mất hồn tan, tu vi mất hết cũng là nhẹ...

Nói đến đây, khẩu khí đã ẩn ẩn có chút ngưng trọng:

- Tổ tiên của Tầm Long Thị ta tìm kiếm hạch tâm Quy Khư không biết bao nhiêu lần, tới trước Tứ Hung chi môn cũng không biết bao nhiêu lần, nhưng tất cả đều thất bại, chết không biết bao nhiêu tộc nhân, rơi vào đường cùng, lúc này mới buông tha ý nghĩ từ sơn môn tiến vào di chỉ, cân nhắc từ những vị trí khác tiến vào, nhưng đáng tiếc, đại trận phòng ngự của Thái Thượng Đạo quá huyền diệu, chúng ta nghiên cứu mấy ngàn năm, cũng không có kết quả...

Sau khi Ma Cô xuất hiện, biết gì nói nấy, không hề giấu diếm, đã lấy được các tu sĩ tín nhiệm, lúc này nghe nàng nói trịnh trọng, ngay cả trưởng lão Phụng Thiên Thị sắc mặt cũng ngưng trọng hỏi:

- Ma tiên tử đã nhắc tới cái này, thì có phương pháp phá giải không?

- Vốn không có!

Ma Cô nhẹ nói:

- Thượng Cổ Tứ Hung kia, chính là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, bốn loại Hung Thú cường đại nhất, Thái Thượng Đạo dùng máu của chúng bố trí xuống huyết chú, sao có thể dễ dàng hóa giải? Tổ tiên Tầm Long Thị ta đã từng lấy bổn mạng tinh huyết của trăm con Hung Thú, cũng không thể hóa đi lệ khí trên cửa, thật sự là thúc thủ vô sách, lúc này mới buông tha phương pháp từ Tứ Hung chi môn tiến vào, tổ tiên cũng không thể ra sức, thì Ma Cô có tài đức gì làm được? Chỉ có điều, có lẽ là thiên ý chú định, để dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên ba ngàn năm khó gặp xuất hiện, hơn nữa Ma Cô lại nghe nói một tin tức, đó chính là... Quy Khư xuất hiện Chân Long!

- Ân?

Các tu sĩ nghe vậy, đều kinh ngạc nhìn về phía Ma Cô, nhất thời không người nói chuyện.

Phương Hành trốn ở biên giới Thăng Tiên Đài nghe lén Ma Cô nói chuyện, cũng không khỏi rùng mình, lông mày nhíu lại.

- Quy Khư có Chân Long?

Trưởng lão Bái Nguyệt Thị cũng có chút kinh ngạc hỏi.

Một ít tiểu thị tộc khác thì châu đầu ghé tai, sắc mặt kinh ngạc, giống như là lần đầu tiên nghe nói.

Ngược lại là trưởng lão của Phụng Thiên Thị và Ngự Thú Thị sắc mặt ngưng trọng, không lộ dị sắc, tựa hồ sớm đã biết chuyện này.

Việc này Phương Hành hiểu rõ, sau khi hắn và Xích Long tiến vào Quy Khư, hắn bế quan hai năm, hai năm đó Xích Long một mực thủ hộ ở bên người, chưa từng rời xa, mà chỗ bọn hắn ở lại có một ít Hung Thú lợi hại, bởi vậy không người đi qua xem xét, ngay cả Hận Thiên Thị khoảng cách gần nhất cũng không phát hiện tung tích của Xích Long, sau đó mình tiến vào Hận Thiên Thị, Hận Thiên Thị không nguyện để tin tức Xích Long lan ra, vì thế hạ lệnh tộc nhân cấm khẩu.

Nói như vậy, người biết sự tình Quy Khư có Xích Long thật đúng là không nhiều, bất quá Phụng Thiên Thị và Ngự Thú Thị cách Hận Thiên Thị khá gần, lẫn nhau lại có ân oán, chắc hẳn đưa vào không ít thám tử, biết sự tình Xích Long cũng không kỳ lạ quý hiếm.

Bất quá làm Phương Hành nghĩ mãi không rõ chính là, nữ tử Tầm Long Thị nhắc tới Xích Long làm gì?

- Ma tiên tử có ý gì?

Trưởng lão Phụng Thiên Thị cũng nhẹ nhàng mở miệng, hỏi lên nghi vấn trong nội tâm Phương Hành.

Ma Cô nhẹ nói:

- Nếu muốn phá giải Tứ Hung chi môn, chỉ có dùng máu Hung Thú huyết tế, các bậc tiền bối của Tầm Long Thị ta từng thử qua dùng trăm loại tinh huyết Hung Thú huyết tế, lại không có thành công, kể từ đó, tổ tiên đã minh bạch một đạo lý, Tứ Hung chi môn, căn bản không phải máu Hung Thú bình thường có thể hóa giải, nếu muốn thành công, cần bổn mạng tinh huyết của một trong Tứ Hung mới được...

Nghe được lời này, trong mắt trưởng lão Phụng Thiên Thị và trưởng lão Ngự Thú Thị đều lóe lên tinh quang, hình như có ý động.

Ma Cô thì cười nhạt, không tiêu không nóng nảy, chậm rãi nói:

- Như vậy, nếu chúng ta muốn vào hạch tâm Quy Khư tìm tòi bí mật, thì phải tìm được Xích Long, nếu không có máu Xích Long huyết tế, chỉ sợ dù chúng ta đến hạch tâm của Quy Khư, tới trước Đạo Cung, cũng sẽ dẫm vào vết xe đổ, chư vị tiền bối định như thế nào?

Trong lúc nhất thời, trên núi không người nói chuyện, chỉ có gió đêm nhẹ nhàng phật qua, Phương Hành trốn ở trong tối đã siết chặt nắm đấm

Chương 421: Quy Khư lưới lớn

- Này cần gì phải nhiều lời, Ma tiên tử đã nói, muốn dùng máu Xích Long phá giải cấm chú, chúng ta liền đi bắt Xích Long, nếu như tin tức ta thám thính không sai, hôm nay Xích Long kia ở trong Hận Thiên Thị, ha ha, Ngự Thú Thị ta sớm muốn đi gặp Chân Long, hôm nay không phải là một cơ hội sao? Chư vị, chúng ta cùng tới Hận Thiên Thị bái phỏng đi!

Trưởng lão Ngự Thú Thị mở miệng, cười ha ha nói, trong mắt tràn đầy sát cơ.

Trưởng lão Phụng Thiên Thị lại cười nhạt nói:

- Tin tức của Hùng đạo hữu quá chậm, lúc đầu Xích Long kia xác thực là ở Hận Thiên Thị, bất quá ba ngày trước, ta nghe nói Hận Thiên Thị muốn đoạt Long Hồn, luyện một Pháp khí lợi hại, cuối cùng chọc phải chủ nhân của Xích Long, không biết hắn dùng biện pháp gì, đưa tới thú triều trùng kích Hận Thiên Thị, hôm nay Hận Thiên Thị đã gần như diệt tộc!

- Úc? Còn có sự tình này?

Trưởng lão Ngự Thú Thị lại không biết chuyện này, tin tức chậm nửa nhịp, nghe vậy không khỏi mở miệng hỏi.

Ngự Thú Thị bọn hắn am hiểu nhất chính là điều khiển Hung Thú, nhưng nếu muốn tùy tùy tiện tiện dẫn phát thú triều công kích đối thủ, lại khó có thể làm được, nếu không Ngự Thú Thị đã sớm thống nhất Quy Khư, bởi vậy nghe trưởng lão Phụng Thiên Thị nói, ngược lại cảm thấy hứng thú với "chủ nhân Xích Long", liên tục thúc hỏi, chủ nhân Xích Long kia đến tột cùng là làm sao dẫn dắt thú triều trùng kích Hận Thiên Thị.

Ngay cả trưởng lão Bái Nguyệt Thị cũng khẽ giật mình, vội hỏi đến tột cùng.

Lại có thể dùng lực một người diệt Hận Thiên Thị, phần năng lực này, ngay cả bọn hắn cũng không làm được!

- Ta biết chuyện này phát sinh, nhưng không biết hắn làm sao làm được, Hùng đạo hữu, Linh Lung đạo hữu, các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên xuất hiện, lại có đạo hữu Tầm Long Thị hiện thân, Hận Thiên Thị nói như thế nào cũng là đại tộc ở Quy Khư, nhưng lại không hiện thân gặp mặt? Ha ha, chỉ sợ hiện tại bọn họ đang vội củng cố đại trận, để tránh bị người diệt tộc...

Trong lúc nói chuyện, khẩu khí nhìn có chút hả hê, Phụng Thiên Thị và Hận Thiên Thị vốn có thâm cừu, nếu không phải thám tử Phụng Thiên Thị xếp vào cũng ở trong thú triều tử thương thảm trọng, không thăm dò rõ ràng Hận Thiên Thị thương vong chính thức, lại gặp phải dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên, dò xét Quy Khư gần ngay trước mắt, Phụng Thiên Thị chắc hẳn đã kéo đại quân tiến công Hận Thiên Thị.

Có thể nói, người Tầm Long Thị hiện thế, ngược lại cứu Hận Thiên Thị một lần.

- Chủ nhân Xích Long kia, tu vi như thế nào?

Bái Nguyệt Thị Linh Lung trưởng lão trầm ngâm hỏi.

- Tu vi không cao, tục truyền chỉ là Trúc Cơ cảnh, bất quá Xích Long kia thực lực phi phàm, Kim Đan đỉnh phong bình thường không đối phó được!

Trưởng lão Phụng Thiên Thị trầm giọng nói, thần sắc có chút thoải mái.

- Nguyên lai chỉ là Trúc Cơ...

Mọi người nghe vậy, đều nhẹ nhàng thở ra, nghe Hận Thiên Thị gần như bị diệt, thật là có chút kinh hãi.

Nhưng nghe chỉ là Trúc Cơ cảnh, vậy thì không cần để ý.

Bọn hắn còn lo lắng có Nguyên Anh cảnh nào ở ngoại khư xông vào Quy Khư, đó không phải là mọi người có thể ngăn cản được.

Trong lịch sử Quy Khư, không phải không xuất hiện qua loại tình huống này, tuy Nguyên Anh rất ít bị dồn đến tuyệt cảnh, cần phải trốn vào Quy Khư, nhưng ngẫu nhiên cũng từng có mấy cái, ngay cả lão tổ các thị tộc cũng là Nguyên Anh cảnh, người tu vi bực này đi vào, thực lực siêu nhiên, áp đảo tất cả thị tộc, nếu muốn thống nhất các thị tộc, thật đúng là không phải việc khó gì.

Bất quá đại bộ phận lực chú ý của những người này đều phóng tới hạch tâm Quy Khư, ỷ vào tu vi cường hoành đến tìm tòi bí mật, đương nhiên, trong Quy Khư có quá nhiều hung hiểm, Nguyên Anh cảnh cũng không có người thành công qua.

Nếu chủ nhân Xích Long là Nguyên Anh cảnh, bọn hắn thật không dám suy nghĩ nhiều.

Nhưng nếu là Trúc Cơ cảnh, vậy thì...

- Ha ha...

Ngự Thú Thị Hùng trưởng lão cười lạnh nói.

- Bất luận như thế nào, bí mật Quy Khư mấy ngàn năm khó gặp một lần, chúng ta há có thể buông tha? Lập tức phái ra nhân thủ đi tìm chủ nhân Xích Long, nếu hắn nghe chúng ta khuyên bảo, thì ngoan ngoãn giao Xích Long ra, chúng ta sẽ cho hắn chút thù lao. Nhưng nếu không nghe, vậy Hùng mỗ phải lĩnh giáo bản lãnh của hắn rồi!

- Đúng vậy, lập tức phái người đi ra ngoài tìm, ta cũng không tin chủ nhân Xích Long không có hứng thú với bí mật Quy Khư...

Bái Nguyệt Thị Linh Lung trưởng lão cũng mở miệng nói.

Mọi người nghe vậy, cũng nhao nhao mở miệng phụ họa, bí mật Quy Khư quá trọng yếu, bọn hắn sao có thể buông tha? Tuy tác dụng của Xích Long chỉ là Tầm Long Thị suy đoán, nhưng bọn hắn sẽ không buông tha khả năng này, dù sao sau khi tiến vào hạch tâm Quy Khư, quay đầu lại cũng rất phiền toái, nên vô luận như thế nào, cũng phải trước bắt được Xích Long mới có thể lên đường.

- Chư vị tiền bối, Ma Cô còn có một lời muốn nhờ, nếu chư vị tiền bối tìm được chủ nhân Xích Long, thì không nên lấy tính mạng của hắn, dù sao Ma Cô muốn dò xét bí mật Quy Khư, chỉ là vì hoàn thành nguyện vọng của tiền bối, không muốn bởi vì sự tình này mà tổn thương tính mạng ai, nếu vị chủ nhân Xích Long kia vì Ma Cô mà chết, đó chính là tội nghiệt của Ma Cô!

Thấy mọi người đáp ứng, Ma Cô mới nhẹ nhàng mở miệng.

Các tu sĩ nghe vậy, đều có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Tầm Long Thị Chủ tính tình tốt như thế.

Trưởng lão Ngự Thú Thị Hùng Hổ cười lạnh nói:

- Nếu người này biết điều, giao Xích Long ra, chúng ta tự nhiên sẽ không làm khó hắn, nhưng nếu hắn chấp mê bất ngộ, ha ha, đây cũng là chúng ta phạm phải sát nghiệt, không quan hệ gì tới Ma tiên tử...

Trưởng lão Ngự Thú Thị không để tính mạng của một Trúc Cơ cảnh ở trong lòng nói.

- Dù sao cũng là vì Ma Cô mà lên, Ma Cô tình nguyện không đi hạch tâm Quy Khư, cũng không nguyện phạm vào sát nghiệt này...

Không nghĩ tới chính là, lúc này Ma Cô thay đổi tính tình hiền hoà, ở trên chuyện này cực kỳ quật cường.

Các tu sĩ nghe vậy, trong nội tâm nhất thời rùng mình.

Nha đầu Tầm Long Thị kia là hi vọng duy nhất để các tu sĩ tiến vào hạch tâm Quy Khư tìm tòi bí mật, nếu nàng khó chịu, như vậy chỉ sợ sẽ rất hung hiểm, ở trên đường tiến vào hạch tâm Quy Khư, tùy tiện chỉ sai đường, như vậy các tu sĩ đều không còn tính mạng.

- Chư vị tiền bối thứ lỗi, cũng không Ma Cô không rõ lí lẽ, mà vì khi còn bé Ma Cô thấy quá nhiều tộc nhân chết thảm, cảm thấy sợ hãi, cũng đã từng ở sau khi cha tiến vào hạch tâm Quy Khư lập đại nguyện, nếu có thể hoàn thành nguyện vọng của Tầm Long nhất mạch, thì cả đời thanh tu, tuyệt không sát sinh, hôm nay nguyện này đã kiên trì bốn mươi năm, bây giờ nguyện vọng sắp hoàn thành, sao có thể hủy được?

Ma Cô kiên trì, làm cho trưởng lão của mấy thị tộc có chút khó xử, nhất thời không người nói chuyện.

Ma Cô thấy thế, không khỏi thở dài, càng thêm kiên định nói:

- Ma Cô biết lời ấy có chút ép buộc, nhưng mong chư vị tiền bối lý giải, bằng không như vậy, nếu chủ nhân Xích Long thật không chịu giao Xích Long, vậy mong chư vị tiền bối lưu hắn một mạng, hơn nữa bắt giữ đưa đến bên người Ma Cô, đến lúc đó Ma Cô mời hắn tìm tòi bí mật, khi ấy Tầm Long nhất mạch nguyện ý tặng thu hoạch cho hắn, coi như bồi thường Xích Long tổn thất, cũng chỉ có như vậy, Ma Cô mới yên tâm tiến vào hạch tâm Quy Khư...

- Ha ha, Ma tiên tử là sợ chúng ta gạt ngươi giết hắn, cho nên mới muốn gặp hắn đúng không?

Mặc dù Ma Cô nói rất ẩn giấu, lại bị Bái Nguyệt Thị Linh Lung trưởng lão nghe ra.

Ma Cô như có chút sợ hãi, hành lễ nói:

- Ở trước mặt chư vị tiền bối đùa nghịch tâm tư, là Ma Cô đường đột rồi!

Trưởng lão Phụng Thiên Thị Phương Chính cười nói:

- Ma tiên tử thật từ bi, không cần xin lỗi, trên thực tế thấy ngươi không đành lòng sát sinh, chúng ta càng yên tâm, hợp tác với người thiện lương như Tiên Tử, mới càng cam đoan chúng ta an toàn, ngươi yên tâm, nếu chủ nhân Xích Long kia phản kháng, chúng ta sẽ tiện tay bắt giữ, dù sao chỉ là một Trúc Cơ cảnh, muốn bắt muốn giết, đều không tốn bao nhiêu sức lực!

Hắn nói như vậy, xem như là đáp ứng, mấy người còn lại cũng không nói chuyện.

Sau đó mọi người lại thương lượng, Ma Cô nói tiến vào Quy Khư đường xá gian nan, rất nhiều địa phương phải đi bộ, không cách nào phi hành, từ lúc khởi hành tới tiến vào hạch tâm Quy Khư, ít ra phải nửa tháng thời gian, mà Cửu Nguyệt Thăng Thiên, mỗi mười ngày bay lên một chiếc đèn đỏ, tương đương với mọi người có tất cả tám mười ngày.

Như vậy tính toán ra, thời gian các tu sĩ tìm chủ nhân Xích Long, chỉ có không đến một tháng.

Các tu sĩ cảm giác có chút gấp gáp, lập tức sai người trở về thị tộc truyền tin, muốn dốc hết lực lượng tìm kiếm chủ nhân Xích Long.

Trong lúc nhất thời, mười mấy nhân ảnh bay lên không, chạy về thị tộc đưa tin, muốn kéo một tấm lưới lớn, bao trùm toàn bộ Quy Khư.

Phương Hành cũng xen lẫn ở trong đoàn người đưa tin thừa cơ ly khai, nhưng sắc mặt lại cực kỳ khó coi.

- Con mẹ nó, lấy mạng của đại cẩu tử, này không tính sát sinh sao?

Trong lòng hắn tức giận, cũng không có bởi vì Tầm Long Thị Chủ muốn lưu hắn một mạng mà cảm kích, ngược lại càng thêm để ý.

Ẩn ẩn cảm giác, sự tình này rất quỷ dị, Tầm Long Thị Chủ nói một câu, đã đẩy hắn và đại cẩu tử lên nơi đầu sóng ngọn gió, các thị tộc đều muốn bắt hắn, một đám Kim Đan đỉnh phong, nếu toàn bộ xuất động, dù đại cẩu tử mạnh mẽ, lại có thể chém giết mấy người? Càng mấu chốt là, trước mắt ở trong Quy Khư a, dù chạy lại có thể chạy đi đâu?

Càng mấu chốt là... Nếu như này thật là cơ hội duy nhất để tiến vào Thái Thượng di chỉ, mình nên chạy sao?

Trong lúc nhất thời, mặc dù không nói Phương Hành sát phạt quyết đoán, nhưng luôn làm việc lôi lệ phong hành, lúc này trong nội tâm lại ẩn ẩn khó xử.

Trong lúc nhất thời, càng nghĩ càng lo lắng như lửa đốt, vội vàng cưỡi mây bay về phía sơn cốc Xích Long ẩn thân.

Vô luận như thế nào, cũng phải trước mang Xích Long trốn đi nói sau, nếu không đợi đến lúc lưới lớn của Quy Khư mở ra, chỉ sợ trốn cũng không có chỗ trốn.

Nhưng khi bay đến sơn cốc, Phương Hành ngẩng đầu, biểu lộ hơi kinh ngạc, dở khóc dở cười.

Ở trên sơn cốc, bất ngờ có ba tu sĩ ngơ ngác nhìn phía dưới, ba tu sĩ này, có một người đã là Kim Đan sơ kỳ, hai người khác đều là Trúc Cơ hậu kỳ, mặc áo choàng da thú, ngực trần trụi, trên người đều có khí tức hung hãn, cưỡi một hung cầm cấp bốn, rõ ràng là người truyền tin của Ngự Thú Thị

Chương 422: Có nên chạy hay không

Nguyên lai tộc nhân Ngự Thú Thị vì muốn nhanh chóng chạy về thị tộc truyền tin tức, mà chọn đi xuyên qua khu vực bị hai Hung Thú cấp năm chiếm cứ, chưa từng nghĩ vừa mới bay đến một sơn cốc, hung cầm bị bọn hắn thuần dưỡng thành tọa kỵ đột nhiên lạnh run, tựa hồ bị khí tức Hung Thú cường đại gì dọa sợ, trong lòng ba người bọn họ cũng run sợ thăm dò nhìn lên...

Ta sát, một Chân Long đang lăn qua lăn lại ở trong sơn cốc...

- Cái này... Đây là Xích Long kia sao?

Một tên Trúc Cơ hậu kỳ run giọng kêu lên, hình như không dám tin vào hai mắt của mình.

- Không... Không nghĩ tới dễ dàng đụng phải... như thế?

Một tên Trúc Cơ hậu kỳ khác mắt choáng váng, cảm giác như là bị chỗ tốt từ trên bầu trời rơi xuống đập choáng váng.

- Nhanh... nhanh đưa tin cho trưởng lão...

Tên Kim Đan cảnh tỉnh lại, vội vàng lấy ra một loại Pháp khí đưa tin chỉ ở trong Quy Khư mới có, một khi thôi phát, sẽ có linh quang bay lên cửu thiên, tu sĩ trong vòng nghìn dặm đều có cảm ứng, mà lúc này bọn hắn ly khai Thăng Tiên Đài còn chưa quá vạn dặm, vừa vặn truyền tin cho trưởng lão Hùng Hổ và Tầm Long Thị Chủ ở trên Thăng Tiên Đài, bảo hắn tranh thủ thời gian tới hàng phục Xích Long.

Mà ở ngoài trăm trượng, Phương Hành không khỏi nóng lòng, nếu để cho mấy hỗn đản kia lộ ra, sợ là sẽ kinh động các tu sĩ khác, nhất là Phụng Thiên Thị ở cách nơi đây không xa, nếu kinh động đến thị tộc kia, cao thủ trong tộc dốc toàn bộ lực lượng, chỉ sợ mình và Xích Long càng khó có thể chạy ra tìm đường sống, không nói bị bắt, coi như bị quấn lên, cũng là đại phiền toái.

Bởi vậy vừa thấy cảnh tượng này, hắn lập tức nôn nóng, vô ý thức hét lớn một tiếng:

- Cướp đây!

Thanh âm vừa ra, làm ba người Ngự Thú Thị hoảng sợ, vội vàng quay đầu nhìn qua.

- Ách... Nói thuận miệng... Ta chỉ là muốn lên tiếng kêu gọi mà thôi...

Phương Hành cũng có chút xấu hổ, vốn muốn nói "chư vị" hoặc "đạo hữu hữu lễ”, không nghĩ tới dưới tình huống sốt ruột nói ra dĩ nhiên là hai chữ "cướp đây", vội vàng cười bồi, giả bộ như rất kinh hỉ bay lên nói:

- Ba vị đạo hữu Ngự Thú Thị, vừa rồi ta nghe các ngươi nói cái gì Long, chẳng lẽ Chân Long kia ở dưới sao? Mau bắt nó a...

Cũng may ba người Ngự Thú Thị vừa mừng vừa sợ, cũng không có nghe rõ Phương Hành kêu ra hai chữ gì, vừa thấy hắn hưng phấn nhích lại gần, chỉ cho rằng là đệ tử đưa tin của thị tộc nhỏ nào đó, không để ở trong lòng, ngược lại nhìn hắn nháy mắt, bảo hắn chớ kinh động đến Xích Long ở phía dưới, một bên chuẩn bị thúc dục Pháp khí đưa tin.

Phương Hành kích động nhích lại gần, thuận tay lấy ra hắc kiếm, một bộ nhìn sơn cốc phía dưới kích động, động tác này làm ba người Ngự Thú Thị có chút khinh thường, nghĩ thầm Xích Long kia quá mạnh, ngay cả ba người chúng ta cũng không có gan trêu chọc, tiểu tử Trúc Cơ cảnh không biết nơi nào đến kia, vậy mà muốn đấu với nó...

- Bá...

Thời điểm Phương Hành đến cách bọn hắn mười trượng, Kim Đan cảnh kia đã giơ tay lên muốn truyền tin, hắn rốt cục bất chấp quá nhiều, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, sau lưng hiển hóa Kim Sí, thi triển bí pháp Thập Vạn Bát Thiên Kiếm của Đại Bằng nhất tộc, tốc độ tăng lên đâu chỉ mấy lần, đồng thời một đạo sương mù màu xanh thổi qua, thân hình không thấy gì nữa.

- Xùy...

Lúc thân hình hắn xuất hiện lần nữa, bất ngờ đã đứng ở phía sau tên Kim Đan cảnh kia, hắc kiếm đâm vào bụng đối phương.

Khoảng cách mười trượng, đối với tu sĩ bọn hắn mà nói, thật không khác gì gần trong gang tấc.

Nhất là câu muốn bắt Xích Long của Phương Hành, đã hóa giải tâm đề phòng của bọn hắn.

Hắn vừa ra tay, liền không lưu tình chút nào, đi lên tiêu diệt Kim Đan cảnh, ngay cả cơ hội tự bạo cũng không cho.

Kim Đan cảnh kia kinh ngạc, đồng tử phóng đại, tay cầm Pháp khí đưa tin nhẹ buông, Pháp khí rớt xuống cũng không rõ xảy ra chuyện gì.

Mà hai Trúc Cơ cảnh kia cũng khiếp sợ nhìn Phương Hành, trên thực tế bọn hắn khiếp sợ thời gian cũng không dài, vô ý thức lấy ra Pháp khí, chỉ có điều bị Phương Hành hữu tâm tỉnh vô tâm, hơn nữa lại ở dưới tình huống cận thân, khẽ giật mình như vậy thực đủ để làm rất nhiều sự tình, khẽ quát một tiếng, thân hình như khói bay qua, hai Trúc Cơ cảnh đều bị chém đầu rơi xuống sơn cốc, con hung cầm bọn hắn cưỡi gào thét, muốn chạy trốn, nhưng Xích Long đã vọt lên.

Miệng rồng há to cắn tới hung cầm, trực tiếp lôi xuống sơn cốc, làm hung cầm không thể động đậy.

Chỉ nháy mắt, không trung gió nhẹ mây trôi, một hồi nguy cơ đột nhiên xuất hiện bị giải trừ.

- Đã xong đã xong, đại cẩu tử, ngươi lại bị người theo dõi...

Xích Long cắn xé hung cầm ăn, đồng thời trừng mắt nhìn Phương Hành, không biết hắn lại lo lắng cái gì.

- Chuẩn bị chạy thôi...

Phương Hành cười khổ, vỗ vỗ đầu Xích Long nói.

Xích Long nghiêng đầu nhìn hắn, một bộ không quá để bụng.

Phương Hành thấy vậy, tâm tình cũng có chút phức tạp.

Tuy Xích Long ngơ ngác ngây ngốc, nhưng dầu gì cũng là Chân Long, đặt ở ngoại khư, mặc dù là ở Thần Châu đại địa thiên kiêu nhiều như chó, Kim Đan đi đầy đất, Xích Long đến đâu cũng được tôn sùng như thượng khách, dù sao người ta cũng là hoàng tử của Long cung, ai không có mắt dám tùy tiện đến trêu chọc nó?

Lại không nghĩ đi tới Quy Khư, đường đường Long chủng, lại thành thịt mỡ bị người người ngấp nghé...

Còn mình vốn là đại đạo tặc, hôm nay cũng biến thành dê béo trong mắt người, trước kia tốt xấu gì cũng xử lý chuyện xấu xong mới lại chạy, đi yên tâm thoải mái, hôm nay cái gì cũng không có làm, đã bị một câu hù chạy trối chết... Thật là đáng thương!

Trong lòng của hắn càng nghĩ càng không vui, thời gian dần trôi qua, thực có tâm tư khác bay lên...

Nếu như Tầm Long Thị Chủ nói thật, đây chính là phương pháp duy nhất mà mấy ngàn năm mới có thể đi vào hạch tâm Quy Khư một lần!

Mình tiến vào Quy Khư, không phải là vì Đạo Tạng của Thái Thượng Đạo sao?

Hơn nữa sau khi đạt được Đạo Tạng, chẳng lẽ không cân nhắc làm sao đi ra ngoài sao?

Nếu bỏ lỡ cơ hội này, chẳng lẽ mình thật muốn ở trong Quy Khư sống quãng đời còn lại sao?

Loại ý nghĩ này ở trong đáy lòng Phương Hành càng ngày càng nghiêm trọng, nhịn không được để hắn do dự.

- Đại thúc thúc nói, người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, nếu không ta hi sinh đại cẩu tử?

Trong nội tâm Phương Hành toát ra ý nghĩ này, nhịn không được ngẩng đầu nhìn Xích Long.

Xích Long cũng đang nhìn hắn, trong mắt tràn đầy vẻ mờ mịt.

- Móa, trước kia ở Quỷ Yên Cốc, mỗi lần ta vào phòng bếp ăn vụng đùi gà, đại thẩm độc nhãn nấu cơm đều nói ta không có tiền đồ, bảo ta nhất định không thành đại sự được, tiểu tiết vẫn phải muốn a...

Ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên ở trong đáy lòng Phương Hành, sau đó hắn lắc đầu.

Dùng mệnh của đại cẩu tử đổi cơ hội tiến vào di chỉ Thái Thượng Đạo, hắn không cần.

- Nếu có thể tìm được con Chu Tước kia thì tốt rồi...

Phương Hành âm thầm bĩu môi, lại cảm thấy có chút mờ mịt.

Người khác không biết, nhưng hắn lại biết rõ, trong Quy Khư còn có hung cầm thứ hai… Thiếu Tôn Chu Tước!

Chu Tước là một trong Thượng Cổ Tứ Hung, hẳn cũng có thể giải Tứ Hung cấm chú.

Chỉ có điều, hôm nay thời gian cấp bách, chỉ có không tới một tháng chuẩn bị, thì phải đi vào hạch tâm Quy Khư, hắn làm sao có thể thuyết phục các thị tộc của Quy Khư, buông tha cho Xích Long, đi tìm Chu Tước không có quá nhiều người thấy qua? Hơn nữa con Chu Tước kia không ngốc giống như Xích Long, không hiểu biến hóa, càng không cách nào ẩn tàng mình.

Chu Tước kia âm hiểm xảo trá, có năng lực hoá thành hình người, trốn ở trong đám người, thì làm sao tìm nó?

Đối mặt nan đề như vậy, ngay cả Phương Hành cũng cảm thấy mình sẽ không vứt bỏ Xích Long mà gửi hi vọng ở trên người Chu Tước.

- Phải hai chọn một sao? Bằng cái gì...

Trong nội tâm Phương Hành khó cân nhắc, trong nội tâm ảo não khó chịu.

Cuối cùng Phương Hành vẫn phải xác định, bề ngoài giống như chỉ có một phương pháp có thể đi thông!

- Ta tìm đám lão gia hỏa kia nói chuyện...

Phương Hành âm thầm quyết định, vô luận tìm kiếm Chu Tước khó khăn cỡ nào, nhưng đối với mình mà nói, lại là phương pháp duy nhất.

Đại cẩu tử, hắn không nguyện buông tha!

Đạo Tạng, hắn cũng không nguyện buông tha!

Như vậy còn có cái gì để nói, hai tay đều muốn bắt!

Ta muốn ăn cá, tay gấu cũng sẽ không bỏ qua, nếu cả hai không thể ăn riêng, vậy thì bỏ vào nồi hầm chung!

Phương Hành đã hạ quyết định, vì vậy trong nội tâm không nóng nảy, đầu cũng dần dần thanh tỉnh, rất nhanh thì suy nghĩ ra một phương pháp có thể thực hiện, không khỏi lộ ra nụ cười âm hiểm.

- Đại cẩu tử, ngươi xuống ngậm kiện Pháp khí kia tới cho ta...

Phương Hành lười biếng, sai đại cẩu tử đi nhặt Pháp khí truyền tin tới, Xích Long nghe lời nhảy qua, miệng ngậm Pháp khí bỏ vào trên tay Phương Hành, thuận tiện liếm hắn một cái, khiến cho cả người hắn đều là nước miếng...

- Đại cẩu tử, cha ngươi chết chưa?

Phương Hành một bên cầm Pháp khí xem xét, một bên lười biếng hỏi.

Xích Long nằm ở trên mặt đất, mở to mắt nhìn hắn.

- Nếu cha ngươi chết, thì cầu hắn phù hộ chúng ta một chút, nếu không gia gia của ngươi cũng được, đoán chừng dù người Long tộc các ngươi đã chết, pháp lực cũng sẽ rất cao, ta thì kém xa, tuy ta có chín thúc thúc, bất quá không có pháp lực, không phù hộ được!

Nói tào lao nửa ngày, hắn đã hiểu rõ tác dụng của Pháp khí đưa tin trong tay, đang khi nói chuyện rót linh lực vào, vèo... một đạo linh quang bay lên chín tầng trời, phá tan đám mây, sau đó điểm linh quang kia tản ra, hóa thành tồn tại giống như pháo hoa, điểm điểm tinh ban, làm đẹp bầu trời đêm, đồng thời tản mát ra khí tức rất mạnh, các tu sĩ ở trong vạn dặm đều có cảm ứng.

Chương 423: Nhất định phải lấy được

Lúc này trên Thăng Tiên Đài, mấy vị trưởng lão vây quanh Ma Cô trò chuyện chút ít sự tình trong Quy Khư.

Dùng kiến thức của bọn hắn, đối với thân phận của Ma Cô tự nhiên không hoàn toàn tin được, thông qua nói chuyện phiếm, cũng có ý thăm dò thân phận, Ma Cô thì rất thong dong trả lời, làm mấy vị trưởng lão của Phụng Thiên Thị, Ngự Thú Thị, Bái Nguyệt Thị liếc nhau, đều cảm thấy không có gì để hoài nghi.

Một đêm trôi qua, minh nguyệt ngã về tây, ngay cả ngọn đèn đỏ ở trên không trung hào quang cũng hơi ảm đạm.

Ma Cô nhìn thoáng qua bầu trời, nói khẽ:

- Trời đã sáng, Ma Cô cần thổ nạp tử khí tu luyện, các vị tiền bối thứ lỗi!

Nói xong lấy ra một kiện Pháp khí, không ngờ là mô hình một cung điện, nàng ném cung điện lên không, cung điện ầm ầm biến lớn, rõ ràng biến thành một tòa cung điện treo cao ở trên mây, tinh xảo hoa lệ.

- Phong ấn hành cung?

Mấy lão tu sĩ thấy vậy, cũng có chút tặc lưỡi, biết cái này vốn chính là một cung điện, chỉ là dùng bí pháp phong ấn, sau khi cởi bỏ phong ấn, sẽ hóa thành bộ dáng bình thường, nguyên lý luyện chế Sơn Bảo, nhưng bộ dáng cực kỳ tinh xảo, dùng để ở cực kỳ thuận tiện.

- Ma Cô Tiên Tử tự tiện, chúng ta sẽ hộ pháp giúp ngươi!

Mấy lão tu sĩ mỉm cười nói, cực kỳ hiền lành.

Bọn hắn cũng đứng dậy, nhưng không có ly khai, mà phi thân lên, ngồi xếp bằng ở chung quanh, vây quanh cung điện ở chính giữa.

Trưởng lão thị tộc thân phận tôn quý, lúc này lại không tiếc tự hạ thân phận, muốn đích thân hộ pháp.

- Làm phiền các vị tiền bối, vãn bối sợ hãi!

Ma Cô nhẹ nói, nhưng không có cự tuyệt, đi vào trong hành cung.

Trưởng lão Ngự Thú Thị Hùng Hổ ở sau khi Ma Cô tiến vào hành cung, không khỏi ho nhẹ một tiếng, thần thức rải ra ngoài, nhưng đột nhiên sắc mặt khẽ biến, nhìn trưởng lão Phụng Thiên Thị Phương Chính cách hắn không xa nói:

- Bên ngoài hành cung có cấm chế, thần thức không cách nào tiến vào!

- Quên đi, hiện tại không nên quá cương!

Sắc mặt trưởng lão Phụng Thiên Thị không thay đổi, thản nhiên nói:

- Nàng dù gì cũng là Tộc trưởng trên danh nghĩa của Tầm Long Thị, dựa theo đạo lý tuy tu vi của chúng ta cao hơn nàng, nhưng cũng chỉ có thể dùng lễ đối đãi. Dù còn không quá tin tưởng, nhưng không thể để người ta cả hành cung cũng không thể tiến vào, chỉ cần giữ vững vị trí ở bên ngoài, cam đoan nàng không rời đi tầm mắt của chúng ta là được, để tránh phiền toái không cần thiết!

Sau khi Ma Cô tiến vào hành cung, trong sáu nô bộc có bốn người canh giữ ở cửa cung, một bộ âm trầm si ngốc, hai người khác thì bị Ma Cô dẫn vào trong hành cung, hình như cần bọn hắn hầu hạ. Ma Cô đi tới cuối đại điện, nhẹ nhàng ngồi xuống, ngọc tay nâng trán, như có điều suy nghĩ.

- Mấy lão gia hỏa kia còn chưa tin ngươi!

Lúc này, một thanh âm đạm mạc vang lên, rõ ràng là một tên nô bộc trong đó, lúc này hắn lại giống như thay đổi bộ dáng, si ngốc trên mặt tan hết, trong mắt bắn ra tinh quang, vừa nói chuyện vừa chậm rãi tiến lên, đứng ở sau lưng Ma Cô, mười ngón nhẹ nhàng bóp vai nàng, xem cử chỉ thân mật, quan hệ của hai người tất nhiên không bình thường.

Nếu Phương Hành hoặc người Hận Thiên Thị ở đây, tất nhiên sẽ khiếp sợ hình dạng của hắn.

Khuôn mặt tuấn mỹ, mặt mày như đao, lại là Thiếu Tôn lúc trước.

- Chỉ mới gặp gỡ, sự tình lại trọng đại, bọn hắn không tin ta mới bình thường, bất quá Tầm Long Thị ta rất ít tiếp xúc bọn họ, bọn hắn lại không hiểu bao nhiêu bí mật trong Quy Khư, chắc hẳn sẽ không nghe ra manh mối gì, chỉ cần muốn vào Quy Khư, thì không có lựa chọn khác, chỉ có tin tưởng ta, nếu thật xảy ra nguy hiểm gì, đó cũng là chuyện sau khi tiến vào Quy Khư!

Thanh âm của Ma Cô vẫn thanh thanh đạm đạm, một bộ không ăn khói lửa nhân gian.

Thiếu Tôn trầm mặc nửa ngày mới nói:

- Lại nói tiếp, chỉ trách ta thất bại ở Hận Thiên Thị, nếu không cũng không cần ngươi đặt mình trong hiểm địa!

Ma Cô rươi chuyển người, cầm tay Thiếu Tôn nói:

- Cần gì phải nói những lời này, sự kiện kia thất bại, chỉ là vì thiếu niên kia quá tinh quái, sự xuất hiện của hắn làm chúng ta trở tay không kịp mà thôi, không trách ngươi!

Ánh mắt của Thiếu Tôn lộ ra oán độc, căm hận nói:

- Thua chính là thua, ngươi cần gì phải an ủi ta? Hừ, gia hỏa tên Hình Phương kia thật là có vài phần bổn sự, dùng thủ đoạn xấu xa bức ta hiện nguyên hình, bị ép bỏ dở kế hoạch tìm kiếm di bảo của Hận Thiên lão tổ không nói, trước khi ta đi, lưu lại bí pháp ngự thú không trọn vẹn, vốn định lợi dụng tham niệm của Hận Thiên Thị hố tiểu tử kia, một là đẩy Hình Phương vào tử cảnh, để ta ra một ngụm ác khí, hai là nếu Hận Thiên Ngũ lão thật dựa theo bí pháp ngự thú kia luyện chế Thần Khí, ở ngày Thần Khí đại thành, tất sẽ đưa tới Hung Thú ở trong Quy Khư cảm ứng, thú triều hàng lâm, Hận Thiên Thị lại mạnh gấp mười lần cũng sẽ bị diệt, ta có thể mượn cơ hội này, trốn vào Hận Thiên Thị đi tìm di bảo...

Nói đến đây, hắn dừng một chút, thần sắc dở khóc dở cười, cuối cùng mới nhẹ nhàng thở dài nói:

- Nhưng ta không nghĩ tới, Hình Phương kia lại khó chơi như vậy, vốn cho rằng hắn chỉ là tiểu nhân ỷ vào Xích Long đùa nghịch uy phong, không nghĩ tới hắn lại có bản lãnh như thế, căn bản không đợi kế hoạch của ta thành công, hắn đã một người dẫn phát thú triều, diệt Hận Thiên Thị, ngay cả di bảo của Hận Thiên lão tổ...

Ma Cô lẳng lặng nghe Thiếu Tôn càu nhàu, thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, nàng tự nhiên hiểu rõ tính tình kiêu căng của Thiếu Tôn, từ khi mở thần trí, hắn vô luận làm chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió, hôm nay liên tục vài lần chịu thiệt ở trên tay người khác, thì sao có thể chịu được?

- Không cần canh cánh trong lòng, lúc này ngươi là thắng định rồi, Phụng Thiên Thị, Bái Nguyệt Thị, Ngự Thú Thị thậm chí các thị tộc trong Quy Khư, chỉ cần muốn vào hạch tâm của Quy Khư, thì nhất định sẽ theo chúng ta nói đi làm, ta đã nói muốn Xích Long kia, bọn hắn quyết sẽ toàn lực đi bắt, chỉ là bọn hắn sẽ không nghĩ tới, Xích Long chỉ là ngụy trang, mục đích thực sự của chúng ta chính là gương đồng của Hận Thiên lão tổ, đợi chủ nhân của Xích Long bị bắt, chúng ta âm thầm từ trên người hắn đoạt đi gương đồng là được...

Ma Cô nhẹ giọng an ủi, Thiếu Tôn phẫn nộ mới tốt hơn chút ít, qua nửa ngày mới nói:

- Đại cung phụng và Đại trưởng lão của Hận Thiên Thị vừa chết, trong Quy Khư sẽ không người nào biết tác dụng của gương đồng? Ha ha, dù gia hỏa kia tinh quái thì thế nào? Còn không phải tay cầm trọng bảo mà không biết? Lúc này đây chúng ta dựa thế bố cục, thiết trí cho hắn thiên la địa võng, ta cũng muốn xem hắn chạy đi nơi nào!

Ma Cô nhẹ nhàng nắm tay Thiếu Tôn, nói khẽ:

- Hắn trốn không thoát đâu, lúc này đây ngươi thắng định rồi!

Hai người nói chuyện, thanh âm càng lúc càng nhỏ, Thiếu Tôn bóp vai Ma Cô, muốn thò tay nhấc lên khăn che mặt của nàng, nhưng thân thể Ma Cô run lên, duỗi tay đè chặt bàn tay của hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, hình như cầu hắn không nên làm như vậy, Thiếu Tôn lại nhẹ nhàng cười cười, cố ý vạch khăn đi, Ma Cô không dám dùng chân lực ngăn cản, như nhận mệnh vậy, tùy hắn tháo khăn.

Nhưng lúc này, đột nhiên hành cung chấn động, bên ngoài có một thanh âm hùng hồn quát:

- Ma Cô Tiên Tử, có chuyện quan trọng thương lượng!

Ma Cô nao nao, nghe ra đây là thanh âm của trưởng lão Ngự Thú Thị, nhẹ nhàng thở dài, đứng lên, Thiếu Tôn thì hừ lạnh một tiếng, lui về làm nô bộc, linh tính trên mặt rút đi, hắn thoạt nhìn lại biến thành bộ dạng chất phác, mặc cho ai cũng sẽ không chú ý.

- Hùng tiền bối, có chuyện gì thương lượng?

Ma Cô ra hành cung, đã khôi phục bộ dạng lạnh lùng.

Bên ngoài hành cung, ba vị trưởng lão của Phụng Thiên Thị, Ngự Thú Thị, Bái Nguyệt Thị đều ngưng trọng, còn có chút vui mừng, Ngự Thú Thị Hùng trưởng lão mở miệng nói:

- Ma tiên tử, tung tích của Xích Long bị phát hiện rồi!

- Phát hiện tung tích của Xích Long?

Ma Cô kinh hãi, mặc dù biết đây là sự tình sớm muộn, nhưng không nghỉ tới lại nhanh như vậy.

Mà Thiếu Tôn giả thành nô bộc, trong nội tâm cũng run lên, suýt nữa lộ chân tướng.

Hùng trưởng lão nói:

- Đúng vậy, lão phu cũng không ngờ tới sẽ thuận lợi như vậy, vừa rồi ta cảm ứng được tộc nhân phóng thích Pháp khí đưa tin, cho rằng đụng phải nguy hiểm gì, liền sai người đi xem, lại không nghĩ tới dĩ nhiên là có người phát hiện tung tích Xích Long, những người kia không dám hành động thiếu suy nghĩ, an bài người ở đằng xa nhìn chằm chằm, vội vàng trở về đưa tin, chúng ta cùng đi xem đi!

Ma Cô nao nao nói:

- Những người ở đây, có nắm chắc bắt được Xích Long không?

Hùng trưởng lão nhìn thoáng qua trưởng lão của Phụng Thiên Thị và Bái Nguyệt Thị, trầm giọng nói:

- Ba Kim Đan đỉnh phong, cộng thêm gần 30 Kim Đan cảnh, vô luận như thế nào cũng đủ đánh cược một lần, cơ hội này rất khó được, nếu để Xích Long chạy thoát, muốn tìm lại không biết tới lúc nào, ba người chúng ta quyết định hiện tại lao qua, Ma tiên tử cùng đồng hành được không?

Ma Cô minh bạch ý của bọn hắn, không nguyện để mình ở lại chỗ này, nói trắng ra là muốn một mực mang theo mình, liền gật đầu nói:

- Đã như thế, việc này không nên chậm trễ, ta cũng đi xem một chút a...

Dứt lời, trên Thăng Tiên Đài, gần trăm đạo linh quang phi độn, vội vàng bay về phía tây.

Chương 424: Bắt Xích Long

Các tu sĩ vội vã chạy đi, mấy khắc sau đã đi tới vị trí của Xích Long, các tu sĩ chỉ lo kinh động nó, không dám phóng thích khí tức quá mạnh mẽ, cách thung lũng còn trên trăm dặm đã thu lại khí tức, từng cái giống như tặc phỉ áp sát sơn cốc, trên mặt mỗi người đều cực kỳ trịnh trọng, dù sao thực lực của một Chân Long là không cho bất luận kẻ nào dám khinh thường.

- Muốn ra tay không?

Lặng lẽ đi tới trên thung lũng, mấy vị Kim

Đan đỉnh phong ẩn giấu ở trong mây, tìm kiếm xuống dưới, xác thực nhìn thấy Xích Long đang lăn lộn ở trong một cái hồ, từng người nhất thời cảm thấy hưng phấn, lại có chút kinh hoảng, bọn họ đã là Kim Đan đỉnh phong, thực lực kinh người, nhưng đối mặt Xích Long, tâm trạng của ba người lại có chút lo sợ, nắm chắc không quá lớn.

- Ba người chúng ta liên thủ, đúng là có thể chiến một trận, chỉ là nắm chắc không đủ, không bằng như vậy, trước tiên lặng lẽ bày ra đại trận, vây Xích Long ở trong thung lũng, đợi viện binh trong tộc đến lại bắt giữ, chúng ta là Kim Đan đỉnh phong, đối phó Chân Long bực này, ít nhất phải năm người mới có nắm chắc không cho nó đào tẩu, ít nhất phải mười người mới có thể ung dung nắm bắt...

Phương Chính trưởng lão trầm giọng nói, phân tích lực lượng mạch lạc rõ ràng.

- Phương Chính trưởng lão nói không sai, hơn nữa bây giờ mục đích của chúng ta là bảo vệ Ma tiên tử, nếu ba người chúng ta ra tay liều mạng với Xích Long, dù bắt giữ được Xích Long thì đã làm sao? Vạn nhất phát sinh biến cố gì, thì hối hận cũng đã chậm!

Bái Nguyệt Thị Linh Lung trưởng lão mở miệng, thời điểm nói đến hai chữ "bảo vệ" thì rất nhấn mạnh, hiển nhiên là ý chỉ "giám thị" .

- Đúng là như thế!

Trưởng lão Ngự Thú Thị cũng làm ra quyết định, Bái Nguyệt Thị Linh Lung trưởng lão lấy ra trận kỳ, phân biệt hướng dẫn hai người khác phương pháp vận dụng trận kỳ của Bái Nguyệt Thị, sau đó Phụng Thiên Thị Phương Chính trưởng lão lấy ba trận kỳ, Hùng Hổ trưởng lão lấy ba trận kỳ, Bái Nguyệt Thị Linh Lung trưởng lão cầm hai trận kỳ, phân biệt tiềm về bốn phía thung lũng.

- Ngự Thú Thị các vị đến tột cùng là làm sao phát hiện Xích Long?

Trong hư không, thân hình Ma Cô huyền lập ở trên hư không, nhẹ giọng nhìn một vị cung phụng của Ngự Thú Thị hỏi.

Cung phụng kia vội nói:

- Hồi bẩm Ma tiên tử, sau khi chúng ta cảm ứng được khí tức pháp khí truyền tin đặc hữu của Ngự Thú Thị thì tới, phát hiện tung tích của Xích Long. Chỉ là tộc nhân phóng thích pháp khí truyền tin đã không thấy, cảm ứng khí tức của hắn cũng không hề có dấu vết, nói vậy hẳn đã gặp bất trắc, tại hạ suy đoán, phỏng chừng là mấy tộc nhân kia phát hiện tung tích Xích Long, cũng bị Xích Long phát hiện công kích, chịu khổ bất trắc, cũng may bọn họ ở trước khi chết kích phát pháp khí đưa tin...

- Làm sao sẽ xảo như vậy, Xích Long dĩ nhiên ở lân cận? Sẽ không có trò lừa chứ?

Ma Cô âm thầm nhíu mày, liếc nhìn về phía Thiếu Tôn, sau đó lại cẩn thận hỏi vài câu, nhưng càng nghe càng hồ đồ, dựa theo cung phụng này nói, bọn họ đã ở đây hơn nửa canh giờ, nhưng không có nhìn thấy chủ nhân Xích Long, Xích Long kia cũng giống như trở thành Hung Thú vô chủ, ở đó tự mình vui đùa.

Thiếu Tôn liếc mắt nhìn xung quanh, mặt ngoài vẫn là dáng vẻ tôi tớ, nhưng trong lòng thì ẩn ẩn cảnh giác:

- Lưới đã bày xuống, bắt được Xích Long, thì tiểu tử kia chỉ là việc sớm muộn, chỉ có điều sao sẽ tới nhanh như vậy? Xích Long dĩ nhiên xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ Hình Phương kia cũng tới thăng Tiên Đài? Coi như không đi, nếu hắn giết mấy tộc nhân của Ngự Thú Thị, cũng sẽ từ trong lời nói moi ra tin tức, nhưng vì sao không đào tẩu?

Theo hắn dự đoán, sẽ không thể bắt được Phương Hành nhanh như vậy, dù sao hắn biết tiểu tử kia có chút giảo hoạt. Có thể một người diệt Hận Thiên Thị, thì há có thể dễ dàng đối phó? Hắn đã đoán được, nếu người này biết toàn bộ Quy Khư tìm hắn, nhất định sẽ mang theo Xích Long trốn tới chỗ ít dấu chân người, lại từ từ tính kế, tìm cơ hội trực tiếp từ bỏ Xích Long, hoặc đưa Xích Long cho bọn họ, hợp tác với bọn họ, đồng thời tiến vào hạch tâm Quy Khư.

Bất luận Phương Hành lựa chọn như thế nào, đều sẽ rơi vào trong lòng bàn tay của Thiếu Tôn, bị hắn vững vàng khống chế.

Nhưng bây giờ Xích Long bỗng nhiên xuất hiện, tiểu tử họ Phương lại không thấy hình bóng, làm cho người khó có thể nắm bắt.

Dù sao theo người khác, mục đích của bọn họ là Xích Long, nhưng trong lòng Ma Cô và hắn rõ ràng, chủ nhân Xích Long mới là mục tiêu chủ yếu, nếu không tìm được Phương Hành, không lấy được gương đồng trong tay hắn, hai người bố trí coi như thất bại.

Đã như thế, trong lòng hai người không khỏi có chút nôn nóng.

- Tên kia đến tột cùng đi nơi nào?

Thiếu Tôn càng nghĩ trong lòng càng loạn, các loại suy đoán không ngừng hiện lên, tuy hắn là thượng cổ Tứ Hung Chu Tước, sau khi trưởng thành thực lực mạnh mẽ, nhưng hắn từ nhỏ thích vận dụng mưu lược, hơn nữa ở trong tay Phương Hành ăn hai lần thiệt lớn, càng nghĩ phải cố gắng bắt đối phương, không chỉ muốn cướp gương đồng, còn muốn tiết oán khí, vì vậy chấp niệm trong lòng càng thâm.

Chỉ tiếc càng nghĩ càng loạn, không dò được mục đích của Phương Hành là cái gì.

Đương nhiên, hắn đại khái nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, tư duy cùng hắn tuyệt nhiên không giống Phương Hành, Phương Hành cân nhắc căn bản không phải là trốn...

Vào lúc này, Phụng Thiên Thị Phương Chính, Bái Nguyệt Thị Linh Lung, Ngự Thú Thị Hùng Hổ đã phân biệt rơi vào ba góc của thung lũng, cắm trận kỳ ở vị trí dự định, chuẩn bị lặng yên không một tiếng động bố trí đại trận, trước tiên nhốt Xích Long lại nói, đợi cao thủ trong tộc đến, năm Kim Đan đỉnh phong đến, mới có nắm chắc đối phó Xích Long, phòng ngừa bất ngờ phát sinh.

Động tác rất nhẹ nhàng, chỉ lo kinh động Xích Long, thế nhưng trơ mắt nhìn tám trận kỳ đã có năm cây cắm xuống, chỉ còn lại ba cây cuối cùng, Xích Long tựa hồ cảm giác được cái gì, đột nhiên tỉnh lại, cảnh giác ngẩng đầu nhìn lên, long tị phun ra hai đạo nhiệt khí, long mục uy nghiêm đáng sợ, mang theo sát khí nhìn về phía Phụng Thiên Thị Phương Chính.

Phương Chính trưởng lão đang rón ra rón rén cắm một cây trận kỳ vào thạch nham, bỗng nhiên cảm giác được sau lưng mát lạnh, trong lòng kinh hãi quay đầu, đã thấy hai mắt Xích Long nhìn tới, sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng, trong tâm ôm một tia may mắn, đang nghĩ có phải Xích Long thật nhìn thấy mình hay không, đột nhiên chỉ nghe Xích Long gầm nhẹ, trực về vọt phía hắn.

Vèo…

Một xích ảnh giống như mũi tên bay thẳng lên trời, phương hướng mũi tên chính là Phương Chính trưởng lão...

- Xích Long chấn kinh, động thủ!

Phương Chính trưởng lão kinh hãi, không kịp ngẫm nghĩ vì sao mình cẩn thận như vậy, lại vẫn kinh động đến Xích Long, liền theo bản năng rút phi kiếm, thân kiếm run lên, đạo đạo sóng kiếm như thủy triều lan tràn, nhìn thấy Xích Long lao tới, liền quyết định muốn động thủ, nếu không để nó chạy trốn, Quy Khư to lớn như thế, muốn tìm nó sẽ rất phiền phức.

Ầm!

Xích Long lao tới, trực tiếp dùng đầu rồng tiếp sóng kiếm, như phá thủy triều xông lên, đánh về phía Phương Chính trưởng lão, Phương Chính trưởng lão thấy sóng kiếm phòng ngự của mình không được, trong cơn kinh hoảng, thân hình lóe lên, vèo... triển khai Na Di Thuật, thân hình đã vọt ra ngoài trăm trượng, căn bản không dám đón đỡ Xích Long, nếu không sẽ bị thương nặng.

- Động thủ đi!

Linh Lung trưởng lão thấy thế, cũng thấp giọng thở dài, nhìn về phía trưởng lão Ngự Thú Thị.

- Động thủ!

Hùng Hổ trưởng lão quát chói tai, tay bấm pháp quyết, trong túi trữ vật thình lình bay ra bốn cái bóng, bốn cái bóng này nghênh không lớn lên, phát sinh nhiều tiếng gầm nhẹ, hung khí uy nghiêm đáng sợ từ trên người chúng toả ra, sau đó cái bóng triển khai, thình lình là một con Hung Viên có bốn cánh tay, một con Cự Hùng lông đỏ, một con Ngân Vĩ Huyết Lang, còn có một con Bích Tình Mãng một sừng.

Hung Thú cấp bốn!

Rõ ràng là bốn con Hung Thú cấp bốn!

Chương 425: Ta đến rồi!

Linh Lung trưởng lão quát lạnh, duỗi ra một ngón tay chỉ lên bầu trời, lúc này sắc trời đã sáng, bầu trời không có minh nguyệt, nhưng theo ngón tay nàng chỉ ra, hơi nước mịt mờ, ở chân trời vậy mà loáng thoáng sinh ra một vòng minh nguyệt, chung quanh minh nguyệt còn có tinh thần làm đẹp, mà trên minh nguyệt thì có ánh trăng sáng trong rơi xuống, huyễn hóa thành một tấm lưới lớn phô thiên cái địa, bao phủ sơn cốc.

Ba Kim Đan đỉnh phong đồng loạt ra tay, thi triển thần thông, đều vận chuyển thần thông ẩn giấu của mình.

Mà xa xa, tất cả Kim Đan tới Trúc Cơ đều ẩn ẩn xúm lại, bảo trì ở một khoảng cách an toàn vây xem.

Dùng tu vi của bọn hắn còn chưa thể tham dự loại đại chiến này, nếu tham dự vào, chỉ có thể bị xoắn thành thịt nát.

- Rống...

Xích Long thật sự nổi giận, lăn lăn lộn lộn, xông lên sát phạt, lôi điện cuồn cuộn, lực lượng ngập trời.

- Không có biện pháp, chỉ có thể trước bắt giữ

Xích Long rồi nói sau...

Thiếu Tôn và Ma Cô cũng bị đại chiến hấp dẫn, nhíu mày nhìn xem, chỉ là trong nội tâm có chút phiền muộn, vốn vì bắt giữ Phương Hành mới bày ra cục, kết quả đã tìm được Xích Long, nhưng lại không thấy tiểu hỗn đản kia, bất đắc dĩ, chỉ có thể trước bắt Xích Long, nhưng trải qua biến cố này, không biết sẽ có biến số gì hay không.

Chỉ là bọn hắn thực không biết, thời điểm lực chú ý của mọi người đều bị Xích Long hấp dẫn qua, trong một đám mây bình thường, Phương Hành đang lặng yên thò đầu ra, hắn mang theo một tia cười lạnh, nhìn về phía Ma Cô được mấy nô bộc áo tang bao vây ở giữa, gương đồng trong tay bị rót đầy linh lực, mang theo một loại hào quang màu trắng quỷ dị, bay bổng treo ở trước người hắn.

- Con mẹ nó, ngươi đã muốn gặp ta, vậy ta sẽ cho ngươi trông thấy...

Phương Hành cười lạnh, trong lời nói mang theo chút hung ác, xiết chặt nắm đấm.

- Đại cẩu tử, động thủ!

Sau khi làm đủ chuẩn bị, đột nhiên trong nội tâm Phương Hành khẽ quát.

Xích Long ở trên không trung đang cùng ba trưởng lão của Phụng Thiên Thị, Bái Nguyệt Thị, Ngự Thú Thị đấu say sưa, con mắt lập tức đỏ bừng, hiện ra điên cuồng, giờ khắc này, Linh Lung trưởng lão bố trí xuống nguyệt lưới, tầng tầng lớp lớp quấn quanh ở trên người nó, mà Hùng Hổ trưởng lão thì điều khiển bốn Hung Thú cấp bốn, quấn ở bên người nó điên cuồng cắn xé, cực kỳ thảm thiết.

Phương Chính trưởng lão thì chỉ dựa vào chiến lực của mình, nhưng lại mạnh nhất, một người một kiếm, chính diện chống đỡ Xích Long, ít nhất cũng gánh bốn thành lực công kích, ở dưới cục diện như vậy, Xích Long giống như bị vây khốn, thế hung dần dần chìm xuống, nhưng ở thời điểm này, nó lại giống như thay đổi, rống to một tiếng, thân hình run rẩy, giãy giụa ra khỏi nguyệt lưới trói buộc.

Tê tê tê...

Nguyệt lưới hóa thành từng điểm nguyệt quang, tán ở trong vô hình, sắc mặt của Linh Lung trưởng lão đại biến.

Sau đó Xích Long nổi giận gầm lên một tiếng, quay người lại, há miệng cắn về phía Bích Tình Mãng, bởi vì lực đạo quá mạnh mẽ, làm một nửa da thịt trên cổ Bích Tình Mãng bị xé rách, đầu rồng hất cao, khối lớn huyết nhục bị nó vung lên không trung, máu tươi bắn tung toé, Bích Tình Mãng rống thảm, mềm nhũng rơi xuống đất.

Tình cảnh này làm ba Hung Thú khác hoảng sợ, nhất thời không dám tiến lên.

Xích Long không có triền đấu với chúng, mà vọt về phía Phương Chính trưởng lão, Phương Chính trưởng lão một người có thể chống đỡ bốn thành lực công kích của Xích Long, cũng không dám dựa vào một thanh kiếm đi đón toàn bộ lực lượng của nó, vừa thấy cảnh này bị hù đến trái tim nhảy dựng, trong chốc lát ngự kiếm đề khí, nhảy ra ngoài hơn mười trượng, trốn khỏi va chạm.

Trong lúc nhất thời, tuy Xích Long còn chưa thắng được, nhưng đã dọa lùi cường địch, lấy được một tia nhàn rỗi, nó như quyết định muốn chạy trốn, gầm lên giận dữ, vậy mà quay đầu lao về phía đông, khí thế hung mãnh như muốn xé nát hết thảy ở trước người...

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, lúc này vị trí của Ma Cô bất ngờ ở trên lộ tuyến đào tẩu của Xích Long.

- Bảo hộ Ma tiên tử...

Trưởng lão Ngự Thú Thị thấy thế, không khỏi trừng mắt hét lớn.

Tuy bọn hắn vẫn luôn lấy danh nghĩa bảo vệ giám thị Ma Cô, không cho nàng thoát ly tầm mắt của mình, nhưng trong nội tâm xác thực rất coi trọng an nguy của nàng, dù sao hôm nay nữ nhân này là hi vọng duy nhất để các thị tộc tiến vào hạch tâm Quy Khư.

Trong lo lắng, ba vị Kim Đan đỉnh phong đồng thời ra tay, Hùng Hổ trưởng lão lấy ra một cái chuông lay mạnh, Hung Viên và Huyết Lang bị thúc giục, vậy mà không để ý bản thân an nguy, liều mạng lao về phía Xích Long, một con ôm thân thể Xích Long, con khác hung hăng xông lên cắn chân sau, toàn lực lôi kéo.

Linh Lung trưởng lão cũng cưỡng ép ngăn chặn nội thương, phất tay vung ra một tấm lụa, chăm chú cuốn lấy thân thể Xích Long, ngay cả Phương Chính trưởng lão cũng thét dài, trường kiếm giống như hóa thành thần đinh từ trên trời giáng xuống, như muốn một kiếm đâm thủng đầu Xích Long, đóng nó ở trên mặt đất...

Dù như thế, Xích Long vẫn mượn lực lượng lao đến, cách Ma Cô chỉ tầm mười trượng.

Thời điểm nó vọt tới mang theo kình phong, thậm chí chấn những Kim Đan cảnh ở xung quanh Ma Cô ngã trái ngã phải, nội tâm bọn hắn hoảng sợ, trong tiếng kêu to, giống như con ruồi không đầu bay loạn thoát thân.

Sắc mặt Ma Cô đại biến, không có ý nghĩ cứng rắn chống đỡ Xích Long, năm tên nô bộc phi thân tiến lên, ngăn ở trước người nàng, Thiếu Tôn giả làm nô bộc thì cùng nàng lướt ra sau, muốn thối lui đến vị trí an toàn...

Vào lúc này, tu sĩ rậm rạp chằng chịt bên người Ma Cô rốt cục tản ra.

Từ khi vừa hiện thân, nữ nhân kia vốn vì thân phận quan trọng, được các tu sĩ Quy Khư bao vây ở giữa, lúc này khó được lộ ra sơ hở, mà Phương Hành một mực trốn ở trong mây nhìn trộm, cũng bắt được cơ hội này, quanh người tràn ngập sương mù, đột nhiên xông tới, trước đó tính toán tốt góc độ, cho nên phương hướng Thiếu Tôn và Ma Cô lui về phía sau, lại chính là vị trí của hắn.

Hắn vừa xông lên, cơ hồ là như thiểm điện tiếp cận sau lưng Ma Cô.

Trăm trượng... bảy mươi trượng... bốn mươi trượng... ba mươi trượng...

Kiếm Thai màu đen truyền thụ Liễm Tức Thuật, có thể nói diệu đoạt tạo hóa, một khi thi triển, ngay cả Kim Đan đỉnh phong cũng không nhìn ra tung tích, trừ khi là tập trung hư không, hoặc bố trí xuống đại trận, mới có thể bức hắn đi ra, mà hôm nay, Phương Hành lại dùng hết toàn lực thi triển Liễm Tức Thuật, như quỷ mị ghé qua hư không, thế như tia chớp tới gần Ma Cô.

Mắt thấy sắp đi vào khoảng cách 30 trượng, Thiếu Tôn đang vịn Ma Cô hăng hái lui về phía sau, đột nhiên khẽ giật mình.

- Có người tới...

Thiếu Tôn nhìn Ma Cô quát khẽ, cùng lúc đó hắn bỗng nhiên quay người, há mồm phun ra một đạo Xích Diễm.

Xích Diễm xông ra, hóa thành một biển lửa ngăn cản Phương Hành và Ma Cô.

Phương Hành liếc thấy, trong tim không khỏi rung mình, sau đó liều mạng.

- Uống...

Phương Hành dứt khoát bỏ Liễm Tức Thuật, tâm thần xoay chuyển, thi triển ra Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, hai Kim Sí bao lấy toàn thân, bảo cả người hắn thoạt nhìn giống như đạn pháo trực tiếp lao về phía biển lửa, nhìn biển lửa do Thiếu Tôn bố trí xuống, hắn bất ngờ lựa chọn trực tiếp trùng kích, dù bị biển lửa thiêu đốt cũng muốn xông lại.

- Hô...

Ở đám người Ma Cô xem ra, chỉ thấy một chỗ khác của biển lửa, lại có sương mù nhàn nhạt tán đi, lộ ra một thân hình thon gầy, nhưng còn chưa kịp phân biệt rõ dung mạo, chung quanh thân hình kia đã nhấp nhoáng kim quang chói mắt, sau đó trực tiếp đụng vào, phảng phất như một thanh kim kiếm, cứng rắn vượt qua biển lửa.

Cử động kia thật quá mức kinh người, hơn nữa tốc độ của thân ảnh kia quá nhanh, thời điểm Ma Cô và Thiếu Tôn còn chưa kịp phản ứng, người đến đã xuyên qua biển lửa, cơ hồ cùng bọn họ đối mặt nhìn nhau, khoảng cách chỉ còn ba trượng...

Trong mắt Thiếu Tôn hiện lên lệ sắc, chuẩn bị xông lên liều mạng.

Chỉ bất quá hắn không có động, bởi vì sau khi người đến xông qua biển lửa, cũng đã lung lay sắp đổ, thân hình dừng lại.

Thoạt nhìn vì cứng rắn vượt qua biển lửa, hắn cũng bỏ ra cái giá thật lớn, bản thân bị trọng thương.

- Con mẹ nó, thật không dễ dàng nha...

Người đến cợt nhả ho khan vài tiếng, hộc ra một ngụm khói trắng, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như cười mà không phải cười nhìn Ma Cô nói:

- Truyền nhân duy nhất của Tầm Long Thị, nghe nói ngươi đang tìm ta? Ta đến rồi!

- Là ngươi...

Ma Cô giật mình, quanh người linh lực dày đặc, nhìn về phía Phương Hành.

Tuy người đến giống như đã không còn chiến lực, nhưng nàng không có buông lỏng cảnh giác, linh lực toàn thân tùy thời phun mạnh ra.

Sau khi thấy được bộ dáng đối phương, nàng không khỏi nao nao, trong mắt hiện lên dị sắc, người xông lại rõ ràng là người mình muốn tìm.

Hình Phương, chủ nhân Xích Long, đã lấy được di bảo của Hận Thiên lão tổ, vì sao hắn lại xuất hiện?

Chương 426: Thái Tức Kính

Thiếu Tôn ở bên người Ma Cô, thời điểm thấy được Phương Hành, ánh mắt cũng lóe lên, biểu lộ chất phác ngốc trệ hiện ra vẻ cuồng hỉ, hắn thật không ngờ, Hình Phương mà mình đau khổ tìm kiếm, dĩ nhiên ngênh ngang xuất hiện ở trước mặt mình, nhất là gương đồng tung bay ở trước người hắn, không phải là di bảo của Hận Thiên lão tổ mà mình đau khổ tìm kiếm nhiều năm sao?

- Nhìn ngươi còn có thể trốn chỗ nào...

Nội tâm cuồng hỉ, Thiếu Tôn tiến lên, muốn bắt lấy Phương Hành.

Lại không nghĩ rằng, Phương Hành bị ép hiện thân, cũng có chút cổ quái nhìn thoáng qua Ma Cô và Thiếu Tôn, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Kim Đan thật khó đối phó, lại bị ngươi phát hiện, bất quá...

Hắn cười hắc hắc, đột nhiên bàn tay nhấc lên, dẫn động gương đồng lơ lửng ở trước người, nhắm ngay Ma Cô:

- Khoảng cách như vậy là đủ rồi, bây giờ ngươi là con tin của ta!

Ma Cô và Thiếu Tôn đồng thời giật mình, trong nội tâm bay lên ý niệm cổ quái.

Mà Phương Hành thì cười chẳng hề để ý, lười biếng nói:

- Đừng nhúc nhích, đừng thi pháp, cũng đừng muốn chạy trốn, hoặc là bảo người khác tới cứu ngươi, ta cam đoan, một khi thúc dục bảo vật này, loại ở khoảng cách gần như vậy, thì ngay cả bột phấn cũng không còn...

Nhìn trong gương đồng có hỏa diễm màu đen như gió như mây cuồn cuộn, sắc mặt của Ma Cô và Thiếu Tôn đại biến.

Lúc này Phương Hành cách Ma Cô chỉ tầm ba trượng, đối với tu sĩ mà nói, này thật không khác vai kề vai, nếu dị quang trong gương đồng phun ra, Ma Cô ngay cả cơ hội thi triển Na Di Thuật cũng không có, giống như Phương Hành nói, chắc chắn bị dị quang của gương đồng đánh trúng, mà hậu quả bị dị quang trong gương đồng đánh trúng, là khó có thể tưởng tượng...

- Thái Tức chi diễm... Hắn lại có thể thúc dục Thái Tức Kính đến loại trình độ này...

Thiếu Tôn cảm thụ được hỏa diễm màu đen trong gương đồng, nội tâm có sóng to gió lớn lăn lộn.

Thiếu Tôn vẫn muốn mượn lực lượng của các tộc bức Phương Hành ra, hơn nữa đoạt gương đồng trong tay hắn, không nghĩ tới Phương Hành lại chủ động đến trước mặt, sau đó thoải mái lấy ra gương đồng cho bọn hắn xem...

Nhưng kết quả lại không giống như bọn họ tưởng tượng.

Gương đồng đã bị thôi phát, nội uẩn hắc

diễm, khí tức mãnh liệt,.

Thiếu Tôn cơ hồ không dám tin vào hai mắt mình, hắn không rõ Phương Hành là làm sao thúc dục gương đồng đến loại trình độ này, trong Quy Khư, người hiểu rõ Thái Tức Kính nhất đại khái chính là hắn. Hắn biết rõ, Thái Tức Kính huyền ảo khó lường, chính là một Pháp bảo uy lực kinh người, bên trong ẩn chứa dị quang, có thể thúc dục năm loại lực lượng Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, cách không đả thương địch thủ.

Ở trong hắn lý giải, Phương Hành chỉ là một Trúc Cơ cảnh, có lẽ có thể thúc dục gương đồng, nhưng linh lực không tinh khiết, tu vi không đủ, tối đa chỉ có thể miễn cưỡng thúc dục, khống chế thoáng một phát mà thôi. Nhưng hôm nay xem ra, hắc diễm trong gương đồng bắt đầu khởi động, khí thế kinh người, rõ ràng đã đạt đến trình độ Kim Đan tầng ba mới có thể thúc dục...

Cái này để hắn và Ma Cô không dám lộn xộn.

Nếu khoảng cách giữa bọn họ tầm mười trượng, bọn hắn còn có nắm chắc chạy trốn, nhưng ba trượng… quá gần rồi.

Khó trách gia hỏa kia dám cứng rắn xông qua Xích Diễm...

Trong lúc nhất thời, trong nội tâm Thiếu Tôn cực hận, cơ hồ có loại cảm giác phát điên!

Hắn không nghĩ đến gia hỏa kia lại lớn mật như vậy, sẽ dùng loại phương pháp này đến ứng đối kế sách của hắn.

Trước đó hắn vô luận nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ tới Phương Hành sẽ đối mặt cục diện hắn bố trí xuống như vậy.

Nhưng Phương đại gia nghĩ lại cực kỳ đơn giản, tâm địa không có quá gian giảo, chỉ muốn nắm chủ động mà thôi...

Thiếu Tôn tự nhận bày ra thiên la địa võng, muốn bức Phương Hành vào đường chết, mặt ngoài là đoạt Chân Long, kì thực đoạt chính là bảo kính.

Đối mặt cục diện này, hắn cho rằng Phương Hành hoặc là chạy, hoặc là hợp tác.

Vô luận như thế nào, Phương Hành cũng sẽ rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Nhưng Phương Hành suy nghĩ tình cảnh của mình, phát hiện nếu mình chạy, dù tính toán chạy thoát, cũng sẽ mất cơ hội tiến vào hạch tâm Quy Khư, còn nếu hợp tác, thì thật không nỡ mạng của đại cẩu tử, vì vậy dứt khoát không chạy cũng không hợp tác, mà quay đầu lại chơi trò con tin, thân phận của Ma Cô đã trọng yếu như thế, vậy trước trói nữ nhân này lại, không tin người khác không sợ.

Lúc này hắn còn không biết quan hệ của Thiếu Tôn và Ma Cô, cũng không biết hai người này bố cục chỉ vì đoạt bảo kính trong tay hắn, hắn chỉ biết, sau khi Ma Cô buông lời, toàn bộ Quy Khư đều điên cuồng tìm kiếm hắn, đoạt Xích Long của hắn, đối mặt hạch tâm của Quy Khư hấp dẫn, mình căn bản không có biện pháp ngăn những tu sĩ điên cuồng kia, dù sao người nhỏ, lời nhẹ.

Cho nên hắn quyết định bắt cóc Ma Cô, cũng không tin mạng nhỏ của nha đầu kia ở trong tay ta, các ngươi còn dám không nghe lời ta?

Chỉ là dùng tu vi Trúc Cơ cảnh bắt cóc Kim Đan, ngẫm lại cũng là một sự tình cực kỳ kinh khủng, to gan lớn mật như hắn cũng cảm thấy có chút tâm thần bất định, chỉ là trái lo phải nghĩ thật không có biện pháp khác, chỉ có thể liều một phen, cũng may hắn từ trong bí các của Hận Thiên Thị lấy được gương đồng, lợi dụng bảo vật này, để hắn tăng thêm nắm chắc thật lớn.

Có gương đồng, chỉ cần hắn tiếp cận quanh người Ma Cô mười trượng liền có cơ hội khống chế.

Chỉ tiếc, Ma Cô ở dưới sự bảo vệ của các thị tộc, có thể cách gần nàng trong vòng mười trượng, đều là tâm phúc của ba thị tộc, Phương Hành mặt lạ hoắc, ngay cả 30 trượng cũng không được, chứ đừng nói mười trượng.

Bởi vậy Phương Hành bảo Xích Long náo lên, trước dẫn dắt ba vị Kim Đan đỉnh phong rời đi, lại tách ra các Kim Đan cảnh vây quanh Ma Cô, tranh thủ cho mình một cơ hội, sau đó mượn nhờ Liễm Tức Thuật tiếp cận Ma Cô, dùng gương đồng phong tỏa nàng, không tin nàng không sợ chết, tuy trong quá trình ra chút sơ suất, bị người phát giác hắn tiếp cận, nhưng mục đích đã đạt tới.

Trong vòng mười trượng, hắn có cơ hội khống chế Ma Cô, mà hôm nay chỉ cách ba trượng, hắn có đầy đủ nắm chắc bắt nữ nhân này.

Biến cố nơi này, cũng lập tức kinh động đến các tu sĩ khác, cả đám kinh ngạc đến cực điểm, bọn hắn vốn ẩn ẩn vây quanh Ma Cô ở chính giữa, đã có ý tứ đề phòng, cũng có ý tứ bảo hộ, chỉ là ở dưới Xích Long trùng kích, mới làm chim thú bầy tán, lại không nghĩ rằng, còn chưa tới một hơi, Ma Cô đã bị người dùng gương đồng bao phủ.

- Tiểu tử, lớn mật!

Trưởng lão của Phụng Thiên Thị, Ngự Thú

Thị, Bái Nguyệt Thị thế, lập tức giận dữ, trong tiếng hô quát, muốn xông tới tìm kiếm phương pháp giải cứu, nhưng mới vừa rồi là bọn hắn quấn quít lấy Xích Long, bây giờ tới lượt Xích Long, trong tiếng rống giận dữ, nó liên tiếp chém giết ba người, làm ba người không dám dẫn chiến trường qua, chỉ có thể gắt gao chống đỡ, tâm lo như lửa đốt.

Kim Đan cảnh khác rải rác ở trên không trung, tâm thần cũng chần chờ, không dám lên trước.

Tuy bọn hắn không nhìn ra gương đồng trong tay Phương Hành là gì, nhưng lại cảm nhận được khí tức hung hiểm.

Ở dưới loại cục diện này, thần thái của Ma Cô lãnh tĩnh, nhẹ nhàng mở miệng:

- Vị đạo hữu này, cần gì như thế?

Tay phải Phương Hành mở ra, năm ngón tay đều có linh lực lấp lóe, liên lạc với gương đồng, hắc diễm mãnh liệt, nhắm ngay Ma Cô ở bên ngoài ba trượng, tuy vai trái thương thế rất nặng, nhưng thần sắc của hắn lại cực kỳ bình tĩnh, giống như cười mà không phải cười nói:

- Chúng ta giống như là lần đầu tiên gặp mặt, ngươi lại nhận thức ta?

Ma Cô giật mình, lúc này mới nhớ tới, khi chứng kiến Phương Hành, nàng vô ý thức thốt ra "là ngươi", vốn chỉ là một cử động vô ý, lúc ấy tình hình lại bừa bãi, ngay cả chính nàng cũng không để ý, không nghĩ rằng gia hỏa kia lại phát giác, cái này làm cho lòng nàng lạnh xuống, thanh âm cũng thoáng lạnh lùng:

- Ngươi xác định dám ở dưới loại cục diện này giết ta?

Phương Hành khẽ giật mình, giận dữ nói:

- Ngươi rất đẹp sao? Ta bằng cái gì không dám giết ngươi?

Thân hình Ma Cô khẽ nhúc nhích, vậy mà tiến lên trước một bước, gió thổi khăn che mặt, ẩn ẩn có loại cảm giác trang nghiêm, thanh âm của nàng có chút lạnh lùng, ẩn hàm ý uy hiếp:

- Ta là người duy nhất có thể mang mọi người tiến vào Thái Thượng di chỉ, nếu ngươi giết ta, không sợ bị các thị tộc phẫn nộ xé thành mảnh nhỏ sao? Ta không biết ngươi làm sao thúc dục gương đồng này, nhưng ngươi chỉ là Trúc Cơ cảnh, ta không tin ngươi có thể liên tục sử dụng, chỉ cần ngươi thúc dục kính này, Ma Cô cam đoan, ngươi và Xích Long của ngươi đều chạy không khỏi các tu sĩ của Quy Khư đuổi giết, nhất định sẽ chôn cùng ta...

Đang khi nói chuyện, nàng làm như đang gây hấn, vậy mà ẩn ẩn điều động linh lực...

Phương Hành nhíu mày, trong nội tâm bất đắc dĩ, nữ nhân này lại muốn thăm dò đảm lượng của mình?

Phương đại gia là người sợ sự tình sao?

Chương 427: Ngươi cũng không phải mẹ ta!

Phương Hành tâm lý nắm chắc, lúc này chỉ cần mình có một chút do dự, chỉ sợ nữ nhân này sẽ thi triển Na Di Thuật đào tẩu, cũng không cần nhiều, chỉ cần nàng ra ngoài mười trượng, gương đồng của mình sẽ rất khó uy hiếp được nàng, sau đó các tu sĩ ở chung quanh dâng lên, dù mình có gương đồng, lại có thể giết được mấy người? Dù sao nàng đoán không sai, gương đồng này, mình căn bản không cách nào sử dụng nhiều.

Trên thực tế, hôm nay hắn đã tiêu hao tất cả linh lực dự trữ trong kinh mạch thứ chín, mới thúc dục gương đồng đến loại trình độ này.

Cái này còn là vì căn cơ hắn vững chắc, thay đổi tu sĩ khác, dưới tình huống Trúc Cơ cảnh, chỉ sợ căn bản không cách nào thúc dục gương đồng, ưu thế của Phương Hành ở sự tình này bày ra không thể nghi ngờ, ngoại trừ có được chiến lực cường đại hơn tu sĩ cùng cảnh giới rất nhiều, ngay cả vận dùng pháp bảo cũng có thể phát huy ra uy lực kinh khủng.

Có điều cũng chỉ như thế, dù sao tu vi không đến, có thể thi triển một lần đã cực kỳ khó được rồi.

Cơ hội áp chế Ma Cô, hắn chỉ có một lần, không cho phép sơ sẩy, nếu không cẩn thận, chính là vạn kiếp bất phúc.

Ma Cô cũng phát hiện điểm này, nàng thoạt nhìn có chút uyển chuyển ôn nhu, nhưng hành động lại cực kỳ hung hãn, muốn dùng cái mạng nhỏ của mình tới khiêu chiến dũng khí của Phương Hành, nàng kết luận dù Phương Hành phong tỏa nàng, cũng không dám thúc dục... Mà chỉ cần hắn do dự, sẽ rơi vào lòng bàn tay của mình, không còn cơ hội lật bàn!

Bởi vậy nàng tựa như khiêu khích vận chuyển một tia linh lực!

Nếu như Phương Hành không có phản ứng, một tia linh lực kia sẽ lập tức thúc dục Na Di Thuật, trốn ra ngoài trăm trượng.

Lúc này Thiếu Tôn ở bên người nàng, ánh mắt cũng lạnh lẽo, lành lạnh nhìn Phương Hành.

Chỉ có điều hắn và Ma Cô không nghĩ tới Phương Hành căn bản không phải người bình thường, thời điểm Ma Cô vận chuyển linh lực khiêu khích, Phương Hành bỗng nhiên hừ lạnh, linh lực vận chuyển, mạnh mẽ rót vào trong gương đồng, ầm ầm... vốn linh lực đã tràn đầy, chỉ thiếu một tia để thúc dục, hắc diễm phun mạnh ra...

Hắc diễm trực tiếp dọa Ma Cô và Thiếu Tôn ngây ngốc.

Một tia khiêu khích trên mặt Ma Cô cùng với nụ cười lạnh không dễ dàng phát giác trên mặt Thiếu Tôn còn chưa rút đi...

Vù vù...

Hỏa diễm màu đen đón gió lan ra, nháy mắt đã bao bọc Ma Cô ở trong biển lửa, có tiếng kêu thảm thiết vang chín tầng trời, Thiếu Tôn ngơ ngác, sau đó nhanh chóng thối lui, thời điểm hắn vừa thối lui, hắc diễm vậy mà dọc theo không khí lưu chuyển bốn phía bao trùm lấy hắn, sau đó không ngừng bạo phát, ở trong phạm vi mười trượng hóa thành biển lửa.

Vù vù!

Nhất thời hắc diễm bay phất phới, ở dưới ánh lửa quỷ dị chiếu rọi, giống như ngay cả mặt trời mới mọc cũng có chút ảm đạm.

- Ngươi dám...

Thời điểm ánh lửa bao phủ, Phương Chính trưởng lão, Linh Lung trưởng lão, Hùng Hổ trưởng lão đang cùng Xích Long ác đấu, thấy tình cảnh bên này, không khỏi cực kỳ khiếp sợ, vậy mà bất chấp vây công Xích Long, đồng thời quay người nhìn Phương Hành rống lớn, trong nội tâm kinh hoàng, Ma Cô chết, bí mật Quy Khư chẳng phải vô vọng?

Thừa dịp bọn hắn phân thần, Xích Long càng đánh càng mạnh đạt được cơ hội, điên cuồng phản kích, long thân quét ngang, đánh ba người bay ra ngoài, long uy đại thịnh, chăm chú thúc ép, một bộ ngươi chết ta sống!

- Thực cho rằng ta không dám xuống tay với ngươi? Ngươi cũng không phải mẹ ta!

Đằng sau gương đồng, Phương Hành cười lạnh nói, đã làm một sự tình kinh người, lại không thèm để ý.

Tuy Thái Tức Kính trong tay hắn uy lực cường đại, nhưng tiêu hao linh lực cũng rất lớn, bị hắn dùng chừng nửa canh giờ quán chú linh lực, lại chỉ thiêu đốt không đến ba hơi thì dần dần tiêu tán, hỏa diễm màu đen quỷ dị tán đi, từ một biển lửa hóa thành Hỏa Long, lại từ Hỏa Long hóa thành ngọn lửa, bay trở về trong gương đồng.

Mà lúc này Ma Cô đã bị đốt không ra hình người, toàn thân khét lẹt, vô luận là pháp bào hay trang sức trên người, đều bị hỏa diễm màu đen đốt sạch, cả người giống như biến thành một khúc than, thời điểm hỏa diễm biến mất, nàng không rên một tiếng, rơi xuống trên mặt đất, thoạt nhìn không có khí tức, như đã bị đốt chết rồi...

- Hỗn đản, ta giết ngươi...

- Vậy mà dám giết Ma Cô Tiên Tử, cùng tiến lên, giết hắn đi...

Trong lúc nhất thời, các tu sĩ nhao nhao hét lớn, con mắt đỏ bừng, nhìn Phương Hành hô đánh kêu giết.

Theo bọn họ, Phương Hành ở đâu là đốt giết Ma Cô, mà là đốt diệt hi vọng của tất cả bọn hắn.

Chỉ có điều, đối mặt các tu sĩ phẫn nộ, Phương Hành chỉ cười lạnh, lấy tay trảo một cái, Ma Cô bị hắn nhiếp trở về, hai ngón tay nạy cằm nàng ra, nhét vào trong miệng một hạt sen, sau đó bóp cổ của nàng nhìn mọi người kêu lên:

- Không muốn nàng chết lần nữa, các ngươi cứ tới đây...

- Khục...

Ma Cô nhìn như không còn một tia sinh cơ, đột nhiên cực kỳ suy yếu ho khan một tiếng, trong tiếng ho khan, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, lại có mùi huyết tinh nồng đậm phun ra, trong phương viên hơn mười trượng đều ngửi được thanh thanh sở sở, cùng lúc đó, vừa rồi thân thể nàng tĩnh mịch, lại xuất hiện sinh cơ yếu ớt, chỉ là như ngọn nến trong gió, tùy thời sẽ dập tắt...

- Dừng tay, Ma tiên tử chưa chết...

Có người kêu lớn, dốc sức liều mạng ngăn cản những người muốn xông lên.

Trên thực tế cũng không có người muốn xông lên, tuy nơi này không ít Kim Đan cảnh, nhưng lại có mấy người thực dám đi lên cùng Phương Hành dốc sức liều mạng, dù sao vừa rồi uy lực của gương đồng kia mỗi người đều thấy, kẻ đần mới xông lên liều mạng, bọn hắn chỉ làm dáng mà thôi.

Nhất là cảm nhận được trên người Ma Cô có khí tức sinh mệnh yếu ớt, bọn hắn càng sẽ không lên.

Dù sao bọn hắn chỉ sợ không có người chỉ đường tiến vào Quy Khư, chỉ cần Ma Cô không chết, thì có bị thương ra sao cũng được.

- Hắc hắc, thấy được không? Đừng tưởng ngươi là người cuối cùng của Tầm Long Thị, thì ta không dám giết ngươi, cũng đừng nói cái gì sau khi giết ngươi, những người khác sẽ xông lên xé ta thành mảnh nhỏ, trên thực tế sau khi ta giết ngươi, ngươi đối với người khác là không có một chút giá trị, ai sẽ vì một người chết đến tìm ta báo thù? Thực coi đại cẩu tử của ta chỉ biết giả đáng yêu, không biết cắn người sao?

Phương Hành nhìn những người khác, lại nói với Ma Cô, tiện tay ném vào trên tường vân của mình.

Lúc này Ma Cô nói không ra lời, tuy được Huyết Liên Tử kéo lại tính mạng, nhưng thương thế quả thực quá nặng, lúc này toàn thân nàng thê thảm, ngay cả mở mắt nhìn Phương Hành cũng khó khăn, làm sao có thể mở miệng nói chuyện?

- Ba lão hỗn đản các ngươi, còn không dừng tay cho ta?

Phương Hành lại nhìn về phía xa còn đang ác chiến... Hoặc nói là Chân Long đuổi theo ba người cắn, giương giọng hét lớn, đồng thời gọi Xích Long trở lại, gọi hai ba lần, Xích Long mới lưu luyến không rời ngừng truy đuổi, ngoắt ngoắt cái đuôi bay trở về bên người Phương Hành, ba vị trưởng lão kia cũng không dám ngăn trở, chỉ trầm tĩnh không nói, đứng ở trên không trung thở hổn hển.

- Từ giờ trở đi, người duy nhất biết đường tiến vào hạch tâm Quy Khư, nắm giữ ở trong tay ta...

Phương Hành lại xách chân Ma Cô lên... đường đường Kim Đan cảnh, lúc này lại không mạnh hơn con gà bao nhiêu.

Các tu sĩ ở chung quanh thấy bộ dáng của hắn, cả đám hận đến nghiến răng, nhưng hết lần này tới lần khác không người dám nói...

Nói giỡn, một lời không hợp đốt Ma Cô giống như than, nếu thật sự gây hắn nóng nảy, Ma Cô chết thì làm sao bây giờ?

Phương Hành đánh giá bộ dáng của các tu sĩ, cười hắc hắc, trong nội tâm có chút đắc ý.

Hắn biết mình trải qua sự tình đốt cháy Ma Cô, lại cứu nàng trở về, đã dọa sợ những người kia.

Vốn ở dưới loại cục diện này, dù hắn bắt được Ma Cô, cũng không có mấy người cho rằng mình dám thật sự động thủ, dù sao thoạt nhìn nếu mình thật động thủ giết Ma Cô, trên tay không có con tin, đại cẩu tử lại bị đối thủ cuốn lấy, mình thật có khả năng bị xé thành mảnh nhỏ, ngay cả bản thân Ma Cô cũng tự nghĩ thân phận bất phàm, dám khiêu khích mình, huống chi là người khác?

Bởi vậy Phương Hành dùng phương pháp khác biệt nói cho mọi người biết… hắn dám!

Ngươi đã cảm thấy ta không dám giết ngươi, vật ta đốt cho ngươi xem, hắc diễm trong gương đồng phóng ra, uy lực thật quá khủng bố, Ma Cô là Kim Đan cảnh, nhưng ở dưới hắc diễm không hề có lực phản kháng, cơ hồ qua trong giây lát đã bị đốt thành than, đã có ấn tượng như vậy, Phương Hành không tin bọn hắn không sợ ném chuột vỡ bình.

Hành động kia thoạt nhìn có chút lỗ mãng, nhưng trên thực tế Phương Hành đã nắm chắc, hắn phóng thích hắc diễm vừa ra liền thu, Ma Cô bị thương cũng không có nặng như bề ngoài, đơn giản mà nói, sẽ không lập tức chết, mà chỉ cần nàng không lập tức chết, Phương Hành có biện pháp cứu nàng, Huyết Liên Tử đủ để cho nàng bị đốt trọng thương sống sót, thậm chí phục hồi như cũ.

Bất quá dù ăn Huyết Liên Tử, bị thương cũng là chú định, nhưng này rất hợp ý Phương

Hành.

Hắn muốn Ma Cô làm con tin cũng không phải sự tình một ngày hai ngày, mà là muốn chăn nuôi lâu dài, nếu Ma Cô không bị thương, hắn còn thật không dám mang theo, ai biết người ta sẽ lật bàn lúc nào, khi ấy xui xẻo chính là mình.

Hôm nay lại tốt rồi, không chỉ trấn áp chúng tu, mấu chốt nhất là một người bị trọng thương, cũng dễ khống chế hơn nhiều.

Chương 428: Không tin trừng trị không phục ngươi!

Sau khi trấn trụ các tu sĩ, Phương Hành nắm Ma Cô lên, xoay người nhảy lên đầu rồng quát:

- Đi thôi!

Xích Long vẫy đuôi bay đi, mấy Kim Đan cảnh ngăn ở trước người bọn hắn, không nguyện thả bọn hắn rời đi, lại không dám ngăn đường của Xích Long, sắc mặt cả đám âm tình bất định nhìn về phía ba vị trưởng lão, ba người kia liếc nhau một cái, nhưng cũng đành chịu, lúc này ai dám đi ra cướp người? Chỉ có thể ra vẻ điềm nhiên nói:

- Ngươi đi đâu?

Phương Hành lười biếng nói:

- Đương nhiên là về Thăng Tiên Đài, thương lượng sự tình làm sao tiến vào hạch tâm Quy Khư!

- Ngươi còn dám đi hạch tâm Quy Khư?

Linh Lung trưởng lão giật mình, sắc mặt lạnh lùng hỏi.

Phương Hành cười lạnh nói:

- Đương nhiên muốn đi, còn phải đi nhanh, ta là người nhất định lấy được Đạo Tạng, bọn hỗn đản các ngươi tranh thủ thời gian chuẩn bị nhân thủ vật tư, đừng kéo chân sau của ta...

Hắn cũng muốn tiến vào Quy Khư...

Các tu sĩ cực kỳ kinh ngạc, nói thật, lúc này bọn hắn lo lắng nhất là Phương Hành quấy rối hành trình vào hạch tâm Quy Khư, dù sao lúc này hắn bắt được Ma Cô, các tu sĩ sợ ném chuột vỡ bình, thật rất khó đối phó hắn, nhưng nghe hắn nói cũng muốn tiến vào Quy Khư, các tu sĩ liền yên tâm, bất quá trong nội tâm rất nghi kị, gia hỏa kia thực từ bỏ Xích Long, dùng nó huyết tế sao?

Trong nghi hoặc, các tu sĩ cũng chỉ có thể theo sau lưng Xích Long, quay trở lại Thăng Tiên

Đài.

Lại tới nơi này, Phương Hành đã không cần trốn ở phía xa nghe lén, mà trở thành trung tâm tuyệt đối, nghênh ngang tiến vào hành cung của Ma Cô, Xích Long thì uy phong lẫm lẫm canh giữ ở cửa cung, bất luận kẻ nào tới cũng rống to, sau đó há miệng cắn, quả thật còn hung hơn chó.

Phương Hành thì cùng Ma Cô tiến vào trong hành cung, ở trong hành cung tìm kiếm nửa ngày, mới tìm được một cái vạc lớn, sau đó đi ra ngoài tùy tiện sai một người lấy nước suối tới, pha trộn chút thảo dược, cuối cùng ném Ma Cô vào vạc lớn ngâm.

Lúc này Ma Cô bị thương quá nặng, dù có Huyết Liên Tử không ngừng bổ sung huyết khí, cũng vẫn ở vào trạng thái sinh tử một đường, mà Phương Hành lại lo lắng người khác tiếp cận nàng, cho nên chỉ phải tự mình động thủ giúp nàng chữa thương. Bất quá khoan hãy nói, mặc dù Phương Hành không thông cái khác, nhưng đối với chữa thương vẫn có vài phần tâm đắc, dù sao mình bị thương quá nhiều, người khác đều là bệnh lâu thành y, hắn bị đánh nhiều, cũng tính toán nửa cái người trong nghề, dùng dược liệu cực kỳ tinh chuẩn.

Còn nữa, tuy y lý, lý thuyết y học của Phương đại gia không ra sao, nhưng nhiều tiền nha, không nói Huyết Liên Tử kéo lại tính mạng của Ma Cô, lúc này hắn tùy tiện lấy ra hơn mười cây linh dược, đều là bảo dược đỉnh phong, tuy vạc nước thuốc phối hợp có chút lộn xộn lung tung, bất quá chỉ nhìn giá trị mà nói, thực có thể nói giá trị liên thành, dùng để trị thương là dư xài.

Làm xong hết thảy, lại nhấc lên Ma Cô, lột sạch pháp bào cháy đen trên người, sau đó ném vào trong vại nước, tay trái đặt ở trên trán của nàng, dò xét thương thế thoáng một phát, do dự một lúc lâu, lại độ vào trong cơ thể nàng một đạo linh lực, trợ giúp nàng dẫn dắt lực lượng của Huyết Liên Tử chữa thương. Tuy Ma Cô bị thương nặng càng dễ dàng khống chế, nhưng hắn cũng không muốn nữ nhân này chết, dù sao tiến vào hạch tâm Quy Khư còn phải dựa vào nàng dẫn đường.

Nói trắng ra, Ma Cô chính là một bản đồ sống, còn nữa, đối với Tứ Hung cấm chú trong miệng nàng, Phương Hành cũng muốn lý giải nhiều hơn.

Một canh giờ dần dần trôi qua, Phương Hành thu công, trên trán chảy ra mồ hôi.

- Ngươi... Ngươi thật ác độc...

Ma Cô gian nan mở miệng, nói câu đầu tiên sau khi nàng tỉnh lại.

Phương Hành ngồi ở một bên, nhìn cũng không nhìn nàng nói:

- Đừng nhiều lời, nếu ta không làm như vậy, hiện tại một là đang trốn chết, hai là đã bị giết chết, dù ta là cao thủ chạy trốn, cũng sẽ thảm không nói nổi, ba là ta giao đại cẩu tử cho các ngươi, chỉ sợ kết cục cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào, là ngươi dồn ta vào tuyệt lộ trước, hiện tại còn trách ta hung ác, có ý tứ sao? Tốt xấu gì ta cũng lưu lại tính mạng cho ngươi!

Ma Cô không nghĩ tới hắn sẽ nói nhiều như vậy, vì đang trọng thương, ý nghĩ hỗn loạn, nhất thời khó có thể phản bác.

- Muốn vào Tứ Hung chi môn, cần phải hiến tế huyết mạch Tứ Hung, dù ngươi khống chế ta, thì có tác dụng gì?

Qua nửa ngày, Ma Cô mới dùng hết khí lực toàn thân nói, chỉ mấy câu, đã có chút thở không ra hơi.

- Cũng không hẳn vậy!

Phương Hành lười biếng cười hì hì nói:

- Nếu quả thật đến một bước cuối cùng, có lẽ ta sẽ hiến tế đại cẩu tử, nhưng làm như vậy nhất định phải là ta, thay đổi bất luận người nào làm như vậy, ta cũng sẽ liều mạng với hắn! Hiện tại nói những thứ này còn sớm, ta cũng không biết ngươi nói là thật hay giả, vạn nhất ngươi ở nơi này giả thần giả quỷ nói hưu nói vượn thì sao?

Trên mặt Ma Cô cứng ngắc, như ráng nặn ra dáng tươi cười thống khổ lại xem thường:

- Ngươi cảm thấy... ta sẽ nói cho ngươi biết? Ngươi đủ hung ác, nhưng ngươi vẫn không dám để cho ta chết, nếu không... cũng không cần ra sức cứu ta...

Phương Hành cười nói:

- Ta đương nhiên không nỡ giết ngươi, nhưng bây giờ ta sẽ đi tiêu diệt mấy nô bộc của ngươi...

Ma Cô lắp bắp kinh hãi, trong mắt lóe lên hàn mang:

- Ngươi... Ngươi dám?

Phương Hành lấy ra hồ lô rượu, lười biếng uống một ngụm, đưa về phía Ma Cô nói:

- Ngươi uống không?

Ma Cô ngơ ngẩn, nhưng hiểu rõ ý tứ của Phương Hành, kia là ý khinh thường tranh luận, nghĩ tới hắn ngay cả mình cũng dám hạ tử thủ, thì làm sao sẽ thương tiếc mấy nô bộc? Chỉ là trong nội tâm không muốn đám người Thiếu Tôn thành điểm yếu, không khỏi thở ra một hơi, cố gắng bày ra bộ dạng lạnh lùng:

- Ngươi cảm thấy ta sẽ quan tâm?

Phương Hành vỗ mông đứng lên nói:

- Ta đi thử một chút!

Ma Cô lắp bắp kinh hãi:

- Ngươi dám tổn thương bọn hắn, ta sẽ lập tức tự tuyệt, ngươi... Đời này cũng đừng nghĩ bước vào Đạo Cung nửa bước!

Phương Hành thu chân trở lại, cười hì hì nói:

- Vậy ngươi tốt nhất phối hợp ta một chút, cần gì làm cương như vậy? Trên thực tế chúng ta cũng không có thù, chỉ là ngươi muốn bắt đại cẩu tử của ta hiến tế, ta mới bị bức ra tay, không bằng như vậy, ngươi nói cho ta biết kỹ càng về Tứ Hung cấm chú, mọi người cùng một chỗ nghiên cứu, sau đó hợp lực tiến vào hạch tâm của Quy Khư được không? Không chừng chúng ta có thể tìm được phương pháp không cần tổn thương đại cẩu tử cũng có thể tiến vào Thái Thượng Đạo Cung? Chẳng phải là tất cả đều vui vẻ?

- Hừ...

Ma Cô suy yếu, nhưng tiếng hừ lạnh này ngược lại rất có thanh thế, hung hăng khinh bỉ Phương Hành một cái.

Phương Hành tức giận, hung ác ném hồ lô rượu xuống đất, xoắn tay áo nói:

- Đàn bà thúi, đừng tưởng ngươi bị thương ta không dám đánh ngươi, chọc giận ta trước đánh ngươi vài tát lại nói...

Ma Cô híp mắt nhìn hắn một cái, khinh thường trả lời.

Phương Hành trừng mắt cả buổi, bỗng nhiên điềm nhiên như không có việc gì nhặt hồ lô lên tiếp tục uống, nói:

- Đợi thương thế của ngươi tốt lên một chút lại đánh!

Trên mặt gần như cháy khô của Ma Cô lộ ra vẻ xem thường, nhấc lên khí lực nói:

- Ngươi... không cần uổng phí tâm cơ... coi như ngươi bắt được ta, cũng mơ tưởng khống chế ta, nếu ngươi dám đụng nô bộc của ta, ta sẽ lập tức tự sát, nếu muốn tra tấn ta, ta cũng không sợ, hoặc là... chúng ta cứ dong dài như vậy, hoặc là... giết ta, xong hết mọi chuyện...

Nói xong ngẩng đầu hung hăng nhìn Phương

Hành, vậy mà không có ý tứ thỏa hiệp chút nào.

- Lợn chết không sợ nước nóng sao...

Phương Hành cũng có chút khó xử, bắt được người là một việc, nhưng làm sao khống chế lại là một chuyện khác, người ta không phối hợp nha!

Mấu chốt là hiện tại thật không thể tra tấn Ma Cô, thậm chí không thể bị kích thích, bằng không sơ sẩy một cái chết rồi thì phiền toái!

Mà mang theo như vậy cũng không được, sự tình phía sau còn cần Ma Cô phối hợp, nếu nữ nhân này một mực phân cao thấp với mình, mình sẽ nửa bước khó đi, dù cầm nô bộc uy hiếp nàng, cũng không phải kế lâu dài, chọc nàng nóng nảy, đến lúc đó chỉ ra tử lộ, mọi người không phải cùng nhau chơi xong, vẫn phải nghĩ ra biện pháp, nắm chỗ bảy tấc của nàng mới tốt...

Vừa nghĩ vừa đánh giá Ma Cô, Ma Cô lại không để ý tới hắn, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

- Ha ha, ta đã biết...

Suy nghĩ nửa ngày, Phương Hành bỗng nhiên cười to, dọa Ma Cô hoảng sợ, mở to mắt, cảnh giác nhìn hắn.

- Ta vừa nghĩ tới một ý kiến rất hay, không tin không thu phục được ngươi...

Phương Hành ném hồ lô đi, đứng dậy bắt đầu cởi quần áo, miệng nói:

- Bất quá như vậy thì tiện nghi ngươi rồi!

Động tác này của hắn, lại dọa Ma Cô biến sắc:

- Ngươi muốn làm gì?

Chương 429: Thoát Cơ Hoán Cốt Họa Tiên Hoàn

Sự tình làm Ma Cô sợ hãi không có xuất hiện, Phương Hành cỡi quần áo, nhưng lại lấy ra túi trữ vật cột ở trên người, khẽ đảo xuống mặt đất, lại là một đống vật phẩm của nữ tử dùng, có gương trang điểm, có kem dưỡng da, còn có chín cái trâm hoa do Linh Tinh khắc thành, trâm hoa lại tạo thành một trận pháp tụ linh, cực kỳ tinh xảo.

Nhìn thấy gia hỏa phỉ khí đầy mình như Phương Hành, trên người lại có nhiều vật dụng của nữ hài như vậy, Ma Cô hơi kinh ngạc, núp ở trong vạc nước nhịn không được thăm dò ra xem, bởi vì trong này quả thực có không ít đồ vật làm nữ hài ưa thích, thấy Phương Hành ở trong một đống vật phẩm chọn nửa ngày, cuối cùng lấy ra một cái gương khảm ngọc cực kỳ xinh đẹp, mặt cười xấu xa.

- Mặt rỗ, ngươi biết bây giờ mình xấu như thế nào không?

Phương Hành tay cầm cái gương, trước soi mình thoáng một phát, cảm thấy gia hỏa trong gương sao mà tuấn tú như thế, sau đó lại nhìn về phía Ma Cô, cực kỳ ghét bỏ lắc đầu, chậc chậc thở dài.

Thân hình Ma Cô cứng đờ, bởi vì mình bị bắt, bụng đầy tâm sự, lại không nghỉ tới trên đầu sớm đã không có mũ rộng vành, càng ẩn ẩn không có ý thức đến trên mặt mình bỏng nặng, lúc này thấy Phương Hành ghét bỏ nhìn qua, nội tâm nàng mới chấn động, không hiểu bay lên một loại cảm giác khủng hoảng, bình tĩnh nhìn Phương Hành, không có trả lời.

- Này... cho ngươi soi mình một chút!

Phương Hành đưa cái gương qua, nhắm ngay mặt Ma Cô.

Dù trong nội tâm Ma Cô lại bình tĩnh, cũng nhịn không được quay đầu nhìn sang, sau đó... tiếng thét vang lên.

Cái kia rõ ràng là một khuôn mặt bị bỏng nghiêm trọng, đã phân biệt không ra ngũ quan và hình người, cực kỳ đáng sợ...

- Đừng nhúc nhích...

Phương Hành điểm tới mi tâm của Ma Cô, truyền vào một đạo linh lực, sợ nàng không cẩn thận kích động chết tươi, sau đó cười nói:

- Ngươi là Kim Đan cảnh, vết thương nhỏ không cách nào lưu lại vết sẹo ở trên người ngươi, hỏa diễm bình thường dù đốt hết khuôn mặt, cũng không quá đáng là điều dưỡng một hai tháng, liền có thể khôi phục như lúc ban đầu, không lưu một chút dấu vết, có khi làn da tân sinh còn bóng loáng non mềm hơn, bởi vì người tu hành chúng ta nhục thân cường đại, lực khôi phục mạnh mẽ, thậm chí từ trình độ nào đó có thể khống chế quá trình khôi phục, không cho vết sẹo xuất hiện, bất quá hỏa diễm trong gương đồng không phải hỏa diễm bình thường, ngươi bị nó đốt, lực lượng khôi phục của nhục thân xem như bị hủy hết, dù ta dùng bảo dược giúp ngươi chữa thương, sau khi khôi phục, khuôn mặt của ngươi cũng coi như hủy, che kín vết sẹo, trừ khi ngươi đột phá đến Nguyên Anh cảnh hoặc tìm được linh bảo hiếm thấy, bằng không...

Nói đến đây, cười mà không nói, hiển nhiên ý tứ đằng sau đã rất rõ ràng.

Bị Thái Tức Kính chiếu qua, khuôn mặt của

Ma Cô xem như triệt để hủy.

- Giết... Giết... Giết... Giết ta...

Lúc này Ma Cô giống như dã thú, dù bị Phương Hành trấn áp, vẫn đang ra sức giãy dụa, lực đạo to lớn làm miệng vết thương vỡ ra, có thể thấy được lúc này nội tâm nàng phản ứng kịch liệt như thế nào, này cũng là nhân chi thường tình, mặc kệ có phải là người tu hành hay không, chứng kiến khuôn mặt của mình như vậy, hơn nữa không có cơ hội khôi phục, đều sẽ khủng hoảng như vậy.

Người tu hành chưa chắc không thèm để ý bề ngoài, nữ tu trên thế gian không có ai xấu, cũng không phải bởi vì xinh đẹp mới có tư chất tu hành, mà là bộ dáng bình thường hoặc hơi xấu, hơn phân nửa đều tốn hao rất nhiều tinh lực ở trên khuôn mặt, hoặc dùng linh đan diệu dược, hoặc huyền công tiềm vận, dù sao cũng phải làm mình không quá khó coi mới được, có thể nói các nàng cực kỳ quan tâm dung mạo của mình.

Đối mặt Ma Cô ra sức giãy dụa, Phương Hành gắt gao đè nàng, đồng thời tay kia buông cái gương xuống, sau đó lăng không trảo một cái, lấy đến một cái hộp ngọc, ngón tay khảy nắp hộp, đưa đồ vật bên trong đến trước mắt Ma Cô, cười xấu xa nói:

- Đừng vội tìm chết, ngươi trước xem thứ này một chút, biết nó không?

Tuy tâm thần của Ma Cô kích động, nhưng vẫn liếc mắt nhìn, chỉ thấy trong hộp có ba hàng, mỗi hàng ba viên đan dược màu ngà sữa, toàn thân như ngọc, trơn bóng như son, tản ra mùi thuốc sâu kín, như có tác dụng an thần, khiến cho tâm tình nóng nảy sắp tan vỡ của nàng bình tĩnh lại, con ngươi sung huyết nhìn về phía Phương Hành.

Phương Hành thở dài:

- Không phải nói tiện nghi ngươi sao? Những vật này là ta chuẩn bị cho nha hoàn của mình, không nghĩ tới lại cho ngươi dùng, vật trong hộp ngọc này chỉ tính là thứ tốt, nhưng đối với nữ tu các ngươi mà nói, lại là chí bảo có tiền mà không mua được, viên thuốc này tên Thoát Cơ Hoán Cốt Họa Tiên Hoàn, tác dụng cũng cực kỳ có ý tứ, tuy có thể chữa thương, nhưng hiệu quả rất nhỏ, chuyên giúp nữ tu thay hình đổi dạng, năm đó người khác cầm nó đổi Kiếm Thai trong tay ta, cái này tiện nghi ngươi rồi!

- Cái gì... Có ý tứ gì?

Thanh âm của Ma Cô khàn khàn, cảm xúc còn chưa bình phục, nhưng đã có một chút hứng thú.

Phương Hành cười nói:

- Ta có một nha hoàn, kỳ thật lớn lên đã rất đẹp, xinh đẹp hơn ngươi gấp trăm lần, bất quá nàng có một chút huyết mạch Hồ Yêu, cho nên lỗ tai hơi dài, cái cằm hơi nhỏ, con mắt màu xanh ngọc, nàng vẫn cảm thấy như vậy rất khó coi, muốn có bộ dáng của nữ hài bình thường, cho nên khi ta gặp được chín viên đan dược này, tiện tay thu đi, chuẩn bị đưa cho nàng làm lễ vật, công hiệu của nó chính là sau khi ăn vào, từ trong ra ngoài, sẽ cải biến hình thể và tướng mạo của ngươi, cái này không phải dịch dung, mà là thật sự cải biến, tuy bây giờ mặt ngươi bị thiêu hủy, nhưng có chín viên đan dược này, không những khôi phục nguyên trạng, thậm chí còn có thể thay đổi bộ dáng xấu xí trước kia, biến thành một đại mỹ nhân... Ngươi cảm thấy thế nào?

Nghe những lời này, Ma Cô trực tiếp ngây dại, sau nửa ngày mới phản ứng qua, cả giận nói:

- Ngươi nói ai xấu?

Phương Hành khinh thường nhếch miệng nói:

- Nếu như ngươi không xấu, thì mỗi ngày che mặt làm gì?

Ma Cô vô ngữ, ánh mắt nhìn Thoát Cơ Hoán

Cốt Họa Tiên Hoàn, như có điều suy nghĩ.

Sau nửa ngày, đột nhiên nàng khàn khàn mở miệng:

- Cho ta!

Phương Hành cười hì hì, nhặt lên một hạt nhét vào trong miệng Ma Cô, sau đó nói:

- Ta đã nói chín viên đan dược này đều cho ngươi, nhưng ngươi tốt nhất phải phối hợp ta, nói thiệt cho ngươi biết, chín viên đan dược này thành một bộ, ăn vào chín màu, có thể vẽ ra một Tiên Tử xinh đẹp, nhưng nếu ngươi dùng đan dược không đầy đủ, chỉ sửa được một nửa... Cái kia là bộ dáng gì ngươi nên suy nghĩ thật kỹ...

Ma Cô vốn định nuốt vào, nghe lời này lại bỗng nhiên rùng mình, ngẩng đầu nhìn Phương Hành.

- Cho ta toàn bộ!

Phương Hành nói:

- Mỗi mười ngày ăn một viên là tốt rồi, ba tháng vừa đầy thoát thai hoán cốt trùng sinh, ngươi lấy nhiều như vậy cũng vô dụng!

Ma Cô trầm ngâm, qua thật lâu mới nhẹ nhàng gật đầu, nhận lấy viên đan dược kia nói:

- Ngươi muốn hỏi cái gì?

Con mắt Phương Hành sáng ngời, biết đã có tác dụng, không khỏi cười nói:

- Mọi chuyện cần thiết đều nói một lần, trọng điểm là sự tình Tứ Hung cấm chú, nói rõ chi tiết cho ta!

- Ngươi... muốn tìm phương pháp không cần hiến tế tiến vào di chỉ... Đây là nằm mơ...

Ma Cô trầm ngâm nửa ngày, mới lãnh đạm mở miệng, mặc dù xì mũi coi thường ý nghĩ của Phương Hành, nhưng vẫn nói kỹ càng sự tình Tứ Hung chi môn cho hắn nghe, Phương Hành xếp bằng ở một bên suy ngẫm, thần thái bất cần đời diệt hết, cực kỳ nghiêm túc, sau sự tình Tứ Hung chi môn, lại hỏi mấy vấn đề khác, hỏi đến Ma Cô không nói nỗi nữa mới thôi.

Sau khi ăn Thoát Cơ Hoán Cốt Họa Tiên Hoàn, Ma Cô ngủ thiếp đi, Phương Hành ngồi dựa vào vạc nước, trầm ngâm suy nghĩ.

- Bây giờ nữ nhân này nói cùng ta ở trên Thăng Tiên Đài nghe lén không có gì sai lầm, hẳn có khả năng là thật, chỉ có điều, những chuyện khác nàng đều nói có lý có cứ, vì cái gì ở sự tình Tứ Hung chi môn quyết tuyệt như vậy? Nàng nói trước kia trong Quy Khư không có huyết mạch Tứ Hung, như vậy làm sao kết luận dùng huyết mạch Tứ Hung hiến tế mới là phương pháp duy nhất thông qua sơn môn?

Nghĩ một lát, càng nghĩ càng cảm thấy Ma Cô không thích hợp:

- Dù thân phận của nữ nhân này thật sự, thì phương pháp nàng nói cũng không nhất định đáng tin cậy, dù sao dùng Chân Long hiến tế, trấn an hung linh chỉ là nàng phỏng đoán mà thôi, nói không chừng sau khi hiến tế, Tứ Hung chi linh càng dữ tợn hơn, vì ngươi đang giết chết hậu bối của người ta nha... Cái này lại tìm ai nói rõ lí lẽ đây?

- Nói sau, Hận Thiên Thị không phá giải được Tứ Hung cấm chú, ta lại chưa chắc không phá giải được, lão hỗn đản Vạn La nói qua, ta ngoài ma trong thánh, Sát Linh hộ thể, ở trong ngàn vạn người tu hành cũng không có một, nói không chừng Sát Linh trên sơn môn cảm giác cùng ta khí tức đồng nguyên, cảm thấy ta là thân thích của chúng, có thể thả ta đi vào thì sao? Hơn nữa khí tức Long Châu cùng Chân Long nhất tộc có ngàn vạn tia quan hệ, vô luận là phá giải cấm chế Lưu Ly Cung hay đại cẩu tử thân cận, tất cả đều là nhờ nó, trên Tứ Hung chi môn có một hung linh là Thượng Cổ Thanh Long, nói không chừng Long Châu có thể tạo được tác dụng... Thật sự không được không phải còn có Chu Tước sao?

Suy nghĩ một phen, tuy còn có rất nhiều nghi vấn, nhưng đối với Quy Khư bí địa lại nhiều hơn một ít tin tưởng, về phần điểm đáng ngờ trên người Ma Cô, Phương Hành không vội nhất thời, dù sao nữ nhân này rơi vào trong tay mình, cũng không tin nàng có thể nhảy ra bọt nước gì, trước mắt trọng yếu nhất là dựa theo kế hoạch mình sớm định ra làm việc, sống hay chết cũng phải liều một lần.

Suy nghĩ không lâu, chợt nghe ngoài cửa Xích Long gầm nhẹ, hình như đang giằng co với ai, Phương Hành phẫnnộ, mang theo vạc lớn lao ra, kêu lên:

- Đám hỗn đản, lá gan không nhỏ, ai dám khi dễ đại cẩu tử của ta?

Phương Hành nổi giận đùng đùng chạy ra cửa, nhìn phía ngoài, không khỏi hoảng sợ, thân thể lại rụt trở về.

- Con mẹ nó, thiệt nhiều cao thủ...

Chương 430: Khẩu chiến quần tu

Lúc này ở ngoài hành cung, bất ngờ xuất hiện mười mấy Kim Đan cảnh, chân đạp tường vân, nhìn chằm chằm đại môn của hành cung, cơ hồ có được lực lượng giết người, làm cho lòng người run sợ. Xích Long lại không sợ, ngửa cổ thét dài, trong long mục tràn đầy khí tức huyết tinh, gắt gao canh giữ ở trước hành cung, nhìn thẳng đám người kia, tùy thời lao ra chém giết.

- Cao thủ của mấy thị tộc toàn bộ chạy đến a?

Phương Hành liếc nhìn, vốn muốn lao ra đùa nghịch uy phong, nhưng thấy cảnh này thì đánh chết cũng không ra.

Cao thủ thật nhiều lắm, chỉ là Kim Đan đỉnh phong đã chừng mười người, Kim Đan cảnh bình thường đếm không hết, hắn hoài nghi trong Quy Khư, ít nhất hai phần ba cao thủ đều đến nơi này, đối mặt nhiều cao thủ như vậy, nói thật, dù có Xích Long che chở, hắn cũng không có cảm giác an toàn, người ta tùy tiện nắm một kẻ hỡ, là có thể lập tức bắt giữ mình.

Những người này, ẩn ẩn phân thành bốn nhóm, ba nhóm trước, phân biệt chính là Ngự Thú Thị, Bái Nguyệt Thị, Phụng Thiên Thị, mỗi nhóm đều có ba Kim Đan đỉnh phong lĩnh đội, phía dưới thì tầm ba mươi Kim Đan cảnh bình thường, mà trừ ba nhóm lớn, còn có một nhóm do các tiểu thị tộc và tán tu trong Quy Khư liên minh, cũng coi như có lực lượng sánh vai.

Trong đó bất ngờ cũng có ba Kim Đan đỉnh phong, cùng với hơn năm mươi Kim Đan cảnh giới không đều, thực lực quyết không thua ba đại thị tộc.

Sau đại hội Thăng Tiên Đài, các thị tộc đều lấy được tin tức truyền nhân Tầm Long Thị hiện thân, lập tức đưa tin cho thị tộc của mình, lệnh dẫn cao thủ trong tộc chạy đến, làm cho cao thủ trên Thăng Tiên Đài thoáng cái nhiều hơn bốn năm lần. Lúc này các bộ đã tính toán là cao thủ ra hết, mỗi bộ đều chỉ chừa một hai Kim Đan đỉnh phong bảo hộ tộc đàn, người còn lại đều tới.

Phương Hành thậm chí cảm giác có chút may mắn, may mắn mình kịp thời bắt cóc Ma Cô, nếu lúc ấy hơi do dự, đợi cho nhiều cao thủ như vậy liên hợp lại, dù mình và Xích Long liều mạng, cũng không gây ra chút sóng gió gì, lúc nhỏ Đại thúc thúc từng dạy rất nhiều lần, muốn cướp thương đội nào thì phải lập tức ra tay, đuổi ở trước khi quan binh tới, quả nhiên không sai.

- Chủ nhân Xích Long, đi ra nói chuyện!

Trong trận doanh Phụng Thiên Thị, một lão tu sĩ mặt mũi tràn đầy bớt màu tím trầm giọng quát, ánh mắt lành lạnh.

Trong ba đại Kim Đan đỉnh phong của Phụng Thiên Thị, hắn đứng ở chính giữa, xem ra thân phận là cao nhất.

- Không đi...

Phương Hành trốn ở trong hành cung, cầm cái vạc lớn ngăn ở trước người, Xích Long lại ngăn ở trước vạc lớn, kêu lớn:

- Đánh chết ta cũng không ra, muốn trò chuyện thì cứ trò chuyện như vậy, dám xông tới gần, ta giết nữ nhân này, mọi người nhất phách lưỡng tán!

- Khặc khặc, tiểu bằng hữu, ngươi không nên quá xúc động, nếu tổn thương tính mạng của Ma tiên tử, lão phụ sẽ cho ngươi chút màu sắc nhìn, đừng nói Xích Long của ngươi bị hầm, ngay cả ngươi da mịn thịt mềm, hấp lên ăn chắc hẳn cũng rất ngon...

Trong Bái Nguyệt Thị, một bà lão mập mạp, mặc váy màu hồng phấn, lưng còng, lành lạnh nở nụ cười.

Cũng dám uy hiếp mình, mạo hiểm chộp Ma

Cô ở trong tay, không phải là vì không bị uy hiếp sao?

Phương Hành tiểu tính tình thoáng cái lên đây, nhảy chân cao giọng mắng:

- Con mẹ nó lão thái bà đáng ghét, tuổi lớn như vậy còn mặc váy màu hồng phấn, động dục cũng phải có chút tự mình hiểu lấy chứ, nhìn bộ dáng buồn nôn của ngươi, ai dám lên? Nói cho ngươi biết, ta chính là không đi ra, có bản lĩnh ngươi tiến vào, dám đụng đại cẩu tử của ta một đầu ngón tay, ta lập tức bóp chết xú nữ nhân này...

- Lớn mật...

Bà lão kia bị Phương Hành mắng đến tái mặt, quải trượng ầm ầm rung động, thiên địa u ám, ánh trăng vô tận hiển hóa ra, ở trên không trung ngưng tụ ra vô số Hồ Điệp, phô thiên cái địa bay về phía cửa cung, bầy Hồ Điệp nhắm tới chính là Phương Hành.

- Con mẹ nó, các ngươi thực nghĩ ta không dám?

Phương Hành giận dữ, một tay nhấc vạc lớn lên, một tay bóp cổ Ma Cô.

Mà bà lão kia bất ngờ sát ý um tùm, lại không muốn thu hồi thần thông, như muốn cùng Phương Hành phân cao thấp đến cùng.

Trơ mắt nhìn Hồ Điệp bay tới gần, Xích Long nghểnh cổ thét dài, làm bộ muốn lao ra, tay Phương Hành hơi dùng sức, sát khí lành lạnh, bất động thanh sắc, không hề có ý thỏa hiếp.

- Ngọc bà bà bớt giận, kẻ này thật dám hạ sát thủ...

Linh Lung trưởng lão kinh hãi, vội vàng tiến tới thấp giọng hồi bẩm.

Một trung niên tóc dài của Ngự Thú Thị cũng nhẹ giọng mở miệng:

- Ngọc tiền bối, thu thần thông đi!

Ngọc bà bà không nhìn Linh Lung, lại nhìn về phía trung niên tóc dài, điềm nhiên nói:

- Ngươi thực cảm thấy hắn dám dốc sức liều mạng?

Trung niên kia thản nhiên nói:

- Chúng ta không cược nổi!

Ngọc bà bà im lặng, trung niên nói "không cược nổi", đã nói rõ thế cục trước mắt, nàng lành lạnh nhìn Phương Hành nửa ngày, quải trượng ngừng lại, bóng điệp đầy trời tiêu tán, thiên địa như lúc ban đầu.

Các tu sĩ nhẹ nhàng thở ra, bọn hắn tự nhiên biết Ngọc bà bà muốn thử đảm lượng của

Phương Hành, xem có cơ hội đoạt lại Ma Cô hay không, nhưng bọn hắn kiến thức qua Phương Hành đốt cháy Ma Cô, thật rất lo lắng Ngọc bà bà bức Phương Hành, hắn sẽ bóp chết Ma Cô, mang theo nguyện vọng ly khai Quy Khư của mọi người đồng quy vu tận... Bọn hắn tuyệt đối tin tưởng Phương Hành sẽ làm được!

- Vị đạo hữu này, ngươi giằng co với chúng ta như thế, cũng vu sự vô bổ, Cửu Nguyệt Thăng Thiên xuất hiện, khoảng cách đại trận của Thái Thượng Đạo Cung mở ra càng ngày càng gần, trên đường tiến về Quy Khư còn không biết có hung hiểm gì, chúng ta ở chỗ này trì hoãn thời gian cũng không phải biện pháp, lão phu nghe người ta nói, ngươi cũng có ý định tiến vào hạch tâm Quy Khư, không bằng chúng ta sớm lên đường được không?

Trong liên minh tiểu thị tộc, một lão đầu khuôn mặt ôn hoà đứng lên, cười hì hì nhìn Phương Hành nói.

Phương Hành trợn mắt mắng:

- Con mẹ nó lão hỗn đản, cười đê tiện như vậy liền biết không phải đồ tốt, ngươi tránh xa một chút cho ta, ta không biết thời gian gấp gáp sao? Còn cần ngươi tới dạy? Nữ nhân trong tay ta nói, sau khi tiến vào hạch tâm của

Quy Khư, còn cần huyết mạch Tứ Hung hiến tế, bây giờ ngươi không có Tứ Hung huyết tế, đến lúc đó lấy cái gì tiến vào Đạo Cung?

Sắc mặt lão đầu kia cứng đờ, không nghĩ tới tiểu tử này uy hiếp cũng mắng, mỉm cười nói chuyện cũng bị mắng, sắc mặt có chút lúng túng nói:

- Không phải có Xích Long kia sao? Lão phu nghe Ma tiên tử nói, chỉ dùng máu Xích Long huyết tế mà thôi, nói không chừng không cần tổn thương tính mạng của nó, chỉ lấy một bộ phận chân huyết a?

- Chân huyết con mẹ ngươi...

Phương Hành nghe xong càng nổi giận, mắng càng lợi hại:

- Loại hiến tế này chủ yếu là thần hồn trong máu, đánh máu mệnh tang, nào có phương pháp hiến tế không tổn thương tính mạng? Ngươi coi ta là tôn tử của ngươi sao? Dễ lừa gạt như vậy?

Lão đầu kia không mở miệng nữa, bất đắc dĩ nhìn những người khác.

Tiểu hỗn đản này tuổi không lớn, tu vi cũng yếu, nhưng không dễ bị lừa, lại không dọa được, khuyên hắn cũng bị mắng, thật rất khó dây dưa.

Lúc này, lão tu sĩ có bớt tím mở miệng nói:

- Nếu như ngươi không nỡ Xích Long, thì làm sao tìm tòi bí mật?

Phương Hành nói:

- Gia hỏa mặt tím này xem như nói lên chính đề rồi...

Sắc mặt lão tu sĩ có bớt tím trở nên cực kỳ khó coi!

Phương Hành lại lẩm bẩm nói:

- Nói thiệt cho các ngươi biết, dù ta không lấy được Đạo Tạng, cũng sẽ không hiến tế đại cẩu tử, nếu bức đến không có biện pháp, ta sẽ bóp chết Tầm Long Thị Chủ, sau đó cởi bỏ phong ấn ở trên người đại cẩu tử, cùng các ngươi liều chết một lần, nhưng trước đó, còn có một biện pháp, đó chính là các ngươi lập tức tìm tòi, dùng hết tất cả biện pháp đi tìm Chu Tước ở trong Quy Khư, hắc hắc, nếu bắt được nó, mọi người đều vui vẻ, vẫn có thể hợp tác!

- Chu Tước?

Sắc mặt của mấy đầu lĩnh trầm xuống, bất quá người của Phụng Thiên Thị và Ngự Thú Thị lại không có vẻ kinh ngạc, chỉ âm tình bất định mà thôi, Phương Hành một mực thi triển

Pháp Nhãn Thuật đánh giá bọn hắn, vừa thấy bộ dáng này, trong nội tâm đã minh bạch, Chu Tước từng hiện thân ở Hận Thiên Thị, những thám tử ở trong Hận Thiên Thị kia tự nhiên cũng đã nhận được tin tức, nhưng một là bởi vì tin tức không quá xác định, hai là thời gian cấp bách, như vậy chỉ có thể che dấu sự tình mình biết Chu Tước, nhìn chằm chằm Xích Long không cách nào ngụy trang mà thôi.

Cái này làm cho trong lòng hắn bay lên một loại cảm giác, những lão gia hỏa kia đều là thứ mềm nắn rắn buông, mình bị người coi thành quả hồng mềm, trong nội tâm cực kỳ khó chịu, tuy hắn cũng biết, ở trong Quy Khư, mình thật đúng là quả hồng mềm.

- Tiểu hữu, thực không dám đấu diếm, sự tình Chu Tước kia hiện thân, lão phu cũng có nghe thấy, chỉ là việc này khó có thể vững tin, lúc ấy hung cầm kia chỉ lộ mặt ở Hận Thiên Thị, ngoại hình cực giống Chu Tước trong truyền thuyết, trên thực tế có đúng hay không, cùng với huyết mạch phải chăng thuần khiết, đều là sự tình khó có thể dự đoán, hơn nữa nó giỏi ẩn tàng, thời gian của chúng ta lại gấp gáp, sợ là căn bản không có biện pháp ở trong thời gian ngắn tìm ra nó, hơn nữa dù tìm được, vạn nhất huyết mạch không thuần khiết, chẳng phải phiền toái lắm sao?

Lão tu sĩ bớt tím trầm giọng nói.

- Trước tìm được nói sau, ta cam đoan huyết mạch của nó cực kỳ thuần khiết!

Phương Hành cười lạnh:

- Mặt tím, ta biết ngươi muốn tiêu cực bãi công, làm bộ tìm một phen, cuối cùng vẫn nhắm vào đại cẩu tử, bất quá ta cảnh cáo ngươi tốt nhất đừng có ý nghĩ như thế, bởi vì ta cam đoan với ngươi, chỉ cần các ngươi một ngày không tìm được Chu Tước, ta một ngày không lên đường, các ngươi dám bức ta, ta bóp chết nàng...

Lão giả bớt tím, Ngọc bà bà, trung niên tóc dài cùng với gia hỏa khẩu phật tâm xà kia sắc mặt có chút âm trầm, tiểu hỗn đản này tuổi không lớn, nhưng làm việc quá cay độc, nếu như hắn nói là sự thật, mọi người thật không thể không tìm kiếm Chu Tước kia.

Lúc này sắc mặt khó coi nhất không thể nghi ngờ là Thiếu Tôn trốn ởt đoàn người.

Rõ ràng là mình bố trí lưới lớn bắt giết tiểu hỗn đản kia, hôm nay lại đến trên đầu mình sao?

Chương 431: Hận Thiên Thị hiện thân

Dù trong nội tâm không phục, Thiếu Tôn cũng cảm giác gia hỏa Hình Phương kia rất khó giải quyết, mình bố trí xuống lưới lớn, rõ ràng đã chiếm đủ tiên cơ, đổi lại là mình, cũng không thể nghĩ ra phương pháp phá cục, lại không ngờ gia hỏa kia liều mạng bắt cóc, cứng rắn hóa thành cái lưới lớn bao phủ mình, cơ hồ muốn đẩy mình vào góc chết.

- Gia hỏa này... Lá gan quá lớn...

Suy nghĩ nguyên do mình thua, Thiếu Tôn oán hận bình luận.

Hắn cho rằng mình thất bại, chỉ là bởi vì gia hỏa kia to gan lớn mật, vượt ra khỏi phán đoán của mình, chỉ có điều trong nội tâm lại không phục.

Một khi thất thủ, sự tình phát triển đã hoàn toàn vượt ra khống chế của hắn.

Hôm nay hắn và mấy người hầu của Tầm Long Thị, đều đã mất đi quyền lực tiến vào hành cung, Xích Long thực lực kinh người, vậy mà giống như con chó canh giữ ở cửa, một khi tới gần, sẽ tấn công cắn người, thậm chí hắn đã mất đi cơ hội âm thầm báo tin tức cho Ma Cô, chỉ có thể trốn ở bên cạnh, ra vẻ chất phác, thờ ơ nhìn trộm...

- Tầm Long Thị Chủ ngoài mềm trong cứng, dù bị tiểu quỷ này bắt được, cũng sẽ không dễ dàng khuất phục...

- Nếu ta là tiểu quỷ này, tất nhiên sẽ dùng nô bộc của Tầm Long Thị làm vật thế chấp uy hiếp, bức nàng đi vào quy củ!

- Ngươi muốn nắm chủ động, ta sẽ cho ngươi, chỉ tiếc, dù ngươi láu cá giống như quỷ, cũng không thể tưởng được, coi như ngươi giam giữ Tầm Long Thị Chủ cũng vô dụng, thời điểm ngươi gia nhập liên minh dò xét Quy Khư, cũng đã thua ta... mặc ngươi liều lĩnh mấy ngày... sau khi tiến vào hạch tâm của Quy Khư, bản tôn sẽ cho ngươi thấy thủ đoạn của ta...

Suy nghĩ thật lâu, ánh mắt Thiếu Tôn chớp động, hạ quyết định.

Màn đêm buông xuống, tựa hồ là mấy nô bộc của Ma Cô, lo lắng chủ nhân an nguy, thừa dịp Xích Long ngủ gật, đột nhiên cùng xông vào hành cung, kết quả Xích Long bừng tỉnh, từng bước từng bước nuốt hết, tất cả nô bộc của Tầm Long Thị không còn một mống, tử thi vô tồn.

Nghe được tin tức, tất cả tu sĩ đều kinh hãi, hiện thân đến xem. Chứng kiến bộ dáng thê thảm, tất cả đều lắc đầu, sai người thu nạp tàn thi mai táng, cũng có người cảm thán các nô bộc trung nghĩa, chỉ là ai cũng nhìn không ra, những tử thi kia dù chắp vá thế nào cũng không thu thập được đầy đủ, không cách nào phát hiện bên trong lặng yên thiếu đi một người.

Ngay cả Phương Hành, sau khi nghe được tin tức này cũng có chút ngoài ý muốn, còn cố ý liếc nhìn Ma Cô, chỉ thấy nàng một mực chữa thương, hơn nữa luyện hóa Thoát Cơ Hoán Cốt Đan, để dung nhan của mình biến hóa xinh đẹp như tiên, không có vì vậy mà lộ ra vẻ muốn cùng mình đồng quy vu tận, sau nửa ngày mới khẽ thở dài.

- Cần phải dùng kế ác như vậy thoát thân sao?

Trong đáy lòng Ma Cô lặng yên hiện lên một ý niệm, thật lâu mới dần dần nhạt đi.

Nàng tự nhiên biết rõ, Thiếu Tôn làm như vậy, một là thoát thân, hai là để Phương Hành không có vốn liếng uy hiếp mình. Chỉ là ngay cả tiểu hỗn đản kia cũng chỉ nói đùa muốn dùng nô bộc uy hiếp mình, nhưng chưa thực làm ra sự tình như vậy, ngược lại bởi vì Thiếu Tôn, mà chôn vùi mấy nô bộc vẫn trung thành và tận tâm với mình...

Phương Hành cũng ý thức được chuyện này có chút không đúng, hắn ôm hồ lô rượu, đứng ở cửa cung nửa ngày, có chút cân nhắc, vì sao lúc đầu mình mới uy hiếp, Ma Cô đã muốn liều mạng, bây giờ chết sạch, nàng lại không để ý?

Suy nghĩ cả buổi, hắn hơi khinh thường hừ lạnh, đi vào hành cung ngủ ngon.

Lúc này, liên minh của mấy thị tộc đã bắt đầu hợp lực tìm kiếm Chu Tước, đối với có thể ở trong một tháng tìm được Chu Tước hay không, bọn hắn thật không có bất kỳ nắm chắc, chỉ là bọn hắn đánh bạc không nổi, Phương Hành nắm giữ Ma Cô, giống như nắm giữ hi vọng duy nhất tiến vào hạch tâm Quy Khư, tiểu quỷ này kiên trì không lên đường, bọn hắn cũng thúc thủ vô sách.

Bởi vậy tuy trong nội tâm cực kỳ không vui, nhưng bọn hắn vẫn phái rất nhiều nhân thủ, dùng hết thủ đoạn sưu tầm Chu Tước, đồng thời mấy lão gia hỏa cũng cả ngày lẫn đêm tụ chung một chỗ, ý đồ thương lượng ra phương pháp hữu hiệu, chỉ tiếc không có thượng sách, hiện tại Phương Hành trốn ở trong hành cung cả ngày, Xích Long lại canh ở trước cửa, các tu sĩ muốn nói chuyện với hắn cũng phải lớn tiếng hô lên, ngay cả trong vòng ba mươi trượng cũng không tiếp cận được, càng không cần phải nói mưu đồ cái gì.

Thậm chí bọn hắn muốn dụng độc, Ngọc bà

bà phối chế một loại độc không màu không vị, mặt ngoài lại ngụy trang thành thuốc trị thương đưa cho Ma Cô chữa thương, chỉ cần Phương Hành ngửi được mùi, sẽ bị vô tri vô giác mê đảo, chỉ tiếc tiểu quỷ kia lại khám phá ra thuốc trị thương có độc, trực tiếp rút kiếm giết người đưa thuốc...

Trong lúc nhất thời, mấy lão gia hỏa cũng bó tay toàn tập!

Trong khoảng thời gian này, lại chậm trễ bảy tám ngày, thủy chung không có tin tức truyền đến, cái này cũng là sự tình trong dự liệu, ai cũng không gấp được, Phương Hành đã sớm tâm lý nắm chắc, không chút nóng nảy, mỗi ngày tìm Ma Cô nói chuyện, tựa như một hài tử đáng ghét hỏi không ngừng, Ma Cô muốn không để ý tới hắn, nhưng lại động tâm với Thoát Cơ Hoán Cốt Họa Tiên Hoàn trong tay hắn, chỉ có thể trả lời hắn vài câu, đương nhiên nàng cũng cảnh giác, sự tình hạch tâm là không bao giờ nói.

Thời gian cứ một ngày một ngày trôi qua, Phương Hành lại bỗng nhiên gặp một việc lạ, trong túi trữ vật, một lệnh bài màu vàng phát sáng lên, cái này là khi hắn mới vào Quy Khư, làm cung phụng của Hận Thiên Thị, được tặng lệnh bài thân phận, về sau dẫn động thú triều diệt Hận Thiên Thị, lệnh bài này cũng quên ném, một mực ở trong túi trữ vật, hôm nay lại có phản ứng dị thường.

Phương Hành biết lệnh bài này có khả năng truyền tin, kinh ngạc lấy ra, thần niệm đi vào xem xét.

Sau khi nghe qua, Phương Hành suy nghĩ một lúc, liền bê vạc lớn, ngồi ở trên đầu Xích Long, bay về phía một phương hướng, thời điểm hắn ly khai hành cung, bốn năm đạo thần thức lập tức vây qua, chăm chú nhìn chằm chằm, Phương Hành cũng không để ý, biết rõ hôm nay nhất cử nhất động của mình đều bị người giám thị, đã sớm quen, cứ như vậy ngênh ngang rời khỏi Thăng Tiên Đài, tới một ngọn núi cách trăm dặm.

Trên ngọn núi chỉ có một thân ảnh nhỏ gầy, trên người hất lên áo choàng che phủ đầu.

Phương Hành không nói hai lời, ném ra Khổn Tiên Tác trói lại, sau đó xách trở về hành cung.

Cử động của hắn đột ngột như vậy, lại khiến cho mấy lão tu sĩ giám thị hắn hồ nghi, trầm thấp thương nghị một phen, cuối cùng lão gia hỏa khẩu phật tâm xà cười ha ha hỏi:

- Aha, khí trời tốt a, Hình đạo hữu đây là đi nơi nào? Trên tay cầm là ai vậy?

Phương Hành trợn mắt nói:

- Liên quan gì đến ngươi...

Nụ cười trên mặt đối phương nhất thời cứng ngắc, có loại xúc động muốn bóp chết tiểu hỗn đản kia...

Về tới hành cung, Phương Hành ném đối phương xuống, người kia chậm rãi đứng dậy, tháo áo choàng ra, không ngờ lại là Nhị tiểu thư Hận Thiên Ninh.

- Cha ngươi truyền tin cho ta, bảo ta đón ngươi tới Thăng Tiên Đài, bảo ngươi có việc muốn nói!

Phương Hành lười biếng hỏi.

Hận Thiên Ninh đã không có bộ dáng điêu ngoa như lúc trước, ngược lại lộ ra điềm đạm nho nhã, nàng đứng trên mặt đất, con mắt nhìn chằm chằm Phương Hành, nhìn nửa ngày, Phương Hành đã không kiên nhẫn được nữa, nàng mới cúi đầu nói:

- Ta là tới truyền tin thay Hận Thiên Thị, các lão tổ trong tộc đã chết sạch, phụ thân muốn tới, lại sợ ngươi kiêng kị, thay đổi người khác lại không đủ phân lượng, cho nên ta đến!

- Toàn bộ chết sạch?

Phương Hành nao nao:

- Không phải còn có hai lão đầu sao?

Hận Thiên Ninh cúi đầu nói:

- Nhị tổ gia ở sau khi thú triều qua đi, sáng sớm ngày hôm sau thì chết, khi chết vừa khóc vừa cười, nghe phụ thân nói là rối loạn đạo tâm, dầu hết đèn tắt mà chết, lúc ấy Đại cung phụng còn không có chết, nhưng về sau lại bị người đánh lén, thương thế tăng thêm, cuối cùng vẫn lạc, trước khi chết cùng phụ thân thương lượng vài ngày, bảo ta qua đưa tin cho ngươi, cùng ngươi bàn vài điều kiện!

- Điều kiện?

Ánh mắt Phương Hành chớp động, hồ nghi nói:

- Lão nhân này sẽ không ở lúc sắp chết còn muốn bịp ta chứ?

Hận Thiên Ninh ngẩng đầu nhìn Phương Hành nói:

- Phụ thân nói, bảo ta sau khi nhìn thấy ngươi, trước tiên chuyển cáo ngươi một câu, Đại cung phụng thật rất thưởng thức ngươi, ngoại trừ lúc Hận Thiên Thị chúng ta muốn đoạt Xích Long không có ngăn cản, sự tình khác hắn đều một mực giữ gìn ngươi, thậm chí lúc ấy khi muốn đoạt Xích Long, các trưởng lão khác là muốn trực tiếp giết ngươi, nhưng Đại cung phụng chủ động mở miệng nói muốn khuyên ngươi, cho nên ở trong Hận Thiên Thị, nếu nói còn có một người đáng giá ngươi tín nhiệm, người kia chính là Đại cung phụng!

Phương Hành nghe lời này, cũng có chút trầm mặc, sau đó ngẩng đầu lên nói:

- Lão nhân kia muốn nói cái gì?

Hận Thiên Ninh lấy ra một miếng ngọc giản, đưa tới nói:

- Đều ở bên trong!

Phương Hành nhìn qua, biết đây là một loại Pháp khí có thể gởi lại thần hồn, trong nội tâm nao nao, cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm nếu Đại cung phụng muốn công kích thần hồn của mình, vậy thì tìm sai người rồi, thức hải của hắn có Tam Muội Chân Hỏa thủ hộ, lúc ở Linh Động cảnh cũng không sợ Kim Đan cảnh Đại Bằng Tà Vương đoạt xác, huống chi hiện tại Tam Muội Chân Hỏa đã bổ khuyết toàn bộ?

Phương Hành cười lạnh nhận lấy, đang muốn điều tra nội dung bên trong, Hận Thiên Ninh lại nhẹ nhàng nức nở, Phương Hành nhìn nàng, chỉ thấy Hận Thiên Ninh bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, thấp giọng nói:

- Ngươi cứu chúng ta được không?

Chương 432: Ba kiện lễ vật

Phương Hành không để ý đến Hận Thiên Ninh quỳ ở trên mặt đất, mà cúi đầu điều tra nội dung trong Pháp khí.

Sau nửa ngày, hắn mới ngẩng đầu lên, thần sắc có chút cổ quái nhìn Hận Thiên Ninh nói:

- Các ngươi nghiêm túc?

Hận Thiên Ninh nức nở nói:

- Phụ thân nói, ở trong Tu Hành Giới mạnh được yếu thua, không có đúng và sai, có lẽ ngươi cũng minh bạch đạo lý này, trong Quy Khư thì càng như vậy. Lúc ấy Hận Thiên Thị chúng ta xác thực có lỗi với ngươi, nhưng ngươi đã báo được thù, có lẽ nên tiêu giận, trước khi Đại cung phụng chết, kéo lấy thân tàn lưu lại lạc ấn, chính là bí mật lớn nhất của Hận Thiên Thị chúng ta, chỉ có Ngũ lão biết rõ, ngay cả cha ta, bởi vì thọ nguyên chưa tới 600 tuổi mà không được cho biết, Đại cung phụng cũng không có ý tứ nói cho cha ta biết, chỉ lưu bí mật ở trong ngọc giản, nói cho cha ta biết, nếu muốn Hận Thiên Thị không bị diệt tộc, thì đưa nó cho ngươi...

Phương Hành nao nao nói:

- Ngươi là muốn nói, nếu ta đáp ứng khế ước, bí mật này ta chính là người biết duy nhất?

Hận Thiên Ninh cúi đầu nói:

- Không chỉ như thế, nếu ngươi đáp ứng, Hận Thiên Thị có ba kiện lễ vật tặng ngươi!

- Lễ vật gì?

Phương Hành thích thu lễ vật nhất, nghe vậy có chút hứng thú.

Hận Thiên Ninh ngẩng đầu nhìn Pháp khí trong tay Phương Hành, nói khẽ:

- Kiện thứ nhất, chính là bí mật Đại cung phụng lưu lại, đây là bí mật lớn nhất của Hận Thiên Thị ta, bất luận là ta hay phụ thân đều không biết, Pháp khí trong tay ngươi chính là phương pháp duy nhất có thể biết được bí mật này, bằng không mà nói, dù ngươi giết ta, diệt Hận Thiên Thị ta, cũng vĩnh viễn không chiếm được!

- Bí mật quan hệ đến gương đồng... có chút ý tứ, kiện thứ hai là gì?

Hận Thiên Ninh cắn môi nói:

- Đêm hôm sau thú triều, có người trà trộn vào Hận Thiên Thị, đánh lén Đại cung phụng vốn bị trọng thương, nhưng Đại cung phụng phản kích, lại lưu lại một chút đồ vật trên người hắn, phụ thân nói, thứ này bây giờ ngươi rất cần dùng, bảo ta tới tặng cho ngươi, coi như là kiện lễ vật thứ hai...

Nói xong, nàng nhẹ nhàng từ trong lòng ngực lấy ra vậy cây lông vũ màu đỏ, đặt ở trước mặt Phương Hành.

- Là lông vũ của con tặc điểu kia, nguyên lai đánh lén Đại cung phụng là nó...

Phương Hành nhận ra khí tức trên lông vũ, đưa tay cầm lấy, lông vũ này dài hơn một thước, phía trên ẩn chứa hỏa ý kinh người, người khác không biết, nhưng hắn liếc mắt liền nhìn ra lai lịch, đương nhiên là của con Chu Tước kia, đối với mình hôm nay đang muốn tìm nó mà nói, quả thật có tác dụng rất lớn.

Thu lông vũ, hắn cầm hồ lô uống rượu, đồng thời ánh mắt chớp động nói:

- Kiện thứ ba là gì?

Hận Thiên Ninh yên lặng đứng lên, đột nhiên cởi áo choàng, y phục trượt xuống trên mặt đất, phía dưới vậy mà không có mặc bất luận quần áo gì, cứ như vậy trơn bóng đứng ở trước mặt Phương Hành, thân hình nho nhỏ tựa hồ bởi vì bỗng nhiên lộ ra ở trong không khí mà phát run, có thể chứng kiến trên làn da ửng đỏ...

Phương Hành vừa uống rượu đột nhiên phun ra:

- Ngươi bệnh hả, đang nói chính sự, cởi quần áo ra làm gì?

Hận Thiên Ninh ôm hai tay, che bộ vị yếu hại ở trước người mình, đầu cúi nói:

- Tỷ tỷ của ta ở thời điểm thú triều mất tích, nếu không có lẽ nàng đến. Nhưng nàng đã không tới được, vậy cũng chỉ có ta đến. Phụ thân nói, ta chính là lễ vật thứ ba đưa cho ngươi, chỉ cần ngươi đáp ứng điều kiện của Đại cung phụng, ta là người của ngươi...

- Ngươi nghĩ hay quá nhỉ...

Phương Hành im lặng, mình thật không có tiền đồ như thế sao, ngươi nói làm nữ nhân của ta chính là nữ nhân của ta?

Hơi không kiên nhẫn ném cho nàng một bộ quần áo, khoát tay:

- Qua bên kia mặc quần áo đi, ta nghĩ một chút đã!

Hận Thiên Ninh cúi đầu đi ra phía sau cây cột, sắc mặt Phương Hành thì có chút cổ quái ngồi xuống, nhìn Pháp khí trong tay.

Vừa rồi hắn đi ra ngoài tiếp Hận Thiên Ninh trở lại, chính là vì thu được tin tức, là Tộc trưởng Hận Thiên Thị gửi cho hắn, thời gian ít nhất cũng qua bốn năm ngày, chỉ là túi trữ vật ngăn cách thiên địa, hắn một mực không có thu được, thẳng đến trong lúc vô tình mở túi trữ vật ra mới thấy.

Hận Thiên Thị phái Hận Thiên Ninh đến, là có chút chuyện trọng yếu muốn nói với hắn, hôm nay Thăng Tiên Đài đã bị các thị tộc vây quanh chặt chẽ, bọn hắn không cách nào đưa Hận Thiên Ninh vào, chỉ có thể do Phương Hành tự mình đi tiếp, hôm nay hắn mới đi, nói rõ Hận Thiên Ninh ở chỗ kia đã đợi bốn năm ngày.

Mà trong Pháp khí, phong ấn chính là thần hồn của Đại cung phụng, chuẩn xác mà nói, là một đạo tàn hồn, chính là trước khi Đại cung phụng chết, dùng bí pháp lưu thần hồn của mình ở trong Pháp khí, truyền lại cho Phương Hành một tin tức và một khế ước, đạo khế ước này, chính là thỉnh cầu của Đại cung phụng, chỉ cần Phương Hành chịu đáp ứng, hắn có thể đạt được tin tức trọng yếu trong Pháp khí.

Theo Đại cung phụng nói, đó là bí mật quan hệ đến gương đồng của Hận Thiên lão tổ.

Tin tức này, Phương Hành chỉ có ở sau khi ký kết khế ước mới đạt được, nếu không đáp ứng, lại muốn mạnh mẽ dò xét bí mật kia, pháp khí sẽ tự đốt hủy, từ đó trong Hận Thiên Thị, sẽ không còn người nói tin tức này cho Phương Hành nữa, bởi vì người biết rõ bí mật này chỉ có Hận Thiên Thị Ngũ lão, ngay cả Tộc trưởng Hận Thiên Thị cũng không có tư cách biết, giết bọn hắn đi cũng vô dụng.

Nhưng làm Phương Hành cảm giác không vui chính là nội dung khế ước, Đại cung phụng bất ngờ thỉnh cầu hắn trở thành Hận Thiên Thị Chủ, bảo hộ người Hận Thiên Thị, dùng lời hắn nói, Hận Thiên Thị vốn có cổ huấn, người đạt được gương đồng của Hận Thiên lão tổ, chính là Hận Thiên Thị Chủ, tuy hắn không biết gương đồng của Phương Hành là từ chỗ nào lấy được, nhưng Phương Hành đã lấy được gương đồng, mời hắn làm Hận Thiên Thị Chủ không phải một sự tình quá mức đường đột, tuy song phương có thù, nhưng vật đổi sao dời, cuối cùng phải lấy đại cục làm trọng.

Đương nhiên, đại cục của hắn chính là đại cục của Hận Thiên Thị.

Sau khi hỏi Hận Thiên Ninh, Phương Hành mới biết được, hiện tại Hận Thiên Thị có thể nói chật vật không chịu nổi, sau khi bị mình đưa tới thú triều, tiêu diệt ba người trong Ngũ lão, ngày thứ hai, Nhị thúc tổ bởi vì nhìn thấy gương đồng rơi vào trong tay mình, đến nỗi đạo tâm đại loạn, chống không qua mấy canh giờ đã dầu hết đèn tắt, hết lần này tới lần khác tối hôm đó, Chu Tước trốn khỏi Hận Thiên Thị lại lẻn vào bí các, đánh lén Đại cung phụng, năm vị Kim Đan đỉnh phong của Hận Thiên Thị đến đây tận diệt...

Kể từ đó, Hận Thiên Thị xem như tan tác, đại trận bị hủy, Ngũ lão chết sạch, cao thủ khác trong tộc không biết còn bao nhiêu, lại có một bộ phận cung phụng phản bội, cả thị tộc trong thời gian ngắn sụp đổ, chỉ có thể kéo dài hơi tàn, núp ở trong một sơn cốc, kinh hồn táng đảm chờ đợi tai họa diệt tộc đến...

Họa diệt tộc cũng không phải nói giỡn, lúc này có mấy thị tộc theo dõi Hận Thiên Thị, trong đó thậm chí còn có Phụng Thiên Thị và Ngự Thú Thị, lực lượng của bọn chúng căn bản không phải là Hận Thiên Thị hiện tại có khả năng ngăn cản, một khi bị diệt tộc, danh hào Hận Thiên Thị sẽ bị xóa khỏi Quy Khư, các cung phụng quan hệ huyết thống hơi cạn có lẽ còn có cơ hội trọng dụng, nhưng dòng chính của Hận Thiên Thị nhất định sẽ trở thành nô lệ cho thị tộc khác, thậm chí có khả năng bị người trảm thảo trừ căn!

Nếu không phải dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên xuất hiện, phân đi lực chú ý của mấy thị tộc, lúc này Hận Thiên Thị sớm đã bị diệt.

Chỉ có điều, ở bề ngoài xem ra, sau khi Đại cung phụng bị đánh lén, tại chỗ thần hồn tiêu tán, nhưng trên thực tế, người đánh lén Đại cung phụng cũng không biết, lão gia hỏa dù sao cũng là lão gia hỏa, cho dù dầu hết đèn tắt cũng có lá bài tẩy của mình, hắn vậy mà lừa dối, dùng bí pháp lưu lại thần hồn chống mấy ngày thời gian, bố trí chuẩn bị ở sau.

Cái chuẩn bị ở sau này, chính là Phương Hành!

Đại cung phụng biết rõ, Hận Thiên Thị đến tuyệt cảnh như thế, xin thị tộc khác giúp đỡ không khác gì chui vào miệng hổ, bởi vậy hắn hạ một quyết định làm cho người khiếp sợ, chính là xóa đi hiềm khích lúc trước, không cho tìm Phương Hành báo thù, ngược lại lấy ra thành ý lớn nhất của Hận Thiên Thị hôm nay, tuân theo tổ huấn, mời Phương Hành làm Hận Thiên Thị Chủ, giao vận mệnh của thị tộc cho hắn.

- Lão đầu này đủ hung ác...

Phương Hành xác minh nội dung khế ước, cũng có chút bất đắc dĩ nở nụ cười.

Trước kia cảm giác da mặt mình dầy, hiện tại mới phát hiện, những lão gia hỏa kia da mặt càng dày.

Vì kéo dài thị tộc, vậy mà không tiếc mời người vốn có thù diệt tộc làm Tộc trưởng Hận Thiên Thị, thậm chí còn cưỡng ép yêu cầu mình, nếu có thể lấy được bí mật Quy Khư, thì phân một chút chỗ tốt cho Hận Thiên Thị, nếu đạt được cơ hội ly khai, thì dẫn huyết mạch dòng chính của Hận Thiên Thị ly khai, không ly khai được, thì phải cam đoan Hận Thiên Thị không bị diệt tộc!

Dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên hiển hóa, các thị tộc đều muốn kiếm một chén canh, từ đại thị tộc tới tiểu thị tộc, thậm chí một ít cô hồn dã quỷ cũng xuất thủ, vốn tưởng Hận Thiên Thị biết điều, chỉ muốn bảo vệ huyết thống của mình, lại không nghĩ rằng, kỳ thật Hận Thiên Thị cũng xuất thủ, chỉ là Đại cung phụng dốc hết sức kiên trì, đặt tất cả hi vọng ở trên người Phương Hành mà thôi!

Ở trong Pháp khí kia, chính là Đại cung phụng dùng thần hồn của mình luyện thành cấm chế, nếu Phương Hành đáp ứng bảo hộ Hận Thiên Thị, thì có thể dò xét bí mật, thần hồn của hắn sẽ hóa thành pháp quang hộ đạo, có thể thi triển một kích mạnh nhất khi còn sống, bảo hộ Phương Hành không bị tổn thương, nhưng nếu Phương Hành đã đáp ứng khế ước về sau lại đổi ý, pháp quang kia sẽ hóa thành cấm chú ác độc nhất, toàn lực công kích thần hồn của Phương Hành, phát tiết lửa giận cuối cùng của Đại cung phụng...

- Ai, lão đầu, ngươi nghĩ rất hay, chỉ tiếc... coi như ngươi hóa thành cấm chú, cũng không làm khó dễ được ta, nói cách khác, đạo khế ước này của ngươi, ta tùy tùy tiện tiện có thể ký, muốn tuân thủ thì tuân thủ, muốn bỏ thì bỏ, với ta mà nói căn bản không có tác dụng gì... Bất quá nể tình ngươi trước khi chết thỉnh cầu, ta sẽ xem xét một chút...

Phương Hành bất đắc dĩ nở nụ cười, thần thức lưu chuyển, ký kết khế ước.

Sau khi ký kết khế ước, Phương Hành lấy được tin tức, trong nội tâm hơi kinh hãi, đã rõ ràng rất nhiều sự tình.

Chương 433: Kim Đan chín bộc

Khó trách Chu Tước không ngại gian khổ tiềm phục ở trong Hận Thiên Thị, ngấp nghé bí các...

Khó trách lúc trước mình lấy được gương đồng, hai lão đầu lại giận điên, tuyệt vọng phẫn nộ...

Cũng khó trách cho tới nay, Hận Thiên Thị còn biểu hiện cực kỳ rộng lượng, giống như bí các của Hận Thiên Thị chỉ cần ngươi một nhà, thì có thể đi vào xem, nguyên lai bảo vật chính thức của bí các, bọn hắn cũng không biết ở nơi nào, cái gọi là di bảo, kỳ thật chỉ là một ít đồ vật hư giả mà thôi, tự nhiên yên tâm cho người nhìn!

Đại cung phụng không nói sai, hắn xác thực nói cho Phương Hành lai lịch của gương đồng, cũng giải thích cho hắn rất nhiều nghi hoặc.

- Ngươi đã đáp ứng?

Hận Thiên Ninh đi tới trước người Phương Hành, nàng đổi lại làn váy mà Phương Hành cho, lộ ra thêm vài phần thanh lệ, nhắc tới cũng hổ thẹn, váy trong túi trữ vật của Phương Hành, là pháp bào lột từ trên người nữ tu, chính là đạo cụ trước kia hắn thường dùng để hóa trang, ở trong Quy Khư không có bao nhiêu thứ tốt, nên nó còn quý trọng hơn pháp bào Hận Thiên Ninh thường mặc.

- Ta đáp ứng, bất quá hiện tại ta không có thời gian quản sống chết của các ngươi, đợi sau khi từ trong Quy Khư trở về lại nói!

Phương Hành lười biếng trả lời, thật ra trong lòng của hắn không quá để ý, bởi vì Đại cung phụng chuẩn bị ở sau, chính là thần niệm hóa thành cấm chú, trên thực tế không có một chút tác dụng với Phương Hành, nếu đạo cấm chú này thật dám công kích thần hồn của Phương Hành, kết cục chính là bị Tam Muội Chân Hỏa luyện thành chất dinh dưỡng, thậm chí ngay cả thức hải cũng không vào được.

- Không cần ngươi quản bây giờ, trên thực tế phụ thân cũng nói, hiện tại lực lượng của các thị tộc đều lo tìm tòi nghiên cứu bí mật của Quy Khư, sẽ không công đánh Hận Thiên Thị chúng ta. Nói cách khác, trước khi dò xét ra kết quả, tộc nhân của ta sẽ rất an toàn, chỉ có điều hắn còn có một việc nhờ ta nói cho ngươi biết, hi vọng ngươi có thể mang Hận Thiên Thị ta đi vào...

Sau khi dứt lời, Hận Thiên Ninh đưa qua một cái vòng, phía trên có rất nhiều ấn phù.

- Tỏa Thần Hoàn?

Phương Hành vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy cái vòng kia lại nao nao.

Hắn có Âm Dương Thần Ma Giám, xem xét Pháp khí cực kỳ dễ dàng, bất ngờ phát hiện, cái này dĩ nhiên là mẫu hoàn của Tỏa Thần Hoàn.

Tỏa Thần Hoàn chia làm hai loại mẫu tử, tử hoàn dùng để khóa thần thức tu sĩ, mẫu hoàn lại dùng để khống chế tử hoàn, nói cách khác, sau khi lấy được mẫu hoàn, sẽ khống chế tất cả tu sĩ ở tử hoàn, chỉ một ý niệm, có thể quyết sinh tử.

Hận Thiên Ninh nhẹ gật đầu nói:

- Trong Tỏa Thần Hoàn này, lạc ấn thần hồn của mười tu sĩ, ta chính là một cái bên trong, chín người khác là chín tu sĩ có tiền đồ nhất của Hận Thiên Thị ta. Phụ thân hi vọng ngươi có thể mang bọn ta cùng đi dò xét Quy Khư, nhưng hắn nói ngươi không phải người tốt, lòng nghi ngờ rất nặng, vì vậy dứt khoát giao chúng ta ở trong tay ngươi...

Nói đến đây, nàng hơi dừng lại, giống như giải thích nói:

- Còn có một điều, ta cảm thấy nên nói với ngươi một chút, sự tình ngươi đưa thú triều tới hủy thị tộc, tộc nhân đều không biết, không biết Đại cung phụng và phụ thân xuất phát từ cân nhắc gì, một mực không có nói với tộc nhân là ngươi đưa thú triều tới, bọn hắn ẩn ẩn để lộ ra ý tứ là, bởi vì tộc nhân muốn cưỡng ép rút ra Long hồn, khí tức tinh huyết tiết ra ngoài, lúc này mới đưa tới thú triều, cho nên cái này tính toán chúng ta tự làm tự chịu... không trách ngươi! !

Phương Hành nghe vậy, không khỏi nao nao, nghĩ thầm Tộc trưởng Hận Thiên Thị cũng là một ngoan nhân!

Hắn làm như vậy, chẳng lẽ là vì bỏ đi băn khoăn của mình, ám chỉ mình không cần lo lắng người Hận Thiên Thị báo thù?

Xem ra Hận Thiên Thị quyết định ăn cái thiệt thòi này!

- Chín người kia ở nơi nào?

Hắn không có nhiều lời ở chuyện này, mà mở miệng hỏi thăm.

- Kỳ thật đều trên đỉnh núi ngươi tiếp ta, chỉ là không có lộ diện, nếu như ngươi đáp ứng, thì có thể gọi bọn họ tới!

Phương Hành cầm Tỏa Thần Hoàn, cẩn thận nghiên cứu nửa ngày, mới nở nụ cười nói:

- Cái này có người sai sử rồi!

Dứt lời, lợi dụng mẫu hoàn đưa tin, lệnh chín người kia chạy đến hành cung.

Trong lúc này, Hận Thiên Ninh yên lặng ngồi ở bên cạnh hắn, cúi đầu không nói câu nào, Phương Hành nhịn không được nhìn nàng, cười nói:

- Trước kia nhìn ngươi rất hăng hái a, sao bây giờ thoạt nhìn trung thực như vậy?

Lại không nghĩ rằng, một câu vô tình lại chọc Hận Thiên Ninh khóc lớn.

- Trước kia ta chưa từng trải qua loại cuộc sống này, toàn bộ thị tộc chúng ta chỉ còn chừng một ngàn tộc nhân, tất cả đều trốn ở trong sơn cốc, ngay cả ra ngoài đi săn cũng không dám, sợ bị người thị tộc khác phát hiện, lương thực không đủ, chúng ta chỉ có thể nhịn ăn, ta đã vài ngày không được ăn no rồi, phụ thân nói ta phải thuyết phục ngươi, nói ngươi là người duy nhất có thể cứu chúng ta, thế nhưng ta đứng ở trên ngọn núi kia chờ mấy ngày, ngươi lại một mực không tới, trong nội tâm của ta đã tuyệt vọng, phụ thân nói, nếu như ta không gặp được ngươi, vậy chỉ có thể gả ta cho ngốc thiếu gia của Ngự Thú Thị, để đổi lấy một đường sinh cơ cho chủ mạch của Hận Thiên Thị, ta không muốn gả cho kẻ đần...

Nghe tiếng khóc của nha đầu kia, Phương Hành có chút đáng thương nhìn nàng, vuốt đầu của nàng nói:

- Ai, thật đáng thương, đừng khóc, ta sẽ lấy thịt cho ngươi ăn...

Đột nhiên cảm giác Hận Thiên Ninh lặng lẽ giơ tay lên, bàn tay của Hành Phương lập tức ngừng lại, thanh âm đạm mạc nói:

- Nếu ngươi còn dám cùng ta chơi trò ám sát trước kia, ta sẽ bóp chết ngươi...

Hận Thiên Ninh bị sát khí của hắn dọa tóc gáy dựng đứng, ngẩng đầu lên nói:

- Ta... ta lau nước miếng!

Phương Hành nao nao, lúc này mới nở nụ cười:

- Ta nói đùa thôi!

Dứt lời, quả thực đi ra ngoài sai người đưa tới một miếng thịt nướng, trong nội tâm lại suy nghĩ, không quản dụng ý của Hận Thiên Thị đến tột cùng như thế nào, nhưng Tỏa Thần Hoàn lại có thể dùng thoáng một phát, dù sao chỉ có hắn và Xích Long, rất nhiều sự tình bất tiện, mang theo mười người này làm chân chạy cũng thuận tiện, cho dù chết mình cũng không đau lòng.

Về phần những người khác của Hận Thiên Thị, vậy thì xem tâm tình của mình, dù sao cấm chú của Đại cung phụng không uy hiếp được mình, nếu dám mưu tính mình, vậy hắn không ngại để cho bọn họ diệt tộc lần nữa, lần này thì chắc chắn sẽ không có người sống.

Không bao lâu, Tỏa Thần Hoàn sinh ra cảm ứng, chín tộc nhân của Hận Thiên Thị tới phụ cận Thăng Tiên Đài, chỉ là thế lực các bộ đã vây quanh Thăng Tiên Đài, dùng thực lực của bọn hắn căn bản không vào được.

Phương Hành tự mình đi ra ngoài một chuyến, tiếp chín người này vào, hơi đánh giá, cũng có chút thoả mãn.

Chín người này tuổi tác không đều, ngoại trừ Hận Thiên Ninh, tuổi nhất nhỏ nhất hơn hai trăm, tu vi bất ngờ đều là Kim Đan cảnh, trong đó có một lão giả tầm 600 tuổi, thậm chí là Kim Đan trung kỳ, phóng tới Nam Chiêm Bộ Châu, đã đủ để làm một phương lão tổ, nhưng ở Quy Khư, thực lực các thị tộc cường đại, tu vi của bọn hắn lại không ra sao, đối với đại cục ảnh hưởng quá mức bé nhỏ.

Chín người này đi vào hành cung, thấy xung quanh không người, liền cùng nhau hành lễ, miệng nói:

- Để Chủ!

Trên mặt kính cẩn, nhưng trong thanh âm lại không có tôn kính, thậm chí có mấy người lúc nhìn về phía Phương Hành, lại không che dấu lạnh lùng chút nào.

Phương Hành minh bạch, tuy đám người kia không biết mình và bọn họ có thù diệt tộc, nhưng người ta đường đường Kim Đan cảnh, lại muốn tôn một Trúc Cơ cảnh chưa tới hai mươi tuổi làm chủ, thậm chí còn khóa thần thức, giao mạng nhỏ ở trên tay mình, trong nội tâm tất nhiên không phục, lúc này có thể thành thành thật thật chào mình, chỉ sợ là nhờ Tộc trưởng Hận Thiên Thị dặn đi dặn lại nhiều lần.

Nhưng hắn không sợ, khóa lại thần thức, tính mạng của chín người này chỉ ở một ý niệm của mình, muốn bọn hắn chết, tu vi lại cao cũng không sống được, hắn không thèm để ý đối phương ra vẻ, nhưng nếu ai dám làm hỏng chuyện của mình, vậy hắn sẽ không để ý chơi chết vài người, dù sao bọn họ đều là Hận Thiên Thị đưa cho mình, nói rõ là tới chiếm tiện nghi của mình, không phải mình chiếm tiện nghi của bọn hắn.

Dùng lực lượng còn sót lại của Hận Thiên Thị hôm nay, có thể điều ra chín Kim Đan cảnh, thật là rất không dễ dàng, mười tộc nhân Kim Đan cảnh trung thành và tận tâm với Hận Thiên Thị, cộng thêm nữ nhi ruột của mình, cùng một chỗ đưa cho Phương Hành làm người hầu, có thể thấy lúc này Tộc trưởng Hận Thiên Thị rất quyết tâm, sau khi Đại cung phụng lựa chọn muốn đặt tất cả hi vọng lên người Phương Hành, hắn dứt khoát chơi liều.

- Đều lui ra đi, có việc ta sẽ phân phó các ngươi, bình thường cứ tùy ý, không có việc gì thì đừng vào làm phiền ta!

Phương Hành lười biếng vung tay, đuổi bọn chúng ra ngoài, ngay cả tên tuổi cũng không thèm hỏi.

Chín tên Kim Đan thấy thế, đều có chút kinh ngạc, một nam tử dáng người ục ịch, khẩu khí không vui nói:

- Hình cung phụng... Thị Chủ, tuy Tộc trưởng lệnh mấy người chúng ta đến hiệp trợ ngươi, thậm chí nói đối với ngươi phải tôn trọng như đám người Đại trưởng lão, nhưng ngươi cũng không nên khinh thị chúng ta như thế, hành trình Quy Khư, cực kỳ gian nguy, chúng ta không cần thương thảo thoáng một phát sao?

Phương Hành không kiên nhẫn nói:

- Cút, ta xử lý sự tình còn cần thương thảo với ngươi?

Nam tử ục ịch nhất thời lộ vẻ giận dữ, còn muốn nói nữa, nhưng tu sĩ Kim Đan trung kỳ thoạt nhìn tướng mạo già nhất âm thầm ra hiệu, nhìn Phương Hành khom người nói:

- Thị Chủ bớt giận, trước khi chúng ta đến Tộc trưởng nói với chúng ta tầm quan trọng của việc này, tự nhiên hết thảy dùng Thị Chủ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, hiện tại chúng ta ra ngoài hành cung cảnh giới, nếu có chuyện gì, Thị Chủ cứ việc phân phó...

Dứt lời, đoàn người mặt không biểu tình, nối đuôi nhau đi ra.

Hận Thiên Ninh nhỏ giọng hỏi:

- Ta thì sao?

Phương Hành thuận miệng nói:

- Ở bên trong hầu hạ đại gia!

Hận Thiên Ninh nói:

- A!

Đáp ứng nửa ngày, lại chỉ đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Phương Hành cảm thấy có chút không đúng, nhìn nàng hỏi:

- Biết giặt quần áo không?

Hận Thiên Ninh nói:

- Không biết...

Phương Hành ngẩn ngơ, lại hỏi:

- Biết làm cơm không?

Hận Thiên Ninh:

- Không... Không biết...

Phương Hành im lặng:

- Biết bưng trà rót nước không?

Hận Thiên Ninh nháy mắt, không dám trả lời, chính mình cũng cảm thấy nói "không biết" thật quá mức.

Phương Hành cũng im lặng che trán:

- Ngươi nói ngươi ngoại trừ biết ngủ với nam nhân, thì còn biết làm gì nữa?

Chương 434: Dò xét Quy Khư

Cuối cùng Hận Thiên Ninh vẫn lưu ở trong hành cung, tay chân vụng về hầu hạ Phương đại gia, mà chín tên Kim Đan khác thì giống như thị vệ canh giữ ở cửa, thoạt nhìn rất trung thành và tận tâm, chỉ có điều Xích Long nhìn mấy người bọn hắn rất không vừa mắt, cảm thấy những người này đến tranh công việc của mình, nếu không phải Phương Hành ngăn cản, nó thật muốn nuốt hết bọn hắn.

Mà mấy đội ngũ khác, nhìn thấy Phương Hành bỗng nhiên nhiều hơn mười hạ nhân, cũng có chút kinh ngạc, bất quá Phương Hành không có thời gian phản ứng bọn hắn, sau khi sắp xếp xong xuôi mấy người kia, liền đi ra hành cung, chống eo, đứng ở trên Thăng Tiên

Đài mắng:

- Phụng Thiên Thị mặt tím, Ngự Thú Thị tóc dài, Bái Nguyệt Thị lão bà mập, còn có quỷ mặt cười của Ngũ thị liên minh gì kia, mấy hỗn đản các ngươi chết ở đâu rồi, bảo các ngươi bắt Chu Tước bắt được chưa vậy? Tranh thủ thời gian lăn ra đây cho ta...

Hắn biết mấy người kia vẫn đang ngó chừng mình, mình mắng bọn hắn nhất định nghe được.

Sau lưng hắn, chín tên Kim Đan của Hận Thiên Thị cùng với Hận Thiên Ninh trốn ở trong hành cung đều hai mặt nhìn nhau, không biết hắn mắng ai.

Qua nửa ngày, khi lão tu sĩ bớt tím của Phụng Thiên Thị, trung niên tóc dài của Ngự Thú Thị, Ngọc bà bà của Bái Nguyệt Thị cùng với lão đầu mặt cười xuất hiện ở trên không Thăng Tiên Đài, bọn hắn bị hù đến tóc dựng đứng, nội tâm phát lạnh, con mẹ nó này đều là đại nhân vật trong Quy Khư a, lại bị gia hỏa kia mắng giống như cháu trai...

- Thối tiểu quỷ, chúng ta sống mấy trăm năm, há cho ngươi cợt nhả, thực không muốn sống nữa sao?

Ngọc bà bà trách mắng, mặt mũi tràn đầy sát ý, bị người sỉ nhục như vậy, nàng thật đúng là chịu không được.

Phương Hành tuyệt không sợ nàng:

- Mụ mập chết bầm, mắng ngươi thì thế nào, không phục thì tới đây?

Ngọc bà bà tức đến hai hàng lông mày dựng ngược, quát:

- Ngươi dám động thủ với lão thân?

Phương Hành nhìn Xích Long nói:

- Đại cẩu tử, đánh với nàng vài chiêu!

Xích Long ngao một tiếng muốn xông lên, Ngọc bà bà bị dọa đến sắc mặt tái xanh, thủ lĩnh mấy thị tộc khác vội vàng đi lên khuyên bảo, lão giả mặt cười nói:

- Ngọc bà bà bớt giận, Hình tiểu hữu cũng kiềm chế tính tình, mọi người là muốn hợp tác tiến vào Quy Khư tìm tòi bí mật, cũng không phải cừu gia, cần gì náo cương như vậy? Ngươi gọi chúng ta tới là có chuyện gì?

Phương Hành mắt trắng không còn chút máu nói:

- Sao ở đâu cũng có ngươi vậy hả? Mỗi ngày bày ra khuôn mặt tươi cười, ngươi không phiền sao?

Lão giả mặt cười bó tay rồi, nghĩ thầm người khác mỗi ngày sát khí um tùm với ngươi, ngươi mắng bọn hắn thì thôi, lão đầu ta thấy ai cũng hòa khí sinh tài, cũng không bức ngươi cái gì, vậy mà ngươi vẫn mắng, thật quá đáng giận...

Thấy mấy lão đầu đều bị mình mắng không còn cách nào khác, Phương Hành mới dương dương đắc ý nói:

- Các ngươi tìm được Chu Tước chưa?

Ngọc bà bà điềm nhiên nói:

- Quy Khư to lớn như thế, sao có thể dễ dàng như vậy?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Đã biết ngươi chỉ được cái thân hình lớn, ngoài ra thì rất vô dụng!

Ngọc bà bà giận dữ, vừa định nổi giận, nhưng Phương Hành đã cắt đứt nàng nói:

- Được rồi được rồi, bổn sự không được còn không cho người khác nói? Ta biết các ngươi không làm được chuyện này, cuối cùng vẫn phải là ta giúp các ngươi một tay, nơi này có cây lông vũ, các ngươi cầm đi đi, nếu dựa vào nó còn không thể tìm được Chu Tước, vậy mấy người các ngươi cũng đừng dò xét Quy

Khư làm gì, về nhà bú sữa đi!

- Lông vũ?

Mấy lão tu sĩ nhìn thấy lông vũ màu đỏ, đều khẽ giật mình:

- Chẳng lẽ là lông vũ trên người Chu Tước?

Ngón tay Phương Hành bắn ra, lông vũ bay về phía bọn hắn, mình thì quay đầu đi về:

- Thời gian không nhiều lắm, các ngươi nhìn xem xử lý!

Mấy lão tu sĩ lăng không trảo một cái, lông vũ bị lão tu sĩ bớt tím nắm trong tay, những người khác cùng nhau nhìn lại, bọn hắn vốn không có nắm chắc tìm được Chu Tước, đang suy nghĩ làm sao dưới tình huống không tìm thấy Chu Tước, buộc Phương Hành tiến vào hạch tâm Quy Khư, chỉ là các loại phương pháp đều không có nắm chắc, trong nội tâm cực kỳ khó xử, lại không nghĩ hôm nay tìm được lông vũ của nó.

Tu hành giới, có rất nhiều người tu luyện bí thuật truy tung, dựa vào lông vũ phán đoán phương vị của chủ nhân, thực không phải việc khó gì.

Lúc này mấy lão tu sĩ xoay người lại, triệu tập người am hiểu truy tung đến thương thảo, sau đó thi triển bí thuật tìm kiếm, kết quả rất nhanh thì đi ra, nhưng này lại làm cho bọn họ cảm giác có chút khó xử, chủ nhân của lông vũ bất ngờ ở phía nam Thăng Tiên Đài, thoạt nhìn khoảng cách hết sức xa xôi, mà đó chính là phương hướng hạch tâm của Quy Khư, hung hiểm trùng điệp.

Bọn hắn không khỏi lo lắng, không thể không phái người đến nói rõ với Phương Hành chuyện này, vốn nghĩ Phương Hành sẽ mượn cơ hội làm khó, cho bọn hắn nan đề, lại không nghĩ tới Phương Hành rất dễ nói chuyện, hình như hắn chỉ muốn lấy được kết quả mà thôi, nghe nói phương vị của Chu Tước, không khỏi nói:

- Vậy thì lên đường, vừa tiến vào Quy Khư, vừa đuổi giết hung cầm kia!

Câu trả lời này, làm cho các tu sĩ kinh hỉ, liên tiếp ban bố mệnh lệnh, tế bái lão tổ, sau đó lên đường dò xét Quy Khư.

Bốn lộ tu sĩ, hơn hai trăm người, thời điểm màn đêm buông xuống liền xuất phát về phía hạch tâm của Quy Khư.

Trong hơn hai trăm tu sĩ, chỉ là Kim Đan đỉnh phong đã chừng mười một người, Phụng Thiên, Ngự Thú, Bái Nguyệt đều có ba người, liên minh tiểu thị tộc thì hai người, loáng thoáng thực lực cũng miễn cưỡng đạt đến cân đối.

Kim Đan hậu kỳ thì hơn hai mươi người, lại dùng liên minh tiểu thị tộc tối đa, chừng tám người, những người này bình thường ở trong tiểu thị tộc cũng là một Thị Chủ, bất quá sau khi gia nhập liên minh, thực lực bản thân đã không đủ để tranh thủ quyền nói chuyện quá lớn, cho nên chỉ có thể kết thành liên minh, cũng đề cử lão giả mặt cười tu vi Kim Đan đỉnh phong cầm đầu.

Trừ những lực lượng cao cấp này, thì còn có hơn năm mươi Kim Đan trung kỳ, Kim Đan sơ kỳ tầm trăm người, ngoài ra còn có vài chục Trúc Cơ cảnh đi theo, bất quá Trúc Cơ cảnh có tư cách đi theo, đều là thế hệ người mang bí thuật, cộng thêm Chân Long, Phương Hành và Ma Cô, quy mô bực này dò xét Quy Khư, có thể nói là khổng lồ nhất từ trước tới nay.

Lúc lên đường, các tu sĩ tràn đầy tin tưởng, nói thực, hành trình lần này, xem như hai phần ba lực lượng đỉnh phong trong Quy Khư, ngoài ra còn có Ma Cô biết con đường tiến vào Quy Khư, cộng thêm dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên, thời cơ mấy ngàn năm khó gặp gỡ, nếu lúc này còn không thể tiến vào hạch tâm Quy Khư, mở ra bí mật của Thái Thượng Đạo Cung, vậy thì các tu sĩ cũng nên tuyệt niệm tưởng kia rồi.

Thời điểm ngọn đèn đỏ thứ hai bay lên, các tu sĩ cũng bước lên con đường tiến vào hạch tâm Quy Khư.

Trong Quy Khư nguy cơ trùng trùng, nhưng phiền toái nhất chỉ có hai loại.

Trong đó loại thứ nhất chính là Hung Thú mọc lên san sát như rừng, càng đi vào trong, Hung Thú càng cường đại, Hung Thú cấp bốn xem như Thú Vương, Hung Thú cấp năm thì bá chủ địa vực ngàn dặm, nhưng hạch tâm Quy Khư còn có Hung Thú cấp sáu thậm chí cấp bảy, nếu là Hung Thú cấp sáu, mọi người còn có thể đấu một trận, nhưng Hung Thú cấp bảy, vậy thì gây cũng không dám gây.

Đừng nói những Kim Đan cảnh này, Phương Hành xem chừng, ngay cả Xích Long cũng không dám cứng đối cứng với Hung Thú cấp bảy, bởi vì so sánh với cảnh giới nhân loại, thực lực Hung Thú cấp bảy có lẽ đã đạt đến Nguyên Anh cảnh!

Mà phiền toái thứ hai, chính là hư không loạn lưu và lôi phạt.

Tục truyền năm đó Thái Thượng Đạo bị sét đánh ba mươi ba ngày, đến nỗi hư không trong Quy Khư nghiền nát, không gian bất ổn, cho tới nay vẫn còn không ngừng biến hóa, kẽ nứt hư không hỗn loạn phức tạp vắt ngang hư không, lúc ẩn lúc hiện khó lòng phòng bị, nếu không cẩn thận xông vào kẽ nứt hư không, dù tu vi của ngươi mạnh hơn nữa, nhục thân mạnh mẽ hơn nữa, cũng sẽ bị kẽ nứt không gian xé rách, thậm chí nhục thân mất sạch.

Chính vì loại tình huống này, làm cho các tu sĩ không dám ngự không, tối đa chỉ có thể bay sát đất, tốc độ chậm chạp.

Theo chậm rãi tiến vào Quy Khư, Phương Hành từ chỗ Ma Cô hiểu được hung hiểm khi tiến vào Quy Khư, cũng âm thầm có chút tắc lưỡi, may mắn lúc trước mình không có nóng đầu, dẫn Xích Long xông tới tìm kiếm Đạo Tạng, đối mặt vô số hung hiểm, hắn và Xích Long thật quá yếu ớt, xông vào cửu tử nhất sinh.

Như vậy muốn dò xét Quy Khư, chỉ có tập hợp lực lượng của các thị tộc, mới có thể gánh nổi tài nguyên tiêu hao và nhân viên hao tổn.

Nói không dễ nghe, là có chút khó khăn cần mạng người đi lấp, ít người, lấp cũng lấp không nổi.

Đương nhiên, cầm mạng của ai cũng được,

đừng lấy mạng của mình và đại cẩu tử là được, ôm ý nghĩ này, Phương Hành dọc theo con đường này biểu hiện cực kỳ biết điều, ở dưới Kim Đan cửu bộc đoàn đoàn bao vây, cả ngày ở trên lưng Xích Long uống rượu ngủ gật, nếu không thì kêu Ma Cô và Hận Thiên Ninh ngồi ở trên đầu rồng đánh bài cãi nhau.

Kết quả làm như vậy chính là, hai tháng sau, rốt cục tiến vào hạch tâm của Quy Khư, ba bộ và liên minh tiểu thị tộc ở trên đường chém giết Hung Thú, tránh thoát phong bạo, tinh lực tiều tụy, tử thương thảm trọng, mà Phương Hành lại tăng ba cân...

Chương 435: Dò xét Quy Khư khó, khó như lên trời

Đối với Phương Hành mà nói, hai tháng từ Thăng Tiên Đài đi vào hạch tâm Quy Khư, bất quá là uống chút rượu, ngủ một giấc, đánh bài mắng nhau mà thôi, nhưng đối với Phụng Thiên, Ngự Thú, Bái Nguyệt, liên minh tiểu thị tộc mà nói, lại có thể nói một hồi tai kiếp, sau này ai cũng không nguyện nhớ lại, một hành trình tùy thời có thể chết, khó như lên trời.

Hai tháng, đội ngũ dò xét Quy Khư cường đại nhất từ trước tới nay, chỉ còn tầm trăm người, cơ hồ có một nửa người chết ở trên đường, không chỉ tu sĩ tu vi yếu kém, thậm chí có bốn Kim Đan hậu kỳ cùng với mười Kim Đan trung kỳ chết, trong đó còn có rất nhiều người chết không minh bạch.

Ở ngày thứ ba, thời điểm một đệ tử Phụng Thiên Thị lấy nước, bị ác mãng trong rừng kéo đi, thi cốt không còn.

Ở ngày thứ bảy, vậy kẽ nứt không gian xuất hiện, hai tộc nhân Bái Nguyệt Thị cố gắng ngự không phi hành đụng phải, bị kẽ nứt xé rách, chết không kịp ngáp, ngay cả Ngọc bà bà gần trong gang tấc cũng không kịp cứu.

Ở ngày thứ hai mươi mốt, các tu sĩ dựa theo lộ tuyến an toàn tiến lên, gặp một đám Hung Thú bị khí tức của Hung Thú vừa đột phá cấp bảy kinh động, điên cuồng thoát thân, hai chính diện gặp phải, tuy các tu sĩ vội vàng tránh né, nhưng đường hẹp lại nguy hiểm, trong không trung lại che kín hư không loạn lưu, ai cũng không dám cưỡi mây bay lên, chỉ có thể chiếm vị trí an toàn có hạn ở trên mặt đất.

Trong lúc nhất thời, người ngã ngựa đổ, đợi đàn Hung Thú đi qua, lần nữa chỉnh đốn đội ngũ, bất ngờ phát hiện một lần tổn hại ba mươi sáu người.

Ở ngày thứ ba mươi, các tu sĩ bay qua một thung lũng rộng hơn trăm trượng , vốn là từng nhóm bay. Ba nhóm trước đều không sao, nhưng tới nhóm thứ tư, lại không biết tại sao, bỗng nhiên dẫn động cấm chế nào đó, trong nháy mắt, hơn mười tia chớp màu đen bắn tới, các tu sĩ đang bay qua bị sét đánh trúng, hóa thành xương đen rơi xuống.

Chỉ một lần này, lại tổn thất 27 tu sĩ.

...

...

Người không ngừng chết, lúc đầu các tu sĩ hưng phấn nhiệt tình đã tiêu tán, chỉ còn sợ hãi bất an.

Trong Quy Khư, hung hiểm quá nhiều, ngày bình thường các tu sĩ trốn ở ngoại vi, cẩn thận từng li từng tí sinh tồn, nhưng hôm nay muốn đi vào hạch tâm Quy Khư, lại chẳng khác gì khiêu chiến hung hiểm, tuy bọn hắn có Ma Cô chỉ đường, nhưng đường Ma Cô chỉ, bởi vì thời gian lâu, cũng chỉ xem như có một phương hướng an toàn, trên con đường này không ngừng biến hóa, linh mạch dao động, thậm chí Hung Thú di dời, cũng có thể trở thành biến số trên đường dò xét Quy Khư, mang đến hung hiểm ngoài ý muốn.

Nhân viên tổn thương rất lớn, nhưng hành trình còn phải tiếp tục, tử vong cũng đang tiếp tục.

Cái này chính là cái giá lớn khi tiến vào hạch tâm Quy Khư.

Tình huống đặc thù duy nhất, tự nhiên là đám người Phương Hành, bởi vì hắn khống chế Ma Cô, nên Xích Long bị các tu sĩ bảo hộ ở giữa, ngược lại rất khó gặp phải nguy hiểm, coi như gặp phải nguy hiểm, mấy vị Kim Đan đỉnh phong cũng không dám để hắn lâm vào hiểm cảnh, ngay cả chín Kim Đan ở bên cạnh hắn cũng chiếm được ánh sáng, chưa từng hao tổn một người.

Bất quá khá tốt, người bên cạnh Phương Hành vốn ít, hơn nữa yếu, nên không có làm cho người kiêng kị.

Thấy sắp đi vào hạch tâm của Quy Khư, lại có một nan đề bày ở trước mặt các tu sĩ, một đầm lầy bát ngát xuất hiện ở trên con đường của bọn hắn, cái đầm lầy này, ở trong miêu tả của Ma Cô căn bản không tồn tại, mà loại đầm lầy này, lại rất dễ dàng sinh ra yêu ma, các thị tộc đều không dám vọng động, đành phải tạm dừng hành trình, trở lại hỏi thăm Ma Cô.

Lúc này Ma Cô đang xếp bằng ở trên lưng Xích Long soi gương, một đầu Khổn Tiên Tác cột cổ chân của nàng, một đầu thắt ở trên cánh tay Phương Hành, lúc này làn da của nàng mới sinh ra, kiều nộn óng ánh, vô cùng mịn màng, tỉ lệ ngũ quan hoàn mỹ, hiển nhiên là một mỹ nhân khuynh thành, chỉ tiếc nó giống như một bức tranh chưa hoàn thành, luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Hận Thiên Ninh được người bên ngoài bẩm báo, lại không có trực tiếp tìm Ma Cô, mà đến tìm Phương Hành đang nằm ở trên đầu rồng ngủ say, lung lay hai cái mới tỉnh, nói rõ sự tình cho hắn, Phương Hành mơ mơ màng màng đi tới trước người Ma Cô, duỗi lưng nói:

- Đám lão gia hỏa kia nói phía trước xuất hiện một đầm lầy vốn không nên tồn tại, đây là có chuyện gì?

Ma Cô hơi ngơ ngác, kéo khăn lụa che mặt nói:

- Dẫn ta đi xem!

Phương Hành bất đắc dĩ, nhấc nàng lên.

Lúc này Ma Cô đã tốt hơn phân nửa, nhưng vẫn tay trói gà không chặt, không khác gì phàm nhân.

Này cũng là bị Phương Hành âm, thời điểm nàng ăn vào viên Họa Tiên Hoàn thứ ba, thì phát hiện cốt cách của mình mềm nhũn, kinh mạch vô lực, đã từng hỏi Phương Hành, Phương Hành trả lời cũng rất dứt khoát:

- Họa Tiên Hoàn nha, cần tố họa xương, ở trước khi hoàn thành, cốt cách chưa định, kinh mạch cũng không trở về vị trí cũ, tự nhiên không có linh lực, chờ hoàn thành thì tốt rồi!

Ma Cô giờ mới hiểu được, tiểu quỷ này cho mình dùng Họa Tiên Hoàn, tuy có thể giúp mình có được một dung mạo giống như Tiên Tử, nhưng đồng thời cũng là một loại độc dược khống chế mình, nàng bây giờ, trừ khi ngừng dùng Họa Tiên Hoàn, nếu không sẽ không có linh lực.

Đối với việc này, nàng thực sự nhận mệnh, chỉ coi như cái giá nàng phải trả.

Phương Hành mang Ma Cô bay ra hành cung, Xích Long và Kim Đan cửu bộc tự nhiên đi theo phía sau, những nơi đi qua, các tu sĩ đều tránh ra một con đường, rất nhanh thì đến phía trước nhất, chỉ thấy trước mắt là một đầm lầy to lớn, cơ hồ nhìn không thấy giới hạn, trên không trăm trượng thì có vô số Hắc Xà bay lượn, thoạt nhìn càng đáng sợ.

Hắc Xà lúc ẩn lúc hiện kia chính là kẽ nứt không gian, cũng là đồ vật hung hiểm nhất trong Quy Khư, không chỉ có lực lượng khủng bố, càng như ẩn như hiện, có đôi khi vốn là bầu trời trong sáng, sẽ bỗng nhiên xuất hiện loại kẽ nứt này, trong các tu sĩ, chí ít đã có sáu người chết dưới kẽ nứt không gian, đến nỗi hiện tại không người dám bay lên không.

- Ma tiên tử, dựa theo lúc trước ngươi nói, có lẽ chúng ta đã sắp tới Tam Giới Sơn, đến đó coi như chính thức tiến vào hạch tâm của Quy Khư, có thể nhìn thấy Đạo Cung, chỉ có điều, vì sao trên đường bỗng nhiên xuất hiện một đầm lầy quỷ dị? Dựa theo trước đó ngươi miêu tả, nơi đây nên là một bình nguyên mới đúng, chẳng lẽ chúng ta đi nhầm đường?

Nhìn thấy Ma Cô và Phương Hành tiến lên, lão tu sĩ bớt tím chắp tay, trầm giọng hỏi.

Ma Cô không đáp, ngưng thần nhìn về phía núi cao xung quanh, lại sai người dò xét linh mạch xung quanh, sau khi suy nghĩ, nàng lại ngẩng đầu lên, ngưng thần nói:

- Từ địa hình và linh mạch chung quanh đến xem, con đường của chúng ta không sai, kỳ thật xuất hiện đầm lầy bực này cũng không có gì kỳ lạ, trong đầu ta nhớ rõ địa hình, đã là nhiều năm trước, vài chục năm nay địa hình biến hóa là rất bình thường, trong Quy Khư thiên tượng quái dị, lúc thì địa chấn, lúc thì mưa như thác nước, có khả năng hình thành một đầm lầy như vậy, bên trong có hung hiểm hay không thì ta không biết được, không bằng thăm dò thoáng một phát, nếu như không có nguy hiểm, thì ngự mây bay qua, không thì phải đi đường vòng, theo ta biết, đường vòng ít nhất phải dùng nhiều hơn mười ngày mới có thể tới Tam Giới Sơn, các vị cân nhắc một chút đi!

Mấy lão tu sĩ nghe, trầm ngâm không nói, sau nửa ngày Ngọc bà bà trầm giọng nói:

- Chúng ta ở trên đường hao tốn hai tháng, cộng thêm lúc đầu mười ngày, thì đã đi bảy mươi ngày, hồng đăng cũng bay lên bảy cái, chỉ còn hai mươi ngày là đến ngày Cửu Nguyệt Thăng Thiên, tuy di chỉ Đạo Cung cách không xa, nhưng mười ngày, cũng tốn hao không nổi a...

Mấy người khác cũng có ý nghĩ giống như nàng, nhẹ nhàng gật đầu, không có ý định đi đường vòng, sau khi thương nghị, liền sai người bắt giữ Hung Thú cấp thấp còn sống dò đường, lão tu sĩ bớt tím và Ngọc bà bà dùng linh lực khống chế mấy con, thi pháp ném vào trong đầm lầy, chỉ thấy Hung Thú giãy dụa lao ra, lại không có hung hiểm khác xuất hiện.

Thăm dò như vậy tiến hành ba lượt, sau ba lượt, đã có thể xác định trong đầm lầy không có hung hiểm gì khác, mấy vị Kim Đan đỉnh phong thi triển pháp nhãn nhìn trộm, cũng không phát hiện bên trong có dấu hiệu Yêu Ma Hung Thú còn sống, hơn nữa đầm lầy kia hình thành không lâu, khả năng có Hung Thú sinh tồn khá thấp, vì vậy thấp giọng thương nghị, chuẩn bị trực tiếp bay qua.

- Này, chúng ta đi vòng qua một chút được không!

Thời điểm mấy lão tu sĩ dùng các loại phương pháp thăm dò, Phương Hành cũng ở bờ đầm xem xét cả buổi, trầm ngâm mở miệng.

- Ha ha, chẳng lẽ Hình Thị Chủ phát hiện cái gì?

Lão giả mặt cười tên Lạc Mộc Tang nhìn thoáng qua Phương Hành, cười tủm tỉm nói.

Hôm nay bọn hắn đã biết tin tức Phương Hành trở thành Hận Thiên Thị Chủ, bắt đầu đổi giọng xưng hắn là "Hình Thị Chủ", chỉ có điều trong lời nói không chút kính ý, dù sao hôm nay Hận Thiên Thị đã xuống dốc, sắp bị diệt tới nơi, mà Phương Hành cũng dựa vào bắt cóc Ma Cô cùng với Xích Long bên người, mới dùng thân phận xấu hổ đến nơi này dò xét Quy Khư, tự nhiên không chiếm được tôn kính gì.

Càng xâm nhập Quy Khư, giá trị Ma Cô trong tay Phương Hành càng nhỏ, các tu sĩ kiêng kị hắn cũng càng yếu.

Mặc dù không có nói rõ, nhưng người người đều biết, khi tới trước Tứ Hung chi môn, Ma Cô sẽ mất đi tất cả giá trị, chính là thời điểm các tu sĩ lộ ra nanh vuốt với Phương Hành, khí tức con Chu Tước kia như ẩn như hiện, tuy biểu hiện nó ở trong hạch tâm của Quy Khư, nhưng các tu sĩ thật không có bao nhiêu tâm tư đi bắt nó, ngược lại cả đám đều coi Xích Long là tế phẩm.

- Cũng không có gì, chỉ cảm giác đầm lầy lớn như vậy, trong nội tâm có chút lo lắng...

Phương Hành cười cười, đứng lên, không có giải thích nhiều.

Ngọc bà bà cười lạnh nói:

- Tiểu quỷ ngươi cứ buông lỏng tinh thần, chúng ta sống gần ngàn năm, há không biết bốn chữ cẩn thận làm việc? Tự nhiên sẽ có đề phòng, không để cho cái mạng nhỏ của ngươi nhét vào trong đầm lầy này, bà bà ta cũng không nỡ!

Thời điểm bà ta nói lời này lộ ra cực kỳ hòa ái, nhưng lại làm cho người cảm giác không thoải mái.

Phương Hành nghe vậy, cũng chỉ bất đắc dĩ nói:

- Vậy cứ tùy tiện, ta không có ý kiến!

Chương 436: Sát phạt quyết đoán

- Chín người một tổ kết thành trận thế, giám thị tám hướng bay qua đầm, hơn nữa không được bay cao, cẩn thận vết nứt không gian!

Phương Hành phản đối chỉ là một sự việc nhỏ xen giữa mà thôi, ngay cả bản thân hắn cũng không kiên trì, mà đám người Ngọc bà bà tự mình ra tay thăm dò đầm lầy, cảm giác không có nguy hiểm gì, tự nhiên càng sẽ không để ý, thậm chí bọn hắn cho rằng sở dĩ Phương Hành nói như vậy, chỉ là bởi vì hắn cảm giác sắp đến Tứ Hung chi môn, cho nên khiếp đảm, cố ý sinh sự mà thôi.

Rất nhanh, bọn hắn chia tất cả nhân mã thành chín tổ, đứng ở bên bờ đầm lầy, phân biệt bay qua.

- Lạc đạo hữu, xin mời!

Lão tu sĩ có bớt tím nhìn thủ lĩnh của liên minh tiểu thị tộc, khách khách khí khí nói.

Mỗi khi gặp phải cục diện không xác định phải chăng có hung hiểm, nhóm đầu tiên thử tự nhiên chính là người trong liên minh tiểu thị tộc, cái này là thực lực quyết định, liên minh tiểu thị tộc vốn không đoàn kết, huống hồ bọn hắn cộng lại, thực lực cũng chưa chắc có thể so sánh với Phụng Thiên, Ngự Thú, Bái Nguyệt, nên sự tình tính nguy hiểm tương đối cao, tự nhiên sẽ do bọn hắn gánh chịu.

- Lại là chúng ta?

Lạc Mộc Tang ngẩn ngơ, cười khan nói:

- Ha ha ha, cái kia...

Ngọc bà bà nói:

- Lạc đạo hữu, thời gian khẩn cấp, không nên chậm trễ!

Lạc Mộc Tang bất đắc dĩ, đành phải quay đầu hỏi thủ hạ:

- Lần này tới thị tộc nào ra người?

Người trong liên minh tiểu thị tộc bất đắc dĩ, mấy bộ đành phải thấp giọng thương nghị, quyết định thí một tiểu thị tộc lực lượng yếu nhất trong bọn hắn, tổng cộng chỉ có hai Kim Đan cảnh, còn lại sáu người đều là Trúc Cơ cảnh, trên mặt mang theo biểu lộ sầu thảm, cùng nhau lướt về phía đầm lầy, run rẩy đánh giá bốn phía, nhanh chóng lao qua bờ bên kia.

Bọn hắn bay vút ra hơn nghìn trượng, biến mất ở trong khói đen, cơ hồ nhìn không thấy bóng dáng, đầm lầy vẫn một mảnh bình tĩnh, đám người Ngọc bà bà nhẹ gật đầu, bắt đầu an bài người qua đầm, mỗi nhóm cách trăm trượng, có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Ngoài ra mỗi nhóm người đều có một Kim Đan hậu kỳ áp trận, xem như bảo đảm an toàn.

Từ cách bố trí, thì Ngọc bà bà nói cũng không sai, bọn hắn sống gần ngàn năm, sẽ không ngốc đến lấy mạng mình ra nói giỡn.

Phương Hành, Xích Long cùng với đám người Hận Thiên Ninh một tổ, phân ở nhóm thứ tư, trước sau đều có người quản thúc, đã bảo hộ, cũng là giám thị. Hắn đã quen, không có chút biểu lộ bất mãn nào, mà chăm chú nhìn đầm lầy.

Đầm lầy rất lớn, phương viên tầm hơn mười dặm, bay vút qua như vậy, đầm lầy trước mắt lộ vẻ đen sì, như sâu không thấy đáy, tựa hồ muốn hút ánh mắt người vào, bất quá tuy đầm lầy mang theo bầu không khí sợ hãi, nhưng các tu sĩ vẫn không dám bay cao, so sánh với đầm lầy, vết nứt không gian lúc ẩn lúc hiện trên không trung mới đáng sợ hơn.

- Ah, một mảnh đầm lầy cũng có thể bị dọa thành như thế, người như vậy cũng làm Hận Thiên Thị Chủ của chúng ta?

Thấy Phương Hành nhìn chằm chằm đầm lầy, Xích Long cũng chú ý chung quanh, nam tử dáng người ục ịch hơi khinh thường truyền âm nói với một tộc nhân bên người.

Người này tên Hận Thiên Thanh, cũng là người lúc trước lần thứ nhất nhìn thấy Phương Hành, nói năng lỗ mãng bị Phương Hành mắng máu chó xối đầu, cho tới nay hắn còn không cam lòng, càng nhìn Phương Hành càng cảm thấy không vừa mắt, chỉ là mạng nhỏ của mình bị đối phương nắm trong tay, không dám trực diện đối mặt, chỉ dám ở sau lưng cười nhạo Phương Hành nhát gan vô sỉ.

Chỉ là hắn lại quên, đúng là nhờ Phương Hành vô sỉ, mới để cho chín người bọn hắn một đường đi tới, lông tóc ít bị tổn thương.

- Thanh Tam ca, lời này chỉ nên truyền âm nói với ta một chút mà thôi, không nên để tiểu quỷ kia nghe được, hắn nắm giữ mẫu hoàn của Tỏa Thần Hoàn, chỉ một ý niệm cũng có thể giết chúng ta, với lại hắn được bảo kính của lão tổ, Tộc trưởng nói đó là cổ huấn, người được bảo kính là Hận Thiên Thị Chủ, chúng ta phụng hắn làm chủ chính là nguyên tắc, ngươi cũng đừng oán trách, dò xét Quy Khư làm trọng!

Hận Thiên Hồng nghe Hận Thiên Thanh

truyền âm cũng truyền âm trả lời, có ý khuyên giải.

Nhưng Hận Thiên Thanh lại có chút bất mãn, cười lạnh nói:

- Hồng huynh đệ, ngươi nói nếu chúng ta tìm một kẻ hỡ, ở trước khi hắn kịp phản ứng khống chế hắn, để hắn căn bản không có cơ hội thúc dục Tỏa Thần Hoàn, sau đó dùng mạng của hắn uy hiếp Xích Long không được làm càn, lại đoạt Tầm Long Thị Chủ vào tay, có phải sẽ nắm giữ quyền nói chuyện trong hành trình dò xét Quy Khư không?

Hận Thiên Hồng nghe, ánh mắt lập loè, qua nửa ngày mới nói khẽ:

- Quá mức nguy hiểm, không nên làm bậy...

Hận Thiên Thanh cười lạnh, đang định trả lời, chợt nghe Phương Hành lạnh lùng nói:

- Lên không, nhanh, nhanh chóng lên không!

Nói xong không kịp giải thích nhiều, vỗ lưng Xích Long, thúc lấy nó nhanh chóng bay lên không trung, vậy mà thoáng cái bay đến bảy tám chục trượng, trên bầu trời, du xà rậm rạp chằng chịt, có thể nói hung hiểm đến cực điểm, Kim Đan cửu bộc thấy thế, không khỏi kinh hãi, cùng kêu lên:

- Thị Chủ, mau mau hạ xuống, quá nguy hiểm...

Phương Hành ở phía trên mắng:

- Phía dưới mới nguy hiểm, còn không mau đi lên?

Kim Đan cửu bộc khẽ giật mình, do dự một chút, du xà màu đen trong hư không, cũng chính là vết nứt không gian, uy lực thật quá đáng sợ, đụng phải nó, ở đây không một người có thể sống, mà độ cao bảy tám chục trượng, lại cực kỳ tiếp cận khu vực chúng xuất hiện, hơi không cẩn thận sẽ bị xé thành mảnh nhỏ, cho nên bọn hắn không dám đi lên liều lĩnh, hơn nữa đầm lầy phía dưới cực kỳ bình tĩnh, cũng không giống như có nguy hiểm gì.

Hận Thiên Ninh khẽ cắn răng, nhanh chóng tăng độ cao, bay về phía Phương Hành, làm bọn người Hận Thiên Thanh hét lớn:

- Nhị tiểu thư, mau xuống đây...

Hận Thiên Ninh lại không nghe, nhìn bọn hắn hô to:

- Mau lên đây!

Vừa tới bên người Phương Hành, nàng nhảy lên lưng Xích Long, liên tục gọi bọn họ.

Lão tu sĩ già nhất trong Kim Đan cửu bộc thấy thế, khẽ quát một tiếng nói:

- Trước khi đến, Tộc trưởng đã phân phó, hết thảy hành động đều nghe Thị Chủ phân phó, hắn đã ra lệnh, chúng ta không thể trái lời, dù chết cũng phải theo hắn...

Dứt lời cũng tăng độ cao, tới gần Phương Hành, người còn lại cũng có ba người đi theo hắn bay lên.

Nhưng trong Kim Đan cửu bộc, bất ngờ còn có năm người do dự, Hận Thiên Thanh cả giận nói:

- Thị Chủ thì có thể tùy tiện bảo chúng ta chịu chết sao? Trên không trung vết nứt không gian dày đặc, tùy thời sẽ có hung hiểm thật lớn xuất hiện, hắn có Xích Long, tốc độ như điện, chúng ta lại không thể ngự mây, chỉ có thể lướt khí rời đi, nếu như đụng phải vết nứt không gian, thì làm sao né tránh?

Lúc này hắn thật rất tức giận, nên nói năng đã không giữ miệng.

Bốn Kim Đan cảnh ở bên cạnh hắn thấy thế, nhất thời cũng lộ vẻ do dự, không biết có nên bay lên hay không.

Phương Hành thì cúi đầu nhìn hắn một cái, trong mắt hiện lên sát ý, bỗng nhiên thò tay đưa vào trong ngực, lấy ra một cái thiết hoàn, cười lạnh nói:

- Chỉ hỏi ngươi một câu, có lên hay không?

Đám người Kim Đan cảnh thấy thế, tất cả đều chấn kinh, tự nhiên nhận ra, cái vòng kia chính là Tỏa Thần mẫu hoàn.

Tỏa Thần mẫu hoàn này, là pháp bảo Phương Hành dùng để chế ước bọn hắn, chỉ là bọn hắn không nghĩ tới, Phương Hành sẽ dễ dàng lấy ra như thế, chẳng lẽ nói vì chút việc nhỏ ấy, hắn đã muốn ra tay giết người sao?

Ngay cả Hận Thiên Thanh sắc mặt cũng đột biến, không dám nói nữa, suy nghĩ mình có nên khuất phục hay không.

Lúc này nếu có người ở bên cạnh khuyên hắn một câu, hoặc Phương Hành lại quát một tiếng, hắn sẽ mượn cơ hội xuống thang, trên thực tế lão bộc Kim Đan cảnh ở bên người Phương Hành cũng chuẩn bị mở miệng quát tháo, nhưng Phương Hành lại không kiên nhẫn, thấy trên mặt Hận Thiên Thanh hiện lên vẻ do dự, mà không phải lập tức làm theo, liền rót linh lực vào thiết hoàn.

- Thị Chủ, không nên...

- Đừng... Đừng giết hắn...

Động tác này khiến cho Hận Thiên Ninh và lão bộc Kim Đan cảnh kinh hãi, mở miệng ngăn cản.

Nhưng Phương Hành không chút do dự, tay niết thiết hoàn, ông... trên thiết hoàn hiện lên một cây gai nhọn.

Cùng lúc đó, trong mi tâm Hận Thiên Thanh sáng lên một cái ấn phù, xuyên thấu qua làn da, sắc mặt của hắn thay đổi, dùng hết toàn lực xông lên không trung, không phải muốn ở trước khi chết phản công Phương Hành, mà là muốn nhanh muốn hoàn thành mệnh lệnh của Phương Hành, chỉ tiếc thời điểm hắn vừa mới xông lên ba trượng, đột nhiên trong mi tâm hào quang mãnh liệt.

Mi tâm của hắn bất ngờ xuất hiện một lỗ máu, cả người ngơ ngác rơi xuống dưới.

Đám nô bộc Kim Đan kinh hãi, có chút ngạc nhiên nhìn thiết hoàn trong tay Phương Hành.

Đúng vậy, Tộc trưởng đã nói với bọn hắn, gặp chuyện phải nghe Phương Hành phân phó, cũng nói sẽ giao Tỏa Thần mẫu hoàn cho đối phương, nhưng những người mình dù sao cũng là Kim Đan cảnh, cảnh giới đều cao hơn tiểu quỷ này, dù hắn không có ý tôn kính những người mình, cũng không thể nói giết liền giết a, coi những người mình là cái gì?

- Ta cảnh cáo lần cuối, ta không có thời gian dây dưa với các ngươi, Hận Thiên Thị các ngươi đã giao vào tay ta, tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời ta, dù ta bảo các ngươi đi chịu chết, các ngươi cũng phải đi chết, nếu không ta sẽ động thủ đưa các ngươi quy thiên!

Dứt lời, thờ ơ quét qua lão bộc Kim Đan, lại nhìn Hận Thiên Ninh:

- Kể cả ngươi ở bên trong!

Nhìn thấy tiểu quỷ kia ngày bình thường cười toe toét, đột nhiên trở nên vô tình như thế, mấy nô bộc Kim Đan cảnh không dám lãnh đạm, mạo hiểm bị vết nứt không gian đánh trúng cũng gom lại ở bên người Phương Hành, sắc mặt khó coi cùng kêu "Vâng".

- Rõ ràng là tốt rồi, nếu không muốn chết, thì dốc sức liều mạng xông về phía trước, quyết không được hạ xuống dưới 60 trượng...

Phương Hành hít sâu, phân phó một câu, vỗ vỗ đầu rồng, như gió bay điện chớp xông về phía trước.

Chương 437: Yêu vật đầm lầy

Trong hư không, trên trăm trượng có thể nói du xà lấp lóe, chính là vết nứt không gian kinh khủng, mà ở địa phương bảy tám chục trượng, cũng có du xà màu đen thoáng hiện, lại biến mất ở trong vô hình, làm cho lòng người kinh hãi không thôi, nhưng hết lần này tới lần khác ở dưới loại cục diện này, Phương Hành bất ngờ suất lĩnh các tu sĩ Hận Thiên Thị, tăng độ cao lên tới hơn 60 trượng, mạo hiểm tính mạng lao về phía trước.

- Ân? Tiểu quỷ ngươi bay cao như vậy làm gì?

Ở phía sau Phương Hành, bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai, là Ngọc bà bà gia tốc đuổi theo.

Giờ khắc này, các tu sĩ khác đều dán mặt đầm bay nhanh, rất sợ bay cao sẽ đụng phải vết nứt không gian, chỉ có bọn hắn bay cao nhất, lập tức đưa tới Ngọc bà bà ở phía sau chú ý.

- Hắc hắc, bay cao mát mẻ nha!

Phương Hành quay đầu cười nói:

- Lão thái bà, nếu không ngươi cũng đi lên chơi?

- Làm càn, ngươi muốn bị cuốn vào vết nứt không gian sao?

Ngọc bà bà hét lớn, lăng không trảo một cái, muốn ra tay kéo Phương Hành xuống.

Nhưng Xích Long đã nhận ra khí tức lành lạnh trên người nàng, lập tức quay đầu, mắt lộ ra sát ý.

Ngọc bà bà đang phẫn nộ, đột nhiên trong đầm lầy dưới chân sóng bùn cuồn cuộn, như sóng biển cuộn trào, trong lúc nhất thời, cả đầm lầy như bão tố nổi lên, Ngọc bà bà kinh hãi, cúi đầu nhìn lại, dĩ nhiên đã quên Phương Hành, ngây ngẩn cả người...

- Lên không... Nhanh lên không...

Ngọc bà bà kêu lớn, lệnh đệ tử Bái Nguyệt Thị lao lên không.

Cơ hồ cùng lúc đó, trong bùn đột nhiên có quái đằng to như thùng nước cuốn lên, trên dây mọc đầy gai ngược, giống như quái xà, tốc độ nhanh như thiểm điện, ngang trời đánh đến, cuốn về phía đệ tử Bái Nguyệt Thị cách Ngọc bà bà không xa, trong lúc nhất thời chúng nữ thét lên, chừng ba người bị gai ngược cuốn lấy, quấn vào trong bùn.

Đột biến khiến cho các tu sĩ cả kinh, sau đó không ngừng bay về phía không trung, chỉ là đã hơi muộn, sóng bùn cuồn cuộn, chừng hơn một trăm quái đằng cuốn lên, phảng phất như một cánh tay dò xét về phía các tu sĩ, qua trong giây lát lại cuốn đi bảy tám người...

- Không tốt, bay lên không, nhanh bay lên không...

Thủ lĩnh các bộ đều liều mạng kêu lớn, không để ý không trung có vết nứt không gian uy hiếp, dốc sức liều mạng bay lên trên.

Chỉ là một bước trễ, từng bước trễ, trong bùn, vô số quái đằng bay lên không, như một mảnh rừng rậm chằng chịt, quái đằng không chỉ quấn các tu sĩ, gai ngược còn có độc, thậm chí ẩn chứa thần thông, ở trên không trung vung vẩy, lại nổi lên đạo đạo cuồng phong, đạo đạo cuồng phong này có lực lượng to lớn, biến cả đầm lầy thành một vòng xoáy quỷ dị, các tu sĩ bị cuồng phong quấn lấy nhất thời thân bất do kỷ, trừ khi là Kim Đan hậu kỳ, nếu không không cách nào trốn thoát...

Ở dưới loại tình huống này, mặc dù các tu sĩ không bị quái đằng bắt được, thì nhất thời khó có thể chạy trốn.

Trong lúc nhất thời, vô số tu sĩ như mưa rơi vào đầm lầy, thê thảm tru lên.

- Cái đó là...

Mấy nô bộc Kim Đan ở quanh người Phương Hành nhìn thấy một màn này, đều bị dọa ra mồ hôi lạnh, vốn trong nội tâm bọn hắn rất phẫn uất vì Phương Hành không cho phân trần giết Hận Thiên Thanh, nhưng thấy một màn này, lại nhất thời hiểu rõ, nếu vừa rồi Phương Hành không gọi bọn hắn đi lên, chắc hẳn bọn hắn cũng sẽ rơi vào kết cục giống như những người kia.

- Đó là Khuê Mộc Yêu, một loại Yêu Thụ thích sinh trưởng ở trong bùn lầy, không giống Hung Thú, loại Yêu Thụ này có linh tính, dùng Hung Thú thử tự nhiên thăm dò không ra, ha ha, không thể tưởng được, ở trong Quy Khư cũng có loại yêu vật này, không biết là may mắn hay bất hạnh đây, Khuê Mộc Yêu cực kỳ khó chơi, đánh lại không dễ đánh, giết thì giết không chết, người bình thường đụng phải nó chỉ có thể chạy...

Phương Hành cười rộ lên, thuận miệng giải thích, sau đó ánh mắt nhìn về phía trước, trong mắt hiện lên tinh quang.

Thờ ơ đánh giá bốn phía, hắn như xác định cái gì, sau đó đột nhiên quay người lại, nhìn về phía Ma Cô.

Thần sắc của Ma Cô vẫn thanh thanh đạm đạm, không có một chút dị thường, bất quá so với người khác kinh hoảng, nàng lại có vẻ quá yên tĩnh.

Phương Hành và nàng đối mặt, Ma Cô muốn nói cái gì, hắn lại bỗng nhiên lấy ra một tấm Định Thần Phù, dán lên trán của nàng, sau đó bắt pháp quyết, quanh người tràn ngập sương mù, hào lẫn với khói đen trong đầm lầy, mượn sương mù che lấp, nhanh chóng ném tám trận kỳ cho tám nô bộc Kim Đan, đồng thời âm thầm truyền thần niệm.

- Thị Chủ, cái này...

Tám nô bộc Kim Đan nghe vậy, mặt lộ vẻ kinh hoàng, ẩn ẩn có chút khiếp sợ.

- Cái này là quân lệnh trạng, làm tốt, ta không bạc đãi các ngươi, làm không tốt, cầm đầu tới gặp ta!

Phương Hành căn bản không cho bọn hắn nói nhiều, chém đinh chặt sắt kết luận, sau đó nắm lên thiết hoàn.

Tám nô bộc Kim Đan thấy thế, trong nội tâm không khỏi lộp bộp.

Nếu như ở bình thường, bọn hắn có thể sẽ hoài nghi Phương Hành, nhưng vừa rồi Hận Thiên Thanh chết thảm ở trước mắt, bọn hắn không chút nghi ngờ Phương Hành dám hạ sát thủ, còn nữa, Dị Yêu nấp ở trong đầm lầy, Kim Đan đỉnh phong khác cũng không phát hiện, Phương Hành lại sớm dự liệu được, cũng làm cho bọn hắn có chút kính sợ.

- Tốt rồi, trước như vậy đi...

Phương Hành thì thầm... bỗng nhiên nhìn về phía Hận Thiên Ninh, mày nhíu lại...

Lần nữa bắt pháp ấn, lại có một đạo sương mù vọt tới...

Sau nửa ngày, sương mù tán đi, các tu sĩ tiếp tục chạy như bay, giống như cái gì cũng không có phát sinh qua.

Hôm nay trong hư không đại loạn, động tác của Phương Hành lại nhanh, cơ hồ trong một hai hơi là hoàn thành, hơn nữa thời điểm phân phó tám nô bộc Kim Đan, tốc độ cũng không dừng lại, mà hắn thi triển Liễm Tức Thuật, động tác cũng cực kỳ che giấu, dù có người nhìn chằm chằm, thoạt nhìn cũng chỉ là từng mảnh từng mảnh sương mù bay qua trước người hắn mà thôi, rất khó nhìn ra sơ hở gì.

Rầm rầm!

Không trung thỉnh thoảng có vết nứt không gian xuất hiện, như một cái hồ lớn, mặt nước nghiền nát lại bình tĩnh, nổi lên từng đạo rung động.

Vết nứt không gian không khác gì gợn sóng trên mặt nước, mà tu sĩ, thì giống như bóng trong nước.

Bị kẽ nứt lan đến gần, nhục thân của bọn hắn sẽ giống như cái bóng nghiền nát.

Mà ở phía dưới, thân thể Khuê Mộc Yêu

không biết to lớn bao nhiêu, đang triển khai xúc tu dài hơn mười trượng bắt các tu sĩ.

Trên dưới đều là địa ngục, chỉ có không gian tầm 60 trượng đến 70 trượng là tạm thời an toàn, mà bọn người Phương Hành thì ở trong độ cao ấy ra sức phi độn, giống như muốn nhanh chóng lao ra đầm lầy.

Vào lúc này, mọi người chỉ có thể bằng vào phản ứng nhanh nhạy, vì ngay cả Na Di Thuật cũng không thể thi triển.

Điều kiện thi triển Na Di Thuật là không gian ổn định, ở trong hạch tâm của Quy Khư không gian bất ổn, thi triển Na Di Thuật, cơ hồ giống như là tay cầm que sắt, đứng ở trên đỉnh núi khi trời đang mưa dông, căn bản chính là muốn chết.

Sớm cảnh giác làm ra tác dụng, dọc theo con đường này, Phương Hành lại hữu kinh vô hiểm, lao thẳng tới bờ bên kia.

Oanh!

Chỉ tiếc vui quá hóa buồn, trơ mắt nhìn Bỉ Ngạn trong tầm mắt, thậm chí nói trốn ra phạm vi săn bắt của Khuê Mộc Yêu, Xích Long đang lao nhanh, bỗng nhiên có một vết nứt không gian đột ngột xuất hiện, thần thức Phương Hành cường đại, thời điểm vết nứt không gian hình thành, hắn cũng đã phát giác, vội vàng lớn tiếng cảnh báo.

Nhưng vết nứt không gian xuất hiện quá đột ngột, thân hình Xích Long khổng lồ, thật rất khó tránh đi.

- Liều mạng!

Trơ mắt nhìn Xích Long muốn đụng vào kẽ nứt, Phương Hành cắn răng, lật tay lấy ra gương đồng, vận chuyển linh lực, chỉ nghe ầm... trong gương đồng xuất hiện một ngọn núi lồng lộng, cùng lúc đó, đất đá dưới đầm lầy rắc rắc sinh trưởng, bùn nhão bay loạn, vậy mà có một ngọn núi cao hơn mười trượng từ dưới mặt đất dựng lên, bay đến giữa không trung...

- Oanh...

Kẽ nứt oanh kích lên núi nhỏ, núi nhỏ bị phách chia năm xẻ bảy, mà lực lượng của kẽ nứt cũng hao hết, biến mất ở trong không khí.

Phương Hành "oa" một tiếng, cả người từ trên lưng Xích Long ngã ra ngoài, gương đồng trong tay, thậm chí Ma Cô bị hắn dùng Khổn Tiên Tác cột cũng ngã bay, tám nô bộc Kim Đan vốn bảo hộ ở quanh người hắn cũng bị lực lượng lan đến gần, phát tán bốn phương, có người hạ xuống dưới, có người bị lực lượng hất lên cao bảy mươi trượng...

Hết thảy đều phát sinh ở trong khoảng điện quang hỏa thạch, cơ hồ không người có thể dự liệu được kết quả này.

Nhưng có người bắt được cơ hội này...

Ngay thời điểm gương đồng rời khỏi tay, Ma Cô bị hắn dùng Khổn Tiên Tác trói chặt ngã bay ra ngoài, bỗng nhiên có một hồng ảnh xuất hiện, hồng ảnh xuất hiện quả thực quá đột ngột, như sớm chuẩn bị kỹ càng, thân hình vừa hiện, móng vuốt chộp tới, Khổn Tiên Tác lập tức đứt đoạn.

Sau đó hồng ảnh xoay chuyển, ôm Ma Cô vào trong lòng, đồng thời lăng không bắt lấy gương đồng...

- Ha ha...

Trong tiếng cười to, hồng ảnh dần dần biến mất, lại hóa thành một thanh niên hắc y, không ngừng cười to.

Chương 438: Hàng Chu Tước

Trong tiếng cười lớn, thanh niên áo đen muốn quay người đào tẩu, hắn chọn phương vị cực kỳ chú ý, vô luận là Phương Hành hay Xích Long đều ở trước mặt hắn, mà phía sau chính là Tam Giới Sơn rộng lớn, dùng tốc độ của hắn, có thể nhẹ nhàng trốn vào Tam Giới Sơn, tan biến ở trong rừng nhiệt đới, dù là Xích Long cũng không cách nào ở trong thời gian ngắn như vậy kịp phản ứng giết hắn...

Mà thanh niên áo đen kia, cũng tự nhận thành công, đắc ý cười to, muốn rời khỏi nơi này.

Chỉ tiếc, lúc này lại có tiếng cười càng lớn vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...

Tiếng cười kia làm nội tâm thanh niên áo đen lộp bộp một tiếng, bay lên một loại dự cảm bất hảo.

Lúc này, Xích Long cách hắn ít nhất 50 trượng, tiểu quỷ cười quái dị kia cũng cách hắn tầm 30 trượng, rõ ràng rất an toàn nha.

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại cảm thấy cảm giác không ổn, muốn bứt ra nhanh chóng thối lui.

Chỉ có điều đúng vào lúc này, đạo đạo lực lượng vô hình bao phủ xuống, giống như một cái lưới lớn, mà hắn chính là cá ở trong lưới.

Đạo đạo lực lượng kia vừa vặn có tám đạo, phong bế bát phương, kết thành một đại trận bao phủ lấy hắn.

Tiếng cười của thanh niên áo đen dừng lại, ánh mắt co rút, nhìn qua không trung, là tám nô bộc Kim Đan cảnh.

Vừa rồi thoạt nhìn bọn hắn bị đánh bay, lúc này trong tay cầm một trận kỳ, trận kỳ đã bị hiển hiện, trên tám trận kỳ đều tản mát ra linh quang, lẫn nhau đan xen, hợp thành một đại trận, thẳng đến lúc này thanh niên áo đen mới phát hiện, phương hướng tám người bọn hắn bị đánh bay, nhìn như hỗn loạn, nhưng lại là vị trí hạch tâm của trận pháp...

- Cái bẫy?

Trên mặt thanh niên áo đen xuất hiện một tầng sương lạnh, ánh mắt lạnh xuống.

- Con mẹ nó, ngươi nhìn chằm chằm ta lâu như vậy, sớm để ta không kiên nhẫn được nữa, rốt cục đợi đến lúc ngươi ra tay!

Phương Hành cười mắng, thân hình lướt trên, Xích Long cũng quay người, hắn thì rơi vào trên đầu rồng.

Thanh niên áo đen kia không đáp, thân hình xoay chuyển, lại hóa thành hồng ảnh, không ngờ lại là một hung cầm màu đỏ dài chừng bảy tám trượng, quanh người lôi cuốn sương mù đỏ, nhiệt độ của sương mù đỏ cực cao, đốt không khí chung quanh trở nên vặn vẹo, khiến cho nó giống như hỏa diễm chân thực.

Oanh!

Nó bỗng nhiên lao nhanh, phóng về phía hư không.

Thân hình va chạm với trận pháp, nhất thời hư không lắc lư, sắc mặt tám gã nô bộc Kim Đan đều trầm xuống.

Lực lượng của hung cầm cực kì mạnh mẽ, nếu phát điên lên, ngay cả Kim Đan trung kỳ cũng không chịu được mấy hiệp, nhưng tám người bọn hắn cầm trận kỳ, lực lượng đan xen hóa thành đại trận, lại tạm thời có vốn liếng phong tỏa nó, bất luận nó xông như thế nào, tám người cũng cắn răng kiên trì, một mực thủ vững vị trí của mình.

- Con mẹ ngươi, còn không thành thật sao?

Phương Hành giận dữ, lệnh Xích Long:

- Đại cẩu tử, ngươi đi xé nó cho ta...

Hung cầm kia nghe vậy lại bất động, cầm gương đồng trong tay, miệng phun tiếng người:

- Ngươi dám tổn thương ta, không sợ ta hủy kính này?

Phương Hành cười ha ha, từ trong túi trữ vật lấy ra một cái gương đồng, giương lên nói:

- Ngươi hủy đi, ta còn một cái!

Hung cầm bất ngờ, vội vàng cúi đầu nhìn, sau đó tâm nguội lạnh một nửa, gương đồng trong móng vuốt của nó cũng là cổ kính, màu xanh đồng, nhưng loáng thoáng có chút bất đồng với của Phương Hành, vô luận là phù văn, cấu tạo hay màu đồng xanh, đều có khác biệt rõ ràng, càng mấu chốt là, trên kính khắc mấy chữ...

Trấn Sát Kính!

Hung cầm ngẩng đầu lên, ánh mắt muốn phóng hỏa.

Phương Hành thì chậm rì rì nói:

- Trấn Sát Kính kia cũng là bảo bối, có thể xua đuổi uế vật, đặt ở phàm tục hoặc Linh Động cảnh có ý định dùng trảm yêu trừ ma làm nhiệm vụ của mình, cũng là một bảo bối nha, đây là lúc đầu ta cầm thứ tốt từ trong tay người khác đổi lấy, chỉ có điều phù văn bên trong hư hao, chẳng muốn đi tu sửa, nếu như ngươi thích thì cứ cầm, sửa xong còn có thể thế thiên hành đạo...

Hung cầm đâu có thời gian để ý tới hắn trêu chọc, phát hiện gương đồng là giả, không khỏi nhìn vào trong ngực.

Ở trong lòng ngực của hắn, là một nữ hài mặt che khăn lụa, đang lẳng lặng trợn mắt nhìn hắn, nàng mặc quần áo của Ma Cô, hơn nữa ẩn tàng khí tức, bởi vậy trong lúc cấp bách khó có thể phân biệt thật giả, nhưng lúc này khoảng cách gần như thế, tinh tế cảm ứng, thì lập tức phát hiện các nàng bất đồng, tu vi của nàng chỉ là Trúc Cơ cảnh mà thôi...

Lúc này hung cầm biến thành hình người lần nữa, kéo khăn lụa đi, sau đó nghẹn họng nhìn trân trối.

- Tại sao là ngươi?

Hung cầm nhận ra đối phương, nhưng lập tức cảm thấy sát khí lành lạnh từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Lúc này hắn mới nghĩ tới tình cảnh của mình, vội vàng ném nữ hài kia ra.

Hận Thiên Ninh đứng thẳng thân thể, nhìn Chu Tước nhẹ nhàng thi lễ nói:

- Thiếu Tôn ca ca, đã lâu không gặp!

Thanh niên mặc áo đen này tự nhiên chính là Thiếu Tôn, hắn ý thức được mình trúng kế, trên mặt hiện lên vẻ phẫn nộ khó nói lên lời, nhưng rất nhanh đã bị đè nén xuống, quay đầu nhìn về phía Phương Hành nói:

- Hảo thủ đoạn, trên đoạn đường này, ta

nghìn tính vạn tính, tính toán đến vô số khả năng, thậm chí tính toán đến có thể sẽ thất bại, lại không tính toán đến ngươi sẽ dùng chiêu thức ấy!

Phương Hành cười hì hì nói:

- Ta cũng chỉ là vừa mới nghĩ đến, nên thử một lần!

Thiếu Tôn có chút ngạc nhiên, qua nửa ngày mới nói:

- Ngươi làm sao làm được?

Phương Hành càng vui vẻ, cười đến con mắt híp lại.

Kế hoạch này, xác thực là hắn vừa mới nghĩ đến, trên thực tế thời điểm trước khi tiến vào đầm lầy, trong lòng của hắn hoàn toàn không có kế hoạch này, ngay lúc đó, hắn chỉ cảm giác cái đầm lầy này tối tăm nguy hiểm, ở trong thần thức cảm ứng, luôn cảm thấy địa phương quỷ quái này không có bình tĩnh như bên ngoài, bởi vậy mới đầu có ý định khuyên các tu sĩ đi vòng.

Bất quá các tu sĩ không nghe hắn, hắn chỉ có thể đi theo, dù sao hắn có Xích Long che chở, còn có Liễm Tức Thuật ở lúc mấu chốt có thể giấu kín Hung Thú nhận biết bảo vệ tính mạng, ngược lại an toàn hơn người khác rất nhiều, đương nhiên lại chưa bao giờ buông lòng cảnh giác, một mực cẩn thận quan sát đầm lầy, Âm Dương Thần Ma Giám bị hắn thúc dục đến cực hạn.

Sau đó hắn thấy được dây leo ẩn trong đầm lầy hơi nhúc nhích, cái này làm hắn cả kinh, lập tức nhìn thẳng vào dây leo, không ngờ xem xét ra chân thân của nó là Khuê Mộc Yêu, một loại thực vật thành Yêu, cực kỳ xảo trá lợi hại.

Cái này làm Phương Hành giật mình, nhưng càng giật mình còn ở phía sau.

Hắn dùng Âm Dương Thần Ma Giám giám định ra đặc tính của Khuê Mộc Yêu.

Yêu này xen giữa thực vật và sinh linh, có được thần trí không thấp hơn linh tính, săn giết hết thảy động vật, côn trùng, Hung Thú, tu sĩ... mà mình có khả năng chạm được. Thân thể nó khổng lồ, lực lượng to lớn, càng có được thiên phú thần thông, có thể đảo loạn cuồng phong, chỉ tiếc gia hỏa này lại có một nhược điểm trí mạng, đó chính là bộ rễ của nó không cách nào tùy tiện di động, bản thể khẽ động, sinh cơ liền tiêu.

Nói cách khác, loại yêu vật này, trừ khi mượn nhờ lôi điện diệt đi Yêu thân, hóa thành nhân hình, nếu không sẽ một mực ở tại chỗ, dù biển cạn đá mòn cũng sẽ không di động, bởi vì một khi di động sẽ chết.

Cũng chính vì điểm này làm Phương Hành cảnh giác, con mẹ nó, Khuê Mộc Yêu kia lợi hại như thế, ít nhất cũng sống hơn ngàn năm nha!

Khuê Mộc Yêu chỉ có thể sinh tồn ở trong ao đầm, nói cách khác, cái đầm lầy này ít nhất tồn tại mấy trăm năm.

Như vậy vì sao Ma Cô nói đầm lầy này chỉ hình thành tầm vài chục năm?

Nữ nhân này rõ ràng là đang nói dối!

Lại liên tưởng đến gần đây Ma Cô soi gương số lần càng ngày càng nhiều, tuy người bình thường xem ra, có thể sẽ cảm thấy đây chỉ là nữ nhân chăm chút gương mặt của mình, bất quá hỗn đản Phương Hành lại ưa thích nghĩ vào chỗ xấu, thấy biểu lộ của Ma Cô khi soi gương, trong nội tâm luôn không tự chủ được bay lên ý nghĩ "nữ nhân này muốn gặp tiểu tình nhân rồi".

Tuy thời điểm mình giúp Ma Cô chữa thương nhìn toàn thân nàng mấy lần, nhưng mình không phải tiểu tình nhân của nàng!

Vậy tình nhân của nàng là ai?

Rất dễ dàng, Phương Hành nghĩ tới trên người một nô bộc lúc trước ít đi.

Lúc trước nô bộc của Ma Cô trùng kích hành cung, kết quả bị Xích Long cắn chết, nuốt lấy hơn phân nửa, vốn đã để Phương Hành cảm giác có chút hồ nghi, về sau Phương Hành bức Xích Long nôn ra, liều mạng lắp ghép, kết quả để hắn rõ ràng, trùng kích hành cung là giả, có một người hầu lừa dối, mượn cử động kia bất tri bất giác chạy trốn mới là thật.

Đương nhiên, điểm này là sai lầm chết người của Chu Tước, theo nó, Long tộc cũng là Hung Thú, ăn người không coi vào đâu, lại không biết ở bên ngoài diễn biến nhiều năm, Long tộc tu tập lễ giáo của Nhân tộc, ở dưới sự trợ giúp của Thánh Nhân, đã sớm tiến hóa ra hình người, nói cách khác, Long tộc có một nửa xem như là Nhân tộc, cho nên Long tộc quyết không ăn người, Long tộc càng thuần huyết thì càng không ăn.

Tuy Xích Long thô bạo điên cuồng, nhưng bản năng lại vẫn còn, thời điểm chiến đấu cuồng bạo, nó sẽ nuốt người vào, nhưng lại không tiêu hóa được, qua không bao lâu sẽ nôn ra, nếu không sẽ giống như độc dược, đốt phá tạng phủ.

Như vậy người hầu chạy đi kia là ai?

Đi thì đi, cần gì phải gạt mọi người như thế?

Liên tưởng đến Ma Cô lần thứ nhất nhìn thấy mình, liền nhận ra mình, Phương Hành ẩn ẩn đoán được một đáp án.

- Gia hỏa đào tẩu kia, tám chín phần nhận thức ta, đoán chừng ta cũng nhận thức hắn, cho nên hắn mới không tiếc làm nô bộc ngụy trang, lặng yên không một tiếng động bỏ chạy, trốn ở trong tối mưu tính mấy thứ gì đó... âm hiểm như vậy, còn nhận thức ta, đoán chừng chính là con tặc điểu kia rồi! Nó đã từng phí sức lẻn vào Hận Thiên Thị trộm gương đồng, còn không tiếc nguy hiểm lẻn vào Hận Thiên Thị giết Đại cung phụng, che dấu bí mật của gương đồng... con mẹ nó, con chim này thật gian xảo, đến tột cùng nó muốn làm gì?

Chương 439: Có táo không táo đánh vậy gậy tre

- Con tặc điểu kia, có quan hệ gì với Tầm Long Thị?

Vấn đề này Phương Hành nghĩ mãi mà không rõ, nhưng hắn vẫn minh bạch, Ma Cô không tiếc dùng thân phạm hiểm, dẫn các tu sĩ tiến vào đầm lầy, tám chín phần mười là muốn thừa dịp loạn làm việc, Phương Hành không biết hai người muốn làm cái gì, bất quá hắn lại biết gương đồng và Ma Cô cực kỳ trọng yếu với Chu Tước, bởi vậy tạm thời bố cục, dùng gương đồng và Ma Cô dẫn Chu Tước ra.

Mặc kệ Chu Tước đến tột cùng muốn mượn cơ hội làm cái gì, Phương Hành cũng có nắm chắc, gia hỏa này thấy gương đồng và Ma Cô, nhất định sẽ hiện thân.

Đương nhiên, dù không hiện thân cũng không sao, mình lại không tổn thất cái gì, nhiều nhất bị người chê cười một trận mà thôi.

Có người trí kế như yêu, có người mưu tính sâu xa, hắn đoán chừng hai bên đều không dính nổi.

Tuy hắn không ngốc, cũng có chút dối trá, nhưng so với loại cao nhân tính toán không bỏ sót thì còn kém xa lắm, nhưng hắn có chỗ tốt, cái kia chính là to gan lớn mật, trời sinh không biết chữ sợ là gì, nghĩ tới chuyện gì, chỉ cần có ba phần nắm chắc liền dám đi thử, trước khi làm chuyện gì, hắn thường thường đều là trước xác định mình muốn cái gì, cái khác thì từ từ tính tiếp.

Lúc này cũng như thế, hắn đoán được Chu Tước có khả năng ở trong tối nhìn chằm chằm, thậm chí có thể đang đùa nghịch bọn hắn.

Loại cảm giác này thật rất khó chịu, để người cảm thấy như bị độc xà nhìn chằm chằm.

Bởi vậy sau khi phát hiện tiến vào đầm lầy, Chu Tước có khả năng lập mưu với Ma Cô, tuy Phương Hành còn không biết hai người mưu đồ cụ thể là cái gì, vì thế lấy Ma Cô và gương đồng làm mồi nhử, sau đó mình và Xích Long tránh xa một chút, cũng không tin hỗn đản kia không mắc mưu...

Thậm chí hắn đã tính, nếu sau khi gương đồng và Ma Cô văng ra, Thiếu Tôn còn không hiện thân, mình sẽ nằm trên đất giả chết... Chỉ có điều hắn không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy, Thiếu Tôn thật ở cách mình không xa, vừa thấy gương đồng và Ma Cô, thì lập tức lao ra...

Đương nhiên, bởi vì chuyện này dù sao cũng là tạm thời trù tính, Phương Hành không dám ném đồ thật, vì vậy chuẩn bị mồi nhử đều là giả, bảo kính kia là lúc trước hắn đấu giá Kiếm Thai có được, bỏ ở trong túi trữ vật không làm gì, không ngờ bây giờ lại có tác dụng...

Loại thời điểm này rất mấu chốt, bởi vậy hắn cố ý dùng gương đồng phá vết nứt không gian, cho người một loại ảo giác "gương đồng" đang ở trong tay hắn, thất thủ mới bay ra ngoài...

Về phần Hận Thiên Ninh, nha đầu kia không biết giặt quần áo nấu cơm, cũng không biết bưng trà rót nước, mình cũng không muốn ngủ với nàng...

Dù sao cũng phải tìm cho người ta một ít chuyện để làm nha!

Cuối cùng là tám nô bộc Kim Đan, tuy bổn sự từng người đều không bằng nó, nhưng tám người cầm trận kỳ, lại có thể vây khốn đối phương ít nhất một khắc, mà trong khoảng thời gian này, đủ để đại cục ổn định rồi.

Kế hoạch chính là trò đùa như thế, bất quá đại khái cũng bởi vì trò đùa, nên Thiếu Tôn mới bị lừa.

Đối với hắn mà nói, vẫn có loại cảm giác không biết mình thua ở đâu...

Tiểu quỷ này là làm sao phát hiện Khuê Mộc Yêu?

Hắn lại làm sao biết mình ở phụ cận?

Hắn là lúc nào chế định ra kế hoạch này lừa bịp mình?

Phải biết ngay cả mình chuẩn bị ra tay đoạt người, cũng là sau khi nhìn thấy Ma Cô mang mọi người vào đầm lầy a!

Bởi vì có quá nhiều nghi vấn, cho nên lúc này mặc kệ sắc mặt hắn lạnh như thế nào, thần sắc trang nghiêm ra sao, cũng hỏi rất chân thành!

- Ngươi làm sao làm được?

Hiện tại hắn thật muốn biết Phương Hành là làm sao làm được, cũng để biết rõ tại sao mình lại thua.

Đối với vấn đề này, Phương Hành cười to nói:

- Không nói cho ngươi!

- Tiểu quỷ kia chạy thoát rồi sao?

Xa xa có người gầm lên, một đạo kiếm quang màu tím ở trong vòng vây của quái đằng thoáng hiện, thỉnh thoảng có xúc tu bắn tung toé ra dịch thể màu xanh lá, lại là lão tu sĩ bớt tím mang theo tộc nhân, cứng rắn giết ra vòng vây của Khuê Mộc Yêu, trong miệng hắn hét lớn, cầm kiếm rời đi, xúc tu của Khuê Mộc Yêu ở dưới kiếm của hắn vậy mà không chịu nổi một kích.

- Vừa rồi lão thân thấy hắn chạy trốn tới không trung, xác thực đã chạy thoát, mau đuổi theo hắn...

Một thanh âm già nua hét lớn, một phương hướng khác, ánh trăng như nước, rõ ràng là Ngọc bà bà cùng đám người Linh Lung trưởng lão đang liên thủ khởi động một quả cầu phòng ngự, từ trong công kích điên cuồng của Khuê Mộc Yêu vọt ra.

- Đã đến Tam Giới Sơn, hắn còn có thể chạy đi đâu? Chẳng lẽ lại không muốn tiến vào Đạo Cung sao?

Một âm thanh hét lớn vang lên, là thủ lĩnh Ngự Thú Thị Sư Nam Cát vọt ra, đồng dạng mang theo một đám tộc nhân.

Cuối cùng là Lạc Mộc Tang của liên minh tiểu thị tộc, trong tay nắm một bông hoa nhỏ cỡ nắm tay, trên bông hoa có vầng sáng mông lung tán ra, xúc tu cảm ứng được tia sáng này, đều nhao nhao tránh lui, như không dám tới gần, mà ở sau lưng Lạc Mộc Tang, đồng dạng đi theo bảy tám tộc nhân, cùng hắn thất tha thất thểu vọt ra.

Bọn hắn là Kim Đan đỉnh phong, còn không đến mức bị Khuê Mộc Yêu tổn thương, tuy bị công vậy trở tay không kịp, nhưng rất nhanh liền phản ứng qua, chỉ bất quá tuy bọn hắn không có việc gì, nhưng tộc nhân lại không thể ngăn cản, bởi vậy mấy người kia đều lựa chọn quay đầu cứu tộc nhân của mình, lúc này mới trễ rất nhiều thời gian.

Bọn hắn lo lắng nhất là Phương Hành thừa dịp hỗn loạn đào tẩu, dù sao trong nội tâm bọn hắn đã hiện lên ác niệm, cũng không có che dấu qua.

Trong miệng hô to gọi nhỏ xông lên bờ, buông tộc nhân ra, muốn lập tức đuổi theo Phương Hành.

Chỉ có điều sau khi vọt ra, lại không khỏi giật mình, có chút ngẩn người nhìn Phương Hành ôm hai tay đứng ở trên đầu rồng.

- Hắn lại không có đào tẩu?

Đám người Ngọc bà bà chứng kiến hắn đứng chờ ở bên cạnh bờ, đều cảm giác có chút ngoài ý muốn.

- Các ngươi nói ai muốn chạy trốn hả?

Phương Hành ôm hai tay, tâm ý khẽ động, Xích Long quay đầu nhìn về phía bốn thủ lĩnh, hàm ý bất thiện.

- A, tiểu hỗn đản, đảm lượng cũng không nhỏ, lão thân có chút xem nhẹ ngươi rồi...

Ngọc bà bà lành lạnh nói, vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn Phương Hành.

- Lão hỗn đản, ta thì một mực không dám xem nhẹ ngươi, người nặng thế kia mà...

Phương Hành ở việc đấu khẩu thì chưa từng thua qua, há miệng mắng trở về.

Ngọc bà bà dọc theo con đường này cãi nhau với Phương Hành, thì chưa bao giờ thắng qua, mình thích mắng người, nhưng lại bị mắng không cách nào phản bác, lúc này cũng thế, sắc mặt bỗng nhiên chìm xuống, lạnh lùng nói:

- Tiểu hỗn đản, trong hành trình ngươi vẫn nói năng lỗ mãng với lão thân, nhìn ngươi tuổi nhỏ, lão thân nhường ngươi, không nguyện so đo mà thôi, nhưng ngươi thực cho rằng ta không giết được ngươi sao?

Nói xong bước ra một bước, quát lạnh:

- Ta lại hỏi ngươi, vừa rồi ở trong đầm lầy, ngươi rõ ràng sớm nhận ra nguy hiểm, vì sao không cảnh báo?

Phương Hành không hề sợ nàng, đứng ở trên đầu Xích Long, cười nói:

- Không phải mời ngươi lên hóng mát sao?

- Ngươi...

Ngọc bà bà giận tím mặt, sát khí tăng vọt.

Phương Hành liếc mắt mắng:

- Ngươi cái gì ngươi? Đừng mỗi ngày kiêu ngạo ở trước mặt ta, ta cũng không phải uống sữa của ngươi lớn lên, nhắc nhở một câu đã xem như rất nể tình, ngươi ngốc không phát hiện được nguy hiểm, cũng muốn đến trách ta sao? Ngươi trừng cái gì? Ta chính đang mắng ngươi đấy? Có bản lĩnh tới đây động thủ, cùng đại cẩu tử của ta đánh một trận thử xem?

Xích Long nghe vậy tinh thần tỉnh táo, con mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Ngọc bà bà.

Ngọc bà bà giận tím mặt, trên đường đi nàng nhịn Phương Hành quá vất vả, quay đầu lại nhìn thoáng qua Linh Lung, trong nội tâm thực rất do dự, hôm nay Bái Nguyệt Thị các nàng, Kim Đan đỉnh phong chỉ còn lại hai vị, một người khác đã chết ở trên đường, bằng hai người các nàng, muốn bắt Xích Long là không có một chút nắm chắc, đành phải nhìn về phía lão tu sĩ bớt tím.

- Lão thân cảm thấy có thể động thủ!

Lão tu sĩ có bớt tím nhíu mày, liếc nhìn Xích Long.

Trong mắt thủ lĩnh Ngự Thú Thị cũng lóe lên tinh quang, hai tay chắp sau lưng.

Người trong liên minh tiểu thị tộc nghe vậy cũng đứng lên, có người mắt lộ ra sát ý, có người thì ánh mắt cảnh giác.

- Động thủ cái gì nha?

Phương Hành giống như không rõ, cười hì hì hỏi một câu.

Ngọc bà bà chống mạnh quải trượng, khí tức vô hình thích phóng ra, cười lạnh nói:

- Tiểu quỷ, trong lòng ngươi minh bạch, nếu muốn tiến vào Đạo Cung, tất phải lấy huyết mạch Tứ Hung huyết tế, Xích Long của ngươi sớm cũng phải giao, muộn cũng phải giao, hôm nay đã đến Tam Giới Sơn, rất nhanh thì tới Tứ Hung chi môn, lúc này ngươi không giao Xích Long, còn đợi khi nào?

Trong tiếng quát lạnh, ánh mắt lấp lóe tinh quang, lộ ra sát ý lành lạnh.

Sắp đến Tam Giới Sơn, tác dụng của truyền nhân Tầm Long Thị đã không lớn, tâm tính ném chuột sợ vỡ bình cũng nhạt rất nhiều, hôm nay kiêng kị chỉ là làm sao bắt Xích Long mà thôi, chỉ cần Xích Long đầu hàng, tiểu quỷ này nàng còn cần để vào mắt?

- Tứ Hung huyết mạch... Không phải nói muốn tìm Chu Tước sao?

Đối mặt Ngọc bà bà uy hiếp, Phương Hành lại giống như còn không kịp phản ứng, ngơ ngác hỏi.

- Ha ha...

Lạc Mộc Tang tiến lên trước một bước, nở nụ cười:

- Hình tiểu hữu, cũng không phải chúng ta ép ngươi, chỉ là hôm nay, phải đi nơi nào tìm Chu Tước a? Tuy chúng ta có lông vũ của nó, nhưng khí tức của nó lúc ẩn lúc hiện, không dễ sưu tầm a, huống hồ hạch tâm của Quy Khư có quá nhiều hung hiểm, không thể chạy loạn, không bằng ngươi phối hợp một chút, giao Xích Long cho chúng ta, lão phu cam đoan, sau khi tiến vào Đạo Cung, chỗ tốt nhất định có một phần của ngươi, ngươi xem được không?

Trong hành trình dò xét Quy Khư, hắn bị

mắng thực không thua Ngọc bà bà, lúc này sao có thể bỏ qua.

Phương Hành có chút híp mắt, nhìn hắn và Ngọc bà bà, trong nội tâm nhớ kỹ thù này, sau đó nở nụ cười, đưa tay chỉ Thiếu Tôn bị nhốt ở trong trận pháp, cười nói:

- Các ngươi tìm Chu Tước? Rất khó sao, không phải ngay ở chỗ này sao?

Chương 440: Năm mạch liên minh

- Ân?

Các tu sĩ nghe hắn nói, không khỏi ngẩn người, khó có thể tin nhìn về phía hắn chỉ.

Thời điểm bọn hắn xông ra đầm lầy, liền thấy thanh niên mặc áo đen bị tám nô bộc Kim Đan cảnh của Hận Thiên Thị dùng trận kỳ vây khốn, chỉ là bị Ngọc bà bà nâng lên niệm tưởng đối với Xích Long, trong nội tâm chỉ nghĩ làm sao trả giá ít nhất hàng phục Xích Long mà thôi, lại không rảnh chú ý một thanh niên chỉ là Kim Đan trung kỳ, lúc này ánh mắt mới nhìn về phía hắn.

Sau khi xác định mình nhất thời không thể xông ra đại trận, Thiếu Tôn liền hoá thành nhân hình, yên tĩnh đứng ở trong hư không.

Mà hắn cũng rất giỏi biến hóa, sau khi hóa thành hình người, ngay cả Kim Đan đỉnh phong cũng nhìn không thấu, lúc trước hắn chính là mượn môn thần thông này, mới có thể tiềm phục ở trong Hận Thiên Thị một năm, chưa từng lộ ra chân ngựa.

- Người này là ai?

Lão tu sĩ bớt tím đã nhận ra trong không khí còn sót lại một tia hỏa diễm, nhìn Phương Hành hỏi.

Bái Nguyệt Thị Ngọc bà bà, Ngự Thú Thị Sư Nam Cát, liên minh tiểu thị tộc Lạc Mộc Tang cũng nhìn về phía Thiếu Tôn, ánh mắt chớp động.

Phương Hành cười nói:

- Không phải đã cho các ngươi một cây lông vũ sao? Sao không suy tính xem phương vị của Chu Tước kia?

Lão tu sĩ có bớt tím tựa hồ nghe ra cái gì, trong tâm khẽ động, bàn tay mở ra, có một cây lông vũ màu đỏ thẫm xuất hiện ở trong lòng bàn tay của hắn, sau đó hắn nhìn tộc nhân ở sau lưng gật đầu, liền có một thanh niên sắc mặt khô héo đi ra, từ trong túi trữ vật lấy ra một cái la bàn, rót linh lực vào, trên la bàn có hào quang lốm đa lốm đốm thoáng hiện.

Thanh niên kia đặt lông vũ ở trên la bàn, lại tiện tay đánh vào vài đạo linh lực, sau nửa ngày, kim la bàn nhanh chóng chuyển động, các tu sĩ đều ngừng hô hấp, nhìn phương hướng của kim la bàn, đây là một Pháp khí dùng để tìm người, trước đó các tu sĩ lợi dụng lông vũ tìm kiếm Chu Tước, chính là mượn nhờ lực lượng của nó.

Đoạn đường này đi tới, các tu sĩ cũng không phải bỏ qua ý niệm bắt Chu Tước làm tế phẩm, chỉ là Chu Tước kia hành tung quỷ dị, khí tức lúc ẩn lúc hiện, căn bản không cách nào xác định vị trí của nó, cũng bởi vì vậy, bọn hắn dần dần minh bạch, Chu Tước kia có pháp môn che giấu khí tức, đối với loại tồn tại này, trong thời gian ngắn là đừng hy vọng có thể tìm được nó, vì vậy các tu sĩ mới dần dần đưa ánh mắt lên người Xích Long, dù sao con tin trong tay Phương Hành đang dần dần mất đi tác dụng.

Các tu sĩ không sợ ném chuột vỡ bình, ra tay với Phương Hành cướp đoạt Xích Long, có thể nói là sự tình sớm muộn.

Bất quá đến cửa ải này, thế cục lại đột biến.

Kim la bàn chuyển vài vòng, đột nhiên chậm rãi ngừng lại, sau đó run rẩy mấy cái, chỉ một phương hướng.

Cái hướng kia, chỉ đúng là Phương Hành.

Trong thần sắc kinh ngạc của các tu sĩ, Phương Hành tránh đi, lộ ra Thiếu Tôn ở phía sau hắn.

Lúc này Thiếu Tôn giống như đã nhận mệnh, ngồi xếp bằng ở trong hư không, tùy ý kim la bàn chỉ mình, mặt không biểu tình.

Nhưng đám người Ngọc bà bà lại lập tức kinh hãi, trên mặt lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Ngọc bà bà là cái thứ nhất nhảy ra ngoài, chộp lấy la bàn, thăm dò đưa vào thần thức đo lường, nhưng kết quả kiểm tra là la bàn không có bất cứ vấn đề gì, thậm chí lấy tu vi của nàng, ở khoảng cách gần như thế quan sát, dù không cần la bàn chỉ dẫn, cũng có thể rõ ràng cảm ứng được lông vũ và Thiếu Tôn khí tức đồng nguyên, căn bản chính là từ trên người hắn rớt xuống.

- Ngươi... làm sao có thể...

Ngọc bà bà sống gần ngàn năm, nhưng lúc này cũng kiềm nén không được trong tâm chấn kinh.

Mấy lão tu khác cũng kinh ngạc, đều mở pháp nhãn nhìn Thiếu Tôn.

Phương Hành cười lạnh, thân hình Xích Long dao động, cõng lấy hắn bức về phía Ngọc bà bà, ở khoảng cách mười trượng dừng lại, mắt lộ ra bất thiện:

- Mụ mập chết bầm, không phải ngươi muốn cướp Xích Long của ta sao? Hiện tại còn muốn động thủ không?

Thời điểm hắn nói chuyện, Xích Long ngẫng đầu, trong mắt lộ ra huyết tinh, trên mặt Phương Hành cũng cười lạnh.

Một người một rồng kia, trên người phát ra khí thế dung hợp, vậy mà không thua Ngọc bà bà Kim Đan đỉnh phong.

Tộc nhân Bái Nguyệt Thị biến sắc, tất cả cầm Pháp bảo, bày ra xu thế phòng ngự.

Sắc mặt của Ngọc bà bà cũng khó coi, tuy nàng là Kim Đan đỉnh phong, nhưng tự nghĩ không cách nào đối kháng Xích Long, nếu quả thật động thủ, dù tập hợp toàn bộ lực lượng của Bái Nguyệt Thị, cũng chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi, trước có can đảm kiếm chuyện, là bởi vì lợi ích nhất trí với Phụng Thiên Thị, Ngự Thú Thị, hôm nay Chu Tước bị bắt, ai cũng không dám mạo hiểm lưỡng bại câu thương đối kháng Xích Long.

Mặt đối mặt Phương Hành khiêu khích, nàng qua nửa ngày mới nhẹ nhàng mở miệng:

- Chỉ là một câu vui đùa, tiểu hữu cần gì để bụng?

- Nguyên lai là vui đùa, vậy ta an tâm...

Phương Hành nghe vậy cũng cười ha ha, lại nhìn về phía những người khác, cười nói:

- Mấy vị khác thì sao? Nếu có ý kiến với ta, không ngại hiện tại tới đấu một hồi!

Mấy thủ lĩnh khác nghe hắn nói, sắc mặt đều có chút xấu hổ.

Lạc Mộc Tang cười nói:

- Ha ha, Hình tiểu hữu thật thích nói giỡn, lần này năm mạch chúng ta cộng đồng dò xét Quy Khư, đúng là lúc nên đồng tâm hiệp lực, trước bởi vì vấn đề Xích Long có chút mâu thuẫn, hôm nay bắt được Chu Tước, vấn đề này đã không tồn tại nữa, đã đến Tam Giới Sơn, Đạo Cung gần trong gang tấc, lời nói như vậy xin đừng nhắc lại nữa!

Nghe hắn nói, các tu sĩ đều như có điều suy nghĩ, có người gật đầu, có người cười lạnh, nhưng không ai phản đối.

Trong liên minh dò xét Quy Khư, Phụng Thiên Thị tính toán một mạch, Bái Nguyệt Thị tính toán một mạch, Ngự Thú Thị tính toán một mạch, mấy liên minh tiểu thị tộc lại tính toán một mạch, tu sĩ bốn mạch này chính là chủ lực tìm kiếm bí mật Quy Khư, tuy trước đó Phương Hành cũng xen lẫn vào, thậm chí bắt Ma Cô, khống chế quyền nói chuyện, hơn nữa có Xích Long và chín Kim Đan cảnh, thực lực cũng coi như không tệ.

Chỉ có điều ở trong mắt các tu sĩ, hắn chỉ là con mồi, tùy thời có thể bị các tu sĩ bắt lại, bởi vậy ai cũng không để hắn vào mắt, tuy hắn là Hận Thiên Thị Chủ, thân phận không kém ai ở đây, nhưng vẫn không tính là một mạch.

Nhưng theo hắn bắt được Chu Tước, cục diện lại bất đồng.

Quan hệ đối địch đã giải, Phương Hành đại biểu Hận Thiên Thị, chính thức chiếm được một mạch trong liên minh.

- Như thế rất tốt, chư vị tiền bối, Chu Tước này rất hung, phải dựa vào các vị bắt lại rồi!

Phương Hành cười ha ha, rất nể tình nói câu dễ nghe, hai tay ôm quyền, thối lui qua một bên.

- Tiểu hỗn đản này thật tặc...

Trong nội tâm các tu sĩ đều có chút oán thầm, cảm thấy tiểu quỷ này nói dễ nghe như vậy, trên thực tế là vì không nguyện ra tay bắt Chu

Tước, dù sao Chu Tước chính là Thượng Cổ Tứ Hung, một khi liều mạng, chỉ sợ cũng không phải dễ bắt như vậy, nói Phương Hành bắt được nó, chẳng bằng nói là dẫn nó ra, sau đó tạm thời vây khốn mà thôi, còn không có chính thức hàng phục.

Đối với Phương Hành mà nói cũng là như thế, muốn bắt Chu Tước, chỉ sợ tám Kim Đan cảnh cũng không phải đối thủ, mà Xích Long ra tay, thì bên cạnh mình không còn phòng hộ, vạn nhất mấy thị tộc khác lòng mang làm loạn, vậy thì có chút phiền toái, thứ hai Xích Long là chiến lực mạnh nhất của hắn hôm nay, nếu như bị thương hắn cũng đau lòng.

- Hình tiểu hữu dẫn Chu Tước ra, đã là công đầu rồi, còn lại do chúng ta xử trí là được!

Ngự Thú Thị Sư Nam Cát nở nụ cười, từ trong đám người đi ra, từ bên hông tháo xuống một cái hồ lô, sau đó nhìn về phía Phương Hành, cười nói:

- Hình tiểu hữu, có thể bảo người Hận Thiên Thị các ngươi lui xuống rồi!

Phương Hành cười hì hì khoát tay áo, tám người vây khốn Chu Tước đang cầu mà không được, thấy Phương Hành gật đầu, đồng thời thu trận kỳ lại, lướt ra ngoài quan sát, Chu Tước vừa được từ do, trong mắt lập tức hiện lên sát ý, quanh người bao trùm hỏa diễm đáng sợ, cách xa trăm trượng cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, thiêu đốt cực kỳ mạnh mẽ.

Theo hỏa vân hiện lên, nó cũng hiện ra nguyên hình.

- Quả nhiên là Chu Tước...

Lúc này đã không cần suy đoán, các tu sĩ mở to hai mắt nhìn, đáy lòng hưng phấn đến phát run.

- Dát...

Tựa hồ hung cầm kia rất hận Phương Hành, vừa được tự do, vậy mà không muốn đào tẩu, mà ý định đánh về phía Phương Hành.

Nhưng Phương Hành lại sớm có chuẩn bị, đại trận vừa cởi bỏ, đã lập tức thúc dục Xích Long trốn ra sau lưng lão tu sĩ bớt tím.

Chu Tước vốn muốn xông lại, nhưng phát hiện hắn và Phương Hành tầm đó, đã cách một lão tu sĩ bớt tím, không khỏi khẽ giật mình.

- A, sắp chết đến nơi, còn dám hành hung sao?

Lão tu sĩ có bớt tím rút trường kiếm ra, ánh mắt nhàn nhạt, một đạo Kiếm Ý ẩn ẩn tập trung vào hắn.

Chu Tước nhận thấy nguy hiểm, ánh mắt lộ ra kiêng kị, quanh người lóe lên hỏa vân chạy trốn, lúc này hắn lại muốn thi triển Na Di Thuật, hôm nay trên đầu có vô số vết nứt không gian, ở loại địa phương này thi triển Na Di Thuật, không muốn chết thì chính là liều mạng, bất quá Chu Tước đã không thể chú ý quá nhiều.

- Ở trước mặt lão thân, dù ngươi thi triển Na Di Thuật cũng không trốn thoát!

Ngọc bà bà cười lạnh, quải trượng chống đất, sắc trời bỗng nhiên đại biến, quanh người Chu Tước hiện lên hào quang giống như ánh trăng, vậy mà bao bọc Chu Tước ở trong đó, không thể động đậy, cũng vào lúc này, Ngự Thú Thị Sư Nam Cát cười dài, hồ lô vỗ một cái, thanh khí ở miệng hồ lô lưu chuyển, thu Chu Tước đi vào.

Mấy lão tu sĩ liếc nhau, tâm tình khoan khoái dễ chịu, đồng thời cười ha ha.

Phương Hành cũng cười không ngừng, chỉ có điều trong mắt lại hiện lên hồ nghi:

- Còn tưởng có thể làm cho bọn hắn đấu lưỡng bại câu thương, vì sao Chu Tước bị bắt dễ dàng như vậy?

Chương 441: Hận Thiên lão tổ

Bắt được Chu Tước, trong tâm các tu sĩ đều đại định, thương nghị sẽ cắm trại ở dưới Tam Giới Sơn, dự định ngày mai sẽ lên đường xuyên qua Tam Giới Sơn đến Hoàng Tuyền Hải, cửa ải cuối cùng trước Thái Thượng Đạo Cung, sau đó ở trước Tứ Hung chi môn chờ đợi dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên đến, thời điểm đại trận của Thái Thượng Đạo Cung ngừng lại, sẽ chém Chu Tước hiến tế, sau đó chính thức tiến vào Đạo Cung, tìm kiếm cơ duyên của Thái Thượng Đạo.

Đối với Chu Tước kia, thủ lĩnh của mấy đại thị tộc cũng có chút không yên lòng, suốt đêm thẩm vấn, thậm chí còn dò xét huyết mạch của nó, kết quả phát hiện, huyết mạch của Chu Tước này cực kỳ thuần khiết, chỉ là vô luận hỏi nó cái gì, cũng không nói một lời, ngẫu nhiên nhìn về phía mọi người, ánh mắt lạnh lùng xen lẫn khinh thường, làm bọn hắn rất bực bội, nhưng hết lần này tới lần khác các tu sĩ lại không dám tổn thương nó.

Đối với việc này, kỳ thật Phương Hành cũng thấy quá dễ dàng, tuy giao thủ với Chu Tước mấy lần, hắn đều chiếm tiện nghi, lại không thể không thừa nhận, gia hỏa kia rất thông minh, bố cục vừa âm vừa ác, mấy lần suýt nữa lừa được mình, hôm nay lại dễ dàng bị bắt như thế, chẳng lẽ thật là một bước sai, từng bước sai, cảm thấy đã mất đại thế, chuẩn bị nhận mệnh sao?

Trong nội tâm hắn không yên lòng, chuẩn bị kéo Ma Cô ra ép hỏi thử xem.

Tam Giới Sơn là địa phương năm đó Thái Thượng Đạo tiếp đãi khách quý, trên núi có rất nhiều ốc xá cung điện, chỉ là hôm nay đều rách nát không chịu nổi, càng có sớm đã hóa thành ngói cát đá sỏi, bất quá đối với người tu hành mà thôi, ăn gió nằm sương là chuyện bình thường, tự nhiên không tồn tại việc khổ cực gì, tùy tiện tìm tảng đá ngồi xuống cũng có thể nghỉ ngơi, ngược lại có vẻ cực kỳ thuận tiện.

Còn Phương Hành, tuy bình thường cũng chịu khó, nhưng dưới tình huống có điều kiện, lại không nguyện bạc đãi mình.

Từ trong túi trữ vật lấy ra hành cung của Ma Cô, ném lên không trung, một cung điện hoa lệ lơ lửng giữa trời, sau đó Phương Hành chui vào hành cung, lệnh tám thủ hạ Kim Đan thủ vệ, lại bảo Xích Long phun Ma Cô ra... Trước đó Hận Thiên Ninh giả mạo Ma Cô, Ma Cô chính thức bị hắn dán Định Thần Phù, sau đó nhét vào trong bụng Xích Long.

Đây cũng là sự tình không có biện pháp, sinh linh không cách nào trực tiếp cất vào túi trữ vật, chỉ có ăn qua Quy Tức Đan mới được, mà sau khi tu sĩ kết thành Kim Đan, thần thức cường đại, nhục thân hung hãn, Quy Tức Đan không thể tạo ra tác dụng với bọn họ, không cách nào mượn dược lực của Quy Tức Đan thu lại tất cả khí tức, thì không cách nào nhét vào trong túi trữ vật, nếu không nhục thân của tu sĩ sẽ nứt vỡ.

Cũng may Xích Long khá lớn, thời khắc khẩn cấp, Phương Hành coi nó như túi trữ vật.

- Ngươi… Ngươi làm cái gì?

Lấy Định Thần Phù ra, Ma Cô khẩn trương nhìn Phương Hành hỏi, hình như dự liệu được cái gì.

Thời điểm Phương Hành cưỡng ép dán Định Thần Phù, nàng đã đoán được sự tình sẽ phát triển ngoài ý muốn.

- Cũng không có gì, con Chu Tước kia bỗng nhiên xuất hiện, muốn đoạt bảo kính của ta, kết quả bị đại cẩu tử xé nát thân thể, sau đó bị chúng ta bắt giữ, đại mỹ nhân, lúc này ngươi không cần lo lắng ta sẽ giết ngươi, ha ha, Chu Tước chủ động đưa tới cửa, không phải có sẵn tế phẩm sao? Ngươi có thể yên tâm tế tự Tứ Hung chi môn, ta ở trong Đạo Cung được chỗ tốt, sẽ không quên ngươi!

Phương Hành cười ha ha, vừa nói vừa dò xét biểu lộ của Ma Cô.

Mặt mũi Ma Cô tràn đầy khiếp sợ, hoàn toàn không tin, lẩm bẩm nói:

- Không có khả năng, hắn không có khả năng vào lúc đó tranh bảo kính của ngươi, hắn căn bản không cần... Ngươi đang gạt ta, có phải ngươi đang gạt ta hay không? Hắn nhất định không có bị ngươi bắt giữ có đúng hay không?

- Xem ra ngươi không định phủ nhận sự tình nhận thức con quái điểu kia...

Phương Hành nhìn Ma Cô, thấy nàng thương tâm không giống như giả, vừa cười vừa nói.

Mấy tu sĩ thị tộc khác không biết quan hệ giữa Chu Tước và Ma Cô, nhưng hắn lại sớm đoán được, hôm nay là chứng thực.

Ma Cô cũng ý thức được vừa rồi mình phản ứng đã nói rõ vấn đề, cả người có chút ngẩn ngơ.

- Nói!

Phương Hành vỗ lan can, nhìn Ma Cô quát.

Kỳ thật hắn rất ghét cảm giác bị người tính toán, giống như bị độc xà theo dõi, toàn bộ cục diện đều bị người khác khống chế.

Cũng bởi vì vậy, hắn đối với người thiết kế hãm hại hắn, thường thường ra tay sẽ cực kỳ hung ác.

Hôm nay đến Tam Giới Sơn, tác dụng dẫn đường của Ma Cô đã rất nhỏ, nếu như nàng không nói thật, hắn không ngại giết người.

- Còn có cái gì để nói?

Ma Cô đường đường Kim Đan cảnh, lại bị sát khí trên người Phương Hành dọa sợ, thần sắc phức tạp nhìn Phương Hành, biểu lộ trên mặt biến ảo bất định, khi thì đau thương, khi thì thống khổ, khi thì tuyệt vọng...

Qua thật lâu, nàng mới bình phục lại tâm tình, khẽ thở dài một hơi, mở miệng nói:

- Nếu Thiếu Tôn thật sự rơi vào trong tay ngươi, xử trí như thế nào đều theo ngươi. Ta xác thực nhận thức hắn, trên thực tế hắn là ta nuôi lớn, một mực ở bên cạnh ta, là người thân cận nhất của ta. Kỳ thật trước khi tiến vào đầm lầy, ta đã cảm thấy khí tức của hắn, ngươi nói hắn tranh gương đồng của ngươi, ta không tin, có lẽ hắn chỉ muốn cứu ta ly khai mà thôi, chỉ là không biết trúng kế của ngươi, bị ngươi bắt được...

- Ngươi nuôi lớn?

Phương Hành không để ý Ma Cô nói nhảm,

ngược lại có chút giật mình với vấn đề kia.

Ma Cô thở dài, như nhớ lại chuyện cũ, sau nửa ngày mới nói:

- Trước đó ta nói với những người khác, cha ta ở bốn mươi năm trước đi dò xét Quy Khư không trở về, cái này kỳ thật là nói dối, lần kia, tất cả người Tầm Long Thị tiến vào hạch tâm Quy Khư đều chết, nhưng cha ta lại cường chống trở về, hơn nữa mang về một quả trứng, là trứng của hung cầm Chu Tước...

- Sau khi phụ thân trở về mấy ngày, thọ nguyên hao hết mà chết, bất quá trước khi hắn chết, lại dạy ta sử dụng bí pháp ấp trứng, hắn nói bọn hắn trải qua thiên tân vạn khổ, xông vào tầng Đạo Cung thứ nhất, không có thu hoạch khác, lại trong lúc vô tình tìm được trứng Chu Tước, tương lai nếu như có cơ hội từ Tứ Hung chi môn tiến vào Đạo Cung, trứng Chu Tước chính là hi vọng duy nhất!

- Ta dùng bí pháp ấp trứng Chu Tước, thấy được Chu Tước sinh ra đời, sau đó ta nuôi lớn hắn, thậm chí dạy hắn tu hành, ngoại trừ bổn mạng thần thông, thì tất cả đều là ta dạy cho hắn, hắn rất thông minh, phát triển cực nhanh, không đến bốn mươi tuổi đã đột phá Kim Đan cảnh, tu vi còn hơn cả ta...

- Tộc nhân Tầm Long Thị chết sạch, ta đối với dò xét Quy Khư đã không ôm hi vọng gì, càng không đành lòng dùng hắn hiến tế Tứ Hung chi môn, bởi vậy kỳ thật ta đã tuyệt ý nghĩ này, bất quá hắn thấy ta thường nhìn linh vị tổ tông than nhẹ, lại muốn thay ta phân ưu, quyết giúp ta tiến vào Đạo Cung tìm tòi, đồng thời cũng muốn làm rõ ràng thân thế của mình, còn để bụng chuyện này hơn ta!

- Vì giúp ta tiến vào Đạo Cung, hắn không chỉ nghiên cứu tất cả bí điển mà Tầm Long Thị ta lưu lại, cũng từng lẻn vào Hận Thiên Thị, muốn trộm bảo kính mà Hận Thiên lão tổ truyền thừa, chỉ là kết quả ngươi cũng biết... Ai, kỳ thật ta chỉ muốn nói cho hắn biết, cách làm của hắn, kỳ thật là đang tự tìm đường chết, dù đạt được gương đồng, ta cũng đâu nhẫn tâm dùng hắn hiến tế?

Ma Cô nói đến chỗ này, nhìn qua Xích Long, nhẹ nhàng thở dài nói:

- Ai cũng chưa từng nghĩ đến, dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên lại thật sự xuất hiện, cơ hội mấy ngàn năm mới có một lần đặt ở trước mặt ta, bảo ta làm sao thật sự yên lòng? Không có cách nào, đành phải mượn danh tiếng Xích Long, bức các tu sĩ khác ra tay tìm kiếm ngươi, bất quá kết quả...

Nói đến đây, Phương Hành đã rõ ràng không sai biệt lắm.

Trong Quy Khư xuất hiện Chân Long, Ma Cô tự nhiên sẽ không cần dùng Chu Tước hiến tế, chẳng qua lúc ấy mình đã rời Hận Thiên Thị, hơn nữa lấy thực lực của nàng và Chu Tước, thật đúng là không đối phó được Xích Long, vì vậy mới hiện thân ở trên Thăng Tiên Đài, tụ tập các thị tộc của Quy Khư, dùng lý do cộng đồng tìm kiếm Đạo Cung, mượn tay các thị tộc đối phó mình, đã tranh Chân Long, lại đoạt bảo kính.

Trầm mặc nửa ngày, hắn nhìn về phía Ma Cô, nghiêm mặt nói:

- Nói, các ngươi biết bí mật gì của bảo kính?

Ma Cô giật mình, ngẩng đầu nhìn hắn:

- Đến bây giờ ngươi còn không biết?

Phương Hành nói:

- Ta đương nhiên biết rõ, chính là kiểm tra ngươi mà thôi!

Cái đồ vật này có gì để kiểm tra?

Ma Cô có chút im lặng, qua nửa ngày mới nói khẽ:

- Sự tình Hận Thiên Thị có bí các, bên trong chứa bí mật của Quy Khư, rất nhiều người đều biết, cũng không coi là kỳ lạ quý hiếm, chỉ có điều tu sĩ khác biết, là trong bí các cất địa đồ ngọc giản do Hận Thiên lão tổ lưu lại, miêu tả con đường tiến vào hạch tâm Quy Khư, nhưng vì thời gian quá lâu, nên không còn quý giá!

Phương Hành nhẹ gật đầu, có chút minh bạch, lúc này đây, các tu sĩ dựa theo địa đồ của Tầm Long Thị ở vài thập niên trước chỉ dẫn tiến vào hạch tâm Quy Khư, còn bởi vì vài chục năm nay địa hình biến hóa, Hung Thú di dời, xuất hiện nhiều hung hiểm ngoài ý liệu như vậy, cơ hồ hao tổn hơn nửa tu sĩ, mà Hận Thiên lão tổ lưu lại địa đồ là mấy ngàn năm trước, lại có thể có tác dụng quái gì?

- Chuyện này rất nhiều người đều biết, chính bởi vậy, bí các của Hận Thiên Thị mới không có bị thám tử thị tộc khác chú ý.

Ma Cô nhẹ nhàng nói xong, khẩu khí dần dần trịnh trọng:

- Chỉ có điều, Tầm Long Thị chúng ta tìm kiếm bí mật Quy Khư mấy ngàn năm, không riêng gì một lần một lần mạo hiểm tiến vào hạch tâm Quy Khư tìm tòi nghiên cứu, cũng lưu ý thu thập tất cả tin tức có quan hệ tới bí mật Quy Khư, phát hiện Hận Thiên lão tổ rất có thể là người duy nhất đã từng tiến vào Thái Thượng Đạo Cung...

Phương Hành nhẹ gật đầu, chăm chú lắng nghe.

Chương 442: Vượt qua Hoàng Tuyền Hải

Tuy hôm nay thời gian qua lâu, nhưng uy danh của Hận Thiên lão tổ vẫn cực kỳ vang dội ở trong Quy Khư, lão nhân này rất có thể là tu sĩ Độ Kiếp cảnh duy nhất tiến vào Quy Khư, nói cách khác, hắn có khả năng là người tu vi mạnh nhất của Quy Khư từ trước tới nay, có thể một mình ứng phó các loại hung hiểm trên đường, một mình xông vào Đạo Cung, cũng chỉ có thể là hắn.

Ma Cô không có giấu diếm, nói ra suy đoán của Tầm Long Thị về Hận Thiên lão tổ:

- Trong Quy Khư vẫn có truyền thuyết, Hận Thiên lão tổ đã từng tiến vào Đạo Cung, hơn nữa thời điểm tọa hóa còn lưu lại một chí bảo có thể giúp người tiến vào Đạo Cung, thậm chí ly khai Quy Khư, đó chính là bảo kính trong tay hắn, thậm chí có truyền thuyết, bảo kính kia chính là hắn từ trong Đạo Cung trộm ra...

- Chỉ có điều bảo kính kia ở sau khi Hận Thiên lão tổ tọa hóa, mấy ngàn năm nay chưa từng xuất hiện. Mấy ngàn năm trước, đã từng phát sinh qua sự kiện vì tranh đoạt dị bảo của Hận Thiên lão tổ lưu lại, mà mấy đại thị tộc chém giết tàn nhẫn, vì thế có người suy đoán, bảo kính kia ở khi đó thất tán, thậm chí có khả năng bị đám người ở ba ngàn năm trước rời khỏi Quy Khư mang đi!

- Các tu sĩ của Quy Khư đều nghĩ như vậy, nhưng chỉ có Tầm Long Thị chúng ta không tin, bởi vì tổ tiên ta đã từng bắt được một vị trưởng lão đức cao vọng trọng của Hận Thiên Thị, cũng từ trong miệng hắn thẩm vấn biết được, năm đó thời điểm hỗn chiến, đại trận Hận Thiên lão tổ lưu lại vẫn còn vận chuyển, các tu sĩ Quy Khư căn bản không có đánh vào Hận Thiên Thị, vì vậy bảo kính không có khả năng bị người đoạt đi, nhưng bảo kính lại xác thực không thấy, khả năng duy nhất là, bảo kính bị Hận Thiên lão tổ tự tay dấu đi, một mực ở trong bí các, chỉ là không biết ở nơi nào...

- Sau đó bị ta tìm được?

Phương Hành nhẹ gật đầu, mấy ngàn năm nay, Hận Thiên lão tổ lưu lại di vật dần dần mất đi, chỉ còn một bức họa, cũng có thể nói, bức họa kia chính là manh mối duy nhất mà

Hận Thiên lão tổ lưu lại, có khả năng thông qua nó tìm kiếm được bảo kính, bởi vậy vô luận là địch hay bạn, đều sẽ không làm hỏng bức họa kia, chỉ có mình dám châm lửa đốt mới ở trong lúc vô tình đạt được kính này!

Cái này cùng Đại cung phụng nói cho hắn biết không sai biệt lắm, từ trình độ nào đó, Đại cung phụng nói cho hắn biết thậm chí còn không kỹ càng bằng Ma Cô, hắn chỉ biết Hận Thiên Thị nhất mạch tương truyền một bí mật, chính là Hận Thiên lão tổ xác thực từng tiến vào Thái Thượng Đạo Cung, cuối cùng mang về gương đồng, hơn nữa hắn đã từng lưu lại di ngôn, đồ vật mình mang ra, chính là hi vọng duy nhất lấy được Đạo Tạng.

Về phần cách dùng của gương đồng, Đại cung phụng lại không biết, hắn chỉ nói sau khi tiến vào Đạo Cung, tự nhiên sẽ phát hiện cách dùng gương đồng, Phương Hành vốn muốn từ chỗ Ma Cô tìm được đáp án, sớm làm chuẩn bị, chỉ là hỏi nhiều lần, lại bất đắc dĩ phát hiện, ở sự tình này, Ma Cô thật không biết, xem ra chỉ có thể đi vào Thái Thượng Đạo Cung, lại tìm kiếm đáp án.

Hắn thật sự có chút không rõ, cái gương đồng này chỉ là một bảo kính mà thôi, tại sao có thể có liên lụy lớn như vậy?

Lại hỏi mấy lần, thấy Ma Cô đã không còn tin tức gì, lúc này mới bất đắc dĩ đứng dậy, qua một bên ngồi xuống.

Sau khi hắn rời khỏi, không khỏi liếc mắt nhìn trộm, phát hiện Ma Cô buồn bã, lã chã chực khóc, phần thương tâm này không phải giả, làm cho hắn có chút thương tâm, nghĩ thầm Thiếu Tôn hẳn thật sự thất thủ, mới bị mình bắt được, nếu không Ma Cô không hẳn có thể diễn giống như vậy.

Đương nhiên, trong lòng hắn vẫn không chịu buông lỏng, nhất định phải nhìn chằm chằm chết hai người này, mới có thể ngăn chặn ngoài ý muốn.

Mà lúc này, Ma Cô thật không có lưu ý đến Phương Hành nhìn trộm quan sát nàng, trong lòng chỉ có thương tâm.

Nhưng sự thương tâm kia, lại không giống như Phương Hành nghĩ.

- Bằng bản lãnh của ngươi, sao có thể nhẹ nhàng bị người bắt như vậy?

- Ngươi bị bắt, thì không cách nào cứu ta ly khai nữa... Vậy thì... chỉ có đi một bước kia sao?

- Ta đã không khó coi, thậm chí có thể được một gương mặt giống như tiên tử, nhưng bây giờ...

Càng nghĩ càng thương tâm, Ma Cô khóc ồ lên, ngoài cung ánh trăng như nước, theo cửa sổ chậm rãi tràn vào.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm ngày thứ hai, Phương Hành ra hành cung, chỉ thấy nhân mã mấy bộ khác sớm đã tập hợp xong, từ ngoại vi một đường đi tới, lúc đầu hơn hai trăm người, sớm đã hao tổn hơn phân nửa, lại qua đầm lầy bị Khuê Mộc Yêu tập kích, nhân thủ tử thương thảm trọng, hôm nay tất cả mọi người cộng lại, cũng chỉ hơn ba mươi người mà thôi.

Bất quá dù như thế, hơn ba mươi người này cùng nhau đến Tam Giới Sơn, đại khái cũng là đội hình dò xét Quy Khư mạnh nhất từ trước tới nay.

- Hình tiểu hữu...

Đi ra hành cung, liền thấy đám người Ngọc bà bà đứng ở trên đỉnh Tam Giới Sơn, nhìn về phía nam, Phương Hành cũng nhảy lên, mấy lão tu sĩ quay đầu lại, khách khách khí khí lên tiếng chào hỏi, theo Chu Tước bị bắt, hào khí giương cung bạt kiếm lúc trước của bọn hắn đã biến mất, thoạt nhìn giống như thủ lĩnh năm bộ ngang hàng liên thủ dò xét Quy Khư.

- Ha ha, mấy lão đầu... lão tiền bối hữu lễ, các vị nhìn cái gì vậy?

Phương Hành cũng cười cười, hành lễ với mấy lão tu sĩ, sau đó cười hỏi.

- Nhìn Thái Thượng Đạo Cung!

Sư Nam Cát nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm phía nam.

Phương Hành nao nao, cũng quay người nhìn sang, trước mắt tràn ngập sương mù, không thể nhìn xa, bất quá sau khi thi triển pháp nhãn, chỉ cảm thấy sương mù tản đi, có một sơn mạch nguy nga hiện ra, sơn mạch kia vậy mà nhìn không thấy đỉnh núi, từ sườn núi trở lên bị mây trắng che chở, Pháp Nhãn Thuật cũng nhìn không thấu, chỉ có thể nhìn thấy một bộ phận của núi.

Mà ở chân núi, thì mơ hồ có thể thấy vô số cung điện lầu các thấp thoáng trong mây mù, tiên khí tung bay.

- Kia chính là Thái Thượng Đạo Cung?

Phương Hành ngẩn ngơ, con mắt có chút tỏa sáng.

Hắn quả thực có chút chấn kinh, năm đó hắn cầu đạo Thanh Vân Tông, cũng coi như là đại tông môn ở Sở Vực, sơn môn bọn hắn nguy nga, trên núi cung điện san sát, nhưng so sánh với Thái Thượng Đạo Cung, lại giống như con kiến gặp voi, ăn mày gặp đế vương.

- Đúng vậy, chỗ đó chính là địa phương chúng ta muốn đi, qua phiến hải vực phía dưới, là có thể tới trước Thái Thượng Đạo Cung!

Lão tu sĩ có bớt tím nhẹ nói, đường đường lão quái ngàn năm, lúc này thanh âm lại hơi có chút kích động.

Phương Hành nghe hắn nói, cũng nhìn về phía trước, ở giữa Tam Giới Sơn và Thái Thượng Đạo Cung, lại có một hải vực màu đen, thậm chí loáng thoáng có gió biển xa xa thổi tới, mang đến tử khí sâu kín. Khác với biển bên ngoài, tuy cực kỳ to lớn, nhưng lại ẩn chứa sinh cơ, còn biển trước mắt lại không khí trầm lặng, gợn sóng cuồn cuộn giống như ma quỷ rít gào.

- Hoàng Tuyền Hải...

Phương Hành cúi đầu nhìn hải vực kia, có chút kinh dị, thì thào tự nói.

- A? Nhãn lực của Hình tiểu hữu cũng không tệ!

Thấy Phương Hành nhìn ra chi tiết, mấy lão tu sĩ đều có chút ngoài ý muốn, Ngự Thú Thị Sư Nam Cát trầm giọng nói:

- Đúng vậy, trên đường chúng ta đi thông Đạo Cung, cửa ải cuối cùng chính là Hoàng Tuyền Hải. Biển này vốn là Hộ Đạo Hải của Thái Thượng Đạo, chỉ tiếc hôm nay lại đoạn tuyệt sinh cơ, tối tăm quỷ dị, lông hồng không nổi, hơn nữa trên biển có âm hồn, sinh linh chết đi không biết bao nhiêu năm, tất cả người tiếp xúc đến nước biển, đều bị chúng kéo xuống, hóa thành một thành viên âm hồn của Hoàng Tuyền Hải, cái này còn chưa tính, trong biển tuôn ra tử khí, làm không trung che kín âm phong, ngay cả bay qua cũng không có khả năng, lại có những trận pháp không trọn vẹn, bạch cốt đá ngầm... Xem như cửa ải khó khăn nhất khi dò xét Quy Khư!

Phương Hành nghe cũng có chút tắc lưỡi nói:

- Chẳng lẽ đến nơi này phải ngừng lại sao? Trước kia Tầm Long Thị làm như thế nào?

Lạc Mộc Tang cười khổ nói:

- Đại Đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, thế gian vạn vật, sẽ không có tử địa tuyệt đối, tuy Hoàng Tuyền Hải này khó qua, nhưng ở bờ biển lại sinh ra Bỉ Ngạn Hoa, Vãng Sinh Mộc, hái Bỉ Ngạn Hoa, có thể tạm thời bài trừ tử khí, mà lấy Vãng Sinh Mộc làm thuyền, thì có thể vượt qua Hoàng Tuyền Hải, trước đó Tầm Long Thị dò xét Quy Khư, chính là mượn nhờ linh hoa dị mộc này vượt qua Hoàng Tuyền Hải, chỉ có điều chúng ta khá xui xẻo, Hình tiểu hữu ngươi nhìn...

Theo phương hướng hắn chỉ, Phương Hành nhìn lại, chỉ thấy trên vách đá, mọc lên vài cây hoa héo rũ, thoạt nhìn như than cháy, không hề có sinh cơ, Lạc Mộc Tang cười khổ nói:

- Cũng không biết phải chăng thiên địa lại xảy ra kịch biến, Bỉ Ngạn Hoa và Vãng Sinh Mộc đều chết héo, nhìn bộ dáng, đã héo ít nhất ba mươi năm, chúng ta tới chậm rồi...

- Không còn biện pháp khác?

Phương Hành ngẩn ngơ, nhíu chặt lông mày.

- Cũng không phải không có biện pháp!

Tử Ban Đạo Nhân của Phụng Thiên Thị mở miệng nói:

- Nếu trong chúng ta, mạch nào đơn độc đến đây, sợ rằng cũng vô lực vượt qua Hoàng Tuyền Hải, nhưng lúc này chúng ta là năm mạch liên minh, có thể nói lực lượng cường lực nhất Quy Khư, nếu ngay cả Hoàng Tuyền Hải này cũng bị gây khó dễ, thì còn nói gì Đạo Tạng? Không cần suy nghĩ nhiều, tất cả đi làm chuẩn bị đi, lúc này đây, chúng ta muốn cường độ Hoàng Tuyền Hải!

- Vượt sông bằng sức mạnh?

Không chỉ Phương Hành, mấy thủ lĩnh khác nghe, cũng có chút khiếp sợ.

Tử Ban Đạo Nhân chậm rãi gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là vượt sông bằng sức mạnh! Con đường dò xét Quy Khư, đi tới đây, lại muốn thất bại trong gang tấc sao? Chư vị đạo hữu, không cần ẩn dấu bảo vật trấn môn, nếu như không tập hợp Pháp bảo mạnh nhất của năm mạch, thì làm sao vượt sông bằng sức mạnh? Lão phu liền thả con săn sắt, bắt con cá rô, Phụng Thiên Thị lão tổ ta lưu lại pháp kiếm, năm đó lão tổ thủ chính tịch tà, lưu lại pháp kiếm có cả chính khí của hắn, kiếm này có thể chém chết tử khí trên Hoàng Tuyền Hải, sáng tạo ra một đường sinh cơ!

Thấy hắn dẫn đầu từ trong túi trữ vật lấy ra một hộp kiếm làm gương mẫu, mấy bộ còn lại thần sắc cũng trang nghiêm.

- Tiền bối Phụng Thiên Thị làm gương mẫu, Ngự Thú Thị ta cũng không dám ẩn tàng, lúc này đây, ta mang đến sáu Khôi Lỗi do Hung Thú cấp năm luyện thành, chính là chiến lực mạnh nhất Ngự Thú Thị ta, vốn dùng để ứng phó dị biến đột phát trong Đạo Cung, lúc này cũng lấy ra, Khôi Lỗi trải qua bí pháp luyện chế, không phải vật sống, lại không sợ âm phong của Hoàng Tuyền Hải, có thể làm thuyền vượt biển!

Bái Nguyệt Thị Ngọc bà bà cũng chậm rãi mở miệng nói:

- Bái Nguyệt Thị ta không có Pháp bảo bực này, bất quá cơ duyên Đạo Cung ở trước mắt, lão thân cũng không dám lùi bước, như vậy đi, trước khi vượt biển, lão thân không tiếc tiêu hao ba mươi năm thọ nguyên, thi triển Bái Nguyệt bí thuật, dùng trăng làm mắt, dò xét trăm dặm Hoàng Tuyền Hải, tốt xấu gì cũng có thể chỉ rõ cho chư vị đạo hữu một con đường!

Lạc Mộc Tang cười khổ nói:

- Ai cũng bỏ hết tiền vốn, lão đầu ta sao có thể lạc hậu? Nay hiến ba tấm bảo phù này, thực không dám đấu diếm, năm đó ta bị người bức lên trời không đường, xuống đất không cửa, bất đắc dĩ trốn vào Quy Khư tránh họa, chính là bởi vì đoạt ba tấm bảo phù của Thần Châu Viên gia, hôm nay cũng coi như có đất sử dụng...

Mấy lão gia hỏa nói xong, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nhìn về phía Phương Hành.

Phương Hành kinh hãi, che túi trữ vật của mình nhảy dựng lên, cảnh giác nói:

- Chu Tước cũng cho các ngươi, còn muốn cái gì?

Chương 443: Vượt qua Hoàng Tuyền Hải (2)

Vì Đạo Cung, các tu sĩ liều mạng, đều lấy ra bảo bối ẩn giấu của mình.

Bởi vì thiên địa quy tắc của Quy Khư đặc dị, vì thế tình huống ở đây không giống ngoại giới, nơi đây linh khí dồi dào, cho nên không lo tu hành, như Hận Thiên Ninh, chưa tới hai mươi Trúc Cơ hậu kỳ, đặt ở ngoại giới, đây tuyệt đối là thiên kiêu của đại tông môn, nhưng ở Quy Khư lại không coi là quá nổi tiếng, nhưng có ưu thế, tự nhiên cũng có hoàn cảnh xấu.

Tuy nơi đây linh khí dồi dào, nhưng quy tắc hỗn loạn, Linh Thạch thần mỏ cực nhỏ, làm cho tài liệu chế tạo Pháp khí thiếu thốn, ngoại trừ tu hành, thì pháp khí, linh phù, trận đạo đều không phải sở trưởng, đơn giản mà nói, ở trong Quy Khư, pháp khí, bảo phù, thậm chí Linh Thạch, đều là vật cực kỳ trân quý, nhưng hôm nay vì vượt Hoàng Tuyền Hải bằng sức mạnh, mấy vị thủ lĩnh cũng bỏ hết cả tiền vốn.

Mọi người ở Tam Giới Sơn nghỉ ngơi và hồi phục ba ngày, để chuẩn bị cho vượt biển.

Bái Nguyệt Thị Ngọc bà bà cũng không nói dối, liên tục ba ngày, ở nửa đêm đều trèo lên đỉnh núi Tam Giới Sơn, tiêu hao thọ nguyên, thi triển Bái Nguyệt bí thuật, sau khi thi triển thuật này, vầng sáng của minh nguyệt như vượt qua mặt trời, ánh bạc chiếu xuống Hoàng Tuyền Hải, mà nàng thì dùng trăng làm mắt, ghi nhớ các vị trí có đá ngầm, âm phong...

Ba ngày sau, nàng cơ hồ dò xét ra tất cả địa thế và hung hiểm trong Hoàng Tuyền Hải, đã làm xong chuẩn bị vượt biển.

Mà Ngự Thú Thị Sư Nam Cát, cũng từ trong túi trữ vật lấy ra sáu con Khôi Lỗi Thú, khí tức hung hãn, bất ngờ đều do thân thể Hung Thú cấp năm luyện thành, không sợ âm phong, đao kiếm khó thương, tựa như Pháp khí thượng phẩm. Hơn nữa trên lưng mỗi Khôi Lỗi Thú có thể cưỡi bảy tám tu sĩ, lúc này đội ngũ chỉ còn thừa chừng ba mươi người, ngược lại đủ để một lần vượt qua biển.

Lạc Mộc Tang thì cắn răng lấy ra ba tấm thần phù, tục truyền chính là Thần Châu Viên gia chế tạo, mỗi một tấm đều có uy năng quỷ thần khó lường, sau khi kích phát phù này, nếu treo ở trên đỉnh đầu mọi người, có thể giúp chư tu ngăn cản nguy hiểm một lần, ba tấm bảo phù chính là ba lần. Bất quá sau khi dùng qua, bảo phù cũng sẽ hết hiệu lực.

Về phần Phụng Thiên Thị, lại lấy ra chí bảo trấn tộc.

Pháp kiếm của Phụng Thiên lão tổ!

Năm đó Phụng Thiên lão tổ là tu sĩ chân chân chính chính, cả đời ghét ác như cừu, chém giết Yêu Ma vô số kể, ngay cả hắn năm đó tiến vào Quy Khư, nguyên nhân cũng không giống người thường, người khác đều là bị buộc vào, hắn lại vì đuổi giết ma đầu mà không tiếc tiến vào Quy Khư, cuối cùng ở đây kết thúc cuối đời. Hắn lưu lại pháp kiếm, lây dính nhân quả của hắn, hạo nhiên chánh khí, tinh khí xung tiêu, cơ hồ đạt đến tình trạng có thể trấn áp số mệnh, cũng chỉ có pháp kiếm bực này, mới có thể chém chết tử khí trong Hoàng Tuyền Hải.

Về phần Phương Hành...

Chu Tước cũng cho các ngươi, còn muốn cái gì nữa?

Hắn yên tâm thoải mái chờ theo các tu sĩ qua sông!

Giờ ngọ ngày thứ ba, hết thảy chuẩn bị thỏa đáng, ba mươi bốn tu sĩ cộng thêm Xích Long, phân biệt điều khiển sáu Khôi Lỗi Thú do Ngự Thú Thị dâng ra, vốn Phương Hành, Hận Thiên Ninh lại thêm tám thủ hạ Kim Đan, có thể cưỡi một Khôi Lỗi Thú. Nhưng thân hình Xích Long quá khổng lồ, đành phải cùng Phương Hành đơn độc cưỡi một con.

- Đạo Cung ở trước mắt, vượt qua Hoàng Tuyền Hải!

Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân quát chói tai, từ trong hộp kiếm lấy ra một thanh kiếm bề ngoài thoạt nhìn rất bình thường, cúi đầu cầu nguyện nửa ngày, hắn rút kiếm ra khỏi vỏ, chém về phía không trung, ầm ầm... trên thân kiếm bỗng nhiên bộc phát ra lực lượng khủng bố, cơ hồ có thể bổ ra thiên địa.

Trên Hoàng Tuyền Hải, quanh năm tràn ngập âm khí tối tăm, giống như mây đen bao phủ ở trên mặt biển, nhưng một kiếm này chém ra, âm khí tràn ngập không biết mấy vạn năm, lại bị một đạo kiếm quang bổ ra, thối lui qua hai bên, thậm chí trong mây đen còn có thể chứng kiến một ít gương mặt Tử Linh vặn vẹo, tru lên, giãy dụa, bị kiếm khí trấn áp.

- Sinh tử sớm tối, chỉ tranh một đường!

Ngự Thú Thị Sư Nam Cát quát lạnh, lệnh kỳ trong tay cuốn lên, sáu Khôi Lỗi Thú khổng lồ đồng thời gào thét lao ra.

Lệnh kỳ trong tay hắn, là Pháp bảo khống chế sáu Khôi Lỗi Thú, sáu Khôi Lỗi Thú và lệnh kỳ có liên hệ vô hình, chỉ cần có lệnh kỳ ở phía trước, Khôi Lỗi Thú tương đương với có dây thừng liên hệ, cùng tiến cùng lui, có lực lượng của lệnh kỳ khống chế, cũng không cần phải lo lắng sẽ bị lạc ở trong sương mù, xác thực xem như lựa chọn vượt biển tốt nhất của các tu sĩ.

Oanh!

Ngay khi Khôi Lỗi Thú từ trên Tam Giới Sơn nhảy xuống Hoàng Tuyền Hải, lập tức có âm phong thấu xương từ bốn phương tám hướng vọt tới, gió lạnh tràn vào cơ thể, sắc bén như đao, cơ hồ muốn xé nát hết thảy sinh cơ ở trên biển, nhưng Khôi Lỗi Thú vốn là tử vật, không sợ gió này, ở dưới lệnh kỳ của Sư Nam Cát triệu hoán, thân hình trầm lặng, lại cực kỳ ngưng trọng, chậm rãi di động về phía trước.

- Rống...

Tử Linh ở hai bên thấy có sinh linh tiến vào Hoàng Tuyền Hải, lập tức tranh nhau gào rú, ý muốn xông lên cắn xé.

- Hừ, ma chướng lui bước!

Tử Ban Đạo Nhân thấy thế, hừ lạnh một

tiếng, chém ra một kiếm, trên Thanh Phong Kiếm hào quang mãnh liệt, Tử Linh lại bị bức lui, một ít lui chậm, bị lực lượng hạo nhiên trên Thanh Phong Kiếm cuốn vào, thậm chí trực tiếp nứt vỡ, hóa thành ánh sáng âm u, tán nhập thiên địa.

- Phía trước có đá ngầm, trước đi hướng tây, sau trăm trượng chuyển hướng phía nam, vượt qua nó!

Cùng lúc đó, tộc nhân Bái Nguyệt Thị tay cầm địa đồ do Ngọc bà bà dò xét ra, lớn tiếng nhắc nhở các tu sĩ.

Không thể không nói, các thị tộc trong Quy Khư, ai cũng có sở trường riêng, cũng chỉ có liên minh bực này, mới có thể vượt qua Hoàng Tuyền Hải.

Đối mặt nguy cơ bực này, đã không phải thị tộc nào hoặc người nào có thể một mình ứng phó được.

Hoàng Tuyền Hải rộng trăm dặm, ở dưới các tu sĩ chuẩn bị ba ngày chậm rãi vượt qua, phóng tới bỉ ngạn, đã qua gần một nửa lộ trình, cũng hữu kinh vô hiểm, nhưng lúc vượt qua gần hai phần ba, đám Tử Linh trơ mắt nhìn các tu sĩ vượt biển, không dám tới gần, đột nhiên cùng nhau đi ra, hung hăng trừng các tu sĩ, môi im ắng mở ra, hình như tụng niệm cái gì.

Theo chúng không ngừng tụng niệm, thời gian dần trôi qua, trên đỉnh đầu các tu sĩ lại có lôi vân màu đen tụ tập.

- Không tốt, bọn nghiệp chướng này nguyền rủa chúng ta...

Phụng Thiên Thị Phương Chính trưởng lão thấy một màn này, không khỏi kinh hãi lạnh mình, rống to.

- Không sao, lão phu sớm có chuẩn bị!

Lạc Mộc Tang cắn răng hét lớn, sau đó sắc mặt như cắt thịt lấy máu, ném một phù triện màu tím về phía không trung, cơ hồ cùng lúc đó, trong lôi vân, đột nhiên có hơn mười tia chớp màu đen rơi xuống, bổ về phía các tu sĩ. Mà phù triện màu tím thì bay đến đỉnh đầu các tu sĩ, vầng sáng mãnh liệt...

Oanh!

Phảng phất như có Nguyên Anh cảnh đấu pháp ở trên đỉnh đầu, lực lượng bàng bạc mà hỗn loạn từ đỉnh đầu trút xuống.

Nhưng ở dưới lực lượng gần như hủy diệt kia trùng kích, phù triện lại làm ra tác dụng to lớn, lực lượng kinh người kia hoàn toàn bị phù triện chôn vùi, cuối cùng hoàn toàn tan biến ở trong vô hình, phù triện cũng hóa thành màu xám ảm đạm, bồng bềnh lung lay, từ không trung rơi xuống, chìm vào trong Hoàng Tuyền Hải.

- Hảo phù!

Bảo phù phát ra tác dụng, vượt quá mọi người dự kiến, ngay cả Tử Ban Đạo Nhân cũng quay đầu lại, mặt lộ dị sắc.

- Ha ha, có thể trừ tai hoạ là tốt rồi...

Lạc Mộc Tang nghe mọi người xưng tán, cũng cười một tiếng, trong nội tâm nhỏ máu:

- Móa nó, không ngờ bảo phù này lợi hại như vậy? Khó trách năm đó Viên gia truy sát ta 10 vạn dặm. Sớm biết nó có uy lực bực này, ta sẽ không lấy ra...

Một trận tai hoạ ngập đầu tiêu tán vô hình, các tu sĩ đều cắn chặt răng lao nhanh.

Phá vỡ sương mù, bay thẳng tới bờ bên kia.

Phía dưới là nước biển màu đen, cuồn cuộn không dứt, phía trước là Đạo Cung chi môn, một đường sinh cơ.

- Không tốt...

Nhìn mình từng bước tiếp cận bờ bên kia, ai cũng không nghĩ đến, vậy mà dị biến nảy sinh, trên đường tiến lên của các tu sĩ, rõ ràng đã được Ngọc bà bà dò xét qua, nhận định là vùng biển an toàn, vậy mà linh quang di động, trận lực vô hình gào thét kéo dài tới, đột ngột xuất hiện ở trước mặt các tu sĩ, bất ngờ chính là một mắt trận, hẳn là một trong mấy mắt trận mà năm đó Thái Thượng Đạo Cung dùng để phong biển, hôm nay Phong Hải Trận sớm đã hủy diệt, không còn sót lại chút gì, nhưng mắt trận kia lại còn, đột ngột hiển hóa.

Trong mắt trận sinh ra lực hấp dẫn cường đại, hơn nữa càng ngày càng mạnh, càng lúc càng mạnh mẽ.

Đợi cho mắt trận triệt để hình thành, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ bị mắt trận hút vào trong đó, xoắn thành mảnh vỡ...

- Lạc đạo hữu, nhanh dùng bảo phù...

Sư Nam Cát điều khiển Khôi Lỗi Thú thấy thế, vội vàng hét lớn.

Lúc này Lạc Mộc Tang lại lộ vẻ do dự, hình như có chút đau lòng, hơi chần chờ, khóe mắt thoáng nhìn Khôi Lỗi Thú chở Kim Đan tám bộc và Hận Thiên Ninh, bọn hắn cách mắt trận gần nhất, trong nội tâm bay lên một kế, vậy mặt lấy ra bảo phù, làm ra động tác ý định tế lên, nhưng một phương diện khác lại ẩn nấp độc thủ.

Một chưởng này của hắn thầm vận huyết quang, tựa như lợi đao, vậy mà ở trong một phần mười tức, chặt đứt liên hệ giữa lệnh kỳ trong tay Sư Nam Cát và Khôi Lỗi Thú, Khôi Lỗi Thú kia đang gian nan bay đi lập tức dừng lại, hấp lực ở mắt trận thì đang không ngừng tăng cường, lập tức hút Khôi Lỗi Thú tới mắt trận, mắt thấy liền muốn ngăn ở trên mắt trận.

- Bất quá là mấy người hầu, các ngươi ngăn ở trên mắt trận, uy lực của mắt trận sẽ tiêu tán, đầy đủ chúng ta xông qua khu vực này rồi!

Trong nội tâm Lạc Mộc Tang thầm nghĩ, sau khi hắn thi triển phù triện thứ nhất, phát hiện uy lực của phù này còn mạnh hơn mình tưởng tượng, cho nên có chút không nỡ thi triển, muốn giữ ở trên người, ngày sau vạn nhất đụng phải phiền toái gì, có thể dùng nó bảo vệ tính mạng, hơn nữa với hắn mà nói, bất quá là hi sinh mấy người Hận Thiên Thị, không có gì lớn.

Phương Hành có Xích Long ở bên, lại có tám Kim Đan cảnh, hôm nay chỉ tính lực lượng đơn thuần, kỳ thật đã vượt qua Phụng Thiên, Ngự Thú, Bái Nguyệt, lại càng không cần phải nói liên minh tiểu thị tộc bọn hắn tử thương thảm trọng. Hôm nay hắn có cơ hội, lặng yên không một tiếng động tiêu diệt tám người hầu của Phương Hành, đồng thời còn có thể giúp mình tiết kiệm một tấm bảo phù, vô luận nghĩ như thế nào cũng đáng giá.

Chỉ có điều hắn quá coi thường Phương Hành, hắn vốn cách tám thủ hạ Kim Đan không xa, thời điểm phát hiện mắt trận cũng hết sức chăm chú nhìn lại, thần thức lan tràn, cảm ứng được Lạc Mộc Tang mờ ám, trong mắt phun ra nộ diễm, cắn răng quát:

- Lão hỗn đản, ngươi muốn chết!

Chương 444: Có cừu oán báo tại chỗ

Nếu như ở trước đầm lầy, Phương Hành tuyệt đối sẽ không phẫn nộ như vậy, trên thực tế hắn đối với Hận Thiên Thị gần như không có cảm tình gì, vị trí Thị Chủ cũng là bị bức, chỉ có điều Phương Hành có một điểm tốt, chính là mặc dù nói không nhất định giữ lời, nhưng sẽ tận lực thực hiện, khi thực hiện không được, lại chơi xấu mới không có gánh nặng tâm lý.

Mà lúc ở đầm lầy, hắn đoán được Chu Tước có khả năng ở phụ cận, liền ý tưởng đột phát, muốn dẫn Chu Tước ra, hơn nữa vây khốn nó, vì thực hiện kế hoạch này, tự nhiên không thể thiếu tám thủ hạ Kim Đan và Hận Thiên Ninh tương trợ, mặc kệ lúc ấy hắn bắt buộc cũng tốt, lợi dụ cũng thế, những người này xác thực trợ giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa là mạo hiểm rất lớn mới hoàn thành.

Lúc ấy tám nô bộc Kim Đan cầm trận kỳ, chiếm đóng vị trí, vừa thấy Chu Tước xuất hiện liền vây khốn nó, đây chính là liều lĩnh nguy hiểm rất lớn, bởi vì lúc ấy trên đỉnh đầu đều là vết nứt không gian, có chút sơ xẩy sẽ thân tiêu đạo vẫn, nhưng vì chiếm cứ vị trí ở trên không trung, có một nô bộc Kim Đan thậm chí vọt tới vị trí cao hơn bảy mươ trượng, cái kia đã là vị trí bất cứ lúc nào cũng có thể chết.

Mà Hận Thiên Ninh cũng như thế, Phương Hành muốn nàng giả trang Ma Cô, thì đã biết nàng sẽ lọt vào trong tay Thiếu Tôn, ai dám cam đoan lúc ấy Thiếu Tôn dưới cơn thịnh nộ sẽ không giết chết nàng? Nhưng nàng lại không nói gì, dựa vào Phương Hành phân phó làm chuyện này, tuy đằng sau xác thực hữu kinh vô hiểm toàn thân trở ra, nhưng công lao là không thể nào che lấp.

Mà lúc ấy Phương Hành cũng chính miệng cam đoan: Các ngươi giúp ta xử lý việc này, ta không bạc đãi các ngươi!

Chỉ là ai nghĩ tới, còn chưa nhận được chỗ tốt, đám người kia lại bị Lạc Mộc Tang âm hiểm đẩy vào tử địa?

Trong nháy mắt, lửa giận của Phương Hành thiêu đốt, quát lên:

- Hỗn đản, dám động người của ta?

Trong tiếng hét vang, tay phải hất lên, một khóa sắt đen nhánh ném về phía Khôi Lỗi Thú của tám thủ hạ Kim Đan, tám thủ hạ Kim Đan kai dù sao cũng là Kim Đan cảnh, phản ứng cực nhanh, trong kinh hoảng lại không bừa bãi, vừa thấy Phương Hành ném khóa sắt đến, lão tu sĩ Kim Đan trung kỳ lập tức bắt lấy khóa sắt.

Mà Khôi Lỗi Thú của bọn hắn bị mắt trận hấp dẫn qua, tốc độ cũng chậm dần.

Rắc rắc rắc...

Tất cả Khôi Lỗi Thú vốn bị trận kỳ của Sư Nam Cát liên kết, lực lượng vô hình xỏ xuyến chúng lại, Lạc Mộc Tang cường hành chặt đứt liên hệ của Khôi Lỗi Thú kia và lệnh kỳ, lúc này mới khiến cho Khôi Lỗi Thú kai bị mắt trận hấp dẫn, nhưng Phương Hành dùng Âm Minh Thiết Tỏa kéo bọn hắn lại, khiến cho cả đội lại liên kết với nhau.

Có thể nói nhích một phát mà động toàn thân, tốc độ của toàn bộ đội ngũ đều chậm lại.

Mắt trận còn đang không ngừng tăng cường, lực hút càng lớn, toàn bộ đội ngũ ẩn ẩn bị mắt trận hút qua.

- Tiểu hỗn đản, nhanh buông tay, ngươi muốn hại chết mọi người sao?

Lạc Mộc Tang bị hù đến chảy ra mồ hôi lạnh. Đây chính là ở trên Hoàng Tuyền Hải, âm phong trận trận, vong linh thành đàn, sơ sẩy một cái tất cả mọi người sẽ bỏ mạng, tiểu hỗn đản này nơi nào đến lá gan, lại dám làm như vậy?

- Đừng con mẹ nó đau lòng cái phá phù kia, nhanh sử dụng ra cho ta. Sau này ta trả lại ngươi mười tấm...

Phương Hành hét lớn, hắn biết một khi Lạc Mộc Tang sử dụng bảo phù, sẽ hóa giải được nguy cơ.

- Tiểu quỷ, ngươi muốn chết!

Lạc Mộc Tang bị Phương Hành đưa lên giá lửa, không thể không cắn răng lấy ra một tấm bảo phù, muốn tế lên, đột nhiên một tiếng rống giận dữ vang lên, trong mấy ngày nay, Ngọc bà bà liên tục thi triển Bái Nguyệt bí thuật đến nỗi thân thể suy yếu, nên nàng không có đi ở phía trước, mà ở vị trí trung tâm an toàn nhất, lại vừa vặn cách Khôi Lỗi

Thú của Phương Hành gần nhất.

Mắt thấy nguy cơ xuất hiện, trong mắt nàng đột nhiên hiện lên vẻ tàn khốc, tức giận quát một tiếng, nghiêng chưởng đánh xuống.

- Cờ rốp...

Loáng thoáng, hình như có tiếng dây cung vô hình đứt đoạn vang lên, Khôi Lỗi Thú của Phương Hành và Xích Long cũng mất đi liên hệ với lệnh kỳ, lao về phía mắt trận. Lạc Mộc Tang chỉ muốn chôn vùi tám thủ hạ Kim Đan của Hận Thiên Thị, tiết kiệm bảo phù, nhưng Ngọc bà bà càng ác, lại muốn mượn cơ hội này diệt Phương Hành.

Trong nháy mắt, tiếng gầm gừ của tám thủ hạ Kim Đan xen lẫn tiếng thét của Hận Thiên Ninh, hai Khôi Lỗi Thú nhanh chóng phóng tới mắt trận.

- Mụ mập chết bầm, ta sớm muộn gì cũng sẽ giết chết ngươi...

Phương Hành cũng giận dữ, cao giọng kêu lên.

Ngọc bà bà thì cười lạnh:

- Nếu như ngươi mạng lớn, sống sót qua rồi nói sau!

Phương Hành và đám người Hận Thiên Ninh

nhanh chóng phóng tới mắt trận, đừng nói Hận Thiên Ninh chỉ là Trúc Cơ, ngay cả tám thủ hạ Kim Đan cũng kinh hoảng kêu lớn, gương mặt Phương Hành lại lạnh lùng, vậy mà không hốt hoảng chút nào, ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm mắt trận, Âm Dương Thần Ma Giám thúc dục đến cực hạn, trong hai mắt vậy mà hiển hóa ra hai phù văn.

- Tốn vị hạ thấp ba thước!

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, hai Khôi Lỗi Thú cơ hồ ở trong hai hơi thời gian đã xông về vị trí mắt trận, nhưng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên quát, đồng thời lấy ra gương đồng chiếu về vị trí Tử môn mà hắn chứng kiến, ở trên vị trí Tử môn, lập tức xuất hiện một đoàn hỏa diễm màu đen, ẩn ẩn nhảy lên, giống như ngay cả nước Hoàng Tuyền Hải cũng bị hỏa diễm đốt rung động.

Mà tám thủ hạ Kim Đan kia ở trong kinh hoảng, tự cho là hẳn phải chết, bỗng nhiên nghe tiếng quát của Phương Hành, thậm chí có chút phản ứng không kịp, vẫn là lão bộc Kim Đan trung kỳ phản ứng nhanh, lập tức trở tay đánh về phía hỏa diễm màu đen, huyết quang như mũi tên, bay thẳng vị trí Tử môn của mắt trận, sau đó lại có ba người kịp phản ứng, đồng thời xuất chưởng.

Xích Long như cảm ứng được Phương Hành lo lắng, buồn bực rống to, phun ra một hơi long tức, thần thức nó hỗn loạn, không hiểu thi triển pháp thuật, nhưng long thân cường hoành, một hơi kia phun ra, lại không phải dùng để trưng cho đẹp, Long tức tạo thành khí đoàn trong suốt, giống như tia chớp phóng đi.

Oanh...

Oanh oanh oanh oanh oanh...

Thanh âm liên tiếp vang lên, một mắt trận gặp phải nhiều công kích như thế, lại nổi lên sóng lớn cao hơn mười trượng, sau đó ầm ầm tiêu tán, biến hoá ở trong vô hình, lúc này Xích Long phun ra long tức bắn vào mặt nước, lực phản kích mạnh như thế, ngược lại kích hai Khôi Lỗi Thú của hắn bay vút về phía ngược lại.

Bành bành...

Hai Khôi Lỗi Thú bay qua đỉnh đầu Khôi Lỗi Thú của Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà, đáp xuống vị trí thứ hai sau Tử Ban Đạo Nhân, tóe lên nước biển sâu kín, kịch biến này làm Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà kinh hãi ngây người, thậm chí tám thủ hạ Kim Đan và Hận Thiên Ninh còn đắm chìm trong kinh hoảng, không kịp phản ứng...

Cái mắt trận kia cực kỳ hung hiểm, bị dẫn qua chính là phải chết, ai có thể nghĩ đến, Phương Hành tiện tay chỉ ra phương vị, các tu sĩ vô ý thức đánh qua, dĩ nhiên cứng rắn đánh tan mắt trận, biến nguy thành an?

Bọn hắn lại không biết trên người Phương Hành có Âm Dương Thần Ma Giám, cái gọi là mắt trận kia, trên thực tế chính là trận nhẫn của một đại trận to lớn, hôm nay đại trận đã hủy, chỉ còn lại những mắt trận kia tự mình vận chuyển, mắt trận như vậy tổng cộng chỉ có tám cửa, Phương Hành liếc mắt liền khám phá, căn bản không cần người khác suy tính, có thể vạch phá tử môn.

Tuy mắt trận lợi hại, nhưng cấu tạo đơn giản, phá huỷ tử môn, sẽ tan biến ở trong vô hình, Phương Hành dẫn mọi người đánh vào tử môn, thì giống như hủy mắt trận.

Đương nhiên, hết thảy nói đơn giản, trên thực tế rơi vào trong mắt các tu sĩ, lại giống như thần tích.

- Con mẹ nó, hai người các ngươi dám âm ta?

Phương Hành táo bạo, oán hận chỉ vào Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà mắng, đồng thời lấy ra hắc kiếm.

Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà kinh hãi, vội vàng hét lớn "không nên" .

Ngay cả Tử Ban Đạo Nhân và Sư Nam Cát cũng kinh hãi, kêu to "bớt giận", bất quá Phương Hành mặc kệ ba bảy hai mươi mốt, hai tay cầm kiếm liền chém xuống, xùy xùy hai tiếng, trảm ở trong hư không.

Mắt trận vừa biến mất, Sư Nam Sa khống chế Khôi Lỗi Thú đang nhanh chóng phóng về phía trước, Phương Hành chém xuống một kiếm, lại chặt đứt liên hệ giữa lệnh kỳ và hai Khôi Lỗi Thú của Ngọc bà bà cùng Lạc Mộc Tang, ở dưới thế xông như vậy làm hai người bọn họ bị kéo ra thật xa, thậm chí thoát ly phạm vi kiếm khí của Tử Ban Đạo Nhân che chở...

Đám Tử Linh ở chung quanh dòm ngó đã lâu thấy thế, lập tức mừng rỡ như điên, đánh về phía Khôi Lỗi Thú của bọn hắn.

- Không xong...

Lạc Mộc Tang bị hù chảy mồ hôi, quát to một tiếng, rốt cuộc bất chấp đau lòng, phất tay ném bảo phù ra, bảo phù bay lên, tử quang mãnh liệt, vậy mà bức lui Tử Linh xông tới, mượn cơ hội này, Lạc Mộc Tang vội vàng huy chưởng đánh về phía sau, thúc dục Khôi Lỗi Thú lao đi, muốn đuổi theo bắt lại liên hệ với trận kỳ.

- Lạc lão quỷ, ngươi coi lão thân là cái gì?

Sau lưng vang lên tiếng gầm giận dữ, một dây thừng giống như tơ nhện bay ra, một mực thắt ở trên Khôi Lỗi Thú của Lạc Mộc Tang, thế xông của Lạc Mộc Tang dừng một chút, lúc này hắn mới nhớ sau lưng còn có Ngọc bà bà, rơi vào đường cùng, trong nội tâm không ngừng mắng chửi Phương Hành, nhưng vẫn không dám chạy một mình, huống hồ cũng trốn không thoát, không thể không ném ra tấm bảo phù thứ ba.

- Oanh...

Tấm bảo phù kia lại hóa giải của nguy cơ Ngọc bà bà, hai Khôi Lỗi Thú cùng nhau lao đi.

Sư Nam Cát cũng đã ngừng lại thế tiến lên, vội vàng vung lệnh kỳ, triệu hoán hai Khôi Lỗi Thú kia phóng tới.

- Tiểu hỗn đản, ngươi thật độc ác, lại muốn hại hai bộ ta toàn quân bị diệt sao?

Lạc Mộc Tang táo bạo, đứng ở trên Khôi Lỗi Thú chỉ vào Phương Hành hét lớn, trong lòng hắn rất khó thở, không chỉ thoáng cái tổn thất hai tấm bảo phù không nói, càng thiếu chút nữa bị Âm Linh vây quanh, đây chính là kết cục hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nếu như không phải hắn kịp thời tế ra bảo phù, chắc hẳn lúc này liên minh tiểu thị tộc và Bái Nguyệt Thị đã táng thân ở dưới Hoàng Tuyền Hải, tiểu hỗn đản này thật ác độc!

- Chính là muốn các ngươi toàn quân bị diệt!

Phương Hành phát điên, quát to một tiếng, vậy mà vừa trả lời, hai tay vừa huy kiếm chém xuống, hai Khôi Lỗi Thú vừa mới liên hệ với lệnh kỳ lại đột nhiên đứt rời, làm Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà xanh cả mặt.

Chương 445: Thái Thượng di tích

- Tiểu hỗn đản thật ác độc...

Lạc Mộc Tang bị hù biến sắc, vốn tưởng tiểu quỷ kia một kiếm chặt đứt liên hệ giữa Khôi Lỗi Thú và lệnh đã đủ hung ác, nếu không phải mình thi hai tấm bảo phù, hiện tại đã toàn quân bị diệt, không nghĩ tới tiểu quỷ này còn chém một lần, hiện tại không có bảo phù, chẳng lẽ mình phải chết ở trên Hoàng Tuyền Hải sao?

Bất quá khá tốt, vừa rồi bởi vì trận nhãn tan vỡ, thế lao của Khôi Lỗi Thú rất nhanh, lúc này mới bị Phương Hành âm, nhưng hôm nay tốc độ đi tới của các tu sĩ đã bị Sư Nam Cát áp chế, bởi vậy bọn hắn không có bị bỏ qua, Sư Nam Cát nhanh chóng huy động lệnh kỳ, kéo bọn hắn về lại.

- Còn chưa tới trước sơn môn, thì đã bắt đầu nội đấu sao?

Tử Ban Đạo Nhân hét lớn, vẻ mặt giận dữ.

Nếu không phải lúc này hai tay hắn đang cầm Phụng Thiên Chính Khí Kiếm trấn nhiếp Âm Linh, thì chắc hẳn đã xách kiếm chém hết đám hỗn đản kia.

Sư Nam Cát cũng cao giọng nói:

- Sắp đến bờ rồi, không nên sinh thêm sự cố!

- Hừ!

Phương Hành vẫn thở hồng hộc, mắt nhìn chằm chằm Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà.

Trong nội tâm Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà tự nhiên cũng nổi lên hận ý, chỉ là lúc này không dám vọng động.

Các tu sĩ tiếp tục đi về phía trước, rốt cục đạt đến Bỉ Ngạn, cả đám mất hồn mất vía, từ trên Khôi Lỗi Thú nhảy xuống, tuy đoạn đường không xa, nhưng có thể nói kinh hãi lạnh mình, nhất là mấy tên kia, còn dám tư đấu ở trên Hoàng Tuyền Hải, đây là thật không để ý mạng nhỏ của mình sao? Cần biết một khi ngã vào Hoàng Tuyền Hải, ngay cả Nguyên Anh cảnh cũng khó ngăn cản...

- Nhìn cái gì vậy, nhìn nữa móc mắt của các ngươi ra!

Thấy Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà nhìn về phía mình bất thiện. Phương Hành hung hăng mắng.

- Móa nó, chỉ là Trúc Cơ cảnh, lại dám âm ta như thế?

Trong nội tâm Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà phiền muộn không cần phải nói, đường đường Kim Đan đỉnh phong, ở trong Quy Khư có thể nói là tồn tại vô địch, lại không nghĩ rằng suýt nữa bị tiểu quỷ kia hại chết ở trên Hoàng Tuyền Hải không nói, hôm nay lên bờ, mình còn chưa nói gì, hắn đã uy hiếp mình rồi, nộ khí trong nội tâm đã đạt đến đỉnh điểm!

- Rống...

Còn không chờ bọn họ nói cái gì, Xích Long đã rống lên, mắt lạnh nhìn bọn hắn.

Một người một rồng, thoạt nhìn đều cực kỳ hung ác.

Cái này làm cho Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà rùng mình, cảm thấy kiêng kị thật sâu.

Trước đó Ngọc bà bà hao tổn ba mươi năm sinh cơ thi triển Bái Nguyệt bí thuật, hôm nay tu vi còn chưa hoàn toàn khôi phục, Lạc Mộc Tang thì bị ép sử dụng hết ba tấm bảo phù, hôm nay lực lượng của bọn hắn có thể nói đang đứng ở thời điểm yếu nhất, thật không dám trêu chọc Xích Long kia, dù sao Đạo Cung ở ngay trước mắt, ai cũng không muốn vào thời điểm này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...

- Hừ!

Hai người liếc nhau, sắc mặt lành lạnh, giống như nhớ kỹ sổ sách này, vậy mà không có trả lời cái gì.

Mà tám thủ hạ Kim Đan thì đi tới cảm tạ Phương Hành, bọn hắn tự nhiên minh bạch lúc ấy ở trên Hoàng Tuyền Hải nguy hiểm. Thật có thể nói sinh tử một đường, nếu không phải Phương Hành cứu giúp, hiện tại bọn hắn có mười cái mạng cũng không đủ chết, loại cảm giác sống sót sau tai nạn kia, để đáy lòng bọn hắn sinh ra cảm kích, hòa tan oán khí mà trước kia Phương Hành buộc bọn hắn làm sự tình nguy hiểm.

- Không quản các ngươi tin hay không, nghe ta, ta có thể dẫn các ngươi an toàn đi tới cuối cùng!

Phương Hành dương dương đắc ý một chút, sau đó phất tay bảo bọn hắn dò xét hoàn cảnh địa thế chung quanh. Lúc này đám người Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân và Ngự Thú Thị Sư Nam Cát đã lên bờ trước, bắt đầu dò xét, vị trí của bọn hắn là một vách núi nguy nga, trước mắt là một cây cầu đá âm u.

Mà ở bờ bên kia, là một ngọn núi lớn không biết cao bao nhiêu, ẩn ẩn đúng là ngọn núi mà lúc trước Phương Hành ở bên kia Hoàng Tuyền Hải chứng kiến, chẳng qua hiện nay đi tới chân núi, lại càng cảm giác núi này còn lớn hơn tưởng tượng, cơ hồ như một thần sơn xỏ xuyên qua đại địa và hư không, nhìn lên trên, mây trắng ung dung, không thấy đỉnh núi.

Ngọn núi này cho người một loại cảm giác, như có thể theo ngọn núi này, một đường leo lên, thẳng vào Tiên giới.

Giữa hai vách núi là một thâm uyên không biết sâu bao nhiêu, nhìn không thấy đáy, tối tăm quỷ dị.

Mà ở trước mắt mọi người, thì là một cây cầu ngọc thạch dài đến 99 trượng, cầu đá này mỗi đầu có hai cột đá cao 99 trượng, trước sau bốn cột chia làm màu xanh, đỏ, trắng, huyền, phân biệt khắc Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ, giống như trấn thủ ở trước sau hai đầu cầu đá.

Cầu này cũng không biết qua bao nhiêu vạn năm, nhưng pho tượng lại trông rất sống động, lạnh lùng nhìn chăm chú người ngoại lai lên núi.

- Nơi này chính là Tứ Hung chi môn sao?

Trong nội tâm Phương Hành thầm nghĩ, sau đó thi triển pháp nhãn nhìn lại trong sơn môn, lại phát hiện hình như có trận pháp ngăn cản, nhìn không rõ ràng.

Lúc ở Tam Giới Sơn, bọn hắn còn có thể ẩn ẩn chứng kiến Đạo Cung, tiên cảnh trên ngọn núi, nhưng hôm nay cách gần, ngược lại chỉ có thể nhìn thấy sương mù xám mịt mờ, bọn hắn ở bên vách núi, có khả năng chứng kiến, chỉ là một trận pháp to lớn, muốn qua thâm uyên tiến vào núi lớn, thì nhất định phải xông qua đại trận, bằng không sẽ ngã xuống thâm uyên.

Duy nhất có thể đi thông bờ bên kia, chỉ có cây cầu ngọc thạch, hiện tại cầu này cũng không cách nào thông qua, bởi vì đầu cầu có đại trận uy lực khủng bố cản đường. Thân cầu cũng không phải vật phàm, chỉnh thể do Dương Chi Ngọc ẩn chứa linh khí điêu khắc, cực kỳ xa hoa, chỉ là hôm nay tuế nguyệt trôi qua, sắc ngọc đã ảm đạm phai mờ, ngược lại lộ ra tử khí tối tăm mờ mịt.

Sau một phen dò xét, Tử Ban Đạo Nhân gọi thủ lĩnh mấy bộ nghị sự, Phương Hành tự nhiên cũng ở trong đó, sau khi thương nghị, cũng không có xuất hiện thuyết pháp mới gì, bất quá là phân phối nhiệm vụ, năm bộ ước định tạm nghỉ ở bên vách núi, năm bộ tất cả ra nhân thủ đề phòng bốn phía, để tránh tình huống ngoài ý muốn, cùng lúc đó, thừa dịp trong khoảng thời gian này, nghiên cứu phương pháp tế tự Tứ Hung chi môn là thật hay giả.

Phương pháp tế tự Tứ Hung chi môn, trước đó Ma Cô đã nói qua, chỉ có điều các tu sĩ đi tới trước sơn môn, lại có Chu Tước, tự nhiên sẽ không giao mạng nhỏ của mình cho một nữ nhân, bởi vậy ý định tự mình nghiên cứu, nếu có thể phá giải Tứ Hung chi môn, thì không cần mượn tay Ma Cô, tự mình động thủ sẽ càng yên tâm hơn.

Sau đó tựa hồ là vì ngăn chặn Phương Hành và Ngọc bà bà, Lạc Mộc Tang tư đấu, còn cố ý định ra minh ước, đó chính là trước khi dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên đến, năm bộ nước giếng không phạm nước sông, nếu có người nổi lên xung đột, ba bộ còn lại có thể cộng đồng ngăn cản, dù có thù oán, cũng phải đợi ly khai Đạo Cung mới có thể giải quyết.

Đối với minh ước này, Phương Hành không có gì để nói, thuận miệng đáp ứng.

Trên thực tế hiện tại hắn không có thời gian suy nghĩ làm sao giết Ngọc bà bà và Lạc Mộc Tang, Đạo Cung ở trước mắt, thứ khác đều bị hắn ném qua đầu!

Trong khoảng thời gian sau đó, Phụng Thiên, Bái Nguyệt, Ngự Thú và liên minh tiểu thị tộc đều phái tu sĩ tinh thông tế tự dò xét Tứ Hung chi môn, được ra kết luận là trên cửa thực có sát khí lợi hại, chỉ có điều pháp môn của Thái Thượng Đạo quá cao minh, dùng tu vi của bọn hắn căn bản không cách nào hiểu thấu đáo cấm chế, chỉ có thể chờ đợi dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên đến lại hiến tế.

Mà Phương Hành thì căn bản không có trộn lẫn vào sự tình này, hắn nhắm vào một phương hướng khác.

Vào lúc ban đêm, hắn triệu tập tám thủ hạ Kim Đan vào hành cung, kích động hỏi:

- Các ngươi ai hiểu phương pháp tính toán đại trận?

Có thể tu đến Kim Đan cảnh, ai có thể không hiểu một ít tính toán trận pháp?

Vì vậy trong tám nô bộc Kim Đan kia có năm sáu người đứng ra.

Ngay cả Hận Thiên Ninh cũng yếu ớt ở sau lưng đẩy Phương Hành thoáng một phát, thanh âm thật thấp nói:

- Ta cũng biết!

Phương Hành cực kỳ vui vẻ, lập tức đứng dậy nói:

- Đi, chúng ta đi phá trận!

Lực chú ý của mấy thị tộc khác đều đặt ở trên Tứ Hung chi môn, nhưng Phương Hành lại coi trọng tòa đại trận bao phủ cả Thái Thượng Đạo Cung kia, về trận này, tất cả mọi người có một nhận thức chung, đó chính là đại trận huyền ảo khó hiểu, có thể nói giống như Tiên trận, đại trận không mở, căn bản không có khả năng xông vào, chỉ có thể lẳng lặng chờ thời điểm Cửu Nguyệt Thăng Thiên đến.

Nhưng Phương Hành không tin tà, hắn có Âm Dương Thần Ma Giám, lại muốn thử them có thể sớm phá vỡ đại trận hay không.

Sau khi nói ra ý định này, tám thủ hạ Kim Đan và Hận Thiên Ninh đều kinh hãi ngây người.

Đại trận thủ hộ Thái Thượng Đạo Cung cường đại bực nào?

Mấy ngàn năm nay, Tầm Long Thị không biết có bao nhiêu người đi tới trước Đạo Cung, nhưng vẫn không có biện pháp phá trận, mấy người bọn hắn muốn xông đại trận kia, cái này có khác gì muốn chết? Chỉ có điều, Phương Hành ngang ngược vô lễ, hoàn toàn không giống như người có thể khuyên, tám thủ hạ Kim Đan chỉ có thể theo hắn nhảy vào trong biển lửa.

Chuyện xảy ra kế tiếp, lại làm tám thủ hạ Kim Đan cảm thấy khiếp sợ.

Không phải Phương Hành không biết sống chết lấy mạng nhỏ của bọn hắn xông đại trận, mà là rất chân thành tính toán.

Khi bọn hắn lấy được ngọc giản thứ nhất ghi lại tám cửa của đại trận vận chuyển, trong nội tâm khiếp sợ đã không cần phải nói.

Chương 446: Phá trận đồ

Vách núi phía tây Thái Thượng Đạo Cung, trên mặt đất có một hành cung xa hoa, chính là doanh trại của Phương Hành, trong bảy tám ngày này, các thị tộc đã khinh bỉ Hận Thiên Thị Chủ tới cực điểm, mỗi người đều mượn thời gian trước Cửu Nguyệt Thăng Thiên đến, nghiên cứu Tứ Hung chi môn, để tăng thêm chút bảo đảm, hoặc tụ tại một chỗ, chia xẻ phân tích của các thị tộc đối với Thái Thượng Đạo Cung... ngoại trừ Hận Thiên Thị

Chủ.

Gia hỏa kia thực coi đây là tới du ngoạn, sau khi tới trước Thái Thượng Đạo, dĩ nhiên không còn lộ diện, ngẫu nhiên phái một nô bộc Kim Đan tới, hiểu rõ tiến triển của mọi người, biểu hiện ra mình vẫn rất quan tâm, những thứ khác thì... không có.

Loại thái độ này, quả thực làm các tu sĩ cực kỳ xem thường, ngay cả Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà cũng cảm giác mình vậy mà sẽ gây ân oán với một tiểu hỗn đản ngu xuẩn, thật quá tức cười... Có địch nhân như vậy rất mất mặt a!

Chỉ là chẳng ai ngờ tới, thời điểm các tu sĩ xem thường, Phương Hành chưa bao giờ thanh nhàn qua, lúc này hắn ngồi ở trên một tảng đá lớn, nhìn đại trận của Thái Thượng Đạo Cung ở đối diện thâm uyên, trong mắt có phù văn quỷ dị hiển hóa, không ngừng nói một ít phương vị và ký hiệu tám cửa của trận pháp, sau đó do Hận Thiên Ninh ở một bên ghi chép lại.

Mỗi khi ghi lại một biến hóa nguyên vẹn của đại trận, Hận Thiên Ninh sẽ trở vào hành cung, tại đây, tám nô bộc Kim Đan bắt đầu suy tính, có người lấy tiền xu mai rùa, có người véo ngón tay, có người thì ghi ghi chép

chép trên sa bàn, thậm chí còn có người cầm tám trận kỳ mà Phương Hành cho bọn hắn không ngừng suy diễn, sau đó suy tính ra một ít quỹ tích huyền ảo khó lường.

- Sắp tính ra kết quả rồi...

Hận Thiên Ninh lấy được một quyển trục ghi chép kết quả mới nhất, hưng phấn chạy ra đưa cho Phương Hành.

Phương Hành nhận lấy, thở dài nói:

- Tám lão gia hỏa, lại không nhanh bằng con chim chết tiệt kia... Ai!

Hận Thiên Ninh có chút bất mãn, nhỏ giọng nói:

- Chỉ dùng bảy ngày suy tính ra quỹ tích vận hành của đại trận Thái Thượng Đạo Cung, đã không chậm rồi!

Phương Hành xì mũi coi thường nói:

- Ngươi biết cái gì!

Hắn có chút hoài niệm Kim Ô, lúc ấy hai người bọn họ phối hợp, ra vào các loại đại trận như chỗ không người, nhiều khi đều là mình tạm thời nói tám cửa đại trận. Sau đó do Kim Ô hiện trường suy tính, cũng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, phá giải nhiều loại đại trận, mà hôm nay, tám lão đầu dùng bảy ngày, còn không có tính ra.

Đại trận thế gian, vô luận là đơn giản chỉ có tám mắt trận, hay đại trận nhiều lần điệp gia, muốn phá giải đều chỉ cần hai điều kiện. Một là xác định tám cửa, ghi chép quỹ tích tám cửa vận chuyển, sau đó thông qua năng lực tính toán, suy tính ra quy luật vận chuyển chỉnh thể, có hai điều kiện này, đại trận tự phá.

Hôm nay cũng như thế, Phương Hành dùng Âm Dương Thần Ma Giám khám phá tám cửa, tám thủ hạ Kim Đan thì ra sức suy tính.

Thái Thượng Đạo lập trận pháp, xác thực rất huyền ảo, không phải sức người có thể suy tính, nhưng hôm nay xuất hiện dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên mấy ngàn năm khó gặp, uy lực của đại trận không ngừng yếu bớt, không trung mỗi nhiều một chiếc hồng đăng, uy lực của đại trận sẽ yếu bớt một phần, hôm nay không trung đã có sáu chiếc hồng đăng, uy lực của đại trận đã suy yếu sáu lần, đã có khả năng phá giải.

Đợi cho thời điểm đại trận phá giải, Phương Hành căn bản không cần chờ Cửu Nguyệt Thăng Thiên tới, hiến tế Tứ Hung chi môn, cũng có thể sớm tiến vào Đạo Cung.

Tám thủ hạ Kim Đan cũng bởi vì phát hiện điểm này, trong lòng mới khiếp sợ khó nói lên lời.

Kỳ thật lúc đầu bọn hắn không để Phương Hành vào mắt, nhưng trải qua sự tình Phương Hành dụ bắt Chu Tước, cứu người ở Hoàng Tuyền Hải, dần dần cảm thấy tiểu quỷ này kỳ thật không có đơn giản như bề ngoài, tới hôm nay Phương Hành lại cho bọn hắn quỷ tích đại trận vận chuyển của Thái Thượng Đạo Cung, trong nội tâm bọn hắn khiếp sợ tới cực điểm, đã hoàn toàn không nhìn thấu Phương Hành.

Ở dưới các tu sĩ ra sức nỗ lực, rốt cục ở bảy ngày sau, cũng là thời điểm hồng đăng thứ bảy lên không, suy diễn đại trận đã có kết quả, hai tay Hận Thiên Ninh cầm quyển trục ghi chép kết quả suy diễn đến trước mặt Phương Hành, ở sau lưng nàng, tám thủ hạ Kim Đan xếp thành một hàng, tuy sắc mặt mỏi mệt, nhưng đều mang theo mỉm cười, có chút tự đắc.

Bọn hắn có thể suy diễn ra trận lý của Thái Thượng Đạo, trong nội tâm cũng có chút cảm giác thành tựu.

Phương Hành cầm quyển trục nhìn, con mắt cũng sáng ngời.

Kết quả suy diễn rất không tệ, Âm Dương trận lý, Sinh Tử môn vận chuyển biến ảo đều ẩn chứa ở trong đó, tuy còn chưa đến mức để Phương Hành coi đại trận hộ pháp như không có gì, nhưng cẩn thận một chút, lại có thể tự nhiên qua lại.

- Đúng vậy, vất vả các ngươi, ban thưởng!

Phương Hành nhẹ gật đầu, cười hì hì lấy ra một cái túi trữ vật.

Sai người làm xong việc phải bản thưởng, đây là quy củ, Phương Hành ở phương diện này là cực kỳ hào phóng.

- Ha ha, có thể hiệu lực cho Thị Chủ, là vinh hạnh của chúng ta, ban thưởng thì không...

Lão tu sĩ Kim Đan trung kỳ cười ha ha, rụt rè nói, mơ hồ có cảm giác tiên phong đạo cốt.

Trên thực tế hắn cũng không cho rằng Phương Hành có thể lấy ra ban thưởng gì, dù sao lúc trước Phương Hành mới vào Hận Thiên Thị, đã hiến ra hết thứ đáng giá, trên người có thể lưu, chỉ là một ít đồ vật không quan trọng mà thôi, nhưng lại không biết, Phương Hành dâng lên đồ vật, sớm đã bị hắn cầm trở lại, thậm chí còn có ẩn núp một tiểu bảo khố.

Hơn nữa một nguyên nhân khác từ chối Phương Hành ban thưởng là, tuy tám người mình trên danh nghĩa là người hầu của hắn, nhưng trên thực tế chỉ vì vận mệnh của thị tộc tạm thời hi sinh mà thôi, ai cũng không có ý định làm người hầu cả đời, lúc này bị tiểu quỷ kia ban thưởng, chẳng phải thực coi mình là hạ nhân? Dù hiện tại hiệu lực cho Phương Hành, cũng chỉ xem như trả ân tình cứu mạng mà thôi.

Nô bộc Kim Đan còn lại cũng nghĩ như vậy, nhao nhao xin miễn.

- Ha ha, Thị Chủ không cần khách khí như vậy!

- Suy diễn đại trận huyền ảo bực này, đối với tạo nghệ trận pháp của chúng ta cũng rất có ích, đã xem như được ban thưởng...

- Thị Chủ giữ lại tài nguyên để tu hành, chúng ta không cần...

Còn chưa nói hết, mấy Kim Đan cảnh cách Phương Hành khá gần bỗng nhiên im bặt, con mắt không nháy nhìn Phương Hành từ trong túi trữ vật lấy đồ vật ra, có một Kim Đan cảnh phản ứng chậm, vẫn còn tự ngạo nói không cần ban thưởng, lại đột nhiên bị người bên cạnh bịt miệng, cũng lập tức kịp phản ứng, mở to hai mắt nhìn Phương Hành.

Phương Hành lấy ra không nhiều lắm, ba kiện

Pháp khí, một bình thuốc, bốn cây linh dược, một khối Linh Tinh...

- Hí...

Mấy Kim Đan cảnh đồng thời hít một hơi khí lạnh, con mắt trừng căng tròn, không con chút tiên phong đạo cốt.

- Các ngươi đều không muốn, vậy ta thu lại...

Phương Hành nhìn bọn hắn, muốn cất đồ lại.

- Cái này... Thị Chủ hào phóng như thế, chúng ta...

Lão tu sĩ Kim Đan trung kỳ vội vàng mở miệng nói, mặt mũi tràn đầy chờ mong.

- Hừ, cầm đi, những vật này ở bên ngoài cũng cực kỳ khủng khiếp, đừng nói ở trong Quy Khư!

Phương Hành khinh thường nhìn bọn hắn, ném đồ vật qua, tám thủ hạ Kim Đan và Hận Thiên Ninh một người được một vật, đều vui đến vò đầu bứt tai, những vật này thật rất không tệ, cần biết đồ vật trong túi trữ vật của Phương Hành, đại đa số là các tu sĩ dùng để đổi Kiếm Thai, rất nhiều thứ hắn không cần dùng, nhưng rơi vào trong tay người khác, lại đều là đồ tốt.

- Tạ ơn Thị Chủ...

Tám nô bộc Kim Đan khom mình hành lễ, ngay cả Hận Thiên Ninh cũng vén áo thi lễ.

Cái cúi đầu này, bọn hắn đã thật đặt mình ở dưới Phương Hành rồi.

- Mấy người các ngươi trông coi hành cung, đừng để người tùy tiện quấy rầy, nếu có người tìm ta, thì đưa tin cho ta!

Phương Hành an bài, sau đó tiện tay nhét quyển trục vào trong ngực.

- Thị Chủ tính làm gì?

Một nô bộc Kim Đan nghi ngờ hỏi.

- Hắc hắc, nếu như đã suy tính ra quỹ tích vận chuyển của trận pháp, ta đương nhiên phải đi nhìn một chút!

Trong mắt Phương Hành hiện lên vẻ đắc ý, lại an bài một chút, sau đó ở trong ánh mắt kinh ngạc của tám thủ hạ Kim Đan, dẫn Xích Long ra hành cung, chỗ hắn ở cực kỳ che giấu, ngược lại không có bị người phát hiện tung tích, tinh tế cảm ứng một lát, thấy không có thần niệm nhìn mình chằm chằm, lúc này mới nhảy lên đầu rồng, chỉ vào phương hướng Thái Thượng Đạo Cung nói:

- Đại cẩu tử, đi phát tài!

Xích Long cũng không biết Phương Hành

muốn làm gì, thấy hắn hưng phấn, nó cũng hưng phấn theo, ngoắt ngoắt cái đuôi bay qua thâm uyên.

Cả Thái Thượng Đạo Cung đều bị đại trận bao phủ, linh lực đan xen, trăm ngàn năm qua không ngừng sinh sôi, giống như một bụi gai to lớn, hơn nữa bụi gai còn đang không ngừng vận chuyển, bất luận người nào tới gần cũng bị giảo sát, mà quyển trục trong tay Phương Hành, thì chẳng khác gì là nắm giữ quy luật vận chuyển của bụi gai, có thể thông qua bụi gai bao phủ, tiến vào trong di chỉ.

- Đại cẩu tử, nhớ nghe cho kỹ, đi nhầm một bước, mạng nhỏ của hai chúng ta đều xong!

Một người một rồng đã làm xong chuẩn bị xông vào đại trận, Phương Hành trầm giọng dặn dò.

Xích Long hoàn toàn không xem ra gì, lắc đầu vẫy đuôi, cực kỳ hưng phấn, có chút cảm giác không thể chờ đợi được nữa.

Chương 447: Bảo kính dẫn đường

- Đi!

Phương Hành quát khẽ, Xích Long giống như tia chớp lao về phía đại trận, Phương Hành thì nhìn chăm chú, trước mắt không có vật gì, chỉ có khói đen vô tận tràn ngập, trong mắt hắn xuất hiện hai phù văn, mà phía trước không có vật gì kia, lại bắt đầu có đạo đạo linh quang biến ảo, trong đó một đạo linh quang tràn ngập tử khí, bắn về phía hắn và Xích Long.

- Cúi đầu hạ xuống ba trượng, tránh qua trái tiến lên!

Phương Hành quát khẽ, đồng thời trong nội tâm cấp tốc tính toán.

Nếu như hắn phân phó đơn thuần, Xích Long căn bản sẽ nghe không rõ, nhưng tinh thần của hắn và Xích Long có liên hệ mơ hồ, chỉ cần hắn nghĩ tới, Xích Long sẽ lập tức cúi đầu làm theo, vèo... tiến vào đại trận, lại không có kích hoạt đại trận của Thái Thượng Đạo Cung cắn trả, trong nội tâm Phương Hành vui vẻ, lại chỉ định phương hướng mới.

Một người một rồng, thế như tia chớp, tả xung hữu đột xông vào Thái Thượng di chỉ.

Có Âm Dương Thần Ma Giám có thể xem xét tám cửa, mượn cơ hội tránh né Tử môn tới Thương môn, lại có tám thủ hạ Kim Đan suy tính ra quỹ tích đại trận vận chuyển, đến cân nhắc Sinh môn, vì vậy hắn hữu kinh vô hiểm, rất nhanh đã tiến vào phạm vi di chỉ.

- Oanh...

Thời điểm Phương Hành và Xích Long vừa vào di chỉ, bên tai bỗng nhiên có một thanh âm nổ vang.

- Mười tiên đều bại thì thế nào, đạo thống phá diệt thì như thế nào?

- Đạo ta không cô, đạo ta không quả, đạo ta không tuyệt!

- Mài kiếm mười vạn lần, chôn cất bất tử thân, ngăn ngươi độ thiên quan!

- ...

Thanh âm sâu kín, nổ vang quanh quẩn.

Thanh âm này trực tiếp đánh vào thức hải, chấn thần hồn người lung lay, thậm chí Phương Hành suýt nữa hôn mê, vội vàng cẩn thủ tâm thần, vận chuyển linh lực điều hòa khí huyết, nếu không hắn sợ mình sẽ ngã vào thâm uyên. Bất quá ánh mắt thoáng nhìn, thần niệm trùng kích cường hoành bực này, Xích Long lại như không có phát giác, đầu còn mờ mịt nhìn chung quanh, tựa hồ linh thức của nó không được đầy đủ, cảm ứng không đến.

Lòng hắn không khỏi lạnh rung, cũng may mình ngồi Xích Long vào, bằng không thì nhất định sẽ rơi vào thâm uyên.

Thanh âm vang vọng kia, tựa hồ là một tàn niệm, ở trong di chỉ không biết quanh quẩn bao nhiêu năm, các tu sĩ tiến đến đều có thể cảm ứng được.

Trong tàn niệm không có sát ý, chỉ là người lưu lại tàn niệm quá mạnh mẽ, tu vi thấp căn bản không chịu nổi.

Qua thật lâu, thanh âm tàn niệm quanh quẩn mới dần dần lắng xuống, Phương Hành ổn định khí huyết, mở mắt ra.

- Hô, nơi này chính là di chỉ của Thái Thượng Đạo Cung sao?

Hơi đánh giá bốn phía. Phương Hành biết rõ mình đã tiến vào Thái Thượng Đạo Cung mà năm đó một môn mười tiên, quân lâm thiên hạ, đã từng sáng tạo ra vô số truyền thuyết huy hoàng kia, trong tâm cũng có chút kiềm nén không được kinh hỉ, nhưng vừa nhìn xuống, trong tâm không khỏi có chút thất lạc, nơi này không giống như ở Tam Giới Sơn chứng kiến ốc xá thành phiến, tiên phong đạo uẩn, mà là một mảnh phế tích.

Đất đai khô cằn, không có sinh cơ.

Điện là tàn viên, nghiêng sập tung tóe, xà nhà đổ gãy.

Xa xa, lư hương nguội lạnh, đạo đài tan rã, đại địa rạn nứt, như trải qua long trời lở đất.

Chỗ gần, tiêu thi bạch cốt, đoạn binh tàn khí… một tử địa không hề có sinh cơ.

- Ta ở Tam Giới Sơn chứng kiến Thái Thượng Đạo Cung kia, khung cảnh tràn ngập tiên khí, hẳn là Vong Linh ở nơi đây chiếu ra hình ảnh Thái Thượng Đạo Cung năm đó, mà Thái Thượng Đạo Cung trong hiện thực, trên thực tế sớm đã hủy, nói là nhổ tận gốc cũng không quá đáng, địa phương như vậy, còn có thể có bảo bối gì? Liên Nữ nói Đạo Tạng thật ở chỗ này sao?

Phương Hành nhíu mày, hồ nghi dò xét bốn phương.

Chung quanh yên tĩnh đáng sợ, lại không có một tiếng vang, mới đầu Phương Hành còn cho rằng mình điếc rồi, hay là trong lúc vô tình tiến vào tử vực, không thể gặp một chút sinh cơ, may mắn có Xích Long nhìn ngó xung quanh, lân giáp trên người giao thoa va chạm phát ra tiếng vang rất nhỏ, cùng với nó thỉnh thoảng thở phì phì, nhắc nhở hắn ở đây trừ mình ra, còn có những vật còn sống khác tồn tại.

- Không đúng, có lẽ ở đây thật có chút môn đạo...

Phương Hành lại nghĩ:

- Nếu như Thái Thượng Đạo Cung thật hóa thành phế tích, như vậy từ trong Đạo Cung bay ra hồng đăng là chuyện gì xảy ra? Hồng đăng kia xác thực có thể suy yếu uy lực của đại trận, hơn nữa mười ngày bay lên một chiếc, rất có quy luật, không giống như từ trong phế tích bay ra, hơn nữa dù nơi này là phế tích, nhưng đại trận phòng ngự bên ngoài lại nguyên vẹn, giống như bị người tận lực bố trí xuống...

Nhanh chóng suy nghĩ một lát, Phương Hành lại quyết định trước dò xét tìm tòi cái đã.

Nội tình của Thái Thượng Đạo thâm hậu, đã từng một môn mười tiên, quả thực cường đại đến cực điểm.

Hôm nay tuy hóa thành một mảnh phế tích, nhưng nói không chừng có một ít bảo tồn, có lẽ từ bên trong lấy ra một tàn binh, nửa cuốn kinh văn, đặt ở ngoại giới đều là pháp bảo và bí pháp kinh người.

Vừa đi vừa cẩn thận dò xét, thúc dục Âm Dương Thần Ma Giám đến cực hạn, chỉ thấy cách đó không xa có rất nhiều cấm chế hỗn loạn, biểu hiện ra nơi đây tuyệt đối không bình tĩnh giống như bề ngoài, có lẽ một bước đạp sai, chính là kết cục thịt nát xương tan.

Địa vực rất rộng lớn, Phương Hành đưa mắt nhìn ra xa, lại không nhìn thấy giới hạn, giống như đứng thẳng ở trong trời đất.

Thậm chí hắn cảm giác có chút mê mang, căn bản không biết nên chạy đi đâu.

Nhưng lúc này, túi trữ vật của Phương Hành lại nhẹ nhàng rung động, có vầng sáng bay ra, trôi nổi ở giữa không trung, cùng lúc đó, trên bảo kính lại truyền ra một đạo thần niệm già nua, hình như đang thở dài, lại tựa hồ tự thuật sự tình nào đó:

- Thập Tuyệt Minh Thổ ẩn tàng tiên cơ, ba đại tạo hóa thụ di đồ. Thông thiên lộ vừa lúc cửu nguyệt lên, đạo duyên chỉ sinh trong tuyệt cảnh...

Theo thanh âm vang lên, vầng sáng ở trên không trung run rẩy mấy cái, tựa hồ xác định phương hướng, sau nửa ngày vầng sáng ổn định lại, ung dung bay trên không trung, chậm rãi bay thẳng về phía trái, giống như dẫn đường.

- Bảo kính của Hận Thiên lão tổ?

Phương Hành cảm thấy kinh ngạc.

Bảo kính tự động kích hoạt, bay ra túi trữ vật, vầng sáng ngũ sắc đan xen, dẫn đường ở phía trước, quả thật chưa bao giờ nghe thấy.

Hơn nữa phía trên truyền tới thần niệm chấn động, cũng làm lòng hắn có chút khiếp sợ.

Ý tứ trong lời nói kia, là muốn nói ở trong Minh Thổ tuyệt địa, lại ẩn chứa cơ duyên thành tiên sao?

Cái gọi là ba đại tạo hóa, lại là cái gì?

Thông thiên lộ, lại là cái gì?

Phương Hành có quá nhiều băn khoăn, nhịn không được thầm nghĩ:

- Cái bảo kính này chính là Hận Thiên lão tổ lưu lại, tục truyền có quan hệ tới Quy Khư, càng có người nói nó là bảo bối duy nhất có hi vọng ly khai Quy Khư, chỉ là ngay cả Đại cung phụng cũng nói không chính xác tác dụng cụ thể, chỉ nói ta có khả năng tiến vào Quy Khư sẽ biết, nói không chừng chính là cái này, hơn nữa không cần để ý tới biến hóa của nó, đi theo nó là được...

Bản thân hắn vốn lớn mật, nhìn thấy tràng cảnh quỷ dị này, trong nội tâm cũng không sợ, chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Đương nhiên trong tay vẫn cầm hắc kiếm, trong lòng nghĩ, nếu cái gương đồng này có vấn đề, vậy thì một kiếm chém nát nó!

Gương đồng không nói gì, thậm chí như

không có linh tính, nhưng lại bồng bềnh lung lay, dẫn đường ở phía trước.

Phương Hành lưu ý bốn phía, bất ngờ phát hiện con đường gương đồng dẫn dắt, rõ ràng là một con đường đi thông hạch tâm của di tích, thật giống như một người vốn cực kỳ quen thuộc Thái Thượng Đạo Cung, ở trên phế tích vốn phân biệt không rõ phương hướng này, lại có thể dẫn Phương Hành một đường vào trong, dần dần tiến tới địa phương trọng yếu nào đó...

Theo càng đi càng xa, cảm giác nghi hoặc trong nội tâm Phương Hành cũng càng ngày càng nặng, trong tâm càng lo lắng.

- Chẳng lẽ đạt được Đạo Tạng chỉ đơn giản như vậy?

Phương Hành cảm thấy có chút khó tin, không tin tưởng mình bởi vì trong lúc vô tình có được gương đồng, thì có thể thuận lợi như thế.

Hắn không quên Đại thúc thúc từng dạy bảo, muốn làm thịt được dê mập, thì phải dùng càng nhiều sức!

- Ân? Người nào!

Đang hành tẩu, Phương Hành xoay chuyển ánh mắt, thấy phía trước không xa bất ngờ đứng hai người, nhìn động tác kia, lại giống như đang đào tẩu, cái này làm hắn cả kinh, vèo... vội vàng rút hắc kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người kia, cùng lúc đó, Xích Long cảm nhận được hắn lo lắng, không khỏi gầm nhẹ thị uy.

Gương đồng trôi nổi ở giữa không trung, ở sau khi Phương Hành ngừng lại, thì bay ra tầm một trượng, sau đó ngừng lại.

Chương 448: Hồng Mông tử khí

Vậy mà ở nơi này phát hiện có người, Phương Hành thiếu chút nữa kinh ra mồ hôi lạnh, nhất là hai người này xuất hiện lặng yên không một tiếng động, để hắn vô tri vô giác, có thể thấy được tu vi không biết cao hơn mình bao nhiêu, suýt nữa quay người đào tẩu, bất quá sau khi cả kinh, thần thức quét qua liền phản ứng kịp, hơi cảm thấy buồn cười, hai người kia đều không có sinh cơ, chỉ là người chết.

Chỉ vì sao tử thi lại đứng, hơn nữa bộ dáng cất bước chạy nhanh?

Thấy xung quanh không có nguy cơ, hắn lặng lẻ tiến lên dò xét.

Chỉ thấy hai người này một cái là nam tử chừng bốn mươi năm mươi tuổi, một cái khác là nữ tử chừng ba mươi mấy tuổi, nam tử người mặc áo tang, mang giày, trang phục tương tự vài tên nô bộc của Ma Cô lúc trước, mà cô gái này, trang phục quần áo rất giống Ma Cô, xem ra hai người kia, thân phận hơn phân nửa là tộc nhân của Tầm Long Thị năm đó, chỉ là chẳng biết tại sao bị chết ở nơi đây.

Lại cẩn thận đánh giá bọn hắn, trong nội tâm Phương Hành càng buồn bực, trên người bọn họ lại không có một chút vết thương, nhưng thần hồn lại tiêu tán sạch sẽ, trên mặt còn bảo trì thần sắc kinh hoảng, tựa hồ trong nháy mắt, bị người nhiếp đi thần hồn, chỉ chừa một thể xác trống trơn ở chỗ này, còn bảo trì tư thế chạy nhanh, cũng không biết đã bao nhiêu năm, lại một mực không có đổi qua.

- Ân?

Phương Hành cẩn thận dò xét hai người kia, trong nội tâm thầm nghĩ:

- Ma Cô từng nói Tầm Long Thị các nàng, từng có tổ tiên tiến vào Đạo Cung, thậm chí còn từ bên trong lấy ra trứng Chu Tước, chỉ tiếc lần tiến vào kia toàn quân bị diệt, chỉ có phụ thân nàng mang theo trứng Chu Tước chạy thoát ra ngoài, chắc hẳn hai người kia chính là tộc nhân của nàng, chỉ có điều từ bề ngoài của hai người kia, không phải là chết ở trong cấm chế, cũng không phải chết dưới đao kiếm, thậm chí không giống như chết vì pháp thuật, mà giống như ở trong chớp mắt mất đi tất cả thần hồn, chẳng lẽ nói, ở đây ngoại trừ cấm chế và tàn trận, còn có hung hiểm gì không biết sao?

Ở địa phương này, Phương Hành không dám khinh thường, thấy tử trạng của hai người kia khác thường, không khỏi thoáng ngừng chân, tinh tế cảm ứng.

Hắn tu luyện Thái Thượng Hóa Linh Kinh, tuy chưa tới đại thành, nhưng thần thức cường đại hơn Trúc Cơ cảnh bình thường, ngay cả thần thức của Kim Đan đỉnh phong dò xét, cũng có thể bị hắn cảm ứng được. Lúc này thần thức trải ra, lập tức cảm ứng được tất cả biến hóa ở chung quanh, nhưng ở trong cảm ứng của hắn, chỉ là không gian trống rỗng, không có bất kỳ dị trạng gì…

- Kỳ quái…

Phương Hành nhíu mày, tạm thời buông xuống ý nghĩ dò xét hung hiểm không biết kia, vòng quanh hai người này một vòng.

- Ân, chết không biết bao nhiêu năm, vậy mà bề ngoài không có một chút biến hóa, chỉ có chút mất nước…

Trong nội tâm Phương Hành nói thầm, càng cảm giác có chút ngạc nhiên, ánh mắt quét đến bên hông hai người, hơi giật mình, thò tay lấy đi túi trữ vật, hai người này đã có thể đi vào Thái Thượng Đạo Cung, nói rõ lúc trước nghiên cứu Quy Khư rất kỹ, trong túi trữ vật của hai người này, nói không chừng có vật gì đáng giá.

Nắm bắt tới tay, đang muốn mở ra nhìn xem, chung quanh lại bỗng nhiên nổi lên gió nhẹ.

Trong lòng Phương Hành cảnh giác:

- Nơi đây ngăn cách ngoại giới, tại sao có thể có gió xuất hiện?

Lập tức giương mắt nhìn, chỉ thấy xa xa, ẩn ẩn có tiếng gió gào thét truyền đến, gió càng ngày càng mạnh, cuối cùng thế gió dần mạnh lên, giống như cuồng triều tập cuốn tới, gió kia lạnh lùng mà nghiêm nghị, như đao thép cạo xương, mà rơi vào trong mắt Phương Hành, Âm Dương Thần Ma Giám càng nhanh chóng vận chuyển:

- Hồng Mông tử khí, Đạo khí chuyển hóa, tuyệt diệt thần hồn, thiên địa không linh...

Dĩ nhiên là Hồng Mông Đạo khí chuyển hóa thành Hồng Mông tử khí!

Phương Hành bị hù ra mồ hôi lạnh, nhanh chóng nhảy tới trên lưng Xích Long, kêu to:

- Chạy mau, chạy mau!

Tiểu tâm can muốn nhảy ra ngoài, Hồng Mông tử khí kia cũng không phải Âm Linh trên Hoàng Tuyền Hải có thể so sánh, cái này là mấy ngàn vạn tiên phong đạo uẩn của Thái Thượng Đạo sinh sôi ra Hồng Mông Đạo khí, vốn là thứ rất tốt với tu sĩ, nhưng sau khi Thái

Thượng Đạo bị diệt, ở dưới oán khí tẩm bổ vô số đầu năm, lại hóa thành tử khí!

Hồng Mông tử khí bực này, đừng nói Phương Hành, cho dù là Kim Đan đỉnh phong cũng không chịu nổi.

Một khi bị cuốn vào, mặc ngươi thần thông cái thế, cũng không còn một chút lực lượng chống cự, sẽ bị rút thần hồn, chỉ chừa một thi thể không hồn, Phương Hành chứng kiến hai người Tầm Long Thị kia, chắc hẳn chính là bị Hồng Mông tử khí này lấy đi sinh cơ.

May mắn Phương Hành phát hiện nhanh, hơn nữa sớm ý thức được quái phong kia không đúng, nếu đợi gió kia đến trước người lại phản ứng, mặc hắn là Kim Đan đỉnh phong cũng tránh không kịp. Trong lúc cấp thiết, Xích Long cũng cảm nhận được lòng hắn hoảng sợ, long thân vội vàng bỏ chạy, hóa thành một xích ảnh, nhanh chóng lao về phía trước, trong lúc khẩn trương cũng bất chấp tránh đi cấm chế, cứng rắn đụng vào.

Sau lưng hắn, bảo kính tách ra ngũ thải quang hoa ở sau khi Phương Hành rời đi, không ngờ cũng bay trở lại.

Oanh oanh…

Thỉnh thoảng có cấm chế bị Xích Long va

chạm, phóng thích uy lực khủng bố.

Hết thảy đều bị Xích Long cứng rắn gánh hết.

Mà lúc này Phương Hành cũng bất chấp quá nhiều, chỉ là giương mắt nhìn phía trước, bảo Xích Long tránh đi một ít cấm chế lợi hại.

Khá tốt xâm nhập phế tích không xa, cách địa phương bọn họ vào rất gần, Xích Long lại liều mạng, như tia chớp tháo chạy về phía thâm uyên, sau đó một người một rồng xông vào trận pháp, đợi cho về tới bờ bên kia thâm uyên, trên người Xích Long đã thương tổn khắp nơi, lân giáp nghiền nát, máu tươi đầm đìa, làm Phương Hành đau lòng không thôi.

- Thái Thượng di chỉ này, cũng quá tà môn a?

Phương Hành đặt mông ngồi trên mặt đất, một bên bôi thuốc trị thương cho Xích Long, một bên tức giận thở dài.

Xích Long cũng không cảm thấy đau đớn, đầu tựa ở bên người Phương Hành, cảm giác thuốc trị thương thoa lên người mát lạnh thật sảng khoái, lỗ mũi phun nhiệt khí lên mặt Phương Hành, mắt to nhìn Phương Hành, tựa như chó con nhìn thấy chủ nhân.

- Đại cẩu tử, ngươi xem như giúp ta đại ân rồi!

Phương Hành lòng còn sợ hãi, nếu như không phải Xích Long, hắn một mình tiến vào phế tích, thì chắc chắn đã chết.

- Hí…

Xích Long cảm giác được Phương Hành khoa trương nó, hưng phấn liếm lên, làm Phương Hành dính đầy nước miếng.

- Ai, được rồi, về trước đi… Ngày mai lại đến!

Phương Hành tức giận nghĩ, lại có chút không cam lòng, chỉ có thể trước về suy tư đối sách.

Trở lại hành cung, tám thủ hạ Kim Đan và Hận Thiên Ninh đều cảnh giác phòng bị, bất quá thời gian Phương Hành tiến vào Đạo Cung cũng không lâu, không có bị những người khác phát hiện sơ hở, nhìn thấy Xích Long bị thương trở lại, tám thủ hạ Kim Đan và Hận Thiên Ninh muốn hỏi mấy thứ gì đó, lại bị Phương Hành đuổi ra ngoài, trong đầu thật sự có quá nhiều vấn đề, không có thời gian nói nhãm với bọn họ.

- Quá thua lỗ, khó khăn lắm mới đi vào, vậy mà cái gì cũng không lấy được?

Ngồi ở trong hành cung, hung hăng uống một ngụm rượu, Phương Hành vẫn không cam lòng.

Ngoài tức giận, cũng nhớ tới mình không phải không có thu hoạch gì, liền mở cái túi trữ vật kia ra, vốn chỉ là tùy tiện dò xét, lại bỗng nhiên nao nao, vậy mà từ trong túi trữ vật của nữ tử kia, phát hiện một ngọc giản, có chút hiếu kỳ cầm lên, thần thức thăm dò vào.

Sau nửa ngày, trên mặt hắn dần dần lộ ra vẻ vui mừng:

- Con mẹ nó, chuyến đi này quá đáng giá!

Trong túi trữ vật của hai người này, phần lớn là một ít thuốc trị thương, Linh Thạch bổ sung linh khí… phẩm cấp không cao, Phương Hành không thèm để ý, nhưng trong ngọc giản kia, rõ ràng ghi lại bí mật lớn nhất của Tầm Long Thị.

Nguyên lai cô gái này là Thánh Nữ trước của Tầm Long Thị, thân phận cực kỳ trọng yếu, cơ hồ là tồn tại bình khởi bình tọa với Tộc trưởng, nàng ghi chép lại tất cả kinh nghiệm và manh mối có giá trị khi dò xét Quy Khư, trích lục thành sách, bởi vậy ngọc giản các nàng tùy thân mang theo, là vì lúc nào cũng ghi chép lại phát hiện mới khi các nàng dò xét Quy Khư lấy được.

- Nguyên lai Ma Cô kia gạt người…

Rất nhanh xem hết nội dung trong ngọc giản, Phương Hành phát hiện một vấn đề, Ma Cô quả nhiên không thành thật, dọc theo con đường này, các tu sĩ vẫn dựa vào con đường nàng chỉ đi tới, chậm rãi tiến vào hạch tâm Quy Khư, trên phương hướng lớn thì không có vấn đề, nhưng chỗ chi tiết lại có rất nhiều độ lệch, cũng chính là những độ lệch này, làm các tu sĩ tổn thất thảm trọng, hơn nữa trễ nãi thời gian.

Mà một điểm trọng yếu hơn, rõ ràng là nữ nhân này che giấu bí mật lớn nhất của Quy Khư.

Nàng từng nói, Tầm Long Thị chưa từng tiến vào Thái Thượng di chỉ, về sau bị Phương Hành khám phá quan hệ giữa nàng và Thiếu Tôn Chu Tước, thì nói tiến vào Quy Khư một lần, bất quá đối với bí mật chính thức của Quy Khư lại hoàn toàn không biết gì cả, nhưng trên thực tế, Tầm Long Thị bọn hắn mấy ngàn năm nay tìm tòi nghiên cứu, một khắc không ngừng, rõ ràng là bởi vì đã sớm biết bí mật chính thức của Quy Khư, cũng chính là cơ duyên chân chính của Thái Thượng di chỉ.

Dựa theo ngọc giản ghi lại, mấy ngàn năm nay Tầm Long Thị thăm dò di chỉ, không ngừng gián đoạn, chỉ có một mục đích.

Mục đích này, là trở thành đệ tử đời sau của Thái Thượng Đạo!

Chương 449: Tiểu bảo khố di động

Thái Thượng Đạo một môn mười tiên đã là sự tình cực kỳ lâu đời, hôm nay trong Tu Hành Giới, thậm chí ngay cả biết Thái Thượng Đạo cũng không nhiều, chỉ có người trong Quy Khư, hoặc lão quái vật ở ngoại giới biết rõ truyền kỳ củaThái Thượng Đạo năm đó, nhưng bọn hắn cũng chỉ biết Thái Thượng Đạo bởi vì phạm vào thiên kiếp mà bị thiên khiển, cuối cùng đạo thống bị diệt.

Nhưng Tầm Long Thị lại biết chút nguyên nhân, lý giải Thái Thượng Đạo càng sâu, biết tạo hóa lớn nhất ở trong Thái Thượng di chỉ, mấy ngàn năm nay chưa từng buông tha, đăm chiêu suy nghĩ, là vì Thông Thiên Lộ kia.

Thái Thượng Thông Thiên Lộ, tạo hóa thụ di đồ!

Đây là tạo hóa lớn nhất của Thái Thượng di chỉ, cũng là cơ duyên lớn nhất.

Trong ngọc giản ẩn ẩn để lộ ra ý tứ, Thái Thượng Đạo xác thực đã gặp thiên khiển, nhưng đạo thống lại chưa đoạn tuyệt, ở trong Thái Thượng di chỉ, bất ngờ còn lưu lại một tiên cơ, ban cho hậu nhân, nếu có người có thể vào Thái Thượng di chỉ, tìm được Thông Thiên Lộ và thông qua, sẽ đạt được gặp gỡ và tạo hóa khó có thể tưởng tượng, trở thành đệ tử cách thế của Thái Thượng Đạo.

Điều này đại biểu cái gì?

Đơn giản mà nói, người này đạt được tất cả bảo tàng và đạo pháp của Thái Thượng Đạo ở trước khi bị hủy diệt lưu lại.

Một người, có được toàn bộ Thái Thượng Đạo, cái này là cơ duyên bực nào?

Tầm Long Thị, chính là vì cái động lực này, mới mấy ngàn năm không ngừng dò xét Quy Khư, không tiếc cả tộc diệt sạch.

Đối với Thái Thượng di chỉ, Tầm Long Thị nắm giữ tư liệu cực kỳ kinh người, thậm chí bọn hắn nắm giữ bố trí và cửa ải trên Thông Thiên Lộ, thậm chí nói, tổ tông bọn hắn có người đi tới Thông Thiên Lộ, hơn nữa xông qua nhiều lần, chỉ là cuối cùng đều thất bại mà thôi, mà những năm gần đây, bọn hắn lại ngay cả Thông Thiên Lộ cũng không đến được, nguyên nhân chính là bởi vì Hồng Mông Tử Khí càng ngày càng mạnh.

Hồng Mông Tử Khí trong Thái Thượng di chỉ, theo tuế nguyệt trôi qua mà càng ngày càng mạnh, có thể nói, tử khí này xuất hiện, thậm chí vượt ra khỏi người năm đó lưu lại tiên cơ đoán trước, vốn là Hồng Mông Đạo Khí diệu đoạt thiên địa tạo hóa, có thể nói là bảo vật trong Thái Thượng di chỉ, ai ngờ sau khi Thái Thượng Đạo gặp nạn, lại chuyển hóa biến thành tử khí lấy mạng người?

Mấu chốt nhất là, Hồng Mông Tử Khí này tụ tán vô hình, quỷ dị khủng bố, căn bản không có phương pháp hóa giải.

Nếu nói có phương pháp, đó chính là tu vi!

Tử khí này, tu vi càng cao chống càng lâu, Kim Đan và dưới Kim Đan cảnh, cơ hồ trong thời gian ngắn sẽ bị đoạt thần hồn, Nguyên Anh thì có thể chống một khắc, Nguyên Anh đỉnh phong đại khái có thể kiên trì chừng nửa canh giờ, Độ Kiếp cảnh có lẽ có thể chèo chống một canh giờ trở lên, cái này đủ để cho bọn hắn thong dong né ra phạm vi tử khí bao phủ.

Nhưng hết lần này tới lần khác trong Quy Khư, quy tắc đại biến, tu sĩ căn bản không có khả năng đạt tới Nguyên Anh cảnh, điều này cũng làm cho, Hồng Mông Tử Khí trở thành lạch trời khi Tầm Long Thị dò xét Thái Thượng di chỉ, vô số lần nuốt hận ở trước mặt nó, nghiên cứu mấy ngàn năm, cũng chỉ phát hiện mấy vị trí có thể chống cự Hồng

Mông Tử Khí mà thôi, lại thủy chung không có kế sách thông qua.

Trước đó tổ tiên Tầm Long Thị muốn tới Thông Thiên cổ đạo cũng cần liều cái mạng già, mượn nhờ mấy vị trí kia tính toán thời gian Hồng Mông Tử Khí đến, sau đó đi đi ngừng ngừng, uyển chuyển tiến vào Thông Thiên Lộ, nhưng mấy năm gần đây, theo Hồng Mông Tử Khí càng mãnh liệt, ngay cả mấy vị trí an toàn cũng đã trở nên không an toàn, điều này làm cho Tầm Long Thị dò xét Quy Khư càng ngày càng thất bại, mấy đời gần đây bọn hắn càng không bằng tổ tiên, vậy mà không có người đến trước cửa Thông Thiên Lộ.

- Nói như vậy, muốn lấy Đạo Tạng, trọng yếu nhất chính là chống cự Hồng Mông Tử Khí... Chỉ là gương đồng của Hận Thiên lão tổ lại quan hệ đến bí mật gì? Ở trong ngọc giản cũng không có miêu tả, một là Tầm Long Thị nghiên cứu gương đồng ghi lại ở trong một ngọc giản khác, hai là Tầm Long Thị lý giải gương đồng cũng chỉ là thông qua một ít truyền thuyết!

Phương Hành bỏ ra một ngày một đêm nghiên cứu ngọc giản, cũng bắt đầu suy tư:

- Nhìn bộ dạng của Ma Cô, tựa hồ đối với hành trình dò xét Quy Khư lần này là tình thế bắt buộc, chẳng lẽ bởi vì Cửu Nguyệt Thăng Thiên đã đến, Hồng Mông Tử Khí sẽ theo đại trận mở ra, mà cùng nhau rút đi? Cũng không đúng, Hồng Mông Tử Khí căn bản không hề quan hệ gì tới đại trận... xú nữ nhân kia đến cùng cân nhắc cái gì? Có nên cỡi quần nàng đánh một trận, ép hỏi chút ít tin tức không?

Phương Hành suy nghĩ, nhưng ẩn ẩn cảm giác, nữ nhân kia đã tính toán như thế, chỉ sợ mình ép hỏi cũng hỏi không được cái gì.

- Được rồi, nàng cân nhắc của nàng, ta nghiên cứu của ta, trước nghĩ nghĩ biện pháp làm sao đối phó Hồng Mông Tử Khí!

Suy nghĩ thật lâu, Phương Hành âm thầm quyết định, mình phải tiến vào di chỉ một chuyến.

Bất quá lúc này đây, lại không đành lòng mang Xích Long, lần thứ nhất đi vào, nó bị thương quá nặng, thương thế còn chưa khỏi.

Hơn nữa lúc này đây, Phương Hành cũng không có ý định xâm nhập, chỉ muốn bằng phương pháp của mình, nghiên cứu làm sao đối kháng Hồng Mông Tử Khí, điểm này hắn tự nhiên là có cậy vào, dù Tầm Long Thị chấp nhất, nhưng Pháp bảo linh dược quá ít, có câu không bột đố gột nên hồ, bọn hắn lại chấp nhất, nhưng tài nguyên không đủ, có lẽ chính là vì tìm không thấy pháp môn đối kháng Hồng Mông Tử Khí?

Nhưng mình là ai?

Nói giỡn, Nam Chiêm Bộ Châu trời giáng Huyền Quan, hắn lấy ba phần, xưng là tiểu bảo khố di động cũng không quá đáng.

Nếu Hồng Mông Tử Khí không thể dựa vào tu vi, chỉ có thể dựa vào Pháp bảo đối phó, như vậy nói không chừng mình có khả năng tìm được phương pháp.

Nói làm liền làm, Phương Hành phân phó tám thủ hạ Kim Đan vào rừng bắt rất nhiều Hung Thú nhỏ yếu, sau đó cưỡng ép cho ăn Quy Tức Đan, đặt ở trong túi trữ vật, sau khi chuẩn bị kỹ càng, thì thừa dịp màn đêm buông xuống, lần nữa tiềm nhập vào trong di chỉ, lúc này đã có chuẩn bị tâm lý, sẽ không bị tàn niệm đột nhiên xuất hiện chấn động, ngã vào thâm uyên.

Sau khi vào di chỉ, hắn tìm một chỗ ngồi chồm hổm xuống, bắt đầu chuẩn bị.

Hắn lấy ra các loại bảo bối đã chuẩn bị, còn có Hung Thú thí nghiệm, đợi tầm một nén hương thời gian, mơ hồ cảm giác âm phong nổi lên, Hồng Mông Tử Khí đã tới, Phương

Hành dán một tấm thần phù lên người con mãnh thú kia, dùng Âm Minh Thiết Tỏa khóa lại, sau đó ném ra ngoài, mình lại trốn vào nơi tử khí không bao phủ.

- Chiêm chiếp...

Con thỏ kia cảm thấy tử khí khủng bố, cách rất xa cũng đã vùng vẫy.

Nhưng thời điểm tử khí bao phủ qua, nó lập tức bất động, khi Phương Hành kéo về, nó đã hóa thành một thi thể không hồn.

- Thủ Thần Phù không có tác dụng, vậy thì dùng Hộ Thần Đan!

Phương Hành lại lấy ra một hạt đan dược trân quý, nhét vào trong miệng một con lợn rừng, sau đó ném đi ra ngoài.

Nhưng khi kéo về, y nguyên vẫn là một thi thể.

- Con mẹ nó, pháp khí này không tệ, thậm chí có thể ngăn cản thần thức của Kim Đan cảnh trùng kích...

- Ta Sát, ta không tin cái vòng này cũng không có tác dụng...

- Đại gia mày, xem pháp bảo cửu thiên thập địa bát phương vô địch...

- Sát, danh tự nghe dọa người, nhưng tác dụng giống như cái rắm...

- ...

Thử hơn mười Hung Thú, Phương Hành góp vào không ít Pháp bảo, nhưng tất cả đều vô dụng.

Hồng Mông Tử Khí kia ngăn trở Tầm Long Thị mấy ngàn năm, sao có thể dễ dàng phá giải như vậy?

Tuy dị bảo trên người Phương Hành nhiều lắm, nhưng tác dụng lại không có lợi hại như hắn tưởng tượng, bởi vì Hồng Mông Tử Khí đã không phải pháp bảo bình thường có thể chống cự, nó cường đại, quỷ dị đã đạt đến một loại cảnh giới huyền ảo, thậm chí nói, từ trình độ nào đó, loại Hồng Mông Tử Khí này vượt ra khỏi phạm trù mà Phương Hành có thể hiểu được.

- Ai, chẳng lẽ chỉ có thể đợi đến lúc Cửu Nguyệt Thăng Thiên thử thời vận?

Hung Thú trên tay đều đã thí nghiệm hoàn tất, Phương Hành lại không có một chút đầu mối, trong tâm không khỏi uể oải.

Nhìn thi thể Hung Thú trên đất, mặt ngoài không thương, thậm chí còn có sức sống, chỉ là thần hồn không còn.

- Ồ... Thần hồn không còn...

Phương Hành uể oải nửa ngày, đột nhiên trong nội tâm khẽ động, nghĩ tới điều gì.

Sau khi ngẩn ngơ, thầm mắng mình hồ đồ, vội vàng lấy ra một cái túi trữ vật, trong túi trữ vật này chứa những thứ hắn không nghiên cứu rõ ràng, nhưng lại cảm thấy sẽ hữu dụng, vốn định giữ lại về sau nghiên cứu, chỉ là hắn có chút lười, nên sẽ thường thường quên mất.

Nhưng lúc này, hắn lại nghĩ tới một vật có thể sẽ hữu dụng.

- Ha ha, quả nhiên vẫn còn, may mắn không có ném đi!

Phương Hành tìm ra, không khỏi vui vẻ, trên tay cầm rõ ràng là một cái thủ cấp.

Thủ cấp của Hoàng Phủ Đạo Tử!

Cái thủ cấp này vốn không cách nào để vào túi trữ vật, về sau mỗi ngày Liên Nữ thấy Phương Hành xách một cái đầu, cảm giác ảnh hưởng khẩu vị của mình, vì vậy phong ấn nó, bảo Phương Hành cất vào túi trữ vật, kết quả làm cho Phương Hành quên luôn, tới hôm nay bị Hồng Mông Tử Khí tra tấn chết đi sống lại mới nhớ tới nó.

Lúc này hai mắt của thủ cấp nhắm nghiền, không một chút sinh cơ, giống như không biết chết đi đã bao lâu.

- Sẽ không thật đã chết rồi chứ?

Phương Hành thử thăm dò vả mấy tát, sau đó khẩn trương đánh giá.

Hắn không có thất vọng, mí mắt của thủ cấp giật giật, vậy mà mở mắt.

- Tiền... Tiền bối... Đại ca... Ngươi tha cho ta đi... Ta cầu ngươi tha cho ta đi...

Sau khi Hoàng Phủ Đạo Tử tỉnh lại, còn không có phân biệt tình cảnh của mình, đã trực tiếp khóc lên, nói là khóc, nhưng không có nước mắt, chỉ là biểu lộ thống khổ, thần niệm cũng đang run rẩy, cực kỳ đáng thương truyền âm cho Phương Hành:

- Ngươi... Ngươi để ta làm cái gì cũng được... Ngươi tha ta... Ta... ta nguyện ý làm nô lệ của ngươi...

Thần thức buồn bã truyền tin, làm người nghe như muốn rơi lệ, ngay cả Phương Hành nghe cũng có chút ngượng ngùng.

- Ách... Thật có lỗi, ta bận quá nên quên ngươi.

Chương 450: Liên Hoa Bảo Ấn

Đối với Hoàng Phủ Đạo Tử mà nói, từ khi mình bị chém đầu, quả thực chính là tra tấn khó nói lên lời.

Một người, dưới tình huống không có thân thể, bản thân chính là một loại áp bách cường đại trên tinh thần, nhất là còn không biết mình có thể sống sót hay không, sống bao lâu, hơn nữa đã từng cảm thụ qua cảm giác bị cá mập, rùa biển cùng với các loại sinh vật kỳ lạ quý hiếm nuốt vào bụng, còn bị người coi là Lưu Tinh Chùy ném vô số lần, kinh khủng hơn là bị người ném vào túi trữ vật, ngẩn ngơ nhiều năm.

Ở dưới liên bảo thủ hộ, thần trí của hắn thời thời khắc khắc bảo trì thanh tỉnh, nói cách khác, kỳ thật hắn không cách nào ngủ say, ngay cả mỗi lần Phương Hành kéo hắn ra, hắn chỉ là bởi vì mở mắt sẽ có chút thống khổ, bởi vậy mới nhắm mắt lại bắt buộc mình minh tưởng, mà trúng hai tát mới tỉnh lại, là bởi vì chưa lấy lại tinh thần... nếu hắn thật có thể ngủ say, vậy cũng không phải mấy tát có thể đánh tỉnh.

Qua nhiều năm như vậy, hắn chịu đủ dày vò, cảm thụ được mỗi một giây trôi qua.

Trước đó Phương Hành cầm hắn làm mồi câu cũng tốt, làm Lưu Tinh Chùy cũng được, ép hỏi pháp môn cũng không sao, tốt xấu gì cũng có chỗ trao đổi a.

Nhưng trong thời gian sau đó, tiểu quỷ này lại giống như quên mình, một mực không có gặp hắn.

Thậm chí Hoàng Phủ Đạo Tử cho rằng, mình sẽ ở trong túi trữ vật vĩnh hằng...

Cũng bởi vậy, hắn thật đạt đến bờ biên giới tinh thần sụp đổ.

Hắn âm thầm cầu nguyện vô số lần, chỉ cần Phương Hành chịu buông tha mình, cho dù thật sự giết mình cũng được.

Vì giải thoát, hắn nguyện ý làm hết thảy!

Chỉ có điều, cách gần ba năm, khó khăn lắm mới gặp được Phương Hành, còn chưa kịp tố khổ, đã nghe Phương Hành xin lỗi, sau đó nói:

- Có thể chịu lâu như vậy, ngươi cũng coi như rất giỏi, có giải thoát hay không, thì phải xem lần này. Nếu ngươi có thể giúp đỡ, ta sẽ cho ngươi giải thoát, cũng không phải là không thể được!

Nói xong cột Âm Minh Thiết Tỏa lên búi tóc, sau đó kêu một tiếng:

- Đi thôi...

- Tiền bối... Công tử... Đại ca... Ngươi trước nghe ta nói...

Thần niệm của Hoàng Phủ Đạo Tử không ngừng lan tràn, sợ Phương Hành lại ném mình vào trong góc nào đó, một chờ chính là nhiều năm.

- Ta thật sự chịu không nổi nữa, cầu ngươi phát thiện tâm, giúp ta giải thoát...

- Đương nhiên ta không phải nói nhất định phải tìm chết, ngươi có thể tìm người giúp ta đoạt xá không? Người nào cũng được...

- Ta không muốn làm người của Hoàng Phủ gia. Đánh chết ta cũng không đối địch với ngươi...

- Chỉ cần ngươi có thế cho ta thân thể, ta vĩnh viễn làm người hầu của ngươi...

- Đại ca, nếu ngươi không muốn, vậy giết ta đi, bóp nát đầu là được, không cần tốn công sức gì nha...

Trong mắt Hoàng Phủ Đạo Tử chỉ có Phương Hành, thần niệm không ngừng truyền qua, sau đó ở trong ánh mắt của hắn, chỉ thấy ánh mắt Phương Hành càng lúc càng kinh ngạc, càng lúc càng mừng rỡ, còn tưởng mình nói đả động hắn, vì vậy nói càng thêm hăng say, thẳng đến Phương Hành kéo khóa sắt về, hưng phấn bưng ôm đầu của hắn kêu lên:

- Quả nhiên có tác dụng!

- Đến cùng có tác dụng gì?

Hoàng Phủ Đạo Tử còn chưa hiểu ra sao.

Mà Phương Hành thì hưng phấn đến con mắt sáng lên, cuối cùng không có uổng phí, vậy mà thật tìm được phương pháp đối kháng Hồng Mông Tử Khí.

Liên bảo!

Chí bảo trong đầu Hoàng Phủ Đạo Tử, quả nhiên chính là phương pháp duy nhất đối kháng Hồng Mông Tử Khí.

Kỳ thật ngẫm lại cũng phải, tuy Hồng Mông Tử Khí huyền ảo khó hiểu, cực kỳ khủng bố, sau khi bị bao phủ sẽ diệt sát hết thảy sinh linh, nhưng nó có đặc tính nhất định, sẽ không hủy hoại nhục thân của sinh linh, mà chỉ dập tắt hết thảy thần hồn mà thôi, mà liên bảo này, là một chí bảo thần kỳ thủ hộ thần thức bất diệt, thủ cấp của Hoàng Phủ Đạo Tử bị chém lâu như thế, nhưng thần thức vẫn còn, có thể thấy nó thần dị.

Trời sinh vạn vật, tương sinh tương khắc, liên bảo này chính là chí bảo khắc chế Hồng Mông Tử Khí.

Phương Hành phát hiện điểm này, không khỏi trầm mặt nhìn Hoàng Phủ Đạo Tử nói:

- Ta muốn liên bảo của ngươi!

Hoàng Phủ Đạo Tử nói:

- Đại ca... Ta...

Phương Hành nói:

- Thả ngươi trở về là không thể nào, có cơ hội có thể giúp ngươi tìm một nhục thân!

Ánh mắt của Hoàng Phủ Đạo Tử lóe lên, gian nan mở miệng:

- Chuyện này, có thật không...

Phương Hành nói:

- Nếu ngươi dám cò kè mặc cả, có tin ta ném ngươi vào trong hầm phân mấy vạn năm không?

Hoàng Phủ Đạo Tử hoảng hốt, trong mắt suy nghĩ sáng tắt bất định, hắn biết Phương Hành làm được.

Bỗng nhiên Phương Hành nở nụ cười nói:

- Xem ra ngươi rất khó quyết định, nếu không ngươi suy nghĩ thật kỹ, qua vài năm bàn lại!

Nói xong làm bộ muốn bỏ Hoàng Phủ Đạo Tử vào trong túi trữ vật, cử động kia làm Hoàng

Phủ Đạo Tử sợ hãi, hắn nào biết Phương Hành rất cần liên bảo, cho rằng nếu mình chịu vài năm dày vò như vậy, thật sẽ sống không bằng chết, vì vậy bị hù cả người suýt nữa khóc lên, thần thức chấn động như thủy triều, cơ hồ là hô to:

- Đáp ứng... Ta đáp ứng...

Phương Hành cười hắc hắc, đắc ý nói:

- Vậy ngươi nói cho ta biết, làm sao lấy được liên bảo?

Thời gian chính là trừng phạt tốt nhất, lúc trước Phương Hành hao hết tâm tư muốn lấy được liên bảo, Hoàng Phủ Đạo Tử lại kiên từ không chịu, nhưng sau ba năm ở trong túi trữ vật cô quạnh tra tấn, lại làm cho hắn vì được Phương Hành hứa hẹn một câu mà ngoan ngoãn giao liên bảo ra, đương nhiên, liên bảo chính là dị bảo, thần dị khó tả, không phải một câu là có thể đưa đi, cần nghi thức cực kỳ phức tạp.

Phương Hành chuẩn bị ba ngày, cũng nhờ một nô bộc Kim Đan giỏi phù triện khắc ra trận bàn, cũng cùng Hoàng Phủ Đạo Tử thương lượng tốt trình tự, lúc này mới chuẩn bị chính thức tiếp nhận liên bảo, trước là dùng linh dược kéo dài tính mạng của Hoàng Phủ Đạo Tử, để tránh sau khi hắn giao liên bảo ra thần thức sẽ tiêu tán, chết trong vô hình.

Giai đoạn thứ hai là tiếp dẫn thần thức của Hoàng Phủ Đạo Tử, cũng chính là thần hồn của hắn đến thức hải của Phương Hành.

Giai đoạn này là khó khăn nhất, cũng là nguyên nhân trước đó Hoàng Phủ Đạo Tử một mực không chịu nhả ra.

Hắn không tin Phương Hành dám làm như vậy, bởi vì thức hải chính là địa phương trọng yếu nhất của tu sĩ, cơ hồ không ai dám bỏ mặc đồ vật có linh tính khác tiến vào, để tránh tạo thành uy hiếp cho Chân Linh của mình, đối với sự tình này, Phương Hành lại căn bản không xem ra gì, cũng lười nói cho hắn biết một Yêu tộc ở trong thức hải của mình nhiều năm, đến bây giờ còn đang ngủ say...

Giai đoạn thứ ba chính là thừa nhận liên bảo.

Thông qua chú ngữ và thần thức cảm ứng, dẫn dắt liên bảo tiến vào thức hải, hợp nhất với thần hồn, cố thủ Chân Linh.

Đợi cho hết thảy làm xong, Phương Hành liền kế thừa liên bảo, thần hồn chắc chắn, thế gian hiếm thấy.

Các quá trình cần cực kỳ tinh chuẩn, một bước cũng không thể phạm sai lầm.

Vạn nhất khâu nào không đúng, thì có khả năng tạo thành hai hậu quả.

Một là Hoàng Phủ Đạo Tử thần hồn tiêu tán.

Hai là liên bảo không bị khống chế, trốn vào hư không.

Hậu quả thứ nhất Phương Hành không để ý, nhưng thứ hai lại không nỡ.

Vì vậy hắn cực kỳ chăm chú, ngoại trừ khắc phù trận là do nô bộc Kim Đan làm, thì các khâu khác đều do mình tự tay bố trí, phần chăm chú này cũng chỉ ở lúc tu luyện Âm Dương Đại Ma Bàn từng có. Rốt cục ở ngày thứ bảy, hắn đã làm xong hết thảy công tác chuẩn bị, chính thức dẫn dắt liên bảo vào trong cơ thể.

- Đại... Đại ca... Ngươi... Ngươi đừng bịp ta...

Hoàng Phủ Đạo Tử dùng thần niệm cầu khẩn Phương Hành.

- Yên tâm, ta chưa bao giờ lừa người...

Phương Hành nghiêm túc bảo Hoàng Phủ Đạo Tử yên tâm, bộ dáng cực kỳ thành khẩn.

- Đại... Đại ca... Ta cảm thấy ta phải giải thích cho ngươi thoáng một phát... Sự kiện kia kỳ thật ta cũng không muốn...

Hoàng Phủ Đạo Tử vẫn có chút không yên lòng, thần thức đứt quãng, không ngừng lẩm bẩm.

- Giải thích cái rắm, chính là ngươi hại chết Thiết lão đầu, ta cũng không có ý định buông tha ngươi, về sau dù giúp ngươi đoạt xá, ngươi cũng phải làm người hầu của ta cả đời, hơn nữa là loại trọn đời không thoát thân được, lúc nào ta cảm thấy ngươi chuộc tội đủ rồi, mới có thể thả ngươi tự do, về phần Hoàng Phủ gia các ngươi, hừ, tiểu gia từ đầu tới cuối không có ý định buông tha qua, ngươi không cần cầu xin!

Phương Hành nói chém đinh chặt sắt, không lưu tình chút nào, nhưng Hoàng Phủ Đạo Tử nghe, vậy mà cực kỳ yên tâm.

Hắn nhắm mắt lại, bắt buộc tâm thần mình bình tĩnh lại, sau đó hé môi, đọc lên một chuỗi chú ngữ.

Ở mi tâm Hoàng Phủ Đạo Tử, một mực có phù văn hình dáng hoa sen không ngừng sáng tắt, lóe ra tinh quang huyền bí, mà sau khi hắn niệm tụng chú ngữ, phù văn hình dáng hoa sen càng ngày càng sáng, thậm chí có chút chói mắt, mấy hơi sau, đoàn hào quang kia sáng tới cực điểm, sau đó chậm rãi từ trong mi tâm hắn nhẹ nhàng bay ra...

- Cái này là bản thể của liên bảo?

Phương Hành ngừng hô hấp, mở to hai mắt nhìn đoàn hào quang kia, trong hào quang lơ lửng một đóa hoa sen lớn cỡ nắm tay hài nhi, sáng óng ánh long lanh như lưu ly, toàn thân trong suốt, có tơ máu màu đỏ nhàn nhạt đan vào cánh hoa, tản ra linh tính nồng đậm, mới nhìn giống như có tính mạng, hoặc như một tinh linh, mỹ diệu khó tả.

- Liên Hoa Bảo Ấn, Thượng Cổ Phật môn, thần hồn bất diệt...

Âm Dương Thần Ma Giám chuyển động, đạo đạo thần niệm lưu chuyển, để Phương Hành hiểu rõ lai lịch và nền móng của liên bảo.

- Dĩ nhiên là của Phật môn đã bị diệt...

Đáy lòng Phương Hành hiện lên một tia kinh ngạc, bất quá không suy nghĩ nhiều, thời gian cấp bách, lại không rảnh phân tâm, nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó năm ngón tay mở ra, gắn vào trên đỉnh đầu của Hoàng Phủ Đạo Tử, linh lực lan tràn, lại ở dưới Hoàng Phủ Đạo Tử chủ động phối hợp lấy ra một đoàn hào quang, đúng là thần hồn của Hoàng Phủ Đạo Tử, sau đó Phương Hành dẫn hắn vào thức hải của mình, không để ý tới nữa.

Ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn liên bảo, nhẹ nhàng nhớ kỹ danh tự vừa rồi xem xét ra:

- Đến đây đi, Liên Hoa Bảo Ấn!

Trong miệng chậm rãi niệm tụng chú ngữ, liên bảo bị hấp dẫn, chậm rãi bay về phía mi tâm của hắn.

Chương 451: Tà Vương thức tỉnh

Vừa dẫn liên bảo vào mi tâm, nó trực tiếp hiển hóa ở thức hải của Phương Hành, trong lúc nhất thời, thức hải vốn bình tĩnh đột nhiên đại phóng quang minh, không ngừng chấn động, giống như thế giới này đã xảy ra địa chấn kịch liệt. Ở thời khắc này, ngay cả khu vực thần bí tràn ngập sương mù trong thức hải của Phương Hành cũng không ngừng lắc lư, như có một ít Chân Linh thức tỉnh, quan sát...

Chân Linh của Phương Hành ngồi xếp bằng ở trong đạo tháp, lúc này trên mặt bình tĩnh cũng lộ ra vẻ thống khổ.

Dẫn Liên Hoa Bảo Ấn vào thức hải, bảo vật này quá mức cường đại, nên tạo thành áp lực to lớn.

Thần hồn của Hoàng Phủ Đạo Tử tiến vào thức hải của Phương Hành trước liên bảo, sắc mặt hắn vốn kinh hoàng, vào lúc này rốt cục lộ vẻ thong dong, vầng sáng hóa thành một nam tử trường thân ngọc lập, áo trắng tuấn mỹ, bộc lộ tài năng, như kiêu dương chói mắt, ánh mắt của hắn từ từ tỉnh táo, rơi vào trên Đạo Tháp của Phương Hành, hai hàng lông mày trói chặt, ánh mắt có chút lập loè.

- Hắn lại thật thả ta tiến vào thức hải...

- Một khi liên bảo dung hợp với thần hồn của hắn, thì ngay cả Độ Kiếp cảnh chỉ sợ cũng không có năng lực đoạt xá hắn...

- Nếu ta muốn thoát khỏi nô dịch, hôm nay liên bảo mới vào thức hải, còn chưa dung hợp thần hồn, là cơ hội duy nhất!

Hắn nghĩ như vậy, ánh mắt càng lúc càng sáng, lại hết lần này tới lần khác để người cảm giác phát lạnh.

Cơ hội duy nhất!

Hoàng Phủ Đạo Tử nhướng mày, trên mặt hiện lên dị sắc.

Hắn là Hoàng Phủ Thần Cơ, Hoàng Phủ gia hao tốn không biết bao nhiêu tài nguyên mới tạo ra được một Đạo Tử.

Trước đó hắn xác thực sợ hãi, thậm chí không tiếc làm nô để tự bảo vệ mình.

Nhưng thời điểm đối mặt cơ hội duy nhất, hắn vẫn còn có chút động tâm.

Cho dù bách kiếp trùng sinh, nhưng hắn y nguyên không cam lòng buông tha cho cơ hội như vậy...

Cũng không có thời gian do dự lâu, ở trước khi Phương Hành dung hợp Liên Hoa Bảo Ấn một tia thời gian đó chính là cơ hội duy nhất.

Cơ hồ là vô ý thức, thân hình hắn khẽ nhúc nhích, muốn phóng tới Đạo Tháp của Phương Hành.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một đạo khí thế đáng sợ khóa hắn lại.

Hoàng Phủ Đạo Tử cả kinh, còn không đợi hắn có phản ứng, đã bị một móng vuốt to lớn ân trên mặt đất, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một Đại Bằng Điểu màu vàng dài hơn mười trượng, đang ở trên cao nhìn xuống hắn, Đại Bằng Điểu kia rõ ràng là một Chân Linh hiển hóa, lông vũ toàn thân thiêu đốt lên hỏa diễm hừng hực, thậm chí trong ngọn lửa có lôi hoa lập loè...

- Độ Kiếp...

Hoàng Phủ Đạo Tử bị hù đến thần hồn tản ra, thần sắc vặn vẹo đáng sợ.

Dĩ nhiên là một Chân Linh có được khí tức Độ Kiếp cảnh, tại sao trong thức hải của tiểu quỷ này có tồn tại đáng sợ như vậy?

Bất quá rất nhanh hắn liền phát hiện, đạo Chân Linh này không phải Độ Kiếp cảnh, chỉ là có khí tức Độ Kiếp cảnh mà thôi!

Nhưng cái này lại càng làm hắn sợ hãi, Chân Linh Kim Đan cảnh, tại sao có thể có khí tức Độ Kiếp cảnh?

- Hắc hắc, thanh niên, vừa rồi ngươi muốn làm gì?

Chân Linh Đại Bằng Điểu kia lành lạnh nở nụ cười, không có hảo ý nhìn Hoàng Phủ Đạo Tử.

- Tiền bối... Tiền bối tha mạng... Vãn bối là Hoàng Phủ...

Hoàng Phủ Đạo Tử cầu xin tha thứ, hắn chỉ là thần hồn Trúc Cơ cảnh, căn bản không thể nào là đối thủ của Chân Linh trước mắt.

- Ta biết ngươi là Đạo Tử của Hoàng Phủ gia, lúc trước thời điểm tiểu quỷ này lấy thủ cấp của ngươi, là lão phu ở một bên trợ giúp nha!

Đại Bằng Điểu cười hắc hắc, lành lạnh nhìn Hoàng Phủ Đạo Tử:

- Biết lão phu là ai không?

Ánh mắt của Hoàng Phủ Đạo Tử ngốc trệ:

- Không biết tiền bối...

Đại Bằng Điểu nói:

- Bắc Câu Lô Châu có mười Đại Yêu Vương, một mực làm cho Hoàng Phủ gia các ngươi đau đầu, thậm chí treo giải thưởng kinh người, lão phu là Đại Bằng Tà Vương, năm đó ở trên Huyền Thưởng Bảng xếp hạng thứ ba, bây giờ ngươi nên nhớ ta đi à nha?

Hoàng Phủ Đạo Tử càng hoảng sợ:

- Tiền bối, ta...

Ánh mắt của Đại Bằng Tà Vương tỏa sáng nói:

- Ngươi có biết cơ mật gì của Hoàng Phủ gia không?

Hoàng Phủ Đạo Tử rất muốn khóc nói:

- Vãn bối biết hết thảy, đều bị Phương đại ca hỏi qua...

Đại Bằng Tà Vương nói:

- A, vậy ngươi không còn giá trị rồi!

Nói xong há miệng mổ tới, trực tiếp nuốt Chân Linh của Hoàng Phủ Đạo Tử, sau đó trên yêu thân có Chân Hỏa hiển hóa, thân thể biến thành hình dáng hơi mờ, thậm chí có thể chứng kiến Hoàng Phủ Đạo Tử ở trong bụng nó giãy dụa, cầu xin tha thứ, cho đến bị ngọn lửa hoàn toàn luyện hóa, cuối cùng hóa thành hồn lực tinh khiết, hòa vào Chân Linh của nó, để lực lượng của nó càng mạnh hơn nữa.

- Hắc hắc, tiểu tử hung ác nham hiểm bực này, vẫn là sớm tiêu diệt cho thỏa đáng!

Đại Bằng Tà Vương thoả mãn lau miệng, hóa thành một lão đầu, chỉ là trên người biến hoá ra một bộ áo bào màu vàng, thoạt nhìn ánh vàng rực rỡ, có hỏa ý lưu chuyển, lộ ra cực kỳ thần thánh, hắn nhìn Phương Hành đang dung hợp liên bảo, cười nói:

- Tiểu hỗn đản này từ chỗ nào lấy được bảo bối kia? Ngay cả lão phu cũng hâm mộ vận mệnh của hắn!

Dứt lời, thân hình bay lên, vây quanh Đạo Tháp của Phương Hành xoay chuyển, tinh tế quan sát, nhưng không hề có ý ngấp nghé.

Lúc này Phương Hành đã dẫn Liên Hoa Bảo Ấn tới bên cạnh Chân Linh, đang chậm rãi dung hợp, Liên Hoa Bảo Ấn hóa thành vô số phù văn huyền diệu, từng bước từng bước bay vào trong Chân Linh, mỗi khi dung hợp một phù văn, Chân Linh của hắn sẽ sáng hơn, khí tức thần thánh, ngưng thực hơn, ở dưới hào quang thần thánh lưu chuyển, ngay cả bên ngoài Chân Linh, Sát Linh hóa thành xác ma cũng càng ngày càng tinh khiết, cùng Chân Linh của hắn hoàn mỹ dung hợp, không còn khoảng cách...

Không biết qua bao lâu, Liên Hoa Bảo Ấn hoàn toàn dung hợp với Chân Linh.

Chân Linh vốn ngồi xếp bằng ở trong Đạo Tháp, lúc này lại ngồi ngay ngắn ở trên một đài sen.

Chân Linh của hắn vốn là ngoài ma trong thánh, bề ngoài là một ma linh, ba đầu sáu tay, trán có mắt dọc.

Mà bây giờ trên đài sen lại hiển hóa ra một Ma Vương ngồi khoanh chân.

Trong lúc nhất thời, thần thánh và tà dị hoàn mỹ dung hợp.

Cùng lúc đó, thần thức của Phương Hành đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Thần thức của hắn vốn cường đại, vượt xa cùng thế hệ, cái này đại biểu chính là thần hồn của hắn cường đại, mà hôm nay, mặc dù cường độ thần hồn của hắn không có tiếp tục lớn mạnh, nhưng trở nên kiên cố hơn rất nhiều, cơ hồ có một loại cảm giác Vĩnh Hằng Bất Diệt.

Thẳng đến tất cả hoàn thành, Phương Hành mới chậm rãi mở mắt.

- Ha ha, tiểu quỷ, bây giờ cơ duyên của ngươi ngay cả bổn tọa cũng hâm mộ nha...

Thấy Phương Hành dung hợp xong, Đại Bằng Tà Vương cười phá lên.

- Ân? Lão Tà? Lão hỗn đản ngươi tỉnh lại rồi ?

Phương Hành chứng kiến Đại Bằng Tà Vương, cũng có chút kinh ngạc, sau đó cười ha ha.

Sau khi mình bổ khuyết toàn bộ Tam Muội Chân Hỏa, Đại Bằng Tà Vương cũng nhận được rất nhiều chỗ tốt, đạt được Tam Muội Chân Hỏa tôi hồn, vốn là Chân Linh Kim Đan cảnh, hôm nay bất ngờ đã có khí tức Độ Kiếp cảnh, trước đó hắn vì tiêu hóa cơ duyên này, một mực ở trong ngủ say, hôm nay đã tỉnh, xem ra đã nhận được cơ duyên, biến hóa rất lớn.

Đại Bằng Tà Vương nhất thời bó tay, sau nửa ngày mới oán hận nói:

- Tiểu hỗn đản, ngươi không thể khách khí với bổn tọa một chút sao, ngươi có biết, vừa rồi nếu không có lão phu, ngươi đã bị tiểu tử Hoàng Phủ gia đoạt xá rồi không!

Phương Hành hừ lạnh nói:

- Sớm biết hắn sẽ như vậy, nhưng vừa rồi đã lỡ đáp ứng tha cho hắn, nếu không dẫn hắn lộ ra nanh vuốt, ta làm sao có thể trực tiếp hạ sát thủ? Hắc hắc, nếu lúc ấy hắn thật xông lại, ta ít nhất phải chín loại phương pháp để hắn hồn phi phách tán! Không nghĩ tới bị lão tiểu tử ngươi đoạt trước, đừng nói dễ nghe như vậy, ta biết ngươi cũng không có hảo ý, kỳ thật chính là coi trọng đạo Chân Linh kia, cố ý nuốt hắn bổ sung hồn lực a?

Đại Bằng Tà Vương bị Phương Hành nói phá, không khỏi cười hắc hắc, chuyển chủ đề nói:

- Lão phu vốn đang ngủ say, thức hải ngươi chấn động mới đánh thức ta, còn tưởng ngươi muốn Kết Đan, không nghĩ tới là dị bảo bực này, ta nói tiểu tử, hôm nay Đạo Cơ, nhục thân thậm chí thần hồn của ngươi, đều đã đạt đến mức độ kinh người, tu vi cũng đã viên mãn, lại không Kết Đan, còn đợi khi nào?

- Sắp rồi...

Phương Hành cười hắc hắc, nhìn Đại Bằng Tà Vương nói:

- Bất quá lão Tà ngươi tỉnh rất đúng lúc, đến, thương lượng chút sự tình...

...

...

Phương Hành dung hợp Liên Hoa Bảo Ấn phí thời gian cũng không ngắn, ở trong quá trình này, ba ngày đã qua.

Mà ở bên ngoài hành cung hắn bế quan, thiên địa đang phát sinh biến hóa cực lớn.

Vào đêm, không trung giống như có tám minh nguyệt tranh nhau tỏa sáng, cực kỳ quỷ dị.

Mà trong di chỉ Thái Thượng Đạo Cung, lúc này đang có một chiếc hồng đăng cuối cùng chậm rãi bay lên, nó chậm rãi bay ra di chỉ, sau đó bay lên trời cao, càng bay lên cao, ánh sáng càng mạnh, hào quang màu đỏ như máu chiếu xuống đại địa, bao phủ cả Thái Thượng di chỉ, thậm chí Hoàng Tuyền Hải quanh năm âm ba cuồn cuộn cũng đỏ như máu, khắp đại địa như thành huyết trì.

Theo mặt trăng thứ chín lên không, trong Thái Thượng di chỉ, cấm chế rậm rạp chằng chịt giống như quả bóng xì hơi, khí tức nhạt tới cực điểm, tất cả trận pháp và cấm chế còn sót lại đều ở thời khắc này ảm đạm xuống, một Thái Thượng di chỉ hung hiểm không hiểu, ở thời khắc này lại hóa thành phế tích yên tĩnh, thật giống như một đại điện thần bí mở ra đại môn.

Cũng ở thời khắc này, Phương Hành ở trong hành cung bế quan ba ngày, đột nhiên mở hai mắt ra.

Ở mi tâm của hắn, một đóa Liên Hoa Ấn hiển hiện, cực kỳ thần thánh, thật lâu sau mới dần dần nhạt đi.

Chương 452: Hiến tế Chu Tước

Trước cây cầu ngọc thạch đi thông Thái Thượng Đạo Cung, người của năm bộ đều tụ tập.

Theo Cửu Nguyệt Thăng Thiên, đại trận quay chung quanh Thái Thượng Đạo Cung trở nên càng thêm sâm nghiêm, dấu diếm sát cơ.

Mà cây cầu ngọc thạch đi thông di chỉ, thì trở thành một thông đạo duy nhất.

Một cây cầu không biết là đi Tử Vực, hay đi Tiên Cảnh.

- Vẫn là do Ma tiên tử động thủ hiến tế đi!

Ánh mắt của Tử Ban Đạo Nhân thâm trầm, nhìn về phía cây cầu ngọc thạch.

Thủ lĩnh mấy bộ còn lại cũng không có ý kiến, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành.

Mấy ngày nay, bọn hắn không có buông tha cho tìm hiểu bí mật của cây cầu ngọc thạch. Nhưng đáng tiếc, gần nửa tháng thời gian, bọn hắn ngay cả phù văn trên cầu cũng không tìm hiểu rõ ràng, đây đã là cấm chế vượt ra khỏi nhận thức của bọn hắn, trong thời gian ngắn, căn bản không có khả năng lĩnh ngộ. Mà hiến tế, mặc dù có nhiều loại phương pháp hiến tế có thể nếm thử, nhưng dưới tình huống bọn hắn có lựa chọn, thì sẽ không dám mạo hiểm, dù sao do Ma Cô chủ trì hiến tế, xảy ra sơ sót sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Phương Hành cũng rất phối hợp, ngoan ngoãn giao Ma Cô ra, lấy Định Thần Phù trên trán nàng.

Trong khoảng thời gian này, sự tình Phương Hành dò xét di chỉ, cũng không dám cho nàng biết rõ, bởi vậy trên cơ bản không để cho nàng thanh tỉnh qua.

Ma Cô tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó hơi cúi đầu, thấy được Thiếu Tôn bị trói gô.

Môi nàng nhẹ nhàng run lên một cái, sau đó ánh mắt không di dời được nữa.

Nhưng Thiếu Tôn không có lên tiếng, cũng không nhìn nàng, hai mắt khép hờ, mặt không biểu tình, bộ dạng mặc người chém giết.

- Được, ta tự mình đến!

Nghe Tử Ban Đạo Nhân nói mời nàng chủ trì hiến tế, Ma Cô nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng đáp lại.

- Cây cầu ngọc thạch này, chính là Tứ Hung chi môn. Hai đầu cầu, tổng cộng bốn ngọc trụ, chính là chỗ Sát Linh Tứ Hung gửi thân, nếu không dẹp yên lực lượng của Tứ Hung, chúng ta không có khả năng thông qua cây cầu ngọc thạch, trừ khi có ai tu vi cái thế, có thể cứng rắn đánh qua!

Thanh âm của Ma Cô cực kỳ bình thản:

- Nếu không thì chỉ có dùng huyết mạch của Tứ Hung hiến tế, nhiễu loạn oán khí của Sát Linh...

Chậm rãi nói qua nguyên lý hiến tế của mình, Ma Cô nhìn về phía Tử Ban Đạo Nhân:

- Tiền bối, vãn bối nói cho ngươi cách làm cụ thể, sau đó do ngươi tới động thủ đi! Kỳ thật hiến tế Tứ Hung chi môn cực kỳ đơn giản, chỉ cần dùng Phá Hung Đinh đâm rách thể xác nó, dẫn thần hồn ra, cùng cây cầu ngọc thạch tương liên là được, chỉ là cần phải chú ý, không thể trực tiếp lấy tính mạng của nó, quá trình này phải chậm, sau khi hiến tế, chúng ta có thể an toàn qua lại cầu đá. Nhưng thời điểm máu của nó chảy hết, chính là lúc cấm chế của cây cầu ngọc thạch khôi phục. Chúng ta phải ở trước đó ly khai di chỉ, bằng không thì sẽ vĩnh viễn khốn ở bên trong!

Nghe Ma Cô nói, mấy thủ lĩnh thị tộc liếc nhau, âm thầm nhẹ gật đầu.

Phương pháp hiến tế của Ma Cô chỉ là loại bình thường nhất, cũng chính bởi vì bình thường, cho nên không có sơ hở.

Về phần quá trình hiến tế, mấy lão tu sĩ đồng thời động thủ, cũng không cần lo lắng phát sinh ngoài ý muốn gì.

Chỉ dùng một nén hương thời gian, Thiếu Tôn bị đinh ở trên cầu đá. Mười tám cây Phá Hung Đinh sắc bén, từ mười tám vị trí bất đồng trên thân thể hắn đâm vào, xuyên qua kinh mạch, thậm chí khóa thần hồn. Bổn mạng tinh huyết bị dẫn dắt, hóa thành một tơ máu màu hồng đỏ thẫm thiêu đốt lên hỏa ý nhàn nhạt, chậm rãi chảy vào cầu đá, mà Thiếu Tôn thì y nguyên không nói một lời.

Thời điểm tiếp xúc đến bổn mạng tinh huyết của Chu Tước Thiếu Tôn, cây cầu ngọc thạch trầm lặng đột nhiên tản mát ra bốn đạo hào quang kinh người, phân biệt có bốn vầng sáng xanh, đỏ, trắng, đen từ bốn cây ngọc trụ bay ra, trong vầng sáng mơ hồ có thể chứng kiến bộ dáng của bốn Hung Thú khi còn sống, cực kỳ hung tàn, gào rú ở trong hư không.

Nhưng theo huyết dịch của Chu Tước Thiếu Tôn chảy xuôi, lực lượng của vầng sáng màu đỏ lại tăng nhiều, bốn vầng sáng vốn cân đối, vào lúc này biến thành cục diện một nhà độc đại, vậy mà áp chế ba đạo khác xuống, cân bằng bị đánh phá, làm cấm chế xuất hiện một kẽ nứt, giống như đại môn mở ra một ke hở nhỏ.

- Chính là cơ hội này, chư vị tiền bối, xin mời!

Ma Cô mở miệng, ánh mắt lãnh đạm quét qua các tu sĩ, nhất là Phương Hành.

- Ma tiên tử, mời!

Khiến người ngoài ý muốn là, Thái Thượng Đạo Cung ở trước mắt, tuy mấy lão tu sĩ lộ ra nóng vội, nhưng không người tranh đoạt đi qua cầu đá, Lạc Mộc Tang nho nhã lễ độ mời Ma Cô đi qua cầu, rất có phong phạm trưởng bối.

- A, còn không tin được ta!

Ma Cô tự giễu một tiếng, cũng không khách khí, quay người đi lên cầu.

- Phương Chính, ngươi ở lại bên này, trông chừng Chu Tước, cũng xem như tiếp ứng chúng ta, để phòng bất trắc!

Tử Ban Đạo Nhân ở trước khi qua cầu đá, dặn dò Phụng Thiên Thị Phương Chính trưởng lão, ánh mắt sâm nghiêm.

- Ta minh bạch!

Phương Chính nhẹ gật đầu, tuy trên mặt có chút không bỏ, nhưng vì đại cục, vẫn quyết định lưu lại.

Mấy thị tộc khác cũng lưu lại người tu vi không kém phòng thủ, ngay cả Phương Hành cũng lệnh một nô bộc Kim Đan ở lại, bọn hắn cũng biết, sau khi tiến vào Thái Thượng Đạo Cung, hung hiểm trùng điệp, ai cũng nói không chính xác sẽ có dị biến gì phát sinh, mang theo tất cả mọi người xâm nhập di chỉ, thật không quá an toàn, lưu lại người ở bên ngoài, thực xảy ra vấn đề còn có thể tiếp ứng.

Mà cùng lúc đó, Ma Cô mang theo mọi người bước lên cây cầu ngọc thạch, cũng bị mấy lão tu sĩ theo dõi.

Đến nơi này, bọn hắn ai cũng không tin được, hết thảy chỉ có thể cẩn thận làm việc.

- Vậy mà thật sự hiến tế, đến cùng chơi cái bịp bợm gì đây?

Thẳng đến bước lên cây cầu ngọc thạch, Phương Hành vẫn một mực thờ ơ lạnh nhạt, không nói câu nào.

Hắn vốn tưởng Chu Tước và Ma Cô sẽ ở thời điểm hiến tế chơi bịp bợm, không nghĩ tới Ma Cô không có tự mình động thủ, mà để thủ lĩnh của mấy thị tộc động thủ hiến tế, 18 cây Phá Hung Đinh đóng ở trên người Chu Tước, không chỉ huyết mạch, thậm chí ngay cả thần hồn cũng bị phong tỏa, không có khả năng bằng lực lượng của mình bức ra Phá Hung Đinh, hơn nữa các thị tộc đều lưu lại cao thủ giám thị, không có khả năng có người ngoài đến cứu nó, chẳng lẽ Chu Tước thật nhận mệnh, cam tâm bị hiến tế sao?

Trực giác của hắn cảm thấy Chu Tước không phải người thành thật như vậy, nhưng nhất thời không phát hiện được sơ hở gì, chỉ có thể đề phòng cẩn thận.

Lần thứ nhất từ cây cầu ngọc thạch tiến vào di chỉ, hắn cũng rất cẩn thận, Xích Long thủy chung bất ly thân, có vấn đề sẽ lập tức nhảy lên đầu rồng đào tẩu, mà gương đồng ở sau khi tiến vào Quy Khư sẽ vầng sáng mãnh liệt, tự động bay ra dẫn đường, cũng bị hắn dùng vài tấm bảo phù phẩm giai cực cao, cưỡng ép phong ấn, để tránh lực chú ý của các tu sĩ sẽ bỗng nhiên tập trung đến trên người mình.

Oanh!

Vừa tiến vào di chỉ, trên mặt các tu sĩ đều lộ vẻ thống khổ, thần sắc không rõ, Phương Hành lại minh bạch, đây là người lần đầu tiến vào di chỉ bị tàn niệm trùng kích, hắn bởi vì đã trải qua hai lần, có chuẩn bị tâm lý, lúc này mới chịu đựng được, những người khác lại là lần đầu tiên.

Tàn niệm kia trùng kích đến không hề có dấu hiệu, lực lượng lại cường đại, dù mấy lão tu sĩ đều là Kim Đan đỉnh phong, cũng đồng thời biến sắc, thủ vững bản tâm, buông lỏng cảnh giác với Ma Cô, mà Ma Cô thì thừa dịp thời gian này, đột nhiên thân hình như khói, nhanh chóng lao vào trong, đối với động tác của nàng, Phương Hành nhìn ở trong mắt, lại không có ra tay ngăn cản, thờ ơ lạnh nhạt.

- Không tốt, cô nàng kia chạy thoát, nhanh đuổi theo nàng!

Dù sao tu vi cũng thâm hậu, mấy lão tu sĩ chỉ dùng hai ba hơi đã trấn định, Ngọc bà bà vội vàng quát, thân hoá lưu quang lướt đi, nhanh chóng đuổi theo Ma Cô, mấy lão tu sĩ khác thấy thế, cũng vội vàng đuổi kịp, hơn nữa phân phó người trấn thủ ở đầu cầu một tiếng, nhất định phải cẩn thận trông giữ Chu Tước, để ngừa ngoài ý muốn phát sinh...

Phương Hành bởi vì đã sớm biết quan hệ giữa Ma Cô và Chu Tước, lúc này mới một mực đề phòng hai người, mà mấy lão tu sĩ thì là sống lâu, đủ giảo hoạt, xử lý sự tình cẩn thận, bất kỳ một khâu nào cũng không muốn xuất hiện sai lầm.

- Là trực tiếp ly khai bọn hắn đi tìm bảo bối, hay nhìn xem Ma Cô kia chơi bịp bợm gì?

Trong nội tâm Phương Hành hiện lên ý nghĩ này, cuối cùng quyết định đuổi theo Ma Cô.

Thời điểm Phương Hành lao đi, Chu Tước bị đinh ở đầu cầu, thoạt nhìn đã nhận mệnh, đột nhiên ngẩng đầu nhìn vào di chỉ, trong mắt hiện lên hung quang, sau đó thân thể nó bị 18 cây Phá Hung Đinh đóng chặt chậm rãi co rút, tơ máu càng chảy càng nhanh, dần dần dấy lên hỏa diễm kinh người.

Vèo!

Đột nhiên, một thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, xa xa chỉ ở mi tâm của hắn.

Ánh mắt Phương Chính trưởng lão lành lạnh quát nói:

- Không nên chơi cái bịp bợm gì!

Chu Tước cười hắc hắc, trong ánh mắt lóe lên hung quang, lần thứ nhất mở miệng ở trước mặt các tu sĩ:

- Giết ta, bọn hắn vĩnh viễn không ra được, các ngươi vĩnh viễn không vào được, ngươi thử xem có dám đâm vào người ta một kiếm hay không? Ha ha...

Trong tiếng cười lớn, linh lực vận chuyển càng lợi hại hơn, quanh người dần dần dấy lên xích diễm sáng loáng, cực kỳ chói mắt.

Chương 453: Tầm Long che giấu

- Trước tạm khống chế hắn!

Thấy cử động của Chu Tước khác thường, Phương Chính trưởng lão quát lạnh một tiếng, làm ra quyết đoán.

Hắn đã ẩn ẩn cảm giác sự tình có chút không đúng, tu sĩ ở trong Quy Khư, đều rất hiểu rõ Phá Hung Đinh.

Đây là một loại Pháp khí chuyên phá thân tỏa hồn, từ Pháp khí chuyên môn đối phó Hung Thú biến hóa ra. Trên người Chu Tước bị đóng 18 cây Phá Hung Đinh, mặc dù vì lưu lại tính mạng của hắn lâu một chút, để các tu sĩ tiến vào di chỉ có càng nhiều thời gian, lúc đóng ở trên người nó, dùng lực đạo không nặng, nhưng 18 cây tỏa thần hồn, theo lý mà nói, có lẽ nó đã hoàn toàn bị quản chế.

Hơn nữa Chu Tước biểu hiện cũng rất quỷ dị, không người nào có thể bức ra 18 cây Phá Hung Đinh, hiện tại nó lại muốn làm cái gì?

Phương Chính phát giác được không đúng, vội vàng đâm ra một kiếm, muốn bắt giữ Chu

Tước điều tra.

Nhưng ngay thời điểm kiếm của hắn sắp đâm tới trên người Chu Tước, Chu Tước đột nhiên cười lạnh, huyết khí trong cơ thể tăng vọt, mỗi giọt huyết dịch đều ầm ầm bay lên ngọn lửa kinh người, bao bọc vây quanh ngươi nó, cùng lúc đó, Chu Tước Viễn Cổ trên cầu đá xoay mình, ánh sáng rực rỡ, như có tri giác vòng quanh Chu Tước bay múa.

Chu Tước xác thực không có lực lượng bức ra 18 cây Phá Hung Đinh, nhưng nó lại dẫn động lực lượng trên cầu đá!

Một kiếm kia ẩn chứa tất cả tu vi của Phương Chính, có thể phong thiên tỏa địa.

Nhưng thời điểm kiếm đâm tới huyết quang, lại giống như đâm vào hư không, mơ hồ có huyễn tượng mãnh liệt, như thấy được một Chu Tước hung ác dữ tợn kêu to, bay nhào xuống, cùng lúc đó, sóng nhiệt thiêu đốt mạnh mẽ đánh tới, pháp kiếm trong tay bị dung thành nước thép...

- Không tốt!

Phương Chính nhìn thấy cảnh này cũng kinh hãi lạnh mình, phi thân lui về phía sau, sắc mặt tái nhợt.

Mà lúc này Chu Tước lại hóa thành đại hỏa cầu phương viên mười trượng, trong hỏa cầu thỉnh thoảng có giọt thiết nhỏ xuống, là Phá Hung Đinh ở trên người nó bị hỏa diễm đốt thành nước thép...

- Cửu Quan Thông Thiên Lộ, tạo hóa thụ di đồ...

- Tạo hóa của Thái Thượng Đạo Cung, nhất định chỉ thuộc về ta, các ngươi vậy mà cũng muốn nhúng chàm?

Thanh âm của Chu Tước Thiếu Tôn vang lên ở trong hỏa cầu, lạnh lùng, khinh thường, hung ác, nham hiểm.

- Ngươi... Ngươi đến tột cùng đang giở trò quỷ gì?

Phương Chính trưởng lão quát lạnh, kinh nghi bất định.

- Ta chỉ là cho các ngươi biết rõ, ai là con mồi, ai là thợ săn mà thôi...

Chu Tước Thiếu Tôn cười rộ lên, trong ngôn ngữ có chút tự ngạo.

Vèo...

Nó đột nhiên quay người, bay về phía Thái Thượng di chỉ, mặc dù ở trong Thái Thượng di chỉ, đại trận đã đóng, các loại cấm chế thu liễm khí tức, không hề chủ động đả thương người, nhưng dù sao cấm chế vẫn tồn tại, mặc người tu vi lại cao, trừ khi muốn đối kháng cấm chế, nếu không sẽ không dám mạo hiểm bay ở trên bầu trời, nhưng lúc này Chu Tước lại không quan tâm cấm chế...

Tất cả cấm chế ở thời điểm va chạm vào hắn, đều bị hỏa lực ở bên ngoài cơ thể đốt cháy, trở nên vô hình.

Hỏa cầu giống như mặt trời, kéo ra một cái đuôi thật dài, lao về phía hạch tâm của di tích.

...

Lúc này, Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân, Bái Nguyệt Thị Ngọc bà bà… cũng đang nhanh chóng tiếp cận Ma Cô.

Ma Cô giống như rất hiểu rõ cấm chế trong di chỉ, ra sức bay vút, không kiêng kỵ chút nào, trái xông phải xông, thế như tia chớp, phát huy tốc độ của mình đến cực hạn, mà đám người Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân, Bái Nguyệt Thị Ngọc bà bà, mặc dù tu vi cao hơn nàng, lại kiêng kị cấm chế ẩn tàng ở chung quanh, tốc độ bị áp chế, trong lúc nhất thời vậy mà không bắt được nàng.

Chỉ có điều bọn hắn ẩn ẩn cảm thấy có chút không ổn, vô luận như thế nào cũng không chịu thả Ma Cô ly khai.

- Phân hoá trận lý, kéo tới tám cửa, vây nàng lại...

Tử Ban Đạo Nhân, Ngọc bà bà, Sư Nam Cát, Lạc Mộc Tang liếc nhau một cái, thấy Ma Cô càng chạy càng xa, liền lệnh thủ hạ phân tán ra, y theo trận lý bao vây lại, mà lộ tuyến Ma Cô chạy cũng không phải thẳng tắp, không bao lâu đã bị các tu sĩ vây quanh, chung quanh đều là bóng người, tất cả lộ tuyến chạy trốn đã bị chặn đứng.

- Ma tiên tử, chúng ta ở trên đường đi hợp tác vui sướng, hôm nay khó khăn lắm mới tiến vào Đạo Cung, ngươi chạy làm gì?

Ngọc bà bà chống quải trượng đi tới, trong ánh mắt lộ ra sát ý lành lạnh.

- Nàng nhất định có việc gạt chúng ta, làm không rõ ràng, trong nội tâm chúng ta không cách nào an tâm, nếu nàng không nói, vậy sưu hồn đi!

Lạc Mộc Tang cũng từ góc độ khác tới gần, lạnh giọng mở miệng, trong nội tâm kiêng kị, để hắn cười cũng cười không nổi.

- Không cần sưu hồn, hiện tại các ngươi muốn biết cái gì, Ma Cô đều chi tiết bẩm báo, không dám có nửa phần giấu diếm!

Lúc này chỗ Ma Cô bị vây, là một hoa viên bỏ hoang, thậm chí có thể chứng kiến vết tích của linh điền năm xưa, mà địa phương nàng đứng, là trung ương của hoa viên, nơi này còn có một bàn đá, mấy cái ghế đá, hình như nàng không muốn chạy nữa, nhẹ nhàng ngồi ở trên ghế, vuốt tóc, nhẹ giọng trả lời.

- Ngươi... tại sao ngươi lại chạy?

Các tu sĩ liếc nhau một cái, lúc này mới ẩn ẩn cảm giác, mình lại không có gì để hỏi.

Qua nửa ngày, vẫn là Ngọc bà bà mở miệng, nghiêm nghị quát hỏi.

- Bởi vì ta còn không muốn chết!

Ma Cô nhẹ giọng trả lời:

- Nếu như ta chạy thoát, còn có một đường sinh cơ, nếu không chạy...

Ánh mắt của Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân lóe lên, đi ra trước một bước:

- Lời này của ngươi có ý gì?

Ma Cô nhẹ nhàng cười nói:

- Nói rất dài dòng, quan hệ đến bí mật của Tầm Long Thị chúng ta, chư vị tiền bối có muốn nghe không?

Thủ lĩnh mấy bộ lập tức cau mày, bây giờ đang ở trong Thái Thượng di chỉ, ai có thời gian nghe chuyện hư hỏng của các ngươi?

Đang muốn quát tháo, Phương Hành lại cười nói:

- Nói đi, ta muốn nghe!

Thấy thủ lĩnh mấy bộ khác nhìn về phía hắn, Phương Hành cười nói:

- Dù sao nàng trốn không thoát lòng bàn tay của chúng ta, sợ nàng làm gì?

Mấy thủ lĩnh nghe vậy, lúc này mới giữ im lặng, xem như đáp ứng.

Bái Nguyệt Thị Ngọc bà bà cong ngón tay gảy nhẹ, vài ánh trăng quỷ dị bay vào trên người Ma Cô, lóe lên rồi biến mất:

- Nha đầu, trúng bí thuật của Bái Nguyệt Thị ta, nếu như ngươi không muốn chết quá mức thống khổ, thì tốt nhất không nên gây chuyện nữa!

Mấy bộ khác thấy thế, ánh mắt cũng lóe lên, phân biệt phái người đi ra, thi triển bí pháp, hoặc là độc dược ở trên người Ma Cô.

Vốn bọn hắn thân là tiền bối, làm như vậy với một vãn bối, sẽ rất mất thân phận, nhưng hôm nay ở trong Thái Thượng di chỉ, thực không thể cố kỵ quá nhiều, cộng thêm vừa rồi

Ma Cô cử động khác thường, cho nên phải một mực khống chế nàng.

Ma Cô trúng bí thuật, độc dược, vậy mà không thèm để ý, chỉ là lông mày nhẹ nhàng nhíu một cái, như tổ chức ngôn ngữ, qua nửa ngày, mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua mọi người, mở miệng nói:

- Tầm Long Thị chúng ta, tìm tòi nghiên cứu Thái Thượng di chỉ mấy ngàn năm, biết được sự tình vượt xa chư vị, thậm chí ngay cả lão tổ của Tầm Long Thị chúng ta, kỳ thật chính là đệ tử của Thái Thượng Đạo Cung, chẳng qua năm đó thời điểm Thái Thượng Đạo gặp nạn phong sơn, lão tổ không ở trong tông môn, cho nên trở thành một trong mấy đệ tử còn sống sót của Thái Thượng Đạo Cung, về sau hắn chủ động tiến vào Quy Khư, chính là muốn trở lại Đạo Cung, kế thừa Thái Thượng Đạo!

Các tu sĩ nghe vậy, ánh mắt đồng thời lóe lên vài cái, không có trả lời.

Mấy đại thị tộc như Hận Thiên, Phụng Thiên, Ngự Thú, Bái Nguyệt đều có căn cơ của mình, ở trong Quy Khư cũng không phải bí mật, nhưng nền móng của Tầm Long Thị, lại là lần đầu tiên mọi người nghe thấy, chẳng ai ngờ lại có quan hệ với Thái Thượng Đạo Cung.

- Chỉ có điều, thời điểm lão tổ trở lại Quy Khư, thiên địa của Quy Khư đã đại biến, Thái Thượng Đạo Cung bị phong cấm, chỉ còn Thông Thiên Lộ, có thể cho các tu sĩ trải qua khảo nghiệm, phàm là người có thể thông qua Thông Thiên Cửu Quan, sẽ kế thừa Thái Thượng Đạo, trở thành đệ tử cách thế, ngay cả lão tổ của Tầm Long Thị chúng ta, vậy mà cũng không thể ngoại lệ, đồng dạng phải xông Thông Thiên Cửu Quan, vì vậy hắn đi xông!

- Lão tổ vốn là đệ tử của Thái Thượng Đạo, hiểu rõ hết thảy bố trí trong Thông Thiên Cửu Quan, vốn tưởng có thể xông qua, nhưng ai cũng không ngờ tới, khi đó Thông Thiên Cửu Quan đã rất khác ký ức của hắn, hắn xông qua được bốn cửa, nhưng cuối cùng thất bại, không thể không lui ra ngoài, lúc ấy lão tổ bất mãn, không chịu để cho người khác lấy được Thái Thượng Đạo vốn thuộc về hắn, liền dứt khoát chặt đứt con đường khảo hạch mà Thái Thượng Đạo lưu lại, phong tỏa Thái Thượng di chỉ, chỉ lưu lại bí mật cho Tầm Long Thị chúng ta, để Tầm Long Thị chúng ta tìm kiếm người có thiên phú tốt nhất, tiến vào Thông Thiên cổ đạo xông cửa, thẳng đến kế thừa đạo thống!

Nghe đến đó, các tu sĩ đều kinh ngạc, ngay cả Phương Hành cũng khiếp sợ.

- Nguyên lai đại trận chung quanh Thái Thượng di chỉ, chính là Tầm Long lão tổ bố trí?

- Chỉ tiếc, bất luận kế hoạch tốt như thế nào cũng sẽ có một ít biến cố sinh ra, ngay cả lão tổ của chúng ta cũng không nghĩ tới, từ khi hắn bị thương nặng tọa hóa, quy tắc thiên địa của Quy Khư đại biến, không có bất kỳ một hậu nhân nào của hắn có thể đột phá đến Nguyên Anh cảnh, cho nên con đường hắn lưu lại kia, đối với Tầm Long Thị chúng ta mà nói, cũng có độ khó thật lớn, nhiều đời qua, chúng ta tuân theo di huấn, một đời một đời tiến vào Thái Thượng di chỉ, tử thương cực kỳ thảm trọng, cuối cùng gần như diệt tộc, cũng chính là vì cách làm của lão tổ lúc đó, vốn là cân nhắc cho tộc nhân, lại không nghĩ rằng sẽ thành như vậy, coi như mua dây buộc mình...

Nói đến đây, Ma Cô như có chút thương cảm, nhẹ nhàng thở dài.

- Nha đầu, đừng có cố ý lừa bịp kéo dài thời gian, lão thân chỉ hỏi ngươi, vừa rồi vì sao lại chạy? Có phải ngươi lòng mang làm loạn, có âm mưu gì hay không? Nếu không nói, thì đừng trách lão thân vô tình, ra tay sưu hồn của ngươi!

Bái Nguyệt Thị Ngọc bà bà quát lạnh, trong mắt lấp lóe độc quang.

Nhưng Ma Cô mặt không đổi sắc, khẽ cười nói:

- Ngọc tiền bối, dùng tu vi của ngươi, thi triển Sưu Hồn thuật với ta xác thực không có khó khăn gì, bất quá Ma Cô phải nhắc nhở ngươi một câu, Sưu Hồn thuật, đoạt được tin tức vốn không trọn vẹn, Ma Cô càng có nắm chắc ở trước khi chết phai mờ một bộ phận thần hồn của mình, nếu như ngươi không muốn đạt được bí mật mà Tầm Long lão tổ lưu lại, thì có thể thử một lần!

Chương 454: Dùng thân làm mồi

Nghe Ma Cô nói, các tu sĩ nhất thời ngưng trọng, không người nói chuyện, đều âm thầm mưu tính.

Trên thực tế, các tu sĩ lý giải Thái Thượng di chỉ rất qua loa, bọn hắn không phải Tầm Long Thị, không có mấy ngàn năm ngày đêm nghiên cứu, hết lần này tới lần khác trong nội tâm bọn hắn còn ngấp nghé cơ duyên trong Thái Thượng Đạo Cung, lúc này mới sẽ như con lừa bị củ cải dẫn dắt, một đường đi tới trước Thái Thượng Đạo Cung, bỏ ra cái giá thật lớn, hết lần này tới lần khác vẫn còn bị Ma Cô lừa gạt.

Như Ma Cô nói là sự thật, nàng biết cơ duyên của Thái Thượng Đạo Cung ở nơi nào, như vậy đây đúng là các tu sĩ cần có nhất.

Trong lúc nhất thời, trong nội tâm các tu sĩ hưng phấn, lại có chút ném chuột sợ vỡ bình, nhất thời không dám dùng mạnh.

Ma Cô thấy thế, trên mặt lộ ra thần sắc xem thường, nhẹ nhàng cười nói:

- Ha ha, người vì tư tâm, mua dây buộc mình, Tầm Long lão tổ của chúng ta như thế, các ngươi cũng như thế? Bất quá các ngươi không cần lo lắng, chỉ cần các ngươi không dùng sức mạnh với ta, ta sẽ nói cho các ngươi biết tất cả sự tình bọn ngươi muốn biết, không có chút giấu diếm nào...

Dứt lời ánh mắt nhìn qua các tu sĩ, thần sắc hơi khiêu khích.

Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân trầm giọng nói:

- Ma tiên tử không nên cố ý lừa bịp, chỉ cần ngươi chịu nói, chúng ta sẽ không cưỡng bức!

Thủ lĩnh mấy bộ khác ánh mắt cũng bất thiện, rơi vào trên mặt Ma Cô, nhưng không có người mở miệng.

Ma Cô thấy thế, khe khẽ thở dài, vẻ xem thường càng thêm rõ ràng, sau nửa ngày mới khẽ nói:

- Các ngươi đều cho rằng Thái Thượng Đạo Cung trải rộng bí bảo, sau khi đi vào, đại khái tùy tiện tìm một kiện tàn binh, một quyển bí điển, hay một cây bảo dược, chính là đại cơ duyên sao? A, Thái Thượng Đạo Cung lúc trước xác thực khắp nơi là bảo, chỉ tiếc kia đã là sự tình vô số năm trước? Thái Thượng Đạo Cung hiện tại, các ngươi cũng nhìn thấy, chỉ có xương khô khắp nơi trên đất, nào có cơ duyên gì?

- Nhưng nếu nói không có cơ duyên thì cũng chưa chắc, ít nhất ở cuối Thông Thiên cổ lộ, vẫn có một đường tiên cơ. Tầm Long Thị chúng ta, là vì tiên cơ sau Thông Thiên cổ lộ, mới một đời một đời không ngại gian khổ, xông qua rất nhiều hiểm cảnh, tiến vào Thái Thượng Đạo Cung xông cửa, chỉ tiếc thiên địa đại biến, quy tắc hỗn loạn, vượt xa Tầm Long lão tổ đoán trước, đến thế hệ này, tuy Tầm Long Thị chúng ta tử thương thảm trọng, lại thủy chung không thể tiến vào Thông Thiên Cửu Quan, đến đời cha ta, hắn huy động tất cả tộc nhân xông Đạo Cung, cuối cùng lực lượng cả tộc tiêu hao hầu như không còn, bất quá cũng không phải không có thu hoạch gì, tối thiểu nhất hắn xác định được một điểm, là Thái Thượng Đạo thu đệ tử cách thế tiêu chuẩn quá cao, căn bản không phải thế hệ phàm tục chúng ta có khả năng đạt tới, nếu như muốn thông qua Thông Thiên Cửu Quan, chỉ dựa vào lực lượng của Tầm Long Thị là không đủ, chỉ có mượn nhờ ngoại lực!

- Ngoại lực?

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của các tu sĩ, Ma Cô nhẹ nhàng gật đầu:

- Đúng vậy, trước khi cha ta chết, đã từng nói với ta, các thị tộc trong Quy Khư đều có bí bảo, pháp kiếm của Phụng Thiên Thị lão tổ, Nguyệt Như Ý của Bái Nguyệt Thị, Bạch Cốt Thần Phiên của Ngự Thú Thị, Ngũ Hành Bảo Kính của Hận Thiên Thị, nếu như không được những dị bảo kia, dù bước chân vào Thông Thiên Cửu Quan, cũng không cách nào thành công thông qua!

Nghe nàng nói phá dị bảo trong gia tộc, sắc mặt mấy vị lão tu sĩ đều có chút khó coi.

- Ma tiên tử, ngươi muốn dị bảo của mấy bộ chúng ta? Sợ là còn chưa có tư cách!

Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân nói.

Không tính liên minh tiểu thị tộc của Lạc Mộc Tang, Quy Khư năm đại thị tộc, Hận Thiên, Phụng Thiên, Tầm Long, Ngự Thú, Bái Nguyệt, thực lực nội tình đều cực kỳ hùng hậu, nghiêm khắc tính toán ra, Tầm Long Thị coi như yếu nhất, cho nên các tu sĩ nghe vậy, trong tâm đều cảm giác có chút buồn cười, Tầm Long Thị Chủ đời trước đại khái là điên rồi, mới nghĩ một người tập hợp dị bảo của bốn bộ, dùng để xông Thông Thiên Cửu Quan...

- Như thế mới nói các ngươi mua dây buộc mình.

Khuôn mặt của Ma Cô có chút lãnh khốc:

- Từ khi ta hiện thân, ta đã bị các ngươi khống chế ở trong tay, bức ta mang bọn ngươi tiến vào hạch tâm của Quy Khư, nửa bước không rời, chỉ tiếc các ngươi lại không biết, cách Thái Thượng di chỉ càng gần, tử kỳ của các ngươi cũng càng gần, ở bình thường, ta không có năng lực đoạt dị bảo của bốn bộ các ngươi, nhưng nếu ở trong tử cảnh thì sao...

Các tu sĩ nghe vậy, ánh mắt đều có chút lập loè, sáng tắt bất định.

Bái Nguyệt Thị Ngọc bà bà đang muốn quát hỏi, bỗng nhiên có gió lạnh lướt đến, Phương Hành một mực cẩn thận cảm ứng, nghe được gió này, trong tâm nhất thời rùng mình, bàn tay vỗ đầu rồng, bay về phía hoa viên của Ma Cô, lúc trước từ trong túi trữ vật của Thánh Nữ Tầm Long Thị lấy được ngọc giản, có ghi chú về hoa viên này, chính là địa điểm có thể tạm thời chống cự Hồng Mông Tử Khí.

Thấy hắn xông vào phế viên, Ngọc bà bà, Tử Ban Đạo Nhân, Sư Nam Cát, Lạc Mộc Tang biến sắc, thân hình đồng thời lướt vào, phân chiếm bốn góc, vây quanh Ma Cô ở bên trong, nhưng ánh mắt lại cảnh giác nhìn Phương Hành, bọn hắn phát hiện Ma Cô cất dấu quá nhiều bí mật, lo lắng Phương Hành lại bắt nàng lần nữa.

Bọn hắn đã lấy ra Pháp khí, vây quanh phế viên, không buông tha bất kỳ một lỗ hổng nào.

Nhưng Phương Hành lại vẫy tay, bảo tám thủ hạ Kim Đan và Hận Thiên Ninh tranh thủ đi vào phế viên.

- Tiểu tử này đang làm cái gì?

Mấy lão tu sĩ không hiểu động tác của Phương Hành có ý gì, ngược lại là Ma Cô, có chút kinh ngạc nhìn Phương Hành.

Tiếng gió từ yếu trở nên mạnh mẽ, tốc độ cực nhanh, thời điểm tám thủ hạ Kim Đan và Hận Thiên Ninh đều đi tới bên người Phương

Hành, tiếng gió từ xa thổi sang, hai tộc nhân của Bái Nguyệt Thị vốn đang nhìn phế viên, lại không nghĩ tới bị làn gió quỷ dị tập cuốn, cả người ngây dại, lặng yên không một tiếng động...

- Ân? Lạc Hồng, Thanh Phù, các ngươi làm sao vậy?

Ngọc bà bà phát hiện không đúng, ánh mắt lóe lên, nhìn về phía hai tộc nhân.

Ngay lúc này, các tu sĩ phòng thủ ở bên ngoài phế viên bị làn gió quấn lấy, vậy mà từng bước từng bước không còn sinh cơ, cực kỳ quỷ dị, thậm chí sau khi làn gió cuốn qua, còn có thể chứng kiến ở trong hư không, loáng thoáng xuất hiện bóng dáng thần hồn của bọn hắn, không ngừng giãy dụa ở trong gió, im ắng kêu khóc, cái kia đương nhiên là thần hồn bị cuốn đi, làm các tu sĩ chấn kinh.

- Không tốt, nhanh vào trong!

Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân hét lớn, đồng thời chém về phía hư không.

Ầm... bảo kiếm trong tay hắn tách ra hạo nhiên chính khí, trảm lui tử khí như thủy triều vọt tới.

Sư Nam Cát thì lấn đến gần Ma Cô, quát lạnh:

- Đây là vật gì?

Khuôn mặt Ma Cô buồn bã, khẽ thở dài một tiếng nói:

- Cái này gọi là Hồng Mông Tử Khí, chính là Hồng Mông Đạo Khí năm đó chuyển hóa, dưới Nguyên Anh, dính vào tức vong, không người có thể chống đỡ, càng lên xuống bất định, lui tán vô hình, không quy luật có thể lần ra, qua nhiều năm như vậy, trở ngại lớn nhất ngăn cản Tầm Long Thị chúng ta đi vào Thông Thiên Cửu Quan, chính là Hồng Mông Tử Khí này!

- Cái này là mưu tính của ngươi sao? Dẫn chúng ta vào di chỉ, cuối cùng chết ở dưới Hồng Mông Tử Khí?

Ngọc bà bà nghiêm nghị quát hỏi, trong mắt tràn đầy sát cơ:

- Hình như phế viên này có thể ngăn cản tử khí xâm lấn, nha đầu, ngươi sớm chọn phế viên này, có thể thấy được ngươi hiểu rõ Hồng Mông Tử Khí, mau nói cho chúng ta biết làm sao hóa giải, nếu không lão thân nhất định để ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!

Ma Cô buồn nói:

- Ngươi để ta muốn sống không được, ta tin, nhưng nếu ngươi nói để ta muốn chết không xong, thì lại là chuyện cười. Phế viên này chính là địa phương năm đó Thái Thượng Đạo đào tạo linh dược, bởi vì lo lắng Hồng Mông Đạo Khí xâm nhuộm, cải biến dược tính của linh dược, mới bố trí một trận pháp phòng ngừa đạo khí tiến vào Dược Viên, cũng bởi vậy, sau khi đạo khí chuyển hóa thành tử khí, đồng dạng không cách nào xâm nhập Dược Viên, chỉ tiếc trận pháp sắp mất đi tác dụng, đến lúc đó tử khí xâm nhập, chúng ta đều sẽ chết, ngươi làm sao để ta muốn chết không xong?

- Ngươi...

Các tu sĩ đều kinh nghi:

- Ngươi dẫn chúng ta tới nơi này, không phải mưu đồ bí bảo của chúng ta sao?

- Là mưu đồ bí bảo của các ngươi!

Ma Cô nhẹ nhàng gật đầu:

- Các ngươi chết, bí bảo tự nhiên là lưu ở trên người các ngươi, chậm rãi nhặt là được!

- Ngươi cho rằng ngươi sống được?

Ngọc bà bà hét lớn, móng vuốt khô gầy chộp vào trên cổ Ma Cô.

Ma Cô không hề sợ hãi, khe khẽ thở dài nói:

- Ai nói ta phải sống?

Ánh mắt nàng chậm rãi đảo qua trên mặt các tu sĩ, trong thanh âm nghe không ra hỉ nộ, lại mờ mờ ảo ảo có chút buồn bã.

- Ta chỉ là một mồi nhử, dẫn bọn ngươi vào tử địa, ở trong mắt các ngươi, chỉ có một mực nắm chặc ta, mới có thể yên tâm cùng ta tiến vào, cũng chỉ có ta buông tha tính mạng, mới có thể dẫn mấy lão hồ ly và tiểu hồ ly các ngươi cùng một chỗ đi vào nơi hẳn phải chết...

Khẩu khí của nàng, làm các tu sĩ không rét mà run, ẩn ẩn cảm thấy, mình xác thực phạm vào một sai lầm to lớn.

- Ngươi làm như vậy, đến tột cùng là vì ai?

Sư Nam Cát mở miệng hỏi.

Ma Cô khe khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn về phương xa, lại không có trả lời.

- Đương nhiên là vì ta...

Xa xa, ở dưới cửu nguyệt quỷ dị chiếu rọi, bỗng nhiên có hỏa cầu bay tới, khi đến gần, các tu sĩ mới phát hiện trong hỏa cầu là một hung cầm, quanh người thiêu đốt liệt diễm hừng hực, ánh mắt hung lệ, nó vậy mà trực tiếp vọt vào trong thiên địa tràn ngập Hồng

Mông Tử Khí, lại không bị một chút ảnh hưởng, thẳng tắp vọt tới phụ cận phế viên.

Chu Tước!

Rõ ràng là Chu Tước bị các tu sĩ dùng làm tế phẩm ở trên cầu đá.

Chương 455: Đạo Cung di loại

Chỉ mấy phút trước, các tu sĩ trơ mắt nhìn Chu Tước bị 18 cây Phá Hung Đinh đóng ở trên cầu đá, thậm chí động thủ còn là thủ lĩnh của mấy bộ, thời điểm ra tay có thể nói không chút lưu tình. Mà Chu Tước bị 18 cây Phá Hung Đinh đóng nhục thân, khóa thần hồn, đừng nói thần thông, chỉ sợ ngay cả một tia linh lực cũng không nhấc lên nổi, dưới loại tình huống này, nó làm sao thoát thân?

Coi như được người cứu, dựa theo lẽ thường, trúng 18 cây Phá Hung Đinh, thần hồn bị thương, cũng nên hôn mê bất tỉnh mới đúng...

Nhưng trước mắt Chu Tước lộ ra hung quang, thô bạo bức người, thần hồn lại tựa hồ như càng cường đại hơn.

- Nó... làm sao lại như vậy?

- Chẳng lẽ là con Chu Tước thứ hai?

- Chẳng lẽ vừa rồi hiến tế sai lầm?

Trong lúc nhất thời, các tu sĩ trong phế viên đều kinh hãi, bị Chu Tước nhìn đến đáy lòng sợ hãi.

- Ha ha... Không cần đoán, ta chỉ là mượn nhờ 18 cây Phá Hung Đinh, hấp thu thần hồn của tổ tiên Chu Tước nhất tộc trên cầu đá mà thôi... Dựa theo lẽ thường, ta chính là huyết mạch trực hệ của hắn, hấp thu thần hồn của hắn rất danh chính ngôn thuận...

Trong tiếng cười lớn, ánh mắt của nó lại không có chút vui vẻ, ngược lại để người cảm giác sâm lãnh, khẩu khí đột nhiên xoay chuyển:

- Nếu như không phải ta có mưu đồ, các ngươi thực cho rằng có thể dễ dàng bắt được ta như vậy? Thực dễ dàng để các ngươi hiến tế ta, vượt qua Tứ Hung chi môn, nhúng chàm đạo thống của Thái Thượng Đạo Cung? A, nếu như ta không bị các ngươi bắt, đại khái các ngươi cũng sẽ không thoải mái dẫn ta vượt qua Hoàng Tuyền Hải, nếu như ta không ăn nhục hình, đại khái các ngươi cũng sẽ không yên tâm tiến vào Thái Thượng di chỉ...

Lời nói này, lập tức để các tu sĩ minh bạch mấy thứ gì đó, ánh mắt lập loè, đối mặt nhìn nhau.

Càng có người ánh mắt phức tạp nhìn Phương

Hành, từ trong lời nói của Chu Tước có thể nghe ra, nó căn bản chính là cố ý để tiểu quỷ này bắt, nhưng đáng hận là, lúc ấy tiểu quỷ này cũng bị lừa, hơn nữa sau đó các tu sĩ hỏi quá trình hắn bắt Chu Tước, hắn lại không chịu nói tỉ mỉ, không nghĩ tới vậy mà từ đó trở đi, liền lâm vào mưu kế của Chu Tước.

Thấy ánh mắt của các tu sĩ phức tạp, trong mắt Chu Tước lập loè hung quang, như có chút đắc ý, lạnh lùng liếc nhìn Phương Hành, sau đó nhìn về phía một viên đá xanh ở ngoài phế viên, chỗ đó đúng là mắt trận chèo chống trận pháp, lạnh giọng nói:

- Giao bí bảo trong tay các ngươi ra đây, không nên có ý đồ hủy diệt bí bảo để ta chẳng được gì, cũng không nên có ý đồ dùng nàng uy hiếp ta, chỉ cần hiện tại ta nhẹ nhàng đánh nát vị trí này, trận pháp xung quanh phế viên sẽ biến mất, tử khí xâm nhập, các ngươi đều chết trong nháy mắt...

- Ngươi... vì sao ngươi không bị Hồng Mông Tử Khí ảnh hưởng?

Phế trong viên, các tu sĩ kinh hãi, nghẹn ngào kêu lên.

Lúc này Ma Cô chậm rãi đứng dậy, ánh mắt ôn nhu nhìn Chu Tước, mở miệng trả lời vấn đề này:

- Bởi vì hắn vốn từ trong Hồng Mông Tử Khí mang ra, năm đó cha ta tìm kiếm Thái Thượng di chỉ, tuy không thể thông qua Thông Thiên Cửu Quan, lại ở thời điểm rời đi, trong lúc vô tình phát hiện một quả trứng Chu Tước, đó chính là hắn, trước khi được cha ta mang ra di chỉ, hắn ngày đêm ở trong Hồng Mông Tử Khí, tự nhiên có thể miễn dịch Hồng Mông Tử Khí, bằng không thì ta sao dám thiết trí cái bẫy rập này?

Bỏ bao công sức, dùng thân làm mồi, thiết hạ kế sách, vậy mà không phải vì mình?

Các tu sĩ cực kỳ kinh ngạc, ai cũng nói không ra lời.

Bọn hắn đã sớm phát giác Ma Cô không đúng, bởi vậy lúc đó nhìn nàng chằm chằm, không chịu buông lỏng nửa bước.

Chỉ là chẳng ai ngờ tới, Ma Cô là vì người khác thiết hạ kế sách, coi mình là mồi nhử...

Về phần vì cái gì Ma Cô làm như vậy, các tu sĩ không người đặt câu hỏi, đều là người sống thành tinh, chỉ nhìn ánh mắt của Ma Cô khi nhìn Chu Tước, trong nội tâm đã minh bạch toàn bộ!

Bất quá trong các tu sĩ kinh ngạc, chỉ có Phương Hành chẳng hề để ý ngoáy mũi, hắn biết càng nhiều hơn người khác, trong nội tâm xem chừng, nguyên lai kế hoạch của Ma Cô và Thiếu Tôn không phải như vậy, mà là do Ma Cô cố ý dẫn sai lộ tuyến, tiêu hao lực lượng của các tu sĩ, sau đó tìm một cơ hội, để Thiếu Tôn cứu nàng ra, hai người lại theo sau lưng các tu sĩ, chờ mình và các tu sĩ bởi vì sự tình Xích Long mà xung đột, vô luận ai thắng ai thua, người thắng sẽ tiến vào Thái Thượng di chỉ, tất nhiên cũng sẽ đụng phải Hồng Mông Tử Khí...

Sau đó Chu Tước có thể đi vào nhặt dị bảo.

Chỉ có điều ở Hoàng Tuyền Hải, Bỉ Ngạn Hoa và Vãng Sinh Mộc đều héo rũ, Chu Tước phát hiện mình vô lực đơn độc vượt qua Hoàng Tuyền Hải, mới không thể không hiện thân, cố ý bị mình bắt ở đầm lầy, dùng thân phận con mồi theo các tu sĩ vượt qua Hoàng Tuyền Hải, đương nhiên cũng bởi vậy, gần như đại biểu hắn đã không có cơ hội cứu Ma Cô thoát ly hiểm cảnh, khó trách lúc ấy Ma Cô thương tâm như vậy, nàng và Thiếu Tôn tâm ý tương thông, biết sau khi Thiếu Tôn lựa chọn bị bắt, chính là muốn dùng tính mạng của nàng bố cục.

Sau khi dẫn các tu sĩ nhập hũ, một là Thiếu Tôn trực tiếp hủy diệt trận pháp, để các tu sĩ chết hết, sau đó hắn thong dong nhặt bí bảo, như vậy Ma Cô tự nhiên cũng sẽ chết oan chết uổng, hai là Thiếu Tôn dùng trận pháp uy hiếp, bức các tu sĩ giao bí bảo ra, sau đó mặc kệ bọn hắn tự sinh tự diệt, như vậy Ma Cô ở trong tay các tu sĩ, vẫn khó tránh khỏi tử lộ...

Những tâm địa gian giảo này, quả thực làm Phương Hành cảm giác đau đầu!

Rất rõ ràng, ở trong kế hoạch nguyên lai, Thiếu Tôn vốn định trực tiếp hủy diệt trận pháp, thậm chí bàn tay của hắn đã dương lên, nhưng trước khi rơi xuống, hắn lại không nhịn được ngẩng đầu nhìn Ma Cô, Ma Cô cũng đang nhìn hắn, ánh mắt nhu hòa, không có chút hối hận, chỉ là trong mắt có một tia buồn bã, thấy Thiếu Tôn nhìn qua, mới ráng nặn ra nụ cười.

- Làm việc ngươi cần phải làm, ta đã quyết định giúp ngươi, thì sẽ không hối hận!

Ma Cô thấy Thiếu Tôn chần chờ, ngược lại mở miệng khuyên hắn:

- Mẫu thân ta đã từng bởi vì dò xét Quy Khư, trải qua hiểm cảnh, lúc ấy ta còn ở trong bụng cũng lây dính một loại độc khuẩn, đến nỗi ta chưa xuất thể đã trúng hỏa độc, sinh đầy nhọt độc, dù tu vi đạt đến Kim Đan, cũng thủy chung không cách nào hóa giải, ngay cả mình cũng không dám nhìn, nhưng ngươi vẫn không chê ta, luôn ở bên cạnh ta, cám ơn ngươi!

Chu Tước nhìn chằm chằm nàng, không có mở miệng, chỉ là ánh mắt sắc bén dường như có chút ảm đạm.

- Cái gọi là Thái Thượng Đạo Tạng, Tầm Long Thị chúng ta tìm quá lâu, đến nỗi cuối cùng gần như diệt tộc, nhưng ta lại không cảm giác và hứng thú với nó, nếu ngươi muốn, liền cầm đi đi, kỳ thật ta nghĩ rất đơn giản, chỉ muốn ở sau khi mình hết bệnh, có thể ở bên cạnh ngươi, cùng ngươi đi một đoạn đường mà thôi, chỉ tiếc, hiện tại ta hết bệnh, lại không còn cơ hội...

Thấy nàng nhu tình đậm đặc, Phương Hành nhịn không được gãi đầu, để sát vào bên người nàng nói:

- Cái này... Ngươi thật giống như muốn cùng tiểu tình nhân gặp mặt lần cuối a, bất quá... bất quá ngươi lại quên một sự tình...

Ánh mắt Ma Cô lạnh lùng nhìn hắn, không có mở miệng.

Trong lòng nàng vẫn nghĩ là Phương Hành bắt Chu Tước, mới làm hại mình mất đi sinh cơ.

Phương Hành không nguyện nhìn mặt của nàng, nhịn không được thở dài:

- Lúc đầu ta đưa cho ngươi Họa Tiên Hoàn là đồ tốt, ngươi lại xấu cũng có thể vẽ thành một mỹ nhân, chỉ tiếc... ta đã dặn ngươi không nên tùy tiện vận chuyển linh lực, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, nhưng vừa rồi ngươi chạy còn nhanh hơn thỏ, cho nên hiện tại hình dạng của ngươi...

Ma Cô kinh hãi, hoảng sợ thò tay sờ mặt của mình.

Bộ dáng của Ma Cô vốn không người thấy qua, ngoại trừ Thiếu Tôn... Đối với các tu sĩ mà nói, nhớ kỹ khí tức của nàng quan trọng hơn khuôn mặt, cho nên không người cưỡng ép vạch trần khăn che mặt của nàng... Bất quá theo lời nàng nói, trước đó bởi vì trúng hỏa độc, cho nên sinh đầy mụn nhọt, nên hẳn sẽ rất xấu xí.

Thời điểm Phương Hành bắt cóc nàng, Ma Cô đã bị đốt thành than, khuôn mặt kia càng lúng túng, sau đó Ma Cô ăn Họa Tiên Hoàn, kia xác thực là kỳ dược, mặt của nàng khỏi hẳn, đồng thời càng lúc càng xinh đẹp động lòng người, uyển như tiên tử, hơn nữa theo từng viên thuốc, khuôn mặt kia càng trở nên hoàn mỹ, có tiêu chuẩn của mỹ nhân nhất đẳng.

Chỉ có điều thời điểm nàng xinh đẹp nhất, nàng một mực không có cơ hội chạm mặt Chu

Tước, cho dù ở trước cây cầu ngọc thạch, Chu Tước cũng không có nhìn nàng, nàng biết, Chu Tước sợ ánh mắt hai người đối mặt, bị người nhìn ra mánh khóe, vì thế nàng cố nén, thầm nghĩ lại tìm một cơ hội để hắn nhìn mình thật kỹ.

Hết thảy đều rất hoàn mỹ, đạt đến hiệu quả mà nàng dự đoán, trừ khuôn mặt của nàng.

Phương Hành đã nói, trước khi dùng đủ chín viên Họa Tiên Hoàn, không thể dùng linh lực.

Mà nàng, hôm nay chỉ dùng tám viên Họa Tiên Hoàn, còn thiếu một viên, công đức chưa từng viên mãn.

Cũng bởi vậy, xương cốt chưa ổn, cưỡng ép vận chuyển linh lực, sẽ làm cho linh lực hỗn loạn, xương cốt biến hình, tiên họa... thất bại.

Ma Cô kinh ngạc ôm lấy mặt của mình, tuy không có gương, nhưng lòng bàn tay của nàng ẩn chứa linh lực, đảo qua trên mặt, lập tức biết bộ dáng của mình, cả người trở nên cực kỳ khiếp sợ, sau nửa ngày, nàng bỗng nhiên che kín mặt của mình, run rẩy ngồi xổm trên mặt đất, phát ra tiếng hét chói tai, giống như Lệ Quỷ.

Các tu sĩ đều lạnh lùng nhìn nàng, đồng thời trong nội tâm tính toán kế thoát thân.

Trong nội tâm bọn hắn, căn bản mặc kệ một nữ nhi vì tình lang mà bỏ ra hết thảy, thoát thân quan trọng hơn.

Chỉ có Phương Hành để bụng việc này, ngồi ở bên người Ma Cô, bàn tay vỗ nhè nhẹ đầu nàng, tựa như vỗ con mèo nhỏ, than nhẹ an ủi:

- Đã sớm dặn dò ngươi, hết lần này tới lần khác ngươi không nghe lời ta...

- Cút!

Ma Cô cuồng loạn hô.

- Con mẹ nó, không phân biệt tốt xấu...

Phương Hành tức giận vỗ đầu nàng một cái, không dùng linh lực, Ma Cô cũng không ngẩng đầu lên, giống như chưa tỉnh.

- Tiểu hỗn đản, ngươi còn dám sờ nàng một đầu ngón tay, ta tất bầm thây ngươi vạn đoạn!

Thiếu Tôn lạnh lùng mở miệng, mắt nhìn Phương Hành, thanh âm như mới từ trong băng kéo ra.

Phương Hành nhấc chân đá Ma Cô một cước, nhìn Chu Tước nói:

- Có bản lĩnh ngươi tới!

Chu Tước:

- ...

Chương 456: Hung Khí Như Cuồng

- Ta sẽ ăn ngươi, ta nhất định sẽ ăn ngươi! Chúng ta vốn không thù oán, nhưng từ Hận Thiên Thị bắt đầu, ngươi luôn làm hỏng đại sự của ta, về sau ngươi lại cướp Ma Cô đi... Có thể nói, sở dĩ kế hoạch của chúng ta đi đến một bước này, tất cả đều bởi vì ngươi quấy rối, ta hận nhất đúng là ngươi, sau khi ngươi bị đoạt thần hồn, ta muốn ăn ngươi cho hả giận...

Chu Tước táo bạo, hỏa vân bên người như trong nháy mắt tăng cường gấp bội.

- Dù sao ta đã mấy ngày không tắm rửa, tùy ngươi!

Phương Hành điềm nhiên như không có việc gì nhún vai, nhất thời làm Chu Tước giận điên.

- Giết hắn đi!

Bỗng nhiên Chu Tước hét lớn, ánh mắt lành lạnh nhìn các tu sĩ bị nhốt ở trong phế viên, quát:

- Các ngươi thay ta giết tiểu quỷ này, bầm thây hắn và Chân Long kia vạn đoạn, bầm thây vạn đoạn ở trước mặt ta, sau đó giao tất cả bí bảo cho ta, lại lập thề độc không trả thù ta, cũng không tổn thương Ma Cô, ta sẽ từ bi lưu các ngươi một con đường sống...

- Xoạt!

Các tu sĩ nghe vậy, ánh mắt sáng ngời, như thấy được ánh rạng đông sống sót.

Lúc này bọn hắn lo lắng nhất, là không minh bạch chết ở trong Hồng Mông Tử Khí, nếu Chu Tước chịu lưu các tu sĩ một mạng, như vậy giao bí bảo ra cũng không phải không thể được, trọng yếu hơn là, Chu Tước chỉ để bọn hắn thề độc... loại thề này, còn không phải lời đầu môi, muốn nói cái gì thì nói, tuân thủ cũng được không tuân thủ cũng không sao, ngươi còn có thể cắn ta một ngụm sao?

Chỉ có điều, bọn hắn lo lắng lại là Xích Long, lúc này nó đang cảnh giác nhìn chằm chằm các tu sĩ, ở trong phương viên chỉ có vài chục trượng, động thủ với một tên điên như vậy, ai cũng không dám nói mình có thể toàn thân trở ra, hoặc là nói, thời điểm đấu pháp vạn nhất hủy phế viên, tử khí xâm lấn, mọi người còn không phải chết rất khó coi?

Thời điểm các tu sĩ suy nghĩ, Phương Hành mở miệng nói:

- Phiền toái như vậy làm gì, ngươi không thể lập khế ước chủ tớ với bọn họ sao?

Chu Tước nghe hắn châm chọc, càng nổi trận lôi đình...

Tiểu hỗn đản này còn cân nhắc thay mình, tựa như hỗ trợ nghĩ kế!

Nếu đơn giản như vậy, hắn còn cần đau đầu? Sự tình không cách nào nói ra miệng là, muốn ký kết khế ước chủ tớ, chỉ có thần hồn nguyên vẹn mới được, mà hắn ở thời điểm chưa sinh ra, hoặc nói còn chưa ấp trứng, đã bị rút một tia thần hồn, trở thành linh cầm hộ pháp của Thái Thượng Đạo, thần hồn không được đầy đủ, thì làm sao cùng người khác ký kết khế ước chủ tớ?

- Ta nói lời giữ lời, các ngươi có làm hay không? Giết tiểu quỷ này, lại lập thề độc, ta cho các ngươi tự do!

Chu Tước dứt khoát không để ý tới Phương Hành, nhìn về phía các tu sĩ quát.

Phương Hành thấy hắn không để ý tới mình, có chút tức giận kêu lên:

- Này, phương pháp ta nói rất tốt, ngươi cân nhắc một chút không được sao!

Chu Tước quát lạnh:

- Ta không có kiên nhẫn, các ngươi nhanh cân nhắc đi!

Phương Hành nhìn các tu sĩ nói:

- Các ngươi nhìn nó không chịu ký kết khế ước, nói nhất định là giả...

Chu Tước quả thực muốn gầm thét...

- Làm đi!

Nhưng lúc này, đột nhiên Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà liếc nhau, thân hình đồng thời lóe lên, phân tả hữu lao về phía Phương Hành, hai người động tâm với ý kiến của Chu Tước, hơn nữa quyết định tiên hạ thủ vi cường, trước bắt lấy Phương Hành, bức bách Xích Long không thể vọng động, sau đó giết Xích Long, lại giết chết Phương Hành, như vậy có thể cam đoan tránh đi cục diện cứng đối cứng xuất hiện...

Nhưng thời điểm bọn hắn chuẩn bị ra tay, đột nhiên trong tám nô bộc Kim Đan đứng ở sau lưng Phương Hành, bỗng nhiên có ba bốn người đồng thời ra tay, lực đạo to lớn trực tiếp đánh bay Phương Hành ra ngoài, sau đó bọn hắn mới tức giận quát:

- Tiểu quỷ, dù hôm nay gặp không may, cũng phải trước giết ngươi, phát tiết bi phẫn mà ngày bình thường chúng ta bị ngươi ức hiếp...

Biến cố này, nhất thời làm các tu sĩ kinh hãi, ngay cả Chu Tước cũng nao nao, khuôn mặt hiện ra vui vẻ, Phương Hành bay ra phế viên, cả người bị bao phủ ở trong Hồng Mông Tử Khí, như trong chốc lát đã không có khí tức, điều này làm cho trong lòng hắn đại định, thoải mái như ăn Nhân Sâm Quả vậy, nhịn không được cười dài.

- Tiểu quỷ, ngươi không ngừng thi triển thủ đoạn, nhưng cuối cùng vẫn chết ở trong tay của ta...

Chu Tước cười lớn, giơ móng vuốt lên, hỏa vân lướt đi, muốn đốt Phương Hành thành tro tàn.

Bị hỏa vân bao phủ, thi thể Phương Hành sẽ hóa thành tro tàn.

Chỉ là thời điểm Chu Tước sắp ra tay, đột nhiên có vầng sáng từ trong túi trữ vật của Phương Hành bay ra, treo ở giữa không trung, Chu Tước nao nao, sau đó đại hỉ, nhận ra đây chính là bảo kính của Hận Thiên lão tổ, dị bảo có thể trợ giúp mình bước vào Thông Thiên cổ lộ, công dụng không rõ, nhưng ý nghĩa lại nặng nhất, cũng là thứ hắn muốn lấy được nhất!

Phát hiện này làm tâm thần hắn run lên, muốn nhiếp gương đồng ở trong tay.

Chỉ có điều hắn đột nhiên nhớ tới sự tình ở trong đầm lầy, nó nghĩ tới thống khổ lúc ấy, trong đầm lầy, tuy nó có ý giả bộ như thất thủ bị bắt, mượn lực lượng của các thị tộc vượt qua Hoàng Tuyền Hải, nhưng lúc ấy thất thủ bị bắt... Trên thực tế là thật sự thất thủ bị bắt...

Hắn vốn định cố ý để Tử Ban Đạo Nhân bắt, một là lão tu sĩ kia thực lực cường hãn, mình bị hắn bắt sẽ lộ ra đương nhiên, thứ hai so sánh với Phương Hành, hắn càng muốn rơi vào trong tay người khác.

Chỉ tiếc, lúc ấy Phương Hành đột nhiên ném bảo kính và Ma Cô, để hắn nhất thời rối loạn, vô ý thức hiện thân.

Sau đó hắn thật sự bị bắt.

Cái này kỳ thật là ma chướng trong lòng hắn, nghĩ tới liền khó chịu!

Cũng bởi vậy, hắn đạt được giáo huấn, vậy mà cố nén chụp vào bảo kính, tiếp tục điểm về phía Phương Hành.

Đối với gia hỏa nhiều lần để mình không minh bạch chịu thiệt kia, hắn đã cẩn thận tới cực điểm, không đốt đối phương thành tro bụi, trong nội tâm thật không dám buông lỏng cảnh giác, ai biết tiểu hỗn đản này lại âm mưu cái gì?

Thật đúng là có âm mưu!

Dùng Nam Minh Chân Viêm của Chu Tước nhất tộc, hoả táng một thi thể thật không coi vào đâu, nếu thi thể không đột nhiên sống lại mà nói... thời điểm bổn mạng chân viêm của Chu Tước sắp đốt tới trên người Phương Hành, Phương Hành thoạt nhìn giống như đã chết, đột nhiên quanh người xuất hiện sương mù nhàn nhạt, sau đó hắn biến mất...

Ngay lúc đó, một tia kiếm khí sắc bén đến cực điểm đâm tới sườn trái của hắn.

Tàn nhẫn, quỷ dị!

- Ngươi vậy mà không chết?

Chu Tước gào thét, phẫn nộ lướt gấp ra sau, đồng thời vận chuyển chân viêm hộ thân.

Nhưng Phương Hành đến quá nhanh, hắn lại không kịp chuẩn bị, một kiếm này vẫn chuẩn xác đâm vào, chân viêm hộ thân của nó vốn có thể nóng chảy tất cả huyền thiết, nhưng hắc kiếm trong tay Phương Hành lại hoàn toàn không sợ chân viêm, sau khi đâm vào thân thể Chu Tước, màu sắc của thân kiếm cũng không có thay đổi biến hoá.

Xoẹt á...

Xích huyết rơi xuống đất, Chu Tước lướt ra sau gần trăm trượng, ánh mắt kinh nghi nhìn Phương Hành.

- Làm sao có thể... Ngươi không sợ Hồng Mông Tử Khí?

Các tu sĩ trong phế viên cũng ngây người, ánh mắt không nháy nhìn Phương Hành.

Bọn hắn khó có thể tưởng tượng, Hồng Mông Tử Khí ngay cả bọn hắn cũng không thể ngăn cản, tiểu quỷ kia làm sao có thể không sợ?

Nhưng Phương Hành xác thực là không sợ, hắn cười hì hì thu hồi hắc kiếm, sau đó ngẩng đầu lên, ở mi tâm có một ấn ký hình dáng hoa sen đang lóe ra ánh sáng chói mắt, chính là hoa sen kia định trụ thần hồn của Phương Hành, dù thân ở trong Hồng Mông Tử Khí mãnh liệt, thần hồn cũng sẽ không bị nhiếp đi, như định hải thần châm.

Lúc này Chu Tước đang ở trạng thái bản thể, không lộ vẻ gì, nhưng từ trong ánh mắt của nó, lại rõ ràng có thể chứng kiến nó khó hiểu đến kinh ngạc, sau kinh ngạc là phẫn nộ, cho đến cuối cùng gầm hét lên:

- Nguyên lai ngươi còn dị bảo bực này phòng thân, tiểu quỷ, ngươi thật khó chơi hơn ta tưởng tượng, chỉ là coi như ngươi có dị bảo thì thế nào? Một Trúc Cơ cảnh, cũng muốn lật bàn ở trong tay ta?

Cho dù phát hiện Phương Hành có thể chống cự Hồng Mông Tử Khí, Chu Tước cũng không lo lắng!

Theo hắn, dù Phương Hành có thể chống cự Hồng Mông Tử Khí thì thế nào?

Lời nói không dễ nghe, nhìn thấy Phương Hành chưa chết, trong nội tâm hắn ngược lại buông lỏng một chút.

Chẳng biết tại sao, hắn thủy chung cảm thấy Phương Hành không dễ chết như vậy, thật là bị đối phương lừa sợ.

Nếu thủ lĩnh của Phụng Thiên Thị hoặc mấy bộ khác có dị năng bực này, hắn không nói hai lời, sẽ quay đầu đào tẩu, nhưng hết lần này tới lần khác là tiểu quỷ kia, thì có gì phải sợ? Chỉ là Trúc Cơ mà thôi, còn có thể lật trời sao?

Tiểu quỷ này khó chơi chính là vì có quá nhiều ý đồ xấu, nếu bàn về tu vi, mình còn không trấn áp được?

Nghĩ như thế, tâm tình hắn buông lỏng chút ít, cười rộ lên:

- Trực tiếp giết ngươi mới là biện pháp tốt nhất...

Chương 457: Đoạt xá

Trong phế viên, các tu sĩ lại chấn kinh, nhất là Ngọc bà bà và Lạc Mộc Tang vừa rồi ra tay muốn đối phó Phương Hành, sắc mặt càng kinh nghi bất định. Bọn hắn vốn định chém giết Phương Hành đổi lấy mạng sống, ai nghĩ tới tiểu quỷ kia còn có ngón này? Tình thế thoát ly tưởng tượng làm trong nội tâm bọn hắn phát lạnh, ẩn ẩn cảm giác khủng hoảng...

Chỉ có điều, thấy Phương Hành và Chu Tước chính diện đối kháng, bọn hắn lại có chút yên tâm.

Chẳng biết tại sao, lúc này bọn hắn lại ẩn ẩn hi vọng Chu Tước có thể tranh thủ thời gian xé nát tiểu hỗn đản kia...

Chu Tước là Kim Đan cảnh, hơn nữa tuyệt đối không phải Kim Đan bình thường có thể so sánh, tiểu quỷ kia chỉ là Trúc Cơ cảnh, dù rất tinh quái, nhưng trên cảnh giới chênh lệch lại không cách nào đền bù, không nói Chu Tước đối phó hắn dễ như trở bàn tay, lại không xê xích gì nhiều... tiểu quỷ kia có át chủ bài nhiều hơn nữa, có thể ngăn cản Hồng Mông Tử Khí thì thế nào? Chẳng lẽ hắn thật cho rằng dựa vào vài món Pháp bảo, thì có thể đối kháng Kim Đan cảnh sao?

- Ta sớm nên suy nghĩ cẩn thận, đối phó gia hỏa như ngươi, cần dùng mưu kế gì chứ? Trực tiếp xé nát mới là phương pháp tốt nhất!

Chu Tước hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, quanh người tràn ngập hỏa diễm, ép về phía Phương Hành.

Nhưng tràng cảnh Phương Hành dùng tu vi Trúc Cơ cảnh chém giết với Kim Đan Chu Tước mà bọn hắn dự đoán lại không có phát sinh, Phương Hành cũng không có ý đồ đối kháng Chu Tước, thậm chí hắn không có chiến ý, hắc kiếm cũng thả xuống, theo Chu Tước tới gần, hắn cười hì hì lui ra mười trượng, có chút đắc ý nói:

- Ai nói ta muốn lật bàn ở dưới tay ngươi?

- Vậy ngươi chết đi!

Chu Tước không muốn nói nhảm, trong mắt lóe lên hung quang, muốn tấn công ra.

Hỏa vân quanh người dần dần cuồng bạo, hắn đang uẩn nhưỡng một kích mạnh nhất, phải xé tiểu hỗn đản kia thành mảnh nhỏ.

Đối với người khác, có lẽ hắn còn có tâm tư trò chuyện vài câu, nhưng đối với Phương Hành, một khắc hắn cũng không muốn ở lâu.

- Ai nói chết là tiểu gia?

Lúc này Phương Hành lại nở nụ cười, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua hắc kiếm, trên mũi kiếm có chút vết máu, sau đó hắn nhìn về phía Chu Tước, cười hì hì nói:

- Lão Tà, đã đưa ngươi đi vào, còn lại toàn bộ nhờ vào ngươi!

- Lão Tà là ai?

Trong nội tâm Chu Tước khẽ động, cảm giác có chút không đúng.

Vừa rồi Phương Hành rõ ràng là nói với mình, nhưng hết lần này tới lần khác mình hoàn toàn không hiểu ý nghĩa.

- Tiểu quỷ này đang làm cái gì?

Đột nhiên đồng tử của Chu Tước nhíu lại, thân hình khẽ động, muốn ra tay đánh chết Phương Hành.

Nó ở trong tay Phương Hành chịu thiệt, tổn hại, bất lợi… thật sự là nhiều lắm, vừa phát hiện dị biến mình không rõ sinh ra, liền nổi lên sát niệm.

- Được rồi…

Đột nhiên, lại có một thanh âm vang lên, tựa hồ là trả lời Phương Hành.

Nhưng làm Chu Tước có chút giật mình là, câu nói kia rõ ràng từ trong miệng mình nói ra...

- Đây là có chuyện gì?

Đáy lòng Chu Tước bay lên dự cảm bất tường, còn có một loại cảm giác khủng hoảng.

Thần thức nhìn quét toàn thân, sau đó hắn khẽ giật mình, như phát giác được cái gì, trong mắt hung quang đại thịnh...

- Ngươi... Ngươi lại dám làm ra sự tình như vậy...

Trong tiếng hét phẫn nộ, hắn điên cuồng đánh tới, giống như một đóa hỏa vân.

Nhưng Phương Hành căn bản không để ý tới, cười hì hì nhìn hắn, không chút nhúc nhích.

Chu Tước lướt tới, khí thế hung ác ngập trời, nhưng thời điểm móng vuốt sắp bắt được Phương Hành, động tác bỗng nhiên ngưng trệ.

Hắn vốn sát ý trùng thiên, đột nhiên quỷ dị nhìn Phương Hành cười cười, lộ ra thần sắc cảm kích.

Sau đó Chu Tước ầm ầm rơi xuống đất, thân thể như tê liệt, không ngừng run rẩy.

Ở trên người hắn, bất ngờ có hai loại khí tức bốc lên, không ngừng biến hóa, lúc thì thô bạo hung ác, lúc thì tà ý kinh nhân.

- Ha ha ha ha, tiểu quỷ, vậy mà thay ta tìm được thể xác tốt bực này, chỗ tốt này bổn tọa nhớ ngươi cả đời!

- Tiểu hỗn đản, lại dám sử dụng thủ đoạn âm độc bực này, ta muốn giết ngươi...

Lại có hai loại thanh âm hoàn toàn bất đồng từ trong miệng Chu Tước vang lên, thật giống như thần hồn của nó không ngừng hoán đổi.

Các tu sĩ bị nhốt ở trong phế viên, sắc mặt cũng kinh nghi bất định, hết thảy biến hóa quá nhanh, một là Phương Hành người mang dị bảo, có thể chống cự Hồng Mông Tử Khí, cái này để bọn hắn khiếp sợ đến khó nói lên lời, bất quá khi đó còn có chút bận tâm Phương Hành chỉ là Trúc Cơ cảnh, không phải đối thủ của Chu Tước, nhưng chưa từng nghĩ đến, chỉ giao thủ một hiệp, Chu Tước đã thành bộ dáng như vậy...

- Đoạt xá!

Bọn hắn nhìn bộ dáng của Chu Tước, biết hắn đang trải qua đoạt xá.

Chỉ là thấy qua đoạt xá, nhưng có ai thấy qua coi đoạt xác như thủ đoạn công kích?

Chẳng lẽ còn có người chuyên nuôi Chân Linh có thể đoạt xá ở trong thức hải mình, đợi đưa vào trong cơ thể đối thủ đoạt xá sao?

Hơn nữa, Chân Linh ly thể càng lâu, lực lượng càng yếu, lại đi đâu tìm Chân Linh lợi hại như vậy, đến đoạt huyết mạch của Tứ Hung?

Bọn hắn tự nhiên không biết, cái này đối với Phương Hành mà nói, cũng là một loại trùng hợp.

Đại Bằng Tà Vương ở trong thức hải của hắn cực kỳ thoải mái, đổi lại Chân Linh khác sẽ càng ngày càng yếu, nhưng Đại Bằng Tà Vương được Tam Muội Chân Hỏa tẩy lễ lại trở nên càng ngày càng mạnh, trải qua Tam Muội Chân Hỏa tẩy lễ, trên Chân Linh của hắn còn có khí tức Độ Kiếp cảnh, bởi vì Tam Muội Chân Hỏa vốn là chân diễm sau khi độ qua Cửu Kiếp mới có thể sinh ra, tương đương với Thần Hỏa.

Cũng chính bởi vậy, tuy ở trên cảnh giới, Đại Bằng Tà Vương và Chu Tước Thiếu Tôn ngang nhau, hơn nữa là Đại Bằng Tà Vương đoạt xá Thiếu Tôn, sẽ ăn một chút thiệt thòi, nhưng Chân Linh của Đại Bằng Tà Vương lại mạnh hơn Chu Tước rất nhiều, khiến cho lúc này đây đoạt xá có khả năng càng lớn, trọng yếu hơn là, Chu Tước vì dẫn đám người Phương Hành nhập hũ, không tiếc thừa nhận huyết tế, bị 18 cây Phá Hung Đinh đâm thân tỏa hồn, bởi vậy thần hồn của hắn cực kỳ suy yếu, tuy cắn nuốt thần hồn Chu Tước trên cầu đá, nhưng lại chưa hoàn toàn dung hợp, vì vậy Đại Bằng Tà Vương càng chiếm tiện nghi.

Đối với Phương Hành mà nói, cân nhắc chỉ là làm sao đưa thần hồn của Đại Bằng Tà Vương vào trong cơ thể Chu Tước mà thôi.

Cái này ở trong đoạt xác, là một bước hung hiểm nhất.

Ở địa phương quỷ quái này, mình bị Hồng Mông Tử Khí bao phủ, tập cuốn thần hồn, nếu thần hồn của Đại Bằng Tà Vương lộ ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị ma diệt ngay lập tức, mà thể xác Chu Tước cũng không dễ dàng xâm lấn như vậy, quanh người nó không ngừng thiêu đốt Nam Minh Ly Hỏa đáng sợ, nếu Đại Bằng Tà Vương cưỡng ép đoạt xác, dù không bị chân viêm đốt cháy, cũng sẽ tiêu hao rất nhiều hồn lực.

Căn cứ vào ý nghĩ này, Phương Hành quyết định đưa Đại Bằng Tà Vương một đoạn đường.

Lúc ở trong phế viên, hắn thấy Chu Tước uy bức lợi dụ đã có người nổi lên sát ý với mình, vì vậy quyết định hố Chu Tước một cái, âm thầm thông tri Kim Đan bảy bộc ra tay với mình, mượn chưởng lực của bọn họ chạy ra phế viên, sau đó dùng Ngũ Hành Bảo Kính dẫn dắt lực chú ý của Chu Tước, mình thì mượn cơ hội đó rút kiếm, dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai đâm ra...

Theo người khác, cho là hắn muốn đánh lén giết chết Chu Tước, kết quả đánh lén chưa thành mà thôi.

Lại không biết Phương Hành chỉ muốn đâm kiếm vào trong cơ thể Chu Tước, nối cho Đại Bằng Tà Vương một cây cầu mà thôi.

Nếu là binh khí khác, làm cầu cũng không dễ dàng, nhưng hắc kiếm của hắn vốn là pháp khí được Kiếm Thai gửi thân, tương đương với hộp kiếm, Đại Bằng Tà Vương từ trong thức hải tiến vào hắc kiếm, lại từ trong kiếm tiến vào cơ thể Chu Tước...

Hết thảy, nước chảy thành sông!

Đương nhiên, nguyên nhân thực sự mà Phương Hành chịu cho Đại Bằng Tà Vương cơ hội tốt này ở chỗ, là thời điểm mình dẫn liên bảo nhập vào cơ thể, chính là lúc Chân Linh yếu ớt nhất, hắn đương nhiên cũng nghĩ tới, nếu như Đại Bằng Tà Vương muốn thừa dịp đó đoạt xá, mình sẽ không ngại diệt đối phương, nếu như hắn không đoạt xá, nói rõ lão đầu này đã tin được, có thể cho đối phương tự do.

Mà kết quả để hắn rất hài lòng, Đại Bằng Tà Vương không chỉ không có ý đồ với hắn, ngược lại thủ hộ hắn.

Tuy mượn cơ hội ăn thần hồn của Hoàng Phủ Đạo Tử, nhưng dù sao cũng là hảo tâm, ai bảo Hoàng Phủ Đạo Tử kia không thành thật?

Đó là một lão đầu tốt, như vậy lời hứa của mình cũng nên thực hiện!

Một Chu Tước huyết mạch thuần khiết, là không thua huyết mạch Đại Bằng của hắn bao nhiêu!

Tùy ý Đại Bằng Tà Vương đoạt xác, Phương Hành thì chậm rãi đi về phía phế viên. Trong phế viên, ánh mắt các tu sĩ nhìn Phương Hành, trong khiếp sợ xen lẫn đề phòng, đó là một loại tâm tình không hiểu, cảm thấy kiêng kị tới cực điểm, trải qua nghịch chuyển lần này, bọn hắn mới phát hiện, tiểu hỗn đản kia còn khó chơi hơn cả Xích Long.

Chương 458: Tà Vương trùng sinh

- Thiếu Tôn... Thiếu Tôn...

Trong phế viên, có một thanh âm thê lương vang lên, đương nhiên là của Ma Cô, nàng cơ hồ không thể tin được một màn trước mắt, mình đã nguyện hi sinh tính mạng, giúp Thiếu Tôn bày ra kế sách hoàn mỹ bực này, ai nghĩ tới trong nháy mắt thế cục đại biến, lúc đầu Thiếu Tôn gần như thắng định, lại bỗng nhiên đối diện lấy nguy hiểm bị người đoạt xá...

Hết thảy chuyển hóa đều quá nhanh, làm cho nàng không dám tin tưởng.

- Hỗn đản, ngươi nhanh thả hắn ra...

Thanh âm của Ma Cô cực kỳ thê lương, gắt gao nhìn Phương Hành, thanh âm đáng sợ:

- Ngươi không thể để cho người đoạt xác hắn! Thời điểm hắn mượn phong cấm trên cầu đá thoát khốn, cắn nuốt thần hồn của tổ tiên Chu Tước, hôm nay hắn có được khí tức Sát Linh phong cấm trên cầu đá, nói cách khác, ngoại trừ hắn, thì không người nào có thể phá vỡ cấm chế! Nếu hắn bị đoạt xá, bổn mạng tinh huyết cải biến, người phá vỡ phong cấm trên cây cầu ngọc thạch sẽ không còn, coi như ngươi hiến tế Xích Long cũng không phá được! Nếu như thế, coi như các ngươi có thể ở trong phế viên né qua Hồng Mông Tử Khí thì thế nào? Chẳng lẽ muốn ở trong này cả đời sao?

Nàng nói làm cho các tu sĩ trong phế viên có chút kinh nghi bất định, nhịn không được ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tước.

Phương Hành thì không thèm để ý, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cười hì hì nói:

- Vừa rồi ngươi cũng đã nói, đại trận kia chính là Tầm Long lão tổ tự tay bố trí, Tầm Long Thị các ngươi nên biết trận lý nha?

Ánh mắt Ma Cô lóe lên, đột nhiên lui về phía sau mấy bước, đi tới bên cạnh phế viên, cách Hồng Mông Tử Khí chỉ có một bước, nàng điềm nhiên nói:

- Tầm Long Thị chúng ta xác thực có thể ở dưới tình huống không thông qua Tứ Hung chi môn tiến vào Thái Thượng di chỉ. Bởi vì đại trận ở thâm uyên chính là lão tổ bố trí, Tầm Long Thị chúng ta có phương pháp đi qua, nhưng nếu hiện tại ta chết thì sao? Đến lúc đó, hi vọng đi ra ngoài duy nhất của bọn hắn chính là Thiếu Tôn! Nếu ngươi để hắn bị đoạt xá, đó chính là đoạn tuyệt hi vọng ly khai di chỉ của các ngươi!

Những lời này, làm thủ lĩnh mấy bộ đều có chút kinh hãi, không khỏi lau mắt mà nhìn.

Nữ nhân này đến bây giờ còn quyết tuyệt như thế, quả nhiên đủ điên, để người cảm giác có chút đáng sợ.

Ngay cả Phương Hành, sắc mặt cũng cổ quái nhìn Ma Cô, qua nửa ngày mới nói:

- Hắn để ngươi chịu chết, ngươi làm như vậy đáng giá sao?

- Bốn mươi năm... trong bốn mươi năm thời gian... Chỉ có hắn ở bên cạnh ta...

Ma Cô nhìn về phía Thiếu Tôn, lúc này trên thân thể Thiếu Tôn, khí tức tà khí càng ngày càng mạnh, rất rõ ràng, Thiếu Tôn sắp bị người đoạt xác, thời gian kéo càng dài sẽ càng nguy hiểm, mà nàng cũng chỉ có thể hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định, nói khẽ:

- Nếu ta có thể dùng cái mạng này cứu được ngươi, ngươi nên vĩnh viễn ở trong di tích, không nên đi ra ngoài...

Thời điểm nói chuyện, thủ lĩnh mấy bộ đã thầm tới gần, như muốn bắt lấy nàng.

Nhưng Ma Cô một mực lưu ý, phát hiện dụng ý của bọn hắn, cúi đầu thở dài, đột nhiên vận lực lướt đi.

Giờ khắc này, thân hình nàng như phi tiên, lao về phía Thiếu Tôn.

Vừa bay ra, nàng liền thoát ly phế viên bảo hộ, bạo lộ ở trong Hồng Mông Tử Khí. Hồng Mông Tử Khí nhẹ nhàng đảo qua, thần hồn của nàng thoát ly thể xác, trên không trung, một bóng dáng nhàn nhạt hiện ra, theo âm phong chậm rãi bay đi, ánh mắt kia lại còn rơi vào trên người Chu Tước, mang theo ý buồn bã, nhìn Chu Tước giãy dụa ở trên mặt đất...

Nàng dùng tính mạng của mình, đổi lấy cho Chu Tước một đường sinh cơ.

Chỉ cần các tu sĩ còn muốn rời di chỉ, thì phải ngăn cản Phương Hành không cho Chu Tước bị đoạt xá.

Tuy sau khi làm như vậy, Chu Tước chưa chắc sẽ thoát ly hiểm cảnh, nhưng ít ra đã có một đường sinh cơ.

Trong phế viên, thời điểm Ma Cô lao ra, đám người Ngọc bà bà đồng thời xông về phía trước, nhưng không ngăn cản được, bọn hắn trơ mắt nhìn Ma Cô rơi xuống cách Chu Tước mười trượng, thân thể chết cứng, thần hồn ly thể, sắc mặt u sầu ảm đạm, càng có người kinh hoảng nhìn về phía Chu Tước...

Bởi vì vào lúc đó, bọn hắn rõ ràng không thấy Phương Hành có ý định ngăn Chu Tước bị đoạt xá, hơn nữa trên người Chu Tước, tà ý càng ngày càng mạnh, khí tức hung lệ của Chu Tước càng ngày càng yếu, không hề nghi ngờ, đoạt xá sắp thành công rồi.

Chu Tước sắp biến mất, như vậy ai có thể trợ giúp các tu sĩ thoát ly nơi đây?

- Nữ nhân mà hứng tình lên, quả thực chính là người điên, hắn đã muốn ngươi chịu chết, đạt thành mục đích của mình, ngươi còn muốn dùng mạng mình thay hắn đổi một đường sinh cơ? Ngươi nghĩ như thế nào a? Chỉ bởi vì thời điểm ngươi xấu hắn không chê ngươi?

Phương Hành thì thầm, trên mặt hiện ra vẻ bất đắc dĩ, ngồi xổm ở bên người Ma Cô, thở dài một tiếng.

- Viên Họa Tiên Hoàn cuối cùng này, cho ngươi đi, đáng thương, tốt xấu gì cũng có cái bộ dáng xinh đẹp đi xuống dưới!

Thật lâu sau, hắn mới từ trong túi trữ vật lấy ra một viên thuốc, nhét vào trong miệng Ma Cô, sau đó bàn tay vận chuyển linh lực, giúp nàng luyện hóa dược lực, đồng thời vận chuyển lên khuôn mặt, cuối cùng Ma Cô đã xinh đẹp như tiên, trông rất sống động.

- Nàng... Nàng không xấu!

Đột nhiên, có một thanh âm khàn khàn vang lên.

Phương Hành quay đầu nhìn Chu Tước, lúc này ở trong ánh mắt hắn tràn đầy hung lệ, hiển nhiên chủ đạo ánh mắt chính là thần hồn của hắn, chỉ có điều rõ ràng có thể nhìn ra, khí tức tà dị đại biểu cho Đại Bằng Tà Vương đã bao phủ toàn thân, đang không nhanh không chậm cắn nuốt thần hồn còn lại của hắn, đoạt xá đã định, lúc này Chu Tước xem như hồi quang phản chiếu.

Bất quá ở thời điểm thanh tỉnh cuối cùng này, hắn không muốn tìm Phương Hành dốc sức liều mạng, mà gắt gao nhìn Ma Cô, nói một câu như vậy.

- Ăn chín hạt Họa Tiên Hoàn, đương nhiên không xấu!

Phương Hành liếc nhìn Chu Tước nói.

- Trước kia... Nàng cũng không xấu!

Chu Tước miễn cưỡng nói, khí tức hung lệ trên người đang chậm rãi tán đi.

- Nhìn ra được, ngươi cũng có chút đau lòng!

Phương Hành cười lạnh nhìn Chu Tước, thở dài:

- Bất quá trước kia trên mặt nàng hoặc là nhọt độc, hoặc là cháy đen, hoặc là vừa rồi vận chuyển linh lực biến thành cổ quái... Bằng tâm mà nói, là người thì sẽ không cảm thấy nàng đẹp!

- Ta không phải người, cho nên ta cảm thấy nàng nhìn rất đẹp!

Hào quang trong mắt Chu Tước dần dần lui tán, nhưng vẫn rất rõ ràng nói những lời này.

- Ngươi thắng!

Phương Hành ngẩn ngơ, lắc đầu thầm nói:

- Sớm biết như vậy, vì sao còn làm?

Nói xong tay phải thò ra, bùn đất bay lên, hô lạp lạp… bao phủ lên người Ma Cô, sau đó hắn quay đầu đi về phía phế viên, mà lúc này, một tia khí tức hung lệ cuối cùng trên người Chu Tước cũng dần dần biến mất, thể xác của nó hoàn toàn bị khí tức tà ác chiếm cứ, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng giảo hoạt mà tà tính.

Chu Tước chết, thần hồn đã diệt, thiên địa không còn.

Mà Đại Bằng Tà Vương, đã từng danh chấn Bắc Câu Lô Châu, thì vào lúc này mượn xác trùng sinh.

Phương Hành chú ý tới biến hóa này, trong tâm cũng đại định, cười hì hì nhìn về phía thủ lĩnh mấy bộ, ôm quyền nói:

- Mấy vị lão tiền bối, đôi cẩu nam nữ không có hảo ý kia đã chết, sự tình còn lại chính là của bản thân chúng ta, thương lượng làm sao đi ra ngoài đi… Đừng mẹ nó cả đám ủ dột như vậy, các ngươi cảm thấy ta là người muốn ở lại chỗ này cả đời sao?

Thủ lĩnh mấy bộ vốn có chút tuyệt vọng, dù sao vừa rồi Ma Cô nói không giống như giả.

Nếu ngay cả hiến tế Xích Long cũng không thể phá vỡ Tứ Hung chi môn, Chu Tước lại bị đoạt xác, mọi người còn làm sao rời đi?

Bất quá nghe Phương Hành nói, ánh mắt không khỏi sáng ngời, cùng nhau quay đầu nhìn về phía hắn.

Phương Hành cười hì hì, bỗng nhiên quay người rời đi, hôm nay hắn không sợ Hồng Mông Tử Khí, có thể nói ở trong di chỉ hành động tự nhiên, sau đó thân hình như tia chớp trở về, trong tay bất ngờ cầm một ngọc phù, nhẹ nhàng giương lên, ném cho Tử Ban Đạo Nhân, sau đó ngồi ở ngoài phế viên, cũng không nói chuyện, cười hì hì.

Tử Ban Đạo Nhân lấy được ngọc phù, cũng có chút kinh ngạc cúi đầu xem, sau đó sắc mặt đại biến.

- Ngọc phù của Phương Chính, sao sẽ ở trong tay ngươi?

- Đương nhiên là ta đi ra ngoài cầm, nếu không phải ta nói vội vã cứu người, lão nhân kia còn không chịu cho ta a!

Phương Hành thành thật trả lời, bộ dạng cả người lẫn vật vô hại, còn rất săn sóc nhìn tu sĩ mấy bộ khác:

- Các ngươi vào quá gấp, còn chưa dặn dò thị tộc cái gì, có cần ta truyền tin giúp các ngươi không?

- Ngươi... Ngươi có thể tự do ra vào Thái Thượng di chỉ?

Mấy lão tu sĩ không để ý tới hắn trêu chọc, cả đám giống như gặp quỷ, kinh ngạc kêu ra tiếng.

- Cũng không tính tự do ra vào, đi một chuyến cũng khá phí sức!

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của các tu sĩ, Phương Hành thở dài, chậm rãi đứng lên, chỉ chỉ mắt trận ở ngoài phế viên nói:

- Hiện tại, chỉ cần ta đánh nát tảng đá xanh kia, thì sẽ lấy mạng của tất cả các ngươi, lại chỉ phương hướng ở ngoài phế tích nói:

- Ta cũng có thể mang bọn ngươi ly khai di chỉ, nói cách khác, sinh tử của các ngươi đều nắm giữ ở trong tay ta...

Phương Hành càng nói càng đắc ý, bỗng nhiên thanh âm lạnh lùng, cười nói:

- Những lời khác chúng ta đừng nói, pháp kiếm của Phụng Thiên Thị lão tổ, Bái Nguyệt Thị Nguyệt Như Ý, Ngự Thú Thị Bạch Cột Lệnh Kỳ... hết thảy giao ra cho ta...

- Ngươi... Ngươi muốn làm cái gì?

Sắc mặt của mấy lão tu sĩ đều khó coi, cũng có một nữ tộc nhân của Bái Nguyệt Thị tức giận quát.

- Không nhìn ra được sao?

Phương Hành liếc nàng một cái quát:

- Ta đang ăn cướp!

Chương 459: Tiếp Dẫn Tiên Kiều

Vượt quá Phương Hành dự đoán, vốn tưởng rằng sẽ phí một phen tay chân mới có thể lừa gạt dị bảo được, lại không nghĩ rằng thuận lợi hơn mình tưởng tượng nhiều, các tu sĩ trải qua một phen xoắn xuýt, cuối cùng đều lựa chọn giao dị bảo ra, phối hợp đến Phương Hành có chút cảm động, thân là cường đạo, thích nhất đúng là loại dê béo biết lý lẽ, biết tiến thối, không phản kháng, không sinh sự này!

Hoặc là nói, các tu sĩ đã nhận mệnh, hết cách rồi, theo bọn họ, tiểu hỗn đản này còn khó quấn hơn Chu Tước, hơn nữa hắn chẳng những nắm giữ tính mạng của các tu sĩ, thực lực càng không thể khinh thường, không tính Kim Đan bảy bộc và Xích Long, hắn còn nhiều hơn một Đại Bằng Tà Vương đoạt xá Chu Tước, thực lực so với mấy bộ khác hợp lực cũng không kém bao nhiêu.

- Lão Tà, ta muốn tìm Thông Thiên Lộ, có thể tự nhiên hành động ở đây chỉ có ta và ngươi, ngươi có đi không?

Phương Hành nhìn Chu Tước nói, mặc dù biết Chu Tước biến thành Đại Bằng Tà Vương, lại còn có chút không quen.

Đại Bằng Tà Vương ngưng thần cảm ngộ tình huống trong cơ thể, trầm ngâm nói:

- Bổn tọa vừa mới đoạt xá, thần hồn chưa củng cố, cần phải bế quan 99 ngày triệt để dung hồn mới được, bây giờ không thể vọng động can qua, sợ lưu lại tai hoạ ngầm trong người, ảnh hưởng Đạo Quả ngày sau, cùng ngươi xông Thông Thiên Lộ là không thể nào, bất quá tiễn ngươi một đoạn đường lại dễ dàng, lão phu đoạt xá gia hỏa này, cũng cắn nuốt thần hồn của hắn, lấy được một bộ phận trí nhớ, có thể chỉ điểm ngươi chút ít!

Thương nghị xong, Phương Hành đưa trận đồ cho Hận Thiên Ninh, sau đó lệnh Kim Đan bảy bộc và Xích Long bảo hộ nàng, miễn cho bị người thừa dịp, lúc này mới cầm bí bảo của các thị tộc, cùng Chu Tước giương cánh lao đi. Các tu sĩ thấy thế, cũng chỉ có thể nhìn, bị Hồng Mông Tử Khí vây ở trong phế viên, có thể nhặt được cái mạng đã khó được, còn nói gì chuyện khác.

Đại Bằng Tà Vương bay vút một khoảng cách, quan sát địa thế, sau đó nhắm chuẩn một phương hướng.

Phương Hành đạt được ngọc giản của một Thánh Cô trong Tầm Long Thị, biết phương vị của Thông Thiên Lộ, mà Đại Bằng Tà Vương thì cắn nuốt thần hồn của Chu Tước, lấy được trí nhớ, bởi vậy tuy Đạo Cung di chỉ kiến trúc tàn tạ, khó phân biệt đường đi, nhưng đối với hai người bọn họ mà nói vấn đề lại không lớn, một đường tránh né cấm chế trong di chỉ, bay ra gần vạn dặm.

- Chính là chỗ này?

Hơn nửa đêm, bọn hắn đi tới phụ cận một vách núi, xa xa là biển mây mênh mang, bên trong hiện đầy vết nứt không gian và tia chớp màu đen, ánh mắt nhìn qua, chỉ có thể chứng kiến sương mù tràn ngập, bên trong có càn khôn gì, vậy mà tất cả đều nhìn không rõ. Mà nơi đây, mặt đất cháy đen cũng đứt rời, như bị người chém rụng.

- Có lẽ phương hướng không sai, nhưng vì sao đại địa đứt đoạn, chẳng lẽ Thông Thiên Lộ ở trong mây?

Đại Bằng Tà Vương và Phương Hành liếc nhau một cái, đều nhìn ra nghi hoặc trong mắt đối phương.

Vô luận là Phương Hành lấy được ngọc giản của Thánh Nữ Tầm Long Thị, hay Đại Bằng Tà Vương thôn phệ thần hồn Chu Tước lấy được trí nhớ, đều không có nói rõ về Thông Thiên Lộ, chỉ có thể phán đoán phương hướng. Mà hôm nay, đại địa đã tới cuối cùng, chân bước ra, chính là biển mây mênh mông. Hơn nữa bên trong che kín vết nứt không gian và tia chớp màu đen, ngay cả ngự mây qua cũng không thể, làm người rất khó hiểu.

- Nơi đây quỷ dị, Thông Thiên Lộ kia nói không chừng ẩn tàng ở trong mây, chỉ là cần cơ quan đặc biệt mới có thể mở ra, chúng ta tìm một chút, thời gian không thể chậm trễ, ta từ trong ký ức của Chu Tước biết được, hôm nay dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên, xác thực có lực lượng áp chế đại trận trong di chỉ, nếu không như thế, trên đường chúng ta tới nơi đây sẽ gian nan gấp 10 lần, hôm nay cần suy tính là sau khi ngươi lấy được Đạo Tạng, thì làm sao đi ra ngoài, thời gian cấp bách, tách ra tìm kiếm đi...

Đại Bằng Tà Vương quyết đoán đưa ra ý kiến.

- Hắc hắc...

Phương Hành nhìn Đại Bằng Tà Vương, cười hắc hắc.

Trong nội tâm Đại Bằng Tà Vương sợ hãi, trách mắng:

- Đang làm chính sự, ngươi cười cái rắm?

Phương Hành cười lớn tiếng hơn, lộ ra cực kỳ thư thái nói:

- Lão Tà, ta cũng không gạt ngươi, thời điểm ở trong thức hải, ta tùy thời có thể khống chế ngươi, không sợ ngươi giở trò quỷ, bất quá sau khi ngươi đoạt xác Chu Tước, ta lại lo lắng ngươi sinh dị tâm, nên dọc theo con đường này ta một mực cẩn thận, bất quá bây giờ nhìn xem, lão gia hỏa ngươi vẫn rất đáng tin...

Đại Bằng Tà Vương mặt lạnh nói:

- Ngươi là dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử! Ta đường đường Đại Bằng Tà Vương, sao sẽ là tiểu nhân thay đổi thất thường? Hắc hắc, ngươi đã nói rõ, ta cũng nói thật cho ngươi nghe, mới đầu muốn đoạt xác ngươi, quả thực bị không ít thiệt thòi, nhưng nó đối với nhân sinh của ta thì chả đáng là gì, bất quá về sau, ta phát hiện tiểu quỷ ngươi bổn sự không nhỏ, vậy mà dùng Trúc Cơ cảnh luyện ra Tam Muội Chân Hỏa, ta được chỗ tốt là bất khả hạn lượng, hơn nữa cùng nhau làm nhiều chuyện như vậy, nói không có chút cảm tình đó là giả, trên thực tế trong nội tâm ta đã coi ngươi như cháu trai...

Phương Hành nghe vậy nhất thời căm tức, mắng:

- Con mẹ nó, chiếm tiện nghi của ta sao? Sao ngươi không coi mình là cháu trai của ta?

Đại Bằng Tà Vương bất đắc dĩ nói:

- Con mẹ nó ngươi trở mặt còn nhanh hơn chó, cũng may bổn tọa đã quen...

Hai người đấu khẩu một lúc, liền chia nhau đi tìm cơ quan của Thông Thiên Lộ, trên thực tế những lời này cũng chẳng khác gì cởi bỏ khúc mắc. Dù sao trước kia Đại Bằng Tà Vương giống như phạm nhân của Phương Hành, hôm nay được tự do, trong nội tâm Phương Hành tự nhiên có chút kiêng kị, bất quá trên thực tế hắn cũng có phương pháp phản chế, lúc trước cùng Đại Bằng Tà Vương nghiên cứu Vạn Linh Kỳ, vì phòng ngừa Đại Bằng Tà Vương không trung thực, đã từng ký qua mười năm hồn khế, đó là thủ đoạn cuối cùng để Phương Hành khắc chế Đại Bằng Tà Vương.

Nhưng xác thực như Đại Bằng Tà Vương nói, giữa hai người làm không ít chuyện, Phương Hành là Đại Bằng Tà Vương nhìn lớn lên, nói không có chút cảm tình gì đó là giả.

Tìm một phen, lại không có đầu mối gì, chủ yếu là nơi này quá lớn, kéo dài vài nghìn dặm, nếu muốn từng điểm từng điểm tìm được, lại không biết lúc nào mới có thể thành công, may mắn Phương Hành nghĩ tới Ngũ Hành Bảo Kính, tâm niệm khẽ động, lấy Ngũ Hành Bảo Kính ra, vầng sáng mãnh liệt, bay ở phía trước dẫn đường...

Chìm nổi nửa ngày ở trên không trung. Ngũ Hành Bảo Kính như tại phân biệt cái gì, sau đó hơi động, tự chủ bay đi, Phương Hành vội vàng theo ở phía sau, xa xa Đại Bằng Tà Vương thấy thế, cũng giương cánh bay theo, cùng Phương Hành đi theo sau bảo kính, bảo kính chậm rì rì bay nửa ngày, như có lực lượng vô hình dẫn dắt, vậy mà đi tới bên cạnh một cự thạch màu đen.

Lúc cách cự thạch ba thước, gương đồng đột nhiên cuốn lên, mặt kính nhắm ngay biển mây phía dưới, sau đó tất cả vầng sáng bị thu về trong kính, ba hơi sau lại bỗng nhiên phun ra, hào quang chói mắt, ẩn chứa linh tính khó có thể nói, như bảo kiếm thẳng tắp đâm vào biển mây, không thấy chỗ rơi.

- Kính này quả nhiên khác thường, lúc thấy nó ta cũng nghĩ tới, ở trong trí nhớ của Chu Tước, Ngũ Hành Bảo Kính cực kỳ trọng yếu, tựa hồ trong bí điển của Tầm Long Thị ghi lại, nếu muốn thông qua Thông Thiên Lộ, phải đạt được dị bảo này, tác dụng của nó thậm chí còn hơn pháp kiếm của Phụng Thiên lão tổ, Bạch Cốt Thần Phiên, Nguyệt Như Ý… chỉ là ngay cả hắn cũng không rõ tác dụng cụ thể...

Đại Bằng Tà Vương không ngừng tiêu hóa trí nhớ của Chu Tước, hiểu rõ bí mật di tích cũng càng ngày càng nhiều, giống như nghĩ tới điều gì, lập tức nói cho Phương Hành biết, trên thực tế lúc này phương pháp ổn thỏa nhất, là đợi hắn hoàn toàn tiêu hóa trí nhớ của Chu Tước, cùng Phương Hành xâm nhập nghiên cứu, lại đạp vào Thông Thiên Lộ. Chỉ tiếc thời gian Cửu Nguyệt Thăng Thiên có hạn, chỉ có thể đi một bước tính toán một bước.

Vầng sáng bảo kính đi vào trong mây, lại giống như Kim Cô Bổng quấy biển, sau nửa ngày, biển mây cuồn cuộn, ẩn ẩn có sấm rền ầm ầm truyền đến, đại địa rung động, làm Phương Hành và Đại Bằng Tà Vương cũng biến sắc, lui về phía sau vài bước, thầm vận chuyển linh lực bảo hộ toàn thân.

Ầm ầm!

Thanh âm sấm rền càng lúc càng mạnh mẽ, biển mây phía dưới không ngừng khởi động, giống như nước biển tách ra, Phương Hành lập tức minh bạch, đây là phía dưới có vật gì đó đang chậm rãi bay lên, nhịn không được ngừng hô hấp, quả nhiên, chín tức sau, trong mây có một cây cầu đá hình rồng đen nhánh bay ra, to lớn đến để người hít thở không thông.

Cầu đá rộng 30 trượng, dài không biết bao nhiêu, đâm thẳng vào chỗ không biết, bị tiên lực vô hình lôi kéo, từ trong biển mây bay lên, một đầu nối lên cự thạch màu đen bên người Phương Hành, bên kia lại ẩn ở trong mây mù, không biết thông đi đâu, tựa hồ là một cây cầu đá tiếp dẫn, để người đi tới địa phương không biết.

- Tiếp Dẫn Tiên Kiều!

Cũng vào lúc này, trên cự thạch màu đen chậm rãi hiển hóa ra mấy cổ triện, rõ ràng là tên của cây cầu.

Mà ở phía sau danh tự còn có hai câu:

- Thập minh tuyệt địa ẩn tàng tiên cơ, ba đại tạo hóa thụ di đồ!

Câu dưới là:

- Thông huyền chín ải hỏi chúng sinh, ai là

Thái Thượng thập nhất tiên!

- Chính là chỗ này!

Phương Hành và Đại Bằng Tà Vương liếc nhau, trong nội tâm kết luận, cầu này là Thông Thiên Lộ trong miệng Tầm Long Thị.

- Tiểu quỷ, xác định muốn đi?

Ánh mắt Đại Bằng Tà Vương lập loè, rất trịnh trọng hỏi Phương Hành.

Phương Hành không có trả lời, ánh mắt đánh giá cầu đá, khẽ gật đầu.

Đại Bằng Tà Vương thở dài nói:

- Thái Thượng Đạo Cung bị phá huỷ thời gian quá lâu, rất nhiều bố cục sớm đã chôn vùi, ai cũng không biết trên đường này có bao nhiêu hung hiểm, bao nhiêu quỷ dị, ngươi trực tiếp xông vào như vậy, họa phúc khó liệu...

Phương Hành nhìn chằm chằm cầu đá nửa ngày, đột nhiên cười hắc hắc, chỉ vào cuối cầu đá nói:

- Ngươi nói chỗ đó có bảo bối không?

Đại Bằng Tà Vương nao nao, cười khổ nói:

- Tất nhiên là có!

Phương Hành vỗ tay nói:

- Vậy không phải xong sao, ta đi, ngươi chờ tin tức tốt của ta, ha ha...

Trong tiếng cười lớn, Phương Hành không do dự nữa, phi thân nhảy lên cầu đá, Ngũ Hành Bảo Kính cũng bay lên theo, đang muốn cất bước về phía trước, đột nhiên dưới chân khẽ động, trên cầu có một đóa thanh vân bay lên, nâng Phương Hành, nhanh chóng bay đi.

- Đỡ tốn khí lực!

Phương Hành cũng to gan lớn mật, dứt khoát ngồi xuống, chậm rãi đợi kết quả.

Chương 460: Phụng Thiên pháp kiếm

Thái Thượng Đạo một môn mười tiên, đã từng cường đại đến xúc phạm thiên quy.

Vốn đã bị thiên kiếp tiêu diệt, sơn môn hóa thành tuyệt địa, tử khí bao phủ, không hề có sinh cơ.

Nhưng ai cũng chưa từng nghĩ đến, trong tử địa lại ẩn chứa một tia tiên cơ.

Mà Phương Hành, lúc này bất ngờ đạp vào cầu đá, đi về phía Thông Thiên Lộ mờ mờ ảo ảo, tìm kiếm một đường tiên cơ kia.

Trên cầu, tốc độ bay của thanh vân rất nhanh, mà ở trong hư không, ngoại trừ cầu đá dưới chân, chung quanh tất cả đều là biển mây và tia chớp vô tận, cũng không có cảnh tượng gì để tham chiếu, phán đoán khoảng cách mình đi qua, chỉ cảm thấy cảnh vật chung quanh bay vút, ở trên cầu còn thấy được rất nhiều cấm chế, có thể thấy nếu không phải mình được thanh vân bảo hộ, xông vào cầu này, thực không biết sẽ chết như thế nào.

- May mắn có bảo kính ngoài ý muốn giúp ta mở ra Thông Thiên Lộ, nếu không đi qua cầu kia, đánh chết cũng không qua được...

Phương Hành líu lưỡi, nhịn không được nhìn về phía bảo kính.

Lúc này bảo kính tỏa hào quang như trước, im lặng phiêu phù ở bên cạnh Phương Hành.

Phương Hành kỳ quái, không khỏi lấy Âm Dương Thần Ma Giám xem xét, kết quả lại vẫn như cũ.

Hôm nay xuất hiện dị tượng, đã không phải là bản thân nó gây ra, điểm này càng làm cho Phương Hành cảm giác kỳ quái.

Phi hành hơn nửa canh giờ, rốt cục đến một địa vực.

Xa xa nhìn thấy, Phương Hành ngây người, cuối cầu đá rõ ràng là một đại lục...

Đó là một mảnh thổ địa trôi nổi ở trong hư không, như một đại lục rộng lớn đến bao la bát ngát, bị người dùng đại pháp lực đưa đến đây, trên không tiếp trời, dưới không tiếp đất. Chung quanh cũng không có ánh sáng nhật nguyệt. Chỉ có kẽ nứt trên chín tầng trời lộ ra hào quang sâu kín chiếu sáng mảnh địa vực kia, cô lạnh treo giữa hư không, giống như ngăn cách ở ngoài thiên địa, vĩnh viễn yên lặng, cũng vĩnh viễn tĩnh mịch.

Mà sau khi Phương Hành chậm rãi bước lên mảnh thổ địa này, chỉ nghe ầm ầm... cầu đá dưới chân hắn chậm rãi chìm vào trong hư không, như nhiệm vụ của nó chỉ là đưa Phương Hành đến nơi này, đợi cho Phương Hành bước lên phế tích, nó lần nữa chui vào biển mây vô tận, mà cái này cũng đại biểu, hôm nay Phương Hành không có đường lui.

Con mẹ nó làm thần bí như vậy, hù dọa người sao?

Phương Hành hừ một cái, đồng thời nghĩ:

- Thái Thượng Đạo Cung này quá đáng ghét, lại không cho đường rút lui, vạn nhất ta không thông qua, sẽ dùng tất cả Bạo Viêm Phù phá địa phương này, hắc hắc, nếu đám lão quái vật của Thái Thượng Đạo Cung có linh, thì tốt nhất thu ta, bằng không về sau các ngươi sẽ không còn truyền nhân...

Quyết định xong chủ ý này, mới chuẩn bị xông cửa.

Hắn đi thẳng về phía trước, rất nhanh đã thấy được trên địa vực sương mù lành lạnh, mà ở trong sương mù, bất ngờ có hàng trăm hàng ngàn nấm mồ, trước từng nấm mồ đều dựng bia đá màu đen, làm người xem cảm thấy khủng bố, ngay cả Phương Hành cũng có chút sửng sốt, không nghĩ tới vừa mới lên liền gặp... một nghĩa địa?

- Làm cái quỷ gì? Cái này là cửa thứ nhất trên Thông Thiên Lộ sao?

Phương Hành nói thầm, cầm hắc kiếm chậm rãi đi về phía trước.

- Thi thể trong mộ sẽ không nhảy ra ngoài cắn người chứ?

Thời điểm tới gần nghĩa địa, Phương Hành hơi tính toán, cố ý không xuyên qua, mà tránh qua bên cạnh, đi vòng qua nghĩ địa, bất quá rất hiển nhiên, tiểu tâm tư của hắn căn bản không tạo nên tác dụng gì, khi hắn cách nghĩa địa mười trượng, ở vị trí bên trái, đột nhiên có một bia đá chậm rãi tự dưới đất dâng lên.

- Trảm Tử Linh, qua tử quan...

Trên tấm bia đá rải rác mấy chục cổ triện, nói rõ quy tắc qua cửa, rõ ràng là phải chém diệt Tử Linh, mới có thể vượt qua ải này, Tử Linh này là một loại tồn tại đặc biệt, căn cứ tu vi lực lượng của người xông cửa mà tạo ra Tử Linh phòng ngự, nói cách khác, người xông cửa tu vi càng cao, Tử Linh sẽ càng cường đại, vô luận như thế nào thực lực cũng tương tự người xông cửa.

Theo bia đá trồi lên, trong các phần mộ có đạo đạo sương mù màu xanh bốc lên, càng lúc càng đậm đặc, vậy mà tạo thành một đoàn mây đen.

Mây đen nồng đậm giống như thực chất, trầm thấp chìm xuống, lơ lửng ở trên phần mộ.

Gáy đát gáy đát...

Trong mây đen ẩn ẩn có tiếng vó ngựa, vậy mà đi ra một Kỵ Sĩ cưỡi ngựa, con ngựa kia bất ngờ cao tới hai trượng, thậm chí Kỵ Sĩ cũng cao một trượng, so sánh với Phương Hành, thì giống như một ngọn núi nhỏ, toàn thân bao phủ khói đen cuồn cuộn, nhìn không rõ hình dáng tướng mạo, chỉ có thể cảm nhận được tử khí mãnh liệt trên người hắn.

- Ồ? Cửa thứ nhất chính là muốn đánh nhau?

Phương Hành liếc nhìn, lại nở nụ cười, vung hắc kiếm lên, cười nói:

- Tuy là tử vật, nhìn không ra tu vi, nhưng sát khí trên người chỉ tương đương Kim Đan sơ kỳ, xem ra cơ sở của ta xác thực không tệ, có thể so với Kim Đan cảnh! Bất quá cũng quá coi thường ta, nghĩ ta chỉ biết dùng linh lực đánh nhau? Thuật pháp và võ đạo của ta là học uổng công? Hắc hắc, mặt hàng như vậy, ta sử dụng bảy thành lực lượng là có thể giết chết, quá dễ dàng, đến đến, sợ chính là cháu trai...

Tiếng cười còn chưa dứt, đột nhiên cứng lại rồi.

Sau khi Kỵ Sĩ kia đi ra mây đen, cũng không có trực tiếp xông lên, mà lẳng lặng ghìm ngựa ngăn ở phía trước.

Nhưng mà nó vừa ngừng lại, tiếng vó ngựa lại còn chưa đình chỉ, hai ba hơi sau, trong mây đen lại đi ra một Kỵ Sĩ hình dáng tướng mạo giống như đúc, sóng vai ngăn ở phía trước, sau đó tiếng vó ngựa vẫn còn vang, vị thứ ba, vị thứ tư, vị thứ năm... cuối cùng có chín Kỵ Sĩ đi ra, tử khí như triều, lành lạnh đáng sợ.

- Mẹ của ta ơi, này làm sao đánh?

Phương Hành choáng váng, lặng lẽ giấu hắc kiếm ra sau lưng.

Bảo hắn đối kháng một Kim Đan cảnh, hắn cũng không quá cam tâm tình nguyện, cảm thấy đó là mình ăn lỗ vốn, Trúc Cơ nha, nên tìm tiểu bằng hữu Trúc Cơ đánh, cùng Kim Đan đấu pháp, đây không phải là tìm tai vạ sao? Từ đáy lòng đã không nguyện ý động thủ với người.

Vậy mà hôm nay có chín Kim Đan Kỵ Sĩ cản đường, trong lòng của hắn không khỏi bất đắc dĩ.

- Này, đây là cửa thứ nhất sao? Có phương pháp không cần động thủ cũng vượt qua kiểm tra không?

Phương Hành ngẫng đầu, cẩn thận hỏi đối phương.

Nhưng không động thủ rõ ràng là không có khả năng, bởi vì sau khi chín tên Kỵ Sĩ hiện thân, thấy Phương Hành không có xông lên, lại đột nhiên kéo dây cương, chín người cùng một chỗ lao đến, trong lúc nhất thời, hư không ầm ầm rung động, tọa kỵ vó đạp hư không, chấn đến không gian rung động, chiến mâu trong tay quấn quanh tia chớp màu đen, tựa như chín làn khói đen cuốn về phía Phương Hành.

- Móa...

Phương Hành không chút do dự, quay đầu bỏ chạy, sau lưng Thập Vạn Bát Thiên Kiếm hiển hóa, thân hình linh hoạt như khói.

Thời điểm chạy trốn, hắn cũng lấy ra một cái túi trữ vật, thần thức thăm dò vào, nhíu chặc mày suy tư.

- Khẳng định chính là nó...

Phương Hành chạy nhanh, chín tên Kỵ Sĩ đến cũng nhanh, vậy mà ở trong mấy hơi đã giết lên, vây quanh Phương Hành.

Đúng lúc này, Phương Hành cắm hắc kiếm sau lưng xuống đất, một đạo linh lực truyền vào trong túi trữ vật...

- Vèo...

Một thanh kiếm từ trong túi trữ vật bay ra, rơi vào trong tay của hắn.

Kiếm này thoạt nhìn cực kỳ bình thường, nhưng trên thân kiếm không ngờ quấn quanh lấy hạo nhiên chính khí khó nói lên lời.

Trong phạm vi mây đen bao phủ, chín tên Kỵ Sĩ hóa thành khói đen, đan vào thành một tấm lưới lớn, quay chung quanh Phương Hành.

Nhưng kiếm này vừa ra, lại giống như biến hoá ra tinh khí xung thiên, bay thẳng cửu thiên.

Pháp kiếm của Hận Thiên lão tổ!

Một thanh binh khí vốn bình thường, lại bởi vì bị một người thờ phụng chính đạo cầm trong tay, cuối cùng hóa thành pháp kiếm!

Kiếm này, thậm chí vượt ra khỏi phạm trù pháp bảo.

Bởi vì uy lực của nó, nhờ không phải trận pháp hoặc phù văn bên trong, cũng không phải chất liệu đặc thù.

Nó ẩn chứa thần thông, dựa vào chính là hạo nhiên chính khí.

Thần thông của nó khó nói lên lời, không những có thể trảm lui Âm Linh ở trên Hoàng Tuyền Hải, thậm chí có thể trảm lui Hồng Mông Tử Khí trong Thái Thượng di chỉ, mà cái này, là bất luận Pháp bảo gì cũng không làm được.

Mà Phương Hành, thì đã sớm từ trong miệng Ma Cô biết được, pháp kiếm của Phụng Thiên lão tổ, Nguyệt Như Ý của Bái Nguyệt Thị, Bạch Cốt Thần Phiên của Ngự Thú Thị và Ngũ Hành Bảo Kính của Hận Thiên Thị, đều là bí bảo có thể trợ giúp đi qua Thông Thiên Lộ, người có tính tình thích chiếm tiện nghi như hắn, không cần mới là lạ, bởi vậy vừa thấy chín tên Kỵ Sĩ, thì lập tức suy tư nên dùng

Pháp bảo nào đối kháng.

Cũng không tốn thời gian gì, hắn đã nghĩ đến Phụng Thiên pháp kiếm cơ hồ có thể khắc chế tất cả tà uế, mà chín tên Kỵ Sĩ kia, rõ ràng là oán khí ở trong mộ biến thành, lúc này dùng là cực kỳ thích hợp.

Chín tên Kỵ Sĩ thấy được hạo nhiên chính khí trên Phụng Thiên pháp kiếm, giống như rất đau đớn, thế tới mãnh liệt hơi chậm lại, Phương Hành lập tức bắt được cơ hội, thân hình lóe lên, như quỷ mị chạy trốn ra ngoài, sau đó rút pháp kiếm chém xuống...

- Oanh...

Một kiếm này còn mạnh hơn hắn tưởng tượng, kiếm khí ngập trời, vậy mà chém mây đen ra một kẽ nứt, lộ ra một con đường có thể đi qua bên kia mộ địa, Phương Hành ngay cả thời gian suy tư cũng không có, tay cầm Phụng Thiên pháp kiếm, sau lưng Thập Vạn Bát Thiên Kiếm mang theo kim quang lấp lóe, như mũi tên vọt tới.

Thời điểm mây đen khép lại, Phương Hành sớm đã không còn bóng dáng, chín tên Kỵ Sĩ mất đi mục tiêu, động tác cũng ngừng lại, hơi ngưng trệ một chút, sau đó thân hình tiêu tán, hóa thành khói đen chui vào cổ mộ...

Cửa thứ nhất thành công thông qua, chỉ là Phương Hành không có chú ý đến chính là, thời điểm hắn bổ ra Phụng Thiên pháp kiếm, vầng sáng trên gương đồng bỗng nhiên lóe lên một cái, cách hắn chỉ xa một hai xích...

Chương 461: Ăn gian và hối lộ

- Mấy món dị bảo vài, quả nhiên có trọng dụng!

Sau khi xông qua mộ địa, Phương Hành một đường đi nhanh, đồng thời trong tâm mừng thầm.

Hắn đã phát hiện, Tầm Long Thị bỏ ra mấy ngàn năm, nhiều lần tìm tòi nghiên cứu, được ra mỗi kết luận đều có trọng dụng. Ví dụ như phương pháp dùng dị bảo đối kháng Thông Thiên Lộ, xác thực đúng bệnh, nếu dựa vào mình xông qua chín tên Kim Đan sơ kỳ, cũng không phải không có hi vọng thông qua, nhưng coi như qua cũng sẽ không thoải mái.

Nhưng dựa vào pháp kiếm của Phụng Thiên lão tổ, hắn lông tóc ít bị tổn thương, cũng đã qua cửa thứ nhất.

Bởi vậy hắn càng thêm để bụng mấy món dị bảo kia, nếu Phụng Thiên pháp kiếm có thể trợ giúp mình qua cửa thứ nhất, vậy những thứ khác thì sao?

Đang đi đường, hắn vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám, nhiều lần dò xét công dụng của các dị bảo.

Không bao lâu, Phương Hành ngừng lại, thông qua mộ địa, hắn một đường đi thẳng, đã vượt qua gần nghìn dặm, rốt cục phát hiện phía trước lại có dị tượng, cách hắn khoảng hai ba dặm, có vô số cột đá cổ quái trùng thiên, từ xa nhìn lại giống như một rừng rậm, những cột đá kia xếp đặt, mới nhìn lộn xộn không trật tự, nhưng lại ẩn hàm quy luật nhất định.

- Cửa thứ nhất khảo thi là chiến lực, chẳng lẽ cửa thứ hai là trận pháp?

Đi tới trước thạch lâm, quả nhiên có bia đá xuất hiện, nói rõ quy tắc phá trận.

Cửa thứ hai rõ ràng là một đại trận, trình độ huyền ảo cơ hồ có thể so sánh với đại trận bên ngoài Thái Thượng di chỉ, chỉ có điều không giống đại trận bình thường là, thạch lâm là do cột đá sắp xếp, điều này cũng làm cho tám cửa sẽ không vận chuyển, hơn nữa không cần phân biệt, rõ ràng đứng ở trước mắt, chỉ cần tính ra nguyên lý của đại trận, thì có thể thong dong qua trận.

Phương Hành thấy vậy, lại nhịn không được nói thầm, đây chính là khuyết điểm lớn nhất của hắn a.

Tính toán chi thuật, nếu để cho Kim Ô đến thi sẽ rất dễ dàng, nhưng để mình đến suy tính, kia chính là không trâu bắt chó đi cày!

- Xem ra Nguyệt Như Ý là dùng ở chỗ này...

Phương Hành thu Phụng Thiên pháp kiếm, tay cầm Nguyệt Như Ý, dị bảo này là bí mật bất truyền của Bái Nguyệt Thị, Ngọc bà bà kia vốn không muốn giao ra, nhưng ở dưới Phương Hành bức bách không giao cũng không được, chỉ có điều lão thái bà kia cũng không phải người tốt, vậy mà cố ý nói sai phương pháp sử dụng, Phương Hành cũng không nói toạc, dùng Âm Dương Thần Ma Giám nhìn thông thấu.

Nguyệt Như Ý này không phải Pháp bảo công kích, cũng không phải Pháp bảo phòng ngự, mà là một Pháp bảo nhận biết hiếm thấy, sau khi tế lên không trung, sẽ giống như trăng lưỡi liềm bay lên 30 trượng, phát ra ánh trăng nhàn nhạt, chỗ ánh trăng bao phủ, hết thảy cảnh tượng sẽ bị Phương Hành nhận biết, rõ ràng rành mạch, thông qua nó, dù Phương Hành không dùng thần thức dò xét, cũng có thể đi qua thạch lâm.

Đã có bảo vật này, qua cửa thứ hai quả thực là ăn gian.

Phương Hành cơ hồ là muốn cười ra tiếng, ném Nguyệt Như Ý lên không trung, giống như ánh trăng treo ở trên đỉnh đầu, sau đó đi nhanh vào trong thạch lâm, vốn sau khi tiến vào thạch lâm, thần thức sẽ bị áp chế, chỉ có thể dựa vào trình độ trận pháp suy tính ra con đường chính xác, nhưng hắn dùng Nguyệt Như Ý dò xét hiểu được tất cả cấu tạo, còn tính cái gì chứ, bước đi là được.

Đương nhiên, cái này cũng là tính chất đặc biệt của Nguyệt Như Ý, nếu là Pháp bảo khác, bị thạch lâm nhận ra khí tức, đã sớm phóng thích sát khí hủy diệt, thậm chí ngay cả Phương Hành trong thạch lâm cũng sẽ bị giảo sát, nhưng hết lần này tới lần khác Nguyệt Như Ý lại là dị bảo hiếm thấy, trên bảo vật này không có khí tức Pháp bảo, phát ra cũng chỉ là ánh trăng nhàn nhạt, bởi vậy che mắt thạch lâm nhận biết.

Vô kinh vô hiểm qua cửa thứ hai, Phương Hành vui vẻ, nhanh chóng phóng đi.

Thời điểm đi tới cửa thứ ba, nơi này lại là một sơn cốc, miệng hang có một Khô Lâu đội khăn, tay nâng quyển sách màu vàng, mặc thanh y ngồi xếp bằng, cánh tay trái đã mất, ở trước mặt hắn lại để một cái sa bàn, chung quanh còn có gậy trúc màu tím óng ánh, tựa hồ là dùng để làm bút viết.

Phương Hành đến gần, đọc văn tự trên tấm bia đá, nói cho hắn biết cửa này chính là thư pháp.

Rất đơn giản, chính là dùng gậy trúc ở trên cát viết ra hai chữ "sắc lệnh".

Sắc lệnh, chính là hai chữ mà người tu phù chú thường xuyên dùng, mỗi một phù chú, đều dùng hai chữ "sắc lệnh" ở cuối cùng.

Biết nội dung của cửa ải này, Phương Hành không khỏi hưng phấn.

Liên tục hai cửa là ăn gian thông qua, cảm thấy có chút không ý tứ, hôm nay khó khăn lắm đụng phải một cửa mình tinh thông, há không phải là thời điểm Phương đại gia bày ra thủ đoạn? Nhất thời cười to, lẩm bẩm:

- Tuy ta đọc sách là bị người dùng đao gác ở trên cổ bức học, nhưng tốt xấu gì cũng biết ghi hai chữ kia nha!

Vì vậy nắm lấy gậy trúc, ở trên sa bàn viết hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Chỉ viết hai chữ, lại còn thiếu một nét, cũng may cuối cùng nhớ ra, vẽ thêm vào.

Sau khi ghi xong, trong nội tâm cực kỳ vui vẻ, tiện tay thu gậy trúc vào trong túi trữ vật, cười tủm tỉm chờ vượt qua kiểm tra.

Không nghĩ tới chính là, sau khi hắn ghi xong hai chữ, cái cổ của Khô Lâu thư sinh rắc rắc rắc… đầu cúi xuống, hốc mắt trống trơn nhìn sa bàn, sau đó hình như ngay cả Khô Lâu cũng ngây ngốc một chút, phải rất lâu mới nhận ra hai con cua bò trên cát kia là chữ, đỉnh đầu nhất thời thoát ra vô số oán khí, tràn ngập thiên địa.

Bộ dáng này rất giống như thư sinh ở thế tục bị vũ nhục, thậm chí loáng thoáng có thể nghe ra hanh âm giận dữ mắng mỏ, sau đó oán khí hóa thành một trung niên phiêu phiêu dục tiên, tay cầm thước dài, nhắm ngay Phương Hành đánh xuống:

- Ta quất chết ngươi, tiểu hỗn đản không học vấn không nghề nghiệp...

- Mẹ ơi...

Phương Hành bị dọa đến lông tơ dựng đứng, rất vững tin mình ghi hai chữ kia không sai, tàn niệm của thư sinh này phát hỏa lớn như vậy làm gì?

Trong khoảng thời gian ngắn hắn lại không nghĩ tới, đối với phù pháp, khảo thí thư pháp là kiến thức cơ bản, thư pháp càng tinh túy, phù pháp sẽ càng mạnh, bởi vậy người giỏi phù văn, thường thường đều là hành gia thư pháp, thích ăn mặc giống như thư sinh, còn

Phương Hành chữ như cua bò, tuy thư sinh chỉ còn khô lâu, nhưng thực sự cảm thấy đây là vũ nhục!

Chữ như vậy cũng dám viết ra, đánh không chết ngươi ta không thèm đầu thai...

Từ trình độ nào đó mà nói, Phương Hành là loại có thể làm người chết tức sống lại.

Tuy Phương Hành nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng cũng biết Khô Lâu thư sinh tức giận, bị hù bỏ chạy, vừa chạy vừa lấy pháp kiếm của Phụng Thiên lão tổ ra, nhìn cũng không nhìn, trở lại chính là một kiếm.

Oanh!

Phụng Thiên pháp kiếm chém ra hạo nhiên chính khí mạnh mẽ, như muốn xé rách bầu trời.

Theo lý thuyết, một kiếm này cơ hồ có thể chém chết tất cả tà khí, nhưng sự tình làm Phương Hành không tưởng được xảy ra, tuy thư sinh kia hóa thành khô lâu, chỉ còn một tia oán niệm, nhưng cũng là một thân hạo nhiên chính khí, pháp kiếm của Phụng Thiên lão tổ chém tới, cùng hắn huyễn hóa ra thước kẽ va chạm, vậy mà hai hai chôn vùi, tuy thư sinh bị chém lui lại, nhưng không có chết.

Bất quá cũng may, coi như giúp Phương Hành tranh thủ một chút thời gian, vừa chạy vừa luống cuống tay chân lấy ra Bạch Cốt Thần Phiên, suy nghĩ công dụng của nó, trước đó Phụng Thiên pháp kiếm và Nguyệt Như Ý đều phát ra tác dụng, chắc hẳn Bạch Cốt Thần Phiên này cũng sẽ như vậy, chỉ là trên đường hắn tìm tòi nghiên cứu qua, nhưng còn không có suy nghĩ cẩn thận.

Bạch Cốt Thần Phiên này chính là một cây Ngự Thú Thần Phiên, có thể sinh ra lực ảnh hưởng nhất định với Hung Thú dưới cấp năm, chỉ xem như là Pháp bảo khá tốt, bởi vậy Sư Nam Cát không quá lưu luyến giao nó ra, Phương Hành cầm nó, lại có chút khó xử, bởi vì cửa thứ ba này đừng nói Hung Thú, ngay cả lông thú cũng không phát hiện, chỉ có một khô lâu...

- Chẳng lẽ...

Trong gấp gáp, Phương Hành bỗng nhiên liếc mắt thoáng nhìn, chủ thể của Bạch Cốt Thần Phiên dĩ nhiên là một ngọc cốt óng ánh, hắn lập tức nhớ tới khô lâu thư sinh kia, hình như cánh tay trái cũng thiếu một đoạn cẳng tay, nội tâm nhanh chóng liên hệ hai điểm này, chẳng lẽ Bạch Cốt Thần Phiên không giống hai cửa trước, trực tiếp mượn nhờ uy lực của Pháp bảo, mà là có công dụng khác?

Lúc này oán khí của Khô Lâu thư sinh kia rất lớn, tay cầm thước đánh tới, không rảnh suy nghĩ nhiều, Phương Hành vội vàng tế thần phiên lên.

Hưu!

Bạch Cốt Thần Phiên bay đến giữa không trung, mặt cờ phiêu diêu, thanh quang mãnh liệt, bao phủ phạm vi rất lớn.

Sự tình khiến người ngoài ý muốn đột nhiên xảy ra, thư sinh kia ngay cả pháp kiếm của Phụng Thiên lão tổ cũng không cản được, vậy mà vào lúc này ngừng lại, ánh mắt sáng ngời nhìn thần phiên, chuẩn xác mà nói, là nhìn đoạn bạch cốt kia, thước trong tay không tự chủ được để xuống, sau nửa ngày hắn bỗng nhiên kéo thần phiên tới nói.

- Vượt qua kiểm tra!

Thư sinh quấn lấy thần phiên, quay đầu nói với Phương Hành bốn chữ, sau đó bay trở về, biến mất khỏi sơn cốc, Phương Hành cẩn thận từng li từng tí đến gần sơn cốc, bất ngờ phát hiện thư sinh canh giữ ở miệng hang đã lui qua một bên, lộ ra một con đường có thể nối thẳng sơn cốc.

Mà đoạn bạch cốt ở trên cán lá cờ, lúc này lại im lặng khảm nạm ở trên cánh tay trái của

hắn.

- Con mẹ nó, nguyên lai gia hỏa này chỉ làm dáng, cửa thứ ba lại là hối lộ...

Phương Hành nói thầm, một bên đi về phía trước, một bên cân nhắc, dựa theo Ma Cô và Thiếu Tôn nói, Thông Thiên Lộ này có chín cửa, chỉ tiếc dị bảo của Phụng Thiên, Ngự Thú, Bái Nguyệt hình như mỗi một kiện dị bảo đều chỉ có thể ứng đối một cửa, hôm nay ba kiện dị bảo đã dùng qua, nhưng mình lại còn có sáu cửa phải xông, phải làm sao bây giờ?

Trong tâm khẽ nhúc nhích, ánh mắt nhìn về phía gương đồng theo sau lưng mình, chẳng lẽ sáu cửa sau đều nhờ nó?

Chương 462: Thái Thượng di hận

Đã qua ba cửa ải trước, Phương Hành lại xác định một vấn đề.

Phụ thân của Ma Cô có một câu nói không sai, là Thông Thiên Lộ này căn bản không phải người có thể xông.

Chỉ là ba cửa ải trước, hắn liền phát hiện, nếu chỉ bằng vào thực lực của mình, chỉ sợ ngoại trừ cửa thứ nhất còn có chút hi vọng, thì hai cửa sau hắn một cửa cũng không qua được, cái kia cần một người chẳng những chiến lực cường đại, còn cần tinh thông trận pháp, phù pháp, hơn nữa mỗi một đạo phải có tạo nghệ cao thâm, người như vậy, đừng nói mình, toàn bộ Nam Chiêm Bộ Châu, thậm chí Thiên Nguyên đại lục, lại có mấy cái?

Kinh khủng hơn là, cửa ải như vậy còn có sáu cái nữa...

Nếu để Phương Hành gặp được gia hỏa bố trí cửa khẩu biến thái bực này, tâm tư chẻ đối phương hai kiếm cũng đã có.

Chỉ là bước lên con đường này, thì không cách nào quay đầu lại, Phương Hành cũng chỉ có thể một đường đi về phía trước.

Rất nhanh thì đến trước một cánh cửa bằng đồng xanh, cửa này cao chừng trăm trượng, Phương Hành đứng ở trước cửa giống như một con sâu cái kiến, lúc này đại môn đóng chặc, ngay cả một khe hở cũng nhìn không thấy, trên cửa khảm nạm một cái đầu thú, trán mọc ba sừng, hai mắt đóng chặt, nhưng lại há to mồm, như chờ đợi người khác cho nó ăn.

Ở trước cửa có một lò đan và ngọc án, Phương Hành nhìn kỹ, phát hiện lò đan và ngọc án, thậm chí linh dược trên bàn đều là vật hư ảo, hắn nhìn qua bên trái đại môn, quả nhiên cũng có một bia đá, phía trên biểu hiện phải dùng dược liệu hư ảo trên bàn, luyện chế thành đan dược cho linh thú giữ cửa ăn.

Nếu như viên thuốc để linh thú giữ cửa thoả mãn, đại môn sẽ mở ra, nếu con thú này không hài lòng, sẽ hiển hóa ra nuốt sống người xông cửa, cái này đã rất rõ ràng, cửa thứ tư là khảo nghiệm luyện đan.

- Đây không phải làm khó người sao? Bảo ta luyện đan? Ăn đan dược còn tạm được...

Phương Hành khó xử, hắn là thực phát hiện, Thông Thiên Lộ này thực không thích hợp mình đến xông.

Đang nghĩ ngợi có nên tuỳ tiện luyện một viên, sau đó dẫn linh thú giữ cửa ra tiêu diệt, lại thấy Ngũ Hành Bảo Kính ở sau lưng hắn tách ra hào quang, Phương Hành đại hỉ, biết đây là lại muốn ăn gian, vội vàng lách mình tránh qua, muốn xem bảo kính giúp mình cái gì, chỉ là hắn thực không nghĩ tới, bảo kính lại trực tiếp bắn ra một vầng sáng, đánh thẳng lên đầu linh thú giữ cửa.

Linh thú giữ cửa như bị đánh đau nhức thức tỉnh, mở hai mắt, phát ra gào thét vô hình, nhưng trong vầng sáng kia ẩn chứa uy áp khó nói lên lời, ầm ầm đập xuống, linh thú giữ cửa ở dưới vầng sáng này lại có dấu hiệu nóng chảy, chỉ vùng vẫy mấy hơi, liền trầm thấp rống to, giống như khuất phục...

Rắc rắc...

Đại môn mở ra một ke hở, có thể cho một người thông qua.

Phương Hành kinh hãi ngây người, không biết có nên đi vào hay không.

Gương đồng lại tựa hồ chê cửa mở quá chật, lại đánh ra một đạo quang mang.

- Rống...

Linh thú giữ cửa thật sự rất sợ, bất đắc dĩ thúc dục đại môn mở rộng...

- Ta sát, kiếm lợi lớn...

Phương Hành quả thực bất đắc dĩ, ngay cả mình cũng cảm thấy gương đồng quá mức.

Hai cửa trước ăn gian, cửa thứ ba hối lộ, cửa thứ tư chính là cưỡng bức a!

Bất quá có tiện nghi không chiếm chính là hỗn đản, Phương Hành đâu thèm quản nhiều, chỉ do dự nửa hơi, liền nhanh chân đi qua đại môn, đồng thời quay đầu quan sát, chỉ thấy gương đồng bay theo vào, trong tâm Phương Hành đại định, đồng thời cũng bay lên nghi hoặc, tuy sớm biết gương đồng có kỳ lạ, lại không ngờ sẽ thần kỳ như vậy...

Gương đồng thần kỳ vẫn còn tiếp tục, làm Phương Hành cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Hắn rốt cục minh bạch, vì cái gì Ma Cô và Thiếu Tôn tranh đoạt chí bảo của Hận Thiên, Phụng Thiên, Bái Nguyệt, Ngự Thú, hiểu rõ gương đồng của Hận Thiên lão tổ ít nhất, nhưng bọn hắn lại chú ý nhất, thật sự là... bảo vật này quá nghịch thiên.

Dọc theo con đường này đi qua, quả thực là thế như chẻ tre!

Cửa thứ năm là một địa vực giống như bên ngoài Thái Thượng di chỉ, dãy núi mọc lên san sát như rừng, thảm thực vật xanh um, các loại Hung Thú cường đại sinh tồn, dùng Hung Thú cấp năm làm chủ, Hung Thú cường đại nhất bất ngờ đã đạt đến cấp bảy, mà cửa ải này yêu cầu cũng cực kỳ biến thái, dĩ nhiên muốn người xông cửa phải thuần phục tất cả Hung Thú mới có thể vượt qua kiểm tra.

Dưới tình huống bình thường, cửa ải này là không cách nào thông qua.

Nhưng gương đồng thần dị vào lúc này lại phát huy vô cùng tinh tế...

Thời điểm Phương Hành mới vừa tiến vào nơi này, gương đồng bỗng nhiên bay lên không, vầng sáng mãnh liệt, cùng lúc đó, một đạo khí tức cường đại đến khó có thể tưởng tượng bao phủ cả địa vực, hai Hung Thú đang khí thế cuồn cuộn xông về phía Phương Hành, sau khi cảm nhận được khí tức kia, đều bị hù đến chân mềm nhũn, trực tiếp phủ phục ở trên mặt đất, cúi đầu, một cử động cũng không dám.

Mà Phương Hành thì sửng sốt nửa ngày, mới ngơ ngác tiến lên, lấy tinh huyết của hai Hung Thú.

Lấy ra tinh huyết, hai Hung Thú hóa thành một làn khói xanh tán đi, Phương Hành thế mới biết chúng chỉ là huyễn tượng.

Nhưng coi như huyễn tượng, cũng là đại năng giả dùng bổn mạng tinh huyết của Hung Thú luyện chế ra, thực lực y như lúc còn sống.

Nếu để Phương Hành một mình đấu với Hung Thú, cơ hồ là không có chút phần thắng, nhưng ở dưới gương đồng uy hiếp, hắn lại không hao tổn chút khí lực nào...

Một đường đi về phía trước, tất cả Hung Thú đều bị gương đồng chấn nhiếp, mặc cho Phương Hành lấy tinh huyết, sau đó hóa thành khói xanh.

Mấy vạn dặm địa vực, rất nhiều Hung Thú sinh tồn, Phương Hành một đường đi tới, lấy khoảng chừng mấy trăm giọt tinh huyết.

Sau khi lấy được tinh huyết của Hung Thú Quỳ Ngưu cấp bảy, cả hung vực hóa thành khói xanh, Phương Hành thì thông qua cửa thứ năm, đứng ở trên một vùng đất màu đen bao la mờ mịt, hắn ngây người mấy phút mới tiếp tục lên đường.

Cửa thứ sáu, lại là một lôi vực.

Tia chớp màu đen bao phủ thiên địa, không ngừng chém đứt hư không, sau đó trùng sinh.

Cửa ải này cũng có một bia đá, phía trên ghi lại một thức thuật pháp, tên Tứ Phương Ngự Lôi Quyết.

Dựa theo trên bia đá ghi lại, người xông cửa học thuật pháp kia, liền có thể điều khiển Âm Lôi, nhưng chỉ có ba ngày, nói cách khác, người xông cửa ít nhất cần trong ba ngày tu thành thuật pháp, dù không thể điều khiển, cũng phải đạt tới tình trạng có thể bảo vệ mình không bị Âm Lôi tổn thương, an toàn vượt qua, rất rõ ràng, đây là khảo nghiệm ngộ tính của người xông cửa...

Phương Hành có chút tự tin với ngộ tính của mình, bất quá hắn lại không có cơ hội nếm thử, gương đồng trực tiếp bay lên giữa không trung, khởi động lực lượng, đủ để che chở hắn an ổn vượt qua nơi này, Phương Hành vui vẻ mượn gương đồng vượt qua kiểm tra, đương nhiên trước khi đi cũng không quên thu phiến đá ghi thuật pháp vào, giữ lại về sau chậm rãi tu luyện.

Cửa thứ bảy chỉ là một thông đạo, hai bên tường là tranh vẽ ý cảnh xa xưa...

Phương Hành đi ở chính giữa, thời điểm ánh mắt nhìn qua, liền thấy từng hình ảnh trông rất sống động, những hình ảnh kia, đều là tranh vẽ trên tường hiển hóa, hình chiếu đến trong óc Phương Hành, ở trong các tranh vẽ, Phương Hành thấy được một đạo thống cường thịnh, nó cực kỳ huy hoàng, quân lâm thiên hạ, vạn tu triều bái, ngay cả Thần Châu cũng bị hào quang của nó bao phủ ảm đạm... Đó là một đạo thống tọa lạc ở trong thiên hạ, nhưng hào quang lại che phủ toàn bộ thiên hạ...

Ở trong phiến hào quang kia, Phương Hành thấy Tiên Nhân ở dưới vô số môn nhân lễ bái, mỉm cười phi thăng, cũng nhìn thấy hơn mười vạn đệ tử tề tụ, tu đạo, luyện đan, đọc sách, đấu pháp… linh cầm dị thú, Chân Long Chu Tước bay qua không trung, Huyền Vũ lười biếng nằm ở trên đỉnh núi phơi nắng, Bạch Hổ chinh chiến bốn phương...

Phương Hành chưa thấy qua Tiên Vực, nhưng hắn cảm giác nơi này chính là Tiên Vực.

Nhưng hết thảy, ở một đoạn thời khắc hóa thành mây gió.

- Thái Thượng Đạo, làm trái Thiên Đạo, tội không thể tha...

- Diệt đạo thống, trảm tông môn...

- Dùng máu của các ngươi, chấn nhiếp Tam Thập Tam Thiên, để bọn hắn biết thiên không thể trái...

Có thiên thư từ trên thương khung bay xuống, hàng lâm ở trên không tông môn, tùy theo mà đến là Tử Lôi vô tận.

Tử Lôi oanh rơi, cả Thái Thượng Đạo hóa thành tử vực.

Có đại năng phẫn nộ rống to, nghịch thiên mà lên, đối kháng Tử Lôi, thậm chí muốn hủy diệt thiên thư.

Nhưng ở dưới Tử Lôi, dù là đại năng cường đại hơn nữa, đều chỉ có thể nuốt hận, hồn tiêu phách tán, thi thể như mưa rơi xuống.

Linh hồn của Phương Hành run rẩy, cho dù chỉ là huyễn tượng, hắn cũng ở trong huyễn tượng thấy được thiên uy.

Thiên uy chính thức, diệt sát hết thảy, ngoại trừ tử vong, không có bất kỳ vật gì lưu lại...

Hình ảnh cuối cùng, Phương Hành chỉ thấy chín lão giả trang phục bất đồng, đồng thời nghịch thiên bay lên, nhưng lúc này bọn hắn không có phóng tới Thiên Thư, mà khuôn mặt trang nghiêm, liên thủ bày ra một đại trận phong ấn Thái Thượng Đạo, thế nhưng ngay cả đại trận của bọn hắn cũng không biết thủ hộ cái gì, bởi vì thời điểm đại trận hoàn thành, trong đạo thống đã không còn gì để thủ...

Chín lão giả ở thời điểm bố trí xong đại trận thì hồn tiêu phách tán, chỉ có thanh âm của bọn hắn quanh quẩn hư không.

- Mười tiên đều bại thì như thế nào, đạo thống phá diệt thì như thế nào?

- Đạo ta không cô, đạo ta không quả, đạo ta không tuyệt!

- Mài kiếm mười vạn năm, chôn cất mệnh bất tử, ngăn ngươi độ thiên quan...

- Ngày khác người cầm kiếm diệt thiên, chính là Thái Thượng thập nhất đồ!

Ông...

Phương Hành đang chìm đắm ở trong huyễn tượng không cách nào tự kiềm chế, đột nhiên bị một vầng sáng bao phủ, không tự chủ được trở về thực tại, là Ngũ Hành Bảo Kính sợ hắn không chịu nổi huyễn tượng uy áp, gọi hắn tỉnh lại, bất quá dù như thế, Phương Hành cũng đã rơi lệ đầy mặt, vừa xoa hốc mắt vừa than ngắn thở dài:

- Ai nha, quá cảm động rồi...

Chương 463: Hận Thiên lão tổ

Cũng không biết năm đó người lưu lại tàn niệm này biết Phương Hành phản ứng sẽ khóc hay cười, hoặc là trực tiếp bóp chết hắn, tóm lại Phương Hành trời sinh khác loại, nói không có tim không có phổi cũng chẳng sai. Thái Thượng Đạo khắc lại những hình ảnh kia, bên trong ẩn chứa đại thần thông, sẽ để tất cả những người thấy được nó, trong nội tâm gieo xuống một hạt giống phục thù, tạm gác lại ngày khác mọc rể nảy mầm.

Chỉ có điều, Phương Hành một là nhờ bảo kính sớm kéo hắn tỉnh lại, hai là hắn trời sinh không có tim không có phổi, chỉ cảm thấy chuyện cũ của Thái Thượng Đạo giống như một vở bi kịch, xem rất cảm động, còn hạt giống gì đó… thôi, không nói cũng được.

Về phần không gieo hạt giống, tương lai là phúc hay họa, thì bây giờ ai cũng nói không rõ.

Cửa thứ bảy nhẹ nhàng đi tới, trên thực tế cửa ải này yêu cầu rất đơn giản, chỉ cần thần hồn đủ mạnh, đủ để thừa nhận Thái Thượng Đạo lưu lại tàn niệm là được, nếu thần hồn không đủ, sau khi tiếp xúc chuyện cũ kia, thần hồn sẽ hao tổn, hóa thành một khôi lỗi cam tâm tình nguyện thủ hộ ở trong Thái Thượng di chỉ, mà người thần hồn không tổn hại, thì đi tới cửa tiếp theo.

Phương Hành bĩu môi trách móc vài câu, cõng hắc kiếm đi nhanh về phía trước.

Ở sau lưng hắn, vầng sáng của gương đồng lập loè, phảng phất như u hồn đăng lặng yên không một tiếng động bồng bềnh ở sau lưng hắn.

Cửa thứ tám là một đại điện tàn phá, nơi nơi tổn hại, tứ phía hở hang, duy chỉ còn hai cây cột đá dính đầy tro bụi là không có sụp đổ, Phương Hành chậm rãi đi lên bậc thang, thấy bên trái đại điện có một bia đá, nội dung phía trên làm Phương Hành có chút khó chịu, ngây người cả buổi, mới bất đắc dĩ nhấc chân đi vào đại điện, ôm tâm tình hẳn phải thua rồi...

Bởi vì cửa này cực kỳ đơn giản, lại là... đánh cờ!

Phương Hành quả thực muốn khóc, tuy Thập Nhất thúc đã từng dạy mình ba năm là cao thủ kỳ đạo, nhưng mình không phải nha!

Trong ba năm kia, Thập Nhất thúc có mười hai lần động tâm suy nghĩ, muốn dạy mình thành cao thủ kỳ đạo, nhưng đều bị mình tàn nhẫn cự tuyệt.

Bởi vì hắn thật không rõ những quân cờ kia có ý nghĩa gì, xốc bàn cờ ngược lại càng thoải mái!

Tiến vào phế điện, phát hiện trong điện không có vật gì, chỉ có ở cuối đại điện, ngồi xếp bằng một lão tu sĩ áo bào xám, thoạt nhìn không có khí tức, pháp bào trên người đã mục nát, đầu rũ xuống, không có một tiếng vang, mà trước mặt hắn thì để một bàn cờ, phía trên phủ đầy bụi đất, cơ hồ nhìn không ra có quân cờ tồn tại, chỉ có chút dấu vết lồi lõm.

Đi tới trước bàn cờ, Phương Hành thổi đi tro bụi trên bàn cờ, lộ ra quân cờ phía dưới.

Cúi đầu nhìn bàn cờ nửa ngày, như nghiên cứu nước cờ.

Cái gương đồng kia ở thời điểm hắn cúi đầu nhìn nước cờ, cũng im ắng bay đến trên đỉnh đầu của hắn, có vầng sáng lấp lóe, chiếu vào mi tâm của hắn.

Mới nhìn giống như gương đồng đang giúp hắn phá giải thế cờ, nhưng thời điểm vầng sáng sắp bay tới mi tâm của Phương Hành, ánh mắt hắn mở to, đá bay bàn cờ, đồng thời cả người nhảy dựng lên, hai tay nắm hắc kiếm, "hưu" một tiếng, quấy lên bão táp vòi rồng, hắc kiếm kéo lê nửa vòng tròn, leng keng bổ vào gương đồng, sau đó lại chém vào cái cổ của lão tu sĩ kia...

Đương...

Cự kiếm chém vào trên cổ lão tu sĩ như chết đi nhiều năm, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Hắc kiếm vốn vô kiến bất tồi, như có thể trảm liệt hết thảy, lại bị sụp đổ bắn ngược trở lại.

Phương Hành cũng bị lực phản chấn đánh lui về phía sau bốn năm bước, hai tay cầm kiếm phát run...

Khoảng cách gần như thế, hắc kiếm sắc bén như thế, thủ đoạn công kích dữ dằn như thế, ngay cả Thần Thiết cũng có thể bị chém đứt.

Nhưng lão tu kia không có biến hóa chút nào!

Thậm chí ở trên cái cổ khô quắt, cũng chỉ để lại một bạch ấn nhàn nhạt, không có phá vỡ da thịt chút nào.

- Ngươi rốt cuộc đã tới...

Tư thế của lão tu sĩ không có biến, nhưng thanh âm lại chậm rãi vang lên.

Không phải thần thức tàn niệm, cũng không phải truyền âm, rõ ràng là mở miệng nói chuyện.

Thanh âm suy yếu vô lực, nói là hơi thở mong manh cũng không đủ, nếu không phải người tu hành, thì căn bản nghe không được thanh âm yếu ớt như vậy.

- Ách... Lão tiền bối hữu lễ, hắc hắc, ngài đang đợi ta sao, đoán chừng là đợi nhầm người rồi...

Phương Hành kinh hoảng bất định, một kiếm dữ dằn như thế, ngay cả cọng lông của người ta cũng không làm bị thương, lão đầu này thâm bất khả trắc, thật quá đáng sợ, hắn trên miệng tuỳ tiện đáp trả, nhưng thân hình lại chậm rãi lui về phía sau, chuẩn bị tùy thời đào tẩu.

Trên thực tế hắn cũng đoán được mình sẽ gặp được chút gì đó ngoài ý muốn, chỉ không nghĩ tới lại gặp được người khó chơi như vậy.

Trên đoạn đường này thoải mái xông cửa, trong lòng hắn đã có chút hoài nghi.

Hắn cảm giác, mình xông cửa thật quá đơn giản.

Khoảng cách đi thông chín cửa càng lúc càng gần, loại cảm giác này càng mãnh liệt, nội tâm của hắn càng phức tạp.

Hắn vốn là người đa nghi, không bao giờ tin tưởng sự tình cơm trưa miễn phí, nếu độ khó cao hơn một chút thì thôi, nhưng hết lần này tới lần khác thuận lợi như vậy, làm trong lòng của hắn có chút bất an.

Chỉ có điều một đường đi tới, hầu như không có chỗ trống quay đầu lại, hắn đã muốn Đạo Tạng, thì dù phía trước là núi đao biển lửa cũng phải xông lên, không có đạo lý bỏ dở nửa chừng. Bởi vậy hắn chỉ có thể một đường cẩn thận, chậm rãi tiến lên.

Bởi vậy khi thấy được lão giả trong cửa thứ tám, nội tâm của hắn có chút hồ nghi.

Bởi vì lão giả kia, pháp bào trên người đã mục nát, nhưng da thịt lại còn nguyên vẹn, thật có chút quái dị.

Càng mấu chốt là, loáng thoáng, Phương Hành từ trên người lão giả kia, cảm ứng được một tia sinh cơ như có như không.

Thái Thượng Đạo, ở trong Thông Thiên Cửu Quan, lại còn có người sống?

Phát hiện này làm Phương Hành sợ hãi!

Cố ý giả bộ như không phát hiện cái gì, lặng yên tới gần, chính là muốn cho lão nhân này một kích trí mạng.

Nhất là thời điểm cảm giác được gương đồng muốn thăm dò vào thức hải của mình, hắn liền nhịn không được, trực tiếp ra tay.

Quản nó là cái gì, trước chặt nói sau.

Chỉ có điều, hết thảy hành động đều ở trong tính toán, lại không nghĩ rằng không thể giết chết lão nhân kia.

Phương Hành phát hiện, tu vi của lão giả kia quả thực khó có thể tưởng tượng, vì vậy muốn lòng bàn chân bôi mỡ...

- Sai? Sao có thể sai? Chỉ cần đến nơi này, chính là người ta phải đợi, huống chi...

Lão tu sĩ chậm rãi ngẩng đầu, trong hốc mắt hãm sâu có Quỷ Hỏa nhảy lên:

- Ngươi mang theo gương đồng của ta đến?

- Ngươi... gương đồng của ngươi?

Dù lúc này Phương Hành một lòng muốn đào tẩu, nghe vậy cũng kinh hãi, ngẩng đầu nhìn về phía lão tu sĩ kia.

Giống như Khô Lâu, lại không phải Khô Lâu, trên cốt cách còn có một màng da khô quắt, râu tóc đã tróc ra, chỉ còn mấy sợi, cả người như thây khô phơi ở trên sa mạc nhiều năm, so với người chết còn giống như người chết hơn, mà hình dạng của hắn, tuy không còn hình người, da thịt dán trên cốt cách, nhưng ẩn ẩn lại có chút quen mắt...

Trong óc xoay chuyển, nhất thời nghĩ tới một khả năng, tiểu tâm can nhịn không được bịch bịch nhảy loạn.

Hắn thấy qua lão tu sĩ này, bất quá nhìn thấy chính là bức họa.

- Ngươi... Ngươi là... Hận... Hận...

Lão tu sĩ thấy hắn nhận ra, nhẹ nhàng thở dài nói:

- Đúng vậy, ta chính là Hận Thiên lão tổ!

Bất quá còn chưa mở miệng, Phương Hành đã hô lên nửa câu sau:

- Hận Thiên lão hỗn đản?

Lão tu sĩ nhất thời bó tay, trầm tĩnh thật lâu, không có trả lời.

Phương Hành cũng không nói lời nào, tròng mắt quay tròn chuyển động.

- Hiện tại ở bên ngoài... thế nào? Năm đó lão phu lưu lại Hận Thiên nhất mạch còn truyền thừa không?

Lão tu sĩ mở miệng, như có chút mê mang thở dài:

- Ai, nếu vẫn còn, sau khi lão phu thoát khốn, chuyện thứ nhất chính là muốn diệt bọn tử tôn bất tài này, con mẹ nó... Rõ ràng đã bảo bọn hắn lợi dụng gương đồng mà phân thân của ta mang ra ngoài, lựa chọn thể xác phù hợp đến trợ giúp lão phu thoát khốn, nhưng đã qua mấy ngàn năm, lại ngay cả một bóng ma cũng không thấy? Bọn tử tôn bất tài này, là thật muốn lão phu chết ở chỗ này sao? Ai, cũng may, nếu không chừng hai năm nữa, lão phu sẽ...

- Ta sát, thật là lão hỗn đản này...

Phương Hành bị hù đến nổi da gà, hắn không sợ quỷ, nhưng lại sợ người nha.

Hơn nữa người này dĩ nhiên là truyền thuyết trong Quy Khư, tọa hóa không biết bao nhiêu năm... Hận Thiên lão tổ!

- Hắc hắc, tiền bối, nguyên lai là ngươi, xem ra ta có thể thuận lợi thông qua bảy cửa trước, là công lao của ngươi...

Phương Hành cảm thấy hoảng sợ, trên mặt lại cười hắc hắc, vừa cười vừa bước ra một bước, tựa hồ muốn đi tới gần, nói chút gì đó, nhưng bỗng nhiên thân hình hắn lướt ra sau, lại như thiểm điện xông ra ngoài.

Rầm rầm...

Cơ hồ là trong nháy mắt, sau lưng Phương Hành hiển hóa Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, hóa thân kim quang lao đi.

- Ha ha, còn là một tiểu hồ ly, bất quá dù ngươi láu cá thế nào, cũng không thể thoát khỏi bố cục mà lão phu bày mấy ngàn năm?

Hận Thiên lão tổ tựa hồ chỉ còn một hơi nở nụ cười, móng vuốt khô gầy nhẹ nhàng đưa ra, thiên địa biến sắc, tất cả đều không còn, cả thiên địa hóa thành một bàn cờ, vô số quân cờ đen trắng giống như sườn núi lốm đa lốm đốm.

Chương 464: Thập Tuyệt Cục

Lúc này Phương Hành cũng rất thành thực thừa nhận, mình đã chui vào trong bẫy của người khác. Tuy sớm cảm giác được gương đồng kia khác thường, mình thông qua mấy cửa trước quá thoải mái, trong nội tâm có cảnh giác, đã làm xong chuẩn bị ứng phó ngoài ý muốn, nhưng hắn vẫn không nghĩ tới, cửa thứ tám trên Thông Thiên Lộ, vậy mà sẽ có một lão quái vật sống mấy ngàn năm tồn tại...

Hận Thiên lão tổ!

Lão ngoan đồng này ở trong Quy Khư đã trở thành truyền thuyết, vậy mà sẽ ở cửa thứ tám chờ đợi mình.

Trong lúc nhất thời, tuy bụng đầy nỗi băn khoăn, nhưng hắn không có thời gian suy nghĩ, phải tranh thủ thời gian thoát thân mới là thật...

Lúc này toàn bộ sức mạnh của hắn đều dồn vào hai chân, tốc độ tăng lên tới cực hạn...

Nhưng bất tri bất giác, cảnh tượng chung quanh hắn thay đổi, đại địa bao la mờ mịt biến mất không thấy gì nữa, chung quanh im ắng hiện lên vô số sườn núi hoặc đen hoặc trắng, tuy là sườn núi, lại giống như lạch trời, ngăn cản đường đi của hắn, lên trời không đường, xuống đất không cửa, hắn bị nhốt ở trong một thiên địa ngăn cách, đã trở thành một con cờ.

Một chỗ khác của bàn cờ, Hận Thiên lão tổ ngồi xếp bằng, lúc này hắn nhặt lên gương đồng, gương đồng này bị Phương Hành dùng hết toàn lực bổ một kiếm, mặt kính đã rạn nứt, linh quang bên trong cũng xói mòn không sai biệt lắm, nhưng Hận Thiên lão tổ hiển nhiên không quá để ý, tùy tiện nhặt một tia linh quang, dẫn vào thức hải của mình, liền thông qua nó hiểu được rất nhiều sự tình...

- Thì ra là thế, lại là gia hỏa xen vào việc của người khác kia...

Hận Thiên lão tổ khẽ thở dài một tiếng, cũng không có nộ khí gì, lúc này hình như hắn ngay cả khí lực tức giận cũng không có.

- Năm đó lão phu bị nhốt ở cửa thứ tám, chỉ biến hoá ra một phân thân mang theo gương đồng ly khai. Vốn muốn đưa người xông cửa tới, lại không nghĩ rằng Lữ Phụng Thiên một lòng coi lão phu trở thành ma đầu cuối cùng hắn trảm trước khi tọa hóa, tế luyện Phụng Thiên pháp kiếm, kết quả trảm thương phân thân của lão phu, phân thân vì không để gương đồng không rơi vào tay đối phương, chỉ có thể phong ấn nó lại...

- Đáng thương a, kế hoạch tốt như vậy, lại vì một biến số, để lão phu ở đây chờ mấy ngàn năm...

- Năm đó ta muốn thu hoạch bí tàng của Thái Thượng Đạo, không tiếc chân thân lâm vào cửa thứ tám. Chỉ cho một phân thân thoát đi, bố trí xuống cái cục hoàn mỹ, lại không nghĩ rằng suýt nữa chết khô cả mình, cái này chẳng phải mua dây buộc mình sao?

- ...

Hận Thiên lão tổ thì thào nói, giống như khóc giống như cười.

Thẳng đến thật lâu sau, hắn mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phương Hành bị vây ở trong bàn cờ, nhưng vẫn đang không chạy trốn, nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Cũng may, mấy ngàn năm giữ gìn, rốt cuộc có một đường sinh cơ. Chỉ là người kia lại mới Trúc Cơ cảnh, lão phu thật không ngờ, chẳng lẽ hiện tại người Quy Khư bất tranh khí như thế?

- Được rồi, dù sao nội tình của tiểu tử này cũng không tệ, tạm thu a...

Nói xong những lời này, hắn thở ra một hơi, xúc động huyền cơ.

- Oanh!

Ở phía trước Phương Hành, đột nhiên từ trên trời giáng xuống một quân cờ to lớn, lực đạo cuồng bạo nhất thời chấn hắn bay về phía sau. Thân hình ở trên bàn cờ trượt ra vài chục trượng, ngẫng đầu nhìn lên, bất ngờ chứng kiến Hận Thiên lão tổ đang cách mình hai ba trượng, ánh mắt có chút hăng hái đánh giá, thoả mãn gật đầu.

- Tiểu quỷ, trốn không thoát đâu...

Hận Thiên lão tổ nhẹ giọng cười nói:

- Đây là Thái Thượng Đạo Cung bố trí xuống trận thứ tám, tham chiếu thế cục của Tam Thập Tam Thiên, diễn biến thiên địa tuyệt cảnh, bày ra Thập Tuyệt Cục, không thể phá, không thể giữ, không cờ có thể rơi, dùng tu vi của lão phu, cũng bị vây ở trong trận này, mấy ngàn năm chưa từng thoát khốn, thậm chí ngay cả hy vọng chạy thoát cũng buông tha, ngươi chỉ là Trúc Cơ cảnh, làm sao có thể chạy thoát được?

Phương Hành mặt không biểu tình, xoay người ngồi ở trên mặt đất, ánh mắt sắc bén quét nhìn khắp nơi.

- Này, lão hỗn đản, đến cùng là chuyện gì xảy ra, nói nghe một chút!

Hắn giống như hoàn toàn không sợ, giống như vô lại đỉnh đạc hỏi.

- Ngươi... Ngươi không sợ ta?

Hận Thiên lão tổ có chút ngoài ý muốn, chần chờ mở miệng hỏi.

Phương Hành lấy ra hồ lô rượu uống, nói:

- Nếu ngươi chịu thả ta đi, đừng nói sợ ngươi, gọi ngươi tổ tông cũng được, nhưng ngươi chịu sao?

- Thú vị... Thú vị...

Hận Thiên lão tổ nhẹ giọng nở nụ cười nói:

- Chỉ bằng những lời này, nếu nơi đây có thêm một đường sinh cơ, ta sẽ bỏ qua cho ngươi!

Phương Hành nói:

- Một đường sinh cơ, có ý tứ gì?

Hận Thiên lão tổ thấy Phương Hành còn không minh bạch lời của mình, đoán chừng thẳng đến lúc này, trong đầu tiểu quỷ kia còn là một mảnh bột nhão, vốn có thể không nói, nhưng một là mấy ngàn năm hắn chưa gặp người, hai là hắn nghĩ việc cần phải làm, cần Phương Hành càng tuyệt vọng càng tốt, liền ho nhẹ một tiếng, chậm rãi mở miệng nói:

- Nói đúng là, cục này chỉ có một người có thể còn sống đi ra ngoài...

- Năm đó lão phu tự nghĩ tu vi vô địch, xông vào Thái Thượng Đạo Cung, liên phá bảy quan, thế như chẻ tre, lại không nghĩ tới sẽ bị giam ở cửa thứ tám, mưu tính chín chín tám mươi mốt ngày, phá không được cục này, muốn thoát thân nhưng đã bị bàn cờ vây khốn, rơi vào đường cùng, đành phải biến hoá ra một phân thân, mang gương đồng rời đi, tìm kiếm người truyền thừa đến thay ta giải thế trận...

- Ngươi để ta thay ngươi đánh cờ? Ta không biết chơi, chỉ biết xốc bàn cờ!

Phương Hành ngẩn ngơ, mặc dù nói có chút vô lại, nhưng là lời nói thật.

Hận Thiên lão tổ cười ha ha, muốn nói cái gì, lại đột nhiên ho nhẹ, khí tức nhanh chóng hạ thấp.

- Ồ? Lão nhân này muốn chết rồi sao?

Con mắt Phương Hành nhất thời sáng ngời, bởi vì lúc này Hận Thiên lão tổ cực kỳ giống như lão nhân sắp dầu hết đèn tắt.

Bất quá hiển nhiên, vận khí của hắn không có tốt đến loại trình độ này, sinh cơ của Hận Thiên lão tổ nhanh chóng héo rũ, hình như sớm đã quen, lại dùng khí lực cuối cùng hít một hơi, một hơi kia giống như cự kình hấp nước, vậy mà từ trong hư không xa xôi, đưa tới một tia lôi quang, tựa như du xà tràn vào trong cơ thể hắn.

- Hô...

Có tia lôi quang kia, Hận Thiên lão tổ lại trở nên tỉnh táo chút ít, sinh cơ lớn mạnh hơn.

- Ồ? Đây là bảo bối gì? Lão đầu, phân cho ta một tia có được hay không?

Con mắt Phương Hành sáng ngời, nhìn ra tia lôi quang kia thần dị.

- Ha ha, tiểu quỷ, ánh mắt của ngươi không tệ, đây là một tia khí cơ trong Tạo Hóa Lôi Trì, nếu không phải lão phu tu luyện Khí Du Hư Quyết có thể trợ giúp ta từ cửa thứ chín đưa khí cơ kia qua duy trì sinh cơ, thì 2000 năm trước ta đã chết rồi... Ai, động tâm không? Lão phu cũng động tâm, đây chính là Tạo Hóa Lôi Trì, nếu có thể uống một ngụm, lão phu có khả năng siêu thoát hồng trần... Ai, hết lần này tới lần khác bị nhốt ở đây, mấy ngàn năm biết rõ nó gần trong gang tấc, lại không có cơ hội tiếp cận...

Trong hốc mắt của Hận Thiên lão tổ có u hỏa chớp động, vừa ảo não lại cực kỳ hâm mộ.

- Tạo Hóa Lôi Trì?

Ngay cả Phương Hành cũng nghe đến con mắt tỏa sáng.

Hắn thật không biết Tạo Hóa Lôi Trì là cái gì, nhưng nghe danh tự đã biết đó là đồ tốt!

Hận Thiên lão tổ cũng đoán được Phương Hành không biết Tạo Hóa Lôi Trì, nhẹ nhàng cười cười, giải thích nói:

- Tạo Hóa Lôi Trì này, chính là một trong ba đại tạo hóa của Thái Thượng Đạo Cung, năm đó Thái Thượng Đạo bị thiên lôi tiêu diệt, nhưng hết cơn bĩ cực đến hồi thái lai, thiên lôi hủy diệt tất cả sinh cơ trong Thái Thượng Đạo, lại hết lần này tới lần khác ở trong Thái Thượng Đạo, lưu lại một Lôi Trì ẩn chứa sinh cơ...

- Làm sao đạt được?

Phương Hành vô ý thức bật thốt lên hỏi.

Hận Thiên lão tổ thấy tiểu quỷ kia sắp chết, lại còn có thời gian quan tâm phương pháp thu hoạch cơ duyên của Thái Thượng Đạo, cảm thấy cực kỳ thú vị, nhẫn nại nói:

- Kỳ thật rất đơn giản, cơ duyên này vốn là lưu cho Thái Thượng di đồ, chỉ cần đi ra cục này, sau đó phá cửa thứ chín, thì có thể chứng kiến Tạo Hóa Lôi Trì, thậm chí còn có hai đại cơ duyên khác...

- Lại là cục...

Phương Hành như có chút thất lạc, trầm tư nửa ngày mới nói:

- Ta không biết đánh cờ, ngươi bắt ta cũng vô dụng...

- Ha ha, không cần ngươi biết đánh cờ...

Hận Thiên lão tổ càng cảm thấy thú vị, nhẹ giọng nở nụ cười, nói khẽ:

- Lúc ấy lão phu tìm hiểu chín chín tám mươi mốt ngày, chưa nghĩ ra phương pháp phá giải cục này, nhưng lại nghĩ ra kế thoát thân, tuy Thông Thiên Cửu Quan huyền ảo, nhưng lúc ấy bố trí xuống khảo nghiệm, lại là thời điểm Thái Thượng Đạo sắp diệt, lưu lại cửa ải không nghiêm cẩn, đơn giản mà nói, mỗi một cửa đều có lỗ thủng để chui, cửa thứ tám này cũng không ngoại lệ, lão phu không cần phá cục, chỉ cần tìm một người thay thế lão phu ở trong cục, lão phu liền có thể thoát ra, hoặc đi về phía cửa thứ chín, hoặc trực tiếp ly khai địa phương quỷ quái này, tiêu dao thiên địa...

Phương Hành ngẩn ngơ, cả giận nói:

- Ngươi như vậy không phải ăn gian sao?

Hận Thiên lão tổ nói:

- Ngươi từ cửa thứ nhất đến đây, có cửa nào không phải ăn gian?

Phương Hành nhất thời nghẹn lời, trầm tư nửa ngày, con mắt hắn bỗng nhiên có chút tỏa sáng, như nghĩ tới điều gì, nói khẽ:

- Nếu như nói cục này chỉ cần lưu một người, chẳng phải nói ta cũng có thể...

Hận Thiên lão tổ cười nói:

- Đúng vậy, nếu như ngươi có bản lĩnh thoát ly lòng bàn tay của ta, đại khái cũng có thể bức ta ở lại chỗ này!

Con mắt Phương Hành sáng ngời, cầm hắc kiếm đứng lên.

Hận Thiên lão tổ lại giống như nhìn thấy chuyện cười, cười phá lên:

- Thời điểm lão phu tiến vào Quy Khư, tu vi đã là Độ Kiếp tầng ba, mà ngươi ngay cả Kim Đan cũng không phải, còn muốn cùng ta đấu pháp sao?

Phương Hành lại không cười, nghiêng đầu nhìn Hận Thiên lão tổ nói:

- Ngươi ở nơi này mấy ngàn năm?

Hận Thiên lão tổ không có trả lời, có chút tò mò nhìn hắn.

Phương Hành cúi đầu nghĩ, nói khẽ:

- Trong mấy ngàn năm, không ăn, không uống, thậm chí ngay cả linh khí cũng không có, chỉ có thể ngẫu nhiên đưa tới một tia khí tức của

Tạo Hóa Lôi Trì duy trì sinh cơ... Nói cho ngươi biết một sự tình, lúc mới vừa vào Quy Khư, ta đụng phải chắt gái không biết đời thứ mấy của ngươi, vốn nàng không phải đối thủ của ta, đặt ở bình thường, ta dùng một ngón tay cũng có thể đè chết nàng, kết quả khi đó ta mới đói bụng hai năm, lại chân như nhũn ra, tất cả bổn sự không dùng được, vậy mà bị nàng dễ dàng bắt lại...

Vừa nói, hắn vừa ngẩng đầu nhìn Hận Thiên lão tổ, cười nói:

- Mà ngươi, lại đói bụng mấy ngàn năm...

Chương 465: Núi lớn đè Độ Kiếp

Có mấy Trúc Cơ dám đấu pháp với Kim Đan?

Lại có mấy Trúc Cơ dám khiêu chiến Nguyên Anh?

Lại có mấy Trúc Cơ dám đối kháng Độ Kiếp?

Phương Hành vốn là người thích chiếm tiện nghi, ngay cả Kim Đan cũng không nguyện cứng đối cứng, nhưng lúc này lại cầm hắc kiếm, muốn giao thủ với Hận Thiên lão tổ, người bình thường nghe Hận Thiên lão tổ là Độ Kiếp cảnh, chỉ sợ sẽ bị hù đến tay chân nhũn ra, ngay cả quỳ xuống đất cầu xin tha thứ cũng không dám, nhưng Phương Hành lại nghĩ đến, Hận Thiên lão tổ đã đói bụng mấy ngàn năm, còn có bao nhiêu bổn sự?

Đối phương có khí tức của Tạo Hóa Lôi Trì duy trì sinh cơ, nhưng loại duy trì sinh cơ này, lại có thể để hắn giữ được bao nhiêu khí lực?

Hắn còn nhớ rõ, lúc trước mình đói bụng hai năm, lúc vừa xuất quan thân thể suy yếu đến trình độ nào, hơn nữa sau khi hắn xuất quan, cũng một hơi hấp thu rất nhiều linh khí, nhưng vô dụng, dù thân thể có linh lực, lại tay chân vẫn nhũn ra, xem ra người không ăn là không được, đạo lý đồng dạng, hắn không tin Hận Thiên lão tổ ngồi mấy ngàn năm còn có thể có bao nhiêu khí lực.

Dù lão quái này đã đạt đến cảnh giới ăn gió nằm sương cũng vô dụng, bởi vì ở địa phương quỷ quái này, ngay cả gió sương cũng không có.

Có thể nói, ở trong Thông Thiên Cửu Quan, ngay cả một tia linh khí cũng không tìm thấy.

Hắn có can đảm này, thực làm Hận Thiên lão tổ có chút kinh ngạc.

Thật lâu sau, Hận Thiên lão tổ mới cười khổ nói:

- Lão phu sống cả đời, còn là lần đầu tiên gặp Trúc Cơ dám động thủ với ta...

- Nói láo, thời điểm ngươi mới Linh Động cảnh, sẽ không có Trúc Cơ dám động thủ với ngươi sao?

Phương Hành mắng to, thân hình lao ra, trong tay nhiều hơn một cây cung, bảy mũi tên.

Chỉ là Huyền khí bình thường, không coi là thần dị, nhưng Phương Hành lại rất nghiêm túc cài tên, thả dây cung.

- Sưu sưu...

Mũi tên hoá thành lưu quang, bay về phía Hận Thiên lão tổ.

Đông… bắn vào mi tâm của Hận Thiên lão tổ, mũi tên nát bấy, rơi trên mặt đất.

Nhục thân Độ Kiếp cảnh, không phải Huyền khí bực này có thể tổn thương được.

- Không cần thử...

Hận Thiên lão tổ chậm rãi mở miệng, như muốn ngăn cản cử động hồ đồ của Phương Hành.

Nhưng Phương Hành bất ngờ cắn chặt răng, căn bản không nghe hắn nói, liên tiếp bắn ra bảy mũi tên, mỗi một mũi tên đều nhắm mi tâm của Hận Thiên lão tổ, sau khi bắn xong bảy mũi tên, lại là hai cánh quạt, sau cánh quạt là hơn mười phi kiếm bùng cháy, phi kiếm qua đi, lại là độc khí, phù chú, ngân châm, giáo kích, trận kỳ, cốt nhận, thậm chí là ác quỷ bị phong ấn.

Trong lúc nhất thời, xung quanh Hận Thiên lão tổ giống như biến thành chiến trường, bị vô số lực lượng khác nhau bao phủ, như ngọn nến sắp tắt trong gió...

Nếu nói nhiều Pháp khí, ai hơn được Phương Hành?

Tiểu bảo khố di động cũng không phải nói chơi!

Đáng thương Hận Thiên lão tổ, dù là Độ Kiếp cảnh, nhưng thân hình như thây khô, di động cực kỳ gian nan.

Lúc đầu hắn còn bảo trì phong phạm cao thủ, như cự nhân nhìn con sâu cái kiến cố gắng nhấc mình lên...

Hắn đại khái là nghĩ, tùy ý Phương Hành náo đi, Pháp khí hết tự nhiên sẽ tuyệt vọng.

Nhưng hắn không nghĩ tới, trên người Phương Hành lại có nhiều Pháp khí như vậy...

- Tiểu hỗn đản, ngươi thực cho rằng những đồ chơi nhỏ này, có thể làm gì được lão phu?

Trong thanh âm của Hận Thiên lão tổ lần thứ nhất hiện ra vẻ tức giận, giống như cương đao, cạo xương róc hồn.

- Trước chỉ là điểm tâm, hiện tại mới là bữa chính...

Phương Hành phất tay đánh ra hơn mười tấm Bạo Viêm Phù, mượn hỏa diễm ngập trời che lấp, bất ngờ thi triển Liễm Tức Thuật, sương mù màu xanh thổi qua, hắn dĩ nhiên biến mất ở trong không khí, chỉ có điều Hận Thiên lão tổ là tu vi bực nào, tuy Liễm Tức Thuật huyền diệu, nhưng cách hắn gần như thế, thần niệm khẽ nhúc nhích, liền ngẩng đầu nhìn ra, ánh mắt lãnh khốc, ẩn hàm khinh thường.

- Ngươi thực cho rằng có thể chạy thoát?

- Ai nói ta muốn chạy trốn?

Thân hình Phương Hành hiện ra, trong tay bất ngờ nâng một ngọn giả sơn, trong miệng trầm thấp niệm tụng chú ngữ.

- Cái đó là... Sơn Bảo?

Hận Thiên lão tổ ngẩn ngơ, trên mặt rốt cục hiện ra kinh hãi.

- Hắc hắc, không tổn thương được ngươi thì đã sao? Vậy ta đè chết ngươi!

Phương Hành cúi đầu nhìn Hận Thiên lão tổ, cười hắc hắc, nhanh chóng niệm tụng chú ngữ, linh lực điên cuồng tràn vào trong đó, ngọn giả sơn kia không ngừng lóe ra ánh sáng nhạt, như có phong ấn kinh người cởi bỏ, khí tức hùng hậu từ trên giả sơn lan ra, cả người Hận Thiên lão tổ bị bao phủ ở phía dưới, sắc mặt của hắn rốt cục thay đổi.

- Tiểu hỗn đản, ngươi muốn trấn áp nhục thân của lão phu?

Hận Thiên lão tổ giận tím mặt, thanh âm như tiếng sấm rền.

- Đè đúng là lão hỗn đản ngươi...

Lúc này Phương Hành cũng mở hết phong ấn của Sơn Bảo, trong tiếng hét vang, buông tay ném Sơn Bảo ra.

Sơn Bảo biến lớn, khí tức ngập trời xuất hiện, trong nháy mắt cao hơn mười trượng, đè Hận Thiên lão tổ di động bất tiện ở phía dưới, cùng lúc đó, cả ngọn núi còn đang không ngừng biến lớn, mấy trăm trượng, mấy ngàn trượng, gần vạn trượng... trong nháy mắt đã tăng tới không nhìn thấy cuối, ngay cả Phương Hành cũng bị đụng bay về không trung.

Đợi cho trong miệng Phương Hành phun ra máu tươi rơi xuống, dưới chân đã là một sơn mạch nguy nga, rộng lớn không biết mấy vạn dặm...

- Con mẹ nó, ngươi cho rằng ngươi là Độ Kiếp thì ta sẽ sợ ngươi?

Phương Hành thở hổn hển, con mắt tỏa sáng nhìn xung quanh.

Hắn tự nhiên biết, những Pháp khí Huyền khí bình thường kia căn bản không có tác dụng với Hận Thiên lão tổ.

Ngay từ đầu, đòn sát thủ của hắn chính là Sơn Bảo.

Cho dù ngươi là Độ Kiếp, cho dù ngươi pháp lực vô biên, ta cũng không tin một ngọn núi ép không được ngươi!

Nếu đổi thành Độ Kiếp cảnh khác, một ngọn núi tự nhiên không tạo nên tác dụng gì, thời điểm Phương Hành niệm chú, đủ để Độ Kiếp cảnh giết hắn mấy ngàn lần, nhưng hết lần này tới lần khác thân thể của Hận Thiên lão tổ yếu tới cực điểm, ngay cả động ngón tay cũng khó, thì càng không cần phải nói Na Di thân hình, tránh thoát núi lớn từ trên trời giáng xuống...

- Muốn ta thay ngươi trông coi, để ngươi chạy đi? Ta đè ngươi dưới chân núi, nhìn ngươi làm sao đi ra ngoài!

Thở hổn hển mấy hơi, thấy Hận Thiên lão tổ không có đánh nát núi lớn trốn thoát, Phương

Hành cũng nhẹ nhàng thở ra.

Đối mặt Độ Kiếp cảnh tu vi khủng bố, dù đối phương ngồi mấy ngàn năm, thân hình mục nát, thần thức suy yếu, một phần vạn lực lượng cũng không còn, nhưng Phương Hành cũng không dám khinh thường, bởi vì so sánh với lão nhân kia, mình quả thật nhỏ yếu giống như con sâu cái kiến, đương nhiên, con sâu cái kiến này có thể chuyển ra một ngọn núi lớn đè hắn ở dưới chân, cũng là bổn sự rất lớn.

- Tiểu hỗn đản, ngươi dám ra tay với lão phu, thật để lão phu có chút giật mình, ngươi có thể nhìn ra thân hình lão phu mục nát, cũng làm cho lão phu giật mình, có thể nghĩ ra thủ đoạn bực này trấn áp nhục thân của lão phu, càng làm cho ta giật mình...

Thời điểm Phương Hành vừa thở dài, đột nhiên một thanh âm vang lên, ở trên đỉnh đầu hắn, xuất hiện một vòng tử quang.

Trong nháy mắt, Phương Hành bị hù đến tim ngừng đập, trừng to mắt nhìn về phía không trung.

Lúc này trên không trung, bất ngờ bay lên một Hận Thiên lão tổ lớn cỡ nắm tay, trông rất sống động, đang giận dữ nhìn hắn.

- Nguyên Anh lột xác? Độ Kiếp Nguyên Anh?

Phương Hành kinh hãi, quát to một tiếng, huy kiếm chém tới Nguyên Anh.

- Có thể làm cho lão phu không thể không đoạt xá ngươi, cũng coi như bản lãnh rất lớn rồi...

Nguyên Anh kia rống to, thanh âm xen lẫn sấm sét, chấn Phương Hành ý nghĩ choáng váng, làm một kiếm kia vô lực, Nguyên Anh thì vèo... hóa thành một đạo tử quang chui vào mi tâm Phương Hành, thanh âm của Hận Thiên lão tổ vang lên lần nữa, rõ ràng là ở trong thức hải của Phương Hành:

- Có Tạo Hóa Lôi Trì, lão phu vốn không muốn buông tha ngục thân của mình, dù mục nát cũng có thể mượn Tạo Hóa Lôi Trì tái tạo sinh cơ... nhưng không nghĩ tới, tiểu hỗn đản ngươi lại làm cho lão phu có chút khiếp sợ, vậy mà trấn áp nhục thân của lão phu, đã như vậy, lão phu chỉ có mượn nhục thân của ngươi ly khai chỗ này, ngươi thì ở chỗ này đi!

- Dùng nhục thân của ta trấn thủ cửa thứ tám, mượn nhục thân của ngươi trở về thế gian!

Hận Thiên lão tổ xâm nhập thức hải của Phương Hành, tiếng hô như sấm, đánh về phía Đạo Tháp.

Cảnh giới, là rãnh trời khó vượt qua nhất!

Dù lực lượng thần hồn của Hận Thiên lão tổ đã yếu đến cực hạn, nhưng Độ Kiếp chính là Độ Kiếp, với hắn mà nói, dùng Nguyên Anh trải qua ba lượt lôi kiếp của mình đến đoạt xá Trúc Cơ cảnh như Phương Hành, thật dễ như trở bàn tay!

Chỉ có điều, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, Phương Hành phát hiện Nguyên Anh xâm nhập thức hải của mình, lại cười phá lên:

- Lão hỗn đản, ngươi sớm nói muốn đoạt xá, ta sẽ không tốn sức lớn như vậy... Trên trời dưới đất, ngươi muốn đoạt xá ai cũng được, nhưng muốn đoạt xá ta, vậy ngươi chết chắc rồi! Tam Muội Chân Hỏa, đi ra cho ta, đốt cháy lão hỗn đản này...

Oanh!

Trong thức hải Phương Hành, đột nhiên có hỏa diễm ngập trời thiêu đốt, cơ hồ nháy mắt đã hiện đầy hư không.

Nguyên Anh của Hận Thiên lão tổ đụng phải hỏa diễm này cũng kinh hãi, vội vàng đánh ra tử quang phòng ngự.

- Tam Muội Chân Hỏa? Ngươi rõ ràng chỉ là Trúc Cơ, sao lại có Tam Muội Chân Hỏa?

Trong mắt Nguyên Anh hiện lên kinh ngạc, sau đó liều lĩnh cười to:

- Rất tốt, này nói rõ nhục thân của ngươi còn tốt hơn ta tưởng tượng, vốn đang lo lắng đoạt xá ngươi, mấy ngàn năm tu hành giống như tan thành mây khói, cần làm lại từ đầu, nhưng nhục thân của ngươi thần dị như vậy, không cần trăm năm, lão phu có thể khôi phục đỉnh phong năm đó, ha ha ha ha, tuy Tam Muội Chân Hỏa lợi hại, đáng tiếc không phải ngươi tự mình luyện ra, mà lão phu đã trải qua ba lượt lôi kiếp, ngươi muốn đốt chết ta, đó là nằm mơ, cái nhục thân này, lão phu muốn định rồi, ngươi nhường lại đi...

Hận Thiên lão tổ cười dài, Nguyên Anh hóa thành kiếm khí màu tím, thẳng tắp chém về phía Đạo Tháp của Phương Hành.

Chương 466: Phật môn liên bảo

Tam Muội Chân Hỏa, có thể nói tiên diễm, nhưng không cách nào luyện hóa Nguyên Anh của Hận Thiên lão tổ.

Nguyên Anh của Hận Thiên lão tổ biến ảo ra kiếm khí màu tím, trong chốc lát phóng ra uy năng kinh người, trảm thiên diệt địa chém về phía Đạo Tháp, kiếm này chính là thần thức của Độ Kiếp Nguyên Anh biến hóa, uy thế khó tả, chỉ một kiếm này, đã như muốn chém vỡ Đạo Tháp của Phương Hành, phá diệt Chân Linh, sau đó hắn sẽ thôn phệ toàn bộ Chân Linh, cướp đi nhục thân...

Răng rắc xoạt...

Trong thức hải, Đạo Tháp đại biểu cho tu vi của Phương Hành tử sắc dạt dào, hoặc là nói, dưới tình huống bình thường là bích chướng thứ nhất thủ hộ Chân Linh của Phương Hành, vậy mà ở dưới một kiếm xuất hiện vô số kẽ nứt, trong nháy mắt Đạo Tháp vỡ ra, chỉ còn Chân Linh ngồi xếp bằng ở trên đài sen.

Một kiếm của Độ Kiếp, chém hết một thân tu vi của Phương Hành.

Dư ba của một kiếm kia, vốn có thể phá diệt luôn Chân Linh, nhưng trên đài sen có bạch quang mịt mờ hiển hóa ra, như nước gợn phơi phới, ngăn tất cả kiếm ý, Chân Linh vốn như hài nhi sơ sinh không hề có lực phòng ngự, nhưng Liên Hoa Bảo Ấn lại giống như một bộ áo giáp vậy.

- Đạo Cơ màu tím... Xác ma Chân Linh... Liên hoa đạo đài... Tiểu hỗn đản, tiềm lực của ngươi còn lớn hơn lão phu tưởng tượng nha!

Nguyên Anh của Hận Thiên lão tổ thấy được một màn này, không khỏi nao nao, ngược lại càng hưng phấn.

- Mấy ngàn năm khô thủ, không có uổng phí a, lão tặc thiên rốt cục mở mắt, tuy bắt ta không thể không buông tha nhục thân của mình, nhưng có nhục thân của ngươi bồi thường, lão phu cũng miễn cưỡng hài lòng... Ha ha...

Trong tiếng cười lớn của Hận Thiên lão tổ, Nguyên Anh biến ảo thành tử quang, ầm ầm đánh về phía Chân Linh.

Oanh! Oanh! Oanh!

Lực lượng cường đại khó nói lên lời, không ngừng oanh kích Chân Linh của Phương Hành, như muốn đập nát Liên Hoa Bảo Ấn, nhưng lúc này Liên Hoa Bảo Ấn cũng hiển hóa ra thần diệu của nó, tùy ý Độ Kiếp Nguyên Anh oanh kích, vậy mà gắt gao thủ hộ, thủy chung không để cho Chân Linh của Phương Hành bị thương tổn.

Thời điểm công kích của Hận Thiên lão tổ đạt đến cường độ nhất định, Liên Hoa Bảo Ấn còn huyễn hóa ra dị tượng, một Phật ảnh hiển hóa ở trong thức hải của Phương Hành, trấn áp hư không, như từ cổ chí kim không thay đổi, Phật ảnh bảo vệ Liên Hoa Bảo Ấn, Liên Hoa Bảo Ấn thì bảo vệ xác ma Chân Linh của Phương Hành, xác ma lại bảo vệ Chân Linh chính thức.

- Phật niệm? Đây là Phật môn chí bảo?

Độ Kiếp Nguyên Anh chứng kiến Phật ảnh, không khỏi giật mình, sau đó cười lạnh:

- Ngay cả Chân Phật cũng bị tàn sát, một tàn bảo còn có tác dụng gì? Dám ngăn đường của lão phu, lão phu đánh nát ngươi...

Trong tiếng rống giận dữ, Hận Thiên lão tổ hóa thành kiếm ý ngập trời, cứng rắn trảm tới Phật ảnh.

Ở trong thức hải, Hận Thiên lão tổ thể hiện ra lực lượng cuồng bạo, cơ hồ không người có thể chống đỡ, Chân Linh của Phương Hành chỉ có thể ở dưới Liên Hoa Bảo Ấn thủ hộ đau khổ chèo chống, lại không làm được bất luận sự tình gì...

Mà ở trong thức hải của Phương Hành, nơi sương mù bao phủ, thủy chung có chấn động yếu ớt truyền ra, như có linh tính đang thức tỉnh.

- Có nên ra tay không...

Có linh tính do dự, lo lắng có nên xuất thủ hay không.

Nhưng rất nhanh thì có linh tính khác bác bỏ ý nghĩ của nó:

- Đây là đạo kiếp của tiểu quỷ kia, hắn muốn đi vào Thái Thượng Đạo thành tựu Kim Đan, trong tối tăm Thiên Đạo sinh ra cảm ứng, tạo thành đạo kiếp ở trên con đường của hắn, nếu như chúng ta ra tay, chẳng những không cách nào giúp hắn hóa giải kiếp số, ngược lại có khả năng đưa tới đạo kiếp càng cường đại hơn, ngủ đi, không nên bởi vì ra tay, mà cắt đứt một đường sinh cơ trong tối tăm kia...

...

...

Oanh!

Oanh!

Hận Thiên lão tổ cuồng bạo tới cực điểm, kiếm ý huy sái, thậm chí ngay cả Phật ảnh cũng bị chém vỡ, Liên Hoa Bảo Ấn sáng bóng dĩ nhiên ảm đạm, như đang mất đi linh tính, thấy một màn này, Hận Thiên lão tổ cực kỳ hưng phấn, mà Chân Linh của Phương Hành thì mở ra con mắt thứ ba, tức giận nhìn chằm chằm Hận Thiên lão tổ, như muốn ăn thịt người.

- Ngươi nhìn cái gì?

Hận Thiên lão tổ chém chết Phật ảnh, động tác không có chút dừng lại, muốn nhất cổ tác khí chém vỡ liên bảo.

Chứng kiến trong Liên Hoa Bảo Ấn, Phương Hành tức giận mở to mắt nhìn mình, hắn cười lạnh một tiếng, mở miệng quát hỏi.

- Ta nhìn con mẹ ngươi, Hận Thiênvương đản, dám đoạt xá ta, sớm muộn gì cũng sẽ để ngươi hối hận...

Xác ma Chân Linh của Phương Hành bỗng nhiên nhảy dựng lên, sáu cánh tay đồng thời khoa tay múa chân vũ nhục Hận Thiên lão tổ, trong miệng ô ngôn uế ngữ giống như thủy triều:

- Không nhìn lại ngươi là cái đức hạnh gì, còn có mặt mũi gọi Hận Thiên, nói cho ngươi biết, tử tôn của ngươi đã bị ta diệt gần hết, khi ta đi ra ngoài khẳng định lại diệt một lần...

- Còn tưởng có phản kích gì, làm cho lão phu có chút kinh hãi, không nghĩ tới chỉ là mắng người...

Hận Thiên lão tổ giận quá mà cười, quát to:

- Tiểu hỗn đản, không còn thủ đoạn khác nữa sao? Ha ha, giao ra thể xác này đi!

Độ Kiếp Nguyên Anh quay tít một vòng, nhất thời lại có kiếm khí ngập trời phóng thích ra, chém về phía liên bảo...

- Rắc rắc...

Trên liên bảo, dĩ nhiên xuất hiện một vết rạn...

- Không thủ được...

Giờ khắc này, Phương Hành cũng ngẩn ngơ, biểu lộ ngạc nhiên.

- Ta thật muốn chơi xong sao? Quá thua lỗ, ngay cả vợ cũng chưa kịp lấy...

Giờ khắc này Phương Hành khóc không ra nước mắt, cũng nhịn không được hận luôn ông trời...

Mà Hận Thiên lão tổ thì cười ha ha, dốc sức liều mạng, thi triển công kích cuối cùng.

Trên thực tế hắn cũng đã đến nỏ mạnh hết đà, vốn định chậm rãi ngưng tụ linh lực, toàn bộ tụ ở trong Nguyên Anh, để có lực lượng thôn phệ tiểu quỷ này, lại không nghĩ tới đối phương khó chơi như vậy, nhìn ra nhược điểm thân hình của mình mục nát, dùng Sơn Bảo trấn áp, rơi vào đường cùng, đành phải vội vàng thúc dục Nguyên Anh lột xác, tích góp lực lượng không quá đủ.

Hôm nay hắn cũng chỉ cường chống, muốn đánh nát liên bảo thủ hộ Chân Linh của Phương Hành.

Liên bảo nát, hắn có thể thôn phệ Chân Linh của Phương Hành, thành công đoạt xác.

Nếu Nguyên Anh kệt sức, thì Nguyên Anh của hắn phá diệt, đoạt xá thất bại.

Đối với hắn mà nói, này chính là một đường sinh cơ duy nhất mà hắn chờ đợi mấy ngàn năm.

Không phải ngươi chết, chính là ta mất mạng!

...

...

Ai cũng không nghĩ tới, thời điểm Phương Hành tới cửa thứ tám sẽ gặp Nguyên Anh đoạt xá, ở bên ngoài Thông Thiên Lộ, trong Thái Thượng di chỉ, Hồng Mông Tử Khí khó khăn lắm rút đi. Thủ lĩnh các thị tộc đang chuẩn bị mượn thời cơ ngắn ngủi này, mượn trận đồ mà Phương Hành lưu cho Hận Thiên Ninh ly khai Thái Thượng di chỉ, sau đó bố trí, chờ đợi Phương Hành xông qua Thông Thiên Lộ thành công trở lại.

Thân là thủ lĩnh các thị tộc, bọn hắn tự nhiên không dễ dàng buông tha dã tâm như vậy.

Chịu thành thành thật thật giao dị bảo cho Phương Hành, đơn giản là vì đổi lấy một cơ hội sớm đi ra bố trí mà thôi.

Lúc này bọn hắn có chút do dự, có nên ra tay diệt Xích Long trước hay không.

Chỉ là ngay cả bọn hắn cũng không nghĩ tới, Xích Long để cho bọn hắn kiêng kị nhất, vậy mà không cần bọn hắn xuất thủ, thời điểm các tu sĩ chuẩn bị thừa dịp Hồng Mông Tử Khí rút đi, tranh thủ thời gian ly khai địa phương quỷ quái này. Xích Long như cảm ứng được cái gì, trầm thấp gầm thét, đầu rồng nhìn về phía di chỉ. Suy nghĩ xuất thần, trong mắt ẩn ẩn có bất an.

- Xích Long, ngươi làm sao vậy?

Hận Thiên Ninh hơi có chút nghi hoặc, xòe bàn tay ra, muốn vuốt ve lân giáp của Xích Long.

Nhưng oanh một tiếng, Xích Long như xác định cái gì, đột nhiên bay lên, liên tục gào thét, hóa thành tia chớp màu đỏ bay đi. Nó bay cấp bách như thế, táo bạo như thế, thậm chí ngay cả cấm chế trên đường cũng không để ý, tùy ý cấm chế bị kích hoạt, tạc ở trên người nó, long thân đầm đìa máu tươi, chỉ lo vọt vào trong.

Ở trong tâm tư đơn giản của nó, hoàn toàn không quan tâm những nguy hiểm ngăn ở trước người, chỉ muốn đi đến bên cạnh người kia.

Bởi vì nó cảm ứng được người kia đang đứng ở trong nguy hiểm thật lớn.

- Ân? Con rắn nhỏ, ngươi chạy đi đầu thai sao mà vội thế?

Trên đường lại đụng phải Đại Bằng Tà Vương đang chuẩn bị trở lại biên giới di tích, thấy Xích Long xông về trước, hắn biết quan hệ giữa Chân Long và Phương Hành, liền ngăn đường đi hỏi, lại không nghĩ tới, Xích Long trực tiếp đánh tới, làm hắn hoảng sợ, thân hình xoay chuyển nhảy lên lưng rồng, kêu to:

- Xảy ra chuyện gì?

Thần hồn của Đại Bằng Tà Vương ở trong thức hải Phương Hành ngủ say thật lâu, lây dính khí tức của Phương Hành, Xích Long không coi hắn như địch nhân, tùy ý hắn ngốc ở trên lưng mình, nhưng không biết trả lời, vẫn vội xông về phía trước, Đại Bằng Tà Vương cũng thông minh, thấy bộ dáng của Xích Long, lập tức đoán được một ít khả năng, sắc mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Chẳng lẽ tiểu quỷ kia gặp nguy hiểm, Xích Long muốn đi cứu hắn? Chỉ là... ngươi làm sao có thể đi qua?

Thời điểm hắn giật mình, chỉ thấy Xích Long bay thẳng qua cấm chế ngăn ở trước người nó, vội vàng rống to, lệnh nó tránh đi, cũng may Xích Long cũng có vài phần nghe theo, kịp thời tránh ra, dọa Đại Bằng Tà Vương đổ mồ hôi lạnh, thấy Chân Long như phát điên, trong tâm càng hoảng sợ, nghĩ thầm Long tộc là chủng tộc có linh tính lớn nhất trong thiên địa, vì sao nó lại điên?

- Ân? Đoạn Thần Thuật?

Hắn trong lúc vô tình cúi đầu, phát hiện hai trâm hoa trên đầu Xích Long, không khỏi giật mình.

- Rống...

Xích Long triển khai cực tốc, không bao lâu đã đi tới cuối đại địa, trước mắt xuất hiện biển mây cùng tia chớp như ẩn như hiện, nó vậy mà hoàn toàn không sợ, xem tia chớp như không có gì, trực tiếp bay vào, dọa Đại Bằng Tà Vương hú lên quái dị, xoay người nhảy xuống, tròng mắt muốn nứt.

- Trở lại, ngươi điên sao...

Đại Bằng Tà Vương kêu to, nhưng Xích Long mắt điếc tai ngơ, trực tiếp lao vào trong mây.

- Được rồi, tiểu quỷ kia và bổn tọa nhân quả sâu, giúp ngươi một tay...

Đại Bằng Tà Vương ở trong khoảng điện

quang hỏa thạch hạ quyết định, thừa dịp Xích Long cách hắn còn không tính xa, thi triển bí thuật Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, đồng thời triển khai chân viêm hộ thân của Chu Tước nhất tộc, vèo... hóa thành hỏa quang xông về phía trước, khó khăn lắm đuổi tới vị trí cách Xích Long mười trượng, móng vuốt lăng không trảo một cái, phóng thích lực hút vô hình.

Xùy…

Hai cái trâm hoa bị Đại Bằng Tà Vương lăng không nhổ đi, còn kèm theo hai giọt Long huyết, cùng lúc đó, Đại Bằng Tà Vương quyết tâm, nhổ lông vũ ở trên đỉnh đầu, nhanh chóng niệm chú, tế luyện thoáng một phát, sau đó vèo... lông vũ cắm ở trên trán Xích Long, tản mát ra thần niệm chấn động.

- Ta sát, phía trước có vết nứt không gian, ngươi nhanh bay xuống...

- Phía trước có tia chớp, đừng đụng...

Chương 467: Phá diệt Nguyên Anh

- Đoạn Thần Thuật...

- Là ai thi triển pháp thuật ác độc bực này ở trên người ngươi? Nhìn thời gian đã rất lâu rồi, toàn bộ thần hồn đã bị chém đứt, đến nỗi linh tính ảm đạm, thần hồn vĩnh viễn thừa nhận nỗi khổ thiêu đốt. Hết lần này tới lần khác rút ra Đoạn Thần Đinh, thần hồn mất đi cố định cuối cùng, sẽ gia tốc héo rũ, không rút Đoạn Hồn Đinh, thì chỉ có thể vĩnh viễn thừa nhận thần hồn thiêu đốt, chỉ có huyết chiến mới có thể thoáng giảm đau nhức kịch liệt... Thảm thảm thảm, đây đã là bệnh nan y trị không hết, đừng nói thời gian gấp gáp như thế, dù cho lão phu đủ thời gian ta cũng trị không được, bây giờ ngươi đã muốn xông vào hư không cứu tiểu quỷ kia, lão phu cũng chỉ có thể giúp ngươi rút ra hai cây Đoạn Thần Đinh, lại tự trảm một tia thần hồn bảo hộ linh tính của ngươi, đã giúp ngươi, cũng vì tiểu quỷ kia...

Khí tức của Đại Bằng Tà Vương có chút héo rũ, ngay cả ánh mắt cũng có chút ảm đạm.

Ở dưới loại tình huống này, hắn không dám vượt qua hư không đi cứu Phương Hành, bởi vì bất luận một người bình thường nào xem ra, đây cũng là sự tình tìm chết, nó căn bản không thể đến được bờ bên kia, sẽ vẫn lạc ở trong hư không.

Nhưng Xích Long lại không chút do dự, một đầu đâm vào.

Đại Bằng Tà Vương thấy mình không ngăn cản được, cũng chỉ có thể giúp nó một lần cuối cùng. Hắn kiến thức rộng rãi, tăng thêm biết rất nhiều bí pháp Yêu tộc, nhận ra đỉnh đầu Xích Long bị đâm vào hai cây trâm hoa chính là bí pháp của Cửu Đầu Thánh nhất tộc, vì vậy lớn mật ra tay, nhổ đi hai cây trâm hoa, như vậy tuy không cách nào làm cho Xích Long khôi phục thần trí, nhưng có thể để nó linh tính tăng nhiều... Tốt xấu gì cũng có linh tính, biết trốn tránh tia chớp uy lực khủng bố, sẽ không cứng rắn đụng vào.

Còn nữa, hắn lại tự trảm bộ tia thần hồn quấn ở trên lông vũ, tương đương với cắt thịt nuôi rồng.

Thứ nhất có thể hóa thành một ý niệm chỉ điểm Xích Long, thứ hai có thể bảo vệ thần hồn của Xích Long, để thần trí của nó không tiêu tán quá nhanh.

Đương nhiên, đây đối với hắn vừa mới đoạt xá là một tổn thương thật lớn, xem như bỏ hết cả tiền vốn.

Lại nói Xích Long, sau khi trốn vào trong mây, ánh mắt trước đó đục ngầu, chỉ ở bên người Phương Hành mới có chút thanh tỉnh. Lúc này linh tính tăng nhiều, làm cho nó không hề ngu muội vọt tới, mà thân hình linh hoạt hơn rất nhiều, chính thức thể hiện ra anh dũng của Chân Long nhất tộc. Ở trong tia chớp vô tận, lại có thể bay qua, thân hình hoa mỹ.

Mặc dù linh tính tăng cao, nhưng thần trí của nó lại không khôi phục, hoặc nói vĩnh viễn không cách nào khôi phục.

Trong suy nghĩ của nó, vẫn chỉ có một mục đích, đó chính là cứu Phương Hành.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay cả đã có được linh tính, có thể né tránh một ít tia chớp tổn thương, nhưng còn không thể hoàn toàn tránh hết.

Xích Long bị một ít tia chớp quét qua, lân giáp bay tứ tung, máu tươi đầm đìa, buồn bực rống lên.

Cũng không biết có phải trong tối tăm có Thần Linh phù hộ hay không, đoạn đường này Xích Long đi ngang qua biển mây, vậy mà không có bị chặt đứt, sau khi bỏ ra cái giá mình đầy thương tích, nó xông qua biển mây.

Sau đó nó một khắc không ngừng, bay thẳng về phía trước.

Nó không cần gương đồng dẫn đường, bởi vì nó biết rõ Phương Hành ở nơi nào...

- Rống...

Trải qua cửa thứ nhất, có mây đen hiện lên, chín Cự Long bay ra, cùng nó kích chiến...

Lúc qua thạch lâm, nó trực tiếp vọt vào, đụng ngã vô số cột đá...

Thời điểm đi qua cửa thứ ba, nó không ngừng gào thét, bức thư sinh nhường đường.

...

...

Sau đó rất nhiều năm, Phương Hành cũng không biết Xích Long là làm sao đi tới được bên cạnh mình.

Thời điểm Xích Long điên cuồng chạy đến, hắn đang cùng Hận Thiên lão tổ phân cao thấp, đánh đến sống chết trước mắt, thời điểm trên liên bảo xuất hiện ba vết rạn, Phương Hành tức giận, hắn vốn không phải loại người ngồi chờ chết, phát hiện liên bảo không cách nào bảo vệ mình, hắn không muốn bị động ăn đòn, cắn chặt răng, khống chế liên bảo đụng tới Hận Thiên lão tổ.

- Đoạt xá ta...

- Trảm liên bảo của ta...

- Con mẹ ngươi...

- Bộ dáng chán ghét như vậy...

Trong miệng ác độc mắng, Phương Hành điều khiển liên bảo vọt về phía Hận Thiên lão tổ.

Dù đối phương là Độ Kiếp cảnh, cũng không thể giao mạng nhỏ của mình.

Dù đụng không chết ngươi, cũng phải đụng thương ngươi...

Không thể không nói, hắn dốc sức liều mạng thật tạo thành phức tạp cho Hận Thiên lão tổ, bản thân Hận Thiên lão tổ ngồi mấy ngàn năm, linh lực khô cạn, nhục thân mục nát, chỉ dựa vào ngẫu nhiên đưa tới một tia Tạo Hóa Lôi Trì duy trì sinh cơ bất diệt, giống như một con mãnh hổ chỉ còn hơi tàn, muốn chụp chết con chuột nhỏ như Phương Hành lót dạ.

Nhưng hắn không nghĩ tới, con chuột nhỏ kia còn rất hung, vậy mà sẽ cắn người.

Đặt ở bình thường là một sự tình rất buồn cười, nhưng lúc này ở trong mắt lão hổ, lại có chút đau đầu.

Vốn chỉ là sự tình trở bàn tay, hết lần này tới lần khác con chuột kia lại đeo xác rùa, khó có thể đập nát.

Đương nhiên, nguyên nhân trọng yếu hơn là, con chuột gặp phải lão hổ, dù lão hổ lại suy yếu cũng chỉ còn sợ hãi, dù sao ngay cả mèo, bản nhược hoá của lão hổ cũng đánh không lại, huống chi là lão hổ? Nhưng con chuột này không chỉ mạnh mẽ, còn to gan lớn mật, gào thét công kích lão hổ, rất khó giải quyết a...

Ở dưới loại tình huống này, mượn nhờ liên bảo, Phương Hành và Hận Thiên lão tổ liều mạng thành cục diện ngang tay.

Cả hai đều đã đến nỏ mạnh hết đà, Hận Thiên lão tổ là Độ Kiếp Nguyên Anh cũng tiêu hao không sai biệt lắm, kiếm khí màu tím cơ hồ thi triển không ra, Nguyên Anh mờ ảo đã sắp tiêu tán, Liên Hoa Bảo Ấn thì rạn nứt thê thảm, như chỉ cần nhẹ nhàng gõ một cái sẽ nứt vỡ, khiến cho Chân Linh của hắn triệt để lộ ra ngoài...

- Ha ha ha ha... Cảnh giới chính là rãnh trời, sao có thể dễ dàng vượt qua? Lúc này đây, vẫn là lão phu thắng!

Hận Thiên lão tổ phóng ra tiếng cười liều lĩnh, lần nữa ngưng tụ lực lượng còn sót lại, lao về phía Phương Hành.

Nói cho cùng, cuối cùng vẫn là hắn thắng.

Chỉ cần đánh nát Liên Hoa Bảo Ấn, Chân Linh của Phương Hành sẽ trở thành chất dinh dưỡng của hắn.

Đoạt xác Phương Hành, lại phân ra một tia thần hồn đi vào thể xác nguyên lai, thì có thể trấn thủ bàn cờ, thể xác thoát ra cửa thứ tám, đến lúc đó vô luận mình muốn đi xông cửa thứ chín, hay quay đầu lại ly khai, đều có thể tự do lựa chọn, đương nhiên, Hận Thiên lão tổ cũng không có ý định tiếp tục xông, Thái Thượng Đạo quá tà môn, hắn không muốn lại bị vây thêm lần nữa.

Trơ mắt nhìn một kích cuối cùng, có thể đập nát Liên Hoa Bảo Ấn, thôn phệ Chân Linh của Phương Hành.

Nhưng lúc này, đột nhiên chung quanh mờ mờ ảo ảo vang lên tiếng rồng ngâm...

Đó là rồng ngâm mang theo phẫn nộ và lo lắng vô tận.

Hận Thiên lão tổ ngẩn ngơ, thần sắc của Phương Hành thì kinh ngạc, như nghĩ tới điều gì.

- Là đại cẩu tử?

Ở ngoại giới, Xích Long đã đi tới cửa thứ tám, lúc này bàn cờ đã mở ra, Xích Long nhanh chóng vọt vào, phá vỡ cấm chế bên ngoài, sau đó nó vọt về phía Phương Hành, mắt to hoảng sợ nhìn Phương Hành khí tức đã hỗn loạn tới cực điểm.

Thần trí của nó không đầy đủ, chỉ biết Phương Hành ở vào nguy hiểm, nhưng lại không biết địch nhân của Phương Hành ở đâu.

Nhưng dù sao linh tính cũng khôi phục, khiến nó nhạy cảm phát hiện cái gì đó, đầu rồng đưa tới, cái trán dán lấy mi tâm của Phương Hành, cái này là động tác mà Phương Hành ngẫu nhiên cùng nó đùa giỡn làm ra, chỉ có điều lúc này trán đối trán, lại không giống đùa giỡn bình thường, mà mượn lực lượng va chạm, Xích Long không chút do dự đưa thần hồn của mình vào thức hải Phương Hành.

Lúc này, Phương Hành và Hận Thiên lão tổ đang tính toán liều một kích cuối cùng, đều hoảng sợ ngẩng đầu, bất ngờ chứng kiến một Kim Long uy phong lẫm lẫm hiển hóa ở trong thức hải, trên người Kim Long thiêu đốt hắc diễm cuồn cuộn, cái này chứng minh thần hồn của nó đang không ngừng thiêu đốt, thời điểm ở trong thân thể, còn có nhục thân áp chế tốc độ thiêu đốt, nhưng hôm nay đến trong óc Phương Hành, giống như thần hồn của Kim Long buông tha cho nhục thân bảo hộ, làm thần hồn thiêu đốt tốc độ nhanh hơn mấy lần.

Nhưng vừa thấy Nguyên Anh của Hận Thiên lão tổ, trong ánh mắt Kim Long lộ ra hưng phấn và hung tàn, bởi vì nó cuối cùng thấy được địch nhân của Phương Hành ở đâu, thân hình lắc lư, như thiểm điện lao về phía Hận Thiên lão tổ.

Thần hồn như điện, hơn nữa thiêu đốt hắc diễm, làm nó thoạt nhìn giống như thần tiễn.

- Cái gì đó?

Hận Thiên lão tổ bị tình huống đột ngột phát sinh dọa sợ, gầm thét hét lớn, cùng lúc đó nhanh chóng phi độn, muốn tránh mũi tên kia, nhưng hắn đã kiệt sức, tốc độ chậm chạp, tránh không được bị Kim Long đập trúng, Nguyên Anh hơi mờ ầm ầm... xuất hiện vô số kẽ nứt, biểu lộ hoảng sợ trên mặt lập tức cứng lại...

Hận Thiên lão tổ là Độ Kiếp Nguyên Anh (*giải thích cảnh giới này một chút, sau khi tới Nguyên Anh đỉnh phong, thì bắt đầu độ kiếp, trải qua chín kiếp sẽ phi thăng, cảnh giới này tác giả gọi là Độ Kiếp Nguyên Anh, hoặc Độ Kiếp cảnh, gọi như thế nào cũng là một), nhưng nhục thân mục nát, không được tẩm bổ mấy ngàn năm, miễn cưỡng thoát xác đi ra, vào thức hải của Phương Hành đoạt xá, hết lần này tới lần khác tiến vào thức hải lại bị Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt, sau đó thi triển thần thông, kiếm trảm Liên Hoa Bảo Ấn, đến lúc này thật đã tới trình độ nỏ mạnh hết đà.

Thần hồn của Kim Long va chạm, bất ngờ trở thành cọng rơm rạ cuối cùng áp đảo nó, bất ngờ nổ ra...

Oanh!

Nguyên Anh nghiền nát, hóa thành lực lượng thần hồn cường đại khó nói lên lời, khuếch tán ở trong thức hải của Phương Hành.

Thần hồn của Kim Long đứng mũi chịu sào, bị lực lượng thần hồn cuồng bạo ảnh hướng, cơ hồ trong nháy mắt, thần hồn của nó xuất hiện tình huống vỡ vụn, thân hình cũng trở nên hơi mờ...

- Đại cẩu tử...

Phương Hành muốn há miệng kêu to, bất ngờ phát hiện thanh âm của mình giống như bị ngăn chặn, kêu không ra.

Chương 468: Tạo Hóa Lôi Trì

Nguyên Anh chính là Nguyên Anh, huống chi

Hận Thiên lão tổ là Nguyên Anh đã vượt qua ba lần lôi kiếp?

Dù hắn nghìn tính vạn tính, lại tính sai Phương Hành, không nghĩ tới tiểu quỷ này nhiều át chủ bài như vậy, cứng rắn hao tổn chết Nguyên Anh của hắn, cũng không nghĩ tới, vậy mà sẽ có Long tộc cường hoành tồn tại, hoàn toàn không tiếc hồn phi phách tán, xông vào thức hải của Phương Hành để cùng hắn đồng quy vu tận, nhưng trước khi chết, Nguyên Anh nổ tung, sinh ra lực lượng thần hồn hỗn loạn, y nguyên cực kỳ đáng sợ...

Cơ hồ trong nháy mắt, thần hồn của Kim Long cách nó gần nhất bị chấn gần như tan thành mây khói, hơn nữa đang không ngừng trùng kích ra ngoài.

Tiếp tục như vậy, ngay cả thức hải của Phương Hành cũng có khả năng nứt vỡ.

Mà Phương Hành ở thời khắc này, cũng kinh hãi đến thần hồn run rẩy.

Chứng kiến thần hồn của Xích Long đang nứt vỡ, như hung hăng đánh vào trái tim của hắn.

Cơ hồ không chút nghĩ ngợi, hắn rống to một tiếng, Liên Hoa Bảo Ấn đang che chở Chân Linh của mình bay ra ngoài, hóa thành hào quang óng ánh long lanh, bay vào mi tâm của thần hồn Kim Long sắp tiêu tán, Liên Hoa Bảo Ấn cực kỳ thần dị, dù sắp nghiền nát, cũng có thể thủ hộ thần hồn bất diệt, trong chốc lát định trụ thần hồn sắp phá diệt tiêu tán của Kim Long.

Sau đó Phương Hành dùng hình thái ma linh hiện ra, không có phòng hộ ngửa mặt lên trời rống to, bốn phương tám hướng, nhất thời thiêu đốt nộ diễm ngập trời, toàn bộ Tam Muội Chân Hỏa như có linh tính, từ trong thức hải bốc lên thiêu đốt, khóa lại lực lượng thần hồn của Hận Thiên lão tổ, mạnh mẽ luyện hóa.

- Hận... Hận!

- Lão phu khô thủ mấy ngàn năm, đổi lấy lại là kết quả như thế này sao?

- Lão tặc thiên, lão phu bại trận, không phải chiến lực không đủ, mà là ngươi cố ý hại ta...

Mặc dù Nguyên Anh phá diệt, nhưng Hận Thiên lão tổ còn có mảnh vỡ linh tính sót lại, đều ở dưới Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, dốc sức liều mạng rống giận, cuồng bạo kinh người, cuồn cuộn qua lại, tập cuốn thức hải.

Nhưng hắn hận nhất không phải Phương Hành, mà là ông trời.

Vốn là thế hệ thiên phú kinh người, chưa tới ngàn năm đã đột phá Độ Kiếp cảnh, mặc dù ở Thần Châu, cũng kinh tài tuyệt diễm.

Hết lần này tới lần khác bị người tính toán, thiên địa to lớn lại không có nơi sống yên ổn. Bị ép trốn vào Nam Hải Quy Khư có thể vào không thể ra, nhưng Hận Thiên lão tổ y nguyên không chịu thua, cứng rắn dựa vào tài học của mình, tiếp tục xông Thông Thiên Lộ, đi qua bảy cửa, cuối cùng bị khốn ở trong Thập Tuyệt Cục, nhưng hắn vẫn không buông tha, mà tách ra một phân thân cầm bảo kính thoát khỏi di chỉ, tính kế sau này.

Nhưng hắn không nghĩ tới, phân thân lại bị tổ tiên của Phụng Thiên Thị Lữ Phụng Thiên đuổi giết. Coi hắn như lão ma cuối cùng tế luyện Phụng Thiên pháp kiếm, kết quả phân thân và Lữ Phụng Thiên đại chiến một trận, lưỡng bại câu thương, phân thân vội vàng, vì bảo trụ bảo kính, chỉ có thể tự phong ấn ở trong bức họa, nhắn lại tôi tớ của Hận Thiên lão tổ lúc đó, nói gương đồng chính là hi vọng duy nhất ly khai Quy Khư, nếu như trong Hận Thiên huyết mạch có đệ tử thiên tư hơn người, thì đốt hủy bức họa, lấy bảo kính ra, tiến về Thái Thượng Đạo Cung đón lão tổ trở về.

Lúc bảo kính xuất thế, Hận Thiên lão tổ ở trong Thái Thượng Đạo Cung bố trí, tự nhiên sẽ sinh ra cảm ứng, Cửu Nguyệt Thăng Thiên, đại trận đóng cửa, hơn nữa bảo kính nội uẩn một tia tàn niệm của Hận Thiên lão tổ, có thể thuận lợi đi tới cửa thứ tám.

Nhưng không ai ngờ Quy Khư bởi vì ngoại giới trời giáng Cửu Quan mà mở, chư bộ vì tranh đoạt cơ hội ly khai Quy Khư mà cực kỳ hỗn loạn, tôi tớ của Hận Thiên lão tổ cũng ở khi ấy trọng thương, lưu lại tin tức không trọn vẹn...

Đủ loại nguyên nhân ảnh hưởng, làm bố cục của Hận Thiên lão tổ thiết lập chính là mấy ngàn năm, thời gian dài đến để hắn phát điên.

Khó khăn lắm mới cơ duyên xảo hợp, thật có người đến, đã có hi vọng thoát khốn.

Nhưng hắn sao có thể nghĩ đến, mình đường đường Độ Kiếp cảnh, đoạt xá Trúc Cơ tiểu bối, cuối cùng sắp thành lại bại?

Hận Thiên lão tổ khóc không ra nước mắt, chỉ có thể hận ông trời!

- Lão thiên gia... con mẹ nó nói không phải ngươi chơi ta, ai mà tin...

Hôm nay Phương Hành tự nhiên không quản một Độ Kiếp cảnh có thể nói bi thúc nhất lịch sử lảm nhảm, thời điểm luyện hóa lực lượng thần hồn cuồng bạo của Hận Thiên lão tổ, thần hồn gần như nứt vỡ của Xích Long cũng đã về lại thể xác, Phương Hành vội vàng lui ra thức hải, mở mắt, thấy được một đôi mắt to cùng mình gần trong gang tấc, lẳng lặng nhìn hắn.

Lúc này Xích Long còn bảo trì trạng thái trán cụng trán, bất động im ắng.

- Đại cẩu tử, con mẹ nó ngươi sẽ không chơi xong chứ?

Phương Hành run giọng kêu lên, hai tay nâng đầu Xích Long.

Lúc này linh tính trong mắt Xích Long đã gần đến tiêu tán, chỉ còn một tia thân cận còn lưu luyến ở trên người Phương Hành.

- Nó bị thương quá nặng, ngoại thương không nói, thần hồn cũng ở vào biên giới nứt vỡ, tuy bị ngươi dùng hoa sen bảo vệ một tia thần hồn cuối cùng, nhưng chỉ trì hoãn tốc độ hồn phi phách tán mà thôi, vô lực xoay chuyển trời đất...

Ở gáy Xích Long, cắm một cây lông vũ màu đỏ thẫm, đúng là chỗ thần hồn của Đại Bằng Tà Vương sống nhờ, lúc này hắn phát ra thần thức chấn động, truyền âm cho Phương Hành.

Phương Hành không đáp, hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn thân thể Xích Long.

Ở trên long thân, khắp nơi là vết thương, thương thế cực kỳ nặng, quả thực để người không đành lòng nhìn, bốn long trảo đứt ba cái, long lân gần như một nửa bị xốc lên, lộ ra huyết nhục mơ hồ, mấy chỗ có thể thấy được xương cốt.

Thậm chí ở dưới đuôi, còn có một vết thương suýt nữa cắt nó thành hai đoạn.

Có thể nói, trên người nó chí ít có bốn vết thương đủ để trí mạng!

Phương Hành nghĩ mãi mà không rõ, Xích Long là làm sao từ trong Thái Thượng di chỉ, xâm nhập Thông Thiên Lộ, đuổi đến bên cạnh mình.

Nhưng thân hình trọng thương, thần hồn tiêu tán, ánh mắt Xích Long lại cực kỳ bình tĩnh, thậm chí còn có chút hưng phấn.

Nó chậm rãi mở miệng, như muốn lè lưỡi liếm Phương Hành một cái.

Bình thường nó thè lưỡi ra liếm, Phương Hành sẽ buồn nôn không thôi, bàn tay lập tức đánh qua, bởi vậy nó chỉ có thể đánh lén, thừa dịp Phương Hành không sẵn sàng, thè lưỡi ra liếm một cái, sau đó tranh thủ thời gian thu lưỡi, nhắm mắt lại chờ Phương Hành gõ đầu một cái, lúc này nó cũng muốn đánh lén, chỉ là thương thế quá nặng, động tác vô cùng chậm chạp, sau nửa ngày cũng không vươn ra.

- Liếm liếm, thè lưỡi ra liếm, thè lưỡi ra liếm ta!

Bàn tay Phương Hành gần đánh đến trên đầu nó, con mắt lại đỏ lên, mắng:

- Thè lưỡi ra liếm xong, ngươi cũng sẽ chết sao? Trong tiểu thuyết đều nói như vậy, nhưng ta không cho phép ngươi chết, ngươi không thể chết, đi theo ta...

Hắn cắn răng, hung hăng thở hổn hển, hai tay nâng Xích Long lên, trực tiếp vác Xích Long ở trên vai, cái đuôi của Xích Long khó khăn lắm mới ly khai mặt đất. Phương Hành cứ như vậy vác Xích Long, lung la lung lay bay đi...

- Ai...

Ngay cả Đại Bằng Tà Vương thấy cảnh này, cũng không biết nên khuyên cái gì.

Chung quanh bố quân cờ đang hóa thành mây khói, cùng nhau biến mất, ngay cả Hận Thiên lão tổ cũng không nghĩ tới chính là, cửa thứ tám Thập Tuyệt Cục, kết quả chính là phá chết, dưới tình huống không còn sinh cơ, phá vỡ một sinh cơ, cục tự giải, mà Phương Hành còn sống, trong lúc vô tình phá giải cục này.

Cục tiêu tán, trước người Phương Hành và Xích Long là một hoang nguyên. Xa xa, nhìn không tới bất luận cảnh vật gì, chỉ có một bia đá chữ viết mờ mờ ảo ảo, đằng sau bia đá là hư không ngăn cách, ngoài ra không còn một vật, Phương Hành quét qua, nhìn thấy trên bia đá ghi hai hàng chữ:

- Thông Thiên Lộ đoạn không tiếp tục, một đường tiên cơ tặng người hữu duyên...

Đại Bằng Tà Vương phân hoá ra thần niệm nhìn bia đá, nhất thời lắp bắp kinh hãi, thần niệm chấn động nói:

- Xem ý tứ trên tấm bia, hẳn là Thông Thiên Lộ từ cửa thứ tám liền đoạn mất rồi? Rốt cuộc là ai có thần thông lớn như vậy, chặt đứt cửa thứ tám? Như vậy mấy cửa trước không phải là xông vô ích sao? Trên tấm bia nói lưu lại một tiên cơ, tiên cơ kia là cái gì?

Phương Hành không có trả lời, nhắm mắt lại, tinh tế cảm ứng thoáng một phát, đột nhiên bay về phía trái.

- Ân? Ngươi đang tìm cái gì?

Lông vũ tản ra chấn động, nhưng Phương Hành không để ý tới, vẫn thẳng tắp bay đi, rất nhanh, Đại Bằng Tà Vương biết hắn muốn tìm cái gì, ở phía trước xuất hiện một cái hồ lóe ra lôi quang, phương viên ước mười hơn trượng, lấp lóe ánh sáng sâu kín, trên không ao vậy mà thỉnh thoảng có Lôi Xà hiển hóa, lộ ra thần thánh đến cực điểm, cách trăm trượng cũng có thể cảm giác được sinh cơ to lớn.

- Ồ? Trong hồ này... trong hồ này...

Đại Bằng Tà Vương kinh ngạc run rẩy, thần hồn không ngừng giao động.

- Đây là Tạo Hóa Lôi Trì, lão quái kia có thể ở trong bàn cờ chống mấy ngàn năm, chính là dựa vào khí tức của Lôi Trì này!

Phương Hành vác Xích Long, từng bước một đi về phía Lôi Trì, thanh âm trầm thấp giải thích cho Đại Bằng Tà Vương.

- Tạo Hóa Lôi Trì...

- Dĩ nhiên là Tạo Hóa Lôi Trì... bia đá nói một đường tiên cơ nguyên lai là chỉ nó... tạo hóa, thật là tạo hóa...

Đại Bằng Tà Vương kích động, ngay cả thần niệm cũng hỗn loạn, không chỉ như thế, Đại Bằng Tà Vương ở ngoài Thông Thiên Lộ, cách một biển mây vô tận, cũng cảm giác được tâm huyết dâng trào, không tiếp xúc được tàn hồn, hắn cũng không biết tàn hồn mình nhìn thấy gì, nhưng thông qua cảm ứng, lại biết mình nhất định bỏ lỡ đại cơ duyên.

- Tiểu quỷ, nhanh đi vào, nhanh đi vào, đã có cơ duyên này, tám cửa trước sẽ không uổng xông... Có thể nói đáng giá, quá đáng giá... vừa rồi ngươi bị lão quái đoạt xá đả thương, tu vi tan vỡ, vốn không biết phải tu luyện bao nhiêu năm mới có hi vọng phục hồi như cũ, nhưng có Tạo Hóa Lôi Trì này, hết thảy đều không thành vấn đề, ngươi không nên làm cái khác, chỉ cần tiến vào Lôi Trì ngủ say, hoặc trăm năm, hoặc ngàn năm, hoặc vạn năm, ai quản nó, thời gian càng lâu càng tốt, thời điểm ngươi tỉnh lại, thậm chí có khả năng trực tiếp thành tiên...

Lông vũ của Đại Bằng Tà Vương kích động bay lên, phiêu diêu ở trên không trung.

- Trong ký ức của Chu Tước có câu nói, Thập Tuyệt Minh Thổ uẩn tiên cơ, dĩ nhiên là sự thật!

- Tuy Thông Thiên Lộ bị chặt đứt, nhưng tiên cơ này, có thể bằng tất cả...

Lông vũ kích động tung bay, bộ dáng hơi có chút quỷ dị.

- Nhanh đi vào, đây là tiên cơ, đây quả thực là lỗ thủng của thiên địa, ngủ trong Lôi Trì, không cần tu hành, không cần cảm ngộ, chỉ cần ngủ ở bên trong, thời điểm tỉnh lại tự nhiên có đại tạo hóa gia thân, thậm chí trực tiếp thành tiên... nếu ngươi không ngủ, ta sẽ tự cháy thành tro, nghĩ biện pháp thông tri bản thể chạy đến, không thể buông tha cơ duyên này, đây là cơ hội duy nhất a...

- Ngủ tự nhiên là phải ngủ, bất quá ngủ không phải ta...

Phương Hành thở dài, nhẹ nhàng để Xích Long xuống, vỗ vỗ đầu rồng.

Lông vũ bỗng nhiên kích động:

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì? Ngươi muốn ban tiên cơ cho Chân Long?

Chương 469: Tặng tiên cơ

Tạo Hóa Lôi Trì, tập hợp thiên địa tạo hóa!

Thậm chí không cần Đại Bằng Tà Vương giải thích, Phương Hành cũng dùng Âm Dương Thần Ma Giám nhìn ra nó bất phàm.

Hắn cũng nhìn thấy trên tấm bia đá ghi lại, vốn hắn định mang theo Xích Long xông cửa thứ chín, sau đó tìm lôi trì chữa thương, lại không nghĩ rằng, Thông Thiên Lộ lại bị chặt đứt, bất quá vẫn lưu lại một tiên cơ, tặng cho người xông qua cửa thứ tám. Mà tiên cơ duy nhất kia, chỉ chính là Tạo Hóa Lôi Trì, ao này, đoạt thiên địa tạo hóa, ngủ say trong đó, chẳng những có thể ôn dưỡng thân thể, càng có thể tế luyện thần hồn, thậm chí có thể cảm ngộ thiên địa đại đạo, khiến người giác tỉnh, có khả năng thành tiên.

Nghĩ tới Hận Thiên lão tổ, ở trong hoàn cảnh không ăn không uống, cũng không có linh khí mấy ngàn năm, chính là nhờ khí tức của nó.

Từng sợi khí tức cũng có thể thần dị như thế, nếu như ngủ ở trong Tạo Hóa Lôi Trì, sẽ có tạo hóa to lớn như thế nào?

Xưng là "tiên cơ", xác thực không có một chút sai lầm.

Theo Đại Bằng Tà Vương, Phương Hành là đụng phải đại vận, vì Tạo Hóa Lôi Trì cửu tử nhất sinh, giá trị tuyệt đối dư xài.

Nhưng hắn không nghĩ rằng, Phương Hành nhìn Tạo Hóa Lôi Trì, lại không có động tâm, mà muốn đưa Xích Long vào ao.

- Tiểu quỷ, tiểu quỷ, ngươi nghe lão phu một lời, trên tấm bia đá nói rất rõ ràng, Thông Thiên Lộ đã bị chém đứt, Tạo Hóa Lôi Trì chính là cơ duyên duy nhất trong Thái Thượng Đạo, hơn nữa ao này vượt xa xa tưởng tượng của ngươi, ngươi không nên đùa, Tạo Hóa Lôi Trì này chỉ cho một người ngủ say, ngươi thả Chân Long vào, có thể cứu sống nó không còn chưa nói, mấu chốt là một khi thất bại, Tạo Hóa Lôi Trì bị làm bẩn, linh tính hủy diệt, ngươi chỉ vì một tia hy vọng, mà bỏ qua cơ duyên to lớn như vậy sao?

Trần thức trong lông vũ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép kêu lớn lên:

- Ngươi nên hiểu rõ ràng, không nên hành động theo cảm tình... Lão phu nói không dễ nghe, nhưng Xích Long thân cận ngươi, nhưng căn bản không phải thật sự có cảm tình gì với ngươi, nó là bởi vì thần hồn bị thương, tư duy hỗn loạn, trời sinh thân cận Long khí trên người của ngươi mà thôi, trên thực tế nó có biết ngươi hay không còn khó nói, coi như ngươi cho nó tạo hóa lớn như vậy, sau khi linh tính của nó sống lại, cũng có khả năng không biết ngươi là ai, ngươi tội gì...

- Lão hỗn đản ngươi, sau khi phục sinh vẫn dong dài như vậy...

Phương Hành thở dài, đột nhiên thò tay nắm lông vũ, chấn nó thành bột phấn.

- Tiểu hỗn đản, ngươi là phung phí của trời a...

Thẳng đến tàn hồn tiêu tán, thần niệm của Đại Bằng Tà Vương cũng không đình chỉ qua.

- Ta không ngốc, sao không biết đại cẩu tử thân cận căn bản không phải ta, mà là Long Châu kia?

Phương Hành cười khổ, quay đầu nhìn về phía Xích Long, Xích Long cũng có chút quay đầu, cẩn thận từng li từng tí nhìn hắn, nó cảm thấy lúc này Phương Hành không giống bình thường, có chút sợ hãi, loại sợ hãi này rất giống hài tử sợ trưởng bối, hoặc là nói, nó coi Phương Hành như lão Long Vương, đã từng là trưởng bối thân nhất của nó.

- Chỉ có điều, tuy vậy, ta cũng không thể nhìn nó chết... Dù sao hỗn đản này quá ngốc, nó có thể vì ta dốc sức liều mạng, nó ai cũng không nhận, chỉ nhận một mình ta, nó coi ta là thân nhân duy nhất trên đời này, dù ta khốn nạn thế nào, cũng không thể trơ mắt nhìn nó chết? Không phải là một cơ duyên thôi sao? Ngươi đã cần, vậy thì cho ngươi...

Nghe Phương Hành thở dài thở ngắn, Xích Long vô lực nghiêng đầu, ánh mắt yên tĩnh nhìn hắn.

- Ha ha, xem như hỗn đản ngươi may mắn...

Phương Hành cười khổ, vỗ vỗ đầu Xích Long, nhìn chằm chằm ánh mắt của nó nói:

- Đừng nhìn bây giờ ngươi tốt với ta như vậy, chờ thần trí sống lại, khả năng sẽ coi ta như người dưng... Bất quá cũng không thể một mực coi ngươi như chó mang theo bên người, ngươi là Long, không phải cá chạch, cũng không phải chó, luôn phải bay đến trên chín tầng trời...

Nói xong, hắn trầm mặc lại, thật lâu không nói.

Xích Long khẽ ngẩng đầu, mắt to nhìn hắn, cảm giác có chút đau thương.

- Đi thôi... chờ chút, ta lấy cho mình một ít...

Phương Hành đứng lên, định đẩy Xích Long vào lôi trì, lại như nhớ ra cái gì đó, ngồi xổm ở bên cạnh Tạo Hóa Lôi Trì, cầm túi trữ vật muốn chứa chút lôi dịch, lại không nghĩ tới, túi trữ vật hoặc không gian giới chỉ đụng vào liền nứt vỡ, căn bản không cách nào chứa đựng tạo hóa lôi dịch, Phương Hành có chút thất lạc, nhưng không cách nào uống trước hai ngụm.

Tạo Hóa Lôi Trì bực này đã có linh tính, sinh linh không thể khinh miệt, một khi đụng vào, linh tính trong đó sẽ biến hóa.

Thử mấy vật chứa, phát hiện Pháp khí khác không được, nhưng lúc trước Thập Nhất thúc cho hắn hồ lô dùng để trữ linh tửu lại có thể, vì vậy vui vẻ lấy một hồ lô, lúc này mới liếc mắt nhìn Xích Long, biết nên đưa nó đi xuống, nhưng lại suy nghĩ tới cái gì đó, lấy ra một thanh phi kiếm, dùng sức khắc lên hai cái long giác của Xích Long hai chữ "Phương" và "Hành" .

Làm xong mới cười phá lên, nói:

- Như vậy tương lai hỗn đản ngươi muốn không biết ta cũng khó, cút xuống đi, mặc kệ mấy trăm năm hay mấy ngàn năm, thời điểm gặp lại, dám không nhận ta, ta rút gân của ngươi!

Dứt lời nhấc chân đá Xích Long tiến vào Tạo Hóa Lôi Trì.

Xích Long hoảng sợ, mượn một chút khí lực cuối cùng, vô ý thức muốn nhảy ra, Phương Hành vội vàng hét lớn:

- Trở về!

Xích Long rất sợ hắn, ủy khuất núp ở trong Tạo Hóa Lôi Trì, tùy ý lôi khí hoá lỏng bao phủ thân thể nó, lôi dịch kia tự nhiên là cơ duyên to lớn, nhưng tư vị lại không dễ chịu chút nào, thân hình Xích Long run rẩy, chỉ là bởi vì Phương Hành không cho nó đi lên, nó cũng chỉ có thể núp ở trong hồ, giống như Phương Hành bảo nó chết, nó cũng không chút do dự chết.

Thời gian dần trôi qua, lôi dịch trong Tạo Hóa Lôi Trì bao phủ thân thể nó, Xích Long cũng dần dần ngủ say.

Một màn cuối cùng nó nhớ, là Phương Hành ảo não vỗ đầu nó, miệng mắng:

- Bỗng nhiên có chút hối hận...

Thời điểm tỉnh lại, Xích Long sẽ không còn là đại cẩu tử, mà là Tam Thái Tử Ngao Liệt từng tung hoành Tứ Hải kia.

Phương Hành tự tay đưa nó vào Lôi Trì, lại không biết đây có phải lần cuối cùng mình và đại cẩu tử gặp mặt hay không.

Ở bên cạnh ao ngồi nửa ngày, Phương Hành thở dài đứng dậy, lấy ra mấy đạo cấm chế, bố trí ở trên không Lôi Trì, kỳ thật Lôi Trì ở sau khi Xích Long ngủ say, đã có linh tính phòng ngự, người bên ngoài không thể đụng vào, nhưng Phương Hành cũng phải tự mình bố trí thoáng một phát mới yên tâm.

Xử lý xong những sự tình này, hắn mới đứng dậy, thở dài, chuẩn bị ly khai.

Thông Thiên Lộ đã đứt, là sự tình ai cũng không tưởng tượng được, nhưng đã không đường có thể đi, thì chỉ có thể ly khai.

Chỉ có điều, thời điểm Phương Hành hiện lên ý niệm ly khai, trong u minh, lại có một tấm bia đá xuất hiện ở bên trái hắn.

- Người vứt bỏ Lôi Trì, qua cửa thứ chín!

Mấy chữ kia rồng bay phượng múa, cực kỳ chói mắt.

Con mắt Phương Hành mở to, ngơ ngác nhìn bia đá, cả buổi mới phản ứng qua.

Trừ mấy chữ to, còn có một hàng chữ nhỏ hiển hóa, là lời giải thích.

Sau khi Phương Hành xem xong, cũng khiếp sợ cả buổi nói không ra lời, hắn tuyệt đối chưa từng nghĩ đến, Thông Thiên Lộ không có chặt đứt, vừa rồi mình gặp, lại là cửa thứ chín... Đơn giản mà nói, cửa thứ chín này bất ngờ có quan hệ đến Tạo Hóa Lôi Trì, hơn nữa nội dung đơn giản đến làm cho người tức lộn ruột, người lựa chọn ngủ say ở trong Tạo Hóa Lôi Trì, tự nhiên có cơ duyên của Tạo Hóa Lôi Trì, nhưng cửa thứ chín lại tính toán thất bại.

Mà người buông tha Tạo Hóa Lôi Trì, mới xem như chính thức thông qua chín cửa!

Bởi vì cửa thứ chín này, khảo nghiệm chính là đạo tâm.

Hoặc là nói, cửa thứ chín này, căn bản chính là một cái bẫy.

Người bình thường, chứng kiến Thông Thiên Lộ đứt đoạn, lại được Tạo Hóa Lôi Trì, chính là một tiên cơ còn sót lại trên Thông Thiên Lộ, không hề nghi ngờ sẽ chọn tiến vào trong ao ngủ say, dù sao ngủ say trên trăm năm ngàn năm, ngay cả tu hành cũng miễn, thời điểm thức tỉnh sẽ có khả năng thành tiên, chuyện tốt như vậy đi đâu tìm đây? Hơn nữa tân tân khổ khổ đến nơi này, không tuyển chọn Tạo Hóa Lôi Trì, chẳng lẽ không công quay về sao?

Nhưng chỉ cần lựa chọn Tạo Hóa Lôi Trì, thì giống như xông cửa thứ chín thất bại.

Bởi vì Thái Thượng Đạo cho rằng, người lựa chọn ngủ say trong Tạo Hóa Lôi Trì, xem như buông tha cho tiên lộ của mình.

Người như vậy, đạo tâm không kiên, có lẽ có thể mượn Tạo Hóa Lôi Trì thành tiên, nhưng lại không phải Tiên mà Thái Thượng Đạo muốn tìm.

Chỉ có người từng bước một, đi ra tiên lộ của mình, mới xem như chính thức xông qua chín cửa, đạt đến yêu cầu.

Sau khi minh bạch đạo lý này, ngay cả Phương Hành cũng có chút dở khóc dở cười.

Thái Thượng Đạo chọn đệ tử, thật quá nghiêm khắc.

- Cửa thứ nhất khảo nghiệm chiến lực, cửa thứ hai khảo nghiệm trận pháp, cửa thứ ba khảo nghiệm phù pháp, cửa thứ tư khảo nghiệm đan pháp, cửa thứ năm khảo nghiệm biến báo, cửa thứ sáu khảo nghiệm ngộ tính, cửa thứ bảy khảo nghiệm thần thức, cửa thứ tám... sau khi giết Hận Thiên lão tổ, tự động trốn thoát, đây là khảo nghiệm dũng khí đập nồi dìm thuyền, hay là khảo nghiệm vận khí? Quản con mẹ nó làm gì, dù sao cũng không biến thái bằng cửa thứ chín...

Phương Hành nhịn không được mắng:

- Dĩ nhiên dùng loại phương pháp này khảo nghiệm đạo tâm, ngươi đây là tuyển đồ đệ hay tuyển con rể? Có hạng người như vậy sao? Đáng đời Thái Thượng Đạo các ngươi mấy vạn năm tìm không thấy một đệ tử, trên đời còn có thể tìm được người phù hợp yêu cầu của các ngươi sao? Nếu có người như vậy, ta là cái thứ nhất lấy đao chặt hắn, nếu người như vậy tồn tại, còn để cho người khác sống sao?

Đương nhiên, hiện tại mắng hung, về sau khi thế nhân biết rõ Thông Thiên Lộ của Thái Thượng Đạo khảo nghiệm cái gì, mắng to phương pháp khảo nghiệm này quá biến thái, chỉ có yêu nghiệt trấn áp một thời đại, không gì làm không được, kinh tài tuyệt diễm, mấy vạn năm chỉ sợ cũng khó tìm được một người, Phương Hành lại sẽ cao thâm mạt trắc trả lời:

- Ta, chính là người như vậy...

Thời điểm hắn tức giận bất bình, trong hư không xa xa, địa vực nhìn như đã đến cuối cùng kia, đột nhiên lại xuất hiện một khối, trên đó có một tế đàn màu đen cao 99 trượng hiển hóa ra, tuy màu đen, nhưng lại có vẻ cực kỳ thần thánh, một thềm đá từ đỉnh tế đàn, chậm rãi nối thẳng đến dưới chân Phương Hành.

- Cái này là chỗ tạo hóa chính thức của Thái Thượng Đạo?

Phương Hành bỗng nhiên ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn về phía tế đàn.

Chương 470: Thái Thượng Đạo Kinh

Phương Hành trong lúc vô tình bỏ Xích Long vào Tạo Hóa Lôi Trì, ngược lại không bàn mà hợp yêu cầu của Thái Thượng Đạo.

Xa xa, một tế đàn màu đen cao 99 trượng hiển hiện ở cuối thiên địa, một thềm đá nối thẳng đỉnh tế đàn.

Hai bên tế đàn đều là pho tượng màu đen cao chín trượng chín xích, có tất cả chín pho tượng, trái bốn pho tượng, phải bốn pho tượng, pho tượng thứ chín ở đỉnh tế đàn, mặc dù chỉ là pho tượng, hơn nữa đã trải qua vô số năm, nhưng trên pho tượng lại ẩn ẩn có uy nghiêm đáng sợ, đồng tử sâu kín nhìn Phương Hành đang đi đường.

- Cảm giác này, sao giống như chọn con rể vậy?

Phương Hành bị những tượng đá kia nhìn đến nội tâm sợ hãi, nhịn không được dò xét, muốn thử xem có thể từ đằng sau leo lên tế đàn hay không.

Bất quá cái ý niệm kia chỉ lóe lên, liền bị bỏ đi, Thái Thượng Đạo quá quỷ dị, hôm nay mình đã xông qua cửa thứ chín, cho nên vẫn là thành thật một chút, theo quy củ của người ta đến đi, dù sao Thái Thượng Đạo khảo nghiệm trùng điệp, cũng không thể cuối cùng tuyển ra đệ tử, là một đao làm thịt nha?

Cũng may, mãi cho đến trèo lên đỉnh tế đàn, cũng không có sự tình quỷ dị phát sinh.

- Truyền đạo điển của ta, nhận số mệnh của ta, tiếp pháp kiếm của ta...

Thời điểm Phương Hành bước lên bậc thang cuối cùng, một thanh âm như có như không vang lên bên tai, ở trên bệ đá giữa tế đàn, lại để một bức họa, một ngọc thư, một quyển sách, theo thanh âm vang lên, cuốn kinh văn màu vàng chậm rãi bay lên, như bị bàn tay vô hình cầm, treo ở giữa không trung, chậm rãi đi tới trước người Phương Hành.

- Ách... Ta sẽ không khách khí?

Phương Hành cảm thấy có chút quỷ dị, như có vô số ánh mắt nhìn mình cằm chằm.

Nhưng bảo bối ở trước mặt, không tiếp cũng không được, hắn chờ đợi lo lắng, chậm rãi thò tay, đưa tới cuốn kinh văn.

Oanh!

Thời điểm ngón tay Phương Hành vừa tiếp xúc đến cuốn kinh văn, đột nhiên thiên địa đại biến.

Thiên địa dưới chân ở thời khắc này lại nứt vỡ, đất rung núi chuyển.

Phảng phất như thời gian ngược dòng, cảnh sắc chung quanh rút đi, một mảnh tuyệt địa lại trong thời gian ngắn trở nên sinh cơ bừng bừng, Tiên khí mờ mịt, mà trên tế đàn, chín pho tượng giống như ở thời khắc này sống lại, hóa thành chân nhân trông rất sống động, cả đám tiên phong đạo cốt, tay áo bồng bềnh, sắc mặt khen ngợi nhìn Phương Hành, mỗi khẽ nhúc nhích, như đang nói chuyện cũ nào đó...

Phảng phất như một cái chớp mắt, lại phảng phất như đã qua mấy ngàn năm, thức hải Phương Hành oanh... một tiếng, lâm vào trong tĩnh mịch.

Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi mở mắt ra, lúc nhìn lại, tế đàn vẫn là tế đàn, pho tượng vẫn là pho tượng, phảng phất như một giấc chiêm bao.

Mà trong óc của hắn, giống như xuất hiện rất nhiều thứ.

Cái kia tựa hồ là ký ức, lại tựa hồ là một ít cảm ngộ, mang theo thương cảm không hiểu, thậm chí còn có tuyệt vọng.

Phương Hành ngây người nửa ngày, đột nhiên khoanh chân ngồi xuống, điều chỉnh suy nghĩ.

Trong cơ thể hắn không có hạt giống mà cửa thứ bảy gieo xuống, cho nên đối với Thái Thượng Đạo không có chút lòng trung thành, theo hắn, những ký ức bề bộn mà thương cảm kia, đều là vật vô dụng, hắn không muốn để thần hồn của mình bị những vật kia ảnh hưởng, từ trong hồi ức bề bộn, chọn lựa ra vật hữu dụng với mình, đây mới là chính sự...

- Thái Thượng Đạo Kinh... Nguyên lai là Thái Thượng Đạo Kinh...

Thật lâu sau, Phương Hành chậm rãi mở mắt, cúi đầu nhìn lại, trong đan điền của mình, hắn thấy được một đạo kinh cuốn.

Cuốn kinh này là vừa rồi đặt ở trên bệ đá, hôm nay đã dung hợp vào thân thể của hắn.

Kinh tên Thái Thượng Đạo Kinh, là căn cơ của Thái Thượng Đạo.

Đơn giản mà nói, cái này chính là đồ vật mà lúc trước Liên Nữ bảo hắn tiến vào Quy Khư tìm kiếm, cũng là tạo hóa thứ nhất của hắn.

Kinh văn rất đơn giản, rải rác mấy trăm chữ, nhưng lại không phải nhất thời có thể lĩnh ngộ, Phương Hành chỉ qua loa quét xem nội dung, liền tạm thời ném qua một bên, sau đó đưa mắt nhìn bốn phía, trên bệ đá, cuốn kinh văn màu vàng đã không thấy, chỉ còn một bức tranh, một ngọc thư lẳng lặng để đó, chờ đợi hắn tự tay đi lấy.

Thò tay lấy, Phương Hành lật xem sơ qua, thấp giọng tự nói:

- Ba đại tạo hóa, nguyên lai là chỉ ba đại tạo hóa này...

Thật lâu sau, hắn nhảy dựng lên, nhét bức họa và ngọc thư vào túi trữ vật, sau đó chắp tay vái chào pho tượng.

Sau lưng Phương Hành hiển hóa hai Kim Sí, trong nháy mắt phi độn đi xa.

- Chẳng lẽ nói, hết thảy đều ở trong tính toán của Liên đại tiểu thư?

Trước khi đi, trong lòng Phương Hành nghĩ, lăng không sinh ra một loại cảm giác sợ hãi.

Sau khi Phương Hành bay xa, trên tế đàn mới chậm rãi xuất hiện một làn khói đen, khói đen quấn quanh nửa ngày, mới từ từ hóa thành một trung niên nam tử, bộ dáng thoạt nhìn không già yếu, nhưng đáy mắt lại tràn đầy tuế nguyệt tang thương, thân hình như thực như huyễn, xen vào giữa chân thực và hư ảo, nhẹ nhàng ngồi ở trên tế đàn.

- Kỳ thật hắn không phải người chúng ta muốn tìm, kém quá xa, từ trong ra ngoài đều không phải!

Nam tử này nhẹ nhàng mở miệng, có chút thất lạc nói.

Ở sau lưng hắn, pho tượng trên đỉnh tế đàn nở nụ cười nói:

- Nhưng hắn xác thực đến nơi này!

Nam tử hắc y cười bất đắc dĩ:

- Cho nên từ đầu ta không đồng ý lưu lại những sơ hở kia trên Thông Thiên Lộ!

Pho tượng nói:

- Dù tìm được đệ tử chính thức thông qua chín cửa, ngươi cho rằng hắn có thể làm được sự kiện kia sao?

Nam tử hắc y giật mình, sau nửa ngày mới khẽ lắc đầu.

Trong pho tượng, như có sợi thần hồn nào đó nở nụ cười:

- Đã như vậy, sao không đi theo hắn?

Thân hình Phương Hành như điện, lao về phía Thái Thượng di chỉ, cầu đá đã được dựng lên, hắn cũng không phí công phu gì, đạp ở trên cầu đá, về tới Thái Thượng di chỉ, lúc này Đại Bằng Tà Vương còn đang ở bên bờ chờ tin tức, nó biết Phương Hành gặp nguy hiểm, thấy hắn an toàn trở về, tự nhiên rất mừng rỡ, sóng vai cùng đi ra ngoài Thái Thượng di chỉ, trên đường hỏi thu hoạch như thế nào...

Phương Hành chỉ cười hắc hắc nói:

- Rất không tồi!

Đại Bằng Tà Vương giật mình, sau đó cười phá lên, biết tiểu hỗn đản này quả nhiên không để mình thất vọng, đã đắc thủ.

Đối với sự tình Xích Long, Phương Hành chỉ đơn giản nói vài lời, quá trình đều tỉnh lược, chỉ nói Xích Long cũng có tạo hóa, đã ngủ trong lôi trì, đợi cho ngày tỉnh lại, thế gian rất có thể sẽ xuất hiện một Chân Long đỉnh phong, Đại Bằng Tà Vương lại hối hận đến xém từ không trung ngã xuống đất, vừa rồi sao mình không dùng thân đi cứu chứ?

Đây chính là Tạo Hóa Lôi Trì, đừng nói mình ngủ ở bên trong, ngửi mấy hơi cũng có rất nhiều chỗ tốt a...

Đấm ngực dậm chân một trận, cũng biết hối hận vô dụng, đành phải cùng Phương Hành tạm thời đi ra ngoài nói sau.

Mà lúc này, bên ngoài Thái Thượng di chỉ, thủ lĩnh mấy bộ đang lành lạnh ngồi dưới đất, ánh mắt lạnh lùng nhìn di chỉ.

- Chư vị, vừa rồi Xích Long kia bỗng nhiên điên cuồng vọt vào hạch tâm, chẳng lẽ tiểu quỷ kia gặp nguy hiểm?

Lạc Mộc Tang cau mày nói.

- Dám can đảm xông loạn ở trong Quy Khư, cũng chỉ có Xích Long kia, ta nghĩ coi như tiểu quỷ kia gặp nguy hiểm, nó cũng chưa chắc có thể thành công trở về, ngược lại có khả năng chết ở bên trong, chúng ta cần cẩn thận, là người đoạt xá Chu Tước kia, khi Chu Tước còn sống chỉ có tu vi Kim Đan trung kỳ, nhưng gia hỏa kia sau khi đoạt xá Chu Tước, khí tức trên người ngay cả lão phu cũng cảm giác có chút kinh hãi, chỉ sợ một mình lão hủ, là không thể bắt lấy hắn!

Lạc Mộc Tang trầm ngâm nói, ánh mắt chớp động u hỏa.

Ngọc bà bà điềm nhiên nói:

- Không cần lo, người này vừa mới đoạt xá, thần hồn chưa củng cố, dù có bản lĩnh thông thiên, bây giờ có thể phát huy ra năm thành uy lực đã tính toán không tệ, bốn người chúng ta, cộng thêm Phương Chính, Linh Lung và Ngự Thú Thị Ngư Long đạo hữu, bảy Kim Đan đỉnh phong, phân ra hai người đối phó yêu vật đoạt xá Chu Tước, bốn người phòng bị Xích Long, ta một người đối phó tiểu quỷ kia là đủ!

- Ai, mọi người cẩn thận là được!

Lạc Mộc Tang nhẹ giọng thở dài:

- Kế bọ ngựa bắt ve của chúng ta quá lộ liễu, bằng trí kế của tiểu quỷ kia, tất nhiên sẽ đoán được, hơn nữa người Hận Thiên Thị và người đoạt xá Chu Tước cũng đề phòng chúng ta, muốn ra tay bất ngờ là không thể nào, chỉ sợ phải cứng đối cứng, hi vọng chư vị đạo hữu chuẩn bị tâm lý!

Ngọc bà bà lạnh giọng cười nói:

- Dù đề phòng thì thế nào? Chư vị đạo hữu, kỳ thật chúng ta đã sớm nên liên thủ diệt tiểu quỷ kia, chỉ là kiêng kị Xích Long, lúc này mới kéo dài sự tình đến trình độ này, hôm nay là cơ hội cuối cùng của chúng ta, nếu không muốn không cầm quay về, thì bắt giữ tiểu quỷ kia, bất luận hắn lấy được cái gì, chúng ta sẽ chia đều!

Lúc này dị tượng Cửu Nguyệt Thăng Thiên, đã theo Hận Thiên lão tổ hồn phi phách tán mà biến mất, cấm chế trong Thái Thượng di chỉ xuất hiện lần nữa, nhưng Phương Hành có Âm Dương Thần Ma Giám và Đại Bằng Tà Vương giỏi trận pháp, cuối cùng vô kinh vô hiểm chạy tới biên giới thâm uyên, thời điểm chuẩn bị xuyên qua đại trận ra ngoài, Đại Bằng Tà Vương như nghĩ tới điều gì, thân hình dừng lại nói:

- Tiểu quỷ, chúng ta cứ như vậy đi ra ngoài sao? Trước đó ngươi và nha đầu kia đùa đám người Phụng Thiên Thị xoay quanh, nhưng này chủ yếu là bởi vì bọn họ biết Thái Thượng di chỉ quá ít, lúc này mới bị các ngươi từng bước tranh tiên cơ, nhưng nói trở lại, có thể tu luyện tới Kim Đan đỉnh phong, lại có mấy người là đơn giản, lúc này đám lão gia hỏa kia tất nhiên sẽ ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ, chuẩn bị đoạt ngươi...

Phương Hành nghe vậy, cũng không ngẩng đầu lên nói:

- Ta biết rõ!

Đại Bằng Tà Vương chẹn họng nói:

- Ngươi biết còn không chuẩn bị?

Phương Hành nói:

- Ta lấy được ba cơ duyên tới tay, chỉ nghĩ làm sao Kết Đan, nào có thời gian dây dưa với bọn hắn? Hơn nữa không phải có ngươi sao, ngươi cũng là lão yêu quái sống cả ngàn năm, ta cũng tìm cho ngươi một thể xác tốt, nếu ngươi ngay cả mấy lão gia hỏa kia cũng đấu không lại, còn không biết xấu hổ xưng Đại Bằng Tà Vương?

Đại Bằng Tà Vương có chút im lặng, sau nửa ngày mới nói:

- Tốt xấu cũng cho bổn tọa biết ta có át chủ bài gì có thể đắn đo bọn hắn chứ?

Phương Hành cười nói:

- Cái này đơn giản!

Nói xong kể lại sự tình ba đại cơ duyên, Đại Bằng Tà Vương nghe xong không khỏi giật mình sững sờ, đột nhiên cười phá lên:

- Tốt, tốt, tốt, đã có át chủ bài bực này, vậy giao hết cho lão phu, nếu không thể mượn cơ hội này thu phục mấy thị tộc, vậy bổn tọa sống nhiều năm như vậy không phải sống vô dụng sao!

Chương 471: Ba đại tạo hóa

Bên kia, người mấy thị tộc bí mật thương nghị, muốn đoạt cơ duyên của Phương Hành, lúc này chỉ thấy trong đại trận, hỏa vân đỏ thẫm xen lẫn từng sợi kim quang lóe lên, một người một hung cầm bất ngờ từ trong vực sâu bay vút ra, huyền không mà đứng, người là một thiếu niên thon gầy, mà hung cầm thì một thân tà khí lẫm nhiên, không thể nghi ngờ chính là Phương Hành và Đại Bằng Tà Vương đến rồi.

- Hình... Thị Chủ, ngươi ra rồi!

Hận Thiên Ninh và tám thủ hạ Kim Đan, vừa thấy Phương Hành, nhất thời con mắt sáng ngời, kêu hắn một tiếng, một bộ muốn nói lại thôi.

Thấy bộ dáng của nàng, lại nhìn đội ngũ của mấy thị tộc phân biệt canh giữ ở mấy phương hướng, người Hận Thiên Thị thì bị canh giữ ở giữa, lập tức minh bạch tâm tư của các thủ lĩnh thị tộc, cười lạnh một tiếng, vừa rồi Đại

Bằng Tà Vương đoán quả nhiên không sai.

- Hình Thị Chủ, chúc mừng ngươi toàn thân trở về, không biết có lấy được cơ duyên của Thái Thượng Đạo Cung không?

Cách đó không xa, Phương Hành vừa hiện thân, Bái Nguyệt Thị Ngọc bà bà, Ngự Thú Thị Sư Nam Cát, Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân, liên minh tiểu thị tộc Lạc Mộc Tang, cộng thêm Phụng Thiên Thị Phương Chính, Bái Nguyệt Thị Linh Lung, Ngự Thú Thị Ngư Long…. cùng một chỗ chậm rãi đi về phía Phương Hành, tuy trên mặt hòa hoãn, nhưng khí tức lại có chút ngưng trọng.

- Còn nữa, sao ngươi một mình trở lại? Xích Long bỗng nhiên phát điên, trốn vào trong di chỉ, nó không đi tìm ngươi sao?

Ngọc bà bà híp mắt, nhẹ giọng hỏi.

Nàng hỏi ra vấn đề mà các tu sĩ cực kỳ quan tâm, thiếu đi Xích Long thủ hộ, Phương Hành giống như mất đi một núi dựa lớn, các tu sĩ cũng giống như bớt đi kiêng kị lớn nhất, có thể nói áp lực giảm bớt không ít.

Phương Hành đối mặt các tu sĩ, cười hì hì nói:

- Nhờ phúc của mấy vị lão tiền bối, coi như vận may, Thông Thiên Lộ tốt xấu gì cũng xông qua, ba đại tạo hóa của Thái Thượng Đạo

Cung cũng nắm bắt tới tay, chỉ tiếc Xích Long của ta trung tâm hộ chủ, xông vào Thông Thiên Lộ, kết quả giúp ta hóa giải một nguy cơ, nó lại bị thương nặng không trị nổi, ai... đau lòng a...

Các thủ lĩnh thị tộc nghe vậy, mặt lộ vẻ vui mừng, đều nhẹ nhàng thở ra.

Lạc Mộc Tang cười hắc hắc nói:

- Có được tất có mất, Hình đạo hữu không cần đau buồn như thế, tạo hóa của Thái Thượng Đạo Cung, lão phu cũng không biết nghe nói bao nhiêu năm, nhưng vô duyên nhìn thấy, không biết Hình tiểu hữu có thể để cho ta tăng thêm kiến thức không?

Sư Nam Cát cũng cất bước đi về phía trước, trầm giọng hỏi:

- Có tìm được con đường ly khai Quy Khư hay không?

Đối mặt các tu sĩ hùng hổ dọa người, Phương Hành lại cười lạnh, cũng không nói lời nào, Đại Bằng Tà Vương thì đột nhiên xông lên, hỏa diễm trên người chấn động, trực tiếp nghiền ép tới, hỏa diễm vốn là chân viêm hộ thân của Chu Tước nhất tộc, uy lực kinh người. Dù các tu sĩ không sợ, cũng không nguyện vào lúc này cứng đối cứng với Đại

Bằng Tà Vương, nhất thời bị hắn bức lui về phía sau một bước.

- Hận Thiên Thị Chủ vừa mới lấy được tạo hóa, rất mệt mỏi, chuyện còn lại do bổn tọa nói với các ngươi đi!

Ánh mắt của Đại Bằng Tà Vương lành lạnh, tà khí bức người.

Thời điểm hắn cản đường, Phương Hành bước chân không ngừng, tiếp tục đi về phía trước. Thủ lĩnh mấy bộ ánh mắt lập loè, nhất là Ngọc bà bà và Lạc Mộc Tang. Cả hai nháy mắt, ý bảo "động thủ", nhưng Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân và Ngự Thú Thị Sư Nam Cát lại nhẹ nhàng lắc đầu, không có ý động thủ, mà muốn nghe Đại Bằng Tà Vương nói.

Hơn nữa Phương Hành cũng chưa từng ly khai, mà đến Hoàng Tuyền Hải, ngược lại rời xa Thái Thượng di chỉ, các tu sĩ không sợ hắn trốn vào di chỉ nữa, liền sai người âm thầm nhìn Phương Hành, nếu như có dị động, thì lập tức bắt, mọi người ngồi xuống, tăng thêm Đại Bằng Tà Vương, tổng cộng năm cao thủ ngồi đối diện nhau, bày ra vẻ muốn trao đổi, bầu không khí có chút khắc nghiệt.

- Vị đạo hữu này, còn chưa thỉnh giáo...

Lạc Mộc Tang mở miệng trước, thỉnh giáo chi tiết của Đại Bằng Tà Vương.

- Bản thể của lão phu đã tiêu vong nhiều năm, dù ở bên ngoài, còn nhớ rõ tên tuổi của ta cũng không nhiều, huống chi là trong Quy Khư? Hơn nữa lão phu đã đoạt xá trùng sinh, danh hào quá khứ không cần hỏi nữa, gọi lão phu một tiếng Tà Vương là được...

Đại Bằng Tà Vương lạnh giọng mở miệng, lúc này hắn hóa thành người, bộ dáng tương tự Thiếu Tôn, nhưng thần hồn cải biến, khí chất cũng đại biến, trên khuôn mặt tuấn tú của Thiếu Tôn, lại nhiều hơn một tia tà khí, thoạt nhìn ba mươi mấy tuổi, sau lưng hiển hóa một bộ áo bào màu vàng, khí thế ngập trời, trong khẩu khí ẩn ẩn ai cũng không để vào mắt.

Ngọc bà bà há hốc mồm, như muốn nói cái gì, Đại Bằng Tà Vương nhẹ nhàng vung tay, ngăn trở nàng nói tiếp, thản nhiên nói:

- Bổn tọa đã cùng các ngươi nói chuyện, thì có thể đại biểu Hận Thiên Thị Chủ, hơn nữa không dối gạt các vị, bổn tọa và hắn quan hệ cực kỳ thân cận...

Bỗng nhiên giảm thấp thanh âm nói:

- Kỳ thật hắn là cháu ta...

Mấy thủ lĩnh thị tộc nhất thời nghẹn lời, trong lòng nghĩ: Lừa gạt ai đó, ngươi một thân yêu khí ai nhìn không ra?

- Khục... Tà Vương đạo hữu, lời thừa thãi lão thân không nói, tiểu quỷ kia có thể đạt được cơ duyên của của Thái Thượng Đạo, cùng chúng ta lấy ra bí bảo thoát không được quan hệ, nói cách khác, vô luận như thế nào, tiểu quỷ kia đạt được cơ duyên, mấy bộ chúng ta đều muốn chia một chén canh... Từ tục tĩu nói trước, Tà Vương đạo hữu, Hận Thiên Thị không phải đối thủ của mấy bộ chúng ta...

Ngọc bà bà mở miệng, lành lạnh nói với Đại Bằng Tà Vương.

Một câu này, đã biểu lộ tâm tư của mấy bộ không thể nghi ngờ, Đại Bằng Tà Vương nghe ra Ngọc bà bà ẩn hàm uy hiếp, lại nhẹ nhàng cười cười hỏi:

- Vị đạo hữu này nói cũng không sai, lão phu đã nói chuyện với các vị, tự nhiên là muốn giải quyết vấn đề, ngược lại hỏi thoáng một phát, các ngươi muốn chia mấy chén canh... lại chia như thế nào?

- Ân?

Thủ lĩnh mấy bộ liếc nhau, đều nhìn ra ý lạnh trong mắt đối phương:

- Không có Chân Long, bọn hắn đã mất đi cậy vào lớn nhất, không dám khiêu chiến chúng ta, hôm nay phái lão yêu quái này đến, là muốn thương lượng a...

Lạc Mộc Tang cười nói:

- Chia như thế nào, thì phải xem Hình tiểu hữu đạt được cơ duyên gì rồi!

Đại Bằng Tà Vương nhìn sang, thấy Phương Hành chậm rì rì đi dạo đến trước Hoàng Tuyền Hải, đáy lòng đại định, cười nói:

- Hắn đoạt được tạo hóa, quả thực rất bất phàm, trong đó cơ duyên thứ nhất, chính là Thái Thượng Đạo Kinh, đây là quy tắc chung trong mười vạn đạo pháp của Thái Thượng Đạo, xem như chí bảo trấn sơn của Thái Thượng Đạo Cung. Chỉ có điều, kinh này đã dung nhập vào thức hải của hắn, trong tối tăm bị cấm chế, không cách nào khẩu thuật hoặc viết ra truyền cho người khác, có lẽ chỉ có thể chờ đạo pháp của hắn đại thành, mới có thể truyền cho các vị!

Oanh!

Tuy đã sớm ngờ tới Thái Thượng Đạo lưu lại tạo hóa sẽ có kinh này, nhưng ánh mắt của các tu sĩ vẫn phát sáng lên.

Tham niệm trong ánh mắt, quả thực không

thể che dấu.

- Dung nhập thần hồn? Vậy xem ra chỉ có thể sưu hồn ...

Ngọc bà bà trầm thấp thì thầm... giống như tự nói, lại tựa hồ cố ý để Đại Bằng Tà Vương nghe.

- Cơ duyên thứ hai là gì?

Lạc Mộc Tang dằn xuống xúc động hiện tại ra tay sưu hồn, run giọng hỏi Đại Bằng Tà Vương.

Tà Vương cười lạnh nói:

- Từ khi thiên khiển qua đi, khắp Quy Khư che kín lôi đình hủy diệt, đến nay chưa tán, nhưng có Âm thì có Dương, có Tử thì có Sinh. Cả Quy Khư hiện đầy lôi đình tử vong, nhưng ở trong di tích, lại sinh ra Tạo Hóa Lôi Trì. Bên trong đản sinh ra tạo hóa lôi dịch, hắn đã lấy ra một hồ lô, thực là giá trị vô lượng...

Đang khi nói chuyện, tay nắm một sợi dây thừng, một hồ lô màu đỏ thắm trượt ra, lay động ở trên không trung.

Cái hồ lô này là vừa rồi Phương Hành cho hắn, vốn là dùng để chứa đựng linh tửu, không chỉ có năng lực trữ vật, còn có thể ngăn cách thiên địa, linh khí trong hồ lô sẽ không tiết ra ngoài. Hôm nay trên miệng hồ lô bị nút lọ nhét chặt, nhưng trên thân hồ lô lại bịt kín một tầng bạch quang nhàn nhạt, tràn ngập khí tức lôi đình, phảng phất như vằn nước lưu chuyển bất định.

- Tạo hoá lôi dịch...

Trong thủ lĩnh mấy bộ, bất ngờ có bốn người đồng thời thốt ra, trong ánh mắt có thể nói tinh quang bắn ra bốn phía.

Bọn họ đều biết hàng, đối với nhiều loại thiên tài địa bảo của thế gian có thể nói như lòng bàn tay, tạo hóa lôi dịch này, đã xem như dị bảo thần cấp, bọn hắn sao có thể chưa nghe nói qua? Hoặc là nói, dù trước kia chưa từng nghe nói qua tạo hóa lôi dịch, cũng có thể cảm ứng được trên hồ lô tỏa ra sinh cơ dồi dào, không cần nghĩ cũng có thể xác định lôi dịch kia là chí bảo hiếm thấy.

- Cái dị bảo này, lão thân muốn...

Ngọc bà bà đột nhiên rống to, thò tay cầm tới, nhưng trước người Đại Bằng Tà Vương, đột nhiên bay lên một bình chướng, cản lại Ngọc bà bà, thi triển pháp thuật lại là Lạc Mộc Tang, hắn vẫn cười tủm tỉm nói:

- Ngọc bà bà đừng vội, hồ lô tạo hóa lôi dịch kia, chính cầm một mình hết sao?

Ngọc bà bà nheo mắt lại, ánh mắt lành lạnh rơi vào trên người Lạc Mộc Tang:

- Ngươi dám tranh đoạt với lão thân?

Ánh mắt Lạc Mộc Tang lập loè, cười nói:

- Không dám, không dám, chỉ là khuyên ngài một câu mà thôi...

Ngọc bà bà cười lạnh quát:

- Không dám là tốt rồi, vậy thì nhanh chóng tránh ra!

Trong tiếng quát chói tai, một chưởng đẩy lui Lạc Mộc Tang, lấy tay muốn nắm hồ lô kia, nhưng Đại Bằng Tà Vương cười lạnh, trên người đột nhiên phóng ra hỏa diễm ngập trời, Ngọc bà bà thất kinh, vội vàng thu tay về, nhưng ánh mắt nhìn về phía Đại Bằng Tà Vương lại ẩn chứa sát ý, điềm nhiên nói:

- Vị đạo hữu này, ngươi quả thật có chút bất phàm, nhưng ngươi thực cho rằng ở trong tay chúng ta, có thể giữ được những cơ duyên này sao?

Đại Bằng Tà Vương cười lạnh nói:

- Lão phu vừa mới đoạt xá, thần hồn bất ổn, thi triển thần thông pháp thuật, ít nhất cũng phải suy yếu năm thành, tự nhiên không có nắm chắc bảo trụ cơ duyên, bất quá coi như các ngươi muốn cùng chúng ta chia đều cơ duyên, vậy cũng không thể ra tay tranh như vậy nha? Chờ nghe xong lão phu nói hết, lại thương nghị làm sao phân phối?

Ánh mắt của Ngọc bà bà lấp lóe, hiển nhiên không thích biểu lộ thong dong của Đại Bằng Tà Vương, nhưng lúc này Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân nhẹ giọng nói:

- Vị đạo hữu này nói không sai, nghe hắn nói xong cơ duyên thứ ba là cái gì đã!

- Vẫn là vị đạo hữu này biết lý lẽ...

Đại Bằng Tà Vương cười ha hả, nhìn Tử Ban Đạo Nhân chắp tay cười nói:

- Cơ duyên thứ ba... Chính là Quy Khư!

Các tu sĩ nghe vậy, không khỏi nao nao, ánh mắt nhìn về phía Đại Bằng Tà Vương có chút kinh ngạc.

Đại Bằng Tà Vương cười giải thích nói:

- Toàn bộ Quy Khư, hết thảy người, thú, kinh, thảo, kể cả các ngươi, tất cả đều là của hắn!

Chương 472: Tự rước tử lộ

- Toàn bộ Quy Khư, có ý gì?

Cho dù là Đại Bằng Tà Vương lập lại một lần, các tu sĩ cũng có chút không rõ ý của hắn, nhất là nghe hắn nói đến người, thú, kinh, thảo, chẳng lẽ nói tất cả đồ vật trong Quy Khư đều là cơ duyên của tiểu quỷ kia sao? Này thật khó tin, các tu sĩ liếc nhau, Tử Ban Đạo Nhân trầm giọng nói:

- Lão hủ không rõ ý này!

Đại Bằng Tà Vương nghe vậy, không khỏi nở nụ cười:

- Kỳ thật rất đơn giản, vị tiểu hữu kia của ta, thông qua Thông Thiên Lộ, đã trở thành đệ tử của Thái Thượng Đạo, nói cách khác, bây giờ hắn là truyền nhân duy nhất của Thái Thượng Đạo, mà Quy Khư này, là địa vực năm đó Thái Thượng Đạo thống lĩnh, cho nên nói, vị tiểu hữu này của lão phu... Chính là chủ nhân danh chính ngôn thuận của nơi này!

Nghe hắn nói, trong mắt mấy thủ lĩnh đều có chút trêu tức.

Lạc Mộc Tang cười nói:

- Tà Vương đạo hữu, ngươi nói chuyện cười thì sao? Tính toán ra, mấy người chúng ta có rất nhiều không sinh ở nơi đây, ngay cả lão phu, cũng là sáu trăm năm trước mới tiến vào Quy Khư, mà các ngươi, đến nơi đây mới ba năm a? Cũng muốn nói nơi này là địa bàn của các ngươi, chẳng lẽ muốn đuổi chúng ta ra, hay chúng ta muốn tiếp tục ở chỗ này thì phải nộp thuế?

Hắn nói trêu chọc, Đại Bằng Tà Vương lại tựa hồ không để ý, mỉm cười nói:

- Nếu nói là sớm, ai sớm qua Thái Thượng Đạo? Cho nên bất kể chư vị nói thế nào, cũng chỉ là khách nhân của nơi đây mà thôi...

Ánh mắt của các tu sĩ đều lạnh xuống, nhìn về phía Đại Bằng Tà Vương có chút bất thiện.

Đại Bằng Tà Vương bị các tu sĩ nhìn không thoải mái, thở dài nói:

- Được rồi, lão phu cũng biết, đạo lý này là càng nói càng bừa bãi, cho nên không nói nữa, vị tiểu hữu kia... Khục, kỳ thật chính là cháu ta, hắn là chủ nhân của Quy Khư, ngoại trừ danh phận, còn nắm giữ phương pháp ly khai Quy Khư...

Bá!

Ánh mắt của các tu sĩ đột nhiên sáng lên, tinh quang mãnh liệt, rơi vào trên người Đại Bằng Tà Vương.

Phương pháp ly khai Quy Khư!

Cái này có thể nói là ngoại trừ cơ duyên Thái Thượng Đạo, là đồ vật để người quan tâm nhất.

Thậm chí rất nhiều tu sĩ, đi tới hạch tâm Quy Khư, không phải tìm tạo hóa gì, mà chỉ vì ly khai Quy Khư.

Dù lúc trước bị buộc vào, đã quen sinh hoạt như lao ngục, cũng không có người không muốn rời đi.

Nhất là càng có một ít người, nói thí dụ như Ngự Thú Thị Sư Nam Cát, hắn là kinh tài tuyệt diễm, hôm nay không đến 600 tuổi, đã đến Kim Đan đỉnh phong, ở bên ngoài, dù tới Thần Châu cũng được xưng kỳ tài, nhưng hết lần này tới lần khác ở trong Quy Khư, dù hắn tu đến Kim Đan đỉnh phong cũng vô dụng, bởi vì hắn căn bản không ra được, chỉ có thể chết già ở chỗ này.

Mà tu sĩ như vậy còn có rất nhiều, phàm là sinh ra ở nơi đây, đều muốn đi ra thế giới bên ngoài.

Ngay cả đám người Tử Ban Đạo Nhân, cũng cực kỳ động tâm.

Ở trong Quy Khư, Kim Đan đỉnh phong chính là cực hạn của bọn hắn, hôm nay theo thọ nguyên khô kiệt, bọn hắn đã đạt đến tình trạng dầu hết đèn tắt, nếu ra ngoài, không có quy tắc hạn chế, bọn hắn có khả năng tái tiến một bước.

Đột phá Nguyên Anh, sẽ tăng thêm 2000 năm thọ nguyên...

Giống như có thêm hai đời!

Cũng bởi vậy, nghe Đại Bằng Tà Vương nhắc tới thế giới bên ngoài, ai có thể không động tâm?

- Chắc hẳn chư vị cũng đoán được, trong Thái Thượng di chỉ, có thể sẽ có thông đạo ly khai Quy Khư, mà sự thật cũng như vậy, thông đạo này xác thực tồn tại, hôm nay nắm giữ ở trong tay vị tiểu hữu kia, đơn giản mà nói, vô luận là các ngươi nghĩ đến tài nguyên ở ngoại khư, hay ly khai địa phương quỷ quái này, hết thảy do hắn định đoạt, cái này, có tính mạch môn của chư vị không?

Ở trong ánh mắt khiếp sợ của các tu sĩ, Đại Bằng Tà Vương chậm rãi mở miệng, mỉm cười nói.

- Ha ha, đương nhiên là tính, lão phu đi vào Quy Khư sáu trăm năm, không có lúc nào là không muốn quay về Bắc Câu Tam Nguyệt Đảo...

Lạc Mộc Tang cười phá lên, trong ánh mắt cũng lộ ra hàn ý, cười mỉm nhìn Đại Bằng Tà Vương nói:

- Tà Vương đạo hữu, chẳng lẽ ngươi còn nghĩ dùng chuyện này uy hiếp chúng ta sao?

Đại Bằng Tà Vương cười ha ha nói:

- Ta chỉ là muốn nói phương thức phân phối tốt nhất trong lòng lão phu mà thôi, vì tỏ rõ thành ý, hồ lô Tạo Hóa Lôi Dịch này, nguyện cùng chư vị cộng hưởng, các ngươi có thể chia thành bốn phần, không cần tính cả ta và tiểu hỗn đản kia, mà thông đạo duy nhất ly khai Quy Khư, cũng có thể nắm giữ ở trong tay năm bộ chúng ta, về phần Thái Thượng Đạo Kinh... Chư vị cũng minh bạch, đã cùng thần hồn tương dung, lấy ra cũng không phải chuyên đơn giản như vậy, nên lưu tại trên người tiểu hỗn đản kia thôi!

Đại Bằng Tà Vương nói rất thành khẩn, giống như ngoại trừ Thái Thượng Đạo Kinh liên quan đến mạng nhỏ của Phương Hành, vật gì cũng sẽ giao ra.

Nhưng Ngọc bà bà và Lạc Mộc Tang nghe, hai người liếc nhau một cái, sau đó Ngọc bà bà lại nhìn Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân và Ngự Thú Thị Sư Nam Cát, khẽ nói:

- Lão thân cũng có một phương pháp phân phối khác, Tạo Hóa Lôi Dịch này cực kỳ trân quý, thậm chí liên quan đến chúng ta đột phá Nguyên Anh cảnh, liền phân ba phần, Bái

Nguyệt, Phụng Thiên, Ngự Thú tất cả có một phần, về phần Lạc đạo hữu, thứ cho lão thân nói thẳng, trước kia tiểu hỗn đản này giành cơ duyên, ngươi không ra dị bảo gì, có đúng không...

Sắc mặt của Lạc Mộc Tang trở nên khó coi, nhưng nhìn thoáng qua người mấy bộ khác, trong nội tâm hiểu được, bàn về thực lực, liên minh tiểu thị tộc kém xa mấy đại thị tộc, cũng chỉ có thể cắn răng nhịn.

Ngọc bà bà cười nói:

- Ngươi cũng không cần sinh lòng bất mãn, Tạo Hóa Lôi Dịch không phần của ngươi, nhưng vật khác lại có thể phân ngươi một phần, lão thân biết ngươi tu đan pháp, còn biết Sưu Hồn Thuật, hơn nữa có không ít phù triện, lại phối hợp thêm bí pháp của Bái Nguyệt Thị chúng ta, có thể từ trong thần hồn của tiểu hỗn đản kia rút ra Thái Thượng Đạo Kinh nguyên vẹn, nếu ngươi chịu xuất lực, Thái Thượng Đạo Kinh cùng quyền lực nắm giữ thông đạo Quy Khư, đều tính ngươi một phần, ngươi cảm thấy thế nào?

Lạc Mộc Tang do dự, nhưng Đại Bằng Tà Vương lại thay đổi sắc mặt, điềm nhiên nói:

- Vị đạo hữu này có ý gì? Ở trước mặt lão phu thương thảo phương pháp phân phối, coi lão phu không tồn tại sao? Không sợ chúng ta cá chết lưới rách sao?

- Cá chết lưới rách?

Ngọc bà bà nở nụ cười, lạnh giọng nói:

- Thời điểm ngươi ngồi xuống cùng bọn ta trao đổi, đại trận quanh người ngươi cũng đã bày ra, đến lúc này, trận pháp đã mở, ngươi động thoáng một phát cũng khó, muốn cá chết lưới rách, nói dễ vậy sao?

Đại Bằng Tà Vương bất động thanh sắc, nhẹ nhàng giãy dụa, lập tức phát hiện thân thể của mình bị vô số ánh trăng như sợi tơ cuốn lấy, ánh trăng kia từ trên trời giáng xuống, cộng thêm đêm nay là mười sáu, là ngày trăng tròn, ánh trăng sáng ngời, vì thế có thể vô thanh vô tức bày ra đại trận.

- Ngươi nghĩ chúng ta thật muốn cùng ngươi tốn nhiều miệng lưỡi, nói chuyện lâu như vậy?

Ngọc bà bà cười lạnh lùng, chậm rãi đứng dậy:

- Đơn giản là trước khống chế ngươi, miễn cho nhiều chuyện mà thôi! Hiện tại hết thảy đều đơn giản, khống chế tiểu quỷ kia, hoặc sưu hồn, hoặc hóa thành khôi lỗi, hết thảy tùy tâm, há không đơn giản?

Trong tiếng cười lạnh, nàng và Lạc Mộc Tang đều xoay người lại, nhìn Phương Hành ngồi ở bờ Hoàng Tuyền Hải, lúc này trong nội tâm bọn hắn có thể nói đại định, trước mắt chính là Hoàng Tuyền Hải, sờ vào liền chết, mà Đại Bằng Tà Vương thì bị bọn hắn khống chế, Phương Hành chỉ là Trúc Cơ cảnh, thật có thể nói là lên trời không đường, xuống đất không cửa, chỉ cần bắt hắn, vô luận là tạo hóa gì, còn không phải ở trong tay?

- Ai, các ngươi thật y như lão Tà đoán...

Lúc này, Phương Hành ngồi ở trên bờ Hoàng Tuyền Hải bỗng nhiên hít một hơi.

- Tiểu quỷ, nói những cái này đều vô dụng, ngươi sớm phải biết, bằng tu vi của ngươi, giành được tạo hóa như thế, chính là tội lớn!

Ngọc bà bà còn chưa ra tay, Lạc Mộc Tang lại mở miệng quát lạnh, bàn tay nhấn một cái, bất ngờ có một đạo huyết quang biến ảo, hóa thành bàn tay to lớn, trực tiếp chém về phía Phương Hành, hắn nghĩ đến mình thế đơn lực bạc, cùng các thị tộc chia cơ duyên, tất nhiên phân không được quá nhiều, muốn bắt Phương Hành trước để nói điều kiện.

Mà tu sĩ các thị tộc khác, thấy một màn này, ánh mắt chỉ sâm lãnh nhìn.

Vào lúc này, trong nội tâm bọn hắn suy nghĩ, là làm sao phân phối thu hoạch và lợi ích, không để Phương Hành vào mắt.

Vốn kiêng kị Phương Hành, là bởi vì hắn có Xích Long, hôm nay Xích Long đã chết, Đại Bằng Tà Vương lại bị vây khốn, còn lo lắng cái gì?

Lạc Mộc Tang ra tay, Phương Hành chỉ là Trúc Cơ cảnh, căn bản không có năng lực phản kháng, giống như bắt con sâu nhỏ, nhất là dưới tình huống ở bên bờ Hoàng Tuyền Hải, quả thực dễ như trở bàn tay.

Chỉ có điều, bọn hắn không nghĩ tới, Phương Hành lại nhẹ giọng cười cười, cúi đầu nhìn Hoàng Tuyền Hải.

Đây chính là Hoàng Tuyền Hải, Âm Linh dày đặc, âm khí trùng thiên, lông ngỗng trôi không nổi, sờ vào tức chết.

Mà thời điểm Lạc Mộc Tang ra tay, hoặc nói Lạc Mộc Tang còn chưa ra tay, Phương Hành đã nhảy xuống.

- Lão Tà nói toàn bộ Quy Khư đều là cơ duyên của ta, các ngươi lại chỉ quan tâm thông đạo Quy Khư bị ta khống chế? Trên thực tế, hắn nói một tin tức khác quan trọng hơn, đó chính là... hiện tại ta chính là đệ tử chân truyền thứ mười một của Thái Thượng Đạo, nói cách khác, tất cả lực lượng có quan hệ tới Thái Thượng Đạo, đều coi ta là chủ nhân...

- Kể cả Hoàng Tuyền Hải...

Chương 473: Quy Khư chi chủ

Nhảy vào Hoàng Tuyền Hải, nhưng còn không đợi các tu sĩ kinh ngạc, Phương Hành đã ngoi lên, bất quá lúc này đây bay lên, lại không phải dựa vào lực lượng của mình bay lên, mà dưới chân hắn, bất ngờ nâng nước của Hoàng Tuyền Hải, giống như suối phun.

- Các ngươi muốn thừa dịp chút thời gian kia bẫy lão Tà, hắn sao không phải như thế?

Trên mặt Phương Hành lộ ra mỉa mai.

Thời điểm Đại Bằng Tà Vương và các tu sĩ đàm phán, hắn cũng thừa cơ hoàn thành công tác chuẩn bị của mình.

Ầm... Hoàng Tuyền Hải gợn sóng bất định, vậy mà nhấc lên đầu sóng cao hơn mười trượng, lao đến sau lưng Phương Hành, mà lúc này, các tu sĩ vốn đối mặt hắn, lập tức thành các tu sĩ đối mặt Hoàng Tuyền Hải.

Trong Hoàng Tuyền Hải ẩn chứa tử khí ngập trời, thủ lĩnh mấy bộ cũng bị hù lui về phía sau một bước.

Âm phong từ đằng xa xoắn tới, trong âm phong là vạn ngàn Tử Linh, dữ tợn hung ác...

Loại dị tượng này, làm các tu sĩ bị dọa đến sắc mặt thay đổi.

Sau lưng chính là Thái Thượng di chỉ, chính giữa còn cách một trận pháp quỷ dị, mà trước mắt là Hoàng Tuyền Hải, hung hiểm khó tả, khủng bố phi thường, tiền hậu giáp kích, các tu sĩ căn bản không đường có thể trốn, mà để bọn hắn càng sợ hãi là, Phương Hành chân đạp nước Hoàng Tuyền Hải, như đứng ở trên đất bằng, hắn vậy mà hoàn toàn không sợ nước Hoàng Tuyền Hải ăn mòn.

Thậm chí nói, so với kia nước Hoàng Tuyền Hải càng đáng sợ trên biển Âm Linh, cũng ở vọt tới hắn trước người ngoài mười trượng, ầm ầm đình chỉ chạy như điên thế, sau đó, theo hàng thứ nhất Âm Linh bắt đầu, bọn hắn vậy mà... Quỳ xuống rồi!

Vô số Âm Linh đi tới trước người Phương Hành, sẽ ầm ầm quỳ một gối xuống.

Từng hàng từng hàng, thoáng qua tầm đó, đã nhìn không tới mặt biển, chỉ có Tử Linh quỳ xuống.

- Kỳ thật tạo hóa lớn nhất của Thái Thượng Đạo, chính là thân phận!

Phương Hành ở trong ánh mắt hoảng sợ của các tu sĩ, chậm rãi thổi da trâu:

- Xông qua Thông Thiên Lộ, hiện tại thân phận của ta, chính là đệ tử cách thế của Thái Thượng Đạo! Quy Khư này, là địa bàn của tiểu gia, ở chỗ này, ta có thể cho các ngươi sống, cũng có thể cho các ngươi chết, ta có thể mang bọn ngươi ly khai, cũng có thể giam các ngươi ở chỗ này thẳng đến tọa hóa... Đơn giản mà nói, ta khống chế sinh tử của các ngươi, ở trước mặt ta, các ngươi còn có chỗ trống lựa chọn sao? Hừ, từ hôm nay, không quản các ngươi có nguyện ý hay không, các ngươi cũng chỉ có thể làm thủ hạ của ta, nếu không... vậy thì đợi bị diệt tộc đi...

Thủ lĩnh các thị tộc đều sợ ngây người, hoảng sợ lại lành lạnh nhìn Phương Hành ở giữa không trung!

Bọn hắn nghĩ tới Phương Hành được cơ duyên, lại không cho rằng lực lượng của Phương Hành sẽ thoáng cái tăng cường đến tình trạng thoát ly bọn họ khống chế, dù sao cơ duyên mạnh hơn nữa, cũng không có đạo lý một bước lên trời, đây cũng là nguyên nhân bọn hắn có can đảm tính toán Phương Hành.

Được cơ duyên, cũng cần thời gian tiêu hóa, phát triển mới được!

Nhưng không nghĩ tới chính là, Phương Hành đã có được lực lượng khống chế Hoàng Tuyền Hải...

Hôm nay, ngàn vạn Tử Linh trong Hoàng Tuyền Hải quỳ bái, đã nói rõ thân phận của Phương Hành, vô số Tử Linh kia đều là đệ tử của Thái Thượng Đạo chết trong thiên kiếp, hôm nay tất cả bọn hắn đều hạ bái, bái không phải Phương Hành, mà là thân phận của hắn, đệ tử cách thế của Thái Thượng Đạo, hoặc là nói, đệ tử truyền thừa thứ mười một...

Thái Thượng Đạo, căn cơ sâu xa, đệ tử vô số, chung phân đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn, đệ tử chân truyềncùng với đệ tử truyền thừa, trong đó đệ tử truyền thừa không thể nghi ngờ là tồn tại thân phận cao nhất, gần với cửu đại trưởng lão, bởi vì đệ tử truyền thừa đại biểu chính là đạo thống truyền thừa, đổi cái thuyết pháp đơn giản, năm đó Thái Thượng mười tiên, mỗi một vị tiên, đều là đệ tử truyền thừa.

Mà hôm nay, Phương Hành bất ngờ trở thành đệ tử truyền thừa thứ mười một của Thái Thượng Đạo.

Điều này cũng làm cho ngàn vạn Tử Linh ở trong Hoàng Tuyền Hải, không còn coi hắn là người ngoài, mà là người một nhà.

Không chỉ là mình người, còn là đệ tử truyền thừa thân phận cao hơn mình.

Cho nên ở trước mặt Phương Hành, bọn hắn đã không có chút lệ ý, mà là triều bái!

- Cái này... Cái này... Cái này không hợp lý...

Ngọc bà bà rống lên, nàng không tin, cũng không cam tâm nhìn thấy một màn như vậy, trên thực tế, sau khi Phương Hành tiến vào Thái Thượng di chỉ, nàng và Lạc Mộc Tang cực kỳ lo lắng Phương Hành sẽ đạt được truyền thừa đặc biệt gì, vì hai người ở trên đường, đã kết xuống tử thù với Phương Hành, ở sâu trong nội tâm lo lắng Phương Hành sẽ báo thù.

Cũng chính bởi vì sợ Phương Hành báo thù, cho nên bọn họ sớm định ra kế hoạch cướp bóc Phương Hành.

Liên hợp Phụng Thiên Thị, Ngự Thú Thị, cùng một chỗ đoạt cơ duyên của Phương Hành, sau đó giết chết hắn, để tránh đêm dài lắm mộng.

Vốn kế hoạch rất thuận lợi, Xích Long của Phương Hành chết, hơn nữa tiểu quỷ này không có như bọn hắn lo lắng, trốn ở trong Thái Thượng di chỉ không ra, đến lúc này, bọn hắn cảm thấy kế hoạch của mình thành công hơn phân nửa, hết thảy âm mưu quỷ kế, ở trước mặt thực lực tuyệt đối đều tan thành mây khói, một Trúc Cơ cảnh bị mình theo dõi, còn có thể lật lên sóng gió gì sao?

Vì vậy bọn hắn đã coi cơ duyên của Phương Hành thành vật trong tay...

- Từ hôm nay trở đi, ta chính là lão đại ở chỗ này, các ngươi có tức giận không?

Phương Hành ngồi chồm hổm ở trên Hoàng Tuyền Hải, cười tủm tỉm nhìn thủ lĩnh mấy bộ nói.

- Tiểu... Tiểu quỷ, ngươi thật nghĩ chúng ta... sợ ngươi sao?

Ngọc bà bà chống quải trượng, gương mặt đã có chút dữ tợn, như kiềm nén không được lửa giận, muốn ra tay, ở bên người nàng, Lạc Mộc Tang kinh hãi, vội vươn tay ngăn cản nàng, hét lớn:

- Ngọc bà bà không thể...

Nhưng còn chưa nói xong, Ngọc bà bà ra sức giãy dụa, chấn Lạc Mộc Tang ra, thân hình lao tới Hoàng Tuyền Hải.

Trong tiếng kêu to, đột nhiên Lạc Mộc Tang quay người lại, hai tay lăng không ấn xuống, ầm ầm... vậy mà có một đạo huyết quang ngập trời bắn về phía Phương Hành, huyết quang kia cực kỳ mạnh, chính là lực lượng chỉ Kim Đan cảnh mới có thể có, tốc độ cực nhanh, uy lực cường hoành đến khó có thể tưởng tượng, cơ hồ là nháy mắt đã đến trước mặt Phương Hành.

Vốn là vì cơ duyên mà đến, nhưng lúc này, Phương Hành đoạt được cơ duyên vượt ra tưởng tượng của bọn hắn, vì phòng ngừa Phương Hành trả thù, Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà lập tức quyết định, đó chính là giết chết Phương Hành, giải quyết hậu hoạn. Nhìn như là Ngọc bà bà muốn hạ sát thủ, Lạc Mộc Tang ngăn trở, nhưng trên thực tế là Lạc Mộc Tang ra tay.

Huyết quang biến ảo, ngay lập tức là đến...

Chỉ là không có tác dụng gì!

Hôm nay thần hồn của Phương Hành hấp thu lực lượng Nguyên Anh của Hận Thiên lão tổ, tuy bởi vì lực lượng thần hồn của Hận Thiên lão tổ quá khổng lồ, làm cho hắn chỉ có thể hấp thu một bộ phận rất nhỏ, nhưng y nguyên đủ để cho thần hồn của hắn phát triển đến một trình độ trước nay chưa có, lực lượng thần hồn cường đại, làm thần thức của hắn cũng tùy theo tăng trưởng, trở nên cực kỳ linh mẫn.

Thời điểm Ngọc bà bà và Lạc Mộc Tang mắt đi mày lại mờ ám, hắn cũng đã sinh lòng cảnh giác.

Mà thời điểm Lạc Mộc Tang ra tay, Phương Hành tâm niệm khẽ động, nước Hoàng Tuyền Hải nâng hắn lui về phía sau gần trăm trượng, đồng thời hai tay bắt pháp ấn, khoanh chân ngồi xuống, nhẹ giọng mở miệng:

- Thái Thượng đạo quả, Âm Dương huyễn sinh, nay ta là đệ tử truyền thừa thứ mười một của Thái Thượng Đạo, tạm mượn lực lượng của chư vị sư huynh đệ, giúp ta diệt cường địch, thể hiện uy nghi...

Thanh âm sâu kín vang vọng Hoàng Tuyền Hải.

Mà vô số Tử Linh quỳ rạp ở trước người Phương Hành, thì lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt lành lạnh nhìn tu sĩ của mấy thị tộc, ở trong ánh mắt hoảng sợ của các tu sĩ, ầm... giống như thủy triều, Tử Linh vô tận bất ngờ lao đến, kẹp lấy tử khí cường đại, liều mạng hồn phi phách tán cũng muốn bao phủ thủ lĩnh mấy bộ.

Thời điểm vượt qua Hoàng Tuyền Hải, các thủ lĩnh thị tộc muốn chống cự Tử Linh còn cần hạo nhiên chính khí trên Phụng Thiên pháp kiếm chém chết, huống chi hôm nay các Tử Linh hình được chỉ huy, tuy bề ngoài mất đi khí thế hung ác, nhưng thực chất hồn lực lại được tăng vọt trên phạm vi lớn. Ở trước mặt Tử Linh, lực lượng của thủ lĩnh các thị tộc quá yếu ớt.

- Hình... Hình Thị Chủ tha mạng... Lão phu... muốn làm nô bộc cho ngươi...

Bị Tử Linh quay chung quanh, Lạc Mộc Tang dốc sức liều mạng khởi động huyết quang, khó khăn lắm mới chống cự được, đồng thời kêu to.

Đến trước mặt sinh tử, hắn đã chẳng quan tâm mặt mũi gì nữa, há miệng muốn làm nô.

- Lão hỗn đản ngươi, trên mặt cười tủm tỉm, nhưng trong nội tâm lại hung ác hơn ai khác, nô bộc như vậy ta không muốn...

Lúc này Phương Hành ngồi trên biển, cùng các tu sĩ bảo trì khoảng cách trăm trượng, chứng kiến các tu sĩ đều bị Tử Linh vây khốn, cảm thấy buông lỏng, lạnh lùng cự tuyệt đề nghị của Lạc Mộc Tang, sau đó lại nhìn thoáng qua Ngọc bà bà, nói:

- Lão hỗn đản mưu giết ta rất nhiều lần, cũng phải chết...

Cuối cùng lại nhìn về phía Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân cùng Ngự Thú Thị Sư Nam Cát sắc mặt tái nhợt, tất cả Kim Đan đỉnh phong đều đã bị vây khốn, thậm chí ngay cả Phụng Thiên Thị Phương Chính, Bái Nguyệt Thị Linh Lung, Ngự Thú Thị Ngư Long cũng vậy, lúc này bọn hắn đã khởi động huyết quang, chống cự Âm Linh xâm nhập, chỉ tiếc tác dụng không lớn, ở dưới Âm Linh gần như điên cuồng xâm nhập, huyết quang của bọn hắn bị đánh phá, làm bẩn thần hồn chỉ là vấn đề sớm muộn, hiện tại có thể nói là vùng vẫy giãy chết mà thôi.

- Về phần các ngươi... Muốn chết hay muốn sống, chỉ ở một ý niệm!

Chương 474: Hàng phục bốn bộ

Thời điểm đám người Ngọc bà bà bị Âm Linh vây khốn, trói buộc quanh người Đại Bằng Tà Vương cũng đã giải khai, hắn đứng dậy, ném một ngọc thư ở trên mặt đất nói:

- Đừng nói không cho các ngươi cơ hội, đây là danh sách đệ tử của Thái Thượng Đạo, nếu các ngươi chịu đưa thần hồn vào Tinh Thần Ngọc Thư, làm đệ tử ngoại môn, Âm Linh tự nhiên sẽ không làm khó dễ các ngươi, nếu không... Hừ hừ...

Cũng không nói kết cục như thế nào, dù sao trong nội tâm các tu sĩ đều minh bạch, quanh người đều có vô số Âm Linh bao vây a!

Những Yêu Linh này, chính là oán niệm của đệ tử Thái Thượng Đạo sau khi chết biến thành, sớm đã mất linh tính, chỉ còn chấp niệm bản năng nhất, chính là thủ hộ Thái Thượng Đạo Cung, đánh giết hết thảy người ngoại lai tới gần, hơn nữa bọn hắn là Âm Linh, trời sinh rất ghét sinh vật sống, cảm ứng được sinh khí sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa, phấn đấu quên mình dập tắt mới chịu.

Hôm nay Phương Hành có thân phận đệ tử cách thế của Thái Thượng Đạo, tự nhiên sẽ không bị Âm Linh chán ghét, mà Đại Bằng Tà Vương đoạt xá Chu Tước, trên người Chu Tước lại có khí tức của Thái Thượng Đạo Cung, hơn nữa thời điểm Phương Hành sử dụng Âm Linh, cũng tận lực phân ra một tia thần niệm bảo vệ hắn, mặc dù lực khống chế đối với Âm Linh không mạnh, lại đủ để hắn khỏi bị tai họa.

Nhưng mấy vị tu sĩ khác thì không may mắn như vậy, ở dưới vô số Âm Linh hung tàn dữ tợn ra sức cắn xé, bọn hắn đã bị bao bọc vây quanh, chỉ có thể khởi động huyết quang thủ hộ thân thể, dù sao cũng là Kim Đan đỉnh phong cảnh, huyết quang đan vào, thật có tác dụng trấn nhiếp Âm Linh, nếu chỉ có mấy con thậm chí vài chục con Âm Linh, thì đã sớm bị diệt sạch, sau đó tùy thời thoát thân, nhưng hôm nay bọn hắn đối diện, là ngàn vạn Âm Linh không để ý tính mạng cắn xé vây khốn, quả thực tựa như hồng thủy.

Ở dưới loại cục diện này, Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân lực mạnh nhất, bên người còn có huyết quang bao phủ phạm vi ba trượng, nhưng Bái Nguyệt Thị Linh Lung, Ngự Thú Thị Ngư Long… thực lực khá thấp, lúc này huyết quang quanh người đã bắt đầu lộ ra ảm đạm...

Mà khủng bố nhất là, trong Hoàng Tuyền Hải còn đang có vô cùng Âm Linh ngoi lên, nhìn chăm chú bọn hắn vọt tới.

Ở dưới loại cục diện này, để từng tu sĩ bị Âm Linh vây khốn tuyệt vọng.

Không nhưng bọn hắn đau khổ chèo chống, thủ hạ của mấy bộ, dù không có bị vây khốn, cũng không dám tiến lên.

- Thái Thượng Đạo chính là tồn tại siêu nhiên, cho các ngươi làm đệ tử ngoại môn, cũng không tính khinh miệt các ngươi, huống hồ đệ tử ngoại môn chỉ là xưng hô mà thôi. Nếu lập được công lao, chưa hẳn không thể tăng lên...

Ánh mắt của Đại Bằng Tà Vương âm u xoay chuyển, quét qua từng tu sĩ, lãnh đạm mở miệng nói.

Mục đích của hắn, là muốn ép các tu sĩ lưu lại thần niệm ở trên ngọc thư.

Hôm nay Phương Hành chính là Thái Thượng di đồ, càng là chủ nhân của ngọc thư, chỉ cần các tu sĩ đưa thần hồn vào ngọc thư, trên thực tế tương đương với ký kết khế ước chủ tớ với Phương Hành.

Đương nhiên, nói dễ nghe một chút, sẽ làm các tu sĩ đột phá chướng ngại tâm lý dễ dàng hơn.

Nhưng các tu sĩ vẫn cắn răng chống, nhất thời không người trả lời, cho dù là Linh Lung và Ngư Long sắp nhịn không được cũng như thế.

Mà Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân thực lực mạnh nhất, thì sắc mặt âm trầm, không biết có phải đang cân nhắc kế thoát thân gì hay không.

- Chư vị đạo hữu, các ngươi ở dưới Âm Linh vây khốn, còn có thể chống bao lâu?

Đại Bằng Tà Vương đợi nửa ngày, thấy không có người mở miệng, thanh âm lộ ra lạnh lùng nghiêm nghị:

- Lão phu cũng không phải người có tính nhẫn nại tốt, trên thực tế dù giết chết tất cả bọn ngươi, lại đi thu thế lực của các ngươi, càng phù hợp tâm ý của lão phu, bất quá niệm tình các ngươi tu hành không dễ, mới cho các ngươi đường sống, các ngươi đã chấp mê bất ngộ, vậy đừng trách chúng ta thủ hạ vô tình, tiểu quỷ...

Nói xong lời cuối cùng, liếc mắt nhìn Phương Hành, âm thầm ra hiệu.

Phương Hành cười hì hì, tay bắt pháp quyết, ầm ầm… sóng của Hoàng Tuyền Hải nhấc lên càng cao, so với trước càng thêm khủng khiếp, tầng tầng lớp lớp tử khí, đủ bao phủ tất cả tu sĩ ở bên trong, Bái Nguyệt Thị Linh Lung thét lên, tay run nhè nhẹ...

- Ta... Ta nhận thua...

Linh Lung thét lên, đánh một tia thần hồn vào ngọc thư, nhắc tới cũng kỳ, thần hồn vừa tiến vào ngọc thư, lập tức hiển hóa ra một phù văn nho nhỏ, mà trên người nàng thì loáng thoáng có từng sợi bạch khí quấn quanh, tất cả Âm Linh xông tới gần nàng, vậy mà giống như thủy triều, tách ra hai bên dũng mãnh lao tới, nàng không khỏi thở dài một hơi, đầu đầy mồ hôi lạnh.

- Ta... Ta cũng đáp ứng...

Lại một người mở miệng, là Phụng Thiên Thị Phương Chính trưởng lão, hắn gầm nhẹ một tiếng, đánh thần hồn vào ngọc thư.

Cơ hồ cùng lúc đó, Ngự Thú Thị Ngư Long trưởng lão cũng kêu rên, đánh thần hồn vào ngọc thư.

Trong mắt Đại Bằng Tà Vương lóe lên ánh sáng lạnh, nhìn về phía Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân, trầm giọng nói:

- Vị đạo hữu này vẫn còn do dự? Ngươi tu vi tinh thâm, nửa chân bước vào Nguyên Anh cảnh, nếu như không phải Quy Khư quy tắc hỗn loạn, nửa bước kia chỉ sợ sớm đã đạp vào? Chẳng lẽ ngươi không muốn mượn đường ly khai Quy Khư, đi ngoại giới đột phá Nguyên Anh cảnh? Lại muốn ở trong Quy Khư, rơi vào một kết cục bị Âm Linh thôn phệ? Hắc hắc, nếu như vậy, thì ngay cả thần hồn cũng không thừa nha!

Huyết quang của Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân đã co rúc vào hơn trượng, mày cũng nhíu chặt.

Đại Bằng Tà Vương lại không để ý đến hắn, ánh mắt nhìn về phía Ngự Thú Thị Sư Nam Cát, cười hắc hắc nói:

- Vị tiểu hữu này thiên tư bất phàm, năm nay không đến 600 tuổi nha? Vậy mà tu luyện đến Kim Đan đỉnh phong, xem như để ở Thần Châu, coi như là không tệ, chỉ tiếc, ở trong Quy Khư, dù ngươi lại kinh tài tuyệt diễm, cũng chỉ có thể dừng chân tại chỗ!

Sư Nam Cát cắn răng, không nói lời nào...

Hắn và Tử Ban Đạo Nhân đều không phải người ngu, tự nhiên nhìn ra ngọc thư kia không đơn giản như vậy, tám chín phần mười chính là một loại hồn khế, ngẫm lại mình vốn là Kim Đan đỉnh phong, đứng đầu một bộ, lại tôn người khác làm chủ, trong nội tâm làm sao cam nguyện?

Tu sĩ sợ chết, nhưng rất kiêu ngạo, nhất là người như bọn hắn, đột phá cái tâm lý này, thật rất không dễ dàng!

- Lão... Lão yêu quái, ngươi muốn tà thuyết mê hoặc người khác, đó là nằm mơ... Tử đạo hữu, Sư Thị Chủ... Chúng ta... Đồng loạt ra tay, chống lại Âm Linh, dù chết cũng phải cá chết lưới rách, kéo lão yêu quái và tiểu quỷ kia làm bạn...

Ngọc bà bà tuyệt vọng, kinh hãi hét lớn.

- Ha ha ha ha...

Nàng còn chưa nói hết, Đại Bằng Tà Vương đã cất tiếng cười to, cắt đứt lời của nàng:

- Buồn cười, các ngươi còn muốn cá chết lưới rách? Bổn tọa một mực đứng ở chỗ này, chính là muốn cho các ngươi cơ hội, thử hỏi thời điểm các ngươi chống cự Âm Linh, còn ai có thể tiếp được một kích của lão phu? Chuyện bây giờ rõ ràng, hàng, đánh thần hồn vào ngọc thư, có thể sống, có tài nguyên vô tận, pháp môn huyền diệu tìm hiểu, còn có thể ly khai địa phương quỷ quái này, đi ra đại thiên thế giới, không hàng, vậy thì hồn phi phách tán!

- Hắn nói không sai...

Thật lâu sau, đột nhiên Ngự Thú Thị Sư Nam Cát than nhẹ, phất tay đánh một đạo thần hồn vào ngọc thư, sau đó thu huyết quang, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán, biểu lộ có chút cay đắng và bất đắc dĩ...

- Mà thôi... Mà thôi...

Lúc này huyết quang của Tử Ban Đạo Nhân đã bị Âm Linh đè ép, chỉ còn không đến một trượng, vào lúc này, hắn rốt cục thở dài, phất tay đánh một tia thần hồn vào ngọc thư, ánh mắt quét qua Đại Bằng Tà Vương và Phương Hành, hơi có chút phức tạp nói khẽ:

- Lão phu nguyện làm đệ tử Thái Thượng Đạo, lại không nguyện làm nô bộc cho người, bị người coi như chó sai sử...

Đại Bằng Tà Vương nghe vậy, cười ha ha nói:

- Ai dám khinh thường đạo hữu? Bổn tọa tự nhiên dùng lễ phụng bồi!

- Các ngươi... sợ chết như vậy sao?

Ngọc bà bà cắn răng kêu lên, Âm Linh bên người nàng giống như núi nhỏ.

Lạc Mộc Tang thì không ngừng kêu la:

- Lão phu nguyện hàng, lão phu nguyện hàng, cầu lão tiền bối cho một cơ hội...

Chỉ có điều tuy trong miệng kêu to, hắn lại không dám đánh thần hồn vào ngọc thư.

Tuy khủng hoảng, nhưng trong nội tâm lại minh bạch, nếu như không được Phương Hành gật đầu, hắn đánh thần hồn vào cũng không có tác dụng gì, chẳng những không sống được, ngược lại tự chui đầu vào lưới, nói không chừng còn có thể ở trước khi chết chịu thêm càng nhiều thống khổ.

Hai người này cũng là bị bức bất đắc dĩ, chỉ có thể chống đến cuối cùng.

Chỉ là bọn hắn thực không nghĩ tới, thời điểm bọn hắn cảm giác mình sắp nhịn không được, đột nhiên Phương Hành vẫn đứng ở trên Hoàng Tuyền Hải trang thế ngoại cao nhân kêu một tiếng:

- Con mẹ nó, nhịn không được...

Nói xong ngao một tiếng, từ trên Hoàng Tuyền Hải nhảy xuống, đồng thời giải pháp ấn trong tay, khuôn mặt tái nhợt.

Thời điểm hắn cởi bỏ pháp ấn, ngàn vạn Âm Linh ở chung quanh bỗng nhiên biến mất sạch sẽ.

Đại Bằng Tà Vương có chút im lặng nhìn hắn nói:

- Không phải nói ít nhất có thể chống đỡ một nén hương thời gian sao?

Phương Hành trợn mắt nói:

- Có bản lĩnh ngươi tới thử xem, dù sao ta là nhịn không được...

- Hắn... Hắn dĩ nhiên gượng chống?

Ngọc bà bà và Lạc Mộc Tang tìm được đường sống trong chỗ chết, thậm chí còn không kịp phản ứng, có chút kinh ngạc.

Mà Đại Bằng Tà Vương thì phất tay, nắm lấy ngọc thư, nhanh chóng nhét vào trong tay Phương Hành, sau đó bảo hộ hắn ở sau người, ánh mắt bình tĩnh nhìn Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân, Phương Chính trưởng lão, Ngự Thú Thị Sư Nam Cát, Ngư Long trưởng lão cùng với Bái Nguyệt Thị Linh Lung, cười quái dị nói:

- Mấy vị đạo hữu rất anh minh, làm ra lựa chọn chính xác, hiện tại đến thời điểm các ngươi chứng minh tác dụng của mình, hai người này lòng mang phản loạn, mời các ngươi ra tay giết chết có được hay không?

Chương 475: Đại tổng quản Quy Khư

Hết thảy biến hóa nói nhanh không nhanh, nói chậm cũng không chậm, kỳ thật từ khi Âm Linh của Hoàng Tuyền Hải được triệu hoán, thẳng đến rút đi, chỉ có không tới một khắc.

Trong khoảng thời gian ấy, các tu sĩ cũng không có chính thức đạt tới trình độ tính mạng nguy tại sớm tối, phần lớn là bị tràng diện chấn nhiếp, tự biết chống đỡ xuống cũng vô dụng, lúc này mới bất đắc dĩ ký hồn khế, chỉ là bọn hắn ai cũng không ngờ, Phương Hành khống chế Hoàng Tuyền Hải căn bản không mạnh như vậy, thời điểm mình chống, tiểu quỷ kia cũng giả vờ giả vịt chống đỡ...

Hơn nữa nghiêm khắc nói tiếp, nếu muốn liều sức chịu đựng, còn không biết hươu chết về tay ai!

Chỉ tiếc, thời điểm phát hiện điểm này, thần hồn đã đánh vào ngọc thư, bị người khống chế, muốn đổi ý cũng đã chậm...

Vì vậy Ngọc bà bà và Lạc Mộc Tang còn chưa kịp ăn mừng mình tìm được đường sống trong chỗ chết, thì bất ngờ phát hiện mình bị Tử Ban Đạo Nhân, Sư Nam Cát, Linh Lung, Phương Chính vây lại, Đại Bằng Tà Vương ở một bên nhìn chằm chằm, tiểu quỷ đáng giận kia thì cười hì hì trốn sau lưng Đại Bằng Tà Vương nhìn bọn hắn, trong tay còn cầm ngọc thư nhìn bọn hắn phất phất tay!

Kế sách này quá ghê tởm...

Đương nhiên, bọn hắn cũng không ngờ, kế sách này thực không phải Phương Hành nghĩ ra được, mà là của Đại Bằng Tà Vương.

Trên thực tế, Phương Hành đoạt được ba đại tạo hóa, có chút bất đồng với Đại Bằng Tà Vương nói cho các thị tộc.

Ba đại tạo hóa của Thái Thượng Đạo, trong yếu nhất tự nhiên là Thái Thượng Đạo Kinh, tuy chỉ là một quyển kinh văn ngắn ngủn, lại cực kỳ huyền ảo, là căn cơ lập giáo của Thái Thượng Đạo. Mà đại cơ duyên thứ hai lại không phải Tạo Hóa Lôi Dịch, đây chỉ là đồ vật để Phương Hành thử xem các thủ lĩnh thị tộc bộc lộ chính mình, người tướng ăn càng xấu hắn càng không thích, bởi vì tướng ăn của hắn đã rất khó coi, cho nên không thích người khác cũng như thế.

Dùng hồ lô Tạo Hóa Lôi Dịch, hắn quyết định người cần đánh là ai, người cần lưu là ai.

Tạo hóa thứ hai chính là Thái Thượng Ngọc Thư, cái kia cũng chính là số mệnh của Thái Thượng Đạo.

Tạo hóa thứ ba chính là Quy Khư.

Kỳ thật Phương Hành bày ra lực lượng, tuyệt đối không có cường đại như hắn tưởng tượng.

Cũng không phải trở thành đệ tử cách thế của Thái Thượng Đạo, thì có thể ở trong Quy Khư không gì làm không được, trong Quy Khư lưu lại rất nhiều lực lượng hắn có thể lợi dụng, nhưng lại cần hắn thu phục từng cái mới được, sau khi thương lượng với Đại Bằng Tà Vương, lão yêu kia lập tức vạch kế hoạch, hắn biết hiện tại ưu thế lớn nhất của Phương Hành, chính là các tu sĩ còn chưa biết Phương Hành lấy được cơ duyên gì, nhất định phải lợi dụng điểm ấy.

Cũng chính bởi vì điểm này, Đại Bằng Tà Vương quyết định đi nước cờ hiểm, lợi dụng Hoàng Tuyền Hải thu phục các bộ.

Bởi vì Phương Hành có được thân phận đệ tử truyền thừa thứ mười một của Thái Thượng Đạo, cho nên Âm Linh trong Hoàng Tuyền Hải sẽ không tổn thương hắn, nhìn thấy hắn sẽ quỳ lạy, bởi vì đó là trời sinh áp chế, nhưng không có nghĩa là Phương Hành có thể dễ dàng chỉ huy bọn hắn thay mình giết người.

Mà sau khi hắn vạch mặt với các tu sĩ, lớn tiếng doạ người, sử dụng Âm Linh vây khốn các tu sĩ, sau đó buộc bọn hắn đánh thần hồn vào Thái Thượng Ngọc Thư, trên thực tế là dùng lực lượng thần hồn mà Hận Thiên lão tổ lưu lại ở trong thức hải hiến tế.

Dù sao Hận Thiên lão tổ cũng là Độ Kiếp cảnh, lực lượng Nguyên Anh phá diệt, lưu lại lực lượng thần hồn quả thực to lớn tới cực điểm, ngay cả Phương Hành cũng không cách nào hấp thu hết, còn lại một bộ phận rất lớn, vượt xa cực hạn mà Phương Hành có khả năng tích trữ, có một bộ phận lớn như vậy, dù giữ lại cũng vô ích, vì vậy Đại Bằng Tà Vương bảo hắn hiến tế cho Hoàng Tuyền Hải...

Bởi vậy sau khi hắn tới gần Hoàng Tuyền Hải, trước dẫn động Âm Linh quỳ lạy mình, mục đích chính là muốn ở trước mặt các tu sĩ biểu hiện ra thân phận của mình bất phàm, sau đó âm thầm hiến tế lực lượng thần hồn của Hận Thiên lão tổ, chỉ huy Âm Linh thay mình ra tay...

Một màn này tự nhiên dọa các tu sĩ run rẩy.

Bọn hắn không biết Phương Hành chỉ là phô trương thanh thế, chỉ cần bọn hắn kiên trì một lúc, Âm Linh kia tự nhiên sẽ giống như thủy triều trở về Hoàng Tuyền Hải, nhưng chỉ giữ vững vài phút, cả đám lại lựa chọn quy hàng... Đương nhiên trừ Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà, Phương Hành và bọn họ đã kết đại thù không thể hóa giải.

Vì tránh bị hắn khinh miệt, hai người quyết định cứng rắn chống đến thân tử đạo tiêu.

Bất quá bọn hắn không nghĩ tới, việc này lại để bọn hắn chống tới Âm Linh tiêu tán, mới phát hiện Phương Hành chỉ là phô trương thanh thế, đang muốn ra tay diệt sát Phương Hành, không ngờ phát hiện, Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân, Phương Chính trưởng lão, Ngự Thú Thị Sư Nam Cát, Ngư Long trưởng lão, cộng thêm Linh Lung trưởng lão, đã vây bọn hắn lại...

Hai người bọn họ kiên trì tới cuối cùng, người còn lại thì đã đánh thần hồn vào Thái Thượng Ngọc Thư.

Thần hồn bị quản chế, không thể phản kháng, mọi người đã không phải cùng một chiến tuyến.

Trên thực tế, Ngọc bà bà và Lạc Mộc Tang sống cũng ở trong tính toán của Tà Vương, hai người này giống như là đầu danh trạng mà hắn chuẩn bị.

Các tu sĩ mới đầu nhập vào, không cho bọn hắn chút sức, thấy chút huyết, chỉ sợ trong nội tâm mọi người sẽ có chút lo lắng!

Đại Bằng Tà Vương chơi mưu kế lên, một khâu cài một khâu, có thể nói cực kỳ âm hiểm.

Kết quả đã chú định, Lạc Mộc Tang và Ngọc bà bà làm sao có thể là đối thủ của bốn Kim Đan đỉnh phong liên thủ?

Sau một phen ác chiến, cũng chỉ là kéo dài chút thời gian mà thôi.

Đấu pháp không đến mười hiệp, Tử Ban Đạo Nhân xuất kiếm chém Lạc Mộc Tang, Ngọc bà bà thì bị Sư Nam Cát đánh chết.

Đại Bằng Tà Vương cũng vào lúc này hiện thân, tay cầm ngọc thư, thay mặt ban bố mấy mệnh lệnh, thứ nhất, phong Linh Lung trưởng lão thành Bái Nguyệt Thị Chủ, thứ hai, Lạc Mộc Tang đại biểu liên minh tiểu thị tộc mưu đồ làm loạn, nay chém đầu thị chúng, Tử Ban Đạo Nhân và Sư Nam Cát trảm nghịch tặc có công, thăng làm đệ tử nội môn của Thái Thượng Đạo.

Liên tiếp mấy mệnh lệnh, làm cho các tu sĩ tâm tình phức tạp, bất quá chỉ do dự một lát, cuối cùng vẫn cúi đầu nói lời cảm tạ.

Đại Bằng Tà Vương lạnh giọng cười cười, biết một tiếng tạ ơn này, chính là sơ bộ xác lập uy nghiêm của bên mình.

Phương Hành ở một bên nhìn, càng nhìn càng vui vẻ, trong nội tâm cực kỳ thoả mãn.

Sự tình này, bảo hắn làm cũng không phải không được, nhưng đoán chừng khẳng định không lão luyện giống như Đại Bằng Tà Vương, với hắn mà nói, nếu nghĩ biện pháp gì âm chết nhóm người này, cái kia rất dễ dàng, nhưng muốn thu cho mình dùng, vậy thì không dễ dàng như vậy.

Dù sao Đại Bằng Tà Vương đã từng làm Yêu Vương, kinh nghiệm chưởng ngự bộ chúng cực kỳ phong phú.

Phát hiện điểm này, Phương Hành vỗ vỗ bả vai của Đại Bằng Tà Vương, nói:

- Lão Tà, ta giao Quy Khư này cho ngươi rồi!

Đại Bằng Tà Vương nhìn hắn nói:

- Không cần phải nói những thứ vô dụng này, lão phu hiểu ý của ngươi, kể từ hôm nay, Quy Khư này xem như hang ổ cuối cùng của chúng ta, tuyệt đối không thể có nhiễu loạn, ngươi đã tin ta, ta sẽ thay ngươi quản lý. Bất quá sớm nói trước, lão phu làm việc tự có thủ đoạn, sát phạt khen thưởng đều ẩn huyền cơ, ngươi đừng có nhiều chuyện xen vào là được!

Phương Hành cười ha ha, cam đoan nói:

- Khẳng định không xen vào!

Một tiểu quỷ đầu, một lão yêu quái, cả hai vỗ tay ba cái, xem như giao ước rõ ràng.

Mọi người hạ trại nghỉ ngơi, hôm sau lại lên đường trở về.

Trên đường về, có Thái Thượng di đồ như Phương Hành, Hung Thú trong Quy Khư cực kỳ kính sợ hắn, nên đi rất dễ dàng, chỉ dùng chừng một tháng đã ra ngoại vi, mà trên đường, Đại Bằng Tà Vương cùng thủ lĩnh mấy bộ nghiên cứu thảo luận, một là Phương Hành đoạt được cơ duyên chính thức, để lộ một bộ phận xem như trấn an bọn hắn, thứ hai là tất cả thế lực trong Quy Khư, phải quy nạp thoáng một phát, do Hận Thiên, Phụng Thiên, Bái Nguyệt, Ngự Thú dẫn đầu.

Mà những thế lực tán loạn kia, đều bị hắn thống nhất nhét vào dưới trướng của mình, coi như một bộ độc lập ở ngoài bốn bộ.

Trên danh nghĩa, Phương Hành là Khư chủ, mình thay mặt khống chế, điểm này hắn nói rất tinh tường, giống như là vì tránh nghi ngờ.

Đương nhiên, trong nội tâm Phương Hành lại không để ý tới, đối với sự tình quyền mưu, hắn không có hứng thú.

Lão Tà thích quản, hắn cầu còn không được.

Thậm chí nói, nếu lão Tà mặc kệ, hắn cũng sẽ ném đi cục diện rối rắm này, tự mình chạy mất.

Sau khi về tới Hận Thiên Thị, Đại Bằng Tà Vương bắt đầu chỉnh đốn.

Việc này nên sớm không nên trễ, thậm chí hắn còn tạm thời buông tha sự tình bế quan ôn dưỡng thần hồn.

Tuy thu phục được thủ lĩnh mấy bộ, nhưng người các bộ có hàng phục dễ dàng như vậy hay không, thì rất khó nói, tất cả biến hóa Đại Bằng Tà Vương đều tính toán ở bên trong, dựa theo hắn nói, đã có ưu thế do Phương Hành mang đến, nếu hắn ngay cả một Quy Khư nho nhỏ cũng không thống ngự được, như vậy tên tuổi Đại Bằng Tà Vương của hắn cũng không cần dùng nữa.

Cái này để Phương Hành yên tâm, đã có lão Tà, sự tình trong Quy Khư không cần mình quan tâm nữa.

Mà tinh lực chủ yếu của hắn, thì đặt ở trên tìm hiểu Thái Thượng Đạo Kinh, kinh văn của Thái Thượng Đạo Kinh cũng không nhiều, nhưng lại ẩn chứa Đại Đạo, để Phương Hành càng tìm hiểu càng kinh hãi, trực giác cảm thấy Thái Thượng Đạo Kinh này chỉ dẫn cho hắn một pháp môn tu hành mà trước kia chưa bao giờ tưởng tượng qua, kinh nghĩa trong này huyền ảo tinh thâm, quỷ dị ly kỳ, thậm chí để hắn hoài nghi kinh văn này có phải giả hay không!

- Người sáng chế kinh này là lão biến thái sao?

Phương Hành nói thầm không biết bao nhiêu lần, hơn nữa thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt quỷ dị...

- Có nên tu pháp môn này không?

- Sau khi tu, ta sẽ không hóa thành biến thái như vậy chứ...

Chương 476: Đan Như Đại Thiên

Thái Thượng Đạo Kinh, thật sự không dễ tìm hiểu, không nghĩ ra thì uống rượu, Phương Hành đã biến hành cung thành hầm rượu rồi.

Bất quá cũng may, thời điểm ý niệm trong đầu hắn không thông, Đại Bằng Tà Vương bế quan ba tháng ôn dưỡng thần hồn xuất quan. Sau khi lão nhân này xử lý xong sự tình trong Quy Khư mới bế quan ôn dưỡng thần hồn, hôm nay chấm dứt bế quan, còn có rất nhiều chuyện cần thương nghị với Phương Hành, nên tới gặp hắn.

Sau khi bế quan, Đại Bằng Tà Vương hóa thành hình người, lại có chút không giống trước, tướng mạo của Chu Tước Thiếu Tôn chừng ba mươi tuổi, lúc này lại thành 50 tuổi, có chút tương tự lão đầu mà Đại Bằng Tà Vương hiển hóa ở trong thức hải Phương Hành, nhưng khí cơ lại cực kỳ kinh người, khí huyết cường hoành, còn tràn đầy hơn thanh niên hai mươi tuổi.

- Ồ? Lão Tà, sao ngươi lại biến già rồi, trước kia không phải rất tuấn tú sao?

Phương Hành đang nằm trên nghề, chung quanh đều là bình rượu, nhìn thấy Đại Bằng Tà Vương liền nở nụ cười.

Lại nói Chu Tước Thiếu Tôn trước kia, gia hỏa này thật rất tuấn mỹ, thuộc về loại một ánh mắt là có thể bắt được tâm hồn thiếu nữ, bằng không cũng sẽ không khiến Hận Thiên Thanh và Ma Cô bị hắn mê chết đi sống lại, mà sau khi Đại Bằng Tà Vương đoạt xá, vốn có thể kế thừa dung mạo của hắn, nhưng hết lần này tới lần khác trở nên giống như trước kia, biến già đi rất nhiều, cũng bình thường hơn chút ít.

Mà những biến hóa này, thoạt nhìn là dùng bí pháp cải biến, Phương Hành có chút không rõ ràng cho lắm.

Đại Bằng Tà Vương hừ lạnh nói:

- Dùng thân phận của lão phu, mang dung mạo như vậy, không khỏi quá mất thân phận, hơn nữa lão phu dùng một trăm linh sáu ngày, để thần hồn và thể xác dung hợp, thần hồn thay chủ, cũng sẽ ảnh hưởng huyết mạch, vô luận là bổn tướng hay trạng thái, tự nhiên đều sẽ tùy theo biến hóa, tiểu tử ngươi không cần quan tâm!

Phương Hành cười hì hì nói:

- Hôm nay thế cục Quy Khư như thế nào?

Đại Bằng Tà Vương cười nói:

- Ngươi còn không tin được thủ đoạn của lão phu sao? Tất cả đều nắm giữ, chỉ có điều một lòng chèn ép cũng không phải biện pháp, nếu thật muốn thu phục tâm của bọn hắn, thì phải cho chút ngon ngọt, mà ngon ngọt lớn nhất, chính là tự do ra vào thông đạo Quy Khư. Chỉ cần nắm giữ con đường này ở trong tay chúng ta, bọn hắn sẽ vĩnh viễn không sinh ra dị tâm. Còn nữa, trước ngươi nói có bí pháp thống ngự tất cả Hung Thú, cũng phải nhanh nắm giữ, thẳng thắn mà nói, những Hung Thú kia, mới là lực lượng mạnh nhất của Quy Khư!

Phương Hành nghe vậy con mắt sáng ngời, vỗ đùi nói:

- Cái này còn cần ngươi nói? Ta đã sớm nghĩ tới, tương lai nếu ta có thể mang theo tất cả Hung Thú trong Quy Khư lao ra, ở bên ngoài còn không phải đi ngang. Muốn cướp ai thì cướp?

- Lực lượng cường đại như thế, vậy mà ngươi chỉ muốn kéo ra ngoài cướp bóc?

Đại Bằng Tà Vương vô ngữ, qua nửa ngày mới nói:

- Bức Bách Hung Đồ kia ngươi có thể luyện hóa không?

Phương Hành nghe vậy, có chút uể oải, tiện tay từ dưới mông rút ra một bức tranh, ném đến trước mặt Đại Bằng Tà Vương, làm con mắt Đại Bằng Tà Vương co rút, thật quá hỗn đản a, cẩn thận lau rượu và tro bụi dính ở trên tranh, nhẹ nhàng bày ra. Trước mắt xuất hiện một bức tranh Hung Thú trông rất sống động...

Phương Hành nói:

- Trong khoảng thời gian này ta cũng xem qua vài lần, Bách Hung Đồ này, trên thực tế là một bộ thần hồn đạo khế, bên trong có rất nhiều Hung Thú được Thái Thượng Đạo thu thập linh hồn luyện chế, đơn giản mà nói, nếu luyện hóa được bức tranh này, thì có thể khống chế tất cả Hung Thú, thậm chí có thể thông qua bức tranh này, ở ngoài nghìn vạn dặm truyền tống Hung Thú đến bên cạnh hộ pháp!

Đại Bằng Tà Vương nghe mà con mắt tỏa sáng, bàn tay run rẩy, sau nửa ngày mới thở dài nói:

- Xác thực là dị bảo...

Phương Hành nhìn hắn nói:

- Còn cần ngươi nói? Thái Thượng Đạo lưu lại ba đại tạo hóa: Thái Thượng Đạo Kinh, Bách Hung Đồ, Thái Thượng Ngọc Thư, xác thực đều là đồ tốt, nhưng cơ hồ không có một kiện nào là có thể trực tiếp sử dụng. Thái Thượng Đạo Kinh thì đừng nói, ta tìm hiểu lâu như vậy, lại càng ngày càng nghĩ không thông, mà Thái Thượng Ngọc Thư, lại chỉ có thể trước để cho người đánh thần hồn vào trong đó mới có tác dụng, Bách Hung Đồ càng làm cho người đau đầu, vậy mà cần từng bước từng bước luyện hóa... Bằng trình độ cường đại của những hồn khế kia, hiện tại ta ngay cả Hung Thú cấp bốn cũng luyện hóa không được, chớ nói chi là những thứ khác...

- Mặc dù là dị bảo, cũng không có đạo lý giúp người một bước lên trời, cái này đã rất tốt...

Dù sao Đại Bằng Tà Vương cũng lão luyện thành thục, trải qua lúc ban đầu kích động, cũng rất nhanh bình tĩnh lại, mở miệng khuyên Phương Hành, lại nói:

- Chỉ cần nắm giữ Quy Khư không khác trong tay, còn sợ những Hung Thú kia chạy ra lòng bàn tay sao? Sự tình luyện hóa Bách Hung Đồ tạm hoãn, đợi tu vi của ngươi tới rồi nói sau, còn thông đạo ly khai Quy Khư thì sao, bảo đảm ở trong lòng bàn tay của ngươi chứ?

Phương Hành cầm một vò rượu quơ quơ, thấy còn có chút rượu, liền rót vào trong mồm, sau đó thở dài:

- Không có vấn đề, kỳ thật ở cuối Thông Thiên

Lộ chính là một tế đàn, ta đã xem qua, có bốn lạc ấn truyền tống, không biết cụ thể đi thông nơi đâu, nhưng ly khai Quy Khư là không có vấn đề. Chỉ có điều nếu muốn dẫn người ly khai, lại có chút khó khăn. Cái kia cần tiêu hao lớn lượng Linh Tinh mới có thể thúc dục tế đàn vận chuyển, đơn giản mà nói, chính là phải phí rất nhiều tiền mới được, hơn nữa mang ra ngoài người tu vi càng cao, tốn hao Linh Tinh càng nhiều, nếu như ta muốn mang ngươi ly khai, ít nhất cũng cần một ngàn viên Linh Tinh mới có thể thúc dục tế đàn kia vận chuyển, mà hôm nay toàn bộ Quy Khư, cộng thêm trên người ta, có thể tìm được Linh Tinh cũng không đến 2000 viên!

- Ngàn viên?

Đại Bằng Tà Vương cũng lắp bắp kinh hãi, sắc mặt có chút cổ quái.

Linh Tinh chính là tu sĩ dùng Linh Thạch cực phẩm luyện chế ra, một viên chính là một cân, hàm lượng linh khí bên trong cực kỳ phong phú, ngàn cân Linh Tinh, quả thực là một con số thiên văn sổ tự, không nghĩ tới ly khai Quy Khư cần giá lớn như vậy.

Trầm ngâm nửa ngày, Đại Bằng Tà Vương mới nói khẽ:

- Hôm nay tu vi trên thực tế của lão phu chỉ có Kim Đan trung kỳ, nói cách khác, muốn dẫn mấy Kim Đan đỉnh phong ly khai Quy Khư, cái giá sẽ càng lớn? Bất quá đây cũng là chuyện tốt, Quy Khư trọng yếu nhất chính là ly khai, con đường này khống chế ở trong tay chúng ta, người khác liền không có khả năng lật trời, về phần Linh Tinh, sau khi ra ngoài lại nghĩ biện pháp, đã có hi vọng thì sẽ không lo lắng, Linh Tinh tóm lại có thể tìm được, hơn nữa tuy Quy Khư bần cùng, nhưng này chỉ là nói Linh Thạch và thần mỏ, trên thực tế nơi này linh khí đầy đủ, chính là nơi đào tạo linh dược rất tốt...

- Linh dược?

Phương Hành ngẩn ngơ, sau đó lục lọi mấy cái túi trữ vật, mở ra, linh khí xông vào mũi.

- Cũng sắp quên rồi...

Phương Hành hướng khẽ đảo, cau mày nói.

Những linh dược này, đều là hắn ở Huyền Vực vơ vét được, số lượng không ít, trong đó còn có một bộ phận tuyệt tích ở Thiên Nguyên Đại Lục, chỉ bất quá ngày bình thường hắn chạy đông chạy tây, không có thời gian lý tới, lại không biết luyện đan, vì thế cứ chồng chất ở trong túi trữ vật, ngẫu nhiên mới chọn một hai cây ra làm đồ ăn vặt, hôm nay có rất nhiều linh dược linh tính đã trôi mất.

Đại Bằng Tà Vương thấy vậy, nhất thời đau lòng không thôi, nói:

- Nào có giày xéo bảo vật như ngươi a...

Nói xong thò tay nhặt hết, nói:

- Những linh dược này về sau giao cho ta!

- Tùy ngươi, dù sao ta giữ lại cũng là chiếm diện tích...

Phương Hành nói càng làm cho Đại Bằng Tà Vương phát điên.

Trên tay còn có một đống lớn sự tình phải xử lý, lại gặp cảnh này, Đại Bằng Tà Vương quá đau lòng, chuẩn bị ly khai, nóng lòng tìm địa phương mở linh điền, an bài người đào tạo những linh dược này.

Nhưng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Lão Tà, Kim Đan cảnh, nếu như tu phương pháp không đan, có thông hay không?

Đại Bằng Tà Vương giật mình, khinh thường nói:

- Ngươi tiêu khiển lão phu sao? Quân thần có đạo, vạn vật quy nguyên, Kim Đan chính là đại đạo hiển hóa, có phân chia mạnh yếu, lại có trật tự Âm Dương, không có loại loại lực lượng này, thì làm sao cân đối, làm sao vững chắc? Vô luận người hay yêu, đạo lý trên Kim Đan đại đạo đều cực kỳ tương tự, đó chính là Đan Như Đại Thiên, kết đan như trị thế, rất nhiều người tu hành, ở trước khi kết đan đều vào hồng trần cảm ngộ đạo lý, chính là muốn sáng tỏ đạo lý Đan Như Đại Thiên, nói trắng ra là, như lão phu giúp ngươi quản lý Quy Khư, nếu như không dạy bọn hắn biết ai tôn ai tiện, một khi náo loạn, chẳng phải không biết đâu mà lần sao?

Phương Hành tự nhiên biết hắn nói có đạo lý, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi:

- Không có biện pháp hóa tất cả lực lượng ra sao?

Đại Bằng Tà Vương thở dài, hỏi Phương Hành:

- Ta biết ngươi không thích vấn đạo, nhưng cũng phải hỏi ngươi một vấn đề đơn giản nhất, đối với thiên địa đại đạo mà nói, ngươi biết quan trọng nhất là cái gì không? Chính là cân đối, kỳ thật bất luận là Nhất Pháp Đan, hay Đại Thánh Đan trong truyền thuyết, trọng yếu nhất chính là hai chữ cân đối. Nhất Pháp Đan chỉ bồi dưỡng lực lượng, trấn áp tất cả, cho nên cân đối nhất, cũng đơn giản nhất, Đại Thánh Đan thì chẳng những cần trấn áp chín loại lực lượng khác, còn cần chín loại lực lượng này duy trì cân đối, cho nên phức tạp nhất, cũng dễ tan vỡ nhất, mà ngươi nói loại Vô Pháp Đan, một là cần từ không đến có, dùng thần hồn kết đan, mặc kệ tất cả lực lượng, không ẩn chứa quy tắc đạo pháp ở bên trong, thử hỏi ngươi làm sao duy trì cân đối?

Phương Hành nói:

- Không có cách nào duy trì cân đối giữa tất cả lực lượng sao?

Đại Bằng Tà Vương cười khổ:

- Trên lý luận là có thể, nhưng trong hiện thực làm sao có thể?

- Trên lý luận...

Phương Hành nghe vậy, như có điều suy nghĩ, trầm ngâm không nói.

Đại Bằng Tà Vương thấy thế, phất ống tay áo, đi tới phòng nghị sự, hắn rất bận rộn nha, không có thời gian nói nhảm nhiều.

Còn nữa, Ngộ Đan chi đạo, chính là quá trình mỗi tu sĩ cần phải trải qua, hắn cũng có ý muốn để Phương Hành tự mình thực hiện.

Mà Phương Hành trầm ngâm không nói, là bởi vì câu kia của Đại Bằng Tà Vương:

- Đúng vậy, Vô Pháp Đan chỉ tồn tại ở trong lý luận, trong hiện thực căn bản không có khả năng đạt thành... Nhưng Thái Thượng Đạo không phải chính là như vậy sao? Bọn hắn tuyển đồ đệ còn muốn tuyển thập toàn thập mỹ, huống chi đạo kinh của bọn hắn? Có lẽ Đan Đạo chỉ tồn tại ở trong lý luận kia, mới là Thái Thượng Đan Đạo!

- Đã như vầy, ta liền kết Vô Pháp Đan...

Phương Hành âm thầm hạ quyết định, hắn không có nói cho Đại Bằng Tà Vương, sợ dọa đối phương kinh hãi.

Chương 477: Âm Linh luyện hồn

Kết đan, trên thực tế là quán thông tất cả lực lượng, dung hợp thần hồn, rèn thành một loại đại đạo.

Điều này cũng làm cho tu sĩ nếu muốn kết đan, chỉ có thể để lực lượng trong cơ thể hình thành cân đối ổn định, phương pháp đơn giản nhất là chọn dùng quân thần chi đạo, bất luận trong cơ thể có bao nhiêu loại lực lượng, ôn dưỡng một đạo trong đó, áp chế lực lượng còn lại, luyện một đạo kia thành Kim Đan, nhưng kết quả chính là từ đó về sau, tu sĩ chỉ có thể dùng một loại lực lượng chủ tu.

Loại Đan này, gọi là Nhất pháp Đan, lại xưng

Đế Đan.

Đan pháp cao minh hơn một ít, là dùng bí pháp bất truyền, tu hành Âm Dương pháp, ôn dưỡng hai đạo lực lượng, dùng hai đạo lực lượng này áp chế lực lượng còn lại, đồng dạng cũng cần hình thành cân đối, chỉ là làm như vậy, cần tu sĩ tốn hao càng nhiều tinh lực đi duy trì cân đối, độ khó tu hành cũng sẽ gấp bội, bởi vì phải cùng lúc tăng lên hai loại lực lượng.

Loại Đan này tên là Âm Dương Đan, lấy âm dương hòa hợp làm căn cơ.

Mà trên Âm Dương Đan còn có Tam Tôn Đan, dùng ba loại lực lượng đồng đều, áp chế lực lượng còn lại, đạt thành cân đối.

Trên Tam Tôn Đan thì có Tứ Tượng Đan, Ngũ Hành Đan...

Cao nhất là Đại Thánh Đan trong truyền thuyết, trong đan có chín loại lực lượng, có thể nói diệu đoạt tạo hóa.

Bất quá nói ngắn lại, lực lượng mỗi nhiều một đạo, độ khó kết đan cùng với độ khó tu luyện sẽ hung hiểm gấp bội.

Tự nhiên uy lực cũng mạnh nhất.

Trước người Phương Hành có hơn mười tâm

pháp kết đan, đều là hắn buộc Kim Đan cảnh trong Quy Khư viết ra.

Từ trong tâm pháp của những người này, thì có thể phát hiện mánh khóe, trong đó mạnh nhất chính là Đan pháp của Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân, hắn vốn là đệ tử tông chủ của một tông môn ở Đông Thắng Thần Châu, bởi vì đắc tội đệ tử của bát đại cổ thế gia, bị ép trốn vào Quy Khư, bất quá sau khi tiến vào Quy Khư, hắn gia nhập Phụng Thiên Thị, vất vả cần cù hiệu lực bảy trăm năm, cuối cùng trở thành nhân vật đứng đầu Phụng Thiên Thị.

Đan pháp của hắn kết hợp tâm pháp bí truyền của Phụng Thiên Thị, phẩm chất cực cao, chẳng những ôn dưỡng ra một tia Tiên Thiên Tử Khí, còn để ba đạo lực lượng kết thành cân đối, nói cách khác, đan thành tâm pháp, cái này đã là hiếm thấy ở trong Quy Khư.

Mà yếu nhất là một Kim Đan cung phụng của Hận Thiên Thị, hắn ở ngoại khư bị người đuổi giết không chỗ có thể trốn, tiến vào Quy Khư, gia nhập Hận Thiên Thị, sau khi chứng minh mình trung thành, cũng được truyền tâm pháp bí truyền của Hận Thiên Thị, xem như may mắn, mấy lần cố gắng thành công kết đan, đương nhiên phẩm chất lại cực thấp, chỉ là đan thành nhất pháp.

Vấn đề để Phương Hành buồn rầu cũng ở chỗ này, hắn bất ngờ phát hiện, nếu như mình y theo phương pháp kết đan của Thái Thượng Đạo Kinh, cuối cùng hắn ôn dưỡng ra Kim Đan, thì ngay cả một đạo lực lượng ôn dưỡng chủ yếu cũng không có...

Nói cách khác, hắn sẽ kết thành Vô Pháp Đan.

Chỉ dùng thần hồn, từ không thành có, rèn ra một viên Vô Pháp Đan tinh khiết.

Loại phương pháp kết đan này, quả thực chưa bao giờ nghe thấy.

Nếu là người bình thường, căn bản không thể kết thành viên đan này, bởi vì luyện hóa thần hồn từ không đến có, cuối cùng hóa thành Đan cảnh, thật quá khó khăn, trong trăm người thì trăm người đều thất bại, bởi vì thần hồn căn bản chịu không nổi rèn luyện như vậy.

Nhưng Phương Hành lại có một cơ hội, bởi vì hắn có Thái Thượng Cảm Ứng Kinh.

Tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, thần hồn của Phương Hành cường đại vượt xa tu sĩ bình thường.

Cũng chỉ có thần hồn cường đại bực này, mới có cơ hội tu luyện Vô Pháp Đan.

Bất quá sau khi Phương Hành hạ quyết định, lại phát hiện thần hồn của mình đủ cường đại rồi, nhưng còn chưa đủ.

Nếu muốn kết Vô Pháp Đan, phải làm thần hồn cường đại hơn.

Sau khi suy nghĩ, Phương Hành quyết định bế quan, người khác chỉ cho rằng hắn tĩnh tu ở trong hành cung, nhưng trên thực tế, hắn lại một mình đi vào hạch tâm Quy Khư, tuy trên đường đi nguy cơ trùng trùng, nhưng có thân phận Thái Thượng di đồ, Phương Hành không phải Hung Thú tập kích, hơn nữa mình độc thân đi vào, tốc độ cũng nhanh không ít, nửa tháng sau đã đến trước Hoàng Tuyền Hải.

Đến nơi này, Phương Hành dấu đi khí tức của mình, sau đó trực tiếp tiến vào Hoàng Tuyền Hải.

Hắn có thân phận Thái Thượng di đồ, để hắn không bị Âm Linh của Hoàng Tuyền Hải tập kích quấy rối, nhưng hôm nay ẩn dấu khí tức, tự nhiên sẽ bị vô số Âm Linh theo dõi, Phương Hành thì vận chuyển Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, bắt đầu dùng Âm Linh ma luyện thần hồn của mình, loại thống khổ này, như bách quỷ phệ hồn, như lăng trì cắt thịt vậy...

Thái Thượng Cảm Ứng Kinh vốn là pháp môn luyện hồn huyền diệu tinh thâm, thời điểm

Phương Hành ở Đại Tuyết Sơn tìm hiểu, đã từng đưa tới du hồn trong thiên địa, cảm thụ chấp niệm tuyệt vọng trong du hồn, dùng loại chấp niệm này rèn luyện thần hồn của mình, cũng chính bởi vì loại ma luyện thống khổ này, thần trí của hắn mới có thể cường đại hơn tu sĩ bình thường mấy lần.

Mà hôm nay, Phương Hành tìm hiểu Thái Thượng Đạo Kinh có chút đoạt được, càng từ đó phát hiện Thái Thượng Đạo Kinh và Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, thậm chí Thái Thượng Hóa Linh Kinh, cũng không phải chỉ có danh tự giống nhau, còn có rất nhiều đạo lý tương tự, hắn tìm hiểu Thái Thượng Đạo Kinh, lại ẩn ẩn cảm ngộ Thái Thượng Cảm Ứng Kinh rõ ràng hơn, đây cũng là nguyên nhân hắn có can đảm thân nhập Hoàng Tuyền Hải tu luyện.

Âm Linh vô tận, đều từng là đệ tử của Thái Thượng Đạo, về sau chết ở trong thiên kiếp.

Trong Âm Linh lưu lại loại khủng bố khi thiên kiếp phủ xuống, cho nên hung tàn thô bạo, ngay cả Kim Đan đỉnh phong cũng chống cự không nổi chúng xâm nhập.

Nhưng hôm nay Phương Hành lại muốn cảm ngộ đại khủng bố của chúng, dùng để tu luyện thần hồn.

Thần hồn xé rách, rồi lại ở dưới tác dụng của Thái Thượng Cảm Ứng Kinh phục hồi như cũ, trong quá trình này, thần hồn càng cường đại.

Nguyên Anh của Hận Thiên lão tổ phá diệt lưu lại lực lượng, cũng ở trong quá trình này bị thần hồn của Phương Hành hấp thu.

Có thể nói, nếu không có lực lượng Nguyên Anh của Hận Thiên lão tổ, Phương Hành căn bản không kiên trì được.

Ở dưới đáy Hoàng Tuyền Hải, Phương Hành ngồi khoanh chân, một lần nhắm mắt chính là bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Bốn mươi chín ngày sau, hắn từ trong nước đi qua, cứ như vậy đi bộ về phía Bỉ Ngạn.

Phương Hành cảm giác, Thái Thượng Đạo mưu tính rất sâu xa, giống như mỗi một chi tiết đều tính toán đến cực hạn, dù Hoàng Tuyền Hải thoạt nhìn như bởi vì thiên kiếp mà ngoài ý muốn xuất hiện, vậy mà cũng thành lợi khí tu hành, hắn có Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, muốn tăng lên lực lượng thần hồn rất nhanh, thì chỉ có thể mượn nhờ lực lượng Âm Linh đến ma luyện bản thân, mà Hoàng Tuyền Hải, chính hợp cho hắn dùng.

Bốn mươi chín ngày dày vò thống khổ, cũng như một lần lột xác, để lực lượng thần hồn của hắn tăng mạnh.

Hắn hôm nay, lực lượng thần hồn cường hoành đến trình độ khó nói lên lời.

Chỉ nói cường độ thần hồn, hắn so với tu cùng giai sĩ, cường đại hơn gấp trăm lần...

Mà hôm nay, cường độ thần hồn bực này, cũng cuối cùng thỏa mãn nhu cầu kết đan.

Trực tiếp đi ngang qua Hoàng Tuyền Hải, Phương Hành từng bước một đi tới trước Thái Thượng di chỉ, bỏ ra ba ngày điều chỉnh trạng thái thân thể, chuẩn bị tài nguyên, sau đó trực tiếp tiến vào Thái Thượng di chỉ, thừa dịp Hồng Mông Tử Khí còn chưa xuất hiện, dùng tốc độ nhanh nhất đi vào một đại điện còn chưa hoàn toàn nghiêng sập, ngồi xuống minh tưởng, bắt đầu chờ đợi.

Hắn đợi chính là Hồng Mông Tử Khí!

Lúc này, ngay cả lòng hắn cũng có chút lo sợ, bởi vì hắn dùng phương pháp kết đan, thật sự quá nguy hiểm, cũng quá độc ác.

Tuy trên Thái Thượng Đạo Kinh rõ ràng thuyết minh loại phương pháp kết đan này khả thi, nhưng đoán chừng người dám làm như vậy nhất định không nhiều lắm.

Cũng may mặc dù Phương Hành có rất nhiều tật xấu, nhưng ở phương diện đảm lượng lại tuyệt đối không thiếu.

Ngưng thần điều tức nửa canh giờ, thần thức của Phương Hành khẽ động, cảm giác xa xa có tiếng gió xuất hiện, làm hắn sợ nổi da gà, hắn biết rõ, đây là phản ứng khi nguy cơ xuất hiện trong tiềm thức, điều này đại biểu lấy, Hồng Mông Tử Khí hắn chờ đợi, cũng chính là cơ hội hắn kết thành Vô Pháp Đan đã tới...

- Ta có nên ghi di thư hay không...

Đột nhiên Phương Hành nghĩ tới một việc, nhưng rất nhanh liền bỏ đi, chẳng muốn viết chữ a.

- Ha ha, Liên đại tiểu thư, còn có đám lão bất tử của Thái Thượng Đạo, ta thật quá tin tưởng các ngươi, đừng làm cho ta thất vọng...

Xa xa, tiếng gió càng mạnh, như sóng triều tập cuốn qua, tử khí phô thiên cái địa giống như luyện ngục.

Phương Hành thì vươn ra hai tay, cười lớn nghênh đón.

Ầm ầm!

Thời điểm tử khí ngập trời sắp sửa triệt để bao phủ Phương Hành, trong mắt hắn hiện lên quyết tâm, bỗng nhiên hét lớn:

- Thái Thượng số mệnh, hộ ta thần hồn, thân linh nhất thể, vạn pháp không rời, bình tĩnh bình tĩnh... định con mẹ nó...

Khi hắn khàn giọng hô to, trong phế tích tĩnh mịch, thậm chí trên Hoàng Tuyền Hải, thậm chí trên Thăng Tiên Đài… đều có khí cơ vô hình lao qua, những khí cơ kia, mắt thường không thể nào nhìn, thậm chí ngay cả thần thức cũng rất khó cảm ứng được, nhưng chúng rõ ràng tồn tại, như đạo đạo lực lượng vô hình, quấn quanh thân thể Phương Hành.

Ngay khi khí cơ bao phủ, Hồng Mông Tử Khí cũng lao qua.

Phương Hành không có hoa sen bảo hộ thần hồn, trực tiếp lộ ra ở trong tử khí...

Chương 478: Đan Vô Pháp, Đạo Vô Thiên

Cơ hồ ngay khi tử khí tới trước người, thần hồn của Phương Hành đã rời khỏi thân thể, thần hồn của hắn giống như cọng rơm rạ, bị thủy triều cuốn đi, dù thần hồn của hắn cường đại tới cực điểm, nhưng ở trước mặt Hồng Mông Tử Khí, vẫn không có lực chống cự chút nào, loại chênh lệch kia, tựa như một con trâu rừng muốn ngăn cản vòi rồng trên sa mạc vậy.

Nhưng sớm có số mệnh gia thân, trói buộc thần hồn và thân thể của Phương Hành lại.

Trong nháy mắt, thần hồn của Phương Hành bị Hồng Mông Tử Khí xông qua thân thể, ly thể một thước, thoạt nhìn tựa như một cái bóng mơ hồ, nhưng bị lực lượng số mệnh trói buộc, cứng rắn định trụ.

Mà ở dưới loại tình huống này, thần hồn của Phương Hành nhận lấy thống khổ rất lớn.

Số mệnh có thể trói buộc thần hồn của hắn, lại không giống như liên bảo bảo hộ thần hồn, chỉ cưỡng ép trói buộc thần hồn với thân thể mà thôi, giống như ở trong dòng nước lũ, Phương Hành dùng khóa sắt cố định thân thể của mình, sau đó nhảy vào sông, tuy như vậy sẽ không bị cuốn đi, nhưng lực lượng nước sông trùng kích là không giảm chút nào.

Loại cảm giác này, quả thực còn thống khổ hơn ở trong Hoàng Tuyền Hải tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Kinh gấp trăm lần.

- Ha ha...

Phương Hành cười phá lên.

- Lá gan của ta thật lớn a, tương lai đi ra ngoài khoác lác cũng không nhất định có người tin...

- Bất quá loại phương pháp kết đan này, một khi bắt đầu, thì không cách nào đình chỉ, vậy thì tới đi!

Phương Hành cắn răng, âm thầm vận chuyển Huyền pháp, chìm vào thức hải.

- Tam Muội Chân Hỏa, lên!

Lúc này trong thức hải của hắn, bởi vì Đạo Tháp bị Hận Thiên lão tổ chém vỡ, làm trong hư không lực lượng hỗn loạn, chỉ có Chân Linh ngồi xếp bằng, không chỗ nương tựa, lúc này ở ngoại giới thừa nhận Hồng Mông Tử Khí xông phá, cũng hiển hóa ở trong thức hải, đó chính là một mảnh hỗn loạn, như thiên địa sơ khai, bão táp tàn sát bừa bãi, xé rách hết thảy.

Dựa theo phương pháp kết đan bình thường, Phương Hành chỉ cần y theo Đan pháp bí truyền, dùng một loại hoặc hai loại lực lượng làm chủ thể, sau đó đánh vỡ Đạo Tháp, ngưng tụ tất cả lực lượng và Chân Linh lại với nhau, theo đạo lý nào đó mà bản thân lĩnh ngộ, rèn luyện thành một, đả thông bích chướng, hóa thành Đạo chủng, mà Đạo chủng này, chính là Kim Đan của Phương Hành.

Nhưng hôm nay, Phương Hành không có làm như vậy, thậm chí hắn không có ý đồ đi động Đạo Tháp nghiền nát kia, mà là Chân Linh bay về phía địa phương lực lượng hỗn loạn nhất trong thức hải, cứng rắn thừa nhận Hồng Mông Tử Khí xung kích, không ngừng cảm thụ Chân Linh vỡ vụn sinh ra cảm giác thống khổ, giống như thép tinh bách luyện.

Sắt thường luyện một trăm lần, có thể thành tinh thiết!

Tinh thiết luyện một trăm lần, có thể thành Huyền Thiết!

Trong truyền thuyết, Huyền Thiết lại dùng bí pháp rèn một vạn lần, lại hấp thu uy năng thế gian, sẽ thành Thần Thiết.

Hôm nay Phương Hành dùng phương pháp rèn sắt rèn thần hồn, thậm chí... còn gọi đến Tam Muội Chân Hỏa!

Oanh!

Tam Muội Chân Hỏa hóa thành ngọn lửa, hăng hái bay về phía hắn, sau đó bị hắn nuốt vào.

Chỉ nháy mắt, ở trong Chân Linh bốc lên hỏa diễm.

Trong có Tam Muội Chân Hỏa rèn luyện.

Ngoài có Hồng Mông Tử Khí xung kích.

Tựa như Thủy Hỏa Luyện Đan Pháp đơn giản nhất, luyện thần hồn của mình.

Chỉ có điều, hắn dùng lửa, chính là Tam Muội Chân Hỏa.

Mà nước, là Hồng Mông Đạo Khí biến thành Hồng Mông Tử Khí!

Dùng loại Đan pháp trước nay chưa có này, luyện một viên Kim Đan từ không thành có, tinh khiết vô ngần.

Loại Đan pháp này, mỗi một bước đều giống như đi dây, sai một ly, vạn kiếp bất phúc.

Ở ngoại giới xem ra, lúc này Phương Hành như hỏa cầu ở trong tử khí cuồng bạo, ngồi xếp bằng, giống như Phượng Hoàng dục hỏa trùng sinh, hào quang kia như muốn cùng minh nguyệt tranh nhau phát sáng...

Mà ở bốn phương tám hướng của Thái Thượng di chỉ, chẳng biết lúc nào xuất hiện chín bóng dáng nhàn nhạt.

Bọn hắn nhìn Phương Hành, trong ánh mắt hỉ nộ khó biện, như kích động, lại như thở dài.

- Ta vốn cho là hắn sẽ xem xét ba năm, không nghĩ tới hắn chỉ cân nhắc không đến ba tháng...

- Hiện tại, hắn cuối cùng có một điểm để ta chú ý, đó chính là đảm phách...

- Lại nói tiếp, chúng ta coi như trưởng bối của hắn, lại không giúp được hắn cái gì, chỉ có thể cầu nguyện!

Chín bóng dáng nhẹ nhàng nói chuyện, dùng thần niệm truyền tin, người ngoài không cách nào phát giác, sau khi hạ quyết định, bọn hắn lặng yên không một tiếng động đi tới bên người Phương Hành, ngồi xếp bằng ở trong hư không, im ắng niệm tụng kinh nghĩa cổ xưa, thanh âm này, người không cách nào nghe được, cũng không cách nào cảm giác được, nhưng trong tối tăm, lại như đang thay đổi cái gì, bảo vệ cái gì.

Thẳng đến chín chín tám mươi mốt ngày sau, chín bóng dáng đình chỉ tụng kinh, lặng yên ly khai, như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Mà lúc này, Phương Hành đã trải qua không biết bao nhiêu lần Hồng Mông Tử Khí xung kích, Đan pháp thành.

Trong thức hải, Chân Linh của hắn như một mặt trời, triệt để dung hợp Tam Muội Chân Hỏa, hào quang vạn trượng.

Loại hào quang này, chiếu sáng thức hải hỗn độn, như để hết thảy hỗn loạn, ở trong tối tăm đều có định số.

Từ không đến có, thần đan đã thành.

Nhưng con đường kết đan của Phương Hành, lại còn chưa đi hết.

Tám mươi mốt ngày qua, hắn lần thứ nhất mở hai mắt, sau đó lấy ra một cái hồ lô.

Trong hồ lô chính là Tạo Hóa Lôi Dịch...

Thái Thượng Đạo không cho phép đệ tử của mình thông qua ngủ say ở trong lôi trì thu hoạch tạo hóa, bởi vì như vậy cho dù thành tiên, cũng chỉ là giả tiên, nhưng khi đi trên đại đạo, lợi dụng các loại cơ duyên lại có thể, đây cũng là nguyên nhân Phương Hành có thể lấy được một hồ lô Tạo Hóa Lôi Dịch, ngửa đầu, ùng ục ục uống xuống.

Tạo Hóa Lôi Dịch tản ra sinh cơ vô tận, toàn bộ bị hắn uống vào trong bụng.

Uống xong, Phương Hành nhanh chóng thúc dục Thái Thượng Hóa Linh Kinh.

Chậm rãi luyện hóa Tạo Hóa Lôi Dịch, dung nhập thân thể...

Mà hiển hóa ở trong thức hải, thì chỉ có một vòng thái dương, trong thế giới hỗn độn, đột nhiên có tiếng sấm ầm ầm, đạo đạo thiểm điện tử sắc phảng phất như chém thiên địa thành mảnh vỡ, lại phảng phất như thành lưới lớn, hoặc như thiên địa ngủ say quá lâu, xuất hiện thanh âm đầu tiên, thanh âm này, tỉnh lại cả thế giới, cũng tỉnh lại sinh cơ trong tối tăm...

Ầm ầm!

Thái Thượng Hóa Linh Kinh, luyện hóa vạn vật, hiển hóa ra một loại lực lượng ở trong tối tăm.

Dưới tác dụng của loại lực lượng này, tu vi của Phương Hành chậm rãi trầm xuống, ngưng tụ ở trong thân thể.

Trong thức hải, chậm rãi có mặt đất dày đặc...

Vốn thức hải chính là hải vực, về sau kết thành Đạo Tháp, linh lực cứng lại, thức hải xuất hiện sa mạc hoang vu, mà hôm nay, hải vực quay về đại địa, ở dưới lực lượng của Thái Thượng Hóa Linh Kinh hóa thành lục địa chính thức.

Này không giống sa mạc hoang vu lúc trước, hiện tại trên phiến đại địa này đã có sinh cơ!

Trên không trung, Chân Linh thiêu đốt Tam Muội Chân Hỏa, càng giống như một vòng thái dương.

Chân Linh kia chính là Kim Đan, cũng là mặt trời của phiến thiên địa này, ba đầu sáu tay, ngồi xếp bằng trên hư không, bao quát đại địa, viên Kim Đan của hắn không có bất kỳ lực lượng, chỉ có lực lượng Chân Linh tinh khiết nhất, hoặc nói là lực lượng thần hồn.

Phía dưới, đại địa dày đặc, ẩn chứa sinh cơ, có khả năng dung dưỡng bất luận lực lượng gì...

Ầm ầm!

Có một con sông lớn xuất hiện, uốn lượn kéo dài ra xa...

Là kinh mạch thứ chín, nó ẩn tàng ở trong cơ thể Phương Hành, hôm nay lại hiển hóa ở trong thức hải.

Sau đó có hơi nước mịt mờ từ phương đông bay lên, là một hạt châu màu đen, nó lên cao ở giữa không trung, tản mát ra hơi nước kinh người, hơi nước ngưng kết, tạo thành một ao nước, ao nước lại hóa thành hồ lớn... hạt châu màu đen rơi vào trong hồ, hồ nước vẫn còn chậm chạp dâng cao... Đó là Long Châu, lúc này Long Châu cũng bị Phương Hành luyện vào thức hải.

Hết thảy tự nhiên phát sinh, Phương Hành không có tận lực đi khống chế biến hóa của bọn nó.

Hắn chỉ cho thế giới này một thái dương, bao quát đại địa, đứng ngoài quan sát thiên địa biến hóa...

Hắn đã thành công kết đan!

Thân hoá đại địa, Chân Linh thành đan!

Đan của Phương Hành, tên là Thái Thượng Đan, không có thần tính, không uẩn đạo lý, còn gọi Vô Pháp Đan.

Nhưng Đan Vô Pháp này, lại có thể ngự vạn pháp.

Thức hải của hắn hiển hóa không gian, lại chỉ có thái dương, có đại địa, lại không có thương khung.

Thương khung chính là thiên, thiên chính là quy tắc hiển hóa.

Không gian thức hải của Phương Hành có Địa Vô Thiên, chính là không có quy tắc, đơn giản mà nói, chính là không đạo.

Nhưng chính bởi vì không đạo, nên có thể dung nạp vạn vật, sau này vạn vật tương sinh, sẽ uẩn dục ra ngàn vạn đại đạo.

Đan Vô Pháp, Đạo Vô Thiên, là Đan pháp coi trời bằng vung!

Hết thảy giống như một hạt giống, do Thái Thượng Đạo gieo xuống, ai cũng không biết sẽ sinh trưởng thành cái dạng gì.

Chương 479: Liên Nữ chân ý

Đan pháp vừa thành, Phương Hành cảm giác cực kỳ huyền diệu.

Dùng Thái Thượng Đạo Kinh làm gốc, dung hợp Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, Thái Thượng Hóa Linh Kinh, kết thành Vô Pháp Đan, để hắn tiến vào một cảnh giới huyền diệu, sau khi Đan pháp vừa thành, hắn không có vội lui ra thức hải, mà tinh tế cảm ứng, cảm thụ Tam Muội Chân Hỏa trong thức hải, cũng cảm thụ Long Châu biến hoá ra hơi nước bàng bạc.

- Trong nội đan của ta không có lực lượng nào, lại tùy thời có thể thôi phát hỏa diễm và thủy lực, thật giống như ta ôn dưỡng hai đạo lực lượng...

Phương Hành tâm thần quanh quẩn, mang theo một tia hưng phấn.

- Hơn nữa trong thức hải hình như còn ẩn chứa tạo hóa lôi ý, kia hẳn là Tạo Hóa Lôi Dịch lưu lại, ta dùng Tạo Hóa Lôi Dịch, mượn nhờ lực lượng của nó mở thiên địa thức hải, bề ngoài nó đã biến mất, nhưng một tia lôi ý lại lưu ở giữa thiên địa, nói cách khác, ta đồng dạng có thể điều khiển Lôi pháp, cái này là ba đạo lực lượng!

- Những lực lượng này, vốn cần ôn dưỡng ở trong nội đan mới có thể lưu lại, lại cần đạo lý chèo chống, mới có thể dễ dàng lý giải và vận dụng, nhưng Thái Thượng Đạo Kinh kiếm đi nhập đề, ngược dòng mà lên, thẳng đến bổn nguyên... Đơn giản mà nói, là nhục thân của ta đủ mạnh, cưỡng ép chúng ở trong thiên địa thức hải, cũng bởi vì thần hồn của ta đủ mạnh, cho nên có thể tùy thời vận chuyển sử dụng...

Trên mặt Phương Hành xuất hiện nụ cười thản nhiên, lý giải Thái Thượng Đạo Kinh và Vô Pháp Đan càng khắc sâu, trực tiếp.

- Bất quá những cái này còn không phải trọng yếu nhất...

Hắn mở mắt, từ trong túi trữ vật lấy ra một ngọn giả sơn, đúng là Sơn Bảo lúc trước từ trong bảo khố của Long Nữ trộm ra, từ một ngọn núi chính thức luyện thành Pháp bảo. Thời điểm xông cửa thứ tám Thập Tuyệt Cục, bị hắn dùng để trấn áp nhục thân của Hận Thiên lão tổ, nhưng về sau hắn trở thành Thái Thượng di đồ, hành động tự nhiên, trên đường về lấy lại, giữ ở bên người.

Lúc này hắn nhìn Sơn Bảo, trong mắt hiện lên dị sắc.

- Trọng yếu nhất là, đạo pháp ta có thể khống chế không phải cố định, có thể tiếp tục tăng nhiều...

- Đã có hỏa, lôi, thủy, lợi dụng bảo vật này, cướp lấy pháp thứ tư...

Phương Hành thì thào tự nói, suy nghĩ sơ qua, dứt khoát đặt bàn tay lên Sơn Bảo, bắt đầu hấp thu Thổ khí trong núi.

Sau khi tìm hiểu Thái Thượng Đạo Kinh, kết thành Vô Pháp Đan, hắn tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, Thái Thượng Hóa Linh Kinh cũng tăng lên rất nhiều, tác dụng của Thái Thượng Cảm Ứng Kinh thể hiện ra, chính là tu luyện thần hồn, trước đó không có tăng lên lực lượng thần hồn, Phương Hành khó có khả năng kết thành Đan pháp, mà tác dụng của Thái Thượng Hóa Linh Kinh chính là cướp đoạt.

Sơn Bảo, bản thân là do một ngọn núi lớn luyện thành, ẩn chứa Thổ khí cường đại.

Mà hôm nay. Phương Hành thông qua cướp đoạt loại Thổ khí này, có thể chuyển hóa thành tu vi của mình, thậm chí pháp của mình.

Đương nhiên, đây chỉ là phỏng đoán, hôm nay Phương Hành muốn chứng minh thoáng một phát.

Theo hấp thu Thổ khí, trong thức hải của Phương Hành, thổ địa ở phía tây bỗng nhiên rạn nứt, có một ngọn núi nhỏ phồng lên, ngọn núi nhỏ kia càng lúc càng lớn, kéo dài sinh trưởng, rõ ràng là Sơn Bảo hiển hóa, hơn nữa nó đang trở nên càng lúc càng lớn, càng lúc càng kiên cố, cơ hồ một lạc ấn định trụ đại địa...

- Quả nhiên giống như ta đoán!

Trong nội tâm Phương Hành hiện lên vẻ vui mừng, tốc độ hấp thu Thổ khí nhanh hơn.

Nhưng lúc này, trong thức hải vang lên vài tiếng rắc rắc, nhất thời làm sắc mặt của hắn đại biến.

Trong thức hải, đại địa đột nhiên rạn nứt, xuất hiện mấy kẽ nứt to lớn...

Ngoại giới, nhục thân của hắn cũng rạn nứt, trong lúc vô hình hiển hóa ra vài vết thương đáng sợ.

- Con mẹ nó... Nhục thân... Nhục thân không đủ mạnh...

Phương Hành ngẩn ngơ, vội vàng cắt đứt hấp thu Thổ khí, cười khổ một tiếng, lau máu tươi ở khóe môi.

Nhục thân của hắn, sau khi cùng Long Nữ hoang đường, đã lấy được cơ duyên thật lớn, hơn nữa có Bạch Thiên Trượng lợi dụng Tam

Muội Chân Hỏa, giúp hắn chế tạo phương pháp luyện thân, khiến cho nó cường hoành đến trình độ khó có thể tưởng tượng, trước giờ nhục thân cường đại vẫn luôn là lợi khí của hắn, nhưng hôm nay, theo Kim Đan kết thành, hắn vậy mà phát hiện nhục thân của mình không đủ dùng...

Thái Thượng Đạo Kinh, thành Vô Pháp Đan, noi theo thiên địa, diệu đoạt tạo hóa.

Tuy huyền diệu, lại rất khó tu luyện.

Ở trong loại ý cảnh này, thần hồn của Phương Hành chính là mặt trời, mà nhục thân chính là đại địa.

Thái Thượng Hóa Linh Kinh, cho hắn phương pháp hấp thu lực lượng vạn vật tu hành, nhưng lực lượng hấp thu vào, lại cần nhục thân của hắn gánh chịu, lúc này xuất hiện tình huống, chính là nhục thân của hắn tải không nổi lực lượng Sơn Bảo ẩn chứa, sau khi hắn cưỡng ép cắn nuốt lực lượng Sơn Bảo, liền vô hình tan vỡ, bị trọng thương... nói đơn giản, chính là gánh không nổi...

- Nếu ngay cả nhục thân của ta cũng gánh không được mà nói, vậy nhục thân của ai có thể tu Thái Thượng Đan pháp?

Phương Hành cũng có chút nghi ngờ, nghĩ

thầm chẳng lẽ Thái Thượng Đan pháp cũng có sơ hở?

Bất quá đầu hắn chuyển mấy vòng, rất nhanh liền nghĩ tới một vấn đề.

- Không phải Đan pháp có vấn đề, mà là kinh nghĩa của ta không được đầy đủ...

- Hôm nay xem ra đã rõ ràng, Thái Thượng Hóa Linh Kinh, Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, đều có ngàn vạn lần quan hệ với Thái Thượng Đạo Kinh, nói không chừng chính là nhất mạch đồng nguyên, Thái Thượng Đạo là quy tắc chung. Thái Thượng Hóa Linh Kinh và Thái Thượng Cảm Ứng Kinh là phân cành, cũng bởi vì vậy, mới có thể thông qua tìm hiểu Thái Thượng Đạo Kinh, đến đề thăng cảm ngộ của chúng!

- Mà hôm nay, sở dĩ ta sẽ xuất hiện loại tình huống này, nguyên nhân rất đơn giản, kinh nghĩa của ta không được đầy đủ...

- Mà cuốn kinh thiếu kia, có lẽ là... Thái Thượng Bất Tử Kinh!

Nghĩ đến đây, trong tâm Phương Hành đã sáng tỏ thông suốt.

Hắn càng ngày càng ẩn ẩn cảm giác được, kỳ thật hết thảy, đều ở trong lòng bàn tay của Liên Nữ.

Thái Thượng Cảm Ứng Kinh của mình, chính là ở trong Tiên Điện nàng ngủ say đạt được, hơn nữa nàng tỉnh lại, tìm tới mình, cùng mình và Kim Ô tiêu dao bốn phía, chung sống thời gian không ngắn, Thái Thượng Bất Tử Kinh của Kim Ô và Thái Thượng Hóa Linh Kinh của mình, có lẽ nàng cũng biết, kể từ đó, nàng chỉ dẫn mình tới lấy Thái Thượng Đạo Tạng, nhất định là có thâm ý.

Chỉ tiếc, vốn là sự tình rất tốt, kết quả Kim Ô ở lúc cuối cùng không chịu tiến vào Quy Khư.

Cái này khiến cho mình tu luyện Thái Thượng Đạo Kinh, Đan pháp sơ thành, lại chưa đại thành, thiếu một đạo kinh văn.

Mà thiếu, chính là Thái Thượng Bất Tử Kinh mà Kim Ô thu được ở Huyền Vực kia!

Hôm nay nhục thân của Phương Hành đã rất mạnh, nếu nói còn ai có thể siêu việt mình, thì chỉ có Kim Ô tu luyện Bất Tử Kinh.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, nhịn không được mắng lên:

- Kim Ô hỗn đản, sớm đi theo ta tiến vào chẳng phải sẽ không phiền toái như vậy? Đợi đi ra ngoài không hầm nó mới lạ... Còn có nha đầu ngốc kia, nói cũng không nói rõ ràng, cần phải thần thần bí bí như vậy sao, sớm nói Bất

Tử Kinh của Kim Ô trọng yếu như vậy, ta buộc cũng bắt buộc nó vào a...

Thống mạ một hồi, lúc này mới tức giận thu huyền công, mở hai mắt ra.

Hôm nay hắn đã thành Kim Đan, đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ cảm thấy thiên địa đại biến, thế giới ở trong mắt hắn, đã là một bộ dáng khác.

Tâm thần hơi động, trong phương viên ngàn trượng, hết thảy sự vật rõ ràng rành mạch.

Thậm chí thần thức thúc dục tới cực điểm, hắn có thể phát hiện kẽ nứt trong hư không, sau đó tâm niệm hơi động, nhục thân tiến vào trong kẽ nứt, trở ra lúc, đã xuyên việt không gian, đến một địa phương khác.

Đây là Na Di Thuật mà chỉ Kim Đan cảnh mới có thể thực hiện.

Tinh tế cảm giác, hắn chỉ cảm thấy ngoại trừ nhục thân bị chút vết thương, không cách nào phát huy ra lực lượng cường đại nhất ra, thì còn lại đều rất bình thường, tuy khí tức Kim Đan của hắn hết sức yếu ớt, thoạt nhìn chỉ có thể cảm giác được hỏa diễm mơ hồ, như là Nhất Pháp Đan, nhưng trên thực tế, hôm nay hắn đã Đan uẩn tứ pháp, thủy, hỏa, địa, lôi, đều có thể vận chuyển như ý.

Đương nhiên, bởi vì nhục thân bị thương, phát huy ra địa pháp sẽ hơi yếu.

- Hiện tại ta muốn cùng người đánh một trận, xem thực lực đạt đến mức độ nào?

Trong lòng Phương Hành thầm suy nghĩ, càng nghĩ con mắt càng sáng, nhịn không được hắc hắc cười trộm.

Tuy không dễ phán đoán, nhưng dự đoán ra kết quả, lại làm cho Phương Hành khá thoả mãn.

Cái này là ý nghĩ làm cho người ta không nói được lời nào, theo hắn, Thái Thượng Đan Đạo ẩn chứa thiên địa chí lý, đại biểu cho ý nghĩa, thậm chí mở ra một đại môn vô thượng, lại không trọng yếu bằng hắn dùng để đánh nhau phát huy ra thực lực...

Nhìn thoáng qua Thái Thượng di chỉ, Phương Hành cười hắc hắc, phi thân lướt đến giữa không trung, sau đó dưới chân tụ tường vân, có chút dừng lại, sau đó vèo... kéo ra một đạo kim quang, trong nháy mắt đi ra hơn mười dặm, sau đó ngừng lại, đã biến mất ở phía chân trời, trên không trung chỉ có tiếng ca truyền đến:

- Trong thôn có một quả phụ gọi Tiểu Hoa...

Đan pháp đã thành, liền quay đầu lại nói với

Đại Bằng Tà Vương một tiếng, cũng nên ly khai Quy Khư, đi ngoại giới tiêu dao...

Chương 480: Bắc Câu Yêu Địa

Một hồi trời đất quay cuồng, giống như trải qua trăm ngàn năm luân hồi, thân thể tiêu tán, sau đó gây dựng lại, không biết bao nhiêu lần.

Lúc Phương Hành tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, dù thân thể hắn cường hoành, tu vi tinh thâm, cũng khoanh chân ngồi xuống, thật lâu mới khôi phục lại được, hắn biết rõ, mình là di chứng khi sử dụng tế đàn truyền tống, loại tế đàn truyền tống này, khoảng cách càng lâu, tác dụng lên thân thể càng mạnh, cũng không biết mình truyền tống bao xa, mới có cảm giác mắt hoa mãnh liệt như vậy.

Sau khi hắn kết thành Kim Đan, một là vội vã đi ra ngoài tìm Kim Ô, bổ sung toàn bộ Đan pháp, hai là Quy Khư đã bị Đại Bằng Tà Vương thu thập thành thành thật thật, mỗi người thấy "Khư chủ" như mình, đều trung thực giống như "con vịt", ngay cả Kim Đan đỉnh phong cũng không dám liếc mắt nhìn mình, thật sự không có gì thú vị, vì vậy ngây người không bao lâu liền đi ra.

Đại Bằng Tà Vương bởi vì Quy Khư vừa mới ổn định lại, còn cần hắn ở lại bên trong tọa trấn, ngược lại không có theo đi ra.

Bất quá hắn biết Phương Hành xưa nay to gan lớn mật, thích nhất gây chuyện sinh sự, sợ hắn vừa chạy ra ngoài liền bị người chẻ, chết ở bên ngoài, để mình hãm ở trong Quy Khư, vì vậy tìm Phương Hành thương nghị một phen, bố trí rất nhiều.

Tế đàn trên Thông Thiên Lộ, Phương Hành có thể sử dụng, nhưng những người khác không cách nào thúc dục, bởi vậy Phương Hành lợi dụng một giọt bổn mạng tinh huyết hỗn hợp Đan quang của hắn, luyện chế ra một ngọc phù lưu cho Đại Bằng Tà Vương, nếu Quy Khư xảy ra chuyện gì, Đại Bằng Tà Vương có thể mượn nhờ ngọc phù mở tế đàn ra, tiêu hao ngàn viên Linh Tinh, là có thể rời khỏi Quy Khư, xem như hậu thủ.

Trước khi Phương Hành đi, Đại Bằng Tà Vương lại dùng phương pháp lúc trước nhổ lông vũ, luyện chế ra một phân thân của mình. Mặc dù không có sức chiến đấu gì, nhưng thời điểm khẩn cấp có thể dùng đưa tin, sau đó lại nhờ Phương Hành thay nó nghe ngóng tình huống tộc nhân…. giao cho Phương Hành một đống việc, làm hắn phiền không chịu nổi...

- Đi ra ngoài đừng quên kiếm tiền...

Ở trong Đại Bằng Tà Vương ân cần khuyên bảo, Phương Hành hưng phấn đặt tay lên pháp ấn, thúc dục tế đàn.

Trên tế đàn có tám phù văn, đại biểu cho tám địa phương có thể truyền tống, nhưng trong tám phù văn, đã có bốn cái ảm đạm, đại biểu cho có bốn phương hướng bị hủy diệt, hôm nay còn sót lại bốn địa phương, lại không viết rõ địa điểm, Phương Hành cũng không xác định.

Đương nhiên, đối với Phương Hành và những người khác trong Quy Khư mà nói, có thể đi ra là tốt rồi, tới nơi nào cũng không trọng yếu.

Ngưng thần ngồi xếp bằng nửa ngày, Phương Hành trợn mắt nhìn chung quanh. Bất ngờ phát hiện mình tới một sơn cốc bốn phía là núi đá màu đen, thời gian vừa lúc hoàng hôn, tịch quang như máu từ đằng xa bắn tới, mà chỗ mình ngồi xếp bằng, là một tế đàn màu đỏ thẫm ở trung tâm sơn cốc.

- Đây là nơi nào?

Phương Hành nhướng mày, phi thân lên, lên tới giữa không trung, đưa mắt nhìn bốn phía.

Bay thẳng đến ngàn trượng, thúc dục pháp nhãn nhìn ra xa, lại càng xem càng kinh hãi.

Chung quanh sơn cốc, tất cả đều là đất nung cháy đen, hoang sơn dã lĩnh, không có một tia sinh cơ.

- Đây rốt cuộc là địa phương quỷ quái gì? Trước tìm người hỏi một chút!

Phương Hành hạ quyết định, hóa thân lưu quang, tùy tiện tuyển một phương hướng lướt ra ngoài.

Đoạn đường này bay vút, nhưng càng bay càng kinh hãi, địa phương này vậy mà khô cằn vạn dặm, đừng nói người ở, ngay cả dấu vết thú hoang cũng khó thấy, Phương Hành liên tiếp bay vài ngày, không biết bay ra mấy vạn dặm, những nơi đi qua, vẫn là núi hoang, đừng nói tìm người hỏi đường, ngay cả quả dại lót bụng cũng tìm không thấy.

Thẳng đến chạng vạng tối ngày thứ ba, rốt cục ở dưới chân một núi hoang, phát hiện có hắc ảnh lóe lên, Phương Hành đại hỉ, lập tức lao xuống dưới, thò tay cầm lấy, bắt được một gia hỏa gầy giống như gậy trúc, tu vi Trúc Cơ trung kỳ, sau khi bị Phương Hành gọt một kiếm, đối phương bị hù đến xương cốt mềm nhũn, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu gọi "gia gia" .

- Con mẹ nó, ta sao có thể sinh ra cháu trai xấu như ngươi? Nói cho ta biết nơi này là địa phương quỷ quái gì…

Phương Hành quát hỏi, mới từ trong miệng đối phương hỏi một chút mánh khóe, đáy lòng cả kinh.

Hôm nay chỗ của hắn, bất ngờ là Bắc Câu Lô Châu, cũng chính là Bắc Câu Yêu Địa trong miệng tu sĩ.

Bắc Câu Yêu Địa này ở phía bắc Nam Chiêm Bộ Châu, mà Quy Khư thì ở cực nam của Nam Chiêm Bộ Châu, Phương Hành thực không nghĩ tới, hắn truyền tống từ Nam Hải Quy Khư, vượt qua cả Nam Chiêm Bộ Châu, đi tới Bắc Câu Lô Châu, trong này qua bao nhiêu vạn dặm?

Bất quá sau khi nghĩ lại, cũng cảm thấy thoải mái, vận khí của mình cũng không tệ, sau khi Kim Ô đưa mình tiến vào Quy Khư đã nói qua, nếu mình có thể đi ra, thì đến Bắc Câu tìm nó, hôm nay mình trực tiếp truyền tống đến Bắc Câu Yêu Địa, ngược lại giảm đi không ít công phu, nghĩ như vậy, liền quát hỏi Háo Tử Tinh kia đây là chỗ nào, muốn đi Yêu Đình thì đi như thế nào.

Trước cùng Kim Ô pha trộn, hắn cũng nghe nó nhắc qua, chỗ của nó tên Phù Tang sơn mạch, cách Yêu Đình, Thánh Địa của Yêu tộc không xa, hôm nay đã tới Yêu Châu, chỉ cần tìm được Yêu Đình, thì không khó tìm được Kim Ô.

Háo Tử Tinh thấy Phương Hành chỉ là muốn hỏi đường, vì vậy yên tâm không ít, vội vàng trả về:

- Tiền bối đừng vội, tiểu nhân biết gì nói nấy... Ngài muốn đi Yêu Đình sao? Nơi này là phía tây Đằng Châu của Bắc Câu, còn Yêu Đình thì ở cực nam Dực Châu, chính giữa cách Lạc Nhật Đại Mạc, nếu muốn đi qua, cần phải chuẩn bị sung túc tài nguyên, mà bây giờ binh hoảng mã loạn, tu sĩ Trục Yêu Minh một năm trước vừa mới dẹp xong Dực Châu, phương viên 10 vạn dặm vườn không nhà trống, muốn đi ngang qua Lạc Nhật Đại Mạc, khó có khả năng...

Háo Tử Tinh kia có thể ở địa phương rối loạn cẩu thả sống sót, tuy đói giống như gậy trúc, nhưng tính toán cơ linh, mồm miệng linh hoạt, không bao lâu liền nói rõ ràng tình huống chung quanh cho Phương Hành, nguyên lai Bắc Câu có tất cả mười ba châu, xưa nay chính là Thánh Địa Yêu tộc, từ khi Nam Chiêm Bộ Châu trục yêu, nơi đây đã trở thành địa bàn duy nhất của Yêu tộc, tơi nay đã có mấy ngàn năm.

Tuy sau khi Nam Chiêm Bộ Châu trục yêu, ở dưới đại năng Yêu tộc và cường giả Nhân tộc cộng đồng thương định, đại chiến kết thúc, nhưng ma sát quy mô nhỏ lại chưa từng ngừng qua, Yêu tộc mười ba châu, cũng không phải tất cả đều là lãnh địa của Yêu tộc, nhất là ba châu phía nam, sớm đã bị tu sĩ Nhân tộc chiếm cứ, thành cứ điểm của Nhân tộc ở Bắc Câu Lô Châu.

Vì thế chiến tuyến của Nhân tộc và Yêu tộc, cũng một mực vắt ngang ở ba châu này, Nhân tộc không nghỉ tới tiếp tục đẩy mạnh, thôn phệ mười châu còn lại của Yêu tộc, Yêu tộc thì lực lượng không đủ, lại sợ dẫn động đại năng ở Thần Châu và Nam Chiêm Bộ Châu Hoàng Phủ gia ra tay, cũng một mực không có đại quy mô xuất binh, đoạt lại ba châu kia, bởi vậy xung quanh chiến tuyến khá an ổn, không đến mức không khống chế được.

Nhưng một năm trước, tu sĩ Trục Yêu Minh lại bỗng nhiên xé hiệp định ngưng chiến ba ngàn năm, ngang nhiên xuất binh, dẹp yên Dực Châu cách chiến tuyến gần nhất, điều này làm cho thế cục khẩn trương lên, Yêu tộc nhiều lần xuất binh muốn đoạt lại Dực Châu, không ngừng chém giết, cuối cùng Dực Châu vẫn còn ở trong tay Trục Yêu Minh, phương viên 10 vạn dặm bị đánh thành đất khô cằn.

Mà Phương Hành muốn đi Yêu Đình, thì là Thánh Địa nằm ở phía tây Lạc Nhật Đại Mạc, nếu muốn đi qua, chỉ có thể đi ngang qua Lạc Nhật Đại Mạc, nhưng nơi này là một tử địa, tục truyền lúc trước trong đại sa mạc có ba đại châu của Yêu tộc, nhưng về sau có Yêu Tiên vẫn lạc ở trung tâm đại sa mạc, làm cho ba đại châu kia hóa thành tử địa, ngay cả Kim Đan cảnh, muốn vượt qua cũng rất khó.

Nhưng nếu muốn đi Đằng Châu, lại chỉ có đi ngang qua sa mạc này, từ nơi này đi xuyên qua đại mạc, chỉ cần ba tháng là có thể tới Đằng Châu, nhưng nếu đi đường vòng, đường xá sẽ dài gấp 10 lần, cần hai ba năm thời gian.

Lại hỏi mấy lần, xác định Háo Tử Tinh kia nói không có vấn đề gì, Phương Hành một cước đạp bay đối phương, mình thì vừa đi vừa cân nhắc.

- Muốn đi ngang qua Lạc Nhật Đại Mạc, trừ các loại nguy hiểm không nói, trọng yếu hơn là trăm vạn dặm hoang mạc, không thức ăn không nước uống không tài nguyên, mỗi ngày đều phải thúc dục linh lực chạy đi, ngay cả tiểu gia ta hiện tại cũng chịu không được, ít nhất cũng phải chuẩn bị một nhóm lớn đồ ăn và nước ngọt, cùng với Linh Tinh bổ sung linh lực mới được, nếu không tiến vào chính là chịu tội...

Hắn cũng có chút bất đắc dĩ, hắn để lại rất nhiều Linh Tinh cho Đại Bằng Tà Vương, trên người mình mang theo không nhiều lắm.

- Nếu muốn đi Sương Thổ thành do Trục Yêu Minh khống chế mua sắm vật tư, tiền ở trên người thật đúng là không đủ, hơn nữa nghe nói nội thành có Nguyên Anh tọa trấn, ta không đánh lại, được rồi, vẫn là trở về vốn ban đầu a, nghe Háo Tử Tinh nói, phía trước cách 3000 dặm là Hắc Diễm Lĩnh, còn có một ít Yêu tộc chưa kịp đào tẩu, đi qua cướp chút ít...

Hạ quyết định, dưới bàn xuất hiện tường vân, cấp tốc bay đi, đồng thời tản thần thức ra tìm tòi.

Còn chưa bay quá hai nghìn dặm, liền phát giác phía dưới có một núi hoang, trên sơn cốc cất dấu trận pháp, trận pháp này bố trí cực kỳ xảo diệu, Kim Đan đỉnh phong cũng không dễ dàng phát hiện, nhưng Phương Hành lại tu thành Vô Pháp Đan, thần hồn cường đại khó có thể tưởng tượng, hơn nữa có Âm Dương Thần Ma Giám, phát hiện không tốn sức chút nào.

- Đã có!

Phương Hành cảm thấy vui vẻ, thu lại tường vân, phóng về phía sơn cốc, cách sơn cốc còn có hơn mười trượng, liền rõ ràng cảm thấy có lực trường vô hình tràn ra, Phương Hành hét lớn một tiếng, ngay cả binh khí cũng không lấy, một quyền nện xuống, hôm nay thân thể hắn cường hoành, dù bị thương, chỉ có thể phát huy ra không đến bảy thành lực lượng, cũng không phải tiểu trận bực này có thể thủ.

Ầm... bên ngoài sơn cốc, bạch quang sâu kín chấn đãng, cuối cùng biến hoá ở trong vô hình.

Mà Phương Hành thì như thiên thần đi vào.

- Ăn cướp... Đồ ăn, Linh Thạch, bảo bối... Toàn bộ giao ra đây cho ta...

Sau khi Phương Hành rơi xuống dất, không khỏi hét lớn, sau đó lấy ra hắc kiếm chỉ chung quanh.

Nhưng những lời này vừa mới hô xong, lại bị chẹn họng thoáng một phát, hô không nổi nữa...

Tình huống không đúng lắm a!

Chương 481: Đánh Cướp

Sơn cốc không lớn, phạm vi chỉ tầm một trăm trượng, bên trong dùng loạn thạch cây cỏ, lung tung xây dựng mấy cái lều, có mấy sơn động lớn cũng bị phá hư hết, đá vụn chất đống, mà ở trong đống đá vụn, thì rải rác có mười mấy con cáo nhỏ lông xù, có đã hóa thành nửa hình người, có thì vẫn là một đoàn tuyết cầu, con mắt tròn vo thẳng tắp nhìn hắn.

- Kẻ ác tới rồi...

Mười mấy con cáo nhỏ cùng Phương Hành ngơ ngác nhìn nhau, một lát sau, mới bỗng nhiên có một con cáo nhỏ hóa thành hình người hét to, lúc này cả đám tựa hồ mới tỉnh mộng, oa một tiếng trốn đi, ở trong nhà tranh cuối sơn cốc, có một bà lão cả người bẩn thỉu chống gậy đi ra, đám cáo nhỏ đều núp ở phía sau bà.

Chỉ có một con cáo nhỏ ở bên chân Phương Hành, hơi có chút mập thì không có trốn, hai chân trước nâng nửa củ khoai lang ngơ ngác nhìn Phương Hành.

... Cái này là sợ ngây người!

- Chân Nhân, chúng ta thực không có đồ vật gì đáng tiền, đám hài tử đã đói bụng mấy ngày...

Bà lão kia ho khan vài tiếng, thân thể suy yếu che chở đám cáo nhỏ trốn ở sau lưng, gian nan nhìn Phương Hành hành lễ:

- Nếu coi trọng cái gì, ngài cứ việc lấy đi, chỉ cầu ngươi bỏ qua chúng ta...

- Mụ nội nó, địa phương này ta cũng không có cái gì để cướp a?

Phương Hành không nói gì gãi đầu, con mắt nhìn qua, liền biết mình tới trễ rồi, nhất thời cảm thấy xúi quẩy, nghĩ thầm:

- Tặc không đi không, ra tay một lần không thể đi như vậy a!

Liền đưa tay đoạt nửa củ khoai lang của con cáo nhỏ dưới chân, hung ba ba quát:

- Khoai lang này thuộc về ta!

- Ríu rít...

Con cáo nhỏ kia bị đoạt khoai lang, nhất thời khóe miệng co rút.

Trong đôi mắt màu bích lục bắt đầu tuôn ra nước mắt.

- Ai, sau khi tu thành Kim Đan lần thứ nhất ra tay, dĩ nhiên chỉ đoạt nửa củ khoai lang, mất mặt...

Phương Hành xấu hổ quả thực muốn tìm một cái lổ để chui vào, nắm khoai lang bay lên không.

Bà lão kia là yêu thân, chỉ bất quá tu vi mới

Kim Đan sơ kỳ, hơn nữa khí tức suy nhược, tựa hồ bị thương rất nặng, nàng thấy Phương Hành dĩ nhiên đoạt nửa củ khoai lang liền đi, lại không ra tay làm ác, không khỏi cảm ân đái đức hành lễ, tiễn hắn rời đi.

Ngược đám cáo nhỏ ở phía dưới ríu rít khóc lóc để Phương Hành có chút tâm phiền ý loạn.

Lướt đi mấy chục dặm, ánh mắt tội nghiệp của mười mấy con cáo nhỏ kia vẫn xoay chuyển ở trong đầu, để trong lòng hắn không quá thoải mái.

Hắn chợt phát hiện, kế hoạch đánh cướp của mình không dễ thực hiện, phạm vi mấy chục ngàn dặm này, đều nằm ở địa vực Trục Yêu Minh và Yêu tộc chinh chiến, có thể nói là ngọn lửa chiến tranh bay tán loạn, đất chết vô ngần, mà Yêu tộc tụ tập ở trong mảnh khu vực này, phỏng chừng là loại không có bản lĩnh đào tẩu trước khi ngọn lửa chiến tranh lan đến, có thể sống sót đã không tệ, sao còn có thể thừa bao nhiêu tài nguyên cho mình cướp?

Ngẫm lại con chuột tinh lúc trước bị đói đến giống như gậy trúc, phỏng chừng cũng là tình huống của nơi này.

- Nửa củ khoai lang này, sẽ không phải đồ ăn cuối cùng còn sót lại của chúng nó chứ?

Phương Hành ngồi ở trên mây, trong tay nâng nửa củ khoai lang, tâm phiền ý loạn nghĩ.

- Thái...

Đang bay lung tung không có mục đích, phía trước xuất hiện hai ngọn núi đột ngột dựng lên, tựa như trường kiếm nhắm thẳng vào mây, giữa hai ngọn núi rộng trăm trượng, đủ để người đáp mây bay qua. Đang muốn xẹt qua, đột nhiên phía dưới truyền đến tiếng quát to:

- Phía trước cưỡi mây là ai? Không biết nơi đây cấm chỉ cưỡi mây bay qua sao? Mau chóng hạ xuống, đến trước mặt bản tọa báo cáo...

Phương Hành đầu nhìn lại, chỉ thấy phía dưới đóng một đội tu sĩ, dẫn đầu là Kim Đan cảnh, thân cao mã đại, cưỡi một con Hỏa Tê Thú, râu đen, giống đồ tể thế gian hơn là tu sĩ, mà ở bên cạnh hắn, còn có bảy tám Trúc Cơ cảnh, phân ở hai bên, mỗi người nắm pháp khí, tựa hồ là phụng mệnh gác ở chỗ này.

- Ngươi nói chuyện với ta?

Phương Hành vạch đằng vân, lộ ra một cái đầu, nhìn tu sĩ phía dưới nói.

Tu sĩ râu đen cũng không phải loại tính tình tốt, tay đè pháp cung, quát lên:

- Bản Chân Nhân không phải nói chuyện với ngươi thì nói với ai? Trục Yêu Minh từ lâu đã tuyên bố chiếu thư, phạm vi vạn dặm, không được cưỡi mây, bất luận là ai cũng phải tiếp thu kiểm tra, để tránh gian tế Yêu tộc lẫn vào, ngươi còn ở đó giả vờ không biết với gia gia sao? Mau chóng hạ xuống, bằng không thì bản Chân Nhân dùng pháp tiễn bắn ngươi xuống...

- Xoạt...

Thời điểm hắn nói chuyện, Hỏa Tê Thú dưới háng hắn phun ra lửa, tựa hồ trợ uy.

- Được, vậy ta hạ xuống...

Phương Hành thấy Hỏa Tê Thú kia, ánh mắt sáng lên, cười lớn một tiếng, từ trên đám mây rơi xuống, bất quá tư thế hạ xuống càng lúc càng nhanh, như một viên sao băng, tựa như chớp giật từ trên không mấy trăm trượng hạ xuống, tu sĩ râu đen nhất thời phát hiện Phương Hành không có ý tốt, hét lớn một tiếng, kéo động pháp cung, một đạo pháp tiễn hóa thành chớp giật bắn về phía Phương Hành.

Đùng!

Phương Hành đối mặt pháp tiễn, căn bản không để ý tới, vung quyền đập một phát, trên quyền phong tựa như quanh quẩn đạo đạo yên khí màu đen, trực tiếp đập thiểm điện trở về nguyên hình, là một mũi tên do Huyền Thiết đúc ra, bây giờ đã bị hắn đập cong, phù văn nổ nát, mà một quyền của Phương Hành còn chưa tiêu tán, thẳng tắp bắn xuống được.

Ầm!

Ở vị trí thủ quan, tựa hồ rơi xuống một viên lưu tinh to mấy chục trượng, lực lượng cuồng bạo trong nháy mắt tàn phá phạm vi trăm trượng, Kim Đan cảnh cùng với mười mấy tên Trúc Cơ cảnh thủ quan đều bị chấn bay loạn, ở dưới loại lực lượng này, bọn hắn thân bất do kỷ, thậm chí cảm giác, người đánh ra một quyền kia, nếu nguyện ý, chỉ là dư âm cũng đủ để xé nát bọn họ.

- Không thể nào... Không thể nào... Chuyện này... Người này là tu vi gì?

- Tha mạng... Chân Nhân tha mạng...

Trong lúc nhất thời, trong sân hô cái gì cũng có, trở nên lung ta lung tung.

Nhưng đợi bụi mù tán đi, các tu sĩ nhất thời hai mặt nhìn nhau, phát hiện trong sân không có một người thương vong.

Ngay cả tu sĩ đầu lĩnh chính diện đón quyền kia, cũng ngoại trừ người đầy tro bụi, thì không chút tổn thương.

Càng kinh người hơn là, tu sĩ vừa rồi cưỡi mây ở trên không trung, đã không thấy bóng dáng, như chưa từng xuất hiện.

- Ồ? Chuyện gì xảy ra? Người kia đến tột cùng là ai?

Trong sân vang lên âm thanh run rẩy, còn tưởng ban ngày thấy quỷ tiên trong truyền thuyết.

Một lát sau, mới có người phát hiện cái gì, khiếp sợ kêu lên:

- Trưởng lão, Hỏa Tê Thú của ngươi đâu?

Các tu sĩ không chút tổn thương, nhưng Hỏa Tê Thú của tu sĩ thủ lĩnh đã biến mất không còn tăm hơi.

- Cái kia... Đây tột cùng là người nào? Dĩ nhiên đoạt Hỏa Tê Thú của ta?

Tu sĩ thủ lĩnh sững sờ, mới giận dữ hét lớn.

Mà bây giờ, Phương Hành đã ở bên bờ sông làm sạch Hỏa Tê Thú, vốn định tìm một chỗ nướng, ăn ngon một trận, nhưng trong đầu trước sau không thể quên được ánh mắt sợ hãi lại đói bụng của đám cáo nhỏ, cảm giác giống như lần thứ nhất nhìn thấy Tiểu Man, một lúc lâu, hắn thở dài một tiếng, vác Hỏa Tê Thú lên vai, cưỡi mây bay lên.

- Cướp ngươi nửa củ khoai lang, trả lại ngươi nửa con Hỏa Tê Thú, cũng coi như đạt đến một trình độ nào đó chứ?

Trong lòng Phương Hành nghĩ, theo đường cũ bay về.

Nhưng thời điểm cách sơn cốc kia mấy chục dặm, lại thấy hướng kia có khói đen cuồn cuộn, còn có linh quang đấu pháp lấp loé, không chỉ có chút kinh hãi, tăng nhanh tốc độ bay đi.

Mà lúc này trong hẻm núi, đã một mảnh hỗn độn, từng đoá từng đoá tường vân vây quanh bốn phía sơn cốc, ở giữa sơn cốc là Lão Yêu Hồ kia, bên cạnh nàng là một đám cáo nhỏ, đều dáo dác nhìn không trung, ánh mắt điềm đạm đáng yêu, trên đám mây vây nhốt các nàng là một đám tu sĩ trên người mặc lam giáp màu xanh, tu vi thấp nhất thình lình cũng là Trúc Cơ tầng sáu.

Người cầm đầu là một Trúc Cơ hậu kỳ.

- Thôi thiếu gia, viên hồ đan này của lão thân, cứ việc lấy đi, chỉ cầu ngài buông tha mấy tiểu bối kia...

Lão Yêu Hồ bị trọng thương, trong miệng ho ra máu, nhưng vẫn cố nén thương thế, cầu xin niên thanh.

Niên thanh khẽ mỉm cười nói:

- Hồ đan của ngươi ta tự nhiên sẽ nhận, bất quá bổn thiếu gia lao sư động chúng, không phải là vì cái này, ta khuyên ngươi thức thời một chút, giao đám cáo nhỏ kia ra đây! Bổn thiếu gia mang bọn nó đi, cho tài nguyên, chăm sóc dạy dỗ, đợi hóa thành Yêu Hồ mỹ nhân, sẽ đưa đến Thần Châu, này rất được hoan nghênh, không chừng tương lai các nàng đi đại vận, được người coi trọng, thu làm thị thiếp, chẳng phải tốt hơn ở lại địa phương quỷ quái này chịu khổ sao?

Trong mắt Lão Yêu Hồ loé ra vẻ giận dữ, nhưng cố đè ép xuống, khổ sở cầu khẩn nói:

- Thiếu gia tha mạng, thực không dám đấu diếm, mạch này của lão thân không phải Yêu Hồ phổ thông, cùng Yêu Đình Hồ Tổ nhất mạch có quan hệ cực kỳ thân cận, nếu ngài đại nhân có lượng lớn, chịu buông tha chúng ta, tương lai Hồ Tổ biết được, tất sẽ đền đáp gấp mười lần, chẳng phải đáng giá hơn mấy nha đầu này sao, mong ngài cân nhắc...

- Hồ Tổ?

Niên thanh nghe xong, không khỏi cười nói:

- Chuyển Hồ Tổ ra dọa ta sao? Bổn thiếu gia không để mình bị đẩy lòng vòng, bắt đi!

Như không muốn nói nhiều, nhẹ nhàng vung tay lên, ra lệnh cho thủ hạ động thủ.

Đám thủ hạ sớm đã vây lão Yêu Hồ chặt chẽ vững vàng thấy thế, cùng hét lớn, tế lên một tấm lưới, trên lưới có đầy xước mang rô, sau khi tế lên, lập tức biến lớn, sau đó kết thành một mảnh, hóa thành một tấm lưới càng lớn bao phủ phạm vi trăm trượng, bao trùm về phía lão Yêu Hồ, lão Yêu Hồ biến sắc, lập tức bắt pháp ấn.

Ở trong miệng nàng, thình lình phun ra một đạo bạch quang, vèo... chém lưới lớn ra một lỗ hổng.

- Đào mạng đi...

Lão Yêu Hồ ai thán, trong mắt có chút huyết lệ chảy ra, hai tay vận chuyển pháp lực, bế đám tiểu Yêu Hồ lên, đẩy ra khỏi lưới lớn, sau đó mình thì rống to một tiếng, thân hình lóe lên, thi triển Na Di Thuật, hai trảo sắc bén, trực tiếp vọt về phía tu sĩ trẻ tuổi, rõ ràng là muốn liều mạng, giúp những tiểu hồ ly kia mưu một con đường sống.

- Hồ Đan Kiếm? Quả nhiên có chút quan hệ Hồ Vương tộc...

Tu sĩ thanh niên thấy thế, con mắt sáng ngời nói:

- Này thì càng đáng giá... Việt Bá!

Ở bên cạnh hắn, một lão giả vượt ra khỏi mọi người, khí tức trên người hắn không hiện ra, giống như cái bóng đi theo phía sau tu sĩ tuổi trẻ, không hề bắt mắt chút nào, nhưng lúc này hiện thân, phóng thích khí tức, mới để cho người phát hiện, tu vi của hắn rõ ràng là Kim Đan tầng ba, còn mạnh hơn lão Yêu Hồ một bậc, sau khi đi ra, hai tay nhấn một cái, một đạo đan quang tựa như tia chớp trùng kích đến trước người lão Yêu Hồ.

- Phốc...

Lão Yêu Hồ không chịu nổi đan quang, trong miệng phun ra một ngụm diễm huyết, như diều đứt dây té xuống.

Mà niên thanh tựa hồ cực kỳ tin tưởng thực lực của Việt Bá, căn bản không có để ý tới Lão Yêu Hồ, mà xoay người ra lệnh, đám thủ hạ lập tức ra tay, nắm lấy đám tiểu yêu hồ chạy trốn, trói chặt chân nâng lên, tuy bầy tiểu yêu hồ huyết mạch cao quý, trời sinh có chút đạo hạnh, nhưng làm sao có thể đào mạng khỏi tay tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ?

Không lâu lắm, đều đã bị các tu sĩ bắt sạch sẽ, chỉ còn một con mập mạp, tựa hồ sợ choáng váng, ngồi chồm hổm ở trên mặt đất không nhúc nhích.

Bất quá nó sợ sệt, cũng không phải tu sĩ trẻ tuổi, mà là ngơ ngác nhìn trước người, đưa lưng về phía các tu sĩ.

Ở trước mặt nó, lờ mờ có một bóng người chậm rãi xuất hiện, nhét nửa củ khoai lang vào chân trước của nó.

- Ngươi là người nào?

Niên thanh chú ý tới bóng người thần bí kia xuất hiện, cau mày hỏi.

- Trả khoai lang...

Người tới khe khẽ thở dài, bất đắc dĩ hồi đáp.

Chương 482: Hồ mạch uỷ thác

Người thần bí xuất hiện ở trước mặt tiểu Hồ Yêu kia, tự nhiên chính là Phương Hành.

Vốn nhất thời không chịu được ánh mắt đáng thương của đám tiểu Hồ Yêu, muốn tới cho chúng ít thức ăn qua ngày, lại không nghĩ rằng sẽ gặp một màn này. Đối với hành vi của những tu sĩ kia, hắn cũng không xa lạ, đơn giản là muốn bắt Yêu Cơ, bọn hắn từ Yêu địa săn bắt tiểu yêu, mang về điều giáo, thậm chí cho tài nguyên tu luyện, sau đó lấy thân phận sủng cơ hoặc đỉnh lô bán cho tu sĩ khác, thường thường giá cả không rẻ.

Mà huấn luyện loại sủng cơ hoặc đỉnh lô này, được hoan nghênh nhất là Hồ Yêu hoặc Xà Yêu có huyết mạch tinh khiết.

Đám tu sĩ trước mắt này, không thể nghi ngờ chính là như vậy, trước đó đám Hồ Yêu này nói không chừng là tránh bọn hắn.

Lại nói tu sĩ trẻ tuổi kia, phát hiện trên người Phương Hành có khí tức Kim Đan, lại thấy hắn không giống yêu vật, vì vậy nhìn Phương Hành chắp tay, cười nói:

- Đạo hữu hữu lễ, tiểu đệ là đệ tử của Phong Châu Thôi gia, không biết đạo hữu từ đâu đến? Xưng hô như thế nào?

Phương Hành ngồi chồm hổm xuống, nhéo lỗ tai của con tiểu hồ ly mập mạp kia, đau đến con hồ ly này nhe răng toét miệng, nhưng không dám khóc, Phương Hành thấy vậy có chút đau lòng, lấy ra một qua dưa lê nhét vào trong miệng nó, cười hì hì nói:

- Ta không môn không phái, cũng không biết Thôi gia các ngươi là vật gì, nhưng mà đám hồ ly này ta muốn!

- Tán tu sao?

Thần sắc của thanh niên kia buông lỏng, có chút khinh miệt, cười lạnh nói:

- Khẩu khí của vị đạo hữu này cũng không nhỏ, đám Hồ Yêu này là ta nhìn thấy trước, dù cho ngươi muốn, cũng có thứ tự đến trước và sau đi?

Phương Hành cười hì hì, vuốt đầu tiểu hồ ly, sau đó bế nó đặt lên vai mình. Tiểu hồ ly này cũng khá kỳ lạ, phỏng chừng là đói lắm rồi, trong miệng có ăn, liền ngoan ngoãn ngồi ở trên đầu vai, Phương Hành thì đứng dậy, ánh mắt bất thiện nhìn về phía thanh niên kia, nói:

- Ít nói nhảm, để hồ ly xuống cho ta, cút nhanh lên, nếu không ta sẽ nổi giận!

Thanh niên kia đã không thể nhịn được nữa, lạnh giọng nói:

- Thấy ngươi là Kim Đan cảnh, nên kính ngươi ba phần, ngươi lại không biết chừng mực, xem ra bản thiếu gia phải cho ngươi biết một chút, ở Phong Châu này ai là chủ!

Nói xong ánh mắt hơi nghiêng, nhìn về phía Việt bá bên người, lão giả kia từ lâu đã không tiếng động tiến lên, lạnh lùng nhìn Phương Hành, quát nhẹ:

- Cút!

Phương Hành cũng không có ý cút, ngược lại từ từ đi lên.

Việt bá cười lạnh nói:

- Chỉ là Kim Đan sơ kỳ, cũng dám ngông cuồng ở trước mặt lão phu?

Trong tiếng cười lạnh, hắn lấy tay chộp tới, tuy trong miệng khinh thị, nhưng trên thực tế vừa động thủ lại hết toàn lực, có thể tu luyện tới Kim Đan cảnh, thật không ai là người ngu, tuy Phương Hành thoạt nhìn chỉ là Kim Đan sơ kỳ, hơn nữa khí tức Kim Đan cực kỳ yếu, nhưng hắn dám khiêu khích Thôi gia, nếu không phải kẻ ngu, thì tất nhiên là có chỗ dựa.

Hắn vừa ra tay, liền có từng đạo khí thể màu xanh lưu chuyển, khóa lại mười trượng không gian, thậm chí ngay cả đất đá trong vòng mười trượng cũng sinh ra cảm ứng, chỉ cần tâm ý hắn khẽ động, đất đá tùy thời sẽ nghe hắn điều phối, khóa địch thủ lại, đây là huyền hoàng khí hắn săn sóc ra, cũng là đế vương khí trong Kim Đan, là lực lượng cường đại nhất của hắn.

Nhưng đối mặt một kích mạnh nhất của hắn, Phương Hành lại cười hì hì, hoàn toàn không tránh không né, tiểu hồ ly ở trên đầu vai đã sợ che mắt, nhưng Phương Hành lại trực diện đi tới, thời điểm bị đạo lực lượng này bao phủ, hắn nhẹ nhàng nhún chân, ầm ầm... một đạo lực lượng bàng bạc xuất hiện, đất đá chung quanh bị một cước này của hắn trấn áp.

Sau đó trên người hắn xuất hiện đan quang, một đạo lực lượng vô hình bắn ra, phản kích về phía Việt bá.

Việt bá kia vốn cười nhạt chợt biến đổi, thất tha thất thểu lui về phía sau mấy bước, ngực phập phồng không chừng, mắt lộ ra hoảng sợ.

- Ngươi... Ngươi đến tột cùng là tu vi gì?

Phương Hành căn bản không trả lời, mà lần nữa nhìn về phía thanh niên kia nói:

- Đám hồ ly này thuộc về ta!

Thanh niên kia sợ đến lui về sau hai bước, tâm trạng hoảng sợ, nhưng không cam lòng rút đi, nhìn Phương Hành lạnh giọng nói:

- Đạo hữu, trước khi làm việc tốt nhất nghĩ rõ ràng, Phong Châu Thôi gia chúng ta không phải ngươi chọc nổi!

Phương Hành cười nói:

- Vậy ngươi tốt nhất gọi nhiều mấy người tới!

Ánh mắt thanh niên lạnh lẽo, biết người ta không để gia tộc của mình vào mắt, hắn cũng thông minh, cắn răng ra lệnh cho thủ hạ thả đám hồ ly, sau đó đở Việt bá, cấp tốc bay đi, nhưng trước khi đi, lại âm thầm nhìn Phương Hành, hiển nhiên là ghi hận, phỏng chừng rất nhanh sẽ mang theo cứu binh quay lại.

Một đám tiểu hồ ly thoát khốn, nhất thời nhanh chóng chạy tới bên người lão yêu hồ bị thương nặng, khóc thành một đoàn, Phương Hành cũng thở dài, tiện tay ném cho lão yêu hồ kia một viên thuốc trị thương, sau đó ném con Hỏa Tê Thú đã được làm sạch tới bên người bọn nó, xoay người muốn đi, hắn còn có chuyện phải làm, không muốn chọc chuyện phiền toái như thế.

- Tiền... Tiền bối... Xin... Xin dừng bước...

Nhưng còn chưa kịp đi, lão yêu hồ kia đã nở miệng.

Phương Hành cười khổ nói:

- Ngươi lớn tuổi như vậy, còn không biết xấu hổ gọi ta tiền bối, ta còn chưa tới ba mươi đâu!

Thương thế của lão yêu hồ rất nặng, sắc mặt hôi bại, đã có dấu hiệu dầu hết đèn tắt, nàng nhìn Phương Hành ném tới con Hỏa Tê Thú kia, đã đoán được ý đồ đến của Phương Hành, vì vậy vội vàng nói:

- Tiểu ân công, nhìn ngài là người thiện tâm, sao không cứu người cứu tới tây thiên? Lão thân thương thế khó giải, đã không chịu nổi, nếu ngươi đi, mấy hài tử này vẫn khó thoát khỏi cái chết...

Phương Hành im lặng, ngồi chồm hổm ở trước mặt nàng, cười khổ nói:

- Ngươi đừng gọi ân công, ta không làm ân công được, ngươi tha cho ta đi, ta còn có chuyện phải làm, bằng không ta cho ngươi chút tiền, ta thật không có thời gian giúp ngươi nuôi hài tử a...

Sắc mặt lão yêu hồ hôi bại, ra sức nói:

- Không dám làm phiền ân công giúp ta chiếu cố đám hài tử này, chỉ cầu ân công từ bi, giúp ta đưa chúng tới Yêu Đình, giao cho Hồ Vương nhất tộc là được... Ta... Ta sẽ giao hồ đan của mình coi như tín vật cho ân công, tuy lão thân không có vật gì, nhưng nếu ân công dẫn các nàng tới, Hồ Vương tất nhiên sẽ có trọng thưởng...

- Mấy tiểu gia hỏa này rất đáng giá sao?

Phương Hành quan sát đám tiểu hồ ly, hóa thành nửa hình người chỉ có hai con, những con khác đều là một đám hồ ly thuần trắng, cũng nhìn không ra huyết mạch có gì đặc thù, hơn nữa trong tâm ngại phiền, có chút không vui.

- Đa tạ... Đa tạ ân công, đến Thanh Khâu sơn, chỉ nói... chỉ nói là Hồ Cửu Cô nhờ ngươi đưa tới là được...

Lão yêu hồ vốn đã bị thương rất nặng, chẳng qua là không yên tâm, mới gượng chống nói nhiều lời như vậy, hôm nay một hơi vận không lên, ánh mắt tan rả, bà cố sức phun ra một viên hồ đan, trong suốt long lanh, giống như ngọc chất, nhẹ nhàng bay về phía Phương Hành, sau đó sinh cơ tan biến, lúc cuối cùng còn nhìn thoáng qua đám tiểu hồ ly.

- Ta còn chưa có đáp ứng nha...

Đám tiểu hồ ly vây quanh thi thể Hồ Cửu Cô khóc cực kỳ thương tâm, Phương Hành cũng bất đắc dĩ vò đầu.

Hồ Cửu Cô này cũng là vò đã mẻ không sợ sứt, chỉ có thể giao phiền toái lại cho mình, trong lúc nhất thời nội tâm Phương Hành dâng lên ý nghĩ phủi mông rời đi, nhưng vừa nhìn thấy đám tiểu hồ ly ánh mắt có chút tương tự Tiểu Man, lại đi không đành, dù sao hắn quả thực biết, chiến hỏa tán loạn, một đám tiểu hồ ly ở nơi này, trên cơ bản là một con đường chết.

- Cũng may Thanh Khâu sơn cùng chỗ ở của Kim Ô Phù Tang sơn, đều là một trong Yêu Đình tám mạch, khoảng cách cũng không xa, đồng dạng đều phải đi ngang qua Lạc Nhật đại mạc, ta liền dẫn theo mấy nha hoàn đi...

Phương Hành bất đắc dĩ nghĩ, liếc nhìn hồ đan mà Hồ Cửu Cô lưu lại, trong tâm nghĩ:

- Thật muốn dẫn người đi, cũng không biết Hồ Vương báo đáp có nhiều không?

Thấy đám tiểu hồ ly kia thương tâm, Phương Hành tạm không quấy rầy, ngồi xổm ở một bên đốt lửa nướng thịt, đồng thời âm thầm chờ, quả nhiên, mới vừa nướng chín mấy miếng thịt, đã thấy bầu trời xa xa, từng mãnh mây đen tràn đầy sát khí vọt tới, đám tiểu hồ ly sợ đến dựng lông, ô ô kêu loạn, như ong vỡ tổ vọt tới bên người Phương Hành ẩn núp, Phương Hành thì cười ha ha, đứng lên.

- Cuồng đồ từ đâu tới, tự tìm đường chết, dám cướp con mồi của Phong gia ta?

Mây đen còn chưa tới, liền có tiếng gầm hét lên, sóng âm chấn động, vang vọng khắp nơi.

Đám tiểu hồ ly sợ hãi, ô ô kêu la vây ở bên người Phương Hành, run lẩy bẩy, giống như cún con.

Mây đen vọt tới phụ cận, chừng hơn ba mươi tu sĩ hiển lộ ra thân hình, trong đó hơn mười người cưỡi Hỏa Tê Thú uy phong lẫm lẫm, cầm đầu là một Kim Đan trung kỳ, bên cạnh hắn là thanh niên Thôi gia lúc trước, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Phương Hành, cười lạnh nói:

- Ta đã sớm nói Thôi gia chúng ta không phải ngươi chọc nổi!

Phương Hành cũng cười ha hả nói:

- Ta cũng bảo ngươi gọi nhiều người tới... Ngươi làm rất tốt!

Nói xong, nhẹ nhàng đá con tiểu hồ ly đang ôm ống quần của hắn qua một bên, thân hình vọt về phía không trung, tiếng hô như sấm:

- Đều đứng ngay ngắn cho ta, ta muốn ăn cướp...

Tiếng kêu này cực kỳ thoải mái, quét sạch sẻ toàn bộ cảm giác buồn bực khi cướp không được đám hồ ly.

...

Không quá một nén hương thời gian, Phương Hành ngồi ở bên một đống Hỏa Tê Thú, trong tay tung tung một viên Linh Tinh, trước người hắn thì quỳ một đám tu sĩ Thôi gia, vị Kim Đan trung kỳ thì hai tay nắm lỗ tai, sưng mặt sưng mũi, thanh niên Thôi gia thì run run, ánh mắt hoảng sợ, đám tiểu hồ ly thì liều mạng cắn bắp đùi của hắn...

- Bây giờ đã biết tại sao ta muốn ngươi gọi nhiều người tới chưa?

Chương 483: Lạc Nhật Đại Mạc

Có thực lực đi ăn cướp đúng là thoải mái!

Tuy hiện nay Phương Hành chỉ có tu vi Kim Đan sơ kỳ, nhưng hắn tu thành Thái Thượng Vô Pháp Đan, thức hải hiển hóa thiên địa, có thể ngự tứ pháp, thực lực đã không phải tu vi bình thường có thể cân nhắc, thiếu gia của Phong Châu Thôi gia mời cung phụng đến báo thù, tuy tu vi đã đạt đến Kim Đan tầng bốn, đi vào trung kỳ, nhưng chỉ là đan thành nhất pháp, gặp Phương Hành căn bản chính là tìm đánh.

Bất quá Phương Hành cũng không có ý tứ thay lão Hồ Yêu báo thù, đoạt đồ vật xong thì không muốn mạng người.

Đám tiểu hồ ly thì muốn báo thù, chỉ tiếc đạo hạnh của chúng quá yếu, một đám lông mềm như nhung vây quanh Thôi gia thiếu chủ cắn cả buổi, lại chỉ lưu toàn nước miếng, ngay cả dấu răng cũng không có... nhưng Thôi gia thiếu chủ lại có vẻ rất thống khổ, ân, không phải đau, chủ yếu là nhột, lại không dám gãi ở trước mặt Phương Hành, nhịn đến khuôn mặt cực kỳ khó coi...

Thấy đám tiểu hồ ly như vậy, Phương Hành lắc đầu, cầm tảng đá to như cối xay nện lên đầu mỗi tên một phát, kết quả cả đám tu sĩ thần hồn chấn động, hôn mê bất tỉnh, đoán chừng không có một hai ngày là không tỉnh lại được.

Sau đó Phương Hành chôn lão Hồ Yêu ở trong sơn cốc, oanh sụp sơn cốc làm mộ, sau đó cầm theo Hồ đan của nó rời ra.

Đám tiểu hồ ly anh anh gáy gáy, lưu luyến không rời đi theo Phương Hành ly khai, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía mộ của lão Hồ Yêu.

Phía trước nhất là một tiểu cô nương hóa thành hình người, ngoại trừ hai tai và cái đuôi tuyết trắng phía sau mông, thì giống như nữ hài bảy tám tuổi của nhân loại, nàng đưa bàn tay nhỏ bé trắng nõn níu lấy góc áo của Phương Hành, phía sau nàng là một tiểu nữ hài bề ngoài tương tự, tuổi chỉ tầm năm sáu tuổi, tay nắm cái đuôi của nàng.

Mà đằng sau tiểu cô nương này, thì là một chuỗi tiểu hồ ly tuyết trắng, hai chân trước nắm cái đuôi hồ ly phía trước, giống như con vịt đi đường.

- Đều theo sát, tụt lại phía sau ta sẽ không quay đầu tìm các ngươi, bị người bắt, khẳng định lột da ăn tươi...

Phương Hành chắp tay sau lưng, cũng không quay đầu lại nói.

Bầy tiểu hồ ly ở sau lưng bị hắn hù hốc mắt đỏ lên, hai chân ngắn đi càng nhanh.

- Đúng rồi, các ngươi tên gì?

Phảng phất như bây giờ mới nhớ tới, Phương Hành quay đầu lại liếc nhìn.

Tiểu hồ ly tuổi lớn nhất nhỏ giọng nói:

- Ta gọi Khâu Oản Nhi...

Nàng sau nhỏ hơn một chút nói:

- Ta gọi Khâu Trinh Nhi...

Con đằng sau nàng còn chưa hóa thành hình người, "xèo xèo" kêu hai tiếng.

Phương Hành có chút im lặng, quay đầu lại nhìn một đám tiểu hồ ly nói:

- Danh tự nhiều như vậy, ta cũng không nhớ hết được, hiện tại ta lấy một cái tên mới, tuổi của ngươi lớn nhất, cũng giống người nhất, gọi Tiểu Nhất, sau đó ngươi gọi Tiểu Nhị, ngươi gọi Tiểu Tam, ngươi gọi Tiểu Tứ...

Một đường án lấy lớn nhỏ tính đến cuối cùng, lại ngừng một chút.

Cuối cùng là con tiểu hồ ly mập ục ục, giống như một quả cầu vậy.

Phương Hành rất chân thành nhìn nó nửa ngày, trầm ngâm nói:

- Ngươi gọi Tiểu Bàn!

Sau đó ở trong ánh mắt đáng thương của đám tiểu hồ ly, Phương Hành đắc ý chắp tay sau lưng, tiếp tục đi về phía trước.

Đằng sau thì đi theo một đám tiểu chút chít, tổng cộng mười hai con.

Phương Hành đi tới một bờ sông, từ trong túi trữ vật, lấy con Hỏa Tê Thú lúc trước làm sạch ra, nhặt chút củi khô, dựng lên đống lửa nướng thịt, không nướng ở trong sơn cốc, là bởi vì cách phần mộ của lão Hồ Yêu quá thân cận, đám tiểu hồ ly không có tâm tư ăn cái gì, hơn nữa khóc thúc thít làm lòng hắn phiền.

Đám tiểu hồ ly cũng đói bụng, hơn nữa thời gian qua chúng đi theo lão hồ yêu, chỉ ăn chút khoai lang rễ cỏ nhét đầy bao tử, ngay cả bánh ngô cũng là xa xỉ, lúc ấy Tiểu Bàn bị Phương Hành đoạt nửa củ khoai lang, là vì nó tuổi nhỏ, mới đặc biệt cho nó ăn, mà bản thân hồ ly vốn là loại ăn thịt, lúc này cũng nhịn không được nữa ánh mắt nhìn qua.

- Đến đến, xếp thành hàng, ta cắt thịt cho các ngươi ăn...

Lúc thịt nướng chín bảy tám phần, mùi thơm tràn ra, mỡ chảy xèo xèo, lọt vào trong đống lửa xì xì rung động.

Phương Hành lấy ra hắc kiếm quơ quơ, đám tiểu hồ ly ngoan ngoãn ngồi xổm ở trước đống lửa.

Phương Hành cắt một miếng ở gần cổ, vừa có nạc vừa có mỡ, lớn cỡ nắm tay, đưa cho Tiểu Bàn nhỏ nhất, Tiểu Bàn thèm ăn đến con mắt tỏa sáng, hai cái chân trước bưng lấy, nóng đến kêu xèo xèo, gấp khó dằn nổi cắn ăn, mười một con tiểu hồ ly khác nhìn nó ăn mà con mắt híp lại, đều nuốt nước miếng.

- Con mẹ nó, một đám quỷ thèm ăn, đều có, từ nhỏ tới lớn...

Phương Hành cười ha ha, vung Hắc Kiếm, cắt từng miếng từng miếng chia cho đám tiểu hồ ly.

Không bao lâu, bên cạnh đống lửa vang lên thanh âm ăn thịt, cả đám tiểu hồ ly ăn cực kỳ thỏa mãn.

Dù sao lượng ăn của chúng không lớn, Hỏa Tê Thú lớn bằng một con bò, chỉ ăn không đến một phần mười, Phương Hành dập lửa, cắt một cái chân trước, sau đó lấy hồ lô rượu, vừa ăn vừa uống.

- Đại... Đại ca ca... Cám ơn ngươi...

Chẳng biết lúc nào, tiểu hồ nữ tuổi lớn nhất, lúc này là Tiểu Nhất, lặng lẽ đi tới bên người Phương Hành, cẩn thận dùng khăn lau sạch sẽ đầy mỡ trên tay, cẩn thận từng li từng tí Phương Hành vén áo thi lễ.

Phương Hành trừng nàng, bất mãn nói:

- Gọi đại gia!

Tiểu hồ nữ sắp bị dọa khóc, đành phải nhỏ giọng nói:

- Đại... Đại gia, cám ơn ngươi!

Phương Hành đưa hồ lô rượu cho nàng:

- Uống không?

Tiểu hồ nữ tự nhiên không biết uống, nhưng không dám cự tuyệt, hai tay bưng lấy, uống một ngụm lớn, mặt nhất thời đỏ lên.

Phương Hành thấy thế, không khỏi cười ha ha, vừa định trêu đùa nàng, lại không nghĩ rằng Tiểu Bàn thấy vậy, còn tưởng trong hồ lô là vật gì tốt, ôm thịt trong ngực, chầm chậm chạy tới, chiêm chiếp kêu, cũng muốn uống một ngụm, Phương Hành mừng rỡ, cho nó uống một ngụm, ánh mắt Tiểu Bàn lập tức mê ly, hai chân sau lung la lung lay…

Bọn tiểu hồ ly ở bên cạnh thấy vậy lại không biết sợ, cũng có chút thèm thuồng, vậy ở bên người Phương Hành, giống như cún con, ánh mắt tội nghiệp, cả đám ngẩng cổ chờ Phương Hành cho uống rượu, Phương Hành hưng phấn đến con mắt tỏa sáng, hắc hắc cười xấu xa, lần lượt đổ rượu, không bao lâu, một đám tiểu hồ ly đều đánh túy quyền ở bờ sông…

Phương Hành chơi đủ rồi, lúc này mới thỏa mãn, kêu Tiểu Nhất tới hỏi vài điều.

Sau khi hỏi mới biết Hồ tộc này vốn ở trong một mộ hoang bên ngoài Dực Châu thành tu luyện, trong thành cũng có gia môn, chỉ có điều chiến hỏa vừa lên, các tiền bối của chúng chết thì chết, tán thì tán, chỉ còn Hồ Cửu Cô tuổi già chiếu cố các nàng, vốn Hồ Cửu Cô cũng nhắc qua, ở dưới cục diện hỗn loạn như vậy, có lẽ đưa chúng đến Thanh Khâu Sơn mới là tốt nhất, nhưng Hồ Cửu Cô bị trọng thương, tu vi tổn hao nhiều, vô lực mang các nàng đi ngang qua Lạc Nhật Đại Mạc.

Hỏi vài câu, vật có giá trị cũng không nhiều, dù sao tuy Tiểu Nhất hơi lớn hơn tiểu hồ ly khác, cũng biến hoá ra hình người, nhưng linh trí mới mở mấy năm, tựa như hài đồng Nhân tộc bảy tám tuổi, vẫn là quá nhỏ.

- Ai, được rồi, dù sao dùng tu vi của ta, mang theo các nàng cưỡi mây cũng không tiêu hao quá nhiều linh lực, hơn nữa hiện tại ở trong túi trữ vật có tám con Hỏa Tê Thú trưởng thành, còn có từ trong tay người Thôi gia cướp đến hơn mười viên Linh Tinh và mấy trăm viên Linh Thạch cực phẩm, đã có đủ vốn liếng vượt qua Lạc Nhật Đại Mạc, tới Thanh Khâu Sơn thì để các nàng xuống, ta trực tiếp đi Phù Tang Sơn là tốt rồi!

Phương Hành âm thầm hạ quyết định.

Trên thực tế, hắn cũng biết Lạc Nhật Đại Mạc rất nhiều hung hiểm, bất quá tuy hắn là Kim Đan sơ kỳ, nhưng Kim Đan trung kỳ bình thường cũng không phải đối thủ, gặp nguy hiểm cũng đủ để ứng phó.

Sau khi quyết định, màn đêm buông xuống liền ở bờ sông nghỉ ngơi một đêm, dưỡng đủ tinh thần, sáng sớm ngày thứ hai, liền dẫn mười hai con tiểu hồ ly, kéo tường vân bay về phía Lạc Nhật Đại Mạc. Đi ngang qua Lạc Nhật Đại Mạc, sẽ không cần tiến vào khu vực chiến tuyến, trực tiếp ngự không rời đi, bên ngoài vạn dặm là 10 vạn dặm sa mạc, mịt mù không có người ở.

Đương nhiên, sau khi tiến vào Lạc Nhật Đại

Mạc, Phương Hành mới phát hiện mình nghĩ quá đơn giản, Lạc Nhật Đại Mạc này với hắn mà nói vấn đề không lớn, dù gặp một ít Yêu Ma nguy hiểm, cũng có thể thoải mái giải quyết, hơn nữa thần thức của hắn cường hoành, gặp một ít tồn tại mạnh mẽ cũng có thể sớm cảnh giác tránh ra.

Bất quá đám tiểu hồ ly lại có chút không chịu được.

Trong koang mạc, khí hậu khắc nghiệt, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch rất lớn, dùng tu vi của hắn tự nhiên không thành vấn đề, nhưng đám tiểu hồ ly thì khổ rồi, cộng thêm các nàng từ nhỏ được nuông chiều, da thịt kiều nộn, tu vi lại yếu, thật có chút không chịu nổi, chỉ nửa tháng đã có mấy con tiểu hồ ly thần thái uể oải, như bị bệnh nặng.

- Nếu có một chiếc pháp thuyền thì tốt rồi...

Trong nội tâm Phương Hành bắt đầu huyễn tưởng, sau đó lưu ý, nói ra cũng may mắn, ba ngày sau, xa xa có tử vân quanh quẩn, biết rõ đây là pháp thuyền cỡ lớn thúc dục Linh Thạch chạy đi, cũng dùng trận pháp kích hoạt linh quang phòng ngừa gió bão, Phương Hành không khỏi vui vẻ, cảm thấy mấy con tiểu hồ ly này thật có phúc, vì vậy giá tường vân, lao về phía tử vân.

Một nén hương sau, quả nhiên thấy một chiếc pháp thuyền to lớn phá không bay đến, chung quanh tử vân trận trận.

- Đứng lại cho ta, ăn...

Phương Hành cưỡi mây ngăn ở trước thuyền, vung tay lên, muốn hô hai chữ kim ngôn của mình.

Rầm rầm rầm...

Còn không đợi hắn nói xong, trên pháp thuyền có mấy trận pháp công kích nhắm ngay hắn, bên trong càng có linh quang lóng lánh, lực lượng cuồng bạo tụ tập, tùy thời phóng ra lực lượng không thua tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, trong pháp thuyền cũng có vài đạo khí tức cường hoành bốc lên, khoảng chừng bốn năm khí tức thuộc về Kim Đan cảnh.

- Ai u...

Phương Hành nghĩ thầm người trên thuyền còn không dễ chọc, thuận miệng cười nói:

- Nghe ngóng sự tình, Yêu Đình đi thế nào?

Chương 484: Tiểu tổ Trục Yêu Minh

Chiếc pháp thuyền to lớn kia dài chừng trăm trượng, thân thuyền rộng lớn, toàn thân do một loại Thiết Mộc màu đen chế tạo, các mảnh ghép lại dùng Huyền Thiết liên tiếp, trên mạn thuyền thì bố trí mấy phù văn và đại trận tinh diệu, lộ ra phong cách cổ xưa rồi lại trang nghiêm, mà ở trên mạn thuyền thì khắc họa tầng tầng lớp lớp, thoạt nhìn rất trang nhã, vừa nhìn liền biết không phải vật bình thường.

Vốn Phương Hành ăn cướp, là muốn cướp pháp thuyền của các tu sĩ xâm nhập Lạc Nhật Đại Mạc săn giết Yêu tộc, chẳng qua hiện nay vùng Dực Châu chiến hỏa rất mạnh, khiến cho trong Lạc Nhật Đại Mạc thường ngày có không ít liệp yêu giả biệt tích, đợi ba ngày mới thấy một chiếc pháp thuyền, nhưng nhìn phòng ngự trên thuyền và phản ứng lành lạnh, liền biết thuyền này không dễ cướp, vội vàng sửa lại chủ ý.

Nhưng hắn cũng không lo lắng, dù người trên pháp thuyền không dễ chọc, bất quá chạy lại không có vấn đề.

- Người phương nào cản đường?

Pháp thuyền giảm tốc độ, trong thuyền có thanh âm hùng hồn vang lên, như sấm rền cuồn cuộn.

Phương Hành chắp tay cười nói:

- Ta là muốn đi Yêu Đình, nếu đạo hữu thuận tiện, mang hộ ta một đoạn đường được không?

Lúc này trên pháp thuyền xuất hiện vài thân ảnh, có bốn năm lão giả áo tang đi ra, im ắng nhìn chằm chằm Phương Hành, mà ở trước pháp thuyền, vị trí đối mặt Phương Hành, lại xuất hiện một trung niên tóc rối bời, dáng người khôi vĩ, sắc mặt bất thiện nhìn qua.

Bên cạnh hắn có bốn năm tu sĩ trẻ tuổi, cả đám ăn mặc ngăn nắp, lúc này đang nằm ở bên mạn thuyền, hơi có chút tò mò nhìn qua, giống như chán đến chết, nhẹ nói chuyện với nhau.

- Chúng ta không phải thương thuyền, ngươi tìm lộn người, nhanh chóng nhường đường, nếu không sinh tử do mệnh!

Khuôn mặt tu sĩ trung niên lành lạnh, lạnh lùng mở miệng.

Hắn vừa nói ra, trên pháp thuyền, nhất thời có trận pháp phóng thích lực lượng cường đại, hào quang tăng lên một tí.

- Con mẹ nó, còn ngang tàn hơn ta?

Trong nội tâm Phương Hành mắng một tiếng, biết đám người kia thực có can đảm đánh tới, chỉ phải cười hì hì tránh đường.

Hắn đã nhìn ra, tu vi của đại hán kia đã đạt đến Kim Đan trung kỳ, trong thân thể phảng phất như ẩn chứa lực lượng cường đại đến khó nói nên lời, mấy lão giả áo tang nhẹ nhàng lộ diện, lại quỷ mị biến mất kia, thân phận giống như người hầu, nhưng tu vi cũng đạt tới Kim Đan cảnh, xem ra người trên pháp thuyền này thân phận không tầm thường.

Thấy Phương Hành nhường đường, trung niên cũng không nói thêm gì, hừ lạnh một tiếng, hạ lệnh tiếp tục lên đường.

Nhưng thời điểm pháp thuyền chuẩn bị bay đi, bên mạn thuyền, một nữ tử mặc y phục màu vàng nhạt, trên đầu đeo trâm ngọc màu xanh đột nhiên nhìn trung niên cười nói:

- Đông trưởng lão, ở trong hoang mạc khôn cùng gặp mặt, cũng coi như duyên phận, cần gì cự nhân xa ngàn dặm? Mang hộ bọn hắn đoạn đường cũng không có gì, không gian trên thuyền lớn như vậy, thêm bọn hắn cũng không chật!

Trung niên nhướng mày nói:

- Lăng tiểu tổ, vạn nhất bọn hắn ảnh hưởng khách quý trên thuyền...

Lăng cô nương kia mỉm cười nói:

- Bảo bọn hắn đứng ở trong khoang thuyền, chớ có đi loạn, còn có thể có chuyện gì?

Lúc này trung niên mới không nói, lạnh lùng vung tay lên, ý bảo Phương Hành có thể leo lên pháp thuyền, Phương Hành tự nhiên vui vẻ, xa xa chắp tay với Lăng tiên tử kia, mang theo một đám tiểu hồ ly lên thuyền, Lăng tiên tử chỉ cười nhạt một tiếng, cùng mấy người khác trở về phòng, trung niên lại dẫn Phương Hành đi tới một gian phòng, hỏi vài vấn đề và dặn dò.

Đối với thân phận của mình, Phương Hành thuận miệng nói dối, chỉ nói là một tán tu, du đãng bốn phía mà thôi, được trưởng bối của đám tiểu hồ ly nhờ vả, đưa các nàng về quê quán, lời ấy nửa thật nửa giả, cũng không dễ dàng lòi đuôi.

Trung niên cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn dò:

- Vận khí của ngươi không tệ, được Lăng gia tiểu tổ thiện tâm, thành thành thật thật ở đây, một ngày ba bữa sẽ không thiếu ngươi, chỉ là nhớ rõ, bình thường ít đi ra, nhất là hai tầng trên, càng không được xông loạn, vạn nhất ảnh hưởng tới ai, thì không phải một tán tu Kim Đan sơ kỳ như ngươi có thể trêu chọc được...

Phương Hành cười ha hả đáp ứng, thuận tay đút một viên Linh Tinh vào trong túi áo trung niên.

Trên thuyền có nô bộc thay Phương Hành quét dọn ra một gian phòng, nhưng là phòng ở dưới đáy nhất, bất quá không gian ước chừng mười trượng, khá rộng rãi, hơn nữa pháp thuyền vốn lơ lửng, dù là khoang đáy cũng có mấy cửa sổ lớn, quang huy sáng ngời, gian phòng bố trí cũng không tệ, sàn thuyền phủ thảm gấm, so với trước ăn gió nằm sương, thì quả thực có thể nói là Thiên Đường rồi.

Đám tiểu hồ ly đi vào phòng, trực tiếp nằm ở trên mặt thảm lộn mấy vòng, thoải mái không muốn hoạt động.

Như thế qua vài ngày, cũng khá thanh nhàn, Phương Hành thoả mãn, bọn tiểu hồ ly càng mãn ý.

Hắn dù sao cũng là Kim Đan cảnh, vài ngày ăn một bữa cơm cũng không có gì, nhưng đám tiểu hồ ly lại mỗi ngày phải ăn cơm, trước đó đều là Phương Hành nướng thịt sẵn, đói bụng thì cắt cho chúng nó, vừa lạnh vừa cứng, mùi vị lại không ngon, hôm nay ở trên pháp thuyền, lại ở gần chỗ các nô bộc, một ngày ba bữa, ăn đến bụng căng tròn.

Mà trong mấy ngày này, Phương Hành cũng dùng thần thức dò xét mấy lần, phát hiện hai tầng trên của pháp thuyền có rất nhiều cấm chế, đề phòng thần thức tìm kiếm, dùng thần thức của hắn, cưỡng ép đột phá thì dễ dàng, bất quá mình chỉ là người ăn nhờ ở đậu, nên không có ý tứ làm như vậy, chỉ có thể bình thường cẩn thận lưu ý, ngẫu nhiên dùng thần thức nghe lén các nô bộc nói chuyện phiếm, cũng nghe được không ít tin tức.

Nguyên lai tầng thứ hai ở là một đám thiếu gia tiểu thư gì đó, đều là đệ tử của đại thế gia trong Trục Yêu Minh, thế lực Trục Yêu Minh khổng lồ, phe phái phức tạp, trong đó lại dùng Lăng, Dư, Thôi, Mạc mạnh nhất, mà trên thuyền, mấy vị Kim Đan tiểu tổ của Lăng gia, Thôi gia, Mạc gia và Dư gia đều đầy đủ, có thể nói thân phận cực kỳ tôn quý.

Càng khiến người ngoài ý muốn là, ở tầng thứ nhất bất ngờ còn ở mấy vị khách quý mà hạ nhân cũng không dám tùy tiện nói chuyện, lai lịch thần bí, thân phận cao hơn đệ tử của bốn thế gia rất nhiều, ngay cả bọn hắn cũng chỉ có thể cẩn thận phụng dưỡng.

Ngoài ra Phương Hành còn âm thầm cảm thấy kỳ quái, Trục Yêu Minh chính là một ít thế lực lớn ở Thần Châu tới Nam Chiêm Bộ Châu xây dựng liên minh, chuyên vì trấn áp Yêu tộc mà sinh, ở Bắc Câu dừng chân mấy ngàn năm, lẫn nhau chinh chiến chém giết, đều nhiễm vô số máu tươi của đối phương, có thể nói bọn hắn và Yêu tộc là kẻ thù truyền kiếp, những nhân vật cấp tiểu tổ này, đều là mấy đại thế gia bỏ ra tâm huyết bồi dưỡng, có hi vọng đột phá Nguyên Anh cảnh, được bảo vệ cực kỳ khủng khiếp, lại đi Yêu Đình làm gì?

Lúc chạng vạng tối, Phương Hành nằm ở trên giường ngủ chờ giờ cơm, đám tiểu hồ ly đều đói đến chiêm chiếp kêu lên, Tiểu Nhất bưng mâm gỗ, lại cầm hồ lô rượu của Phương Hành, chuẩn bị đi phòng bếp lấy đồ ăn, thuận tiện giúp Phương Hành lấy chút rượu, Phương Hành là đại gia, những hồ ly khác tuổi còn nhỏ, việc này cũng chỉ có thể do nàng làm.

Cũng may Phương Hành bình thường ra tay xa xỉ, ban thưởng không ít Linh Thạch, nô bộc trên thuyền mười người cũng có chín người được qua chỗ tốt của hắn, bởi vậy tuy người yêu khác đạo, nhưng chỉ coi nàng là thị nữ của Phương Hành, sẽ không vô cớ khó xử nàng.

Hành lang đi tới thiện đường rất rộng rãi, đã thấy tốp năm tốp ba nô bộc ở chỗ này ăn uống, thấy tiểu hồ nữ còn thuận tiện đùa giỡn vài câu, Tiểu Nhất đỏ mặt, cúi đầu đi tới bếp, lặng lẽ nhét một viên Linh Thạch cho đầu bếp, sau đó thấp giọng nói:

- Thay Phương đại gia lấy chút thức ăn, rót đầy hồ lô rượu...

Đầu bếp đã được không ít chỗ tốt của hắn, vui đến cười tít mắt, cười nói:

- Vị tiền bối Kim Đan kia thật khách khí, ngươi trở về thay ta cám ơn ngài, cơm canh lập tức bưng tới, còn có một ít hoa quả tươi, ta lấy cho ngươi nhiều chút ít, để đám tiểu hồ ly kia ăn no, ta trước lấy cho ngài một bình rượu đã, quay đầu lại nói cho ngài ấy biết, đây chính rượu dâng cho khách quý, ta giấu cho ngài ấy một ít!

Đã có Linh Thạch, tính hắn lại nhiệt tình phúc hậu, rất nhanh đã bê ra một mâm thức ăn ngon, lại rót đầy hồ lô rượu, Tiểu Nhất bưng mâm gỗ, bởi vì tâm tình của đầu bếp tốt, lấy nhiều hơn bình thường chút ít, làm Tiểu Nhất bưng rất khó nhọc, từng bước một di chuyển, run rẩy đi về khoang thuyền.

Đầu bếp thấy vậy, đang định nhờ người bê giúp nàng trở về, đột nhiên ngẵng đầu, ngơ ngác một chút, sắc mặt đại biến, vội vàng chạy ra khỏi bếp, quỳ xuống, những nô bộc khác vốn tốp năm tốp ba uống rượu ăn cơm, theo ánh mắt của đầu bếp nhìn qua, nhất thời sắc mặt đại biến, quỳ xuống thỉnh an.

- Tiểu nhân bái kiến Thôi tiểu tổ...

Chỉ thấy sau lưng Tiểu Nhất, trên cầu thang đi tầng hai, bất ngờ đang có một thanh niên tóc quăn đi xuống, thanh niên này áo bào hoa lệ, thần sắc như có bệnh, lại là Trục Yêu Minh Thôi gia tiểu tổ, trên pháp thuyền này, ngoại trừ mấy vị khách quý tầng trên thân phận tôn quý nhất ra, thì hắn không thua ai cả, vì sao lại đến nơi này.

- Tiểu tổ, đây chính là tiểu hồ nữ bọn họ nói rồi!

Bên người Thôi thiếu chủ, còn đi theo một nha hoàn áo xanh, thấy Tiểu Nhất liền nhẹ nói.

Ánh mắt thanh niên kia sớm đã nhìn Tiểu Nhất, đồng tử tỏa sáng, qua nửa ngày mới khẽ gật đầu, thoả mãn nở nụ cười:

- Còn là mặt hàng tốt, cũng coi như may mắn, mấy cái trong nhà bất tiện mang theo, vốn tưởng đoạn đường này sẽ khổ sở vượt qua, không nghĩ tới ông trời lại đưa cho ta một cái!

Nha hoàn áo xanh thoáng có chút lo lắng, thấp giọng nói:

- Tiểu tổ, lão tổ dặn dò qua, bảo ngài trên đường khắc chế chút ít, không cho ngài mang mấy tiểu nha đầu trong nhà, chính là lo lắng mấy vị kia thấy được sẽ không thích...

Thanh niên khẽ cười nói:

- Chỉ là ngẫu nhiên chơi đùa, hơn nữa người không phải ta mang lên pháp thuyền, bọn hắn làm sao có thể biết? Tiểu hồ ly này là một tán tu dẫn tới a? Ngươi cho hắn mấy viên Linh Thạch, nói tiểu hồ ly này bản tiểu tổ mua lại, nếu như hắn không muốn chết, tốt nhất không nên lộ ra... Hắc hắc hắc hắc, cùng lắm thì chơi xong ta trả lại hắn...

Nói xong nheo mắt lại, ngón tay đưa tới cằm của Tiểu Nhất.

Chương 485: Một ngàn Linh Tinh

Cử động cợt nhả của thanh niên kia, làm cho Tiểu Nhất bị hù đến dựng tóc gáy.

Mặc dù nàng tuổi còn nhỏ, nhưng những năm ở bên người Hồ Cửu Cô trốn đông trốn tây, tính cảnh giác cực cao, thời điểm Thôi tiểu tổ và nha hoàn áo xanh dò xét nàng, đã cẩn thận từng li từng tí dựa vào vách khoang, bây giờ thấy vậy không khỏi thét lên, ném khay và hồ lô rượu xuống, như tia chớp màu trắng bỏ chạy về phía khoang thuyền của Phương Hành.

Phản ứng kia quả thực có chút lớn, ngay cả thanh niên bệnh trạng cũng không ngờ tới, có chút ngẩn ngơ.

- Ha ha, thú vị, thú vị...

Con mắt của thanh niên bệnh trạng sáng ngời, cười ha ha, thu tay lại.

Dùng tu vi Kim Đan cảnh của hắn, muốn bắt Tiểu Nhất là dễ như trở bàn tay, thậm chí ngay cả linh lực cũng không cần thuyên chuyển, chỉ có điều ở trước mặt nhiều nô bộc như vậy, hắn đường đường Kim Đan tiểu tổ, tự nhiên không tiện xuất thủ với một tiểu hồ ly, bởi vậy chỉ đứng chắp tay, tươi cười nhìn hồ nữ chạy trốn, bộ dáng thú vị dạt dào.

Nha hoàn áo xanh vô ý thức muốn ra tay, nhưng bỗng nhiên tầm đó, giống như có một ánh mắt nhìn về phía mình.

Loại ánh mắt này, không phải ánh mắt chân thật nhìn, mà là thần thức cảm ứng.

Chuẩn xác mà nói, là sau vách khoang thuyền, có người chú ý tới nàng.

Ánh mắt kia vừa nhìn tới, nàng đã cảm giác toàn thân mát lạnh, sắc mặt trở nên tái nhợt, thân thể cứng ngắc.

Loại cảm giác này, là một loại cảm giác sinh tử không do mình khống chế.

Động tác của nàng cứng đờ, Tiểu Nhất liền được cơ hội, vèo... xông vào khoang thuyền.

Trong nháy mắt cứng đờ đó, thời gian quá ngắn, ngay cả sau khi nha hoàn áo xanh kịp phản ứng, cũng không biết vừa rồi một có phải ảo giác hay không. Mà Thôi gia tiểu tổ thì không hề phát hiện có dị trạng này, vẫn mỉm cười mở miệng:

- Mang nàng về, ở trên pháp thuyền, bản tiểu tổ còn không đến mức dùng sức mạnh. Ngươi đi tìm tán tu kia, mua tiểu hồ ly này lại, sau đó đưa đến phòng ta!

Nha hoàn áo xanh chảy mồ hôi lạnh, vội vàng nói:

- Nô tỳ minh bạch!

Thôi gia tiểu tổ mỉm cười nhìn thoáng qua phương hướng Tiểu Nhất đào tẩu, khóe miệng vui vẻ càng đậm.

Mà nha hoàn áo xanh thì có chút mê mang nhìn bốn phía, nhịn không được nghĩ mới vừa rồi không phải mình xuất hiện ảo giác chứ.

- Hẳn là ảo giác, nếu không thật có người dùng thần hồn áp chế ta, vì sao tiểu tổ lại không biết?

Nha hoàn áo xanh nghĩ nghĩ, thoáng yên lòng.

Mặc dù tu vi của nàng chỉ là Trúc Cơ, nhưng thuở nhỏ được Thôi gia bồi dưỡng, kiến thức tự nhiên không kém, nàng từng nghe nói qua, nếu có tu sĩ thần hồn mạnh mẽ hơn mình quá nhiều, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn mình, thần hồn trùng kích, sẽ làm thần hồn của mình bị chấn nhiếp, không thể động đậy, cái kia đã không phải phạm trù pháp thuật, mà là áp chế trực tiếp nhất.

Chỉ có điều, nếu có người dùng thần hồn áp chế mình, lại không để tiểu tổ phát giác, như vậy tu vi của đối thủ kia cao đến trình độ nào? Hẳn là mình vì tăng tu vi, tu luyện tà pháp xuất hiện tai hại, nói không chừng đây là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, quay đầu lại phải nhờ tiểu tổ giúp mình điều trị mới được.

Nghĩ đến đây, nàng liền ngưng thần, chậm rãi đi về phía khoang thuyền kia.

Lúc này ở trong khoang, bỗng nhiên vang lên một tiếng thét to:

- Ai? Ai dám truy ngươi?

Thanh âm kia lộ ra ngang ngược đến cực điểm, sau đó cửa khoang bị kéo ra, một nam tử mặc pháp bào màu xám xuất hiện ở trước mặt nàng, sau lưng hắn, một tiểu cô nương co đầu rụt cổ nhìn xem, nam tử áo xám đi tới hành lang, xoắn tay áo, giống như lưu manh muốn tìm người đánh lộn, ánh mắt đánh giá nha hoàn áo xanh:

- Là ngươi truy tiểu hồ ly nhà ta?

Nha hoàn áo xanh thấy hắn cử chỉ thô lỗ, nhất thời nhướng mày, lạnh giọng quát lên:

- Đây là địa phương ngươi có thể lớn tiếng ồn ào sao?

Nam tử áo bào xám kia tự nhiên là Phương Hành, cố ý liếc mắt nhìn nàng nói:

- Ngươi lại là cái rễ hành nào?

Mặc dù mình là Trúc Cơ, đối phương là Kim Đan cảnh, nhưng ở trên pháp thuyền, nha hoàn áo xanh thực không để Phương Hành vào mắt, lạnh lùng cười cười, thản nhiên nói:

- Ta là thay tiểu tổ nhà ta đến nói chuyện sinh ý với ngươi!

Con mắt Phương Hành híp híp:

- Tiểu tổ của ngươi lại là cái nào?

Nha hoàn áo xanh cười nhạt nói:

- Ngươi không cần biết tiểu tổ của ta là ai, chỉ cần biết hắn nói một câu là có thể đuổi ngươi ly khai, cũng có thể để ngươi vĩnh viễn không thể ly khai là được, hiện tại có thể nói chuyện chưa?

Trong nội tâm Phương Hành cười lạnh, trên mặt vẫn ngang ngược nói:

- Nói chuyện gì?

Nha hoàn áo xanh cười lạnh, liếc nhìn Tiểu Nhất trốn ở sau lưng Phương Hành nói:

- Nói thẳng đi, bên người tiểu tổ nhà ta thiếu thị nữ, ta cảm thấy tiểu hồ ly này không tệ, muốn mua nàng về, ngươi ra giá đi!

Nghe lời này, Tiểu Nhất không khỏi hoảng sợ, ánh mắt kinh hoàng nhìn về phía Phương Hành.

- Ngươi tốt nhất nghĩ thông suốt lại trả lời, tiểu tổ nhà ta còn đang chờ người hầu hạ, hơn nữa hắn không thích bị người cự tuyệt!

Nha hoàn áo xanh nhìn về phía Phương Hành, trong thanh âm ẩn hàm áp lực:

- Hơn nữa, tiểu tổ nhà ta thân phận bực nào, một tiểu hồ ly như vậy, có thể tới hầu hạ, xem như là phúc phận của nàng, ngay cả ngươi, nếu có thể mượn việc này để cho tiểu tổ nhà ta nhớ nhân tình, ngày sau hồi báo chắc hẳn sẽ để ngươi thỏa mãn!

Ánh mắt của Tiểu Nhất đầy nước, có ý cầu khẩn nhìn Phương Hành.

Phương Hành thì có chút ngưng mắt, trong nội tâm cấp tốc xoay chuyển.

Hắn sớm đã biết rõ tính toán của đối phương, từ khi lên pháp thuyền luôn lưu tâm đề phòng, thậm chí còn thường xuyên bám một đạo thần thức lên người Tiểu Nhất, chính là vì ứng phó ngoài ý muốn, vừa rồi nha hoàn áo xanh muốn bắt Tiểu Nhất, chính là hắn cách vách khoang nhìn nàng một cái, áp chế thần hồn của nàng, mới để Tiểu Nhất có cơ hội trốn về khoang thuyền.

Sau khi phát hiện tâm tư của đối phương, hắn có chút buồn bực, thậm chí có chút buồn nôn, nếu những người này ưa thích Hồ Cơ thị thiếp, kia cũng không có gì, dù sao Hồ tộc trời sinh mị thái, từ phàm nhân đến tu sĩ, có thể ngăn cản được mị lực của các nàng thật đúng là không nhiều, nhưng Thôi gia tiểu tổ kia lại động tâm với Tiểu Nhất, cái này thì thật quá mức, nàng còn chưa có lớn lên a...

Lúc này thấy nha hoàn áo xanh kia khinh người kiêu ngạo, trong lòng của hắn đã tràn đầy lửa giận, trên mặt lại không tức giận chút nào, ngược lại cười to một tiếng, nói:

- Nguyên lai là vừa ý tiểu hồ ly này, ta còn tưởng là sự tình gì lớn lắm... nói thật, bản lão tổ chính là chuyên môn làm cái này, có sinh ý đương nhiên phải làm, không biết các ngươi chịu ra bao nhiêu tiền?

Tiểu Nhất nghe những lời này, cả người giống như bị hù ngây người, hai lỗ tai nhẹ nhàng run rẩy.

Mà thấy Phương Hành mở miệng đòi tiền, nha hoàn áo xanh không khỏi mỉm cười, biết rõ việc này dễ làm, sắc mặt ngược lại dễ nhìn chút ít, mỉm cười nói:

- Ngươi chịu bán thì tốt, muốn bao nhiêu tiền thì nói thẳng đi!

Phương Hành cười mỉm đánh giá Tiểu Nhất vài lần, cười hắc hắc nói:

- Vị đại tỷ này, ngươi xem tiểu hồ nữ này, tuy còn chưa trưởng thành, nhưng quả thực là mỹ nhân bại hoại a, tương lai còn phải như thế nào? Nói sau, lúc ấy ta vì bắt đám tiểu hồ ly này, phải bỏ ra cái giá rất lớn, hiện tại thương thế còn chưa khỏi...

Nói xong cố ý ho vài cái, phun ra một ngụm không biết là máu hay nước miếng lên thảm.

Hắn ở thời điểm kết đan, thân thể tan vỡ, không phải đan dược gì có thể trị, thương thế một mực chưa từng chuyển biến tốt đẹp, liếc mắt là có thể nhìn ra được.

Nha hoàn áo xanh thấy hắn cử chỉ thô lỗ, nhất thời nhíu mày, lại nghe ra ngụ ý của hắn chính là đòi giá cao, vì vậy càng khinh bỉ, chậm rãi nói:

- Vậy chỉ một tiểu hồ nữ, có thể đáng mấy viên Linh Thạch, ngươi nói thẳng đi!

Tiểu hồ nữ rồi nhanh khóc lên, những thứ khác tiểu hồ ly cũng phát hiện bầu không khí không đúng, ánh mắt xương bóng bẩy xem đi qua.

Phương Hành cười càng thoải mái, vươn một ngón tay.

Nha hoàn áo xanh nhíu mày, thản nhiên nói:

- Ngươi chớ cho rằng ta không biết giá, tiểu hồ nữ thuần huyết bực này, dù đưa đến Thần Châu, cũng không quá đáng 100 viên Linh Thạch cực phẩm, hoàn toàn biến hoá ra hình người, ngược lại có thể đáng cái 200 - 300 Linh Thạch cực phẩm, nếu tu vi của nàng đạt đến Trúc Cơ cảnh, vậy thì đáng mấy ngàn viên, hiện tại tu vi này... Được rồi, cho ngươi 100 viên Linh Thạch đi!

Vốn muốn đè giá cả, bất quá nghĩ lại, không nguyện vì mấy viên Linh Thạch mà lải nhải.

Lại không nghĩ đến, Phương Hành nghe vậy nhất thời bật cười:

- 100 viên Linh Thạch cực phẩm, đuổi ăn mày sao?

Sắc mặt nha hoàn áo xanh lạnh xuống, không vui nói:

- Hoang đường, tiểu hồ ly như vậy, ngươi còn muốn ngàn viên Linh Thạch sao?

Phương Hành nhẹ gật đầu nói:

- Đương nhiên là một ngàn viên, bất quá không phải Linh Thạch, mà là Linh Tinh...

Bành!

Nha hoàn áo xanh giận tím mặt, vỗ bàn quát:

- Làm càn!

Lúc này nàng là thật giận tím mặt, nếu Phương Hành thực đòi ngàn viên Linh Thạch, cái kia cũng chỉ là công phu sư tử ngoạm mà thôi, song phương còn có thể nói chuyện, nhưng hắn đòi ngàn viên Linh Tinh, cái này quá không hợp thói thường, lời nói không dễ nghe, giá trị của nàng cũng không được ngàn viên Linh Tinh, thậm chí 100 viên cũng không đáng, cái này còn thương lượng gì nữa?

- Càn con mẹ ngươi!

Phương Hành càng điên, dùng sức vỗ còn lớn hơn, cái bàn bị hắn đập thành mảnh vỡ, quát:

- Ngay cả ngàn viên Linh Tinh cũng không nỡ, còn nói sinh ý cái rắm? Hôm nay ta đặt lời ở chỗ này, lấy ra ngàn viên Linh Tinh, mang hồ ly đi, thiếu một viên ta cũng không bán, hơn nữa không cho nợ...

Chương 486: Không sợ lớn chuyện

Một chưởng này, làm đám tiểu hồ ly sợ hãi, cả đám rúc ở sau lưng Phương Hành, hơn mười cái đầu nhỏ từ sau lưng của hắn dò xét ra, nha hoàn áo xanh cũng bất ngờ, vội vàng đứng dậy, lui về phía sau vài bước, dù sao tu vi của nàng chỉ là Trúc Cơ tầng hai, đối mặt Kim Đan cảnh còn có chút bất an, sắc mặt hơi khó coi.

Bất quá động tĩnh trong phòng sớm đã kinh động đến thị vệ chung quanh, bốn năm tu sĩ mặc pháp bào màu đen lách mình vọt vào khoang thuyền, thậm chí còn có một lão giả như u linh xuất hiện ở cửa hầm, dũng khí của nha hoàn kia nhất thời tăng lên, quát:

- Người đâu, ném cuồng đồ không biết trời cao đất rộng này ra ngoài cho ta, tiểu hồ nữ lưu lại, nếu như dám phản kháng, giết!

Đám thị vệ kia không hỏi nguyên do, lành lạnh bức tới.

Lão giả áo tang chỉ thờ ơ lạnh nhạt, không hề đi tới, cũng không có ý tứ ra tay, theo hắn, tuy đám thị vệ kia chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng ở trên pháp thuyền, không tin Phương Hành có gan phản kháng.

- Nếu như không muốn chết, thì ngoan ngoãn lăn xuống thuyền!

Đám thị vệ kia bức lên, một người thò tay đi bắt Tiểu Nhất, mấy người khác thì bắt Phương Hành, khuôn mặt âm lãnh, cùng lúc đó, một viên Linh Thạch đỏ rực bị nha hoàn áo xanh ném qua, lăn ở bên chân Phương Hành, thẳng đến lúc này nàng còn nghĩ không muốn nợ Phương Hành, cầm một viên Linh Thạch đuổi hắn ly khai pháp thuyền.

Phương Hành nở nụ cười nói:

- Nói muốn bàn sinh ý, vậy thì ngồi xuống nói chuyện làm ăn, không nói sinh ý nữa...

Còn chưa nói hết đã ra tay, thân hình như tia chớp, hóa thành một bóng dáng nhàn nhạt, trong nháy mắt đi đến trước người nha hoàn áo xanh, trở tay đánh nàng bay ra ngoài, đụng nát cửa hầm, sau đó thân hình Phương Hành lóe lên trở lại, vẫn ngồi ngay ngắn ở trên ghế thái sư, nói tiếp:

- Ta còn gần không muốn đi!

- Muốn chết!

Đám thị vệ kinh hãi, đồng thời tế lên Pháp khí đánh tới Phương Hành.

Ngay cả lão giả áo tang canh giữ ở cửa hầm, ánh mắt cũng lạnh lẽo, như chuẩn bị ra tay.

Phương Hành cười ha ha, bỗng nhiên nói:

- Muốn ép mua ép bán sao? Không giảng đạo lý nha!

Hai tay hợp lại, lực lượng vô hình tuôn ra, ầm ầm... đám thị vệ bị chấn rơi Pháp khí, sau đó lực lượng vô hình bắn ra, cả đám như diều đứt dây bay ra ngoài.

- Cuồng đồ, dừng tay!

Lão giả áo tang lạnh giọng quát, thân hình bỗng nhiên lao qua.

Phương Hành đột nhiên ngẩng đầu lên, lành lạnh liếc mắt nhìn hắn, lão giả áo tang rùng mình, thế công hơi trì hoãn.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này, ở cửa khoang xuất hiện một thanh niên thần sắc phẫn nộ, chính là Thôi gia tiểu tổ. Hắn vốn ở lân cận chờ tin tức tốt, lại không nghĩ rằng sự tình sẽ náo lớn như vậy. Vội vàng tới ngăn cản, ánh mắt nhìn về phía người trong khoang thuyền, mang theo sát khí hung ác.

- Đám phế vật không có mắt, không biết có khách quý ở phía trên sao. Dám đấu pháp ở chỗ này?

Thôi gia tiểu tổ đầy mồ hôi lạnh, âm tàn quát lạnh.

- Tiểu tổ, cái này... hỗn đản kia hắn...

Nha hoàn áo xanh bụm lấy gò má sưng vù đứng lên, chỉ vào Phương Hành, muốn cáo trạng.

Nhưng không đợi nàng nói xong, Phương Hành đã kêu lên:

- Con mẹ nó, tiểu tiện nhân ngươi còn có mặt mũi nói ta? Ta bất quá là đi nhờ thuyền, ngươi tới nói chuyện làm ăn, nói cái gì Thôi gia tiểu tổ của các ngươi coi trọng tiểu hồ ly của ta, không bán không được, còn bảo ta tùy tiện ra giá, ta ra giá tiền, ngươi ngược lại không chịu trả?

Thời điểm nói ra những lời này, hắn vận chuyển linh lực, tựa như lôi âm ầm ầm rung động.

Sắc mặt Thôi gia tiểu tổ trắng bệch, ánh mắt tràn đầy sát ý nhìn Phương Hành quát khẽ:

- Ngươi câm miệng cho ta!

- Tiểu tổ, tiểu tổ, ngươi đừng nghe hắn nói mò, người này...

Nha hoàn áo xanh bị Phương Hành tiện tay giội nước bẩn cũng kinh hãi, vội vàng phản bác.

- Ta nói câm miệng!

Trong mắt Thôi thiếu gia quả thực muốn phun ra lửa, đột nhiên trở tay tát nha hoàn bay ra ngoài, đến lúc này thì đôi má của nàng đã cân bằng, thân hình nện vào vách khoang, cốt cách muốn nứt, nhưng dưới cơn thịnh nộ của Thôi thiếu gia, nàng không dám lên tiếng, rầu rĩ cắn răng, trên mặt đã tràn đầy hoảng loạn và sợ hãi, nước mắt chảy dài.

Ba!

Thôi gia tiểu tổ ném một cái túi trữ vật xuống đất, ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn Phương Hành:

- Nếu như không muốn chết, cầm số tiền này, lưu lại tiểu hồ ly, hiện tại cút ra pháp thuyền cho ta, nhiều lời một chữ ta sẽ lấy mạng của ngươi!

- Hắc hắc...

Phương Hành nhặt túi trữ vật lên, nhìn nhìn, chỉ có chừng trăm viên Linh Thạch cực phẩm, khóe miệng khinh thường, nhét túi trữ vật vào trong ngực, lại không giao người, nghiêng đầu nhìn Thôi gia tiểu tổ nói:

- Không đủ...

- Không đủ?

Thôi gia tiểu tổ nao nao, có chút xấu hổ.

Trong túi trữ vật kia, ít nhất cũng có bốn năm trăm viên Linh Thạch thượng phẩm, hỗn đản này lại nói không đủ?

Phương Hành rất nghiêm túc nói:

- Vừa rồi định giá là ngàn viên Linh Tinh, chút tiền ấy của ngươi có thể mua được vài sợi lông hồ ly...

- Một ngàn Linh Tinh?

Thôi gia tiểu tổ giận dữ, thanh âm sắc bén, hai đồng tử ẩn ẩn biến thành màu tím, tràn ngập sát khí.

- Ta nói chuyện đàng hoàng với ngươi, ngươi lại dám đùa nghịch ta?

- Ta đang nói chuyện làm ăn, ai có thời gian đùa nghịch ngươi?

Đột nhiên Phương Hành hét lớn:

- Đây chính là nha hoàn của ngươi chính miệng nói, hơn nữa nàng nói đại biểu ý của ngươi, ta nói, ngươi đường đường Thôi gia tiểu tổ, cũng không phải kẻ nghèo hèn gì nha, đã nói một ngàn viên Linh Tinh, ngươi lại không nhận nợ sao? Con mẹ nó, ngươi cắn răng làm gì? Muốn động thủ? Chúng ta đi lên đánh một trận, xem ta không gọt đầu ngươi...

Nói xong tùy tiện xoắn tay áo, như muốn động thủ.

- Ngươi... Ngươi dám...

Thôi gia tiểu tổ sợ hãi, tuy là đang uy hiếp, nhưng lời nói đã lộ ra chột dạ.

Phương Hành nói:

- Ta có cái gì không dám, là các ngươi quỵt nợ, ta buôn bán công bình liêm chính, chiếm cứ đạo lý, không sợ người nghe!

Nói xong vung quyền, Thôi Thiểu Đình càng hận, chỉ là thật sợ sự tình náo lớn hơn.

Trên thực tế hắn cũng tính toán có chút duyên phận với Phương Hành, trước đó dẫn người đi săn tiểu hồ ly, giết Hồ Cửu Cô, đúng là đường đệ Thôi Thiếu Phong của hắn, hắn thân là Thôi gia tiểu tổ, sẽ không làm những sự tình bỉ ổi kia, bất quá Thôi Thiếu Phong vì nịnh bợ hắn, mỗi khi có mặt hàng tốt, đều sẽ đưa tới chỗ của hắn.

Kể từ đó, khẩu vị của Thôi Thiểu Đình càng lúc càng nặng, chuyên ưa thích tiểu hồ nữ chưa trưởng thành, ở trong nhà hắn, tự nhiên nuôi nhốt không ít, bất quá lúc này có khách quý Thần Châu đến, tăng thêm yêu thích của hắn không phải hay ho gì, bất tiện mang theo trên người, cứ như vậy chịu khổ mười ngày, vừa nghe trên thuyền có tiểu hồ nữ xinh đẹp, lại nhất thời có chút động tâm, thế là dẫn nha hoàn áo xanh xuống nhìn.

Hơn nữa hắn vốn tưởng rằng, Phương Hành chỉ là một tán tu, tu vi cũng không có gì đặc biệt, người tại ở trên pháp thuyền, mình còn không phải một ánh mắt, có thể bức đối phương đưa hàng tới cửa? Huống chi hắn vì không phức tạp, còn chuyên môn phái thị nữ của mình đến khách khách khí khí mua sắm? Dụng tâm như vậy, thật đã rất cẩn thận làm việc.

Chỉ là ai nghĩ đến, vậy mà sẽ gặp một cuồng đồ như vậy?

Một ngàn Linh Tinh, sao ngươi không đi cướp cho nhanh?

Thôi Thiểu Đình phát hiện, hỗn đản này căn bản là cố ý tìm phiền toái!

Sự tình náo lớn như vậy, hắn lo lắng sẽ ảnh hưởng tới hành trình.

Từ thực lực mà nói, hắn thực không để Phương Hành vào mắt, nhưng lại sợ một khi động thủ, sẽ kinh động đến khách quý, sở thích của mình lại không dễ nghe, nếu như vừa rồi gia hỏa này nói bị khách quý nghe được, dù người ta tự trọng thân phận, sẽ không nói mình cái gì, nhưng mình đại biểu Thôi gia, ở trong suy nghĩ của đối phương sẽ giảm thấp rất nhiều.

Bởi vậy trong lúc nhất thời, hắn cảm giác quá khó giải quyết.

- Thôi Thiểu Đình, không biết khách quý thích thanh tĩnh sao? Ngươi đang giở trò quỷ gì?

Lúc này có người quát khẽ, mấy nhân ảnh xuất hiện ở cửa hầm, thị vệ ở chung quanh thấy vậy, lập tức cúi đầu hành lễ.

Trong mấy người kia, bất ngờ có Đông trưởng lão lái thuyền, cùng với Lăng tiểu tổ ngày đó cho phép Phương Hành lên thuyền, ngoài ra còn có mấy thanh thiếu niên ăn mặc đẹp đẽ quý giá, dù trên pháp thuyền có trận pháp cách âm, nhưng diện tích quá nhỏ, Phương Hành rống to, sớm đã kinh động đến bọn họ.

- Ngay cả bọn hắn cũng bị kinh động, không biết mấy vị khách quý có nghe được không...

Thấy hai người kia tới, Thôi gia tiểu tổ quả thật rất muốn ăn tươi Phương Hành

- Lăng thế muội, Đông trưởng lão, mời giúp ta một tay, bắt lại cuồng đồ này!

Hắn bỗng nhiên quyết định, âm lãnh mở miệng, không tiếc xin hai người kia giúp đỡ.

Hắn tự nghĩ dù mình bắt Phương Hành cũng không thành vấn đề, nhưng một khi Kim Đan liều mạng, động tĩnh kia quá lớn, mà hắn lại không muốn gây ra động tĩnh quá lớn, nếu ba người liên thủ, ngược lại có khả năng trong nháy mắt khống chế Phương Hành.

Lăng gia tiểu tổ và Đông trưởng lão thấy vậy, ánh mắt đều nhìn về phía Phương Hành.

- Các ngươi muốn chơi sao? Ta không ngại!

Phương Hành cảnh giác nhìn bọn hắn, thân hình nhanh chóng lui về phía sau, từ trong túi trữ vật lấy ra một xấp phù triện.

Thôi Thiểu Đình nhìn thấy không khỏi giật nảy mình, con mẹ nó, tất cả đều là Bạo Viêm Phù.

Dùng loại phù triện này đấu pháp, uy lực chưa chắc có thể xúc phạm tới hắn, nhưng mấu chốt là động tĩnh quá lớn a!

Chương 487: Không mua không được

Trong lúc nhất thời, cục diện giằng co xuất hiện.

Dù bên Thôi Thiểu Đình chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng lại không dám ra tay với Phương Hành.

- A, Thôi thế huynh, cũng không phải ta nói ngươi, kỳ thật tật xấu ưa thích tiểu yêu tinh của ngươi, trong Trục Yêu Minh chúng ta ai ai cũng biết, bất quá kia là việc riêng của ngươi, nên không ai nói cái gì cả, nhưng hôm nay lại có chuyện quan trọng, ngươi còn không để ý đại cục, hơn nữa vị đạo hữu này là ta mời lên pháp thuyền, tốt xấu gì cũng tính là khách quý của ta, ngươi làm như vậy, ngay cả ta cũng sẽ mất mặt, được rồi, chính ngươi gây ra nhiễu loạn, thì tự mình xử lý đi!

Lăng tiểu tổ nhìn Phương Hành và bầy tiểu hồ ly phía sau hắn, bỗng nhiên nhẹ giọng cười cười, quay người ly khai.

- Lăng thế muội, ngươi...

Nghe nói như vậy, sắc mặt của Thôi Thiểu Đình nhất thời đại biến, mà sắc mặt Phương Hành thì hiện lên vẻ tức giận.

Lúc này Thôi Thiểu Đình mới ý thức tới, Thôi gia mình và Lăng gia của đối phương, tuy cùng thuộc Trục Yêu Minh, nhưng vốn không hòa thuận, ở Phong Châu đã âm thầm đọ sức không biết bao nhiêu lần, hôm nay bởi vì có mục đích chung, mới ngồi ở trên một cái thuyền, hiện tại chỉ sợ nữ nhân này còn ước gì mình náo lớn, để giảm xuống ấn tượng của mình ở trong lòng khách quý...

Mà Phương Hành thì từ trong lời nói của Lăng tiểu tổ nghe ra ý tứ khác, nhịn không được nghĩ: Chẳng lẽ lúc ấy cô gái này mời mình lên thuyền, chính là bởi vì biết tật xấu của Thôi gia thiếu chủ, nên cố ý bày cục?

Nói như thế, nữ tử bề ngoài giống như người tốt kia, lại là loại cực kỳ âm hiểm.

Mấu chốt nhất là, các ngươi thích đấu như thế nào thì đấu, nhưng liên lụy Phương lão tổ ta vào, vậy thì sự tình lớn rồi!

Đông trưởng lão thấy tràng diện này, cũng cau mày nói:

- Thôi tiểu tổ, không nên hành động theo cảm tình, vạn nhất khách quý bị quấy nhiễu, trách tội xuống, cái tội này không nhỏ đâu, nhanh đuổi bọn hắn ra đi...

Dứt lời, ánh mắt cũng không vui quét qua đám người Phương Hành, vung ống tay áo đi ra ngoài, không muốn dính vào vũng nước đục này.

Thôi Thiểu Đình thì mặt mày méo mó, sát khí trên người giống như thủy triều phập phồng bất định.

Phương Hành thì cười phá lên, rất chân thành nhìn đám tiểu hồ ly nói:

- Nếu như tên hỗn đản này dám động thủ, ta đưa các ngươi lên boong thuyền, sau đó các ngươi dốc sức liều mạng hô: Thôi Thiểu Đình, ngươi không biết xấu hổ, lại bảo chúng ta cùng hắn ngủ một đêm... vừa lớn tiếng hô, vừa lao về phía mấy gian phòng hoa lệ kêu cứu mạng, biết không?

Lúc này hồ nữ đã hiểu tâm tư của Phương Hành, tuy tuổi nàng còn nhỏ, không biết trong nội tâm Phương Hành có nhiều gian kế như vậy, nhưng phát hiện "Phương đại gia" không phải người xấu, hôm nay lại muốn cùng người xấu chính thức dốc sức liều mạng bảo vệ mình, hốc mắt đỏ hồng, dùng sức gật đầu, thanh thúy trả lời:

- Biết rõ!

Đám tiểu hồ ly ở bên cạnh âm thanh như trẻ con đang bú trả lời "biết rõ", không biết nói chuyện thì "chiêm chiếp" kêu hai tiếng.

Thôi Thiểu Đình hận đến nghiến răng, quả thực không dám tưởng tượng hậu quả khi một đám tiểu hồ ly chạy loạn ở trên boong thuyền.

- Các ngươi đi đi!

Mặt mày méo mó nửa ngày, hắn bỗng nhiên hạ quyết định, cưỡng ép đè lửa giận xuống, âm thanh lạnh lùng nói:

- Tính toán Thôi Thiểu Đình ta nhìn nhầm, không nghĩ tới ngươi khó chơi như vậy, ngươi rời thuyền đi, tiểu hồ ly kia ta cũng không muốn, những Linh Thạch vừa rồi kia, coi như Thôi Thiểu Đình ta bồi thường cho ngươi, chỉ hy vọng trời cao đất rộng, ngày sau ngươi không nên gặp lại ta...

- Ai u?

Đường đường Thôi gia tiểu tổ, vậy mà cam lòng nuốt xuống một hơi, làm cho Phương Hành có chút ngoài ý muốn, nhưng hắn vẫn không đi, ngược lại nở nụ cười:

- Đã thương lượng xong, không làm sao được? Tùy tiện quỵt nợ, ngươi nghĩ ta dễ khi dễ?

Sắc mặt của Thôi Thiểu Đình càng khó coi:

- Ngươi có ý gì?

Phương Hành đỉnh đạc ngồi ở mép giường, cười nói:

- Ý tứ của ta chính là ngươi không mua cũng phải mua!

- Ngươi...

Thôi Thiểu Đình giận dữ, hỗn đản này còn không muốn thu tay?

- Ngươi cái gì ngươi? Lấy ra một ngàn Linh Tinh, ngươi mang tiểu hồ ly đi...

Phương Hành chỉ chỉ Tiểu Nhất, sau đó đưa tay ra.

Tuy Tiểu Nhất cảm thấy Phương Hành sẽ không thật sự bán mình, nhưng vẫn còn có chút lo lắng, gắt gao kéo thắt lưng của hắn.

- Một ngàn Linh Tinh? Gia hỏa này thực coi ta là người ngu? Huống chi ta đi nơi nào kiếm nhiều Linh Tinh như vậy?

Trong nội tâm Thôi Thiểu Đình hận thì đừng nói cao bao nhiêu, hắn phát hiện Phương Hành quá càn quấy, ánh mắt âm lạnh, thuận miệng nói:

- Cũng được, bất quá một ngàn Linh Tinh không phải số lượng nhỏ, ta làm sao có nhiều tiền như vậy? Không bằng như vậy, ta cho ngươi một tín vật, ngươi lưu tiểu hồ ly cho ta trước, sau đó tự đi Phong Châu Thôi gia lấy...

Còn không đợi hắn nói xong, Phương Hành lắc đầu nói:

- Ngươi cho ta là người ngu?

- Ngươi coi ta là người ngu trước...

Trong nội tâm Thôi Thiểu Đình nói thầm, càng không rõ dụng ý của Phương Hành.

Phương Hành phất tay nói:

- Không cho nợ... Cũng là vừa rồi nói tốt!

Thôi Thiểu Đình thật không nguyện cùng hắn dong dài, trầm giọng nói:

- Ngươi... Đến tột cùng muốn thế nào?

Phương Hành thấy Thôi Thiểu Đình đã tức không sai biệt lắm, thì nở nụ cười:

- Ta chính là người thành thật, ngươi đã nói muốn mua hồ ly của ta, vậy thì phải mua hồ ly của ta, một ngàn Linh Tinh không thể thiếu một viên! Nếu hiện tại không đủ tiền, ta có thể cho ngươi thời gian đi vay tiền, bất quá tiền lãi kể từ bây giờ bắt đầu tính, ngoài ra phải ngày ngày dâng rượu ngon thức ăn ngon cho chúng ta, chúng ta ăn uống hài lòng, thì sẽ có kiên nhẫn chờ ngươi góp tiền, nhưng nếu ngươi muốn động tâm tư không đứng đắn gì, ta cam đoan sự tình ngươi không có tiền còn muốn mua tiểu hồ ly của ta, toàn bộ pháp thuyền đều sẽ biết rõ, không tin ngươi cứ thử xem...

Ở trong ánh mắt có thể giết người của Thôi Thiểu Đình, hắn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cười bổ sung:

- Đúng rồi, nếu ngươi có mưu kế tốt gì thì có thể sử dụng, bất quá hạ độc, đánh lén gì đó thì thôi, ở phương diện này ta có thể làm tổ tông của ngươi, tuy không sợ, nhưng rất phiền, hơn nữa một khi ta phiền, thì sự tình gì cũng có thể làm ra!

Cuối cùng đá đá cái bàn vừa rồi bị hắn đập nát, nói:

- Trước sai người thay cái bàn mới đi.

Tâm tình của Thôi Thiểu Đình đã không thể dùng phẫn nộ để hình dung, mà là hoang đường.

Hắn thực cảm giác quá hoang đường, mình nhất thời cao hứng, lại đưa tới một vị tổ tông sao?

Bất quá tâm tư xoay chuyển mấy vòng, hắn lại không có phản đối, ngược lại khẽ gật đầu, cười rộ lên.

- Nếu như ngươi thích, vậy thì ở đi!

Dứt lời nhẹ nhàng quay người rời đi, sắc mặt bình tĩnh, thậm chí trong nội tâm bay lên ý vui mừng:

- Hừ, nếu vừa rồi ngươi đi, thì thật có thể để ngươi thoát được tính mạng, nhưng ngươi đã không biết sống chết muốn ở lại, vậy thì...

Nghĩ như vậy, thời điểm đi ngang qua nha hoàn áo xanh, lạnh giọng phân phó:

- Phái người nhìn xem, không cho phép bọn hắn ra ngoài, nhưng một ngày ba bữa, rượu và thức ăn phải tốt, ngoài ra... đưa cho bọn hắn cái bàn mới!

Không bao lâu, cái bàn mới, cùng với một mâm rượu và thức ăn được đưa lên.

- Phương đại gia...

Tiểu Nhất nhút nhát e lệ nhìn Phương Hành, nhỏ giọng nói:

- Chúng ta đi được không?

Phương Hành thò tay gõ đầu nàng một cái, nói:

- Đi cái rắm, ta dạy cho ngươi khôn ra, nếu ta thật mang theo các ngươi đi, hỗn đản kia lại phái người truy sát thì làm sao bây giờ?

Nói xong đưa hai chân ra, ý bảo Tiểu Nhất xoa bóp, tay cầm hồ lô rượu uống một ngụm, nói:

- Nói sau, đi đâu tìm địa phương thoải mái như vậy?

Tiểu Nhất nháy mắt nhìn Phương Hành, cảm thấy có cái gì đó không đúng, lại không biết không đúng ở chỗ nào.

Hiện tại các nàng xác thực cần một chỗ như vậy, Tiểu Thất, Tiểu Cửu và Tiểu Thập nội tình chưa đủ, đoạn đường này bôn ba, mặc dù có Phương Hành chiếu cố, nhưng loáng thoáng có chút không thể chịu được, nếu như dựa theo phương pháp lúc trước vượt qua hoang mạc, ba muội muội sẽ xảy ra ngoài ý muốn, nhưng ở trong khoang thuyền lại không giống.

Nhưng theo lý thuyết, ở chỗ này có lẽ càng nguy hiểm hơn mới đúng, vì sao Phương đại gia lại thoải mái, cảm giác an toàn như vậy?

Dù sao từ khi theo Phương đại gia, trước kia Hồ bà bà dạy các đạo lý đối nhân xử thế đều rối loạn...

Đám tiểu hồ ly rốt cục yên tâm, bắt đầu ăn, Phương Hành thì chậm rãi uống rượu, trong nội tâm âm thầm hạ quyết định:

- Ta vốn bị thương, không nguyện ý gây chuyện, chỉ muốn an ổn xuyên qua Lạc Nhật Đại Mạc, không chấp nhặt với các ngươi, nhưng các ngươi đã muốn đùa nghịch Phương tiểu gia ta, vậy ta sao có thể không đáp lễ chứ...

Chương 488: Dị Hỏa thần tính

Pháp thuyền vững vàng đi về phía trước, trong chớp mắt lại đi hơn nửa tháng.

Pháp thuyền này có đầy đủ Linh Thạch, ngày đêm đi gấp, tốc độ lại nhanh, trên cơ bản chừng hai tháng là có thể đi ngang qua Lạc Nhật Đại Mạc, nói cách khác, hôm nay không sai biệt lắm đi đã qua một nửa khoảng cách. Chỉ có điều trên đường đi, ngẫu nhiên cũng sẽ dừng lại, hoặc cải biến phương hướng, đi tìm những chỗ nghe đồn có dị bảo hoặc linh dược, nên chậm trễ chút ít thời gian.

Ở trong nửa tháng này, Thôi Thiểu Đình không có xuất hiện nữa, giống như thật sự nhận mệnh, mặc Phương Hành mang một đám tiểu hồ ly ăn uống miễn phí, bất quá Phương Hành lại biết, tiểu hỗn đản Thôi gia kia càng biết điều, thì càng nói rõ hắn âm hiểm, nói không chừng không ra tay thì thôi, vừa ra tay sẽ cực kỳ hung ác.

Tuy suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, nhưng hắn chỉ đề cao cảnh giác mà không chịu rời đi, không hiểu bị Lăng tiểu tổ lợi dụng, trong lòng hắn rất căm tức, không ngủ với nàng một đêm thật không cách nào tiêu hận...

Tuy Thôi Thiểu Đình chưa ra tay, nhưng Phương Hành và đám tiểu hồ ly ở trên pháp thuyền bị ghẻ lạnh hơn không ít, dù các nô bộc ngầm đồng ý bọn hắn ở trong pháp thuyền, nhưng thái độ lại đại biến, dù lại đưa tiền, cũng khó nhìn thấy những nô bộc kia tươi cười, cả đám lạnh lùng nhìn bọn họ, như có thâm cừu.

Đối với sự tình này Phương Hành cũng minh bạch, những nô bộc kia thân phận hèn mọn, tự nhiên không dám kết giao với kết thù của Thôi Thiểu Đình, không tích cực dẫn đầu đối phó mình, là nhờ có tu vi Kim Đan cảnh chấn nhiếp, đối với chuyện này hắn cũng không nói gì, bình thường đến phòng bếp lấy cơm, cũng không sai Tiểu Nhất làm thay nữa, mà tự mình đi qua đoạt.

Mỗi ngày nhìn đám tiểu hồ ly ăn bụng căng tròn, trong lòng hắn không khỏi có chút bi ai, hôm nay mình đã là Kim Đan cảnh, phóng tới chỗ bình thường đủ để làm lão tổ, kết quả mỗi ngày chạy đi phòng bếp tranh ăn với một đám tạp dịch...

Ngoài ra lúc nhàn rỗi không có việc gì, hắn cũng cân nhắc kế hoạch cướp bóc của mình, bất quá cơ hội lại khó tìm, dù sao mình chỉ là Kim Đan sơ kỳ, hơn nữa nhục thân bị thương, phát huy không ra thực lực mạnh nhất, cứng đối cứng hiển nhiên là tự mình chuốc lấy cực khổ, không nói đám lão bộc và người Trục Yêu Minh trên pháp thuyền, chỉ nói mấy vị khách quý tầng trên nhất, cũng không phải dễ đối phó.

Tuy hôm nay hắn không cách nào triệt để tản ra thần niệm dò xét cả pháp thuyền, nhưng dù gì cũng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Kinh đến tiểu thành, loáng thoáng cảm ứng được, ở trên pháp thuyền có vài đạo khí tức mà ngay cả mình cũng phải kiêng kị, vài đạo khí tức này, hơn phân nửa là "khách quý" ở trên pháp thuyền kia.

Thời điểm hắn suy nghĩ, có cần ở lúc sắp đến biên giới Lạc Nhật Đại Mạc tìm cơ hội bỏ chạy không, pháp thuyền lại nghênh đón dị biến. Phía tây bắc Lạc Nhật Đại Mạc, loáng thoáng có nhiệt độ rất cao truyền tới, hơn nữa theo pháp thuyền đi về phía trước, loại cảm giác này càng mãnh liệt, hỏa diễm kia, cường đại mà tinh khiết, như có thần tính.

Người trên pháp thuyền cũng phát giác được hỏa diễm kia bất phàm, hạ lệnh pháp thuyền quay đầu, bay về chỗ hỏa diễm.

Phương Hành cũng biết rõ, tục truyền năm đó Lạc Nhật Đại Mạc có Yêu Tiên vẫn lạc, tu vi tiêu tán, hủy diệt hết thảy sinh cơ ba châu của Bắc Câu mới hình thành, tuy tĩnh mịch hoang vu, nhưng lại có vô số cơ duyên, có một ít linh thảo đặc dị, cũng có một ít mạch khoáng thần tính, yêu hóa dị thú, ngày thường mạo hiểm giả xâm nhập sa mạc, rất nhiều là vì tìm kiếm những cơ duyên này.

Ngày thường pháp thuyền cũng sẽ lưu ý điều tra linh thảo thần mỏ ven đường, hôm nay cảm thấy Hỏa chủng kia đặc dị, tự nhiên sẽ tiến tới kiểm tra, dù sao nơi Yêu Tiên vẫn lạc, đến tột cùng sẽ xuất hiện cơ duyên gì, thì ai cũng nói không rõ ràng.

Pháp thuyền ầm ầm tiến lên, càng đến gần vị trí hỏa diễm, nhiệt độ trong pháp thuyền cũng càng cao, mấy con tiểu hồ ly đều không thể chịu được, lè lưỡi nằm trên mặt đất, Phương Hành sợ chúng nóng chết, vội vàng bày mấy trận pháp chống cự sóng nhiệt, mà hắn thì tựa vào vách thuyền, tinh tế cảm ứng tính chất của hỏa diễm, lông mày dần dần nhăn lại.

- Hỏa diễm này lại có chút giống Tam Muội Chân Hỏa, chẳng lẽ là năm đó Yêu Tiên vẫn lạc lưu lại?

Trong lòng hắn cũng có chút kinh dị, nếu Hỏa chủng này là thật, như vậy chỉ có thể nói người trên pháp thuyền vận khí không tệ, cơ duyên như vậy, ở trong Lạc Nhật Đại Mạc là như ẩn như hiện, không thể nắm lấy, nếu không sớm đã bị Yêu Đình hoặc cường giả của Trục Yêu Minh tiến đến tìm, cơ duyên này xuất hiện, cùng thiên thời, địa lợi có quan hệ thật lớn, chỉ có thể ngẫu nhiên đụng phải.

Người trên pháp thuyền hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, một khắc không ngừng tiến đến, sau khi đi tới vài nghìn dặm, mọi người đến trước một sơn cốc, sơn cốc này giống như bị một búa bổ xuống, hình thành khe hở to lớn, đất cát đều hiện lên màu hồng đỏ thẫm, từ xa nhìn lại, như có ngọn lửa hơi mờ lăng không thiêu đốt, cực kỳ quỷ dị.

Pháp thuyền đến nơi này, thì không cách nào tiến lên nữa, Trúc Cơ cảnh đã không thể chống cự.

Vèo vèo…

Vài vầng sáng từ trên pháp thuyền lóe lên, có mấy thân ảnh lao thẳng về phía sơn cốc.

- Ân? Ba người này hẳn là khách quý mà Trục Yêu Minh nói?

Phương Hành thông qua cửa sổ bên cạnh khoang thuyền, bắt đến mấy thân ảnh kia, cũng thầm cảm thấy có chút kinh hãi.

Mấy vầng sáng kia đều là tu sĩ hiển hóa, khí tức rất bất phàm, ngay cả hắn cũng mơ hồ có chút kiêng kị.

Hơn nữa sau khi vài vầng sáng kia rời khỏi, hắn cũng rõ ràng cảm giác trên pháp thuyền không còn khí tức nguy hiểm cho mình, chắc hẳn ba tu sĩ kia, chính là người một mực để hắn có cảm giác áp lực. Ba người này bình thường ở trên pháp thuyền, cơ hồ chỉ bế quan không ra, căn bản không thấy được, hôm nay vì Hỏa chủng ẩn chứa thần tính, mới rốt cục hiện thân, tiến về trước dò xét.

- Ba vị kia đã đi, ta cũng đi qua xem một chút...

Trên pháp thuyền, có người thản nhiên nói, thân hình Na Di, hóa thành lưu quang bay vào trong cốc, đúng là Lăng gia tiểu tổ.

- Ta cũng đi!

- Đã có cơ duyên bực này, dù thế nào cũng phải nhìn xem mới được...

Vài tiếng quát khẽ vang lên, lại có ba đạo lưu quang đi theo đằng sau, đúng là mấy vị tiểu tổ của Trục Yêu Minh.

Bọn hắn ẩn ẩn có ý muốn biểu hiện ở trước mặt mấy vị "khách quý" kia, hôm nay thấy ba vị khách quý kia đều bị Hỏa chủng thần bí hấp dẫn, thì làm sao cam tâm tiếp tục lưu lại trên pháp thuyền?

Bất luận là vì cơ duyên hay vì tranh công, đều phải theo sau mới được.

Bất quá có tư cách theo sau cũng chỉ có bọn hắn, mấy lão bộc áo bào xám cùng với Đông trưởng lão điều khiển pháp thuyền, tuy tu vi mạnh mẽ, nhưng không thể ném pháp thuyền mặc kệ, chỉ có thể ở lại trấn thủ, chờ đợi bọn hắn truyền tin tức về.

Phương Hành cũng có chút tò mò, lại không tiện đuổi theo, bất quá cũng có biện pháp, từ trong túi trữ vật, lấy ra một Cổ Ngọc hình loan nguyệt, đúng là Nguyệt Như Ý lúc trước từ trong tay Bái Nguyệt Thị lấy được, trầm thấp niệm tụng vài câu chú ngữ, sau đó rót linh lực tinh khiết vào, Nguyệt Như Ý lập lúc bay lên, sau đó bị hắn lặng lẽ đưa vào trong bầu trời đêm.

Nguyệt Như Ý là một dị bảo, không có tác dụng công thủ, nhưng dùng dò xét lại cực kỳ tốt, không chỉ dò xét phạm vi cực lớn, khí tức càng như nguyệt quang, dù bị thần thức của tu sĩ cảm ứng, cũng sẽ không nghi ngờ, hơn nữa lúc này vừa vặn nửa đêm, trên không trung trăng tròn treo cao, dị bảo kia lại càng bí ẩn, vô luận là phạm vi dò xét hay khống chế khoảng cách, đều có chỗ tăng lên.

Dưới sự khống chế của thần thức, Nguyệt Như Ý trốn vào bầu trời đêm, ngay lập tức viễn độn trăm dặm, như một con mắt ở trên cao nhìn xuống, bao quát đại địa.

Ở trong tầm mắt, chỉ thấy phía trước ba vầng sáng, phía sau bốn đạo lưu quang, nhanh chóng dọc theo sơn cốc phi độn.

Ba vầng sáng phía trước, chắc hẳn chính là khách quý trên pháp thuyền, ở dưới Nguyệt Như Ý, tuy có thể nhận biết sự hiện hữu của bọn hắn, nhưng nhìn không ra cái gì, chỉ thấy bóng dáng mơ hồ, bởi vì Nguyệt Như Ý chỉ là dị bảo dò xét, tương đương với thần niệm của Phương Hành chiết xạ đại địa, thần thức cảm ứng được, hắn có thể "nhìn" thấy, khoảng cách càng gần, thì sẽ càng rõ ràng.

Ba vị khách quý kia đều là thế hệ tu vi tinh thâm, thần thức cường đại, Phương Hành lo lắng thần thức cách bọn họ thân cận quá sẽ bị phát giác, nên không dám cưỡng ép nhìn quét hình dạng của bọn hắn, bởi vậy ở trong tầm mắt chỉ là cái bóng mơ hồ.

Quanh người bọn hắn đều khởi động Đan quang, chống cự hỏa lực kinh người của Xích cốc, hóa thân lưu quang bay vút, một nén hương sau, bọn hắn ngừng lại ở trước một hang đá cuối Xích cốc, phân ba góc, vây quanh cửa hang.

- Chẳng lẽ thật là năm đó sau khi Yêu Tiên vẫn lạc, thần tính còn sót lại hóa thành Hỏa chủng sao? Vận khí của chúng ta thực tốt như vậy?

Một cái bóng nhìn thoáng qua hang đá, bỗng nhiên cười phá lên, có vẻ rất vui thích.

Bóng dáng thứ hai lại nói:

- Không phải chúng ta gặp may vận, mà là Yêu Đình bố trí ảnh hưởng đến đây, tỉnh lại thần tính của Yêu Tiên!

Bóng dáng thứ ba nghe thanh âm là của nữ tử, nghe vậy cười nói:

- Lần này động tác của Yêu Đình thật không nhỏ, bất quá bởi như vậy, chẳng phải nói dị bảo khác của Yêu Tiên cũng sẽ thức tỉnh?

Người thứ hai hừ một tiếng, nói:

- Đừng có nằm mộng, những dị bảo kia sớm đã bị mấy lão gia hỏa trong Yêu Minh tập trung, dù thức tỉnh, cũng sẽ tự động bay về Yêu Đình, nếu không ngươi cho rằng chúng bình tĩnh như vậy, ở thời điểm trọng yếu như vậy, sẽ không sai người tiến vào Lạc Nhật Đại Mạc sao? Mảnh vỡ thần tính hóa thành hỏa diễm kia, là cơ duyên duy nhất chúng ta có thể tìm được mà thôi!

Nữ tử nói:

- Có thể được những hỏa diễm thần tính này cũng tốt, nếu có thể dung nhập Kim Đan, đối với tu vi của chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều!

Người thứ nhất cười dài, nhìn bóng dáng thứ hai nói:

- Vậy mời Hạc sư huynh dẫn Thần Hỏa xuất hiện đi!

Chương 489: Trấn áp Hỏa chủng

Thời điểm ba người nói chuyện với nhau, đã trao đổi tin tức, vào lúc này, bốn tiểu tổ của Trục Yêu Minh cũng chạy tới, bọn hắn đều im lặng, phân biệt tới gần hang đá, Hạc sư huynh phi thân tiến lên, lật túi trữ vật, vậy mà có năm trăm mười hai trận kỳ nho nhỏ bay ra, hắn thuận ngón tay chỉ, mấy hơi sau đã bày ra một trận pháp ở cửa động.

- Lợi hại...

Phương Hành dùng Nguyệt Như Ý dò xét động tĩnh bên này cũng âm thầm tắc lưỡi, phát hiện ba vị khách quý kia quả thực có chút bất phàm.

Bố trí xuống trận pháp không khó, ngay cả hắn cũng không thể tiện tay bố trí xuống một đại trận bình thường, nhưng thiếu niên kia lại tiện tay bố trí ba tầng đại trận, cũng chính là năm trăm mười hai trận kỳ, thậm chí ngay cả thời gian suy tính cũng không có, cái này liền hiển lộ tạo nghệ trận pháp kinh người, dù sao trận pháp mỗi nhiều một tầng, thời gian suy tính sẽ phức tạp gấp tám lần.

Người này tiện tay bố trí xuống trận pháp tam chuyển, có lẽ trình độ trận pháp huyền ảo không tính quá sâu, nhưng mấu chốt ở chỗ hai chữ lập tức, trong nháy mắt tính ra phương vị của năm trăm mười hai trận kỳ, đây là công lực sâu như thế nào?

Đơn giản mà nói, tạo nghệ trận pháp của người này, đã là mạnh nhất Phương Hành tiếp xúc qua.

Sau khi bố trí trận pháp ở cửa động, người bày trận đánh vào một đạo linh quang, năm trăm mười hai trận kỳ cùng nhau vận chuyển.

Theo trận kỳ chuyển động, liền có một lực hút cường đại từ trong trận pháp hiện ra, chỉ nghe trong hang đá cát bay đá chạy, hỏa diễm ở cửa động càng lúc càng mạnh mẽ, sau nửa ngày, bỗng nhiên ánh lửa đại thịnh, lại có một ánh lửa giống như long nhãn bay ra, tựa như đom đóm phơi phới trên không trung, bồng bềnh lấp lóe, nhiệt lực giống như mặt trời.

- Hỏa chủng mạnh như vậy, vận khí không tệ... Đại trận tam chuyển, phong ấn!

Hạc sư huynh thấy được Hỏa chủng, cũng có chút mừng rỡ, nhanh chóng bắt pháp quyết.

Năm trăm mười hai trận kỳ lập tức bay múa, linh quang lấp lóe, bao bọc Hỏa chủng ở trong đó.

Hỏa chủng kia chấn kinh, ở trong trận pháp tả xung hữu đột, giống như muốn chạy trốn, tuy năm trăm mười hai trận kỳ vây nó ở bên trong, linh lực đầy đủ, nhưng sự tình ngoài ý muốn xuất hiện, hỏa lực trên Hỏa chủng quá mạnh mẽ, sau khi năm trăm mười hai trận kỳ bao trùm nó, vậy mà ẩn ẩn có mùi khét truyền ra, trận kỳ lại không chịu nổi nhiệt lực.

- Tốt, phẩm chất còn vượt qua ta dự đoán...

Hạc sư huynh không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, tu vi phóng thích mãnh liệt, ra sức áp chế Hỏa chủng phản kháng.

- Hạc sư huynh, ta đến giúp ngươi!

Một nam tử khác thấy thế, vội vàng hét lớn, tế ra một hộp ngọc, trong hộp tuôn ra hơi nước màu trắng, cũng ở trên không Hỏa chủng hóa thành một đóa sương vân màu trắng, dưới đám mây bao phủ, sương khí rét lạnh đóng băng hư không.

Ở dưới sương khí áp chế, hỏa diễm trên Hỏa chủng ẩn ẩn có vẻ yếu bớt, nhiệt độ chung quanh cũng đang hạ thấp, thậm chí ngay cả biên giới Xích cốc cũng có dấu hiệu kết sương, nhưng không chờ ba vị khách quý vui vẻ, Hỏa chủng nhẹ nhàng lay động, phía trên có yêu khí phóng ra, trong thời gian ngắn hỏa diễm lại phóng đại...

Oanh!

Hạc sư huynh khống chế năm trăm mười hai trận kỳ, chừng hơn phân nửa dấy lên hỏa diễm, mây trắng ở giữa không trung phóng thích ra vô số sương khí, lại bốc hơi lên rất nhiều hơi nước màu trắng, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được thu nhỏ lại...

- Đáng chết, Yêu tính còn sót lại của Yêu Tiên kia sống lại, vậy mà tình nguyện tự hủy cũng không nguyện để chúng ta hàng phục!

Hạc sư huynh phẫn nộ kêu lớn:

- Hồng sư muội, cho mượn Thiên La Cẩm của ngươi...

Nữ tử khẽ gật đầu, véo một ngón tay bắt quyết, sau đó bàn tay nhẹ nhàng đưa ra sau đầu, động tác lơ đãng kia, lại khiến cho thần thức quanh người nàng thu vào, ở dưới Nguyệt Như Ý của Phương Hành nhìn quét, lập tức thấy rõ hình dạng, rõ ràng là một nữ tử mặc váy đỏ, dung nhan cực kỳ xinh đẹp, sau đầu lại không cài trâm, mà dùng một cái khăn gấm cột tóc.

Chỉ nhìn một cái, lại khiến trong tâm Phương Hành hơi động, mơ hồ cảm giác: khí tức trên người nữ tử kia có chút quen thuộc?

Còn chưa cẩn thận suy nghĩ, nữ tử kia đã bắt xong pháp ấn, sau đó bàn tay trắng nõn kéo khăn gấm đi, mái tóc đen mất đi trói buộc, lập tức tản ra ở trên không trung, một màn tuyệt mỹ kia thật khiến người mê mẩn, nữ tử dương tay tế khăn gấm về phía không trung, lại đón gió biến lớn, bao tới Hỏa chủng.

Oanh!

Cái khăn tay kia, cộng thêm sương mù và trận kỳ còn sót lại, cùng nhau bao vây, hóa thành một quả cầu màu trắng.

Quả cầu kia trôi nổi giữa không trung, giấu kỹ hỏa diễm, nhưng vẫn có thể thấy được bên trong có lực lượng xung kích mãnh liệt, như Hỏa chủng kia vẫn đang không ngừng phóng ra lực lượng kinh người, nhưng bị khăn gấm cưỡng ép bao phủ.

Chỉ có điều lúc này, phù văn trên khăn gấm dần dần thoáng hiện, càng lúc càng sáng.

Nữ tử kia mở miệng, thanh âm có chút cấp bách:

- Thần tính của Hỏa chủng quá mạnh mẽ, khăn gấm của ta cũng chống đỡ không được bao lâu!

Ánh mắt của Hạc sư huynh lành lạnh, thở hổn hển mấy hơi, âm thanh lạnh lùng nói:

- Hỏa chủng này bất quá là một tia thần tính của Yêu Tiên kia mà thôi, ngay cả một phần vạn lực lượng cũng chưa tới, chẳng lẽ tập hợp lực lượng của ba người chúng ta còn không hàng phục được nó sao? Chê cười, dù thần hồn của Yêu Tiên kia sống lại, hôm nay ta cũng phải luyện hóa nó, Hồng sư muội, La sư đệ, ba người chúng ta đồng loạt ra tay áp chế nó...

Hai người khác đáp ứng, như nổi lên ngạo ý, ngang nhiên ra tay, muốn mạnh mẽ trấn áp Hỏa chủng.

Bốn vị tiểu tổ của Trục Yêu Minh thấy thế, hơi do dự, cuối cùng đi lên, muốn thúc dục linh lực trợ giúp trấn áp Hỏa chủng.

Nhưng Hạc sư huynh thấy vậy, lại quát một tiếng:

- Cút ngay, các ngươi không hiểu thuộc tính của khăn gấm, muốn nhiễu loạn thần phù bên trong sao?

Sắc mặt của ba tiểu tổ ngượng ngùng thu tay lại, thối lui đến một bên.

Lăng tiểu tổ Lăng Tiêu Tiêu là người thông minh, không có tiến lên đụng cây đinh, mà ánh mắt trầm tĩnh, như suy nghĩ cái gì, qua nửa ngày mới lên tiếng nói:

- Ba vị sư huynh sư tỷ, tiểu muội có một chủ ý, lực lượng của Hỏa chủng kia quá mạnh mẽ, khó có thể trấn áp, không bằng đưa pháp thuyền đến, mượn nhờ trận nguyên trên pháp thuyền phong ấn nó?

Lời vừa nói ra, ba vị khách quý hơi suy nghĩ, Hạc sư huynh nói:

- Kế này có thể thực hiện, chỉ là dùng trận nguyên trên pháp thuyền trấn áp Hỏa chủng, pháp thuyền xem như hủy, Lăng gia lão tổ của các ngươi không đau lòng sao?

Lăng Tiêu Tiêu cười nói:

- Tuy pháp thuyền này là Lăng gia lão tổ tự tay luyện chế, nhưng không coi bảo vật quý giá gì, cứ việc dùng!

- Đã như vậy, đa tạ!

Hạc sư huynh mở miệng, cũng không nhiều lời nữa.

- Sư huynh khách khí!

Lăng Tiêu Tiêu nghe vậy cực kỳ vui mừng, mặt mày mỉm cười, lập tức lấy ra ngọc phù truyền tin, lệnh Đông trưởng lão điều khiển pháp thuyền tới, trên pháp thuyền có một trận nguyên ẩn chứa lực lượng cường đại, chính là căn bản để pháp thuyền vượt qua Lạc Nhật Đại Mạc, nếu dẫn lực lượng kia ra, quả thực có thể vượt nửa bước Nguyên Anh, khó có thể tưởng tượng.

- Ta có một Băng Ly Thần Phiên, có thể thoáng áp chế Hỏa chủng...

Sau khi Dư gia tiểu tổ thối lui, bỗng nhiên mở miệng nói, sau đó lấy ra một thần phiên, phía trên thêu một Ly Long màu trắng trông rất sống động, còn chưa thúc dục, trên lá cờ đã có lãnh ý um tùm thích phóng, Hạc sư huynh thấy thế, không khỏi gật đầu, Dư gia tiểu tổ đại hỉ, vung vẩy thần phiên, Ly Long hiển hóa ra, bay về phía Hỏa chủng, vòng quanh bay múa.

Mạc gia tiểu tổ thấy thế, cũng cắn răng nói:

- Ta có ba tấm Cửu U Huyền Băng Phù, có thể dùng để trấn áp Hỏa chủng!

Nói xong cũng lấy ra ba tấm phù triện màu sắc óng ánh, phất tay đánh vào giữa không trung.

Bọn hắn không nguyện để Lăng gia đoạt hết danh tiếng, cũng muốn thừa cơ hội này, kéo tốt quan hệ với ba vị khách quý đến từ Thần Châu, chỉ là người ta dâng ra pháp thuyền, mình lại không được, tuy chiếc pháp thuyền kia là do Đông trưởng lão điều khiển, nhưng lại là vật của Lăng gia, chỉ có Lăng Tiêu Tiêu mới có thể dâng ra, bọn hắn không còn thượng sách, chỉ có thể lấy ra bảo bối của mình.

Thôi Thiểu Đình thấy vậy, vốn muốn giao ra Yêu Đan mình cất giữ, nhưng lại do dự, nghĩ tới một biện pháp khác, kêu lên:

- Mấy vị sư huynh, ta có một biện pháp, Hỏa chủng kia khó hàng như vậy, đơn giản là bởi vì bên trong còn sót lại Yêu tính không nguyện bị chúng ta hàng phục, nhưng nếu như dùng huyết mạch Yêu tộc hiến tế, có thể thu lại hay không?

Ba vị khách quý nghe vậy, không khỏi nao nao, liếc nhau, cảm giác việc này có thể thực hiện.

Hạc sư huynh nói:

- Nếu có, thì nhanh đi bắt giữ, không câu nệ tu vi, huyết mạch càng tinh khiết càng tốt!

Thôi Thiểu Đình đại hỉ, kêu lên:

- Trên pháp thuyền có, chính là tiểu đệ mua lại, bây giờ sẽ đi bắt giữ...

Dứt lời chắp tay, hóa thành lưu quang lướt gấp, chạy về chỗ pháp thuyền.

- Chúng ta lấy ra dị bảo trân tàng, nhưng hỗn đản kia lại thuận nước giong thuyền...

Ba tiểu tổ liếc nhau, trong ánh mắt đều có chút không cam lòng.

Bọn hắn đều nhìn ra, ba vị khách quý đến từ Thần Châu kia, thật rất coi trọng Hỏa chủng, đã tới trình độ quyết tâm hàng phục, ai có thể giúp đỡ chuyện này, thì không thể nghi ngờ quan hệ sẽ càng thân cận, sau khi tới Yêu Đình, sẽ được ba vị này chiếu cố, đến lúc đó lấy được chỗ tốt to lớn, quả thực khó có thể tưởng tượng...

Mà từ phản ứng của mấy vị khách quý, ý kiến của Thôi Thiểu Đình, không thể nghi ngờ là hợp tâm tư của người ta nhất.

Nhất là Lăng Tiêu Tiêu, trong nội tâm thầm hận, nghĩ thầm lúc trước mình dẫn tán tu kia lên thuyền, xác thực là muốn lừa bịp Thôi Thiểu Đình, về sau sự tình xác thực náo không lớn không nhỏ, làm cho nàng cực kỳ hài lòng, chỉ là ai nghĩ tới, lúc trước mình tiện tay đào lên một cái hố, lại để họ Thôi thuận tay nhặt được tiện nghi?

Chương 490: Chiếc pháp thuyền này thuộc về ta

Vô luận là Thôi Thiểu Đình kích động chạy về pháp thuyền, hay ba vị khách quý vẫn đang ra sức áp chế Hỏa chủng, hay ba tiểu tổ thủ ở một bên làm hình dáng trung tâm bảo vệ, đều không có lưu ý đến, ở thời khắc khẩn trương này, trên không trung có một miếng Cổ Ngọc hình loan nguyệt lặng yên thu liễm hào quang, như lưu yên bay mất.

- Con mẹ nó, đến lúc này còn muốn đánh chủ ý tới tiểu hồ ly của ta? Hôm nay ta sẽ cho các ngươi chịu không nổi!

Mà lúc này, Phương Hành ngồi ngay ngắn ở trong khoang thuyền, lạnh lùng mở hai mắt, âm hiểm cười cười.

Hắn hít mạnh một hơi, trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết.

- Mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng tiểu gia ta... làm

Đứng dậy, dặn dò đám tiểu hồ ly, vô luận xảy ra chuyện gì cũng không được ra ngoài, sau đó hắn mở cửa, đi ra hành lang, lúc này ngoài cửa bất ngờ có hai lão bộc áo xám đứng khoanh tay, Đông trưởng lão kia là người tâm tư tỉ mỉ, sau khi đạt được truyền âm, sợ Phương Hành sẽ thừa cơ đào tẩu, liền bảo hai lão bộc theo dõi hắn.

- Trở về, không nên đi ra lộn xộn!

Hai lão bộc áo xám mắt lạnh nhìn Phương Hành, lạnh giọng quát khẽ.

- Ta lộn xộn ngươi có thể làm gì?

Phương Hành nghiêng đầu nhìn hai người.

- Muốn chết!

Hai lão bộc áo xám được nghiêm lệnh, sao có thể khách khí với hắn, lập tức ra tay trấn áp.

- Oanh!

Hai lão bộc áo xám, một tên là Kim Đan tầng hai, một tên là Kim Đan tầng ba, đều không để Phương Hành vào mắt, gầm lên một tiếng, liền trực tiếp ra tay muốn chém giết hắn, nhưng lại không nghĩ rằng, cơ hồ ngay khi bọn hắn bấm niệm pháp quyết, trong tay Phương Hành hiện ra một thanh hắc kiếm, thân hình như khói xanh lướt qua.

- Xùy...

Phương Hành lướt qua hơn mười trượng, sau đó thân hình đứng lên, cầm cự kiếm tiếp tục đi về phía trước.

Sau lưng hắn, hai lão bộc áo xám kinh ngạc đứng tại chỗ, sau nửa ngày mới ngã xuống đất, máu tươi ồ ồ chảy ra.

Trên tay bọn họ, còn đang bắt pháp quyết...

- Hiện tại phải nhanh...

- Trên thuyền này, lão bộc áo xám có tất cả mười hai người, tu vi Kim Đan tầng một đến tầng năm không đều. Nhưng Đan phẩm bình thường, nhiều nhất là đan thành nhị pháp, ngoài ra còn có Đông trưởng lão, chính là Kim Đan trung kỳ, thân thể cường hoành, nếu ta muốn giết bọn hắn thì không khó khăn, chỉ là không thể cho bọn hắn cơ hội liên thủ, nếu bị bọn hắn kéo lại, thì sẽ rất phiền toái...

Trong lòng nghĩ như vậy, Phương Hành thúc dục thần thức, thần hồn cường đại hoàn toàn thể hiện, trên pháp thuyền bố trí cấm chế phòng ngừa thần thức dò xét tựa như vải mục bị hắn phá tan, mấy hơi sau, tình cảnh trong pháp thuyền đều hiển hóa ở trong thần thức, đối với hết thảy bố trí và tu sĩ ở trên pháp thuyền, Phương Hành đều hiểu rõ tại ngực.

Mà chính hắn thì thúc dục Liễm Tức Thuật đến cực hạn, thân hình bị khói xanh bao bọc, ở trong thần thức cảm ứng của các tu sĩ, thì giống như quỷ mị không có bóng dáng, tốc độ như gió, cơ hồ từng tu sĩ đều ở khi hắn đến gần ba trượng mới có thể phát giác được sự hiện hữu của hắn. Nhưng ở dưới khoảng cách như vậy, lại mấy ai có thể tránh được hắn ám sát?

Kỳ thật đối với Kim Đan cảnh mà nói, giết người không khó, tu sĩ cảnh giới cao muốn diệt sát tu sĩ cảnh giới thấp bất quá là nhấc tay, nhưng dù sao song phương đều nắm giữ lực lượng cường đại. Muốn giết người lặng yên không một tiếng động lại không dễ dàng, dù sao đối thủ yếu hơn mình, nhưng một khi liều mạng phản kháng, cũng sẽ gây ra động tĩnh rất lớn.

Trước đó Thôi Thiểu Đình không dám xuống tay với Phương Hành, chính là bởi vì điểm này.

Hắn tự nghĩ đánh thắng Phương Hành, lại không nắm chắc miểu sát.

Đương nhiên, sự tình hắn làm không được, không có nghĩa là Phương Hành làm không được.

Vô Danh Quyết, chuyên vì chém giết mà sinh, không hoa lệ, không đại khí, nhưng sẽ tận dụng tất cả lực lượng.

Chỉ cần cận thân, ngay lập tức ngự sinh tử.

Dùng thần thức sớm xác định vị trí của các lão bộc áo xám, lại dùng Liễm Tức Thuật cận thân, sau đó dùng thân thể cường hoành thúc dục hắc kiếm, bộc phát ra sát chiêu cường đại mà sắc bén, ở dưới đủ loại ưu thế áp đảo, đám lão bộc ở trong tay Phương Hành, yếu ớt giống như con dê, pháp thuật, pháp bảo thậm chí Đan quang của bọn hắn, đều không có cơ hội thi triển.

Một đường giết người, Phương Hành đã giết chết tất cả lão bộc áo xám, hôm nay chỉ còn Đông trưởng lão, lúc này hắn đang ở trên tầng cao nhất, cầm một Pháp Bàn to lớn khống chế, chỉ cần rót thần thức vào, là có thể khống chế pháp thuyền tiến lên hay dừng lại, thậm chí còn có thể khống chế pháp thuyền phòng ngự hoặc công kích.

Lúc này Đông trưởng lão nhanh chóng thúc dục pháp thuyền đi tới vị trí Lăng Tiêu Tiêu chỉ định, nhưng đột nhiên nội tâm hắn bất an, lập tức sinh lòng cảnh giác, chóp mũi như ngửi được mùi máu tanh, cái này làm hắn cả kinh, vội vàng xoay người, bất ngờ chứng kiến ở dưới ánh trăng, một thân ảnh nửa người bị sương mù màu xanh bao bọc lao về phía mình.

- Dĩ nhiên là ngươi!

Chứng kiến tướng mạo của người nọ, Đông trưởng lão hét lớn một tiếng, mặt đầy vẻ giận dữ.

Đối phương đến cực nhanh, ở thời khắc này, hắc kiếm đã sát bên người.

Mà ở thời khắc này, Đông trưởng lão giận tím mặt, vậy mà không né không tránh, tùy ý hắc kiếm chém tới.

- Thương...

Trong nháy mắt, Đông trưởng lão âm thầm thúc dục Đan Pháp, một đạo khí tức màu vàng hiện lên, toàn thân của hắn nổi lên biến hóa, màu sắc làn da trở nên ảm đạm ngưng thực, giống như đất đá, cho người một loại cảm giác cực kỳ trầm trọng, ở quanh người hắn, linh lực ảnh hưởng hư không, thậm chí xuất hiện ảo ảnh sơn mạch và cổ tùng, xa xưa mà kỳ ảo.

Một kiếm toàn lực của Phương Hành, trảm vào mi tâm của Đông trưởng lão, nhưng sự tình quỷ dị xuất hiện, trên trán Đông trưởng lão rõ ràng không có bất kỳ phòng ngự, nhưng một kiếm này chém lên, lại hỏa tinh văng khắp nơi, hắc kiếm bị bắn ra ngoài, tựa như chém lên nham thạch cứng rắn, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên trán Đông trưởng lão xuất hiện vết chém nhàn nhạt, vậy mà không có vết máu nào.

- Dã tâm gian trá, vậy mà muốn ám sát lão phu, nhưng ngươi trảm được một ngọn núi sao?

Đông trưởng lão đối kháng một kích của Phương Hành, miệng quát lạnh, chậm rãi đứng dậy, giống như núi cao, cho người uy áp vô tận.

- Hắc... lão hỗn đản, rất rắn chắc nha...

Phương Hành cầm hắc kiếm nhìn nhìn, lại nhìn Đông trưởng lão, cảm giác có chút kinh ngạc.

Mặc dù thân thể mình bị thương, lực lượng không đủ, nhưng một kiếm này, lại bị đối phương đối kháng, cũng có chút ngoài ý muốn.

Hắn cảm giác, không phải hắc kiếm không đủ sắc bén, mà là vừa rồi đối phương giống như hóa thành một ngọn núi lớn.

- Người này tu Sơn Pháp?

Trong lòng Phương Hành hiểu ra, con mắt như tên trộm đánh giá Đông trưởng lão.

- Lão đầu, ngươi rất rắn chắc nha...

Phương Hành cười một tiếng, thu hắc kiếm vào.

Sắc mặt Đông trưởng lão lành lạnh, vừa rồi mình gầm lên giận dữ, là cố ý đánh động thị vệ và mấy lão bộc áo xám, đáng lẽ đã nghe được mới đúng, nhưng bây giờ không có một người chạy đến, cộng với mùi máu tươi như ẩn như hiện kia, làm hắn ý thức được, chỉ sợ lúc này những lão bộc áo xám kia đã gặp nạn, trong tâm không khỏi trầm xuống.

- Rõ ràng chỉ là một Kim Đan sơ kỳ, làm sao có thể giết chết những lão bộc kia? Ngay cả ta tự mình ra tay, cũng khó có thể lặng yên không một tiếng động được... Chẳng lẽ trên pháp thuyền này, còn có đồng bạn của hắn sao? Không đúng, pháp thuyền này hoàn toàn ở trong khống chế của ta, bất luận kẻ nào đi vào pháp thuyền, đều cần sự đồng ý của ta, căn bản không có khả năng vụng trộm lẻn vào...

Trong lúc nhất thời, Đông trưởng lão tâm niệm xoay chuyển, càng nghĩ càng cảm thấy tán tu kia cổ quái.

- Nằm xuống cho lão phu!

Đông trưởng lão suy nghĩ một vòng, liền quyết định trước bắt Phương Hành lại rồi nói sau.

Đan thành nhất pháp, thì cả đời này, tuyệt đại bộ phận tinh lực đều đặt ở trên một đạo, cũng không úy kỵ Phương Hành.

Nhất là dưới tình huống Phương Hành cách mình gần như thế, Đông trưởng lão tự nghĩ sẽ dễ như trở bàn tay.

Sơn Pháp của hắn đã tu luyện đến hỏa hầu nhất định, lúc cần thiết, thậm chí có thể hóa thành một ngọn núi trấn áp đối thủ, hoặc là phòng ngự, vừa rồi chống cự hắc kiếm của Phương Hành, hắn chính là mượn đạo pháp mình tu hành, thân hoá một ngọn núi lớn, bất động từ cổ chí kim, trừ khi Phương Hành phá đạo pháp của hắn, hoặc có lực lượng phá núi, nếu không căn bản không gây thương tổn được hắn.

Ầm ầm!

Lực lượng một trảo kia, vậy mà phóng ra lôi âm kinh người, có thể thấy được lực lượng mạnh mẽ như thế nào.

Mà thời điểm Đông trưởng lão ra tay, trong mắt Phương Hành lóe lên ánh sáng âm u, vậy mà bất động như núi, cũng đánh tới một quyền.

- Muốn chết!

Đông trưởng lão cười lạnh.

Theo hắn, người này chỉ là Kim Đan sơ kỳ, lại muốn liều lực lượng thân thể với mình, cái này không phải muốn chết sao!

Cần phải biết, tuy hắn đan thành nhất pháp, nhưng lại là dị loại trong tu sĩ, tu luyện nhất pháp đến cực hạn, ở trong Trục Yêu Minh, thậm chí có danh xưng thân thể vô địch Kim Đan cảnh, lực lượng của hắn mạnh, thậm chí có thể rung chuyển Kim Đan hậu kỳ bình thường.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, khi bàn tay của hai người tương giao, chỉ nghe oanh... lực lượng tán loạn, vậy mà giằng co không chia trên dưới.

- Ngươi...

Con mắt của Đông trưởng lão căng thẳng, vẻ mặt hoảng sợ.

Mà Phương Hành cười hắc hắc:

- Lão đầu, ngươi có Sơn Pháp, thì cho rằng ta không có sao?

- Trong nội đan của hắn rõ ràng chỉ có hỏa diễm nhàn nhạt, sao lại có Sơn Pháp chuyên luyện nhục thân?

Trong nháy mắt, Đông trưởng lão cực kỳ kinh ngạc, đối phương dùng tu vi Kim Đan sơ kỳ, lại chống đỡ được Kim Đan trung kỳ như mình, chỉ có thể nói rõ, Sơn Pháp của đối phương còn mạnh hơn mình, bất quá rất nhanh, Đông trưởng lão liền phát hiện tuy lực lượng của đối phương mạnh, nhưng tác dụng chưa đủ, nhất là trên người đối phương có mùi máu tươi nồng đậm, hắn không khỏi đại hỉ, lực lượng liên tục không ngừng đè tới, miệng hét lớn:

- Mặc dù lực lượng của ngươi không tệ, nhưng thân thể rõ ràng bị hao tổn, lại có thể phát huy ra bao nhiêu lực đạo? Hôm nay khoảng cách gần như thế, lão phu muốn áp chế ngươi, dễ như trở bàn tay, xem ngươi còn có lời gì để nói...

Đang khi nói chuyện, sau lưng hiển hóa ra hư ảnh một ngọn núi lớn, trấn áp về phía Phương Hành.

Phương Hành thì cười cười, toàn lực chống nói:

- Còn có một câu!

Ánh mắt Đông trưởng lão lạnh lẽo:

- Câu gì?

Phương Hành nghiêm túc nói:

- Hiện tại ta chính thức tuyên bố, chiếc pháp thuyền này... thuộc về ta!

Chương 491: Khống chế pháp thuyền

Sau khi Phương Hành nói xong, đồng tử của hắn co rụt lại, thần hồn toàn lực xông tới.

Thông qua đồng tử của Đông trưởng lão, lực lượng thần hồn của hắn như thủy triều vọt tới. Lúc này hai người ở vào cục diện lực lượng giằng co, tuy lực lượng nhục thân của Đông trưởng lão chiếm ưu thế, nhưng Phương Hành lại không yếu, hắn không cách nào trong thời gian ngắn áp chế Phương Hành, cho nên song phương ai cũng không dám lộn xộn, khoảng cách lại gần, Đông trưởng lão liền trúng chiêu.

Đông trưởng lão cảm giác mắt tối đen, như lâm vào một không gian hắc ám, chung quanh toàn là hư vô băng giá, như lưỡi đao cắt thịt, trên đỉnh đầu thì có một ma linh ba đầu sáu tay, trán có mắt dọc, mục quang sâu kín nhìn hắn.

- Không tốt, hắn áp chế thần hồn của ta!

Đông trưởng lão kinh hãi, không nghĩ tới đối phương ngoại trừ nhục thân cường hoành, thần hồn cũng cường đại như thế.

Theo lý thuyết, tu vi của mình cao hơn đối phương, như vậy ở thần hồn và Sơn Pháp đều nên mạnh hơn đối phương mới đúng.

Nếu như nói nhục thân của đối phương cường đại, còn có thể dùng thiên phú dị bẩm để giải thích, như vậy vì sao thần hồn cũng mạnh mẽ như thế?

Trong kinh hoảng, Đan quang của hắn hiển hóa, toàn lực xông tới, phá vỡ huyễn tượng.

Oanh!

Dù sao cũng là Kim Đan trung kỳ, tuy lực lượng thần hồn không bằng Phương Hành, nhưng vẫn có sức phản kháng nhất định.

Chỉ đắm chìm trong huyễn tượng một hơi, Đông trưởng lão thanh tỉnh lại, mở hai mắt ra, vừa hay nhìn thấy một nắm đấm đấm tới, bành... hắn còn không kịp phản ứng, trên sống mũi đã trúng một quyền, mắt nổi đom đóm, lảo đảo lui về phía sau, còn chưa lui mấy bước lại ăn một cước, cả người kiệt lực té quỵ trên đất, thân thể run rẩy.

Thời điểm bị thần hồn của Phương Hành áp chế, Sơn Pháp của hắn thất thủ, vì vậy mới dẫn tới tình cảnh này.

- Con mẹ nó, nếu không phải tiểu gia sợ náo động tĩnh quá lớn. Ngươi cho rằng đối phó ngươi còn cần phiền toái như vậy sao?

Phương Hành tức giận mắng hai câu, vèo... lấy ra hắc kiếm, gác ở trên cổ Đông trưởng lão.

- Nói ra cổ chú và phù văn khống chế chiếc pháp thuyền này...

Đông trưởng lão bị hắn áp chế, đã không dám có một chút ý niệm khinh thường Phương Hành trong đầu, hắn tựa hồ nỗ lực bò lên, cực kỳ che giấu bắt pháp quyết, làn da quanh người biến hóa, lần nữa thi triển đạo pháp hóa thân thành núi, ý cảnh hùng hồn hiển hóa ở quanh người, mà hắn thì ngồi khoanh chân, thanh âm lành lạnh:

- Ngươi muốn từ trong tay lão phu đoạt pháp thuyền, đó là nằm mộng... dù lão phu đấu pháp không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi muốn thương tổn ta, cũng không dễ dàng như vậy...

- Ách, còn có thể như vậy?

Phương Hành ngẩn ngơ, không nghĩ tới Đông trưởng lão sẽ chơi xấu như vậy.

Người này hiển nhiên không phải đối thủ của mình, vậy mà nghĩ ra kế thi triển Sơn Pháp, làm mình trở nên giống như rùa đen, thần hồn cũng rút vào Kim Đan, phòng ngừa mình tiến hành áp chế hắn, làm như vậy là tương đương với tự phong ấn, nhưng nếu mình không thể phá Sơn Pháp của hắn, thì không có biện pháp nào tổn thương được hắn.

Nếu ở bình thường, ngược lại có rất nhiều phương pháp đối phó hắn, hoặc luyện hoặc ngâm, hoặc dùng Mộc Pháp phá Sơn Pháp của hắn, nhưng hôm nay pháp thuyền đang chậm rãi đi về phía Xích cốc, nếu mình không thể ở trước đó tiêu diệt hắn, gặp xui xẻo đúng là mình rồi.

- Chơi xấu với ta, không biết ta là tổ tông phương diện này sao?

Phương Hành tức giận nghĩ, cầm hắc kiếm chém loạn, dưới thân kiếm có thanh âm sặc sặc, ánh lửa bắn ra bốn phía.

Quanh người Đông trưởng lão xuất hiện rất nhiều vết thương, nhưng hắn vẫn cố thủ tâm thần, phát huy Sơn Pháp.

- Xem hai ta ai hao tổn qua ai...

Phương Hành thu hắc kiếm, xông lên tay đấm chân đá.

- Ngươi rất rắn chắc đúng không?

- Hóa thân núi lớn đúng không?

- Chẻ không được ngươi đúng không?

- Hôm nay ta đánh ngươi đến sơn băng địa liệt...

Bành bành bành bành...

Đông trưởng lão giống như một trái bóng da, bị Phương Hành đánh bành bành rung động, nhưng cắn răng nhịn xuống.

- Tiểu... Tiểu hỗn đản... Ngươi đừng nằm mộng... Sơn Pháp không phá, ngươi... mơ tưởng làm tổn thương ta...

- Đợi cho tới chỗ bốn vị tiểu tổ và khách quý Thần Châu... sẽ là tử kỳ của ngươi...

- Nếu ta là ngươi... sẽ lập tức đào tẩu... Có lẽ còn có một đường sinh cơ...

Thần niệm của Đông trưởng lão chấn động, hiển nhiên cố nén đau đớn, nhưng vẫn bày ra vẻ hung ác, một bộ cùng Phương Hành phân cao thấp đến cùng, thậm chí uy hiếp, bởi vì hắn tin tưởng vững chắc, đợi cho pháp thuyền tới Xích cốc, gặp bốn vị tiểu tổ và khách quý Thần Châu, chính là tử kỳ của tiểu quỷ này, mà mình, chỉ cần kiên trì một chút mà thôi...

- Đào tẩu? Hắc hắc, ngươi nghĩ ta ngốc sao, ở trên Lạc Nhật Đại Mạc, ta có thể thoát được?

Phương Hành nghe vậy, cười hắc hắc, nhìn

Đông trưởng lão từ trên xuống dưới:

- Ngươi ép ta dùng tuyệt chiêu a...

- Ngươi... Lão phu cả đời nghiên cứu Sơn Pháp, hóa thân thành núi... Ngươi... Có thể làm khó dễ được ta...

Đông trưởng lão lạnh giọng hét lớn, trong lời nói đã có lửa giận, lại có khinh thường.

Phương Hành không để ý tới hắn, mở túi trữ vật ra, lựa nửa ngày, lại rút ra một cây Phân Thủy Thứ dài nhỏ, nhưng không hài lòng, sau đó lấy ra một cây Phán Quan Bút, vẫn không hài lòng, ném qua một bên, cuối cùng lấy ra một cây trường mâu dài hơn trượng, to chừng cổ tay trẻ em, phía trên hiện đầy gai ngược...

Phương Hành cười xấu xa, tay cầm trường mâu, đi tới sau lưng Đông trưởng lão, tay nâng đối phương đến giữa không trung.

Tuy Đông trưởng lão thi triển Sơn Pháp, nhưng còn có một tia thần niệm chú ý bốn phía, động tác này của Phương Hành, lập tức để hắn nghĩ tới một sự tình không tốt, thần niệm không khỏi kịch liệt lên:

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Phương Hành nói:

- Tuy ta không phá được Sơn Pháp của ngươi, nhưng ta tìm điểm yếu của ngươi!

Đông trưởng lão cả giận nói:

- Lão phu tu là Sơn Pháp, không phải tà công, không có điểm yếu...

Phương Hành chỉ chỉ trường mâu vào cúc hoa của hắn nói:

- Đây không phải sao?

Đông trưởng lão cả giận nói:

- Lão phu dầu gì cũng là Kim Đan lão tổ, ngươi không thể nhục ta như thế...

Phương Hành nói:

- Hỏi ngươi lần cuối cùng, ngươi nói hay không?

Đông trưởng lão bị hù sắp hồn phi phách tán, gian nan hạ quyết định:

- Ta... Ta nói!

Sau nửa ngày, Phương Hành xác định phương pháp khống chế cổ chú và phù văn không sai, lại xóa đi ấn ký của Đông trưởng lão trong Pháp Bàn, đổi thành của mình, cảm nhận cảm giác khống chế một chút, nhất thời cười hắc hắc...

...

Lại nói Thôi Thiểu Đình, hắn lộ vẻ vui mừng chạy về chỗ pháp thuyền, nghĩ thầm sau khi mình bị tên hỗn đản kia lừa, một lòng chỉ muốn giết đối phương, nên mới phản ứng nhanh nghĩ tới vấn đề này, thời điểm xông về trước, hắn nhanh chóng sắp xếp kế hoạch của mình, tên hỗn đản kia, nhất định phải giết chết, ra một ngụm ác khí.

Về phần những tiểu hồ ly kia...

Mấy con còn chưa hóa thành hình người, thì dùng để tế tự, còn con lớn nhất, mình có thể lưu lại!

Nghĩ tới hình ảnh kia, trong mắt hắn không khỏi có chút hưng phấn.

Thân hình đi không bao lâu, thì thấy phía trước tử vân quanh quẩn, một chiếc pháp thuyền to lớn bay đến, trong tâm Thôi Thiểu Đình đại định, vội vàng nghênh đón, kêu lên:

- Đông trưởng lão, nhanh để ta lên thuyền, ta muốn tìm...

Lời còn chưa dứt, đột nhiên chứng kiến mấy trận pháp trên pháp thuyền vận chuyển, trận pháp phòng ngự bao phủ cả chiếc pháp thuyền, người bên ngoài không cách nào tùy ý đi vào, mà trận pháp công kích cũng quỷ dị đổi hướng, nhắm ngay hắn, cái này khiến cho

Thôi Thiểu Đình kinh hãi, thân hình vội vàng dừng lại, cảm thấy có chút chần chờ.

- Đông trưởng lão, ngươi đang làm cái gì? Nhanh để ta đi lên!

Thôi Thiểu Đình chau mày, nhìn pháp thuyền hét lớn.

Nhưng lúc này, trên trận pháp công kích, linh quang ngưng tụ, ở thời điểm hắn còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe oanh... linh quang như tia chớp bắn về phía hắn, lướt qua bên trái của Thôi Thiểu Đình, chỉ lệch một trượng, ầm... lại đánh vào vách núi phía sau hắn, vách đá cứng rắn bị oanh sụp một mảng lớn.

- Ngươi... Đông trưởng lão, ngươi điên rồi sao?

Thôi Thiểu Đình bị hù để chảy mồ hôi lạnh, vội vàng lui về phía sau, đồng thời khởi động bình chướng phòng ngự.

- Ha ha ha ha... Thật có lỗi, lần thứ nhất loay hoay cái đồ chơi này, bắn không quá chuẩn...

Trên pháp thuyền, bỗng nhiên có tiếng cười to vang lên, bên mạn thuyền lộ ra một khuôn mặt áy náy, trên vai còn nằm một con tiểu hồ ly mập mạp, không phải tán tu mà Thôi Thiểu Đình một lòng muốn giết chết thì là ai?

- Thế nào lại là ngươi? Đông trưởng lão đâu?

Thôi Thiểu Đình chấn kinh, cả người có chút mộng.

Chương 492: Nghênh ngang rời đi

- Ngươi tìm hắn sao?

Phương Hành cúi người xách lên một thân ảnh, dùng sức ném ra, Thôi Thiểu Đình vội vàng vận chuyển linh lực tiếp người kia, nhìn kỹ lại, không phải Đông trưởng lão thì là ai? Lúc này đối phương rất thảm, mặt mũi bầm dập, đã ngất đi, hai cánh tay bị xoắn nát bấy, nhất là mồm sưng toét, rõ ràng có thể nhìn ra hàm răng thiếu đi phân nửa...

Nhìn thấy một màn này, ý niệm đầu tiên của Thôi Thiểu Đình dĩ nhiên là không tin!

Thương thế của Đông trưởng lão, rõ ràng là bị người dùng nhục thân đánh ra, nhưng Đông trưởng lão lại dùng nhục thân cường hãn xưng danh, được xưng cận thân chém giết vô địch trong Kim Đan cảnh, ai có thể cứng rắn đánh hắn thành dáng vẻ ấy?

- Ha ha, thật có lỗi, ta nói với lão nhân này là pháp thuyền thuộc về ta, nhưng hắn chết sống không chịu, nên ra tay hơi nặng...

Trên mạn thuyền, Phương Hành cười phá lên, sau đó thần niệm khống chế trận pháp công kích, hơi điều chỉnh phương hướng, lần nữa nhắm ngay Thôi Thiểu Đình. Thôi Thiểu Đình không phải người ngu, vừa thấy cảnh này, mồ hôi lạnh chảy ròng, hắn không có ý định đối chiến chiếc pháp thuyền kia, gầm lên giận dữ, ôm Đông trưởng lão quay đầu bỏ chạy!

- Hỗn đản, trả ta một ngàn Linh Tinh...

Phương Hành thấy thế, hai đạo trận quang khủng bố oanh ra, đồng thời điều khiển pháp thuyền đuổi theo.

Bên kia đang chờ pháp thuyền đi tới, lợi dụng trận nguyên áp chế Hỏa chủng, cũng chờ đợi Thôi Thiểu Đình bắt mấy con tiểu hồ ly đến hiến tế, nhìn thấy pháp thuyền ầm ầm lao đến, đại trận công kích trên mạn thuyền thỉnh thoảng bắn ra linh lực. Mà trước thuyền, Thôi Thiểu Đình vừa gào thét vừa chạy như con thỏ, trong nội tâm khiếp sợ không cần phải nói nữa...

- Đây là tình huống như thế nào?

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người ngây ngẩn, sờ không được đầu óc.

- Hỗn đản, không trả một ngàn Linh Tinh cho ta, ta đánh chết ngươi...

Oanh… một đạo trận quang đánh qua.

- Đến thời điểm này, còn nghĩ hiến tế tiểu hồ ly của ta, ta đánh chết ngươi...

Oanh... lại một đạo trận quang.

- Dám an bài cho ta khoang thuyền kém cỏi nhất, ta đánh chết ngươi...

- Con mẹ nó, Tiểu Bàn, ngươi đừng cắn lỗ tai ta... Ta đánh chết ngươi...

Trên pháp thuyền, tiếng chửi bới không dứt, trận quang ầm ầm rung động cũng không dứt, một đường bay tới, oanh sụp nửa cái Xích cốc.

Bất quá tuy uy thế rất mạnh, nhưng đều kém một chút, Thôi Thiểu Đình bị hắn đuổi chật vật, tóc tai bù xù như một tên điên, nhưng không có bị oanh giết, gầm thét chạy trở về...

- Hỗn đản kia đoạt pháp thuyền của chúng ta...

Thanh âm phẫn nộ lại uất ức vang vọng hư không, ba vị khách quý cùng mấy vị tiểu tổ đều sợ ngây người.

Ai đoạt pháp thuyền?

Tuy mọi người đều không ở trên pháp thuyền, nhưng trên đó còn có mười hai vị Kim Đan cảnh, ba mươi sáu thị vệ Trúc Cơ hậu kỳ cùng Đông trưởng lão tu vi Kim Đan trung kỳ, hơn nữa nhục thân cường hãn, chiến lực siêu quần trấn thủ... Huống chi ở dưới Đông trưởng lão khống chế, đại trận phòng ngự của pháp thuyền mở ra, ngay cả Nguyên Anh cảnh muốn đánh nát đại trận cũng không dễ dàng, người bên ngoài làm sao xâm nhập?

Chỉ là vấn đề này thực không kịp ngẫm nghĩ nữa, bởi vì pháp thuyền kia đã bay đến trước bọn hắn.

- Được rồi, ta thừa nhận ta chơi không giỏi thứ này, lâu như vậy cũng đánh không chết ngươi, ta tự mình động thủ vậy!

Trên mạn thuyền, Phương Hành nhảy ra ngoài, tiện tay cầm cung, cài tên, nhắm ngay Thôi Thiểu Đình đang chạy trốn, theo linh lực rót vào, trên thân cung, vô số phù văn sáng lên, Thôi Thiểu Đình đã nhận ra nguy cơ sau lưng, không khỏi cảm thấy sợ hãi, nắm Đông trưởng lão đang hôn mê chắn ở trước người, đồng thời nhanh chóng lao về phía Xích cốc.

- Vèo!

Phương Hành thả dây cung, trên cung có lưu quang sắc bén yên lặng xuyên qua hư không.

- Đông trưởng lão, mạng nhỏ quan trọng hơn, đành phải hi sinh ngươi vậy...

Thôi Thiểu Đình giơ Đông trưởng lão ngăn cản ở trước người, trong nội tâm mặc niệm.

Nhưng một hơi trôi qua, hắn bỗng nhiên phát giác không đúng, mũi tên kia nhắm tới không phải mình, mà là bay về phía ba vị khách quý, ba người kia vốn đang toàn lực ra tay trấn áp Hỏa chủng, vừa thấy tình huống có biến, liền dứt khoát hạ quyết định, chậm rãi rút linh lực về, muốn buông tha Hỏa chủng để bảo vệ mình.

Bọn hắn không dám thoáng cái rút về tất cả linh lực, bởi vì lo lắng Hỏa chủng bị áp chế lâu như vậy, sẽ tự bạo cắn trả.

Nhìn tất cả linh lực sắp rút về, lại không nghĩ tới, đột nhiên không hề có dấu hiệu, mũi tên phá không bay tới, thậm chí ba người bọn họ ngay cả chút tâm lý cũng không có chuẩn bị, bởi vì căn bản không có một chút sát khí, người bắn tên nhắm không phải bọn họ, trong lòng tự nhiên sẽ không cách nào sinh ra cảm ứng, mũi tên kia, bắn chính là Hỏa chủng đang bị trấn áp...

- Bành!

Mũi tên như sao chổi bay đến, cực kỳ tinh chuẩn bắn vào Hỏa chủng.

Hỏa chủng vốn bởi vì ba khách quý triệt tiêu linh lực mà phản lực càng ngày càng mạnh, lúc này bị lực lượng bên ngoài đả kích, khăn gấm lập tức phát nổ, hỏa diễm như thủy triều xung kích, trong lúc nhất thời bao phủ phương viên mấy trăm trượng, hơn nữa còn đang không ngừng khuếch trương, mà ba khách quý cùng với mấy vị tiểu tổ đều ở trong phạm vi này.

Ngay cả pháp thuyền ở ngoài ba dặm, cũng bị hỏa lực xung kích thoáng một phát, lung la lung lay, gần muốn rơi xuống.

- Mẹ của ta, uy lực lớn như vậy, sớm biết nên tránh xa một chút lại bắn tên...

Đối mặt lực đạo cuồng bạo khi Hỏa chủng nổ bung, Phương Hành có chút tắc lưỡi, xám xịt điều khiển pháp thuyền quay đầu.

Nguyên lai sau khi hắn khống chế Đông trưởng lão, vốn có cơ hội trực tiếp điều khiển pháp thuyền đào tẩu, chỉ là hắn lo lắng ba vị khách quý trên pháp thuyền thực lực mạnh mẽ, đến lúc đó đuổi theo, vẫn sẽ có chút phiền toái, bởi vậy sau khi đoạt pháp thuyền liền chạy tới, giả ý bắn chết Thôi Thiểu Đình, trên thực tế là muốn cho ba vị khách quý kia ăn chút đau khổ, chấm dứt hậu hoạn của mình mà thôi...

Trước dùng Nguyệt Như Ý quan sát cẩn thận, hắn biết Hỏa chủng chính là thần tính còn sót lại sau khi Yêu Tiên vẫn lạc biến thành, tất nhiên không phải đồ vật dễ đối phó gì, lại thấy ba người kia liên thủ trấn áp Hỏa chủng, cơ hồ đã dùng hết tất cả khí lực, liền quyết định cho nó một mũi tên, chỉ cần phá vỡ cân đối giữa ba người kia và Hỏa chủng, sẽ phát sinh chuyện gì thì mình không cần suy nghĩ nhiều rồi!

Kết quả rất thuận lợi, Hỏa chủng còn mạnh hơn mình tưởng tượng rất nhiều.

- Ha ha, lúc này có lẽ không đuổi theo nhanh như vậy, chạy mau chạy mau...

Liếc nhìn Xích cốc hóa thành biển lửa, Phương Hành cười ha ha, điều khiển pháp thuyền bỏ chạy.

Chỉ là ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, trong biển lửa, một ánh lửa lớn cỡ long nhãn, khó có thể phát giác đuổi theo pháp thuyền rời đi.

- Cái này... Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Tên kia là ai?

Trong Xích cốc, hỏa diễm thật lâu không dứt, sau nửa ngày mới có mấy đạo lưu quang từ trong biển lửa bay ra, trôi nổi giữa không trung, thở dốc thật lâu, đi ra sớm nhất là ba vị khách quý, sắc mặt của bọn hắn vừa khiếp sợ, vừa phẫn nộ, còn kèm theo chút không hiểu, thật sự không nghĩ tới, đang yên đang lành, vì sao lại xuất hiện một màn như vậy…

- Hỗn đản, ta… ta nhất định phải bầm thây ngươi vạn đoạn…

Sau ba gã khách quý, bốn vị tiểu tổ của Trục Yêu Minh cũng dần dần trốn ra biển lửa, nhân vật có thể xưng tiểu tổ, thực lực quả nhiên không tệ, tuy biển lửa kia khủng bố, nhưng bọn hắn lại không có một người chết, bất quá bộ dáng chật vật là không trốn được, nhất là Thôi Thiểu Đình, mới đầu hắn trốn vào Xích cốc, về sau biển lửa trùng kích, cũng bị dìm ngập trong đó.

Hôm nay tuy trốn thoát, nhưng cả người cơ hồ phát điên, vừa ho khan vừa gào thét.

- Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Đến tột cùng là ai trêu chọc hắn?

Sắc mặt ba gã khách quý đều khó coi, nghiêm nghị gào lên, kỳ thật dù không có trận nguyên trên pháp thuyền hỗ trợ áp chế, bọn hắn cũng có thể trấn áp Hỏa chủng, thành công phong ấn, chỉ là ai nghĩ đến, cuối cùng sẽ biến thành như vậy?

Loại cảm giác "con vịt" đến miệng lại bay mất kia, để bọn hắn phẫn nộ đến mất đi thái độ thong dong.

- Chúng ta... Chúng ta không biết...

Ba vị tiểu tổ Dư, Mạc, Lăng thấy khách quý nổi giận, cả đám run như cầy sấy, đột nhiên cùng nhau chỉ về phía Thôi Thiểu Đình:

- Là hắn, người nọ vốn là một tán tu lên thuyền, cuối cùng lại nảy sinh ân oán với hắn, có phải ngươi trêu chọc người ta hay không?

Thôi Thiểu Đình đối mặt ba người chỉ trích, nhất thời không nói gì, ngay cả tâm tư muốn khóc cũng có.

Mà nữ tử áo đỏ thì bỗng nhiên lấn đến gần, âm thanh lạnh lùng nói:

- Người nọ đến tột cùng là ai? Ngươi có nhận thức hắn không?

Thôi Thiểu Đình gan giật tái xanh, lắp bắp nói:

- Ta... Ta không biết, ta chỉ là muốn mua hồ ly của hắn mà thôi...

Nữ tử áo đỏ lại hỏi vài câu, xác định Thôi Thiểu Đình không biết chi tiết của đối phương, mới hừ lạnh một tiếng, cúi đầu suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi:

- Người trên pháp thuyền kia khuôn mặt rất giống? Bộ dáng cũng giống, thanh âm càng giống... Chẳng lẽ thật là hắn? Thế nhưng hắn… không phải nói hắn đã chết ba năm rồi sao? Tại sao lại sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Trong các loại ngờ vực vô căn cứ, nàng nhịn không được ngẩng đầu nhìn phương hướng pháp thuyền rời đi, trong mắt lóe lên dị sắc.

Chương 493: Thanh Hồ Quỷ Diện

Lúc này Phương Hành để pháp thuyền tự động bay đi, mình thì đi dạo vào phòng của mấy vị khách quý và Tứ gia tiểu tổ, bất quá đáng tiếc, không có phát hiện quá nhiều Pháp bảo và thứ tốt, dù sao ở trong Tu Hành Giới, túi trữ vật thịnh hành, đồ vật quý trọng đều là đặt ở trong túi trữ vật, chỉ có vài thứ cồng kềnh lại không tiện mang, mới có thể để ở ngoài.

Bất quá cũng may, một ít đồ chơi quý giá và bảo bối phụ trợ tu hành vẫn có vài món, thí dụ như Ngọc Chẩm có thể ngưng tụ linh khí, có Bách Tức Hương an thần minh tưởng, giúp người tìm hiểu đạo pháp, còn có ngọc bàn cấu tạo hình tinh xảo, dùng để suy diễn trận pháp… tất cả đều là vật giá trị xa xỉ, không phải tu sĩ bình thường có thể sử dụng được, chỉ là hiện tại ánh mắt của Phương Hành tương đối cao mà thôi.

Dạo qua một vòng, Phương Hành chạy xuống khoang thuyền, lúc này bên trong tràn đầy người, đều là tạp dịch và thị vệ trên pháp thuyền, vừa rồi Phương Hành không có đại khai sát giới, có thể tạo thành uy hiếp với hắn, không cần phải nói, tự nhiên là một đao chém chết, nhưng những thị vệ và tạp dịch này lại chỉ tiện tay đánh bất tỉnh, sau đó nhét vào trong khoang thuyền.

Lúc này Tiểu Tam và Tiểu Tứ thở hổn hển đưa đến một cái ghế bành, sau đó ưỡn ngực thẳng tắp, đứng hai chân lên, làm hình dáng thị vệ trung tâm, Phương Hành thì tùy tiện ngồi ở trên ghế thái sư, vung tay, lệnh Tiểu Ngũ và Tiểu Lục đi vào trong khoang thuyền gọi đám người kia ra, từng bước từng bước hỏi rõ tác dụng của bọn hắn...

Những thị vệ kia thì không cần phải nói, trực tiếp giải cấm chế, ném ra pháp thuyền.

Nha hoàn áo xanh của Thôi tiểu tổ kia, cũng không cần nói, một cước đạp xuống pháp thuyền.

Về phần phụ trách nấu nước quét nhà, nấu cơm, phụ trách giữ gìn pháp thuyền thì giữ lại, nghiêm khắc khống chế.

Những tu sĩ này, thân phận vốn thấp kém, tu vi cũng thấp, ở dưới Phương Hành tu vi Kim Đan cảnh trấn nhiếp, cùng với một đám tiểu hồ ly cáo mượn oai hùm uy hiếp, nào dám phản bác? Vì bảo vệ mạng nhỏ, thành thành thật thật tiếp nhận khống chế, tất cả có chức trách riêng, trở thành người giúp Phương Hành quản lý pháp thuyền, kể từ đó, đám tiểu hồ ly bị người khinh khỉnh, lúc này lại biến thành tiểu công chúa được người hầu hạ.

Vừa mới an bài thỏa đáng, lại nghe dưới pháp thuyền có tiếng thét lên, thanh âm là của Tiểu Bàn, trong nội tâm Phương Hành cả kinh, vội vàng Na Di, đi tới trong phòng bếp, chỉ thấy ở cửa ra vào, hai chân trước của Tiểu Bàn bụm lấy miệng của mình, con mắt ngập nước nhìn đoàn hỏa diễm trước mắt, ngọn lửa kia màu xanh trắng, bồng bềnh bất định nhảy ở trên không trung, cực kỳ thần dị.

Vội vàng bế Tiểu Bàn qua, kéo móng vuốt xuống nhìn, nguyên lai bờ môi đã bị phỏng, trải qua nó kể lể, Phương Hành mới hiểu được, nguyên lai thời điểm Phương Hành cùng với những tiểu hồ ly khác xử lý sự tình, Tiểu Bàn lại đi tới phòng bếp tìm ăn, giống như con chuột rơi vào hũ gạo, lại trong lúc vô tình phát hiện Hỏa chủng này.

Cũng không biết người khác thấy được Hỏa chủng là phản ứng gì, dù sao Tiểu Bàn là càng nhìn càng cảm thấy Hỏa chủng mỹ diệu khó tả, mang theo lực hấp dẫn mê người, sau khi nhịn nửa ngày, liền há miệng nuốt tới, kết quả chính là... miệng bị đốt!

- Đây là Hỏa chủng mà Yêu Tiên lưu lại, sao sẽ ở trên pháp thuyền?

Phương Hành cảm ứng được khí tức trên Hỏa chủng, trong lòng khẽ nhúc nhích, ngăn đám tiểu hồ ly muốn xông lên báo thù cho Tiểu Bàn, sau khi bôi thuốc trị thương, thì một cước một cái đá chúng ra khỏi phòng bếp, mình cũng cách khá xa, đánh giá Hỏa chủng cẩn thận, mày cau lại...

Trước đó hắn đối với Hỏa chủng này, là không có ý nghĩ gì, mặc dù biết cái này là đồ tốt, nhưng nếu muốn từ trong tay ba vị khách quý Thần Châu và bốn vị tiểu tổ cướp Hỏa chủng, việc này phong hiểm quá lớn, bởi vậy lúc đầu hắn chỉ coi Hỏa chủng là đồ vật mang đến phiền thứ cho đám người kia, sau khi dẫn ra phiền toái, thì liền quay đầu bỏ chạy.

Nhưng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, nó lại đi tới trên pháp thuyền, cũng may mắn ở trong Xích cốc, nó phóng ra rất nhiều hỏa diễm, lực lượng xói mòn nghiêm trọng, lúc này mới giống như Hỏa chủng bình thường, bằng không pháp thuyền cũng bị nó đốt cháy.

- Chẳng lẽ bởi vì ta bắn nó một mũi tên, nó tới tìm ta báo thù sao?

Phương Hành cẩn thận từng li từng tí nghĩ, bất quá cảm ứng thoáng một phát, ngược lại không phát hiện Hỏa chủng có địch ý.

- Xem xét thoáng một phát!

Phương Hành ngưng thần nhìn Hỏa chủng, trong mắt ẩn ẩn có phù văn hiển hóa.

Sau nửa ngày, hắn dụi dụi mắt, bảo bọn tiểu hồ ly đưa đến một cái ghế, bắt chéo chân ngồi xuống, vừa rồi sử dụng Âm Dương Thần Ma Giám, là xem tính chất của Hỏa chủng, xác thực như ba gã khách quý kia thảo luận, Hỏa chủng này là sau khi Yêu Tiên vẫn lạc, mảnh vỡ thần tính hóa thành, phía trên thiêu đốt hỏa diễm chính là Thần Hỏa.

Loại Thần Hỏa này, có chút tương tự Tam Muội Chân Hỏa, bất quá lại hơi bất đồng, bởi vì trong lửa ẩn chứa thần tính của vị Yêu Tiên kia, tính chất cải biến, từ trình độ nào đó mà nói, đại biểu là mảnh vỡ thần hồn của Yêu Tiên kia...

Chỉ có điều, tuy là mảnh vỡ thần hồn, nhưng Hỏa chủng không có ý thức, không có khả năng tìm mình báo thù.

- Hẳn là nó bị cái gì đó hấp dẫn tới?

Trong nội tâm Phương Hành hơi động, nhìn thoáng qua đám tiểu hồ ly ở sau lưng đang tò mò nhìn Hỏa chủng, tiện tay nắm qua một con, quơ quơ ở trước mặt Hỏa chủng, nhưng Hỏa chủng không phản ứng chút nào, vẫn trầm tĩnh không nhúc nhích, Phương Hành thấy thế, lại nắm một con khác, liên tục không ngừng quơ ở trước Hỏa chủng, đến phiên Tiểu Nhất, nha đầu kia lại đỏ mặt lên...

- Bị Phương đại gia nắm lấy quơ quơ, thật sự quá khó coi...

Trong nội tâm nàng nghĩ, vị Phương đại gia này cái gì cũng tốt, chỉ là quá thô lỗ.

Bất quá Tiểu Nhất thử qua, Hỏa chủng cũng không có phản ứng, cái này làm Phương Hành đau đầu.

- Đến cùng là chuyện gì xảy ra...

Hắn gãi đầu, đau khổ suy nghĩ.

Tìm hiểu thời gian thật dài, thủy chung không rõ vì sao Hỏa chủng lại bị hấp dẫn tới.

Rơi vào đường cùng, Phương Hành không nghĩ nữa, mặc kệ nó a, tóm lại là đồ tốt, trước phong ấn nói sau, bất quá sau khi thử vài lần, hắn lại bất ngờ phát hiện, phong ấn Hỏa chủng không phải sự tình đơn giản. Ở trên tay hắn, có vài Pháp bảo phong ấn không tệ, nhưng sau khi Hỏa chủng bị dẫn vào trong đó, vậy mà trực tiếp hủy Pháp bảo, một lần nữa về tới trong không khí.

Phương Hành bất đắc dĩ, đặt mông ngồi trên mặt đất, nghĩ thầm chẳng lẽ để đồ vật này ở trên thuyền sao?

Bên cạnh hắn, đám tiểu hồ ly cũng thở dài, học bộ dáng của Phương Hành.

Phương Hành có chút không cam lòng, đuổi đám tiểu hồ ly đi, sau đó từ trong túi trữ vật đổ ra các loại đồ chơi, quyết định thử hết một lần, bất quá Hỏa chủng mặc hắn lấy ra dị bảo gì, cũng không có phản ứng, cơ hồ khiến hắn muốn buông tha.

Nhưng trong lúc vô tình mở ra không gian giới chỉ, Hỏa chủng đột nhiên nhúc nhích.

Phương Hành nhất thời cả kinh, nhìn về phía không gian giới chỉ trong tay, không gian giới chỉ này cũng là một loại Pháp khí trữ vật, phẩm giai cũng không tính cao, không gian nhỏ hơn túi trữ vật không ít, chỉ có điều Phương Hành coi không gian giới chỉ này như trang sức đeo ở trên người, ngược lại cực kỳ ẩn nấp, cho nên bình thường hắn để vài vật quý giá vào trong đó.

Thái Thượng Đạo Bách Hung Đồ, Ngọc Thư…

đều ở trong không gian giới chỉ, mà hôm nay, hắn lấy ra từng cái, quơ quơ ở trước Hỏa chủng, bất ngờ phát hiện đồ vật dẫn động Hỏa chủng phản ứng... là Thanh Hồ Quỷ Diện.

Là mặt nạ thần bí lúc trước hắn lấy ở trong Tiên Điện của Thanh Khâu Phần, là vật ấy dẫn phát Hỏa chủng phản ứng.

Thanh Hồ Quỷ Diện này, là một trong mấy Pháp bảo thần bí nhất mà hắn lấy được.

Lúc trước thời điểm đồng hành với Liên Nữ, hắn cũng hỏi không ít lần, nhưng Liên Nữ không chịu nói cho hắn biết, chỉ nói truyền nhân của Thanh Hồ Quỷ Diện này vốn không nên là hắn, nhưng rơi vào trong tay Phương Hành, vậy cũng tính toán hữu duyên với hắn, nàng không tiện quản nhiều, cũng không thu hồi bảo vật, nhưng sẽ không trợ giúp Phương Hành luyện hóa bảo vật này, hết thảy nhìn cơ duyên.

Từ giọng điệu của Liên Nữ, bảo Phương Hành ẩn ẩn cảm thấy, khả năng Thanh Hồ Quỷ Diện này bị mình luyện hóa không lớn, hơn nữa không biết tác dụng cụ thể của nó, không có kỳ vọng gì, vì vậy một mực đặt ở trong không gian giới chỉ.

Cho tới hôm nay, Hỏa chủng khác thường,

mới khiến cho hắn lần nữa lưu ý đến Thanh Hồ Quỷ Diện.

- Chẳng lẽ từ trong Tiên Điện lấy được Thanh Hồ Quỷ Diện, ngược lại có quan hệ với Yêu Tiên vẫn lạc trong truyền thuyết sao?

Phương Hành suy nghĩ, lấy ra Thanh Hồ Quỷ Diện, chậm rãi đưa đến gần Hỏa chủng.

- Ông...

Thời điểm Quỷ Diện đến gần Hỏa chủng, một màn khác thường xuất hiện, Hỏa chủng giống như nhận lấy lực hút quỷ dị nào đó, nhẹ nhàng bay về phía Quỷ Diện, khảm nạm ở vị trí mi tâm, tựa như một bảo thạch lóe sáng, cơ hồ cùng lúc đó, hai con mắt của Thanh Hồ Quỷ Diện sáng lên, mới nhìn giống như Quỷ Diện bỗng nhiên thức tỉnh, mở mắt.

Chương 494: Truyền thừa dị bảo

Nhìn Thanh Hồ Quỷ Diện trong tay, lại nhìn Quỷ Hỏa ở trong hai hốc mắt lấp lóe, trong nháy mắt Phương Hành bị đoạt đi thần thức, cả người phảng phất như ngây dại, thế giới trước mắt đã mất đi hết thảy chân thực, chỉ còn hai đạo lân quang nhúc nhích. Loáng thoáng, hắn như thấy được một nam tử tuấn dật mặc thanh y, chắp tay đứng ở trên chín tầng trời, tay áo bị cuồng phong thổi bay phấp phới.

- Đạo ta không dứt tức bất tử, bất tử tức bất diệt, bất diệt tức đạo ta vĩnh tồn...

Trong mắt Phương Hành, như chứng kiến nam tử áo xanh nhẹ giọng ngâm nga, giơ tay lên, phá toái hư không.

Một chỗ khác của hư không, như có đối thủ tồn tại, hơn nữa rất nhiều đối thủ.

Dùng tu vi của Phương Hành hôm nay, hoặc nói thần hồn, căn bản nhìn không tới những đối thủ kia tồn tại, chỉ có thể cảm giác được những đối thủ kia rất nhiều, rất mạnh, cơ hồ dày đặc nửa bầu trời, mà bên này, lại chỉ có một mình nam tử áo xanh, hắn giữ vững vị trí này, thi triển pháp lực ngập trời, chống cự địch nhân tới gần, hư không nứt vỡ, một lần lại một lần, giết địch từng đợt rồi lại từng đợt.

Công pháp của hắn huyền ảo phức tạp, bao hàm toàn diện, cơ hồ tiện tay vung ra, chính là đạo thuật có thể hủy thiên diệt địa...

Bất quá trong quá trình hắn ngăn địch, đại bộ phận đạo quyết và pháp ấn đều mơ hồ, căn bản nhìn không thấy quỹ tích hắn thi triển, bởi vì những đạo quyết đó quá phức tạp, quá huyền ảo, thần hồn của Phương Hành không cách nào nhận thức, cho nên nhìn ở trong mắt chỉ là các loại hình ảnh mơ hồ, chỉ có thể nhìn đến mười ngón tay vung vẩy, kéo ra cái bóng thật dài, hoa mắt thần mê.

Thật lâu, thật lâu...

Phương Hành chỉ cảm thấy thần hồn của mình bị thúc dục cực hạn, khó khăn lắm mới nhìn rõ ràng một loại pháp ấn hắn thi triển ba lần, hắn vừa nhìn rõ ràng, nó liền khắc ở trong óc, nhưng thần hồn của hắn giống như bị trọng kích, cơ hồ trong nháy mắt, lực lượng thần hồn đã bị tiêu hao thất thất bát bát, suy yếu giống như mười ngày mười đêm không ngủ...

- Phương đại gia... Phương đại gia...

- Chiêm chiếp...

Bên tai có tiếng kêu của Tiểu Nhất và đám tiểu hồ ly truyền đến, hình như có người nâng mình đưa lên giường êm, còn có người dùng khăn ướt lau trán, Phương Hành chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, đập vào mi mắt, chính là vài chục con mắt nhỏ tròn vo.

- Các ngươi làm gì thế... nhìn ta như vậy làm gì... Vừa rồi làm sao vậy?

Phương Hành mở trừng hai mắt, thần thức

dần dần trở về, hữu khí vô lực mở miệng hỏi.

- Phương đại gia, vừa rồi bỗng nhiên ngươi đeo cái mặt nạ kia lên, sau đó không bao lâu thì ngất đi...

Tiểu Nhất nhẹ giọng hồi đáp, ân cần lau trán Phương Hành.

- Tà môn như vậy?

Phương Hành nói thầm, lại nghỉ ngơi một hồi mới ngồi dậy, lấy Thanh Hồ Quỷ Diện qua dò xét.

Lúc này Thanh Hồ Quỷ Diện đã khôi phục bình tĩnh, duy chỉ có vị trí mi tâm, Hỏa chủng khảm nạm ở trên đó vẫn đang sâu kín tỏa sáng, chỉ là như lâm vào trong ngủ say, Quỷ Hỏa trong hốc mắt cũng không thấy, Phương Hành cẩn thận suy nghĩ, hoàn toàn không có ký ức mình đã từng chủ động đeo mặt nạ lên, dường như trong chớp mắt ấy, thần thức của mình bị đoạt, không nghe khống chế.

Cái này làm cho hắn hơi có chút kinh dị, dù sao hôm nay hắn tu thành Vô Pháp Đan, thần hồn vượt xa cùng thế hệ, nhưng Thanh Hồ Quỷ Diện lại có thể làm mình thất thần, này cần lực lượng cường đại như thế nào mới có thể làm được? Mà làm người không tưởng tượng được là, bây giờ mình ngoại trừ lực lượng thần hồn tiêu hao quá nhiều, thì không có gì khác thường, cái mặt nạ kia đến cùng có tác dụng gì?

Phương Hành có chút váng đầu, bảo đám tiểu hồ ly ra ngoài, mình thì khoanh chân ngồi dậy, dưỡng tức chốc lát, từ tốc độ thần hồn khôi phục, mình xác thực không có bị tổn thương gì, chỉ là tiêu hao quá lớn mà thôi, điều này làm cho hắn yên tâm không ít, thần hồn không tổn thương, ít nhất nói rõ mặt nạ này không có ác ý với mình, rất có thể chỉ là mình không chịu nổi áp lực của nó mà thôi.

- Tuy Âm Dương Thần Ma Giám xem không ra, nhưng đây tuyệt đối là bảo bối...

Phương Hành thầm suy nghĩ, trong mắt hiện lên dị sắc.

Đời này không có sở thích gì, chỉ thích bảo bối mà thôi, Thanh Hồ Quỷ Diện xuất hiện dị tượng, lập tức để hắn động tâm.

Âm thầm quyết định, nhất định phải cố gắng nghiên cứu bảo bối này.

Nghỉ ngơi ba ngày, Phương Hành cảm thấy thần hồn khôi phục tới trạng thái đỉnh phong, muốn mang mặt nạ lên lần nữa, bất quá lúc này sớm an bài thỏa đáng, bảo Tiểu Nhất ở bên cạnh trông coi, nếu mình có vấn đề gì, thì thay mình lấy mặt nạ xuống, nếu không có vấn đề gì, thì nhớ kỹ bộ dáng sau khi mình đeo mặt nạ lên, sau đó nói cho mình nghe.

Lúc này mang mặt nạ lên, vẫn về tới cảnh hư không trên cửu thiên, nam tử áo xanh thi pháp ngăn địch.

Lúc này đây, hắn sớm có chuẩn bị, nhớ kỹ hai pháp ấn mà nam tử kia thi triển.

Sau đó giống như có một loại cảm giác phúc chí tâm linh muốn hắn thử, vậy mà cũng bắt pháp ấn, trong nháy mắt ấy, Phương Hành cảm giác thiên địa biến ảo, thần hồn của mình bay ra ngoài, cùng nam tử áo xanh ở trên chín tầng trời dung hợp chung một chỗ, giờ khắc này, như hắn chính là mình, mình chính là hắn, mình ở trên chín tầng trời, dùng đạo pháp vô thượng ngăn địch...

- Oanh!

Loại cảm giác này chỉ ở trong chớp mắt, trước mắt Phương Hành lại biến ảo, đã về tới hình ảnh trong khoang thuyền, chỉ là cảm giác kia lại còn chưa biến mất.

Giờ khắc này, Phương Hành về tới hiện thực, nhưng lại có loại cảm giác không gì làm không được.

Đó là một loại cảm giác ý chí sắt đá, khống chế thiên địa.

- Hô...

Phương Hành vội vàng lấy Quỷ Diện xuống, trên trán chảy đầy mồ hôi, ép đến hắn thở vù vù, sau lưng, Tiểu Nhất vội vàng tiến lên lấy nước cho hắn, sau đó giúp hắn xoa lưng.

- Tà môn, tà môn...

Hắn không ngừng tự nói, trong nội tâm ẩn ẩn đoán được một khả năng.

- Cuối cùng... là một chí bảo bị phong ấn... hay là một truyền thừa... Hay là... binh khí?

Hai lần đeo mặt nạ lên, một lần bị động, một lần chủ động, đã làm cho Phương Hành nhận ra cái gì, con mắt tỏa sáng.

- Vô luận như thế nào... Đây đúng là một bảo bối!

Phương Hành lần nữa nâng mặt nạ lên, đánh giá cẩn thận nửa ngày, đột nhiên cười ha ha, thò tay xoa đầu Tiểu Nhất, bước lên boong tàu hít thở không khí mới mẻ, lúc này tâm thần kích động cần tỉnh táo một chút.

Dọc theo con đường này, Phương Hành một bên tĩnh dưỡng thần hồn, một bên bắt đầu tìm hiểu Quỷ Diện, quá trình này tiêu hao thần hồn rất lớn, dùng lực lượng thần hồn cường đại như của Phương Hành, quá trình này cũng lộ ra cực kỳ gian khó, hắn thậm chí có loại cảm giác, chỉ có người kết thành Vô Pháp Đan như mình, mới có thể ở Kim Đan cảnh tìm hiểu bảo vật này huyền diệu, thay đổi người khác, dưới Nguyên Anh, lực lượng thần hồn căn bản không chịu nổi Quỷ Diện tiêu hao, một lần liền tiêu hao hết sạch thần hồn cũng có khả năng.

Trong quá trình tiến về Yêu Đình, Phương Hành đã có sự tình để làm, ngày bình thường ngoại trừ tu luyện cơ bản nhất, thì đặt toàn bộ tinh thần ở tìm hiểu Thanh Hồ Quỷ Diện, dần dần hiểu rõ Thanh Hồ Quỷ Diện cũng càng ngày càng nhiều, hắn cũng dần dần hiểu ra, ở trong mặt nạ, hình như phong ấn một đoạn chuyện cũ đau thương nhưng huy hoàng, đó là cảnh tượng một trận đại chiến, mà ở trong đại chiến ấy, có chút truyền thừa của nam tử áo xanh được giữ lại, dùng loại phương pháp đặc thù này lưu cho đời sau, mà mấu chốt nhất là, thông qua truyền thừa, có thể kích phát ra lực lượng nào đó trong Thanh Hồ Quỷ Diện, người đeo mặt nạ lên, chỉ cần thần thức đủ mạnh, thì có thể phóng thích uy năng của mặt nạ...

Phát hiện này làm cho Phương Hành mừng rỡ như điên, xác định mặt nạ là dị bảo, thì càng cố gắng nghiên cứu, chỉ tiếc ở lần thứ sáu đeo mặt nạ lên, vậy mà không cách nào tiến vào loại huyễn tượng kia nghiên cứu, lại phát hiện Hỏa chủng khảm nạm ở mi tâm ảm đạm, chỉ để lại một tinh thể nhỏ cỡ móng tay, hỏa diễm bên trong đã hết sạch.

- Hẳn là đồ vật này thông qua tiêu hao Hỏa chủng mới có thể mở ra?

Phương Hành âm thầm suy nghĩ, ngược lại cảm thấy rất có khả năng, lúc trước Liên Nữ nói qua, mình không phải chủ nhân chính thức của Thanh Hồ Quỷ Diện, hiển nhiên rất khó có phương pháp mở ra chuẩn xác, thậm chí nha đầu kia căn bản không tin mình có thể mở ra, chỉ là ngay cả nàng cũng không nghĩ tới, Yêu Tiên vẫn lạc lưu lại mảnh vỡ thần hồn, lại có thể mở ra mặt nạ.

- Nói như vậy, ta phải tìm chút ít Hỏa chủng rồi, chỉ có điều sa mạc mênh mông, muốn tìm Hỏa chủng lại chỉ có thể xem vận khí, trước kia nghe lén ba gia hỏa đến từ Thần Châu nói chuyện, loại Hỏa chủng này có lẽ có rất nhiều, đại đa số đều bị các Đại Yêu thu đi, nói như vậy, tìm kiếm ở trong sa mạc, còn không bằng đi Yêu Đình thử thời vận...

Nghĩ đến đây liền quyết định chủ ý, dù sao Hồ Tổ nhất mạch ở Thanh Khâu Sơn phải cho mình thù lao, vậy thì xin nó a!

Nghĩ như thế liền tăng tốc độ, rốt cục ở ba tháng sau, pháp thuyền dần dần tới biên giới phía tây Lạc Nhật Đại Mạc, hoang mạc bao la bát ngát bắt đầu hóa thành hắc thổ phì nhiêu, tầm mắt đạt tới, đã có thể chứng kiến thanh sơn u cốc...

- Đến Thánh Địa Yêu tộc rồi sao?

Phương Hành và một đám tiểu hồ ly đều đứng ở trên boong thuyền, nhìn một mảnh núi non trước mắt, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Chương 495: Hồ mạch Thanh Khâu Sơn

Biên giới Lạc Nhật Đại Mạc, thuộc về khu vực Đằng Châu, do tám mạch Yêu Vương liên thủ tạo thành liên minh chí cao của Yêu tộc, gọi là Yêu tộc Thánh Đình.

Ngoài ra tổ địa của tám tộc truyền thừa lâu nhất, huyết mạch cao quý nhất trong Yêu tộc cũng ở đây, Phương Hành muốn tìm Phù Tang Sơn của Kim Ô nhất tộc, đám tiểu hồ ly là Thanh Khâu Sơn, thậm chí Đại Bằng Tà Vương Thanh Nhai Sơn cũng thuộc về tám mạch này.

Trong kế hoạch của Phương Hành, trước đưa đám tiểu hồ ly đến Thanh Khâu Sơn, lại đi Phù Tang Sơn tìm Kim Ô hỗn đản, mình cũng xem như đại công cáo thành, nếu như có thời gian, còn có thể đi Thanh Nhai Sơn xem tộc nhân của Đại Bằng Tà Vương, thuận tiện giả bộ lão tổ tông một chút.

Đến nơi này, Phương Hành ném hết đầu bếp tạp dịch… ra pháp thuyền, sau đó điều khiển pháp thuyền tìm sơn cốc bí ẩn dấu đi, cuối cùng nâng mười hai con tiểu hồ ly, kéo tường vân bay về phía Đằng Châu, bắt một tiểu yêu Trúc Cơ cảnh, hỏi rõ vị trí Thanh Khâu Sơn, liền thẳng tắp ngự mây bay đến.

Đằng Châu là Thánh Địa Yêu tộc, ngẫm lại liền biết sẽ không có cảm giác tốt với tu sĩ nhân loại, Phương Hành vì đám tiểu hồ ly, cũng không nguyện nhiều chuyện, tận lực ẩn nấp hành tung, cẩn thận chạy đi, cuối cùng ở ngày thứ ba, đi tới một sơn mạch xanh um tươi tốt, thế núi kỳ vĩ, biết rõ đây chính là đại bàn của Hồ Yêu nhất mạch, vì vậy quay đầu lại nhìn thoáng qua đám tiểu hồ ly, cảm thấy khẽ buông lỏng.

- Tiểu Nhất, Tiểu Nhị, Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ, Tiểu Lục, Tiểu Thất... Tiểu Bàn!

Kêu một lần, đám tiểu hồ ly lần lượt đáp ứng, vừa vặn mười hai con, một con không thiếu.

- Tốt xấu cũng đưa các ngươi trở lại, coi như không thất tín với lão hồ ly kia...

Phương Hành nở nụ cười, lần nữa xoáy lên đám tiểu hồ ly, lái tường vân bay vào trong núi.

- Vèo...

Thời điểm Phương Hành cưỡi mây bay tới, một thanh trường mâu đột ngột bay vút lên, thế như tia chớp, vậy mà nhắm ngay lồng ngực của hắn, Phương Hành hơi kinh hãi, cũng may thần thức của hắn hơn người, khi trường mâu vừa động, trong lòng đã có báo động, thân hình hơi lệch, oanh một quyền lên trường mâu, lập tức chấn gãy cán mâu, rơi xuống dưới đất.

- Cuồng đồ phương nào, lại dám xông vào Thanh Khâu Sơn của ta?

Theo trường mâu đâm ra, một tiếng hét to vang lên, mơ hồ có linh quang của đại trận thủ hộ chấn động, sau đó ở trong núi đá, cổ thụ, thậm chí khe nước, đều có bóng người vọt ra, có tất cả bảy tám người, vây quanh Phương Hành ở trên không trung, một giáp sĩ Kim Đan cảnh từ xa xa bay đến, mặc hắc bào, một thân yêu khí, nhìn Phương Hành quát.

- Vừa thấy liền động thủ...

Phương Hành có chút bất mãn, nhưng vẫn thu lại tường vân, lộ ra một đống tiểu hồ ly ở bên cạnh, sau đó hắn lại mở tay, lộ ra Yêu Đan mà Hồ Cửu Cô lưu lại, cất cao giọng nói:

- Ta được một vị cố nhân nhờ vả, mang những tiểu hồ ly này về Thanh Khâu Sơn, có Yêu Đan của nàng làm tin, trong các ngươi ai làm được chủ, tới tra xem đi!

Kim Đan giáp sĩ kia thấy Hồ đan trên tay Phương Hành, ánh mắt nhất thời lẫm liệt, hiển nhiên nhận ra yêu khí trên Hồ đan, hơn nữa dùng Hồ đan làm bằng, thì rất đáng tin, dù sao tín vật khác có khả năng bị người đoạt, cũng có khả năng giả, nhưng Hồ đan nếu như không phải bản thân tự nguyện, người ngoài rất khó lấy được, hơn nữa lúc gần chết có thể gởi lại một tia thần niệm ở trong nội đan.

- Cầm đến cho ta xem!

Kim Đan giáp sĩ đưa tay, một lực hút lăng không bắt tới.

Phương Hành thấy đối phương không khách khí, cảm thấy có chút không vui, nhưng vẫn ném Hồ đan qua, tùy ý đối phương lấy đi.

Kim Đan giáp sĩ lấy được Hồ đan, cảm ứng thần niệm còn sót lại trong nội đan, hai mắt lóe lên, đánh giá đám tiểu hồ ly kia thoáng một phát, sau đó nhìn Phương Hành ôm quyền nói:

- Thanh Khâu Sơn có tổ huấn, từ trước tới giờ không cho phép Nhân tộc bước vào, nếu không giết chết bất luận tội, các hạ chờ một chút, ta trở về mời công chúa tới nói chuyện, nếu ngươi thật là nghĩa sĩ đưa tộc nhân của ta trở lại, tộc ta tất có báo đáp!

Dứt lời lệnh những người khác tiếp đãi Phương Hành, không được vô lễ, mình thì hóa thành lưu quang bay vào trong núi.

- Con mẹ nó, rõ ràng đã xác định thật giả, nhưng ngay cả hớp trà cũng không cho một ngụm sao?

Phương Hành có chút oán giận, chọn một đỉnh núi gần nhất hạ xuống, chỉ vào cái mũi của Tiểu Nhất dạy bảo một trận, nói hồ ly các ngươi không hiểu đạo đãi khách, làm Tiểu Nhất xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, ngượng ngùng nói không ra lời, những tiểu hồ ly khác thì không có tim không có phổi, chỉ hiếu kỳ đánh giá tổ địa của các nàng, trông rất ngạc nhiên.

So sánh với địa phương lúc trước các nàng sinh trưởng, phiến tổ địa này thật đúng là non xanh nước biếc, giống như Tiên cảnh.

Không có đợi bao lâu, trong Thanh Khâu Sơn có tiên vân bay tới, nhìn chăm chú vào, liền thấy một đám nhân ảnh đứng ở trên mây, hoặc lớn hoặc nhỏ, chừng hơn mười người, phía trước nhất là một nữ tử váy trắng, bên ngoài chỉ trên dưới hai mươi, dung mạo thanh mỹ, ngũ quan quả thực không có bút mực nào có thể diễn tả, có thể nói hoàn mỹ, không chút tỳ vết.

Nàng cưỡi tường vân bay đến, váy trắng mềm mại, lại vừa vặn vòng quanh bộ ngực ngạo nghễ và vòng eo mảnh khảnh, hai chân thon dài mượt mà, dưới váy lộ ra một đôi chân trắng noãn giống như ngọc, cơ hồ khiến người xem liếc mắt sẽ miệng đắng lưỡi khô, ngay cả Phương Hành cũng có chút ngây người.

- Nữ nhân này... nếu bán vào kỹ viện...

Phương Hành xoa xoa cái cằm, cười hắc hắc, tiểu hồ ly ở chung quanh cũng kỳ quái nhìn hắn.

- Vị đạo hữu này, chính là nghĩa sĩ Nhân tộc đưa tộc nhân của ta trở lại sao?

Nữ tử kia đến cực nhanh, mấy hơi sau đã tới trước đỉnh núi, nhẹ nhàng mở miệng, âm như thanh tuyền.

- Ha ha ha ha, là ta là ta, không biết đạo hữu xưng hô như thế nào...

Phương Hành cười ha ha, bay lên, nghênh đón nữ tử, muốn bắt tay chào hỏi.

- Lui ra, đây là Tiên Cơ công chúa của Thanh Khâu Sơn, không thể đường đột...

Còn chưa tới gần, bỗng nhiên có hai thanh âm vang lên, là thị vệ và nô tỳ bên người nữ tử kia quát tháo.

Phương Hành nhất thời không vui, thầm nói:

- Công chúa thì thế nào, thân thể quý hơn người khác sao?

Nữ tử kia mỉm cười nói khẽ:

- Nghĩa sĩ đợi chút, Tiên Cơ trước xem qua mấy chất nữ của mình đã!

Nói xong giá mây bay tới, lướt qua bên người Phương Hành, mùi thơm ngát thanh nhã, làm Phương Hành có chút tâm phiền ý loạn, trong nội tâm nhịn không được thầm nghĩ:

- Nữ nhân này nhìn ta nở nụ cười, không phải là vừa ý ta chứ, ta có nên chủ động chút hay không?

- Các ngươi là hậu nhân của Cửu cô cô sao?

Tiên Cơ nhẹ nhàng đáp xuống đỉnh núi, tay ngọc thon thon vuốt ve đầu của Tiểu Nhất, sau đó ngồi xổm xuống, nhìn về phía mấy con tiểu hồ ly khác, những tiểu hồ ly này bình thường ở trước mặt Phương Hành cực kỳ lớn mật, nhưng lúc này lại có chút sợ người lạ, lo lắng núp vào nhau, ánh mắt e sợ nhìn nàng, bất quá Tiên Cơ mỉm cười, thái độ ôn hòa, rất nhanh liền hóa giải các nàng sợ hãi.

Một tia thần niệm nhỏ không thể thấy tán ra, Tiên Cơ nhẹ nhàng gật đầu, như xác định cái gì.

- Ai, năm đó Cửu cô và cha ta ý kiến bất đồng, trong cơn tức giận mang theo tộc nhân mạch của nàng ly khai Thanh Khâu Sơn, không có chút tin tức, thẳng đến phụ vương ta tọa hóa, vẫn còn nhớ thương cô cô, ta đã từng sai người đi tìm các ngươi, đáng tiếc một mực không có tin tức, hôm nay tốt rồi, mấy người các ngươi đều về nhà, chỉ là Cửu cô lại...

Tiên Cơ duỗi hai tay ra, nhẹ nhàng ôm đám tiểu hồ ly, trong thanh âm tràn đầy thương cảm.

Đám tiểu hồ ly tự nhiên không hiểu chuyện cũ của các tiền bối, cả đám si ngốc, ngược lại là Tiểu Nhất nghe qua một ít bí văn, hôm nay lại nghĩ tới Cửu cô vì bảo vệ các nàng mà chết, hốc mắt nhất thời đỏ lên.

Tiên Cơ an ủi đám tiểu hồ ly một phen, lúc này mới dịu dàng đứng dậy, nhìn Phương Hành nói:

- Ta đã từ trong nội đan của Cửu cô dò xét thần niệm nàng lưu lại, đoạn đường này đi tới, cũng may mà có nghĩa sĩ bảo hộ, không thì những tiểu hồ ly này thực không có khả năng qua Lạc Nhật Đại Mạc, an toàn trở lại nơi đây, trước hết để người mang nghĩa sĩ đi Đằng Châu thành nghỉ ngơi, ta dàn xếp các nàng xong, sẽ đến nói lời cảm tạ!

- Đằng Châu thành?

Trong nội tâm Phương Hành khó chịu, nghĩ thầm vẫn không chịu để cho ta đi vào!

Tiên Cơ cũng không nhiều lời, giá mây, dẫn theo đám tiểu hồ ly bay vào trong núi.

Trong mây, đám tiểu hồ ly thấy Phương Hành không theo, cả đám đều quay đầu nhìn hắn, bộ dáng có chút cấp bách.

Tiểu Nhất thì vẻ mặt đau buồn, hốc mắt ửng đỏ, nhìn Phương Hành vẫy tay từ biệt.

Tiểu Bàn chỉ biết ăn, còn tưởng Phương Hành ném các nàng mặc kệ, trực tiếp khóc rống lên.

- Con mẹ nó, rốt cục thoát khỏi đám phiền toái này!

Phương Hành cũng không nghĩ tới, thời điểm ly biệt sẽ đến nhanh như vậy, cảm thấy có chút không được tự nhiên, bất quá hắn là người tính tình sảng khoái, tùy tiện phất phất tay, liền quay đầu không nhìn các nàng, cười nhìn trưởng lão Thanh Khâu Sơn nói:

- Lão tiền bối, nghe nói Thanh Khâu Sơn các ngươi nội tình rất sâu a, Hồ Cửu Cô nói ta đưa người tới sẽ được thâm tạ, không có giả chứ?

- Ha ha, đạo hữu vạn dặm uỷ thác, nghĩa khí sâu nặng, Thanh Khâu Sơn ta tất nhiên sẽ có thâm tạ...

Trưởng lão Hồ tộc cười ha ha, ở phía trước dẫn đường:

- Đạo hữu trước tạm đi theo ta nghỉ ngơi một chút đã!

Chương 496: Trưởng lão tới mời

- Mời đạo hữu qua bên này, lão thân đã truyền âm cho Đằng Châu thành, sắp xếp xong địa phương nghỉ trọ...

Trưởng lão Thanh Khâu Sơn lưu lại dẫn Phương Hành bay về phía đông, trên đường tự nhiên vô tình hay hữu ý hỏi thân phận của Phương Hành, Phương Hành chỉ xưng tên Hình Phương, là một tán tu, hắn nói dối đã thuận miệng, đủ để giải lão giả áo bào đen lo lắng, sau đó hai người hạ xuống biển mây.

- Nơi này là Đằng Châu thành?

Phương Hành nhìn xuống, cũng có chút kinh ngạc, bất ngờ phát hiện Đằng Châu thành hoàn toàn không phải đại thành giống như Nhân tộc, mà là một mảnh núi lớn, có vân khí đậm đặc thấp thoáng, sau khi vào thành, cũng ít thấy các kiến trúc cao lớn độc lập, cơ hồ tất cả đều dựa núi mà xây, phập phồng bất định, mà lão giả thì dẫn Phương Hành đến một dịch quán.

Dịch quán này tên là Thiên Phong Uyển.

Đây là phân viện do Yêu Đình thiết lập, chuyên dùng để chiêu đãi khách quý, nhưng vì Nhân tộc và Yêu tộc ngưng chiến ba ngàn năm, ở giữa cũng không có thiếu vãng lai, một ít tu sĩ có thân phận của Nhân tộc đến nơi này, phần lớn là an trí ở trong Thiên Phong Uyển, chẳng qua hiện nay chiến cuộc khẩn trương, tu sĩ Nhân tộc ngược lại ít đi rất nhiều, bình thường khó gặp một người.

Thiên Phong Uyển này cũng tên như kỳ danh, có rất nhiều ngọn núi mọc lên san sát như rừng, trên mỗi một ngọn núi đều xây động phủ hoặc cung điện, thậm chí còn có linh hoa dị thảo tô điểm, có thể nói chuyên thiết trí cho tu sĩ, Thanh Khâu Sơn cũng rất có thành ý, mở cho Phương Hành một ngọn núi có thể nói xa xỉ nhất Thiên Phong Uyển.

Bất quá trong nội tâm Phương Hành lại minh bạch, trước kia hắn nghe Kim Ô nói rất nhiều lần. Đối với Yêu tộc mà nói, mời khách quý và tổ địa mới coi là thành ý tiếp đãi chính thức, Thanh Khâu Sơn trước trước sau sau không có nói qua một câu muốn mời Phương Hành vào tổ địa, rất rõ ràng là có cảnh giác với hắn, còn nữa, cũng có khả năng là cảm thấy tu vi của Phương Hành quá thấp, không quá coi trọng.

- Trong khoảng thời gian này đạo hữu có thể yên tâm ở đây tu hành, đợi công chúa điện hạ rãnh rỗi, sẽ đến đây cảm tạ đạo hữu...

Lão Hồ Yêu nói cực kỳ khách khí, bảo Phương Hành an tâm ở lại.

Nhưng Phương Hành lại có chút bất mãn nói:

- Ta còn có việc, không thể bảo công chúa nhanh lên một chút sao?

Lão Hồ Yêu nghẹn lời, không nghĩ tới Phương Hành trực tiếp như vậy, dừng thoáng một phát mới nói:

- Công chúa sự vụ bận rộn, hơn nữa Cửu công chúa nhất mạch vừa mới về Thanh Khâu Sơn, tất cả an bài cũng cần có thời gian, kính xin đạo hữu thứ lỗi, ngoài ra, thứ cho lão phu nói thẳng, gần đây Bắc Câu Yêu Địa có chút không thích tu sĩ Nhân tộc. Đạo hữu tốt nhất ít đi ra ngoài, nếu như có việc gì, lão phu có thể làm thay!

- Vậy được rồi!

Phương Hành khoát tay, không nói sự tình mình muốn đi Phù Tang Sơn của Kim Ô nhất tộc.

Hắn nghe Kim Ô nói qua, Yêu Đình tám mạch trên danh nghĩa là một thể, trên thực tế lẫn nhau không ngừng phân tranh, ân oán hận thù nhất thời nói không rõ ràng, dưới tình huống không rõ, thì tốt nhất cẩn thận làm việc, miễn cho tự nhiên đâm ngang.

Ở Thiên Phong Uyển ba ngày, sinh hoạt khá thanh nhàn, Thanh Khâu Sơn phái hai tiểu đồng hầu hạ Phương Hành, tất cả cần thiết, đều phân phó bọn hắn đi tổng điện của Thiên Phong Uyển mang tới, cũng không cần hắn bỏ tiền, đều do Thanh Khâu Sơn tính, mà trưởng lão Thanh Khâu Sơn cũng lưu ở nơi đây, một ngày một yến, nói chuyện phong nguyệt, luận đạo tu hành, cũng coi như tiêu dao.

Chỉ có điều, công chúa Thanh Khâu Sơn nói rất nhanh sẽ tới, nhưng vẫn không thấy bóng dáng, nếu không phải vì tìm một cơ hội mở miệng xin Hỏa chủng, Phương Hành thật đợi không kiên nhẫn, muốn quay người rời đi.

Cũng may ba ngày sau, thải vân bồng bềnh, Tiên Cơ rốt cục ở dưới một đám nha hoàn thị vệ túm tụm bay đến.

Xa xa liền thấy phượng xa rèm ngọc, tiên phong đạo khí vờn quanh, giống như cửu thiên tiên nử hạ phàm, Phương Hành đứng ở trên đỉnh núi, xa xa nhìn lại, chỉ thấy theo

Tiên Cơ đi tới, trên ngọn núi hai bên thỉnh thoảng có vầng sáng bay ra, xa xa thi lễ, Tiên Cơ thì hoặc gật đầu ý bảo, hoặc ngừng chân nói vài câu, hoặc mời đồng hành, lộ ra nhân duyên rất tốt.

Đi tới trước ngọn núi, Tiên Cơ nhìn Phương Hành thi lễ nói:

- Hình đạo hữu hữu lễ, Tiên Cơ vốn nên tới sớm, chỉ vì trong núi sự vụ bận rộn, ngược lại tới hôm nay mới có thời gian đến nói lời cảm tạ, mong nghãi sĩ thứ tội, Tiên Cơ đã sai người chuẩn bị tiên nhưỡng linh quả, thức ăn kỳ lạ quý hiếm, lại mời mấy vị tuấn kiệt Yêu tộc đãi khách, để cám ơn đạo hữu vạn dặm bảo hộ tộc nhân quay về, mong đạo hữu không nên chối từ!

Thấy nữ nhân này khách khí, Phương Hành cũng chỉ có thể chắp chắp trả lễ, cười nói:

- Ở đây ăn ngon, ở tốt, đợi vài ngày cũng không có gì!

Lại nhìn người bên cạnh Hồ Tiên Cơ, cười nói:

- Tiểu Nhất nha đầu, xinh đẹp hơn không ít nha!

Ở bên cạnh Hồ Tiên Cơ, là Tiểu Nhất đã thay đổi cách ăn mặc, hôm nay quần trắng như tuyết, hào hoa phú quý, so với trước ở cùng Phương Hành mình đầy bụi đất thì khác nhau rất lớn, từ điểm này có thể nhìn ra, đám tiểu hồ ly kia xác thực là huyết mạch của Vương tộc Thanh Khâu Sơn, vừa về Thanh Khâu Sơn, liền triệt để cáo biệt sinh hoạt trước kia, biến hóa trở thành tiểu công chúa.

Tiểu Nhất bị Phương Hành trêu đùa có chút xấu hổ, quay đầu nhìn về phía Hồ Tiên Cơ, Hồ Tiên Cơ khẽ gật đầu, nàng mới ngượng ngùng nở nụ cười, từ trên mây nhảy xuống, đi tới bên người Phương Hành, nhẹ nhàng lôi kéo góc áo của hắn.

- Đi thôi!

Hồ Tiên Cơ cười cười, mời Phương Hành đi lên, Phương Hành cười tủm tỉm, muốn leo lên xe của Hồ Tiên Cơ đi cùng, kết quả bị thị nữ bên cạnh sống chết ngăn cản, trong nội tâm không khỏi có chút bất mãn, cũng may Tiểu Nhất ngồi ở đằng sau hắn, Thanh Đằng trưởng lão ở chỗ này cùng Phương Hành ba ngày cũng tay áo bồng bềnh, giá may đi ở bên cạnh Phương Hành.

Đoàn người bồng bềnh đi tới một Đạo Đài bạch ngọc ở trung tâm Thiên Phong Uyển, nơi đây phù văn ẩn ẩn, linh khí bức người, bên cạnh là thác nước phi bộc, cổ tùng quái nham, kỳ hoa dị thảo tùy ý có thể thấy được, chung quanh thỉnh thoảng có linh cầm bay qua, này là địa phương năm đó Cổ Tiên của Yêu tộc thường xuyên luận đạo, hôm nay Cổ Tiên đã phi thăng, nơi đây lại trở thành một thánh cảnh của Yêu Đình.

Đệ tử Yêu tộc thường xuyên có người ở chỗ này thiết yến luận đạo, một là cảm ngộ ý cảnh của Cổ Tiên, hai là tưởng nhớ tiên hiền.

Đương nhiên theo Phương Hành, cái này là học đòi văn vẻ, Cổ Tiên kia nhận thức ngươi là ai sao, tưởng nhớ cái rắm...

Thời điểm đi vào Bạch Ngọc Đạo Đài, đã thấy thị nữ như dệt, lực sĩ vãng lai, từng cái bàn nhỏ đã được bố trí tốt, linh quả rượu ngon, hương thơm xông vào mũi, lại có mấy vị tuấn ngạn đang ngồi, nhìn thấy xa giá của hồ nữ, đều đứng dậy đón chào, hồ nữ đợi Phương Hành tới, cùng một chỗ nhập tọa, nói cười vui vẻ, lẫn nhau giới thiệu, cái gì vị này là thiên kiêu Tê tộc, vị kia là tuấn kiệt Ngạc tộc...

Nhắc tới Phương Hành, lại nói:

- Vị đạo hữu này là nghĩa sĩ Nhân tộc Hình Phương Hình đạo hữu, không ngại vạn dặm xa xôi hộ tống đệ tử Hồ tộc ta quay về tổ địa, ân này khó tả, Hồ tộc ta nhớ kỹ ân này, Hình đạo hữu vĩnh viễn là bằng hữu của Hồ tộc ta!

Phương Hành cười ha ha, nhìn mọi người ôm quyền:

- Khách khí khách khí...

Chúng Yêu tộc thấy hắn là tu sĩ Nhân tộc, thần sắc hơi có chút khó coi, dù sao hôm nay chiến tranh lan tràn, Nhân tộc và Yêu tộc tầm đó có rất nhiều khe hở, bất quá hồ nữ chú trọng chỉ ra, đây là ân nhân của Hồ tộc các nàng, chúng Yêu cũng không tiện nhiều lời, cả đám thân mật chào hỏi, bàn về công phu mặt ngoài, Phương Hành cũng cực kỳ am hiểu, cười toe toét kết bạn với chúng Yêu.

Hồ nữ thấy các tu sĩ ngồi xuống, liền lần nữa nâng chén tạ ơn Phương Hành, cùng chúng Yêu cạn ly, cũng lộ ra vui vẻ hòa thuận.

Phương Hành vừa uống rượu, vừa ngắm khuôn mặt xinh đẹp của hồ nữ, ánh mắt lập loè, một bộ muốn nói lại thôi.

Mà hồ nữ hình như đã nhận ra ánh mắt của hắn, nhưng thần sắc không có chút mất tự nhiên, nàng đối với loại ánh mắt này đã quá quen.

Ngược lại mấy Yêu tu khác thấy thì cười lạnh, nghĩ thầm gia hỏa Nhân tộc này quả nhiên lòng mang làm loạn, bất quá đừng nói thân phận của ngươi đã chú định không dừng chân được ở Bắc Câu, chỉ nhìn ngươi là Kim Đan sơ kỳ, ở trong Kim Đan pháp ý lạnh nhạt, có thể nói là một viên phế đan, vậy mà cũng dám hy vọng xa vời với Yêu tộc đệ nhất mỹ nhân, đây không phải là chê cười sao?

Chỉ có điều trong nội tâm mọi người đều có ý nghĩ, lại không biết Phương Hành cân nhắc chính là: sao nữ nhân này còn không đề cập tới sự tình trả thù lao?

Ta đang chờ Thần Hỏa a, ngươi tranh thủ thời gian nói đi!

Ngươi không đề cập tới, ta cũng không có ý tứ nói a, Phương đại gia cũng là người có thân phận, sao có thể làm ra loại sự tình như vậy được...

Rượu qua ba tuần, hồ nữ rốt cục mở miệng, mỉm cười nhìn Phương Hành nói:

- Hình đạo hữu không ngại gian khổ, đưa huyết mạch Hồ tộc ta quy hương, Tiên Cơ lại mời ngươi một ly...

Nói xong dịu dàng bưng chén ngọc lên, nhìn Phương Hành xa xa ý bảo, lại nói:

- Ngoài ra có một câu không biết có nên nói hay không, đạo hữu nghĩa khí sâu nặng, tuy không cầu báo đáp, nhưng Tiên Cơ...

Phương Hành vội vàng giơ chén rượu lên, con mắt tỏa sáng, nghĩ thầm:

- Ta chính là vì cầu báo đáp, ngươi tranh thủ thời gian nói a...

Ý niệm trong đầu còn không rơi xuống, hồ nữ lại cười nhẹ nói:

- Tiên Cơ không có gì báo đáp, chỉ có thể mời Hình đạo hữu làm trưởng lão ngoại tộc của Thanh Khâu Sơn ta, không biết đạo hữu định như thế nào? Ha ha, không nói đạo hữu có ân bảo hộ huyết mạch, chỉ nói đạo hữu tuổi còn trẻ, liền có tu vi Kim Đan cảnh, Thanh Khâu Sơn ta cũng không dám lãnh đạm, tất cả cung phụng, đều ngang hàng Kim Đan trưởng lão của Hồ tộc ta...

Lời này vừa ra, Phương Hành lại trực tiếp ngây người: Tình huống như thế nào? Đã nói trả thù lao a?

Chương 497: Không biết điều

Biểu lộ kinh ngạc của Phương Hành, xem ở trong mắt Hồ nữ lại giống như kinh hỉ, hơn nữa Hồ nữ vào trước là chủ, cảm giác Phương Hành sẽ không cự tuyệt đề nghị của mình, lại khẽ cười một tiếng, sóng mắt dịu dàng nói:

- Ha ha, dù Thanh Khâu Sơn không lớn, nhưng tóm lại cũng là nơi dừng chân, so với đạo hữu làm tán tu, cả ngày dãi nắng dầm mưa thì tốt hơn rất nhiều.

Nghe lời này của nàng, các tu sĩ trong bữa tiệc mắt hiện dị sắc, nghĩ thầm tu sĩ Nhân tộc kia đi đại vận, được Yêu tộc đệ nhất mỹ nhân mời gia nhập Thanh Khâu Sơn, cái này chẳng phải là có cơ hội cùng Hồ nữ sớm chiều ở chung?

Còn nữa, tu sĩ Nhân tộc rơi vào trong tay Yêu tộc, thường thường kết cục thê thảm, hoặc biến thành khôi lỗi, hoặc giết người lấy đan, nhưng gia hỏa này lại nhảy lên trở thành trưởng lão Thanh Khâu Sơn thân phận tôn quý, phần vinh hạnh này không cần phải nói.

Tự nhiên cũng có một ít người đầu óc thông minh nghĩ càng sâu sắc, minh bạch thâm ý của Hồ nữ.

Yêu tộc thu tu sĩ Nhân tộc làm trưởng lão không ít, dù sao ba ngàn năm ngưng chiến, thế cục đã sớm hòa hoãn.

Thậm chí hôm nay có rất nhiều thế gia Nhân tộc cắm rễ ở xung quanh Yêu Đình, mấy ngàn năm giao lưu, đã cùng Yêu tộc có ngàn vạn quan hệ, mà hôm nay dưới loại thế cục này, mời tu sĩ Nhân tộc làm trưởng lão, tác dụng càng to lớn, dù sao đến lúc đó vạn nhất thật bộc phát Nhân Yêu đại chiến, những tu sĩ Nhân tộc này, mượn nhờ thân phận tiện lợi, có thể phát ra tác dụng rất trọng yếu...

Mọi người theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, đều đình chỉ nói chuyện, nhìn về phía Phương Hành.

Tiểu Nhất càng ôm lấy cánh tay Phương Hành, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ đợi, như cực kỳ muốn hắn đáp ứng.

Trong ánh mắt mọi người, Phương Hành lại có chút bất đắc dĩ, thở dài nói:

- Hồ Tiên tử nâng đỡ, tại hạ vô cùng cảm kích, bất quá ta ngày thường đã quen lang thang, thật không nguyện lưu ở chỗ nào, phần hảo ý này ta tâm lĩnh!

Các tu sĩ nghe vậy đều nhíu mày, như không nghĩ tới tên này sẽ cự tuyệt.

Hồ tộc công chúa cũng nao nao nói:

- Hình đạo hữu là có cừu gia, lo lắng mang đến phiền toái cho Thanh Khâu Sơn? Xin đạo hữu yên tâm, Thanh Khâu Sơn ta muốn bảo hộ một người còn không có vấn đề!

- Cừu gia? Ha ha, không có không có, ta là người rất thành thật...

Phương Hành vội vàng nở nụ cười, trong nội tâm lại nghĩ, cừu gia của ta nói ra sẽ hù chết ngươi!

- Vậy đạo hữu có gì khó nói? Vô luận là dị bảo cần thiết cho tu hành, hay công quyết, Thanh Khâu Sơn ta...

Hồ nữ còn muốn nói nữa, lộ ra thành ý tràn đầy, như thật muốn Phương Hành lưu lại.

Người bình thường thấy bộ dáng này của Hồ nữ, đoán chừng đã sớm nhịn không được, nhưng Phương Hành lại có chút tức giận, nghĩ thầm nữ nhân này còn không hết sao, liền nói thẳng:

- Cũng không phải, ta chính là không có ý định lưu lại, Tiên Tử muốn cám ơn ta, đổi lại phương pháp khác đi!

Trực tiếp cự tuyệt như vậy làm cho bầu không khí hơi có chút xấu hổ, Hồ nữ khe khẽ thở dài, cũng không nhắc lại, nói khẽ:

- Là Nguyệt Cơ đường đột, không biết đạo hữu tu hành cần gì, chỉ cần Thanh Khâu Sơn ta có, đều có thể...

Nàng nói có chút hứng thú hết thời, đoán chừng trong nội tâm cũng cho rằng Phương Hành sẽ trực tiếp cự tuyệt, nghênh ngang rời đi.

Lại không nghĩ rằng, Phương Hành đợi cả buổi, đợi đúng là lời này của nàng, nghe vậy đại hỉ nói:

- Có có, kỳ thật ta muốn nhất là loại Hỏa chủng này, có thể giúp ta tìm hiểu hỏa diễm, nếu Thanh Khâu Sơn có, thì cho ta mười đóa hai mươi đóa gì đấy, nếu không có... vậy thì cho chút Linh Tinh hoặc linh đan bảo dược gì cũng được, ta không quá khắt khe!

Vừa nói vừa lấy Hỏa chủng đã mất đi thần tính ra cho Hồ nữ xem, làm tất cả mọi người ngây dại.

Còn có thể như vậy?

Tại sao trên đời này có thể có người ở sau khi cự tuyệt mỹ nhân như Hồ nữ, còn không hề liêm sỉ đòi thù lao?

Trong lúc nhất thời trên Đạo Đài yên tĩnh, vô số ánh mắt nhìn về phía Phương Hành.

Phương Hành thì điềm nhiên như không có việc gì, mặt đầy thành ý nhìn Hồ Tiên Cơ, còn nhẹ nhàng quơ quơ Hỏa chủng.

Sắc mặt của Hồ Tiên Cơ có chút chần chờ, hồi lâu sau mới nói:

- Hình đạo hữu đã mở miệng, Tiên Cơ cũng không cự tuyệt, chỉ là... Ai, Hình đạo hữu có khả năng còn không biết, Hỏa chủng mà ngươi nói, chúng ta gọi là Tiên Tinh, chính là năm đó sau khi Yêu tổ vẫn lạc, tàn phiến thần hồn của hắn biến thành, giá trị khó có thể đánh giá, toàn bộ Thanh Khâu Sơn chúng ta, hôm nay cũng chỉ có ba viên mà thôi...

Phương Hành ngẩn ngơ, sau đó rất hào phóng nói:

- Không sao, cho ta hai viên là được rồi!

Hồ Tiên Cơ nhất thời nói không ra lời.

Bành...

Trong hàng khách mời, bỗng nhiên có một nam tử gầy như gậy trúc vỗ bàn, Yêu này tên Trúc Thanh Tử, là một Trúc Diệp Thanh Xà tu luyện thành tinh, thiên phú không kém, không đến bốn trăm tuổi, tu vi đã đạt đến Kim Đan cảnh, chỉ có điều nó không có bối cảnh gì, một mực muốn gia nhập vào Hồ tộc hiệu lực, cho nên cực kỳ giữ gìn Hồ nữ, lúc này thấy Hồ Tiên Cơ khó xử, liền vỗ bàn, lành lạnh nhìn sang:

- Thật là một gia hỏa không biết trời cao đất dày, điện hạ chủ động thu ngươi, ngươi là cho mặt còn không biết xấu hổ sao?

Theo người này hét lớn, tân khách khác cũng vỗ bàn, lập tức xé toang gương mặt thân mật trước đó, trợn mắt nhìn thẳng.

Phương Hành im lặng, trợn mắt trừng bọn họ một cái:

- Liên quan quái gì các ngươi?

Chúng Yêu tu đều là thế hệ thân phận bất phàm ở trong Yêu tộc, nếu không cũng không có tư cách ngồi vào yến hội của Hồ nữ, vốn có chút địch ý với Nhân tộc, nhưng trước đó nể tình Hồ nữ, mới giả vờ giả vịt vui vẻ mà thôi, hôm nay thấy hắn phật lòng Hồ nữ, còn kiêu ngạo như vậy, lập tức có mấy người nổi lên sát ý...

- Còn muốn đòi hỏi Tiên Tinh, ngươi thực cho rằng mình là đại anh hùng của Yêu tộc chúng ta sao?

- Lại dám cự tuyệt hảo ý của Hồ nữ, tự cho mình rất cao, không bằng để cho ta thử xem năng lượng của ngươi một chút!

- Vừa rồi tiểu nhân này ánh mắt gian tà nhìn lén công chúa điện hạ, ta đã sớm không vừa mắt, để cho ta tới nuốt hắn!

- Ở khu vực Yêu tộc ta, mở tiệc chiêu đãi ngươi là cho ngươi mặt mũi, còn không biết điều như thế!

Thoáng cái giống như chọc tổ ong vò vẽ,

chúng Yêu hoặc có địch ý, hoặc muốn biểu hiện ở trước mặt Hồ nữ, cơ hồ tất cả mọi người đều ồn ào, ánh mắt hung tàn nhìn Phương Hành, sát khí cơ hồ đan vào thành lưới, nếu không cố kỵ nơi này dù sao cũng là bữa tiệc của Hồ nữ, bọn hắn đã trực tiếp động thủ rồi.

Một màn này dọa sắc mặt Tiểu Nhất tái xanh, thân thể run rẩy chắn ở trước người Phương Hành.

Phương Hành thì không để vào mắt, cười hì hì nhìn Hồ nữ.

Hồ nữ cau mày, giống như một bức tranh thuỷ mặc, bàn tay nhẹ nhàng chúi xuống, mở miệng nói:

- Các vị đạo hữu không cần nôn nóng như thế, vô luận như thế nào Hình đạo hữu cũng là ân nhân của Hồ tộc ta, không nên tổn thương hòa khí...

Chúng Yêu nghe nàng nói như thế, thì tình cảm quần chúng càng xúc động, cả đám la hét muốn bắt Phương Hành, buộc hắn xin lỗi Hồ nữ, bành... trong tiếng la hét ầm ĩ, vậy mà có một bình rượu nện tới, lướt qua đầu Phương Hành bay đi, sau đó rơi nát bấy, ánh mắt Phương Hành lành lạnh nhìn sang.

Ở hướng kia, một con tê giác tinh mặc áo giáp đang khiêu khích nhìn hắn, cực kỳ hung hãn.

Bọn yêu quái này, hiển nhiên là muốn bức Phương Hành động thủ trước, như vậy mới thuận thế đánh hắn.

Mà trên mặt Hồ nữ cũng lộ ra chút u sầu, thở dài, đang muốn nói tiếp, đột nhiên xa xa có một thị nữ ngự kiếm bay tới, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói mấy thứ gì đó, sắc mặt Hồ nữ giật mình, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy phía tây Đạo Đài, trên một đại thụ, đứng một nữ tử xinh đẹp mặc váy màu vàng nhạt, đang nhìn về phía bên này.

Hồ nữ do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, nữ tử áo vàng đại hỉ, vội vàng bay lướt tới, đáp xuống trên Đạo Đài, làm cho chúng Yêu trên Đạo Đài yên tĩnh, ánh mắt thờ ơ nhìn về phía nàng, mà nữ tử kia thì hai gò má đỏ bừng, trên mặt hiện đầy dáng tươi cười, nhìn Hồ nữ thi lễ nói:

- Tiên Cơ tỷ tỷ, rất lâu không gặp tỷ, tiểu muội thật quá nhớ tỷ rồi!

Hồ nữ mỉm cười nói:

- Tang nhi muội muội, đã lâu không gặp, bình thường muội cũng không chịu tới thăm ta nha!

Hốc mắt của nữ tử áo vàng ửng đỏ, cười nói:

- Ta sao không muốn qua thăm tỷ tỷ, nhưng tỷ cũng biết sự tình kia...

Nghe nàng nói đến chỗ này, đột nhiên có người cười lạnh, là Yêu tu Tê tộc, hắn thờ ơ nhìn nữ tử này, nữ tử áo vàng nhất thời có chút nhát gan, giả bộ như không nghe được, tiếp tục cười nói:

- Trước kia ta nhớ tỷ tỷ, thì trực tiếp bay qua, nhưng bây giờ không thể tùy tiện đi ra, lúc này đây ta đi ra, là cầu Căn bá bá thời gian thật dài, ngươi cũng biết, thân thể của Căn bá bá không tốt, nói câu nào cũng phải nghỉ cả buổi, ta từ buổi sáng cầu hắn đến tối mịt, lại thừa dịp hắn không chú ý mới chạy tới, hắn còn muốn đuổi theo bắt ta trở về, bất quá không bay nhanh bằng ta, hiện tại ta còn lo lắng, trở về sẽ bị hắn mắng...

Nữ tử này líu ríu, thanh âm giòn giã, thoáng cái áp đi thanh âm của các tu sĩ.

Hồ nữ đành phải cưỡng ép cắt đứt nàng, cười nói:

- Tang nhi muội muội không vội, đã đến rồi, trước ngồi đi, ta vừa vặn có một hảo hữu Nhân tộc muốn giới thiệu cho ngươi nhận thức...

Nữ tử áo vàng nhìn Phương Hành, thở dài nói:

- Tu sĩ Nhân tộc, ai, biểu huynh ta nói cũng nhận thức một tu sĩ Nhân tộc... Ai, nói cái này có tác dụng gì, Tiên Cơ tỷ tỷ, lúc trước ta truyền cho tỷ nhiều thư như vậy, sao tỷ không trả lời, trong nội tâm của ta rất lo lắng, ta một mực lo lắng, tỷ sẽ không bỏ mặc muội chứ, bất quá ta lại nghĩ tại sao tỷ tỷ sẽ như vậy, cho nên ta tự mình đến, ta cảm thấy tỷ tỷ nhất định sẽ giúp ta, tỷ sẽ giúp ta đúng không...

Tiên Cơ bị nàng nói đến sắc mặt có chút khó coi, muốn nàng ngậm miệng lại không biết mở miệng như thế nào, đành phải đứng dậy nói:

- Tang nhi muội muội, chúng ta đi hậu sơn nói chuyện đi!

Dứt lời cũng không chờ nữ tử áo vàng nói cái gì, nắm tay của nàng nhẹ nhàng bay đi.

Thẳng đến hai nữ tử ly khai, chúng Yêu tu còn không kịp phản ứng, sau nửa ngày không có người nói chuyện.

Ngược lại là Phương Hành, như nghĩ tới điều gì, con mắt có chút sáng ngời, chân mày cau lại.

Nhưng lúc này, đột nhiên vèo... lại có một đồ vật nện về phía Phương Hành, Phương Hành đưa tay nắm lấy vật kia, là một linh quả, không khỏi cắn một miếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang, chỉ thấy con tê giác tinh kia đang chỉ vào Phương Hành cười ha ha, bộ dáng khiêu khích.

- Hắc hắc, Nhân tộc ngu ngốc, Hồ công chúa đã đi, chúng ta luận bàn một chút không?

Chương 498: Phát uy

- Hiện tại công chúa điện hạ ly khai, chúng ta vừa vặn cho gia hỏa này chút màu sắc nhìn...

Trúc Thanh Tử cười lạnh nói, thân là người một lòng quy hàng Hồ tộc, hắn nóng lòng muốn ở trước mặt Hồ nữ biểu hiện một phen, lúc này thấy Hồ nữ và nữ tử áo vàng ly khai, nhất thời cảm thấy cơ hội đến rồi, muốn cùng Yêu tu khác giáo huấn Phương Hành một phen, như vậy mặc dù Hồ nữ trở lại, mình xuất phát từ hảo ý, nàng cũng sẽ không nói cái gì.

Mà tê giác tinh thì ở sau khi ném ra trái cây, ôm hai tay, thân thể ép về phía Phương Hành, cười lạnh nói:

- Cũng không biết tạp chủng Nhân tộc ngươi từ đâu chui đi ra, đến địa bàn Yêu tộc chúng ta cũng dám kiêu ngạo như thế, Hồ nữ điện hạ nể tình ngươi có ân với Thanh Khâu Sơn, không so đo với ngươi, gia gia lại nhìn không được, hôm nay muốn cho ngươi chút giáo huấn!

Yêu tu ôm tâm tư giống như hắn lại không ít, trong tiếng cười lạnh, chừng bốn năm con đi tới.

Dù Yêu tu hóa thành người, cũng phần lớn là thân hình cao lớn, lúc này giống như có mấy cây cột điện vây quanh Phương Hành.

- Các ngươi muốn làm gì... Không... Không cho phép tới!

Tiểu Nhất kêu lên, vươn hai tay ra, giống như con gà con che chở Phương Hành.

- Tiểu công chúa, ngươi tránh ra, những tu sĩ Nhân tộc này mặt ngoài nhân nghĩa, nhưng một bụng ý nghĩ xấu, đừng bị bề ngoài của hắn lừa!

Trúc Thanh Tử hét lớn, không dám làm Tiểu Nhất bị thương.

Tiểu Nhất thì kỳ quái quay đầu lại nhìn Phương Hành, sau đó kiên định bảo vệ hắn, mặc dù ánh mắt có chút sợ hãi, nhưng không có ý tứ tránh ra, trong nội tâm cũng đang nghĩ:

- Người khác đều nói tu sĩ Nhân tộc mặt ngoài nhân nghĩa, kì thực một bụng ý nghĩ xấu... Nhưng Phương đại gia biểu hiện ra không có một chút nhân nghĩa, như vậy nói cách khác sẽ không có ý nghĩ xấu, hắn là một người tốt!

- Hắc hắc, tạp chủng Nhân tộc, bây giờ ngươi lập tức quỳ xuống xin tha, hôm nay gia gia tạm tha ngươi một mạng...

Một Yêu tu có đuôi cá sấu cười lạnh, cũng không để Tiểu Nhất vào mắt, bằng bổn sự của tiểu nha đầu này, muốn ngăn bọn hắn còn có chút khó khăn, trong lúc nói chuyện, cái đuôi lặng yên không một tiếng động quấn tới, muốn trước kéo Tiểu Nhất ra, sau đó ra tay với Phương Hành, tuy không giết đối phương, nhưng phải cho tu sĩ Nhân tộc này biết cái giá khi hung hăng càn quấy.

Nhưng lúc này, Phương Hành từ từ ăn linh quả thở dài:

- Hiện tại ta mới bắt đầu có chút ưa thích Yêu tộc...

Nói xong, hắn đột nhiên "phốc" một tiếng, nhổ hột ra ngoài.

Cái hột xen lẫn linh lực của hắn, đã gần giống như phi kiếm, bành... đập vào trên mặt tê giác tinh đang cười ngây ngô, giống như trúng một quyền, tê giác tinh rống to, thân hình bay ra ngoài... Cũng ngay lúc này, Phương Hành đứng dậy, tay kéo cái đuôi cá sấu, thần lực rót vào, nâng lên quẳng đi.

Bành… thân hình Yêu tu kia bị hắn vung đến giữa không trung, sau đó còn chưa kịp phản ứng, lại bị hắn đập xuống mặt đất, nện đến Đạo Đài rung động, xuất hiện một cái hố to.

- Con mẹ nó, hôm nay không để các ngươi quỳ xuống nói chuyện, ta lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm không phải uổng phí sao!

Phương Hành gầm giận dữ, trực tiếp nhảy lên, ra tay như điện, bắt về phía Trúc Thanh Tử.

- Thật to gan, hôm nay phải để ngươi có đến mà không có về!

Trúc Thanh Tử không nghĩ tới Phương Hành dám chủ động ra tay, rống to một tiếng, thân hình quỷ dị vặn vẹo, như tia chớp bắn ra sau, đồng thời bàn tay khô gầy điểm vào không trung, một đạo hào quang lam sắc giống như ánh đao bắn về phía Phương Hành, còn chưa tới gần, đã ngửi được hương khí làm người đầu váng mắt hoa, lại là Đan quang ẩn chứa kịch độc.

- Trước lột mật rắn của ngươi!

Phương Hành cười lạnh, ngón tay điểm ra, có một Hỏa Long giương nanh múa vuốt hiển hóa, bay múa ở trên không trung, hỏa diễm kinh người đốt tới độc khí, đó chỉ là một loại pháp thuật cơ sở, sau khi kết đan, trong nội đan ôn dưỡng Đan Pháp, dù thi triển pháp thuật cơ sở cũng có thể phóng ra lực lượng kinh người, hôm nay trong nội đan của Phương Hành ẩn chứa Tam Muội Chân Hỏa, tiện tay thi triển ra Hỏa Long Thuật cũng trông rất sống động, uy lực kinh người, đã không thua Huyền pháp bình thường.

Hỏa Long thiêu đốt độc khí, Phương Hành thì đạp mạnh mặt đất, ầm... thân hình lóe lên, lấn đến gần Trúc Thanh Tử, nện tới một quyền. Vào lúc đó, Trúc Thanh Tử vừa mới đánh ra Đan quang uẩn hàm kịch độc, thậm chí còn không kịp phản ứng, chỉ thấy một nắm đấm càng lúc càng lớn, sau đó trên mặt hắn đau xót.

Oanh!

Thân thể của Trúc Thanh Tử bị Phương Hành nện vào mặt đất, làm Bạch Ngọc Đạo Đài sinh ra khe hở.

- Tinh trùng lên não, dám đánh lén gia gia...

Vào lúc này, tê giác tinh bị Phương Hành phun hột đánh bay đang điên cuồng hét lên ngồi dậy, sở dĩ nó bị đánh ngã, chủ yếu là không ngờ, nó da dày thịt béo nên cũng không bị thương tích gì, Phương Hành thấy thế liền dứt khoát đạp qua, oanh... tê giác tinh vừa ngồi dậy lại nằm xuống.

- Thật to gan, lại dám hành hung...

- Chư vị đạo hữu, đồng loạt ra tay, bắt hắn lại!

Trong lúc nhất thời, các Yêu tu ở trên Đạo Đài cảm thấy sợ hãi, nhao nhao nhảy dựng lên.

Trước đó bọn hắn không để Phương Hành vào mắt, đơn giản là vì cảm thấy Phương Hành mới Kim Đan sơ kỳ, hơn nữa đan thành nhất pháp, phẩm chất có thể nói thấp tới cực điểm, không giống Yêu tu bọn hắn. Tuy Yêu tu cũng đa số là đan thành nhất pháp, nhưng Yêu tộc đều có một loại bổn mạng thần thông, cho nên nhất pháp này, lại có thể sánh ngang nhị pháp, mà Kim Đan cảnh Nhân tộc, một khi đan thành nhất pháp, thì không khác gì phế vật.

Một phế vật như vậy cũng dám mạo phạm Hồ Tiên Cơ, còn quát tháo chẳng thèm ngó tới mọi người, thì làm sao không khiến bọn hắn giận dữ? Tự nhiên muốn dạy dỗ Phương Hành một trận, phát tiết ác khí trong lồng ngực.

Chỉ là chẳng ai ngờ tới, phế vật trong mắt bọn họ kia, một khi động thủ, vậy mà hung hãn như vậy.

Ầm ầm!

Cơ hồ trong nháy mắt, chừng ba Yêu tu lao về phía Phương, thi triển bổn mạng yêu pháp, muốn trấn giết Phương Hành tại chỗ, Phương Hành đối mặt ba người vây công, lại không sợ chút nào, hai tay vung lên, hợp lại ở trước ngực, tay trái thiêu đốt hỏa diễm, dẫn động Tam Muội Chân Hỏa, tay phải hơi nước um tùm, dẫn động thủy khí của Long Châu.

Mà ở trước ngực hắn, trống rỗng xuất hiện một Âm Dương Đại Ma Bàn, một âm một dương, chậm rãi thôi động.

Đây là thần thông Âm Dương Đại Ma Bàn mà thời điểm Phương Hành ở Trúc Cơ cảnh tìm hiểu ra.

Lúc này hắn dùng Thủy Hỏa song pháp thi triển thần thông, uy lực tăng lên không biết bao nhiêu lần, đã xem như Thủy Hỏa Đại Ma Bàn.

Vèo vèo vèo…

Ba Yêu tu một con là Kim Ngư Quái, miệng phun lôi quang, một con là thảo mộc thành tinh, phất tay đánh ra điểm điểm hắc ảnh, đều là cây gai ẩn chứa kịch độc, con thứ ba là một con thỏ tinh, thân hình bay lên, hai chân đạp không, trên không trung bất ngờ hiển hóa ra hai hắc ảnh, ngang trời đánh về phía Phương Hành.

Nhưng thời điểm Âm Dương Đại Ma Bàn xuất hiện, vô luận là lôi quang, gai độc, hay bóng đen, vậy mà đồng thời bị Thủy Hỏa Đại Ma Bàn hút tới, cắn nát hết thảy, nửa hơi sau, chúng hóa thành ba đạo thần quang, phân biệt phản kích về phía ba người bọn họ, ba Yêu tu kinh hãi, muốn tránh cũng không kịp, đồng thời kêu rên, thân hình bay ngược ra.

Bành bành bành…

Ba người này cũng không biết đụng ngã bao nhiêu bàn tiệc, lăn lăn lộn lộn té ra hơn mười trượng, xương gãy, nhất thời bò lên không nổi.

Mà Phương Hành thì chậm rãi thu thần thông, quanh người còn có kình phong vô hình thổi góc áo bay phất phới.

- Hỗn đản, dám giẫm mặt của ta...

Lúc này tê giác tinh lại ngồi dậy, muốn tìm địch nhân xé nát, nhục thân của hắn cực kỳ cường hoành, bị Phương Hành giẫm một cước cũng không bị thương, chỉ lộ ra có chút váng đầu, tức muốn nổi điên, liên tục hai lần đều ở dưới tình huống không biết chuyện gì xảy ra bị người quật ngã trên mặt đất, đối với hắn mà nói là quá uất ức.

- Cạch...

Hắn vừa mới đứng lên, muốn tìm đối thủ, đầu đã bị đạp một phát, lúc này là hôn mê thật sự rồi, lung la lung lay ngã ở trên mặt đất, Phương Hành thì phủi tay, xoa xoa đầu Tiểu Nhất, vừa đi ra ngoài vừa la hét:

- Không giáo huấn các ngươi một trận, sợ rằng các ngươi không biết Phương đại gia ta là ai...

Giờ khắc này, sáu cái gọi là tuấn ngạn Yêu tộc đều bị hắn đánh đổ, còn đứng chỉ là đám thị nữ và hạ nhân, tu vi thấp kém, cả đám lạnh run, ai dám ngăn hắn nghênh ngang ly khai?

Phương Hành đứng ở biên giới Đạo Đài, thần thức quét qua, đã xác định một phương hướng, thân hình cưỡi mây bay qua, ở ngoài hơn mười dặm, đang có một nữ tử áo vàng lau nước mắt, khóc sướt mướt chậm rãi đi xuống núi, nhìn bộ dạng của nàng, tựa hồ thất lạc đến cực điểm, ngay cả pháp thuật cũng không thi triển, vừa đi vừa nói cái gì đó.

- Bành!

Đang đầy bụng tâm sự, bên người bỗng nhiên có một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, nàng bị hù đến khẽ run rẩy, bày ra vẻ phòng ngự.

- Này, nói lảm nhảm, ngươi có nhận thức Kim Lục Tử không?

Người đến tự nhiên chính là Phương Hành, cười mỉm nhìn nữ tử áo vàng hỏi.

Chương 499: Kim Ô bị oan

Phương Hành từ trên trời giáng xuống dọa nữ tử áo vàng hoảng sợ, suýt nữa kêu ra tiếng, sợ tới mức lui về phía sau nửa bước, trước người ẩn ẩn có hỏa diễm màu vàng lưu chuyển, mái tóc muốn dựng lên, sau đó nàng nghe Phương Hành hỏi, không khỏi kêu lên:

- Nói lảm nhảm? Ngươi bảo ai nói lảm nhảm? Ngươi mới nói lảm nhảm, bổn tiểu thư không có nói lảm nhảm, bổn tiểu thư nói chuyện một mực ngắn gọn sáng tỏ, tại sao có thể nói lảm nhảm? Ngươi là ai? Ta không nhận ra ngươi, sao ngươi biết ta nói lảm nhảm?

Thẳng đến lúc này, mới bỗng nhiên cả kinh, hồ nghi nói:

- Kim Lục Tử? Ngươi biết nhũ danh của biểu ca ta?

Phương Hành bất đắc dĩ che trán, ai thán nói:

- Chính là ngươi, biểu muội của Kim Ô, Ô Tang Nhi...

Con mắt của nữ tử áo vàng trừng tròn hơn:

- Ngươi còn biết tên của bổn cô nương, điều này sao có thể, ta không...

Hiển nhiên không biết nha đầu kia lại phải lẩm bẩm bao lâu, Phương Hành thấy cách đó không xa có cây linh quả, phía trên kết rất nhiều trái cây, nặng trịch treo ở đầu cành, hắn khẽ vươn tay, lăng không bẻ một cành, thuận tay hái xuống hai quả nhét vào trong mồm Ô Tang Nhi, sau đó nhìn nàng cười nói:

- Ta là bằng hữu của biểu ca ngươi, Phương Hành!

- Ô ô ô ô ô ô...

Trong miệng Ô Tang Nhi vang lên thanh âm mơ hồ tỏ vẻ bất mãn, sau đó con mắt trợn tròn, miệng nàng hơi động, nuốt hai quả trái cây chín mọng xuống, sau đó không thể tưởng tượng nổi nhìn Phương Hành hỏi:

- Ngươi là Phương Hành nào?

Phương Hành im lặng nói:

- Có rất nhiều Phương Hành sao? Biểu ca

ngươi không có nhắc qua ta với ngươi?

Trong mắt Ô Tang Nhi hiện ra hào quang kinh hỉ, bỗng nhiên kêu lên:

- Ngươi có phải gia hỏa vừa không có hổ thẹn, vừa lớn gan lại tự kỷ, thích ăn cướp nhất, đã từng một hơi cướp qua tám ngàn tám trăm tám mươi tám tu sĩ, còn đang không ngừng đổi mới kỷ lục này, đi chỗ nào chỗ đó tan hoang. Thấy ai lừa ai, được người xưng là Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất tiểu ma đầu, người gặp người sợ, quỷ thấy quỷ kinh, còn được gọi là tai tinh?

Phương Hành giận dữ:

- Con Ô Nha kia dám nói ta như vậy?

Trên mặt Ô Tang Nhi còn mang theo dáng tươi cười, bỗng nhiên tuôn ra nước mắt, bộ dáng cực kỳ cổ quái.

Phương Hành hít một hơi nói:

- Sao lại khóc?

Ô Tang Nhi nói:

- Biểu ca luôn nói có một bằng hữu như ngươi, còn nói chỉ cần ngươi tới Yêu địa tìm hắn, hắn sẽ được cứu, nhưng vì sao ta cảm giác ngươi yêu như vậy. Rõ ràng chỉ là Kim Đan sơ kỳ, hơn nữa Đan phẩm thoạt nhìn rất bình thường, chỉ sợ vừa gặp những người Hắc Mộc Lĩnh kia, sẽ bị bóp chết tươi, làm sao có thể cứu huynh ấy...

Phương Hành cố nén xúc động muốn bóp chết nàng, lại hái xuống hai quả cây nhét vào trong miệng nàng, nói:

- Ta chính là vì tên hỗn đản kia mới đến Yêu địa, ngươi không nên nói nhiều. Ta hỏi ngươi cái gì nói cái đó, nghe khẩu khí của ngươi, hẳn là Kim Lục Tử đã xảy ra chuyện? Dùng thế lực của Kim Ô nhất tộc các ngươi, còn không cứu hắn được sao?

Ô Tang Nhi lại bất mãn ai oán vài tiếng, sau đó phí lực nuốt trái cây vào, mới nói:

- Biểu ca bị nhốt ở trong Hắc Uyên Ngục, tuy Phù Tang Sơn nhất mạch chúng ta là một trong bát đại Yêu mạch, nhưng sau khi lão tổ tọa hóa, thế lực đã không bằng trước, ở trong Yêu Đình cũng không có nhân mạch. Lúc này ta đến là muốn cầu Tiên Cơ tỷ tỷ hỗ trợ, thế nhưng nàng lại không chịu...

Phương Hành nhíu mày, lại đút hai quả cây vào trong miệng nàng, nói:

- Nhốt vào ngục? Hắn phạm tội gì?

Ô Tang Nhi ăn xong trái cây mới nói:

- Bị hỗn đản của Hắc Mộc Lĩnh hãm hại, đám hỗn đản kia rất đáng ghét...

Phương Hành lại đút hai quả cây vào miệng nàng, nói:

- Rất khó cứu sao? Có thể cứu hắn ra không?

Ô Tang Nhi ăn xong mới nói:

- Không cứu được, Hắc Uyên Ngục là nhà tù sâm nghiêm nhất Yêu Đình, giam những người tội ác tày trời...

Cứ như vậy một bên ăn một bên hỏi, Phương Hành rốt cục hiểu rõ tình cảnh hôm nay của Kim Ô, lông mày không khỏi nhíu lại. Hắn cũng không ngờ, sau khi mình tiến vào Nam Hải Quy Khư, Kim Ô lại trải qua nhiều gian khổ như vậy, nguyên lai đối với Phù Tang Sơn mà nói, Kim Ô coi như Vương tộc, là loại huyết mạch cao quý có hi vọng kế thừa đại thống.

Bất quá thiên phú của hắn bình thường, một mực không thể biểu hiện ra thiên phú siêu quần mà huyết mạch Vương tộc nên có, hơn nữa hôm nay Nguyên Anh lão tổ của Phù Tang Sơn tọa hóa, lực ảnh hưởng ngày càng lụn bại, tộc nhân sinh hoạt rất gian nan, tài nguyên tu hành cũng không tính sung túc, cho nên vấn đề phân phối tài nguyên trong tộc sẽ có bất công, nặng bên này nhẹ bên kia.

Kim Ô nhất mạch có phụ thân hắn, tu vi Trúc Cơ đỉnh phong bảo hộ, vốn cũng miễn cưỡng không có trở ngại, nhưng ai cũng không ngờ, phụ thân hắn ở mười năm trước, thời điểm thu thập một viên Tiên Tinh, lại cùng Hắc Mộc Lĩnh Cửu Mục Chân Nhân kết thù kết oán, song phương đấu pháp, phụ thân của Kim Ô tự nhiên không địch lại Cửu Mục Chân Nhân tu vi Kim Đan cảnh, bị chém giết tại chỗ, lúc ấy Phù Tang Sơn cực kỳ tức giận, nhưng hết lần này tới lần khác trong tộc không người đề cập tới muốn báo thù cho phụ thân của Kim Ô, ngược lại nói phụ thân của Kim Ô sai trước, không có chiếm lý, cộng thêm thế lực của Hắc Mộc Lĩnh không yếu, không đáng gây chiến.

Kim Lục Tử phát hiện tộc nhân lạnh lùng, dưới sự giận dữ rời Phù Tang Sơn, thậm chí còn vụng trộm vận dụng tế đàn của Yêu Đình, chạy tới Nam Chiêm Bộ Châu, muốn đi Yêu tộc cổ địa trong truyền thuyết, tìm kiếm cơ duyên trở nên mạnh mẽ, về sau hắn ở Nam Chiêm Bộ Châu trải qua tự nhiên không cần nói nhiều, nói tóm lại, sau khi Phương Hành tiến vào Nam Hải Quy Khư, Kim Ô một lòng báo thù, trở về Phù Tang Sơn.

Hôm nay thiên phú hắn dị bẩm, đi ra Bất Tử đại đạo của mình, lại ở trong ngọc quan bế quan một năm, luyện hóa tất cả hạt sen mà Liên Nữ cho hắn, thực lực đột phá Kim Đan, tự nghĩ đã có thực lực báo thù, cho nên sau khi về tới Phù Tang Sơn, cũng không dựa vào lực lượng tộc nhân, mà tìm một cơ hội, trực tiếp khiêu chiến Cửu Mục Chân Nhân lúc trước giết chết phụ thân hắn, ở trong quyết đấu đâm chết Cửu Mục Chân Nhân, không chỉ báo được thù, còn rửa sạch tên tuổi "phế vật", xem như hãnh diện, được người ca tụng là Phù Tang Sơn có hậu.

Chỉ là chẳng ai ngờ tới, thời gian còn chưa qua một tháng, sự tình đột nhiên xoay chuyển, Kim Ô không đến 30 tuổi đã có thực lực không thua Kim Đan cảnh, coi như là thiên tài trong Yêu tộc tám mạch, rất nhanh liền sáp nhập vào phạm vi của bọn hắn, lúc có pháp hội thỉnh tiên, Kim Ô cũng sẽ chọn một ít yến hội phù hợp tham gia, nhưng sự tình lại xảy ra ở trên yến hội, Kim Ô say rượu bất tỉnh, khi tỉnh lại thì bị người phát hiện đang nằm trên giường ôm tiểu thiếp của Hắc Phong Động Xích Hạc Yêu Vương, tiểu thiếp kia đã bị hút cạn máu dịch, trong miệng Kim Ô lại dính đầy máu, ngủ sảng khoái đầm đìa...

Vì vậy Xích Hạc Yêu Vương bão nổi, ngủ tiểu thiếp của mình thì thôi, lại còn hút thành người khô? Cái này cũng quá ức hiếp bò cạp rồi, trong cơn giận dữ, liền dựa vào tu vi Kim Đan cảnh đỉnh phong, đánh Kim Ô thừa sống thiếu chết, sau đó đưa tới Yêu Đình, tố cáo hắn tu luyện tà công, hấp thu tinh huyết Yêu tộc tu hành, hết lần này tới lần khác Kim Ô lại không cách nào nói rõ pháp môn mình tu luyện, liền bị một vị trưởng lão Yêu Đình có quan hệ mật thiết với Hắc Mộc Lĩnh hạ lệnh, nhốt vào Hắc Uyên Ngục.

Phù Tang Sơn nhất mạch cũng coi như có tâm, không ít du thuyết, nghĩ cách cứu Kim Ô ra, nhưng việc này đã thành tử án, trừ khi Kim Ô giao ra công pháp của mình, nếu không thực khó lật lại bản án, hơn nữa thế lực của Hắc Mộc Chiểu nhất mạch ẩn ẩn thao tác, thậm chí trong Phù Tang Sơn cũng có một bộ phận thanh âm phản đối cứu Kim Ô ra, làm cho Kim Ô giống như một không lẻ loi, mặc hắn ở trong Hắc Uyên Ngục chờ chết, chỉ có biểu muội vẫn còn một lòng nghĩ cách cứu viện.

Chỉ tiếc, ngay cả Phù Tang Sơn sơn chủ cũng buông tha chuyện này, Ô Tang Nhi chỉ là một Trúc Cơ cảnh lại có thể làm được gì? Ở dưới hoang mang lo sợ lại lén chạy ra ngoài, muốn cầu hảo hữu, hôm nay là người nắm quyền ở Thanh Khâu Sơn Tiên Cơ công chúa trợ giúp, mượn nhờ lực ảnh hưởng của Thanh Khâu Sơn ở Yêu Đình cứu biểu ca của mình ra, chỉ là kết quả vẫn như cũ, Hồ Tiên Cơ một mực thoái thác, đến bây giờ thì trực tiếp tiễn khách, làm Ô Tang Nhi thương tâm không thôi...

- Còn có chuyện như vậy nữa, tính toán hỗn đản kia may mắn, nếu ta muộn đi vài ngày, đoán chừng sẽ không thấy được hắn...

Phương Hành tự nói, nghe Kim Ô hiện tại còn chưa chết, trong lòng thoáng yên tâm, chỉ cần không chết là được.

- Thế nhưng ngươi lẻ loi một mình, làm sao cứu...

Ô Tang Nhi có chút thương tâm nói, lại vô ý thức há miệng ra.

Nhưng đợi nửa ngày, thấy Phương Hành không có động tĩnh, không khỏi mở miệng nói:

- Trái cây kia đâu rồi, sao ngươi không đút...

Phương Hành im lặng, nhìn thoáng qua chạc cây trụi lủi trên tay:

- Hết rồi!

Ô Tang Nhi nói:

- Ah, ta đã ba ngày chưa ăn cơm, còn có chút đói!

Phương Hành trực tiếp bó tay, nghĩ nghĩ, mới hỏi:

- Hồ nữ kia có biện pháp cứu Kim Lục Tử ra?

Ô Tang Nhi nhẹ gật đầu nói:

- Tiên Cơ tỷ tỷ đã bắt đầu chấp chưởng quyền hành của Thanh Khâu Sơn, lực ảnh hưởng rất lớn, Thanh Khâu Sơn các nàng có Nguyên Anh lão tổ tọa trấn, thậm chí nghe nói còn có một lão tổ tông Độ Kiếp cảnh bế tử quan, ở trong Yêu Đình lực ảnh hưởng rất lớn, trong Yêu Đình thập đại trường lão, thì có hai vị là Thanh Khâu Sơn nhất mạch, lời nói rất có trọng lượng, ta vốn nghĩ nàng sẽ giúp ta, dù sao trước kia quan hệ của chúng ta tốt như vậy, không nghĩ tới nàng không chịu đáp ứng, ta thật đau lòng...

Phương Hành bất đắc dĩ nhét cành cây trong tay vào miệng nàng, mới khiến cho nàng ngậm miệng lại, hỏi:

- Là như vậy sao, ta đi tìm nàng hỏi xem, dù sao nữ nhân này còn thiếu nợ ta một nhân tình, vốn muốn tìm nàng hỏi Tiên Tinh, bất quá nhìn bộ dáng keo kiệt của nàng, hẳn là không muốn cho, hôm nay chỉ giúp đỡ nói vài lời, còn có thể cự tuyệt sao?

Chương 500: Vong ân phụ nghĩa

Nghĩ như thế, Phương Hành lại bay về Đạo Đài, vốn tưởng gặp Hồ nữ sẽ tránh không được giải thích một phen, lại không nghĩ rằng, thời điểm đi vào Đạo Đài, bất ngờ nhìn thấy mọi người vẫn còn, trong miệng mắng thì mắng, chữa thương thì chữa thương, bên cạnh là tùy tùng nữ bộc thu dọn đồ đạc, Hồ Tiên Cơ thì vẫn chưa về.

- Hỗn đản Nhân tộc kia, đợi gia gia bắt được hắn, không xé hắn không thể...

Trên đầu tê giác tinh quấn băng gạc, tay cầm bình rượu, vừa uống vừa mắng.

Gia hỏa này thật là da dày thịt béo, bị Phương Hành đánh nhiều như thế, vậy mà không bị thương nặng gì.

Mấy Yêu tu ở bên cạnh cũng hùng hùng hổ hổ, phụ họa tê giác tinh, nhưng đột nhiên ngẩng đầu liếc mắt, tâm không khỏi nguội lạnh một nửa.

- Ngươi muốn xé ta?

Sau lưng tê giác tinh, một thanh âm mỉm cười truyền tới.

Tê giác tinh mới vừa uống vào một ngụm rượu, "phốc" một tiếng, phun hết ra ngoài, miệng hét lớn "ta liều mạng với ngươi", nhưng vừa quay đầu, mắt đã nổi đom đóm, đầu trúng một cước, lại bất tỉnh.

- Chư vị đạo hữu, chúng ta còn tiếp tục luận bàn không?

Phương Hành không có hảo ý nhìn về phía đám Yêu tu, hung uy không người dám đối kháng.

- Không muốn không muốn...

Chúng Yêu tu đều liều mạng lắc đầu, những người này còn tưởng vừa rồi Phương Hành đả thương người xong liền chạy, không nghĩ tới hắn lại nghênh ngang trở về, lập tức bị hù đến lá gan rung động, cả đám đầu lắc như trống bỏi, đánh chết cũng không chịu luận bàn nữa.

- Ha ha, vậy tiếp tục ngồi xuống uống rượu nha!

Phương Hành cười to, cũng không thèm để ý, kéo Ô Tang Nhi ngồi ở bên cạnh mình.

Mà trên Đạo Đài, chư vị thiên tài Yêu tộc bị thương thảm trọng, có thể miễn cưỡng chèo chống đều nâng cao thân thể ngồi xuống, bị thương quá nặng thì được vịn xuống, mặc dù có người muốn trả thù, nhưng không ai chỉ trích Phương Hành không phải, dù sao Yêu tộc thừa hành lý niệm "cường giả vi tôn", còn triệt để hơn cả Nhân tộc.

Đương nhiên, vừa rồi Phương Hành cũng không muốn làm lớn chuyện, tuy bọn Yêu tu này bị hắn đánh thê thảm, nhưng phần lớn là thương ngoài da, không tổn hại bổn nguyên, dùng thể xác cường hoành của Yêu tu, tu dưỡng mười ngày nửa tháng thì khỏi không sai biệt lắm.

- Đây là... làm sao vậy?

Lại uống vài chén rượu, bên cạnh mới vang lên một thanh âm kinh ngạc, chỉ thấy Hồ Tiên Cơ rốt cục trở lại rồi, chứng kiến các Yêu tu bị thương, cả đám bị hù giống như con thỏ không dám lên tiếng, Phương Hành thì ngông nghênh tự rót tự uống, mà Ô Tang Nhi vừa rồi bị mình đuổi đi lại ngồi ở bên cạnh hắn, sắc mặt không khỏi kinh ngạc, vô ý thức hỏi.

- Ha ha, ta cùng mấy vị đạo hữu này luận bàn để trợ tửu hứng... sao bây giờ công chúa mới về?

Phương Hành cười ha ha, quay đầu nhìn về phía Hồ Tiên Cơ, trong lòng nghĩ làm sao mở miệng nói sự tình của Kim Ô.

- A, vừa rồi có trưởng lão truyền tin, nên chậm trễ chút thời gian!

Hình như tâm thần của Hồ Tiên Cơ có chút không tập trung, nhàn nhạt trả lời một câu, liền ngồi trở lại ngọc tọa, sai người mang rượu và thức ăn lên.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí có chút nặng nề, các Yêu tu nhẫn nhịn một bụng oán khí, cả đám rầu rĩ, nửa câu cũng không nói, mà Phương Hành thì suy nghĩ làm sao mở miệng, mới có thể để Hồ Tiên Cơ không cách nào từ chối sự tình trợ giúp Kim Ô thoát khốn, nhưng hết lần này tới lần khác Hồ Tiên Cơ cũng giống như có tâm sự, đôi mi thanh tú cau lại, hình như đang suy nghĩ cái gì.

- Cái này... Điện hạ...

- Hình đạo hữu...

Đột nhiên, Phương Hành và Hồ Tiên Cơ đồng thời mở miệng, sau đó đều ngừng lại.

- Điện hạ mời nói!

Phương Hành cảm thấy hình như nàng muốn nói suy nghĩ của mình, trong tâm khẽ nhúc nhích, mở miệng nói.

Hồ Tiên Cơ khẽ gật đầu, nhưng lại trầm mặc, qua nửa ngày mới nhẹ giọng nói:

- Hình đạo hữu, vừa rồi ta thấy đạo hữu cần Tiên Tinh tu luyện, nên đưa tin cho Ly Cô trưởng lão đang nhậm chức ở Yêu Đình, kết quả nghe nói một chuyện khác... Hơn nữa thứ cho Tiên Cơ mạo muội, thời điểm đi qua Lạc Nhật Đại Mạc, Hình đạo hữu có cùng người khác kết thù kết oán không?

Phương Hành giật mình, tuyệt đối không nghĩ tới Hồ Tiên Cơ sẽ nói những lời này, trong tâm có chút dự đoán, không khỏi bất động thanh sắc cười nói:

- Sao có thể chứ, ta luôn cùng người hòa ý phát tài, sao có thể kết oán gì?

Hồ Tiên Cơ khẽ lắc đầu nói:

- Ly Cô trưởng lão đưa tin ta, nói hôm qua Yêu Đình có sứ giả từ Thần Châu và Trục Yêu Minh đến, thân phận tôn quý, hơn nữa vai gánh trách nhiệm nặng nề, cùng Yêu Đình có chuyện quan trọng thương lượng, nhưng trên đường đến, bọn hắn lại gặp một người mang theo một đám tiểu hồ ly, người nọ giả ý lên thuyền, lại ở trên đường trộm pháp thuyền của bọn hắn, người này phải chăng Hình đạo hữu...

Đang khi nói chuyện, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Phương Hành, hiển nhiên trong nội tâm đã có so đo.

Mà Tiểu Nhất nghe được nàng nói cũng kinh hãi, khẩn trương kéo lấy tay áo của Phương Hành.

Phương Hành nghe đến đó, cũng có chút không kiên nhẫn, cười lạnh nói:

- Vậy bọn họ không có hỏi những tiểu hồ ly kia là của ai nhà?

Sắc mặt của Hồ Tiên Cơ có chút xấu hổ, qua nửa ngày mới nói khẽ:

- Hình đạo hữu không cần tức giận, Tiên Cơ lần đầu nghe được tin tức này cũng rất kinh hãi, bất quá tuy những sứ giả kia cảm thấy việc này có quan hệ tới Thanh Khâu Sơn ta, cố ý thăm dò, lại không biết Hình đạo hữu ở trong tộc của ta làm khách, bằng không mà nói, chỉ sợ sớm đã phái người tới bắt ngươi rồi, cũng không có chuyện chúng ta còn ngồi đây tâm sự...

Phương Hành lạnh lùng cười nói:

- Trước không biết, sau đó chỉ sợ rất nhanh sẽ biết, không biết công chúa điện hạ muốn làm sao bây giờ?

Hồ Tiên Cơ mỉm cười nói:

- Hình đạo hữu không cần kinh hoảng, thời điểm ngươi cướp pháp thuyền, huyết mạch

Hồ tộc ta cũng ở trong đó, Tiên Cơ sẽ không bỏ mặc, còn nữa, Tiên Cơ thẹn làm Hồ tộc Thánh Nữ, tự nghĩ còn có mấy phần mặt mũi, nếu Hình đạo hữu không chê, Tiên Cơ nguyện làm người trong cuộc, thay Hình đạo hữu hóa giải ân oán với những sứ giả kia, ý của đạo hữu như thế nào?

Nghe đến đó, Phương Hành đã có chút tức giận, nghĩ thầm ta làm thịt đối phương tầm mười nhân mạng, nào có dễ dàng hóa giải như vậy? Yêu tinh kia nói nhẹ nhàng như thế, đến tột cùng là muốn thay mình hóa giải, hay muốn giao mình ra?

Cảm thấy không vui, liền hừ lạnh một tiếng:

- Công chúa điện hạ có biết vì sao ta cướp pháp thuyền của bọn hắn không?

Hồ Tiên Cơ nao nao, không có mở miệng, Phương Hành thì lạnh lùng nhìn nàng, mỉm cười nói:

- Muốn nói tiếp, huyết mạch Hồ tộc các ngươi rất được người hoan nghênh, vô luận là dùng để ngủ, hay trấn áp yêu khí của Tiên Tinh, đều có tác dụng rất lớn, hắc hắc, nếu lúc ấy ta bán đám tiểu hồ ly này, không chừng bọn họ sẽ cho ta một cái giá khá cao...

Hồ Tiên Cơ nghe đến đây, sắc mặt không khỏi có chút khó coi, trầm tĩnh nửa ngày mới cười nói:

- Hình đạo hữu không cần kinh hoảng, Tiên Cơ nói rồi, ta sẽ quản sự tình này, ngươi cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần, ta sẽ dẫn ngươi đi tương kiến mấy vị sứ giả, quyết không để bọn họ đả thương ngươi, cùng lắm thì bồi cái không phải, trả pháp thuyền cho bọn hắn là được, chẳng lẽ còn muốn ngươi bồi mệnh hay sao?

- Công chúa nghĩ cũng không sai, chỉ là... nếu như ta không muốn đi thì sao?

Nghe lời này, Phương Hành đã hiểu ý của nàng, liền chẳng muốn nói thêm nữa, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mở miệng.

Sắc mặt của Hồ Tiên Cơ cũng lạnh lùng, nói khẽ:

- Xin thứ cho Tiên Cơ nói thẳng, Hình đạo hữu là khách quý của Thanh Khâu Sơn ta, càng là nhân tuyển trưởng lão được Tiên Cơ vừa ý, Tiên Cơ tự nhiên sẽ bảo vệ an toàn cho ngươi, chuyện này đã làm ra, vô luận chúng ta giấu diếm hay phủ nhận, đều không phải thượng sách, vẫn là chủ động đi qua nói rõ mới tốt, việc này ý ta đã quyết, tan tiệc chúng ta sẽ xuất phát!

Lời vừa nói ra, bầu không khí có chút khắc nghiệt, ẩn ẩn có sát khí lưu chuyển.

Phương Hành cười ha ha, biết Hồ Tiên Cơ đã quyết ý muốn giao mình cho sứ giả Thần Châu, hiện tại bất quá là nói dễ nghe mà thôi, đồng thời thần thức của hắn cường đại, đã ẩn ẩn cảm giác được, bên ngoài vân khí mãnh liệt, âm thầm có nhân thủ điều động, chắc hẳn Hồ Tiên Cơ đã âm thầm phái nhân thủ vây quanh, phòng ngừa mình đào thoát, trong nháy mắt an bài nhiều như vậy, cũng tính toán có chút bổn sự.

Bất quá hắn lại không sợ chút nào, cười to một tiếng, đột nhiên nhảy dựng lên quát:

- Tiện nhân, ngươi nghĩ ta dễ khi dễ?

Trong tiếng quát mắng, thân như lưu quang, trong chốc lát lấn đến trước người Hồ Tiên Cơ, oanh oanh oanh liên kích ba quyền, ở trong ba quyền, đã thúc dục Sơn Pháp trong thức hải, sau lưng có bóng núi hiển hóa, mỗi quyền đều nặng như một ngọn núi.

- Hình đạo hữu quá vội vàng xao động...

Hồ Tiên Cơ thấy thế, sắc mặt khẽ biến, nhưng không đến kinh hoảng, khẽ quát một tiếng, thân hình lóe lên, cả người biến mất không thấy gì nữa, ghế dựa nàng ngồi bị Phương

Hành đánh nát, lúc xuất hiện lần nữa, đã ở phía sau 30 trượng, tự nhiên là thi triển Na Di Thuật, đầu ngón tay hơi nắm, một viên nội đan màu đỏ bay lên không trung, thần diễm thiêu đốt.

- Vì an toàn của ngươi, ta vẫn là cưỡng ép mang ngươi đi gặp sứ giả Thần Châu!

Hồ Tiên Cơ nhẹ nhàng nói, bàn tay điểm lên nội đan, vậy mà có bảy tám đạo hỏa diễm hiển hóa, tầng tầng lớp lớp rơi về phía Đạo Đài, cơ hồ là trong nháy mắt, đã phong ấn cả Đạo Đài lại, những hỏa diễm này đan vào nhau, tạo thành một cái lưới lớn, mà Phương Hành thì giống như con cá bị lưới lớn bao phủ vậy.

- Muốn bắt ta? Ha ha...

Phương Hành xem thường cười lớn, trên thực tế, sau ba quyền bức Hồ Tiên Cơ không thể không dùng Na Di Thuật chạy trốn, thân hình hắn đã như thiểm điện lui ra, kéo Ô Tang Nhi chuẩn bị ra tay giúp hắn, sau đó nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Nhất, nói khẽ:

- Việc này không trách ngươi!

Cùng lúc đó, hắn thi triển Na Di Thuật, thân hình biến mất.

- Đây là ở trong Thiên Phong Uyển, thủ vệ sâm nghiêm, đại trận vô số, ngươi làm sao có thể chạy trốn?

Thanh âm của Hồ Tiên Cơ lành lạnh vang lên ở sau lưng.

Chương 501: Đại sát tứ phương

Thấy Phương Hành ngay dưới tầm mắt của mình trốn vào hư không, Hồ Tiên Cơ lại không chút kinh hoảng, phất tay đánh ra một cái lệnh bài màu xanh ngọc bích bay thẳng đến không trung, phát ra ánh sáng trong vắt, đồng thời truyền tống một luồng thần niệm, lại yêu cầu các vị đạo hữu Yêu tu cùng đạo nhân mã trong Thiên Phong Uyển cùng nhau ra tay trợ giúp Thanh Khâu sơn đuổi bắt phản nghịch, ngoài ra phong tỏa Thiên Phong Uyển, để phòng tránh hắn chạy trốn ra ngoài.

Việc này nàng sớm có bố trí, đội ngũ trong Thanh Khâu sơn chính là lực lượng phòng ngự bên trong Thiên Phong Uyển được nàng mượn qua trợ giúp, chừng mấy trăm tên tu sĩ, phân thành ba mươi sáu tiểu đội, mỗi đội chín tên thị vệ Trúc Cơ cảnh, lại thêm một trưởng lão Kim Đan cảnh suất lĩnh, tiêu chuẩn giống như chiến trường chém giết bình thường, mấy vị này vây xung quanh Đạo Đài, nhiều loại đại trận cũng đã mở ra.

Tuy nhiên Phương Hành chớp thời cơ, nhanh chóng trốn chạy, khi thế bao vây còn chưa thành hình đã trốn vào trong hư không, nhưng Hồ Tiên Cơ vẫn không lo lắng, gần như các mệnh lệnh đã được ban bố xuống dưới. Bên trong Thiên Phong Uyển, các nơi trên ngọn núi đều có đám mây quanh quẩn, trong mây, trưởng lão Kim Đan mặc áo giáp cứng cáp cùng với áo choàng lớn, nguyên một đám mắt lạnh lẽo nhưng lại sáng như đuốc, tìm kiếm vị trí Phương Hành xuất hiện sau khi dùng Na Di thuật rời đi.

Trong tình thế này, dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng phải đánh ra hết mình, huống chi tán tu kia cũng chỉ có cảnh giới Kim Đan sơ kỳ?

Thấy đại cục đã định, Hồ Tiên Cơ liền nhẹ nhàng đáp xuống, hai tay nắm lại trước bụng, ánh mắt nhàn nhạt, nhìn về phía Hồ Nữ Tiểu Nhất.

Lúc này, mặt Hồ Nữ Tiểu Nhất đã đầy nước mắt, ngẩng đầu nhìn Hồ Tiên Cơ, đáy mắt như có hận ý.

- Ngươi chớ trách ta!

Hồ Tiên Cơ đảo đôi mắt đẹp, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Ta cũng vừa mới được trưởng lão đưa tin, Yêu đình cực kỳ xem trọng mấy vị Thần Châu này, hơn nữa bọn họ đi tới nơi này liên quan đến việc đại sự, trưởng lão đã chỉ thị cho ta, bảo ta dù thế nào cũng phải tạo mối quan hệ tốt với mấy vị sứ giả. Việc này chẳng những liên quan đến sự hưng suy của Thanh Khâu sơn mà còn liên quan đến vận mệnh trong tương lai của Yêu tộc….

- Phương đại gia là người tốt...

Bỗng nhiên Hồ Nữ Tiểu Nhất lên tiếng, âm thanh có chút run rẩy, lại chân thật đáng tin.

Hồ Tiên Cơ thản nhiên nói:

- Nếu hắn chịu làm việc cho ta, ta sẵn lòng bảo vệ hắn, thật đáng tiếc hắn quá bướng bỉnh, đã không làm việc cho ta, vậy cũng chỉ có thể tìm ra chút tác dụng khác của hắn...

Nói xong, ánh mắt sâu kín nhìn thoáng qua Hồ Nữ Tiểu Nhất, nói khẽ:

- Nhìn ánh mắt lạnh lùng này của ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn vì một tu sĩ Nhân tộc như vậy mà tìm ta báo thù hay sao?

Hồ Nữ Tiểu Nhất lắc đầu, nhỏ giọng nói:

- Không cần thiết, ta chỉ biết Phương đại gia đối với chúng ta rất tốt, hơn nữa hắn còn rất lợi hại, trước kia nhiều người ức hiếp chúng ta nhưng Phương đại gia đều giết hết bọn họ, căn bản không có gì có thể làm khó được hắn!

Hồ Tiên Cơ cười "Xùy" một tiếng, nói:

- Đúng là lời nói của con nít!

Sau khi nói xong liền quay đầu, thầm nghĩ dù sao tu vi của Hồ Nữ Tiểu Nhất cũng chỉ là Linh Động tầng chín, có muốn làm gì cũng không được, còn tên kia chỉ có tu vi Kim Đan, căn bản không quá mạnh.

- Vèo~~

Ở phía tây, Phương Hành từ trên Đạo Đài sử dụng Na Di Thuật rời đi, thân hình trốn vào hư không, lúc xuất hiện lại ở trên nóc cung điện trên đỉnh núi cách đó mười ba dặm, một tu sĩ cảnh giới Kim Đan sơ kỳ, thần thức có hạn, nhục thân không mạnh, dùng Na Di thuật nhiều nhất cũng chỉ có thể dịch chuyển ngoài bảy tám dặm, nhưng căn cơ Phương Hành bất phàm, nhẹ nhàng dịch chuyển đã ra ngoài mười dặm.

Có điều, Hồ Tiên Cơ sát phạt quyết đoán, bố trí nghiêm ngặt, các đạo nhân mã nhanh chóng vọt về phía Đạo Đài, như thiên la địa võng. Thân hình Phương Hành vừa mới xuất hiện, lập tức bị một đội tu sĩ cách hắn bốn năm dặm phát hiện, ánh mắt của thủ lĩnh Kim

Đan của đội tu sĩ quét qua liền phát hiện ra hắn, lập tức hét lớn, dẫn theo chín tên yêu tu giáp sĩ Trúc Cơ hậu kỳ hạ xuống đánh về phía này.

- Tế Sương Tỏa, vây khốn hắn!

Thân hình còn chưa tiến đến, thủ lĩnh Kim Đan kia liền mở miệng hét lớn, yêu tu hạ xuống, lập tức bọn họ liền lấy ra xích sắc màu trắng.

- Vèo vèo vèo.

Chín cái xích sắc màu trắng đồng thời xẹt ngang không trung đánh tới, nhắm hướng Phương Hành, trên dưới trái phải đánh tới. Trong chốc lát, nó như dệt thành một cái lồng sắt vô cùng lớn, muốn vây khốn hắn bên trong. Mà đáng sợ nhất trong tay bọn họ là xích sắc, pháp khí chế thức băng sương thống nhất, một khi lấy ra, phía trên phóng ra sương khí u hàn, đủ để đóng băng hư không.

Lúc này, bên người Phương Hành, Ô Tang Nhi bị hù dọa không dám nói câu nào. Tuy nàng cũng là người trong giới tu hành nhưng không giống biểu ca Đại Kim Ô của nàng đã đi theo Phương Hành vào nam ra bắc, được chứng kiến vô số trận chiến. Cho nên, hiện tại nhìn thấy cảnh tượng chiến trường chém giết hoành tráng thế này, bị hù dọa đến nổi không dám ngất đi, ngay cả hét một tiếng cũng quên luôn.

Khi Phương Hành nhìn thấy một màn này, hắn cảm thấy giữa ngực hào khí bay vọt lên, giống như một ngụm rượu tràn ngập vào trong tim hắn. Toàn thân trên dưới một trăm lẻ hai ngàn lỗ chân lông cùng nhau mở ra, vô cùng thoải mái. Thậm chí hắn còn nhớ lại năm đó đại thúc hắn đơn thương độc mã cướp hắn ra khỏi pháp trường, từ trong vòng vây trùng điệp của mấy trăm tên quan binh thoát ra ngoài, nhịn không được cười to lên.

- Tiện hồ ly, hôm nay là ngươi buộc ta đại khai sát giới đấy!

Sau khi rống to một tiếng, Phương Hành kẹp Ô Tang Nhi dưới cánh tay, chân đạp hư không, thân hình như đạn pháo bay thẳng lên không trung, tốc độ cực nhanh. Tại thời khắc này, chín cái Sương Tỏa còn chưa xen lẫn vào nhau, đột phá thoát khỏi phạm vi bao phủ của chúng. Sau đó, từ trên cao nhìn xuống mặt đầy sát khí của chín tên yêu tu Trúc Cơ cùng một tên thống lĩnh Kim Đan xông tới, hắn lật tay lấy ra một tấm gương đồng, linh lực điên cuồng rót vào, phía trên gương đồng mơ hồ phản chiếu, lập tức có ngọn lửa đen hiển hóa.

- Ầm….

Trên mặt kính trong chốc lát xuất hiện biển lửa màu đen, chín tên yêu tu Trúc Cơ xông tới không kìm được tốc độ, nhất thời vọt vào trong biển lửa, ngọn lửa màu đen vô cùng tàn độc, ngay cả thịt cũng đốt cháy, len lỏi vào bên trong, dù có dùng bình phong che chắn hoặc dùng pháp thuật xua đuổi đều không có tác dụng, ngay cả tên thủ lĩnh Kim Đan kia cũng không thoát. Bỗng chốc toàn bộ mười người biến thành hỏa nhân, kêu thảm thiết không ngừng.

Thái Tức Kính, còn được gọi là Ngũ Hành bảo kính, chính là pháp khí khi còn sống Hận Thiên lão tổ từng sử dụng.

Lúc trước tại Thái Thượng Đạo Thông Thiên cổ lộ, kính này được Hận Thiên lão tổ lưu lại trong thần niệm, muốn tính kế Phương Hành, kết quả Phương Hành dùng một kiếm chém rơi trên mặt đất. Sau đó trên đường về lại nhặt được, gương đồng bị hao tổn, Ngũ Hành Huyền Trận bên trong hỏng hết hai cái, chỉ còn lại ba trận Hỏa, Kim, Mộc là có thể dùng, mất đi hiệu quả Ngũ Hành hợp nhất, nhưng dù sao cũng là pháp bảo của tu sĩ độ kiếp, thần diệu khó tả.

- Tu sĩ Nhân tộc, dám ở trên địa bàn Yêu tộc của ta giương oai sao?

Đúng lúc này, đột nhiên cách đó không xa vang lên tiếng rít gầm, một tia Bạch Cốt Kiếm dày đặc tựa như tia chớp bay tới.

Phương Hành lại đặt chân trên một ngọn núi, ai ngờ cũng có một bọn Yêu tu ở nơi này uống rượu làm vui. Nhìn thấy Phương Hành đột ngột xuất hiện lại giết một đội thị vệ của Thiên Phong Uyển nên muốn rút đao tương trợ, thuận tay thay Thiên Phong Uyển bắt tên tu sĩ Nhân tộc này.

Mà nơi xa, nhân mã Thanh Khâu sơn cùng thị vệ Thiên Phong Uyển bốn phương tám hướng tiến đến Đạo Đài, nhìn thấy Phương Hành xuất hiện, ngay lập tức ngự không bao vây bắt hắn, cự ly gần nhất cũng phải hơn hai mươi dặm, đối với những thủ lĩnh Kim Đan cảnh, đi đến gần ngọn núi này bất quá cũng mất mấy hơi thở.

Yêu tu trên ngọn núi này muốn ra tay bắt Phương Hành, cho Thiên Phong Uyển nợ một nhân tình.

Nhưng khi Phương Hành thấy Bạch Cốt Kiếm lại cười ha hả, kêu lên:

- Muốn chết sao?

Thân hình hắn trên hư không đạp mạnh, nhào vọt xuống, đối mặt với Bạch Cốt Kiếm dày đặc, thậm chí ngay cả nhìn hắn cũng không thèm nhìn, bàn tay liền trở qua chộp lấy, năm ngón tay bóp lại, khiến trên thân kiếm xuất hiện từng vết nứt, đứt lìa ra. Yêu tu xuất ra Bạch Cốt Kiếm cũng có người có tu vi Kim Đan, nhìn thấy một màn này bị dọa sợ muốn vỡ mật, quát to một tiếng, muốn nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng Phương Hành đã nổi sát ý, sao có thể để gã dễ dàng rời đi? Thời điểm lao xuống, phía sau kim quang lóe lên, tốc độ lại tăng đồng thời thu hồi Ngũ Hành bảo kính, lại trở tay xuất ra hắc sắc cự kiếm, vèo một tiếng, liền tiến vào ngọn núi nơi bọn yêu tu tụ tập, hắc sắc cự kiếm quét qua, yêu tu vừa xuất ra Bạch Cốt Kiếm đầu rời khỏi thân, trên tay còn nắm pháp ấn muốn thi triển Na Di thuật rời đi.

- A…

Những yêu tu ăn uống tiệc tùng trên ngọn núi đều sợ muốn vỡ mật, kêu gào chạy trốn bốn phía. Cũng có người tự cho mình mạnh mẽ, vô cùng tức giận xuất ra pháp khí, đánh về phía Phương Hành. Phương Hành cười hắc hắc, hắc sắc cự kiếm ngậm ở miệng, trở tay lấy ra Ngũ Hành bảo kính quét qua trên không trung, liền thấy trong hư không ánh sáng trắng xen lẫn vào nhau, đương nhiên đó là

Kim Chi Pháp của Ngũ Hành bảo kính.

- Xuy xuy xuy.

Âm thanh liên tiếp không ngừng vang lên, khiến vùng núi này như biến thành một cái lò sát sinh lớn, thi thể khắp nơi.

- Nhân tu lớn mật, nhanh chóng nhận lấy cái chết!

Một màn máu tanh như thế khiến ba đội yêu tu từ xa chạy đến tức giận đỏ ngầu cả mắt. Những lực lượng này một phần nhỏ theo Hồ Tiên Cơ chạy tới, còn lại hầu hết là lực lượng của Thiên Phong Uyển, chỉ là Hồ Tiên Cơ mượn dùng mà thôi. Chức trách của bọn họ là bảo vệ an toàn của Thiên Phong Uyển, hiện tại nhìn thấy cảnh tượng thế này làm sao lại không tức giận chứ?

- Ha ha, đầu ta ở đây, người nào đến lấy đi?

Thấy yêu tu trên đỉnh núi đã được quét sạch, thân hình hắn bắt đầu rời đi, vọt thẳng về phía một đội yêu tu phía tây. Gương đồng được hắn thu hồi, một tay đưa lên cầm lấy hắc sắc cự kiếm đang ngậm trên miệng, cất tiếng cười to. Bên trên hắc sắc cự kiếm đột nhiên phát ra mấy đạo phù văn mờ nhạt, ma ý sâu xa, trên cơ thể thon gầy của hắn ô quang đại tác, kiếm trảm tứ phương.

Một đội yêu tu xông đến trong tình thế quá khẩn cấp, bị Phương Hành đảo ngược vọt tới khiến bọn họ không kịp xuất ra pháp khí chế thức thống nhất, Phương Hành đã vọt vào giữa. Trong lúc vừa giận vừa sợ, bọn họ đành phải xuất ra pháp khí đơn độc ngăn địch. Chỉ tiếc trong bọn họ phần lớn đều có tu vi Trúc Cơ, sao có thể trốn thoát khỏi hắc sắc cự kiếm của Phương Hành cơ chứ?

Trong lúc nhất thời, không trung máu me đầm đìa rơi xuống như một trận mưa máu, tung tóe khắp nơi, ánh kiếm màu đen xen quét ngang một nửa bầu trời.

Hồ Tiên Cơ vốn nắm chắc phần thắng lúc này mới tỏ ra kinh hãi.

Chương 502: Tự thực ác quả

Từ phía đông đuổi giết tới phía tây, lại từ không trung đuổi giết vào núi, rồi lại từ trong núi đuổi giết tới sơn cốc.

Mọi thứ chỉ diễn ra trong phút chốc nhưng tình hình chiến đấu lại vô cùng khốc liệt, cục diện máu tanh khiến mọi người đứng nhìn chấn kinh.

Trong tay tên tán tu này còn mang theo một người, chiến ý thật sự quá mạnh, ra tay thật sự quá quả đoán, dường như được sinh ra để chém giết. Lúc này bày vũ khí của hắn cũng chỉ là một thanh hắc sắc cự kiếm, một cái gương đồng có thể ngự pháp mà thôi, linh lực và đan pháp hắn thể hiện ra cũng không khiến người ta để vào mắt, nhưng khi đột ngột xông tới, thủ đoạn giết người như ngóe làm người xung quanh phải run rẩy.

Trong tiếng cười lớn của tán tu kia, hư không lại như biến thành cối xay thịt, không tới thời gian nửa chén trà đã có bốn tiểu đội yêu tu bị hắn tiêu diệt, trong đó còn có hai người bởi vì xuất thủ với hắn mà bị hắn đại khai sát giới.

Đây tuyệt đối không phải thủ đoạn một tán tu Kim Đan sơ cảnh có thể thi triển ra, cho dù là Kim Đan hậu kỳ cũng khó được như thế.

Nhưng cũng may, tên tán tu kia đại khai sát giới nhưng cũng khiến bản thân rơi vào trùng vây. Giữa hư không, bảy tám tiểu đội đã nhanh chóng chạy tới, vây hắn tới một chỗ mây trắng quanh quẩn phía dưới sơn cốc, mà trên các đỉnh chung quanh thi thoảng cũng có khí tức cường đại thoáng hiện, từ bốn phương tám hướng đập tới, đặt chân đứng trên hư không, từ trên cao nhìn chằm chằm xuống chiến cục phía dưới, chuẩn bị tùy thời xuất thủ trấn áp tên tán tu kia.

Dù chỉ là thân phận thị vệ thấp kém cũng không thể tùy ý hắn giết tiếp như thế, những người kia dù sao cũng là người Yêu tộc.

- Tu sĩ Nhân tộc, nhanh bắt hắn lại!

Vô số thanh âm hét lớn, hận ý trong mắt như muốn biến thành ngàn đao bầm thây Phương Hành.

Thương vong thật sự quá nặng, đã vượt xa mong muốn của mọi người.

- Ha ha, mới như thế đã không chịu được rồi sao?

Phương Hành bị vây trong một sơn cốc nhưng lại cất tiếng cười to, hắc sắc cự kiếm vung ra đánh tan bốn quả cầu lửa đánh về phía hắn, sau đó thân kiếm run lên, một tia kiếm quang ô sắc dày đặc đáng sợ gào thét xông ra, trực tiếp biến một yêu tu Trúc Cơ cách hắn ba mươi trượng biến thành máu, sau đó gương đồng Ngũ Hành bay lên, không trung trong chốc lát biến thành biển lửa, che trọn cả một vùng thung lũng.

- Cẩn thận!

Đám yêu tu cho dù là tu vi Kim Đan hay chỉ là Trúc Cơ đều không ai dám tới gần hắn, chỉ dám duy trì một khoảng cách rồi thi pháp.

- Vèo vèo vèo.

Mấy chục cái xích sắt ẩn chứa huyền đan phóng xuống dưới, muốn phong bế cả vùng thung lũng.

Bọn họ không muốn giết chết Phương Hành mà chỉ muốn bắt giữ hắn, từ từ tra tấn để giải mối hận hôm nay.

Vậy mà lúc này Phương Hành lại ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy có chừng bảy tiểu đội nhân mã Yêu tu đã hiện ra trên bầu trời thung lũng, phía xa còn có thêm nhiều tiểu đội yêu tu đang vội vã chạy tới, mà ở chỗ cao hơn lại có vài yêu tu khí tức cường đại đứng lơ lửng trên không trung, Hồ Tiên Cơ cũng có mặt trong đó. Hiển nhiên bọn họ tính toán nếu những binh giáp Yêu tộc này không bắt được mình thì sẽ ra tay.

Trước sức mạnh tầng tầng lớp lớp này đã không có khả năng tiếp tục cứng rắn lao ra được nữa.

Chỉ có thể nói là, tử cục!

Phương Hành híp mắt, lau đi vết máu vừa văng tới trên mặt, lại nở nụ cười.

Cục diện này lúc trước hắn cũng đã tính ra.

- Được rồi, được rồi, đừng làm rộn, tiểu gia ta đầu hàng…

Bỗng nhiên thu lại gương đồng phía dưới đang tỏa ra hỏa diễm màu đen trải rộng sơn cốc, cao giọng kêu to.

- Đầu hàng?

Một đám Yêu binh cùng Yêu tướng đầy trời đều kinh hãi ngẩn ngơ, có chuyện gì đây?

Giết nhiều người như vậy, náo loạn lớn như thế, một hung thần ác sát như thế này lại muốn đầu hàng?

- Sao thế? Không cho đầu hàng sao? Trên tay của ta có con tin, không cho đầu hàng ta liền bóp chết nàng…

Phương Hành kêu lên, bỗng nhiên tách Ô Tang Nhi sau lưng mình ra, nha đầu này đã sớm hoảng sợ tới hôn mê. Phương Hành liền đưa cao thân thể nàng lên thị uy với đám Yêu binh Yêu tướng trong không trung, kêu to:

- Thấy rõ không, đây chính là một con yêu quái!

Không trung hoàn toàn tĩnh mịch, không có một chút tiếng động.

Bất kể là đám Yêu binh Yêu tướng hay mấy vị đại năng đang đứng lơ lửng trên không cũng không biết lúc này nên nói cái gì…

- Tự phong bế tu vi, giao ra pháp bảo binh khí trên người, chúng ta sẽ cho ngươi đầu hàng!

Qua nửa ngày, vẫn là một trưởng lão Yêu tộc Kim Đan trung kỳ trầm giọng mở miệng, phân phó.

Hắn cũng nhìn ra, thực lực tu sĩ Nhân tộc bên trong thung lũng kia có chút đáng sợ, vừa mới trải qua một trận đại chiến mà trên thân hoàn toàn không có chút vết thương, tuy là máu me đầm đìa nhưng cũng là máu cũng Yêu binh, mà linh lực của hắn xem ra cũng không phải bộ dạng mười phần khô kiệt, lại thêm đám pháp bảo cùng binh khí khủng bố này tuyệt đối còn có lực đánh một trận, mười phần khó giải quyết.

Lại thêm mọi người vốn muốn bắt sống hắn, hắn đã chịu đầu hàng là việc không còn gì tốt hơn.

Đương nhiên cũng phải đề phòng hắn lừa gạt, thu pháp bảo cùng binh khí của hắn là chuyện nhất định cần thiết.

- Muốn pháp bảo của ta? Được, cho ngươi.

Tu sĩ Nhân tộc đứng trong thung lũng vô cùng sảng khoái, dứt khoát gật đầu, quăng gương đồng lên trên không trung.

Chúng Yêu binh thấy thế liền nhao nhao muốn tiến lên đoạt bảo kính.

Dù sao vừa rồi bọn chúng cũng cảm nhận sâu sắc uy lực của gương đồng này, tuyệt đối là một món chí bảo khó tưởng được, nói không chừng là một thần khí hiếm thấy. Chí bảo như thế, tuy không thể giữ trong tay Yêu binh thân phận thấp kém như mình, nhưng mang dâng lên cũng sẽ có được công lao, người ở phía trên tất nhiên sẽ ban thưởng.

- Đừng đoạt!

Một tên thủ lĩnh Kim Đan hét lớn, phất tay áo liền muốn cuốn gương đồng đi.

Nhưng cũng vào lúc này gã bỗng nhiên cảm thấy khí tức trên gương đồng không bình thường....

- Không ổn, mau trốn đi...

Trưởng lão Kim Đan này bỗng nhiên kêu to, đồng thời bỏ chạy:

- Hắn muốn làm nổ thần khí này.

Còn chưa nói xong, trên gương đồng đột nhiên có mười phù văn lóe lên, phù văn này nhìn cực kỳ không bình thường, căn bản không phải kiểu linh lực rót vào trong đó mà chính là dáng vẻ khi kích động trận pháp tới cực hạn. Chỉ một lúc sau, ở giữa gương đồng bỗng nhiên có một luồng sức mạnh khủng bố như của tu sĩ Kim Đan hậu kỳ tự bạo truyền

ra.

Ầm ầm ầm!

Ngọn lửa màu đen hóa thành màu trắng, màu đỏ lửa, màu xanh…

Ba loại sức mạnh cực kỳ kinh khủng bao phủ lẫn nhau, bao phủ cả khuôn viên ba mươi dặm, khí tức hủy diệt lan tràn.

Bây giờ không biết có bao nhiêu Yêu binh Yêu tướng đang vây quanh phía trên thung lũng này, lại còn có rất nhiều người khác đang xông tới đây.

Trong phạm vi ba mươi dặm, yêu tu có không dưới trăm người, mà trăm người này đều bị sức mạnh tự bạo bao phủ bên trong. Dưới sự tác động của sức mạnh này, Trúc Cơ cảnh căn bản không thể ngăn cản nổi, trực tiếp bị chôn vùi thành tro bụi, mà cảnh giới Kim Đan, hoặc cách gần, hoặc tu vi thấp, hay không có thủ đoạn phòng ngự đặc thù thì không thể chống cự được sức tàn phá bừa bãi kia, vừa chạm vào liền chết.

- Một món pháp bảo có thể gọi là thần khí, cứ như vậy tự bạo sao?

- Tên Nhân tộc khốn kiếp này muốn đồng quy vu tận với chúng ta sao?

- Trốn… trốn mau…

Tiếng kêu thảm thiết cùng gào thét vô tận vang lên, đại bộ phận lực lượng của Thiên Phong Uyển đều tập trung vào nơi này, tử thương thảm trọng…

Mà sức mạnh tự bạo này chôn vùi khắp nơi, khói mù càn quét khắp sơn cốc, thiên địa hoàn toàn mù sương.

- Ta không tin hắn muốn tìm cái chết, chỉ là muốn chạy trốn mà thôi, Yêu tướng Kim Đan nhanh chóng dùng thần niệm tìm kiếm tung tích của hắn!

Trong hỗn loạn chợt có giọng nói của nữ tử vang lên, chấn động khắp nơi, chính là Hồ Tiên Cơ.

Người khác đều nghĩ tu sĩ Nhân tộc này đã chết bên trong khu vực gương đồng tự bạo, chỉ có duy nhất Hồ Tiên Cơ kiên quyết không tin, quát chói tai, thần thức như điện nhanh chóng khuếch tán ra. Lúc này dưới ảnh hưởng của pháp bảo tự bạo, khói mù bình thường lắng đọng trong cốc đã bay lên giữa không trung, lại khiến cho đại bộ phận địa vực Thiên Phong Uyển hóa thành một vùng trắng xóa, ánh mắt bị che lấp, nhìn không rõ ràng.

Nhưng đối với người tu hành mà nói, cảm

ứng thần thức sẽ không bị ảnh hưởng nhiều.

Dưới sự nhắc nhở của nàng, cũng có vô số tu sĩ Kim Đan phóng thần thức ra, thế như thiên la địa võng tìm kiếm bóng dáng tu sĩ Nhân tộc.

Nhưng rất nhanh bọn họ liền trố mắt đứng nhìn.

Dưới sự càn quét của thần thức, mọi thứ đều trống trơn, một chút bóng dáng của tu sĩ Nhân tộc này cũng không tìm thấy.....

- Tại sao lại như thế? Tu sĩ Nhân tộc đó biết phi thiên độn địa sao?

Vô số thanh âm phẫn nộ rống lên, có phiền muộn, có cáu kỉnh, có mấy người lại như muốn cắn người khác.

- Hồ Tiên Cơ, ngươi ở đâu rồi?

Đúng lúc này bỗng nhiên có một tiếng hét vang lên, đã thấy trên trời cao có một yêu tu khoác kim bào, dáng người vô cùng thấp bé vội vàng chạy tới, yêu tu này có tu vi Kim Đan Đại Thừa, đám người chung quanh thấy gã thì đều cúi đầu hành lễ, bởi vì người nọ chính là chủ nhân Thiên Phong Uyển, là đại nhân vật có thanh danh nổi tiếng trong Yêu tộc, đã từng là Vô Ảnh Thử Vương - Ngụy Tử Khí.

- Tử Khí thúc thúc, tiểu chất ở đây!

Hồ Tiên Cơ chỉ đành tiến lên thi lễ.

- Còn gọi ta là thúc thúc, ngươi muốn ta tức chết sao?

Trong đôi mắt xanh của Thử Vương Ngụy Tử Khí dường như phun ra độc hỏa, ngón tay tinh tế bén nhọn hận không thể cào lên mặt Hồ Tiên Cơ, nước miếng văng tung tóe, quát mắng:

- Ta tin ngươi mới đồng ý điều Yêu binh Yêu tướng dưới trướng ta tới giúp ngươi bắt người, kết quả thì sao? Ngươi đang đùa giỡn ta sao? Đây là phế vật Nhân tộc trong miệng ngươi nói sao? Một phế vật có thể hủy bốn ngọn núi ccc Thiên Phong Uyển ta, giết hơn một trăm Yêu binh, năm sáu Yêu tướng sao? Phế vật như vậy ngươi vì sao không dùng đội ngũ Thanh Khâu sơn của ngươi, lại muốn mượn người của ta?

Hồ Tiên Cơ đầy bụng tức giận lại không thể phun ra, chỉ có thể xấu hổ cười làm lành:

- Tử Khí thúc thúc, ta…

Mắt Ngụy Thử Vương như muốn bắn ra độc hỏa:

- Đừng nói nhảm với ta, ta nói cho ngươi rõ, lần này tất cả tổn thất về cung điện, nhân thủ, đại trận của Thiên Phong Uyển, ngươi phải bồi thường đủ cho ta, thiếu một viên linh thạch ta cũng sẽ đánh lên Thanh Khâu sơn các ngươi!

- Vâng, tiểu chất rõ rồi.

Lông mày Hồ Tiên Cơ nhíu lại, cũng chỉ đành chịu đựng đồng ý.

- Tên tán tu Nhân tộc khốn kiếp này hẳn là tu luyện pháp môn có thể che đậy thần thức gì đó, lúc này mới cố ý mang lực chú ý của mọi người dồn tới trên người hắn, đại khai phá giới không nói, còn dẫn Yêu binh Yêu tướng đến nơi này, sau đó tự bạo pháp bảo, không chỉ giết chết số lượng lớn Yêu binh mà còn thừa dịp hỗn loạn thi triển pháp môn đào tẩu… thật đáng hận, lại dám ngoan độc như thế…

Sau khi Ngụy Tử Khí tức giận rời đi, Hồ Tiên Cơ cũng không kìm nén được lửa giận trong lòng, trên mặt liền bao phủ một tầng sương lạnh.

Chương 503: Lòng bày tay của Hồ Tiên Cơ

- Ta không tin ngươi có thể trốn được, cho dù ngươi tính toán thế nào cũng đừng hòng trốn khỏi lòng bàn tay ta, chung quanh Thiên Phong Uyển đều có rất nhiều trận pháp phòng thủ, ngươi muốn chạy trốn cũng không dễ dàng như vậy. Mà đội ngũ Thanh Khâu sơn của ta cũng đã đến, ta bố trí phòng thủ bốn phía, vây khốn mọi con đường lớn, dùng thần thức truy tìm ngươi cùng Ô Tang Nhi, xem thử ngươi có thể trốn tới nơi nào…

Hồ Tiên Cơ buồn bực hét to, trong lòng vẫn chưa loạn, ngay lập tức đưa ra quyết định chính xác.

Nàng cắn răng, đè nén sự không vui trong lòng, lập tức tuyên bố các mệnh lệnh để mọi người phòng thủ bốn phía, trấn giữ hết mọi phương hướng. Mà vào lúc này, bởi vì gây ra động tĩnh quá lớn khiến lần lượt có nhiều yêu tu trong Thiên Phong Uyên chạy tới xem, chỉ trỏ, thấp giọng nghị luận, cũng có rất nhiều ánh mắt đổ dồn trên người nàng, giống như có chút đùa cợt khiến mặt Hồ Tiên Cơ có phần nóng lên.

Nàng ở trong Yêu tộc luôn có danh mỹ mạo cùng thông tuệ, bây giờ tụ tập nhiều nhân thủ như vậy để vây bắt một tán tu Nhân tộc chỉ có tu vi Kim Đan sơ kỳ lại thất bại bi thảm, thật sự quá mất mặt. Càng quan trọng hơn chính là đại bộ phận nhân thủ hao tổn lần này đều là binh tướng của Thiên Phong Uyển, không chỉ mất một lượng lớn bồi thường khiến Thanh Khâu sơn đau đầu, còn chọc giận Vô Ảnh Thử Vương, có thể nói là cái được không bù được cái mất.

- Công chúa, nếu muốn phong tỏa tất cả yếu đạo bên ngoài Châu thành, đội ngũ Thanh Khâu sơn chúng ta không đủ. Thực lực tu sĩ Nhân tộc này bất phàm, chỉ dựa vào Yêu binh sợ rằng không thể bắt được, theo lão phu thấy ít nhất mỗi phe cần có ba vị Yêu tướng Kim Đan tọa trấn. Mà nếu như thế, trừ phi xin cứu trợ từ phía Mặc Ly trưởng lão đang nhậm chức tại Yêu đình, xin hắn điều một bộ phận Yêu tướng đến dưới trướng chúng ta!

Thanh Đằng trưởng lão mặc hắc bào thấp giọng nói, để cho Hồ Tiên Cơ ra quyết định.

Hồ Tiên Cơ nghe xong liền cự tuyệt:

- Vì một chuyện thế này mà phải thỉnh cầu Ly bá trợ giúp, đây là thừa nhận chúng ta ngay cả một tán tu Nhân tộc cũng không bắt được sao? Tuyệt đối không thể, tạm thời mở ra toàn bộ đại trận trong tộc địa, phòng thủ tộc địa, còn đội nhân mã phòng ngự bên trong tộc địa thì tạm thời điều tới phòng thủ trên các con đường lớn, nếu người còn không đủ, vậy cũng chỉ có thể…

Đang lúc nhíu mày chợt nghe một thanh âm cao giọng nói:

- Hồ tỷ tỷ, tỷ ở đâu?

Giọng nói này cực kỳ cao, rõ ràng là đang hô to nhưng lại có vẻ như bí thuật truyền âm. Mà sau khi thanh âm vang lên chỉ thấy phía xa có một tia kim quang như chớp giật nhanh chóng lướt tới, có vẻ cực kỳ bá đạo, mạnh mẽ đâm về phía không trung. Yêu tu phi hành nhìn thấy tia kim quang này liền lập tức tránh sang một bên, dường như sợ chọc trúng tai họa gì.

- Con chó hay bám người kia lại tới…

Thanh Đằng trưởng lão thấy tia tinh quang kia liền nhịn không được nâng trán thở dài.

Hồ Tiên Cơ thấy ngược lại ngẩn người, khóe miệng hiện ra ý cười:

- Lần này nàng tới khá đúng lúc.

Thanh Đằng trưởng lão liền giật mình, sau khi hiểu rõ ý tứ của Hồ Tiên Cơ liền nói:

- Điện hạ, hãy nghe ta nói, tên này tuy kiêu căng ngu xuẩn nhưng không ổn để lợi dụng đâu, mấy lão quái vật sau lưng hắn không dễ chọc, lỡ như xảy ra chuyện gì lại…

Hồ Tiên Cơ thản nhiên nói:

- Ta đã nắm chắc!

Sau khi giải thích liền phóng ra một chút khí thế nhỏ không thể thấy ra ngoài, sau đó tiếp tục nói chuyện với Thanh Đằng trưởng lão.

- Hồ tiên tử, thì ra tỷ ở chỗ này, thật khiến ta tìm tới khổ sở….

Tia kim quang này đã nhận ra khí tức của Hồ Tiên Cơ, lập tức vọt sang phía bên này, mạnh mẽ đâm tới phía này giống như một con ngựa hoang. Gã chính là một con Kim Sí Đại Bằng thân thể cao ba trượng, xoay tròn một vòng, lông vũ trên thân biến mất hóa thành một người anh tuấn, mặt mày lấp lóe kim quang, tu vi Trúc Cơ cảnh.

Vừa rơi xuống gã liền mang nụ cười đầy mặt bu về phía Hồ Tiên Cơ, nhiệt tình tới mức không bình thường cười nói:

- Hồ tỷ tỷ, tỷ thiết Thanh Thai yến, ngay cả mấy phế vật Tê tộc cùng Ngạc tộc đều mời tới, vì sao không mời ta? Còn nữa, ta vừa nghe nói tỷ sắp xếp Thanh Thai yến liền vội vàng chạy tới, đến nơi này lại nghe nói tỷ muốn bắt một tu sĩ Nhân tộc, người này là ai?

Hồ Tiên Cơ vừa thấy gã, trên mặt liền không chút thay đổi, thản nhiên nói:

- Lần này Thanh Thai yến là tụ hội Kim Đan đàm đạo luận pháp, tu vi của ngươi chỉ có Trúc Cơ, khác với đạo pháp của bọn ta, đạo pháp không hợp gọi tới làm gì? Để ăn nhậu sao?

Thiếu niên mặc kim bào bị nàng mỉa mai, trên mặt liền có chút xấu hổ, gượng cười nói:

- Ta mặc dù là Trúc Cơ cảnh nhưng muốn đánh nhau cũng không sợ đám phế vật kia, ta có thể xé nát bọn họ.... Hơn nữa nếu không phải mấy lão đầu tử trong nhà ngăn cản ta, ta đã sớm trải qua lôi kiếp hóa thành Kim Đan rồi, tỷ nói xem ta đã hơn bốn mươi tuổi, cũng nên kết Kim Đan rồi đúng không?

Hồ Tiên Cơ lườm gã một cái, nói:

- Người hơn bốn mươi tuổi lại không bằng người mới mười bốn tuổi, mỗi ngày chỉ biết chém chém giết giết, nếu không phải các vị tiền bối Cô Nhận sơn sủng ái ngươi, sớm không biết đã bị người khác giết bao nhiêu lần rồi. Thiên Thai yến này của ta không mời ngươi cũng bởi vì tính tình ngươi quá lỗ mãng, không phải sẽ hù người khác không dám xen vào sao? Nếu như vậy thì còn có gì thú vị?

Những lời này mang theo oán trách, nhưng lại ẩn chứa sự ân cần, nhất thời khiến tâm tình thiếu niên mặc kim bào vô cùng sung sướng, cười to nói:

- Được được, ta nhớ kỹ, lần sau tỷ đừng quên gọi ta, đến lúc đó ta liền ngoan ngoãn ngồi ở một bên, tỷ cho đánh ta mới đánh, tỷ cho nói ta mới nói, thế đã được chưa? Trước giờ lão tử ta chưa từng nghe những lời như thế…

Hồ Tiên Cơ “xùy” một tiếng nở nụ cười tựa như xuân tuyết mới tan, thanh lệ rung động lòng người, ngay cả ánh trăng cũng muốn run lên theo, thiếu niên mặc kim bào nhất thời nhìn tới ngây dại, sau đó liền nghe Hồ Tiên Cơ nói:

- Ta thiết yến chỉ vì luận đạo pháp, nói chuyện gió trăng, sao lại muốn để ngươi đánh cái này đánh cái kia? Lời này của ngươi thật giống trò cười… aiz, nhưng nếu sớm biết như thế này ta đã gọi ngươi rồi!

Nói tới đây cảm xúc bỗng nhiên có chút sa sút, khoát tay áo nói:

- Được rồi, việc này không liên quan tới ngươi, cũng không cần nói cho ngươi nghe. Ngươi đi trước đi, lần sau ta sẽ nhớ tới ngươi, bây giờ còn có chuyện quan trọng, không thể cùng ngươi nói mấy lời vô dụng này được!

Thiếu niên mặc kim bào nghe vậy liền nhanh chóng kêu lên:

- Đừng đuổi ta đi, tỷ có chuyện gì nói ra ta nghe với…

Hồ Tiên Cơ nói:

- Chuyện này không liên quan tới ngươi, trở về tu luyện cho tốt đi.

Nói xong liền ra hiệu cho Thanh Đằng trưởng lão, hai người tránh sang một bên thấp giọng thương nghị, thiếu niên kim bào đi cũng không được, lại không dám tùy tiện tới gần sợ Hồ Tiên Cơ nổi giận, trong lòng giống như có trăm cái móng vuốt cào xé, nhịn không nổi. Chờ hơn nửa ngày, Hồ Tiên Cơ cùng Thanh Đằng trưởng lão cũng đã nói xong, phất tay áo dài độn không mà đi, chỉ lưu lại Thanh Đằng trưởng lão ở đây thu dọn tàn cục.

Thiếu niên kim bào vội vàng bu về phía Thanh Đằng trưởng lão, người chưa tới đã cười không ngừng.

Thanh Đằng trưởng lão thấy thế liền vung tay lên, cười nói:

- Đừng hỏi ta, công chúa nói chuyện này không liên quan gì tới ngươi!

Thiếu niên kim bào vội vàng nói:

- Thanh Đằng tiền bối, tiền bối tốt của ta, ngài thương xót ta chút đi, Hồ tỷ tỷ gặp phiền toái mà ta lại ngồi yên không phải là muốn mạng nhỏ của ta sao? Rốt cục là ai đắc tội Hồ tiên tử, ngài cứ nói cho ta biết, ta cam đoan không nói là ngài cho ta biết…. Đúng rồi, bên Kim Sa động có một con sói cái sống một mình, ta nghe nói…

Mặt Thanh Đằng trưởng lão biến đổi, trừng mắt nói:

- Sao việc này ngươi cũng biết?

Thiếu niên kim bào cười hì hì nói:

- Lần trước ta ngẫu nhiên gặp được… thế nào, ngài nói cho ta biết, ta sẽ giúp ngài giải quyết nàng!

Thanh Đằng trưởng lão vung tay áo che mặt, giống như không có mặt mũi gặp người, một lúc lâu mới thở dài nói:

- Cái tên nhóc khốn nạn nhà ngươi thật khó dây dưa, ta đành phải nói thật với ngươi. Lần này trên thực tế là một tên gian tế Nhân tộc hộ tống Cửu Cô nhất mạch trở về Thanh Khâu sơn, vốn cho rằng là một vị nghĩa sĩ nhưng không ngờ hắn lại thừa dịp tiến vào tộc địa của Hồ tộc ta, trộm đi tiên tinh của công chúa điện hạ, sau khi xảy ra chuyện vốn muốn bắt hắn, nhưng không ngờ tên này thật giảo hoạt, giết rất nhiều Yêu binh rồi chạy trốn…

Thiếu niên kim bào nghe tới lời này liền nghiến răng nghiến lợi, căm hận nói:

- Thật là một tên Nhân tộc tạp chủng đáng ghét, dám trộm bảo bối của Hồ tỷ tỷ, hắn ăn gan hùm mật báo sao? Thanh Đằng trưởng lão, ngài mau nói cho ta biết hắn trốn tới nơi nào rồi? Ta sẽ điều khiển thân binh, dù là lật tung Đằng Châu thành cũng phải bắt tên khốn kiếp này lại, đưa tới trước mặt Hồ tỷ tỷ chịu tội…

Ống tay áo Thanh Đằng trưởng lão khẽ phất qua, một cái ngọc giản dài gần một tấc lặng yên bay ra, chui vào trong tay áo thiếu niên kim bào, thấp giọng nói:

- Khí tức cùng dung mạo của tán tu Nhân tộc đã được ghi ở bên trong, nhưng tuyệt đối đừng nói là ta đưa cho ngươi. Hơn nữa… lại nói thêm với ngươi một câu, người kia dường như có chút quan hệ với Ô Tang Nhi của Kim Ô tộc, nếu bắt không được hắn hơn phân nửa là đã bỏ chạy tới Phù Tang sơn…

- Hừ, Phù Tang sơn, ta đi tìm bọn họ đòi người, xem bọn hắn có đưa hay không!

Thiếu niên kim bào hừ một tiếng, kiểm tra ngọc giản, sau đó quay người muốn rời đi.

Thanh Đằng trưởng lão lại vội vàng kéo tay áo hắn, thấp giọng nói:

- Vị trong Kim Sa động kia… không thể làm quá mạnh!

Thiếu niên kim bào cười ha ha một tiếng, nói:

- Yên tâm, bổn vương cam đoan sẽ khiến nàng ngoan ngoãn nằm trong chăn của ngài…

- Hồ nháo, lão phu với nàng chỉ là… chỉ là lưỡng tình tương duyệt mà thôi…

Thanh Đằng trưởng lão đỏ mặt, thiếu niên kim bào không thèm để ý cười ha ha một tiếng, hóa thành kim quang rời đi.

Mà sắc mặt Thanh Đằng trưởng lão lại hơi lạnh xuống, gọi mấy tâm phúc tới để chúng đi tung tin, chỉ nói có một tán tu Nhân tộc thừa dịp được mời tiến vào Thanh Khâu sơn, trộm di bảo tiên tinh của công chúa. Hắn trong lúc bị truy đuổi lại bắt Ô Tang Nhi Kim Ô tộc làm con tin, trốn bán sống bán chết, nếu ai có thể tìm được tên này sẽ khiến công chúa rất cảm kích…

Trong lòng của ông ta hiểu rõ, sau khi lời này truyền ra ngoài, thanh danh của Hồ Tiên Cơ công chúa Thanh Khâu sơn sẽ được lan xa, ngay cả người ở Thần Châu cũng có thể nghe tới chứ đừng nói tới Yêu địa này? Chỉ cần tin tức này truyền ra sẽ có biết bao nhiêu binh mã trải rộng thiên la địa võng, tán tu kia cho dù khôn ranh cỡ nào làm sao có thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của công chúa?

Chương 504: Kim Đan làm kẻ trộm

Ngay tại Hồ tộc, Phương Hành lấy trộm dị bảo Thanh Khâu sơn, bắt cóc Ô Tang Nhi của Phù Tang sơn chạy trốn. Sau đó Phương Hành mang theo Ô Tang Nhi trốn trong Thiên Phong Uyển. Lúc hắn tự bạo Ngũ Hành bảo kính liền vận chuyển sơn pháp, đấy là bí thuật Yêu Minh Ngự Châu mà hắn lấy được từ Đông trưởng lão, hóa thân như núi, phòng ngự kiên cố, sau đó ôm Ô Tang Nhi chạy trốn.....

Lúc này, bên trong thiên địa là một vùng trắng xóa, hắn liền mượn cơ hội thi triển Yểm Tức thuật để che đậy khí tức, chúng tu dùng thần thức tìm hắn, đương nhiên không thể nào tìm thấy bóng dáng của hắn. Hiện tại, bên trong Thiên Phong Uyển, đại bộ phận lực lượng phòng ngự và chúng yêu tu đều tập trung đến nơi này, đây không phải là một vùng đất bằng phẳng, dễ dàng giúp hắn bốc hơi khỏi Thiên Phong Uyển.

Bên ngoài Thiên Phong Uyển, từng đại trận nghiêm ngặt đã hoàn toàn mở ra, bên trong địa vực nghìn dặm như được bao bọc bởi một cái lồng mờ mịt, muốn rời đi chỉ có bốn cái sơn khẩu ở phía tây bắc đông nam, nhưng bốn sơn khẩu này đều có người kiểm tra dày đặc, những chiếc gương treo cao trong tầm mắt, dù có ngụy trang ra ngoài cũng khó mà thoát được.

Lúc này, một ngụm rượu được rót vào miệng Ô Tang Nhi khiến nha đầu hoảng sợ tới ngất đi này tỉnh lại.

- Cái này... Đây là đâu?

Khi Ô Tang Nhi tỉnh lại trong lòng vẫn còn sợ hãi.

- Diêm La điện.... Ta hỏi ngươi, có biết thuật tính toán hay không?

Phương Hành xoay khuôn mặt đang nhìn quanh của Ô Tang Nhi qua, hai mắt trừng lớn, mong đợi nhìn nàng.

Ô Tang Nhi do dự một chút nói:

- Thật ra, ta tính toán có thể nói là rất kém, tuy nhiên so với người bình thường thì tốt hơn nhiều, nhưng ta....

Phương Hành im lặng:

- So với Kim Lục Tử thì thế nào?

Ô Tang Nhi:

- Khi Căn bá bá dạy ta cùng biểu ca thuật tính toán, bài tập của biểu ca vẫn luôn là giáp đẳng...

Phương Hành hỏi tiếp:

- Vậy còn ngươi?

Ô Tang Nhi:

- Ta đều là giáp thượng!

Phương Hành ngẩn ra, cười phá lên:

- Vậy thì đơn giản rồi.

Sau khi nói xong liền trực tiếp chạy đến một vị trí ở bên ngoài, trong miệng báo ra vị trí đại trận, để Ô Tang Nhi suy tính. Hành động táo bạo như vậy khiến Ô Tang Nhi giật nảy mình, nhưng cũng rất nhanh liền phản ứng kịp, nhanh chóng báo ra kết quả bản thân tính ra, không để Phương Hành thất vọng. Hai người như làn khói đi ngang qua trận pháp, chạy trốn ra bên ngoài Thiên Phong Uyển.

Bên ngoài Thiên Phong Uyển, nhân mã xuất hiện đầy trời, từng đội Yêu binh dày đặc mặc áo giáp màu đen, sát ý mạnh mẽ bao phủ một phía bầu trời. Nó khiến cho người ta cảm nhận Đằng Châu thành phòng thủ nghiêm ngặt thế nào. Phương Hành nhìn thấy một màn này liền thả Nguyệt Ngọc Ý của mình ra, nhanh chóng lượn qua một vòng bên trong thành. Quả thật trong thành phòng thủ rất nghiêm ngặt, mấy địa điểm quan trọng đều có thân ảnh người Hồ tộc.

- Phía tây Phù Tang sơn, chúng ta phải nhanh một chút, chỉ cần đi vào Phù Tang sơn liền được Căn bá che chở, bọn họ sẽ không thể làm chúng ta bị thương được.

Ô Tang Nhi nhìn thấy phòng ngự dày đặc của Đằng Châu thành, cảm thấy có chút sợ hãi, nhỏ nhẹ nói với Phương Hành.

- Có thể khiến tình cảnh náo loạn lớn như vậy, con mụ này chắc phải dốc hết vốn liếng rồi.

Phương Hành híp mắt, trong lòng có mấy phần tức giận, trước tiên núp trong một tòa hậu sơn yên tĩnh không có người ở chờ cơ hội, lại quan sát tổng số binh sĩ phòng ngự toàn thành, sau đó tính toán:

- Con mụ kia đã đoán được ta cùng đi với ngươi đến Phù Tang sơn, số người thủ ở đó khá nhiều, mấy giao lộ đều có người trấn giữ, dù ta dùng Yểm Tức thuật cũng không dễ mà qua được.

Ô Tang Nhi nhất thời có chút lúng túng, vẻ mặt như đưa đám:

- Vậy làm sao bây giờ? Sao Hồ Tiên Cơ tỷ tỷ có thể đối xử với ta như vậy chứ?

Ánh mắt Phương Hành hiện lên tia cảm xúc, nói:

- Phía nam cùng phía bắc đều phòng ngự khá đông, chỉ có phía đông là có chút yếu kém, nhưng lại có nhiều người đang chạy đến phía đông, có lẽ con đàn bà thúi kia điều người từ Thanh Khâu sơn qua. Ha ha, nàng ta nghĩ hiện ta chỉ muốn thoát đi, vậy thì quá xem thường ta rồi. Con bé ba hoa kia, ngươi đi theo ta, chúng ta lại đi Thanh Khâu sơn nào.

- Ta không ba hoa, ta chỉ thích nói rõ mọi chuyện mà thôi.

Ô Tang Nhi bất mãn giải thích, lại kỳ quái hỏi:

- Qua Thanh Khâu sơn làm cái gì?

Phương Hành cười đắc ý, nói:

- Trước đó nàng ta hẹp hòi, không chịu mời ta vào, bây giờ tiểu gia ta chủ động đi vào.

Phương Hành đã thấy phần lớn thế lực đều do Thanh Khâu sơn điều khiển, cho người canh giữ nghiêm ngặt mấy thông đạo quan trọng từ Đằng Châu đến Phù Tang, Phương Hành cùng Ô Tang Nhi muốn an toàn trở về cũng không phải là chuyện dễ dàng. Trong hoàn cảnh khó khăn này, người thủ ở Thanh

Khâu sơn nhất định ít đến thảm thương, cho nên Phương Hành liền sung sướng đưa ra một quyết định cho hai người...

Đã không đến được Phù Tang sơn, vậy dứt khoát hướng về Thanh Khâu sơn các ngươi xem sao, thuận tiện chơi một chuyến.

Quyết định này của hắn khiến Ô Tang Nhi bị dọa sợ, tuy nhiên bị Phương Hành lôi kéo, nha đầu này không còn lựa chọn nào khác, dưới làn khói xanh thấp thoáng, hai người hóa thành một tia lưu quang như ẩn như hiện, thẳng hướng Thanh Khâu sơn mà đi. Đúng như Phương Hành dự đoán, Hồ Tiên Cơ điều đại bộ phận lực lượng đến bao vây Phương Hành. Lúc này Thanh Khâu sơn lại yên tĩnh, nhân mã phòng ngự rất ít.

Chẳng qua Hồ Tiên Cơ cũng có đề phòng, không tiếc hao tổn linh tinh thần quáng, mở hoàn toàn đại trận bao phủ Thanh Khâu sơn ra, tu sĩ tầm thường không có khả năng xông qua đại trận tiến vào bên trong tộc địa, nhưng nàng ta lại không tính đến Phương Hành.

Thậm chí lúc này nàng còn cho rằng Phương Hành đang núp ở chỗ nào đó trên Thiên Phong Uyển, có cơ hội sẽ hành động, không nghĩ hắn đến cửa chính.

- Kho báu Thanh Khâu sơn ở chỗ nào?

Thuận lợi từ sau núi vượt qua ba đại trận tiến vào vùng tổ địa Thanh Khâu sơn. Khi đến hắn đã từng hỏi Ô Tang Nhi, Ô Tang Nhi cùng Hồ Tiên Cơ đúng thật có giao tình không cạn, lúc tu vi chưa thành, hai người thường xuyên qua lại với nhau, tổ địa Hồ tộc Ô Tang Nhi không phải chỉ đến một lần, vô cùng quen thuộc, nếu nói đây là một nửa gia đình của nàng cũng không quá đáng, có thể được xem như một bản đồ sống.

Ô Tang Nhi chưa từng làm loại chuyện này, thật sự không muốn nói ra, nhưng dưới sự khuyên bảo của Phương Hành, nàng đành phải ngượng ngùng chỉ rõ phương hướng cho hắn.

- Tàng Hương các.... Tên nghe rất tao nhã.

Sau khi nghe Ô Tang Nhi giới thiệu, Phương Hành bĩu môi nói.

Ô Tang Nhi:

- Trên thực tế Tàng Hương các là khuê phòng của Tiên Cơ tỷ tỷ, chẳng qua hiện tại tỷ ấy chưởng quản đại quyền Thanh Khâu sơn, nơi đó trở thành bảo khố của riêng tỷ ấy, để những đồ vật quan trọng, phần lớn là bí điển dị bảo. Còn bên trong hang động bí mật Thanh Khâu sơn, được hai vị tiền bối Nguyên Anh cảnh Hồ tộc bế quan trấn thủ, ngươi khẳng định muốn đi đến nơi đó sao?

Phương Hành ngơ ngẩn:

- Vậy thì đến Tàng Hương các một chuyến sẽ thích hợp hơn.

Có thể nói, đối với công phu Yểm Tức thuật, Phương Hành rất có lòng tin. Lúc trước, Liên Nữ để hắn tiến vào phía Nam Hải Quy Khư, bởi vì có Nguyên Anh cảnh, thậm chí còn có cảnh giới cao hơn thông qua Thiên Cơ tìm kiếm hắn, mà hắn thì tu luyện Đại Hắc Kiếm có Vô Danh Công Quyết huyền ảo khó lường, có khả năng ẩn dấu khí tức, nhưng vì tu vi không đủ, thành tựu khá nhỏ, khó mà tránh né được con mắt của họ.

Sau đó, hắn không có cách nào để kết đan, thần hồn cường đại cùng cực, dùng Vô Danh Công Pháp tu luyện Yểm Tức thuật cũng đạt đến cảnh giới nhất định. Nói sâu xa hơn, Thiên Cơ đã có thể hỗn loạn, làm cho những đại năng đó không có cách nào tìm ra vị trí của hắn. Có điều nếu cách rất gần, hắn vẫn bị những người kia phát giác, cho nên hắn chỉ có thể nhịn đau cắt thịt, từ bỏ hang động bí mật của Thanh Khâu sơn.

Nếu muốn cam đoan tu sĩ Nguyên Anh cảnh không phát hiện ra sự tồn tại của mình, ít nhất hắn phải cách đối phương ba mươi dặm.

Bên trên Tàng Hương các, lúc này là nửa đêm, có ít người đi lại. Dưới ánh trăng tỏa sáng, chỉ có đường núi gập ghềnh lẳng lặng, Phương Hành đứng bên đường, trước ổn định lại tâm thần, sử dụng thần thức cảm ứng một phen, lập tức trong đầu hắn xuất hiện mười mấy ánh sáng lấp lóe trong đêm tối, hắn hiểu rõ, đây là nơi bố trí cấm chế. Có thể thấy được Tàng Hương các trong Thanh Khâu sơn nhưng vẫn phòng ngự hết sức nghiêm ngặt, tuy nhiên trong mắt Phương Hành có Âm Dương Thần Ma Giám, những cấm chế này cũng chỉ là trang trí mà thôi.

Theo chỉ dẫn của Ô Tang Nhi, Phương Hành đánh ngất hai thị nữ, nhẹ nhàng đi vào bên trong khuê phòng Hồ Tiên Cơ, ngông ngênh lật tung tìm kiếm. Lúc đầu, hắn không trông cậy có thể tìm được thứ gì tốt trong bảo khố của Hồ Tiên Cơ, nhưng khi hắn nhìn đến trước giường ngọc nàng ta có lò tử sắc cao đến nửa người, có một viên Tiên Tinh hỏa ý nội liễm, hai mắt liền sáng lên.

- Lại có một viên Tiên Tinh lớn thế này ở đây sao?

Lúc trước tại Lạc Nhật Đại Mạc phát hiện viên Tiên Tinh kia, có điều cũng chỉ lớn như trái nhãn, nhưng viên này bằng nắm đấm trẻ con.

Phương Hành vô cùng vui sướng, lập tức thu viên Tiên Tinh đang đặt kia vào trong túi trữ vật.

- Haiz, quả nhiên Tiên Cơ tỷ tỷ tu hành chúng ta không thể so sánh được, ngay cả Tiên Tinh lĩnh ngộ hỏa ý cũng lớn hơn mấy lần so với mấy viên Phù Tang sơn chúng ta cất giấu không nỡ dùng, khó trách tu vi của tỷ ấy nhảy vọt như thế, bỏ lại chúng ta một khoảng cách xa như vậy...

Ô Tang Nhi lẩm bẩm, vừa hâm mộ vừa buồn bã.

- Phù Tang sơn các ngươi cũng có đồ chơi này sao?

Trong lòng Phương Hành nhất thời khẽ động, cười híp mắt nhìn Ô Tang Nhi.

Ô Tang Nhi thuận miệng nói:

- Đương nhiên là có, mặc dù Phù Tang sơn chúng ta không bằng trước kia, nhưng những thứ này cũng không thiếu....

Bỗng nhiên có chút phản ứng, nàng cảnh giác:

- Ngươi hỏi làm gì?

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Không có gì... Tiếp tục tìm đi thôi, kho báu riêng tư của con mụ này nhất định ở đây.

Vừa nói vừa kiểm tra, phía sau giường ngọc của Hồ Tiên Cơ lại phát hiện ra một cánh cửa ngầm, phía trên có phong ấn Ngũ Chuyển trận pháp phong cách cổ xưa. Lúc này hẳn phải khảo nghiệm năng lực tính toán của Ô Tang Nhi. Phương Hành cùng nàng ta tốn công sức nửa ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy được phù văn lấp lóe, vách đá lặng yên không tiếng động kia đã mở ra, Phương Hành mừng như điên, nhanh chóng tiến vào.

- Thật may mắn, túi trữ vật của ta vẫn còn trống …

Cả nửa ngày, Phương Hành mới mang một cái túi trữ vật hài lòng đi ra.

Ô Tang Nhi khẩn trương xoay đầu nhìn hắn:

- Ngươi chuyển nguyên bảo khố của Tiên Cơ tỷ tỷ qua hả?

Phương Hành nói:

- Không có à, ta chỉ lấy một nửa thôi.

Ô Tang Nhi nhẹ nhàng thở ra:

- May quá, quan hệ của ta cùng Tiên Cơ tỷ tỷ cũng không tệ, nếu chuyển hết bảo khố của tỷ ấy thì không tốt lắm!

Phương Hành:

- Cũng vì lo lắng cho quan hệ của các ngươi, cho nên ta mới để lại cho nàng ta một nửa.

Ô Tang Nhi liên tục gật đầu, bỗng nhiên giật mình:

- Ngươi cầm một nửa?

Phương Hành nói:

- Đúng là một nửa...

Ô Tang Nhi nhất thời bó tay, không biết nói gì.

Chương 505: Giận điên lên

Phương Hành không để ý đến sự xem thường của Ô Tang Nhi, trước tiên đẩy nàng ta ra ngoài cửa, còn hắn đến trước gường ngọc của Hồ Tiên Cơ “để lại” một ít nước tiểu, xong mới kéo quần chạy ra. Hắn kéo Ô Tang Nhi, dưới mây xanh bao phủ, một tia lưu quang thoát ra bên ngoài Thanh Khâu sơn. Trên đường đi, một lượng lớn bạo viêm phù được thả xuống dưới, nhắm vào giả sơn, mộc lang, kinh các, phía trên cung điện…

- Đàn bà thúi, dám tính kế chúng ta, hôm nay xem như lấy lại chút ích lợi.

Đã trốn thoát đến một nơi an toàn, Phương Hành mới ngừng lại, hung ác cười một tiếng, cầm pháp quyết lên ngắm.

Một chút thần thức, dẫn động bạo viêm phù cấm chế trước đó hắn lưu lại.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Khi pháp quyết được bấm lên, trong không gian yên tĩnh ở Thanh Khâu sơn có vô số điểm sáng nổ tung, từ khuê phòng Hồ Tiên Cơ lan tràn đến bên trái núi nơi Phương Hành cùng Ô Tang Nhi rời đi. Nó giống như một con hỏa long, tiếng vang như sấm, tuy nhiên uy lực có hạn, đồ bị hủy diệt cũng không nhiều, nhưng thanh thế này cũng khá kinh người, ánh lửa đỏ rực, ngoài mười dặm cũng có thể nhìn thấy…

Ô Tang Nhi nhìn đến sững sờ, Phương Hành kéo nàng lên:

- Đi thôi, hiện tại mấy nơi phòng tuyến chắc đang thư giãn.

Sau nửa canh giờ, Hồ Tiên Cơ nóng ruột liền ngự tiên vân chạy đến. Nàng nhìn thấy bốn phía Thanh Khâu sơn hoảng loạn, tộc nhân đang cố chạy thoát, răng ngà nghiến lại rêu thành tiếng. Vốn là một mỹ nhân tuyệt sắc, lúc này trên mặt lại run rẩy vặn vẹo, ánh mắt đẹp như muốn phun ra lửa, chuyện cho tới lúc này, trong lòng nàng thật sự cũng có chút hối hận.

- Sao lại có dạng người lưu manh thế này trên đời chứ?

Vội vã tiến vào bảo khố trong khuê phòng, nàng nhìn qua một vòng, tức đến thở hổn hển, đặt mông ngồi trên giường ngọc, tức giận đến run lên. Mặc dù, không có chứng cứ nhưng trực giác mách bảo, việc này chính là do tên tán tu Nhân tộc làm ra. Thật không nghĩ tới, nàng vừa bêu xấu hắn trộm Tiên Tinh cùng bảo bối của nàng nhằm lấy cớ mà truy bắt hắn, không ngờ hắn làm thật….

Trong lòng tức giận đến nỗi Hồ Tiên Cơ không nghĩ được nhiều, liền ra lệnh cho Lệ Thanh:

- Tìm, mau vận dụng toàn bộ nhân thủ Thanh Khâu sơn chúng ta phái ra, nhất định phải tìm cho ra tên khốn kiếp kia. Phải tìm cho kỹ hướng đi thông đến Phù Tang sơn, tử thủ nghiêm ngặt, nhất định phải tìm được hắn, cho dù phải dùng phương pháp gì nhất định cũng phải tìm được hắn, ta muốn bầm thây hắn thành vạn đoạn….

Mệnh lệnh đưa ra được một nửa, bỗng nhiên nàng phát giác ra có gì đó không đúng nhìn giường ngọc, nhất thời hét lên một tiếng vang vọng khắp nơi.

-… Ta muốn bầm thây hắn thành vạn đoạn….

Bên ngoài Tàng Hương các, Thanh Đằng trưởng lão cùng mọi người trố mắt nhìn nhau, thầm nghĩ “Tiên Cơ công chúa từ khi nào lại trở nên thất thố như vậy chứ?”

Mà lúc này, ngoài Thanh Khâu sơn ba trăm dặm, bên trên một gốc đa lớn, Ô Tang Nhi lo lắng nhìn Phương Hành, không ngừng nói:

- Hiện tại cùng ta về Phù Tang sơn đi thôi, chuyện lần này gây ra động tĩnh không nhỏ, không biết Tiên Cơ tỷ tỷ đã tức giận thành dạng gì rồi. Dù tỷ ấy không có chứng cứ nhưng cũng có thể đoán được người làm là ngươi, trông cậy vào nàng cứu biểu ca đã không thành, chúng ta có thể….

Phương Hành đưa hai tay ôm lấy tai:

- Ngươi để cho ta yên một lát được không?

Ô Tang Nhi giận dữ:

- Sao ta lại không để cho ngươi yên chứ, vừa rồi bên trong Thanh Khâu sơn ta không nói câu nào….

Phương Hành:

- Thôi bỏ đi, khi đó ngươi bị hù đến đầu lưỡi cứng lại rồi, lấy gì mà nói.

Ô Tang Nhi tức giận đến không thể nhịn nổi, hai tay chống nạnh, trừng mắt nhìn Phương Hành, muốn dùng ánh mắt tiêu diệt hắn.

Phương Hành cũng không sợ ánh mắt của nàng, tự lấy thần niệm khống ngự Nguyệt Như ý, xuyên thẳng qua hư không, hình nhân thủ bố trí bên ngoài không trung hiện rõ trong đầu, giống như hắn đã chạy một vòng trên không trung quan sát đội ngũ phòng ngự bốn phía vậy. Hắn nhìn thấy sau khi Thanh Khâu sơn bị nổ tung, nhân mã Hồ tộc đóng giữ trên các con đường lớn được điều động, sự điều động này tạo nên lỗ thủng lớn.

Chuyện này cũng nằm trong dự liệu của hắn, Hồ Tiên Cơ dù thông minh thế nào, xuất hiện chuyện lớn như vậy trong tộc cũng không thể án binh bất động, mà Phương Hành chờ đợi chính là lỗ thủng khi điều động này. Có Nguyệt Như Ý lăng không quan sát, hắn đã tìm được cơ hội. Nhìn thấy phía tây nam đội ngũ tương đối yếu kém, lập tức kéo theo Ô Tang Nhi hóa thân thành lưu quang, tìm thời cơ mà trốn.

Ô Tang Nhi không biết hắn có Nguyệt Như Ý giám thị nhất cử nhất động của Yêu binh Yêu tướng Hồ tộc, nghe hắn bảo đi, mạnh mẽ đâm tới, đơn giản như đứa trẻ liều mạng khiến nàng sợ đến choáng váng. Phương Hành phải kéo nàng đi, hắn cũng âm thầm khinh bỉ nàng một trận, thầm nghĩ “Tiểu quạ đen này so với biểu ca của nàng thật kém quá xa, tố chất tâm lý cũng kém quá xa, không làm được đại sự.”

Chạy nhanh một mạch đến ba ngàn dặm, bên ngoài Phù Tang sơn, cách tộc địa càng lúc càng gần, Ô Tang Nhi cũng yên tâm hơn.

Bộ tộc Kim Ô ở Phù Tang sơn, cách Lạc Nhật Đại Mạt gần nhất là Linh Sơn, trên núi có nhiều tảng đá đỏ cùng nhiều loại thảo dược sinh trưởng. Trong thâm sơn có một tòa nhà cổ rộng rãi uy nghiêm, tượng trưng cho sự huy hoàng của bộ tộc một thời từng có, dù sao, đây cũng là Kim Tiên yêu mạch, chỉ tiếc hiện tại đại thế không còn, xuống dốc đến cực điểm.

Bên trong Yêu tộc, nếu muốn nhìn ra một tộc có thế lực mạnh yếu thế nào, đương nhiên đầu tiên là nhìn trong tộc có cảnh giới đại năng tọa trấn hay không, sau đó lại xem trong Yêu đình, tộc mình có bao nhiêu trưởng lão trong đó, có bao nhiêu Yêu mạch phụ thuộc xung quanh.

Giống như Thanh Khâu sơn, mặc dù bây giờ chưởng quản Thanh Khâu sơn là Hồ Tiên Cơ chỉ có cảnh giới Kim Đan trung kỳ, nhưng trong tộc lại có hai đại năng Nguyên Anh. Nghe truyền rằng, còn có một vị lão tổ nào đó có độ kiếp cảnh đang thần bí bế quan. Bên trong Yêu đình, thập đại trưởng lão có hai người xuất thân từ Thanh Khâu sơn, cũng không biết có bao nhiêu tiểu Yêu mạch phụ thuộc vào Thanh Khâu sơn cầu sinh tồn.

Với loại sức mạnh như này, nó như một phần sức mạnh siêu nhiên, không ai dám xem thường.

Mà hiện tại, bộ tộc Kim Ô có tu vi cao nhất chính là tộc trưởng Kim Đan hậu kỳ, cũng chính là tam thúc Đại Kim Ô, thế lực phụ thuộc lại rất ít, còn bên trong Yêu đình, thập đại trưởng lão thì chẳng có ai xuất thân từ Phù Tang sơn cả. Điều này cho thấy Kim Ô tộc dù là Cổ Yêu bát mạch, nhưng liên quan đến vận mệnh Yêu tộc thì ngay cả chút quyền nói chuyện cũng không có, cũng không có gì lạ khi bị người ta muốn thôn tính.

Thậm chí Phương Hành cảm thấy loại Yêu tộc yếu đuối thế này, Kim Ô tộc còn chưa bị tiêu diệt đã là một điều kỳ lạ rồi.

Dọc đường đi, nhiều lần dò hỏi, Phương Hành đối với tình cảnh của Kim Ô tộc đại khái nắm rõ. Trong thời gian này, may mắn có Ô Tang Nhi có bệnh lảm nhảm, vấn đề thắc mắc của hắn đều được giải đáp một cách thoải mái.

Đi tới trước sơn môn Phù Tang sơn, Ô Tang Nhi giống như kẻ trộm lôi kéo Phương Hành, rón rén đằng vân bay vào bên trong. Chỉ có điều ngay khi sắp bay qua cửa, chợt nghe phía dưới truyền đến tiếng trầm đục. Mặt Ô Tang Nhi đại biến, cười khổ kéo Phương Hành hạ xuống, cúi đầu về phía vách đá dựng đứng màu tím đen bái hai bái:

- Căn bá bá, con đã trở về.

Vách đá màu tím đen run rẩy mấy cái, nhưng dần dần biến hóa thành một lão già áo bào tím tay cầm quải trượng, lưng còng, thân cao chưa đến bên hông Phương Hành, lông mày trên mặt so với ria mép còn dài hơn, lại rất rậm rạp, dường như muốn che gần hết khuôn mặt. Một tay kéo lông mày lên, lão đưa mắt nhìn Phương Hành nói:

- Trở về rồi à?

- Hóa ra là lão Thụ Yêu….

Phương Hành nói thầm trong lòng một tiếng, nhìn ra chân tướng của lão giả này, chính là Cổ Mộc thành tinh, có điều bản thể đã bị hủy rồi, chỉ còn lại một đoạn tàn căn, hơn nữa thoạt nhìn sinh cơ không nhiều, có thể xem là chỉ còn lại chút hơi tàn, nhưng nhất thời không nhìn ra được tu vi.

- Trở về rồi, đây là bạn của biểu ca…. Nhân tộc!

Ô Tang Nhi hét vào tai lão Thụ Yêu, xem ra tai lão nhân này không tốt lắm.

- Ừ,… Người yêu của ngươi?…Nhân tộc? … Chủng loại không giống chúng ta….

Lão Thụ Yêu liếc mắt đánh giá Phương Hành, hữu khí vô lực thét lên.

Phương Hành cùng Ô Tang Nhi nhất thời cùng đen mặt, thầm nghĩ lỗ tai của lão Thụ Yêu này thật ngoan độc…

- Không phải người yêu của cháu…, mà là bạn của biểu ca…

Ô Tang Nhi đành phải phải cố sức hét một lần nữa.

- Ừ,… Người yêu của biểu ca ngươi…. Chuyện này càng không đúng… âm dương đều loạn….

Lão đầu bị hù đến nghẹn họng trân trối, ánh mắt nhìn Phương Hành có chút cổ quái.

- Hắc hắc, lão già lưu manh này, cao tuổi rồi sao cứ thích nói đến yêu đương thế hả?

Phương Hành cũng bó tay, chỉ biết cười.

Hắn nói tương đối nhỏ, không nghĩ lão đầu này lại nghe được, quải trượng trong tay “vèo” một tiếng liền nhấc lên, chân bước loạn choạng lao tới, giơ quải trượng đánh loạn:

- Tên nhóc khốn nạn, dám mắng ta…

- Đậu phộng, lão đầu muốn gây chuyện phải không?

Phương Hành giận dữ, sắn tay áo muốn cho lão một cước, nhưng lại sợ đá chết lão, không cẩn thận liền trúng hai phát gậy.

- Haiz, đừng đánh, đừng đánh….. Phương đại ca ngươi mau chạy đi, Căn bá bá nổi giận sẽ liều mạng với ngươi đó….

Ô Tang Nhi vội vàng vọt lên, như gà mẹ nhìn thấy diều hâu vồ gà con, che chở Phương Hành.

Phương Hành cũng im lặng, đành nhảy lên không trung, bĩu môi ngồi xếp bằng trên mây.

Lão Thụ Yêu cũng quá khinh người, những lời khác nói thì nghe không rõ, ngược lại hắn mắng thì nghe rõ không xót một chữ, chỉ gây chút liền tức giận, chỉ tức giận một chút liền giơ cao quải trượng đánh ngang hông hắn, hắn lại không sợ lão yêu này !

Rốt cuộc Ô Tang Nhi cũng không khuyên được lão Thụ Yêu kia, lão cầm quải trượng nhảy lên mây đánh Phương Hành, Ô Tang Nhi cũng sợ lão ngã xuống dưới vách núi mà chết, đành kéo Phương Hành trốn vào trong tộc địa. Trên đường đi giải thích với hắn, mới biết được lão già này có quan hệ cực kỳ mật thiết với Kim Ô tộc, không biết đã sống được bao nhiêu năm rồi, hình như năm đó từ Nam Chiêm Bộ Châu dời đến bắc Câu Lai, cho tới nay chỉ làm một việc chính là giữ cửa cho Kim Ô tộc, đã làm ba ngàn năm rồi, có lẽ còn lâu hơn một chút.

Cho dù tu vi của lão không cao, thực lực cũng yếu nhưng lai lịch lão cao, tộc trưởng gặp lão cũng phải hành lễ.

Đương nhiên rồi, không hành lễ cũng không được, chọc tới lão đầu này, eo tộc trưởng cũng sẽ bị đánh.

Chương 506: Thập trưởng lão của Yêu đình

Ô Tang Nhi cùng Phương Hành mới làm một chuyện to gan lớn mật, trong lòng có chút lo sợ, do dự có nên dẫn Phương Hành đến gặp tộc trưởng hay không, nhưng nhất thời lại không biết nên nói thế nào, thế là trước tiên mang hắn vào phòng của nàng. Còn Phương Hành lại vô cùng quỷ quái, trên đường đi chỉ nghĩ không biết bảo khố Phù Tang sơn ở đâu, cho nên không thèm để ý đến chuyện có bái kiến Tộc trưởng Kim Ô tộc hay không, mặc cho Ô Tang Nhi dẫn hắn bay đằng trước.

Đến cung điện cũ trên sườn núi phía tây Phù Tang sơn, đó là khuê phòng của Ô Tang Nhi, có hai nữ tử là Chuột tinh mi thanh mục tú hầu hạ. Ô Tang Nhi bảo các nàng pha trà, sau đó thảo luận tìm phương pháp giải cứu Đại Kim Ô.

- Cầu xin Tiên Cơ tỷ tỷ hỗ trợ là việc không có khả năng, việc cấp bách hiện giờ là phải tìm ra cách khác. Để cứu được biểu huynh ta chỉ có hai phương pháp sau: Một là nghĩ cách chứng minh biểu ca bị người ta hại, ta cảm thấy mấy tên ngày mở tiệc chiêu đãi kia dường như biết gì đó, nhất định có liên quan đến Xích Hạt Yêu Vương, phải nghĩ biện pháp bắt lấy bọn họ, như vậy sẽ có cơ hội lấy được lời khai, chứng minh biểu ca trong sạch. Thứ hai, thông qua một số người có liên quan để hòa giải, chỉ cần có thể mời, không, chỉ cần mấy vị đại nhân vật có sức ảnh hưởng tại Yêu đình lên tiếng, vẫn có hy vọng biểu ca được thả ra khỏi Thâm Uyên đại ngục. Có điều nghĩ lại, ngươi là Nhân tu làm sao biết được đại nhân vật nào ở Yêu đình, cho nên chúng ta chỉ có cách thứ nhất, ngươi chuẩn bị bắt đầu tra từ người nào? Có định ra kế hoạch gì không?

Tự nàng nói cả nửa ngày, nhìn dáng vẻ không yên lòng của Phương Hành thì thở phì phò đá hắn:

- Nghĩ cái gì đó?

- Nghĩ bảo khố của các ngươi để ở đâu….

Phương Hành thuận miệng trả lời, bỗng nhiên ý thức được điều gì, tức giận nói:

- Ngươi dám đá ta?

Ô Tang Nhi cũng trừng mắt:

- Ngươi dám để mắt đến bảo khố Phù Tang sơn chúng ta sao?

- À… Chỉ đùa một chút thôi, ta chỉ muốn tham quan thôi mà.

Lúc này, Phương Hành mới ý thức được mình lỡ miệng, cười hắc hắc, phủi mông đứng lên:

- Có gì ăn không?

Ô Tang Nhi thật sự bó tay, nói:

- Biểu ca đáng thương của ta còn trong Hắc Uyên đại ngục chịu khổ kìa, vậy mà ngươi còn có tinh thần ăn uống.

Phương Hành:

- Không ăn no làm sao nghĩ ra cách cứu hắn… Trên Đạo Đài, ta chưa được ăn no, con mẹ nó, toàn trái cây.

Ô Tang Nhi không còn lời gì để nói, liền sai Chuột tinh qua nhà bếp trộm một con dê. Đối với hai Chuột tinh việc này khá quen thuộc, không bao lâu sau liền khiêng nửa con dê đến, chỉ có điều vẫn còn sống, máu me đầm đìa, Phương Hành chẳng thèm đụng tới, lại bảo Ô Tang Nhi thổi ra bản mệnh chân viêm, đốt lửa trong khuê các, nướng thịt đến khi chín cắt ăn được.

- Ta nói này, một thân tu vi của Kim Lục Tử ở Yêu tộc của các ngươi cũng xem như không yếu, Kim Ô tộc các ngươi lại bỏ mặc hắn bị giam sao?

Vừa ăn, Phương Hành vừa hỏi.

Chẳng biết lúc nào Ô Tang Nhi cũng đã ngồi xuống, vừa ăn thịt nướng vừa thở dài nói:

- Với thực lực cùng tuổi tác bây giờ của biểu ca, có thể xem như tài năng xuất chúng. Trong tộc nhiều trưởng lão đều hi vọng hắn sẽ quật khởi Kim Ô tộc, nhưng huynh ấy bị người ta bắt được, trực tiếp tống vào trong Hắc Uyên đại ngục, ai có thể cứu hắn chứ? Chúng ta là Kim Ô nhất mạch, cũng có Yêu Tiên lệnh năm đó Kim Tiên Ô tổ lưu lại, có thể đưa ra yêu cầu với Yêu đình, nhưng có người nói Yêu Tiên là căn cơ của Kim Ô tộc chúng ta, không thể tùy tiện sử dụng, huống hồ… bộ tộc Kim Ô đã xuống dốc, lần này đại ca đắc tội với Xích Hạt Chân Nhân cùng Hắc Mộc Lĩnh, cho dù có lấy Yêu Tiên lệnh cũng chưa chắc bọn họ nể mặt.

- Đời là vậy, phượng hoàng gãy cánh còn không bằng gà, lão tổ các ngươi chết quá lâu rồi, ai còn để ý đến hắn….

Phương Hành gật đầu lên tiếng, miệng nhai miếng thịt lại nói:

- Thập đại trưởng lão có thể cứu hắn sao?

Ô Tang Nhi gật đầu nói:

- Đúng thế, Yêu đình thập đại trưởng lão chính là những người được cộng đồng các bộ Yêu tộc đề cử ra nhằm xử lý chuyện đại sự trong Yêu tộc. Mỗi vị đều đức cao vọng trọng, rất được sùng kính. Lúc trước biểu ca ta bị nhốt vào trong Hắc Uyên đại ngục, nghe nói cũng vì Hắc Mộc Linh có quan hệ khá thân với một vị trưởng lão nào đó, nhưng dù sao chuyện của biểu ca ta chưa xem xét chính thức. Nói cách khác, nếu có trưởng lão khác lên tiếng, đương nhiên có thể thả biểu ca ta ra, điều kiện tiên quyết là trưởng lão kia phải thực tâm hỗ trợ, đồng thời phải tìm một lý do thích hợp, nếu không kẻ dưới không phục tùng, sẽ trở thành người đối đầu với Hắc Mộc Lĩnh.

- Ừ, thập đại trưởng lão có lai lịch thế nào?

- Thập đại trưởng lão có xuất thân khác nhau, nhưng không phải là đại năng Yêu tộc ta, tu vi đều là Kim Đan đỉnh, tuổi tác cũng khoảng hơn sáu trăm. Theo ta được biết có một người xuất thân từ Thanh Khâu sơn, có một người được Thanh Khâu sơn nâng đỡ lên, còn có một người xuất thân từ Thanh Nhai sơn Đại Bằng tộc nhất mạch. Còn có hai người quật khởi từ tiểu tộc nhỏ, nhưng tu vi khá mạnh, chiến tích… chiến tích rất khốc liệt. Ngoài ra còn có một người thuộc Sư tộc, một người thuộc Viên tộc, một người thuộc Lý tộc, một người là Thử tộc…. Người thứ mười là Nhân tộc, có điều ba ngàn năm trước đã kết giao khá tốt với Yêu tộc, Kỳ tộc này phát triển gắn kết cùng Yêu tộc, hắn chính là người nhốt biểu huynh ta vào Hắc Huyên đại ngục, nghe người ta nói, quan hệ giữa hắn cùng Hắc Mộc Lĩnh vô cùng thân thiết…

- Ha ha, khá khen cho tên phản bội…

Phương Hành cười hì hì, cũng không thèm để ý đến, tự mình tính kế.

Đang trao đổi, chợt nghe bên ngoài điện có có tiếng truyền đến:

- Tang Nhi muội muội đã về rồi sao?

Ô Tang Nhi nghe tiếng nói này nhất thời kinh hãi, nhảy dựng lên như ngồi phải lửa, kéo Phương Hành nhét vào phía dưới giường, Phương Hành giận dữ, hất tung tay nàng ta, nắm vào thanh giường kêu lên:

- Ngươi muốn làm gì?

Ô Tang Nhi thật sự muốn khóc, tiếng hét của tên Phương Hành này đã khiến cho nàng muốn giấu cũng không giấu được.

Quả nhiên, người bên ngoài lập tức kêu lên:

- Tại sao có tiếng nam nhân bên trong?

Giọng nói vừa dứt, một quả cầu màu đỏ đột nhập vào điện, hóa thành một thanh niên gầy gò, dung mạo xấu xí, chân thấp chân cao đi về phía trước. Xem ra người này bị thọt, vừa vào trong điện, y đã nhìn thấy Phương Hành ngồi gần dĩa thịt nướng bên đống lửa, ánh mắt ngoan độc nhìn Phương Hành quát:

- Dã hán tử từ đâu tới? Sao dám đột nhập vào khuê phòng Tang Nhi muội muội của ta?

Vừa quát lên, tay phải gầy gò đưa về phía trước muốn chụp lấy Phương Hành để đẩy hắn ra xa.

Chỉ có điều có Dẫn Lực thuật phát huy, ngoại trừ ngọn lửa phía trước người Phương Hành lắc lư một chút thì cũng không có gì biến hóa.

Phương Hành nghiêng người liếc nhìn hắn ta một chút, thầm nghĩ “Ngươi chỉ là một Trúc Cơ, cũng muốn ra tay tóm lấy ta sao? Nằm mơ đi!”

Thanh niên kia cũng lấy làm kinh hãi, lảo đảo lui về sau mấy bước, chuẩn bị tư thế chạy trốn, sau đó hét lớn:

- Ngươi là ai?

Phương Hành không thèm để ý tới gã, cố nhẫn nhịn không đánh gã ta vì nơi này thuộc Kim Ô tộc, địch ta khó phân biệt.

Lúc này, Ô Tang Nhi vội từ trên giường nhảy dựng lên, nhanh chóng ngăn giữa hai nam nhân, nàng vội kêu lên:

- Đừng động thủ, đừng động thủ, hắn được muội mời tới, bằng hữu Nhân tộc của Kim Lục biểu ca, lần này đến là để trao đổi tìm cách để cứu Kim Lục biểu ca… Nhất Điển, huynh đừng thấy dáng vẻ hắn không được tốt lắm, thực chất tu vi của hắn đã là Kim Đan, huynh động vào hắn chỉ bị thiệt thòi thôi…

Phương Hành nghe nàng ta nói vô cùng bất mãn, hắn trừng mắt nhìn Ô Tang Nhi, thật muốn bóp cổ để nàng ta giải thích xem cái gì gọi là “Dáng vẻ không được tốt lắm”, dáng vẻ của hắn không phải rất tuấn mỹ vô song sao? Sao lại dám so hắn với con ma xấu xí này.

- Bạn của Kim Lân Hoa sao?

Nghe thấy vậy nam nhân xấu xí tên “Nhất Điển” kia kinh hãi nhìn lướt qua, trong lòng hiểu rõ bản thân không phải là đối thủ của Phương Hành, chân khập khễnh chậm rãi lui về phía sau mấy bước, đột nhiên bay ngược ra, rời khỏi cung điện, sau đó hóa thành một con quạ gầy gò xấu xí, bay lên không trung hô to:

- Nhân tộc! Có thích khách Nhân tộc tiến vào tộc địa á….

Giọng nói hắn khàn khàn, rất khó nghe, nhưng dùng sức lập tức truyền vang khắp tộc địa.

- Sao huynh ấy luôn như thế chứ?

Ô Tang Nhi tức giận dậm chân, muốn bay ra ngoài ngăn cản, nhưng lại bị Phương Hành kéo lại, cười hỏi:

- Thì ra tên con quạ kia là Kim Lân Hoa, ha ha, khó trách hắn nhất định không chịu nói tên thật cho ta biết, hỏi thế nào cũng nói là Kim Lục Tử, thì ra đường đường là Đại Kim Ô mà lấy tên như con gái, ha ha!

Ô Tang Nhi dở khóc dở cười, dậm chân nói:

- Việc trước mắt quan trọng như vậy mà ngươi còn quan tâm đến chuyện này, người vừa rồi là biểu ca ta, con trai độc nhất của tộc trưởng tam thúc, luôn có thói quen đâm thọt, ta phải nhanh đến giải thích với tộc trưởng mới được.

- Cứ để mặc hắn đi!

Phương Hành xem thường nói, trong lòng hắn đã có tính toán, cũng không để bộ tộc Kim Ô này vào mắt.

Yêu tộc cùng Nhân tộc có ân oán cực sâu, ngẫm lại chính hắn có ân với Thanh Khâu sơn nhưng người ta vẫn không chút khách khí phản bội hắn. Bộ tộc Kim Ô cũng không nhớ đến hắn cùng Đại Kim Ô có ân tình, dù sao Đại Kim Ô đã bị nhốt vào trong nhà tù mà bọn họ còn thấy chết không cứu, huống chi một người ngoại tộc như hắn. Nói cho cùng, muốn có quan hệ vững chắc vẫn phải xem đến lợi ích.

Trong lòng hắn đã nghĩ thông suốt vấn đề, đối với phản ứng của bộ tộc Kim Ô này cũng không cần để ý đến, tùy cơ hành động thôi.

Nghĩ như vậy, hắn vẫn ngồi đó ăn thịt nướng, còn Ô Tang Nhi lại vội vàng bay ra ngoài, qua thời gian uống cạn một chung trà, tiếng người dần dần náo nhiệt, ồn ào không chịu nổi. Bất chợt có bốn vị yêu tu khí tức Kim Đan từ trên trời giáng xuống, trong đó có một người trẻ tuổi, ba người còn lại đều già hơn, xem ra thọ nguyên còn lại không nhiều, mà tu vi trên người cũng không thâm hậu, chỉ là Kim Đan trung kỳ.

- Ở bên trong, các ngài đi xem mà xem, người này là tu sĩ Nhân tộc, lại được Tang Nhi muội muội trực tiếp mang vào tộc địa chúng ta, như vậy không phải là vi phạm vào tổ huấn sao? Thật sự rất quá phận, phụ thân, các vị trưởng lão, mau bắt hắn đi…

Con quạ trọc lông xấu xí kia bay trên không trung, la oai oái.

Chương 507: Tộc trưởng Kim Ô

- Tộc trưởng, Dương trưởng lão, Ô trưởng lão, Vũ trưởng lão, Nham trưởng lão…

Giọng nói của Ô Nhất Điển vừa dứt, Ô Tang Nhi lo lắng thốt lên:

- Các ngài đừng nghe Nhất Điển nói lung tung, người bên trong thật ra là bằng hữu của Lục biểu huynh, vì biết Lục biểu huynh gặp chuyện nên không ngại hiểm nguy đến đây tìm cách cứu viện. Hắn không phải vụng trộm tiến vào, đã gặp Căn bá bá rồi, có điều cháu chưa biết nên giải thích thế nào cho tộc trưởng chuyện này, cộng thêm trời đã tối, cháu mới không dẫn hắn đến, sợ quấy rầy tộc trưởng nghỉ ngơi…

Ô Nhất Điển nói lớn:

- Hừ, Kim Lân Hoa có bạn là Nhân tộc sao? Uổng công cho muội nói thay, Kim Lân Hoa này ở Nhân tộc chưa tới mười năm nhưng lại học được một thân tà pháp trở về, không phải vậy sao thực lực của hắn có thể vượt qua ta được chứ? Hắn lại làm bạn với Nhân tộc càng không phải là đồ tốt gì, nói không chừng sẽ mang đến đại họa cho Phù Tang sơn chúng ta cũng nên. Phụ thân, ba vị trưởng lão, nhanh chóng đập chết tên kia đi rồi nói chuyện sau.

Phương Hành ngồi bất động trong khuê phòng của Ô Tang Nhi, cẩn thận nướng thịt, động tĩnh bên ngoài đều nghe không xót gì, lại phát hiện lúc tên Ô Nhất Điển kia nhắc đến Kim Lục Tử, trong lời nói tỏ rõ sự ghen ghét. Phương Hành cũng biết, Ô Nhất Điển là người có thiên tư cao nhất trong thế hệ mấy người Kim Lục Tử, chỉ tiếc lúc tu hành lại nôn nóng gấp gáp, kết quả đả thương căn nguyên, không chỉ khiến tu luyện chậm lại mà thân thể cũng trở nên cực kỳ yếu ớt. Hiện tại tu vi của gã kẹt ở Trúc Cơ trung cảnh đã ba năm, không có chút tiến bộ, ngay cả nha đầu lông vàng Ô Tang Nhi này năm ngoái cũng đã tiến vào Trúc Cơ tầng sáu rồi, vượt qua cả gã.

Thời điểm Đại Kim Ô trở về tộc địa, Ô Nhất Điển nhìn thấy biểu đệ rời khỏi tộc nhiều năm vẫn chưa hóa nhân tướng nên không để gã vào mắt, dùng ngôn từ khiêu khích, kết quả không ngờ thực lực Đại Kim Ô có thể so với Kim Đan, một cánh quạt qua có thể cuốn lên kình phong khiến Ô Nhất Điển bay ra hơn mười dặm, cả thân thể đều móc trên vách đá, không thể xuống được.

Trong trận chiến đó, Đại Kim Ô khiến toàn bộ già trẻ trai gái Phù Tang sơn chấn kinh, trở thành hậu bối đáng chú ý nhất.

- Hai người các ngươi đều im lặng cho ta.

Một tiếng nói uy nghiêm vang lên, cùng lúc có một bóng người đáp xuống phía trước cung điện, cất bước đi vào.

Phương Hành không ngẩng đầu lên, cự kiếm hắc sắc đã xuất ra, đặt ngay bên cạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể rút kiếm đánh qua.

Còn nói cảnh giới cái gì chứ? Hiện tại Phù Tang sơn đã xuống dốc, người có thể khiến hắn bị uy hiếp cũng không nhiều.

- Sau khi Lục nhi trở về từng nhiều lần đề cập hắn có một vị hảo hữu của Nhân tộc, rất tán thưởng người này. Nó nói, sau này dù nó có gặp chuyện gì, nếu ta bó tay không giúp được thì sai người nhắn lại cho vị hảo hữu Nhân tộc của nó, nhất định sẽ có hi vọng. Chỉ cần nó không chết, một năm hoặc ba năm, khi vị hảo hữu kia đến Yêu địa tìm nó chính là lúc nó có thể thoát được…

Người đến nhẹ nhàng lên tiếng, đi đến trước mặt Phương Hành, ngồi xếp bằng:

- Người hảo hữu này chính là đạo hữu sao?

Phương Hành nghe trong lời nói của ông ta không có địch ý, lúc này mới ngẩng đầu nhìn lên, thấy trước mặt hắn là một nam tử gầy gò, mặt trắng không râu, trên người mặc bộ áo bào xanh, tu vi Kim Đan hậu kỳ, chắc hẳn là tộc trưởng Ô Cổ Mộc của Kim Ô tộc mà Ô Tang Nhi đã nói, cũng chính là tam thúc của Đại Kim Ô, hoặc họ Ô hoặc họ Kim. Từ trong trên có thể đoán được người này là người của Ô tộc.

- Ha ha, con quạ chết tiệt này ở Nhân tộc đúng là không có bằng hữu nào khác, chỉ có mình ta.

Phương Hành cười ha ha một tiếng, thấy tộc trưởng khách khí, hắn liền buông thịt nướng ra, chắp tay chào hỏi.

- Đạo hữu không sợ gian nguy chạy đến Yêu địa cứu tộc nhân Kim Ô, trong lòng Ô Cổ Mộc ta vô cùng cảm kích… Haiz, Tang Nhi suy nghĩ nhiều quá, nó lo lắng ta sinh lòng ghen ghét, không chịu đi cứu Lục nhi nên mới không yên lòng đưa ngươi đến gặp ta. Ô Cổ Mộc ta thẹn vì làm tộc trưởng bộ tộc Kim Ô nhưng lại khiến cho người trong tộc hoài nghi sự công bằng của mình, ta thật hổ thẹn, khiến đạo hữu chê cười rồi.

Ô Cổ Mộc lần nữa nói ra những lời này với thái độ thẳng thắng vô tư, khiến cho Phương Hành hơi ngẩn ra.

- Nói vậy, ngài dự định cứu Kim Lục Tử sao?

Sau khi ngẩn ra, Phương Hành liền trực tiếp hỏi.

Hắn không phải là người dễ bị lừa, dù Ô Cổ Mộc có nói dễ nghe thế nào, nếu không chịu cứu người thì cũng chính là nói nhảm.

Ô Cổ Mộc nghe vậy chỉ biết cười khổ:

- Lục nhi là người có thiên phú tốt nhất của bộ tộc Kim Ô, là hi vọng để bộ tộc Kim Ô chúng ta quật khởi, ta không cứu nó không phải sẽ biến thành trò cười sao? Nói thật ra, tộc chúng ta có một cái Yêu Tiên lệnh, có thể đưa ra điều kiện với Yêu đình. Lúc đầu ta cũng định dùng Yêu Tiên lệnh cứu nó, nhưng chỉ tiếc Phù Tang nhất mạch đã quá xuống dốc, Yêu Tiên lệnh này được bao nhiêu người tán thành mang ra sử dụng không ai nói chắc được. Để tránh chuyện ngoài ý muốn, ta phải tìm cách khác, ta có ý định lấy ra ba viên Tiên Tinh tặng cho một trong Yêu đình thập đại trưởng lão, là Khô Nhan chân nhân, nhờ bà ấy nói tốt cho nó, nhưng phải chắc đến chín phần cứu được người ra mới tốt.

- Ba viên Tiên Linh?

Phương Hành nghe xong hai mắt đều sáng lên, suýt nữa thốt lên: “Ngài giao Tiên Linh cho ta, ta cứu người cho.”

Trong lúc nói chuyện, bên ngoài cửa đột ngột xuất hiện khá đông người, trong đó có tam đại trưởng lão cùng hai người Ô Tang Nhi, Ô Nhất Điển đều hạ xuống, nhìn thấy tộc trưởng đang nói chuyện với Phương Hành cũng không tiện đến quấy rầy, chỉ đứng bên ngoài cửa. Thời gian trôi qua khá lâu, ba vị trưởng lão cùng đến cũng vội vàng tiến lên, trong tay cầm theo ngọc giản, sắc mặt cổ quái đưa cho Ô Cổ Mộc.

Ô Cổ Mộc nhận lấy, rót thần niệm vào xem qua, nhất thời hơi run lên, cười khổ nhìn Phương Hành nói:

- Đạo hữu, vừa rồi Thanh Khâu sơn nhất mạch truyền mật tín tới, nói ở Thiên Phong Uyển có một tên trộm lấy đi bí bảo của Hồ Tiên Cơ, gây náo loạn Thiên Phong Uyển, sau đó lại bắt cóc tiểu bối Ô Tang Nhi của tộc chúng ta, đã trốn thoát dưới mạng lưới bao vây trùng điệp, hiện tại đang bị Thanh Khâu sơn truy bắt.

Nói đến đây, nhìn Phương Hành với ánh mắt kinh dị, muốn nói lại thôi.

Phương Hành cười ha ha, chỉ mũi mình nói:

- Không sai, chính là ta!

Những lời này nhất thời khiến Ô Cổ Mộc không biết nói thế nào, mấy vị trưởng lão khác cũng tỏ ra ngạc nhiên vô cùng.

- Ha ha, phụ thân xem đi, tên này là họa tinh đấy, hắn dám gây chuyện ở Thiên Phong Uyển, đây chẳng phải là tìm đường chết sao? Phụ thân mau bắt giữ hắn, giao cho Thanh Khâu sơn xử lý, nói không chừng còn có thể kéo gần mối quan hệ. Công chúa Hồ tộc kia là người đẹp nhất Yêu tộc, nàng ta thường xuyên tổ chức yến hội nhưng chưa lần nào mời con, nếu giao tên này cho nàng, nói không chừng yến hội lần sau sẽ mời con tham dự, đến lúc đó có thể nhân cơ hội kết bạn với nhiều đại nhân vật hơn….

Tai Ô Nhất Điển thính thật, sau khi nghe được thì hai mắt tỏa sáng, kêu lớn.

- Im ngay!

Ô Cổ Mộc nhướng mày khiển trách một câu, vô cùng tức giận, làm cho Ô Nhất Điển run lên, không dám nói thêm lời nào.

- Đạo hữu chê cười rồi!

Ô Cổ Mộc nhìn Phương Hành, lúng túng chắp tay.

- Không có việc gì, không có việc gì….

Phương Hành đồng tình nhìn ông ta, thầm nghĩ sinh một đứa con trai thế này thật khiến cho người ta đau đầu.

Ô Cổ Mộc nhíu mày suy nghĩ, do dự một chút khẽ nói:

- Đạo hữu là bạn của Lục nhi, chính là khách của Phù Tang sơn ta, Phù Tang sơn sẽ không làm loại chuyện bán bạn cầu vinh. Thêm vào đó, ngươi mạo phạm lợi ích của Thanh Khâu sơn, không phải lợi ích Yêu tộc, trước khi mọi chuyện rõ ràng, ta để ngươi ở lại Phù Tang sơn cũng không xem là lỗi gì nặng…

Phương Hành nghe xong thì hai mắt sáng lên, thầm nghĩ tộc trưởng Kim Ô tộc khi nói lời này thật quá hay.

Trưởng lão đưa ngọc giản tới bỗng nhiên nói:

- Tộc trưởng, hãy nghe lão hủ nói một lời, bây giờ Thanh Khâu sơn đã huy động nhân mã khá lớn, nhất định muốn bắt bằng hữu này cho bằng được… Với sức mạnh của Phù Tang sơn chúng ta, chỉ sợ khó mà bảo vệ vị đạo hữu này trước Thanh Khâu sơn….

Tộc trưởng Kim Ô tộc lạnh giọng cười một tiếng:

- Vô Phòng, phong tỏa tin tức vị đạo hữu này đến Phù Tang sơn, chỉ nói chưa bao giờ nhìn thấy, dù Thanh Khâu sơn có mạnh mẽ hơn nữa cũng chỉ giống Phù Tang sơn là một trong Cổ Yêu bát mạch mà thôi, chẳng lẽ bọn họ dám không để ý đến ánh mắt của thiên hạ, xông vào Phù Tang sơn chúng ta lục soát tìm người hay sao? Cổ Tiên lệnh vẫn còn ở nơi này của chúng ta đó !

Vị trưởng lão kia nghe vậy lập tức gật đầu đồng ý, không nhiều lời.

Phương Hành thở dài một hơi, cười nói:

- Tộc trưởng tiền bối đã nói như vậy, tiểu chất rất đa tạ ngài, ngài cũng không cần quá lo lắng, Thanh Khâu sơn chỉ muốn đến bắt mình ta thôi, còn ta đến nơi này cũng chỉ muốn cứu Kim Lục Tử. Như vậy đi, chúng ta thương lượng phương pháp cứu cậu ta cụ thể một chút, chờ đến khi Kim Lục Tử trốn thoát, mục đích của ta cũng đạt được, chỉ cần thấy mặt hắn, ta sẽ rời khỏi Yêu tộc, Thanh Khâu sơn có bản lĩnh thì cứ để bọn họ đến Lạc Nhật Đại Mạc mà bắt người.

Ô Cổ Mộc nhẹ gật đầu, liền mời Phương Hành đến đại điện Kim Ô nhất mạch ngồi nói chuyện, dù sao ở khuê phòng Ô Tang Nhi đãi khách thì có vẻ Kim Ô nhất mạch không biết lễ nghĩa. Phương Hành vui vẻ đồng ý, cùng nhau rời đi. Hắn nhìn thấy ở đại điện bày sẵn bàn tiệc, liền cùng tộc trưởng và hai vị trưởng lão ngồi vào đó. Ô Tang Nhi thì không có tư cách ngồi cùng, chỉ trốn sau rèm nghe trộm bọn họ nói chuyện mà thôi.

- Tộc trưởng nói muốn mua chuộc một vị Yêu đình trưởng lão, vừa dùng Yêu Tiên lệnh cứu Kim Lục Tử, đã an bài thế nào rồi?

Uống xong vài chén rượu, Phương Hành lên tiếng hỏi.

Ô Cổ Mộc:

- Đã phái sứ giả qua bái kiến Khô Nhan trưởng lão, còn chưa nhận được câu trả lời chắc chắn nhưng cũng không có vấn đề gì, ba viên Tiên Tinh kia cũng xem như thành ý rất lớn của Kim Ô tộc chúng ta rồi, ta không tin bà ấy không động lòng.

Phương Hành như suy nghĩ điều gì, nhẹ gật đầu, bỗng nhiên lại nói:

- Có nắm chắc nhiều không?

Ô Cổ Mộc:

- Có tác dụng uy hiếp của Yêu Tiên lệnh, lại được một vị trưởng lão nói tốt cho hắn, hai điểm này cũng nắm chắc khá lớn, chí ít cũng nắm được bảy phần có thể cứu được Lục nhi, chỉ hy vọng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Phương Hành gật đầu nói:

- Nếu lại có thêm một vị trưởng lão nói tốt cho thì sao?

Ô Cổ Mộc ngẩn ra, hiển nhiên chuyện này có chút không ngờ, đột nhiên bên ngoài điện ồn ào huyên náo, kinh hoảng vô cùng, lại có một người trấn thủ ngoài núi lảo đảo lao vào, hét lớn:

- Tộc trưởng, không xong rồi, có người đánh tới cửa, nói muốn Phù Tang sơn chúng ta lập tức giao tên trộm chí bảo Thanh Khâu sơn là gian tế Nhân tộc ra, nếu không sẽ tấn công núi chúng ta....

Ô Cổ Mộc vô cùng giận dữ, vỗ bàn ngọc:

- Hồ Tiên Cơ có gan lớn vậy sao? Dám tấn công Phù Tang sơn chúng ta.

Tiểu yêu này lắp bắp nói:

- Không phải Hồ tiên tử, là... là Tiểu Bằng Vương của Cô Nhận sơn...

Chương 509: Tiểu tổ tông

Ba ngón tay Kim Sí Tiểu Bằng Vương giơ lên chuẩn bị hạ xuống, bầu không khí lúc này trở nên vô cùng tàn khốc. Yêu binh Đại Bằng nhất mạch từng người đấu ý hiên ngang, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Phù Tang sơn nhất mạch, còn Yêu binh Phù Tang sơn nhất mạch cùng trưởng lão thì sắc mặt khá thâm trầm, mang theo sự bi thương. Bọn họ biết, sau khi trải qua cuộc chiến này, dù là thắng hay bại Phù Tang sơn nhất mạch cũng sẽ hoàn toàn xuống dốc.

Đường đường là một trong Cổ Yêu nhất mạch, được truyền thừa mấy vạn năm, đã từng đi lên Kim Tiên chủng tộc nhưng hôm nay lại bị một tiểu bối Trúc Cơ của Cổ Yêu bát mạch dồn đến tuyệt cảnh, khiến cho mọi người cảm thấy tuyệt vọng.

- Những người bên ngoài đứng xem nghe lệnh, Tiểu Bằng Vương ta ban xuống pháp chỉ, lát nữa tới thời điểm tấn công Phù Tang, nếu các ngươi xuất thủ tương trợ, tất cả châu báu có trong Phù Tang sơn sẽ chia đều cho các ngươi, sau này có khó khăn gì cũng sẽ được Tiểu Bằng Vương ta giúp đỡ.

Lúc này, lão giả bên cạnh Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng truyền thần niệm vào hư không, vô số những Yêu tu ẩn nấp ở xa vì e ngại Tiểu Bằng Vương hung dữ mà không dám đến gần thì giờ hai mắt sáng lên, nhân lúc cháy nhà đi hôi của, tuy mạo hiểm chút nhưng có ích lợi lớn, làm cho chuyện này càng thêm náo nhiệt, không ai không thích, cả đám đều vung tay vung chân, chuẩn bị sẵn sàng.

Yêu binh mà Kim Sí Tiểu Bằng Vương mang tới ước chừng trăm người. Bên người có hai lão bộc cảnh giới Kim Đan, khi thần niệm này phóng ra ngoài, trong không trung đã có không ít người phóng khí tức ra, khoảng mấy chục người, trong đó có hai ba người có khí tức Kim Đan, những khí tức này hơn phân nửa là không có ý tốt với Phù Tang sơn, lực lượng hai bên lập tức phân cao thấp.

Giờ khắc này, ngay cả trên mặt tộc trưởng cũng lóe lên một sự bi thương, dường như cũng có chút hối hận.

Ông không chịu giao bằng hữu Nhân tộc của Đại Kim Ô ra là vì muốn giữ lại sự tôn nghiêm của Phù Tang sơn. Thời điểm ông làm tộc trưởng, Phù Tang nhất mạch đã khó mà vãn hồi thanh thế, mang danh tiếng Cổ Yêu bát mạch nhưng giờ ngay cả thế lực Yêu tu phổ phông cũng không sánh được. Càng như thế, ông càng nhớ đến vinh quang của tổ tiên, không lúc nào không khát vọng phần kiêu ngạo kia dấy lên trong huyết mạch của ông.

Đường đường là người của Kim Ô tộc, sao có thể giao khách của nhà mình ra chứ?

Chỉ tiếc phần kiên trì vì tôn nghiêm của mình lại khiến Phù Tang sơn mất đi một chút tự tôn sau cùng.

Nếu thật sự bị một tiểu bối Trúc Cơ dẫn người tấn công tộc địa, bộ tộc Kim Ô còn mặt mũi nào mà xưng là Cổ Yêu bát mạch nữa chứ?

Đạo lý này ai cũng có thể hiểu rõ. Sau lưng ông, không chỉ có tam đại trưởng lão, thậm chí còn một số cô bé nhỏ yếu trong tộc như Ô Tang Nhi cũng cưỡi mây mà lên, đứng sau lưng ông. Thậm chí một số tiểu Kim Ô tu vi yếu ớt chỉ có Linh Động tầng hai tầng ba cũng vỗ cánh, yếu ớt bay lên như muốn tham gia vào trận chiến cuối cùng trước khi bị tiêu diệt để tỏ lòng tôn kính.

Chỉ có tên con trai tâm não bất thường của ông là không thấy bóng dáng thôi.

- Muốn liều mạng với bản tiểu tổ sao? Các ngươi cũng xứng à… San bằng Phù Tang sơn cho ta…

Kim Ô nhất mạch khí thế yếu ớt lại không có cách nào lấy được chút lòng thương hại của Tiểu Bằng Vương, trong tiếng cười lạnh vẫn muốn hạ ba ngón tay xuống.

Chẳng qua vào lúc này, bỗng nhiên có một tiếng nói vang lên:

- Khoan đã...

Tuy giọng nói dùng sức không lớn lại khiến cho chúng Yêu tu khắp nơi đều nghe được rõ ràng, vô số ánh mắt nhìn tới.

Nhìn thấy một góc khác của Phù Tang sơn, một nam tử đi ra, hai tay chắp sau lưng, chân đạp hư không chậm rãi đi tới. Người này dáng vẻ thon gầy, khí tức trên người cũng không quá mạnh mẽ, chỉ có tu vi Kim Đan sơ cảnh mà thôi, nhưng phong thái lại thong dong, trên mặt mang theo nụ cười bại hoại giống như không nhìn thấy Yêu tu đầy trời, uể oải đi tới, nhìn chăm chú trên người Tiểu Bằng Vương.

- Ngươi chính là tên gian tế Nhân tộc trộm cắp Tiên Tinh chí bảo của Hồ tỷ tỷ?

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng giật mình, nở nụ cười lạnh, nhìn Phương Hành như mèo nhìn thấy chuột.

Tu sĩ Nhân tộc nhìn có chút ranh mãnh, cười ha ha nói:

- Đúng thế, ta còn tiểu trên giường nàng ta nữa.

Câu tự thú này khiến Yêu tu khắp trời ngẩn ra, chuyện tên tu sĩ Nhân tộc này trộm cướp Tiên Linh chí bảo của Hồ Tiên Cơ Thanh Khâu sơn thì bọn họ biết, nhưng còn đi tiểu trên giường người ta thì chưa từng nghe. Có điều thấy người này nói thản nhiên như vậy chắc chắn là sự thật, vẻ mặt chúng yêu lộ vẻ phức tạp quỷ dị, không ai biết nói gì…

- Ngươi… Ngươi muốn chết à?

Nghe nói thần nữ trong lòng mình bị khinh thường, Kim Sí Tiểu Bằng Vương tức giận đến đỏ mặt.

- Bớt nói nhiều, ta đếm đến ba, các ngươi đều quỳ xuống gọi ta một tiếng tổ tông, không thì ta sẽ cho các ngươi biết chút lợi hại đấy!

Phương Hành cũng không để ý tới y mà từ từ đi qua, khí thế không hiện ra nhưng khẩu khí so với Tiểu Bằng Vương còn ngang ngược hơn.

- Ngươi…ha ha… Tiểu Bằng Vương ta tung hoành Yêu địa, hôm nay cuối cùng cũng gặp được người ngang ngược hơn ta rồi.

Kim Ô Tiểu Bằng Vương giận quá hóa cười, nhưng sát khí trên mặt càng lúc càng thịnh, hai tay nắm chặt, sau lưng hiển hóa Kim Sí.

- Đương nhiên ta phải ngang ngược hơn ngươi rồi, con mẹ nó, ngươi dựa vào lão tổ tông sau lưng mới ngang ngược, còn ta ngang ngược là vì...

Phương Hành chậm rãi đi về phía Kim Sí Tiểu Bằng Vương, giọng nói đột nhiên phát lạnh:

- Ta trời sinh đã thế!

Nói xong câu đó, hắn đưa bàn tay ra, một ngón nhẹ nhàng giơ lên, đồng thời quát to:

- Ba!

Quát ra con số này, đột nhiên hắn liền xông ra ngoài, thân hình biến mất tại hư không, lại đột ngột vọt tới trước mặt Kim Sí Tiểu Bằng Vương, gần y trong gang tấc. Chúng yêu xung quanh kinh hãi, chẳng ai ngờ một tu sĩ Nhân tộc vừa nói muốn hô ba tiếng, giờ mới chỉ hô một tiếng đã xuất thủ, càng không nghĩ tới hắn lại trực tiếp thi triển Na Di thuật.

Hắn sử dụng Na Di thuật này không phải để chạy trốn, mà để tấn công.

- Trò cười này cũng dám dùng trước mặt ta sao?

Kim Sí Tiểu Bằng Vương bị một tu sĩ Kim Đan bay thẳng đến trước mặt, vậy mà y hoàn toàn không sợ hãi, lớn tiếng hét lên. Lúc đó trước người huyễn hóa ra vô số lông vàng, mỗi một lông vàng như một thanh kiếm sắc, kiếm khí dày đặc, trong chớp nhoáng như lông nhím bao vây lấy cơ thể. Y có linh lực mạnh, uy thế mạnh, so với Kim Đan bình thường không thua kém bao nhiêu.

Cùng lúc đó, hai vị lão bộc không buông lỏng cảnh giác, cũng một trái một phải thi triển bí pháp công kích Phương Hành.

Trong chốc lát, Phương Hành bị tầng tầng lớp lớp vây quanh.

Bảo bối của mấy vị lão tổ Cô Nhận sơn đương nhiên có chỗ bất phàm, không có khả năng bị người ta dễ dàng đấu lại được.

Có điều, Phương Hành cũng không tính dựa vào mưu kế mà bắt Tiểu Bằng Vương này. Lần này hắn xuất thủ là muốn giáo huấn tên gia hỏa hậu bối của mình, còn vừa rồi trực tiếp đếm ba vì hắn lười phải đợi thêm.

Đối mặt với Kim Sí Tiểu Bằng Vương thi triển bí pháp mười vạn tám ngàn kiếm, Phương Hành cũng không thèm nhìn, trực tiếp đánh ra một quyền. Chỉ một thoáng hắn vận chuyển sơn pháp, ngưng thủ một nửa quyền ý Đại Sơn Nhất Bàn, trên tay hắn như mang theo cự lực nặng mấy trăm ngàn cân, mang theo Huyền Hoàng Thổ Ý khó nói nên lời, một quyền đánh ra trực tiếp đánh vỡ tất cả kiếm vũ sắc bén trước người Tiểu Bằng Vương.

- Ầm!!!

Những hạt nhỏ li ti, mảnh vụn tràn ngập, đều là do kim sắc kiếm vũ bị đánh nát hóa thành.

Một quyền này Phương Hành đánh vỡ kiếm vũ trước người Tiểu Bằng Vương, nhanh chóng hóa quyền đánh thành bắt, lật tay chế trụ cổ của y.

Tất cả đều phát sinh trong chớp mắt, thậm chí bí pháp hai tên lão bộc còn chưa đánh tới được trước người Phương Hành.

- Đều quỳ xuống cho ta, nếu không ta đánh chết tên khốn kiếp này.

Xách cổ Tiểu Bằng Vương như xách cổ một con gà, Phương Hành chạy ngược về phía sau, trực tiếp dùng nó nghênh chắn bí pháp mà hai lão bộc đang đánh tới. Hai lão bộc giật nảy mình, đồng thời nhanh chóng thu hồi bí pháp, gấp gáp thu lại linh lực, lại thêm cưỡng ép rút lại lực phản phệ về khiến sắc mặt bọn họ trở nên đỏ ửng, như muốn phun ra ngụm máu tươi.

Có điều khuôn mặt bọn họ càng khiếp sợ hơn, như hồn phi phách tán.

- Nhanh chóng thả tiểu tổ ra…

- Dám bất kính với tiểu tổ Cô Nhận sơn, ngươi muốn thần hồn ma diệt hay sao?

Hai người bọn họ rống to, vừa run vừa sợ, gầm thét vang vọng khắp nơi…

Đối mặt với sự xuất thủ của Phương Hành, phản ứng của bọn họ cũng không chậm, phòng thủ cũng nghiêm ngặt hơn nhưng cũng không thay đổi kết cục Tiểu Bằng Vương bị hắn bắt được. Thật sự Phương Hành xuất thủ quá mức mạnh mẽ, tốc độ cũng quá nhanh, thậm chí khiến hai người bọn họ xuất hiện một loại ảo giác, dù tu vi của bọn họ là Kim Đan trung kỳ nhưng nếu Phương Hành xuất thủ với hai người, bọn họ cũng không tránh thoát.

- Ta đã nói đếm tới ba, các ngươi phải quỳ xuống, không quỳ đúng không?

Phương Hành nhấc Tiểu Bằng Vương lên, lạnh lùng nhìn hai lão bộc nói.

- Ngươi… Ngươi có bản lĩnh thì giết ta đi… Lão tổ sẽ chém ngươi thành trăm mảnh..

Kim Sí Tiểu Bằng Vương bị Phương Hành nắm cổ, khuôn mặt nghẹn thành màu đỏ tía, cắn răng gầm thét, mắt đầy hung quang.

- Giết ngươi?

Phương Hành nhìn qua y, cười cười nói:

- Ta không giết ngươi, kỳ thật ngươi là vãn bối của ta, nói không chừng nên gọi ta một tiếng tiểu tổ, có điều tiểu tổ ta nhìn ngươi rất không vừa mắt, cho nên… phải giáo huấn ngươi một chút, điều này không thể tránh khỏi…

Nói xong, trong ánh mắt hoảng sợ của chúng Têu tu, hắn đột nhiên giơ một bàn tay lên.

- Bốp…

Một tiếng kêu thanh thúy vang lên, mặt Tiểu Bằng Vương xuất hiện dấu năm ngón tay sưng đỏ.

Cái tát này khiến Tiểu Bằng Vương giật mình, hai lão bộc giật mình, Phù Tang sơn giật mình, ngay cả Yêu tu khắp trời cũng giật mình.

Tiểu bảo bối Cô Nhận sơn, đường đường là Kim Sí Tiểu Bằng Vương, trước mặt mọi người lại bị người ta tát vào mặt sao?

Chuyện này lớn quá, lớn quá rồi, lớn đến mức không thể tưởng tượng được, sĩ diện như mấy lão tổ Cô Nhận sơn sẽ làm thế nào?

Có điều việc khiến người ta sợ hãi hơn vẫn còn ở phía sau, sau khi vả miệng, tu sĩ Nhân tộc này vẫn không ngừng tay, trở tay lại vả một cái, tiếp tục đổi tay,....Cứ tiếp tục như thế lặp đi lặp lại mấy lần, tiếng bôm bốp vang lên không ngừng như tiếng pháo nổ, khiến thế giới của Tiểu Bằng Vương trở nên u ám.

Chúng yêu tu có mặt nhìn thấy liên hoàn vả này làm thế giới quan bị đổ nát, từng người lẩm bẩm: Xong rồi, trời sập rồi!

Chương 510: Buổi đấu giá vô liêm sỉ

Mỗi cái tát vang lên đều khiến người của Phù Tang sơn Kim Ô nhất mạch thở dài, ngay cả tộc trưởng Ô Cổ Mộc cũng run giọng kêu lên:

- Đừng... Đừng đánh nữa....

Tuy nhiên, ngay trước tộc nhân của ông, Phương Hành tát một trận liên hoàn vào mặt Tiểu Bằng Vương khiến tộc nhân của ông cảm thấy vô cùng thoải mái, như được hả giận, nhưng Ô Cổ Mộc cũng sợ hãi vô cùng.

Ngay cả ông khi đối mặt với Tiểu Bằng Vương ương ngạnh cũng chỉ có thể bị động phản kích, thậm chí không dám chủ động xuất thủ bắt giữ y lại. Thế nhưng tu sĩ Nhân tộc này lại khác, dám bắt lấy Tiểu Bằng Vương rồi tát vào mặt y, như vậy không phải tự tìm đường chết cũng là rước họa vào thân.

- Bản thân Lục nhi là một người mạnh mẽ mới có tu vi Linh Động đã dám đột nhập Yêu đình, mượn Tế Đàn lực trốn về hướng Nam Chiêm Bộ Châu, kết quả chưa tới mười năm liền thoát thai hoán cốt, khi trở về tu vi đã là Kim Đan. Lá gan người bạn này của nó… không thể nói lớn hay nhỏ, mà căn bản là điên rồ, xong rồi, lần này Phù Tang sơn chúng ta thật sự không gánh nổi hắn rồi.

Tộc trưởng Kim Ô tộc Ô Cổ Mộc nhìn Phương Hành như người đã chết.

Ngay cả ông cũng không thể nào đoán được nếu lão điểu Cô Nhận sơn bao che khuyết điểm kia phát hiện tôn tử mình bị người ta đánh thành dạng này sẽ phản ứng thế nào.

- Có ngoan không?

Đánh đến tê tay, Phương Hành mới ngừng lại, nhìn thấy đầu Tiểu Bằng Vương to như đầu heo thì trừng mắt quát hỏi.

- Ta…. Ta cùng ngươi… Ta cùng ngươi…

Kim Sí Tiểu Bằng Vương đã choáng váng, mắt sưng húp chỉ còn một khe hở nhỏ, mũi miệng không rõ.

- Ngươi… Ngươi ngươi ngươi… Ngươi xong, ngươi xong…

Bên cạnh, một giọng nói run rẩy kêu lên, chính là một lão bộc tuyệt vọng nhìn Tiểu Bằng Vương, la lớn.

Bỗng nhiên Phương Hành quay đầu nhìn lại, mày nhíu chặt hỏi:

- Còn không quỳ?

Nói xong, trở tay tát một cái nữa vào mặt Tiểu Bằng Vương.

- Đừng đánh nữa, quỳ, chúng ta quỳ…

- Vù…

Lão bộc kia kêu to một tiếng, bỗng nhiên liền quỳ xuống, sau lưng lão, đội nhân mã Cô Nhận sơn đều đồng loạt quỳ xuống.

Phương Hành liếc nhìn, có chút hài lòng gật nhẹ đầu, nhưng đột nhiên liếc mắt thấy có một con cóc tinh ngơ ngác nhìn qua bên này. Trở bàn tay tát Tiểu Bằng Vương hai cái, quát con cóc tinh kia:

- Người khác đều quỳ, sao ngươi không quỳ?

Cóc tinh này giật mình, lúc này mới phát hiện ánh mắt mọi người đều nhìn về phía gã, ý thức được bản thân vì xem quá phấn khích mà không chú ý đến việc vân khí che trước người đã tiêu tan, không cẩn thận lộ ra trước mặt mọi người, mặt như đưa đám vội nói:

- Không liên quan gì tới ta, ta chỉ tới xem náo nhiệt thôi… Lát nữa phải đi mua xì dầu về nhà nấu cơm…

Phương Hành:

- Xem náo nhiệt cũng phải quỳ.

Vừa nói vừa vả vào mặt Tiểu Bằng Vương.

- Tên khốn kiếp kia, ngươi hại tiểu tổ Cô Nhận sơn phải chịu khổ, muốn bị diệt tộc phải không?

Một trong hai lão bộc Tiểu Bằng Vương nghiến răng kêu lớn, hù con cóc tinh kia sợ hãi quỳ bịch xuống.

- Tu sĩ Nhân tộc, nếu ngươi muốn toàn thây rời khỏi nơi này thì tốt nhất là nhanh chóng thả Tiểu Bằng Vương của chúng ta ra, nếu không khi lão tổ Cô Nhận sơn chạy tới, đừng nói là ngươi, dù là Phù Tang nhất mạch cũng không được chết tử tế đâu, đến lúc đó chớ trách chúng ta không nhắc nhở ngươi.

Lão bộc Tiểu Bằng Vương hung hăng kêu lớn, tay còn đang run rẩy. Có điều, thực tế bọn họ còn chưa thông báo cho mấy vị lão tổ, chủ yếu vì chuyện lần này quá lớn, bọn họ lo lắng sau khi lão tổ đến người đầu tiên bị trách phạt là hai người bọn họ vì không bảo vệ tốt chủ tử, sau đó một chưởng đập bọn họ thành tro bụi. Cho nên, lúc này phải tìm cách cứu Tiểu Bằng Vương, cố gắng che giấu việc này…

- Tốt nhất ngươi mau kêu những lão gia hỏa kia tới đây.

Phương Hành ngang ngược nói, cười lạnh một tiếng, sau đó lại nhìn Tiểu Bằng Vương, dùng giọng điệu trưởng bối giáo huấn vãn bối:

- Huyền tôn tử à, về sau làm người không nên phách lối như vậy, ngươi gặp tiểu gia ta ngươi sẽ thấy ngươi thấp kém như thế nào. Người phách lối như ngươi, đụng phải ta là vận khí tốt, trúng người tính tình không tốt thì không phải chỉ đánh vào mặt ngươi thế này đâu, biết không?

Nói xong hét một tiếng:

- Nghe rõ không?

- Nghe rõ nghe rõ rồi….

Hai lão bộc nhanh chóng kêu to, đồng thời thầm nghĩ “Còn có ai lợi hại hơn ngươi sao?”

Ngược lại Tiểu Bằng Vương vẫn còn cứng rắn, mơ hồ kêu không rõ:

- Ta… Ta muốn giết… ngươi.

- Muốn giết tổ tông của ngươi sao? Thích ăn đòn à?

Phương Hành trở tay quất một bạt tai tới khiến hai lão bộc quỳ trên mặt đất như bị đánh nát trong lòng.

- Tiểu tổ à, ngài nói ít thôi, hảo hán không để ý thiệt thòi trước mắt.

Một trong hai lão bộc đau khổ khuyên y.

Mà Phương Hành chỉ cười lạnh một tiếng, từ trong túi trữ vật lấy ra một cuộn vải, bên trong cuộn vải lộ ra một cây xích vũ, dùng thần niệm dò xét một chút, phát hiện xích vũ này không có gì, lúc này mới thu lại, bấm ngón tay ngự vân, ngồi xuống trên vân khí, lười biếng như ngồi trên không trung phơi nắng, nhìn Tiểu Bằng Vương nói:

- Con mụ lẳng lơ Thanh Khâu sơn kia giật dây ngươi đến bắt ta phải không?

Tiểu Bằng Vương răng môi lẫn máu, dáng vẻ tuấn tú sớm không còn nhưng vẫn vô cùng kiên cường, nghiến răng nói:

- Ngươi… Ngươi trộm Tiên Linh chí bảo của Hồ tỷ tỷ, dám trộm trên Yêu địa… tiểu tổ ta… ta nhất định phải bắt giữ ngươi…

- Bốp !

Phương Hành tát một phát cho y ngậm miệng lại, liền mắng:

- Con mẹ nó, khi Lão Tà biết hắn có một đứa hậu duệ đáng thất vọng như vậy, không biết sẽ tức thành dạng gì, để cho một nữ nhân xoay vòng vòng như vậy. Ta nói cho ngươi biết, tiểu gia ta chẳng những trộm bảo bối của nàng ta, tưới nước tiểu trên giường nàng ta, còn trộm quần lót của nàng ta đi đấy, ngươi muốn sao? Hay ta chia cho ngươi mấy món?

Tiểu Bằng Vương nghe hắn vũ nhục nữ thần trong lòng mình, con mắt thù hận đỏ rực như lửa.

Mà Phương Hành vừa nói vừa lấy ra một cái túi trữ vật, đầu tiên lục lọi một chút rồi lấy ra viên Tiên Tinh ngắm một chút, lại nhét vào trong túi, rồi lại lấy ra một thanh kiếm màu xanh biếc. Trong đám Yêu tu có người nhận ra được đó chính là Ngự Sử Phi Kiếm của Hồ Tiên Cơ tu vi Trúc Cơ, vừa lấy ra hắn lại bỏ vào, sau đó lại lấy ra một cây trâm phượng…

Liên tục không ngừng, Phương Hành lấy ra mấy món chí bảo, đều để ra trước mặt chúng yêu, sau đó lại cất vào trong. Trong lòng chúng yêu xác định, tên lưu manh Nhân tộc này thực sự cướp sạch bảo khố của Hồ Tiên

Cơ rồi. Muốn bắt người phải có tang vật, lần này người chưa bắt được, tang vật đã lộ ra… Nhưng cũng vào lúc này, bỗng nhiên Phương Hành lấy ra một mảnh vải đỏ rực.

- Cái yếm…

Vô số yêu tu đột nhiên hít một hơi khí lạnh, hai mắt sáng lên, nhìn đồ vật trong tay hắn.

- Ta khinh, con mụ hồ ly lẳng lơ….

Phương Hành cầm trong tay nhìn một chút, cảm thấy buồn nôn nên ném ra ngoài.

Yếm đỏ bay trên không trung một lúc lâu, đột nhiên thu nhỏ lại bay vào sau vân khí, như bị yêu tu nào đó sử dụng yêu pháp thu vào, đồng thời sau đám mây này còn có tiếng cười hô hố dâm tà quái dị…

- Đây chính là cái yếm của đệ nhất mỹ nhân Hồ Tiên Cơ…

Trong lòng yêu tu cũng nhanh chóng nghĩ đến điều này…

- Ha ha, vật như vậy còn nhiều, ngay cả quần lót của nàng ta ta cũng có, có muốn không?

Ánh mắt Phương Hành lóe lên, cười lạnh liếc nhìn bốn phía.

Chung quanh đám mây trùng điệp vắng vẻ

không một tiếng động, nhưng một lát sau lại có một giọng nói cương quyết vang lên:

- Ta muốn!

Sau tiếng trả lời lại có vài tiếng cười cợt vang lên làm cho bầu không khí nơi này trở nên thoải mái hơn.

- Bọn yêu quái các ngươi vẫn có chút ý tứ đấy, được rồi, nếu các ngươi muốn, tiểu gia ta liền đấu giá.

Phương Hành nghe xong cười ha ha một tiếng, lục tìm cả nửa ngày trong túi trữ vật mới lấy ra một chiếc quần lót màu trắng, nắm giơ trên không trung:

- Một cái quần lót của Hồ Tiên Cơ, giá quy định mười khối linh tinh, có muốn không? Nhanh lên nhanh lên, đây chính là quần lót của Hồ Tiên Cơ, ngoại trừ ta ra còn ai có nữa chứ? Bỏ qua cơ hội này sẽ không có lần sau, không ra giá sẽ mất cơ hội…

Phương Hành dùng cách bán dưa hấu để đấu giá quần lót của Hồ Tiên Cơ khiến người Cô Nhận sơn, Phù Tang sơn đều nhìn đến ngây người. Ngay cả Ô Tang Nhi cũng nghiến răng, thầm nghĩ bạn của biểu ca nàng là hạng người không đáng tin, đã gây ra đại họa còn không nghĩ cách trốn đi, ngược lại ở nơi này bán đấu giá quần lót của Tiên Cơ tỷ tỷ… Hắn định chờ lão tổ Cô Nhận sơn chạy đến hay sao?

Nàng không hiểu hắn lấy quần lót này lúc nào, nàng có thấy đâu?

- Ta ra hai mươi khối linh tinh, cho ta đi.

Phương Hành hô mấy lần, đột nhiên một đám vân khí bao trùm yêu tu kêu lên, rồi ném ra một đống linh tinh.

Phương Hành không nghĩ đến lại có người mua, cười ha ha một tiếng, đưa tay túm linh tinh tới xem, rồi mới ném quần lót qua. Yêu tu trong mây vội vọt tới chụp lấy, một tiếng hít thở trầm thấp vang lên, thì thầm nói:

- Thơm quá!

Tiếng cười tràn đầy ý vị khiến đám tán tu vây xem đổi ý, trong lòng rối loạn.

Một lúc sau, bỗng nhiên có người kêu lên:

- Còn nữa không? Ba mươi khối linh tinh, cho ta một cái…

Tiếng này vừa dứt, rất nhanh liền có một người khác lên tiếng:

- Ta cũng ra ba mươi khối linh tinh, cho ta một cái.

- Ta ra bốn mươi khối, cho ta một cái còn chưa giặt đi…

- …

- …

- Làm ăn tốt như vậy sao?

Ngay cả Phương Hành cũng ngẩn ngơ, nhìn thoáng qua túi trữ vật, lặng lẽ cưỡi mây đến gần Ô Tang Nhi truyền âm nói :

- Nhanh lấy quần lót cùng yếm nhỏ của ngươi ra đây đi… Bây giờ không có biểu ca ngươi cũng được… Việc đơn giản thế này lại làm ăn quá tốt, chỉ cần nuôi một cô nương rồi dùng quần lót của nàng ta bán cũng đủ kiếm lời…

Chẳng qua lúc này, Kim Sí Tiểu Bằng Vương bị hắn nắm trong tay nhìn thấy nữ thần trong trái tim mình bị người ta kinh nhờn đến mức này, y lại bị bắt không thể ngăn cản được, lửa giận ngút trời muốn hôn mê đến nơi. Đột nhiên lớn giọng la hét, trong tiếng hét kia tràn ngập bi phẫn, đau khổ, uất ức, như dã thú bị thương, như bi kịch anh hùng bình nguyên…

Trong lúc nhất thời, giọng nói tức giận lại lấn át tiếng hô của những người khác, làm bọn họ không dám lên tiếng.

- Tiểu tổ ta đang làm ăn đấy, ngươi kêu cái rắm gì?

Bỗng nhiên, một bàn tay Phương Hành quất tới, cắt ngang tiếng kêu, trong nháy mắt bi kịch biến thành kịch vui.

Nhưng cũng may, lúc này ở chân trời phía tây bắc cuộn tới một đám mây vàng, cùng từng cơn gió dữ dội ồ ạt kéo đến, dường như có nhân vật đại năng chạy tới.

Chương 511: Bái kiến tiểu tổ

- Ai dám bắt huyền tôn của ta?

Ngay lúc Phương Hành đánh Tiểu Bằng Vương thành trò cười, chân trời phía tây truyền tới một tiếng rống to, đã thấy trên trời cao, một chùm kim vân như ánh bình minh lao qua. Nương theo ánh bình minh này, khí tức hùng hồn, tiếng rống giận giống như kinh lôi chấn động một phương, ầm ầm rung động giống như lúc nào cũng có thể phát nổ.

- A… Nguyên Anh, là Nguyên Anh lão tổ Cô Nhận sơn tới…

Nghe thấy một tiếng rống giận này, đám Yêu tu có mặt đều như nứt cả tim gan, nhanh chóng tản ra.

Mà sắc mặt tộc trưởng Kim Ô tộc Phù Tang sơn lại khó coi nhìn về phía Phương Hành, đồng thời sai người nhanh chóng lấy Yêu Tiên lệnh ra. Nếu Nguyên Anh lão tổ Cô Nhận có ý muốn hỏi tội Phù Tang sơn liền đưa ra Yêu Tiên lệnh để trong lòng ông ta có e dè, không tới nỗi một chưởng tiêu diệt Phù Tang sơn. Chỉ là tu sĩ Nhân tộc này sợ rằng không thể giữ được mình, giờ chỉ còn kế này, cũng chỉ có thể dựa vào bản thân hắn mà thôi…

- Ha ha… Ha ha… lão tổ tới, ngươi… ngươi chắc chắn là phải chết…

Trong lòng Tiểu Bằng Vương đã như tro tàn lại đột nhiên cười điên cuồng, trong mắt đầy sự oán độc nhìn Phương Hành.

Còn Phương Hành cũng không ngẩng đầu, xoay bàn tay khiến y ngậm miệng lại.

- Cuối cùng cũng tới, ta sắp chờ không nổi rồi…

Phương Hành nhìn thấy Mạt Kim Vân liền khẽ thở dài, trên mặt lại không lộ chút sợ hãi nào.

Ở chân trời tây bắc, kim vân càng lúc càng gần, uy thế ngập trời, chỉ trong mấy hơi đã đột phá tầng tầng vân khí xuất hiện. Người tới chính là một con Đại Bằng Kim Sí dài mấy chục trượng, cả người khoác kim vũ sắc như kiếm, ánh mắt lợi hại từ trên không trung hạ xuống tựa như hai luồng kiếm khí có thể chém hư không, chỉ cần người nhìn thấy liền quỳ xuống cúng bái, không dám nhìn thẳng.

- Ai vậy? Sao lại gây ra động tĩnh lớn như thế, khỉ gió?

Vào lúc đám yêu cúi đầu không dám thở mạnh, đột nhiên một tiếng nói vang lên.

Chúng yêu lại cúi đầu nhìn thấy, thấy bên trong vách núi đỏ thẫm xuất hiện một lão đầu thấp nhỏ chui ra, người không cao tới ba thước, mặt mũi đầy lông giống như vẫn chưa hiểu tình hình, vén lông nhìn xung quanh dò xét…

- Khỉ thật, lão già chết tiệt sao lại chui ra vào lúc này chứ?

Phương Hành có chút không biết nói gì, nhìn về phía dưới:

- Lão già kia, không có việc của ông, trở về ngủ tiếp đi!

Lão già vừa chui ra ngoài này chính là lão Thụ tinh, cũng không biết giữ cửa thế nào, vừa rồi Tiểu Bằng Vương gây ra động tĩnh lớn như vậy lão ta lại không nghe thấy, ngược lại lúc này lại bị kinh động, mơ mơ màng màng chui ra từ trong đất. Nhưng Phương Hành lại lo lắng ông ta sẽ bị liên lụy, tay chân lẩm cẩm không cẩn thận bị xử lý nên mới muốn ông ta nhanh trở về tiếp tục ngủ.

- Tên nhóc khốn kiếp, lại là ngươi, tới Phù Tang sơn chúng ta kiếm chuyện sao?

Lão Thụ tinh thấy Phương Hành trong không trung thì nhất thời tức giận không chỗ phát tiết, vung gậy kêu lên.

Phương Hành im lặng, lại mắng:

- Lão già khốn kiếp, ai rảnh tới tìm ông gây chuyện? Ta đang rất vội, không có thời gian nói lý với ông!

Lão Thụ tinh giận dữ kêu lên:

- Tên nhóc khốn nạn, dám mắng ta. Có bản lĩnh ngươi cút xuống đây cho ta, để ta quất ngươi hai gậy!

Phương Hành nói:

- Nghĩ ta ngốc sao, có bản lĩnh thì lên đây, tiểu gia ta sẽ đá chết ông!

Lão Thụ tinh nhất thời giận dữ nhảy lên, cách mặt đất không tới nửa tấc, thở dài nói:

- Mẹ kiếp, lớn tuổi rồi không cưỡi mây được. Tên nhóc khốn nạn nhà ngươi cút xuống đây cho ta, xem lão tổ tông ta có đánh chết ngươi không…

Phương Hành vừa nói bạt tai lên mặt Tiểu

Bằng Vương, nói:

- Ông lên đây, ta sẽ đánh ông như đánh hắn!

- Ngươi xuống…

- Ông lên…

Đại họa trước mắt, một già một trẻ người lên kẻ xuống mắng to, Yêu tu đầy trời đều không còn gì để nói.

- Tu sĩ Nhân tộc, chính là ngươi dám can đảm vũ nhục người Cô Nhận sơn ta?

Giữa cuộc cãi vã này, Đại Bằng điểu đã bay tới hơn mười dặm, ánh mắt sắc bén sớm đã nhìn rõ ràng chuyện phát sinh ở bên này, một luồng sát khí khóa chặt Phương Hành, từ xa lạnh giọng mở miệng, thanh âm tựa như kiếm lạnh.

- Ai nha... thật là gay gắt, lão tổ tông ta buồn ngủ, phải đi ngủ một giấc...

Dường như lúc này lão Thụ tinh mới phát hiện nguy hiểm, xám xịt kêu lên một tiếng, chui vào trong đất.

Phương Hành nhất thời cảm giác không biết nói gì, nghĩ thầm lão già này sống lâu như thế cũng không phải không có đạo lý…

- Tam tổ.... Tam tổ cứu cháu... Tam tổ mau giết hắn…

Tiểu Bằng Vương đã bị Phương Hành đánh muốn u mê, liếc mắt thấy thân hình Đại Bằng Điểu liền mừng rỡ như điên, kêu lớn.

- Im miệng!

Phương Hành cảm thấy phiền liền trở tay tát một cái, cái tát này đủ mạnh, trực tiếp đánh Tiểu Bằng Vương bay lên hơn mấy chục trượng, đụng vào trên vách đá dựng đứng, lăn lộn rơi xuống.

Vô số Yêu tu đều sợ ngây người, đơn giản không biết nên nói thế nào.

Nhất là nhân mã Phù Tang sơn càng thêm khó hiểu, vì sao đã gặp lão tổ Cô Nhận sơn mà tu sĩ Nhân tộc này còn tát bay Tiểu Bằng Vương? Đây không phải là vứt bùa hộ mệnh sang một bên sao? Chẳng lẽ hắn muốn đi tìm chết?

Mà Phương Hành tát bay Tiểu Bằng Vương rồi cũng đứng lên, chính diện nghênh đón kim vân, cười nói:

- Đương nhiên là ta!

Không đợi hắn trả lời, Đại Bằng Điểu trong không trung thấy hắn đánh bay Tiểu Bằng Vương, giọng nói như sấm nổ:

- Tốt lắm, quả nhiên là ngươi, đã lâu chưa gặp được… tu sĩ Nhân tộc khinh miệt Đại Bằng ta như vậy, nhất là dám ngay trước mặt lão phu như thế, can đảm của ngươi làm lão phu có chút bội phục… Trước khi chết, ngươi còn lời gì muốn nói?

Trong tiếng hét vang, ông ta đã lao thẳng xuống dưới, móng vuốt sắc bén cách trăm trượng liền muốn xé nát Phương Hành.

Nhưng Phương Hành đối mặt với một trảo này lại chỉ yên lặng kết một pháp ấn, sau đó phía sau đột nhiên xuất hiện hai cái Kim Sí.

“Xoẹt” một tiếng, mỗi cái Kim Sĩ đều dài hơn ba trượng, chia thành hai bên mở rộng phía sau hắn.

Vào lúc này móng vuốt Đại Bằng Điểu đã sắp túm tới ngực Phương Hành, nhưng đột nhiên thấy một đôi Kim Sí này thì liền kinh hãi, nhanh chóng thu hồi một trảo lại, thân hình nhanh chóng hạ xuống, hóa thành một người trung niên mặc kim bào, thân hình cao lớn đứng trước mặt Phương Hành, sắc mặt kinh ngạc nhìn Phương Hành quát lớn:

- Ngươi là ai? Vì sao lại am hiểu bí pháp của Bằng tộc ta?

Phương Hành nhìn ông ta một cái, căn bản không thèm trả lời, lấy Xích Vũ ra nhẹ nhàng vân vê, giơ lên trên không trung.

Xích Vũ giống như có ý thức của mình bay thẳng về phía người trung niên mặc kim bào kia.

- Khoát Chủy Nhi, sau khi ngươi trở thành Nguyên Anh có uy thế không nhỏ nhỉ, còn nhớ tới tam thúc không?

Bên trên Xích Vũ truyền ra một luồng thần niệm, nhất thời khiến người trung niên kim bào kinh hô một tiếng, thân thể cúi xuống.

Nhìn dáng vẻ của ông ta giống như theo bản năng muốn quỳ xuống, nhưng lại có chút do dự, không trực tiếp quỳ.

- Thứ không biết trên dưới, quỳ xuống!

Phương Hành bỗng nhiên mở miệng trừng mắt quát trung niên mặc kim bào kia.

“Bịch” một tiếng, trung niên kim bào không chút suy nghĩ trực tiếp quỳ xuống, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn Xích Vũ.

Thiên địa đều yên lặng.

Cho dù là người Cô Nhận sơn hay là tộc nhân Phù Tang sơn, hay là đám Yêu tu đứng một bên xem náo nhiệt, thậm chí là người Thanh Khâu sơn được Hồ Tiên Cơ phái tới bên này giám thị nhất cử nhất động đều ngây dại. Có người liên tục vuốt mắt, hận không thể móc tròng mắt ra, cảm thấy mình đã nhìn nhầm, cũng có người dùng lực vỗ đầu, giống như xảy ra vấn đề gì đó.

Xích Vũ cũng không gây chú ý, người bên ngoài hơn mười trượng khó có thể thấy, cho nên bọn họ chỉ nhìn thấy Kim Sí Đại Bằng Điểu hung hăng bay tới, vốn muốn ra tay với Phương Hành, nhưng lúc đi tới lại quỳ xuống trước mặt hắn.

Gió thu đìu hiu cô độc thổi qua, thiên địa vắng vẻ, không ai lên tiếng.

Duy chỉ có cây Xích Vũ kia phát ra luồng thần niệm trao đổi với người trung niên mặc kim bào.

- Tam tổ, Tam tổ giữ lại mạng của hắn… để cho con… để cho con tới tự tay giết hắn…

Trong khe núi nơi xa bỗng nhiên vang lên tiếng gầm giận dữ, kim quang hiện lên, lại là Kim Sí Tiểu Bằng Vương lung lay bay lên. Y bị Phương Hành vả miệng không biết bao nhiêu lần, bị đánh tới đầu óc không rõ ràng, nhưng chỉ là bị ngoại thương, lúc này trong lòng đang ẩn chứa hận thù, sợ Tam tổ trực tiếp giết chết gian tế Nhân tộc này làm mình không thể tự tay báo thù nên liền nhanh chóng bay tới.

Phương Hành thấy y xông tới thì chỉ cười lạnh, cũng không để ý tới, chỉ nhìn trung niên mặc kim bào.

Mắt thấy khí thế Kim Sí Tiểu Bằng Vương như thiểm điện vọt về phía Phương Hành, lại chợt thấy trung niên mặc kim bào nhảy dựng lên, một bàn tay vung ra cơn gió quấn Kim Sí Tiểu Bằng Vương từ bản tướng thành nhân tướng, thậm chí quất tới khi y quỳ xuống trước người Phương Hành, phẫn nộ quát:

- Đồ không biết lễ nghĩa, tới lúc nào rồi lại còn hồ nháo? Còn không mau nhanh chóng tới bái kiến tiểu tổ?

- Bái kiến.... tiểu tổ?

Kim Sí Tiểu Bằng Vương ngây dại, y vốn tức giận tới mức sôi sục, lúc này ánh mắt chợt mê mang, đầu óc như sắp hỏng.

Chương 512: Tà Vương nhất mạch

- Hắn... hắn là ai?

Mặt Kim Sí Tiểu Bằng Vương chợt đỏ bừng, run run nửa ngày mới nói được một câu.

Trung niên mặc kim bào quát:

- Hắn là truyền nhân Tà Tổ nhất mạch, bối phận cao hơn ngươi tới ba bốn bậc, ngươi nên gọi một tiếng tiểu tổ!

Phương Hành nghe vậy thì cười to, khách khí nói:

- Không cần không cần, gọi ta là tiểu gia là được rồi…

- Ta… Ta…

Kim Sí Tiểu Bằng Vương thật sự nói không lên lời, y ngơ ngác ngẩng đầu nhìn thoáng qua Phương Hành đang khoanh tay trước người, mắt như đang nhìn tôn tử rồi liền nổi giận đùng đùng, lại có chút giận Tam tổ, chỉ cảm thấy trong ngực như có gì đó chặn ngang, đầu ầm ầm nổ vang, một câu cũng không thể nói, bỗng nhiên cảm giác trời đất quay cuồng, trực tiếp ngất đi.

- Ai... sức chịu đựng quá kém... cần dạy dỗ tốt hơn một chút!

Phương Hành thở dài, ra vẻ bối phận trưởng bối.

Mà trung niên mặc kim bào thì phất tay áo ôm lấy Tiểu Bằng Vương, cười khổ không ngừng, không biết nên nói như thế nào.

Lúc này sau khi Xích Vũ kết thúc việc trao đổi với trung niên mặc kim bào liền quay trở về, vừa đúng lúc cắm vào trên đầu Phương Hành, nhìn gống như một cái trâm cài tóc màu đỏ. Cũng không biết trung niên kim bào là kính Xích Vũ hay kính Phương Hành, vẻ mặt bất đắc dĩ khom người thi lễ, lúc này mới nhìn về phía Phương Hành:

- Phương tiểu hữu, là do lão phu tới chậm, ngươi không có chuyện gì chứ?

- Ha ha, không có việc gì, ông tới là được rồi!

Phương Hành cười ha ha một tiếng, tiện tay rút cây Xích Vũ kia nhét vào trong túi trữ vật, động tác vô cùng thuần thục.

- Nơi này không phải chỗ nói chuyện, đã đi tới đây liền theo ta tới Cô Nhận sơn đi!

Bằng Tam vô cùng khách khí, ngôn từ cung kính, vô cùng cẩn thận.

- Chờ ta một chút, phân phó một số chuyện đã!

Phương Hành giải thích xong liền giao phó một chút chuyện với người Kim Ô tộc, lúc này tộc trưởng Kim Ô tộc cùng ba vị trưởng lão cũng đã gần hóa đá, con trai của tộc trưởng Ô Nhất Điển lại bị dọa núp trong một góc, toàn thân là mồ hôi lạnh, run lẩy bẩy. Ngược lại Ô Tang Nhi lại vô cùng vui mừng, tuy nàng vẫn chưa hiểu Phương Hành làm chuyện này bằng cách nào, nói tóm lại cơ hội cứu biểu huynh lại càng thêm nắm chắc.

- Tộc trưởng, chuyện cứu Kim Lục Tử cứ giao cho ta!

Khuôn mặt Phương Hành nghiêm túc nói với tộc trưởng Kim Ô tộc, dáng vẻ quang minh lẫm liệt.

- Được… tốt tốt. Lục nhi có người bằng hữu như ngươi quả nhiên là may mắn của nó!

Ô Cổ Mộc không biết nói thế nào, lại phụ họa theo lời Phương Hành:

- Nếu có gì cần cứ lên tiếng!

Phương Hành đang chờ câu này, vỗ tay một cái cười nói:

- Vậy ta không khách khí, nghe nói Phù Tang sơn có ba viên Tiên Tinh?

Tộc trưởng Kim Ô tộc ngẩn ngơ, bỗng nhiên không biết nói gì…

Ô Tang Nhi thì lại giận dữ, tên khốn kiếp này quả nhiên đã chú ý tới bảo khố nhà mình!

…

…

Cô Nhận sơn, nơi ba vị Nguyên Anh bế quan, trong một tòa thạch viện có ba cái bồ đoàn, mấy chén trà xanh, mà bên cạnh thạch viện này lại có mấy lão giả khuôn mặt khô gầy ngồi xếp bằng, đều đã tuổi tác cực lớn, tùy tiện đi ra ngoài đều là đại nhân vật khiến Yêu đình rung động, mà trên thực tế, trong ba người này cũng có hai người ít nhất đã mấy trăm năm chưa từng lộ diện trước mặt người khác rồi.

Bọn họ là căn nguyên của Cô Nhận sơn, được xem là đại truyền thừa mang tính uy hiếp.

Mà lúc này bọn họ lại xuất quan, nhẹ giọng trò chuyện với nhau, mà trung tâm cuộc nói chuyện chính là Tà Vương nhất mạch đã trở về.

- Cây Xích Vũ kia đúng là tam thúc phân thân luyện chế, ta đã xác nhận ông ấy không hề chết! Hoặc là nói năm đó ông ấy xác thực suýt nữa hồn tiêu phách tán, nhưng lại có cơ duyên xảo hợp, bị nhốt ba trăm năm, một lần nữa thoát khốn mà ra, càng bởi vì một số nhân duyên mà luyện thành Chân Tiên Lôi Hồn, sau đó lại đoạt xác một con hung thú Chu Tước thượng cổ, bây giờ trong ngoài hợp nhất, tu vi nồng hậu. Có lẽ không lâu sau, tam thúc đừng nói là bước vào Nguyên Anh, thậm chí có khả năng tiếp tục độ kiếp… dựa theo những lời lão nhân gia nói với ta, bây giờ độ kiếp đối với ông ấy chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, nếu như có cơ duyên, ông ấy có khả năng sẽ… thành Tiên!

Một vị trẻ tuổi nhất trong đó, cũng là lão giả mặc kim bào dẫn Phương Hành về núi đang âm trầm mở miệng, khuôn mặt trang nghiêm.

- Chân Tiên Lôi Hồn? Hung thú Chu Tước thượng cổ?

Lão giả râu tóc ám kim phía tay trái sau khi nghe xong liền hít sâu một hơi:

- Hai loại cơ duyên, cho dù là loại nào cũng chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, lão tam làm sao làm được? Nếu thật sự như thế, ngày lão tam trở về chính là thời điểm Cô Nhận sơn ta thống ngự Yêu tộc!

- Theo ta được biết, tam thúc cho tới bây giờ chưa từng nói láo! Mặc khác Xích Vũ kia xác thật đúng là lông mao Chu Tước thuần huyết, hơn nữa luồng thần hồn bám phía trên nó cũng ẩn chúa lôi ý, đây chính là độ kiếp xong mới có…

Trung niên kim bào trầm giọng mở miệng, xác nhận hai chuyện này.

Hai lão già khác trầm mặt thật lâu, một người trong đó mới nói khẽ:

- Năm đó lão tam đúng là kỳ tài đệ nhất Cô

Nhận sơn chúng ta! Đệ nhất kỳ tài trong Yêu tộc có tám người lãnh binh chống lại Yêu minh, dùng chiến tích thiết huyết quật khởi, được gọi là tám đại Yêu Vương. Tam thúc đứng thứ ba, vì thế mới có danh xưng Đại Bằng Tà Vương. Nhưng ta nói là kỳ tài ngàn năm khó gặp của Cô Nhận sơn chỉ là bởi vì dã tâm quá lớn, vì thay lão thất báo thù liền tới Nam Chiêm Bộ Châu ám sát gia chủ Hoàng Phủ, kết quả là hoàn toàn mất tin tức…

- Nhưng cho dù thế nào, lòng can đảm cùng cơ biến, học thức cùng ngộ tính của ông ấy có thể được xem là tuyệt đỉnh, nếu đã nói mình giành được hai tạo hóa chắc hẳn có thể nắm chắc, huống chi ông ấy cũng đã nói hiện giờ ông ấy đang gặp một loại tạo hóa, chính là tạo hóa bảo địa chất chứa vô tận cơ duyên, chờ khi xử lý sạch sẽ chuyện nơi đó sẽ trở về gặp chúng ta, cần gì phải nói dối? Ông ấy nói có hy vọng tu thành Yêu tiên, chắc hẳn cũng có mấy phần tự tin mới dám nói ra…

Sau một phen nghiên cứu thảo luận, ba người đều trầm mặc lại, qua nửa ngày lão già Yêu tu bên phải giống như không dời nổi bước chân mới than khẽ, nói:

- Nếu tiểu tam nói thì có thể tin, nhưng thiếu niên Nhân tộc này….

Trung niên kim bào có chút bất đắc dĩ, thấp giọng nói:

- Tam thúc nói… đó… đó là cháu của hắn…

- Phốc….

Hai vị yêu tu Cô Nhận sơn khác đang lạnh nhạt uống trà đều phun ra ngoài:

- Lão tam tưởng chúng ta mù sao?

Trung niên kim bào cũng cười khổ nói:

- Ta cũng nhìn ra trên người thiếu niên này không hề có yêu khí, ngay cả có huyết mạch Yêu tộc cũng phải hơn mười đời, nói thế nào cũng không phải là huyết mạch của tam thúc được, nhưng tam thúc lại một mực cam đoan điểm này. Hơn nữa lôi y trên phân thân tam thúc xác thực có chút cùng loại với khí tức trên người thiếu niên này, có lẽ là có quan hệ ngầm gì đó, ngoài ra tam thúc còn liên tục dặn dò, một sợi tiên duyên kia đều ở trên người thiếu niên này, muốn chúng ta nhất định không thể khinh thường…

Hai lão giả khác nghe được liền khẽ gật đầu, một người trong đó nói:

- A, lão tam đã trịnh trọng như vậy, kẻ này xác thực không thể xem như không quan trọng… được rồi, cứ xem là dòng chính của

Cô Nhận sơn chúng ta để người phía dưới cung phụng, đối xử giống như huyết mạch Cô Nhận sơn chúng ta, không thể lãnh đạm được… aiz, ai có thể nghĩ tới, lão tam nhiều năm không có tin tức gì lại còn sống? Ha ha, không nói thành tiên, cho dù hắn có thể tu tới độ kiếp cảnh cũng là phúc của Cô Nhận sơn chúng ta rồi…

Một phen tâm tình, địa vị phi phàm của Phương Hành liền được định ra.

Ngược lại là trung niên kim bào sau khi đồng ý lại cười khổ nói:

- Nhưng thiếu niên này cũng không phải đèn cạn dầu, thời điểm gặp Thiên nhi hắn chắc hẳn đã biết thân phận của nó, nhưng lại vẫn cố tình đánh Thiên nhi thành cái đầu heo. Với tính tình của Thiên nhi sao lại chịu được sự xấu hổ như thế, bây giờ còn đang quỳ ở bên ngoài động phủ của lão tổ tông ngài, yêu cầu chủ trì công đạo cho hắn…

Nghe lời này, lão Yêu tu nhiều tuổi nhất lại cười khổ:

- Ta có thể chủ trì công đạo cho nó, nhưng lần này cũng nên cho nó chịu chút thua thiệt, trong đám tử tôn đời sau chỉ mỗi hắn khiến người ta tức giận, lại bị tiểu hồ ly Thanh Khâu sơn đùa nghịch xoay như chong chóng, lão phu không tự tay giáo huấn hắn là tốt rồi, sao có thể xuất thủ thay hắn giáo huấn người đời sau của lão tam? Tạm thời cứ để hậu bối nhà mình chịu chút gió sương, có bản lĩnh để tự hắn đánh lại… được rồi, ngươi trở về nói ta còn đang bế quan, bảo hắn quay về đi!

Một lão giả khác cũng nở nụ cười, nói:

- “Tôn tử” này của lão tam trở về cũng thật đúng lúc, không lâu sau là đại sự Yêu đình rồi, Cổ yêu bát mạch xuất hiện bốn năm tiểu bối kiệt xuất cảnh giới Kim Đan, nhưng cố tình căn cơ của Thiên nhi còn chưa vững chắc, không thể để nó đột phá Kim Đan nhanh như thế, nhưng nếu không kết đan, đối mặt với các mạch khác cùng tuấn kiệt Thần Châu, Thương Lan Hải khó tránh khỏi có thút thiếu tự tin. Mà kẻ này tuổi tác không lớn nhưng thực lực thâm hậu, trên danh nghĩa vừa vặn có thể để hắn dẫn theo Thiên nhi đi vào cướp đoạt vận may này!

- Đã như vậy, ta sẽ tự đi dặn dò!

Trung niên mặc kim bào cười khổ đồng ý, nghĩ thầm sự đau khổ này của Tiểu Bằng Vương Lăng Thiên xem như là ăn không rồi.

Chương 513: Cửu Đầu Trùng

Sau khi Phương Hành đi tới Cô Nhận sơn xác thực cũng được hậu đãi. Khác với Thanh Khâu sơn tĩnh mịch thanh tĩnh cùng Phù Tang sơn hiểm trở hoang vu, Cô Nhận sơn lại là một sơn mạch u cốc tràn ngập sườn đồi, từng sơn phong như lưỡi kiếm sắc bén đâm thẳng lên trời, trên vách đá dựng đứng nghiêng nghiêng mọc lên dây leo quái dị, mấy tòa cung điện như ẩn như hiện, thần bí tĩnh mịch, vô cùng hiểm trở.

Mà hắn ở chỗ này được xem như khách quý, nhưng ánh mắt đám thị nữ hộ vệ nhìn về phía hắn đều là lạ.

Cũng không biết từ miệng người nào truyền tới, tin tức hắn đánh Tiểu Bằng Vương tại Phù Tang sơn truyền khắp nơi, trên dưới Cô Nhận sơn này có hơn phân nửa người biết vị tu sĩ Nhân tộc trước mắt này là một kẻ hung ác, đánh cục cưng quý giá của Cô Nhận sơn thành đầu heo, vậy mà còn được ba vị lão tổ mời tới Cô Nhận sơn làm khách, bắt đám người trên dưới thấy mặt hắn đều phải gọi tiểu tổ.

Phương Hành đối với chuyện này cũng có chút yên tâm thoải mái, trên thực tế điểm này trước khi tới Yêu địa hắn cũng đã nghĩ tới.

Quan hệ của hắn cùng Đại Bằng Tà Vương hiện tại xem như bạn vong niên, nói sâu xa hơn cũng có liên quan tới lợi ích. Phương Hành có được sự tín nhiệm không hề tầm thường của Đại Bằng Tà Vương, mà Đại Bằng Tà Vương lại kiếm được không ít đại cơ duyên tốt từ trong tay Phương Hành, mà thông qua rất nhiều lần hợp tác mới phát hiện được một số khí vận không giống bình thường trên người Phương Hành, nhận định chỉ cần hắn còn sống thì sẽ có thể thành đại sự.

Cũng bởi vì ý nghĩ này, lão Tà Vương vô cùng coi trọng Phương Hành, đương nhiên cũng dốc hết tinh lực vào trên người hắn.

Chỉ dựa vào việc hắn đường đường là Yêu Vương lại cam tâm bỏ xuống giá trị của bản thân, chủ động ở lại Quy Khư thay Phương Hành quản lý việc vặt liền có thể thấy được chút ít.

Mà thời điểm Phương Hành rời khỏi Quy Khư, gã nghe nói Phương Hành có thể sẽ đi tới Yêu địa tìm kiếm Đại Kim Ô liền nói rõ tộc địa của mình ở trong Yêu địa. Nếu gặp khó khăn có thể đi thẳng tới Cô Nhận sơn xin giúp đỡ, chỉ cần Cô Nhận sơn còn tuyệt đối sẽ cung phụng hắn như thượng khách, nguyên nhân cụ thể không nói, tóm lại có liên quan tới một vài gút mắc lợi ít sâu xa phía sau.

Mà Phương Hành có thể thoải mái chơi đùa ở Yêu địa chính là bởi vì có tầng bảo vệ này.

- Hừ, tộc trưởng nói ba viên Tiên Tinh đều ở đây. Đây là tất cả trân quý của Phù Tang sơn chúng ta, ngươi nhất định phải cứu biểu ca ta ra, nếu như ngươi lừa chúng ta, ta liền… ta liền… ta liền nói chuyện hư hỏng của ngươi đi khắp nơi!

Trong đại điện được xây trên đỉnh núi cao, Phương Hành uể oải nằm trên một cái giường ngọc nhỏ, ở trước mặt hắn là Ô Tang Nhi mặc váy vàng, cầm một cái hộp tử ngọc đầy hoa văn đưa tới trước người hắn, bên trong là ba viên Tiên Tinh ý hóa, viên lớn nhất ước chừng to bằng hột đào, hai viên nhỏ hơn lại như hột táo.

- Được rồi, được rồi, chuyện hư hỏng của ta nếu ngươi thật sự đi nói khắp nơi thì ta còn sợ ngươi phải mệt mỏi đó….

Phương Hành không để ý tới nàng, mừng rỡ lấy Tiên Tinh ra xem, thần tính mờ mờ ảo ảo, hỏa ý dồi dào, xác thật không phải thứ tầm thường. Bây giờ có ba viên này cộng thêm một viên trộm từ trong khuê phòng của Hồ Tiên Cơ, hắn đã có bốn viên Tiên Tinh, chắc hẳn có thể giúp hắn lĩnh hội Thanh Hồ Quỷ Diện một thời gian, nếu có thể hoàn toàn nắm giữ mặt nạ kia, Phương Hành khó có thể tưởng tượng kết quả đó sẽ tốt thế nào.

- Ngươi đừng nghịch nữa, chuyện biểu ca ta rốt cục ngươi đã nói với Cô Nhận sơn chưa?

Ô Tang Nhi nhướn mày lên, hỏi hắn về tiến triển.

Trong lòng nàng cũng có chút oán thầm bằng hữu này của biểu ca, từ khi gặp nhau, hắn không lo xử lý chuyện cứu người lại kéo mình tới khuê phòng Thanh Khâu sơn trộm đồ, lại đe dọa để lấy ba viên Tiên Tinh của Phù Tang sơn nhà mình…

- Được rồi, cứ chờ tin đi, có lẽ cũng gần có rồi…

Phương Hành cười hì hì nói, đắc ý cất ba viên Tiên Tinh đi.

Bình thường không có chuyện hắn liền chuyên tâm lĩnh hội Thanh Hồ Quỷ Diện, bây giờ phát hiện tu sĩ áo xanh bên trong Thanh Hồ Quỷ Diện thi triển vô số thuật pháp vắt ngang hư không, ngăn cản cường địch, nhưng bên trong vô số thuật pháp này lại có chín pháp ấn huyền diệu nhất. Phương Hành cảm giác ý nghĩa truyền thừa của mặt nạ nằm ở việc lĩnh hội chín pháp ấn này, còn hắn đã nhớ kỹ hai cái.

Hôm nay hắn vẫn chưa thể lĩnh ngộ ý tứ của chín pháp ấn này, nhưng hắn cảm giác sau khi mình nhớ kỹ ý tứ ba pháp ấn trong đó liền có thể lĩnh ngộ chân lý của một bộ phận pháp ấn. Tám là cơ số trận pháp, mà ba chính là cơ số pháp thuật, dưới suy luận của Phương Hành chín là cực hạn diễn hóa pháp thuật, mà ba chính là căn cơ pháp thuật, nắm giữ ba ấn pháp liền tiếp cận với sự huyền ảo của Quỷ Diện.

Hắn thậm chí cảm giác, có lẽ vào lúc mình lĩnh ngộ pháp ấn thứ ba liền có thể mượn sức mạnh ẩn chứa trong Thanh Hồ Quỷ Diện.

Tự bản thân hắn cảm thấy bên trong Thanh Hồ Quỷ Diện này, dù chỉ là một phần sức mạnh cũng vô cùng cường đại!

Chẳng qua muốn lĩnh hội bí mật của Thanh Hồ Quỷ Diện nhất định phải có Tiên Tinh, trước đó Phương Hành trong lúc vô tình có được một Tiên Tinh lại khiến hắn tìm hiểu được hai pháp ấn đầu tiên. Chỉ là càng về sau, thời gian và Tiên Tinh cần để lĩnh hội pháp ấn cũng càng nhiều hơn, cũng chính vì vậy Phương Hành mới tìm mọi cách tìm kiếm Tiên Tinh, cũng may bây giờ trong tay đã có bốn viên, cũng đủ để hắn dùng một thời gian.

- Tiểu tổ, tộc trưởng tới…

Thời điểm Phương Hành đang suy nghĩ, một thị nữ do tiểu yêu tinh Hỉ Tước hóa thành rụt rè tiến lên bẩm báo.

- Để hắn vào…

Phương Hành khoát tay áo, quăng bình rượu trong tay ra, ngồi dậy chuẩn bị đãi khách, còn gia hơn so với đại gia.

Nghe nói tộc trưởng Đại Bằng tộc đích thân tới, Ô Tang Nhi cũng giật nảy mình, đoan chính ngồi, còn thục nữ hơn so với thục nữ.

- Bái kiến tiểu tổ…

Người tới là một Yêu tu trung niên Kim Đan đại thừa cảnh, người này dáng người thon gầy, hai gò má khắc nghiệt, rất có uy nghi, chính là tộc trưởng hiện giờ của Cô Nhận sơn, cũng là phụ thân Phi Dương Bạt Hổ của Kim Sí Tiểu Bằng Vương. Tuy lúc trước Phương Hành đánh con trai bảo bối của ông ta thành đầu heo, nhưng ông ta gặp Phương Hành cũng không có một chút bất mãn nào, dù sao ba vị lão tổ cùng hạ pháp chỉ, không thể không nghe.

Hơn nữa, con của ông ta tuy cũng được gọi là tiểu tổ Cô Nhận sơn, nhưng so với tiểu tổ trước mắt này, bối phận còn kém nhiều, cho dù người khác gọi con của mình thế nào, gặp mặt mình cũng phải gọi tiếng “Cha”, người trước mắt này mình gặp còn phải gọi “tiểu tổ”, với bối phận đó, vị này giáo huấn con của mình chính là trưởng bối dạy dỗ vãn bối, đạo lý đó vô cùng thuyết phục.

Đương nhiên, trên thực tế ông ta cũng muốn đánh con trai bảo bối mấy bạt tai, bởi vì chuyện lần này liên quan tới Phương Hành, mấy vị lão tổ đã sai người điều tra, biết lần này con của mình là bị người khác lợi dụng, tương đối bất mãn với biểu hiện của nó.

- Tộc trưởng đã tới, mời ngồi mời ngồi, muốn uống rượu hay uống trà?

Phương Hành cười hì hì ngồi dậy chào hỏi.

Tộc trưởng Đại Bằng vội vàng cười nói:

- Tiểu tổ không cần khách khí, không biết gọi ta tới có gì dặn dò?

Phương Hành cười nói:

- Dặn dò thì không dám, tộc trưởng cũng đừng gọi ta là tiểu tổ, thật khiến ta xấu hổ!

Tộc trưởng Đại Bằng vội nói:

- Tiểu tổ quá lời, ba vị lão tổ đã tự mình dặn dò, từ lúc người bước vào Cô Nhận sơn đã có thân phận đích tôn Tà Tổ năm đó, bối phận của ta còn thấp hơn người hai bậc, gọi người là tiểu tổ cũng là danh chính ngôn thuận…

- Đích tôn…

Phương Hành nghe thấy thì nhịn không được nghiến răng, nghĩ thầm vẫn là bị tên khốn khiếp Lão Tà kia chiếm tiện nghi, mình dù sao cũng là một đại nhân vật, trước kia tên khốn kiếp Lão Tà dám tự xưng gia gia trước mặt ta đã bị rút mấy cái răng, nhưng bây giờ vừa vào Cô Nhận sơn lại thành cháu của gã, hơn nữa còn không thể giải thích….

“Được rồi, được rồi, dù sao tộc trưởng Đại Bằng tộc cũng đã gọi ta một tiếng tiểu tổ, cũng không quá thua thiệt!”

Trong lòng Phương Hành tự an ủi, cũng không so đo vấn đề này nữa, nói thẳng:

- Chuyện kia đã hỏi thăm thế nào rồi?

- Việc này… ta cũng đã sai người điều tra, cũng không dễ xử lý đâu.

Tộc trưởng Đại Bằng tộc được hỏi liền trực tiếp hồi đáp:

- Thế tử Kim Ô tộc này là bằng hữu của tiểu tổ, đương nhiên không thể để bị giam trong nhà ngục tại Hắc Uyên. Sau khi tiểu tổ đề cập tới, ta liền muốn trực tiếp mang người tới gặp tiểu tổ, bởi vậy tự mình cố ý tới dặn dò trưởng lão Cô Nhận sơn chúng ta, để hắn nghĩ biện pháp ứng cứu. Nhưng không nghĩ tới, chuyện nhìn đơn giản, bình thường lại vô cùng khó khăn, sau khi điều tra mới biết được ngọn nguồn, cũng không phải là Thái Thạch trưởng lão, Diệc Phi Hắc Mộc Lĩnh quá ghê gớm, mà là phía sau bọn họ có bàn tay của một Yêu mạch khác, có mối liên quan này khiến chuyện trở nên khó giải quyết…

- Có bàn tay của một Yêu mạch khác?

Phương Hành liền giật mình, vội hỏi:

- Là người nào?

Tộc trưởng Đại Bằng nói:

- Còn chưa điều tra rõ, nhưng hẳn là có chút quan hệ với nhất mạch Cửu Đầu Trùng…

- Cửu Đầu Trùng?

Phương Hành kinh hãi, ngồi ngay ngắn lại, nhíu mày hỏi.

Ô Tang Nhi vẫn ngồi ngốc một bên không dám lên tiếng cũng kinh hô một tiếng, rồi mới che miệng lại…

Chương 514: Ta tới cứu!

Cửu Đầu Trùng chính là một chủng tộc thần bí không bình thường của Yêu tộc, tộc nhân không nhiều, cũng rất ít khi tham gia vào chuyện Yêu tộc, tộc nhân của nó thậm chí rất ít khi lộ diện, nhưng lực ảnh hưởng lại không thể coi thường, cho dù trong Yêu tộc, Cửu Đầu Trùng cũng là chủng tộc thần bí mà đáng sợ. Đối với yêu quái tầm thường, phản ứng khi nghe tới tên Cửu Đầu Trùng giống như người bình thường nghe được hai chữ yêu quái vậy.

Gần vạn năm qua, pháp tắc thiên địa đại biến, bất kể là Nhân tộc hay Yêu tộc, hay là ma chủng Ngưu Châu Tây hạ, chưa từng xuất hiện cường giả thành tiên, tuy không có tiên, nhưng bên trong Yêu địa năm ngàn năm trước lại từng có một cường giả Cửu Đầu Trùng xuất thế, danh xưng Yêu Thánh một phương, là một trong những nhân vật cấp Đại Thánh Tổ trong mấy ngàn dặm Yêu địa. Mà bây giờ, nhất mạch Cửu Đầu Trùng cũng là do ông ta lưu lại, tuy nhiên tộc này tuy có Thánh Tổ huy hoàng nhưng huyết duệ lại vẫn rất ít, tộc nhân cũng rất ít khi xuất đầu lộ diện.

Phương Hành không nghĩ tới vào lúc này lại nghe được tin tức về Cửu Đầu Trùng, mặc dù là Nhân tộc nhưng hắn cũng không quá xa lạ với tộc này. Lúc trước trưởng công chúa Thương Lan Hải Long cung bị ép trốn khỏi Nam Hải, mang ô danh có quan hệ với tộc

Cửu Đầu Trùng. Mà Đại Cẩu Tử bị người ta thi triển Đoạn Thần thuật vô cùng ác độc, thần hồn tán loạn, vạn kiếp bất phục, theo Đại Bằng Tà Vương phân tích cũng là có liên quan tới tộc Cửu Đầu Trùng.

Vốn cho rằng Đại Kim Ô bị người ta hãm hại, chẳng qua là mưu kế bẩn thỉu của Hắc Mộc Lĩnh, không ngờ lại có bóng dáng của bộ tộc này, nhất thời Phương Hành có chút nghi ngờ trong lòng, liếc nhìn tộc trưởng Đại Bằng, muốn nhìn xem có phải tên này muốn thoái thác chuyện của mình hay không.

Tộc trưởng Đại Bằng hiển nhiên cũng hiểu rõ Phương Hành sẽ nghi ngờ mình, vội vàng giải thích:

- Tiểu tổ minh giám, sau khi biết bằng hữu của tiểu tổ bị giam trong Hắc Uyên đại ngục, ta liền dự định trực tiếp mang người ra gặp tiểu tổ. Lại không nghĩ tới, bất kể là yêu nhân Thái Thạch Đản bắt nhốt thế tử Kim Ô hay là Hắc Mộc Lĩnh đều kiên trì không chịu thả người, mà Cô Nhận sơn ta đã mở miệng làm sao có thể để hai phe này làm mất mặt, muốn cưỡng ép bọn họ thả người. Lại không nghĩ tới, hai phe này không chịu nổi áp lực của chúng ta liền lấy ra một tín vật, chính là Cửu Đầu lệnh truyền từ tộc Cửu Đầu Trùng năm đó. Dù chưa nói rõ nhưng ý tứ cũng đã rất rõ ràng!

Nói tới đây, lông mày ông ta đã nhăn lại thành một đường:

- Chuyện phát triển tới bước này đã có chút khó giải quyết, Cô Nhận sơn chúng ta tuy không để Thái Thạch gia tộc cùng Hắc Mộc Lĩnh vào mắt, nhưng đã liên lụy tới tộc Cửu Đầu Trùng liền không thể không nhân nhượng. Thứ nhất, tổ tiên Bằng tộc ta cùng tổ tiên tộc Cửu Đầu Trùng có quan hệ sâu xa, không tiện vạch mặt. Thứ hai, tộc Cửu Đầu Trùng này tuy rất ít xuất hiện nhưng có lực ảnh hưởng không nhỏ ở Yêu đình, chúng ta nếu bức ép quá mạnh chỉ sợ không chỉ không cứu được bằng hữu của tiểu tổ ra, ngược lại có khả năng ép đối phương sử dụng quỷ kế, mang người tới giam nơi khác!

- Mẹ kiếp, không ngờ lại phiền phức như thế…!

Phương Hành cũng có chút bất đắc dĩ, giận dữ ôm lấy bình rượu uống một ngụm, nghĩ thầm trong này sao lại có bóng dáng Cửu Đầu Trùng chứ?

- Vậy ngươi dự định làm thế nào?

Nghĩ nửa ngày, không có đầu mối liền ngẩng đầu nhìn về phía tộc trưởng Đại Bằng.

Tộc trưởng kia nói:

- Nếu muốn cứu người không phải không có cơ hội, có lẽ tiểu tổ chưa biết, một tháng sau chính là sự kiện quan trọng của Yêu tộc, Tổ Viên mở ra, cả tộc Giai Khánh, các đội nhân mã đều phái sứ giả tới ăn mừng, bây giờ ba sứ giả Thần Châu Bắc đều đã tới. Ngoài ra Long Hậu Thương Lan Hải sẽ mang theo Vương tử nhỏ tuổi nhất của nàng tới, Long Hậu này lại là xuất thân từ tộc Cửu Đầu Trùng, có quan hệ sâu xa với chúng ta, tới lúc đó thương lượng với nàng một chút, chưa chắc không thể cứu thế tử Kim Ô!

- Thương Lan Hải? Long Hậu?

Phương Hành nghe được lại có chút kinh hãi, nhanh chóng đứng lên.

- Tuyệt đối không được!

Hắn bỗng nhiên thấp giọng nói, khẩu khí sắc bén.

Tộc trưởng Đại Bằng cùng Ô Tang Nhi đều hơi kinh ngạc nhìn hắn, không biết hắn có ý gì.

Mà Phương Hành sau khi nghe Long Hậu Thương Lan Hải muốn tới, càng nghĩ càng thấy trong lòng phát lạnh.

Đối với Long Hậu Thương Lan Hải này, hắn cũng từng gặp một lần, thật là một nhân vật sâu không lường được.

Lúc trước Long Nữ đã tính toán không sai, lại bị nàng ép trốn khỏi Nam Hải, dùng ô danh để cầu hơi tàn, mà Đại Cẩu Tử vốn cũng là long chủng có thực lực siêu phàm, kết quả lại bị người thi triển Đoạn Thần thuật làm điên điên khùng khùng, sống không bằng chết, nói là vạn kiếp bất phục cũng không đủ, sau đó theo Đại Bằng Tà Vương phân tích, loại pháp thuật ác độc kia xuất xứ từ tộc Cửu Đầu Trùng, tám chín phần mười có liên quan tới nàng ta.

Nếu thật là nàng thi triển Đoạn Thần thuật với Đại Cẩu Tử, như vậy nữ yêu này có một thần hồn cao thâm, có thể nói gần như là đỉnh cao, dù sao thi triển Đoạn Thần thuật ác độc như vậy với Đại Cẩu Tử cũng không phải chỉ đơn gian cắm ba cái trâm hoa vào liền xong việc, nàng có thể bức Đại Cẩu Tử thần hồn điên loạn, điên mà không chết đã là cảnh giới cao thâm.

Bây giờ tộc trưởng Đại Bằng tộc xem nàng là cơ hội để nghĩ cách cứu viện Đại Kim Ô, Phương Hành lại cảm giác việc này không được.

Hắn hiểu rõ tình huống của Đại Kim Ô, nói trắng ra là, người bắt Đại Kim Ô vốn dĩ chậm chạp không lấy mạng nó hơn phân nửa chính là muốn đoạt Thái Thượng Bất Tử Kinh của nó, chỉ là kinh văn kia quá mức siêu phàm, được phong ấn sâu trong thần hồn Đại Kim Ô, chính là không thể truyền, ngay cả Sưu Thần thuật cũng không có cách nắm giữ nó, vậy nên phương pháp có thể lấy được kinh văn này không có nhiều…

Mà bây giờ thân phận Long Hậu Thương Lan Hải thiên kiêu đại quý lại đi vào Yêu đình, cộng thêm chuyện phía sau Đại Kim Ô lại có bóng dáng tộc Cửu Đầu Trùng, lại nói Long Hậu này là người cực kỳ am hiểu giở trò trong lĩnh vực thần hồn… đủ loại manh mối đan vào nhau lại khiến đáy lòng Phương Hành phát lạnh… chẳng lẽ mục đích của nàng ta cũng là lấy trộm kinh văn trong thần hồn của Đại Kim Ô?

- Chẳng lẽ Thái Thạch Đản cùng Hắc Mộc Lĩnh chính là muốn sau khi Long Hậu đi tới Yêu đình sẽ tự mình động thủ sao?

Liên kết một vài chuyện lại khiến Phương Hành càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

- Khi nào Long Hậu sẽ tới Yêu đình?

Trong lúc nhất thời lông tơ trên cánh tay Phương Hành đều dựng lên, nhanh chóng đứng dậy hỏi.

Hắn có dự cảm, chờ Long Hậu tới, Đại Kim Ô không chừng sẽ thành một Xích Long khác.

Chỉ tiếc mình cũng không có Lôi Trì tạo hóa thứ hai…

Tộc trưởng Đại Bằng tộc ngẩn người nói:

- Ngày Tổ Viên mở ra chính là một tháng sau, nhưng sứ giả các tộc sẽ đến sớm, Thương Lan Hải đường xá xa xôi sẽ càng phải lên đường sớm hơn, bây giờ thời gian cụ thể vẫn chưa biết, nhưng muốn tới nơi cũng mất mấy ngày!

Phương Hành nghe xong lại hạ quyết tâm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn qua tộc trưởng Đại Bằng tộc nói:

- Không những không thể chờ nàng tới thương lượng, ngược lại nhất định phải cứu Kim Lục Tử ra trước khi nàng ta tới, chuyện này tuyệt đối không thể kéo dài được nữa!

Tộc trưởng Đại Bằng tộc có chút khó khăn:

- Tiểu tổ, không phải ta không giúp hết mình, quan trọng là người chưởng quản Hắc Uyên đại ngục, tuy xuất thân tiểu tộc nhưng tính tình lại quật cường, lại có quan hệ không tầm thường với Hắc Mộc Lĩnh, không thể trực tiếp khuyên hắn thả người, mà hắn lại là một trong số thập đại trưởng lão Yêu đình, ngay cả mấy vị lão tổ cũng không dễ dàng ép buộc được hắn!

Phương Hành nhẹ gật đầu, tạm thời im lặng, nhưng cũng nhìn ra được tộc trưởng Đại Bằng đích thật đã dùng hết sức với chuyện này rồi.

Trên thực tế, cho dù Phương Hành đánh con của ông ta, ông ta cũng không dám nói dối chuyện này, dù sao thân phận cao nhất ở Cô Nhận sơn không phải ông ta, sở dĩ ông ta tới tiếp quản quyền Cô Nhận sơn chỉ là bởi vì những Nguyên Anh lão tổ kia không thèm để ý tới.

- Tiểu tổ đừng gấp, đợi Long Hậu tới, trưởng lão Nguyên Anh trong tộc ta sẽ ra mặt trao đổi với nàng, cũng chưa chắc không có hi vọng….

Tộc trưởng Đại Bằng nhẹ giọng khuyên bảo, hai đầu lông mày tràn ngập thần sắc lo lắng.

- Hử? Chưa chắc? Lỡ như không ổn, mạng nhỏ của con quạ này không giữ được!

Phương Hành có chút xem thường, híp mắt chậm rãi cân nhắc.

Tộc trưởng Đại Bằng thấy hắn không nói lời nào, chờ một thời gian liền muốn tạm thời rút lui.

Ông ta dự định để cho Phương Hành chút thời gian suy nghĩ.

Đối với việc này ông ta cũng rất để tâm, chỉ là xác thực là không có biện pháp mà thôi, chẳng lẽ chỉ vì muốn cứu thế tử Kim Ô lại khiến Cô Nhận sơn cưỡng ép cướp ngục hay sao? Cần phải biết, Hắc Uyên đại ngục chính là nơi quan trọng của Yêu đình, tượng trưng cho quyền uy của Yêu đình. Cho dù thế lực Cô Nhận sơn cường đại cũng không dám làm như thế, bởi vì đây đại biểu cho việc Cô Nhận sơn đối đầu với tất cả Yêu tộc.

Cô Nhận sơn lại cuồng ngạo, thân phận của Phương Hành có tôn quý hơn nhưng nếu chỉ vì một Kim Ô cũng thật không đáng để Cô Nhận sơn làm như thế.

Ngay cả trong mắt Ô Tang Nhi cũng tỏa ra chút tuyệt vọng, cảm giác biểu ca của mình lần này…

Không có hy vọng!

Có điều trong bầu không khí tuyệt vọng này, Phương Hành nắm tay, bỗng nhiên hỏi tộc trưởng Đại Bằng:

- Nếu như… mang người ra khỏi Hắc Uyên đại ngục không dễ dàng, như vậy… đưa người vào trong có khó không?

Lời này vừa nói ra, tộc trưởng Đại Bằng cùng ô Tang Nhi đều kinh hãi, ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

Phương Hành nghênh đón ánh mắt của bọn họ, cau mày nói khẽ:

- Mang ta vào, ta tới cứu!

Chương 515: Hắc Uyên đại ngục

Hắc Uyên đại ngục chính là cơ cấu kinh khủng nhất trong Yêu đình, không khác so với địa phủ U Minh, cho dù là Yêu tu Nguyên Anh cũng tránh còn không kịp chỗ này, nhưng Phương Hành lại chủ động muốn đi vào? Một câu như thế liền dọa Ô Tang Nhi cùng Tộc trưởng Đại Bằng sợ hãi, trong vô thức còn tưởng rằng Phương Hành bị điên, qua nửa ngày Ô Tang Nhi mới run giọng nói:

- Ngươi… ngươi… ngươi nói thật sao?

Khi nói chuyện vô thức nắm lấy tay Phương Hành, ngón tay dùng lực tới trắng bệch.

- Ngừng, ngươi bóp chết ta rồi!

Phương Hành gỡ tay nàng ra, liếc mắt nhìn nàng:

- Nếu không cứu hắn, chẳng lẽ để hắn chết bên trong sao?

Ô Tang Nhi ngượng ngùng thả tay, lại không biết nên trả lời như thế nào.

Tộc trưởng Đại Bằng cũng ở một bên khuyên nhủ:

- Thật ra Tang Nhi cô nương nói có lý, tiểu tổ nghĩ kỹ đi, Hắc Uyên đại ngục không phải nơi tốt đẹp gì, đó là nhà tù giam giữ ma đồ tội ác tày trời của Yêu tộc ta, xây ở dưới lòng đất vạn trượng, dùng quỷ nham u minh làm tường, sắp đặt tầng tầng đại trận, không thấy ánh mặt trời, phàm là tội tù bị nhốt vào trong đó đều bị áp chế pháp lực, chỉ có thể dùng lực của nhục thân để sống tạm bên trong. Ngoài ra bên trong ngục cũng có rất nhiều hung thần ác sát, người nhỏ yếu thường sẽ bị bắt nạt…

- Chuyện các ngươi nói ta đều hiểu, nhưng ta không thể để con quạ kia chết ở nơi đó mà không cứu….

Phương Hành nở nụ cười khổ, hắn lại có chút hiểu rõ Hắc Uyên đại ngục. Lúc trước hắn ở trong đất Yêu tộc, Bột Hải quốc, từng bị Diệp Cô bức ép vào Âm Ngục Uyên, nơi đó chính là tiền thân của Hắc Uyên đại ngục. Chỉ là tuy bình thường nghe tới tên của Kim Lục Tử đã hận đến nghiến răng, đến bây giờ còn ghi hận chuyện lúc trước gã ném mình vào bên trong Nam Hải Quy Khư, nhưng lại không thể trơ mắt nhìn tên khốn kiếp này chết đi.

Nói trắng ra là, cho dù là pháp trường cũng phải cướp, chứ đừng nói tới là Hắc Uyên đại ngục!

Nghe câu nói này Ô Tang Nhi và tộc trưởng Đại Bằng tộc đều nhíu mày nhìn Phương

Hành.

- Được rồi, ngươi mau nói tình huống ở Hắc Uyên đại ngục cho ta rõ chút!

Phương Hành lên tinh thần, lôi kéo tay áo Tộc trưởng Đại Bằng hỏi.

- Ta thật ra cũng không quá hiểu về nhà ngục này, chỉ từng nghe nói qua thôi, hay là ta lệnh người đi tìm kiếm tất cả phù văn luyện chế, trận lý, dụng cụ của nhà ngục này để tiểu tổ tham khảo…

Giống như đã quyết tâm, tộc trưởng Đại Bằng trầm ngâm thật lâu, nhẹ giọng mở miệng.

- Vậy cũng được, nhưng phải nhanh chút!

Phương Hành nhẹ gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Tộc trưởng Đại Bằng đồng ý rời đi, trong điện chỉ còn Ô Tang Nhi và Phương Hành.

- Ngươi… Ta trách oan ngươi rồi, ngươi là một người tốt…

Qua thật lâu, Ô Tang Nhi mới mở miệng nói, giống như có chút cảm động.

- Tốt cái rắm, tiểu gia ta phải bắt con quạ đen chết tiệt đó ra nấu…

Phương Hành lại không vui đứng lên, thuận miệng mắng một câu, nhất thời khiến Ô Tang Nhi không biết nói gì.

Hắc Uyên đại ngục nói đến cũng là trọng địa Yêu đình, số phù văn cùng đồ vật ở đây đều là bí mật. Nếu là yêu quái tầm thường tìm hiểu những vật này không chừng sẽ trực tiếp bị Yêu đình bắt, nhưng thân phận của Đại Bằng tộc Cô Nhận sơn lại khác, có thể tiếp xúc được với một vài thứ tuyệt mật, không tới một ngày liền mang tất cả điển tịch, phù văn có thể tìm tới cho Phương Hành.

Mà Phương Hành cũng chỉ có thể giữ vững tinh thần, chịu đựng nhẫn nại xem hết những văn phong điển tích khô khan vô vị này… chỉ nhìn hồi lâu liền chán ngán, ném qua một bên lười nhác không xem nữa, lại nghĩ tới biện pháp vào đó… Cũng may Ô Tang Nhi còn ở lại Cô Nhận sơn với hắn, giúp đỡ hắn chỉnh lý một ít trận lý phù văn trong Hắc Uyên đại ngục, rồi mới dùng lý giải đơn giản nhất nói cho Phương Hành nghe…

- Hắc Uyên đại ngục được chế tạo từ U Minh thạch, xung quanh khắc rất nhiều trận pháp cấm chế, người cùng Yêu binh trấn thủ nhà ngục đều có Phù Bảo hộ thân, có thể thi triển pháp thuật, cũng có thể thúc đẩy pháp khí, nhưng tộc tù bị nhốt vào trong đều sẽ bị áp chế pháp lực, chỉ còn sức mạnh nhục thân…

Đã mất đi pháp lực, thực lực chí ít cũng hạ xuống bảy phần, ngay cả Nguyên Anh có thể cũng không bằng Kim Đan, tùy tiện đều có thể bị trấn áp, đây cũng là nguyên nhân ba ngàn năm nay không có ai chạy trốn khỏi Hắc Uyên đại ngục….

Sau khi Ô Tang Nhi nghiên cứu bí điển Hắc Uyên đại ngục xong liền giải thích với Phương Hành, càng sinh lòng tuyệt vọng.

Phương Hành lại không chịu buông bỏ, suy nghĩ một hồi liền hỏi:

- Có thể giấu pháp khí mang vào không?

Ô Tang Nhi khẽ lắc đầu nói:

- Rất khó! Lúc tiến vào Hắc Uyên đại ngục, tất cả mọi người đều phải chiếu qua Chân Ma Quan Cốt kính, đó là do mắt trái Yêu tiên năm đó luyện thành, có thể xuyên thấu mọi thứ. Nói cách khác, nếu ngươi muốn đi vào, một là không thể che dấu thân phận của mình, thứ hai không có khả năng vụng trộm mang túi trữ vật đi vào, nhiều nhất chỉ có thể mang chút binh khí không có linh lực mà thôi!

- Chân Ma Quan Cốt kính ?

Phương Hành nói thầm, qua nửa ngày mới nói:

- Không có cách nào lừa được nó sao?

Ô Tang Nhi cười khổ nói:

- Chân Ma Quan Cốt kính kia chính là do mắt trái Yêu tiên năm đó luyện chế thành, thần diệu khó tả, bình thường không hoàn toàn thúc động nhưng có mấy người có thể giấu diếm được nó? Chỉ sợ, trừ phi có tu vi Nguyên Anh trở lên mới có thể thôi động thần niệm bản thân, lừa được kính này… chỉ là nếu thật sự là tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh cũng sẽ không dễ dàng bị nhốt vào như thế, ít nhất cũng sẽ có mấy đại trưởng lão cùng nhau nghiệm thân, sau khi phế bỏ một thân tu vi mới có thể nhốt vào!

- Cảnh giới Nguyên Anh…

Lông mày Phương Hành nhíu lại, ngón tay theo bản năng nắm lấy bím tóc phía sau mình, ở nơi đó có một cái thiết hoàn, chính là một cái Động Thiên chỉ có thể trữ vật. Tuy không thể trữ nhiều đồ vật nhưng lại đã theo hắn rất nhiều năm, bên trong có một ít bảo bối của hắn, lúc này hắn có chút âm thầm suy tư. Thần hồn của mình cường đại hơn so với tu sĩ cùng thế hệ, nếu mình sử dụng toàn bộ, thậm chí dùng tới thuật tâm pháp vô danh che đậy khí tức không biết có thể vụng trộm mang chiếc nhẫn này vào không?

Chỉ là Ô Tang Nhi lại nghĩ khác, buồn rầu buông bí quyển trong tay xuống, lo lắng nói:

- Ngươi tiến vào Hắc Uyên đại ngục căn bản không có khả năng che giấu tung tích, cho dù dịch dung cũng sẽ bị soi ra bản tướng, mà ngươi tới Yêu đình không lâu đã có nhiều kẻ thù như thế… lỡ như chúng biết ngươi tiến vào Hắc Uyên đại ngục, nghĩ biện pháp đối phó với ngươi thì sao?

- Đối phó với ta?

Phương Hành khẽ ngẩn người, lại nở nụ cười lạnh:

- Ta bị nhốt vào Hắc Uyên đại ngục, bọn họ còn dám vào bên trong đối phó với ta sao?

Ô Tang Nhi thở dài một hai:

- Sau khi biểu ca ta bị nhốt vào, Phù Tang sơn chúng ta đã từng muốn tìm người chiếu cố hắn một chút, nhưng rất nhiều hung thần bên trong Hắc Uyên đại ngục đều có quan hệ với mấy đại thế lực bên ngoài, nói trắng ra là bọn họ được mấy đại thế lực nuôi dưỡng trong đó, giúp bọn hắn xử lý một số chuyện không thể công khai ra ngoài ánh sáng…

- Là thế sao…

Phương Hành cũng không quá xa lạ đối với những chuyện xấu xa này, bất động thanh sắc nhẹ gật đầu, cười hắc hắc, như vậy ngược lại có chút dễ dàng:

- Vậy thì cứ để bọn họ tới, dù sao lúc ta tiến vào Hắc Uyên đại ngục cũng không giấu được thân phận, dứt khoát để người Cô Nhận sơn truyền chuyện này đi cho càng nhiều người biết càng tốt, tiểu gia ta liền vào trong Hắc Uyên đại ngục đợi bọn họ tới đối phó với ta!

Ô Tang Nhi nghe xong liền bị dọa sợ, hoàn toàn không hiểu:

- Không muốn giấu chuyện này đi mà còn muốn làm lớn?

Phương Hành cười ha hả nói:

- Ngươi thì biết cái gì, chuyện này càng lớn càng loạn, càng loạn mới càng bắt được cá!

Sau khi thương lượng xong, ngày thứ hai liền có lời đồn truyền ra ngoài, Yêu đình nhất thời bị kinh động.

Lúc này chưa tới mấy ngày Phương Hành liền lắc mình biến hóa, trở thành người nổi tiếp khắp Yêu đình.

Lúc đầu ở Mạc Nhật hắn cướp pháp thuyền của sứ giả Thần Châu không có nhiều người biết, dù sao mấy vị tiểu tổ Trục Yêu Minh cùng sứ giả Thần Châu đều muốn giữ mặt mũi, chuyện này cũng không tuyên bố ra ngoài, chỉ có một vài người có quan hệ mật thiết với Yêu đình mới biết. Nhưng chuyện Phương Hành trộm dị bảo Tiên Tinh của Hồ Tiên Cơ, trốn ra khỏi Thiên Phong Uyên lại bị rất nhiều người bàn tán.

Sau đó hắn lại xuất thủ giáo huấn Kim Sí Tiểu Bằng Vương Cô Nhận sơn, nhưng không bị trưởng lão Nguyên Anh Cô Nhận sơn đánh chết, ngược lại còn được xem như khách quý tiếp đón về núi khiến nhiều người kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm. Chỉ là chuyện càng khiếp sợ hơn còn ở phía sau, Cô Nhận sơn sau đó truyền ra lời đồn, nói, chính là vì trong tay hắn nắm giữ một vị đại nhân vật mấy trăm năm trước của Cô Nhận sơn… chính là Đại Bằng Tà Vương, giả mạo nói thành truyền nhân của ông ấy nhưng chưa tới mấy ngày liền bị vạch trần thân phận, tín vật rõ ràng là đồ giả, người này chỉ là giả mạo, lập tức khiến Cô Nhận sơn nổi trận lôi đình, dưới cơn nóng giận đã đưa hắn tới Hắc Uyên đại ngục…

Lúc lên lúc xuống, thân phận biến hóa nhanh chóng khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối!

Trong mấy ngày ngắn ngủi, chuyện của tu sĩ

Nhân tộc Phương Hành đã bị tu sĩ một vùng Yêu đình xem như chuyện lạ!

Có thể đoạt, lại có thể trộm, lại có thể lừa gạt... đây quả thật là thần nhân!

Chỉ là sau khi đám Yêu tu đàm luận cũng mang theo tiếc hận, bị nhốt vào Hắc Uyên đại ngục, thần nhân này sống không được lâu nữa!

Cô Nhận sơn tuy nổi cơn thịnh nộ, nhưng ngại chuyện hắn xác thực có chút quan hệ với Đại Bằng Tà Vương nên không trực tiếp tru sát hắn mà đưa vào trong Hắc Uyên đại ngục, nhưng cũng giống như đã đưa hắn vào chỗ chết. Dù sao trước khi hắn bị giam vào Hắc Uyên đại ngục liền có mấy vị Yêu tộc truyền tin ra, nhất định sẽ nghĩ biện pháp khiến tên này chết trong hắc ngục...

Đối với những chuyện này, Phương Hành ngược lại không quan tâm, hắn chỉ bình thản chuẩn bị bị áp giải vào Hắc Uyên đại ngục.

Chương 516: Sức mạnh nhục thân

- Không nghĩ tới, nhanh như vậy ngươi đã rơi vào tay ta.

Phía bắc Yêu đình ba ngàn dặm, trên một nơi núi rừng hoang sơ không có một cành cây, một ngọn cỏ, bên trong Hắc Uyên đại điện, một tên Hỏa Tê tinh trên đầu quấn vải trắng, toàn thân mặc giáp, tay mang yêu đao, ánh mắt đắc ý nhìn Phương Hành. Tên yêu tu này là một trong những yêu tu trong Thanh Thai yến của Hồ Tiên Cơ bị Phương Hành trừng trị, ngay cả Phương Hành cũng không nghĩ tới sẽ chạm mặt hắn ta chỗ này.

Trong lòng Hỏa Tê tinh này vô cùng vui mừng, thân là Yêu tướng trấn giữ Hắc Uyên đại ngục, thế lực lớn không lớn, nhỏ cũng không nhỏ. Trong bữa tiệc Thanh Thai bị Phương Hành đánh cho một trận, muốn báo thù cũng không có hi vọng, vốn quyết định cố nuốt trôi cục tức này, nhưng không nghĩ tới Phương Hành lại bị Cô Nhận sơn tống vào Hắc Uyên đại ngục, nơi này chính là địa bàn của hắn ta, nên khiến hắn ta vui vẻ đến không nói nên lời.

- Rơi vào tay ngươi cái rắm, có tin ta lại đánh ngươi một trận không?

Mặc dù bây giờ là “tù nhân” nhưng Phương Hành chẳng có chút gì gọi là cúi đầu giác ngộ, liền quay qua, ngang ngược mắng.

- Còn dám ngông cuồng? Có tin gia gia ta chặt đầu ngươi không?

Tên Hỏa Tê tinh kia giận dữ “xoạt” một tiếng rút đao ra, lưỡi đao sáng chói.

- Khục.

Nhưng vào lúc này, Yêu tướng Cô Nhận sơn áp giải Phương Hành tới lên tiếng:

- Hắc Nham tướng quân, người ta đã đưa tới, trưởng lão chúng ta nói muốn nhốt hắn vào Hắc Uyên đại ngục, cũng không nói muốn hắn đến Hắc Uyên đại điện nạp mạng. Ngươi mau thu liễm chút đi, mau ký áp ấn, ta muốn tận mắt nhìn thấy hắn bị đưa vào Hắc Uyên đại ngục mới có thể trở về phục mệnh với lão tộc trưởng.

Hỏa Tê tinh trở nên cẩn thận hơn, vội vàng cười nói:

- Tướng quân nói đúng, tiểu nhân phải tiễn hắn đi vào.

Nói xong, liếc trộm Phương Hành một cái, âm thầm suy nghĩ biện pháp trị hắn rồi mới ký áp ấn, lại sai người áp giải Phương Hành. Nhanh chóng có hai tiểu yêu áp giải Phương Hành đi vào chỗ sâu trong đại điện, nơi có Chân Ma Quan Cốt Kính. Quan Cốt Kính này là một tấm kính hình nhãn cầu to bằng cái thớt, tản ra ánh sáng lam sắc. Khi Phương Hành được đưa đến gần, hắn đã bị ánh sáng lam sắc bao bọc.

Lúc này, ánh mắt Phương Hành phát lạnh, âm thầm thúc giục thần trí của mình.

Quan Cốt Kính soi ra bản tướng của tất cả tội tù, cũng sẽ soi sáng những pháp khí mà tội tù cất giấu trên cơ thể. Lúc đầu để ở chỗ này để chống lại sự giả dối, ngăn chặn đại nhân vật nào đó phạm lỗi lại dùng người khác đến thay thế. Có điều Phương Hành cũng không sợ nó chiếu ra bản tướng của hắn, lại lo lắng sẽ bị nhìn ra trên cơ thể hắn giấu một cái Động Thiên chỉ, nó hấp thụ ánh sáng khi bị lục soát.

Tuy nhiên, Phương Hành cũng đã sớm hỏi rồi, biết được lấy Đan Quang Ba Động của mình nhiều nhất cũng chỉ có thể tạo thành một chút uy lực, mà thần hồn của hắn lại mạnh hơn thế hệ tu sĩ này mấy lần, hắn có thể vận chuyển ma kiếm truyền vào bên trong Vô Danh Công Quyết rồi dùng Yểm Tức Thuật che đậy. Thần thức tụ lại một điểm, kiên quyết che đậy khí tức của Động Thiên Chỉ, hy vọng có thể giấu được.

Nếu không vượt qua được, vậy không đi vào, đoạt lại Động Thiên Chỉ rồi rút lui.

Từ gương trái đến gương phải chỉ cách ba mươi trượng, Phương Hành khẩn trương đến mức sau lưng toát mồ hôi hột.

Nhưng không sao, dù gì Chân Ma Quan Cốt Kính cũng đã mất đi thần tính, chỉ là một vật chết mà thôi, nhìn thật lâu cũng không có gì khác thường.

- Áp lên Truyện Tống Thai.

Hỏa Tê tinh bên cạnh lạnh giọng ra lệnh, phía sau Chân Ma Quan Cốt Kính lại có chín tòa Truyện Tống Thai hoành liệt, đây là đặc điểm của Hắc Uyên đại ngục. Mặc dù trong đại ngục có một cổng nằm ở phía sau Hắc Sơn, bình thường căn bản không được mở ra, nó chỉ được sử dụng để giam cầm phạm nhân, sử dụng Truyện Tống trận trong Hắc Uyên đại điện sẽ trực tiếp truyền tống tội nhân xuống dưới, mà truyền tống này chỉ truyền một chiều. Cũng sẽ không có tế đàn hoặc trận pháp, chuyện này nhằm ngăn cản khả năng vượt ngục của phạm nhân.

Yêu binh áp giải Phương Hành muốn đưa hắn lên phía trên, lúc này Hỏa Tê tinh chợt cười lạnh, chỉ phía sau nói:

- Đưa hắn lên Cửu Hào Truyền Tống Thai đi, khu vực này lâu rồi không có người tới.....

Hai tên Yêu binh nghe vậy liền áp Phương Hành vào bên trong, xếp bằng ở trên trận pháp, lạnh lùng nhìn Hỏa Tê tinh.

- Đã đến chỗ này của ta, Tê gia ta sẽ chiếu cố ngươi thật tốt.

Hỏa Tê tinh cười hắc hắc, trừng mắt nhìn Phương Hành, mở Truyền Tống pháp trận ra.

Tuy nhiên gã không dự đoán được, khi gã đang hung hăng nhìn Phương Hành, Yêu tướng Cố Nhận sơn cũng nhìn gã từ phía sau.

- Người này có hận ý sâu đối với tiểu tổ như thế, xem ra phải tìm cơ hội giết chết hắn thôi.

Sau khi trời đất quay cuồng, linh quang trận pháp nhấp nháy, Phương Hành bị truyền xuống phía dưới Hắc Uyên đại ngục.

Hắn cảm thấy thân thể trong hư vô, một trận hoa mắt chóng mặt, tiếng ầm ầm rung động bên tai. Trong thời gian uống một chung trà, Phương Hành còn có cảnh giác, lập tức hai mắt mở ra, nhìn bốn phía. Hắn nhìn thấy bản thân đang ngồi trên tế đàn cao mười trượng, được bao bọc bởi ánh hào quang rực rỡ. Ngẩng đầu nhìn lên, dường như hắn đang ở một thế giới ngầm dưới lòng đất. Trên đỉnh đầu là sườn núi với nhiều khoáng mạch, chính khoáng mạch cũng phát ra ánh sáng duy nhất.

- Nơi này chính là Hắc Uyên đại ngục sao? Quả nhiên giống như U Minh.

Ngửi mùi máu tanh nồng nặc, cùng với sát khí ép tới không thở nổi, Phương Hành ngồi ngay ngắn lại, dùng sức thở hổn hển mấy cái. Lúc này hắn thử điều động linh lực của mình, quả nhiên phát hiện tất cả linh lực như trốn vào chỗ sâu nhất trong kinh mạch, dù cho hắn vận chuyển thế nào cũng không thể điều động được, ngay cả thần niệm cũng bị áp chế rất nhiều.

Cũng may loại tình huống này tuy quỷ dị nhưng hắn đã sớm nắm chắc trong lòng, nên cũng không hoảng hốt.

Sau khi chạm vào đầu mình liền phát hiện Động Thiên Chỉ vẫn còn, trong lòng ổn định lại.

Đây là hy vọng duy nhất để cứu Đại Kim Ô, nếu để thất lạc thì sẽ phải đổ máu.

- Có đồ ăn mới được truyền tống vào....

Mới vừa làm quen với hoàn cảnh nơi này, Phương Hành liền nghe bên dưới có tiếng hô lớn.

Tiếng hô này vang lên kèm theo mùi máu tanh nồng lan tỏa, khí thế hung ác kinh người, trong không trung truyền đến tiếng “vèo vèo vèo”, có mấy tia hắc ảnh chạy tới, thở hổn hển, leo lên tế đàn.

Ánh mắt Phương Hành quét qua, nhất thời nhướng mày, xung quanh bò lên mười mấy con yêu ma thân thể to lớn, có cự hán nửa người nửa sói, cũng có người to lớn với đầu có sừng tê giác, còn có người trực tiếp hóa thân thành bản tướng, có thỏ trắng nhỏ cao chưa tới hai thước nhưng trong mắt tỏa ra huyết tinh âm u, có da thú vòng quanh bên hông, hồ yêu nửa người trần trụi...

Những yêu ma này có móng vuốt sáng bóng, trong tay cầm binh khí tràn đầy sát khí vây quanh.

- Không phải đồ ăn, là một tên mới tới... A, trên người hắn sao không có Yêu khí?

- Hắc hắc, hắc hắc, tên mới tới này có phải là nhân loại hay không thế?

- Ha ha, ai nói không phải đồ ăn, đây là đồ ăn của lão ngưu ta, ai cũng đừng mong đoạt được của ta.

Một đám yêu ma vây quanh tế đàn, nhìn thấy Phương Hành bị truyền tới vóc người thon gầy, so kích cỡ với bọn họ nhìn thế nào cũng cảm thấy hắn là nhân loại nhỏ bé thì nhất thời nao nao. Trong này có một người cao chừng ba trượng, cầm lấy một cây búa to, Ngưu Đầu nhân cự hán liền phá lên cười ha hả, vươn tay như một cái chảo lớn chộp về phía Phương Hành.

- Nhân tộc, ta cũng thích, nhất là lại còn trẻ tuổi giống như củ cải giòn tan, nước nhiều thịt mềm.

Con thỏ nhỏ mắt đỏ kia bỗng kêu to, nhảy dựng lên, khí thế hung ác phóng ra khiến ngưu yêu do dự một chút.

- Người nào cũng đừng hòng chiếm, ta muốn cặp chân kia.

Yêu ma nửa người nửa sói kêu to, hung tàn nhào tới, nắm hai chân Phương Hành mà kéo.

- Đầu ta muốn!

- Ta chỉ muốn một cánh tay là đủ rồi.

- Ta thích ăn ruột...

- ... Ta... Ta thích món trong quần kia của hắn...

Giống như quán cơm, một đám yêu ma đồng thời vọt lên, trong nháy mắt muốn chia Phương Hành thành các phần.

- Con mẹ nó, không cho ta thở một hơi...

Phương Hành hơi yên lặng, trước khi hắn đến cũng biết được Hắc Uyên đại ngục này đồ ăn nghèo nàn, không có linh khí. Trong môi trường này, sự thèm ăn của chúng yêu tăng lên rất nhiều, dẫn đến bọn chúng luôn tồn tại trong trạng thái ăn không đủ no. Vì tranh thức ăn, chúng điên cuồng đến mức không bình thường, có một số yêu tu nhỏ bé bị ném vào đây lập tức trở thành thức ăn cho chúng, ngay cả mảnh xương vụn cũng không còn.

Mà một Nhân tộc như hắn bị ném vào lại càng không có chút hi vọng sống sót nào.

Trong Hắc Uyên đại ngục này, lại bị áp chế một thân tu vi, chỉ có thể dùng sức mạnh nhục thân để chống lại hoàn cảnh. Tu sĩ Nhân tộc giỏi pháp thuật, nhưng không có sở trường nhục thân, đương nhiên không thể nào đánh lại những yêu tu có thân thể cường tráng. Cũng vì nguyên nhân này cho nên khi Phương Hành vừa được dưa tới đã bị những yêu ma này xem là đồ ăn, thậm chí cũng không thèm hỏi đã lập tức muốn ăn sạch hắn, việc này đúng là cũng không lạ gì.

Có điều bọn yêu ma này xem Phương Hành là người dễ bắt nạt thì thật sự bọn họ đã nhầm người rồi.

Bây giờ nhục thân của hắn mạnh đến mức nào?

Ngay cả Phương Hành cũng khó đánh giá được, bây giờ đúng dịp có thể thử tay một lần.

Chương 517: Tiểu hung thần

- Hô…

Cự phủ (búa lớn) chém xuống, chính do ngưu yêu phát động, cảnh tượng này như muốn dùng một búa chặt Phương Hành làm hai khúc.

Phương Hành cười lạnh một tiếng liền nhảy lên, cơ thể hơi nghiêng sang một bên, tránh né lưỡi búa, sau đó đánh ra một quyền, nện mạnh vào chuôi cự phủ, phản lực chấn động khiến bàn tay ngưu yêu rung lên tạo thành hai vết nứt, sau đó hét lớn một tiếng, chân đá ra ngoài. Phía sau đầu y, con thỏ mắt đỏ nhảy dựng lên muốn móc lấy não hắn, bị hắn tung mộc cước đá bay ra ngoài.

Một cước đá này khá lợi hại, khiến hốc mắt thỏ mắt đỏ chảy ra máu tươi.

- Xoẹt…

Song trảo sắc nhọn của lang yêu chộp được bên hông Phương Hành, hắn xoay tay lại ấn mạnh lên song trảo của nó, lại nhìn nó cười một tiếng, một quyền đánh ra trực tiếp đánh nát đầu lang yêu, máu văng tung tóe trên tế đài. Cùng lúc đó, tay hắn không ngừng vung chưởng về phía sau, hồ yêu tay cầm loan đao muốn cắt cổ hắn, lại bị hắn dùng một chưởng này đánh mạnh vào bụng nó, xương sườn bị gãy xuyên qua da thịt lòi ra ngoài, tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên không dứt.

- Con mẹ nó, gặp phải một tên hung thần rồi, mau trốn...

Sói chín đầu cùng hồ yêu kêu lên thảm thiết, một đám yêu ma muốn xông lên lại bị dọa đến sợ hãi. Một đám này chỉ cầu sinh tồn, không cần đến tôn nghiêm, ngay từ đầu muốn bắt nạt Phương Hành chỉ là muốn tìm chút thức ăn chia nhau. Tuy nhiên, đối mặt với bọn họ là tên Nhân tộc ngốc nghếch nhưng không dễ bị ức hiếp, ngược lại bị hắn đả thương hai tên, làm thịt hai tên, so với cây đinh còn khó nắm hơn nên liền muốn chạy trốn.

- Muốn chạy trốn ư?

Phương Hành lớn lên từ ổ thổ phỉ, hoàn cảnh không khác nơi này nhiều lắm. Biết rõ đi tới nơi như này, trước hết phải để người ta biết hắn đủ hung ác, hung ác đến mức chỉ có thể để người ta đề phòng hắn mà không để bọn họ có ý đồ với hắn. Cho nên sau khi chấn nhiếp quần ma, hắn không chỉ không dừng tay mà còn trở tay vung cự kiếm hắc sắc ra ngoài, quét ngang một kiếm.

- Rầm rầm…

Một cơn mưa máu rơi xuống, bốn năm con yêu ma chạy trốn chậm đồng thời bị một kiếm này chém cơ thể làm hai, thi thể lăn ra.

Sau đó, Phương Hành lại nhấc cự kiếm lên, nhảy xuống phía dưới tế đàn, một kiếm vung lên, chém yêu ma trốn chậm làm hai nửa.

- Má ơi…

Chúng yêu ma bị hù đến hồn vía cũng mất luôn, vốn cho rằng có quả hồng mềm rơi xuống dễ bắt nạt, ai ngờ gặp phải tên ngốc hung thần ác sát, chỉ hô một tiếng đã như chuồng nhốt cừu được mở ra, chạy toán loạn, loạn thành một đoàn.

- Không cho phép trốn!

Giọng nói của Phương Hành vang lên.

- Ngu mới không trốn…

Chúng yêu tu ai thèm để suy nghĩ của hắn vào mắt, chỉ hận cha mẹ sinh ra thiếu hai chân,

Mà Phương Hành chỉ cười, một bước phóng ra, cự lực đạp trên mặt đất khiến mặt đất nứt ra như mạng nhện, thân hình vô cùng quỷ mị, mang theo hai luồng kình phong, ầm ầm rung động. Thân hình hắn nhanh như điện xông về phía trước, hắc kiếm vung lên chém đầu hai yêu ma trốn nhanh nhất đồng thời bay lên, sau đó nhanh chóng hướng qua phải, lại giết con yêu tu thứ ba….

- Trốn càng nhanh thì chết càng nhanh!

Quát to một tiếng, thân hình Phương Hành bay lên, cự kiếm hắc sắc nghiêng nghiêng cắm trên mặt đất, khí thế hung ác, sát khí ngập trời.

- Không… Không trốn nữa.

Một đám yêu ma đều bị khí thế hung ác của Phương Hành làm cho sợ hãi, khiến cơ thể đứng yên như bị chú định thân.

Trong lúc nhất thời, một người một thanh kiếm đã dọa khiến đám yêu ma kia sợ hãi, không ai dám trốn.

- Ta đang tìm một tên Đại Kim Ô, nửa năm trước các người đã từng thấy nó chưa?

Làm chúng yêu ma choáng váng, Phương Hành khoanh hai tay, ánh mắt bất thiện nhìn bầy yêu ma nơm nớp lo sợ kia, giọng nói không cao không thấp, đầy hàm ý nói:

- Người nào có thể nói ra tin tức của nó có thể sống, không nói được thì chết, tin tức người nào nói trước thì sống, nói thứ hai liền chết, nói thật sống, nói giả chết, không nói ra được thì cùng chết hết.

Lời nói rõ ràng mục đích yêu cầu của mình, Phương Hành liền ngồi trên một tảng đá màu đen, uống rượu giải khát.

Hắn vốn là một ác nhân nên hiểu được phương pháp đối phó với những ác nhân này.

Chúng yêu ma còn chưa bình tĩnh trở lại, bỗng nhiên nghe một câu như thế, ai cũng sững sờ.

- Ngươi… Ngươi chớ làm loạn…Ta là người của Hùng Ma Vương…

Một lúc lâu mới có một tên Trư tinh thoáng phản ứng lại, vẻ mặt dữ tợn mở lời uy hiếp.

- Bạch!

Phương Hành rút kiếm ra chém xuống đầu heo của hắn, lắc lắc máu trên thân kiếm, nói:

- Nói nhảm cũng chết!

Một đám yêu ma bị làm cho sợ hãi, từng tên mắt lớn trừng mắt nhỏ, trông mong nhìn Phương Hành, rồi lại nhìn nhau. Qua một lúc lâu mới có một con Dã Lang tinh run giọng nói:

- Xin hỏi đại nhân… Kim Ô muốn tìm có dáng vẻ thế nào?

Phương Hành liếc mắt:

- Hình thể lớn như hai con trâu…. Có lẽ lớn hơn một chút, ta cũng không gặp nó một thời gian rồi. Tên này có khi rất giống hồ ly, có lúc lại ra dáng đại gia, càng có thể ra vẻ đáng thương, một thân lông vũ ngăn nắp, thân thể cường tráng…

Nghĩ sao nói vậy, hắn miêu tả Đại Kim Ô một vòng khiến đám yêu ma rơi vào trầm tư.

- A … Ta .. Ta thấy rất giống một người.

Một lúc lâu, bỗng nhiên có một Ma Viên tinh run giọng nói:

- Mấy tháng trước, đúng thật ta từng thấy một con kim sắc Đại Điểu xuất hiện ở vùng này. Những con chim yếu ớt khi tiến vào thường bị nhiều người muốn bắt, nhưng con chim kia vô cùng lợi hại, xé nát khá nhiều người có ý đồ với nó. Lúc đầu nó còn dự định tuyển một nhóm thủ hạ, xưng bá một phương, những người đó gọi nó là Kim …Kim Lục gia…

Phương Hành nghe xong, ánh mắt sáng lên, hỏi tiếp:

- Không tệ, chính là nó, sau đó thế nào?

- Sau đó…. Sau đó…

Ma Viên tinh kia cố gắng nhớ lại, nhưng lại nghĩ không ra.

- Ta biết…. Ta nhớ ra rồi…

Một con chuột tinh hai mắt tỏa sáng, cướp lời:

- Ta cũng nghĩ ra đúng thật có một người như thế, lúc đầu nó lăn lộn trong Hắc Uyên đại ngục, có chút địa vị, kết quả Hùng Ma Vương vùng này muốn mời nó làm thú cưỡi, trong cơn tức giận nó xử lý ba sứ giả của Hắc Hùng Vương, tuyên chiến với Hắc Hùng Vương, kết quả bị Hắc Hùng Vương một đường đuổi giết, không biết đã trốn đến nơi nào rồi.

- Không biết trốn đi nơi nào hay là đã bị giết?

Phương Hành nghe đến đó, ánh mắt trở nên phát lạnh.

- Chắc không phải bị giết, nếu Hắc Hùng Vương giết được nhất định sẽ tuyên cáo tứ phương, tỏ rõ uy phong của mình.

- Đúng, nghe nói nó cùng người của Hắc Hùng Vương ở Hoang Cốt Phần huyết chiến một trận, cũng chết không ít người.

- ….

- ….

Chúng yêu kể ra câu chuyện, cuối cùng lại nhớ ra có một vị như thế, mồm năm miệng mười nghị luận.

Hắc Uyên đại ngục này thế lực cực lớn, sở hữu chín tòa Truyện Tống trận pháp để vận chuyển tội tù, Yêu đình đối với tội phạm Hắc Huyên đại ngục giam giữ khá lỏng lẻo, trừ những người trên thân còn có bí mật sẽ đặc biệt chiếu cố không để người ta giết chết, còn những người khác thì mặc kệ. Có những người có thể trở thành đồ ăn, cũng có người sẽ trở thành Ma Vương, chuyện này còn tùy thuộc vào bản lĩnh của họ, chẳng ai để ý tới.

Cũng chính vì thế, thế lực bên trong Hắc Uyên đại ngục chém giết lẫn nhau không ngừng.

Đối với một nơi thiếu thốn như Hắc Uyên đại ngục, đây cũng xem như là phương pháp tiêu hao số lượng tù binh tốt nhất.

Sau một trận ép hỏi, Phương Hành cũng biết qua chuyện của Đại Kim Ô, có điều cụ thể ở nơi nào thì còn có chút mơ hồ.

- Tên Hùng Ma Vương kia là người thế nào?

Sau khi Phương Hành nghe xong chúng yêu cung cấp thông tin, lạnh giọng hỏi.

Có yêu ma nói:

- Hắc Hùng Vương là một vị Ma Vương ở đây, hắn không chỉ có thân thể mạnh mẽ, được ăn ngon nhất, thủ hạ hội tụ đông nhất mà ở vùng này cũng không ai dám trêu chọc hắn. Yêu ma mới vào Hắc Uyên đại ngục chỉ cần có thể còn sống sót nhất định phải đến chỗ hắn báo cáo, hắn đồng ý mới có tư cách sinh tồn ở chỗ này, nếu không cũng không sống nổi.

- Hóa ra là ngục bá.

Phương Hành nhẹ gật đầu, trong lòng nắm chắc, cũng không dài dòng, chỉ vào bầy yêu nói:

- Mang ta đi gặp tên Hắc Hùng Vương kia.

Bầy yêu nhất thời hoảng sợ, nguyên đám khóc than:

- Đại nhân, ngài muốn đi tìm Hắc Hùng Vương sao? Đó là anh hùng của anh hùng, còn chúng tôi chỉ là những người nhỏ bé, không dám xen vào. Ngài bảo chúng tôi nói tin tức của Kim Ô liền thả cho chúng tôi một con ngựa đi, không thể nói mà không giữ lời được, đây là câu nói Nhân tộc thường dùng đó, đại nhân đại lượng, xem chúng tôi như cái rắm mà thả đi...

Phương Hành bị chúng yêu chọc tức giận đến bật cười, hắn quát:

- Ta còn chưa gọi là anh hùng, tên Hùng Ma

Vương kia được tính là thứ gì? Cẩu Hùng thì có. Còn nữa, Nhân tộc có nhiều danh ngôn chí lý, ví như thiếu nợ trả tiền, thiên kinh địa nghĩa.., những câu hay câu tốt thế này các ngươi không học, đi học những từ loạn thất bát tao đó làm gì. Ta nói cho các ngươi biết, ta nói tha cho các ngươi một mạng nhưng không nói thả cho các ngươi một con con ngựa, mau dẫn đường cho ta.

Bầy yêu khóc lớn:

- Ngài mang chúng tôi đến đó chẳng khác nào bảo chúng tôi đi tìm đường chết?

Phương Hành quát:

- Không đi liền chết, ngươi chọn đi.

Chương 518: Tìm Kim Ô

Đụng tới một người không nói lý thế này, bầy yêu cũng chỉ có thể tự nhận mình gặp xui xẻo. Đã gặp vận xui thì dù có than trời trách đất, làm bộ đáng thương cũng bị Phương Hành bức đi, đành ủy khuất lên phía trước dẫn đường, mà Phương Hành thì bắt tên ngưu tinh cao lớn kia làm bản tướng, còn hắn thảnh thơi cưỡi bên trên, trên tay cầm lấy hắc sắc cự kiếm, chuẩn bị trước nếu tên nào không thành thật liền cho một kiếm.

Trong Hắc Uyên đại ngục, không có ban ngày ban đêm, khắp nơi ánh sáng yếu ớt, tùy tiện nhìn bên đường có thể thấy những mảnh xương trắng hoặc những con ma gầy gò xanh lét. Nếu như hắn đơn độc đi qua nơi này, không biết sẽ có bao nhiêu tên xem hắn là con mồi thịt non mềm mọng nước, có điều đánh không thắng được hắn. Chẳng qua hiện tại hắn để một đám yêu ma đi trước dẫn đường nên đã chấn nhiếp được yêu ma khác, không ai dám mạo phạm.

Không lâu sau đi tới một tòa Bạch Cốt sơn, nơi này đúng như tên của nó, cả tòa lũy thành được xây dựng từ xương cốt âm u, lại ở trong núi, nơi này giống như một cuộc hành hương lên thang xương. Cả hai bên đều có ánh mắt yêu ma hung hãn đẫm máu đóng giữ. Tại bậc thang xương ở vị trí cao nhất có một con gấu đen to lớn, phía sau lại có mấy nữ yêu mặc trang phục thiếu vải chăm sóc.

- Người đến là ai? dám xông đến đạo tràng Hùng Vương chúng ta? Không muốn sống sao?

Cách Bạch Cốt sơn trăm trượng liền có hai tên tiểu yêu gầy trơ xương nhảy ra, vung xiên sắt gào lên với Phương Hành.

Phương Hành từ xa liếc nhìn, thấy Hắc Hùng yêu đã phát hiện hắn đến đây lại còn cố tình làm bộ để hai con tiểu yêu chặn đường, hắn cười lạnh, nghiên người qua một bên nói:

- Thay ta truyền một lời cho Đại Vương các ngươi.

Hai con tiểu yêu liếc nhìn nhau, một con tiến lên, diễu võ giương oai nói:

- Truyền lời gì?

Phương Hành “vù” một tiếng vung kiếm ra, ánh sáng lóe lên, đầu con tiểu yêu bay vọt lên không trung, máu văng tung tóe khắp nơi. Phương Hành đạp trên lưng ngưu tinh một cái, thân hình bay lên, xoay một chân đá vào đầu con quỷ kia. Đầu này như đạn pháo bay về phía con gấu trên Bạch Cốt sơn, đồng thời quát to:

- Tiểu tổ tông nhà hắn lên núi rồi.

- Bốp!

Nhìn thấy đầu người bay tới, gấu đen kia không giả vờ ngủ được nữa, đánh bay nữ yêu xoa xoa trên lưng nó, vung tay đánh nát đầu tiểu yêu kia, máu văng vào mắt gã, quát to:

- Tên nào dám giương oai trước mặt bổn vương?

Hắn tức giận quát lên, yêu ma hai bên đều lộ vẻ mặt hung ác, giận dữ nhìn Phương Hành.

Đây giống như sát khí, nhất thời hù dọa mấy yêu ma bị Phương Hành bắt buộc tới đây, chân tay mềm nhũn.

Mà Phương Hành lại không sợ chút nào, hắn nâng hắc sắc cự kiếm chậm rãi đi về phía Bạch Cốt sơn, lạnh giọng nói:

- Gấu con à, ta cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là từ giờ trở đi ngươi không còn là Hùng Vương nữa, Bạch Cốt sơn này của ngươi, tiểu đệ của ngươi, còn có mấy yêu tinh cái này của ngươi.... Con gấu cái kia ta không cần... Tất cả còn lại đều thuộc về ta ; hoặc ngươi phải trả lời ta một vấn đề.

Bên người Hắc Hùng Vương đúng thật là có một con gấu cái, thịt trên người xếp thành ba tầng, nhưng vẫn cố tỏ ra xinh đẹp, trên đầu có cài một bông hoa hồng, cũng không biết hái được từ nơi nào. Lúc đầu nàng ta nhìn thấy Phương Hành, đôi mắt sau khuôn mặt béo ú bắn ra tia nhìn si mê, nhưng khi nghe Phương Hành nói chỉ muốn mấy tiểu yêu tinh khác mà không muốn nàng, nhất thời nổi giận, bạo hống một tiếng.

- Từ đâu tới một tên không biết sống chết thế này, bắt bữa ăn ngon này lại cho ta...

- Ngao....

Tiếng lang yêu truyền lệnh hú dài, một đám yêu ma như thủy triều lao tới.

Phương Hành cười ha ha một tiếng, đột nhiên tăng tốc, đeo kiếm bay thẳng, đón đám yêu ma như thủy triều chạy tới kia.

- Ai... Vị chủ nhân này còn mạnh hơn Kim Ô.

Một đám yêu ma đi theo Phương Hành bị làm cho sợ hãi, gần như không dám nhìn thẳng.

Trong Hắc Uyên đại ngục này không giống thế giới bên ngoài, các loại pháp thuật chỉ đổ sông đổ biển, ở chỗ này thứ duy nhất có thể dùng chính là sức mạnh nhục thân. Mà thân thể dù mạnh mẽ tới đâu cũng sẽ đến lúc mệt mỏi, yêu ma Bạch Cốt sơn nhiều như vậy, không ít hơn mấy trăm con, dù ngươi là tu sĩ Nhân tộc cường hãn đi nữa thì có thể giết chết được mấy tên? Đừng nói thế lực mạnh mẽ của Hắc Hùng Vương, riêng thủ hạ cường hãn một chút là có thể khiến ngươi mệt chết rồi.

Như Kim Ô lúc trước, nhục thân cũng mạnh mẽ hiếm thấy, nhưng không phải vẫn bị thủ hạ của Hắc Hùng Vương đánh trọng thương đó sao?

Tuy nhiên, chẳng ai ngờ rằng khi đám yêu ma xông thẳng đến Phương Hành, ngay lúc hai bên chạm vào nhau, đột nhiên tay trái Phương Hành nâng lên, bóp nát một cái ngọc phù lóe ra tia sáng màu vàng nhạt. Sau đó hắn đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện lại đứng trước mặt Hắc Hùng Vương kia, hắc sắc cự kiếm thẳng tắp đâm thẳng vào ngực nó, chừng hơn một tấc.

Một chân đạp trên bụng Hắc Hùng Vương, một tay ấn kiếm, Phương Hành nhìn vào mắt nó, hỏi:

- Ngươi chọn cái nào?

- Na Di pháp khí? Hắn lại có Na Di pháp khí sao?

Một đám yêu ma lúc đầu là ngẩn ngơ, sau là kinh hãi đến nói không ra lời.

Trong Hắc Uyên đại ngục sát khí lan tràn, lại kiêm có đại trận áp chế, linh lực của chư yêu đều không thể dùng, ngay cả pháp khí uy lực cũng bị áp chế, chỉ có thể sử dụng được binh khí, sử dụng Na Di pháp khí này trên phạm vi rộng không nói, điều quan trọng là phía trên tử thủ nghiêm ngặt, căn bản không thể mang vào, cho dù trên người có mang vào thì chắc chắn cũng bị những canh ngục gặp mặt lột da kia tịch thu, không biết tu sĩ Nhân tộc này làm thế nào mà thần thông quảng đại như vậy, có thể mang theo một cái vào đây.

Đương nhiên bọn họ không biết được Phương Hành mang vào một cái Động Thiên Chỉ, không gian trữ vật không lớn, đồ mà hắn mang tới cũng không nhiều, chỉ mấy món, cái ngọc phù dịch chuyển duy nhất này đã bị hắn dùng.

Lúc đầu, thái độ của Hắc Hùng tinh khá kiêu căng ngạo mạn, nhưng đột nhiên bị Hắc Sắc Cự Kiếm đâm mạnh vào tim, tuy gã da dày thịt béo nhưng cũng biết rõ mũi kiếm kia chỉ cách trái tim mình không xa, bị hù đến toát cả mồ hôi lạnh, nhanh chóng nói:

- Đại nhân, đại nhân tha mạng, ngươi muốn hỏi cái gì cứ hỏi… Muốn tiểu đệ cùng nữ nhân của ta…Đều lấy đi, đừng khách khí.

- Nữ nhân của ngươi?

Phương Hành nhìn thoáng qua con gấu cái mập mạp kia, lắc đầu:

- Không có hứng thú, nói cho ta biết Đại Kim Ô ở đâu?

- Đại Kim Ô?

Hắc Hùng tinh ngẩn ngơ, nhất thời không kịp phản ứng.

- Đại Vương… Mấy tháng trước ngài muốn tìm vật cưỡi, con yêu cầm kia…

Có tiểu yêu ở sau nhỏ giọng nhắc nhở.

- Hả… Là nó…

Hắc Hùng tinh nghĩ ra, nhất thời khuôn mặt như đưa đám:

- Đại đại đại…Đại nhân, ngài đừng xử oan ta, nhắc tới nó ta còn muốn mắng chửi người đấy. Trước đó ta muốn mời nó về dưới trướng làm Yêu tướng, kết quả tên kia trực tiếp trở mặt, còn nói muốn ta làm Yêu tướng của nó, sau đó ta cho đám tiểu yêu vây bắt nó, kết quả nó giết luôn thủ hạ của ta, chạy trốn đến núi Ô Trạch. Mấy ngày nay, thỉnh thoảng nó còn bay ra ngoài đoạt thức ăn, khiêu khích… Ta muốn bắt nó cũng không được….

- Ồ, vậy là nó chưa chết sao ?

Phương Hành hơi ngẩn ra, vô cùng vui mừng.

- Chết? Ta có chết sợ nó cũng không chết được, mỗi ngày đều chạy đến chửi bóng chửi gió…

Hắc Hùng tinh như ủy khuất tận trời, bộ dạng kia muốn bao nhiêu ủy khuất có bấy nhiêu ủy khuất.

- Chạy đến chửi bóng chửi gió?

Phương Hành khẽ giật mình:

- Vậy sao ngươi không bắt nó?

Vừa nói bàn tay vừa nhấn một cái, dáng vẻ như nếu Hắc Hùng tinh nói câu nào dối trá, liền một kiếm cho nó phải chết thê thảm.

Hắc Hùng tinh nhận ra sát ý trên người Phương Hành, bị hù đến cơ thể run lên:

- Đại nhân minh giám, tiểu yêu không nói câu nào dối trá… Ô Trạch lĩnh có một đặc thù, trong lòng đất đều là dung nham, không có chỗ đặt chân, chỉ ở vách đá trên sườn núi mới có một bức tường hoành nham có thể trú chân, ta ở đây lại không điều khiển được mây, ngoại trừ có cánh thì chẳng ai vào được trong đó…

Nói đến điều này Phương Hành mới có được mấy phần tin tưởng, liền hét lớn một tiếng:

- Dẫn ta đi xem.

Nói xong nắm chặt da lông phía sau gáy gấu đen kia, kéo nó lên, hắc sắc cự kiếm đè phía trên bảo nó dẫn đường lên trước, còn mình ở phía sau cưỡi ngưu yêu, vui vẻ ung ung đi về hướng núi Ô Trạch. Ngưu yêu kia khá thông minh, ngoan ngoãn để Phương Hành cưỡi, cũng bởi nó phát hiện tuy tên Nhân tộc này không có gì tốt lành, nhưng mới đến nơi này đã có thể chế trụ Hắc Hùng Vương xưng bá một phương kia, nói không chừng sau này hắn cũng sẽ trở thành bá chủ một phương trong Hắc Uyên đại ngục, không phải thời gian này nên tranh thủ nịnh nọt hắn sao?

Núi Ô Trạch cách Bạch Cốt sơn không xa, chính là một nơi ở biên giới của Hắc Huyên đại ngục, ở đây khắp nơi xuất hiện vết đứt gẫy tựa như vách núi, phía dưới khói độc dung nham trong lòng đất bốc ra, một khi rơi xuống chắc chắn xương cốt không còn, quả nhiên ngoại trừ biết bay, nếu không những người khác đừng mơ tưởng đặt chân đến đây được. Chắc hẳn Đại Kim Ô tìm được nơi dừng chân thế này, nếu không cũng khó mà trốn khỏi sự truy sát của Hắc Hùng Vương.

Tại vùng này lại có không ít yêu ma, phía sau sơn nham kia có nhiều quỷ quái linh tinh không biết đang chờ đợi cái gì.

Hắc Hùng Vương có chút lúng túng giải thích:

- Trước đó ta bị tên kia làm cho tức điên, vốn không bắt được hắn nên đành phải treo giải thưởng, bất cứ người nào có thể giúp ta bắt được tên tặc điểu này liền thưởng một trăm cân thịt cùng một tiểu yêu tinh làm ấm chăn…

- Chỉ có một trăm thịt đã có nhiều người liều mạng đến vậy, có thể thấy được ở nơi này không ai ăn đủ no, còn ngươi lại có một thân mỡ béo.

Phương Hành lườm nó một cái khiến lưng Hắc Hùng tinh trở nên lạnh lẽo.

- Oa…

Ngay lúc đoàn người sắp đi đến vách đá cheo leo đã nghe một giọng nói hề hề bên trong Ô Trạch truyền ra:

- Có bản lĩnh các ngươi cứ tiến vào đi, Đại Kim gia các ngươi ở đây nè, có bản lĩnh thì vào đi. Đồ khốn kiếp, chỉ bằng bọn ma cà bông các ngươi mà xứng bắt Kim gia ta sao? Để ta kể sơ qua năm đó ta ở Nam Chiêm, Kim gia ta đã mang theo tiểu đệ từ trong vòng vây của đám Kim Đan, lấy thủ cấp từng người, thong dong rời đi đấy! Không phải ta nói dóc với các ngươi đâu, không chỉ Đại Kim gia ta thần thông quảng đại mà tiểu đệ của ta cũng là người có tính tình không tốt gì, nếu hắn biết Đại Kim gia ta xảy ra chuyện nhất định sẽ tới cứu ta, đến lúc đó nhất định hắn sẽ nướng từng người các ngươi, còn tên gấu chó kia cũng sẽ bị hắn mổ lấy mật gấu, hầm tay gấu…

Giọng nói phách lối của Đại Kim Ô quanh quẩn không ngừng, Phương Hành nghe được nhất thời hai mắt sáng lên.

Chương 519: Gặp gỡ

- Quả nhiên là là con quạ chết tiệt kia....

Lúc nghe giọng nói ngang ngược đó, Phương Hành vô cùng hưng phấn, đương nhiên cũng xen lẫn phẫn nộ... Có thể làm cho hắn vừa vui vẻ, vừa tức giận đoán chừng cũng chỉ có tặc điểu này làm được, để cho người ta nhớ đến nó, càng muốn quất nó.

- Ha ha ha... Con quạ chết tiệt kia, tiểu gia ta nấu ngươi trước...

Trong tiếng cười lớn, Phương Hành trực tiếp đá bay Hắc Hùng tinh ra ngoài, tay nâng hắc sắc cự kiếm phóng vào trong núi Ô Trạch. Đi tới rìa vách núi, hắn phóng lên, mượn thế lao nhanh nhảy lên không trung. Cùng lúc đó, khí tức thân thể hắn đã phóng thích ra ngoài, sóng âm vang dội đập vào vách đá phản ngược lại, xuôi theo hướng nham trạch, truyền vào trong.

- Hả? Ai dám mắng Đại Kim gia là quạ chết tiệt... Giọng nói này sao nghe quen quen thế?

Sau khi giọng nói của Phương Hành vang tới, tiếng nói phách lối kia cũng đột nhiên dừng lại, run giọng kêu lên một câu. Bên trong kim quang lóe lên, từ chỗ sâu nhất trong nham trạch lao ra một con quạ lớn kim sắc, vẫy cánh, ngơ ngác nhìn phía trước.

- Ngươi ngươi ngươi... Tiểu thổ phỉ, thật là ngươi sao?

Con quạ lớn kim sắc thấy trong không trung có một thân ảnh nhảy qua, gã ngây ngẩn cả người. Mới vừa rồi còn nhanh mồm nhanh miệng, giờ thì lại bắt đầu cà lăm. Ánh mắt gã bình tĩnh nhìn qua, xác định bản thân không nhìn lầm liền nhảy lên không trung rồi hạ xuống, vung cánh lên, xông tới đón Phương Hành, ngạc nhiên quay đầu hỏi:

- Sao ngươi lại tới đây?

Phương Hành cười ha ha kêu lên:

- Ta tới cứu ngươi ra.

Đại Kim Ô nhất thời kích động, kêu lên:

- Ta biết ngươi nhất định ... Oa...

Một câu cảm động còn chưa nói hết, bỗng một tiếng hét thảm vang lên, lông trên cổ gã đã bị nhổ ra một nhúm.

- Ngươi nói ta là tiểu đệ của ngươi?

Phương Hành ngồi xổm trên lưng gã, như cười như không, trên tay còn nắm chặt một đống lông quạ…

- Ha ha ha ha....Ta muốn mê hoặc bọn họ....

Đại Kim Ô cười khan, ánh mắt lóe lên, vẻ mặt chột dạ.

- Mê hoặc bọn chúng một chút, giả vờ ngụy trang...

Phương Hành lại rút một cọng lông trên cổ gã, khiến Đại Kim Ô kêu oai oái.

- Tên nhóc khốn nạn, Đại Kim gia ta vứt ngươi xuống, ngã chết ngươi...

Đại Kim Ô cũng giận, một tiếng kêu to rồi thân thể lộn một vòng trên không muốn hất Phương Hành rơi xuống. Thân thể nó to lớn mạnh mẽ, lực hất không nhỏ, phía dưới lại là dung nham, người ngã xuống dù có nhục thân Kim Đan cũng chịu không nổi.

- Muốn vứt bỏ ta... xem Khổn Tiên Tác của ta đây...

Phương Hành khá quen với hành động của Đại Kim Ô, “Vèo” một tiếng đã vung ra Khổn Tiên Tác, cuốn lấy cổ Đại Kim Ô.

- Ta ngã chết ngươi....

- Ta nhổ sạch lông của ngươi...

Phách phách bụp bụp, một người một quạ, vừa gặp không nói được hai câu liền đánh nhau.

Cảnh tượng vô cùng oanh liệt, hắn giơ đấm nó vung quyền, hắn nhổ lông, nó vung cánh...

Tiếng kêu vang lên không ngớt, lông vũ bay loạn, ra tay không chút lưu tình khiến bọn người Hắc Hùng tinh nhìn đến ngây người.

- ....

- ....

- Đại vương, sao hai người bọn họ đánh nhau còn hung ác hơn chúng ta thế, hiện tại chúng ta nên làm thế nào?

Những tiểu yêu nhìn ngây người nhìn hai người đánh nhau trên không trung kia, không chịu được nên liền xin chỉ thị của Đại Vương.

Mà Hắc Hùng tinh lúc đầu còn sợ khi Phương Hành tìm thấy Đại Kim Ô sẽ tiện tay cho gã một kiếm, nhìn thấy Phương Hành xông thẳng hướng nham trạch mới ý thức được mình lại bị hắn tùy tiện thả ra. Lúc này, một người một quạ trên không trung đấu với nhau, nháy mắt, trong lòng gã dâng lên một vòng sát khí, chỉ nham trạch kêu to:

- Mẹ nó, hai tên ngốc này đều không phải thứ tốt lành gì, bắn tên, ném mâu, giết chết hai tên khốn kiếp kia, kéo về Bạch Cốt sơn, một tên nấu, còn một tên nướng lên mà ăn.

- Tuân lệnh!

Bọn tiểu yêu cùng hô tuân lệnh, kéo cung, ném mâu, đằng đằng sát khí đánh lên không trung chỗ Phương Hành cùng Đại Kim Ô đang không ai chịu thua, lúc này như có một trận mưa tên phóng tới không trung.

- Vèo~~

Hắc Hùng tinh cũng không nghĩ tới, khi nó hạ mệnh lệnh này khiến một người một quạ đang đấu vui vẻ trên không trung bỗng ngừng tay, bốn mắt âm u nhìn về phía nó, cảm giác này khiến nó đường đường là một Yêu Vương cũng cảm thấy sợ hãi.

- Nghe nói ngươi bị tên này bắt nạt.

Phương Hành ném lông quạ trong tay, như cười như không hỏi Đại Kim Ô.

- Tiên sư nhà nó, tên này mang theo hơn một trăm yêu quái đến bao vây tấn công ta.

Lúc này, Đại Kim Ô không còn lúc lắc thân hình, mà nghiêm chỉnh ngay ngắn, ánh mắt bất thiện nhìn về phía Hắc Hùng tinh.

- Muốn hôm nay nấu nó báo thù không?

- Được.

Chỉ nói ngắn ngủi mấy câu liền nhất trí quyết định đối sách, Đại Kim Ô khẽ vỗ hai cánh, lao thẳng về hướng vách đá dựng đứng, vô cùng hung uy hiển hách, nhẹ nhàng tránh hết mưa tiễn trường mâu. Mà trên vách đá dựng đứng, Hắc Hùng tinh cùng nhóm thủ hạ thấy thế cũng nhao nhao nhảy ra ngoài ném mạnh trường mâu, cự thạch, tung lưới, ném thòng lọng, muốn bắt cho được Kim Ô cùng Phương Hành.

- Ầm!

Thân hình Đại Kim Ô trực tiếp bay lên, hai cánh dùng sức quạt một phát về phía vách đá, toàn lực quạt ra khiến đá cát bay mù mịt, khiến những người trên vách đá không đứng vững gót chân. Các loại đá vụn cùng trường mâu phóng tới đều bị sức mạnh của cánh quạt đến cong vẹo, rơi xuống dưới nham thạch, còn những dây thừng thòng lọng đều bị Phương Hành dùng một kiếm chém đứt.

Đủ loại công kích hoàn toàn không thể ngăn cản khí thế xông tới, hai người vọt thẳng đến trước mặt Hắc Hùng tinh.

- Lấy mật gấu ra ..

- Lấy tay gấu đi...

Một người một quạ đồng thời hét lớn phi về phía Hùng Ma Vương, giống như đang lao đến làm thịt con mồi.

Hắc Hùng tinh có chút bất đắc dĩ, vừa vội vừa giận, quát to:

- Xem Hùng gia gia ta là kẻ dễ bắt nạt như vậy sao?

Vừa hét to một tiếng vừa chồm người tới, tay to đập mạnh vào cơ thể để khí huyết thân thể trở nên kích động, sự tức giận tăng vọt, trong nháy mắt thân thể tăng vọt lớn gấp ba lần, cơ bắp như một ngọn núi nhỏ. Bàn tay to lớn như một cái đầu khổng lồ chụp một người một quạ trong không trung, hiện tại so với Hắc Hùng tinh, Kim Ô chẳng khác nào một chú chim sẻ mới sinh ra.

- Đậu phộng, có được không ít bản lĩnh...

Trong không trung, Phương Hành cùng Kim Ô nhìn thấy cảnh này thì hơi ngẩn ra. Lần đầu tiên khi đối mặt bắt tên Hắc Hùng tinh này, Phương Hành sử dụng Na Di pháp khí nên chưa thật sự cùng giao thủ với Hắc Hùng Vương. Lúc này cho nó thời gian chuẩn bị mới phát hiện Hắc Hùng Vương có thể xưng bá một phương trong Hắc Uyên đại ngục đúng là bản thân cũng có mấy phần bản lĩnh, thân thể khỏe mạnh, thật sự như Ma thần.

Đây cũng không phải là pháp thuật, cũng

không cần linh lực, mà cần chính là sức mạnh tiềm ẩn bên trong nhục thân, thân thể lực lưỡng, sức mạnh lớn vô cùng.

Đương nhiên, Phương Hành nhìn thấy sự mạnh mẽ của nó cũng không chút sợ hãi. Trước đó hắn muốn nhanh chóng chế trụ con gấu đen này vì muốn nhanh chóng tìm được Kim Ô. Hiện tại đã tìm được Kim Ô rồi, kế hoạch thứ hai cũng nên bắt đầu. Đây là cơ hội để hắn thử một chút thực lực của bá chủ một phương trong Hắc Uyên đại ngục, cũng là xem thực lực nhục thân của hắn đối với Yêu loại đến cùng được tính ở cấp độ nào?

- Ầm!!!

Một tay Hắc Hùng đánh tới, nhưng chỉ trúng khoảng không, thân thể con gấu có chút chấn động, hai tay vòng qua, muốn đập chết đối phương.

Lần đối mặt này, ánh mắt Phương Hành cũng lạnh lẽo, trở bàn tay thu hồi hắc sắc cự kiếm, cũng không tránh né, quát lên một tiếng, hai tay đánh ra.

Giờ khắc này, hắn so với con gấu kia thì vô cùng gầy yếu, nhưng lại phóng ra sức mạnh to lớn, huyết mạch trong người như đang chảy xuôi, mở hai cánh tay đầy cự lực sang hai bên. Hai móng vuốt của con gấu đập qua, va chạm cùng hai cánh tay đầy cự lực của Phương Hành, nhất thời cuốn lên một cơn cuồng phong. Các nhóm tiểu yêu xung quanh đều bị kình phong này thổi bay ra bốn phía.

- Bùm.

Hợp nhất cùng song trảo Hắc Hùng, sau đó bắn ra, thân thể to lớn lảo đảo lui về sau mấy bước.

- Chuyện này... một người có thân thể nhỏ bé như thế, sao có được sức mạnh cường đại đến vậy?

Trong cặp mắt to lớn kia lộ ra sự kinh hoảng sợ hãi trong lòng.

Còn Phương Hành, sắc mặt có chút trắng bệch, trán rịn một tầng mồ hôi, trong lòng thầm nghĩ: “Yêu tộc được trời ưu ái, thân thể quả nhiên mạnh mẽ, với một người có bản lĩnh như Hắc Hùng, nếu ở bên ngoài ta giết không cần chiêu thứ hai, nhưng trong Hắc Uyên đại ngục, chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân. Chí ít tên này cũng bằng bảy tám phần của ta, nếu như không chú ý không chừng sẽ bị bắt trong tay nó.”

Đương nhiên, nguyên nhân cũng do nhục thân hắn đã bị thương tổn, thực lực chỉ có thể phát huy bảy tám phần.

Phương Hành tin tưởng, nếu sau này hắn bổ sung được Thái Thượng Bất Tử Kinh Văn, nhục thân sẽ mạnh lên, cũng có thể sẽ tăng vọt lên mấy lần.

- Vèo...

Trong khi Phương Hành miễn cưỡng đỡ một kích của Hắc Hùng, Kim Ô cũng không bỏ qua cơ hội. Cơ thể gã hóa thành một vệt kim quang vọt về phía con mắt của Hắc Hùng tinh, hai trảo bén nhọn chụp vào tròng mắt của nó, Hắc Hùng nhìn thấy mà kinh hãi. Dưới tốc độ của Kim Ô, nó không kịp thu hồi song chưởng để che mắt, chỉ có thể liều mình cúi đầu, mắt tránh để không bị thương tổn, nhưng bị Kim Ô cào trên trán, máu me đầm đìa.

- Gàooo... Hai con ruồi nhỏ các ngươi mà dám bắt nạt Hùng gia gia sao? Các ngươi tiêu rồi...

Hắc Hùng tinh gào thét không ngớt, vô cùng điên cuồng, hai tay nó vung loạn, thậm chí ngã lăn xuống đất còn xông loạn lên.

- Được, bắt nó đi!

Phương Hành kêu to, hợp tác cùng Kim Ô xông về phía hai bên Hắc Hùng tinh. Thực tế, cả hai đều có sức mạnh có thể chiến đấu cùng với Hắc Hùng tinh, thậm chí còn có thể thắng nó, huống chi hiện tại hai người liên thủ, phối hợp khá ăn ý thì Hắc Hùng tinh này có thể chống cự được sao? Mới chỉ có mấy chiêu, Phương Hành đã dùng một chân đạp một cú chính diện, hắc sắc cự kiếm một lần nữa cắm vào trong ngực nó.

- Ngươi vừa nói muốn ăn chúng ta sao?

Một người một quạ bốn mắt bất thiện nhìn chằm chằm vào con gấu, lớn tiếng hỏi.

Cứ nghĩ khi bị bắt Hắc Hùng tinh sẽ khóc lóc, tức giận phát điên phát cuồng. Tuy nhiên ngược lại, một thân uy mãnh đã không còn chút nào, lại trở nên ngây thơ chân thành thậm chí còn có chút ngốc ngếch, vẻ mặt xấu xí nở nụ cười nịnh nọt:

- Làm sao có thể, làm sao có thể chứ? Vừa rồi ta nói hai vị đại nhân bạn cũ gặp nhau, có phải hai người nên đi uống một chén không?

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Dĩ nhiên là phải uống, rượu thì có rồi còn đồ nhắm thì sao đây?

Hắc Hùng tinh ngẩn ngơ, lập tức vẻ mặt trở nên nghiêm túc, chỉ một trong tiểu đệ của mình nói:

- Ai nói không có đồ ăn, ngươi xem đi xem đi, tất cả bọn chúng không phải đồ ăn sao? Tuyệt đối đừng khách khí với ta, chọn hai tên mập mạp làm thịt mà ăn...

Chương 520: Đừng đến gặp gỡ

- Sau khi tiến vào Quy Khư? Aiz, ta rất thảm, con Xích Long kia lại không có liên quan gì đâu, trên thực thế không phải nó muốn ăn ta mà muốn ta làm tỷ phu của nó, vội vàng lấy lòng ta. Nhưng ở thời điểm ta bế quan lĩnh hội Tam muội chân hỏa lại quá say sưa, thời điểm tỉnh lại đã qua hai năm khiến tiểu gia ta quá đói, nhìn thấy con rồng kia liền bắt đi làm thịt kho tàu rồi mới đi tắm rửa, kết quả khi ngửi thấy mùi thịt nướng, lúc lấy ra ăn lại bị người ta bắt lại, bị mai phục…

Lúc này Phương Hành cùng Đại Kim Ô đã chiếm được Bạch Cốt sơn của Hùng Vương, chuyển ra nhìn lò rượu ngon của Hùng Vương, ngược lại không hung hàn chọn tiểu yêu mập để làm thịt ăn, chỉ là vơ vét một đống thịt khô cùng trái cây và các loại đồ ăn Hùng Vương giấu đi, vô cùng bệ vệ. Dưới sự vây xem của một đám tiểu yêu liền ăn uống, trò chuyện, Phương Hành vừa nói vừa thở dài không thôi.

Mà một đám tiểu yêu thấy đại vương rơi vào trong tay họ, lại biết rõ thực lực hai tên ngốc này kinh người nên không ai dám phản kháng.

- Hắc hắc, may mắn Kim gia ta không đi theo vào…

Đại Kim cảm giác có chút may mắn, như tên trộm khẽ cười hai tiếng, cảm thấy may mắn mình lúc ấy lại chạy trốn.

Phương Hành trừng mắt:

- Ngươi nói cái gì?

Đại Kim Ô vội vàng nghiêm mặt nói:

- Không có gì, ngươi nói tiếp đi, sau đó thế nào?

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Sau đó còn có thể sao chứ, tiểu gia ta chịu nhục, hy sinh nhan sắc xâm nhập vào thị bộ của bọn chúng, sau đó tìm cơ hội dẫn yêu thú tới đánh bọn chúng thành tàn phế. Sau đấy Tầm Long hiện thân… cứ như vậy, ta giấu được di tàng của Thái Thượng Đạo thống, Đại Bằng Tà Vương có được cơ thể của Chu Tước, Đại Cẩu Tử lại càng may mắn hơn, tỉnh lại sau giấc ngủ không chừng có thể thành tiên…

- Chuyện này… chuyện này… chuyện này… là sự thật?

Lúc này Đại Kim Ô đã hoàn toàn không còn cảm thấy may mắn, hai mắt trừng thật to, vẻ mặt đau tới không thiết sống, nửa ngày sau mới kêu rên bay tới ôm chân Phương Hành:

- Phương đại gia, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi… lúc đầu ta không nên hoài nghi lão nhân gia ngài, ta lúc ấy nên theo đi vào… bây giờ ngài có thể truyền cho ta một phần Thái Thượng đạo kinh không? Nếu không cho ta một ít hung thú bên trong Quy Khư cũng được… thật sự không thiệt thòi cho ta, cho ta chút tạo hóa Lôi Dịch nữa được không?

Nhìn thấy nó khóc lóc thâm tình nhìn mình, Phương Hành nổi lên ác tâm giơ chân đạp nó bay ra ngoài:

- Muộn rồi!

Xác thực là đã chậm, Đại Kim Ô cũng biết đạo lý này, có đi cùng thì thế nào, tất cả phải dựa vào may mắn.

Đương nhiên trong lòng vẫn không từ bỏ ý định, sau khi giày vò, khốn khổ suy nghĩ nhiều lần, dù sao cũng phải vơ vét chút lợi ích mới được.

- Đừng chỉ nói chuyện của ta, ngươi thì sao? Cũng đã đi theo ta một thời gian dài như thế, mà sau đó còn bị ngươi dùng mưu kế nhỏ làm mắc bẫy? Ha ha… bị người ta bắt gian tại giường… ngươi còn không tức giận sao?

Phương Hành nhớ tới lý do Đại Kim Ô bị hãm hại, nhất thời cười phá lên.

Hắn thấy, tiểu quỷ Đại Kim Ô ngày bình thường láu cá lại bị chịu thiệt thòi như thế chẳng khác nào lật thuyền trong mương!

- Ta?

Kim Ô lại khẽ giật mình:

- Ta không bị người khác hãm hại, ngược lại là bị bỏ đá xuống giếng… nam nhân mà, phạm sai lầm không phải rất bình thường sao?

- Hử? Không phải ngươi bị hãm hại sao?

Phương Hành cũng khẽ ngẩn người, lên tiếng hỏi.

Đại Kim Ô da mặt dày thật sự không có ý giấu diếm, uống một ngụm rượu, lại nói:

- Thật ra việc đó là thế này, ngày đó ta bị mấy người bằng hữu gọi tới nơi đó uống rượu, uống xong ba vò rượu thì lão bò cạp kia liền dẫn tới một cô tiểu thiếp mới lấy về nhà, người kia là Thủy Linh, non mềm tới có thể bóp ra nước, còn đặc biệt mị hoặc ta… Người anh em ngươi nói xem có thể bỏ qua sao? Liền tranh thủ rót cho lão bọ cạp này mấy chén, sau khi gã say liền tiến tới sờ soạng tiểu thiếp kia…

- Vốn là chuyện ngươi tình ta nguyện, cho dù lão bò cạp có biết cũng không thể nói gì, lại không nghĩ tới tiểu thiếp của hắn lại không phải hàng tốt, không biết từ nơi nào học được tà pháp Nam Chiêm là Đa Tình đạo, lại muốn thông qua chuyện phòng the để trộm Tinh Nguyên của ta, kết quả ta tu luyện Thái Thượng Bất Tử Kinh, Tinh Nguyên vững chắc, thân thể không cạn, nàng ta lấy trộm thất bại lại gặp phản phệ, một thân tinh huyết đều khô cạn, ngay cả bản thân ta cũng chịu ảnh hưởng, khí huyết sôi trào, mãi tới sáng ngày thứ hai mới tỉnh dậy… tới lúc đó đã bị phát hiện…

Phương Hành nghe xong thì trợn mắt há hốc mồm, giờ mới hiểu được Đại Kim Ô không phải bị người ta hãm hại mà là tự làm tự chịu.

- Vậy ngươi nói bỏ đá xuống giếng là thế nào?

Phương Hành sững sờ một lát mới mở miệng hỏi.

Đại Kim Ô vỗ bàn, thở dài:

- Chính là đám bằng hữu tốt kia, lúc ấy sau khi gây ra chuyện này, Kim gia ta cũng tự nhận gặp xui xẻo, đã nói xong với lão bò cạp là sẽ lấy một viên Tiên Tinh bồi thường chuyện tiểu thiếp của gã, kết quả ai có thể ngờ, trong đó lại có một người có liên lạc ngầm với Hắc Mộc Lĩnh, âm thầm thông báo chuyện này cho Ngạc Vương bên trên Hắc Mộc Lĩnh, bọn họ liền phát động đánh bất ngờ, mua chuộc lão bọ cạp, lại vừa bức vừa dụ mua chuộc một đám bằng hữu của ta, cùng nhau chỉ điểm ta. Cộng thêm ta lúc ấy đang khí huyết sôi trào chưa có chuyển biến tốt đẹp, chờ lúc phản ứng kịp đã bị đưa tới trong đại điện Yêu đình…

Chuyện phía sau Phương Hành đã biết, chỉ là gút mắc trong đó vẫn không nghĩ thông.

Đại Kim Ô nói ra việc này có thể nói là gặp vận rủi, đương nhiên đó cũng là hậu quả việc bị người khác chú ý, nói không chừng đã âm thầm muốn tính kế, chỉ là tiểu tử này vận may quá kém, còn chưa đợi người ta xuất thủ, tự bản thân đã xảy ra chuyện…

Kết quả bị người ta giăng lưới, tóm chặt lấy gã.

- Thạch trưởng lão Nhân tộc cũng không phải thứ gì tốt, trong đại điện Yêu đình liền nói rõ với ta, nếu muốn mạng sống chỉ có thể giao ra pháp môn mạnh mẽ trong thân thể ta… giao thì giao, Kim gia ta cũng không phải hạng người sống chết ôm kinh văn không buông, nhưng mấu chốt là ta không thể giao ra được, kinh văn kia không thể nói, không thể truyền, bị phong ấn trong thần hồn, ta giao làm sao được?

Nói đến đó Đại Kim Ô liền tức giận uống một ngụm rượu, ném hũ rượu rỗng xuống dưới đất.

- Người tính toán ngươi chỉ sợ còn khó dây dưa hơn Thái Thạch kia…

Phương Hành trầm mặc, nói một lượt những suy đoán ở Cô Nhận sơn cho Đại Kim Ô lại hù tên này không nhẹ, không ngờ tới lại có tộc Cửu Đầu Trùng trong truyền thuyết để mắt tới mình, ngẫm nghĩ lại liền phát lạnh:

- Khó trách từ sau khi nhốt ta vào đây, một là không thẩm vấn, hai là không dùng hình, chỉ ném ta ở chỗ này tự sinh tự diệt, không ngờ vẫn còn thủ đoạn phía sau…

Phương Hành nói:

- Ta cảm thấy những người kia chắc chắn có tính toán, cho nên cảm giác không thể kéo dài, phải nhanh chóng mang ngươi ra ngoài!

Đại Kim Ô liên tục gật đầu, cười hắc hắc nói:

- Quả nhiên là huynh đệ tốt…

Bỗng nghĩ lại, kinh ngạc nói:

- Không đúng, ngươi ở bên ngoài còn có thể nghĩ cách mang ta ra ngoài, nhưng hôm nay ngươi cũng bị nhốt vào, còn mang ra ngoài cái gì chứ? Không nói tới chung quanh Hắc Uyên đại ngục có tầng tầng đại trận, chính là ngục tốt trấn thủ tại tầng thứ nhất Hắc Uyên đại ngục cũng không phải thứ dễ chọc…

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Nếu không có cách, sao ta dám trực tiếp tới tìm ngươi?

Đại Kim Ô thấy nụ cười của hắn liền phát lạnh, gã hiểu rõ Phương Hành luôn to gan lớn mật, chỉ sợ phiền phức nhỏ, không sợ phiền phức lớn, thấy hắn nở nụ cười này liền run giọng nói:

- Không phải ngươi muốn đánh nổ cả tòa Hắc Uyên đấy chứ?

Phương Hành nghe xong cũng có chút im lặng, nghĩ thầm tên này cũng thật quá đề cao ta.

Muốn đánh nổ Hắc Uyên đại ngục này cần tới bao nhiêu Bạo Viêm Phù chứ, hắn cũng không phải đi nhặt được…

Đại Kim Ô thấy Phương Hành không có ý định đánh nổ Hắc Uyên đại ngục thì lại thoáng yên tâm, vội vàng hỏi:

- Ngươi tính toán thế nào?

Phương Hành cười hắc hắc, nhìn lướt qua Hắc Hùng tinh đang nằm bên trên Bạch Cốt sơn, đã bị hắn cùng Đại Kim Ô làm đệm thịt, lại nhìn về phía đám yêu ma hung tàn dữ tợn phía dưới, khẽ thở dài nói:

- Hắc Uyên đại ngục chỉ có một cửa ra…

Đại Kim Ô cũng mang vẻ mặt đau khổ:

- Còn không phải sao, tất cả cũng chỉ có một lối ra, mà lại có trùng điệp Yêu binh trấn giữ, còn có Kim Đan Đại Thừa trấn áp một phương. Ngươi cũng đừng xem nhẹ chúng nó, Yêu binh Trúc Cơ hậu kỳ có thể thi triển pháp lực điều khiển binh khí, ở trong nhà ngục này cũng đủ giết chết Kim Đan hậu kỳ rồi, huống chi còn có nhiều như vậy? Muốn cưỡng chế mở đường căn bản không làm được!

- Cưỡng chế mở đường?

Phương Hành khinh bỉ liếc nhìn nó:

- Chuyện ngu xuẩn này ngươi cũng nghĩ ra.

Đại Kim Ô có chút không hiểu, nói:

- Ta cảm thấy ngươi cũng không làm được việc này, vậy ngươi định làm sao?

Phương Hành uống một hớp rượu, dùng chân đạp con gấu đen nói:

- Ở đây không phải còn có con tin sao? Ép bọn họ mở cửa!

- Nó?

Đại Kim Ô nhất thời có chút im lặng nói:

- Con gấu đen này ở bên ngoài đoán chừng là có chút quan hệ, trước đó nó phái người bắt ta, trên thực tế không dám hạ tử thủ, nhìn dáng vẻ thì là bên ngoài có người hạ lệnh cho nó để nó coi chừng ta, lại không thể lấy mạng của ta… Chỉ là, chỉ với nó, chết cứ chết, muốn ép cai ngục mở cửa Hắc Uyên đại ngục còn thiếu hơi nhiều đó?

- Báo…

Nhưng vào lúc này chợt thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, có mấy tiểu yêu truyền lệnh nhanh chân vọt vào, nhanh như chớp chạy tới bên dưới Bạch Cốt sơn, do dự một chút cũng không biết nên quỳ với Hắc Hùng tinh đang làm con tin hay là quỳ với người ngồi trên cao.

Cũng may Đại Kim Ô giải quyết buồn rầu cho nó, phiền não nói:

- Có gì nói mau!

Tiểu yêu này nhẹ nhàng thở ra, vội vàng kêu lên:

- Đại… Đại Vương, việc lớn không ổn, mấy Yêu vương khác trong Hắc Uyên đại ngục đều dẫn nhân mã đánh tới, nói muốn bắt một tu sĩ Nhân tộc tên là Phương Hành, hiện binh đã tới dưới thành rồi…

- Tới thật nhanh!

Phương Hành nghe vậy liền đứng lên, đã sớm có chuẩn bị với việc này, không chút kinh hoảng, ngược lại cười nói với Đại Kim Ô:

- Đi thôi, đi xem người muốn giết ta là ai, hắc hắc, muốn đi ra ngoài chỉ có thể dựa vào bọn chúng!

Chương 521: Xông thẳng vào yêu trận

Nghe tiểu yêu tới báo, Phương Hành cùng Hắc Hùng Vương liền leo lên đỉnh Bạch Cốt sơn nhìn ra xa, thình lình thấy ba hướng đông, tây, nam đều có khói báo động cuồn cuộn, đỏ rực một màu, sau sơn phong, giữa u cốc, trước sườn đồi đều có uy thế không hề thua kém ai tiến tới, thậm chí còn lấy da thú may làm lá cờ, hoặc thêu một chữ “Viên”, hoặc thêu một chữ “Hổ”, người đến bất thiện.

- A… Lại là mấy vị Hung Viên Đại Vương, Huyết Hổ Đại Vương, Quỷ Bức Đại Vương, Thiết Thi Đại Vương, Ngô Công Đại Vương cùng đánh tới, phải làm sao mới ổn đây, chúng ta bây giờ không chừng sắp trở thành đồ ăn của người khác rồi…

Từng tiểu yêu thủ hạ của Hắc Hùng Tinh Bạch Cốt sơn nhìn thấy đều bị dọa sợ, không ngừng kêu khổ.

Trước khi Phương Hành tới cũng đã chuẩn bị tư tưởng, biết trong đại ngục Hắc Uyên không hề yên bình, mấy vị yêu ma thân thể cường đại đều có chỗ dựa, chiếm cứ vài miếng đất bên trong Hắc Uyên đại ngục xưng vương xưng bá. Bọn họ không chỉ thu nạp người bên trong, chèn ép tội tù mà bên ngoài cũng có gia tộc hoặc thế lực khác ủng hộ, mục đích chính là thuận tiện cho thế lực bên ngoài khống chế thế cục bên trong Hắc Uyên đại ngục.

Yêu tộc tranh đấu còn thảm thiết hơn nhiều so với Nhân tộc, điểm này từ trên xuống dưới ai cũng nhìn ra được, nơi cao nhất chính là Yêu đình. Tuy nhiên, trên danh nghĩa là chỗ chí cao của Yêu tộc, tất cả vận mệnh Yêu tộc cùng pháp chỉ đều được Yêu đình thập đại trưởng lão bàn bạc công bố ra, nhưng trên thực tế, cái gọi là thập đại trưởng lão cũng chỉ là mấy đại yêu mạch đưa người của mình vào mà thôi, làm chủ phía sau Yêu đình vẫn là mấy thế lực và chủng tộc mạnh mẽ, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết.

Mà dưới cùng chính là Hắc Uyên đại ngục, không biết là cố ý hay vô tình, bên trong Hắc Uyên đại ngục cũng bị những thế lực cường đại bên ngoài gây ảnh hưởng, nâng đỡ người của mình, dùng để thuận tiện xử tử hoặc bảo vệ một số nhân vật bị nhốt trong này. Nhưng trên thực tế còn có vô số đại nhân vật vô cùng quan trọng, ví dụ như Đại Kim Ô trước đó cũng là một loại bảo vệ.

Đây thật ra cũng là đặc tính của Yêu tộc, bản thân nội bộ Yêu tộc không ngừng mâu thuẫn. Lúc không tu hành là sói ăn dê, dê ăn cỏ, đều có thuộc tính thiên định, loại cảm giác cừu hận cùng cưỡng ép này đã sớm in sâu vào trong xương cốt của bọn chúng, được coi là bản năng cừu thị lẫn nhau, không ngừng phân tranh, có thể nói, nếu không phải Nhân tộc thế lớn bức bọn chúng phải liên thủ tự vệ thì chúng đã sớm đánh nhau rồi.

Bên trong Hắc Uyên đại ngục cũng có vài Ma Vương được các đại thế lực nâng đỡ, cũng chính là ngục bá. Lúc đầu bọn họ cũng căm thù lẫn nhau, nước sông không phạm nước giếng, phân thành chín tòa Truyền Tống pháp trận khác nhau, rất ít khi có cục diện công phạt trắng trợn, nhưng bây giờ những Ma Vương này lại không hẹn mà cùng dẫn yêu ma tới đánh Bạch Cốt sơn.

Thế lực Hắc Hùng Vương cũng không phải đối thủ của mấy thế lực khác, tiểu yêu dưới trướng thấy một màn này liền sợ tè ra quần.

- Bà mẹ nó, vì sao ngươi lại rước tới nhiều người muốn giết ngươi vậy chứ? Rốt cục ở bên ngoài ngươi có bao nhiêu kẻ thù?

Đại Kim Ô thấy Bạch Cốt sơn dường như bị vây kín xung quanh cũng giật nảy mình, kinh hồn táng đảm hỏi Phương Hành.

- Hì hì, không nhiều, chỉ có một người có bản lĩnh.

Phương Hành cười lạnh nhìn đám yêu vây quanh Bạch Cốt sơn, trong lòng phát hỏa.

Người hắn đắc tội tuy không ít, nhưng người có bản lãnh khiến mình mới vào Hắc Uyên đại ngục chưa tới một ngày liền có nhiều yêu ma vây giết thế này lại không nhiều, cho dù là Trục Yêu Minh cùng sứ giả Thần Châu sợ là cũng không thể khống chế được nhiều Ma

Vương trong Hắc Uyên đại ngục này như thế. Đám Ma Vương kia chỉ có thế lực phía sau chúng mới có thể phát động, mà người có thể khiến thế lực phía sau chúng cùng hạ lệnh lấy tính mạng Phương Hành, ngoại trừ nữ tử xinh đẹp vô song nhưng lại hung ác nham hiểm độc ác của Thanh Khâu sơn kia thì không còn ai khác.

Thậm chí có thể nàng căn bản không cần mở miệng, tự nhiên sẽ có người lập tức thay nàng tới lấy tính mạng của Phương Hành.

- Nhân tộc Phương Hành ở nơi nào? Mau chóng hiện thân nhận lấy cái chết!

Một tên Hung Viên thân thể cao ba trượng mang theo một cái thạch bổng đen nhánh trèo lên trên vách đá, rống to.

- Đến chỗ của ta nhận lấy cái chết, sẽ giữ cho ngươi được toàn thây!

Sau khi rít lên một tiếng, một con Ác Hổ nửa người đường vân hoa râm hiện thân, ồn ào mở miệng.

- Xem ra tu sĩ Nhân tộc này đắc tội với không ít người, mọi người ra tay nhẹ chút, trước tiên cứ bắt lại rồi nói sau, mau tới chỗ của ta!

Không trung lại rung động, là một con Hắc Bức dài hai trượng kêu to, xoay tròn trên không trung.

Sau khi giọng nói của bọn nó vang lên, mấy trăm tiểu yêu cũng nhao nhao nghển dài cổ, uy thế chấn thiên.

- Có nhiều người muốn mạng ta vậy sao? Chúng ta lần đầu gặp nhau mà!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, nhảy lên một ngọn núi đá cao nhất Bạch Cốt sơn, nhìn vị Ma Vương kia, lạnh giọng quát.

- Là lần đầu tiên gặp, nhưng ai bảo bên ngoài ngươi lại có kẻ thù? Hắc hắc, thế lực Đông gia phía sau ta nói, một cái đầu của ngươi có thể đổi lấy ba ngàn cân thịt cho ta, khiến gia gia không thể nhịn được. Bớt nói nhiều lời đi, mau mang đầu ngươi ra, chỉ vì ngươi mà lặn lội từ Đông sơn chạy tới nơi này, gia gia đã bỏ hết cả vốn liếng rồi!

Con Hung Viên kia rống to, thạch bổng trong tay bổ về phía hư không hai cái.

- Ha ha, Viên Vương, Đông gia phía sau ngươi thật quá hẹp hòi, chỉ cho ngươi ba ngàn cân thịt sao? Biểu đệ ta đang ở bên ngoài đã nói, chỉ cần ta có thể thay tiểu tổ Sư tộc Vân Sơn lấy đầu tên này sẽ cho ta sáu ngàn cân thịt, cho nên ngươi hãy nhường cho ta, ta lấy được sáu ngàn cân thịt có khi sẽ chia cho ngươi một nửa…

Bạch Hổ đường vân hoa râm rống to, trêu chọc Viên Ma Vương.

- Hắc hắc, trong mắt hai người các ngươi chỉ có thịt sao? Thật đúng là nghèo kiết hủ lậu, muốn ăn thịt cứ bắt đám tiểu yêu Bạch Cốt sơn này tới làm thịt, không phải liền có sẵn thịt để ăn sao? Các ngươi vẫn là nhường tên này cho ta, tiểu tổ Cửu U nhất mạch chúng ta nói, nếu ta có thể lấy đầu tên này xuống, nó sẽ cho ta mười tiểu yêu tinh non mềm, đó chính là món hàng tốt!

Mở miệng cuối cùng là Bức Vương khiến Hổ yêu cùng Hung Viên vô cùng khinh bỉ.

- Con mẹ nó ta chỉ đáng giá mấy ngàn cân thịt cùng mấy tiểu yêu tinh thôi sao?

Nghe bọn hắn nói thế, Phương Hành cũng hiểu được giá thị trường của mình, trong lòng nhất thời có chút không phục!

Vốn cho rằng mình ở bên ngoài rất đáng tiền, không nghĩ tới tiến vào Hắc Uyên đại ngục lại rơi vào cảnh quẫn bách như thế!

- Hai vị đại gia, các ngươi mau thả ta ra, chúng ta mau chạy trốn thôi…

Hắc Hùng tinh bị Phương Hành dùng Khổn

Tiên Tác trói như một cái bánh chưng khóc lên, vô cùng buồn bã.

Nó hiểu rất rõ, tuy mấy vị Ma Vương này chỉ muốn tới bắt giết Phương Hành, nhưng chỉ sợ mình cũng không được tốt đẹp gì, mấy tên ngốc kia sẽ thuận tay tiêu diệt Bạch Cốt sơn. Mà thế lực một phương của mình trong mắt bọn hắn chỉ sợ cũng như một đống thịt, nếu không mau trốn, không chừng một ngày sau sẽ bị người ta hầm tới nát bét thơm nức trong một chiếc đỉnh lớn…

Ngay cả ánh mắt Đại Kim Ô cũng lấp lóe:

- Đúng thật là không cách nào tiếp tục cứng rắn nữa, tới đây đều là nhân vật lợi hại xưng bá một phương trong Hắc Uyên đại ngục, thân thể vô cùng cường tráng, hai chúng ta sợ không thể làm gì chúng… Mẹ nó, muốn chạy tới Ô Trạch lĩnh cũng không được, con dơi thối kia cũng tới, đại gia ta biết bay cũng không hề có ưu thế trước mặt nó, chỉ có thể vừa trốn vừa nghĩ!

- Trốn?

Phương Hành cười lạnh một tiếng:

- Hắc Uyên đại ngục là một nơi xây dưới lòng đất, một ngày có thể vừa đi vừa về, ngươi muốn chạy đi đâu?

Đại Kim Ô kinh ngạc:

- Vậy muốn làm thế nào?

Phương Hành lấy hắc sắc cự kiếm ra cắm xuống mặt đất:

- Bọn chúng muốn đầu của ta, vậy phải xem bản lĩnh của chúng.

Đại Kim Ô bị hù tới tròng mắt muốn rơi ra:

- Thật sự muốn đánh với bọn hắn sao?

Phương Hành cười ha ha, nghiêng đầu liếc nhìn Đại Kim Ô:

- Mới một thời gian không gặp mà gan ngươi lại nhỏ đi thế rồi à? Có dám đấu một trận không?

Đại Kim Ô bị hắn khích tướng, hỏa tính liền nổi lên:

- Hây dà, khích ta đúng không? Đại Kim gia liền theo ngươi quậy một trận!

Một người một quạ nhẹ nhàng đối đáp vài câu lại muốn cứng rắn cản mấy Đại Ma Vương này khiến đám tiểu yêu chung quanh Bạch Cốt sơn đều hoảng sợ.

- Hai vị đại gia, các ngài điên rồi sao? Lại muốn cứng đối cứng với bọn hắn?

Hắc Hùng tinh khóc không ra nước mắt, nếu không phải bị Khổn Tiên Tác trói thì đã sớm nhanh chân chuồn đi rồi.

Phương Hành cười hắc hắc, dùng hắc sắc cự kiếm nâng cằm của nó:

- Cẩu Hùng ngươi nói xem, bản lãnh của ta có lớn không?

Hắc Hùng Tinh giật nảy mình, run giọng nói:

- Lớn… cực lớn!

Phương Hành nói:

- Nếu ngươi tin tưởng ta, ta sẽ cho ngươi một cơ hội… rời khỏi Hắc Uyên đại ngục!

Giải thích xong liền bám vào bên người Hắc Hùng tinh, trầm thấp nói vài câu, cả người Hắc Hùng tinh… nhất thời đều ngây ngẩn.

Còn Phương Hành lại cười ha ha một tiếng, phất tay lấy Khổn Tiên Tác xuống, phi thân nhảy lên giữa không trung. “Bá” một tiếng vung hắc sắc cự kiếm lên, còn Đại Kim Ô cũng kêu to một tiếng, giương cánh bay lên. Phương Hành đạp trên lưng nó, một người một quạ tiến thẳng về phía đại trận Yêu binh lít nha lít nhít bên ngoài Bạch Cốt sơn, khí thế này dường như muốn đơn lẻ đấu với vạn yêu ma…

Bay thẳng vào giữa, Phương Hành hét lớn, thanh âm vang vọng bốn phía:

- Các ngươi đã bị ta bắt… đầu hàng được sống, phản kháng sẽ phải chết!

Còn Đại Kim Ô lại kêu càng có khí thế:

- Oa… oa… oa…

- Hai người này điên rồi sao?

Bên ngoài Bạch Cốt sơn, thần sắc Hung Viên cổ quái nhìn Ác Hổ Vương cách đó không xa, có chút muốn cười lại cười không nổi.

- Hắc hắc, mặc kệ chúng, trước lấy đầu tên kia trước, mang ra ngoài đổi đồ với Đông gia…

Còn Huyết Bức Vương trong không trung lại cười dài một tiếng, ra lệnh với nhóm tiểu yêu phía dưới.

- Ngao…

Khắp núi, vô số nhóm tiểu yêu cùng ngửa mặt lên trời rống dài, đều cầm xương trắng, binh khí chế từ đá, cũng có mấy con tiểu yêu dùng móng vuốt sắc bén ma sát. Dưới mệnh lệnh của mấy vị Yêu Vương đều điên cuồng cùng huyết tính vọt thẳng về phía Bạch Cốt sơn, vào lúc này trong mắt bọn chúng không chỉ nhìn thấy mỗi Phương Hành và Kim Ô, mà còn có nhóm tiểu yêu Bạch Cốt sơn nữa.

Đối với bọn chúng, đây chính là một bữa tiệc thịt sống có thể thỏa thích tận hưởng…

Chương 522: Triệu hoán hung thú.

- Phương Hành, nạp mạng đi!

- Tạp chủng Nhân tộc, còn không mau chịu trói?

Trong tiếng kêu to, Phương Hành bay thẳng về phía đám Yêu Vương vây khốn Bạch Cốt sơn, uy thế vô tận. Mà đám Yêu Vương vừa hạ xuống cũng lập tức có vài yêu ma thực lực mạnh mẽ nhảy lên muốn bắt giết Phương Hành và Kim Ô, lập được công đầu. Chỉ là khi hắc sắc cự kiếm trong tay Phương Hành vung lên, chỉ thấy không trung huyết nhục văng tung tóe, tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt đã trảm được mấy con yêu ma.

Tới lúc này mấy Ma Vương kia liền phát hiện tu sĩ Nhân tộc cùng Kim Ô này không phải hạng người dễ đối phó, cuồng bạo hét to, ra lệnh cho một đám tiểu yêu tiến lên vây chiến, đây chính là chiến thuật biển người điển hình. Bên trong Hắc Uyên đại ngục, đám sinh linh đều có sức mạnh nhục thân có thể dùng, loại vây giết này là đáng sợ nhất, Hắc Hùng Tinh cũng đã từng dùng loại phương pháp này ép Đại Kim Ô không chỗ quay đầu.

Ầm ầm!

Trong lúc nhất thời, đám tiểu yêu xung quanh giống như thủy triều, hết lớp này tới lớp khác ào tới!

Cho dù chạy trốn cũng vô dụng, Huyết Bức Vương dẫn đầu một nhóm Yêu tu phi thiên khiến cả không trung đều hiện đầy nhân mã tiểu yêu.

- Các con, cho dù hắn có quỳ xuống cầu xin tha thứ cũng không tha, nghe bản Đại Vương, đánh nhau với bọn chúng…

Vào lúc này, sau khi Hắc Hùng Vương được tự do, giống như đã trải qua một phen khổ sở suy ngẫm, cuối cùng ra quyết định. Rống to một tiếng, thân thể tăng vọt, rút ra một thạch trụ lớn dài bốn, năm trượng từ bên cạnh, dẫn đầu nhảy vào chiến đoàn. Những tiểu yêu Bạch Cốt sơn phía sau nó cũng biết khó thoát khỏi kiếp nạn trở thành thức ăn của người khác, thời điểm tuyệt vọng đều liều mình xông ra.

- Đại Vương nhà ta đã chọn tu sĩ Nhân tộc này, ai dám đoạt chính là địch nhân của chúng ta…

Đúng lúc này, phía tây nam lại có một đội yêu ma vọt thẳng vào. Dẫn đầu là một con Cự Xà nửa hình người, cầm một cái Tam Xoa Kích màu đen, sau một tiếng gào thét liền trực tiếp gia nhập vào chiến đoàn, gặp người giết người, trong nháy mắt liền chém giết không ít tiểu yêu dưới trướng Hung Viên, Ác Hổ và Huyết Bức, nhanh chóng tiếp cận Phương Hành.

- Là con rắn chết tiệt nào thế ? Sao lại động thủ?

Ba vị Đại Vương Hung Viên, Ác Hổ, Huyết Bức nhất thời đều kinh hãi, Huyết Bức lại kêu lớn:

- Con rắn chết tiệt, sao ngươi vừa tới đã động thủ? Mục đích của chúng ta cũng là vì lấy đầu tên này, sao không hợp tác với nhau?

Cự Xà bán nhân ngẩng đầu nhìn nó, quát:

- Chủ tử phía sau không phải muốn đầu hắn mà là muốn bắt sống, mà đám các ngươi cũng xứng hợp tác với ta sao? Nhanh chóng rút quân đi, nếu không sẽ bị chém giết sạch sành sanh!

- Cho thể diện mà không cần, hôm nay dứt khoát tiêu diệt thế lực một phương nhà ngươi!

Huyết Bức giận dữ, phất tay hạ lệnh Yêu binh cùng tiến lên tiêu diệt thế lực Cự Xà bán nhân.

- Hóa ra là thế lực Cô Nhận sơn bồi dưỡng ra được bên trong Hắc Uyên đại ngục…

Vào lúc này, Phương Hành thấy Cự Xà bán nhân âm thầm đánh tới liền hiểu rõ. Cự Xà bán nhân này chính là thế lực được Cô Nhận sơn bồi dưỡng trong Hắc Uyên đại ngục, đã nhận được mệnh lệnh của Cô Nhân sơn phải bảo vệ hắn trong Hắc Uyên đại ngục. Lúc đầu bọn chúng còn đang chờ Phương Hành tới tìm, kết quả bên trong này đã làm lớn chuyện, bọn chúng nghe được tin tức liền trực tiếp chém giết tới đây.

Hắc Hùng Tinh Bạch Cốt sơn bắt đầu phảng kháng, lại có một phương thế lực Cự Xà bán nhân gia nhập, tình hình chiến đấu nhất thời trở nên mãnh liệt.

- Lang Vương đã tới, Nhân tộc Phương Hành ở đâu?

- Kim Tiến Đại Vương đã tới, muốn giết Nhân tộc Phương Hành, ai dám ngăn cản ta liền giết…

Lúc chiến đấu thỉnh thoảng truyền tới tiếng hét lớn, lại là mấy bá chủ một phương chạy tới gia nhập chiến đoàn.

Trong lúc nhất thời, một vùng Bạch Cốt sơn biến thành máu chảy thành sông…

…

…

- Cuối cùng vẫn là Tiên Cơ công chúa bản lĩnh cao minh, lúc đầu ta muốn làm thịt tên Nhân tộc khốn kiếp này rồi, cũng may nàng nghĩ tới ta, không ngờ căn bản không cần ta xuất thủ, mấy vị tiểu tổ kia sinh lòng ngưỡng mộ nàng cũng nhịn không được mà xuất thủ. Ngay cả mấy vị Ma Vương trong nhà ngục ngày bình thường ngay cả ta cũng không dám trêu chọc đều tới đuổi giết tên khốn kiếp kia, bây giờ có thể xem trò vui rồi…

Lúc này bên trong đại điện Hắc Uyên, Hỏa Tê Yêu tướng nhìn vách đá ở một bên, nhẹ giọng thở dài.

Trên vách đá này đang hiện lên hình ảnh hiển hóa một vùng ác chiến phát sinh ở Bạch Cốt sơn, giúp gã hiểu rõ biến động trong ngục.

Lúc này một vùng Bạch Cốt sơn lại có thêm mấy Yêu Vương gia nhập vào, hàng trăm tiểu yêu lít nha lít nhít trên Bạch Cốt sơn, ác chiến không nghỉ, có thể nói, thế cục bây giờ dường như tất cả Yêu Vương có chút bản lãnh trong Hắc Uyên đại ngục đều đã tới, khiến Bạch Cốt sơn máu chảy thành sông, giống như một thịnh yến huyết nhục, bởi vậy đã chứng minh được giá trị to lớn của đầu Phương Hành….

- Đại nhân, chuyện có chút lớn rồi, có cần bẩm báo ngục chủ không?

Một Yêu binh bên cạnh Hỏa Tê Yêu tướng chần chừ hỏi.

Bọn họ bình thường mặc dù đều bỏ mặc nhóm yêu tù tự sinh tự diệt trong Hắc Uyên đại ngục, nhưng vẫn ngăn cản một số trùng sát đại quy mô xuất hiện. Lúc này Yêu binh phát hiện một vùng Bạch Cốt sơn bên trong Hắc Uyên đại ngục tụ tập hơi nhiều yêu ma nên mới mở miệng nhắc nhở.

- Bẩm báo cái rắm, những người này đều là tới giết tu sĩ Nhân tộc, đợi tới khi bọn chúng lấy được đầu kẻ này tự nhiên sẽ rời đi, nhiều nhất chẳng qua là thuận tay tiêu diệt thế lực Hắc Hùng tinh của Bạch Cốt sơn mà thôi, thương tổn không nhiều. Các ngươi cứ ngoan ngoãn theo đại gia ta ở chỗ này xem kịch hay đi, ai dám báo chuyện này lên trên, gia gia ta liền đập chết người đó!

Hỏa Tê Yêu tướng nổi giận nhất thời hù đám Yêu binh dưới trướng không dám lên tiếng.

…

…

- Hiện tại nhóm tiểu yêu đã chết không ít? Phân ra cũng đủ một đống lớn đồ ăn, có thể ăn một trận no nê rồi!

Tình hình chiến đấu tiến hành vỏn vẹn trong một nén hương, lúc này Ác Hổ Vương mới trầm giọng mở miệng.

- Không tệ, thêm nữa thì sẽ không tốt, như bây giờ là vừa vặn…

Huyết Bức Vương cũng mở miệng phụ họa.

- Vậy chúng ta nên xuất thủ thôi, người tới càng ngày càng nhiều, vẫn là ba người chúng ta liên thủ giết tu sĩ Nhân tộc này trước rồi nói sau, tránh cho các thế lực khác cướp mất đầu của hắn, như vậy chúng ta sẽ trở thành dã tràng xe cát biển đông….

Hung Viên hạ quyết định, nhìn thoáng qua Ác Hổ cùng Huyết Bức.

- Được!

- Cùng ra tay!

Ba đại Ma Vương hạ quyết định xong liền hét lớn một tiếng, hóa thành bản thể, thân thể giống như ngọn núi nhỏ lao về phía Kim Ô cùng Phương Hành đang chém giết trên chiến trường. Hung Viên cùng Thạch Bổng, ngang ngược vô song; Ác Hổ thì bổ nhảo về phía trước mười trượng, móng vuốt huyết tinh trực tiếp chộp về phía Kim Ô đang đưa lưng về phía nó; còn Huyết Bức thì ngang ngược cười dài, cuốn một cái túm thẳng tới phía sau Phương Hành. Ba chúng nó trước dự định liên thủ giết Phương Hành rồi nói sau, miễn việc đêm dài lắm mộng.

- Tách ra…

Phương Hành đã sớm phát giác ra ba tên khốn này không có ý tốt, gào lên một tiếng, nhảy lên từ trên lưng Kim Ô.

“Vèo” một tiếng, hắn cùng Kim Ô một trên một dưới bay vút qua, tránh được sự đuổi giết của ba tên Ma Vương.

Nhưng cũng đồng nghĩa với việc Phương Hành mất đi tọa kỵ, thân hình sau khi bay tới không trung đã bắt đầu rơi xuống.

- Ha ha, tu sĩ Nhân tộc này không có năng lực phi thiên, xem lần này hắn có thể chống cự được sự tấn công của chúng ta hay không…

Huyết Bức Vương nhìn về phía xa, không ngừng cười to, từ không trung bay thẳng về phía Phương Hành.

Còn trong mắt của Hung Viên ở phía dưới cũng tỏa ra vẻ ngoan độc, hung hăng quất một côn về phía thân thể Phương Hành đang rơi trong không trung.

Chúng nó thấy Phương Hành không thể ngự không, thân thể ở trên không trung không tiện di chuyển liền mượn cơ hội bắt lấy hắn. Nhưng không ngờ, thân thể Phương Hành trên không trung nhưng ánh mắt quét qua liền thấy xung quanh Bạch Cốt sơn có hơn vạn yêu ma, biết được thế lực toàn bộ Hắc Uyên đại ngục đã tụ về đây hơn bảy phần, biết thời cơ đã tới.

- Muốn chơi, ta liền chơi với các ngươi…

Hắn rống to một tiếng, tay dò xét phía sau đầu, từ trong Động Giới Chỉ lấy ra một bức tranh, sau đó ném lên không trung, mở bức họa ra. Bên trên bức tranh vẽ một con hung thú dáng vẻ khác biệt, mà phía trên đó lại dày đặc sát khí, sinh động như thật. Cùng lúc đó Phương Hành đã cắn đầu ngón tay cái, tay bắt đầu bắt pháp huyết, vẽ huyết ấn lên trên bức tranh.

Huyết ấn này vẽ một chuỗi dài lên trên hung thú.

Vào lúc này bỗng nhiên ở giữa bức họa hiện lên ánh sáng trắng kinh người, làm đau mắt người khác.

Mà đúng lúc Phương Hành rơi xuống đột nhiên vang lên một tiếng hét kinh người, một con thanh sắc Cự Ung dài hơn mười trượng xuất hiện dưới chân hắn, trên thân tản ra khí thế hung ác vô tận đánh thẳng về phía không trung phía trước. Đám yêu ma thân thể to lớn ở Bạch Cốt sơn khi so với Cự Ưng này lại có vẻ nhỏ bé, thân thể nó giống như mây đen che khuất trời.

- Đây... đây là quái vật gì?

Hung Viên đang đánh trên không trung cùng Huyết Bức Vương đang bay lượn đều bị thanh sắc Cự Ưng này dọa sợ, đứng ngay tại chỗ.

Hắc Uyên đại ngục chính là dựa vào sức mạnh nhục thân để kiếm cơm, bọn họ có thể xưng vương xưng bá cũng bởi vì sức mạnh nhục thân mạnh mẽ, nhưng sau khi nhìn thấy thanh sắc Cự Ưng này đều bị dọa tới toàn thân run rẩy... đây là nhân vật cường hãn cỡ nào?

Khí tức hung hãn trong thân thể Cự Ưng này dường như bức bọn chúng không thở nổi.

- Ha ha... hiệu quả không tệ... giết sạch đám yêu quái này đi...

Chương 523: Đồ sát đại ngục

Thanh sắc Cự Ưng cao mười trượng, nháy mắt xuất hiện liền chấn kinh tất cả yêu ma. Đối với đám yêu ma thân thể cao nhất cũng chỉ ba bốn trượng như chúng, thanh sắc Cự Ưng này giống như một quả cân từ trên trời giáng thẳng vào trong lòng họ, trong lúc nhất thời, tiếng kêu la giết, tiếng hô to gọi nhỏ muốn lấy “đầu tu sĩ Nhân tộc” chung quanh Bạch Cốt sơn đều yên ắng.

Chỉ có thanh sắc Cự Ưng từ trong chiến trường bay lượn về phía bắc, vỗ một cánh liền tạo ra một trận cuồng phong bên dưới, thổi loạn chiến cục.

Nhưng như thế vẫn chưa kết thúc, ở phía bắc hẻo lánh, Phương Hành lại vung tay, phía trên bức tranh lại hiện ra bạch quang, nếu thả chậm thời gian có thể nhìn thấy một tia bạch quang từ trên bức tranh đánh xuống mặt đất, lại tạo thành một cái mắt trận trong tám trận đạo, ở giữa mắt trận, quang mang linh động, trong phút chốc lại tạo thành một cái Truyền Tống pháp trận…

Một chỗ khác trong Truyền Tống pháp trận mờ mờ ảo ảo vang lên một tiếng gào thét chấn thiên nhiếp địa, sau đó ở giữa pháp trận xuất hiện một điểm đen, trong nháy mắt lớn dần, cuối cùng cao tới chừng hai mươi trượng, giống như một ngọn núi nhỏ, hung uy trên người giống như trở nên chân thực khiến lòng người lạnh lẽo, rõ ràng là một con Ma Viên.

- Thứ hai…

Sau khi triệu hoán ra con Ma Viên này, Phương Hành không ngừng khắc nào, trong chốc lát đã khống chế thanh sắc Cự Ưng bay về một góc khác.

- Thứ ba…

Hắn lại lần nữa kết ấn ở chỗ này, một con Ác Quy dữ tợn xuất hiện ở phía tây.

- Thứ tư…

- Thứ năm…

- Thứ sáu…

…

- Thứ chín…

Một hơi kết pháp ấn, Phương Hành trực tiếp triệu hoán ra chín hung thú to lớn vây Bạch Cốt sơn ở giữa. Chín hung thú này thân thể to lớn, sát khí bức người, đám yêu ma bị chúng vây vào giữa nhìn giống như trẻ sơ sinh đứng giữa những người trưởng thành, đừng nói tới khí tức trên thân, chỉ dựa vào huyết nhục trên người đã không cùng một cấp bậc.

Hung thú!

Chín con cự thú này đương nhiên là chủng tộc đặc thù bên trong Quy Khư, là hung thú chỉ tồn tại trong truyền thuyết cùng thời kỳ thượng cổ.

Mà lúc này, Phương Hành vụng trộm Thái Thượng Đạo Cung Di Bảo Bách Hung Đồ mang vào Hắc Uyên đại ngục, triệu hoán chúng nó tới, bộ hung đồ này thời điểm hắn chưa kết đan, cho dù dùng hết toàn lực cũng chỉ có thể luyện hóa hai ba cái pháp ấn trong đó, nói cách khác chỉ có thể triệu hoán hai, ba con. Nhưng sau khi hắn kết thành Kim Đan, tu vi phóng đại đã đủ triệu hoán chín con trong đó.

Quan trọng hơn là, sau khi hắn luyện hóa pháp ấn bên trên hung đồ ở bên ngoài, hung đồ này liền có liên hệ cùng thần hồn và tương liên với huyết mạch của hắn, nói cách khác, khi tiến hành triệu hoán, tiêu hao chính là lực thần hồn mà không phải linh lực. Hắc Uyên đại ngục áp chế toàn bộ pháp lực của sinh linh, cũng chính là linh lực, lại không có cách ngăn chặn lực thần hồn của hắn, đây cũng là lý do hắn có thể triệu hoán ở trong Hắc Uyên đại ngục.

Triệu hoán xong chín con hung thú, Phương

Hành đứng trên lưng thanh sắc Cự Ưng bay tới trên không trung, phất tay lên.

- Graoooo…

Chín con hung thú cũng ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng gầm to lớn dường như tạo thành từng cơn sóng cuộn ép vào giữa.

- Phụt, phụt, phụt, bịch…

Trong một chốc lại có gần trăm con tiểu yêu nhỏ bé bị tiếng gầm này làm chấn động tới tai mắt phun máu, ầm ầm ngã xuống.

Ngay cả đám Yêu Vương hung hãn ngang ngược, vào thời điểm chín con hung thú vây quanh cũng đều mang sắc mặt chấn kinh, không hiểu vì sao.

- Ha ha… là các ngươi chọc vào ta trước, cũng đừng trách ta đồ sát các ngươi. Giết, giết tới khi đại ngục mở cửa!

Phương Hành quát lạnh một tiếng, mắt lộ ra hung quang, hét lớn ra lệnh.

Chín con hung thú nghe được mệnh lệnh lập tức ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, vọt về phía đám yêu bên trong Bạch Cốt sơn, vung trảo đập một đám tiểu yêu thành thịt nát. Những tiểu yêu kia bên ngoài đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, lúc này lại không chịu nổi một vuốt của chúng, mà đám Ma Vương thân thể cường hoành xưng hùng một phương ở Hắc Uyên đại ngục, dưới khí tức hung hãn của bọn chúng đều phải run rẩy chân tay, thậm chí không thể sinh ra một chút ý phản kháng nào.

Hung thú là chủng tộc được trời ưu ái cũng giống như Yêu tộc, nhưng cuối cùng lại đi lên con đường tu hành khác biệt. Trên thực tế, con đường tu hành của Yêu tộc đã tham khảo Nhân tộc quá nhiều, một thân thực lực quá cậy vào pháp lực thần thông, lực chém giết của thân thể càng ngày càng yếu. Mà bọn hung thú này tuy thần trí không cao, thiếu thần thông nhưng thân thể lại cường hoành tới khó có thể tưởng tượng.

Đám hung thú Phương Hành triệu hoán tới đều là hung thú cấp bốn, được xem là loại yếu nhất ở Quy Khư, nếu chính diện đọ sức, Yêu tu Kim Đan trung kỳ có thể toàn lực đánh một trận với chúng. Nhưng bây giờ đang ở trong Hắc Uyên đại ngục, Yêu tu Kim Đan trung kỳ không thể thi triển ra pháp lực thần thông, không khác gì Trúc Cơ trung kỳ, dưới loại tình huống này đám hung thú có thể được gọi là vô địch, tung hoành tới lui, không con yêu ma nào có thể chống đỡ.

- Cứu mạng…

- Xong đời, từ đâu xuất hiện đám quái vật như thế chứ?

- Đây là yêu thú sao? Yêu thú sao lại cường đại như thế? Sao lại mạnh như thế?

Trong giây lát, toàn bộ chiến trường hóa thành một trận đồ sát, đây mới thật sự là máu chảy thành sông, thịt ép thành tương.

Vài Yêu Vương thấy tình hình như vậy làm gì còn chút ý niệm phản kháng nào, mỗi con đều thu hồi bản tướng, hóa thành nhân tướng linh hoạt, muốn tìm chỗ trống chạy trốn. Lại không nghĩ tới, Phương Hành lúc trước bị bọn họ vây giết, lúc này đang ở giữa không trung lạnh lùng nhìn chằm chằm phía dưới, sử dụng thần hồn điều động mấy con hung thú nhào tới giết mấy người bọn chúng.

Con Ác Hổ kia trước có Hung Viên, sau có Ác Quy liền kêu to một tiếng phóng về phía Hung Viên, sau đó bị Hung Viên vung tay đánh tới ngã về phía sau, lại bị Ác Quy vung trảo nhấn một cái, gắt gao ấn bên dưới móng vuốt, vô cùng hung hãn. Hung Viên thấy thế liền quay đầu đi, vừa lúc thấy Yêu Viên đang cầm đại bổng chạy trốn, trực tiếp túm vào trong tay, đưa tới trước mặt nhìn kỹ.

Cùng một tộc Viên, một thuộc Yêu, một thuộc hung thú, dáng vẻ như nhau nhưng thân thế cùng sức mạnh lại như đất và trời.

- Đại…Đại…Đại nhân, hai ta đều là một chủng tộc… tha cho ta…

Yêu Viên bị hù tới run rẩy không thôi, vứt bỏ thạch bổng trong tay, nhìn Hung Viên kêu to.

- Răng rắc…

Xem ra Hung Viên kia cũng không xem nó là đồng loại, ngửi ngửi trên người nó rồi liền trực tiếp bỏ vào trong miệng nhai.

Còn Huyết Bức thì trực tiếp bị Phương Hành ngự thanh sắc Cự Ưng đuổi bắt, không ngừng kêu khổ.

Hắc Hùng Tinh cùng Cự Xà bán nhân tới tương trợ Phương Hành lại gấp gáp thu hồi đội ngũ dưới trướng mình, đứng ở bên trong sườn núi Bạch Cốt sơn nhìn chiến trường giết chóc phía dưới, nỗi khiếp sợ khiến sâu trong linh hồn cũng phải run rẩy. Nếu bọn họ vẫn còn pháp lực thần thông, lúc này sẽ không quá sợ hãi, nhưng giờ chỉ còn sức mạnh nhục thân, thật có chút không chịu nổi uy áp của đám hung thú này.

- Xong rồi, sao lại làm lớn chuyện như thế chứ, lời hắn vừa nói rốt cục có đáng tin cậy không…

Hắc Hùng Tinh bị hù tới một thân thịt mỡ đều đang run rẩy, trong dạ dày dường như muốn phun ra nước chua.

- Lão tổ Cô Nhận sơn từng có đại ân với ta, muốn ta bảo vệ tu sĩ Nhân tộc này, nhưng không ngờ, với bản lãnh này, ta cần bảo vệ hắn sao?

Cự Xà bán nhân cũng âm thầm suy nghĩ, bản thân còn đang phụng mệnh tới bảo hộ tu sĩ Nhân tộc, lúc này lại trở thành một phần tử bị đuổi giết, đám yêu tù bị áp chế linh lực như bọn họ thật không phải đối thủ của đám hung thú kia.

- Yêu thú? Đó là yêu thú sao? Bên trong Hắc Uyên đại ngục từ đâu lại xuất hiện nhiều quái vật như thế?

Lúc này phía trên Hắc Uyên đại ngục, bên trong đại điện Hắc Uyên, Hỏa Tê Yêu tướng nhìn hình chiếu trên vách đá cũng kêu lớn lên, hoảng sợ đổ một thân mồ hôi lạnh. Đám Yêu tướng bọn họ đang làm nhiệm vụ vốn có trách nhiệm giám thị nhà ngục, phòng ngừa nội bộ xuất hiện chém giết cùng bạo hành quy mô lớn, nó cũng là nghĩ muốn xem Phương Hành bị giết mới một mực đứng ngoài quan sát. Ai có thể ngờ tới, ngay vừa rồi, đang lúc nhìn tu sĩ Nhân tộc muôn vàn khó khăn chạy trốn, đột nhiên hình chiếu trên vách đá bị hỗn loạn, giống như phải chịu sức mạnh Truyền Tống cường đại quấy nhiễu, tới lúc hình ảnh khôi phục lại bình thường, một vùng Bạch Cốt sơn lại xuất hiện biết bao nhiêu hung thú lợi hại như thế?

- Không xong, việc lớn không ổn rồi, mau chóng bẩm báo ngục chủ…

Hỏa Tê Yêu tướng không thể đứng im nhìn, run giọng kêu lớn, đồng thời vội vã bóp nát ngọc phù cảnh báo.

Thấy hung thú trong ngục mãnh liệt như thế, nó thật sự lo mình chậm chút nữa thì yêu tù bên trong đều sẽ bị giết sạch.

Tuy lúc này bẩm báo ngục chủ cũng sẽ chịu một lỗi rất lớn, nhưng vô luận thế nào cũng không thể tiếp tục trì hoãn nữa.

- Oành…

Bên trong một ngọn núi màu đen cách đại điện Hắc Uyên ba trăm dặm, trong một động phủ tinh xảo, sau một tiếng vang nhỏ vang lên, khối ngọc giản nhất thời hiện ra sắc màu dị dạng, lão giả tóc trắng ngồi ngay ngắn bên trong động phủ tu hành lập tức mở mắt, mở tay ra, ngọc giản kia liền bay tới trong lòng bàn tay ông ta, sau khi thần niệm đảo qua bên trong, lão giả đột nhiên hiện sát khí, xuất quan.

Ầm ầm!

Một thân tu vi Kim Đan Đại thừa phóng thích hoàn toàn, hóa thành tia chớp màu đen phóng về phía đại điện Hắc Uyên.

Cùng lúc đó, một đội Yêu binh Yêu tướng vốn không phải đang trực cũng nhanh chóng tập hợp, lao về phía đại điện Hắc Uyên.

- Xảy ra chuyện gì?

Lão già tóc trắng đi tới bên trong đại điện Hắc Uyên, ánh mắt lạnh lùng quét về phía hình ảnh đại loạn trong ngục đang hiển hóa trên vách đá.

- Bẩm… Bẩm ngục chủ, có chín con yêu thú to lớn đột nhiên xuất hiện ở trong ngục, đang trắng trợn đồ sát yêu tù….

Hỏa Tê Yêu tướng bị hù tới chân mềm nhũn, nhưng vẫn chỉ có thể cắn răng bẩm báo.

- Yêu thú? Yêu thú nào lại mạnh như thế? Vào từ bao giờ? Vì sao lúc này mới báo với ta?

- Tiểu… tiểu yêu không biết…

Hỏa Tê Yêu tướng dưới uy nghiêm của ngục chủ đã bị dọa tới nói cũng không lưu loát.

- Ngươi đương chức ở đây mà lại không biết?

Ngục chủ Hắc Uyên giận tím mặt, ánh mát lãnh lệ nhìn về phía Hỏa Tê Yêu tướng, khiến đối phương bị dọa tới quỳ xuống.

- Hừ, trước tạm triệu tập Yêu binh Yêu tướng trấn áp bạo loạn trong ngục, sau sẽ hỏi tội ngươi!

Ngục chủ cũng biết tình thế nghiêm trọng, không rảnh nhiều lời, hừ lạnh một tiếng liền phát ra pháp lệnh, triệu tập tất cả Yêu binh Yêu tướng…

Chương 524: Thanh Hồ Quỷ Diện

Phản ứng của Hắc Uyên đại ngục cũng không chậm, chỉ một nén hương liền có đầy đủ ba mươi sáu đội Yêu binh Yêu tướng tề tụ, lại đều thống nhất, tất cả Yêu tướng đều có tu vi Kim Đan, thấp nhất là Kim Đan tầng một, cao nhất là Kim Đan tầng bốn, người khoác thiết giáp, cầm binh khí trong tay, mà Yêu binh dưới trướng cũng đều là tinh anh, mỗi đội mười sáu người, chia làm hai tổ, pháp khí thấp nhất cũng là Giai Phối Hữu Huyền cấp.

Trên người bọn họ đều có một pháp ấn đặc biệt có thể giúp bọn họ có thể vận linh lực bên trong Hắc Uyên đại ngục.

Dạng hình thức này, đối với Hắc Uyên đại ngục có thể xem là vô địch, một đội Yêu binh liền có thể xưng bá trong ngục.

Mà ngục chủ Hắc Uyên thấy chín con hung thú này hiển nhiên cũng không dám khinh thường, triệu tập hết đội Yêu binh cùng tiến vào Hắc Uyên đại ngục dẹp loạn, đồng thời vì tính ổn thỏa còn gọi tới ba bốn vị yêu tu trưởng lão Kim Đan hậu kỳ cùng ông ta tiến vào Hắc Uyên đại ngục bình loạn, cũng phát ra phù chiếu cảnh báo tới Yêu đình, nếu có dị động liền cần Yêu đình phái Yêu binh tới trợ giúp trấn áp.

- Mở cửa yêu ngục…

Ngục chủ Hắc Uyên rống to một tiếng, đánh ra một tia linh quang ẩn chứa pháp ấn về phía kính Chân Ma Chiếu Cốt treo cao trên không Hắc Uyên đại ngục, trong kính Chân Ma Chiếu Cốt nhất thời bắn ra một chùm tia sáng xanh, chiếu thẳng về phía mặt đất lát đá xanh ở đại điện Hắc Uyên, sau đó chỗ chùm sáng xuất hiện phù văn phức tạp không ngừng biến hóa, cuối cùng hóa thành một cánh cửa đá.

- Giết vào Hắc Uyên đại ngục, tất cả đám người dám can đảm làm loạn đều giết không tha!

Ngục chủ Hắc Uyên rống to một tiếng, Yêu binh dưới trướng cùng hô to “vâng”, sau đó từng nhóm vọt vào trong cửa đá.

Mà vào lúc này, trong Bạch Cốt sơn, chín con hung thú đã biến địa vực này thành biển máu, có thể đoán được, sau việc này, Bạch Cốt sơn chí ít cũng sẽ thay đổi gấp ba lần, đất đai bị nhuộm thành màu đỏ cũng chẳng biết lúc nào mới có thể biến trở về màu sắc nguyên thủy, đám yêu tù tử thương không biết bao nhiêu, mà trong chín con yêu thú cũng chỉ có một con bỏ mình, một con bị thương mà thôi.

Dù sao hung thú thần trí khá thấp, so về trình độ vẫn sẽ bị đám yêu tù có chút thông minh đàn áp.

Mà Phương Hành lúc này đang ngồi trên đỉnh Bạch Cốt sơn, hắc sắc cự kiếm cắm bên người, trong tay mang theo một vò rượu. Ở trước người hắn chính là Hung Viên, Ác Hổ, Huyết Bức vừa rồi định vây giết hắn, lúc này đều đã chết, đầu rơi xuống đất, mà đứng cách đó không xa chính là Hắc Hùng Tinh cùng Cự Xà bán nhân đang sợ mất mật, không dám tới gần hắn.

Đại Kim Ô lúc này cũng đã xích lại gần Phương Hành, lo lắng nói:

- Biện pháp của ngươi không phải là điên cuồng giết người sao? Ngục chủ Hắc Uyên đại ngục không phải kẻ ngu, hắn có tu vi Kim Đan đại thừa, là một trong thập đại trưởng lão Yêu đình, là bán Nguyên Anh, chẳng mấy chốc sẽ tới đây bình loạn, đám hung thú này của ngươi không thể chiếm ưu thế trước mặt Yêu binh Yêu tướng có thể thi triển pháp lực, ngược lại sẽ dẫn tới đại họa…

Mà Phương Hành lại ngẩng đầu nhìn phía trên, cười hắc hắc nói:

- Ta chính là đang đợi đại họa!

Quả nhiên không lâu sau, vách đá u lam trên đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện một sự biến hóa, thanh âm ầm ầm vàng lên, sau đó ánh sáng từ trên trời rơi xuống, vách đá trên đỉnh đầu trực tiếp lui qua hai bên, lộ ra một cánh cửa khổng lồ. Sau cánh cửa kia là một đội Yêu binh mang pháp khí và thiết giáp, dưới sự dẫn dắt của Yêu tướng vọt vào, chiếm cứ chỗ trống bốn phía.

Cửa đá này chính là một cửa ra duy nhất trong truyền thuyết của Hắc Uyên đại ngục, cửa này cũng không phải đặc biệt xây dựng ở một nơi nào đó, mà chính là dùng bí pháp khống chế, kính Chân Ma Chiếu Cốt chiếu tới đâu, chỗ đó liền có thể mở cửa.

Cũng giống như lúc này, một vùng Bạch Cốt sơn có bạo loạn liền trực tiếp mở ra ở chỗ này.

- Yêu binh tới, được cứu rồi…

Phía dưới vang lên vô số tiếng gào thét, đối với những yêu tù bị giam trong Hắc Uyên đại ngục này, đây là lần đầu tiên họ cảm thấy hưng phấn khi nhìn thấy đám Yêu binh Yêu tướng có thể thi triển pháp lực cùng pháp khí…

Ầm ầm!

Từng đội Yêu binh Yêu tướng cuối cùng xông tới mấy chục đội, ước chừng ba bốn trăm người, một vùng đen kịt, dường như lấp đầy khoảng không phía trên Bạch Cốt sơn. Pháp lực cùng pháp khí trên người bọn họ kết lại một chỗ, dường như tạo thành một luồng uy áp thực chất, cơ hồ trấn áp khiến đám yêu tù muốn quỳ trên mặt đất, quỳ lạy bọn họ.

- Ngao!

Tám hung thú Phương Hành triệu hoán tới đã nhận ra luồng uy áp này, lập tức ngửa mặt lên trời gào thét với đám Yêu binh kia.

- Sao lại là yêu thú? Đây rõ ràng là hung thú trong truyền thuyết, vì sao chúng có thể tiến vào Hắc Uyên đại ngục?

Phía sau cửa đá, từng hàng Yêu binh tách ra hai bên, bước vàocuối cùng là một lão giả tóc trắng phơ, dung mạo tao nhã, không giống yêu tu mà lại giống nhà nho của Nhân tộc, ánh mắt ông ta lạnh lùng quét qua, thấy được tám con hung thú đang làm loạn phía dưới, nhất là khi mặt đối mặt cảm nhận được khí tức trên thân hung thú, nhất thời trái tim khẽ động.

- Binh sĩ nghe lệnh, trấn áp tám yêu thú làm loạn, cố gắng bắt sống!

Tâm tư khẽ động, ngục chủ Hắc Uyên lập tức ra lệnh.

Tuy là muốn trấn áp bạo loạn trong ngục, nhưng ông ta cũng có tâm tư muốn bắt sống mấy con hung thú này để tìm tòi nghiên cứu.

Cùng lúc đó ông ta cũng sai người gắt gao bảo vệ cửa ra vào để tránh sinh biến.

Ông ta đã đoán được đám hung thú này không có khả năng vô duyên vô cớ xuất hiện trong ngục, tất nhiên là có âm mưu.

Chỉ là trong lòng ông ta cũng không quá lo lắng, tám con hung thú này tuy mạnh nhưng chưa đủ khiến ông ta phải thất sắc.

- Giết…

Yêu tướng ngự hạ Yêu binh lập tức hét lớn, phân ra hai mươi bốn đội đi đối phó tám con hung thú, còn lại mười hai đội canh giữ trước cửa ngục để phòng sinh biến. Hai mươi bốn đội được phái ra, mỗi đội có một Yêu tướng Kim Đan, có mười hai tên Yêu binh có thể tạo thành hai đại trận, mỗi ba đội đối phó với một hung thú, dùng pháp khí làm chiến trận cũng đã đủ.

- Xong rồi, đám hung thú của ngươi chưa thế đoạt được đường từ trên tay đám Yêu binh Yêu tướng này…

Đại Kim Ô kêu thẩm, vội vàng cuống cuồng thay Phương Hành.

- Gấp gì chứ? Đám hung thú này rất lợi hại, bọn họ muốn thu phục cũng không đơn giản như thế đâu!

Phương Hành ngược lại vô cùng bình tĩnh, sắp uống hết một vò rượu.

- Hung gì chứ… ôi, ngươi xem Ô Quy kìa, bị người ta đánh tới rút đầu vào trong không dám ra ngoài…

Đại Kim Ô đã gấp tới mức hận không thể xuất thủ tương trợ, ở một bên giẫm chân.

- Bởi vì còn có một con vô cùng hung hăng chưa xuất thủ…

Phương Hành cười hắc hắc, một hơi uống cạn rượu trong vò, vứt xuống bên cạnh.

- Hung hăng?

Đại Kim Ô ngẩn ngơ, quay đầu nhìn Phương Hành.

Phương Hành cười ha ha một tiếng, chậm rãi lấy ra một cái mặt nạ đeo lên mặt, nói khẽ:

- Là tiểu gia ta!

Ánh mắt Đại Kim Ô có chút đờ đẫn nhìn mặt nạ trên mặt hắn, cảm thấy vô cùng quen thuộc, mơ hồ nhớ lại thời điểm gã cùng Phương Hành mang ra từ trong Thanh Khâu. Chỉ là lúc này nhìn hắn mang lên cũng không có chút chắc chắn nào, trái tim vô cùng lo lắng, nhịn không được đặt câu hỏi:

- Ngươi mang mặt nạ lên làm gì? Muốn chạy sao? Ta bảo nên sớm chuồn…

- Ai nói muốn chuồn? Ta muốn dẫn ngươi đánh ra ngoài!

Phương Hành lạnh giọng mở miệng, lại lấy ra một viên tiên tinh nhỏ, ngón cái bắn ra, viên tiên tinh này đã bay lên, tạo thành một lực hấp dẫn vô hình, trực tiếp dính vào chính giữa Thanh Hồ Quỷ Diện, hình dáng dần nhỏ lại, lửa cháy từ chính giữa hừng hực đốt lên, nhìn thế nào cũng thấy trên mặt nạ này chợt có thêm một hỏa nhãn, bắn ra ánh sáng dày đặc đáng sợ.

- Cái này… đây là…

Đại Kim Ô lập tức ngây người.

Gã đã dạo chơi trong Hắc Uyên đại ngục một thời gian không ngắn, rất nhanh liền phát hiện chỗ khác biệt trên mặt nạ này.

Phía trên truyền tới dao động, chính là từ sau khi nó bị nhốt vào Hắc Uyên đại ngục liền không còn được trải qua nữa…

Dao động pháp lực!

Mà pháp lực này lại cường đại, mãnh liệt dị thường, thậm chí đã không giống như cảnh giới Kim Đan có thể có được.

Nghiêm túc mà nói, đây thậm chí giống như là khí tức… Nguyên Anh hoặc cảnh giới cao hơn mới có thể có.

Mà trong nháy mắt khi tiên tinh kích phát sức mạnh Thanh Hồ Quỷ Diện, Phương Hành cũng đã đứng dậy, đột nhiên làm ra một động tác khiến thân hình hắn thoạt nhìn cao hơn mấy trăm trượng, thậm chí bên trong còn có âm thanh “ba ba” rất nhỏ xuất hiện, mà khí tức trên thân hắn cũng không ngừng tăng cao, mơ hồ có lôi quang đáng sợ lấp lóe quanh người.

- Ấn thứ nhất…

Hai tay Phương Hành nắm trước ngực, mười ngón như hoa sen, kết thành pháp ấn thứ nhất!

Ầm!

Kình phong vô hình đột nhiên xuất hiện thổi bay góc áo của hắn, phất phơ như đại kỳ.

- Ấn thứ hai…

Ngón tay hắn không ngừng, nhanh chóng kết thành ấn thứ hai.

Thời khắc ấn hình thành, phía sau hắn xuất hiện bóng dáng người mặc áo bào xanh, như ẩn như hiện đứng ở giữa hư không.

- Ấn thứ ba…

Phương Hành bỗng nhiên hét lớn, đồng thời bước một bước ra ngoài.

Một bước này của hắn liền trực tiếp thi triển pháp thuật chuyển dời, thân hình biến mất, sau đó xuất hiện trước cửa Hắc Uyên đại ngục, mặt đối mặt với ngục chủ Hắc Uyên tóc trắng. Không nói một câu liền điểm một ngón tay ra ngoài, đồng thời thân ảnh áo xanh phía sau hắn cũng làm một động tác như thế, áo bào xanh tung bay, điểm ra…

Chương 525: Nhất chỉ phong tình

Pháp thuật!

Lúc này Phương Hành thi triển ra chính là pháp thuật, vô cùng quỷ dị cùng cường đại, một khắc khi Phương Hành chỉ ra, trong mắt mọi người đều chỉ thấy một nam tử áo xanh đột nhiên từ trong đám người bay ra, cao khoảng ba trượng, áo xanh tung bay, đột ngột lại bay tới trước cửa Hắc Uyên đại ngục, đứng thẳng mặt đối mặt với ngục chủ Hắc

Uyên, rồi sau đó nhẹ điểm một ngón tay ra ngoài.

Tuy chỉ nhẹ nhàng điểm, lại giống như mang đi tất cả phong thái giữa thiên địa!

Một chỉ như kiếm, điểm thẳng về phía ngục chủ Hắc Uyên Kim Đan Đại Thừa.

Ngục chủ Hắc Uyên cũng không phải người bình thường, một chỉ này tuy tới đột ngột, lực uy hiếp của thanh bào tuy mạnh tới mức khiến tâm thần ông ta chấn động, nhưng một tia hãi hùng khiếp vía mang theo cảm giác nguy cơ vẫn khiến ông ta choáng váng, từ đáy lòng phát ra một tiếng rít. Tiếng rít này chấn động kinh mạch, khí huyết, lan tới xương cốt toàn thân, cuối cùng là tới thần hồn của ông ta, khiến tâm hồn ông ta tỉnh táo lại.

Nếu không thức tỉnh, thậm chí ông ta có khả năng bị một chỉ này trực tiếp điểm chết mà lại không có chút phản kháng nào.

Ông ta vừa kịp thời tỉnh lại, trong miệng liền phát ra tiếng gầm thét giận dữ, tay chân luống cuống, đánh ra tất cả phương pháp chống cự, tất cả đồ vật, bất kể quý - tiện, chỉ muốn đổi lấy một cái mạng này!

Một thân đan quang ấn động như sóng, mãnh liệt phóng về phía Phương Hành.

Ba viên ngọc bội bên hông đồng thời nổ vụn, hóa thành ba lớp bình phong, tầng tầng ngăn trước người ông ta.

Cắn đầu lưỡi, một ngụm bản mệnh tinh huyết phun về phía không trung, phù văn lập lòe bên trong huyết hoa hóa thành lá chắn huyết sắc cản trước người.

Chân đạp gió mạnh, thân hình biến ảo, bản thể lại biến thành bốn bóng dáng, một cái đi về phía trái, một cái về phía phải, một cái đi về phía Phương Hành, hoặc là nói lao về phía hồ ảnh thanh y trước mặt ông ta, một cái cuối cùng lại thi triển Na Di Thuật nhanh chóng trốn thoát.

Trong nháy mắt thi triển bốn loại pháp thuật, thậm chí thi triển ra tất cả thần thông pháp khí, chỉ vì tránh một chỉ này.

Đối mặt với đủ loại biến hóa của ông ta, Phương Hành cũng không một chút do dự, một chỉ này vẫn thẳng tắp điểm ra, không một chút biến hóa.

- Xùy…

Đan quang vọt tới bị một chỉ này cắt ngang như kiếm cắt vải, phân thành hai nửa, tiêu tán vô hình.

- Bùm bùm bùm!

Ba lớp bình phong bị một chỉ này đánh thành bọt biển, phá tan ba lớp, không hề ngừng lại, thẳng tiến về phía lá chắn huyết sắc bên trong.

Lá chắn huyết sắc này giống như thực chất, vô kiên bất định, nhưng lại đặc dính đáng sợ, cho dù là thần binh lợi khí đâm vào bên trong lá chắn cũng sẽ bị hãm sâu vào trong đó, nhất thời mắc lại, căn bản không thể đi ra ngoài. Nhưng một điểm này của hổ ảnh thanh y lại ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo khó có thể tưởng tượng, thời điểm một chỉ điểm vào trên lá chắn, sức mạnh bám vào phía trên đó đã xé nát toàn bộ lá chắn.

Sau đó, khi đối mặt với bốn bóng dáng do ngục chủ Hắc Uyên biến hóa ra, hồ ảnh thanh y dường như không có lựa chọn.

Hắn không phán đoán cái nào là thật, cũng không chỉ lung tung theo một cái bóng nào…

Tại thời khắc này, hắn lại chỉ điểm ra, không hề suy nghĩ.

Nhưng một chỉ này trong phút chốc lại chia làm bốn, một tiếng “phốc” vang lên, bốn bóng dáng đều bị điểm trúng.

- Thanh Khâu sơn, lão phu sẽ không chết không ngừng với các ngươi…

Bốn bóng dáng sau khi bị điểm trúng, một trong đó đó đánh về phía Phương Hành, một trốn bên trái, một đào tẩu về phía sau đều vỡ vụn, mà bóng dáng trốn bên phải lại phát ra một tiếng kêu rên như dã thú bị thương, đồng thời hóa thành một bóng dáng cực kỳ nhạt chạy thục mạng về phía Hắc Uyên đại ngục, chỉ là khiến người ta bất ngờ chính là, người mà ông ta mắng lại chính là Thanh Khâu sơn nhất mạch.

Ngay cả Phương Hành lúc này cũng hơi kinh ngạc, lại nhanh chóng hiểu rõ, thời điểm mình sử dụng Thanh Hồ Quỷ Diện đã thả ra dao động thần niệm, làm ngục chủ Hắc Uyên hiểu lầm hắn là người của Hồ tộc Thanh Khâu sơn.

Bây giờ ba ấn chỉ của hắn chính là mượn sức mạnh của Thanh Hồ Quỷ Diện.

Trước khi tiến vào Hắc Uyên đại ngục hắn đoán không sai, Thanh Hồ Quỷ Diện vô cùng huyền diệu, sau khi hắn dùng sức mạnh tiên tinh mở ra mặt nạ này đã thấy một nam tử đại chiến trong hư không, chính là đại biểu cho một loại truyền thừa quỷ dị. Mà truyền thừa này lại sở hữu chín pháp ấn, nếu hắn lĩnh hội chín pháp ấn này, truyền thừa hoàn chỉnh sẽ được khắc trong thần hồn của hắn.

Có điều ba là cơ số pháp thuật, bởi vậy

Phương Hành đã cảm giác được, sau khi mình tìm hiểu được ba pháp ấn đầu tiên nhất định sẽ có thu hoạch. Mà trước khi tiến vào Hắc Uyên đại ngục hắn hoặc trộm, hoặc lừa gạt, hoặc đe dọa lấy được bốn viên tiên tinh từ Thanh Khâu sơn cùng Phù Tang sơn, lại biết rõ thời gian cấp bách, nhiều trợ lực một chút cũng tốt, liền tìm hiểu Thanh Hồ Quỷ Diện một lần trước khi tiến vào nhà ngục.

Một lần đó, cắn chặt hàm răng vứt mạng già, sử dụng toàn bộ thần thức để lĩnh hội, nhớ kỹ ba pháp ấn.

Sự thật chứng minh hắn đoán không sai, sau khi tìm hiểu ba pháp ấn liền có thu hoạch nhất định, mà thu hoạch này chính là nắm giữ sơ bộ cùng sử dụng được sức mạnh bí pháp Thanh Hồ Quỷ Diện. Sau khi mang mặt nạ lên, cũng dùng tiên tinh thúc đẩy sức mạnh Thanh Hồ Quỷ Diện, Phương Hành thi triển ba ấn pháp đầu tiên trong chín ấn liền có thể mượn sức mạnh của Thanh Hồ Quỷ Diện thi triển ra một chỉ…

Một chỉ này có một cái tên, gọi là “Hồ Đan kiếm”.

Hồ Đan kiếm vốn là một trong những bí pháp truyền thừa của Hồ tộc, vốn là pháp thuật thuần túy, Phương Hành cũng từng được thấy

Hồ Cửu Cô thi triển một lần, tế lên Kim Đan, kiếm quang đại tác. Mà chỗ lợi hại lại nằm ở trước khi xuất kiếm, Kim Đan đã phóng ra sức mạnh nào đó, thả ra sức mạnh khiếp sợ với địch thủ yếu hơn mình, lại thả ra lực mị hoặc với địch thủ tu vi cao hơn mình.

Hoặc khiếp sợ, hoặc mị hoặc, tóm lại trước làm cho địch thủ sợ hãi rồi sau đó xuất kiếm ra, một kiếm tiêu diệt kẻ địch.

Mà ngày hôm nay thông qua Thanh Hồ Quỷ Diện thi triển ra một chỉ này, nguyên lý giống với Hồ Đan kiếm, chỉ là phương thức thi triển khác biệt mà thôi.

Không có hiệu lực mị hoặc, hoàn toàn là làm địch thủ khiếp sợ, rồi sau đó điểm ra một chỉ, giết địch trong vô hình.

Chuẩn xác mà nói, một chỉ này cũng không phải Phương Hành thi triển ra, mà chính là Thanh Hồ Quỷ Diện mượn sức mạnh của hắn thi triển ra.

Cũng chính bởi vì sức mạnh Thanh Hồ Quỷ Diện dẫn ra, tiêu hao chính là lực tiên tinh, cho nên trong Hắc Uyên đại ngục cũng không áp chế nổi phần pháp lực này, lại thêm đột nhiên xuất hiện, một chỉ của Phương Hành liền đả thương nặng ngục chủ Hắc Uyên.

Đầy trời yên tĩnh!

Sau khi một chỉ của Phương Hành đả thương ngục chủ Hắc Uyên, Yêu binh Yêu tướng đầy trời đều an tĩnh quỷ dị, hai mắt trợn to!

Bọn họ đã thành thói quen dưới sự võ trang đầy đủ xông vào Hắc Uyên đại ngục, đối mặt với đám cừu non chỉ có sức mạnh nhục thân, bình thường mà nói, ngục chủ Hắc Uyên có tu vi Kim Đan đại thừa trong Hắc Uyên đại ngục có thực lực giống như độ kiếp, cũng vì thế mà sau khi hồ ảnh thanh y xuất hiện, một chỉ điểm ra suýt nữa giết chết ngục chủ Hắc Uyên khiến bọn họ có chút không quen.

- Bó tay chịu trói, người không nghe liền giết…

Phương Hành cũng không muốn lập tức giết chết ngục chủ Hắc Uyên, sức mạnh Thanh Hồ Quỷ Diện này có chút vượt quá sức tưởng tượng của hắn, nhưng cũng chỉ thoáng ngẩn ngơ liền lập tức hét lớn. Sau đó mới vọt về phía mấy Kim Đan hậu kì bên cạnh, vọt về phía Yêu tu khí tức hùng hậu không bình thường, muốn chém giết mấy lão đầu tử này trước khi sức mạnh tiên tinh ở trung tâm Thanh Hồ Quỷ Diện bị tiêu hao hết.

- Trốn mau, trốn mau…

- Người này tu vi thế nào? Là Nguyên Anh lão tổ của Thanh Khâu sơn xuất thủ sao?

- Không thể địch lại, trốn mau…

Phương Hành cũng không nghĩ tới, mấy yêu tu Kim Đan hậu kỳ kia cũng không phải người ngu, thấy ngục chủ Hắc Uyên bị một chỉ của hắn đả thương nặng liền không có tâm tư đấu với hắn, thậm chí cũng không dám tới cửa ra Hắc Uyên đại ngục ở bên cạnh để đào tẩu. Vèo, vèo, vèo chui về phía Hắc Uyên đại ngục, Phương Hành đã bắt được một lão đầu, nhưng thấy người ta thật sự muốn trốn, cũng không có ý động thủ, đành ngượng ngùng buông người ra, lão đầu kia cũng dứt khoát, vừa kêu to “cảm ơn tha mạng” vừa trốn không còn bóng dáng…

Đừng nói bọn họ, ngay cả Yêu tướng Kim Đan cũng nhanh chóng chuồn đi…

Duy chỉ có mấy trăm Yêu binh trốn chậm, nghẹn họng nhìn trân trối lên hư không, trốn không thoát, mà đánh cũng không dám đánh…

Lấy nhiều đánh ít cũng phải tùy vào cảnh giới, nếu mười mấy tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ vây công một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, như vậy có hy vọng thắng lợi rất lớn. Nhưng nếu cảnh giới Trúc Cơ đối mặt với cảnh giới Nguyên Anh, cho dù có một vạn người đấu một cũng vô dụng.

Lúc này Phương Hành mang Thanh Hồ Quỷ Diện thể hiện ra sức mạnh khiến đám Yêu binh này không có chút ý niệm phản kháng.

Không trung phía trên Bạch Cốt sơn an tĩnh quỷ dị trong một khoảng thời gian, sau đó Hắc Hùng Tinh chợt nhớ tới gợi ý lúc trước của Phương Hành, thân thể cồng kềnh lại vô cùng linh hoạt nhảy tới đỉnh Bạch Cốt sơn, cuống họng kêu lớn:

- Còn thất thần gì thế? Cơ hội ngàn năm có một, mọi người mau trốn đi… nếu không muốn chết bên trong nhà ngục này liền chạy đi…

- Rào…

Nó rống lớn một tiếng, ầm ầm nhảy lên, đi qua bên người Phương Hành, hai móng vuốt vịn cửa leo lên trên, nhưng cái mông lại quá nặng, Phương Hành đứng ở cửa ra bất đắc dĩ phải đá nó một cái, đá văng ra ngoài. Bên ngoài vang lên tiếng đụng ngã cùng tiếng nói trầm thấp của Hắc Hùng:

- Cảm ơn…

- Mau trốn, mau trốn…

- Cơ hội ngàn năm có một, trốn mau…

Phản ứng này của Hắc Hùng tinh giống như đã thu hút lại sự chú ý của những người khác, dường như chỉ trong nháy mắt, vô số yêu tù biết bay, biết nhảy, leo lên đều như thủy triều vọt tới phía cửa ra Hắc Uyên đại ngục. Cảnh tượng này trở nên vô cùng hỗn loạn, khiến Phương Hành đang đứng trước cửa không biết nói gì, chỉ huy:

- Chậm một chút… chậm một chút… xếp hàng… chăm sóc cho người già yếu…

- Cái này là chủ ý của ngươi sao? Thật mạnh!

Đại Kim Ô vọt lên, ngơ ngác nhìn đám yêu tù xông ra ngoài như ruồi nhặng, mắt nhỏ lóe sáng, vừa mừng vừa sợ.

- Càng loạn càng tốt, như thế ta mới có thể mang ngươi đi…

Phương Hành cười ha ha, vừa nói xong, hỏa diễm ở trung tâm mặt nạ chợt tắt, thân thể của hắn cũng run rẩy mấy cái. Đột nhiên có mấy kẽ nứt đáng sợ xuất hiện, máu đỏ tươi chảy xuôi xuống, cả người ngất đi, tựa như một khúc gỗ rơi xuống từ không trung, Đại Kim Ô bị hù vội vàng lao xuống đỡ lấy hắn.

- Đậu phộng… Ngươi không sao chứ?

- …Đau…

Phương Hành hơi thở mong manh, lẩm bẩm.

- Không đau sao được? Nhìn mấy miệng máu trên người ngươi, thật dọa người… chỗ nào đau nhất?

Đại Kim Ô bị dọa sợ, cuống quít hỏi.

- Đau lòng…

Phương Hành hữu khí vô lực nói, tiếng như muỗi kêu.

Đại Kim Ô kinh hãi:

- Sao lại đau lòng? Trái tim bị vỡ sao?

Tiếng Phương Hành như muỗi kêu:

- Một viên Tiên Tinh lớn như vậy, chỉ trong một chốc liền biến mất… đau lòng…

Chương 526: Đại Kim gia phát uy

- Vẫn là sức của mình là tốt nhất, mượn sức lực người khác đều phải trả giá rất lớn…

Phương Hành hiểu rõ được chân lý này, lầm bầm nằm trên lưng Đại Kim Ô kêu thảm. Vừa rồi hắn dùng tiên tinh thúc giục sức mạnh Thanh Hồ Quỷ Diện, mặt quỷ kia lại mượn thân thể của hắn phát huy ra Hồ Đan kiếm….Từ lúc đeo mặt nạ tới lúc thần tình hỏa ý ẩn chứa trong tiên tinh tiêu hao hết, thời gian đại khái không cao hơn thời gian uống cạn chung trà, nhưng thân thể của hắn đã chịu không nổi, cho nên mới bị thế này.

Vốn thời điểm kết đan thân thể đã chịu thương tổn, lúc này thương tổn càng thêm chồng chất, nhất thời vô cùng thê thảm.

Cũng may đại cục đã định, bầy yêu Hắc Uyên đại ngục phá vây, như ruồi bay đầy trời tản về bốn phía, mà Đại Kim Ô cũng như tên trộm cõng hắn nhanh chóng bay về phía Cô Nhận sơn. Trước khi tiến vào Hắc Uyên đại ngục, Phương Hành đã có hẹn với Cô Nhận sơn, sau khi xong mọi việc liền trở lại Cô Nhận sơn, lúc đó sẽ có mấy vị Nguyên Anh lão tổ Cô Nhận sơn ra mặt, đương nhiên sẽ có biện pháp bảo vệ hắn.

Đương nhiên, ngay từ đầu kế hoạch chí ít cũng mất ba bốn ngày mới thành công, ngược lại không ngờ bây giờ chỉ mất một ngày một đêm liền thành công.

Bây giờ Hắc Uyên đại ngục, thậm chí chung quanh toàn bộ Đằng Châu đã loạn thành một nùi. Từ trước tới nay, trong ba ngàn năm qua Yêu tộc chưa bao giờ xuất hiện sự kiện vượt ngục quy mô lớn ở Hắc Uyên đại ngục thế này, cửa ra đại ngục được mở rộng, cũng tạo cơ hội cho nhóm Yêu tù chạy thoát, ở trong tình hình này còn ai ngu ngốc tiếp tục khách khí, tiếp tục ở lại bên trong chịu tội?

Bởi vậy giống như tổ ong vò vẽ, một đống yêu tù từ cửa ngục lao ra, sau khi tiếp xúc với bên ngoài, cảm giác linh lực khôi phục càng vô cùng mừng rỡ. Có thể phi thiên, có thể độn địa, có thể biến hóa, có thể hô to gọi nhỏ chen chúc mà đi, có thể không nói một lời chui vào trong bóng đêm, có thể trốn về tuyệt địa hoang vu phía bắc, có thể chui vào dòng người ồn ào Đằng Châu thành…

Loạn cả rồi!

Yêu đình nhận được cảnh báo phản ứng cũng không chậm, năm ngàn tên Yêu binh bảo vệ Yêu đình được phái ra, trừ ngục chủ Hắc Uyên, thập đại trưởng lão cũng cùng xuất động, thậm chí ngay cả hai vị Nguyên Anh lão tổ thân phận siêu nhiên cũng hiện thân…

Chỉ là, đối mặt với đám yêu tù chạy trốn ra bên ngoài, phản ứng như vậy cũng không làm nên chuyện gì.

Nhiều yêu tù âm hiểm xảo trá chạy ra bên ngoài như vậy, giống như rồng về biển lớn, hổ vào thâm sơn, làm sao có thể dễ dàng bị bắt lại được.

Mà Phương Hành cùng Đại Kim Ô cũng thừa

cơ hội này chạy về phía Cô Nhận sơn.

- Con quạ chết tiệt, đưa Thái Thượng Bất Tử Kinh văn ngươi học được từ Huyền Vực cho ta…

Nằm trên lưng Đại Kim Ô, Phương Hành vốn định vận chuyển linh lực trị liệu, nhưng phát hiện càng vận chuyển linh lực, thương thế càng nghiêm trọng. Biết thương tổn lần này không đơn giản, dưới tình huống thân thể đang thụ thương lại mang Thanh Hồ Quỷ Diện lên, lại dùng nhục thân đánh ra một chiêu “Hồ Đan kiếm” tương đương với sức lực cả viên tiên tinh nháy mắt chảy qua nhục thân của hắn.

Chuyện này rất giống một rãnh mương nhỏ nháy mắt rót vào trong con sông nước lớn. Linh lực tiêu tán, thân thể cũng thủng trăm ngàn lỗ.

Dưới tình huống này, chữa trị một chỗ căn bản vô dụng, chỉ có thể bù đắp bản nguyên.

Mà loại thương tổn này kéo càng lâu lại càng nguy hiểm, chờ tới khi bản nguyên vỡ nát, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không cứu được.

Cũng vì thế Phương Hành không dám trì hoãn, lập tức muốn bù đắp bằng kinh văn.

- Thái Thượng Bất Tử Kinh văn? Ta căn bản không thể truyền, ngay cả viết cũng không được, đừng nói là truyền…

- Phóng thần hồn ra ngoài, nhớ lại kinh văn, cái khác ngươi không cần phải để ý tới!

Đại Kim Ô nghe vậy liền không hỏi thêm, lập tức đồng ý, sử dụng thần hồn hồi tưởng kinh văn.

Mà lúc này ở giữa thần hồn của Phương Hành đang chảy qua quy tắc Thái Thượng Đạo Kinh, dựa theo suy đoán lúc trước của hắn, sau khi có được quy tắc Thái Thượng Đạo Kinh, hắn có thể phục chế Thái Thượng Bất Tử Kinh văn trong não hải của mình. Kinh văn kia vốn chỉ là một dấu vết khắc sâu trong não hải của Đại Kim Ô, gã có thể lĩnh hội nhưng không thể thuật lại cho người khác. Mà mình có được Thái Thượng Đạo Kinh, chính xác thì phàm là pháp môn tạo hóa dựa theo Thái Thượng Đạo Kinh, hắn đều có thể lĩnh hội.

- Thân ta như đại địa, tu luyện như nhật nguyệt, rèn luyện tinh thần, không màng sống chết, hủy diệt vô tận…

Quả nhiên, sau khi sử dụng thần thức liền cảm thấy trong thần thức Đại Kim Ô thả ra ẩn chứa kinh văn, thậm chí mơ hồ trong đó dường như nghe được giọng nói nghiêm nào đó. Ngay lúc Phương Hành nhẹ giọng ngâm tụng đạo kinh trong đầu, một chốc liền như mê, trong đầu có một loại cảm giác thông suốt, chỉ cảm thấy một vài vấn đề lĩnh hội không thấu sau khi kết đan thì giờ đã được giải quyết dễ dàng.

Tại thời khắc này, kinh văn tựa như nhật nguyệt chiếu sáng, trực tiếp chiếu rọi mọi ngóc ngách trong cơ thể Phương Hành, ánh sáng trong suốt, hiện rõ từng đường nét.

Tại thời khắc này, Phương Hành hiểu rõ thân thể mình như nắm trong lòng bàn tay, cho tới khi không còn gì quan trọng.

Không thể không nói, lần thương tổn này quá nặng nề, bởi vì thân thể vừa mới nhận lấy sức mạnh vượt xa cực hạn cho nên bị thương rất nặng, chuyện này dẫn tới chỗ thiếu sót trong cơ thể Phương Hành bị lộ ra ngoài. Lúc này đối chiếu với Bất Tử Kinh liền hiểu rõ mỗi một tấc thiếu sót, thậm chí có thể nói, trong vô thức, khí huyết vận chuyển đã tham chiếu lên bên trong kinh văn…

Một lát sau, khí huyết hùng mạnh xen lẫn thành một loại sức mạnh vốn có, lại bức một số bọt máu ô uế ra ngoài thân thể.

Mà bên ngoài thân thể Phương Hành lúc này chợt chảy ra một thứ vô cùng đáng sợ!

- Tiểu thổ phỉ, ta vừa hồi tưởng kinh văn một lần, ngươi có thể cảm nhận được không?

Đại Kim Ô tụng xong kinh văn liền quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên thấy dáng vẻ này của Phương Hành liền bị dọa tới lông đều dựng cả lên.

- Thương thế lại tăng lên hay sao?

Trong lúc nhất thời trong lòng tràn ngập sự hoảng loạn, tâm tình vô cùng phức tạp, mặt nhăn thành một đoàn, dù sao đây cũng là người dám một mình xâm nhập vào Hắc Uyên đại ngục cứu mình, chẳng lẽ lại vì bị trọng thương mà phải bỏ mạng sao?

- Nhất định phải nhanh chóng đưa hắn tới Cô Nhận sơn…

Nghĩ như vậy, Đại Kim Ô bỗng nhiên tăng tốc, như tia chớp lướt qua hư không tiến về phía Cô Nhận sơn.

- Thanh Khâu sơn hiệp trợ Yêu đình bắt yêu tù vượt ngục, tất cả yêu loạn biến lại thành bản tướng quỳ xuống đất bất động, nếu không giết không tha…

Mắt thấy đang thuận buồm xuôi gió phóng về phía Cô Nhận sơn, chợt nghe phía trước có người quát lớn, sau đó có thể thấy phía chân trời có gần ngàn Yêu binh Yêu tướng có đầy đủ võ trang đằng vân mà tới, trong nháy mắt phong tỏa vài trăm dặm quanh đây, Giám Chân kính treo cao. Mấy vị trưởng lão khí tức trên thân hùng hồn từ trên trời giáng xuống, thần thức mở rộng, trong thời gian uống cạn chung trà đã thiết lập xong một lớp bình phong.

- Con mẹ nó Thanh Khâu sơn này, Yêu đình là nhà bọn hắn sao? Lại để ý như thế!

Đại Kim Ô thấy tình cảnh này nhất thời hận tới nghiến răng.

Cổ Yêu bát mạch cũng không phải thiết lập đồng đều chung quanh Yêu đình mà là tọa lạc bất định, xa gần khác nhau. Vị trí Thanh Khâu sơn này vừa vặn vắt ngang giữa Cô Nhận sơn và Yêu đình. Khi nhận được tin Hắc Uyên đại ngục có biến, không ngờ Thanh Khâu sơn lại phản ứng nhanh như vậy, nhanh chóng bố trí nhân thủ vây quanh chu vi một vùng tộc địa của mình, tương trợ Yêu đình bắt đào phạm, lại vừa vặn ngăn cản đường đi của Đại Kim Ô.

Quay đầu nhìn thoáng qua Phương Hành trên lưng mình, chỉ thấy tinh thần hắn cực thấp, không chút âm thanh nào, trong lòng càng thêm gấp.

- Chỉ có thể về Phù Tang sơn trước, cỗ Bất Tử

Huyền Quan kia còn giấu ở dưới Phù Tang sơn, bên trong còn có hai viên Huyết Liên Tử ta để lại để phòng trường hợp nguy cấp. Tiểu thổ phỉ này không biết tại sao thương thế lại trở nên nặng như thế, hơn nữa chỉ còn kế sách mang hắn về Phù Tang sơn bỏ vào trong Bất Tử Huyền Quan, lại cho ăn Huyết Liên Tử… Mẹ nó, tên nhóc khốn nạn nhà ngươi tốt nhất đừng có chết, Đại Kim gia cũng không muốn nợ ngươi một mạng đâu!

Nghĩ như vậy, Đại Kim Ô quyết tâm liều mạng, quay người thay đổi phương hướng, tiến thẳng về phía Phù Tang sơn.

Gã dù sao cũng sinh ra ở Yêu đình, biết từ nơi này đi về hướng Phù Tang sơn cũng không có gì trở ngại.

- Vèo…

Đại Kim Ô lo lắng cho Phương Hành, thân hình nhanh chóng tiến thẳng về phía Phù Tang sơn.

- Người vút không mà tới là ai? Đằng Châu đang giới nghiêm, không cho phép độn không, nhanh chóng dừng lại tiếp nhận kiểm tra?

Vút qua hơn ngàn dặm, Đại Kim Ô cật lực che dấu thân hình của mình. Nhưng dù sao gã cũng không phải Phương Hành có ma kiếm che đậy khí tức cùng thân hình, lại thêm lo lắng thương thế của Phương Hành nặng thêm, tốc độ đi đường càng thêm tăng lên. Sau khi bay ra hơn ngàn dặm, thình lình phía đối diện xuất hiện đội Yêu binh tuần tra trên không, Yêu tướng trong đó phát hiện bóng dáng Đại Kim Ô lập tức hét lớn.

- Tiểu thổ phỉ, ngươi vào Hắc Uyên đại ngục cứu Kim gia, Kim gia hôm nay cũng vì ngươi mà liều cái mạng này…

Đại Kim Ô thấy thế thì ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo, âm thầm đưa ra quyết định.

Không chỉ không ngừng, ngược lại còn không hề ẩn nấp, trực tiếp bay vào không trung, hai cánh đập mạnh, trong chốc lát thúc giục bản thân hóa thành một đường kim sắc thiểm điện, ầm ầm xé rách bầu trời đêm bay nhanh về phía Phù Tang sơn. Ở phía trước nó, một đội Yêu binh đã chạy tới ngăn cản, nhưng tốc độ của nó quá nhanh, lại như một tia sấm sét, dưới sự vây kín của hai đội Yêu binh vẫn tìm được chỗ trống xông ra ngoài.

- Nhanh chóng cảnh báo, có người xông trận, nhanh chóng trấn áp!

Yêu binh tuần tra kinh hãi, lập tức phát báo động, trong chốc lát, ba đội Yêu binh tuần tra bên cạnh ngàn dặm đều tụ về phía này. Một đội Yêu binh phía trước Đại Kim Ô ba mươi dặm, nhìn thấy một đường kim sắc thiểm điện liền vọt tới, tốc độ khó có thể đuổi kịp, lại trực tiếp lấy ra pháp khí bố trí thiên la địa võng ngăn cản trên không trung, muốn tạo một tấm lưới từ trên trời đết bắt Đại Kim Ô.

- Bây giờ Đại Kim gia ta cũng điên một lần, kẻ nào dám ngăn cản, giết không tha!

Vì thời gian đang gấp nên Đại Kim Ô cũng không để ý nhiều, lần đầu tiên trong mắt hiện ra một sự ngang ngược…

Chương 527: Người cản đường, giết không tha!

- Nếu để ngươi ngã xuống ở đây, anh minh cả đời Đại Kim gia ta đều bị hủy…

Tuy bình thường đều cười nói vui vẻ, cãi nhau ầm ĩ, nhưng Đại Kim Ô biết rõ tình thế lúc này nghiêm trọng, thình lình phát tác sự hung ác, trong mắt bắn ra hai tia ngang ngược. Đối mặt với Yêu binh Yêu tướng ngăn cản trước không trung lại không hề né tránh, thậm chí không giảm tốc độ, hai cánh dang rộng, tốc độ tăng nhanh vọt về phía trước, mang theo tiếng gió rít gào như lôi âm.

- Ta có pháp lệnh Yêu đình ở đây, người tự tiện xông vào đại trận đều giết không tha!

Yêu binh phía trước vẫn hét lên, mười sáu Yêu binh tung ra một cái pháp võng, tầng tầng liên kết che khuất nửa bầu trời. Phía trên pháp võng ẩn hiện linh quang lại có từng cái lưỡi câu sắc bén, Yêu tu tầm thường đụng phải ngay lập tức sẽ bị cuốn lấy, không chỉ bị pháp võng hút đi linh lực trên người, còn bị trói buộc không cách nào trốn thoát, những móc câu trên đó lại chui vào trong thịt, gắt gao khóa lại người.

Loại lưới này vốn là Yêu đình chế tạo để bắt đào phạm tầm thường, thậm chí có thể một lưới bắt được một đống.

Vậy mà lúc này Đại Kim Ô cũng càng thêm quyết tâm, liên tục tiến lên không lùi bước, âm thầm bắt đầu vận chuyển một thân khí huyết khiến kim vũ trên người dần hiện ra màu sắc đỏ sậm. Mỗi một cọng lông vào lúc này đều biến thành lợi kiếm, mỗi cái che ở bên ngoài thân thể giống như tạo thành một tầng kim giáp huyết hồng không thể đâm vỡ, mà Phương Hành trên lưng gã lại được một đường kim quang hóa thành dây thừng cột chặt, lại được kim vũ che đi thân hình, tầng tầng lớp lớp bảo hộ nằm trên lưng gã.

- Ta đã nói, cản đường Kim gia ta đều giết không tha!

Bay thẳng về phía pháp võng, Đại Kim Ô kêu to một tiếng chấn thiên.

Cũng trong nháy mắt này, đội Yêu binh cản trong hư không cũng gào to lên, vung pháp võng qua.

Mà đối mặt với pháp võng khiến vô số Yêu tu nghe thấy đều biến sắc, Đại Kim Ô lại không hề né tránh, trực tiếp đụng tới. “Xùy” một tiếng, thân thể khuôn dài của nó đâm vào trên mặt lưới, khí thế hung mãnh, trực tiếp đâm nát pháp võng thiên chuy bách luyện, móc câu phía trên va chạm với lông mao của nó tạo ra ánh lửa, nhưng lại không có một cây nào đâm vào trong thịt.

- Cái này…. Là lão nhìn lầm sao?

Một màn này khiến đám Yêu binh đều kinh ngạc, ngay cả Yêu tướng Kim Đan trung kỳ trấn giữ bên cạnh cũng bị dọa tới hít một ngụm khí lạnh, nhưng ông ta phản ứng cũng không chậm, thoáng cái liền trở bàn tay lấy ra một cái đầu lâu, lục quang đại thịnh trên không trung, trong hai mắt trống rỗng xuất hiện hai chùm quỷ hỏa tiến thẳng tới phía sau Kim Ô.

- Bớt tới phiền ta đi!

Phía sau Đại Kim Ô giống như có mắt, tức giận quát to một tiếng, đột nhiên xoay người, hai cánh vỗ một cái liền giống như lăng không thổi lên một cơn kinh phong, khiến hai chùm quỷ hỏa không thể tới gần. Sau đó nó thuận thế vung ra một trảo, móng vuốt đen nhánh như thép lại kiên cố hơn so với pháp khí. Tiếng vang "răng rắc" vang lên, đầu lâu cứ như thế bị nó bẻ vụn một nửa, móng vuốt tiến vào bên trong đâu lâu, xem như vũ khí ném thẳng về phía Yêu tướng Kim Đan kia, xoay tròn vòng vòng trên không trung, vô cùng kinh người.

- Phụt…

Yêu tướng Kim Đan tránh không kịp, bị đụng phải, nhất thời khiến sắc mặt xám trắng, phun ra một ngụm máu tươi.

- Không thể nào… chuyện này không thể nào… Chỉ là Kim Đan, vì sao thân thể lại…

Yêu tướng Kim Đan bị thương, ý niệm đầu tiên trong đầu là không muốn tin, chỉ là trong lúc hắn rống vang, Đại Kim Ô cũng đã trốn tới bán sống bán chết, có hai Yêu binh đần độn ngăn ở trước mặt liền bị nó vung cánh nện thành thịt vụn.

- Có người vượt qua, có người vượt qua, nhân thủ phía tây chú ý ngăn cản…

Yêu tướng Kim Đan này không cam tâm, lấy pháp khí truyền âm ra rống to.

Ầm ầm!

Đại Kim Ô đỏ mắt bay nhanh lên trước, cuốn lên kình phong, thanh âm cuồn cuộn như sấm, ở ngoài mười dặm liền có thể nghe rõ.

Lúc này nó tự biết đã bị lộ liền không dài dòng nữa, dứt khoát cướp đường.

Nhưng như vậy cũng dẫn tới càng lúc càng có thêm nhiều Yêu binh nhanh như chớp tụ tới, phía trước có người ngăn cản, phía sau có người truy kích, dường như trở thành tử cục. Nhưng Đại Kim Ô cũng dựa vào thân thể cường hoành bay qua, lại biến mình thành một pháp khí, toàn diện cứng rắn va chạm, trọn vẹn mảnh đất ngàn dặm bị nó xông qua năm tầng ngăn cản!

Tốc độ của nó vốn cực nhanh, cho dù Yêu binh biết rõ nó đang chạy tới nhưng cũng có đại bộ phận không kịp bố trí phòng tuyến chính xác trên đường bay của nó, cho dù vừa lúc ngăn cản nó nhưng lại không ngăn được thân thể rắn chắc còn hơn huyền thiết của nó!

Chỉ là, dù thế nào Đại Kim Ô cũng thầm cảm thấy quỷ dị.

- Vì sao phương hướng này lại có nhiều Yêu binh như vậy?

Bay trên không trung, nó cũng nhịn không được nhìn quanh, nghĩ lại:

- Ồ, thậm chí có rất nhiều người căn bản không phải tuần tra chỗ này mà chính là đang tiến thẳng về phía Phù Tang sơn, thuận thế quay đầu lại cản ta! Nhưng không sao, cũng sắp tới Phù Tang sơn rồi, tiểu thổ phỉ, Đại Kim gia làm tới mức này cũng quá xứng đáng với ngươi…

Sau khi liên tiếp xông qua mấy phòng tuyến, trên thân đã có mấy vết thương, máu me đầm đìa nhìn cực kỳ dọa người, nhưng trước mặt đã xuất hiện một vùng đồi Phù Tang sơn đỏ nhưỡng, mà nhóm Yêu binh truy đuổi phía sau gần nó nhất cũng cách nó gần trăm dặm. Tính như vậy, tốt xấu gì nó cũng coi như thoát khỏi truy kích, nhất định phải tranh thủ thời gian, chí ít cũng phải cứu được tiểu thổ phỉ trên lưng…

- Ai vậy? Đêm hôm khuya khoắt lại ồn ào, không để người ta ngủ à?

Phù Tang sơn, trên vách núi tĩnh mịch lúc đầu vốn an tĩnh và sơn dã, nhưng bởi vì Đại Kim Ô nhanh chóng bay tới tạo ra kình phong phá vỡ sự yên tĩnh, giống như tiếng sấm rền vang dội khắp sơn cốc. Chuyện này lại chọc giận một vị lão tử mặt mũi đầy lông, thân thể cao không tới ba thước chui ra từ trong lòng đất, chống một cây gậy, vén lông mày che mắt ra nhìn lên trời cao.

- Căn bá…

Đại Kim Ô đang bay tới vội vã cuốn thân hình, ngưng lại rơi ầm trên mặt đất, tạo ra một cái hố to trên mặt đất cứng rắn màu đỏ. Sau đó cũng không kịp ôn chuyện hay giải thích gì thêm, liền trực tiếp vứt Phương Hành dưới chân Căn bá, vội la lên:

- Người mau giúp ta mang tên ngốc này bỏ vào trong Huyền Quan ta lưu lại trong động phủ của người, bên trong quan tài có hai hạt Huyết Liên Tử, hiện tại cho hắn ăn một hạt, hạt kia giữ lại cho hắn, nhớ kỹ đừng để người khác phát hiện, ta đi trước…

Nói xong liền phi thân nhảy lên, trốn chạy bán sống bán chết.

Trong lòng gã hiểu rõ bản thân đã lộ ra ngoài, không nói tới có bao nhiêu người muốn bắt nó trở về, chỉ là vừa rồi trốn bán sống bán chết đã giết không ít Yêu binh, tội nghiệt lại lớn hơn so với trước. Nó không muốn hại Phương Hành cùng tộc nhân của mình, chỉ có thể tiếp tục đào tẩu, dẫn truy binh vào trong Lạc Nhật Đại Mạc, như thế cho dù mình bị bắt trở lại Hắc Uyên đại ngục cũng sẽ không liên lụy tới tên khốn khiếp kia!

Cũng may lúc Phương Hành ở trên lưng mình không hề hiện thân, người khác cũng không biết hắn ở cùng một chỗ với mình, cứ như vậy mình có thể để hắn ở lại Phù Tang sơn trị thương, không tới nỗi đi theo mình làm thương thế nặng thêm.

- Hử, Tiểu Lục Tử ngươi trở về rồi sao? Trong khoảng thời gian này thế nào?

Lão Thụ tinh tai điếc cùng chậm chạp, giống như không biết Tiểu Lục Tử nhà mình bị người khác nhốt trong Hắc Uyên đại ngục mấy tháng, thấy gã trở về cũng không quá hưng phấn, chậm rãi chống quải trượng đi tới, khẽ nhìn về phía mặt đất, lại thấy Phương Hành hôn mê bất tỉnh cả người đều là máu đen, dường như giật nảy mình, lắc đầu nói:

- Ôi… tiểu tử này sao lại chết thảm như thế…

Đại Kim Ô nhất thời không biết nói gì, lên giọng:

- Hắn không chết… Căn bá, người hãy mang hắn đặt ở trong cỗ quan tài…

Căn bá nghe xong chỉ thở dài lắc đầu nói:

- Cũng sắp hư thúi rồi, còn mang tới bỏ trong quan tài chôn…

Kim Ô giật nảy mình, kêu khổ:

- Ôi Căn bá của ta… Không phải bảo người chôn, là muốn người đặt ở trong quan tài…

- Cái gì? Bỏ ta ở trong quan tài?

Căn bá giận dữ, vung trượng đánh lên:

- Đồ dê con mất dạy, lão đầu tử còn chưa chết, dám rủa ta ngủ trong quan tài?

Căn bá Phù Tang sơn nổi giận, thật đúng là ai cũng dám đánh!

Từ tộc trưởng Ô Cổ Mộc cho tới Kim Lân Hoa cùng Ô Tang Nhi, thậm chí cả Ô Nhất Điển từng là thiên kiêu của bộ tộc Kim Ô, lúc ông ấy điên lên thì không có ai ông ấy không dám đánh. Mà người bị đánh đều không dám nói gì, dù sao Căn bá đã sống quá lâu, lâu tới khó có thể tính, mỗi một thời đại Kim Ô đều gọi lão là Căn bá, nhưng trên thực tế, lão tổ tông này ở Kim Ô có bối phận rất thấp.

Nhưng cố tình, đối với Đại Kim Ô lại giống như trong lúc trúng gió gặp thầy thuốc dởm, quả thật là dở khóc dở cười.

Gã vốn nóng lòng dẫn truy binh rời đi, mà cũng cảm giác được thân thể Phương Hành đang biến hóa không ổn, gấp gáp muốn để hắn vào trong Huyền Quan cùng ăn Huyết Liên Tử để hắn trị thương. Nhưng cố tình, lỗ tai Căn bá không tốt, còn đang tức giận giơ gậy đánh tới, nó cũng không dám trốn, cứng rắn chịu hai gậy rồi tức giận đập cánh:

- Căn bá người lúc này sao còn phân cao thấp chứ, thật sự muốn lấy cái mạng già của ta mà…

- Ngươi muốn mạng già của ta? Đánh chết cái đồ dê con mất dạy không có trên không có dưới nhà ngươi…

Căn bá giẫm chân, đánh càng lúc càng hăng, quải trượng hung hăng đập vào trên vai Đại Kim Ô.

Chương 528: Thái Thạch lão tổ

- Biểu ca, là huynh sao? Thật là huynh ư? Vì sao huynh lại ra được ? Là tiểu tặc kia cứu huynh ra sao?

Trong lúc đang nóng nảy liền nghe thấy một tiếng ngạc nhiên truyền tới, một hình thể Kim Ô nhỏ hơn nó hai vòng từ trong núi bay ra, hạ trên mặt đất lại hóa thành một nữ hài mặc kim sa đáng yêu động lòng người, trong mắt lộ vẻ sợ hãi cùng vui mừng, vội vàng chạy tới, giống như vô cùng mừng rỡ, lại có chút không dám tin, chính là biểu muội Ô Tang Nhi của gã.

- Tang Nhi, muội tới thật đúng lúc, ta có giấu một cỗ Bất Tử Huyền Quan trong động phủ của Căn bá, bên trong còn có hai viên Huyết Liên Tử, hiện tại ta phải nhanh chóng rời đi, phía sau còn có rất nhiều người truy bắt ta, muội không nên hỏi. Nghe ta nói, sau khi ta đi, muội lập tức mang tên khốn này này đặt vào trong Huyền Quan, cho hắn ăn một viên Huyết Liên Tử, viên còn lại đặt trên ngực hắn, đóng kín nắp quan tài…

Đại Kim Ô vội vàng nói, nhét Phương Hành vào trong ngực Ô Tang Nhi.

Nhìn Phương Hành toàn thân đầy máu khiến Ô Tang Nhi giật nảy mình, nói:

- Hắn sao lại chết thảm như thế?

Đại Kim Ô không biết nói gì, đáp:

- Còn chưa chết, nhưng nếu muội còn dài dòng thì sẽ chết thật đấy…

Giải thích xong, giương cánh muốn bay đi lại bị Căn bá dùng quải trượng ôm lấy móng vuốt của gã, nhanh chóng mắng:

- Đồ dê con mất dạy, ngươi nói rõ cho ta, vì sao muốn mạng già của ta? Hôm nay không nói rõ ta liền đánh chết ngươi…

Kim Ô sợ kéo ngã Căn bá đành phải ngừng bay, nhưng cũng chỉ trì hoãn trong một chút liền nghe phía trên không ngừng truyền tới tiếng lôi đình, từng đóa mây đen từ chân trời vọt tới. Vậy mà không phải tới từ một phía, bốn phương tám hướng đều có mây đen gào thét tiến tới, vây quanh phía trên Phù Tang sơn, phía sau mây đen truyền tới một tiếng hét lớn:

- Đào tù Hắc Uyên, muốn đi đâu?

- Xong rồi… Căn bá hại chết ta rồi…

Đại Kim Ô cảm thấy lạnh người, truy binh đã tới, đã không dễ dàng trốn thoát nữa.

Lúc này trên không hiện lên nửa vòng tròn bao trọn một vách núi, mà ở một phương hướng khác, không trung loáng thoáng có mây đen tiến tới, chắc hẳn cũng có người bọc đánh phía sau để tránh Kim Ô đào thoát. Mà ở bên trong mây đen đã lờ mờ lộ ra hình dáng tướng mạo truy binh đuổi tới, phần lớn đều là yêu tu mặc hắc giáp, phía sau khoác áo choàng hồng, mà những Yêu binh mặc khải giáp của Hắc Uyên đại ngục hoặc Yêu đình cũng chỉ có ba bốn đội, ở trong đông đảo truy binh chỉ chiếm không tới một phần.

- Ta nói vì sao lại đuổi gấp như thế, cũng vẫn là vì các ngươi quan tâm ta!

Đại Kim Ô thấy thế thì không vội đào tẩu mà oán hận kêu lên, đồng thời lưu tâm dò xét bốn phía, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị để chạy trốn.

Hiện tại cửa Hắc Uyên đại ngục đã mở ra, yêu ma quỷ quái đều trốn khắp nơi, bắt không được hết. Hắc Uyên đại ngục, thậm chí là Yêu đình quan tâm tới một số yêu ma quan trọng đào thoát hơn mới phải, làm sao có thể đặt tinh lực trên người nó. Nhưng Hắc Mộc Lĩnh vẫn lo lắng gã trốn, trước tiên phái nhân mã đuổi tới vùng Phù Tang sơn để theo dõi, quả nhiên phát hiện Đại Kim Ô vượt ngục.

- Hắc Uyên đại ngục có dị động, đám yêu ma thoát vây, Yêu đình đã ban bố pháp chỉ cho chúng yêu xuất lĩnh nhân mã tương trợ đuổi bắt, Hắc Mộc Lĩnh chúng ta chỉ là thuận theo pháp chỉ Yêu đình mà thôi. Ai chà, nói không chừng ngươi còn chính là chủ mưu giúp đám yêu thoát khốn ấy nhỉ?

Bên trong mây đen có một nữ tử đi ra, cả người khoác ngân giáp, cầm đại đao trong tay, dưới hông cưỡi một con hắc ngưu cao ba trượng, nhìn qua khoảng ba mươi mấy tuổi, phong thái điệu đà, dáng vẻ kiều mị. Thời điểm nàng ta nhìn thấy Đại Kim Ô, trong ánh mắt liền hiện ra vẻ thống hận không chút che dấu, giọng nói tuy không lớn nhưng ngôn từ lại không hề khách khí, vừa thấy mặt liền muốn chụp một cái mũ xấu cho Đại Kim Ô.

Nàng chỉ thuận miệng nói lại khiến Đại Kim Ô giật nảy mình, tuy mình không phải chủ mưu nhưng chủ mưu lại ở ngay bên cạnh mình.

- Đàn bà thúi, ngươi nói dễ nghe thế làm gì. Lúc trước Đại Kim gia chẳng qua gặp phải một chút phiền toái nhỏ, kết quả để các ngươi làm thành chứng cứ nhốt ta vào trong Hắc Uyên đại ngục, không phải là do các ngươi ở sau lưng sai khiến sao? Mẹ kiếp, Đại Kim gia ta biết là bởi vì ta giết nam nhân của ngươi, nhưng cũng là vì hắn lúc trước hại chết lão tử ta, Đại Kim gia tìm hắn báo thù là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Đại Kim Ô cũng không phải kẻ dễ đối phó, dứt khoát chửi ầm lên.

- Còn dám nhắc tới hắn? Ngươi có bản lĩnh giết hắn, vậy hãy nếm thử đại đao trong tay lão nương.

Phụ nhân bạch giáp nghe vậy nhất thời lông mi dựng thẳng, quát lạnh một tiếng liền muốn vung đại đao vọt về phía Đại Kim Ô.

- Cửu Mục phu nhân chờ đã, cứ để ta tới làm thay!

Phía sau phụ nhân bạch giáp, mấy yêu tu hắc giáp vọt ra thi triển yêu pháp, muốn bố trí thiên la địa võng bắt yêu tu. Bọn họ không dám để phu nhân bạch giáp này tự mình động thủ, đều biết nàng và Đại Kim Ô có mối thù giết chồng, sợ nàng thừa dịp mọi người không chú ý mà giết Đại Kim Ô. Dù sao Hắc Mộc Lĩnh cũng đã có hiệp nghị với tộc Cửu Đầu Trùng, phải giữ mạng lại cho Đại Kim Ô.

- Đào phạm lớn mật, còn không bó tay chịu trói?

Trong nháy mắt, chừng ba tên yêu tu tu vi Kim Đan hậu kỳ xuất thủ tiến thẳng về phía Đại Kim Ô.

Ánh mắt Đại Kim Ô cũng lạnh lẽo, âm thầm nhìn về phía bên trái bọn họ, chuẩn bị từ nơi đó mạnh mẽ thoát vây.

Hiện tại hi vọng duy nhất chính là sau khi mình chạy thoát, dẫn dắt lực chú ý của những người này, tránh để bọn họ thấy Phương Hành.

Nhưng vào lúc này chợt nghe bên trong Phù Tang sơn truyền tới một tiếng rống, chỉ thấy hỏa vân kim sắc thiêu đốt một khoảng trời nhanh chóng lướt tới, nhuộm một khoảng trời đêm thành màu hồng. Ở giữa hỏa vân lại là một Kim Ô thân thể to lớn mang theo uy thế ngập trời bay tới, từ cự ly rất xa đã há miệng phun ra một chùm xích diễm dài mấy chục trượng, giống như một hỏa tiên, trong chốc lát bức lui ba lão giả áo đen.

- Ai dám xông vào Phù Tang sơn ta bắt người?

Người đến thoáng chốc đã chắn trước người Đại Kim Ô, lớn giọng rống to, bay trong hư không giằng co với chúng yêu Hắc Mộc Lĩnh.

- Thúc phụ…

Đại Kim Ô khẽ ngẩn người, nhận ra đây chính là thúc phụ Ô Cổ Mộc của gã.

- Nơi này có ta chống đỡ, con mau đi ra sau núi, dưới sự bảo vệ của ba vị trưởng lão xông khỏi vòng vây, Nguyên Anh ở phía trước, không nên quay lại!

Ô Cổ Mộc nhanh chóng truyền một luồng thần niệm cho Đại Kim Ô, ánh mắt không nhìn gã mà chỉ căm tức nhìn chúng yêu Hắc Mộc Lĩnh.

Đại Kim Ô nghe vậy ngược lại có chút ngẩn ngơ, tỏ ra do dự.

- Ô Cổ Mộc, tên này là đào phạm Hắc Uyên đại ngục, ta có pháp chỉ Yêu đình ở đây, ngươi muốn công khai chống lại sao?

Mà bầy yêu Hắc Mộc Lĩnh thấy thế thì đều giận tím mặt, Yêu binh tụ lại muốn cường công.

- Đào phạm Hắc Uyên đại ngục thì thế nào? Pháp chỉ Yêu đình thì sao? Ta có Yêu Tiên lệnh ở đây, không đổi được một mạng của cháu ta sao?

Ô Cổ Mộc không để tâm, dang rộng cánh lớn, một tấm lệnh bài tử kim sắc có hình dáng cổ xưa bay lên giữa không trung, lại tỏa ra ánh sáng chói lọi, loáng thoáng dường như có một ý cảnh Tiên gia phong cách cổ xưa truyền ra, khiến lòng người sinh ra ý tôn thờ.

- Yêu Tiên lệnh… Yêu Tiên lệnh của bộ tộc Kim Ô…

Chúng yêu Hắc Mộc Lĩnh thấy thế thì ánh mắt đều run lên, giống như bị khiếp sợ, nhất thời không ai dám trả lời.

Yêu Tiên lệnh chính là do Yêu Tiên lão tổ bộ tộc Kim Ô truyền lại, vốn có thần tính, lại có giá trị yêu cầu một lần với Yêu đình. Bởi vậy theo đạo lý, lúc này Ô Cổ Mộc thật sự có tư cách bảo vệ chất nhi của mình, càng quan trọng hơn là, đối mặt với Yêu Tiên lệnh, bầy yêu cho dù ngang ngược thế nào cũng không dám mạnh mẽ tấn công vào Phù Tang sơn, sợ khiến nhiều người trong Yêu tộc tức giận.

- Yêu Tiên lệnh tất nhiên có tư cách giúp chất nhi của ngươi thoát tội, nhưng cũng không phải ngươi nói để lại liền có thể để lại. Yêu đình có phép tắc, tất cả đào phạm cần bị bắt về Hắc Uyên đại ngục trấn áp, ngươi muốn giúp nó thoát tội cũng phải đợi tới khi Yêu đình xử lý xong lần bạo loạn này, sau đó lại đợi mười vị trưởng lão thương nghị. Cho nên hiện tại vẫn nên để lão phu mang người về, tránh khiến tội nặng thêm một bậc!

Ngay lúc chúng yêu Hắc Mộc Lĩnh do dự, bỗng nhiên phía xa truyền tới một giọng nói trong trẻo. Trong bầu trời đêm phía xa sáng lên hào quang màu xanh nhạt, một ông lão mặc áo bào xanh, khuôn mặt nghiêm trang, rất có khí độ Tiên gia, trên đầu cắm một cây trâm gỗ, áo bào xanh không nhiễm chút bụi, mặt mỉm cười ngồi trên lưng một con bạch ngưu, chậm rãi đi tới.

- Đây là… Nguyên Anh lão tổ Thái Thạch gia?

Chúng yêu Hắc Mộc Lĩnh đầu tiên là giật mình, sau đó kinh hỉ, nhao nhao quỳ gối, miệng nói:

- Lão tổ.

Đặc biệt là nữ tử bạch giáp cũng trực tiếp quỳ xuống, miệng nói:

- Thỉnh an Nhị tổ.

Nàng vốn là huyết mạch dòng thứ Thái Thạch gia, cũng là một Nhân tộc thuần huyết. Chỉ là sau đó được Thái Thạch gia an bài gả làm vợ Cửu Mục chân nhân Hắc Mộc Lĩnh, mà Cửu Mục chân nhân chính là yêu tu bị Đại Kim Ô giết chết, nói thế nào thì lão giả ngồi trên bạch ngưu này cũng là trưởng bối của nàng.

Mà sắc mặt tộc trưởng Kim Ô Ô Cổ Mộc của Phù Tang sơn lại đại biến, bàn tay nắm yêu tiên cũng run rẩy.

Ngay cả Đại Kim Ô cũng kinh hãi tới mức tròng mắt sắp rớt xuống, thầm nghĩ:

- Suy đoán của tiểu thổ phỉ thật sự lợi hại hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ta, không chỉ có quan hệ với Cửu Đầu Trùng tộc, thậm chí ngay cả Thái Thạch nhất tộc cũng có liên quan… Bây giờ nhìn quả nhiên không sai, chỉ vì một con tôm nhỏ như ta, ngay cả Nguyên Anh lão tổ Thái Thạch nhất tộc cũng tới, ông ta đã mấy trăm năm chưa từng lộ diện rồi…

Chương 529: Người thủ Phù Tang sơn

Yêu tộc kết cấu phức tạp, vừa có một Cổ Yêu xuống dốc liền xuất hiện Yêu mạch mới, nhưng trong đó cũng có một thế lực đặc thù nhất, chính là Thái Thạch tộc, bởi vì tộc này căn bản không phải Yêu tộc mà là Nhân tộc. Chỉ là tổ tiên của nó thân thiết với Yêu mạch, dễ dàng cho họ đặt chân ở đây, ba ngàn năm phát triển đã trở thành một đại thế lực phía Bắc, trong nhà có Nguyên Anh lão tổ tọa trấn, thế lực không nhỏ.

Bên trong Yêu đình thập đại trưởng lão có một người của Thái Thạch gia, có thể thấy được lực ảnh hưởng của Thái Thạch gia ở Yêu tộc.

Quan hệ của Thái Thạch gia và Hắc Mộc Lĩnh không tầm thường, thậm chí còn có lời đồn nói Hắc Mộc Lĩnh vốn là do Thái Thạch gia nâng đỡ lên. Bởi vì thân phận đặc thù của Thái Thạch gia nên không tiện chen người vào Cổ Yêu bát mạch nên liền nâng đỡ Hắc Mộc Lĩnh thuộc Yêu tộc tạo nên một thế lực riêng, mưu đoạt địa vị Cổ Yêu bát mạch, cũng thay Thái Thạch gia ra mặt quản lý một số chuyện bọn họ không tiện lộ diện.

Lúc trước lên tiếng nhốt Đại Kim Ô vào Hắc Uyên đại ngục chính là trưởng lão Yêu đình Thái Thạch Đản của Thái Thạch gia.

Chỉ là cho dù thế, Đại Kim Ô cũng không ngờ trưởng lão Nguyên Anh Thái Thạch gia lại đích thân tới vì mình…

Cần biết trong Yêu đình, thân phận trưởng lão Nguyên Anh vô cùng cao quý, cũng vì tiềm tu chuẩn bị độ kiếp cho nên khi không có đại sự đều rất ít lộ diện. Mọi chuyện ở Yêu đình đều do mười vị trưởng lão Kim Đan Đại Thừa xử lý, tộc trưởng của các tộc cũng do yêu tu Kim Đan giải quyết. Những người này trên cơ bản ngoại trừ ở nhà ôm hài tử, giáo huấn một số hậu bối thì sẽ không tùy tiện lộ diện.

Nhưng hôm nay, Nguyên Anh lão tổ Thái Thạch gia càng thêm phần thần bí hơn với các trưởng lão Nguyên Anh bình thường lại đi tới Phù Tang sơn.

Mà sắc mặt của tộc trưởng Kim Ô Ô Cổ Mộc lại càng thêm trắng bệch, đối mặt với đại tu Nguyên Anh, Yêu Tiên lệnh trong tay hắn không có ý nghĩa gì.

- Ôi, tộc trưởng Kim Ô thấy ta nói có lý không?

Lão tổ Thái Thạch cưỡi bạch ngưu, từ từ đi tới trước Phù Tang sơn, khẽ dừng bước, mỉm cười hỏi.

- Việc này… việc này có ẩn tình khác, xin tiền bối thứ tội, thế tử Kim Ô nhất mạch ta không thể lại bị nhốt vào trong Hắc Uyên đại ngục!

Ô Cổ Mộc quyết tâm, vẫn trầm giọng quát.

Lúc này mới chưa tới mười ngày liền có hai vị đại yêu Nguyên Anh hạ cố tới Phù Tang sơn, cũng khiến lòng ông ta sinh cảm giác vô lực.

Nhưng sau khi không biết làm sao, ông ta cũng cảm giác mình phải bảo vệ đứa cháu này.

Dù sao đứa cháu này cũng là hi vọng trong tương lai của Phù Tang sơn.

Còn ông ta đã sớm thất vọng với chính đứa con trai kia của mình.

- Ồ? Tộc trưởng Kim Ô không đồng ý với lời của lão hủ?

Thái Thạch lão tổ không ngờ Tộc trưởng Kim Ô lại cự tuyệt, khẽ ngẩn người, cười nói:

- Nhưng chuyện này cũng không phụ thuộc vào ngươi được!

Xùy một tiếng, lão ta ngồi trên bạch ngưu, trực tiếp đưa tay chộp vào phía trong Phù Tang sơn, mà hướng đi của bàn tay này chính là Đại Kim Ô chuẩn bị chạy trốn tới sau núi. Một chưởng này tốc độ cũng không phải rất nhanh, nhưng lại khiến người nhìn sinh cảm giác không thể trốn, không thể đi, trơ mắt nhìn một chưởng này thăm dò vào trong đại trận Phù Tang sơn, bắt lấy Kim Ô.

Mà tộc trưởng Kim Ô tộc, thậm chí là Ô Tang Nhi, hay cả bản thân Đại Kim Ô cũng không thể sinh nổi một chút ý niệm phản kháng dưới một chưởng này.

Nhưng thời điểm một chưởng này sắp chụp trúng Đại Kim Ô, đột nhiên giữa đường xuất hiện một lão đầu nhảy lên, vung quải trượng ngăn trước bàn tay lớn kia, chính là lão Thụ tinh Căn bá không cao tới ba thước. Lúc này nhảy lên lại giống như vô cùng phẫn nộ, dựng râu trừng mắt hét lớn:

- Đồ hỗn trướng từ đâu tới, không thông báo một tiếng liền muốn xông vào Phù Tang sơn? Xem lão nhân gia ta là vật trang trí à?

Người này vừa xuất hiện liền khiến lòng người xung quanh sinh ra một loại suy nghĩ, đó chính là hoang đường, quái dị.

So sánh với bàn tay lớn kia của Thái Thạch lão tổ, lão nhân này thật sự quá thấp bé, ngay cả một ngón tay của người ta cũng không bằng, nhìn giống như thổi một hơi có thể thổi bay, khí tức trên thân giống như nến tàn trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể như đèn cạn dầu. Chỉ sợ một yêu thú cường tráng chút cũng có thể bổ giết chết ông ta rồi, nhưng vào lúc này lại dám nhảy ra cản đường?

- Vị đạo hữu này là?

Thái Thạch lão tổ ngược lại không trực tiếp nghiền nát ông ta, có lẽ vì thấy ông ta quá yếu, yếu tới mức không có ý trực tiếp động thủ.

Vì để tránh ảnh hưởng tới thân phận của mình, bàn tay lão ta khẽ dừng, mở miệng hỏi.

Lão Thụ tinh vung quải trượng càng thêm hung hăng, kêu lên:

- Lão già ta sống đã quá lâu, sớm không nhớ rõ đạo hào của mình, nhưng Tiểu Ô Nha ở núi này đời đời kiếp kiếp đều gọi ta là Căn bá, có lão già ta ở chỗ này, Phù Tang sơn chừng mấy vạn năm cũng không có ai xông tới. Thứ ngạo mạn nhà ngươi từ đâu tới, nhìn có chút quen mắt, dám tới nơi này gây chuyện sao?

- Mấy vạn năm…

Lời vừa nói ra liền khiến Ô Tang Nhi muốn che mặt, Yêu tộc phía bắc cũng chỉ mới ba ngàn năm, lão nhân gia ngài ở đâu mà tới mấy vạn năm…

Rơi vào đường cùng, nàng muốn khuyên lão Thụ tinh lại không biết mở miệng thế nào, lo lắng nhìn về phía biểu huynh của mình.

- Đạo hữu nhìn ta thấy quen mắt sao? Ôi, lão hủ Thái Thạch Hồng Mông ta tới trợ giúp Yêu đình làm việc, bắt đào phạm, xin mời nhường đường!

Thái Thạch lão tổ tưởng rằng lão Thụ tinh này từng gặp mình liền nhẹ nhàng cười một tiếng, chuẩn bị tiếp tục bắt người.

Nhưng không ngờ lão Thụ tinh giống như căn bản không nghe thấy lời lão ta nói, nghiêng đầu suy nghĩ, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, dựng lông mày kêu to:

- Nghĩ tới nghĩ lui, cũng quên mất rất lâu trước lão già ta có từng gặp một đạo sĩ Nhân tộc mặc hôi pháo, cưỡi thanh ngưu. Đấy là một nhân vật lợi hại, nhưng người ta cưỡi thanh ngưu, tiểu oa nhi ngươi lại cưỡi bạch ngưu là thế nào?

Cưỡi thanh ngưu?

Đám yêu tu đều ngẩn ngờ, nghĩ thầm đây không phải Đạo Tổ Nhân tộc sao?

Đây là nhân vật trước đây rất lâu, mười vạn năm hay mấy chục vạn năm? Chỉ tồn tại trong truyền thuyết, lão Thụ tinh này đang khoác lác sao?

Mà Thái Thạch lão tổ lại biến sắc, lão Thụ tinh này nhìn vô cùng hồ đồ nhưng lại âm thầm châm chọc, cố tình chọc vào trong nỗi đau của lão ta. Dù sao bên ngoài cũng đồn tộc Thái Thạch bọn họ ruồng bỏ Nhân tộc, đầu quân cho Yêu tộc, âm thầm gọi là "Phản đạo giả". Lão Thụ tinh này nói chuyện Đạo Tổ cưỡi Thanh Ngưu tới trào phúng mình, đây không phải muốn mình gặp chuyện xui xẻo sao?

- Tuổi đã cao còn muốn nhảy ra giả thần giả quý, nghĩ ta không dám giết ngươi sao?

Dưới cơn giận dữ, ông ta hừ lạnh một tiếng, không thèm đáp lời, trực tiếp dùng tay chộp về phía Kim Ô.

Một chưởng chộp tới không còn cố kỵ lão đầu tử này nữa, nếu lão còn dám ngăn cản, chắc chắn sẽ bị lực của mình đánh chết…

- A, tiểu oa nhi nhà ngươi chưa nói được hai câu liền mạnh mẽ muốn bắt người? Thật sự quá phận, không để lão đầu tử ta vào mắt sao?

Lão Thụ tinh Căn bá giận dữ khua quải trượng, kêu lớn lên, giống như muốn liều mạng với Thái Thạch lão tổ.

- Ngươi dám thò tay về phía Phù Tang sơn, ta sẽ gõ vào tay của ngươi!

Đám người Hắc Mộc Lĩnh chợt cảm thấy buồn cười, cũng không biết Phù Tang sơn tìm được tên đần này ở đâu, rõ ràng khí huyết lụi tàn, khí tức trên thân yếu ớt giống như phàm nhân lại dám ngăn ở trước mặt Thái Thạch lão tổ? Lại nhìn một chưởng kia của Thái Thạch lão tổ, một trảo này giống như đào đất lật trời, ngay cả một ngọn núi cũng có thể bị bàn tay này nhổ lên, lại càng không cần phải nói tới lão tiểu đầu tử cao chưa tới ba thước này, khi so sánh thậm chí sinh ra một cảm giác buồn cười.

- Căn bá bá mau tránh ra...

Mà Ô Tang Nhi nhìn thấy lại bị dọa cho hét lên một tiếng, thả Phương Hành muốn phóng về phía lão Thụ tinh.

- Lão súc sinh Thái Thạch, ngươi dám đả thương Căn bá, Đại Kim gia có chết cũng không tha…

Đại Kim Ô phía xa thừa cơ chuồn mất nhìn thấy cũng không lo chạy nữa, gầm lên giận dữ bay trở về cứu giúp.

Căn bá tuy tính khí hung hăng, lỗ tai không tốt nhưng kiến thức lại uyên thâm, đã từng dạy Đại Kim Ô cùng Ô Tang Nhi thuật tính toán. Trong mắt hai biểu huynh muội, ông ấy không phải một người giữ núi không đáng chú ý, mà chính là ân sư truyền nghiệp, bây giờ tất nhiên không thể ngồi nhìn ông ấy bị Thái Thạch lão tổ ép chết. Huống chi Đại Kim Ô cũng rõ, Thái Thạch lão tổ xuất thủ, bản thân gã có muốn cũng trốn không thoát.

So với chạy mấy chục dặm lại bị bắt trở về, còn không bằng lấy cái mạng nhỏ của mình đổi sự an nguy của Phù Tang sơn.

Đáng tiếc là, dưới một chưởng của Thái Thạch lão tổ, ba người bọn họ tụ lại một chỗ cũng chỉ như ruồi nhặng nhỏ bé…

Nhưng vào lúc này, Căn bá thấy bàn tay lớn kia lại nổi giận. Lão đầu nhìn khô quắt thấp bé, khí huyết suy bại, khi nhìn tới một chưởng này của Thái Thạch lão tổ liền bị chọc giận tới lông mày ria mép đầy trên mặt đều dựng lên. Chỉ là một Nhân tộc tầm thường lại dám không để lão nhân này vào mắt, không sợ ta nổi giận đúng không?

Chỉ là không ai nghĩ tới, lão đầu tức giận càng lúc lại càng tức hơn!

Mà sau khi ông ấy nổi giận, phía sau người bỗng dưng có một hư ảnh cây non mọc ra.

Sau khi sự tức giận càng ngày càng lớn, cây non kia cũng dần dần lớn lên, dần dần trở thành đại thụ tráng kiện, che cả bầu trời.

Còn chưa hết, sau khi đạt tới độ cao che trời, cự mộc còn không ngừng sinh trưởng, giống như muốn nứt vỡ thương thiên.

Mặc dù chỉ là hư ảnh nhưng khí thế cự mộc này thật sự hùng hồn đáng sợ, giống như tản ra khí thế đỉnh thiên lập địa, uy thế đáng sợ, thậm chí có một loại khí tức tuế nguyệt cổ bộc mà thê lương từ trong bóng cây tán ra, một chốc sau khi đâm thẳng lên bầu trời, đặt ở dưới sơn hà, giống như trở thành cây cầu kết nối khắp nơi Tiên giới, cổ ý thăm thẳm, trấn trụ càn khôn, trấn trụ tuế nguyệt.

Nháy mắt này, tất cả mọi người, bao gồm cả Hắc Mộc Lĩnh cùng nhất mạch Phù Tang sơn đều ngơ ngẩn.

Thậm chí Thái Thạch lão tổ đang chộp về phía Đại Kim Ô cũng kinh hãi, trong lòng ngờ vực…

Những nơi khác trong Yêu địa, trong nháy mắt cũng không biết có bao nhiêu thân thể điều khiển lưu vân, bắt đào phạm ở bốn phía Hắc Uyên đại ngục bị khí tức hùng hồn truyền tới từ Phù Tang sơn làm sợ hãi, kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy gốc cây sinh trưởng nhanh chóng ở phía tây nam, giống như thạch trụ chống trời đứng giữa trời và đất, chấn động ngay cả pháp thuật cũng không thể thi triển.

- Lão già ta giữ núi mấy vạn năm, không ai có thể xông vào khu vực Phù Tang sơn bắt người…

Căn bá vô cùng phẫn nộ, hai tay đưa cao quải trượng lên, tức giận gõ về phía bàn tay lớn kia.

Chương 530: Thần mộc Phù Tang

- Ba...

Một trượng của lão Thụ tinh thoạt nhìn vô cùng nhẹ nhàng, giống người lớn tuổi dùng sức đánh tôn tử của mình, mà so với bàn tay của Thái Thạch lão tổ lại quá nhỏ bé, giống như đập lên một ngọn núi. Nhưng cục diện lại vô cùng dọa người, chỗ bị một quải này đập trúng trên chưởng của Thái Thạch lão tổ lại trực tiếp vỡ vụn…

Trước tiên xuất hiện một cái khe, sau đó lan tràn tới khắp cả bàn tay, vỡ vụn từng mảnh như đồ sứ bị bể.

Thái Thạch lão tổ vừa sợ vừa giận, lảo đảo lùi lại, thu hồi chưởng thủ nhưng một kích kia của lão Thụ tinh đã lan tràn tới cánh tay ông ta. Thời khắc ông ta thu hồi bàn tay, cả cánh tay đều hóa thành mảnh nhỏ, mảnh nhỏ lại hóa thành tro bụi, tro bụi lắng đọng bay lả tả rơi vào phía trên sườn núi đỏ, hóa thành bùn đất phì nhiêu nhất thế gian, trở thành một phần nuôi lão Căn.

- Ngươi đưa tay về phía Phù Tang sơn, lão già ta liền gõ tay của ngươi, ngươi dám đi vào bắt người, ta liền gõ vào người ngươi!

Lão Thụ tinh hùng dũng hiên ngang khiến người ta có cảm giác đỉnh thiên lập địa, chỉ về phía Thái Thạch lão tổ gầm thét.

Yên tĩnh!

Đầy trời yên tĩnh, chỉ có bàn tay lớn kia hóa thành tro bụi bay khắp trời.

Vô luận là Hắc Mộc Lĩnh hay Phù Tang sơn đều sợ tới ngây người, lặng ngắt như tờ, thậm chí thở dốc cũng không dám lớn tiếng.

Chỉ một động tác nhỏ đã khiến mọi người sợ hãi.

Ngươi đưa tay về phía Phù Tang sơn, ta liền gõ tay của ngươi…

Ngay cả Thái Thạch lão tổ cũng ôm tay cụt lảo đảo lùi lại, trong bụng nghi hoặc. Tu vi như ông ta thậm chí không cảm giác được tay mình gãy như thế nào, thậm chí ông ta còn không có cảm giác cánh tay đã thối rữa, hóa thành bụi mù đầy trời. Chuyện này khiến ông ta kinh hồn bạt vía, đối với người tu hành mà nói, chuyên này còn đáng sợ hơn so với việc mình bị người mạnh hơn đánh tới.

“Lão có thể làm tổn thương ta… Sức mạnh hộ thân pháp tướng lại không phòng ngự được một quải trượng này… điều này… điều này sao có thể?”

Thái Thạch lão tổ không nói lời nào, trong lòng cũng điên cuồng rống lên.

Tổn thất một cánh tay không phải thương tích lớn gì đối với ông ta, tâm tư vừa chuyển liền có thể lần nữa mọc ra, nhưng sức mạnh của lão Thụ tinh này biểu hiện ra khiến ông ta cảm thấy đáng sợ, tu vi càng cao lá gan càng nhỏ, trong lúc nhất thời ông ta không thể ra tay.

Chỉ là ông ta cũng không cam chịu rút đi, hai mí mắt nhíu lại, gắt gao nhìn chằm chằm lão Thụ tinh.

- Ngươi rốt cục là ai? Ta chưa từng nghe nói Phù Tang sơn có nhân vật như ngươi !

Thật lâu sau Thái Thạch lão tổ mới trầm giọng mở miệng, trong mắt tràn ngập vẻ cảnh giác.

- Mới vừa nói rồi, lão đầu tử sống quá lâu, sớm đã quên mình là ai. Hiện tại chỉ là người giữ cửa, có ta giữ ở chỗ này, không ai có thể tùy tiện tiến vào Phù Tang sơn bắt người. Mấy vạn năm nay đều như thế, kẻ nào tới lão già ta liền lấy quải trượng đánh chết hắn…

Lão Thụ tinh vung quải trượng lớn tiếng gào thét, không hề có chút phong thái cao thủ, chỉ như bộ dạng của một lão đầu.

Thái Thạch lão tổ nhất thời nghẹn họng, không biết nên nói gì.

- Là vị tiền bối nào thi triển thần thông ở đây?

Không khí đang ngưng trọng, chỉ có thanh âm chửi đổng của lão Thụ tinh, lại thấy phía xa có mấy chùm đằng vân khuấy động, giống như che khuất ở bầu trời. Thình lình có bốn năm khí tức cường đại tới cùng cực truyền tới, mọi người nhìn lên nhất thời run như cầy sấy, người tới đều là cường giả Yêu tộc. Lão tổ tông cảnh giới Nguyên Anh thế mà lại có tới bốn năm người, đều là các cao nhân tiền bối các tộc nhiều năm không lộ diện.

Những lão giả này đều là bị hư ảnh Cự Mộc hiển hóa kinh thiên ở Phù Tang làm kinh sợ, chạy tới tìm hiểu.

Người phía trước nhất là một trung niên khoác kim bào, khí phách vô song, chính là Nguyên Anh lão tổ của Cô Nhận sơn. Sau khi ông ta phát hiện Hắc Uyên đại ngục có dị động liền ý thức được có liên quan tới Phương Hành. Nói thật cũng có chút chấn kinh, nghĩ tới tên này có thể sẽ tiến vào Hắc Uyên đại ngục gây sự, không nghĩ lại tạo ra chuyện lớn như thế. Nhưng dù sao hắn cũng là tiên duyên trong miệng Tà Tổ, không thể xảy ra sai sót nên liền vội vàng đuổi tới tiếp ứng, nửa đường lại bị Thanh Khâu sơn đoạt trước.

Nghĩ tới Phương Hành vì Đại Kim Ô mà tiến vào Hắc Uyên đại ngục, ông ta liền đoán Phương Hành có thể sẽ tới Phù Tang sơn, liền đi tới chuẩn bị tiếp ứng. Nhưng không ngờ đuổi tới nửa đường liền thấy Cự Mộc Phù Tang ngút trời ở Phù Tang sơn, khí tức hùng hồn này khiến ông ta cảm thấy kinh hãi, vội vàng chạy tới, trên đường gặp mấy vị Yêu tu Nguyên Anh cũng bị hấp dẫn tới, liền cùng nhau hiện thân.

Đây cũng không phải vấn đề nhỏ, luồng khí thế này xuất hiện thật sự quá quỷ dị.

Phù Tang sơn nhất mạch không có Nguyên Anh lão tổ tọa trấn, đây là chuyện bất cứ kẻ nào cũng biết, nếu không Kim Ô tộc cũng sẽ không xuống dốc như bây giờ, ngay cả tiểu bối có tiền đồ nhất bộ tộc họ bị người ta gài bẫy bắt vào Hắc Uyên đại ngục, cho dù bộ tộc Kim Ô bôn ba kêu khóc cũng không ai để ý tới, mà bây giờ lão thụ yêu khí thế kinh người như thế lại có thân phận gì?

- Sao lại có nhiều người tới như thế? Các ngươi cũng muốn xông vào Phù Tang sơn, muốn ăn quải trượng của lão đầu tử ta sao?

Lão Thụ tinh thấy nhiều người hiện thân như thế liền cảnh giác, cầm quải trượng trong tay lên uy hiếp.

Mọi người nhìn thấy đều cảm giác quái dị.

Nói thật, nếu không phải sau lưng lão có hư ảnh cự mộc, nếu không phải lúc trước có Thái Thạch lão tổ chịu thiệt, không ai nghĩ người này là một cao nhân tiền bối, thật sự không có chút phong thái cao thủ nào, ngược lại giống một lão nhân gian vô lại hơn!

Ngay cả tộc trưởng Ô Cổ Mộc bộ tộc Kim Ô cũng ngượng ngùng không biết nói gì, từ lúc ông ta còn rất nhỏ đã biết Phù Tang sơn có một vị Căn bá như thế. Mà lúc gia gia ông ta còn nhỏ, Căn bá cũng đã tồn tại, không ai biết lão nhân này đã sống bao nhiêu năm, tóm lại lão cùng Phù Tang sơn này như đã tồn tại từ xa xưa, hoặc là nói, lão cùng bộ tộc Kim Ô xuất hiện từ rất xa xưa rồi…

Đối với lão đầu tử này, thậm chí không có cách nào phán đoán được bối phận, bởi vì không biết bắt đầu từ bao giờ, tất cả bộ tộc Kim Ô đều gọi lão là Căn bá, Ô Cổ Mộc gọi như thế, con trai Ô Nhất Điển của ông ta cũng gọi như thế, bối phận đã sớm bị loạn.

Mà trong trí nhớ của Ô Cổ Mộc, cho tới bây giờ chưa từng thấy lão đầu tử này xuất thủ. Mà dựa theo lẽ thường, khí huyết của lão đã suy bại, sớm không thể động tay, chỉ bởi vì đặc tính của thụ yêu mới có thể sống lâu như thế. Đời đời kiếp kiếp không ai xem lão là một lão tổ có thể trấn áp tộc vận, nếu không cũng sẽ không để một vị như thế canh giữ cửa Phù Tang sơn…

Ngay cả Đại Kim Ô và Ô Tang Nhi cũng cảm thấy chấn kinh, hai người bọn họ theo Căn bá học thuật, nhưng cũng chỉ biết lão đã sống rất lâu, học thức kinh người, lại không biết khi lão xuất thủ lại có uy lực bực này!

- Vị lão tiền bối này, Bằng Ngũ Cô Nhận sơn xin bái kiến…

Trung niên kim bào Cô Nhận sơn thấy thế chậm rãi tiến lên, chắp tay.

- Trở về hoặc lui đi, dám vào Phù Tang sơn ta liền gõ ngươi…

Lão Thụ tinh không chút nể mặt, nâng cây gậy chống trong tay lên hù người.

Bằng Ngũ nhất thời xấu hổ đành phải đứng ở khu vực biên giới Phù Tang sơn, cười khổ nói:

- Làm hàng xóm nhiều năm như thế lại không biết có tiền bối cao nhân như vậy ở bên, thật sự hổ thẹn, thỉnh giáo tôn danh tiền bối….

Lời này vừa nói đã vô cùng khách khí, nhưng Lão Thụ tinh lại tức giận, trợn mắt nói:

- Ngươi muốn khiêu chiến với ta?

Bằng Ngũ nhất thời nghẹn lời, nửa ngày mới phản ứng lại, lão nhân này nghe thỉnh giáo thành xin chỉ giáo…

- Căn bá, tiền bối Cô Nhận sơn là người tốt, hắn đang hỏi đạo hào của người…

Cũng may Ô Tang Nhi bên cạnh từng nhận ân tình của Cô Nhận sơn, giải thích cho Căn bá.

Căn bá lúc này mới hiểu rõ:

- Hử, đạo hào… đạo hào đã sớm quên rồi…

Bằng Ngũ nhất thời cười khổ, cũng không biết lão nhân này là không muốn nói hay thật sự đã quên!

Cũng vào lúc này, một lão vượn cả người lông trắng đục, là Nguyên Anh lão tổ Viên tộc của Đại Thánh sơn, một trong Cổ Yêu bát mạch, sống cũng không biết bao nhiêu tuổi rồi, lý lịch già nhất, kiến thức cũng rộng, vào lúc này nhẹ nhàng mở miệng:

- Thời kỳ thượng cổ có một Cự Mộc tên Phù Tang, sống lâu năm mà sinh thần tính, từng cậy pháp lực vô thượng tiến thẳng vào Thương Khung, trộm thần tinh Cửu Thiên Thái Dương, cũng khiến Ô Nha đậu phía trên Cự Mộc vì vậy mà có thần tính, hóa thành nhất mạch Tam Túc Kim Ô… Bộ tộc Kim Ô từ khi được sinh ra dần bắt đầu lợi dụng Phù Tang, từ đó không biết trải qua bao nhiêu năm. Năm đó thời điểm Nam Chiêu trục yêu cũng từng nghe nói Kim Ô nhất mạch có thần mộc Phù Tang xuất thủ, bảo vệ huyết mạch Kim Ô…

Ông ta kiến thức rộng rãi, nói lại chuyện cũ vô cùng êm tai, cuối cùng ánh mắt lại rơi trên thân Lão Thụ tinh, trong mắt tinh quang chớp động, nói khẽ:

- Nếu như lão vượn đoán không sai, vị tiền bối này chính là gốc Thần Mộc ba ngàn năm chưa xuất thế kia?

Thần Mộc Phù Tang!

Sắc mặt đám yêu đều run lên, hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt nhìn về phía tiểu lão đầu thấp bé này lại nhiều thêm một tầng kính sợ.

Tuy đã sớm đoán được nhưng thời điểm bị người khác nói ra vẫn nhịn không được chấn động trong lòng.

Nếu bản thể của lão nhân này là thần mộc Phù Tang, vậy cũng không quá kinh người, dù sao thần mộc Phù Tang vẫn luôn có thần tính.

Nhưng nếu lão là cây thần mộc Phù Tang trong truyền thuyết kia thì thật quá dọa người.

Sau câu nói của lão vượn, lão Thụ tinh đang nhảy nhót cũng giống như trầm mặc lại, mơ hồ lão yên lặng như thế khiến không khí bên trong trở nên ngột ngạt, ngay cả mấy vị Nguyên Anh trong không trung cũng không nói chuyện, tất cả đều yên lặng chờ lão mở miệng. Nhưng lão Thụ tinh này trầm mặc một lúc lại dần dần tức giận, mỗi chữ mỗi câu đều trầm giọng quát:

- Thật sự đã quá nhiều năm không xuất hiện, bọn tiểu bối đều trở nên càng ngày càng cuồng vọng…

Lão vừa mở miệng lại mang theo sự tức giận, nhất thời làm tất cả mọi người đều cảnh giác, lẳng lặng nghe lão nói.

Nhưng lời lão Căn tinh nói ra nhất thời khiến tất cả mọi người không ngừng cười khổ, lão đột nhiên giơ quải trượng muốn xông về phía lão Bạch Viên, trong miệng hét lớn:

- Lão đầu tử rõ ràng thân thể nam nhi, ngươi dám mắng ta là thần mẫu? Nhìn xem ta có gõ chết ngươi không…

- Xôn xao…

Một đám người không biết nói gì, lão Bạch Viên mắng lão lúc nào chứ?

Ngược lại là Đại Kim Ô bất dắc dĩ, liều mạng ôm hai chân Căn bá kêu to:

- Căn bá, người bớt giận, đừng nóng vội liều mình, người ta không mắng người là nữ, là nói người là thần mộc… thần mộc chứ không phải thần mẫu…

Chương 531: Thiên hạ không loạn không thoải mái

Trong không trung, một đám lão đầu không còn từ gì để nói, thực sự không biết trả lời thế nào.

Thật không nhìn ra lão nhân giả điên giả dại hay là người thật sự có đại tu vi, thần thức khẽ động, mọi thứ trong thiên địa biến hóa như lòng bàn tay, sao có thể điếc thật chứ? Nhưng cố tình, nhìn lão nhân này không giống giả vờ, nếu nói lão điếc thật thì tu vi cũng là thật. Vừa rồi thông qua việc đập bể tay Thái Thạch lão tổ cũng thấy dược, dù lão khí huyết suy bại nhưng tuyệt đối cũng có thể làm bị thương thậm chí tiêu diệt được yêu tu Nguyên Anh, bởi vậy các yêu tu không dám coi thường lão.

Mà lão Bạch Viên Đại Thánh sơn mơ hồ nhận ra thân phận thật sự của lão, trong lòng chúng tu càng thêm kính sợ.

Dù sao trong giới tu hành, sống càng lâu càng nguy hiểm, điều này trở thành quy luật thép lâu đời.

Khó khăn lắm Đại Kim Ô mới có thể khuyên được lão Thụ tinh, trên không trung mấy vị Nguyên Anh lão tổ nhất thời không ai lên tiếng.

- Hôm nay, ta được Yêu đình cử tới, dù ngươi có là cao nhân tiền bối cũng phải cho Yêu đình một câu trả lời thoả đáng…

Đúng lúc này, người trước đó ăn một cái gậy là Thái Thạch lão tổ yếu ớt nói.

Rất rõ ràng, tuy ông ta không nhìn thấu được khả năng lão Thụ tinh sâu cạn thế nào, không muốn so chiêu cùng lão nhưng cũng không cam tâm cứ như vậy rút lui. Cho nên dùng Yêu đình làm lá chắn, lấy phép tắc Yêu đình ép buộc Phù Tang sơn một chút.

Lời này vừa nói ra, không khí quanh đây có phần lạnh đi.

Dường như Căn bá không nghe rõ, quay đầu hỏi Đại Kim Ô:

- Hắn nói gì thế?

Đại Kim Ô trả lời thẳng thắn:

- Lão già kia không phục, muốn so chiêu với người.

Gã chỉ e thiên hạ không loạn, thấy Căn bá uy phong như thế, nhất thời giống như đứa trẻ bơ vơ giữa đường bỗng nhiên tìm thấy mẹ, ở bên cạnh quạt gió châm lửa, ước gì mời lão nhân gia ra tay xuất thủ giáo huấn lão già Thái Thạch khốn kiếp kia.

Căn bá nghe thế vô cùng giận dữ, quải trượng trong tay vung lên chỉ vào Thái Thạch lão tổ, hét lớn:

- Ngươi đến đây!

Nhất thời Thái Thạch lão tổ có chút quẫn bách, con mẹ nó, ai nói muốn động thủ với lão…

- Lục tử, lui ra!

Ô Cổ Mộc bên cạnh giật nảy mình, xưa nay ông không giống Đại Kim Ô chỉ e thiên hạ không loạn, vội đi tới trước mặt Căn bá, khom người nói:

- Căn bá, Thái Thạch trưởng lão nói đến phép tắc mà thôi, chúng ta cần cho Yêu đình một câu trả lời thỏa đáng…

Lúc nói chuyện ông còn lo lắng Căn bá nghe không rõ, thậm chí còn vận chuyển thần niệm truyền âm.

- Thỏa đáng sao?

Lão Thụ tinh nghe vậy cười hắc hắc nói:

- Thì ra lão đầu tử các ngươi còn chưa hồ đồ, trên đời này có còn có đồ chơi Yêu đình… Cũng không sao, ngươi muốn thoả đáng, cũng được…

Đột nhiên lão chỉ Ô Cổ Mộc nói:

- Không phải trong tay ngươi có một tấm Yêu Tiên lệnh sao? Lấy ra cho bọn chúng nhìn đi, hỏi xem tấm Yêu Tiên lệnh này có thể đảm bảo một mạng cho tử tôn của Phù Tang nhất mạch hay không?

- Yêu Tiên lệnh!

Ô Cổ Mộc cùng yêu tu Hắc Mộc Lĩnh nghe lời này thì sắc mặt có chút cổ quái.

Tấm Yêu Tiên lệnh này Ô Cổ Mộc đã sớm lấy ra, nhưng người ta căn bản không nhận.

Có điều Ô Cổ Mộc cũng hiểu ý lão Thụ tinh kia, lúc này liền dứt khoát lần nữa lấy ra Yêu Tiên lệnh, khom người về phía mấy vị Nguyên Anh lão yêu xung quanh thi lễ nói:

- Các vị tiền bối ở đây minh giám, Yêu Tiên lệnh này là truyền thừa của tổ tiên tộc chúng ta cho đến nay. Theo cổ huấn Yêu tộc, chỉ cần không phải phản tộc đại nghịch thì có thể chống đỡ qua một kiếp.

Mấy vị Nguyên Anh lão tổ trên không trung nhìn mặt nhau, trong lòng đoán chừng chẳng ai để Yêu Tiên lệnh này vào mắt. Dù sao khi Yêu Tiên còn sống thì lệnh bài này chính là pháp chỉ, nhưng chết rồi thì nó chỉ còn là một miếng sắt vụn. Có điều người bên ngoài chẳng ai dám nói thẳng những từ nghịch đạo này bởi nó được truyền thừa từ tổ huấn, cho nên lúc này không ai dám lên tiếng phản đối, như vậy có nghĩa là chấp nhận.

Ngay cả Thái Thạch lão tổ dù tức giận vô cùng nhưng cũng trở nên thâm trầm. Lão ta thân là Nhân tộc, thân phận xấu hổ lại càng không dám vi phạm cổ huấn của Yêu tộc.

- Ha ha, Yêu Tiên lệnh xuất ra, mọi tội đều biến mất, điều này là đương nhiên, không cần nói nhiều. Để có được Yêu Tiên lệnh này, ba ngàn năm trước bộ tộc Kim Ô vì bảo hộ thành công Yêu tộc dời về phía bắc đã lập vô số công lao, những công lao này dùng bảo vệ một hậu nhân Kim Ô tộc… Thái Thạch lão hữu, ta thấy chuyện này ngươi không nên truy cứu nữa.

Trong không gian hoàn toàn yên tĩnh, bỗng nhiên kim bào trung niên Bằng Vương cười ha ha lên tiếng giải vây.

Dù vừa rồi ông ta cũng bị lão Thụ tinh kia mắng mấy câu nhưng vẫn nhớ rõ mình đứng bên nào.

Thái Thạch lão tổ nghe thấy những lời này càng thêm tức giận hơn, càng tệ hại hơn khi nói đến quan hệ.

- Ha ha, tên Tiểu Bằng Điểu ngươi có chút thú vị đó, ta nhớ Cô Nhận sơn các ngươi có vị Già Thiên đạo hữu, hắn có khỏe không?

Lão Thụ tinh cực kì vui vẻ, cười ha ha nói với Bằng Ngũ, sau đó lại hỏi chuyện người nhà nhị đại gia gần đây.

Bằng Ngũ xấu hổ ho khan một tiếng nói:

- Già Thiên lão tổ đã tọa hóa mấy ngàn năm rồi…

Lão Thụ tinh ngẩn ngơ, tiếc hận thở dài:

- Còn một người khác là Ngự Cửu Thiên…

Bằng Ngũ im lặng một lát, suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra, cười khổ nói:

- Vị kia thì sớm hơn, vạn năm trước đã…

Lão Thụ tinh có chút nghẹn lời, nhìn trân trối, thấp giọng lẩm bẩm một câu:

- Ta sống lâu quá rồi sao?

Có thể thấy được thế cục lúc này đã được làm dịu đi, không ai nói bất cứ điều gì, trong lòng Thái Thạch lão tổ lại có ý định liều lĩnh, nhưng vẫn không dám xuất thủ với bộ tộc Kim Ô, dù sao trước đó ông ta chỉ thuận tay bắt một phạm nhân chạy trốn, còn hiện tại, chính là đấu pháp cùng một vị lão già Phù Tang sơn tu vi khó lường, trước đó chỉ là một việc cực nhỏ, nhưng sau lại chuyện kinh thiên động địa.

Hơn nữa, nơi này có có nhiều nhân vật Nguyên Anh lão tổ Yêu tộc, càng nhiều người càng khó giải quyết, chuyện đã kéo đến thế này không giải quyết được gì, dù có nói gì cũng vô ích. Đúng lúc này, một lão bà Thanh Khâu sơn chưa từng lên tiếng, hiện tại bước ra, cười nói:

- Lão tiền bối, con cháu Kim Ô tộc các người muốn bảo vệ thì cứ bảo vệ, nhưng tên thiếu niên Nhân tộc kia lại không có quan hệ gì với bộ tộc Kim Ô. Ta mới nhận được truyền âm, những yêu tù bị bắt lại thú nhận những việc xảy ra trong Hắc Uyên đại ngục đều có liên quan đến tên thiếu niên này, ta muốn bắt hắn về thẩm vấn một chút.

Ánh mắt bà ta nhìn chằm chằm vào Phương Hành nằm trong ngực Ô Tang Nhi.

Thì ra với những người ở cảnh giới Nguyên Anh có nhãn lực kinh người, làm sao không nhìn thấy Phương Hành đang bị thương hôn mê được chứ?

Chẳng qua vừa rồi Thái Thạch lão tổ cùng lão Thụ tinh kia đối chọi gay gắt nên không lên tiếng được mà thôi. Hiện tại, Phù Tang sơn đã lên tiếng, đương nhiên bà ta muốn giữ Phương Hành lại. Dù sao theo tin tức mới nhận được khiến bà ta cảm thấy rất kinh hoảng, có vẻ như có chuyện liên quan dến dị bảo Thanh Khâu sơn, chỉ cần ở trong người thiếu niên Nhân tộc này, bất cứ giá nào cũng phải đoạt lại.

Lời kia vừa thốt ra, không chỉ Căn bá phản ứng mà ngay cả Bằng Ngũ Cô Nhận sơn cũng nhướn mày, ánh mắt không tốt nhìn bà ta.

- Tiểu hồ ly kia, ngươi nói cái gì?

Căn bá nghe không rõ, quay đầu hỏi Ô Cổ Mộc cùng Đại Kim Ô.

Đại Kim Ô:

- Con mụ này nói muốn san bằng Phù Tang sơn...

- Bà ta dám…

Căn bá giận tím mặt, vung quải trượng trong tay lên.

Ô Cổ Mộc chỉ im lặng, trừng mắt nhìn Đại Kim Ô, trầm giọng thuật lại lời lão bà Thanh Khâu sơn nói cho Căn bá.

Có điều Căn bá nghe xong vẫn có chút bất mãn, hừ giọng nói:

- Có liên quan hay không cũng không sao, đều là hài tử của Phù Tang sơn chúng ta, sao có thể giao cho người khác? Không phải chỉ phạm vào chuyện nhỏ thôi sao, một cái Yêu Tiên lệnh đã đủ xóa bỏ tội lỗi của hắn rồi.

Lão bà Thanh Khâu sơn ánh mắt lẫm liệt, sắc mặt khó coi nói khẽ:

- Lão tiền bối không nói đạo lý gì cả.

Lần này Đại Kim Ô không cần Căn bá hỏi, chủ động lên tiếng trước:

- Căn bá, lão bà kia mắng người không nói đạo lý.

Ô Cổ Mộc không biết nói gì, nhìn đứa cháu này của mình có chút bất đắc dĩ.

Lão Thụ tinh nghe vậy không những không tức giận còn cười hắc hắc:

- Lúc nào Yêu tộc trở thành nơi nói đến đạo lý rồi?

Nguyên Anh lão tổ Thanh Khâu sơn nhất thời nghẹn lời, vốn nhanh mồm nhanh miệng lấy lý do thoái thác, nhưng lại bị lời này nghẹn đến nửa ngày nói không ra lời.

- Ha ha, nói rất hay, đối với những người như chúng ta dùng những lời nói xã giao thật vô ích.

Bằng Ngũ Cô Nhận sơn nở nụ cười, phụ họa lão Thụ tinh, đồng thời ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía lão tổ Thanh Khâu sơn, như cười như không nói:

- Hồng Dược đạo hữu, lão phu muốn nói thêm mấy câu, vị kia chính là truyền nhân của Tà Vương nhất mạch Cô Nhận sơn chúng ta, ta không biết Thanh Khâu sơn các ngươi có chủ ý gì, nhưng nếu muốn trước mặt ta mang người đi cũng không dễ đâu…

- Ngươi…

Bằng Ngũ tỏ rõ thái độ kiên quyết, khiến trong lòng Nguyên Anh lão tổ Thanh Khâu sơn rối như tơ vò, tức giận nói:

- Truyền nhân Tà Vương sao? Không phải Cô Nhận sơn các ngươi truyền ra tin tức nói hắn là giả mạo sao?

Bằng Ngũ lo lắng nói:

- À, trước đó nhìn lầm, sau đó chúng ta phát hiện tín vật kia đúng là thật.

Ông cũng không để ý đến sự tức giận của lão bà Thanh Khâu sơn này, như cười như không nói tiếp:

- Kỳ thật chúng ta vừa phát hiện tín vật kia là thật liền lập tức phái người qua Hắc Uyên đại ngục mang người ra, không nghĩ đến nơi sự tình lại diễn ra như thế. Cô Nhận sơn chúng ta giúp Yêu đình bắt tội phạm nhưng người đó đúng là truyền nhân của Tà Vương nhất mạch, cho dù hắn là Nhân tộc nhưng đã có quan hệ cùng Cô Nhận sơn chúng ta thì chúng ta sẽ bảo vệ hắn đến cùng, không giống tộc nào đó làm ân nhân của mình….

Nói đến đó không quên châm chọc một chút khiến Nguyên Anh lão tổ Thanh Khâu sơn phẫn nộ quát to:

- Im ngay, Bằng Ngũ, ai biết các ngươi lật tới lật lui quan hệ quỷ này chứ. Ta hỏi ngươi, ngươi mạnh mẽ bảo vệ thiếu niên này là muốn khai chiến cùng Thanh Khâu sơn chúng ta sao?

Phía dưới, Căn bá nghe chữ được chữ mất, cả giận nói:

- Bà ta muốn khai chiến với chúng ta à?

Đại Kim Ô bên cạnh thêm chút lửa:

- Đúng đúng, bà ta vừa nói muốn khai chiến với lão gia.

Ô Cổ Mộc toát mồ hôi lạnh, ở một bên gấp gáp khuyên bảo:

- Không phải chúng ta, không phải chúng ta…

- Khai chiến thì khai chiến, đã vạn năm rồi, Cô Nhận sơn chúng ta đã sợ người nào đến đâu chứ?

Cảnh tượng loạn thành một bầy, giữa không trung mờ ảo có tiếng phong lôi truyền đến, kèm theo tiếng nói già nua ngang ngược.

- Cô Nhận sơn lại có một vị Nguyên Anh lão tổ đến rồi sao?

Nghe được âm thanh này, không riêng gì lão bà Thanh Khâu sơn mà mấy vị Nguyên Anh yêu tu khác cũng vô cùng kinh hãi, quay đầu nhìn lại.

- Sao chuyện lại náo loạn lớn như vậy?

Trong lòng mỗi người nhịn không được đều lóe lên ý nghĩ này.

Chỉ có Đại Kim Ô là nhìn về hướng Phương Hành đang hôn mê, không nhịn được nói lên ngoại hiệu của hắn.

- Ta vẫn không bằng tên tiểu thổ phỉ kia, đã hôn mê còn có thể làm cho thiên hạ đại loạn…

Chương 532: Ước đấu Yêu Đế các

- Đệ nhị tổ Hồn Thiên Cô Nhận sơn… Không ngờ ông ta lại đích thân đến.

Mấy vị lão tu trong lòng thất kinh, không nghĩ đến tên gia hỏa kia lại đến.

Bọn họ không xa lạ gì đối với thân phận người đến này, lúc tuổi còn trẻ so với Tiểu Bằng Vương còn cuồng vọng hơn mấy phần.

Thậm chí cả hai vị Nguyên Anh yêu tổ Cô Nhận sơn, càng khiến cho mọi người một lần nữa đánh giá tầm quan trọng của chuyện này.

Nên biết rằng, trước giờ Nguyên Anh lão tổ cực kỳ ít lộ diện, mọi người đều lo lắng suy nghĩ nên độ kiếp thế nào, còn bọn họ có thói quen bế quan không ra ngoài, khi nào trong giới có việc quan trọng mời đến, hai người mới ra mặt. Lần trước mời đến trấn áp Yêu đình bạo loạn, nhiều nhất chư tộc chỉ mời được một vị Nguyên Anh lão tổ xuất hiện mà thôi, không nghĩ rằng bỗng nhiên Cô Nhận sơn lại xuất hiện một vị nữa, nhất thời khiến cục diện thay đổi.

Vốn lão bà Thanh Khâu sơn đã tức giận đến cực điểm, thậm chí muốn trực tiếp điều động nhân mã âm thầm phía sau của Thanh Khâu sơn liên thủ với Thái Thạch lão tổ trực tiếp đoạt người, nhưng không ngờ vị lão tổ thứ hai của Cô Nhận sơn đã đến, sắc mặt bà ta đại biến.

Người đến là vị lão tổ tính tình nóng nảy nhất Cô Nhận sơn, bối phận lớn hơn Bằng Ngũ mấy bậc, trên người mặc áo choàng xám, diện mạo già nua nhưng không phải là người hiền lành, ngược lại chiến ý bừng bừng, lạnh lùng nhìn lão bà Thanh Khâu sơn, quát:

- Bao nhiêu năm rồi chưa có ai dám nói thẳng muốn khai chiến với Cô Nhận sơn chúng ta, ta muốn xem bọn hồ ly các ngươi lá gan lớn tới đâu.

- Ngươi…

Lão già này bá đạo như vậy lại làm cho lão bà Thanh Khâu sơn sắc mặt đại biến, cũng khó mà xuống đài.

Bà ta chuẩn bị chống lại nhưng cố ép xuống nhìn nhân thủ trong tay, nhiều nhân thủ như thế có thể đánh đồng cùng một vị Nguyên Anh sao?

Mà thế lực hai bên, dù những năm gần đây Thanh Khâu sơn thế lớn nhưng Cô Nhận sơn cũng là thế lực lớn nhất có khả năng cạnh tranh với họ.

Nhìn thấy cục diện giằng co vô cùng căng thẳng, lão Bạch Viên Đại Thánh sơn liền lên tiếng làm hòa, cười nói:

- Hồn Thiên đạo hữu, ngươi cũng tới rồi sao? Đều đã sống mấy ngàn năm rồi sao tính tình vẫn còn nóng nảy như thế? Thời buổi này đã khá rối loạn rồi, Thanh Khâu sơn cùng Cô Nhận sơn các người đều là đại tộc của Yêu địa chúng ta, sao lại muốn một mất một còn như vậy?

Một người hơn nửa thân mình núp trong bóng tối, dáng người so với lão Thụ tinh Căn bá thì không cao hơn bao nhiêu cũng bắt đầu cười hắc hắc, lại là một trong Nguyên Anh lão tổ Vô Ảnh sơn Cổ Yêu bát mạch, bản tướng chính là một con chuột tinh lông trắng, từ trước đến nay khôn khéo vô song, cười quái dị nói:

- Nếu Thanh Khâu sơn cùng Cô Nhận sơn thật sự đánh nhau, cũng náo nhiệt đấy. Có điều cục diện Yêu đình chưa ổn định được bao lâu e rằng cũng sẽ phải chia năm sẽ bảy rồi, vốn còn nghĩ mở Yêu Đế các ra đào tạo một nhóm thế hệ trẻ, cho bọn chúng đến Thần Châu giữ mặt mũi cho chúng ta. Hiện tại xem như bỏ đi rồi, dù đi Thần Châu bọn họ cũng không có chỗ dựa, thôi quên đi.

Hai người này một người thì khuyên răn, một người lạnh giọng châm chọc cho thấy lập trường của Đại Thánh sơn và Vô Ảnh sơn chính là không giúp ai. Bây giờ thế cục Yêu địa tạo nên phong vân, quy mô tranh đấu nhỏ đều cật lực tránh đi, huống chi hai ngọn núi lớn tranh nhau.

Lão bà Thanh Khâu sơn có chút không cam lòng, điều quan trọng là với tin tức bà ta có được làm bà ta không cam tâm buông tha cho Phương Hành, suy nghĩ một chút liền chuyển hướng nhìn hai lão Nguyên Anh lão tổ Cô Nhận sơn, cố đè nén sự tức giận nói:

- Đạo hữu Cô Nhận sơn, tốt nhất các ngươi nghĩ kỹ một chút, thật sự muốn đối nghịch cùng tu sĩ Thanh Khâu sơn chúng ta sao? Đối với các người mà nói, hắn chỉ liên quan đến vấn đề sĩ diện, nhưng đối với với Thanh Khâu sơn chúng ta…

Nói đến chỗ này bỗng nhiên bà ta im bặt, như đột nhiên ý thức được món bí bảo kia không nên nói trước mặt người khác.

Chỉ có điều người tới sau là Hồn Thiên lão tổ Cô Nhận sơn hai mắt sáng lên, cười ha ha nói:

- Ta biết điều ngươi muốn nói đến là cái gì, lão phu vội chạy đến đây cũng vì chuyện này. Ha ha, ta khuyên ngươi một câu, Vương tộc Thanh Khâu sơn đã đổi mấy mạch rồi, món dị bảo truyền thừa kia cũng chưa chắc đến lượt các ngươi cầm, mà tên tiểu bối này chính là hậu duệ nhất mạch của Tà Vương Cô Nhận sơn, không có đạo lý nào lại để các ngươi mang đi. Muốn cướp người, trước tiên để lão phu lãnh giáo Đan kiếm Thanh Khâu sơn các ngươi đã.

Giọng điệu bá đạo như vậy khiến lão bà Thanh Khâu sơn giận điên lên, lạnh giọng nói:

- Người chúng ta có thể không mang đi nhưng dị bảo Hồ tộc sao có thể để trên người tu sĩ Nhân tộc được chứ? Giao bảo vật ra, ân oán giữa Thanh Khâu sơn chúng ta cùng hắn đều sẽ tiêu tan.

- Chẳng lẽ tiểu quỷ này trộm bảo vật gì của Thanh Khâu sơn sao?

Các yêu tu mạch khác không biết lão bà này nói dị bảo này là thế nào, chỉ nghe ra Thanh Khâu sơn muốn đoạt dị bảo của tu sĩ Nhân tộc, mà dị bảo đó có quan hệ đến Thanh Khâu sơn bọn họ, trong lòng run lên, liên tưởng đến lời đồn nói tu sĩ Nhân tộc này đã chui vào Thanh Khâu sơn trộm bảo vật, hiện tại cũng không có suy nghĩ nào khác.

- Chuyện cười.

Hồn Thiên lão tổ không thích nói đạo lý, cười lạnh:

- Dị bảo của Hồ tộc thì liên quan gì đến Thanh Khâu sơn các ngươi? Ha ha, cái đó chính là Tiên Tinh cùng pháp khí của Yêu Tiên Kim Ô còn sót lại ở Lạc Nhật Đại Mạc, đúng ra nên trả về Phù Tang sơn, có ai mang vật này trả lại cho Phù Tang sơn không? Ngay cả Thanh Khâu sơn các ngươi cũng sưu tập được ba viên Tiên Tinh cùng bốn năm món pháp khí Yêu Tiên, các ngươi có nghĩ đến trả lại cho Phù Tang sơn không? Ha ha, sao nhìn thấy dị bảo Hồ tộc của các ngươi lại nhất định phải đoạt lại?

- Ngươi…

Lão bà Thanh Khâu sơn thấy ông ta nói vậy thì vô cùng tức giận.

Khi Thanh Khâu sơn đang thẩm tra tìm ra nguyên do bạo loạn Hắc Uyên đại ngục, trong lúc vô tình nghe nói có người thi triển bí thuật Thanh Khâu sơn đả thương ngục chủ Hắc Uyên, thẩm vấn vài câu đã đoán được việc này có thể liên quan đến một món dị bảo Hồ tộc trong truyền thuyết. Thẩm vấn thêm mới biết được trận bạo loạn trong Hắc Uuyên đại ngục đều do một tên tu sĩ Nhân tộc mà ra, món dị bảo kia lại không ai nhìn thấy nhưng hơn phân nửa có liên quan đến hắn. Vì thế trong lòng chủ động muốn bắt bằng được Phương Hành về thẩm vấn, nhưng không nghĩ tới chuyện này Cô Nhận sơn cũng phát hiện ra, mà bà ta muốn đoạt lại dị bảo, Cô Nhận sơn nhất định không chịu trả.

Có điều trong lời nói lại lấy Phù Tang sơn làm ví dụ khiến một đám quạ có chút xấu hổ.

Năm đó Yêu Tiên vẫn lạc ở Lạc Nhật Đại Mạt, nhưng một vị tổ tiên nào đó của Kim Ô nhất mạch qua một thời gian dài liền có suy nghĩ muốn thu hồi di vật Phù Tang lại. Thực ra mà nói, suy nghĩ thu hồi này chính xác là thu hồi dị bảo cùng Tiên Tinh của Yêu Tiên lưu lại.

Trong khi đó Yêu Tiên lưu lại Tiên Tinh cùng dị bảo một nửa tự động bay vào Yêu Đế các, trở thành của công của Yêu đình. Chỉ có những kỳ tài kiệt xuất nhất của Yêu địa mới có tư cách đi tìm tạo hóa, còn lại một nửa bị các Yêu mạch thu thập, chiếm làm của riêng, ai lại thật thà trả lại cho bọn họ chứ.

Đại Bằng Cô Nhận sơn xưa nay nổi tiếng lấy cuồng vọng bao che khuyết điểm. Lúc này một lão gia hỏa tỏ ra không thèm nói đạo lý khiến cho Thanh Khâu sơn không phản bác được, cảm thấy vô cùng bực bội, chẳng lẽ lại khai chiến với bọn họ sao?

Nên biết tuy Thanh Khâu sơn thế lớn nhưng Cô Nhận sơn cũng không dễ gây.

Trừ phi Độ Kiếp lão tổ Thanh Khâu sơn đã bế tử quan ra mặt, nếu không không nắm chắc sẽ áp chế được Cô Nhận sơn.

- Ầm ĩ cái gì chứ? Chưa xong luôn sao? Muốn ầm ĩ thì đến nơi khác ầm ĩ, lão nhân gia ta muốn nghỉ ngơi.

Ở phía dưới bỗng nhiên có một giọng nói bất mãn vang lên, Căn bá lại không vui rồi.

Lúc này, Hồn Thiên lão tổ Cô Nhận sơn đến sau nhất thời nhíu mày, nhìn xuống phía dưới hỏi:

- Người lùn này là ai thế?

- Ngươi dám mắng ta lùn à? Ngươi dám chê ta lùn? Lão già ta phải để cho các ngươi nhìn thấy dáng vẻ lúc ta cao lớn…

Căn bá nghe xong cũng giận vô cùng, vung quải trượng muốn đi qua gõ lão tổ Cô Nhận sơn.

Lúc này, chỉ thấy Ô Cổ Mộc vội đi qua khuyên bảo, Bằng Ngũ cũng nhanh chóng khuyên bảo lão tổ nhà mình, nói nhỏ cho ông ta biết lão nhân này chính người năm đó Phù Tang Thần Mộc hóa thành, hiện tại đứng chung một chiến tuyến với Cô Nhận sơn …

- Ha ha, hiện tại các ngươi tranh giành thế nào rồi? Chẳng lẽ lại muốn khai chiến thật sao?

Vào lúc này, Nguyên Anh lão tổ Vô Ảnh sơn lên tiếng:

- Đối với những lão gia hỏa chúng ta, chuyện này còn quan trọng hơn bình an độ kiếp sao? Con cháu tự có phúc của con cháu, chuyện của bọn chúng để bọn chúng tranh giành, dù sao Yêu Đế các vài ngày nữa mở ra rồi, đến lúc đó khó tránh được một trận long tranh hổ đấu, ném bọn chúng vào đó, ai đúng ai sai cứ xem ai có bản lĩnh lớn hơn.

Mắt nhỏ của tên này lấp lóe tinh quang, suy tính đâu ra đó, nếu như bình thường chắc chắn lão sẽ lên tiếng kiếm chuyện, để Thanh Khâu sơn và Cô Nhận sơn đấu với nhau. Nhưng hiện tại, thế cục quyết định, Cô Nhận sơn khai chiến với Thanh Khâu sơn, đối với mỗi tộc trong Yêu địa đều không phải là chuyện tốt gì, đành phải thay đổi suy nghĩ, ước gì con cháu hai mạch này đến Yêu Đế các đấu một trận, còn bọn họ đứng bên cạnh ngư ông đắc lợi.

Nguyên Anh lão tổ Cô Nhận sơn cùng Thanh Khâu sơn đều hiểu ý của ông ta, nhưng sau khi nghe ai cũng trầm mặc, một lúc sau Bằng Ngũ Cô Nhận sơn mới cười nhẹ lên tiếng:

- Sau khi xác định hắn là truyền nhân Tà Tổ nhất mạch Cô Nhận sơn chúng ta, thật sự chúng ta cũng có ý định đưa hắn vào Yêu Đế các một lần, cũng không biết người bên trong Yêu đình có đồng ý hay không?

Nguyên Anh lão tổ Vô Ảnh sơn cười nói:

- Mấy tên kia có đồng ý hay không không phải xem những lão già như chúng ta có đồng ý hay không sao? Ta muốn nói không nên cố kỵ tổ huấn gì, dù sao lần này không phải có Thần Châu sứ giả gì đó cùng long tử long tôn Thương Lan Hải phá lệ muốn đến sao? Chỉ thêm một tu sĩ Nhân tộc thôi mà, dứt khoát quyết định luôn ở đây đi.

- Bọn họ đang nói gì thế?

Căn bá nghe không rõ ràng, mơ hồ hỏi Đại Kim Ô hai mắt tỏa sáng bên cạnh.

Đại Kim Ô trả lời:

- Bọn họ nói muốn phong ngài là Đại Thánh Nhân Yêu tộc, ai gặp đều phải dập đầu.

- Đồng ý!

Căn bá lập tức giơ cao gậy chống lên.

Người Phù Tang sơn nhất mạch đều có chút im lặng, Ô Cổ Mộc muốn đến khuyên nhủ, nhưng do dự một phen cũng trầm mặc không nói.

Nguyên Anh lão tổ Vô Ảnh sơn thì cười hắc hắc:

- Phù Tang nhất mạch đã đồng ý, hai mạch Cô Nhận - Thanh Khâu thì sao?

Chương 533: Thiên hạ ai cũng không cướp được

Chư tu đầy trời đều chuyển ánh mắt nhìn về lão tổ tông hai phe Cô Nhận sơn và Thanh Khâu sơn.

Tuy chỉ là một trận tiểu bối ước đấu nhưng cũng liên quan trọng đại. Mấy tên gia hỏa này biết rõ, lần này Yêu Đế các mở ra khác biệt, so với những năm qua chỉ có một người đi vào, thì lần này những tiểu bối kiệt xuất tài năng bên trong Yêu đình đều được tiến vào bên trong tìm kiếm tạo hóa. Điều này cho thấy sẽ có áp lực cạnh tranh diễn ra, so với những năm trước tăng lên mười mấy lần, ai cũng không nắm chắc tiểu bối nhà mình an toàn lấy được Tạo Hóa lớn nhất.

Mà Cô Nhận sơn cùng Thanh Khâu sơn ai cũng đều là đại thế lực một phương, chiếm ưu thế khá lớn. Kim Ô thái tử Phù Tang sơn trước đây đã từng tham gia đánh nhau chính diện, xé nát lão cường giả Cửu Mục chân nhân đã đặt chân vào Kim Đan cảnh giới gần một trăm năm, một thân thực lực có thể nhìn thấy. Hồ Tiên Cơ Thanh Khâu sơn càng danh chấn Yêu địa, ngay cả thế hệ yêu tu trước cũng không dám khinh thường nàng ta, bọn tiểu bối thì không cần nói.

Những người này cùng tiến vào Yêu Đế các đều tạo thành áp lực khá lớn cho người khác.

Nhưng nếu bọn họ ở hai phe đấu nhau, đối với những tiểu bối Yêu mạch khác mà nói chắc chắn là chuyện tốt.

Một là hai phe đánh nhau, sức mạnh đương nhiên sẽ tiêu hao lẫn nhau, đối với những người khác là phúc không phải họa.

Thứ hai, hai phe này đánh nhau tất nhiên sẽ lôi kéo các sức mạnh Yêu mạch khác trợ lực, càng có lợi hơn đối với bọn họ.

Cũng vì tính toán của những lão gia hỏa nhà bọn họ mà trận chiến giữa bọn tiểu bối mới có thể diễn ra, nếu thấy được kết quả đương nhiên bọn họ vui rồi…

Lão bà Thanh Khâu sơn nhẹ lấy pháp quyết, một sợi thần niệm đã đến ngoài ngàn dặm trên bầu trời đêm. Một tòa nhà trên đỉnh núi, Hồ Tiên Cơ hai chân trần trụi, đang ngồi nghiêng dựa vào cửa thì nhận được truyền âm của lão bà. Ánh mắt đẹp của nàng ta toát lên một tia khinh miệt, lạnh nhạt nói:

- Thế cục hôm nay, Yêu địa thật sự không nên đại loạn, tránh cho hai núi bắt buộc phải tranh chấp, còn món dị bảo kia không thể không thu hồi vào trong tay Thanh Khâu sơn chúng ta. Cho nên sau khi tiến vào Yêu Đế các nhất định phải quyết thắng thua là lựa chọn tốt nhất trước mắt, Tứ cô cô, Tiên Cơ tự có chừng mực, ngài cứ đồng ý.

Sau khi giải thích, nàng ta cười khẽ một tiếng:

- Thật sự không nghĩ ra, bọn họ từ đâu đến mà lại có lá gan muốn tranh đấu cùng ta chứ?

Mà Nguyên Anh lão bà của Thanh Khâu sơn cũng truyền âm nói khẽ:

- Không cần lo lắng tới đạo hữu Cô Nhận sơn, các ngươi chỉ cần lo truyền nhân Tà tổ nhất mạch, chính là tên Nhân tộc. Có điều với phân thượng của hai núi, thêm lời nói từ Thanh Khâu sơn chúng ta, bọn họ liền phá lệ đưa hắn vào Yêu Đế các… Ha ha, ta muốn Yêu đình phá lệ đồng ý điều này.

Nói như vậy, trận chiến này chắc chắn sẽ xảy ra.

- Có hai vị trưởng lão Yêu đình Thanh Khâu sơn lên tiếng, chắc sẽ thuận lợi thôi.

Lão tổ Cô Nhận sơn cười ha ha, cũng không để ý lắm.

- Quyết định này cũng hợp với ý ta, Thái Thạch gia chúng ta cũng sẽ tán thành điều

này.

Vào lúc này bỗng nhiên Thái Thạch lão tổ lên tiếng, sắc mặt hung ác nham hiểm nói một câu, giống như cùng tiến cùng lùi với Thanh Khâu sơn.

Trong lúc lơ đãng ông ta cùng lão bà Thanh Khâu sơn liếc mắt nhìn nhau, hai bên như kết thành ước định nào đó.

Còn các Yêu mạch nghe vậy trong lòng khẽ động một chút, không nghĩ tới một người trung lập như Thái Thạch gia cũng lên tiếng, chắc ông ta đã quyết định liên thủ cùng Thanh Khâu sơn, như vậy đối với thế cục lai có chút ảnh hưởng. Lúc đầu, vốn thế lực tiểu bối lên tiếng, Tiểu Bằng Vương Cô Nhận sơn, lại thêm tu sĩ Nhân tộc, cùng Đại Kim Ô thực lực không tầm thường, đối mặt với Hồ Tiên Cơ sẽ có phần thắng không nhỏ. Tuy nhiên nếu Thái Thạch gia cùng Thanh Khâu sơn liên thủ, như vậy liền có lực tương trợ đánh một trận rồi.

Thêm vào đó, một người tâm kế tung hoành ngang dọc, Cô Nhận sơn cùng Phù Tang nhất mạch thoáng gặp phải nguy cơ.

- Truyền nhân Cô Nhận sơn bất luận là có Đại Bằng huyết mạch hay không, xưa nay đều không sợ kẻ nào, các ngươi cứ yên tâm đi.

Hồn Thiên lão tổ Cô Nhận sơn lạnh giọng lên tiếng, thách thức nói:

- Các ngươi muốn khai chiến đại khái có thể liên thủ cùng Cô Nhận sơn chúng ta đánh một trận, nếu muốn mượn Yêu Đế các mở ra cơ hội cho bọn tiểu bối phân tranh thắng bại ta cũng thành toàn cho các ngươi. Một tháng sau, thời điểm Yêu Đế các mở ra, để cho bọn nhóc này tới Yêu Đế tế lễ thịnh hội, có thể đánh cược ở đó.

Khẩu khí lần này hiển lộ sự cuồng ngạo của Đại Bằng tộc, khiến cho lòng người ngầm sinh khâm phục.

Chỉ có trong lòng Bằng Ngũ hiểu rõ, Cô Nhận sơn từ trước đến nay cuồng vọng, nhưng cuồng vọng cùng ngu ngốc tuyệt đối không phải cùng một hàm ý. Vị Hồn Thiên lão tổ nhà ông ta luôn luôn cuồng vọng bá đạo, nhưng mọi chuyện đều hiểu rõ. Ông ấy đã đồng ý trận đấu này chỉ có nguyên nhân duy nhất chính là không làm như vậy Cô Nhận sơn sẽ không có nửa phần thắng. Dù sao Thanh Khâu sơn cũng liên kết cùng Thái Thạch gia, quả thật không thể khinh thường.

Nếu lại tính cả Cửu Đầu Trùng tộc đang ẩn ở phía sau, Cô Nhận sơn chắc chắn sẽ phải chịu thua.

Trong tình huống này, Cô Nhận sơn nhận thua hay liều sống liều chết?

Lựa chọn nào cũng đều trả giá quá cao.

Chính trong cục diện này, đổ trận đấu vào các tiểu bối Yêu Đế các, cũng chính là một cách để dời đi áp lực.

Thắng, Cô Nhận sơn thanh danh vang dội, uy hiếp quần yêu.

Thua, tiểu bối Cô Nhận sơn lấy ít đánh nhiều, lấy yếu chống mạnh, tuy bại mà vinh.

Cùng lúc đó còn thành công đưa được Đại Kim Ô cùng Phương Hành vào trong Yêu Đế các, dù có thua cũng có không ít tạo hóa vào tay. Càng quan trọng hơn, tiểu bối Nhân tộc này lại phạm lỗi trong Hắc Uyên đại ngục, lớn không lớn nhỏ không nhỏ. Nếu mấy tộc khác nghiêm túc truy cứu, Cô Nhận sơn cũng không thể chống lại áp lực này. Hiện tại thừa dịp so đấu mà chuyển dời sự chú ý, giống như trong lúc vô hình xóa đi ảnh hưởng trái chiều, dù thế nào vẫn có lợi ích nhiều hơn, sao lại không làm cơ chứ?

Đương nhiên có một nguyên nhân khác chính là Cô Nhận sơn trên danh nghĩa là trưởng bối Phương Hành, nhưng được Đại Bằng Tà Vương phân phó, chỉ bảo chăm sóc hắn, nhưng chuyện dị bảo có nên bắt hắn trả lại cho Thanh Khâu sơn hay không cũng không thể thay hắn ra quyết định. Cho nên, để tiểu bối phân tranh định ra thắng thua, đến lúc đó tất cả đặt cược đều do Phương Hành làm chủ.

Như vậy, dù hắn có thua cũng không thể oán trách Cô Nhận sơn.

- Ha ha, tiểu khốn kiếp này thật biết tính toán…

Lúc chúng tu thầm phục sự cuồng vọng của Cô Nhận sơn, phía dưới Căn bá nở nụ cười, tuy nhiên lại nói lời không dễ nghe lắm.

Hồn Thiên lão tổ Cô Nhận sơn giận dữ, ánh mắt không tốt nhìn xuống.

- Ngươi nhìn cái gì? Muốn đánh nhau một trận sao?

Căn bá vung quải trượng lên, tỏ vẻ khiêu khích, Ô Tang Nhi đành phải im lặng kéo lão:

- Đến cùng ngài giúp bên nào…

Khi Phù Tang sơn đang giương cung bạt kiếm sát khí lan tràn, thì lúc này mầm họa Phương Hành chìm trong thế giới thức hải của mình, hoàn toàn không biết gì đối với bên ngoài. Hiện tại, trước mặt hắn là một vùng phế tích hoang vu, khắp nơi đều rạn nứt, hắn có thể cảm giác được mình đang ở trong thế giới này. Chính vì khắp nơi rạn nứt dẫn đến linh khí điên cuồng tiết ra ngoài, tán tràn vô hình.

Trong lòng Phương Hành hiểu rõ, thế giới này đang bị hủy diệt, khi linh khí hao hết thì sinh cơ của hắn cũng đoạn tuyệt.

Sau khi tu luyện Thái Tượng Đạo kinh, đại địa này chính là hiển hóa nhục thân của hắn, khắp nơi rạn nứt, đại biểu cho một thân vết thương. Loại vết thương này nguồn gốc bản nguyên, hiển hóa nhục thân, giống như bị thương không có cách nào trị liệu.

Phương pháp duy nhất chính là chữa trị thế giới này, lúc này trong chân linh hiển hóa Liệt Nhật, ẩn chứa kinh văn, ẩn chứa chân ý đại đạo bất tử. Hắn cảm thấy hiện tại bản thân hiển hóa ra thế giới thức hải rộng lớn, thiếu hụt chính là một bộ kinh văn. Đáng tiếc, bây giờ dù hắn có chút lĩnh ngộ nhưng không có đủ sinh cơ để chữa trị nhục thân cho mình.

Đơn giản mà nói, hiện tại hắn như nắm giữ tiêu chuẩn cứu vớt thế giới, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy thế giới này hủy diệt.

Tuy nhiên hắn cũng không quá lo lắng, chỉ ép buộc bản thân dùng hết khả năng lĩnh hội kinh nghĩa. Mặc dù hiện tại sức sống của hắn trong thế giới này không ngừng yếu dần, mà thương thế của hắn quá nặng còn bị vây trong thức hải, nhưng hắn vẫn tin tưởng bản thân có hy vọng, vì trước khi lâm vào trong thức hải là ở trên lưng Đại Kim Ô, tên khốn kiếp này không thể ngồi nhìn hắn chết được.

Cho nên hiện tại việc hắn nên làm là liều mình lĩnh hội Thái Thượng Bất Tử Kinh nghĩa, chờ Đại Kim Ô tới cứu hắn.

Cảm giác chờ đợi một người thật lâu, nhưng dường như cũng không lâu lắm, linh khí thế giới thức hải tán dật chưa tiêu một nửa thì Phương Hành cảm thấy ngoại giới có biến hóa, giống như hắn đã tiến vào bên trong một thế giới lạnh buốt. Thậm chí trong thế giới thức hải cũng hiển hóa ra cảm giác này, có sương rơi từ trên trời xuống, đóng băng thế giới thức hải của hắn nhưng cũng khiến cho linh khí ngừng tản đi.

- Cuối cùng tên khốn kiếp này cũng hành động rồi.

Giờ khắc này, thân thể trong giữa không trung hóa thân thành mặt trời gay gắt, trong lòng Phương Hành cũng yên lòng.

Ngay khi sương rơi xuống không lâu, bất chợt có huyết tinh kinh người rạn nứt khắp nơi bừng lên, tản ra linh khí vô tận, bắt đầu bổ sung vào thức hải vừa mới bị tổn thất. Cùng lúc đó, vết rạn nứt khắp nơi đang dần hồi phục như cũ, thức hải u ám bỗng chốc biến hóa trở nên giàu sức sống, chắc chắn Đại Kim Ô ở bên ngoài cho hắn ăn được lực cường đại.

- Huyết Liên Tử… Thì ra tên khốn khiếp này vẫn còn…

Phương Hành ngộ ra, trong lòng vui mừng khôn cùng, vội vàng vận chuyển tâm pháp luyện hóa.

Hắn đối với Huyết Liên Tử cũng không xa lạ gì, nếm mấy hạt liền biết loại Huyết Liên Tử này có dược tính cường đại thế nào.

Có Huyết Liên Tử còn có sức mạnh băng hàn trợ giúp trấn áp thân thể, hắn cũng yên tâm, lại bắt đầu chuyên tâm vận chuyển Thái Thượng Không Kinh văn ẩn chứa bên trong đại đạo, tự hắn tu luyện Thái Thượng đan pháp bù đắp. Bên trên Không Kinh văn, sau khi hắn lĩnh hội liền hóa hắn thành một thế giới có quy tắc, tựa như Hóa Linh kinh cùng Cảm Ứng kinh, tan vào thức hải…

Hoặc có thể nói đã không còn là thức hải cũ, Phương Hành cảm nhận được nơi này sắp trở thành một thế giới chân thật.

Nếu như phân biệt rạch ròi với thức hải thì nơi này hắn phải gọi là thức giới.

Cảm Ứng kinh, ảnh hưởng của thần hồn, khiến thần hồn hắn hóa thành mặt trời gay gắt, nắm giữ mỗi tấc đất của thức giới.

Hóa Linh kinh, tác dụng với không gian, làm thế giới này có được các loại năng lực sức mạnh cùng luyện hóa.

Bất Tử kinh, tác dụng khắp nơi, làm nơi này có khả năng tăng trưởng vô hạn.

Vô pháp vô thiên đan pháp, cuối cùng cũng hình thành sơ bộ.

Lúc này trong ngực Phương Hành tỏa ra hào khí, có loại khí tức thôn sơn hà tự nhiên sinh ra.

- Đan pháp đã thành, hiện tại tiểu gia ta... Thiên hạ ai cũng không cướp được nữa.

Chương 534: Nửa là tạo hóa nửa là kiếp nạn

Vào thời điểm này, dưới lớp đất đỏ ngoại vi ngoài Phù Tang sơn có một huyệt động ngầm khổng lồ, nhưng nó là một hang động tự nhiên, sinh khí dồi dào, đây cũng là nơi ở thường ngày của Căn bá, ngày bình thường rất ít người tới. Lúc trước, Đại Kim Ô không tin tưởng tộc nhân của mình lắm, cho nên mới giấu Bất Tử Huyền Quan cùng hai hạt Huyết Liên Tử bên trong huyệt động này.

Hiện tại Phương Hành nằm bên trong Huyền Quan, nhìn qua nắp quan tài mờ mịt, người bên ngoài có thể nhìn thấy thân thể hắn đang phát sáng lên, từ tia sáng trắng hóa thành đen, từ đen chuyển hóa thành xanh nhạt, quá trình biến hóa cứ vòng qua vòng lại như thế. Trong quá trình biến hóa dường như có gì đó khiến chúng yêu tu có thể cảm giác được nhưng không thể phân biệt được biến hóa đang sinh ra, ngày càng dày đặc hơn.

- Hắn… Hắn không sao chứ?

Ô Tang Nhi vô cùng lo lắng nhìn Phương Hành đang nằm bên trong, than thở nhìn Đại Kim Ô nói:

- Biểu ca à, người bạn này của huynh chẳng khác nào thổ phỉ, vừa lỗ mãng lại thích đánh nhau, còn ưa thích tìm phiền toái, nhưng thực tế hắn là người rất tốt… Huynh không biết đâu, trước đó chúng ta vì cứu huynh đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp nhưng vẫn không làm được, kết quả hắn dứt khoát muốn tiến vào Hắc Uyên đại ngục…

Nàng líu ra líu ríu nói không ngừng, Đại Kim Ô khóc không ra nước mắt, đây là lần thứ năm nàng nói rồi đấy!

- Ha ha, sống không biết bao nhiêu năm rồi, cuối cùng vẫn nhìn được một kiếp này…

Lão Thụ tinh Căn bá run rẩy bên cạnh chống quải trượng đi tới, nhìn Phương Hành một chút, nhẹ cười nói một câu.

Đại Kim Ô hơi ngẩn ra, muốn chuyển dời lực chú ý của Ô Tang Nhi nên vội vàng nói với lão Thụ tinh:

- Căn bá, nhìn không ra lão nhân gia lại thần thông quảng đại như vậy. Vừa rồi sao lão không trực tiếp phế bỏ Nguyên Anh lão tổ Thái Thạch gia kia chứ? Ha ha, Phù Tang nhất mạch chúng ta nhiều năm rồi không ngẩng đầu lên được cũng vì không có Nguyên Anh lão tổ tọa trấn, không nghĩ lão nhân gia ngài… Ha ha…

Đại Kim Ô cười cười, ánh mắt tỏa sáng như nhìn thấy được dáng vẻ đang ngạo mạn lại bị hạ bệ của Nguyên Anh lão tổ.

- Phế bỏ?

Lão Thụ tinh cười xùy một tiếng, vỗ vỗ eo của mình nói:

- Có thể hù dọa được thằng nhóc kia là tốt lắm rồi…

Đại Kim Ô nhất thời hơi ngẩn ra, cảm thấy trong lời nói của Căn bá có hàm ý.

Ô Tang Nhi cũng thành công bị lời nói này hấp dẫn, kéo cánh tay Căn bá hỏi:

- Căn bá, ngài thần thông quảng đại như thế sao bình thường còn thể hiện ra dáng vẻ này? Trước đó nếu người nói một câu biểu ca cũng không bị người ta nhốt vào trong Hắc Uyên đại ngục.

Lão Thụ tinh ho khan vài tiếng, quay đầu nhìn hai người:

- Các ngươi cảm thấy bình thường lão già ta giả bộ sao?

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Đại Kim Ô cùng Ô Tang Nhi, Căn bá có phần khinh thường:

- Vừa rồi mới là giả bộ, các ngươi cho rằng ta thích ở chỗ này nhìn các ngươi không bằng những người khác sao? Lão đầu tử còn sống cũng đã cực khổ rồi, làm sao còn có tâm tư cùng người khác đấu pháp chứ? Hai đứa nhóc khốn nạn không có lương tâm các ngươi lại trông cậy vào một lão già nát rượu liều mạng thay các ngươi…

Đại Kim Ô cùng Ô Tang Nhi nhất thời không biết nên nói gì, khó khăn lắm mới phát hiện nhà mình cũng có một lão tổ tông cảnh giới

Nguyên Anh, lại phát hiện lão tổ tông này không giống với lão tổ tông nhà khác.

- Căn bá à, ngài thật sự muốn đưa chúng ta vào Yêu Đế các sao? Xem ra lần này không yên ổn rồi, Thanh Khâu sơn cùng Thái Thạch gia không có ý tốt, đoán chừng khi tiến vào nhất định sẽ có chiêu ngầm, mà tiểu thổ phỉ lại bị thương nghiêm trọng… Ha ha, lão nhân gia ngài thần thông quảng đại như thế, sẽ không để chúng ta đi chịu chết đúng không? Có phải có trân tàng pháp bảo gì muốn truyền cho ta không?

Đại Kim Ô đi vòng quanh nhìn Căn bá với ánh mắt tỏa sáng, hỏi.

Tên vô sỉ, không bỏ qua bất kỳ cơ hội mưu cầu bảo bối nào, điểm này Phương Hành không thể nào so sánh được.

Đến mức đi đấu gã còn giả bộ đáng thương, thực ra ngay cả trận đánh cược này Cô Nhận sơn cũng chưa chắc không thể thắng, vì phần thắng nắm chắc rất lớn, vì gã rất hiểu rõ Phương Hành.

Huyền Vực có hoàn cảnh gian nan như vậy còn có thể chiếm được lợi ích, Yêu Đế các là gì chứ?

Chút chuyện nhỏ mà thôi!

Căn bá lại không để ý tới gã, tìm một khối đá trơn nhẵn ngồi xuống, hai tay chống nạnh, nhìn Đại Kim Ô đánh giá một chút:

- Lục tử à, nhìn ngươi trong khoảng thời gian này thân thể đã mạnh mẽ hơn không ít, so với Kim Đan trung kỳ cũng không kém gì. Bây giờ, ngươi chưa tới bốn mươi tuổi nhưng có được thành tựu như vậy đã rất siêu phàm rồi, xem như một kỳ tài hiếm thấy trăm năm của Yêu tộc.

Không nghĩ đến Căn bá lại lên tiếng khen mình, Đại Kim Ô lại có chút không tin được, cười nói:

- Ha ha, cái này…

Căn bá nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy!

Bỗng nhiễn Đại Kim Ô không biết nói gì.

Căn bá ho khan một tiếng:

- Nếu là trước kia, chưa đến bốn mươi tuổi có tu vi như ngươi, toàn bộ Yêu tộc trăm năm cũng chỉ xuất hiện một người. Nhưng trong thế giới này lại không xem là hiếm lạ nữa, không nói tiểu tử trong quan tài kia, ngươi tính xem, tiểu bối Yêu địa trong thế hệ này không kém ngươi có mấy người?

Đại Kim Ô ngẩn ra, nghiêm túc trả lời:

- Khoảng hai ba người thì phải.

Ô Tang Nhi cải chính:

- Hẳn là năm người.

Đại Kim Ô liếc nàng một cái phản đối:

- Làm gì có nhiều như thế!

Ô Tang Nhi trừng gã nói:

- Tiên Cơ tỷ tỷ Thanh Khâu sơn, Tiểu Viên Vương Đại Thánh sơn, Cửu Đầu Tiểu Thánh U Minh sơn… Còn chưa nhắc đến tên điên cùng tên ngốc hù dọa người… Kỳ thật Tiểu Bằng Vương phách lối của Cô Nhận sơn kia cũng rất lợi hại, chỉ không biết mấy vị lão tiền bối Cô Nhận sơn nghĩ thế nào lại vẫn luôn áp chế tu vi của hắn, không cho Kết Đan.

Đại Kim Ô nghe đến phiền, khoát tay áo:

- Được rồi được rồi, đừng nói nữa.

Căn bá không để ý đến tranh cãi của hai huynh muội bọn họ, lên tiếng:

- Loại tiểu bối thế này trước kia xuất hiện một người đã không dễ dàng, nhưng hôm nay xuất hiện một lượt năm sáu người, nhưng khí vận Yêu địa cũng không thịnh. Không ai biết kẻ chiếm cứ bảy phần đại khí thiên địa ở

Thần Châu có dáng dấp thế nào, trạng thái ma thuật và tu luyện của hắn đã đạt đến mức độ nào.

Nghe Căn bá nói, Đại Kim Ô ngẩn ra:

- Là vì cơ duyên nhiều hơn sao?

Đang nói chuyện gã lại ngẩng đầu nhìn trời cao.

Bây giờ đã không phải là bí mật rồi, Thiên Huyền Cửu Quan, cơ duyên từ trên trời rơi xuống, người nói bên trong Cửu Quan có cơ hội thành tiên.

- Cơ duyên…

Căn bá cũng ngẩng đầu nhìn lên, cười ha ha nói:

- Cửu thiên giáng xuống, nửa là tạo tóa nửa là kiếp…

Đại Kim Ô cùng Ô Tang Nhi cảm thấy diện mạo Căn bá không giống hồ đồ như bình thường, ngượng ngùng không nói nên lời. Nhưng Căn bá như vô ý nghe được câu trả lời của gã, ánh mắt đục ngầu nhìn hai người bọn họ, thậm chí còn liếc mắt nhìn Phương Hành trong quan tài, ánh mắt đục ngầu xuất hiện chút thư thái, vẻ mặt nghiêm túc, nhẹ giọng nói:

- Ba tên ngốc các ngươi nhớ kỹ cho ta, trên trời hạ xuống không nhất định sẽ là cơ duyện mà có thể là nợ… cần phải trả… Nhưng cho dù là nợ cũng phải thoải mái đi đoạt, dù trong tương lai phải trả giá nhiều gấp trăm lần cũng phải tranh đoạt càng nhiều khí vận hơn. Chỉ có lửa lớn mới có thể tạo ra thần binh sắc bén, nếu không có đại thế hào khí đối địch làm sao có thể chín ngày hạ xuống vô lượng nợ? Ha ha, cho nên… Cứ đoạt đi! Cướp tất cả vận khí, nhất là lần Yêu Đế các mở ra này, càng phải thoải thích mà tranh đoạt…

- Tranh đoạt của ai thế? Việc này ta rất thành thạo…

Lời nói này khiến Đại Kim Ô cùng Ô Tang Nhi kinh ngạc đến không nói ra lời, bỗng nhiên nắp quan tài bên cạnh mở ra, không biết từ lúc nào Phương Hành đã đi ra từ bên trong quan tài, hai mắt tỏa sáng hỏi.

Lúc này, hắn đã công đức viên mãn, vừa tỉnh lại nghe đến chữ “Đoạt” kia, ngay tức khắc tinh thần tăng lên gấp trăm lần.

- Ngươi tỉnh rồi à? Vết thương thế nào rồi?

- Ngươi khỏe rồi sao?

Huynh muội Đại Kim Ô kinh hãi, đồng thời chạy đến hỏi thăm thương thế của hắn.

- Cút ngay!

Phương Hành một chân đạp Kim Ô lăn đi, thuận tay kéo Ô Tang Nhi ôm một lúc.

Không có cách nào, vừa mới tỉnh lại liền thấy một con chim lớn nhào tới, thực sự quá buồn nôn.

Hiện tại, những vết thương của Phương Hành bị tổn hại đến hôn mê đã được chữa lành, nhục thân hiện có cảm giác trong suốt huyền ảo khó hiểu, nhìn qua dường như có hào quang tỏa ra bên trong, nhìn kỹ lại thì giống người bình thường không khác gì. Có điều da thịt của hắn mịn màng tinh tế, cùng bóng dáng thon gầy thẳng tắp chứa đầy sức mạnh khiến người ta cảm giác cao lớn như đất.

- Tên khốn kiếp này đối với huynh đệ của mình cũng đành lòng tung cước…

Đại Kim Ô lên tiếng chửi rủa, trong lòng vô cùng bất mãn.

Chỉ có điều cũng cảm thấy có chút khiếp sợ, gã biết sức mạnh của mình thế nào, vậy mà lại bị tên tiểu thổ phỉ này một chân đạp bay.

- Tên nhóc khốn kiếp kia, ngươi qua đây để lão phu nhìn một chút.

Đúng lúc này, Căn bá chậm rãi lên tiếng, hai tay chống quải trượng thích thú nhìn dáng vẻ của Phương Hành.

- Lão già khốn kiếp, ta không qua thì ông làm gì ta?

Phương Hành liếc mắt, mắng chửi lão Thụ tinh này, trong đầu không có ý nghĩ tôn kính.

- Tiểu thổ phỉ, ngươi khách khí với Căn bá một chút.

Ô Tang Nhi ở bên cạnh răn dạy, đứng lên:

- Trước đó Căn bá dùng một trượng gõ nát bàn tay của Nguyên Anh lão tổ Thái Thạch gia đấy!

Vừa răn dạy, vừa nháy mắt.

- Lão ta sao? Có thể gõ nát tay Nguyên Anh lão tổ?

Phương Hành cũng ngẩn ngơ, mặt đầy hồ nghi nhìn lão Thụ tinh mấy lần, vừa nhìn về phía Đại Kim Ô ra hiệu.

Ngược lại Căn bá không tức giận, chậm rãi nói:

- Ta vốn chuẩn bị ba quyển pháp quyết cho ba tên tiểu Ô Nha, chỉ tiếc đứa bé Nhất Điển kia khi tu luyện quá mức nóng lòng muốn thành công cho nên bị tẩu hỏa nhập ma, đả thương căn cơ, vẫn còn thừa một quyển không có truyền nhân. Ta nhìn ngươi thuận mắt, muốn suy nghĩ một chút nhưng ngươi lại không nguyện ý, hay là thôi đi…

- Vèo~~

Đại Kim Ô cùng Ô Tang Nhi cảm thấy hoa mắt, Phương Hành nhảy tới vuốt vuốt vai Căn bá, mặt mũi tỏ vẻ nịnh nọt, trong miệng cười hắc hắc nói:

- Sớm đã biết ngài bất phàm, bình thường lão đầu chỉ có chút nóng tính mà thôi, không phải sao?

Trở mặt nhanh như vậy khiến Ô Tang Nhi không nói nên lời.

Chương 535: Kỳ hoa Ngũ Nhân Tổ

Yêu Đế các đã có từ lâu, không biết đã lưu truyền qua bao nhiêu năm, theo lời đồn thì đã có từ ba ngàn năm trước, Yêu tộc còn nắm giữ hai châu Bắc Câu cùng Nam Chiêm. Hơn nữa đại bộ phận thế lực ở Nam Chiêm thì có ba vị Yêu Đế đi tới Bắc Câu nghèo nàn, liên thủ xây dựng Yêu Đế các, bởi vậy một tòa Bạch Cốt Tháp trấn áp, được người ta gọi là Yêu tháp, đây là nơi thần bí nhất của Yêu tộc.

Theo tục truyền bên trong Yêu Đế các có ẩn chứa linh tính của ba vị Yêu tổ, có tu hành đạo âm. Người đi vào có thể ngộ đạo pháp, lắng nghe đạo âm, thậm chí còn có người nói bên trong Yêu Đế các giấu một bộ kinh quyển, do ba đại Yêu Đế liên thủ viết ra. Một khi nắm giữ bộ này có thể đột phá gông cùm thiên địa, tu thành Yêu Tiên cũng không có gì khó khăn, có điều có tìm được hay không thôi.

Yêu Đế các này cùng Nam Hải Quy Khư, Thần Châu Dao Trì, Tây Chúc Ma Uyên có tên tuổi ngang nhau, rốt cục có kinh quyển Yêu Tiên hay không thì không ai biết được, có điều sự huyền diệu của nó là chắc chắn. Năm tháng trôi qua, cứ trăm năm Yêu đình đều chọn một vị tiểu bối Yêu tộc kiệt xuất nhất cho vào bên trong giành tạo hóa. Có người từ đó đi ra hiểu được đạo pháp, tu vi đột nhiên tăng mạnh, có người thì thu được dị bảo như hổ thêm cánh, chiến lực mạnh mẽ, cũng có người thu được linh đan dị thảo, Trúc Cơ trung kỳ đi vào, sau khi đi ra tu vi đã là Kim Đan…

Dù là kém nhất ở bên trong cũng tìm được mười viên tiên linh, chấn kinh Yêu tộc.

Cũng vì nguyên nhân này Yêu Đế các trở thành điểm ngắm mưu cầu cơ duyên lớn nhất của Yêu tộc. Cứ trăm năm một lần, Cổ Yêu bát mạch, thậm chí một số người tài tuấn xuất thân từ Yêu tộc đều sẽ vì thế mà tranh đến một mất một còn, đây là đặc tính quyết định của Yêu tộc, nắm tay người nào lớn người đó được vào.

Nhưng lần này Yêu Đế các mở ra lại khác biệt với những lần trước, lấy thiên hạ đại thế mà cải biến, Yêu đình thập đại trưởng lão đã từng liên thủ thiết hạ đại tế đàn, thỉnh cầu Yêu tháp phụng tế muốn được mở rộng Yêu Đế các. Tiểu bối Yêu tộc kiệt xuất đều có thể đi vào, thậm chí sứ giả Thần Châu cùng Long tử Long tôn Thương Lan Hải Long cung cũng sẽ tiến vào Yêu Đế các, tìm kiếm tạo hóa…

Nguyên nhân này khiến Yêu Đế các trở thành việc quan trọng ngàn năm hiếm thấy của Yêu tộc. Chẳng những các tiểu bối Yêu mạch kiệt xuất sôi nổi xuất quan, mà ngay cả Long Hậu Thương Lan Long cung cũng mang con mình trở về Yêu địa tế tổ. Ngay cả Thần Châu cũng đưa tới những đệ tử bọn họ cảm thấy tốt nhất, thứ nhất là ký hiệp nghị ngưng chiến với Yêu đình, thứ hai là tiến vào Yêu Đế các tìm kiếm tạo hóa.

Vốn Đại Kim Ô vì Phù Tang sơn xuống dốc, còn Phương Hành là Nhân tộc không có tư cách tiến vào trong đó nhưng nhân duyên tế hội, lại thêm Căn bá hiển lộ thần thông mang đến lực uy hiếp lớn. Cô Nhận sơn cùng Thanh Khâu sơn dẫn động sóng ngầm, giúp bọn họ đoạt được thời cơ tiến vào Yêu Đế các. Một đạo pháp chỉ Yêu đình đưa tới Phù Tang sơn, thình lình phát hiện hai núi có hai danh ngạch, chừng năm người.

Cũng vì nguyên nhân này, trước một ngày Yêu Đế các tế tháp mở ra thịnh hội, Phương Hành đi cùng bọn Đại Kim Ô.

Trong thịnh hội này, Yêu đình thập đại trưởng lão chính thức tiếp đãi sứ giả Thần Châu, thậm chí vì Long Hậu Cửu Đầu Trùng Thương Lão Hải trở về mà bày thịnh yến, cũng như tất cả những người xuất sắc Yêu mạch đều có tư cách tiến vào Yêu Đế các biểu diễn. Có thể nói cảnh tượng này vô cùng lớn, có lời đồn có thể gặp được Nguyên Anh lão tổ, mà một Yêu tộc phổ thông để có tư cách tiến vào trong hội trường phải mất đến ba mươi viên linh tinh.

Đơn giản mà nói, không làm gì chỉ tiến vào tiệc rượu xem náo nhiệt cũng phải mất ba mươi viên linh tinh.

- Mẹ nhà nó, ba mươi viên linh tinh, nếu không tiểu huyền tôn cùng con quạ trọc lông ngươi về đi, ta bán kiếm được sáu mươi khối linh tinh…

Lúc này, cửa ra vào Thiên Phong Uyển, bên trong yến hội sớm đã bắt đầu, chỗ cửa lớn đã có năm người, à không đúng phải nói là bốn người một quạ. Trong bốn người này, một thiếu niên mặc áo bào vàng nhạt, dáng người thon dài, dáng vẻ tuấn tú, có điều ánh mắt có chút tặc, nhìn thế nào cũng không trung thực. Bên phải hắn là một con Kim Ô to lớn, chẳng biết tại sao nó không biến hình người, còn bên trái hắn là một cô gái nhỏ, vóc dáng mảnh khảnh, khuôn mặt xinh đẹp cười rạng rỡ.

Đi theo phía sau là hai tên ngốc, một tên thiếu niên dáng người tuấn mỹ, phong cách cùng ăn mặc khá oai phong, nhưng lúc này có vẻ hơi uể oải, lười biếng đi theo ba người. Tên bên cạnh đi thụt về phía sau một chút, người này có mái tóc thưa thớt, xanh xao vàng vọt, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, thận trọng nhìn bốn phía.

Năm người này chính là Phương Hành, Đại Kim Ô, Ô Tang Nhi, Kim Sí Tiểu Bằng Vương cùng con trai tộc trưởng Ô Nhất Điển.

Lúc đầu Phương Hành không định mang theo Tiểu Bằng Vương cùng Ô Nhất Điển, nhưng dù gì cũng có năm vị trí, vậy dẫn theo bọn họ tham gia náo nhiệt cho vui.

- Ngươi… Ngươi không thể bỏ rơi ta, cha ta nói muốn để ngươi mang theo ta đi quan sát trải nghiệm.

Đi tuốt ở phía sau, Ô Nhất Điển nghe Phương

Hành nói muốn đuổi y đi, bán vé của y lấy linh tinh thì nhất thời bị dọa sợ đến hét lên.

Ô Tang Nhi im lặng nắm lấy cánh tay Phương Hành, quay đầu an ủi Ô Nhất Điển:

- Đừng sợ, hắn dọa huynh đấy!

Vẻ sợ hãi của Ô Nhất Điển lúc này mới giảm xuống, thận trọng liếc nhìn Phương Hành một chút.

Phương Hành trở tay bóp tay Ô Tang Nhi, cũng không để ý phản ứng của Ô Nhất Điển.

Đây cũng là một người đáng thương, lúc đầu thiên tư xuất chúng, so với Đại Kim Ô cùng Ô Tang Nhi thì mạnh hơn nhiều, đã từng là thiên tài được so sánh cùng Hồ Tiên Cơ của Thanh Khâu sơn, Tiểu Viên Vương Đại Thánh sơn. Lúc đó Ô Cổ Mộc cũng rất có tham vọng, muốn bồi dưỡng con mình trở thành niềm hi vọng trong tương lai của Kim Ô nhất mạch, cho nên n tạo áp lực quá lớn cho y, thúc giục mạnh mẽ.

Chỉ tiếc Kim Ô nhất mạch có tư nguyên thiếu hụt, tuy Ô Nhất Điển được phụ thân chiếu cố nhưng so với Hồ Tiên Cơ cùng Tiểu Viên Vương vẫn không thể nào sánh được. Nếu dựa vào thiên tư của mình, y có thể theo kịp tiến độ tu hành của đám Hồ Tiên Cơ, thậm chí còn cao hơn, nhưng theo tu vi tăng trưởng, sai sót khi thiếu thốn tài nguyên dần hiển lộ, sức mạnh càng ngày càng không đủ.

Nhưng càng như thế, cùng với kỳ vọng của phụ thân vào y quá nhiều khiến Ô Nhất Điển vô cùng nóng vội, liều mạng muốn tăng tu vi, cuối cùng ở Trúc Cơ trung kỳ bị tẩu hỏa nhập ma, khi Ô Cổ Mộc phát hiện ra y có điều không thích hợp liền cưỡng ép ngừng tu luyện. Khi ngừng tu luyện được thì căn nguyên cũng đã bị đả thương, cả người như bị điên điên khùng khùng, bụng dạ hẹp hòi, dù có linh dược cũng không thể trị liệu được.

Đơn giản mà nói, con Ô Nha này xem như hỏng rồi.

Kỳ thật cũng chính vì vậy Ô Cổ Mộc mới xem trọng Đại Kim Ô. Ông ta cũng biết rõ con trai mình đã bị phế rồi, hi vọng của Kim Ô nhất mạch chỉ có thể phó thác vào Đại Kim Ô. Có điều ông ta cũng không đành lòng quát tháo con mình, dù sao Ô Nhất Điển bị tẩu hỏa nhập ma hơn phân nửa nguyên nhân là do ông. Nếu không phải ông thúc giục quá gấp cũng sẽ không xuất hiện tình huống này.

Lần này Yêu Đế các mở ra, ông cũng muốn tìm cho Ô Nhất Điển một chỗ, nên khẩn cầu Phương Hành dẫn y đi.

Ngay cả Đại Kim Ô cùng Ô Tang Nhi cũng biết nội tình nên dù có chán ghét Ô Nhất Điển cũng cố gắng nhường nhịn y.

Ô Nhất Điển hoảng sợ muốn chết nhưng tên Kim Sí Tiểu Bằng Vương kia lại không quan tâm, lười biếng nói:

- Ta thật sự không muốn đi vào…

Lời còn chưa nói hết, phía sau đầu liền bị Đại Kim Ô đập cho một cánh, mắng:

- Đây chính là hai vị lão tiền bối Cô Nhận sơn muốn ngươi đi theo hai vị tiểu tổ chúng ta, tiểu tử ngươi không theo chúng ta vậy là muốn tìm con hồ ly tinh lẳng lơ kia sao?

Kim Sí Tiểu Bằng Vương giận dữ, trừng mắt nhìn Đại Kim Ô nói:

- Con quạ đáng chết kia, ngươi dám đánh ta?

Đại Kim Ô không nói hai lời lại cho một cánh, con mắt trừng lớn hơn:

- Đánh ngươi thì sao?

Chỉ Phương Hành:

- Đây chính là tiểu tổ nhà người, còn ta, biết ta là ai không?

Hỏi xong lại chỉ miệng mình:

- Ta chính là huynh đệ của tiểu tổ nhà ngươi, cũng chính là một vị tiểu tổ khác, giáo huấn ngươi không phải là chuyện kinh thiên địa nghĩa hay sao. Với lại, ngươi chỉ có tu vi Trúc Cơ, dám nổ cánh có tin ta thu thập ngươi không?

Kim Sí Tiểu Bằng Vương tức giận đến phát cuồng, một thân linh lực bạo phát, quát lớn:

- Đừng tưởng rằng tu vi Trúc Cơ thì ta sẽ sợ ngươi.

Phương Hành bên cạnh quay đầu, vỗ đầu Tiểu Bằng Vương:

- Huyền tôn, ngươi lại sao thế?

Kim Sí Tiểu Bằng Vương như bị xì hơi, chán chường đến không có sức sống nói:

- Không có… Không có việc gì…

Tiếng nói như từ trong kẽ răng phát ra, gã cực hận Phương Hành nhưng cũng cực sợ Phương Hành. Gã biết rõ tên khốn kiếp này nhất định sẽ đánh gã, mà lão tổ tông Cô Nhận sơn lại chẳng nói lời nào, ngược lại còn dặn dò gã cùng giữ gìn mối quan hệ với tên khốn này.

- Sao hai người các ngươi thích bắt nạt người khác thế, còn chính sự đấy, vậy mà còn nháo ở đây…

Ô Tang Nhi như gà mái nhỏ, hết bảo vệ cho Ô Nhất Điển rồi lại bảo vệ cho Tiểu Bằng Vương, lảm nhảm không ngừng.

Bốn tên gia hỏa này ở cùng một chỗ, thật khiến nàng hao tốn quá nhiều tâm tư.

Phương Hành thì ưa thích hù dọa Ô Nhất Điển, Đại Kim Ô không có việc gì thì tìm Tiểu Bằng Vương kiếm chuyện, Tiểu Bằng Vương lại xem thường Ô Nhất Điển, Ô Nhất Điển vui buồn thất thường, gặp chuyện gì liền la to, nàng kẹp ở giữa giải quyết mâu thuẫn, vô cùng bận rộn.

Có điều công lực càu nhàu của nàng cũng rất siêu phàm, nhìn thấy môi hồng chu lên thì âm thanh vang lên so với đậu phộng rang còn nhanh hơn, không riêng gì Phương Hành cùng Đại Kim Ô bất đắc dĩ che tai, sắc mặt Tiểu Bằng Vương cũng tái xanh.

- Được rồi được rồi, đừng nói nữa, chính sự cái rắm, không phải chỉ đến vuốt mông ngựa với đàm phán cùng hồ ly tinh lẳng lơ kia thôi sao?

Phương Hành bất đắc dĩ cắt ngang lời Ô Tang Nhi.

- Không phải chính sự?

Ô Tang Nhi trừng mắt, nói nhanh hơn:

- Sao ngươi lại nói lời khó nghe như vậy chứ? Không phải các vị tiền bối lệnh cho chúng ta đến tạo quan hệ thân thiết cùng những vị tuấn tài tiến vào trong Yêu Đế các, định ra minh ước được là tốt nhất, nhất là lúc cùng Tiên Cơ tỷ tỷ đấu pháp có thể tìm mấy vị bằng hữu tương trợ sao? Đây là lo lắng chúng ta thua quá khó coi, ngươi không muốn có người trợ giúp à? Mặt khác, ngươi cùng Tiên Cơ tỷ tỷ lập đấu ước, dù sao trận đấu này cũng do các lão tiền bối định xuống, không thực hiện không được, Thanh Khâu sơn cũng thúc giục…

- Được được rồi, nghe lời Tang Nhi, tranh thủ thời gian đi vào đi thôi…

Lúc này, Đại Kim Ô bị ma âm thôi thúc, trực tiếp tước vũ khí đầu hàng, sắc mặt Phương Hành cũng cổ quái gật đầu.

Hai người bọn họ không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ Ô Tang Nhi này lải nhải thôi.

- Hừ, Hồ tỷ tỷ có uy vọng cao như vậy, mười người tiến vào Yêu Đế các có hết chín người giúp nàng, các ngươi…

Vào lúc này, Kim Sí Tiểu Bằng Vương nghe Ô Tang Nhi nói, ngược lại có chút khinh thường ở bên cạnh dội thêm gáo nước lạnh.

Phương Hành nghe được thì tức giận, đúng lúc muốn tìm người trút giận liền vỗ tay lên đầu gã một cái nói:

- Ngươi nói cái gì đó?

- Ngũ tổ nói không cho phép ngươi tùy tiện đánh ta…

Kim Sí Tiểu Bằng Vương tức giận cũng không dám phát tác, nhìn Phương Hành kêu lên.

Lời còn chưa nói hết lại bị Đại Kim Ô đánh cho một cánh:

- Sao dám nói với tiểu tổ bằng giọng điệu này?

- Ta không đi nữa, ta muốn về nhà.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương tức giận không chỗ phát tác, ngồi xổm trên mặt đất không chịu đi.

Đã lớn đến như vậy nhưng Tiểu Bằng Vương được Cô Nhận sơn xem như cục cưng quý giá mà nuôi dưỡng nên còn chưa bị chọc đến tức giận thế này bao giờ.

- Ơ kìa, sao lại nháo lên như thế, ta đã nói chúng ta phải yên tĩnh bàn bạc chuyện chính sự…

Ô Tang Nhi đã không biết nói gì nữa, khi tới trấn an Tiểu Bằng Vương miệng nhỏ lại bắt đầu không ngừng nổ lên như đậu rang.

Chương 536: Kết liên minh

Phương Hành cùng Đại Kim Ô hùng hùng hổ hổ đấm đấm đá đá cứng rắn kéo Kim Sí Tiểu Bằng Vương đi vào bên trong Thiên Phong Uyển. Ô Nhất Điển bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác, bị Tiểu Bằng Vương trừng mắt, hù chạy vèo một tiếng núp phía sau Ô Tang Nhi. Ô Tang Nhi luống cuống tay chân vừa phải trấn an Ô Nhất Điển, vừa phải che chở Tiểu Bằng Vương không cho Phương Hành cùng Đại Kim Ô bắt nạt gã, bề bộn nhiều việc.

Lúc này, bên trong Thiên Phong Uyển cảnh tượng như trong một phái Tiên gia, các mạch Yêu tu khoan bào đại tụ, ngự tường vân bay lượn ở tầng trời thấp nhất. Nam anh tuấn tiêu sái, phóng khoáng lỗi lạc, nữ mảnh mai quyến rũ, nói thẳng ra thật giống tiên cảnh trong truyền thuyết. Đương nhiên, nếu có khí độ tiên gia thì tên ngốc cũng hóa thành nhân tướng, đó chính là đặc điểm riêng của từng chủng tộc rồi, không thể bắt chước được.

Tuy Thiên Phong Uyển chưa thật sự là Thiên Phong, nhưng mấy trăm tòa sơn phong vẫn phải có, lúc này khắp nơi đều là cảnh tượng ca múa nhảy hát, tất cả đỉnh núi đều có tu sĩ đang luận đạo pháp, nói chuyện gió trăng. Mà lần này là chuyện quan trọng của Yêu tộc, mặc dù kiểm soát chặt chẽ danh sách yêu tu tham gia dự tiệc nhưng số lượng vẫn quá nhiều, đương nhiên không có khả năng đều tụ trên một đỉnh, cho nên khoảng chừng mấy chục ngọn núi đều tổ chức tiệc rượu.

Mà chúng yêu tu ai bạn bè với nhau thì tụ tập cùng một chỗ ăn uống, kết giao càng thêm rộng rãi. Uống say thì ngự mây du tẩu trên đỉnh núi, ở nơi này uống một chén, ở nơi kia trò chuyện một hồi, vô cùng thoải mái.

- Những tuấn kiệt lần này có tư cách tiến vào bên trong Yêu Đế các có chừng hơn ba mươi người, bảng danh sách ở chỗ này, chúng ta đi tìm người bái kiến trước.

Ô Tang Nhi trung thực, tiến lên lấy ra một cuốn sách, phía trên đều ghi tên tuấn kiệt các tộc, thành thật hỏi Phương Hành:

- Ở đây đều có đồng minh tiềm ẩn, nếu lôi kéo một người không được, có thể tìm người thứ hai, thứ ba.

- Không phải đi thăm hỏi sao?

Phương Hành uể oải không chút hứng thú, quay đầu hỏi Đại Kim Ô:

- Ngươi không có bằng hữu tốt nào sao?

Đại Kim Ô khinh thường nói:

- Có, trước đó chỗ Xích Hiết chân nhân, bán ta đi chính là bọn họ, ngươi cảm thấy ta nên đi tìm bọn họ để liên minh sao? Mẹ nó, tốt nhất đừng để ta gặp được bọn chúng bên trong, nếu không ta làm thịt cả đám…

Phương Hành nhịn không được chép miệng:

- Vậy chúng ta còn đi thăm hỏi cái rắm gì, tìm chỗ nào đó uống rượu đi.

Ô Nhất Điển bên cạnh khẩn trương:

- Các ngươi sao có thể như thế chứ? Không tìm liên minh thì khi tiến vào Yêu Đế các chẳng phải sẽ bị nhắm vào sao? Những tên kia đều là nhân vật không tầm thường, nhỡ đâu sẽ lấy mạng chúng ta trong Yêu Đế các thì sao?

Phương Hành trợn mắt trừng y:

- Vậy ngươi tự qua kết giao với bọn họ đi.

Ô Nhất Điển nhất thời không nói nên lời, ánh mắt chuyển qua, không dám dịch bước, lại lo nghĩ nôn nóng trong lòng.

Tiểu Bằng Vương liếc mắt nhìn y một cái, tỏ vẻ xem thường, y hừ lạnh một tiếng, gương mặt không chào đón.

Đại Kim Ô đập một cánh lên đầu Tiểu Bằng Vương, Tiểu Bằng Vương căm tức quay đầu nhìn gã, Đại Kim Ô lại nhìn trời huýt sáo.

- Ồ, đó là Tử Vụ Hồ Lý, cao thủ của Lý tộc, cũng có thể tiến vào Yêu Đế các, biểu ca, trước kia không phải huynh quen biết hắn sao? Nhanh qua chào hỏi…

Còn chưa tiến lên, phía trước đã có một nam tử áo choàng đỏ nhạt giá vân bay qua, ánh mắt Ô Tang Nhi nhất thời sáng lên, giống như phát hiện ra đồng minh tiềm ẩn, thúc giục Đại Kim Ô tiến lên chào hỏi.

Đại Kim Ô nhìn thấy lần nữa khinh thường quay đầu:

- Ta biết hắn vì khi còn bé có đánh nhau, xém chút đã ăn hắn luôn rồi.

Quả nhiên, cao thủ Lý tộc cũng nhìn qua hướng năm người này, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi hung hăng liếc nhìn Đại Kim Ô, không có chủ ý bắt chuyện, thậm chí còn có chút địch ý, quay đầu bay đi nơi khác.

- Tên khốn kiếp, ngươi trừng ai đó, trở lại cho ta.

Phương Hành lập tức kêu to, kéo tay áo muốn tiến lên đánh nhau.

- Lúc mới nhìn thấy ta đã muốn ăn hắn rồi.

Lúc này Đại Kim Ô chỉ e thiên hạ không loạn.

- Hừ, tên khốn kiếp này trước kia không dám vô lễ với ta vậy đâu, ta thấy hắn muốn chết rồi.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng nổi giận, hận không thể tiến lên cho tên cá chép kia hai kích.

Ô Nhất Điển toàn thân run rẩy, kêu lên:

- Các ngươi điên rồi sao? Vô duyên vô cơ đắc tội với một cao thủ làm gì chứ?

Ô Tang Nhi dậm chân, kêu lên:

- Chúng ta tìm liên minh mà, không phải tới đánh nhau…

Đi cùng mấy tên ngốc này nàng cảm giác tam quan của mình đều bị lật đổ.

Mà tên Lý Ngư kia nghe bên này kêu to cũng sinh hận ý, hung hăng trừng mắt nhìn qua. Chắc cảm thấy bản thân thế đơn sức bạc, sợ động thủ sẽ lỗ vốn nên chỉ cười lạnh một tiếng rồi rời đi, Phương Hành cùng Đại Kim Ô ở xa mắng một trận.

- Trời ạ, thế này sao kết đồng minh, kết thù thì có.

Ô Tang Nhi bó tay rồi, lấy tay đỡ trán, trong lòng mệt mỏi đến không muốn nói nữa.

- Đúng vậy đúng vậy, Tang Nghi muội muội, ngươi dạy bảo bọn họ đi, không là bọn họ hại chết chúng ta đấy…

Ô Nhất Điển run lẩy bẩy, không ngừng thúc giục Ô Tang Nhi.

- Im miệng, tên không có tiền đồ, cách xa ta một chút…

Tiểu Bằng Vương không nhịn được quay đầu hung hăng giáo huấn Ô Nhất Điển khiến Ô Nhất Điển bị dọa phải trốn phía sau Ô Tang Nhi, không dám nói tiếp.

- Ha ha, huyền tôn ngoan, mấy câu này rất được lòng ta…

Phương Hành quay đầu khen Tiểu Bằng Vương khiến Tiểu Bằng Vương lập tức không muốn nói chuyện, trợn tròn mắt.

- Ta thấy, đàng hoàng tìm một người liên minh là không thể nào, không ai cùng chơi với chúng ta đâu.

Phương Hành đưa ra quyết định, đoạt lấy danh sách trong tay Ô Tang Nhi, mở ra xem, nói:

- Không bằng thế này, đi tìm qua trên ngọn núi này, chỉ cần đụng phải người tiến vào Yêu Đế các liền buộc bọn họ liên minh, không đồng ý liền đánh, đánh tới khi đồng ý hoặc đánh chết mới thôi…

Đại Kim Ô vỗ hai cánh, cười nói:

- Ý kiến hay!

Ô Tang Nhi bị dọa sợ, kêu lên:

- Ngươi điên à?

Ô Nhất Điển run lẩy bẩy, luôn miệng nói:

- Xong rồi, lần này tiến vào Yêu Đế các xem như xong…

Ngược lại Kim Sí Tiểu Bằng Vương thì hai mắt tỏa sáng, dường như cũng nhất trí.

Ngay khi Phương Hành cùng Đại Kim Ô hạ quyết định liền muốn đến ngọn núi gần nhất tìm người đánh nhau, chợt thấy phía đông nam có một tiểu tỳ dáng vẻ Hồ nữ đạp thải vân bồng bềnh mà đến, xa xa ngừng chân trên không trung nhẹ nhàng thi lễ:

- Hẳn là Phương đại gia cùng Kim Ô thế tử, công chúa tộc chúng ta ở phía trước, mời mấy vị đến nói chuyện…

- Hồ Tiên Cơ?

Nghe tiểu tỳ Hồ tộc nói, mày Phương Hành nhíu lại.

Ánh mắt Ô Tang Nhi có chút cổ quái, dường như có cảm giác xấu hổ.

Ngược lại, Đại Kim Ô thì tỏ vẻ không quan trọng, nhấc móng vuốt lên gãi gãi bụng.

Ô Nhất Điển bắt đầu phát run, mặt mũi tràn đầy sợ hãi nhìn tòa sơn phong phía trước.

Mặt Kim Sí Tiểu Bằng Vương trắng nhợt, mồ hôi lạnh rịn ra một tầng trên trán, cảm giác quẫn bách khác thường.

- Trước tiên gặp con mụ này cũng được, tiểu nha đầu, đi trước dẫn đường.

Phương Hành cũng tùy tiện, không chút để ý, để tiểu nha đầu này dẫn đường.

Năm người ngự tường vân bay về phía ngọn núi kia. Lúc đầu Kim Sí Tiểu Bằng Vương muốn trốn chạy lại bị Đại Kim Ô bắt trở về, sắc mặt như tro tàn, gã nghĩ “Không biết khi thần nữ Hồ tỷ tỷ nhìn mình bị những tên ngốc này bắt nạt có xem thường mình không”. Lại nghĩ tới gã phải đối nghịch với nàng ta, không biết nàng ta có hận gã không…

Trong năm người, tâm sự của gã là nặng nhất, buồn bã muốn chết rồi.

Trên ngọn núi này đã bày sẵn linh quả tiên tửu, các loại thanh thai, trên dưới trái phải có hơn mười thanh niên trẻ tuổi khí tức vô cùng thâm hậu, từng người đều nhìn về phía bọn hắn. Ô Tang Nhi nhìn qua, cảm thấy tuyệt vọng vô cùng. Trong những người này, có hết bốn năm người tiến vào Yêu Đế các, có lẽ đã liên minh cùng Hồ Tiên Cơ.

Mà Hồ Tiên Cơ lại ngồi vị trí chủ thượng, sắc mặt lãnh đạm nhìn về phía năm người, mắt đẹp lóng lánh đến không thể nói nên lời.

- Tiên Cơ tỷ tỷ, đã lâu không gặp…

Ô Tang Nhi sợ Đại Kim Ô cùng Phương Hành lên tiếng lại mắng, kéo hai người bọn họ, chính nàng lên tiếng trước, dịu dàng hành lễ.

Dù đã định là đấu với nhau, nhưng lễ nghĩa cần thiết vẫn phải có.

- Tang Nhi muội muội đã lâu không gặp!

Hồ Tiên Cơ thấy bọn họ tới cũng không đứng dậy, nhàn nhạt nói cùng Ô Tang Nhi một câu, ánh mắt nhìn về phía Kim Sí Tiểu Bằng Vương đang trốn phía sau Đại Kim Ô sống chết không chịu lộ diện, thậm chí còn muốn trốn, bị Đại Kim Ô dùng móng vuốt kéo lấy. Mắt đẹp khẽ nhíu lại, nói khẽ:

- Đường đường là Tiểu Bằng Vương Cô Nhận sơn, trước kia phong thái anh hùng đến mức nào, bây giờ sao bị người ta đối đãi như thế? Thật thất vọng! Thiên nhi sư đệ, dù chúng ta đặt cược đấu nhưng tình nghĩa trước kia vẫn không bỏ được, đến ngồi bên cạnh ta đi.

Vốn là bị Phương Hành cùng Đại Kim Ô bắt nạt, Tiểu Bằng Vương một bụng ủy khuất, nghe lời này cảm thấy chua chua, suýt nữa rơi lệ.

- Con hồ ly lẳng lơ này, định dùng kế ly gián à.

Phương Hành thấy vẻ ngoài đáng thất vọng của Tiểu Bằng Vương liền muốn tát vào mặt gã một phát. Phương Hành phát hiện con hồ ly tinh một bụng quỷ kế kia thật khiến người ta chán ghét, trong lòng nghĩ thế liền xông ra, cười ha ha, kéo Tiểu Bằng Vương, ôm vai gã nói:

- Huyền tôn, ngươi nghe đây, ta sớm nói với ngươi con hồ ly lẳng lơ kia không thích tắm rửa, lúc trước, khi gặp mặt ta đã tặng cho ngươi cái quần lót bẩn chính là của nàng ta, ngươi còn không tin, hiện tại đến gần có phải cách xa như vậy cũng ngửi được mùi thối trên người nàng ta không?

Ầm!

Một câu nói khiến người ngồi nơi này đều sợ hãi, người kiềm chế tốt như Hồ Tiên Cơ cũng thay đổi sắc mặt.

Chương 537: Hai đại tông sư

Lại nói, trong khoảng thời gian này Yêu địa phát sinh không ít chuyện, nhưng lớn nhất vẫn là âm thầm thảo luận chuyện tên trộm tu sĩ Nhân tộc trộm quần áo của Hồ Tiên Tử, còn công khai bán đấu giá. Nghe nói bộ sưu tập này được hoan nghênh nhất Yêu loại, thậm chí có món đạt một trăm viên linh tinh, cũng khiến cho thanh danh Hồ Tiên Tử trở nên xấu đi không ít.

Mà lúc này, Yêu tu đang ngồi cũng không ai nghĩ đến tên tu sĩ Nhân tộc ngốc ngếch không biết liêm sỉ, mở miệng liền nói tới đề tài này.

Trong lúc nhất thời mọi người đều xôn xao, mấy người vỗ bàn đứng lên, quát lớn:

- Vô sỉ.

- Sao lại có tên vô sỉ như thế tồn tại, nên giết!

- Nhanh chóng quỳ xuống thỉnh tội trước Hồ Tiên Tử, ta sẽ tha cho ngươi khỏi chết!

Bên trong tiếng quát mắng hỗn loạn, Ô Tang Nhi xấu hổ đỏ mặt, hận không có khe nứt chui vào trong đất.

- Vô sỉ chân giữa các ngươi ấy… Cáp Mô tinh kia, ngươi luôn nhìn chằm chằm vào ngực con hồ ly tinh kia không vô sỉ sao?

Phương Hành tùy tiện ngồi xuống, vỗ bàn nhìn Cáp Mô tinh đối diện, mắng.

- Nói hươu nói vượn, ta nhìn ngực Hồ Tiên Tử khi nào?

Cáp Mô tinh giận dữ, mặt đỏ lên, lại sợ Hồ Tiên Cơ hiểu lầm, tức giận phản kích.

Phương Hành nói:

- Hai quả dưa hấu lớn như vậy ở bên cạnh mà ngươi không nhìn sao?

Cáp Mô tinh trách mắng:

- Nói hươu nói vượn, nào có lớn như thế!

- Ngươi không nhìn làm sao biết không lớn như vậy?

- Ngươi… mớm lời… Ta không nhìn.

Phương Hành tỏ vẻ xem thường:

- Không nhìn cái chân ngươi ấy, ngươi không nhìn thì tên khốn kiếp nào nhìn?

Cáp Mô tinh bị chọc đến tức điên lên:

- Ta làm sao biết tên khốn kiếp* nào nhìn?

*Tên khốn kiếp/tên hỗn đản : « đản » còn có nghĩa là trứng

Phương Hành chuyển hướng nhìn về phía Quy yêu:

- Đậu phộng nó, con rùa tinh kia, hắn nói là do trứng của ngươi nhìn lén…

Quy yêu giận dữ trừng mắt nhìn Cáp Mô tinh quát:

- Ngươi cãi nhau thì cứ cãi, kéo theo con ta vào làm gì?

Nhất thời trong sân loạn cả lên, lại thêm bốn năm người chỉ Phương Hành quát tháo. Đại Kim Ô cũng lớn giọng cãi nhau, hai người Phương Hành miệng như hạt đậu bung cùng mắng bảy tám tên yêu quái thành một đoàn. Phương Hành được mệnh danh là chửi đổng tông sư, lâu rồi không theo mấy mụ đàn bà phàm tục chửi nhau, công lực vẫn không bị mai một. Bên cạnh đó hắn đã hun đúc thêm cho Đại Kim Ô, công lực cũng khá thâm hậu. Hai người dần dần mắng cho đối phương mặt đỏ đến mang tai, cảm giác từ ngữ khá nghèo nàn.

- Đủ rồi!

Hồ Tiên Cơ chỉ nghe hai tên khốn kiếp kia không nói đến yếm thì cũng quần lót, trong lòng khó chịu như bị ruồi bu, không kềm chế được vỗ mạnh lên bàn hét lớn, lần này thật sự đã nổi giận, chư yêu trong sân nhất thời im miệng.

- Đạo hữu công lực uyên thâm, bội phục bội phục!

Phương Hành cùng Đại Kim Ô thi lễ với nhau, thần sắc trang trọng, anh hùng tương phùng, ánh mắt của hai người nhìn nhau kính nể, dáng vẻ như hai Đại Tông Sư tán thưởng lẫn nhau khiến Ô Tang Nhi mặt đỏ tới mang tai, tự than thở không bằng. Nàng cảm thấy bản thân mặc dù nói chuyện nhanh nhưng so với trình độ mắng của hai tên này còn kém xa. Kim Sí Tiểu Bằng Vương mặt đầy xấu hổ, hận không thể nhét đầu vào dưới bàn, sống không bằng chết.

Còn Ô Nhất Điển thì sợ hãi, nơm nớp lo sợ, sợ có người xuất thủ đối phó với y, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng sẽ quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Yêu tu bên cạnh ai nấy tức giận đầy bụng nhưng không dám lên tiếng.

- Ha ha, mấy ngày gần đây nghe nói đến tu sĩ Nhân tộc bản lĩnh không nhỏ, còn nghĩ muốn tìm cơ hội làm quen một chút. Nhưng nghe danh không bằng gặp mặt, thì ra là một tên tiểu hài tử miệng đầy lời xấu xa, khiến người ta quá thất vọng…

Mọi người đang ngồi yên tĩnh bỗng nhiên có một âm thanh nhàn nhạt vang lên, chính là người thanh niên tóc vàng ngồi bên cạnh Hồ Tiên Cơ. Trên người y mặc kim giáp, khí tức cường hãn, tuổi không hơn một trăm nhưng một thân tu vi cũng đã đến Kim Đan trung kỳ. Nhìn khí tức nguy hiểm trên người y, Kim Đan này không phải Kết Đan bình thường, tạo cho người ta cảm giác khá hung hãn.

Người khác đều không dám lên tiếng nói chuyện nhưng y lại dám, xem ra thân phận cũng không bình thường.

Phương Hành nhếch miệng nói:

- Thất vọng con bà nó, ngươi là tên khốn kiếp nào?

Thanh niên tóc vàng này nhất thời giận dữ, trong mắt bắn ra hai tia hung quang.

Ngay cả Ô Tang Nhi cũng giật mình, vội kéo tay Phương Hành:

- Đây là Cửu Đầu Tiểu Thánh U Minh sơn.

Ô Nhất Điển nghe đến tên thì hai chân mềm nhũn, như muốn ngã sấp trên mặt đất.

Phương Hành nói:

- Ồ, hóa ra là tên khốn chín đầu, sao chỉ thấy một đầu thế? Tám đầu khác trong đũng quần sao?

- Ầm!

Tên tóc vàng kia vỗ bàn một cái quát:

- Dám bất kính với ta, ngươi muốn chết phải không?

Y tỏ ra vô cùng giận dữ, một thân khí thế hung ác tỏa hết ra ngoài.

Phương Hành càng ngang ngược hơn, một chân đạp ngọc án bay ra, đồng thời quát lên:

- Đến đi.

Hồ Tiên Cơ giận đến xanh mặt, tay vung lên, một luồng lực trường vô hình ngưng tụ bay về phía ngọc án đang bay về phía Cửu Đầu Tiểu Thánh, sau đó mạnh mẽ để xuống mặt đất, quát lớn:

- Hình đạo hữu, ta đã rất nhẫn nại với ngươi rồi, chớ có vô lý, vị này là Cửu Đầu Tiểu Thánh, chính là thiên tài ngàn năm có một của U Minh sơn, ngươi đắc tội với hắn thật muốn đi tìm cái chết sao?

Phương Hành giơ tay nắm chuỗi bồ đào bên cạnh đập tới, mắng:

- Tìm cái chân thối nhà ngươi í….

- Ngươi…

Chuỗi bồ đào này ném không trúng Hồ Tiên Cơ nhưng khiến nàng ta tức giận đến sôi máu.

- Hồ Tiên Tử, đợi ta chém tên này…

Cửu Đầu Tiểu Thánh cũng nổi giận, vỗ bàn đứng lên muốn xuất thủ.

- Không vội!

Hồ Tiên Cơ vẫn cố nén tức giận, khuyên nhủ Chu Đế Thành. Nàng ta có chút hiểu tên Nhân tộc khốn kiếp này đang cố ý gây sự, để nàng không thuận lợi đánh cược với hắn. Ngay cả nàng cũng chuẩn bị mấy chuyện để ly gián bọn họ, bức đến góc chết. Nhưng những trò hồ nháo như thế nàng ta lại không làm được, đành phải kiềm chế lửa giận, đi thẳng vào vấn đề.

- Hình đạo hữu, ngươi không cần sinh sự vì việc không đâu, có chuyện gì cứ nói thẳng, dị bảo Hồ tộc ta khi nào ngươi mới trả lại?

Phương Hành trợn mắt, hỏi:

- Liên quan gì đến dị bảo Hồ tộc, sao ta không biết?

Hồ Tiên Cơ tức đến đau ruột, cố gắng để bản thân hết sức tỉnh táo, lạnh giọng nói:

- Đến lúc này mà ngươi còn giả bộ hồ đồ sao? Lúc ngươi đại náo Hắc Uyên đại ngục đã lộ ra món dị bảo kia, người nhìn thấy không ít, nhân chứng đầy đủ. Ta có thể tìm đến mấy người cho ngươi, ngươi muốn phủ nhận à, trễ rồi, không phải đồ của ngươi giữ chỉ mang họa, nên trả lại thì hơn.

Phương Hành cười lạnh:

- Không phải đồ của ta chẳng lẽ đồ của ngươi sao?

Hồ Tiên Cơ lạnh lùng nói:

- Ngươi đánh cắp dị bảo từ Thanh Khâu sơn chúng ta, đương nhiên là đồ của Thanh Khâu sơn rồi.

Nghe ngụ ý của nàng ta, bảo vật này chính là do Phương Hành trộm từ Thanh Khâu sơn ra, dù sao chuyện Phương Hành từng trộm bảo khố của nàng ta đã truyền khắp Yêu tộc, thậm chí còn vô sỉ đến mức đấu giá quần lót, áo yếm của nàng. Cho nên, Hồ Tiên Cơ nói như vậy chư tu trong sân lại tin đến bảy phần, mấy người không biết còn mồm năm miệng mười phụ họa, tức giận quát tháo Phương Hành.

- Trộm bảo vật Thanh Khâu sơn còn không

giao ra, đạo lý gì chứ?

- Chưa bao giờ thấy người vô sỉ như thế, từ khi nào con cháu Cô Nhận sơn lại bỉ ổi thế này chứ?

- Thật coi Yêu địa chúng ta không có hai chữ đạo nghĩa hay sao, có tin chúng ta cùng ra tay chém ngươi thành thịt vụn không?

Chúng tu mắng chửi, liên quan đến thanh danh cả Cô Nhận sơn vào đó. Sắc mặt Ô Tang Nhi cùng Tiểu Bằng Vương rất khó coi. Mà Phương Hành bị Hồ Tiên Cơ nói xấu thì trong lòng cũng cực kỳ khó chịu, lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, lạnh giọng nói:

- Không sai, vật kia ta trộm ra từ bảo khố đấy, muốn ta trả đơn giản thôi, ngươi nói xem dáng vẻ cùng công dụng của dị bảo thế nào, nói đúng ta liền trả lại cho ngươi.

- Hả?

Chúng tu không nghĩ tới Phương Hành lại trả lời như vậy, ngược lại khẽ giật mình, quay đầu nhìn Hồ Tiên Cơ.

Biểu cảm của Hồ Tiên Cơ không chút biến hóa, trong lòng lại khựng lại. Mặc dù nàng biết Phương Hành có trong tay một món dị bảo liên quan đến Thanh Khâu sơn, uy lực cực lớn nhưng lại thật sự không biết món dị bảo này có hình dáng thế nào nên không dám tùy tiện miêu tả. Có điều tâm tư nàng ta cẩn thận, rất nhanh liền nói:

- Đương nhiên ta không thể miêu tả rồi, vì bảo vật này vốn không phải của ta mà là của Cửu cô cô Thanh Khâu sơn nhất mạch đã rời khỏi núi. Trước khi đi, Cửu cô cô ủy thác, mời ngươi trả dị bảo của Hồ tộc huyết mạch lại, ai ngờ ngươi lại giấu dị bảo này đi, thiệt thòi Thanh Khâu sơn chúng ta còn coi ngươi là nghĩa sĩ…

- Vô sỉ vô sỉ.

- Nhân tộc sao lại có người thế này chứ? Miệng đầy nhân nghĩa đạo đức nhưng trong lòng bẩn thỉu không chịu nổi.

Chúng yêu tu nghe đầy bụng oán giận, vỗ bàn hét lớn.

- Vậy mà dám nói như vậy…

Phương Hành cảm thấy có chút ngoài ý muốn, trong lòng mơ hồ tức giận thật sự.

Bỗng nhiên hắn quay lại vỗ mạnh vào đầu Tiểu Bằng Vương:

- Nhìn đồ chơi mà ngươi xem trọng đi.

Tiểu Bằng Vương cảm thấy căm tức, vừa thẹn vừa giận nhưng không dám phát tác, chỉ cúi đầu không nói lời nào.

Chúng yêu tu thấy hắn đánh Tiểu Bằng Vương như đánh một tôn tử thì đều ngẩn ra, nhất thời không dám lên tiếng.

Phương Hành quay lên, lãnh đạm nhìn Hồ Tiên Cơ khẽ nói:

- Con mẹ nó, nói nhảm thì đừng nói nữa, dị bảo ở trong tay ta thì thế nào? Ngươi muốn à, được, vậy thì phân cao thấp trong Yêu Đế các, ngươi thắng dị bảo này cho ngươi, có điều ngươi thua thì thế nào? Ta lấy dị bảo này ra đặt cược thì ngươi cũng phải đưa ra một món tương ứng để đặt cược chứ?

Hồ Tiên Cơ nghe nói hắn đồng ý lấy dị bảo giao ra thì sắc mặt ngưng lại, nhưng lại nghe vế sau thì không dám lên tiếng hứa hẹn tùy tiện, đảo mắt đẹp một lúc sau mới lên tiếng:

- À, vậy ngươi muốn ta đặt cược cái gì ?

Phương Hành cười ha ha, ánh mắt không kiêng kỵ nhìn tư thế mỹ diệu của nàng ta, lại vỗ vai Tiểu Bằng Vương cười nói:

- Nếu ta thắng, vậy ngươi phải ngủ với huyền tôn của ta…

Hồ Tiên Cơ giận dữ, Tiểu Bằng Vương thì kinh ngạc há hốc mồm, Đại Kim Ô thì hưng phấn chỉ chỉ mình, giống như muốn thay thế vị trí của Tiểu Bằng Vương, còn chúng yêu tu ngồi bên trên thì nhao nhao giận dữ, cảm giác Hồ Tiên Tử bị vũ nhục. Có điều cũng lúc này, một vị ma ma Hồ tộc vội vã xông vào bên trong sân, kêu lên:

- Công chúa không xong rồi, tai họa rồi…

Chương 538: Xin lỗi

- Công chúa, xảy ra việc lớn rồi...

Lão ma ma vội vàng xông vào, nhìn thấy bầu không khí trong sân cùng biểu cảm không tốt của Hồ Tiên Cơ thì lập tức biết mình gây họa, vội vàng thấp giọng đến bên cạnh Hồ Tiên Cơ nói nhỏ vài câu. Không biết bà ta nói gì, sắc mặt Hồ Tiên Cơ đại biến, không nói gì vội vã giá mây bay về ngọn núi phía sau ngọn. Yêu tu xung quanh nhìn thấy cảnh này, tất cả đều kinh ngạc, nhanh chóng rời tiệc bay về phía sau núi.

- Đi xem náo nhiệt nào.

Đương nhiên Phương Hành cùng Đại Kim Ô sẽ không bỏ lỡ, vô cùng phấn khởi đi theo.

Ngược lại hai tên Tiểu Bằng Vương và Ô Nhất Điển; một người thương cảm, một người sợ hãi, bất đắc dĩ đành theo sau.

Đi tới sau núi liền thấy một biệt viện tinh xảo, trong ngoài nội viện trồng đầy cây linh quả, trái cây trĩu quả nặng xuống đầu cành. Bên trong viện, tụ tập không ít những đứa trẻ con của Yêu tộc, rất nhiều đứa trạng thái nửa người, một số đứa chưa thoát khỏi hình dáng động vật, một số thì nửa người nửa thú, bọn chúng tụm năm tụm ba đùa giỡn cùng nhau, cực kỳ náo nhiệt.

Hiện tại Yêu tộc có việc quan trọng, người đến không ít, nhiều người có tu vi không cao nhưng xuất thân con cháu Yêu tộc cao quý nên cũng được mang tới. Những tên tiểu gia hỏa này đương nhiên không thích ngồi cùng người lớn luận đạo nói chuyện trong yến hội nên đều được ma ma cùng đám thị vệ trông coi. Bọn họ đến vườn có nhiều linh quả vui đùa, bên trong đình lại có trò đu dây chơi vô cùng thích thú.

Những tên tiểu gia hỏa này đều có huyết thống bất phàm, từ dáng dấp bọn nó có thể nhìn ra được, huyết mạch sẽ nhanh chóng biến thành hình người, những dã thú bình thường thành tinh cần phải có Yêu thú, lại trải qua quá trình biến thành người. Mấy tiểu yêu này thậm chí có người sinh ra đã có hình người, cũng có tên nửa người nửa yêu, lúc trước lần đầu tiên Phương Hành gặp Đại Kim

Ô, tên này cầm cái tên thứ ba của mình nói khoác, cái gì mà bởi vì gã có huyết mạch thuần chủng của Kim Ô nên mới có đồ chơi bảo bối này, trên thực tế là lừa gạt người.

Tuy hắn là Kim Ô chính thống nhưng huyết mạch lại không quá mức ưu thế, chỉ hơi có hình người mà thôi.

Ngược lại khi còn bé Ô Nhất Điển sinh ra đã có hình người, cho nên được xem là kỳ tài của Phù Tang nhất mạch.

Trong biệt viện lại hội tụ không ít người, nhìn thấy Hồ Tiên Cơ bay đến thì tất cả đều bị dọa lui qua một bên. Đột nhiên xuất hiện một thị vệ mặc thiết giáp màu xanh ngạo nghễ đứng đó, một thân sát khí, mà đối diện y lại có tiểu Hồ nữ ngã nhào trên mặt đất. Một đám hồ ly vây quanh cô bé, tiểu Hồ nữ này cực kỳ sợ hãi, trước ngực có dấu chân, khóe miệng rướm máu.

Mà đối diện cô bé, lam giáp thị vệ tay nâng một cậu bé khoảng bảy tám tuổi, đầu đội triền ti quan vàng tím, người mặc áo bào vân sơn, mặt mũi kiêu căng tức giận. Cổ tay trái cậu bé rịn máu tươi, dường như mới bị cắn. Lúc này giống như con sói con nhìn chằm chằm vào đám tiểu hồ ly đối diện, giọng căm hận nói:

- Dám cắn ta, giết sạch các nàng, giết sạch toàn bộ...

- Xảy ra chuyện gì?

Hồ Tiên Cơ hạ xuống biệt viện, nhìn thoáng qua tiểu hồ ly run lẩy bẩy, nhíu mày hỏi.

Lam giáp thị vệ nghiêng đầu nhìn nàng, thản nhiên nói:

- Các hạ chắc là công chúa Thanh Khâu sơn? Bọn hồ ly này là tộc nhân của ngươi?

Hồ Tiên Cơ quan sát trang phục tên thị vệ này một chút, mày nhíu lại, nói khẽ:

- Chính là ta, trang phục của các hạ, một thân Thủy Hành Bảo Lam giáp, một thân thủy hệ thần thông không yếu, không phải là người Thương Lan Hải chứ? Vị công tử này là ai?

Cậu bé đứng bên cạnh thị vệ kia gặp nàng nhưng không sợ, ngược lại nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của nàng thì ngắm đến nửa ngày, có điều trong mắt tràn đầy lệ khí, hung hăng kêu lên:

- Ta không cần biết ngươi có phải là công chúa hay không? Bọn hồ ly này dám cắn ta, ta phải giết bọn nó.

Mày Hồ Tiên Cơ hơi nhíu lại, cũng không lập tức lên tiếng.

Một đám yêu tu theo nàng tới nhìn thấy lam giáp thị vệ đúng là người của Thương Lan Hải, trong lòng giật mình kinh hãi, cũng không dám lên tiếng nói chuyện.

Lam giáp thị vệ nhàn nhạt thi lễ, mặt không đổi nói:

- Công chúa điện hạ đến thật đúng lúc, ta muốn hỏi người việc này. Thế tử Long tộc Lưu Ly chúng ta theo Long Hậu cùng Cửu thế tử đến Yêu đình các ngươi làm khách, được thập đại trưởng lão cùng các vị Nguyên Anh lão tổ tiếp đón, nhưng không nghĩ tới Lưu Ly thế tử đi ra ngoài khuây khỏa một chút lại chọc giận mấy vị tiểu hồ ly Thanh Khâu sơn, bọn họ liên thủ tấn công bao vây Lưu Ly thế tử nhà ta, còn cắn tay làm hắn bị thương, việc này giải thích thế nào?

- Lưu Ly thế tử!

Mặt Hồ Tiên Cơ đại biến, mày nhíu lại nhìn thoáng qua nam đồng kia.

Nàng đoán được lai lịch nam đồng này không nhỏ nhưng không nghĩ lại có thân phận tôn quý như vậy. Nàng nghe nói, Lưu Ly thế tử chính là con trai trưởng của Tứ Vương tử Thương Lan Hải, cũng chính là cháu ruột của đương kim Long Hậu. Nói thẳng ra bởi vì ba vị Vương tử trước cùng công chúa Thương

Lan Hải xuất thân bất chính, vậy nên con trai trưởng Tứ Vương tử sẽ là người thừa kế Long Vương bảo tọa đời thứ ba, thân phận cao quý không tả nổi.

Lúc đầu, vì nghênh đón đoàn người Thương Lan Hải, nàng đều chuẩn bị một phần hậu lễ, trong đó cũng có một phần cho Lưu Ly thế tử. Có điều đang bận tiến hành đánh cược với Phương Hành, không nghĩ lại gặp mặt sớm như thế. Mà bây giờ tộc nhân của nàng lại cắn Lưu Ly thế tử bị thương, trong lòng nhất thời có chút bực bội.

Nàng nhìn lướt qua tiểu hồ ly bị dọa run lẩy bẩy nhưng mắt đầy địch ý nhìn Lưu Ly thế tử cùng lam giáp thị vệ, cảm thấy có chút không hiểu. Bọn tiểu hồ ly Cửu Cô nhất mạch này bình thường rất nhu thuận, hôm nay sao có thể cắn người chứ? Nhưng nhìn tiểu hồ ly lớn nhất, bên miệng còn dính tơ máu, chuyện cắn người này đúng là sự thật.

- Hi hi, đúng là khoe khoang không cần soạn thảo...

Đúng lúc này, bên cạnh có một vượn nhỏ có vóc người cường tráng, tay kéo lấy cây củi giả vờ làm gậy, dưới mũi còn có nước mũi chảy ra, cười ha ha lên tiếng:

- Rõ ràng là ngươi thấy người ta lớn lên xinh đẹp, không phải nói muốn cùng người ta chơi trò động phòng sao? Người ta không chịu ngươi còn dùng sức mạnh, vì thế mới bị muội muội nàng ta cắn, vậy mà còn nói người ta trêu chọc ngươi, ngươi không biết xấu hổ à?

- Ngươi ăn nói bậy bạ, ta giết luôn cả ngươi đấy!

Lúc này, mặt của Lưu Ly thế tử lập tức trở nên đỏ bừng, cuồng loạn hướng vượn nhỏ chảy nước mũi kia kêu lên.

Lúc này, lam giáp thị vệ cũng nhìn vượn nhỏ với ánh mắt không tốt.

Vượn nhỏ kia đã quen ăn nói lỗ mãng như hầu tử vương, liếc trừng mắt nói:

- Đại Thánh sơn chúng ta cũng có thị vệ, chẳng lẽ lại sợ ngươi?

Lưu Ly thế tử càng thêm tức giận, tuổi còn nhỏ nhưng mặt mũi vô cùng tàn bạo.

Chỉ có điều có một tên như một con khỉ hoang dã làm nhạc đệm như nó cũng khiến người xem hiểu rõ sự tình hơn, nhất thời sắc mặt phức tạp. Còn tên lam giáp thị vệ tỏ vẻ kiêu căng ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Hồ Tiên Cơ, thản nhiên nói:

- Công chúa điện hạ hiểu cho, Lưu Ly thế tử rất được sủng ái, trong tứ hải không ai dám đụng đến một ngón tay của ngài ấy, bây giờ từ vạn dặm xa xôi đến Yêu địa các ngươi làm khách lại bị người Thanh Khâu sơn đả thương, nếu Vương Hậu mà biết sẽ không dễ dàng bỏ qua, người hãy quyết định nhanh đi.

- Ta sẽ nói cho bà nội, nhất định ta sẽ nói, rút gân lột da bọn hồ ly các ngươi, bằng không ta sẽ gọi Cửu thúc thúc tới, hừ, chỉ cần thúc ấy tới, dù là đám khỉ hoang các ngươi cũng không chạy được, ta muốn giết sạch các ngươi...

Lưu Ly thế tử mặt đầy hung ác, tỏ ra vô cùng đắc ý, lớn tiếng la lối.

Mà lúc này, ánh mắt chúng yêu tu nhìn chăm chú vào Hồ Tiên Cơ, hiển nhiên nàng ta cũng khó xử. Lần này Thương Lan Hải đến làm khách quý của Yêu đình, thân phận quan trọng không thua gì sứ giả Thần Châu, quan trọng nhất là còn chuẩn bị kết giao với nàng ta, không ngờ lại xảy ra chuyện này, rõ ràng nếu chuyện này không xử lý tốt, việc kết giao đương nhiên sẽ không thành.

Nói không chừng lại chọc giận khiến bọn họ trở thành đại địch của Thương Lan Hải Long cung cũng không chừng.

Trong lòng suy nghĩ, Hồ Tiên Cơ đã hạ quyết định, nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười như xuân tuyết tan rã, ánh trăng trong sân như sáng thêm mấy phần. Cảnh tượng này khiến ánh mắt thị vệ lam giáp lóe lên, còn Lưu Ly thế tử ngẩn người nhìn nàng, sau đó Hồ Tiên Cơ nói khẽ:

- Chỉ là bọn trẻ con đùa giỡn, có chuyện gì lớn đâu chứ? Tiểu thế tử, ngươi dù sao cũng là con trai, không nên so đo cùng bọn trẻ Thanh Khâu sơn chúng ta. Bọn chúng là những tên tiểu gia hỏa vừa trở lại Thanh Khâu sơn cách đây không lâu, không được quản giáo, tình tình khó tránh có chút hoang dã. Để ta bảo các nàng xin lỗi ngươi, việc này xem như bỏ qua, thế nào? Không nên để chuyện nhỏ trong lòng.

Nàng nói cười tủm tỉm, giống như có một con đao vô hình cắt đứt mớ hỗn độn này.

Ngay cả lam giáp thị vệ cùng Lưu Ly thế tử đều không nói nên lời, bị sắc đẹp của nàng làm cho sợ hãi.

Còn Hồ Tiên Cơ thì mỉm cười nhìn đám tiểu Hồ nữ kia, thản nhiên nói:

- Còn đứng đó thất thần làm gì, mau xin lỗi thế tử đi.

Có thể thấy được một việc khó giải quyết đã được hóa giải, nhưng không ngờ đám tiểu hồ ly kia lại quá quật cường, nhất định không chịu khom ngươi, dù khóe miệng rướm máu, Hồ nữ Tiểu Nhất bị thương, khóe mắt rưng rưng, điềm đạm đáng yêu nhưng lại không chịu chúi đầu, quật cường cắn môi nói:

- Tiên Cơ tỷ tỷ... Chúng ta không sai, không... Không nói xin lỗi hắn!

Một đám tiểu hồ ly cũng líu ríu, nhao nhao nhìn Hồ nữ kêu lên.

Thấy các nàng thể hiện phẫn nộ như thế, đương nhiên là không muốn xin lỗi rồi.

Lúc này Lưu Ly thế tử đã phản ứng lại, lớn tiếng nói:

- Được, các ngươi không phục ta nhất định phải giết bọn nó, nhất là người mập mạp kia, dám cắn ta, ta muốn lột da nàng làm áo lông mặc trên người...

- Hừ hừ...

Một đám tiểu hồ ly vô cùng phẫn nộ, kêu to về phía nó.

Lam giáp thị vệ cười lạnh một tiếng:

- Công chúa điện hạ, người nên giải quyết đi.

Có thể thấy được, xung đột sắp được giải quyết đã lại nổi lên một tầng sóng gió, trong lòng Hồ Tiên Cơ vô cùng tức giận, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám tiểu hồ ly nói:

- Xem ra các ngươi ở bên ngoài đã lâu rồi nên mới không có quy củ như thế. Rõ ràng là đả thương người khác mà nói xin lỗi cũng không chịu, chắc là giáo huấn không đủ, có lẽ phải cho các ngươi mỗi người một roi mới nhớ được...

Trong lời nói hàm chứa lửa giận, một đám tiểu hồ ly nhất thời câm như hến, nhất là tiểu hồ ly ốm yếu nhất, cả người nàng ta run rẩy, cố gắng đứng lên, có thể thấy được, trên lưng nàng ta có một vết cháy còn chưa lành.

Chương 539: Đại gia ta ở đây

Hồ nữ Tiểu Nhất nhìn thấy Hồ Tiên Cơ tức giận thì bị hù dọa đến thân thể run lên, hai tay nhỏ cố gắng che chắn, muốn bảo vệ đám tiểu hồ ly ở phía sau nàng. Có điều cơ thể nhỏ bé của nàng không đủ để làm điều này. Sợ hãi và bất lực, nàng đành đẩy mấy chị em lùi về sau, ngăn các nàng bất bình vì mình rồi mới từ từ đứng dậy.

Một cước kia cũng không nhẹ, lúc mới đứng lên, hai bắp chân nhỏ bé vẫn còn đang run rẩy, khóe miệng rịn tơ máu.

- Ta…

Hồ nữ Tiểu Nhất mặt đầy nước mắt, chậm rãi đến trước người Lưu Ly thế tử nắm lấy góc áo.

Hồ Tiên Cơ nhẹ nhàng thở ra, mày hơi nhíu lại, chỉ cần có thể nói một câu xin lỗi là có thể hóa giải chuyện ngoài ý muốn lần này, lén đưa lễ gặp mặt nhiều hơn một chút, quan hệ cùng Thiên Lan Hải cũng xem như gắn bó, thậm chí tiến gần thêm một bước.

Chỉ xem trọng đại cục cho nên không để ý đến tâm tư của nhóm tiểu Hồ nữ.

Trong ánh mắt Hồ Tiên Cơ, điều này cũng không có gì lớn, đối với bọn tiểu hồ ly suýt chút nữa làm hỏng đại sự của nàng, nàng đã sinh ra sự chán ghét.

- Hừ, ta bảo người nào chơi với ta thì người đó phải chơi với ta.

Lưu Ly thế tử đắc ý kiêu căng ôm lấy hai cánh tay nhỏ, dương dương tự đắc nhìn Tiểu Nhất.

Bọn tiểu hồ ly nhìn thấy điệu bộ này của nó thì vô cùng tức giận, có điều còn Hồ Tiên Cơ ở đây nên các nàng không dám làm càn. Bọn chúng sợ hãi “Cây roi” mà Hồ Tiên Cơ đã nói, không chỉ hù dọa riêng Hồ nữ Tiểu Nhất mà các nàng cũng bị bóng ma quá sâu.

Nhẹ nhàng vén áo thi lễ trước Lưu Ly thế tử, hốc mắt Hồ nữ Tiểu Nhất hồng lên, muốn lên tiếng nói xin lỗi.

- Haiz…

Nhưng câu xin lỗi của nàng còn chưa nói ra miệng, đột nhiên vang lên một tiếng thở dài.

- Vù…

Nghe âm thanh thở dài này, Hồ nữ Tiểu Nhất hơi ngẩn ra, khuôn mặt ngơ ngác ngước lên.

Phía sau nàng, tai một đám tiểu hồ ly đều dựng đứng, ánh mắt tỏ ra vô cùng hi vọng.

- Hít hít…

Tiểu hồ ly mập mạp kia ngửi ngửi, lập tức vui vẻ chạy ra, phóng về phía đám người, người trước mặt thấy thế lập tức tránh ra một con đường, thấy nó chạy thẳng đến phía sa đám người, đến bên người thiếu niên mặc pháp y vàng nhạt, từ ống quần bò lên bả vai hắn, ngồi xổm trên đầu vai hắn kêu lên, âm thanh vừa đáng thương lại vừa phẫn nộ, giống như đang cáo trạng.

Thiếu niên áo choàng vàng nhạt chính là Phương Hành.

Phương Hành tức giận.

Lúc đến đây vốn hắn chỉ muốn xem náo nhiệt, không nghĩ tới đại họa trong miệng ma ma nói với công chúa kia chính là một đám tiểu hồ ly hắn đưa về. Cắn người không nghi ngờ gì chính là Tiểu Bàn, mà trên ngực Tiểu Nhất lại có một dấu chân khá lớn. Điều này khiến cho lửa giận trong lòng hắn cháy hừng hực, nhưng dù sao đây cũng là chuyện của Thanh Khâu sơn, hắn mới cố nhịn xuống.

Nhưng khi thấy Hồ Tiên Cơ buộc bọn tiểu hồ ly này xin lỗi, còn nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ của bọn chúng, hắn lại không nhịn được.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng là muốn nói cho với bọn tiểu hồ ly biết hắn có mặt ở nơi này.

Thật sự đám tiểu hồ ly cũng nhận biết được sự hiện hữu của hắn, bọn họ như nhìn thấy được cứu tinh xuất hiện.

- Ngay cả tộc nhân của mình cũng không bảo hộ được, ngươi làm công chúa có tác dụng gì chứ?

Phương Hành vuốt đầu Tiểu Bàn, chậm rãi bước ra, trên mặt không còn vẻ cười cợt thường ngày.

Đại Kim Ô nhìn thấy lập tức hiểu được tâm tư của hắn, thấp giọng nói với Tiểu Bằng Vương nói:

- Huyền tôn, chuẩn bị trợ thủ!

Ô Nhất Điển nghe một câu này lập tức bị dọa đến run lên.

Ngược lại Ô Tang Nhi vậy mà không ngăn cản.

- Đây là chuyện của Thanh Khâu sơn, không liên quan đến Hình đạo hữu.

Hồ Tiên Cơ không nghĩ tới lúc này Phương Hành lại ra mặt, chuyện như đã được giải quyết bỗng nhiên lại bị đâm ngang. Mặt nàng nổi lên một tầng sương lạnh, ánh mắt không vui nhìn Tiểu Bàn trên vai Phương Hành, từ tốn nói.

- Có liên quan, trong lòng ta cảm thấy không thoải mái thì đều có liên quan đến ta.

Đồng tử Phương Hành co lại, đi vào trong sân, sát khí trên người khiến hắn đến đâu mọi người đều lui ra sau.

- Phương đại gia…

Hồ nữ Tiểu Nhất mặt đầy nước mắt, kêu một tiếng cũng không nói nên lời.

Nàng cũng hiểu chút chuyện, nhìn thấy Thanh Khâu sơn lấy oán báo ân, trong lòng nàng, tâm trạng khá phức tạp.

- Khóc cái rắm, đại gia ở đây, xem ai dám bắt nạt ngươi?

Phương Hành đưa tay nhấc nàng lên, ôm vào trong ngực, lấy một viên đan dược cho nàng ăn, hung hăng giáo huấn.

Hồ nữ Tiểu Nhất mắt lại rưng rưng, đã ngừng khóc nhưng lúc này đột nhiên lại rơi lệ, khóc nức nở. Đầu nhỏ ôm cánh tay Phương Hành, dùng sức nhụi nhụi vào hắn, trầm thấp khóc lên.

Một đám tiểu hồ ly đều xông tới, vây quanh Phương Hành, có tên ôm chân, có tên theo chân hắn bò lên trên, còn có tên nắm ống quần hắn khóc lớn, không ngừng lau nước mắt, tiếng chi chít ríu rít loạn lên không ngừng. Dường như hỏi hắn trong khoảng thời gian này đã đi đâu, lại hỏi hắn sao không đến thăm bọn họ, khiến bọn họ gặp nhiều ủy khuất.

- Hình đạo hữu tự trọng, chuyện của Thanh Khâu sơn chúng ta không cần người ngoài nhúng tay vào.

Mặt Hồ Tiên Cơ bao một tầng sương lạnh, lúc đầu nàng tùy tiện có thể giải quyết được, nhưng lúc này Phương Hành nhúng tay vào lại đột nhiên trở nên khó khăn. Nhìn dáng vẻ cưng chiều của Phương Hành thì cách làm vừa rồi của nàng lại quá vô tình. Điều này khiến nàng cho rằng tên ngốc kia cố tình gây rối cho nàng, khiến nàng càng thêm tức giận.

- Người ngoài?

Bỗng nhiên Phương Hành quay đầu, lạnh lùng liếc nhìn Hồ Tiên Cơ, khiến trái tim Hồ Tiên Cơ run lên, càng thêm đề phòng.

- Từ hôm nay trở đi, tiểu gia gia ta không phải là người ngoài. Hồ ly lẳng lơ, ngươi không phải muốn cược sao? Được thôi, tiểu gia ta cùng ngươi định ra tiền đặt cược, nếu ngươi thắng ngươi được món dị bảo kia, nhưng còn nếu ta thắng, bọn tiểu hồ ly này cùng Thanh Khâu sơn các ngươi không còn chút quan hệ nào nữa.

Nói xong, thấp giọng nói tiếp:

- Có lẽ lúc đầu ta không nên đưa bọn chúng trở về dưới tay tiện nhân Thanh Khâu sơn.

- Tiền đặt cược?

Hồ Tiên Cơ nghe xong, ánh mắt thoáng run, không nghĩ đến Phương Hành lại đưa yêu cầu vào lúc này.

Trong lúc nhất thời Hồ Tiên Cơ không biết nên đồng ý hay không, trong lòng vô cùng phức tạp.

- Ta không quan tâm các ngươi có ân oán thế nào, chỉ cần cho Lưu Ly thế tử chúng ta một câu trả lời thỏa đáng là được.

Đúng lúc này, lam giáp thị vệ dường như không còn kiên nhẫn chờ đợi, lần nữa lạnh lùng lên tiếng.

Còn Lưu Ly thế tử cũng hung hăng la lớn:

- Nhanh quỳ gối xin lỗi cho bản thế tử, nếu không ta liền giết các ngươi…

- Vù…

Ánh mắt Phương Hành lạnh lùng lướt nhìn qua bọn họ.

Lam giáp thị vệ trong lòng run lên, thân hình giương ra, đứng trước che chắn cho Lưu Ly thế tử.

- Chỉ là vết thương nhỏ như thế, viên thuốc này đủ để bồi thường.

Phương Hành chưa chính thức xuất thủ mà cong ngón tay búng ra một bình đan dược màu xanh nhạt về phía lam giáp thị vệ, thị vệ kia tiếp nhận được, cúi đầu nhìn qua, lúc đầu muốn cười lạnh trách mắng, nhưng lại đổi sắc mặt nói không ra lời. Phương Hành đưa cho hắn là mai đan, chính lần trước càn quét từ bảo khố của Long Nữ, của Thủy tộc yêu tu, hiệu dụng rất tốt.

- Thiên Nhất Thủy Tinh đan…

Ánh mắt thị vệ cũng thay đổi, khó có thể tin mà nhìn Phương Hành.

Gã có thể làm thị vệ thân cận của Lưu Ly thế tử, đương nhiên ánh mắt nhìn cao hơn mấy phần.

Chỉ liếc qua một chút liền biết thuốc này lấy nước hồ luyện chế Thủy Hành Đan, đối với yêu tu Thủy tộc mà nói dù là trị thương hay tu luyện đều có tác dụng cực lớn, đừng nói là gã mà đối với Lưu Ly thế tử hay đối với phụ thân của Lưu Ly thế tử - Tứ Vương Tử Thiên Lan Hải cũng là bảo đan có thể ngộ mà không thể cầ, tác dụng của nó khó mà nói hết được.

Đơn giản mà nói, dù là Long Hậu thấy được cũng sẽ thu lại, huống chi là lam giáp thị vệ này.

- Thứ gì thế? Cho ta xem một chút.

Lưu Ly thế tử bước chân lên, hiếu kỳ nhìn thứ trong tay thị vệ.

Thị vệ bất đắc dĩ đành phải thấp giọng nói:

- Bẩm thế tử, một viên bảo đan, nếu ngài tặng cho phụ thân ngài, ông ấy nhất định sẽ rất vui.

Lưu Ly thế tử cũng không ngốc, nghe vậy hai mắt sáng lên:

- Nhận lấy, hỏi hắn còn không, ta còn muốn nữa.

Thị vệ nhất thời ngẩn ra, thầm nghĩ tên thái tử này cũng không ngốc, nhưng chưa chắc người ta chịu cho.

Có điều ý nghĩ này còn chưa kịp nói ra, Phương Hành lại mang một hộp nhỏ tới.

Thị vệ kinh ngạc tiếp nhận, mở ra xem, hô hấp như ngừng lại.

Bốn viên.

Bên trong vậy mà có bốn viên Thiên Nhất Thủy Tinh Đan.

Đơn giản gã không thể tin được một màn trước mắt này, không tự chủ được nuốt từng ngụm nước bọt.

Lúc đầu gã còn lo lắng vì bản thân chăm sóc không tốt, khiến thế tử bị thương mà sẽ bị nghiêm trị. Nhưng lúc này, lại có năm Thiên Nhất Thủy Tinh Đan, nếu hiến lên nhất định Long Hậu sẽ bảo qua cho gã lần này.

- Có thể bù đắp được chưa?

Phương Hành ôn hòa, cười hỏi thị vệ kia.

Mặt lam giáp thị vệ có chút khó coi, ngừng một chút khẽ nói:

- Cần bẩm báo Long Hậu đã.

Cũng may còn có mấy phần khí độ mới không bị viên đan dược này đoạt đi tâm thần, lãnh đạm trả lời một tiếng.

- Chỉ cần bà ta không mù chắc là bù đắp được.

Phương Hành nhàn nhạt nói một câu, dụng ý trong lời nói khiến chúng yêu tu run lên, thực sự không ngờ lại có người lại dám nói Long Hậu như vậy. Có điều Phương Hành không đợi thị vệ kia trách mắng hắn lỗ mãng liền cúi đầu nhìn dấu chân trước ngực Hồ nữ Tiểu Nhất, thản nhiên nói:

- Tổn thương của thế tử các ngươi ta đã bồi thường, còn tiểu hồ ly chịu một cước này tính bồi thường thế nào?

Chương 540: Một cước thì trả một cước

Trên thân Phương Hành sát khí vô hình phát tán ra khiến sắc mặt vốn hơi trì hoãn của lam giáp thị vệ bao phủ thêm một tầng sương lạnh, ánh mắt kích động nhìn Phương Hành, lạnh giọng nói:

- Tiểu hồ ly kia làm thế tử bị thương, vốn là đại tội, ta muốn chém chết nó tại chỗ. Nhưng tiểu Hồ nữ này cứng rắn muốn ngăn cản, ta chỉ đá nàng một cái, chưa từng muốn mạng nàng cũng xem như là khoan dung lắm rồi.

Đại khái gã nhìn qua mấy viên Thiên Nhất Thủy Tinh Đan cũng đoán được Phương Hành có thân phận không tầm thường, nên giải thích một câu, sau đó lạnh giọng hỏi:

- Không biết các hạ xuất thân ở đâu, đạo hiệu thế nào? Nếu không cam lòng có thể nói chuyện với Cửu Vương điện hạ tộc ta là được.

Nói chuyện như vậy so với Hồ Tiên Cơ đã khách khí hơn nhiều.

Nhưng sắc mặt Phương Hành lại không tốt hơn chút nào, khẽ lắc đầu đi về phía trước:

- Không có thời gian.

Trên đầu vai hắn, Tiểu Bàn hồ ly còn ngồi xổm, trong khuỷu cánh tay phải ôm lấy Hồ nữ Tiểu Nhất vừa ăn đan dược chữa thương, mặt hơi có chút huyết sắc. Có hai tên vướng víu như thế trên người, không ngờ còn muốn cùng người ta đấu pháp, chậm rãi tiến lên, trong miệng từ tốn nói:

- Ta dùng đan dược, trả lại thương tổn cho thế tử các ngươi, còn một cước này thì trả lại ngươi một cước…

Lam giáp thị vệ run lên, trên trán nhanh chóng lộ ra sát khí.

Nhưng còn chưa đợi gã lên tiếng, sát khí xuất hiện trong mắt, Phương Hành đã vèo một tiếng, chân cứng rắn đạp ra.

Trong tay ôm một đứa, trên vai có một con hồ ly ngồi xổm, nhìn tình huống này thế nào cũng không phù hợp đấu pháp cùng người ta. Bất ngờ, Phương Hành giơ chân đạp thẳng, một cước này trực tiếp dốc toàn lực, thân hình nhìn như không động nhưng trong chốc lát đã đột phá bốn năm trượng, vọt thẳng tới trước mặt lam giáp thị vệ, chân kề mặt tung một cước. Tốc độ này quá nhanh, Tiểu Bàn hồ ly trên vai hắn bay lên, hai móng vuốt nhỏ kéo tóc phía sau của hắn, giống như con diều treo trên không trung kêu chiêm chiếp.

Lúc này sắc mặt lam giáp thị vệ đại biến, toát mồ hôi lạnh toàn thân. Tu vi Kim Đan trung kỳ như gã phản ứng cũng không chậm, trong thời gian cực nhanh liền bóp pháp quyết, quát khẽ một tiếng, một bức tường băng màu lam ngăn cản giữa gã cùng Phương Hành. Tường băng dài khoảng chừng ba mét, chắc hơn thép, dù cầm một kiếm chém ngang chém dọc cũng chỉ tạo nên một dường lằn mà thôi.

Chẳng qua một cước này của Phương Hành không có chút dấu hiệu dừng lại nào, gã cũng chỉ có thời gian thi triển bí pháp này.

Đương nhiên trong lòng gã cũng không sợ hãi, cũng không e ngại, dù tường băng không ngăn được thì bảo giáp trên người gã cũng đủ để phòng ngự.

Trong lòng gã lúc này lửa giận đã cao vạn trượng, dù tên này có là ai, dám ra tay với gã cũng là tội lớn.

Vốn muốn bỏ qua cho hắn nhưng hiện tại xem ra không cho bọn con hoang này xem chút sức mạnh của Thiên Lan Hải là không được rồi…

Tất cả suy nghĩ trong nháy mắt đều lóe lên trong đầu của gã, còn chưa đưa ra được kết luận gì, một cước kia của Phương Hành đã tới.

Một cước này như một cú đá bình thường, vậy mà sức mạnh của nó quá lớn, như thương thép phá trận. Một cước kia như kình phong cuốn lên tạo thành hai cơn gió lốc vô cùng sắc bén, khiến mặt đất tách thành hai đường, bùn đất lật qua một bên tạo nên một rãnh sâu khoảng ba trượng, như vết đao cắt. Một cước này mang theo uy thế không gì không đánh nổi, đạp lên tường băng.

- Bụp…

Tường băng ngay cả thượng đẳng phi kiếm cũng không phá nổi trong phút chốc lại xuất hiện mạng nhện giống như vết rách, sau đó còn chưa đến một giây đã có âm thanh vỡ vụn vang lên. Một cước này của Phương Hành, dường như hoàn toàn không yếu đi chút nào, thực sự phá tường băng, lại thẳng tắp đá về phía lồng ngực trên người lam giáp thị vệ, giống hệt vị trí mà Hồ nữ Tiểu Nhất chịu một cước.

Ầm!

Một cước này ngắm ở trước ngực, bên trên Trạm Lam bảo giáp, sắc mặt thị vệ lúc này trở nên cổ quái.

Gã nhíu mày nhìn Phương Hành, ánh mắt phức tạp xen lẫn chấn kinh, không tin, nghi hoặc thậm chí sợ hãi…

- Vèo!

Sau một lúc im lặng bỗng nhiên gã bay ra ngoài, thân hình như viên đá, bay theo hướng ngã, đụng nát tường vây cao lớn của biệt viện, bay xẹt ra ngoài hư không, giống như sao băng rơi xuống ngọn núi đối diện. Từ xa nhìn thấy, bên trên vách đá của ngọn núi kia, mảnh đá vỡ nát, cây cỏ gãy lia, bụi bay mù mịt, mờ hồ có thể thấy được chỗ rơi xuống tạo thành một cái hố to…

Chỉ một cước có thể đạp từ núi này qua núi khác.

Nói thì dài dòng nhưng tất cả mọi thứ đều chỉ diễn ra trong chớp mắt mà thôi.

Từ khi Phương Hành giơ chân lên đến khi lam giáp thị vệ bay ra ngoài, tốc độc nhanh đến mức căn bản chúng yêu không ngăn cản kịp.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trên ngọn núi nhất thời im lặng, duy chỉ có âm thanh tường băng vụn vỡ, rơi xuống đất, rung động đùng đùng.

Mà cái hộp trong tay lam giáp thị vệ bị rơi ra ngoài được Phương Hành lấy trở về, tiện tay đưa cho Tiểu Bàn trên vai hắn thưởng thức, mặt nở nụ cười lạnh, thấp giọng nói:

- Ngươi không lấy đan của ta, không chừng ta còn tha cho ngươi một mạng… Ngươi có can đảm nhận bồi thường của ta, thì ta cũng muốn ngươi phải bồi thường …

- Hắn lại dám xuất thủ với thị vệ Thiên Lan Hải…

- Hắn vậy mà một chân đạp chết Kim Đan trung kỳ, thị vệ của Thiên Lan Hải.

Chúng tu xung quanh trầm mặc, chỉ trọn vẹn trong ba hơi thở bỗng nhiên vang lên tiếng kinh hô.

Vô số ánh mắt nhìn qua, là ánh mắt cực kỳ hoảng sợ.

Xưa nay nghe nói tán tu Nhân tộc này có bản lĩnh không nhỏ, ai nghĩ hắn có mấy phần thực lực chứ?

Bên trong sự hỗn loạn, Hồ nữ Tiểu Nhất nước mắt rưng rưng, chôn đầu nhỏ trong ngực Phương Hành.

Tiểu Bàn cũng bận bịu bò qua bò lại trên vai Phương Hành, ôm hộp đan dược hưng phấn ăn rồi kêu chiêm chiếp.

- Ngươi… Ngươi mà cũng dám đá bay Lam Sa tướng quân sao? Ngươi dám xuất thủ với người của ta?

Vào lúc này bỗng nhiên vang lên một tiếng hô lớn, lúc đầu là hoảng sợ, sau là tức giận vô cùng, chính là tên Lưu Ly thế tử, dù sao xuất thân cao quý nên cũng đã gặp nhiều cao thủ, vậy mà không bị hù dọa. Từ nhỏ đến giờ chưa tức giận thế này bao giờ, sau khi tới Yêu đình cũng luôn là dáng vẻ chẳng xem ai vào mắt, lúc này cũng không sợ, quát to lên.

- Ta không phải đá bay hắn mà là đá chết hắn!

Phương Hành lười biếng xoay người qua, ánh mắt tinh quái nhìn trên người Lưu Ly thế tử, cười nói:

- Tới phiên ngươi!

Lưu Ly thế tử đang điên cuồng la to thì đột nhiên thu lại giọng nói, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Dù nhóc con này to gan đến đâu nhưng nhìn dáng vẻ hung hăng của Phương Hành thì trong lòng khó tránh giật mình.

- Ngươi dám đụng đến ta? Bà nội ta sẽ lột da, rút gân, băm thây ngươi thành vạn đoạn…

Mặt Lưu Ly thế tử trắng bệch, thậm chí trong giọng nói bắt đầu phát run.

- Dù dọa người khác thì được, dám hù ta á? Ta nói cho ngươi biết, ta chẳng những đụng đến ngươi mà còn muốn rút gân lột da, kéo ruột ngươi ra, băm thành từng đoạn, lấy trộn với muối rồi lại cạy miệng cho ngươi ăn từng miếng, lấy mũi đao vạch tròng mắt ra, ngâm trong dược dịch, chờ khi bền chắc lại nhét vào trong mũi của ngươi, cánh tay, chân của ngươi toàn bộ đều cắt sạch, làm thành một cái nhân côn…

Mặt Phương Hành nở nụ cười, không nhanh không chậm nói với Lưu Ly thế tử.

Giọng nói thong dong êm tai cùng nội dung lời nói máu tanh, lại thêm khí thế hung ác kia hù Lưu Ly thế tử cứng cả đầu lưỡi. Nhất là lúc Phương Hành cúi người về phía nó, trước mắt nó như xuất hiện một tên hung thần ba đầu sáu tay, mặt tràn đầy khí thế hung ác, cầm đao xẻo từng chút từng chút linh hồn của nó, chia từng khúc từng khúc…

- Ta…

Ánh mắt Lưu Ly thế tử đục ngầu, khuôn mặt trở nên tái nhợt, trong lòng sợ hãi không thôi.

Chúng tu xung quanh trong lòng nguội lạnh, nhưng trong lúc nhất thời lại không lên tiếng ngăn cản.

- Dám xuất thủ với người của Thiên Lan Hải chúng ta, đáng chém!

Trong không khí vô cùng yên tĩnh đột nhiên một tiếng hét vang vọng trời cao dội lên, cách đó không xa trong không trung có một người trẻ tuổi đang dứng, môi hồng răng trắng, là nam tử cao gầy trên người mặc bộ ngân giáp đi qua. Nhìn thấy trên ngọn núi này, lam giáp thị vệ bị đá thành bùn nhão thì hét lên, một thương xuất thủ.

- Vèo.

Một thương này lại có một con lam sắc Thủy

Long biến ảo, bay qua hư không gần trăm trượng, vọt đến ngọn núi chỗ Phương Hành.

Tu vi rõ ràng là Kim Đan, hơn nữa nhìn thấy tư thế xuất thủ, tuy là Kim Đan sơ kỳ nhưng so với lam giáp thị vệ còn mạnh hơn.

Chúng tu trong sân hơn phân nửa đều đoán được thân phận của nam tử này.

Cửu Vương tử Thiên Lan Hải, được xưng là Long tử trong thế hệ này, thiên tư cao nhất, lần này cũng được Long Hậu dẫn tới Yêu địa, chuẩn bị đưa vào Yêu Đế các tìm tạo hóa, kỳ tài của Long tộc, Cửu Vương tử Ngao Bại.

Tên là Bại nhưng từ nhỏ khiêu chiến những người kiêu ngạo cùng thế hệ Hải tộc, liên tục chiến đấu tứ hải chưa bại lần nào.

Trong tiếng hét vang, một thương xuất thủ, sát khí mãnh liệt bao phủ cả tòa biệt viện khiến người ta kinh sợ.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên mọi người trong sân hoa mắt lên, một con Đại Điểu vàng óng lăng không bay lên, ngăn phía trước một thương kia, hai cánh nó cuốn lên, sức mạnh như bão táp đánh về con thủy long kia, đương nhiên người xuất thủ chính là Đại Kim Ô. Tiếng kêu của nó hung hăng càn quấy vô cùng:

- Yêu địa ngũ tiểu tổ ở đây, con mẹ nó, người nào dám phách lối? Xuất hiện đi.

Ầm!

Hai cơn gió lốc tạo thành lưỡi kiếm phong đâm vào con rồng nước biến ảo kia, sức mạnh to lớn bao phủ cả tòa sơn cốc, hai luồng sức mạnh giao hòa, rồng nước bị phá tạo thành một trận mưa to như trút nước, rơi xuống núi.

Vào lúc này, Ô Tang Nhi nhìn thấy hình dáng biểu ca xuất thủ, khóe miệng mỉm cười, không nói gì.

Tiểu Bằng Vương nghe danh hào “Yêu địa ngũ tiểu tổ” này thì vô thức mỉm cười, nhưng trong đó lại có chút cảm giác vinh dự.

Ô Nhất Điển sắp bị dọa cho tè ra quần, nhanh miệng lẩm bẩm:

- Tứ tiểu tổ là được rồi, kéo ta vào làm gì…

Mà Phương Hành thì căn bản không để ý đến Cửu Vương tử Thiên Lan Hải đánh tới trong không trung, mà vừa nói vừa đi về phía Lưu Ly thế tử, trong miệng thản nhiên nói:

- Cho nên, đừng ỷ vào mẹ ngươi hung ác mà tỏ vẻ uy phong với ta, chọc giận ta, ta chẳng những sẽ làm thịt ngươi mà còn thịt cả mẹ ngươi, giết sạch từng người trong đám tạp chủng Thiên Lan Hải các ngươi ...

Một ngón tay nhẹ nhàng đưa ra, chỉ vào giữa mi tâm Lưu Ly thế tử.

- Nên nhớ kỹ người nào có thể chọc người nào không, biết chưa?

Phương Hành giơ ngón tay chỉ vào mi tâm Lưu Ly thế tử, nhẹ nhàng nói một câu.

- Oa...

Bỗng nhiên Lưu Ly thế tử khóc rống lên, trong đũng quần ướt nhẹp.

Một cảm giác hoảng sợ như khắc sâu vào trong đầu nó.

Chương 541: Yêu địa ngũ tiểu tổ

Đối với tu sĩ mà nói một ngón tay chỉ trên trán là hành vi nguy hiểm đến cùng cực, quả thật so sánh với gác đao trên cổ còn đáng sợ hơn gấp vạn lần. Phương Hành dùng một ngón tay chỉ thế này để nói với Lưu Ly thế tử Thương Lan Hải kêu ngạo kia, đừng nên làm bừa. Cho dù một cái chỉ này không dùng chút sức lực nào, đối mặt với tạp chủng Tiểu Long này, đường đường là một Kim Đan như Phương Hành cũng không đến mức ra tay hạ sát thủ.

Có điều, chắc chắn đối với Tiểu Long này, dù thời gian có qua bao nhiêu năm nó cũng sẽ không thể thoát khỏi bóng ma của cái chỉ tay này.

Lúc này, cuộc đại chiến bên kia cũng dẫn tới sự chú ý của nhiều đại nhân vật.

Dù sao có mặt ở Thiên Phong Uyển, tụ tập ở Yêu địa này hơn bảy phần là cao nhân, động tĩnh lớn như thế đã sớm kinh động đến chư tu.

Hiện tại, Đại Kim Ô cùng Cửu Vương tử Thương Lan Hải đấu ba chiêu, chiêu thứ nhất cân tài ngang sức, chiêu thứ hai Cửu Vương tử tăng ba phần lực đạo, tròng mắt Đại Kim Ô chuyển loạn, không biết đang nghĩ đến mưu ma chước quỷ gì, lúc này Cửu Vương tử cũng hơi dừng lại, thân hình dưới trời mưa trong mây như ẩn như hiện, cười lạnh nói:

- Có thể đón lấy hai thương quyết của ta, ngươi đủ để kiêu ngạo rồi, hãy đến thử chiêu thứ ba của ta một chút.

Dường như bị Đại Kim Ô kích phát ra chiến ý, giọng nói khí thế bừng bừng, dẫn động mưa gió, chiêu thứ ba thương quyết sắp đâm ra, Đại Kim Ô phát giác có điều không ổn, vội không tiếp chiêu, kêu một tiếng quay người bay đi. Trong nháy mắt chạy đến một ngọn núi khác, tung cánh hét lớn:

- Tiếp ba thương quyết của ngươi thì có là gì, có bản lĩnh ngươi đuổi theo Đại Kim gia ta xem.

Lúc này Cửu Vương tử Ngao Bại có chút ngoài ý muốn, cười lạnh nói:

- Đã bị đánh bại còn dám mạnh miệng.

Nói xong cũng không thèm để ý đến gã, muốn tiến về phía Phương Hành ở dưới biệt viện.

Đại Kim Ô không chịu bỏ qua, kêu lên:

- Con mẹ nó, có bản lĩnh ngươi đuổi theo đi, xem Đại Kim gia ta có quất nát ngươi không?

Cửu Vương tử nhất thời giận dữ, xiết thương muốn truy kích, lại nghe một tiếng hét lớn truyền ra:

- Dừng tay!

Liền thấy trước mặt Đại Kim Ô đang muốn chạy trốn kia xuất hiện ba bốn thân ảnh tu vi cao thâm xuất hiện trên không trung, đương nhiên đó là Yêu đình thập đại trưởng lão. Bọn họ nhìn thấy Đại Kim Ô cùng Cửu Vương tử Thương Lan Hải đại chiến một trận, vừa sợ vừa giận, hét lớn. Một người trong đó trực tiếp xuất thủ, trong áo bay ra một thanh cổ kiếm, “vèo” một tiếng chém tới, làm mây mưa trong núi tan đi.

Đại Kim Ô cũng suýt bị một kiếm này chém tới, bị hù nhảy lên không trung kêu to:

- Ai vậy? Kiếm chuyện sao?

- Ngươi là tiểu bối Phù Tang sơn? Vì sao lại đấu pháp cùng khách quý Thương Lan Hải chứ?

Trưởng lão kia thu một một kiếm, lập tức nhìn Đại Kim Ô răn dạy, tức giận đến mặt mo cũng biến thành màu đỏ tía.

- Mắt chó ngươi bị mù à? Không nhìn thấy hắn động thủ cùng Đại Kim gia ta trước sao?

Đại Kim Ô đập cánh, gã như một tên lưu manh chính hiệu, mắng trưởng lão Kim Đan đại thừa cảnh kia.

- Ngươi, thật to gan!

Trưởng lão kia giận sôi lên, hận không thể dùng một kiếm bổ chết con quạ đen này.

Đường đường là một trong thập đại trưởng lão của Yêu đình, ngay cả Nguyên Anh lão tổ gặp cũng phải nể mặt, làm gì bị mắng thành như vậy?

Nhất là tên chửi lão lại là Phù Tang sơn nhất mạch đã xuống dốc, càng nghĩ càng tức.

- Đến đây đến đây, có bản lĩnh chém Đại Kim gia nhà ngươi đi...

Đối mặt với lửa giận của trưởng lão Kim Đan đại thừa, Đại Kim Ô không chút sợ hãi, nhướn cổ lên khiêu khích.

Trưởng lão kia càng thêm tức giận, tuy nhiên dù có tức thế nào một kiếm này của lão cũng không thể chém qua.

Dù sao bây giờ Yêu tộc đã truyền ra chuyện, một tháng trước Phù Tang sơn có một vị cao nhân lánh đời xuất thủ, ngay cả Nguyên Anh lão tổ của Thái Thạch gia cũng phải chịu thiệt thòi lớn. Có được một vị cao nhân lộ diện nên khiến cho địa vị Phù Tang sơn nhất mạch ở Yêu địa sinh ra sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, trước kia Kim Ô nhất mạch có thể nói là mặc người ta bắt nạt, nhưng hiện tại thì ai dám làm gì nữa?

Đương nhiên, nói trắng ra Đại Kim Ô cũng ỷ vào uy thế còn lại của Căn bá mới có oai phong đùa giỡn, trước kia gã cũng không dám mắng Yêu đình trưởng lão này.

- Bại nhi, sao mới đến đã bắt đầu đấu pháp với người ta rồi thế?

Cũng may vào lúc này, trên ngọn núi ánh sáng biến ảo, trên không trung hình thành cầu vồng năm màu, phía trên có một phụ nhân vô cùng cao quý, phía dưới có một đám thị tỳ ma ma chen chúc, chậm rãi đi tới. Không biết bà ta có tu vi bậc nào, nhưng trên cơ thể phóng ra khí tức như Bồ Tát, xinh đẹp ngời ngời, khí chất cao quý, chúng yêu trong sân không dám nhìn thẳng.

Thương Lan Hải Long Hậu, là một nhân vật quan trọng của Cửu Đầu Trùng tộc, bỗng nhiên lúc này lại tự mình ra mặt.

Giờ khắc này, ngay cả mấy vị trưởng lão của Yêu đình cũng đành bó tay đứng một bên, chờ được hỏi tới.

Bọn họ đến đây với mục đích giúp mấy vị Nguyên Anh lão tổ Yêu địa tiếp khách.

Cửu Vương tử Thương Lan Hải vừa cùng Đại Kim Ô đấu ba chiêu, dù chiếm thế thượng phong nhưng không thành công bắt được gã, trong lòng vẫn đang vô cùng tức giận, bay người lên không trung, chỉ vào tòa biệt viện nói với Long Hậu:

- Bẩm mẫu thân, hài nhi phát giác nơi này khác thường liền tới xem, không ngờ phát hiện có người xuất thủ với người của Thương Lan Hải chúng ta, Lam Sa tướng quân đã bị người ta giết...

- Bà nội, bà nội, nhanh tới cứu con...

Phía dưới, Lưu Ly thế tử bị Phương Hành dọa cho sợ vỡ mật, ngay cả khóc cũng không dám, cuối cùng bây giờ cũng đã lên tiếng.

Nhưng lúc này, tên nhóc chỉ dám hô cứu mạng, không dám nói có chuyện gì phát sinh.

Long Hậu có tu vi thế nào chứ? Thần thức khẽ động liền hiểu rõ sự tình trong sân, mặt không chút biểu cảm, ngón tay nhẹ nhàng chỉ ra, một thị tỳ ma ma bên cạnh ghìm đám mây xuống ôm lấy Lưu Ly thế tử khóc đến mất hồn vía lên.

- Rốt cục là người phương nào dám phách lối đối với khách quý Thương Lan Hải chúng ta?

Trong giây phút, lại có hai ba vị trong thập đại trưởng lão Yêu đình nhìn phía dưới quát to.

Bọn họ đã đoán được việc này có liên quan đến Kim Ô thế tử của Phù Tang sơn, nhưng vẫn muốn lên tiếng hỏi một câu.

- Yêu địa ngũ tiểu tổ làm, có vấn đề gì sao?

Đại Kim Ô hạ cánh bay thấp, đứng bên người Phương Hành, cánh lớn vung lên, uy phong lẫm liệt.

Giờ khắc này, yêu tu đứng bên năm người

bọn họ giống như thủy triều rút xuống, sợ bị Thương Lan Hải hiểu lầm.

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ một đám tiểu hồ ly trong sân chỉ còn lại Phương Hành, Kim Ô, Ô Tang Nhi, Tiểu Bằng Vương, Ô Nhất Điển.

Bốn người phía trước không có ý trốn tránh, còn Ô Nhất Điển bị hù đến ngã co quắp trên mặt đất, nằm bất động...

- Cái gì mà Yêu địa ngũ tiểu tổ, là người nào phong?

Trong không trung, một vị trưởng lão cố nín cười, nhìn Tiểu Bằng Vương có ý khiển trách.

Vị trưởng lão này xuất thân từ Cô Nhận sơn, chuẩn bị làm tốt nhiệm vụ bảo vệ cho năm người bọn họ.

- Chuyện xảy ra như thế này, Lưu Ly thế tử cùng thị vệ đến biệt viện chơi đùa, gặp mấy vị tiểu công chúa Thanh Khâu sơn có ý muốn thân cận, liền mời bọn họ chơi trò chơi, kết quả không hợp, dẫn đến mâu thuẫn...

Lúc này bên người Long Hậu Thương Lan Hải có một vị quản lý Thiên Phong Uyển, lấy ra Thủy Kính nói hết chuyện vừa phát sinh trong biệt viện ra.

- Không cần nhìn.

Long Hậu chỉ liếc sơ một cái liền nhàn nhạt lên tiếng, vung tay quét đi Thủy Kính.

Ánh mắt bà ta như vô tình cố ý nhàn nhạt nhìn trên người Đại Kim Ô, cười nói:

- Ngươi chính là Kim Ô thế tử?

Hai cánh Đại Kim Ô ôm trước ngực, trợn trừng mắt hỏi:

- Thế nào? Đẹp trai không?

Một đám yêu tu nghe gã hỏi câu này thì trên trán chảy xuống một tầng mồ hôi lạnh.

Dám nói chuyện với Long Hậu như thế, ngay cả tiền bối Yêu địa cũng không có mấy người.

Long Hậu cười nhạt một tiếng, lơ đễnh nói khẽ:

- Có thể vững vàng đón lấy ba chiêu của Cửu nhi, Kim Ô thế tử đúng là danh bất hư truyền. Các ngươi đã giết một thị vệ Thương Lan Hải nên cũng không dễ nói chuyện. Có điều giờ tế tổ sắp đến, lại động đến đao thương thì không hợp lắm, cho nên chờ sau khi tiến các ngươi vào Yêu Đế các rồi chậm rãi mà chơi đùa, đến lúc đó không ai ngăn cản các ngươi.

Giải thích xong lại liếc nhìn Đại Kim Ô một chút, sau đó lại liếc nhìn Phương Hành nhẹ nhàng cười một tiếng, quay người rời đi.

Một trận đại họa cứ như vậy mà tiêu tán khiến cho chúng yêu vừa sợ vừa cảm thấy may mắn. Nhưng bọn họ cũng nghe ra được trong lời nói của Long Hậu chắc chắn không chịu để yên chuyện này, khiến cho bọn hắn có chút đồng tình với mấy tên ngốc tự xưng “Yêu địa ngũ tiểu tổ”, xem bọn họ như họa thủy, người đứng gần nhất cũng cách mười trượng, nhìn bọn hắn như nhìn năm người đã chết, không ngừng tụm lại bàn tán.

- Ngay cả người của Thương Lan Hải cũng dám giết, năm tên ngốc này thật to gan...

- Đáng tiếc, dù có gan thế nào, chọc đến Thương Lan Hải cũng không có kết cục tốt.

- Cũng chưa chắc, Phù Tang sơn có một cao nhân ẩn mình, nói không chừng có thể bảo hộ mấy người bọn hắn.

Âm thanh tranh luận vang lên không ngừng, cũng có mấy người suy nghĩ khác thấp giọng nghị luận:

- Mấy con tiểu hồ ly này vốn là người Thanh Khâu sơn, nghe nói thân phận cũng không thấp đâu, thế nào lại được tu sĩ Nhân tộc bảo hộ thế này? Hồ Tiên Cơ công chúa...

- Xuỵt, im lặng, Tiên Cơ công chúa thông minh tuyệt đỉnh, làm sao lại làm ra hành vi lỗ mãng được chứ?

- Hừ, cách làm của nàng thông minh thì có thông minh, nhưng thật khiến cho người ta cảm giác không thoải mái.

- Không phải nói tu sĩ Nhân tộc rắp tâm hãm hại bọn tiểu hồ ly này sao? Còn vì dị bảo của tiền bối của các nàng nên mới đưa các nàng trở về? Nhưng sao nhìn bộ dạng của các nàng rất thân cận với hắn, còn tu sĩ Nhân tộc kia cũng không có dáng vẻ gian trá như trong lời đồn...

Trong tiếng tranh luận của các yêu tu, sắc mặt Hồ Tiên Cơ cũng có chút khó coi, tuy nhiên trong lòng nàng ta vẫn cười lạnh. Điều Hồ Tiên Cơ không nghĩ tới là Phương Hành lại vì đám tiểu hồ ly này mà động thủ cùng Thương Lan Hải, nghe ý trong lời nói của Long Hậu thì sau khi Thương Lan Hải vào Yêu Đế các cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ. Như vậy trong lúc vô tình nàng ta lại tăng thêm một viện binh mạnh mẽ rồi.

- Ha ha, Hình đạo hữu thật sự rất dũng cảm...

Khi đám người dần tản đi, Hồ Tiên Cơ mới dịu dàng bước lên, miệng cười lạnh, mặt cũng không chút biểu tình.

- Bớt nói nhảm đi, bọn tiểu hồ ly này không còn quan hệ với Thanh Khâu sơn các ngươi nữa, hiện tại các nàng là người của ta.

Sắc mặt Phương Hành khó coi nhìn nàng nói thẳng.

Mặt Hồ Tiên Cơ lạnh lùng, cân nhắc chậm rãi nói:

- Hình đạo hữu thật sự muốn lập ván cược này sao?

Phương Hành nhìn nàng ta như cười như không, nói khẽ:

- Không đặt cũng có thể, khi quay về ta đập món dị bảo kia.

- Ngươi... Ngươi dám!

Hồ Tiên Cơ ngây ngốc một chút, vô cùng tức giận, giống như không tin Phương Hành dám làm thế.

Mà Phương Hành lại nở nụ cười:

- Không phải lần đầu tiên ta hủy pháp bảo đâu, có gì không dám? Đều là vật ngoài thân mà thôi.

Hồ Tiên Cơ nhất thời nghẹn lời, nghĩ đến một chuyện... Tên khốn kiếp này thật sự có can đảm đó.

Chương 542: Thần sứ Thần Châu

Đối mặt với uy hiếp của Phương Hành, Hồ Tiên Cơ có chút lo lắng. Nàng ta còn nhớ, Phương Hành đã từng hủy một bảo kính uy lực không tầm thường trước mặt nàng. Loại bảo vật kia theo như mấy vị trưởng lão nghiên cứu thì tuyệt đối là một món chí bảo phẩm chất cực cao. Tuy nhiên, tên khốn kiếp kia vì muốn thoát thân mà không chút do dự, cho thấy hắn thật sự sẽ không đau lòng vì...

Nghĩ đến điểm này, trong lòng chuẩn bị một đống chuyện gây khó dễ cho Phương Hành nhưng không dám lấy ra.

- Được, ta cược với ngươi, định tại Yêu Đế các...

Thật lâu sau Hồ Tiên Cơ mới trầm giọng lên tiếng, muốn định tiền đặt cược của ván này.

- Ngươi cược thì tốt rồi, bọn tiểu hồ ly thuộc về ta.

Phương Hành cười ha ha một tiếng liền cắt ngang lời nàng ta, có chút hưng phấn nói với bọn Tiểu Bàn.

- Ngươi còn chưa thắng ta, các nàng còn chưa phải là người của ngươi.

Mày Hồ Tiên Cơ nhíu lại, đối với điệu bộ của

Phương Hành càng thêm phản cảm.

- Sớm muộn gì tiểu gia ta cũng thắng, ta dẫn các nàng đi trước cũng không sao... Ngươi cũng đừng nói nhảm nữa, dù ngươi có nói bầu trời toạc ra, hôm nay ta cũng nhất định phải mang tiểu hồ ly đi, có bản lĩnh ngươi đánh lên Cô Nhận sơn mà đòi người.

Phương Hành cười ha ha cũng không thèm để ý đến nàng ta, mang theo một đám tiểu hồ ly tỏ vẻ muốn đi.

Mà Hồ Tiên Cơ cũng không thèm che giấu, hỏi thẳng:

- Ngươi lấy tự tin từ đâu cho rằng sẽ thắng ta?

Phương Hành dừng chân, quay đầu nhìn nàng ta một cái, ánh mắt trêu tức, cười nói:

- Ngươi thì có là gì, xứng đấu pháp với ta sao?

Sau khi nói xong, trực tiếp đằng vân, bay đến một ngọn núi không người. Bọn người Đại Kim Ô, Ô Tang Nhi đành phải đuổi theo, Tiểu Bằng Vương nhìn Hồ Tiên Cơ một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì. Ô Nhất Điển co quắp như bùn nhão bên cạnh cũng nhảy vào không trung, đi theo bọn người Phương Hành, một mình Hồ Tiên Cơ ở lại, răng ngà nghiến răng rắc.

- Ngươi thì có là gì sao? Hắn không để ta vào mắt? Chờ sau khi vào Yêu Đế các, xem các ngươi đấu pháp với ta thế nào.

Hồ Tiên Cơ thấy Phương Hành không xem nàng ra gì thì tức giận đến toàn thân run lên, bàn tay cũng run nhẹ.

Nàng lại bị tên khốn kiếp khó coi kia khinh bỉ, trong lòng Hồ Tiên Cơ cảm giác vừa hoang đường, lại vừa buồn cười.

- Vị này chính là Tiên Cơ công chúa của Thanh Khâu sơn sao?

Đúng lúc Hồ Tiên Cơ tức giận một bụng ngột ngạt không có chỗ phát tác, bỗng nhiên có một âm thanh nhàn nhạt vang lên.

Hồ Tiên Cơ quay đầu nhìn lại, nhất thời sắc mặt trở nên vui vẻ, nhẹ nhàng thi lễ, nói:

- Bái kiến mấy vị sư huynh Thần Châu.

Đã thấy từ xa có mấy thân ảnh trên không trung giá vân mà đến, người đi đầu là thiếu niên khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, người mặc hắc bào theo phong cách cổ xưa, cách ăn mặc rất ra vẻ người lớn. Còn vị thứ hai là một nam tử cao lớn đầu trọc, phía sau mang song đao to, phía trên khắc họa nhiều phù văn kỳ lạ, trên thân khí tức vô cùng hung hãn, có tu vi Kim Đan trung kỳ.

Mà người thứ ba là một cô gái người mặc váy đỏ, khăn gấm buộc tóc khá xinh đẹp, khí tức có chút âm lệ.

Phía sau bọn họ còn có ba nam một nữ, tuổi còn trẻ, tu vi Kim Đan, cũng là tuấn tài một phương.

Đương nhiên, càng quan trọng hơn, bảy người này đều là Nhân tộc lại công khai xuất hiện ở nơi này.

- Tiên Cơ công chúa khách khí rồi, Thuần Dương Đường Hạc Linh Tử đến đây hữu lễ.

Cầm đầu đoàn người, thiếu niên mười ba mười bốn tuổi lên tiếng mỉm cười nói.

Mà bốn người đi theo phía sau một người thần sắc trắng bệch, ánh mắt nghiêm nghị, nhìn ngang bên dưới, trực tiếp thấy được cách đó không xa, Phương Hành mang theo một đám tiểu hồ ly xuống núi, ánh mắt lẫm liệt, trầm giọng nói:

- Quả nhiên là tên khốn kiếp kia, hắn hóa thành tro ta cũng nhận ra, mấy vị sư huynh, ta tìm hắn thật khổ, đợi một chút, ta bắt hắn thẩm vấn đã.

Người này chính là người lúc trước bị Phương Hành tra tấn Trục Yêu Minh tiểu yêu, Thôi Thiểu Đình, nhìn thấy Phương Hành chỉ muốn đuổi theo bắt giết hắn.

- Đứng lại, ngươi muốn động thủ sao?

Lúc này, nữ tử mặc áo đỏ đột nhiên lên tiếng nói, giọng nói không nặng nhưng khiến Thôi Thiểu Đình sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Mà nữ tử áo đỏ dạy dỗ gã một câu rồi lại đi về hướng Hồ Tiên Cơ, nhẹ nhàng thi lễ:

- Không thấy Hồ Tiên Cơ ở đây sao?

Hồ Tiên Cơ liền giật mình, cho là bọn họ vì nể mặt nàng mới không trực tiếp đến bắt nhóm tiểu hồ ly cùng Phương Hành, nên cười khổ một tiếng nói:

- Mấy vị sư huynh khách khí rồi, đám tiểu hồ ly kia đúng là người Thanh Khâu sơn chúng ta, có điều rời núi đã lâu, quan hệ với bọn ta cũng khá nhạt, đến nỗi tên tu sĩ Nhân tộc kia lúc đầu chúng ta xem hắn là khách quý mà đối đãi, nhưng không nghĩ tới hắn lại lừa gạt hãm hại, không chuyện xấu nào không làm, thực sự rất quá đáng. Nếu không có Cô Nhận sơn che chở, Thanh Khâu sơn chúng ta sớm đã không dung hắn rồi.

Một câu liền phủ nhận quan hệ, sau đó thầm nghĩ làm như thế nào kết giao cùng bọn tu sĩ đến từ Thần Châu này.

Đối với trận đấu lần này, Hồ Tiên Cơ xem như mười phần nắm chắc.

Tuấn tài Yêu mạch ít nhất một nửa có thâm giao cùng nàng, nửa còn lại chỉ lo cho thân mình cũng không đứng về phe với Phương Hành mà đối địch với nàng. Trong khi đó hai thế lực bên ngoài tới thì Thương Lan Hải đã trở mặt với tên ngốc kia rồi, dù nàng không lên tiếng nhưng hai phe tiến vào Yêu Đế các chắc hẳn hai bên cũng đấu đến một mất một còn, nàng chỉ cần đợi cơ hội chiếm tiện nghi.

Đến nỗi mấy vị sứ giả Thần Châu này cũng đã sớm đối địch với tên khốn kiếp kia, không giúp nàng thì giúp ai?

Hồ Tiên Cơ rất hiểu mạnh vì gạo, bạo vì tiền, mượn nhờ sức người khác, lúc này phần thắng trong tay nàng ta nắm chắc mười phần.

Nhưng không nghĩ tới, đúng lúc Hồ Tiên Cơ cho rằng thế cục nàng ta đã nắm trong tay, chuẩn bị mời mấy vị khách quý Thần Châu này vào trong bữa tiệc kính vài chén thì nữ tử áo đỏ chợt che miệng cười một tiếng, ánh mắt đẹp nhìn Hồ Tiên Cơ từ trên xuống dưới, sau đó một lúc mới nói:

- Nghe đồn Tiên Cơ công chúa Thanh Khâu sơn chẳng những mỹ mạo vô song mà mưu kế cũng cao siêu.

Hồ Tiên Cơ cảm thấy sắc mặt nàng ta có chút không đúng, hơi ngẩn ra, nói khẽ:

- Chỉ là lời đồn, không xem là thật được.

Cô gái áo đỏ cười hì hì:

- Đúng thật không quá giống, bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy ngươi chỉ thấy ngươi làm chuyện ngu xuẩn.

Sắc mặt Hồ Tiên Cơ khẽ biến nhưng không lập tức phát tác, mắt lạnh lùng nhìn cô gái áo đỏ.

Cô gái áo đỏ cười hi hì nói tiếp:

- Kỳ thật ta đến Yêu đình một lần rồi, có người nói hết chuyện của Thanh Khâu sơn cho ta biết, lúc đầu gặp, ngươi vì kết giao với chúng ta đã không tiếc giao người có ân với Hồ tộc ra, muốn ta nói cảm ơn ngươi sao? Nhưng xin lỗi ta không làm được. Chuyện này ta càng nghĩ càng thấy thú vị, nhịn không được... Ha ha, Tiên Cơ điện hạ ơi là Tiên Cơ điện hạ, ngươi có biết ngươi đã đắc tội với người mà ngươi không nên đắc tội không... Mà lúc đầu ngươi nên cùng hắn trở thành bằng hữu mới đúng.

Mặt Hồ Tiên Cơ càng khó coi hơn, một lúc lâu mới hỏi:

- Tiên Cơ ta làm sai chỗ nào, xin tỷ tỷ chỉ dạy.

Cô gái mặc áo đỏ lại cười nói:

- Tuổi tác ta nhỏ hơn ngươi, ngươi đừng gọi ta là tỷ tỷ, còn làm sai chỗ nào, ngươi sẽ tự biết.

Cũng vào lúc này, nam tử đầu trọc đứng chung một chỗ với nữ tử áo đỏ hỏi:

- Hồng Y sư tỷ, tỷ biết tên gia hỏa kia sao?

Hồng y nữ tử cười:

- Lúc đầu không dám xác định, chẳng qua là cảm thấy ba phần tương tự, về sau lại nghe từng chuyện từng chuyện hắn làm khiến cho ta có bảy phần xác định, vừa rồi từ xa nhìn hắn vài lần, đã xác định đến mười phần. Kỳ thật ta cũng không biết hắn, nhưng đệ đệ của ta quen biết hắn, hai người còn là huynh đệ nữa.

- Đệ đệ ngươi là huynh đệ của hắn sao?

Nam tử trọc đầu ngẩn ra:

- Là tên ngốc mang trường thương Phụng Thiên Đạo kia sao?

Cô gái áo đỏ lắc đầu:

- Chỉ là hai con chó săn thôi, Hành lão đại là người khác.

Nói xong nhìn Hồ Tiên Cơ liếc mắt, cố ý bổ sung một câu:

- Tốt nhất là không nên gây sự với hắn.

Những lời nói này khiến cho người ta không nghĩ ra được, mắt đẹp của cô gái áo đỏ nhìn quanh bốn phía, không nói ra trước mặt người khác mà chỉ truyền âm về phía người thiếu niên nhưng thân phận cùng tu vi cao nhất Hạc sư huynh kia. Hai mắt người thiếu niên nhất thời sáng lên, ngón tay vuốt Ngọc Giác bên hông, trầm giọng lên tiếng:

- Chu sư đệ, lệnh phù mang theo mấy cái?

Nam tử trọc đầu ngẩn ra, trả lời:

- Lần này đến Yêu đình mang theo mười hai cái, đã đưa ra ngoài ba cái.

Hạc sư huynh này trầm ngâm thật lâu, thản nhiên nói:

- Chừa cho hắn một cái, tìm cơ hội đưa cho hắn.

- Lệnh phù Thuần Dương đạo?

Nam tử đầu trọc nao nao, sắc mặt trịnh trọng nhận lấy.

Ánh mắt của bốn vị tiểu tổ Trục Minh Yêu ngạc nhiên, hầu kết khẽ động, theo bản năng nuốt xuống một ngụm nước bọt.

- Lệnh phù trân quý như thế mà muốn cho tên khốn kiếp kia sao?

Trong mắt bọn họ thoáng hiện dị quang, dường như không thể tin vào chuyện này.

Ngay cả Hồ Tiên Cơ cũng bị chuyện bọn họ nói làm sợ ngây cả ngươi, gương mặt xinh đẹp cố che dấu vẻ khiếp sợ.

- Chỉ là một tán tu thôi mà... Sao hắn lại được các ngươi xem trọng như thế?

Chương 543: Chớ chọc vào hắn

Lúc đầu vì muốn kết bạn cùng đám người Thần Châu này nên mới lấy oán báo ơn, muốn bắt Phương Hành giao cho bọn họ xử trí, muốn tạo được giao tình to lớn, để sau này có thể nhận được trợ giúp. Thế nhưng Hồ Tiên Cơ lại không thể nào ngờ đến, nàng một lòng kết giao cùng sứ giả Thần Châu, khi bọn họ biết thân phận của tán tu kia lại có phản ứng thế này.

Trong lúc nhất thời, tâm trạng loạn cả lên.

Hồ Tiên Cơ đã lờ mờ đoán được dường như bản thân đã phạm vào một việc hết sức sai lầm.

Sau khi kinh sợ, nàng ta ép buộc bản thân không được biểu hiện ra ngoài, tỏ vẻ thản nhiên nói:

- Vị tán tu kia là bằng hữu của các vị sao?

Tên Hạc sư huynh thản nhiên nói:

- Không phải là bằng hữu, nhưng nếu có cơ hội cũng muốn kết giao cùng người bạn như hắn.

Hồ Tiên Cơ lập tức không nói nên lời, sắc mặt khó coi đến cực điểm, sóng ngầm trong mắt đã bốc lên.

Qua một lúc lâu nàng ta mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, thản nhiên nói:

- Chắc hẳn các vị sư huynh cũng biết Thanh Khâu sơn chúng ta có chút ân oán với tu sĩ Nhân tộc Hình Phương, thậm chí hắn còn lấy cắp một món chí bảo. Lần này sau khi tiến vào Yêu Đế các, Tiên Cơ cùng hắn sẽ có một trận đấu pháp, đòi lại dị bảo, trước đó không biết hắn có quan hệ cùng các vị, nếu không sẽ không…

Vị Hạc sư huynh này như hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng ta, ánh mắt nhìn nàng thản nhiên nói:

- Hồ tiên tử cứ yên tâm, ba sư huynh muội chúng ta vì Tu Giới đại kế mà đến, chỉ là dẫn độ, không nói tới ân oán, đương nhiên sẽ giữ vững sự trung lập, ân oán giữa các ngươi chúng ta sẽ không tham dự vào. Tuy ta muốn làm bằng hữu của hắn nhưng hiện tại chúng ta còn chưa quen biết, cho nên ngươi không cần lo lắng về chúng ta.

Hồ Tiên Cơ chính là đang chờ một câu này, nhất thời cảm thấy thở ra nhẹ nhõm, không ngờ vẻ mặt lạnh nhạt của Hạc sư huynh bỗng nhiên cười nói:

- Hồ tiên tử, ngươi là người mấy vị trưởng lão chọn ra muốn bái nhập Thần Châu tông môn, tuy còn chưa bái sư nhưng phần tình nghĩa sư huynh muội vẫn sẽ có, nên ta khuyên ngươi một câu, tốt nhất vẫn không nên đấu pháp với người này.

Nói xong, y nhẹ nhàng lướt qua Hồ Tiên Cơ mà đi, tựa như một chiếc lông vũ, nhẹ nhàng rời đi.

Hồ Tiên Cơ giật mình cứng người đứng nguyên tại chỗ, không nói nên lời…

Mà vào lúc này, cô gái áo đỏ cũng mỉm cười nhìn Hồ Tiên Cơ như mỉm cười trên nỗi đau của người khác:

- Tiên Cơ điện hạ cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, cái tên gia hỏa kia không phải dễ chọc đâu, tiến vào Yêu Đế các các ngươi nên cẩn thật một chút, chậc chậc… Khuôn mặt ngươi xinh đẹp thế này bị hắn dùng một đao trảm đứt cổ, không biết sẽ có bao nhiêu người đau lòng đây…

Trong tiếng cười vang như chuông bạc, nàng như một đám mây hồng bồng bềnh bay đi, tiếng cười thật lâu không dứt.

Mà lúc này sắc mặt Hồ Tiên Cơ âm trầm muốn chảy ra nước rồi, câu hỏi cuối cùng của nàng ta như muốn thăm dò xem sứ giả Thần Châu có kết đồng minh cùng Phương Hành không, kết quả đúng như ý nàng, bọn họ sẽ không liên minh với hắn, nhưng cũng không đối địch với hắn. Tuy nhiên, lời nói cuối cùng kia của bọn họ là có ý gì?

Chẳng lẽ bọn họ cảm thấy bản thân nàng không đủ bản lĩnh đấu pháp cùng tên gia hỏa kia sao?

Tên Nhân tộc khốn kiếp kia đến cùng có gì đáng sợ khiến bọn họ phải trịnh trọng như thế?

- Chỉ cần các ngươi giữ vững sự trung lập là tốt rồi, nếu hắn thật sự được Thần Châu xem trọng, vậy ta không thể để hắn qua Thần Châu.

Ý thức được mình làm sai ngay từ đầu, trong lòng Hồ Tiên Cơ lại sinh ra sát ý mãnh liệt hơn.

…

…

- Về sau nhớ kỹ ta đã dạy cho các ngươi là tiên hạ thủ vi cường, nhìn hắn không thuận mắt liền đánh, một người đánh không lại thì một đám tiến lên, đánh không lại thì âm thầm đâm hắn, âm thầm không được thì bẫy hắn.

Không tranh thủ thời gian được, bẫy không được, đánh không lại, trốn không thoát thì liền báo cho Phương đại gia ta, để ta đến đánh hắn… À, đương nhiên, Tiểu Bàn cắn một cái này cũng không tệ, thưởng cho ngươi một quả mà ăn này.

- Chiêm chiếm…

- Miệng Tiểu Bàn thật ngọt, thưởng ngươi hai quả.

Lúc này trên một ngọn núi, Phương Hành mang theo một đám tiểu hồ ly truyền thụ cho chúng độc môn tâm pháp.

Đại Kim Ô, Ô Tang Nhi, Tiểu Bằng Vương cùng Ô Nhất Điển ngồi bên cạnh hắn. Đại Kim Ô vui chơi vô cùng thoải mái, Ô Tang Nhi thì lo lắng nhìn bọn tiểu hồ ly này, sợ các nàng bị Phương Hành dạy hư. Mặt Tiểu Bằng Vương tràn đầy sự khinh bỉ, giống như chướng mắt Phương Hành lại không dạy thành chúng người đứng đắn, mỗi ngày cứ suy nghĩ làm thế nào chiếm tiện nghi của người khác.

Còn Ô Nhất Điển chỉ ngồi nửa mông trên mặt ghế đá, dáng vẻ của một bộ dạng sợ hãi của quạ đen.

Ngọn núi này vừa rồi cũng có một nhóm tuấn kiệt uống rượu, địa vị cũng không thấp. Có điều khi Phương Hành vừa đến đã cưỡng ép đuổi người rời đi, chiếm đoạt yến hội cùng lực sĩ thị tỳ… Đáng nhắc tới là chuyện này Tiểu Bằng Vương lại xuất lực không ít. Lúc đầu nhóm người này gặp Phương Hành cùng Đại Kim Ô vẫn tỏ ra dáng vẻ không phục, Tiểu Bằng Vương lộ diện một cái, bọn họ lập tức chuồn đi.

Phi dương bạt hổ Tiểu Bằng Vương ở Yêu địa vẫn có mấy phần tiếng tăm.

- Một dám vướng víu, ngươi dự định xử lý thế nào?

Đại Kim Ô rót một nửa bình rượu, nốc một ngụm, điệu bộ hung hăng của gã khiến đám tiểu hồ ly không dám tới gần.

Phương Hành cũng không ngẩng đầu lên, hỏi:

- Quay lại ném cho Cô Nhận sơn nuôi.

Tiểu Bằng Vương yên lặng liếc mắt không nói, tên khốn kiếp này xem Cô Nhận sơn là nhà của mình thật à?

Ô Tang Nhi:

- Hiện tại dù sao các nàng cũng là tộc nhân của Thanh Khâu sơn, nếu Thanh Khâu sơn đến đòi người, không biết có phiền phức gì không?

Phương Hành cười lạnh một tiếng:

- Đòi ta cũng không đưa, với thủ đoạn của con mụ lẳng lơ kia, đã nhìn thấy ta giết người thay cho đám tiểu hồ ly này, tám chín phần sẽ muốn thông qua bọn họ mà đối phó với ta, nếu không phải vậy ngươi cho là ta nhận các nàng làm gì? Dù sao Thanh Khâu sơn bọn nó cũng không thể trở về được, dù có muốn về thì cũng phải đợi đại gia đánh Thanh Khâu sơn rớt xuống rồi về.

Lời nói này khẩu khí thật lớn, mấy người đều ngây ngốc nhìn, đánh Thanh Khâu sơn sao? Chuyện này bá đạo đến thế nào chứ?

Chỉ có điều ngoại trừ Đại Kim Ô thì không ai xem là thật, chỉ coi như lời nói lúc nổi nóng của hắn.

Vốn Ô Tang Nhi muốn khuyên một chút, nói Hồ Tiên Cơ không phải là loại người này, có điều miệng nhỏ há ra lại không nói nên lời. Sau khi tên đại thổ phỉ Phương Hành xuất hiện, nhiều lần dồn Hồ Tiên Cơ đến cực hạn, khiến nàng ta lộ ra diện mạo mà bình thường nàng tuyệt đối không để người ta nhìn thấy, Ô Tang Nhi cảm giác Hồ Tiên Cơ có chút xa lạ.

Ngay cả Tiểu Bằng Vương cũng cảm thấy không thoải mái, mày chíu chặt, uống một ngụm rượu lớn.

Ô Tang Nhi hít một hơi dài, không nói gì thêm, chỉ lấy ra quyển trục kia, than thở nói:

- Lần này xong rồi, liên minh không kéo nổi một người, còn chọc Thương Lan Hải tức giận, lần này cơ hội chúng ta thua nhiều hơn thắng.

Tiểu Bằng Vương hừ một tiếng:

- Không có hy vọng thắng!

Phương Hành cùng Đại Kim Ô nhất thời trừng mắt nhìn y, Tiểu Bằng Vương rủ đầu xuống uống rượu, Ô Nhất Điển thì khóc đến mất mặt.

- Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, không phải nói bên trong Yêu Đế các không được lấy mạng người sao? Tối đa chỉ không chiếm được cơ duyên, tay không mà về thôi. Nếu không phải lão Thụ Căn bá thần bí nói cho ta ba đạo quyết này bảo chúng ta cần vào Yêu Đế các thu hoạch được truyền thừa, ta còn thực sự không thích đi vào. Ha ha, nói đến cơ duyên Yêu tộc các ngươi đều là quỷ nghèo, chỉ có Tiên Tinh còn có chút thuận mắt…

Phương Hành đút bốn năm trái cây vào miệng Tiểu Bàn, biến miệng của nó thành bao tải, lúc này mới quay đầu nói.

Ô Tang Nhi chợt nhìn Phương Hành một cái nói:

- Làm gì đơn giản như thế, trước kia vào Yêu Đế các không ai bị mất mạng nhưng hiện tại không giống. Trước kia trăm năm chỉ có một thiên tài Yêu tộc đi vào, lần này đi vào ít thì cũng bốn năm chục người, vì tranh đoạt tạo hóa sẽ có phát sinh mâu thuẫn. Tuy Yêu đình ban xuống pháp chỉ cấm giết, nhưng nhỡ đâu giao tranh căng thẳng, ai mà không lo lắng. Thêm vào đó, vừa rồi ta thấy Tiên Cơ tỷ tỷ nhìn ngươi với ánh mắt không tốt, Thanh Khâu sơn sớm đã bắn tiếng, lần này trong Yêu Đế các sẽ hạ bệ ngươi, đoạt lấy dị bảo Hồ tộc của ngươi… Chuyện này, các vị trưởng bối đều đồng ý, nếu như ngươi thua trận nhất định phải giao ra món dị bảo kia, nếu không chỉ sợ mấy vị lão tổ Cô Nhận sơn cũng không bảo vệ được ngươi.

Phương Hành gật đầu cười hắc hắc, kỳ thật trong lòng hắn hiểu được Cô Nhận sơn không muốn vì hắn mà khai chiến cùng Thanh Khâu sơn.

Kỳ thật nói thẳng ra, nếu dị bảo Hồ tộc trong tay hắn có phân lượng không nặng, Cô Nhận sơn bảo vệ được hắn liền bảo vệ, Thanh Khâu sơn cũng không nói được gì. Giống như bảo khố của Hồ Tiên Cơ bị hắn trộm đi, trong đó cũng có không ít vật có giá trị nhưng Cô Nhận sơn truyền ra nói hắn là tiểu tổ Tà Vương nhất mạch, Thanh Khâu sơn đành phải nuốt cục tức này, không nói gì thêm.

Nhưng khi bên trong Hắc Uyên đại ngục hắn để lộ dị bảo có phân lượng quá nặng. Thanh Khâu sơn vì muốn đoạt lại dị bảo này đã không tiếc khai chiến, Cô Nhận sơn muốn bảo hộ hắn cũng phải tính toán một chút, dù sao Đại Bằng Điểu tuy cuồng ngạo nhưng cũng không phải là kẻ ngu, nhận biết được nếu thật sự hai tộc xảy ra chiến tranh sẽ trở thành tội nhân của Yêu tộc, kết cục sẽ vô cùng thê thảm.

Có điều, thân phận của hắn cũng xem như đặc thù, mặt mũi của lão Tà đủ lớn, bọn họ cũng không dám làm hắn thua thiệt, thế là châm chước, định ra trận đánh cược này. Nhìn bề ngoài thì uy phong lẫm liệt, trên thực tế nói nhượng bộ cũng không có gì quá đáng.

Đương nhiên, ngoài mặt mấy tên gia hỏa kia sẽ không nói vậy, chỉ nói giao quyền lựa chọn vào tay hắn.

Cùng Hồ Tiên Cơ đấu một trận, nếu hắn thắng thì mọi chuyện dễ nói, nếu thua thì phải giao ra Thanh Hồ Quỷ Diện, đồng thời lấy thành tựu tạo hóa bên trong Yêu Đế các để đền bù tổn thất. Trước khi đến Thiên Phong Uyển, Bằng Ngũ tìm hắn nói chuyện một lần, ám chỉ nếu hắn xác định ở bên trong bản thân không địch lại Hồ Tiên Cơ thì có thể mang Thanh Hồ Quỷ Diện trả lại cho nàng ta để đền bù tổn thất, ân oán của Thanh Khâu sơn cùng hắn sẽ được xóa bỏ, sau đó còn có thể tặng cho hắn ngàn lượng linh tinh, hai viên Tiên Tinh để đền bù tổn thất.

Rồi sau khi vào Yêu Đế các Hồ Tiên Cơ sẽ không gây khó dễ cho hắn nữa, thậm chí còn liên thủ cùng hắn.

Từ điều này có thể nhìn ra được lòng tin của Cô Nhận sơn đối với hắn quả thật không lớn, âm thầm tìm điều khoản tốt hơn.

Có điều đám gia hỏa kia không đoán được…

Hắn dễ dàng gì mà cúi đầu như vậy.

Phương Hành cười lạnh một tiếng thầm nói:

- Có một ngàn lượng đã muốn ta nhận thua, xem thường ta quá!

Chương 544: Ức hiếp người quá đáng

Sau đại yến, trưa ngày thứ hai là đến thời điểm Yêu tế diễn ra, nhân mã chư Yêu mạch đã sớm chạy tới Yêu đình, một tòa đại điện đại biểu cho Yêu tộc chính thống lại tọa lạc ở bắc Đằng Châu. Một sơn mạch chạm khắc nguy nga, lưng quay hướng bắc, mặt hướng về phía nam, cao đến mấy trăm trượng, vô cùng rộng rãi bá khí. Trước điện có một quảng trường bạch ngọc, phạm vi ngàn mét vuông, mà Yêu đình trên không lại có chín tòa bạch cốt tháp lớn nhỏ đủ cả, ngọn tháp thẳng hướng Bắc Cực Yêu Tinh, tháp này cũng nắm giữ con đường Yêu tháp thông với Yêu Đế các.

Tế xong Yêu tháp sẽ hiện ra thông đạo đi vào Yêu Đế các, mà lúc này trên quảng trường bạch ngọc trong phạm vi ngàn trượng, Yêu đình thập đại trưởng lão đã mặc cổ phục đứng nghiêm trang, hơn mười vị tuấn kiệt đứng trên quảng trường chuẩn vị tiến vào Yêu Đế các, bên người đều có pháp khí đặc chế chính là pháp thuyền, mà các tộc nhân Yêu mạch thì ở bên ngoài quảng trường quan sát, không dám bước vào quảng trường nửa bước.

Trên quảng trường, những tuấn kiệt đứng chờ đợi tiến vào Yêu Đế các thấp thoáng phân chia từng khu vực. Những người có tư cách tiến vào Yêu Đế các ai cũng mong muốn bản thân đoạt được cơ duyên, đơn thương độc mã cũng không nhiều, đa phần đều chiếu cố lẫn nhau, tăng cường thực lực của mình. Dường như mỗi người đều xây dựng liên minh với người thân cận, cho nên lúc này đứng thành từng nhóm tách rời.

Trong vòng một đêm, để tạo điều kiện tốt cho cuộc thảo luận đã có người hiểu chuyện lấy danh hào riêng cho tuấn kiệt Yêu tộc. Giữa các liên minh, thế lực lớn nhất đương nhiên được Hồ Tiên Cơ xây dựng, là Tiên Tử minh, Thương Lan Hải xây dựng Cửu Tử minh, sứ giả Thần Châu cùng Trục Yêu Minh Tứ Tiểu tổ xây dựng Thâm Châu minh, , nhân số của ba phe rất nhiều, thân phận cũng cao, có thể gọi là quái vật khổng lồ, không thể trêu chọc.

Ngoài ra, còn có Thử tộc Vô Ảnh sơn Đạo Tử Tổ Kiến Vô Nha minh cùng bọn người độc lai độc vãng Viên tộc Đạo Tử cũng không ai dám khinh thường.

Có điều vừa so sánh lại xuất hiện một chuyện buồn cười, đó chính là… Ngũ Tổ minh.

Nói đến tên Ngũ Tổ minh cũng rất bá đạo, chỉ vì Thái Tử Kim Ô Phù Tang nhất mạch tự xưng là Yêu địa ngũ tiểu tổ, mới tạo nên danh xưng như thế. Có điều chúng yêu đàm luận, đa số bọn họ lấy chuyện này để trêu chọc, mà chuyện khiến người ta cảm thấy buồn cười hơn bởi đường đường là Ngũ Tổ minh, ngoại trừ nhân vật nòng cốt là tên thổ phỉ, một tên Yêu du côn, một cô nàng nói nhiều, một tiểu bá vương cùng một kẻ ngu, ngay cả một đồng minh cũng không lôi kéo được, ngược lại kết thù với hai tổ đội mạnh, còn chưa gia nhập Yêu Đế các đã bị để mắt tới.

- Xong đời, chúng ta phải nhận thua khi đi vào, không đấu khí cùng bọn họ được…

Mặt nhỏ của Ô Tang Nhi tái nhợt, nhìn lướt qua nhân mã phía Hồ Tiên Cơ, xem ra đã tuyệt vọng.

- Đám khốn kiếp kia rất lợi hại sao?

Phương Hành đưa tay sờ lỗ mũi, thấy bên kia có người nhìn hắn chỉ chỏ, hắn hung hăng lườm bọn họ.

Ô Tang Nhi thở dài nói:

- Thật đáng sợ, Sư tộc Cửu Đầu Tiểu Thánh cùng Tử Vụ Hồ Đạo Tử đều gia nhập Tiên Tử minh, tăng thêm nhân số cho Tiên Cơ tỷ tỷ, bọn họ… chí ít có ba vị cao thủ bậc nhất, không dễ chọc. Sư tộc Cửu Đầu Tiểu Thánh ít lộ diện nhưng nghe người ta nói rằng ba năm trước hắn đã từng đến Lạc Nhật Đại Mạc rèn luyện, gặp nhóm cao thủ Trục Yêu Minh, một mình chém giết mười Kim Đan của đối phương, mà trong tình huống đối phương xuất thủ lại bao vây tấn công, vị Tử Vụ Hồ Đạo Tử chính là một con cá chép vàng tu luyện thành tinh, hôm nay cũng chỉ mới có tu vi Kim Đan tầng sáu, tuy nhiên đã từng luận đạo với một vị trưởng lão Kim Đan Đại Thừa cảnh, kết quả kết thúc là một trận hòa. Còn Tiên Cơ tỷ tỷ, người ta nói nàng tu luyện ba thần thuật, uy lực vô tận, thật sự…

Nói đến đây Ô Tang Nhi không nói được nữa, đầu chân mày nha đầu này nhíu lại, tỏ vẻ khá lo lắng.

Giống như Căn bá nói, mỗi tiểu bối như thế này đều có đại khí vận trên người, thật không ai dễ chọc vào.

Chính Đại Kim Ô cũng không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn Phương Hành hỏi:

- Có cách nào không?

Gan lớn như gã cũng có chút bận tâm.

Hồ Tiên Cơ mời chào đến bên người nhiều cao thủ Yêu mạch, cũng không phải lấy tu vi luận cao thấp mà chỉ lấy cảnh giới Kim Đan, cũng là lấy một địch mười, dù sao Yêu mạch toàn lực bồi dưỡng ra được nhân vật cấp Đạo Tử. Nghe nói bốn năm trước, Nam Chiêm Huyền Vực trên trời rơi xuống, Yêu tộc đã phái người lẻn vào Huyền Vực, mưu đoạt không ít cơ duyên, trong đó hơn phân nửa đều dùng trên người bọn họ.

Huống chi, ngoại trừ Tiên Tử minh, còn có

Long tử Thiên Lan Hải muốn phân cao thấp cùng bọn họ.

Gã và Phương Hành không phải hạng người bình thường, nếu một đối một phân cao thấp thì không ngán một ai, nhưng đối phương thế lớn nên có chút phiền phức.

Ngược lại Phương Hành lại tỏ ra không quan trọng, liếc nhìn đám người xung quanh nói:

- Đần độn thì cũng là đần độn thôi, chúng ta là tinh anh!

- Tinh anh?

Nhìn qua Yêu địa ngũ tiểu tổ với ánh mắt kinh ngạc, Đại Kim Ô khinh bỉ nhìn Tiểu Bằng Vương bằng một con mắt, Tiểu Bằng Vương khinh bỉ nhìn Ô Nhất Điển một chút, Ô Nhất Điển nước mắt đầy mặt kéo áo Ô Tang Nhi nói:

- Bọn họ khinh thường ta.

Ô Tang Nhi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn thoáng qua y nói:

- Ngươi tức giận thì tranh luận đi, cứ nói hai câu là khóc…

Trong lúc nhất thời không khí trong sân có chút buồn bã, trong thâm tâm bốn tiểu tổ đều cảm thấy không yên.

Ngược lại Phương Hành thì khác, dáng vẻ không tim không phổi, móc lỗ mũi tùy tiện dò xét xung quanh.

Trong đám người lại thấy được sứ giả Thần Châu tới, xếp ở phía trước quảng trường, ngang hàng cùng nhóm người Long tử.

Phương Hành nhớ tới Lương Tử trước đó, giống như khiêu khích nhìn sang. Đúng lúc này, bên trong nhóm người, cậu ấm bệnh hoạn Thôi Thiếu Đình cũng nhìn qua hắn, Phương Hành trừng mắt nhìn hắn ta một cái, có điều ngoài dự liệu, tên ngốc này vậy mà vẫn không quay đầu, lại còn cúi đầu xuống, điều này khiến Phương Hành có chút ngoài ý muốn, thầm nghĩ chẳng lẽ tính khí thất thường của tên kia lại phát tác, khiến thằng nhóc kia sợ hãi?

Đang lúc buồn bực, nhìn thấy bên trong đám người có một cô gái áo đỏ quay đầu lại, khăn gấm buộc tóc, vóc dáng xinh đẹp, nhìn hắn nở nụ cười rạng rỡ, sau đó chỉ Yêu tháp, đôi môi mềm mại khẽ nhúc nhích, Phương Hành nhìn ra được ba chữ “Gặp bên trong”, hắn cũng nhìn đối phương cười đáp lễ, còn nhướn mày cháy mắt khiến cô gái áo đỏ che miệng mà cười, xoay người qua.

- Lớn lên tuấn tú quá cũng khổ, đến chỗ nào cũng có nữ nhân xinh đẹp quyến rũ, haiz!

Phương Hành thở dài, tỏ vẻ rất buồn rầu.

Mơ hồ hắn vẫn cảm giác khí tức trên người cô gái áo đỏ này khá quen thuộc, suy nghĩ thật lâu mới nhận ra được khí tức nửa chính nửa tà trên người cô gái này có chút giống khí tức Quỷ tu hắn từng gặp ở Nam Cương…

- Sau khi Yêu tế diễn ra, mười người chúng ta cùng lúc mở cấm chế Yêu tháp, đến lúc đó Yêu tháp sẽ bị phá vỡ khoảng không, hiển hóa thông đạo U Minh. Bên trong thông đạo có quái cốt quái phong, phá kiếp sinh ky, bằng tu vi nhục thân của các ngươi không đủ để chống cự U Minh quái phong, đều cần trốn bên trong pháp thuyền đặc chế mà tiến vào bên trong Yêu Đế các, tùy duyên truyền tống, mỗi thuyền một chỗ, xuôi theo mà vào, hãy trân quý cơ hội này…

Lúc này, phía trước tế án Yêu đình có một vị đại trưởng lão Yêu đình trầm giọng quát chói tai, dặn dò kỹ lưỡng.

Đối với chuyện này, các tiểu bối đều được các trưởng bối âm thầm nhắc nhở rồi, nhưng nhìn thấy thông đạo sắp mở ra sắc mặt vẫn có chút rùng mình sợ hãi.

Mấy vị đứng phía trước đã chuẩn bị tiến vào pháp thuyền đặc chế, tiến vào Yêu Đế các.

Còn bọn Phương Hành vì Phương Hành ngủ quên mà xếp ở sau cùng, cũng không lo lắng, uể oải chờ đợi.

Ngược lại bọn họ khá rộng rãi, chỉ cần có pháp thuyền đi là được. Với pháp thuyền đặc chế, nhiều nhất có thể chứa được mười người, nhưng mười người đứng thì khá chật chội. Phía trước Thần Châu minh sứ giả chính là bốn vị tiểu tổ Yêu Trục minh ngồi một chiếc, ba vị Thần Châu ngồi một chiếc đứng đầu, Thiên Lan Hải Cửu Tử minh Ngao Bại cùng tiểu tổ Thái Thạch ngồi một chiếc, còn lại mỗi nhóm khoảng bảy tám người một chiếc.

Bá đạo nhất chính là Đạo Tử Viên tộc, y độc lai độc vãng, lưng mang thủy hỏa đại côn, tự mình dùng riêng một chiếc, đơn độc mà đi.

Ngũ Tổ minh cũng không có gì khó khăn, năm người ngồi cùng một chiếc cũng khá ổn.

- Ha ha, Lân Hoa thế huynh, lâu rồi không gặp, ngươi rời Hắc Uyên đại ngục sao không đến gặp chúng ta một lần?

Đang lúc chờ đời, đột nhiên nghe một âm thanh lạnh lùng chế giễu vang lên, Phương Hành ngẩng đầu dò xét, đột nhiên thấy một đám nam nữ đi tới.

Đương nhiên, lấy Hồ Tiên Cơ làm trung tâm yêu tu Tiên Tử minh, lúc đầu vị trí của các nàng gần phía trước, bây giờ lại mang pháp thuyền đi tới, Hồ Tiên Cơ đi phía trước, khuôn mặt lạnh lùng không thèm nhìn Phương Hành lấy một cái. Mấy yêu tu đi theo bên cạnh nàng ta, nhìn cách ăn mặc của bọn họ có lẽ không phải người của Cổ Yêu bát mạch, có điều tu vi trên người không yếu, đúng thật là tuấn tài tiểu tộc.

- Là mấy người các ngươi à?

Đại Kim Ô thấy mấy người đi tới này, thần sắc biến đổi, có chút tức giận.

Công tử áo xanh bên cạnh Hồ Tiên Cơ khí chất bất phàm, mỉm cười nói:

- Lân Hoa thế huynh, đáng tiếc sau khi ngươi ra ngục, mấy huynh đệ chúng ta chưa kịp qua nâng cốc chúc mừng huynh. Lần này tiến vào Yêu Đế các, lại phải một trận long tranh hổ đấu như trước rồi.

Thần sắc Đại Kim Ô càng lúc càng ảo não, nói:

- Dựa vào quan hệ với Thanh Khâu sơn, xem ra bản lĩnh của các ngươi cũng không tệ.

Công tử áo xanh lại cười nói:

- May mắn được Hồ tiên tử yêu mến, đến ra chút sức mà thôi.

Ánh mắt Đại Kim Ô càng lúc càng âm trầm, ngừng một chút liền nói:

- Ha ha, ta vừa ra ngoài, gặp mặt cũng không muốn cùng các người dài dòng. Ta đã quen biết với các ngươi một thời gian dài, ăn uống cùng nhau mỗi ngày, sao ngày đó lại hung ác quyết tâm ra tay bán đứng ta vậy? Ha ha, thử nói xem Hắc Mộc Lĩnh cho ngươi thứ gì tốt để ta xem Đại Kim gia ta có giá trị bao nhiêu?

Phương Hành nghe đến lời này thì đã hiểu rõ.

Công tử áo xanh cầm đầu mấy người kia, chính là “Bạn tốt” của Đại Kim Ô ở Yêu tộc.

Tuy nhiên, dưới sự xúi dục của Hắc Mộc Lĩnh đã bán rẻ Đại Kim Ô, lúc đầu gã cũng có nghĩ đến báo thù, tuy nhiên sau khi thoát khỏi Hắc Uyên đại ngục, ở chỗ của Căn bá tu hành, lại lo chuyện tiến vào Yêu Đế các nên chưa có thời cơ lấy lại danh dự. Không nghĩ tới bọn bán rẻ tên ngốc Đại Kim Ô này lại đến cùng Hồ Tiên Cơ.

Mà lúc này ánh mắt Đại Kim Ô cũng lạnh lùng, ngoài miệng cười cợt nhưng trong lòng đang phát hỏa.

Bán rẻ gã gã còn chưa tính sổ, giờ lại đến trêu chọc, đúng là bắt nạt người quá đáng.

Chương 545: Mạnh vì gạo, bạo vì tiền

- Haiz, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, thời cơ tiến vào Yêu Đế các lần này chính là nhờ Lân Hoa thế huynh cho ta…

Những người kia liếc nhìn nhau, công tử áo xanh không chút hổ thẹn, mỉm cười trả lời. Lúc y nói chuyện bên cạnh có mấy người cười hì hì hỗ trợ, điệu bộ tán dương kia đủ khiến cho người ta nổi trận lôi đình. Mà lúc này, Hồ Tiên Cơ, Sư tộc Cửu Đầu Tiểu Thánh cùng Tử Vụ Hồ Đạo Tử tỏ vẻ thờ ơ, bình thản đứng bên cạnh pháp thuyền chờ đợi thông đạo mở ra, tùy ý cho những người này nói chuyện.

Trong mắt Đại Kim Ô đã bốc hỏa, nhưng cũng không xem là nổi giận.

Lúc đầu tính tình gã cũng không được khá lắm, dưới tình huống bình thường gặp loại khiêu khích này hoặc bị bán đứng thì đã sớm nổi giận rồi, nhưng hôm nay chỉ liếc nhìn mấy người đối phương một chút, gã cảm thấy có chút kỳ quái, trong lòng thầm nghĩ mấy tên khốn kiếp này tuy không coi trọng nghĩa khí nhưng khi gã chơi cùng bọn chúng cũng biết chúng không đến nỗi đần độn, lúc này sao lại ngu ngốc đến chọc giận gã chứ?

Nghĩ như vậy ngược lại nở nụ cười, nói:

- Như vậy à, có thể đổi lấy cho các ngươi một cơ hội tiến vào Yêu Đế các cũng không tệ lắm, chẳng qua ta nghe người ta nói cơ hội của các ngươi người trong tộc cũng phải bỏ ra một cái giá rất lớn mới mua được.

Ánh mắt người kia trở nên lạnh lẽo, hít vào một hơi dài:

- Nếu không có công lao lần đó, dù có dùng tiền cũng không mua được.

Đại Kim Ô cười hắc hắc:

- Haiz, không ngờ Đại Kim gia ta cũng chỉ có giá trị một lần hối lộ, các ngươi nên lên giá một chút chứ.

- Ha ha… Lân Hoa thế huynh hình như đánh giá quá cao giá trị của bản thân mình rồi đó.

Thấy Đại Kim Ô không nổi giận, mấy người kia lại có chút ngoài ý muốn, nhìn nhau cố ý cười ha hả.

- Biết được chuyện đó là để đổi lấy chuyện này, lúc trước đổi lại là ta đại khái ta cũng không bỏ qua cơ hội duy nhất đó.

Sau khi cười lạnh, lại có một nam tử bản tướng xà đứng dậy, chắp tay trước ngực cười lạnh:

- Lân Hoa thế huynh, ngươi không cần âm dương quái khí mà nói chúng ta như vậy. Chúng ta là con cháu của tiểu tộc, không sánh bằng thân phận Cổ Yêu bát mạch Phù Tang sơn các ngươi, đối với ngươi, muốn vào Yêu Đế các chỉ là chuyện đơn giản, không phải sao? Ngược lại ta thấy ngươi càng ngày càng ngu xuẩn.

Một người khác lại nói:

- Đại khái Lân Hoa thế huynh không có bằng hữu nên đói bụng ăn quàng, kỳ thật ngươi không cần lo lắng, đã ra khỏi Hắc Uyên đại ngục, đại nhân Yêu đình cũng không trách tội ngươi, chuyện trước kia chúng ta có thể xóa đi không tính toán nữa. Có điều ngươi thông minh như thế sao cứ cố tình dính cùng tên tu sĩ Nhân tộc bẩn thỉu kia chứ?

- Hừ hừ, trước đó trộm đồ trong bảo khố của Hồ tiên tử cũng là hắn phải không? Ha ha, hạng người này ngay cả tu sĩ cũng không xứng, chỉ xứng gọi là dê ba chân. Trước kia khi ta ở chiến trường Dực Châu giằng co với Trục Yêu Minh, ngày nào mà không ăn trên mười con? Lân Hoa thế huynh, ngươi thật đúng làcàng ngày càng hồ đồ, lần này lên pháp thuyền, chúng ta liền sát cánh bên nhau tiến nhập vào Yêu Đế các, hỗ trợ cho nhau thì tốt hơn đó.

Đám người này nói xong, lửa giận đã chĩa đến Phương Hành, nhìn hắn cười ha ha.

- Mẹ nhà nó, Đại kim gia ta chưa từng tức giận…

Vốn Đại Kim Ô không phải là người kiềm chế tốt, lúc đầu còn cố áp chế lửa giận, nhưng lửa giận này khiến gã xém chút nổ tung.

Dù biết rõ bọn này chỉ đang cố chọc gã tức giận nhưng gã không đè nén được cơn tức này.

Tuy nhiên đúng lúc này, Phương Hành lại uể oải lên tiếng, hắn nhìn bọn kia đang khiêu khích tên ngốc nhà mình, chỉ nhìn Hồ Tiên Cơ cười nói:

- Hồ ly lẳng lơ, ngươi bảo những tên ngu ngốc này đến cố ý tranh cãi sao? Hai chúng ta có cần ầm ĩ một chút không?

Sắc mặt Hồ Tiên Cơ bình thản, lặng lẽ nói:

- Miệng trên người bọn họ, liên quan gì đến ta?

Phương Hành cười lạnh một tiếng:

- Không có ngươi xúi giục, bọn họ dù có mấy lá gan cũng không dám đến trêu chọc ta.

Hắn nói thế khiến mí mắt Hồ Tiên Cơ sụp

xuống, nửa ngày không nói tiếp, những người bên cạnh nàng ta cũng ngậm miệng.

Trước đây không lâu còn đang cố ý châm chọc, diệu bộ cười cợt, lúc này cả đám đều trầm mặc, thần sắc khác nhau, trong lúc nhất thời không ai dám lên tiếng. Mà đúng vậy, Phương Hành nói không sai, hiện tại thực lực của hắn hơn người, trải qua những chuyện vừa rồi danh tiếng vang xa, trên danh nghĩa lại là tiểu tổ Cô Nhận sơn, mà Đại Kim Ô Phù Tang sơn lại có thực lực không thua gì Nguyên Anh lão tổ hiện thế, thân phận các Yêu tộc cũng không thể khinh thường, đám này là tuấn kiệt xuất thân từ tiểu tộc, thật đúng là không có khả năng khiêu khích bọn họ.

Trên thực tế, Đại Kim Ô không tìm bọn họ báo thù là tốt rồi, làm gì có dũng khí mà chủ động trêu chọc chứ?

Mà Hồ Tiên Cơ ngẩng đầu nhìn người của Thần Châu, cũng không trả lời. Qua một lúc lâu mới nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn Phương Hành thản nhiên nói:

- Hình đạo hữu, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, giao dị bảo Thanh Khâu sơn cho chúng ta, chuyện cũ trước kia xem như bỏ qua… Thậm chí ta có thể làm chủ để hậu duệ Cửu

Cô nhất mạch bái thành môn hạ của ngươi, đối với chúng ta, đối với ngươi đều có lợi.

- Bái nhập môn hạ của ta?

Phương Hành suy nghĩ một chút cười nói:

- Ngươi muốn dùng tiểu hồ ly đổi dị bảo trong tay của ta?

Hồ Tiên Cơ bất động thanh sắc, nhàn nhạt nói:

- Tùy ngươi nghĩ thế nào cũng được.

Phương Hành cười ha ha, bỗng gương mặt trở nên lạnh băng thốt lên:

- Không đổi!

Hồ Tiên Cơ hít một hơi thật sâu giống như kiềm chế tức giận trong lòng:

- Vậy sẽ nhanh chóng quyết định thắng bại thôi.

Nói xong nhìn thoáng qua pháp thuyền, thản nhiên nói:

- Chúng ta sẽ theo sát phía sau ngươi tiến vào Yêu Đế các, đừng hòng trốn chạy.

Phương Hành nhìn pháp thuyền bên người Hồ Tiên Cơ, hiểu ý tứ nàng ta, cũng cười nói;

- Ngươi sợ ta chạy sao?

Quy luật tiến vào Yêu Đế các hắn nghe rất rõ ràng, vào các này như tiến vào một tiểu thế giới khác, cửa vào chỉ có một cái, nhưng thế giới kia cụ thể lớn nhỏ thế nào dựa theo thứ tự tiến vào trước sau mà quyết định khoảng cách bao xa. Sau khi tiến vào Yêu Đế các, khả năng cự ly cách nhau khá xa, theo thứ tự vào Yêu Đế các cũng xuất hiện ở các vị trí liền nhau.

Hồ Tiên Cơ này lại sợ hắn tiến vào Yêu Đế các sẽ chạy trốn, dự định theo sát hắn.

Hồ Tiên Cơ thản nhiên nói:

- Dù sao chúng ta đều tiến vào Yêu Đế các giành tạo hóa, những chuyện nhỏ nhặt này đương nhiên phải mau giải quyết. Vừa vào Yêu Đế các, cao nhân tiền bối các tộc đều chỉ có thể ngồi nhìn, chúng ta lập tức có thể phân ra cao thấp. Hình đạo hữu vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng đi thì hơn, bên cạnh ta còn có mười hai đạo hữu, bọn họ không quen nhìn hành động của ngươi, vào Yêu Đế các muốn lĩnh giáo ngươi một phen.

Lời này nói ra cũng đã hạ quyết định, hàm ẩn sát khí.

Vào lúc này, Sư tộc Cửu Đầu Tiểu Thánh cũng lạnh lùng lên tiếng:

- Tiểu quỷ, hôm qua trong bữa tiệc ngươi mở miệng khinh thường ta, lần này tiến vào Yêu Đế các nhất định phải để ngươi xem U Minh sơn chúng ta thần thông quảng đại như thế nào.

Ánh mắt màu xanh chuyển động nhìn qua Hồ Tiên Cơ:

- Hồ tiên tử, ta vì muốn lấy đầu người này nên mới muốn kết minh cùng ngươi, sau khi tiến vào Yêu Đế các, kẻ này cho ta. Sau khi lấy đầu hắn, chúng ta không ai nợ ai, nếu Cô Nhận sơn ghi hận ta giết tộc nhân của bọn họ cũng có thể đến U Minh sơn tìm ta.

Còn Tử Vụ Hồ Đạo Tử nhẹ giọng cười ra tiếng:

- Ta thì nợ Hồ tiên tử một ân tình, chỉ vì trả nợ mà thôi, nếu Hồ tiên tử cần ta xuất thủ, ta chỉ giết một người trong đám bọn hắn, nhưng nhiều thì không giết.

- Ha ha, Lân Hoa đạo hữu, chúng ta cũng biết rõ sau chuyện kia nhất định ngươi sẽ hận chúng ta thấu xương. Lần này tiến vào Yêu Đế các sẽ cho ngươi cơ hội trả thù chúng ta, có điều chúng ta cũng biết người này ngươi gặp ở Nam Chiêm, thực lực bất phàm, ngay cả lão tiền bối Hắc Mộc Lĩnh cũng bị hắn chém giết, cho nên đừng trách chúng ta không mặt đối mặt cùng ngươi giải quyết.

Ngay cả đám yêu tu từng bán đứng Kim Ô cũng lạnh nhạt nói, thần sắc khắc nghiệt, hiển nhiên cũng đã hạ quyết định ôm chân Hồ Tiên Cơ, cũng vì lo lắng Đại Kim Ô tìm bọn hắn báo thù, thậm chí quyết định dốc sức thay Hồ Tiên Cơ coi Đại Kim Ô là kẻ địch. Mặc dù điều này khiến sự thù hận sẽ khắc sâu hơn, nhưng chắc chắn đây là sự lựa chọn mà bọn hắn đã suy nghĩ kỹ.

Nghe những lời này, Ngũ Tổ minh nhìn nhau, vô cùng áp lực.

Có thể thấy được Hồ Tiên Cơ này thật sự rất lợi hại, lại có thể lôi kéo được nhiều đồng minh đến vậy. Thậm chí ngay cả Cổ Yêu bát mạch Sư tộc U Minh sơn, Lý tộc Tử Vụ Hồ Đạo Tử đều giúp nàng. Sư tộc Cửu Đầu Tiểu Thánh cùng Tử Vụ Hồ Đạo Tử đều không phải là người bình thường, thực lực kinh người, là những tuấn tài của Yêu tộc, được vinh dự là hi vọng của một tộc, mà chín yêu tu khác ai cũng có sở trường riêng, không thể khinh thường.

Phần lớn bọn họ đều xuất thân tiểu tộc, nói mạnh nhưng so ra vẫn kém xuất thân đại tộc của bọn Hồ Tiên Cơ, Sư tộc Cửu Đầu Tiểu Thánh, Tử Vụ Hồ Đạo Tử, còn nếu nói yếu thì cũng không hẳn vậy. Có thể thấy được, trong mấy vạn tiểu bối Yêu tộc trổ hết tài năng, có thể dành được một vị trí tiến vào Yêu Đế các, ai lại không có thanh danh? Một khi đấu pháp có lẽ bọn họ sẽ không bằng Phương Hành cùng Đại Kim Ô, nhưng nhân số càng nhiều, cũng có nghĩa sức mạnh bọn họ càng lớn, Tiểu Bằng Vương, Ô Tang Nhi, Ô Nhất Điển còn chưa Kết Đan, chỉ có thể cuốn lấy Đại Kim Ô.

Hôm nay, Hồ Tiên Cơ chiếm ưu thế chỗ này, nàng ta mạnh vì gạo, bạo vì tiền, triệu tập nhiều người ở bên cạnh như thế đúng là dễ như trở bàn tay. Ngoại trừ Sư tộc Cửu Đầu Tiểu Thánh cùng Tử Vụ Đạo Hồ Tử cần nàng hỗ trợ một chút bên ngoài, còn những người khác chẳng qua nàng chỉ cần nói một câu liền chủ động xin giúp sức. Những tuấn kiệt tiểu tộc này cũng muốn mượn lực của nàng, muốn kiếm nhiều may mắn một chút.

Có được bọn họ tương trợ, trận cược này khiến Phương Hành nhận lấy cục diện một địch ba, phần thắng thấp đến cực điểm.

Ô Tang Nhi vô cùng khó xử, muốn khuyên hắn nhận thua lại sợ đả thương đến mặt mũi của hắn. Đại Kim Ô thì không ngừng suy nghĩ, nếu gã là tiểu thổ phỉ kia sẽ dùng phương pháp gì thoát khỏi khốn cảnh. Tuy nhiên rốt cục gã cũng không thu được gì, chỉ có thể thừa nhận gã thật sự không bằng tiểu khốn kiếp hung ác kia. Gã đoán nhất định Phương Hành đã có phương pháp giải quyết, có điều gã nghĩ không ra mà thôi. Còn mặt của Kim Sí Tiểu Bằng Vương có chút cổ quái, đầu buông thõng giống như không muốn ngẩng đầu nhìn Hồ Tiên Cơ, càng không muốn dưới trường hợp này lên tiếng nói câu gì cả.

Đến nỗi Ô Nhất Điển… Đúng, đến cả Ô Nhất Điển cũng không lắm lời.

Nhưng lúc này đột nhiên Phương Hành duỗi lưng, khiến khung xương rêu lên răng rắc, giống như thân thể vươn mình tỉnh giấc.

- Hồ ly lẳng lơ, ngươi thật sự nghĩ ngươi sẽ thắng ta sao?

Ánh mắt hắn sâu thăm thẳm, nhìn quét qua Hồ Tiên Cơ, lại nhìn về phía chúng yêu bên cạnh nàng, một lúc lâu mới cười ha ha nói:

- Ta ghét nhất là những tên khốn kiếp như các ngươi, lừa Đại Ô Nha chúng ta không nói, lại bán đứng hắn. Các ngươi cho rằng hồ ly lẳng lơ này lớn lên có hai bắp đùi bóng bảy cho ngươi đến ôm làm chỗ dựa là được sao? Ha ha, xem ra lần này tiểu gia ta nên dạy dỗ các ngươi một chút nên làm người như thế nào…

Chương 546: Tiên hạ thủ vi cường

Giọng nói lạnh lẽo nhất thời làm cho nhân mã phe Hồ Tiên Cơ có phần hết hồn, loáng thoáng như có khí tức cực kỳ đáng sợ bao phủ quanh mình làm bọn họ cảm giác có chút quái dị, cũng làm trong lòng Hồ Tiên Cơ xuất hiện báo động cực mạnh. Nàng ta không nhịn được nhớ tới lời căn dặn của mấy vị sứ giả Thần Châu trước đó, chỉ có điều rất nhanh, nàng liền ép mình bình tĩnh lại, nhận định Phương Hành chỉ đang phô trương thanh thế.

Không nói đến ai khác, mình cùng Cửu Đầu Tiểu Thánh của Sư tộc và Đạo Tử của Tử Vụ Hồ liên thủ lại quyết không thể nào không bắt nổi tu sĩ Nhân tộc này được.

- Hừ, phô trương thanh thế sao?

Cửu Đầu Tiểu Thánh của Sư tộc U Minh sơn dẫn đầu lạnh lùng chế giễu, ánh mắt lạnh lẽo, con ngươi màu xanh nam chiếu thẳng vào mặt Phương Hành.

- Nói lời vô ích để làm gì? Bằng vào chút bản lĩnh của mấy người các ngươi, có năng lực gì đấu pháp với bọn ta?

Bên cạnh Hồ Tiên Cơ cũng có một vị anh tuấn của Yêu tộc lạnh lùng quát, cũng là Yêu tu xuất thân từ tiểu tộc, ban đầu đánh chết cũng sẽ không dám gây thù với mình như vậy, chỉ có điều lúc này đang liên minh với Hồ Tiên Cơ, lại đối mặt với cục diện tất thắng nên mới dám nhảy ra thể hiện.

- Lời vô ích?

Ánh mắt của Phương Hành yếu ớt, chợt thay đổi nét mặt, cười hắc hắc:

- Ta chưa bao giờ nói lời vô ích!

- Yêu tế đã xong, thông đạo mở ra...

Ngay vào lúc này, ở tuyến đầu của quảng trường, thập đại trưởng lão thi hành xong nghi thức tế lễ liền có một người hét lớn, sau đó mười vị đại trưởng lão đồng loạt lấy ra một vật phẩm, đều là thú trảo(móng), thú giác(sừng), thú bì(da), không có trường hợp cá biệt. Khí tức xưa cũ, trong tiếng hét vang liền cùng giơ đồ đang cầm trong tay lên không trung. Trên mười vật đó đồng thời bắn ra một chùm ánh sáng màu xám bao phủ Yêu tháp.

Còn trên đỉnh Yêu tháp lại đột nhiên xuất hiện một tia ngân quang bắn thẳng lên không trung, trên bầu trời đang hoàn toàn quang đãng lại bỗng nhiên có mây đen cuồn cuộn kéo tới bao phủ địa vực vạn dặm. Từng đám mây đen quỷ dị xuất hiện rồi tụ lại tạo thành hình dạng đầu của một con yêu thú, trong đôi mắt trống rỗng bắn ra ánh sáng như tới từ hư vô, sau đó miệng há ra, a một tiếng, gió lạnh cuộn lên thổi khắp quảng trường...

- Miệng thú chính là thông đạo. Chỉ có thể mở ra trong thời gian mười hơi thở, mau mau ngự thuyền vào trong...

Trong thập trưởng lão của Yêu đình có một vị trưởng lão quát to, nhắc nhở tuấn kiệt của Yêu tộc có mặt trên quảng trường.

- Vèo vèo vèo

Đã chuẩn bị từ trước, tuấn kiệt của Yêu tộc không đợi ông ta phân phó đã đều nhìn ra, lúc miệng thú mở ra đều đã đồng loạt nhảy lên pháp thuyền, sau đó điều khiển pháp thuyền hóa thành lưu quang phóng về phía miệng thú.

- Mau mau mau, chúng ta cũng vào đi!

Đại Kim Ô vội vội vàng vàng kéo Ô Tang Nhi chui lên pháp thuyền, ở một phía khác, Tiểu Bằng Vương cũng dẫn theo Ô Nhất Điển tiến vào.

Ở ngoài pháp thuyền lại chỉ còn một mình Phương Hành, mắt lạnh nhìn Hồ Tiên Cơ ở phía sau cách đó không xa.

Bên phe Hồ Tiên Cơ, tu sĩ đồng minh cũng đã tiến vào pháp thuyền, Hồ Tiên Cơ vốn muốn đi vào nhưng lại nhìn thấy Phương Hành không vào pháp thuyền liền thoáng chậm lại, mắt lạnh nhìn Phương Hành. Thấy dáng vẻ hắn đang suy nghĩ sâu sa thì khóe miệng dâng lên nụ cười lạnh lùng, cho rằng tu sĩ Nhân tộc trước đến nay to gan lớn mật này rốt cục vẫn phải sợ mình, đã sinh lòng rút lui, không tiến vào Yêu Đế các nữa.

Nàng ta cũng không lo lắng, cho dù Phương Hành lâm trận bỏ chạy, mình cũng coi như đã thắng trận này.

- Hồ ly lẳng lơ kia, ngươi luôn mồm nói muốn cướp lại dị bảo Hồ tộc nhưng bảo này ngươi lại chưa từng được nhìn thấy, không sợ ta lừa ngươi sao?

Trong sự trầm mặc, Phương Hành bỗng nhiên mở miệng, cười nói với Hồ Tiên Cơ.

Hồ Tiên Cơ nhìn thấy thời gian cấp bách, nửa người đã tiến vào trong pháp thuyền rồi nhưng lời nói của Phương Hành lại làm nàng ta hơi ngẩn ra.

- Ta cho ngươi xem thử nhé!

Giờ này khắc này, thời gian cấp bách cực kỳ, trên quảng trường Bạch Ngọc, chư pháp thuyền đều đã vọt lên, ngay cả pháp thuyền mà Phương Hành đáng nhẽ phải lên cũng đã bay lên giữa không trung rồi, chỉ đợi Phương Hành lên pháp thuyền thì sẽ lập tức bay lên trời. Chỗ pháp thuyền của Hồ Tiên Cơ, người bên trong đang thúc giục nàng ta rồi nhưng ngay lúc này Phương Hành lại nói vậy, đột nhiên lấy Thanh Hồ Quỷ Diện ra đeo lên mặt mình.

- Là mặt nạ?

Hồ Tiên Cơ liếc thấy mặt nạ này thì nhất thời hơi ngẩn ngơ, trong lòng có một cảm giác vô cùng kỳ quái.

Mặt nạ này dường như làm nàng ta cảm thấy hết sức quen thuộc, giống như trời sinh nên thuộc về mình vậy.

- Lại cho ngươi xem uy lực của nó nhé!

Phương Hành đã đeo mặt nạ bỗng nhiên cười ha ha một tiếng, bắn ra một viên tiên tinh khảm giữa trán của mặt nạ.

Đột nhiên, một luồng sức mạnh cuồng bạo từ trên người Phương Hành phóng ra ngoài, còn hắn đã đồng thời cầm cự kiếm hắc sắc trong tay.

- Cũng khá lợi hại đó...

Phương Hành kêu to, dường như đang biểu

diễn uy lực của mặt nạ này trước mặt Hồ Tiên Cơ. Hai tay cầm kiếm chém ra một kiếm cường liệt dữ dằn đến khó có thể dùng lời diễn tả được, có thể nói là như dẫn động thiên tượng kịch biến, hung hăng chém về phía pháp thuyền của các nàng.

Cự kiếm hắc sắc dài gấp ba so với bình thường, chiều rộng gấp ba, dày gấp ba, được hai tay Phương Hành nắm lấy, quả thực giống như một con cự long màu đen. Viên tiên linh lớn bằng bụng ngón tay cái hầu như trong một chốc đó liền bắt đầu cháy rừng rực, thăm thẳm như một con mắt rực lửa mới sinh ra trên trán của Phương Hành, nhưng sức mạnh do tiên tinh thiêu đốt phóng ra thì thông qua mặt nạ, như một cơn sóng triều trút vào trong cơ thể Phương Hành.

- Ầm!

Một kiếm này giống như bổ đôi hư không, cuồng phong cuồn cuộn kéo tới, rít lên chém thẳng vào pháp thuyền.

Lúc này đang chuẩn bị rời đi, Yêu tu của Tiên Tử minh phe Hồ Tiên Cơ đều đã tiến vào pháp thuyền, chỉ đợi bay vào Yêu Đế các. Cho dù là Hồ Tiên Cơ cũng lo lắng vì U Minh thông đạo mở trong thời gian quá ngắn, nửa người đã tiến vào pháp thuyền, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng theo pháp thuyền của Phương Hành vọt vào Yêu Đế các. Nàng ta cũng không ngờ Phương Hành lại không vào pháp thuyền, chọn động thủ ngay vào lúc này.

Hành động khi người ta không đề phòng này, vừa hay trì hoãn lại một chút.

Phương Hành lấy Thanh Hồ Quỷ Diện mà nàng ra luôn mơ ước ra làm nàng kinh hãi, tâm thần lỏng lẻo, lại trì hoãn thêm một chút.

Phương Hành đeo Thanh Hồ Quỷ Diện lên, thực lực đại tăng, xuất thủ như phong lôi làm trái tim nàng ta chậm thêm một nhịp.

Vì thế dĩ nhiên dẫn tới Hồ Tiên Cơ thậm chí còn không có suy nghĩ ngăn cản.

Cho tới khi một kiếm lôi đình này chém lên pháp thuyền, nàng ta vốn dĩ xưa nay chỉ lấy trí tuệ và mưu kế để ngăn địch cũng vô ý thức tạm lánh ra bên ngoài.

Thân hình như mây, trong giây lát đó bay ra xa ba trượng.

Sau khi bay ra ngoài ba trượng, Hồ Tiên Cơ mới bỗng nhiên rùng mình, thầm kêu: “Không ổn!”

- Ngươi dám!

Hồ Tiên Cơ nghiêm ngặt quát, miệng phun

một viên hồng đan bay trên không trung, kiếm khí tung hoành, chém thẳng về phía Phương Hành.

Chỉ có điều lúc này đã quá muộn.

Một kiếm của Phương Hành bởi vì lực đạo thực sự là hùng hồn cuồng bạo, tuy trong mắt mọi người đang quan sát dường như cảm thấy cực kỳ thong thả nhưng trên thực tế một kiếm này từ khi xuất thủ tới khi bổ lên trận pháp của pháp thuyền ngay cả một phần mười hơi thở cũng chưa tới. Còn sau khi đánh ra một kiếm này, hung tính của Phương Hành hoàn toàn được phóng thích, trong tiếng cười điên dại, hai cánh tay vung lên lần nữa xuất kiếm, xuất kiếm, lại xuất kiếm...

Một chốc, ước chừng đã chém ra bảy, tám kiếm!

Bởi vì xuất kiếm quá nhanh, bảy, tám kiếm này chém xuống, ở trong mắt người khác lại chỉ như một kiếm!

Không có gì vững chắc mà không phá nổi, một kiếm phi mĩ như phong lôi tựa núi vỡ, nặng nề bổ lên pháp trận bổn nguyên của pháp thuyền.

- Ha ha ha ha, ai bảo đám khốn kiếp các người dám chọc vào ta!

Trong tiếng rống to, pháp thuyền này cho dù may mắn hơn nữa thì dưới lực cực kỳ cuồng bạo đó cũng không thể chịu được một kiếm này. Trong tiếng chấn động răng rắc dần vỡ toang, pháp nguyên tức thì bị một kiếm của Phương Hành chém vỡ giống như pháo hoa, phát tán ra tứ phía. Cho tới lúc này, một chiêu “Hồ Đan kiếm” của Hồ Tiên Cơ mới khó khăn lắm tỏa ra kiếm khí ngập trời chém thẳng về phía Phương Hành.

- Con đàn bà thối, muốn đấu pháp với ta, trước tiên vào được Yêu Đế các rồi hãy nói!

Phương Hành cười ha ha, cự kiếm hắc sắc trong tay cản trước người. Kiếm khí của Hồ Tiên Cơ vừa xông đánh lên kiếm lại đẩy Phương Hành như một con diều hâu bằng giấy bay thẳng về phía sau. Mà ở phía sau hắn, Đại Kim Ô phản ứng nhanh nhất cũng đoán được tâm tư của Phương Hành, lập tức thúc giục pháp thuyền. Lúc này pháp thuyền vừa hay bay lên cao ba trượng, đón được Phương Hành rồi bay lên trời cao.

- Vèo…

Ở hơi thở thứ tám sau khi U Minh thông đạo mở ra, pháp thuyền của Phương Hành vọt vào U Minh thông đạo, biến mất.

Duy chỉ còn một câu nói phiêu đãng trên

không trung:

- Hồ ly lẳng lơ, bài học đầu tiên ta dạy ngươi, muốn đấu pháp, phải tiên hạ thủ vi cường...

- Tên khốn kiếp, ta phải giết ngươi...

Còn lúc này Hồ Tiên Cơ đã như một kẻ điên chạy vọt về phía trước mấy bước, hai mắt hoàn toàn đỏ ngầu, hét tới khàn cả giọng.

Lúc này nàng ta đã hoàn toàn không còn tiên khí không nhiễm khói lửa nhân gian lúc bình thường, đầy mặt là oán khí hung ác.

Vậy mà lại làm ra chuyện như thế!

Vậy mà lại dùng thủ đoạn vô sỉ bậc này!

Trong lòng Hồ Tiên Cơ hận không thể chém Phương Hành thành thịt vụn, nhưng lúc này trong miệng lại chỉ có thể rống to mà thôi.

Còn Yêu tu ở trong pháp thuyền lúc này cũng đều cảnh giác, nhao nhao vọt ra từ pháp thuyền. Không phải là bọn họ phản ứng quá chậm, thật sự là pháp thuyền chỉ có một cánh cửa sập, cho dù muốn đi ra cũng phải ra lần lượt từng người. Điều này làm cho sau khi bọn họ ra ngoài hết thì đã không thấy bóng người nào trên quảng trường, lũ Yêu tu cùng tới đây cùng với thập đại trưởng lão trong Yêu đình cũng đã không thấy đâu nữa...

Trên không trung, U Minh thông đạo sắp đóng, nhưng pháp thuyền của bọn họ lại...

Vỡ nát!

Ngay cả pháp nguyên cũng bị người ta làm hỏng rồi, tất cả phòng ngự thậm chí là cấm chế trên pháp thuyền cũng đã biến mất không còn chút gì nữa!

Tình huống gì đây?

Sau khi đi ra ngoài, suy nghĩ đầu tiên của đám yêu tu này chính là như vậy...

Còn ở xung quanh, vô số tộc nhân Yêu mạch vây xem cũng đều ngây người, cảnh tượng mới rồi thực sự là quá mức bất ngờ. Tuy mỗi người đều biết ân oán giữa Hồ Tiên Cơ và tu sĩ Nhân tộc, cũng biết sau khi các nàng tiến vào Yêu Đế các tất sẽ đại chiến một trận, thậm chí nếu không có một bên cúi đầu nhận thua, trận chiến đó thậm chí sẽ liên quan tới sinh tử, nhưng mà không ai ngờ bây giờ lại thành ra như vậy!

Còn chưa tiến vào Yêu Đế các, trận chiến lại bắt đầu rồi?

Tiên hạ thủ vi cường, cũng không phải như thế này chứ?

Chương 547: Một kiếm chặt đứt cơ

duyên

Cho dù là Yêu tu bị lưu lại trên quảng trường hay là người của Yêu tộc đang ngơ ngác ở bên ngoài vây xem, tất cả suy nghĩ đều chỉ phát sinh trong nháy mắt, bởi vì họ căn bản không có thời gian lo lắng dư thừa. Lúc này, quang hoa tỏa ra trên đỉnh Yêu tháp đã bắt đầu ảm đạm dần, ma thủ vĩ đại do mây đen hiển hóa ra trên không trung cũng đang dần nhạt đi, miệng hơi khép lại, U Minh thông đạo sắp đóng thật rồi.

Trên quảng trường trong chốc lát yên lặng không một tiếng động, chúng yêu ngây ra như phỗng...

Hồ Tiên Cơ là người của Tiên Tử minh, ước chừng là thiên tài đứng đầu trong mười ba vị tuấn kiệt của Yêu tộc, trong đó thậm chí còn bao gồm cả Cửu Đầu Tiểu Thánh của Sư tộc U Minh sơn cùng với Tử Vụ Hồ Đạo Tử, bây giờ lại phải mất đi cơ duyên vạn năm khó gặp trong Yêu Đế các sao?

- Tiên nhi, lấy pháp khí hộ thân ra, ta sẽ đưa ngươi vào trong!

Ngay lúc này có một tiếng bạo hống vang lên chấn động tứ phương, cũng thức tỉnh Hồ Tiên Cơ đang tuyệt vọng.

Bỗng nhiên từ trong đám người vây xem, giữa sườn núi bên ngoài mười dặm, một bà lão vẫn luôn bàng quan với buổi lễ long trọng lần này của Yêu tộc, sau khi phát hiện ra dị trạng liền lập tức tận hết sức lực thi triển toàn bộ tu vi của mình. Vào giờ khắc này, bà ta thậm chí không kịp đợi mà thân thể vọt tới phía trước Yêu đình, còn trên đỉnh đầu lập tức tỏa ra một tia linh quang, ngay lập tức độn tới trước Yêu đình.

- Vù!

Tia linh quang này bay tới trước Yêu đình lại đột nhiên trở nên lớn hơn, hóa thành một con hồ ly cao trăm trượng, phía sau có chín cái đuôi đón gió bay loạn, mỗi cái đều ẩn chứa cự lực có thể quét ngang một vùng. Mà lúc này, chín cái đuôi của nó lại đồng thời dựng thẳng lên bầu trời, đang cố gắng bám vào U Minh thông đạo, sau đó hai móng trước vươn tới chộp lấy Hồ Tiên Cơ.

Nguyên Anh pháp tướng!

Đương nhiên đó là pháp tướng mà tu sĩ Nguyên Anh mới có thể có, hơn nữa còn là pháp tướng chỉ có cửu vĩ hồ của Hồ tộc Thanh Khâu sơn mới có.

- Cho dù như thế nào, ta cũng sẽ đưa ngươi vào được trong Yêu Đế các.

Pháp tướng cửu vĩ hồ này miệng nói tiếng người, thi triển tu vi vô thượng gắng gượng chống đỡ U Minh thông đạo không khép lại, sau đó hai chân trước vươn ra kéo Hồ Tiên Cơ đã tạo ra vô số pháp khí phòng ngự vào U Minh thông đạo. Cùng lúc đó, trong miệng bà ta phun ra một tia linh quang, là bản nguyên tu vi của bà, tạo thành một bộ giáp phòng ngự cho Hồ Tiên Cơ để chống lại quái phong của U Minh thông đạo, lao vào bên trong.

Pháp tướng của cửu vĩ hồ làm xong việc này cũng liền không chịu nổi nữa, mà lúc này, ma thủ do mây đen hình thành trên không trung dường như cũng bị hành động mạnh mẽ giữ U Minh thông đạo lại của bà ta chọc giận. Không trung gào rít điên cuồng, trong miệng nó thổi ra từng cơn quái phong quái dị, tất cả đều rơi trên người cửu vĩ hồ. Người xung quanh chỉ trừng mắt nhìn pháp tướng cửu vĩ hồ trong nháy mắt đã ảm đạm đi vài phần.

- Phụt...

Không chịu nổi phản phệ của mây đen trên không trung, bà lão kia lảo đảo lui về phía sau mấy bước, tuy là đau đớn nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy vui mừng.

- Tạo hóa của Yêu Đế các quá lớn, ngươi là hy vọng của Hồ tộc ta, nhất định phải vào được.

Lão thân liều mạng, lấy thọ nguyên trăm năm của ta cũng phải đưa được ngươi vào!

- Hồ ly lẳng lơ, cút ngay...

Nhưng cũng vào lúc này, ở hướng tây bắc cũng có một luồng kim quang độn tới, thần niệm tức giận chấn động tứ phương, đi tới phía trước Yêu đình lại hóa thành một con cá chép vàng hình thể to lớn bay trên không trung nhưng lại giống như đang bơi trong nước. Không chút khách khí một phát liền đạp bay cửu vĩ hồ đang bị cắn trả ra ngoài, chiếm vị trí phía dưới U Minh thông đạo, ngửa đầu ra sau hớp một cái.

- Âm Dương huyễn hóa, hư không sinh liên, mở ra cho ta, yaaa!

Trong tiếng hô như liều mạng, nó lại ộc ra một đóa sen xanh, lung lay chống đỡ giữa không trung.

Ma đầu biến thành từ mây đen trên không trung sau khi mạnh mẽ mở miệng cắn trả cửu vĩ hồ, vốn muốn biến mất nhưng lại bị một đóa sen xanh chống giữa miệng không cho khép lại, dường như trên khuôn mặt không còn sinh khí lại sinh ra sự giận dữ, rống giận trong vô hình. Tiếng rống giận trong hư không tạo thành từng cơn sóng gió đụng vào trên lưng cá chép vàng, hung hăng tới mức thân hình của cá vàng chấn động, khí tức tiêu tan.

- Lão tổ tông...

Tử Vụ Hồ Đạo Tử phía dưới hét lên một tiếng bi thiết, chạy vọt về phía trước mấy bước, hai mắt rưng rưng.

- Còn không mau đi!

Cá chép vàng bị thương nặng lại mạnh mẽ chống đỡ thanh liên, chỉ về phía thông đạo phía dưới, hét lớn.

Còn Tử Vụ Hồ Đạo Tử bên dưới cũng không biết nên nói gì, thêm nữa thời gian lại khẩn cấp, cắn răng một cái liền hóa thành kim quang bay về phía thông đạo.

Còn người xung quanh lúc này đã chấn kinh đến mức nói không lên lời.

Vậy mà lại gặp phải tình cảnh như vậy!

Lúc đầu quá trình tiến vào Yêu Đế các vẫn tốt đẹp, nhưng lại bởi vì tu sĩ Nhân tộc chém vỡ pháp thuyền của Hồ tiên tử làm các nàng suýt nữa bỏ lỡ cơ hội hiếm có tiến vào Yêu Đế các tìm kiếm cơ duyên, còn Nguyên Anh lão tổ của Thanh Khâu sơn cùng Tử Vụ Hồ lại vì tranh thủ cơ hội này cho con cháu nhà mình mà không tiếc thi triển pháp tướng thần uy mạnh mẽ, tranh thủ cơ hội cho bọn họ.

Nguyên Anh pháp tướng!

Nguyên Anh pháp tướng nhỏ như hạt cải nhưng uy lực lớn như trời, khi thi triển pháp tướng ra đã thể hiện rõ sức mạnh của những lão nhi này.

Ùng ùng!

Tử Vụ Hồ Đạo Tử rốt cục ở một khắc cuối cùng cũng vọt vào U Minh thông đạo, còn ma diện do mây đen hình thành trên không trung cũng dường như vô cùng phẫn nộ, há mồm phun ra một cơn cuồng gió cuối cùng nặng nề đánh vào trên lưng cá vàng rồi mới chậm rãi nhạt dần, sau mấy hơi thở liền tản đi, bầu trời lại xanh trong, U Minh thông đạo đã hoàn toàn biến mất. Thập trưởng lão của Yêu đình cũng đều mồ hôi đầm đìa, ngã ngồi.

- Cũng may, Đạo Tử của Tử Vụ Hồ ta cũng đã tiến vào rồi, lần vào Yêu Đế các này thực sự quá quan trọng, nhiều người cầu vận may như thế, số mệnh của Yêu tộc có thể phân cho mấy người? Nói không chừng đây là lần mở ra cuối cùng trước đại kiếp nạn, nhất định phải có được...

Cá chép vàng thật sự phải chịu một kích của ma thủ, bị thương không biết có nặng hay không nhưng cũng có vẻ rất vui mừng. Cho dù như thế nào, tuy là bởi vì một kiếm đánh ra không theo lẽ thường của tu sĩ Nhân tộc mà tạo ra một đại họa không ngờ, nhưng Đạo Tử của Tử Vụ Hồ bọn họ cuối cùng cũng có thể tiến vào Yêu Đế các ở thời khắc cuối cùng. Chỉ cần có thể nhận được vận may, hành động này coi như không uổng rồi, cho dù phải nhận vài cái sẹo cũng đáng.

Chỉ có điều...

- Hắn... Bọn họ tiến vào rồi, chúng ta làm sao bây giờ đây...

Chư tuấn kiệt của các tiểu tộc vẫn còn ngơ ngác đứng ở quảng trường, nhìn bầu trời ngọc bích như mới được tẩy rửa, vẫn không tin vào mắt mình.

Không tin cơ hội mà tộc nhân hao tốn tài nguyên dùng trả giá lớn để đổi lấy cho mình, vậy mà cứ thế biến mất...

Việc Yêu Đế các mở ra xác thực là dẫn tới sự quan tâm của rất nhiều Yêu mạch, hầu như nghìn vạn Yêu tộc của mấy vạn ngọn núi lớn ở bắc câu Yêu địa, không một ai không muốn tiến vào Yêu Đế các để tranh giành vận may, nhưng Yêu Đế các quá mức đặc thù, nó tương đương với thánh địa yêu tộc. Trước đây mỗi một trăm năm mới có một tuấn kiệt trẻ tuổi kinh tài tuyệt diễm mới có tư cách vào đó mà thôi. Lần này đại môn mở rộng, chính là một cơ hội trước nay chưa từng có.

Cũng bởi vì như vậy, ngoài trừ các đại Yêu mạch hao hết tâm tư muốn đưa con cháu nhà mình vào trong đó ra, một vài Yêu tộc nhỏ khác, phàm là tiểu bối hoặc tráng niên có chút tiền đồ trong tộc, nói chung chỉ cần chưa hết tiềm lực đều sẽ không tiếc bất cứ giá nào, từ trong tay thập trưởng lão của Yêu đình đổi lấy một vị trí có thể tiến vào Yêu Đế các, vì thế thậm chí đã có hơn mười Yêu mạch phải táng gia bại sản.

Trong Tiên Tử minh của Hồ Tiên Cơ có rất nhiều yêu tu, có rất nhiều người cũng như vậy. Bọn họ cùng Hồ Tiên Cơ liên thủ đối phó với Phương Hành không hoàn toàn là bởi vì bị khuôn mặt đẹp của Hồ Tiên Cơ mê hoặc, nhiều hơn chính là muốn mượn tài nguyên và kiến thức của Hồ Tiên Cơ, giành nhiều vận may hơn cho mình. Dưới cái nhìn của bọn họ, đối phó với một đối thủ chắc chắn phải thua, lại có thể kết minh với một vị cao thủ đứng đầu Yêu mạch, thực sự đáng giá.

Nhưng mà thực tế thì vô cùng đáng sợ, bọn họ lại không ngờ rằng quyết định này cuối cùng đổi lấy cũng là...

Xôi hỏng bỏng không!

U Minh thông đạo, đã đóng lại rồi.

Yêu Đế các, không thể vào.

Không còn vận may nữa...

Tài nguyên trong gia tộc, cũng đã mất...

Thanh Khâu sơn cùng Tử Vụ Hồ nhà người ta có Nguyên Anh lão tổ dồn hết toàn lực đưa người ta vào Yêu Đế các, nhưng nhà mình lại không có...

Đám Yêu tu dã tâm bừng bừng này đã khóc không ra nước mắt, trước đó nghe nói tu sĩ Nhân tộc là nhân vật có chút bản lĩnh, nhưng không ai ngờ hắn lại dùng một kiếm làm đứt đôi vận mệnh của mình cùng với hy vọng của tộc nhân ở phía sau? Vừa nghĩ tới tộc nhân đã hao tốn vô tận tài nguyên mới đổi được cơ hội lần này, nghĩ tới cảnh tượng táng gia bại sản sau đây bọn họ liền sợ run lên, yên lặng rơi lệ.

Cho dù là Nhân tộc hay Yêu tộc, tu hành không thể xa rời tài nguyên. Đây là vấn đề thực tế ván đã đóng thuyền.

Còn bọn họ lại ở tiểu tộc, vì giành một cơ hội vùng lên thật sự có thể nói là đã lấy hết tài nguyên hoặc có thể nói là tất cả gia sản đập lên người bọn họ rồi, không tiếc bán đứng hảo hữu, rơi vào kết cục của một tên phản đồ, táng gia bại sản vì dùng số tiền lớn đổi lấy cho họ một cơ hội tiến vào Yêu Đế các, vì có được cái gì? Không phải là vì muốn nhận được vận may, quật khởi trong nay mai sao?

Nhưng bây giờ còn quật khởi cái rắm gì?

Ngay cả cơ hội tiến vào Yêu Đế các cũng không có!

Những tài nguyên và cái giá cao đã phải trả chẳng lẽ còn có thể đòi lại hay sao?

Cũng vào lúc này, những Yêu tu của tiểu tộc rốt cục đã hiểu ra ánh mắt khinh thường mà lúc đó tu sĩ nhân tộc nhìn về phía bọn họ. Mình đi chọc vào hắn làm cái gì, Hồ Tiên Cơ người ta có Thanh Khâu sơn hỗ trợ sau lưng, Đạo Tử của Tử Vụ Hồ cũng có Yêu mạch lớn làm chỗ dựa, cho dù thông đạo bị chặt đứt người ta cũng có thể cứng rắn xông vào, nhưng còn mình... mình mắt mù dây vào làm gì chứ...

- Yêu Đế các đã đóng cửa... đã đóng cửa rồi?

Trong sự bi thương bỗng nhiên có một giọng nói dường như không muốn chấp nhận thực tế vang lên.

Giọng nói này so với những Yêu tu của tiểu tộc khác đang bi thương còn càng bi phẫn hơn, bởi vì y là một trong bát mạch Cổ Yêu của Cửu Đầu Tiểu Thánh trong Sư tộc U Minh sơn, một trong tuấn kiệt của yêu địa, lúc này thình lình cũng bị ngăn ở bên ngoài U Minh thông đạo...

Cửu Đầu Tiểu Thánh của Sư tộc U Minh sơn lúc này toàn bộ cũng đều thất hồn lạc phách, liều mạng rống lớn, cho tới lúc này cũng không thể tin được mình đã không thể tiến vào Yêu Đế các. Tuy U Minh sơn bọn họ cũng có Nguyên Anh lão tổ, thậm chí tu vi của Cửu Đầu Đại Thánh còn thông thiên, không hề yếu hơn khi so với lão tổ tông của Thanh Khâu sơn cùng Tử Vụ Hồ, nhưng Cửu Đầu Đại Thánh cũng đã gần ba nghìn tuổi rồi.

Tính theo thọ nguyên của người bình thường thì đây đã coi như một lão nhân trăm tuổi, tinh lực không chống đỡ nổi, khí huyết khô kiệt, bình thường ở trong tộc đều rất ít khi lộ diện, lần này cũng không tới Yêu đình quan sát nghi thức tế lễ, đương nhiên cũng không có ai xuất thủ giúp y tiến vào.

Chương 548: Tự mình chuốc lấy cực khổ

- Không thể nào, điều đó không thể, ta là Cửu

Đầu Tiểu Thánh, ta là người có tư cách tranh đoạt tạo hóa mạnh nhất, ta sao có thể ngay cả Yêu Đế các cũng không thể vào? Ta không thể bị lưu ở bên ngoài… ta không tin, Vân Văn trưởng lão, người mau mở Yêu Đế các lần nữa đưa ta vào, lão tổ tông nói nhất định muốn ta đoạt được tạo hóa lớn nhất, ông ấy thậm chí còn nói cho ta biết phương pháp….

Cửu Đầu Tiểu Thánh liều mình kêu lớn, dường như sắp phát điên, la to với một vị trưởng lão Yêu đình đi ra từ đám người U Minh sơn.

Mà trưởng lão kia sau khi thở dốc mấy hơi đột nhiên nhảy dựng lên, lách người liền vọt tới trước mặt Cửu Đầu Tiểu Thánh, đưa tay đánh qua. Cửu Đầu Tiểu Thánh dưới trạng thái điên cuồng thậm chí không thể tự bảo vệ mình trước một chưởng này, trực tiếp bị đánh bay xa vài chục trượng, sau đó trưởng lão này chỉ vào y, mắng lên:

- Ngươi cũng biết lão tổ tông mất bao nhiêu công sức sao, lão nhân gia là muốn cho ngươi tiến vào Yêu Đế các, lấy được đại tạo hóa để tới Thần Châu tu hành, đợi khi đại kiếp đến có thể dẫn tộc nhân tạo ra một con đường sống, nhưng ngươi thì sao? Ngươi thì thế nào? Ngươi sinh sự từ việc không đâu, chộn rộn liên quan tới tiện nữ nhân Thanh Khâu sơn? Bây giờ cơ hội thật tốt trước mắt bị mất đi rồi, ngươi làm sao xứng đáng với lão tổ tông, làm sao xứng đáng với sự ký thác của tộc nhân đối với ngươi…

Nói tới cuối cùng, ông ta đã không nhịn được, lại xông tới quất bay Cửu Đầu Tiểu Thánh một lần nữa.

- Là ta sai rồi, ta có lỗi với lão tổ tông… Ta… ta cũng không nghĩ sẽ như thế…

Cửu Đầu Tiểu Thánh tâm thần không ổn định, dường như đã bị tổn thương đạo tâm, quỳ trên mặt đất khóc rống lên.

Trưởng lão này đưa bàn tay lên, nhưng thấy dáng vẻ tâm thần không ổn của Cửu Đầu Tiểu Thánh lại không đành lòng đánh tiếp. Trên thực tế, chuyện Cửu Đầu Tiểu Thánh liên thủ với Hồ Tiên Cơ bọn họ cũng biết, thậm chí còn âm thầm có âm mưu, cảm thấy chuyện này có lợi với U Minh sơn mới không ngăn cản, chỉ là không ngờ, một đại cục như thế bây giờ lại trở thành kết cục thế này?

- Cô Nhận sơn, các ngươi… các ngươi phải bồi thường tổn thất của U Minh sơn chúng ta!

Đại trưởng lão Yêu đình xuất thân U Minh sơn này một bụng oán khí không chỗ phát tác, bỗng nhiên quay đầu hung dữ quát to với

Lăng Kiếm trưởng lão cũng là một trong thập đại trưởng lão Yêu đình, lại muốn phát tác lửa giận trên người Cô Nhận sơn.

Một đám tiểu tộc nghe ông ta hét lớn cũng nhìn chằm chằm về phía trưởng lão xuất thân từ Cô Nhận sơn.

Dù sao kẻ cầm đầu hại bọn họ không cách nào tiến vào Yêu Đế các chính là người Cô Nhận sơn, thậm chí còn có xưng hào tiểu tổ!

Trưởng lão xuất thân từ Cô Nhận sơn vừa mới điều tức xong, lúc này thấy trưởng lão U Minh sơn quở trách liền muốn chế giễu lại, nhưng không nghĩ tới đúng lúc đó lại có một luồng sát khí dày đặc từ trên trời giáng xuống, một đóa kim vân rơi giữa không trung, thân hình lão tổ Bằng Ngũ Cô Nhận sơn như ẩn như hiện trong mây, thanh âm hàm chứa phẫn nộ nói:

- U Minh sơn các ngươi muốn Cô Nhận sơn chúng ta phải bồi thường?

Trưởng lão xuất thân U Minh sơn này dù sao cũng chỉ là Kim Đan đại thừa, nhất thời thu lại khí thế.

Bằng Ngũ lại quát lạnh:

- Cô Nhận sơn ta cùng U Minh sơn luôn hòa thuận, không cừu không oán. Thời điểm Cửu

Thánh lão tiên nhân đại thọ ba ngàn tuổi, tộc ta còn từng dâng lên hậu lễ để bày tỏ kính ý! Nhưng U Minh sơn các ngươi thì thế nào? Để mặc tiểu bối liên thủ với Thanh Khâu sơn, thầm nghĩ muốn đối địch với hậu duệ Tà Vương Cô Nhận sơn ta, người làm trưởng bối như các ngươi có từng ngăn cản chưa?

Vị đại trưởng lão Yêu đình xuất thân U Minh sơn bị Bằng Ngũ quát hỏi khiến tâm thần bị đoạt, nhất thời không nói ra lời.

Mà Bằng Ngũ vừa quát lạnh, ánh mắt lại lạnh lùng quét qua tuấn kiệt cùng tộc nhân có thần sắc khác nhau của bọn hắn:

- Còn bao gồm cả các ngươi nữa, trước đó vốn không có thù hận, nhưng các ngươi lại muốn trợ giúp công chúa Thanh Khâu sơn đối phó với tiểu bối Cô Nhận sơn chúng ta? Hừ, các ngươi đều thấy lợi là làm, muốn đi giúp Thanh Khâu sơn, Cô Nhận sơn ta cũng không quan tâm, các ngươi muốn là địch với tiểu bối trong tộc ta, đó là chuyện giữa đám tiểu bối các ngươi, coi như tiểu bối tộc ta thua, lão phu cũng sẽ không vì thế mà hận các ngươi, nhưng bây giờ bọn tiểu bối trong tộc các ngươi không đủ bản lĩnh, thua tiên cơ, các ngươi cũng có mặt mũi muốn Cô Nhận sơn chúng ta bồi thường sao?

Dưới sự quát tháo của ông ấy, trong lúc nhất thời toàn bộ đều tĩnh mịch, không ai nói ra lời nào.

Bằng Ngũ lại hét lên:

- Là nhóm tộc nhân các ngươi chủ động đánh cuộc, thua tới mất cơ hội tiến vào Yêu Đế các, không có duyên với tạo hóa, đúng là đáng đời!

Nói tới đây, tay áo ông ấy khẽ vung lên, chỉ về phía Cô Nhận sơn, quát lạnh:

- Cô Nhận sơn ở chỗ này, các ngươi ai dám tới đòi bồi thường, lão phu chờ các ngươi tới, chỉ cần các ngươi có thể chuẩn bị tốt để trở thành kẻ địch với Cô Nhận sơn!

Một tiếng cuối cùng nộ khí thông thiên, âm thanh chấn động ngàn dặm giống như lôi âm.

Trưởng lão xuất thân U Minh sơn, thậm chí cả đám tu sĩ tiểu tộc đều không biết nói gì, đúng vậy, bọn họ vô ý thức muốn hận Cô Nhận sơn, nhưng trong lòng cũng loáng thoáng cảm thấy hận ý này có chút danh bất chính ngôn bất thuận. Dù sao mình cùng Cô Nhận sơn không thù không oán, là do tiểu bối nhà mình muốn đối phó với tiểu tổ nhà người ta mới rước lấy họa này, làm sao có thể trách tội?

Muốn mạnh mẽ tìm Cô Nhận sơn gây phiền phức, chỉ sợ không thể nói đạo lý.

Tuy Yêu tộc không thích nói đạo lý, chỉ ưa thích thực lực, nhưng vô luận nhìn từ góc độ nào thì Cô Nhận sơn cũng không phải quả hồng mềm.

- Thanh Lân trưởng lão, việc này… ngươi có muốn giải thích gì không?

Trưởng lão U Minh sơn bị Bằng Ngũ răn dạy một phen, nói không ra lời, nhưng trong tim vẫn mang oán hận. Cuối cùng ánh mắt nhìn về phía trưởng lão Thanh Khâu sơn, nghiến răng nghiến lợi, phẫn nộ hét, mà Yêu tu bỏ lỡ tạo hóa Yêu Đế các bị trưởng lão Yêu đình xuất thân U Minh sơn nhắc nhở cũng mang ánh mắt oán hận nhìn về phía tộc nhân Thanh Khâu sơn…

- Thanh Khâu sơn, tộc ta tổn thất tạo hóa, ngươi muốn bồi thường thế nào cho ta?

- Việc này… đều do công chúa Thanh Khâu sơn các ngươi gây nên, các ngươi ít nhất phải chịu hơn phân nửa trách nhiệm!

…

…

- Mẹ nhà nó, tiểu thổ phỉ nhà ngươi thật có gan, vậy mà lại nghĩ ra biện pháp như thế… ha ha ha ha…

Mà trong pháp thuyền lúc này, Đại Kim Ô đang cười dài, cánh to vỗ bành bạch sau lưng Phương Hành, lại hưng phấn cùng sùng bái nhìn hắn, dáng vẻ buồn nôn dường như muốn xông lên nắm tay Phương Hành, nhưng trong tay Phương Hành còn cầm hắc sắc cự kiếm hung thần ác sát, sợ tiểu khốn kiếp này tức giận bổ mình một kiếm mới không dám lỗ mãng.

- Ta nói chỉ là đột nhiên nghĩ ra ngươi có tin không?

Phương Hành tháo mặt nạ xuống, lần này ngược lại không bị thương tổn gì. Dù sao sau khi lấy được Thái Thượng Bất Tử Kinh của Kim Ô, thân thể hắn kiên cố thêm một bậc, ngay cả thương tổn còn sót lúc trước cũng đều đã phục hồi, không còn yếu ớt như lần trước. Đương nhiên, mượn sức mạnh bên ngoài cuồng bạo như thế, ảnh hưởng đối với nhục thể của hắn cũng không nhỏ, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

- Ai da… Dáng vẻ vừa rồi của ngươi rất uy phong…

Ô Tang Nhi cũng ở bên cạnh dùng khăn lau mồ hôi trên trán cho hắn, có chút ngượng ngùng nói ra.

Trước đó nàng cũng không lải nhải, vẫn cho rằng chỉ cần đi vào Yêu Đế các, dưới sự vây công do Hồ Tiên Cơ suất lĩnh, bọn họ đều phải bị dồn tới chân tường. Đừng nói là lấy tạo hóa, chỉ sợ an ổn ra ngoài cũng khó khăn, bởi vậy trong lòng cũng có chút trách Phương Hành quá quật cường, không chịu cúi đầu với Hồ Tiên Cơ, chỉ là dù thế nào cũng không nghĩ tới vấn đề này lại được giải quyết sau khi tiến vào Yêu Đế các.

Hồ Tiên Cơ này một lòng nghĩ muốn đấu pháp với bọn hắn trong Yêu Đế các, chỉ là không thể tiến vào thì làm sao có thể đấu?

Chuyện phát triển quả thật nằm ngoài dự đoán của nàng.

- Hừ, tiểu tổ ta trước kia đã coi thường ngươi rồi, thật là có mấy phần bản lĩnh!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương ngồi ở một bên, nhịn nửa ngày mới dùng tư thế đại thiên kiêu cao ngạo quay đầu nói với Phương Hành một câu.

Phương Hành ho hai tiếng, trừng mắt, liếc nhìn Đại Kim Ô nói:

- Thay ta giáo huấn hắn!

Đại Kim Ô lập tức quay lại đập một cánh vào trên đầu Tiểu Bằng Vương, quát:

- Sao lại nói chuyện với tiểu tổ như thế?

- Khà khà khà khà…

Tâm tình Ô Nhất Điển cũng buông lỏng, ở bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác.

Tiểu Bằng Vương buồn bực nhấc chân đạp Ô Nhất Điển nằm trên mặt đất, mắng:

- Cười ông nội nhà ngươi!

- Bộp!

Phía sau bị Đại Kim Ô đánh một cái, Tiểu Bằng Vương giận dữ nói:

- Lại có chuyện gì?

Đại Kim Ô trừng mắt giáo huấn:

- Ông của hắn chính là cha ta, ngươi có ý kiến gì không?

Tiểu Bằng Vương đuối lý, lại bị mối quan hệ của bọn họ tới quấn, tức giận xoay người không nói.

Ngược lại là Ô Tang Nhi ở bên cạnh vội vàng khuyên can:

- Được rồi được rồi, đừng bắt nạt hắn nữa. Tiểu Đại Bằng, ngươi cũng đừng bắt nạt biểu ca của ta, nếu không sau này họ có ăn hiếp ngươi ta cũng sẽ không che chở nữa đâu. Hiện giờ mặc dù không có nguy hiểm nhưng Cửu Tử Minh Thương Lan Hải vẫn không biết thế nào, chúng ta vẫn phải cẩn thận. Mặt khác, Căn bá cho chúng ta ba đạo quyết, cũng chỉ cách cho chúng ta tìm ra, với lại Căn bá còn nói trong Yêu Đế các có cây Nhất Muội Tinh Hồn thảo, có thể trị được chứng điên của biểu ca, chúng ta cần phải tìm ra. Ngoài ra còn có vận mệnh của hắn nữa, nếu có thể nắm trong tay thì tốt hơn, đây chính là cơ hội vạn năm khó gặp…

Nàng vừa mới mở miệng liền nói không ngừng, Phương Hành cùng Đại Kim Ô đều phải bịt lỗ tai ngồi xổm xuống.

Ô Tang Nhi tức giận, dậm chân nói:

- Lời nói của ta hai người các ngươi có nghe không…

Phương Hành hữu khí vô lực nói:

- Nghe được…

Đại Kim Ô cũng than thở nói:

- Thật nghe được rồi…

Ô Tang Nhi chống nạnh nói:

- Lại chê ta nói nhiều đúng không? Ta là có ý tốt, chúng ta dù sao đã vào Yêu Đế các rồi…

Vẻ mặt Phương Hành đau khổ nhìn về phía Ô Tang Nhi, nói:

- Thật nghe được rồi…

Ô Tang Nhi im lặng, không thể làm gì khác hơn là nói:

- Vậy đầu tiên chúng ta đi đến chỗ nào trong này?

Phương Hành đáp:

- Dưỡng thương…

Ô Tang Nhi bị dọa giật mình:

- Ngươi bị thương rất nặng à? Kịch liệt không? Cần dưỡng bao lâu?

Phương Hành thấy nàng hỏi không ngừng, vội vàng nói:

- Không nặng, chỉ nửa canh giờ là ổn!

Lúc này Ô Tang Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Vậy là tốt rồi, sau khi ngươi chữa khỏi vết thương, chúng ta đi tới đâu đầu tiên?

Trong lúc vô tình nàng lại xem Phương Hành là người đáng tin cậy, lời vừa ra khỏi miệng, Kim Sí Tiểu Bằng Vương cùng Ô Nhất Điển đều dựng lỗ tai, xoay đầu lại chăm chú lắng nghe, nghe được lời của Phương Hành liền vui vẻ, giống như nghĩ tới chuyện vui, cười híp mắt nói:

- Sau khi chữa khỏi thương thế à… Hắc hắc, lão Kim, ngươi nói mình phải làm gì?

Đại Kim Ô nhảy dựng lên, vỗ cánh kêu to:

- Chuyện đó còn cần phải nói sao?

Chương 549: Oan gia ngõ hẹp

Mà lúc này pháp thuyền cũng đã xuyên qua vô tận loạn lưu, ngừng rung động dữ dội, dường như đã tới được một chỗ nhẹ nhàng. Mọi người đều biết đã vào trong Yêu Đế các, liền từ trong pháp thuyền nhìn ra bên ngoài, thình lình nhìn thấy một chỗ vô cùng kỳ dị, chung quanh vậy mà không có mặt trời không có trăng, giống như như là một vùng tinh không, xung quanh là từng vùng tinh không bị tàn bá, bay loạn.

Trong Yêu Đế các này không phải thiên địa bình thường mà giống như tinh không hỗn loạn.

- Nơi này chính là Yêu Đế các sao? Thật đẹp mắt…

Ô Tang Nhi là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng bực này, nhìn thấy lại như có chút ngây dại.

- Mặc dù đẹp nhưng lại là từng bước hung hiểm. Cô Nhận sơn chúng ta có pháp điển do tiền bối để lại, nói rằng Yêu Đế các này vốn là một vùng tinh không bị tàn phá, không ngày không đêm, chỉ có sơn mạch tàn phá cùng tồn tại với hư không vô tận, che kín loạn lưu trong không trung. Với tu vi của chúng ta, đụng phải nó chính là cái chết, nhưng vô tận tạo hóa cũng được lưu giữ ở chỗ này!

Lúc này Tiểu Bằng Vương bỗng nhiên mở miệng nói, sắc mặt trịnh trọng.

Ở Cô Nhận sơn bọn họ có bút ký do tiền bối trong bộ tộc từng tiến vào Yêu Đế các lưu lại, trong bút ký ghi chép cảnh tượng trong Yêu Đế các, cũng coi như lưu lại cho hậu bối ngày nào đó tiến vào Yêu Đế các tìm kiếm manh mối tạo hóa. Cũng không chỉ Cô Nhận sơn có, mấy đại yêu mạch khác, phàm là từng có tộc nhân tiến vào Yêu Đế các đều lưu lại ghi chép dạng này.

Hồ Tiên Cơ có thể lôi kéo nhiều đồng minh như vậy cũng có liên quan tới những ghi chép liên quan tới chỗ có tạo hóa này.

Dạng manh mối này, kỳ thật Phương Hành cùng Đại Kim Ô, Ô Tang Nhi cũng có, là do Căn bá cho ba người bọn họ. Ở bên cạnh Căn bá trong Phù Tang sơn một tháng, Căn bá lần lượt truyền thụ cho ba người họ một bộ pháp môn. Chính khi bọn họ cảm giác pháp môn này huyền ảo vô tận, lão già Căn bá chết tiệt lại nói cho bọn họ, lão chỉ truyền thụ một số phần da lông bên ngoài thôi, tạo hóa chân chính ở ngay trong Yêu Đế các.

- Trước tiên tìm một nơi trị thương đã!

Trước tiên Đại Kim Ô khống chế pháp thuyền tìm một khối đá cỡ trung hạ xuống.

Nói là một khối đá cỡ trung nhưng cũng là một ngọn núi nhỏ, điều khiến người ta cảm thấy quỷ dị chính là, ở chỗ vô thiên vô địa này lại có linh khí dồi dào. Trên núi nhỏ lơ lửng trong hư không này sinh trưởng một số linh dược hiếm thấy ở ngoại giới, mọi người tuy vô cùng khiếp sợ nhưng vẫn lấy đại cục làm trọng, tìm một chỗ núi lõm để Phương Hành tiến hành trị thương.

Mấy người khác liền phân bốn góc hộ pháp cho Phương Hành.

Nhưng cũng may, thời gian bọn họ tiến vào muộn hơn so với người khác một chút, chỉ tiến vào chậm hơn mấy hơi thở liền kéo ra khoảng cách cực xa, bởi vậy bọn họ cũng không lo lắng sẽ gặp phải địch nhân trong thời gian ngắn.

Nói thật, tuy Phương Hành dùng một kiếm đã diệt sạch Tiên Tử minh của Hồ Tiên Cơ, nhưng đối thủ trong bóng tối của họ còn không ít. Nói tới đầu tiên là phe Hắc Mộc Lĩnh cũng có mấy tên tiểu bối tiến vào, mà Đạo Tử có danh xưng “Si Nhân” của Thái Thạch gia cũng tiến vào Yêu Đế các, như vậy khó đảm bảo sẽ không phát sinh chuyện va chạm, trừ bọn họ ra còn có Cửu Vương Tử Thương Lan Vương là đáng sợ nhất.

Với thực lực của Đại Kim Ô, ở Yêu địa được xem là cao thủ nhất nhì trong tiểu bối Yêu địa, nhưng lúc đó lại không chịu nổi ba chưởng của Cửu Vương Tử này, có thể thấy người này hung diễm thế nào. Đương nhiên, sau chuyện đó Đại Kim ô cũng tự biện giải cho mình, gã không đỡ được thương pháp của Cửu Vương tử, nhưng nếu thoát thân thì hắn ta không làm gì được mình, việc này phải trách tiểu thổ phỉ, năm đó đã yêu cầu mình luyện tốt khả năng chạy trốn…

Thời gian cũng không lâu, thương thế của Phương Hành khôi phục nhanh hơn so với tưởng tượng của hắn, khoảng chừng hai nén hương liền gần như hoàn toàn khôi phục. Chỉ là tự nghĩ trong thời gian ngắn không thể tiếp tục sử dụng Thanh Hồ Quỷ Diện, đương nhiên hắn bây giờ cũng không thể dùng được nữa, bởi vì, còn lại một viên tiên tinh nhỏ nhưng thời điểm dùng kiếm chém pháp thuyền đã bị hắn tiêu hao sạch, hiện giờ Thanh Hồ Quỷ Diện chỉ có thể nhìn chứ không thể dùng.

Phá quan mà ra rồi liền thương lượng với đám người Đại Kim Ô một chút, chuẩn bị nghiên cứu tất cả manh mối trên tay mình. Sau khi kết luận được nơi giấu tạo hóa trong thiên địa này, lông mày Phương Hành khẽ giật, sức mạnh thần hồn của hắn mạnh nhất liền cảm nhận được một chút, ngẩng đầu nhìn về một nơi, nhất thời tâm thần khẽ động, trong nháy mắt trở nên vui vẻ…

- Vèo…

Dường như không kịp nói thêm gì, Phương Hành liền nhảy lên vọt về phía không trung.

Bọn người Đại Kim Ô cùng Ô Tang Nhi thấy thế, cho rằng hắn có phát hiện cũng vội vàng đi theo phía sau.

Nhưng không nghĩ, Phương Hành xông lên trong vòng mười dặm, phía trước đã thấy một nữ tử quần áo rách nát nỗ lực phi độn tới. Nhưng nàng ta phi độn lung la lung lay, dường như đã bị thương, đang muốn tìm chỗ trị thương, cách bọn Phương Hành một ngọn núi. Dù sao xung quanh nơi này linh khí dồi dào nhất, đến lúc này liền đối mặt với đám người Phương Hành.

- Là ai?

Nữ tử này thấy Phương Hành liền thay đổi sắc mặt, quay đầu liền chạy.

Còn Phương Hành lại cười ha ha, nhanh chân truy đuổi.

Nữ tử bay tới đoạn sơn mạch này là Hồ Tiên Cơ, thì ra nàng ta bị lão tổ Nguyên Anh Thanh Khâu sơn cứng rắn đẩy vào thông đạo làm pháp tướng bị hao tổn, đưa tới Yêu Đế các này. Chỉ là không có pháp thuyền đặc chế thủ hộ, cho dù nàng dùng hết tất cả pháp khí phòng ngự, còn có được một lớp khí hộ thể của lão tổ, nhưng dưới thông đạo U Minh quỷ dị vẫn bị thương không nhẹ.

Thêm nữa, thời điểm nàng bị lão tổ Nguyên Anh Thanh Khâu sơn đưa vào lại chênh lệch với Phương Hành không xa, cho nên khoảng cách hai bên rất gần, lúc này nàng ta nóng lòng tìm chỗ chữa thương liền đụng phải mấy người Phương Hành. Trong lúc nhất thời bị dọa tới hoa dung thất sắc, không nói một lời liền quay đầu bỏ chạy, chỉ là đã bị Phương đại gia nhìn thấy, làm sao có thể dễ dàng để nàng thoát?

- Hồ ly lẳng lơ, ngươi chạy đi đâu?

Phương Hành cười ha ha, phía sau mở ra hai kim sí quấy động phong vân, đuổi về phía Hồ Tiên Cơ.

- Hử? Con mụ này cũng tiến vào rồi sao? Muốn trốn trước mặt Đại Kim gia sao?

Đại Kim Ô cũng kêu to, “vèo” một cái liền xông thẳng tới, nhìn ra Hồ Tiên Cơ bị thương, muốn ra sức đánh hồ ly này.

Hồ Tiên Cơ vốn bị trọng thương làm sao có thể đào tẩu trước mặt Đại Kim Ô nhanh như quỷ, đành trơ mắt nhìn tên này bắt lại. Nhưng đột nhiên Hồ Tiên Cơ lại trở nên hung ác, quát chói tau:

- Thật sự cho rằng ta có thể bị ép sao?

Cắn răng trợn mắt, vậy mà lại cố nén thương bắn ra một đạo pháp quyết, cùng lúc đó, một luồng hỏa màu đỏ được tế lên, không trung lại biến ảo, trở thành một con hoả giao ba đầu dài hơn mười trượng, có râu dài, mở rộng miệng trên không trung lao thẳng về phía Đại Kim Ô, quanh người hừng hực Xích Diễm, cực kỳ đáng sợ. Còn Hồ Tiên Cơ sau khi tế lên Hoả Tiên lại xoay người bỏ chạy.

Nàng cũng xem như đủ nhẫn tâm, vậy mà không đau lòng dùng một huyền khí để cắt đuôi kẻ địch, cho mình thời cơ tranh thủ đào tẩu.

- Ai u, hồ ly này muốn chơi cái mạng với ta à…

Đại Kim Ô cười to, không hề sợ hãi, trực tiếp vươn song trảo cứng rắn tiến về phía hoả giao kia.

Tên này từ sau khi có được Thái Thượng Bất Tử Kinh lại càng ngày càng ưa thích cường ngạnh phản kháng bằng thân thể, bình thường ít khi thi triển pháp thuật.

Mà Phương Hành chỉ chậm hơn gã một chút lại cười lạnh một tiếng, không để ý tới hoả giao, trực tiếp vỗ hai cánh xông lên trước, trong tay cầm hắc sắc cự kiếm, anh dũng hung hăng, chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân liền huyễn hoá chuyển dời, chỉ trong chốc lát liền tới trên đỉnh đầu Hồ Tiên Cơ, hắc sắc cự kiếm trong tay trảm xuống dưới.

- Để ta chơi với ngươi!

Hồ Tiên Cơ thấy không còn hi vọng trốn thoát thì sắc mặt như tro tàn, lại cắn răng kết pháp ấn.

Có điều bây giờ thương thế của nàng thật sự quá nặng, kết thành một ấn pháp, linh lực trong cơ thể phản phệ, không chỉ không thi triển ra pháp thuật lợi hại mà còn tạo ra thương thế nặng hơn, thân thể mềm mại chấn động, phun ra một ngụm máu tươi.

- Hử?

Phương Hành nhìn thấy, hắc sắc cự kiếm lệch sang bên cạnh, chém sượt qua. “Ba” một tiếng, cạnh kiếm quất vào trên ngực Hồ Tiên Cơ, hồ ly này nhất thời thương tổn càng thêm nặng, cả người giống như bươm bướm lung lay bay về phía sau, đâm vào trên một khối sơn nham lơ lửng cách đó không xa, lại phun một ngụm máu, cố bò lên trên, lông mi khẽ động.

Mà Phương Hành lại trực tiếp chạy tới, hắc sắc cự kiếm đặt trên cái cổ non mềm trắng mịn, quát:

- Còn muốn trốn sao?

Hồ Tiên Cơ đã không có sức lực phản kháng, buồn bã nở nụ cười, chậm rãi nhắm mắt lại.

Đứng trước cảnh này, nàng ta vậy mà lại không muốn nói thêm một câu!

- Câm điếc sao? Ta đang hỏi ngươi đó!

Phương Hành nhất thời tức giận, cầm kiếm vỗ vỗ gương mặt của nàng:

- Mau nói, ngươi vào đây như thế nào, những người khác đâu?

Hồ Tiên Cơ vẫn không nói lời nào, sắc mặt xám xịt, trầm mặc không nói.

Phương Hành:

- Nếu không nói ta sẽ cởi y phục của ngươi…

Hồ Tiên Cơ đột nhiên mở to hai mắt, vô cùng phẫn nộ nhìn Phương Hành.

Phương Hành vừa trừng mắt vừa tiến tới gần người, chân tay lóng ngóng cởi quần nàng:

- Ta phải cởi y phục ngươi ra…

- Dừng tay!

Hồ Tiên Cơ rốt cục cũng mở miệng, lạnh giọng hét lớn, thanh âm run rẩy, trong ánh mắt lộ ra sự sợ hãi.

Chương 550: Hồ Tiên Cơ chịu thua

- Ai? Ta còn chưa cởi, tại sao ngươi lại lên tiếng?

Phương Hành có chút bất đắc dĩ thở dài, lại thấy sắc mặt của Hồ Thiên Cơ chợt biến thành màu đen, nghe khẩu khí của tên khốn kiếp này nào muốn ép mình mở miệng chứ, phá xiêm y của mình mới là mục đích căn bản nhất đi? Xem ra ở trước mặt hắn giở tính trẻ con quả thực không thỏa đáng, loại người này trong lòng căn bản không có hai chữ “liêm sỉ”, đối với một nữ tử yêu thân như ngọc như mình chắc chắn là điều kinh khủng nhất.

- Nếu đã rơi vào trong tay ngươi thì còn có thể nói được gì? Chỉ có thể hận tiểu quỷ ngươi hạ thủ quá ác độc, ngươi có biết một kiếm kia của ngươi đã cắt đi hy vọng tương lai của bao nhiêu Yêu mạch không? Ngay cả Thanh Khâu sơn ta cũng bởi vì một kiếm này của ngươi mà lâm vào đường cùng... quên đi, nếu ngươi không sợ Yêu đình phạt ngươi thì cứ lấy đầu bọn ta đi, Hồ Tiên Cơ ta một khi đã thất thủ cũng sẽ nhận thua, mặc cho ngươi xử trí!

Trong ánh mắt của Hồ Tiên Cơ còn chưa tiêu tan sự tức giận miễn cưỡng mở miệng, dáng vẻ chấp nhận số phận.

Chỉ có điều biểu hiện chấp nhận số phận nhưng trong lời nói lại vẫn đang âm thầm uy hiếp Phương Hành, không biết đang có ý gì.

- Mặc ta xử trí?

Con ngươi Phương Hành đảo một vòng, cười lạnh nói:

- Được, trước tiên ta lột xiêm y của ngươi...

Phương Hành cười hắc hắc, xông tới phía trước.

Hồ Tiên Cơ giận dữ lại kinh hãi, vội vàng quát to:

- Rốt cục ngươi muốn làm gì?

Phương Hành nói:

- Ta nhìn ngươi còn chưa phục, cho nên trước tiên lột xiêm y của ngươi rồi lại tính...

- Tên khốn kiếp này sao lại dám nghĩ tới việc lột xiêm y của ta...

Hồ Tiên Cơ sợ tới mức mồ hôi đầy mình, nàng ta nhìn ra được Phương Hành không nói đùa, mắt thấy móng vuốt của tên khốn kiếp này sắp chạm tới xiêm y của mình, vừa chật vật lui người về phía sau, vừa hoảng sợ kêu to về phía xa:

- Lăng Thiên, Tiểu Bằng Vương, các ngươi nhanh tới cứu ta... trước đây chúng ta tình như tỷ đệ, bây giờ ngươi... Ngươi thực sự nhẫn tâm nhìn ta bị khi nhục sao!

Phương Hành quay đầu lại nhìn thoáng qua, đã thấy mấy người Ô Tang Nhi, Tiểu Bằng Vương cũng đã bay tới, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ thở dài, tạm thời ngừng tay. Còn hai người Ô Tang Nhi cùng Tiểu Bằng Vương cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Hồ Tiên Cơ, cảnh tượng này ngoài dự liệu của bọn họ. Nhìn toàn thân Hồ Tiên Cơ tổn thương cũng đã ngầm đoán được gì đó, nhất thời thấy vận mệnh thật nực cười.

Cho dù bọn họ có thông minh như thế nào thì cũng không thể đoán được nửa canh giờ trước Hồ Tiên Cơ còn nắm trong tay số mệnh của tất cả mọi người họ, chỉ chờ các nàng nhận thua, nhưng mà sau nửa canh giờ, nàng ta lại trở thành tù nhân của Phương Hành?

Còn sắc mặt của Tiểu Bằng Vương thì cổ quái nhìn Phương Hành một cái, tựa như muốn nói cái gì đó, chỉ là trong chốc lát không biết nên nói như thế nào.

- Được rồi, huyền tôn nhi, đừng nói tiểu tổ tông không chiếu cố ngươi đấy, nào, tìm nơi yên tĩnh ngủ với hồ ly lẳng lơ này đi...

Phương Hành phất tay ném ra Khốn Tiên tác trói Hồ Tiên Cơ lại, quay đầu nói với kim sí Tiểu Bằng Vương.

Nhất thời sắc mặt của Hồ Tiên Cơ đại biến, ánh mắt tựa như cầu cứu nhìn về phía Tiểu Bằng Vương.

Sắc mặt của Tiểu Bằng Vương cũng tái xanh, qua một lát lại không lên tiếng, nhưng rõ ràng cũng không để ý đề nghị hảo tâm của Phương Hành.

Phương Hành bất đắc dĩ, lại kêu với Đại Kim

Ô:

- Lão Kim, đừng dày vò con rắn nhỏ kia nữa, ngươi qua đây ngủ với nàng ta đi...

Đại Kim Ô vừa giải quyết con hỏa giao xong, đang quấn trên móng vuốt mình làm cho một con hỏa giao bị luyện chế thành một cái vòng tay trên móng vuốt của mình, nghe vậy thì nhìn về phía này, lắc đầu liên tục:

- Không ngủ, không có tâm tình. Lần trước Đại Kim gia ta bị lão tiểu thiếp bọ cạp kia tính toán ở trên giường, bây giờ còn có bóng ma trong lòng, qua một thời gian ngắn nữa rồi lại nói.

Nhất thời Phương Hành hết chỗ nói, nghĩ thầm hai người này đều không có tinh thần!

- Ta ngủ...

Xa xa, Ô Nhất Điển rốt cục chạy tới. Đầy mặt mừng rỡ, gân giọng kêu to.

- Bịch!

Tiểu Bằng Vương không nói tiếng nào đã đạp một cước ra ngoài, Ô Nhất Điển nhất thời bay lên không trung rồi dính vào trên một khối vẫn thạch, kêu rên liên hồi.

- Không có ai bằng lòng ngủ với ngươi, thật đáng thương...

Phương Hành tiếc hận nhìn Hồ Tiên Cơ một cái, lắc đầu nói:

- Trước tiên ta lột xiêm y của ngươi đã!

- Lại lột xiêm y!

Quả thực Hồ Tiên Cơ khóc không ra nước mắt, đến lúc này, nói trong lòng không hoảng hốt là không thể nào. Dù sao nàng biết rõ ưu thế của mình ở đâu, lúc mới gặp Phương Hành liền cho rằng hắn có ý với mình, lúc này rơi vào trong tay của hắn còn thật sự lo sẽ gặp phải tình huống đó. Nếu bị hắn phá hủy thân thể, vậy mình không chỉ bị ảnh hưởng lớn về danh tiếng, về sau cũng rất khó phát huy ưu thế.

Dưới tình huống như vậy, nàng thậm chí tình nguyện bị tên khốn kiếp này đâm hai kiếm cũng không muốn bị hắn phá hủy thân thể. Chỉ là lúc này nàng cũng nhìn ra Tiểu Bằng Vương lúc trước mình gửi gắm hy vọng bây giờ lại không thể giúp mình được, trong sự kinh hoàng không thể làm gì khác hơn là cầu cứu Ô Tang Nhi, bi phẫn nói:

- Tang Nhi, chúng ta cũng đã là tỷ muội tốt nhiều năm, ngươi nhẫn tâm nhìn hắn làm nhục ta à?

Sắc mặt của Ô Tang Nhi có chút không đành lòng, chần chừ mở miệng:

- Phương đại ca...

Phương Hành khoát tay chặn lại, nói:

- Không cần nói nữa, nàng ta đã rơi vào tay của chúng ta mà vẫn còn muốn đùa giỡn chúng ta, không còn cách nào nữa nhưng vẫn không chịu cúi đầu nhận thua với chúng ta, ngày hôm nay tiểu gia ta không ngủ nàng ta là không thể... trước tiên lột xiêm y!

Nói rồi chà xát hai tay, đi về phía trước.

Rốt cục Hồ Tiên Cơ vẫn phải sợ tên không có chút tiết tháo* này, hơn nữa đã rơi vào hoàn cảnh này, ban đầu mặc dù nàng vẫn muốn giữ mặt mũi, không muốn cúi đầu chịu thua, nhưng trong lòng mình cũng hiểu được, cho dù tiếp tục cố chấp thì có thể có biện pháp nào? Chỉ càng chịu thêm nhiều khuất nhục mà thôi. Rơi vào đường cùng không thể làm gì khác hơn là cắn răng một cái, lạnh giọng kêu lên:

- Được, ngươi đừng tới gần ta, ta chịu thua...

*Khí tiết vững vàng, không chịu khuất phục

Nói rồi liền nói một lượt chuyện đã xảy ra ngoài Yêu Đế các, cũng chỉ có vài câu nói mà thôi, lúc này nàng thậm chí còn cho là chỉ có mình vào được. Đám Phương Hành nghe xong cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, nghĩ thầm nhà này có chỗ dựa quá lớn, quả nhiên không giống người thường, rõ ràng đã đánh gãy cơ duyên của các nàng rồi lại vẫn có thể bằng vào đại thần thông Nguyên Anh để giữ thông đạo không đóng lại, có thể nói làm làm người ta tức chết.

Đương nhiên, tiến vào Yêu Đế các lại lập tức rơi vào tay của bọn Phương Hành, chuyện này cũng là chuyện mà lão tổ tông Nguyên Anh của Thanh Khâu sơn không tưởng tượng nổi. Hoặc có lẽ là lúc đó bà ta cũng không có thời gian suy nghĩ tới, có thể đưa Hồ Tiên Cơ vào trong đã là kết quả tốt nhất rồi.

- Được rồi, đừng nói nữa, trước tiên ký vào ngọc khế này đi!

Phương Hành dường như không ngờ Hồ Tiên Cơ lại chịu thua nhanh như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, ném một cái ngọc phù ra ngoài.

Hồ Tiên Cơ do dự một chút, vẫn ngoan ngoãn đánh thần niệm vào trong ngọc phù.

Bây giờ nàng quả thực không có vốn liếng gì để cứng rắn với Phương Hành nữa, dứt khoát đánh cuộc lần này. Như thế, khi Phương Hành cầm ngọc phù này rời khỏi Yêu Đế các, chỉ cần bày ra trước mặt trưởng bối hai phe coi như đã có bằng chứng chắc chắn, ai cũng không tiện nói gì nữa. Thanh Hồ Quỷ Diện liền là vật trong tay Phương Hành, còn bọn tiểu hồ ly cũng không còn quan hệ gì với Thanh Khâu sơn nữa.

- Ta đã chịu thua, sẽ không cạnh tranh gì với ngươi nữa, dù sao cũng nên thả ra rời đi đi chứ?

Hồ Tiên Cơ ngẩng đầu nhìn Phương Hành, ánh mắt cũng có vẻ bình tĩnh, nhẹ nhàng nói.

- Thả ngươi rời đi ư?

Phương Hành cười hắc hắc, trong ánh mắt bắn ra hai luồng khí thế hung ác, cầm cự kiếm màu đen trong tay chĩa vào giữa trán của nàng ta, thấp giọng cười nói:

- Lúc ở bên ngoài ngươi nói với bọn ta thế nào hả? Hiện tại rơi vào tay bọn ta rồi mà còn muốn thoải mái rời đi à? Hắc hắc, thả ngươi rời đi, có phải lại muốn bằng vào ưu thế của ngươi để đi lôi kéo một nhóm ngu ngốc tới đối phó với ta không? Cho nên, vẫn là chết đi là hơn!

Lời vừa nói ra, sắc mặt của Hồ Tiên Cơ nhất thời đại biến.

- Giết chết?

Trong miệng tiểu thổ phỉ Phương đại gia nhẹ nhàng phun ra hai chữ lại làm mấy người có mặt ở đó sợ tới mức nhảy dựng lên, đừng nói với Ô Nhất Điển sắc mặt tái nhợt sợ tới mức suýt tè ra quần, ngay cả ánh mắt của Đại Kim Ô cũng lóe lên vài cái. Rất rõ ràng, đánh cuộc là một chuyện, làm Hồ Tiên Cơ phải chịu thua là một chuyện, thậm chí ngủ với nàng ta là một chuyện, nhưng giết nàng, chuyện này không thể chỉ là một chuyện được.

Ô Tang Nhi căng thẳng vội vàng kéo tay áo của Phương Hành, kéo hắn sang một bên, thấp giọng nói:

- Phương đại ca, không phải ngươi định giết Hồ tỷ tỷ thật đấy chứ? Dù sao cũng đang ở trong Yêu Đế các, cho tới giờ chưa bao giờ xảy ra chuyện mất mạng người đâu, hơn nữa Hồ tỷ tỷ là mầm mống hy vọng của Thanh Khâu sơn, nếu ngươi giết nàng ta chẳng phải là tuyệt đi tương lai của Thanh Khâu sơn sao? Sợ rằng... sẽ dẫn tới đại chiến đấy!

Lời nói đạo lý, ánh mắt lại lo lắng, rõ ràng cho thấy có chút không đành lòng hạ sát thủ với Hồ Tiên Cơ.

Nhưng ánh mắt của Đại Kim Ô lại hung ác, nói:

- Nơi đây xung quanh không người, nếu thật sự giết nàng ta cũng không cần lo bị lộ tin này ra ngoài!

Ý của gã cũng là ý của Phương Hành.

Dù sao hai huynh đệ này thực sự đã trải qua không ít sóng gió, biết lúc này thả kẻ địch đi chắc chắn là tự chuốc lấy khổ.

Chỉ có điều, thân phận của Hồ Tiên Cơ quả thực là không giống bình thường. Nếu giết nàng ta sẽ dễ dàng xuất hiện hậu hoạn khó có thể giải quyết được. Dù sao nói trắng ra là, Yêu Đế các thật sự là một nơi tìm vận may, đơn giản chính là Yêu đình giành cho bọn tiểu bối họ một cơ may lớn, tuy là cũng có cạnh tranh nhưng không cần cạnh tranh tới mức đầu rơi máu chảy như ở Huyền vực Nam Chiêm, có thể không sát phạt vẫn sẽ lưu lại một con đường sống.

Ngay cả trận đánh cuộc giữa Phương Hành và Hồ Tiên Cơ trước kia cũng vẫn nói phân thắng bại, phân cao thấp chứ không phải lập sinh tử.

Dĩ nhiên, trước đó Hồ Tiên Cơ thực sự đã động sát tâm, chỉ là chưa nói ra mà thôi.

- Huyền tôn nhi, ngươi thấy thế nào?

Trong sự ngoài ý muốn của Đại Kim Ô cùng Ô Tang Nhi, Phương Hành cười hì hì nhìn về phía kim sí Tiểu Bằng Vương.

Sắc mặt của Tiểu Bằng Vương tái nhợt, ánh mắt khổ sở nhìn Hồ Tiên Cơ một cái, chậm rãi bay vút tới trước người Phương Hành, thấp giọng mở miệng nói:

- Vốn dĩ tiểu tổ cũng cũng không phải là một kẻ ngu si, tuy từ nhỏ ta được các lão tổ tông cưng chiều mà lớn lên nhưng cũng biết trong giới tu hành, lòng người hiểm ác đáng sợ, ngươi không giết ta ta sẽ giết ngươi, đánh rắn không chết tất có hậu hoạn, lần này... nếu ngươi muốn giết nàng, ta sẽ không ngăn cản, bởi vì ta cũng biết tính tình của Hồ tỷ tỷ, ngươi thả nàng đi nàng tất sẽ thi triển thủ đoạn lần nữa ngóc đầu trở lại gây bất lợi cho ngươi...

Tiểu Bằng Vương có thể nói như vậy cũng làm Đại Kim Ô cùng Ô Tang Nhi ngẩn ra, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn.

Trong lúc nhất thời không có ai nói gì nữa, bầu không khí có chút nặng nề.

- Chuyện này ta cảm thấy được đấy! Nhưng nếu nói muốn ngủ với nàng... ta vẫn có thể...

Lại một lần nữa bay tới bên cạnh, Ô Nhất Điển ho nhẹ một tiếng chuẩn bị phát biểu chút ý kiến của mình.

Nhưng ngay lúc này dường như đã ra quyết tâm cực lớn, Tiểu Bằng Vương lại một lần nữa mở miệng:

- Chỉ có điều tuy là ta biết lần này lựa chọn chính xác phải là hung ác hạ sát thủ nhổ cỏ tận gốc, nhưng trong lòng ta... vẫn hy vọng ngươi có thể tha cho nàng ta một lần...

Vẻ mặt của y trấn định, hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

- Tiểu Bằng Vương Lăng Thiên của Cô Nhận sơn không hề cảm thấy mình có tư cách để cầu xin ngươi cái gì, nhưng ta có thể lập lời thề, nếu ngươi có thể... nể mặt ta, tha cho nàng một con đường sống, ta... ta liền...

Lúc nói tới chỗ này, bỗng nhiên khuôn mặt đỏ bừng, dường như nói không lên lời.

Chương 551: Vẫn là lột xiêm y

Nguyên lai trước kia Kim Sí Tiểu Bằng Vương thật rất yêu Hồ Tiên Cơ, lúc này không đành lòng thấy nàng mất đầu ở dưới kiếm của Phương Hành, bởi vậy muốn cầu tình, tha cho nàng một mạng, nhưng tuy gia hỏa này cuồng ngạo, nhưng là người tính tình ngay thẳng, nói ra yêu cầu của mình, lại không biết nên đồng ý với Phương Hành cái gì... Hắn có thể cho Phương Hành hứa hẹn gì làm thù lao đây?

Bán mạng cho hắn? Quá khoa trương, đoán chừng tiểu thổ phỉ kia sẽ không tin!

Cho hắn tài bảo? Thôi được rồi, đám lão tổ tông trên núi còn không có tiền bằng hắn!

Đáp ứng làm bằng hữu của hắn?

...

Cái này vốn là ý niệm lúc đầu của Tiểu Bằng Vương, tuy hắn bị ép theo Phương Hành lăn lộn, nhưng trong nội tâm quả thực không nhận tiểu tổ này, bây giờ tâm tư dần đổi, lời muốn nói chính là, nếu như Phương Hành thả Hồ Tiên Cơ, hắn sẽ xóa tất cả hiềm khích lúc trước với Phương Hành, làm bằng hữu của đối phương, nhưng hết lần này tới lần khác lời định nói ra miệng, trong nội tâm lại giật mình...

Coi như mình muốn làm bạn của người ta, người ta cũng chưa chắc nguyện ý nha!

Dù sao người ta có bổn sự lớn, lá gan cũng lớn, bối phận càng cao hơn mình, sẽ thiếu bằng hữu như mình sao?

Chính bởi vì trong nội tâm xoắn xuýt, mới khiến cho Tiểu Bằng Vương nói một nửa, vậy mà không nói tiếp được, khuôn mặt nhỏ nhắn nén đến đỏ bừng.

- Ha ha, huyền tôn nhi, không cần phải nói, tiểu tổ là người từng trải...

Phương Hành lắc đầu than tiếc, vỗ vỗ bả vai của Tiểu Bằng Vương, một bộ trưởng bối an ủi tiểu bối, đương nhiên, trong nội tâm mấy người ở bên cạnh lại có loại cảm giác quỷ dị, cần biết tuy bối phận của Tiểu Bằng Vương nhỏ hơn hắn, nhưng ít nhất cũng sống bốn mươi năm mươi năm, chỉ là dựa theo tuổi thọ của Đại Bằng nhất tộc đến tính toán, thì coi như rất bé mà thôi, người này lại thật coi mình là trưởng bối...

Phương Hành không hề tự giác, vỗ bả vai của Tiểu Bằng Vương nói:

- Tiểu quỷ, không cần nói những lời trong lòng ngươi, tiểu tổ đều minh bạch... ngươi đã đi theo tiểu tổ hồ đồ, tiểu tổ sẽ chiếu cố ngươi, hồ ly lẳng lơ này không phải lần đầu tiên muốn giết ta, lần này ta vốn muốn hung hăng trừng trị nàng. Nhưng ngươi đã mở miệng, ta sẽ cho ngươi chút mặt mũi, không giết nàng!

Tiểu Bằng Vương thấy Phương Hành thống khoái đáp ứng như vậy, trong nội tâm cũng không biết là cái tư vị gì, có chút phức tạp a.

Ngay cả Kim Ô và Ô Tang Nhi cũng có chút ngoài ý muốn, hơi khó hiểu nhìn Phương Hành.

Phương Hành lại không để ý bọn hắn, trực tiếp chuyển hướng Hồ Tiên Cơ nói:

- Hồ ly lẳng lơ, huyền tôn nhi của ta không nỡ muốn mạng của ngươi, ta tạm tha ngươi lần này. Mau cút đi...

Nói xong thò tay thu hồi Khổn Tiên Tác trên người nàng, Hồ Tiên Cơ cũng cảm thấy ngoài ý muốn, như không nghĩ tới mình sẽ thoát nạn được, sau khi ngẩn ngơ, mới nhìn Tiểu Bằng Vương thấp giọng nói:

- Cảm ơn!

Nói xong hai chữ này, thân hình muốn bay đi, nhưng Phương Hành lại gọi nàng lại:

- Chậm một chút đi!

Sắc mặt Hồ Tiên Cơ đại biến, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ngươi cải biến chủ ý?

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Ta nói không muốn mạng của ngươi, nhưng không nói không cởi xiêm y của ngươi nha...

- Còn cởi xiêm y?

Hồ Tiên Cơ vốn tưởng tránh thoát một kiếp cũng ngây dại.

Phương Hành thì cầm Hắc Kiếm, chỉ vài cái mũi của Hồ Tiên Cơ:

- Ăn cướp! Giao hết thứ đáng giá trên người ra đây!

Lần này, Ô Tang Nhi cũng ngây người, ngay cả Ô Nhất Điển và Tiểu Bằng Vương cũng ngây người.

Kim Ô thì nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi còn tưởng tiểu thổ phỉ kia biến tính!

Hồ Tiên Cơ cắn răng, vì ly khai, cuối cùng vẫn lấy ra túi trữ vật của mình, nhẹ nhàng ném qua, Phương Hành tiếp được, lại nói không đủ, Hồ Tiên Cơ hung ác, lấy xuống Băng Phượng Trâm trên đầu ném tới, nhưng Phương Hành còn nói không đủ, ánh mắt nhìn trên lưng nàng. Hồ Tiên Cơ đành phải giao không gian giới chỉ giấu ở trong eo ra...

Kết quả cuối cùng nhất, xiêm y của Hồ Tiên Cơ vẫn bị bới ra, toàn thân chỉ còn một cái yếm, một cái quần lót, tóc tai bù xù ngồi xổm ở sau một tảng đá, sắc mặt vừa đỏ vừa thẹn, trong ánh mắt bắn ra hận ý, tức sắp muốn điên rồi, hung hăng nhìn Phương Hành chửi bới:

- Hỗn đản, ta sớm muộn gì cũng sẽ giết ngươi, bất luận như thế nào, ta cũng sẽ giết ngươi...

Phương Hành ôm một đống bảo bối cười ha ha, kêu lên:

- Dám mắng ta? Cái yếm cũng không lưu lại, đồng dạng có thể bán lấy tiền!

- A...

Hồ Tiên Cơ hoảng sợ, nàng tuyệt đối tin tưởng Phương Hành có thể làm được việc này, cũng không để ý cảnh xuân lộ hết, ôm ngực bước lên mây rời đi, hai cái chân thon dài trắng noãn như ngọc, bờ eo thon bé bỏng, cùng với quần lót kéo căng bao quanh bờ mông, làm con mắt của Phương Hành, Kim Ô, Tiểu Bằng Vương và Ô Nhất Điển sáng lên, miệng đắng lưỡi khô.

Kim Ô đẩy Tiểu Bằng Vương nói:

- Thật để chạy như vậy ? Nếu ngươi thích, ta có thể giúp ngươi đè hai chân của nàng lại!

Ô Nhất Điển quơ quơ đầu, thầm nói:

- Vừa rồi ta rõ ràng đã đáp ứng ngủ với nàng, sao ngươi không đè...

Bên cạnh không người để ý đến hắn, nhưng Tiểu Bằng Vương nổi nóng, thình lình đá hắn một cước.

- Biểu muội, hắn đá ta...

Ô Nhất Điển nhìn Ô Tang Nhi cáo trạng.

Lúc này Ô Tang Nhi lại không chịu giúp hắn, mắt trắng không còn chút máu nói:

- Đáng đời!

Hồ Tiên Cơ dần dần bay xa, Kim Ô rốt cục tin tưởng Phương Hành chính xác để cho chạy nàng, nhưng trong lòng lại cảm thấy không đúng, cái này không phù hợp phương pháp làm việc của tiểu thổ phỉ, nhịn không được truyền âm nói:

- Để cho nàng chạy như vậy?

Phương Hành trợn mắt nhìn nó, đồng dạng truyền âm trả lời:

- Đúng vậy, ta thương hương tiếc ngọc a!

Kim Ô im lặng, khinh thường nói:

- Ngươi thương cái rắm, nói thực đi, ngươi lại có âm mưu gì?

- Hắc hắc hắc hắc...

Phương Hành nở nụ cười, trong mắt hiện lên một tia hào quang đắc ý, thấp giọng nói:

- Hồ ly lẳng lơ này lại tính toán cái gì, đấu thắng nàng cũng không có ý nghĩa gì, cho nên ta muốn mượn tay nàng, làm một đại sự...

Dứt lời, liền nói tính toán của mình cho Kim Ô, Kim Ô kinh hãi trợn to mắt, qua nửa ngày mới run rẩy, yết hầu khô khốc nói:

- Ngươi... Không nói đùa đúng không?

Phương Hành khinh bỉ liếc mắt nhìn nó:

- Ngươi cảm thấy thế nào?

Kim Ô nghẹn họng, sau nửa ngày mới nói:

- Ta chỉ là không nghĩ tới ngươi sẽ mạnh như vậy...

Phương Hành cười hắc hắc, không để ý đến hắn, ôm một đống bảo bối của Hồ Tiên Cơ ngồi ở trên tảng đá.

- Đến đến, chia bảo bối, hồ ly lẳng lơ này thật đúng là bỏ hết cả tiền vốn, mang theo không ít thứ tốt, chúng ta một người một kiện... Băng Phượng Trâm là thứ tốt a, Huyền khí cực phẩm, sắp có thể gọi Bán Thần khí rồi, Tang nhi, tới, ta đeo lên cho ngươi… Xà Khúc Kiếm này lại ẩn chứa 99 đạo kiếm quang, lợi hại, huyền tôn nhi, cái này thuộc về ngươi... Kim Lục Tử, ngươi cầm chiếc nhẫn này, có thể phóng ra một đạo lôi cương... Con mẹ nó...

Phương Hành chia từng cái từng cái, cuối cùng lại từ trong túi trữ vật kéo ra một đống quần áo, cũng không biết là hương hoa hay mùi thơm cơ thể của Hồ Tiên Cơ, ném cho Ô Nhất Điển con mắt tỏa sáng chờ chia bảo bối... Bất quá Tiểu Bằng Vương thấy bộ dáng hèn mọn bỉ ổi của Ô Nhất Điển, vội vàng ôm lấy đống quần áo kia, nói:

- Ta đổi với ngươi!

Xem ra tuy hắn đã buông tâm tư với Hồ Tiên Cơ, nhưng vẫn không chịu được nàng bị người khinh nhờn.

Sau khi Ô Nhất Điển nhận lấy Xà Khúc Kiếm lại ngây người nửa ngày, nước mắt chảy ra.

- Làm sao vậy? Nhớ đám quần áo kia?

Phương Hành liếc mắt, nhấc chân đạp hắn một cái.

Ô Nhất Điển lắc đầu nói:

- Không phải, là... là kiếm này... ba năm trước Đằng Châu tổ chức đấu giá hội, ta rất thích chuôi kiếm này, vốn muốn mua làm bội kiếm, kết quả cầu cha rất lâu, rốt cục đáp ứng mua cho ta, lại không nghĩ rằng... cha lấy ra tất cả Linh Tinh của mình khi ấy, cũng không đủ một nửa... còn bị người nhục nhã, sau đó gia hỏa kia dùng ba trăm viên Linh Tinh mua nó, qua tay đưa cho Hồ Tiên Cơ... Không nghĩ tới, cuối cùng lại về tới trong tay ta...

Mọi người không nghĩ tới hắn vì việc này mà khóc, không khỏi có chút đồng cảm.

Nói trắng ra là, trong Yêu địa tổ năm người, Phương Hành không cần phải nói, đạo phỉ dương danh bốn phương, không biết thấy qua bao nhiêu kỳ trân dị bảo, lưu ở trên tay mình không có chỗ nào mà không phải dị bảo giá trị liên thành, mà Kim Ô và Phương Hành lăn lộn chung, cũng pha trộn không ít, tăng thêm rất nhiều kiến thức, Tiểu Bằng Vương thì gia cảnh giàu có, không lo tài nguyên tu hành, nhưng Ô Tang Nhi và Ô Nhất Điển lại khá túng quẫn, thậm chí có thể nói Ô Nhất Điển là bởi vì tài nguyên thiếu thốn mà làm tu vi đình trệ.

Ở trong Tu Hành Giới, vô luận là người hay yêu, không có tài nguyên, tóm lại là nửa bước khó đi!

- Được rồi, hiện tại không phải cho huynh rồi sao?

Ô Tang Nhi nhẹ giọng an ủi, coi biểu ca là tiểu hài tử đến dỗ.

- Thật sự, thật sự cho ta sao?

Ô Nhất Điển lau nước mắt, ôm bảo kiếm, một bộ sợ người khác tới tranh.

- Có hết chưa hả?

Phương Hành đạp hắn một cước, đỉnh đạc nói:

- Chỉ cần nghe lời tiểu tổ, bảo bối nhiều đến ngươi cầm không hết!

Ánh mắt của Ô Nhất Điển tỏa sáng, nhưng còn có chút không tin, cười hắc hắc nói:

- Có kiếm này là đủ rồi...

Kim Ô hừ hừ nói:

- Những lời khác ngươi có thể hoài nghi, tiểu thổ phỉ nói cái này ngươi nên tin, ta cam đoan!

- Thật vậy chăng?

Ánh mắt Ô Nhất Điển sùng bái nhìn Phương Hành, tựa như nhìn thần linh...

- Sao ta cảm giác có chút buồn nôn thế nhỉ?

Phương Hành rất nghiêm túc nhìn Ô Nhất Điển nói:

- Lại nhìn ta như vậy, ta sẽ đánh ngươi!

Chương 552: Tiểu Bằng Vương phát uy

Chia xong bảo bối, tổ năm người chôn pháp thuyền ngay tại chỗ, pháp thuyền to lớn như vậy là không cách nào cất vào túi trữ vật, sau đó năm người đối chiếu manh mối trên tay mình, lại đối chiếu tinh không, xác định vị trí của mình, bay về phía một cơ duyên cách bọn họ gần nhất, nơi này có một cổ điện to lớn, tọa lạc ở trên không núi hoang, cũng không biết bồng bềnh bao nhiêu vạn năm, đúng là cơ duyên thứ nhất bọn hắn muốn tìm.

- Theo điển tịch của Cô Nhận Sơn ta ghi lại, trong đại điện kia ghi chép một võ pháp, huyền ảo thông thần, 1300 năm trước, tộc của ta từng có một vị tổ tiên nhìn thấy nó, nhưng bởi vì thời gian có hạn, hắn không có tìm hiểu được võ pháp này, cuối cùng phải ly khai, đi tìm Thần Thuật thích hợp hắn hơn, chỉ có điều ghi lại phương vị, lưu truyền đời sau!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương dẫn đầu bay tới, thấy được cổ điện kia liền giới thiệu.

Lại nói những tuấn kiệt như bọn hắn tiến vào Yêu Đế Các, tư liệu manh mối trên tay, đại đa số là các tiền bối truyền thừa, trước kia các tiền bối của bọn hắn tiến vào Yêu Đế Các, chỉ có mười ngày tìm kiếm cơ duyên, thường thường đều là trong lòng đã có lựa chọn của mình, vì vậy sau khi tiến vào, trên đường đụng phải rất nhiều thứ tốt, cũng không thể không nhịn đau bỏ quả.

Cũng chính bởi vì vậy, mới có rất nhiều manh mối cơ duyên lưu truyền.

- Đi, vào xem sao!

Phương Hành hạ quyết định, muốn cùng bốn Yêu khác xông vào cổ điện.

Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy trong sơn mạch phía dưới, bất ngờ có năm Yêu tu bay ra, hai nam ba nữ, ba Kim Đan sơ kỳ, hai Trúc Cơ đỉnh phong, giống như tia chớp lướt đến không trung, đặt chân ở trên nóc cổ điện, sát khí um tùm, trực tiếp tế lên Pháp khí, một người trong đó lạnh giọng hét lớn:

- Phía trước là người phương nào? Cơ duyên nơi này là chúng ta tới trước, đã bị chúng ta chiếm được, các ngươi đổi địa phương khác đi, hoặc chờ chúng ta tìm hiểu xong, lại đi vào điện!

Lúc này khoảng cách còn rất xa, mấy Yêu tu kia thấy không rõ hình dáng tướng mạo của đám người Phương Hành, cũng không có thi triển Pháp Nhãn Thuật, chỉ thoáng cảm ứng khí cơ, lại phát giác trong năm người này, chỉ có hai người là Kim Đan cảnh, ba người khác rõ ràng chỉ là Trúc Cơ cảnh, hơn nữa khí tức của hai Kim Đan kia rất yếu ớt, vì vậy có chút khinh thị, mở miệng đuổi đi.

- Ơ, còn có người tranh cơ duyên với ta?

Phương Hành thấy thế, không chỉ không đi, ngược lại nghênh ngang bay xuống, cười nói:

- Ta không đi thì như thế nào?

Hắn vừa rơi xuống, năm Yêu tu kia rốt cục thấy rõ hình dạng của hắn, trong nội tâm nhất thời kinh hãi, như không nghĩ tới sẽ đụng phải tu sĩ Nhân tộc thanh danh đại thịnh ở trong Yêu tộc kia, nội tâm thầm kêu khổ, nếu sớm biết là hắn, thì vô luận như thế nào cũng sẽ không chủ động khiêu chiến, bất quá hết cách rồi, xa nhìn khí tức gần xem mặt, ai nghĩ tới khí tức của hỗn đản này sẽ yếu như vậy?

Đương nhiên, mặc dù khí tức Kim Đan của Phương Hành yếu, bọn hắn lại không dám đắc tội.

Năm Yêu tu cũng không ngốc, liếc nhìn nhau, Xà Yêu vội vàng ra mặt chắp tay, cười bồi nói:

- Nguyên lai... là Hình đạo hữu, ha ha, thất kính thất kính, cơ duyên nơi này, chúng ta nhường cho ngươi, tạm biệt...

Nói xong năm yêu cúi người, muốn quay đầu rời đi.

Yêu tộc không có kẻ đần, nhân vật có thể khiêu chiến Thanh Khâu Sơn và Thương Lan Hải, sao có thể là đơn giản được?

Huống chi bọn hắn cũng nhìn thấy Kim Ô và Tiểu Bằng Vương đi theo bên người Phương Hành, hai gia hỏa kia cũng không dễ gây!

Một cái là bảo bối của Cô Nhận Sơn, một cái là Đại Ô Nha từng ở đấu pháp chính diện, đâm chết Kim Đan trung kỳ đỉnh phong của Hắc Mộc Sơn, huống hồ gần đây Phù Tang Sơn còn xuất hiện một vị lão tổ tu vi cao thâm, vô luận là gia thế hay thực lực đều không phải những tiểu tộc như bọn hắn có thể chọc được, bởi vậy chỉ có thể chịu thua.

- Chậm đã...

Bọn hắn muốn đi, Phương Hành lại không cho bọn hắn đi, chậm rãi bay tới.

- Ách... Hình đạo hữu có gì phân phó?

Xà Yêu kia rất khách khí, cười bồi hỏi.

Phương Hành nói:

- Ta cho các ngươi đi rồi sao? Mới vừa rồi là ai bảo chúng ta đổi chỗ?

Khẩu khí cực kỳ ngang ngược, trong năm yêu có một Ngạc Yêu vẻ mặt tức giận nhìn qua.

Xà Yêu lại khách sáo, vội vàng nói:

- Là tiểu đệ vừa rồi có mắt không tròng, mong Hình đạo hữu thứ lỗi...

- Muốn đi cũng được, nhưng lưu lại bảo bối trên người các ngươi...

Phương Hành vòng quanh bọn hắn bay hai vòng, cực kỳ bá khí nói.

- Ách... Đây là...

Xà Yêu ngẩn ngơ, còn có chút không rõ ý tứ của Phương Hành.

- Ăn cướp... Không rõ sao?

Phương Hành vung kiếm trong tay, uy phong lẫm lẫm hét lớn.

- Ăn cướp?

Trong lúc nhất thời, sắc mặt năm con yêu quái kia đều có chút khó coi.

Tất cả mọi người tiến vào Yêu Đế Các là vì cướp cơ duyên, bọn hắn chịu nhượng ra cơ duyên, cũng đã là nhượng bộ rất lớn, dù sao trong lòng bọn họ, sớm muộn gì Phương Hành cũng sẽ chết ở trong tay Hồ Tiên Cơ hay Thương Lan Hải, chỉ là ai sẽ nghĩ tới, thổ phỉ Nhân tộc này chiếm cơ duyên xong còn không tha, lại muốn ăn cướp? Thực nghĩ mình sợ hắn sao?

- Hỗn đản Nhân tộc, ngươi có nhiều cừu gia như vậy, bản thân khó bảo toàn, còn dám gây với chúng ta?

Ngạc Yêu rốt cục nhịn không được hét lớn, cái đuôi như cây roi, như nộ trào cuồn cuộn, phô thiên cái địa quật về phía Phương Hành, trong lòng của hắn không quá phục Phương Hành, dù sao khí tức Kim Đan trên người Phương Hành yếu ớt, hơn nữa tuy thanh danh lớn, lại rất ít có trận chiến nào là dựa vào công phu chân thật đánh ra, hơn nữa hắn thấy thực lực của mình không kém, nên không quá sợ đối phương.

Phương Hành liếc mắt nhìn hắn, nở nụ cười lạnh:

- Ngày hôm nay ta sẽ cho ngươi xem cái gì gọi là bản thân khó bảo toàn!

Dứt lời liền muốn xông lên đánh, lại không nghĩ tới bên người bỗng nhiên vèo... là Kim Sí Tiểu Bằng Vương tay cầm Hoàng Kim Kích vọt tới, thân hình như rồng, đại kích đảo loạn phong vân, trực tiếp chiến với Ngạc Yêu, trong miệng còn hét lớn:

- Ngươi đừng vội động thủ, trận chiến này ta thay ngươi tiếp, xem ta làm sao dùng tu vi Trúc Cơ trảm Kim Đan!

- Kỳ thật huyền tôn nhi này còn rất lợi hại...

Phương Hành thấy Kim Sí Tiểu Bằng Vương mạnh như vậy, cũng không có động thủ, lui qua một bên nhìn chằm chằm hai người khác.

- Hắc hắc, xem ra nhân tình kia bán không sai, Tiểu Điểu này bắt đầu trả lại nhân tình cho ngươi rồi!

Kim Ô cười hì hì bu lại, nói:

- Ăn cướp cũng là một bộ phận kế hoạch của ngươi?

Phương Hành mắt trắng không còn chút máu nói:

- Đây là thói quen!

Dứt lời nhìn về phía bốn Yêu tu còn chưa động thủ, con mắt tỏa sáng, không có chút hảo ý, mà trong nội tâm bốn Yêu tu kia cũng không ngừng kêu khổ, thực lực của Ngạc Yêu cường hoành, lại bị tiểu tổ tông của Cô Nhận Sơn cuốn lấy, nhìn tình hình chiến đấu kia, Ngạc Yêu tu vi Kim Đan cảnh là không thắng được.

Trúc Cơ đã có bản lãnh như vậy, huống chi hai Kim Đan bộ dáng không giống người tốt kia?

Cũng bởi vậy hai người bọn họ càng không dám động thủ, cùng một chỗ quan chiến.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương như muốn dùng hành động trả nhân tình cho Phương Hành, lúc này càng chiến càng dũng, thể hiện ra thiên phú khi Cô Nhận Sơn nhiều năm tốn hao tâm huyết ở trên người hắn, Hoàng Kim Kích múa thành một Nộ Long, bao phủ bát phương, cùng Ngạc Yêu chính diện va chạm, khí lực và uy thế không rơi vào thế hạ phong chút nào, thậm chí dần dần nắm giữ chủ động.

- Ép ta quá đáng, lui ra!

Ngạc Yêu đánh lâu không dứt, không khỏi nôn nóng, cần biết nó là Kim Đan tầng hai, đối phương lại chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, triền đấu như vậy, đã nói rõ là nó thua, hơn nữa tính tình nó táo bạo lỗ mãng, dưới tình thế cấp bách, vậy mà hét to một tiếng, không nương tay nữa, thân như Giao Long xoay người, miệng phun Đan quang, đồng thời cái đuôi quất mạnh tới.

- A, cẩn thận...

Ô Tang Nhi khẩn trương che miệng.

Ô Nhất Điển thì bị hù ngây người, đều là Trúc Cơ cảnh, thực lực của Tiểu Bằng Vương vượt xa bọn hắn có thể so sánh a.

- Xem Bát Thiên Kích của ta!

Ở thời khắc này, Tiểu Bằng Vương cũng hét lớn, thân hình run lên, biến hoá ra trạng thái nửa yêu, quanh người che đầy thiết vũ, tựa như một bộ áo giáp bảo vệ nhục thân, cùng lúc đó, kim kích trong tay lăng không biến hoá ra trăm ngàn phân thân, mỗi một đạo đều có lực lượng to lớn, hợp lại một chỗ, liền thành một quái lực vô kiên bất tồi.

- Xùy...

Ngạc Yêu đau nhức rống to, lảo đảo lui ra, cái đuôi bị chém đứt rời, máu tươi tung tóe.

- Ngươi tính toán thơm bơ vậy sao, cũng dám khiêu chiến tiểu tổ? Nói ăn cướp ngươi thì ăn cướp ngươi, không muốn chết thì nhanh làm theo!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương đắc thủ, động tác không ngừng, chân đạp hư không đuổi theo, Hoàng Kim Kích trực chỉ giữa ngực của Ngạc Yêu.

Hôm nay kích bại Kim Đan, khiến cho mấy ngày nay hậm hực uất ức quét qua là hết, tái hiện kiêu ngạo bá đạo của Tiểu Bằng Vương.

- Ha ha, giỏi lắm huyền tôn nhi, không hổ là bảo bối của Cô Nhận Sơn, tiểu tổ ta ở thời điểm Trúc Cơ, cũng không nhất định mạnh hơn ngươi bao nhiêu!

Phương Hành vỗ tay cười phá lên, sau đó cùng Kim Ô tiến lên, trừng mắt nhìn hai đồng bạn của Ngạc Yêu, quát:

- Các ngươi cũng muốn đấu một trận?

Hai Yêu kia hoàn toàn mất hết dũng khí đấu pháp, ngoan ngoãn cùng Ngạc Yêu đứng chung một chỗ, cười khổ nói:

- Không dám, không dám, chỉ cầu Hình đạo hữu tha mạng...

Phương Hành khoát tay áo, không kiên nhẫn nói:

- Muốn mạng của các ngươi làm gì? Ta chỉ ăn cướp! Hiện tại Pháp khí, đan dược, phù triện, trận kỳ thậm chí là pháp bào trên người các ngươi, đều giao ra cho ta...

Ngũ yêu nhất thời bó tay rồi, qua nửa ngày, Xà Yêu mới khó xử mở miệng:

- Pháp bào trên người cũng phải cởi xuống sao?

Phương Hành suy nghĩ một chút, nhìn thoáng qua hai nữ tu điềm đạm đáng yêu kia, cũng thấy có chút không tiện, rốt cục rộng lượng phất tay nói:

- Được rồi được rồi, ta quá thiện tâm, như vậy đi, hai nữ tử có thể lưu cái yếm, về phần nam... Nam coi như xong, ngoại trừ đồ chơi trong đũng quần kia, thì thứ gì cũng phải lưu lại!

Kim Ô ở một bên cười lạnh hát đệm:

- Đúng đúng, cái này là quy củ, nữ lưu cái yếm đào, nam lưu tiểu huynh đệ!

Chương 553: Cướp sạch! Lấy sạch!

Ngũ yêu kia còn không có can đảm phản kháng, ngoan ngoãn bị Ô Nhất Điển lục lọi, lột sạch tất cả Pháp khí, đan dược, địa đồ thậm chí pháp bào trên người, cuối cùng chỉ còn hai nam yêu không mảnh vải cùng ba nữ yêu che lấy ngực, nam yêu còn tốt, chỉ có chút xấu hổ, nhưng ba nữ yêu thì quả thực sắp muốn khóc lên.

- Hình đạo hữu, chúng ta có thể đi chưa?

Xà Yêu khóc không ra nước mắt, nhìn Phương Hành hỏi thăm.

- Đi đi!

Phương Hành rốt cục rộng lượng phất tay, hai nam Yêu lập tức giá tường vân bay mất.

Ngược lại là ba nữ yêu, trên người chỉ còn một cái yếm nhỏ, thậm chí có một cái không mặc yếm, tuy được cho phép ly khai, nhưng mặt vẫn đỏ bừng, từng bước một lui về phía sau, không dám thi triển ngự mây bay lên.

Kim Ô giáo huấn:

- Thật đần, hiện ra nguyên hình bay đi!

Một câu nhắc nhở ba nữ yêu, đành phải hóa thành nguyên hình, là một con rắn, một con kim thiền, một con thỏ, trên người hoặc che lân giáp hoặc che lông, không lộ ra vẻ quá xấu hổ, giá mây nhanh chóng thoát đi không thấy.

Còn tâm tình của bọn hắn lúc này, quả thực là không thể tả.

Vốn là vào Yêu Đế Các đoạt cơ duyên, ai nghĩ đến sẽ bị người cướp sạch sẽ?

Con mẹ nó lỗ lớn rồi!

Mà đám người Phương Hành thì cười ha ha, chia nhau thành quả, Ô Nhất Điển được chia ít nhất, nhưng lại cực kỳ hưng phấn, hắn nhìn một bộ Huyền Thiết Giáp cùng với ba bình Lôi Đan thượng phẩm bổ sung linh lực, quả thực mừng rỡ như điên, vừa khóc vừa cười nói:

- Ta không tin... Ta không tin... Bảo bối sao đến nhanh như vậy? Đây là nằm mơ sao?

Hắn vui vẻ đi tới bên người Tiểu Bằng Vương:

- Ngươi nhéo ta một cái...

Tiểu Bằng Vương trực tiếp đạp bay hắn luôn, Ô Nhất Điển ngao ngao, trong miệng kêu to:

- Không phải nằm mơ...

Chia xong đồ vật, mọi người đã không thể chờ đợi được xông vào trong cổ điện, đi tới phụ cận, chỉ thấy cổ điện phong cách cổ xưa, cũng không biết tồn tại bao nhiêu năm, trước điện còn có lư hương và tàn viên. Bốn cổ trụ dưới mái hiên đã ngã hai cây, trong điện tối đen, thấy không rõ cảnh vật. Phương Hành dùng Âm Dương Thần Ma Giám nhìn thoáng qua, thấy không cấm chế gì, liền bay thẳng vào.

Đi vào điện, thi triển Pháp Nhãn Thuật nhìn xem, chỉ thấy điện này phương viên tầm 30 trượng, trên cao đứng ba tượng đá, mỗi bức cao ba trượng, không biết do vật liệu đá gì khắc thành, khí tức sâm nghiêm, ba bức tượng kia hình một con voi, một con rồng, một con hổ, hình dáng nửa người nửa thú, người mặc đạo bào, tư thế quái dị, một người đưa tay chống trời, một người vung quyền oanh đất, một người chỉ về phía trước.

Ba tư thế rõ ràng vừa xem hiểu ngay, nhưng nhìn thật kỹ, lại mờ mờ ảo ảo cảm giác cực kỳ huyền diệu, vẻn vẹn chỉ là một tư thế, lại sinh ra rất nhiều biến hóa, như thần hồn của mình được ba tượng đá dẫn dắt cảm ngộ rất nhiều võ pháp, mắt nhìn qua liền ngây dại, nhịn không được muốn ngồi xuống, tinh tế cảm ngộ võ pháp, thẳng đến hoàn toàn hiểu ra.

- Ồ? Không đúng...

Phương Hành nhìn về phía tượng đá giơ chưởng chống trời, cũng rơi vào trầm mê, nhưng bỗng nhiên thanh tỉnh lại, lẩm bẩm:

- Ba tượng đá này, xác thực ẩn chứa võ pháp cao thâm, dù tiểu gia học được, chỉ sợ cũng có thể phát huy ra bảy tám phần uy lực của nhục thể, nhưng biến hóa quá nhiều, nhất thời là học không hết, cảm ngộ như vậy, ba ngày nhoáng một cái đã qua!

Bị hắn gọi, đám người Kim Ô cũng tỉnh lại, chỉ là ánh mắt nhìn về phía tượng đá kia, lại còn rất lưu luyến, Kim Ô nói:

- Bất kể nói thế nào, ba tượng đá ẩn chứa võ pháp là rất bất phàm, nếu bỏ lỡ thì thật đáng tiếc, nhưng chúng ta còn có ba cuốn đạo quyết chưa lấy, nếu bởi vậy lỡ chính sự, thì được không bù mất, vậy phải làm sao bây giờ...

Kim Ô là thể tu, có chút không nỡ.

Trước kia các tuấn kiệt Yêu tộc tiến vào Yêu Đế Các, đối mặt nhiều cơ duyên như vậy, chỉ có thể nhịn đau bỏ qua, tìm kiếm cơ duyên thích hợp mình nhất. Thời gian tiến vào Yêu Đế Các chỉ có mười ngày, mà những cơ duyên này lại ở đâu là dễ dàng lấy được như vậy, dưới tình huống bình thường tùy tiện tìm hiểu một loại cũng mất mười ngày nửa tháng, thời gian đâu mà tìm hiểu?

Như bọn hắn, mục đích chủ yếu nhất là tìm ba đạo quyết mà Căn Bá chỉ điểm bọn hắn, hôm nay còn không biết tìm kiếm ba đạo quyết kia cần bao nhiêu thời gian, nên không dám chậm trễ quá nhiều.

Những người tiến vào Yêu Đế Các, hơn phân nửa đều gặp phải lựa chọn như vậy.

- Xem ra chỉ có thể lưu một người ở chỗ này tìm hiểu, những người khác đi tìm cơ duyên khác, ước định thời gian, tụ hợp ở trước Yêu Linh cung, cùng một chỗ ly khai nơi này, sau đó mọi người trao đổi tâm đắc, như vậy mới có thể lấy được cơ duyên lớn nhất...

Ô Tang Nhi nói xen vào, trên mặt lại có chút khó xử:

- Bất quá nếu tách ra, chỉ sợ vấn đề an toàn không thể cam đoan...

Tất cả mọi người trầm mặc, biết nàng nói không sai, bọn họ kết xuống thù hận là không nhỏ.

Hôm nay bọn hắn hoặc là bỏ qua một ít cơ duyên, như võ pháp ở cổ điện này, đi tìm cơ duyên càng lớn, hoặc chỉ có thể tách ra, riêng phần mình tìm hiểu một cơ duyên, như vậy kết quả là gặp nguy hiểm khó có thể giải quyết. Đương nhiên, vấn đề như vậy không chỉ bọn hắn, những liên minh khác cũng như vậy, lúc ấy Hồ Tiên Cơ vội vã giải quyết đám người Phương Hành như vậy, là lo lắng hắn sẽ thừa dịp Tiên Tử Minh của mình tách ra tìm kiếm cơ duyên âm thầm đánh lén.

Phương Hành cũng hiểu vấn đề này, vây quanh tượng đá hai vòng nói:

- Không thể mang đi sao?

Kim Ô thở dài nói:

- Ta đã thử qua, muốn vẽ xuống bộ dáng của ba tượng đá, mang ra Yêu Đế Các, chỉ tiếc ba tượng đá quá huyền ảo, dùng thần hồn của Kim Đan cảnh chúng ta, cũng không cách nào vẽ ra tư thế của bọn hắn, dù cưỡng ép vẽ, kết quả cũng chỉ là có dáng không có thần, cảm ngộ không ra cái gì!

Đang khi nói chuyện lại không khỏi có chút tiếc nuối, theo tu vi tăng lên, thần hồn của bọn hắn cường đại, đã không giống phàm nhân, sách tranh bình thường, ánh mắt quét qua là có thể ghi tạc ở trong óc, chỉ có điều ba tượng đá kia lại bất đồng, ẩn chứa đại đạo, tuy nhìn như bất động, kì thực biến hóa ngàn vạn, coi như là Kim Đan cảnh, cũng chỉ có thể tìm hiểu ở trước tượng đá, mà không cách nào khắc vào tâm.

Mấy người khác cũng biết Kim Ô nói không sai, cùng nhau nhíu mày, có chút khó lựa chọn.

Lại không nghĩ tới Phương Hành nói:

- Ai nói vẽ, ta nói là mang tượng đá đi...

Bá...

Ánh mắt của bốn người khác đều nhìn về phía hắn, quả thực ngây người.

Mang tượng đá đi?

Cái này... Cái này cũng quá thổ phỉ đi?

- Cái này... Như vậy sao được? Đây là cơ duyên trong Yêu Đế Các, sao có thể bừa bãi?

Ô Tang Nhi mở miệng nói, cảm giác thế giới quan của mình tan nát.

Phương Hành hỏi lại:

- Có quy củ nói không cho mang đi sao?

Ô Tang Nhi nhất thời không đáp được, trên thực tế đồ vật trong Yêu Đế Các là có thể mang ra ngoài, đám tiền bối trước kia tiến vào Yêu Đế Các, nếu như tìm được kinh văn, dị thảo, bảo đan, tàn binh… cái kia khẳng định là sẽ không khách khí, trực tiếp mang ra ngoài, coi như là cơ duyên mình tìm được, nhưng trực tiếp mang ba tượng đá đi... Cái kia không khỏi quá không hợp thói thường.

Tiểu Bằng Vương trầm ngâm mở miệng nói:

- Không biết chuyển có được không?

Kim Ô thì trực tiếp lấy ra hai cái túi trữ vật nói:

- Túi trữ vật chỉ có ba trượng, không cất được!

Phương Hành cười hắc hắc, vỗ tay nói:

- Ô Nhất Điển, ngươi đi lái pháp thuyền tới!

Lúc này mấy người mới chợt hiểu ra, phát hiện tiểu thổ phỉ này thật muốn mang ba tượng đá đi, trong nội tâm cảm giác là lạ, đồng thời cũng có chút hưng phấn, khá tốt địa phương giấu pháp thuyền cách nơi này không xa, Ô Nhất Điển kích động đi lấy pháp thuyền, Phương Hành thì cùng đám người Kim Ô, Tiểu Bằng Vương, một người một tượng đá, tay cầm binh khí, gõ cái bệ hoa sen, sau đó khiêng ra đại điện, loại cảm giác này, thật có chút điên cuồng, nhưng ẩn ẩn lại cảm thấy rất thoải mái…

Ngược lại là Ô Tang Nhi, nhìn ba gia hỏa kia một người khiêng một tượng đá, quả thực sắp điên mất rồi.

Kỳ thật pháp thuyền kia cũng không lớn, dài tầm mười trượng, rộng ba trượng, nếu chất đủ Linh Tinh vào pháp nguyên, không gian còn có thể khuếch trương lớn hơn một chút, bất quá tối đa cũng chỉ dài mười lăm trượng, cao bốn năm trượng mà thôi, nhưng cất ba tượng đá lại dư xài, đợi cho ba tượng đá bị chồng chất vào khoang thuyền, mấy người đầu đầy mồ hôi, lại cực kỳ hưng phấn.

- Đi đi đi! Thấy yêu quái, hết thảy cướp sạch, tất cả cơ duyên, hết thảy chuyển sạch!

Sau khi dọn sạch đại điện, Phương Hành nhảy lên pháp thuyền, hưng phấn cười to, vung hắc kiếm về phía trước.

Ầm ầm!

Pháp thuyền chạy nhanh, Ngũ Tổ Minh hành vi ác liệt, thủ đoạn hèn hạ chấn động toàn bộ

Yêu tộc đã bắt đầu, chỗ đi qua, quả thực không có một ngọn cỏ, từ đông sang tây, từ tây sang bắc, những nơi đi qua, tất cả Yêu tu bất hạnh gặp phải bọn hắn, bất luận nam nữ, đều bị cướp không còn, tất cả địa vực, đều thê lương giống như châu chấu đi qua.

Chương 554: Một viên đá gây ra ngàn tầng sóng

- Chuyển sạch, cướp sạch... hỗn đản này làm việc hung hăng ngang ngược như thế, rõ ràng là tự mình chuốc lấy cực khổ!

Thời điểm Phương Hành mang theo đám người Kim Ô, Tiểu Bằng Vương ăn cướp bốn phía, Hồ Tiên Cơ dùng hơn bốn ngày mới khó khăn lắm khống chế được thương thế xuất quân, đụng phải hai Yêu tu, nàng chỉ mặc một cái yếm và quần lót thần sắc vẫn rất lãnh ngạo, nghe xong hiện trạng của Phương Hành, ánh mắt như kiếm hờ hững.

- Ha ha... Ha ha, Hồ tiên tử nói rất đúng, tuy mấy hỗn đản kia liều lĩnh, nhưng lại phạm vào nhiều người tức giận, hiện tại mọi người đang thương lượng làm sao liên thủ đối phó bọn hắn, nếu ngài cũng ra tay, tất nhiên sẽ để bọn hắn chịu không nổi...

Hắc Giao Tinh cùng Hỏa Tê Yêu cúi đầu khom lưng đứng ở trước mặt Hồ Tiên Cơ đều cười nói, ánh mắt lại không ngừng nhìn thân thể Hồ Tiên Cơ, hết cách rồi, Hồ tiên tử mỹ danh lan xa ăn mặc như vậy đứng ở trước mặt mình, muốn không nhìn cũng không được, trong lòng bọn họ càng nổi lên không biết bao nhiêu suy nghĩ... Hồ tiên tử làm sao thành bộ dạng như vậy? Hẳn là...

Hồ Tiên Cơ tự nhiên cảm nhận được ánh mắt hèn mọn bỉ ổi của hai người này, lại vờ như nhìn không thấy, suy tư nửa ngày, cuối cùng thản nhiên nói:

- Ta tự nhiên sẽ ra tay, các ngươi có thể yên tâm, đúng rồi... Có thể mượn pháp bào của nhị vị che đậy thân thể không?

- Tốt tốt...

Hai yêu quái kia sao dám không đồng ý, vội vàng lấy ra pháp bào của mình cho Hồ Tiên Cơ, Hồ Tiên Cơ cũng không tránh hai người, ở trước mặt bọn họ mặc vào, buộc tóc lên, cột chặt đai lưng ngọc, pháp bào tự động biến hóa lớn nhỏ, lộ ra rất vừa người, Hồ Tiên Cơ xinh đẹp yêu mị mặc nam trang, trong yêu mị nhiều hơn một tia khí khái hào hùng, làm người càng kinh diễm.

- Hồ tiên tử quả nhiên là... quả nhiên là...

Hắc Giao Tinh ngây người, con mắt tỏa sáng, há to miệng, muốn tán thưởng lại không biết nên nói cái gì.

Hồ Tiên Cơ tiện tay tạo ra một thủy kính, soi mình một chút, thấy người trong kính khí khái hào hùng, mặt như thiên nhân, eo ong đùi ngọc, ngọc thụ lâm phong, ngược lại cũng mãn ý, nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt lộ ra vui vẻ nói:

- Đa tạ nhị vị!

- Không cần... Hồ tiên tử không cần khách khí...

Hai yêu quái kia sắp nói không ra lời, chỉ cảm thấy hôm nay mở rộng tầm mắt.

Hồ Tiên Cơ thì không để ý tới bọn hắn, nhàn nhạt nói tiếp:

- Hiện tại các ngươi có thể đi chết rồi!

- À?

Hai Yyêu có chút sợ run.

Hồ Tiên Cơ thản nhiên nói:

- Các ngươi cảm thấy ta bị người xem hết thân thể, còn có thể lưu lại mạng để các ngươi đi nói khắp nơi?

Phát hiện Hồ Tiên Cơ không phải nói đùa, hai yêu quái kia ngây người, mặt mũi tràn đầy cảnh giác, vội vàng lui về phía sau, sau đó hét lớn một tiếng, chia ra hai hướng đào tẩu, nhưng trên mặt Hồ Tiên Cơ hiện lên cười lạnh, đợi hai người trốn ra hơn ba mươi trượng, mới nhẹ nhàng bước đi, vèo... bước ra một bước, thân hình đã không thấy, lúc xuất hiện lần nữa, đã ở bên ngoài trăm trượng.

Ở trong tay ngọc thon thon của nàng, lại mang theo hai cái đầu chết không nhắm mắt.

Tiện tay ném đầu của hai yêu quái đi, Hồ Tiên Cơ mở túi trữ vật của bọn hắn ra xem, phân biệt rõ ràng công dụng, sau đó lại thu hồi từng cái, thẳng đến chuẩn bị thỏa đáng, nàng mới ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía một phương hướng trong tinh không, thanh âm lãnh khốc như băng:

- Là ngươi bức ta làm như vậy!

Nghĩ tới tiểu thổ phỉ làm cho nàng giao ra tất cả pháp khí phù triện, còn phải lột pháp bào, sắc mặt của Hồ Tiên Cơ có chút vặn vẹo:

- Ngươi cho rằng lừa được đồng minh tụ ở bên người, lại đánh cướp tất cả Pháp khí của ta, ta liền không có biện pháp khác đối phó ngươi sao? Tuy mất đi Pháp khí tiện tay, thực lực của ta sẽ suy yếu, nhưng bản lĩnh chính thức của Hồ tộc chúng ta, lại không phải ở trên đấu pháp... Hừ, giúp đỡ, nếu ta muốn tìm ngươi đối phó ngươi, chỉ cần một câu, giúp đỡ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, ta ngược lại nhìn xem, nếu tất cả mọi người đối địch với ngươi, ngươi có thể lừa bịp được mấy người, giết được bao nhiêu!

- Ngươi tự cho rằng ẩn tàng thân phận rất tốt? Hừ, đáng tiếc sứ giả Thần Châu lại tiết lộ bí mật của ngươi, Lệ Hồng Y xuất thân Nam Cương Quỷ Quốc, nàng đã nhận ra ngươi, cộng thêm Hạc Linh Tử cực kỳ tôn sùng, chắc hẳn ngươi cũng xuất thân Nam Chiêm Bộ Châu, hơn nữa danh chấn Thần Châu, hơn nữa ngươi cùng Phù Tang Sơn Kim Ô thế tử giao tình sâu như thế, nếu như ta còn đoán không ra thân phận của ngươi, chẳng phải là ngay cả kẻ đần cũng không bằng sao? Dù sao Huyền Vực rơi ở Nam Chiêm Bộ Châu, sự tình lớn như vậy, Yêu địa chúng ta làm sao không biết...

Vèo!

Hồ Tiên Cơ cắn răng, cưỡi mây rời đi!

Cũng ở một ngày này, một tin tức kinh người bắt đầu từ trong Yêu Đế Các truyền ra.

Tu sĩ Nhân tộc Hình Phương, những ngày gần đây ở trong địa bàn Yêu tộc làm xuống rất nhiều ác sự, tên không phải Hình Phương, mà là Phương Hành!

Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất tiểu ma đầu, Phương Hành!

Đã từng lấy lực lượng một người, đoạt đi ba phần cơ duyên của Huyền Vực… Phương Hành!

Tin tức vừa ra, giống như một tảng đá ném vào hồ lớn, tóe lên sóng cồn trăm trượng.

- Tu sĩ Nhân tộc kia, dĩ nhiên là Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất tai tinh trong truyền thuyết?

Trong một cổ mộ trôi nổi giữa không trung, một trong Cổ Yêu tám mạch Thử tộc Đạo Tử Ngụy không nén nổi kinh hỉ, đôi mắt nhỏ tỏa sáng, cười phá lên:

- Hồ Tiên Cơ ném tin tức này thật đúng lúc, diệu, diệu, đều nói Yêu Đế Các cơ duyên vô số, nhưng cơ duyên trong Yêu Đế Các, làm sao vượt qua Cửu Thiên Huyền Quan? Tiểu quỷ kia một người đoạt đi ba phần cơ duyên của Nam Chiêm Bộ Châu a, bản thân hắn chính là đại biểu cho một bảo tàng, cơ duyên của Yêu Đế Các lại lớn, có thể lớn hơn hắn sao?

Đạo Tử Ngụy vỗ chân, lạnh giọng hạ lệnh:

- Tất cả mọi người xuất động, tìm được hắn, khống chế hắn, cướp hắn!

Mà ở trong một dược viên mọc đầy linh thảo, Thương Lan Hải Cửu Vương Tử Ngao Bại đang tập trung tinh thần tìm kiếm linh dược bổ huyết ích thọ bỗng nhiên ngẩng đầu:

- Nam Chiêm Bộ Châu Phương Hành? Gia hỏa được xưng Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất tiểu ma đầu kia? Ah, không nghĩ tới sẽ chạm mặt hắn ở chỗ này, khó trách người này có lá gan đối địch Thương Lan Hải ta, ta muốn dùng chiến lập đạo, người này chính là đá mài đao tốt nhất!

Dứt lời hét lớn:

- Con mọt sách, ngươi có đi không?

Âm thanh truyền trăm dặm, cho đến một đại điện ngoài trăm dặm, trong điện này cất giấu rất nhiều giá sách cổ, một thư sinh đang cắm đầu đọc sách ngẩng đầu lên, sau khi ngây người nửa ngày, mới sững sờ nói:

- Khổ đọc trăm năm, đọc tới Kim Đan thân, hôm nay đại kiếp buông xuống, đang muốn dùng sát nhập đạo, học chút ít thủ đoạn, hắn... ngược lại phù hợp...

Dứt lời, ném đi cổ thư, cất cao giọng nói:

- Cùng đi, cùng đi!

Trong một động quật, có dung nham bốc lên khói độc cuồn cuộn, một con hung vượn cao gần ba trượng đang nằm ở trên phiến đá tắm dung nham, trong tay cầm một cây Thủy Hỏa Côn, mà bên cạnh thì ngổn ngang lộn xộn chết một đống Hỏa Nham Tích, hung vượn vốn định thoải mái nằm ở đây mười ngày lại ly khai Yêu Đế Các, nhưng khi nghe được tin tức này, lại không khỏi cười lạnh.

- Oanh!

Hắn nhảy ra nham tương, cầm đại bổng xuất quan.

- Thân phận của hắn vẫn bị lộ!

Trong một chiến trường, Lệ Hồng Y ném đầu lâu trong tay xuống, thì thào tự nói, con mắt tỏa sáng.

Ở bên người nàng, Hạc sư huynh thản nhiên nói:

- Lúc trước ta ở trước mặt Hồ Tiên Cơ nói muốn cho hắn một tấm lệnh phù, đã ám chỉ Hồ tiên tử quá rõ ràng, nếu nàng còn không đoán được, vậy chỉ có thể nói Thanh Khâu Sơn Hồ tiên tử quá ngu xuẩn, hôm nay thân phận của hắn truyền ra, đại kiếp trước mắt, nếu như hắn không qua được kiếp nạn này, thì nói rõ hắn không gì hơn cái này, nếu hắn có thể vượt qua kiếp nạn, ta liền cho hắn một cái xuất thân, đại biểu sư phụ thu đệ tử thì đã làm sao?

- Hắn dĩ nhiên là Phương Hành?

Bốn vị tiểu tổ xuất thân Trục Yêu Minh, sắc mặt cũng đại biến, thanh âm run run.

Nhất là Thôi Thiểu Đình Thôi Thiểu Đình, càng không biết lúc trước mình chọc dĩ nhiên là Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất tiểu ma đầu!

Trong nội tâm không khỏi bất đắc dĩ, hối hận như thế nào thì không cần nói.

Mà nam tử đầu trọc lưng đeo song đao thì cười hắc hắc:

- Hạc sư huynh, Lệ sư tỷ, các ngươi dấu diếm ta thật khổ, năm đó Huyền Vực mở ra ở Nam Chiêm Bộ Châu, đệ đệ của ta bị Hoàng Phủ Đạo Tử khiêu chiến, kết quả thất bại, đã trở thành trò cười của Thần Châu, ta vốn muốn xuất quan tìm Hoàng Phủ Đạo Tử tính sổ, kết quả Hoàng Phủ Đạo Tử lại bị tiểu ma đầu kia ám sát, kể từ đó, ta muốn thay đệ đệ rửa hổ thẹn, cũng chỉ có thể tìm tiểu ma đầu này, chỉ tiếc bốn năm trước hắn biệt tích, không biết đi nơi nào, hôm nay gặp ở Yêu tộc, không thể không chiến một trận, Hạc sư huynh, Lệ sư tỷ, cái này là tâm bệnh của ta, các ngươi không nên ngăn ta!

Hạc sư huynh thản nhiên nói:

- Lưu cho hắn một lệnh phù, là để ngươi thử hắn, xem hắn có thể tiếp được đao thứ chín của ngươi hay không!

Nam tử đầu trọc cười cười nói:

- Ba đao trước, ta có thể lưu hắn không giết, sau ba đao, xuất đao thì phải giết người!

Hạc sư huynh nói:

- Thế lực lớn nhỏ ở Nam Chiêm Bộ Châu không dưới một trăm, nhưng có thể để Thần Châu chúng ta nhìn ở trong mắt, cũng không quá đáng là Hoàng Phủ gia và Linh Sơn Tự, Hoàng Phủ Đạo Tử vốn là Hoàng Phủ gia chuẩn bị đưa tới Thần Châu xông xáo, chỉ tiếc bị tiểu ma đầu kia đánh chết, có đồn đãi truyền nhân của Linh Sơn Tự cũng xuống núi, thân phận không rõ, đã có người tìm tòi nghiên cứu, tiểu ma đầu này và Linh Sơn Tự quan hệ không cạn, tám chín phần mười chính là hắn, chính vì ta biết hắn là truyền nhân của Linh Sơn Tự, mới lưu một lệnh phù cho hắn, còn muốn kết làm bằng hữu, chỉ là lệnh phù không thể tặng không, bằng hữu của ta cũng không phải tùy tiện người nào cũng có thể làm được, mặc kệ hắn có thân phận gì, nếu ngay cả đao thứ chín của ngươi cũng không tiếp được, thì sao có tư cách tiếp ba đạo lệnh phù của Thần Châu chúng ta?

Nam tử đầu trọc ngẩn ngơ, cười phá lên:

- Tốt, vậy ta yên tâm đi thử một chút!

Nghe hai vị sư huynh đệ cảm giác về sự ưu việt, Lệ Hồng Y xuất thân Nam Chiêm Bộ Châu lại nhíu mày.

- Hạc sư huynh, ta cho ngươi biết thân phận của hắn, không phải là muốn ngươi thăm dò cân lượng của hắn!

Chương 555: Tam Sinh Đạo Quyết

- Căn Bá bảo tìm đạo quyết, chính là ba cái mai rùa này?

Lúc này trong Yêu Đế Các, đám người Phương Hành đang rời xa khu vực hạch tâm, dựa theo Căn Bá cho Ô Tang Nhi manh mối, tìm được một sơn mạch địa thế hoang vu, cũng ở cuối sơn mạch, thấy một tượng Thần Quy màu đen, Ô Tang Nhi quỳ lên bồ đoàn, lạy ba bái, yên lặng đọc cổ chú mà Căn Bá cho nàng, đột nhiên trước bồ đoàn xuất hiện một mâm tròn màu đen cổ quái.

Trên mâm tròn là phù văn rậm rạp chằng chịt, chia làm các quẻ tượng thiên can, địa chi… thoạt nhìn hỗn loạn, rồi lại Âm Dương biến ảo, huyền diệu khó lường, làm cho người nhìn đã thấy đau đầu, Ô Tang Nhi thì nhăn mày, trầm tĩnh không nói, mười ngón nhanh chóng điểm vào quẻ tượng, thẳng đến một nén hương sau mới ngẩng đầu lên.

- Ba...

Hình như nàng hoàn thành khảo nghiệm thần bí nào đó, tượng Thần Quy trên đỉnh đầu há miện, phun ra ba thạch phiến đen sì sì, không ngừng rung rung ở trước mặt nàng, nhìn kỹ lại, rõ ràng là ba cái mai rùa.

Hô hấp của Ô Tang Nhi có chút dồn dập, hai tay run rẩy nâng mai rùa, cúi đầu hạ bái.

- Căn Bá truyền ta là Chúng Sinh đại thuật, đây là bí thuật suy diễn, tìm hiểu thiên cơ, pháp môn của nó chắc hẳn giấu ở trong mai rùa, kỳ thật nói đến cũng kỳ quái, cái mai rùa này nhìn như bình thường, nhưng ta cảm giác... cảm giác xem không hiểu, có lẽ ta phải mất thời gian rất lâu mới tham ngộ được bí mật của mai rùa, bất quá ta tin tưởng không tìm sai, cái này là đạo quyết mà Căn Bá nói!

Ô Tang Nhi thu mai rùa, khẽ nhíu mày nói, thần sắc có chút ngưng trọng.

- Trường Sinh đại thuật của Kim Lục Tử giấu trong một cổ thi, mà Trường Sinh đại thuật của ngươi, thì là ba cái mai rùa...

Phương Hành nhíu mày, cầm hắc kiếm vỗ vai:

- Lão gia hỏa kia không đùa chúng ta chứ, bí thuật trường sinh đều ở trên thân người chết?

Kim Ô nói:

- Cổ thi kia rất kỳ quái, Căn Bá nhất định không gạt chúng ta. Ngươi được truyền là cái gì?

Lúc ở Phù Tang Sơn, ba người bọn họ đi theo Căn Bá tu hành một tháng, Căn Bá nói mình tu Tam Sinh Đạo Quyết, chia nó ra làm ba, phân biệt truyền thụ cho ba người, một người một đạo quyết, chẳng qua lúc ấy ở Phù Tang Sơn truyền thụ chỉ là pháp môn cơ sở của ba cuốn đạo quyết, nên Căn Bá lại phân biệt cho bọn hắn một ít manh mối sau khi tiến vào Yêu Đế Các.

Căn Bá nói qua, hắn truyền thụ cho ba đạo quyết chỉ là cơ sở, tinh hoa của đạo quyết còn giấu ở trong Yêu Đế Các, nếu như ba người bọn họ muốn tu luyện đến đại thành, thì cần phải tìm ba đạo quyết kia, đạt được cơ duyên tu hành.

Mà sau khi tiến vào Yêu Đế Các, tuy đám người Phương Hành chuyển sạch tất cả cơ duyên, còn ăn cướp khắp nơi, nhưng không quên Căn Bá phân phó, lộ tuyến tiến lên là theo phương hướng của ba đạo quyết định ra, rốt cục ở ngày thứ ba, từ trong một động phủ tan hoang, phát hiện một cổ thi mặc áo giáp, người bên ngoài xem ra, cổ thi kia chỉ là thân thể bất hủ, không có dị trạng, nhưng Kim Ô nhìn lại sinh lòng cảm ứng, kết luận cổ thi kia chính là Tam Sinh Đạo Quyết mà hắn cần tìm .

Sau khi lấy cổ thi, lại từ cực tây của Yêu Đế Các chuyển qua hướng bắc. Cuối cùng đi tới chỗ này, Ô Tang Nhi dựa theo pháp môn mà Căn Bá truyền, ba bái chín khấu, cẩn thận suy diễn, đạt được ba cái mai rùa kia.

Kim Ô và Phương Hành đều không biết mai rùa có gì thần diệu, nhưng Ô Tang Nhi kết luận, ba mai rùa kia là Chúng Sinh đại thuật mà Căn Bá truyền thụ cho nàng, hôm nay tính toán ra, Tam Sinh Đạo Quyết đã có hai bản.

- Tiểu Phương tử, Trường Sinh đại thuật và Chúng Sinh đại thuật đều đã cầm được, nhưng manh mối đạo quyết của ngươi lại ở nơi nào?

Kim Ô và Ô Tang Nhi đều nhìn về phía Phương Hành.

Bọn hắn tiến vào Yêu Đế Các, mục đích cơ bản nhất là vì ba đạo quyết, hôm nay chỉ còn của Phương Hành.

- Nói thực, ta vẫn cảm thấy lão đầu kia gạt ta...

Phương Hành thấy bọn hắn hỏi, gãi gãi đầu, thở dài nói, lại không giải thích cái gì.

Đang khi nói chuyện, xa xa một đạo kim quang phi độn tới, là Tiểu Bằng Vương Lăng Thiên và Ô Nhất Điển, đi tới gần, trước tiên ném Ô Nhất Điển lên mặt đất, oán hận giáo huấn:

- Ngươi cái hỗn đản thành sự không có bại sự có thừa này, lại bị người ta dọa sắp đái ra quần, Tiểu Bằng Vương ta đã lớn như vậy, còn chưa từng hợp tác với loại người nhu nhược như vậy, thật là mất hết mặt...

Ô Nhất Điển có chút ủ rũ nói:

- Thực lực của người ta rõ ràng mạnh hơn chúng ta nha...

Tiểu Bằng Vương im lặng, oán hận đá hắn một cước, Ô Nhất Điển lại ủ rũ cúi đầu không nói, giống như vợ bé bị chính thê ức hiếp.

- Được rồi, đừng đánh hắn, ai, bảo các ngươi đi nghe ngóng tin tức, nghe ngóng thế nào rồi?

Ô Tang Nhi đành phải đi ra điều giải mâu thuẫn, đồng thời nhìn Tiểu Bằng Vương hỏi.

Không đề cập tới còn tốt, nhắc tới Ô Nhất Điển lại có chút bất đắc dĩ:

- Cái này phiền toái lớn rồi...

Tiểu Bằng Vương bị hỏa này gia đoạt chủ đề, không khỏi trừng mắt liếc hắn một cái, Ô Nhất Điển bị hù không dám nói nữa, Tiểu Bằng Vương mới mở miệng nói:

- Quả thật có chút nghiêm trọng, vừa rồi chúng ta đi nghe ngóng, có mấy gia hỏa còn không chịu nói, bị ta giết hai người mới thổ lộ tình hình thực tế, theo bọn hắn nói, hiện tại thanh danh của chúng ta rất lớn, sự tình ăn cướp khắp nơi đã dẫn phát nhiều người tức giận, có không ít nhân vật lợi hại quyết định ra tay đối phó chúng ta, nhưng cái này còn chưa tính đại sự, trọng yếu hơn là... Hiện tại trong Yêu Đế Các, đang thịnh truyền một sự kiện!

Nói đến đây, hắn có chút chần chờ, nhíu mày nhìn về phía Phương Hành.

Phương Hành kỳ quái liếc mắt nhìn hắn nói:

- Có rắm mau thả, dù ta rất tuấn tú ngươi cũng không cần nhìn ta như vậy?

Tiểu Bằng Vương nhất thời có chút im lặng, sau nửa ngày mới nói:

- Trong Yêu Đế Các đang thịnh truyền thân phận chân thật của ngươi... Bọn hắn nói, ngươi là bốn năm trước ở Nam Chiêm Bộ Châu gây ra sóng to gió lớn... Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất tiểu ma đầu... Phương Hành!

Nói đến đây, hắn chau mày, nhưng trong ánh mắt ẩn ẩn có chút kích động.

Phương Hành nghe vậy, điềm nhiên như không có việc gì, liếc mắt nói:

- Ta là Phương Hành thì đã sao?

Hắn ngược lại không sao cả, vốn dựa theo kế hoạch cũng không định ẩn tàng thân phận của mình, bị đám người kia sớm đoán được cũng không có gì, chỉ không rõ ánh mắt của Tiểu Bằng Vương là có ý tứ gì, thuận miệng thừa nhận, lại không nghĩ tới, hắn vừa thừa nhận, Tiểu Bằng Vương lại kích động, hai mắt sáng lên nói:

- Ngươi thật là Phương Hành? Nguyên lai ngươi chính là Phương Hành, ha ha...

Phương Hành bị hù nhảy dựng, xách Ô Nhất Điển lên hỏi:

- Bệnh điên của ngươi còn có thể lây?

Còn chưa nói xong, Tiểu Bằng Vương đã kích động đi về phía trước hai bước, vui vẻ nói:

- Ngươi biết không? Bốn năm trước ta đã nghe nói qua ngươi, ở Huyền Vực dùng một người chống lại Hoàng Phủ gia, cướp đi ba phần cơ duyên của Nam Chiêm Bộ Châu, về sau kiếm trảm Hoàng Phủ Đạo Tử, cầm đầu rời đi, lại kế giết mười hai Kim Đan, cơ hồ chôn vùi một đời cao thủ của Hoàng Phủ gia, làm cho mấy lão gia hỏa ẩn cư của gia tộc bọn họ đều phải đi ra tọa trấn, chuyện này ở Yêu địa chúng ta quả thực là truyền kỳ, năm đó ta nghe nói chuyện của ngươi, đã cảm thấy ngươi là đại nhân vật, thề tương lai nếu như gặp phải ngươi, nhất định phải cùng ngươi uống rượu, sau đó...

Nói đến chỗ này, lại không nói tiếp, có chút ngại ngùng cười cười.

Phương Hành bị ánh mắt sùng bái của hắn nhìn có chút không được tự nhiên, thuận miệng nói:

- Sau đó thì sao?

Tiểu Bằng Vương lại không chịu nói, nguyên lai năm đó hắn thề là nhất định phải cùng tiểu ma đầu kia uống rượu, sau đó đại chiến một trận, xem đối phương có phải thật khoa trương như trong truyền thuyết không, chỉ là những lời này bây giờ khó mà nói, dù sao ban đầu ở ngoài Phù Tang Sơn, hắn đã nếm qua thiệt thòi, luận thực lực, hắn xác thực thua tâm phục khẩu phục.

Thấy Tiểu Bằng Vương điên cuồng, Ô Tang Nhi cũng lý giải, kỳ thật lúc trước lần đầu nàng nghe Kim Lục Tử nói sự tình Phương Hành, cũng có chút giật mình, nhưng vì phạm vi sinh hoạt thấp hơn Tiểu Bằng Vương rất nhiều, bởi vậy ở trong ấn tượng của nàng, chỉ cảm thấy Phương Hành là một người rất giỏi giày vò mà thôi, không quá sùng bái.

Nhưng Tiểu Bằng Vương lại bất đồng, hắn biết Hoàng Phủ gia lợi hại, đối với thế gia từng ở thời điểm trục yêu làm ra tác dụng to lớn, hơn nữa chém giết vô số cao thủ Yêu tộc rút hồn, hắn cơ hồ là hận thấu xương.

Cho tới hôm nay, Yêu tộc trải qua ba ngàn năm phồn diễn sinh sôi, đã khôi phục không ít nguyên khí, cũng không dám chính thức trả thù Hoàng Phủ gia, một là lo lắng Thần Châu sẽ nhúng tay, hai là vì kiêng kị thế lực Hoàng Phủ gia thâm bất khả trắc, mà lúc ấy tiểu ma đầu chỉ là Trúc Cơ cảnh, cảnh giới còn không cao bằng Ô Nhất Điển hiện tại, lại làm ra sự tình mà thiên kiêu của Yêu tộc nghĩ cũng không dám nghĩ, cái này còn không làm cho Tiểu Bằng Vương tâm cao khí ngạo bội phục sao?

Đương nhiên, sau đó từng có đồn đãi, nói Linh Sơn Tự, thế lực lớn nhất Nam Chiêm Bộ Châu ở ngày tiểu ma đầu kia gây họa, ra tay bảo hộ hắn, thay hắn ngăn Nguyên Anh cảnh của Hoàng Phủ gia, cho nên có suy đoán, tiểu ma đầu kia là truyền nhân Linh Sơn Tự âm thầm bồi dưỡng, chỉ có điều không quan tâm việc này có thật hay không, nhưng tiểu ma đầu kia dám đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió là không thể khinh thường.

- Những lời này trước đừng nói, suy nghĩ làm sao giải quyết tai họa phía sau đi...

Lúc này Ô Nhất Điển ưu phiền mở miệng nói, khuôn mặt mướp đắng, mang theo khóc nức nở.

- Tai họa?

Đám người Kim Ô đều nhìn về phía Ô Nhất Điển.

Ô Nhất Điển sắp muốn khóc lên:

- Xong đời, chúng ta phạm vào nhiều người tức giận, cửu tử phạt ma tới rồi...

Chương 556: Cửu tử phạt ma

- Cửu tử phạt ma là cái gì?

Phương Hành, Kim Ô, Ô Tang Nhi nghe, cũng có chút không hiểu.

Trong nội tâm Tiểu Bằng Vương bất mãn, trừng Ô Nhất Điển đang khóc sướt mướt, làm hắn không dám nói tiếp nữa, Tiểu Bằng Vương lại mở miệng nói:

- Cửu tử phạt ma, là có người muốn đối phó chúng ta, nếu nói chúng ta ăn cướp khắp nơi, rước lấy ba thành cường địch, thì thân phận của ngươi tiết lộ, lại cơ hồ làm tất cả người tiến vào Yêu Đế Các đều chuẩn bị đối địch với chúng ta, con chuột gian xảo ở Vô Ảnh Sơn, con mọt sách của Thái Thạch gia, Thương Lan Hải Cửu Vương Tử, thậm chí thằng ngốc ở Đại Thánh Sơn và mấy vị sứ giả của Thần Châu, tổng cộng chín người, đều là thiên tài tu vi đỉnh phong trong các tu sĩ tiến vào Yêu Đế Các, bọn hắn nói muốn tìm ngươi đánh một trận!

- Nhiều người như vậy?

Kim Ô bị hù nhảy dựng, hắn sớm biết kế hoạch của Phương Hành, nhưng đưa tới nhiều đối thủ như vậy, vẫn cảm giác có chút ngoài ý muốn, sau khi ngẩn ngơ thì vội vàng hỏi:

- Bọn hắn không đến mức như thế chứ, năm đó Hoàng Phủ gia làm ra vô số ác sự với Yêu tộc chúng ta, chính là đại địch của Yêu tộc, mà tiểu thổ phỉ ở Nam Chiêm Bộ Châu đả thương nặng Hoàng Phủ gia, về tình về lý, đối với Yêu tộc chúng ta mà nói đều xem như có ân, dù không muốn báo đáp, cũng không nên liên thủ đối địch hắn chứ?

Phương Hành nghe vậy, mặt không chút gợn sóng, nhẹ nhàng cười nói:

- Năm đó ta ở Huyền Vực đoạt không ít bảo bối nha!

Kim Ô nhất thời hiểu ra.

Thất phu vô tội, mang ngọc có tội, Phương Hành người mang vô số dị bảo, việc này chỉ sợ không chỉ Yêu địa, ngay cả Thần Châu và Ma địa cũng có nghe thấy, tự nhiên sẽ rước lấy vô số phiền toái.

- Đây chỉ là một, còn có một nguyên nhân khác!

Tiểu Bằng Vương nói:

- Thanh danh của ngươi vang dội như thế, không biết có bao nhiêu người muốn thông qua chém ngươi thành danh! Dù sao sau khi Yêu Đế Các chấm dứt, các thiên tài Yêu địa đều sẽ tiến về Thần Châu, có vô số cơ duyên và kỳ ngộ, mà đối với bọn người sắp tiến về Thần Châu này, thanh danh chính là vốn liếng của mình, có thể sẽ rước lấy một chút phiền toái, nhưng càng nhiều nữa là đại năng ở Thần Châu chú ý, mà cái chú ý này, không hề nghi ngờ là đại biểu kỳ ngộ và cơ duyên, thử hỏi ai có thể không động tâm?

Mọi người nghe vậy, tất cả đều im lặng, biết hắn nói có lý, đổi lại lập trường, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Ô Tang Nhi có chút lo lắng nhìn Phương Hành nói:

- Vậy làm sao bây giờ?

- Để cho bọn họ tới nha...

Phương Hành trả lời:

- Xem là bọn hắn phạt ta, hay tiểu gia phạt bọn hắn!

Tiểu Bằng Vương và Ô Tang Nhi thấy hắn thong dong như vậy, không khỏi nao nao.

Mà ánh mắt của Kim Ô thì hưng phấn lên, cùng tiểu thổ phỉ pha trộn lâu như vậy, đã sớm hiểu thấu rồi.

Mặc kệ sự tình gây lớn cỡ nào, chỉ cần tiểu thổ phỉ lộ ra biểu lộ như vậy, thì khẳng định đã tính trước.

Về phần Ô Nhất Điển, tuy trong nội tâm sợ hãi, nhưng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Cùng nhau đi tới, theo tiểu thổ phỉ đánh cướp mấy lần, ở dưới vô số bảo bối kích thích, lá gan của hắn cũng hơn mập không ít.

Cửu tử phạt ma!

Cũng không biết là ai lấy cái tên này, ở trong thời gian ngắn lặng yên truyền khắp Yêu Đế Các.

Đối mặt chín thiên tài đỉnh phong nhằm vào, Yêu tu bình thường đều coi tu sĩ Nhân tộc kia thành người chết.

Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất tiểu ma đầu, xác thực rất tốt!

Yêu tộc công nhận hắn rất tốt, nhưng không có người cho rằng hắn có thể dùng lực lượng một người, chống cự chín cao thủ đỉnh phong.

Coi như tu vi của ngươi cao tuyệt, thực lực siêu quần, có thể thắng một người, nhưng há có thể thắng lông tóc không thương?

Mà sau khi bị thương thế, đối mặt người thứ hai khiêu chiến, sẽ phải như thế nào?

Hoặc là, cửu tử thực lực mạnh mẽ liên thủ, dùng hai ba người liên thủ đánh ngươi, ngươi làm sao ứng đối?

Ở dưới loại cục diện này, vô luận xem như thế nào, đám người Phương Hành cũng lâm vào tuyệt cảnh.

- Gia hỏa kia sẽ đào tẩu hay nhận thua?

Trong tâm Yêu tộc bình thường, đã bắt đầu suy đoán vấn đề này.

Chỉ có điều chẳng ai ngờ tới, đối mặt cục diện cửu tử phạt ma cơ hồ tuyệt vọng, tu sĩ Nhân tộc kia rõ ràng tiếp tục ăn cướp, không chỉ không thu tay, ngược lại làm trầm trọng thêm... Nữ tu ngay cả cái yếm cũng không chịu lưu lại!

Vừa đi vừa cướí, thấy cơ duyên đoạt cơ duyên, thấy yêu quái cướp yêu quái.

Từng yêu quái gặp phải Ngũ Tổ Minh, trên người đều giống như mới tắm xong...

Mà Ngũ Tổ Minh đã thành cái đích cho mọi người chỉ trích, cứ như vậy một đường ăn cướp một đường bay vào hạch tâm của Yêu Đế Các, giống như nạn châu chấu, những nơi đi qua không một ngọn cỏ, làm các tu sĩ trong Yêu Đế Các oán khí bộc phát, vung tay vung chân, thề muốn chém hắn...

Trên thực tế, dọc theo con đường này, ngay cả Ô Tang Nhi và Tiểu Bằng Vương cũng lo lắng, bọn hắn biết rõ, càng vào hạch tâm của Yêu Đế Các, thì khả năng chạm mặt các cao thủ khác càng cao, đến lúc đó không thể tránh khỏi, thậm chí có thể sẽ bị vây công, năm người bọn hắn lại thần thông quảng đại, sợ là cũng không thể lực địch chúng yêu, đến lúc đó làm sao ngăn cản?

Chỉ có điều trong nội tâm lo lắng, cũng khuyên vài lần, nhưng Phương Hành lại khư khư cố chấp, như không để ở trong lòng.

Rơi vào đường cùng, bọn hắn đành phải đến hỏi Kim Ô, Kim Ô lại bảo hoàn toàn không cần phải lo lắng, tiểu thổ phỉ am hiểu nhất là đục nước béo cò, cục diện càng loạn, càng dễ dàng lừa người, chúng ta chỉ để ý xem kịch vui là được.

Tiểu Bằng Vương và Ô Tang Nhi cũng nghĩ đến Phương Hành quỷ kế đa đoan, khắp nơi làm việc ngoài dự đoán của mọi người, lúc này mới thoảng yên lòng, tiếp tục đi về phía trước.

Hôm nay bọn hắn tiến vào Yêu Đế Các thu hoạch được không ít, Phương Hành, Kim Ô, Ô Tang Nhi vì tìm đạo quyết mà đến, hôm nay ba đạo quyết đã có hai, về phần Tiểu Bằng Vương, thì không có mục đích gì, chỉ vì cơ duyên mà đến, đoạn đường này đi theo Phương Hành, ven đường ăn cướp, cướp đoạt, đắc thủ cơ duyên chất đầy hơn nửa pháp thuyền, có thể nói là được mùa, vượt xa tưởng tượng, dù sao phàm là thiên tài Yêu tộc tiến vào Yêu Đế Các, trên người mang theo Pháp khí không có chỗ nào mà không phải cực phẩm, bản thân cái này chính là một số tài phú to lớn.

Bất quá cần giúp Ô Nhất Điển tìm linh dược, nhưng tìm mấy chỗ vẫn chưa phát hiện, bất quá Ô Nhất Điển không thèm để ý, mỗi ngày ngồi ở trên pháp thuyền nhìn đống Pháp khí kia cười hắc hắc, làm đám người Ô Tang Nhi cảm thấy hắn điên lợi hại hơn.

Về phần đạo quyết còn lại, cũng chính là loại Căn Bá truyền thụ cho Phương Hành, lại còn không biết ở nơi nào.

Nhưng nhìn Phương Hành không vội đi về phía hạch tâm của Yêu Đế Các, Kim Ô và Ô Tang Nhi đều đoán được có lẽ đạo quyết kia ở trong Yêu điện, chỗ đó là trung tâm của Yêu Đế Các, tế đàn ly khai Yêu Đế Các cũng ở bên trong, hơn nữa có truyền thuyết, cơ duyên lớn nhất trong Yêu Đế Các, chính là giấu ở trong Yêu điện quỷ dị kia.

- Lại có người xa xa theo dõi, ta lại đi chém mấy người a!

Pháp thuyền trầm ổn đi về phía trước, đột nhiên Tiểu Bằng Vương mở hai mắt, lộ ra sát khí.

Mấy ngày nay, trên đường thường xuyên sẽ có một ít Yêu tu xuất hiện ở phụ cận, nhưng không dám tới gần, chỉ xa xa theo dõi, tựa hồ bị thế lực lớn nào đó phái qua nhìn chằm chằm đám người Phương Hành, sợ bọn họ đào tẩu, hoặc thi triển quỷ kế gì, mà Tiểu Bằng Vương tính nóng như lửa, cộng thêm biết được thân phận của Phương Hành, ẩn ẩn sinh ra ý giữ gìn, một khi phát hiện có người theo dõi, sẽ tức giận đuổi theo giết chết, tính đến hôm nay đã giết bốn năm người.

- Lại đi giết người, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Ô Tang Nhi đứng ở trên mạn thuyền, xa xa ngắm nhìn, có chút bận tâm hỏi.

Kim Ô ôm bình rượu vừa uống vừa nói:

- Tiểu Bá Vương là mấy lão bất tử ở Cô Nhận Sơn toàn lực bồi dưỡng, ở trên người hắn tiêu hao tài nguyên có thể nuôi ra bảy cái như muội hay mười cái như Ô Nhất Điển, cho nên muội đừng lo lắng, tuy chỉ là Trúc Cơ, nhưng ngay cả thực lực của ta bây giờ cũng chưa chắc có thể thắng hắn dễ dàng, hơn nữa ở trên người hắn, pháp bảo bảo vệ tính mạng, chạy trốn, công kích... quả thực vô số, gặp phải đối thủ mạnh hơn nữa cũng có thể ngạnh chiến một trận, huống chi là mấy cái theo dõi?

Ô Tang Nhi hơi yên tâm, đang muốn nói cái gì, lại thấy Phương Hành đột nhiên mở mắt ra.

Ngay lúc này, Tiểu Bằng Vương vừa rồi như tia chớp bay đi, đột nhiên thân hình như điện rút lui trở lại, còn nhanh hơn thời điểm lao ra, cơ hồ đâm vào trên pháp thuyền, tiêu hao hết linh lực, mới khó khăn lắm ổn định thân hình, chỉ thấy sắc mặt hắn tái nhợt, bàn tay run run, như sắp cầm không được đại kích trong tay, hai mắt bắn ra lửa giận, nhìn về phía hư không.

- Sau khi kết đan, ngươi có lực đánh với ta một trận, hiện tại, kém quá xa rồi!

Trong hư không, một thanh âm lạnh lùng truyền ra, chỉ thấy trong hư không, có một Ma ảnh thân hình cao lớn đi tới, cao chừng ba trượng, tựa như một ngọn núi nhỏ, đợi cho đến gần, mới phát hiện cái kia dĩ nhiên là một Yêu Ma toàn thân lông đen, trạng thái nửa vượn nửa người, trong tay nắm một cây Thủy Hỏa Côn, hai mắt tối tăm như quỷ.

- Đại Thánh Sơn Không Không Nhi Đạo Tử?

Chứng kiến thân ảnh ấy, hai huynh muội Ô

Tang Nhi và Kim Ô hít một hơi khí lạnh, sắc mặt kiêng kị.

Ngay cả Phương Hành, cũng nhíu mày, có thể một gậy đánh Tiểu Bằng Vương trở về, tất nhiên không phải nhân vật bình thường.

Chương 557: Uống rượu, đánh nhau, giúp một việc

Bắc Câu Yêu Địa, tuy ba ngàn năm trước bị trọng thương, nhưng phồn diễn ba ngàn năm, đã khôi phục không ít nguyên khí, hôm nay Yêu tộc được xưng ngàn vạn, mỗi năm sinh ra không biết bao nhiêu thiên tài, nhưng có thể được gọi kinh tài tuyệt diễm, thì chỉ có mấy cái, trừ đám người Hồ Tiên Cơ thiên phú siêu tuyệt, thì đặc thù nhất chính là một người điên, một kẻ đần.

Kẻ đần xuất thân Thái Thạch gia, nói là ngốc, cũng là ngốc thật, thuở nhỏ không thích tu hành, chỉ thích trốn ở trong thư phòng đọc sách, một hơi đọc bảy mươi mấy năm, người dần dần già yếu, lại đột nhiên ngộ đạo, tu vi tiến cảnh như thần, ba năm Trúc Cơ, bảy năm Kết Đan, trong vòng mười năm hoàn thành con đường mà Yêu tu khác cần mấy trăm năm đi không hết, phản lão hoàn đồng, hình dáng như thiếu niên.

Người này tên là Thái Thạch Si Nhi, chính là một nhân vật có thể nói truyền kỳ trong Yêu địa.

Mà cái khác, chính là tên điên, chưa bao giờ kết giao với ai, cũng chưa bao giờ hưởng thụ đãi ngộ của Đạo Tử Đại Thánh Sơn, Không Không Nhi từ lúc sinh ra đã khắc chết cha mẹ, hơn nữa tính tình quái gở, không được trưởng bối ưa thích, hết lần này tới lần khác hắn trầm tĩnh ít nói, mỗi ngày yên lặng, chỉ biết rèn luyện nhục thân, ma luyện võ pháp, vì thế đạt đến trình độ điên cuồng, từng ở trước mười năm, chư lão chuẩn bị chọn một hậu duệ làm Đạo Tử, nghiêng tài nguyên bồi dưỡng, cho nên ở trong tộc cử hành một lần đấu pháp, cả Đại Thánh Sơn điên cuồng, ngay cả những tộc nhân huyết mạch mỏng manh cũng không xa vạn dặm đến tham dự thịnh hội.

Mà người có tư cách tham dự trận đấu pháp này nhất, vậy mà không coi là chuyện quan trọng, một mình một người chạy vào Man Hoang lịch luyện, chuyến đi này kéo dài ba năm, thời điểm trở về, Đạo Tử mới sớm đã lập, thậm chí Vương tộc mới cũng quật khởi, chèn ép người Vương tộc cũ lợi hại, Không Không Nhi cũng không dài dòng, sau khi trở lại Đại Thánh Sơn, trước ăn trăm cân thịt, uống 30 vò rượu mạnh, sau đó xách Thủy Hỏa Côn nện Đạo Tử kia thành thịt vụn...

Sau đó, không có sau đó rồi.

Đạo Tử kia được tài nguyên của gia tộc chiếu cố, bồi dưỡng trọn vẹn ba năm, còn ngăn không được một gậy của hắn, cái kia còn tính là Đạo Tử gì chứ?

Nguyên Anh lão tổ của Đại Thánh Sơn trấn áp tất cả dị động trong tộc, lập hắn làm Đạo Tử mới.

Cao thủ trẻ tuổi của Yêu địa không ít, nhưng để cho người kiêng kị nhất, chính là Không Không Nhi và Thái Thạch Si Nhi, dù sao cũng là cao thủ, bất quá Hồ Tiên Cơ, U Minh Sơn Cửu Đầu Tiểu Thánh, Tử Vụ Hồ Đạo Tử, Vô Ảnh Đạo Tử… hoặc khôn khéo hoặc hung ác hoặc âm hiểm, nhưng còn có chút nhân vị, có thể tiếp cận, nhưng hai người này căn bản là quái vật, không thể theo lẽ thường dự đoán.

Hôm nay Kim Sí Tiểu Bằng Vương xung phong ra ngoài, vốn định làm thịt con kiến nhỏ theo dõi kia, lại không nghĩ rằng lần này tới không phải theo dõi, mà là một hung nhân, đường đường Tiểu Bằng Vương, lại bị một gậy đánh bay trở lại...

- Nhanh như vậy đã tới tìm phiền toái?

Phương Hành híp mắt xem xét, nhấc lên Hắc Kiếm trong tay, kêu lên:

- Tinh Tinh, ngươi tới làm gì vậy?

- Tinh Tinh...

Bầu không khí vốn rất khắc nghiệt đột nhiên lộ ra có chút quỷ dị.

Đám người Ô Tang Nhi đều lặng lẽ lau mồ hôi lạnh.

Quay mắt về phía Đại Thánh Sơn Không Không Nhi, cho dù là đối địch với hắn, nhưng dám kêu hắn là "Tinh Tinh" lại không thấy nhiều!

Không Không Nhi cũng không có lộ ra tức giận hoặc biểu lộ gì, ngược lại xách Thủy Hỏa Côn, chậm rãi đạp không mà đến, ánh mắt tối tăm hỏi:

- Ngươi nhận thức Tiểu Sơn Khôi?

Một câu không đầu không đuôi, lại khiến cho tất cả mọi người nao nao.

Phương Hành càng khó hiểu, cẩn thận nghĩ nghĩ nói:

- Đó là thứ gì?

Không Không Nhi bình tĩnh nói:

- Là cháu ta, hắn nói ngươi cho hắn một cây Tứ Phương Phong Lôi Côn!

- Tứ Phương Phong Lôi Côn?

Cái tên này rốt cục để Phương Hành nghĩ tới, bừng tỉnh đại ngộ nói:

- Ngươi nói là tiểu hầu tử kéo lấy hai dòng nước mũi kia?

Không Không Nhi nhẹ gật đầu nói:

- Hắn là cháu ta, lúc ấy đi Thiên Phong Uyển, chính là ta mang nó đi!

Phương Hành cười phá lên nói:

- Cháu ngươi như vậy mới tốt, tuổi còn nhỏ đã biết tán gái rồi!

Nguyên lai Không Không Nhi nhắc tới dĩ nhiên là việc nhỏ mà ngay cả Phương Hành cũng lười nhớ, lúc ấy Tiểu Nhất trúng một cước của Thương Lan Hải Lam Sa Tướng Quân, lại bị bức xin lỗi, vô luận là ai cũng không dám nói ra chân tướng, nhưng có một tiểu hầu tử không sợ trời không sợ đất nói rõ sự tình, chứng minh Tiểu Nhất ủy khuất.

Mà sau khi Phương Hành một cước đạp chết Lam Sa Tướng Quân, mang theo đám tiểu hồ ly đi ngọn núi khác uống rượu, tiểu hầu tử kia cũng đi theo, trốn ở sau rừng cây vụng trộm nhìn, bị Phương Hành nắm qua, Phương Hành còn nhớ nó, liền hỏi vì sao lúc ấy nó không sợ Thương Lan Hải, dám nói ra chân tướng, tiểu hầu tử liền nói "gặp chuyện bất bình có người giẫm", chọc Phương Hành buồn cười đá một cước, sau đó hỏi lại, tiểu hầu tử lại liếc mắt nhìn Tiểu Nhất, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Phương Hành thấy vậy vui vẻ, tiểu hầu tử này rất giỏi nha, tuổi còn nhỏ đã phát dục, quá hợp khẩu vị của ta, thế là vui vẻ cho tiểu hầu tử một cây côn sắt, cây gậy này hắn cũng không biết cướp tới lúc nào, là Pháp khí của Kim Đan cảnh, phẩm chất không cao, đối với hắn không có tác dụng gì.

Nhưng côn sắt kia đối với một tiểu hầu tử còn chưa chính thức tu hành mà nói là một đại lễ rất nặng, thích đến tiểu hầu tử vò đầu bứt tai, lại bị Tiểu Nhất nhìn xấu hổ, cầm côn sắt vội vàng bỏ chạy, Phương Hành cũng không coi là chuyện quan trọng, quay đầu lại tiếp tục cùng đám người Kim Ô uống rượu, cũng không muốn đến, sự kiện như vậy lại vào lúc này bị người nói ra.

Không Không Nhi trầm tĩnh không nói, sau nửa ngày mới oang oang nói tiếp:

- Lúc đầu ta thấy có người cho một đứa bé lễ vật nặng như vậy, tưởng là có việc cầu Đại Thánh Sơn chúng ta, về sau không thấy ngươi tự mình đến bái kiến, liền cho rằng ngươi muốn ở sau khi đi vào Yêu Đế các mượn tay ta đối phó Thanh Khâu Sơn, nên mặc kệ ngươi, nhưng càng về sau, ta nghe nói ngươi một kiếm hủy Tiên Tử Minh, lại có người đồn đãi nói ngươi là Nam Chiêm đệ nhất tiểu ma đầu... ta biết mình nghĩ lầm rồi, nên tới tìm ngươi!

Không Không Nhi nói xong, làm tất cả mọi người ngây ngốc.

Ai có thể nghĩ đến, Đại Thánh Sơn Không Không Nhi trong truyền thuyết như điên như cuồng, khí thế hung ác, sinh ra chớ gần, vậy mà sẽ để ý lễ vật một đứa bé thu được? Còn nữa, lúc ấy bọn hắn đều chứng kiến Phương Hành tiện tay cho tiểu hầu tử kia một cây côn sắt, sau đó tiểu hầu tử kia phí hết chín trâu hai hổ mới mang đi được, ở đâu nghĩ đến côn kia lại là Huyền khí Tứ Phương Phong Lôi Côn?

Trong nội tâm chỉ có hai ý niệm, một là Không Không Nhi tâm tư tinh tế tỉ mỉ, không hợp bề ngoài...

Hai là, tên vương bát đản này ra tay quá hào phóng, đây chính là Kim Đan Pháp khí, tiện tay đã đưa ra ngoài?

- Đối phó hồ ly lẳng lơ kia, ta còn cần đồng minh?

Phương Hành khinh thường nhếch miệng nói:

- Cây côn kia ta không cần dùng, thấy tiểu hầu tử kia trung thực, không để cho đám tiểu hồ ly của ta ủy khuất, ngoài ra ánh mắt cũng tốt, tuổi còn nhỏ đã biết ai trưởng thành sẽ xinh đẹp, rất giống Cửu thúc thúc của ta, lúc này mới tiện tay thưởng nó, ngươi không cần để ở trong lòng, lại nói... bây giờ ngươi tới tìm ta làm gì?

Không Không Nhi không biết tiểu thổ phỉ kia nói "Cửu thúc thúc" trên thực tế chỉ là một hái hoa tặc ở phàm tục, còn tưởng đây là một câu khen ngợi, vì vậy gật đầu nói:

- Tới tìm ngươi uống rượu, đánh một trận, sau đó giúp ngươi một tay!

- Ân?

Phương Hành nao nao, ngẩng đầu nhìn về phía nó.

Ngay cả đám người Kim Ô cũng giật mình, khó hiểu nhìn Không Không Nhi.

Không Không Nhi thản nhiên nói:

- Bởi vì ngươi là Phương Hành, đã từng một kiếm chém Hoàng Phủ Đạo Tử, cho nên ta tới tìm ngươi uống rượu, lại bởi vì ngươi là Phương Hành, được xưng Nam Chiêm tuổi trẻ đệ nhất nhân, cho nên ta muốn tìm ngươi giao thủ, nhìn xem ngươi có phải lợi hại như trong truyền thuyết hay không... Mà nể tình cây côn kia, ta sẽ giúp ngươi một tay, trả nhân tình này!

- Lại uống rượu, đánh nhau?

Phương Hành nghe vậy không khỏi nhìn về phía Tiểu Bằng Vương, nghĩ thầm Yêu tộc đều như thế!

Lúc ấy Tiểu Bằng Vương mới biết thân phận của hắn, mặc dù không nói thẳng, nhưng vừa xem đã biết gia hỏa kia cũng nghĩ như Không Không Nhi.

Đương nhiên, hắn cũng nghe ra, Không Không Nhi không có địch ý với mình, ngược lại, nó còn muốn giúp mình, tuy lấy Tứ Phương Phong Lôi Côn làm cớ, nhưng trên thực tế là có ý muốn kết giao, tuy tiểu thổ phỉ ngang ngược không nói đạo lý, nhưng đối với giao tế lại cực kỳ nhạy bén, chuẩn xác nghe ra ý ở ngoài lời.

- Uống rượu đánh nhau dễ dàng, nhưng ngươi có thể giúp ta cái gì?

Phương Hành đưa tay ném hồ lô rượu ra, cười hì hì hỏi.

Không Không Nhi nhận lấy, ngửa đầu uống một ngụm, vốn tiêu sái hào sảng, lại không nghĩ tới rượu quá mạnh, làm ho khan vài tiếng, hơi kinh ngạc nhìn Phương Hành nói:

- Rượu này là rượu gì? Sao uống vào mạnh mẽ như thế?

Phương Hành trêu tức cười phá lên, nói:

- Tửu lượng không đủ thì đừng ra vẻ ở trước mặt ta!

Hắn sớm đã chuẩn bị chế giễu, rượu trong hồ lô là Bạch Thiên Trượng truyền cho bí pháp ngâm chế, linh khí đầy đủ, tửu lực sung túc, rượu ngon trong phàm tục không thể đánh đồng, Không Không Nhi cũng là sâu rượu, chỉ là vì bất ngờ mới bị sặc.

Không Không Nhi nghe vậy cũng không nổi giận, chỉ nhếch miệng cười cười, lộ ra hàm răng trắng, lần nữa ngửa cổ uống một ngụm, lúc này đã có chuẩn bị, rõ ràng tốt hơn nhiều, uống vài ngụm mới lau miệng, bộ dáng thống khoái tới cực điểm, sau đó ném hồ lô rượu về, vác Thủy Hỏa Côn lên vai nói:

- Ta không chiếm tiện nghi của ngươi, bây giờ ngươi phiền toái quấn thân, muốn đánh nhau có thể đợi đi ra ngoài lại thống khoái đánh, bất quá bây giờ nếu ngươi có cần gì, ta có thể giúp ngươi một tay!

Phương Hành có chút suy ngẫm, cũng không khách khí nói:

- Việc gì cũng được?

Không Không Nhi càng không khách khí:

- Vay tiền thì không cần bàn!

Phương Hành im lặng, trợn mắt trừng hắn một cái nói:

- Giết người thì sao?

Không Không Nhi nói:

- Không thể trêu vào không giết, đánh không lại không giết!

Phương Hành bó tay rồi:

- Vậy ngươi còn giúp cái rắm!

Sau đó cân nhắc nói:

- Thật muốn hỗ trợ... thì đứng ở một bên xem kịch vui đi!

Chương 558: Cửu tử liên minh

Hiển nhiên bằng được không một trợ lực, đám người Ô Tang Nhi đều vui vẻ, trong bọn hắn, Ô Tang Nhi, Ô Nhất Điển tu vi khá thấp, chiến lực cũng yếu, mà Tiểu Bằng Vương tuy nội tình hùng hậu, chiến lực siêu quần, nhưng bị cảnh giới hạn chế, có thể phát huy ra thực lực không cao, có thể cùng cao thủ hàng đầu của các tộc chiến một trận, chỉ có Phương Hành và Kim Ô mà thôi.

Đã có Không Không Nhi này tương trợ, không khác như hổ thêm cánh, dù không thắng, cũng đủ làm cho cao thủ các tộc kiêng kị vài phần.

Chỉ có điều, bọn hắn còn chưa kịp vui vẻ, đã nghe Phương Hành trả lời.

- Đứng ở một bên xem cuộc vui đi.

Một đại cao thủ chỉ có thể ngộ nhưng không có thể cầu như vậy, lại bảo hắn đứng ở một bên xem cuộc vui?

Kim Ô và Ô Tang Nhi nghe vậy, con mắt đều co rút.

Ngay cả Tiểu Bằng Vương cũng có chút khó hiểu nhìn Phương Hành, vừa rồi hắn ăn một gậy của Không Không Nhi, biết rõ gia hỏa này rất mạnh!

Duy nhất bình tĩnh là Ô Nhất Điển, từ khi có một pháp thuyền bảo bối, Ô Nhất Điển đã không điên rồi, mỗi ngày ngồi ở trước mặt pháp bảo nhìn, như trời sập cũng không lo lắng...

Tóm lại ở trong lòng mọi người, đều nghĩ dù Phương Hành đã có tính trước, cũng không nên đẩy đại cao thủ như vậy ra bên ngoài nha?

- Hôm nay ngươi đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, cơ hồ xem như đối địch với tất cả mọi người trong Yêu Đế Các, thực không dám giấu diếm, trước khi tới tìm ngươi, ta đã thu được vài ngọc giản, đại ý là mời cao thủ các tộc, tới trước Yêu điện chặn giết ngươi, dưới loại tình huống này, đừng nói bảo vệ cơ duyên, chỉ sợ ngay cả an ổn ly khai Yêu Đế Các cũng khó, như vậy ngươi còn không cần ta tương trợ?

Ngay cả Không Không Nhi cũng có chút không hiểu, ngồi ở trong hư không, nhíu mày hỏi.

- Không có bổn sự, ta dám trêu ra nhiễu loạn lớn như vậy sao?

Phương Hành chẳng hề để ý, nhìn Không Không Nhi nói:

- Ngươi là một con khỉ thẳng tính, ta không muốn ức hiếp ngươi, nên đừng nhúng tay vào!

Bầu không khí lập tức yên tĩnh lại, chúng Yêu đều có chút khó hiểu dụng ý của Phương

Hành.

Không Không Nhi trầm mặc một lát, cũng không nói nhiều, chỉ nói khẽ:

- Hôm trước con cá chép ở Tử Vụ Hồ hiện thân, nói sự tình ngươi ở bên ngoài Yêu Đế Các một kiếm trảm pháp thuyền, xác thực là một diệu chiêu, chỉ tiếc còn chưa đủ, hơn nữa bọn hắn đã biết thân phận chính thức của ngươi, ngàn phòng vạn phòng, ngươi còn muốn dùng quỷ kế gì, sợ là không dễ dàng như vậy!

Sau khi dứt lời, hắn duỗi một ngón tay ra:

- Ta có thể giúp ngươi một việc, nhớ kỹ!

Nói xong đứng dậy, cầm Thủy Hỏa Côn chậm rãi đi về hư không, thân hình dần dần biến mất.

- Tiểu thổ phỉ... Đừng làm quá mức, dù sao bên ngoài còn có một đám lão gia hỏa, quá mức sẽ không dễ thoát thân!

Nhìn thấy Không Không Nhi ly khai, Ô Tang Nhi và Tiểu Bằng Vương đều cảm giác trong nội tâm có chút không được tự nhiên, thủy chung cảm giác đuổi một cường viện chủ động đưa tới cửa đi như vậy, là khó có thể lý giải, Kim Ô thì có chút trịnh trọng, thần sắc nghiêm túc thấp giọng khuyên bảo, dùng hắn lý giải tính tình có tiện nghi không chiếm chính là hỗn đản của Phương Hành, lúc này tinh tế suy nghĩ, cũng cảm thấy có chút khủng hoảng.

Ngay cả giúp đỡ cũng không cần, đây là ý định lừa người thảm như thế nào đây...

Phương Hành chỉ cười ha ha, chỉ hắc kiếm về phía trước:

- Đi thôi!

Đi về phía trước xa hơn, trên đường thông qua hạch tâm của Yêu Đế Các, trong bình tĩnh ẩn chứa sát khí mãnh liệt. Ở trong nhận thức của Phương Hành, một đường có mấy đạo khí tức hùng hậu rình mò mình, chỉ có điều thấy mình nhắm về phía Yêu điện, cho nên đều kiềm chế không hiện thân, loại cảm giác này, thật giống như hắn một mực ăn cướp, đã trở thành dê béo trong mắt người khác.

Bầu không khí ngột ngạt khiến cho Ô Tang Nhi không dám nói chuyện lớn tiếng, nhìn về phía Kim Ô, Kim Ô không để ý, một bộ cao thâm mạt trắc, đang cân nhắc Phương Hành sẽ dùng phương pháp gì phá giải nguy cơ lần này, nhìn về phía Tiểu Bằng Vương, Tiểu Bằng Vương thì sắc mặt trang nghiêm, nhìn về phía trước, như tùy thời chuẩn bị đại chiến một trận, nhìn về phía Ô Nhất Điển...

Gia hỏa kia vẫn còn xem bảo bối.

- Hắn đến cùng đang suy nghĩ cái gì?

Ô Tang Nhi nhìn về phía Phương Hành sắc mặt bình tĩnh, khoanh chân ngồi đó, thậm chí khóe môi nhếch lên nụ cười.

- Hắn đến cùng đang suy nghĩ cái gì?

Lúc này ở hạch tâm Yêu Đế Các, có một đại điện rộng lớn phiêu phù ở trên hư không, điện này do Hắc Nham xây thành, kiểu dáng không giống tiên cung của Đạo gia, đỉnh nhọn mái cong, khắp nơi điêu khắc dị thú, vừa nhìn đã cảm thấy tà dị khó nói lên lời, ở trong đại điện là ba pho tượng to lớn, chia làm ba góc, đơn chưởng đẩy ra, chỉ hướng ba điểm, mà ở trước điện, thì có vài chục khối vẫn thạch to lớn lẳng lặng chìm nổi.

Ở giữa nhất, cũng là vị trí cao nhất, ngồi xếp bằng chín thân ảnh khí tức cường hoành thần bí.

Chín người này, chính là cửu tử trong chiến dịch phạt ma!

Chín người này, cơ hồ có thể đại biểu hàng đệ tử trẻ tuổi của Yêu tộc trong trăm năm tới, lúc này mượn danh xưng Cửu Tử Minh của Thương Lan Hải, ở đây chuẩn bị phạt ma!

Mà trong chín người, hận ý sâu nhất chính là Hồ Tiên Cơ, lúc này ánh mắt của nàng nhìn Lưu Ly Kính trước người Cửu Vương Tử Ngao Bại, trên kính hiển hóa, là hình ảnh lúc này Phương Hành xếp bằng ở trên pháp thuyền, lặng im không nói gì, xuất phát về phía Yêu điện.

Hồ Tiên Cơ ở trên tay Phương Hành đã ăn mấy lần thiệt lớn, trong nội tâm quả thực không hiểu, nhịn không được mở miệng:

- Kẻ này đã từng ở Thiên Phong Uyển cưỡng ép chạy trốn, từng dễ dàng đánh bại Cô Nhận Sơn Tiểu Bằng Vương, cũng đã từng một cước đạp chết Kim Đan cảnh Lam Sa Tướng Quân, tuy chiến tích bực này, đối với chúng ta mà nói không coi vào đâu, nhưng từ phương diện khác đã chứng minh thực lực của hắn không hề đơn giản giống như bề ngoài, còn nữa, thời điểm người này ở Nam Chiêm Bộ Châu, lợi hại nhất không phải tu vi, mà là quỷ kế tầng tầng lớp lớp, lần này ở Yêu địa ta cũng nhiều lần thi triển quỷ kế, mượn nhờ pháp bảo, làm ra vô số cử động ngoài dự đoán của mọi người, chư vị đạo hữu, không phải Tiên Cơ lải nhải, nhưng chúng ta đối mặt kẻ này, dù ổn nắm phần thắng, cũng không thể chủ quan, tốt nhất vừa thấy mặt liền khống chế hắn, miễn cho đêm dài lắm mộng!

- Khặc khặc...

Trên bệ đá thứ hai, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn mặc áo tang, dáng người thấp bé cười rộ lên:

- Hồ tiên tử là bị tiểu quỷ kia đánh sợ rồi sao? Con đường ly khai Yêu Đế Các chỉ có một, chỉ cần tiểu ma đầu kia không muốn bị vây ở chỗ này trăm năm, thì sẽ tới Yêu điện, mà hôm nay, chúng ta một mực giữ vững vị trí cửa điện, hắn còn có thể chạy hướng nào? Hắc hắc, trên thực tế, chúng ta không có nóng vội ra ngoài vây công hắn, mà ôm cây đợi thỏ, không phải là vì phòng ngừa tiểu quỷ kia thi triển quỷ kế điệu hổ ly sơn loại sao? Biện pháp ôm cây đợi thỏ rất đần, nhưng lại ít có sai lầm nhất!

Trên bệ đá thứ nhất từ trái qua, Tử Vụ Hồ Đạo Tử sau khi tiến vào Yêu Đế Các, liền tìm địa phương bế quan chữa thương, cũng ở mấy ngày nay xuất quan, điềm nhiên nói:

- Trước khi tiến vào Yêu Đế Các, hỗn đản kia thi triển quỷ kế, hại ta suýt nữa mất cơ hội tiến vào Yêu Đế Các, cho dù vào được, ta cũng phải dùng bốn ngày bế quan chữa thương, bỏ qua rất nhiều cơ hội tìm kiếm cơ duyên, chư vị, lần này bản Đạo Tử không có sở cầu, một là muốn trảm Phương Hành kia, tiết oán khí trong nội tâm, hai là đoạt cơ duyên của hắn, bồi thường ta thất thoát cơ duyên!

Đạo Tử Vô Ảnh Sơn nhìn qua, cười nói:

- Ngươi chỉ cần cơ duyên của tiểu quỷ này ở trong Yêu Đế Các? Cái này đơn giản, dù sao bản Đạo Tử vừa ý là cơ duyên hắn đạt được từ Huyền Vực... Hắc hắc, nghe nói tiểu hỗn đản này được xưng một người đoạt đi ba phần cơ duyên, đây chính là một khoản bảo bối rất lớn...

Nghe hai người dẫn dắt rời đi câu chuyện, chúng Yêu có chút suy ngẫm, đều mở miệng chiếm trước lợi ích.

- Đạo Tử Vô Ảnh Sơn, ngươi muốn độc chiếm cơ duyên Huyền Vực? Bằng thực lực của Vô Ảnh Sơn các ngươi, nuốt nổi sao? Không sợ Cô Nhận Sơn tìm các ngươi gây phiền toái? Ha ha, vẫn là chia chín phần, mọi người một phần, dù chia làm chín phần, trong đó còn có phần là của Cô Nhận Sơn, để bọn hắn không tới tìm chúng ta trả thù, dù sao đám Đại Bằng Điểu cao cao tại thượng kia, tuy cuồng vọng lại hung hăng càn quấy, nhưng không phải kẻ đần!

Các tu sĩ nghị luận nhao nhao, liên lụy đến lợi ích, ai cũng không chịu nhường ai.

Cuối cùng tạm thời đạt thành hiệp nghị, Hồ

Tiên Cơ muốn Thanh Hồ Quỷ Diện, việc này không thể hoài nghi, vì thế nàng đáp ứng phân ít cơ duyên của hắn, Cửu Vương Tử Ngao Bại được chia một phần lớn nhất, ngoài ra còn có Đại Thánh Sơn Không Không Nhi tương đối đặc thù, một mực không có mở miệng, sứ giả Thần Châu cũng chỉ cười mà không nói, đối với chúng Yêu chia tài nguyên chưa từng xen vào, cũng không phản đối cái gì.

Kỳ thật Hồ Tiên Cơ vẫn âm thầm quan sát phản ứng của mấy người kia, phát hiện bọn hắn không có ý bảo hộ Phương Hành, thì có chút yên tâm.

- Báo...

Thời điểm mọi người thương thảo ra phương pháp phân phối, có yêu quái theo dõi nhanh chóng lướt vào, nhìn về phía Cửu Vương Tử Ngao Bại quỳ xuống nói:

- Nam Chiêm Bộ Châu tiểu ma đầu Phương Hành đã đi tới Yêu điện, lúc này cách nơi đây bất quá trăm dặm...

Chúng Yêu nghe vậy, mắt đều lộ ra sát khí, nhìn về phía hư không.

Trăm dặm, đối với bọn hắn mà nói, xem như gần trong gang tấc, đại chiến đã tới trước mắt.

- Hỗn đản, ta cũng muốn nhìn ngươi làm sao thoát ra lớp lớp vòng vây!

Hồ Tiên Cơ nghe nói Phương Hành đến rồi, không có thi triển quỷ kế gì, trong nội tâm oán hận nghĩ.

Nói thật, nàng thuở nhỏ thông minh, thiên tư hơn người, lại có dung nhan kiều ky, có thể nói trời sinh phú quý, từ nhỏ đến lớn, làm chuyện gì cũng cực kỳ thuận lợi, nhưng từ khi đụng phải hỗn đản Nhân tộc kia, nhiều lần thất thủ, nhiều lần bị khinh miệt, nhiều lần bị hắn trêu đùa hí lộng, tinh tế tính ra lại chưa chiếm thượng phong một lần, trong nội tâm không khỏi rất uất ức.

Chương 559: Tình thế đại nguy

- Ơ? Nhiều người chờ ta như vậy...

Thời điểm pháp thuyền tới trước Yêu điện, Phương Hành nhảy dựng lên, lớn tiếng cười nói. Lúc này, Kim Ô, Ô Tang Nhi, Tiểu Bằng Vương đều đã đứng dậy, đứng ở phía sau hắn, thậm chí Ô Nhất Điển cũng sinh lòng cảm ứng, leo ra buồng nhỏ nhìn, lập tức bị sát khí của vô số cao thủ hù hôn mê bất tỉnh, ngã vào khoang thuyền.

Bên ngoài Yêu điện, thấy Phương Hành tới, có một nửa người sắc mặt âm tàn, một nửa người thì hận nghiến răng. Ngoại trừ vài Đạo Tử cao cao tại thượng ngồi trên bệ đá, những người còn lại có một nửa quần áo không chỉnh tề, ngay cả nữ tử cũng hơn nửa tuỳ tiện mặc pháp bào của nam tu che đậy thân thể, càng có rất nhiều người biến hoá ra nguyên hình, con mắt phóng hỏa nhìn chằm chằm tiểu tặc kia.

Những người này, phần lớn là bị Phương Hành cướp qua, xiêm y trên người bị lột sạch, có thể mượn được xiêm y thì mượn, mượn không được xiêm y tự nhiên phải hoá ra nguyên hình, đương nhiên, mặc kệ mượn được xiêm y hay không, sắc mặt đều rất khó coi.

- Nam Chiêm Bộ Châu Phương Hành, danh truyền bốn châu, chúng ta tự nhiên là phải hoan nghênh ngươi rồi...

Trong vô số ánh mắt phẫn nộ, cái thứ nhất mở miệng ngược lại là Vô Ảnh Sơn Đạo Tử, người này là Đạo Tử Thử tộc, dáng người thấp bé, tính tình hung ác nham hiểm, lúc nói chuyện không khỏi cười lạnh, người nghe hắn nói đều cảm thấy tâm lạnh lẽo.

- Hoan nghênh con mẹ ngươi, mở bảo khố ra để cho ta chọn mới gọi hoan nghênh!

Phương Hành trợn trắng mắt nói một câu, nụ cười của Vô Ảnh Sơn Đạo Tử lập tức ngưng ở trên mặt, cười không nổi nữa.

- Ha ha, từng có thương nhân đến từ Nam Chiêm Bộ Châu nói, Nam Chiêm Bộ Châu tiểu ma đầu lợi hại nhất chính là cái miệng, tiếp theo là gan chó, cuối cùng mới là bản lĩnh, hôm nay xem ra đồn đãi không sai!

Tử Vụ Hồ Đạo Tử lành lạnh mở miệng:

- Chỉ là cái đầu của ngươi quả thực không quá thông minh, đến lúc này, còn dám giương oai ở trước mặt chúng ta sao?

- Nói láo, ta lợi hại nhất chính là khuôn mặt tuấn tú, thứ hai là thông minh, thứ ba mới là mắng chửi người, ngươi không được nói bậy bôi nhọ ta!

Phương Hành có chút tức giận, ánh mắt bất thiện quét về phía Tử Vụ Hồ Đạo Tử.

- Hừ, bớt sàm ngôn đi, chư vị đạo hữu, ai đến hoạt động gân cốt trước, bắt giữ tiểu ma đầu này?

Hồ Tiên Cơ nhịn không được, bỗng nhiên mở miệng quát.

Thanh âm này vừa ra, liền có bốn năm người lộ ra sát khí lành lạnh, có cửu tử ngồi ở trên cao, cũng có Yêu tu phía dưới, nhưng một câu kia của Hồ Tiên Cơ, lại vạch trần không khí dối trá nơi đây, lộ ra bản chất máu chảy đầm đìa, vốn ở nơi này chính là muốn đoạt kỳ danh, trảm đối phương, tranh cơ duyên, ai ra tay đầu tiên, không thể nghi ngờ là chiếm đại danh.

Thanh danh cũng là cơ duyên, đối với các Yêu tu sắp đi Thần Châu tu hành mà nói, càng là giá trị vô tận.

Phương Hành vốn là Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất tiểu ma đầu, trước đó trời giáng Huyền Quan, hiện lên một đám anh tài tuổi trẻ, kể cả Lệ Hồng Y ở bên trong, tổng cộng có gần ba mươi người tiến vào Thần Châu, hôm nay đã có một ít bắt đầu bộc lộ tài năng, nhưng ngay cả những người này, đối với tên tuổi “Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất” của Phương Hành, cũng có chút không cam lòng, cái này chẳng phải nói hắn là Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất thiên tài trẻ tuổi sao?

Như vậy sau khi chém hắn...

Phương Hành chém Hoàng Phủ Đạo Tử, tuy là đánh lén ám sát, nhưng chứng thực tên tuổi Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất của hắn.

Mà lúc này trong chúng Yêu, nếu có người chém Phương Hành, không thể nghi ngờ là áp đảo Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất tiểu ma đầu!

Đã có thanh danh, liền có chú ý, đã có chú ý, liền có cơ duyên, có vốn liếng đi xa hơn người khác.

Đúng là xuất phát từ loại suy tính này, nên mỗi người đều động tâm, theo dõi Phương Hành.

Đương nhiên, nhìn chằm chằm quy nhìn chằm chằm, nhưng người cướp động thủ lại tạm thời không có xuất hiện, dù sao tiểu ma đầu kia không phải hư danh, chúng Yêu tu đã bắt đầu suy tính, hi vọng để cho người khác xung phong trước, mình tạm quan sát chờ thời.

Ngược lại là Phương Hành nghe lời này, bề ngoài giống như kinh dị kêu lên:

- Bắt ta? Bắt ta làm gì?

Hồ Tiên Cơ quát lạnh:

- Chuyện cho tới bây giờ, còn giả hồ đồ cái gì? Nhân tộc Phương Hành, ngươi vốn là tai tinh, mai danh ẩn tích, lẻn vào Yêu địa ta đến tột cùng có ý đồ gì? Lần này để ngươi tiến vào Yêu Đế Các, vốn là nể mặt mũi của Cô Nhận Sơn, ai nghĩ ngươi trước ở ngoài Yêu Đế Các vi phạm quy tắc, kiếm trảm pháp thuyền, hại mười thiên tài Yêu tộc vô duyên với tiên lộ, sau khi tiến vào Yêu Đế Các lại cướp bóc bốn phía, không biết đoạt đi cơ duyên của bao nhiêu người, hôm nay chúng ta thay trời hành đạo, muốn ngươi nhổ ra những tang vật kia!

Đám người Kim Ô nghe vậy trong nội tâm có chút tức giận, quay đầu lại muốn bắt Tiểu Bằng Vương trút giận, chỉ thấy lúc này Tiểu Bằng Vương cũng giận dữ, càng có chút thất lạc, vì vậy không nhẫn tâm động thủ với hắn.

- Hồ ly lẳng lơ, tâm tư của ngươi nếu dùng nhiều ở trên tu hành, sẽ không đến mức chịu thiệt ở trong tay ta mấy lần, hiện tại ta chỉ cảm giác kỳ quái, mỗi lần ngươi há miệng đều cho người tội danh này tội danh kia, có tác dụng gì sao? Lần này ngươi lại cảm thấy ăn chắc ta, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi một câu, tha cho ngươi một lần không sao, nhưng lần thứ hai sẽ không có cơ hội như vậy nữa...

Phương Hành híp mắt nở nụ cười, trong thanh âm giống như không hề tức giận, nhưng lại làm Hồ Tiên Cơ run lên.

Phương Hành cũng không dong dài, bỗng nhiên vung hắc kiếm quát:

- Nói nhảm nữa cũng không có ý gì, các ngươi ở chỗ này chờ ta làm gì, ta rõ ràng, các ngươi cũng rõ ràng, trời đất bao la không lớn bằng lợi ích, vì lợi ích động thủ chính là đạo lý, các ngươi muốn đoạt chỗ tốt trong tay ta, không có vấn đề, chỉ xem bản lãnh của các ngươi mà thôi!

Nói xong hắn vung kiếm trảm ra sau, "Ba" một tiếng, vách khoang thuyền bị hủy hơn phân nửa, lộ ra vô số pháp khí rực rỡ muôn màu trong khoang, các tu sĩ xa xa liếc nhìn, cơ hồ kinh hãi đến ngừng hô hấp, chỉ thấy trong đó có mảnh vỡ Tiên Tinh lớn cỡ nắm tay, có Linh Tinh cao hơn một trượng, cũng có bạch cốt tàn khí không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, còn có một núi pháp bào, đống đống Pháp khí, bất ngờ đều là bảo bối từ trong tay các Yêu tu cướp được.

Càng kinh người hơn là, trong pháp thuyền có ba tượng đá cao lớn...

Cái này con mẹ nó là dọn nhà sao?

Trong nội tâm chúng Yêu ngoài khiếp sợ, cơ hồ còn nhịn không được muốn chửi mẹ.

Đều biết hỗn đản Nhân tộc kia sau khi tiến vào Yêu Đế Các, liền tranh cơ duyên bốn phía, ăn cướp mọi người, nhưng không ai ngờ tới hắn sẽ cướp nhiều như vậy, hơn nữa cố ý không để ở trong túi trữ vật, mà chất ở trong thuyền.

Đây quả thực là cố ý dụ người a!

Trong lúc nhất thời, sát khí vô hình bao phủ Phương Hành nhiều hơn gấp ba.

Tiền tài động nhân tâm, tuy thanh danh quý giá, nhưng chỗ tốt càng làm cho người chảy nước miếng...

Chúng Yêu ánh mắt tỏa sáng, lại không lưu ý đến, ở cửa ra vào pháp thuyền, Ô Nhất Điển trên đầu thưa thớt không có mấy cọng tóc, con mắt đỏ bừng, cảnh giác nhìn chằm chằm bọn hắn, tuy hai chân đang run, nhưng tay lại cầm nhuyễn kiếm, một bộ những bảo bối này có một phần của đại gia, các ngươi ai dám tiến lên đây tranh, ta sẽ liều mạng...

Mà Phương Hành lộ ra bảo bối trong pháp thuyền, lại còn không dừng tay, lạnh giọng cười cười, bỗng lấy ra một quyển trục, cao giọng nói:

- Những đồ vật rách rưới này, ta chỉ là cướp chơi, so với năm đó ta từ trong Huyền Vực tìm được bảo vật lại tính là cái gì? Rất nhiều người đều nghĩ mãi mà không rõ, lúc ấy ta làm sao mang những Hung Thú kia vào Hắc Uyên Ngục, thời điểm ly khai lại làm sao lặng yên mang đi, hiện tại ta sẽ nói cho các ngươi biết, trong tay của ta là Bách Hung Đồ, có thể triệu hoán mấy vạn Hung Thú, san bằng một vực!

Chúng Yêu tu nói không ra lời, chỉ có thể hít khí lạnh.

Phương Hành lại tiện tay ném Bách Hung Đồ cho Kim Ô ở sau lưng, lại lấy ra Thanh Hồ Quỷ Diện, nhìn Hồ Tiên Cơ quát:

- Hồ ly lẳng lơ, cái này là dị bảo ngươi muốn, trong đó ẩn chứa lực lượng nghịch thiên, còn có truyền thừa huyền ảo, dù dùng trí tuệ của ta, tìm hiểu thật nhiều năm, cũng chỉ giải một hai phần mười, lúc trước kích thương Hắc Uyên Ngục Chủ, chính là cái mặt nạ này!

Bá...

Ánh mắt của Hồ Tiên Cơ như kiếm, bắn về phía mặt nạ trong tay Phương Hành.

Mặt nạ này nàng đã thấy qua một lần, chính là thời điểm Phương Hành kiếm trảm pháp thuyền dùng qua.

Phương Hành lại tiện tay ném cho Kim Ô, lần nữa lấy ra một quyển sách, nhìn lướt qua lại quát:

- Quyển hoạt sắc sinh hương đồ này là Cửu thúc cho ta, thủ bút của danh gia, văn hay tranh đẹp, trông rất sống động...

Nhưng chợt thấy không đúng, cười hắc hắc thu vào, không có ý tứ nói:

- Cầm nhầm, các ngươi chờ ta tìm cái lợi hại hơn, dọa không chết các ngươi sẽ không xong...

Chúng Yêu cơ hồ muốn phun máu, bất quá dù như thế, cũng đủ để bọn hắn động tâm rồi, Vô Ảnh Sơn Đạo Tử quát:

- Tiểu ma đầu... Lúc ấy Nam Chiêm Bộ Châu đồn đãi, nói ngươi một người được ba phần cơ duyên của Huyền Vực, là thật hay giả?

Phương Hành trợn trừng mắt:

- Đương nhiên là giả!

Chúng Yêu ngẩn ngơ, trong nội tâm đều sinh ra ý nghĩ không tin, tiểu ma đầu này đang nói láo.

Nhưng đúng lúc này, Phương Hành lại nói:

- Bằng bản lãnh của ta, đã ra tay, làm sao có thể chỉ lấy ba phần? Các ngươi đây là xem thường ta sao? Minh bạch nói cho các ngươi biết, ta tối thiểu nhất cầm bảy phần cơ duyên!

Oanh!

Chúng Yêu nhất thời nổ nồi, ngay cả Cửu Vương Tử, con mọt sách Thái Thạch gia, Đại

Thánh Sơn Không Không Nhi cùng với sứ giả Thần Châu, thần sắc đều bất định, nhất thời không cách nào duy trì biểu lộ lạnh nhạt, lên tiếng kinh hô.

- Nhưng có thể từ trong tay tiểu gia đoạt đi hay không, thì phải xem bản lãnh của các ngươi rồi!

Phương Hành cười lạnh mở miệng.

Chương 560: Núi lớn áp Long Môn

Đám người Kim Ô, Ô Tang Nhi ở sau lưng Phương Hành đã lo lắng khó nhịn, lúc này chúng Yêu vây công, vốn có hơn phân nửa nguyên nhân là vì đoạt cơ duyên của Phương Hành, kết quả tiểu ma đầu này không chỉ không di chuyển lực chú ý của chúng Yêu, thậm chí còn tưới dầu vào lửa, cái này là chê người nhìn chằm chằm mình không đủ nhiều sao? Kéo dài như thế, dẫn động chúng Yêu vây công thì làm sao cho phải?

Nhất là Kim Ô, cũng nhịn không được, đến trước mặt Phương Hành nói:

- Tiểu thổ phỉ, ngươi đến cùng đang làm cái gì? Kim gia ta biết ngươi nhiều ý đồ xấu, nhưng hôm nay đùa có chút lớn a, ngươi có chủ ý gì, nói rõ cho chúng ta được không? Coi như ngươi chán sống, muốn đi Địa Phủ ăn cướp, cũng phải cho chúng ta thời gian ghi di ngôn a...

- Cất kỹ đồ vật của ta!

Phương Hành không có giải thích, mà lấy túi trữ vật bên hông nhét vào ngực Kim Ô, trong tay mình chỉ còn một thanh hắc kiếm, thấp giọng nói:

- Căn Bá truyền ba chúng ta một người một cuốn đạo quyết, hôm nay ta muốn đi lấy đạo quyết của mình...

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng mà sung sướng, tay áo bồng bềnh, bước vào hư không, rút kiếm đưa ngang ngực.

- Ta có vô số cơ duyên, dị bảo, lại không biết hỗn đản nào có bản lĩnh tới lấy?

Nhất thời cả trường yên lặng, không người lên tiếng.

Tu sĩ Nhân tộc này điên rồi sao?

Biết rõ hẳn phải chết, lại vẫn muốn trực tiếp khiêu chiến?

Thậm chí nói, ngay cả đám người Kim Ô cũng không hiểu nổi Phương Hành đang suy nghĩ gì, bọn hắn vốn tưởng Phương Hành bình tĩnh như thế, là bởi vì có chuẩn bị ở sau, ý định lừa bịp người khác, nhưng hôm nay thấy sự tình phát triển hoàn toàn không giống bọn họ tưởng tượng, trong nội tâm nhịn không được cho rằng Phương Hành điên rồi, định liều mạng, trong nội tâm nhất thời lạnh lẽo.

- Tiểu thổ phỉ, có Kim gia ở đây, há có thể để ngươi đơn độc dốc sức liều mạng?

Kim Ô kêu một tiếng, muốn tiến lên trợ trận.

Ngay cả Tiểu Bằng Vương ánh mắt cũng lăng lệ, vung Hoàng Kim Kích.

Nhưng Phương Hành lại căn bản không có ý tứ bảo bọn hắn ra tay, nhẹ nhàng phất tay, ý bảo bọn hắn an tâm chớ vội.

Mà lúc này, phạt ma cửu tử cũng ngưng thần lạnh lẽo nhìn Phương Hành.

Tiểu ma đầu kia ở dưới loại cục diện này khiêu chiến, lại để bọn hắn có loại cảm giác khó tin.

Trong truyền ngôn không phải nói tiểu ma đầu này chưa bao giờ thích cùng người đấu pháp, chỉ thích âm mưu quỷ kế sao?

Bất quá loại ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu, sau đó có mấy người nổi lên tâm tư, dù sao cửu tử có tư cách ở trước Yêu điện ôm cây đợi thỏ, không có ai là hạng bình thường, thực lực đều rất mạnh mẽ, đối mặt tu sĩ Thần

Châu, cũng chưa chắc không dám chiến một trận, lại càng không cần phải nói Phương Hành chỉ là Kim Đan sơ kỳ.

- Dõng dạc, ta đến chiến ngươi!

Sau khi yên lặng một chút, có thanh âm đột nhiên hét lớn, là Tử Vụ Hồ Đạo Tử, đã từng bị Phương Hành một kiếm chặt đứt thông đạo Yêu Đế Các, hắn tự nhận mất hết thể diện, đương nhiên nóng lòng vãn hồi thể diện nhất, thời điểm người khác còn lo lắng quan sát, hắn đã nhịn không được, rống một tiếng, trở thành người thứ nhất xuất thủ với Phương Hành.

- Long Môn của Tử Vụ Hồ Ngư ta, hôm nay ở dưới chư vị đạo hữu chứng kiến trảm ngươi, bảo hộ đạo tâm của ta!

Trong tiếng hô, Tử Vụ Hồ Đạo Tử bay ra, tiện tay kết ấn, quanh người dâng lên hơi nước mênh mông cuồn cuộn, tựa như thiên tượng đại biến, trong chốc lát bao phủ phương viên mười dặm, sau đó thân hình hắn lóe lên, nháy mắt đã đến trước người Phương Hành, hai tay kết ấn, Long Môn Ấn đập mạnh ra.

Ầm ầm!

Thức ấn pháp này của hắn vừa ra, bất ngờ ở sau lưng ngưng kết thành một Long Môn cao không biết mấy trăm trượng, uy thế ngập trời, nghiền áp rơi xuống.

Long Môn Ấn, Tâm Kiếm trảm chúng sinh!

Thuật này, đúng là đại thuật của Tử Vụ Hồ, Tử Vụ Hồ nhất mạch, chính là một Kim Lý ở mấy vạn năm trước thành tiên lưu lại, lúc đó Tử Vụ Hồ nhất mạch đừng nói Đại Yêu, ngay cả biến ảo thành yêu quái cũng không có mấy người, so sánh với Chân Long nhất mạch quyền thế ngập trời thì càng giống như đế vương và ăn mày, tục truyền, tổ tiên Tử Vụ Hồ từng có cơ duyên, lúc đó Long Vương ở cửa biển lập một Long Môn, nói cho ngàn vạn Thủy tộc, ai có thể từ trong nước nhảy lên, nhảy qua Long Môn, người đó có thể được Long tộc truyền thừa, trợ giúp đối phương thành đạo.

Long Môn kia cao ba trăm ba mươi ba trượng, Thủy tộc bình thường làm sao phóng qua?

Thủy tộc đều nói Long Vương đùa người, duy chỉ có một con Kim Lý coi là thật, không ngừng nhảy 99 năm, rốt cục có một ngày từ trong nước nhảy lên, phóng qua Long Môn, Long Vương đích thân mời nó vào Long cung, dốc túi truyền thụ truyền thừa của Long tộc, Kim Lý kia được cơ duyên, lại tiềm tu nhiều năm, rốt cục trút bỏ Yêu thai, phi thăng thành tiên, cũng ở Yêu địa lưu lại Tử Vụ Hồ nhất mạch độc nhất vô nhị.

Long Môn Ấn kia, là năm đó Yêu Tiên tự mình truyền xuống, ý cảnh xa xưa, uy lực vô tận.

Nguyên hình của Tử Vụ Hồ Đạo Tử chính là một con Kim Lý, người đều nói nó có phong thái của tổ tiên, tuổi còn trẻ liền tìm hiểu được ấn pháp do Yêu Tiên lưu lại, mấy năm trước hắn xuất quan, chính là dùng ấn pháp này luận đạo với Kim Đan đỉnh phong, cuối cùng thế hoà không phân thắng bại, tuy lần kia chỉ là luận đạo, không phải đấu pháp, nhưng tạo nghệ có thể thấy được lốm đốm.

Xem ra hắn rất nóng nảy, bởi vậy vừa thấy Phương Hành, liền thi triển ấn này, muốn rửa sạch hổ thẹn.

- Cái phá ấn gì? Xem ta núi lớn áp Long Môn, đại kiếm trảm nhục thân!

Phương Hành đối mặt tuyệt học của Tử Vụ Hồ, lại không sợ chút nào, trong tiếng quát, một bước đạp ra ngoài, khí huyết trống đãng, giống như vang lên một tiếng sấm rền, sau đó hai tay cầm kiếm chém về phía Tử Vụ Hồ Đạo Tử, cùng lúc đó trong thức hải, lực lượng Sơn Bảo biến ảo, ở sau lưng hiển hóa ra hư ảnh một ngọn núi lớn.

Một kiếm này, gia trì lực lượng của Sơn Bảo, trầm trọng như núi.

Ầm ầm!

Kiếm đối ấn, núi lớn đối Long Môn.

Lúc đầu Tử Vụ Hồ Đạo Tử nghĩ, Phương Hành đối kháng mình, sẽ bị chấn khí huyết toàn thân cuồn cuộn, hắn tự thấy thực lực của mình rất tốt, đối mặt thức Long Môn Ấn này, chỉ sợ Kim Đan đỉnh phong cũng phải thận trọng đối đãi, nhưng hắn không nghĩ tới, lực lượng của Phương Hành quá mạnh, một kiếm kia chém ra, vậy mà chém không trung xuất hiện vết nứt không gian màu đen, giống như tuyết lở.

- Rắc rắc...

Hai tay của Tử Vụ Hồ Đạo Tử rung động, như có dấu hiệu vỡ vụn, dọa hắn đổ mồ hôi lạnh, dốc sức liều mạng tế lên ba phù bảo, ở trên không trung hóa thành ba cái hồ lớn, như mộng như ảo ngăn ở giữa hắn và Phương Hành, chỉ có điều theo hắn tế lên phù bảo, khí thế cũng đã thua Phương Hành, Long Môn ở sau lưng ầm ầm sụp đổ.

- Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?

Phương Hành hét lớn, cất bước vượt qua, rất không nói đạo lý, hắc kiếm trong tay lại trảm.

Xùy xùy…

Ở dưới hắc kiếm vô kiến bất tồi, Tử Vụ Hồ Đạo Tử tế lên ba phù bảo liên tiếp nghiền nát, hư cảnh biến mất.

Như vậy thoạt nhìn, giống như là Phương Hành một kiếm trảm Long Môn, hai kiếm trảm ba hồ!

Lực lượng nhục thân thuần túy, bài trừ hết thảy hư nịnh!

Vèo...

Lúc hư ảnh hồ lớn cuối cùng biến mất, đại kiếm đã thẳng tắp chém về phía Tử Vụ Hồ Đạo Tử.

- Hỗn đản, lại có lực lượng nhục thân bực này, hôm nay tính toán ta...

Sắc mặt Tử Vụ Hồ Đạo Tử vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, vội vàng lui trăm trượng, phất tay áo hét lớn.

Nhìn bộ dạng như vậy, rõ ràng đã không dám tiếp tục tái chiến.

- Con mẹ nó, hỗn đản, hôm nay lấy đầu ngươi tế kiếm của ta!

Phương Hành một thân sát khí, vậy mà không buông tha, trong tiếng quát chói tai, một kiếm kẹp lấy hung phong vô tận chém tới.

- Hỗn đản này thật hung...

Lúc này trước Yêu điện, ngoại trừ Cửu Vương Tử, Thái Thạch Si Nhi, sứ giả Thần Châu còn bảo trì vẻ đạm nhiên, mấy người khác sắc mặt đều đại biến, như ai cũng không ngờ, tu sĩ Nhân tộc kia sẽ mạnh như vậy, đường đường Tử Vụ Hồ Đạo Tử, thiên tài nổi tiếng của Yêu tộc, lại bị Phương Hành hai kiếm đánh bại!

Giờ khắc này, Hồ Tiên Cơ quay đầu liếc nhìn Đạo Tử Thử tộc, đáy mắt đã có chút lo lắng.

- Đã thắng, cần gì đuổi tận giết tuyệt như thế? Nhân tộc Phương Hành, gia gia đến lĩnh giáo thần thông của ngươi!

Vô Ảnh Sơn Đạo Tử híp mắt, nhìn thấy Phương Hành đang toàn lực ra tay với Tử Vụ Hồ Đạo Tử, thanh âm lành lạnh quát, cùng lúc đó, thân hình lóe lên, biến mất ở trên vẫn thạch, lúc xuất hiện lần nữa, bất ngờ đã vọt tới sau lưng Phương Hành, thân thể thấp bé nhảy lên giữa không trung, móng vuốt sắc nhọn vèo... bắt xuống cái ót.

Trong miệng nói "lĩnh giáo”, nhưng lại ra tay đánh lén!

- Cút ngay!

Vô Ảnh Sơn Đạo Tử vốn đoán chắc thời cơ, lại không ngờ thần hồn của Phương Hành cường đại, cảm ứng siêu phàm, lập tức xoay người lại, một kiếm chém thẳng tới, nó biết đánh lén không thành, cũng không nóng nảy, cười khặc khặc, thân hình giống như hư ảnh lui về sau 30 trượng, cười lạnh nói:

- Ơ ơ ơ, phản ứng rất nhanh nha...

- Hắc hắc, cũng không phải nhanh, mà là quá nhanh...

Phương Hành cười hắc hắc, trong mắt lóe lên sát khí, cầm kiếm chỉ về phía gia hỏa đánh lén.

Nhưng lúc này, khóe mắt hắn đột nhiên nhảy lên, thân hình nghiêng nghiêng, đột nhiên chứng kiến một đạo kiếm quang sắc bén vô hình, tựa như sợi tơ lướt qua ngực mình lướt tới, có thể nói hiểm lại càng hiểm, là Hồ Tiên Cơ đánh lén.

- Hỗn đản, có xấu hổ hay không, dùng ba đánh một sao?

Cách đó không xa, Kim Ô nhìn thấy một màn này, không khỏi giận sôi lên, phẫn nộ kêu to.

- Đây là phạt ma, không phải đấu pháp, cần gì phải chú ý một đánh một?

Thanh âm của Hồ Tiên Cơ lạnh lùng, chậm rãi tiến lên, cùng hai Yêu khác hiện lên hình tam giác vây công Phương Hành.

Chương 561: Chiến Tam Yêu

Trong lúc nhất thời, Hồ Tiên Cơ thì một lòng chỉ muốn nhanh giết Phương Hành, để tránh đêm dài lắm mộng, Tử Vụ Hồ Đạo Tử thì oán hận muốn giết Phương Hành, cộng thêm Vô Ảnh Sơn Đạo Tử ngấp nghé bảo tàng của hắn, đã phân biệt đứng ở ba vị trí vây quanh Phương Hành, trên người khí cơ kích đãng, kết thành một trận thế nho nhỏ.

Đường đường Đạo Tử của ba Yêu mạch, thiên tài trẻ tuổi hàng đầu của Bắc Câu Yêu Địa, vào lúc này bất ngờ quyết định vây công Phương Hành!

- Khinh người quá đáng, đường đường Đạo Tử, ngay cả da mặt cũng không muốn, vậy tu thành nhân hình làm gì?

Kim Ô thấy cảnh này, đã căm tức tới cực điểm, ầm... Kim Sí hiện ra, thân hình như vòi rồng lao đến, uy phong bát diện, khí thế hung ác, hắn thấy Phương Hành bị người vây công, dù thế nào cũng ngồi không yên, tuy lâm vào lớp lớp vòng vây có thể nói là tiểu thổ phỉ tự tìm, nhưng huynh đệ có chuyện mình không giúp, còn trông cậy vào ai đây?

- Tiểu thổ phỉ, ngươi trước trảm cá chép, ta trảm chuột, sau đó liên thủ làm thịt con hồ ly kia!

Trong tiếng hô, hai cánh của Kim Ô cuốn qua, muốn ra tay với Vô Ảnh Sơn Đạo Tử, nhưng thân hình còn chưa tới, đột nhiên nhìn thấy phía dưới có bốn thân hình đột nhiên di động, ngăn ở trước người hắn, nhìn bộ dáng của bốn người này, đều mặc thủy giáp, tu vi không tầm thường, sát khí làm cho lòng người kinh hãi, lại là Chiến Tướng của Thương Lan Hải Cửu Vương Tử.

- Chủ tử của ta nói, sớm muộn gì cũng sẽ bắt ngươi, hiện tại ngươi không cần vội vã ra tay!

Trong bốn Chiến Tướng, một người mặt không biểu tình nói, trên người sát khí di động, hiển nhiên Kim Ô khẽ động, bọn hắn cũng sẽ ra tay.

Ánh mắt Kim Ô lành lạnh:

- Bằng bốn phế vật các ngươi cũng muốn ngăn Kim gia, thực cho rằng ta không biết ăn người?

Bên kia ngay cả Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng đã chuẩn bị ra tay, nhưng bên này, Phương Hành bị đám người Hồ Tiên Cơ vây quanh lại bỗng nhiên cười phá lên:

- Kim Lục Tử, ngươi bị bệnh sao? Ta hồ đồ lâu như vậy, ngươi từng thấy ta bị thua thiệt lần nào chưa? Ngoan ngoãn thay ta trông bảo bối, hôm nay ta muốn buông tay chiến một trận!

Trong tiếng quát chói tai, hắc kiếm run lên, đất bằng xoáy lên bão tố, sức gió tập cuốn pháp bào tung bay, trong tâm chỉ cảm thấy khoái ý nói không nên lời, ánh mắt lành lạnh đảo qua trên mặt đám người Hồ Tiên Cơ, quát:

- Sớm nên ba người cùng tiến lên rồi, một chọi một, các ngươi ngay cả ba thành lực lượng của ta cũng không tiếp được, thì làm sao chiến thống khoái?

- Vèo!

Cự kiếm lại động, như Ác Long ngẩng đầu, ầm... vậy mà huyễn hóa ra ba bóng kiếm, phân biệt chém về phía Hồ Tiên Cơ, Vô Ảnh Sơn Đạo Tử, Tử Vụ Hồ Đạo Tử, lực lượng trên thân kiếm, so với vừa rồi hắn đơn độc chém Tử Vụ Hồ Đạo Tử, bất ngờ chỉ mạnh không yếu, khí cơ liên tiếp tăng vọt, bá đạo như ác ma thức tỉnh.

- Vừa rồi hỗn đản này còn che giấu thực lực?

Vô Ảnh Sơn Đạo Tử kinh ngạc kêu lên, sau đó cười lạnh:

- Như vậy mới không uổng công bản Đạo Tử ra tay một lần!

Vèo!

Nó đối mặt một kiếm này của Phương Hành, vậy mà không né không tránh, tùy ý kiếm khí chém thành hai nửa, nhưng thân thể bị chém lại không thấy máu, ngược lại dần dần trở nên nhạt, đã trở thành một hư ảnh, mà chân thân của hắn, bất ngờ lại xuất hiện ở trước người Phương Hành, như quỷ ảnh nhẹ nhàng linh hoạt, thân hình hư phù, móng vuốt sắc nhọn nắm tới bắp chân của Phương Hành.

Một kích này, lại không cầu trọng thương, chỉ muốn mang đi một chân của Phương Hành.

Bí thuật của Vô Ảnh Sơn, Hư Không Độn Pháp!

- Nhận lấy cái chết!

Tử Vụ Hồ Đạo Tử không dám đón đỡ kiếm khí của Phương Hành, thân hình vội vàng thối lui tránh đi, quát chói tai, song chưởng nhấn một cái, bất ngờ huyễn hóa ra một đạo thủy ý khôn cùng, như một hồ lớn tự giữa không trung đáp xuống, đánh thẳng về phía Phương Hành, ở trong hồ ẩn hàm đủ loại quỷ tà, chỉ cần rơi vào trong hồ, thì có trên dưới một trăm loại phương pháp chế địch.

Mà Hồ Tiên Cơ ở thời điểm Phương Hành xuất kiếm cũng bắt pháp ấn, môi đỏ khẽ mở, nhất thời có một viên hồng đan quay tròn xuất hiện ở trên không trung, xung quanh phảng phất như sương khí ngưng kết thành một tầng kiếm khí, ở trong chớp mắt hóa thành lưới lớn do mấy trăm đạo kiếm khí sắc bén kết thành, đón đầu bao phủ Phương Hành, chính là Hồ Đan Kiếm nàng tu luyện.

- Hừ!

Phương Hành đối với ba người phản kích, chỉ lạnh lùng cười cười, đã làm ra ba động tác.

Vung chân!

Ném kiếm!

Kết ấn!

- Bá...

Lúc đầu Vô Ảnh Sơn Đạo Tử nghĩ nhất định sẽ thành công, ít nhất cũng có thể để một chân của Phương Hành nửa ngày không linh hoạt, nhưng thời điểm trảo của hắn bắt tới, Phương Hành lại bất ngờ đạp hư không, ầm... một gợn sóng vô hình phát ra, đùi phải ở thời khắc này chắc hơn núi lớn, vô kiến bất tồi, lực lượng hùng hồn như thiên trụ có thể chống đỡ bầu trời.

- Ba ba ba...

Một trảo kia còn chưa bắt tới đùi Phương Hành, đã bị sát khí quanh người kích bắn, gãy ba móng vuốt, suýt nữa ảnh hưởng tới ngón tay.

- Con chết chuột, nạp mạng đi!

Phương Hành kích phát ra khí huyết, phá vỡ thuật pháp âm độc của Vô Ảnh Sơn Đạo Tử, trở tay bổ tới đầu hắn một chưởng.

- Khặc khặc khặc khặc... Tiểu ma đầu quả nhiên bất phàm...

Vô Ảnh Sơn Đạo Tử cười lạnh, thân hình đột nhiên lui về phía sau, nhảy ra ngoài mười trượng, chỉ là tuy trên mặt thoải mái, nhưng trong lòng lại cảm thấy khiếp sợ không thôi:

- Gia hỏa này rốt cuộc là quái thai gì, Đan Pháp bình thường, nhưng nhục thân cường hoành như vậy?

Tử Vụ Hồ Đạo Tử ỷ có hai người trợ giúp, không đến mức bị Phương Hành ép chặt, vì vậy thi triển pháp ấn rườm rà, muốn dùng một hồ lớn bao phủ Phương Hành, lại không nghĩ tới tên kia ngay cả nhìn cũng không nhìn mình thi pháp, trở tay ném kiếm đến, kiếm kia dài gấp ba kiếm bình thường, rộng cũng gấp ba, sát khí vô hạn, một kiếm này ném đến, cơ hồ xé rách hư không.

Vèo!

Tử Vụ Hồ Đạo Tử kinh hãi lạnh mình, không dám đón đỡ kiếm này, thân hình vội vàng ngửa ra sau, khó khăn lắm mới né qua được.

Mà thời điểm hắn ra sức tránh né, hồ lớn tân tân khổ khổ huyễn hóa ra tự nhiên cũng tiêu tán.

Sau khi tiện tay ném kiếm, Phương Hành nhanh chóng kết ấn, mười ngón biến ảo, lập tức kết ra ba ấn pháp, sau đó một ngón tay như kiếm, vạch về phía hồng đan của Hồ Tiên Cơ, trong nháy mắt, thời gian tựa như ngưng trệ, trên hồng đan của Hồ Tiên Cơ phóng ra kiếm ý ngập trời tựa hồ bị đóng băng, hết thảy như chậm lại mấy lần, chỉ có ngón tay của Phương Hành điểm ra là trung tâm vũ trụ.

Hồ Đan Kiếm!

Lúc này Phương Hành thi triển bất ngờ cũng là Hồ Đan Kiếm!

Đúng là Hồ Đan Kiếm mà lần thứ nhất hắn mang Thanh Hồ Quỷ Diện lên, dùng để kích thương Hắc Uyên Ngục Chủ.

Sau khi thi triển một lần, hắn đã ghi tạc một thức bí pháp này vào nội tâm, tuy tạo nghệ không sâu bằng Hồ Tiên Cơ, nhưng hắn học được lại cao minh hơn rất nhiều, cộng thêm linh lực bàng bạc, uy lực càng mạnh mẽ, vậy mà dùng kiếm đối kiếm, dùng thức phá thế, cứng rắn khắc chế chiêu pháp của Hồ Tiên Cơ, phát sau mà đến trước, muốn một chỉ giết địch!

- Sao có thể như thế? Làm sao có thể?

Ở thời khắc này, Hồ Tiên Cơ cực kỳ hoảng sợ, thẳng đến ngón tay sắp điểm tới trán, mới ra sức giãy giụa huyễn tượng, hung hăng cắn lưỡi, phun ra một ngụm bổn mạng tinh huyết, trong lôi âm ầm ầm, nàng rốt cục đạt được tự do, nhanh chóng bay ngược trở về, mà lúc này, ngón tay của Phương Hành cũng điểm vào trên trán của nàng, mặc dù né qua chỗ hiểm, lại làm mái tóc rối loạn.

Hồ Tiên Cơ cực kỳ hoảng sợ, thân hình như khói lướt đi, rất nhiều sợi tóc không ngừng rơi xuống.

- Lần thứ nhất tha cho ngươi, lần này sẽ không tha nữa...

Trong ánh mắt hoảng sợ của Hồ Tiên Cơ, khuôn mặt tươi cười của Phương Hành không ngừng phóng đại, chiếm cứ toàn bộ tâm thần của nàng.

- Làm sao có thể? Hắn làm sao có thể mạnh như vậy?

Trong nội tâm Hồ Tiên Cơ khó có thể áp chế điên cuồng rống lên, nàng vốn không để Phương Hành vào mắt, tuy đã công nhận thực lực của hắn, nhưng chỉ cho rằng hắn và mình sàn sàn nhau, hôm nay chịu cùng hai người khác vây công Phương Hành, chỉ là vì muốn nhanh chóng thủ thắng, để tránh đêm dài lắm mộng, chứ không có ý cho rằng mình không phải đối thủ của gia hỏa này.

Nhưng nàng làm sao cũng không nghĩ tới, một gia hỏa mà mình không để vào mắt kia, vậy mà ở dưới ba người liên thủ, một chiêu phản chế, lợi dụng Hồ Đan Kiếm phá Hồ Đan Kiếm, sai một ly, liền muốn giết mình...

- Tiểu hỗn đản này quả nhiên đủ hung ác, Ngư thế huynh, Hồ tiên tử, không nên lưu thủ, liên thủ trừng trị hắn...

Vô Ảnh Sơn Đạo Tử bị hỏa diễm của Phương Hành gây thương tích, trong cơn giận dữ, thân hình run lên, hóa thành một con chuột cao ba trượng, dữ tợn há miệng, từ trong miệng phun ra từng cây bạch cốt tanh hôi, những bạch cốt này bay đến trong không khí, liền mở rộng thân hình, ba ba rung động, phân biệt từ các hướng bắn về phía Phương Hành, lại là Bạch Cốt Khôi Lỗi mà nó bình thường ôn dưỡng.

Tử Vụ Hồ Đạo Tử cũng cắm răng, một ngón tay điểm ở mi tâm, sau đầu của hắn, bất ngờ bay ra một phù triện màu tím, lung lay bay lên không trung, sau đó tử khí mãnh liệt, họa địa vi lao, gắn Phương Hành vào trong đó.

- Ngươi đã không còn kiếm, ta nhìn ngươi làm sao đả thương người!

Hồ Tiên Cơ cũng quát chói tai, môi khẽ mở, phun ra một đạo hỏa diễm màu hồng, hóa thành một biển lửa, bên trong có xiềng xích vô hình tung hoành, đúng là Hồ Thần Hỏa mà Hồ Tiên Cơ tu luyện.

- Hắn... Hắn thế nào?

Ô Tang Nhi khẩn trương, nắm lấy cánh của Kim Ô, làm lông cánh suýt nữa bị lột xuống.

Kim Ô cũng không cảm thấy đau nhức, chỉ lẩm bẩm nói:

- Không giống, tiểu thổ phỉ không quá giống bình thường...

Lúc này trên vẫn thạch, Thương Lan Hải Cửu Vương Tử, Thái Thạch Si Nhi, Đại Thánh Sơn Không Không Nhi, sứ giả Thần Châu làm quần chúng cũng nhíu mày, gắt gao nhìn sang, không biết Phương Hành có thể chống được ba người liên thủ oanh kích hay không, nếu thất bại, cái kia tự nhiên nói rõ hắn chỉ thường thôi, nhưng nếu thắng, đây chẳng phải là nói thực lực của hắn khó có thể tưởng tượng?

- Ha ha...

Ở trong hỗn loạn, một thanh âm cười lạnh truyền ra:

- Hỏa hầu còn chưa đủ nha...

- Âm Dương Đại Ma Bàn!

Chương 562: Các ngươi cùng tiến lên đi

Rầm rầm rầm!

Phảng phất như có ám lôi bắt đầu khởi động, chúng Yêu nhìn về phía chiến trường, tai nghe không được lôi âm, mắt nhìn không thấy tia chớp, nhưng lại ẩn ẩn cảm thấy có ám lôi bắt đầu khởi động, cùng lúc đó, thậm chí bọn hắn còn cảm thấy thiên địa chậm rãi xoay tròn, bất quá rất nhanh, bọn hắn đã hiểu, không phải thiên địa xoay chuyển, mà là Âm Dương nghịch chuyển, trung tâm vòng xoáy là ở phía trước.

Bị thần phù của Tử Vụ Hồ Đạo Tử định trụ, Thần Hỏa của Hồ Tiên Cơ bao phủ, Bạch Cốt Khôi Lỗi của Vô Ảnh Sơn Đạo Tử vây quanh chém giết, cơ hồ đã bị dìm ngập, hoàn toàn nhìn không thấy bóng người, bỗng nhiên dị biến nảy sinh, phảng phất như ở trong chiến cuộc có một cự nhân sinh ra, muốn phá vỡ thương thiên, khí cơ kích đãng, lại dẫn động Thần Hỏa cuốn ngược, thần phù dao động.

Cũng không phải cự nhân, tràng lúc chỉ có một bóng dáng nho nhỏ, ở sau lưng hắn sinh ra hai kim sí dài hơn mười trượng, mỗi một cây lông vũ, đều là một thanh vũ kiếm, hai kim sí chậm rãi lưu chuyển, kim quang sáng chói, bảo hộ ở quanh người hắn, mắt thường có thể thấy được, từng Bạch Cốt Khôi Lỗi vọt lên, đều bị kim sí chém nát.

- Bí pháp của Cô Nhận Sơn Đại Bằng tộc, Thập Vạn Bát Thiên Kiếm?

Nơi này không ít Yêu tu biết hàng, kinh dị trợn to mắt, lên tiếng kinh hô.

- Chỉ là thần niệm hiển hóa, cũng có uy năng như thế?

Bí pháp Đại Bằng tộc, vốn là do Kim Sí của tộc nhân diễn hóa ra, có thần uy vô tận.

Nhưng tu sĩ Nhân tộc trước mắt, chỉ dùng linh lực biến ảo, lại sinh ra thần dực như vậy, không thua Đại Bằng nhất tộc.

Mà lúc này bàn tay của hắn bắt pháp ấn huyền ảo, lúc lên lúc xuống, chậm rãi vận chuyển.

Một đạo thanh khí, một đạo hắc khí từ trong hai tay của hắn bay ra, chậm rãi hiển hóa, sau đó Âm Dương nghịch chuyển, Thần Hỏa của Hồ Tiên Cơ vừa tới gần, vậy mà bị Âm Dương nhị khí hấp dẫn, sau đó lực lượng khổng lồ xoắn diệt, hóa thành thần quang thuần túy, từng điểm từng điểm, trở thành lực lượng bổn nguyên của Âm Dương nhị khí, không có tác dụng đáng nói.

- Thực lực của kẻ này, vậy mà mạnh đến trình độ như vậy sao?

Hồ Tiên Cơ lảo đảo lui về phía sau, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt.

Tử Vụ Hồ Đạo Tử thì mắt bắn ra lệ quang, dốc sức liều mạng rống to:

- Hồng Mông thần phù, trấn áp cho ta!

Ông!

Tấm tử phù trên đỉnh đầu Phương Hành đột nhiên run rẩy, loáng thoáng, hình như có tiếng tụng kinh vang lên.

Mà tử khí ở trên không trung, thì nháy mắt tăng vọt, như Ngân Hà đổ ngược, trút về phía Phương Hành.

Nhưng lúc này, Phương Hành không thèm để ý, khóe miệng cười lạnh, hai tay hoán đổi, Âm Dương nghịch chuyển.

Rắc rắc...

Theo Âm Dương Ma Bàn nghịch chuyển, lực lượng Thần Hỏa của Hồ Tiên Cơ hóa thành một đạo thần quang to lớn, ngưng tụ ở bên người Phương Hành, sau đó phóng về phía bầu trời, cùng tử khí va chạm, chỉ nghe ầm...

khí lưu cuồng bạo tuôn ra bốn phương, không biết đụng nát bao nhiêu vẫn thạch.

Chúng Yêu vây xem thực lực yếu, lúc này đều đứng không vững, dùng tay áo che mặt, vận chuyển linh lực phòng ngự.

Tử Vụ Hồ Đạo Tử thì chỉ cảm thấy bị một lực lượng phô thiên cái địa va chạm, miệng phun máu, ngã bay ra hơn mười trượng, thời điểm mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt có một tấm tử phù chậm rãi bay xuống, lúc này nó đã vỡ vụn hơn phân nửa, hắn cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình quát:

- Hồng Mông thần phù... Ngươi dám phế thần phù của ta?

Mà lúc này, Phương Hành đã bay lên giữa không trung, nhìn về phía Tử Vụ Hồ Đạo Tử hét lớn:

- Kiếm đến!

Tử Vụ Hồ Đạo Tử ngẩn ngơ, sau đó như cảm thấy cái gì, vội vàng bỏ chạy.

Vèo!

Một thanh hắc kiếm bay ngược đến, đâm thẳng tới sau lưng của hắn, vì tránh nhanh, nên thoát được chỗ hiểm, nhưng một cánh tay lại bị chém chia lìa, hắc kiếm thì như tia chớp bay về phía Phương Hành, bị hắn nắm trong tay, kiếm chỉ bốn phương.

- Chỉ có chút bổn sự như vậy, làm dê béo còn tạm được, cũng muốn đấu với ta?

Phương Hành cười lớn, hắc kiếm chém ra lần nữa.

- Ầm ầm!

Như một Hắc Long quấy thiên lật địa, hắc kiếm giống như thần lôi, trong nháy mắt bổ về phía ba người.

Vô Ảnh Sơn Đạo Tử, Hồ Tiên Cơ, Tử Vụ Hồ Đạo Tử đều kinh hãi lạnh mình, muốn chạy ra khỏi vòng chiến, lại bị kiếm khí cuốn lấy, trốn không thoát, chỉ có thể cắn răng chống đỡ, rốt cuộc không dám lưu thủ, các loại yêu thuật võ pháp huyền ảo, pháp bảo lợi hại, giống như không cần tiền bày ra, rõ ràng chỉ có bốn người, lại biến một phương hư không thành chiến trường của ngàn vạn người đại chiến.

Nhưng càng làm cho người giật mình, chính là Phương Hành một người một kiếm, lại áp chế ba người bọn hắn.

- Người này lại có bản lĩnh như thế, Đạo Tử của Thanh Khâu Sơn, Vô Ảnh Sơn, Tử Vụ Hồ liên thủ cũng không làm gì được hắn sao?

Trên vẫn thạch, Hắc Mộc Lĩnh Xà Vương Nữ ngạc nhiên mở miệng, khó có thể tự kiềm chế.

- Hắc hắc, có bản lĩnh như vậy, mới có tư cách tiếp chín đao của ta!

Bên sứ giả Thần Châu, đại hán đầu trọc tay đè song đao, cực kỳ kích động.

Mà bên cạnh Thương Lan Hải Cửu Vương Tử, Đạo Tử Thái Thạch Si Nhi một mực cầm sách đọc, tựa hồ không để đại chiến ở trong lòng, cũng vào lúc này ngẩng đầu, trong mắt hiện lên dị sắc, nhẹ nhàng nhét sách vào trong tay áo, chậm rãi đứng dậy, nhẹ giọng cười nói:

- Wow, cũng chỉ có cùng nhân vật bậc này chiến một trận, mới có thể tế Thư Tâm Nho Kiếm của ta...

- Con mọt sách, ngứa tay?

Thương Lan Hải Cửu Vương Tử nhẹ giọng cười cười, vẫn còn có chút không đến ý.

Thái Thạch Si Nhi mỉm cười không nói, chỉ nhìn chiến trường.

- Lấy đầu của các ngươi, đến tế kiếm của ta?

Lúc này trong hư không, Phương Hành cảm thấy hỏa hầu đã đến, quát lạnh một tiếng, thân hình như khói xanh biến mất, bất ngờ xuất hiện ở bên cạnh Vô Ảnh Sơn Đạo Tử, hắc kiếm trực tiếp quét về phía đầu của hắn.

- Chuột chết, cho rằng chỉ mình ngươi biết đánh lén, nếm thử một chiêu của ta xem?

- A...

Vô Ảnh Sơn Đạo Tử bị hù đến mồ hôi lạnh chảy dài, muốn nhảy lui ra sau.

Xùy …

Kiếm của Phương Hành cắt thân thể của hắn, máu tươi đầm đìa, lại có một thân ảnh khô gầy nhanh chạy ra xa.

Phương Hành không thèm để ý, biết tuy con chuột kia chạy thoát, nhưng đã bị mình chém trọng thương, xoay chuyển ánh mắt, lại tập trung vào một người, hai chân đạp mạnh, Kim Sí mở ra, che đậy nửa bầu trời, vọt thẳng về phía Hồ Tiên Cơ, miệng hét lớn:

- Hồ ly lẳng lơ, đưa đầu ngươi đến đây...

Đối mặt công kích uy phong lẫm lẫm kia, tâm thần của Hồ Tiên Cơ bị chấn nhiếp, ở đâu còn có ý nghĩ dám đón đỡ, không chút nghĩ ngợi, quay người sử dụng Na Di Thuật, thân hình trốn vào hư không, nhưng Phương Hành không chút do dự, Na Di đi theo, đuổi sát sau lưng nàng, lúc thân ảnh hai người xuất hiện lần nữa, bất ngờ cách Hồ Tiên Cơ đã không tới ba trượng.

- Vèo!

Một kiếm quét ngang, muốn trảm đầu người.

Hồ Tiên Cơ hét lên, trong mắt rốt cục lộ ra vẻ sợ hãi.

- Mỹ nữ tạo ra không dễ, sao có thể dễ dàng trảm đầu người?

Thời điểm kiếm của Phương Hành muốn chém vào đầu của Hồ Tiên Cơ, từng tiếng ngâm nga vang lên, bên trái, một nho sinh mặc áo xanh bồng bềnh đi đến, trong tiếng than nhỏ, tay như nhặt hoa, cách không xa xa điểm về phía Phương Hành, Phương Hành lập tức cảnh giác, quay người nhìn hằm hằm, hắc kiếm vạch qua.

Đinh...

Một thanh âm giòn vang vang lên, bất ngờ có một thanh cổ kiếm không biết từ chỗ nào lăng không sinh ra, lướt qua thân thể Phương Hành, lại bị hắc kiếm đánh bay, phát ra thanh âm dễ nghe, sau đó bay trở về trong tay áo của thư sinh.

Lúc này, một ánh đao thê lương từ ngoài trăm trượng bắn đến, lặng yên không một tiếng động, uy lực lại vô tận, hư không bị chém ra kẽ nứt nhàn nhạt, hai tay Phương Hành cầm kiếm bổ ra, lực lượng cuồng bạo gào thét, hóa giải một đao kia.

Sau ánh đao là một đại hán đầu trọc, đến từ Thần Châu.

- Tiểu tử, tên tuổi của ngươi mạnh như thế, quả nhiên cũng có vài phần bổn sự, nếu có thể tiếp được đao của ta, liền đưa cơ duyên cho ngươi!

Đại hán đầu trọc cùng Thái Thạch Si Nhi phân biệt từ hai bên lướt về phía Phương Hành, thấy được lẫn nhau, tất cả đều giật mình, tuy thủ đoạn công kích của hai người bọn họ một trước một sau, trên thực tế là đồng thời ra tay, chỉ vì khoảng cách khác nhau, cho nên thời gian đến bất đồng mà thôi, bất quá khi bọn hắn thấy được đối phương, thì đều có chút do dự, dù sao tự cao thân phận, không có ý định liên thủ.

- Thái Thạch đạo hữu, nghe nói ngươi chỉ thích đọc sách, hôm nay lại muốn thi triển thần thông cho chúng ta nhìn sao?

Đại hán đầu trọc nhìn Thái Thạch Si Nhi, nhẹ giọng cười nói.

Thái Thạch Si Nhi không còn cách nào khác, chỉ khẽ khom người, cười nói:

- Chu thế huynh cười ta, Si Nhi chỉ là một thư sinh, ở đâu hiểu được thần thông gì, chỉ là lần này ngứa tay, mới muốn tham gia náo nhiệt, thử kiếm pháp ta học trăm năm mới ngộ ra mà thôi, Chu thế huynh đã muốn ra tay, Si Nhi không dám bêu xấu, tự nhiên nhường cơ hội này cho Chu thế huynh...

Nói xong chắp tay thi lễ, muốn lui ra chiến cuộc.

Đại hán đầu trọc nghe vậy, lạnh lùng cười cười, cũng không khách khí, chỉ thản nhiên nói:

- Vậy thì cám ơn!

Nhưng lúc này, một thanh âm ngang ngược vang lên:

- Nhường con mẹ các ngươi, hai hỗn đản các ngươi cùng lên đi!

Hô...

Phương Hành huy kiếm, một kiếm ngang trời, chém thẳng vào Thái Thạch Si Nhi và đại hán đầu trọc.

Chương 563: Thư sinh gặp phỉ

Lại muốn ngạnh đấu Thái Thạch Si Nhi và Thần Châu Chu Tiên Giác?

Chư Yêu đều chấn động, ngay cả Cửu Vương Tử và Thần Châu Hạc sư huynh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, tuy vừa rồi Phương Hành một người độc đấu ba Đạo Tử, hiển lộ hung uy vô lượng, nhưng hắn một người chống lại Thái Thạch Si Nhi hay Thuần Dương đạo Chu Tiên Giác, cũng lộ chút thực lực không đủ, nếu muốn đồng thời chiến hai người, thì quá không biết lượng sức.

Thái Thạch Si Nhi, bảy mươi năm phàm thân, trải qua kinh nghiệm của phàm nhân, mười năm quật khởi, trúc cơ kết đan, dương danh Yêu địa, mặc dù sinh cùng thời với đám người Hồ Tiên Cơ, nhưng trên thực tế lại lớn hơn Đạo Tử khác nửa bối phận, thực lực thâm bất khả trắc, cùng Đại Thánh Sơn Viên Phong một si một điên, chính là hai quái thai của Yêu địa.

Ở Yêu địa, tất cả mọi người biết hắn không dễ chọc, lại không biết hắn không dễ chọc như thế nào.

Có người suy đoán, thực lực của hắn không thua các Đạo Tử, cũng có người cho rằng, thực lực của hắn sớm đã siêu việt cùng thế hệ.

Mà Thuần Dương đạo Chu Tiên Giác, Yêu địa hiểu rõ không nhiều lắm, nhưng chỉ từ người này xuất thân Thần Châu Đạo môn, là có thể được đoán tu vi không tầm thường, vừa rồi một đao đoạn không, càng hiển lộ ra đao pháp kinh người.

Cho dù thấy Phương Hành bức lui đám người Hồ Tiên Cơ liên thủ, hiển lộ thực lực đáng sợ, hai người bọn họ cũng không nguyện liên thủ, một là tự cao thân phận, không nguyện như thế, thứ hai là vì bọn hắn tự tin.

Nhưng dưới loại tình huống này, Phương Hành rất không nói đạo lý, một kiếm kéo hai người vào vòng chiến.

Bành!

Thái Thạch Si Nhi có lòng muốn lui, đối mặt một kiếm này, chỉ có thể kết vài đạo chỉ quyết, ba thanh phi kiếm phong cách cổ xưa bảo vệ ở xung quanh, nhưng kiếm khí của Phương Hành bắn tới, thân hình của hắn cũng ngăn không được lui về phía, hắn vốn có ý nhượng ra trận chiến này, vừa vặn mượn cơ hội tránh đi, còn Chu Tiên Giác đối mặt kiếm khí, thì song đao dựng lên, ngăn ở trước ngực, bị một kiếm của Phương Hành bổ tới, song đao rắc rắc rung động, ánh lửa văng khắp nơi, thân hình của hắn nhịn không được bay ra ngoài mười trượng, trên mặt lộ ra vẻ tức giận.

- Phương Hành, thu hồi cuồng vọng của

ngươi, có thể tiếp chín đao của ta, ta thưởng ngươi một cái xuất thân!

Chu Tiên Giác lạnh giọng quát, hóa đi thế công của Phương Hành, sau đó tay phải vung loan đao, nghiêng nghiêng bổ xuống, trong nháy mắt, trên không trung huyễn hóa ra tám ngàn đao ảnh, giống như thủy triều bao phủ Phương Hành, cùng lúc đó, đao ở tay trái vung ra, giống như mở một Thiên Môn ở sau lưng, không gian lại có thủy hỏa trống rỗng xuất hiện.

Phương Hành không thèm để ý, càng chiến càng hưng phấn, đồng tử có chút đỏ lên.

Trong tiếng quát chói tai, run cổ tay xuất kiếm.

Ầm ầm!

Chỉ nháy mắt, liền bổ về phía Chu Tiên Giác ba kiếm.

- Cho ngươi tiếp đao!

- Cho ngươi tiếp đao!

- Cho ngươi tiếp đao!

Rống liền ba tiếng, một tiếng một kiếm, kiếm kiếm xoáy lên hư không loạn lưu.

Bành!

Kiếm thứ nhất chém tới, tập hợp quái lực vô tận, như Hắc Giao lật trời, hoàn toàn không để ý tám ngàn đao ảnh, cứng rắn trảm về phía Chu Tiên Giác, một kiếm này không có đạo ý, chỉ có lực lượng cường đại, khách lạt lạt… hư không như kính vỡ nát.

Đao ý đầy trời bị phá, vận chuyển mất linh.

Chu Tiên Giác còn không kịp phản ứng, kiếm thứ hai đã bổ tới.

Một kiếm này, cắt phá hư không, xoáy lên Thủy Hỏa Phong Lôi vô tận, tựa như vòi rồng lao tới.

Chu Tiên Giác chỉ cảm thấy đao pháp huyền ảo còn chưa thi triển, đã bị ngăn ở trong ngực, tức giận gần muốn phát điên, nhưng lúc này kiếm thứ ba của Phương Hành đã đến, đều không có sức tưởng tượng, cực kỳ đơn giản, lướt qua cổ của hắn, muốn thu đầu người.

Oanh oanh oanh…

Ở dưới loại cục diện này, trong tâm Chu Tiên Giác lại hận, cũng chỉ có thể tạm lấy thủ thế, ngạnh kháng ba kiếm này.

Mỗi một kiếm bổ tới, thân hình hắn đều run lên, lướt về phía sau.

Sau ba kiếm, hắn đã lui không biết đi đâu.

- Ha ha ha ha...

Phương Hành hét lớn, cũng không truy kích, trở tay chém về phía Thái Thạch Si Nhi.

- Khổ đọc kinh nghĩa bảy mươi năm, đúng là lúc nên thể hiện ra...

Thái Thạch Si Nhi thấy Phương Hành ba kiếm nện bay Chu Tiên Giác, con mắt cũng có chút phát sáng, ống tay áo nhẹ nhàng bãi xuống, liền có một thanh cổ kiếm treo ở trên không trung, sau đó ngón tay điểm nhẹ, mỗi điểm thoáng một phát, lại có một kiếm xuất hiện, cuối cùng có ba thanh kiếm xuất hiện ở bên cạnh hắn, nhẹ nhàng treo trên không trung, trên thân kiếm, hạo nhiên chính khí bao phủ hư không.

Ba thanh cổ kiếm, một thanh màu đỏ, một thanh màu xanh, một thanh màu vàng, vân văn dày đặc, linh tính mười phần.

Thái Thạch Si Nhi nhìn ba thanh cổ kiếm, ôn nhu giống như nhìn tình nhân, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn, thấp giọng nói:

- Từ mười tuổi cơ duyên xảo hợp gặp ba người các ngươi, đã chú định đời này làm bạn đi lên thiên lộ, chỉ tiếc các ngươi sát khí quá nặng, ta phải tăng mạnh thần hồn, khổ đọc kinh nghĩa bảy mươi năm, sau đó mới dám tu hành, ba năm trúc cơ, bảy năm kết đan, thủy chung chưa từng cho các ngươi cơ hội tái hiện hung uy ngày xưa, hôm nay tính toán ra, các ngươi ở trong hộp kiếm, chờ ta ra tay đã chín mươi năm...

Ông…

Ba thanh cổ kiếm đều nhẹ nhàng chiến minh, như sinh ra cảm ứng.

Thái Thạch Si Nhi thì cười phá lên, trong khoảng thời gian ngắn, hào tình vạn trượng:

- Hôm nay ra khỏi vỏ, dùng máu của đối phương nuôi nấng các ngươi, cũng không tính ủy khuất ba người các ngươi, đợi cho ta đi Thần Châu, lại để các ngươi dương danh thiên hạ...

- Đi thôi, Nhan Như Ngọc, trảm kẻ này, lập uy danh!

Thái Thạch Si Nhi thấy Phương Hành vọt tới, điểm một chỉ, ông... cổ kiếm màu đỏ biến mất không thấy gì nữa.

Cũng vào lúc này, không trung xuất hiện một tia chỉ đỏ tinh tế, đâm thẳng về phía Phương Hành.

Chỉ đỏ như hồng nhan, một kiếm kia đánh tới, vốn là sát ý lành lạnh, hết lần này tới lần khác lại cực kỳ xinh đẹp, như mỹ nhân khẽ gọi.

Mà lúc này, nếu như có người nhìn kỹ, sẽ thấy trên thân kiếm, tí ti văn lạc lại tạo thành bộ dáng mỹ nhân trang điểm, kiếm này tên là Nhan Như Ngọc, ý cảnh như mỹ nhân làm cho lòng người say đắm.

Chỉ tiếc, một kiếm này đụng phải thổ phỉ Phương Hành.

Muốn nói đời này Phương đại gia hận nhất cái gì, thì quả thực không có cái thứ hai!

Chính là đọc sách!

Năm đó biết chữ là bị Đại thúc thúc cầm cung bắn rơi xuống cây, lại bị đao gác lên cổ mới miễn cưỡng biết chữ, càng không cần phải nói đọc đạo đức văn chương gì.

Cũng bởi vậy, Phương đại gia thấy một thư sinh sẽ đánh một cái, đây là vấn đề nguyên tắc, phải kiên trì!

Đừng nói Phương Hành chính diện ngạnh kháng kiếm kia không chút sợ hãi, ngay cả hắc kiếm trong tay hắn, gặp phải cổ kiếm cũng giống như nhẹ nhàng rung động, ẩn ẩn lộ ra vẻ hưng phấn... loại cảm giác này diễn tả sao nhỉ, phải rồi, giống như một đồ phu mỗi ngày cắt tiết heo, thấy được hoàng hoa khuê nữ, con mắt bắt đầu tỏa sáng.

- Hưu...

Một kiếm ngang trời, như xuân vũ rơi xuống đất, mỹ nhân rơi lệ, bất tri bất giác trảm đến trước người Phương Hành.

Thái Thạch Si Nhi chắp hai tay sau lưng, trên mặt ẩn ẩn hiện ra một tia ngạo nhiên.

Ai nói tu hành nhất định phải như những người khác dã man chém giết, tranh đoạt tài nguyên?

Ai nói đọc sách minh nghĩa, sẽ đạp không lên con đường tu hành, không có được thần thông?

Xem Thái Thạch Si Nhi ta, đọc sách bảy mươi năm, minh tâm chính khí, ngự cổ kiếm Nhan Như Ngọc, đồng dạng có thể...

Vừa nghĩ đến đây, đột nhiên ngây người, nghĩ không nổi nữa.

Bởi vì lúc này Phương Hành đã cùng cổ kiếm đánh nhau, vốn tưởng kiếm này sẽ bay bổng chém đầu đối phương, lại không nghĩ tới Phương Hành xuất kiếm càng nhanh hơn, hắc kiếm trảm lên cổ kiếm, sau đó dương tay một kiếm, trở tay một kiếm, đổi tay một kiếm, ai nha ngươi muốn chạy? Đuổi theo lại đến một kiếm...

Trong miệng còn nói:

- Ta cho ngươi Nhan Như Ngọc, ta cho ngươi Nhan Như Ngọc, ta cho ngươi Nhan Như Ngọc...

Đương đương đương đương, thanh thúy không ngớt, linh tính của hắc kiếm giống như sống lại, cực kỳ vui thích.

Ân, giống như đồ tể bắt được tiểu thư nhà người ta đánh đòn, cực kỳ vui thích!

Ông...

Cổ kiếm vang lên gào thét, giống như khuê nữ bị làm nhục, trên thân kiếm xuất hiện vết rách.

Vành mắt của Thái Thạch Si Nhi đều đỏ, lại bất chấp gì khác, hét lớn:

- Thiên Chung Túc, đi!

Vèo!

Cổ kiếm màu xanh vút không rời đi, mang theo thiên địa thương mang.

Nhưng tiêu sái rời đi, trong hư không rất nhanh lại vang lên thanh âm đinh đinh đang đang, nương theo tiếng chửi bới:

- Ta cho ngươi Thiên Chung Túc, ta cho ngươi Thiên Chung Túc, ta cho ngươi Thiên Chung Túc...

Phương Hành vung hắc kiếm, đuổi theo cổ kiếm màu xanh, một bên truy một bên trảm, mà cổ kiếm màu đỏ thì ngơ ngác dừng lại ở bên ngoài trăm trượng, không dám tới gần.

- Như thế nào... Sao sẽ như thế?

Thái Thạch Si Nhi ngây dại, hoặc nói là ngây người.

Bảy mươi năm đọc sách, mười năm tu hành, lại dưỡng tính chín năm, hôm nay thiếu một năm là trăm tuổi, chín mươi năm qua lần thứ nhất cùng người đấu pháp, vốn muốn mượn ba thanh cổ kiếm thành danh, ai có thể nghĩ đến sẽ xuất hiện loại cục diện này? Ba thanh cổ kiếm, không phải đều có đại đạo đi theo sao? Không phải có thể nhiễu đạo tâm, kiếm trảm thần hồn sao? Sao lại bị người truy đánh?

- Hoàng Kim Ốc...

Thái Thạch Si Nhi muốn thả ra cổ kiếm thứ ba, không nghĩ tới vừa ngẫng đầu, đã chứng kiến tu sĩ Nhân tộc sải bước lao đến, giơ hắc kiếm trảm mạnh, trong miệng hét lớn:

- Ta cho ngươi Hoàng Kim Ốc...

Ông...

Cổ kiếm màu vàng vèo... bay mất, lại không phải chém tới Phương Hành, mà là... chạy!

Thái Thạch Si Nhi sợ hãi, kéo cuống họng kêu to:

- Hoàng Kim Ốc... Hoàng Kim Ốc ngươi trở lại đi Hoàng Kim Ốc...

Chương 564: Đại Mộng Cửu Đao Quyết

Thái Thạch Si Nhi ra tay hoang đường làm chúng Yêu mở rộng tầm mắt, ngay cả Phương Hành cũng cười phá lên, trong nội tâm minh bạch, ba cổ kiếm kia thương không được mình, một là bởi vì thời điểm mình kết đan, dùng nước Hoàng Tuyền Hải, Hồng Mông Tử Khí rèn luyện thần hồn, lúc này thức hải đã biến hoá thành thức giới, thần hồn như liệt nhật, có thể nói vô kiến bất tồi, kiếm ý của ba cổ kiếm kia căn bản không xâm phạm được.

Còn nữa chính là, hắc kiếm của mình cũng là loại có địa vị, năm đó bị phong ấn ở trong Kiếm Trủng, tuy hôm nay Kiếm Thai trốn vào thức hải, nhưng trong cự kiếm lại còn lưu lại chút khí tức, thậm chí loáng thoáng có thể cảm giác được trong đó ẩn chứa linh tính, mà cũng chính là linh tính này, khắc chế ba thanh cổ kiếm.

Bởi vậy, ba thanh cổ kiếm kia ở trong mắt hắn, cũng chỉ là pháp bảo phẩm giai cao một chút mà thôi, thật không coi là cái gì.

Đương nhiên, một màn này rơi vào trong mắt người khác, lại có chút buồn cười.

Có tiếng không có miếng!

Đây là đánh giá của chúng Yêu đối với Thái Thạch Si Nhi!

Con mọt sách của Thái Thạch gia nổi danh với Đạo Tử của Đại Thánh Sơn Không Không Nhi, thật là trăm nghe không bằng một thấy, phế vật a!

Lúc này Thái Thạch Si Nhi đã rối loạn, ngơ ngác đứng tại chỗ, thậm chí quên triệu hồi cổ kiếm, thẳng đến Phương Hành bổ tới một kiếm, hắn mới như điên như cuồng, cuồng bạo hét lớn:

- Tiểu ma đầu, ngươi sử dụng tà pháp gì? Ta đọc sách minh nghĩa, hung hoài đại đạo, minh lý dưỡng kiếm, sao lại bị một kẻ mãng phu như ngươi đánh bại?

Trong tiếng quát chói tai, hai tay khoanh tròn, thanh quang hiện lên, hạo nhiên chính khí bắn ra.

Lúc này hắn vừa thẹn vừa giận, lại muốn đối chiến cự kiếm của Phương Hành.

- Quản ngươi thiên vạn đạo lý, ta chỉ một kiếm làm thịt ngươi!

Phương Hành bổ ra một kiếm, căn bản không hề do dự, nghiêm nghị hét lớn, lực lượng trên thân kiếm tăng thêm. Đối với những đạo lý tu hành của Thái Thạch Si Nhi, hắn không để vào mắt, trong nội tâm chỉ một mực nhớ rõ, năm đó ở Quỷ Yên Cốc, Cửu thúc thúc đọc sách biết chữ nhiều nhưng võ công kém nhất, bởi vậy đối với thuyết pháp đọc sách trấn tà là không xem ra gì, chỉ muốn một kiếm chém giết.

Ông...

Một kiếm chém xuống, Hắc Kiếm như rồng chém vào thanh khí, chỉ ngừng nửa hơi, hạo nhiên chính khí mà Thái Thạch Si Nhi nuôi dưỡng bảy mươi năm tiêu tán như khói, dù sao hắn đọc sách bảy mươi năm, chính là muốn dùng đọc sách minh lý, tẩm bổ thần hồn, để dễ dàng điều khiển ba thanh cổ kiếm, vì vậy hạo nhiên chính khí không thuần khiết.

Bình thường ngăn địch, hạo nhiên chính khí này đủ xài, nhưng đụng phải Phương Hành lại thành chê cười.

Xùy...

Trước ngực Thái Thạch Si Nhi phun máu tươi, sắp bị một kiếm chém thành hai khúc, cả người thì như điên rồi.

Nhưng lúc này, trước người hắn đột nhiên lóe lên hắc ảnh, bất ngờ có một nữ tử mặc áo đen dáng người yêu mị, hiển hóa ở bên cạnh hắn, là Hắc Mộc Lĩnh Xà Vương Nữ, trước đây không có ra tay, nhưng thấy Thái Thạch Si Nhi bị thương, lập tức bất chấp gì khác, trực tiếp Na Di tới, tay nắm Thái Thạch Si Nhi, miệng phun ra một làn khói độc.

Khói độc đầy trời, mùi tanh hôi xông vào mũi. đã đau xót lại khó ngửi, ngay cả Kim Đan đỉnh phong cũng khó ngăn cản.

Phương Hành che mũi nói:

- Bộ dáng thì xinh đẹp, sao miệng lại thối như vậy?

Sắc mặt Xà Vương Nữ cực kỳ hung ác, cũng không trả lời, nửa thân dưới hiển hóa ra xà hình, đuôi rắn được khói độc che lấp, lặng yên không một tiếng động quất ra, dài chừng ba mươi trượng, cuồn cuộn như Giao Long, đánh về phía sau lưng Phương Hành, lần này đánh bất ngờ, Phương Hành lại không tránh, bị nàng quấn chặt, gân cốt co rút lại, muốn xoắn nát Phương Hành.

Cùng lúc đó, đuôi rắn còn dùng sức lôi kéo, muốn kéo Phương Hành vào trong khói độc.

- Không biết khi còn bé ta thích nhất là đi bắt rằng nướng ăn sao?

Phương Hành không chút bối rối, ngược lại cười ha ha, toàn thân hắn bị cuốn lấy, hai tay hai chân không thể động đậy, nhưng bàn chân như mọc rể, đóng ở trong hư không, sau đó thân thể lay động, thân hình phát lực, như có vạn quân xung kích, vậy mà trực tiếp vung Xà Vương Nữ ra, lúc này trong ngực Xà Vương Nữ còn ôm Thái Thạch Si Nhi, thoáng cái hai người đều bay đến giữa không trung.

Oanh!

Hai người đâm vào trên vẫn thạch, đụng vẫn thạch chia năm xẻ bảy, khói bụi nổi lên bốn phía.

Xà Vương Nữ vì bảo vệ Thái Thạch Si Nhi, ôm hắn ở trong ngực, lực lượng va chạm đều dùng thân thể mình ngạnh kháng, dù có tu vi Kim Đan cảnh, cũng bị đụng lục phủ ngũ tạng lệch vị, khí huyết nghịch hành, váng đầu hoa mắt, trên người không biết đứt bao nhiêu xương cốt, nhất thời sử dụng không ra khí lực, đuôi rắn cuốn lấy Phương Hành tự nhiên nới lỏng...

Nhưng Phương Hành lại không buông tha, mắt thấy đuôi rắn trượt xuống, hắn duỗi tay trái ra, kẹp đuôi rắn thô nhám như thùng nước ở dưới sườn, sau đó quát một tiếng "lên", vung Xà Vương Nữ lên, bị hắn coi thành trường tiên, đánh nát bốn năm khối vẫn thạch, miệng mũi không ngừng phun máu.

Hung phong bực này, đừng nói Yêu tộc bình thường, ngay cả đám Đạo Tử ngồi ở trên vẫn thạch cũng ngây người.

Hồ Tiên Cơ, Tử Vụ Hồ Đạo Tử, Vô Ảnh Sơn Đạo Tử ẩn núp ở cách đó không xa, nhìn thấy một màn này, trong ánh mắt đều toát ra hoảng sợ, xưa nay bọn hắn tự cho mình rất cao, lại thấy tiểu ma đầu kia tuy thanh danh lớn, nhưng phần lớn là quỷ kế dối trá, chính diện đấu pháp chiến tích không nhiều lắm, bởi vậy chỉ đề phòng hắn sử dụng quỷ kế lừa người, lại chưa từng nghĩ thực lực của hắn lại khủng bố như thế?

Nhất là Hồ Tiên Cơ, vừa rồi suýt nữa bị hắn một kiếm cắt đầu, tâm thần đã bị sát khí của Phương Hành xâm nhiễm.

- Không thể... Không thể... Tử thù đã kết, địch nhân mạnh như vậy, không thể để cho hắn sống sót...

Trong miệng thì thào, Hồ Tiên Cơ bỗng nhiên nhìn về phía hai người Vô Ảnh Sơn Đạo Tử.

- Phần bản lĩnh này, sợ là có thể so với những quái thai của Thần Châu... Có hắn ở đây, sao còn có quả ngon để chúng ta ăn?

Vô Ảnh Sơn Đạo Tử cũng thu hồi vẻ mặt cợt nhả, thần sắc cực kỳ trịnh trọng.

- Ơ, các ngươi vẫn còn sao?

Ba người bọn họ tự nghĩ ẩn giấu cực kỳ tốt, sẽ không bị Phương Hành phát hiện, có thể tùy thời ra tay, lại không nghĩ tới Phương Hành kéo Xà Vương Nữ quật vẫn thạch hăng say, vậy mà quay đầu nhìn về phía bọn hắn cười như hoa, đột nhiên nhảy dựng lên, vũ động thân hình của Xà Vương Nữ, quất vào vẫn thạch ở bên cạnh.

Lúc này lại dùng xảo kình, đánh bốn năm khối vẫn thạch kia đập tới ba người bọn họ.

Đám người Hồ Tiên Cơ kinh hãi, vội vàng từ trong hư không nhảy lên, thi triển pháp thuật đánh tan vẫn thạch, chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng lúc này, bọn hắn đều ngẩn người, cảm nhận được một đạo khí tức rất mạnh, vô ý thức nhìn về phía Phương Hành.

- Nửa tỉnh nửa mộng nửa phù sinh, như thực như giả như liên hoa!

Sau lưng Phương Hành, bỗng nhiên có một thanh âm giống như ca dao vang lên, nương theo mà đến, là sát khí mãnh liệt.

Trong hư không, chẳng biết lúc nào nở rộ một đóa hoa sen, đại hán đầu trọc đến từ Thần Châu đứng thẳng ở trên hoa sen, hai tay kết ấn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Hành, nếu như nhìn kỹ, hoa sen dưới chân hắn là do hai thanh loan đao tạo thành, vì đao thế quá nhanh, quá mạnh mẽ, vì mà xuất hiện một đóa hoa sen nửa thật nửa giả, sát khí to lớn khiếp tâm hồn người.

- Tiểu quỷ, tiếp Đại Mộng Cửu Đao của ta thử xem...

Thanh âm điếc tai truyền đến, chấn động hư không, sát khí bức người.

Cùng lúc đó, liên hoa bắn ra ô quang, gào thét chém về phía Phương Hành.

Đạo ô quang kia nửa thật nửa giả, ngay cả quỹ tích cũng đứt quãng, như mộng như huyễn.

Lúc xuất hiện lần nữa, đã cách Phương Hành trăm trượng, lúc lại hiện ra, bất ngờ đã đến phía sau hắn, cách thân thể của hắn bất quá mấy thước, lúc này Phương Hành vừa mới huy động Xà Vương Nữ đánh vẫn thạch về phía đám người Hồ Tiên Cơ, một đao kia đến quả thực quá nhanh, trong lúc cấp thiết ném đi thân thể huyết nhục mơ hồ của Xà Vương Nữ, quay người cầm hắc kiếm ngăn cản ở trước ngực...

- Oa...

Phương Hành bị ánh đao cường thế trảm bay ra ngoài, thân hình đụng nát một khối vẫn thạch ở sau lưng.

Vèo...

Đạo ô quang thứ hai lập tức hiện ra, theo sát trảm tới, khí thế còn nhanh hơn đao trước ba phần, mạnh hơn ba phần.

Bành!

Thân hình Phương Hành đang thối lui, chỉ có thể lần nữa tiếp nhận một đao kia, không có chỗ trống hoàn thủ!

- Ngươi đưa ta ba kiếm, ta trảm ngươi chín đao, nếu như ngươi có thể chống đỡ chín đao, sẽ có tiền đồ vô lượng chờ ngươi!

Thanh âm của Chu Tiên Giác tràn ngập khắc nghiệt:

- Nếu như không tiếp được, cái kia nói rõ ngươi chỉ thường thôi, chết cũng đáng đời!

Vừa rồi bị Phương Hành ba kiếm trảm bay, lửa giận trong lòng hắn cuồn cuộn, không có lập tức quay người tập sát, mà bắt pháp ấn, thúc dục Đại Mộng Tâm Quyết đến tình trạng mạnh nhất, sau đó đao hoá thiết liên, ngự liên mà đến, nhìn chuẩn cơ hội chém ra đao thứ nhất, đao thứ hai, đao thứ ba, đao thứ tư... thậm chí đao thứ chín.

Vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo vèo…

Liên tục chín đạo ô quang, một đạo so nhanh hơn một đạo, một đạo mạnh hơn một đạo, một đạo sát khí nhiều hơn một đạo.

Không có tránh đi đao thứ nhất, Phương Hành chỉ có thể đón đỡ, thì không có khả năng tránh đi tám đao phía sau.

Liên tục chín đao, đều rắn rắn chắc chắc trảm ở trước người, hắn cơ hồ như một cái túi nghiền nát, ầm ầm bay ra ngoài, trong lúc này không rên một tiếng, thậm chí không thấy rõ có trúng đao hay không, chỉ có thể nhìn thấy những nơi đi qua, tất cả vẫn thạch đều vỡ nát, dâng lên tro bụi, giống như một sợi dây xâu lại mấy trăm đóa pháo hoa, thê mỹ hoa lệ.

Vừa lui là ba trăm dặm!

- Cơ hội khó được!

Đám người Hồ Tiên Cơ đều nhìn về phía Phương Hành ngã bay, trong mắt hiện lên tinh quang.

Chương 565: Phá núi mà ra

- Sưu sưu sưu...

Ba thân hình cơ hồ đồng thời bay vút, dứt khoát đuổi theo Phương Hành bị chín đao chém bay, đương nhiên đó là Hồ Tiên Cơ, Tử Vụ Hồ Đạo Tử và Vô Ảnh Sơn Đạo Tử, ba người bọn họ đã bị Phương Hành giết bể mật, nhưng dù sao cũng là Đạo Tử, tính tình cứng cỏi bướng bỉnh, sau khi ăn thiệt thòi, sẽ không có ý cầu hoà, ngược lại sát ý càng tăng, thề chém Phương Hành.

Mà lúc này, bọn họ bắt được một cơ hội.

Đại Mộng Cửu Đao của Chu Tiên Giác thật rất bất phàm, xuất kỳ bất ý, Phương Hành cứng rắn ăn chín đao, bị bổ vào trong hư không, hơn nữa ở dưới thần niệm của bọn hắn cảm ứng, Phương Hành vốn khí thế vô lượng, mỗi trúng một đao, khí tức sẽ tiêu giảm một phần, đợi chín đao chém qua, ngã vào trong bụi mù, khí tức trên người Phương Hành đã như ẩn như hiện.

Này để cho bọn họ xác định, dù Phương Hành không bị chín đao chém giết, cũng bị thương rất nặng.

Muốn chém kẻ này, bây giờ chính là cơ hội!

Ngay cả Chu Tiên Giác, sau khi chém ra chín đao, thấy đám người Hồ Tiên Cơ nhân cơ hội ra tay cũng nhướng mày.

Bất quá hắn quay đầu nhìn Hạc sư huynh, thấy đối phương không tỏ vẻ, nên không có ngăn trở.

- Xà nhi... vì sao ngươi... Cần gì như thế...

Lúc này, một thanh âm buồn rầu vang lên, Thái Thạch Si Nhi ôm Xà Vương Nữ huyết nhục mơ hồ bi rống, nàng bị Phương Hành nắm đuôi quất, cũng không biết quất bao nhiêu vẫn thạch, dù thân thể cường hãn nữa, cũng chịu không nổi hành hạ, lúc này đã bị trọng thương, nhưng Thái Thạch Si Nhi được nàng bảo hộ ở trong ngực, thì không chút tổn thương.

- Thái Thạch gia các ngươi... vì duy trì huyết mạch Đạo Tử thuần khiết, không cách nào lấy ta...

Trên mặt Xà Vương Nữ đã huyết nhục mơ hồ, biện không rõ ngũ quan, thanh âm đứt quãng:

- Hai mươi năm trước, ta hỏi ngươi có chịu buông tha thân phận Đạo Tử tới lấy ta hay không, ngươi không chịu trả lời... Hiện tại... ta hỏi lại ngươi một lần... Ngươi lấy ta không…

- Ta... Ta chém gia hỏa kia, cho ngươi hả giận...

Thái Thạch Si Nhi rống to, nhẹ nhàng để Xà Vương Nữ xuống, sau đó thân hình xoay lại, hai tay áo đón gió cổ động, giống như Hồng Mông trống lớn, mà thời điểm hắn buồn bã tuyệt vọng rống lên, ba thanh cổ kiếm vừa rồi bị Phương Hành chém sợ, chủ động né tránh bị dẫn dắt qua, bảo hộ ở bên cạnh hắn, kẹp lấy sát khí đầm đìa, dứt khoát giết vào sâu trong hư không.

Chỉ có Xà Vương Nữ nhìn bóng lưng của hắn, thần sắc buồn bã, thì thào tự nói:

- Ngươi vẫn không trả lời...

Bùm...

Phương Hành bị Chu Tiên Giác chém liên tục chín đao, ngã bay ba trăm dặm, cuối cùng đụng vào một ngọn nhỏ núi, chín đao kia lực lượng mạnh như thế, làm hắn trực tiếp đụng vào trong núi đá. Cũng không biết sâu bao nhiêu, chỉ ở mặt ngoài để lại một cái động sâu không thấy đáy, trong động, thậm chí nhất thời không có bất luận khí tức gì truyền ra, một mảnh tĩnh mịch...

- Biểu ca, hắn... hắn không có sao chứ

Ô Tang Nhi khẩn trương hỏi, phi thân nhào tới.

- Sưu...

Mới vừa bay ra không có mấy trượng, lại cảm giác quanh người có lực lượng gào thét, Kim Ô bắt được nàng, triển khai toàn lực xông về trước, lúc này thần sắc hắn kéo căng, còn khẩn trương hơn nàng, thậm chí có sát ý lộ ra, kim vũ trên người tựa hồ cũng rót đầy sát khí, như lưỡi kiếm sắc bén dựng thẳng lên.

Ở phía sau bọn họ không xa, Tiểu Bằng Vương cũng lộ ra nguyên hình, bay vút đến, khí thế âm thầm thiêu đốt.

Ngay cả Ô Nhất Điển cũng ngẩn ngơ, vội vàng lái pháp thuyền đi qua thăm dò.

- Đừng chết, ngàn vạn đừng chết, ngươi chết bọn họ nhất định sẽ đoạt bảo bối của ta...

...

- Không cần lưu thủ, đưa hắn quy thiên!

Hồ Tiên Cơ, Tử Vụ Hồ Đạo Tử, Vô Ảnh Sơn

Đạo Tử, Thái Thạch Si Nhi chạy tới trước núi lớn, cơ hồ không chút suy nghĩ hét lớn, bốn người đánh ra công kích dữ dằn, nhất thời pháp thuật, thần quang, pháp khí công kích vào hang động, mang theo khói bụi khổng lồ, như muốn tê thiên liệt địa.

Thừa dịp ngươi bệnh muốn mạng ngươi, lúc này bọn họ đã không muốn buông tha bất kỳ cơ hội nào chém giết Phương Hành.

Dù giết rồi không thu được thần hồn, mất đi tung tích cơ duyên Huyền Vực, cũng không nguyện vào lúc này cho hắn sống sót.

Vì tu sĩ Nhân tộc kia biểu hiện ra thực lực, đã để bọn họ cảm thấy giật mình rồi.

Khách khách...

Bốn người liên thủ, công kích cường đại không chỉ lột bỏ một góc sơn mạch, thậm chí còn dẫn động sơn thể đứt gãy, từ trung gian xuất hiện một kẽ nứt to lớn, tiếng vang nặng nề làm cả ngọn núi suýt nữa tách ra, khói bụi đá vụn phóng lên trời, nhất thời che đậy ánh mắt của mọi người, không thể không vận chuyển pháp thuật phòng ngự.

- Hắn đã chết rồi sao?

Ở trong thần hồn cảm ứng, trong khói bụi không hề có sinh cơ, Hồ Tiên Cơ nhịn không được run giọng hỏi.

- Cứng rắn ăn chín đao... sao còn có thể không chết…

Vô Ảnh Sơn Đạo Tử cũng thì thào nói, dùng sức nuốt nước miếng:

- Đó chính là thực lực của đệ tử Thần Châu sao... Thoạt nhìn không đến trăm tuổi, nhưng có tạo nghệ kinh khủng như vậy, tương lai nếu chúng ta đi Thần Châu, sẽ cùng một đám quái vật như vậy tranh phong sao, ha ha... Đáng thương chúng ta ếch ngồi đáy giếng, còn cho rằng mình vô địch cùng thế hệ…

- Nghĩ nhiều như vậy làm gì, trước tìm thi thể tên khốn kiếp rồi nói, ta muốn bầm thây hắn vạn đoạn!

Tử Vụ Hồ Đạo Tử lạnh giọng mở miệng, ánh mắt nhìn khu vực khói bụi cuồn cuộn.

- Hắn... Đã chết rồi sao ?

Hồ Tiên Cơ mở miệng lần nữa, lại lặp lại lời vừa rồi, thanh âm có chút không lưu loát.

- Sẽ không bất tử chứ?

Chúng yêu bị khủng hoảng của nàng lây nhiễm, đưa mắt nhìn lại, thân thể cũng có chút phát lạnh.

Đại Mộng Cửu Đao của Chu Tiên Giác bực nào hung uy?

Có thể chém trúng đối thủ hay không không trọng yếu, chỉ cần ăn lực lượng của chín đao, chấn cũng có thể chấn chết người.

Huống chi bốn người bọn họ lại theo sát qua, đánh chó mù đường.

Ngay cả một ngọn núi lớn cũng bị oanh rách, nếu gia hỏa kia còn không chết, chẳng phải là còn giống yêu quái hơn bọn hắn

Trước mắt khói bụi tràn ngập, thật lâu không thể tán đi.

Trong tràng một mảnh tĩnh mịch, chúng yêu trước sau chạy đến đều trầm mặc nhìn núi lớn, nhất thời không người mở miệng.

Cửu Vương Tử cười lạnh, thần sắc kiêu căng trước sau như một.

Thần sắc của Hạc sư huynh đạm mạc, mơ hồ trong đó, lại hình như có chút tiếc hận.

Lệ Hồng Y lại nhíu mày, ánh mắt kéo dài, khi thì lạnh lùng, khi thì đạm mạc, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Không Không Nhi một lời không nói, trong tay cầm lấy đại bổng.

Đại Kim Ô và Ô Tang Nhi thần sắc khẩn trương, ẩn hàm tức giận.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cực kỳ nôn nóng, một hít một thở, trầm trọng hơn so với bình thường.

Mà Ô Nhất Điển... Lúc này còn ở trên đường chạy đến!

- Hắn chết rồi?

Qua một hồi lâu, Vô Ảnh Sơn Đạo Tử mới cười lạnh mở miệng, tựa hồ thở ra một hơi.

- Ăn chín đao của ta, nếu hắn không chết, đó chính là bổn sự của ta không tốt!

Chu Tiên Giác cười lạnh, ngạo nhiên ôm lấy hai tay, hừ lạnh mở miệng nói.

Một câu như vậy, giống như đinh sừng gõ gạch, tất cả tu sĩ cũng vô ý thức tiếp nhận kết quả Phương Hành đã chết, nhất thời có vô số yêu tu thở dài một hơi, trên mặt hiện ra vui vẻ thoải mái, bất luận tu sĩ Nhân tộc này đã từng bá đạo cỡ nào, cướp sạch bọn họ như thế nào, nhưng hiện giờ đã chết, chỉ là không phải chết ở trong tay thiên tài Yêu tộc, không tránh khỏi có chút mất mặt.

- Đánh như vậy mới có chút ý tứ nha...

Thời điểm chúng yêu thở dài, đột nhiên một thanh âm lười biếng vang lên.

Bá… ánh mắt mọi người đột nhiên nhìn về chỗ thanh âm truyền ra.

Có người kinh hãi, có người sợ hãi, có người kinh hồn bạt vía, cũng có người mặt lộ vẻ cuồng hỉ…

Oanh!

Đột nhiên, trong khói bụi hỗn loạn, có một đạo kim quang sáng lên, đánh tan núi đá quanh người, kim quang kia là một bộ Kim Sí, chiều dài hai mươi trượng, ngạnh sanh đánh tan núi đá, thân núi vốn có xu thế rạn nứt, bị đạo lực lượng này xung kích, liền ầm ầm phân tán ra.

Răng rắc sát…

Sơn mạch chậm rãi rách thành hai nửa, phân ra hai bên sập xuống, khói bụi cuồn cuộn bay lên, uy thế to lớn quét ngang một vực.

Mà đạo kim ảnh kia, thì đột nhiên từ trong kẽ nứt bay thẳng lên trời.

- Bá…

Hắn vọt lên không, hai đạo Kim Sí triển khai, cự kiếm màu đen lắc lắc, tảo lý khói bụi trước người.

Một màn này, làm cho người ta mới nhìn, giống như là hắn bổ ra thân núi, từ dưới núi bay đến cửu thiên!

- Đầu trọc chết bầm, ngươi cho rằng đánh lén ta một đao, có thể lấy mạng của ta

Thân ảnh kia đương nhiên là của tiểu ma đầu, lúc này bộ dáng của hắn có chút chật vật, pháp bào trên người tổn hại nhiều chỗ, nứt ra vài vết thương đáng sợ, nhưng khí cơ trong cơ thể lại chẳng những không suy yếu, ngược lại càng tăng vọt, khí huyết cuồn cuộn cơ hồ khiến người cảm giác hắn giống như một mặt trời, mắt thường có thể thấy được, vết thương trên thân thể hắn đang khép lại rất nhanh.

Đây là thân thể có sinh cơ cường đại cỡ nào?

Chư yêu nhất thời không tiếng động, khó có thể tưởng tượng thân thể của tiểu ma đầu này mạnh như thế nào!

Mà Phương Hành thì lắc lắc tay đá đá chân, như đang hoạt động gân cốt, sau đó cười lạnh, đột nhiên lao xuống.

- Đầu trọc chết bầm, hôm nay ta không chặt đầu ngươi, thì sẽ đổi nghề...

Trong tiếng kêu to, cự kiếm phách trảm, kiếm ý như sông như biển, khí thế hung ác ngập

trời.

Bị Chu Tiên Giác đánh lén như vậy, hắn dĩ nhiên động chân hỏa, lực lượng trong cơ thể nổ tung.

- Oanh!

Cự kiếm phách thiên liệt địa, kình phong quét Chu Tiên Giác đứng không vững, sắc mặt tái xanh, tuyệt vọng rống to, hoa sen dưới chân bay lên, bày ra một đại trận ở trước người, như một chiến trường vắt ngang giữa hắn và Phương Hành, nhưng hắc kiếm lướt qua, hoa sen nổ nát, một kiếm như ma, trực tiếp chém bay đầu.

Chương 566: Hạc sư huynh

- Phốc...

Thân hình Phương Hành giống như ô quang bay lượn qua, hắc kiếm quét ngang, nhất thời một cái đầu lâu bay lên trời.

Tâm thần chúng yêu đột nhiên đều bị chấn trụ, hầu như không thể tin được con mắt của mình!

Tu sĩ Thần Châu, hơn nữa còn được tuyển làm sứ giả, đến Yêu địa tiếp dẫn các đệ tử kiệt xuất, dĩ nhiên bị tiểu ma đầu kia một kiếm gọt đầu, trong khoảng thời gian ngắn, chúng

Yêu cơ hồ bị một ma trảo tàn nhẫn dọa sợ hãi, có người liên tục xoa con mắt của mình, có người sợ hãi đến liên tục lui về phía sau, thậm chí có người phát sinh tiếng kêu vô nghĩa.

Gan to bao nhiêu, mới dám trảm tu sĩ Thần Châu?

Trong sợ hãi, có người quay đầu nhìn về phía Hạc sư huynh, thủ lĩnh của mấy tu sĩ Thần Châu.

Lúc này sắc mặt của hắn lại như thường, không hề có chút kinh hoảng, ngay cả Lệ Hồng Y ở bên cạnh hắn, lúc này sắc mặt cũng như thường, không có một chút ngạc nhiên, chỉ thoáng liếc mắt, nhìn về phía một tấm bùa chú trong tay Hạc sư huynh, tấm bùa chú này, ở thời điểm Phương Hành xuất kiếm chém về phía Chu Tiên Giác, cũng đã được lấy ra, rót linh lực vào.

Mà thời điểm đầu lâu của Chu Tiên Giác bị chém bay, bùa chú ánh sáng lộng lẫy biến thành ảm đạm.

- Xì…

Theo đầu lâu của Chu Tiên Giác bay lên, bùa chú hoàn toàn biến mất.

Thời điểm kiếm của Phương Hành chém đầu

đối phương, cũng không có chút vui vẻ, trái lại ánh mắt lạnh lẽo.

Bạch!

Ánh mắt của hắn nhìn xung quanh, hung ác tàn nhẫn.

Hắn không để ý đến đầu lâu của Chu Tiên Giác bay lên, cùng với thân thể đang chậm rãi té ngã.

Lúc này, cái đầu và thân thể không đầu kia đang nhàn nhạt, sau đó hóa thành hai nửa lá bùa.

Nhìn như một kiếm chém đầu Chu Tiên Giác, trên thực tế chỉ chém một lá bùa mà thôi.

Vào lúc này, thân hình của Chu Tiên Giác đã hiển hoá ở phía sau Hạc sư huynh, hắn cực kỳ chật vật, pháp bào tàn tạ, ngổn ngang, hai tay nắm thiết đao, nhưng tàn tạ không đỡ được, xuất hiện vô số vết rạn, một thanh khác thì gãy lìa.

Mà ánh mắt của hắn, cũng trong sợ hãi mang theo phẫn nộ, hiện ra thân thể, lập tức kêu to:

- Hắn làm sao dám? Hắn làm sao dám?

- Hắn dám thật giết ta?

- Hắn làm sao có bản lĩnh giết ta?

- Chỉ là tán tu, làm sao có thể có thực lực như vậy?

Chu Tiên Giác liên tiếp rống to, đã sợ hãi đến đầu đầy mồ hôi lạnh, khuôn mặt vặn vẹo.

Bởi vì trong lòng hắn rõ ràng, vừa nãy mình cực kỳ nguy hiểm, nếu không phải Hạc sư huynh đoán trước ý đồ của kẻ địch, không tiếc lấy ra Hóa Huyết Thần Phù của Viên gia cho tiểu ma đầu kia chém, lúc này mình đã thật bị gọt đầu.

Loại cảm giác bước qua tử vong kia, để trong lòng hắn vừa sợ vừa giận không thôi.

- Ta nói rồi, thăm dò cân lượng của hắn, không phải là một ý kiến hay!

Lệ Hồng Y nhàn nhạt nhìn Chu Tiên Giác, ánh mắt tựa hồ hơi châm chọc, nhẹ nhàng mở miệng nói:

- Huống chi, vừa nãy ngươi đã không phải thăm dò, mà là thật muốn giết hắn, như vậy hắn giết ngươi, lại có gì không thích hợp?

Chu Tiên Giác oán hận nhìn Lệ Hồng Y, nhất thời nói không ra lời, trước đây hắn luôn ỷ vào thân phận, không để Phương Hành ở trong mắt, lúc đầu bị Phương Hành ba kiếm chém bay, hắn cảm thấy khuất nhục, lúc này mới liều lĩnh, toàn lực thôi thúc Đại Mộng

Cửu Đao, ở sau lưng xuất kỳ bất ý vung đao thứ nhất, làm cho chín đao kia của hắn có chút mùi vị đánh lén...

Có thể nói, trước đó hắn đã không cho rằng người này có thể sống sót.

Trước đây Hạc sư huynh cho mình khảo nghiệm, cũng chỉ là nói thử chín đao, hơn nữa chính diện giao thủ, nhìn đối phương chống đỡ như thế nào, mà không phải bảo mình thật thôi thúc ra lực lượng của chín đao đến chém giết, chỉ bất quá khi đó hắn bị kích nộ, không để ý tới quá nhiều mà thôi, trực tiếp sử dụng Đại Mộng Cửu Đao, trong lòng đã có ý giết người.

Đối với ý niệm này của hắn, Hạc sư huynh cũng phát hiện, chỉ là không có ngăn cản mà thôi.

Nhưng hắn vạn vạn không nghĩ tới, mình chém ra chín đao, người kia lại còn không chết!

Không chỉ không chết, trái lại càng hung hãn.

Tuy quần áo trên người phá nát, vết thương vô số, nhìn cực kỳ chật vật, nhưng hung khí trên người lại không giả, giống như thực chất bám vào trên kiếm, tàn nhẫn chém tới mình, mình đã lấy ra Thiết Liên Hoa mà sư tôn ban cho mình bảo mệnh, nhưng ở dưới một kiếm kia, lại không phòng ngự được, từng đoá từng đoá giống như pháo hoa nổ tung.

Nếu không phải Hạc sư huynh xuất thủ cứu giúp, chẳng phải mình đã chết?

Tuy biết Lệ Hồng Y nói không sai, nhưng trong lòng hắn vẫn không cam lòng!

Ta có thể giết ngươi, nhưng ngươi sao dám giết ta?

Sao ngươi dám giết ta?

- Khốn kiếp, lão tử còn không làm thịt được ngươi!

Chu Tiên Giác còn chưa nghĩ xong, đột nhiên một tiếng rống to vang lên, tiểu ma đầu kia lại vọt tới.

Tiểu ma đầu kia chém hắn một lần còn không tính, thấy hắn chưa chết, lại muốn giết hắn lần thứ hai!

Xì!

Một kiếm như khói, biển lửa đi theo, trực tiếp chém về phía Chu Tiên Giác.

Ầm!

Sát khí phả vào mặt, làm Chu Tiên Giác sợ vỡ mật.

Thời điểm sát khí của Phương Hành bao phủ xuống, hắn thậm chí cảm giác mình nhìn thấy một ác ma ba đầu sáu tay!

- Hạc sư huynh cứu ta...

Thời khắc này, Chu Tiên Giác hoàn toàn không có tự tin đón đỡ, rống to một tiếng, trốn ra phía sau Hạc sư huynh.

Ầm!

Cũng không cần hắn la lên, Hạc sư huynh đã động, thiếu niên còn trẻ nhưng bối phận cao đáng sợ, thực lực lại sâu không lường được kia, ở thời điểm Phương Hành vọt tới, trên mặt hiện vẻ mỉm cười, hắn vung áo choàng, nhẹ nhàng đứng dậy, áo bào đón gió gồ lên, đứng ở trước người Phương Hành, hai tay giơ lên, chắp tay thi lễ.

- Phương đạo hữu, nghe ta một lời!

Hai tay áo theo hắn chắp tay thi lễ gồ lên, càng gợi ra khí thế hùng vĩ, như lực lượng vô tận trong hư không đều bị hắn dẫn lại, hợp về phía trung gian, như hình thành lực lượng bao phủ nửa bầu trời, cùng biển lửa nương theo Phương Hành đến va chạm, lực lượng vô tận dập tắt, tiêu tán trong vô hình.

- Hả?

Phương Hành nhìn thấy người này chặn đường, cũng ngừng ở giữa không trung, vung vẩy đại kiếm nói:

- Nhãi con, ngươi tránh ra, ta làm thịt đầu trọc kia trước!

- Nhãi con?

Nghe danh xưng này, không biết bao nhiêu người cảm giác bất đắc dĩ.

Hạc sư huynh đường đường sứ giả Thần Châu, đệ tử Thuần Dương đạo, lại bị tên này xưng là "nhãi con" ?

Người ta nhìn trẻ tuổi, nhưng bối phận và tu vi đều cao đáng sợ a?

Hạc sư huynh nghe xong, cũng không tức giận, khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Ta biết trong lòng ngươi có oán khí, bất quá có thể tản đi, Chu sư huynh không phải thật ngấp nghé cơ duyên của ngươi, cũng không có thù hận với ngươi, hắn ra tay chỉ là ta bảo đến thử thách ngươi, bây giờ ngươi đã thông qua thử thách, thậm chí biểu hiện còn hơn ta tưởng tượng, thù hận này có thể hóa giải!

Phương Hành hơi ngẩn ngơ:

- Ngươi sắp xếp đến thử thách ta?

Hạc sư huynh nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Tuy ta luôn ở Thần Châu tu hành, nhưng đã nghe nói tên tuổi của ngươi ở Nam Chiêm Bộ Châu, nếu gặp phải ngươi, tự nhiên thiếu không được một phen cơ duyên, trước đây thử thách ngươi, chỉ là muốn nhìn ngươi có giống như đồn đãi hay không mà thôi, bây giờ kiến thức thủ đoạn của ngươi, nguyện tặng ngươi một lệnh phù Thuần Dương đạo, tiếp dẫn ngươi về Thần Châu tu hành, không biết ngươi...

Ầm!

Âm thanh của Hạc sư huynh cực kì nhạt, nhưng truyền khắp hư không, mỗi người đều cảm giác giống như hắn ở bên tai nói chuyện.

Không thể nghi ngờ, người này là cố ý, để mọi người biết được thái độ của hắn.

Hắn muốn bảo vệ Phương Hành!

Hôm nay ở trong Yêu Đế Các, cướp đoạt vô số cơ duyên, cùng Đạo Tử các mạch kết thành huyết hải thâm cừu, hầu như đã thành cục diện không chết không thôi, chúng yêu đối mặt Phương Hành thực lực khủng bố, cũng đã sản sinh ra cảm giác vô lực, vốn đang hi vọng Hạc sư huynh hoặc Cửu Vương Tử ra tay bắt kẻ này, nhưng không nghĩ tới, Hạc sư huynh dĩ nhiên mở miệng muốn bảo đảm đối phương...

Chúng yêu không cam lòng, trên mặt đều hiện ra vẻ phẫn hận, chỉ là trong lúc nhất thời không người dám mở miệng.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người trong lòng thầm vui vẻ.

Mặc kệ thế nào, nếu Hạc sư huynh muốn hóa giải ân oán, thì tiểu quỷ kia cũng không tiện ra tay với chúng ta rồi!

Ở dưới các loại ý nghĩ, trong hư không lặng lẽ, tất cả mọi người đều nhìn tới, không biết tiểu quỷ kia sẽ có thái độ gì.

Lúc này biểu hiện của Phương Hành cũng quái dị, trên dưới đánh giá Hạc sư huynh, tới tới lui lui nhìn ba lần.

Sau ba lần, hắn tựa hồ khó có thể tin chỉ mũi mình, hỏi:

- Ngươi đang khảo nghiệm ta?

Hạc sư huynh khẽ mỉm cười, nhàn nhạt nói:

- Ngươi đã qua ải!

Phương Hành lắc đầu, ánh mắt bỗng nhiên thô bạo nhìn Hạc sư huynh:

- Ngươi tính là thứ gì, cũng dám đến khảo nghiệm tiểu gia?

Oanh !

Phương Hành trực tiếp xuất kiếm, hắc kiếm như tia chớp màu đen bổ về phía Hạc sư huynh.

Chương 567: Pháp đấu pháp

Hạc sư huynh cũng không nghĩ tới, bất quá tu vi quả thực bất phàm, thấy một kiếm này tới nhanh, hai tay như thiểm điện bắt pháp ấn, quanh người thình lình hóa ra đạo đạo hỏa diễm, tựa như hơn mười Hỏa Long xoay quanh, kiếm của Phương Hành bổ vào trên thân rồng, lại bị đạo đạo hỏa diễm ngăn cản, nhất thời cự kiếm không rơi xuống nổi.

- Vô lễ!

Trong miệng hắn quát chói tai, hai đầu lông mày có chút bất mãn.

Lấy thân phận của hắn, chịu tự mình ra mặt giúp Phương Hành hóa giải oán thù, hơn nữa bày ra chủ động cầu hoà, thậm chí muốn che chở, đã là cực kỳ khó được, lời nói khó nghe, rất nhiều Đạo Tử ở đây, lại có mấy người đáng giá hắn làm như vậy

Nhưng hắn không nghĩ tới, một mảnh hảo tâm của mình, lại sẽ đổi lấy ác ý của tên khốn kiếp này.

Phương Hành lại quát lên:

- Thông qua được khảo nghiệm, liền cho ta một cơ hội đi theo các ngươi lăn lộn, không thông qua khảo nghiệm, ta chết chính là chết vô ích phải không, con mẹ ngươi, ngươi coi mình là cái thá gì?

Trở tay đánh xuống một kiếm nữa, dĩ nhiên vận chuyển nhiều loại đan pháp:

- Hiện tại ta tới khảo nghiệm ngươi một chút, nhìn ngươi có tư cách theo ta lăn lộn hay không!

Xuy!

Lại một kiếm chém ra, đã thúc dục hỏa diễm trong nội đan, kiếm quang đảo qua, một biển lửa gia trì kiếm ý.

Lấy hỏa phá hỏa, Hạc sư huynh vừa ra tay, liền thể hiện hỏa diễm kinh người, hơn xa hỏa diễm của Hồ Tiên Cơ, cũng chính là hỏa ý kia bao phủ hư không, khóa lại một phương không gian, khiến cho kiếm của Phương Hành chém không xuống, mà Phương Hành đối mặt chiêu này, cũng thi triển Tam Muội Chân Hỏa trong nội đan, lấy hỏa phá hỏa, nứt vỡ hư không, một kiếm dứt khoát chém xuống.

- Hỏa diễm của kẻ này mạnh như thế

Hạc sư huynh đã hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cho tới nay, bọn họ chứng kiến Phương Hành, kính nể chỉ là nhục thể, thân thể của tiểu ma đầu này cường hãn, đã đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng, không nói hắn bằng vào thân thể đánh bại Hồ Tiên Cơ, Vô Ảnh Sơn Đạo Tử, Tử Vụ Hồ Đạo Tử liên thủ, chỉ nói hắn có thể đón đỡ chín đao của Chu Tiên Giác mà không chết, hơn nữa có thể trực tiếp đứng dậy tái chiến, uy thế không giảm, thì đã thuộc về khó được.

Bằng thân thể này, đã đủ để hắn đạt được một vị trí ở Thần Châu.

Chẳng qua cho dù thân thể có mạnh, nhưng đan phẩm của kẻ này không cao, là một sự thật đã chú định trước. Bất luận ai cũng nhìn ra được, hắn chỉ đan thành nhất pháp, hơn nữa một pháp kia chỉ có hỏa diễm nhàn nhạt, thoạt nhìn không phải đan pháp khó lường gì, đan phẩm như vậy, không nói thi triển hỏa pháp không có uy lực cường đại, tương lai thành tựu càng có hạn, có thể tu đến Kim Đan hậu kỳ, đã là trời cao ban ân rồi.

Cái này cũng là nguyên nhân mà mặc dù Hạc sư huynh kính Phương Hành, nhưng không tính quá mức coi trọng.

Kính Phương Hành, kính chính là sự tình trước kia hắn làm, nhưng dù sao tiền đồ bị ngăn trở, thành tựu không lớn.

Bởi vì ý nghĩ này, hắn mới để Chu Tiên Giác đi thử cân lượng của Phương Hành một chút, dù sao tông môn Thần Châu là không thu phế vật.

Chẳng qua tất cả ý niệm đều ở thời điểm Phương Hành thi triển ra hỏa diễm quét sạch sẽ.

Chỉ thấy theo Phương Hành vận kiếm, hỏa diễm trong cơ thể nổ tung, ánh sáng bám vào trên kiếm, theo hắc kiếm chém ra, trên thân kiếm bám vào hỏa diễm uy thế kinh người cũng lướt qua thân hình. Hư không hóa thành biển lửa, giống như một áo choàng bằng lửa kéo dài trăm trượng, che đậy hư không, lại như biển lửa cuốn lại, bao phủ về phía Hạc sư huynh.

Khúc khích xuy…

Thanh âm làm người ta khiếp sợ vang lên, biển lửa đối chiến hỏa diễm, hỏa diễm thôn phệ hỏa diễm, hai người phân biệt thi triển ra hỏa diễm, thế nhưng sau khi va chạm, lại sinh ra hiệu quả chôn vùi, không ngừng va chạm sau đó biến mất.

Ầm ầm!

Hai đạo hỏa diễm chôn vùi, Hạc sư huynh khóa lại hư không trước người đã muốn nghiền nát, thậm chí hỏa diễm của Phương Hành còn chiếm thượng phong, có một hỏa mãng theo hắc kiếm của Phương Hành, dứt khoát phách Hạc sư huynh quỵ xuống, uy thế vô địch.

- Ta tu luyện Tỏa Tinh Quan Tam Thế ba trăm năm, mới luyện Hỏa ý đến tinh khiết trong tinh khiết, lại không bắt được kẻ này

Trong nội tâm Hạc sư huynh cũng kinh ngạc, cơ hồ không thể tin được một màn này.

Hắn tự nghĩ tu thành Thuần Dương Hỏa, ở Thần Châu đã sắp xếp trước ba, trừ Yêu Quỷ Ác Hỏa của Hoàng Phủ gia và Liệt Ma Diễm ở Ma giới, thì không có đối thủ, lại không nghĩ tới hôm nay sẽ thua.

Đương nhiên, nếu hắn biết hỏa diễm của Phương Hành là do Tam Muội Chân Hỏa biến thành, thì sẽ không có suy nghĩ như vậy.

- Trước bắt giữ ngươi, lạidạy ngươi đạo lý làm người!

Thấy kiếm của Phương Hành chém tới, Hạc sư huynh nhíu mày, trong tâm đã có chút tức giận.

- Oanh!

Hắn một tay bấm niệm pháp quyết, dựng ở trước ngực, tay kia biến ảo, trấn áp về phía Phương Hành.

Ở trước người hắn, theo pháp quyết hình thành, lập tức xuất hiện một núi cao nguy nga, như kéo dài nghìn vạn dặm, vắt ngang ở giữa Phương Hành và hắn, ngăn một kiếm vô kiến bất tồi của Phương Hành, hắn thì thò bàn tay ra, hóa thành đại thủ vàng rực, lớn nhỏ cỡ trăm trượng, toàn thân như vàng ròng đúc thành, chưởng như cung điện, chỉ như kim trụ, ngạnh sanh trấn áp về phía Phương Hành.

Cái này còn chưa tính, thời điểm đánh ra thức thứ hai, hắn miệng phun một chữ:

- Tù!

Chữ này vừa ra, một tia chớp màu xanh giống như rắn bay ra, viễn độn ngàn trượng, lặng yên không một tiếng động uốn lượn đến sau lưng Phương Hành, sau đó hóa thành lôi võng, giống như một gian lao tù do lôi điện màu xanh hóa, trực tiếp khóa hư không quanh người Phương Hành lại, để hắn không thể trốn tránh, thậm chí không thể na di, thành thành thật thật bị mình trấn áp.

- Núi, kim, lôi...

- Sư huynh từ Thần Châu tới kia đồng thời sử dụng ba đạo pháp, cộng thêm hỏa diễm vừa rồi, là đan thành tứ pháp sao?

- Tu sĩ Thần Châu, thật có uy năng bực này sao?

Các yêu tu thấy một màn này, cả đám đều như bị sét đánh, tâm thần kích động.

Thấy đao ý của Chu Tiên Giác, đã để bọn họ cảm giác áp lực vô hạn, lúc này thấy tứ pháp của Hạc sư huynh, lại càng cảm thấy tuyệt vọng.

Duy chỉ có Lệ Hồng Y, nhìn một màn kia ánh mắt lạnh lùng:

- Hạc sư huynh đan thành ngũ pháp, lúc này trừ Mộc pháp thủ hộ thân thể, tứ pháp còn lại đều đã thi triển ra, không biết tiểu ma đầu kia có thể ngăn cản không?

- Hây a, đùa giỡn uy phong với ta?

Phương Hành bị nhốt ở bên trong lại không hề sợ hãi, ngược lại cảm giác càng đánh càng thoải mái, rống to một tiếng, hắc kiếm tà tà chỉ thiên, không có bổ về phía Hạc sư huynh đang kết sơn ấn, mà dẫn động hỏa diễm còn sót lại xông lên trời, chỉ hướng đại thủ màu vàng phô thiên cái địa kia.

Cùng lúc đó, tay trái hắn bắt ấn, điểm hướng hư không, pháp ấn và hư không đụng vào nhau, khuếch tán ra một vòng gợn sóng như vằn nước, sau đó có thủy ý cuồn cuộn, cuối cùng hóa ra một mảnh sóng lớn, nửa hơi thành hồ, một hơi thành biển, ba hơi thành đại dương mênh mông, lăn lộn giống như Thiên Hà đổ ngược, dứt khoát vọt về phía Hạc sư huynh, chính là thủy ý của Thương Lan Hải Long Châu.

Sau đó hắn há miệng, nhìn Hạc sư huynh mắng to:

- Tù con mẹ ngươi!

Theo một câu nói tục, phun ra một tia thiểm điện màu tím, hóa thành lôi mãng, ngăn cản tia chớp màu xanh.

Tia thiểm điện này, rõ ràng là do Tạo Hóa Lôi Dịch chuyển hóa thành.

Thủy, hỏa, lôi, rõ ràng là tam pháp!

Trong lúc nhất thời, không trung tràn đầy loạn lưu, thủy hỏa lôi điện hiện ra, dĩ nhiên loạn thành một đoàn.

Mà chúng yêu xung quanh, thậm chí đám người Lệ Hồng Y, Cửu Vương Tử, Hạc sư huynh, thì đều ngây người.

Ai nói tiểu ma đầu này thân thể cường hoành, đan phẩm thấp kém, rõ ràng chính là đan thành tam pháp!

Trước đó tiểu ma đầu này đã biểu hiện khủng bố như thế, lại vẫn chưa dùng toàn lực?

- Ha ha ha ha, cùng ngươi đấu pháp không đủ thống khoái, các ngươi cùng lên đi...

Cái này còn chưa tính, sau khi tiểu ma đầu thi triển tam pháp, ngăn cản tam pháp của Hạc sư huynh, trong tiếng cười lớn, bỗng nhiên lại đạp ra ba bước, mỗi một bước đều có hư cảnh núi lớn hiển hóa, nguy nga hùng hồn, khí thế đáng sợ, sau đó phân biệt đụng về phía Hồ Tiên Cơ, Tử Vụ Hồ Đạo Tử, Vô Ảnh Sơn Đạo Tử, Thái Thạch Si Nhi, Chu Tiên Giác...

Tiểu hỗn đản kia không chê chuyện lớn, lại muốn dốc sức chiến sáu người.

- Hắn điên rồi sao?

Chúng yêu đã bị hù đến hai chân run rẩy, tiểu ma đầu kia thình lình thể hiện tứ pháp, này đã chứng minh hắn cũng là đan thành tứ pháp, so với Hạc sư huynh thể hiện ra bốn thần thông thì không kém mảy may, nhưng càng thêm đáng sợ, là hắn đang ác đấu với

Hạc sư huynh, còn dám khiêu khích người khác, đây là ngông cuồng, hay quá điên khùng, không để chúng yêu vào mắt?

- Biểu ca, hắn... hắn đến tột cùng muốn làm gì?

Ô Tang Nhi khẩn trương đến nói lắp, quay đầu nắm chặt cánh của Kim Ô.

Nhưng vừa quay đầu, đã thấy Kim Ô hung hăng vò đầu mình nói:

- Con mẹ nó, tứ pháp a, đan thành tứ pháp, tiểu hỗn đản này ở địa phương quỷ quái kia khẳng định lại chiếm được cơ duyên to lớn, còn lớn hơn hắn nói cho ta nghe, lúc ấy vì sao Kim gia ta lại do dự, ta do dự cái gì chứ, ta nên đi theo hắn vào a...

Chương 568: Hành động tìm đường chết

Lúc này trong hư không phụ cận Yêu điện, đã hoàn toàn bị Phương Hành quấy nhiễu thành nơi hỗn loạn tưng bừng, tiểu ma đầu kia bày ra thực lực, đã để chúng yêu cảm giác sợ mất mật, hắn vung vẩy cự kiếm, điều động hỏa, lôi, thủy, sơn tứ pháp, mạnh mẽ chống đỡ Hạc sư huynh, Chu Tiên Giác, Hồ Tiên Cơ, Vô Ảnh sơn Đạo Tử, Tử Vụ hồ Đạo Tử, Thái

Thạch Si Nhi, Xà Vương Cơ.

Cái này còn chưa tính, mấu chốt ở chỗ, hắn lại có thể tiếp tục chống đỡ, kỷ kỷ oa oa càng đánh càng mạnh.

Nếu bình thường có người nói vị tiểu bối nào có thực lực khủng bố như vậy, chúng yêu nhất định không tin, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy, tự mình cảm nhận được, thì không tin không được, trong tâm cảm giác sự kiêu ngạo của mình bị lật úp.

Ba ngàn năm qua, Yêu tộc bị áp chế ở Bắc Câu sinh sôi phát triển, Nam Chiêm Bộ Châu bị Hoàng Phủ gia và Linh Sơn Tự trấn thủ, bọn họ ít có người dám đi, Ma địa thì cách hai bờ đại dương, bình thường không qua được, còn Thần Châu, càng không dám đi, bình thường cùng ngoại giới tiếp xúc, chỉ có vùng Dực châu do Trục Yêu Minh trấn thủ mà thôi, điều này làm cho bọn họ coi Trục Yêu Minh như một chỗ tham chiếu.

Bình thường có thể ở trong tay Trục Yêu Minh chiếm được thượng phong, bọn họ đã cho rằng thực lực cực kỳ kinh người, thực lực của các Đạo Tử đều mạnh hơn tiểu tổ của Trục Yêu Minh, tự xưng tuổi trẻ vô địch, trước đây tôn trọng sứ giả Thần Châu và Cửu Vương Tử, kính là thế lực lớn sau lưng bọn họ, mà không phải bản thân đối phương, cho rằng thực lực của đối phương cao, cũng chỉ cao hơn mình một chút mà thôi.

Nhưng đến giờ phút này, bọn họ mới phát hiện mình cả nghĩ quá rồi.

Chu Tiên Giác thi triển Đại Mộng Cửu Đao, cũng đã để bọn họ hít khí lạnh.

Mà Hạc sư huynh ra tay, bày ra tứ pháp thần thông, càng làm cho bọn họ cảm thấy tuyệt vọng...

Chỉ có điều, khi tiểu ma đầu triển lộ ra hung phong, bọn họ mới biết, mình cùng thế hệ đỉnh phong, thật sự chênh lệch quá xa.

Không nói thực lực, chỉ nói dũng khí chiến bảy người, lại có mấy người có thể so sánh?

Bất quá hàn ý từ từ hiện lên kia, cũng hóa thành sát ý to lớn, dù sao tiểu quỷ này quá lợi hại, nếu mình không nhân cơ hội giết hắn, đợi hắn quay đầu lại, mình e là ngay cả chết như thế nào cũng không biết, còn nữa, tiểu hỗn đản kia tuổi tác không lớn, nhưng thực lực kinh người, cũng làm cho bọn họ cực kỳ ghen ty...

Dựa vào cái gì ngươi tuổi còn nhỏ đã có thực lực khủng bố như vậy?

Dựa vào cái gì ta là Đạo Tử, cao cao tại thượng, lại thua ở trong tay ngươi?

Hận ý, kinh ý, cộng thêm ghen tỵ, háo thành sát ý ngập trời.

Đặc biệt là tiểu hỗn đản này tự mình tìm chết, dĩ nhiên cuốn nhóm người mình vào vòng chiến, thì càng thêm đáng chết.

Vốn lấy thân phận của bọn họ, còn thật không dám tham gia vào chiến trường của tiểu hỗn đản này và Hạc sư huynh!

Lúc này chúng yêu ở trong sân, bất luận là đã ra tay hay chưa, còn có thể duy trì trấn định thì hầu như không có, sắc mặt Cửu Vương Tử bình thản, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Hành chiến đấu đã nói rõ rất nhiều vấn đề, mà Đại Thánh sơn Đạo Tử ngồi ở trên vẫn thạch, tay cầm Thủy Hỏa Côn, càng xem càng hưng phấn, ngay cả Kim Ô và Tiểu Bằng Vương cũng biểu hiện kinh hoàng.

- Có cần giúp một tay không?

Tiểu Bằng Vương nắm chặt Hoàng Kim Kích trong tay, đã sắp không kiềm chế nổi tiến lên chiến một trận.

Ô Tang Nhi cũng nói gấp:

- Hiện tại hắn rõ ràng không linh hoạt bằng lúc trước, vì cái gì muốn trêu ra nhiều cường địch như vậy, điên rồi sao?

Kim Ô không đáp, lúc này hắn cũng hoa mắt chóng mặt, nói không ra lời, mặc dù bình thường bị tên khốn kiếp kia bắt nạt, nhưng cảm thấy hắn nhiều nhất mạnh hơn mình một chút mà thôi, chưa bao giờ nghĩ tới đối phương sẽ có hung uy bực này? Nhìn dáng dấp mình chỉ dựa vào thân thể, đã khó nhìn theo bóng lưng, trừ khi tế ra kiếm thai ôn dưỡng bốn năm ở trong người mới có chút hi vọng!

- Chờ một chút, chờ một chút, tiểu hỗn đản này tuyệt đối không phải người thích liều mạng, con mẹ nó, hắn luôn cho rằng có tiện nghi không chiếm chính là khốn kiếp, lần này hắn chủ động trêu chọc đối thủ, hơn nữa còn tháo hết pháp khí trên người, căn dặn chúng ta không được ra tay giúp đỡ, thì nhất định có đạo lý của hắn... Tạm thời kiềm chế lại, không thể ra tay, yên lặng nhìn là được... Mặt khác, bằng vào ta hiểu rõ, các ngươi cứ yên tâm đi, nếu như hắn gặp nguy hiểm, nhất định sẽ mở miệng cầu cứu, tên này căn bản không biết xấu hổ là gì...

Kim Ô nói, giống như nói cho Ô Tang Nhi, lại giống như giải thích cho mình nghe.

- Đại Thánh sơn tinh tinh, không phải ngươi nói muốn giúp tiểu gia một chuyện sao? Lời này hiện tại còn tính hay không?

Lúc này, đột nhiên Phương Hành kêu to.

Viên Phong nhếch miệng nở nụ cười, nắm chặt Thủy Hỏa Côn bên người, trầm giọng nói:

- Tính, muốn giết ai?

Đám người Kim Ô nghe vậy, cũng hơi run run, lập tức làm tốt chuẩn bị ra tay, cho rằng tiểu hỗn đản kia rốt cục không đỡ nổi, mở miệng cầu cứu, bọn họ từ lâu không kiềm chế nổi, chuẩn bị vọt vào đại sát một phen, tuy Tiểu Bằng Vương là Trúc Cơ cảnh, nhưng ánh mắt tỏa sáng, Kim Ô cũng chuẩn bị tế ra kiếm thai ôn dưỡng bốn năm của mình.

Nhưng lúc này, Phương Hành ở trong chiến trường lại cười ha ha, kêu lên:

- Đến, cùng tiểu gia đánh một trận!

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, như tưởng mình nghe lầm.

Ngay cả Viên Phong cũng choáng váng, một lát sau mới kinh ngạc nói:

- Ngươi điên rồi?

Phương Hành một cước đá bay cổ kiếm Hoàng Kim Ốc của Thái Thạch Si Nhi, quay đầu hét lớn:

- Điên con mẹ ngươi, có dám tới chiến hay không?

- ...

Đạo Tử Đại Thánh sơn sững sờ một lát, sau đó mới lộ ra nụ cười:

- Thú vị, vậy ta giúp ngươi việc này!

Ầm!

Đang khi nói chuyện, hắn thật sự xông lên, phủ đầu đập xuống một bổng, một bổng này không có hoa mỹ, chỉ là lực lớn hung mãnh, một bổng đập xuống, thậm chí ngay cả hư không cũng sụp đổ, tán dật ra mảnh vỡ hư không, chấn đến Vô Ảnh sơn Đạo Tử và Hồ Tiên Cơ lui ra mấy chục trượng, xung quanh Phương Hành trở nên trống không.

- Nhìn dáng dấp Yêu địa vẫn có nhân vật không tầm thường, con tinh tinh này tính một cái!

Lệ Hồng Y luôn ở bên cạnh yên lặng xem biến đổi trên mặt hiện ra nụ cười, sau đó nhìn về phía Tiểu Bằng Vương, tự nói:

- Con đại bàng này căn cơ vững chắc, nếu có một ngày kết thành Kim Đan, e là cũng có thể tính một cái!

Ánh mắt xẹt qua Kim Ô, lại hơi run run, cảm giác nhìn không thấu.

- Chỉ là... làm Nam Chiêm Bộ Châu tuổi trẻ đệ nhất nhân, ngươi đến tột cùng suy tính ý đồ gì?

Cuối cùng ánh mắt của nàng nhìn về phía Phương Hành, lộ ra vẻ không rõ.

- Hắn điên rồi sao? Vì cái gì muốn khiêu khích Đại Thánh sơn Đạo Tử? Vốn là có thể nhờ giúp đỡ a!

Ô Tang Nhi mới Trúc Cơ cảnh, hơn nữa là con cái, gan bé, lúc này đã sắp khóc lên.

- Ta xem... Hắn... Hắn thật điên rồi...

Lần này ngay cả Tiểu Bằng Vương cũng không nhịn được run giọng, trong lòng khiếp sợ tột đỉnh.

- Không nên... tiểu hỗn đản này đến tột cùng muốn làm cái gì?

Chỉ có Kim Ô còn duy trì lý trí, trừng mắt nhìn chiến trường.

- Cửu Vương Tử...

Trong chiến trường, bỗng nhiên lại vang lên âm thanh của Phương Hành.

Lúc này trong chúng yêu, Cửu Vương Tử Ngao Bại chưa ra tay ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Hành triển khai thủy pháp, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, hơn nữa hắn cảm thấy việc này đã chú định, bởi vậy không có ý định ra tay, chỉ có điều nghe gia hỏa kia gọi tên của mình, nhất thời hơi nhướng mày.

Ánh mắt nhìn qua, muốn nghe người này muốn nói gì.

- Ta ngủ với tỷ tỷ của ngươi, ngươi tin không?

Phương Hành nghiêm túc nói, làm các yêu quái nghe mà ngẩn ngơ.

Chuyện này... Đây là đang mắng người sao?

Đây là đang mắng Thương Lan Hải sao?

Đây là tìm đường chết a?

Cửu Vương Tử Ngao Bại nghe xong câu nói cũng ngẩn ngơ, sau đó ánh mắt lộ ra hung quang, sát khí phân tán.

Hắn đứng lên, mang theo hung khí, áo choàng tung bay, sát khí trên người như để nhiệt độ xung quanh tiến vào trời đông giá rét, ngay cả tùy tùng Thương Lan Hải ở bên cạnh cũng vội vàng lùi về sau.

- Ngươi là muốn tìm chết sao?

Trong mắt Cửu Vương Tử bắn ra sát cơ, âm thanh như hàn băng.

Người tu hành, bất luận người, yêu, quỷ, long đều sĩ diện, chịu không nổi khinh miệt, mà Phương Hành dùng lời thô tục như vậy nói với Cửu Vương Tử, từ trình độ nào đó mà nói thì giống như "tìm đường chết".

Phương Hành lại bồi thêm một câu:

- Ta thật ngủ với tỷ tỷ của ngươi...

Ầm!

Trong tâm Cửu Vương Tử Ngao Bại tức đến phát điên, rốt cục không nhịn được, vung tay lên, một cây trường thương màu xanh lam, trải rộng ngôi sao xuất hiện ở trong tay, xa xa chỉ về phía Phương Hành, tuy chưa chân chính ra tay, nhưng sát ý trên thương lại làm cho tất cả mọi người cảm giác hãi hùng khiếp vía, theo bản năng muốn né tránh, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng sẽ có tai ương phủ xuống.

- Bọn ngươi lui lại, để cho ta tới lấy đầu kẻ này!

Cửu Vương Tử Ngao Bại bước vào hư không, trên thương đã có linh lực quấn quanh.

Tuy là dưới cơn thịnh nộ, nhưng hắn vẫn

không muốn liên thủ với người chung quanh, muốn một người độc chiến kẻ này.

- Kìa... đầu óc ngươi bị lừa đá hả, ta thật ngủ với tỷ tỷ của ngươi...

Phương Hành tức đến nổ phổi quát.

Cửu Vương Tử đã kích động không chịu nổi, trực tiếp cầm thương đâm ra ngoài.

Đậu xanh rau má, mặc kệ có phải liên thủ với người khác hay không, trước đâm chết tên khốn kiếp này lại nói...

- Hắn đúng là điên rồi!

Kim Ô thấy Ô Tang Nhi nhìn về phía mình, trực tiếp làm ra phán đoán.

Chương 569: Bách tử phục nhất sinh

Phương Hành điên thật rồi!

Nếu không điên, ai sẽ có dũng khí làm giống hắn?

Tâm tư của chúng yêu cực kỳ xác nhận vấn đề này, bởi vì bọn hắn không tưởng tượng ra được, dạng quái vật gì mới dám một người đơn đấu Hồ Tiên Cơ, Tử Vụ Hồ Đạo Tử, Vô Ảnh Sơn Đạo Tử, Thái Thạch gia Đạo Tử Thái Thạch Si Nhi, Hắc Mộc Lĩnh Xà Vương Nữ, Đại Thánh Sơn Đạo Tử Không Không Nhi, tu sĩ Thần Châu Chu Tiên Giác cùng Thuần Dương đường Hạc sư huynh... Cuối cùng thậm chí còn kéo Thương Lan Hải Cửu Vương Tử Ngao Bại?

Lúc đầu Cửu Vương Tử không muốn xuất thủ, nó ỷ vào thân phận, không muốn cùng người khác giáp công hỗn đản Nhân tộc này.

Bất quá gia hỏa kia thực là tìm đường chết, trái một câu "Ta ngủ với tỷ tỷ ngươi", phải một câu "ta thật ngủ với tỷ tỷ ngươi", đối mặt vũ nhục như thế này, ngay cả phàm nhân cũng chịu không được, huống chi là Cửu Vương Tử người gặp người sợ?

Cũng chính là nguyên nhân này, một trận đại chiến ngàn năm khó gặp mở màn.

Lấy một địch chín, trận chiến tìm đường chết!

Rầm rầm rầm!

Lúc này thực lực của Phương Hành đã hoàn toàn không giữ lại, không chỉ vận chuyển lực lượng nhục thân tới cực điểm, như Ma Thần tả xung hữu đột, trảm phách quyền đánh, chân đá đầu đụng, ngay cả hỏa diễm trong nội đan cũng không giữ lại, lôi ý của Tạo Hóa Lôi Dịch, hỏa diễm của Tam Muội Chân Hỏa, thủy ý của Thương Lan Hải Long Châu, sơn ý của Sơn Bảo, tất cả đều phát huy ra, chiến trường giống như diệt thế!

Hắn biểu hiện ra sức chiến đấu liên tiếp cất cao, đã để Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử kinh hãi không thôi!

Lúc đầu cho rằng hắn bất quá là Đan phẩm kém nhất, Kim Đan sơ kỳ, ai cũng không để hắn vào mắt.

Nhưng trải qua đấu pháp, lại phát hiện nhục thân của hắn cường hoành, kiếm ý lăng lệ, không kém Đạo Tử bao nhiêu, càng có phần thắng.

Về sau lại phát hiện hắn chiến pháp quỷ dị, thuật pháp thông thần, hung uy của Âm Dương Đại Ma Bàn vượt xa phạm vi của Đạo Tử.

Lại về sau, liên tiếp đánh bại Thái Thạch Si Nhi, Chu Tiên Giác, chúng yêu thình lình phát hiện tiềm lực của hắn còn chưa phát huy hết, lại có bất tử chi thân. thần thông cường đại cùng đấu pháp lưu manh vô lại, không ngừng quấn chặt, thực lực kia chỉ có thể nói là "kinh khủng" !

Nhưng thẳng đến lúc này, ngay cả Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử cũng gia nhập chiến đoàn, chúng yêu mới phát hiện tên hỗn đản này còn có các loại thần thông chưa sử dụng, hắn ở đâu là nhất pháp đan, rõ ràng là tứ pháp đan, hỏa diễm trong nội đan không thua Thuần Dương Hỏa của Hạc sư huynh, thủy ý không thua Thương Lan thủy pháp của Cửu Vương Tử, lại thêm lôi ý, sơn ý, đều là phẩm chất đỉnh cấp.

Nhiều lực lượng cường đại như vậy tập hợp một thân, làm bọn hắn nghĩ mình là yêu quái, hay hỗn đản Nhân tộc kia mới là yêu quái?

Chỉ bất quá dù như thế, lúc này Phương Hành vẫn hiểm tượng hoàn sinh.

Trên thực tế, hắn dốc hết sức đấu ngũ tử, cơ hồ đã đạt đến cực hạn, cửu tử đồng loạt ra tay, cái kia đã là hiểm tượng hoàn sinh.

Huống chi trong đám người vây công hắn, còn có nhân vật cường đại như Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử?

Hai người kia đều có năng lực cùng hắn đơn độc chiến một trận, lúc này lại vây công, kia là kinh khủng bực nào?

- Oa... Hồ ly lẳng lơ ngươi cầm kiếm đâm cái mông ta, tiểu gia nhớ kỹ ngươi...

- Đậu phộng, tử hầu tử ngươi không muốn sống nữa? Dám dùng Thủy Hỏa Côn đập đầu ta?

- Con mẹ nó, đầu trọc ngươi đừng chạy, chặt ta một đao xong liền chạy sao...

- Con mọt sách, rốt cục bị ta bắt được a...

- Con mẹ nó Cửu Vương Tử, có dũng khí từ trong tay tiểu gia cứu người... Ta ngủ tỷ tỷ của ngươi nha...

Trong chiến đoàn, thỉnh thoảng vang lên thanh âm gọi bậy của tiểu thổ phỉ, hắn bị người vây công, áp lực càng lớn, mắng càng có tinh thần, đám người Kim Ô vây xem lòng tràn đầy khẩn trương, biết hắn đã trọng thương, ba phen mấy bận nhịn không được muốn xuất thủ tương trợ, nhưng biết loại cục diện này là tiểu thổ phỉ tận lực kiến tạo, nên cố nín lại.

- Tiểu thổ phỉ, ngươi đến tột cùng đang nghĩ cái gì? Căn Bá truyền cho ngươi đạo quyết quỷ quái gì, xác thực không phải là đại thuật muốn chết chứ?

Kim Ô không nhịn được lẩm bẩm, gần như không nhẫn tâm nhìn Phương Hành bị vây quanh ở trong sân.

- Lại không cứu hắn, hắn nhất định sẽ chết!

Lệ Hồng Y chẳng biết lúc nào đi tới bên cạnh Kim Ô, lạnh giọng mở miệng.

- Hắn chưa cần chúng ta hỗ trợ!

Kim Ô nhìn nữ tử áo đỏ, mặc dù không biết là ai, nhưng vẫn trả lời một câu.

- Hắn không mở miệng, ngươi liền nhìn hắn đi chết?

Tựa hồ Lệ Hồng Y có chút tức giận, lạnh giọng hỏi.

Kim Ô ngẩn ngơ, trầm giọng nói:

- Nếu như hắn cần giúp đỡ, chắc chắn sẽ không khách khí với ta!

Lệ Hồng Y trầm mặc, kỳ thật nàng cũng nhìn ra Phương Hành có thâm ý, thậm chí ẩn ẩn minh bạch, hắn là muốn đi con đường là lấy chiến tu tâm trong truyền thuyết, đây là một loại pháp môn thịnh hành nhất trong Ma Địa, không ngừng chiến đấu, ma luyện bản thân, nếu như có thể còn sống, chiến lực sẽ nước lên thì thuyền lên, cứng rắn đoạt cơ duyên.

Chỉ bất quá, dưới cái nhìn của nàng, lần này Phương Hành nếm thử lấy chiến tu tâm hẳn là thất bại.

Dù hắn thật lĩnh ngộ cái gì, thì có ích lợi gì?

Lúc này hắn đã bị vây công, dù lĩnh ngộ, cũng không có thời gian hiểu thấu đáo.

- Là tu sĩ xuất thân Nam Chiêm Bộ Châu... Hắn không thể chết ở chỗ này... Đi Thần Châu, còn có chuyện chờ hắn làm a!

Lệ Hồng Y lại nhìn Kim Ô, lẩm bẩm, bỗng nhiên hạ quyết tâm:

- Các ngươi không cứu, ta cứu!

Sưu!

Nàng đưa tay lấy khăn gấm xuống, tế lên không trung, nhìn chiến trường hỗn loạn kia, muốn xuất thủ.

Kim Ô thấy thế, cũng gắt một cái, căm hận nói:

- Mặc kệ, con mẹ nó, động thủ!

Nhẫn nại lâu như vậy, hắn đã không cách nào nhịn nữa, chỉ là Phương Hành ba phen mấy bảo hắn không thể ra tay tương trợ, bởi vậy mới cưỡng ép chịu đựng, lúc này bị Lệ Hồng Y điểm tỉnh, cuối cùng phản ứng lại, không thể tiểu thổ phỉ nói cái gì chính là cái đó a, tên khốn kiếp kia vốn không đáng tin cậy, hắn đi con đường hiểm tới cực điểm, vạn nhất thất bại thì làm sao bây giờ?

- Tiểu súc sinh, đến lúc này còn không biết sai?

Lúc này trong chiến trường, đại kiếm trong tay Phương Hành bị đập bay, nghiêng nghiêng cắm vào trên vẫn thạch.

Chu Tiên Giác cười lạnh, một bên vung vẩy thanh đao còn sót lại trong tay, một bên hét lớn:

- Nhanh quỳ xuống nhận sai với Hạc sư huynh, có lẽ chúng ta sẽ bảo vệ ngươi một mạng!

Lúc này Phương Hành đã sắp không còn hình người, cả người là máu, vết thương khắp nơi, bên hông trúng một đao, cơ hồ chém hắn thành hai khúc, dựa vào linh lực và năng lực khôi phục cường đại của nhục thân, mới cưỡng ép nối lại, mà trên vai trái, một mảng lớn dấu vết bị đốt cháy khét, cơ hồ lộ ra xương, cả người cực kỳ thê thảm, ngay cả linh quang quanh người cũng ảm đạm xuống...

Sau khi hắc kiếm bị chấn bay, hắn phải tay không ngăn địch, giống như nỏ mạnh hết đà.

Chúng yêu đều đã nhận định, kẻ này bị trảm chỉ là vấn đề thời gian.

Chu Tiên Giác bởi vì bại ở trong tay Phương Hành, trong lòng oán hận, cố ý vào lúc này nhục nhã.

Chúng yêu vây công Phương Hành nghe lời

này, tâm tư lại run lên, mắt sáng như đuốc nhìn về phía Hạc sư huynh, bọn họ đều biết vừa rồi Hạc sư huynh có ý bảo vệ Phương Hành, chỉ là tên hỗn đản này tự mình tìm đường chết, mới rơi vào kết cục như vậy, nhưng đến lúc này, ai còn dám để tiểu hỗn đản này sống sót? Dù sao đã kết thâm cừu, nếu như hắn sống, tương lai mình làm sao bây giờ?

Bởi vậy đến lúc này, Hạc sư huynh còn dám bảo đảm hắn, thì không khác gì đối địch với tất cả mọi người.

Nhất là Cửu Vương Tử, càng vung trường thương, âm thanh lạnh lùng nói:

- Kẻ này ô ngôn uế ngữ, mấy lần khinh ta, ta tất lấy tính mạng của hắn, mặc kệ các ngươi là ai, kẻ nào dám ngăn cản, chính là đối địch Ngao Bại ta!

Chư yêu sợ tu sĩ Thần Châu, nhưng hắn thân là Cửu Vương Tử của Thương Lan Hải, lại không để ở trong lòng.

Mà Hạc sư huynh cũng không phải người ngu, cảm nhận được tâm ý của chúng yêu, trên mặt chậm rãi hiện lên lãnh ý.

Sau khi trầm ngâm, hắn lạnh giọng mở miệng:

- Ta vốn thấy ngươi tu hành không dễ, dự định dìu dắt, chỉ tiếc ngươi quá kiêu ngạo, thực không giúp đỡ được nữa, không thể làm gì khác, hôm nay ngươi chết ở chỗ này, coi như thỉnh tội với chư vị Đạo Tử đi!

Một câu nói kia, không thể nghi ngờ giống như đã quyết định vận mệnh của Phương Hành, chư yêu đều tâm tư đại định.

- Thỉnh tội con mẹ ngươi, sao ngươi không thỉnh tội cho ta?

Mặc dù Phương Hành bị thương rất nặng, nhưng lại cười phá lên, thấy chúng yêu bởi vì tâm thần kịch chấn mà lực đạo vây công buông lỏng, thừa cơ thi triển pháp thuật, dẫn động thủy hỏa, quét về phía bốn phương...

Chu Tiên Giác cười ha ha quát:

- Là chính ngươi muốn chết, ai cứu ngươi được?

Bạch!

Hai thanh loan đao, bây giờ chỉ còn sót lại một thanh, chém về phía Phương Hành.

- Giết hắn, để tránh đêm dài lắm mộng!

Chúng yêu nhao nhao hét lớn, nhất là đám người Hồ Tiên Cơ, Vô Ảnh Sơn Đạo Tử, Tử Vụ Hồ Đạo Tử, Thái Thạch Si Nhi, Xà Vương Nữ cực kỳ không muốn Phương Hành sống sót, gần như đồng thời đánh ra công kích, không chút lưu thủ, phô thiên cái địa bao phủ Phương Hành, mặc dù tiểu hỗn đản này hung, nhưng dù sao đã nỏ mạnh hết đà, trận chiến này đã sắp kết thúc...

Lúc này, Hạc sư huynh, Cửu Vương Tử, Không Không Nhi lại không xuất thủ, hai người trước là tự cao thân phận, Không Không Nhi thì nhìn chằm chằm Phương Hành, vốn cho rằng mình sẽ nghe Phương Hành cầu cứu, chỉ cần tên khốn kiếp kia nói một tiếng, lấy đảm lượng của Không Không Nhi, hắn dám đối địch với chúng yêu, cứu đối phương ra ngoài, nhưng thẳng đến lúc này, nhìn Phương Hành đã sắp nhịn không được, lại còn không cầu cứu!

Oanh!

Mấy đạo pháp thuật, pháp bảo như mây khói chụp vào Phương Hành, phảng phất như không chết không thôi.

Oanh!

Phương Hành ngạnh kháng một vòng vây công, thân hình lảo đảo muốn ngã.

- Lại còn chịu đựng được, lại đến!

Có người hét lớn, thuật pháp và pháp bảo lại phô thiên cái địa rơi xuống.

Oanh!

Phương Hành lần nữa chống được, thân hình như tờ giấy bay xuống, tựa hồ đứng cũng đã đứng không vững...

- Ha ha, ta tới lấy tính mệnh của tiểu ma đầu này...

- Cẩn thận một chút, không nên ma diệt thần hồn...

- Đúng đúng, còn phải ép hỏi cơ duyên Huyền Vực ở đâu...

Chúng yêu đều đại hỉ, nhao nhao xông về phía trước, đánh ra các loại thuật pháp công kích, bao phủ thân hình Phương Hành đang rơi xuống ở trong đó.

Cách đó không xa, Lệ Hồng Y và Kim Ô xuất thủ đều cả kinh, bọn hắn bị Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử ngăn lại, không thể tới cứu viện.

Phương Hành đã không có ai giúp đỡ, công kích phô thiên cái địa lao đến, không thể sống sót.

Một chút hi vọng sống cũng không có...

Trong vô số pháp thuật và thần quang bao phủ, bỗng nhiên vang lên một tiếng trường ngâm:

- Đao kiếm của các ngươi như lò luyện, giúp ta lĩnh hội đại đạo thuật!

- Các ngươi giúp ta tham ngộ đại đạo, ta giết các ngươi như cắt cỏ...

Chương 570: Sát Sinh đại thuật

Thời điểm Phương Hành thong dong ngâm nga, sát khí giống như thực chất lăng không sinh ra, trong nháy mắt tràn ngập không gian trăm trượng!

Cũng ở thời khắc này, thần quang cùng pháp bảo đầy trời đánh về phía Phương Hành, vào lúc này lại giống như nhận lấy lực lượng gì ảnh hưởng, thình lình dừng lại ở trên không trung một hơi, cùng lúc đó, một loại cảm giác khiến người ta run sợ xuất hiện ở trong lòng chúng yêu, đó là một loại cảm giác nguy hiểm, tựa như thời điểm bọn hắn chưa đạp vào con đường tu hành, đứng trước thiên địch của mình vậy...

- Mượn các ngươi làm đá mài đao, rốt cục giúp tiểu gia lĩnh ngộ... Sát Sinh đại thuật!

Thanh âm ung dung của Phương Hành truyền ra, mang theo một tia mỏi mệt, nhưng càng nhiều là hưng phấn.

Ở dưới vô số lực lượng công kích, mơ hồ có thể thấy được hắn xếp bằng ở giữa không trung.

Ở bên cạnh hắn, lôi ý, hỏa ý, thủy ý, sơn ý nương theo đạo đạo kinh văn tối nghĩa hiển hóa, từ trong cơ thể hắn phun trào ra, hóa thành đạo đạo thần quang, biến ảo xen lẫn, vậy mà chậm rãi kết thành một cái kén, bao phủ thân hình Phương Hành ở giữa, lúc này đã nhìn không thấy Phương Hành, chỉ có thể nghe được trong kén có nhịp tim "bành bành bành" như sấm rền.

- Hắn đang làm cái gì? Bằng vào sát khí của mấy người chúng ta ngộ đạo sao?

Có người run giọng kêu lên, bị một màn quỷ dị này dọa tâm thần có chút bối rối.

Lấy chiến tu tâm, đó không phải một pháp môn hiếm thấy, cho dù chúng yêu chưa thấy qua, nhưng cũng nghe qua, bởi vì đây là một loại pháp môn thường thấy nhất ở Ma Địa, đám Ma chủng kia rất thích phương pháp, không ngừng chiến đấu, cùng người chém giết, bọn hắn tin tưởng đây là con đường trưởng thành nhanh nhất, và thật, bọn hắn xác thực thông qua loại phương pháp này sinh ra không ít anh tài, từng cái sát khí nồng đậm.

Chỉ bất quá, tận mắt thấy một màn quỷ dị này, vẫn để chúng yêu bối rối.

Càng nhiều là sợ hãi.

- Hắn có dũng khí mượn tay chúng ngộ đạo?

- Muốn chết!

Cũng ở thời khắc này, thời điểm chúng yêu kinh hãi, lại có hai âm thanh quát chói tai vang lên.

Chính là Cửu Vương Tử và Hạc sư huynh, vừa rồi bọn hắn nhẹ nhõm xuất thủ, cản lại Lệ Hồng Y và Kim Ô muốn cứu Phương Hành, lúc này biểu lộ đều trở nên vặn vẹo, tức giận cơ hồ muốn từ hốc mắt phun ra ngoài.

Yêu tu khác bị sát ý trong ma kén phát ra làm cho sợ hãi, nhưng hai người bọn họ lại tức giận, trong tiếng hét vang, Cửu Vương Tử đâm một thương về phía ma kén, thẳng tới vị trí mi tâm của Phương Hành, thân thương ẩn chứa phong lôi, Hạc sư huynh cũng từ trong tay áo lấy ra một thanh phi kiếm, đâm thẳng mi tâm của Phương Hành.

Vừa rồi chúng yêu vây công Phương Hành lúc cuối cùng bọn hắn không có xuất thủ, tự nghĩ Phương Hành hẳn phải chết, nên không muốn tham gia náo nhiệt.

Nhưng lúc này, hai người bọn họ lại không hẹn mà cùng hạ sát thủ.

Đối với bọn hắn mà nói, có thể dễ dàng tha thứ tiểu quỷ này sống lâu thêm một lúc, nhưng tuyệt đối không thể chịu đựng được hắn ngộ đạo vào lúc này.

Nói đùa!

Lấy chiến tu tâm là pháp môn gì?

Là cách làm của Ma chủng, tà trong chí tà, yêu trong chí yêu, ma trong chí ma.

Phàm là người tu hành, có thể tha thứ ngươi thương ta, có thể tha thứ ngươi hại ta, lại không thể chịu đựng được ngươi ở thời điểm cùng ta đấu pháp ngộ đạo.

Rõ ràng là sinh tử đại chiến, kết quả bị ngươi coi thành kỳ ngộ đột phá, vậy ngươi coi lão tử thành cái gì?

Đá mài đao sao?

Một khi để ngươi ngộ đạo, vậy bọn ta còn không phải thành trò cười?

Nói đơn giản, trong lúc ác chiến ngộ đạo, là chỉ lấy cái mũi mắng người.

Mà cái này, chính là nguyên nhân Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử đồng thời xuất thủ.

Người khác tâm thần sợ hãi, nhưng hai người bọn họ tu vi thâm sâu, không bị ảnh hưởng, mà bên ngoài ma kén phát ra một tầng bích chướng vô hình, cũng không cách nào ngăn cản một kích ẩn chứa lửa giận vô tận của bọn họ, long thương và phi kiếm bài trừ tầng tầng chướng ngại, đâm thẳng về phía ma kén, nhưng lúc này, hai pháp bảo đồng thời ngừng lại.

Trong ma kén, thình lình vươn ra hai cánh tay, một cái cầm long thương, một cái bắt lấy phi kiếm.

Hai cánh tay bình thường, lại ẩn chứa vĩ lực, như kìm sắt bắt lấy hai thanh binh khí, khiến cho chúng không tiến thêm nửa xích.

- Lực lượng này thật mạnh!

Trong lúc nhất thời, Cửu Vương Tử và Hạc sư huynh đều kinh hãi

Bất quá đúng lúc này, lại có người quát một tiếng, ba thanh cổ kiếm đồng thời gào thét, đâm thẳng tới ma kén.

Thái Thạch Si Nhi!

Dù sao đọc sách minh lý bảy mươi năm, thần hồn của hắn mạnh hơn yêu tu khác rất nhiều, sớm thoát khỏi ma ý nhiếp tâm.

Mà sau khi tỉnh táo lại, chuyện thứ nhất hắn làm chính là điều khiển ba thanh cổ kiếm, đâm về phía ma kén.

Hai cánh tay của ngươi cầm hai thanh binh khí, còn có thể đón ba thanh cổ kiếm của ta sao?

Khoảng cách gần như thế, hắc kiếm lại không ở trong tay, Thái Thạch Si Nhi tin tưởng chỉ cần không phải Nguyên Anh, thì trốn không thoát ba thanh kiếm này.

Xùy…

Ba thanh âm rất nhỏ vang lên, tròng mắt của Thái Thạch Si Nhi suýt nữa rơi xuống.

Phương Hành ở trong ma kén, quả nhiên không có né tránh ba thanh phi kiếm, thậm chí hắn ngay cả tránh cũng không tránh.

Chỉ bất quá trong ma kén, thình lình lại nhô ra ba cánh tay, phân biệt cầm ba thanh cổ kiếm.

Một màn quỷ dị này, để Thái Thạch Si Nhi nói không ra lời, ngay cả Cửu Vương Tử và Hạc sư huynh, cũng ở thời khắc này chau mày, tim giống như bị bóp một cái, cảm giác hồi hộp run sợ.

- Hắn... đến tột cùng có mấy cánh tay?

Ở thời khắc này, chúng yêu tu đều phản ứng lại, nhìn thấy một màn này, nhất thời run giọng kêu lên.

Trong lúc nhất thời, tất cả Yêu tộc cảm thấy có chút sợ hãi.

Trong ma kén chỉ có một người, nhưng năm cánh tay kia là chuyện gì xảy ra?

Chúng yêu nhìn rõ ràng, năm cánh tay kia thình lình đều là thật, không phải linh lực biến ảo.

- Giết hắn!

Có người kêu to, lại đánh thức chư yêu, muốn công kích lần nữa.

Quản hắn là cái quái gì, trước làm thịt lại nói!

Tên hỗn đản này thực quá kinh khủng, so với yêu quái còn giống yêu quái hơn, hắn không chết chúng ta làm sao an tâm?

Nhưng còn chưa kịp làm gì, trong ma kén đột nhiên bắn ra hai đạo tinh quang, xuyên thấu qua ma kén màu nâu xanh, thăm thẳm rơi xuống trên người chúng yêu, khiến cho chúng yêu tâm tư khủng hoảng, không có lập tức xuất thủ, hơn nữa chuyện càng kinh khủng còn ở phía sau, sau khi hai đạo tinh quang kia bắn ra ma kén, lại có một đạo tinh quang chậm rãi sáng lên.

Hai đạo tinh quang chính là hai con mắt, như vậy đạo thứ ba là chuyện gì xảy ra?

Thời điểm chúng yêu khó có thể lý giải, lại có một cánh tay chậm rãi từ trong ma kén thò ra.

Cánh tay thứ sáu!

- Kiếm đến!

Trong ma kén, có một thanh âm quát khẽ, mang theo ma ý và sát ý khó có thể hình dung.

Sưu!

Hắc kiếm cắm ở trên vẫn thạch giống như nhận lấy lực lượng dẫn dắt, tự động từ trên vẫn thạch rút ra, mang theo cuồng phong bay về phía ma kén, sau đó vững vàng rơi vào cánh tay thứ sáu, trong chớp mắt ấy ma kén đột nhiên nổ tung, trong kén có một bóng người bay lên, trôi nổi ở trên đỉnh đầu của chúng yêu bất động.

- Huyền tôn, mượn Hoàng Kim Chiến Kích của ngươi dùng một lát!

Thân ảnh kia hét lớn, sau đó Hoàng Kim Chiến Kích của Kim Sí Tiểu Bằng Vương lập tức rời tay, bị hắn nắm trong tay.

- Tinh tinh, mượn Thủy Hỏa Côn của ngươi dùng một lát!

Thân ảnh kia lại hét lớn, Đại Thánh Sơn Đạo

Tử Không Không Nhi nhếch miệng cười một tiếng, ném đại bổng về phía không trung.

- Ô Nhất Điển... từ trong thuyền lấy Huyết Ẩm Cuồng Đao tới...

Liên tục cầm ba thanh binh khí, thanh âm kia lại mở miệng, nhìn Ô Nhất Điển hét lớn.

Ô Nhất Điển bị hù đến sắp quên hít thở, nhưng nghe được thanh âm này, giống như sét đánh, quay người tiến vào trong pháp thuyền, nửa ngày sau lấy ra một thanh đại đao màu đỏ, ra sức ném về phía không trung, bị ma ảnh nắm trong tay.

Ầm ầm!

Thân ảnh kia tay cầm bốn kiện binh khí, không ngừng vung vẩy, hung phong không ai bì nổi.

- Tới tới tới, vừa rồi trận chiến kia còn chưa xong, chúng ta tiếp tục!

Bốn tay cầm binh khí, còn thừa hai tay kết pháp ấn, ba con mắt thì chậm rãi nhìn chúng yêu.

- Ba đầu sáu tay!

Chúng yêu rốt cục có người quát lớn, tâm thần giống như bị đoạt.

Thân ảnh trên không trung kia chính là Phương Hành, nhưng hắn đã không giống Phương Hành trước kia.

Lúc này xuất hiện trên không trung, là một quái vật thân hình cao lớn gấp đôi Phương Hành, ba đầu sáu tay, bộ dáng tựa như Phương Hành, nhưng quanh người lại bốc lên khói đen cuồn cuộn.

Chương 571: Thân người Ma Tướng

Ba đầu sáu tay, chân linh hiển hóa nhục thân.

Lúc này Phương Hành thi triển, chính là đại thuật thứ ba trong Tam Sinh Đạo Quyết mà Căn Bá truyền thụ, Sát Sinh đại thuật.

Căn Bá sống thời gian quá lâu, cũng quá thần bí, hiện nay Phù Tang sơn không ai biết hắn là sinh lúc nào, nhưng không thể nghi ngờ, già kẻ điếc mơ hồ kia rất bất phàm, từ hắn có thể dạy Kim Ô và Ô Tang Nhi bói toán tạo nghệ phi phàm là có thể thấy được lốm đốm, bởi vì nghiêm ngặt mà nói, Kim Ô và Ô Tang Nhi thiên phú thật không tính siêu tuyệt, có thể đi tới hôm nay đã rất bất phàm, ngược lại là Ô Nhất Điển đã từng thiên phú siêu tuyệt, bởi vì lúc đó Ô Cổ Mộc một lòng muốn hắn nhất phi trùng thiên, đi theo Ô Cổ Mộc liều mạng tu hành, không có học những thứ "vô dụng" của Căn Bá.

Mà sau khi Phương Hành cứu Kim Ô ra, Căn Bá quyết định truyền cho ba người bọn họ đạo quyết riêng biệt , theo Căn Bá nói, ba đạo quyết này, lúc đầu có một đạo của Ô Nhất Điển. Chỉ tiếc Ô Nhất Điển tẩu hỏa nhập ma, tổn thương đạo cơ, liền tiện nghi Phương Hành...

Đương nhiên, nói là nói như vậy, kỳ thật trong lòng mỗi người đều hiểu, nguyên nhân chủ yếu nhất là bởi vì Phương Hành không tiếc xâm nhập Hắc Uyên Ngục cứu Kim Ô, hoặc nhiều hoặc ít cũng lưu lại chút ấn tượng tốt ở trong lòng lão nhân này.

Ba tháng tu hành, Kim Ô được truyền Trường Sinh đại thuật, thần thông cụ thể còn không biết.

Ô Tang Nhi được truyền Chúng Sinh đại thuật, chỉ biết là một pháp môn suy diễn thiên cơ, cũng chưa từng lộ ra chỗ huyền bí của nó.

Mà Phương Hành đoạt được, chính là Sát Sinh đại thuật.

Nghiêm ngặt nói ra, Sát Sinh đại thuật cũng không phải pháp quyết hoặc thần thông cụ thể, mà là một loại công pháp kích phát tiềm lực chiến đấu, thời điểm Căn Bá truyền cho Phương Hành, cũng là vì nhìn ra căn cơ của Phương Hành kiên cố, tiềm lực vô tận. Tiểu quỷ đầu này, sau khi tu hành Sát Sinh đại thuật kích phát toàn bộ tiềm lực, sẽ bộc phát ra thực lực cực kỳ đáng sợ, cụ thể sẽ như thế nào, ngay cả hắn cũng nói không rõ ràng, bởi vì mỗi người tu hành đại thuật này, kết quả đều không giống nhau, không phải ai cũng có thể tiếp nhận được đại thuật phản phệ.

Ngay cả Ô Nhất Điển, hắn là vì tiềm lực cả người hao hết, căn cơ phù phiếm, nếu như tu hành thuật này, sẽ chết càng nhanh.

Tu hành Sát Sinh đại thuật, cần thỏa mãn một điều kiện, là sinh tử một đường, phải ở dưới sát cơ to lớn, khơi gợi khí huyết, cảm ngộ huyền cơ, đại thuật tự nhiên thành, chỉ là nói đơn giản, nhưng chân chính sinh tử một đường, ở đâu dễ gặp như vậy? Nhất là hỗn đản như Phương Hành, thì càng khó đụng phải.

Chọc đối thủ bình thường, thì không cách nào để hắn lâm vào khốn cảnh như vậy, mà chọc tới đối thủ lợi hại, vậy thì không phải sinh tử một đường, mà là bị bóp chết, còn tu đại thuật cái rắm? Vì vậy Phương Hành nghĩ ra một cơ hội tuyệt diệu, chính là Yêu Đế Các, tụ kỳ tài của yêu, nhân, long, rất thích hợp tu hành đại thuật này.

Mấu chốt nhất là, nơi này không có cao thủ Nguyên Anh cảnh tọa trấn, sẽ tránh được kết cục mình bị người bóp chết.

Chính vì đánh cái chủ ý này, hắn mới không ngừng gây tai hoạ, tất cả đều vì trận đại chiến này.

Mà kết quả sau cùng, hắn thành công!

Trong sinh tử một đường, cảm ngộ huyền cơ, khơi gợi khí huyết, Sát Sinh đại thuật nước chảy thành sông.

Chỉ bất quá ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, mình tu thành Sát Sinh đại thuật, lại hiển hóa ra ba đầu sáu tay.

Cần biết chân linh của hắn chính là ngoài ma trong thánh, bởi vì đã từng có sát linh ký sinh, về sau hoàn toàn tiêu hóa hết lực lượng của sát linh, cho nên bản tướng của chân linh vẫn luôn là bộ dáng ba đầu sáu tay, thần hồn hắn cường đại, sau khi ngưng tụ lực lượng thần hồn nhìn về phía kẻ tu vi yếu hơn mình, thậm chí sẽ ở trong đầu đối phương hiển hóa ra Ma Tướng ba đầu sáu tay...

Ma Tướng quy Ma Tướng, dù sao cũng là huyễn ảnh phù phiếm do thần hồn hiển hóa, không có gì ngạc nhiên, nhưng khi hắn lấy Sát Sinh đại thuật khơi gợi khí huyết, lại ở trên nhục thân biến hóa ra Ma Tướng ba đầu sáu tay, thì ai không khiếp sợ...

- Sao lại thế... Làm sao lại biến thành bộ dáng quỷ quái này? Tiểu quỷ này... Hắn cũng là yêu sao?

Sát Sinh đại thuật huyền diệu, chúng yêu không người biết được, nhưng Ma Tướng của Phương Hành, lại thật hù dọa bọn hắn.

- Pháp tướng? Đây là pháp tướng?

Cũng có người kêu to.

Tu hành đến Nguyên Anh cảnh, tu sĩ hoặc yêu tu có thể tu thành pháp tướng, có vĩ lực cường đại, nói thí dụ như Thanh Khâu Sơn Cửu Vĩ Yêu Hồ Tướng, U Minh sơn Cửu Đầu Sư Tử Tướng cùng Linh Sơn Tự Kim Thân La Hán… loại pháp tướng này, thoát thai từ nhục thân và chân linh của tu sĩ, nhưng bản tướng khác biệt, ẩn chứa thần lực khác biệt, bộ dáng cũng thiên kì bách quái, ẩn hàm cơ duyên.

Có người thấy bộ dạng này của Phương Hành, liền nhịn không được liên tưởng đến pháp tướng.

- Không có khả năng, pháp tướng chính là thần hồn hiển thánh, nhưng hắn lại là nhục thân biến hóa, không thể nào là pháp tướng...

Chúng yêu kinh hãi, dù là ở thời khắc nguy cấp này, cũng nhao nhao kêu to, khó nén khiếp sợ trong lòng.

Trong lúc bối rối, chỉ có Hạc sư huynh sau khi thấy được bộ dáng của Phương Hành, lông mi khóa chặt, trong mắt hiện lên hận ý, cùng lúc đó, sát ý khó mà che giấu lộ ra, giống như chạm đến hồi ức thống khổ gì.

- Hạc sư huynh... Tiểu quỷ này.. . dùng thần thông gì?

Chu Tiên Giác thất kinh, nghẹn ngào nhìn Hạc sư huynh hỏi.

- Là tà pháp của Ma chủng...

Hạc sư huynh sâm nhiên mở miệng, lại khiến cho Chu Tiên Giác nao nao.

Hạc sư huynh thì khẽ vuốt mi tâm của mình, hai mắt ửng đỏ, lạnh giọng nói:

- Đây là thân người Ma Tướng, bản chất giống như yêu tu nhân tướng, đều là bí pháp thôi động khí huyết biến hóa... Ha ha, đây vốn là thượng cổ bí pháp mà bầy quái vật trong Ma Uyên tu hành, toàn bộ Thần Châu khó gặp, ta sống tam thế, cũng chỉ gặp một lần mà thôi, lại không nghĩ rằng ở chỗ này...

- Ma Uyên?

Chu Tiên Giác nghe cái tên này, sắc mặt trở nên hoảng sợ.

Hạc sư huynh thì thâm trầm thở dài nói:

- Không sai, là bầy quái vật kia, ngươi hẳn nghe nói qua, kiếp trước thời điểm tu vi ta mạnh nhất bỗng nhiên vẫn lạc, trong Thuần Dương Môn trừ sư tôn, thì không ai biết là nguyên nhân gì, ngươi không phải còn hỏi qua ta sao? Nói cho ngươi biết, kiếp trước ta là bị một Ma Tướng giết chết, gia hoả kia đến từ Ma Uyên...

- Cái kia... Vậy hắn chẳng phải vô địch?

Chu Tiên Giác kinh hoảng.

- Vô địch? Trò cười!

Hạc sư huynh nổi giận, nghiêm nghị trách mắng:

- Năm đó ta bị Ma Tể Tử chém giết, chính là ta tu hành không đủ, thực lực không đủ, Thần Châu ta cũng có rất nhiều thiên kiêu thần tử, phất tay có thể đánh nát Ma Tướng, nếu không ngươi cho rằng làm sao áp chế Ma Uyên, bức Ma chủng không dám vượt biển? Mặt khác... kiếp trước ta bị người thân có Ma Tướng chém giết, kiếp này, ta sẽ chém Ma Tướng tái hiện nhân gian...

Trong lời nói, sát khí bùng cháy, hoàn toàn khác biệt lạnh nhạt bình thường.

- Bớt tin hắn giả thần giả quỷ, ba đầu sáu tay lại như thế nào? U Minh sơn Đạo Tử hóa ra bản tướng, không phải cũng là Cửu Đầu Hao Thiên sao? Dù sao tiểu ma đầu này chỉ là Kim Đan tầng một, tập hợp lực lượng của chúng ta, không tin trảm không được hắn, mọi người cùng nhau xuất thủ...

Cách đó không xa, có một yêu ma quát to, chính là Tử Vụ Hồ Đạo Tử.

- Đúng đúng đúng, hắn mới Kim Đan tầng một...

Thần sắc chúng yêu sợ hãi nhao nhao kêu to, thật là bị một màn quỷ dị kia dọa sợ, tựa hồ muốn nhờ vào đó tăng thêm lòng dũng cảm cho mình.

- Kim Đan tầng một...

Nghe người chung quanh trong lúc vô tình nói tới chuyện này, đám người Hồ Tiên Cơ, Thái Thạch Si Nhi đều lộ ra cười khổ.

- Kẻ này đan thành tứ pháp, lại có thần thông cổ quái như vậy, chỗ nào tính là Kim Đan tầng một, rõ ràng là sau khi kết đan, không có thừa cơ bế quan tìm hiểu đạo thuật, tăng cao tu vi a... Nếu hắn chịu bế quan tiềm tu, há chỉ là Kim Đan tầng một?

- Quản hắn dùng pháp môn cổ quái gì, ta cũng không tin dựa vào lực lượng của chín người chúng ta, còn giết không được Kim Đan tầng một!

Lại có người rống lên, là Chu Tiên Giác, lúc này hắn đã đứng dậy, nghiêm nghị hét lớn, trong thanh âm ẩn chứa thần thông, chấn đến chúng yêu như tỉnh mộng, lúc này mới phát hiện vừa rồi mình bị ma ý trên người Phương Hành chấn nhiếp, mất đi dũng khí tái chiến, thẳng đến bị tiếng quát này chấn động tâm thần, mới thanh tỉnh lại, tâm tư lần nữa hiện lên sát ý ngút trời.

Đúng vậy, sợ cái gì!

Vừa rồi tiểu ma đầu này rất hung, còn không phải bị bọn hắn liên thủ giết không hề có lực hoàn thủ?

Hiện tại coi như hắn ba đầu sáu tay thì thế nào?

Dù sao chỉ là Kim Đan tầng một, cảnh giới ở đó, còn có thể lật trời?

Có Cửu Vương Tử và Hạc sư huynh trấn tràng, không tin trảm không được hắn!

Cho nên nháy mắt, bọn hắn lại đằng đằng sát khí, chuẩn bị ra tay trấn áp Phương Hành.

Nhưng lúc này, tựa hồ Phương Hành đã quen thuộc bộ dáng của mình bây giờ, sáu cánh tay, phân biệt huy vũ binh khí mấy lần, sau đó cười hắc hắc, ngẩng đầu nhìn chúng yêu.

- Các ngươi thật nghĩ... tiểu gia chỉ là Kim Đan tầng một?

Đang khi nói chuyện, hắn lại chủ động từ trên trời giáng xuống, xông về phía chúng yêu đang chuẩn bị xuất thủ, kình phong kịch liệt cào đến yêu quái tu vi yếu không mở mắt được, sát khí trên người ma ảnh kia càng làm bọn hắn sinh lòng sợ hãi, cưỡng ép mình không bị khí thế kia chấn nhiếp, nhao nhao xuất thủ, giống như phản xạ có điều kiện đánh ra rất nhiều thần quang.

Ầm ầm!

Cửu Vương Tử đâm ra một thương, đằng đằng sát khí.

Cùng lúc đó, Hạc sư huynh bắt chỉ quyết, không trung biến ảo ra một con hỏa mãng, lắc đầu vẫy đuôi xoắn về phía Phương Hành.

Thái Thạch Si Nhi thì đỏ bừng mắt, điều khiển Nhan Như Ngọc và Thiên Chung Túc xoắn tới.

Hồ Tiên Cơ, Vô Ảnh Sơn Đạo Tử, Tử Vụ Hồ Đạo Tử, Chu Tiên Giác… cũng nhao nhao xuất thủ.

Ở dưới cửu tử không hề lưu lực công kích, các loại thần quang, pháp bảo, phù triện như mưa rơi, trực tiếp bao phủ Phương Hành, dưới thế công bàng bạc như vậy, chỉ sợ Kim Đan đỉnh phong cũng bị trấn áp, khí thế của Phương Hành hoàn toàn bị bao phủ, tựa hồ lại như lúc trước.

Bất quá lịch sử hiển nhiên sẽ không tái diễn, đối mặt công kích cuồng bạo, Phương Hành lại cười phá lên.

Tiếng cười cuồng, kiếm kích hung!

Một tiếng rống to vang lên:

- Hôm nay để cho các ngươi nhìn xem tiểu gia làm sao tăng cao tu vi!

Chương 572: Giết một người, thăng một cảnh

- Bành bành...

Phương Hành từ không trung lao xuống, giống như Ma thần, sáu tay vung vẩy, như nhe răng, như múa vuốt, hắc kiếm đập bay trường thương của Cửu Vương Tử, sau đó Thủy Hỏa Côn đập mạnh, thủy hỏa băng hãm, lực lượng to lớn ngợp trời, đánh tan hỏa mãng của Hạc sư huynh...

Cánh tay thứ ba cầm Huyết Ẩm Cuồng Đao, cái này là bán thần khí lúc trước được từ Huyền Vực, chạm máu mà cuồng, có thể dẫn ra trăm ngàn huyết quang, cực kỳ thị huyết lạnh lùng, nhiễm huyết khí càng nhiều, uy lực của nó càng mạnh, rất thích hợp dùng cho đánh nhau, chỉ là Phương Hành tu luyện Vô Danh Quyết do hắc kiếm truyền lại, một mực sử dụng hắc kiếm làm binh khí, Huyết Ẩm Cuồng Đao liền bị lạnh nhạt mà thôi.

Đao vung qua, đánh bay hai thanh cổ kiếm của Thái Thạch Si Nhi, đồng thời chấn Xà Vương Nữ và Vô Ảnh Sơn Đạo Tử lui ra mấy trượng, sau đó cánh tay thứ tư cầm Hoàng Kim Kích của Tiểu Bằng Vương, bạo hống một tiếng, đâm xuyên hư không, xoắn nát nửa người dưới của Tử Vụ Hồ Đạo Tử, mưa máu tung bay.

Cái này còn chưa tính, bốn kiện binh khí múa như bánh xe, trấn áp bốn phương, vẫn còn lưu lại hai cánh tay kết ấn.

- Âm Dương Đại Ma Bàn!

Trong ám lôi phun trào, âm dương nhị khí nghịch chuyển, lần nữa tạo thành Âm Dương Đại Ma Bàn.

Oanh! Ầm ầm!

Phảng phất như bầu trời bị đánh nát, lấy ma ảnh làm trung tâm, một vết lõm không gian mà mắt trần có thể thấy hình thành, sau đó nhanh chóng chôn vùi, khuếch tán chung quanh, bão tố mãnh liệt đến có thể phá nát vẫn thạch càn quét ra, như thần quang khó mà chống cự, tu vi thấp thì bị thương, thậm chí cần vận chuyển pháp thuật mới có thể khó khăn lắm ngăn cản.

Trong lúc nhất thời, quanh người Phương Hành không người, cũng không còn vẫn thạch, bị hắn quét ngang ra một phiến hư không.

Yêu tu chung quanh bị hắn chấn lảo đảo lui lại, ngoại trừ một người.

Chu Tiên Giác, Thần khí Thiết Liên Hoa của hắn đã hủy, thực lực tống táng hơn phân nửa, ở trong trận vây công này, hắn chỉ có thể tay cầm đơn đao, thỉnh thoảng chém ra một đạo sát khí, tạo cho Phương Hành chút áp lực mà thôi, chỉ là không hề nghi ngờ, đạo sát khí kia trực tiếp bị Âm Dương Đại Ma Bàn của Phương Hành ma diệt, sau đó thần quang phản kích, hắn như diều bay ra...

Nhưng vừa mới bay ra không đến ba trượng, hắn liền ngừng lại.

Bởi vì ở thời khắc này, Phương Hành đã trực tiếp vọt lên, trong đó một cánh tay nắm chặt vạt áo của hắn.

- Đầu trọc, vừa rồi ngươi kêu rất hung nha... Lần này ngươi dùng thế thân nữa cho ta xem?

Phương Hành nắm lấy hắn, ba con mắt không có hảo ý nhìn chằm chằm.

- Không... Hạc sư huynh cứu ta...

Lúc trước Chu Tiên Giác bị Phương Hành chặt đầu, thực tế đã sợ vỡ mật, cũng chính bởi vì sợ vỡ mật, ở lúc sau vây công mới lộ ra ngang ngược hung ác, cái này không thể nghi ngờ là vì che giấu sợ hãi trong lòng, mà lúc này, bị Phương Hành nắm chặt, khoảng cách gần như vậy, dọa đến nội tâm hắn mát lạnh.

Cái gì tôn nghiêm, cái gì mặt mũi, nào có trọng yếu bằng mạng nhỏ?

Chu Tiên Giác theo bản năng há miệng kêu cứu.

Mà Hạc sư huynh ở cách đó không xa cũng biến sắc, thân là sứ giả Thần Châu, lại là sư huynh của Chu Tiên Giác, hắn đương nhiên sẽ không nhìn Chu Tiên Giác bị giết, chỉ là loại huyết phù thế thân kia không phải nói muốn dùng là dùng, lần thứ nhất là hắn đã sớm chuẩn bị, tự nhiên kịp thời, nhưng lần này Phương Hành xuất thủ quá nhanh, ở thời điểm hắn còn chưa kịp phản ứng bắt lấy Chu Tiên Giác, sau đó liền thấy tiểu ma đầu kia vung hắc kiếm lên, Hạc sư huynh hét lớn một tiếng, vội vàng thi pháp xông ra.

- Ầm ầm!

Hai tay của hắn bắt ấn, đầu ngón tay hiển hóa ra cự kiếm màu vàng, chém thẳng vào cánh tay của Phương Hành.

Hắn muốn một kiếm tách Phương Hành và Chu Tiên Giác ra!

Chỉ tiếc lúc này Phương Hành có tới sáu cánh tay, Hoàng Kim Kích và Thủy Hỏa Côn đồng thời vung lên, ngăn cản pháp thuật công kích của Hạc sư huynh, hắc kiếm thì không dừng lại chém xuống, "Phốc" một tiếng, một cái đầu trọc bay lên, không giống lần trước, lần này máu như suối phun.

Sưu...

Một cánh tay khác của Phương Hành thò ra, nắm lấy đầu của Chu Tiên Giác.

- Đừng... Đừng giết ta... Ta thật chỉ là... thăm dò ngươi... Không có ác... ác ý...

Đầu một nơi thân một nẻo, nhưng Kim Đan cảnh không có dễ dàng chết như vậy, Chu Tiên Giác gian nan truyền âm.

- Tốt, nếu có thể tiếp một quyền này, ta tin ngươi!

Phương Hành rất dứt khoát, tay oanh một quyền, dễ dàng như nện nổ một quả dưa hấu.

Dưới loại tình huống này, Chu Tiên Giác làm sao còn thoát được?

Nhục thân và thần hồn, tất cả đều bị Phương Hành ma diệt.

Đến chết hắn cũng không tin được, cho nên trước khi chết, thình lình ngay cả cơ hội tự bạo cũng không có.

- Tiểu ma đầu, ngươi dám giết tu sĩ Thần Châu, ta muốn trấn áp thần hồn của ngươi!

Hạc sư huynh giận dữ, muốn rách cả mí mắt, lần nữa gào thét xông về phía trước, thần thông hiển thị rõ, gào thét như núi.

- Ghét nhất những gia hỏa chủ động tới trêu chọc ta như các ngươi, tới một tên ta giết một tên!

Phương Hành cười to, đá thân thể không đầu của Chu Tiên Giác về phía Hạc sư huynh, hai cánh cuốn một cái, thân hình lần nữa xông về một phương hướng khác, cùng lúc đó, hắn giết Chu Tiên Giác, Kim Đan ở trong thức giới đột nhiên dị biến, lúc trước thời điểm hắn bị cửu tử vây công, trên Kim Đan có chín đạo sát khí quấn quanh, mà sau khi giết Chu Tiên Giác, sát khí quay chung quanh Kim Đan giảm đi một đạo, đối với hắn lúc này mà nói, thật giống như trên người thiếu đi một đạo xiềng xích, trong cơ thể linh quang tỏa sáng...

Hưu!

Trên đỉnh đầu, thình lình có một viên Kim Đan như mặt trời chói chang xuất hiện.

- Kim Đan tầng hai... Hắn đột phá?

Có người nghẹn ngào kêu lớn, cơ hồ khó có thể tưởng tượng một màn trước mắt.

Mặc dù chỉ là Kim Đan tầng một hóa thành tầng hai, mà không phải Kim Đan sơ kỳ đi vào trung kỳ, nhưng vẫn rất kinh người.

- Ha ha ha ha...

Phương Hành cũng phát hiện mình trực tiếp tiến vào Kim Đan tầng hai, cười phá lên:

- Lão Phù Tang quả nhiên không có gạt ta, trúc cơ tu nhục thân, Kim Đan luyện thần hồn, lĩnh hội đạo pháp, tấn cảnh giống như trảm người...

Trong tiếng cười, ngẩng đầu nhìn về phía mấy người xung quanh:

- Lúc Sát Sinh đại thuật sơ thành, thần hồn nhục thân đều tự tại, trảm một người, thăng một cảnh... trảm cửu tử, tiểu gia ta hóa Nguyên Anh!

Giết một người, thăng một cảnh, trảm cửu tử, hóa Nguyên Anh!

Tiếng quát chói tai này, trực tiếp hù chúng yêu biến sắc, ngay cả nhân vật như Cửu Vương Tử và Thần Châu Hạc sư huynh cũng khiếp sợ không thôi.

Kim Đan tăng lên, nói khó không khó, nửa là tích lũy, nửa là lĩnh ngộ, tích lũy đến, cảm ngộ hiện ra, tự nhiên sẽ nhanh chóng tăng lên, nhưng cảm ngộ không thông, hoặc tích lũy không đủ, sẽ kẹt ở một cảnh giới nào đó.

Nhân tu hoặc yêu tu bước vào Kim Đan cảnh, chỉ cần Đan phẩm không kém, sẽ rất ít có tình huống Kim Đan tầng một thậm chí tầng ba xuất hiện, bởi vì dưới tình huống bình thường, sau khi kết thành Kim Đan, rèn sắt khi còn nóng, sẽ bế quan mấy năm, cảm ngộ đạo lý, thường thường sẽ ở trong mấy năm đột nhiên tăng mạnh, liên tục tăng lên mấy cấp, thậm chí bước vào trung kỳ.

Tỉ như Hồ Tiên Cơ và Tử Vụ Hồ Đạo Tử, sau khi kết thành Kim Đan, đều từng bế quan thời gian dài, nhờ vào đó tu luyện Thần Thuật, tăng cao tu vi.

Hồ Tiên Cơ mười năm trước kết đan, bế quan ba năm, thời điểm xuất quan đã là Kim Đan tầng năm, về sau bắt đầu tiếp nhận sự vụ của Thanh Khâu Sơn, học tập cách quản lý, nên liên tục bảy năm chưa từng đột phá, mà Tử Vụ Hồ Đạo Tử, thì bảy năm trước kết đan, trước đây không lâu mới xuất quan, vừa xuất quan đã là Kim Đan tầng sáu đỉnh phong, nửa bước hậu kỳ.

Nguyên nhân rất đơn giản, Đan phẩm cao, đều là vì lúc trúc cơ tích lũy rất nhiều, sau khi kết đan, chỉ cần cảm ngộ thuật pháp trong nội đan, những tích lũy kia tự nhiên sẽ để bọn hắn nhanh chóng tăng lên, chỉ có loại ở thời điểm trúc cơ tích lũy phù phiếm, miễn miễn cưỡng cưỡng kết Đan, tích lũy không đủ, mới có thể làm từng bước, chậm rãi tăng lên.

Mà Phương Hành, mặt ngoài nhìn là thuộc về cái sau.

Theo người khác, hắn ngoại trừ nhục thân cường hoành, thì cơ hồ không còn gì khác, Đan phẩm thấp kém, cảnh giới cũng thấp, giống như loại miễn cưỡng kết đan, không thể tiếp tục bế quan tăng lên cảnh giới, chỉ bất quá trên thực tế, hắn tích lũy vượt xa tất cả mọi người, chỉ bất quá hắn tu Đan Vô Pháp, đã chú định hắn khác với tất cả mọi người.

Đối với Phương Hành mà nói, cảnh giới cao thấp ảnh hưởng thực lực, đối với hắn đã không phải rất lớn.

Tối thiểu nhất, hắn ở Kim Đan tầng một hay Kim Đan tầng ba, trên thực lực đã không có tăng lên nghiêng trời lệch đất.

Hắn tích lũy, lúc này còn chưa phát huy ra hết tiềm lực.

Nếu lựa chọn con đường bế quan, không có mười mấy hai mươi năm, đoán chừng hắn ra không được, đây là dưới tình huống ngộ tính cực cao.

Hơn nữa xem như ngộ tính cao, bế quan cũng chưa chắc có thể đào hết tất cả tiềm lực.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Căn Bá mới chỉ cho Phương Hành một con đường sáng, chính là lấy chiến nuôi thân.

Trận chiến này, hắn tu hành Sát Sinh đại thuật, trong quá trình phát huy tiềm lực, cũng là hành trình bế quan của hắn.

Trong trận chiến này, hắn cửu tử nhất sinh, mỗi một cử động đều dẫn dắt khí vận của mình, cũng chính vì nguyên nhân này, sát ý và sát khí trên người cửu tử, cùng khí vận của hắn tương liên, lẫn nhau dây dưa, tựa như đạo đạo gông xiềng, ghìm chặt thần hồn của Phương Hành, mà hắn tu thành Sát Sinh đại thuật, mỗi trảm một người, gông xiềng trên người sẽ đứt một đạo, lực lượng thần hồn bắn ngược, tu vi tăng lên một cảnh, nếu hắn thật có bản lĩnh liên trảm cửu tử, thần hồn đại tự tại, tiềm lực ra hết, thật có khả năng vận chuyển như ý, thẳng hóa Nguyên Anh.

Nghiêm ngặt nói ra, đây là một cơ duyên còn lớn hơn Sát Sinh đại thuật, chỉ là cơ duyên như vậy ngàn năm một thuở, nhưng hung hiểm vạn phần, có thể nói lợi ích và phong hiểm có quan hệ trực tiếp, trong đó rất nhiều khớp nối, đều ở trong một tháng thời gian kia cẩn thận cân nhắc, cũng bởi vì quá mức huyền dị nguy hiểm, nên ngay cả Phương Hành cũng không có dũng khí đi tin.

Bất quá cũng may Phương Hành không ngu ngốc, biết Căn Bá bất phàm, bởi vậy sau khi suy nghĩ, cuối cùng quyết định làm.

Sau khi giết Chu Tiên Giác, hắn phát hiện đây là thực.

Đã như vậy, vậy còn khách khí cái gì, giết giết giết, giết hết con mẹ nó!

Chương 573: Đại sát bốn phương

Trong tiếng cười lớn, thân hình Phương Hành một khắc không ngừng, hắc kiếm, Hoàng Kim Kích, Thủy Hỏa Côn, Huyết Ẩm Cuồng Đao múa như quạt gió, chôn vùi thuật pháp của Hạc sư huynh, đánh tan khói độc của Xà Vương Nữ, đập bay cổ kiếm của Thái Thạch Si Nhi, đồng thời đánh bay kiếm khí của Hồ

Tiên Cơ và Vô Ảnh Sơn Đạo Tử đánh lén, giống như Ma Thần, chỗ công kích nhắm tới, không người dám tranh phong.

Ba đầu bảy mắt quét về phía không trung, đã tuyển được mục tiêu kế tiếp, là Tử Vụ Hồ Đạo Tử bị trọng thương, hành động bất tiện, lúc này hắn đang chuẩn bị thoát ly chiến cuộc, Phương Hành cười ha ha, Kim Sí lơ lửng, thân hình như khói lướt tới, đánh tan tất cả công kích bao phủ, vọt về phía con cá chép kia.

- Ngươi... Ngươi dám giết ta... muốn dẫn phát Yêu giới đại loạn sao?

Tử Vụ Hồ Đạo Tử sợ vỡ mật, ra sức trốn chạy, cũng khó có thể nhanh hơn Phương Hành, đành phải hoảng sợ hét lớn.

- Trước ngươi vây giết tiểu gia, cũng không sợ dẫn phát Yêu giới đại loạn, ta lại sợ cái gì?

Phương Hành quát lạnh, toàn không thèm để ý Tử Vụ Hồ Đạo Tử uy hiếp, Huyết Ẩm Đao chém xuống.

Tử Vụ Hồ Đạo Tử bị dọa sợ, hắn thình lình phát hiện tiểu ma đầu kia hoàn toàn không để ý Yêu tộc đại loạn uy hiếp, vốn ngay cả hắn và đám người Hồ Tiên Cơ, thời điểm chuẩn bị giết chết Phương Hành cũng rất kiêng kị, nhưng bởi vì cảm giác phương mình chiếm đại thế, mới dám làm ra quyết định như vậy, trong lòng cũng an ủi mình, dù sao giết chết Phương Hành, có khả năng sẽ đối địch với Cô Nhận Sơn, nhưng Cô Nhận Sơn lại ngang ngược, cũng không thể đồng thời đối phó các mạch liên thủ.

Nhưng tiểu ma đầu này lại khác bọn hắn, hắn không lo lắng khai chiến hay đại loạn gì cả...

Kẻ này khí thế hung ác, lại thêm vừa rồi hắn chém giết Chu Tiên Giác, để Tử Vụ Hồ Đạo Tử cảm nhận được sát cơ rõ ràng, nhất thời can đảm vỡ nát, kéo lấy thân thể bị trọng thương, phi thân vọt về phía Cửu Vương Tử, vẻ mặt khẩn cầu, hi vọng Cửu Vương Tử có thể cứu mình một mạng...

Nhưng Cửu Vương Tử thấy Tử Vụ Hồ Đạo Tử vọt tới mình lại nhíu mày, không có xuất thủ.

Nhìn bộ dạng của hắn, dường như chờ Phương Hành chém giết Tử Vụ Hồ Đạo Tử.

Tử Vụ Hồ Đạo Tử hốt hoảng kêu to, bay lướt ra không đến hai mươi trượng, Phương Hành đã vọt tới, vung đao chém xuống!

Oanh!

Trong mắt Tử Vụ Hồ Đạo Tử lóe lên vẻ tuyệt vọng, không còn trông cậy vào Cửu Vương Tử cứu mạng, quay lại liều mạng chống lên một lớp bình phong.

Chỉ tiếc, dạng bình phong này ở dưới đao của Phương Hành cơ hồ không có bất kỳ tác dụng gì, trực tiếp bị đánh nát, huyết ảnh giống như thác nước từ trên trời giáng xuống, điên cuồng rót vào thân thể tàn phế của Tử Vụ Hồ Đạo Tử, đường đường Đạo Tử nhất mạch, ngay cả một tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra, đã hóa thành một đoàn huyết vụ, thân thân và thần hồn đồng thời bị một đao kia mạt sát...

Mà trên đỉnh đầu Phương Hành, hư cảnh Kim Đan hiển hóa lần nữa, lăng không quay tít một vòng, trên thân lại thêm một đạo Đan quang, linh khí bức người.

Kim Đan của Phương Hành linh quang đại thịnh, thình lình đã từ Kim Đan tầng hai, đột phá tới Kim Đan tầng ba.

- Thống khoái!

Phương Hành cất tiếng cười to.

Cách đó không xa, trên mặt Cửu Vương Tử lộ ra nụ cười lạnh lùng, tựa hồ rất hài lòng khi đối phương đại khai sát giới.

- Tiểu ma đầu, đến đánh với ta một trận!

Phía sau có người quát lớn, lại là Hạc sư huynh mặt đầy phẫn nộ gào thét đuổi theo.

Hai đại cao thủ trong sân, Cửu Vương Tử thì thờ ơ lạnh nhạt, Hạc sư huynh lại một lòng muốn giết Phương Hành, đuổi theo thật chặt.

- Bằng cái gì? Ngươi đuổi theo ta a...

Phương Hành tránh đi công kích của Hạc sư huynh, quay đầu làm cái mặt quỷ... Ba cái đầu đồng thời trợn mắt le lưỡi, đây là mặt quỷ thật a... sau đó nhằm về phía khác.

Đã quyết định đại khai sát giới, hắn không muốn bị Hạc sư huynh cuốn lấy.

Cũng may tuy thực lực của Hạc sư huynh kia mạnh, nhưng không phải loại tu nhục thân, ngẫu nhiên có thể sử dụng thuật pháp triển khai tốc độ, nhưng ở trong chiến cuộc hỗn loạn, liền lộ ra nhược điểm của hắn, nếu đứng ở một chỗ, cùng người thong dong đấu pháp, có thể phát huy ra thực lực khủng bố, nhưng bây giờ Phương Hành giống như cá trạch, cố ý tránh hắn, chỉ kích hắn giận sôi lên, hoàn toàn phát huy không ra thực lực của mình, lực lượng nhục thân không đủ, ngay cả cái bóng của Phương Hành cũng sờ không thấy.

- Tiếp chính là ngươi!

Ánh mắt của Phương Hành đảo qua, đột nhiên rơi vào trên người Hồ Tiên Cơ.

Kim Sí vung vẩy, sát khí như hồng, phóng về phía Hồ Tiên Cơ, con hồ ly kia đã bị hù hồn phi phách tán, hai tay quét qua, vẽ ra một đạo Hồ Thần Hỏa ngăn cản Phương Hành, mình thì quay đầu bỏ chạy, hơn nữa chạy trốn còn rất có chương pháp, thân hình quay tít một vòng, vọt tới sau lưng Vô Ảnh Sơn Đạo Tử, sau đó lại trượt đi, vọt về phía Hạc sư huynh.

Nàng không ngốc, đã nhìn ra chủ ý của Phương Hành lúc này, nên cố ý trốn ra sau lưng Hạc sư huynh.

Bất quá này lại hại Vô Ảnh Sơn Đạo Tử chấn kinh, quát to một tiếng “Hồ ly lẳng lơ hại ta”...

Trong nháy mắt hắn hóa thành năm con chuột, chia năm phương hướng khác nhau trốn chạy.

Nhưng Phương Hành cười hắc hắc, mắt dọc quét qua hư không, phá diệt hết thảy hư nịnh, lấy tay chụp vào hư không, thình lình từ trong đó nắm Vô Ảnh Sơn Đạo ra, con chuột tinh này bị dọa điên rồi, liên tiếp kêu to:

- Đạo hữu tha mạng, ta nguyện dâng hết thảy cơ duyên chuộc mạng...

- Gọi đại gia!

Phương Hành mặc kệ hắn, vung đao, đồng thời trong miệng hét lớn.

Vô Ảnh Sơn Đạo Tử không chút do dự:

- Gia gia tha mạng...

- A? Lại thêm bối phận?

Phương Hành khẽ giật mình, cảm giác con chuột này là nhân tài có thể đào tạo...

Đao trong tay không có rơi xuống, mà vung cước đá bay đối phương ra ngoài, quay đầu nhìn Hạc sư huynh đuổi tới, không khỏi cười ha ha khiêu khích, quay đầu tìm mục tiêu khác.

- Buộc hắn trở lại cùng Hạc sư huynh chiến một trận!

Đối diện đột nhiên có ba thanh cổ kiếm đâm tới, rõ ràng là Thái Thạch Si Nhi ra tay, muốn bức Phương Hành trở lại.

Kẻ này đã nhìn ra, sau khi Phương Hành biến hóa ba đầu sáu tay, thực lực đáng sợ, chúng Đạo Tử ở dưới tay hắn không chịu nổi một kích, một khi bị hắn để mắt tới, đây là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, có thể cùng hắn so chiêu, đoán chừng chỉ có Thần Châu Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử, nhưng Cửu

Vương Tử thấy Phương Hành săn giết các Đạo Tử, lại không có ý ngăn trở, ngược lại cực kỳ vui vẻ, hắn và Cửu Vương Tử có chút quan hệ, đã đoán được người này ước gì Yêu tộc nội chiến, Phương Hành giết Yêu tộc Đạo Tử càng nhiều, hắn càng vui vẻ.

Kể từ đó, nơi này duy nhất có thể ngăn Phương Hành chính là Hạc sư huynh, nhưng tiểu ma đầu cực kỳ thông minh, không cùng Hạc sư huynh chính diện giao chiến, mà săn giết những Đạo Tử khác, kể từ đó mọi người còn không bị hắn giết sạch?

Nghĩ như vậy, Thái Thạch Si Nhi liều mạng, không né không tránh, mà phi thân vọt tới, khống chế cổ kiếm muốn bức Phương Hành trở lại chiến với Hạc sư huynh, kém nhất cũng phải cuốn lấy hắn, để Hạc sư huynh có thời gian chạy đến...

Lúc này hắn đã có ý liều mạng, cắn đầu lưỡi, phun máu tươi lên ba thanh cổ kiếm, tăng uy lực của bọn nó.

Vô luận như thế nào, cũng phải ngăn đối phương mấy hơi!

Ông…

Ba thanh cổ kiếm rung động ra ba đạo gợn sóng, kiếm khí cực thịnh, từ không trung bay lượn đến, chém thẳng tới Phương Hành.

- Lại là các ngươi?

Phương Hành nhìn thấy ba thanh cổ kiếm này, không khỏi hung thần ác sát quát to.

Đồng thời hắc kiếm trong tay cũng rít gào, ong ong chiến minh, giống như đang gầm thét.

Ba thanh cổ kiếm này, vừa rồi thời điểm Phương Hành bị cửu tử áp chế, giống như bị khinh bỉ nhiều lần được xoay người, rắn rắn chắc chắc chém Phương Hành rất nhiều lần, thậm chí uy lực để Thái Thạch Si Nhi cảm giác ba thanh cổ kiếm mạnh hơn ngày xưa ba thành, cực kỳ thuận buồm xuôi gió, đây cũng là nguyên nhân hắn có dũng khí ngăn Phương Hành.

Nhưng hắn không nghĩ tới, lúc kia khác, bây giờ khác, vừa rồi Phương Hành bị áp chế, ba thanh cổ kiếm cực kỳ mãnh liệt, nhưng lúc này Phương Hành biến hóa ba đầu sáu tay, chém giết không ai địch nổi, khí thế hung ác càng tăng vọt, so với lần thứ nhất đập ba thanh cổ kiếm còn hung hơn rất nhiều lần, ngay cả hắc kiếm cũng nổi giận đùng đùng, tựa hồ muốn đập ba thanh cổ kiếm này thành mảnh vỡ.

Cũng chính là nguyên nhân này, Thái Thạch Si Nhi ngơ ngác phát hiện, ba thanh cổ kiếm vừa rồi cực kỳ hung mãnh, lúc này... lại sợ!

Ba thanh cổ kiếm lại sợ!

Rõ ràng đã vọt tới trước mặt Phương Hành ba trượng, nhưng bất ngờ ngừng lại.

Thân kiếm kêu khẽ, giống như thương lượng có nên tiếp tục đâm ra hay không...

- Ha ha ha ha...

Phương Hành thì bị một màn này chọc cười, cười ha ha, vung vẩy binh khí đập bay ba thanh cổ kiếm, sau đó vồ về phía Thái Thạch Si Nhi, con mọt sách này vốn không giỏi cận chiến, lại thêm ba thanh cổ kiếm quỷ dị làm hắn không tưởng được, phản ứng chậm chạp, nên bị Phương Hành nắm trong tay, muốn phản kháng cũng không có cơ hội.

Mà ba thanh cổ kiếm, trơ mắt nhìn chủ nhân bị bắt, lại ngơ ngác bay trên không trung, hoàn toàn không có ý tứ cứu viện.

Thái Thạch Si Nhi vẫn đang liều mạng bấm pháp quyết, cả người gần như sắp hỏng mất...

- Nhan Như Ngọc, Thiên Chung Túc, Hoàng Kim Ốc... Các ngươi làm sao vậy?

Chương 574: Vô địch chân chính

- Con mẹ ngươi, dám cản ta? Trước làm thịt ngươi!

Phương Hành bắt được Thái Thạch Si Nhi, đưa tay tát một cái, đồng thời vung Huyết Ẩm Cuồng Đao...

Ba đầu sáu tay là có chỗ tốt này, một tay bắt người, một tay tát tai, một tay vung đao chém đầu!

Thái Thạch Si Nhi bị một tát này đánh thanh tỉnh, loáng thoáng, cảm giác được mình và ba thanh cổ kiếm tâm thần liên hệ đã phai nhạt, trong lòng dâng lên tuyệt vọng, lại thấy mình bị Phương Hành bắt, Hạc sư huynh cách mình vẫn còn rất xa, tâm tư đã không có may mắn, dứt khoát ôm lấy cánh tay của Phương Hành, nghiến răng nghiến lợi, trong mắt bắn ra điên cuồng:

- Ta sống trăm năm, chưa từng có người lấn ta như thế? Cùng nhau chết đi!

Nói xong nghịch chuyển chân linh, trên Kim Đan xuất hiện vô số vết nứt, khí tức kinh khủng từ trong cơ thể hắn phát ra, cùng lúc đó, thân thể của hắn phình lên, giống như sắp nổ tung...

Tự bạo Kim Đan!

Thái Thạch Si Nhi mắt thấy không may, nhưng dù sao cũng còn mấy phần cốt khí, muốn tự bạo Kim Đan, cùng Phương Hành đồng quy vu tận.

- Muốn tự bạo?

Phương Hành thấy rõ mục đích của hắn, lại chỉ hừ lạnh, vung vẩy Huyết Ẩm Cuồng Đao, trở tay chém hắn thành hai nửa.

Thái Thạch Si Nhi ngơ ngẩn, trên người sáng lên kim quang dần dần dập tắt.

Một đao kia chém qua giữa thân thể hắn, giống như đồng thời mang đi tính mạng và linh lực tăng vọt của hắn.

- Tiểu gia muốn giết ngươi, ngươi còn muốn tự bạo?

Phương Hành cười lạnh, đá thi thể qua một bên, Huyết Ẩm Cuồng Đao lóe lên huyết quang.

Trên tay Phương Hành , có thể nói vô số pháp bảo như nước chảy thay đi đổi lại, không có chỗ đặc biệt gì căn bản sẽ không bị hắn lưu ở trong tay, Huyết Ẩm Cuồng Đao này hắn từ Trúc Cơ cảnh liền lưu lại, đơn giản là vì coi trọng đặc điểm của nó, rất đơn giản, đao này có thể hấp thu tinh huyết tăng lên lực lượng, một đao chém tới, không chỉ có trảm nhục thân, càng là sẽ ngay cả thần hồn cùng nhau chém chết.

Đáng thương kỳ tài Thái Thạch gia, tập trung thiên tư và khí vận ngàn năm qua, ngay cả cơ hội tự bạo cũng không có đã bị một đao chém giết.

Ba thanh cổ kiếm thì ông ông tác hưởng ở trên không trung, không ngừng gào thét, hình như có ý muốn bỏ chạy.

Phương Hành lại hét một tiếng:

- Các ngươi có dũng khí chạy?

Ba thanh cổ kiếm run run, lơ lửng giữa không trung, ngay cả dũng khí chạy trốn cũng không có.

Phương Hành cũng không nhiều lời, trực tiếp lấy túi trữ vật của Thái Thạch Si Nhi, vẫy vẫy ba thanh cổ kiếm.

Ba thanh cổ kiếm rung động liên thanh, giống như khuất phục hung uy của hắn, do dự từ đằng xa bay tới, tự động chui vào trong túi trữ vật, thành thành thật thật ẩn giấu đi, thân kiếm kêu khẽ, thật giống như đang cầu xin tha thứ!

- Ha ha, kêu cái gì Nhan Như Ngọc Thiên Chung Túc, Hoàng Kim Ốc?

Phương Hành nhìn về phía túi trữ vật, cười ha ha nói:

- Quá khó nghe, về sau các ngươi gọi là biểu tử, dê béo và sơn trại!

Ba thanh cổ kiếm gào thét không thôi, nhưng không dám có ý kiến phản đối...

- Ngươi dám giết hắn? Ta... Ta liều mạng với ngươi!

Lúc này, một thanh âm phẫn hận tới cực điểm vang lên, một nữ tử áo đen thân người đuôi rắn hai mắt đỏ bừng, trong tiếng quát chói tai, tay cầm xà kiếm vọt tới Phương Hành, là Hắc Mộc Lĩnh Xà Vương Nữ, thấy Thái Thạch Si Nhi bị Phương Hành giết chết, nàng cực kỳ đau lòng, nhất thời không để ý tính mạng, dù chết cũng phải tìm Phương Hành báo thù.

Sưu sưu!

Xà kiếm chém ra sương mù quỷ dị, giống như giao long quấn về phía Phương Hành.

Nhưng thực lực của nàng kém xa Phương Hành thực, Phương Hành cách không phách trảm, đã đánh tan sương độc, sau đó thân hình thoắt một cái, vọt tới bên người nàng, một tay bóp cổ của nàng, áp chế linh khí toàn thân, giống như xách một con rắn chết, ba con mắt u lãnh đánh giá nàng, sát khí sâm nhiên.

- Giết ta... Ngươi đã giết hắn, sao không giết ta?

Xà Vương Nữ đối mặt Phương Hành lại không sợ, cực lực kêu to.

Phương Hành nhíu mày, đao trong tay không có chém xuống, huy vũ hai lần, lại ném Xà Vương Nữ qua một bên.

- Vừa rồi ngươi vì cứu hắn mới vây công tiểu gia, tha cho ngươi một mạng!

Xà Vương Nữ hiển nhiên không nghĩ tới tiểu ma đầu này lại sẽ tha mình một mạng, nhưng ánh mắt vẫn cực kỳ cừu hận, biết mình không phải đối thủ của tiểu ma đầu, không còn dám xông lên nữa, lại quát:

- Ta sẽ giết ngươi, ta sớm muộn gì cũng sẽ giết ngươi, ngươi giết hắn, ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng sẽ giết hết thảy người bên cạnh ngươi, để ngươi...

Lúc này tâm tư nàng tràn đầy oán độc, biết mình không báo được thù, muốn thông qua mắng chửi phát tiết hận ý trong lòng.

Nhưng Phương Hành lại nhíu mày, bỗng nhiên lăng không nhiếp một cái, lại nắm nàng ở trong tay, cười lạnh nói:

- Vậy ta giết ngươi cho xong chuyện!

Xà Vương Nữ nghẹn lời, thanh âm bỗng nhiên dừng lại.

Xùy …

Huyết Ẩm Cuồng Đao đảo qua, một cái đầu lâu bay lên không trung, biểu lộ của Xà Vương Nữ ngưng kết, thần sắc phức tạp.

Trong nháy mắt, Thái Thạch Si Nhi và Xà Vương Nữ mất mạng, tu vi của Phương Hành lại tăng hai cấp, đã là Kim Đan tầng năm.

Kim Đan tầng ba đến Kim Đan tầng bốn là bình chướng, lại không có chút khó khăn nào, nháy mắt đã qua.

Hôm nay hắn đã từ Kim Đan sơ kỳ, trực tiếp tăng đến Kim Đan trung kỳ!

Mà khí thế trên người hắn càng tràn đầy, sát khí màu đen như sợi tơ phất phới, giống như một Ma Thần.

- Tiểu ma đầu, ngươi còn muốn trốn tới đâu?

Thừa dịp này, Hạc sư huynh rốt cục đuổi theo kịp, bốc lên rất nhiều pháp ấn, lôi, sơn, hỏa, kim đều xuất hiện, phô thiên cái địa bao phủ Phương Hành, mà thẳng đến lúc này, Hồ Tiên Cơ còn theo sát sau lưng Hạc sư huynh, nàng đã nhận định cái hộ thân phù này, không có lựa chọn trực tiếp trốn chạy, sợ Phương Hành hất ra Hạc sư huynh, sẽ trở lại đuổi giết nàng.

- Hồ ly lẳng lơ, ta muốn giết ngươi, trốn ở phía sau ai cũng vô dụng!

Phương Hành xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Hồ Tiên Cơ ở sau lưng Hạc sư huynh mắng, lần này hắn không có né, mà nhắm Hạc sư huynh vọt thẳng tới, trong miệng hét lớn:

- Oắt con, truy ta đã nửa ngày, thật nghĩ ta sợ ngươi?

Lúc này Hạc sư huynh bị trí nhớ không vui kiếp trước lấn áp, lại thêm Chu Tiên Giác bị trảm ở trước mặt mình, hận ý có thể nói đạt đến điểm tới hạn, hết lần này tới lần khác trước đó một mực điên cuồng đuổi theo Phương Hành, tên này lại không chịu quay đầu chiến một trận, bây giờ thấy đối phương quay lại, trong mắt không khỏi lộ ra sát ý, quát lên:

- Thân người Ma Tướng, tà ma ngoại đạo, người người có thể tru diệt...

Ầm... hai tay nhấn một cái, trong chư pháp đầy trời, thình lình xuất hiện một mảnh phi kiếm, bị lôi quang màu xanh liên hệ, hóa thành đại trận phi kiếm, ở giữa chư pháp như ẩn như hiện, lít nha lít nhít bao phủ Phương Hành, cơ hồ trong chớp mắt, thân hình Phương Hành đã không thấy, chỉ có thể nghe được Phương Hành ở trong kiếm trận liên tục chửi mắng.

- Tiểu vương chiến khắp tứ hải, khó gặp địch thủ, lúc đầu vốn muốn đi lãnh giáo Thần tử Thánh nữ ở Thần Châu cùng đám La Hán Bồ Tát ở Ma Uyên, hôm nay vừa vặn bắt ngươi khai đao, lãnh giáo xem phải chăng lợi hại như trong truyền thuyết...

Lại có một người cầm long thương chậm rãi đi tới, là Cửu Vương Tử Ngao Bại, trước đây Phương Hành săn giết các Đạo Tử, hắn một mực thờ ơ lạnh nhạt, đến lúc này mới tay cầm long thương, chậm rãi đi tới, tới trước chỗ Thái Thạch Si Nhi phơi thây, có chút ngừng chân, nhìn thoáng qua hảo hữu, mí mắt cụp xuống, sau đó ngẩng đầu lên.

- Con mọt sách, ta báo thù giúp ngươi, cũng coi như không thẹn lương tâm...

Dứt lời, ánh mắt của hắn phát lạnh, thân hình hóa ra hư ảnh một ma vật Chân Long chín đầu, long thương trong tay thì khí tức nở rộ, khí thế như cạo xương, để cho người ta không dám tranh phong, thân hình khẽ động, trực tiếp nhào vào trong kiếm trận, những nơi trường thương đi qua, cuốn bay tất cả phi kiếm và khói lửa, tạo thành một thông đạo tương tự chân không.

Một đầu khác trong thông đạo là Phương Hành!

Cửu Vương Tử chiến khắp tứ hải, cùng thế hệ vô địch kia, bây giờ rốt cục thi triển bản lĩnh thật sự!

Ầm ầm!

Hư không run rẩy, thủy hỏa cùng sinh, thiên địa cuốn ngược, tinh thạch nổ tung, một trận đại chiến kịch liệt chân chính triển khai.

- Oa nha nha...

Phương Hành kêu to, vung vẩy các loại binh khí đón lấy Cửu Vương Tử và Hạc sư huynh, sáu cánh tay múa thành máy xay gió, không bao lâu, ba người lăn lăn lộn lộn, đã đấu không dưới trăm chiêu, từ đông đánh tới tây, từ trên đánh xuống dưới, cũng không biết đánh nát bao nhiêu vẫn thạch, xé rách gần hết hư không, ác đấu khốc liệt để chúng yêu vây xem sắc mặt tái xanh, âm thầm kêu khổ...

Vừa rồi tiểu quỷ kia ở dưới Cửu Vương Tử và

Hạc sư huynh xuất thủ, là hoàn toàn không có sức đánh một trận, sao bây giờ lợi hại như vậy?

Mà sau khi tiểu quỷ này biến hóa ba đầu sáu tay, giết Đạo Tử Yêu tộc như đồ gà làm thịt chó, cho thấy thực lực khó có thể tưởng tượng, Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử vẫn còn có thể ngăn cản được hắn, thực lực của hai người này lại cao đến mức nào?

Thế hệ trẻ tuổi của Yêu tộc, so sánh với đệ tử Thương Lan Hải và Thần Châu, chênh lệch lại lớn như vậy?

Đám người Kim Ô, Không Không Nhi, Lệ Hồng Y đứng ngoài quan sát, trong lòng cũng âm thầm chấn kinh, một là kinh Sát Sinh đại thuật hung bạo, hai là kinh đại chiến kịch liệt, mặc dù chỉ có ba người, nhưng so với vừa rồi cửu tử vây công, vậy mà chỉ mạnh không yếu, đây là bởi vì vừa rồi Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử xuất thủ, Phương Hành đã không còn sức đánh trả, cục diện đã định, nên mặc dù hai người đằng đằng sát khí, lại không có thi triển tuyệt kỹ, không giống lúc này hoàn toàn không có giữ lại xuất thủ.

Mà Phương Hành, lúc này ác chiến thật lâu, vẫn còn độc chiến hai đại cao thủ, toàn lực tương bác, không rơi vào thế hạ phong, thực sự là...

- Hai hỗn đản các ngươi vây công tiểu gia, còn biết xấu hổ hay không?

- Cửu Vương Tử, con mẹ ngươi không phải mỗi ngày đều rất uy phong sao? Có bản lĩnh cùng tiểu gia đơn đấu...

- Đã sớm nghe nói thế hệ Long tộc này các ngươi đều là tạp chủng, hiện tại xem xét quả nhiên không sai...

Một bên đại chiến một bên quát mắng, đừng nói Cửu Vương Tử, ngay cả người ngoài nghe cũng tái mặt.

Bản lĩnh mắng chửi người của tiểu ma đầu quả nhiên vẫn là số một a...

Chương 575: Bản sắc anh hùng

- Hạc Linh Tử, ngươi lui ra, muốn tự tay trảm hỗn đản này...

Cửu Vương Tử bị Phương Hành mắng cẩu huyết xối đầu, tâm tư đã không cách nào nhẫn nại, trong tiếng quát chói tai, vung vẩy long thương quét tới, đánh tan pháp thuật của Hạc sư huynh, ra hiệu Hạc sư huynh thối lui ra ngoài quan chiến, sau đó hắn cắn chặt răng, ở trên không trung liên tục đạp tám bước, long thương kích phát ra thương ảnh kinh thiên, thẳng tới mi tâm của Phương Hành.

Hạc sư huynh cau mày thối lui, đứng trên hư không, ăn linh đan khôi phục linh lực.

Phối hợp như thế, ngược lại không phải bởi vì bị Phương Hành khích tướng, chủ yếu nhất là vì tình hình thực tế, Hạc Linh Tử chủ tu thuật pháp, nhục thân không mạnh, hơn nữa đây là kiếp thứ ba, tuổi tác của nhục thân chỉ có mười ba tuổi, còn chưa trưởng thành đến tráng niên, cái này dẫn đến thể lực của hắn không đủ, thậm chí linh lực theo không kịp, hôm nay cùng Phương Hành ác chiến, tiêu hao linh lực đã nhiều lắm.

Kinh nghiệm tam thế, để trong lòng của hắn minh bạch, tiểu ma đầu kia thi triển Sát Sinh đại thuật, thật rất khó dây dưa, ba đầu sáu tay, hung mãnh vô địch, hắn và Cửu Vương Tử liên thủ, cũng không thể trong thời gian ngắn trấn áp, thậm chí nói, nếu không phải tiểu ma đầu kia luân phiên đại chiến, thể lực và linh lực tiêu hao kinh người mà nói, hắn và Cửu Vương Tử còn không có nắm chắc thắng được.

Nếu tinh lực linh lực trong cơ thể đối phương ở thời kỳ toàn thịnh thi triển pháp tướng ba đầu sáu tay này, Hạc Linh Tử nhất định sẽ xoay người bỏ chạy.

Dù bây giờ, Hạc Linh Tử cũng phát hiện, muốn đánh bại Phương Hành, chỉ có cùng hắn va chạm kịch liệt, không ngừng tiêu hao lực lượng, hắn từng cùng người Ma Uyên giao thủ qua, biết thân người Ma Tướng uy lực mạnh mẽ, nhưng lúc thi triển sẽ móc hết sạch lực lượng nhục thân, nên không thể bền bỉ, sau khi tiêu hao, đợi cho nhục thân quá mức mệt mỏi, sẽ tự động thoát khỏi Ma Tướng, hồi phục nhục thân...

Mà tới lúc đó, tiểu ma đầu nhất định sẽ cực kỳ mỏi mệt, có thể dễ dàng giết chết.

Chính vì căn cứ vào những cân nhắc này, hắn liền mượn cơ hội rời khỏi vòng chiến, để Cửu Vương Tử quấn tiểu ma đầu, mình lại khôi phục linh lực, chờ tiểu ma đầu thoát khỏi trạng thái thân người Ma Tướng, mình lại ra tay lấy tính mệnh của hắn... Kể từ đó, tên tuổi chém giết Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất tiểu ma đầu, sẽ rơi vào trên đầu mình, Cửu Vương Tử mạnh hơn, cũng chỉ làm áo cưới cho mình mà thôi.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ không hoàn toàn thoát ly chiến trường, vạn nhất Cửu Vương Tử thật không địch lại, hắn sẽ lập tức xuất thủ.

Tu hành tam thế, số tuổi chân chính vượt qua hai trăm, tên tuổi của hắn cũng không phải chỉ dựa vào một đôi tay đánh xuống.

Mà Cửu Vương Tử và Phương Hành đơn độc đấu pháp, thình lình cũng không có rơi vào hạ phong, thời điểm ra thương, vậy mà càng hung mãnh, một cây long thương lại cùng bốn thần binh trong tay Phương Hành va chạm, hai người đều là hạng người nhục thân cường hoành, lúc này giao chiến, vậy mà không người thi triển pháp thuật, chỉ bằng vào lực lượng nhục thân đánh nhau kịch liệt.

- Cái gì nhân thân Ma Tướng, không gì hơn cái này...

Cửu Vương Tử đấu đến lúc này, quát to một tiếng, tựa như sấm mùa xuân, long thương đâm vào hư không, vậy mà ngạnh sanh kéo ra một kẽ nứt, hiển hóa ra một đạo thiểm điện, từ trên xuống dưới, bổ về phía Phương Hành, Phương Hành vung hắc kiếm và Hoàng Kim Chiến Kích đón đỡ, lại bị thiểm điện đánh bay trăm trượng.

- Ha ha ha ha... thể lực của ngươi đã không tốt, ta nhìn ngươi làm sao chiến ta...

Cửu Vương Tử cất tiếng cười dài, chân đạp hư không, đuổi theo Phương Hành.

Hắn đã phát giác, lúc này Phương Hành xuất thủ càng ngày càng yếu, rõ ràng là thể lực không tốt.

- Ừm? Chẳng lẽ để Cửu Vương Tử đoạt đi đầu kẻ này?

Hạc Linh Tử nhíu mày, có chút do dự muốn xuất thủ tranh đoạt.

Hồ Tiên Cơ thì ánh mắt tỏa sáng, nhẹ nhàng thở ra.

Vừa rồi Phương Hành như Ma Thần truy sát nàng, thật để cho nàng sợ mất mật, trong lòng đã in dấu xuống ấn ký sợ hãi.

Mà chúng yêu khác, nhìn thấy một màn này cũng cực kỳ mừng rỡ, giống như trút đi gánh nặng trong lòng.

- Tiểu ma đầu, chịu chết đi!

Cửu Vương Tử lao đến, không chút do dự, một thương đâm xuống.

Tiểu ma đầu kia nhìn đã không còn chút khí lực, đối mặt một thương tuyệt sát này, cũng chỉ có thể ném Thủy Hỏa Côn và Hoàng Kim Chiến Kích, bốn cánh tay cùng cầm lấy long thương.

Oanh!

Lực lượng trên thương đánh tới, nhất thời kích hắn liên tục lui về phía sau, vừa lui là ba trăm trượng, trực tiếp đâm vào một khối vẫn thạch to lớn, khói lửa tràn ngập, cực kỳ thảm liệt, mũi thương sâm nhiên đã chống đỡ lồng ngực, tựa hồ chỉ cần Cửu Vương Tử thêm một chút lực, là có thể đâm chết hắn.

- Xem ra, thần thông pháp tướng của ngươi cũng không có lợi hại như vậy...

Cửu Vương Tử cười lạnh, hai đầu lông mày hiện lên sát khí:

- Cho ngươi một cơ hội, thần phục ta, làm chiến tướng của ta, như thế nào?

- Khà khà khà khà...

Đầu Phương Hành chậm rãi giơ lên, cười nói:

- Muốn làm... Ta cũng chỉ có thể làm tỷ phu của ngươi...

- Muốn chết!

Cửu Vương Tử giận dữ, lại không nương tay, hai tay dùng sức, muốn đâm long thương vào trong cơ thể Phương Hành, nhưng vừa dùng lực, hắn lại hơi kinh hãi, vừa rồi Phương Hành lấy tay bắt thương, hắn đã thăm dò ra lực lượng của Phương Hành, biết lúc này lực lượng của đối phương tiêu hao rất lớn, đã không đủ để đón thêm lực lượng của mình, thật không nghĩ đến, lúc này long thương lại bất động.

- Ngươi giả vờ?

Cửu Vương Tử tỉnh ngộ, hét lớn một tiếng, muốn rút long thương ra, hắn phát hiện bộ dáng yếu ớt của Phương Hành rõ ràng là làm bộ, hoặc là nói, hắn xác thực mỏi mệt, chỉ là không có lợi hại như biểu hiện ra mà thôi, còn có lực lượng rất mạnh, đủ để ngăn cản long thương tiến tới, nhưng Cửu Vương Tử không sợ, vì cùng lắm thì tái chiến một trận mà thôi.

Kình lực gào thét, Cửu Vương Tử toàn lực kéo co, không ngờ phát hiện Phương Hành cầm chặt long thương, không thể rút ra.

Hai người lại như kéo co, giằng co nửa hơi.

Lúc này trong mắt Phương Hành lóe ra tặc quang, cười xấu xa nói:

- Em vợ, ta dạy cho ngươi một bài học...

Trong mắt Cửu Vương Tử lóe lên dị sắc, hư ảnh Chân Long ở phía sau nhào tới, Phương Hành đối mặt Chân Long chín đầu gào thét đánh tới, lại cười hắc hắc nói:

- Đồ đần mới đơn đả độc đấu...

- Ừm?

Cửu Vương Tử giật mình, đột nhiên trong lòng cảm thấy không ổn.

Hình như mình không để ý đến cái gì…

Ngay lúc này, sau lưng có một hắc ảnh, một kim ảnh lặng yên không một tiếng động lao đến, là Đại Thánh Sơn Đạo Tử và Kim Ô, một người tiếp lấy Thủy Hỏa Côn mà Phương Hành ném ra, một người giơ vuốt bắt lấy Hoàng Kim Chiến Kích của Tiểu Bằng Vương, một trái một phải, riêng phần mình thôi phát thần lực, ầm… đập tới sau lưng Cửu Vương Tử, lực lượng cơ hồ muốn đánh nát sơn mạch.

- Ngươi… Vô sỉ!

Lúc này Cửu Vương Tử mới phát giác, vừa rồi mình đánh lui Phương Hành, trong lúc bất tri bất giác đã đi tới vị trí của Kim Ô và Không Không Nhi, mà Hạc Linh Tử ở một bên lược trận thì đã cách rất xa, mấu chốt nhất là, vừa rồi tiểu ma đầu ném vũ khí đi, là chuẩn bị cho hai người này…

Mình đã trong bất tri bất giác lâm vào vây công.

Trong tiếng rống thảm, hắn ngay cả long thương cũng không kịp cầm, hóa thành nguyên hình, thi triển Na Di Thuật đào tẩu.

Ầm ầm!

Dù hắn phản ứng nhanh, nhưng vẫn bị Không Không Nhi và Kim Ô đánh trúng, máu tươi tung toé, trong chín đầu, thình lình có bốn cái đầu bị đập nát, máu tươi đầy người, cực kỳ chật vật, Phương Hành cũng lao đến, cầm lấy long thương thừa cơ quét tới, năm cái đầu rồng lại mất một cái...

Một màn này, khiến cho chúng yêu vây xem sợ ngây người.

Bao quát Hạc Linh Tử...

Đây là chuyện gì xảy ra?

Không phải nói đơn đả độc đấu sao?

Ngay cả Hạc Linh Tử cũng thối lui ra khỏi chiến đoàn, làm sao bỗng nhiên lại thành vây công?

Bất quá khác nhau ở chỗ, mới vừa rồi bị vây công là Phương Hành, bây giờ bị vây công thành Cửu Vương Tử...

Không chỉ bị vây công, còn là đánh lén, lập tức trọng thương Cửu Vương Tử...

- Ha ha, tiểu gia vô sỉ hay không còn cần ngươi nói?

Phương Hành tay cầm long thương, hắc kiếm, huyết đao, cùng Không Không Nhi và Kim Ô lao về phía Cửu Vương Tử, bộ dáng sinh long hoạt hổ kia chỗ nào có nửa phần mỏi mệt, trong miệng hô to gọi nhỏ:

- Dựa vào cái gì chỉ có thể là các ngươi vây công tiểu gia?

- Mới vừa rồi là vì tu luyện Sát Sinh đại thuật, mới ăn thua thiệt đánh với các ngươi...

- Hiện tại tiểu gia đại thuật đã thành, con mẹ nó thật coi ta là kẻ ngu, còn muốn để các ngươi vây công?

Trong tiếng cười lớn, Phương Hành thoải mái vung đao, không ngừng chém Cửu Vương Tử, tâm thần thoải mái khó nói lên lời.

- Con mẹ nó... đây mới là bản sắc anh hùng của tiểu gia...

Chương 576: Vô sỉ, vô sỉ, vô sỉ

Cửu Vương Tử Ngao Bại thật là một người kiêu ngạo, hoặc là nói rồng kiêu ngạo, cho nên hắn vô luận như thế nào cũng nghĩ không rõ, tiểu ma đầu kia rõ ràng có thực lực một người độc đấu với hắn và Hạc Linh Tử, vì cái gì còn thi triển quỷ kế như vậy, hắn thấy, âm mưu quỷ kế chỉ có kẻ yếu ở dưới tình huống lực lượng không đủ mới sẽ sử dụng, mà tiểu ma đầu này mặc kệ có bao nhiêu chán ghét, cũng tính là cường giả có thể vào pháp nhãn của hắn, ngươi lại chơi quỷ kế là có ý gì?

Phương Hành thì cũng nghĩ không thông... sao lại ngốc như vậy?

Có thể nhẹ nhàng chiến thắng, ai còn muốn đơn đấu?

Sau khi tu thành Sát Sinh đại thuật, hắn sớm đã tâm hoài quỷ thai, vì cảm ngộ đại thuật, hắn một người đơn đấu cửu tử phạt ma, thực quá sức ủy khuất mình, hắn không có hào tình vạn trượng độc chiến quần hùng gì, cảm thấy đám khốn kiếp này liên thủ đánh mình là quá khi dễ người... các ngươi đã khi dễ tiểu gia, vậy tiểu gia cũng hảo hảo khi dễ các ngươi.

Cũng chính là nguyên nhân này, thời điểm cùng Hạc Linh Tử và Cửu Vương Tử ác chiến, hắn phát hiện muốn thu thập hai người này cũng không dễ dàng, liền rất tự nhiên động tâm tư, ẩn ẩn phân ra một tia thần hồn, truyền âm cho Kim Ô và Không Không Nhi, an bài kế hoạch này, Kim Ô nghe theo, nhưng Không Không Nhi có chút do dự, cảm giác cử động này quá vô sỉ.

- Ngươi không phải nói muốn giúp ta một chuyện sao?

- Vừa rồi ngươi bảo ta xuất thủ vây công ngươi, về sau lại mượn binh khí của ta, tính ra ta đã giúp ngươi hai lần, ngươi còn nợ ta một cái!

- Vậy coi như ta lại thiếu ngươi một việc...

- Không giúp, cử động này truyền đi quá mất mặt!

- Đậu phộng ngươi cái hầu tử này, quá không nể mặt mũi, ngươi muốn thế nào mới bằng lòng giúp chuyện này?

- Ta chính là Đại Thánh Sơn Đạo Tử, vô luận như thế nào cũng sẽ không làm sự tình vô sỉ như vậy!

- Ta quyết định làm một vố lớn, phân ngươi một phần, như thế nào?

- Một phần là bao nhiêu?

- Rất nhiều!

- Thành giao!

Giao lưu cực kỳ đơn giản, cái hố nhằm vào Cửu Vương Tử đã chuẩn bị xong.

Cử động này thật vượt ra quá nhiều người đoán trước, thậm chí Ô Tang Nhi, Ô Nhất Điển thậm chí Tiểu Bằng Vương, cùng Lệ Hồng Y một mực ở bên cạnh quan chiến cũng không nghĩ tới, thì càng không cần phải nói những người khác, Cửu Vương Tử quá kiêu ngạo... Đương nhiên theo Phương Hành đây chính là ngốc... cho nên trong nháy mắt bị trọng thương, chín cái đầu bị chém năm cái...

Mà Phương Hành, Không Không Nhi, Kim Ô chiếm tiện nghi còn không tha, còn muốn ra sức đánh chó, à không, đánh rồng rơi xuống nước, theo sát đuổi theo, ba người vây Cửu Vương Tử vào giữa, quơ gậy quơ kích, kiếm dao chặt trảm, đánh quên cả trời đất, trong lúc nhất thời, Cửu Vương Tử ngay cả cơ hội chữa thương cũng không có, liên tục gào thét, trên người bắn đầy long huyết, vừa biệt khuất vừa phẫn nộ...

- Vô sỉ đến cực điểm!

Hạc Linh Tử rốt cục phản ứng lại, mang theo lửa giận vạn trượng công tới, giải vây cho Cửu Vương Tử.

Hắn cũng rất phiền muộn, vốn đã chuẩn bị hết thảy, vậy mà biến thành bộ dáng này!

Nếu Cửu Vương Tử bị ba tên này làm thịt, hoặc đánh mất đi chiến lực, hắn cũng khó tránh tử nạn.

- Làm hắn!

Phương Hành quay đầu nhìn Hạc Linh Tử, hét lớn một tiếng, Không Không Nhi và Kim Ô phối hợp, ba người lập tức bay ngược ra, quần ẩu Hạc Linh Tử, động tác phối hợp cực kỳ tốt, Hạc Linh Tử bị dọa sợ, vội vàng khống chế sơn pháp cản ở trước người ngăn cản Phương Hành, thanh lôi trong miệng bức Không Không Nhi lui lại, tay nắm kiếm quyết, biến ảo kiếm trận bao phủ Kim Ô.

Trong nháy mắt, phản ứng của hắn cũng tính rất nhanh, ngăn trở công kích của đối phương, kiên quyết không cho kẻ này cận thân, đối với Không Không Nhi thì bức lui, mà đối với Kim Ô thì nổi lên sát tâm, Cửu Vương Tử thụ thương đã khiến cho hắn mơ hồ cảm giác cục diện không thích hợp, bởi vậy vừa ra tay liền chọn Kim Ô, muốn trước giải quyết đối thủ yếu nhất kia, lấy được tiên cơ.

Chỉ bất quá hắn không nghĩ tới, mình vẫn còn có chút coi thường Kim Ô, tốc độ của tên này không phải trưng cho đẹp, kiếm ý đầy trời bao phủ qua, cũng khiến cho Kim Ô nổi lên chân hỏa, "Oa" một tiếng, thân hình hóa thành lưu quang, xuyên thẳng qua phi kiếm, không một đạo phi kiếm nào có thể đụng được nó, trong chốc lát cướp đến phía sau, một kích đâm tới.

- Thuần Dương Hỏa...

Hạc Linh Tử thấy Kim Ô mất đi bóng dáng, trong lòng nhất thời hiện lên cảnh giác, trong lúc nhất thời còn không kịp nghĩ kĩ, liền hô quát xuất thủ, tay bắt pháp quyết, từng đạo từng đạo hỏa diễm thiêu đốt dấy lên, một mực bao phủ bản thân, ở dưới cực tốc của Kim Ô, mặc dù hắn bắt không đến quỹ tích, nhưng lại vận chuyển Thuần Dương Hỏa, để tránh gia hỏa kia đánh lén.

- Phản ứng rất nhanh nha...

Kim Ô cũng nổi lên hung ác, trong khoảng điện quang hỏa thạch, không chút nghĩ ngợi, há mồm phun ra một đạo kiếm quang.

Đạo kiếm quang kia xanh biếc, hư không mờ mịt, vút không không dấu vết, lại giống như ẩn chứa khí tức đại đạo...

Sưu...

Nằm ngoài ý nghĩ của tất cả mọi người, kiếm quang lướt qua, chém xuống cánh tay trái của Hạc Linh Tử, nếu như cắt đậu hũ.

Ở bên người Hạc Linh Tử, sớm đã hiện đầy Thuần Dương Hỏa, binh khí hoặc pháp thuật bình thường công kích, tiến vào phạm vi Thuần Dương Hỏa, sớm đã bị nóng chảy hoặc bắn ngược, hoặc chôn vùi, nhưng kiếm quang kia lại giống như từ chân trời bắn đến, không chút đấu vết, dễ dàng chém vào hỏa diễm, một kiếm cắt đứt cánh tay trái của Hạc Linh Tử, sau đó dạo qua một vòng, bay trở về trong miệng Kim Ô.

Nếu không phải Hạc Linh Tử phản ứng nhanh, kịp thời tránh qua nửa người, chỉ sợ đã bị chém thành hai nửa...

Máu tươi bắn tung toé, tất cả mọi người ngây ngốc, bị một màn này dọa run rẩy.

Ngay cả Hạc Linh Tử cũng kinh hãi, lảo đảo lui lại mấy bước, vội vàng vận chuyển mộc ý chữa thương, nhục thân giống như cây gỗ, nhanh chóng khỏi hẳn, chỉ là trên mặt hoảng sợ lại nhất thời khó tan!

Con quạ kia làm sao lợi hại như vậy?

Hạc Linh Tử tự nghĩ đã lý giải thực lực của các Đạo Tử không sai biệt lắm, có thể vào mắt hắn, chỉ có Đại Thánh Sơn Đạo Tử Không Không Nhi, Thái Thạch gia Đạo Tử Thái Thạch Si Nhi, Cô Nhận Sơn Tiểu Bằng Vương và U Minh sơn Cửu Đầu Tiểu Thánh mà thôi, ngay cả đám người Tử Vụ Hồ Đạo Tử, Hồ Tiên Cơ cũng không bị hắn để vào mắt, thì càng không cần phải nói Kim Ô, hắn căn bản không nhìn a.

Nhưng hắn không nghĩ tới, chính là con quạ đen mình không nhìn kia, vừa rồi xém chút đã giết chết mình.

Chẳng lẽ con quạ đen này vẫn luôn giấu tài, ẩn giấu thực lực sao?

- Ha ha ha ha... Oa oa oa oa...

Kim Ô phun ra đạo kiếm quang kia, đã bay trở về trong mồm nó, nhìn thấy Hạc Linh Tử mất một cánh tay, nó cũng sợ ngây người, nửa ngày sau mới mừng rỡ như điên cười ha hả, nhìn Ô Tang Nhi kêu to:

- Tang nhi Tang nhi mau nhìn, biểu ca mãnh liệt không? Con mẹ nó, ta trực tiếp tháo một cánh tay của tiểu tử Thần Châu kia a?

- Đây là Kiếm Thai từ Kiếm Trủng lưu truyền ra? Uy lực quả nhiên kinh khủng, khó trách bên Thần Châu...

Lệ Hồng Y thấy cảnh ấy, cũng kinh hãi đến ánh mắt sáng lên.

Ô Tang Nhi thì khẩn trương giơ chân kêu to:

- Biểu ca, cẩn thận đằng sau...

Kim Ô hưng phấn như điên quay đầu, nhất thời bị hù đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vừa rồi Cửu Vương Tử bị hắn và Không Không Nhi đánh lén đả thương, thình lình lại lao đến, đầu rồng dữ tợn, hung hăng cắn tới, thế tới quá nhanh, hắn nhất thời không quan sát, đã bị Cửu Vương Tử xông tới gần bên người, vội vàng "oa oa" gọi bậy, giương cánh bay nhanh...

Rống...

Cửu Vương Tử hóa ra nguyên hình giận dữ, cả đời chưa ăn qua thiệt thòi lớn như vậy, hận ý với Kim Ô và Không Không Nhi thậm chí đã vượt qua Phương Hành, lúc này hóa ra bản tướng, muốn ăn con quạ đen kia, nhưng đúng lúc này, một bóng người từ trên trời giáng xuống, một chưởng đặt ở trên đầu rồng, ngạnh sanh đập đầu rồng chúi xuống dưới.

- Hỗn đản, ban đầu ở bên ngoài đâm Kim gia hai thương, thật nghĩ ta sợ ngươi?

Kim Ô nhẹ nhàng thở ra, muốn phun kiếm quang, chém về phía Cửu Vương Tử.

- Kim Lục Tử, kiếm thai của ngươi nuôi không đến mười năm, tốt nhất đừng vận dụng quá nhiều!

Người đến đưa tay bóp miệng Kim Ô, cau mày khuyên bảo, chính là Phương Hành kịp thời chạy đến cứu giúp.

- Tốt, Kim gia lấy đại kích đập hắn!

Kim Ô cực kỳ tin tưởng Phương Hành, quả

nhiên không còn phun ra kiếm quang, vung vẩy đại kích cùng Phương Hành vây giết.

Oanh oanh oanh oanh…

Ác chiến lần nữa bắt đầu, chỉ bất quá vừa rồi ba người đại chiến bây giờ biến thành năm người, lúc đầu Phương Hành bị người vây công lại thành bên nhiều người, mà Hạc Linh Tử và Cửu Vương Tử nguyên bản dĩ dật đãi lao, lúc này đều bị thương không nhẹ, tình huống của trận đại chiến này đã quay ngược, bên Phương Hành đã hoàn toàn chiếm thượng phong, giết đối thủ không có chút lực ngăn cản nào.

Lúc này chúng yêu ở xa xa cũng phản ứng lại, yêu tu bình thường đã bị dọa bể mật gần chết, Hồ Tiên Cơ và Vô Ảnh Sơn Đạo Tử đều xa xa trốn đi, nhìn qua chiến trường, mặc dù đều không có hảo ý với đám người Phương Hành, nhưng thấy bọn họ chiếm cứ thượng phong, lại không dám nhẹ nhàng gia nhập chiến cuộc, chỉ ở một bên quan sát, thậm chí có người đánh chủ ý tới Ô Tang Nhi.

Lúc này lại là thời điểm Tiểu Bằng Vương trêu đùa uy phong, phi thân lên, hiển hóa ra bản tướng, rõ ràng là một con đại bàng kim vũ lập lòe, khí thế hung ác, ánh mắt lạnh lùng quét qua chúng yêu, nhất thời chấn nhiếp chư yêu, không ai dám tùy tiện tiến lên.

Ô Nhất Điển thì ngồi xổm ở trước khoang thuyền, ai tới gần thì sẽ liều mạng.

- Hộ chủ!

Ở dưới loại tình huống này, Yêu Tướng Hải tộc theo Cửu Vương Tử tiến vào Yêu Đế Các cùng nhau xông lên, bọn hắn không thể không ra tay, dù sao nếu như Cửu Vương Tử chết, bọn hắn cũng không sống được, chỉ có thể cắn răng xông vào chiến trường.

Đột nhiên Phương Hành cất giọng hét lớn:

- Tất cả hỗn đản nghe cho tiểu gia, hiện tại tất cả bảo bối trong Yêu Đế Các đều là của ta, nếu người nào ngoan ngoãn giao ra, tiểu gia ta còn có thể lưu lại cho ngươi một thành, nhưng nếu ai dám lộn xộn, tiểu gia ngay cả quần cộc cũng lột... Không tin các ngươi có thể thử một chút!

Chương 577: Hoàn toàn thắng lợi

- Hồng Y sư muội, còn không xuất thủ?

Phương Hành hét lớn, chấn động đến các yêu tu không người dám động, Hạc sư huynh cũng khẩn trương lên, bây giờ áp lực của hắn tăng gấp bội, cũng coi như nếm đến tư vị bị người vây công của Phương Hành vừa rồi, lại thêm nhìn thấy đám người Phương Hành đằng đằng sát khí, bộ dáng kia thật đúng là đám giết người, tâm tư sợ hãi phẫn nộ, bất chấp gì khác, thét dài chói tai, giục Lệ Hồng Y xuất thủ tương trợ.

Mà Lệ Hồng Y nghe câu này, trên mặt lại hiện lên ý cười trào phúng.

Nàng minh bạch hàm nghĩa phức tạp trong câu nói này của Hạc sư huynh, lúc đầu hắn muốn dò xét Phương Hành, mình không chịu đáp ứng, bởi vậy ý kiến trái ngược, tan rã trong không vui, mà bây giờ hắn gọi mình ra tay, ý tứ là ta đã rơi vào hạ phong, gọi ngươi xuất thủ không phải vì đối địch tiểu ma đầu, mà là muốn gọi ngươi đến cứu mạng...

Hạc sư huynh này tâm cao khí ngạo, cuối cùng đã nhận thua.

Hải tộc Yêu Tướng đều đã thành quần kết đội vọt tới, muốn tiến lên tương trợ Cửu Vương Tử, đáy mắt Lệ Hồng Y lại lóe lên lệ sắc, bỗng nhiên quay người nhìn về phía Kim Sí Tiểu Bằng Vương, thản nhiên nói:

- Xuất thủ với ta...

Tiểu Bằng Vương nao nao, không hiểu nhìn thoáng qua Lệ Hồng Y.

Hắn từ vừa rồi Lệ Hồng Y khẩn trương lo

lắng cho Phương Hành đã nhìn ra, nữ tử xinh đẹp như hoa, nhưng khí chất lại âm lãnh như nữ quỷ kia ôm lấy thiện ý, tăng thêm hắn cũng không ngốc, nhìn ra nữ tử này khí tức không bình thường, hơn nữa mình còn chưa kết đan, động thủ với nàng sẽ không chiếm được tiện nghi gì, bởi vậy kinh ngạc nhìn nàng một chút, không có xuất thủ.

Lệ Hồng Y lại giống như hơi không kiên nhẫn, bỗng nhiên đưa tay, trực tiếp nắm Tiểu Bằng Vương lên, ném về phía đám Yêu Tướng Hải tộc, lần này xuất kỳ bất ý, làm đám Yêu Tướng kia sợ đến nhảy lên, nàng thì cởi xuống khăn gấm sau đầu, thổi một hơi, tế lên không trung, lập tức che đậy nửa bầu trời.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương và tất cả Yêu Tướng đều bị khăn gấm che đậy, trận hình bị đánh loạn, lại bị Lệ Hồng Y thừa thế đuổi theo quấy đến nghiêng trời lệch đất, nhất thời không thể tới cứu viện Cửu Vương Tử...

- Hồng y sư muội, ngươi đang làm cái gì?

Hạc Linh Tử nhìn thấy một màn này, không khỏi phẫn nộ quát.

Lệ Hồng Y thì nở nụ cười, kêu lên:

- Ôi, Cô Nhận Sơn Tiểu Bằng Vương này cực kì lợi hại, ta bị hắn cuốn lấy, Hạc sư huynh lại chống đỡ một lát, chờ ta giải quyết Tiểu Bằng Vương này xong, sẽ lập tức đi giúp ngươi...

Hạc Linh Tử vừa tức giận vừa biệt khuất, hận đến nghiến răng, nhưng Phương Hành lại vọt lên, dồn sức đánh hắn, Hạc Linh Tử không dám phân tâm, chỉ có thể ngưng thần tĩnh khí, hóa ra đạo đạo pháp thuật bảo vệ mình, chỉ là trong lòng đã gần như tuyệt vọng, đối mặt cục diện này, phần thắng của hắn và Cửu Vương Tử đã cực kỳ bé nhỏ...

- Trước giết chết tên oắt con này...

Phương Hành hét lớn, lao thẳng về phía Hạc sư huynh, trong mắt bắn ra sát cơ.

- Hắn thực có can đảm giết ta...

Trong lòng Hạc Linh Tử lóe lên ý nghĩ này, trước đó tràng cảnh Chu Tiên Giác bị một đao chém đầu hiện lên ở trong óc, làm trái tim hắn hung hăng co quắp, trong lòng đã hiện lên sợ hãi ngập trời, vốn thân phận của hắn là ô dù lớn nhất, dù sao gánh vác sứ mệnh của Thần Châu, vì tiếp dẫn chư Đạo Tử tiến về Thần Châu tu hành, bởi vậy đừng nói Đạo Tử cùng cấp bậc, cho dù là Yêu Đình Thập trưởng lão thân phận địa vị siêu phàm, cùng các Nguyên Anh lão tổ, cũng phải khách khách khí khí với hắn.

Nhưng trước mắt tiểu ma đầu này lại bất kể nhiều như vậy, hắn là thật có dũng khí giết mình.

Lại thêm vừa mới ăn Kim Ô một kiếm, bị chém một cánh tay, trong lúc nhất thời Hạc Linh Tử càng bất an, phát huy ra thực lực kém xa vừa rồi, có chút vướng trái vướng phải, lại nghe Phương Hành hét lớn, lực công kích của ba người thình lình dồn cho mình, áp lực tăng gấp bội, trong lòng rốt cục hiện lên thoái ý...

- Tiểu ma đầu, món nợ hôm nay tạm thời ghi lại, sớm muộn gì cũng sẽ đòi lại...

Hạc Linh Tử rống to, hất tay áo lên, lại có ba tấm phù chú bay ra.

Ba tấm phù chú dừng ở trên không trung, đồng thời hóa thành ba người giống hắn như đúc, đồng thời tay bắt pháp quyết, công về phía Phương Hành, Kim Ô, Không Không Nhi, linh lực dồi dào, pháp quyết huyền ảo, vậy mà không kém chân thân của hắn bao nhiêu, còn chân thân của hắn thì lóe lên, hóa thành lưu quang bỏ chạy.

Đường đường sứ giả Thần Châu, nhân vật thành danh của Thuần Dương Đạo Hạc Linh Tử, vậy mà lựa chọn bỏ chạy.

Một màn này, không riêng gì đám người Phương Hành, ngay cả yêu tu vây xem cũng ngây người.

Ngay cả Lệ Hồng Y cũng có chút ngoài ý muốn, nửa ngày sau mới che miệng nở nụ cười, khuynh quốc khuynh thành.

- Vậy thì làm thịt Cửu Vương Tử...

Đám người Phương Hành thi triển thần thông, đánh tan ba tấm bùa chú hóa thành phân thân của Hạc Linh Tử, sau đó quay đầu nhìn về phía Cửu Vương Tử, chỉ thấy không trung vắng vẻ, mơ hồ có thể thấy được thân ảnh của Cửu Vương Tử Ngao Bại sớm đã ra ngoài trăm trượng, thanh âm xen lẫn tức giận và không cam lòng truyền về:

- Tiểu ma đầu, nếu ngươi không thi triển quỷ kế, chưa chắc có thể thắng ta, ngày khác lại đánh với ngươi một trận!

Cửu Vương Tử tự xưng chiến khắp tứ hải bất bại cũng chạy trốn?

Đến bây giờ, chúng yêu đều cảm giác sức tưởng tượng của mình bị khiêu chiến.

Trong tiềm thức cho rằng hai người kia vô luận như thế nào cũng sẽ không bại, vô luận như thế nào cũng sẽ không trốn, vậy mà trốn cực kỳ nhanh!

- Ở trước mặt Kim gia ta, các ngươi cũng muốn trốn?

Kim Ô cười lạnh, Kim Sí mở ra muốn đuổi theo.

Bàn về tốc độ, nó dám xưng thứ nhất ở trong Yêu Đế Các này, sao có thể để cho hai gia hỏa kia chạy thoát?

Bất quá vừa mới bay lên, lại bị Phương Hành kéo xuống:

- Để bọn hắn đi đi!

- Ừm?

Kim Ô cảm giác Phương Hành có chút không đúng, vội vàng cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy lúc này sắc mặt Phương Hành có chút không dễ nhìn, tiềm vận tâm pháp, linh lực vận chuyển, quanh người xuất hiện vô số khói đen, đợi cho khói đen tán đi, thần thông ba đầu sáu tay đã biến mất, biến trở về bộ dáng thiếu niên thon gầy lúc trước, sắc mặt trắng nhợt, tựa hồ không còn huyết sắc, trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, vươn tay nói:

- Đan dược!

Kim Ô vội vàng mang túi trữ vật tới đưa cho hắn, Phương Hành từ bên trong lấy ra rất nhiều linh đan nuốt xuống, sắc mặt thoáng tốt hơn một chút, thở dài nói:

- Con mẹ nó mệt chết tiểu gia...

Kim Ô nhìn bộ dạng của hắn, trong lòng minh bạch, trận đại chiến này, từ đầu tới đuôi, tiểu tặc này đấu chín đại cao thủ, nhìn như thoải mái thích ý, trên thực tế cửu tử nhất sinh, vô luận là thể lực, linh lực hay thần hồn tiêu hao, đều đã tiếp cận bờ biên giới sụp đổ, đoán chừng đây cũng là nguyên nhân hắn không muốn tiếp tục truy sát.

Kỳ thật ánh mắt của Hạc Linh Tử và Cửu Vương Tử độc ác, lúc ấy nhìn thấy tình cảnh quả thực không tệ, chỉ cần bọn hắn tiếp tục tiêu hao Phương Hành, lúc ấy Phương Hành đã nỏ mạnh hết đà thật có khả năng thua ở trong tay bọn họ, bất quá Phương Hành dũng mãnh đại chiến một trận, cuối cùng lại hố hai người bọn họ, khiến cho bọn hắn không có cơ hội bức Phương Hành đến trình độ sơn cùng thủy tận.

Vào lúc này, chúng yêu ở chung quanh không có phát hiện dị trạng của Phương Hành, từng bầy lặng lẽ rút lui, ngay cả Hạc Linh Tử và Cửu Vương Tử cũng chạy trốn, những người này càng không dám đơn độc ở gần Phương

Hành, mặc dù mình không có ngay mặt đối địch với tiểu ma đầu kia, đương nhiên kia là bởi vì mình không đủ tư cách, lại có phất cờ hò reo nha, sợ tiểu ma đầu kia sẽ tới tìm mình phiền phức.

Kim Ô thấy một màn này, có tâm muốn kéo lại, nhưng Phương Hành lại khoát tay, ra hiệu không cần.

- Trước đó có người nói ngươi là Nam Chiêm Bộ Châu tuổi trẻ đệ nhất nhân, trong lòng ta không phục, còn muốn tìm cơ hội đọ sức một phen, bất quá trải qua chuyện hôm nay, ta lại cảm thấy cái danh xưng này cho ngươi cũng không tệ lắm, dù sao cũng đáng tin hơn Bắc Thần Sơn Đạo Tử và Tây Mạc đệ nhất kiệt nhiều, tối thiểu sẽ không bị danh hào tu sĩ Thần Châu dọa cho bể mật gần chết...

Lúc này ở trước Yêu điện, chúng yêu tu đã trốn sạch sẽ, ngoại trừ Yêu Địa Ngũ Tổ Minh và Đạo Tử Đại Thánh Sơn Nhi, yêu tu khác đều không dám ở gần tiểu ma đầu kia, sợ bị hắn cướp chỉ còn cái quần cộc, bất quá trừ sáu người bọn họ, vẫn còn có một nữ tử chưa từng rời đi, còn cười mỉm đi tới.

Chính là Lệ Hồng Y!

- Ngươi và quỷ oa tử là quan hệ như thế nào?

Phương Hành cảm thấy nữ tử này không có ác ý với mình, nên không có bày ra bộ dáng hung ba ba, cười đặt câu hỏi.

- Ta gọi Lệ Hồng Y, Nam Chiêm Bộ Châu, công chúa Quỷ Quốc, tỷ tỷ của Lệ Anh, hiện tại là chân truyền đệ tử của Thần Châu Bắc Tam đạo Thái Âm Đạo!

Lệ Hồng Y nhẹ nhàng đi tới trước người Phương Hành, nói thẳng ra thân phận của mình.

- Quả nhiên là ngươi...

Phương Hành cũng đoán được, không có cảm giác ngoài ý muốn, từ lần thứ nhất hắn gặp nữ tử này, đã cảm giác khí tức trên người nàng có chút quen thuộc, rất giống huynh đệ tiện nghi của hắn Lệ Anh, sau khi nàng xác định thân phận, cũng tò mò đánh giá nàng vài lần, trước đó ở Nam Chiêm Bộ Châu đã được nghe nói danh hào của nàng, là nhân vật lợi hại, Lệ Anh đã tính không tệ, lại một mực bị nàng ép không ngẩng đầu được lên.

- Ngươi và oắt con Thần Châu kia không phải một đường sao? Giúp ta hay giúp hắn?

Phương Hành suy nghĩ một chút, dứt khoát đặt câu hỏi, con mắt nhìn trừng trừng tới.

Lệ Hồng Y sóng mắt lưu chuyển, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Phương Hành nói:

- Thế nào, nếu ta không giúp ngươi, ngay cả ta cũng đoạt?

Vấn đề này làm cho Phương Hành có chút buồn rầu, cẩn thận nghĩ nghĩ nói:

- Nể mặt mũi của tiểu quỷ kia, lưu cho ngươi một nửa...

Lệ Hồng Y ngạc nhiên, nàng phát hiện tiểu ma đầu kia không phải đùa giỡn, xem ra thật là muốn đoạt mình!

Sau khi hoàn hồn, nàng mới nở nụ cười nói:

- Muốn cướp ta cũng chưa chắc dễ dàng, cùng ngươi đấu pháp ta không nhất định thắng, nhưng nếu ta muốn đi sợ là ngươi cũng không thể lưu, bất quá ngươi yên tâm, mặc dù ta đi cùng Hạc sư huynh tới, nhưng sẽ không đối địch với ngươi, trên thực tế, hiện tại ta càng muốn ở lại chỗ này nhìn xem, ngươi chuẩn bị đối phó phiền phức phía sau thế nào, dù sao... nhiễu loạn này cũng không nhỏ!

Bầu không khí vốn có chút nhẹ nhõm, bị nàng nói làm cho có vẻ hơi ngưng trọng.

Chương 578: Yêu điện mở ra

Ánh mắt Lệ Hồng Y nhẹ nhàng quét qua đám người Phương Hành, cuối cùng nói tiếp:

- Thời điểm rời Yêu Đế Các sắp đến, Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử nhất định không chịu cam tâm ăn cái thiệt thòi này, lại thêm trong Yêu điện có không ít cơ duyên, chắc hẳn bọn hắn cũng không cam tâm bỏ lỡ, mà bằng bản lãnh của bọn hắn, nói thực, hôm nay nếu bằng bản lĩnh thật sự ngạnh công, ngươi cũng chưa chắc có thể thắng, sau đó chờ bọn hắn chửa khỏi thương thế, Thanh Khâu Sơn Hồ tiên tử và Đạo Tử Vô Ảnh Sơn bị ngươi dọa cho bể mật gần chết tỉnh thần lại, lại liên hợp với đám Yêu tộc vừa rồi bị ngươi ăn cướp, thì thắng bại còn chưa biết...

Nói đến chỗ này, lại nhẹ nhàng thở dài nói:

- Nghiêm trọng hơn là, Tử Vụ Hồ Đạo Tử, Thái Thạch Si Nhi, Hắc Mộc Lĩnh Xà Vương Nữ, cùng Chu sư đệ của ta, đều bị ngươi giết chết, trong bọn họ bất kỳ người nào chết, cũng có thể dẫn phát đại loạn ngập trời, huống chi ngươi một hơi giết bốn cái? Ta thực rất muốn biết, ngươi chuẩn bị đối phó phiền phức phía sau như thế nào!

Nghe câu nói này, ngay cả Ô Tang Nhi và Tiểu Bằng Vương cũng nhìn về phía Phương Hành.

Cái này cũng là lời nói thật, vừa rồi giết thoải mái, nhưng nghĩ đến phiền phức phía sau, thật đúng là để người đau đầu.

Phương Hành lại không có chút khẩn trương, cười hì hì nói:

- Ngươi muốn giúp ta mà nói, cái kia chẳng phải không thành vấn đề?

Lệ Hồng Y bất đắc dĩ cười nói:

- Nói thật, ta thật rất muốn giúp ngươi, nhưng ta không dám, thật vất vả mới đứng vững gót chân ở Thần Châu, nếu lần này giúp ngươi, trước đây tích lũy sẽ nước chảy về đông, ngươi đừng làm khó ta!

- Vậy thì không có biện pháp, đi một bước nhìn một bước a!

Phương Hành lơ đãng cười cười, đứng lên, duỗi người một cái, quay đầu nhìn Yêu điện to lớn nói:

- Nghe nói trong điện này có không ít cơ duyên đúng không? Lúc nào có thể mở ra?

Đến bây giờ còn quan tâm yêu bảo bối trong điện...

Ô Tang Nhi có chút bó tay rồi, nhưng thấy hắn hỏi, cũng chỉ có thể thành thành thật thật nói cho hắn biết:

- Thời gian cũng sắp đến, bất quá không cần nghĩ kế sách giải quyết phiền phức phía sau sao? Trước khi tiến vào Yêu điện, ngược lại không ai cùng chúng ta đoạt cái gì, bất quá vô dụng a, nếu sau đó bị mọi người tìm tới cửa, chúng ta cầm lại nhiều cơ duyên…

Vừa nghĩ tới sự tình phía sau trong lòng liền sợ hãi, không có tiếp tục nói hết.

Ngụ ý tự nhiên là, nếu mạng nhỏ bị mất, cầm lại nhiều cơ duyên cũng vô ích.

Nói thực, trước đó bởi vì Phù Tang Sơn yếu thế, trong mắt những người sống thận trọng như nàng, Tử Vụ Hồ Đạo Tử, Thái Thạch Si Nhi thậm chí Xà Vương Nữ, đều là đại nhân vật không chọc nổi, lại càng không cần phải nói Thần Châu Chu Tiên Giác, Phương Hành một hơi xử lý bốn người, đây đã là đại họa, chỉ sợ Cô Nhận Sơn cộng thêm Căn Bá cũng không thể hóa giải thù oán này.

- Sự tình đi ra ra ngoài lại nói, trước tiến vào Yêu điện tìm bảo bối!

Phương Hành không thèm để ý, hắn dùng không ít đan dược bổ sung linh lực, đã trở nên sinh long hoạt hổ, hứng thú bừng bừng đi tới trước Yêu điện, ngửa đầu đánh giá cung điện khổng lồ trôi nổi giữa không trung, điện này thực quá cao, dù lấy tu vi Kim Đan trung kỳ hiện tại của hắn, cũng có thể cảm giác được đè nén mãnh liệt, đó là một loại khí tức của Chân Tiên.

Đám người Lệ Hồng Y thấy thế, đều có chút nhíu mày, muốn khuyên, lại không biết nên nói từ đâu.

- Người này thật là không tim không phổi, làm việc chỉ bằng lá gan, thành sự lại dựa vào vận khí sao?

Thậm chí ở trong lòng Lệ Hồng Y, cũng ẩn ẩn hiện lên cảm giác như vậy, nhưng nghĩ lại, bằng những việc mà tiểu quỷ này làm ở Nam Chiêm Bộ Châu, lại không giống như loại chỉ bằng vận khí tung hoành thiên hạ...

Trong lòng trải qua thiên nhân giao chiến, cuối cùng vẫn quyết định tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến.

Trong lòng nàng, không thể nhìn thấy Phương Hành nhất cổ tác khí đánh bại Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử liên thủ, cảm giác thực lực của hắn cuối cùng vẫn kém một chút, nếu tâm tư trí kế lại không có chỗ hơn người, như vậy hắn kém hơn nhân tuyển mà mình suy nghĩ một bậc, dù đi Thần Châu, chỉ sợ cũng không có tác dụng quá lớn, uổng phí hết mong đợi của mình mà thôi.

Loại suy nghĩ này, cũng không phải bởi vì nàng xem thường Phương Hành, mà vì những người ở Thần Châu kia thật quá đáng sợ!

Mọi người nghỉ ngơi một lát, cũng đã chờ đến giờ Tý, trong Yêu điện một mực yên lặng như một cái mộ, rốt cục truyền ra thanh âm cơ quan rợn người, trong lòng mọi người nhất thời kích động, nhao nhao nhảy lên không nhìn Yêu điện, chỉ nhìn thấy trên cửa chính của Yêu điện, bắt đầu có linh quang lưu động, sau đó rất nhiều phù văn dần dần hiển hóa, có cấm chế nào đó đã mở ra.

Rắc rắc rắc...

Mấy hơi sau, đại môn một mực đóng chặt mở ra một đường.

- Ha ha ha ha, rốt cục mở ra...

Phương Hành thăm dò nhìn nhìn vào trong Yêu điện, thấy không có nguy cơ gì, nhất thời hưng phấn không thôi, cười ha ha xông vào, sau lưng hắn, đám người Đại Thánh Sơn Đạo Tử Không Không Nhi, Kim Ô, Tiểu Bằng Vương, Ô Tang Nhi, trong lòng cũng khó nén kích động tiến vào theo, chỉ có Ô Nhất Điển số khổ, phải lo lái pháp thuyền.

- Nhiều Tiên Tinh, cổ tịch và binh khí như vậy...

Tiến vào Yêu điện, dù Phương Hành và Kim Ô đều xem như kiến thức rộng rãi, cũng không nhịn được ngẩn ngơ.

Ở trong Yêu điện, lớn giống như một tiểu thế giới, không trung tung bay vô số ngọc đài, có một ít là cất giữ rất nhiều cổ tịch, cũng không biết ở chỗ này bồng bềnh bao lâu không ai đọc qua, có một ít thì trưng bày binh khí khí tức cổ lão, phía trên tản ra khí thế hung ác, không biết chủ nhân trước kia là ai, càng kinh người là Tiên Tinh khảm nạm ở trên vách tường Yêu điện, lấm ta lấm tấm, quang mang tỏa khắp cả đại điện, Phương Hành quét qua, thình lình nhìn thấy có một khối còn lớn hơn cái đầu.

- Ai ya... Cái này... Ai nói cơ duyên ở trong Yêu Đế Các kém Huyền Vực...

Kim Ô nói chuyện có chút cà lăm.

Phương Hành thì xoa tay, cười hắc hắc nói:

- Xem ra lần này không uổng công...

Đại Thánh Sơn Đạo Tử Không Không Nhi thì đang yên lặng đánh giá cơ duyên nơi này, bỗng nhiên rất nghiêm túc nhìn Phương Hành nói:

- Đầu tiên nói trước, bất luận là ngươi giành được, hay ở trong này, đều có một phần của ta, không thể nói nhập làm một...

- Chuyển không... Chuyển không... tất cả là của chúng ta, tất cả là của chúng ta!

Đằng sau có một người kêu lớn, chính là Ô Nhất Điển lôi kéo pháp thuyền đến, ánh mắt cuồng nhiệt.

- Yêu điện vừa mở, chắc hẳn bọn hắn cũng sắp đánh trở lại, ngươi thật không chuẩn bị sao?

Có thể bảo trì tỉnh táo, tựa hồ chỉ có Lệ Hồng Y, ở một bên nhẹ giọng nhắc nhở Phương Hành.

- Các ngươi lấy trước...

Phương Hành nhìn đám người Kim Ô nói, cười hì hì tới gần Lệ Hồng Y, cười toe toét ôm bờ vai của nàng, giống như hai người rất quen, cười hắc hắc nói:

- Ngươi thật cho rằng tiểu gia ngốc, không có làm chút chuẩn bị gì sao?

Lệ Hồng Y rất không quen lườm hắn một cái, thấy tiểu ma đầu kia hồn nhiên không tự giác, cũng lười để ý đến hắn, nhẹ giọng cười lạnh, theo ánh mắt của hắn nhìn sang nói:

- Ngươi lưu lại một tay?

Còn chưa nói xong, đã phát hiện trước cửa đại điện xuất hiện một cái bóng nhỏ gầy khô quắt, dáo dác chui vào trong Yêu điện, xa xa thấy được Phương Hành, liền gào khóc lớn lên, khoảng cách trăm trượng đã quỳ xuống, trực tiếp trượt đến trước người Phương Hành, ôm chân hắn khóc nức nở:

- Gia gia, ta sai rồi, ta thật sai...

- Đạo Tử Vô Ảnh Sơn?

Một màn ngoài ý muốn làm người ở trong Yêu điện giật nảy mình, mắt nghi ngờ nhìn lại.

Lúc trước con chuột này bị Phương Hành bắt được, nhưng rất nhanh thì bị đá bay ra ngoài, lúc ấy mọi người nhìn không rõ ràng, còn tưởng hắn sử dụng thủ đoạn gì đào tẩu, tâm tư không suy nghĩ nhiều, nhưng lúc này chúng yêu đều đã đào tẩu, cũng không biết âm thầm thương nghị đối sách gì tới đối phó Phương Hành, không nghĩ rằng con chuột này lại chạy về, ôm chân Phương Hành khóc rống.

- Ha ha, hỏa diễm của tiểu gia tư vị không dễ chịu a?

Phương Hành cười to, nâng cái cằm của Đạo Tử Vô Ảnh Sơn lên, lúc này mọi người mới nhìn thấy, trên mặt Đạo Tử Vô Ảnh Sơn lại xuất hiện một vết cháy, ẩn ẩn đang khuếch tán, tựa hồ có hỏa diễm gì từ trong cơ thể hắn thiêu đốt ra ngoài, nhìn càng đáng sợ, lại liên lạc biểu lộ và lời nói vừa rồi, các tu sĩ lập tức minh bạch thứ gì, chắc là Phương Hành hạ cấm chế gì ở trên người hắn.

- Gia gia, ta thật sự sai rồi, gia gia... cầu ngươi tha cho ta đi... về sau tiểu nhân duy gia gia ngài như Thiên Lôi sai đâu đánh đó...

Đạo Tử Vô Ảnh Sơn khóc nức nở, hiển nhiên là ăn đủ đau khổ.

Phương Hành chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Ta cũng không muốn tra tấn ngươi, lúc đầu nghĩ thu thập mấy tên kia xong sẽ giúp ngươi hóa giải, ai nghĩ đến chỉ chớp mắt ngươi đã chạy không còn hình bóng? Bất quá trở về rồi thì không cần sốt ruột, nói cho tiểu gia, mấy tên kia đang có ý đồ gì, có nghĩ biện pháp gì tới đối phó ta không? Nói xong sẽ giải giúp ngươi!

Tiểu ma đầu này nói nhẹ nhàng linh hoạt, mình chịu tội cũng chỉ có tự mình biết, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn khóc không ra nước mắt, cảm giác trước đây không lâu còn âm thầm may mắn, một câu cầu xin tha thứ liền đổi lấy một cái mạng nhỏ, mà tiểu ma đầu trong truyền thuyết kia cũng có tiếng không có miếng nha, nhưng đến bây giờ, hắn đã hận không thể tát mình mấy cái.

Chương 579: Nghĩ tiểu gia sợ phiền phức?

Vì ít chịu khổ, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn cũng không dài dòng, trực tiếp nói hết:

- Bọn hắn... đã cảm ứng được Yêu điện mở ra, vừa rồi Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử trao đổi bí pháp, Hạc sư huynh lấy tổn thất ba mươi năm Thuần Dương Hỏa làm đại giá, giúp Cửu Vương Tử áp chế thương thế, mà Cửu Vương Tử cũng tặng bí bảo giữ mạng của Long cung cho Hạc sư huynh, để hắn có thể thỏa thích thi triển thuật pháp, trong vòng ba canh giờ linh lực gần như sẽ không cạn, bốn tiểu tổ của Trục Yêu Minh cũng bị Hạc sư huynh triệu hoán tới, ngoài ra ta và hồ ly lẳng lơ cũng được tặng cơ duyên, thực lực tăng trưởng không ít, mà những yêu tu khác cũng quyết định theo bọn hắn chiến đấu, bây giờ đã được Hạc sư huynh truyền thụ cho một đại trận, mặc dù trong thời gian ngắn diễn luyện, không phát huy ra uy lực quá mạnh, nhưng vây chết người như ta và hồ ly lẳng lơ lại hoàn toàn không có vấn đề...

- Xem ra sớm muộn gì cũng phải có một trận ác đấu...

Lệ Hồng Y khe khẽ thở dài, quay đầu nhìn Phương Hành, ngữ điệu chầm chậm:

- H ạc sư huynh và Cửu Vương Tử khôi phục thực lực đỉnh phong đều không phải dễ trêu, mặt khác vừa rồi Trục Yêu Minh tứ tiểu tổ không ở chỗ này, nhưng bây giờ bọn hắn bị Hạc sư huynh gọi tới, cũng là một chi kì binh, chớ nhìn bọn họ khách khí với chúng ta, giống như hầu cận, nhưng đây chẳng qua là kính thân phận của chúng ta mà thôi, bàn về thực lực chân chính, bốn người này cũng không yếu hơn Yêu mạch Đạo Tử, có lẽ từ trình độ nào đó còn mạnh hơn một chút...

- Ngoài ra, còn có một sự tình ta không thể không nói...

Nói đến chỗ này, Lệ Hồng Y ngừng lại một chút, quay đầu nhìn Phương Hành, thần sắc trịnh trọng:

- Hạc Linh Tử sư huynh am hiểu nhất, trên thực tế không phải thuật pháp, hắn ở Thần Châu Bắc Tam Đạo, chính là một trong thất tử kiệt xuất nhất, thông hiểu pháp, trận, đan, phù, trong đó am hiểu nhất là trận pháp!

- Mà lần này, hắn chịu ra tay truyền trận, những yêu tu không có thực lực kia, trải qua tay của hắn dạy dỗ, có thể phát huy ra thực lực tuyệt đối không thể khinh thường, coi như thời gian ngắn, không cách nào diễn luyện thành thục, nhưng dù sao người đông thế mạnh, hơn ba mươi Kim Đan liên thủ, chỉ cần giữ vững trận nhãn, vây chết chúng ta cũng không phải nói suông!

Nghe nàng nói, mọi người đều ngạc nhiên, thật lâu không người mở miệng.

Trước đây ở trong ý nghĩ của bọn hắn, ngược lại không thấy Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử còn có thể lật ra sóng lớn gì.

Dù sao bọn hắn chỉ là tướng bên thua, coi như khí thế hùng hổ giết trở về, cũng bất quá là liều mạng, thắng bại không biết.

Nhưng bây giờ nghe Lệ Hồng Y nói, thình lình phát hiện đây không phải thắng bại không biết, mà là thực lực song phương cách biệt một trời, giao thủ lần nữa, chẳng lẽ mấy người mình sẽ bị bắt?

Phương Hành gãi đầu, rất không hiểu nói:

- Thật đúng là muốn đánh với ta một trận? Sao bọn hắn phiền toái như vậy, vì cái gì không chờ sau khi ra ngoài trực tiếp cáo trạng, nhìn những lão gia hỏa kia trừng trị ta?

Lệ Hồng Y lườm hắn một cái, lo lắng nói:

- Gánh không nổi mặt mũi chứ sao...

Mọi người bất đắc dĩ, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, Lệ Hồng Y nói không sai, Phương Hành nghĩ cũng đúng, hiện tại đối với Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử mà nói, phương pháp tốt nhất là chờ rời Yêu Đế Các, nhìn Phương Hành bị đám lão yêu quái trừng trị, dù sao hắn phạm vào sát giới quá lớn, vừa đi ra ngoài, Tử Vụ Hồ, Thái Thạch gia, Hắc Mộc Lĩnh sẽ không bỏ qua hắn, lại thêm thân phận của tiểu ma đầu tiết lộ, thì càng không biết sẽ có bao nhiêu kẻ ham muốn...

Có thể nói, thời điểm rời Yêu Đế Các, chính là thời điểm Phương Hành đại họa lâm đầu.

Chỉ bất quá lấy thân phận của Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử, thật không cam lòng ăn thiệt thòi ở trên tay hắn, bởi vậy hai người lựa chọn liên thủ, lấy ra pháp bảo thậm chí bí pháp áp đáy hòm, không tiếc tăng thực lực của chúng yêu, cũng phải ở trước khi rời Yêu Đế Các cùng Phương Hành đại chiến một trận, nếu không dựa vào lực lượng của mình tìm về mặt mũi là không thể...

- Phương gia gia, ta phát hiện dị trạng trong cơ thể mình, liền thừa dịp bọn hắn không sẵn sàng tranh thủ thời gian chuồn đi, ngài nhất định phải cứu ta, chờ bọn hắn phát hiện ta chạy, tất nhiên có thể đoán được ta là về tìm ngươi, đến lúc đó chỉ sợ không làm thịt ta mới lạ, hiện tại ta và ngài là châu chấu trên một dây, ngài từ bi tha cho ta đi, ta cam đoan nhất định ra sức trâu ngựa...

Đạo Tử Vô Ảnh Sơn khóc sướt mướt, không ngừng cầu xin tha thứ, hiển nhiên vừa rồi chịu tội không nhẹ.

Ở trên người hắn, bị Phương Hành đánh vào một đạo đan phù, đây chỉ là một tiểu thuật, các tu sĩ ở đây, phàm là người kết thành Kim Đan đều biết, nói cũng đơn giản, kỳ thật là ngưng tụ Đan quang, hóa phù thành ấn, đánh vào thức hải người tu vi thấp hơn mình mà thôi, thi triển thuật này, tương đương với đánh một bộ phận thần hồn của mình vào thức hải người khác, thông qua tia thần hồn này, có thể đoạt xá hoặc khống chế đối phương, chỉ bất quá thuật này có chút gân gà, một là chỉ có thể thi triển ở trên người tu vi thấp, hai là dù thi triển thuật này, nếu có người tu vi cao hơn mình xuất thủ, cũng có thể tuỳ tiện hóa giải.

Nói cách khác, nếu Đạo Tử Vô Ảnh Sơn ở ngoại giới, cầu lão tổ tông nhà mình xuất thủ, thì có thể tuỳ tiện hóa giải.

Chẳng qua hiện nay ở trong Yêu Đế Các, chỉ có thể dựa vào lực lượng của hắn, lại thêm Phương Hành tu chính là Vô Pháp Đan, trong đan có Tam Muội Chân Hỏa, khủng bố hơn Đan phù bình thường nhiều lắm, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn phát hiện trong thức hải của mình có Đan phù, đã dùng hết các loại thủ đoạn, lại phát hiện căn bản không khu trục được, ngược lại kích phát hỏa diễm, chịu nhiều đau khổ.

Lấy tính tình gian xảo của hắn, phàm là có những biện pháp khác, thì quyết không quay đầu lại cầu Phương Hành.

- Ngươi định làm gì?

Lệ Hồng Y quay đầu nhìn về phía Phương Hành, lông mi ngưng tụ.

Đám người Không Không Nhi, Kim Ô, Kim Sí Tiểu Bằng Vương chẳng biết lúc nào cũng tụ tới, người người trầm mặc, dù sao cũng phải nghe ý kiến của Phương Hành một chút, bọn hắn đều hiểu, có thể chiến lui Cửu Vương Tử và Hạc sư huynh, nhờ chính là quỷ kế, bây giờ đối phương lại giết trở về, một trận ác chiến chỉ sợ khó mà tránh khỏi, cực kỳ khó giải quyết.

Phương Hành như không có chuyện gì xảy ra, cũng không có giải hỏa diễm trong người Đạo Tử Vô Ảnh Sơn, mà lấy ra một Ngọc Thư ném cho hắn, để hắn đánh thần niệm vào trong đó, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn do dự, Phương Hành lại không tiếp tục để ý hắn, đứng thẳng người lên, ánh mắt nhìn bốn phía, cười nói:

- Các ngươi đều qua làm gì? Nhanh đi lấy cơ duyên? Tất cả đều là thứ đáng giá!

Kim Ô bất đắc dĩ thở dài nói:

- Ngươi nói chủ ý của ngươi đi, đừng thừa nước đục thả câu!

Lúc này hắn cũng lo lắng, nói thực, cục diện bây giờ rất bất lợi, Hạc sư huynh và Cửu Vương Tử đều tức giận, phen này quay đầu trở về liều mạng, nhất định sẽ rất khó chơi, hai người này lại thêm Hồ Tiên Cơ, bốn tiểu tổ Trục Yêu Minh, đã xem như có bảy đại cao thủ, lại thêm mười mấy Kim Đan kết thành đại trận, dù đại trận chỉ ở trong thời gian ngắn qua loa diễn luyện, cũng rất khó đối phó, cái đội hình này, có thể nói càng đáng sợ hơn vừa rồi Phương Hành sát phạt đại chiến, dù sao lần này đối phương sẽ không còn rụt rè lưu thủ, vừa lên khẳng định là sẽ dốc toàn lực công phạt, tính nguy hiểm cao hơn không chỉ mười lần.

Còn nữa, cao thủ hàng đầu bên bọn hắn chỉ có Phương Hành và Không Không Nhi, Phương Hành trải qua một trận đánh nhau kịch liệt, thể lực trống rỗng, đây là một loại bản nguyên tiêu hao, căn bản không phải nhất thời bán hội có thể khôi phục đỉnh phong, mà Không Không Nhi thì thời gian kết giao ngắn ngủi, cũng chưa chắc chịu liều mạng thay những người mình, Lệ Hồng Y càng nói thẳng sẽ không tùy tiện giúp đỡ bên nào, hết lần này tới lần khác Kiếm Thai của hắn chưa thành, đánh lén còn được, nhưng chính diện đánh nhau, lại không thể phát huy ra đầy đủ tác dụng.

Nghĩ như vậy, áp lực trong lòng không khỏi lớn lên.

Càng nghĩ càng đau đầu, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành không khỏi bức thiết.

- Nào có chủ ý gì, thu thập đồ vật xong thì đi thôi!

Phương Hành thấy mọi người đều nhìn mình, cũng đau đầu, gõ gõ đầu của mình, rất bất đắc dĩ nói.

- Đào tẩu?

Chúng yêu run lên, nếu muốn tránh trận chiến này, rời Yêu Đế Các đúng là phương pháp duy nhất, chỉ bất quá...

Đã trêu ra đại họa, dù rời Yêu Đế Các cũng chỉ là tiến vào một kiếp nạn khác mà thôi!

Hoặc là nói, đi ra sẽ càng thêm nguy hiểm, dù sao ở trong Yêu Đế Các, vẫn là cùng thế hệ tranh đấu, nhưng đi ra, đây chính là đối mặt với lửa giận của lão tổ tông Tử Vụ Hồ, Thái Thạch gia, Hắc Mộc Lĩnh...

Lệ Hồng Y thở dài:

- Ngươi nghĩ kỹ làm sao đối phó Nguyên Anh lão tổ rồi?

Phương Hành nói:

- Ở bên ngoài, bọn hắn là không biết tiểu gia làm thịt Đạo Tử nhà bọn hắn nha!

Lệ Hồng Y cười nói:

- Nhiều người nhìn thấy như vậy, làm sao giấu giếm được?

Đối với tiểu ma đầu này ý nghĩ trẻ con, nàng cơ hồ lười giải thích.

Đã giết người, chẳng lẽ còn trông cậy vào người ta không biết chuyện này sao?

Bất quá tiểu ma đầu cười tủm tỉm nói một câu vu vơ, lại hù đến sắc mặt nàng thay đổi...

Kim Ô phản ứng mau, nghe vậy con mắt sáng lên.

Đạo Tử Đại Thánh Sơn kinh ngạc nửa ngày, bỗng nhiên nghĩ thông suốt cái gì, cười phá

lên.

Ngược lại là Tiểu Bằng Vương và Ô Tang Nhi còn có chút không hiểu.

- Làm như vậy... Ngươi không sợ phiền phức càng lớn sao?

Lệ Hồng Y nhìn Phương Hành, có chút khẩn trương hỏi, gan lớn như nàng, lúc này cũng có chút lo lắng.

Phương Hành cười lạnh nói:

- Ngươi nhìn tiểu gia giống như người sợ phiền phức sao?

Chương 580: Từng đoạn lối vào, lại đoạn đường ra

Lệ Hồng Y là người gan lớn, nhưng cũng bị ý nghĩ của tiểu ma đầu này dọa biến sắc, phương pháp này ngược lại khá đơn giản, nhưng coi như bọn hắn nghĩ đến, cũng không dám tùy tiện sử dụng, nàng cũng coi là lĩnh giáo gan chó của Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất tiểu ma đầu, cuối cùng chỉ nói một vấn đề:

- Dù làm như vậy, cũng rất phiền phức!

Phương Hành chỉ chỉ Đạo Tử Vô Ảnh Sơn:

- Đây không phải còn có hắn sao?

Mọi người nhất thời hiếu kỳ nhìn sang, ngay cả Đạo Tử Vô Ảnh Sơn cũng mờ mịt ngẩng đầu.

Trong mắt Phương Hành hiện ra ý cười, hắc kiếm gác trên cổ Đạo Tử Vô Ảnh Sơn, cười hắc hắc nói:

- Chuột chết, biết vì sao vừa rồi tiểu gia không buông tha người khác chỉ tha cho ngươi không? Bởi vì tiểu gia vừa thấy ngươi đã biết, ngươi là loại hỗn đản trừ mình ra, thì ngay cả vợ con cha mẹ cũng có thể không cần, cho nên... tiểu gia rất thích loại yêu quái như ngươi!

Đạo Tử Vô Ảnh Sơn ngây người, cầm Ngọc Thư mà Phương Hành đưa cho hắn, khóc cũng không phải, cười cũng không được.

- Còn không đưa thần niệm vào?

Phương Hành cầm hắc kiếm gõ hắn một cái.

Đạo Tử Vô Ảnh Sơn khó xử:

- Tiểu nhân làm việc cho Phương gia gia, nhất định tận tâm tận lực... không ký có được hay không?

Hắc kiếm của Phương Hành cứa cứa cổ hắn:

- Ta làm thịt ngươi được không?

Đạo Tử Vô Ảnh Sơn không biết nói gì, ngẩng đầu lên, ánh mắt điềm đạm đáng yêu nhìn Phương Hành.

Phương Hành ngẩn ngơ, bỗng nhiên bay lên đạp hắn té xuống đất:

- Bộ dạng xấu như thế còn giả ngây thơ ở trước mặt tiểu gia?

Đạo Tử Vô Ảnh Sơn không ký không được a, không nói nó không hoài nghi tiểu ma đầu này sẽ tiện tay chặt đầu nó xuống, xem như hắn không dùng kiếm giết mình, Đan phù quỷ dị kia cũng một mực khắc ở trong thức hải, không thoát khỏi được, cuối cùng vẫn đánh một đạo thần niệm vào Ngọc Thư, trong lòng đã nhận mệnh, trời đất bao la, không có gì lớn bằng cái mạng nhỏ của mình!

Phương Hành thấy vậy cười nói:

- Tiếp tục chuyển, tất cả cơ duyên, toàn bộ chuyển không!

Mọi người liếc nhau một cái, tâm tư do dự nửa ngày, cuối cùng thầm nghĩ một tiếng:

- Liều mạng!

Tiểu ma đầu đã quyết định, vậy thì phối hợp với hắn!

Không có đối thủ cạnh tranh, đối mặt các bảo vật trong Yêu điện, mọi người đồng tâm hiệp lực, còn có cái gì phải khách khí?

Các loại cổ thư, tất cả nhét vào pháp thuyền, các loại tàn binh, có thể thu vào túi trữ vật thì thu vào túi trữ vật, thu không vào cũng nhét vào pháp thuyền, Tiên Tinh trên vách tường Yêu điện càng không chút khách khí, toàn bộ gõ xuống, về phần những cơ duyên thực sự mang không đi, vậy thì trực tiếp hủy, dù sao mang không đi thì không phải đồ vật của mình, không phải đồ vật của mình thì sẽ không đau lòng.

Bọn hắn khí thế ngất trời, làm Yêu điện giống như gặp nạn châu chấu, có thể xưng hạo kiếp lớn nhất vạn năm qua...

Cuối cùng ngay cả Lệ Hồng Y cũng hiến Thiên La Cẩm của mình ra ngoài làm túi, trên pháp thuyền thì nhét tràn đầy, tất cả đều là thứ đáng giá nhất, những thứ còn lại không đáng tiền, trực tiếp lôi ra hủy, hóa thành từng mảnh từng mảnh tàn phiến nổi bồng bềnh giữa không trung, đau lòng đến Ô Nhất Điển khóc không ra nước mắt, một bộ như cha mẹ chết...

Đương nhiên, mặc dù đau lòng, thế nhưng không có ngăn cản, mặc dù người ta ngốc, cũng phân rõ cái gì đáng tiền cái gì không đáng tiền nha!

- Tiểu ma đầu, nạp mạng đi...

Đợi cho đám người Cửu Vương Tử và Hạc sư huynh đằng đằng sát khí từ bên ngoài giết trở về, toàn bộ Yêu điện thình lình đã nhìn không ra bất luận thứ đáng giá gì, hoặc nói tất cả đồ vật đã tràn ra ngoài pháp thuyền, vác ở trên lưng Kim Ô, còn có một chuỗi túi trữ vật ở trên người Phương Hành...

- Ha ha, các ngươi tới chậm, tiểu gia muốn đi, hữu duyên gặp lại...

Phương Hành cười ha ha, nhìn bọn hắn phất phất tay.

- Lại muốn đào tẩu?

Đám người Cửu Vương Tử cảm giác có chút ngoài ý muốn, đối với bọn hắn mà nói, đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, kỳ thật là lo lắng Phương Hành đi quá nhanh, mất đi cơ hội chiến một trận mà thôi, dù sao hắn và Hạc Linh Tử cũng cảm thấy, tiểu ma đầu kia vừa ra Yêu Đế Các, chỉ sợ sẽ khó thoát vận mệnh bị Nguyên Anh lão tổ khống chế, không tới phiên mình động thủ.

Hai người bọn họ tâm cao khí ngạo, không cam tâm trận thất bại này.

- Bọn hắn... Bọn hắn lấy sạch cơ duyên trong Yêu điện...

Có người chú ý tới biến hóa trong Yêu điện, nghẹn ngào kêu lớn.

- Vậy mà... còn hủy không ít...

Càng có người phát hiện vô số pháp bảo bị đánh nát, đau lòng kêu lớn.

- Đi, chúng ta cũng đi, coi như không cách nào tự tay trảm hắn, nhìn hắn chết cũng có thể hả giận!

Có người thúc giục, chuẩn bị theo sát phía sau rời Yêu Đế Các, muốn nhìn tiểu ma đầu kia bị trấn áp.

- Không tốt...

Ở một rất nhiều tiếng kêu, Hạc Linh Tử tâm tư cẩn thận chợt quát to một tiếng, ánh mắt tập trung vào tế đàn đã khởi động.

- Sưu!

Hắn trực tiếp vọt tới, biểu lộ giống như gặp quỷ.

Lúc này chung quanh tế đàn kia, trong mấy lỗ khảm đều khảm vào Tiên Tinh lớn chừng quả đấm, làm lực lượng để kích hoạt tế đàn truyền tống, mà lúc này trên tế đài, phù văn hiển hóa lưu chuyển, một chùm sáng to tới ba mươi trượng che đậy, trong chùm sáng có kinh văn màu vàng óng lưu chuyển, điều này đại biểu tế đàn đã mở ra lực lượng truyền tống, thời điểm chùm sáng thịnh nhất, chính là thời điểm bọn hắn truyền tống rời đi.

Nhưng quỷ dị chính là, ở chung quanh tế đàn, ngoại trừ mấy viên Tiên Tinh, còn thêm rất nhiều vật khác.

Những phù triện kia hoặc là khí tức không tầm thường, hoặc là pháp bảo lực lượng cường đại, hoặc là một số bình bình lọ lọ, cứ như vậy để ở chung quanh tế đàn, cùng tế đàn thần thánh hoa lệ lộ ra rất chướng mắt, rõ ràng là có người lâm thời để lên, người khác nhìn những vật kia, cũng không thấy có cái gì, nhưng ở trong mắt Hạc Linh Tử lại bị dọa sợ.

- Sưu!

Hạc Linh Tử đã sắp vọt tới phụ cận tế đàn, vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ.

Ngay lúc này, quang hoa trên tế đàn lóe lên vài cái, sáng tỏ tới cực điểm, sau khi cực thịnh thì đột nhiên thu liễm, cuối cùng trở nên không có vật gì, trên tế đàn đã không thấy bóng dáng đám người tiểu ma đầu, có người tinh mắt, thấy được thời điểm tiểu ma đầu biến mất, cười xấu xa đưa tay bóp pháp ấn, vận chuyển linh lực.

Oanh!

Cũng trong nháy mắt đám người Phương Hành truyền tống rời đi, Hạc Linh Tử mới khó khăn lắm vọt tới bên cạnh tế đàn, chung quanh tế đàn lại bỗng nhiên lóe lên hào quang chói sáng, là những phù triện và pháp khí kia, ở lúc này đồng thời bạo nổ, pháp nguyên và ấn ký tự hủy, phát ra lực lượng cường đại, lẫn nhau đan xen, cấp độ tăng gấp bội, hóa thành lực lượng cực kỳ kinh khủng.

- Không...

Hạc Linh Tử kêu to, tâm lạnh muốn chết, nhưng đã không thể ngăn cản, chỉ có thể liều mạng phòng ngự.

Dù như thế, hắn cũng bị lực lượng kinh khủng đẩy bay ra sau, đụng vào vách tường Yêu điện.

Chúng yêu khác, vào lúc này cũng kinh hãi, khó có thể tin nhìn về phía tế đàn.

Nhất thời không người nói chuyện, đều bị biến hóa bất thình lình sợ ngây người.

Vừa rồi xuất hiện tình huống gì?

Vì sao tế đàn nổ?

Có người nghĩ đến vấn đề càng nghiêm trọng:

- Tế đàn hủy, chúng ta làm sao rời đi?

Sau khi Hạc sư huynh đụng vào vách tường, cơ hồ một khắc cũng không ngừng, lần nữa lướt tới tế đàn, hoảng sợ dò xét, lúc này lực lượng bạo tạc đã tán, lộ ra tế đàn tàn phá, chỉ thấy tế đàn thần thánh lúc này đã rất tàn tạ, bất quá trên đại thể vẫn còn duy trì dáng dấp ban đầu, dù sao tế đàn này là từ Huyền Ngọc hiếm thấy chế tạo, không có dễ dàng bị hủy như vậy, nhưng để người đau đầu là, lúc này trên tế đài đang có từng mảnh từng mảnh chất lỏng hiển hiện, hủy đi phù văn.

Những chất lỏng trong bình bình lọ lọ kia, chính là một loại hóa phù tán, người tu luyện phù văn thích vật này nhất, bởi vì thời điểm bọn hắn tập khắc phù văn, nếu xuất hiện sai lầm, có thể xóa đi phù văn, khắc họa lần nữa, nhưng lúc này phù văn trên tế đài lại bị loại chất lỏng này hủy bảy tám phần, có hơn phân nửa phù văn bị ma diệt.

Ngay cả ngọc đài cũng thiếu mấy góc, vuông không ra vuông, tròn không ra tròn, đã mất đi cảm ứng với thiên địa.

Đơn giản mà nói, tế đàn đã hủy, hủy sạch.

Tế đàn truyền tống bực này, chính là pháp bảo huyền ảo nhất, có thể xé mở không gian, thực hiện truyền tống khoảng cách xa.

Nhưng chính bởi vì công năng của nó huyền ảo như thế, dẫn đến loại pháp bảo này yếu ớt, tu sĩ chuyên phù văn đều biết, tế đàn truyền tống bực này, có tới một vạn lẻ một phù văn, hơn nữa hình dạng lớn nhỏ đều có yêu cầu nghiêm khắc, tuyệt đối không thể phạm sai lầm, nếu không nhẹ thì tế đàn không cách nào thôi động, nghiêm trọng thì trong quá trình truyền tống phạm sai lầm...

Mà đồ chơi người đưa vào đường hầm hư không xảy ra sai lầm, kết quả không cần nói nhiều.

- Hắn... Hắn hủy tế đàn...

Hạc Linh Tử càng xem càng tuyệt vọng, đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu lớn:

- Hắn muốn vây chết chúng ta ở chỗ này sao?

Hoa...

Chúng yêu vốn cảm thấy không ổn, lúc này đồng thời hiện lên hoảng sợ vô tận.

Tế đàn bị hủy rồi?

Vậy làm sao ra ngoài?

Bây giờ là đang ở trong Yêu Đế Các, mặc dù nơi này có cơ duyên vô tận, nhưng hoang vu đến cực điểm, ngoại trừ rải rác vài cọng linh dược, thì không có đồ vật chứa sinh cơ, nếu bị vây ở địa phương quỷ quái này, thì làm sao sống sót...

Tiểu ma đầu kia hung ác như vậy?

Trước khi nhập các, một kiếm hủy con đường cơ duyên của đám người U Minh sơn Đạo Tử!

Thời điểm rời các, lại hủy tế đàn rời đi của chúng yêu?

Trong lúc nhất thời, nghĩ đến đủ loại hậu quả đáng sợ, tâm tư chúng yêu đều tuyệt vọng.

Ngay cả Cửu Vương Tử Ngao Bại một mực kiêu ngạo, lúc này sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

Mà cái này, cũng chính là câu trả lời của Phương Hành cho Lệ Hồng Y.

Nhiều người nhìn thấy ta giết người thì đã sao?

Những này người đều sẽ lưu lại trong Yêu Đế Các...

Chương 581: Thật chết rồi?

Lúc này ở ngoại giới, trong Yêu điện, chung quanh tế đàn ngồi xếp bằng mười trưởng lão Yêu tộc tu vi cường đại, thậm chí mấy Nguyên Anh lão tổ, bọn hắn tính toán kỹ thời gian Yêu điện mở ra, nên sớm ở chỗ này chờ đệ tử nhà mình từ trong Yêu Đế Các trở về, ngoài điện còn có rất nhiều tộc nhân, cũng an tĩnh chờ.

Trong đó, Thanh Khâu Sơn Nguyên Anh lão tổ, Cô Nhận Sơn Nguyên Anh lão tổ, lại thêm Thái Thạch lão tổ, thần sắc vẫn bình tĩnh, nhưng tâm tư cũng có chút lo lắng, nóng lòng muốn biết tiểu bối nhà mình ở trong Yêu Đế Các thu hoạch như thế nào, ở Cô Nhận Sơn lão tổ Bằng Ngũ xem ra, mặc dù trước khi nhập các, tiểu gia hỏa Nhân tộc được Tà Vương đưa về gia tộc kia, mặc dù trí kế thông thiên, ở thời điểm nhập các một kiếm chém đi rất nhiều hung hiểm, nhưng tình thế trong các vẫn không thể khinh thường, dù sao đám người Thái Thạch gia Thái Thạch Si Nhi, Hắc Mộc Lĩnh Xà Vương Nữ đều không ở trên pháp thuyền kia, mà hai người này là sẽ không bỏ qua cho Phương Hành.

Huống chi đằng sau Thanh Khâu Sơn Hồ Tiên Cơ và Tử Vụ Hồ Đạo Tử cũng được lão tổ hai nhà đưa vào Yêu Đế Các, Cửu Vương Tử cũng từng cùng Phương Hành và Kim Ô thế tử sinh ra mâu thuẫn, Thương Lan Hải càng đánh chủ ý lấy vật gì đó ở trên người Kim Ô thế tử, cực kỳ có khả năng trở mặt, nhìn như vậy, cục diện của tiểu bối nhà mình thật không chiếm ưu thế.

Hắn bây giờ, đã không quá trông cậy Phương Hành và Tiểu Bằng Vương lấy được bao nhiêu cơ duyên, ăn thua thiệt cũng không sao, bình an trở về là tốt rồi.

Dù sao Tà Vương đã nói, hắn đã được cơ duyên to lớn, càng có tài nguyên vô tận, Cô Nhận Sơn ngược lại không thiếu điểm ấy...

Thời điểm tâm thần bất định, tế đàn trước mắt bỗng nhiên có linh quang lưu chuyển, phù văn dần dần sáng lên, hình như có người truyền tống ra, chúng yêu thấy thế, đều giữ vững tinh thần, đưa mắt nhìn qua tế đàn, chỉ thấy trên tế đàn quang mang sáng chói, một thân ảnh nhỏ gầy xuất hiện ở trên tế đài, diện mục hèn mọn, mắt nhỏ bắn ra tinh quang, lại là Đạo Tử Vô Ảnh Sơn.

- Lại là hắn đi ra trước nhất?

Chúng yêu đều giật mình, tựa hồ không nghĩ tới một màn này.

- Ha ha, đi ra rồi?

Đạo Tử Vô Ảnh Sơn Ngụy Vô Kỵ quan sát chung quanh, cũng nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười, sau đó phi thân nhảy xuống tế đàn, đi tới trước một lão giả mặc áo bào xám, dung mạo xấu xí kêu lên:

- Huyền tôn Ngụy Vô Kỵ bái kiến lão tổ, lần này vào Yêu Đế Các lấy cơ duyên, huyền tôn không phụ lão tổ trọng vọng, cuối cùng thành công trở về!

Lão giả kia chính là Nguyên Anh lão tổ của Vô Ảnh Sơn, nghe Đạo Tử Vô Ảnh Sơn đi ra, tâm hắn cũng ẩn ẩn buông xuống một tảng đá lớn, nhưng biểu lộ vẫn nhàn nhạt, mỉm cười nói:

- Lần này nhập các có nhiều tiểu bối lợi hại như vậy, đều tâm cao khí ngạo, chỉ sợ mọi thứ đều phải giành giật, sao ngươi lại cướp được cơ hội đi ra đầu tiên?

Ngụy Vô Kỵ cười ha ha, ánh mắt cố ý nhìn thoáng qua Thanh Khâu Sơn Nguyên Anh lão tổ và Bằng Ngũ, cười nói:

- Lúc đầu xác thực không tới phiên ta, bất quá Thanh Khâu Sơn Hồ tiên tử thật lợi hại, một mình nhập các, kết quả Tử Vụ Hồ Đạo Tử, Thái Thạch Đạo Tử, Hắc Mộc Lĩnh Xà Vương Nữ thậm chí Cửu Vương Tử, mấy vị sư huynh

Thần Châu, đều bị nàng thuyết phục, lúc này đang ở trong Yêu Đế Các vây quanh tu sĩ Nhân tộc Hình Phương kia ác đấu, huyền tôn thấy bọn họ không có gấp gáp đi ra, chỉ có thể trước một bước!

- Ừm?

Chúng yêu nghe nói như vậy, tâm tư đều giật mình, thầm nghĩ tràng diện sẽ lớn như vậy?

Mà trưởng lão Thanh Khâu Sơn thì nhẹ nhàng thở ra, trên mặt thậm chí không che giấu được ý cười, âm thầm suy nghĩ:

- Hồ Nhi quả thật không chịu thua kém, độc thân tiến vào Yêu Đế Các, lúc trước tất cả kế hoạch bị đánh loạn, vẫn còn có thể liên lạc thành loại cục diện này, quả nhiên là người thành đại sự, ai, Tử Vụ Hồ, Thái Thạch gia, Hắc Mộc Lĩnh thì thôi, Thương Lan Hải và Thần Châu cũng bị nàng thuyết phục?

Nhất là Cô Nhận Sơn Bằng Ngũ, trong mắt bỗng nhiên tuôn ra vẻ tức giận.

Mặc dù hắn đoán được tiểu bối nhà mình ở bên trong có khả năng bị vây công, nhưng không nghĩ tới sẽ bị vây công thảm như vậy.

Tâm tư tức giận, ánh mắt đằng đằng sát khí nhìn về phía Thanh Khâu Sơn Nguyên Anh lão tổ, lúc đầu trên mặt bà lão kia hiện lên ý cười, nhưng cảm ứng được ánh mắt của Bằng Ngũ nhìn tới mình, vội vàng thu liễm, ra vẻ bình tĩnh nói:

- Bằng Ngũ đạo hữu, cần gì tức giận như thế? Đám tiểu bối đánh cược, là chúng ta đã sớm định xuống, bọn hắn chiến một trận là không cách nào tránh khỏi, mà những tiểu bối khác giúp ai, thì phải xem nhân duyên của bọn hắn, chúng ta quan tâm cũng vô dụng...

Nghe nàng ẩn hàm đắc ý, lửa giận trong lòng Bằng Ngũ tăng cao, ánh mắt hung lệ đảo qua Tử Vụ Hồ, Thái Thạch gia, Hắc Mộc Lĩnh thậm chí Thương Lan Hải Long mẫu, nửa ngày mới lạnh lùng nói:

- Ta lại không biết trong bất tri bất giác, Cô Nhận Sơn lại có nhiều cừu gia như vậy, vốn là giữa hai mạch đánh cược, lại xuất hiện nhiều mạch khác pha trộn hỗn loạn, chẳng lẽ bởi vì Đạo Tử nhà ta một mực không đột phá Kim Đan cảnh, làm Cô Nhận Sơn bị người khác xem nhẹ?

Nghe những lời này của hắn, người của Tử Vụ Hồ, Thái Thạch gia thậm chí Hắc Mộc Lĩnh đều chút lo lắng cái, biết lão gia hỏa từng hung uy vô địch, chấn nhiếp qua một thời đại kia đã âm thầm hận bọn hắn, sắc mặt thoáng mất tự nhiên, nhất là trưởng lão Hắc

Mộc Lĩnh, Hắc Mộc Lĩnh bọn hắn không có Nguyên Anh lão tổ tọa trấn, càng nhịn không được cảm thấy kinh hoàng.

Thanh Khâu Sơn Nguyên Anh lão tổ cũng không dám làm mất lòng Cô Nhận Sơn hung bạo nổi tiếng Yêu Địa, thấy Bằng Ngũ tức giận, không khỏi cười ha ha nói:

- Kỳ thật Bằng Ngũ đạo hữu không cần lo lắng như vậy, hai mạch chúng ta giao tình mấy ngàn năm, sao có thể bởi vì chút chuyện nhỏ này mà sinh hiềm khích? Ha ha, kỳ thật lão thân đã sớm cân nhắc đến điểm này, trước khi tiến vào Yêu Đế Các đã dặn dò Tiên Nhi, bảo nàng sau khi thắng cược, điểm đến là dừng, tha cho tiểu tử họ Hình kia một mạng!

Bằng Ngũ nghe vậy, cảm giác đối phương có ý tứ được tiện nghi còn khoe mẽ, lửa giận không giảm lại tăng, hết lần này tới lần khác vào lúc này, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn lại bồi một câu:

- Tha cho Hình Phương một mạng? Ha ha, ta thấy chưa chắc, hiện tại tu sĩ Nhân tộc kia thật rất thê thảm, Tử Vụ Hồ Đạo Tử thi triển Phiên Thiên Ấn nện vào đầu, khói độc của Xà Vương Nữ nhập thể, đoán chừng tạng phủ đã nát, ba thanh cổ kiếm của Thái Thạch Đạo Tử cũng không tầm thường, ôi nha, tình huống rất thảm... Mặc dù còn chưa chết, nhưng ta xem chừng cũng không xê xích gì nhiều, nếu không phải vội vàng mang cơ duyên ra, thật đúng là phải ở lại xem cho thỏa mãn...

- Oanh!

Bằng Ngũ sao còn có thể nhịn được?

Sát khí đằng đằng xông lên, sâm nhiên túc sát, lại có vũ kiếm vô hình lưu động, chỉ đợi giết người.

Tử Vụ Hồ, Thái Thạch gia, Hắc Mộc Lĩnh thấy vậy, đều có chút run sợ, nói thật, mặc dù Tử Vụ Hồ và Thái Thạch gia đều có Nguyên Anh lão tổ, nhưng so với Cô Nhận Sơn lại kém quá xa, Hắc Mộc Lĩnh ngay cả Nguyên Anh lão tổ cũng không có thì càng kêu khổ, thân thể của đại trưởng lão không tự chủ được rụt rụt ra sau.

- Sự tình gây có chút lớn...

Trong lòng bọn họ đều thầm nghĩ, trong lòng đều đang nghĩ dùng biện pháp gì có thể hóa giải lửa giận của Cô Nhận Sơn.

- Vô Kỵ huyền tôn, ngươi ra sau nghỉ ngơi, đừng nói nữa!

Vô Ảnh Sơn lão tổ thấy thế, nhẹ giọng mở miệng, ngăn cản Ngụy Vô Kỵ tiếp tục nói nữa.

Đại Thánh Sơn Nguyên Anh lão tổ cũng mở miệng khuyên bảo:

- Không cần vội vã động thủ, trước chờ các tiểu bối đi ra lại nói...

Bằng Ngũ không có xuất thủ, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng quét qua Tử Vụ Hồ, Thái Thạch gia, Hắc Mộc Lĩnh, âm thanh lạnh lùng nói:

- Cô Nhận Sơn ta mấy ngàn năm nay, chưa từng yếu thế với ai, lần này đánh cược, người của Tà Vương nhất mạch tính mạng không lo thì thôi, nếu hắn xảy ra chuyện gì, hừ hừ, các ngươi lung tung nhúng tay, đều chờ trả giá đi...

Uy hiếp không lưu tình chút nào như vậy, nhất thời khiến cho sắc mặt các lão tổ thay đổi.

Không nói Tử Vụ Hồ, Thái Thạch gia và Hắc Mộc Lĩnh, ngay cả Nguyên Anh lão tổ chư mạch khác cũng lo lắng, bây giờ chính là thời buổi rối loạn, nội bộ Yêu Địa không thể loạn, nếu Cô Nhận Sơn khăng khăng náo lên, sự tình sẽ rất phiền toái...

Bọn hắn âm thầm liếc nhau, đã có người lặng lẽ truyền âm, đang thương lượng đối sách.

Bây giờ chỉ hy vọng đệ tử nhà mình hạ thủ lưu tình, Hình Phương tốt nhất không chết, nhưng nếu như hắn thật đã chết, chư tộc cũng chỉ có thể nghĩ nên làm sao hóa giải lửa giận của Cô Nhận Sơn, chỉ tiếc nghĩ cái gì tới cái đó, thời điểm các lão tổ bí mật truyền âm thương nghị, chỉ thấy trên tế đàn, lại có quang hoa hiển hiện, mọi người nhất thời ngồi thẳng lên, muốn nhìn lần này trở về là ai!

- Ta...... Hảo huynh đệ... Ngươi... Chết...... Quá thảm rồi...

Trong quang hoa, thân ảnh chưa xuất hiện, lại có tiếng khóc làm người sợ hãi vang lên, các lão tổ nhất thời kinh hãi, hai mặt nhìn nhau, thình lình nhìn thấy ở giữa quang hoa xuất hiện mấy nhân ảnh, ở giữa bóng người thình lình còn có một chiếc pháp thuyền to lớn, bất quá hấp dẫn các lão tổ chú ý, là phía trước pháp thuyền.

Kim Ô ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, buồn bã thảm thiết, hai cánh ôm một người toàn thân là máu, trên người không có một chút sinh cơ, đang kêu khóc thảm thiết, mà sau lưng hắn là Cô Nhận Sơn Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Đại Thánh Sơn Đạo Tử Không Không Nhi, tu sĩ Thần Châu Lệ Hồng Y, Phù Tang sơn Ô Tang Nhi và Ô Nhất Điển sắc mặt đều cổ quái đứng ở phía sau, khuôn mặt bình tĩnh, biểu lộ nặng nề.

- Thật chết rồi?

Trong đại điện, hoàn toàn tĩnh mịch, nửa ngày sau mới có một lão giả kinh hoàng đứng lên, nghẹn ngào kêu lớn.

Lão giả này chính là Hắc Mộc Lĩnh đại trưởng lão, thấy một màn này, trong lòng hắn cực kỳ run sợ, hầu như không dám nhìn sắc mặt của Cô Nhận Sơn Bằng Ngũ.

- Vậy mà thật chết rồi?

Giờ khắc này, Bằng Ngũ cũng như bị sét đánh, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Chương 582: Lộn xộn

Ở trong ấn tượng của Ô Tang Nhi, lúc trước cha của Kim Lục Tử chết, hắn khóc cũng không có khoa trương như vậy!

Hai cái cánh ôm chặt lấy Phương Hành không nhúc nhích, khóc nước mắt nước mũi muốn chảy tới trên mặt Phương Hành, âm điệu kéo dài uyển chuyển còn chuyên nghiệp hơn cả con hát...

Đơn giản mà nói, bộ dáng thương tâm của hắn đã để đám người Đạo Tử Vô Ảnh Sơn, Không Không Nhi, Tiểu Bằng Vương, Ô Tang Nhi nhìn không nổi, vẻ mặt buồn bã xoay người, Ô Nhất Điển còn rất thương tâm, uẩn nhưỡng cảm xúc một lát cũng khóc theo, đưa tay kéo ống quần của Phương Hành, lau nước mắt nước mũi lên, để người nào đó hận đến nghiến răng!

- Chuyện gì xảy ra...

Bằng Ngũ đứng lên, đường đường Nguyên Anh lão tổ, lúc này thân hình lại giống như đứng không vững, cơ hồ không thể tin được một màn trước mắt này:

- Bọn hắn... bọn hỗn đản kia... sao dám có can đảm ra tay ác độc như vậy? Sao lại dám giết người?

Kim Ô "gào" một tiếng, khóc lớn nói:

- Cô Nhận Sơn lão tổ phải thay chúng ta làm chủ, hồ ly lẳng lơ kia quá độc ác, trực tiếp kéo một nhóm người đến vây công chúng ta, Hình Phương rõ ràng đã nhận thua cầu xin tha thứ, nhưng nàng dây dưa không bỏ, quả thực là muốn giết người, cuối cùng còn liên hợp hỗn đản của Tử Vụ Hồ, Hắc Mộc Lĩnh, Thái Thạch gia liên thủ đánh chết hắn, nếu không phải ta xem thời cơ nhanh, đoạt thi thể của hắn xông lên tế đàn, đoán chừng ngay cả toàn thây cũng không để lại...

Trong sân lập tức hỗn loạn, không biết bao nhiêu người châu đầu ghé tai, cảm giác sự tình náo lớn rồi.

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu thần niệm cường đại quét tới "thi thể" trong ngực Kim Ô, nhưng sau khi đảo qua, đáy lòng đều lạnh... không sai, khí tức không còn, sinh cơ hoàn toàn đoạn tuyệt, cực kỳ giống loại vừa mới bị người đánh chết, loại sự tình này là không giả được, dù sao ở trước mặt nhiều Nguyên Anh lão quái như vậy, không ai có thể man thiên quá hải!

- Không có khả năng, Tiên Nhi làm việc không đến mức lỗ mãn như vậy...

Lão ẩu Thanh Khâu Sơn đứng dậy hét lớn, vô ý thức muốn tiến lên điều tra thi thể trong ngực Kim Ô, nhưng lại bị Bằng Ngũ huy chưởng đánh bay, vẻ mặt Bằng Ngũ khiếp sợ ôm lấy thi thể Phương Hành, vội vã vận lực điều tra, Thanh Khâu Sơn Nguyên Anh lão tổ bị đánh lui, cũng không có nổi giận, tuy nàng là Nguyên Anh cảnh, nhưng lúc này lại có vẻ lực lượng không đủ, nàng muốn tiến lên điều tra, chỉ là động tác theo bản năng, cũng không phải thật hoài nghi gì, dù sao thi thể Nhân tộc Hình Phương kia đang ở trước mắt, thần thức cảm ứng đã sớm có kết luận, khí cơ của kẻ này đã đoạn tuyệt, lại thêm vừa rồi Đạo Tử của Vô Ảnh Sơn sớm đi ra nói, đã để trong lòng bọn họ có khái niệm vào trước là chủ, theo bản năng cảm thấy đây là sự thực.

- Ai...

Tiểu Bằng Vương Lăng Thiên từ trên tế đàn đi xuống, nhìn Bằng Ngũ, rủ đầu thấp giọng nói:

- Lão tổ... xin nén bi thương... Việc này... Việc này rất phức tạp, ngài nghe tôn nhi hồi bẩm... kỳ thật thời điểm chúng ta mới vào Yêu Đế Các, trên thực tế đã gặp Hồ... Hồ Tiên Cơ, nhưng chúng ta không có thương tổn nàng, chỉ buộc nàng ký khế ước nhận thua liền buông tha, lại không nghĩ rằng, nàng lại âm thầm liên lạc Đạo Tử các mạch, đến đây vây giết tiểu tổ, trận cuối cùng đánh nhau kịch liệt, tiểu tổ đánh không lại nhiều người như vậy, lại thêm bọn hắn ra tay ác độc, rốt cục chết ở trong tay đám người Tử Vụ Hồ Đạo Tử, Xà Vương Nữ, Thái Thạch Si Nhi...

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng, trầm thấp, không có chút biểu lộ nào, nghe tựa như tâm tình cực kỳ nặng nề.

Thời điểm nói chuyện, hắn còn lấy ra một ngọc phù, đưa tới trong tay Bằng Ngũ, Bằng Ngũ mặt không thay đổi tiếp nhận, thần thức quét qua, nhất thời hiểu rõ, thở dài một tiếng, ném về phía không trung, các lão tổ khác, thậm chí cả Thanh Khâu Sơn lão tổ, thần niệm đều quét tới, sau đó tâm tư đại chấn, đã xác định ngọc phù là thật.

Trong lòng bọn họ, khó tránh khỏi dâng lên một ý niệm: Không phải là Thanh Khâu Sơn tiểu hồ ly kia thua trận trước, bị ép nhận thua, về sau coi như lật bàn, cũng khó cải biến sự thật nàng đã thua, sợ sau khi rời Yêu Đế Các sẽ không đường chối cãi, cho nên mới hung ác hạ sát thủ?

Cái ý niệm này vừa hiện lên, liền có bảy tám phần người nhận định, ngay cả Thanh Khâu Sơn lão tổ cũng không nhịn được nghĩ như vậy.

- Không... Không có khả năng...

Lúc này một lão đầu kêu thảm, là Hắc Mộc Lĩnh đại trưởng lão, hắn không ngừng kêu khổ:

- Ta đã dặn dò kỹ, lệnh nàng tuyệt đối không được nhúng tay vào trận đánh cược này, hai bên chúng ta đều không đắc tội nổi... sao nàng còn dám xuất thủ... Nàng là một hài tử hiểu chuyện, vì sao ngay cả thế cục như vậy cũng không phân rõ được, nhất định phải nhúng tay vào chứ?

Chúng yêu đều im lặng, âm thầm đồng tình Hắc Mộc Lĩnh đại trưởng lão, người này cũng coi như tinh thông mưu tính, quản lý Hắc

Mộc Lĩnh thành bộ dáng hiện tại, thế lực như mặt trời ban trưa, nếu như không phải bởi vì Hắc Mộc Lĩnh không có Nguyên Anh lão tổ tọa trấn, chỉ sợ sớm đã có thể ngang hàng với Yêu Địa chư mạch, nhưng bây giờ Xà Vương Nữ đắc tội Cô Nhận Sơn, chỉ sợ cách Hắc Mộc Lĩnh diệt môn cũng không xa, ở dưới lửa giận của Cô Nhận Sơn, Thanh Khâu Sơn miễn cưỡng có lực tiếp nhận, Tử Vụ Hồ và Thái Thạch gia lại cực kỳ nguy hiểm, dù sao hai mạch này chỉ có một vị Nguyên Anh, mà Hắc Mộc Lĩnh thì căn bản không có bất luận sức tự vệ gì, không có Nguyên Anh thì không có vốn liếng, huống chi hai tộc còn là thiên địch.

Lúc này, Ô Nhất Điển một mực yên lặng chờ thời cơ mở miệng của mình bỗng nhiên kêu lên:

- Còn không phải bởi vì Hồ Tiên Cơ tiết lộ thân phận của hắn?

Hắn chỉ Phương Hành nằm trong ngực Kim Ô, kêu khóc nói:

- Hồ Tiên Cơ nói Hình Phương chỉ là dùng tên giả, trên thực tế là Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất thiên tài Phương Hành, bọn hắn đều nói trên người hắn có rất nhiều bảo bối, cho nên động tâm, bày ra thiên la địa võng tới giết hắn... Ai da, cái này sao có thể là thật, hắn chết quá oan...

- Nam Chiêm Bộ Châu Phương Hành?

Lời này vừa ra khỏi miệng, ngoại trừ Thanh Khâu Sơn lão tổ, những lão tổ khác ánh mắt đều run lên, tâm tình kích động.

- Hắn... Hắn lại là Phương Hành? Phương Hành ở Nam Chiêm Bộ Châu gây ra không ít nhiễu loạn?

Có người nghẹn ngào kêu lên, ánh mắt cổ quái nhìn về phía Bằng Ngũ.

Lúc này ngay cả Bằng Ngũ cũng chấn kinh, một câu nói không nên lời.

Lệ Hồng Y thì nhàn nhạt mở miệng:

- Chư vị tiền bối Yêu tộc, chắc hẳn cũng có người điều tra lai lịch của ta, ta xuất thân Nam Chiêm Bộ Châu, từng ở trong Huyền Vực gặp người này một lần, có thể làm chứng, hắn đúng là Phương Hành, đã từng đối địch Hoàng Phủ gia, nhưng không có thiệt thòi, cắt thủ cấp của Hoàng Phủ Đạo Tử rời đi…

Xoạt!

Có Lệ Hồng Y làm chứng, các tu sĩ nhất thời tin hơn phân nửa, biểu lộ đều kinh hãi.

Nếu nói danh xưng Nam Chiêm Bộ Châu đệ

nhất tiểu ma đầu, hoặc là tai tinh Phương Hành ở trước mặt bọn hắn giống như sâu kiến, nhưng ngăn không được người ta danh khí lớn, vốn bởi vì ân oán giữa Yêu Địa và Hoàng Phủ gia, khiến cho các yêu mạch lúc nào cũng quan tâm động tĩnh của Hoàng Phủ gia, bởi vậy gia hỏa từng chém đầu Hoàng Phủ Đạo Tử, sau đó một người kế diệt 12 Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia, ở Yêu Địa danh khí rất lớn, thậm chí ngay cả những lão gia hỏa bọn hắn cũng nghe nói, còn từng có người thả ra tin tức nói muốn thu tiểu ma đầu kia làm đồ đệ!

Chỉ là vô luận như thế nào, cũng không nghĩ tới tiểu ma đầu kia sẽ xuất hiện ở trước mặt mình.

Hơn nữa bây giờ đã trở thành một người chết!

Trong lúc nhất thời, người các yêu mạch thần sắc đều phức tạp, nói không rõ trong lòng là tư vị gì.

- Bọn hắn đâu? Sao bọn hắn còn chưa ra? Sự tình đến tột cùng như thế nào, hỏi một chút liền biết...

Bỗng nhiên có người mở miệng hét lớn, thần sắc rất tức giận.

- Những người kia đoạt túi trữ vật của huynh đệ của ta, bên trong còn có vô số pháp bảo ở Huyền Vực... Bọn hắn... hiện tại bọn hắn đang tranh bảo bối... Nếu không phải bọn hắn chỉ lo công phạt nhau, ta cũng không có cơ hội đoạt thi thể đi ra...

Kim Ô khóc lên.

Nghe hắn nói như vậy, chư yêu không ai hoài nghi, đều là gia hỏa già mà thành tinh, trong lòng bọn hắn rất rõ ràng.

Tại sao tiểu bối khác vây công tu sĩ Nhân tộc này, còn không phải vì pháp bảo ở Huyền Vực?

Hết thảy đều nói thông được!

- Thanh Khâu Sơn, các ngươi dạy dỗ được truyền nhân tốt...

Bỗng nhiên Bằng Ngũ đã phẫn nộ tới cực điểm hét lớn, huy chưởng đánh về phía Thanh Khâu Sơn lão tổ, một chưởng này có vô số kim quang quấn quanh, đạo đạo lực lượng kinh khủng tràn ngập Yêu điện, cơ hồ muốn một chưởng đánh nát không gian, mang theo lực lượng hủy diệt khó nói lên lời...

- Bằng Ngũ đạo hữu, có chuyện gì từ từ nói...

Giờ khắc này, Thanh Khâu Sơn lão tổ cũng kinh hãi, kêu to một tiếng, ra sức chống cự, nhưng dù sao nàng ở mười ngày trước cưỡng ép đưa Hồ Tiên Cơ vào Yêu Đế Các bị thương, lúc này còn chưa hồi phục, lại thêm tu vi kém xa Bằng Ngũ, bị một chưởng của hắn nhấn xuống, vậy mà không chống đỡ được, thân hình chấn động, đã phun ra một ngụm máu tươi, đụng nát vách tường Yêu điện bay ra ngoài.

- Khoan hãy xuất thủ!

- Đạo hữu bớt giận...

Giờ khắc này, mấy vị lão tổ khác cũng kinh hãi, cùng nhau chạy tới.

Mà lúc này Bằng Ngũ đã bị lửa giận thiêu đốt, theo sát đi lên, lại muốn bổ Thanh Khâu Sơn lão tổ một chưởng, lại bị các lão tổ vội vã chạy tới ngăn cản, nhưng lúc này Bằng Ngũ đã không quản được nhiều, tay chỉ đám người Thái Thạch gia Nguyên Anh lão tổ, Tử Vụ Hồ Nguyên Anh lão tổ và Hắc Mộc Lĩnh đại trưởng lão, tu vi Kim Đan đỉnh phong quát:

- Việc này đã rõ ràng, các ngươi cũng không thoát ly được quan hệ, thật coi Cô Nhận Sơn chúng ta mềm yếu vô năng, có thể bắt nạt sao? Hôm nay cùng các ngươi liều cái minh bạch đi...

Ầm ầm...

Bằng Ngũ lại xuất chưởng, bao phủ Tử Vụ Hồ Nguyên Anh lão tổ, lực lượng như muốn đốt trời. Nói ra đám bọn hắn cũng xui xẻo, tu vi đã yếu hơn, lại còn bị thiên địch khắc chế, trước tri tu luyện, đại bàn vốn coi rắn, cá, chồn là món ăn nha.

Dưới tình hình như vậy, tất cả tu sĩ Kim Đan đều nhao nhao bỏ chạy, ai dám ở gần một vị Nguyên Anh nổi giận chứ?

Kim Ô cũng lau nước mắt nước mũi, dáo dác ôm lấy Phương Hành trượt ra ngoài, đồng thời còn hét lớn:

- Nhường một chút nhường một chút, ta phải nhanh chóng mang huynh đệ của ta về Phù Tang sơn, nhìn xem Căn Bá còn có thể cứu sống hắn không...

Chương 583: Yêu Địa không thể loạn

Bằng Ngũ ở dưới cơn thịnh nộ ra tay, đả thương Nguyên Anh lão tổ của Thanh Khâu Sơn và Tử Vụ Hồ, Nguyên Anh lão tổ của Thái Thạch gia bị hắn lột nửa chòm râu, còn Hắc Mộc Lĩnh đại trưởng lão thì suýt nữa bị hắn đạp thành thịt vụn, may mà có Nguyên Anh lão tổ của Đại Thánh Sơn kịp thời viện thủ, mới bảo vệ được một mạng, bất quá tu vi cũng bị hủy đi hơn phân nửa...

Hiện tại Bằng Ngũ là thật nổi giận, hơn nữa tất cả mọi người đều lý giải, chỉ có thể khuyên mà không thể trấn áp.

Mặc dù Nam Chiêm Bộ Châu tiểu ma đầu đặt ở chỗ nào cũng là một tai tinh, nhưng mạch nào gặp kẻ này, cũng đều muốn kéo hắn vào dưới trướng của mình, dù sao không nói bản lĩnh ở trong hàng tiểu bối quả thực không tầm thường, xem như trong truyền thuyết hắn một người độc chiếm ba phần cơ duyên Huyền Vực, đó cũng là một khoản tài phú để bát đại yêu mạch động tâm!

Nhưng ai có thể nghĩ tới, tiểu gia hỏa này đã vào Cô Nhận Sơn nhất mạch, kết quả cứ thế chết đi?

Hơn nữa sau khi chết, những cơ duyên kia lại bị tiểu bối các mạch khác đoạt?

Đổi lại mình cũng sẽ nổi giận giết người...

Ôm ý nghĩ như thế, nên đám Nguyên Anh lão tổ của Tử Vụ Hồ, Thanh Khâu Sơn không phải là không có thực lực liên thủ đánh với Bằng Ngũ một trận, mà là cảm giác chuyện này mình quá đuối lý, không tiện cưỡng ép ngoan cố đến cùng.

Lão tổ hoặc trưởng lão các yêu mạch khác, vì tránh Yêu Địa nội đấu, loạn trật tự và nội tình, chỉ có thể đồng loạt ra tay ngăn cản Cô Nhận Sơn Bằng Ngũ, nhưng Bằng Ngũ đã nổi cơn điên, vậy mà trực tiếp truyền tin mời hai vị Nguyên Anh lão tổ khác của Cô Nhận Sơn và ba ngàn Yêu binh Yêu tướng, bày ra một bộ muốn cùng chư mạch khác ác chiến đến cùng, dọa chúng yêu sợ hải không thôi.

Cũng may Thương Lan Hải Long mẫu kịp thời mở miệng khuyên bảo, lão tổ bối phận lớn nhất, sống lâu nhất của Cô Nhận Sơn cũng lên tiếng, muốn xem Phương Hành bị các tiểu bối khác đánh chết, nhìn xem có thể giúp đỡ hoàn hồn không, nhưng lúc này chư yêu mới phát hiện, thi thể tiểu ma đầu Phương Hành kia đã không thấy...

- Hắn bị Kim Ô thế tử mang về Phù Tang Sơn...

Có người nhắc nhở, các Yêu Tổ liền giá mây bay về phía Phù Tang sơn.

Sự tình quá lớn, chúng yêu không ai không hy vọng cứu Phương Hành về.

Thứ nhất là bởi vì sống lâu, nghĩ xa hơn những tiểu bối kia nhiều, bọn hắn biết rõ, tiểu ma đầu này chết ở đâu cũng được, nhưng quyết không thể chết ở Yêu Địa, dù sao tiểu ma đầu và Hoàng Phủ gia là địch, xem như thay Yêu Địa xả cơn giận, nếu hắn bởi vì tiểu bối của Yêu Địa đoạt cơ duyên chém giết, như vậy truyền ra ngoài, đối với thanh danh của Yêu Địa là một đả kích.

Vốn còn muốn đưa các tiểu bối tới Thần Châu phát triển đạo thống, thanh danh bị đả kích như vậy, là cực kỳ bất lợi.

Thứ hai nếu cứu tiểu ma đầu về, Yêu Địa sẽ tránh khỏi nội loạn, vốn thế lực Yêu Địa không bằng Thần Châu và Trục Yêu Minh, nếu nội loạn, đừng nói sau này quật khởi, chỉ sợ bị người diệt môn cũng có thể...

Cũng có người đuổi theo Đạo Tử Vô Ảnh Sơn, Đạo Tử Đại Thánh Sơn thậm chí tu sĩ Thần Châu Lệ Hồng Y hỏi thăm, chỉ bất quá Đạo Tử Vô Ảnh Sơn lời thề son sắt nói nhìn thấy tiểu ma đầu bị người vây công, Đạo Tử Đại Thánh Sơn nghe hỏi chỉ cúi đầu thở dài, một bộ cảm thán không đành lòng nhắc lại, Lệ Hồng Y thì chỉ nói một câu:

- Tiền tài hại người a...

Một phen truy vấn, dù lúc đầu các lão yêu còn có chút khả nghi cũng tin răm rắp.

Dù sao Đạo Tử Vô Ảnh Sơn, Đạo Tử Đại Thánh Sơn lại thêm tu sĩ Thần Châu, thấy thế nào cũng không thể thông đồng nha, thậm chí tính cách thân phận đều khác biệt rất lớn, cơ hồ không có khả năng để bọn hắn cùng nhau nói dối, vậy chỉ có thể nói rõ việc này là thật.

Chúng yêu đều chạy tới Phù Tang sơn, lại bị tộc trưởng Ô Cổ Mộc vội vàng đi ra ngăn cản, nói Thần Mộc lão tổ đang xuất thủ, định dùng vô thượng thần thông giúp Cô Nhận Sơn tiểu tổ tụ tàn hồn, phương pháp này quá trọng đại, tuyệt đối không thể bị người quấy rầy, các vị đạo hữu tạm thời dừng bước...

Trước kia Ô Cổ Mộc thật không bị những lão yêu này để vào mắt, nhưng bây giờ Phù Tang sơn xuất hiện một lão tổ thần thông cái thế, thân phận lại thần bí, hắn cũng nước lên thì thuyền lên, hơn nữa việc này quan hệ đến tiểu ma đầu kia có hi vọng sống, bởi vậy chúng yêu không dám quấy rầy, ba vị lão tổ của Cô Nhận Sơn càng đứng ra, trực tiếp hạ lệnh phong sơn, người rảnh rỗi không được tới gần nửa bước, nếu không sẽ bị coi là cố ý quấy rầy Căn Bá thi triển thần thông, muốn hại hi vọng sống cuối cùng của Cô Nhận Sơn tiểu tổ, giết chết bất luận tội.

Dưới loại tình huống này, ngay cả Thanh Khâu Sơn Nguyên Anh lão tổ cũng không dám dị nghị, lại thêm lo lắng sự tình phát triển vượt qua khống chế, liền vội vàng trở về Yêu điện, một là muốn tiếp tiểu bối của mình, mang về gia tộc bảo hộ, để tránh Cô Nhận Sơn dưới cơn thịnh nộ sẽ ăn miếng trả miếng, tùy thời hại tính mạng của bọn nhỏ, hai là cần thương lượng ra đối sách, dù sao tu sĩ Nhân tộc kia chết là khẳng định chết rồi, hoàn hồn chỉ là một loại hi vọng, không nhất định có thể thành công.

Bọn hắn nóng lòng thương thảo đối sách, vạn nhất gia hỏa kia chết thật, thì làm sao trấn an Cô Nhận Sơn?

- Yêu Địa không thể loạn, tầm quan trọng của việc này không cần chúng ta nói tỉ mỉ chứ?

Trong Yêu điện, Đại Thánh Sơn Nguyên Anh lão tổ mở miệng.

Thanh Khâu Sơn lão tổ đắng chát mở miệng nói:

- Thông Minh Thánh Nhân, tiểu muội tự nhiên biết Yêu Địa không thể loạn, vừa rồi Bằng Ngũ giống như điên xuất thủ, rõ ràng là muốn lấy tính mạng của ta, ta cũng không có hoàn thủ, chính là cân nhắc đến điểm này, nhưng bây giờ vấn đề ở chỗ, không chịu bỏ qua là Cô Nhận Sơn nha, nếu bọn hắn thật muốn khai chiến, ngài...

Ánh mắt sáng ngời, giống như đang thử thăm dò Đại Thánh Sơn sẽ đứng ở bên nào.

Thần sắc của Thông Minh Thánh Nhân cũng có chút không vui, nhàn nhạt mở miệng nói:

- Trước không nên cân nhắc những đồ vật vô dụng này, nếu thật khai chiến, Đại Thánh Sơn ta không có khả năng trộn lẫn vào, càng không có khả năng giúp Thanh Khâu Sơn ngươi đối phó Cô Nhận Sơn! Ở lão phu xem ra, không biết từ khi nào Thanh Khâu Sơn các ngươi lại đi học Tung Hoành Thuật, thật sự là rất không thú vị! Lão phu chỉ khuyên ngươi nhìn xa một chút, nếu như Thanh Khâu Sơn các ngươi được tiểu bối kiệt xuất như Phương Hành, càng có cơ duyên Huyền Vực ở sau lưng hắn, khi ấy các ngươi sẽ biểu hiện như thế nào? Sợ rằng phản ứng còn mãnh liệt hơn Cô Nhận Sơn gấp trăm lần đi, lão phu không nói sai chứ?

Sắc mặt của Thanh Khâu Sơn lão tổ đã có chút khó coi, nhưng Thông Minh Thánh Nhân bối phận cao, tu vi lại cường đại, bởi vậy miễn cưỡng không dám phản bác, chỉ bất đắc dĩ mở miệng:

- Ta chỉ là cân nhắc vì đại cục mà thôi, nếu Cô Nhận Sơn thật muốn chiến, chúng ta cũng không thể một chút chuẩn bị cũng không có chứ? Ai, ra chuyện như thế này, ta là hoàn toàn không nghĩ tới...

- A, một tu sĩ Nhân tộc, vì bảo hộ tiểu hồ ly của Thanh Khâu Sơn các ngươi mà đáp ứng đánh cược, kết quả sau khi thắng, lại bị Đạo Tử của Thanh Khâu Sơn các ngươi liên hợp thế lực khắp nơi chém giết, việc này chính ngươi cân nhắc một chút, nó nghiêm trọng như thế nào, Thanh Khâu Sơn các ngươi là thật chỉ cần tài nguyên, không cần danh tiếng sao? Truyền ra ngoài, dù đối với toàn bộ Yêu tộc chúng ta, cũng là một đả kích cực kỳ nghiêm trọng... Lão phu lớn tuổi, khuyên ngươi một câu, tốt nhất nên suy tính hiện tại đi, không cần vội vã cân nhắc chuyện tương lai!

Thông Minh Thánh Nhân răn dạy làm Thanh Khâu Sơn lão tổ không ngẩng đầu lên được.

- Thanh danh nha, nhìn không thấy sờ không được, nhưng ai dám nói nó vô dụng?

Thông Minh Thánh Nhân ai thán, ánh mắt xa xăm, nửa ngày sau lại tiếc hận nói:

- Đáng tiếc tiểu gia hỏa xuất thân Nam Chiêm Bộ Châu kia, thanh danh không phải dễ dàng có thể xông ra, chỉ hy vọng có thể cứu lại được...

- Ngài... Cho ra cái chủ ý đi, nếu không ta chỉ có thể mời sư thúc ta xuất quan...

Thanh Khâu Sơn lão tổ nhẹ giọng thở dài, thấp giọng nói.

Thông Minh Thánh Nhân nhìn nàng một cái, lại liếc nhìn Tử Vụ Hồ lão tổ, Thái Thạch lão tổ, Hắc Mộc Lĩnh đại trưởng lão cùng Vô Ảnh Sơn lão tổ ở một bên chế giễu, nặng nề thở dài nói:

- Việc đã đến nước này, còn cần lão phu nhiều lời sao? Tiểu bối các ngươi đoạt cơ duyên của tiểu gia hỏa kia, cũng coi như thu hoạch không nhỏ, mấy lão huynh đệ ở Cô Nhận Sơn cũng không phải không biết đại cục, dù sao tiểu tổ chân chính của Cô Nhận Sơn bọn hắn không bị thương chút nào từ Yêu Đế Các đi ra, cho nên bọn hắn tổn thất...

Thái Thạch lão tổ nao nao, nói khẽ:

- Ý của tiền bối là... Cho chút bồi thường?

Thông Minh Thánh Nhân không nói, qua nửa ngày mới nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Bất luận như thế nào, cũng phải ở trước khi tiểu bối Nhân tộc kia thành công hoàn hồn hoặc xác định không cứu được... Chỉ cần sự tình còn chưa hoàn toàn xác định, thì sự tình còn sẽ nói chuyện, nếu kết quả đi ra, như vậy không nói Cô Nhận Sơn có đáp ứng hoà giải hay không, cái giá cũng sẽ...

- Chúng ta minh bạch!

Tử Vụ Hồ lão tổ đứng dậy, nhìn thủ lĩnh của Thanh Khâu Sơn, Thái Thạch gia, Hắc Mộc Lĩnh nói:

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta cũng đừng che giấu, nhanh thương lượng một chút đi, hơn nữa nói không khách khí, Vân Yên đạo hữu, Thanh Khâu Sơn các ngươi vì chuyện này phải trả giá lớn nhất, dù sao việc này là bởi vì các ngươi mà lên, đệ tử tộc ta chỉ vì hỗ trợ mới rơi vào mà thôi...

Thanh Khâu Sơn Vân Yên lão tổ bất đắc dĩ gật đầu, xem như chấp nhận.

- Việc này, vẫn cần có lão tiền bối đức cao vọng trọng nói giúp a?

Thái Thạch lão tổ mở miệng, nhìn về phía Thông Minh Thánh Nhân.

Thông Minh Thánh Nhân có chút bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Thấy hắn đáp ứng, lão tổ các mạch nhẹ nhàng thở ra, định hạ lệnh các tộc nhân đi chuẩn bị, bất quá trong lòng ẩn ẩn cảm thấy có điểm gì là lạ, có người nhìn thoáng qua tế đàn nói thầm:

- Sao mấy tiểu bối khác vẫn chưa ra?

Chương 584: Chuồn mất

Thời điểm các trưởng lão thương nghị ở trong Yêu điện, tại Phù Tang sơn, Phương Hành đã thay quần áo, hắn từ Yêu Đế Các mang ra pháp bảo đống ở trên mặt đất, sau đó chọn không ít, chất đầy bốn cái túi trữ vật, lại thêm lúc đầu, túi trữ vật trên người đã là mười cái, liền dứt khoát bỏ hết túi trữ vật vào một cái bao, cõng ở trên người .

Bộ dáng này làm đám người Ô Tang Nhi, Không Không Nhi dở khóc dở cười, người tu hành dùng túi trữ vật vì cái gì, chẳng phải cầu thuận tiện nhẹ nhõm sao, tiểu ma đầu này ngược lại tốt, dùng túi trữ vật cũng dùng ra cảm giác nhà quê vào thành... Đương nhiên, chỉ sợ không có tên nhà quê nào có thể có được nhiều bảo bối giá trị liên thành như vậy!

- Tiểu gia phải đi, các ngươi theo như trước đó thương lượng, chuyện khác toàn bộ đẩy lên đầu ta là được!

Vác bao lên, Phương Hành cười hì hì nhìn mấy người vung tay, muốn chuồn mất.

Hắn cũng biết lần này mình gây ra tai họa không nhỏ, không nói liên trảm Đạo Tử của Tử Vụ Hồ, Thái Thạch gia, Hắc Mộc Lĩnh, chỉ là tu sĩ Thần Châu Chu Tiên Giác chết ở trên tay mình, chư mạch Yêu Địa vì hợp tác với Thần Châu, đoán chừng sẽ lấy mình khai đao, mặc dù có Cô Nhận Sơn, có lẽ có thể bảo vệ được mình, nhưng cái giá rất lớn, không chừng Yêu Địa sẽ trực tiếp nội loạn.

Phương Hành lại không muốn thiếu Cô Nhận Sơn nhân tình lớn như vậy, liền chuẩn bị sau khi rời Yêu Đế Các sẽ bỏ trốn mất dạng, bởi vì có quyết định này, nên dứt khoát gây sự tình càng lớn, trực tiếp nhốt thiên tài của các yêu mạch ở trong Yêu Đế Các, sau đó mình giả chết, xem chừng thủ đoạn này ít cũng có thể tranh thủ cho mình hai ngày, đủ để mình đi không còn hình bóng.

Lại nói, bản lĩnh giả chết của hắn cũng không phải trưng cho đẹp, sau khi tu luyện Liễm Tức Thuật trong Vô Danh Quyết, hiện tại hắn thi triển pháp quyết này đến cực hạn, thậm chí có thể ẩn nấp thiên cơ, nếu mình muốn trốn, coi như những Nguyên Anh lão quái kia dùng phương pháp đẩy diễn thiên cơ, cũng không tìm ra vị trí của mình.

Đương nhiên, cử động này cũng có khả năng thất bại, có lẽ sẽ có một số lão yêu quái thần hồn cường đại phát giác trong cơ thể mình còn ẩn giấu một chút sinh cơ, phát hiện mánh khóe, bất quá hắn đã sớm biên ra lý do, dù những Nguyên Anh kia phát hiện hắn còn có một chút sinh cơ, đại bộ phận sẽ cho rằng hắn chỉ là vừa mới chết, sinh cơ còn chưa hoàn toàn tiêu tán mà thôi.

Mà chỉ cần mình "chết" lộ ra ở trước mặt chúng yêu, cũng không phải Phương Hành đánh giá cao mình, nhưng khẳng định sẽ có một trận nguy cơ xuất hiện, dù sao Phương đại gia là thân phận gì, ngay cả mình cũng bội phục mình nha, Cô Nhận Sơn sẽ chịu để yên?

Mà sở dĩ làm như vậy, là vì tránh kết cục vừa ra Yêu Đế Các đã bị người để mắt tới, trong lòng Phương Hành minh bạch, Hồ Tiên Cơ đã đoán được thân phận của mình, thì chắc hẳn Thanh Khâu Sơn cũng không ngoại lệ, như vậy vô luận như thế nào, chỉ cần mình nhảy nhót tưng bừng rời Yêu Đế Các, Thanh Khâu Sơn thậm chí các mạch không có hảo cảm với mình, nhất định sẽ một mực để mắt tới mình.

Muốn thành công thoát ly ánh mắt, phải nhiễu loạn tinh thần của bọn hắn!

Cũng chính là nguyên nhân này, Phương đại gia vỗ đầu một cái, nghĩ ra biện pháp giả chết...

Kỳ thật chuyện này khó nhất là biểu hiện của những người khác, bất quá còn tốt, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn quả nhiên không bị Phương Hành nhìn lầm, sau khi mạng nhỏ rơi vào tay Phương Hành, hắn biểu hiện cực kỳ sáng chói, có thể nói, sở dĩ các lão yêu dễ dàng bị lừa như vậy, hắn đi ra làm đệm là không thể bỏ qua công lao, sau đó thì phải nhìn Kim Ô diễn kịch...

Phương Hành vừa nghĩ tới liền nghiến răng, thật đúng là nát, lúc ấy mình cũng muốn nhảy dựng lên tát hỗn đản này mấy tát...

Rõ ràng không có một chút thiên phú diễn kịch nha!

Còn không bằng Ô Nhất Điển, biểu diễn rất chuyên nghiệp!

Về phần Đạo Tử Đại Thánh Sơn Không Không Nhi, cũng coi như thành công thuyết phục hắn...

- Ta thân là Đạo Tử Đại Thánh Sơn, từ trước tới giờ không tiết nói dối!

Thời điểm Không Không Nhi nghe kế hoạch của Phương Hành, rất là kiên quyết.

- Giúp ta một việc...

- Có thể giúp ngươi giết người, đánh lén, nhưng tuyệt đối không giúp ngươi nói láo!

- Ta cho ngươi tiền...

- Bao nhiêu?

- Ba trăm Linh Tinh?

- Lại thêm chút!

- Năm trăm!

- Thành giao!

Cứ như vậy, năm trăm Linh Tinh mua được nhân phẩm của Không Không Nhi.

Lệ Hồng Y thì bất đắc dĩ, cuối cùng quyết định giúp Phương Hành nói vài câu, đương nhiên, nàng cũng có nguyên tắc của mình, nàng chỉ nói tiền tài hại mệnh người, còn người khác lý giải như thế nào thì tùy, coi như sau này có người hỏi, nàng cũng cực kỳ thản nhiên:

- Ta chỉ nói tiền tài hại mệnh người, cũng không có nói hại là tiểu ma đầu nha...

Bây giờ Phương Hành chuẩn bị chạy ra Đằng Châu trước lại nói, hắn có Liễm Tức Thuật hộ thể, chỉ cần trốn ra phạm vi nhất định, vậy thì trời đất bao la mặc chim bay, đừng nhìn Yêu Địa có không ít Nguyên Anh lão tổ, nhưng muốn tìm được hắn cũng không phải chuyện dễ dàng, đương nhiên sau đó Cô Nhận Sơn và Phù Tang sơn sẽ có phiền phức nhất định, nhưng Phương đại gia không quản được nhiều như vậy, dù sao hiện tại hai mạch này đều có Nguyên Anh lão tổ trấn giữ, không dễ dàng bị người diệt như vậy, tình huống trước mắt, tiểu gia vẫn là lo cho mình trước...

Kim Ô nói:

- Không bằng hai ta cùng một chỗ trượt đi, gặp chuyện Kim gia cũng có thể mang ngươi chạy!

Phương Hành khoát tay áo:

- Được rồi, tai họa lần này không phải dựa vào tốc độ có thể đào tẩu, tiểu gia có bản sự che đậy khí tức, chỉ cần chui vào Lạc Nhật Đại Mạc, bọn hắn muốn tìm ta chí ít cũng phải lật tung đại mạc ra, nhưng mang theo ngươi lại khác, bản sự của ta bảo hộ càng nhiều người, hiệu quả lại càng kém, bảo hộ chính ta không có việc gì, mang theo ngươi thì dễ dàng lộ tẩy!

Vừa nói vừa lên tiếng chào hỏi, chuẩn bị chuồn đi, dù sao cũng phải tranh thủ thời gian, nếu không đi sợ là đi không được.

- Lão đầu, Sát Sinh đại thuật của ngươi không tệ, cám ơn...

Chào hỏi Căn Bá đang nằm phơi nắng, sau đó Phương Hành lao đi ra ngoài.

Căn Bá nhìn thấy, tựa hồ minh bạch tâm tư của Phương Hành, chỉ hơi lắc đầu bật cười, không nói lời nào.

Mà lúc này bên ngoài Phù Tang sơn, trên đám mây, Bằng Ngũ và Hồn Thiên lão tổ ngồi xếp bằng, theo người khác, hai người bọn họ là thủ hộ Phù Tang sơn, để tránh Căn Bá bị người quấy rầy, nhưng trên thực tế thần thức của hai người đều nhìn chăm chú một chỗ, biết người nào đó đang từ phương hướng kia đào tẩu.

- Vậy mà có thể nghĩ ra chiêu giả chết đào tẩu, tiểu tử của Tà Vương nhất mạch kia thật đúng là...

Bằng Ngũ nhịn không được mở miệng, cười khổ lắc đầu:

- Còn nhớ sau khi chúng ta bước vào Kim Đan cảnh, sớm đã có phong phạm lão tổ một phương, làm việc đi đứng, đều nghiêm cẩn cứng nhắc, dù cuồng vọng, cũng là cuồng vọng có đạo lý... Mà bọn tiểu bối bây giờ, này đâu là Kim Đan cảnh, đoán chừng Trúc Cơ cũng khinh thường làm như vậy, thật sự là... không cần mặt mũi a!

Hồn Thiên lão tổ lại cười ha ha nói:

- Nếu như không làm, tiểu quỷ kia quyết

không thể dễ dàng lừa được người khác như vậy, không thể không nói, Liễm Tức Thuật kia rất đáng gờm, hẳn là cao nhân truyền thụ, xem như ta, biết rõ hắn đang đào tẩu ở hướng kia, nhưng lại cảm giác không thấy hắn tồn tại, có bản lĩnh, thì có thể kiêu ngạo...

Bằng Ngũ cười khổ nói:

- Nếu như không phải bởi vì ta đụng thân phận hắn, lòng cókhả nghi, sau đó lại bởi vì hiểu Lăng Thiên, phát hiện phản ứng của hắn không đúng, chậm rãi cân nhắc ra chân tướng, chỉ sợ cũng bị hắn giấu diếm, mới đầu cảm giác hoang đường, nghĩ kỹ lại mới thấy có đạo lý, chỉ cần hắn trốn, sau đó chúng ta làm như không biết, mặt ngoài cùng hắn cắt đứt liên lạc, đoán chừng trận Yêu Địa đại loạn này sẽ không tác động quá sâu, dù sao... sự tình xác thực không nhỏ, nhiều người bị hắn nhốt ở trong Yêu Đế Các như vậy, chỉ sợ Cô Nhận Sơn chúng ta cũng không dễ bảo đảm hắn, lúc này hắn đào tẩu, đoán chừng là không muốn chúng ta dính vào chuyện này!

Hồn Thiên lão tổ cũng nhíu mày:

- Kẻ này làm việc lớn mật lại không quái đản, không câu nệ tiểu tiết lại thủ đại nghĩa, thật là ngàn năm khó gặp, chỉ tiếc, hắn lại không phải tử đệ Cô Nhận Sơn chân chính, nếu không chúng ta sẽ không thèm đếm xỉa hết thảy, cũng phải bảo vệ hắn, thậm chí lần này Yêu tộc đông di về Thần Châu lập giáo, hắn cũng có tư cách làm Thần Tử...

Nghe lời này, Bằng Ngũ trầm mặc nửa ngày, thật lâu mới nói:

- Chúng ta bảo vệ hắn bao lâu?

Hồn Thiên lão tổ than nhẹ:

- Giúp hắn che lấp hai ngày, hai ngày sau, đoán chừng người trong Yêu điện cũng gấp không chịu nổi, đến lúc đó chúng ta chủ động nói ra chân tướng, thời điểm cứu đám tiểu bối bị nhốt ở trong Yêu Đế Các, ra lại một phần lực, thì ai cũng không nói được chúng ta cái gì, về phần tiểu quỷ kia... Nếu như không muốn Yêu Địa đại loạn, vậy chúng ta cũng chỉ có thể cắt đứt liên hệ với hắn!

Đang trò chuyện, lại nghe nơi xa truyền đến thanh âm, để sắc mặt bọn hắn kinh hãi.

- Thương Lan Hải Long thị bái kiến Phù Tang lão chân nhân...

Thanh âm lượn lờ, nhẹ nhàng phiêu phiêu, truyền khắp cả Phù Tang sơn.

Nơi xa, một nữ tử lượn lờ lướt đến, khí chất thanh lãnh, nhưng mặt mày lại có thể say ngã vạn vật trong trời đất. Nhìn bề ngoài, nàng chỉ chừng ba mươi tuổi, thân hình nở nang lại không mập, ngũ quan xinh đẹp mà không yêu, khí chất thanh lãnh lại không lạnh, tóm lại sau khi nhìn thấy, trong lòng sẽ chỉ dâng lên một câu, thiên địa không sinh ra người kiểu này.

Có thể có mị lực như vậy, tự nhiên là Long mẫu Vũ Mị Nhi mê đảo một đời Long Vương.

- Sao nàng lại tới đây?

Bằng Ngũ và Hồn Thiên lão tổ thấy nàng, sắc mặt giật mình, trong lòng hiện lên một loại dự cảm xấu.

Chương 585: Đời tuy không tiên, gần tiên cửu thánh

Long mẫu nhẹ nhàng bay lượn đến, lúc này nàng không mang thị nữ tùy tùng, cũng không ngồi phượng liễn, chỉ lẻ loi một mình đạp không đi đến, Bằng Ngũ và Hồn Thiên thấy vậy, liếc nhau, cũng không lệnh Yêu Tướng thủ ngự ở trước Phù Tang Sơn ngăn cản, mặc Long mẫu trực tiếp rơi xuống dưới chân núi Phù Tang sơn, sau đó đưa lên bái thiếp.

Một ngọc phù hóa thành linh quang bay vào trong Phù Tang sơn, Long mẫu tay đè bụng dưới, yên tĩnh chờ đợi.

Một màn này, ngay cả Bằng Ngũ và Hồn Thiên cũng có chút chấn kinh, chớ nói chi là Yêu Tướng canh giữ ở xung quanh Phù Tang sơn, Long mẫu thân phận như thế nào, phía sau chính là Thương Lan Hải Long cung thống ngự tứ hải, có thể sánh vai với đại tông của Thần Châu, không nói thân phận tôn quý nhất thiên hạ này, cũng kém không được bao nhiêu, nhưng lúc này lại lấy lễ vãn bối yết kiến.

Thấy một màn này, bọn hắn đều âm thầm cảnh giác, lại không một người hiện thân tra hỏi, muốn nhìn Long mẫu có ý gì.

- Đang bận, không rảnh...

Long mẫu đưa ngọc phù vào trong núi, thật lâu không nói gì, cuối cùng chỉ có một giọng nói như thế vang lên.

Người nghe được đều có chút im lặng, biết đây là thanh âm của Phù Tang Thần Mộc.

Nhưng Long mẫu không giận, nhếch miệng mỉm cười, trả lời:

- Biết lão tiền bối đang thi triển thần thông vô thượng, giúp tu sĩ Nhân tộc hoàn hồn, Mị Nhi thuở nhỏ tu hành phân thân đại thuật, đối với thần hồn đại đạo cũng coi như có chút tâm đắc, tự nghĩ giúp được tiền bối, không bằng tiền bối để Mị Nhi đi vào, giúp tu sĩ Nhân tộc thi triển đại thuật, cũng coi như giúp Yêu tộc tránh một đại họa?

Nghe đến đây, Bằng Ngũ và Hồn Thiên liếc nhau, ánh mắt sâu xa, không biết Long mẫu có tính toán gì.

Trong Phù Tang Sơn, Căn Bá trả lời càng dứt khoát:

- Không cần, lão đầu tử chơi được, ngươi qua một hai năm lại đến!

- Ha ha, lão tiền bối xác định không muốn cho ta đi vào?

Long mẫu hơi nở nụ cười, cũng không nói gì khác, thân hình chậm rãi bay lên cao, ánh mắt nhìn về một hướng, chỗ nàng nhìn vốn hư vô mờ mịt, không có vật gì, nhưng đúng lúc này, địa phương hư vô mờ mịt kia có một trận âm phong thổi qua, thình lình lộ ra một bóng người đang nhanh chóng bay lượn.

Phương Hành!

Chỗ nàng nhìn, chính là Phương Hành đang chạy thật nhanh.

Khi nhìn thấy Phương Hành, Long mẫu nở nụ cười, hai mắt có chút ngưng tụ.

Trong lòng Phương Hành bỗng nhiên run lên, vội vàng quay đầu nhìn, vừa nhìn thấy đã bị hù mất hồn mất vía, "Oa" một tiếng quái khiếu, xoay người cắm đến trên mặt đất... thời điểm hắn quay đầu, thình lình thấy được một quái điểu có chín cái đầu, lớn như thiên địa, hung dữ đánh về phía hắn.

Bây giờ tu vi của Phương Hành đã không thấp, thực lực đủ để khinh thường một đám tiểu bối, nhưng thời điểm đối mặt Cửu Đầu Điểu, thình lình cảm giác trời đất bao la, cũng không bảo hộ được mình, tâm thần trong chốc lát đại loạn, đừng nói thi triển Liễm Tức Thuật, ngay cả bay lượn cũng không khống chế nổi, trực tiếp ngã xuống đất, xoay người nhảy lên muốn liều mạng...

Nhưng vừa nhìn lại, đã thấy hư không miểu miểu, không có vật gì, lúc này mới tỉnh ngộ, vừa rồi mình nhìn thấy chỉ là huyễn tượng, chính là tồn tại nào đó hình thành tinh thần uy áp, giống như khi mình nhìn về phía người tu vi yếu, đối phương sẽ thấy được hư ảnh ba đầu sáu tay.

Thẳng đến lúc này, hắn cũng không biết khâu nào xảy ra sai lầm, bất quá trong lòng hiểu được, lần này chọc phải đối thủ lợi hại rồi.

Ngay cả thời điểm đối mặt Nguyên Anh lão tổ

Bằng Ngũ, hắn cũng không có sinh ra loại cảm giác khủng hoảng này!

- Ai? Ai tính toán tiểu gia? Đi ra cho ta!

Nhấc lên binh khí, cõng bao to, Phương Hành cảnh giác bốn phía quát hỏi.

Nhưng hô rách cuống họng, lại không có bóng người xuất hiện, trong lòng Phương Hành hơi chần chờ.

Lúc này, phương hướng Phù Tang sơn truyền đến khí tức mãnh liệt, lóe lên một cái rồi biến mất, làm người ta kinh ngạc run rẩy.

- Có cao nhân xuất thủ!

Phương Hành nhất thời run lên, liên tưởng đến trên người Căn Bá, trong lòng hắn minh bạch, ánh mắt vừa rồi nhìn về phía mình, tuyệt đối không phải người bình thường, khí tức nguy hiểm thậm chí mạnh hơn Nguyên Anh bình thường mình thấy qua, nghĩ thầm có nhân vật lợi hại như vậy để mắt tới mình, lúc này giống như đã xuất thủ, nhưng có Căn Bá thay mình ra mặt?

Trong lúc nhất thời, trong lòng vừa sợ vừa giận, do dự một chút, cuối cùng âm thầm hạ quyết định:

- Căn Bá giống như chỉ còn cái xác rỗng, cùng người đấu cũng đấu không lại, ánh mắt kia đã để mắt tới ta, là đang cảnh cáo, hắn đã chú ý tới ta, chỉ sợ coi như ta trốn cũng trốn không thoát, đã như vậy, không bằng đi về nói chuyện...

...

...

- Tiểu nha đầu, ngươi từ đâu tới lá gan như vậy?

Thời điểm Long mẫu nhìn về phía Phương Hành, trong Phù Tang Sơn, cũng thình lình có một thanh âm tức giận vang lên.

Sưu!

Cùng lúc đó, đột nhiên có một vật từ trong Phù Tang Sơn bay ra, xé rách hư không, hóa thành một đạo lục mang bắn về phía Long mẫu, Long mẫu biến sắc, nàng nhẹ nhàng nâng tay, vuốt ve vành tai của mình, nguyên bản vành tai đeo một cái khuyên tai, lúc này đã bị chém thành hai nửa, lặng yên rơi vào lòng bàn tay nàng.

Sau đó nàng quay đầu, nhìn thấy phía sau mình có một lá cây đang ung dung bay xuống, cực kỳ hoàn chỉnh, không có chút tổn thương, mà ở trước mắt nàng, lại có một vết nứt không gian từ Phù Tang sơn vắt ngang tới trước người, như một vết thương đáng sợ...

Vết thương kia, là do một chiếc lá nhẹ nhàng vạch ra.

Thậm chí chỉ là hành động tùy ý, đơn giản là người trong Phù Tang Sơn muốn cảnh cáo nàng, mới tiện tay ném ra một chiếc lá, bất quá khoảng cách quá xa, lá cây quá nhẹ, bởi vậy chỉ bám vào một chút thần thông... nhưng bởi vì chút thần thông ấy, lá cây ở trong quá trình bay tới, phát ra thần uy, liền cắt đứt hư không.

- Quả nhiên là ngài!

Long mẫu hơi nở nụ cười, không tiếp tục để ý thiếu niên cách nàng đã ngàn dặm, mà cúi đầu, chậm rãi đi xuống núi, khóe miệng mang theo mỉm cười, nhưng trong ý cười lại như có một đạo lãnh ý.

Bằng Ngũ và Hồn Thiên thấy thế, có chút ý động, liếc nhau, liền hạ quyết định, muốn bay tới ngăn cản Long mẫu, nhưng lúc này, trong Phù Tang Sơn có một giọng nói vang lên:

- Tiểu nha đầu, mặc dù ngươi theo cổ lễ, đưa bái thiếp cho ta, nhưng lão già ta còn không có đáp ứng cho ngươi đi vào, ngươi đã dám xông vào đạo trường của ta, không sợ ta giết ngươi sao?

Long mẫu cười cực kỳ nhẹ nhõm:

- Dù sao chỉ là một phân thân, lão tiền bối muốn giết thì cứ giết!

Thanh âm trong Phù Tang Sơn lại nói:

- Nếu ngay cả chân thân của ngươi cũng trảm thì sao?

Long mẫu rùng mình, nhưng bề ngoài lại cười như tiểu nữ hài hồn nhiên:

- Chân thân của ta ở trong Huyết Trì cùng huynh trưởng tu hành, lão tiền bối muốn chém chân thân của ta, trước phải so chiêu với huynh trưởng của ta mới được...

- Hừ, nghĩ ta không dám sao? Ngươi vào đi!

Chung quanh Phù Tang sơn có một đạo quang mang hiện lên, tất cả cấm chế như băng tuyết tan rã, các Yêu Tướng canh giữ ở ngoài núi cũng bị một cỗ lực lượng khổng lồ đưa qua một bên, ở trước người Long mẫu thình lình xuất hiện một con đường, thẳng tắp đi lên Phù Tang sơn... Nơi đó rõ ràng là Đạo Cung của Phù Tang sơn...

Lúc này Căn Bá đang chắp tay sau lưng, đứng ở trước Đạo Cung, ánh mắt nhàn nhạt nhìn sang.

- Xin ra mắt tiền bối!

Long mẫu đi tới trước người Căn Bá hành lễ.

Thân hình của Căn Bá không cao, lúc này lại đứng ở trên thềm đá cao nhất, để cho mình có thể từ trên cao nhìn xuống Long mẫu, thấy nữ tử này cẩn thủ lễ nghĩa, mặc dù minh bạch đây là đối phương cố ý, để cho mình không tiện khi dễ nàng, nhưng trong lòng vẫn thoải mái, hừ lạnh nói:

- Ngươi biết ta là ai?

Long mẫu cũng không sợ, khẽ cười nói:

- Lúc trước chỉ biết Yêu Địa có một người như ngài, bây giờ mới xác định mà thôi... Bốn năm trước Huyền Vực ở Nam Chiêm Bộ Châu mở ra, bởi vì tranh đoạt cơ duyên mà dẫn phát đại loạn, được xưng kiếp nạn của Nam Chiêm Bộ Châu, có Liên Nữ lai lịch bí ẩn hiện thân, cùng chín người mạnh nhất thiên hạ ký kết Cửu Thiên Minh, chín người kia tu vi cực cao, không phải tông chủ và trưởng lão ẩn cư sau lưng các đại tông phái có thể so sánh, từ đó thế nhân liền lưu truyền một thuyết pháp: Đời tuy không tiên, gần tiên cửu thánh!

- Ý là mặc dù thế gian bây giờ không có tiên, lại có chín Thánh Nhân gần tiên nhất tồn tại, chỉ tiếc thời điểm chín Thánh Nhân phóng lên cửu thiên, khí tức cuồn cuộn, không người nào có thể nhìn thấy diện mục thật, chỉ có thể thông qua phương vị xuất hiện của bọn hắn lúc ấy phán đoán lai lịch, sau đó vô số người suy đoán thân phận của chín Thánh Nhân, trong đó có ba người là đại thánh ở Thần Châu, hai người là trưởng lão ở Ma Uyên, bốn vị khác thì thân phận không rõ, nhưng có một việc có thể xác định, trong đó có một người đến từ Yêu Địa!

- Lần này vãn bối đến Yêu Địa, một là sự tình Yêu Địa lập giáo ở Thần Châu, hai là bệnh tình của phu quân ta, ngoài ra thứ ba... có thể nói là mục đích chính yếu nhất, chính là muốn tìm Yêu Địa Thánh Nhân, ngay mặt thăm viếng một chút... Ha ha, vãn bối rất may mắn, không có tốn hao khí lực gì, liền đoán được thân phận của Thánh Nhân, trước đó lớn mật thăm dò, hình như ngài cũng có ý thừa nhận...

Nói đến đây, nàng ngẩng đầu lên, cười khanh khách nhìn Căn Bá, sau đó thi lễ quỳ gối, thanh âm ôn nhu:

- Vũ Mị Nhi bái kiến Thần Mộc đại thánh, trước đây vô lễ thăm dò, mong ngài thứ tội...

Chương 586: Chia khí vận, nhận nhân quả

Bị Long mẫu liên tục hành lễ ba lần, phần tôn vinh này, có thể nói thế gian hãn hữu, nhưng Căn Bá lại mặt không biểu tình, không tức giận, cũng không có vẻ kiêu ngạo, chỉ nhìn Long mẫu, nửa ngày sau mới nói:

- Tuy chỉ là một phân thân, nếu bị lão hủ diệt sát, chí ít cũng sẽ tổn hại một thành tu vi, ngươi liều mạng phân thân không còn, cũng phải tới gặp ta, là dụng ý gì?

Long mẫu thấy Căn Bá hỏi, mới nhẹ nhàng thở một hơi, mỉm cười nói:

- Vẫn bối không có ý khác, chỉ là lo lắng con mình có chuyện mà thôi, lần này tới, là muốn hỏi lão tiền bối, hài nhi của ta bây giờ đến cùng sống hay chết, còn có thể trở ra hay không?

Căn Bá nghe hỏi, trong lòng không khỏi run lên, giống như ăn con ruồi nói không ra lời, không nhịn được phất tay nói:

- Con của ngươi ngươi không trông coi, đến chỗ ta hỏi cái gì, không biết...

Long mẫu cũng bị nghẹn họng, chủ yếu là không nghĩ tới thân phận tu vi như Căn Bá cũng sẽ như vậy, không làm sao được, chỉ có thể cười khổ nói:

- Vãn bối thuở nhỏ liền tu thần hồn đại đạo, nếu còn nhìn không ra thiếu niên kia giả chết thì quá không có đạo lý, mà hắn đã muốn dùng biện pháp này thoát thân, vậy khẳng định đã nói trong Yêu Đế Các phát sinh đại biến, hiện tại vãn bối chỉ muốn biết, hắn ở bên trong đến tột cùng giết mấy người, hố mấy người, vì sao những người khác chậm chạp không ra mà thôi...

Căn Bá cũng có chút im lặng, qua nửa ngày mới ngượng ngùng cười một tiếng, vừa định trả lời, chợt nghe bên ngoài có người gõ chiêng, chấn đến màng nhĩ người run lên, sau đó thanh âm của tiểu thổ phỉ vang lên:

- Lão thái bà trong long cung, ngươi đi ra cho ta, vừa rồi nhìn ta chính là ngươi đúng không? Ta nói cho ngươi biết, con của ngươi ở trên tay ta, ngươi thành thật một chút cho ta, chuyện này không quan hệ tới lão điếc kia, có bản lĩnh ngươi đi ra cùng tiểu gia đàm phán...

- Lão thái bà?

Long mẫu nghe xưng hô này, hốc mắt không khỏi run run, nhưng ngẩng đầu nhìn Căn Bá, lại cười khổ nói:

- Thánh Nhân dạy dỗ vị đệ tử này thật hiếu thảo, chắc là sợ ta đả thương ngài, nên tới tìm ta đàm phán...

Nàng nói như vậy, tự nhiên là vì chiếu cố mặt mũi của Căn Bá, nhưng không nghĩ Căn Bá nghe câu này, không khỏi vung tay lên nói:

- Ngươi chờ một chút, ta không có đệ tử hỗn đản bực này...

Lại nhìn Phương Hành phía dưới quát:

- Tiểu hỗn đản, ngươi kêu ai kẻ điếc? Tin lão tử quất ngươi hay không?

- A? Lão gia hỏa ngươi không có bị ngươi bóp chết đó chứ?

Trong lòng Phương Hành nhẹ nhàng thở ra, kêu lớn lên, vừa rồi hắn bị Long mẫu nhìn, loại áp lực khổng lồ kia để trong lòng hắn sợ hãi, biết bị người để mắt tới, trốn cũng không thoát, lại thấy nàng tiến vào động phủ của Căn Bá, trong lòng khẩn trương, hắn nghe Căn Bá chính miệng nói qua, lão già chết tiệt này xác thực từng có cảnh giới rất cao, chỉ là bây giờ tiếp cận dầu hết đèn tắt, chỉ còn một cái thùng rỗng, lo lắng hắn và Long mẫu động thủ bị bóp chết, liền quyết định chắc chắn, chạy về tìm Long mẫu đàm phán, trong lòng hắn cũng suy nghĩ nửa ngày, duy nhất có thể làm thẻ đánh bạc chỉ có Cửu Vương Tử kia.

Bất quá hảo tâm của hắn lại bị Căn Bá coi thành lòng lang dạ thú, tức giận mắng:

- Tiểu hỗn đản ngươi mới bị người bóp chết, cầm cái chiêng vỡ liền có dũng khí trở về đàm phán? Ngươi không phải muốn chạy trốn sao? Sao không trốn nữa?

- Ai nha đậu phộng, lão già chết tiệt ngươi không biết nhân tâm tốt a?

Phương Hành giận dữ, nhảy lên mắng:

- Tiểu gia có thể chạy thì sớm đã chạy, còn cần ngươi dạy sao? Ta đã dặn ngươi ít chống đỡ một chút, đánh không lại thì đừng đối nghịch với người ta, tiểu gia ta bản lãnh lớn, không cần lão bất tử ngươi che chở... lão thái bà trong long cung, ngươi đi ra hai ta nói chuyện, ta cho ngươi biết con của ngươi ở trong tay ta, ngươi thành thật một chút cho ta...

- Lão thái bà...

Lông mày của Long mẫu lại nhảy dựng lên.

Căn Bá cũng giận dữ, nhìn Long mẫu quát:

- Tiểu nha đầu ngươi đi làm thịt hắn, ta mặc kệ!

Long mẫu cười khổ, một chút ý tứ muốn động thủ cũng không có.

Cũng may vào lúc này, Bằng Ngũ, Hồn Thiên vội vã rơi xuống, bịt miệng Phương Hành kéo qua một bên, vừa rồi Căn Bá ra tay, Phương Hành cách xa, không có phát giác, nhưng hai người bọn họ ở bên cạnh nha, đoán được uy năng của chiếc lá kia, biết thân phận của Căn Bá có khả năng vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn hắn, nên định yên lặng theo dõi kỳ biến.

- Tiểu hỗn đản này, nếu không phải nể tình hắn cho ta một tia lôi ý, lão phu không bóp chết hắn mới lạ...

Căn Bá hùng hùng hổ hổ đi vào trong động phủ, nhìn bộ dáng tựa hồ tức không nhẹ.

Long mẫu cũng không biết trả lời như thế nào, nửa ngày sau mới nói:

- Cũng chỉ có loại tiểu bối này mới có thể để cho con ta ăn thiệt thòi a!

Nghe nàng lại nhấc lên việc này, Căn Bá cũng không khách khí nữa, nói thẳng:

- Ngươi không cần ở chỗ này thăm dò, mặc dù tiểu tử kia ở bên trong giết mấy người, nhưng không có con của ngươi, hắn chỉ là ở lúc rời đi đánh nát tế đàn truyền tống, con của ngươi và bốn mươi mốt tiểu bối khác đều bị vây ở trong Yêu Đế Các, chết là không chết được, chỉ là không ra được mà thôi!

Trên mặt Long mẫu chưa từng xuất hiện vẻ lo lắng gì, chỉ cười nói:

- Vậy chết là ai?

Căn Bá cười hắc hắc, nhìn về phía Long mẫu nói:

- Ngươi có ý kiến?

Long mẫu cười nhẹ nói:

- Vãn bối không dám, chỉ bất quá lần này tiến vào Yêu Đế Các, đều là tuấn tài của Yêu Địa, chuyện Yêu Địa tới Thần Châu bái sư, quan hệ trọng đại, cơ hồ liên hệ tới tương lai của Yêu Địa, nói đến mỗi người bọn hắn đều là anh tài hiếm có, càng liên hệ lấy vận mệnh của rất nhiều yêu mạch, vô luận ai bị giết, cũng sẽ dẫn phát đại loạn?

Nói đến chỗ này, cố ý cười một tiếng nói:

- Đương nhiên, nếu thân phận của ngài truyền ra, những yêu mạch kia chắc hẳn sẽ không dám có dị nghị gì, chỉ có thể nuốt xuống cục tức này mà thôi, là Vũ Mị Nhi đa tâm, ngài đừng nên trách!

Căn Bá hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói:

- Ngươi có thể đi trở về nói cho huynh trưởng của ngươi, lão phu không có ý định làm Yêu Địa chi hoàng gì!

Vũ Mị Nhi bị Căn Bá nói toạc ra tâm cơ, sắc mặt hơi đổi, sau một hồi lâu mới đứng dậy, cúi đầu nói:

- Là vãn bối múa rìu qua mắt thợ, tiền bối chớ trách, nếu tiền bối không chê, vãn bối sẽ ra tay, giúp Yêu Địa hóa giải trận nhiễu loạn này... Đương nhiên, chậm sợ sinh biến, làm sao cứu đám tiểu bối kia ra, còn cần ngài chỉ giáo!

Căn Bá hừ lạnh nói:

- Việc này lão phu tâm lý nắm chắc!

Long mẫu nhẹ nhàng gật đầu, lần nữa cám ơn, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Tựa hồ vừa mới nghĩ đến, lại nhẹ giọng mở miệng:

- Ta thấy đệ tử Thần Châu kia đã ra, nhưng hai người khác lại không thấy tăm hơi, chẳng lẽ... Thần Châu Bắc Tam Đạo tới ba vị sứ giả, còn hai người ở bên trong sao?

Căn Bá thản nhiên nói:

- Kỳ thật ngươi đã biết, còn đến hỏi ta làm gì?

Long mẫu giật mình, đành phải cười khổ nói:

- Không nên đùa nghịch xảo trá ở trước mặt Thánh Nhân, mong tiền bối thứ tội, chỉ vì Mị Nhi cả đời sinh hoạt ở trong âm mưu quỷ kế, quen nói ba phần, ngược lại không phải cố ý khoe khoang tâm cơ...

Thấy Căn Bá không vui nhìn mình, liền nói thẳng:

- Tiểu tử mang theo Thiết Liên Hoa đã chết, sợ rằng Thần Châu Bắc Tam Đạo sẽ nổi nóng, lúc đầu bọn hắn hứa hẹn cho Yêu Địa phù lệnh vốn không nhiều, bây giờ chỉ sợ sẽ giữ lại không ít, tiền bối đối đãi việc này như thế nào?

Căn Bá cười lạnh nói:

- Cái gì tiếp dẫn phù lệnh, bái sư Thần Châu? Nói thật dễ nghe, nhìn như thưởng cho Yêu Địa mấy phần khí vận, thực tế là muốn Yêu Địa giúp đỡ gánh chịu nhân quả, thế gian nơi nào có chuyện tốt như vậy, để cho người ta gánh nợ giúp ngươi, còn muốn chọn ba lấy bốn, ép người mang ơn? Nha đầu, ngươi khống chế Thương Lan Hải nhiều năm, tổng sẽ không ngu xuẩn như vậy chứ?

Long mẫu yên lặng nửa ngày, thấp giọng nói:

- Mặc dù tu vi của vãn bối yếu kém, nhưng không phải người ngu, Thần Châu có ý gì tự nhiên rõ ràng, việc này thoạt nhìn là Yêu Địa chiếm tiện nghi, nhưng Thần Châu thật chịu vô tư phân ra một chút khí vận cho Yêu Địa sao... Ha ha, đến tột cùng như thế nào, không cần mọi người nhiều lời, tử đệ kiệt xuất của Nam Chiêm Bộ Châu ở bốn năm trước đã bái nhập Thần Châu, bây giờ lăn lộn thành bộ dáng gì, cũng là sự tình mọi người đều biết, hiện nay tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đều đau lòng nhức óc, hối hận không thôi, mấy vị lão tổ của Đại Tuyết sơn nhất mạch đều chuẩn bị đi Thần Châu cầu một đường sinh cơ, Yêu Địa chúng ta sao có thể lại đi vào vết xe đổ của Nam Chiêm Bộ Châu?

Thấy nàng căm phẫn khó bình, Căn Bá lại chỉ hừ lạnh một tiếng, không có mở miệng.

Long mẫu đành phải nói:

- Tu sĩ Thần Châu kỳ nhân bội xuất, Tứ Đạo Bát Thiên Thập Nhị Cung, đạo thống vô số, bọn hắn bày ra cái cục bực này, xác thực là kinh thiên động địa, bất quá mặc dù mưu đồ lớn, lại lo lắng mình gánh không dậy nhân quả, nên muốn lôi Yêu Địa xuống nước, chỉ tiếc bọn hắn quá hẹp hòi, cho ra điều kiện chỉ là cho phép mấy tiểu bối Yêu Địa bái nhập tông môn Thần Châu, ha ha, Yêu Địa không phải Nam Chiêm Bộ Châu, có vết xe đổ của Nam Chiêm Bộ Châu, chúng ta lại đần độn tiến tới thì quá tiện nghi những lão gia hỏa kia, tuy bây giờ vãn bối là Long mẫu, nhưng dù sao xuất thân Yêu Địa, không đành lòng nhìn thấy tiểu bối Yêu tộc ta đi làm trâu làm ngựa cho bọn hắn, sau khi suy nghĩ, lại cùng huynh trưởng thương nghị một phen...

Nghe nàng nói xúc động phẫn nộ, Căn Bá lại từ chối cho ý kiến, lẳng lặng nghe nàng.

Long mẫu nhìn không thấu tâm tư của Căn Bá, nhưng do dự một chút, vẫn tiếp tục nói:

- Yêu Địa không thể dẫm vào vết xe đổ, tiếp dẫn phù lệnh nhìn như hào phóng, kì thực giấu giếm dã tâm, chúng ta thà rằng không lấy nó...

Nói xong nghiêm mặt nhìn Căn Bá, yên lặng chờ đối phương trả lời, mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng đã nổi sóng.

Căn Bá nhìn qua Long mẫu, ý cười trên mặt lại càng ngày càng đậm.

- Trò cười!

Nửa ngày về sau, Căn Bá mới mở miệng.

Chương 587: Đổi một Thần Châu đạo tràng

Nghe Căn Bá đánh giá một câu "trò cười", biểu lộ của Long mẫu không thay đổi, lẳng lặng chờ đoạn dưới.

Căn Bá cười hắc hắc nói:

- Không hổ là Long Hậu, ngươi ngược lại hào phóng, nói không cần là không cần a? Lúc đại kiếp đến, dù Yêu Địa ở chếch một góc thì có thể trốn qua kiếp nạn sao? Trò cười, mấy lão gia hỏa ở Thần Châu xác thực lợi hại, ngay cả lão phu cũng bội phục, bọn hắn có thể bố trí xuống đại cục bực này, cái kia cũng là bản lãnh của bọn hắn, bây giờ Thần Châu cho ra mấy phần khí vận, chắc hẳn cũng là bọn hắn chính miệng hạ lệnh, chỉ là con cháu của bọn họ quá keo kiệt, nghĩ Yêu Địa chúng ta đều là rồng rắn lẫn lộn, ngàn vạn năm qua không có cốt khí gì, bây giờ mấy phần khí vận này mặc dù ít, nhưng ngươi nói không cần là có thể không cần sao?

Long mẫu mỉm cười nói:

- Ý của tiền bối là chúng ta vẫn phải nhận phù lệnh của Thần Châu?

Căn Bá cười nói:

- Con muỗi tuy nhỏ cũng là thịt, tuy khí vận ít, nhưng cũng tốt hơn không được chia nha!

Trong mắt Long mẫu giống như hiện ra mấy phần giận dữ:

- Lão tiền bối trơ mắt nhìn đệ tử Yêu Địa làm con rối để người ta giật...

Căn Bá cắt ngang nàng:

- Ta lúc nào nói qua muốn bọn tiểu bối bái nhập đại tông ở Thần Châu?

Long mẫu nghẹn họng, trong lòng oán thầm lão nhân này có phải thật vừa điếc vừa hồ đồ như trong truyền thuyết không, bất quá sau khi mình gặp mặt, nhìn cũng không giống như trong truyền thuyết, ngừng lại một chút, đè xuống tâm tư táo bạo, khẽ cười nói:

- Vãn bối có chút minh bạch, tiền bối nói nhận khí vận lại không bái sư, không phải là muốn ở Thần Châu lập xuống đạo thống chứ?

Căn Bá nhẹ gật đầu, cười ha hả nói:

- Không sai!

Long mẫu cười ha ha, nói:

- Bái sư là một chuyện, lập đạo thống lại là một chuyện khác, lấy trí tuệ của tu sĩ Thần Châu, căn cơ thâm sâu, cho phép chúng ta đưa tiểu bối vào tông môn Thần Châu đã không dễ dàng, há sẽ đáp ứng Yêu Địa chúng ta lập đạo thống ở Thần Châu?

Nói đến chỗ này, ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào trên mặt Căn Bá, cười nói:

- Đương nhiên, lão tiền bối ngài thần thông cái thế, nếu ngài tự mình ra mặt, thương lượng với mấy vị Thánh Nhân ở Thần Châu, có lẽ có hi vọng...

- Ta quá già, lại không thích hợp đường dài chạy tới Thần Châu...

Căn Bá nghe xong trực tiếp thoái thác, để cho Long mẫu có một loại cảm giác mất mát, ngừng lại một chút, còn muốn nói tiếp, nhưng Căn Bá đã hơi không kiên nhẫn cắt ngang, cười nói:

- Tiểu nha đầu, đừng đùa nghịch tâm tư ở trước mặt ta, ta đã sắp già nên hồ đồ rồi, ngươi lại là thời điểm tâm nhãn nhiều nhất, lần này về Yêu Địa, chắc hẳn không phải chỉ gặp ta mà thôi, ngươi cũng không cần dò xét, nói nhiều nhọc lòng, ngươi trực tiếp nói kế hoạch của huynh muội các ngươi đi, lão già ta nghe một chút!

Long mẫu bị Căn Bá nói toạc tâm sự, sắc mặt hơi biến, nhưng rất nhanh liền cười che giấu, ngừng lại một chút, uẩn nhưỡng ngôn từ, nửa ngày sau mới chậm rãi mở miệng nói:

- Sự tình lão tiền bối nói, huynh trưởng ta xác thực cũng đã nói, bái sư Thần Châu là không thích hợp, không khác nào giao vận mệnh Yêu Địa cho Thần Châu, nhưng nếu ở Thần Châu lập xuống đạo thống, mặc dù muốn đứng vững gót chân có lẽ sẽ rất gian nan, nhưng tóm lại còn có mấy phần hi vọng... Mà

Thương Lan Hải ta ở Thần Châu còn có chút tình mọn, có lẽ có thể giúp một tay!

Căn Bá giống như cười mà không phải cười nhìn nàng nói:

- Điều kiện thì sao? Lập đạo thống tự nhiên là chuyện tốt đối với Yêu Địa, nhưng y theo tập tính của hai huynh muội các ngươi, chỉ sợ không có hỗ trợ nhẹ nhàng như vậy? Lúc đầu ngươi định cùng Yêu Địa tám mạch trao đổi điều kiện gì? Là muốn Yêu Địa ở dưới Thương Lan Hải quản hạt, hay muốn bọn hắn phụng huynh trưởng ngươi làm hoàng, cam tâm làm nanh vuốt?

Long mẫu cũng không bác bỏ, qua nửa ngày mới nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Chúng ta xác thực có ý tưởng, đương nhiên việc này phải được ngài đồng ý, ta đến Yêu Địa, chính là muốn tìm Thánh Nhân ẩn cư ở Yêu Địa, hỏi ý tứ của hắn như thế nào, dù sao ngài hẳn cũng rõ ràng, yêu, nhân, ma tam tộc, Yêu tộc lực yếu, nội đấu cũng nhiều, không bằng ngưng tụ thành một cỗ lực lượng...

- Ta không đồng ý!

Căn Bá cười nhẹ, nhàn nhạt mở miệng, khẩu khí quyết tuyệt không thể nghi ngờ.

Sắc mặt Long mẫu biến hóa, nhưng còn chưa mở miệng, Căn Bá đã cười nói:

- Nhưng sự tình lập giáo, ngươi có thể làm một chút!

Nụ cười của Long mẫu đã có chút đắng chát, nhìn về phía Căn Bá nói:

- Ngài có ý tứ gì?

Thần sắc của Căn Bá nhàn nhã nói:

- Ý là ngươi có thể mượn thế lực Thương Lan Hải, giúp Yêu Địa một tay, yêu cầu không nhiều, chỉ là ở Thần Châu lập xuống đạo thống mà thôi, ai đi ai không đi, cũng không cần Thần Châu đến định, tự có tiểu yêu thiên tư đầy đủ đi qua...

Cuối cùng nhẹ giọng cười nói:

- Đơn giản mà nói, ba trăm năm này, Yêu tộc chúng ta có thể nhận nhân quả, lại phải có một phen cơ duyên.

- Thật đúng là đủ trực tiếp...

Long mẫu có chút im lặng, trong lòng hít một hơi, cúi đầu suy nghĩ nên trả lời như thế nào.

Căn Bá nhìn nàng nói:

- Có chuyện nói thẳng, cần gì quấn nhiều như vậy?

Long mẫu thở dài, giống như cũng quyết ý, nói thẳng:

- Làm việc này, ta có chỗ tốt gì?

- Quá trực tiếp đi?

Căn Bá có chút bó tay rồi:

- Ngươi không phải nói xuất thân Yêu tộc, không muốn quên gốc sao?

Long mẫu mặt không thay đổi nói:

- Ta không quên gốc quy không quên gốc, nhưng thời điểm nên thu hồi báo ta sẽ không bỏ qua! Dù sao ngài sống lớn tuổi như vậy, chắc hẳn cũng biết mặt mũi gì đó, đều là nhảm nhí, cuối cùng vẫn tránh không được trao đổi ích lợi, mặc dù ta có thể bức Thần Châu đưa ra một sơn mạch giúp Yêu Địa thành lập đạo thống, cũng có thể thi triển thủ đoạn để đạo thống Yêu Địa phát triển không đến mức bước đi khó khăn, nhưng những thứ này... mặt mũi là không đổi được, toàn bộ nhờ Thương Lan Hải trao đổi ích lợi!

Lời nói trực tiếp như thế, Căn Bá nghe ngược lại cười phá lên:

- Hiện tại lão phu mới có chút thích ngươi, đi thẳng vào vấn đề như vậy không phải tốt, tất cả mọi người bớt đi thời gian suy nghĩ, thôi được rồi, nếu ngươi thẳng thắng như thế, ta cũng không nhiều lời!

Dứt lời duỗi ra ba ngón tay, nói khẽ:

- Thứ nhất, Yêu Địa sẽ không tuân theo pháp chỉ của Thương Lan Hải, thứ hai, ngươi hoặc huynh trưởng của ngươi, đều có thể phong niên hiệu, lại không phải Yêu Địa chi hoàng. Thứ ba, ngươi cũng không phải không có chỗ tốt, dù sao ngươi đến Yêu Địa, còn có một mục đích khác nha!

Long mẫu đầu tiên là lộ vẻ khó khăn, cuối cùng ánh mắt hơi sáng, nhìn về phía Căn Bá.

Căn Bá than khẽ, lại nhìn về phương nam, sau nửa ngày mới nói:

- Cũng không biết các ngươi nghĩ như thế nào, người tu hành không giống như phàm tục, chọn một đạo lữ, thì phải trăm ngàn năm sớm chiều tương đối, tu vi càng cao, càng thận trọng đối đãi, lẫn nhau đã không ưa, cần gì phải dính lại? Vì cái gọi là hư danh đại thế, đáng để ngươi ném một đời của mình vào sao?

Gương mặt của Long mẫu đỏ bừng, qua nửa ngày mới nói khẽ:

- Tiền bối chịu ra tay cứu trị?

Căn Bá nói:

- Khi đó ngươi hại hắn thành như vậy, bây giờ cần gì phải cứu?

Long mẫu cười nói:

- Tiền bối quá lo lắng, không phải Mị Nhi nhân từ, chỉ lúc trước hắn có thể chết, dù sao hắn một ngày không chết, ta một ngày làm phi, mặc dù trong bốn biển người người kính ta, nhưng cuối cùng không quy ta thống ngự, nhưng về sau, ta biết được một ít sự tình phía trên, hắn lại không thể chết, tối thiểu nhất, hắn không thể chết đơn giản như vậy...

Căn Bá trầm mặc nửa ngày, cười khổ nói:

- Lời này cũng không sai, hiện tại hắn chết, tất cả nhân quả sẽ rơi vào trên người ngươi, ngươi gánh không nổi, con của ngươi cũng không gánh nổi, huynh trưởng của ngươi càng không gánh nổi!

Long mẫu nhìn Căn Bá nói:

- Tiền bối đã nhấc lên việc này, chắc hẳn cũng có đáp án, thân thể của hắn bây giờ đã yếu đến cực hạn, ta tìm linh dược khắp Thiên Nguyên đại lục, cũng không cách nào giúp hắn kéo dài tính mạng, trong lúc vô tình nghe người ta nói Phù Tang nhất mạch, Kim Ô thế tử nhục thân cường hoành, tu luyện công quyết cực kỳ bất phàm, lúc này mới đến thử một lần, nhưng nếu biết bọn hắn được ngài che chở, Mị Nhi tự nhiên không dám dùng cường, không biết ngài có thể từ bi, truyền thụ cho ta công pháp tu hành không?

Căn Bá lạnh nhạt nói:

- Phương pháp này có thể đổi một đạo tràng ở Thần Châu?

Long mẫu trầm mặc nửa ngày, mở miệng nói:

- Chưa đủ!

Căn Bá khẽ hừ một tiếng, quải trượng trong tay chậm rãi đập lên mặt đất.

Long mẫu tươi cười:

- Nhưng từ trong miệng ngài nói, tự nhiên là đủ, hi vọng pháp quyết kia hữu dụng!

Căn Bá thản nhiên nói:

- Lục nhi tu hành công quyết kia ngươi lấy không được, ngay cả ta cũng không thể ở dưới tình huống không tổn thương lấy ra, cho nên ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ!

Long mẫu nghe vậy, sắc mặt không khỏi biến hóa, nhưng Căn Bá nói tiếp lại làm cho nàng yên tâm:

- Bất quá lão phu tu luyện một bộ Trường

Sinh đại thuật, không nói khởi tử hồi sinh, nhưng có thể làm cho lão Long Vương kia sống lâu một đoạn thời gian...

Dứt lời nhìn về phía Long mẫu:

- Phương pháp này nhất định hữu hiệu, ngươi yên tâm?

Long mẫu run lên nửa ngày, mới quỳ xuống bái tạ:

- Ta thay phu quân, cám ơn tiền bối!

- Ngươi đi trước đi!

Căn Bá không muốn nhiều lời với nàng, khe khẽ thở dài, chậm rãi nhắm mắt lại.

Long mẫu hành lễ xong, chậm rãi rời đi, ở sau lưng nàng, thanh âm của Căn Bá lại vang lên:

- Nửa là cơ duyên nửa là kiếp, tính đi tính lại luôn thành không... Tiểu nha đầu, trở về nói cho huynh trưởng của ngươi, kiếp này không qua được, hắn được thiên hạ cũng vô dụng!

- Vãn bối hiểu!

Long mẫu mỉm cười, thân hình bay khỏi động phủ.

- Bái kiến Thương Lan Hải Long Hậu...

Sau khi rời động phủ của Căn Bá, ánh mắt

Long mẫu lưu chuyển, thấy được Kim Ô tộc trưởng Ô Cổ Mộc mang theo một đám tộc nhân đứng ở cách đó không xa, lúc ánh mắt nàng nhìn qua, Ô Cổ Mộc hành lễ, mặc dù hắn không biết Long mẫu thân phận tôn quý này cùng Căn Bá hàn huyên chuyện gì, nhưng gặp người thân phận tôn quý như thế, cũng không dám khinh thường, khách khách khí khí hành lễ.

Long mẫu bỗng nhiên mỉm cười, đi tới trước người Ô Cổ Mộc:

- Tộc trưởng có nhi tử không?

Ô Cổ Mộc nao nao, vội vàng trả lời:

- Dưới gối chỉ có một nhi tử, tu vi nông cạn...

Long mẫu trực tiếp ngắt lời hắn, cười nói:

- Ta có một nữ tên Ngân Châu, kết thân gia được không?

- Ách...

Ô Cổ Mộc ngây dại.

Chương 588: Có dũng khí đoạt vợ của tiểu gia?

- Oa...

Trên Phù Tang Sơn, trong đại điện, Ô Nhất

Điển bị Phương Hành đá bay, trên không trung hóa ra bản tướng, vỗ cánh hô to:

- Không liên quan gì đến ta a, là cha ta nói...

Sau lưng hắn, vẻ mặt Phương Hành giận dữ xách đao đuổi theo, trong miệng hô to:

- Ngươi đứng lại cho ta, có dũng khí đoạt nữ nhân của tiểu gia, nhìn ta không chặt ngươi!

Mặc dù Ô Nhất Điển điên nhưng không ngốc, vội vỗ cánh trốn xa, mà sau lưng bọn họ, ba người biểu lộ khác nhau đi theo ra ngoài, một cái là Phù Tang Sơn Kim Đan trưởng lão biểu lộ kinh ngạc, một cái là Kim Ô cười ha ha, còn có Ô Tang Nhi mặt đầy lo lắng, đang khẩn trương kéo ống tay áo của Kim Ô:

- Biểu ca huynh nhanh đi cứu hắn, ta nhìn tiểu tặc thật muốn chém chết hắn a!

Kim Ô không có ý tứ xuất thủ, cười to nói:

- Đáng đời hắn bị chặt, lại dám đoạt nữ nhân của tiểu tặc?

Lúc này Long mẫu rời Phù Tang Sơn đã nửa canh giờ, mới đầu Phương Hành rất lo lắng, đã có tư thế muốn cùng Long mẫu liều mạng, lại không nghĩ rằng Long mẫu để hắn hãi hùng khiếp vía không có ý tứ động thủ chút nào, chỉ cùng Căn Bá nói chuyện nửa ngày, liền phiêu nhiên rời đi, làm cho tiểu tặc có loại cảm giác một quyền đánh hụt.

Mà Cô Nhận Sơn Bằng Ngũ và Hồn Thiên ở sau khi Long mẫu rời đi, lập tức bái phỏng Căn Bá, không biết nói cái gì, sau khi hai người đi ra, lại mặt mày hớn hở, cười ha ha an ủi Phương Hành, nói "vạn sự không cần lo rồi”!

Liền dẫn Tiểu Bằng Vương và Yêu Binh của Cô Nhận Sơn rút đi, cũng không có giải thích kỹ càng cho Phương Hành cái gì, bất quá cũng đoán ra, hẳn là Căn Bá đã ra tay.

Trong lòng biết Bằng Ngũ và Hồn Thiên là người có thể tin tưởng, nếu không phải trong lòng đã nắm chắc, bọn hắn sẽ không yên tâm như thế, tiểu tặc cũng bỏ đi chủ ý đào tẩu, quyết định lưu lại nhìn xem, nhưng ai có thể nghĩ, có một trưởng lão vẻ mặt vui mừng chạy tới, cười miệng không khép được, nói có đại hỉ sự.

Hỏi ra mới biết, là Long mẫu muốn gả trưởng công chúa Ngao Ngân Châu cho nhi tử của tộc trưởng Phù Tang Sơn, đây không phải là đại hỉ sự sao? Thương Lan Hải nhất tộc coi trọng huyết thống, gần vạn năm qua, có nghe nói vị công chúa Chân Long huyết mạch nào gả ra ngoài? Mà trước đó, ai nghĩ tới Ô Nhất Điển có hi vọng kết hôn với một công chúa?

Ngay cả Ô Nhất Điển cũng ngẩn người, tựa hồ không tin chuyện tốt như vậy sẽ rơi xuống trên đầu mình.

Trọn vẹn ba hơi sau mới phản ứng lại, đang muốn nhếch miệng cười, trên mông đã ăn một cước...

Tiểu ma đầu nổi giận!

Danh tự Ngao Ngân Châu nghe quá quen thuộc, tỉ mỉ nghĩ lại, ta sát, đây không phải nữ nhân ngủ qua với tiểu gia sao?

Ô Nhất Điển cũng dám đoạt nữ nhân với tiểu gia?

Thế là tiểu tặc nổi điên, xách đao muốn chặt Ô Nhất Điển!

Đáng thương Ô Nhất Điển còn không biết chuyện gì xảy ra, đã bị hù đầy trời tán loạn.

- Biểu ca, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Ô Tang Nhi lơ ngơ, vừa lo lắng vừa tò mò hỏi.

Ngay cả Phù Tang Sơn Kim Đan trưởng lão cũng nghi hoặc, thúc giục Kim Ô nhanh cứu người.

Kim Ô cười kể lại sự tình Phương Hành ở Hồng Hồng đại hội, cười to nói:

- Con rồng kia ngủ với tiểu ma đầu, không phải là người của tiểu ma đầu sao? Vận khí của biểu đệ này thật không ra sao, nếu thay công chúa khác gả cho hắn, thế thì thật tính là một chuyện tốt, nhưng nếu là vị trưởng công chúa này, vậy chỉ có thể nói xui xẻo tám đời... Ha ha ha...

Chuyện này, Ô Tang Nhi và Kim Đan trưởng lão nghe đến sửng sốt, nhất thời quên cứu Ô Nhất Điển, Kim Ô thì cười vui vẻ, nhưng Kim Đan trưởng lão lại ngẩn ngơ, chần chờ nói:

- Thế nhưng... Thế nhưng ta còn chưa nói hết a. Tộc trưởng trải qua nghĩ sâu tính kỹ, cảm thấy Nhất Điển thiếu gia tu vi quá thấp, sợ bôi nhọ vị trưởng công chúa kia, liền đề cử Lân Hoa ngươi. Long Hậu cũng không chút nghĩ ngợi đáp ứng... Đính hôn chính là ngươi nha...

- Ự...c...

Kim Ô đang cuồng tiếu đầu lưỡi xoắn lại, con mắt trừng căng tròn.

- Kim Lục Tử, ngươi cũng dám đoạt vợ của tiểu gia?

Lỗ tai của Phương Hành cực thích, đột nhiên quay đầu, mặt đầy sát khí nhìn về phía Kim Ô.

- Hiểu lầm... Hiểu lầm...

Kim Ô "Sưu" một tiếng bỏ chạy, đằng sau tiểu thổ phỉ oa oa kêu to truy sát lên.

- Xảy ra chuyện gì?

Ô Cổ Mộc nghe được động tĩnh chạy tới nhìn thấy cũng sợ ngây người. Theo lý thuyết nên xuất thủ ngăn lại... nhưng hết lần này tới lần khác không ngăn cản được a, hắn chỉ là Kim Đan trung kỳ bình thường, cũng không có chỗ thần kỳ quá mức, mà tiểu thổ phỉ cũng đã đi vào Kim Đan trung kỳ, hơn nữa là loại Kim Đan đỉnh cấp, thật muốn động thủ, hắn làm Kim Ô tộc trưởng thật đúng là không phải đối thủ của tiểu thổ phỉ.

- Ai, sự tình có chút phiền phức...

Trưởng lão Phù Tang Sơn vẻ mặt đau khổ thấp giọng nói với Ô Cổ Mộc vài câu, Ô Cổ Mộc nghe sững sờ, cuối cùng cau mày nhẹ gật đầu, lẩm bẩm:

- Như thế cũng tốt, dù sao vừa rồi ta cẩn thận suy nghĩ, Chân Long ở Thương Lan Hải từ trước tới nay không gả ra ngoài, Long mẫu lại nói nhẹ nhàng như thế, lập thành hôn sự giống như nói đùa, giống như nữ nhi gả cho ai cũng giống nhau vậy, sợ lo sự tình không đúng, trước kia ta cũng nghe người ta nói qua bây giờ Long cung loạn tùng phèo, đoán chừng bên trong sẽ có chuyện ẩn gì, càng nghĩ ta luôn cảm giác khó xử, vẫn là không dính vào việc này thì tốt hơn...

Nghĩ như vậy, đành phải kiên trì lấy thân phận trưởng bối lệnh Phương Hành và Kim Lục Tử ngừng tay, Phương Hành vẫn rất cho hắn mặt mũi, lại thêm vốn chỉ là trút giận, tự biết lại cho Kim Ô mấy lá gan cũng không dám đoạt vợ của mình, liền ngừng tay, tùy tiện nhìn Ô Cổ Mộc nói:

- Cô nàng kia là của ta, ngươi đổi lại người khác đi!

Ô Cổ Mộc dở khóc dở cười:

- Việc này ngươi tìm Long Hậu đàm phán đi, ta không quản được!

- Long mẫu?

Tròng mắt Phương Hành đảo lòng vòng, thu đao nói:

- Không đi!

Hắn cũng không ngốc, Long mẫu nhìn một cái hắn đã hãi hùng khiếp vía, biết hiện tại còn không thể trêu vào nữ nhân kia.

Ô Cổ Mộc cười khổ nói:

- Xem ra ngươi vẫn biết sợ!

Phương Hành khinh thường nói:

- Tiểu gia ta còn sợ nàng?

Nói xong lại nhìn xung quanh, có chút lo lắng nói:

- Nữ nhân kia thật đi rồi chứ?

Ô Cổ Mộc gật đầu nói:

- Đã về Yêu Đình rồi!

- Vậy ta đi thôi...

Phương Hành nói, vừa rồi hắn cũng có điều ngộ ra, Long mẫu xác thực bất phàm, vậy mà khám phá ra chân thân của mình, để hắn có chút sợ hãi, bất quá hẳn là Long mẫu kia ở Yêu Đình đã để mắt tới mình, mới thả ra một tia thần niệm, một đường nhìn mình chằm chằm, mà nếu mình ở dưới tình huống không bị nàng phát giác trốn ra ngoài ngàn dặm, nữ nhân kia muốn tìm mình cũng không có cách nào.

Ô Cổ Mộc có chút dở khóc dở cười cản hắn lại, còn muốn nói nữa, chỉ thấy ngoài Phù Tang Sơn, đóa đóa mây đen tiếp cận, nộ khí trùng thiên, trong mây không biết bao nhiêu Yêu Binh Yêu Tướng ẩn hiện, chỉ là uy áp đã làm người kinh ngạc run rẩy, rõ ràng là các lão tổ và trưởng lão tới, một mảnh đen kịt cũng không biết mấy trăm mấy ngàn người, có thể xưng đại quân áp cảnh.

- Nam Chiêm Bộ Châu tiểu ma đầu ở đâu?

- Tức chết lão phu, cũng dám giả chết thoát thân...

- Đạo Tử tộc ta bị hắn nhốt ở trong Yêu Đế Các, không rõ sống chết, hắn từ đâu tới lá gan này?

- Lão phu sống mấy ngàn năm, chưa thấy qua vô sỉ bực này, nhanh chóng đi ra nhận tội...

Trong lúc nhất thời, vô số ánh mắt nổi giận đùng đùng, xé rách hư không, thăm dò vào Phù Tang Sơn, tìm kiếm thân ảnh của tiểu ma đầu.

- Con mẹ nó, bị người chắn ở trong ổ...

Dù Phương Hành gan to bằng trời, thấy cảnh này cũng đổ mồ hôi lạnh.

Hắn vốn định sau khi hố người xong trực tiếp rời đi, lại không nghĩ rằng bị Long mẫu để mắt tới, bất đắc dĩ lui về Phù Tang Sơn, bây giờ muốn thừa dịp Long mẫu không biết bị Căn Bá dùng phương pháp gì đuổi đi, muốn tiếp tục chạy, nhưng không nghĩ các lão tổ trưởng lão đã nổi giận đùng đùng tìm tới, nhìn bọn hắn hận không thể xé mình, sự tình chắc hẳn đã lộ tẩy.

Nói câu không dễ nghe, những lão tổ kia tùy tiện ra một cái, cũng có thể bóp chết mình...

Dưới tình huống cách gần như thế, Phương Hành lại không có thi triển Liễm Tức Thuật, trực tiếp lộ ở dưới ánh mắt của đám yêu quái kia, từng cái nhất thời nộ khí thiêu đốt, ánh mắt như dao rơi xuống, thậm chí có chút kích động đã muốn xông vào bắt hắn, Phương Hành kêu khổ, nghĩ thầm chẳng lẽ tiểu gia phải bị loạn quyền đánh chết?

Cũng may thời điểm những người kia muốn xông vào, trong Phù Tang Sơn, bỗng nhiên vang lên một tiếng ho khan.

Đám lão yêu thân hình cứng đờ, vội vàng ngừng lại, có chút nhanh tay lẹ mắt trực tiếp kéo những yêu tu kích động muốn xông vào, một đám lão yêu đều lấy biên giới Phù Tang Sơn làm hạn định đứng ở bên ngoài, chỉ là vẻ giận dữ trên mặt vẫn không giảm đi, trong các yêu mạch, các Nguyên Anh lão tổ thân phận cao thượng đều trầm mặc, ánh mắt thăm thẳm biết suy nghĩ gì, nhưng còn có một số Kim Đan cảnh thì lửa giận chưa tiêu, chỉ Phương Hành quát mắng.

- Tiểu ma đầu, ngươi nhanh cút ra đây, lão phu lưu ngươi toàn thây!

- Tiểu bối lớn mật, lại dám trêu đùa chúng ta như thế, hôm nay thần tiên tới cũng không thể nào cứu được ngươi!

- Thằng nhãi ranh, trả mạng cho Tử Vụ Hồ Đạo Tử...

Sát khí tầng tầng lớp lớp, như sóng lớn ép về phía Phương Hành.

- Hình như đám lão già khốn kiếp này không dám tiến vào a...

Phương Hành tâm tư khẽ động, lại thêm bị nhiều người như vậy quát mắng, trong lòng cũng buồn bực, bỗng nhiên nhảy dựng lên, ngồi xổm ở trên nóc đại điện của Căn Bá, chỉ đám lão yêu mắng to:

- Một đám lão hỗn đản có hết hay không? Có bản lĩnh các ngươi đi vào, nhìn tiểu gia không quất các ngươi một trận...

Trong lúc nhất thời, tu sĩ Yêu tộc quần tình mãnh liệt vậy mà xuất hiện yên tĩnh, chư yêu tức giận đều có chút ngây ngốc.

Mới vừa rồi tiểu hỗn đản này mắng là chỉ tất cả lão tổ Yêu tộc a?

Chương 589: Tiểu ma đầu cười một tiếng, lão yêu run bắn cả người

Yên lặng mấy hơi, ngoài Phù Tang Sơn, bỗng nhiên lửa giận đốt trời.

Các lão tổ trưởng lão đều giận điên lên, vừa rồi bọn hắn ở Yêu Đình nghe nói chuyện phát sinh trong Yêu Đế Các, lúc này mới giận không kiềm được chạy đến Phù Tang Sơn, chỉ là bởi vì Long mẫu đã nói rõ, có thể cứu đệ tử bọn họ chỉ có Phù Tang Sơn Thần Mộc đại thánh, cho nên mọi người mới không dám mạo phạm xông vào Phù Tang Sơn, chỉ là trong lòng giận dữ, chắn ở cửa quát mắng.

Lại không nghĩ rằng, tiểu hỗn đản kia giết thì giết, hố thì hố đệ tử của mình, gặp bọn hắn không chỉ không chịu nhận lỗi, ngược lại quang minh chính đại nhảy ra mắng nhau, đây không phải lấn yêu quá đáng thì là cái gì?

- Tiểu hỗn đản, lão phu muốn ngươi chém thành muôn mảnh...

- Lão hỗn đản ngươi tiến đến, tiểu gia một đao chặt ngươi thành ba đoạn...

- Oa nha nha, tức chết ta rồi. Tiểu ma đầu, trả mạng cho Thái Thạch Si Nhi nhà ta...

- Trả thì trả, gọi lão bà của ngươi tới, tiểu gia giúp ngươi sinh một đứa...

- Tiểu ma đầu, ngươi chết không yên lành, Yêu Địa ta cùng ngươi không chết không thôi...

- Chẳng phải là làm thịt mấy tử tôn của các ngươi sao? Có bản lĩnh ngươi cũng làm thịt cháu của ta đi!

- Ngươi... Ngươi tuổi còn nhỏ... Lấy đâu ra cháu trai?

- Ngươi không phải cháu của ta sao? Chụp chết mình là được...

Phương Hành chống eo, khí tụ đan điền, lưỡi nở hoa sen, một người mắng vô số lão tổ, trưởng lão Yêu tộc, ô ngôn uế ngữ tầng tầng lớp lớp, tà môn ngụy biện hàng trăm hàng ngàn, từ trước tới giờ không trích dẫn kinh điển, chỉ hung hăng càn quấy, thật có thể nói một lưỡi chống đỡ trăm vạn hùng sư của Yêu tộc, các Yêu tộc lão tổ muốn mặt, mặc dù phẫn nộ mắng, nhưng thật muốn chửi đổng lại không chuyên nghiệp bằng tiểu thổ phỉ, mắng nửa ngày vậy mà bị hắn mắng không ngóc đầu lên được...

Thật muốn một tay chụp chết gia hỏa kia a!

Đây là ý tưởng chung của tất cả lão tổ và trưởng lão...

Ngay cả Bằng Ngũ, Hồn Thiên ở ngoài Phù Tang Sơn âm thầm nhìn chằm chằm, không cho tràng diện mất khống chế, sắc mặt cũng cực kỳ quái dị, mặc dù bọn hắn sớm biết những lão yêu kia không dám xông vào Phù

Tang Sơn, nhưng vẫn không nhịn được đổ mồ hôi lạnh. Nghĩ thầm tiểu tử này từ đâu tới, sao mà to gan như vậy... Mà Long mẫu ẩn trong mây mù ở phía sau, cũng âm thầm kinh hãi, lúc này mới biết được, tiểu hỗn đản kia gọi mình một tiếng "lão thái bà", kỳ thật đã cho mình mặt mũi rất lớn rồi...

Về phần Đạo Tử Đại Thánh Sơn Không Không Nhi, Lệ Hồng Y, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn sợ hãi rụt rè giấu ở phía sau, Kim Sí Tiểu Bằng Vương, cùng Kim Ô, Ô Tang Nhi, Ô Nhất Điển lại thêm Kim Ô tộc trưởng Ô Cổ Mộc ở trên núi, thì thật phục rồi, biểu lộ hoặc cười khổ hoặc chấn kinh.

Bất quá trong lòng chúng yêu nổi giận quy nổi giận, nhưng thật không có xông tới động thủ.

Trước đây Long mẫu và hai vị lão tổ của Cô Nhận Sơn rời đi, chính là thương nghị với lão tổ các yêu mạch và Yêu Đình thập trưởng lão hai chuyện lớn, một cái trong đó, chính là không chút khách khí tiết lộ hắn giả chết, cũng nói sự thật Đạo Tử các mạch bị hắn giết thì giết, nhốt thì nhốt, làm không biết bao nhiêu lão yêu quái tức giận thổ huyết, muốn vọt tới Phù Tang Sơn chặt hắn, bất quá rất nhanh Long mẫu còn nói một chuyện khác, lập tức để lão tổ và trưởng lão các yêu mạch trầm mặc lại.

Sau khi trầm mặc, lại không phải hoảng sợ, mà là cuồng hỉ!

Sự tình Long mẫu nói tới, bốn chữ liền có thể nói tận: Thần Châu lập đạo!

Toàn bộ Yêu Địa chư mạch, ở Thần Châu có một đạo tràng, Đạo Tử các mạch không câu nệ tu vi, cốt linh, chủng tộc, chỉ cần có thiên tư và tiềm lực, thì có thể đi Thần Châu tu hành. Việc này mới nghe không có gì, nhưng hàm nghĩa bên trong lại cực kỳ kinh khủng, để đám lão yêu có loại cảm giác không chân thật như rơi vào trong mộng, tựa hồ không tin chuyện tốt như vậy sẽ nện ở trên đầu mình.

Thần Châu, đó là chỗ nào?

Chính là nơi đạo pháp khởi nguyên mà Yêu tộc và Ma Uyên đều thừa nhận, thiên hạ to lớn, khí vận bảy phần ở Thần Châu!

Mà có thể ở Thần Châu lập xuống đạo tràng, đây là đại sự cỡ nào?

Ngay cả ở trong Yêu Địa hiện tại, ngoại trừ Căn Bá, Đại Thánh Sơn Thông Minh Thánh Nhân tuổi tác dài nhất, tu vi cao nhất, cũng không dám nghĩ tới!

Đương nhiên, càng mấu chốt nhất là, một truyền thuyết chỉ ở các yêu mạch thân phận cao nhất lưu truyền.

Lúc này ở Thần Châu lập đạo, không phải chỉ là có được một đạo tràng mà thôi, mà là một loại biểu tượng, tượng trưng cho tu sĩ Thần Châu mưu đồ đại thủ bút, đã tính một phần của Yêu Địa, hơn nữa một phần này, không chỉ để các tiểu bối được lợi, mà là chân chính thành một phương thế lực, tiến vào trận mưu đồ này, tương lai ngày đó cơ duyên tới, sẽ có một phần của Yêu Địa.

Nghe được tin tức này, đừng nói Thanh Khâu Sơn, Vô Ảnh Sơn Đạo Tử chưa chết, ngay cả Thái Thạch gia, Tử Vụ Hồ cũng trầm mặc lại.

Trước đó vì cái gì các yêu mạch coi trọng Đạo Tử nhà mình như thế?

Một là Đạo Tử được gia tộc bỏ ra tài nguyên tinh lực lớn nhất bồi dưỡng, đại biểu cho tâm huyết của một mạch mấy chục năm hoặc trăm năm sau, thứ hai là ở thời kì đặc thù này, Đạo Tử có hi vọng tiến vào Thần Châu tu hành, tranh lấy cơ duyên, hi vọng, Đạo Tử chết rồi, bọn hắn trong thời gian ngắn căn bản bồi dưỡng không ra tiểu bối thích hợp mang đến Thần Châu.

Nhưng hôm nay, Yêu Địa có đạo thống của mình, phàm là tiểu bối có tiềm lực đều có thể mang đến Thần Châu!

Một cái đổi mười cái thậm chí trăm cái,

chuyện mua bán này có làm hay không?

Đương nhiên, mặc dù nội tâm bọn hắn đã có quyết định, nhưng tức giận lại không phải dễ dàng tiêu tán như vậy. Các lão yêu cũng rất uất ức, chỉ muốn giết đối phương giải hận, đương nhiên, nghĩ thì nghĩ, nhưng nhìn mặt mũi của Căn Bá và Cô Nhận Sơn, không ai dám vào lúc này giết hắn, cũng không có thực lực giết hắn, chỉ quát mắng vài tiếng phát tiết tức giận mà thôi, nhưng không nghĩ đến, tiểu hỗn đản kia còn có dũng khí ở ngay trước mặt bọn họ mắng nhau, thì càng để bọn hắn khó mà nhịn được, thật có một loại xúc động muốn liều lĩnh bóp chết đối phương, sau đó ra sao thì ra...

- Các vị đạo hữu, tạm thời bớt giận, cần gì tranh cãi với một tiểu bối, vẫn là cầu lão tiền bối kia cứu các đệ tử kia ra quan trọng hơn...

Có người nhìn không được, đứng ra khuyên giải, đám lão yêu vốn mắng không lại Phương Hành liền mượn thang đi xuống.

Lấy thân phận của bọn hắn cùng một tiểu hỗn đản chửi đổng thật đúng là mất mặt, huống hồ mắng cũng không thắng!

- Hừ, ngươi tốt nhất cầu nguyện không rơi vào trong tay ta, nếu không nhất định sẽ để ngươi sống không bằng chết!

- Đạo Tử tộc ta không chết vô ích được, tiểu ma đầu, sớm muộn gì cũng cho ngươi đền mạng!

Mặc dù quyết định không mắng nữa, nhưng đám lão yêu vẫn tức giận không thôi, bỏ lại ngoan thoại.

- Hây a, khi tiểu gia là dọa lớn sao?

Này càng để Phương Hành xác định đám lão yêu không dám xông vào Phù Tang Sơn, lá gan càng lớn, cười toe toét ngồi xuống ở trên nóc nhà, uống một hớp rượu thấm giọng, quyết định nếu đám lão yêu không phục, mình sẽ tiếp tục mắng.

Đám lão yêu thật không dám đụng hắn, dứt khoát giả bộ như không nghe được, lại nhìn về phía động phủ của Căn Bá, thấp giọng thương nghị, Thanh Khâu Sơn Nguyên Anh lão tổ đi ra, nhìn về phía Phù Tang Sơn xa xa cúi đầu, cất cao giọng nói:

- Bảy mạch cửu sơn mấy chục động phủ cùng đến bái kiến Thần Mộc Thánh Nhân, khẩn cầu Thánh Nhân xuất thủ cứu những hài nhi bị nhốt ở trong Yêu Đế Các...

Trong động phủ Căn Bá, lại không người đáp lời, lão tổ các yêu mạch hai mặt nhìn nhau.

- Khẩn cầu Thánh Nhân xuất thủ cứu các hài nhi...

Thanh Khâu Sơn Nguyên Anh lão tổ lại tiến lên một bước, thái độ thành khẩn nói.

- Khục...

Rốt cục có một thân ảnh thấp bé từ trong động phủ đi ra, nhìn tốc độ này, cũng không phải kênh kiệu, mà là đi chậm, thời điểm Thanh Khâu Sơn Nguyên Anh lão tổ nói lần thứ nhất đã đi ra, chỉ là đến bây giờ mới tới mà thôi.

Mọi người đều nhìn về phía lão đầu dáng người thấp bé kia.

- Muốn cứu những tiểu bối bị vây ở trong Yêu Đế Các, tìm ta vô dụng...

Ngoài dự liệu, sau khi Căn Bá đi ra, chậm rãi ngẩng đầu nhìn các lão yêu, sau đó lắc đầu.

Chư yêu nhất thời sợ hãi, nhìn về phía Long mẫu và hai vị Nguyên Anh của Cô Nhận Sơn, trước đó tin tức Thần Châu lập đạo và Thần Mộc Thánh Nhân sẽ ra tay giải cứu đám tiểu bối là bọn hắn nói, chỉ một cái liếc mắt, đã thấy Long mẫu và Bằng Ngũ, Hồn Thiên cũng nhíu mày, tựa hồ không rõ tình huống, ánh mắt đều nhìn về phía Căn Bá.

- Lão già ta chỉ nói biết phương pháp giải cứu các tiểu bối kia, nhưng không có nói là ta tự mình đi cứu, lão già ta không có bản lãnh lớn như vậy, các ngươi thật muốn cứu những tiểu bối kia ra, thì phải tìm tiểu hỗn đản này...

Căn Bá ho nhẹ, quải trượng chống mặt đất, đưa tay chỉ một người.

- Hắn?

Các lão yêu kinh ngạc, ngơ ngác nhìn qua.

- Ta?

Phương Hành ngồi xổm ở trên nóc nhà nhìn náo nhiệt cũng lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm không phải Căn Bá đang nói đùa chứ?

Bất quá xem ra, Căn Bá lại thật không có ý tứ đùa giỡn, liếc nhìn Phương Hành, ánh mắt không dễ bị người phát giác, sau đó ho nhẹ một tiếng, nói:

- Không sai, chỉ có hắn có thể mở ra Yêu Đế Các!

Xoạt!

- Làm sao có thể? Tiểu tử này làm sao có năng lực như vậy?

- Lão tiền bối đang đùa chúng ta sao?

- Người là hắn giam ở bên trong, chẳng lẽ lại để cho chúng ta cầu hắn cứu người ra?

Chúng yêu loạn cả lên, chẳng ai ngờ lão đầu bị bọn hắn mong đợi sẽ nói như vậy, nhất thời cũng không phân biệt thật giả, nhưng xem như thật, trong lòng cũng xuất hiện một loại cảm giác hoang đường, mặt như bị người tát một cái, biểu lộ quỷ dị, hoài nghi, còn mang theo biệt khuất...

- Khà khà khà khà...

Phương Hành minh bạch ý tứ của Căn Bá, bắt đầu cười hắc hắc.

Tiểu ma đầu cười một tiếng, làm các lão yêu run bắn cả người...

Chương 590: Đe doạ thì sao?

Muốn mở Yêu Đế Các chỉ có thể tìm hắn?

Một hơi trước, chúng yêu còn hận không thể bóp chết tiểu ma đầu kia, rất không hy vọng Căn Bá nói là thật!

Thanh Khâu Sơn Nguyên Anh lão tổ tiến lên một bước, chắp tay nói:

- Lão tiền bối, Yêu Đế Các là ba vị Yêu Đế ở vạn năm trước liên thủ xây dựng Tiểu Thiên Thế Giới, sau đó ba vị Yêu Đế vận mệnh khác biệt, Thanh Quỷ Yêu Đế của tộc ta phi thăng thành tiên, Hư Không Yêu Đế ở ngàn năm sau tọa hóa, một vị Yêu Đế thần bí khác chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, không ai biết tung tích, tóm lại từ khi xây xong Yêu Đế Các, điểm duy nhất có liên hệ với đại thiên thế giới, chính là hài cốt của Hư Không Yêu Đế gửi ở trong Yêu điện, cùng tế đàn trước đó ba vị Yêu Đế lưu lại, bây giờ linh lực trên hài cốt của Hư Không Yêu Đế đã hao hết, trăm năm sau mới có thể dùng nó mở Yêu Đế Các lần nữa, tế đàn bên trong cũng bị tiểu... bị kẻ này hủy, liên hệ giữa hai giới đã đứt, lão tiền bối thần thông quảng đại, có lẽ có thể mở ra con đường hai giới, nhưng tiểu... tiểu tử này, làm sao có năng lực như vậy?

Vấn đề này cũng là điểm chúng yêu nghi hoặc, ánh mắt cùng nhìn qua.

Ngay cả Phương Hành cũng nhìn về phía Căn Bá, ánh mắt tỏa sáng, trong lòng đã quyết định, mặc kệ lão đầu này nói phương pháp gì, chỉ cần có chỗ cần mình, thì hừ hừ...

- Tiểu hỗn đản kia chỉ được cái mắng người lợi hại, còn có thể có bản lãnh gì, có thể mở Yêu Đế Các không phải hắn, là cái mặt nạ trong tay hắn!

Căn Bá cũng không có thừa nước đục thả câu, lạnh cười nói một tiếng.

Chúng yêu nghe vậy, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Phương Hành.

Phương Hành giật mình, từ trong túi trữ vật lấy ra một cái mặt nạ, lật tới lật lui nhìn.

- Cái kia... Đó là dị bảo của Hồ tộc ta...

Thanh Khâu Sơn lão tổ nhìn thấy mặt nạ này, vô ý thức nghẹn ngào kêu lên.

- Ngươi hỏi nó xem nó có đáp ứng không?

Phương Hành liếc mắt, không để ý tới lão thái bà này, quay đầu nhìn về phía Căn Bá:

- Ngươi nói nó?

- Cút qua một bên!

Căn Bá dạy dỗ Phương Hành một câu, sau đó đấm đấm eo, giống như giải thích cho chúng yêu nghe:

- Năm đó ba người kia suy tính ra Yêu Địa sẽ có một trường hạo kiếp, vì lưu lại cho Yêu Địa một cơ hội vùng lên, nên liên thủ xây các này. Có thể mở ra các này chỉ ba người bọn họ, nhưng từ khi bọn hắn thăng tiên thì thăng tiên, tọa hóa thì tọa hóa, hậu thế chỉ có mượn nhờ di vật của bọn hắn mới có thể mở. Bình thường mở ra Yêu Đế Các, dùng chính là nhục thân của Hư Không lão nhi sau khi tọa hóa lưu lại, chỉ là lúc này chìa khoá hắn lưu lại không thể dùng, bây giờ có thể mở Yêu Đế Các, chỉ có mặt nạ trong tay tiểu quỷ kia...

- Di vật của một người khác?

Nghe Căn Bá nói, chúng yêu đều tinh tế phẩm vị hàm nghĩa bên trong, Thanh Khâu Sơn lão tổ chợt nghĩ tới điều gì, trên mặt kinh hoảng nói:

- Lão tiền bối, vật này không phải là Hồ Tiên Tổ của ta...

Căn Bá ho nhẹ một tiếng, không phủ nhận, cũng không gật đầu.

Nhưng nhìn ở trong mắt Thanh Khâu Sơn lão tổ, cái này không thể nghi ngờ là Căn Bá chấp nhận suy đoán của nàng, không khỏi nghẹn ngào kêu lên:

- Không có khả năng, Thanh Quỷ Tiên Tổ của Hồ tộc ta, năm đó đã phi thăng tiên giới, chỉ là thiên lộ bị ngăn mới mất tin tức, chỉ chờ thời điểm thiên lộ lại thông, sẽ hạ giới tiếp dẫn hậu nhân của Hồ tộc ta, di vật của hắn... làm sao có thể... làm sao có thể...

Bà không phải người ngu, đã sớm biết Thanh Hồ Quỷ Diện có quan hệ tới Hồ tộc, cũng một mực đang nghĩ đến tột cùng là vị tiên tổ nào lưu lại di vật, chỉ là vô luận nghĩ như thế nào, cũng không mò ra môn đạo, thẳng đến lúc này Căn Bá mở miệng, bà mới giật mình hiểu ra, năm đó một trong ba vị Yêu Đế xây dựng Yêu Đế Các, chính là Thanh Quỷ Tiên Tổ của Hồ tộc các nàng, Căn Bá nói mặt nạ này là di vật của hắn. Nhưng sau khi Thanh Quỷ Yêu Tiên phi thăng, tiên âm miểu miểu, rõ ràng chưa từng hạ giới lần nữa, mặt nạ này... lại là chuyện gì xảy ra?

Huống hồ, hai chữ di vật... nếu như là của người sống, sao có thể nói là di vật?

Nhưng Yêu Tiên rõ ràng đã phi thăng, di vật của hắn, làm sao lại lặng yên không một tiếng động rơi xuống nhân gian?

Việc quan hệ tới thiên nhân chi bí, chư yêu đều kinh hãi, yên tĩnh lắng nghe.

Căn Bá khe khẽ thở dài nói:

- Đã hạ giới, chỉ là thời gian rất lâu... sự tình cụ thể, lão phu không biết, các ngươi cũng đừng hỏi, ta chỉ có thể nói, nếu muốn mở lại Yêu Đế Các, chỉ có mượn thần lực của mặt nạ, những chuyện khác, sau khi các ngươi đến Thần Châu lập đạo, có lẽ sẽ có cơ hội hiểu rõ, về phần là phúc hay họa... Ai cũng không biết được!

Nói xong, Căn Bá chậm rãi đi về động phủ, thời điểm đi ngang qua Phương Hành, mới ngẩng đầu nói:

- Tiểu hỗn đản, cảm ngộ cửu ấn, thì có thể mang mặt nạ lên, cảm ứng Yêu Đế Các trong Tiểu Thiên Thế Giới, đến lúc đó đánh đạo ấn vào thế giới kia, tế đàn sẽ được chữa trị!

- Nguyên lai thật phải dựa vào tiểu gia!

Phương Hành cúi đầu nhìn mặt nạ, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Trước đây hắn đã từng lấy Tiên Tinh thôi động Thanh Hồ Quỷ Diện, biết trong mặt nạ này có truyền thừa chín ấn, hắn chỉ tu thành ba ấn, nhưng học được một trong Thanh Khâu Sơn tam đại thần thuật Hồ Đan Kiếm, ngoài ra còn có sáu ấn chưa học được, nghe ý tứ của

Căn Bá, phải tu đủ chín ấn mới có thể thôi động yêu tháp, cũng nhờ vào đó mở ra Yêu Đế Các.

- Tiểu ma đầu, trả di vật Yêu Tiên lại đây...

Bà lão kia cực kỳ hoảng loạn, qua nửa ngày mới từ trong sự thật Tiên Tổ vẫn lạc tỉnh táo lại, nhìn Phương Hành quát lạnh.

- Bằng cái gì?

Phương Hành cũng mặc kệ nàng mọi việc, hai chữ liền chặn lại trở về.

Thanh Khâu Sơn lão tổ giận dữ, lúc này hoảng loạn, lại bất chấp gì khác, thân hình khẽ động, thình lình vọt vào Phù Tang Sơn, vồ xuống Phương Hành, hù Phương Hành quái khiếu, xoay người từ trên đại điện lăn xuống, vừa lúc rơi ở bên cạnh Căn Bá, Thanh Khâu Sơn lão tổ vẫn theo ở phía sau vồ xuống.

- Khục!

Thời khắc này, Căn Bá bất động thanh sắc, nhẹ nhàng nhìn qua.

Xùy...

Thanh Khâu Sơn lão tổ kinh hãi, bàn tay chộp tới Phương Hành như đồ sứ vỡ vụn, từ bàn tay lan tràn đến cánh tay, toàn bộ cánh tay thậm chí pháp bào cũng hóa thành mảnh vỡ, sau đó mảnh vỡ lại hóa thành tro bụi, bay lả tả rơi ở trên nham phía, kết cục hoàn toàn tương tự Thái Thạch lão tổ.

- Lão tiền bối, vãn bối chỉ muốn thu hồi di vật của Tiên Tổ...

Thanh Khâu Sơn lão tổ sợ hãi, thối lui ra khỏi Phù Tang Sơn, nhìn Căn Bá kêu to.

- Vật này sớm muộn gì cũng sẽ trở lại trong tay Hồ tộc các ngươi, nhưng trước đó phải để tiểu hỗn đản này mượn dùng đã...

Căn Bá cũng không có nổi giận, từ tốn nói.

Thanh Khâu Sơn lão tổ nghe lời này, lông mày chăm chú nhíu lại.

Phương Hành thì ôm mặt nạ, thấp giọng nhìn Căn Bá nói:

- Cái gì mượn? Chính là của ta!

Căn Bá ho nhẹ, thấp giọng nói:

- Trước lừa gạt nàng, về sau có trả hay không còn tùy tâm tình của ngươi không phải sao...

Phương Hành không khỏi có chút im lặng...

- Lão tiền bối, lời của ngươi nói là thật?

Ở trong mắt đám người Thanh Khâu Sơn lão tổ, hiện tại Căn Bá có thể so với tiên thánh, lời hắn nói tựa như pháp chỉ.

Thanh Khâu Sơn lão tổ nghe lời này, vô ý thức đã tin hơn phân nửa, run giọng hỏi.

Lúc trước nhìn thấy Thanh Hồ Quỷ Diện bất phàm, Hồ tộc các nàng đã nghĩ, nhất định phải đoạt lại, mà bây giờ, xác định vật này là di vật của Hồ tộc Yêu Tiên, vậy càng không cần thương lượng, có thể nói liều mạng cũng phải đoạt lại.

Căn Bá thản nhiên nói:

- Thanh Quỷ di tàng hàng thế, tự có nhân duyên tế hội, y theo lão phu, bảo vật này sớm muộn cũng sẽ trở lại trong tay Hồ tộc các ngươi, chỉ bất quá đến tột cùng rơi vào trong tay ai lại không nhất định, lấy nhân quả duyên phận của Thanh Khâu Sơn các ngươi bây giờ, sợ là cũng không có người tiếp được, huống hồ bảo vật này rơi vào trong tay tiểu hỗn đản kia, là bởi vì bảo vật này và hắn hữu duyên, muốn ở trên tiên lộ tiễn hắn một đoạn, sau khi duyên này chôn vùi, cuối cùng sẽ thông qua tay hắn tặng bảo vật cho chủ nhân chân chính, ngươi không nên ồn ào nữa!

Thanh Khâu Sơn lão tổ nghe vậy nhất thời ngẩn ngơ, cảm giác Căn Bá nói có chút huyền ảo, nhất thời không biết nên tin hay không.

Phương Hành cũng kinh ngạc nhìn Căn Bá, lão gia hỏa này liếc mắt ra hiệu:

- Hù dọa nàng lại nói!

Phương Hành nhẹ gật đầu, rất phối hợp ngậm miệng, không có quấy rối.

- Hôm nay lão già ta nói đã có chút nhiều, sự tình còn lại các ngươi nhìn xử lý đi!

Căn Bá khẽ than nói:

- Thần Châu lập đạo, ngộ pháp cứu người, chi tiết cụ thể chính các ngươi nhìn lấy xử lý, ai, mấy lão già Thần Châu kia dã tâm quá lớn, một nước này tính toán tất cả mọi người đi vào... con mẹ nó, biết rõ đám hỗn đản kia chơi với lửa, nhưng chúng ta vẫn phải đụng lên, cái này có tính khốn kiếp hay không?

Một bên lẩm bẩm mắng chửi người, một bên chậm rãi rời khỏi, lưu lại một bầy yêu quái hai mặt nhìn nhau.

- Tiểu ma... Tiểu quỷ, khi nào ngươi có thể ngộ pháp cứu người?

Nửa ngày sau, rốt cục có người thanh tỉnh lại, quát hỏi Phương Hành.

- Cứu người?

Phương Hành cũng phản ứng lại, tròng mắt xoay hai vòng, đột nhiên học Căn Bá xoa eo thở dài:

- Cứu người đương nhiên là rất quan trọng, nhưng vừa rồi tiểu gia bị một lão hồ ly hù từ trên nóc điện rớt xuống, hình như té bị thương rồi, hiện tại đau dữ dội, không tập trung tinh lực được, xem ra chỉ dưỡng thương cũng phải dưỡng gần trăm năm...

Đường đường tu sĩ Kim Đan, lưng còn có thể ngã thương?

Một đám yêu tu đều im lặng, có người quát chói tai:

- Tiểu hỗn đản ngươi đừng có giở trò, là ngươi gây ra đại họa, còn không mau mau đền bù?

Phương Hành kêu lên:

- Ngươi hung cái gì? Tiểu gia ta bị ngươi hù dọa, hoang mang lo sợ a...

- Ngươi... đến tột cùng ngươi muốn như thế nào?

Một đám yêu tu bị hắn buồn nôn không chịu nổi, đã có người cau mày quát to.

Phương Hành nói:

- Các ngươi làm ta sợ lại mắng ta, phải cho một nghìn Linh Tinh bồi thường nha?

- Ngươi...

- Nghĩ hay thật!

- Tiểu hỗn đản còn dám giở trò, là tự mình chuốc lấy cực khổ...

Một đám yêu tu phẫn nộ hét lớn, giận không kiềm được, cảm giác hận tiểu quỷ này còn hơn cả Hoàng Phủ gia.

- Vô sỉ... Tuổi còn nhỏ, nhưng sao vô sỉ như thế?

- Vậy mà dùng cái này uy hiếp, ngươi đây là đe doạ!

Phương Hành dứt khoát ngồi ở trên bậc thang, vểnh chân nói:

- Đe doạ thì đã làm sao?

Chương 591: Đi Thần Châu, đánh lão bà

- Trong Yêu Đình hiện tại đã ầm ĩ nửa tháng, sự tình Thần Châu lập đạo đối với Yêu Địa mà nói quá trọng đại, mỗi một việc nhỏ không quan trọng cũng phải tính kỹ, bất quá Cô Nhận Sơn có ngươi phó thác, cũng coi như nắm mệnh môn của mấy nhà, bất luận đàm phán như thế nào, tóm lại là không ăn thiệt thòi, ha ha, trước đây Tà Vương còn muốn chúng ta trông nom ngươi, bây giờ xem ra, ngược lại là Cô Nhận Sơn chiếm tiện nghi của ngươi!

Trong đại điện của Phù Tang Sơn, Bằng Ngũ nói cho Phương Hành sự tình đàm phán với các yêu mạch, bây giờ chuyện Thần Châu lập đạo đã chú định, còn lại chỉ là sự tình các mạch chia quyền lợi, đây cũng là sự tình kéo lâu nhất, các Nguyên Anh lão tổ định ra đại thế, liền không tiếp tục xen vào, phía dưới sẽ do các trưởng lão đi cãi nhau.

Bất quá cũng may, có Phương Hành ở đây, Cô Nhận Sơn xem như chiếm hết đại thế.

Trong Cổ Yêu bát mạch, có thể sánh ngang Cô Nhận Sơn chỉ có Thanh Khâu Sơn và Đại Thánh Sơn, mạch khác vô luận là thế lực hay số lượng, thực lực, bối phận của Nguyên Anh lão tổ, đều yếu hơn một chút, mà Đại Thánh Sơn Thông Minh Thánh Nhân tính tình hòa khí, cùng Cô Nhận Sơn quan hệ khá tốt, cộng thêm Đạo Tử Đại Thánh Sơn và Phương Hành có chút quan hệ, cho nên từ trình độ nào đó lập trường của Đại Thánh Sơn nhất mạch có khuynh hướng Cô Nhận Sơn, kém nhất ở trên một ít vấn đề cũng sẽ bảo trì trung lập, ai cũng không giúp mà thôi.

Mà Thanh Khâu Sơn thì khóc không ra nước mắt, lúc đầu ở trong Cổ Yêu bát mạch thuộc về loại mạnh vì gạo, bạo vì tiền, Hồ tộc chiếm hết ưu thế, phát hiện mình chẳng biết lúc nào bị ghét như thế, lúc tiến vào Yêu Đế Các, tiểu ma đầu kia một kiếm đoạn cơ duyên, làm Thanh Khâu Sơn bị đám người U Minh sơn bất mãn, về sau tiểu ma đầu giả chết bỏ chạy, rất nhiều yêu mạch cảm thấy bị Thanh Khâu Sơn liên lụy càng âm thầm hận Thanh Khâu Sơn, mặc dù sau đó chứng minh là tiểu ma đầu đùa nghịch, nhưng vào trước là chủ, lẫn nhau đã có kẽ hở.

Mà đến lúc sau, nghe nói Tiên Tổ của Thanh Khâu Sơn đã vẫn lạc, có người cảm thấy sở dĩ gần đây Thanh Khâu Sơn xui xẻo như thế, chính là vì khí vận Tiên gia đã đoạn, bắt đầu xuống dốc, nên không muốn kết giao nữa, sợ nhiễm phải loại nhân quả mơ mơ hồ hồ nhưng lại có thật kia, dưới loại tình huống này, Cô Nhận Sơn vốn nên bởi vì tiểu ma đầu trở thành mục tiêu công kích ngược lại nước lên thì thuyền lên, hầu như nhất ngôn cửu đỉnh.

Kỳ thật Bằng Ngũ cũng bởi vì điểm này, mới cảm thán "là Cô Nhận Sơn dính ánh sáng của ngươi”!

Đối với việc này, Phương Hành chỉ nhếch

miệng, nghĩ thầm từ lão Tà của nhà các ngươi bắt đầu, sớm đã dính ánh sáng của tiểu gia...

Bằng Ngũ cũng không nhịn được hỏi:

- Ngoài ra trọng yếu nhất là, ngươi chuẩn bị chừng nào thì bắt đầu lĩnh ngộ Thanh Quỷ Cửu Ấn?

Phương Hành nằm ở trên ghế, uống một ngụm rượu, thở dài:

- Bọn hắn đáp ứng bồi thường chưa?

Bằng Ngũ cười khổ:

- Trước đó ngươi nói Thanh Khâu Sơn lão tổ hù ngươi từ trên đại điện rớt xuống, bị trọng thương, muốn lấy một ngàn Linh Tinh bồi thường, nàng đáp ứng, ngoài ra trước đó đánh cược nàng cũng nhận thua, đám tiểu hồ ly kia hiện tại xem như đồ đệ của ngươi, sư mệnh như thiên, về sau các nàng sẽ theo ngươi; mặt khác ngươi nói các yêu mạch đến Phù Tang Sơn hưng sư vấn tội, hù dọa ngươi, muốn bọn hắn bồi thường mỗi mạch năm trăm Linh Tinh tiền trấn an. Bọn hắn cũng nắm lỗ mũi nhận, đương nhiên chỉ những nhà có tiểu bối bị giam ở trong Yêu Đế Các mới bằng lòng bồi thường, còn Tử Vụ Hồ, Thái Thạch gia, hiện tại còn kìm nén một hơi muốn thông qua Đạo Tử nhà bọn hắn chết, từ trong tay Cô Nhận

Sơn chúng ta doạ dẫm một bút đây, dù sao chỉ là nước bọt chiến, để bọn hắn chậm rãi nhao nhao đi...

Phương Hành cười hắc hắc, ngồi dậy nói:

- Nói với bọn họ, không thấy tiền không động thân!

Bằng Ngũ thở dài, thực có chút im lặng. Nếu có thể để tiểu tử này nghe lời, hắn tình nguyện quay lại gọi đối phương tổ tông.

- Bên Thương Lan Hải thì sao? Đáp ứng không?

Bằng Ngũ ánh mắt cổ quái nhìn về phía Phương Hành:

- Ngươi thật muốn cưới công chúa nhà người ta?

Phương Hành nói:

- Dù sao cũng đã ngủ, lo trước khỏi hoạ!

Ánh mắt của Bằng Ngũ càng cổ quái, nửa ngày sau mới nói:

- Đã đưa qua tin tức, Thương Lan Hải còn chưa hồi âm!

Phương Hành duỗi người, cười hì hì nói:

- Cửu Vương Tử bị nhốt ở trong Yêu Đế Các, cầm công chúa đến đổi, đây không phải công bằng sao, ngài lại cùng lão thái bà kia của Thương Lan Hải thương lượng, dù sao nàng không đáp ứng ta không làm...

Bằng Ngũ bó tay rồi, đứng lên nói:

- Ý tứ này ta sẽ nói cho Long mẫu, thành bại không dám hứa chắc, mặt khác ngươi cũng tăng cường một chút đi, nắm chặt thời gian lĩnh ngộ chín ấn, đợi Yêu Địa bàn xong, sẽ tiến về Thần Châu, ai...

Nói xong lắc đầu, chuẩn bị rời đi, Phương Hành lại gọi hắn lại:

- Có thể giúp ta tìm bảo bối không?

Bằng Ngũ cảnh giác quay đầu nhìn hắn:

- Bảo bối gì?

Phương Hành cười hì hì, khoa tay nói:

- Túi trữ vật, hoặc là không gian giới chỉ, dù sao pháp khí trữ vật là được, lớn một chút, túi trữ vật bình thường đều quá nhỏ, đồ của ta nhiều, chứa không hết...

- Ngại túi trữ vật nhỏ...

Bằng Ngũ có chút im lặng, bất quá nghĩ đến trên người tiểu hỗn đản này đeo một chuỗi túi trữ vật, cũng tỏ ra đã hiểu, thở dài nói:

- Loại Không Gian Pháp Khí này mỗi khuếch trương một chút cũng rất khó, Yêu Địa không sở trường phù văn, càng khó mà tìm gặp, bất quá ta sẽ giúp ngươi lưu tâm một chút... Ngươi muốn bao lớn?

Phương Hành nghĩ nghĩ, chân thành nói:

- Tìm cho ta một cái lớn giống như núi, không thì không đủ dùng...

Sắc mặt của Bằng Ngũ giống như sét đánh, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành càng cổ quái.

Vị này đường đường Nguyên Anh lão tổ, lúc rời đi trong lòng không nhịn được nghĩ:

- Chẳng lẽ tiểu hỗn đản này còn giàu có hơn Cô Nhận Sơn chúng ta?

Đưa tiễn Bằng Ngũ, Phương Hành uể oải uống rượu, sau đó đi ra đại điện, tới động phủ của Căn Bá.

Ngoài miệng nói nhẹ nhàng linh hoạt, trên thực tế hắn sớm đã bắt đầu ở dưới chỉ điểm của Căn Bá lĩnh ngộ chín pháp ấn trong Thanh Hồ Quỷ Diện.

Thanh Hồ Quỷ Diện, vạn năm trước Hồ tộc Yêu Tiên truyền thừa chín ấn, quả thực bác đại tinh thâm.

Nếu muốn hoàn toàn nắm giữ chín ấn, căn bản không phải chuyện một sớm một chiều, bất quá dưới sự chỉ điểm của Căn Bá, Phương Hành chỉ cần bắt chước được chín ấn là có thể mở ra yêu tháp, cho nên không ngừng đeo mặt nạ ngược dòng tìm hiểu, cảm ngộ Thanh Quỷ Cửu Ấn, dù sao bây giờ hắn có đủ Tiên Tinh để tiêu hao...

Lúc cảm ngộ ấn thứ tư, hắn miệng mũi phun máu, ngã ra huyễn cảnh, Căn Bá lặng yên đi tới, vỗ vỗ lưng hắn, Phương Hành minh ngộ, kinh văn nhục thân của mình đã đủ, nhưng tu hành còn có sơ hở, Căn Bá đây là mượn cơ hội chỉ điểm mình, sau khi hắn tu luyện Sát Sinh đại thuật, cũng minh bạch mình tu hành còn rất nhiều chỗ thiếu sót, mà nơi đây chính là địa phương nghiêm trọng nhất.

Sát Sinh đại thuật, kích phát tiềm lực nhục thân, khống chế sát khí đáng sợ, biến hóa thần thông ba đầu sáu tay.

Thuật này không chỉ giết địch, đồng dạng có thể tra thiếu bổ lậu, khống chế thiếu sót của mình.

Tiến độ tu hành quá nhanh, khó tránh khỏi sẽ có các loại thiếu hụt, mặc dù Phương Hành hiểu không nhiều, nhưng đạo lý này là Bạch Thiên Trượng tự mình dạy bảo, cũng coi như nhớ kỹ trong lòng, bởi vậy nắm chắc cơ hội này, từng chút từng chút đền bù không đủ.

Mà lúc này, Kim Ô và Ô Tang Nhi, thậm chí Ô Nhất Điển cũng đã bế quan, lĩnh hội đại đạo, tăng cao tu vi.

Thời điểm xuất quan, chính là thời điểm Yêu Địa đông di, tiếp nhận nhân quả, chia sẻ khí vận.

Nói tới tu luyện ấn này, Phương Hành là không chút nóng nảy, dù sao bị giam ở trong Yêu Đế Các không phải hắn, các yêu mạch thì chờ đến nổi nóng, hận không thể một ngày thành ba ngày, Thanh Khâu Sơn cũng thả ra phong thanh, nói từ đặc điểm thuật pháp của Thanh Khâu Sơn các nàng, chỉ bắt chước chín ấn, không sai biệt lắm hai tháng là đủ, không xong chính là tiểu ma đầu kia đang lười biếng.

Phương Hành thì cười lạnh đáp trả:

- Lười biếng thì đã làm sao?

Đạo cao một thước ma cao một trượng, Thanh Khâu Sơn thật không có biện pháp gì với tiểu ma đầu này!

Thời điểm ngươi và hắn giảng vũ lực, hắn giảng đạo lý với ngươi, thời điểm ngươi giảng đạo lý với hắn, hắn lại chơi xỏ lá!

Các yêu mạch cũng bất đắc dĩ, trước đó tiểu ma đầu này công phu sư tử ngoạm muốn Linh Tinh, bọn hắn đều đưa qua, kết quả tiểu hỗn đản này không nói đạo nghĩa, thu tiền làm việc bết bát, hết lần này tới lần khác người lại ta có đại nhân vật bảo bọc, bọn hắn cũng không dám làm bậy, chỉ có thể tức đến mỗi ngày ở trong động phủ mắng, hoặc bện người rơm, viết tên của hỗn đản kia lên, mỗi ngày dùng ngân châm đâm...

Bất quá cuối cùng vẫn có người có thủ đoạn phục ma, Long mẫu vội vã mang Cửu Vương Tử Ngao Bại về chờ không kiên nhẫn, phái người mang theo Lưu Ly thế tử đến Phù Tang Sơn bái phỏng Phương Hành, tiểu thế tử kia sợ Phương Hành sợ đến đêm không thể say giấc, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, đầu đầy mồ hôi đứng ở trước mặt Phương Hành, lúng túng thuật lại sự tình Long mẫu nói.

Lúc đầu Phương Hành nằm nghiêng ở trên ghế, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh đột nhiên thay đổi.

- Ngươi nói là thật?

Một tay tóm lấy vạt áo của Lưu Ly thế tử, nâng tới trước chân.

Lưu Ly thế tử sắp khóc lên:

- Là thật...

- Con mẹ nó, nữ nhân này muốn ăn đòn...

Phương Hành ném Lưu Ly thế tử đi, lập tức đưa tin cho Cô Nhận Sơn, sau đó ở dưới Bằng Ngũ, Hồn Thiên bảo vệ, vội vã đi tới trước Yêu Đình, biến hóa pháp tướng ba đầu sáu tay, đồng thời thi triển Thanh Quỷ Cửu Ấn, đánh ra một đạo linh quang huyền ảo, mở Yêu tháp, dẫn dắt khí cơ, đánh vào Yêu Đế Các từng đạo từng đạo thủ ấn.

Có đạo ấn này, chúng Đạo Tử trong Yêu Đế Các có thể chữa trị tế đàn, lần nữa trở về giới này.

Chúng yêu đều kinh hãi trợn mắt, không phải nói ít nhất hai tháng sao?

Bây giờ mới vừa vặn một tháng!

Mà Phương Hành công đức viên mãn, lại không có sắc mặt tốt chút nào, thậm chí không hề lưu lại, như một làn khói xông về Phù Tang Sơn, cõng một chuỗi túi trữ vật lên người, vội vàng vọt vào hậu sơn của Phù Tang Sơn, túm Kim Ô đang nằm ở trong quan tài ra...

- Làm gì vậy?

Kim Ô còn chưa thấy Phương Hành gấp gáp

như vậy, vừa sợ vừa giận hỏi:

- Muốn đi đâu?

Phương Hành nổi giận đùng đùng:

- Đi Thần Châu, đánh lão bà!

Chương 592: Tay Linh Thạch đổi tiền đồng

Thần Châu Bắc Vực, cách Phong Thiện Sơn của Nghiệp Châu ước chừng vạn dặm, có một Ngọc Cảnh Hồ, Thiên Nhất Cung, một trong Thần Châu Thập Nhị Cung tọa lạc ở nơi đây, lân cận Thần Châu Bắc Tam Đạo, chính là một thế lực tiếng tăm lừng lẫy, tục truyền đạo thống của Thiên Nhất Cung xuất thân từ tứ hải, đạo tổ Thiên Nhất Cung đã từng vấn đạo với Thương Lan Hải Long Vương, sau có sở thành, mới ở Ngọc Cảnh Hồ lập xuống đạo thống của mình.

Tiên gia thích thanh tĩnh, dù có thống ngự thiên hạ, cũng thường thường xây ở ngoài thành trì ngàn dặm, miễn nhiễu thanh tu.

Mà bây giờ Thiên Nhất Cung thống trị Nghiệp Châu thành nhân khí tràn đầy, ngày đêm đều có con cháu tiên gia ngự kiếm bay đến, nghỉ trọ ở trong thành, đối với bách tính phàm tục ở Nghiệp Châu thành mà nói, trong một năm này nhìn thấy đệ tử tiên gia, còn nhiều hơn cả một đời gặp được, mà hết thảy nguyên do, là bởi vì một năm trước Thần Thủy Cung ban xuống một pháp chỉ.

Trưởng công chúa của Thương Lan Hải Long cung chọn rể!

Một năm trước, theo pháp chỉ của Thiên Nhất Cung được sứ giả mang đi bốn phương, lập tức dẫn động tứ châu gợn sóng.

Long cung công chúa không gả ra ngoài, đây là sự tình mọi người đều biết, huống chi là trưởng công chúa Ngao Trinh?

Vị trưởng công chúa này dù là ở Thần Châu, cũng có thanh danh không kém, tục truyền nàng bởi vì sự tình Long cung đoạt trữ, từng chịu nhục, ẩn cư ở Thiên Lưu Hải, không tiếc tự ô danh, cũng phải vì chính thống Long cung bảo lưu lại một phần hương hỏa, chỉ là về sau cơ duyên xảo hợp, dị tượng xuất hiện, mới khiến cho danh trinh tiết truyền khắp tứ châu, đề cập tới nàng, rất nhiều Chân Nhân đức cao vọng trọng cũng gật đầu tán thưởng.

Đối với sự tình Long cung đoạt trữ, những lão Chân Nhân kia sẽ không nghị luận nhiều, nhưng không ngại bọn hắn tán dương Long nữ, thậm chí từng có một lão tổ của cổ thế gia tán thán qua:

- Được dâu như thế, lo gì gia đạo không thịnh?

Nếu không phải bởi vì thân phận không tiện, vị lão tổ này thật muốn đích thân cầu thân cho huyền tôn.

Đương nhiên, thanh danh là một mặt, trên phương diện khác chính là, cưới Long nữ, sẽ có chỗ tốt không thể tả.

Thân phận, thanh danh lại thêm trưởng công chúa là đại mỹ nhân nổi tiếng thiên hạ, bởi vậy pháp chỉ kén rể vừa ra, toàn bộ địa giới của Thiên Nhất Cung náo nhiệt, Thiên Nhất Cung cung chủ thì nhận Long Nữ làm nghĩa nữ, cũng giúp nàng suy tính cực kỳ chu toàn, pháp chỉ ở một năm trước đã ban bố, nhưng chuẩn bị tới một năm.

Bây giờ tu sĩ trẻ tuổi từ các nơi chạy đến đã nhiều không đếm xuể, thân phận tôn quý thì đã sớm chuyển vào Thiên Nhất Cung ở lại, nhưng mặc dù Thiên Nhất Cung lầu các vô số, địa vực rộng rãi, cũng dung không được vô số tuấn ngạn và người hầu tọa kỵ của bọn hắn, cái này liền dẫn đến thân phận không đủ, thì chỉ có thể đi thành trì của phàm nhân ở.

Nếu không thích, ngươi ở dã ngoại nghỉ ngơi cũng không ai quản ngươi, chỉ là mặt mũi lại kém rất nhiều.

Nguyên nhân chính là như vậy, mới đưa đến chung quanh thành trì xuất hiện thuyết pháp "ngàn vạn Tiên gia vào thành trì, tay Linh Thạch đổi tiền đồng", thật sự là đến quá nhiều người, ngay cả thành trì của người bình thường cũng kín người hết chỗ, tới chậm, coi như muốn tìm khách sạn bình thường cũng không tìm được, hơn nữa phàm nhân không biết Linh Thạch, chỉ nhận tiền đồng, ngươi cho một tảng đá đỏ rực, ta lấy về làm gì.

Thông qua điểm này, cũng phân ra thân phận tôn ti của đệ tử các tiên gia.

Thân phận cao nhất, thì được mời vào Thiên Nhất Cung nghỉ chân, kém một chút thì có thể ở chung quanh Thần Thủy Cung thi triển pháp thuật dựng lầu các, tạm làm chỗ nghỉ chân, mà kém chút nữa, thì chỉ có thể đến thành trì phàm nhân tìm nơi tá túc, nhưng đây là tới sớm, tới chậm thì ngay cả khách sạn thậm chí nhà dân cũng không còn, có tiền cũng không có chỗ ở.

Mà lúc này ngoài Nghiệp Châu thành, đang có một thiếu niên mình đầy bụi đất mang theo một con quạ hình thể mập mạp đi vào thành, tướng lĩnh phàm nhân thủ thành trong năm này, ánh mắt đã luyện đến tinh xảo, vừa nhìn liền phát hiện quần áo trên người thiếu niên này loạn mà không bẩn, hiển nhiên chính là pháp bào của đệ tử tiên gia, có thể tránh bụi, mà nhìn kiểu dáng, hoa văn không quá tinh mỹ, không phải tiêu chí của Thần Châu, liền phán định hắn đến từ địa vực xa xôi.

Con quạ đi theo phía sau không cần nói cũng biết là tọa kỵ, có thể thấy được tu vi không cao minh lắm, lại thêm trên người ngoại trừ một tiểu tháp bạch cốt treo ở bên hông, thì không còn gì khác, có thể đoán ra trên người hắn chất béo không nhiều lắm.

Đương nhiên, đệ tử tiên gia chính là đệ tử tiên gia, không phải thống quân phàm nhân như mình có thể đắc tội, bởi vậy tướng quân giữ cửa rất khách khí cho phép hắn vào thành, sau đó đưa tới một quyển trục, thiếu niên kia mở quyển trục ra nhìn vài lần, chỉ thấy đây là pháp chỉ do Thiên Nhất Cung ban xuống, nghiêm cấm đệ tử tiên gia đấu pháp náo sự trong thành...

Nhiều người tự nhiên sẽ nhiều việc, ở trong thành trì phàm nhân, đệ tử tiên gia muốn đoạt tính mạng người quả thực quá đơn giản, nhưng Thiên Nhất Cung ban ra nghiêm lệnh, đừng nói náo sự, chỉ thi pháp ở trong thành, một khi phát hiện, sẽ bị cảnh cáo, trục xuất khỏi thành, nếu bởi vì thi pháp gây ra nhiễu loạn, như vậy đệ tử chấp pháp của Thiên Nhất Cung sẽ xuất động, chém giết tại chỗ.

Pháp lệnh cực nghiêm, những đệ tử tiên gia không có tư cách tiến vào Thiên Nhất Cung kia chỉ có thể ở nơi này, thật đúng là không còn cách nào khác.

- Liên tục đi ba tháng, làm Đại Kim gia mệt quá sức... Trước tìm địa phương ở lại đi!

Sau khi vào thành, Kim Ô uể oải truyền âm.

Hai người này dĩ nhiên là Phương Hành và Kim Ô từ Yêu Địa chạy tới.

Lúc đó Phương Hành bị Lưu Ly thế tử nói một câu liền không bình tĩnh, nguyên nhân là nghe nói sự tình Long Nữ chọn rể!

Nữ nhân này, dám bỏ tiểu gia tìm nam nhân?

Lật trời sao!

Không chạy tới đánh nàng một trận, nàng còn không nhảy lên đầu lật ngói?

Phương Hành dưới cơn nóng giận, lập tức dẫn Kim Ô chạy đến Thần Châu.

Thẳng đến bọn hắn rời Yêu Đình, mới phát hiện mình nghĩ quá đơn giản, Yêu Đình cách Thần Châu xa như vậy, coi như Kim Ô khống chế tốc độ tương đương Nguyên Anh, nhưng dựa vào hai cánh bay cũng phải cả năm, này còn là dưới tình huống nó không ăn không uống bay không ngừng nghỉ, mà thời điểm hắn chiếm được tin tức này, cách Thiên Nhất Cung nói ngày chọn tế chỉ có ba tháng, có thể nói là liều sống liều chết cũng không đuổi kịp!

Rơi vào đường cùng, hai gia hỏa thương lượng, liền chạy tới Dực Châu thành của Trục Yêu Minh, đánh vào trong thành, cưỡng ép đoạt tế đàn, truyền tống đến Thần Châu, bất quá vì không quen nắm giữ tế đàn, vị trí thoáng lệch, lại truyền tới Mạnh Châu, đợi cho quay đầu chạy đến Nghiệp Châu, thời gian đã tiêu hao không sai biệt lắm.

- Vị Tiên gia này xin dừng bước...

Đang định tìm một nơi ăn no nê, sau đó nghỉ chân một lúc, thì bên cạnh thành cửa có người tiến lên, là một lão đầu mập mạp, bụng lớn nhìn không thấy chân, râu cá trê, mặc trường sam in đầy đồng tiền, như sợ người khác không biết mình là gian thương, nhưng trên mặt cười rất hiền lành, chắp tay đi tới.

- Làm gì?

Phương Hành cũng có chút mỏi mệt, uể oải hỏi.

- Hắc hắc, nếu như tiểu nhân đoán không sai, vị Tiên gia này là vì sự tình Long Nữ chọn rể mới tới a?

- Liên quan gì đến ngươi?

Nghe tới việc này Phương Hành liền nổi giận.

Bất quá để hắn có chút hiếu kỳ là, lão đầu này chỉ là Linh Động tầng ba, có thể nói không khác phàm nhân, nhưng ở trước mặt mình và Kim Ô, lại không có một chút sợ hãi, khuôn mặt tươi cười, lộ ra cực kỳ tự nhiên thong dong, cười nói:

- Tiên gia đừng vội, tiểu nhân đã từng là đệ tử Thiên Nhất Cung, nhưng tu hành vô vọng, liền lui ra tiên môn, đi tới Nghiệp Châu thành làm chút buôn bán nhỏ sống tạm, lần này là đến giúp Tiên gia, Tiên gia mới đến nơi này, đại khái còn không hiểu rõ, hiện tại Nghiệp Châu thành đã sớm kín người hết chỗ, hơn nữa có quy củ, chính là không nhận Linh Thạch, chỉ nhận tiền đồng, Tiên gia muốn tìm chỗ ở, hoặc ngày bình thường ăn mặc đi lại, cầm Linh Thạch ở Nghiệp Châu thành này là không dùng được, phải đổi thành vàng bạc thế tục, lão nhân chuyên môn thủ ở chỗ này, cung cấp thuận tiện cho chư vị Tiên gia đường xa mà đến...

- Đổi vàng bạc tiền đồng?

Phương Hành và Kim Ô liếc nhau, đều cảm thấy có chút hiếm lạ.

Ở Nam Chiêm Bộ Châu, luôn là vàng bạc đổi Linh Thạch, làm sao đến Thần Châu lại trái ngược?

- Ngươi đổi như thế nào?

Lão đầu nở nụ cười nói:

- Dễ nói, bây giờ trong Nghiệp Châu thành, Tiên gia từ bốn phương tám hướng chạy tới quá nhiều, cần đổi Linh Thạch Linh Tinh cũng nhiều, đã tạo thành một loại giá thị trường, lão nhi thấy Tiên gia hiền hòa, liền ưu đãi cho ngươi, một viên Linh Thạch, có thể đổi một lượng bạc, trăm đồng tiền, mà bây giờ muốn ở Nghiệp Châu thành tìm một quán trọ rẻ nhất, chỉ sợ cũng cần trăm lạng bạc... như vậy tính toán, Tiên gia ngài ít nhất phải đổi mấy ngàn lượng bạc mới đủ dùng... Không biết ngài mang đến đủ Linh Thạch không?

- Một viên Linh Thạch đổi một lượng bạc...

Phương Hành nghe đến đây sắc mặt cũng tái rồi, con mẹ nó cũng quá hố người đi?

Theo lý thuyết hắn không thiếu chút tiền ấy, nhưng không muốn bị thua lỗ...

- Hắc hắc, Tiên gia, nếu ngài thật không bỏ được, vậy chỉ có thể ra ngoài thành màn trời chiếu đất, chỉ bất quá bây giờ toàn bộ Nghiệp Châu đều phân tôn ti, nếu ngài ngay cả khách sạn của Nghiệp Châu thành cũng không ở nổi, vậy chỉ sợ ngay cả tư cách vào Thiên Nhất

Cung cũng không có, cho nên nghe tiểu nhân khuyên một câu, tốt xấu cầm chút Linh Thạch ra, so cái mặt mũi a...

Lão đầu giống như đã quen làm ăn này, nhìn sắc mặt Phương Hành liền ám chỉ, để cho người ta không tiện cự tuyệt.

- A... Ngươi nói có đạo lý, tiểu gia ta tới gấp, nhưng tiền không thể thiếu a...

Phương Hành bất động thanh sắc, giống như nhà quê nói thầm.

Lão đầu kia liên tục gật đầu:

- Đúng, đúng, đúng, bây giờ không phải là thời điểm tiết kiệm tiền!

Phương Hành giống như hạ quyết tâm, nhìn bốn phía nói:

- Tiền tài không lộ ra ngoài, tìm nơi yên tĩnh đổi!

Lão đầu nhất thời mặt đầy ý cười, trong lòng lại khinh bỉ, nghĩ thầm chim non mới ra giang hồ, giả trang chuyên gia cái gì chứ, còn "tiền tài không lộ ra ngoài", thông qua đổi tiền đồng, đệ tử Thiên Nhất Cung không biết kiếm lời bao nhiêu, có người chuyên nhìn chằm chằm trật tự trong thành, ai có dũng khí nháo sự, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ra Linh Thạch, cam đoan để ngươi thoải mái...

Đương nhiên lời này sẽ không nói, rất phối hợp đi theo Phương Hành vào một hẻm nhỏ...

- Ngân lượng tiền đồng trên người ngươi đều giao ra đây cho ta...

Một thanh phi kiếm bỗng nhiên gác ở trên cổ, để lão đầu lòng tràn đầy hưng phấn khuôn mặt cứng đờ.

- Tiểu... Tiên gia, ngài... ngài đây là ý gì?

Phương Hành ép phi kiếm chặt hơn, hạ giọng nói:

- Ăn cướp, không nhìn ra được sao?

Chương 593: Vừa tới Thần Châu đã hành nghề

- Con mẹ nó, vừa tới Thần Châu đã hành nghề?

Đầu hẻm nhỏ là Kim Ô canh chừng, rất im lặng nhìn Phương Hành từ đầu đến chân, lão đầu kia bị vơ vét không còn một xu, cảm giác có chút im lặng, hiện tại gia sản của tiểu thổ phỉ này không nói phú khả địch quốc, nhưng coi như ở Thần Châu cũng là một phương tiểu phú, vậy mà vì mấy đồng bạc mà đi ăn cướp...

- Ngươi... Ngươi nên nghĩ kỹ, ta làm nghề này, là vì Thiên Nhất Cung Trâu Ly công tử... Hắn là đệ tử chân truyền của Thiên Nhất Cung... Ngươi... Ngươi cướp ta, cẩn thận Ly công tử vào thành tru sát ngươi tại chỗ...

Lão đầu nơm nớp lo sợ, gặp qua một số người ỷ vào thần thông nháo sự mà bị trục xuất, nhưng chưa thấy qua loại hành vi này, đầu hẻm cách cửa thành còn chưa quá trăm trượng a, tên nhà quê này từ đâu tới, sao mà to gan như vậy? Kinh ngạc quy kinh ngạc, nhưng phi kiếm gác ở trên cổ, còn thật không dám lộ ra, chỉ lắp ba lắp bắp uy hiếp.

- Dùng biện pháp này kiếm tiền, các ngươi thực biết chơi...

Phương Hành ra tay cũng không khoan dung, lục soát xong tất cả tiền bạc, ngón tay gõ ngất xỉu hắn.

Thu nhập cũng không ít, mấy chục lượng bạc vụn, còn có tầm mười xâu tiền, ngoài ra còn có một tấm ngân phiếu ngàn lượng, rất lâu không có cảm giác cướp ngân lượng rồi, Phương Hành hết sức hài lòng trở về, cười toe toét choàng cổ Kim Ô nói:

- Đi, tiểu gia biết trong khoảng thời gian này liên luỵ ngươi, ăn bữa ngon đi!

Khí tượng Thần Châu không giống nơi khác, mặc dù nơi này là thành thị phàm nhân, không phải thành trì người tu hành vãng lai trao đổi, nhưng linh khí dư dả, trong thành tùy tiện tìm một quán rượu, cũng lộ ra văn hoa hàm uẩn, trên tường có rất nhiều đệ tử tiên gia lưu lại mặc bảo.

Về phần món ăn cũng không tiện nghi, bất quá ngân lượng trên người Phương Hành miễn cưỡng đủ, một người một quạ ném tiền, cái gì sườn chiên, heo sữa quay, tôm hấp, thịt viên… kêu một bàn lớn, lại thêm hai vò Tử Lê Hoa Bạch, một người một bên ăn ngấu nghiến, ba tháng này không ngừng đi đường, thật có thể nói rất mệt ngọc.

Hai người thoải mái nâng ly, ngược lại đưa tới không ít người ghé mắt.

Lúc này trên lầu hai quán rượu, mặc dù không phải giờ cơm, nhưng cũng ngồi không ít nhã khách, gọi một bình rượu, đĩa thức nhắm, chậm rãi ăn uống, chỉ là giết thời gian mà thôi, thấy Phương Hành và Kim Ô ăn uống khó coi, có không ít người ném ánh mắt chán ghét tới, chỉ tiếc không có tác dụng, ai dám nhìn qua liền trừng trở về.

Ănuống hơn phân nửa, dưới quán rượu lại đi lên ba thực khách, dáng người thon dài, pháp bào không tạp, phía sau vác trường kiếm, thần thái thong dong, tiểu nhị theo ở bên cạnh ân cần hầu hạ, xem ra cũng là khách quen, ba người lên lầu, ánh mắt nhìn thấy Phương Hành và Kim Ô ăn hăng say, lông mày không khỏi nhíu lại.

- Tiểu nhị, Thái Bạch Cư các ngươi khi nào thành nơi cho thôn dã mãn phu càn quấy rồi?

Công tử cầm đầu chừng ba mươi mấy tuổi, tay cầm quạt xếp, nhẹ nhàng gõ tiểu nhị một chút, trêu chọc nói.

Tiểu nhị nhất thời có chút xấu hổ, lại không dám đắc tội Phương Hành và Kim Ô, nghĩ thầm con mẹ nó, người ta vừa tới đã ném ngân phiếu ngàn lượng, bảo chúng ta có gì ngon mang lên hết, so với ngươi mỗi ngày tới chỉ gọi một bình rượu hai đĩa thức nhắm ngồi đến trưa, cho mười lượng bạc là nhiều lắm rồi, còn không biết xấu hổ mắng người ta?

Bất quá tiểu nhị cũng có chút ánh mắt, nghe người ta nói vị công tử này thân phận không bình thường, chính là chân truyền của tiểu tiên môn, trước kia cũng thường xuyên đến thành này đi dạo, không muốn đắc tội hắn, nên không có trả lời, chỉ cười bồi dẫn bọn hắn đi, Phương Hành và Kim Ô cũng không để ý, nhìn như không muốn gây chuyện.

Cũng không phải hai người tính tình tốt, chủ yếu là Phương Hành nghe đối phương nói nhưng không hiểu gì, cúi người xuống, thấp giọng hỏi Kim Ô:

- Tên khốn kiếp kia nói thôn dã mãn phu là có ý gì?

Kim Ô cũng không rõ ràng, thuận miệng nói:

- Có lẽ gọi chúng ta là gia gia?

Phương Hành gật đầu thỏa mãn, không có ý định so đo gì nhiều, dù sao đối phương cũng rất biết điều.

- Xùy...

Thanh âm của hai người bọn họ không cao, nhưng một nữ tử bạch y ở bàn bên cạnh lại nghe được, không khỏi bật cười lên.

Nữ tử này còn tới trước đám người Phương Hành, lẻ loi một mình, trước người bày một bình rượu, hai cái ly, lại không thấy nàng uống qua, chỉ ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ sững sờ, tựa hồ cõi lòng có rất nhiều tâm sự, khí tức buồn bã trên người để ai cũng cảm thụ được, lúc này lại bởi vì trong lúc vô tình nghe Phương Hành và Kim Ô đối thoại, nhịn không được cười lên, quay đầu nhìn thoáng qua.

- Nha, cô nàng này không tệ...

Phương Hành cười hì hì, nhìn nàng giơ rượu.

Nhưng không nghĩ tới, nữ tử kia thấy trên bàn bọn họ bừa bộn, lại nhíu mày, không để ý tới.

Phương Hành bất mãn, nghĩ thầm kiêu cái gì chứ...

- A?

Công tử ca đang được tiểu nhị dẫn về phía tây cũng nhìn thấy nữ tử kia, tâm tư khẽ nhúc nhích, ho nhẹ một tiếng, nói nhỏ với tiểu nhị gì đó, tiểu nhị kia nhất thời nhìn thoáng qua Phương Hành, mặt lộ vẻ khó xử, chậm chạp không động chân, công tử kia đã có chút bất mãn, khẽ hừ một tiếng, dứt khoát không để ý tới tiểu nhị, tự mình cất bước đi tới.

Cách cách...

Hai miếng bạc vụn rơi vào trên bàn trước mặt Phương Hành và Kim Ô, lăn hai vòng, sau đó rớt vào bát canh dưa chua.

Phương Hành ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn lên.

Công tử kia nhìn nữ tử bàn bên cạnh Phương Hành, thản nhiên nói:

- Các ngươi đổi bàn khác, chớ quấy rầy cô nương này thanh tĩnh!

Phương Hành càng ngây người, thật lâu không có mở miệng.

Công tử kia đã hơi không kiên nhẫn, quạt nhẹ nhàng vung lên, giống như đuổi con ruồi:

- Thái Bạch Cư là nơi thanh nhã, mặc dù ở trong thành phàm nhân, nhưng cũng lấy thanh tĩnh làm tên, sao dung được mãn phu như các ngươi, rõ ràng là quấy rầy thư hương mặc khí ở nơi này, bản công tử cũng không khinh ngươi, đến dưới lầu ăn đi, bạc này xem như bồi thường các ngươi!

Phương Hành càng ngây người, trong lòng suy nghĩ lại có người chủ động tìm tiểu gia gây sự?

Công tử kia còn tưởng Phương Hành bị dọa sợ, không nhịn được nói:

- Ngươi còn không đi?

Ánh mắt của hắn cũng không cao minh lắm, chỉ bằng tướng lĩnh thủ cửa thành, thấy Phương Hành ăn mặc bình thường, khí cơ trên người như có như không, niên kỷ nhìn cũng không lớn, ngược lại coi hắn thành Linh Động cảnh, nếu không phục, thì ném ra ngoài cửa sổ là được.

Công tử kia thúc hỏi, cuối cùng Phương Hành cũng mở miệng:

- Con mẹ ngươi, bồi bát canh dưa chua cho ta!

Tiếng quát kêu ra, cả Thái Bạch Cư lặng ngắt như tờ.

- Ngươi... Ngươi nói cái gì?

Công tử kia vốn định ở trước mặt nữ tử bạch y khoe khoang, lại bị người quát mắng, sắc mặt không khỏi thay đổi.

- Nói con mẹ ngươi, bồi bát canh dưa chua cho ta, nếu không ta quất chết ngươi...

Phương Hành vỗ bàn nhảy dựng lên quát.

Trong cơn giận dữ, khí cơ trên người lưu chuyển, hiển lộ hắn tu vi không tầm thường, tuyệt đối không phải Linh Động cảnh bình thường.

Sắc mặt công tử kia đã nhịn không được, tức giận đến bàn tay phát run, luôn miệng nói:

- Được... Tốt... Là ngươi muốn chết, đừng trách bản công tử không nể tình...

Đang khi nói chuyện, ngón tay nắm quạt xếp đã phát xanh, trên người linh lực dập dờn, dự định xuất thủ. Nhưng lúc này, hai đồng bạn phía sau hắn vội vàng kéo lại hắn, thấp giọng khuyên bảo:

- Không được xuất thủ!

- Hiện tại không giống ngày xưa, Thiên Nhất Cung đã ban xuống pháp chỉ, trong Nghiệp Châu thành không được sử dụng pháp thuật...

Hai người khuyên, công tử kia mới phản ứng lại, linh lực trên người dần dần tan biến, lạnh lùng nhìn Phương Hành, thấp giọng nói:

- Đồ nhà quê, lá gan của ngươi không nhỏ. Đáng tiếc hôm nay là ở trong Nghiệp Châu thành, bản công tử vì sự tình Long Nữ chọn rể mới đến, không muốn vì nhỏ mất lớn, tạm thời tha ngươi một lần, chỉ hy vọng ngươi vĩnh viễn đừng ra thành, nếu không...

Hắn cười lạnh, muốn ném ngoan thoại xong rời đi.

Nhưng hắn không đề cập tới chọn rể còn tốt, nhấc lên việc này Phương Hành lại nổi giận, nhảy dựng lên tát một cái, mắng:

- Chọn rể chọn rể chọn con mẹ ngươi, xú nữ nhân kia có cái gì tốt, ngay cả vương bát đản như ngươi cũng dẫn đến?

Ba!

Một tát kia nhìn không quá mức lạ thường, chỉ là quán chú linh lực, lực lớn vô cùng.

Công tử kia kinh hãi, vung quạt ngăn ở trước mặt, lại bị một chưởng này đánh cây quạt tan nát, sau đó rắn rắn chắc chắc đập vào trên mặt hắn, quất tới thân thể hắn bay lên, "sưu sưu" hai tiếng đụng vào trên tường, sau đó đụng nát vách tường, bay thẳng ra đường cái.

- Ngươi... Ngươi dám động pháp ở trong Nghiệp Châu thành?

Hai bằng hữu của công tử ca kia đã bị hù mặt như màu đất.

Xem ra trong thành không thể động pháp đối với bọn hắn ảnh hưởng không nhỏ, thẳng đến lúc này cũng không có ý tứ hoàn thủ.

- Động pháp thì sao?

Nhưng Phương Hành không khách khí, trở tay lại là một chưởng, linh lực vô hình dẫn dắt, rắn rắn chắc chắc quất vào trên mặt một người khác, lúc đầu người kia đã phòng ngự, kết quả lại không khác gì không có phòng ngự, đụng nát vách tường bay ra ngoài, tên cuối cùng bị hù hét to, quay đầu bỏ chạy, lại bị một cái cánh vỗ tới, cũng bay ra ngoài.

Trong lúc nhất thời vách tường của Thái Bạch Cư, có ba mặt bị đánh thủng, chỉ còn phía nữ tử kia chưa sao.

- Hắn... Hắn không muốn sống sao? Cũng dám động thủ ở Nghiệp Châu thành?

- Ta cảm giác không sai, vừa rồi hắn vận dụng linh lực, tuyệt đối vận dụng linh lực!

- Phiền toái như vậy, gây lớn như vậy, nhất định sẽ kinh động đệ tử chấp pháp của Thiên Nhất Cung...

Toàn bộ lầu hai Thái Bạch Cư như tổ ong vò vẽ, trực tiếp loạn thành một đoàn.

- Tiểu gia không gây chuyện, các ngươi còn tưởng ta là quả hồng mềm đúng không...

Phương Hành thở hồng hộc, tức giận bất bình ngồi xuống, vỗ bàn bảo tiểu nhị đổi một bát canh dưa chua.

Lúc này nữ tử ngồi ở bên cửa sổ, ánh mắt cũng hơi khác lạ, quay đầu nhìn lại.

Chương 594: Đệ tử Âm Linh Đạo

Nghiệp Châu thành có pháp chỉ, bất kỳ đệ tử tiên gia nào cũng không thể động pháp thuật gây chuyện thị phi, nếu không nhẹ thì cảnh cáo, trục xuất khỏi thành, nặng thì tại chỗ giết chết, không chỗ nói rõ lí lẽ, từ khi pháp chỉ Long Nữ chọn rể đưa ra ngoài, ngàn vạn Tiên gia đi tới Nghiệp Châu thành, trước trước sau sau đã có mười người bị Thiên Nhất Cung đuổi ra ngoài, không người may mắn thoát khỏi.

Nhưng hôm nay Thái Bạch Cư lại náo ra động tĩnh to lớn, đã dẫn phát vô số ngườivây xem.

- Pháp lệnh của Thiên Nhất Cung ở đây, ai dám nháo sự trong Nghiệp Châu thành!

Thời điểm càng ngày càng nhiều người xem náo nhiệt, chỉ nghe trên không trung có người quát lớn, bốn năm đệ tử Thiên Nhất Cung ngự mây bay đến, người cầm đầu tầm ba mươi mấy tuổi, mày kiếm mắt sáng, thần sắc lạnh lùng, trên mặt còn có vẻ tức giận chưa tan, ánh mắt nhìn xuống dưới, muốn nhìn ai không có mắt như thế, để cho mình phát tiết nộ khí!

Đệ tử chấp pháp, đám người này đã không phải lần đầu tiên xuất hiện ở trong Nghiệp Châu thành, nên ngay cả phàm nhân cũng nhận ra được.

Chỉ hiếu kỳ chính là, bên người đệ tử chấp pháp, sao còn mang theo một lão đầu mập mạp?

- A? Trâu Ly? Người kia là đệ tử chân truyền của Thiên Nhất Cung Trâu Ly, sao hắn lại đích thân đến?

- Xuỵt! Nghe nói người Trâu Ly phái tới đổi tiền đồng bị đánh cướp, hắn là đến tra chuyện này!

- Cũng coi như gia hỏa kia xui xẻo, vậy mà đụng phải Trâu Ly vừa vặn vào thành...

- Hắc hắc, nếu như bình thường, bị giáo huấn vài tiếng, giao chút tiền bạc là xong việc, nhưng bây giờ...

Nhìn lấy gương mặt Trâu Ly chất đầy hàn khí, đã có không ít người châu đầu ghé tai.

Sau khi các đệ tử từ không trung rơi xuống, liền tách ra vây quanh, để phòng người ở bên trong đào tẩu, mà Trâu Ly mặt lạnh như sương thì dẫn theo lão đầu mập mạp hạ xuống, ném đối phương xuống đất, quát lạnh nói:

- Trước xử lý xong chuyện bên này, lại đi tìm gia hỏa kia, hừ hừ, nếu thật có người như vậy thì thôi, nếu ngươi dám nói bậy, nuốt Linh Thạch của ta, ta muốn cả nhà ngươi hoàn lại...

Lão giả kia bị hù đến vội vàng quỳ xuống đất dập đầu:

- Sư huynh tha mạng, dù tiểu đệ gan lớn như trời, cũng không dám nuốt đồ vật của ngài!

Trâu Ly không có lý tới hắn, chắp hai tay, ánh mắt lạnh lùng quét qua, thấy được công tử quạt xếp vừa mới tỉnh lại.

Công tử này vừa mới thanh tỉnh lại, chỉ cảm thấy trên mặt nóng bỏng, đầu bị đánh choáng, vừa mở ra mắt đã nhìn thấy Trâu Ly, vội vàng khóc nức nở xông tới, kêu lên:

- Trâu sư huynh... Ngươi phải làm chủ cho tiểu đệ, tiểu đệ vì quy củ của Thiên Nhất Cung chúng ta, chưa từng xuất thủ, kết quả tên khốn kiếp kia lại thừa cơ xuất thủ tổn thương ta...

Phốc!

Hắn còn chưa vọt tới, trong tay áo của Trâu Ly có một đạo thanh quang bay ra, cánh tay cầm quạt xếp đã bay đến giữa không trung, máu tươi như mưa, công tử quạt xếp gào thét, ngã trên mặt đất.

- Gây phiền toái, chính là phạm quy củ của Thiên Nhất Cung, thật coi pháp chỉ của Thiên Nhất Cung cung chủ là nói giỡn sao?

Tay áo của Trâu Ly khẽ nhếch, thanh quang bay trở về, lại là một thanh phi kiếm, Trâu Ly thì mặt lạnh như sương, ánh mắt mỉa mai nhìn công tử quạt xếp nằm trên mặt đất:

- Bất kể có phải là ngươi xuất thủ trước hay không, đều xem như phạm vào quy củ, giao ra một ngàn Linh Thạch, tha cho ngươi còn sống lăn ra khỏi thành, nếu không ngay cả mạng cũng lưu lại nơi này đi!

Dứt lời quay người đi về phía Thái Bạch Cư, trong miệng nhẹ nhàng nói:

- Ai cùng ngươi là chúng ta?

Lúc này trong Thái Bạch Cư đã lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người sợ hãi rụt rè trốn ở góc tường, kinh ngạc nhìn Trâu Ly, mà Trâu Ly nhìn cũng không nhìn bọn hắn, trực tiếp đi lên lầu hai, còn chưa hỏi mới vừa rồi là ai xuất thủ, đã thấy bàn phía đông có hai gia hỏa không coi ai ra gì, chỉ lo ăn uống, ánh mắt không khỏi phát lạnh.

Trâu Ly hắn tự mình đến, ai không sợ như tiên thần, chỉ có hai gia hỏa kia dưới mắt không ai, đối với hắn làm như không thấy, cái này khiến trong lòng hắn hận luôn cả nữ tử ngơ ngác xuất thần ở bàn bên cạnh.

- Là ngươi động pháp ở trong thành, làm trái pháp lệnh của Thiên Nhất Cung?

Trâu Ly nhìn về phía Phương Hành, sắc mặt âm lãnh, chậm rãi tiến lên trước, trong tay áo đã có thanh mang chớp động.

Nhưng lúc này, bỗng nhiên một tiếng hét cực kỳ hưng phấn vang lên:

- Trâu sư huynh, là hắn… là hắn… người cướp ta chính là hắn, là tên hỗn đản này… lão thiên có mắt, rốt cuộc tìm được ngươi…

Lúc này mở miệng, đương nhiên là lão mập bị Trâu Ly xách qua, tên này thấy được Phương Hành và Kim Ô, cơ hồ mừng như điên, ba chân bốn cẳng lao đến, run rẩy chỉ Phương Hành, nhìn bộ dáng kia, nếu không phải tu vi mình quá thấp, sợ bị người một tay bóp chết, lúc này đã sớm tự mình xông lên động thủ.

- Ừm?

Trâu Ly cũng nao nao, ánh mắt lóe lên một tia ngoan ý, như kiếm khí đâm vào trên mặt Phương Hành, thanh âm ẩn chứa sát cơ vô tận, nói khẽ:

- Là ngươi không tuân quy củ, đoạt bạc trong tay sư đệ của ta?

Người chung quanh nghe nói, ánh mắt cũng ngạc nhiên, đều cảm giác có trò hay để nhìn.

Trước kia đã cảm giác gia hỏa mang theo con quạ kai gan lớn, nhưng không nghĩ tới lớn như vậy…

Trước đây gặp hắn ở trong thành động pháp đánh người, cũng đã âm thầm bội phục, không nghĩ tới hắn còn đoạt tiền của thủ hạ Trâu Ly?

Cần biết Trâu Ly thông qua biện pháp này lừa tiền, là bắt chuyện qua với thành chủ, thành chủ chuyên môn hạ lệnh, lệnh thương gia trong thành chỉ có thể thu vàng bạc tiền đồng, không được thu nửa viên Linh Thạch, lúc này mới tạo thành cục diện "ngàn vạn tiên gia vào thành, tay Linh Thạch đổi tiền đồng", nếu không phàm nhân cũng không ngốc, có Linh Thạch ngu gì không thu?

Cũng chính là nguyên nhân như thế, nhiều người tu vi thấp kém, thậm chí ngay cả phàm nhân cũng mang theo túi túi ngân lượng tiền đồng đổi Linh Thạch...

Bây giờ xảy ra sự tình ăn cướp ngân lượng, còn là lần đầu tiên, nếu không Trâu Ly cũng sẽ không phẫn nộ như thế.

Hắn giận là nếu như người người học tên hỗn đản này, mình làm ăn còn có thể tiếp tục sao?

- Là tiểu gia thì thế nào?

Phương Hành xoay đầu lại, nhìn Trâu Ly một cái.

Hắn không có bất kỳ hảo cảm gì với đệ tử của Thiên Nhất Cung, con mẹ nó, giúp nữ nhân của mình tìm nam nhân chính là bọn hắn, đều không phải đồ tốt!

Bất quá bất mãn trong mắt hắn rơi ở trong mắt Trâu Ly lại là ý khác, hắn cười lạnh một tiếng, chậm rãi đi tới:

- Vị đạo hữu này, ngươi lần đầu tiên vào thành đã đoạt sư đệ ta, lại ở trong Thái Bạch Cư nháo sự, không để pháp chỉ của Thiên Nhất Cung ta vào mắt, chẳng lẽ có thành kiến gì với Thiên Nhất Cung ta sao? Hay là... lòng mang ý đồ xấu đến phá hư đại điển chọn rể của trưởng công chúa?

Sau khi xác định Phương Hành đoạt tiền, hắn đã nổi lên sát cơ.

Không treo thủ cấp của tên hỗn đản này ở cửa thành, giết gà dọa khỉ uy hiếp các tu sĩ khác là không thể!

Chỉ bất quá đả thương người là việc nhỏ, nhưng giết người là chuyện lớn, hắn cũng phải trước chụp mũ, mới có thể ăn nói với cấp trên.

- Hây a, ngươi nói không sai, tiểu gia là đến phá hư đại điển chọn rễ, thế nào?

Phương Hành cười lạnh, vỗ bàn một cái, cầm đôi đũa lên.

Trâu Ly này dạng chó hình người, trên thực tế bất quá chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, còn không được Phương Hành để vào mắt, thổi một hơi cũng có thể giết trăm người như hắn.

Trâu Ly không có nghĩ đến mũ chụp thuận lợi như vậy, cười lạnh một tiếng, tay áo muốn hất lên.

Lúc này Kim Ô nheo mắt, nó là người hiểu rõ tính tình của tiểu thổ phỉ nhất.

Nếu như Trâu Ly xuất thủ, chỉ muốn đả thương người mà không phải giết người, như vậy hôm nay hắn chỉ bị đánh gần chết, cướp đi túi trữ vật mà thôi.

Nhưng hắn động sát cơ, như vậy sẽ phải thây ngã tại chỗ.

- Thiên Nhất Cung quy củ thật lớn nha...

Thời điểm sát cơ hết sức căng thẳng, đột nhiên một tiếng cười lạnh vang lên.

Trâu Ly nao nao, ngẩng đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy nữ tử kia quay đầu, trên mặt mang theo nụ cười chế nhạo, thời điểm nói chuyện, lại lấy ra một lệnh phù nho nhỏ đặt ở trước người, lệnh phù chỉ bằng bàn tay trẻ con, màu xanh trong suốt, vừa lấy ra, nhiệt độ xung quanh bỗng nhiên hạ xuống, kết thành sương lạnh.

Ánh mắt Trâu Ly run lên, lui ra phía sau một bước, rất cung kính thi lễ, cúi đầu nói:

- Nguyên lai là sư tỷ của Âm Linh Đạo đại giá quang lâm, đệ tử chân truyền Thiên Nhất Cung Trâu Ly không biết chân dung, không có từ xa tiếp đón, mong sư tỷ thứ tội...

- Âm Linh Đạo?

Người ở chung quanh nghe vậy, không khỏi nao nao, ngay cả các đệ tử Thiên Nhất Cung ở xung quanh cũng thi lễ.

- Ta họ Khâu, người này là hầu cận của ta, có thể để Thiên Nhất Cung nể tình, tha cho hắn một mạng hay không?

Nữ tử kia cười lạnh, thu hồi lệnh bài, nhẹ giọng hỏi.

Trâu Ly mồ hôi rơi như mưa, cười gượng nói:

- Đã là hầu cận của Khâu sư tỷ, tự nhiên tất cả đều dễ nói, chỉ là không biết sư tỷ tới Nghiệp Châu thành khi nào? Sao không nói với Thiên Nhất Cung một tiếng, chắc hẳn mấy vị sư huynh và thiếu chủ của chúng ta sẽ đích thân tới đón, hai phái chúng ta nhiều năm giao hảo, đồng khí liên chi, lại để cho ngài ở trong Nghiệp Châu thành, thì quá không ra gì...

Nữ tử họ Khâu thản nhiên nói:

- Ngồi ở chỗ này nghĩ một số chuyện mà thôi, chỉ là thực quá ồn ào, ngươi trở về đi, sau nửa canh giờ, ta tự sẽ đi Thiên Nhất Cung...

Dứt lời nhẹ nhàng nhìn Trâu Ly truyền âm:

- Chớ có trách ta quấy nhiễu chuyện tốt của ngươi, ta là nể tình Thiên Nhất Cung Thiếu chủ cứu ngươi một mạng, đừng nhìn người này thô tục, khí cơ suy nhược, nhưng nếu ta không nhìn nhầm, tu vi của hắn chí ít là Trúc Cơ hậu kỳ, con quạ đen kia cũng bất phàm, khí huyết hồn hậu, mặc dù chưa thoát yêu thai, nhưng thực lực chỉ sợ đủ để diệt sát Trúc Cơ trung kỳ, bằng chút tu vi ấy của ngươi, thật đấu không lại họ...

Trâu Ly nghe vậy, cả người run lên, lãnh đạm nhìn Phương Hành và Kim Ô một chút, sau đó xưng "Vâng", chậm rãi rút đi.

Phương Hành và Kim Ô nhìn nhau, nghĩ thầm nữ nhân cuồng đến không biên giới kia là ai a...

Còn nữ tử kia, sau khi quát đi Trâu Ly, lại xuất thần nửa ngày, mới xoay đầu lại nhìn Phương Hành, cười lạnh nói:

- Ta cứu ngươi là bởi vì ngươi nói rất hay, trưởng công chúa kia chỉ là tiện nhân, có gì tốt?

Phương Hành nghe xong không vui:

- Ai, sao ngươi lại mắng người a?

Vừa rồi tiểu gia nói là "xú nữ nhân", nói tiện nhân hồi nào?

Lại nói, nữ nhân của ta ta có thể mắng, ngươi lấy quyền gì mắng...

Chương 595: Ban đêm lại đi

- Chỉ là Trúc Cơ cảnh liền dám đến địa bàn Thiên Nhất Cung gây sự, thật coi mình là Thần Tử sao?

Nữ tử áo trắng kia quát lui Thiên Nhất Cung Trâu Ly xong, lúc này mới lãnh đạm nhìn thoáng qua Phương Hành, trong ánh mắt có chút xem thường, hừ lạnh nói:

- Có lẽ ngươi có thể giả heo ăn thịt hổ, để Trâu Ly ăn thua thiệt ở trên tay ngươi, nhưng Thiên Nhất Cung có thập đại chân truyền, ba người đầu lại thêm Thiên Nhất Cung thiếu cung chủ đều đã kết đan, gây đến bọn hắn, ngươi và con quạ đen này là tự tìm đường chết!

Phương Hành và Kim Ô hai mặt nhìn nhau, đều cảm giác có chút im lặng.

Ngươi mới Trúc Cơ, cả nhà ngươi đều Trúc Cơ!

Nữ tử này từ đâu tới... không có nhãn lực thì đừng nói lung tung được không?

Tu vi không có cách nào viết lên mặt quả nhiên rất đau đầu, đi đâu cũng bị người khác xem nhẹ!

Thiên Nhất Cung Trâu Ly coi bọn họ thành quả hồng mềm bóp thì cũng thôi, không nghĩ tới kẻ tự cho mình có chút nhãn lực, lại cũng chỉ coi bọn họ là Trúc Cơ cảnh, đương nhiên này cũng không trách nàng, chủ yếu là bây giờ tu vi của Phương Hành tăng mạnh, tới Kim Đan trung kỳ đỉnh phong, hắc kiếm truyền Liễm Tức Thuật cũng lên một bậc thang, bây giờ tu vi giống như bị một tầng khói xanh bao phủ, như ẩn như hiện, tùy thời có thể trốn vào hư vô, người bình thường phán đoán tu vi của hắn đã cực kỳ khó khăn.

Kim Ô cũng đồng dạng, con đường tu hành khác với bất luận kẻ nào, mặc dù thực lực đã sớm bước vào Kim Đan cảnh, nhưng tu vi lại không dễ phán đoán, nữ tử này có thể từ trên người Phương Hành ngẫu nhiên hiển lộ ra khí tức và khí huyết ba động của Kim Ô nhìn ra thực lực hai người vượt ra khỏi trình độ Trúc Cơ cảnh, đã rất không dễ dàng rồi.

Đương nhiên, tựa hồ nữ tử này cực kỳ tin tưởng nhãn lực của mình, lại không biết mình sai không hợp thói thường.

Trong lúc nhất thời, Phương Hành và Kim Ô đều có chút lười trả lời, dở khóc dở cười.

Mặc dù vừa rồi nữ tử này hảo tâm, nhưng dáng vẻ cuồng không biên giới kia cũng làm người ta muốn lột y phục của nàng.

Mà nữ tử họ Khâu lại không biết trong lòng Phương Hành đang nghĩ gì, thấy hắn không đáp, còn tưởng hắn bị thân phận của mình dọa sợ, liền cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt mở miệng:

- Ngươi không cần sợ ta, ta cũng sẽ không làm khó ngươi, trái lại, nể tình câu nói vừa rồi, ta sẽ dẫn ngươi đi Thiên Nhất Cung một lần, nếu ngươi có dũng khí ở trước mặt người kia lặp lại lần nữa, ta sẽ trọng thưởng!

Phương Hành càng bó tay, bất quá nghe nàng nói, trong lòng lại khẽ nhúc nhích, cười nói:

- Ngươi có thể mang bọn ta tiến vào Thiên Nhất Cung?

Nữ tử họ Khâu cười lạnh nói:

- Tiến vào Thiên Nhất Cung có gì khó, chỉ sợ ta không đi, bọn hắn cũng phải đến mời ta!

Phương Hành lập tức đáp ứng:

- Tốt, ngươi muốn ta nói cho ai nghe?

Nữ tử họ Khâu cười lạnh nói:

- Một nam nhân phụ lòng!

Ngừng lại một chút, trong ánh mắt của nàng tựa hồ hiện lên lửa giận, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ta muốn để người kia nghe một chút, đạo lý ngay cả hai lúa ở nông thôn đến cũng hiểu, sao hắn lại nghĩ mãi mà không rõ?

Dứt lời, bỗng nhiên ánh mắt nhìn Phương Hành:

- Mang ngươi vào Thiên Nhất Cung dễ dàng, ban thưởng cho ngươi cũng dễ dàng, nhưng ngươi tốt nhất đừng chỉ ngoài miệng nói một chút, nếu không... kết cục của ngươi sẽ rất thảm!

Phương Hành móc móc lỗ mũi, cùng Kim Ô liếc nhau một cái.

Gia hỏa kia đang tặc mi thử nhãn cười, ánh mắt tràn đầy xem kịch vui.

Phương Hành cũng nhịn không được che trán, nhưng nghĩ tới dù sao có nữ nhân kia giúp cũng tốt hơn mình trực tiếp đánh vào Thiên Nhất Cung, liền thuận miệng đáp ứng, trong lòng lại buồn bực, cầm bình rượu tới an ủi, nhịn xuống xúc động không đi quất nàng.

Nữ tử họ Khâu không nói, lại ngồi nửa ngày ở bên cửa sổ, trên gương mặt lăn xuống một dòng nước mắt.

Nửa ngày sau, nàng đứng dậy, ném một viên Linh Thạch lên bàn, âm thanh lạnh lùng nói:

- Đi thôi!

Sau khi nói xong, đã phi thân ra ngoài cửa sổ, lòng bàn chân sinh mây, đứng ngạo nghễ hư giữa không trung, đợi Phương Hành một chút.

Phương Hành và Kim Ô liếc nhau, cấp tốc thương lượng:

- Ngươi cõng ta...

- Dựa vào cái gì cõng ngươi, ngươi lại không phải không biết bay?

- Uy phong nha, thuận tiện cho ngươi giảm béo...

- Sao ngươi không giảm béo?

- Tiểu gia vóc người đẹp rồi...

...

...

Ngoài cửa sổ, nữ tử họ Khâu đã đợi không kịp, quát lên:

- Còn không đi?

Không làm sao được, Kim Ô đành phải ủy khuất bị Phương Hành đạp ở trên lưng, uể oải mang theo hắn bay, cái này cũng là thời điểm đến Thần Châu thương lượng xong, dù sao cũng là địa giới Thần Châu, không chú ý cũng không được, Kim Ô tạm thời giả làm tọa kỵ của Phương Hành, không ở trước mặt người khác hiển lộ nó biết nói chuyện, này cũng là lưu lại một tay, đụng không có mắt, cũng dễ hố đối phương.

Bất quá nó bay uể oải như vậy, tốc độ chậm giống như rùa đen, nữ tử họ Khâu lại càng khinh thường Phương Hành hơn.

Bay qua tiên sơn trùng điệp, ước chừng nửa canh giờ, đã đến trước một cái hồ lớn phảng phất như ngọc kính khảm nạm ở trong núi, hồ này phương viên ước chừng trăm dặm, ao nước thanh tịnh thấy đáy, dưới ánh mặt trời nổi lên sóng biếc thăm thẳm, liếc nhìn lại, liền có thể cảm nhận được khí tức thanh lương, nước hồ sâu không biết mấy trượng, chỉ vì chất nước trong xanh, mới giống như có thể nhìn tới đáy, càng say lòng người.

Mà ở vùng núi quanh hồ, lại tọa lạc vô số kiến trúc, trung ương nhất là một cung điện ngói xanh mái bích, chiếm diện tích ngàn trượng, cao chừng mười tầng, hùng vĩ nhưng không bá khí, ngược lại có vẻ tiên phong đạo cốt, ở chung quanh cung điện còn có to to nhỏ nhỏ không dưới trăm cung điện nối liền không dứt, ẩn giữa mây mù mờ mịt, không bàn mà hợp tinh thần thuật số, nội uẩn huyền cơ.

- Nơi này chính là Thiên Nhất Cung?

Phương Hành đánh giá, đồng thời bóp Kim Ô một cái, ý bảo nó lưu ý trận pháp bố trí.

Thiên Nhất Cung chính là một trong Tứ Đạo Bát Thiên Thập Nhị Cung của Thần Châu, mặc dù ở trong các thế lực không phải đỉnh phong, nhưng tuyệt đối không thể coi thường, chỉ nhìn Thiên Nhất Cung cung chủ Đường Vô Nhai biết Long Nữ và Thương Lan Hải không hòa thuận, nhưng vẫn có dũng khí gióng trống khua chiêng giúp nàng thu xếp chọn rể, thì có thể nhìn ra khí phách của Thiên Nhất Cung.

Đương nhiên, chuyện này theo Phương Hành là Thiên Nhất Cung nhiều chuyện, nhàn đến không có việc gì làm, tự tìm phiền toái cho mình.

Đoán chừng Thiên Nhất Cung cũng không nghĩ tới, trong lúc bất tri bất giác đã đắc tội tiểu ma đầu của Nam Chiêm Bộ Châu.

- Khâu sư muội đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, vạn mong thứ tội...

Vừa mới bay đến nơi đây, liền nghe phía trước có tiếng cười cởi mở, chỉ thấy một nam tử áo lam giá mây nghênh đón.

Người này thân hình cao lớn, khí chất xuất chúng, tu vi thình lình đã là nửa bước Kim Đan cảnh, từ tuổi đến xem cũng không thấp, tay áo bồng bềnh, cưỡi gió rời đi, bên người đi theo Trâu Ly trước đây không lâu còn ở Nghiệp Châu thành thấy qua, gia hỏa kia lúc đầu không ai bì nổi, lúc này lại núp ở phía sau nam tử áo lam, sợ hãi rụt rè, xem ra cùng là chân truyền, nhưng thân phận lại có cao có thấp.

- Nguyên lai là xếp hạng thứ tư trong thập đại chân truyền Tô Quân Tô sư huynh tự mình đến tiếp, sư muội sợ hãi!

Thấy là nam tử này, nữ tử họ Khâu cũng mất đạm mạc lúc trước, nhẹ giọng cười nói.

Tô Quân vội vàng hư đỡ nói:

- Đệ tử thiên tài Khâu Tiểu Ngọc của Âm Linh Đạo đích thân tới, ta sao dám không đến? Ha ha, vừa rồi Trâu sư đệ trở về nói với ta Khâu sư muội ở Nghiệp Châu thành, ta liền lập tức xuất quan, vốn định đến Nghiệp Châu thành tiếp muội, nhưng không nghĩ tới vẫn chậm một bước, để muội tự đến đây, vạn mong thứ tội...

- Nào dám làm phiền Tô sư huynh tự mình đi tiếp, tiểu muội sợ hãi...

Thấy hai người ở nơi đó hư tình giả ý khách sáo, Phương Hành đã không kiên nhẫn được nữa, uể oải ngồi xổm ở trên lưng Kim Ô.

- Trong Thiên Nhất Cung đã quét ra một gian lầu các sạch sẽ, Khâu sư muội nên ở lại chơi vài ngày mới tốt...

Tô Quân mời, khi nhìn đến Phương Hành và Kim Ô, lại khẽ chau mày nói:

- Lần này Khâu sư muội đến lại mang theo một hầu cận và một tọa kỵ? Kim Ô này bề ngoài cũng không tệ lắm, Khâu sư muội thu phục khi nào vậy?

Khâu Tiểu Ngọc ở trước mặt Tô Quân cũng không khách khí, thản nhiên nói:

- Ta tới gấp, lại là trộm chạy đến, sư tôn cũng không biết, hầu cận không mang theo ai, trong lúc vô tình gặp hai người này, thấy có chút ý tứ, nên tiện tay nhận!

- Ha ha, không sao, lát nữa ta sẽ an bài mấy tùy tùng đến hầu hạ sư muội!

Tô Quân cười ha ha, ra hiệu Phương Hành và

Kim Ô theo sau lưng hắn.

Ngược lại là Trâu Ly, vốn hoài nghi Phương Hành và Kim Ô trước đây không nhận ra Khâu Tiểu Ngọc, lúc này nghe nàng nói, không thể nghi ngờ là xác định điểm này, sắc mặt khó coi nhìn thoáng qua Phương Hành, Phương Hành cũng vừa vặn nhìn hắn, cố ý phun nước miếng xuống hồ, cử động khiêu khích kia nhất thời chọc Trâu Ly giận sôi lên, suýt nữa từ trên mây rớt xuống.

- Bây giờ hắn đang trong cung a?

Khâu Tiểu Ngọc vào Thiên Nhất Cung, ánh mắt nhỏ bé không thể nhận ra quét một vòng, nhẹ giọng hỏi.

Tô Quân biết nàng hỏi là ai, sắc mặt xấu hổ, thấp giọng nói:

- Lữ sư huynh đang chuẩn bị bái lễ, không ở trong cung!

Khâu Tiểu Ngọc nhẹ gật đầu, từ chối cho ý kiến nói:

- Ta đã tới, luôn có thể nhìn thấy hắn!

Tô Quân không nói nữa, cười khổ một tiếng, ở phía trước dẫn đường.

- Long Nữ ở chỗ nào?

Trong trầm mặc, sau khi Phương Hành tiến vào Thiên Nhất Cung cũng ngó bốn phía, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Tô Quân thấy thế cau mày, tựa hồ có chút ghét bỏ hắn vô lễ, bất quá không có mở miệng.

Ngược lại là Trâu Ly, bỗng nhiên âm lãnh cười nói:

- Kỳ thật ngươi cũng là đến chọn rể sao? Nói cho ngươi cũng không có gì, Thương Lan Hải trưởng công chúa Ngao Trinh ở trong lầu các giữa hồ, nếu như ngươi cảm thấy hứng thú với chọn rể, không bằng sớm đi một chút, không chừng trưởng công chúa vừa ý, tiện nghi ngươi thì sao? Ha ha...

- Là ở đó?

Phương Hành không để ý tới hắn, nhìn thoáng qua một lầu nhỏ tinh sảo ở giữa hồ, cười hắc hắc nói:

- Ban đêm lại đi!

Bộ dáng cười xấu xa kia nhất thời dẫn tới Tô Quân cũng nhìn hắn một cái, cười nhạt lắc đầu, giống như cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Mà Khâu Tiểu Ngọc cũng cảm giác không vui, trừng mắt liếc hắn một cái, đã có chút hối hận dẫn hắn đi vào.

Chương 596: Nam nhân của ngươi tới rồi!

- Đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, trong Thiên Nhất Cung ngư long hỗn tạp, tám bước một cấm, trăm bước một trận, minh thị ám vệ tầng tầng lớp lớp, thân phận như ngươi đi ra, một câu nói không rõ ràng sẽ bịngười làm thịt, vì mạng nhỏ, vẫn là ngoan ngoãn ở lại dưới lầu đi, không có việc gì không nên quấy rầy ta, càng không thể lên lầu, dám lên lầu một bước, ta đánh gãy chân của ngươi, lên lầu hai bước, ta lấy mạng của ngươi!

Ngày hôm đó ở dưới Tô Quân dẫn đường, Khâu Tiểu Ngọc, Phương Hành và Kim Ô đi tới trước một tiểu lâu phía tây Thiên Nhất Cung, vô luận là vị trí hay trình độ tinh xảo, đều kém xa tít tắp những lầu các trong Thiên Nhất Cung, bất quá Khâu Tiểu Ngọc cũng minh bạch thân phận của mình, có thể được Tô Quân tự mình đến tiếp, còn dọn một gian lầu nhỏ cho mình, là nhìn sư môn của mình và mặt mũi của người phụ lòng kia, nên yên lặng vào ở, không nói thêm gì.

Lầu nhỏ có tất cả hai tầng, tầng phía trên tự nhiên là của nàng, trước khi đi lên liền xụ mặt dặn dò Phương Hành vài câu, giống như không nói Phương Hành sẽ ở trong đêm lẻn vào cửa sổ phòng nàng vậy, cái này khiến Phương Hành cảm giác cực kỳ khó chịu, không tin được nhân phẩm của tiểu gia sao, có mấy thanh niên lớn lên tuấn tú giống như tiểu gia sẽ tùy tiện lẻn vào cửa sổ phòng người khác?

Khâu Tiểu Ngọc tự nhiên lười nhiều lời với Phương Hành, sau khi cảnh cáo liền lên lầu, ngay cả Tô Quân phái tới hai nữ đệ tử ngoại môn hầu hạ nàng cũng bị lưu ở dưới lầu, đối xử như nhau, hai thị nữ cũng bị cảnh cáo không thể tùy tiện lên lầu.

Phương Hành nhịn xuống, không phải tính tình tốt, mà là cảm giác không biết nói cái gì cho phải!

Đụng phải mặt hàng đầu óc toàn cơ bắp, hắn cũng lười động thủ.

Ở trong cảm ứng của hắn, rõ ràng phát hiện Khâu Tiểu Ngọc ở thời điểm lên lâu, ngón tay điểm nhẹ, đã ở giữa lầu một và lầu hai bày ra một trận pháp nhỏ không thể biết, lại giống như phong tỏa toàn bộ lầu hai, nàng thân ở lầu hai, có thể tùy ý xem xét động tĩnh lầu một, nhưng ở lầu một, nếu có người nhìn trộm động tĩnh lầu hai, sẽ lập tức bị nàng phát giác, có thể thấy được cẩn thận đến cực điểm.

Bất quá nàng bày ra trận pháp này nhìn như cao minh, nhưng ở trong mắt Phương Hành lại không tính là gì.

Thời điểm nàng bố trí xuống, ngón tay của Phương Hành điểm nhẹ, trận pháp đã bị hắn động tay chân.

Nói đơn giản, là Phương Hành để nàng thấy cái gì, nàng mới có thể thấy cái đó.

- Người phụ tình... Vô sỉ...

- Mười năm thề non hẹn biển, lại không sánh bằng một đạo pháp chỉ sao?

- Cũng bởi vì có hi vọng cưới Long Nữ... Ngươi liền quên lời hứa với ta sao?

- Nghĩ Khâu Tiểu Ngọc ta như hoa như ngọc, dung nhan động lòng người, chỗ nào kém Long Nữ không nhà để về kia?

Khâu Tiểu Ngọc lên lầu, dựa vào bên tường ngồi xuống, từ trong túi trữ vật lấy ra bình rượu, uống say như chết, nàng là quá mức tự tin với trận pháp của mình, nên uống một trận, mắng một trận, nghiến răng nghiến lợi đằng đằng sát khí chú Long Nữ một trận, lại buồn bã hối tiếc oán Lữ sư huynh một trận, giống như thành đào kép, khóc khóc cười cười, điên điên khùng khùng.

- Nữ nhân này bị điên sao...

Phương Hành cũng nhìn nàng một lúc, liền bị hù rùng mình, cảm giác nữ nhân này là người bị bệnh thần kinh.

Dứt khoát không để ý tới nàng, cười hì hì tới trước hai nữ đệ tử Thiên Nhất Cung, chuẩn bị tìm hiểu chút tin tức.

- Hắc hắc, muội muội, ngươi làm sao lớn lên nha, sao giống như vẽ ra vậy...

Cố gắng để cho mình cả người lẫn vật vô hại, nhắm một người dùng ra tuyệt chiêu năm đó Cửu thúc thúc dạy.

Kết quả Cung nữ đệ tử dáng người nở nang kia tự kiềm chế thân phận, vậy mà không để ý tới hắn, hừ lạnh một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên.

Phương Hành lập tức liếc mắt, lại tiến tới trước người nữ đệ tử vóc dáng gầy gò khác, lôi kéo làm quen.

- Tỷ tỷ, tỷ làm sao lớn lên a, điệu bộ còn xinh đẹp hơn người trên kia!

- Xùy...

Nữ tử này tính tính tốt chút, không chịu được trêu đùa, bật cười lên.

Nữ đệ tử khác thì nhịn không được hung hăng liếc hắn, đây là dã tu nơi nào tới, quá đáng ghét.

- Hắc hắc, cười một tiếng càng đẹp mắt!

Phương Hành thừa dịp còn nóng rèn sắt, chợt nhớ tới một chuyện nói:

- Hình như vừa rồi tỷ làm rơi đồ vật?

Nữ đệ tử kia giật mình, nhìn hắn một cái.

Phương Hành từ trong túi trữ vật lấy ra một dây chuyền trong suốt sáng long lanh:

- Vừa rồi đệ nhặt được!

- Đây là... mặt dây chuyền Linh Tinh?

Nữ đệ tử kia giật mình che cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt tản ra thần thái kích động.

Linh Tinh chính là từ Linh Thạch cực phẩm tinh luyện thành, đã là một loại tài nguyên, lại bởi vì đẹp mắt, trong suốt sáng long lanh, nên cũng có người làm thành trang sức, cái này giống như lúc trước Phương Hành từ trong bảo khố của Long Nữ vơ vét ra Linh Tinh điêu bảo mã vậy, rơi vào trong mắt đệ tử ngoại môn tu vi không cao, thì giống như phàm nhân nghèo khổ thấy trang sức hoàng kim.

- Lúc đầu ta định giữ lại, nhưng nhìn tỷ xinh đẹp như vậy, liền cho tỷ a!

Phương Hành cười hắc hắc, kéo bàn tay nữ đệ tử kia, bỏ vào trong tay nàng.

Nữ đệ tử kia tự nhiên minh bạch đây là cho mình chỗ tốt, vốn muốn cự tuyệt, lại hơi do dự, nói không nên lời.

Đệ tử Thiên Nhất Cung các nàng ở sau khi các tiên gia chạy đến Thiên Nhất Cung chọn rể, nước lên thì thuyền lên, các loại chỗ tốt xác thực đến không ít, ngay cả nàng cũng không phải lần thứ nhất được ban thưởng, chỉ không nghĩ tới Phương Hành mới nhìn giống như nô bộc của đệ tử chân truyền Âm Linh Đạo, cũng sẽ cho mình chỗ tốt, thậm chí ra tay còn hào phóng như thế mà thôi.

Nữ đệ tử lúc trước không thèm để ý Phương Hành thì càng con mắt tỏa sáng, có chút hối hận.

- Người Âm Linh Đạo Ccác ngươi đều hào phóng như vậy?

Nữ tử gầy gò không có trả lại, khóe miệng mỉm cười nhẹ giọng hỏi.

- Ta không phải đệ tử Âm Linh Đạo, trong các nàng không phải đều là nữ sao? Cái gì Lệ Hồng Y cái gì Khâu Tiểu Ngọc, tiểu gia ta là đến chọn rể, bất quá không vào được, nên cho nàng chút chỗ tốt để nàng mang ta vào mà thôi...

Phương Hành thuận miệng nói bậy, kéo nữ tử gầy gò đến bên người thấp giọng hỏi thăm tin tức.

Lấy tiền của người thì phải giúp người làm việc, nữ tử gầy gò cầm dây chuyền giá trị không nhỏ, nên theo Phương Hành hỏi thăm, một năm qua trên người Long Nữ phát sinh sự tình ì đều nói, đương nhiên, thân phận nàng thấp, sẽ không tiếp xúc đến sự tình cơ mật gì, chỉ có thể nói một vài tin tức lưu truyền ra mà thôi.

- Thời điểm trưởng công chúa được cung chủ thu làm nghĩa nữ ta xa xa gặp qua một lần, thật đúng là xinh đẹp không tưởng nổi, chưa bao giờ nghĩ tới có nữ nhân có thể đẹp giống như nàng, lúc ấy cung chủ nói, thương nàng hiện tại có nhà không về được, liền thay nàng làm chủ, giúp nàng chiêu một vị hôn phu, pháp chỉ phát ra, lập tức tới thật nhiều người, còn có nhiều người hơn bởi vì đường xá xa xôi, nhất thời không đuổi kịp đến, bởi vậy cung chủ định thời gian ở năm thứ hai, bây giờ còn có mười ngày nữa!

- Trưởng công chúa rất ít lộ diện, một mực ở trong Di Tình Viện của Tiểu Kính Hồ, rất nhiều thiếu gia thân phận không tầm thường tới, muốn sớm gặp nàng, nhưng nàng thủy chung chưa từng đồng ý, có một ít người thân phận đặc thù, ngay cả thiếu cung chủ cũng đi cầu tình, nhưng nàng vẫn không đáp ứng, về sau có lẽ vì quá phiền, nên ở trên Tiểu Kính Hồ bày ra chín mươi chín cấm chế, bảy tầng trận pháp, nói ai có thể một đường phá trận tiến vào Di Tình Viện, không chạm bất kỳ cấm chế nào, nàng sẽ sớm gặp một lần, chỉ tiếc mặc dù rất nhiều người đến chọn rể, nhưng từ đầu đến cuối không ai có thể phá giải được đại trận nàng bày ra, cho đến bây giờ không một người thành công...

- Cái này còn tạm được...

Phương Hành nghe vậy cười hắc hắc, tựa hồ cảm thấy cực kỳ hài lòng.

- Công tử, ngươi cũng vì chọn rể mà đến, chuẩn bị bái lễ gì chưa?

Nữ tử gầy gò cầm một kiện dây chuyền Linh Tinh, ngay cả xưng hô cũng thay đổi.

- Bái lễ? Ta không cần!

Phương Hành liên tục lắc đầu.

- Vì cái gì?

- Bởi vì cô nương kia vốn là lão bà của ta, ai... trốn nam nhân của mình đi chọn rể, gia môn bất hạnh a...

Phương Hành thở dài.

Ngó ngó bên ngoài sắc trời đã tối, liền thở dài lắc đầu, quay người đi ra ngoài.

- Ngươi muốn làm gì?

- Ngươi đi nơi nào?

Hai nữ đệ tử ngoại môn cùng kêu lên, nhưng Phương Hành quay đầu cười một tiếng, hai ngón tay bắn ra.

Thân thể hai nữ nhất thời mềm nhũn, lặng yên không tiếng động ngã trên mặt đất.

- Ta đi cạy cửa sổ lão bà của ta...

Phương Hành cười hắc hắc, như khói xanh đi ra lầu nhỏ.

Lấy tu vi của hắn bây giờ, tới lui tự nhiên, làm chuyện gì cũng sẽ không bị Khâu Tiểu Ngọc phát giác.

- Đi, Lão Kim, mang ta đi tìm vợ...

Gọi Kim Ô đang uể oải nằm ở nơi đó ngắm sao, một người một quạ phóng lên trời, biến mất trong bóng đêm.

Trong Thiên Nhất Cung, xác thực phòng ngự sâm nghiêm, các loại cấm chế, trận pháp giống như hóa thành một tòa thành có thiên quân vạn mã phòng ngự, chỉ tiếc Phương Hành và Kim Ô hành động ở bên trong như chỗ không người.

Lặng yên không một tiếng động, đến trước Tiểu Kính Hồ, nhìn vào trong Di Tình Viện.

- Bảy tầng trận pháp, chín mươi chín đạo cấm chế, nữ nhân kia quả nhiên không có tùy tiện gặp mặt nam nhân... Tha thứ ngươi!

Nhìn về phía Di Tình Viện, Phương Hành cười hắc hắc, bắt đầu cùng Kim Ô phối hợp phá trận.

Có Âm Dương Thần Ma Giám, các cấm chế có thể nói vừa xem hiểu ngay, không động một chút, mà trận pháp thì nhìn Kim Ô.

Tính toán chi thuật của hắn học được từ Căn Bá, phối hợp Phương Hành cho ra tám cửa, suy diễn ra thật quá đơn giản.

Bất quá sau khi cho ra kết quả suy tính, Phương Hành lại suy nghĩ một chút, không có trực tiếp đi vào, mà ngồi xổm ở bên hồ, sửa lại tóc mai, sau đó từ trong túi trữ vật lấy ra áo choàng đen mang lên, soi mình dưới hồ, nhếch miệng làm cái mặt quỷ, lúc này mới hài lòng nhẹ gật đầu.

Tốt một mỹ nam tử ngọc thụ lâm phong!

- Đi!

Mỹ nam tử nhảy lên không trung, chân đạp Kim Ô, áo choàng bị kình phong kéo dài, bay về phía Di Tình Viện.

- Là ai?

Trong nháy mắt chân đạp lên cầu thang, một thanh âm cảnh giác vang lên.

- Ha ha, là nam nhân của ngươi tới rồi!

Phương Hành nghe ra thanh âm kia chính là của Long Nữ Ngao Trinh, cười lớn, một cước đạp cửa.

Chương 597: tiểu gia sẽ phụ trách!

Trong lầu nhỏ, thanh u tĩnh mịch, cửa gỗ bị một cước đá văng, gió nhẹ trên hồ rót vào. Bên trong là một căn phòng nhỏ yên tĩnh, có bồ đoàn, mộc án, tố cầm, giá sách… rải rác mấy đồ vật, ở giữa lại có một chiếc đèn đồng, tản ra hào quang nhỏ yếu, một nữ tử vóc người cao gầy ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, vừa mới quay đầu, ánh mắt như kiếm.

- Khà khà khà khà...

Phương Hành thấy nữ tử này, chính là Long Nữ Ngao Trinh, liền dựa khung cửa cười hắc hắc.

- Là ngươi?

Lúc đầu Long Nữ đằng đằng sát khí, sắc mặt cũng dần dần thay đổi, con mắt rõ ràng trừng lớn, nhìn về phía gia hỏa tựa ở trên khung cửa, hắn xuất hiện quá mức đột nhiên, cho nên Long Nữ ngay cả che giấu một chút nội tâm biến hóa cũng làm không được, thần sắc từ kinh ngạc chuyển thành ngoài ý muốn, lại từ ngoài ý muốn hóa thành phẫn nộ, từ phẫn nộ hóa thành xấu hổ, từ xấu hổ hóa thành hận ý, từ hận ý hóa thành sát cơ...

- Sao ngươi lại trốn ta chọn rể, ta còn chưa chết!

Phương Hành đi đến, muốn bày ra sắc mặt, kết quả lại bày không nổi, cười hì hì oán giận nói.

Đến cùng là nữ nhân ngủ qua với mình, trước khi gặp mặt lửa giận ba trượng, nhưng vừa thấy mặt thì không giận nổi.

- Ta đưa ngươi đi chết!

Tuyệt đối không nghĩ tới, Long Nữ lại trực tiếp đánh tới một chưởng.

Hô... không gian ngưng kết, thủy khí mờ mịt, một chưởng này tựa hồ hận không thể chém nát đầu Phương Hành.

- A nha, mưu sát thân phu?

Phương Hành hú lên quái dị, huy chưởng chống đỡ Long Nữ, sau đó "sưu" một tiếng nhảy ra mấy trượng.

- Sao hắn lợi hại như vậy?

Long Nữ cũng khẽ giật mình, trong trí nhớ tiểu hỗn đản này vẫn là một tiểu tặc gan to bằng trời làm việc tà quái, không nghĩ tới bây giờ xuất thủ lại có thể thong dong hóa đi một chưởng của mình, thậm chí còn giống như lưu lực, mặc dù vừa rồi mình cũng không phải hạ sát thủ, nhưng một chưởng kia vỗ tới, hắn có thể dễ dàng tiếp như vậy, cũng nói rõ tu vi của hắn sớm đã vào Kim Đan cảnh.

- Làm sao gặp mặt liền đánh nhau, lão phu lão thê ngồi xuống từ từ nói chuyện không được sao?

Phương Hành ngồi xổm ở trên lan can, tức giận nói.

- Ai lão phu thê với ngươi?

Long Nữ quát lên, xem ra lại muốn động thủ.

- Đừng động thủ đừng động thủ, có chuyện từ từ nói...

Phương Hành "Sưu" một tiếng chui ra hơn mười trượng, cảnh giác nhìn Long Nữ.

Bàn tay Long Nữ đã nhấc lên, nhưng không có đánh ra chưởng thứ hai, lông mi ngưng tụ, thần sắc phức tạp nhìn hắn.

- Đã bốn năm còn không tính lão phu thê?

Phương Hành bu lại, trong miệng nhỏ giọng thầm thì.

Long Nữ lại tức giận, nhưng áp chế xuống, hai mắt lẫm liệt nhìn Phương Hành, muốn nói gì, lại cảm giác không biết nên nói cái gì cho phải, nửa ngày sau mới trầm giọng mở miệng:

- Sao ngươi lại tới nơi này?

Phương Hành thấy nàng tạm thời không có ý định động thủ, cười hì hì:

- Nghe ngươi muốn chọn rể ta liền vội vàng chạy tới, mấy tháng này đi đường rất gấp, không thấy ta gầy một vòng sao, sợ tới chậm ngươi theo nam nhân khác chạy...

Nghe hắn nói thô tục, Long Nữ lại nhíu mày, đối với tiểu hỗn đản này, trong nội tâm nàng cảm giác rất kỳ quái, mình cũng nói không rõ là tình cảm gì, trầm tư một lát mới lạnh lùng nói:

- Coi như ta theo nam nhân khác, lại có quan hệ gì với ngươi?

Phương Hành nhất thời trừng mắt:

- Quan hệ lớn sao không, như vậy tiểu gia mũ không phải mọc sừng sao?

- Khà khà khà khà...

Cách đó không xa, Kim Ô ở trên nóc nhà nghe lén nở nụ cười.

- Cút!

Phương Hành quét tới một chưởng, Kim Ô bị hù "Oa" một tiếng bay khỏi.

- Ngươi...

Nghe đối phương nói mọc sừng, Long Nữ lại đè nén không được lửa giận, qua nửa ngày mới ép buộc mình bình tĩnh lại, nói khẽ:

- Đêm hôm đó chỉ là ngoài ý muốn, không phải là ngươi ta cố ý, về sau ngươi đừng nhắc lại nữa, coi như một giấc mộng quên đi, ta và ngươi không có bất cứ quan hệ nào, ngươi về Nam Chiêm Bộ Châu đi!

Nói xong, thần sắc như có chút đìu hiu, nhẹ nhàng thở dài, muốn trở về tiểu lâu.

- Không được!

Phương Hành chém đinh chặt sắt phun ra hai chữ.

Long Nữ hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía hắn.

Phương Hành nghiêm túc nói:

- Ngủ cũng đã ngủ, sao có thể quên? Ngươi yên tâm, tiểu gia không phải loại người không chịu trách nhiệm!

Long Nữ nhíu mày, đè nén nộ khí quát khẽ:

- Ta nói ngươi đừng nhắc lại việc này!

Phương Hành nhỏ giọng thầm thì:

- Không đề cập tới là chưa ngủ qua sao...

- Câm miệng cho ta!

Long Nữ không nén được lửa giận nữa, mi tâm ngưng tụ, trong tiếng quát chói tai, tay áo cuốn một cái, nước hồ lăn tăn nhất thời bay lên một mảng lớn, ở trên không trung ngưng kết thành băng, lốm đốm lấm tấm, kiếm quang loá mắt, lại hóa thành hàng trăm phi kiếm, hiện đầy trong phạm vi trăm trượng, sau đó rung động ầm ầm, phô thiên cái địa đâm về phía Phương Hành.

- Ngủ với tiểu gia ngươi còn không nhận?

Phương Hành kinh hãi, tức giận hét lớn, hai tay đảo qua, lực hút vô hình phóng thích, khóa chặt hư không, băng kiếm đầy trời giống như lâm vào vũng bùn, linh lực bị giam cầm, vậy mà treo ở trên không trung, một thanh cũng không rơi xuống được.

- Ngươi... Còn dám nói!

Long Nữ không muốn tiểu hỗn đản này nhắc lại việc kia, hắn lại càng nói càng lớn, chọc nàng tức đỏ bừng cả khuôn mặt, cắn chặt răng ngà, bàn tay trong suốt nhấn một cái, hàng trăm phi kiếm bứt ra lui lại, sau đó giao hòa, hóa thành một thanh băng kiếm dài hơn một trượng, che kín phù văn tinh xảo, lăng không nắm trong tay, chém về phía Phương Hành.

- Được rồi được rồi, tiểu gia không nói, là ta ngủ với ngươi có được hay không, ngoan, cùng tiểu gia đi thôi!

Phương Hành nói lẽ thẳng khí hùng, trước kia nghe Cửu thúc thúc nói, nữ nhân nha, khẩu thị tâm phi, dỗ dành một chút là được, cười híp mắt lấy ra Huyết Ẩm Cuồng Đao chém một phát, phi kiếm bị mài thành vụn băng đầy trời, kích bắn ra không trung, lại tung bay rơi xuống, giống như hoa tuyết, bao phủ hai người ở bên trong.

- Quỷ mới đi theo ngươi!

Long Nữ đã không phải đỏ mặt, mà là xanh mặt, bắt ấn đánh tới.

- Ai nha, không đi theo tiểu gia ngươi đi đâu, chẳng lẽ thật tìm chồng mới sao?

Phương Hành thu Huyết Ẩm Đao, thân hình phiêu diêu như tiên, trong thanh âm đã mang theo bất mãn.

- Phải thì như thế nào?

Long Nữ một ấn vô công, lại thi một ấn, ngưng tụ lực lượng thiên địa, đánh tới ngực Phương Hành.

- Xú nữ nhân, ta cảnh cáo ngươi chớ làm loạn, khinh tiểu gia không biết đánh lão bà sao?

Phương Hành tức giận, một chưởng đè xuống, đánh tan ấn pháp của Long Nữ, thở phì phò nói.

- Còn nói!

Long Nữ dưới cơn thịnh nộ lại đánh tới một chưởng.

- Hắc hắc... Ta hù dọa ngươi, đi theo ta, ta sẽ không đánh ngươi!

Khí khái nam nhân của Phương Hành không nhấc lên được mấy hơi, đã tan thành mây khói, cười cực kỳ tặc.

- Nhanh cút ngay, ta không muốn gặp ngươi nữa!

- Ngươi nói ta lăn ta liền lăn sao, tiểu gia là nam nhân biết chịu trách nhiệm!

- Ta không cần ngươi phụ trách!

- Vậy ngươi phải phụ trách với ta!

- Ta vẫn là làm thịt ngươi đi!

- Ai nha... tiểu gia ta xui xẻo tám đời, sao lại đi ngủ với một con cọp cái như ngươi chứ?

- ...

- ...

- Ha ha ha ha, vợ chồng mới gặp đã đánh nhau, về sau làm sao sống a?

Kim Ô cười ha ha.

- Cút!

Phương Hành và Long Nữ đồng thời xuất thủ, chém Kim Ô rụng một mớ lông quạ, làm nó "oa oa" chạy xa.

Khó khăn lắm mới được một khe hở, Phương Hành nhìn Long Nữ nói:

- Kỳ thật hắn nói có đạo lý, ta phải trọng chỉnh phu cương!

- Hôm nay ta phải giết ngươi!

Long Nữ lại bổ tới một kiếm, hù Phương Hành quay đầu bỏ chạy.

Trên Tiểu Kính Hồ, một nam một nữ, một hôi sam một bạch y, nhẹ nhàng như bươm bướm đấu cực kỳ náo nhiệt, một bên đấu pháp một bên đấu võ mồm, hai người tiện tay tung ra thuật pháp võ pháp, đều huyền ảo cao minh, ẩn chứa đại đạo, tự nhiên cực kỳ mỹ cảm, thân hình bồng bềnh như tiên, không giống đánh nhau, mà giống như tình nhân trêu đùa, Long Nữ chưa hiện ra long thân, chỉ muốn đuổi tiểu hỗn đản này đi, nhưng không nghĩ tới Phương Hành giống như kẹo da trâu, đuổi không được, đấu võ miệng lại cảm thấy tên này vô sỉ hạ lưu, hoàn toàn không phải đối thủ của hắn...

Hai người bọn họ đấu pháp, cũng kinh động các tu sĩ trong Thiên Nhất Cung, không đến mấy hơi, đã có mấy chục đạo khí tức cường đại dâng lên, quan sát qua bên này, càng có rất nhiều tu sĩ ngự mây bay đến, có đệ tử Thiên Nhất Cung cũng có Tiên gia từ các nơi chạy đến chọn rể, ở bên ngoài Tiểu Kính Hồ ngắm nhìn, thấy Long Nữ ở trên Tiểu Kính Hồ cùng người đấu pháp, càng kinh hãi thất sắc.

- Đây là có chuyện gì? Sao trưởng công chúa lại đấu pháp với người?

- Người áo xám kia là ai? Hắn làm sao tiến vào Tiểu Kính Hồ?

- Không phải là thành công phá trận tiến vào Di Tình Viện chứ?

- Không đúng, dù phá trận, cũng phải trước đưa bái thiếp, mời người làm chứng, hẹn rõ thời gian, thong dong nhập hồ, nơi nào có đạo lý hơn nửa đêm chui vào khuê phòng người ta? Người này nhất định là công tử ca không biết từ đâu tới, mạo phạm trưởng công chúa, bị nàng truy sát!

Trong lúc nhất thời, các tu sĩ ngươi một lời ta một câu, loạn tung tùng phèo.

Càng có một ít muốn biểu hiện, đã tiến lên hét lớn:

- Dã tu từ đâu tới, dám đấu pháp với trưởng công chúa?

- Đám khốn kiếp các ngươi đều cút đi, hai vợ chồng chúng ta cãi nhau liên quan quái gì đến các người?

Phương Hành đang ứng phó Long Nữ truy sát còn không quên quay đầu mắng một tiếng, rất chán ghét bọn gia hỏa xem náo nhiệt kia.

Long Nữ vừa thẹn vừa giận, lại sợ hắn hỏng phá đại sự của mình, cắn răng, hung ác hạ quyết tâm, đột nhiên thu pháp, đứng ở trên không trung, chỉ Phương Hành quát lạnh:

- Người này không biết từ đâu tới, dùng quỷ kế trộm vào chỗ ở của ta, nói năng bậy bạ hại thanh danh của ta, các vị đạo hữu ai có thể trợ giúp tiểu nữ chút sức lực, bắt giữ hắn?

- Cái gì?

Các tu sĩ đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó cùng nhau nổi giận.

Con mẹ nó, chúng ta đều trông coi quy củ, tên hỗn đản này lại dám giở trò?

Giết chết hắn!

Trong lúc nhất thời, không biết có bao nhiêu người nổi giận đùng đùng, hiện lên sát khí.

Phương Hành cũng ngẩn ngơ, giận dữ nói:

- Xú nữ nhân, liên hợp người khác mưu sát thân phu, ta từ ngươi...

Chương 598: Hận nhất tiểu bạch kiểm

Thật quá mức!

Các tu sĩ đã nổi giận, sát khí từ từ dâng lên, một là bởi vì tên này quá vô sỉ, cũng dám nửa đêm đến dây dưa Long Nữ, không nhìn thấy chúng ta nhiều người như vậy vì chọn rể mà đến, bất luận thân phận cao thấp, đều chỉ có thể ngơ ngác ở trong Thiên Nhất Cung, ngay cả mặt của Long Nữ cũng không gặp được sao? Tên hỗn đản này lại trực tiếp chui vào khuê phòng, rõ ràng là không nói đạo nghĩa!

Còn nữa, đến lâu như vậy, ngay cả mặt của Long Nữ cũng không gặp, lễ vật cũng không đưa ra được, không công ở hơn nửa năm, thời gian toàn lãng phí, hôm nay không phải là một cơ hội xum xoe tốt sao? Xem ra Long Nữ bị gia hỏa kia chọc tức không nhẹ, tự mình ra tay thay nàng bắt tới, ấn tượng ở trong lòng Long Nữ chẳng phải tăng lên?

Người ôm loại ý nghĩ này quá nhiều, ngay cả đệ tử chấp pháp của Thiên Nhất Cung còn chưa kịp xuất thủ, đã có người vọt ra, miệng hét lớn:

- Từ đâu tới hương dã mãn phu, cũng dám bất kính với trưởng công chúa, Đổng Bạch Vân đến đây bắt ngươi!

Sưu…

Một cây ngân thương xoay tròn như rồng, như kim cương cuốn lên đạo đạo sóng nước, gào thét đâm tới Phương Hành.

- Bắt con mẹ ngươi!

Đối thủ khí thế hung hung, Phương Hành càng hung, trong tiếng quát mắng, tay chộp ra, trên bàn tay như có lực lượng vạn quân, trực tiếp cầm ngân thương, một thương ẩn chứa lực lượng vô tận, vừa vào tay hắn lại như mọc rễ, không thể động đậy chút nào, mà bàn tay co lại, liền đoạt lấy thương, không ngừng quất xuống...

- Để ngươi thông đồng lão bà của ta...

- Để ngươi ở trước mặt tiểu gia đùa nghịch uy phong...

- Để ngươi cầm thương khoa tay loạn...

Hắn mãnh liệt quất, đánh chim đầu đàn ngao ngao trực khiếu, đầu đầy bao lớn, ôm đầu bỏ chạy.

- Con chó nhỏ này thật hung...

- Đổng Bạch Vân cũng là thiên tài uy danh hiển hách, sao bị hắn quất giống như đánh nhi tử...

Các tu sĩ vây xem thấy một màn này, sắc mặt đều trầm xuống, mặc dù một màn trước mắt buồn cười, nhưng cũng cho thấy người kia không dễ chọc.

- Công chúa điện hạ, tại hạ Thập Tự Lĩnh

Thanh Dương thay ngươi tru tặc này...

Một đạo sĩ quát chói tai, phi kiếm như hồng.

- Khi nào đến phiên ngươi? Khô Viêm động Mộ Tiểu Mộc đến thay trưởng công chúa xả cơn giận này...

- Tiểu tử đừng hung, Thính Tuyết hội Hồn Nhị Đại đến đây lĩnh giáo...

- Oa nha nha, bần đạo cũng đến, bóp chết ngươi...

Thần Châu không hổ là Thần Châu, vậy mà không có bị hung phong của Phương Hành hù dọa, trong lúc nhất thời thình lình lại có bảy tám thân ảnh vọt ra, hoặc tế pháp khí, hoặc tung pháp thuật, rậm rạp ép về phía Phương Hành, càng có vô số người rục rịch, con mắt tỏa sáng, chờ tiến lên đánh với Phương Hành một trận, trong đó cũng không thiếu tặc tinh, tán ở bốn phía chuẩn bị kiếm tiện nghi.

Trong lúc nhất thời, Phương Hành bị mười mấy pháp bảo thuật pháp vây lại, như cá ở trong lưới.

- Hôm nay tiểu gia đại khai sát giới, làm thịt đám hỗn đản dám thông đồng lão bà của ta...

Phương Hành không sợ, trực tiếp vọt lên, đưa tay về phía sau trảo một cái, rút ra một thanh đại đao, chân đạp hư không, mỗi đạp một bước, không trung giống như có gợn sóng vô hình nở rộ, như từng bước sinh ra huyễn ảnh hoa sen, lúc này mới vung Huyết Ẩm Cuồng Đao, bổ ra một mảnh đao ảnh.

- Oanh!

Một đao trảm không, như bầu trời bị chém nứt, bắn ra một mảnh vết máu.

Bốn tên tu sĩ ở phía trước nhất, rõ ràng ở phương vị khác nhau, góc độ khác biệt, lấy thủ pháp khác biệt đánh ra công kích của mình, nhưng lúc này bọn hắn lại giống như bị một đao kia của Phương Hành vây công, cảm giác chung quanh trên dưới trái phải tất cả đều là đao quang, thuật pháp của mình giống như bị điên cuồng rút đi, thân bất do kỷ.

Bành bành bành bành…

Chém ra một đao, lại vang lên bốn tiếng nổ, Tiểu Kính Hồ liên tiếp văng lên bốn cột nước.

- Chỉ một đao, liền bại bốn người, gia hỏa kia là tu vi gì?

- Tiện tay một đao, chưa xuất toàn lực, hắn tất nhiên còn lưu dư lực!

- Nghe khẩu âm của người này, tương tự đám tu sĩ ở Nam Chiêm Bộ Châu bốn năm trước tới

Thần Châu, hắn cũng là mãnh long quá giang?

Trong âm thanh kinh hoảng, chung quanh đã có vô số người vây xem khiếp sợ châu đầu ghé tai.

Trong mấy tiểu lâu cách Tiểu Kính Hồ không xa, có mấy khí tức cường đại chân chính lặng lẽ bay lên, quan sát trận chiến này.

- Oa nha nha, có gan đừng chạy...

Một đao đánh rớt bốn tu sĩ, Phương Hành vung đao đuổi theo các tu sĩ phía sau.

Hắn ở Yêu Địa thực lực lên nhanh, ngoại trừ trận chiến ở trong Yêu Đế Các, còn chưa từng thỏa thích đấu qua, mà trận chiến ở trong Yêu Đế Các, để tu vi của hắn tăng bốn tầng, đã đi vào Kim Đan trung kỳ, tu vi mang đến thực lực còn chưa triệt để lĩnh hội, lúc này ngược lại được cơ hội, càng chiến càng mạnh, một đao vỗ bay thiếu niên thanh y, lại một tay đánh đổ đại hán áo đen, quay đầu một cước đá vào mông tu sĩ râu dài...

Ngay cả Long Nữ cũng kinh ngạc, vừa rồi nàng không dùng chân lực, nên chưa kiểm tra hết bản lĩnh thật sự của Phương Hành, đến lúc này mới kinh ngạc phát hiện, bốn năm không thấy, tiểu hỗn đản kia chẳng những tu vi tiến vào Kim Đan, thực lực còn tăng lên đáng sợ.

Từ khoảng cách với Tiểu Kính Hồ có thể thấy được thân phận, địa vị thậm chí thực lực của các tu sĩ, nếu thực lực không đủ, vậy cũng không có tư cách ở địa phương gần Tiểu Kính Hồ, sau khi phát hiện nơi đây rối loạn, bọn hắn vẫn bất động thanh sắc, không vội vã nhảy ra biểu hiện, bất quá sau khi Phương Hành một đao bổ bốn tu sĩ, lại có một khí tức động tâm.

- Thực lực của người này quả thực không tầm thường, dù vào Bắc Tam Đạo, chỉ sợ cũng có tư cách thành chân truyền...

Tu sĩ vây xem nhìn người ở trên không trung bị thiếu niên kia đánh giống như đập ruồi, cũng âm thầm kinh hãi.

Nhìn thấy gia hỏa kia hung mãnh, đã có nhnii n lặng yên lui lại, rút khỏi vòng chiến, không dám tiếp tục động thủ.

Vốn chỉ là muốn đến biểu hiện một chút, vạn nhất biểu hiện không tốt, bị người đập vào trong hồ thì mất hết mặt mũi...

- Ha ha, có chút ý tứ...

Vào lúc này, mấy đạo khí tức cường hoành trước đây một mực lặng yên, cũng có sóng gió nổi lên.

- Còn có ai?

Phương Hành xách đại đao, nheo mắt nhìn các tu sĩ vây xem, khí tức ngang ngược phát tác, nhìn ai cũng giống như dê béo.

Lúc này đã có mười mấy người bị hắn vỗ xuống Tiểu Kính Hồ, còn lại không ai dám động thủ.

Bất quá Phương Hành giống như còn chưa đánh nghiện, ngược lại khiêu khích.

- Còn có ai muốn cướp lão bà của tiểu gia, đi ra cho ta, cam đoan sẽ không đánh chết ngươi!

Trường đao vung vẩy quát.

Mà các tu sĩ vây xem, thần sắc thì ngưng trọng, mặc dù từng người mặt đầy nộ khí, lại nhất thời không ai tiến lên.

- Ha ha, các vị đạo hữu đã giấu dốt, vậy để tại hạ đến bêu xấu đi!

Trong không khí yên tĩnh, bỗng nhiên có một thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

Theo thanh âm vang lên, trong tiểu viện cách Tiểu Kính Hồ chừng trăm trượng, bay ra một đạo ánh sáng nhạt, tựa như ánh trăng đầy trời vào lúc này cũng sáng lên mấy phần, sau đó ngưng tụ qua, từ hư vô hóa thành chân thực, từng tầng từng tầng lát thành bậc thang, kéo dài tới giữa không trung.

Mà ở trong tiểu viện kia, lại có một tu sĩ trẻ tuổi chắp tay sau lưng xuất hiện, chậm rãi bước lên bậc thang, trời sinh đôi mắt đào hoa, sống mũi cao, hai má như đao gọt, dung nhan tuấn mỹ như trăng, thần sắc đạm mạc lại không lạnh, khí độ phi phàm.

- Là đệ tử chân truyền của Chân Thần Đạo Tạ Huỳnh Hỏa...

- Đệ tử chân truyền của Chân Thần Đạo xuất thủ, kẻ này nguy rồi...

- Ai, có những nhân vật lợi hại như bọn hắn, lần này chúng ta tới chỉ là dệt hoa trên gấm...

Vô số âm thanh nghị luận vang lên, có người kích động, có người ai thán, cũng có người đố kỵ khó chịu.

Mà Tạ Huỳnh Hỏa ở trong các tu sĩ nghị luận, biểu lộ thong dong, đi lại không nhanh không chậm, đạp trên tháng bậc đi tới, mỗi đạp một bước, giống như cách trăng sáng càng gần một điểm, ánh trăng nhàn nhạt trên người sáng lên một điểm, thời điểm bước lên giữa không trung, hắn giống như một vầng minh nguyệt, toàn thân áo trắng, tựa hồ mỗi một sợi tơ đều tản ra quang mang nhu hòa.

Tiếng nghị luận ở chung quanh sớm bị khí thế vô hình trên người hắn ép xuống, tâm thần bị đoạt, ngơ ngác nhìn ánh trăng kia.

Chung quanh Tiểu Kính Hồ đã có không biết bao nhiêu nữ đệ tử ngơ ngác nhìn hắn, tâm thần si mê.

- Trưởng công chúa điện hạ, sống hay chết?

Tạ Huỳnh Hỏa bỗng nhiên quay đầu, nhìn Long Nữ nhẹ nhàng cười một tiếng, nho nhã lễ độ hỏi.

Long Nữ nhíu mày, nhưng vẫn đáp:

- Đuổi đi là được, không cần giết người!

- Cẩn tuân pháp chỉ của trưởng công chúa!

Tạ Huỳnh Hỏa gật đầu đáp ứng, sau đó xoay người nhìn Phương Hành, trên mặt treo nụ cười thản nhiên.

Nhưng vừa muốn nói chuyện, lại có chút ngẩn ngơ, dã tu kia vậy mà không thấy?

- Sưu!

Ngay lúc này, đột nhiên có một tia ô quang từ trên trời giáng xuống, thế tới cực nhanh, thân hình mang theo kình phong chấn nước hồ xuất hiện hố sâu to lớn, Tạ Huỳnh Hỏa phản ứng cũng cực nhanh, lập tức vung tay áo, đưa tay bắt ấn, nhưng pháp ấn vừa mới bốc lên, bóng đen kia đã đến.

Bành!

Bóng đen kia đạp đến một cước, cùng pháp ấn của Tạ Huỳnh Hỏa đụng vào nhau, dù Tạ Huỳnh Hỏa đã ngưng tụ linh lực, ngăn một cước kia ở ngoài thân, nhưng cũng bị lực lượng cuồng bạo kia đạp bay, bậc thang dưới chân vỡ vụn từng mảnh, hắn thì "phù phù" rơi vào trong hồ.

- Con mẹ nó, ngay ở trước mặt tiểu gia liếc mắt đưa tình, coi ta là bóng đèn sao?

Một cước đạp Tạ công tử rơi vào trong hồ, lửa giận của Phương Hành chưa tiêu, thở phì phì mắng, hận nhất loại tiểu bạch kiểm này!

Chương 599: Nhân mạng của Nam Chiêm Bộ Châu không đáng tiền

Đệ tử các tông các phái vây xem, lúc này đều có một loại cảm giác hoang đường.

Tạ Huỳnh Hỏa tuyệt đối không phải hạng người bình thường, chính là đệ tử chân truyền của Thuần Dương Đạo, chỉ kém một bước là có thể liệt vào hàng ngũ tam đạo thất tử. Ở Thần Châu, đệ tử chân truyền cũng không phải dễ làm như vậy, nhất là đại tông như Bắc Tam Đạo, càng cực kỳ khắc nghiệt, nhất định phải là người phù hợp đạo linh mới được, mà cái gọi là đạo linh, chính là tuổi tác của người tu hành, ở tuổi tác còn có tiềm lực cực lớn.

Linh Động cảnh mười sáu tuổi trở xuống, Trúc Cơ dưới bốn mươi tuổi, trong vòng trăm tuổi kết đan, Nguyên Anh trong ba trăm tuổi, Độ Kiếp trong ngàn tuổi, năm tuổi tác này chính là đạo linh thường thấy nhất, nói đơn giản, tiểu oa nhi dưới mười sáu tuổi, người người đều là chân truyền, bởi vì bọn hắn đều có tiềm lực cực lớn.

Mà đối ứng Linh Động dưới mười sáu tuổi, chính là Trúc Cơ dưới bốn mươi tuổi.

Có thể ở trong bốn mươi tuổi Trúc Cơ, thiên tư nhất định không kém, có thể ký thác trọng trách.

Đạo lý đồng dạng, chính là Kim Đan trong trăm tuổi và Nguyên Anh dưới ba trăm tuổi, Độ Kiếp trong vòng ngàn tuổi, đây đều là một loại tuổi tác kinh diễm, chỉ cần còn ở trong đạo linh này, thì xem như tiềm lực vô hạn.

Nói thí dụ như Thái Thạch Đạo Tử Thái Thạch Si Nhi, người này đọc sách bảy mươi năm mới bắt đầu tu hành, dùng ba năm thành công Trúc Cơ, bảy mươi ba tuổi, ở Thần Châu liền không có tư cách trở thành chân truyền, nhưng về sau, hắn bảy năm kết đan, khi đó tám mươi tuổi, chính là trong trăm tuổi thành công kết đan, phù hợp đạo linh, có thể gọi là đệ tử chân truyền.

Cũng chính bởi vì điều kiện hà khắc này, cho nên tu sĩ Thần Châu, vô luận là tông môn lớn nhỏ, người người anh dũng tranh tiên, bởi vì coi như ngươi vốn là chân truyền, nhưng nếu vượt qua đạo linh, nói thí dụ như bốn mươi tuổi còn chưa Trúc Cơ, trăm tuổi còn chưa kết đan hay ba trăm tuổi chưa Nguyên Anh, đều sẽ mất đi xưng hào đệ tử chân truyền, chuyển thành trưởng lão tông môn hoặc tự lập môn hộ.

Mà coi như ngươi ở Linh Động, Trúc Cơ cảnh đều không phải chân truyền, nhưng có thể trước trăm tuổi kết đan, cũng có thể nhảy lên thành chân truyền.

Ở Thần Châu, cho dù là con của tông chủ, thiếu chủ một đạo, biểu hiện yếu, cho dù có trưởng bối bảo hộ, nhưng ở trong ánh mắt xem thường của những người khác, cũng không mặt mũi nào làm được chân truyền, thường thường sẽ tự động thoái ẩn.

Mà Tạ Huỳnh Hỏa, năm nay tuổi chưa qua bảy mươi ba, cũng đã là Kim Đan tầng bốn, tuyệt đối có tư chất chân truyền.

Trong các tu sĩ bởi vì sự tình chọn rể mà đến, tiếng hô của hắn cũng tương đối cao, vốn cho rằng tối thiểu nhất cũng có thể cùng người long tranh hổ đấu, cho dù không thể ôm mỹ nhân quy, cũng sẽ dương danh nhất thời, nhưng ai nghĩ tới, còn chưa tới thời điểm chọn rể, đã bị thiếu niên áo xám lai lịch bí ẩn đạp vào trong hồ?

Mặc dù có hiềm nghi đánh lén, nhưng xem như đánh lén, cũng không có mấy người có thể đánh Tạ Huỳnh Hỏa vào trong hồ!

- Dám can đảm khinh ta, muốn ngươi đền mạng...

Tiếng rống vang lên, trong Tiểu Kính Hồ, một người mang theo sóng nước vạn trượng, như cự long xuất hải, hung diễm vô biên vọt về phía Phương Hành, chính là Tạ Huỳnh Hỏa, lúc này hắn nổi giận đùng đùng, bất quá cực kỳ chật vật, trên người toàn nước bùn, còn mang theo mấy cây rong, bộ dáng tức hổn hển, không còn thong dong như lúc đầu.

Thời điểm Phương Hành đạp tới, hắn cũng kịp thời bắt ấn phòng ngự, nên không có thụ thương, chỉ là bị lực lượng mạnh mẽ đánh bay, mất hết mặt mũi mà thôi.

Bởi vậy vừa ra ngoài, liền muốn liều mạng với Phương Hành.

- Thông đồng lão bà của ta còn lý luận?

Phương Hành hét lớn, không lùi nửa bước, liên tục đạp mấy bước, sơn ý biến ảo, không ngừng trấn áp Tạ Huỳnh Hỏa.

Đúng là Sơn Pháp mà hắn ở Yêu Đế Các lĩnh ngộ càng thuần thục!

Một bước một ảnh, một ảnh một núi.

- Ta muốn làm thịt...

Tạ Huỳnh Hỏa đang gào thét xông lên, lại bị đại sơn áp đỉnh, ngạnh sanh cắt ngang thanh âm, đang muốn đánh bay sơn ảnh, nhưng đã có một sơn ảnh khác ép qua, trọng lượng trên người nhất thời tăng lên gấp đôi, thế xông bị ngăn, trong tiếng rống tức giận, đang muốn vận linh lực, lại có một sơn ảnh đè xuống, sau đó lại một cái...

Liên tiếp bốn sơn ảnh trấn áp xuống, Tạ Huỳnh Hỏa lập tức không chịu nổi.

Kêu thảm một tiếng, đệ tử chân truyền của Thuần Dương Đạo vừa mới nhảy ra, lại bị đánh vào trong nước.

Bi ai a!

Các tu sĩ vây xem ở bên cạnh Tiểu Kính Hồ đã bó tay rồi, ngơ ngác nhìn, không biết nên nói cái gì cho phải.

Thiếu niên hôi sam kia, đến tột cùng lai lịch thế nào?

Coi như thực lực không bằng Tạ Huỳnh Hỏa, nhưng nhãn lực vẫn phải có, rõ ràng nhìn ra thực lực của thiếu niên hôi sam kia tuyệt đối không phải Tạ Huỳnh Hỏa có thể so sánh.

Tâm tư chấn kinh, nhao nhao suy đoán.

Mà mấy đạo khí tức cường đại vừa rồi kia, lúc này cũng hơi liễm phong mang, không còn khí thế rào rạt như vừa rồi.

Ngay cả Long Nữ, ánh mắt cũng có chút cổ quái.

Tựa hồ nàng không nghĩ tới, ngắn ngủi bốn năm không thấy, tiểu quỷ lúc ấy bị mình đuổi chật vật chạy trối chết, lại có bản sự bực này, nàng thậm chí âm thầm suy nghĩ, nếu mình hiện ra chân thân, có thể đánh bại hắn hay không?

- Người này lại giả heo ăn thịt hổ, ngay cả ta cũng bị lừa!

Bên Tiểu Kính hồ, trên cành liễu đứng một nữ tử phiêu phiêu dục tiên, con mắt lộ ra hận ý, nhìn về phía Phương Hành đang tác chiến, chính là Khâu Tiểu Ngọc bị kinh động chậm chạp chạy tới, nàng cũng không phải ngu ngốc, nhìn thấy Phương Hành xuất thủ, lập tức phát giác mình quá buồn cười, tu sĩ thực lực kinh người như vậy, lại bị mình coi là Trúc Cơ?

Trong lúc nhất thời, trên mặt có chút nóng bỏng, nghĩ đến tiểu quỷ kia âm thầm còn có khả năng cười mình, liền cảm giác như bị người tát một cái.

Vừa xấu hổ, vừa oán hận, để trong nội tâm nàng nhất thời dâng lên sát cơ.

- Khâu sư muội, ngươi có biết nội tình kẻ này không?

Lúc này, có mấy đạo lưu quang bay tới, cầm đầu là Tô Quân, sau lưng hắn đi theo Trâu Ly cùng với mấy đệ tử nội môn khác, bị hắn hỏi, trên mặt Khâu Tiểu Ngọc càng khó coi, cắn răng nói:

- Ta cũng bị hắn lừa, đáng hận, người này cố ý ẩn giấu tu vi gạt ta, mượn thân phận của ta vụng trộm vào Thiên Nhất Cung, chắc hẳn không có hảo ý, Tô sư huynh yên tâm, tiểu muội sẽ xuất thủ, thay Thiên Nhất Cung các ngươi chém kẻ này!

Nói xong vung tay lên, ở trong lòng bàn tay xuất hiện một quan tài dài hơn một thước, nhẹ nhàng xoay tròn.

Nhìn thấy quan tài này, Tô Quân biến sắc, thần sắc hơi rét, tựa hồ có chút kiêng kị.

Hắn lui lại mấy bước, đang muốn mở miệng, chợt nghe một người cười nói:

- Ở Thiên Nhất Cung, sao còn cần Khâu sư muội xuất thủ?

Mấy người nghe tiếng nhìn lại, thần sắc nhất thời run lên, trên cung điện cách đó không xa, đang có một đám mây bay tới, ở trên mây rõ ràng là tám tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, đều mặt không biểu tình, trên vai bọn hắn lại khiêng một cái kiệu diện tích chừng mười trượng, trên kiệu phủ lên da gấu trắng thật dày, phía trên nằm một tên mập.

Kia đúng là một tên mập, mặc áo khoác mở, pháp bào màu lam thẳng đến cái rốn, bụng bự căng phồng lộ ở bên ngoài, da màu hoàng kim, thịt mỡ trên mặt hận không thể che hết ngũ quan, khi cười rộ lên hai mắt bắn ra tinh quang bốn phía.

Cái này ít nhất cũng một ngàn cân a?

- Bái kiến thiếu cung chủ...

Đám người Tô Quân và Trâu Ly đều cúi người, không dám thở mạnh.

Người đến là đứng đầu thập đại chân truyền của Thiên Nhất Cung, nhi tử của cung chủ Đường Vô Nhai, thiếu cung chủ Đường Vô Phương.

Không có hành lễ chỉ có Khâu Tiểu Ngọc, con mắt nàng ngơ ngác rơi vào trên thân một người ở bên cạnh cổ kiệu.

Người kia mặc ma bào, dung nhan cổ phác, thần sắc đạm mạc, ánh mắt tựa hồ vĩnh viễn không có tiêu điểm.

Chỉ là Khâu Tiểu Ngọc nhìn lấy trong mắt hắn có nước mắt, nhưng người này lại không nhìn nàng một cái.

- Ngươi không phải không ở trong cung sao?

Khâu Tiểu Ngọc nhìn hắn nửa ngày, mới run giọng mở miệng hỏi.

Nam tử khuôn mặt cổ phác trầm mặc nửa ngày, mới nhẹ nhàng mở miệng:

- Sao ngươi lại tới đây?

Khâu Tiểu Ngọc cắn môi, run giọng nói:

- Ta tới tìm ngươi!

Nam tử khuôn mặt cổ phác đạm mạc nói:

- Tìm ta làm gì?

Khâu Tiểu Ngọc nhất thời nói không ra lời, hai mắt mông lung, nước mắt chớp động, giống như muốn khóc lên.

- Ha ha... Lữ sư huynh, cái này là ngươi sai rồi, sao có thể lãnh đạm với Khâu sư muội như vậy?

Thiên Nhất Cung thiếu cung chủ cười ha hả, cái bụng lại tạo nên một lùm gợn sóng.

- Ít nói đi, kẻ này ở Thiên Nhất Cung ngươi đại náo một trận, ngươi cứ nhìn như vậy sao?

Nam tử khuôn mặt cổ phác khẽ cười một tiếng, ánh mắt như có tiêu điểm, nhìn về phía Phương Hành ở trên hồ, lúc này Phương Hành không ngừng đạp Tạ Huỳnh Hỏa vào đáy hồ, sau đó đuổi theo đám người vây xem chặt, ngạnh sanh đánh ra phong thái vô địch, các tu sĩ vây xem đã không người dám xích lại gần Tiểu Kính Hồ, mà hắn thì về phía phía Long Nữ kêu to:

- Nam nhân của ngươi uy phong không?

Một màn này để các tu sĩ đều cảm giác có chút im lặng, Long Nữ thì thần sắc có chút tức giận.

Thiên Nhất Cung thiếu cung chủ Đường Vô Nhai minh bạch ý tứ của hắn, lại cố ý lắc đầu, than thở nói:

- Người bình thường dám tới náo sự, Thiên Nhất Cung chúng ta tự nhiên không tha hắn, nhưng gia hỏa kia vừa nhìn liền biết không dễ gây, cũng không phải người bình thường có thể dạy dỗ ra, đừng là quan môn đệ tử của vị đại nhân vật nào a, nếu không cẩn thận giết, phiền toái sẽ lớn lắm...

Nam tử khuôn mặt cổ phác hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngươi nghe không ra khẩu âm của hắn?

Đường Vô Nhai ngẩn ngơ, lắc đầu nói:

- Không giống như người Thần Châu Bắc Vực, nghe không hiểu từ nơi nào!

Nam tử khuôn mặt cổ phác thản nhiên nói:

- Ta nghe ra, không khác đám nhà quê ở Nam Chiêm Bộ Châu, bốn năm trước đi tới Thần Châu chút nào!

- Nam Chiêm Bộ Châu?

Đường Vô Phương nở nụ cười:

- Vậy thì không sao, có ai không, ngươi gọi Trâu Ly đúng không? Lĩnh lệnh phù của ta, nói cho các trưởng lão, có thể xuất thủ... Thiên Nhất Cung hiểu đạo đãi khách, thế nhưng dung không được nhà quê ở Nam Chiêm Bộ Châu tới đùa nghịch uy phong nha...

Sau khi nói xong, hắn lại mở miệng cười:

- Nhân mạng của Nam Chiêm Bộ Châu không đáng tiền!

Chương 600: Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi!

Lúc này bên Tiểu Kính hồ, trong các tu sĩ vây xem, đã xuất hiện mười mấy tu sĩ áo bào xám, thình lình đều là Kim Đan cảnh, yếu thì tầng hai, cao thì tầng bảy, ánh mắt yên lặng nhìn Phương Hành, chỗ đứng hàm ẩn thuật lý, chỉ cần từ góc độ của bọn hắn xông ra, vừa đến không trung, có thể lập tức hóa thành đại trận, vây Phương Hành ở trong trận.

- Mấy vị trưởng lão, thiếu cung chủ có lệnh, chém giết kẻ này, không cần lưu thủ!

Trâu Ly lướt đến, tay nắm lệnh phù, nhìn mấy vị trưởng lão đưa tin.

Mấy lão giả kia gật đầu, đột nhiên cùng nhau xông về không trung, phân chiếm bát phương, vây quanh Phương Hành.

- Các trưởng lão của Thiên Nhất Cung xuất thủ?

Ánh mắt Long Nữ run lên, trên mặt lộ ra do dự, ánh mắt quét qua, thấy được Thiên Nhất Cung thiếu cung chủ Đường Vô Phương cùng thiên tài của Phù Khí Đạo, một trong Thần Châu Bắc Tam Đạo Thất Tử Lữ Lâm Uyên, sắc mặt không khỏi lạnh lùng.

Lúc này trong lòng nàng đã có chút do dự, biết Phương Hành đứng trước nguy cơ, lại không biết có nên xuất thủ cứu giúp hay không.

Đối với tiểu hỗn đản này, trong nội tâm nàng cảm giác vốn rất phức tạp.

Năm đó mình ở Nam Hải giữ gìn mấy chục năm, tự ô thanh danh, nhưng lại bảo trụ trinh tiết, chính là vì một ngày kia có thể trở về

Thương Lan Hải, chém hết phản nghịch, báo thù cho cha mẹ ấu đệ, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, mấy chục năm khổ công, lại bởi vì tiểu hỗn đản này tan biến, không còn trinh tiết, mình tự ô thanh danh, chẳng phải biến thành thật ô danh?

Vừa nghĩ tới chỗ này, nàng liền hận nghiến răng.

Cũng ở một lần kia, nàng ẩn nhẫn bị Long Hậu phát hiện, sai người truy sát, cửu tử nhất sinh.

Thời khắc nguy nan nhất, lại có một nữ tử thần bí cứu giúp, mang nàng đi Bột Hải, cũng dạy nàng ba năm.

Ba năm sau, nữ tử kia nói nàng nên rời đi, thời điểm Long Nữ bái biệt, nàng lại nói không phải nàng muốn cứu mình, mà là một người cầu nàng, dùng cái mạng nhỏ của hắn đổi mệnh của nàng, mà nàng thiếu người kia nhân tình một hạt sen, mới không thể không ra tay cứu người, cho nên muốn cám ơn thì cảm ơn hắn, Long Nữ tự nhiên biết nàng nói là ai, nhưng trong lòng lại khó vượt qua khúc mắc.

Sau lần đó, nàng một mình đi vào Thần Châu, biết giấu không được, liền bắt đầu mưu nghĩ đại kế báo thù, pháp chỉ chọn rể, chính là kết quả sau khi nàng và Thiên Nhất Cung cung chủ Đường Vô Nhai thương lượng ra, lúc đầu nghĩ chỉ có thể như vậy, lại không ngờ...

Ngày chọn rể tới gần, tiểu hỗn đản này xuất hiện!

Một bên là hắn hủy mình mấy chục năm khổ công, còn thuận tiện đánh cắp mấy chục năm trân tàng của mình.

Một bên lại là hắn dùng mạng đến đổi mạng của mình, cái sổ sách này... nên tính thế nào a!

Thời điểm Long Nữ tinh thần bất định, các tu sĩ ở chung quanh Tiểu Kính Hồ đều khẽ giật mình, ánh mắt phức tạp.

Dã tu đến đây dây dưa Long Nữ, cuối cùng vẫn không có bị bọn hắn bắt được, để tâm tình của bọn hắn cực kỳ phức tạp, một là bởi vì không có bị người bắt lại, đã nói không người thành công biểu hiện ở trước mặt Long Nữ, đối với mình mà nói là chuyện tốt, hai là không người bắt được kẻ này, chẳng phải nói rõ những người mình thực lực thấp, bản lĩnh không tốt sao?

Lúc này mười hai trưởng lão Kim Đan cảnh của Thiên Nhất Cung đã chiếm tám phương vị trên Tiểu Kính Hồ, khí cơ dâng trào.

Mười hai Kim Đan vây định, hơn nữa còn có thể mượn lực lượng đại trận của Thiên Nhất Cung trấn áp, tựa hồ bất luận nhìn thế nào Phương Hành cũng trốn không thoát.

Bất quá hắn lại mặt không đổi sắc, thuận tiện đá Tạ Huỳnh Hỏa vào trong hồ, sau đó đại đao bãi xuống, cười to nói:

- Trò cười, tiểu gia muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, các ngươi ai có thể ngăn được ta?

Lời vừa nói ra, các tu sĩ ở xung quanh Tiểu Kính Hồ nao nao, sau đó cười to, nhao nhao quát tháo.

- Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ngươi coi Thiên Nhất Cung thành địa phương nào?

- Còn không thúc thủ chịu trói, đợi cho động thủ, thật bị trưởng lão của Thiên Nhất Cung đánh chết, vậy cũng không chỗ nói rõ lí lẽ!

- Nhìn thực lực kẻ này bất phàm, ngược lại không giống tán tu, không phải là đệ tử chân truyền của đại tông nào chứ?

- Khẩu âm của hắn có chút cổ quái, chẳng lẽ từ Nam Chiêm Bộ Châu tới?

- Ha ha, Nam Chiêm Bộ Châu đến lại thế nào? Bốn năm trước, đã từng kinh diễm nhất thời, còn không phải bị những Thần Tử Thần Nữ của Thần Châu ta trấn áp xuống? Năm đó tới mấy chục người, hiện tại còn có mấy cái?

Không đề cập tới Nam Chiêm Bộ Châu còn tốt, vừa nhắc tới, các tu sĩ giống như buông xuống một tảng đá lớn, cười lạnh nói.

- Đồ nhà quê, cuối cùng ngươi cũng rơi vào trong tay ta!

Trâu Ly thấy Phương Hành bị nhốt, cũng yên tâm, đi ra đám người, nhìn Phương Hành quát lạnh nói:

- Ở Nghiệp Châu thành, ngươi phá pháp lệnh của Thiên Nhất Cung ta, vốn nên giải quyết ngươi tại chỗ, bất quá nể tình Âm Linh Đạo Khâu sư tỷ, mới tha cho ngươi sống đến bây giờ, nhưng ngươi không biết sống chết, lại đến Tiểu Kính Hồ nháo sự, đó là tự tìm đường chết, chư vị trưởng lão, không cần lưu thủ, trực tiếp chém giết!

Ông...

Không khí nổi lên một trận gợn sóng, hình như có sấm rền vang lên, chấn người tu vi thấp đứng không vững.

Chính là mười hai Kim Đan chuẩn bị xuất thủ, khí cơ phóng thích, dẫn động hư không rung động.

Lúc này Phương Hành cũng không dám khinh thường, nhấc ngang đao, đồng thời ánh mắt nhìn xung quanh.

- Chậm đã!

Đột nhiên một thanh âm vang lên, các tu sĩ nhìn lại, nói chuyện lại là Long Nữ Ngao Trinh.

- Sự tình chọn rể vốn là ta và cung chủ thương nghị định xuống, chỉ vì chọn một lương tế để gửi thân bồ liễu, bất luận các vị đạo hữu như thế nào, có thể tới Thiên Nhất Cung, chính là coi trọng tiểu nữ, cảm thấy hổ thẹn còn không kịp, sao có dũng khí bất kính với người? Vị đạo hữu này chỉ là đêm khuya mạo muội tới chơi, tiểu nữ nhất thời khó chịu mà thôi, không cần làm khó hắn, thả hắn rời Thiên Nhất Cung đi!

Thanh âm thanh đạm, quay đầu nhìn về phía Phương Hành:

- Ngươi còn không đi?

Các tu sĩ nghe lời này, khẽ giật mình, cảm thấy cũng có lý, sắc mặt nhất thời hòa hoãn xuống.

Dù sao Long Nữ nói êm tai, tuy là muốn thả Phương Hành đi, trên thực tế lại là cho bọn hắn mặt mũi.

Mà mười hai Kim Đan trưởng lão thì quay đầu nhìn về phía Đường Vô Phương, mập mạp kia lại cười hì hì, đưa tay quét ngang qua cổ.

Ý tứ rất rõ ràng, không lưu người sống.

Phương Hành cũng ngẩn ngơ, sau đó kích động nhìn về phía Long Nữ.

Long Nữ cau mày, không biết biểu lộ của quỷ tiểu kia là có ý gì.

- Ai, biết ngươi vẫn để ý nam nhân của mình, ta không bỏ ngươi nữa, đi theo ta đi...

Phương Hành nhẫn nhịn nửa ngày, bỗng nhiên cảm động nói.

- ...

Long Nữ tức giận đến mức cả người run run, quát:

- Muốn chết thì tùy ngươi!

Các tu sĩ cũng nghị luận, có người mắng, có người cười, đều nói kẻ này quả thực đáng chết!

Ngày chọn rể còn chưa tới, hỗn đản này thật coi Long Nữ thành đạo lữ của mình sao?

- Ai nha? Xú nữ nhân này lại để người ta đánh nam nhân của mình, tiểu gia vẫn phải bỏ ngươi...

Phương Hành cũng nóng giận, quát to một tiếng, vung đao phách trảm, ba người trong mười hai Kim Đan trưởng lão âm thầm thi triển trói buộc vô hình bị chấn vỡ, thân hình hắn phóng lên trời, Huyết Ẩm Đao hoành ở trước ngực, áo choàng đón gió bay múa, lộ ra khí thế to lớn, sát khí ngập trời:

- Thật cho rằng tiểu gia ta sợ các ngươi sao?

Oanh!

Hắn bỗng nhiên bắt pháp ấn, hét lớn một tiếng:

- Tiểu gia ta nói, muốn đi thì đi, ai dám ngăn cản?

Các tu sĩ vây xem, mười hai Kim Đan cảnh, thậm chí là Long Nữ dự định về trong tiểu lâu nhắm mắt làm ngơ, đều tâm tư hơi run, quay đầu nhìn lại hắn, cho rằng hắn có bản lĩnh cuối cùng gì, dù sao vừa rồi hắn liên tục đấu mấy người, lại đạp Tạ Huỳnh Hỏa vào hồ, đã hiển lộ bản lĩnh kinh người, trong nội tâm không ai dám khinh thường hắn.

Nhưng không nghĩ tới là, thanh âm kêu rất lớn, áo choàng cũng tung bay rất uy phong, nhưng đằng sau...

Không có gì cả!

Vậy mà chẳng xảy ra cái quái gì cả!

Các tu sĩ hai mặt nhìn nhau, cảm giác bắp thịt trên mặt có chút cứng ngắc.

Phương Hành cũng có chút xấu hổ, ngượng ngùng buông xuống pháp ấn, lẩm bẩm:

- Tên khốn kiếp kia đi đâu rồi?

Trâu Ly cũng bị khí thế vừa rồi dọa giật nảy mình, thấy không có phản ứng gì, mới cười to nói:

- Còn dám phô trương thanh thế, chư vị trưởng lão, xin nhanh chóng xuất thủ, bắt giữ hỗn đản dám to gan ở gây chuyện Thiên Nhất Cung chúng ta...

- Đến đây đi...

Nhưng lúc này, bỗng nhiên một tiếng rống to vang lên, có một vệt kim quang từ trong đám người lao đến, nhanh như thiểm điện, các tu sĩ vây quanh ở Tiểu Kính Hồ bị nó liên tiếp đụng bay bảy tám cái, Trâu Ly còn không kịp phản ứng, liền có một cái móng vuốt sắc bén vồ xuống, hắn bị hù đến kêu to, trong tay áo thanh quang bộc phát, chém về phía móng vuốt.

Vốn muốn bức lui móng vuốt, lại không nghĩ tới lợi trảo kia cứng như huyền thiết, chỉ nghe đinh đinh vài tiếng, hoàn toàn không có thương tổn, xùy... móng vuốt trực tiếp xuyên qua ngực hắn, yêu lực rót vào kỳ kinh bát mạch của Trâu Ly, đánh tan tất cả linh lực, cả người giống như bùn nặn, sau đó hai đạo kim sí bùng lên, mang theo hắn bay lên không trung.

- Đều tránh ra cho Kim gia, nếu không ta bóp chết đệ tử chân truyền này của Thiên Nhất Cung...

Kim Ô kêu to, giương cánh bay nhanh, như điện phóng đi.

- Ha ha ha ha...

Phương Hành cũng cười ha ha, hai tay nhấn một cái, thi triển ra thủy pháp, trong lúc nhất thời cả Tiểu Kính Hồ như bị lực lượng vô hình dẫn dắt, bị hắn nâng lên giữa không trung, sau đó hai tay hư nâng, đập về phía mười hai Kim Đan trưởng lão.

Ầm ầm!

Nước hồ từ trên trời rơi xuống, thanh thế to lớn đến khó có thể hình dung, các tu sĩ vây xem đều kêu to, nhanh chóng thối lui, tránh né cự lãng lăn lộn, ngay cả mười hai Kim Đan trưởng lão cũng chỉ có thể tạm lánh mũi nhọn!

Phương Hành thì thân hình như điện, từ trong vòng vây vọt ra, tụ hợp với Kim Ô.

- Đi, ai dám ngăn cản chúng ta liền giết con tin...

Chương 601: Nước ngập Thiên Nhất Cung

Vậy mà lại là bắt cóc!

Mọi người đứng xem gần như bó tay im lặng không biết nói gì!

Lúc đầu thấy khẩu khí người này có vẻ kêu to hơn so với cóc, tưởng rằng hắn sẽ thể hiện ra chút uy phong, từ Thiên Nhất Cung đánh ra ngoài, nhưng hóa ra chỉ là một cánh tay ẩn núp trong bóng tối, có điều con Đại Kim Ô kia lại không tầm thường chút nào, hình như nó đã siêu thoát phạm trù cầm thú, thậm chí còn biết nói chuyện, lúc ngẩng cổ lên nói vẫn rất rõ ràng, thực lực cũng rất đáng sợ, cầm nắm Trúc Cơ trung kỳ dễ dàng như ăn cháo.

Nhưng chỉ dựa vào một con tin, muốn hoành hành ở Thiên Nhất Nhất Cung thì đúng là nằm mộng, quả thực mọi người cảm thấy chuyện này rất hoang đường.

Nhưng một khắc sau bọn họ muốn không sợ cũng không được, thậm trí còn sợ hãi đến mức mồ hôi lạnh ứa ra.

Vậy mà cái tên hai lúa mặc hắc bào kia lại giơ một cái hồ nước lớn đập về phía bọn họ.

Cái hồ nước kia rất lớn, cho dù đặt ngoài Thiên Nhất Cung thì so sánh với Kính Hồ nó cũng là Tiểu Kính Hồ, có đường kính ba trăm trượng, bên trong chứa bao nhiêu nước hồ không cần nghĩ cũng biết, vậy mà người kia chỉ dùng hai tay nhấn xuống một cái lại có thể nhấc nó lên, ngay cả hoa sen, rong, cá tôm thậm chí còn có một phần bùn cát bên trong hồ đều bị nâng lên, mạnh mẽ nện về phía trước.

Ào ào ào!

Không có người nào cười được nữa, vào lúc này tất cả đều kinh hãi ôm đầu chạy đi.

Tuy rằng lực sát thương của một cái hồ nước không quá mạnh, nhưng sóng lớn nhấp nhô khiến cảnh tượng vô cùng đáng sợ, nước hồ u ám dâng cao ngang trời, thiên địa đều hiện ra vẻ âm u xám xịt, tiếng động ầm ầm giống như nước ngập Kim Sơn, cuồn cuộn tràn vào trong đại điện của Thiên Nhất Cung, không biết số nước vừa mới rơi xuống sẽ làm vỡ bao nhiêu tòa kiến trúc, sợ là Thiên Nhất Cung sẽ bị hủy diệt một nửa.

- Vẫn còn nước hồ ...

Mười hai Kim Đan trưởng lão kia thấy cảnh này sợ hãi đến mức rách cả mí mắt, liên tục đánh ra đan quang liên kết với nhau thành một cái lưới lớn ở giữa không trung. Chỉ có điều làm vậy cũng không phải ngăn cản đối phương đi, mà là ngăn cản nước hồ đang sôi trào đánh xuống, thân là trưởng lão Thiên Nhất Cung nhưng bọn họ cũng không dám để cho hồ nước này cuốn lấy, hủy diệt bao nhiêu kiến trúc là chuyện nhỏ, chỉ là bọn họ thất trách.

Hắt nước dễ dàng thu nước mới khó. Phương Hành Tương dễ dàng ném một cái nước hồ tới, nhưng đám trưởng lão bọn họ muốn thu nước hồ ở giữa không trung lại một chỗ rồi thả vào trong Tiểu Kính Hồ là chuyện rất khó khăn, người nào cũng mệt đến mức mặt đỏ chót, gần như sắp phun máu ra ngoài.

Mà mọi người xuung quanh chỉ lo né tránh, không có một người nào đi lên giúp đỡ.

Nhưng đúng vào lúc này, chợt có một tiếng than thở khẽ vang lên, một cái bóng trắng lơ lửng giữa không trung, vóc người cao gầy. Một bộ bạch y, dung nhan thanh lệ không thiếu hào khí, đương nhiên đó là Long nữ vẫn một mực đứng ở trên hồ, tay nàng đã đánh ra một đạo pháp quyết hướng về phía nước hồ đang cuồn cuộn ở trên không trung, ống tay áo phất một cái đã khống chế nước hồ ở giữa không trung, sau đó một cánh tay khác hướng về vị trí Tiểu Kính Hồ vung ra, nước hồ cuồn cuộn giữa không trung ngoan ngoãn như cừu non ầm ầm hạ xuống.

Tiên y tung bay, ngân hà đổ xuống lại giống như tiên tử, trước trăng soi bóng, cầm ngược bình bạc.

- Là Trưởng Công Chúa ... Trưởng Công Chúa ra tay ngăn nước rồi!

Nước hồ có xu thế ngừng lại, những người đang kinh hoàng đứng ở xung quanh và đệ tử Thiên Nhất Cung an tâm hơn một chút, ngẩng đầu nhìn lại.

- Ngay cả ta cũng liên thủ khống chế nước với mười hai Kim Đan trưởng lão, mới có thể dẫn nước vào hồ, tên tiểu vương bát đản kia chỉ nhấn hai tay một cái. Đã nâng nước của cả một cái hồ lên, chẳng lẽ thủy pháp lực của hắn còn mạnh hơn ta sao?

Tất cả mọi người phía dưới đều kính trọng nhìn về phía Long nữ mặc bạch y bay bay ở giữa không trung, ánh mắt kính trọng như gặp được thần, Long nữ cũng biểu hiện sự trịnh trọng, ngẩng đầu hướng về phía Tây

Thiên Nhất Cung. Khẽ nhíu mày, lo lắng buồn phiền:

- Lá gan thực sự quá lớn, lại dám nhấn chìm Thiên Nhất Cung, chẳng lẽ không sợ kinh động đến mấy vị lão tổ Thiên Nhất Cung ở phía sau núi ư, một người trong đó đi ra sẽ đều là tai kiếp ...

Ý nghĩ còn chưa hạ xuống, lại nghe cách đó không xa có một thanh âm kêu to:

- Đám vương bát đản các ngươi nghe đây... Long nữ là vợ của ta, con chúng ta cũng bốn tuổi rồi ... Ai dám có ý với mẹ của con ta, ta sẽ giết người đó...

- Vù ...

Long nữ ngây người, chúng tu cũng ngây người.

Sau một hồi lâu, Long nữ tức giận không nhịn nổi bèn nói:

- Ai tới giúp ta giết hắn!

- Oanh!

Vô số đạo linh quang phóng lên trời, điên cuồng đuổi theo Phương Hành.

- Hắn ở nơi đó, đừng để cho hắn chạy đi ...

- Làm thịt hắn, nhất định phải làm thịt hắn!

- Vậy mà dám nói xấu Trưởng Công Chúa như thế, nhất định phải băm vằm tên nhà quê này trăm nghìn lần!

Chúng tu sĩ đều vô cùng phẫn nộ, gào thét đuổi giết Phương Hành ở trên không.

Mà Phương Hành cùng Đại Kim Ô cũng không ngốc, lúc này đã sớm đâm đầu vào trong hư không lẩn trốn rồi.

Lúc bọn họ tiến vào Thiên Nhất Cung, hai người đã thăm dò con đường tiến vào, mặc dù lúc này Thiên Nhất đã loạn tùng phèo nhưng hai người bọn họ vẫn tìm được đường mà đi, lách qua hành lang ngõ hẻm nhanh như chớp giật, mà còn không đến mức bị lạc đường.

- Tiểu quỷ, thả đệ tử Thiên Nhất Cung ta xuống, chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng, bằng không giết chết không tha!

Bất thình lình phía trước có bốn năm vị Kim Đan cao thủ nhảy ra giữa không trung chặn đường, phất tay lấy ra pháp bảo đập mạnh xuống.

- Không nhường đường ta sẽ bóp chết hắn ...

Phương Hành quát to một tiếng, lấy Khốn Tiên Tác trói chặt Trâu Ly, sau đó lao thẳng về phía pháp bảo đang đập tới.

- Không tốt, đừng làm tổn thương chân truyền Thiên Nhất Cung ...

Đối phương nghe thấy có người kêu gọi, liền liều mạng thu hồi pháp bảo, xem ra Đại Kim Ô chọn không sai, mặc dù Trâu Ly chỉ có tu vi Trúc Cơ nhưng dù sao cũng là đệ tử chân truyền, toàn bộ đệ tử Thiên Nhất Cung lên tới hàng ngàn hàng vạn, Trúc Cơ thậm chí Kim Đan trưởng lão gộp lại cũng gần trăm người, nhưng đệ tử chân truyền tổng cộng chỉ có mười người, từng người đều là hạt giống vô cùng quý giá, ở một trình độ nào đó mà nói, thân phận Trúc Cơ chân truyền này còn quan trọng hơn một số Kim Đan trưởng lão và cung phụng phổ thông, nên chuyện liên quan đến cái mạng nhỏ của những người này, bọn hắn cũng không dám làm trò đùa.

Nhưng mà ở trong tình hình này, bọn hắn hạ tử thủ cũng chưa chắc có thể ngăn hai người này lại, bó tay bó chân như vậy thì càng không cản được hắn, bọn họ trơ mắt nhìn Phương Hành và Đại Kim Ô lao ra khỏi phạm vi Tiểu Kính Hồ, bay thẳng về phía hư không.

Mà lúc này đệ tử Đạo Vô Phương cùng với Phù Khí đạo Tạ Lâm Uyên đứng ở ngoài quan sát, vốn không coi đó là chuyện to tát cũng có chút ngẩn ra, vốn tưởng rằng thập nhị Kim Đan ra tay sẽ trấn áp kẻ này, ai có thể nghĩ tới sẽ xuất hiện tình cảnh như vậy, bỗng nhiên Tạ Lâm Uyên quay người sang, ánh mắt không có tiêu điểm trở nên uy nghiêm đáng sợ nhìn qua Đạo Vô Phương, giống như đang ám chỉ hắn làm ra quyết định.

Mà Đạo Vô Phương lại cười khổ nói:

- Ngươi đừng nhìn ta như vậy, tuy rằng lúc này cha ta không ở trong cung, nhưng tầm quan trọng của đệ tử chân truyền ngươi không phải là không biết, nếu ta thật sự hạ lệnh mặc kệ sự sống chết của Trâu Ly, nhất định phải bắt được tên nhà quê này, nhất định sẽ không giấu được tin tức, đợi đến lúc cha ta biết được tất nhiên sẽ nổi trận lôi đình, chỗ tốt ngươi cho ta chưa đủ để ta gánh trách nhiệm lần này...

- Vậy ngươi cứ để người này chạy đi như vậy sao.

Ánh mắt Tạ Lâm Uyên trở nên lạnh lẽo nhìn về phía Phương Hành chạy trốn.

Đạo Vô Phương cười lạnh một tiếng nói:

- Ngươi coi hộ đạo đại trận của Thiên Nhất Cung chúng ta là đùa giỡn sao, đại trận vừa mở ngay cả Nguyên Anh cũng khó rời đi nửa bước, ta cũng không tin hắn có thể chạy thoát được, còn nữa, tuy rằng cha ta không ở đây nhưng sợ rằng mấy vị trưởng lão bế quan ở sau núi đã sớm biết bên này xảy ra chuyện rồi, đợi đến lúc cần thiết, bọn họ sẽ xuất thủ!

Tạ Lâm Uyên nghe hắn nói như thế liền không nói gì nữa.

Tuy rằng tu sĩ tới từ Nam Chiêm kia đột nhiên xuất ám chiêu, khiến hắn cảm giác tình thế có phần thoát ly khỏi khống chế nhưng sau khi suy nghĩ kỹ một chút, hắn cũng không cho là dùng phương pháp này có thể chạy ra khỏi Thiên Nhất Cung, nếu không ngày đó hộ đạo đại trận thật là đồ trang trí rồi.

Đương nhiên hộ đạo đại trận có phải vật trang trí hay không thì ở trước mặt Phương Hành cũng gần như nhau.

Phương Hành ngưng thần vận khí, con ngươi hiện ra ký hiệu, nhìn thấu đại trận vô hình thành vô số vách tường, cửa ải.

Theo tu vi tăng lên, thần hồn càng ngày càng mạnh mẽ, năng lực của Âm Dương Thần Ma Giám cũng đang tăng cường, trước đây quan sát cái trận pháp này còn phải tiêu tốn một chút công sức nhưng bây giờ vừa quan sát liền hiểu ngay, cùng lúc đó tinh thần hắn ngưng tụ, trực tiếp lấy thần niệm truyền tải hết thảy trận môn mình nhìn thấy cho Đại Kim Ô, sau đó để cho tên này đi tính toán, dùng cách này so với dùng miệng trao đổi như trước kia nhanh hơn rất nhiều lần.

Chỉ thấy một con Đại Kim Ô bay phía trước, phía sau lưng có vô số người reo hò đuổi theo, trước người nó có rất nhiều khí cơ vô hình hoặc bay lên, hoặc đâm xuống, sắc bén như kiếm khí, dày đặc như lao tù, một đạo nối tiếp một đạo bủa vây trước người nhưng nó vẫn đẩy nhanh tốc độ, như bướm bay trong hoa nhẹ nhàng lướt qua, khi đi qua bụi hoa phiến lá không bị dính vào người, có thể nói nó ở trong đại trận này nhàn nhã giống như đi bộ vậy.

Mà mỗi khi phía trước có người chặn đường, hoặc là xông tới thì Phương Hành lại dùng Trâu Ly làm vũ khí, những người chặn đường không có ai dám không coi trọng tính mạng của đệ tử chân truyền là việc quan trọng, nếu không dám coi thường dùng vũ khí đập tới đệ tử chân truyền bị biến thành Lưu Tinh Chùy, chém hắn thành hai khúc thì cũng chỉ có thể tức giận ở não lui lại qua một bên, còn Phương Hành và Đại Kim Ô thì cười ha ha, xuyên qua tất cả các tuyến phòng ngự.

- Nhiều người như vậy mà vẫn để kẻ này chạy thoát hay sao.

Chúng tu sĩ trong Thiên Nhất Cung đều cảm thấy hơi bó tay rồi.

- Ngươi ... Ngươi dám bắt ta, trưởng lão Thiên Nhất Cung chắc chắn chém ngươi thành vạn đoạn ...

Trâu Ly bị Phương Hành biến thành Lưu Tinh Chùy vung vẩy một lát nên đầu óc choáng váng, cuồng loạn kêu to.

- Cắt một cái chân của đại gia ngươi...

Phương Hành phất tay chính là một cái tát, đầu óc Trâu Ly choáng váng, miệng mũi phun máu:

- Tiểu gia đang đợi mấy lão già nhà ngươi ra tay đây!

Trong khi nói chuyện ánh mắt hắn vẫn quét bốn phía.

Lúc này thần thức hắn đã được triển khai, cho dù là Nguyên Anh cao thủ cũng không có khả năng lặng yên không một tiếng động tới gần bên cạnh hắn.

Trâu Ly bị đánh một chưởng không dám nói gì, tâm trạng cũng có chút ngạc nhiên, người này không giống nói giỡn, hắn không sợ đại trưởng lão thật ư.

- Ai! nhiều người như vậy cũng không bắt được một thiếu niên, đường đường là Thiên

Nhất Cung từ khi nào lại mặc người tự tiện xông vào như vậy.

Lúc Phương Hành và Đại Kim Ô gần vọt tới sơn môn Thiên Nhất Cung, sắp tiêu dao thiên địa đâm đầu vào trong rừng núi thì rốt cuộc có một giọng nói vang lên, hình như thanh âm này phát ra từ phía sau núi Thiên Nhất Cung, nhưng chớp mắt sau đó đã vang lên ở trước mắt, đúng lúc này Phương Hành bắt lấy tiểu tháp màu trắng ở bên hông sau đó quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một ông lão mặc áo lam.

Người này cách hắn rất gần, gần tới mức đưa tay là có thể chạm tới.

Chân ông ta đạp hư không chứ không có tư thế đạp không mà đi, nhưng thân hình lại theo sát Đại Kim Ô nửa bước không rời.

- Đến thật nhanh ...

Phương Hành cũng bị tình cảnh này dọa sợ hết hồn, duỗi tay nắm chặt tiểu tháp bằng ngà voi ở bên hông. (..)

Chương 602: Ngọc bội

- Tiểu nhi, ngươi là đệ tử nhà ai.

Lão già lặng yên đi theo không có lập tức ra tay mà nhẹ nhàng đi theo sau Phương Hành và Đại Kim Ô, vạt áo lay động như xà, dù Đại

Kim Ô xuất ra tốc độ cực hạn, vỗ cánh một cái trăm dặm nhưng cũng không cách nào bỏ rơi lão ta nửa phần, thậm chí tốc độ bay về phía trước còn chậm lại, giống như lão ta có khí cơ vô hình trói buộc trên người Đại Kim Ô, để nó lôi kéo bay về phía trước vậy.

- Dù sao cũng không phải nhà ngươi!

Phương Hành là một tên gan lớn, mặt không sợ hãi cười hì hì kêu lên với lão ta, nhưng đốt ngón tay nắm tiểu tháp đều đã trắng bệch.

Linh lực đã được rót vào, chuẩn bị thôi thúc tiểu tháp nhưng hành động tiếp theo của lão già lại làm cho hắn ngẩn ra. . .

- Bốn năm trước lão phu từng đi qua vùng Nam Chiêm, biết nơi đó có một tiểu bối coi trời bằng vung, gan lớn như chó, làm ra không ít việc xấu, ngay cả Đạo Tử mà Hoàng Phủ gia mất mấy chục năm tâm huyết bồi dưỡng ra cũng chém, sau đó còn ở Nam Hải Lưu Ly Cung trộm bảo khố của cháu gái Ngao Trinh ta, phá hủy mấy chục năm khổ công ẩn nhẫn của nó. . . Tiểu tử ngươi chính là Phương Hành.

- Ách. . .

Phương Hành ngẩn ra, ngay cả Đại Kim Ô đang buồn bực bay về phía trước cũng không nhịn được quay đầu lại nhìn.

Tiểu gia nổi danh như vậy sao?

Ngay cả Nguyên Anh lão quái Thần Châu cũng đều biết ta.

- Không quen biết!

Có thể phản ứng của Phương Hành là cực nhanh, hắn lập tức phủ nhận đồng thời rót linh lực vào tiểu tháp.

- Nếu đến rồi thì ở lại mấy ngày đi. . .

Lão già này ra tay nhanh hơn hắn nhiều lắm, Phương Hành không động lão ta cũng không động nhưng khi Phương Hành hơi động thần niệm thì bàn tay lớn như bạch ngọc cũng từ trên đầu nhấn xuống, một chưởng che càn khôn, muốn bắt Phương Hành và Đại Kim Ô vào trong tay.

Lực lượng một chưởng này khiến gió gào thét, thậm chí Phương Hành cảm giác da mặt bị phong đao cắt rất đau đớn, nhưng tốt xấu gì hắn cũng là Kim Đan trung kỳ, mà lại là nhân vật nổi tiếng trong cảnh giới này, dưới một chưởng bao trùm của lão già kia không chút kinh hoảng, trực tiếp lấy tiểu tháp màu trắng bên hông xuống. Nắm chắc trong tay, chuẩn bị thôi động nó đấu một trận cùng Nguyên Anh lão quái Thiên Nhất Cung này.

Nhưng không nghĩ tới một chưởng của lão ta không có rơi xuống, trên đường dò xét xuống. Ánh mắt không chú ý quét qua một vật, bỗng nhiên bàn tay rụt trở về giống như là gặp quỷ, cặp mắt trừng lớn quát lên:

- Ngươi và Viên gia có quan hệ gì

- Hả?

Bên trong thần thức của Phương Hành cảm ứng được sát khí của lão già này đang rút lui như nước thủy triều, thậm chí còn nhiều hơn một tia kiêng kỵ đối với mình.

Cũng chính bởi vì biến hóa kỳ dị này đã khiến hắn không bóp nát tiểu tháp mà cúi đầu nhìn lại theo bản năng.

Kình phong do một chưởng lão già kia đánh tới khiến quần áo hắn tung bay, lộ ra một khối Ngọc bội nho nhỏ.

Khối Ngọc bội này được hắn dùng sợi dây đỏ xâu lại đeo ở trên cổ, hơn nữa vừa mới mang theo không bao lâu.

- Lão ta vì món đồ chơi này mới thu tay lại.

Phương Hành cảm thấy kinh hãi trong lòng, ngờ vực nhìn về phía đối phương.

Trên cổ hắn mang không phải Ngọc bội. Mà là mười vị thê tử.

Năm đó Bạch Thiên Trượng dạy dỗ hắn ba năm, lúc chia tay đã đưa cho hắn khối Ngọc bội này, theo như Bạch Thiên Trượng nói, khối Ngọc bội này xem như là tín vật, tương lai có thể mang đến cho hắn mười vị thê tử. Đương nhiên hắn biết phần lớn nội dung câu nói này là trêu đùa nhưng khẳng định có ý nghĩa đặc thù, nên hắn vẫn luôn giữ lại, ngày thường sợ làm mất nên không đeo. Lúc tiến vào địa giới Thần Châu mới lấy ra ngoài.

Hắn cũng không coi đây là chuyện to tát gì, chỉ dựa theo lời dặn dò của Bạch Thiên Trượng, tiến vào Thần Châu mới đeo ở trên cổ mà thôi.

Ai có thể nghĩ đến dĩ nhiên sẽ kết quả như vậy. Khiến một cao thủ đường đường là Nguyên Anh lão quái sợ hãi đến mức như cháu trai.

- Ta là tiểu tổ tông Viên gia.

Hồ Quân trưởng lão thu lại vẻ giận dữ nói:

- Vô lễ, còn không thả đệ tử Thiên Nhất cung ta ra.

Phương Hành cười cười hì hì, ngẩng đầu hỏi:

- Ngươi sẽ không giết ta chứ.

Hồ Quân trưởng lão phất tay áo nói:

- Bớt nói lung tung đi, không thù không oán, lão phu giết ngươi làm gì.

Không nghĩ tới lão già này chối bỏ sạch sẽ như thế, làm Phương Hành nghe xong cũng phải sửng sốt:

- Vậy vừa nãy ngươi đuổi theo ta làm gì?

Hồ Quân trưởng lão nhàn nhạt nói:

- Ngươi quậy phá ở Thiên Nhất cung thì cũng thôi đi, lại còn bắt đệ tử chân truyền Thiên Nhất Cung ta, ta có thể không đuổi theo ngươi sao.

Đến lúc này Phương Hành cũng á khẩu không trả lời được, hắn cẩn thận chỉ vào Thiên Nhất Cung hỏi:

- Vậy ta còn có thể trở lại.

Hồ Quân trưởng lão nở nụ cười:

- Thiên Nhất Cung ta không phải sào huyệt yêu ma, sao lại không thể trở về, Thiên Nhất Cung ta thân là chủ nhà vốn phải có trách nhiệm tiếp đón! Nhưng. . . đừng trách lão phu nói khó nghe, coi như ngươi muốn đến kén rể cũng phải tuân theo quy định của Thiên Nhất Cung ta, nếu dám gây sự lung tung lão phu sẽ ra tay đuổi ngươi ra ngoài, nửa điểm tình cảm cũng không nhắc đến. . .

- Ách. . . Được. . . Được, không gây sự, tuyệt đối không gây sự. . .

Lão già này trở mặt cũng quá nhanh rồi, Phương Hành cảm giác trước mắt có chút chuyện tốt.

- Ngươi vẫn muốn quay lại. . .

Đại Kim Ô thấy Phương Hành thật sự có ý tứ trở về thì vội vàng truyền âm hỏi hắn.

- Có thể trở lại thì nhất định phải đi, thể tử ta còn ở bên trong đó, đi rồi sẽ rất phiền phức.

- Dẹp đi, ta đã sớm nhìn ra người ta vốn không có cảm giác đối với ngươi. . .

- Ngươi thì biết cái gì, con gái càng thể hiện lạnh lùng mới càng có ý tứ!

- Hứ. . . theo như ngươi nói, nếu như biểu hiện có hứng thú thì sao.

- Ngươi là đồ ngốc à, nếu như người ta thể hiện đồng ý thì ngươi còn không nhanh khiêng về nhà. . .

Mấy câu nói này khiến Đại Kim Ô á khẩu không biết nói gì, âm thầm hối hận vì đã nói chuyện cùng tên tiểu vương bát đản này, đây không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao, mặc dù tim nó nhỏ nhưng cũng chỉ là so với Phương Hành, trên thực tế lá gan nó không nhỏ chút nào, mà nó còn loáng thoáng cảm giác được hôm nay trưởng lão Thiên Nhất Cung không giống như là cố ý giả vờ, đối với một cường giả Nguyên Anh như lão ta mà nói, cũng không cần cố ý lừa dối nó.

Nghĩ như vậy, nó cũng không bài xích chuyện trở về, ngoài miệng nói thầm hai câu cho xong.

Có thể tưởng tượng, lúc đệ tử cùng với tân khách bên trong Thiên Nhất Cung nhìn thấy Phương Hành nghênh ngang đi theo phía sau Hồ Quân trưởng lão trở lại sẽ có bao nhiêu kinh ngạc, mà sau khi nghe Hồ Quân trưởng lão dặn dò phải lấy lễ đối đãi với hắn, ra lệnh cho đệ tử chân truyền Tô Quân vì hắn sắp xếp một cái tiểu viện xong, miệng mọi người há lớn đến mức có thể nhét vừa ba quả trứng gà, có loại cảm giác bị sét đánh.

- Trưởng lão, đến tột cùng thì vừa nãy xảy ra. . .

Ngay cả tên béo Đạo Vô Phương cũng không nhịn được đến hỏi dò xem chuyện gì xảy ra.

Khuôn mặt Hồ Quân trưởng lão trở nên âm u, trầm ngâm nói:

- Đừng vội xúc động, với năng lực người này, cũng có tư cách làm vị hôn phu của Trinh nhi!

- Chuyện này. . .

Đạo Vô Phương lại ngơ ngẩn, trên gương mặt béo phì không phát giác ra một tia mù mịt vừa lướt qua.

Hồ Quân trưởng lão tự có sũy nghĩ trong tâm nên không để ý đến Đạo Vô Phương, mà chỉ trầm giọng dặn dò:

- Để hắn ở lại Thiên Nhất trong cung, đối xử bình đẳng là được, không cần quan tâm nhiều nhưng cũng không được thất lễ, nếu việc này có thể chu toàn, đối với Thiên Nhất Cung ta mà nói. . .

Lão ta nói tới chỗ này cũng không nhiều lời nữa, phất ống tay áo hướng về chỗ ở của Long nữ bay đi, trong lòng không ngừng mưu tính:

- Tục truyền người kia đã vào Linh Sơn Tự, mượn bí pháp Phật môn, thành tựu chân thân Pháp Tướng, thực lực cực mạnh, lúc ở cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ đã đấu pháp cùng tứ lão tổ Hoàng Phủ gia một hồi mà vẫn ung dung thủ thắng, nếu tiểu quỷ này thật là con trai của ông ta, như vậy. . .

Nghĩ tới đây, trong tâm Hồ Quân trưởng lão đã có tính toán, lão ta hạ xuống đám mây, đứng trên Tiểu Kính Hồ.

- Ngao Trinh, lão phu có một chuyện muốn thương lượng cùng ngươi!

Chương 603: Hắn không được!

Hồ Quân trưởng lão lại cũng không nghĩ đến chuyện ông ta cho rằng mình khám phá ra bí mật của Phương Hành là đại sự vui mừng, nhưng lại là chuyện khổ của Đạo Vô Phương.

- Ai! không nghĩ tới tên tiểu ma đầu Nam Chiêm này vậy mà cũng tới kén rể, hơn nữa nhìn dáng vẻ trưởng lão Hồ Quân còn khá xem trọng hắn nữa, Tạ sư huynh xem ra ngươi nhiều hơn một đối thủ cạnh tranh rồi, người này không thể kém hơn so với hai đối thủ khác, nếu cuối cùng thật sự cần phải đấu pháp quyết, ngươi có chắc chắn thắng hắn hay không. . . Một chiêu ném hồ lên trời kia cũng không tầm thường đâu. . .

Đạo Vô Nhai trở về phòng nằm ở trên một cái trên giường ngọc rộng mười trượng than thở.

Lúc đối mặt với hắn, khuôn mặt của Tạ Lâm Uyên vẫn rất nghiêm chỉnh không thay đổi chút nào, còn Khâu Tiểu Ngọc thì một mặt u oán ngồi xếp bằng ở cách hắn khoảng một trượng, vẻ mặt buồn bã cúi đầu không nói, giống như rất tức giận nhưng lại không dám rời đi.

- Đạo Vô Phương, thanh phôi kiếm kia dùng được không?

Tạ Lâm Uyên trầm mặc một lát mới lạnh lùng mở miệng, giọng nói lãnh đạm.

Trong lúc nhất thời Đạo Vô Phương không biết nói gì, sau khi thở dài một tiếng mới trả lời:

- Coi như ngươi tặng ta một thanh phôi kiếm, để ta giúp ngươi chuyện này cũng không cần lúc nào cũng nhắc nhở ta, cha ta đã không cho phép ta nhúng tay vào, ngươi đừng lỡ miệng hại ta bị phạt!

Tạ Lâm Uyên cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời.

Tự nhiên Đạo Vô Phương hiểu rõ tâm ý của hắn, nên bất đắc dĩ nở nụ cười khổ:

- Sớm biết như vậy sẽ không nhận đồ vật của ngươi! Mà thôi, dù sao cũng không phải là trêu chọc nhân vật không nên trêu, ta nhớ tuy đám người Nam Chiêm đến bốn năm trước phần lớn bị trấn áp xuống, nhưng không phải cũng có mấy người trà trộn vào trong sư môn Khâu sư muội sao, nghe nói có một vị mặc áo choàng đỏ thẫm được Linh Đạo trưởng lão các ngươi rất thích, người này có thể làm cho Hồ Quân trưởng lão tha cho hắn một lần, chắc hẳn cũng có đại nhân vật trông chừng, tuy chuyện không có cái gì to tát nhưng làm việc không thể quá trực tiếp, phải vòng vo mà thôi, dùng chút thủ đoạn khiến hắn cúi đầu!

- Hừ, ngươi chuẩn bị làm thế nào?

Trên mặt Tạ Lâm Uyên vẫn không có xuất hiện nụ cười.

Dường như Đạo Vô Phương lại nhớ ra chuyện gì đó thú vị. Cười đến mức cái bụng rung lên:

- Ta chuẩn bị mời hắn dự tiệc!

. . .

. . .

- Hắn. . . Hắn không được. . .

Lúc này bên trong Di Tình tiểu viện, Long nữ nghe Hồ Quân trưởng lão nói xong liền thay đổi sắc mặt, liên tục lắc đầu.

Hồ Quân trưởng lão hơi run run. Thấp giọng nói:

- Ngao Trinh! lão phu chịu ơn điểm hóa của cha cháu, ta có thể tu thành Nguyên Anh không thể không quan hệ đến ba quyển đạo thư cha cháu tặng ta năm đó, bởi vậy lão phu coi cháu là con cháu của chính mình mà đối xử, ta không nói chuyện vòng vèo nữa. Lần này, cháu dự định lấy chuyện trung thân làm thẻ đánh bạc, đổi lấy một chút hi vọng sống cho Thương Lan Hải Long Cung, thẻ đánh bạc đã quăng đi ra, nhưng người có thể tiếp được cũng không nhiều, kỳ hạn một năm sắp tới, tiểu bối đến kén rể xếp đầy cả sảnh đường, nhưng người chân chính mang theo pháp chỉ mà đến, gia thế đủ để sánh ngang địa vị Thương Lan Hải lại chỉ có mấy cái cổ thế gia cùng mấy người của các môn phái lớn, hơn nữa người tới đều là chi thứ. Thành ý cực ít, Bắc Tam Đạo có một Tạ Lâm Uyên đến nhưng có chút. . .

Sắc mặt Long nữ cũng trở nên ảm đạm, nàng cắn môi một cái nói:

- Nếu không phải lần này Ngao Trinh không cần mặt mũi, lấy mình ra vì Long Cung đổi lấy một chút hi vọng sống thì lần kén rể trước đó cháu cũng đã xác định, không cần nhìn rể là ai, tu vi như nào, tính tình ra sao. Chỉ nhìn ai có thể mang ý chỉ gia tộc đến, chịu giúp cháu khôi phục Long Cung, lấy danh nghĩa kén rể nhưng thật ra là kết minh. Mà cháu chính vì lần kết minh này đã thể hiện thành ý ra ngoài, quả thực tu vi người kia không yếu nhưng rảnh rỗi không việc, một thân một mình thì lấy cái gì ra chống đỡ đại thế Long Cung.

Hồ Quân trưởng lão cũng thở dài nói:

- Nếu hắn thực sự có liên quan tới Linh Sơn tự. Ngược lại cũng không phải là không thể. . .

Long nữ suy nghĩ đến ngơ ngác, sau khi chăm chú suy nghĩ một lát, cuối cùng trên mặt chỉ một vệt bi thương, nàng nhẹ giọng than thở:

- Thôi quên đi, cho dù hắn có thể giúp đỡ cháu thật sự, cháu cũng không muốn hắn hỗ trợ, lần này chiêu rể nói trắng ra chỉ là trao đổi ích lợi mà thôi, cháu còn quản ai làm chồng cháu chứ, có năng lực mang đến một tia hi vọng cho Long Cung là tốt rồi, thế nhưng hắn. . . không được. . .

Giải thích xong nàng vẫn nói thêm một câu:

- Ai cũng được, thế nhưng hắn. . . không được!

Nói đến chỗ này biểu hiện của Long nữ vô cùng cô đơn, nàng thở dài sâu kín, cúi đầu không nói. . .

- Ai nói tiểu gia không được.

Đúng lúc này Phương Hành ở trong phòng, vỗ một cái lên cánh Đại Kim Ô, trừng mắt nhìn tên đệ tử Thiên Nhất Cung đứng phía trước nói ra.

Nhắc tới cũng rất trùng hợp, nếu Hồ Quân Đại trưởng lão đã tự mình dặn dò lấy lễ để tiếp đón thì ngoại trừ cái phòng nhỏ này ra, tự nhiên Phương Hành cũng có người tới hầu hạ, mà trùng hợp thế nào người được phái tới hầu hạ hắn dĩ nhiên là hai người lúc trước mang trang phục cho Khâu Tiểu Ngọc, Khâu Tiểu Ngọc đã rời khỏi phòng, suốt ngày đi theo Tạ Lâm Uyên khiến hai người bọn họ rảnh rỗi, nên chuyển đến chỗ Phương Hành.

- Nàng nói ngươi không được, ngươi có tâng bốc cũng không được đâu!

Đại Kim Ô dùng cánh đập lại Phương Hành một cái, lười biếng mắng.

Mà cô bé người hầu Ninh Yên của Thiên Nhất Cung cũng sợ hãi đến mức ngay cả lời cũng không nói ra được, nàng thấp giọng nói:

- Ngươi hỏi ta lần này đến kén rể có những ai sao! Ngoại trừ đệ tử chân truyền Phù Khí Đạo Tạ Lâm Uyên Tạ sư huynh ra, còn có Khổ Hải Vân Độc, Văn gia Cự Dương Thành Văn Diệc Nho, tất cả đều rất lợi hại, thêm sư huynh ngươi nữa chính là bốn người, nghe nói bây giờ đang họp, xem trong bốn người các ngươi ai có thể cùng Trưởng Công Chúa định ra chuyện tốt, huynh muốn lặng lẽ làm thịt mấy người bọn họ, vậy khẳng định là không được.

. .

- Nếu nói như vậy, vậy thì chỉ có thể làm theo quy củ rồi. . .

Phương Hành bắt đầu cân nhắc, hắn chợt nhớ tới một chuyện, chỉ vào tên đệ tử mập mạp bên cạnh nói:

- Vậy ai lấy cho ta chậu nước rửa chân!

Nữ đệ tử Thiên Nhất Cung này vẫn luôn im lặng không lên tiếng sợ bị Phương Hành chú ý tới nghe hắn nói xong trực tiếp đen mặt, nghĩ thầm tên vương bát đản nay quá thù dai rồi, thời điểm hắn tới mình không để ý tới hắn vậy mà ghi hận đến bây giờ, Tô sư huynh chỉ định đến nơi này hầu hạ hắn, Ninh Yên sư muội được hắn lấy lễ để tiếp đón, nói lời tốt lành còn chính mình thì làm việc nặng. . .

Nhưng hết cách rồi, quy củ trong Thiên Nhất Cung rất nghiêm ngặt, gọi bọn họ là đệ tử ngoại môn cho êm tai thôi, còn thực ra không khác tạp dịch là mấy.

Đừng nói là Phương Hành bảo nàng lấy nước rửa chân, coi như muốn muốn thân thể của nàng, nàng cũng không từ chối được.

- Nếu dựa theo quy củ thì bây giờ sư huynh cần phải chuẩn bị một phần lễ vật!

Đại Vận đi rồi Ninh Yên mới ở bên cạnh nhỏ giọng, diện mạo người sư muội kia đối với mình như nào nàng đều để ở trong mắt.

Nàng cũng không phải là ngốc, biết lúc này mình nên làm như thế nào, tận tâm nhắc nhở. Về phần Phương Hành làm như thế nào từ tôi tớ Khâu Tiểu Ngọc chuyển mình biến hóa thành quý khách của Thiên Nhất Cung nàng không biết, cũng lười suy nghĩ, chỉ biết có thể ở gần Tiểu Kính Hồ như vậy, còn được Tô sư huynh phái hai người mình tới hầu hạ thì thân phận kia nhất định là phi phàm, nếu leo lên được thì chính là cành cây cao.

- Đến tột cùng cần lễ vật gì.

- Lễ ra mắt đưa cho Trưởng Công Chúa, ba ngày sau chính là lúc gặp mặt Trưởng Công Chúa, từng người đến đây kén rể, đều bí mật chuẩn bị một phần hậu lễ, tặng cho Trưởng Công Chúa, quà tặng càng nặng dĩ nhiên càng được coi trọng rồi, có người nói, sau khi gặp mặt còn có thể đàm pháp luận đạo cùng Trưởng Công Chúa, chọn ra người nổi bật, luận trên đạo đài không phân cao thấp. . .

Ninh Yên không ngại phiền phức, mang quy củ kén rể ra nói với Phương Hành một lần.

Phương Hành thiếu kiên nhẫn, khoát tay áo một cái nói:

- Được rồi, ta thấy con mụ này phải dùng một gậy đánh ngất xỉu khiêng về nhà!

Đang nói chuyện thì có người tới gặp, người tới dĩ nhiên là đệ tử chân truyền Tô Quân của Thiên Nhất Cung, người này đưa tới một tấm thiệp mời.

- Thiếu Cung Chủ nhà các ngươi muốn mời ta ăn cơm.

Đối mặt với đệ tử chân truyền Thiên Nhất cung, Phương Hành vẫn tùy tiện ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn Tô Quân nói.

Lc này Tô Quân không còn ngạo ý vô hình như lần đầu gặp gỡ nữa, nụ cười rất là ôn hoà, tìm không ra một điểm xấu, nhẹ đầu nói:

- Đúng vậy, Phương đạo hữu pháp thuật tinh thâm, thực lực hơn người, Thiếu Cung Chủ nhà tôi rất là kính nể, đặc biệt ra lệnh cho tôi đưa tới mời, đêm nay nguyện ở bên trên Kính Hồ bố trí yến hội, mời đạo hữu đi vào, nói chuyện luận đạo, thưởng hoa ngắm nguyệt, mong đạo hữu nể mặt!

Nghe hắn nói khách khí như vậy, Phương Hành cũng liếc mắt nói:

- Ta và Thiếu Cung Chủ nhà các ngươi có giao tình sao?

Tô Quân hơi run run, cười khổ nói:

- Tuy rằng bốn năm trước Thiên Nhất Cung đã từng đi tới Nam Chiêm, nhưng từ khi Thiếu Cung Chủ nhà ta Kết Đan cũng chưa từng đi qua, chắc hẳn trước đó vẫn chưa từng gặp mặt cùng Phương đạo hữu.

Phương Hành gật gật đầu nói:

- Không có giao tình lại mời ta ăn cơm, vậy khẳng định là không có ý tốt.

Nhất thời sắc mặt Tô Quân trở nên khó coi, ngẩn ngơ hồi lâu mới cười khổ nói:

- Phương đạo hữu nói đùa, kỳ thực mỗi khi có đồng đạo đến Thiên Nhất Cung làm khách, Thiếu Cung Chủ đều thiết yến khoản đãi theo lệ, đây là lễ nghi của Thiên Nhất Cung!

Phương Hành khinh thường nhìn hắn, móc móc lỗ mũi không nói lời nào.

Tô Quân cũng có chút lúng túng, lại mở miệng cười nói:

- Dĩ nhiên không phải ai cũng xứng đáng nhận đưuọc lễ nghi này!

Phương Hành nói:

- Ta có lợi gì không?

Quả thực Tô Quân không thể nói ra được một câu, mời ngài ăn cơm thì có chỗ tốt gì?

Đường đường là tu sĩ Kim Đan, cho chút mặt mũi có được hay không.

Nhưng Tô Quân vẫn cười khổ nói:

- Phương đạo hữu có yêu cầu gì, đều có thể đưa ra, Thiên Nhất Cung sẽ làm chủ. . .

Không chờ hắn nói hết câu, Phương Hành đã cười hì hì cầm một khối ngọc bội bên hông hắn nói:

- Món đồ này được nè. . .

Quả thực Tô Quân không biết nói gì nữa, bất chấp nói:

- Nếu như đạo hữu không chê. . .

Phương Hành cầm lấy nói:

- Không chê!

Chương 604: Một cái tát quất bay!

Ban đêm, lúc trăng mới lên, trên đỉnh núi cao trăm trượng bên cạnh Kính Hồ có một cái đạo đài làm bằng đá trắng được dựng lên, thị nữ xinh đẹp cùng gia đinh đi lại như cá bơi, mỗi người mang theo một vò rượu ngon và linh quả, sơn hào hải vị dâng lên, yến tiệc này còn có thảm làm bằng tơ tằm phủ kín toàn bộ chỗ ngồi, chỗ ngồi chính giữa là của chủ tọa nhưng vẫn chưa lót, ghế khách đều bằng nhau, một dãy ghế khách có chừng mười mấy cái.

Cái nào cũng cao cao tại thượng, xung quanh không có đỉnh núi nào khác, ngồi ở trên đạo đài uống rượu luận đạo, bầu trời đầy sao ở ngay trên đỉnh đầu, có một loại cảm giác phiêu diêu tự tại. Lúc Phương Hành và Đại Kim Ô lười biếng chạy tới, thiếu cung chủThiên Nhất Cung, đệ tử chân truyền Phù Khí Đạo Tạ Lâm Uyên, đệ tử chân truyền Âm Linh Đạo Khâu Tiểu Ngọc cùng với mấy vị tu sĩ có danh tiếng đã sớm đến Đạo đài .

Liếc mắt nhìn, ngoại trừ thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung Đạo Vô Phương béo mập có chút chướng mắt ra, những người còn lại cũng đều là nam giới tuấn tú, nữ giới xinh đẹp xuất trần, tiên phong đạo cốt, lúc này chính giữa đạo đài đang nói nói cười cười, bàn luận chuyện trên trời dưới biển, mọi người nhìn thấy Phương Hành cưỡi mây mà đến liền im lặng, có mấy tên tôi tớ cảnh giới Trúc Cơ cưỡi mây bay lên không trung đón:

- Thiếu cung chủ kính chờ đợi đã lâu!

Phương Hành thấy chỉ có tôi tớ tới đón thì có chút bất mãn nhưng cũng không nói cái gì.

Bước xuống đám mây đã thấy các chỗ ngồi đều có người ngồi, chỉ còn lại một chỗ chắc là giữ lại cho mình rồi, mà còn là vị trí bên trái thiếu cung chủ Đạo Vô Phương, ngược lại cũng là một vị trí cao, ở bên tay phải của hắn là Tạ Lâm Uyên sắc mặt lạnh lẽo, mà bên cạnh Tạ Lâm Uyên chính là Khâu Tiểu Ngọc mặt không hề có cảm xúc, xem ra thân phận hai người này cũng không thấp.

- Phương đạo hữu. Trong thiệp mời chúng ta đã viết rất rõ ràng, giờ Tuất khai tiệc, ngươi đã muộn thì phải tự phạt ba chén!

Thiếu cung chủ Đạo Vô Phương nhìn thấy Phương Hành đếnliền nhấc cái thân thể mập mạp của mình lên. So với khổ người của hắn nhìn hắn như đứa con đang hạ thấp người, lộ ra vẻ cố hết sức, chắp tay hướng về phía Phương Hành cúi chào, cười nói.

- Ha ha, dễ nói, dễ nói. Mặc kệ thưởng phạt. Tiểu gia chính là người thích uống rượu!

Phương Hành cũng không nói nhiều vừa tới liền cười ha ha cho người ta mặt mũi, hắn và Đại Kim Ô cùng nhau đi tới đạo đài .

Nhưng khi nhìn thấy chỉ có một cái ghế trống thì hơi nhướng mày, chỉ có một vị trí hắn và Đại Kim Ô làm sao ngồi.

Hắn liền chắp tay nói với một vị tu sĩ ở dưới chỗ trống:

- Vị đại gia này, xin nhường cho cái ghế!

Vị tu sĩ kia có hai lọn tóc mai bạc trắng. Xem ra tuổi tác cũng đã không nhỏ, lúc trước hắn nghe được chuyện hắn phải ngồi ở dưới tu sĩ Nam Chiêm, trong lòng cũng đã không thích, vừa rồi đám người đứng dậy hỏi han Phương Hành, hắn liền ngồi ngay ngắn ở đó không nhúc nhích, tự rót tự uống, giống như không nhìn thấy Phương Hành lại đây, trong lòng hắn còn muốn nán lại một lúc làm khó dễ, nhưng không nghĩ kẻ này dĩ nhiên chủ động làm khó dễ, bảo mình đổi chỗ.

Trong lòng hắn trở nên lạnh lẽo ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành, cười lạnh nói:

- Vì sao?

Phương Hành chỉ chỉ Đại Kim Ô:

- Nhường cho huynh đệ ta!

Chuyện này khiến tu sĩ càng nổi giận hơn, bàn tay vỗ một cái lên bàn ngọc quát lạnh:

- Nực cười, ta đường đường là Ngọc Ki Tử, lại phải nhường chỗ ngồi cho một đầu súc sinh, ngươi coi nơi này là Nam Chiêm hoang vu hay sao, đây là Thần Châu, ở đây không có thói để cho súc sinh ngồi vào bàn!

Câu nói này khiến tất cả những người trong sân đều ngẩn ra. Không nghĩ tới nhanh như vậy đã gây sự rồi.

Không lâu sau có người nở nụ cười ha ha, có người ghé đầu nói nhỏ, chỉ chỉ chỏ chỏ.

- Quả nhiên tu sĩ Nam Chiêm không biết lễ nghi, dĩ nhiên mang theo tọa kỵ của mình đồng thời tiến vào chỗ ngồi ...

- A a, chuyện này chậm rồi, người bình thường lười tính toán với hắn, nhưng hắn lại một mực bảo Phong chủ có tính khí dữ dội nhất núi Thiết Kỵ nhường chỗ ngồi, ai chẳng biết vị Phong chủ núi Thiết Kỵ này là người có tính tình nóng nảy, ngay cả Nguyên Anh lão tổ cũng dám chống đối ...

- A a, người này lại tự tìm ngược đãi!

Đối mặt với tình cảnh này, ngay cả Đạo Vô Phương cùng một vị trưởng lão chấp sự bên cạnh hắn cũng có chút bất ngờ, tuy nói tiệc rượu không tốt nhưng hắn còn không đến mức sắp xếp thấp kém như vậy, đúng là hắn cho rằng Đại Kim Ô chỉ là vật cưỡi của Phương Hành, không nghĩ tới Phương Hành sẽ dẫn một trong số đó vào chỗ ngồi, hai người liếc nhau một cái, ám chỉ vị trưởng lão chấp sự này đi lên hòa giải một cái, chẳng qua là cho Kim Ô thêm một chỗ ngồi mà thôi.

- Súc sinh không thể lên bàn.

Dường như Phương Hành cũng ngẩn ngơ, ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm vị tu sĩ kia.

Vị tu sĩ kia nhìn Đại Kim Ô bằng một mắt, cười lạnh nói:

- Đúng! Mọi người đều biết đạo lý này, ngươi còn muốn bổn tọa dạy ngươi sao.

Lời vừa nói ra, nhất thời đã dẫn phát một trận cười gằn, vô số ánh mắt khinh bỉ quét tới.

Ngay cả Khâu Tiểu Ngọc ngồi ở dưới Tạ Lâm Uyên cũng hướng ánh mắt sang bên này nhìn lướt qua.

Mặc dù đã biết thân phận của Phương Hành, nhưng lúc nàng nhìn về phía Phương Hành vẫn là vẻ khinh bỉ cùng ngạo nghễ giống như lúc trước, thậm chí còn nhiều hơn mấy phần hận ý, hiển nhiên trước đó nàng cho rằng Phương Hành lừa dối chính mình, phần hận ý này vẫn chưa tiêu tan mà trái lại càng thêm nồng đậm.

Đúng là trong lòng vị Phong chủ núi Thiết Kỵ có phần cáu giận, nhưng cũng chỉ là cáu giận mà thôi, trong nhận thức của ông ta cảm thấy nói đôi lời chế giễu như thế cũng không rước lấy mối họa gì, lúc ông ta nói ra lời này còn nghĩ đến nếu tu sĩ Nam Chiêm này nhượng bộ, mình sẽ nhìn trên mặt mũi Thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung Đạo Vô Phương, nhường vị trí này ra cũng được, dù sao mình cũng không thích ngồi cùng một chỗ với bọn họ.

Nhưng không ngờ lời này vừa mới ra khỏi miệng, bỗng nhiên cảm giác được một trận gió đập vào mặt.

- Vậy tên súc sinh ngươi còn ngồi ở chỗ này làm gì.

- Ầm!

Đột nhiên trên má tu sĩ này trúng một chưởng, cả người mây mù, bay thẳng ra ngoài.

Ở trước mặt Phương Hành không cho phép Đại Kim Ô bị người sỉ nhục, một chưởng này nói đánh liền đánh không chút chần chừ, không hề có một chút dây dưa dài dòng.

Hắn ra tay vừa nhanh, khoảng cách lại gần, lại tăng thêm phần bất ngờ, vị tu sĩ này cũng là cao thủ trong Kim Đan cảnh, nhưng ngay cả ngăn chặn cũng không ngăn chặn được, bị một cái tát trực tiếp tát bay, sau một hồi lâu trong Kính Hồ mới truyền đến một tiếng"Rầm", bọt nước văng lên, một tát này của Phương Hành đã đánh bay vị tu sĩ kia vào trong Kính Hồ gần ngàn trượng rồi.

- Lớn mật!

- Quá mức!

- Vô lễ!

Sau một hồi sững sờ bỗng nhiên trong sân có mấy người vỗ bàn ngọc nhảy lên, chỉ tay về phía Phương Hành hét lớn.

Biểu lộ trên mặt vừa là phẫn nộ lại vừa cảm thấy khiếp sợ, chẳng ai nghĩ tới tên vương bát đản này nói động thủ liền động thủ.

Những người ngồi ở đây không giống với những người bên Tiểu Kính Hồ lúc trước, có thể đi cùng Đạo Vô Phương và Tạ Lâm Uyên tới đây, cho dù là một tên tiểu đệ thì có người nào là người tầm thường, người nào mà không phải là thân phận hiển hách, nếu đến Vương Triều phàm tục, tối thiểu cũng có thể làm một cái quốc sư, cho dù đi đến ngoại vực cũng có thể quản lý một mỏ quặng hoặc một ngọn núi, ví dụ như vị Phong chủ núi Thiết Kỵ này, ông ta chính là đệ tử Đông Huyền cung đông Thần Châu, có thể nói tại Bắc Vực Phong chủ Thiết kỵ đại biểu cho Đông Huyền cung, thân phận có biết bao tôn quý.

Nhưng hắn lại bị một cái tát tát bay.

- Còn có súc sinh nào muốn lăn ra khỏi bàn tiệc, đứng ra để tiểu gia nhìn xem!

Phương Hành đạp một cước lên bàn ngọc, thuận tay nhấc một cái ghế lên, trừng mắt quét về phía tứ phương.

Đại Kim Ô cũng vỗ hai cánh một cái, ngẩng đầu lên, trong tròng mắt bắn ra tinh quang quét nhìn bốn phía, giống như ngọn lửa đang bừng bừng cháy lên.

Trong lúc nhất thời, song phương như nước với lửa, một chén rượu còn chưa uống xuống đã bắt đầu dương cung bạt kiếm.

Ngay cả Đạo Vô Phương cũng có chút bất ngờ, hắn cười khổ một tiếng dặn dò vị trưởng lão chấp sự sau lưng đi vớt vị Phong chủ núi Thiết Kỵ rớt vào trong Kính Hồ lên tránh việc bị chết đuối, sau đó bàn tay mập mạp nhẹ nhàng vỗ một cái, nhỏ giọng cười nói:

- Việc này là do ta sắp xếp không chu toàn, đã quên mất vị yêu huynh này, mà thôi, các vị đạo hữu cho ta một phần mặt mũi, đều nhường một bước, bớt bớt giận được không.

Những tu sĩ ngồi ở đây đều là thiên lôi sai đâu đánh đó của Thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung, họ định cho Phương Hành một cái hạ mã uy nhưng không muốn làm rối loạn tiết tấu, phía bên mình còn chưa động thủ, hắn đã cho mình một cái hạ mã uy, trong lòng mọi người đều có chút lửa giận nhưng hiểu rõ tâm tư Đạo Vô Phương, không thể không nhịn nhục ngồi xuống, từng ánh mắt bất thiện nhìn về phía Phương Hành.

Nếu đổi thành người khác ở dưới sát khí này, thật đúng là như ngồi bàn chông rồi.

Nhưng Phương Hành cùng Đại Kim Ô lại là người to gan lớn mật, không coi đó là chuyện to tát một chút nào, thậm chí còn cười toe toét hướng về chỗ ngồi ngồi xuống, sau đó giơ chén lên ra lệnh cho người hầu rót rượu, rồi cười hì hì với Khâu Tiểu Ngọc, nhìn Tạ Lâm Uyên bên người nàng, tuy rằng người này không có biểu lộ ra nửa điểm thân cận đối với Khâu Tiểu Ngọc, nhưng nhìn dáng dấp Khâu Tiểu Ngọc, rõ ràng hắn chính là kẻ bạc tình trong miệng nàng rồi.

Khâu Tiểu Ngọc thấy Phương Hành, trong ánh mắt toát ra cảm giác chán ghét nhàn nhạt, tuy nàng đã biết thân phận của Phương Hành nhưng lúc nàng nhìn về phía Phương Hành vẫn là sự khinh bỉ cùng ngạo nghễ giống nhau lúc trước, đây cũng không phải là nàng không nhìn thuận mắt với Phương Hành, trái lại trong lòng nàng có cảm giác kiêng ky, nên ngày càng tỏ ra lạnh lùng kiêu ngạo theo bản năng, nàng đụng đụng vào Tạ Lâm Uyên ở bên người.

- A a, Phương đạo hữu, tuy trước đây ngươi ở Nam Chiêm, bổn điện cũng nghe thấy sự tích anh hùng trước nay của ngươi, tuổi còn trẻ đã làm ra các loại đại sự, có thể nói là tuổi nhỏ tài cao, đã sớm có lòng kết giao với ngươi, chỉ là một mực không có cơ hội mà thôi, không nghĩ tới ngươi cũng tới Thần Châu, sau đó còn đặt chân đến Thiên Nhất Cung ta, thật đúng là người tài tất chói sáng, hôm nay ta đặc biệt chuẩn bị rượu nhạt vì ngươi tẩy trần, mong đạo hữu không chê bổn điện đường đột!

Thấy Phương Hành rót thêm rượu, Đạo Vô Phương liền giơ bình rượu lên, xa xa ra hiệu.

- Ha ha, dễ nói!

Thấy tên mập mạp này lớn lên tuy hơi xấu xí nhưng nói chuyện lại rất là êm tai nên Phương Hành cũng không chán ghét hắn, cười nâng chén.

- A, ta cũng từng nghe nói danh tiếng tiểu ma đầu Nam Chiêm, chỉ tiếc trăm nghe không bằng một thấy, dĩ nhiên là một tên tiểu nhân giấu đầu lòi đuôi!

Những tu sĩ khác bị một cái tát của Phương Hành đánh rơi mất hơn nửa kiêu ngạo, lại thêm không có ánh mắt của Đạo Vô Phương, ai dám tạo áp lực với Phương Hành, Đạo Vô Phương chủ động nâng chén rượu nên bầu không khí có hơi hòa hoãn xuống, lúc này có một đạo thanh âm dùng lời lẽ vô tình truyền tới, làm cho bầu không khí trong sân lại ngưng kết, tất cả đều quay đầu nhìn sang thì thấy người phát ra âm thanh chính là đệ tử Khâu Tiểu Ngọc của Âm Linh Đạo.

Cô gái này càng nhìn càng không vừa mắt Phương Hành, người khác sợ Đạo Vô Phương nhưng nàng không sợ, nàng dùng lời lẽ vô tình lạnh lùng mở miệng.

Chương 605: cốt khí tu sĩ Nam Chiêm

Khâu Tiểu Ngọc thấy ánh mắt Phương Hành nhìn lại cũng cười lạnh một tiếng, đón ánh mắt của hắn nhìn sang. Nàng không che giấu hàn ý ở đáy mắt chính mình, nàng cũng không tin ở dưới trường hợp này Phương Hành dám làm gì chính mình, hơn nữa ấn tượng của Phương Hành trong lòng nàng chính là một tên nhà quê lỗ mãng, đối với một người kiêu ngạo mà nói một khi ấn tượng này hình thành sẽ khắc rất sâu vào tâm trí khó mà thay đổi.

Mà trong tâm chúng tu sĩ Thần Châu xung quanh cũng muốn lên xem náo nhiệt, mặt đầy vẻ mỉa mai.

Chúng ta phải nể mặt Thiếu Cung Chủ nhưng cô gái này không cần, người ta là truyền nhân Âm Linh Đạo đấy.

Lại nói đàn ông đi lên sẽ chỉ dùng nắm đấm, phụ nữ đã mở miệng thì ngươi có thể làm gì.

Phương Hành ngước mắt lên nhìn Khâu Tiểu Ngọc một lát nhưng không có nhảy lên đánh người, cũng không có chửi thề như bình thường mà đột nhiên cười hì hì, trong tay cầm một ly rượu chuyển hướng về phía Tạ Lâm Uyên:

- Ngươi chính là Tạ sư huynh của nàng.

Tạ Lâm Uyên vẫn luôn không nói một câu nào cũng không trả lời mà chỉ là lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn.

Khâu Tiểu Ngọc cũng sững sờ, nhớ lại hình như bản thân vẫn chưa nói đến tên của "Tạ sư huynh" ở trước mặt Phương Hành.

Tất nhiên là nàng không biết lúc ở chung trong tiểu lâu, thần niệm Phương Hành đã sớm quét qua, nhìn thấy tình cảnh nàng say rượu ở trong mắt.

- Hắc hắc. . .

Bỗng nhiên Phương Hành nhếch miệng cười cười, nói với Tạ Lâm Uyên:

- Sư muội của người bảo ta chuyển câu này cho ngươi!

Lời vừa nói ra, sắc mặt Khâu Tiểu Ngọc nhất thời thay đổi.

Mà ánh mắt Tạ Lâm Uyên cũng hơi động nhìn Khâu Tiểu Ngọc một cái, nhàn nhạt nói:

- Oh.

Khâu Tiểu Ngọc chợt nghĩ tới hắn muốn nói gì nên quát to một tiếng:

- Không được nói!

- Nàng nói cái gì mà tên khốn kiếp bạc tình bạc nghĩa thừa dịp nàng còn trẻ ngốc nghếch lừa thân thể của nàng, dùng lời ngon tiếng ngọt bảo nàng trộm Ngọc Tủy đan mà sư tôn của chính mình luyện ba năm mới được một lò cho hắn tu luyện, còn dùng lời thề son sắt nói tại thời điểm hắn Kết Đan nhất định sẽ thông báo thiên hạ, chân đạp mây ngũ sắc đến Âm Linh Đạo dùng tiên liễn phượng giá lấy nàng làm vợ. Cuối cùng khi tu vi đạt thành liền hờ hững đối với nàng còn thừa dịp nàng bế quan đi tới nơi này kén rể v…v nàng hận không thể cầm kiếm chặt ngươi thành thịt băm cho chó ăn sau đó lại băm chó thành thịt băm. . .

Phương Hành nói một thôi một hồi mới thở ra một hơi, sau đó cầm chén rượu uống cạn.

- Ta là một người giữ chữ tín. . .

Sau khi hạ giọng một cái mới trung thực hướng về Khâu Tiểu Ngọc giải thích.

Mọi người trong sân ngây người.

Chúng tu sĩ cảm thấy kinh ngạc, không nhịn được nhìn về phía Tạ Lâm Uyên, dáng vẻ khá là sợ hãi.

Mà Khâu Tiểu Ngọc thì một mặt dại ra, sắc mặt xám xịt, giống như cả người đều đã hóa đá.

Lúc trước mặt Tạ Lâm Uyên không thay đổi nhưng lúc này cũng xuất hiện vẻ chán nản, trong đôi mắt là mờ mịt không hiểu. Đột nhiên sát khí tuân ra, tay đè lên cổ kiếm ở bên hông, hướng về phía Khâu Tiểu Ngọc quát lên:

- Tiện nhân, ngươi dám ở trước mặt người ngoài hủy đi thanh danh của ta như thế. . .

- Không. . . Tạ sư huynh. . . muội không có. . .

Khâu Tiểu Ngọc sợ hãi đến mức ngây người. Kinh hoảng kêu to lên, trong thanh âm còn mang theo tiếng khóc nức nở.

- Ngươi không có?

Hình như Tạ Lâm Uyên muốn giết nàng, trong đôi mắt mang theo sát khí đáng sợ.

Sự nghi vấn trong đáy mắt chỉ có hắn cùng với Khâu Tiểu Ngọc biết được: Nếu như cô không nói làm sao hắn lại biết những việc bí mật này.

- Muội. . . muội . . muội thật sự không có nói. . .

Ngay cả Khâu Tiểu Ngọc cũng giải thích không rõ ràng lắm, nàng há miệng nhưng không biết nên nói cái gì.

Nàng cảm thấy vô cùng oan ức, cho dù trước đó chính mình có tức giận như thế nào đi nữa cũng không có nói những việc bí mật này cho người ngoài nghe, nhưng tại sao tiểu ma đầu kia lại biết được những việc này, nàng vừa tức vừa cuống lại vừa sợ Tạ sư huynh thật sự hận chính mình, nàng một mực há miệng ra nhưng lại không giải thích rõ ràng được chuyện này, nhìn thấy Tạ Lâm Uyên đằng đằng sát khí, bỗng nhiên òa khóc lên một tiếng.

- Ai, xác thực không phải là nàng nói!

Vào lúc này Phương Hành lại uống một chén rượu. Lắc đầu thở dài:

- Nàng uống nhiều quá chửi loạn ở trên lầu nên ta mới nghe được!

- Sư huynh nghe đi, muội không có nói lung tung ở trước mặt người khác. . .

Câu nói ấy khiến Khâu Tiểu Ngọc như bắt được cọng cỏ cứu mạng, chỉ vào Phương Hành kêu lên.

- Hóa ra ngươi hận ta như thế!

Ánh mắt Tạ Lâm Uyên trở nên lạnh lẽo, nhưng giọng nói vẫn chưa có nửa điểm băng lãnh:

- Vậy còn tìm đến ta làm gì, về Thái Âm sơn đi!

- Muội. . . muội chỉ là nhất thời nói lời vô nghĩa. . .

Khâu Tiểu Ngọc khóc lóc kể lể nhưng Tạ Lâm Uyên chỉ hừ lạnh một tiếng, cũng không nhìn nàng.

- Ta giết tên khốn kiếp này!

Khâu Tiểu Ngọc cảm thấy lòng tràn đầy kinh hoảng, càng hận Phương Hành hơn, bỗng nhiên nàng quay đầu. Nhấn một cái lên bàn ngọc muốn vọt lên nhưng thân hình mới khẽ nhúc nhích, Tạ Lâm Uyên đã rút cổ kiếm bên hông ra đặt ở trên vai của nàng. Hình như chiêu kiếm này có lực lượng nặng vạn cân, khiến Khâu Tiểu Ngọc đang phi thân lên xu thế bị hóa giải, bị ép nằm ở trên bàn ngọc.

- Còn chưa đủ mất mặt hay sao?

Giọng nói Tạ Lâm Uyên âm lãnh khiến trong lòng Khâu Tiểu Ngọc run lên, hoàn toàn không dám nói tiếp.

- Ha ha việc riêng nói lúc không có ai, hôm nay là tiệc rượu tẩy trần cho Phương đạo hữu. . .

Đạo Vô Phương cũng im lặng nhìn chuyện đột nhiên xảy ra, ban đầu mỗi một bước đều được tính toán thật tốt nhưng lúc thực hiện lại cảm giác khó khăn như thế chứ ngay cả một chén rượu cũng chưa được uống, trong bữa tiệc đã có hai lần cãi nhau rồi, chuyện này làm cho thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung như hắn cũng cảm giác thấy lòng tràn đầy bất đắc dĩ, hắn nhẹ giọng khuyên bảo đồng thời trong lời nói cũng nhắc nhở Tạ Lâm Uyên lấy đại cục làm trọng.

Tạ Lâm Uyên chậm rãi gật đầu, thu cổ kiếm lại quay đầu nhìn Phương Hành một mắt, nhàn nhạt nói:

- Xin chào, ngươi khỏe chứ!

Khâu Tiểu Ngọc cũng bị sự tức giận của Tạ Lâm Uyên hù dọa nên nhất thời không dám làm khó dễ Phương Hành, chỉ là ánh mắt vẫn khó tránh khỏi tràn đầy hận ý.

Còn Phương Hành thì cười hì hì nhìn bọn họ hai cái, quả thực dáng vẻ không có tim không có phổi làm người ta tức giận.

- Phương đạo hữu, Tạ sư huynh, Khâu sư muội, các vị đạo hữu, khó khăn lắm mới có được một đêm trăng thanh gió mát cần gì phải tức giận, nào cùng uống một chén đi!

Đạo Vô Phương vui vẻ giơ chén lên mời rượu.

Phương Hành khuấy đảo trận loạn, thấy Tạ Lâm Uyên và Khâu Tiểu Ngọc vẫn chưa bị mất mặt, khiến hắn không được xem náo nhiệt nên cũng có chút thất vọng.

Không còn cách nào khác đành nâng chén uống rượu, ngược lại hắn cũng muốn ở lại nhìn xem, tên mập mạp mời hắn đến uống rượu, đến tột cùng là có ý gì, hắn không hề cho rằng thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung Đạo Vô Phương này là một người chân thành khách sáo, hắn ta liên tục mời rượu, nói một chút về những sự tích truyền miệng của Phương Hành, tuy rằng trên mặt chúng tu sĩ ở xung quanh khó mà xóa đi được vẻ kiêng ky, khinh thường và các loại tâm tình phức tạp đối với Phương Hành, nhưng dưới áp lực của Đạo Vô Phương, họ cũng chỉ có thể nâng chén cộng ẩm, có điều bầu không khí vẫn khó tránh khỏi có phần ngột ngạt.

Tâm tư chúng tu sĩ phức tạp, chỉ có Phương Hành và Đại Kim Ô là rất vui vẻ, ăn ăn uống uống, thỉnh thoảng lại tự chạm cốc một cái. Dáng vẻ tương đối hài lòng.

Không thể không nói tiệc rượu của Thiên Nhất Cung lớn hơn so với Nam Chiêm, rượu ngon món ăn lại nhiều, hai tên nhà quê ăn uống rất là hài lòng.

- Phương đạo hữu. Xin thứ cho ta nhiều chuyện hỏi một câu, lần này đạo hũu đến Thần Châu cũng là vì cầu đạo mà đến sao.

Khi bầu không khí không còn căng thẳng, Đạo Vô Phương lại cười tủm tỉm nhìn về phía Phương Hành mở miệng hỏi.

Đến tiệc rượu này Phương Hành cũng rất nhanh có cảm tình tốt đối với tên mập mạp, vì vậy không ngại mở miệng cười hì hì nói:

- Cầu đạo cái rắm, tiểu gia chỉ biết Kiếp Đạo, lần này tới đây là đi tìm vợ, chính là người đang ở Thiên Nhất Cung các ngươi . . .

Đạo Vô Phương nghe xong lời này chỉ cười nhạt, cònTạ Lâm Uyên thì dùng ánh mắt bất thiện nhìn lại.

Đạo Vô Phương cười nói:

- Nghe Phương đạo hữu nói bình thản như thế, chẳng lẽ đã sớm quen biết cùng Trưởng công chúa hay sao?

Phương Hành thuận tay chỉ một tên tu sĩ nói:

- Cũng không phải. Con cũng lớn như tên kia rồi!

Tên tu sĩ bị Phương Hành chọc ngoáy một cái, trong lòng rất là tức giận nhưng chỉ biết giận mà không dám nói gì.

- Ha ha, Phương đạo hữu nói đùa!

Đạo Vô Phương cười xòa, không tin lời Phương Hành nói, đúng là lúc trước Long nữ bởi vì theo đuổi Thần Long mà từng bị Long Cung cho người truy sát, Lưu Ly Cung bị hủy hoại trong một ngày, chuyện này đã truyền khắp Thần Châu, sở dĩ Thần Châu tâm cao khí ngạo có vài phần kính trọng đối với Long nữ, cũng bởi vì nàng quyết giữ gìn phần trinh tiết này. Tự nhiên hắn không tin lời nói bậy bạ của Phương Hành.

Đương nhiên, một nguyên nhân khác chính là Phương Hành nói chuyện không có chút quy củ nào, nói thật nhưng người khác nghe tới lại như nói bậy nói bạ.

Dường như cảm giác uống cũng gần đủ rồi, Đạo Vô Phương liền nhẹ giọng cười cười phất phất tay. Tôi tớ, thị nữ cùng với những tu sĩ hắn coi như thiên lôi sai đâu đánh đó cùng nhau gật đầu, sau đó im lặng không lên tiếng lục tục đứng dậy, rời khỏi bữa tiệc, chỉ tốn mấy hơi thở thời gian đạo đài lớn như vậy cũng chỉ còn lại hắn, Tạ Lâm Uyên, Khâu Tiểu Ngọc, Phương Hành cùng với Đại Kim Ô mà thôi, tiếng gió thổi trở nên lành lạnh.

- Muốn động thủ ư.

Phương Hành cùng Đại Kim Ô liếc nhau một cái, ngược lại cũng không sợ chút nào.

Nhưng xem ra là bọn hắn nghĩ nhiều, Đạo Vô Phương làm như không thấy mọi người rời tiệc, cười tủm tỉm bưng một chén rượu tiếp tục nói:

- Chúng ta là người tu hành, nói đơn giản là cầu danh, cầu đạo, cầu lập thân chi địa mà thôi, nếu bàn về cầu danh, Phương đạo hữu đã vang danh Nam Chiêm, ngay cả tu sĩ Thần Châu chúng ta cũng nghe thấy, trong tim ta rất bội phục, có thể coi là thỏa mãn. Đến Thần Châu ta chẳng qua là cầu đạo cùng cầu nơi lập thân, người tu hành không tiến ắt lùi, những người đang ngồi ở đây đều được coi như là thiên tài trong lớp trẻ, có chút thanh danh, thế nhưng một khi tiến độ tu hành bị đình trệ, mấy chục năm sau tiến hành tranh đấu thiên kiêu cùng thế hệ sẽ rơi vào thế yếu, nếu trăm năm không đột phá thì về sau sẽ bị bọn tiểu bối đoạt đi danh tiếng, mấy trăm năm vẫn không đột phá vậy sẽ phai mờ, mất đi đại khí vận. . .

- Nếu muốn duy trì tiến cảnh tăng nhanh như gió, phải có tài nguyên và không thể thiếu người trong đồng đạo nâng đỡ, con đường tu hành nhiều gian nan vất vả, ngay cả tán tu như cô hồn dã quỷ cũng vậy, họ đều biết dựa vào nhau mà sống, huống chi những người như chúng ta, ta nghĩ nếu Phương đạo hữu đến rồi Thần Châu chắc hẳn cũng rõ ràng điểm này. Chính nghĩa thì được ủng hộ, bất nghĩa thì khó khăn, đến Thần Châu rồi quan trọng nhất chính là có thêm mấy người bạn, nếu không phải vậy mà một thân một mình thì đừng nói là không người trợ giúp, ngay cả tu hành cũng cảm thấy vô vị. Bốn năm trước có không ít người đi tới Thần Châu cầu đạo, tư chất cũng không tồi nhưng chỉ tỏa sáng một chút rồi sau đó haha, cuối cùng chỉ là hòn đá ném xuống giếng, hiện ra gợn sóng nho nhỏ mà thôi. . . chắc hẳn Phương đạo hữu cũng nghe qua chuyện này, nhưng đạo hữu đã từng nghĩ tới vì sao lại xảy ra chuyện này chưa.

Phương Hành nghe cái tên mập mạp cầm chén rượu, không nhanh không chậm nói xong thì nhíu mày.

- Đây là do hắn ta uống nhiều quá hay sao.

Phương Hành quay đầu sang hỏi nhỏ Đại Kim Ô.

Đại Kim Ô ném một quả vào miệng thì thầm:

- Hắn ta nói gì ta nghe cũng không hiểu!

Phương Hành gật gật đầu, nói:

- Ta cũng không hiểu, tiếp tục nghe hắn nói vậy. . .

Đạo Vô Phương nghe được mấy câu đối thoại này đầu liền to ra, không ngờ mình nói một thôi một hồi như vậy mà hai người này không hiểu chút nào.

Bỗng nhiên hắn có một loại cảm giác đàn gảy tai trâu!

Hắn đang muốn sắp xếp lại từ ngữ nói tiếp thì Tạ Lâm Uyên lại ngắt lời hắn, ánh mắt Tạ Lâm Uyên nghiêm túc đến mức đáng sợ, nhìn về phía Phương Hành:

- Không nên giả ngây giả ngô, người tu hành không có kẻ ngu si, ngươi có thể đi tới bước này càng không thể là kẻ đần, nếu ngươi nói là nghe không hiểu chúng ta nói cái gì, đó mới là chuyện cười lớn, bây giờ ta liền nói rõ ràng cho ngươi nghe, lần này trưởng công chúa Thương Lan Hải kén rê, ta dưới tình thế bắt buộc!

Nói tới chỗ này, hắn lại trừng mắt hìn Khâu Tiểu Ngọc một cái để tránh nàng xen vào, quả nhiên Khâu Tiểu Ngọc không dám nói lời nào. Chỉ cúi thấp đầu xuống muốn khóc, lúc này hắn ta mới tiếp tục nói:

- Việc này cũng không phải chủ ý của một mình Tạ mỗ, ta đã nhận được sự giúp đỡ của trưởng lão Phù Khí Đạo, tình thế bắt buộc! Nếu như ngươi chịu lui một bước. Không gây thêm phiền phức cho ta, hoặc trong lần kén rể này giúp ta một tay, chắc chắn Tạ mỗ sẽ cảm tạ nhưng nếu ngươi không biết phân biệt, Ha ha. . . muốn đặt chân ở Thần Châu. Không phải là chuyện đơn giản như vậy đâu, ngươi suy nghĩ kỹ một chút rồi lại đến nói chuyện!

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người trong sân đều trầm mặc lại, bầu không khí cũng trở nên ngưng trọng.

Ban đầu lời nói còn có ba phần giảng giải, nội dung xoay quanh tiệc rượu nên làm cho Tạ Lâm Uyên thiếu kiên nhẫn, sau đó mới biến thành lời nói trở mặt, giữa hai bên có cảm giác nói thêm một lời không hợp liền rút đao khiêu chiến, ngón tay dài nhỏ của Khâu Tiểu Ngọc đã đặt ở trên túi trữ vật bên hông, một thân lông vũ của Đại Kim Ô cũng sáng lên mấy phần. Ngay cả Đạo Vô Phương cũng không còn cách nào khác xoa xoa cái trán.

- Ngươi có thể cho ta chỗ tốt gì?

Chẳng ai nghĩ tới, Phương Hành im lặng nửa ngày bỗng nhiên lại nói ra một câu như vậy.

Khâu Tiểu Ngọc và Đạo Vô Phương thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ánh mắt nhìn về phía Phương Hành lại nhiều hơn mấy phần cân nhắc.

Ngay cả Tạ Lâm Uyên cũng cảm giác thấy hơi bất ngờ, hắn ta cười lạnh một tiếng mở miệng nói:

- Nếu như ngươi cầu Đạo kinh, trên tay ta có một quyển Đạo kinh, quyển Đạo kinh này do ta đoạt được từ tàn tích của một đại môn phái. Ta có thể đưa cho ngươi, tu luyện theo Đạo kinh có thể tu thành Nguyên Anh Pháp Tướng, còn hơn ngươi phải tự mò mẫm. Nếu cầu pháp bảo, ta cũng có một tấm Hà Đồ, bên trong phong ấn một con sông lớn tên Vu Đồ, có thể coi nó là Thần Khí, ta tặng cho ngươi, kết hợp cùng với thủy pháp ngươi tu luyện sẽ như hổ mọc thêm cánh; nếu cầu tài ta có thể cho ngươi ba ngàn lượng linh tinh, đây là số lượng mà một trăm năm ngươi cũng không kiếm được nhiều như thế; nếu cầu chỗ lập thân chi địa, ta chính là đệ tử chân truyền của Bắc Tam Đạo_Phù Khí Đạo_Thần Châu, dẫn ngươi tiến vào sư môn bái vào sư, nhập môn sẽ là đệ tử nội môn, có thể trở thành chân truyền hay không, còn phải xem tư chất cùng bản lĩnh của ngươi. . .

Mỗi khi hắn ta nói một câu con mắt Phương Hành lại sáng lên một phần, không nhịn được ngơ ngác nhìn về phía Tạ Lâm Uyên.

Khâu Tiểu Ngọc thấy dáng dấp của hắn như vậy, cho rằng tên nhà quê này bị điều kiện của Tạ sư huynh làm kinh sợ, nên lại tỏ vẻ xem thường.

Đương nhiên, Phương Hành cũng thực sự kinh ngạc.

Tuy hắn có không ít người thân, nhưng vừa nghe thấy người khác muốn mang vô số thứ tốt đưa cho mình thì trong lòng vẫn có chút hưng phấn.

Nói thật, với trí thông minh của hắn đừng nói lời của Đạo Vô Phương đã vô cùng rõ ràng, cho dù lúc trước chưa tới tiệc rượu hắn cũng đã đoán được tâm tư đám người kia rồi, đạo lý cường long không ép địa đầu xà đã sớm truyền khắp giang hồ rồi, thời điểm chưa đặt chân vào Đạo môn hắn đã biết rồi, đợi lâu như vậy không phải là chờ đối phương đàng hoàng đưa đến cho mình sao?.

Nhưng đám người kia thật không có tầm nhìn, rắm rối cằn nhằn hơn nửa ngày, nói hết chuyện này tới chuyện khác cũng không đề cập tới.

Cuối cùng còn phải để Phương đại gia tự mình mở miệng hỏi ra, thật sự là không hiểu chuyện!

Đương nhiên hắn không nghĩ tới điều kiện Tạ Lâm Uyên đưa ra lại cao như thế.

Nếu là Phương Hành bốn năm trước, lúc chưa tiến nhập Huyền Vực, một món tiền nhỏ như vậy cũng có thể khiến cho hắn hưng phấn đến chết, bây giờ cũng bởi vì yêu mà gặt hái được không ít thứ tốt, so với điều kiện Tạ Lâm Uyên đưa ra tốt hơn nhiều, giống như là hắn đã nắm chắc trong bụng nên lúc này mới có thể nhẫn nhịn không thể hiện ra, nhưng ánh mắt vẫn cố tỏ vẻ toả sáng, một bộ rục rịch, đây là bản tính không đổi được.

Nhưng hắn cố nén không lên tiếng, hắn biết tên kia không phải là kẻ ngu si, Mộc Đầu Nhân đã nói như vậy khẳng định còn có đoạn sau.

Quả nhiên khi Tạ Lâm Uyên nhìn lướt qua phản ứng của hắn, đã cho rằng phản ứng của hắn giống như đúc với đám người đến từ Nam Chiêm bốn năm trước, nhất thời hắn ta cười gằn không ngớt, tự nghĩ đã nắm được mạch máu Phương Hành, tiếp theo lại nhàn nhạt nói:

- . . . Càng quan trọng hơn chính là ngươi có thể để ta và Thiếu Cung Chủ đều nợ ngươi một món nợ ân tình, tại Thần Châu Bắc Vực ân tình của hai người chúng ta rất giá trị, đủ để ngươi thăng bằng căn nguyên! Nhưng thiên hạ không có đạo lý ăn không, nếu như ngươi muốn lấy được những thứ ta tặng thì tốt nhất nên lấy ra chút thành ý. . .

- Được, ngươi muốn cái thành ý gì, ta sẽ cho ngươi hai cân!

Phương Hành vui vẻ đáp ứng, làm cho Tạ Lâm Uyên bị nghẹn họng.

Sau khi ngừng lại một chút lai tiếp tục nói:

- Lần này Trưởng công chúa Thương Lan Hải kén rể, ta dưới tình thế bắt buộc! Nhưng vẫn có hai người có phần vướng tay vướng chân, đó là Khổ Hải Kiếm Tu_Vân Độc, thiên tài Phù Đạo Văn của Văn gia Cự Dương Thành_Văn Diệc Nho, đây đều là đối thủ khó dây dưa, một mình bọn hắn cũng không phải đối thủ của ta, nhưng đến lúc đó muốn liên tục đánh bại hai người này sẽ có chút khó khăn, lúc này cần ngươi tương trợ, nếu ngươi có thể đáp ứng đến lúc tranh đâu trên võ đài, giúp ta cuốn lấy một người, chờ đại sự của ta thành công, chỗ tốt của ngươi sẽ ít sao?

Sau khi giải thích xong ánh mắt chăm chú của hắn nhìn sang hướng Phương Hành.

- Hả. . . Lùi về sau nửa bước không nói, lại còn muốn ta giúp hắn cướp vợ của ta.

Phương Hành trực tiếp ngây dại, dáng dấp có chút khó xử, không nghĩ tới cái tên họ Tạ này cũng không ngốc. Lại còn muốn hắn giúp đỡ.

Ngay cả Đại Kim Ô cũng ngơ ngác nhìn Phương Hành, một bộ muốn cười lại không thể cười.

Nó biết lúc vừa bắt đầu Phương Hành đã ôm ý nghĩ bẫy người tới, nhưng chuyện này sẽ lại biến thành tự bê đá đập vào chân của mình rồi.

Ánh mắt nó ngó nghiêng khắp mọi nơi tìm kiếm đường lui. Vạn nhất có đánh nhau nó cũng chuẩn bị tốt tâm lý.

Nhưng ngay cả nó cũng không nghĩ đến, Phương Hành sững sờ một lát lại nói ra một câu như vậy:

- Có thể. . . đưa chỗ tốt trước không.

- Phốc. . .

Đại Kim Ô phun ra một ngụm rượu.

Mà trên mặt Tạ Lâm Uyên thì hiện lên một nụ cười gằn, cánh tay vẫn luôn để trên cổ kiếm thả lỏng ra.

Khâu Tiểu Ngọc một mặt ghét bỏ, Đạo Vô Phương thì cười ha ha. Ngửa đầu uống cạn một chén, bộ dạng rất thoải mái.

- Ha ha. . . tu sĩ Nam Chiêm có cốt khí. . .

Tạ Lâm Uyên cười lạnh trong lòng một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Trước tiên có thể cho ngươi một nửa!

Phương Hành vỗ đùi:

- Đã xong, có phải lập khế ước hay không?

Đám người Tạ Lâm Uyên nghe xong nụ cười càng đậm hơn.

Đại Kim Ô thì không nhịn được hướng về phía Phương Hành truyền âm:

- Tiểu thổ phỉ, ngươi muốn bán vợ sao. . .

Phương Hành truyền âm trả lời:

- Thu tiền rồi không rao hàng gọi là lừa gạt. . .

Đại Kim Ô không nói gì:

- Vậy sao ngươi còn muốn lập khế ước.

Phương Hành nói:

- Khà khà khà, tiểu gia lập khế ước có một không hai. . .

Đại Kim Ô hơi run lên, lại nghĩ tới tên tiểu vương bát đản này từng nói lúc hắn Trúc Cơ có một đạo sát linh sống nhờ. Cho nên có một phần thần thông trời sinh độc nhất vô nhị trên thế gian, cái kia chính là lúc ký kết khế ước có thể che đậy đối phương nhìn lên khế ước đã lập, trên thực tế rắm cũng không có, hoàn toàn là giả dối, lúc trước hắn đã từng dùng phương pháp kia lừa một lão Thạch Quy thần bí.

Đương nhiên đám người Tạ Lâm Uyên không biết việc này, thấy hắn chủ động đưa ra yêu cầu lập khế ước, trong lòng càng thêm tin tưởng, tất cả đều cảm giác chuyện hôm nay xem như là thông thuận. Tên tuổi tiểu ma đầu Nam Chiêm mà như vậy, trên thực tế cũng không đáng nhắc tới, tất cả liền yên tâm, Tạ Lâm Uyên trực tiếp phất tay nói không cần. Trong lòng tự nghĩ Phương Hành không dám lừa hắn, tại đương trường ném ra một cái túi trữ vật, Phương Hành cười híp mắt tiếp nhận.

Bầu không khí trong sân lập tức hòa hoãn không ít, ngay cả Tạ Lâm Uyên cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, một tay kính Phương Hành một chén, những người vừa rồi cố ý rời đi cho bọn họ có không gian trao đổi cũng quay về rồi, thấy bọn họ đạt thành thỏa thuận, ngay cả gương mặt cũng thay đổi thì họ đối với Phương Hành cũng thân thiện lên, tất cả dồn dập đứng dậy chúc rượu, giống như coi hắn là "Người nhà" vậy, chỉ có ánh mắt Khâu Tiểu Ngọc nhìn Phương Hành là xem thường, có điều nàng bị Tạ Lâm Uyên trừng mắt nên không dám gây chuyện.

- Khó có dịp gặp được người nhiệt tình như Phương đạo hữu, nhất định hôm nay phải không say không nghỉ!

Đạo Vô Phương lại uống một chén cười nói:

- Có trăng sáng gió mát, lại có rượu ngon món ngon, cộng thêm bạn tốt như Phương đạo hữu, làm sao có thể mất hứng được ha ha, Phương đạo hữu chắp tay nhường ra một phần nhân duyên, ngược lại là thua thiệt hắn nhưng không sao, bổn điện dệt hoa trên gấm, tặng thêm cho ngươi mấy vị mỹ nhân, người đâu mời Diệu Âm tiên tử ra, vì bọn ta giúp vui!

Nghe hắn nói chuyện, trưởng lão chấp sự vẫn đứng ở sau lưng của hắn liền vỗ tay một cái, nhất thời nhìn thấy bên dưới ngọn núi có hai hàng nữ tử cầm nhạc khí trong tay đón gió bay lên như tiên nữ trên trời, cơ thể uyển chuyển, mười phần đạo khí, mũi chân đạp lên ngọn cây vô cùng đều đặn, theo gió mà đến, thật sự là đẹp đến mức không nói ra được, trên đường bay lượn đã lấy ra nhạc khí, chỉ nghe tiên âm trầm bổng.

- Ôi, có thể ngủ.

Con ngươi Phương Hành trừng lớn, phát ra ánh sáng gian giảo, cực kỳ hưng phấn.

Trước đây ở Quỷ Yên cốc, hắn nằm mộng cũng muốn đến thanh lâu trong thành tiêu tiền như nước, khi đó hắn còn nhỏ tuổi Cửu thúc thúc không chịu mang hắn đi theo, sau khi bước chân vào con đường tu hành, bận bịu đánh cướp cùng chạy trốn, mỗi ngày đều tốn thời gian khiến cho mộng tưởng này mãi vẫn không thực hiện được, không nghĩ tới hôm nay đến Thần Châu lại có cơ hội thực hiện mộng tưởng này một lần, chuyện này khiến hắn cười không ngậm mồm vào được.

- Ha ha, nếu Phương đạo hữu yêu thích, đều có thể thu vào trong phòng!

Đạo Vô Phương cười ha ha, ánh mắt cực kỳ trêu tức, dường như nơi sâu xa xẹt qua một tia nham hiểm không dễ dàng phát giác.

Nhưng Phương Hành cũng không đoái hoài tới hắn rồi, con mắt chăm chú nhìn đám tiên tử, dáng dấp như một phần tâm nguyện đã được hoàn thành.

Những vị tiên tử này tổng cộng có tám người, trên người đều có tu vi, tuy rằng không cao lắm nhưng vẫn là Trúc Cơ trung kỳ, tuổi tác cũng không lớn lắm, đặt trong những tông môn phổ thông ở Nam Chiêm, có thể nói là nhân vật nhất đẳng, nhưng đặt ở Thần Châu lại chỉ là ca kỹ cho người ta thưởng ngoạn, có tu vi kéo đàn làm dây cung, nhẹ nhàng múa lên càng có tư vị, làm cho Phương Hành mở mang tầm mắt.

- Phương Bắc giai nhiều mỹ nữ, thế mà . . .

Ngay khi Phương Hành cười rất hài lòng, dưới chân núi lại có một cái âm thanh linh động vang lên.

- Ha ha, diệu âm tiên tử đã đến. . .

- Đứng đầu Hồng Trang, cầm kỹ vô song, giọng hát say lòng người. . .

- Ai! thiếu cung chủ thực sự là chịu bỏ vốn lớn, phải biết rằng Diệu Âm tiên tử không phải người bình thường có thể mời. . .

Chúng tu sĩ nghe tiếng đàn, nhìn thấy dưới núi có một bóng trắng lướt tới thì đều rung đùi đắc ý, ánh mắt si mê.

Mà lúc này Phương Hành cũng ngẩn ngơ quay đầu đi, ánh mắt đờ đẫn, chén rượu trong tay cũng bị nghiêng.

Chương 606: Gặp người quen ở Thần Châu.

Dưới chân núi có một bóng người mặc quần áo trắng nhẹ nhàng bay tới, đương nhiên đó là một cô gái trẻ có khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, tu vi cũng cao nhất ở trong chúng nữ, vậy mà đã đạt đến cảnh giới nửa bước Kim Đan, trong tay nàng cầm một cây đàn ngọc, một bên lướt tới như tiên tử một bên nhẹ nhàng gẩy gẩy dây đàn, giọng hát truyền cảm lại có chút bi thương, khiến mọi người càng xúc động.

Quần áo trắng nàng mặc trên người là một loại quần áo được chế tạo đặc biệt, mỏng như cánh ve, cạp váy bay bay lộ ra một cái quần ngắn, một đôi chân ở dưới dưới ánh trăng trắng như ngà voi tản ra ánh sáng mềm mại, nhẹ nhàng đạp lên mây khói, đi vào trên không, sau đó ngồi xếp bằng ở trên mây, chậm rãi hạ xuống, tám vị vliền ũ nữ ở phía dưới nhảy múa bên người nàng đẹp như mộng huyễn.

Tiếng đàn như ca như oán, khuấy động tâm hồn, đánh vào nội tâm người nghe, đoạn từng khúc ruột.

Lúc này Phương Hành như ngây như dại, chén rượu trong tay nghiêng mất một nửa, kinh ngạc nhìn cô gái kia.

Lúc này Đại Kim Ô cũng không nói chuyện, con ngươi trợn lên tròn xoe như là gặp ma.

- Hừ, đồ nhà quê!

Sự ghét bỏ trong đôi mắt Khâu Tiểu Ngọc gần như tràn ra ngoài, nàng nghiêng đầu đi chỗ khác không thèm nhìn tới hắn.

Còn Tạ Lâm Uyên thì cụp mắt xuống uống rượu, tỏ vẻ hờ hững.

- Phương đạo hữu, vị này chính là Diệu Âm tiên tử đứng đầu Hồng Trang lâu, cũng là ca nữ đứng đầu Thần Châu Bắc Vực, không biết có bao nhiêu công tử của đại tông môn, thế gia xếp hàng muốn thấy mặt nàng một lần mà không được, lần này ta mời nàng tới đây trợ hứng cũng phải trả một cái giá rất cao, ha ha, hai thanh Cổ kiếm hảo hạng, một món Cổ Khí, ba trăm lượng linh tinh cứ như vậy bay ra ngoài, thành ý này đã đủ rồi chứ!

Đạo Vô Phương thấy ánh mắt Phương Hành rời khỏi người Diệu Âm tiên tử trong một cái nháy mắt bèn trêu chọc nói.

- Đủ rồi!

Dường như lúc này Phương Hành mới phản ứng lại, chậm rãi rót nốt chỗ rượu trong chén vào miệng, nhẹ nhàng trả lời.

- Ha ha, Phương đạo hữu thoả mãn là tốt rồi. . .

Đạo Vô Phương bắt đầu cười lớn.

- Ta nói đủ rồi!

Bỗng nhiên giọng nói của Phương Hành vang lên, dường như ẩn chứa tức giận.

- Hả?

Đạo Vô Phương hơi run, quay đầu nhìn về phía hắn.

Khâu Tiểu Ngọc cùng Tạ Lâm Uyên cũng nhìn lại, khẽ nhíu mày, không biết hắn nổi điên cái gì.

Đại Kim Ô thì cầm một chén rượu trên bàn rót vào miệng. Thở thật dài một cái.

Ca kỹ trong sân cũng ngượng ngùng ngừng múa, chỉ có tiếng đàn vẫn đang nhẹ nhàng vang lên.

- Lão tử nói đủ rồi, ngươi không nghe thấy ư!

Bỗng nhiên Phương Hành hét lớn, thân hình lóe lên. Trong nháy mắt năm ngón tay mở rộng, như một cái kìm sắt nắm chặt lấy cái cổ trắng như ngà voi của "Diệu Âm tiên tử", thế đi quá mạnh lại đánh thẳng đến chỗ Diệu Âm tiên tử nên khiến nàng rơi vào trong Kính hồ. Thẳng đến khi bay tới mặt Kính Hồ, sau đó hắn dùng một tay xách cổ của nàng ngâm vào trong nước hồ lạnh lẽo mới dừng lại.

- Tỷ tỷ. . .

Tám cô gái kinh hãi, vậy mà có người rút phi kiếm ra muốn đến cứu viện.

Nhưng mà "Rào" một tiếng, chẳng biết từ lúc nào Đại Kim Ô đã ngăn ở trước người các nàng, nó chỉ đơn giản quét cánh qua, tám cô gái cầm phi kiếm đều bị chấn bay ra ngoài, ánh mắt sắc lạnh quét các nàng một cái, nói:

- Ai tới ta giết người đó!

- Đến cùng thì xảy ra chuyện gì.

- Hắn lên cơn điên gì vậy.

Đạo Vô Phương cùng Tạ Lâm Uyên và tất cả mọi người dừng uống, giữa hai hàng lông mày ẩn chứa sự tức giận.

Đại Kim Ô chỉ nhàn nhạt lườm bọn hắn và

nói:

- Tốt nhất các ngươi cầu nguyện chuyện này không phải là các ngươi sắp xếp đi!

Nó ngừng lại một chút lại nói:

- Nếu không phải vậy thì các ngươi sẽ chết rất thê thảm!

- Thả ta ra!

Diệu Âm tiên tử bị Phương Hành ngâm vào trong hồ nước lạnh lẽo, liền dùng sức giãy giụa, chỉ tiếc tu vi nửa bước Kim Đan của nàng ở trước mặt Phương Hành không có nửa điểm tác dụng, thậm chí ngay cả một cô gái bình thường cũng không bằng, chỉ có thể bị Phương Hành nắm ở trong tay, cánh tay ngọc vung lên nhưng không với tới Phương Hành đã bị bắn ra, vừa xấu hổ vừa chật vật, nên quát to không ngớt.

- Cái tốt không học đi học người ta tự bán mình.

Phương Hành nâng nàng lên, trở tay chính là một cái bạt tai, oán hận mắng.

- Diệp Cô Âm, ngươi cái nữ nhân thối này. Ngươi còn có chút danh dự nào không.

Phương Hành nhấc chân lên đá một mảnh bọt nước tức giận mắng còn Diệu Âm tiên tử thì nằm trên mặt hồ.

Đương nhiên cô gái này là Diệu Âm tiên tử đứng đầu Hồng Trang lâu Diệp Cô Âm.

Nàng đã từng là thiên kiêu chi nữ của đệ nhất đại tông Nam Chiêm_Băng Âm Cung, ái đồ của Hồ Cầm lão nhân Diệp Cô Âm.

Nữ tử kiêu ngạo đã từng truy sát Phương Hành vạn dặm. Từng có danh xưng đệ nhất nhân dưới Trúc Cơ Sở Vực, sau đó theo Hồ Cầm lão nhân tiến vào Đại Tuyết sơn, trở thành một trong năm ngũ tử của Đại Tuyết sơn, lúc Huyền Vực mở ra đã tranh đấu cùng các thiên kiêu khác, biểu hiện ra tư chất đặc dị cuối cùng lấy được một danh ngạch đến Thần Châu bái sư, đến hôm nay chuyện này đã được tu sĩ Nam Chiêm truyền thành giai thoại, khiến người ta hâm mộ.

Nhưng hôm nay lại gặp mặt Phương Hành ở dưới tình huống như vậy.

Trong lòng Phương Hành có một loại tức giận không thể tả.

Nếu hắn nghe nói Diệp Cô Âm chết rồi, hắn sẽ không có nửa điểm đau lòng, nhiều nhất là cảm thấy tiếc cho một cặp chân dài, nhưng bây giờ ở nơi này, vào lúc này gặp được nàng, trong lòng lại tràn đầy lửa giận, muốn giết

người.

Mà Diệu Âm tiên tử hoặc là Diệp Cô Âm bị hắn ngâm nửa ngày trong nước hồ, lại bị hắn hung hăng tát một cái, nghe những lời cực kỳ tức giận của hắn xong lại không nói chuyện, sau khi run rẩy ở trên hồ một lát mới ngẩng đầu lên, cũng không biết trên mặt là nước mắt hay là nước hồ, vẻ mặt nhăn nhó, hoàn toàn không có chút tiên khí nào, ánh mắt không một chút biểu tình, hung hăng nói:

- Ta làm cái gì thì liên quan gì đến ngươi.

- Chuyện không liên quan đến ta nhưng ta nhìn không quen!

Phương Hành phất tay, lại là một cái tát đánh nàng bay ra xa mấy chục trượng.

- Tại sao ngươi phải làm cái này, con mẹ nó sao ngươi có thể làm thế chứ.

Phương Hành bay theo, chỉ vào Diệp Cô Âm rơi ở trên mặt hồ chửi ầm lên:

- Ngươi còn biết xấu hổ hay không. . . tại sao ngươi lại làm việc hèn như vậy, ngươi không ngại mất mặt hay sao. . . Ta…con mẹ nó, ngươi mặc váy ngắn như vậy làm gì chứ.

Những câu mắng chửi liên tiếp từ miệng Phương Hành bay ra ngoài nhưng lần này hắn mắng người không thoải mái tý nào.

Bởi vì lúc này Diệp Cô Âm giống như không nghe được lời của hắn, chỉ nhắm hai mắt lại, hai gò má bị hắn tá đã sưng phồng lên, mãi cho đến khi Phương Hành không mắng nổi nữa, nàng mới chậm rãi mở mắt ra, chỗ trống trong con ngươi chỉ có sự lạnh lùng:

- Vì sao ta không thể làm việc này, ta cần tài nguyên, cần Đạo Kinh, cần tu hành. . . Nơi này. . . Không phải Nam Chiêm!

- Vậy cũng không thể làm việc này, ngươi cần tài nguyên, có thể. . . Có thể cướp. . .

Một vấn đề đơn giản như thế, dĩ nhiên để Phương Hành không trả lời được, nói ra một nửa lại phải ngậm miệng lại, hắn nhìn chằm chằm Diệp Cô Âm, không biết hắn nghĩ tới điều gì mà thay đổi sắc mặt, thân hình hơi động, liền lăng không tóm lấy Diệp Cô Âm, giọng nói có chút run rẩy, dùng từng chữ từng chữ hỏi:

- Ngươi nói cho ta biết, nếu như Xảo Xảo cũng phạm vào việc này, ta. . . ta sẽ bóp chết ngươi!

Trong thanh âm có sự sợ hãi cũng hoảng loạn, nhưng sát khí vô cùng nồng nặc.

Mà Diệp Cô Âm cũng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, sau khi ngơ ngác một lát mới nhẹ giọng mở miệng:

- Số phận nàng khá hơn một chút. . .

Phương Hành thở phào nhẹ nhõm, ném ra nàng ra nhưng lúc này quần áo Diệp Cô Âm đã ướt đẫm, nàng vốn mặc ít lúc này lại càng không nhìn nổi, quần trắng gần như tuột đến bắp đùi, áo mỏng cũng đã biến thành nửa trong suốt, hắn tức giận nhưng vẫn vung tay cởi xuống áo choàng màu đen ở sau lưng xuống, dùng sức ném lên trên người nàng, mắng:

- Khoác lên, nếu không nhìn thấy thân thể thối này của ngươi lại buồn nôn!

Diệp Cô Âm như khóc như cười, chậm rãi ngồi ở trên mặt hồ, trùm áo choàng lên, dùng sức kéo căng, đốt ngón tay trắng bệch.

Hai người cùng ngồi xuống, yên lặng không nói gì, chỉ có trăng sáng ở trên không trung.

- Làm sao lại thành như vậy. . . Không đến nỗi. . .

Qua một hồi lâu, Phương Hành mới mở miệng, giọng điệu cũng có vẻ hơi cổ quái.

- Nơi này không phải Nam Chiêm. . .

Qua một hồi lâu Diệp Cô Âm mới nhẹ nhàng mở miệng, nhưng chỉ nói một câu vừa nãy nàng đã nói một lần.

- Tên khốn kiếp từ đâu đến, dám bất kính đối với cô nương Hồng Trang lâu ta.

Lúc hắn đang muốn mở miệng, lại nghe thấy cách đó không xa có một tiếng gầm truyền đến, hai bóng người gào thét lao tới giống như Giao Long đằng không, khí tràng khổng lồ trên người gần như dẫn động mây đen nửa bầu trời, che khuất minh nguyệt, đột nhiên ánh sáng trong thiên địa trở nên ảm đạm xuống, Diệp Cô Âm thay đổi sắc mặt, vội vàng quát lên với Phương Hành:

- Đi mau, Nếu không sẽ có họa sát thân!

- Bọn họ là ai?

Phương Hành ngẩng đầu nhìn lại, mặt không hề cảm xúc.

- Bọn hắn. . . Bọn họ là. . . Ngươi. . . Ngươi đừng có xía vào, đi mau đi, ta sẽ nói với bọn họ không có chuyện gì!

Cuối cùng Diệp Cô Âm vẫn không có trả lời, sắc mặt hoảng loạn, chỉ biết thúc giục Phương Hành đi mau:

- Chuyện ngày hôm nay, ta không trách ngươi!

- Từ lúc nào mà tính tình ngươi trở nên tốt như vậy.

Phương Hành không có nửa điểm dáng vẻ phải đi, ngược lại bỗng nhiên cúi đầu nhìn Diệp Cô Âm, cười lạnh một tiếng.

Diệp Cô Âm ngẩn ra, Phương Hành cũng không nói thêm lời nào, đưa tay hướng về hư không nhấn một cái, dòng nước vô tận dưới Kính Hồ chảy ngược lên, giống như sóng dữ ngập trời trở mình dâng trào, Phương Hành đạp sóng bay ra, thân hình liên tiếp cất cao, một bộ quần áo màu xám như ẩn như hiện giữa những con sóng, giống một con nộ long ẩn giấu ở trong sóng lớn, giọng nói cũng xen lẫn vẻ tức giận, chấn động bên trong đất trời.

- Tiểu gia là Phương Hành_tu sĩ Nam Chiêm, ta muốn giết người, ai đi tìm cái chết thì tới đây.

Chương 607: Biết Đại Kim gia có bao nhiêu lợi hại chưa.

- Dám bất kính đối với cô nương Hồng Trang lâu ta, bất kể ngươi là ai đều phải để mạng lại!

Trên không trung có hai tu sĩ Kim Đan ngự không bay đến, khí tức ngút trời, đằng đằng sát khí.

Hai người này, một người là Kim Đan tầng năm, một người là Kim Đan tầng sáu, đều là cung phụng Hồng Trang lâu nuôi dưỡng ở hậu trường.

Ngày thường có rất nhiều người bỏ tiền ra mời các cô nương trong Hồng Trang lâu ra ngoài biểu diễn, những cung phụng này sẽ đi theo họ, một là vì bảo vệ hai là giám thị, đương nhiên cô nương bình thường không thể khiến hai người bọn họ đi theo, cũng may mà vị Diệu Âm tiên tử này đang rất nổi tiếng ở Hồng Trang lâu của bọn họ, ông chủ phía sau Hồng Trang lâu lại muốn bán nàng với giá tiền cao nên lo sau khi nàng đi ra, bị cậu ấm nào đó của đại tông môn hoặc thế gia không nói quy tắc mạnh mẽ ăn mất, mới để hai người bọn họ đi theo bảo vệ.

Không nghĩ tới không gặp phải chuyện mạnh mẽ ăn mà gặp phải chuyện vô lễ.

Lấy thân phận của hai người bọn hắn, làm sao có thể bỏ qua chuyện Diệu Âm tiên tử bị người khác đánh đập.

Có ông chủ phía sau Hồng Trang lâu hậu trường làm chỗ dựa, can đảm của bọn hắn cũng lớn hơn, vừa tới không cần biết lý do, đã muốn ra tay giáo huấn người này.

- Ầm ầm!

Vậy mà thiếu niên gan to bằng trời kia lại ra tay trước, một thân khí cơ cuồn cuộn, trực tiếp dâng lên một mảnh sóng lớn trong Kính hồ, xông thẳng lên trời, đánh về phía hai người đang vọt tới, mà lúc Phương Hành hướng đến, trên người cũng lộ ra khí cơ của Kim Đan cảnh đã khiến hai vị cung phụng cả kinh, sự khinh thường biến mất sạch sẽ, một người trong đó lập tức lấy ra một sợi xích sắt từ trong tay áo, đánh về phía cơn sóng lớn, miệng hét lên:

- Kẻ nào dám làm càn. Ăn một xích của ta!

Một xích đánh xuống giống như chia cắt thiên địa, mạnh mẽ cắt đi một nửa nước hồ đánh vào trong hồ.

Lúc này Phương Hành ẩn thân trong sóng lớn cũng thoát thân mà ra, ánh mắt lạnh nhạt, không đáp lời. Trở tay rút ra một cây huyết sắc đại đao, hai chân đạp trên sóng lớn, di chuyển giống như sao băng rơi, mặt đối mặt với vị cung phụng dùng xích sắt, vị cung phụng kia nhất thời kinh hãi, liều mạng muốn thu hồi xích sắt hộ thân, nhưng mà đao ảnh của Phương Hành đã động, cùng hắn phi thân mà qua.

Chỉ trong nháy mắt. Vị cung phụng dùng xích sắt đã trở thành một cái xác không có đầu, thủ cấp xuất hiện ở trong tay Phương Hành.

Trong lúc đi lên, nháy mắt giết chết một người.

Chúng tu sĩ ở xung quanh nhìn thấy một màn này, thậm chí sợ hãi kêu lên.

Ngay cả ánh mắt của Đạo Vô Phương và Tạ Lâm Uyên vào lúc này cũng trở nên sắc bắn, hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn hắn biết tu vi Phương Hành không yếu, bằng không hắn không có cách nào lăng không khống chế nước trong Tiểu Kính Hồ. Nhưng không nghĩ rằng sức chiến đấu của hắn mạnh như thế, dù sao sức chiến đấu của người tu luyện thủy pháp thường rất yếu ớt, chỉ vì nước không có hình, tuy rằng thanh thế cuồn cuộn, nhưng không cách nào trực tiếp giết người, lại thêm con đường Phương Hành tu luyện chính là thủy ý mạnh mẽ, nên pháp thuật không quá tinh thông, điều này cũng làm cho bọn hắn xem thường thực lực của Phương Hành.

Nhưng lúc này, Phương Hành hơi động thân đã nhẹ nhàng lấy đầu của người ta, mới khiến cho bọn họ phát hiện một vấn đề.

Thực lực người này so với bọn họ dự đoán mạnh hơn!

- Ngươi ... Dám giết người Hồng Trang lâu ta.

Kúc này một tên cung phụng khác đã cầm một sợi roi sắt trong tay. Nhưng không dám vọt tới, mà trợn mắt hét lớn:

- Mau mang đầu người trả lại!

Sinh cơ tu sĩ Kim Đan rất mạnh mẽ, chỉ cần mang đầu đặt lại trên cổ thì vẫn còn khả năng sống tiếp.

Nhưng Phương Hành chỉ liếc nhìn cái đầu trong tay, năm ngón tay dùng sức, bụp một tiếng, hắn bóp vỡ nó như bóp vỡ một quả dưa hấu. Sau đó mới ngẩng đầu nói:

- Tiểu gia chém cái đầu này xuống, không có ý định trả lại, hiện tại tới phiên ngươi ...

- Ngươi có biết chủ nhân Hồng Trang lâu ta kết thân với ai không, là minh chủ Hộ Đạo Minh đó... Ngươi ... Ngươi cái tên dã tu Nam Chiêm ngươi dám đối địch với chúng ta, chính là đang tìm cái chết, cho dù Thiên Nhất Cung cũng không thể bảo vệ được ngươi ...

Tên tu sĩ Kim Đan nắm roi sắt kia bị doạ cho sắc mặt cũng thay đổi, trong tiếng hét phẫn nộ, roi sắt lại vung vẩy lại đây, ở trên không trung như trở thành một toà tháp sắt nho nhỏ, chỉ vẻn vẹn là khí cơ cũng đánh tan một mảnh mây đen trên không trung, phô thiên cái địa đập về phía Phương Hành, dưới đòn công kích này, hắn ta đã sử dụng tất cả đan quang của chính mình, lực lượng vô cùng khổng lồ.

Nhưng mà Phương Hành chỉ giơ một tay lên, tiếp theo là một tiếng "Răng rắc", roi sắt bị bắt lại.

- Mặc kệ chủ nhân nhà ngươi là ai, bắt đầu từ bây giờ hắn đã đắc tội rồi tiểu gia rồi!

Phương Hành đoạt lấy roi sắt, bước ra lần nữa, đao ảnh tăng vọt.

- Xì" một tiếng, lại một cái đầu lâu rơi xuống đất, ngay cả thân thể cũng chấn động hư thối, các mảnh vỡ của thân thể kia liên tiếp rơi vào trong nước.

- Vậy mà ngươi thật sự giết chết bọn hắn ...

Diệp Cô Âm ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ khiếp sợ nhìn Phương Hành từ trên trời hạ xuống, biểu hiện vô cùng phức tạp.

- Không giết bọn họ, làm sao nói chuyện với ngươi.

Mặt Phương Hành không hề có cảm xúc, một tay nắm lấy Diệp Cô Âm, sau lưng xuất hiện hai cánh vàng, bay về phía minh nguyệt trong không trung.

- Bảo hắn để người lại nếu không sẽ chọc tới

Hộ Đạo Minh, như vậy chuyện càng thêm rắc rối...

Thiếu chủ Thiên Nhất Cung_Đạo Vô Phương nhìn thấy cảnh này, đột nhiên ngồi dậy, cau mày nói ra.

Sự tình phát triển có phần ngoài dự liệu của hắn ta.

Tuy hắn không sợ Phương Hành đắc tội Hồng Trang lâu, nhưng không nghĩ rằng sát tính của hắn lại nặng như vậy, ra tay là lấy mạng người!

Nếu chỉ là tranh đấu một hồi, thậm chí đánh thành trọng thương, hắn cũng chắc chắn làm tan biến một phần tai kiếp này.

Nhưng người này ra tay là giết người, làm như vậy chẳng khác gì kết thành thù hận với Hồng Trang lâu!

Bất kể là ở nơi nào, Kim Đan cung phụng cũng không thể nói là một điểm không đáng tiền.

Nhưng chuyện này vẫn có thể bỏ qua, hắn nghĩ hắn có thể trao đổi với chủ nhân phía sau Hồng Trang lâu về tính mạng hai tên tán tu Kim Đan một phen, hóa giải thế cục này nhưng nếu cô nương đứng đầu Hồng Trang lâu bị người này giết, hoặc là bắt đi, thù hận sẽ biến thành tử thù, đến lúc đó Hộ Đạo Minh một lòng muốn đối địch với Phương Hành, cho dù hắn là thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung cũng sẽ cảm thấy rất là đau đầu.

Lúc thanh âm của hắn vang lên đã có tu sĩ nhanh trí hét lớn ra tay, muốn xông ra cản Phương Hành nhưng lúc này Đại Kim Ô vẫn luôn nhắm hai mắt đột nhiên trừng trừng cặp mắt, hai cánh giương ra đã ngăn ở phía trên đạo đài, trong thanh âm không có vẻ cười huyên náo như lúc trước, mà là âm thanh lạnh lẽo cực kỳ dọa người:

- Những người không có liên quan lùi đi, không nên quấy rầy huynh đệ nhà ta nói chuyện!

- Con quạ chết tiệt, cút ngay!

- Khi nào đến lượt cầm thú như ngươi mở miệng, nhanh chóng tránh đường cho ta!

Trong nháy mắt có bốn năm bóng người lao ra khỏi đạo đài, bọn họ không để đại Kim Ô ở trong mắt, trực tiếp lao tới đoạt đường.

Trong mắt Đại Kim Ô xẹt qua một vệt sát cơ, đột nhiên hai cánh rung lên, vọt thẳng tới, hai cánh bay múa trên không trung như đao, vài tiếng "Leng keng" vang lên, mặt đất rơi đầy pháp bảo, sau đó thân hình nó không ngừng lại chút nào, trái lại còn thi triển ra tốc độ cực hạn, quần thảo giữa đám người một vòng, khi bay lên không trung lần nữa, trên thiết trảo cùng hai cánh máu me đầm đìa nhỏ xuống, vẻ hung lệ khiến người ta khiếp sợ.

- Ông mày vừa mới nói, ai dám lên, người đó liền trước chết!

Con mắt của nó ẩn hiện ánh sáng màu huyết hồng, yêu khí đại thịnh, xông thẳng vao trong minh nguyệt.

Bốn năm vị tu sĩ vọt tới, lập tức lùi về sau, trên cổ đều có vết máu.

Vết máu không sâu, vẫn chưa tổn thương đến tính mệnh, nhưng hiển nhiên là đang nói cho bọn họ biết, chỉ cần nó muốn là có thể cắt đầu của họ.

- Vậy mà con yêu cầm này cũng hung lệ như thế.

Có người thất thanh kêu lên, cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Tuy rằng bốn, năm người bị bức lui có tu vi thường thường, phần lớn là tán tu dựa vào Đạo Vô Phương diễu võ dương oai, nhưng dù sao tu vi cũng có mấy người là Kim Đan không tính là yếu, vậy mà vẫn bị con hung cầm này đánh lui.

Phải biết rằng con hung cầm này nhìn lên tuy rằng khí huyết mạnh mẽ, nhưng thậm chí chưa Trúc Cơ!

- Tạ sư huynh!

Bỗng nhiên thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung_Đạo Vô Phương nhẹ nhàng mở miệng, Tạ Lâm Uyên hiểu ý gật gật đầu.

Hai người bọn họ biết rõ, càng là người không dễ phán đoán tu vi càng khó chơi, đi lên Thiên Kính tiểu đạo, tự nhiên sẽ có mấy phần bản lĩnh không giống với người, nhìn tình cảnh nếu muốn bắt con yêu cầm này, hai người bọn họ phải tự mình ra tay mới được.

Mà đại Kim Ô nhìn về phía hai người bọn họ, lại hoàn toàn không có ý sợ hãi, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ, hai cánh vàng chặn đường, không cho người khinh nhờn.

- Nếu như không phục, hai người các ngươi cũng có thể đến thử xem!

Giọng nói của nó phát lạnh, mang theo từng tia từng tia ngạo ý:

- Biết bản lãnh của Đại Kim gia ta chưa, đừng trách Đại Kim gia không nhắc nhở các ngươi, lúc ở Yêu địa có một thằng nhãi con gọi là Hạc Linh Tử, tự xưng là thiên kiêu chi tử Thuần Dương Đạo, ỷ vào bốn thành đan pháp đùa nghịch uy phong ở Yêu địa, Đại Kim gia nhìn hắn không quen, tiện tay lấy đi một cánh tay của hắn, sáu đó hắn chạy trốn như gà rừng vậy, về phần các ngươi ... Hắc hắc!

Mắt nó lộ ra hung tính và sự kiêu ngạo.

- Cái gì?

Mà đáy mắt đám người Tạ Lâm Uyên, Đạo Vô Phương và Khâu Tiểu Ngọc thì lộ ra một vệt khiếp sợ.

- Hạc Linh Tử xếp hạng thứ năm trong Tam Đạo Thất Tử bị nó tháo mất một cánh tay.

Tâm thần bọn hắn đều kinh hãi, nhất thời không thể tin được câu nói này, nhưng họ biết đúng là Hạc Linh Tử đã đi Yêu địa.

- Oa, có thể doạ dẫm bọn hắn ...

Trong lòng Đại Kim Ô rất vui vẻ, biểu hiện lại càng lạnh lùng hơn, nó hừ lạnh một tiếng, nói:

- Có người nói tên kia chuyển sinh ba lần, Thuần Dương Hỏa Ý rất lợi hại nhưng khi Đại Kim gia thử hắn một chút, lại phát hiện cũng chỉ đến như thế, tuy rằng pháp thuật tinh diệu, nhưng nhục thân quả thực không được, nhìn trên phân thượng hắn là đệ tử Thuần Dương Đạo_ Thần Châu, mới xé một cánh tay hắn ra dạy dỗ hắn một chút, các ngươi không tin sao.

Không tin ...

Trong lòng chúng tu sĩ trên đạo đài đồng thời xẹt qua ý nghĩ này!

Hạc Linh Tử là tu sĩ Kim Đan nổi danh Bắc Vực, ngươi nói nhẹ nhàng tháo một cánh tay của hắn, ai có thể tin chứ.

Nhưng dáng dấp bình tĩnh của Đại Kim Ô lại làm cho bọn họ có loại cảm giác không thể không tin.

Lại tăng thêm việc người tu hành rất ít khi nói dối những như thế này, dù sao đối chiếu lẫn nhau một cái liền lòi đuôi ngay.

Nếu ngay cả con yêu quạ này cũng có bản lĩnh lấy đi một cái cánh tay của Hạc Linh Tử, vậy thì tiểu ma đầu Nam Chiêm mạnh bao nhiêu.

Trong lúc vô thức, bọn hắn cảm thấy tâm tư càng thêm trĩu nặng, trong lòng dâng lên tâm ý kiêng kỵ.

Đương nhiên bọn hắn không biết Đại Kim Ô bình tĩnh như thế là bởi vì lời nói đó vốn là nói thật, về phần làm sao tháo đi thì người nào nhìn thấy người đó biết, nhưng cũng chính vì phản ứng kiêng kỵ lúc này của bọn họ, để Đại Kim Ô được ích lợi, trong lòng nó suy nghĩ, Đại Kim gia đã có được một hồi chiến tích ghê gớm, về sau có thể thường thường nhắc tới...

Chương 608: Hộ Đạo Minh

- Ta còn phải trở về!

Lúc này Phương Hành và Diệp Cô Âm ngồi đối diện nhau trên đỉnh một toà núi hoang vu không người, chính giữa là một đống lửa đang cháy, trong tay Phương Hành cầm một cành củi rút ra khỏi đống lửa, một lúc lâu cũng không nói gì, không biết trong đầu hắn đang suy nghĩ cái gì, qua một đoạn thời gian rất lâu, rốt cục Diệp Cô Âm cũng nhẹ nhàng mở miệng, ánh mắt uể oải nhìn về phía hắn.

- Ngươi hèn hạ như vậy, không phải là lại trở về làm kỹ nữ chứ.

Phương Hành vừa mở miệng chính là lời nói thô tục, trong thanh âm xen lẫn sự tức giận.

- Không trở về có thể đi đâu đây.

Diệp Cô Âm không có nổi giận, chỉ cười lạnh một tiếng, nàng có phần bất đắc dĩ nói:

- Mệnh đăng của ta bị giữ ở trong Hồng Trang lâu, không đi được, trước khi trả hết khoản nợ khổng lồ kia, căn bản không có cách nào rời đi, lại nói, Xảo nhi cũng ở đó, nếu ta không trở về, nó sẽ bị người ta giết, những người kia sẽ không kiêng dè vì nó là một đứa trẻ hai ba tuổi đâu. . .

- Ngươi cũng có con rồi.

Phương Hành trợn to hai mắt, nhìn Diệp Cô Âm như thấy quỷ.

Diệp Cô Âm có phần không biết nói gì, sau khi ngừng lại một chút mới nói:

- Thân thể ta vẫn thuần khiết, đứa bé kia không phải của ta!

- Mẹ nó, dọa chết tiểu gia rồi. . .

Phương Hành thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, sau đó lại nhìn Diệp Cô Âm bằng một mắt.

Diệp Cô Âm đau khổ cười cười nói:

- Xảo nhi là con của một muội muội còn thảm hại hơn so với ta!

Phương Hành không nói gì, quá một lát mới cẩn thận nói:

- Các ngươi đã gặp phải chuyện gì?

Diệp Cô Âm cảm thán một tiếng, sau khi yên lặng rất lâu mới cười khổ mở miệng:

- Nếu nói cặn kẽ sẽ rất dài. Ai! Sau khi Nam Chiêm Huyền Vực đóng lại, tất cả Nam Chiêm tứ vực của chúng ta có hơn ba mươi người được Thần Châu vừa ý, đặc cách tiến nhập tông môn, lẽ ra đây là sự kiện vui mừng, nhưng sau đó chúng ta lại phát hiện chúng ta đã quá ngây thơ, trên thực tế trong số hơn ba mươi người đi ra, ngoại trừ mấy người lưu danh trên bia đá Huyền Vực. Lần lượt được các đại tông nhất đẳng ở Thần Châu thu làm đệ tử ra, phần lớn những người khác đều bái vào các thế lực ở Bắc Vực Thần Châu, lúc đó bọn ta luôn cho rằng có thể tiến vào tông môn Thần Châu chính là việc may mắn ngất trời, chuyên tâm tu hành rồi sẽ có ngày nổi danh. . .

- Sau đó, chúng ta mới biết mình ấu trĩ như nào!

- Những tông môn thu nhận chúng ta, không phải là coi trọng tư chất của chúng ta, cũng không nhìn xem chúng ta có thể trưởng thành hay không, mà coi chúng ta là người thay bọn hắn chống đỡ một phương. Ha ha, người ta có không biết bao nhiêu đệ tử có tư chất tiềm lực cao, làm sao lại coi trọng những người như chúng ta. Thứ bọn họ coi trọng là cơ duyên của chúng ta mà thôi. . . Thế là, cái gì có thể cướp đi họ đều cướp hết, lúc trước ta ở Nam Chiêm Huyền Vực cũng có thu hoạch, nhưng hôm nay ngoại trừ thanh kiếm phôi ngươi tặng ta lúc trước, không muốn để người khác biết ra, tất cả cơ duyên đều đã nộp lên trên sư môn, ngay cả Kinh Hoàng Cầm sư tôn ta truyền cho ta. . . cũng bị đại tiểu thư Văn gia cướp mất. . .

Diệp Cô Âm nói tới chỗ này. Rốt cuộc khuôn mặt không còn bình lặng như nước nữa, mà gợn lên một chút sóng.

- Chúng ta cũng không cam chịu, nghĩ tới các loại biện pháp. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại có thể thế nào. . Dù sao nội tình Nam Chiêm chúng ta cũng quá nông, cho dù nói những chuyện này cho sư tôn thì bọn họ cũng không có biện pháp, chỉ tổn làm cho bọn họ càng chua xót thêm mà thôi, cộng thêm khoảng cách xa xôi. Coi như chúng ta muốn truyền tin trở về cũng không có bản lĩnh như thế. Lúc trước chúng ta đã từng ở trong bóng tối liên lạc với hơn hai mươi đệ tử Nam Chiêm ở Bắc Vực Thần Châu, bàn bạc đối sách, nhưng mấy lần mưu tính đều bị quấy rầy, trái lại còn rước lấy sự bất mãn của bọn họ, sau đó bọn họ càng áp chế chặt chẽ hơn đối với chúng ta. . .

- Cùng đi Thần Châu với ta còn có một vị muội muội gọi là Phí Trùng Thảo, nàng vốn là đệ tử của một tông môn nhỏ Bắc Thần Sơn_ Nam Chiêm nhưng bởi vì gặp may, được một con linh thú ở tại Huyền Vực chấp nhận, nhận làm chủ, bỗng nhiên nổi tiếng, từng được người ta gọi là cô bé may mắn nhất

Nam Chiêm, nàng cũng được Linh Xảo Tông ở Bắc Vực thu làm đệ tử, nhưng chẳng ai nghĩ tới, sư tôn của nàng lại là tên lòng lang dạ thú, hắn vốn mơ ước linh thú của nàng nhưng linh thú đã nhận chủ thì khó mà thay thế, thế là hắn. . . hắn nghĩ ra một cái kế sách độc ác!

- Cũng không biết hắn dùng thủ đoạn gì, lừa thân thể của Phí sư muội, thậm chí làm cho nàng có bầu, tuy nhiên trong thời gian Phí sư muội mang thai tháng chín, bạn tình của hắn lại đánh tới cửa, bắt Phí sư muội treo ở sau núi đánh đập một trận, khiến nàng bị thương rất nặng, cuối cùng sau khi sinh ra đứa nhỏ này nôn ra máu mà chết, vậy mà tên sư tôn kia nhẫn tâm rút lấy đạo nguyên trên người đứa nhỏ này, vì khí tức của nó cùng một nguồn với mẹ nó nên hắn ta đã lấy được con linh thú kia, sau đó còn đưa con linh thú này cho con trai ruột vẫn chưa trưởng thành của hắn. . .

Lúc Diệp Cô Âm nói tới chỗ này trong mắt đã tràn đầy hận ý, vẻ mặt căng thẳng:

- Chúng ta biết được việc này đều rất tức giận, quyết ý đi tới tìm tông chủ Linh Xảo Tông lấy lại công bằng nhưng. . . nhưng chúng ta quá yếu, Linh Xảo Tông chỉ mời một vị thiên kiêu của Văn gia, lợi dụng sức lực của một người đánh bại mấy người chúng ta, càng có ý định giết chết đứa bé đã cực kỳ đáng thương kia, bọn chúng chỉ nói đạo nguyên đã phế, tiếp tục sống cũng không có giá trị, cũng còn may, lúc đó có Lệ Hồng Y sư tỷ_ Âm Linh Đạo mà ta quen biết ở Nam Chiêm Quỷ quốc đã nhận được tin tức chạy tới, nàng đấu pháp cùng tên thiên kiêu Văn Diệc Nho của Văn gia kia hoà nhau, mới giữ lại được tính mạng của đứa bé kia, sau đó giao cho ta nuôi nấng. . .

- Lệ Hồng Y sư tỷ không quen nhìn đệ tử Thần Châu ức hiếp chúng ta, nhưng chỉ tiếc thiên phú nàng cực cao, được một vị trưởng lão Âm Linh Đạo che chở, cũng không thể thỉnh cầu sư tôn của nàng vì chúng ta đòi lại công bằng, sau đó nàng gửi thư cho Tiêu Tuyết Tiêu sư tỷ ở Trung vực Thần Châu, kể cả một trong tứ kiệt_Hàn Anh đã bái nhập vào Phụng Thiên Đạo ở Tây Mạc, lại cộng thêm em trai của nàng là Tiểu Quỷ Vương, cùng nhau hẹn ước ở Khổ Hải Vân Đài đấu pháp, đó vốn là cơ hội duy nhất để chúng ta đòi lại công bằng nhưng vẫn. . . thất bại, xác thực tu sĩ Thần Châu rất mạnh, mười trận chiến liên tiếp chúng ta chỉ thắng một trận chiến, hòa một trận, còn lại thua hết, hơn nữa còn thua rất thảm, tử thương nặng nề, thậm chí Tiêu Tuyết Tiêu sư tỷ. . . cũng bị Khổ Hải đại kiếm khách Vân Độc phế bỏ một thân tu vi. . . Sau đó nghe nói nàng về tới trung vực Thần Châu cũng bởi vì không thể tu được kiếm đạo, bị tông môn nàng bái vào trục xuất, cuối cùng mất tích. . . sống chết chưa rõ. .

- Tiêu Tuyết. . . nữ kiếm khách mặc đồ trắng bị người ta phế rồi.

Lúc này, ngay cả Phương Hành cũng trợn to hai mắt, run giọng hỏi.

Hắn còn nhớ lúc đó xếp hạng bằng hắn là một nữ kiếm khách trong ngũ tử Đại Tuyết sơn, khi mới vào Đại Tuyết sơn, Sở Hoàng thái tử đã từng chèn ép hắn và Xảo Xảo, nàng ta còn ra tay giúp đỡ vài lần, hóa giải nguy hiểm, nếu thật sự tính toán ra hắn còn thiếu nợ nàng vài phần ân tình, thiên phú kiếm đạo của nàng cũng là hiếm thấy, thành tựu tương lai không thể đoán trước. . . Nhưng . . . Lại bị người ta phế bỏ.

Diệp Cô Âm gật gật đầu, trên mặt đã chảy xuống nước mắt, quá một hồi rất lâu mới nói:

- Sau trận chiến đó. Chúng ta cũng tuyệt vọng, không muốn tiếp tục đọi lại công bằng nữa, có thể coi là chúng ta đã tuyệt vọng, nhưng hậu quả kia vẫn còn chưa tan biến. Lúc ở Khổ Hải Vân Đài, đệ tử Bắc Vực đấu pháp lấy lý do tu sĩ Nam Chiêm không chúng ta không xứng tu luyện đại đạo cùng bọn họ, nên đã thuận thế kết thành Hộ Đạo Minh, ý là bảo vệ đại đạo Thần Châu không bị những tu sĩ yếu ớt đụng chạm tới. Mục đích của chúng. . . chính là áp chế chúng ta, không chỉ có như thế, chúng còn muốn trấn áp tất cả tu sĩ Nam Chiêm còn lại trong mấy cái đại tông môn xuống mới được. . . Chúng ta càng không cần phải nói, chúng ta ở trong mắt bọn họ đã không còn uy hiếp gì, thậm chí ánh mắt của bọn họ lúc này, chỉ hướng về một mình Lệ Hồng Y sư tỷ có địa vị cực cao ở bên trong Tam Đạo_ Bắc Vực Thần Châu. . .

- Sư tôn Hồng Y sư tỷ vì bảo vệ nàng, đã đưa nàng đi Bắc Câu, tạm thời tránh khỏi tai tiếng này, mà ta. . . cũng chỉ có thể cắn răng sống tiếp, nuôi nấng con của Phí sư muội. . . Ta đã không cùng bọn họ tranh giành cái gì. Nhưng bọn họ vẫn không chịu buông tha ta, một năm trước đứa bé này bị bệnh nặng, ta chỉ có thể hướng về sư môn cầu một viên linh đan cứu nàng, nhưng những người kia lại dùng chuyện này uy hiếp, buộc ta nhận một khoản nợ khổng lồ, ép ta tiến vào Hồng Trang lâu bán thân, thậm chí ngày nào đó cũng có thể bị người ta chiếm lấy thân thể. . .

Đến lúc này, Diệp Cô Âm đã khóc không thành tiếng, nghẹn ngào nuốt nước bọt, khóc lên.

- Ta. . . Tiểu gia trách oan ngươi rồi. Thực ra ngươi không phải. . . hèn hạ như vậy. . .

Phương Hành thở dài một tiếng, nhẹ nhàng giơ tay, muốn xoa xoa đầu Diệp Cô Âm, nhưng cuối cung lại để tay xuống.

- Ngươi. . . Ngươi có thể giúp chúng ta sao.

Diệp Cô Âm gần như đã tuyệt vọng. Đột nhiên lại ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành.

- Ta. . . Ta làm sao giúp. . .

Phương Hành không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, cúi đầu cào cào đống lửa.

Diệp Cô Âm nói:

- Chỉ có ngươi mới có thể giúp chúng ta, trong số những tu sĩ Nam Chiêm tới đây, Tiêu Tuyết sư tỷ đã bị phế sạch tu vi, mất tích, Lệ Hồng Y sư tỷ tự lo không xong. Đạo tử Bắc Thần Sơn cùng Vương Quỳnh sư tỷ đứng đầu tứ kiệt Tây Mạc đã đặt mình ngoài sự việc, không chịu cứu viện. . . Chỉ có ngươi mới có thể giúp chúng ta, trước khi Lệ Hồng Y sư tỷ đi Yêu địa đã từng nói với ta một lần, nếu còn có ai có thể giúp chúng ta, cũng chỉ có thể là ngươi, thiên kiêu Nam Chiêm lấy ngươi dẫn đầu. . . Nàng đã nói qua, nàng sẽ tận lực nghe ngóng tin tức của ngươi, nếu như tìm được ngươi, chúng ta liền. . .

- Đúng là ta đã gặp nàng ở Yêu địa!

Phương Hành gãi gãi đầu, tỏ vẻ cổ quái:

- Lúc đó ta ở Yêu địa gặp được nàng, nàng cũng từng tìm tới ta, nói cái gì mà cần ta đến Thần Châu, nói đệ tử Nam Chiêm lẫn ở đó đều không được như ý, bị người khác bắt nạt chèn ép, cần ta dương cao chính nghĩa gì gì đó. . . Nhưng. . . Ta không để ý tới nàng, phần lớn những người này ta đều không quen biết, càng không có giao tình gì, tại sao phải kéo ta vào. . . Lại nói, dưới tình huống này ta có thể làm cái gì người ta, sau lưng họ có Nguyên Anh lão tổ bảo vệ, ngươi bảo ta đi đối phó bọn hắn, không phải là đi chịu chết ư, lại nói người chèn ép các ngươi nhiều như vậy, ta phải giết chết tất cả hay sao.

Diệp Cô Âm ngơ ngác nhìn Phương Hành, giống như không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, nàng dừng lại một lát, sắc mặt dần dần hoảng loạn, không cam lòng nói:

- Không phải như vậy, thực ra Thần Châu có quy tắc của Thần Châu, trong tình huống bình thường Nguyên Anh lão tổ sẽ không ra tay, bọn tiểu bối tranh cãi liền để cho bọn tiểu bối giải quyết, mà chuyện chúng ta bị ức hiếp thực sự không liên quan đến những Nguyên Anh lão tổ đó, lấy thân phận của bọn họ sẽ không để chúng ta ở trong mắt. . . Chỉ cần. . . Chỉ cần ngươi giúp chúng ta lật đổ Hộ Đạo Minh, chúng ta sẽ có một chút hi vọng sống. . .

Lúc nàng nói chuyện giọng nói dần dần trở nên lạnh lẽo, tràn đầy hận ý, nàng nắm chặt tay áo Phương Hành, lạnh lùng nói:

- Ngươi không biết cũng chưa từng thấy, tình cảnh Phí sư muội lúc sắp chết đâu. . . Những người này, những người này đều là súc sinh, quái vật khát máu, bọn hắn cố tình ép Phí sư muội chết, Phương Hành, ngươi cũng là người Nam Chiêm, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn chúng ta. . .

- Đủ rồi!

Phương Hành vẫn luôn im lặng lắng nghe nàng nói, vài lần muốn mở miệng nhưng không chen vào được, thẳng đến lúc Diệp Cô Âm nói câu cuối cùng, hắn mới có phần xấu hổ, bỗng nhiên dùng sức vỗ vào tảng đá bên người, có vẻ rất tức giận:

- Ở đâu cũng đều giống nhau, ngươi nói cái gì tu sĩ Thần Châu bắt nạt ngươi, lúc ở Nam Chiêm chẳng phải thiên hạ Đạo môn cũng đều chỗ ở của bọn cướp sao, thậm chí đối với Quỷ Yên cốc chúng ta còn có chút nhân tình, nếu đổi ngược lại, tu sĩ Thần Châu bái nhập vào

Đạo môn Nam Chiêm, ngươi có dám nói những chuyện này sẽ không xuất hiện không, ta cũng ở bên trong Đạo môn Nam Chiêm bò dậy, cũng thấy không ít chuyện tình bẩn thỉu hơn so với việc này, ai so với ai sạch sẽ hơn chứ. . .

Bỗng nhiên hắn cười khổ một cái:

- Ngươi nói ta giết con cháu tôn tử của những Nguyên Anh lão quái đó rồi, họ có thể buông tha cho ta không.

Diệp Cô Âm nhìn bóng lưng Phương Hành xoay qua chỗ khác thì ngây dại.

- Trời đất to lớn như vậy, mọi người trà trộn vào nhau, các ngươi bị người khác bắt nạt, dựa vào cái gì bắt tiểu gia đi chịu chết. . .

Phương Hành xoay chuyển thân thể, nhỏ giọng thì thầm.

Diệp Cô Âm không biết nên phản bác lời nói của Phương Hành như nào, sau khi trầm mặc hồi lâu đành chậm rãi đứng lên.

- Là ta nghĩ nhiều rồi, ta phải đi về Hồng Trang lâu đây!

Nàng nhẹ giọng nói xong, cởi áo choàng của Phương Hành xuống đặt ở trên đá:

- Chủ nhân đằng sau Hồng Trang lâu chính là đệ tử chân truyền Thuần Dương Đạo_Tống Quy Thiện, hắn cũng là Đạo tử Bắc Vực Tống gia, đan thành bảy pháp, tại Bắc Vực có danh tiếng Kim Đan Vô Danh, minh chủ Hộ Đạo Minh chính là hắn, thứ hắn không thích nhất chính là những tu sĩ Nam Chiêm như chúng ta, ngươi giết người của hắn, hắn sẽ không bỏ qua cho ngươi, sớm. . . rời đi chút!

Chương 609: Trong lòng không thoải mái.

Trước khi chia tay, Diệp Cô Âm quay đầu lại nhìn Phương Hành một lần nữa, cuối cùng vẫn là thở dài.

Sinh sống ở Thần Châu làm cho nàng không còn kiêu ngạo giống như trước kia nữa, cũng gần như hiểu rõ ràng công việc, quả thật là nàng quá cưỡng cầu rồi, lời nói của Phương Hành đều rất khó nghe nhưng chưa chắc không phải là lời nói thật, nhân tính bổn ác, người tu hành càng ác, tu sĩ Nam Chiêm cũng chẳng tốt đẹp gì, không phải năm đó nàng cũng bởi vì nhất thời hứng khởi, quyết ý phải chém giết hắn, lại còn truy sát một ngày một đêm sao.

Thời điểm đó, chưa chắc nàng đã tốt hơn so với những tu sĩ Nam Chiêm thích ức hiếp người chút nào.

Còn nữa, Phương Hành thật là mạnh!

Trong lòng tất cả Tu sĩ Nam Chiêm đều cảm thấy hắn rất mạnh.

Đặc biệt là sau khi thiên kiêu kiếm đạo Tiêu Tuyết bị phế, Lệ Hồng Y cũng bị buộc tự thân khó bảo toàn, Hàn Anh bị cưỡng chế không cho phép tùy tiện rời khỏi sơn môn, Tiểu Quỷ Vương mài giũa hàng ngày ở Ma Quật, lập lời thề không bất bại tuyệt không xuất quan, mà Đạo tử Bắc Thần Sơn cùng với Vương Quỳnh đứng đầu tứ kiệt Tây Mạc vốn là thủ lĩnh chúng tu sĩ Nam Chiêm lại không đếm xỉa đến, không quan tâm tới sự sống chết của chúng tu sĩ Nam Chiêm thì bọn họ càng không nhịn được nghĩ tới tiểu ma đầu gan to bằng trời không kiêng kỵ bát cứ điều gì ở Nam Chiêm, cuối cùng lại như bắt được một cọng cỏ ...

... Nhưng trước khi gặp phải những chuyện tồi tệ ở Thần Châu này, đã có ai từng nhớ tới hắn chưa.

Khi đó, mọi người đều cảm thấy tốt nhất tên tiểu ma đầu này mãi mãi không nên xuất hiện, đó là một loại ghen ghét rất lớn.

Cũng chính bởi vì sinh tồn khó khăn, không nhìn thấy hy vọng nên họ mới nhớ tới tên tiểu ma đầu này!

Lùi lại một bước mới thấy mình đã suy nghĩ nhiều rồi, sở dĩ tên tiểu ma đầu này có danh xưng tiểu ma đầu là bởi vì hắn dám phản bội sư môn, phạm thượng. Thậm chí hắn ở Nam Chiêm còn có hành động thí sư. Hắn vốn là người cực kỳ ích kỷ lại nóng nảy. Dựa vào cái gì bảo hắn ra mặt vì những người này, vừa rồi nàng ở trên đạo đài đã nhìn thấy hắn cười nói vui vẻ cùng với đám người thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung, bộ dạng được mở mang tầm mắt, giờ nàng lại muốn hắn vứt bỏ cục diện hiện tại, chủ động đi trêu chọc một đối thủ như Hộ Đạo Minh...

... Đúng là nàng nghĩ nhiều rồi!

Nàng cưỡi mây mà đi, ánh trăng sáng tỏ, khiến sông núi dưới mây vô cùng đẹp đẽ.

Nhưng trong lòng Diệp Cô Âm chợt nổi lên cảm giác đắng chát, nước mắt đã ngưng hồi lâu lại tràn mi mà ra lần nữa.

Nhưng nàng dùng tay áo lau sạch nước mắt rất nhanh, thầm nghĩ không phải bản thân đã sớm phát ra lời thề không khóc nữa sao.

Người trong giới tu hành, cho dù là nữ rơi lệ cũng quá mất mặt.

- Ai! ngươi chờ một chút ...

Sau lưng truyền đến tiếng kêu khiến trong lòng Diệp Cô Âm run lên, nàng quay đầu nhìn lại.

Phương Hành đạp mây đi tới, nhưng khi đi đến gần lại ngượng ngùng không nói lời nào. Sau khi do dự một lát, mới lấy một cái túi trữ vật ném tới. Nhỏ giọng nói:

- Trong này có ba ngàn lượng linh tinh, đây là tất cả gia tài hiện tại của ta, ngươi quay về thanh món nợ nần... à! bên trong còn có chút Linh Dược, tất cả đều rất đắt tiền, thân thể cô bé tên Xảo nhi kia rất yếu đuối, đoán chừng cũng cần phải ...

Diệp Cô Âm nhận lấy túi trữ vật, vừa mới phát ra lời thề không rơi nước mắt bỗng nhiên lại nước mắt đầy mặt lần nữa.

Ở Thần Châu, nàng biết ba ngàn lượng linh tinh là một con số rất lớn, trước đây ở Nam Chiêm ngay cả sư môn của nàng Băng Âm Cung muốn lấy ra ba ngàn lượng linh tinh cũng không phải là một chuyện dễ dàng, mà tên tiểu ma đầu này lại dễ dàng cho nàng như thế, bên trong còn có thêm các loại linh dược, chuyện này làm cho trong lòng Diệp Cô Âm bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác rất quái dị, nhất thời trong lòng phức tạp không sao kể hết.

Nàng cúi đầu nhìn túi trữ vật, đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Ngươi muốn ta!

- Khụ khụ!!!

Phương Hành đang định rời đi, nghe xong lời này thì sợ hết hồn.

Diệp Cô Âm bình tĩnh nói:

- Hồng Trang lâu đã quyết định dùng thân thể của ta đi kiếm một khoản tiền, bình thường bất kể là ta ở trong lâu hay ngoài lâu đều có người nhìn chằm chằm vào, họ vừa sợ ta chạy trốn vừa sợ ta giày xéo chính mình, để cho bọn họ kiếm một khoản tiền, hôm nay ngươi chém giết hai tên cung phụng, cũng coi như cho ta mấy canh giờ tự do,... Dù sao sớm muộn ta cũng sẽ bị bán cho người khác, chẳng bằng mang thân thể thuần khiết cho ngươi... ta nhận số linh tinh này của ngươi coi như là tiền thưởng cho ta...

Mặt nàng không hề có cảm xúc, sau khi nói xong còn đạp mây lại gần, đứng cùng một chỗ với Phương Hành, nhẹ nhàng nâng tay lên hướng về phía Phương Hành.

- Chuyện này... tiền thưởng cũng không ít a ...

Phương Hành nhỏ giọng thầm thì, khi nhìn thấy Diệp Cô Âm thật sự đi tới gần thì hơi di chuyển về sau, cười nói:

- Ngươi quá khách sáo rồi, ta còn một cô vợ chưa cưới ở bên trong Thiên Nhất Cung đây này ... Tốt xấu gì cũng phải lây cô ấy xong rồi lại nói ...

- Ngươi cũng có vợ chưa cưới?

Diệp Cô Âm hơi run run, rất lâu sau mới gượng cười nói:

- Chúc mừng!

Phương Hành thở dài, nói:

- Chờ nàng chịu gả cho ta rồi lại chúc mừng!

Diệp Cô Âm bị chẹn họng một cái, cảm giác mình vẫn không hiểu rõ tên tiểu ma đầu này, hắn ở Thần Châu cũng có thể trà trộn đến chỗ đám người thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung tiếp khách uống rượu, ra tay giết người đập phá, nhưng ngay cả các đại nhân vật như thiếu cung chủ và Tạ Lâm Uyên cũng không dám cản hắn, so với những người như nàng hắn mạnh hơn nhiều lắm, nàng cười khổ một tiếng, không nói gì nữa, tạo ra một đám mây bay về phía không trung.

- Nếu có một ngày ta chết đi, đừng nói cho sư phụ của ta biết, ta ở Thần Châu không tốt ...

Thanh âm của nàng truyền trở về, vang vọng ở trong núi, vừa nhẹ nhàng vừa ai oán, tựa như gió đêm phất qua ngọn núi.

Phương Hành không biết nói cái gì, ngồi xổm ở trong đám mây, yên lặng rót rượu vào trong miệng.

- Tiểu thổ phỉ, ngươi làm gì ở đây thế này, cô bé chân dài đâu.

Phía xa có một đạo kim ảnh lướt tới, Đại Kim Ô thấy hắn thật lâu cũng không về, nên một đường tìm tới nơi này, trên người hai bọn họ có đạo ấn lẫn nhau, có thể ở trong một khoảng cách nhất định cảm ứng lẫn nhau. Nó bay lên không trung, thấy Phương Hành nằm ở trên một đám mây ngắm trăng, lười biếng rót rượu vào miệng, nhưng khi đưa mắt nhìn bốn phía lại không thấy Diệp Cô Âm ở bên cạnh thì có chút ngạc nhiên, nên nhỏ giọng đặt câu hỏi.

Phương Hành trầm ngâm rất lâu bỗng nhiên cảm thán một tiếng:

- Kim lục tử, tiểu gia cảm giác trong lòng có chút không thoải mái!

- Tại sao không thoải mái.

Trong lòng Đại Kim Ô có chút sợ hãi, dưới tình huống bình thường mà nói, trong lòng tiểu thổ phỉ không thoải mái, khẳng định người khác cũng không thoải mái được.

Phương Hành không có trả lời ngay, mà qua một lát mới mở miệng:

- Kim lục tử, tiểu gia ta là anh hùng sao?

Đại Kim Ô không chút do dự nói:

- Không phải!

Phương Hành trầm mặc trong chốc lát lại nói:

- Vậy tại sao lại có người coi tiểu gia là anh hùng cứu mạng chứ?

Đại Kim Ô có phần không biết nói gì:

- Có lẽ mắt người kia bị mù ...

Phương Hành lườm đại Kim Ô một cái nhưng không mắng nó, bởi vì lời này của Đại Kim Ô thực sự không sai.

Một người một quạ, trừng mắmắtt lớn nhỏ, không tiếp tục nói chuyện đó nữa.

Bỗng nhiên Phương Hành vỗ đùi, nói:

- Đi!

Đại Kim Ô ngẩn ra hỏi:

- Đi đâu?

Phương Hành trả lời:

- Vừa nãy ta tặng toàn bộ tiền trên người cho người khác rồi, trong lòng không dễ chịu, chúng ta đi tìm mấy con dê béo làm một chút đi!

...

...

- Đây chính là đại lễ ngươi chuẩn bị cho hắn.

Bên trên đạo đài, Phương Hành đi thật lâu không về, Yêu quạ nhẹ nhàng lấy xuống một tay của Hạc Linh Tử cũng rời đi rồi, nên trong sân có phần vắng lặng, sau khi yên lặng hồi lâu thấy trong khoảng thời gian ngắn Phương Hành sẽ không trở về, đám tu sĩ cũng đứng dậy chào từ biệt, Tạ Lâm Uyên lại cho một đám tôi tớ lui xuống, trên đạo đài chỉ còn lại ba người hắn, Khâu Tiểu Ngọc và Đạo Vô Phương.

Sau khi không còn người ngoài ở đây Tạ Lâm Uyên mới quay người sang, ánh mắt phức tạp nhìn về hướng Đạo Vô Phương.

Thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung cười ha ha, ánh mắt nham hiểm, thấp giọng nói:

- Người này kiệt ngạo khó thuần, ta thấy hắn dễ dàng đáp ứng điều kiện của Tạ sư huynh như thế, hơn nửa là đùa bỡn dối trá, nhưng có một việc ta phải xác nhận lại là bản lĩnh của người này khá cao, nếu có thể thuần phục để cho chúng ta dùng một lát thì quá tốt, thuật dùng người cũng giống như việc thuần ưng, đối với người dã tính khó thuần bực này chỉ cho chỗ tốt cũng vô dụng, còn phải cho hắn biết thứ chúng ta cho hắn đến tột cùng là vinh hạnh cỡ nào...

- Cho nên ngươi bố trí việc này.

Tạ Lâm Uyên âm trầm nói:

- Không sợ đùa nghịch sẽ trọc điên hắn, chữa lợn lành thành lợn què chứ.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Đạo Vô Phương lúc này có chút không tán thành, thậm chí có phần phản cảm, dù sao đối với hắn mà nói, sự tình đêm nay đã giải quyết thuận lợi ngoài dự đoán mọi người, không chỉ xóa đi một đối thủ nguy hiểm, thậm chí còn biến hắn thành minh hữu của mình, tuy rằng trả giá hơi lớn một chút, nhưng đó cũng rất đáng giá, trong lòng hắn ta lại cảm thấy Phương Hành là người còn rất non nớt.

Cũng chính bởi vậy, trong lòng hắn mới cảm thấy có phần không vui, sợ Đạo Vô Phương này để cho mình gặp trở ngại.

Đạo Vô Phương thấp giọng cười nói:

- Vậy là chuyện này đã sớm sắp xếp tốt, ban đầu còn dự định khi hắn cự tuyệt ý tốt của chúng ta sẽ khiến hắn nhìn thấy kết cục của những tu sĩ Nam Chiêm kiêu căng khó thuần, coi như đó là một hồi cảnh báo, có điều hắn ngược lại vui vẻ đáp ứng mất, nhưng chuyện này cũng không sao, nếu hắn thức thời thì chúng ta vẫn có thể thương nghị một phen với Hồng Trang lâu, lấy cái hồng bài này đi ra, coi như đưa cho hắn một món lễ lớn, nếu hắn không thức thời, ha ha, Hồng Trang lâu cũng không phải dễ đối phó, đại đệ tử Tống Quy Thiền của Thuần Dương đạo ở phía sau lấy danh nghĩa bảo vệ đạo thống Thần Châu đã tụ họp được một nhóm nanh vuốt, đoán chừng tiểu quỷ này không đấu lại hắn, nhưng cũng sẽ cho hắn thêm chút phiền phức, nếu như tiểu quỷ này có thể liên hợp với hết thảy tu sĩ Nam Chiêm, lại tới Khổ Hải Vân Đài đấu pháp một lần nữa, chắc hẳn Tống Quy Thiền cũng sẽ đau đầu ...

- Hóa ra chủ ý của ngươi chính là chuyện này ...

Tạ Lâm Uyên chậm rãi gật gật đầu, nói:

- Gây xích mích cho tu sĩ Nam Chiêm đấu pháp cùng Tống Quy Thiền, chúng ta ngồi một chỗ ngư ông đắc lợi ngược lại cũng không tệ, nếu như thuận lợi danh hào đệ nhất nhân trong lớp trẻ của Tống Quy Thiền tại Thần Châu Bắc Vực sẽ bị lung lay, mà những cơ duyên ẩn giấu rất sâu trên người Tu sĩ Nam Chiêm kia cũng có thể rơi vào trong tay chúng ta ... Chỉ có điều, nếu làm hỏng kế hoạch kén rể lần này của ta thì ngươi định như thế nào.

Đạo Vô Phương lắc lắc đầu, bất đắc dĩ cười nói:

- Tạ sư huynh của ta, tiểu quỷ này vội vàng đi Hộ Đạo Minh đấu pháp rồi, tự nhiên sẽ giúp ngươi giải quyết đối thủ khó dây dưa Khổ Hải đại kiếm khách Vân Độc này, thậm chí Văn Diệc Nho cũng đều bị liên lụy, chẳng phải là ngươi trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi sao hắc hắc, trở về chuẩn bị một phần hậu lễ, coi như long nữ đã là của ngươi!

Tạ Lâm Uyên hơi run run trở nên vui mừng, trên mặt xuất hiện vẻ mỉm cười hiếm thấy, sau đó nâng chén nói lời cảm ơn với Đạo Vô Phương.

Mà Đạo Vô Phương cũng cười ha ha, bưng chén rượu lên cười nói:

- Thanh phôi kiếm kia rất đáng giá.

Tạ Lâm Uyên nhẹ giọng cười nói:

- Nếu ta có, cho ngươi thêm một thanh cũng được!

(..)

Chương 610: Cướp đoạt.

Trong một cái sơn mạch tên gọi Ngọc Hồ phong ở phía Tây Nghiệp Châu thành_Thần Châu Bắc Vực, ẩn giấu ở trong núi rừng mênh mang không dấu chân người, xung quanh vừa không có thôn xóm, cũng không có thành trì, đây không phải là một vùng đất tốt, cũng không có tông môn nào xây dựng ở nơi này, tuy không có tông môn nhưng nơi đây lại có một cái linh mạch, hàng năm có thể sản được mười vạn Linh thạch, phẩm chất trên trung đẳng, nơi đây chính là một cái sản nghiệp của Văn gia Bắc Vực, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, Văn gia cũng phái một tên Kim Đan cùng với mười tên Trúc Cơ, dẫn theo mấy ngàn tên phàm phu đến đây khai thác quáng thạch.

Ban đêm, vị Kim Đan trưởng lão được Văn gia phái ra đồn trú ở đây đối chiếu mức Linh thạch khai thác trong một tháng, sau đó ghi chép vào sách ngọc, chuẩn bị ngày hôm sau cùng nhau vận chuyển về Văn gia, sau khi tính toán xong một đống ghi chép rườm rà, hắn chợt nhận ra cái gì đó, khiếp sợ ngẩng đầu lên, trợn mắt hốc mồm nhìn thấy trong phòng có thêm hai người ...

Nói chuẩn xác là một người một quạ!

Người là một thiếu niên mặc đồ màu xám, khuôn mặt bị vải đen che khuất một nửa, chỉ lộ ra đôi ánh mắt giảo hoạt, còn con chim bên cạnh kia ... Thật sự là có chút đáng ghét, thân thể thì mập mạp lại còn ngồi xổm ở trên ghế thái sư nhìn như một cái cối xay, toàn thân bao phủ lông chim màu vàng ... quan trọng là vừa nhìn đã biết nó là quạ đen, vậy mà trên miệng còn dùng vải đen che lại làm cái rắm gì.

- Ngươi là ai?

Vị Kim Đan trưởng lão kia vô cùng kinh hãi, duỗi tay nắm lấy thanh kiếm trên bàn.

Hắn không dám xem thường thiếu niên kia chỉ vì hình dáng khôi hài, bởi vì cái linh mạch này tuy rằng sản xuất không lớn, nhưng cũng là sản nghiệp Văn gia, bên ngoài có một tầng đại trận bao phủ. Con cháu Văn gia tiến vào nơi đây đều thông báo cho hắn biết, hắn không nghĩ ra tại sao hai người này lại có thể yên lặng không phát ra một tiếng động vượt qua được đại trận, dưới tình huống không có người phát hiện đi tới gian phòng của mình.

- Không muốn chết thì chớ lộn xộn!

Nam tử che mặt mặc quần áo màu xám phản ứng rất nhanh, sau khi hét lớn một tiếng liền chặt đại đao ở trên bàn.

- Tiểu gia đến đánh cướp, hiện tại tất cả Linh thạch của cái mỏ này đều thuộc về ta!

- Đánh ... Đánh cướp.

Vị Kim Đan trưởng lão kia giật mình, tên này thật sự đến đánh cướp sao.

Vậy mà vọt thẳng vào bên trong mỏ Linh Quáng của Văn gia đánh cướp.

- Ngươi muốn chết sao!

Trưởng lão Văn gia cười lạnh một tiếng, tay đè bảo kiếm, một luồng kiếm mang phá vỏ mà ra, chém thẳng về phía đối phương, cùng lúc đó hắn cũng thi triển na di chi thuật. Bỏ chạy ra khỏi gian phòng, không thể không nói một loạt phản ứng này rất nhanh, hắn cũng thuận lợi thúc giục pháp kiếm bên trong vỏ kiếm, đối phương tới quá mức kỳ lạ, cho dù hắn là tu sĩ Kim Đan cảnh nhưng hắn cũng không muốn động thủ với tên kia, tốt hơn vẫn nên coi chừng ...

Còn một vấn đề nữa là hắn dựa vào cảnh giới Kim Đan của bản thân vậy mà không cảm ứng được khí cơ trên người bịt mặt...

Việc này có chút không bình thường, bởi vậy vị Kim Đan trưởng lão thấy mạnh không muốn chiến đấu này, lập tức quyết định không giao đấu chính diện cùng đối phương!

Chỉ tiếc hắn thúc giục pháp kiếm muốn chạy trốn cũng không trốn được rồi.

Chẳng biết từ lúc nào nam tử che mặt mặc áo choàng xám đã đi tới trước người của hắn, bắt cổ áo hắn lại.

- Tiểu gia đến đánh cướp, ngươi không nghe sao.

- Nghe ... Nghe thấy ...

Trưởng lão Văn gia run giọng trả lời, trải qua lần này hắn ta đã phát hiện người này tuyệt đối không thể chọc được...

Thanh kiếm hắn dùng để phòng thân kia chính là thượng phẩm pháp kiếm nhưng lúc này đã bị con quạ đen kia ngậm trong miệng!

Sau nửa canh giờ, tên trưởng lão này cùng với hơn mười tên Trúc Cơ đóng ở Linh Quáng đều bị lột sạch, quần áo treo ở trên núi. Toàn bộ Linh thạch tích góp được trong một tháng qua, còn chưa kịp vận chuyển về Văn gia đã bị người ta quét sạch sành sanh, thậm chí linh mạch còn chưa khai thác cũng bị người ta dùng một loại thủ pháp không hiểu hút hết Linh khí, một cái linh mạch chí ít còn có thể khai thác mười năm đã bị phế bỏ.

Mà chuyện như vậy, còn đang không ngừng phát sinh, trong hai ba ngày ngăn ngủi. Đã xuất hiện trọn vẹn bảy tám lần.

Một cửa hàng pháp khí lớn nhất của Linh Xảo Tông ở trong Nhạc Châu thành bị người ta cướp đoạt, tất cả pháp khí đều bị cướp sạch, cửa hàng cũng bị một cây đuốc thiêu rụi, nữ chưởng quỹ phụ trách quản lý cửa hàng và trưởng lão Kim Đan hậu kỳ tọa trấn nơi đây bị đánh gần chết, sau đó bị lột sạch quần áo treo ở trên cửa thành, cứ như vậy một cửa hàng pháp khí lâu đời trong Nhạc Châu thành đã mở cửa mấy trăm năm qua bị phá huỷ.

Khổ Hải Vân gia có một tiểu bối kiệt xuất, được khen là tiểu kiếm thần Trúc Cơ cảnh, lúc ở dưới thác nước xem nước ngộ kiếm bị người ta dùng một gậy đánh ngất xỉu, quyển Kiếm Kinh trên người bị người cướp đoạt đi, bảo kiếm so với tính mạng còn trân quý hơn cũng bị bẻ thành hai đoạn, tức giận nhất chính là, đường đường thiên kiêu chi tử lại bị người ta treo ở trên một cây đa lớn, cả người trần truồng chỉ còn lại chiếc quần cộc, cứ như vậy bị treo một đêm trên cây đến khi có người phát hiện ra thì đã là ngày hôm sau, sau đó có tin tức truyền ra, tuy hắn đã được cứu tỉnh nhưng Đạo Tâm bị phế, cầm kiếm không nổi, một hạt giống tốt như vậy đã chết yểu, Vân gia nhất thời giận dữ, xuất động một vị trưởng lão Kim Đan viên mãn muốn tìm ra người kia để báo thù.

Một chỗ nuôi linh thú của Tống gia bị người cướp đoạt, người đó thả toàn bộ linh thú quý giá ra, không chừa lại một con nào... Thứ duy nhất còn dư lại chính là một mảnh tro tàn cùng với một đống xương đã gặm hết, sau đó đám xương kia được giám định là xương của Thôn Thiên giao_linh thú quý báu nhất Văn gia gửi nuôi ở trên ngọn núi này... Vị trưởng lão thích nuôi kỳ trân dị thú của Văn gia lập tức ngất xỉu, khi tỉnh lại đã cầm pháp kiếm đi loanh quanh khắp núi tìm người liều mạng, quá mức, thật sự quá mức rồi, những linh thú này là trăm năm tâm huyết ...!

Ngoài ra, còn có đan phường của Tống gia, Thuần Dương đạo phù quán, Linh Dược phường của Nhất Khí Đạo...

Có chút tổn thất không có gì là to tát, nhưng cũng có một chút khiến người ta đau lòng đến mức đòi mạng, đến bây giờ vị trưởng lão chuyên môn nuôi linh thú của Văn gia vẫn còn nằm ở trên giường, đường đường là Kim Đan cường giả lại bị người ta làm tức giận đến mức trọng bệnh, nôn ra ba lít máu, không bò dậy nổi.

Các loại sự kiện ác liệt xảy ra tầng tầng lớp lớp, trong mấy ngày ngắn ngủi, Bắc Vực Thần Châuthậm chí có một loại cục diện khiến lòng người bàng hoàng, các cửa hàng đều cẩn thận kinh doanh, mỗi khi có gió thổi cỏ lay liền đóng cửa hàng, kinh doanh bị ảnh hưởng lớn. Mấy đại tông môn họp nhau lại, sau khi trải qua thương nghị, tất cả đều nhận định là có thế lực lớn dùng thủ đoạn lôi đình, muốn đả kích cơ nghiệp mấy nhà, bọn hắn cho rằng lần này đối phương xuất động không ít hơn ba mươi tên Kim Đan cao thủ, nếu không phải vậy căn bản không thể nào làm được mãnh liệt cùng gọn gàng như vậy.

Thậm chí có người đoán chuyện này do tu sĩ Nam Chiêm làm, bởi vì những nhà gặp cướp như Thuần Dương Đạo Âm Linh Đạo, Linh Xảo Tông cùng với pháp khí Tống gia Cự Dương thành, Khổ Hải Kiếm Đạo Vân gia, Liễu Châu Phù Triện Văn gia đều từng góp sức trấn áp tu sĩ Nam Chiêm, hơn nữa có người nói cái tên tu sĩ cướp bóc cũng nói giọng Nam Chiêm, dưới các loại manh mối, có người nhận định tu sĩ Nam Chiêm không cam lòng bị khinh miệt nên đã khởi xướng một lần phản công ngọc đá cùng vỡ.

Chỉ có điều sau khi điều tra lại phát hiện, hết thảy tu sĩ Nam Chiêm vẫn luôn an phận trước sau như một, hoàn toàn không có hiềm nghi, chuyện này không khỏi khiến cho bọn họ kinh ngạc, chẳng lẽ có đại thế lực ngoại vực lặng yên tiến vào vùng này.

Nhưng làm sao chính mình lại không có phát hiện.

Một bộ phận tu sĩ nhận định, nhất định là đối phương không muốn lưu lại dấu vết nào. Xuất động càng nhiều người sẽ càng dễ để lộ ra sơ hở, nhưng tất cả tai mắt tông môn phái ra điều tra đều không có phát hiện, vậy mà đối phương thật sự không để lại một điểm manh mối, thứ duy nhất có thể xác nhận chính là từ khẩu âm mà đối phương sử dụng có thể phán đoán ra hắn là tu sĩ Nam Chiêm, cùng với bên cạnh người còn có một con Kim Ô mập ú đi theo.

Sau khi góp nhặt các manh mối lại, chúng tu sĩ không khỏi kinh ngạc, lẽ nào tất cả sự việc đều do một người làm.

Trong ba ngày ngắn ngủi, một người gây ra tin đồn...

Kẻ này có được bao nhiêu bản lĩnh.

Mấy đại tông môn đều ngồi không yên!

Trời lật rồi!

Đến tột cùng là ai gan to như vậy, dám làm càn ở Bắc Vực Thần Châu.

Tìm!

Nhất định phải tìm ra hắn!

Linh Xảo Tông, Văn gia, Tống gia, Vân gia thậm chí Thuần Dương Đạo đều phái ra người đắc lực nhất điều tra việc này.

Nhưng cũng vô dụng, gia hỏa kia đi tới như gió, xuất quỷ nhập thần, người điều tra vừa nhào tới một địa phương, sản nghiệp ở một nơi khác đã bị đánh cắp, vật đáng tiền có thể mang đi đều bị mang đi hết, nếu không lấy đi được thì nện vỡ. Nện không vỡ thì đốt, thiên kiêu ra ngoài bị chặn đường phế bỏ, nếu không chặn được sẽ bắt tiểu tình nhân hắn nuôi ở bên ngoài đưa đến cửa sổ cho người ta nện ...

Dưới sự tức giận, các tông môn đã treo giải thưởng rất cao để bắt được tên ác tặc kia.

Trọng thưởng chính là một viên đá kích khởi ngàn cơn sóng lớn, không biết có bao nhiêu tán tu đều cùng nhau xuất động. Ngày đêm ngồi chồm hổm ở gần sản nghiệp mấy đại gia tộc trong thành, ôm cây đợi thỏ, mà mấy đại tông môn thế gia cũng phái ra nhân thủ đắc lực hướng về tất cả các sản nghiệp, chuẩn bị đợi ác tặc vừa hiện thân liền tóm gọn hắn, nhưng chẳng ai nghĩ tới tên ác phỉ này thực sự động thủ lần nữa, chỉ có điều lần này không giống với đám người suy nghĩ.

Lần cuối cùng hắn lộ diện, đánh cướp ... lại là Hồng Trang lâu!

Hồng Trang lâu là thanh lâu nổi danh Bắc Vực, mặc dù là thanh lâu nhưng dù sao cũng là gia sản, nên tự có phong thái phi phàm, cái lầu xanh này xây ở trên Ngọc Nữ Phong bên trong Thương Mãng Sơn Mạch, trước mặt là Bạch Xà giang, sau lưng là Tử Hà lĩnh, bất thình lình đây cũng là một chỗ phúc địa động thiên, mà cái Hồng Trang lâu kia tên là lầu nhưng kì thực lại là một mảnh cung điện, sừng sững tọa lạc ở đỉnh Ngọc Nữ Phong, so với sơn môn của những tiểu môn tiểu phái đều không thua mảy may, nghe đồn lúc trước dựng lên lầu này lúc đã hao tốn không ít tiền bạc của Thần tử Tống gia Tống Quy Thiền.

Mà thực lực lầu này cũng không phải tiểu tông tầm thường có thể so sánh, người ta đồn rằng phía sau núi cung dưỡng bảy vị Kim Đan cung phụng, trong ngày thường chưa bao giờ xuất đầu lộ diện, nhưng nếu có người gây sự, bảy vị cung phụng này sẽ ném hắn vào trong Bạch Xà giang.

Mà lầu này cũng không phải những kia tiểu môn tiểu phái kia có thể so với, bởi vì chủ nhân phía sau lầu này là Thần tử Tống Quy Thiền của Bắc Vực Tống gia, tuy rằng xưa nay vị Thần tử đại nhân này không có đặt chân qua những nơi trăng hoa, tất cả sự vụ đều do em họ Tống Quy Tâm của hắn quản lý, có điều chỉ cần lá bài này cũng đủ để uy hiếp quần hùng, khiến người ta không dám gây chuyện ở đây.

Nhưng tên ác phỉ kia lại chọn lựa mục tiêu ra tay cuối cùng là cái lầu này.

Sau một phen đại náo, tất cả linh tinh trong Hồng Trang lâu đều bị cướp sạch, linh tinh cùng pháp bảo của khách đến thăm Hồng Trang lâu cũng đều bị cướp, cuối cùng Hồng Trang lâu còn bị tên kia múa đao chém thành hai nửa, đẩy toàn bộ vào trong Bạch Xà giang, hơn nữa lần này còn có đổ máu, bảy đại cung phụng của Hồng Trang lâu đã chết hai người, lần này hắn lại thẳng thắn tận diệt những gì còn dư lại.

Kinh khủng hơn chính là, khách nhân bị kinh sợ ngày đó đã dồn dập hướng chủ nhân phía sau Hồng Trang lâu đòi một lời giải thích, bởi vì sau khi trải qua một đêm kia, rất nhiều người trong bọn họ thình lình phát hiện ra mình đã mất đi sự hùng phong của đàn ông, trong lúc nhất thời lời đồn tiên tử trong Hồng Trang lâu thải dương bổ âm tràn ngập khắp nơi, chuyện này vẫn luôn là điều tối kỵ trong ngành nghề, nên chủ nhân Hồng Trang lâu cũng rất đau đầu.

Đương nhiên, nhức đầu cũng không chỉ có bọn hắn.

Lúc này Đại Kim Ô cũng cực kỳ nhức đầu oán giận Phương Hành:

- Phương đại gia, cũng không phải ta nói ngươi, ngươi đoạt Linh Quáng, đoạt Phù Triện, đoạt pháp khí, đoạt linh thú, đoạt Linh Dược, đoạt Kiếm Kinh ... Ta đều hiểu nhưng ngươi đoạt đứa bé về làm gì.

Chương 611: Mệnh nhỏ.

- Ta cũng chẳng còn cách nào khác, ban đầu ta chỉ muốn làm một lần cuối cùng, dùng đuốc đốt cháy Hồng Trang Lâu, ai mà nghĩ được ta lại gặp phải cô gái chân dài kia, Hồng Trang Lâu cũng không phải đồ chơi, rõ ràng ta đã cho đại trưởng lão đủ tiền chuộc thân, nhưng bọn họ lại lấy đứa bé này ra uy hiếp, nói đứa bé này ăn sữa vú em Hồng Trang Lâu mời tới, coi như là người Hồng Trang Lâu, muốn dẫn đi phải giao một phần tiền chuộc, như này không phải là quá con mẹ nó diễn trò sao, tiểu gia nhất thời tức giận không nhịn nổi, thuận tay đoạt lại ...

Lúc này Phương Hành ngồi xổm ở trên mây, nhìn đứa bé cười ngọt ngào trong tã lót, gương mặt cũng là vẻ không biết làm sao.

- Ngươi ... cướp thì cướp, trả lại cho cô gái chân dài không được sao.

Đại Kim Ô không biết phải nói gì.

Phương Hành cũng bất đắc dĩ nói:

- Ngươi ngốc thế, vạn nhất bị người cướp đoạt trở về thì làm sao bây giờ.

Lúc này Đại Kim Ô cũng không biết nên nói cái gì nữa rồi, nó biết Phương Hành nói thật, đúng là không thể trả lại, lấy bản lĩnh bây giờ của Diệp Cô Âm, nếu có người muốn làm khó nàng, nàng cũng không thể bảo vệ được đứa bé này, còn nữa, đã đoạt xong lại đưa nó cho Diệp Cô Âm chẳng khác nào nói cho tất cả mọi người biết tên ác tặc liên tục làm ra rất nhiều đại án có quan hệ cùng Diệp Cô Âm.

Một người một quạ cứ ngồi xổm ở trên mây nhìn đứa bé bi bô học nói ở trước mắt.

- Hắc hắc, lại cong biết đùa!

Phương Hành đưa một đầu ngón tay đụng lên cái bụng của đứa nhỏ này, lại bị bàn tay nho nhỏ của nó nắm chặt ngón tay, bàn tay chỉ nhỏ một chút xíu như vậy, nhẹ nhàng mềm mại, có chút ấm áp, một loại cảm giác kỳ dị nổi lên ở trong lòng. Hắn bắt đầu cười hắc hắc, đưa một cái tay khác véo gương mặt của đứa bé. Nhẹ nhàng kéo ra một cái, cảm giác dính dính giống như bánh ngọt, sau đó lại nắm bàn chân nhỏ dưới bụng nó giật nhẹ. Đứa bé không những không khóc lại còn nhếch miệng nở nụ cười với Phương Hành.

- Ngươi cũng hơn một tuổi rồi sao lại giống như con chuột vừa mới sinh ra không có lông vậy...

Phương Hành vừa đùa vừa nhẹ giọng than thở.

Đại Kim Ô cũng hiếu kì, thò đầu tới nói:

- Cho ta nhìn một chút!

Nhưng hình dáng kia của nó thực sự quá hung ác, đứa bé trừng mắt nhìn xong, bỗng nhiên khóc ré lên.

- Cút sang một bên!

Phương Hành dùng một cước đạp Đại Kim Ô

ra, sau đó cẩn thận bế đứa bé lên, ôm vào trong ngực giống như ôm bó củi.

Trước đây hắn đã nhìn thấy những người phụ nữ khác dỗ trẻ con, chỉ cần làm như vậy một cái là hết chuyện.

Nhưng lần này lại không dùng được. Đứa bé kia khóc lên là không ngừng lại, làm cách gì cũng vô dụng.

- Quá không nể mặt rồi...

Phương Hành có một loại cảm giác thất bại, đành nháy mắt làm mấy cái mặt quỷ với nó.

Nhưng vẫn là không có tác dụng, đứa bé chr hơi dừng khóc một lát rồi lại khóc.

Đường đường Phương đại gia, người gặp người sợ, quỷ nghe quỷ ghét, nhưng dĩ nhiên không đối phó được một đứa bé.

- Nếu không đánh ngất xỉu nó trước.

Phương Hành lẩm bẩm khiến Đại Kim Ô sợ hết hồn, dùng một cánh ngăn cản:

- Ngươi điên rồi!

- Vậy làm sao bây giờ?

Phương Hành cũng không biết nói gì, tiếng khóc của đứa bé càng ngày càng vang. Thực sự là gấp đến mức vò đầu bứt tai.

- Ngươi cướp về tự ngươi nghĩ cách, Đại Kim gia dỡ cánh tay thiên kiêu dễ như xé đùi gà, nhưng không biết chăm trẻ con!

Đại Kim Ô làm ra dáng vẻ hả hê, không có một chút ý định ra tay giúp đỡ.

Thực sự là Phương Hành đã dùng hết các loại biện pháp, nhưng kết quả là đứa bé này càng khóc càng to, hắn gấp tới mức đầu bốc lên mồ hôi nóng, cảm giác này thực sự là rất bất đắc dĩ rồi, hắn lấy pháp bảo cường giả Kim Đan trông thấy cũng phải thèm ra cho nó, nó cũng không hài lòng, khiến Phương đại gia tức giận không biết làm sao, nó khóc đến mức làm người ta đau não, cuối cùng làm ra vẻ độc ác lấy một thanh đại đao màu đỏ từ trong túi trữ vật ra, chỉ vào mũi nó nói.

- Không cho phép khóc!

- Oa ...

Đứa bé càng khóc dữ dội hơn.

Phương Hành ngượng ngùng thu đại đao lại, dưới ánh mắt khinh bỉ của Đại Kim Ô gãi gãi đầu nói:

- Xem ra chiêu này cũng không dùng được!

- Có lẽ là nó đói bụng.

Đại Kim Ô cũng không nhìn nổi nữa, đành

tiến tới nghĩ kế.

Phương Hành vỗ đùi, hối hận nói:

- Lẽ ra phải mang theo bà vú em kia tới mới đúng!

Đại Kim Ô quay đầu lại nhìn một chút, thấy trong thành tràn ngập ánh sáng, đèn đuốc sáng choang, than thở:

- Đã giới nghiêm rồi, không biết có bao nhiêu người đuổi tới, bây giờ đi về chỉ có nước chịu chết, trước mắt về Thiên Nhất Cung rồi nghĩ biện pháp!

Phương Hành không biết làm sao, chỉ có thể lấy linh lực phong tỏa không gian, không cho tiếng khóc của đứa bé này truyền ra ngoài, sau đó hăng hái chạy về Thiên Nhất Cung, hai nữ đệ tử được Thiên Nhất Cung sắp xếp vẫn còn ở trong căn phòng nhỏ kia, hắn vẫn dùng phương pháp cũ, mỗi khi ra ngoài đều thuận tay đánh ngất xỉu họ, như vậy Phương Hành và Đại Kim Ô có đi sớm về trễ các nàng cũng không biết.

- Hai người các ngươi có sữa không?

Phương Hành đánh thức hai người này, tỏ vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Hai nữ đệ tử một đẫy đà một gầy gò giật nảy mình, theo bản năng ôm lấy ngực.

- Không phải ta uống là nó Uống....uố...ng!

Phương Hành không thể làm gì khác hơn là ôm đứa bé cho hai người bọn họ xem.

Hai nữ đệ tử thấy tiểu ma đầu hung thần ác sát này ôm đứa bé ra, nhất thời sợ hết hồn, ngượng ngùng không dám tới gần, Phương Hành không thể làm gì khác hơn là sử dụng chiêu cũ, đổ một đống nhỏ linh tinh ra, sợ rằng không dưới trăm lượng, hai nữ đệ tử lập tức sợ hãi đến mức ngây người, sau một hồi lâu, lại là nữ đệ tử mập đoạt lấy cơ hội, đưa tay ôm đứa bé tới.

- Rất tốt, chăm sóc tốt tiểu vương bát đản này, tiểu gia ta sẽ không để ngươi thiệt thòi ...

Phương Hành đẩy linh tinh về phía trước mặt nàng, cười híp mắt nói:

- Trước tiên cho nó ăn no đã!

Đúng là thiên tính của phụ nữ, sau khi nữ đệ tử này ôm đứa bé vào trong lòng sắc mặt cũng nhu hòa đi một chút, nhưng khi nàng nghe thấy lời nói của Phương Hành lại sợ hết hồn, vội vàng lắc đầu nói:

- Dỗ dành nó cũng được, chăm sóc cũng không thành vấn đề, nhưng nô tỳ không cho nó ăn được ...

Gò má nàng thoáng đỏ, trợn nhìn Phương Hành một cái nói:

- Nô tỳ còn chưa lấy chồng, lấy đâu ra đồ vật cho nó ăn ...

- Phụ nữ các ngươi thật là phiền phức!

Phương Hành vô cùng bất đắc dĩ, lấy hồ lô rượu ra nói:

- Nếu không trước tiên uống chút rượu đã.

Nữ đệ tử mập ôm đứa bé vào trong lòng theo bản năng:

- Muốn hại hết người thì nói thẳng!

Phương Hành không thể làm gì khác hơn chính là tự mình ực một hớp. Nguýt nữ đệ tử này một cái, nghĩ thầm con mụ này vẫn làm cho người ta không yêu thích như thế.

Nữ đệ tử gầy gò lại chen miệng nói:

- Nếu không mời mấy vú em đến. Nhưng ta nghe nói ở bên trong Thiên Nhất Cung không có ai đang có con, chắc hẳn là phải đi vào trong thành mời rồi, hiện tại đã là đêm, để ngày mai đi... , nếu thực sự không được, lên núi bắt mấy con dã thú. Có lẽ sẽ gặp được dã thú đang nuôi con. Nô tỳ nghe nói sữa thú có thể ăn, nghe nói trước đây ở trong Thiên Nhất Cung cũng có một đệ tử do dã thú nuôi lớn, thiên tư rất cao, tốc độ tu hành nhanh đến dọa người!

Đúng là chuyện này không có vấn đề, Phương Hành liền đuổi Đại Kim Ô ra ngoài bắt dã thú, lần này Đại Kim Ô lại khá nhanh nhẹn, tuy rằng lúc đi miệng đầy oán giận, nhưng lúc trở về lại khiến hai nữ đệ tử Thiên Nhất Cung và Phương Hành giật nảy mình. Bảo tên này đi bắt một con, kết quả là nó dùng pháp bảo tóm một đám trở về, lại còn hướng về trong phòng cười nói:

- Lần này không có vấn đề. Sư tử, sói, báo, ngựa hoang, linh dương ... Toàn bộ đều bắt trở về rồi, ngươi xem còn có con cóc mập này ...

Phương Hành không biết nói gì:

- Ngươi bắt cóc làm gì ... Được rồi, nướng ăn!

Ở trước mặt người tu hành, bất kể dã thú bình thường là cái gì đều không khác biệt mấy so với cừu, mấy con dã thú này thả ở trong núi. Chỉ cần xung quanh không có đồ vật yêu tính, chúng nó cũng coi như là chúa sơn lâm, nhưng ở bên trong căn phòng nhỏ Thiên Nhất Cung này, chỉ cần một trong hai nữ đệ tử tùy tiện ra tay, cũng có thể ung dung chế phục chúng nó, có lẽ đứa bé không bị đói bụng rồi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ hồng hào sau khi ăn xong của đứa bé, Phương Hành cùng Đại Kim Ô đều không nói gì.

Đứa bé đã ngủ, miệng nhỏ vểnh lên, mắt nhắm rất nhanh, tay chân vô ý thức run run.

Sau một hồi lâu, bỗng nhiên Đại Kim Ô giang cánh ra, đầu cánh chảy xuống một giọt máu ngấm vào cái miệng nhỏ xíu, nữ đệ tử mập mạp muốn ngăn cản lại bị Phương Hành phất tay ngừng lại, nữ đệ tử kia cũng phản ứng lại, mặc dù người trẻ tuổi trước mắt hai nàng có tuổi tác ngang các nàng, nhưng tu vì không phải họ có thể tưởng tượng, ngay cả con yêu quạ nhìn như mới Linh Động cảnh kia, cũng có khí huyết hùng hồn, một số Kim Đan trưởng lão bên trong Thiên Nhất Cung cũng không sánh nổi, động tác này tất có thâm ý.

Giọt máu thấm vào miệng đứa bé, nhấp một cái, sắc mặt hồng hào không được khỏe dần phai đi, bàn chân nhỏ cũng không run rẩy nữa.

Giống như nó ngủ ngon hơn một ít.

Phương Hành và Đại Kim Ô không nói gì thêm, cùng nhau rời khỏi phòng.

- Hiện tại ta đang tu luyện Trường Sinh Đại Đạo, trong giọt tinh huyết kia ẩn chứa lực lượng khiến người bình thường có trăm năm tuổi thọ, đã tan vào trong cơ thể nó, chậm rãi tan ra, nhưng cũng chỉ có thể giúp nó tiếp tục kéo dài mạng sống thêm ba năm rưỡi, muốn nhiều hơn nữa cũng không có biện pháp, cho dù ta hết sức áp chế, nó cũng không chịu nổi, hơn nữa dù sao ta cũng là yêu, nàng có thể được hấp thu một giọt cũng là giới hạn lớn nhất!

Đại Kim Ô nhỏ giọng nói.

Phương Hành gật gật đầu, nói:

- Ta đã nhìn ra... Nghe nói là do cha đẻ nó đã hạ thủ!

Đại Kim Ô nói:

- Quá con mẹ nó độc ác!

Hai người không nói gì, một hồi lâu sau mới thở dài lấy hồ lô rượu ra uống.

Mới nhìn vào thì đó là một đứa bé không có bệnh nhưng trên thực tế, lấy tu vi của bọn họ dù không trực tiếp điều tra cũng có thể cảm giác được trên người đứa bé này có vấn đề rất lớn, một thân đạo nguyên đã bị lấy đi hơn nửa, giống như là người đã mất đi sinh mệnh nho nhỏ chỉ dựa vào căn cơ để sinh tồn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ba năm sau cơ thể sẽ đổ bệnh, trong vòng mười năm nhất định mất mạng.

Đạo nguyên bị lấy đi, giống như là phù triện không có ấn ký, pháp khí không có pháp nguyên, là một chuyện vô cùng nghiêm trọng.

- Còn nhỏ như vậy, đạo nguyên đã bị rút đi hơn nửa, có thể sống sót đã là may mắn lớn rồi, muốn trị hết... Rất khó, so với người trong giới tu hành bị phế sạch tu vi còn khó hơn, cô gái chân dài mang theo nó căn bản là không trị hết, chỉ có thể sống đến đâu biết đến đấy, đó cũng là trói buộc, chỉ có thể bị người ta nắm được nhược điểm, lời của ta còn khá hơn một chút, lúc cần thiết ta sẽ trợ nó giải thể, đầu thai chuyển thế ... Tuy rằng lấy trạng thái bây giờ của nó, đầu thai cũng không nhất định thành công, nhưng ít nhất không cần sống sót mệt mỏi như vậy cả đời!

Phương Hành làm như không có chuyện gì nói ra.

Chương 612: Ngày kén rể.

Mới tờ mờ sáng, cả tòa Thiên Nhất Cung đã bận rộn, bên trong Thiên Nhất Cung đặc biệt mở ra khoảng cấm không, trước kia chỉ có Trúc Cơ hậu kỳ, trưởng lão và đệ tử chân truyền mới có thể ngự không bay đi trong Thiên Nhất Cung, còn đệ tử bình thường chỉ có thể đi bộ, lý do là đệ tử bình thường bay trên không có vẻ bất kính đối với các trưởng lão ở trong động phủ phía dưới, nhưng ngày hôm đó khoảng cấm không lại được buông ra, các đệ tử mặc đạo bào mới tinh ở trên người, bay xuống trước người mỗi một vị tân khách, cười tủm tỉm đưa thiệp mời lên.

Trong nội đường mà cung chủ Thiên Nhất Cung một năm mới giảng đạo một lần, cũng trang trí thêm một chuỗi đèn lồng màu đỏ, vài câu đối chúc mừng, đám người còn lại thì tấu nhạc ca múa, trong đạo quan không có một người nào là chưa sẵn sàng, từ rất sớm đã mở cửa đạo đường, đón các loại khách quý đi vào.

Những khách quý này đều nhận được thiệp mời kén rể. Lần này Long nữ kén rể thực sự là sự kiện quá lớn, khiến những môn phái nhỏ vọng tưởng một bước lên trời tới quá nhiều, cộng thêm những người đến xem náo nhiệt, sợ rằng không dưới mấy ngàn người, một số người còn mang theo hộ vệ, tôi tớ, e sợ con số còn lên tới mấy vạn người.

Nhiều người như vậy tự nhiên không thể đi vào toàn bộ, bởi vậy Thiên Nhất Cung đã sớm căn cứ vào tất cả thân phận của khách mời, sàng lọc, chọn ra mấy chục người có tư cách cùng thành ý nhất có thể tiến vào bên trong đạo đường Thiên Nhất Cung, chính thức gặp mặt Long nữ, mà những người có thể tiến vào đạo đường Thiên Nhất Cung đều nhận được thiệp mời đỏ thẫm, những ngườ không có sẽ được đệ tử Thiên Nhất Cung mời sang một ngọn núi bên cạnh đạo đường xem lễ, không có bản lình thì mời ngài xem náo nhiệt.

Phương Hành cũng nhận được một tấm thiệp mời đỏ thẫm, hơn nữa còn do đệ tử chân truyền Thiên Nhất Cung_Tô Quân tự mình đưa tới, đãi ngộ này không hề thấp chút nào, Phương Hành cầm nó lên xem xét, rồi lại ném qua một bên ngủ tiếp. Vì nhận được tấm thiệp mời này, người ta đã phải bỏ ra không ít công sức, nhưng hắn ngay cả hỏi cũng không hỏi qua, sau tiệc rượu ngày đó hắn đã biết thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung và Tạ Lâm Uyên sẽ cho hắn một tấm thiệp mời như thế, dù sao hai người này vẫn đang đợi hắn ra tay giúp đỡ, đương nhiên hắn phải qua được cửa thứ nhất.

- Phương đại gia. Lúc trước nô tỳ có nhắc ngài chuẩn bị lễ gặp mặt, ngài đã chuẩn bị chưa.

Nữ đệ tử gầy nhỏ tên Tử Diên được Thiên Nhất Cung phái đến hầu hạ Phương Hành nhỏ giọng nhắc nhở.

- Cưới nàng làm dâu, còn phải lễ vật gì. . .

Phương Hành lười biếng nằm ở trên giường nhỏ, mấy ngày nay mải mê đánh cướp nên không được ngủ ngon giấc, hắn cũng lười nhác nhúc nhích.

Tử Diên không biết nói gì, dựa theo lẽ thường, những đệ tử ngoại môn có thân phận thấp kém như các nàng. Không có tư cách hỏi quá nhiều, cẩn thận hầu hạ những khách quý này là các nàng đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng thường ngày được Phương Hành ban thưởng không ít, nên tự nhiên trong lòng cũng có mấy phần trách nhiệm, cộng thêm vị "Tiền bối" Kim Đan này tuy hung hãn, nhưng qua vài ngày tiếp xúc lại phát hiện ra hắn x không phải người kiêu ngạo, trong lòng cũng không sợ hắn tí nào, liền nhẹ giọng khuyên:

- Hôm nay chính là lần thứ nhất gặp mặt trưởng công chúa. Không có lễ gặp mặt làm sao bày tỏ thành ý chứ, nô tỳ nghe nói mấy vị kia đã chuẩn bị một số đồ vật hiếm thấy, đặc biệt là vị đại kiếm khách Vân Độc của Khổ Hải Vân gia kia, vậy mà người đó dám lấy một phần Lưu Vân Thủy Kiếm Kinh mà lão tổ Vân gia bọn họ cất giấu ra làm lễ vật!

- Con mẹ nó, dụ dỗ vợ ta, sớm muộn ta cũng giết chết hắn. . .

Phương Hành tức giận mắng, cả người đầy tức giận cũng không ngủ được đành lười biếng ngồi dậy.

Hắn ngồi xổm ở cửa ra vào đùa nghịch với đứa bé một chút, lúc này nữ đệ tử mập mạp xem như bắt được cơ hội Phương Hành cho nàng, đã quyết định phải kiếm đủ linh tinh, nên chăm sóc đứa bé càng thêm tận tâm tận lực, ngay cả tã lót cũng đổi thành loại vải có thêu ấn ký cùng Tụ Linh Pháp Trận, nàng càng ôm đứa bé không buông tay, thậm chí có một loại cảm giác cưng chìu.

Đương nhiên rồi, đổi thành bất kỳ một đệ tử Linh Động cảnh nào nhận được hơn trăm khối linh tinh kia, cũng sẽ chăm sóc đứa bé kia như là tiểu tổ tông, chăm đứa bé này mấy ngày đã kiếm được một khoản tài phú mà mấy chục năm cũng không kiếm được, món hời này ai mà không tính được!

Phương Hành nhìn thời gian cũng không còn sớm, bèn dặn dò hai nha hoàn một tiếng, sau đó cùng Đại Kim Ô hướng về đạo đường Thiên Nhất Cung mà đi, dạo đường nằm ở trên một ngọn núi có phong cảnh tuyệt đẹp của Thiên Nhất Cung, tuy rằng cổ điển, lại tràn ngập đạo hương bao trùm, nhưng cực kỳ nghiêm trang, ở bên ngoài đạo đường có rất nhiều đệ tử nội môn thân phận không tầm thường Thiên Nhất Cung đứng trang nghiêm, Tô Quân đứng ở cửa đạo đường đón tiếp khách quý lui tới.

Hai bên ngọn núi, thậm chí là một số con đường phụ cận đều có một ít tán tu tụ tập cùng một chỗ xem náo nhiệt, chỉ chỉ chỏ chỏ, bàn tán sôi nổi.

- Nhìn đi, kiếm tu xuất sắc nhất mấy trăm năm qua của Vân gia Vân Độc cũng đến rồi, thực lực của hắn đã được công nhận là không thua Tam Đạo Thất Tử!

- Đệ tử chân truyền Mã Hí Minh của Linh Xảo Tông cũng tới, trước đó không nghe thấy hắn cũng chuẩn bị kén rể. . .

- Đại phù sư Văn gia Văn Diệc Nho cũng đến rồi, người ta nói một phù có thể trấn một triệu sư, vậy mà bề ngoài lại nho nhã như thế. . .

Trong cuộc bàn luận sôi nổi lại ẩn chứa giọng điệu đố kị ước ao, trong số những người đến đây xem náo nhiệt, tuy cũng mang danh kén rể tới Thiên Nhất Cung nhưng kỳ thực trong lòng họ cũng không cho rằng mình có thể bộc lộ tài năng, chỉ tăng thêm chút hứng thú mà thôi, cho dù ở trong lòng bọn họ, cũng cảm thấy người như trưởng công chúa Thương Lan hải, ít nhất phải là nhân tài trong Tam

Đạo Thất Tử cùng với đại phù sư Văn Diệc Nho mới xứng đôi!

Có thể trải qua vòng sàng lọc thứ nhất, lấy được thiệp mời tiến vào đạo đường Thiên Nhất Cung, không có nhân vật nào là đơn giản, không nói giao du thiên hạ, cũng là thanh danh vang dội, được người người hâm mộ kính nể, thậm chí một số ít còn được nữ đệ tử Thiên Nhất Cung tôn sùng như thần vậy, mỗi lần vừa xuất hiện đều dẫn phát một tràng bàn tán dồn dập, có người khen, có người nói khoác, có người tiếc hận, có người ghen tỵ, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng thời điểm Phương Hành xuất hiện, đám người kia đều ngậm miệng lại.

Ánh mắt mỗi người nhìn Phương Hành đều có một chút không ưa, chen lẫn một chút kiêng kỵ cùng kinh hãi.

Nhất thời không có người nào dám bàn tán, thậm chí còn hơi lùi về sau.

Đối với đám người miệng còn hôi sữa đến từ Nam Chiêm này, trong lòng tu sĩ Thần Châu quen nói quy củ không thể nào không nể sợ.

Trong trận chiến trên Tiểu Kính Hồ lúc trước, Phương Hành đã đánh cho đám tu sĩ Thần Châu cao ngạo phát lạnh trong lòng, họ vốn hy vọng Thiên Nhất Cung ra tay trị hắn, nhưng không nghĩ đến hắn lại thần thông quảng đại như thế, dĩ nhiên chuyển mình biến hóa thành khách quý của Thiên Nhất Cung, ngay cả tấm thiệp mời mà một trăm người đến kén rể đều không lấy được một tấm cũng rơi vào tay hắn, chuyện này cũng làm cho người ta không thoải mái trong lòng.

Có một số người nhạy bén, nghĩ tới chuyện vùng này xuất hiện một tên đạo tặc tới từ Nam Chiêm, liên tiếp làm ra mấy vụ án lớn, gần như đắc tội với tất cả tông môn có thực lực mạnh mẽ trong vùng này, đặc điểm là nói giọng Nam Chiêm, dẫn theo một con kim điểu, bây giờ nhìn kẻ này cùng con Ô Nha kia một chút, đáy lòng liền phát lạnh.

- Không phải là hắn.

Có người nghĩ đến khả năng này, nhưng không dám tin tưởng, họ cảm thấy bản lĩnh kẻ này không nhỏ, nhưng vẫn không lớn đến mức đó.

- Nhìn cái gì, không biết Đại Kim gia đã từng xé một cái cánh tay của Hạc Linh Tử_Thuần Dương Đạo sao?

Đối mặt với ánh mắt phức tạp của chúng tu, Đại Kim Ô hừ lạnh một tiếng, hét lên.

Bộ dạng kia khiến tiếng bàn luận xung quanh nhỏ đi không ít, chúng tu sĩ co đầu lại.

Có người không tin, có người kinh hãi, ánh mắt nhìn Đại Kim Ô cũng thay đổi.

Dù sao chuyện như vậy cũng quá lớn, đúng là người bình thường không dám tùy tiện nói khoác.

- A a, Phương đạo hữu, vị này. . . Kim Ô yêu huynh, các ngươi tới thật sớm. . .

Cũng vào lúc này, trên không trung có một tiếng cười vang lên, chúng tu nhanh chóng né tránh ra, Phương Hành ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy trên không trung có một cái kiệu lớn do tám người cường tráng khiêng, chậm rãi cưỡi mẫy đi đến, trên kiệu có một tòa núi thịt, chính là thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung Đạo Vô Phương, mà ở bên cạnh hắn, còn có một nam tử mặc áo bào, khuôn mặt nho nhã chắp hai tay sau lưng, biểu hiện ngạo nghễ, người này là Tạ Lâm Uyên.

Lúc này hai người này cũng hướng về Đạo Cung mà đến, nên gặp phải Phương Hành cùng Đại Kim Ô.

- Cưới vợ mà, còn có thể không đến sớm một chút sao?

Phương Hành cười ha hả, cười như không

cười nhìn Đạo Vô Phương bằng một mắt.

Chúng tu sĩ xung quanh đều nghĩ thầm: Các ngươi đến sớm cái rắm, người ta đã sớm tiến vào rồi, các ngươi là thuộc loại chậm nhất!

Đạo Vô Phương cười cười, vung tay để người phía dưới dừng kiệu lại, một gương mặt mập mạp, đầy mỡ đến gần bằng chậu rửa nhìn về phía Phương Hành, mỉm cười nói:

- Kể từ ngày yến hội kết thúc, Phương đạo hữu một đi không trở lại, bổn điện thật là mong nhớ, trong mấy ngày này đã mấy lần phái người đi mời, nhưng không thể mời được Phương đạo hữu, chẳng lẽ mấy ngày nay Phương đạo hữu một mực không ở bên trong Thiên Nhất Cung hay sao?

Phương Hành vừa nghe liền biết lời nói tên mập mạp này có ý khác, nên trực tiếp lắc đầu nói:

- Đánh rắm, tiểu gia một mực ở trong lầu bế quan tu hành !

Đạo Vô Phương thấy hắn mở mắt nói vậy, cũng có chút không biết nói gì, đã không tiện vạch trần vậy chỉ có thể nhẹ giọng cười cười, nói:

- Vậy Phương đạo hữu không nên đi ra ngoài, mấy ngày nay bên ngoài không yên bình, có đạo tặc đến từ Nam Chiêm gan to bằng trời, điên cuồng gây sự ở trong mấy toà đại thành, làm ra không ít vụ án lớn, ngay cả Hồng Trang lâu cũng bị đẩy xuống vách núi rồi, hắn đã chọc giận mấy đại tông môn, hiện giờ khắp nơi đang treo giải thưởng bắt hắn đấy, chắc người này không có quan hệ cùng Phương đạo hữu đi, theo lời đồn thì người kia cũng dẫn theo một con Ô Nha màu vàng!

Phương Hành ngẩn ngơ, thở dài nói:

- Ôi, vị huynh đài này quyết đoán kinh người, thực sự là hảo hán!

Đạo Vô Phương càng có chút bó tay rồi, thấp giọng cười nói:

- Phương đạo hữu không quen biết?

Phương Hành lập tức đổi sắc mặt, điềm nhiên nói:

- Ngươi có ý gì? yêu cầm tu luyện đến cực hạn, một thân lông vũ đều hóa thành màu vàng, bản thân ta cũng đã gặp Ô Nha màu vàng, Đại Bằng Điểu màu vàng, Yêu Tước màu vàng, Cự Ưng màu vàng, còn có kim vương bát lặc màu vàng, ngươi chỉ bằng một con Ô Nha màu vàng liền muốn nói xấu tiểu gia hay sao? nói cho ngươi biết ta sẽ trở mặt!

Đạo Vô Phương thấy dáng dấp kia của hắn, còn tưởng rằng hắn chột dạ, bèn thấp giọng cười nói:

- Phương đạo hữu không cần căng thẳng, chỉ là ngươi cùng tên đạo tặc kia có phần tương tự, khó tránh khỏi có người nghi ngờ đến trên người ngươi, trên thực tế đã có người đến Thiên Nhất Cung hỏi qua rồi, nhưng bị ta ngăn lại, ngươi là khách quý do Hồ Quân trưởng lão căn dặn phải hảo hảo chiêu đãi, dù thế nào cũng không thể để cho người ta mang đi như thế, nếu không sẽ có chút phiền phức, còn chuyện kia sau khi tiễn ngươi rời khỏi Thiên Nhất Cung lại nói sau. . . Không chỉ có như thế, còn có chuyện về hai vị cung phụng Hồng Trang lâu, trong mấy ngày này, Hồng Trang lâu đã tới ba bốn chuyến hỏi qua, nói muốn ta giao người cho bọn họ, cũng bị ta cản lại rồi. . .

Phương Hành cười như không phải cười nói:

- Vậy ta phải hảo hảo cám ơn ngươi. . .

Đạo Vô Phương cười to nói:

- Với giao tình của chúng ta, còn khách khí làm gì, có lẽ trưởng công chúa cũng chờ sốt ruột rồi, xin mời!

Chương 613: Thần Châu bái lễ

Thấy Phương Hành cười lớn một tiếng tiến vào Đạo cung, sắc mặt Đạo Vô Phương ở phía sau hơi âm trầm xuống.

Tạ Lâm Uyên thì ngược lại, nhẹ giọng cười cười, hai tay chắp sau lưng đi về phía đạo cung.

Đạo Vô Phương cảm thấy trong lòng khó chịu, bởi vì ban đầu hắn đã tính kế thật tốt, nhưng bước thứ nhất đã tính sai, hắn vốn dĩ để Phương Hành thấy thảm trạng của tu sĩ Nam Chiêm, bởi vì làm như thế Phương Hành sẽ bị kích động và không lập tức chen vào nữa, tâm tình cũng sẽ sinh ra địch ý đối với Tống Quy Thiền, càng cảm thấy tông môn Thần Châu mạnh mẽ mà có một tia sợ hãi, như vậy Phương Hành chỉ có chọn con đường này để đi, dạy dỗ thêm một chút là có thể làm được rất nhiều chuyện cho hắn, cho dù kém cũng có thể tăng thêm rất nhiều phiền phức cho Tống Quy Thiền.

Nhưng chuyện hắn không nghĩ tới chính là, ngay từ bước thứ nhất người này đã không giống với những điều hắn nghĩ, dĩ nhiên đi đánh cướp

Hắn thực sự có chút không nghĩ ra, tên tiểu vương bát đản này lấy đâu ra lá gan lớn như vậy.

Đã đánh cướp lại còn cố ý để lại một cái manh mối rõ ràng như vậy...

Kim Ô mập màu vàng!

... Đạo Vô Phương khẳng định Phương Hành cố ý lưu lại điểm này!

Từ thủ pháp ra tay của mấy đại án đến xem, kẻ này nhất định là rất quen tay, hành động bí mật gọn gàng đến cảnh giới đại sư, không để bất luận người nào nhìn thấu thân phận, công pháp, đường đi, bộ mặt thật, hành tung của hắn nhưng hắn lại để nhiều người như vậy nhìn thấy một con Kim Ô màu vàng, đây là vô tình hay cố ý khiến người ta hoài nghi lên trên người hắn vậy, nhưng không có chứng cứ xác thực chứng minh là hắn ...Cứ như vậy người của mấy phương thế lực bỗng dưng có thêm hoặc nhiều hoặc ít phiền phức cần phải điều tra, cần phải bắt hắn đi. Nhưng bây giờ mọi người đều biết hắn là khách quý của Thiên Nhất Cung, nếu như bị người ta mang đi, mặt mũi Thiên Nhất Cung sẽ ném đi chỗ nào.

Kẻ này là do Hồ Quân trưởng lão tự mình đón vào ...

Mặt mũi!

Bất cứ việc gì cần giảng quy tắc ở Thần Châu, cái quan trọng nhất không thể nghi ngờ chính là mặt mũi!

Có thể nói quan hệ giữa Thiên Nhất Cung, Thuần Dương Đạo, Âm Linh Đạo, Phù Khí Đạo cộng thêm ba đại thế gia Tống gia, Vân gia, Văn gia cùng với Linh Xảo Tông, các loại thế lực, tông môn hơi yếu chút là một khối hỗn loạn, tuy bề ngoài vẫn duy trì một chút cân bằng nhưng bên trong lại tranh đấu như nước sôi lửa bỏng, nếu tùy tiện nộp Phương Hành ra, tuy rằng trên thực chất không có tổn thất gì. Nhưng khó tránh khỏi việc không có người đồn thổi bậy bạ. Đối với danh vọng của Thiên Nhất Cung sẽ là một cái đả kích khổng lồ, vô hình mà trí mạng!

Lại thêm việc nhìn như thế nào cũng thấy Phương Hành còn có một chút giá trị, cũng có thể là giá trị rất lớn, nếu cứ giao ra như vậy, hắn cũng không cam chịu.

Đến lúc này Thiên Nhất Cung phải thừa nhận áp lực rất lớn, chuyện hai đại cung phụng của Hồng Trang lâu cũng bị đè xuống.

Nhưng cũng may Đạo Vô Phương không có bó tay, vừa rồi hắn nói gần nói xa nhưng ý tứ lại đơn giản, hắn đã nắm được nhược điểm của Phương Hành, khiến Phương Hành nghe lệnh hắn, cảnh cáo Phương Hành nếu không có

Thiên Nhất Cung che chở, sợ rằng sẽ có rắc rối lớn lập tức ập đến người, trong lòng xẹt qua suy nghĩ này, nếu như có thể thu phục Phương Hành hoặc là dùng cái này khiến hắn làm một ít chuyện, cũng xem như một hồi buôn bán tốt.

Mà Tạ Lâm Uyên hài lòng thì càng đơn giản hơn, ít nhất phiền phức trước mắt Phương Hành càng lớn càng dễ dàng khống chế.

Chúng tu sĩ không biết chuyện này, chỉ có thể ở trong bóng tối suy đoán, đến cùng thì Phương Hành có phải là tên đạo tặc ở trong truyền thuyết hay không!

Bên trong đạo đường dài hơn trăm trượng cực kỳ rộng lớn và tao nhã, chúng tu sĩ vào được nơi đây đều ngồi khoanh chân, phân biệt thành hai hàng, phía trên cao chính giữa có một tấm mành buông thõng, phía sau là một cô gái có vóc người cao gầy tuyệt sắc ngồi xếp bằng, bên người có đốt thanh đàn, hương thơm từ phía sau màn truyền ra khiến lòng người dao động, kia chính là nhân vật chính của lần kén rể này, trưởng công chúa Thương Lan Hải_Long nữ.

- Trưởng công chúa vì thể hiện tấm lòng tôn kính, xin có chút lễ dâng lên chư vị tiên gia!

Sau khi mọi người đã ngồi vào chỗ của mình liền có một vị Kim Đan lão giả đứng ở phía trước màn mở miệng, khẽ quát một tiếng.

Ngay lập tức từ hai bên đạo đường có hai hàng nữ đệ tử Thiên Nhất Cung nối đuôi nhau mà ra, trên tay mỗi ngườ đều nâng một cái khay, mặt trên dùng lụa mỏng che lại, đặt ở phía mỗi người một cái, trước mặt Phương Hành cũng có một phần, hắn đưa tay mở ra thì thấy bên trong khay là một viên trân châu lớn bằng nắm đấm trẻ con, màu sắc xanh biếc, sờ vào có cảm giác mát lạnh, ẩn chứa hơi nước nồng nặc, xung quanh có sương mù lượn lờ.

- Hải Châu.

Phương Hành thầm hô một tiếng, sau đó cảm thấy có chút đau lòng.

Hải Châu là một loại báu vật trong tứ hải, tương đương với linh thạch sinh ra bên trong linh mạch, ẩn chứa hơi nước nồng đậm, chính là chí bảo tu luyện thủy pháp, hơn nữa viên trân châu này nắm giữ các loại huyền diệu, nói một cách khác, coi như là một người bình thường, mang theo hạt châu này tiến vào hoang mạc, ở bên trong ngốc mười năm cũng không lo lắng sẽ bị chết khát, hơn nữa một số người trong giới tu hành bế quan cũng thường thường mang theo một viên Hải Châu tiến vào động phủ, như vậy liền lúc nào cũng có hơi nước bù đắp sự thiếu hụt của bản thân, thời hạn bế quan sẽ kéo dài thêm một quãng thời gian rất dài.

Vấn đề khó nhất chính là, loại Hải Châu này vẫn luôn bị Thương Lan Hải Long Cung dẫn đầu Hải tộc quản lý, bình thường khó có một viên lưu truyền đến chỗ khác, chúng tu sĩ dùng tiền cũng chưa chắc có chỗ để mua, bây giờ Long nữ lấy ra nhiều như vậy, mười mấy tiên gia tiến vào đạo đường, mỗi người một viên làm lễ ra mắt, phần lễ này thật sự không nhẹ chút nào, tràn đầy thành ý.

- Ha ha, ta vẫn luôn cầu một viên Hải Châu, từng ra giá mấy ngàn linh tinh mà không thể được, trưởng công chúa trọng thưởng khiến Mục Dương Lĩnh vô cùng cảm kích, kẻ hèn này cũng đã chuẩn bị một chút lễ mọn, đó là một cây linh thảo ba ngàn năm kéo dài khí huyết, mong rằng trưởng công chúa vui lòng nhận cho! Ta tới đây không phải là để kén rể, mà chỉ thay cha của Mục Dương Lĩnh ta hỏi thăm trưởng công chúa, tỏ lòng kính trọng của Mục Dương Lĩnh là đã cảm thấy mỹ mãn rồi!

Sau khi chúng tu sĩ nhận được Hải Châu của Long nữ liền đến lượt bọn họ dâng lễ vật trong tay mình lên, một người trẻ tuổi ngồi ở phía dưới Long nữ mở miệng trước tiên, hắn lấy ra một cái hộp tím và một thẻ ngọc, cùng nhau cho nữ hầu Thiên Nhất Cung bên người, dâng lên cho Long nữ, chúng tu sĩ thấy hắn ra tay liền lấy ra một cây linh thảo thì trong lòng cũng có chút kinh sợ, phần lễ này không hề nhỏ.

Long nữ phía sau màn nhận lấy tử hộp, lại cẩn thận nhìn kỹ thần niệm trong thẻ ngọc mới nhẹ nhàng mở miệng:

- Mục sư đệ có lễ, Ngao Trinh rất cảm kích, mong chuyển lời đến Trương chân nhân, Long nữ đã rõ tâm ý của ông ấy, cảm kích không thôi!

Mục Dương Lĩnh mỉm cười nhẹ gật đầu, nói:

- Tiểu đệ đã rõ!

Đây cũng là màn mở đầu, chúng tu sĩ trong sân lập tức dâng lễ vật trong tay mình lên.

- Đều hào phóng như vậy.

Phương Hành nhìn đám người đến mức sửng sốt, cảm thán Thần Châu không hổ là Thần Châu, nhìn đám nhãi con không được bắt mắt cho lắm, nhưng đồ vật lấy ra lại một cái so với một cái càng kinh người, có người lấy linh thảo làm lễ, có người lấy thần phù, có người lấy thần khí, thậm chí còn có một người dùng kiếm phôi không biết lấy được từ nơi nào làm lễ vật, chỉ có điều nhìn nó có vẻ không bắt mắt lắm.

Kinh người nhất là Khổ Hải đại kiếm tu Vân Độc dâng Lưu Vân Thủy Kiếm Kinh lên, giọng điệu người này cũng rất lớn:

- Trưởng công chúa, tiên tổ Khổ Hải đã có pháp chỉ cho ta. Lưu Vân Thủy Kiếm Kinh này chính là căn cơ lập đạo của Khổ Hải ta. Dâng lên cho nàng thể hiện lòng thành tâm, có lẽ trưởng công chúa cũng hiểu rõ nặng nhẹ, ngày sau vào Khổ Hải Vân gia ta nàng chính là chủ mẫu, tám trăm kiếm tu của Vân gia mặc nàng điều khiển!

Tuy chúng tu đều nắm rõ mục đích thật sự của lần kén rể này nhưng lời nói thẳng như vậy lại không nhiều lắm.

Vào lúc này Tạ Lâm Uyên một mực trầm mặc ít nói cũng mở miệng, mang một lò đan màu lửa đỏ dâng lên, nhàn nhạt nói:

- Cái lò đan này do sư tôn ta lấy Địa Tâm Chân Diễm rèn đúc ba trăm năm mà thành, dùng để luyện đan có thể khiến đan phẩm tăng lên bốn thành, tỉ lệ thành đan trên ba thành, nhưng cùng trưởng lão Phù Khí Đạo ta mà nói lại không coi là cái gì, chỉ tính là dệt hoa trên gấm mà thôi, mật thư của sư tôn đã giao cho Hồ Quân trưởng lão của Thiên Nhất Cung chuyển cho trưởng công chúa điện hạ. Tạ mỗ không ở đây nhiều lời nữa, chỉ có một lời là nguyện làm đầy tớ cho trưởng công chúa...

- Ha ha, lời nói như vậy ai không biết nói, Văn gia ta hận nhất loại loạn thần tặc tử, nguyện vì trưởng công chúa phù chính trảm nghịch!

Một thanh niên vóc dáng thon gầy mặc quần áo cổ xưa. Bên ngoài khá là nho nhã nhẹ giọng cười gằn, cắt đứt lời nói của Tạ Lâm Uyên, người này chính là thiên tài nhỏ tuổi nhất của Văn gia, bây giờ là đại phù sư trẻ tuổi nhất Bắc Vực Văn Diệc Nho.

Trong lúc nhất thời, ba gia tộc có thực lực mạnh nhất trong những người kén rể qua lại to tiếng với nhau.

- Bọn họ đang nói cái gì mà ta cảm giác có chút khó hiểu vậy!

Đại Kim Ô nghe xong một cẩn thận nói với Phương Hành.

Phương Hành cũng trừng hai mắt:

- Ta cũng không biết, nhưng nghe ra hình như rất doạ người...

-Ha ha, Phương đạo hữu không chuẩn bị cái gì sao.

Vào lúc này, Đạo Vô Phương vẫn luôn đứng ở một bên xem náo nhiệt bỗng nhiên cười tủm tỉm hỏi.

Hỏi như vậy, giọng nói không nhẹ không nặng, lại khiến ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn lại đây, không khí căng thẳng trong sân cũng vì đó mà chậm lại.

Vô số con mắt đều nhìn về phía Phương Hành, bao gồm con mắt phía sau màn, có châm chọc, có lạnh lùng chế giễu, có xem thường, cũng có kiêng kỵ, giống như một con cáo lạo vào trong bầy sói, lại như là một đám cáo đang xì xào bàn tán về một con sói ngơ ngơ ngác ngác lẫn vào trong bầy... Trên thực tế cũng gần giống như vậy, người thật sự coi sự kiện này chỉ là một cuộc kén rể cũng chỉ có một mình Phương Hành.

Phương Hành nháy mắt một cái, ban đầu hắn muốn lừa gạt chút gì đó nhưng lúc này cũng không tiện giả bộ hồ đồ nữa rồi, một bên thầm mắng Đạo Vô Phương mập mạp chết tiệt, một bên chậm rãi đứng lên, thấy nữ hầu bên người đưa tay qua muốn đón lễ vật của hắn, hắn lại nhẹ nhàng đẩy sang một bên, sau đó con mắt quét chúng tiên gia trong sân từ trái sang phải, từ phải sang trái một lần, thẳng đến lúc mọi người đều cảm thấy không thoải mái, mới hừ lạnh một tiếng chậm rãi đi ra, vừa đi vừa khinh thường mở miệng:

- Một đám nhà quê!

- Rào ...

Trong sân nhất thời đại loạn, vô số ánh mắt tức giận bắn về phía hắn.

Vậy mà dám mắng họ là nhà quê.

Cái tên gan chó nhà quê tới từ Nam Chiêm kia lại không để họ ở trong mắt.

Có người cười gằn:

- Xem ra lễ vật chúng ta chuẩn bị không lọt vào mắt vị đạo hữu này, cũng không biết ngươi chuẩn bị cái gì.

- Lễ vật của tiểu gia lớn đến mức dọa vỡ gan chó của các ngươi!

Phương Hành khinh thường hừ hừ hai tiếng, chân bước chữ bát đi thong thả đến trước mặt Long nữ, cách nàng một cái màn mỏng mà thôi, Phương Hành nhìn thấy ánh mắt tràn đầy hận ý của Long nữ qua màn lụa mỏng bắt đầu cười hắc hắc, cách màn lụa mỏng cười nói với Long nữ:

- Lần này ta vì cưới nàng đã phí không ít công sức, tin tưởng sau khi nàng nghe xong nhất định sẽ rất cảm động, cái kia chính là ...

Lúc nói tới chỗ này, chúng tu sĩ đều hướng lỗ tai tới nghe, nhưng Phương Hành lại không nói, một đạo thần niệm truyền vào phía sau màn.

- Cái gì?

Thần tình vẫn luôn lạnh nhạt của Long nữ bỗng nhiên kích động:

- Ngươi nói thật?

Chương 614: Phần lễ vật này làm sao.

Ở một mức độ nào đó mà nói, cái đạo đường này chỉ là một thủ tục, đồ vật có tính thực chất đã sớm định xuống, bởi vậy Long nữ vẫn luôn hờ hững mà cao quý, thậm chí có một tia mất hứng, bề ngoài cũng chỉ có thể biểu hiện đúng mực, tiến thối có mức độ, nhưng sau khi một đạo thần niệm của Phương Hành lan truyền vào trong tấm màn che Long nữ chợt kích động đến mức thất lễ.

Nàng thậm chí trực tiếp đứng dậy, vén màn che trước người lên để lộ khuôn mặt đẹp đến mức kinh tâm động phách.

Trên gương mặt đó vừa có lo lắng lại có may mắn, còn có các loại tâm tình gấp gáp, kích động.

Ít nhất có thể xác định một điểm, tên tiểu vương bát đản đến từ Nam Chiêm kia đã nhắc tới một người nào đó mà nàng rất quan tâm.

Đến cùng thì hắn đã nói cái gì.

Trong lòng chúng tu sĩ tò mò đến buồn bực.

Mà gương mặt Phương Hành lúc này cũng rất trịnh trọng, thấp giọng trò chuyện cùng Long nữ, thỉnh thoảng có vài lời truyền ra.

- Là thật, chuyện quan trọng như vậy, làm sao ta có khả năng lừa ngươi.

- . . . Ta cũng biết, tiểu vương bát đản xuất hiện, để năm đó nàng rất là khó xử. . .

- Cho nên ta mang nó đi. . . Xem có biện pháp chữa khỏi cho nàng hay không. . .

- Kỳ thực ta biết bất kể ngươi hận ta bao nhiêu, sau khi nghe được chuyện này nhất định sẽ tha thứ cho ta. . .

- Dù sao. . . trên người các ngươi đều chảy dòng máu giống nhau. . .

- May mắn. . . may mắn. . .

Lời nói của hắn không cao không thấp, vừa vặn để chúng tu có thể nghe được một phần, rồi lại nghe không rõ tất cả.

Đã có người lấy thần niệm dò xét đến nhưng lại bị Phương Hành mạnh mẽ cắt đứt.

Trong lúc nhất thời Long nữ không giữ được cảm xúc, kích động đến mức hai gò má rơi lệ, luôn mồm nói:

- Tốt, tốt, tốt, ta đáng thương. . .

- Ai!

Bỗng nhiên Phương Hành duỗi tay đè chặt bả vai của nàng, than thở:

- Đừng nói ra, như vậy đối với nàng sẽ có ảnh hưởng không tốt!

Long nữ hơi run, gật gật đầu. Cho rằng hắn chỉ vì Thương Lan Hải Long Cung bên kia, lúc này nỗi lòng của nàng đã hoàn toàn rối loạn, lòng tràn đầy tin tức làm cho nàng khiếp sợ, cả người cũng mất đi sự nhạy cảm bình thường. Lòng tràn đầy vui vẻ, chỉ lo âm thầm cảm kích trời xanh, để cho mình ở thời điểm tuyệt vọng nhất lại có hi vọng, nên không phát hiện ra tay Phương Hành đang đặt ở trên bả vai nàng.

- Sờ lên rồi. . . Sờ lên a. . .

Chúng tu sĩ phía dưới giận dữ, con ngươi gần như sắp nhảy ra ngoài.

Mẹ nó nói chuyện thì nói đi. Cái tên tiểu vương bát đản kia động thủ làm gì.

Đây chính là trưởng công chúa Long Cung, vậy mà tên tiểu vương bát đản kia lại đưa tay mò lên vai nàng!

Chúng tu sĩ đều cáu giận không ngớt, hận không thể đi lên vả miệng Phương Hành mấy cái, chặt cái móng vuốt kia của hắn. . .

Hình như Phương Hành cũng nhận ra ánh mắt hận không thể bắn hắn thành tổ ong kia, nên cười hì hì, nhẹ nhàng vuốt máu tóc Long nữ một cái, động tác thân mật như thế nhưng Long nữ không có phát hiện, nàng không tránh đi mà khuôn mặt còn vui đến phát khóc, giống như cả người đã đắm chìm vào bên trong vui mừng to lớn. Nhất thời quên hết tình cảm, giống như đã quen với động tác thân mật bực này!

Cũng may Phương Hành đã thu tay về, cười hì hì hỏi Long nữ:

- Phần lễ vật này được không?

Tâm thần Long nữ vẫn có phần kích động, buông màn che xuống là có thể thấy được bóng dáng của nàng, nàng lấy khăn lụa ra lau nước mắt trên mặt đi, yên lặng một lúc mới bình phục tâm tình, nói:

- Rất tốt, chừng nào thì ta có thể đi gặp hắn.

Dù là ai cũng có thể nghe được trong giọng nói nghe như bình tĩnh của Long nữ tràn đầy kích động.

Mà Phương Hành thì cười nói:

- Lúc nào cũng được. Nàng nhưng là. . . của nó.

Hắn nói tới chỗ này lại không nói nữa mà cười lớn một tiếng, chắp tay bước đi thong thả.

Ánh mắt lại đảo qua mặt chúng tu sĩ trong nội đường một lượt. Liếc mắt, hếch lỗ mũi lên với mọi người cười hả hê.

- Đến tột cùng thì tên tiểu vương bát đản này nói cái gì cùng trưởng công chúa.

Trong lòng chúng tu sĩ cực kỳ ngột ngạt, người khác dâng lễ vật lên đều công nhiên lấy ra, thậm chí có một nửa ý nghĩ để cho người khác xem thành ý của bọn hắn có bao nhiêu. Mà đến phiên người này, tại sao lại giấu đầu lòi đuôi, nhưng lại khiến Long nữ cảm động không thôi, nước mắt cũng chảy ra, cảm xúc thật như vậy nửa phần không thể giả được, đến tột cùng là. . .

- Lẽ nào. . .

Đã có người liên tưởng tới điều gì, nhất thời trợn ngược mắt lên.

Tuy Long nữ ở phía sau màn nhất thời kích động nhưng cũng không phải là người đần, người này đã phát giác ra cái gì.

Tâm tư hơi đổi, vừa muốn nói chuyện xóa đi hiểu lầm lúc trước, chợt có một người xông vào nội đường.

Là nữ tử đẫy đà mặc trang phục đệ tử ngoại môn Thiên Nhất Cung, trong lồng ngực ôm một cái tã lót nho nhỏ, vội vã xông vào trong đạo cung, nàng đưa tầm mắt nhìn quanh liền nhìn thấy Phương Hành, sau đó vội vàng đi lại chỗ đó mang tã lót trong lồng ngực đưa cho Phương Hành, mà Phương Hành cũng thuận tay nhận lấy, hắn kín đáo đưa cho nữ đệ tử đẫy đà này mấy khối Tử Tinh, cuối cùng phất tay để cho nàng trước tiên lui đi.

Còn hắn thì ôm tã lót chậm rãi đung đưa, bộ dáng trìu mến, lại còn ngẩng đầu hướng về phía Long nữ nhìn mấy lần, nhẹ nhàng thở dài. . .

- Con. . .

Đột nhiên một tên tu sĩ kêu lớn, giật mình nhảy lên, trố mắt ngoác mồm.

- Vậy mà là. . . vậy mà là hài tử. . .

Lại có một thanh niên tuấn tú run giọng kêu lên, lúc nói được một nửa hai mắt đã trắng dã, té xỉu.

Trong lúc nhất thời, đạo đường tràn ngập tiếng nghị luận sôi nổi như ong vỡ tổ, mọi người nhìn tên ma đầu Nam Chiêm ôm đứa trẻ, lại nhìn Long nữ đang mặt trố mắt ngoác mồm phía trước màn che một chút, tất cả đều có cảm giác huyết dịch đã chảy đến não bộ trong nháy mắt, cũng có người cảm thấy huyết dịch trong đầu bốc hơi hết rồi, nói tóm lại một câu là, con mẹ nó cái kia là đạo lý gì, con đều có rồi.

- Thật còn mẹ nó vô sỉ. . .

Ngay cả Kim Ô ngồi xổm nhắm mắt dưỡng thần ở bên cạnh Phương Hành cũng mở to một mắt nhìn, sau đó thở dài lắc lắc đầu.

Mà lúc này Phương Hành lại lộ vẻ tức giận, bàn tay che khuôn mặt nhỏ của trẻ con, thậm chí dẫn động cả khí cơ, bình thường kén tằm bao bọc tã lót, không để người có thể dùng thần niệm dò xét đứa trẻ trong lồng ngực, đồng thời đứng dậy tức giận quát chúng tu sĩ:

- Đám vương bát đản các ngươi. . . Không nên đoán mò, đứa nhỏ này là của ta. . . không hề có một chút quan hệ nào với nàng!

Ban đầu chúng tu sĩ chỉ đoán được bốn năm phần, bỗng nhiên lúc này lại tin thêm một hai phần.

- Làm sao có khả năng. . . Làm sao có khả năng. .

- Ta không tin. . . Ta không tin. . .

Có người đấm ngực giậm chân, cảm thấy nữ thần đã bị làm bẩn.

Có người âm thầm may mắn, may là tông môn của mình chỉ chuẩn bị gia nhập Tứ Hải Minh Ước, chứ không có ý định để cho mình cưới vị “Bồ Tát” này về.

Giấu đầu lòi đuôi!

Chúng ta còn chưa hỏi cái gì, ngươi đã vội vã rũ sạch rồi. . .

Chúng tu càng thêm tức giận, kinh ngạc, lồng ngực như sắp nổ tung!

Vào lúc này, một đám tu sĩ coi Long nữ như nữ thần cao cao không thể với tới gần ngất.

Bọn hắn khiếp sợ nhìn về phía màn che, muốn nghe được lời phủ nhận của Long nữ nhưng. . . không có nửa điểm. . .

Lúc này Long nữ trầm mặc lại.

Ầm một tiếng, hỗn loạn vang lên!

Vô số lời bàn luận bắt đầu ong ong, quả thực như là một ngọn núi lửa bạo phát.

Trong tiếng hỗn loạn bực này, cuối cùng Long nữ cũng phản ứng lại, đúng hơn là bị người khác nhắc nhở.

Nhưng nàng không có ý thức được Phương Hành đã làm cái gì, vừa rồi còn đắm chìm trong khiếp sợ lúc này lại nhìn thấy trong lồng ngực Phương Hành bỗng nhiên nhiều thêm một cái tã lót thì nàng cũng chỉ chần chờ mở miệng:

- Chuyện này. . . Đứa nhỏ này là. . .

Bỗng nhiên Phương Hành hướng về phía nàng, nghiêm mặt nói:

- Lão bà. . . à không, trưởng công chúa, nàng không cần nói nữa, là ta không tốt, ban đầu ta dự định lặng lẽ mang cho nàng xem nhưng đứa nhỏ này từ lúc còn là bào thai đã bị bệnh hiểm nghèo, ta chỉ có thể để nhanh chóng chữa trị cho nó, lúc này mới không cẩn thận làm lộ ra. . . Nhưng nàng yên tâm, ta sẽ không thừa nhận, đứa nhỏ này với nàng. . . Không hề có một chút quan hệ nào. . .

Quả thực lời nói này rất là hiên ngang lẫm liệt nhưng nó lại ty tiện tới cực điểm!

Chúng tu sĩ xung quanh đều nổi giận: đã rõ ràng đến nức này rồi còn nói là một chút quan hệ cũng không có, định bắt nạt chúng ta là kẻ đần sao.

Cả người Long nữ đều bối rối, quả thực lúc nghe được tin tức kia trong lòng nàng cảm thấy biết ơn đối với Phương Hành, tất cả oán hận trong quá khứ đều tan rã ra như băng tuyết, đáy lòng coi Phương Hành như đại ân nhân, nhưng đến lúc này nàng mới phát hiện mình bị tên tiểu vương bát đản kia gài bẫy, trong lòng gấp đến mức lửa giận đùng đùng. . .

- Ngươi chớ nói nhảm, ta cũng không nhận ra đứa bé này. . .

Trong cơn kinh hoảng, giọng nói của Long nữ đã hiện ra sự bất thường.

Nhưng cũng có một số người tinh tế phát hiện ra sự tình có chút không đúng, bèn nhìn về phía Long nữ.

Có điều Phương Hành đã thu hút lực chú ý của bọn họ lại rất nhanh, hắn nổi giận gầm lên một tiếng:

- Đàn bà thúi, thật không ngờ ngươi lại không có lương tâm đến vậy, mới vừa rồi còn nói ông trời phù hộ con của chúng ta còn sống sót, còn nói muốn nhìn nó một chút, hiện tại nó đến trước mặt ngươi ngươi lại không chịu nhận nó. . . Ngươi. . . Ngươi thật quá mức rồi, là ai cứu ngươi khi ngươi bị Thương Lan Hải Long Cung truy sát, là ai cùng chung sống với ngươi ba năm, vì ngươi chữa thương, là ai có tình cảm sâu đậm đến mức không nhịn được sinh ra kết tinh của mối tình này.

- Mẹ của ta ơi. . .

Đại Kim Ô không nghe nổi nữa, giơ hai cánh lên che lỗ tai lại, làm như mắt không thấy, tai không nghe.

Lúc này Long nữ đã kéo màn che xuống, tức giận chỉ về hướng Phương Hành nhìn lại:

- Ngươi. . . Ngươi còn nói!

Phương Hành đưa tay vuốt mặt, thở dài nói:

- Chỉ tiếc, lúc trước thương thế của ngươi còn chưa khỏe, làm hại đứa nhỏ này bẩm sinh đã yếu ớt, nếu trơ mắt sẽ mất mạng ngay, ta là cha nó không đành lòng nhìn ngươi đau khổ mới lặng yên dẫn theo con rời đi, ngươi là người làm mẹ lòng lại mang hổ thẹn, rốt cuộc không chào mà đi, đáng thương ta một thân một mình, mang theo nó bôn ba chung quanh, tìm kiếm linh dược trị thương, cuối cùng nhân duyên tế hội cứu được tính mạng của nó, liền vội vàng mang theo nó tới tìm ngươi, muốn cho ngươi nhìn thấy, nói cho ngươi biết con không sao rồi. . .

Lúc hắn nói tới chỗ này thật sự là cảm thiên động địa, quỷ thần rơi lệ.

- Nhưng ai biết ngươi. . . Ngươi dĩ nhiên. . .

Phương Hành chỉ về phía Long nữ, làm bộ tức giận không nói ra được một câu, cuối cùng hắn vẫn không nói tiếp, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy đứa nhỏ than thở mà nói:

- Ta là đàn ông, một mình mang theo trẻ nhỏ là dễ dàng sao.

Chương 615: Hai người cãi nhau.

Oanh!

Nói chung là hành động lần này của Phương Hành quá tốt, nhất thời khiến cho toàn bộ đạo đường bàn tán sôi nổi, ánh mắt của mọi người đều quét đến cái tã lót trong lồng ngực hắn, sau đó lại nhìn khuôn mặt đã đỏ chót, viền mắt ướt át của Long nữ, ở trong mắt của mọi người thì đây chính là cảm xúc tâm thần khuấy động khó mà tự kiềm chế khi gặp được con của mình, nên đáy lòng nhiều hơn mấy phần tin tưởng.

- Hu hu ...

Có tiếng khóc nức nở truyền đến, lần này lại là một nữ đệ tử của Thiên Nhất Cung bị lời nói của Phương Hành làm rơi lệ, dùng khăn che miệng.

Phương Hành nhìn nữ đệ tử kia một cái, thầm nghĩ: Ai sao cô nương lại ngu như vậy, chuyện này cũng tin ...

Chúng tu sĩ xung quanh cũng không thông cảm như thế, mà chỉ có ngạc nhiên.

- Mọi người đều biết, trưởng công chúa từng bị đuổi giết ở Nam Hải, biến mất trọn vẹn ba năm, sau đó xuất hiện liền đi thẳng tới Thiên Nhất Cung, cũng có người hỏi qua, nhưng nàng chưa nói ba năm qua mình nơi nào ...

- Chẳng lẽ ... ba năm qua nàng ở cùng tên tiểu quỷ này.

- Nhìn dáng dấp, biểu lộ chân tình của trưởng công chúa chẳng lẽ còn giả được sao.

- Trưởng công chúa của ta ... tại sao ... Tại sao lại như vậy.

Bên trong đạo đường là một mảnh bi thương, không biết có bao nhiêu thanh niên mang lòng ái mộ, lúc này tâm như tro tàn.

Nhưng không chỉ có cô nương này tin, nhìn sắc mặt chúng tu sĩ trong nội đường, đoán chừng cũng có hơn một nửa tin.

Nửa kia cũng đầy ngờ vực, hết nhìn Phương Hành lại nhìn Long nữ, nhìn đứa bé một chút... Sau đó sắc mặt càng lúc càng khó coi hơn!

- Ngươi còn dám nói bậy nói bạ, ta ... ta xé miệng của ngươi ra...

Long nữ đã tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, tính tình nàng vốn lạnh lùng. Tuy gánh vác huyết hải thâm cừu nhưng xưa nay vẫn luôn thanh đạm tao nhã. Quanh năm suốt tháng không bao giờ tức giận, nhưng lúc dính tới Phương Hành động một chút là bốc lửa, hơn nữa lửa giận này đặc biệt nhanh, ép đến mức nàng không nhịn được, hận mắng một tiếng, đường đường là trưởng công chúa Thương Lan Hải, ở bên trong sự kiện trang trọng nghiêm túc bực này lại tức giận đến mức nổ phổi, nhấc váy lên đánh về phía tên tiểu vương bát đản nói năng linh tinh.

- Ai nha, lại còn dám đánh ta, vậy để hai người chúng ta thẳng thắn chết ở trong tay ngươi đi ...

Phương Hành nửa điểm cũng không sợ, ôm đứa bé vọt tới.

Long nữ đánh xuống một chưởng thì thấy đứa trẻ trong lồng ngực của hắn đứng mũi chịu sào, dù sao nàng cũng không thể ác độc ngộ thương một đứa trẻ được, nàng không thể làm gì khác hơn là thu tay lại, tức giận quát lên với Phương Hành:

- Ngươi lại nổi điên cái gì thế. Không sợ tổn thương đến đứa bé này ư.

Phương Hành kêu to:

- Ngươi còn biết đau lòng sao.

- Ta đau lòng cái đầu ngươi ấy!

Long nữ lại đánh tới.

- Ai! Sao ngươi lại mắng nó ...

Phương Hành chặn chưởng của Long nữ lại, đá một cái lên mông đít của nàng.

Lộn xộn. Triệt để lộn xộn rồi!

Vốn là một sự kiện trang nghiêm lại bị quấy đến mức lung ta lung tung, Long nữ tức giận muốn vọt tới vả miệng Phương Hành hai cái, Phương Hành cũng không thành thật, vừa ra tay vừa nhảy ra nói cái gì mà mẹ con tình thâm, khiến Long nữ càng lúc càng tức giận đến mức sôi lên, tay chân run rẩy, đùng đùng đấu võ, lễ kén rể tốt như vật triệt để lộn xộn!

Những tu sĩ vốn là danh chính ngôn thuận đến kén rể, nhìn thấy kết quả này đã tự động giáng cấp mình xuống làm khán giả.

Từng người mắt lớn trừng mắt nhỏ, kinh ngạc đến mức không nói lên lời.

Kim Đan trưởng lão Thiên Nhất Cung không nhìn nổi nữa, bèn đi tới ngăn ở chính giữa, hướng về Long nữ nói:

- Điện hạ bớt giận, hôm nay là đại sự làm sao có thể cho phép hồ đồ như vậy, bất giận, bớt giận, có chuyện gì từ từ nói ...

Long nữ chỉ vào Phương Hành nói:

- Đối với người như thế làm sao có thể nói chuyện cẩn thận.

Phương Hành nhảy ra mắng:

- Ta thấy người phụ nữ xấu như cô đang nhớ hai người chúng ta, có bản lĩnh cô tới đây...

Nhất thời Long nữ càng nóng nảy hơn:

- Chung Nhất lão tiền bối tránh ra đi, ta không đánh chết hắn!

Phương Hành kêu lên:

- Đánh chết ta ngươi liền tái giá phải không.

Mồ hôi lạnh trên đầu Kim Đan trưởng lão chảy ra, tuy rằng hắn lớn tuổi, tu vi cũng là Kim Đan kỳ nhưng người trong nhà đều biết, với tu vi của hắn mà ngăn ở giữa hai tiểu bối này chính là nguy cơ trùng trùng, chỉ cần một người hướng về hắn ra tay hắn cũng không đỡ nổi, nhưng nếu đứng ra cũng chỉ có thể cười khổ không ngớt:

- Ai, sao phải khổ như thế chứ, hai người có chuyện từ từ nói không được sao.

Lời này vừa ra, Phương Hành cùng Long nữ đều sửng sốt một chút.

Phương Hành vẫn là người phản ứng lại trước, hắn than nhẹ một tiếng nói:

- Lão tiền bối nói rất đúng, hai người làm gì có hận thù qua đêm...

Lúc Long nữ phản ứng lại thì cái trán đã phủ đầy gân xanh, nổi giận quát một tiếng:

- Ta giết ngươi ...

Phương Hành vỗ đùi, núp ở phía sau lão đầu kêu lên:

- Ngươi nhìn đi ta đã nói rồi, nữ nhân này không đánh không được ...

Kim Đan trưởng lão cũng hận không thể tự vả miệng mình, làm sao lại nói ra câu như vậy chứ.

Ngẫm lại cũng không thể trách hắn, nhìn ánh mắt người chung quanh là biết người có ý nghĩ giống hắn cũng không ít.

Có rất nhiều tu sĩ đến đây kén rể nhìn thấy sự tình đã phát triển đến mức không thể kiềm chế đành lén lút quyết định, Tứ Hải Minh Ước do Thiên Nhất Cung dẫn đầu các đại tông môn Thần Châu Bắc Vực lấy danh nghĩa Long nữ lập xuống có thể ký kết, nhưng việc cưới Long nữ về nhà thì quên đi, chuyện đến nước này sợ rằng Long nữ cũng không thể xuất giá rồi.

Đúng vào lúc này lại có một cái thanh âm ngoài ý muốn vang lên:

- Chậm đã!

Người này lớn tiếng thét to, giọng nói tràn đầy linh lực như sấm rền, cuồn cuộn ở bên trong đạo đường, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Người kia có thân hình cao lớn, trên người mặc một bộ pháp bào, khuôn mặt nghiêm nghị, lúc này ánh mắt hắn chăm chú nhìn đứa bé ở trong lồng ngực Phương Hành, sau đó nhíu chặt mày lại giống như đang cảm ứng cái gì, qua một hồi lâu hắn mới thấp giọng nói với Phương Hành:

- Vị đạo hữu này, thứ cho tại hạ vô lễ, xin hỏi ngươi một tiếng, đến tột cùng thì đứa nhỏ này là của người nào.

Phương Hành lườm hắn một cái, nói:

- Ngươi nói nó là của người nào? đương nhiên là của tiểu gia rồi!

Nam tử kia hừ lạnh một tiếng, từng bước ép sát:

- Thật sao? vậy ngươi hãy nói xem tên gọi của nó là gì?

Hắn hỏi như vậy khiến tâm thần chúng tu sĩ trong nội đường bất định, nhanh chóng suy đoán.

- Đệ tử chân truyền Linh Xảo Tông Tân Kiến Ngu...

- Hắn vốn đại diện Linh Xảo Tông đến ký hiệp ước, không có ý định cưới trưởng công chúa, tại sao lại đứng ra.

- Ngươi chính là người Linh Xảo Tông?

Phương Hành cũng nghe được mọi người nghị luận, làm như cười mà không phải cười nhìn về phía đại hán kia.

- Đúng vậy, ta chính là đệ tử chân truyền Linh Xảo Tông_Tân Kiến Ngu, ngày trước Linh Xảo Tông vốn có một trẻ con, bị người ta cướp khỏi Hồng Trang lâu, không rõ tung tích, toàn thể tông môn đang cật lực tìm kiếm, không biết vị đạo hữu này ...

Hình như hắn đã đoán ra điều gì, giọng nói rất hùng hổ doạ người, trong đôi mắt có tinh quang lấp lóe, có phần hưng phấn.

Phương Hành lườm một cái, ôm đứa bé trong lồng ngực càng kín hơn một chút, nói:

- Các ngươi làm mất trẻ nhỏ hỏi ta làm gì.

Tên đại hán Linh Xảo Tông kia cười gằn tiến lên:

- Không có gì, chẳng qua là cảm thấy đứa nhỏ này có chút quen mắt mà thôi ...

Trong khi hắn nói chuyện bỗng nhiên tiến lên trước một bước, đưa tay kéo tã lót trong lồng ngực Phương Hành.

Chỉ cần gỡ bỏ một chút, cho dù không thấy rõ mặt thì hắn cũng có thể nắm giữ khí cơ của nó, xác định thân phận nó.

Nhưng đúng vào lúc này, thân hình Đại Kim Ô hơi động, trong giây lát đã vọt tới trước người hắn, sau đó đơn giản vỗ cánh một cái, nhưng lại giống như kim thương ẩn chứa lực lượng Kim Đan mạnh mẽ vỗ vào ngực của đại hán Linh Xảo Tông này, khiến hắn bị đập bay ra ngoài, "Oành" một tiếng đụng vào vách tường đạo đường, không biết có bao nhiêu xương cốt bị đứt đoạn, trong miệng phun ra một tiên huyết.

- Nếu móc mắt ra rồi, ngươi còn cảm thấy quen thuộc hay không.

Đại Kim Ô vừa mở mắt ra, hung khí phân tán, kêu lên một tiếng cuồng dã.

Ngay cả Phương Hành cũng làm ra vẻ cười mà không phải cười nhìn về phía đại hán kia.

- Sao ngươi lại dám ra tay hại người.

- Yêu cầm lớn mật, muốn tạo phản hay sao.

- Cũng không nhìn một chút xem nơi này là nơi nào, đã dám đả thương người, lá gan của ngươi từ đâu tới.

Chúng tu sĩ chỉ giật mình trong chốc lát, sau đó vang lên rất nhiều tiếng hét lớn, mấy người lộ ra địch ý.

Đại Kim Ô không sợ chút nào, hừ lạnh một tiếng quát lên:

- Đại Kim gia xé cánh tay đệ tử chân truyền Hạc Linh Tử_Thuần Dương Đạo so với xé giấy còn đơn giản hơn, đám người vương bát đản các ngươi có ai không phục thì cứ đi lên nếm thử thần thông của Đại Kim gia...

- Chỉ chém xuống một cánh tay của Hạc sư huynh, nhưng hắn lại chuyên môn rêu rao...

- Tương lai Hạc sư huynh trở về Thần Châu, thật không biết sẽ tức giận thành hình dáng gì …

Chúng tu sĩ chung quanh đều không biết nói gì nhưng trong khoảng thời gian ngắn, lại không có người nào nguyện ý đến trêu chọc nó.

Tên đệ tử Tân Kiến Ngu của Linh Xảo Tông nôn ra hai ngụm máu nhưng cũng cười lạnh một tiếng, nắm tay áo xóa đi vết máu bên miệng, dĩ nhiên không đáp lời mà chỉ là trừng mắt nhìn Phương Hành cùng với đứa trẻ trong lồng ngực của hắn, sau đó xoay người lướt ra ngoài đạo đường, trong mắt Đại Kim Ô loé ra một tia hung quang, muốn truy sát ra ngoài nhưng bị Phương Hành dùng một tay kéo lại, Đại Kim Ô ngẩn ra, ném cho Phương Hành một ánh mắt, nó và Phương Hành biết kẻ này đã đoán được thân phận đứa bé, sợ rằng chuyến đi này sẽ đưa tới đại họa.

Người chung quanh thấy tình cảnh này nhưng vẫn không nhìn ra.

Dường như tin tức Phương Hành liên tục đánh cướp sản nghiệp của mấy đại tông đã truyền ra, nhưng dù sao thời gian còn thiếu, chúng tu sĩ biết tên đạo tặc có lá gan to bằng trời xuất hiện, nhưng người biết tên đạo tặc kia dùng khẩu âm Nam Chiêm, bên người mang theo một con chim lớn màu vàng cũng không nhiều, chứ nói đến lần xuất thủ cuối cùng, hắn chỉ cướp đi một đứa bé không quan trọng gì.

Nhưng trong mắt người hiểu rõ nội tình, đứa bé này chính là một cái chứng cứ cứng rắn nhất.

Ban đầu chúng tu còn tưởng rằng đứa nhỏ này bị tên đạo tặc kia thuận tay bắt đi, sau đó sẽ giấu kín nó, hoặc là thuận tay giết chết, ai có thể nghĩ đến kẻ này lại ở dưới tình huống mọi người chú ý mang nó ra ngoài nói bậy nói bạ, đây không phải là tự bộc lộ thân phận sao.

Tuy cái tên Tân Kiến Ngu của Linh Xảo Tông không được coi là tài năng xuất chúng nhưng hắn cũng không phải là một kẻ ngu dốt, nếu không phải vậy cũng không tới phiên hắn đại biểu tông môn đến tham dự cái minh hội có ý nghĩa trọng đại này, hơn nữa khi nhìn thấy đứa bé trong lòng Phương Hành đã nhanh chóng đoán được cái gì, nguyên nhân chính là sau khi phát hiện điểm này, ăn thêm một cái thiệt thòi, hắn vẫn không để ý chút nào, chỉ muốn lập tức mang tin tức truyền về tông môn.

Việc Đại Kim Ô lo lắng chính là một điểm này, nhưng Phương Hành lại giống như không để ý, chỉ nhàn nhạt nói:

- Để hắn đi!

Chương 616: Khổ Hải Vân Độc

Phương Hành nghiêm mặt nhìn tên đệ tử Linh Xảo Tông rời đi, rồi lại chợt cười cười, ôm đứa bé nhìn Long nữ lần nữa, lúc này Long nữ thậm chí có một loại cảm giác sợ hết hồn hết vía, chỉ lo tên này xuất ra cái gì đó khiến cho nàng không giải thích được, mà không phân rõ càng không xong... Nói đến lại thấy buồn cười, đúng là tâm trạng của vị trưởng công chúa Thương Lan Hải này đang sợ.

- Đủ rồi!

Nhưng cũng vào lúc này có một tiếng quát chói tai vang lên, tiếng quát như kiếm âm chấn động đạo cung, mạnh mẽ đè ép tất cả các âm thanh khác xuống.

Tiếng hét này tựa như kiếm ngâm, khi vang lên liền chặt đứt mọi thanh âm khác.

Khiến tất cả mọi người trong sân đổ dồn ánh mắt về phía hắn.

Người mở miệng là đại kiếm khách không đến trăm tuổi của Khổ Hải Vân gia_Vân Độc, người này mặc một thân áo gai, trên dưới không có bất luận pháp khí hay ký hiệu gì, hắn ngẩng đầu lên dùng ánh mắt lạnh lùng quét đám người, đặc biệt là khi ánh mắt quét qua chỗ Phương Hành còn dừng lại trong chốc lát, sau đó mới mở miệng:

- Ta không thích chuyện phiền phức, cũng không thèm để ý, hôm nay ta phụng mệnh của lão tổ đến hoàn thành hôn ước cùng trưởng công chúa điện hạ, nếu phần dâng lễ đã kết thúc, cũng không nên chờ đến ngày mai mới đấu pháp, ta chỉ hỏi một câu, ai dám tranh giành cùng ta.

Hắn hét một tiếng uy nghiêm đáng sợ như vậy cũng khiến trong sân yên tĩnh mấy phần, nhưng vẫn có tiếng bàn luận trầm thấp vang lên.

Đa số người đã hoàn thành mục đích của mình, chỉ đợi lần trao đổi cuối cùng, quyết định việc chia đều lợi ích.

Đơn giản tới nói, cũng chính là đối với bọn họ chuyện gì.

Dù sao họ cũng là tông môn thế lực Thần Châu Bắc Vực, ở trình độ nào đó mà nói họ là cùng tiến cùng lùi, cũng không có khả năng vì một người phụ nữ quyết đấu sinh tử.

Nhưng chuyện vẫn có ngoại lệ, đó chính là Khổ Hải_Vân Độc, Phù Khí Đạo_Tạ Lâm Uyên, Văn gia đại phù sư Văn Diệc Sư, lại tăng thêm tiểu ma đầu Nam Chiêm đang ôm trẻ con luôn mồm luôn miệng nhận mẹ nữa, trong bốn người này, có ba người đầu được gia tộc bày mưu tính kế, không chỉ muốn kí kết Tứ Hải Minh Ước. Còn muốn cướp đoạt vị trí người đứng đầu, khống chế minh chủ đạo, mà việc ai thành chủ đạo cũng rất đơn giản, phương thức đã sớm truyền lưu ở trong bóng tối của lần ký kết minh ước này, ai có thể định ra hôn ước cùng trưởng công chúa. Người đó sẽ thuận lý thành chương đứng đầu Tứ Hải Minh.

Thương Lan Hải Long Cung thống ngự bốn biển, bây giờ triều đình đại loạn, tâm thần thế lực bốn biển cũng di động, không ai biết có bao nhiêu người đầu phục bên Long mẫu, cũng không biết còn có bao nhiêu người ở trong bóng tối vẫn thuần phục Long tộc chính thống, bây giờ Long nữ không cách nào công nhiên lộ diện liên hợp những lực lượng kia, nếu không phải vậy chỉ sợ mệnh lệnh được ban ra một khắc, những người trong bốn biển thuần phục Long Cung chính thống còn chưa kịp đứng lên đã chết không minh bạch rồi. Nhưng sau khi nàng có thực lực để tự vệ, công nhiên giơ cao đại kỳ, không biết sẽ có bao nhiêu Hải tộc xin vào.

Mà sức mạnh của những Hải tộc này liền

tương đương với của hồi môn của Long nữ, trọng trách khôi phục Long Cung chính là lễ hỏi của nhà chồng, cuối cùng sau khi khôi phục Long Cung, tài nguyên khổng lồ trong bốn biển chính là động lực của các tông môn thế lực trong Bắc Vực gia nhập Tứ Hải Minh Ước.

Muốn làm minh chủ Tứ Hải Minh Ước, cần phải cưới được Long nữ. Kỳ thực việc này cũng là một cái hạn chế, trên danh nghĩa có hôn ước cùng Long nữ, bố cáo tứ phương, liền tương đương với chuyện không để ý đến mặt mũi của Thương Lan Hải Long Cung, đó là việc không có đường lui. Đương nhiên quá trình đấu pháp cùng Long hậu Thương Lan Hải sẽ thu được càng nhiều lợi ích. Nhưng nó cũng gánh chịu nguy cơ rất lớn, mặc dù thế lực gia nhập Tứ Hải Minh Ước rất nhiều, nhưng người có can đảm, hơn nữa quyết tâm mời vị “Bồ Tát” Long nữ này về cũng chỉ có ba phương thế lực mà thôi.

Về phần Phương Hành! Vị đại gia này nghĩ càng đơn giản hơn, hắn chỉ muốn tìm mẹ cho con hắn!

Ban đầu hắn định dùng ám chiêu thanh lý một đám người cạnh tranh, vì dù sao bọn họ cũng không thể cưới mẹ của con hắn.

Ở một mức độ nào đó mà nói, đúng là hắn đã làm được việc này.

Nhưng tác dụng không lớn, người chân chính chạy đến vì Long nữ chính là những tu sĩ đến từ bốn phương tám hướng, những tiểu tu sĩ mưu toan cưới được người đẹp, một bước lên trời cũng có thể tham gia náo nhiệt, nhưng căn bản không có tư cách tiến vào đạo cung.

Mà mục đích chủ yếu trong mắt những người tiến vào đạo cung, thậm chí có thể tham dự tranh đoạt cuối cùng lại không phải là Long nữ nữa!

Một câu nói kèm theo kiếm khí, rất có khí phách ngoài ta ra còn có ai, băng băng lãnh lãnh chém vào lòng người.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong đạo đường không có người mở miệng.

Ngay cả chân truyền Phù Khí Đạo_Tạ Lâm Uyên cùng với đại phù sư trẻ tuổi nhất Văn gia_Văn Diệc Sư được công nhận là sẽ có một trường ác đấu cùng Khổ Hải Vân Độc cũng không có nhảy ra đối chọi gay gắt cùng Vân Độc, chứ càng không nói đến những tiểu tu sĩ thanh danh không đủ còn lại.

- Khổ Hải Vân Độc, chính là thiên tài kiếm đạo ngàn năm mới xuất hiện của Vân gia, thời điểm Trúc Cơ từng dùng một kiếm chém Kim Đan, sau đó tu vi đột phá, kết thành Kim Đan, hắn chỉ bế quan tìm hiểu kiếm đạo, rất ít khi xuất kiếm, hai năm trước đã từng so kiếm cùng thiên kiêu kiếm đạo Tiêu Tuyết tới từ Nam Chiêm, ung dung đánh bại nàng, hơn nữa còn hạ độc thủ, đánh gãy kinh mạch, miễn cưỡng biến cô gái kia thành tàn tật ...

- Cô gái kia cũng rất là bất phàm, từng lưu danh ở bia đá Huyền Vực Nam Chiêm, sau đó lại được đại tông môn Trảm Tình Thiên ở Trung Vực thu làm đệ tử chân truyền, có thể nói là tiền đồ vô lượng, là một trong vài người đến Thần Châu bốn năm trước có đại tiền đồ, ngay cả ở Thần Châu cũng có thể coi là thiên tài kiếm đạo đếm được trên đầu ngón tay, chỉ tiếc lấy tu vi Trúc Cơ đỉnh phong đối mặt Vân Độc, rơi vào kết cục kiếm gãy người phế!

- A, thực lực không đủ, mạnh mẽ ra mặt, không may mắn gặp phải xui xẻo, Khổ Hải Vân Độc tu luyện chính là sát phạt kiếm đạo, thích nhất chém thiên kiêu cùng tu kiếm đạo, để mài giũa kiếm của mình, thiên kiêu Nam Chiêm kia là mình muốn chết!

Trong lúc nhất thời, có tiếng xì xào bàn tán truyền đến, ánh mắt chúng tu sĩ nhìn về phía Vân Độc đều lấp loé không yên.

Trong tiếng bàn luận, Phương Hành đang ôm đứa trẻ cũng âm tình bất định nhìn Khổ Hải Vân Độc.

Lúc này ánh mắt uy nghiêm đáng sợ của Vân Độc cũng nhìn sang:

- Ta đã nghe nói qua tên tuổi của ngươi, năm đó cô gái kia thua dưới tay ta, ta đã hỏi nàng chiêu kiếm này có thể đảo lộn kiếm đạo Thần Châu hay không: Nàng lại mạnh miệng nói nếu đệ nhất nhân chân chính trong đám tiểu bối Nam Chiêm đến, ta ngay cả cơ hội xuất kiếm đều không có, bởi vì câu nói đó ta mới dứt khoát phế bỏ nàng, hôm nay ngươi đã đến rồi, có dám tiếp ta một kiếm hay không.

Phương Hành biểu hiện quái lạ nhưng không có vẻ mặt tươi cười như vừa rồi, hắn nhìn Vân Độc từ trên xuống dưới một lần, rồi lại từ dưới lên trên một lần, thẳng đến khi đại kiếm khách lộ vẻ tức giận mới bỗng nhiên mở miệng:

- Lúc đó tu vi ngươi là gì?

Ánh mắt Vân Độc phát lạnh, một lát sau mới nói:

- Kim Đan tầng bốn!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, nói:

- Một tên Kim Đan tầng bốn đánh bại nữ tử Trúc Cơ, ngươi cảm thấy rất lợi hại hay sao?

Đáy mắt Vân Độc xẹt qua một tia buồn phiền, sát khí nồng nặc, quát lạnh:

- Ta tu kiếm, kính kiếm, cũng kính đối thủ, chỉ cần rút kiếm ra khỏi vỏ vậy thì bất kể là Linh Động hay là Nguyên Anh, thậm chí là Độ Kiếp đều sẽ dùng hết toàn lực, nàng là Trúc Cơ cũng tốt Kim Đan cũng được, tất cả đều không quan trọng gì, chỉ cần người đứng ở trước mặt của ta, vậy phải có giác ngộ đỡ lấy kiếm!

Phương Hành cười cười, nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Vậy cũng không cần phế bỏ nàng.

Đáy mắt Vân Độc lại bốc lên một vệt hàn ý:

- Có chơi có chịu, còn có cái gì có thể nói.

Phương Hành cười lạnh một tiếng:

- Nói cách khác, người khác dùng tu vi ép ngươi ngươi cũng nhận.

Ánh mắt Vân Độc lóe lên:

- Ngươi có bản lãnh ép ta

Phương Hành cười nói:

- Tiểu gia có bản lĩnh cho ngươi muốn khóc cũng không được!

Lúc hai người bọn họ nói chuyện, bên trong đạo đường không có người nào dám phát ra tiếng, mà khi trưởng lão Thiên Nhất Cung nghe được câu này liền thấp giọng ra lệnh cho tên đệ tử bên người, ra ngoài sắp xếp đài đấu pháp, ban đầu dự định ngày thứ hai tổ chức đấu pháp tranh giải nhất, nhưng tiểu ma đầu này thực sự làm cho người ta chán ghét, dường như khiến lần kén rể này mất hết tiết tấu, cần phải nhanh chóng mượn kiếm của Vân Độc thu thập hắn!

Trong tim chúng tu sĩ cũng âm thầm ngạc nhiên, không nghĩ rằng trận chiến đầu tiên này dĩ nhiên là Khổ Hải Vân Độc đối mặt ma đầu Nam Chiêm!

Tạ Lâm Uyên đối mặt với cục diện này, trong tâm liên tục cười gằn, đây là cục diện hắn vui mừng nhìn thấy nhất.

Trong lòng cũng thầm nghĩ, cuối cùng sự tình vẫn nằm trong dự đoán của Đạo Vô Phương, Vân Độc chính là thiên kiêu Tống Quy Thiền tự tay mời chào vào Hộ Đạo Minh, tuy Văn gia Văn Diệc Sư chưa từng gia nhập Hộ Đạo Minh, nhưng hắn lại là bạn tốt của Tống Quy Thiền, mơ hồ tạo thành áp lực đối với hắn và

Đạo Vô Phương, ngoài mặt hoà thuận nhưng bên trong thực sự có phần tranh đấu, tuy thực lực tổng hợp của song phương khó phân cao thấp, lại thêm việc cùng ở Bắc Vực nên không cách nào phân cao thấp, nhưng bên trong đám tiểu bối như bọn họ, hắn cùng với Đạo Vô Phương đại biểu một đám tiểu bối, thật sự là ở thế yếu, lần này Long nữ kén rể, kỳ thực cũng là một lần bọn hắn đấu pháp.

Đơn giản mà nói, tu sĩ Nguyên Anh đã lui khỏi vị trí hậu trường, chỉ muốn làm sao Độ Kiếp, hoặc là mưu tính thế cuộc càng lớn hơn, bình thường sẽ không tham dự vào loại minh tranh ám đấu này, tình cờ điểm một lần cũng chỉ làm cho thế cuộc không sụp đổ đến mức quá lợi hại, ở ngoài mọi chuyện…vân… vân, từ lâu đã giao cho bọn tiểu bối Kim Đan cảnh rồi, ngay cả tộc trưởng cùng vị trí Tông chủ cũng để Kim Đan đảm nhiệm, loại hiện tượng này đều không khác nhau là mấy ở bốn vực, ngược lại cũng không phải mình Thần Châu, tộc trưởng yêu tộc cũng là Kim Đan.

Mặc dù tuổi tác đám người Tạ Lâm Uyên không lớn, bình thường đều là ba trăm tuổi đổ lại, cũng đã đại biểu một phương thế lực rồi, ở tình huống như vậy mà đạt được ước định thì coi như là bọn họ trong tranh đấu thất bại, Nguyên Anh sau lưng cũng chỉ biết bóp mũi chấp nhận.

Cũng chính bởi vì hắn ở thế yếu, mới liên thủ cùng Đạo Vô Phương, lấy Tứ Hải Minh Ước làm chủ đạo.

Nếu không có những ích lợi sau lưng, một thanh kiếm phôi kia của hắn không mời nổi Đạo Vô Phương tận tâm giúp hắn như thế.

Lần này vốn là hắn cùng với Vân Độc, Văn Diệc Sư ba người tạo thành thế chân vạc, hai người kia hoặc nhiều hoặc ít đều có quan hệ thân cận cùng Tống Quy Thiền, tuy rằng hai người bọn họ cũng tranh cướp Long nữ, nhưng mơ hồ có ý tứ cầm hắn xuống trước, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hai người này sẽ đào thải hắn trước tiên, sau đó bọn hắn mới tranh đấu xem ai là người đứng đầu cuối cùng, Đạo Vô Phương thân là chủ nhà nên không cách nào tham dự vào trong đó.

Nguyên nhân Tạ Lâm Uyên vẫn luôn nóng lòng lôi kéo Phương Hành là ở nơi này.

Bây giờ đạt được rồi, trận chiến giữa Vân Độc cùng Phương Hành còn chưa bắt đầu, đã khơi dậy lửa giận, có thể thấy được bất luận ai thắng trận chiến này, một người khác cũng sẽ không dễ chịu, hắn cũng không cần sợ bị người nhằm vào, an tâm ngăn địch là được...

Chương 617: Trên đài đấu pháp sinh sát khí.

- Cũng tốt! đài đấu pháp đã được dựng trên Kính Hồ từ lâu, phòng ngự đại trận cũng mở ra, nếu như chư vị tiểu hữu có ý đấu pháp luận đạo, bất cứ lúc nào cũng có thể lên đài! Lần này đấu pháp, để cho ba đại trưởng lão Thiên Nhất Cung ta cùng với chư vị đạo hữu xem lễ được chứng kiến, chỉ cần lấy pháp luận đạo, không cần tổn thương đến hòa khí, sau khi lên đài đấu pháp, có thể dùng pháp thuật, dùng pháp khí, phù triện, cũng có thể điều động linh thú yêu quỷ, một bên chịu thua thì đấu pháp sẽ kết thúc, mong chư vị tiểu hữu không nên nôn nóng hạ độc thủ, tổn thương hòa khí sẽ không ổn. . .

Chung Nhất trưởng lão Thiên Nhất Cung nhìn thấy Phương Hành và Vân Độc đều phát ra sát cơ lạnh lẽo thì hắn cũng không khách khí, cho phép bọn hắn đấu pháp.

Cuối cùng trận đấu pháp này đã sớm thương lượng xong, phàm là tông môn thế lực có tâm đứng đầu Tứ Hải Minh Ước, đều phái môn hạ đệ tử có tuổi đời không vượt quá ba trăm, thực lực Kim Đan cảnh hùng hậu nhất, mà những thế lực chỉ tính toán gia nhập minh ước, không muốn mời vị “Bồ Tát” Long nữ này vào tông môn, phần lớn sẽ phái đệ tử thông minh đắc lực đến đây, đại biểu thái độ của một phương thế lực mà thôi.

Mà nếu muốn đấu pháp, tự nhiên các tông sẽ yêu cầu hai chữ công bằng, đặt ra càng nhiều điều kiện, càng dễ xuất hiện sự chênh lệch, ví dụ như ước định không được dùng khí thì thiên tài Phù Khí Đạo_Tạ Lâm Uyên sẽ ăn thiệt thòi rất lớn, bởi vì Phù Khí Đạo bọn họ vốn lấy đúc khí, ngự khí làm chủ, ước định không cho phép sử dụng phù triện, khẳng định Văn gia sẽ không vui, còn nếu không cho phép điều động linh thú yêu quỷ, như vậy những tông môn lấy nuôi thú cùng luyện quỷ làm chủ sẽ liều mạng với Thiên Nhất Cung.

Cũng chính bởi vậy mà cuối cùng quy củ rất là rộng rãi!

Thích làm như thế nào thì làm, miễn khiến cho đối thủ nhận thua là được!

Chúng tu nghe vậy liền dời bước tới Kính Hồ, chỉ thấy đại trận trung tâm cái Linh Hồ Bắc Vực này đã khởi động, thình lình có một cái bình đài rộng hơn trăm trượng từ đáy hồ mọc lên. Nước chạy qua khe đá, lơ lửng ở trên mặt hồ mười trượng, theo ký hiệu xung quanh thạch đài lấp lóe, một tầng màn nước cuốn ngược lên trên không trung, tổng cộng có bảy tầng nước hóa thành vô hình. Nhìn lên giống như là chưa từng xuất hiện, nhưng người tinh ý lại biết mỗi một tầng nước kia đều là một lớp cấm chế, biến pháp đài thành một thế giới nhỏ, để tránh khỏi có người nhúng tay.

- Đứa nhỏ này là của ai?

Chúng tu đều hướng về phía Kính Hồ mà đi, Long nữ thân là nhân vật chính tự nhiên không thể ngoại lệ, nàng tụt lại ở phía sau, lạnh lùng chờ Phương Hành cưỡi mây bay tới. Lúc cách rất gần mới bỗng nhiên đặt câu hỏi, trên mặt vẫn còn tức giận chưa tiêu, mặt lạnh mày nhẹ.

Phương Hành hơi quay đầu lại, nói:

- Ta phải đi đánh nhau với người khác, hiện tại không thể động thủ với ngươi!

Long nữ cau mày:

- Ta hỏi ngươi đứa bé là của ai?

Phương Hành trợn mắt một cái, bỗng nhiên lên giọng nói:

- Hiện tại mới đau lòng sao, sao vừa nãy cô không nhận nó.

Chúng tu sĩ xung quanh nghe thấy. Đều hướng ánh mắt nhìn lại, biểu lộ vẻ quỷ dị.

- Chắc vợ chồng son đang tâm sự.

- Ai, dù sao cũng là máu thịt của mình, trưởng công chúa không quan tâm sao được.

- Chỉ tiếc cho tên tiểu ma đầu kia, đến vợ cũng bị người ta cướp đi. . .

- Đại thế ở trước mặt, thân bất do kỷ, ngược lại cũng không trách trưởng công chúa được. . .

Có người quăng tới ánh mắt tiếc hận, thấu hiểu, thiện ý vân... vân… nhưng việc này lại khiến Long nữ tức giận đến mức trán hằn lên gân xanh.

- Ta giết ngươi. . .

Giọng nói là trong kẽ răng phát ra, nắm đấm đã vang lên âm thanh "Khanh khách".

Phương Hành "Vèo" một tiếng trốn ra xa mấy chục trượng, quay đầu lại kêu lên:

- Lại muốn mưu sát chồng, đúng là nữ nhân không có lương tâm!

Long nữ bị chọc tức, ở trước mặt cái tên tiểu vương bát đản này không thể bày ra vẻ ung dung thanh nhã. Nàng bắt pháp ấn lại muốn đuổi tới, Đại Kim Ô thấy thế lại nhanh chóng ngăn ở chính giữa, ho một tiếng, bày ra thần tình nghiêm túc nói:

- Đệ muội, cho ta mặt mũi. . .

- Ngươi cũng là thứ không tốt, cút!

Long nữ tức giận không thể nói, trực tiếp đá một cước vào mông đít Đại Kim Ô, khiến nó "Oa" một tiếng biến mất vào trong Kính Hồ.

- Đại Kim gia ta đã từng xé một cánh tay của Hạc Linh Tử_Thuần Dương Đạo. . .

Đại Kim Ô tức giận kêu to, Phương Hành thì đứng ở trên mây cười ha ha.

- Ta không quản đứa nhỏ này là của ai, cũng không nói chuyện vớ vẩn cùng ngươi nữa, vừa rồi ngươi nói sự tình Tam đệ với ta, Ngao Trinh ta vô cùng cảm kích đối với ngươi, nếu ngày sau có cơ hội tất nhiên sẽ báo đáp cho ngươi, thế nhưng sự tình lần này không đơn giản như ngươi nghĩ, tốt nhất ngươi vẫn không nên nhúng tay, càng không cần thật sự đấu kiếm cùng Vân Độc, nếu không ngươi thật có khả năng bị bọn hắn giết chết. . .

Long nữ tức giận đến mức gần như phát điên vẫn mạnh mẽ đè lửa giận trong tim xuống, truyền âm cho Phương Hành.

Nhưng Phương Hành lại không coi đó là việc to tát, cũng truyền âm lại:

- Hiện tại biết thương ta rồi sao.

Long nữ lại trợn mắt, giọng căm hận nói:

- Đau lòng cái đầu ngươi ấy, ta nhìn trên mặt mũi Tam đệ mới đến khuyên ngươi một câu!

Phương Hành cười hì hì truyền âm:

- Ngươi không cần lo lắng, cái tên vương bát đản kia không đánh lại được ta!

- Ngươi không nên làm trò, lần này người thắng chỉ là một trong ba người bọn họ, ngươi là một người ngoài, căn bản không có khả năng thủ thắng, ngoài ra ta và Đạo Vô Nhai bá bá, Hồ Quân trưởng lão của Thiên Nhất cung đã bàn bạc rất lâu mới quyết định kế hoạch này, không thể để ngươi hủy diệt như vậy, coi như ngươi thần thông quảng đại, chiến bại ba người bọn họ, những tông môn trong minh ước cũng sẽ phái ra môn hạ đệ tử lợi hại nhất đến chiến với ngươi cuồn cuộn không dứt, ngươi có thể đánh bại một người, cũng có thể đánh bại ba người, bại mười người cũng không sao nhưng nếu như ngươi thực sự đánh bại tất cả đệ tử của bọn hắn, chọc cho đại trưởng lão thậm chí Nguyên Anh lão tổ tông sau lưng bọn họ ra tay xoá bỏ ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?

Lúc Long nữ nói đến câu cuối cùng, khẩu khí đã có chút tận tình.

Nhưng Phương Hành lại không có tim không có phổi nói:

- Vậy ngươi gả cho đại trưởng lão cùng Nguyên Anh lão tổ tông của bọn hắn à. . .

Long nữ nhất thời giận dữ, trong đôi mắt tràn ngập lửa giận.

Nhưng Phương Hành không để ý đến nàng nữa, hắn cũng thở phì phò phóng lên trời, thân hình như một vệt thần quang xông lên giữa không trung, sau đó đáp thẳng xuống đấu pháp đài bên trong Kính Hồ, lúc này tên Khổ Hải Vân Độc kia đã sớm đến, ngồi xếp bằng trên đài, một thanh cổ kiếm đặt ngang ở đầu gối, thấy Phương Hành tiến vào pháp đài, mới nhàn nhạt mở hai mắt ra, lạnh lùng nhìn về phía Phương Hành.

- Hôm nay ta không có ý định cho ngươi sống sót rời khỏi nơi này!

Vân Độc truyền âm lại, ánh mắt lãnh khốc:

- Cho nên ta mới yêu cầu mở ra bảy tầng đại trận bên ngoài pháp đài, để phòng có người cứu ngươi!

Lúc này Phương Hành vẫn đang tức giận vì lời nói của Long nữ, nghe hắn nói xong một câu như vậy thì càng tức giận, liếc mắt nhìn Vân Độc nói:

- Ngươi lấy sức lực từ đâu mà nói chuyện như vậy cùng tiểu gia, không sợ tiểu gia ta dùng một tay bóp chết ngươi sao.

Vân Độc cười lạnh nhưng không tức giận, hắn nhẹ giọng nói:

- Ta ba tuổi tu kiếm, mài giũa kiếm đạo, cho tới nay đã hơn một trăm năm, tu luyện ra kiếm đạo của riêng mình, từng bước đi tới, từng bước đẫm máu, nhìn niên cốt của ngươi cùng lắm chỉ hai mươi tuổi, cho dù tu vi đã đột phá Kim Đan, cũng chỉ là dùng linh thảo trợ giúp, tu hành chi đạo có được tất có mất, tu vi ngươi tăng nhanh tất nhiên căn cơ sẽ bất ổn, ta không tin ngươi sẽ có được thực lực xứng đáng với tu vi, hoặc là nói coi như ngươi có, cũng nhất định có thiếu sót cùng sơ hở thật lớn!

Lúc hắn nói xong lời cuối cùng, bỗng nhiên trường kiếm trên gối tê minh:

- Ở dưới kiếm của ta, ngươi hẳn phải chết!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi đã quên Tiêu Tuyết sư tỷ từng nói, ta có khả năng khiến cho ngươi ngay cả cơ hội rút kiếm cũng không có sao.

Trong mắt Vân Độc phát lạnh, lạnh lùng nói:

- Cho dù Nguyên Anh ở trước mặt ta cũng không dám nói câu này!

Vù một tiếng, kiếm trên gối đã lơ lửng giữa không trung, kiếm khí phân tán, thình lình kích phát sát ý, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Phương Hành cũng bước lên một bước, tiện tay rút ra một thanh kiếm lớn màu đen, vuốt kiếm một cái, phát ra sát khí.

Vân Độc nhìn thấy chiêu kiếm này, ánh mắt ngẩn ra, lộ ra một vệt tâm ý hưng phấn.

Hắn là cao thủ sử dụng kiếm, tự nhiên nhìn ra bên trong đường kiếm Phương Hành tiện tay kéo ra tràn ngập ma ý, nhưng cũng ẩn chứa sự huyền ảo, hiển nhiên đệ nhất tiểu ma đầu Nam Chiêm này cũng tu luyện kiếm đạo, hơn nữa còn rất là bất phàm, tuy rằng điều này cũng biểu thị lúc đấu pháp sẽ có nguy hiểm, nhưng Vân Độc vốn là kiếm si, nhìn thấy chuyện này chỉ cảm thấy hưng phấn, giống như người yêu rượu nhìn thấy rượu ngon vậy.

- Muốn động thủ!

Chúng tu vẫn chưa đến đủ, đã nhìn thấy trên đấu pháp đài tràn ngập sát khí lạnh lẽo, nhất thời trong lòng cả kinh.

Dù sao cũng không phải môn hạ đệ tử thi đấu, không phải đấu pháp đoạt danh, cần người chứng kiến, hai người này sẽ không chờ bọn hắn đến đông đủ để tuyên bố bắt đầu chiến đấu, từ lúc họ bước lên đấu pháp đài, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ, chỉ hỏi thắng bại.

Nhưng cũng có người ngạc nhiên:

- Vẫn còn ôm đứa bé kia. . .

Đúng lúc kiếm ý bành trướng đến đỉnh điểm, động một cái liền bùng nổ, đột nhiên Phương Hành thu hồi kiếm quang, cúi đầu liếc mắt nhìn đứa bé trong lồng ngực, cười nói:

- A, vừa rồi bị người đàn bà thúi kia làm cho tức giận đến váng đầu, quên mình vẫn đang ôm một đứa bé, trước tiên ngươi chờ chút đã nhé. . .

Nói xong liền hướng về nơi xa hô to:

- Kim lục tử, nhanh chóng lại đây ôm tiểu vương bát đản này đi, miễn cho nó bị kiếm khí cắt nát. . .

Đại Kim Ô mới từ trong nước bò ra, đang nằm ở trên đá xanh phơi lông vũ, nghe vậy chỉ có thể bay tới, lúc đến trước pháp đài thì ngừng lại, trưởng lão trên bờ thấy vậy cũng không do dự, hắn không thể để cho tiểu ma đầu kia ôm con đấu pháp với người ta, vì vậy mở ra tầng tầng đại trận bên cạnh pháp đài, Đại Kim Ô vẫn còn chưa hết tức giận lại phải chờ đợi một lát, nên phùng má trợn mắt hùng hùng hổ hổ nói:

- Ngươi vẫn còn nhớ tới à, ta còn tưởng rằng ngươi muốn ôm đứa bé đánh thắng hắn nữa cơ. . .

Vân Độc hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ kiềm chế ý định dùng trường kiếm chém con Ô Nha miệng thối kia.

- Đúng là ta rất muốn ôm đứa bé mà vẫn thắng hắn, nhưng cũng phải có bản lãnh đó đã. . .

Phương Hành cười lớn một tiếng, lại nói một câu để Vân Độc ưa thích, vừa nói vừa tiến lên vài bước, sau đó làm bộ muốn ném đứa bé trong lồng ngực ra, Đại Kim Ô vừa bay vào pháp đài nhất thời kinh hãi, kêu lên:

- Cẩn thận một chút, ngươi muốn nó ngã chết à.

Trong tiếng kêu kinh hãi liền đập cánh nhào tới, giống như sợ Phương Hành thật sự ném đứa bé ra, nó vội vã tiến lên tiếp được.

Tất cả đều có vẻ rất bình thường, nhưng đúng vào lúc này thanh kiếm trên gối Vân Độc đột nhiên gầm lên mãnh liệt.

- Không tốt!

Bỗng nhiên Vân Độc xoay người, liền nhìn thấy một cái móng vuốt sắc bén màu vàng đánh về phía đầu hắn nhanh như chớp giật.

Chương 618: Ngay cả kiếm cũng không xuất ra

- Con Ô Nha chết tiệt này dám đánh lén mình.

Lúc này Vân Độc rất tức giận, sau khi Đại Kim Ô tiến vào pháp đài chỉ cách hắn khoảng mười trượng, đối với Kim Đan tu sĩ mà nói, khoảng cách mười trượng cùng với đứng sát người không có gì khác nhau, chỉ cần hơi động một cái là móng vuốt sắc bén sẽ mạnh mẽ bổ xuống, thậm chí lúc này Vân Độc cũng không kịp rút kiếm, nhưng dù sao hắn cũng là đại kiếm khách Khổ Hải Vân gia, từ nhỏ đã tu luyện kiếm đạo, chợt gặp biến cố, không thể nghi ngờ tu vi trăm năm được hiển lộ hết, kiếm khí tùy tâm mà động, thình lình hóa thành một thanh lợi kiếm vô hình chém ra.

- Vù ...

Kiếm quang tạo thành một vệt trắng, đón vuốt sắc của Đại Kim Ô đang bổ tới.

Vân Độc có lòng tin, dù đạo kiếm quang này không cách nào chém chết con yêu quạ, cũng có thể phế bỏ móng vuốt của nó.

Nếu bị người ta dễ dàng đánh lén như vậy thì trăm năm khổ tu kiếm đạo sẽ biến thành chuyện cười.

- Oa ...

Hiển nhiên Đại Kim Ô cũng biết lợi hại, nhanh chóng thu móng vuốt về, đồng thời há mồm kêu to.

Trong miệng nó cũng có một đạo kiếm khí dâng trào, giống như lúc nào cũng có thể phun ra.

- Tiên Kiếm.

Đáy lòng Vân Độc kinh ngạc, thân là kiếm tu, tự nhiên hắn không thể không biết Thượng Cổ Phi Kiếm Thuật trong truyền thuyết, trên thực tế hắn cũng từng lấy được một thanh tiên kiếm ở trên người nữ tu sĩ Nam Chiêm kia, có điều hắn cho rằng thanh tiên kiếm kia không hợp với kiếm đạo của hắn, cho nên tiện tay tặng bọn một tên tiểu bối Vân gia hắn, hành động đó cũng truyền ra danh tiếng không nhỏ, khiến mọi người sùng bái.

Tuy hắn chưa từng dùng thanh tiên kiếm kia nhưng không dám khinh thường một đạo kiếm khí trong miệng con yêu quạ này. Tâm tư hơi động, kiếm quang quanh người hắn lại gào thét lên lần nữa, mãnh liệt như thủy triều, ngăn chặn từng tầng ở trước người, nhìn vô cùng kinh khủng.

- Thu ...

... Bỗng dưng miệng con yêu quạ kia ngậm lại.

Nó há to miệng, lộ ra ánh sáng sắc bén của tiên kiếm, nhưng cuối cùng chỉ là hắt hơi một cái.

Trong lúc nhất thời, ngay cả Vân Độc cũng có cảm giác tâm thần lạnh lẽo, giống như một quyền đánh vào bịch bông.

- Dám đùa ta?

Sau thất thố chính là vô tận tức giận.

Kiếm khí dâng trào quanh người, ngay lập tức chuyển thủ thành công, mang con yêu quạ này xé thành mảnh nhỏ!

Thân là đại kiếm khách trăm năm hiếm thấy của Khổ Hải Vân gia. Nên Vân Độc rất kiêu ngạo, quái gở, bất thường, làm sao hắn có thể để cho một con yêu quạ trêu chọc.

Ngay khi kiếm khí dâng trào, Đại Kim Ô đã kêu lên một tiếng quái dị lùi về sau.

Nhưng vào lúc này, trong lòng Vân Độc đột nhiên dâng lên một đạo hàn ý, trong lòng run lên.

Hắn thậm chí không kịp lấy thần niệm quan sát. Mà nhanh chóng quay đầu theo bản năng.

Vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một vệt bóng đen.

Một thanh cự kiếm rộng hơn thước bất thình lình đánh xuống, quả thực giống như là một cái đại bổng.

Bên trong cự kiếm ẩn chứa lực lượng khủng bố, thậm chí trên thân kiếm quấn quanh vô số tia chớp màu xanh, chỗ nó đi qua liền cuốn lên một cơn lốc khủng bố, thậm chí còn có có một kẽ nứt hư không màu đen đang hình thành ... cho dù ở lúc bình thường Vân Độc cũng không dám khinh thường lực lượng kia, chỉ có thể tập trung tất cả lực lượng chống đối hoặc là thẳng thắn lấy thân pháp né tránh, chứ đừng nói là hiện tại hắn đã bị phân tâm. Một thân kiếm khí của hắn đã tập trung toàn bộ vào phía sau, chuẩn bị phóng thích ra đánh con yêu quạ đùa bỡn mình.

Nói thì dài nhưng thực tế tất cả chỉ xảy ra ở trong nháy mắt.

Dưới các nhân tố hạn chế, vị đại kiếm khách

Khổ Hải Vân gia kia đã bị đánh phủ đầu một cái, đầu óc nhất thời lung lay.

Đường đường là đại kiếm tu Kim Đan cảnh, tâm chí cứng như sắt thếp, cũng bị chiêu kiếm này đập cho hôn mê một cái.

Cái này cũng không có gì kỳ quái. Bởi vì một kiếm này vốn có sức mạnh trực tiếp đập nát đầu hắn.

Chỉ đập ngất hắn đã là người ngự kiếm hạ thủ lưu tình rồi.

Khổ Hải Vân Độc chỉ cảm thấy hoa mắt, hình như đầu bị biến thành hồ dán, vậy mà nhất thời không xoay chuyển được, mà một thân kiếm khí ngưng tụ như nước thủy triều, càng bị một kiếm này đập tan khí cơ, khiến cho nó tiêu tan giống như mây khói, đúng vào lúc này thanh kiếm tâm ý tương thông cùng hắn, thậm chí là đã thông linh tự nhiên bay tới, "keng" một tiếng, liền muốn ra khỏi vỏ.

Cho dù hắn bị đập ngất, kiếm dưới tình huống gặp kẻ địch, cũng sẽ tự động ra khỏi vỏ chém người.

Đường đường lại đại kiếm khách, tự nhiên không thể bị đánh lén dễ dàng như vậy.

Đúng là Vân Độc rất mạnh!

Cho dù ở trong tình cảnh này, hắn vẫn không phải là không có lực đánh một trận!

Chỉ cần một hơi thở thời gian là hắn có thể mạnh mẽ khôi phục sự trấn định, dâng trào kiếm khí, trở lại chiến một trận!

Chỉ tiếc hắn đụng phải Phương Hành!

Cho dù chính diện giao chiến, hai người cũng đánh bại được Phương Hành, đệ nhất tiểu ma đầu Nam Chiêm.

Lúc kiếm tự động ra khỏi vỏ chém người, Phương Hành liền hét lên một tiếng:

- Biểu tử, dê béo, sơn trại ...

Toàn những cái tên cổ quái!

Nhưng khi tiếng hét này vang lên, kiếm khí quanh người hắn chợt tăng vọt, chỉ nghe "Xoạt xoạt xoạt" ba tiếng, thình lình có ba đạo cổ kiếm đột nhiên xuất hiện, mỗi một đạo đều ẩn chứa lực lượng khủng bố, liên tục chém lên thân cây kiếm sắp ra khỏi vỏ kia, lưỡi kiếm đã ra khỏi vỏ ba tấc, nhưng sau khi bị chém xong kiếm lại thu vào, mỗi khi bị đập một kiếm, thân kiếm lại gào thét giống như bị trọng thương vậy, sau vài lần như vậy kiếm linh trên thân kiếm đột nhiên tán loạn, sau đó "Leng keng" một tiếng rơi ở trên mặt đất.

- Trở về!

Lúc này khóe miệng Phương Hành cũng cười lên, rốt cục hài lòng.

Một tiếng quát vang lên, ba thanh cổ kiếm đã được đặt tên, đoạt lại từ trong tay Thái Thạch Si cũng liên tiếp trở vào vỏ, không để lại dấu vết.

Mà lúc này, Vân Độc cũng chỉ miễn cưỡng hồi thần lại mà thôi.

Không đợi hắn tiếp tục ngưng tụ một thân kiếm khí, Phương Hành đã dùng một cước đạp hắn ngã trên mặt đất, sau đó một chưởng chồng chất một chưởng vỗ xuống, đánh thẳng lên trán của hắn, linh lực không chút khách khí rót vào trong người hắn, tách hết thảy linh lực đang ngưng tụ trong kinh mạch hắn ra, sau đó khóa lại ở phía trên Kim Đan đang chuẩn bị gào thét xuất hiện, muốn ra tay bất ngờ cứu vãn một ván.

- Kiếm của ngươi chưa ra khỏi vỏ.

Phương Hành lạnh lùng mở miệng, cự kiếm màu đen chỉ ở trên mặt Vân Độc, hình như giữa hai lông mày có vẻ hài hước.

Thậm chí lồng ngực của hắn vẫn còn ôm trẻ con!

- Chuyện này... Chuyện gì thế này?

Phải mất trọn vẹn ba hơi thở, trong những tu sĩ quan chiến kia mới có người phản ứng lại, khiếp sợ kêu to.

Tất cả những thứ này đều phát triển quá nhanh rồi, không ở trên đài, thậm chí không thể nào hiểu được sự hung hiểm trong chớp mắt kia.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mỗi người ở đây đều không nghĩ ra, liền ngay cả Long nữ cũng không ngoại lệ.

Không phải là sẽ có một trường ác đấu sao?

Trận đấu pháp này đã bắt đầu rồi sao?

Tại sao đại kiếm khách Khổ Hải ngay cả kiếm cũng không xuất ra khỏi vỏ đã bị người ta đá một cước té xuống đất, không thể động đậy.

Phạm quy!

Hành động mờ ám của Đại Kim Ô sau khi lên pháp đài có thể giấu diếm được tu tu sĩ vi thấp, nhưng không giấu diếm được mấy vị trưởng lão Kim Đan viên mãn đứng xem chiến, bọn hắn thậm chí còn cảm thấy kiếm khí dâng trào trong cổ họng Đại Kim Ô lúc nó há miệng ra... Như vậy xem như là lấy hai đánh một, quá đáng hơn chính là đã lấy hai đánh một lại còn dưới tình huống dùng âm mưu quỷ kế...

- Không ... Vô sỉ ...

Việc này thực sự là quá vô sỉ, khiến cho những người nhìn thấy một màn này đều mất mấy hơi thời gian mới có một vị lão tu sĩ có chòm râu dê vỗ bắp đùi mắng lên, nhìn dáng dấp bị chọc tức của lão già, gần như hận không thể tự mình ra tay.

- Quá vô sỉ, lẽ nào lại như thế.

- Dùng quỷ kế thì cũng thôi đi, lại còn hai đánh một.

- Làm người sao có thể vô sỉ như thế, mau chóng thả Vân công tử ra, công bằng chiến một trận!

- Mau bắt con yêu quạ nhiễu loạn pháp đài lại chém giết để răn đe ...

Một câu nói của lão già kia dường như mở đường, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng mắng chửi không ngừng vang lên, tất cả mọi người đều nổi giận.

Thật sự là cách làm này, quá khiêu chiến giới hạn lòng người.

- Ngươi ... Ngươi dĩ nhiên dùng loại thủ đoạn này.

Ngay cả Vân Độc sau khi tỉnh táo lại cũng giận dữ, quát mắng không ngớt.

Cho dù hắn bị phong bế linh lực cùng đan quang, hắn cũng cực lực muốn đứng lên liều mạng cùng Phương Hành, hắn không cho rằng mình đã thua.

Nhưng mà Phương Hành lại đạp một cước lên bộ ngực của hắn, không có nửa phần ý tứ dời đi, hắn bị phong bế linh lực, không thể giãy giụa dưới cái chân nặng chừng vạn cân, Phương Hành ngẩng đầu nhìn về phía chúng tu sĩ tức giận không thôi ở trên núi, trên không trung và hai bên Kính Hồ, nở nụ cười hì hì, như là đang nói chuyện với Vân Độc, lại như hướng về chúng tu sĩ giải thích, từ tốn nói:

- Ai nói tiểu gia ta phạm quy, rõ ràng các ngươi đã nói rõ có thể điều động dị thú yêu quỷ, ta mang tọa kỵ của ta, hoặc nói là chiến sủng cùng ra tay thì sai ở chỗ nào.

Lúc hắn nói chuyện đã vận chuyển Linh lực, mạnh mẽ đè ép âm thanh hỗn loạn trong không trung xuống.

Mọi người đều hai mặt nhìn nhau, nhất thời không người phản bác hắn.

Ngược lại là Đại Kim Ô, khi nó nghe được hai chữ "Chiến sủng" liền không vui lườm Phương Hành một cái.

- Lại nói, tọa kỵ của ta còn chưa có thật sự ra tay đấy, chỉ mới hắt hơi một cái mà tiểu tử này đã bị hù dọa đến thế, ngoài việc hắn ta thực sự nhát gan ra còn có thể trách ai.

Phương Hành hót như khướu, hùng hổ nói lý lẽ:

- Hơn nữa trước đó có nói không cho phép lừa dối sao hừ hừ hừ, lên đấu pháp đài chỉ nhìn bản lĩnh, bất luận thủ đoạn, hiện tại hắn ở dưới chân ta, các ngươi dám nói không công bằng.

Âm thanh hỗn loạn ở chung quanh nhất thời biến mất, chúng tu sĩ vốn đang đang tức giận hét lớn dĩ nhiên cảm giác không cách nào phản bác.

Đúng, hình như tiểu ma đầu này cũng không phạm quy ...

Nhưng chuyện này rất là công bằng sao.

Người mù cũng có thể nhìn ra chuyện này rất là không công bằng...

Phương Hành không có ý tứ tranh cãi gì gì đó với bọn hắn, chỉ cúi đầu nhìn Vân Độc, nhẹ giọng cười cười, nắm cự kiếm màu đen vỗ vỗ mặt của hắn, cười nói:

- Ngươi càng không nên kêu oan rồi, dưới cái nhìn của ngươi, lấy Kim Đan cảnh đối chiến một vị nữ tử Trúc Cơ nhỏ hơn ngươi trọn vẹn tám mươi tuổi không có gì là không công bằng, vậy thì ở trong mắt tiểu gia, bất luận dùng thủ đoạn gì mang ngươi giẫm dưới lòng bàn chân cũng rất là công bằng!

Đột nhiên ánh mắt hắn trở nên lãnh khốc:

- Cho nên ngươi thua rồi, dưới tình huống tiểu gia ôm trẻ con, ngươi ngay cả kiếm cũng không xuất ra được, làm gì còn mặt mũi ở nơi này nói chuyện công bằng hay không công bằng cùng ta.

Đúng vào lúc này sát khí ở giữa hai lông mày chân chính tràn ngập lên.

Vân Độc nghe được một câu, sắc mặt càng khó coi hơn một phần, hắn đã hiểu rõ ý tứ của Phương Hành, hắn ảo não tới cực điểm, lửa giận thiêu đốt.

Ngược lại là Đại Kim Ô ở chỗ không xa nhỏ giọng thì thầm:

- Chính là muốn bẫy người, còn nói đường hoàng như thế...

Chương 619: Chính là muốn ngươi

thua không cam lòng

Đều là Kim Đan cảnh, dưới tình huống ôm một đứa bé đánh bại đại kiếm khách Khổ Hải Vân Độc, thậm chí khiến hắn ngay cả kiếm cũng không rút ra được. . . Đây quả thực là chuyện không thể nào, cho dù là mấy nhân vật cấp độ Thần Tử ở trung vực Thần Châu tu luyện thượng cổ đạo thống đến cũng không làm được, nhưng bây giờ có người làm được, hoàn toàn đánh bại Vân Độc, đạp hắn ở dưới chân. . .

Ngay cả Kim Đan trưởng lão xem chiến cũng hai mặt nhìn nhau, trong lòng dâng lên một loại cảm giác quái dị.

Bởi vì bọn họ phát hiện ở bề ngoài mà nói, tiểu ma đầu này dĩ thật sự không phạm quy. . .

Hai đánh một cũng tốt, dùng quỷ kế cũng tốt, bởi vì trận đấu pháp này vốn nói dùng mọi thủ đoạn!

Chuyện duy nhất khiến người ta không nghĩ tới, chính là sức mạnh của hắn vô sỉ mà thôi!

- Không công bằng, đánh lại một lần nữa đi!

- Làm người không thể vô sỉ như này, mau chóng thả Vân tiên sinh ra, nếu không đại gia sẽ chặt ngươi thành thịt băm!

- Lăn xuống đài đi, làm sao trưởng công chúa có khả năng gả cho đồ vô sỉ bực này!

Lúc này nhóm tu sĩ có vi cao, thân phận tôn lão cũng ngạc nhiên nhìn một màn trên đài đấu pháp, thật lâu cũng không lên tiếng.

Nhưng bọn tiểu bối đến xem lễ không lo được nhiều như vậy, họ liên tục hét lớn giống như thủy triều, bất bình thay cho Khổ Hải Vân Độc, thậm chí có người kích động đã đứng lên, hướng về vị Chung Nhất trường lão chưởng quản đại trận trên pháp đài hô to, để cho ông ta mở trận pháp ra, chính mình xông lên cứu đại kiếm khách, đồng thời mang cái tên tiểu quỷ khiến người ta chán ghét kia đá vào trong Kính Hồ dạy dỗ một phen.

Nhưng mà vị Kim Đan trưởng lão Thiên Nhất Cung lại thành thành thật thật xếp bằng ở trên bồ đoàn. Trong tay cầm một cái thẻ ngọc, từ từ nói lại quy tắc mình mới đọc qua một lần, sau đó không để ý tới những người khác gào thét nữa.

- Hóa ra ngươi tới báo thù cho nữ tu sĩ Nam Chiêm các ngươi. . .

Đáy mắt Vân Độc tràn ngập sát khí, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng hiện lên một mảnh đỏ ửng, giống như đang xấu hổ vậy. Khí huyết đã chảy ngược lên não, tiếng nói của hắn như truyền ra từ đáy lòng:

- Ta cho ngươi cơ hội báo thù, nhưng ngươi lại dùng quỷ kế thì tính là gì, coi như ngươi có bản lĩnh thủ thắng trận đấu pháp này lại có tác dụng gì, ta sẽ giết ngươi để tế kiếm của ta!

- Ngươi không có cơ hội này!

Lúc đám người xung quanh đang tức giận, Vân Độc ở dưới chân cũng gần như muốn phát điên. Sắc mặt Phương Hành vẫn bình tĩnh.

Lúc ra tay, trong đầu hắn xẹt qua khuôn mặt của một nữ kiếm khách mặc quần áo trắng dùng bạch kiếm, khuôn mặt óng ánh như sứ trắng, đó là cô gái đầu tiên trong số những người được coi là hào hiệp hắn gặp ở Nam Chiêm, vốn đang thiếu nàng một trận chiến, không nghĩ rằng một người có thiên phú tốt như vậy. Sau khi đến Thần Châu lại dễ dàng bị bẻ đi, người cũng đã mất tích.

Vân Độc tức giận, nhưng đột nhiên trên mặt hiện lên một luồng tâm ý sợ hãi, theo bản năng quát lên:

- Ngươi muốn làm cái gì?

Phương Hành hỏi ngược lại:

- Lúc đó ngươi làm cái gì?

Trong tim Vân Độc cảm thấy sợ hãi, bỗng nhiên kêu to lên:

- Ngươi dám!

Phương Hành cười hì hì nói:

- Ngươi nên gặp tiểu gia sớm một chút, như vậy sẽ không cảm thấy ta không dám!

Tuy hắn đang cười nhưng vẻ âm lãnh dưới đáy mắt lại làm cho tâm trạng Vân Độc phát lạnh, vào lúc này vị kiếm khách kiêu ngạo đến mức ngông cuồng tự đại kia cảm giác cả người lạnh lẽo. Nhất thời trong tim tràn qua các loại ý nghĩ, cuối cùng cho ra kết quả khiến hắn không rét mà run, thậm chí không lo được mặt mũi…vân… vân nữa, gân xanh trên cổ xuất hiện, giơ cao hai tay lên đầu quát to:

- Ta biết. . .

Hắn muốn chịu thua!

Quy tắc trên pháp đài chính là, nếu một bên chịu thua thì trận chiến này sẽ kết thúc, người còn lại không cách nào xuống tay với đối phương nữa.

Nhưng lúc Vân Độc hô lên hai chữ kia,

Phương Hành cũng hơi dùng sức, một luồng linh lực xông ngược vào trong ngũ tạng khiến hắn không nói ra được câu nói này, cùng lúc đó, Phương Hành cũng hét lớn một tiếng:

- Ngươi còn không chịu thua.

Tiếng hét này gấp mấy lần sấm rền, đè ép tiếng nói của Vân Độc xuống, cũng đè ép luôn cả tiếng ồn ào chung quanh.

Dưới cái nhìn của tu sĩ xung quanh, chỉ thấy tiểu ma đầu kialớn tiếng quát hỏi, buộc thiên kiêu Vân gia chịu thua, chỉ có điều thiên kiêu Vân gia tức giận không nhịn nổi, cố gắng ngẩng đầu lớn tiếng nói gì đó, không thể nghi ngờ là đang mắng tên vô sỉ kia, thái độ cứng rắn bực này khiến chúng tu sĩ chung quanh ủng hộ, đồng loạt hô to về phía đấu pháp đài:

- Đồ vô sỉ, còn dám ép người chịu thua, có bản lĩnh thì làm lại lần nữa!

- Nếu ngươi không dùng quỷ kế, ở dưới kiếm của Vân tiên sinh vượt qua mười chiêu cũng khó!

- Nếu thật sự có gan, liền tiếp Lưu Vân Cửu Kiếm vang danh Bắc Vực của Vân tiên một chút!

- . . .

- . . .

Vô số tiếng hét lớn, vô số âm thanh quát mắng, kéo tới giống như thủy triều.

Trong tiếng quát tháo, Phương Hành lại cười ha ha, giọng nói cao hơn một tầng:

- Có nhận thua hay không?

- Được, ngươi đã mạnh miệng thì đừng trách tiểu gia mềm lòng!

- Oành!

Bỗng nhiên Phương Hành nâng bàn chân đang đạp Vân Độc lên, sau đó mạnh mẽ đạp xuống, pháp đài rung động như sóng nước, còn thân thể Vân Độc thì bị lực lượng của hắn làm chấn động bật lên giữa không trung, Phương Hành bước ra một bước, cự kiếm màu đen cắm trên mặt đất, hai tay vung ra như gẩy đàn tì bà, hóa thành vô số ảo ảnh, không ngừng đánh vào các khớp xương, kinh mạch trên người Vân Độc. . .

- Ba ba ba ba đùng. . .

Một hơi này đâu chỉ đánh ra một trăm lần!

Trong cơ thể Vân Độc thậm chí vang lên tiếng nổ như pháo.

- Hắn đang làm gì vậy?

Chúng tu đứng xem ở xung quanh bỗng nhiên yên lặng, mặt sắc mấy vị Kim Đan trưởng lão đại biến.

Những người đang bàn tán ồn ào cũng yên tĩnh lại, giống như bị người bóp cổ.

Ngay cả đám người Long nữ, Đạo Vô Phương, Tạ Lâm Uyên, Văn Diệc Nho cũng bị tình cảnh trong Kính Hồ làm khiếp sợ, trừng trừng cặp mắt.

- Tiểu hữu, hạ thủ lưu tình!

Đúng vào lúc này, một đạo sức mạnh vô hình mà cuồn cuộn từ phía sau Thiên Nhất Cung phóng lên trời, trong thời gian ngắn bao phủ toàn bộ đấu pháp đài, bên trong sức mạnh này có một đạo khí cơ hướng về tim Phương Hành, Phương Hành cũng không xa lạ gì đối với âm thanh này, lại là đại trưởng lão Hồ Quân của Thiên Nhất Cung đã từng gặp một lần, giọng nói của ông ta rất cấp bách:

- Ngươi có thể dùng quỷ kế đánh bại hắn, nhưng nếu phế bỏ hắn tất nhiên sẽ khiến Nguyên Anh lão tổ của Khổ Hải nổi giận, đến lúc đó ngươi có là khách quý của Thiên Nhất Cung ta, chỉ sợ cũng không thể bảo vệ được ngươi. . .

- Ta xúc phạm vào quy tắc kén rể của Thiên

Nhất Cung các ngươi hay sao.

Khí cơ của Phương Hành đang vũ động, Vân Độc vẫn còn lơ lửng giữa không trung, bàn tay hắn phất lên, xa xa đặt ở trên trán Vân Độc.

Hồ Quân trưởng lão trầm mặc một lát, mở miệng nói: - Chưa từng!

Phương Hành khẽ quát:

- Vậy thì đừng quản ta!

Nói xong, liền vỗ liên tục xuống, vừa vặn đánh vào trán Vân Độc, trực tiếp đập ngã kẻ này ở trên mặt đất.

- Lạc lạc lạc lạc. . .

Thanh âm rợn người vang lên liên tiếp, lúc này thân thể thon gầy sắc bén như kiếm quang của Vân Độc giống như là bị xì hơi, càng khô héo đi với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, một đầu tóc đen cũng đang trở nên khô héo trắng bệch.

Lúc trước ở trên người hắn có một loại kiếm khí khiến người ta vừa nhìn liền sinh ra cảm giác băng hàn, vào lúc này cũng đã tiêu tan không còn hình bóng.

Còn Phương Hành thì chắp tay sau lưng từ từ đi tới trước mặt Vân Độc, nhìn xuống.

Hắn không có để ý tới thần thức của Hồ Quân trưởng lão phủ xuống, sau khi lão ta phát hiện ra cái biến cố này không có lấy Nguyên Anh Pháp Tướng tới can thiệp, mà dùng thần niệm giáng lâm thương lượng cùng Phương Hành, đã nói rõ bản thân hắn cũng không có ý định trực tiếp nhúng tay vào chuyện này, ông ta mang lời nên nói, nói cho Phương Hành nghe, chuyện về sau Thiên Nhất Cung không có dự định đếm xỉa đến.

Người có năng lực cứu người ngay tức khắc không ra tay, thì những người khác chỉ biết đờ ra.

Vô số con mắt nhìn về phía pháp đài bên trong Kính Hồ, bụng như bị một luồng khí lạnh tràn vào, một lát không nói ra lời.

Đại kiếm khách Kim Đan cảnh xuất sắc nhất, còn trẻ nhất, thiên phú lớn nhất Khổ Hải Vân gia bị phế bỏ.

Bọn hắn hầu như không dám tin vào hai mắt của mình, chỉ cảm thấy lòng đắng ngắt.

- Ngươi. . . Ngươi lại dám như vậy đối với ta. . .

Qua một hồi rất lâu, mới có một cái thanh âm suy yếu mà tuyệt vọng vang lên.

Là Vân Độc!

Lúc này hắn co quắp ngã trên mặt đất như là một cái bao tải rách không đứng lên nổi, trên mặt có sự không cam lòng lại có tuyệt vọng.

Còn Phương Hành thì một tay ôm đứa bé, một tay cầm cự kiếm màu đen, mặt không thay đổi nhìn hắn.

- Ngươi có thể phế bỏ người khác, vì sao ta không thể phế bỏ ngươi.

Phương Hành cười gằn:

- Ngươi rất muốn tìm ta báo thù nhưng đời này ngươi không thể thực hiện được rồi, nếu lúc trước ngươi tuyệt đường thiên kiêu khác bước vào cảnh giới kiếm đạo cao hơn, tiểu gia cũng chặt đứt con đường của ngươi cho ngươi cảm thụ cảm giác này một chút, có phải ngươi cảm thấy rất không cam lòng, không công bằng hay không, bởi vì tiểu gia không có lấy kiếm đạo đánh bại ngươi hắc hắc, tiểu gia nói rõ ràng cho ngươi biết, nếu lấy kiếm đạo đánh bại ngươi, cũng không phải tiểu gia không làm được, nhưng ta không dùng phương pháp này đánh bại ngươi, ta muốn cho ngươi nếm thử cảm giác không công bằng lại không có cách nào. . .

Hắn nói đến chỗ này bỗng nhiên giơ chân lên đạp thật mạnh ở trên kiếm của Vân Độc.

- Đinh" một tiếng, một thanh kiếm thai hóa thành mấy chục mảnh vỡ, sụp đổ ở trước mắt Vân Độc.

- Đừng giữ lại, dù sao về sau ngươi cũng không dùng được kiếm!

Theo lời nói lạnh nhạt của Phương Hành vang lên, một loại cảm giác tuyệt vọng dâng lên ở trong tim Vân Độc, phiên giang đào hải, tuyệt vọng tâm khổ, cho dù hắn có kiêu ngạo, ngông cuồng như thế nào đi nữa, nhưng không thể nghi ngờ hắn là một tên kiếm si tiêu chuẩn, Phương Hành không chỉ cắt đứt kiếm đạo của hắn, còn khiến hắn mãi mãi mang theo một loại cảm giác thua không phục, nhưng không có cơ hội trở mình nữa. . .

Cảm giác này rất phức tạp, cũng rất tuyệt vọng!

Chương 620: Tiểu gia ở đây, ai dám đến chiến

- Vậy mà. . . vậy mà dùng thủ đoạn ác độc như thế. . .

- Vốn là đấu pháp kén rể, phân thắng bại mà không phân sinh tử, làm sao. . . Làm sao có thể phế bỏ người khác.

- Một tu sĩ Nam Chiêm độc ác như thế, không thể làm người Bắc Vực ta.

Sau một hồi lâu yên lặng, rốt cuộc chúng tu sĩ cũng phản ứng lại, từng người vô cùng tức giận mạnh mẽ lên án Phương Hành. Không thể nghi ngờ cảnh tượng Vân Độc bị phế khiến đôi mắt của bọn họ đau nhói. Nếu Phương Hành thật sự dựa vào kiếm đạo tự thân áp chế Vân Độc, thậm chí giết chết hắn, như vậy Thần Châu lấy thực lực làm đầu cũng có thể chấp nhận một ít, nhưng hắn lại dùng quỷ kế, còn ra tay ác độc như vậy. . .

Đây cũng không phải là vấn đề thắng bại, mà còn chứa sự xấu hổ khinh miệt.

Cũng chính bởi vậy mới dẫn tới chúng tu sĩ Thần Châu tức giận, lửa giận liên tục dâng lên giống như thủy triều.

- Tiểu quỷ, ngươi hạ độc thủ đối với tiểu bối Khổ Hải Vân gia, gây ra đại họa sát thân, Vân gia đã nhận được tin tức, lượng lớn nhân mã đang chạy tới, còn không mau mau đưa hắn lại đây, quỳ xuống đất thỉnh tội, chờ đợi Vân gia xử lý.

Một lão giả xem chiến mở miệng gầm lên, khiển trách Phương Hành.

Phương Hành vác cự kiếm màu lên trên vai, liếc mắt nói:

- Ta thỉnh cái tiên sư lão già ngươi, tiểu gia vẫn luôn làm theo quy tắc của Thiên Nhất Cung, làm sao phải thỉnh tội, bản lĩnh tên rác rưởi này không ra gì, rơi vào trong tay tiểu gia lại muốn trách tiểu gia, nếu ngươi có bản lĩnh lên đài đọ sức cùng tiểu gia một phen, nếu không có can đảm này thì nhanh chóng ngậm cái mõm chó của ngươi lại!

- Ngươi. . .

Vị lão tu kia tức giận đến mức râu mép đều vểnh lên, đường đường là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, ở trong tông môn cũng là người đức cao vọng trọng, lại bị một thằng nhóc con mắng phủ đầu như thế, thật sự là giận sôi lên, hận không thể ra tay bóp chết hắn, tuy rằng tức giận nhưng chưa mất hết lý trí, hắn biết phân lượng nhà mình, lại không am hiểu đấu pháp.

Nếu thật sự lên đài cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi, bởi vậy hắn ta ở dưới giận dữ chỉ có thể hướng về người phụ trách trận đấu pháp này là Chung Nhất trường lão quát lên:

- Chung Nhất đạo hữu, Thiên Nhất Cung các ngươi còn không trị hắn.

Trong tay Chung Nhất trường lão cầm một cái ngọc phù. Vừa rồi hắn truyền âm cùng Hồ Quân trưởng lão, đã nhận được lời căn dặn, thấy chúng tu xung quanh đều nhìn mình, hơi trầm mặc trong chốc lát rồi mở miệng nói:

- Các vị đạo hữu. Chuyện xảy ra như thế Thiên Nhất Cung cũng rất khiếp sợ, mặc dù người này ra tay độc ác nhưng chưa phạm vào quy tắc mà Thiên Nhất Cung định ra, không có quy tắc không thể thành nhà, Thiên Nhất Cung chúng ta thẹn làm gia chủ, nếu hắn phạm vào quy tắc thì chúng ta sẽ bắt hắn, nhưng hắn không xúc phạm quy tắc thì chúng ta cũng không cách nào làm khó hắn!

Lão tu kia rất tức giận. Vỗ bàn ngọc trước người một cái, quát lên:

- Các ngươi còn muốn bao che cho hắn sao?

Chung Nhất quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, trầm giọng nói:

- Thiên Nhất Cung chỉ biết căn cứ vào quy tắc làm việc, tại sao lại là bao che?

Lão giả kia quát lên:

- Vậy sao không khiến hắn xuống đài.

Chung Nhất trưởng lão nói:

- Hắn chưa thua trong tay người khác, cũng không vi phạm quy tắc, lão phu làm sao khiến hắn xuống đài.

- Ngươi. . .

Chung Nhất trưởng lão hướng mặt về phía chúng tu, trực tiếp đứng lên đến cất cao giọng nói:

- Các vị đạo hữu nghe lão phu nói một lời, nếu Thiên Nhất Cung ta tổ chức lần kén rể này, đương nhiên phải giữ gìn quy tắc. Nhưng chắc chắn không bảo vệ tên tiểu bối Nam Chiêm này, nếu hắn xuống đài rời khỏi Thiên Nhất Cung ta, chư vị có thù báo thù, có oán báo oán, không có chút quan hệ nào cùng ta Thiên Nhất Cung, nhưng chỉ cần hắn còn ở trên đài, còn chưa mất đi tư cách người đứng đầu, Thiên Nhất Cung ta cũng không cách nào khiến hắn sớm đi ra. . . hi vọng chư vị đạo hữu hiểu cho. . .

Lời nói này vô cùng lý lẽ. Tuy trong tâm chúng tu sĩ không thích, nhưng không thể nói gì được.

Chung Nhất trưởng lão nói rất rõ ràng, không muốn bảo vệ tên tiểu ma đầu kia, mà là bảo vệ quy tắc của Thiên Nhất Cung.

- Cũng tốt, vậy để hắn thua tâm phục khẩu phục đi, vị đạo hữu kia ra tay, đánh kẻ này xuống đài đi.

Có người hét lớn, dưới sự căm phẫn sục sôi không biết có bao nhiêu tiếng hét phụ họa theo.

Ban đầu ba người Tạ Lâm Uyên, Văn gia Văn Diệc Nho, Khổ Hải Vân Độc có ý định lên đài đọ sức với nhau, họ cũng là người đại biểu ba phương thế lực có can đảm mời vị “Bồ Tát” Long nữ này về trong tộc, chính thức làm ra một bộ không chết không thôi với Thương Lan Hải nhưng bởi vì hành động của Phương Hành, khiến nhiều người tức giận, nên trong lúc nhất thời thanh niên tu sĩ muốn lên đài nối liền không dứt, âm thanh ồn ào.

Mà Phương Hành thì dứt khoát ngồi khoanh chân ở trên pháp đài, trong lồng ngực ôm trẻ con, đứa nhỏ này vốn đã hơn hai tuổi rồi, nhưng bởi vì mất đi đạo nguyên, khiến cho hình dáng giống như trẻ con không đủ tháng, hơn nữa thời gian ngủ mỗi ngày so với tỉnh nhiều hơn rất nhiều, lúc này nó vẫn ngủ ngon lành trong lồng ngực Phương Hành, cực kỳ an bình, những người tức giận không quấy nhiễu được nửa điểm.

- Tiểu ma đầu, âm mưu quỷ kế thì tính là gì, đại gia đây sẽ đến lĩnh giáo ngươi. . .

Bên trong sóng giữ chợt có một bóng người phóng lên trời, mang theo khí thế khủng bố chạy về hướng pháp đài, lại là một vị Kim Đan tu sĩ có chút giao tình cùng Vân Độc, hắn vốn không có ý định tham dự trận chiến kén rể cuối cùng này, nhưng thấy Phương Hành ra tay tàn nhẫn như vậy, đã không kiềm chế nổi, bảy thẳng về hướng pháp đài, lúc người còn ở trên không trung đã bắt Pháp Ấn, hỏa ý quanh người tăng vọt, nhìn như một đám hỏa vân.

Chung Nhất trưởng lão Thiên Nhất Cung thấy cảnh này ánh mắt cũng trở nên lẫm liệt, ông ta phất ống tay áo một cái, mở lá chắn pháp đài ra.

Thiên Nhất Cung dưới sự chỉ bảo của Hồ Quân trưởng lão đã quyết ý duy trì thế trung lập, sẽ không mang Phương Hành xuống, ngược lại sẽ bảo vệ hắn, không để hắn bị người làm trái quy tắc đánh xuống đài, nếu có người ra tay khiêu chiến Phương Hành, Thiên Nhất Cung cũng tuyệt đối không ngăn cản, trái lại còn mở cửa, đây chính là chỗ thông minh của Thiên Nhất Cung, chỉ cần giữ vững quy tắc, sẽ không đắc tội cả hai.

- Oanh!

Tu sĩ này xông thẳng về hướng pháp đài, hai tay cuộn một vòng như là kim liên, đánh ra vô số mưa lửa, bao phủ Phương Hành và Đại Kim Ô ở bên trong.

Chúng tu sĩ nhìn thấy một màn như thế tâm trạng trở nên hưng phấn, cùng nhau khen hay.

Chúng tu sĩ bị thủ đoạn vô sỉ tàn nhẫn của Phương Hành kích thích, nên lúc này cần một người thay họ ra tay, tiết ra lửa giận trong tâm.

Nhưng tiếng khen này còn chưa xuất ra khỏi yết hầu, đã bị chém đứt.

Tu sĩ điều khiển lửa miễn cưỡng vọt tới trước pháp đài, thậm chí còn chưa bước lên đài, Phương Hành cũng đã tiến lên đón.

Thân hình như rồng, gần như xé rách hư không.

Hắn thi triển tốc độ cực hạn, tốc độ nhanh hơn so với tên tu sĩ điều khiển lửa kia nhanh hơn gấp ba lần.

Nói cách khác, ở dưới tốc độ của hắn mặc dù tốc độ của tu sĩ điều khiển lửa cũng không chậm, nhưng nhìn lên lại khá giống rùa đen.

- Oành!

Hắn bước ra một bước, đón tên tu sĩ đang vội vàng xông tới, dùng một cước đá tên tu sĩ kia rơi vào trong Kính Hồ, sau đó dựa thế lướt về pháp đài.

Xung quanh nhất thời yên tĩnh lại.

Nếu nói Phương Hành đánh bại Vân Độc vì dùng quỷ kế, chưa từng bày ra thực lực chân chính thì một cước này chính là bản lãnh thật sự rồi, bởi vì hắn sử dụng quỷ kế mà trong tâm chúng tu sĩ Thần Châu cảm giác xấu hổ, nội tâm có phần căm ghét đối với Phương Hành, thậm chí đã quên lúc trước hắn đại náo Tiểu Kính Hồ, thẳng đến lúc một cước này đá ra, mới nhớ tới thủ đoạn của hắn.

Đây đúng là một tiểu ma đầu hung khí vô hạn!

Mà Phương Hành lướt về trên đài cũng cúi đầu nhìn một chút, đứa bé vẫn ngủ ngon lành như cũ, lông mày không hề nhíu một lần.

Hắn nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn về bốn phía:

- Còn có người nào không phục, cứ việc lên đài khoa tay múa chân!

Lời nói nhẹ nhàng giống như chuyện cười nhưng lại khiến người không hiểu cảm giác trái tim băng giá.

- Chết đến nơi rồi còn dám khiêu khích.

- Tiểu ma đầu này thật sự coi Thần Châu ta không người hay sao.

- Giết hắn, mang hắn lột da tróc thịt, tiết mối hận trong lòng của ta. . .

Nhiều người tức giận khó mà nhịn được, một làn sóng đè xuống, một ... cái khác lại mãnh liệt hơn, vô số người tức giận đầy ngực, điên cuồng yêu cầu giết Phương Hành.

Mà Phương Hành đối mặt với lửa giận của chúng tu sĩ Thần Châu, trên mặt chỉ mang một nụ cười lạnh lùng, hắn đưa tay bịt kín lỗ tai đứa bé trong lồng ngực, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua chúng tu sĩ, giọng nói không cao, nhưng đè ép tất cả thanh âm xuống:

- Tiểu gia sẽ ở trên đài này chờ, đừng có phí lời nữa, ai có can đảm thì lên đây đọ sức cùng tiểu gia mấy chiêu, ta không quản ngươi dùng thủ đoạn gì, tiểu gia ta tiếp nhận toàn bộ!

Chữ chữ rõ ràng giống như trọng chùy gõ vào trong tim đám người.

Giống như dầu sôi đổ vào trong đống lửa, khiến lửa giận của chúng tu sĩ Thần Châu bị đốt cháy tới cực điểm.

- Ngông cuồng! Người này muốn một người đấu tu sĩ Thần Châu hay sao.

- Gan chó của hắn lớn hơn trời, quả thực là muốn chết, các vị đạo hữu, ai xuống đài dạy dỗ hắn.

Trong âm thanh ồn ào, sắc mặt Phương Hành hờ hững, biểu hiện nhàn nhã.

Mà hai con mắt tròn trịa của Đại Kim Ô thì xẹt qua một vệt nghiêm túc, trong tim cảm thán một tiếng.

Thần sắc Long nữ trên khán đài càng nhíu chặt, xẹt qua một vệt nghi ngờ.

Tiểu ma đầu này thật sự vì cưới vợ sao.

Nếu chỉ vì đoạt giải nhất kén rể, cần gì phải cố ý gợi ra sự tức giận của nhiều người như vậy.

Thiên Nhất Cung Đạo Vô Phương nhìn thấy thân hình Tạ Lâm Uyên ở bên cạnh khẽ nhúc nhích, hình như có chút không kiềm chế nổi thì cười lạnh nhìn về phía hắn:

- Tạ sư huynh, vẫn nên kiềm chế một chút, lúc này ngươi ra tay, nếu tiểu ma đầu dựa theo ước định lúc trước, giả chiến với ngươi một hồi, sau đó thua ngươi thì dễ bàn, nhưng nếu hắn điên lên ác chiến với ngươi một trận, chẳng lẽ không phải là để Văn gia chiếm lợi sao.

Tạ Lâm Uyên thấy Phương Hành đã chọc nhiều người tức giận, mà nhất thời không có người lên đài chiến hắn, xác thực là trong lòng có tâm tư muốn động, nhưng nghe Đạo Vô Phương nói xong, trong tim lại trầm xuống, thấp giọng nói:

- Tiểu ma đầu này đã nhận quà của ta, còn có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ.

Đạo Vô Phương khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Ta vốn cho rằng sẽ không, nhưng bây giờ không giống nhau!

Hắn ngừng lại một chút, nhẹ giọng than thở:

- Nếu Phương Hành nuốt lời, tự nhiên sẽ chịu đựng lửa giận của chúng ta, người bình thường sẽ không chịu đựng nổi, nhưng sau khi hắn phế bỏ Vân Độc đã khó mà tự vệ, nếu rơi xuống pháp đài sợ là ngay cả Thiên Nhất Cung chúng ta cũng không cách nào bảo vệ hắn, lại nói bọ quá nhiều rồi cũng không lo, đã gây ra phiền toái lớn như thế hắn còn sợ sẽ chọc tới hai người chúng ta hay sao.

Trong lòng Tạ Lâm Uyên có một cỗ khí lạnh bay lên, không nhịn được mở miệng:

- Đến tột cùng thì sao hắn lại muốn làm như thế.

Đạo Vô Phương nhẹ giọng cười, nói:

- Vì đứa bé trong lồng ngực của hắn. . .

Trên cái trán mập mạp phì lộ ra một vệt nham hiểm, hình như nhớ ra chuyện cũ gì đó.

Hai năm trước, tu sĩ Nam Chiêm lấy cớ bảo vệ sinh mệnh cho con Phí Trùng Thảo làm lý do đấu pháp cùng tu sĩ Thần Châu, đại bại thảm hại.

Hai năm sau, tiểu ma đầu ôm đứa bé kia, muốn một mình chiến chúng tu sĩ Thần Châu, ai dám thì đến chiến.

Chương 621: Mấy trăm địch hai

- Tiểu ma đầu đừng cuồng vọng, bần đạo Vân Trung Tử đến lĩnh...

Một đạo sĩ trẻ tuổi mặc áo bào xanh nổi giận đùng đùng, ngự kiếm bay lên đài, lúc còn ở trên không trung đã bắt kiếm quyết, dẫn phát ra vô số mây xanh quanh người giống như bầu trời bỗng nhiên thấp xuống mấy phần, trùng trùng điệp điệp giáng xuống, tuy uy thế rất kinh khủng nhưng Phương Hành ngồi trên đài chỉ giương mắt nhìn lên, một tay ôm đứa nhỏ, một tay nhấc kiếm bổ ra ngoài, kiếm khí ầm ầm như mây mù.

- ... Giáo cao chiêu...

Đạo sĩ kia còn chưa nói xong nửa câu sau, đã hét thảm một tiếng rơi vào trong Kính Hồ .

- Người thứ ba!

Phương Hành đặt Hắc Sắc Cự Kiếm ở bên trên pháp đài, cúi đầu lần nữa.

- Bạch Vô Dạ đến lĩnh giáo cao chiêu, tiểu ma đầu, nếu có bản lĩnh thì đến đọ pháp thuật cùng ta một phen, nhìn... A...

Một thiếu niên mặc áo choàng màu trắng vằn đen cười lạnh, cưỡi mây bay lên, lúc người còn ở trên không trung đã chuẩn bị nói rõ quy tắc của mình, chỉ đấu pháp thuật không đấu võ, đây cũng là một trong những quy tắc đấu pháp của chúng tu sĩ Thần Châu, nhưng hắn ta ngay cả lời cũng chưa nói xong, đã bị tiểu ma đầu dùng tay vạch ra một chỉ, ba đạo cổ kiếm gào thét lao đến, đánh gãy mất một tay của hắn nhanh như thiểm điện, khiến hắn rớt vào trong Kính Hồ.

- Người thứ tư!

Phương Hành không ngẩng đầu lên, nghiêm

túc đếm số.

- Thực là ngông cuồng, bần đạo Thanh Hoa đạo nhân, chưởng giáo Thanh Dương Quan đến lĩnh giáo...

- ... Nhìn vuốt hạc của ta...

- ... Con quạ đen chết tiệt, dám đánh lén ta...

Lại một người nữa rơi vào trong hồ, người này cũng rất oan uổng, thực lực bản thân hắn không tồi, hết sức chăm chú thay đổi phương hướng, thành công bước lên pháp đài, nhưng hắn quá để ý tiểu ma đầu, nên tất cả lực chú ý đều đặt ở trên người Phương Hành, kết quả một thân bản lĩnh còn không có xuất ra, đã bị Đại Kim Ô lén lút vòng ra sau lưng dùng móng vuốt xé nát đạo bào, sau đó một cánh đập vào trong hồ.

- ... Người thứ năm!

Phương Hành vẫn luôn im lặng, chỉ nhẹ nhàng nói ra.

Đại Kim Ô cũng uy phong lẫm lẫm, quét nhìn chúng tu xung quanh một chút, quát to:

- Người thứ nhất!

- Vẫn còn đếm được, tên tiểu ma đầu này coi chúng ta là cái gì? Chiến tích sao?

- Con yêu quạ kia tới tham gia náo nhiệt, đã đánh lén còn dám lớn tiếng kêu to như vậy? Rất quang vinh sao?

- Hai con hàng này không thấy hổ thẹn khi đánh lén, ngược lại còn cho là quang vinh...

- Vô sỉ, vô sỉ, bản tọa tu hành ba trăm năm, còn chưa thấy qua dạng này...

Mỗi khi có một người bại trong tay Phương Hành, âm thanh ồn ào ở xung quanh cũng mạnh hơn một chút, chúng tu sĩ đã tức đến mức lồng ngực sắp nổ tung, nhưng người tranh nhau lên đài lại càng ngày càng ít, dù sao tất cả mọi người cũng không phải người ngu, quan sát tình cảnh những người đi trước, bọn hắn cũng phát hiện ra thực lực tiểu ma đầu này thực sự bất phàm, tuyệt không phải tu sĩ tầm thường có thể địch lại, chỉ sợ Tam Đạo Thất Tử và nhân vật cấp Đạo Tử bên trong các thế lực lớn mới có khả năng đánh một trận với hắn, tu sĩ phổ thông lên đài, cũng chỉ là bằng chứng cho chiến tích của tiểu ma đầu mà thôi.

Mà coi như nhân vật cấp Đạo Tử có chút bản lĩnh trong tông môn, cũng không dám tùy tiện ra tay vào lúc này, bọn hắn không giống với tu sĩ tầm thường, trên người mang theo quá nhiều vinh quang cùng áp lực, tu sĩ bình thường bại là bại, không chừng còn được người khen một tiếng là nam tử nhiệt huyết không sợ cường địch, nhưng nếu bọn hắn thất bại, thanh danh sẽ rớt xuống ngàn trượng, thậm chí ngay cả thanh danh tông môn cũng bị ảnh hưởng.

Đối với bọn hắn mà nói, không đến lúc cần thiết sẽ không dễ dàng ra tay, lúc đầu bọn họ đã không có ý định ra tay với ba người Tạ Lâm Uyên, Văn Diệc Nho, Vân Độc, nếu lúc này ra tay, bị tiểu ma đầu đánh bại sẽ khiến thanh danh tổn hao, kể cả sau khi thắng bọn họ cũng không có ý định cưới Long Nữ, bọn họ không nhận được chỗ tốt gì, thì càng không chịu ra tay so tài.

Sau khi suy tính ra, ánh mắt chúng tu lại tập trung lên hai người Tạ Lâm Uyên và Văn Diệc Nho.

Trong một thời gian dài đã có sáu bảy vị tu sĩ ra tay khiêu chiến tiểu ma đầu, mặc dù thất bại nhưng cũng để cho người ta thấy được một bầu nhiệt huyết, hai người này vốn là người nên ra tay từ đầu lại trầm mặc, thật lâu không nói gì.

Ánh mắt chúng tu nhìn về phía hai người bọn họ đã có chút bất mãn.

Hiển nhiên Tạ Lâm Uyên và Văn Diệc Nho

cũng hiểu rõ điểm này, hai người liếc nhau một cái mà người ngoài không dễ dàng phát giác ra, cả hai đều thấy được tính toán trong mắt nhau, bọn hắn không ngốc, ánh mắt cũng rất cao, cả hai đều nhìn ra tiểu ma đầu kia rất khó đối phó, coi như muốn ra tay cũng có chừng sáu bảy thành nắm chắc bắt tiểu ma đầu, nhưng họ không dám hứa chắc mình sẽ không thụ thương hoặc là trả giá đắt, chuyện này cũng có nghĩa ai ra tay đối phó tiểu ma đầu trước, sẽ để một người khác chiếm lợi, đại sự quan hệ đến Tứ Hải Minh Ước nên không ai chịu ăn cái thiệt thòi này.

- Thiếu phong chủ Kỳ Tú Phong_Linh Xảo Tông, Thi Ấn Nguyên đến đây xem lễ...

- Song tuyệt tiên tử Văn gia, Văn Nghiễn Tâm đến đây xem lễ...

- Tiểu Thương Thần Tống gia, Tống Quy Tâm đến đây xem lễ...

- Đạo tử Nhất Khí Tông, Phong Yên Vân đến đây xem lễ...

- Đại trưởng lão Khổ Hải Vân gia Vân Diêu đến đây xem lễ...

- ...

- ...

Đúng vào lúc này, trưởng lão Thiên Nhất Cung đứng ở nơi xa trên Kính Hồ cao giọng hét lớn, khiến chúng tu kinh ngạc.

Ngẩng đầu nhìn lại liền thấy nơi xa trên không trung, có mấy nhóm người đang cưỡi mây bay đến, có chừng bảy tám phe thế lực, tất cả đều đằng đằng sát khí, người cầm đầu là một nhóm tu sĩ trẻ tuổi thực lực không kém, thần sắc mỗi người đều lãnh ngạo, mắt lộ hàn quang, người đi sau lưng bọn họ đều có sát khí bức người, rõ ràng là chiến tu mà các tông môn thế lực hao tổn vô số tài nguyên nuôi dưỡng, tuyệt không phải thứ tu sĩ tầm thường có thể so sánh.

- Tại sao đều tới?

Sắc mặt Chung Nhất trưởng lão Thiên Nhất Cung cũng phát lạnh, vội vàng đứng lên, xa xa chắp tay chào đón.

Ngay cả thiếu cung chủ Đạo Vô Phương cũng hiện thân, đi đến trước người Chung Nhất trưởng lão, cười hì hì đón khách.

- Ha ha, Thi sư đệ, Văn sư muội, Tống Nhị thiếu gia... bình thường cố ý đi mời các vị đạo hữu, cũng sợ không mời được mọi người, vậy mà hôm nay hội tụ chung một chỗ, đến Thiên Nhất Cung ta xem lễ, thật đúng là để cho Thiên Nhất Cung ta cảm thấy vinh hạnh...

Hai đám mây một trái một phải hội tụ ở giữa không trung, che kín bầu trời, khiến cho sắc trời chung quanh Kính Hồ đều tối xuống.

Có một loại khí tức ngột ngạt không hiểu đang cuộn trào!

- Tại sao... lại có nhiều đại nhân vật tới như vậy?

Tâm tư chúng tu đến xem lễ ở chỗ này cũng run lên, âm thầm bàn tán.

Mặc dù tuổi tác đám người mới chạy tới không lớn lắm, nhưng thân phận lại một cái so với một cái càng tôn quý hơn, nói là nhân vật thủ lĩnh trong tương lai của các đại tông môn cũng không đủ, họ đều là nhân vật cấp Tam Đạo Thất Tử, không nghĩ tới lúc này lại dắt tay nhau đến, hội tụ trong ngày kén rể của Thiên Nhất Cung, mặc dù chúng tu biết rõ bọn hắn tới không phải vì mình, nhưng tâm tư cũng không nhịn được dâng lên từng cơn ớn lạnh.

- Hộ Đạo Minh...

- Chúng thiên kiêu cấp bậc đạo tử Bắc Vực kết thành Hộ Đạo Minh tới...

- Xem như đây là dịp thiên kiêu Bắc Vực tề tụ đi...

Tiếng bàn luận từ các phương hướng truyền đến, có người mừng thầm, có người e ngại, có người chờ mong.

- Ta nghe người ta nói, đứa trẻ của Linh Xảo Tông chúng ta bị người bắt đi xuất hiện nên bản công tử tới nhìn một chút xem nó ở nơi nào?

Người lên tiếng đầu tiên chính là thiếu phong chủ Kỳ Tú Phong của Linh Xảo Tông, nhìn bề ngoài người này như mới hai mươi tuổi, trên người mặc một cái áo khoác trắng thêu đầy linh hạc, huyền quy, sắc mặt trắng như bạch ngọc, thân như cành liễu, hắn không tự mình cưỡi mây, mà cưỡi một đầu Hắc Hổ cao ba trượng, trong ngực còn ôm một con vật lớn chừng cái gối ngủ, sau lưng mọc lên hai cánh, toàn thân trắng như tuyết, đang ngủ say.

Thấy con vật nhỏ kia, ngay cả người có thân phận như Chung Nhất trưởng lão và Đạo Vô Phương cũng không nhịn được phải ghé mắt nhìn.

Thậm chí còn có thể cảm giác được một đạo khí cơ vô hình từ phía sau Thiên Nhất Cung quét đến, là Hồ Quân trưởng lão đang lặng lẽ dò xét con thú nhỏ này.

Mặc dù chúng tu chưa thấy qua, nhưng vẫn biết con thú nhỏ trong ngực hắn vô cùng quý hiếm.

Hung thú Đằng Xà!

Lúc trước nó xuất hiện trong Huyền Vực Nam Chiêm, bị một nữ đệ tử tên Phí Trùng Thảo, của tiểu tông môn nào đó trên Bắc Thần Sơn_Nam Chiêm vô tình đạt được, làm chấn kinh đương thời, sau đó Phí Trùng Thảo được phá lệ tiến vào Linh Xảo Tông, nhưng chẳng biết tại sao về sau bụng nàng phình ra, bởi vì khó sinh mà chết, đầu dị thú hiếm thấy này liền rơi vào trong tay thiếu phong chủ Kỳ Tú Phong Thi Ấn Nguyên_Linh Xảo Tông, có thể xưng nó là trấn tông chi bảo của Linh Xảo Tông.

Kỳ Tú Phong cũng được xem như một trong ba phong của Linh Xảo Tông, nên Thi Ấn Nguyên cũng nhảy lên trở thành một trong những người được lựa chọn làm đạo tử của Linh Xảo Tông.

Không người nào hoài nghi, đợi con thú nhỏ này trưởng thành, Thi Ấn Nguyên sẽ trở thành người nhậm chức môn chủ kế tiếp Linh Xảo Tông, chắc chắn không có người thứ hai.

- Đạo tử Vân Độc của Khổ Hải ta ở nơi nào?

Một vị lão tu sĩ Kim Đan Đại Thừa đeo kiếm đằng đằng sát khí hét lớn, đáy mắt ẩn chứa vô tận sát ý, người này chính là đại trưởng lão Khổ Hải_Vân Đoạn.

Nhìn thấy Vân Độc đã như bùn nhão được người mang lên, trong mắt hắn lóe lên một vệt hung ác, dùng thần niệm đảo qua, sau khi xác nhận thiên tài Kiếm Đạo ngàn năm có một của Vân gia đã bị phế sạch, sợ là Nguyên Anh lão tổ cũng không thể trị liệu nổi, hắn mới thở dài một cái, phất tay để cho người ta mang Vân Độc về Khổ Hải cho lão tổ tự mình xem xét, sau đó quay đầu hướng Chung Nhất trưởng lão hỏi:

- Hung thủ ở đâu?

- Ha ha, nghe nói tên đạo tặc Nam Chiêm khuấy đảo sóng gió xuất hiện? tại sao còn không bắt lại?

Một người mặc váy xanh, rõ ràng là nữ tử nhưng lại có một cỗ phong nhã của nho sĩ, sau lưng đeo một cây đàn ngọc to lớn, nữ thiên kiêu Văn gia Văn Nghiễn Tâm nhẹ giọng nói, con ngươi nhanh chóng hướng về phía đại phù sư Văn gia Văn Diệc Nho trao đổi một đạo thần niệm.

- Các vị đạo hữu, Thiên Nhất Cung ta cũng có chỗ khó xử của mình...

Sắc mặt Chung Nhất trưởng lão Thiên Nhất

Cung trở nên trịnh trọng, Vân Đoạn phất ống tay áo một cái, một đám mây bao phủ thân hình chúng tu, để họ âm thầm thương lượng.

- Ha ha... Chung Nhất trưởng lão quá lo lắng rồi!

Sau nửa ngày không biết nói cái gì, trong mây lại truyền đến một tiếng cười đánh tan mây, để lộ ra thân hình đám người mới đến, trên mặt thiếu phong chủ Kỳ Tú Phong Thi Ấn Nguyên Linh Xảo Tông xuất hiện nụ cười, hắn cất cao giọng nói:

- Cũng không phải chưa từng giết tu sĩ Nam Chiêm, cho dù hắn có chút bản lĩnh, nhưng hắn thật sự áp đảo được chúng tu sĩ Thần Châu ta hay sao? Chỉ dựa vào quỷ kế hại Vân Độc sư huynh, lại mời một vị Yêu Vương đến giả làm thú cưỡi lấy hai đấu một mà thôi, dùng thủ đoạn thì sao có thể nổi danh? Chung Nhất tiền bối đã hi vọng chúng ta làm việc theo quy củ, vậy cứ thuận theo quy củ là tốt rồi, hắn còn có thể lật trời chạy đi hay sao?

Vừa nói Thi Ấn Nguyên vừa chậm rãi bước về phía pháp đài, cất cao giọng nói:

- Tiểu tử bất tài, liền nhờ vào chuyện này dương danh vậy!

- Thi Ấn Nguyên muốn ra tay sao?

- Cảnh giới của hắn... mới chỉ là Trúc Cơ a...

Chúng tu thấy cảnh này không những dâng lên ý chờ mong, ngược lại còn cảm thấy kinh ngạc.

Thi Ấn Nguyên tu vi Trúc Cơ cảnh, muốn mượn tiểu ma đầu Kim Đan cảnh đến dương danh sao?

Ở bên trong ánh mắt kinh ngạc chúng tu, Thi Ấn Nguyên tay áo bồng bềnh, trong ngực ôm dị thú Đằng Xà, cất bước về phía hư không, hắn đứng ở giữa không trung, áo choàng rộng rãi đón gió nhất thời phồng lên, lộ ra tiên khí bồng bềnh, hắn hơi dừng lại, nhìn thoáng qua Tạ Lâm Uyên cùng Văn Diệc Nho, cười nói:

- Coi như hai vị đạo hữu thiếu ta một cái nhân tình lớn!

Tạ Lâm Uyên cùng Văn Diệc Nho nghe vậy, đều nhẹ nhàng cười một tiếng.

Trong tâm tư của bọn hắn cũng có chút nghi vấn.

Trước khi Thi Ấn Nguyên thu được đầu dị thú này, hắn cũng chỉ là một đệ tử chân truyền bình thường trong Linh Xảo Tông, trước khi con thú này trưởng thành cũng không cho hắn trợ lực quá lớn, mà tiểu ma đầu kia lại là nhân vật lợi hại trong mắt mọi người, ngay cả bọn hắn muốn bắt tên kia cũng phải cân nhắc một phen, tên Thi Ấn Nguyên này lấy phần tự tin kia ở đâu ra?

Lúc này Thi Ấn Nguyên đã quay đầu nhìn về phía Phương Hành ở trên pháp đài, sau đó đặc biệt dừng lại ở phía trên cái tã lót trong ngực Phương Hành, mặt hiện ra vẻ mỉm cười, nói khẽ:

- Vị đạo hữu Nam Chiêm này, tiểu nha đầu trong ngực ngươi là con ai?

Không biết tại sao, thời điểm ánh mắt của hắn rơi xuống, đứa bé trong ngực Phương Hành bỗng nhiên chấn kinh, khóc òa lên một tiếng.

Phương Hành đưa tay vỗ vỗ người đứa bé, ngẩng đầu nhìn về phía Thi Ấn Nguyên, cười nói:

- Của ta!

Dường như Thi Ấn Nguyên cảm thấy rất buồn cười, xùy một tiếng:

- Há, vậy tên gọi của nó là gì?

Phương Hành cười hì hì một tiếng, nói khẽ:

- Đại danh không có cha, nhũ danh không có mẹ, tên hiệu có đại gia!

Đúng lúc này Đại Kim Ô chèn thêm một câu:

- Pháp danh có nhị đại gia!

Hình như đứa bé cảm nhận được cái gì, tiếng khóc dần nhỏ xuống, mở hai con mắt nhỏ ra.

Mà Thi Ấn Nguyên ở trong không trung thì cười lạnh nói:

- Vị đạo hữu Nam Chiêm này, ngươi đã phạm vào tội chết, ta cũng không tới nói mấy lời dễ nghe lừa gạt ngươi, mà chỉ nói với ngươi một tiếng, chỉ cần ngươi giao đứa bé đáng chết này cho ta, ta sẽ đáp ứng sau khi ngươi chết sẽ làm cho ngươi một ngôi mộ? Đỡ phải làm cô hồn dã quỷ... A, đúng rồi, nhìn vẻ tức giận của đại trưởng lão Vân gia, đoán chừng sẽ không để lại thần hồn cho ngươi, vì vậy ngươi rất khó làm quỷ, nhưng giao nó ra thì trước khi chết cũng có thể chiến thống khoái phải không?

Phương Hành nhìn hắn, qua nửa ngày mới mở miệng nói:

- Còn chưa thỉnh giáo?

Thi Ấn Nguyên cười khẽ một tiếng, trên mặt tràn đầy ngạo ý nói:

- Con trai Thi Long Ấn Kỳ Tú Phong Linh Xảo Tông, Thi Ấn Nguyên...

Phương Hành nói:

- Há, ngươi chính là cái tên Thi Ấn Nguyên con trai Thi Long Ấn tám đời không làm chuyện tốt, đỉnh đầu đau nhức lòng bàn chân có mủ, tổ tông tám đời đều là súc sinh, mỗi ngày liếm lỗ đít người sống qua ngày, lúc đầu nên bị thiên lôi đánh chết nhưng kết quả là ông trời đều buồn nôn đến mức không muốn bổ xuống, từ nhỏ sinh ra đã thiếu thông minh, thích nhất là nhìn mẹ tắm rửa, tranh giành tình nhân cùng cha, còn thương lượng cùng người ta xem làm sao hại chết em gái ruột của mình ư?

Liên tiếp nói mấy hơi khiến cho chung quanh đều an tĩnh, ngây người!

Mọi người đã gặp qua ma đầu, gặp qua cao thủ, cũng đã gặp người am hiểu giảng kinh luận đạo, nhưng có thể mắng chửi người như thế vẫn chưa từng thấy qua.

- Xùy...

Nữ thiên kiêu Văn gia mang theo đàn ngọc Văn Nghiễn Tâm, vậy mà không kìm được bật cười lên.

Mặc dù những tu sĩ khác e ngại sự uy nghiêm của Linh Xảo Tông, không dám trực tiếp cười ra tiếng, cũng không ít người thầm vui trong lòng.

Còn sắc mặt Thi Ấn Nguyên thì bỗng nhiên trở nên phi thường khó coi, nói khẽ:

- Đúng là tiểu bảo bối của ta còn chưa trưởng thành, vốn không muốn để nó thấy máu, nhưng ngươi đã khăng khăng tìm chết, vậy thì ngươi và nha đầu đáng chết kia chết chung đi…

Khi đang nói chuyện, tay của hắn đã chậm rãi thò vào túi trữ vật bên hông, lấy ra một đồ vật bằng đồng, sau khi cười lạnh một tiếng, đột nhiên ném vật kia về phía không trung, nó không rơi xuống mà lơ lửng ở giữa không trung, đón gió biến lớn, thình lình hóa thành một cái cửa đồng cao mười trượng, cánh cửa âm u quỷ dị này nhìn rất cũ nát, treo ở trên không tản mát ra vô số khí tức lạnh lẽo.

Còn Thi Ấn Nguyên thì nhẹ nhàng vuốt ve đầu Đằng Xà trong ngực một chút, gọi nó tỉnh lại, sau đó cúi đầu nói cái gì đó vào tai con thú nhỏ, con thú nhỏ này liền mở con mắt có phần buồn ngủ ra nhìn xung quanh, lúc nhìn thấy cái cửa đồng lớn ở sau vai, có một ít khí tức quen thuộc kinh động đến nó, khiến cho nó hơi xao động, giật giật hai cái cánh.

- Chiêm chiếp…

Con thú nhỏ ngẩng cổ kêu vài tiếng, trong không khí có một ít khí cơ quỷ dị run rẩy.

Thi Ấn Nguyên cũng không có ý tứ tiến vào pháp đài, chỉ nhẹ giọng cười một tiếng, ngón tay vạch một cái ở trên chóp đuôi con thú nhỏ, lấy một giọt máu tươi trong suốt xuống, niệm bí chú, bấm tay bắn về phía cánh cửa đồng ở trên không trung.

- Oanh!

Cánh cửa đồng bị thú huyết dính vào, lập tức chấn động ầm ầm, ngay cả hư không cũng rung động theo.

Nửa ngày sau, cửa đồng bỗng nhiên mở ra, vậy mà phía sau lộ ra một cái đường hầm hư không đen thẫm, sau đó có vô số tiếng rống giận vang lên, làm cho tim người ta đập nhanh, đột nhiên một cái móng vuốt to bằng cái thớt từ sau cửa ló ra, tiếp theo là một cái đầu lớn, toàn thân mọc đầy lân giáp tản ra quang mang u lam như sắt thép, đó là một đầu Phi Giáp Nộ Sư...

- Rống...

Phi Giáp Nộ Sư vọt tới giữa không trung, đằng sau nó có ba bốn con Thanh Lân Yêu Lang theo sát xông ra, bốn năm con Huyết Vĩ Yêu Ngạc, hai con Bích Nhãn Hắc Hổ cùng vô số Liệt Diễm Tê Ngưu... Chỉ trong nháy mắt, không trung đã nhiều thêm mấy trăm con yêu thú có khí tức cực kỳ quỷ dị, sắp xếp thành chiến trận trên không trung, chăm chú bao vây pháp đài trong Kính Hồ lại, gần như là che phủ.

- Đó là vật gì?

- Rõ ràng giống như yêu thú, nhưng sao khí tức lại quỷ dị như vậy?

- Đúng... Là hung thú... Lấy bí dược nuôi nấng yêu thú, kích phát ra tiềm năng... Luyện chế thành hung thú...

- Khó trách... Khó trách Thi Ấn Nguyên dám lấy tu vi Trúc Cơ khiêu chiến tên tiểu ma đầu kia... hóa ra là hắn có thể triệu hoán nhiều hung thú như thế!

- Không phải hắn mà là con dị thú Đằng Xà kia, hắn dùng máu huyết Đằng Xà mới có thể triệu hoán đám hung thú này...

Chúng tu sĩ trong Kính Hồ chấn kinh đến mức thất thố, nhao nhao bàn luận, thậm chí có người nghẹn ngào kêu to.

Vào lúc này bọn hắn cũng tin tưởng Thi Ấn Nguyên hơn, vốn cho rằng tên này ít nhất cũng phải đợi đến khi đầu dị thú nhỏ kia trưởng thành, mới chân chính quật khởi, không nghĩ tới Linh Xảo Tông lại có thủ đoạn không tầm thường như thế, dùng linh dược nuôi dưỡng một đám yêu thú, sau đó lại mượn vương khí trời sinh của con tiểu hung thú Đằng Xà này, khống chế đám "Ngụy hung thú" đó, cuối cùng còn mượn Thần khí Hư Không Môn của Linh Xảo Tông tùy thời tùy chỗ triệu hoán đi ra, kể từ đó, Thi Ấn Nguyên lấy cảnh giới Trúc Cơ, nhẹ nhàng khống chế mấy trăm đầu ngụy hung thú, chuyện này bá đạo bực nào? Đối đầu những yêu thú hung mãnh đến cực điểm không thua gì Kim Đan này, cho dù là Tam Đạo Thất Tử cũng cảm thấy trái tim băng giá !

Mà tới lúc này, chúng tu cũng hiểu ý tứ của Thi Ấn Nguyên, tiểu ma đầu Nam Chiêm lấy hai địch một, hắn liền gậy ông đập lưng ông, lấy mấy trăm hung thú địch hai, thật sự dựa theo quy củ Thiên Nhất Cung đến nói, cũng không tính là phá hư quy củ .

- Ha ha, tu sĩ Nam Chiêm các ngươi trời sinh giúp ta, nha đầu kia đưa dị thú quý hiếm như Đằng Xà tới cho ta, giúp ta thu hoạch được bản lĩnh nghịch thiên, mà ngươi lại xuất hiện vào đúng lúc này, sau khi chém giết ngươi, Thi Ấn Nguyên ta chính là người thứ nhấy của Linh Xảo Tông lấy cảnh giới Trúc Cơ chém giết Kim Đan, ta sẽ dương danh Bắc Vực, trở thành đạo tử Linh Xảo Tông, nếu không phải là ta, còn có ai có đủ tư cách này?

Thi Ấn Nguyên cười ha ha, tâm tình thư

sướng tới cực điểm, sau đó vung tay lên, hung thú đầy trời gào thét vọt xuống dưới.

Trong chớp nhoáng này, cái pháp đài kia gần như bị ngập.

Mà Thi Ấn Nguyên không có dự định đặt mình vào nguy hiểm, chỉ đứng trên không trung quan chiến mà thôi.

- Tiểu nha đầu, mẹ ngươi chết rồi, cha ngươi và ca ca ngươi cũng chẳng ra gì, chỉ một lòng muốn ngươi chết, ngươi cũng dứt khoát coi như mình không có cha đi, cũng may mạng ngươi còn tốt gặp được Phương đại gia... Còn có nhị đại gia Kim Ô, thôi gặp tức là có duyên, bây giờ Phương đại gia ta sẽ mang theo ngươi đại chiến một trận, trước chém chết ca ca ngươi, sau đó lại giết chết cha ngươi, thay mẹ ngươi báo thù...

Trên pháp đài, Phương Hành đã đứng lên, cúi đầu nhìn đứa bé trong ngực nhẹ nhàng nói.

Trên đỉnh đầu hắn có vô tận sát khí đang gào thét rơi xuống, mấy trăm hung thú như sóng triều vọt tới.

Mà đứa bé trong ngực vẫn nhẹ nhàng động tay chân, mở cái miệng nhỏ nhắn không có răng hướng về phía Phương Hành cười.

Chương 622: Hung thú nghịch loạn

Hung thú và yêu thú vốn đồng nguyên, chỉ khác biệt ở giai đoạn trưởng thành.

Hung thú là loại trời sinh có lực lượng mạnh mẽ, hơn nữa sức mạnh này còn càng ngày càng mạnh, chỉ có điều tốc độ tăng trưởng linh tính lại không theo kịp sức mạnh này, khi trưởng thành đến giai đoạn nhất định, linh tính mới dần dần thức tỉnh, thần trí sáng tỏ không thua gì con người, trong này cũng có một số hung thú thiên phú dị bẩm, từ nhỏ đã thông minh không thua gì con người, loại hung thú này chính là

Vương giả bên trong hung thú, gọi là dị thú cũng tốt, linh thú, Thần Thú cũng được, nói chung mặc kệ sức mạnh mạnh hay yếu, trời sinh đã thuộc về phạm trù Vương giả.

Những hung thú rõ ràng có sức mạnh của tu sĩ Nguyên Anh cảnh nhưng khi làm việc lại dựa vào bản năng, như một tên ngốc ăn xong rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn cũng không ít, bên trong Quy Khư có rất nhiều loại như vậy.

Còn yêu thú là loại tu luyện trí tuệ trước, sau khi có trí tuệ mới từng bước lớn mạnh bản thân, tăng cao tu vi, yêu thú có một đặc điểm là thích tu luyện thành hình dạng con người, dường như cũng ước ao có được trí tuệ của người, cho nên sau khi có hình dạng của con người, trên người yêu thú cũng có đủ các đặc điểm của con người, ngay cả người trong giới tu hành cũng sẽ không coi chúng là thú nữa.

Đương nhiên đây cũng là chỗ khác nhau giữa yêu thú và hung thú.

Yêu thú có trí tuệ nên không tùy tiện thần phục con người, cũng không dễ dàng khống chế.

Còn hung thú thì không như vậy, loại đồ chơi làm việc theo bản năng này là thứ người trong giới tu hành thích nhất.

Tu sĩ Thần Châu rất yêu thích nghiên cứu, hơn nữa đồ vật nghiên cứu còn rất đa dạng, trong đó có một nhánh chuyên môn nghiên cứu làm sao để áp chế linh tính của hung thú. Dùng khả năng tăng trưởng không hạn chế của nó đề thăng tu sĩ, nghiên cứu hơn mấy ngàn vạn năm, cũng không phải là không có thành quả, ví dụ như Văn gia và Linh Xảo Tông, đều lấy việc nuôi dưỡng dị thú vang danh Bắc Vực. Bọn họ đi chính là con đường này.

Đương nhiên việc dùng bí dược thúc dục đề thăng như hung thú cũng có hạn chế, hơn nữa chuyện này còn thuộc về ngoại lực, bởi vậy trong quá trình tu hành bị người ta coi là tà môn ngoại đạo, nên không được phát tán rộng rãi. Tuy rằng như thế nhưng sức mạnh vô cùng là sự thật, nói thí dụ như hiện tại, trong lòng chúng tu sĩ Kim Đan đối đầu Phương Hành đều bồn chồn, nhưng tên Thi Ấn Nguyên của Linh Xảo Tông mới có tu vi Trúc Cơ đã dám khiêu chiến chính diện.

Tuy sức mạnh mấy trăm con hung thú cao thấp không đều, mạnh nhất có thể so được với Kim Đan cảnh, yếu nhất chỉ có tu vi Trúc Cơ. Nhưng mấy trăm con đồng thời lao tới cũng rất là kinh khủng, chỉ sợ cao thủ như Tạ Lâm Uyên, Văn Diệc Nho gặp phải tình huống như thế cũng phải tạm thời tránh né, đợi đến khi Thi Ấn Nguyên không khống chế được những hung thú này, mới quay lại chém hắn.

Nhưng Phương Hành không làm vậy được, bây giờ hắn ở trên pháp đài, tạm thời tránh né cũng tương đương với việc chịu thua, nên hắn chỉ có thể ngạnh chiến.

Đổi lại là bất luận người nào rơi vào tình cảnh này, sợ rằng khó mà chống đỡ được. . .

Chỉ có điều lúc này trong lòng Phương Hành lại không nhịn được nghĩ:

- Ngươi chọc ta làm gì. . .

Đối mặt với hung thú đang gào thét chạy tới từ bốn phương tám hướng, biểu hiện của Đại Kim Ô cũng thay đổi, hai cánh giương ra, kim mao trên cổ xù lên, nhìn bề ngoài rất là hiên ngang, nhưng trong bóng tối lại gấp gáp truyền cho Phương Hành một đạo thần niệm:

- Chạy không.

Phương Hành cười gằn trả lời:

- Không cần!

Đại Kim Ô ngẩn ra. Nhớ tới sự tình Phương Hành từng làm bên trong nhà tù Hắc Uyên, trong lòng hơi vui mừng:

- Liều mạng.

Phương Hành nói:

- Cũng không cần!

Lúc Đại Kim Ô cuống quýt như lử cháy, Phương Hành lại cười to một tiếng, lấy ra một cái lông vũ màu đỏ thắm từ trong túi trữ vật, đối mặt với đám hung thú đang mãnh liệt chạy đến, hắn cầm lông vũ vung một cái lên không trung, một lát sau, trong lông vũ màu đỏ tản ra một đạo khí tức khó mà hình dung, trong thời gian ngắn khuếch tán ra mấy trăm trượng, bao phủ tất cả hung thú ở trong đó.

Đạo khí tức này không quá mạnh mẽ, đối với người trong giới tu hành mà nói, không cẩn thận cảm ứng thậm chí không cảm giác được.

Nhưng khí thế của đám hung thú từ bốn phương tám hướng chạy về phía pháp đài lại xảy ra biến hóa, hỗn loạn cả lên.

Vào lúc này ánh mắt hung lệ mà tàn bạo của chúng bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, giống như là cảm ứng được mối nguy hiểm kinh khủng gì đó, lông trên người từng con đều xù lên, đuôi dựng thẳng, ngừng lại ở giữa không trung nhìn về bốn phía, vốn là xu thế xông về phía trước, nhưng bởi vì một con hung thú ở phía trước nhất ngừng lại, mà những con phía sau đụng vào trên người nó, trong lúc nhất thời loạn thành một đoàn.

Ngay cả con Đằng Xà nhỏ bé trong lồng ngực Thi Ấn Nguyên, cũng kêu lên một tiếng tỉnh lại, thân thể thẳng tắp, hai cái cánh thịt nho nhỏ mở rộng ra, cái cổ ngẩng cao, hướng về không trung kêu gào, nhìn dáng dấp rất là hung ác, nhưng không hiểu tại sao nó lại khiến cho người ta có một loại cảm giác ngoài mạnh trong yếu, bởi vì nó nguỵ trang đến mức hung ác như thế nào đi nữa, cái đuôi run rẩy đã thể hiện lúc này nó đang sợ sệt.

Ban đầu, đám hung thú trên không bị khí tức của con thú nhỏ này uy hiếp mới nghe theo mệnh lệnh Thi Ấn Nguyên, xông về phía pháp đài, bây giờ bản thân con thú nhỏ này hiện lên ý sợ hãi, khí tức nhất thời rối loạn, nên trên người những con giả hung thú không trung cũng thiếu đi một sợi dây ràng buộc về tâm ý, lại tăng thêm việc chúng nó đang đi về phía pháp trên đài, có luồng khí tức còn đáng sợ hơn so đầu Đằng Xà kia nên cho chúng nó bị hỗn loạn, đột nhiên sau đó cùng kêu gào lên, hướng về bốn phương tám hướng chạy đi. . .

Ầm ầm ầm!

Không thể không thừa nhận, tình cảnh mấy trăm con hung thú chạy về bốn phương tám hướng rất là đẹp, giống như vỡ tổ vậy.

Mà chu tu sĩ xem lễ ở xung quanh thì trợn tròn mắt, đang êm đẹp lại gặp họa trời giáng, một số người phản ứng nhanh nhìn thấy đám hung thú chạy về phía mình đã xoay người bỏ chạy, những người phản ứng chậm một chút, hoặc vì giữ thể diện, còn không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vẫn thử ra tay, muốn ép hung thú trở về, luôn nghĩ cái tên Thi Ấn Nguyên kia là tên khốn, vậy mà không thể sai khiến những hung thú này công kích địch.

Chỉ tiếc bọn hắn đã quên mất những hung thú này căn bản không phải là Thi Ấn Nguyên khống chế, linh tính những hung thú này vốn yếu ớt, làm sao phân rõ được địch ta, thấy có người chặn đường thì gào thét một tiếng cắn tới, ầm ầm ầm thành một đoàn như cối xay thịt cuốn về phía đám người, không biết có bao nhiêu máu thịt rơi vãi, bao nhiêu tiếng kêu thảm thiết vang lên, đường đường là Kính Hồ Thiên Nhất Cung, lại trở thành địa ngục.

- Không tốt, hung thú phát cuồng!

Chung Nhất trường lão Thiên Nhất Cung giật nảy cả mình, vội vàng đứng lên.

Tuy thân phận những tu sĩ đến xem lễ phức tạp, nhưng trên danh nghĩa đều là khách nhân của Thiên Nhất Cung, để hung thú xé xác nuốt sống như vậy cũng không được, đầu ông ta nhanh chóng chảy đầy mồ hôi, một bên hướng về Thi Ấn Nguyên quát hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Một bên vọt về phía hung thú, vội vàng ra lệnh đệ tử Thiên Nhất Cung mau chóng chế phục đám hung thú nổi cơn điên, thực sự là không giết chết không được.

- Tại sao. . . Tại sao lại như vậy?

Vào lúc này Thi Ấn Nguyên cũng ngây dại, đầu đầy mồ hôi, liều mạng giục con thú nhỏ trong lòng:

- Nhanh trấn áp chúng nó. . .

Nhưng ai có thể tưởng tượng được, sau khi con Đằng Xà nhỏ kia bày ra bộ dạng hung dữ, hướng về không trung rống lên một hồi, dĩ nhiên cụp đuôi, "Xì" một tiếng chui vào trong lồng ngực của hắn, chỉ để lộ cái mông ở bên ngoài, run lập cập kéo cũng kéo không ra.

- Hắc hắc. . .

Phương Hành thấy tình cảnh đã đại loạn, liền giắt cái lông vũ màu đỏ lên tai, cười lớn một tiếng, bay lên đám mây trên không trung.

Cái lông vũ này là của Đại Bằng Tà Vương cho hắn trước khi chia tay, nó chính là lông vũ lấy trên thân thể Chu Tước lại được lực lượng thần hồn của lão vương bát đản này luyện chế, nếu muốn tranh minh với Chu Tước, hung thú Đằng Xà trưởng thành cũng có khả năng liều mạng một phen, nhưng con vật nhỏ bực này đụng phải, thực sự là không đủ để nhét kẻ răng, lại tăng thêm việc Lão Tà lấy thần hồn không kém gì thần hồn của Nguyên Anh luyện chế qua, khí tức liền kinh khủng hơn, một khi lấy ra, con thú nhỏ này cũng cảm thấy sợ sệt, huống chi đám giả hung thú còn lại.

Đằng Xà dựa vào khí tức tôn quý trong huyết mạch điều khiển giả hung thú, lại tăng thêm bí pháp Linh Xảo Tông, bây giờ bị khí tức của Chu Tước trên lông vũ làm giật mình, lập tức không khống chế được chúng hung thú nữa, tự nhiên thuật này cũng bị phá.

Mà Phương Hành cũng thừa lúc đại loạn, ánh mắt lẫm liệt, vèo một tiếng trốn vào không trung, chạy thẳng về. . . phía cánh cửa lớn dựng ở trên không trung!

Thứ tốt!

Nếu bàn về vấn đề chọn bảo bối, trong cùng thế hệ Phương đại gia xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất.

Lúc Thi Ấn Nguyên lấy ra cánh cửa đồng này, người bên ngoài chỉ ngạc nhiên vì sự kinh khủng của nó, còn Phương Hành lại phát hiện ra cánh cửa đồng lớn kia chính là một cái pháp khí truyền tống ghê gớm, bảo bối bực này vô cùng huyền diệu, chỉ có thể gặp không thể cầu, nếu đã gặp thì làm gì có đạo lý buông tha, tuy Thi Ấn Nguyên đáng ghét nhưng cũng phải chờ hắn lấy được cánh cửa đồng lớn kia rồi nói!

- Vèo" một tiếng, Phương Hành trực tiếp nhảy lên giữa không trung, ngồi xổm ở trên cửa đồng, đánh xuống một chưởng.

Lực lượng một chưởng này vô cùng mạnh mẽ, ngay cả một ngọn núi cũng có thể hủy đi, nhưng hắn không nghĩ rằng, một chưởng đè xuống dĩ nhiên không làm cánh cửa rung động, cửa đồng giống như mọc rễ trong hư không, Phương Hành ngẩn ngơ, tiện tay ném đứa nhỏ trong lồng ngực cho Đại Kim Ô, sau đó dùng hai tay nắm chặt lấy cánh cửa đồng, dùng tất cả sức lực bú sữa mẹ, đến mức gân xanh trên cổ đều lộ, hét lớn một tiếng.

- Lên cho tiểu gia!

- Khách khách. . .

Không khí chỗ cánh cửa đồng đứng dĩ nhiên xuất hiện âm thanh thủy tinh bị phá nát, hơi hơi rung chuyển mấy lần.

- Không tốt, buông thần khí Linh Xảo Tông ta ra. . .

Nơi xa trên không trung, Thi Ấn Nguyên ôm con thú nhỏ trong lồng ngực, gấp đến mức đầu đầy mồ hôi cũng phát hiện ra tình cảnh này, nhất thời đỏ ngầu cả mắt, liều mạng vọt tới, cánh cửa đồng lớn này không phải của hắn, mà là trấn tông chi bảo của Linh Xảo Tông bọn hắn, cha của hắn vì để cho hắn thành danh một lần, mới chuyên môn cho hắn mượn cánh cửa này và đầu Đằng Xà kia, lúc dùng xong còn phải trả lại, làm gì có chuyện đạo tử Linh Xảo Tông có tư cách dùng nó.

Nhưng ai có thể nghĩ tới kế hoạch không sơ hở tý nào lại trở thành cục diện như trước mắt.

Mà cái tên tiểu ma đầu kia cũng quá độc ác, vậy mà mạnh mẽ đánh cắp cánh cửa đồng trên không trung.

Dưới cơn sợ hãi, Thi Ấn Nguyên liều mạng rống to, bắn ra ba thanh phi kiếm về phía Phương Hành đang ngồi xổm ở trên cửa đồng.

Chỉ tiếc ba thanh phi kiếm kia đã bị Đại Kim Ô đang bay lên dùng một cánh đánh bay, Phương Hành căn bản không bị quấy rầy, lúc này đã coi cửa đồng là vật trong túi của mình, thật tâm sử dụng toàn bộ sức mạnh, khuôn mặt nhỏ cũng nghẹn đến mức đỏ bừng, hét lên hai tiếng quái dị rút cánh cửa đồng lên, chặt đứt liên hệ vô hình của cửa và hư không.

- Ha ha ha ha. . .

Phương Hành giơ cánh cửa đồng lên, cười vô cùng đắc ý.

Chương 623: Văn gia đại tiểu thư.

Một khi triệu hoán thần khí như cửa đồng này đi ra, nó sẽ tọa trấn ở trong hư không, phù văn chi lực giống như xúc tu, bộ rễ của đại thụ, xâm nhập vào trong hư không cố định bản thân, truyền tống chi môn mở ra vô cùng huyền ảo, rất khó mà lay động nó, nhưng dưới một thân man lực của Phương Hành, lại ngạnh sinh rút nó ra, công việc khó khăn kia lại tương tự như phàm nhân nhổ cây liễu, hoặc có phần đơn giản hơn.

Quả thực một màn này rất kinh người, chúng tu sĩ để ý đến một màn này cùng liều mạng chạy tới ngăn cản, Thi Ấn Nguyên thì sợ đến ngây người.

- Hỗn đản, trả Thần khí trấn tông cho ta!

Thi Ấn Nguyên giống như bị điên rồi, hắn liều mạng kêu to, lấy ra binh khí của mình, gầm rú đập về phía Phương Hành.

Sau khi Phương Hành thu lại cửa đồng cũng vô cùng vui vẻ, thấy có người đuổi theo liền co chân chạy theo bản năng.

Thi Ấn Nguyên cũng sắp điên rồi, vậy mà cầm một cây Hỏa Long Tiên đuổi ở phía sau.

Nhưng một người trốn, một người đuổi cũng không có chạy đi bao xa đã lấy lại tinh thần.

Phương Hành quay đầu nhìn về phía Thi Ấn Nguyên đang đuổi theo mình, vỗ đùi, nghĩ thầm mẹ nó làm trộm đến mức quen rồi, đoạt được đồ vật là muốn chạy, quên mất hiện tại đã không giống nhau, cái thằng kia chỉ có tu vi Trúc Cơ, ta chạy cái rắm gì, quay đầu thịt hắn...

Thi Ấn Nguyên thấy Phương Hành không chạy, quay đầu đuổi về phía hắn thì trong lòng nhất thời run lên, quay đầu chạy trốn.

- Ta quy lại rồi, ta mang cánh cửa này trả lại ngươi...

Trên thực tế tốc độ Phương Hành nhanh hơn Thi Ấn Nguyên nhiều lắm, vừa rồi quay đầu chạy trốn cũng quá nhanh nên khoảng cách giữa hắn và Thi Ấn Nguyên cũng bị kéo dài, bây giờ đuổi ngược lại liền có chút phiền phức, có điều phía sau sinh ra hai đạo Kim Sí, sau khi cánh cửa đồng đang bị hắn rút ra, phù văn chi lực phía trên nó cũng dần mất đi, bản thể nhỏ lại, trọng lượng giảm bớt theo, khiến hắn giảm bớt đi không ít sức lực, tốc độ truy đuổi Thi Ấn Nguyên càng lúc càng nhanh. Một bên đuổi một bên không ngừng kêu to lên.

- Tiểu ma đầu, ngươi có dũng khí cướp trấn tông chi bảo Linh Xảo Tông ta, nhất định tông chủ sẽ không tha cho ngươi...

Thi Ấn Nguyên không quên lớn tiếng uy hiếp, hiển nhiên lúc này hắn vẫn lo lắng chuyện Thần khí.

- Trước tiên tiểu gia ta chụp chết ngươi, để nó trở thành vật vô chủ...

Phương Hành cười lạnh một tiếng, chân đạp hư không, tốc độ lại tăng gấp đôi, trong chốc lát đã lao đến chỗ Thi Ấn Nguyên. Lúc hắn còn trên không trung đã vung tay lên, ba đạo cổ kiếm Biểu Tử, Phì Dương, Sơn Trại đã liên tiếp bay ra, chém thẳng về phía Thi Ấn Nguyên bên ngoài trăm trượng.

- Cứu ta...

Thi Ấn Nguyên bị dọa cho, vừa hồn phi phách tán, vừa lớn tiếng kêu cứu.

Chỉ có điều những hung thú hắn vừa triệu hoán ra mất khống chế, khiến chung quanh hỗn loạn tưng bừng, chúng tu sĩ hoặc là chú ý đề phòng, để tránh bị hung thú nổi cơn điên ở bốn phía va chạm làm bị thương. Hoặc là tránh sang một bên, giống như là trưởng lão Thiên Nhất Cung, phi độn lên trên không trung, liều mạng khống chế những con yêu thú kia, để tránh bọn chúng vọt vào bên trong Thiên Nhất Cung, hủy đi sơn môn Thiên Nhất Cung.

Vậy mà trong lúc nhất thời không có người để ý tới hắn.

Lúc Thi Ấn Nguyên trơ mắt nhìn mình sắp bị cổ kiếm chém giết, tâm linh chợt lóe, há miệng kêu to:

- Nhận thua á...

Phương Hành đang đuổi phía sau ngẩn ngơ, há miệng kêu to:

- Ngươi nói gì?

Đồng thời hung hăng thôi động pháp quyết khiến ba đạo cổ kiếm lao tới nhanh hơn.

Nhất thời tâm tư Thi Ẩn Nguyên như nước đắng đại mạo, hắn có can đảm ra mặt khiêu chiến tiểu ma đầu, là vì hắn cậy nhờ khả năng khống chế mấy trăm con hung thú của đầu dị thú Đằng Xà này, và cái quy củ kén rể của Thiên Nhất Cung. Nói nói trắng ra là ở trong tình hình này, đừng nói tiểu ma đầu, xem như tu sĩ Kim Đan Đại Thừa cảnh hắn cũng dám khiêu chiến, dù sao hắn cũng không cần tới gần pháp đài, chỉ tùy tiện dùng hung thú tiến lên chém giết là được. Nếu tiểu ma đầu giết ra khỏi trùng vây, vọt tới chỗ hắn thì hắn cũng có thể trực tiếp nhận thua, không nguy hiểm gì.

Dù sao hắn cũng là tu sĩ Trúc Cơ, thắng trận chiến này nhất cử thành danh, thua trận chiến này thanh danh cũng vô hại.

Nhưng hắn chẳng thể nghĩ tới, sự tình lại phát triển đến loại cục diện này.

Rơi vào đường cùng kêu to nhận thua, vậy mà tiểu ma đầu vờ như không thấy, thật sự là vô sỉ đến cực điểm.

- Tiểu ma đầu, cần gì đuổi tận giết tuyệt? Đến đánh với ta một trận!

Bỗng nhiên hư không xuất hiện một đại hắn to như cột điện, cao hơn Phương Hành gấp hai lần, trên người mặc một bộ thiết giáp đen nhánh, ngay cả gương mặt cũng được bao bọc lại, chỉ lộ ra hai con mắt lạnh lẽo, hai tay mang theo một thanh cự kiếm gần giống Hắc Sắc Cự Kiếm, huy kiếm đập bay ba đạo cổ kiếm, cứu Thi Ấn Nguyên, sau đó hướng Phương Hành vọt tới.

Phong Yên Vân!

Phương Hành đã nghe qua và biết lai lịch của người này.

Đạo tử Nhất Khí Tông Phong Yên Vân, là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy bên trong Hộ Đạo Minh.

Năm đó tu sĩ Nam Chiêm đấu pháp cùng tu sĩ Thần Châu, cùng bày ra mười trận chiến, người này là một người trong số đó.

Đấu mấy trăm hiệp cùng huynh đệ Hàn Anh

của hắn, cuối cùng kết thúc mà không phân thắng bại, nhưng bộ thiết giáp trên người Phong Yên Vân chính là chí bảo Nhất Khí Tông, chế tạo từ Cửu U Hàn Thiết, thần binh lợi khí không thể tổn thương, phong hỏa lôi cũng không có hiệu quả, có thể nói đây là thần giáp, bởi vậy năm đó hắn và Hàn Anh không phân thắng bại là sự thực, trong trận chiến kia Hàn Anh bị hắn chém rụng một đầu cánh tay, cuối cùng dựa vào một cánh tay thi triển kế nghịch sát, dùng thương thuật điểm vào bộ ngực hắn, dựa vào lực chấn động chấn thương phế phủ của hắn, lúc này mới khó khăn lắm tạo thành thế hoà không phân thắng bại.

- Hôm nay tiểu gia phải làm thịt hắn, ta xem ai dám ngăn cản ta?

Phương Hành rống to, lao về phía đối diện, hai bên đồng thời đánh ra binh khí trong tay.

Binh khí của Phong Yên Vân là thanh cự kiếm cầm trong, mà binh khí của Phương Hành... là cánh cửa kia.

Cánh cửa đồng vốn ở trong tay hắn, còn chưa kịp bỏ vào trong túi trữ vật, lại có thể lớn có thể nhỏ, cũng coi như một món binh khí, mặc dù tốc độ Phương Hành kém hơn Đại Kim Ô, nhưng hắn đã tu luyện qua bí thuật của Bằng tộc, nhục thân lại cường hoành, nên thân pháp vốn rất kinh người, nhẹ nhàng tránh thoát một kiếm gần như xé rách hư không của Phong Yên Vân, sau đó thả người nhảy lên đỉnh đầu Phong Yên Vân, hét lớn một tiếng, cánh cửa đồng trong tay đã to bằng cái thớt, hắn dùng hai tay vung nó về phía đầu Phong Yên Vân chụp xuống.

- Đông...

Thực lực Phong Yên Vân không yếu, trong thời gian ngắn ngủi như vậy còn có thể thu hồi cự kiếm, ngăn cản trên đỉnh đầu.

Chỉ tiếc, nếu là vũ khí khác, tất nhiên bị hắn chống đỡ được, hoặc là trực tiếp đánh bay, nhưng binh khí trong tay Phương Hành rất là hiếm thấy, tránh cũng không thể tránh, lực lượng của nó trầm, mặc dù hắn dùng kiếm đón đỡ, không bị nó trực tiếp đập vào đầu, nhưng cánh cửa ẩn chứa một thân quái lực của Phương Hành vỗ xuống vẫn truyền đến người hắn, cả người như bị hòn đá vạn cân thẳng rơi xuống.

- Bành...

Mặt Kính Hồ bằng phẳng như nước văng lên một cái bọt nước cao mấy trượng, vị Phong Yên Vân kia biến mất không thấy bóng dáng.

Phương Hành thu hồi cánh cửa đồng, mặc dù biết Phong Yên Vân bị hắn đập không thấy bóng, nhưng hắn biết thằng kia có thiết giáp hộ thể, căn bản không thể bị một kích đánh ngã như thế, thậm chí còn không bị thương, nhưng hắn tự có diệu kế, sau khi đánh Phong Yên Vân xuống, thân hình nhanh chóng lơ lửng ở trên mặt Kính Hồ ba trượng, hai tay bấm quyết, thi triển Sơn Pháp, hướng về phía dưới nhấc lên.

Chỉ cảm thấy đại địa chấn động, nước hồ cuốn ngược, bùn đất đáy hồ bị lực lượng của hắn nhấc lên, theo thân hình Phương Hành bay cao, thình lình tạo thành một tòa núi nhỏ cao gần trăm trượng, ầm ầm bay theo Phương Hành lên không trung, sau đó nhào lộn trên không trung, một cước đạp lên đỉnh ngọn núi này, mang tòa núi cao trăm trượng đá xuống phía dưới.

Nhường như Phong Yên Vân rất biết phối hợp, hắn vừa mới từ đáy hồ chui lên, đã bị ngọn núi nhỏ này đập xuống...

- Hóa sơn phù...

Phương Hành kêu to một tiếng, lấy ra mấy lá bùa từ trong túi trữ vật, đánh lên đỉnh ngọn núi bùn này.

Lúc đầu ngọn núi bùn đất này rất mềm,

nhưng lát sau đã trở nên cứng như nham thạch, đứng im ở trong hồ không động đậy.

- Thứ chín...

Phương Hành phủi tay, đại công cáo thành, ánh mắt quét nhìn không trung, tìm bóng dáng cái tên Thi Ấn Nguyên kia.

Cho dù bản lãnh tên mặc thiết giáp này có lớn hơn nữa, bị một ngọn núi ngăn chặn, muốn nhất thời chạy trốn ra cũng không được.

- Độc môn bí truyền Hóa Sơn Phù của Văn gia chúng ta... Quả nhiên là ngươi cướp cửa hàng phù triện của chúng ta...

Trên đỉnh đầu lại truyền đến một tiếng quát chói tai, Phương Hành ngẩng đầu nhìn lên đã thấy một vị nữ tử mặc váy xanh ngồi xếp bằng ở trong hư không, trước người có một cây đàn cổ bằng ngọc, nhìn như thế nào cũng cảm thấy đường vân trên đàn có chút quen mắt, tâm tư hắn hơi chuyển liền nghĩ ra, cây đàn này chính là pháp khí của Diệp Cô Âm năm đó, nhưng nghe nói về sau bị một nữ tử Văn gia cướp đi.

- Tiểu thư đanh đá của Văn gia Văn Nghiễn Tâm?

Phương Hành giật mình, hắn đã đoán được thân phận người này.

Cô ta là một vị nữ thiên kiêu đời này của Văn gia, cũng là nhân vật đắc lực bên trong Hộ Đạo Minh, thời điểm đấu pháp hai năm trước đã tự tay giết chết một vị tu sĩ Nam Chiêm bởi vì tức giận mà mắng đạo tử Thuần Dương Đạo Tống Quy Thiền, tu sĩ kia cũng chỉ vì chuyện trước khi Tiêu Tuyết cùng Vân Độc đấu kiếm đã từng nói rõ chỉ luận Kiếm Đạo, Vân Độc cũng cười lạnh không thôi, rõ ràng chính là đáp ứng, nhưng khi Vân Độc động thủ lại lấy tu vi thúc kiếm, cưỡng ép trấn áp, ác hơn là hắn đã ra tay ác độc, hoàn toàn phế bỏ Tiêu Tuyết.

Tu sĩ Nam Chiêm kia tức không nhịn nổi, mắng Tống Quy Thiện không giảng đạo lý, nhưng Tống Quy Thiện ở trong mắt Văn gia đại tiểu thư chính là nhân vật giống như thần, không được có nửa điểm ô uế, cô ta nhất thời oán hận liền hướng người kia ra tay ác độc, một kiếm giết chết.

Phương Hành gặp cô gái này cũng cười lạnh một tiếng, không nói câu nào, đạp mạnh vào hư không, cả người giống như một ngôi sao băng bay vút lên trời.

- Tống sư huynh nói nửa điểm không sai, dã tu Nam Chiêm giết chết không hết, lưu lại chỉ là hậu hoạn!

Văn Nghiễn Tâm cười lạnh một tiếng, hai tay gảy lên trên cổ cầm một cái, tiếng đàn vang lên leng keng, hóa thành vô số phong nhận che kín hư không, so sánh với Kinh Hoàng nhìn thấy trong tay Diệp Cô Âm ở Bột Hải quốc năm đó thì cái đàn này có uy lực mạnh hơn, phong nhận vô hình tập kích, che kín hư không, cho người ta một loại cảm giác tránh cũng không thể tránh, xem ra cây đàn sau khi rơi vào trong tay Văn Nghiễn Tâm, đã được luyện chế lại một lần.

Vô số phong nhận hóa thành hình dáng một Phượng Hoàng to lớn ở trên không trung, giang rộng hai cánh, gào thét mà đến.

- Tiểu gia ở chỗ này, ngươi tới giết đi!

Lúc này Phương Hành nhẹ giọng cười một tiếng, năm ngón tay hơi mở, sau đó đè xuống.

Đáy mắt có một vòng sát cơ xẹt qua!

Chương 624: Bắc Vực đại phù sư

- Rắc rắc...

Văn Nghiễn Tâm dùng Kinh Hoàng cầm điều khiển phong nhận đầy trời, gào thét lao đến, còn Phương Hành thì mở năm ngón tay ra, hướng về không trung nhấn một cái, năm đầu ngón tay đồng thời lóe ra vô số đạo lôi điện, sau đó có càng nhiều lôi quang từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, chỉ trong một chốc ngắn ngủi đã tạo thành năm con Lôi Mãng thô như ngọc trụ, quấn quanh con phượng hoàng ngưng tụ từ mà phong nhận mà thành.

Lôi ý tung toé, bắn vào hư không, phong nhận cũng đã loạn, cuốn về phía chung quanh.

Cũng không biết hai đạo công kích này ảnh hưởng tới khí cơ thiên địa hay không, mà chung quanh Kính Hồ có mưa phùn mịt mờ bay lả tả xuống dưới.

- Hắn vậy mà chưởng ngự lôi pháp?

Tâm tư Văn Nghiễn Tâm cũng rất là kinh hãi, mười ngón vội vàng hạ xuống, gẩy lên dây đàn.

Nhưng thời điểm mười ngón khó khăn lắm mới rơi xuống, còn chưa động đến dây đàn, đã có một cánh tay lăng không mà sinh, nặng nề đặt ở trên dây.

Đột nhiên tiếng đàn ngừng lại, chung quanh hoàn toàn tĩnh mịch.

Văn Nghiễn Tâm ngẩng đầu, liền thấy tiểu ma đầu gần trong gang tấc.

- Chỉ bằng chút bản lãnh này, ngươi lấy đâu ra can đảm đấu pháp cùng tiểu gia ta?

Đáy mắt Phương Hành có một vòng trêu tức, nhưng phan lớn vẫn là im lặng.

Một thân bản lĩnh của Văn Nghiễn Tâm, cũng chỉ xấp xỉ Tiên Cơ ở Yêu Địa Hồ, chỉ hơn một cây đàn mà năm đó Hồ Cầm lão nhân không có ý định thu hoạch, truyền cho Diệp Cô Âm, về sau lại bị Văn Nghiễn Tâm coi trọng, cưỡng đoạt cầm tới, mời các vị Nguyên Anh lão phù sư trong Văn gia luyện chế lại một lần, bổ sung thêm một chút phù văn, khiến cho phẩm chất cây đàn này tăng thêm một bậc, có thể xưng là bán thần khí, nhiều nhất chỉ có bảy thành tiêu chuẩn của Hạc Linh Tử Thuần Dương Đạo mà thôi, vậy mà dám đến cản đường Phương Hành, thật là buồn cười.

- Ngươi! Cút ngay!

Văn Nghiễn Tâm kinh hãi, mặc dù cô ta đanh đá nhưng không ngốc, hai tay mang Kinh Hoàng cầm đẩy về phía trước, nhanh chóng thối lui ra.

Nhưng mà bàn tay Phương Hành nhấn một cái, Kinh Hoàng cầm giống như dừng lại ở trên không, văn ti bất động, một tay hắn vươn ra giữ lấy cổ áo Văn Nghiễn Tâm kéo qua, trên mặt giống như cười mà không phải cười, trêu tức hỏi:

- Nói tiểu gia cướp đồ, vậy đàn này của ngươi ở đâu ra?

- Dã tu bẩn thỉu mau buông ta ra, nếu không bản tiểu thư để ngươi chết không có chỗ chôn...

Tính tình Văn Nghiễn Tâm vốn rất kiêu ngạo, rơi vào trong tay Phương Hành cũng không sợ, ngược lại còn giận dữ, khuôn mặt xinh đẹp cũng trở nên tái nhợt.

- Nếu như ta không thả thì sao?

Phương Hành cười hì hì. Cầm Hắc Sắc Cự Kiếm trong tay.

- Có bản lĩnh ngươi liền giết bản tiểu thư đi!

Văn Nghiễn Tâm tức giận quát, mặt đầy vẻ chán ghét.

- Được!

Phương Hành đáp ứng, đâm Hắc Sắc Cự Kiếm trong tay về đằng trước, quán xuyên bụng của vị tiểu thư đanh đá này.

Văn Nghiễn Tâm chỉ cảm thấy phần bụng mát lạnh, lúc cúi đầu nhìn lại, cả người lập tức ngây người, trên mặt hiện ra một tia khó có thể tin được, sau đó cảm giác đau nhức kịch liệt truyền khắp toàn thân, trong bụng giống như có một ngọn núi lửa nổ tung, lúc nhìn về phía Phương Hành đáy mắt chỉ còn lại sợ hãi, kinh hoàng, không có vẻ tức giận cùng kiêu ngạo lúc trước, cô ta há to miệng muốn nói chuyện, nhưng nhất thời không biết nói cái gì... làm sao hắn có thể thật sự hạ sát thủ đối với mình ah... Mình thế nhưng là Văn Nghiễn Tâm ah...

- Ngươi thì tính là cái gì, dám tới trước mặt tiểu gia ra vẻ đại tiểu thư...

Phương Hành cười lạnh, Hắc Sắc Cự Kiếm chấn động, phóng thích khí cơ vô hình, muốn xoắn ngang một phát.

Luồng sát khí kinh khủng này dọa sợ Văn Nghiễn Tâm, cũng khiến chúng tu chung quanh sợ ngây người.

- Đây chính là đại tiểu thư Văn gia Văn Nghiễn Tâm, trừ Văn Diệc Nho ra là người xuất sắc nhất trong đám tiểu bối...

- Tên tiểu ma đầu kia thật sự không thương hương tiếc ngọc, một chút tâm địa đều không có sao...

- Vậy mà hạ sát thủ đối với một nữ tử.Tên tiểu ma đầu kia thật vô sỉ...

Trong lúc nhất thời, chúng tu chú ý tới tình cảnh nơi đây đều tràn đầy khí lạnh, sau khi khiếp sợ thì lòng đầy căm phẫn, theo bọn hắn nghĩ. Hạ sát thủ đối với một nữ tử, nhất là nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, khí chất như tiên, quả thực là không thể tha thứ, bọn hắn có thể cho phép tiểu ma đầu này ngông cuồng nhất thời, lại không tha thứ cho hắn vùi hoa dập liễu.

- Tiểu ma đầu, ngươi dám hạ sát thủ với người nhà họ Văn ta, ngươi muốn chết sao!

Đúng lúc này, có một thân hình tựa như tia chớp, xé rách hư không mà đến, đột ngột xuất hiện ở sau lưng Văn Nghiễn Tâm.

Là đại phù sư Văn gia Văn Diệc Nho, anh họ Văn Nghiễn Tâm, hắn đã không quan tâm được cái gì mà ẩn nhẫn cùng với thời cơ ra tay, thân hình di chuyển nhanh như thiểm điện đến trước người Văn Nghiễn Tâm, một tấm phù triện dán ở phía sau lưng nàng, rót cho nàng ta vô số sinh khí, đồng thời giữ chặt cổ áo nàng, kéo nàng ra khỏi thân kiếm của Phương Hành, máu tươi dâng trào, trước bụng lộ ra một cái động lớn, xuyên thủng ra sau.

Trên gương mặt nho nhã của Văn Diệc Nho tràn đầy tức giận, ống tay áo vung ra, một đạo phù triện màu vàng nhạt xuất hiện.

Lá bùa ung dung, nhẹ nhàng, nhưng thế đến lại như thiểm điện, bay thẳng tới mặt Phương Hành.

- Hừ?

Phương Hành nhíu mày, lập tức huy kiếm, kiếm khí tung hoành, chém nát đạo phù triện này khi nó còn ở bên ngoài mười trượng.

Ầm ầm!

Phù triện bị phá diệt nhưng bên trong lại bùng nổ ra một đạo lôi quang đáng sợ, đột nhiên xuất hiện ở trong hư không.

Là lực lượng ẩn chứa bên trong cái phù triện kia, vậy mà một tấm bùa chú lại ngang bằng một chiêu pháp thuật.

- Cái này là bản sự của ngươi sao? Nó không được tốt lắm...

Phương Hành kêu to, vung vẩy Hắc Sắc Cự Kiếm xông về phía trước.

Trên mặt Văn Diệc Nho hiện ra một tia cười lạnh, tay áo hạ xuống, nhẹ nhàng đưa Văn Nghiễn Tâm ra phía sau cho trưởng lão Văn gia, lúc này sắc mặt Văn Nghiễn Tâm đã tái nhợt, như sắp hôn mê, nhìn cực kỳ suy yếu, bộ dạn này cũng không phải là do vết thương, lấy tu vi Kim Đan cảnh của nàng, bị thương nặng hơn nữa vẫn có thể chèo chống một lúc, thật ra bộ dáng hiện tại là bị dọa nên mới thế, ánh mắt hoảng loạn.

- Anh họ…

Nàng mở to miệng, muốn nói cái gì, nhưng đầu lưỡi thắt lại không nói nên lời.

- Tâm nhi, em yên tâm, nhìn anh giúp em hả giận!

Lông mày Văn Diệc Nho nhăn lại thành một đường, đột nhiên bay ngược trở lại, thân hình hơi giãn ra, chân đạp cương bộ, tay bấm chỉ quyết, vô số bùa chú xuất hiện, có phi kiếm, có pháp bảo, phô thiên cái địa hướng về phía Phương Hành bao phủ xuống, giữa mỗi đạo phù chú đều có khí cơ nối liền, tạo thành một tấm lưới lớn che trời, giống như là tơ liễu mùa xuân, tuyết lớn mênh mông mùa đông hướng Phương Hành cuốn đi.

Trong chốc lát có mấy ngàn tấm bùa chú cuốn về phía Phương Hành như hoa bay đầy trời.

Lá bùa bay múa, thậm chí che đậy cả thân hình Phương Hành.

- Tiểu ma đầu, ra tay đối với nữ nhân thì có gì là tài ba, ngươi thử xem có thể đón đỡ mấy đạo phù chú của ta?

Văn Diệc Nho đứng chắp tay, nhìn Phương Hành như là nhìn một người chết.

- Văn gia đại phù sư Văn Diệc Nho ra tay…

- Tiểu ma đầu nhất định thua, luận tiêu hao chiến, không có người nào địch nổi phù sư!

- Giết tên tiểu ma đầu tâm ngoan thủ lạt này đi, trút giận cho Văn gia tiên tử...

- Chém giết kẻ này để răn đe!

Đại phù sư trẻ tuổi nhất Thần Châu Bắc Vực ah!

Một đạo phù có thể bán được hai mươi khối linh thạch thượng phẩm, nếu là Tiên Thiên phù hắn tỉ mỉ vẽ ra, thậm chí có thể bán được trăm lượng linh tinh.

Đây đâu phải là đấu pháp, mà đơn giản là đốt tiền!

Văn Diệc Nho vừa ra tay, chúng tu đều tin tưởng tiểu ma đầu nhất định bại.

Ba ngàn đạo phù, đừng nói trong đó ẩn chứa uy lực kinh khủng, xem như đánh nát từng cái một thì cũng phải đánh tới khi nào?

Chúng tu sĩ xung quanh bàn luận ầm ĩ, đáy mắt lóe lên vẻ hâm mộ, càng có người cao giọng kêu to, đối mặt với sự hung hãn của tiểu ma đầu, mặc dù trong lòng bọn hắn tức giận, cũng không dám tiến lên khiêu khích, nên tất cả mang tâm niệm của chính mình ký thác vào trên người đại phù sư Văn Diệc Nho, nếu tiểu ma đầu bị Văn Diệc Nho chém, mình ở bên cạnh làm màu vài tiếng, tốt xấu gì cũng coi như xuất lực!

- Mẹ nó, nhiều phù triện như vậy, Tiểu gia lấy đâu ra khí lực hao tổn với hắn?

Phương Hành liếc mắt đã nhìn thấu ý đồ của Văn Diệc Nho, ánh mắt liền nheo lại, thỉnh thoảng chung quanh lại có người hét to cũng đang quấy rầy tinh thần của hắn, để hắn có chút tâm phiền ý loạn, dưới tình huống ảo não hắn dứt khoát hờ hững với bầu trời đầy phù triện này, hắn hít sâu một hơi, hai tay bấm niệm pháp quyết ở trước ngực, sau đó trong mắt có hỏa ý bốc lên, một luồng hỏa diễm từ trong miệng phun ra, lúc phun ra vẫn chỉ là một luồng, đến không trung lại ầm một tiếng bùng nổ lên, vậy mà tạo thành một biển lửa che khuất bầu trời, cắn nuốt hết vô số phù triện kia.

Tam Muội Chân Hỏa!

Lấy lửa phá phù!

Cho ngươi chơi phù, để ngươi chơi phù, tiểu gia ta sẽ dùng một mồi lửa đốt sạch sẽ, xem ngươi chơi cái gì!

Văn Diệc Nho trơ mắt nhìn từng mảnh phù triện mình thúc phát ra bị thiêu cháy, phiêu diêu rơi xuống đất, thì trực tiếp ngây dại.

- Không có khả năng... Làm sao có thể...

Hắn nghẹn ngào kêu to:

- Hắn tu luyện hỏa ý gì vậy, chẳng lẽ còn lợi hại hơn Bồ Đề Phật Diễm của Tống Quy Thiện hay sao?

Mọi người đều biết ưu thế của phù sư, đó chính là am hiểu chiến đấu tiêu hao, dù sao lúc đang chiến đấu thôi động một đạo phù triện sớm vẽ xong ra, chính là một chiêu pháp thuật đã thành hình, căn bản không cần tiêu hao linh lực bản thân, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, có thể tranh đấu cùng người ta tám mươi một trăm năm cũng không thành vấn đề, nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng, đó là sợ hãi tu sĩ tu luyện hỏa pháp, dù sao phù triện bình thường đều vẽ trên giấy, đụng phải lửa sẽ bị đốt sạch sẽ, hóa thành tro tàn thì còn chơi cái trứng gì!

Đối với phù sư phổ thông thì chuyện này là một cái nhược điểm lớn, nhưng đối với phù sư xuất thân đại thế gia như Văn Diệc Nho lại khác, giấy hắn sử dụng vẽ bùa đều dùng bí pháp tế luyện, thủy hỏa không xâm, bên trong đám thiên kiêu toàn bộ Bắc Vực, nhân vật tu hỏa pháp không có một trăm cũng có tám mươi, nhưng ngay cả Tam Sinh Thuần Dương

Hỏa nổi tiếng Bắc Vực của Hạc Linh Tử cũng không thể nhẹ nhõm đốt phù triện của hắn.

- Còn chiêu gì, lấy hết ra đi!

Phương Hành thu Tam Muội Chân Hỏa lại, nhìn Văn Diệc Nho cười to, sau đó đạp không vọt tới, huy kiếm trảm xuống.

- Là ngươi muốn chết!

Mồi lửa kia đã đốt rụi ba năm tâm huyết của Văn Diệc Nho, nhưng nó cũng khiến vị đại phù sư này trở nên cuồng loạn rống to, lại thua xấu hổ một lần nữa, bên trong ánh mắt hắn xuất hiện vẻ ác độc hiếm thấy, hắn vỗ vào hư không, bỗng nhiên sau lưng xuất hiện ba đạo tử kim phù triện, khí tức đáng sợ, ẩn ẩn xuyên qua hư không, dẫn dắt khí tức thiên địa, phù này vừa ra, cũng khiến cho khí tức hắn tăng lên gấp ba trong giây lát.

- Tiểu ma đầu, ta lấy ba đạo Tiên Thiên thần phù đánh bại ngươi, ngươi thua cũng có thể cam tâm rồi!

Văn Diệc Nho cắn răng nói nhỏ, dường như thời điểm ra tay có chút không bỏ được.

Ba đạo phù này vốn dùng để đối phó Tạ Lâm Uyên, lúc này lấy ra dùng sẽ cực kỳ bất lợi đối với hắn, nhưng nếu đối đầu chính diện với Phương Hành, tự nhiên không đạo lý lui lại, chỉ có thể chú ý trước mắt trước!

Chương 625: Tiểu gia dẫn ngươi đi giết người

Văn Diệc Nho là thiên kiêu phù đạo của Văn gia, lúc hai mươi tuổi đã từng tiến nhập phàm quốc, thi khoa cử, vào triều đường, dẫn quân chiến Man Hoang, xuống ngựa bình thiên hạ, cảm ngộ đạo pháp hồng trần, cuối cùng chiếm giữ bản nguyên một nước, hóa thành ba đạo Tiên Thiên phù bản mệnh, nhục thân hắn không mạnh, đan thành hai pháp, không quá mức hiếm lạ, nhưng chỉ nhờ vào ba đạo phù này, hắn đã được xếp hạng là thần tử mạnh nhất Bắc Vực.

Một phù bay tới lở lửng ở trên đỉnh đầu Phương Hành, khí cơ trên bùa mờ mịt, hóa thành hư ảnh một quốc gia.

Bên trong quốc gia kia có thành trì, có núi non, có đế vương, có tướng lĩnh, có thương nhân, có bình dân...

Đại quốc phù!

Vậy mà lại là một quốc gia sinh động như thật, mang theo sức nặng của một quốc.

Cái phù triện trước mắt này có trọng lượng bằng một quốc gia, đặt ở trên đỉnh đầu người sẽ khiến Phương Hành hóa thành một kẻ phàm nhân bên trong hồ nước.

Đạo phù thứ hai thì biến hóa ra một mảnh chiến trường.

Sa trường rộng lớn, giết chóc thảm liệt, huyết khí che khuất bầu trời, mà Phương Hành thì bị giam ở trong đó.

Chiến trận phù.

Đạo phù thứ ba lại hóa thành một vị Bồ Tát, khuôn mặt hiền lành, hai tay bắt ấn, ngồi ngay ngắn ở trong hư không, làm cho người ta sinh ra ý muốn quỳ lạy.

Bồ Tát phù.

Một phù trấn áp tu vi.

Một phù cầm tù nhục thân.

Một phù siêu độ tâm linh.

Đại phù sư đã lộ ra nội tình chân chính của mình.

- Đám con cháu này đều khó chơi như vậy sao?

Phương Hành thấy ba đạo phù này, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng, vẻ ngông cuồng trên mặt không thay đổi nhưng trong lòng lại không dám khinh thường chút nào. Trực giác cho hắn biết ba đạo thần phù này rất khủng bố, hắn không cưỡng ép phản kháng lại lực lượng trấn áp, mà hơi nhắm hai mắt lại bình phục khí cơ, nửa ngày sau hai mắt lại đột nhiên mở ra, thu hồi Hắc Sắc Cự Kiếm, chân đạp hư không, hai tay bắt pháp ấn.

- Đừng nói một quốc gia, cho dù mang toàn bộ thiên địa tới thì như thế nào? Nhìn Tiểu gia làm loạn trời này, đất này!

Trong tiếng hét như sấm rền, một tay hắn ở trên, một tay ở dưới.

Một trái, một phải, chậm rãi vẽ tròn.

Quanh người hắn cũng có một đạo âm khí, một đạo dương khí vận chuyển, càng ngày càng mạnh.

Thẳng đến cuối cùng hóa thành một tòa âm dương đại trận, nguy nga như hai ngọn núi lớn, trấn áp hư không, chầm chậm xoay tròn.

Âm Dương Đại Ma Bàn.

Nghịch loạn âm dương thiên địa, thậm chí dẫn dắt khí cơ đảo loạn mọi thứ bên trong ba đạo thần phù.

Bồ Tát có gương mặt hiền lành xắn tay áo lên, nhảy vào sa trường, vung đại đao cắt đầu người, chúng sinh trong dân gian tiến vào miếu thờ, tranh đoạt hương hỏa với nhau, loạn thành một đoàn, sát khí bên trên sa trường tràn vào nhân gian, ngươi giết ta, ta giết ngươi, huyết khí ngập trời, bất thình lình khí cơ của một quốc gia, một cái nhân gian trở nên hỗn loạn, chướng khí mù mịt, làm gì có nửa điểm thanh tịnh chi khí, là một tòa địa ngục thì đúng hơn.

- Tại sao... tại sao lại thành dạng này...

Tâm thần của Văn Diệc Nho nối liền với ba đạo thần phù, thần phù bị loạn, tâm thần của hắn cũng bị loạn, hắn lảo đảo lui lại, sắc mặt trở nên cổ quái.

- Ngươi... Ngươi nghịch loạn nhân gian... Là nghịch tặc... Là hung ác... Là mầm hoạ... Là...

Ánh mắt hắn nhìn về phía Phương Hành đã mang theo hoảng sợ cùng hận ý ngập trời, hắn chỉ tay vào Phương Hành chửi ầm lên.

- ... Là Phương đại gia của ngươi!

Phương Hành thì cười lạnh, khó khăn lắm mới vọt ra ngoài từ một khe hở giữa ba đạo thần phù, thân hình như u ảnh đạp một cước về phía Văn Diệc Nho, cũng may Văn Diệc Nho là đại sư phù triện, trong giây phút cuối cùng đã kịp phản ứng lại, ngón tay hắn vạch một cái trên không trung, lăng không vẽ ra một tấm bùa chú, một cước như điện chớp của Phương Hành bị ngăn ở giữa không trung, đạp vào khoảng không trước người Văn Diệc Nho, mặc dù một cước này không trúng đích nhưng lực lượng quá mạnh, đạp lên phù văn vẫn khiến mười trượng hư không chung quanh người Văn Diệc Nho run rẩy theo, vị đại phù sư này cũng bị hư không chấn động liên lụy, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình rơi vào trong hồ như tờ giấy mỏng, "Bịch" một tiếng, tạo ra một đám bọt nước không quá cao, sau đó im ắng thật lâu.

- Ha ha ha ha, người thứ mười!

Phương Hành cười to, thân hình phóng lên tận trời, lơ lửng ở trên Kính Hồ, đang muốn cười nói hai câu, lỗ tai chợt truyền đến tiếng khóc nỉ non của trẻ con, khiến hắn cảm thấy kinh ngạc, vội vàng đảo ánh mắt qua, ngay sau đó lập tức giật mình, trong mắt lóe lên vẻ tức giận.

...

...

- Bắt giữ con yêu quạ kia...

- Bắt đứa bé đáng chết trên lưng nó cho ta...

Thời điểm Phương Hành ác đấu với Văn Diệc Nho, Thi Ấn Nguyên không có tâm tư quan chiến chút nào, lúc này hắn đang đứng ở trên đỉnh núi, điên cuồng kêu to, sai khiến nanh vuốt dưới tay mình đi vây bắt Đại Kim Ô, khiến Đại Kim Ô gấp đến mức nhảy lên.

Đại Kim Ô tức giận đến mức kêu to, nhưng cuối cùng vẫn phải chạy trốn cùng đứa bé, trên lưng cõng một đứa bé chưa đứng vững, nên nó chỉ biết dùng linh lực buộc đứa bé lại, miễn cho việc rơi xuống đất, việc này để nó bó tay bó chân, không cách nào buông ra đấu pháp cùng người ta, chỉ có thể một bên trốn một bên chửi ầm lên:

- Mẹ nó, chờ Đại Kim gia rảnh tay, sẽ để cho các ngươi nếm thử ta vuốt hạc...

- Oa...

Mặc dù đứa bé trên lưng được Đại Kim Ô linh lực che chở, nhưng dưới hoàn cảnh hung hiểm vẫn bị dọa cho khóc thét lên.

- Nhất định phải bắt được nó, sau đó bắt đứa bé trên lưng nó cho ta...

Thi Ấn Nguyên gần như tuyệt vọng, gào thét đến mức cuống họng sắp đứt.

Thật sự thì hiện tại hắn không có biện pháp nào khác, trấn tông chi bảo mang ra từ bên trong Linh Xảo Tông đã bị tiểu ma đầu đoạt đi, đối với hắn mà nói, bất luận như thế nào cũng phải cướp về, hơn nữa còn phải dựa vào năng lực của mình cướp về, bằng không, coi như những người khác chém giết tiểu ma đầu, lấy lại cánh cửa, Linh Xảo Tông bọn hắn muốn đòi lại, cũng là một chuyện vô cùng phiền phức.

Mà nếu bảo vật này thông qua tay người khác trở về Linh Xảo Tông, mặc kệ Linh Xảo Tông có vì thế mà trả giá lớn hay không, hắn cũng đừng hòng chạm đến bảo vật này. Cũng chính vì nguyên nhân này mà hắn nghĩ tới một biện pháp cuối cùng, chính là thừa dịp Phương Hành đại chiến cùng Văn Diệc Nho, không thể phân, sai tay chân đi theo mình bắt con yêu quạ hoặc là đứa bé kia lại, sau đó hướng tiểu ma đầu chuộc bảo vật về.

Đây là biện pháp duy nhất hắn có thể đối phó Phương Hành.

Có điều hắn không thể nghĩ tới, trận ác chiến giữa Phương Hành và Văn Diệc Nho kết thúc nhanh như vậy.

Phương Hành vừa nhìn thấy cảnh này, trong lòng bừng bừng lửa giận, hai đầu lông mày tràn ngập sát khí.

- Thật không phải thứ gì ah, Tiểu gia tôn trọng quy tắc, ở chỗ này xa luân chiến cùng các ngươi, vậy mà các ngươi còn chơi trò này?

Phương Hành gầm nhẹ một tiếng, trực tiếp thi triển na di chi thuật, lách mình nhảy lên lưng Đại Kim Ô, dùng một tay ôm lấy đứa bé, một tay khác tạo thành đao vung lên, huyết sắc đao giống như thực chất vắt ngang hư không, ngưng tụ không phát, những tu sĩ Linh Xảo Tông đang gào thét đuổi tới bị một thân sát khí của hắn chấn nhiếp, nhao nhao ngừng lại, nhất thời người ngã ngựa đổ, loạn cả một đoàn.

- Tiểu ma đầu, đây là Thần Châu, làm sao để ngươi đến quát tháo?

Trong tiếng hét to, kiếm khí chằng chịt đã bao phủ một phương, một vị kiếm tu xuất thân từ Khổ Hải ngăn ở trước người Phương Hành.

- Đừng tưởng may mắn thắng Văn sư huynh liền không để ai vào mắt, chỉ là tu luyện tương khắc mà thôi!

Một thanh niên mặt trắng môi đỏ cũng cầm ngân thương vọt tới, ngăn ở trước người Phương Hành, đó là đạo tử Tống gia đệ tử Thuần Dương Đạo Tống Quy Thiện, Tống Quy Tâm cũng là nhân vật thiên kiêu danh chấn Bắc Vực, khó khăn lắm mới chạy đến.

- Đạo hữu đến từ Nam Chiêm giết người bừa bãi, quả nhiên là...

Trên không trung có một người đàn ông trung tuổi, mặc áo bào rộng thùng thình, đạp hư không bay đến, mỗi một bước ba trượng, lơ lửng tới gần.

Một trong Tam Đạo Thất Tử, thiên kiêu Phù Khí Đạo Tạ Lâm Uyên cũng tới.

Dương như trong hư không xung quanh còn có rất nhiều người im lặng không nói tiếng nào chạy tới nơi này.

Trong lúc nhất thời, mười mấy tu sĩ trẻ tuổi có khí tức không tầm thường ngăn ở trước người Phương Hành, tuy không nói chuyện nhưng sát khí bức người.

- Người Hộ Đạo Minh gần như đến đông đủ a?

Mặt Phương Hành không biểu tình, quét nhìn chúng tu một chút, lạnh giọng nói.

Chúng tu sĩ không mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo, mặc dù bọn họ vây quanh Phương Hành nhưng không người nào có can đảm tiến lên khiêu chiến.

Sau khi Văn Diệc Nho thất bại, không còn người nào trong sân dám khinh thường Phương Hành, tất cả đều không phải người ngu, ngay cả Văn Diệc Nho cũng thất bại thì chúng tu sĩ còn lại, cho dù là nhân vật chân truyền hay đạo tử, trước khi ra tay cũng phải cân nhắc, lại thêm vừa rồi Phương Hành dùng một kiếm đâm Văn gia đại tiểu thư Văn Nghiễn Tâm gần chết, sát khí tràn ngập, một thân máu tươi cũng làm người ta run sợ.

- Hộ Đạo Minh, Hộ Đạo Minh... Đạo mà các ngươi bảo vệ là cái gì?

Phương Hành ôm chặt đứa bé trong ngực, mở miệng hỏi lần nữa.

Vẫn không có người nào nói chuyện, giống như đã nghe ra ý mỉa mai trong lời nói của hắn nên ánh mắt mấy người đều trở nên lãnh khốc.

- Người cũng không phải là ít, Tiểu gia thu thập từng người sợ là tốn chút thời gian, không bằng như vậy đi...

Phương Hành hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi xa xa, chỉ Thi Ấn Nguyên nói:

- Từ nơi này tới đó chừng ba trăm trượng, hiện tại Tiểu gia sẽ đi qua giết tên vương bát đản kia, các ngươi ra tay một mình cũng được, đồng loạt ra tay cũng được, cứ việc hướng về phía Tiểu gia chào hỏi, Tiểu gia cũng muốn xem xem, người ta muốn giết hôm nay, các ngươi ai có thể bảo vệ được hắn?

Vừa nói hắn vừa xách đao chỉ Thi Ấn Nguyên trên đỉnh núi xa xa, sát khí bừng bừng:

- Trong mười hơi Tiểu gia trảm ngươi!

- Bạch!

Trong giây phút này, bỗng nhiên sắc mặt Thi Ấn Nguyên trở nên trắng bệch, không tiếp tục suy nghĩ đến cửa đồng gì nữa, quay đầu chạy liền.

Còn Phương Hành thì hét dài một tiếng, Đại Kim Ô hiểu ý, mở rộng hai cánh như kim vân, hai cánh đón gió phồng lên.

- Ta cũng không tin một tu sĩ Nam Chiêm có thể tùy ý làm bậy ở Thần Châu!

Bỗng nhiên trong đám người có một tiếng rống to vang lên, tiểu thiên kiêu Tống gia Tống Quy Tâm nâng thương lao đến, mặt đầy vẻ lạnh lẽo, thương ra như rồng, đâm thẳng về phía ngực phải Phương Hành, một chiêu này cực kỳ tàn khốc, nhắm thẳng đứa bé trong ngực Phương Hành, hắn thấy Phương Hành ôm một đứa bé trong ngực, chỉ còn một tay tự do, ngay cả pháp ấn cũng không thể bóp, nên không tin Phương Hành dùng một tay có thể tiếp được thương của mình.

- Oa...

Bởi vì nguyên nhân mất đạo nguyên nên đứa bé càng thêm mẫn cảm, sau khi phát giác ra sát khí, nó lập tức khóc thét lên.

Phương Hành lại sờ lên đầu của, thấp giọng nói: "Đừng khóc, Tiểu gia dẫn ngươi đi giết người!

Chương 626: Các ngươi bảo vệ được cái gì

Một trận chém giết đặc thù chính thức diễn ra.

Trên danh nghĩa, Hộ Đạo Minh do đệ tử các tông môn tạo thành, nhưng đến lúc này họ không lo được cái gì mà xa luân chiến với không xa luân chiến, mặc kệ thân phận Thi Ấn Nguyên như thế nào, thực lực ra sao, lại có ý nghĩa đặc thù gì, năm đó Tống Quy Thiện mượn tên tuổi Thi Ấn Nguyên, mới gây dựng được Hộ Đạo Minh bây giờ, mà lúc này Phương Hành ở ngay trước mặt người Hộ Đạo Minh chém giết Thi Ấn Nguyên, không thể nghi ngờ là nỗi sỉ nhục đối với Hộ Đạo Minh.

Nếu âm thầm chém giết thì thôi.

Thậm chí thời điểm Thi Ấn Nguyên khiêu

chiến hắn bị hắn chém giết cũng không sao.

Nhưng bây giờ hắn nói ra lời nói này, lại ở trước mặt người Hộ Đạo Minh chém giết Thi Ấn Nguyên, vậy thì không được!

Ầm ầm!

Tống Quy Tâm đã sớm ra tay, ngân thương quét ra một mảnh ảo ảnh.

Vị Kiếm tu Vân gia, chúng tu sĩ cùng một trong Thất Tử Tạ Lâm Uyên cũng đồng loạt ra tay.

Đứa bé giống như bị hù dọa nhưng khi nghe lời Phương Hành nói thì đột nhiên ngừng khóc, đôi mắt nhỏ mở to nhìn về phía xung quanh, Phương Hành cười to, nghĩ thầm trước kia làm mặt quỷ, gãi ngứa, đưa pháp bảo hoặc là kề đao lên cổ nó, đều không thể khiến nó ngừng khóc, vậy mà một câu nói này lại có hiệu quả, chuyện này khiến hắn rất vui mừng, cuối cùng lại dỗ dành đứa bé.

- Chúng ta cùng đi tới!

Phương Hành cười lớn một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn phía trước.

Một thương độc ác của Tống Quy Tâm đã tới, thế như thiểm điện.

- Sụp đổ!

Phương Hành một tay ôm đứa bé, một tay khác giơ lên đập vào cán thương, dưới lực lượng chấn động Tống Quy Tâm có cảm giác không cầm được ngân thương trong tay, hắn rống to một tiếng, mượn thế lộn ngược lại đâm về phía sau lưng Phương Hành. Hắn không tin Phương Hành còn có những biện pháp khác ngăn một thương này lại, nhưng mà mũi thương đã dừng lại.

Ma khí từ trên người Phương Hành cuồn cuộn, che đậy thân hình của hắn.

Lúc ma khí tiêu tán, Tống Quy Tâm nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Ai nói tiểu ma đầu kia không có tay bắt pháp ấn?

Ai nói tiểu ma đầu kia không có tay cầm binh khí?

Ai nói tiểu ma đầu không có tay đi phòng ngự?

Lúc này tiểu ma đầu đã biến hóa ra ba đầu sáu tay, một tay nắm chặt ngân thương của Tống Quy Tâm. Một tay khác nắm Hắc Sắc Cự Kiếm chém tới. Lại có hai cánh tay khác đang bắt pháp ấn, cuối cùng vẫn còn một cánh tay ôm đứa bé, một tay che mắt nó lại, sợ nó bị hù dọa, hình ảnh này vừa xuất hiện khiến

Tống Quy Tâm run như cầy sấy, chung quanh tu sĩ cũng nghẹn ngào kêu to.

- Ba đầu sáu tay?

- Dĩ nhiên là Ma Tướng. Ma Tướng Chi Thân!

- Tên tiểu ma đầu này là người bên kia Ma Uyên hay sao?

Vô số tu sĩ xung quanh kêu to, ngay cả người trông coi Đạo Đài cũng trầm mặc không nói, Chung Nhất trưởng lão nhìn thấy đám người trẻ tuổi đấu pháp cùng hắn thì không thể không kìm nén một bụng tức giận, vào lúc này Vân gia đại trưởng lão đứng ngoài quan sát cũng cảm thấy kinh hãi, hai người liếc nhau đều thấy được sự kinh hãi trong mắt đối phương, ba đầu sáu tay, Ma Tướng Chi Thân. Tiểu bối Nam Chiêm học được từ chỗ nào?

Mà lúc chúng tu đang kinh ngạc, Phương Hành vẫn lạnh lùng không cười không nói, hai cánh tay bắt ấn đan vào cùng một chỗ, ngón tay nở rộ như hoa sen, chỉ về phía trước, kiếm khí sâm nhiên, ma ý tăng vọt. Một lát sau chia cắt mây trên không trung, một đạo kiếm khí đâm thẳng đến ngực Tống Quy Tâm.

Hồ Đan kiếm!

- Xùy" một tiếng, Tống Quy Tâm bị kiếm khí đánh trúng, hoảng hốt lùi lại...

- Tiểu ma đầu ngừng bước!

Đại Kim Ô đang bay nhanh về phía trước, thì trước người lại xuất hiện một tu sĩ mặc áo bào xanh, người này là một nhân vật có danh tiếng bên trong Hộ Đạo Minh, mười ngón tay hắn mở ra, vỗ vào hư không, trong một sát na này có gần trăm con lệ quỷ gào thét đi ra, từ bốn phương tám hướng đánh về phía Phương Hành, trong lúc nhất thời, trước sau trái phải trên dưới Phương Hành đều có hình ảnh lệ quỷ rít gào, huyết khí xông vào mũi.

- Cút ngay!

Phương Hành đứng ở trên lưng Đại Kim Ô không ngừng bắt ấn, mười ngón tay đan lại, liên tục biến ảo, hướng về không trung bắt ấn, hỏa ý hiển hiện đầy trời, hình thành vô số hỏa liên, trải rộng các nơi trong hư không, quỷ ảnh đầy trời đều bị hỏa liên quất bay hoặc trói lại, phát ra âm thanh quỷ khóc, trên thân thể chúng có vô số thần hỏa nổi lên, hóa thành khói xanh phiêu tán hư không, không có dấu vết.

Hồ thần hỏa!

- Ta đến chiến ngươi!

Lại một tiếng thét vang lên, lần này là đạo tử Phong Yên Vân của Nhất Khí Tông vừa mới bị trấn áp ở trong hồ, cuối cùng hắn cũng đánh vỡ tòa núi nhỏ, vọt lên từ đáy hồ, hắn ôm theo thù mới hận cũ lớn tiếng gào thét, vọt thẳng lên không trung nghênh đón Phương Hành, lúc này thiết giáp toàn thân sáng lên vô số phù văn dung nham, hơi khói bên trên phù văn tung bay ở giữa không trung, hóa thành một đôi mắt kinh người, đột nhiên mở ra.

Ngay cả tu sĩ Kim Đan Đại Thừa cảnh bị đôi mắt này nhìn thấy cũng sẽ cảm giác thân thể như sa vào đầm lầy.

Phong Yên Vân lấy thiết giáp thành danh, nhưng ai có thể nghĩ đến bản lãnh áp đáy hòm của hắn thật ra là trảm tâm chi thuật?

Chỉ có điều hắn thi triển bản lĩnh đáy hòm thì tiểu ma đầu cũng không có dự định giấu dốt.

Phương Hành nhìn qua đôi ma nhãn trong không trung, sắc mặt bất động, hai tay kết xuất ba đạo pháp ấn Thanh Hồ Quỷ Diện cuối cùng nhanh như điện quang thạch hỏa.

Ấn này vừa thành, hắn hai mắt bỗng nhiên phát sáng, giống như là biến thành hai cái vòng xoáy.

Tâm Thần ấn!

Lấy pháp phá pháp, lấy thuật phá thuật, đôi ma nhãn kia lặng yên không một tiếng động vỡ nát, không trung lại trở nên trong sáng.

Còn Phong Yên Vân đang ngơ ngơ ngác ngác bị Đại Kim Ô tiện tay đập một cái bay vào trong hồ.

Trong nháy mắt thi triển ba loại ấn pháp, liên tiếp đánh bại ba người, đều là pháp ấn học được từ Thanh Hồ Quỷ Diện.

Thời điểm Phương Hành ở Yêu Địa đã được Căn Bá chỉ dạy, dùng thời gian ngắn nhất tìm hiểu chín ấn bên trong Thanh Hồ Quỷ Diện, mặc dù nói mục đích lúc đó là vì cứu những người bị vây ở bên trong Yêu Đế Các, nhưng tìm hiểu chín cái ấn này cũng rất hữu ích đối với việc học pháp của Phương Hành, kết quả trực tiếp nhất chính là Hồ Đan kiếm, Hồ Thần hỏa, Tâm Thần ấn, ba loại pháp thuật này đều được Phương Hành nắm giữ ở trong tay.

Tất cả đều học trong Thanh Hồ Quỷ Diện, truyền lại từ Yêu Tiên, là tiên pháp.

Cùng tên với thần thuật bí truyền của Sơn Hồ tộc Thanh Khâu, thậm chí còn đồng nguyên, nhưng huyền ảo hơn, uy lực cũng lớn rất nhiều!

Sau khi Phương Hành học xong ba thuật này thì đây cũng là lần đầu dùng nó đến ngăn địch, hiển lộ thần uy.

Một mạch liều chết, địch thủ vô số, bí pháp ra hết, một mảnh thất bại.

- Nam Chiêm Phương Hành. Ngươi còn thiếu nợ ta một trận chiến, thử một chút Độc Tí Ma Khôi của ta!

Tạ Lâm Uyên ngăn ở phía trước, tế lên một đạo tàn binh, đó là một cái tượng đá gãy mất một tay, trên không trung mở hai mắt ra. Gào thét bay về phía Phương Hành đánh tới, những nơi thân thể nó đi qua, thậm chí ngay cả hư không cũng bị nó lây nhiễm một đường hắc tuyến, đó là dấu hiệu hư không sắp bị phá nát, ánh sáng gấp khúc tại thành, chuyện này cho thấy tốc độ của nó đã tiếp cận biên giới vỡ nát hư không, vô cùng đáng sợ.

- Cút ngay!

Phương Hành vung Hắc Sắc Cự Kiếm trong lòng bàn tay ra. Triển khai Vô Danh Công Quyết năm đó Kiếm Thai truyền lại tới cực điểm, ma khí sâm nhiên, gào thét tập kích, vô số ánh sáng càn quét phạm vi hơn mười trượng trước người hắn, làm mọi người tan tác trong chớp mắt. Sau khi chiến đấu gần trăm chiêu với ma tượng cụt tay, cuối cùng ma tượng tay cụt cũng tức giận gào thét lên một tiếng thê lương, linh khí trên người tiêu tán, bay trở về trong tay Tạ Lâm Uyên.

- Cút ngay!

Phương Hành đạp một cước, Tạ Lâm Uyên ôm ma tượng rơi xuống.

- Ngăn lại hắn, ngăn lại hắn ah...

Thi Ấn Nguyên đã đổi mạng chạy trốn, lại phát hiện tiểu ma đầu phía sau đang bay thẳng về phía mình với thế không thể ngăn, không biết có bao nhiêu cao thủ xông lên phía trước, nhưng không thể ngăn cản hắn nửa khắc. Một đóa Kim Vân cùng tiểu ma đầu ở bên trên lấy tốc độ như chớp giật đuổi theo hắn, dọa thể xác và tinh thần hắn kinh hoảng, mang theo tiếng khóc nức nở liều mình kêu to.

Dị thú Đằng Xà trong ngực hắn, cũng bị dọa cho sợ hãi tiến vào trong ngực hắn, nhưng hắn lại không biết trốn vào trong ngực ai, chỉ có thể đổi mạng để nanh vuốt Linh Xảo Tông ngăn ở trước người hắn. Còn mình thì cưỡi mây, liều mạng chạy trốn, đám nanh vuốt Linh Xảo Tông theo hắn tới trừng to mắt, nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể kiên trì tiến lên kết thành trận thế ngăn cản.

- Mười vạn tám ngàn kiếm!

Phương Hành gầm nhẹ, kiếm khí bay múa quanh người, giống một đoàn kim quang, quét ngang cả phiến hư không.

Tất cả tu sĩ ngăn ở trước đều bị đánh cho điên đảo, tử thương thảm trọng.

Những chỗ đi qua chỉ thấy một đoàn kim quang lao thẳng đến như lưu tinh, tu sĩ trên không trung đều bị cuốn về tứ phía.

Một màn này khiến cho vị thiếu phong chủ Kỳ Tú Phong ngây dại.

Đợi hắn kịp phản ứng lại, đoàn kim quang kia đã đi tới trước mặt hắn, kình phong khiến hắn không mở mắt ra nổi.

- Đừng... Đừng giết ta... trả. . . trả lại ngươi con dị thú này...

Thi Ấn Nguyên hoảng sợ kêu to, hắn đã cảm nhận được sát cơ của Phương Hành, cũng biết mình ở dưới hung uy bực này, không thể nào chạy trốn được, bị dọa cho hai tay run rẩy, ngay cả dị thú Đằng Xà trong ngực cũng hiến ra, hắn biết vì sao Phương Hành muốn giết mình, hết thảy đều bởi vì đầu dị thú này mà lên, nếu là bình thường, tự nhiên hắn quý như tính mạng, nhưng lúc này chỉ muốn giao ra đổi mệnh!

- Còn chờ ngươi trả, chẳng lẽ Tiểu gia không đoạt lại được sao?

Phương Hành không để ý hắn chút nào, tức giận hét lớn, chộp Đằng Xà nắm ở trong tay, rồi sau đó vỗ ra một chưởng:

- Cha ngươi vì một đầu súc sinh, mà mạng của con gái ruột mình cũng không cần, vậy Tiểu gia sẽ dứt khoát giúp hắn đoạn tử tuyệt tôn luôn...

- Đừng giết...

- Đông!

Một chưởng này thẳng đập vào gáy Thi Ấn Nguyên, khiến thiếu phong chủ Kỳ Tú Phong Linh Xảo Tông chỉ hô được một nửa câu cầu xin tha thứ đã nghẹn lại, mang vị thiên kiêu Trúc Cơ Linh Xảo Tông này đập quỳ trên mặt đất, hai đầu gối đều nát bét.

Mặt mày Thi Ấn Nguyên méo mó, ngũ quan phun máu tươi, ý thức dần dần biến mất.

Vào lúc này hư không chung quanh, cũng dần dần yên tĩnh trở lại, lặng ngắt như tờ.

Thật giết?

Trong lòng chúng tu sĩ giống như bị cự chùy đập một cái, tiếng hung thú gào thét cũng yên lặng đi rất nhiều, vừa rồi bọn họ đều ra tay toàn lực, thi triển tuyệt kỹ đáy hòm nhưng đều vô dụng, không thể cản nổi.

- Thu...

Đằng Xà trong tay Phương Hành cảm ứng được chủ nhân đã bỏ mình thì gào thét một tiếng, há miệng cắn mu bàn tay Phương Hành.

Phương Hành lạnh nhạt nhìn nó:

- Con súc sinh kia, trước kia chủ nhân của ngươi bị hại, sao không thấy ngươi cắn bọn họ?

Phương Hành dùng tay túm lấy đuôi con Đằng Xà này, hướng đám nham thạch bên cạnh quất xuống, "đùng" một tiếng, đường đường là dị thú lại bị hắn quất cho đầu óc quay cuồng, cũng không biết bên trong thân thể nho nhỏ gãy mất bao nhiêu cái xương, mà Phương Hành vẫn chưa hết hận, lại mạnh mẽ ném nó xuống mặt đất, rồi đạp một chân lên, chỉ nghe một tiếng kêu thảm vang lên, lúc nhấc chân lên, đã xẹp...

Có người run rẩy theo bản năng, đây chính là dị thú Đằng Xà ah...

Sao có thể ra tay giết nó như giết chết một con chuột vậy?

Phương Hành cúi đầu nhìn một chút, thấy móng vuốt nho nhỏ của Đằng Xà vẫn rung động, vậy mà không chết, nghĩ thầm mệnh con tiểu vương bát này đủ cứng rắn, hắn cầm lấy cái đuôi nó nhấc lên, bỏ vào trong đai lưng, chờ lúc về lại trị nó.

Vào lúc này bàn tay hắn nhấn một cái, ngắt đầu Thi Ấn Nguyên xuống, chậm rãi quay người.

Ma Tướng ba đầu sáu tay đã tiêu tán, tay trái Phương Hành cầm đầu người, tay phải ôm đứa bé, cười lạnh nhìn về phía những tu sĩ Thần Châu Bắc Vực hoặc là nói những nhân vật thiên kiêu xưng danh Hộ Đạo Minh vừa mới vứt mệnh ngăn cản hắn, những không có người nào có thể khiến bước chân của hắn dừng lại nửa bước, thanh âm hắn không lớn lại rất rõ ràng:

- Ở trước mặt Tiểu gia, các ngươi có thể bảo vệ được cái gì?

Chương 627: Ai thấy ta cướp bóc?

Phương Hành đứng trên đỉnh núi, một tay ôm đứa bé, một tay xách đầu người, bên hông dắt một con Đằng Xà, cạnh người là một con Kim Sắc Ô Nha, áo bào trên người bị khí lạnh trên Kính Hồ thổi phồng lên, hắn hướng về những nhân vật thiên kiêu của Thần Châu, uy phong lẫm lẫm lớn tiếng quát hỏi:

- Các ngươi không phải Hộ Đạo Minh sao? Ở trước mặt Tiểu gia, các ngươi bảo vệ được ai?

Trong không trung có vô số tu sĩ, vô số cao thủ, đặ ở đâu cũng đều là nhân vật danh chấn một phương, nhưng không có một người nào đáp lời.

Có người hận, có người giận, có người thả ra sát khí lạnh thấu xương.

Nhưng không có ai không thừa nhận, tiểu ma đầu giết chóc tứ phương, bọn họ không ai cản nổi.

Trong sân có mấy chục thiên kiêu, vừa rồi thay phiên nhau tiến lên ngăn cản tên tiểu ma đầu này, nhưng có ai ngăn cản hắn được nửa bước?

- Còn có ai muốn đọ sức cùng Tiểu gia một trận?

Phương Hành cười lạnh, ném đầu Thi Ấn Nguyên xuống mặt đất, giơ chân đạp lên trên đó, quát hỏi không trung.

Sát khí lạnh thấu xương, hung phong bốn phía, hỏi Thần Châu ai dám chiến!

- Thực ngông cuồng, ai có thể tiến lên trị hắn, vì chúng tu Thần Châu rút cơn giận?

Người có cốt khí run rẩy, đau buồn kêu to.

- Chỉ có thể hận, Tống sư huynh đang bế quan, phần lớn người trong Tam Đạo Thất Tử không ở đây, nếu không phải vậy sao lại cho phép tên này hung hăng?

Có người nhắm hai mắt lại, cảm thán thời vận không đủ.

- Hiện tại Thiên Nhất Cung các ngươi còn che chở hắn sao?

Giờ này khắc này đại trưởng lão Khổ Hải Vân gia đứng trên một đỉnh núi khác cười lạnh, nhìn về phía Chung Nhất trưởng lão Thiên Nhất Cung.

Chung Nhất trưởng lão trầm mặc không nói, giống như là đã nhập định, nửa ngày về sau mới bỗng nhiên mở hai mắt ra, thản nhiên nói:

- Tất nhiên Hồ Quân trưởng lão biết được sự tình phát sinh ở chỗ này, nhưng ông ấy không truyền pháp chỉ cho ta, chắc hẳn là muốn cho ta tự mình xử lý, lão hủ không có bản lĩnh quá lớn, chỉ có thể dựa vào quy tắc xử sự, kẻ này đánh bại Vân Độc, đánh bại đạo tử Văn gia Văn Diệc Nho, đánh bại Phù Khí Đạo Tạ Lâm Uyên, càng đánh bại bất kỳ tu sĩ nào ra sân đấu pháp cùng hắn, nếu như không có người tiếp tục tới khiêu chiến thắng hắn, vậy hôn ước này...

Ông ta nói đến chỗ này hơi dừng lại một chút, rốt cục vẫn không nhẫn tâm làm ra quyết định, mà nhảy qua đề tài khác nói:

- Hắn chạy ra khỏi pháp đài giết người, là việc tư của hắn cùng Linh Xảo Tông, lão hủ không muốn thay tiểu bối Linh Xảo Tông báo thù, nhưng nếu có lão tổ tông Linh Xảo Tông tới tìm hắn, Thiên Nhất Cung ta cũng không bao che chở, mặt khác... dù sao hắn cũng không ở trên pháp đài, nếu như các ngươi có thù riêng thì cứ tìm hắn, Thiên Nhất Cung ta cũng không tới ngăn cản, việc tư giữa các ngươi chấm dứt, chuyện kén rể sẽ tiếp tục!

Ông ta nói xong những lời này liền nhắm mắt lần nữa, ý áy náy biểu hiện rất rõ ràng.

- Thiên Nhất Cung các ngươi rũ bỏ trách nhiệm về mình thật là sạch sẽ!

Vân Diêu trưởng lão cười lạnh một tiếng, không nói nhảm cùng Chung Nhất trưởng lão nữa, mà đứng dậy cầm kiếm hướng về không trung lạnh giọng hét lớn:

- Khổ Hải kiếm tu nghe lệnh, lão phu hoài nghi kẻ này từng làm tổn thương ta con cháu Vân gia, trộm kiếm kinh của Khổ Hải ta, không cần nói quy củ với hắn, nhanh kết kiếm trận bắt hắn lại...

Lão ta nói đến đây, giọng nói trở nên lạnh lẽo:

- Nếu như phản kháng giết chết bất luận tội!

Lão ta nói xong, chỉ nghe trong đám người truyền ra một tiếng "Vâng" như sấm.

Kiếm khí tung hoành trên không trung, bất thình lình có hơn mười vị kiếm tu Vân gia vượt qua đám người, đứng ở các phương vị, kết thành một tòa đại trận phát ra kiếm khí sâm nhiên, ánh mắt hướng về phía Phương Hành đứng trên đỉnh núi, khí cơ ngưng tụ không phát.

Được Vân Diêu trưởng lão nhắc nhở, trưởng lão Văn gia cùng đi với Văn Nghiễn Tâm cũng đứng dậy, sự tức giận trong lồng ngực càng tăng lên, cao giọng hét lớn vào hư không:

- Con cháu Văn gia ở đâu? Kẻ này chính là ác tặc Nam Chiêm trộm phù triện Văn gia ta, hủy đi Dị Thú Tiên Viên, còn nói quy củ với hắn làm gì, nhanh chóng kết thành trận pháp, dùng mọi thủ đoạn, nhất định phải bắt hắn lại tra hỏi, nếu như dám phản kháng, giết chết không cần luận tội!

- Vâng!

Có phù quang sáng lên, kết thành một mảnh, hiển hiện nửa bầu trời.

- Đệ tử Phù Khí Đạo ở đâu, giết chết tên này xả giận cho Tạ sư huynh...

Một âm thanh sắc nhọn âm vang lên, vậy mà là âm thanh tức giận của Khâu Tiểu Ngọc, bên người nàng là Tạ Lâm Uyên toàn thân ướt nhẹp.

Đệ tử Phù Khí Đạo tới không nhiều nhưng vẫn có mười mấy vị, mặc dù đáy lòng không có dũng khí trêu chọc tên tiểu ma đầu kia, nhưng thua người không thua trận, cũng chỉ có thể cùng nhau tế khởi pháp khí, miệng hét lớn.

- Tiểu ma đầu khoanh tay chịu trói đi.

Khí thế yếu đi rất nhiều.

- Đệ tử Linh Xảo Tông ở đâu?

- Đệ tử Nhất Khí Tông ở đâu?

- Đệ tử Thanh Dương Quan ở đâu?

Trong lúc nhất thời âm thanh kêu gọi không ngừng vang lên trong không trung, không biết có bao nhiêu sát cơ xuất hiện, bao kín toàn bộ không trung Kính Hồ.

Chưa ra tay khí cơ này đã giống như là một cái thiên la địa võng, một mực bao vây Phương Hành ở trong đó.

Mỗi khi có tiếng hét vang lên lại có một đám người đáp án.

Bất kể tiểu ma đầu có danh tiếng lớn như nào, kết cục của hắn hôm nay cũng chỉ có một cái, đó chính là...

Chết không thể nghi ngờ!

Bất luận một nhà nào, một tông nào, đều sẽ không bỏ qua hắn.

Thời điểm sát khí của chúng tu đã thành thế, Phương Hành từ trên đỉnh núi đi ra, nhìn về phía chúng tu đang liên tục kết trận trong không gian, hít sâu một hơi, thần sắc ngạo nghễ không có chút hoảng hốt nào, cho dù lúc này chúng tu đối địch với hắn, cũng không nhịn được bội phục tên tiểu ma đầu này can đảm hơn người, sau đó liền nghe thấy Phương Hành lạnh lùng mở miệng:

... Đánh rắm, con mắt nào của các ngươi trông thấy Tiểu gia ăn trộm?

- ...

Chư trưởng lão chuẩn bị hạ lệnh vây công, nhất thời nghẹn lời, giống như là bị chẹn họng vậy.

Đại trưởng lão Khổ Hải Vân gia Vân Diêu thật sự bị tức điên lên, vô ý thức liền mở miệng mắng chửi:

- Đến lúc này rồi còn muốn ngụy biện hay sao? Con quạ mập vẫn còn đứng bên cạnh ngươi, ngươi còn không mau mau nhận tội, ngụy biện cái gì nữa?

Phương Hành quay đầu nhìn Đại Kim Ô, nghiêng cổ nói:

- Huynh đệ của ta đứng ở bên cạnh ta thì làm sao, thế giới này có rất nhiều kim sắc đại điểu, trong số hung thú Linh Xảo Tông vừa triệu hoán ra, cũng có mấy chục con kim sắc đại điểu, tại sao ngươi không nói là Linh Xảo Tông ăn cướp, lại nói tiểu gia? Hắc hắc, muốn động thủ cứ việc nói thẳng, chứ đừng bôi nhọ đại gia ta...

- Ngươi...

Vân Diêu giận dữ, quát:

- Cái giọng Nam Chiêm của ngươi còn có thể trối hay hay sao?

Phương Hành mở miệng lần nữa, bỗng nhiên đổi thành giọng Thần Châu:

- Trối cái đầu ngươi ấy, người trong giới tu hành đều dễ dàng khống chế mỗi một đường kinh mạch trong cơ thể, muốn nói giọng gì mà không được, mà nhắc tới chuyện giọng nói, ta nhìn ngươi cũng có chút hiềm nghi!

Vân Diêu tức giận tới mức râu ria đều dựng ngược lên, há hốc mồm, nhưng nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Tư liệu lão ta nhận được về tên đạo tặc Nam Chiêm kia cũng chỉ có giọng nói Nam Chiêm và kim sắc đại điểu làm bạn, ngay cả chuyện kim sắc đại điểu kia là quạ đen, về sau mới suy tính ra, đúng là không có ai chính mắt nhìn thấy, dù sao lúc tên kia ăn cướp, cũng chỉ lộ diện mấy lần, đạo tặc và quạ đen đều dùng khăn đen che mặt, mà bọn chúng lại che giấu khí tức vô cùng tốt, hoàn toàn không để người ta bắt được, nếu không cũng không cần rắc rối như thế.

Lúc này bị tên tiểu vương bát đản kia mở miệng cãi lại, lão ta có loại cảm giác nói không nên lời.

Nhưng cũng nhưng vào lúc này, một vị trưởng lão Linh Xảo Tông nhảy ra ngoài hét lớn:

- Còn dám cãi cùn, không phải con nha đầu đáng chết vẫn còn ở trong ngực của ngươi sao? Nhân vật chứng đều có, lão phu xem ngươi còn có lời gì để nói!

Ánh mắt chúng tu nhất thời ngưng tụ, nhìn về phía Phương Hành.

Lần này hắn có mười cái miệng cũng không giải thích được, chúng tu đã chuẩn bị kỹ càng động thủ.

Nhưng Phương Hành lại trả lời không có nửa điểm do dự:

- Đây là con của ta và vợ ta, lão vương bát đản đừng nói bậy!

Trưởng lão Linh Xảo Tông tức điên lên, tức giận quát:

- Đánh rắm, vợ ngươi là ai?

Phương Hành trợn mắt một cái:

- Ngươi cứ nói đi?

Trưởng lão Linh Xảo Tông còn chưa trả lời, một bộ phận người trên không trung đã nhìn về phía Long Nữ.

Long Nữ nghiến răng, "Xùy" một tiếng, kéo rèm trước người xuống, nhắm mắt làm ngơ.

Trưởng lão Linh Xảo Tông muốn há miệng bác bỏ, thậm chí muốn nói ra câu nhỏ máu nhận người thân, giám định thân phận đứa bé kia nhưng lời đến khóe miệng, bỗng nhiên nhìn thoáng qua nụ cười lạnh Phương Hành một chút, thì trong lòng nhất thời run lên, mặc dù có không ít người biết thân thế tiểu nha đầu này, nhưng đều là tự mình đoán được hoặc nghe đồn, Linh Xảo Tông chưa từng thừa nhận qua, dù sao vấn đề này cũng quan hệ đến mặt mũi phong chủ một phong, công khai thừa nhận thì ra thể thống gì, Linh Xảo Tông không thoát được mấy chữ bàng môn tà đạo?

Lúc hắn hiểu ra dụng tâm hiểm ác của tên tiểu ma đầu kia thì kinh hãi đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh.

Cảm thấy may mắn vì ngưng miệng lại được, nếu không chưa chắc Linh Xảo Tông đã tha thứ cho hắn.

Đại trưởng lão Vân gia Vân Diêu cũng nhìn ra sự xấu hổ của Linh Xảo Tông, lại thêm việc hắn không thể kiên nhẫn được nữa, liền một mực rống to:

- Nói lời vô dụng với tên tiểu ma đầu này làm gì, chỉ dựa vào việc ngươi phế đi con cháu Vân gia, giết chân truyền Linh Xảo Tông thì Thần Châu cũng không chấp nhận được ngươi, chúng đệ tử nghe lệnh, lập tức bắt tên tiểu ma đầu nà xuống, người nào bắt sống thưởng ba ngàn linh tinh, người nào đánh chết thưởng hai ngàn!

Chúng đệ tử trong không trung đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, vừa nghe hiệu lệnh xong lập tức hò hét, chuẩn bị xông ra.

Nhưng đúng vào lúc này, Long Nữ ngồi trong một cỗ xe ngọc đọt nhiên bay lên, áo trắng bay bay giống như tiên nữ, người còn ở trên không trung đã mở miệng nói:

- Chậm đã! dù sao người này cũng đã chiến thắng ở bên trên pháp đài, nếu như lúc này chư vị tiền bối bắt hắn, vậy không không phải là Ngao Trinh ở góa hay sao? Các vị đặt ta ở chỗ nào?

Vậy mà trưởng công chúa Thương Lan Hải lại lộ diện vào lúc này, nàng làm cho chúng tu khẽ giật mình, tạm thời nhẫn nhịn không xông lên.

Ngay cả Vân Diêu và trưởng lão các đại tông môn như Linh Xảo Tông cũng đều giật mình, ngẩng đầu nhìn nàng.

Phương Hành nghe xong lời này, lại có chút hưng phấn, kêu lớn:

- Rốt cục ngươi cũng chịu theo Tiểu gia rồi sao?

Vẻ mặt Long Nữ bình tĩnh, lạnh giọng nói:

- Coi như ngươi đánh bại chúng tu cũng không tính là trổ hết tài năng, vẫn phải đánh bại một người nữa!

Phương Hành nghe xong lông mày nhíu lại:

- Ai?

Long Nữ thản nhiên nói:

- Ta!

Phương Hành ngẩn ngơ, còn chưa trả lời, bỗng nhiên Long Nữ hóa thành lưu quang, lao thẳng đến chỗ hắn, tốc độ quá nhanh, tựa như một tia chớp màu trắng, trong khoảnh khắc liền tới, bàn tay tinh tế đánh thẳng xuống người Phương Hành, khiến Phương Hành giật nảy cả mình, đẩy tay ra theo bản năng, đánh vào một chỗ với Long Nữ, nhưng một kích này của Long Nữ thực sự rất mạnh, đánh cho hắn bay thẳng về sau.

- Đàn bà thối, ngươi xong chưa?

Phương Hành tức giận mắng to, rõ ràng là muốn trở mặt.

Nhưng cũng vào lúc này, Long Nữ dùng thanh âm thật thấp truyền ra:

- Mang theo đạo ngọc phù này nhanh chóng rời đi, bên trong Thiên Nhất Cung có truyền tống tế đàn, vị trí ở bên trong ngọc phù, vừa rồi ta đã sai người mở tế đàn ra, ngươi theo phương vị bên trong ngọc phù đi đến, thông qua tế đàn là có thể rời đi nơi này, ta cũng chỉ có thể giúp ngươi những thứ này, hy vọng trả được đại ơn của ngươi đối với tam đệ ta!

- Ự...c?

Phương Hành ngẩn ngơ, nhìn ngọc phù mà Long Nữ nhét vào trong tay mình, cảm thấy có chút cảm động.

Nàng dâu này cũng không tệ lắm ah...

Chương 628: Bắt nạt Tiểu gia không có?

Long Nữ kín đáo đưa ngọc phù cho Phương Hành, nhưng cũng nói không rõ ý nghĩ trong lòng mình là như thế nào, trước đó nhìn thấy tiểu ma đầu đùa nghịch uy phong ở bên trên pháp đài, trong lòng vẫn có một loại cảm giác quái dị xuất hiện, về sau nàng gọi thị nữ Thiên Nhất Cung sắp xếp cho nàng hỏi một ít chuyện, biết được một chút sự tình Thần Châu Bắc Vực phát sinh trong khoảng thời gian này, coi như đoán được chuyện gì xảy ra.

Mặc dù phát hiện tên tiểu ma đầu này làm việc tàn nhẫn như thế không vì riêng mình, nhưng nhìn thấy hắn ôm một đứa bé đại chiến tứ phương, cuối cùng trong lòng vẫn có chỗ xúc động, nếu cẩn thận tính toán ra, ngoại trừ một lần ở Nam Hải kia ra, sự tình lần này cũng là lần thứ nhất nàng biết về Phương Hành, quả thực trong lòng có tư vị khó tả.

Lại thêm chuyện tam đệ mình, cuối cùng Long Nữ vẫn làm ra quyết định này.

Dù sao nàng cũng không thể trơ mắt nhìn tên tiểu vương bát đản này mất mạng ở đây, nàng phải sắp xếp cho hắn một con đường sống.

Về phần sau đó mình phải gánh chịu bao nhiêu áp lực, tạm thời không thèm nghĩ nữa.

Nhưng chuyện nàng tuyệt đối không nghĩ tới chính là, cái tên tiểu hỗn đản này lấy được ngọc phù, trân trọng cất giữ vào, nhẹ giọng thở dài, làm một bộ cảm động xong, lại nắm thật chặt tay của nàng, vừa thâm tình lại vừa chém đinh chặt sắt nói:

- ... Ta không đi!

- Không đi?

Long Nữ ngây ngốc, kinh ngạc nhìn Phương Hành.

Phương Hành đường đường chính chính nói:

- Lần này tới để cưới nàng về nhà chồng, sao có thể đi?

- Cưới cái đầu của ngươi!

Long Nữ tức giận đánh ra một chưởng, nàng thật sự có loại cảm giác tiếc hận rèn sắt không thành thép.

Đã là lúc nào rồi còn ở nơi này nói năng lung tung?

- Ai nha, tại sao lại động thủ đánh người?

Phương Hành bị dọa nhảy tới không trung, lớn tiếng hét lên:

- Không lấy được nàng, tiểu gia ta liền không đi!

Long Nữ nghe được lời này, tâm tư nhất thời lạnh ngắt, nghĩ thầm nếu để người khác nghe được, một đường sinh lộ cuối cùng cũng theo đó mà gãy mất?

Quả nhiên, đại trưởng lão Vân gia Vân Diêu ở trên không trung, lúc đầu còn lo nghĩ, chợt nghe thấy lời này, mi tâm ngưng lại, quát:

- Trưởng công chúa mau lui lại, vì tên ác tặc Nam Chiêm này lẫn vào mà lần kén rể này không tính, đợi ta bắt giữ hắn xong, lại so đấu lần nữa, nếu có chỗ bất kính về sau Khổ Hải Vân gia ta sau tự có đền bù tổn thất, binh sĩ Vân gia nhanh chóng ra tay...

Hắn vận chuyển linh lực hét to một tiếng, nhất thời chấn động khắp nơi, tuy ra lệnh cho kiếm tu Vân gia, nhưng cũng ám chỉ những người khác.

Chúng tu sĩ đều không phải người ngu, tự nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của Vân Diêu.

Trong lúc nhất thời, không trung dày đặc mây đen, kiếm khí lạnh thấu xương, phù quang lấp lóe, đạo đạo pháp khí bay giữa không trung, cùng nhau tụ họp xuống.

Đối mặt với một màn này ngay cả Long Nữ cũng nguội lạnh một nửa.

Vừa rồi nàng muốn trợ giúp Phương Hành, cũng trông cậy vào việc chúng tu không sẵn sàng, đưa hắn vào Thiên Nhất Cung.

Nhưng bây giờ tiểu hỗn đản này đánh rắn động cỏ, chúng tu có phòng bị, coi như nàng muốn cứu cũng mất đi cơ hội.

Dưới sự tức giận, nàng thật sự hận không thể xoay đầu lại, cho hắn mấy cái bạt tay.

- Ha ha, với chút trận thế đó đã muốn bắt tiểu gia ta sao?

Lúc này Phương Hành cũng hét to một tiếng, rất là khinh miệt, hắn để mặc Đại Kim Ô mang theo hắn bay thẳng lên không trung, sau đó một cái tay lấy ra túi trữ vật, ánh mắt lạnh lùng quét về phía chúng tu sĩ trong không trung, quát:

- Các ngươi triệu hoán hung thú, bắt nạt Tiểu gia không có sao?

Hắn cầm Bách Hung Đồ trong tay, đứng ở trên không trung mở ra, sau đó cắn ngón tay một cái, quẹt lên trên Bách Hung Đồ.

- Các ngươi chơi pháp khí, bắt nạt Tiểu gia không có sao?

Hắn lại lắc túi trữ vật một cái, đổ ra một mảng lớn pháp khí không trọn vẹn trên không trung, khí cơ đều là âm trầm quỷ dị.

- Các ngươi chơi phù triện, bắt nạt Tiểu gia không có sao?

Trong túi trữ vật bay ra mấy chục đạo phù triện màu vàng, toả ra ánh sáng chói lọi trên không trung, khí tức rất đáng sợ.

- Các ngươi...

Lúc Phương Hành nói xong lời cuối cùng, liếc nhìn túi trữ vật, tiện tay thu vào, nói:

- Lần sau lại cho các ngươi nhìn!

Chỉ có điều một câu nói sau cùng này của hắn không có người nghe.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt!

Đây là có chuyện gì?

Mấy chục con hung thú có khí tức khủng bố, mỗi một con đều mạnh hơn so với hung thú Thi Ấn Nguyên triệu hoán ra, con mạnh nhất đã có thể so với Kim Đan Đại Thừa, đây chính là hung thú ngũ giai hiếm thấy, toàn bộ Linh Xảo Tông cũng chỉ có ba đầu, bởi vì thể chất yêu thú có hạn, không phải cứ cho ăn bí dược là bọn chúng sẽ trưởng thành, tăng trưởng đến trình độ nhất định sẽ đình chỉ, thậm chí lui lại.

Nhưng hung thú tiểu ma đầu này triệu hoán đi ra, lại có khí tức hùng hậu, khí tức một số con ngũ giai càng đáng sợ hơn.

Mà đám tàn binh kia bất thình lình đều có linh tính, tất nhiên là khi còn nguyên vẹn đã đi theo một số cường giả, bảo lưu lại chiến ý khi còn sống của bọn họ, nếu tìm hiểu kỹ càng, khó có thể tưởng tượng được chỗ tốt, nhưng tên tiểu ma đầu này lại coi chúng như đồng nát sắt vụn, ném tất cả ra ngoài, dường như muốn dùng chiến ý trong những tàn binh này trấn áp chúng tu, đây là cái gì, đơn giản là coi vàng như cục gạch!

Về phần phù triện màu vàng kia, uy lực cũng rất mạnh mẽ, kinh khủng nhất là không biết dùng vật liệu gì chế thành, vậy mà hoàn toàn không sợ lửa, tỏa ra ánh sáng vàng óng trấn ở trên đỉnh đầu chúng tu sĩ, chúng tu sĩ không chọc còn tốt, vừa công kích chúng liền hóa thành một tên kim giáp cự nhân, thực lực không thua gì chiến tu Kim Đan hậu kỳ, trong tay cầm đại kích, hung hăng đâm xuống.

- Rốt cục thu hoạch ở Yêu Địa cũng phát huy được tác dụng ...

Phương Hành thở dài, cúi đầu nhìn tiểu tháp ở bên hông một chút, nghĩ thầm chỉ còn thừa lại cái này.

Hắn cảm giác có người nhìn mình, lúc quay đầu lại thì nhìn thấy bộ mặt đờ đẫn của Long Nữ, nhất thời nở nụ cười hì hì, từ không trung nhảy xuống, đi đến bên người Long Nữ cười nói:

- Vừa rồi định nói với ngươi rằng bản lãnh tiểu gia rất lớn ...

- Ngươi...

Long Nữ thở thật dài một cái, trên mặt đầy vẻ đắng chát, mệt đến mức không muốn nói cái gì.

- Chỉ bằng những thứ này, ngươi cũng dám hoành hành bá đạo ở Thần Châu?

- Những thứ này thì làm sao?

Phương Hành nhếch miệng, hướng chung quanh nhìn lại, đã thấy trên bờ Kính Hồ đã sớm loạn thành một đoàn, vừa rồi chúng tu kết trận muốn bắt hắn, đều rơi vào trong nguy hiểm đáng sợ, Khổ Hải kiếm trận cùng đại trưởng lão Vân gia Vân Diêu đã bị mấy chục con hung thú vây lại, va chạm đến mức không còn hình dáng, tất cả kiếm tu đều chạy trốn.

Đám hung thú này là sau khi tu vi hắn tăng lên Kim Đan trung kỳ luyện hóa Bách Hung Đồ, thực lực so tứ giai hung thú còn mạnh hơn nhiều.

Coi như một chọi một, chỉ sợ đại trưởng lão Vân Diêu cũng phải phí sức mới có thể chế phục bọn nó, mà mấy chục con hung thú cùng lao đến... thì kiếm trận cái rắm gì, tranh thủ thời gian nghĩ xem nên giữ mạng như thế nào cho nhanh, không bị giết chết là tốt rồi!

Một bên khác, một đám phù sư Văn gia cũng bị mấy chục con rối mặc kim giáp vây vào giữa, từng cỗ máy móc cứng rắn vung vẩy đại kích đâm về phía bọn họ, gần như kín không còn kẽ hở, đáng thương cho một đám phù sư, lúc đầu không chú ý tăng trưởng nhục thân, bây giờ gặp phải kim giáp lực sĩ bực này làm gì còn sức chống trả, trong hỗn loạn có thể trốn được là tốt rồi.

Những kim giáp phù triện này là bảo bối cất giữ mấy chục năm của Thái Thạch gia Yêu Địa, tất cả có năm mươi tấm, lúc trước tiểu ma đầu giả chết làm hại Thái Thạch gia không thể không chảy máu, mang những phù triện này đưa đến Cô Nhận Sơn xin lỗi, sau đó lại rơi vào tay tiểu ma đầu. Về sau Thái Thạch gia phát hiện mình bị lừa gạt, tức giận đến mức Thái Thạch lão tổ mấy lần đến Cô Nhận Sơn đòi lại, nhưng mấy Nguyên Anh trưởng lão vừa điên lại vừa vô sỉ ở Cô Nhận Sơn thấy sự tình không ổn liền giả bộ mắt mù tai điếc, dưới sự che chở của Căn Bá, Thái Thạch lão tổ cùng mấy vị lão tổ của Cô Nhận Sơn và Phù Tang Sơn đánh nhau mấy tháng, tốn không ít sức lực, cuối cùng chỉ lấy về... được ba tấm!

Bốn mươi bảy tấm còn lại, có mười cái rơi vào trong tay Cô Nhận Sơn, mười cái rơi vào trong tay Phù Tang Sơn, tất cả số còn lại rơi vào trong tay tiểu ma đầu.

Còn đám tàn binh kia là do Phương Hành lấy được trong Yêu Đế Các, tất cả đều là vật bất phàm, lúc này đè ép ở trên đỉnh đầu chúng tu, sát khí bức người, đối với những tu sĩ kia mà nói, nó đơn giản như là đao kề trên cổ, tất cả pháp khí được tế lên trên không trung, đều bị cỗ sát khí kia lôi kéo, rời khỏi tay người điều khiển, bị mảnh tàn binh kia hấp dẫn có kéo về cũng không trở lại.

Một màn này, đừng nói là đám người Vân Diêu, ngay cả chư trưởng lão Thiên Nhất

Cung nhìn thấy cũng nhất thời kinh hãi ngây người.

Nhưng Phương Hành nhìn thấy một màn gà bay chó chạy trước mắt lại cười ha ha, mặt Long Nữ tràn đầy vẻ lo lắng, nhẹ giọng thở dài.

- Ngươi làm những việc này không khác gì tự tìm đường chết ah...

Nàng xoay đầu lại, vừa tức giận, vừa hận, vừa bất lực, muốn nói cái gì nhưng lại không nói nên lời.

- Chỉ bằng những người này mà muốn giết ta sao?

Phương Hành khinh thường, nhìn cũng không thèm nhìn.

Long Nữ không trở về, ánh mắt nhìn về phía hư không, dường như phương hướng kia có một luồng khí tức cường đại đang gào thét bay đến.

- Ngươi thật sự cho rằng những Nguyên Anh lão tổ kia sẽ để mặc cho ngươi làm loạn ở chỗ này, mà không ra tay sao?

Phương Hành nhíu mắt, nói:

“

- Dựa theo quy củ của bọn họ có lẽ họ sẽ không ra tay, thế nhưng ta biết, năm đó Nam Chiêm Huyền Vực mở ra, chín vị đại thánh đã định ra Cửu Thiên Chi Ước, trong đó có ước định, nhóm Nguyên Anh lão quái bế quan đợi kiếp số, không thể tuỳ tiện quấy nhiễu khí vận của bọn tiểu bối, nếu lấy thiên địa làm bàn cờ, thì nhóm Nguyên Anh đều ở bên ngoài bàn cờ, chỉ có Kim Đan hạ cờ, nói cách khác, trừ phi ta chạy vào trong tông môn bọn họ thả một mồi lửa, hoặc là chém giết một tên Đạo Tử nào đó của bọn hắn, nếu không phải như vậy làm sao dễ dàng thỉnh động đến đại giá của bọn hắn? mặc dù tên Thi Ẩn Nguyên bị ta chụp chết là một trong những Đạo Tử dự bị của Linh Xảo Tông, nhưng vẫn còn không mời nổi Nguyên Anh lão tổ?

Long Nữ thấy hắn nói nhẹ nhàng như vậy lại nở nụ cười khổ:

- Đúng là bên trong Cửu Thiên Chi Ước có điều này nhưng đó là ước định của các thế lực lớn, ngươi là một người đơn độc, tới Thần Châu, lấy đâu ra lực lượng để cho người ta tuân thủ quy củ này?

Phương Hành liếc mắt nói:

- Ai nói ta không có?

Long Nữ thở dài không muốn tiếp tục mở

miệng.

Đột nhiên từng mảng mây đen ở chân trời phía Đông bị xé nát, một đạo pháp tướng nhìn không rõ ràng từ trên trời giáng xuống, ngồi xếp bằng ở trong hư không, người này phất ống tay áo một cái, lại có khí tức hùng hậu chấn động hư không, khiến cho hung thú Phương Hành triệu hoán ra gào thét không thôi, nhao nhao rơi xuống mặt đất, vậy mà trên cổ mỗi một con hung thú đều mang theo một cái vòng sắt, không ngờ bị khống chế lại, run rẩy quỳ trên đất.

Ầm ầm!

Một phương hướng khác lại có một đạo pháp tướng giáng lâm, người này duỗi tay điểm một cái, kim quang của mấy chục con rối kim giáp trong không trung bị tán đi, biến thành phù triện, bồng bềnh rơi trên mặt đất, pháp tướng kia phất ống tay áo một cái, mấy chục phù triện liền bay vào tay áo của hắn.

Đạo pháp tướng thứ ba, lặng yên không một tiếng động xuất hiện trên không trung, mở một cái túi ra, một mảnh tàn binh không trung đều bay vào trong túi này.

- Lão vương bát đản, trả bảo bối cho ta...

Đầu tiên Phương Hành rất là kinh hãi, sau đó giận dữ, hướng về không trung gào thét.

Chương 629: Hộ thân phù

Nguyên Anh lão tổ thật sự ra tay.

Trong một sát na, vậy mà xuất hiện bốn đạo Nguyên Anh pháp tướng, ba vừa hiện thân đã giáng lâm ở kính trên hồ, một người trong đó thu phục hung thú Phương Hành triệu hoán ra, một người khác thu kim giáp phù triện, người thứ ba thu một mảnh tàn binh, đám pháp bảo Phương Hành ném ra hù chúng tu sĩ run lẩy bẩy, vậy mà bị ba người bọn họ quét dọn sạch sẽ trong giây lát, một tia cũng không để lại, trong bốn người chỉ có pháp tướng thứ tư không ra tay, người này chỉ đứng trên đỉnh núi phía xa than nhẹ không thôi.

Đạo pháp tướng kia chính là Hồ Quân trưởng lão Thiên Nhất Cung, ông ta chỉ lẳng lặng nhìn mấy vị Nguyên Anh khác trong không trung.

Long Nữ nhìn thấy một màn này liền thở dài, vẻ mặt phức tạp nhìn Phương Hành một chút.

Còn Phương Hành nhìn thấy một màn này chỉ biết tức giận chửi ầm lên, ở Phù Tang Sơn ngây người cùng Căn Bá ba tháng, nên hắn đã nghe được một cái bí mật, cái bí mật kia chính là Cửu Thiên Chi Ước năm đó, hắn biết trong đó có một cái ước định, chính là để tránh làm loạn khí vận thiên địa, Nguyên Anh đều bế quan chờ kiếp số, chỉ có thể ở bên ngoài bàn cờ, thôi động khí cơ, không có thể trực tiếp quấy nhiễu bọn tiểu bối tranh đoạt khí vận.

Hắn làm loạn bên trong Thiên Nhất Cung, Hồ Quân trưởng lão muốn ra tay trấn áp hắn cũng là hợp tình hợp lý, cho dù Nguyên Anh không ra tay thì họ cũng sẽ không cho phép tiểu bối gây chuyện ở trên địa bàn của mình, nhưng nơi này chính là Thiên Nhất Cung, các lão già khác ra tay là quá không phù hợp quy củ, quan trọng nhất là mấy lão vương bát đản này vừa ra tay đã cướp sạch pháp bảo của hắn, coi hắn là linh dương béo sao?

- Địa vực Thần Châu đâu phải nơi cho tiểu ma đầu ngươi ngông cuồng, tiểu bối, mau theo ta về phủ nghe kinh giải nghiệp, tránh nhầm đường lạc lối!

Vị Nguyên Anh khống chế hung thú, chưa từng mở miệng kia phát ra âm thanh chấn động hư không, truyền vào trong lòng mỗi người.

Lúc người này mở miệng bàn tay cũng hạ xuống, như muốn dùng một tay bắt lấy Phương Hành.

Lúc này, sắc mặt đám người Đại Kim Ô, Long

Nữ đều biến đổi, đứa bé càng khóc òa lên một tiếng.

Còn chúng tu thì lộ ra vẻ mặt tàn khốc.

Tiểu ma đầu này thật sự cho rằng hắn có thể tùy ý nhảy nhót ở Thần Châu, không có cao nhân ra tay bắt hắn sao?

Coi như thực lực của hắn đủ để đánh bại chúng Kim Đan trong sân lại như thế nào?

Coi như hắn thật sự có thực lực siêu cường phân cao thấp cùng một vị thần tử thì sao?

Thần Châu vẫn luôn là Thần Châu, nội tình thâm sâu, cao thủ nhiều như mây, đối với người trong Thần Châu mà nói, thế hệ sau đan xen lẫn nhau, tạo thành một loại đại thế tiếp cận với công bằng, cho dù là những tông môn nhỏ phái ra một vị thiên kiêu, đánh bại Đạo Tử đại tông môn, đại tông mông cũng không công khai đến báo thù, nhiều nhất sẽ là âm thầm dạy dỗ, để tiểu bối nhà mình tới thắng lại một ván mà thôi.

Nhưng loại đại thế công bằng này lại không bao gồm Phương Hành!

Ngươi là một tiểu ma đầu, không biết nhảy nhót từ chỗ nào ra, làm gì có ai có thể cho ngươi đến địa bàn người ta quậy phá?

Không phải sao, bảo bối bị người đoạt, cả người cũng bị bắt đi.

Về phần sau khi bị bắt đi, có đúng là nghe giảng đạo, hay là trấn áp giam giữ, hoặc là trực tiếp chém giết, thì ai biết?

Trong tim mọi người đều coi Phương Hành là người đã chết.

Tiểu ma đầu tới từ Nam Chiêm này tối đa cũng chỉ tính là phù dung sớm nở tối tàn, hiện tại phải mai danh ẩn tích rồi.

Chỉ có Phương Hành là không nghĩ như vậy!

Trơ mắt nhìn bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời chụp xuống, vậy mà hắn không sợ, ngược lại phi thân lên đón lấy bàn tay lớn kia, thậm chí không có tế ra tiểu tháp bằng ngà voi mà Đại Kim Ô vẫn luôn chờ hắn gọi, cứ cứng rắn xông tới, hướng về phía pháp tướng trong không trung hét to:

- Lão vương bát đản, không kiềm chế được đúng không? Tiểu gia ngay ở chỗ này, ngươi đến bắt đi...

Hắn vừa nói chuyện vừa xé mở cổ áo, giống là một tên lưu manh muốn liều mạng cùng người ta.

Chúng tu có chút cảm giác hoang đường cùng buồn cười, đối mặt với Nguyên Anh, có người thành kính, có người kính sợ, nhưng chưa từng gặp qua loại người dám hỗn láo?

Chỉ có điều một màn để bọn hắn không tưởng tượng được lại xuất hiện.

Phương Hành hướng thẳng về phía bàn tay lớn, đột nhiên người kia giống như nhìn thấy được đồ vật gì đáng sợ, "Sưu" một tiếng thu hồi bàn tay, phía trên pháp tướng mơ hồ không rõ, có hai tia chớp quét đi ra, nhanh chóng nhìn chằm chằm vào cổ Phương Hành, sau đó kinh ngạc mở miệng:

- Tiểu bối, không phải ngươi tới từ Nam Chiêm sao? Cái lệnh phù này ngươi lấy được từ chỗ nào?

- Quả nhiên có tác dụng!

Phương Hành cảm thấy mừng thầm, vọt thẳng tới phía trước Nguyên Anh pháp tướng cao chừng ba mươi trượng, ngửa đầu nhìn hắn, kêu lên:

- Ai nói với ngươi là ta tới từ Nam Chiêm? Lại nói ta tới từ Nam Chiêm thì có quan hệ gì? rõ ràng trong minh ước đã cưỡng chế Nguyên Anh không thể tùy tiện ra tay, vậy mà đám lão già các ngươi lại không ngồi yên? Có bản lĩnh thì ngươi liền bắt ta đi, xem lão tổ tông Viên gia nói thế nào...

- Lão tổ tông Viên gia?

Suýt nữa Đại Kim Ô ngã nhào một cái, từ lúc nào mà tiểu vương bát đản này có tổ tông Viên gia?

Vị Nguyên Anh trên không trung nghe được hai chữ "Viên gia" cũng thất kinh, khẽ quát:

- Ngươi họ Viên?

Phương Hành nói:

- Tiểu gia họ Phương!

Vị Nguyên Anh kia giận dữ:

- Vậy ngươi...

Phương Hành nhanh chóng ngắt lời hắn:

- Liên quan gì đến ngươi, ngươi chỉ cần nhìn xem đây là thật hay giả!

Cũng không cần hắn nhắc nhở, thần niệm của người này cùng thần niệm hai vị Nguyên Anh khác, đã sớm quét tới, họ đều thấy được trên cổ Phương Hành có một cái khuyên tai ngọc, sau khi xem xét cũng kinh hãi không thôi, trong lòng giống như bị một tảng đá lớn đè ép, kinh hồn táng đảm liếc nhìn nhau một cái, vị Nguyên Anh trước mặt Phương Hành đã quát lên:

- Đồ vật của thượng cổ thế gia, không ai dám giả mạo, nhưng... nhưng coi như là thật thì ngươi có được từ đâu? Tại sao lão phu chưa từng nghe nói Viên gia có loại tiểu bối như ngươi?

Phản ứng này cũng không khác Hồ Quân trưởng lão lúc đó là mấy, chỉ có điều khi đó Phương Hành không có chuẩn bị, nên không trả lời được, bị Hồ Quân trưởng lão nhìn ra sơ hở, nhưng lúc này lại khác biệt, trong lòng hắn đã nắm chắc, há miệng liền nói ra câu khiến người ta nghẹn họng:

- Viên gia chúng ta xảy ra chuyện gì đều phải bẩm báo cùng ngươi một tiếng sao? Có phải ban đêm ai ngủ cùng ai cũng phải tới báo cáo với ngươi một tiếng không?

Trưởng lão xuất thân Nhất Khí Tông lập tức nghẹn lời, hết nhìn tiểu quỷ trước mắt, lại nhìn khuyên tai ngọc trên cổ hắn, do dự.

Còn đáy mắt Phương Hành thì cười lạnh không thôi, nhìn tên Nguyên Anh này xử lý như thế nào.

Mặc dù đã sớm biết nội dung bên trong Cửu Thiên Chi Ước, nhưng cho tới bây giờ Phương Hành cũng không mang hi vọng ký thác vào chuyện người khác tự giác tuân thủ, tự nhiên càng không trông cậy vào việc mình tới Thần

Châu làm xằng làm bậy, người ta cũng phải bịt mũi nhịn xuống, để cho bọn họ tiểu bối hoặc là tu sĩ Kim Đan cảnh đọ sức cùng hắn, trên thực tế, trước khi hắn cướp bóc sản nghiệp của các đại tông môn ở khắp nơi đã có chuẩn bị.

Lúc trước hắn dự định chạy trốn từ Thiên Nhất Cung, Hồ Quân trưởng lão cũng dự định ra tay bắt hắn lại, nhưng sau khi thấy được viên ngọc này lập tức chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, chuyện này khiến Phương Hành nhất thời lưu ý ở trong lòng, cái khuyên tai ngọc này là do thập nhất thúc Bạch Thiên Trượng truyền lại, mặc dù lúc ấy ông ta không nói rõ ràng với hắn, nhưng Phương Hành cũng sớm đoán được viên ngọc này không tầm thường, khi thấy phản ứng của Hồ Quân trưởng lão, trong lòng hắn lập tức nắm chắc, vật này đâu chỉ không tầm thường, có thể dọa một vị Nguyên Anh trưởng lão Thiên Nhất Cung thành dạng này, khẳng định nó tương đối lợi hại.

Mà lúc ấy hắn cũng từ trong lời nói của Hồ Quân trưởng lão biết được hai chữ "Viên gia", sau đó nhàn rỗi liền tìm người tới hỏi thăm một chút, tu sĩ họ Viên ở Thần Châu có không biết bao nhiêu người, thế gia tu hành lấy Viên làm họ cũng nhiều như hằng hà sa số, nhưng nếu chọn một cái Viên gia có thể hù dọa Hồ Quân trưởng lão thì chỉ có duy nhất một cái, đó chính là một trong những thượng cổ thế gia Thần Châu Trung Vực, Viên gia.

Mà sau khi biết được nội tình Viên gia, cuối cùng trong lòng Phương Hành cũng nhẹ nhàng thở ra.

Viên gia này rất lợi hại!

Nếu như đổi là người khác, chỉ sợ sẽ nghĩ đến tột cùng thì Viên gia cùng thập nhất thúc có quan hệ gì, ngọc này ở trên người mình, đến cùng là phúc hay họa, nói không chừng còn lập tức giấu khuyên tai ngọc đi, đợi trong lòng có đáp án đầy đủ mới lấy ra, Phương Hành không giống thế, tên này lập tức nghĩ xem nên cầm khuyên tai ngọc đi dọa người như thế nào, nhất là khi hắn mới vào Thần Châu, dưới tình huống không bối cảnh cũng không chỗ dựa, cái khuyên tai ngọc thập nhất thúc lưu lại cho hắn, không phải là hộ thân phù tốt nhất sao? Chỉ có đồ đần mới giấu đi không lợi dụng!

Đương nhiên hai tay hắn vẫn có chuẩn bị, ngoài mặt tỏ vẻ tùy tiện nhưng một tay khác đã nắm lấy tiểu tháp, để phòng có biến.

Gió lạnh rít gào, mưa càng rơi xuống càng lớn, không trung một mảnh yên lặng, thật lâu không có người mở miệng.

Nhìn mấy vị Nguyên Anh ở trước mắt trầm mặc không nói, không biết đang vui hay giận, trong lòng Phương Hành có chút không chắc, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ không dọa được bọn họ? ta nhớ rõ là sau khi Hồ Quân trưởng lão nhìn thấy cái khuyên tai ngọc này phản ứng rất kịch liệt nha...

Hắn không biết lúc này mấy Nguyên Anh pháp tướng nhìn như không nói kia, đã âm thầm trao đổi không biết bao nhiêu tin tức.

- Thao hắn đại gia, tại sao tiểu vương bát đản này lại dính líu quan hệ với Viên gia, hắn thật sự là con cháu Viên gia hay sao?

- Hơn phân nửa là vậy, nếu không phải thì sao một tên Kim Đan dám nhảy nhót ở trước mặt chúng ta như thế?

- Nhưng trên người hắn không có dấu vết tu luyện qua công pháp Viên gia, lại nói, không phải đã xác định hắn đến từ Nam Chiêm sao?

- Nếu nhu hắn không có quan hệ với Viên gia, làm sao có thể mang theo hộ thân phù của Viên gia? Thiên hạ này có mấy người dám giả mạo tên tuổi Viên gia? Còn nữa, Viên gia vốn là gia tộc bao che khuyết điểm, dù kẻ này là giả mạo, ngọc này cũng không thể là giả, phù văn ẩn tàng trên ngọc càng không thể giả, nếu chúng ta ra tay trị hắn, chính là bất kính đối với tín vật Viên gia, đây cũng là một sự tình lớn ah...

- Sợ hắn sao, Viên gia thật sự tới tìm chúng ta gây phiền phức hay sao?

- Cũng không phải không đi tìm...

Sau khi trao đổi mấy hơi thời gian, tất cả dần dần trầm mặc xuống, dưới tình huống chúng tu vây xem bầu không khí trầm mặc này hơi có vẻ xấu hổ.

Sau một hồi lâu, mới có một người mở miệng:

- Vậy các ngươi xem phải xử trí như thế nào?

Một người khác nhỏ giọng nói:

- Đồ vật chúng ta đã đoạt, nếu trả lại thì thật mất mặt ah...

Một người thở dài:

- Không trả thì như thế nào? Để Viên gia thông qua tên tiểu ma đầu này, diệt toàn bộ đám tiểu bối Bắc Vực chúng ta hay sao?

Lúc này có một người chưa từng mở miệng lạnh giọng nói:

- Dứt khoát giết chết, ma diệt thần hồn, không để lại chứng cứ!

Hai người khác đều khinh bỉ quay đầu nhìn hắn:

- Ngươi có thể giết sạch tất cả mọi người sao?

Người kia ho khan một tiếng, thấp giọng nói:

- Ta nói cách khác !

Chương 630: Chuyện lớn lại hóa nhỏ.

Tình cảnh tiểu ma đầu bị Nguyên Anh lão tổ dùng một chưởng vỗ chết, hoặc là trực tiếp bắt đi trấn áp mà chúng tu mong đợi chưa từng xuất hiện, ngược lại là cảnh tiểu ma đầu bay lên trời cao, mặt đối mặt cùng ba vị Nguyên Anh, khiến tất cả đồng thời trầm mặc lại, thật lâu chưa từng phát ra âm thanh, loại biến hóa quỷ dị này làm cho chúng tu cảm thấy kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau, lén lút suy đoán xem đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Phần lớn mọi người trong số bọn họ đều không mang hai chữ "Viên gia" bên trong câu nói kia liên hệ đến con quái vật khổng lồ của Thần Châu Trung Vực, nhưng trong lòng cũng hiện lên bốn năm cái thế gia lấy Viên làm họ, bọn họ bắt đầu mang Phương Hành liên hệ vào trong đó, nhưng bất kể nghĩ như thế nào, cũng đều cảm thấy sự tình lộ ra một cỗ cảm giác quỷ dị, rất không bình thường.

Mà Pháp Tướng của ba vị Nguyên Anh dùng thần niệm trao đổi trong không trung cũng tiến đến phần cuối.

- Không thể mạnh mẽ trấn áp người này, phải làm theo quy củ.

- Tứ Hải Minh Ước do tứ gia, tam đạo, thập nhị tông môn cùng nhau thương nghị quyết định, hắn dính líu một chút như thế...

- Minh ước là minh ước, thân phận là thân phận, hai cái này không hề có liên quan, cho dù hắn là tiểu bối Viên gia Trung Vực, thì nhiều nhất chúng ta không tính toán với hắn, để hắn bình an trở lại Trung Vực là được rồi, chuyện lớn như Tứ Hải Minh Ước làm sao có thể để hắn gây rối loạn.

- Ý của ngươi là?

- Những chuyện này đều do bọn tiểu bối Kim Đan nghị định, chúng ta chỉ để ý xem lễ là được.

- Ha ha, ta hiểu rồi, bọn tiểu bối tự nhiên có cách làm của bọn chúng, chuyến này chúng ta tới vốn là để xem lễ.

Sau khi ba vị Nguyên Anh thương lượng ra kết quả, tâm trạng đều rất quyết tâm, đôi mắt của vị Nguyên Anh lão tổ muốn dùng một cái tát chụp chết Phương Hành lúc trước cũng lóe lên hàn quang lần nữa, ông ta trầm giọng nói với Phương Hành:

- Tiểu quỷ, lá gan của ngươi cũng không nhỏ, lão phu mặc kệ ngươi đến từ phương nào, là hậu bối nhà ai. Ngươi dám hồ đồ như thế ở Thần Châu Bắc Vực, lão phu nhất định thay người lớn nhà ngươi dạy dỗ ngươi.

Lời nói này rất nặng, nhưng không hiểu sao nó lại khiến người ta cảm thấy thiếu mất một phần sát khí.

Phương Hành lườm một cái, trong tim mừng thầm, nhưng bề ngoài vẫn một bộ dáng vẻ không phục, kêu lên:

- Tại sao lại là ta hồ đồ, rõ ràng là một cái đại hội kén rể, ta đến cưới vợ thì đắc tội ai, chẳng lẽ chịu đòn không được đánh trả hay sao?

Vị Nguyên Anh lão tổ kia cũng không tức giận, mà tiếp tục trầm giọng nói:

- Nói bậy nói bạ, đừng nói là phân thắng bại trong đại hội kén rể của trưởng công chúa, coi như luận đạo đấu pháp trong ngày thường thì những lão gia hỏa như chúng ta cũng lười quan tâm các ngươi, càng không ra tay làm khó dễ ngươi, nhưng vừa nãy ngươi ỷ vào pháp bảo đông đảo. Xuất ra ức hiếp tu sĩ cùng thế hệ, hành động như vậy làm sao lão phu có thể ngồi yên không để ý đến.

Phương Hành thở dài, nói:

- Ai nha lão tiền bối của ta, ngươi đã trách oan ta rồi, chuyện này không thể trách ta, thật ra gần đây chỗ các ngươi xuất hiện một tên đạo tặc rất là cao tay, tiểu bối nhà các ngươi không bắt được người ta, lại muốn nhanh chóng tìm được kẻ thế mạng để báo cáo với các ngươi. Nên đã nhìn chằm chằm vào ta, vu khống nói là ta làm, ta muốn nói lý lẽ cùng bọn hắn, nhưng bọn hắn thấy ta không có bối cảnh muốn bắt nạt ta, coi ta là tên đạo tặc kia, giao lên chuộc tội ... Hừ, ta lấy những pháp bảo này ra, là muốn cho bọn họ nhìn xem, pháp bảo của tiểu gia ta nhiều đến mức dùng mãi không hết, làm sao có thể động vào mấy cái bảo bối trong cửa hàng rách nát của các ngươi, mấy cái này làm gì có cái nào không đáng tiền?

Lời nói cùng vẻ oan ức kia khiến Đại Kim Ô suýt chút nữa tin là thật.

Vị Nguyên Anh lão tổ tên Văn Ngôn kia nhàn nhạt nói:

- Hả? là ai bá đạo như vậy.

Phương Hành trực tiếp chỉ về phía đại trưởng lão Khổ Hải Vân gia nói:

- Hắn.

Đại trưởng lão Vân gia đứng ở nơi xa nhìn về bên này thấy tiểu ma đầu kia chỉ mình, trong lòng nhất thời cả kinh. Tâm ý có phần co rúm lại.

Nguyên Anh lão tổ lại cười nhạt, nói:

- Hóa ra là người Vân gia. Lão phu cũng không thể làm thay việc người khác, nếu là hiểu lầm liền giải thích là được, cần gì phải náo động đến mức như thế, lão phu chỉ đến xem lễ, không thèm để ý đến sự tình của đám tiểu bối các ngươi, chỉ cần ngươi làm việc có chừng mực, sẽ không có người đến làm khó dễ ngươi, chút phong phạm đó Phong Thiện Sơn Thất Châu ta vẫn phải có.

Nói đến chỗ này, hai vị Nguyên Anh còn lại cũng đi theo gật đầu, nói:

- Lão phu cũng không quản ngươi là con cháu nhà ai, nếu ngươi làm việc không biết tiến thối, nhất định sẽ làm cho ngươi nếm chút khổ sở, nhưng ngươi làm việc theo quy củ, sẽ không có người nào bắt nạt được ngươi.

Một người khác nói:

- Có cơ hội thì thay ta vấn an gia chủ của các ngươi, ba trăm năm trước, lão phu đã từng nâng cốc nói chuyện vui vẻ cùng hắn.

Bọn họ nói như vậy là mốn đặt mình ngoài sự việc, sau khi phất tay áo một cái, đều lui qua một bên.

Phương Hành vội vàng gọi bọn hắn lại:

- Bảo bối của ta còn chưa trả ta đây này ...

- Hừ, với thân phận của ba người chúng ta, còn có thể tham chút ít đồ này của ngươi hay sao, chúng ta tạm thời giữ lại, chỉ cần ngươi thành thành thật thật, tự nhiên sẽ trả lại cho ngươi, nếu như làm việc không biết tiến thối, hừ, vậy để trưởng bối các ngươi tự mình đến đòi.

Ba vị Nguyên Anh lão tổ vẫy vẫy tay áo, tiên phong đạo cốt bay lên trên ngọn núi bên cạnh, lưu lại một mình Phương Hành đang nghiến răng nghiến lợi.

Hắn biết đồ vật của mình nhất định sẽ quay lại, dù sao người ta cũng là Nguyên Anh lão tổ, mặt mũi vẫn phải có, trước khi thu rồi đồ vật khẳng định phải giả vờ giả vịt một phen, chỉ có điều hiểu thì hiểu nhưng tận mắt nhìn thấy đồ vật nhà mình bị người khác mang đi, trong lòng cũng tương đối khó chịu, chỉ có thể mắng vài tiếng cho xong.

Nhưng cũng may cuối cùng chỉ là doạ dẫm, ba vị lão đầu này không dám mạnh mẽ trấn áp hắn, chuyện cưới vợ hắn liền nắm chắc rồi, trong lòng Phương Hành vẫn là rất sung sướng, học ba vị Nguyên Anh kia giơ giơ tay áo, xoay người bay xuống Kính Hồ.

Không biết lúc này ánh mắt chúng tu xung quanh nhìn về phía hắn coc cảm xúc gì nữa.

Kính nể, kiêng kỵ, co rúm lại, phẫn hận đều có nhưng xu thế đằng đằng sát khí lại biến mất không thấy.

Từ trong ánh mắt có thể nhìn ra vẻ kinh ngạc của chúng tu, thậm chí có rất nhiều người còn chưa hiểu đến tột cùng là chuyện gì xảy ra ...

Rõ ràng là ba vị lão tổ đằng đằng sát khí mà đến, đã ra tay rồi tại sao đột nhiên lại làm hòa như vậy, vừa rồi ba người bọn họ nói chuyện cùng tiểu quỷ này, đã có không ít người nghe được, ý tứ kia rõ ràng là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, sau khi nói chuyện vài câu lại có một loại cảm giác kính già yêu trẻ, chuyện này khiến cho chúng tu chuẩn bị động thủ liều mạng làm sao chấp nhận được.

- Không phải là ngươi còn muốn bắt ta sao?

Phương Hành hếch mũi nhìn về phía đại

trưởng lão Khổ Hải Vân gia, lạnh giọng khiêu khích.

Vân Dao cũng không phải kẻ ngu, ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo, thấp giọng nói:

- Đến tột cùng thì ngươi là con cháu nhà ai?

Phương Hành nhe răng cười cười:

- Ngươi đoán xem...

Vân Dao nhất thời nghẹn họng nói không ra lời, đưa mắt nhìn sang ba vị Nguyên Anh trên ngọn núi kia, nhìn dáng dấp như có điều suy nghĩ của hắn, hiển nhiên là có người đang truyền thần niệm cho hắn, vẻ mặt đại trưởng lão Vân gia dần dần trở nên phức tạp, hình như còn có phần khiếp sợ, thậm chí là kiêng kỵ, sau một hồi lâu hắn mới chuyển hướng về phía Phương Hành, lạnh giọng mở miệng nói:

- Chẳng cần biết ngươi là con cháu nhà ai, Vân gia cũng không sợ ngươi, hôm nay vốn là một hồi luận bàn đấu pháp, ngươi lại độc ác phế bỏ đạo tử Vân gia ta, cho dù lão tổ nhà ta tự trọng thân phận, không đến làm khó dễ ngươi, thiên tài Vân gia ta có hàng nghìn hàng vạn, sớm muộn gì cũng sẽ tìm ngươi luận thắng thua lần nữa, cáo từ.

Trong ánh mắt kinh ngạc của chúng tu, hắn vẫy tay áo một cái, mang theo một đám Kiếm tu mênh mông cuồn cuộn rời đi.

Không biết trong lòng lão già này đang thấp thỏm bất an, muốn nhanh chóng trở về truyền đạt việc kỳ lạ này cho lão tổ Vân gia, hay là có chuyện gì khác.

- Tiểu gia đã nói là mình bị oan uổng, còn có người muốn nói ta nói dối sao.

Phương Hành nhìn về bốn phía, những người tiếp xúc với ánh mắt của hắn đều tránh ra theo bản năng.

Trong lòng đều muốn nói oan uổng cái rắm, người có đầu óc sao không đoán được chuyện này đều do hắn làm.

Chỉ có điều nghĩ thì nghĩ, thấy thái độ của ba vị Nguyên Anh lão tổ kia đối với tiểu ma đầu này, cũng không có người nào nguyện ý dây dưa chuyện kia nữa, một là không có chứng cứ xác thật, trừ phi Linh Xảo Tông không thèm đếm xỉa tổn thất danh tiếng mấy trăm năm của phong chủ một phong, đứng ra xác nhận thân phận của tiểu nha đầu kia, nhưng làm như vậy cũng không nhất định làm khó được tiểu hỗn đản này.

Dù sao trong lời nói của ba vị Nguyên Anh lão tổ đã biểu thị bọn hắn sẽ không oan uổng tiểu ma đầu này, nếu lại có thêm người sống chết chỉ ra tiểu ma đầu chính là tên đạo tặc kia, chẳng phải là đánh vào mặt ba vị Nguyên Anh kia hay sao.

Ba người bọn họ đã không để ý.

Có thể tổn thất của những cửa hàng trước đó bị tu sĩ Kim Đan để ở trong mắt, nhưng Nguyên Anh thì không lưu ý.

Thứ bọn họ để ý chỉ có số mệnh lưu chuyển, nắm chắc độ kiếp cùng với bộ mặt của bọn họ.

Nhìn thấy chúng tu á khẩu không biết nói gì, Phương Hành mới cười hì hì nhìn về phía Long nữ, tất cả đều không nói được.

Trên mặt Long nữ không có nửa điểm vui mừng, nàng nhẹ giọng nói:

- Ngươi tuyệt đối không phải người Viên gia.

Nàng dừng một chút lại truyền âm nói:

- Có thể ngươi có quan hệ cùng Viên gia nhưng tuyệt đối không phải người Viên gia Trung Vực.

Phương Hành cười hì hì, thấp giọng nói:

- Có bản lĩnh thì để cho bọn họ đi đối chất đi ...

Long nữ nhất thời không biết nói gì.

Phương Hành thì cười híp mắt đi tới, nói:

- Hiện tại đại sự của hai ta có thể định rồi.

Trên mặt cười nhưng trong bóng tối lại lưu tâm đề phòng, nhắc tới chuyện dễ khiến con mụ này phát điên nàng sẽ động thủ với hắn, không đề phòng không được.

Nhưng mà ngoài ý liệu, lần này Long nữ không hề giận giữ nữa, trái lại hiện ra vẻ uể oải, nàng nhẹ nhàng quay người sang, đạp lên hư không, hướng về phía một ngọn núi dưới ánh trăng đi đến, nhàn nhạt nói:

- Ngươi đi theo ta.

- Được rồi.

Phương Hành đưa đứa bé cho Đại Kim Ô, đuổi theo nàng nhanh như một làn khói.

Đại Kim Ô tự mình ngồi xuống tại chỗ, thấy ánh mắt những người chung quanh nhìn về phía mình có phần quái dị, liền trừng mắt nhỏ lên nhìn lại bọn hắn, cậy mạnh nói:

- Không phục sao? Đại Kim gia là tiểu yêu tổ của Viên gia, ai nghi ngờ thì nếm thử vuốt của ta.

Người chung quanh giận mà không dám nói gì, hừ vài tiếng liền khinh thường quay đầu đi.

Hồ Quân trưởng lão vẫn một mực im lặng không lên tiếng, ở trên không trung quan sát nơi này khe khẽ thở dài, nhìn về phía ba lão giả ngồi xếp bằng trên ngọn núi, lão ta đã hiểu ý của bọn họ, trên mặt lộ ra một nụ cười bất đắt dĩ, thấp giọng tự nói:

- Tiểu quỷ này vừa xuất hiện, cục diện liền rối loạn, chỉ đáng thương cháu gái Ngao Trinh của ta, mệnh thật sự khổ như vậy ư ...

Chương 631: Thần Châu làm rối không dễ dàng

- Trên thực tế, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt? nhưng ngươi còn tốt, không hung ác giống như người khác nói, dáng vẻ ôm tiểu nha đầu kia khiến cho ta không chán ghét ngươi nữa, huống chi còn có chuyện về tam sư đệ của ta nữa? Thật ra trong lòng ta vẫn rất cảm ơn ngươi, có một vài chuyện giữa ta và ngươi chỉ là một phen ngoài ý muốn, lúc đầu ngươi đi đến trước mặt ta nói, cái gì mà chịu trách nhiệm gì gì đó, ta nghĩ rằng ngươi châm chọc ta, nhưng mà bây giờ ta đã tin một nửa, hơn nữa nói thật, ngươi cũng rất lợi hại, nếu cho ngươi đủ thời gian, nói không chừng ngươi cũng sẽ trưởng thành một đại nhân vật danh chấn bốn phương...

Phía sau ngọn núi, Long Nữ nhìn Phương Hành, nhẹ nhàng nói. Lúc này trên mặt nàng đã không còn vẻ tức giận như trước nữa, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành cũng trở nên phức tạp hơn nhiều, thậm chí còn có nụ cười hiền lành, trái tim đều làm bằng thịt, Long tộc trời sinh trung thành, khoảng thời gian này bị tiểu ma đầu quấn chặt lấy, hơn nữa một mình hắn đấu với chúng tu Bắc Vực Thần Châu, dường như Long Nữ cũng có xúc động.

Phương Hành nghe nàng khen mình như vậy, mặt đỏ bừng lên cười ha ha, nói:

- Sao lại tin một nửa chứ?

Long Nữ cúi đầu, mỉm cười nói:

- Ta cảm thấy lời ngươi nói nhiều nhất chỉ có thể tin một nửa!

Phương Hành cười ha ha nhưng không phản bác lại, ánh mắt tỏa sáng nói:

- Cho dù tin bao nhiêu, nàng vẫn nên theo ta đi?

Thấy được ý tứ ôn nhu của Long Nữ, hắn đã cảm thấy đại sự nắm chắc được bảy tám phần.

Trên mặt cười tủm tỉm nhưng trong lòng thầm nghĩ: Không phải tên vương bát đản

Cửu thúc thúc đó nói ta không cưới được công chúa sao?

Thật sự không nghĩ đến, Long Nữ nghe xong lại khẽ cười khổ, rồi sau đó nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Không thể!

Phương Hành hơi ngây ngốc, rồi nổi giận kêu lên:

- Nàng cũng quá đáng đi. Tiểu gia ta vượt ngàn núi vạn sông đến tìm nàng, hiện giờ lời hay cũng đã nói hết, không đúng cũng đã xin lỗi, ngay cả cáo đại hội kén rể chó má này ta cũng tuân theo quy củ đánh tới cùng, bàn về về tình về lý không phải nàng nên đi theo ta sao? Nhưng bây giờ nàng nói với ta như vậy. Thật sự coi tiểu gia không biết giận hay sao?

Hắn càng nghĩ càng giận, nổi nóng lên.

Nhưng Long Nữ lại không cãi lại, nàng nhẹ nhàng tới gần Phương Hành, Phương Hành nhất thời cảnh giác ngậm miệng lại, hai bàn tay bày ra tư thế phòng ngự, nhưng sau khi Long Nữ đi tới nàng chỉ đặt tay lên bờ vai của hắn, nhẹ nhàng ôm lấy, sau đó xoa nhẹ đầu hắn. Thân hình nhẹ nhàng đi về phía sau, ánh mắt nhìn Phương Hành, nhẹ giọng truyền âm nói:

- Ta đã rõ tâm ý của ngươi, cũng biết ngươi hiếm có, ngày sau ngươi có thể trở thành một nhân vật lớn rất lợi hại, ngay cả ta cũng phải ngưỡng vọng, nhưng mà hiện giờ...

Long Nữ lại trầm mặc, khẽ thở dài nói:

- Bả vai này còn rất gầy, không gánh nổi nhân quả của ta...

Phương Hành ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mệt mỏi của Long Nữ, ánh mắt chuyển sang bên cạnh.

Theo tầm nhìn của Long Nữ, hắn phát hiện nàng đang nhìn xuống một đám tu sĩ tụ tập bên cạnh Kính Hồ bàn luận.

Trong lòng hắn mơ hồ cảm giác có phần không ổn.

Trong không trung mưa càng lớn, Long Nữ trời sinh tị thủy. Nước mưa chảy xuống quanh thân nàng, mông lung giống như vòng sáng.

- Phương đạo hữu, ngươi anh hùng trẻ tuổi, thực lực hơn người, thật sự làm cho người ta bội phục. Chỉ tiếc hiện giờ trong các anh tài ở Bắc Vực Thần Châu ta, thần tử Thuần Dương Đạo_Tống Quy Thiện bế quan, thần tử Phù Khí Đạo Tiểu Tửu Tiên Triệu Trường Hà đi bồng lai tham gia đan tiên hội, thần nữ Âm

Linh Đạo_Trà Trà tiên tử tới bắc hải thu thập quỷ khí, vài vị tiểu thiên kiêu của các tông môn khác cũng không ở trong môn, mấy người còn dư lại không được việc gì, hoặc tu hành chưa ổn, hoặc tuổi quá lớn, ra tay sẽ không công bằng, không có ai có thể luận đạo đàm pháp với Phương đạo hữu, đại hội kén rể lần này, ngươi đã thắng, chúc ngươi với trưởng công chúa trăm năm hòa hợp, tiên phúc vĩnh hưởng, chuyện lớn đã xong, chúng ta cũng cần phải cáo từ!

Dường như đám lão tu ở bên kia hồ đã thương lượng ra kết quả, phất phất tay áo bay vút qua, Phương Hành vốn tưởng rằng đám lão giả này đang thương lượng xem đối phó với mình như thế nào, nhưng chỉ thấy một lão nhân khoác áo bào lớn có hoa văn hình con hạc màu vàng nhạt, dẫn đầu bọn họ tươi cười chào đón, cười hề hề nói với hắn như vậy.

- Các ngươi muốn nói cái gì?

Mặc dù là lời hay nhưng Phương Hành vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, trong lòng đã đề phòng cảnh giác.

Lão giả mặc áo bào có hoa văn hình hạc cũng là một vị trưởng lão của Phù Khí Đạo, quyền cao chức trọng, từ sau khi trưởng lão Vân Dao của Khổ Hải Vân gia tức giận rời đi, chúng tu tới xem lễ do hắn làm chủ, lúc này lão nhân lại cười hiền lành nói:

- Chính là những lời vừa nói, ba vị Nguyên Anh lão tiền bối đã báo cho chúng ta, lần này Phương đạo hữu đánh bại chúng tu vô địch, sau này ba vị thần tử thần nữ Bắc Vực sẽ lãnh giáo ngươi, đàm đạo luận pháp cũng sẽ không tổn thương hòa khí, cho nên ngươi đừng lo lắng chúng ta có chỗ bất kính gì, dù sao thất châu Phong Thiện sơn vẫn là nơi nói quy củ, bây giờ chúng ta đi ra chỉ muốn nói lời tạm biệt mà thôi!

Phương Hành cảm thấy không đúng, nếu thật sự là như thế, hắn tự nhiên cầu còn không được, nhưng hắn trời sinh tỉnh táo, trực giác lại cảm thấy dưới khuôn mặt tươi cười hiền lành của lão nhân này, giống như cất giấu âm mưu gì đó mà mình không rõ.

Bất thình lình, hắn nhớ ra điều gì đó, liền nhìn về phía Long Nữ.

Vào lúc này Long Nữ cũng lạnh lùng nhìn mấy vị lão tu kia.

Trưởng lão Phù Khí Đạo cầm đầu vẫn cung kính với Long Nữ, khách khách khí khí nói:

- Trong lòng trưởng công chúa đã có chủ ý, chúng ta liền chúc mừng ở đây, ngày khác làm lễ song tu, tất nhiên sẽ có một phần hạ lễ đưa lên, tạm thời biểu lộ tâm ý...

Long Nữ cắn cắn môi, dừng một lúc mới nói:

- Chuyện đó...

Trưởng lão Phù Khí Đạo kia lại ngắt lời Long Nữ, thấp giọng cười nói:

- Tứ gia tam đạo mười hai tông chúng ta đã thương lượng rồi, sự tình biến hóa quá mức bất ngờ, chúng ta đồng ý chuyện Phương đạo hữu đính hôn với trưởng công chúa, chẳng qua chuyện đó vượt ra ngoài kế hoạch quá nhiều, nếu có vài thế lực không biết tham dự vào, chúng ta lại sợ cục diện không cách nào nắm trong tay, cho nên... Vẫn là quên đi!

- Quên đi...

Thân hình Long Nữ khẽ lắc lư, giống như đứng không vững, run giọng nói:

- Ngao Trinh đánh cược thanh danh, trả giá cao, thậm chí còn bao gồm cả bản thân, cố hết sức thương nghị đại sự một năm, lại cứ quên đi như vậy... Kiều trưởng lão, sao ngươi lại bắt nạt ta như vậy?

Nhìn dáng vẻ của nàng, dường như có phần kích động đến mức khó có thể tự kiềm chế.

Mà trưởng lão Phù Khí Đạo kia nói xong, chỉ nhẹ nhàng cười, nói:

- Trưởng công chúa, chuyện này không trách chúng ta được!

- Đúng vậy... không trách các ngươi được...

Long Nữ nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, giống như đang làm ra một quyết định khó khăn, sau một lúc lâu nàng mới mở mắt ra, thở thật dài, nói:

- Chuyện này chỉ có thể trách ta, lại không trách được người khác!

Nàng đứng nghiêm dưới một gốc cây thông già, trầm mặc thật lâu không nói gì, mặc kệ nước mưa làm ướt tay áo, lại không nói một lời, vẻ mặt cô tịch có phần dọa người.

Lúc này trong hư không mưa to bàng bạc, khung cảnh trong tầm mắt đều tối om, trên bầu trời đầy lôi điện chạy từ tây sang đông như rắn bò.

Lúc này Phương Hành mới hiểu được cục diện hiện tại, cuối cùng cũng biết được Long Nữ đang khó xử cái gì, cũng biết được mưu tính của tu sĩ Bắc Vực Thần Châu, nhất thời trong lòng tràn đầy căm phẫn, nổi trận lôi đình, nhưng không biết nên làm cái gì...

Bức cung!

Đám người này đang ép Long Nữ bỏ cái hôn sự này!

Phương Hành không ngu, cũng không ngốc, từ khi đến tham dự đại hội kén rể này, hắn đã cảm giác được sự việc có chút quỷ dị.

Người đến tham dự kén rể rất nhiều, nhưng phần lớn người trong đó giống như đến xem náo nhiệt, lúc ở trong đạo đường, thực lực mười vị thiên kiêu đã hơn phần đông người khác, nhưng sau khi lên đài đấu pháp lại thưa thớt lác đác, thậm chí có vài người còn không có ý định lên đài, sau khi bị bản thân hắn khích tướng mới nhảy lên pháp đài động thủ với hắn, ban đầu trong lòng hắn nghĩ tu sĩ Nam Chiêm bị đối xử bất công thì muốn mắc ói, không để ý quá nhiều, đến lúc này mới biết được tính nghiêm trọng của vấn...

Giữa Long Nữ với đám tu sĩ Bắc Vực này vốn có minh ước rồi!

Long Nữ gả cho một nhà nào đó trong số bọn họ, người lấy được Long Nữ sẽ là minh chủ vốn là một phần của minh ước, chỉ khi Long Nữ đáp ứng tiến vào trong minh ước này, bọn họ mới có thể yên tâm dựa theo quy định của minh ước, làm việc theo kế hoạch minh ước đã ấn định, trong giao ước trước đó, cũng không nói rõ ràng Long Nữ chỉ có thể gả cho một nhà trong số bọn họ, dù sao bọn họ cũng không hề nghĩ tới giữa đường lại xuất hiện hắn, bản thân có bản lĩnh đánh bại toàn bộ tiểu bối có tiềm lực trong minh ước, giành được vị trí đứng đầu trong đại hội kén rể...

Nhưng cho dù hắn thắng, bọn họ cũng không tin hắn, rõ ràng muốn xé bỏ minh ước.

Hoặc là nói xé bỏ minh ước, ám chỉ Long Nữ làm ra quyết định.

Hoặc loại bỏ hắn ra ngoài, hoặc kén rể một lần nữa, hoặc xé bỏ minh ước, mọi người dứt khoát chia tay!

Đám vương bát đản này đánh không lại hắn, không đè hắn xuống được, không dọa được hắn, lại bắt đầu tạo áp lực về phía Long Nữ.

Khó trách thái độ của Long Nữ đối với hắn có thay đổi lớn, nhưng không hề cảm thấy vui sướng, ngược lại càng có vẻ đau khổ...

Bản thân hắn còn tưởng rằng đã áp đảo chúng tu sĩ Bắc Vực Thần Châu, không ngờ người chịu thiệt lớn nhất lại chính là Long Nữ, một phen tâm huyết trôi theo dòng nước!

- Lão vương bát đản, dám chơi mánh khóe như vậy ở trước mặt ta?

Hắn lớn tiếng ồn ào, sát khí trên người nổi lên, định động thủ.

Chỉ tiếc lúc này bên trong hư không vẫn có ba vị Nguyên Anh tọa trấn, hơn nữa mấy vị trưởng lão này cũng không e ngại hắn, trưởng lão Phù Khí Đạo kia nhẹ giọng cười nói:

- Phương đạo hữu, chuyện này không trách chúng ta được...

Rõ ràng là Phương Hành muốn dùng một quyền đánh nát răng lão nhân này, nhưng một quyền kia lại không hạ xuống được.

Hắn biết việc đó vô ích, coi như hắn có thể tẩn lão nhân này một trận, nhưng có thể ép lão ta cùng với thế lực sau lưng lão giúp Long Nữ hay sao? Hơn nữa, ba vị Nguyên Anh vẫn còn ở trên đỉnh núi ngoảnh mặt làm ngơ, tuy vừa rồi bọn họ bị thân phận "Viên gia" giả mạo của hắn dọa sợ, tỏ vẻ chỉ đơn thuần xem lễ, nhưng hiển nhiên không thể mặc cho hắn tùy tiện làm rối chuyện này.

Nếu hắn thật sự ngang ngược, dưới tình huống không gây thương tổn hắn, bọn họ vẫn có thể cưỡng chế tống hắn ra ngoài ngàn vạn dặm mà không có vấn đề gì, họ không đuối lý tự nhiên sẽ không sợ "Lão tổ tông Viên gia" trong miệng hắn tìm tới cửa...

Bởi vậy trong khoảng thời gian ngắn, ngay cả hắn cũng có phần bối rối.

Mà trên mặt mấy vị lão tu ở đây đều lộ ra nụ cười thản nhiên: Muốn làm rối loạn ở Thần Châu, cũng không dễ dàng như vậy!

Chương 632: Cướp tức phụ nhi

Trong giới tu hành thường có truyền thống, khi tiểu bối của nhà nào đó tu hành thành công, sẽ phá quan mà ra, hành tẩu thiên hạ, đến các nơi tìm kiếm đối thủ, luận đạo đấu pháp, ma luyện bản thân. Thậm chí vào trăm ngàn năm trước, còn có các tiểu la hán tiểu bồ tát của Ma Uyên tay cầm ma chỉ, đi đến Thần Châu, hoặc là đám thiên kiêu của Thần Châu đi tới Ma Uyên, đi qua lại một lần như vậy hoặc là chết nơi tha hương, hoặc là may mắn trở về, giống như phượng hoàng dục hỏa, phi thiên thần long, nhận khiêu chiến của đối thủ cùng đẳng cấp làm lễ rửa tội.

Những chuyện đó vẫn thường xảy ra nhưng chưa từng thấy người nào có thể làm rối loạn đại thế một vực, hay một tông môn do hơn mấy trăm ngàn người hình thành, có điều cục diện trong lòng chúng tu Bắc Vực lúc này đã là như thế, quả nhiên thực lực của tiểu ma đầu này không tầm thường, hắn đã có vốn liếng để so đấu chính diện với thần tử tam đạo, nhưng cho dù không tầm thường thì như thế nào chứ? Dựa vào một mình hắn đã định quấy rầy kế hoạch lớn của Bắc Vực sao?

Đây vốn là nằm mơ!

Đừng nói là một tiểu bối của Viên gia, cho dù đạo tử của Viên gia Trung Vực đến đây, cũng không làm được chuyện này.

Bọn họ tin tưởng, Long Nữ nhất định sẽ làm ra lựa chọn chính xác.

Bởi vậy trên mặt bọn họ lộ ra nụ cười thản nhiên...

Còn đáy mắt Phương Hành lại lóe lên ánh sáng lạnh!

- Tiểu gia ta đã thắng, cho dù nói như thế nào thì nàng cũng đã là người của ta rồi, đừng nói lời không giữ lời!

Phương Hành nhìn Long Nữ, không nhịn được mở miệng nói rất chân thành:

- Cùng lắm thì không để ý đến bọn họ, chuyện của nàng để ta giúp!

Long Nữ đứng dưới cây thông già, kinh ngạc đến mức gần như hóa đá, cuối cùng cũng có vài phần sức sống, trên mặt nàng lộ ra ý cười đau khổ, quay đầu nhìn về phía Phương Hành. Trong mắt không có hận, chỉ có một chút cảm kích, cùng với càng nhiều là bất đắc dĩ, rồi sau đó nàng cúi đầu than một tiếng, dứt khoát bay về giữa không trung, mép váy bị gió đêm thổi bay, lướt qua mặt Phương Hành.

Một đạo thần niệm truyền vào trong tâm thần Phương Hành.

- Ta tin tưởng ngươi có thể giúp được ta, nếu cho ngươi thời gian, chắc chắn ngươi có thể trưởng thành nhân vật không tầm thường!

- Nhưng hiện giờ ta thiếu nhất chính là thời gian, bằng không ta cũng sẽ không vội vã rời khỏi Thanh Khâu quật...

- Hiện giờ ngươi còn không gánh nổi nhân quả cho ta. Cố gắng gánh vác sẽ chỉ kéo cả ngươi vào, cho nên...

- ... Đừng tùy hứng!

- Ngươi có con đường phải đi của ngươi, ta cũng có con đường của ta, chúng ta không đi cùng nhau được!

- Tình cảm, thậm chí ơn nghĩa của ngươi, Ngạo Trinh ghi nhớ trong lòng, chỉ có điều cuộc đời này không có duyên, sao không thoải mái một chút?

- Long Nữ không thể sống vì mình, nên chỉ có thể thiếu nợ ngươi...

- ... Ôn tồn An ủi đêm hôm đó xem như một giấc mộng đi...

Nàng bay đến giữa không trung, khóe mắt như có nước mắt tràn ra. Nhưng lại bị nước mưa rửa trôi.

Trong lòng đau khổ lại không biết nói với ai, ngay cả Phương Hành luôn miệng muốn kết hôn với nàng cũng không biết, lúc ở Nam Hải, thị nữ Xà Cơ của Long Nữ đã từng nói với Phương Hành, rồng trời sinh trung thành, lại bị đại đạo của nhân tộc ảnh hưởng sâu sắc, nên bàn về vấn đề coi trọng trinh tiết, có thể nói không hề thua kém những thế gia chính thống lâu đời nhất của Thần Châu, quả thật lời nói thô tục "lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó" đã biến thành ý niệm khắc sâu vào trong xương cốt các nàng, xuyên suốt cả cuộc đời dài đằng đẵng của các nàng.

Nếu không phải trên lưng gánh vác trách nhiệm nặng nề, thì sau một đêm hoang đường đó Long Nữ đã nhận mệnh, chuyện gả cho người khác là không có khả năng, trừ việc đâm lao phải theo lao, đi theo tiểu vương bát đản này ra, nàng cũng chỉ còn con đường sống cô độc nốt quãng đời còn lại mà thôi, nhưng tiểu vương bát đản này vẫn có vài phần lương tâm, khi nàng sắp kén rể, hiến mình cho kế hoạch khôi phục long cung lâu dài, lại vượt qua vạn dặm xa xôi tìm đến đây, mặc dù lúc đó vẻ mặt Long Nữ tức giận, sau đó lại bị hắn làm cho tức giận càng lợi hại hơn, nhưng trong lòng vẫn có một chút cảm giác vui mừng.

Ý niệm vào trước là chủ vốn rất đáng sợ, sau một đêm hoang đường trong lòng Long Nữ càng có hạt giống như vậy, sau đó Liên Nữ nói tiểu ma đầu này dùng mạng của hắn đổi mạng cho nàng thì hạt mầm này liền đâm rễ, tiếp theo, tiểu ma đầu đến Thần Châu, mang tin tức về tam đệ cho nàng, lại vì nàng đại náo tiểu Kính Hồ, ác chiến với chư tu trên Kính Hồ, bộ dạng oai phong vô địch, tuy rằng ở giữa có chút quái dị, nhưng ở trong cái nhìn của Long Nữ, vẻ quái dị này có tình có nghĩa như vậy, ấn tượng ngược lại tốt hơn.

Chẳng qua, tiểu vương bát đản này càng làm như vậy, Long Nữ càng xót xa!

Nàng đã sớm hiểu tất cả đều là trao đổi lợi ích, không có khả năng nghịch chuyển, cho nên càng nhìn Phương Hành cố chấp, trong lòng càng không dễ chịu.

Cho dù không dễ chịu, thì vẫn phải làm ra lựa chọn của mình.

Giống như cách nói của nàng, không thể sống vì mình nên đành thiếu nợ ta và ngươi!

Thiếu ngươi một lần ân ái, thiếu ta một đời trong sạch!

Lúc nàng bay đến giữa không trung đã làm ra quyết, ánh mắt nhìn về phía chúng tu ở chung quanh trong đầy vẻ kiên nghị, Long Nữ thở dài, sau đó vẻ mặt trở nên lạnh lùng, vận chuyển linh lực, cất cao giọng nói:

- Chư vị đạo hữu, xin nghe Ngạo Trinh nói một lời, vừa rồi ta đã thương lượng với vị đạo hữu này, kết quả kén rể hôm qua không tính...

Lúc này, trong lòng trưởng lão các tông chung quanh Kính Hồ đều nhẹ nhàng thở ra, lộ vẻ mỉm cười.

Đại Kim Ô ôm đứa bé ở xa xa tưởng rằng "Đại sự đã định", cũng nghẹn họng nhìn trân trối.

Mà chung quanh Kính Hồ, các tu sĩ trẻ tuổi của các tông môn đông một nhóm, tây một nhóm đều mặt lộ vẻ cười lạnh, cực kỳ nhiều người trong bọn họ đều cho rằng Phương Hành muốn dựa vào hôn ước với Long Nữ để sống yên ở Bắc Vực Thần Châu, lại nói, tiểu ma đầu kia thật đúng là kiêu ngạo, ngày hôm nay sự tình đều làm hết đường, nhưng vậy có tác dụng gì? Cuối cùng còn không phải vẫn tay không, còn thành trò cười

Dưới tình huống này trong ý tưởng vui sướng khi người gặp họa, thậm chí có người cao giọng kêu một tiếng hay!

Rồi sau đó, mơ hồ vang lên tiếng cười vang, tức giận đến đôi mắt như đậu tương của Đại Kim Ô quét ngang chung quanh.

- Tiểu vương bát đản này sao ngay cả một nữ nhân cũng không trị được...

Trong lòng nó cũng đã bắt đầu hơi oán trách!

Nhưng mà âm thanh cười vang của chúng tu chung quanh không vang lên trong thời gian quá dài, một ý niệm trong đầu Đại Kim Ô cũng còn chưa dứt.

Sau đó bọn họ liền đột nhiên kinh hãi.

Long Nữ phi thăng đến giữa không trung, lại vẻ mặt lạnh lùng thêm chua xót nói ra quyết định của mình, còn chưa nói xong, sau lưng liền xuất hiện bóng dáng tối đen, trong tay giơ một thanh đại bổng đen nhánh, lặng yên không một tiếng động lại vô cùng nhanh chóng nhảy tới sau lưng Long Nữ, rồi sau đó vung một gậy lên, đây cũng được kêu vừa nhanh lại mạnh, Long Nữ tu vi bậc này nhưng lại hoàn toàn không đề phòng.

"Bịch" một tiếng, Long Nữ còn chưa nói xong liền đã bị đánh cho bất tỉnh, mà bóng đen kia lại ôm ngang lấy nàng.

- Lải nhải vớ vẩn cái gì, cứ phải để tiểu gia ta dùng tuyệt chiêu...

Phương Hành thu hồi đại bổng, vác Long Nữ lên trên vai, kêu Đại Kim Ô:

- Lục tử, chúng ta đi...

Đại Kim Ô ở phía dưới ngây người sau một lúc lâu, mới đột nhiên phản ứng lại:

- A, được rồi...

Thoáng qua trong lúc phi thân lên không trung, cực kỳ bội phục trong lòng cũng đừng nói đến.

Mà các tu sĩ khác hiển nhiên không hiểu biết cách làm của tiểu ma đầu bằng nó, bao gồm cả ba Nguyên Anh ở trong đó đều còn ngơ ngác chưa hồi hồn, ở giữa trời đất, người người ngây ra như phỗng, chỉ có mưa to dày đặc rào rào từ trên trời rơi xuống!

Vốn tưởng rằng ổn má nó phần thắng, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, ai ngờ lại sẽ xuất hiện một màn này?

- Ta má nó, trưởng công chúa bị cướp đi...

- Tiểu ma đầu kia thế mà lại đánh ngất xỉu trưởng công chúa, vác người chạy mất...

- Mau đuổi theo hắn, mau đuổi theo hắn...

Sau ước chừng bốn năm giây thời gian, một đám tu sĩ Thần Châu mới phản ứng kịp, dậm chân hét lớn lên.

Ầm ầm!

Một đoàn tu sĩ đều bay lên, kết bè kết đội đuổi theo phía sau, nhưng mà tốc độ của tiểu ma đầu quá nhanh, bọn họ kéo dài mấy giây thời gian như vậy, lại chỉ trơ mắt nhìn hắn vác Long Nữ, bay vào phía sau ngọn núi, Đại Kim Ô ở phía sau hưng phấn "Oa" "Oa" kêu to, mang theo vật nhỏ theo thật sát phía sau, trơ mắt nhìn sẽ trốn xa, không đuổi kịp.

- Haizzz...

Rơi vào đường cùng, cũng chỉ có thể kêu ba lão tu Nguyên Anh đã quyết định chủ ý đứng ở bên cạnh "Xem lễ" ra tay, một người trong đó than nhẹ một tiếng, pháp thân hóa thành ánh sáng, chạy thẳng về phía trước, lúc lại xuất hiện, rõ ràng đã ngăn ở trước mặt Phương Hành, vẻ mặt cổ quái nhìn Phương Hành hăng say vác Long Nữ trốn đi, cười khổ nói:

- Tiểu hữu dẫn trưởng công chúa định đi đâu?

Phương Hành đưa tay bảo vệ Long Nữ, giống như sợ hắn cướp mất, kêu lên:

- Ta mang nàng dâu của ta về nhà, ngươi cũng quản?

Lão tu kia bị nghẹn họng, lại nói:

- Ha ha, nghe ý tứ mới vừa rồi của trưởng công chúa...

Phương Hành trực tiếp ngắt lời hắn nói, kêu lên:

- Có ý tứ gì, sao ta lại không nghe thấy?

Lão tu này nhất thời không biết nói gì, hắn cũng nhớ ra, hình như Long Nữ còn chưa nói hết lời đã bị tiểu vương bát đản này đánh ngất xỉu.

Không còn cách nào khác lại thừa nước đục thả câu, như vậy lại nói về tiểu ma đầu muốn vác công chúa rời đi, hắn thật sự không tìm thấy cớ gì thích hợp để ngăn cản, nếu thật sự để cho tiểu ma đầu vác Long Nữ đi rồi, cho dù bị tiểu ma đầu vác đi thời gian một đêm, rồi trở về thì thanh danh của Long Nữ cũng bị hao tổn, đến lúc đó thuyết phục mấy thiêu kiêu có phần tâm cao khí ngạo của mấy đại tông môn kia thật sự lấy tôn bồ tát này về trong nhà sao?

Nghĩ tới đây, cũng chỉ có thể truyền âm nói:

- Ngươi thật sự định mang nàng rời đi như vậy, lại không để ý đến nàng một thân nghĩa lớn?

Phương Hành nhìn thẳng vào Nguyên Anh pháp tướng này:

- Không có ý tứ gì, một nữ nhân cần nghĩa lớn gì!

Ánh mắt của Nguyên Anh lão tu này hơi co lại:

- Ngươi mang nàng đi rồi, bộ tộc chân long có lẽ sẽ mất đi một đường khí cơ duy nhất...

Phương Hành nói:

- Liên quan gì đến ta?

Nguyên Anh lão tu này nhất thời tức cười, bị tính tình gì cũng không sợ này của Phương Hành làm cho không biết ứng phó như thế nào.

- Mau mau tránh ra!

Phương Hành thấy mình bị chặn đường đi, phía sau chúng tu đã chạy đến, một đám lòng đầy căm phẫn gào thét lớn muốn đến cướp tức phụ của mình, liền phát điên, một tay nâng cự kiếm màu đen lên, mắng to:

- Ta vác tức phụ nhà ta rời đi, liên quan cái rắm với các ngươi? Ai dám ngăn cản ta, Kim

Đan đi tới liền hỏi kiếm của ta, Nguyên Anh đến liền đi hỏi lão tổ tông Viên gia chúng ta...

Chương 633: Số mệnh long cung

Chuyện cướp tức phụ đã có thể làm trơn tru như vậy, Đại Kim Ô đã lòng tràn đầy sùng bái với Phương Hành!

Tiểu ma đầu sát khí bừng bừng, vác Long Nữ liền trốn chạy, đối với cái gọi là nghĩa lớn đủ loại của Long Nữ, lão nhân gia hắn chẳng thèm để ý đến, cái gì mà long cung chính thống, cái gì mà số mệnh chân long, cái gì mà đường sống cuối cùng, tất cả nên cút đi đâu thì cút đi đó, chờ đến đại cẩu tử trong Quy Khư xuất quan, lại lập một môn long tộc đạo chính thống không được sao, cần gì cứ phải tức phụ của mình, đi tranh giành nơi rách nát kia với Thương Lan Hải?

Đương nhiên, hắn cũng nhìn thấu tính tình ngoan cố của Long Nữ, đã quyết định chủ ý muốn ký kết minh ước tứ hải đi chống đối long hậu thì không phải người khác dễ dàng khuyên giải được, hơn nữa hắn cũng lười khuyên, cứ một bổng đánh cho bất tỉnh khiêng về nhà!

Chính là một hành động kia làm sợ hãi chúng tu của Bắc Vực Thần Châu, tuy rằng ngoài miệng nói lý do để xóa bỏ minh ước tứ hải, ngầm ép Long Nữ chính miệng hủy bỏ tư cách kén rể với Phương Hành, nhưng trên thực tế bọn họ lại cũng không thật sự muốn hủy bỏ, dù sao minh ước này có rất nhiều chỗ tốt đối với bọn họ, bằng không lấy ánh mắt cao cao tại thượng kia của bọn họ, lại sao có thể dễ dàng thỏa hiệp, ký kết minh ước với người khác được?

Chẳng qua, mới vừa rồi bọn họ còn vì lý do xóa bỏ minh ước tứ hải mà ngầm ép Long Nữ, lại phát hiện nâng cục đá đập chân mình... Rõ ràng trơ mắt nhìn mục đích đã đạt được, nhưng bị tiểu vương bát đản này làm việc thật sự đủ quỷ quái, lại trực tiếp đánh ngất xỉu người vác lên bỏ chạy, náo loạn cái gì chứ, trưởng công chúa long cung bị người vác chạy, minh ước tứ hải còn kết cái rắm...

Mưa càng lớn!

Tu sĩ như thủy triều dày đặc trong không trung, vây Phương Hành đang vác nàng dâu chật như nêm cối, kiên quyết không chịu nhường cho.

Nhưng mà cũng không có ai thật sự ra tay, liền ngay cả ba vị Nguyên Anh pháp tướng đều giữ vững trầm mặc!

Thật sự không có lý do!

"Bối cảnh" của tiểu vương bát đản này giống như một gông xiềng vĩ đại, thật sự trấn áp trên đỉnh đầu chúng tu, hơn nữa nhìn đạo lý bên ngoài, tiểu ma đầu này đúng là thắng đại hội kén rể này, vị trưởng công chúa trên vai kia còn chưa kịp nói câu "Không tính" ra khỏi miệng liền bị hắn đánh ngất xỉu, tính ra thật đúng là có hôn ước trong người với hắn, mọi người nói lý không được.

- Hồ Quân đạo hữu, ngươi nên ra mặt nói một câu!

Một trong ba vị Nguyên Anh pháp tướng, rơi vào dường cùng, truyền âm cho Hồ Quân trưởng lão vẫn đang đứng trên đỉnh núi xa xa xem náo nhiệt.

Hồ Quân trưởng lão kia cũng đầy bụng bất đắc dĩ:

- Ta có năng lực nói cái gì?

Một trong ba vị Nguyên Anh nói:

- Long Nữ sống nhờ Thiên Nhất cung các ngươi, ngươi cũng coi như nửa chủ nhân. Càng là trưởng bối của nàng, tự nhiên có tư cách mở miệng lưu Long Nữ lại, tốt xấu gì cũng phải để cho hắn đợi đến khi Long Nữ tỉnh lại mới có thể rời khỏi cung, sự tình hiện giờ tự nhiên không phải do tiểu ma đầu này...

Hừ, lão Hồ Quân. Ngươi rõ ràng đã sớm biết trên người tiểu tử này có phù lệnh của Viên gia, lại không nói sớm cho chúng ta biết, làm hại ba người chúng ta mất đi thể diện lớn như vậy, còn chưa tìm ngươi tính sổ, chuyện này ngươi không thể thoái thác được đi...

Hồ Quân trưởng lão cười khổ đáp lại:

- Ba người các ngươi chạy từ xa mà đến, lão phu liền khuyên các ngươi ấn theo quy củ làm việc, là các ngươi tự cho rằng ta muốn nuốt một mình pháp bảo của tiểu quỷ này, có như vậy mới vội vàng ra tay cướp đoạt chia sẻ thứ tốt, sao lại có thể trách ta?

Ba vị Nguyên Anh không nói chuyện nữa, cũng ngượng ngùng nhận cái hố này.

Nhưng mà Hồ Quân trưởng lão lại thở dài một tiếng, đúng là không tiện cứ ngồi bất động, bây giờ cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Nhai không ở trong cung, trước khi đi đã giao phó chuyện của Long Nữ cho hắn, hắn liền có chức trách vững vàng thúc đẩy xong chuyện bên ngoài là đại hội kén rể, bên trong là ký kết minh ước tứ hải, tuy rằng hắn chưa từng có tính toán khiến tiểu ma này với Long Nữ ghép thành một đôi, cũng như tiến cử lực lượng sau lưng hắn vào trong tứ hải minh, nhưng tình trạng bây giờ mà nói, ý nghĩ này đã hoàn toàn không có khả năng thực hiện.

Rơi vào đường cùng, pháp tướng bay lên, lắc mình đi tới trong vòng vây chúng tu cướp tới, nhẹ nhàng nhìn Phương Hành thở dài nói:

- Tiểu hữu, vẫn nên để trưởng công chúa xuống đi, các ngươi có thể tạm nghỉ ở Thiên Nhất cung ta, đợi nàng tỉnh lại rồi bàn tiếp!

Phương Hành nhíu mày, kêu lên:

- Nàng tỉnh lại rồi còn có thể đi theo ta sao, lão gia hỏa này ngươi có ý tứ gì?

- Ngươi cũng biết nàng tỉnh lại sẽ không đi theo ngươi sao. Vậy còn đánh ngất xỉu mang người đi?

Hồ Quân trưởng lão thật sự có phần bất đắc dĩ, nhưng cũng không muốn dùng sức mạnh, thoáng trầm tư rồi mới hơi bất đắc dĩ nói với Phương Hành:

- Tiểu hữu, ngươi làm như vậy cực kỳ không đồng ý với cách làm của chất nữ Ngao Trinh ta, nhưng ngươi cũng không nghĩ, nếu như ngươi thật sự dẫn nàng đi rồi, đương nhiên có thể để cho ngươi cưới nàng làm thê tử, đạt được ước muốn, nhưng long tộc các nàng lại mất đi đường sống cuối cùng, vậy đời này nàng làm sao có thể thoải mái được?

Phương Hành cười lạnh một tiếng nói:

- Ta liền biết nàng là người ngu ngốc, nhưng ta không thể nhìn nàng làm chuyện ngu xuẩn, số mệnh của long tộc tự nhiên có nam nhân long tộc các nàng đi tranh giành, đến cướp đoạt, đi giết ra một hai đường đến mấy trăm sợi nhánh đường sống đến, khi nào đến lượt nàng một nương môn giả vờ bạch nhãn lang ở trong này rồi? Nương môn này chính là thích thể hiện, ta như thế nào cũng phải trói nàng trở về đánh một trận mới được...

Hồ Quân trưởng lão cười khổ nói:

- Long tộc... Hiện giờ có danh phận tự do, trừ bỏ nàng ra, còn có người nào khác?

Phương Hành không nói chuyện về Long tam thái tử ra, chỉ lắc đầu nói:

- Ta mặc kệ!

Hồ Quân trưởng lão trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới khẽ than, đột nhiên truyền âm nói:

- Thôi, chuyện này nói cho ngươi biết cũng không sao, ngươi thật sự cho rằng bản thân nàng nguyện ý làm một lợi thế sao? Cũng bị bất đắc dĩ thôi, Thương Lan Hải lão long vương bệnh cũ quấn thân, đã tuổi thọ không còn nhiều, khi hắn hạc bay về tây thì số mệnh của nhất mạch Thương Lan Hải long cung treo trên người hắn nhất định sẽ bị người đánh cắp, số mệnh chính thống của bộ tộc chân long ôn dưỡng từ mười vạn năm trước sẽ không còn, cũng giống như bị người nắm mạch máu, từ nay về sau cho dù long tộc có được hậu duệ có tư chất cao đến đâu, cho dù trở thành long tiên, cũng sẽ bị người bố trí... Nói như vậy, ngươi hiểu được chỗ khó xử của nàng rồi chứ?

- Long tộc... Chính thống... Số mệnh...

Phương Hành ngẩn ngơ, trong lòng lóe lên tia chớp, cuối cùng đã hiểu rõ chỗ khó xử của Long Nữ!

Khó trách nương môn này đã biết được tin tức đại cẩu tử còn sống yên lành, thậm chí có khả năng hoàn toàn khỏi hẳn cũng nhất định phải ký kết minh ước tứ hải này, thậm chí tâm chí càng thêm kiên định, lại hóa ra là vì thứ chính thống đồ bỏ này...

- Cướp thì cướp đi, cùng lắm thì quay đầu lại cướp về lần nữa, nàng cướp không được ta cướp về giúp nàng, nhưng làm tức phụ người khác lại không được!

Tâm tư đang cấp tốc xoay chuyển, Phương Hành vẫn trả lời như chém đinh chặt sắt, từ chối trả lại Long Nữ.

Hồ Quân trưởng lão nhíu mày, không muốn nói thêm nữa, nói khẽ:

- Nếu dễ cướp về như vậy, Ngao Trinh chất nữ cũng không đến mức được ăn cả ngã về không như thế, lão phu đã nói nguyên nhân hậu quả cho ngươi nghe, ngươi lại bướng bỉnh không nói lý như vậy, ngươi thật sự tình sâu thắm thiết với Ngạo Trinh chất nữ, lại có thể nào trơ mắt nhìn phụ vương nàng qua đời mà không để cho nàng có cơ hội gặp mặt một lần cuối cùng?

- Lão già kia cũng không làm ra chuyện tốt gì, một vũng long cung này còn không phải do hắn cào ra sao, không thấy có thể thiếu mất một miếng thịt sao?

Phương Hành đã bí mật cầm tiểu tháp ngà voi bên hông, hắn có dự cảm, hôm nay quả thật không dễ dàng rời đi như vậy.

- Ngươi dám bất kính với long quân!

Hồ Quân trưởng lão nghe xong câu nói này, trên mặt thế mà lại hiện lên chút giận dữ, quát lạnh một tiếng, bước lên trước một bước.

- Vù!

Phương Hành lại cảnh giác lạ thường, đột nhiên cầm lấy tiểu tháp ngà voi, giơ lên cao

cao, tỏ vẻ tàn nhẫn quát Hồ Quân trưởng lão:

- Bớt má nó vô nghĩa đi, đây là tức phụ của ta, có liên quan cái rắm với các ngươi, đâu cần các ngươi tới khoa tay múa chân nên làm cái gì cần làm cái kia? Đặt đây một câu, hôm nay ta muốn mang tức phụ của ta chạy lấy người, các ngươi đám lão vương bát đản này có tư cách gì không đồng ý?

- Hả?

Hồ Quân trưởng lão thấy một màn này, trái tim nhất thời giật giật, nghĩ rằng tiểu tháp kia là thứ pháp khí lợi hại gì sao?

Tuy rằng nhìn không ra được tiểu tháp kia rốt cuộc là pháp bảo gì, nhưng ngầm cảm giác được khí tức của tiểu tháp này có phần không tầm thường, lại nhìn thấy con quạ màu vàng kia vừa nhìn thấy tiểu ma đầu này lấy ra tiểu tháp lập tức thay đổi vẻ mặt, "Vèo" một tiếng đứng bên người tiểu ma đầu, dáng vẻ giống như đặc biệt kiêng kỵ, cũng khiến cho Hồ Quân trưởng lão ngầm cảm thấy có chút không ổn, theo bản năng lui về phía sau một chút, chưa ra tay ngay.

Các tu khác chung quanh cũng trong lòng hoảng hốt, ào ào lui về phía sau, bọn họ đã từng thấy sự lợi hại của pháp bảo tiểu ma đầu này.

Ba vị Nguyên Anh pháp tướng khác nhìn thấy một màn này, vì không biết gốc rễ, cũng cảm thấy hơi kiêng kỵ, nhất thời lại không có người đáp lại.

- Ta không đồng ý!

Chính vào lúc này, từ trong hư không phía tây, đột nhiên truyền đến một tiếng quát khẽ.

- Đi đại gia ngươi, ngươi lại là vương bát đản nào?

Phương Hành theo tiềm thức chửi một câu, quay đầu lại nhìn về hướng kia, sau đó hơi ngẩn ra.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, gần như ngân hà trút xuống, như muốn tiêu diệt thiên địa, phủ kín từng tầng rèm châu ở giữa trời đất, không trung không thấy một tia sáng, khắp nơi hư không toàn là hắc ám, nhưng mơ hồ có thể thấy được một người lão giả đầu đội nón cao, mặc áo bào rộng chân đạp hư không mà đến, hắn đi cũng không nhanh lắm, khí cơ trên người lại càng không có vẻ hùng hồn bá đạo bao nhiêu, nhưng vừa xuất hiện như vậy, lại nhất thời liên hệ đến tâm hồn mọi người, thậm chí liên hệ đến trận mưa như trút nước trăm năm hiếm thấy trong trời đất này bộc phát lên mưa như đổ sông, lôi long tán loạn.

"Thịch" "Thịch" "Thịch" "Thịch"

Bóng dáng kia một đường đạp không mà đến, khí tức gào thét, nhưng trong không trung lại liên tục nhảy ra vài pháp tướng, đang ngạc nhiên không thôi nhìn về phía bóng dáng kia, những pháp tướng này rõ ràng là một vài Nguyên Anh lão tổ của các đại tông khác thi triển pháp tướng chạy tới, lại ẩn nấp trong hư không chưa từng hiện thân, nhưng vì khí cơ của bóng dáng kia quá mức mạnh mẽ, một đường đi tới, khiến cho tất cả đều bị chấn nhiếp đi ra.

Bóng dáng kia càng đi tới gần, đã lộ ra tướng mạo, lại là một nam tử trung niên nhìn không ra tuổi thật, chiếc áo bào rộng hành vân bố vũ mặc trên người, đầu đội nón ngọc lưu ly, dung nhan quắc thước, chắp tay mà đến, cách càng gần, mưa to đầy trời này liền càng mạnh thêm, đã gần như đến lũ như từng chậu từng chậu trút xuống ngay đầu, thậm chí ngay cả nước mưa đều nhìn không tới.

Khi hắn tới trước, toàn bộ tu sĩ vây quanh Phương Hành đều không bị khống chế tách ra hai bên, như bị bàn tay vô hình gạt sang hai bên, liền ngay cả một người trong ba vị Nguyên Anh pháp tướng kia cũng không ngoại lệ, vốn không khống chế nổi thân hình của mình.

Mà nam tử kia lại chậm rãi đi về phía Phương Hành, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Long Nữ trên vai hắn.

- Ta là cha của nó!

Chương 634: Thương Hải Lan Hải Long Quân

- Gì?

Phương Hành vẫn luôn không sợ trời không sợ đất cũng ngây dại, mở to hai mắt nhìn nam nhân ở trước mặt.

Chỉ có điều sau khi nam tử này liếc mắt đánh giá hắn xong cũng không nhìn hắn nữa, càng không muốn mở miệng, ánh mắt nhàn nhạt rơi lên trên người Long Nữ đang bị hắn vác trên vai, hình như trong ánh mắt có thứ gì đó vô cùng phức tạp, thật lâu sau hắn ông ta mới nhẹ nhàng thở dài, khóe miệng hơi nhếch lên nụ cười khổ chút cười khổ nhàn nhạt, rồi sau đó khẽ gật đầu một cái, giống như tự nói;

- Nha đầu, lại khổ con rồi!

Mà lúc này, chúng tu ở chung quanh cũng đều ngây người, hoặc là nói bị khí thế trên người nam tử kia trấn trụ, ba vị Nguyên Anh pháp tướng ở trong sân cũng bị luồng khí cơ phóng thích từ trên người kia chấn ra xa, nhất thời không có người dám tới gần, Hồ Quân trưởng lão cách hắn gần nhất lại ngơ ngác nhìn hắn, thật lâu sau mới giống như xác nhận cái gì.

Nam tử kia cũng quay đầu nhìn Hồ Quân trưởng lão, cười mắng:

- Thanh Hồ, ngươi vẫn không có tiền đồ như thế, nhiều năm trôi qua như vậy mà vẫn là Nguyên Anh sơ kỳ, xem ra ba cuốn đạo thư năm đó của ta đổ xuống sông rồi!

- Tiểu sư đệ Thanh Hồ, bái kiến Long Quân thế huynh…

Hồ Quân trưởng lão nghe xong, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó biến thành mừng rỡ, cố gắng kiềm chế lại tâm cảnh đang kích động, quỳ một chân xuống hành lễ.

Tất cả các tu chung quanh nhìn thấy một màn này đều kinh ngạc.

Đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó ầm ầm một tiếng loạn cả lên, vẻ mặt phức tạp.

- Vậy mà lại là Long quân... không phải hắn đã…

- Sao hắn có thể đến đây? Sao hắn tới mà chúng ta đây thế mà lại đều không biết!

- Nhìn dáng vẻ hiện giờ của hắn, nào có một chút dáng vẻ bệnh tật quấn thân nào, khí tức càng đáng sợ không ngờ!

Cũng có vài vị Nguyên anh cảm thấy khiếp sợ, thấp giọng nói chuyện với nhau:

- Hắn... Hắn chắc đã sớm tới!

- Trận mưa này, chính là do hắn mang đến…

- Hay là tin tức sai lầm, Long quân chẳng những không có bệnh tật khó chữa, ngược lại tu vi thông thiên?

Đủ loại suy đoán nối thấp liên tiếp trong lòng, đối với bọn họ mà nói, dáng vẻ hiện giờ thật sự cực kỳ khó coi, chúng tu tụ họp ở trong này vì cái gì, đơn giản là mượn danh nghĩa của thần nữ, thừa dịp Thương Lan Hải bất ổn, muốn đi kiếm một phần ưu việt, tuy rằng bên ngoài vì trợ giúp Long Nữ bảo vệ một phần số mệnh cuối cùng của long cung, nhưng mục đích trên thực tế hễ là kẻ có chút tâm nhãn đều lòng dạ biết rõ.

Vì mục đích này, bọn họ thậm chí còn ngầm ép Long Nữ gả vào mấy tông bọn họ, lấy kết giao tứ hải minh ước.

Cho đến vừa rồi, bọn họ ngăn cản Phương Hành, không để cho hắn mang Long Nữ rời đi, ai có thể có khả năng nghĩ đến…

Long quân thế mà lại đến đây!

Long quân này rõ ràng nên nằm trên tháp ngọc chờ chết thế mà lại đến đây!

Cho dù Long quân là một kẻ không nên thân nhất trong nhiều thế hệ Long quân trong truyền thuyết, nhưng mà đây chính là Long quân!

Đường đường đứng đầu Thương Lan Hải, một trong truyền thừa cao nhất thế gian!

Lại là Long quân yếu nhất, đó chính là tuyệt đối không phải người bình thường có thể chọc được, huống chi, người này cho dù từ khi lộ diện cho đến bây giờ đều chưa từng hiển lộ thần thông, nhưng khí cơ vô cùng, mưa to ngập trời. Mỗi một chi tiết đều thể hiện hắn tuyệt đối không phải là một kẻ yếu, những Nguyên Anh xuất thân từ tông môn nhỏ vào lúc này còn không dám mở miệng lung tung, mới vừa rồi Long quân vừa xuất hiện đã chấn nhiếp bọn họ, trên thanh thế liền đã yếu hơn.

- Ta mắng cha vợ?

Vào lúc này Phương Hành cũng hơi lờ mờ, ngây ngốc nhìn nam tử trước mắt, tiểu tháp trong tay đã quên buông xuống.

Trong lòng hắn đang điên cuồng mắng: Cha vợ không phải một lão đầu tử sao?

Hắn không phải chính là lão nhân còn dư một hơi thôi sao?

Sao má nó còn sống có tinh thần hơn ta?

Đây phiền toái lớn rồi, trước đó hắn không lộ diện, bản thân liền mắng hắn không phải đồ tốt, ngay cả khuê nữ của hắn cũng không định để cho nàng đi gặp một lần cuối trước khi hắn chết, sau đó tên khốn kiếp này vừa lộ mặt, bản thân lại thuận miệng hỏi hắn đại gia, còn hỏi hắn là thứ gì vậy, thù này kết không phải nhỏ, cũng không biết hóa giải như thế nào. Nhất là, nhìn lão vương bát đản này rõ ràng nhìn bản thân mình không vừa mắt!

- Buông nữ nhi của ta xuống!

Ánh mắt lạnh lẽo âm u của Long quân nhìn lướt qua trên người Phương Hành, hừ lạnh một tiếng, lại nhìn tiểu tháp ngà voi ở trong tay hắn, cười lạnh nói:

- Ngươi thu lại cả bảo bối kia của ngươi đi, là lão thánh nhân kia hả? Để lại cho ngươi món đồ bảo mệnh này. Tổng cộng có thể dùng một lần, vẫn đừng cứ định dùng đến nó, có ta đến đây, nói vậy những trưởng bối này của ngươi cũng không thể đến làm khó dễ ngươi!

- Ha ha ha ha, đúng vậy đúng vậy…

Phương Hành phản ứng lại, cười hì hì theo, thuận tay nhét tiểu tháp ngà voi vào trong lòng, sau đó cẩn thận dè dặt đặt Long Nữ lên trên mây, không cẩn thận nhìn thấy trên gáy Long Nữ sưng lên một cục, chính là bị một gậy vừa rồi của mình đập thành, nhất thời hơi chột dạ liếc mắt nhìn Long quân, sau đó lui sang bên, co đầu rụt cổ làm dáng vẻ bé ngoan.

Vào lúc này đại kim ô cũng tiến tới bên người hắn, hai người liếc nhìn nhau một cái, trong lòng đều có phần lén la lén lút.

- Hừ!

Long quân lại không chú ý đến bọc lớn kia, ánh mắt không tốt quét nhìn Phương Hành, Phương Hành bị hù rụt cổ lại, nhưng tốt xấu gì Long quân dường như không có ý định bắt bí, mà bàn tay vừa vẫy, Long Nữ liền lơ lửng lên, hai tay hắn ôm lấy, liền cất bước đi về phía Thiên Nhất cung, chúng tu phía trước tự nhiên lập tức rút lui sang hai bên, ngoan ngoãn nhường ra một con đường đi tới.

Mà ở phía trước, trước sơn môn Thiên Nhất cung, một nam tử khô gầy như thương kích mặc đại bào lưu vân, đón gió mà đứng, chúng tu nhìn cũng âm thầm kinh hãi, cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Nhai rõ ràng vẫn luôn không ở trong Thiên Nhất cung, lúc này thế mà lại hiện thân theo Long quân, cũng cùng lúc xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ trong thời gian hắn không ở trong cung chính là vẫn luôn ở cùng với Long quân sao?

Chúng tu càng cảm thấy không hiểu, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy kinh ngạc, lại không người dám ra mặt đặt câu hỏi.

- Ngươi cũng đi theo ta!

Long quân đi về phía Thiên Nhất cung, đi được vài bước lại dừng lại, quay đầu hét lên một tiếng với Phương Hành.

Phương Hành nhìn sắc mặt lão vương bát đản có dáng vẻ không phải rất già này không được tốt, vội vàng cười hì hì, nói:

- Ta còn có việc...

Long quân nói:

- Ta thấy ngươi khi dễ khuê nữ ta, thấy ngươi quấn quýt chặt lấy, còn chính tai nghe thấy ngươi nói ta không phải là thứ gì, gặp mặt ngươi còn mắng ta đại gia... Ngươi cảm thấy ngươi tự mình theo ta đi vào, hay để ta túm ngươi đi vào đây?

- Ớ...

Phương Hành bất đắc dĩ, đành phải xám xịt đi theo phía sau.

- Ha ha, Long quân có lễ, lão phu chính là thái thượng trưởng lão Hỗn Nguyên Tử Nhất Khí tông…

Cũng vào lúc này, một vị Nguyên Anh pháp tướng cười hề hề đứng dậy, mấy vị Nguyên Anh khác cũng có ý tứ dán vào bên này, bọn lão gia hỏa này chính là cảm thấy bản thân dù sao cũng là Nguyên Anh tu sĩ, thái thượng đại trưởng lão một tông, bị Long quân không để mắt đến như vậy cũng rất khó coi, âm thầm thương nghị một phen, vẫn do Hỗn Nguyên Tử của Nhất Khí tông này ra mặt, trên mặt mang cười tiến đến chào hỏi.

- Ngươi là người của Nhất Khí tông?

Long quân dừng chân, nhìn về phía thái thượng trưởng lão Hỗn Nguyên Tử của Nhất Khí tông, trên mặt hiện lên nụ cười thản nhiên:

- Ta nhớ được là một trăm năm trước, Nhất Khí tông chủ các ngươi vì bổ túc công pháp tông môn, mượn bản tôn một luồng âm hỏa của hải để nhãn, bản tôn ngại mượn tới mượn lui phiền phức, dứt khoát tặng hắn một luồng hỏa chủng, hiện giờ chắc ở Nhất Khí tông các ngươi đâm đến tận cùng đi? Dùng còn tốt chứ?

Nhất Khí tông trưởng lão nao nao, cười khổ

nói:

- Nhờ Long quân ban thưởng nồng hậu, Nhất Khí tông ta được ích lợi nhiều!

Long quân gật gật đầu, cười nói:

- Chính là hỏa chủng, không coi là cái gì, người trong tu hành ấy mà, tuy có số mệnh tranh giành, nhưng không đến mức hẹp hòi như thế, hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau là nên, nhưng mà một lần này nữ nhi của ta vì cứu ta người cha không nên thân này, khúm núm xin các ngươi giúp đỡ, ưng thuận rất nhiều yêu cầu, nhưng các ngươi vẫn ngậm vào không chán, như thế nào cũng phải để con bé cùng đi vào...

Hỗn Nguyên Tử đột nhiên cười không nổi, ánh mắt hơi co rúm lại.

Còn Long quân lại vẫn chưa ngừng, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua trên người mấy vị Nguyên Anh kia, điểm danh từng người:

- Trưởng lão Minh Hà quật, tông môn các ngươi được xưng là tam đại thần thuật định càn khôn, một đạo trong đó nên là long cung ta tặng cho các ngươi đi? Lão nhi Tống gia, năm đó các ngươi mượn đạo kinh từ chỗ long cung chúng ta đi hình như đến bây giờ vẫn còn chưa trả lại đi? Còn có Phù Khí đạo, năm đó thái thượng trưởng lão trong tông các ngươi bị giao ma vương đuổi giết ba vạn dặm, chạy trốn tới trong long cung của bản tôn tránh nạn, chẳng lẽ đã quên chuyện này rồi sao? Còn có Văn gia nữa, Âm Linh đạo, Vân gia…

Hắn nói tới tên của mỗi một thế lực một phương, liền có một vị Nguyên Anh ánh mắt lóe lên, ngượng ngùng nói không ra lời.

Nếu nói đến thiếu nhân tình của Thương Lan Hải long cung, gần như mỗi một tông môn thế gia đều có phần, thứ nhất vì Bắc Vực Thần Châu khá gần với Thương Lan Hải vực, tu sĩ hai bên đều có lui tới với nhau, hơn nữa Thương Lan Hải long cung có tài nguyên phong phú, ra tay cũng hào phóng, hễ có yêu cầu gần như đều được đáp ứng, sau mấy vạn năm trôi qua, gần như tông môn nào đều hoặc nhiều hoặc ít thiếu nhân tình của long cung, lúc trước Long Nữ Ngạo Trinh không đi nơi khác, lại cứ đến Bắc Vực Thần Châu tìm viện binh, không hẳn không vì nguyên nhân này, hy vọng bọn họ có thể coi trọng đến phần tình hương khói đã từng có.

Nhưng mà cuối cùng vẫn chỉ có thể dùng ích lợi trao đổi, đây cũng không cần nhiều lời.

Long quân chậm rãi nói ra, lại sắc mặt hòa hoãn, nhẹ nhàng kể ra vài mẩu chuyện xưa rồi mỉm cười, im miệng, nhìn những lão tu Nguyên Anh trước mặt, cười nói:

- Thôi, chuyện quá khứ cũng khỏi nhắc lại, có vẻ bản tôn keo kiệt, một lần này nữ nhi của ta đây xin các ngươi giúp đỡ, tốt xấu gì các ngươi vẫn đáp ứng ra tay, nói ra cũng là Thương Lan Hải ta nợ một phần nhân tình của các ngươi…

Nói đến đây, giống như bản thân mình cũng cảm thấy buồn cười, nhẹ giọng cười một tiếng, lắc lắc đầu.

- Đây... Cần phải vậy…

Mấy lão tu Hỗn Nguyên Tử cũng có vẻ hơi xấu hổ, thấy Long quân nói như vậy, mới gật đầu cười theo.

Nhưng đúng lúc này, Long quân lại mỉm cười nói tiếp:

- Cho nên ta thấy khuê nữ nhà mình bị người ta khi dễ thành như vậy, muốn giết sạch một đám các ngươi, ra một ngụm ác khí, nhưng nghĩ lại, vẫn lưu lại một mạng cho các ngươi đi…

Chợt nghe thấy lời này, trái tim của chúng Nguyên Anh đều cả kinh, lòng sinh báo động.

Còn Long quân lúc này đã đột nhiên thay đổi sắc mặt, quát:

- Đều cút cho ta!

Hắn đột nhiên gào to một tiếng, trời đất đột nhiên tối sầm lại, rồi sau đó ầm vang một tiếng lóe sáng lên, trên trời buông xuống vô số thần lôi.

Chương 635: Cha và nữ n1hi gặp nhau

Theo một tiếng gào to của Long quân, đã có không biết bao nhiêu lôi điện màu tím to như thắt lưng người từ trên cao giáng xuống, ầm ầm ầm bổ lên chúng lão tu Nguyên Anh, quả thật giống như trời phạt hàng thế, mấy vị Nguyên Anh lão tu lấy pháp tướng hiện thân, phi độn vạn dặm cũng chỉ trong một ý niệm, nhưng vào lúc này thế mà lại không tránh khỏi từng đường thiểm điện này, trực tiếp bị sét đánh lớn tiếng kêu rên, pháp tướng ảm đạm.

Không trung có hàng loạt lôi xà chạy, khí cơ khủng bố khiếp người, đừng nói chính diện bị đánh trúng, cho dù đứng ở bên cạnh xem cũng khiến cho người ta run sợ trong lòng, dựng cả tóc gáy, mà cả đám Nguyên Anh lão tu này chật vật không chịu nổi ngã văng ra ngoài, dáng vẻ thê thảm, cũng có vài người tu vi yếu một chút đã pháp tướng trực tiếp nát vụn, hóa thành một làn khói xanh biến mất, chỉ còn một đường linh quang ngự phong mà chạy.

- Đây mới là lôi thuật có tiếng cũng có miếng...

Chính ngay cả Phương Hành cũng cảm giác mở mang tầm mắt, trái tim nhỏ đều run rẩy.

Long tộc đã có tiếng là thân thể mạnh mẽ, lại thông hiểu lôi thuật với vũ thuật huyền ảo khó lường, có thể nói là đại tộc đã lĩnh hội hai thuật này đến cực hạn, cho tới nay Phương Hành cũng đã gặp không ít người xuất thân long cung, nhưng mà đều cùng lứa trẻ tuổi, vẫn còn ở giai đoạn tu luyện khí lực, cho dù là Long Nữ hay là đại cẩu tử, kể cả tiểu long vương kia cũng đều chưa từng thi triển bí thuật của long cung.

Mà sau khi ra tay, Long quân lạnh lùng liếc mắt nhìn đám Nguyên Anh lộn xộn không chỉnh tề này lại không tiếp tục truy kích, khẽ hừ lạnh một tiếng rồi xoay người ôm long nữ đi về phía Thiên Nhất cung, mưa to trong trời đất dần dần có xu thế dừng lại, nhưng giọng nói của hắn như chấn động hư không:

- Dựa vào những mặt hàng như các ngươi còn không xứng ôn chuyện với ta, trở về tìm người xuất quan chân chính có thể nói chuyện được với ta, nói cho bọn họ biết lão hữu đến Thiên Nhất cung này làm khách, để cho bọn họ có thời gian cũng được, không có thời gian cũng được, đều đi tới đây gặp vị cố nhân là ta đây đi!

Nhìn bối cảnh Long quân, chúng tu im lặng, không có một ai dám lên tiếng trả lời, uy thế chân long lại tới mức như thế.

Ở Thiên Nhất cung, Long quân giống như chủ nhân chân chính. Lập tức xuyên qua sơn môn, đạp hư không mà đến, đi tới trong đạo đường kia, nhẹ nhàng đặt Long Nữ lên trên ngọc tháp. Hai ngón tay nhẹ nhàng điểm lên trên trán nàng, có linh quang dò xét một vòng ở trên người Long Nữ, chân mày hơi nhíu lại một chút, giống như hơi kinh ngạc, lại mỉm cười. Ngón tay điểm lên trên giữa trán Long Nữ.

Long Nữ bị Phương Hành đánh ngất xỉu nhất thời chớp chớp mí mắt, rồi sau đó thở ra, chậm rãi mở mắt.

Lúc này Phương Hành đang đứng tựa trên khung cửa đạo đường, cảm thấy kiêng kỵ uy thế của Long quân, tuy rằng đến đây nhưng vẫn rề rà không muốn đi vào, chính là thò đầu nhìn vào bên trong, Long Nữ vừa mở mắt liền nhìn thấy được hắn. Nhớ lại sự tình trước khi té xỉu, nhất thời mặt hiện tức giận, vụt một tiếng ngồi dậy, phẫn nộ quát Phương Hành:

- Tiểu hỗn đản, ngươi lại dám đánh ta?

Phương Hành vội vàng nói:

- Ai đánh nàng chứ, đừng vu oan cho người!

Long Nữ không hề nghĩ tới tiểu hỗn đản này thế mà lại thề thốt phủ nhận, nhất thời càng tức giận, còn định nói tiếp, nhưng vì vừa tỉnh lại, khí tức thần niệm cả người theo bản năng khuếch tán ra. Lập tức nhận ra một luồng khí cơ quen thuộc ở phía sau, cả người nàng ngây ngốc ra, phi thân nhảy lên, chậm rãi xoay người qua liền nhìn thấy được đôi mắt của Long quân đang nhìn nàng.

Nhất thời hai bên không nói gì.

Cả người Long Nữ đều ngây dại, đầu tiên không tin nổi, rồi sau đó kinh hãi, lại sau nữa hai bàn tay run run, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải.

Sau một lúc lâu, nàng đột nhiên quay đầu nhìn về phía Phương Hành:

- Ông ấy... Sao ông ấy lại tới đây rồi?

Mới vừa nhìn thấy Long quân. Nàng lại không đi hỏi hắn mà quay đầu đi hỏi Phương Hành.

Phương Hành cũng có phần ngoài ý muốn, nhưng vẫn đáp:

- Ai biết vì sao hắn lại tới, đột nhiên đi tới nói là cha nàng!

Long Nữ không dám mở miệng nữa, xoay người sang, chậm rãi cúi người thi lễ, sau đó lui về phía sau mấy bước, lại không nói chuyện.

- Hả, không có dáng vẻ nhận cha như trong tưởng tượng nha…

Phương Hành cảm thấy hơi quái dị, nói thầm một câu trong lòng.

- Hơi cổ quái!

Đầu của đại kim ô cũng từ bên cạnh thò vào, tò mò nhìn ngó vào bên trong.

Mà Long quân nhìn dáng vẻ của Long Nữ, hình như cảm thấy hơi thất vọng, nhưng lại có vẻ tất cả đều trong dự đoán, vẻ thất vọng chỉ thoáng qua rồi biến mất, ngược lại thở dài, mỉm cười nói:

- Xem ra con còn đang giận ta!

Long Nữ không lên tiếng, như nữ nhi phạm phải sai lầm nhưng vẫn quật cường đứng ở trước người phụ thân.

Long quân cười cười nói:

- Vi phụ rõ ràng tâm ý của con, bởi vì chuyện của mẫu hậu con, con luôn luôn trách ta, trước kia ta cũng không thích con nha đầu bướng bỉnh chưa bao giờ chịu làm nũng lấy lòng vi phụ, liền ngay cả tu vi của con cũng chưa từng tự tay chỉ điểm, nhưng nói thật, mới vừa rồi kiểm tra tu hành của con, lại vững chắc vượt xa tưởng tượng của ta, dựa vào bản thân tu luyện đến trình độ này, rất khó được!

Long Nữ trầm mặc một lúc lâu, mới thấp giọng nói:

- Ta từng ngẫu nhiên được một vị tiên tử chỉ điểm hai năm!

- A, là vị Liên đại tiểu thư kia sao? Ta biết!

Vào lúc này Phương Hành xen mồm vào, Long Nữ và Long quân đều quay đầu trợn mắt nhìn hắn.

- Đó là tạo hóa của con!

Long quân không để ý đến Phương Hành, vẫn nhìn Long Nữ, gật gật đầu, mắt nhìn xa xăm, nói khẽ:

- Đến lúc này, thế cục của long tộc sắp hỏng mất, con nha đầu không được cưng chiều nhất này lại dám vì dòng chính long tộc khiêu khích đại lương, ủy khuất con!

Long Nữ ngẩng đầu lên, chần chừ nói:

- Làm sao cha…

Long quân cười nói

- Có phải con định hỏi ta vốn nên nằm trong Tiêu Dao cung chờ chết mà sao lại đột nhiên đến nơi này đúng không? Ha ha, cũng là vận khí, được một vị lão thánh nhân làm phép, lay lắt tàn mạng mấy năm mà thôi, hiện giờ chân thân của ta vẫn nằm trên giường bệnh trong Tiêu Dao cung, chính là có vài sợi linh khí, liền hóa thành một chân thân, tới thăm con một chút, nữ nhi số khổ nhất của ta!

- Hả, đây là phân thân?

Phương Hành với đại kim ô liếc nhìn nhau, hô nhỏ ra tiếng, đánh giá Long quân từ trên xuống dưới.

Trong lòng đều kinh ngạc, thân khí cơ này của Long quân siêu tuyệt, nhìn như thế nào đều không giống phân thân.

Long quân không vừa lòng liếc mắt nhìn hai người này, hừ lạnh một tiếng, có phần bất mãn, đại kim ô và Phương Hành đều ngậm

miệng.

Long Nữ hơi kinh ngạc ngẩng đầu, theo bản năng nói:

- Vậy sao chân thân của cha còn không ra?

Long quân nở nụ cười, nói:

- Không ra được!

Long Nữ nghẹn lời, dĩ nhiên rất hiểu chuyện, hơi cấp bách nói:

- Vậy làm sao bây giờ?

Long quân cười nói:

- Kệ nó đi!

Trên mặt Long Nữ hiện vẻ sốt ruột, lại không biết nói như thế nào.

Số mệnh của dòng chính long tộc chính là ở trên người Long quân, chân thân của hắn vừa chết, số mệnh khổng lồ kia tất nhiên sẽ bị bộ tộc cửu đầu trùng đánh cắp, đời đời con cháu long tộc đời sau đều sẽ bị người khác kẹp chặt mạch máu, tự mình đánh cược bản thân cũng phải ký kết minh ước tứ hải này, còn không phải vì khiêu khích đại kỳ, từ trong số mệnh nhất định bị đánh cắp kia đoạt ra một luồng, làm xong huyết duệ long cung, lưu lại một đường sống?

Nhưng mà nàng không nghĩ tới, bản thân để ý như thế, phụ vương của nàng, người sắp mất đi vận số này lại tùy tính như thế…

Long quân giống như rõ ràng ý tưởng của Long Nữ, vừa cười cười, nói:

- Dù sao ta vẫn luôn được người khác gọi là Long quân vô dụng nhất, chút vận số như vậy, nếu mất thì mất đi, người khác mắng ta như thế nào, sau khi ta chết cũng không nghe thấy nữa đúng không?

- Kia... Vậy cha không sợ làm liên lụy đến tam đệ, làm liên lụy đến tứ hải vương tộc khác?

Long Nữ đã hơi giận dữ, thấp giọng nói với Long quân.

- Nào, có chuyện từ từ nói, đừng cãi vã, hai người gặp mặt cũng không dễ dàng…

Phương Hành đứng ở cạnh cửa mở miệng khuyên bảo, dáng vẻ thân thiết biết đại thể.

Long Nữ căm giận xoay người:

- Ngươi đi ra ngoài trước đi, ta có lời muốn nói với phụ vương!

Phương Hành liếc nàng một cái, hoàn toàn không coi ra gì.

Long quân quát:

- Cút đi!

Phương Hành liền phát hoảng, xám xịt mang theo đại kim ô chạy đi.

Long quân nở nụ cười, nói với Long Nữ:

- Vi phụ đều nhìn chuyện tiểu vương bát đản này làm vào trong mắt, thật sự làm cho người ta nhìn không thuận mắt, ngay cả nữ nhi của Long quân ta cũng dám một gậy đánh bất tỉnh vác đi, lá gan cũng quá lớn rồi, nhưng mà nếu không có một tấm chân tình, đại khái cũng không làm ra được chuyện như vậy, nể tình hắn có ý tốt đối với con, vi phụ mới không ra tay đánh hắn hai ba chưởng, tha cho hắn một lần này!

Thấy nữ nhi nhìn mình, vẫn không tiếp lời mình, Long quân lại cười hơi xấu hổ, nói:

- Thật ra lần này ta tới cũng không đành lòng nhìn con rơi vào trong vũng bùn này, đặc biệt đến cho con một phần tự tại! Từ trước đến nay long cung chúng ta không được gả huyết mạch ra ngoài, nhiều nhất chỉ thông hôn với tứ hải vương tộc, nhưng mà hiện giờ chiều hướng thiên địa thay đổi, quy củ cũng không quan trọng, nếu con muốn gả, liền gả đi!

- Vậy cha?

Long Nữ nhẹ giọng hỏi, cảm thấy rất rối rắm.

Long quân giống như rõ ràng ý tứ của nàng, cười một tiếng, nói:

- Đừng đè trọng trách lên trên vai mình, chút vận số ấy trên người vi phụ, nếu hai tỷ đệ bọn họ muốn lấy thì cứ việc lấy đi là được, dù sao có được một liền mất một, lấy vận số trên người ta, sẽ gánh vác nhân quả của nhất mạch long cung, đợi đến ngày thiên kiếp giáng xuống, còn không biết ai sẽ buôn bán lời, ai thua lỗ rồi đâu…

Nghe hắn nói đến đây, Long Nữ cũng đã có phần không rõ, ngơ ngác gật đầu nhìn hắn.

Còn Long quân lại cười ha ha, giống như lão hồ li cúi đầu nhìn nữ nhi của mình, nhẹ nhàng chớp chớp mắt.

- Huống chi, đại bộ phận số mệnh vốn không phải ở trên người vi phụ đâu...

Chương 636: Linh Xảo tông làm pháp ấn

- Tức phụ ta không để ý đến ta, làm sao bây giờ?

Trong động phủ trang trí hoa lệ nào đó ở Thiên Nhất cung, Phương Hành vắt chân ngồi vắt chéo trên bàn ngọc, trong lòng ôm một thanh tỳ bà, vừa lười biếng gẩy gẩy, vừa nói với đại kim ô đang nằm bên cạnh đùa với vật nhỏ ở trên bụng nó, hỏi vấn đề không biết đã hỏi bao nhiêu lần trong mấy ngày nay. Hiện giờ cách trận chiến Kính Hồ đã qua ba ngày, sau khi Long quân hiện thân, địa vị của Phương Hành và đại kim ô ở trong Thiên Nhất cung coi như nước lên thì thuyền lên, đã từ tiểu lâu bên hồ chuyển vào trong động phủ đầy đủ linh khí.

- Đại kim gia ta dạy ngươi đi bên cạnh tiểu lâu của nàng hát tiểu khúc cho nàng nghe, có hiệu quả không?

Trong mắt đại kim ô lóe lên tặc quang, tràn đầy tò mò hỏi.

Sau khi Long quân hiện thân, cũng ở trong một động phủ bên cạnh tiểu Kính Hồ, thường xuyên có mấy đại nhân vật của đạo thống Bắc Vực Thần Châu tới chơi, trao đổi tinh tế, giống như đang thảo luận chuyện hải tộc lập đạo ở Thần Châu gì đó, còn long nữ ngược lại vẫn sống một mình ở trong tiểu Kính Hồ kia, Phương Hành thấy đây là cơ hội tốt để khơi thông tình cảm, liền mấy lần đi qua thăm hỏi, nhưng long nữ vẫn không chịu gặp hắn, nếu là trước kia, Phương Hành đã sớm trực tiếp xông vào, nhưng hiện giờ cha vợ đang ở cách đó không xa nên không dám lỗ mãng nữa, chỉ có thể nghĩ cách để long nữ hiện thân gặp mặt, nhưng mà đã sử dụng đủ loại phương pháp, vẫn luôn không thể gặp mặt một lần, đại kim ô con chim trộm này liền cùng đi theo nghĩ kế!

Phương Hành nghe xong, xoay người liếc nó một cái trắng mắt:

- Ta thật sự hoài nghi biện pháp này của ngươi có tác dụng hay không!

Đại kim ô nói:

- Đương nhiên có tác dụng, năm đó khi đại kim gia ta mười tuổi đã từng sử dụng chiêu này với gà rừng ở trên núi!

Phương Hành hỏi:

- Sau đó thế nào?

Đại kim ô nói:

- Sau này ta liền lừa nó vào trong nồi chưng...

Phương Hành liền hết chỗ nói rồi, qua một lúc lâu sau, mới thở dài nói:

- Ta cũng cảm thấy biện pháp ngươi nói có tác dụng, năm đó thật ra cửu thúc thúc ta đã từng dạy, ngâm thơ làm câu đối đánh đàn hát gì đó hầu hết đều có thể quyến rũ nương môn, nhưng hai ngày nay ta thử vài lần đều vô dụng, lần đầu tiên đàn trong thời gian cạn chung trà, nàng không để ý đến ta, lần thứ hai đàn nửa canh giờ, lão Long ở đầu kia lao tới muốn đánh ta...

Dứt lời lòng còn sợ hãi:

- May mà ta chạy nhanh!

Đại kim ô cũng không nói được gì, nói:

- Ngươi hát cái gì?

Phương Hành ôm lấy đàn tỳ bà, thuận miệng hát cho nó nghe hai câu:

- Trong hồ có con cóc kêu ộp ộp, con quỷ nhỏ trong lâu mở cửa nhanh nha. Đi theo ta trở về sơn trại, chúng ta ba năm sinh bốn oa nhi mập...

Đại kim ô nâng cánh che đầu, thở dài nói:

- Đổi lại là ta cũng đi ra đánh ngươi...

Phương Hành nổi giận, cầm đàn tỳ bà đập lên trên đầu nó:

- Đều là chủ ý nát của ngươi ra!

Đại kim ô phát hoảng, vội vàng giơ vật nhỏ lên làm tấm chắn. Hù đến vật nhỏ bật khóc, vừa khóc thêm la ầm lên, lại hù đến nữ đệ tử nội môn Mẫu Đan của Thiên Nhất cung đang ghì chặt một đầu sư tử cái vắt sữa nhanh chóng lao đến, đoạt lấy vật nhỏ nhẹ nhàng dụ dỗ, đồng thời hung hăng lườm hai người này, đối mặt với Mẫu Đan cô nương có mẫu tính quá độ, hai người này chỉ có thể ngượng ngùng cười cười, lúc này không giống trước kia, đối với nương môn này bọn họ triệt để không tự cao tự đại được.

- Đúng rồi, Phương đại gia. Vị Diệp tiên tử kia hôm nay lại tới nữa, không gặp sao?

Mẫu Đan trừng mắt nhìn Phương Hành, giống như nhớ ra điều gì, nhẹ giọng hỏi.

- Nàng ta đến đòi hài tử này hả?

Phương Hành quay đầu nhìn nàng, thấp giọng mở miệng.

Mẫu Đan lắc lắc đầu nói:

- Lại không phải, lần trước khi Diệp tiên tử tới cũng đã từng nói với ta, hài tử này đi theo nàng cũng chỉ có ba bốn năm mạng thôi, hơn nữa sẽ thường xuyên đột phát bệnh hiểm nghèo. Không phải thuốc và châm cứu thông thường có thể chữa, nhất định phải là linh đan bảo dược sang quý mới có thể kéo dài tính mệnh, nàng cũng rõ ràng bản thân vốn không chiếu cố tốt, nàng đã nói thế. Hài tử cứ để ngài chiếu cố còn tốt hơn đi theo nàng, tuy rằng cũng định tới gặp, nhưng không có ý tứ đòi lại, đoán chừng vì chuyện khác mà tới, lần này người đến lại nhiều hơn chút...

Phương Hành như có đăm chiêu, nhẹ giọng hỏi:

- Lần này đến đây bao nhiêu?

Mẫu Đan nói:

- Bảy tám gì đó. Nhìn quần áo trang sức đều là tông môn khác nhau, khẩu âm nói chuyện ngược lại giống như ngài!

Phương Hành gật gật đầu, nói:

- Nói với nàng ta đi, về sau đừng đến, có thể giúp ta đây đã giúp!

Mẫu Đan giật mình, thấp giọng đáp ứng:

- Vâng!

- Phương đại gia, không tốt rồi...

Đúng lúc này, vang lên một tiếng thét kinh hãi, Tử Diên cô nương lảo đảo chao nghiêng điều khiển một thanh cổ kiếm bay vút tới.

Kiếm này vẫn do Phương Hành thưởng cho, vừa mới lấy đến, điều khiển không tốt.

- Trừ bỏ tức phụ không để ý đến ta, Phương đại gia ta vẫn tốt...

Phương Hành lười biếng liếc mắt nhìn qua, đã thấy Tử Diêu cô nương đầu đầy mồ hôi.

- Không phải… Không phải, là người của Linh Xảo tông lại đến đây, một lần này, là phong chủ Kỳ Tú Phong tự mình đến!

Tử Diêu cô nương vô cùng sốt ruột nói.

- Phong chủ Kỳ Tú Phong?

Ánh mắt Phương Hành chợt lóe, trầm mặc lại.

Hiện giờ trên người hắn có khoác danh hào “Viên gia” cáo mượn oai hùm này, gần đây có cha vợ Long quân thái độ không rõ ràng này tọa trấn, ôm hai cái đùi rắn chắc, đám tu sĩ Thần Châu này đã thành thật không ít, phù triện, pháp khí, mãnh thú của bản thân còn trở về, tiểu bối bị mình đả thương, thậm chí Vân gia bị mình phế bỏ đạo tử đều sẽ không tìm phiền toái, chỉ có người của Linh Xảo tông hai lần ba lượt tới cũng không ngoài ý muốn, một là Linh Xảo tông bị hắn đánh chết nhi tử của nhất phong chi chủ, lại có hung thú đằng xà cũng bị hắn cướp mất, càng nghiêm trọng hơn chính là, Thanh Đồng đại môn bảo vật trấn tông của Linh Xảo tông kia còn ở trong tay của hắn, chắc cũng muốn đòi lại đi.

- Kẻ kia là tu vi gì?

Ánh mắt Phương Hành lóe lên, mở miệng hỏi.

Tử Diêu lại nao nao, thấp giọng nói:

- Ta nhìn không thấu tu vi của lão nhân gia này, nhưng truyền thuyết lão nhân gia này rất lợi hại, có thể làm nhất phong chi chủ của Linh Xảo tông, nhất định không phải kẻ yếu, liền ngay cả một vài Nguyên Anh trưởng lão đều có thể ngang hàng nói chuyện với hắn ta đó!

- Như vậy sao, thế không dễ giết...

Phương Hành nói thầm, lại nghĩ tới bây giờ mình không có lý do chính đáng, có thể giết cũng không quá dễ giết, tốt nhất tìm lúc không người đánh hôn mê, nghĩ tới đây, liền lười động, phất phất tay:

- Nói với hắn Phương đại gia đang trông hài tử, không rảnh gặp hắn.

Tử Diêu ngẩn ngơ, nhất thời không nói được gì, nhưng đành phải quay đầu đi bẩm báo.

- Cái gì? Kẻ này khi dễ Linh Xảo tông ta quá đáng!

- Chém đệ tử tông ta, đoạt dị thú tông ta, đoạt chí bảo tông ta, thậm chí ngay cả gặp cũng không gặp sao?

- Kẻ kia khinh người quá đáng, cho dù thật sự là tử hệ của gia tộc Trung Vực kia, cũng không nên khinh thị Linh Xảo tông ta như vậy!

- Chúng ta đi bắt lấy hắn, đoạt lại chí bảo tông ta!

Dưới đại điện tiếp khách từ xa đến của Thiên Nhất cung, sau khi một đám lão nhân của Linh Xảo tông nghe xong câu trả lời của Tử Diêu lập tức giận tím mặt, có kẻ tức giận đến phun cả tiên trà trong tay ra đầy đất, hận không thể lập tức đi giết tiểu ma đầu kia.

Chung Nhất trưởng lão phụ trách tiếp đãi cười khổ một tiếng, chỉ đành phải đứng dậy khuyên bảo:

- Chư vị đạo hữu đừng giận, nói ra mọi người cũng biết Long quân đang cùng với cung chủ và vài vị lão tổ tông của Bắc Tam đạo kia nghị sự ở Thiên Nhất cung ta, quấy nhiễu bọn họ ngoài mặt rất không dễ nhìn, huống hồ cung chủ tự mình ra lệnh, hiện giờ đại trận trong Thiên Nhất cung mở ra toàn bộ, cho dù các ngươi định xông vào cũng chính là không qua được!

Một vị trưởng lão của Linh Xảo tông quát to:

- Chung Nhất lão huynh, ta và ngươi có quen biết, kính xin ngươi giúp ta chộp tiểu quỷ kia đến!

Chung Nhất trưởng lão cười khổ nói:

- Hài tử kia hiện giờ là khách quý của Thiên

Nhất cung ta, cung chủ tự mình hạ lệnh để cho hắn tiến vào trong động phủ sau núi, đây đâu phải đãi ngộ của người bình thường có thể có? Lão phu không dám dùng sức mạnh với hắn, còn nữa...

Nói đến đây, lão nhân này cười khổ một tiếng, tự giễu nói:

- Dựa vào gấp mấy lần ta đây cũng đánh không lại hắn!

Chúng trưởng lão của Linh Xảo tông nhất thời không nói được gì, một người nói:

- Vậy mặc kệ hắn trốn tránh chúng ta không gặp sao?

Chung Nhất trưởng lão cười khổ nói:

- Đợi đến khi hắn rời cung, chư vị tự nhiên có thể hỏi hắn, Thiên Nhất cung ta liền không quản!

Trưởng lão Linh Xảo tông ngẩn ra, vội vàng hỏi tới:

- Vậy khi nào hắn sẽ rời đi?

Chung Nhất trưởng lão nói:

- Chuyện này lão phu cũng không biết...

- Quá đáng, nếu như hắn trốn cả đời, bảo vật trấn tông của chúng ta liền bỏ qua sao?

- Nếu như hắn vụng trộm trốn đi rồi, chúng ta đi tìm ai đây?

- Ép hắn đi ra...

Một đám lão nhân của Linh Xảo tông nhất thời lại ồn ào lên, rối một nùi, nhưng vào lúc này, một nam tử dung nhan thanh tú, áo bào rộng rãi, thoạt nhìn có dáng vẻ ba mươi mấy tuổi, hai mắt nhỏ dài như đao, mặt không biểu cảm, lấy một chiếc đèn bằng đồng thau từ trong tay áo ra, ngọn đèn phía trên như đậu, có vẻ đặc biệt suy yếu, hắn ho nhẹ một tiếng, trong đường nhất thời hoàn toàn yên lặng.

Toàn bộ các trưởng lão của Linh Xảo tông đều nhìn về phía hắn, ánh mắt cổ quái.

- Hắn sẽ đi ra gặp, cũng sẽ trả lại chí bảo tông ta cùng với dị thú vốn thuộc về Linh Xảo tông ta!

Nam tử thanh niên này nhàn nhạt mở miệng, hai ngón tay thon dài trắng trẻo gõ nhẹ lên trên đèn bằng đồng thau, rồi sau đó chậm rãi bắn ra một luồng quang hoa, chiếc đèn bằng đồng thau kia nhất thời sáng tắt không yên, ngọn đèn vốn như đậu có vẻ mỏng manh hơn.

- Ôi trời, Phương đại gia, ngài mau nhìn hài tử này làm sao rồi?

Lúc này ở bên ngoài động phủ Phương Hành đang ở, Mẫu Đan cô nương đang bế vật nhỏ ở bên mép nước cho cá vàng ăn đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, lảo đảo loạng choạng xông vào trong động phủ, lại suýt chút nữa ngã sấp xuống, được Phương Hành lắc mình xuất hiện ở ngoài động phủ đi đỡ lấy, sau đó Phương Hành liền tỏ vẻ nghiêm túc nhìn vật nhỏ ở trong lòng nàng, rõ ràng phát hiện vật nhỏ kia đang trong ngủ say đột nhiên mở mắt, hữu khí vô lực oe oe khóc hai tiếng, rồi sau đó trên khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần trở nên xám tro, lại nặng nề ngủ say, ngay cả hô hấp đều yếu đi.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Đại kim ô cũng lao đến, vừa nhìn thấy dáng vẻ của vật nhỏ, nhất thời tỏ vẻ kinh hãi.

Mặt Phương Hành không biểu cảm, khép hờ hai mắt, sau một giây, sau lưng rõ ràng xuất hiện một ma ảnh ba đầu sáu tay, giữa trán ma ảnh kia là một con mắt dựng thẳng mở ra nhìn về phía vật nhỏ, sau đó lại nhìn về phía Thiên Nhất cung.

- Người cha thật ác độc...

Sau khi Phương Hành nhìn xong, trong mắt đột nhiên lóe lên chút sát khí, cự kiếm màu đen trực tiếp cầm trong tay.

Chương 637: Lấy người đổi bảo

Lại nói Phương Hành mở ra ma nhãn vừa nhìn, rõ ràng phát hiện đạo nguyên vốn có số lượng không nhiều lắm của vật nhỏ kia thế mà lại đang bị kéo đi từng luồng từng luồng, phương hướng bay tới chính là phía trước một tòa đại điện dùng để tiếp đãi khách của Thiên Nhất cung, trong lòng lập tức hiểu ra vì sao lại thế, sự việc tới khéo như vậy, tất nhiên vì có người thông qua rút số lượng đạo nguyên vốn không nhiều lắm của vật nhỏ để ép hắn hiện thân, mà có thể làm được một điểm này, trừ bỏ nương chết đi này của vật nhỏ thì chỉ còn lại cha đáng chết kia của nàng, sát khí trong lòng nhất thời tăng vọt vạn phần.

“Vèo”

Hắn lập tức phóng lên cao, thân hình hóa thành một bóng xám, cũng không quản quy củ cấm bay trong Thiên Nhất cung, trực tiếp phi thân đến trên đại điện tiếp đãi khách của Thiên Nhất cung, vừa vung tay là một kiếm bổ xuống, kiếm khí cuồn cuộn nháy mắt bắn ra.

Ầm rầm!

Một tòa đại điện to như vậy lại bị một kiếm này của hắn chém ra một nửa, mái ngói lộn xộn rơi xuống, khói mù nổi lên bốn phía.

- Là ai ra tay chém đổ đại điện?

Trong khói mù, hơn mười bóng dáng trong thoáng chốc xông lên trên trời, lơ lửng giữa không trung, phần lớn ở giữa mặc trang phục của Linh Xảo tông, nói vậy chính là đám người Linh Xảo tông này đến tìm hắn, lúc này bọn họ đều bị phát hoảng, kinh hoàng không thôi vọt ra khỏi từ trong đống hoang tàn, trong miệng không ngừng hét lớn, sau một lúc lâu, ánh mắt mới rơi lên trên người đang cầm kiếm lơ lửng trong hư không cách đó không xa.

- Không phải các ngươi muốn tìm ta sao? Ta tới rồi!

Phương Hành cầm kiếm, âm trầm tiến lên, hét lớn với một đám lão nhân trước mắt:

- Ai là tên khốn kiếp kia?

- Ngươi chính là tiểu ma đầu xuất thân Viên gia, nhưng lại họ Phương?

Trong khi một đám lão đầu trước mắt không có ai lên tiếng trả lời, bên cạnh đã có một giọng nói ôn hòa vang lên, Phương Hành quay đầu nhìn lại liền nhìn thấy một nam tử thoạt nhìn chỉ sắp ba mươi tuổi, trên tay cầm một chiếc đèn bằng đồng thau, hắn hơi ngẩn ra, rồi sau đó nhíu mắt lại, hắn cảm nhận được khí cơ của vật nhỏ trên chiếc đèn bằng đồng thau này, đèn này rõ ràng là mệnh đăng của tiểu gia hỏa kia. Lại đang ở trong tay người này...

- Hóa ra không phải là một lão đầu tử...

Phương Hành nheo mắt nhìn, không hề che giấu sát khí của mình.

Người này đương nhiên là Thi Pháp Ấn đứng đầu Kỳ Tú Phong của Linh Xảo tông, lại khác với dự đoán trước của Phương Hành, hắn thế mà lại không phải là một lão đầu tử. Mà vẻ ngoài thoạt nhìn có khác biệt không lớn với Thi Ấn Nguyên, nhưng trên thực tế, hiện giờ hắn chẳng qua chỉ chừng ba trăm tuổi, nhưng có tu vi Kim Đan đại thừa, tuổi thọ ngàn tuổi. Dựa theo đạo linh mà nói, chính đang ở độ tuổi huyết khí sôi trào.

Nhìn nam tử ôn nhuận như ngọc, thoạt nhìn chân chính là tiên khí từ bề ngoài đến khí khái này, Phương Hành lại cực kỳ giận dữ, cắn răng nói:

- Chính là ngươi phá hỏng thân thể của đệ tử mình, khiến cho nàng mang thai, sau khi hài tử sinh ra, lại rút đạo nguyên của nữ nhi thân sinh của chính mình ra để làm phép? Ngay mới vừa rồi, ngươi còn vì ép ta đi ra mà không tiếc rút sạch đạo nguyên còn sót lại của hài tử?

- Lớn mật. Dám nói chuyện như vậy với nhất phong chi chủ của Linh Xảo tông ta!

Nam tử kia còn chưa mở miệng, bên cạnh đã có một đám lão nhân hét lớn lên, căm phẫn không thể ngăn lại.

Hóa ra tuy rằng Thi Pháp Ấn là Kim Đan nhưng Nguyên Anh bình thường cũng không dám khinh thường hắn, bởi vì người này chính là tuấn tài của Linh Xảo tông, cũng là đại trưởng lão của Linh Xảo tông, lại là nhất phong chi chủ, có tiền bối từng nhận định, người này trước năm trăm tuổi liền có khả năng phá vỡ mà vào cảnh giới Nguyên Anh, nếu hắn thật sự làm được, như vậy hắn sẽ trở thành một trong những Nguyên Anh trẻ tuổi nhất của Bắc Vực Thần Châu, thân phận cao đến dọa người.

Bình thường chính là một vài tu sĩ Nguyên Anh đều không thể bày dáng vẻ Nguyên Anh ở trước mặt hắn, chứ đừng nói chi tới Phương Hành chỉ là một đứa trẻ chưa lớn, nhưng vừa lộ mặt liền nói năng lỗ mãng, nhất là không hề tránh né ở trước đám đông đại sảnh nói ra bí mật cho dù ở Linh Xảo tông thậm chí toàn bộ Bắc Vực Thần Châu đều không thể nói ra. Thật sự chọc giận nhóm trưởng lão Linh Xảo tông bọn họ.

Nhưng mà bọn họ khiển trách, lại trong lúc vô ý chỉ ra thân phận của nam tử này, quả thật chính là Thi Pháp Ấn.

- Ta đờ cờ mờ!

Phương Hành nhìn tên khốn kiếp này lại càng hận, vốn không có ý định động thủ, nhưng không nhịn được một kiếm chém tới.

Một tiếng ầm vang, Huyết Ẩm Cuồng đao vẽ ra một đường máu, lành lạnh chém tới nam tử trẻ tuổi kia.

Chúng tu chung quanh kinh hãi, nhìn vết đao chém xuống này, ào ào lui về phía sau, không dám tới gần.

Nhưng mà đối mặt với một đao đáng sợ này, nam tử trẻ tuổi kia còn nâng một chiếc đèn bằng đồng thau trong tay trái, lại nhẹ nhàng đưa tay phải qua, nhấn một cái ở trong hư không, một đóa mây bay tự dưng sinh ra dưới bàn tay hắn, luồng huyết ảnh kia rõ ràng bị đóa mây bay này nuốt chửng, tạo nên một làn sóng gợn, cuối cùng thế mà lại biến mất không thấy nữa, một đao hung mãnh này lại không khiến cho hắn lui về phía sau nửa bước.

- Pháp bảo không tệ, ăn một đao nữa của ta!

Phương Hành nhìn thấy một màn này, không chỉ không định thu tay lại, ngược lại càng thêm hăng hái, đao lớn vung lên, định xông tới.

Mà nam tử trẻ tuổi này nhíu mày, hiển nhiên không muốn đấu pháp với hắn, tay trái vừa động, lấy đèn bằng đồng thau ra, rồi sau đó ngón tay phải nhẹ nhàng kéo ra một luồng quang hoa từ trong chiếc đèn bằng đồng thau này, quấn quanh trên ngón tay, ngọn đèn chợt tối đi.

Một đao mà Phương Hành sắp chém ra đột nhiên dừng lại, híp mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Thi Pháp Ấn kia chậm rãi thả lỏng ngón tay, lại thả sợi đạo nguyên vào trong đèn, nhẹ nhàng cười, thản nhiên nói:

- Vị đạo hữu này tính tình nóng nảy, nhưng mà đã hiện thân gặp nhau, cần gì phải vội vã động thủ? Nói rõ ràng trước rồi lại đấu cũng không muộn! Lúc trước ngươi giết con ta, đã kết huyết cừu với ta, nhưng mà dù sao cũng vì con ta không biết tự lượng sức mình, lên pháp đài tranh phong với ngươi, bị ngươi chém giết, ta không lời nào để nói, thù này có thể bỏ, nhưng dị thú mà con ta lưu lại, cùng với chí bảo của Linh Xảo tông ta, ngươi cần trả lại!

- Hả?

Các trưởng lão Linh Xảo tông chung quanh, thậm chí trưởng lão Chung Nhất của Thiên Nhất cung, còn có một vài đệ tử Thiên Nhất cung đứng vây xem ở xa xa đều ngẩn ra.

Lúc trước Phương Hành chém con hắn, thậm chí còn chém giết dưới tình huống con hắn đã rút lui xuống dưới pháp đài, vốn tưởng rằng huyết cừu này tất nhiên không kết thúc được, lại không nghĩ rằng, lần đầu tiên Thi Pháp Ấn này gặp Phương Hành liền đã chủ động đưa ra có thể xóa bỏ phần thù hận này, chỉ cần đòi lại dị thú đằng xà kia cùng với chí bảo trấn tông của Linh Xảo tông bọn họ, thật sự làm cho người ta kinh ngạc.

Mặc dù chỉ xóa đi ngoài mặt, ai cũng không biết hắn có phải âm thầm trả thù không, nhưng dù sao cũng không nói ra.

- Dị thú kia đã nướng ăn, về phần chí bảo của Linh Xảo tông các ngươi...

Ánh mắt Phương Hành lóe lên, cười lạnh nói:

- Đồ ta cướp tới được, dựa vào cái gì trả lại, có bản lĩnh, các ngươi đoạt lại đi!

- Lớn mật!

- Thật sự nghĩ đến ngươi là đệ tử Viên gia kia, lại có Thiên Nhất cung che chở ngươi, liền không để Linh Xảo tông ta vào mắt sao?

- Tiểu tử, chúng ta đã nhượng bộ mọi cách, ngươi nếu còn khinh người quá đáng, chúng ta nhất định chém ngươi!

Một đám lão đầu tử thật sự tức giận, theo bọn họ, Linh Xảo tông tỏ ra nhường nhịn đã vô cùng lớn rồi, cho dù tiểu tử kia thật sự là đệ tử của Viên gia, cho dù Long Quân cũng đã nhận hắn làm con rể, nhưng sau khi Linh Xảo tông làm ra thoái nhượng cao đến như vậy, cũng không nên vẫn khí thế bức người như thế, đây điển hình là không nói quy củ, còn thiếu trắng trợn muốn cùng Linh Xảo tông không chết không ngừng.

Liền ngay cả Thi Pháp Ấn kia cũng nhíu mày, trầm tư một lát sau rồi nói:

- Nói như vậy không có ý nghĩa gì cả, không bằng như vậy, ta lấy mệnh đăng đến đổi

Nói rất linh hoạt, nhưng Phương Hành lại nheo mắt lại.

Người này chẳng lẽ định lấy mạng của vật nhỏ đến uy hiếp mình?

- Nàng chính là khuê nữ của ngươi, ngươi dùng mạng của nàng đến đổi lấy bảo bối của ta, có xấu hổ không vậy?

Phương Hành ngồi chồm hổm xuống trong không trung, chống Huyết Ẩm Cuồng đao trong tay, mặt không biểu cảm nói.

Còn Thi Pháp Ấn lại nở nụ cười, nói:

- Ta chỉ một cái khác!

Khi hắn nói câu này, bên người liền có một trưởng lão lấy ra một khối truyền âm ngọc phù, sau một lúc lâu, bên ngoài sơn môn Thiên Nhất cung, rõ ràng có một đội đệ tử, áp tải một nữ tử bị xích sắt khóa lại đã đi tới, nàng tóc tai lộn xộn, mặc tử y, khí cơ trên người hỗn loạn, hiển nhiên đã hạ rất nhiều cấm chế, đương nhiên đó là Diệp Cô Âm, nàng đã thoát khỏi Hồng Trang lâu, hoàn toàn bị ép đến nơi này!

Ánh mắt của Phương Hành nhất thời nhìn thẳng, lạnh lùng nhìn nàng, thật lâu không nói.

Mà Diệp Cô Âm vào lúc này cũng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn về phía Phương Hành, ánh mắt đau khổ.

- Vị nữ tử này tên là Diệp Cô Âm, vốn là đệ tử của Linh Xảo tông ta, chỉ tiếc giữ mình bất chính, thế mà lại vào Hồng Trang làm nhạc kỹ, làm hỏng danh dự của Linh Xảo tông ta, sau này tuy rằng kịp thời thoát thân, nhưng vẫn bị Trì Pháp trưởng lão của tông ta điều tra ra, ấn theo môn quy của Linh Xảo tông ta, liệt đồ như vậy, phải đưa nàng ta lên pháp đài xử trí, để chỉnh gia phong, vốn trong vài ngày này sẽ xử lý nàng ta, nhưng mà ta ngược lại nghe nói, nàng ta với tiểu hữu ngươi có vài phần giao tình, vừa rồi lại gặp được nàng ta ở sơn môn, liền cố ý lại đi hỏi ngươi một chút, có thoáng mở một mặt được không?

Thi Pháp Ấn nhàn nhạt mở miệng, giọng nói không vội vàng không gấp gáp, không sốt ruột không nóng nảy, dáng vẻ mọi sự đều nắm chặt.

Hắn phát hiện ánh mắt lạnh lẽo của Phương Hành, liền cười càng thong dong, lạnh nhạt, ánh mắt nhẹ nhàng rơi lên trên mặt Phương Hành, rồi nói tiếp:

- Trừ bỏ người đệ tử này ra, Linh Xảo tông ta còn có mười tên đệ tử, đều từ bốn năm trước đã bái vào, hiện giờ cũng còn bảy người, vừa rồi gặp được ở sơn môn, nhưng cũng tới bái phỏng tiểu hữu ngươi, cảm thấy có thể đổi về dị thú với pháp bảo của Linh Xảo tông ta không?

Một màn biến hóa này khiến cho tất cả người vây xem chung quanh đều trầm mặc lại.

Cho dù bọn họ đều là tu sĩ Thần Châu, đều cảm giác hành động lần này có phần tàn nhẫn, khiến cho trong lòng bọn họ đều cảm thấy không được thoải mái.

- Phong chủ Kỳ Tú Phong làm việc có phần quá đáng!

Cửa đạo đường Thiên Nhất cung, cung chủ Đạo Vô Nhai với Long Quân sánh vai mà đến, nhàn nhạt nhìn lướt qua phía dưới, thấp giọng nói.

Long Quân nở nụ cười, thở dài:

- Cho nên ta mới nói, hải tộc nhất định phải lập đạo ở Thần Châu!

Đạo Vô Nhai thoáng trầm mặc, nói:

- Có cần ta giúp hắn một chút không?

Long Quân phất phất tay áo, nhẹ giọng cười nói:

- Không cần, bọn chúng cướp đoạt bảo bối của người ta, để cho bản thân hắn thu thập, ngươi ra mặt, danh bất chính, ngôn bất thuận, tuy rằng Linh Xảo tông là tiểu tông, nhưng cũng có hương khói trên Phong Thiện sơn, nếu cáo trạng ngươi, thân phận vốn khó xử của ngươi càng khó chịu, còn nữa, nếu như hắn ngay cả chuyện này đều không giải quyết được, nữ nhi của ta phó thác cho hắn làm sao yên tâm được? Nhưng mà, nếu như hắn có thể làm cho ta hài lòng, ha ha, đợi cho tứ hải lập đạo ở Thần Châu, ngươi có thể dìu dắt hắn ngồi lên vị trí đạo thống thần tử của hải tộc!

Chương 638: Đánh cược ta sẽ không nhíu mày!

Trừ bỏ Diệp Cô Âm bị xích sắt khóa lại ra, sáu bảy tu sĩ Nam Chiêm khác đều bị các trưởng lão của Linh Xảo tông bắt vào, bảy tám người bị người áp chế đứng trong không trung, phía trước Thi Pháp Ấn, mỗi một ánh mắt bi phẫn nhìn Phương Hành, bọn họ đều xem như một đám Nam Chiêm chúng tu sĩ hăm hở nhất, trong những ngày đó vẫn luôn luôn bái phỏng Phương Hành, lại không nghĩ rằng cuối cùng gặp mặt dưới tình huống này.

Mà Thi Pháp Ấn đứng đầu Kỳ Tú Phong Linh Xảo tông lại mỉm cười, lẳng lặng nhìn Phương Hành.

Từ bên ngoài xem ra, cho dù trong mắt người nào, người này đều là một người trẻ tuổi tiên phong đạo cốt, bao hàm khí chất bất phàm, nhưng ai lại có thể đoán được, hắn là người đứng đầu Kỳ Tú Phong nổi danh tâm ngoan thủ lạt, làm việc không từ thủ đoạn của Linh Xảo tông? Phía dưới biểu cảm bình tĩnh kia của hắn, thật ra ẩn chứa nhiều chuyện cũ làm cho người ta nghĩ tới liền không rét mà run, thật sự là một trong những người tệ nhất của Bắc Vực Thần Châu.

Lúc này, hắn cũng đã chắc chắn ăn hết Phương Hành, sắc mặt bình tĩnh, treo nụ cười trên miệng, lẳng lặng nhìn Phương Hành.

Mà Phương Hành cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng liếc mắt nhìn đám tu sĩ Nam Chiêm này, những người này có quen mặt, có hoàn toàn xa lạ, cho dù cả đám chưa từng thấy mặt, nhưng tin tưởng nếu đặt trong Nam Chiêm, tất nhiên cũng là kiêu tử cao cao tại thượng một phương.

Nhưng lúc này lại tùy tiện bị người áp chế, làm tù nhân để buộc hắn giao ra pháp bảo của Linh Xảo tông đã đoạt tới...

Hắn vốn không biết những người này, lại đột nhiên mơ hồ có một áp lực quỷ dị đè lên trên vai hắn.

- Phương Hành, ngươi...

Diệp Cô Âm trầm mặc hồi lâu, cuối cùng run giọng mở miệng, nhưng chỉ kêu tên, lại không nói nổi nữa.

Lần đầu gặp được Phương Hành, nàng đầu tiên nổi giận, sau đó cũng kinh ngạc vì Phương Hành thế mà lại cùng bàn uống rượu với Đạo Vô Phương của Thiên Nhất cung và Tạ Lâm Uyên chân truyền của Phù Khí đạo, âm thầm bội phục năng lực của hắn, thậm chí coi hắn là cây cỏ cứu mạng, nhưng Phương Hành cự tuyệt lại khiến nàng thất vọng trong lòng, không biết âm thầm rơi lệ bao nhiêu lần, cho đến sau này, nàng nghe nói tới chuyện đại đạo Nam Chiêm thường lui tới. Cuối cùng lường trước được Phương Hành cũng không thật sự ngồi yên bên cạnh nhìn, chính là dùng phương pháp của chính hắn để thay tu sĩ Nam Chiêm ra một ngụm ác khí này.

Rồi sau đó, Phương Hành đi Hồng Trang lâu, cướp đi tiểu Xảo nhi, lại trên đại hội chiêu tế của Thương Lan Hải long nữ, khí phách ra tay, liên tiếp đánh bại nhiều cao thủ của Hộ Đạo Minh. Ngay cả nhi tử của Thi Pháp Ấn đứng đầu Kỳ Tú Phong của Linh Xảo tông cũng giết, có thể nói đánh hết mặt mũi của Hộ Đạo Minh, nàng hy vọng cũng lại được lên tiến đến bái kiến, đơn giản chỉ muốn thuyết phục Phương Hành thay tu sĩ Nam Chiêm đánh một tia hy vọng.

Nhưng mà nàng cũng không nghĩ đến Phương Hành thế mà lại liên tục vài lần không gặp, hiện giờ gặp còn có dáng vẻ này.

Lúc này Thi Pháp Ấn quyết tuyệt thực hiện. Giống như thay nàng cùng với tu sĩ Nam Chiêm hỏi lên một vấn đề.

Các nàng đều đang chờ đợi câu trả lời của Phương Hành!

Trầm mặc không tiếng động này giống như gông xiềng, cứ thật sự gắn vào trên đầu Phương Hành.

Đổi, hay không đổi?

- Chúng ta đánh cược đi!

Phương Hành còn không suy xét lâu lắm, liền mở miệng nói, đồng thời ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm nhìn thoáng qua Thi Pháp Ấn.

Nghe xong câu nói này, đám người Diệp Cô Âm đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trên mặt Thi Pháp Ấn cũng dâng lên một nụ cười thản nhiên.

Cho dù Phương Hành mở miệng nói cái gì, chỉ cần Phương Hành không cự tuyệt trợ giúp những tu sĩ Nam Chiêu này là được rồi, ở trong chuyện lơ lửng không quyết định được nào đó, đề nghị đánh cược vốn là lệ thường tương truyền xưa nay trong giới tu hành. Hắn vẫn chưa hề cảm thấy ngoài ý muốn, thậm chí trong dự đoán, mà Phương Hành nói ra đánh cược, hắn cũng không để trong lòng, hắn coi trọng không phải là đánh cược mà là Phương Hành sẽ không để ý đến tu sĩ Nam Chiêu này. Với hắn mà nói, chỉ cần Phương Hành đáp ứng rồi, cho dù Phương Hành trao đổi cũng được, đánh cược cũng được, mục đích đều đã đạt tới.

Theo ý hắn, Phương Hành lúc này giống như một con khỉ hoang vào trong lòng bàn tay của Phật Tổ, trốn không ra đường sống.

Một trận đánh cược, đó là thua thì như thế nào?

Tu sĩ Nam Chiêu lại không ít!

Chính là Long Quân ở trên cửa đạo đường nghe được câu nói này cũng khẽ thở dài, lắc lắc đầu.

Nhìn thấy một màn này, cung chủ Đạo Vô Nhai của Thiên Nhất cung quay đầu liếc nhìn Long Quân.

Lúc này Long Quân đang khẽ lắc đầu, nhìn ra được dường như vị cha vợ này không hài lòng lắm.

- Phương đạo hữu, ngươi muốn đánh cược cái gì?

Thi Pháp Ấn nhàn nhạt nở nụ cười:

- Linh Xảo tông ta lại không có đối thủ đạo linh tương đương với ngươi, có thể ra tay tiếp nhận trận đánh cược này với ngươi chỉ có ta, nhưng mà cảnh cáo trước, ngươi muốn đánh cược với Linh Xảo tông ta, phải nói trước mới được, dị thú đằng xà, thậm chí “Như Ý môn” bảo vật trấn tông của tông ta cộng với rất nhiều mãnh thú mà trước đó ngươi đã thả ra đều đặt vào trong tiền đánh cược, về phần nội dung đánh cược cụ thể, ha ha, vậy cần phải thương lượng, thân thể Thi mỗ không mạnh, vũ pháp coi như thôi!

Nghe được lời này, đám người Diệp Cô Âm đã không nhịn được lo lắng.

Ai cũng không hề nghĩ đến, Thi Pháp Ấn nhân vật bậc này thế mà lại cẩn thận như vậy.

- Được!

Không nghĩ tới, Phương Hành thế mà lại đáp ứng, rồi sau đó nhìn lướt qua chúng tu, mỉm cười nói:

- Con rắn mọc cánh kia, còn cả cánh cửa nát kia, kể cả đàn mãnh thú ta đã từng triệu hoán ra, thậm chí bao gồm cả pháp bảo ở trên người ta, chỉ cần ngươi muốn, cũng đều có thể thêm vào trong đánh cược, về phần nội dung đánh cược, không đấu chiến pháp, không đấu pháp bảo, không đấu phù triện, cũng không đấu pháp...

Thi Pháp Ấn nghe được đến đây, lại nao nao, thản nhiên nói:

- Hả? Vậy ngươi định đấu cái gì?

Phương Hành cười ha ha, ánh mắt nhàn nhạt quét qua trên mặt hắn, rồi sau đó vừa xoay người, rơi xuống trên ngọn núi bên cạnh, cắm Huyết Ẩm đại đao trong tay trên mặt đất, trên mặt không hề tỏ vẻ gì, nhàn nhạt mở miệng:

- Không phải ngươi mang những người này lại đây vì nhận định ta sẽ đau lòng, muốn lấy mạng của bọn họ đến cướp bảo bối của ta sao? Liền đánh cược bọn họ là được...

Thi Pháp Ấn nhíu nhíu mày, nhìn sang phía Phương Hành.

Hắn làm người cẩn thận, ngược lại sẽ không bởi vì Phương Hành có tu vi thấp hơn bản thân liền khinh thường Phương Hành, càng sẽ không đáp ứng lung tung cái gì, miễn cho bị thuyền lật trong mương, nhưng mà trong lòng vẫn hơi tò mò, tiểu ma đầu này, rốt cuộc định giở trò gì...

Kể cả trưởng lão của Linh Xảo tông cùng với chúng trưởng lão và đệ tử của Thiên Nhất cung vây xem lúc này trên mặt cũng có nghi ngờ.

Dưới ánh nhìn soi mói của mọi người, Phương Hành lạnh lùng nói:

- Bây giờ ngươi liền giết tất cả những người này, ngược lại xem ta có nhíu mày chút nào không! Nghiền xương thành tro cũng được, thần hồn ma diệt cũng được, hễ là ta chớp mắt một chút, hoặc là nhíu chút đầu mày, liền tính ta thua, đừng nói những thú dữ và pháp kia đưa cho ngươi, kể cả để cho ta quỳ xuống đất gọi ngươi một tiếng gia gia cũng được!

“Rầm!”

Câu trả lời này rất ngoài dự kiến của Thi Pháp Ấn, kể cả chúng tu chung quanh đều kinh hãi, ánh mắt kinh nghi bất định.

Phía trên cửa đạo đường, Long Quân cũng hơi kinh ngạc, rồi sau đó mỉm cười.

Đám người Diệp Cô Âm ngược lại như gặp phải sét đánh, đầy mặt khiếp sợ, giống như không thể tin nổi vào lỗ tai mình nhìn Phương Hành.

Mà Phương Hành nhìn sắc mặt lành lạnh của Thi Pháp Ấn, cười hì hì nói:

- Ra tay nhanh một chút, đừng chậm trễ thời gian!

Hắn thở ra một hơi dài, chỉ vào trưởng lão Thiên Nhất cung đang há miệng nghẹn họng nhìn trân trối cùng với một đám đệ tử Thiên Nhất cung đang vây xem ở chỗ không xa chung quanh, rồi sau đó lại chỉ lên đạo đường Thiên Nhất cung ở trên đầu, cười nói:

- Người vây xem cũng không ít, liền làm chứng đi, nếu ta thắng, mấy thứ này Linh Xảo tông các ngươi liền đừng nhớ thương...

Tuy rằng tươi cười, nhưng khí thế bức người, rõ ràng có dáng vẻ muốn ép Thi Pháp Ấn thoái nhượng.

Còn Thi Pháp Ấn trầm mặc sau một lúc lâu, đột nhiên sát khí xoay qua tăng lên, thân hình đột nhiên vừa động, vọt tới phía trước Diệp Cô Âm, năm ngón tay hung hăng trảo xuống, quát:

- Ngươi thật sự cho rằng ta không dám?

Nhưng mà móng tay này vừa trảo tới đỉnh đầu Diệp Cô Âm lại đột nhiên thu về, đồng thời quay đầu nhìn Phương Hành, đôi mắt lành lạnh xẹt qua ở trên mặt Phương Hành, như muốn tìm ra vẻ lo lắng.

Nhưng mà không có, Phương Hành cười hì hì, thần sắc như thường, giống như đang chờ bàn tay này của hắn trảo xuống.

Liền ngay cả Diệp Cô Âm vào lúc này cũng như không lo lắng đến bàn tay trảo lên trên đỉnh đầu mình, chính là ngơ ngác nhìn Phương Hành.

Phương Hành không hề có ý tứ ngăn cản hay lo lắng, ánh mắt nàng ảm đạm, hơi mất mát, lại không phẫn nộ.

- Phương... Phương Hành, ngươi thật sự muốn nhìn chúng ta bị người giết đi sao?

- Phương... Phương sư huynh, chúng ta đều là tu sĩ Nam Chiêu, ở nơi đất ác Thần Châu này, đáng lẽ ra nên hỗ trợ lẫn nhau chứ...

- Tiểu ma đầu, ngươi thế mà lại thật sự xem chúng ta như tiền đặt cược, ngươi... Ngươi đồ phản đồ của Nam Chiêu...

Yên lặng một lúc lâu sau, chính là mấy vị tu sĩ Nam Chiêu kia ào ào mở miệng hét lớn, có lòng đầy căm phẫn, có vô cùng phẫn nộ, có đầy mặt thất vọng, có kinh hãi, mấy ngày này bọn họ vài lần đến bái phỏng Thiên Nhất cung, đơn giản là muốn gặp Phương Hành một lần, cho rằng tiểu ma đầu này như thế nào cũng không thể thật sự vô cớ đẩy chúng tu Nam Chiêu, dù sao hắn cướp đoạt pháp bảo các tông chung quanh, thậm chí hành động khiêu chiến chúng tu Hộ Đạo Minh trên đại hội chiêu tế đã chứng minh hắn không phải là một tiểu ma đầu máu lạnh chân chính.

Bọn họ coi Phương Hành thành cọng cỏ duy nhất cứu vớt bọn họ ra khỏi khốn cảnh, cho nên “Không để ý đến hiềm khích trước kia”, liên tiếp tới bái phỏng, nhưng đến lúc này, bọn họ không ngờ phát hiện sự tình dường như có phần không giống với như trong tưởng tượng của mình...

Ở trong tiếng quát, liền ngay cả Thi Pháp Ấn cũng có phần kinh nghi bất định, bàn tay đặt lơ lửng ở trên đầu Diệp Cô Âm lại cứng rắn chưa từng đánh xuống.

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn vẻ mặt Phương Hành, lại chưa từng nhìn thấy một chút lo lắng nào, không hề cảm thấy thần niệm của Phương Hành có một chút dao động.

Cho nên một chưởng này hắn không dám hạ xuống, bởi vì một chưởng này hạ xuống, đó là tự nhận phần đánh cược này, lỡ như tiểu ma đầu này thật sự không để ý đến tính mạng của những người này, Linh Xảo tông bọn họ cũng mất đi tiên cơ, không còn lý do gì đến đòi dị thú với pháp bảo!

Mà ngạc nhiên bất định trong ánh mắt của hắn, Phương Hành ngược lại không hề để ý ngoáy mũi, đôi mắt hèn mọn lướt qua trên mặt Thi Pháp Ấn, cười lạnh nói:

- Mắt chó của ngươi bị mù, thế mà lại định dùng phương pháp này đến uy hiếp tiểu gia, ngươi má nó cũng không hỏi thăm một chút, khi ta ở Nam Chiêu đã bị bao nhiêu người đuổi giết, má nó đại gia ngươi, ngươi giết đi, nếu ngươi không dám giết ngươi là tôn tử của ta!

Không trung chung quanh hoàn toàn tĩnh mịch, thật sự bị dáng vẻ can đảm không quan tâm đến tính mạng người khác của hắn dọa sợ.

Chương 639: Đánh cược đầu người, có dám không?

Ở trong tiếng cười lạnh bức bách của Phương Hành, bàn tay Thi Pháp Ấn run lên, suýt chút nữa chính xác đánh xuống, nhưng mà lập tức có một vị trưởng lão Linh Xảo tông ở bên người hắn chen tới túm lấy cổ tay hắn, thấp giọng nói:

- Thi sư đệ, không thể thật sự hạ sát thủ, dù sao bọn họ vẫn là đệ tử của Linh Xảo tông ta, nếu thật sự đánh giết, sẽ tổn hao nhiều đến thanh danh của Linh Xảo tông ta, lỡ như đánh lên thành danh Ma tông chẳng phải mất còn nhiều hơn được? Hơn nữa dù sao tiểu ma đầu này cũng có liên quan đến Viên gia Trung Vực, nếu thật sự chọc giận Viên gia, chỉ sợ Linh Xảo tông chúng ta...

Lời tiếp theo không nói ra, nhưng vẻ mặt lo lắng của mấy vị trưởng lão bọn họ đã nói rõ tất cả.

Bàn tay Thi Pháp Ấn nâng lên hồi lâu cuối cùng chậm rãi buông xuống, nếu có người thần thức linh mẫn sẽ phát hiện ra bàn tay hắn thế mà lại khẽ run run, cũng không biết do tức hay là như thế nào, nhưng mà sau khi hắn buông bàn tay xuống, hắn đón lấy nụ cười lạnh của Phương Hành, lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, nhẹ giọng mở miệng nói:

- Phương đạo hữu nói đùa, đám đệ tử này đều là người của Linh Xảo tông ta, từ trước đến nay không khác với đệ tử Thần Châu, đã vào chỗ chúng ta, liền đối xử bình đẳng, sao lại loạn hạ sát thủ? Vừa rồi chẳng qua chỉ là vui đùa mà thôi!

Phương Hành coi thường quay đầu sang bên, phỉ nhổ lên không trung, lạnh lùng trào phúng:

- Không biết xấu hổ!

Sắc mặt của Thi Pháp Ấn nhất thời vừa đen vừa nặng, không biết từ khi nào trong tay hắn nhiều thêm một chuỗi hạt châu óng ánh trong suốt, tử khí quấn quanh, chính là không ngừng lần tràng hạt, giống như định mượn nó ổn định tức giận trong lòng, sau một lúc lâu mới nói:

- Trăm nghe không bằng một thấy, Phương tiểu hữu tuyệt tình cũng khiến cho Thi mỗ thêm kiến thức! Việc đã đến nước này, lời vô nghĩa không cần nói nữa, mọi người đều nói ngươi là tử hệ của Viên gia Trung Vực, nhưng trước đó Thi mỗ đã từng đặc biệt tìm người hỏi thăm về ngươi, chính là một vị tiểu hữu xuất thân Nam Chiêu làm người chính trực không nhìn nổi hành vi giả danh lừa bịp của ngươi, nói hết lai lịch của ngươi cho ta biết, ha ha, ta ngược lại không biết ngươi từ nhỏ bái Thanh Vân tông Nam Chiêu, sau này lại vào Đại Tuyết sơn, cuối cùng chém Hoàng Phủ Đạo Tử, sau đó ngươi tiêu danh biệt tích, lại có quan hệ gì đến Viên gia Trung Vực, về phần ngươi với Thương Lan Hải long cung...

Nói đến đây, lại nhẹ giọng cười lạnh, trong mắt lóe lên chút ý tứ châm chọc.

Chúng tu chung quanh đều ngẩn ra, ánh mắt nhìn Phương Hành đều có vài phần hoài nghi, chỉ có điều không biết Kỳ Tú Phong chủ này nói là thật hay giả, nếu thật sự như lời hắn nói, tiểu tử này lớn lên ở Nam Chiêu từ nhỏ, chẳng phải nói thân phận “Người của Viên gia kia là giả mạo sao?

Mấy vấn đề này cũng khiến cho người ta đau đầu. Dù sao lệnh phù của Viên gia kia là thật, ngược lại không tiện một lời đoán bừa!

Còn Thi Pháp Ấn nói đến đây rồi trong mắt xẹt qua chút ý lạnh, nhìn thoáng qua về phía đạo đường, cười lạnh nói:

- Cho dù ngươi sẽ trở thành phò mã Thương Lan Hải, rợ rằng cũng không giữ được bảo vật trấn tông của Linh Xảo tông ta đi? Hiện giờ ở trong Thiên Nhất cung, bản chân nhân không đến mức làm hỏng quy củ nơi đây, nhưng ngươi cũng không thể cả đời ngây ngốc ở trong Thiên Nhất cung, một khi rời khỏi nơi này, Thi mỗ sẽ ở bên ngoài sơn môn Thiên Nhất cung chờ ngươi!

Nói đến đây lại chắp tay vái chào Chung Nhất trưởng lão của Thiên Nhất cung, lại vái chào về phía đạo đường Thiên Nhất cung, rồi sau đó liếc nhìn Phương Hành, phất ống tay áo rồi không nói thêm gì nữa, xoay người phi thẳng đến chỗ sơn môn Thiên Nhất cung.

Các trưởng lão Linh Xảo tông cùng đi theo nhìn thấy hành động kia của hắn đều ngẩn ra, vẻ mặt bất định, nhưng chính là vẫn còn nhất quyết thả đám người Diệp Cô Âm bị bọn họ trói lại ra. Cười lạnh một tiếng về phía Phương Hành rồi xoay người đi theo, tuy rằng không nói thêm điều gì, nhưng hiển nhiên đằng đằng sát khí. Dường như đã quyết định chủ ý rằng định ôm cây đợi thỏ ngoài Thiên Nhất cung, không chết không dừng với Phương Hành.

- Phương Hành, coi như Lăng mỗ nhìn lầm ngươi, ngươi quả nhiên vẫn là tiểu ma đầu không chuyện ác nào không làm, chưa bao giờ thay đổi!

Sau khi người của Linh Xảo tông rời đi, quanh người Phương Hành nhất thời yên lặng không tiếng động, nhưng một vị tu sĩ Nam Chiêu trẻ tuổi đột nhiên phẫn nộ mở miệng phá vỡ yên lặng, ánh mắt hắn nhìn Phương Hành tràn đầy thất vọng với chán ghét, thậm chí đã xen lẫn ý hận nhè nhẹ.

- Không sai, mấy ngày trước tới bái phỏng là do chúng ta mù mắt, Vương mỗ này cắt bào đoạn nghĩa với ngươi!

Người còn lại càng giận dữ, từng người lập tức vung kiếm, cắt một góc bào phục của mình.

Mà ở bên người Diệp Cô Âm lại có một người đỡ nàng dậy, thấp giọng nói:

- Diệp sư tỷ, chúng ta đi thôi, cho dù tình cảnh gian nan như thế nào, cũng đừng cầu đến trên người tiểu ma đầu này, hắn chỉ quan tâm bản thân tiêu dao, làm gì từng có tâm tư lo lắng cho người khác? Chúng ta đi thôi, cho dù chết, cũng sẽ không thể đánh mất đạo nghĩa Nam Chiêu, về phần hắn... Để cho hắn tiếp tục làm cô hồn dã quỷ đi!

- A, nghe người ta nói hắn sắp làm phò mã gia của Thương Lan Hải, thật sự uy phong lớn...

Một đám tu sĩ Nam Chiêu đều căm phẫn mở miệng, nâng đỡ nhau, đi về phía sơn môn

Thiên Nhất cung.

Nhìn thấy một màn như vậy, ánh mắt của các đệ tử Thiên Nhất cung đang vây xem nhìn về phía Phương Hành đều có vẻ phức tạp.

Nhưng Phương Hành lại chỉ lẳng lặng ngồi trên đỉnh núi, luôn luôn trầm mặc không nói, đợi cho đến khi một tu sĩ Nam Chiêu đi qua bên người hắn oán hận phun một ngụm lên trên không trung, hắn mới đột nhiên lườm mắt ra, bất ngờ lấn người tiến đến, trở tay vung ra một cái tát, quát lạnh nói:

- Ngươi tính là thứ gì, lại nói lời châm chọc ở trước mặt ta, coi ta không dám giết ngươi?

Một cái tát này quất thẳng tới một đám tu sĩ Nam Chiêu bay ra bốn phía, ngã trái ngã phải, mỗi người ánh mắt hồi hộp không thôi.

Đến lúc này, tiểu ma đầu vẫn còn dám ra tay với bọn họ?

- Có bản lĩnh ngươi liền đánh chết ta đi, để cho ta chết trong tay tu sĩ Nam Chiêu, còn hơn bị người Thần Châu ức hiếp đến chết!

Tu sĩ đã trúng một chưởng kia khiếp sợ qua đi, rõ ràng tức giận càng bành trương, liều mạng kêu to.

- Được!

Phương Hành lạnh giọng đáp ứng, thân hình đột nhiên vọt tới, một huyết ảnh gào thét mà ra, chém thẳng về phía trán hắn.

- Phương sư đệ...

Vào lúc này, Diệp Cô Âm thê lương kêu to, tràn đầy ý tứ cầu khẩn.

Ánh đao kia đột ngột dừng lại trên trán tu sĩ Nam Chiêu, đao khí dày đặc lạnh như băng rõ ràng rạch trán hắn ra một vết máu, liền ngay cả áo cà sa trên người hắn cũng “Roẹt” một tiếng nứt ra, chính là bị hàn khí trên đao nứt thành hai nửa, có thể thấy được sát khí một đao này nặng bao nhiêu, cũng không phải để cho người ta nhìn không, tu sĩ Nam Chiêu kia bị hù mặt như màu đất.

- Bản thân vô dụng lại trông cậy vào ta cứu giúp? Các ngươi cũng thật có tiền đồ!

Phương Hành nhìn mặt những người này, đồng thời lạnh lùng lướt qua mấy người chung quanh:

- Các ngươi nhớ kỹ, cho tới bây giờ ta không hề nợ các ngươi, cũng đừng trông cậy vào ta liều mạng vì các ngươi, lúc trước khi đến Thần Châu, sao các ngươi không nghĩ đến kết cục ngày hôm nay? Ha ha, chỉ sợ lúc đó vẫn đầy đầu vui mừng đi? Đẩy xuống bao nhiêu người mới chiếm được cơ hội này? Có làm ra mạng người không?

Sắc mặt của tu sĩ Nam Chiêu bị hắn dùng đao chỉ vào như màu tro, há miệng thở dốc, lại không nói ra được điều gì.

Phương Hành cũng lười nói chuyện với hắn, chậm rãi thu đao:

- Bản thân không có bản lĩnh, vậy tìm chết là được, bớt đến phiền ta!

Hét lớn một tiếng giống như sấm rền, chấn đám tu sĩ này ra ngoài hơn mười trượng, đụng lên trên ngọn núi.

- Được rồi, chúng ta đi!

Nhất thời trong lòng các tu sĩ Nam Chiêu đều phẫn uất không thôi, nhưng khi bị khí thế hung ác của Phương Hành chấn nhiếp lại không dám nói thêm điều gì, có người đi đỡ vị tu sĩ bị hắn đánh bay lên, dìu dắt nhau, ánh mắt oán hận, cúi thấp đầu chậm rãi đằng vân rời đi.

Trong cả quá trình chỉ có Diệp Cô Âm chậm rãi quay đầu, đầy mặt đau khổ liếc nhìn Phương Hành, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Nhưng Phương Hành lại trầm mặc không nói, yên vị ở trên ngọn núi, nhìn về phía sơn môn, trầm mặc không nói, lấy hồ lô ra uống rượu.

Nhưng không biết có phải ảo giác không, tu sĩ Nam Chiêu vừa đi, bên người hắn thế mà lại mơ hồ có vài phần lạnh lẽo cô tịch.

Đã gần đến hoàng hôn, chút sắc chiều từ giữa ngọn núi rơi xuống, chiếu lên một mảnh sông núi như máu.

Đại kim ô mang theo vật nhỏ tới, đứng từ xa nhìn Phương Hành, không tới quấy rầy, chính là trong mắt đã có vẻ lo lắng.

Long Nữ đã ba ngày không hiện thân cũng xuất hiện, nàng đi tới không xa bên người Phương Hành, nhẹ nhàng ngồi xuống nhưng không nói chuyện.

Các đệ tử của Thiên Nhất cung càng ngày càng nhiều, đứng trong hư không từ xa xa, không dám lộ ra nhưng nhỏ giọng nói.

- Tiểu ma đầu này thế mà lại nhẫn tâm như thế, lại bỏ mặc sinh tử của chúng tu sĩ Nam Chiêu sao?

- Đúng vậy, cho dù hắn có quan hệ với Viên gia, tốt xấu gì cũng xuất thân từ Nam Chiêu, nhưng ngay cả chút tình đồng hương ấy cũng không để ý tới?

Có người châm chọc, ánh mắt hèn mọn.

- Hừ, dù sao hắn cũng không dễ dàng có được địa vị như hiện giờ, sẽ xen lẫn với đám người này đánh về nguyên hình sao?

- Không sai, giữa long cung với Nam Chiêu, hắn tốt xấu gì sẽ làm ra lựa chọn, bằng không làm sao được lương tế của trưởng công chúa?

- Đây mới là hành vi của người thông minh chứ...

Cũng có người than nhẹ, mang theo một chút lý giải xen lẫn ghen ty.

- Haizzz, chỉ tiếc Linh Xảo tông sẽ không bỏ qua cho hắn, thế mà lại chặn sơn môn, đây là muốn không chết không ngừng với hắn mà!

- Có lẽ long quân sẽ ra tay bảo vệ hắn cũng không chừng!

- Không chắc chắn, chuyện này hắn hoàn toàn đuối lý, sớm muộn gì cũng phải giao mấy thứ kia ra...

Trong âm thanh nghị luận, màn đêm khó khăn phủ xuống, Phương Hành cũng uống hết một hồ lô rượu, xách Huyết Ẩm Cuồng Đao chậm rãi đứng lên, có hung tính khó hiểu bắn ra, lại đè toàn bộ tiếng nghị luận chung quanh xuống, vô số hai mắt hoặc tò mò, hoặc lạnh lùng nhìn hắn, nhưng hắn lại nhìn về phía bên ngoài sơn môn Thiên Nhất cung, mây đen nơi đó bắt đầu tuôn ra, chợt có khí tức cường thịnh thoáng hiện trong mây, hiển nhiên là cao nhân của Linh Xảo tông thật sự như lời Thi Pháp Ấn nói, khóa chặt sơn môn Thiên Nhất cung, chỉ còn chờ Phương Hành rời khỏi Thiên Nhất cung.

- Không biết xấu hổ, ngươi nghe đây cho ta!

Phương Hành hít vào một hơi, đột nhiên nâng Huyết Ẩm Cuồng Đao chỉ lên không trung, giọng nói như sấm rền cuồn cuộn quét khắp nơi, lao thẳng tới chốn u ám ngoài sơn môn Thiên Nhất cung kia:

- Không phải ngươi muốn đánh cược sao? Đến lúc đó ta dùng đầu của mình đánh cược đầu của ngươi, trong một tháng, ta nhất định rời khỏi Thiên Nhất cung, Linh Xảo tông ngươi có bao nhiêu nhân mã, có bao nhiêu pháp bảo cứ việc kéo tới canh chừng, ta liền giết ra từ trong các ngươi, xem các ngươi có giữ được ta không, ai thua liền lưu đầu người đó lại, ngươi có dám đánh cược không?

Rầm!

Tất cả các tu trong không trung đều khiếp sợ, sắc mặt đã trở nên cực kỳ cổ quái, mà ở cửa đạo đường ngược lại đột nhiên truyền đến một tiếng cười dài...

Là long quân!

Mà trong mây đen bên ngoài sơn môn Thiên Nhất cung lại trầm mặc thật lâu, sau một lúc lâu mới truyền đến một tiếng quát lạnh:

- Đánh cược!

Chương 640: Tứ hải thần tử

- Cược đầu người?

Vào lúc này trên dưới Thiên Nhất Cung bị hấp dẫn tới, các trưởng lão đệ tử hoặc nhìn từ xa hoặc nhìn ở khoảng cách gần thật sự không ít lại bị tiếng hét lớn này của Phương Hành chấn đến trái tim hoảng hốt. Tu sĩ đánh cược mạng cũng không hiếm thấy, vì tranh pháp đoạt bảo mà đánh cược mạng là chuyện đã nhìn rất quen rồi, nhưng một người ngay cả tính mạng đồng hương đều không để ý lại sẽ vì một khẩu khí, hoặc vì giữ lại pháp bảo cướp được ở trên tay mà đánh cược mạng với người khác lại không quá thông thường, lại nói là đánh cược mạng, thật ra vốn chính là con mẹ nó toi mạng...

Ngươi tiểu ma đầu cho dù cường đại nữa, còn có thể mạnh hơn một tông người ta sao?

Tuy rằng Linh Xảo tông không phải là đạo thống lớn giống như Bắc Vực Tam đạo, nhưng dù sao cũng là đại tông hạng nhất tiếng tăm lừng lẫy, cho dù không kể tới Nguyên Anh lão tổ tông ở sau lưng người ta, trong vòng Tam Phong cũng có vô số cao thủ và pháp bảo, đến lúc đó bày đại trận ở cửa Thiên Nhất cung, sợ rằng Tống Quy Thiện đệ nhất tiểu bối Bắc Vực cũng còn không nắm chắc có thể liều lĩnh xông qua, tiểu ma đầu này thế mà lại dám đánh cược?

Cũng khó trách Linh Xảo tông nhanh chóng đáp lại như vậy, đây vốn là chuyện tốt thượng đẳng!

Trong lòng chúng tu nhất thời lúc cổ quái, khi buồn cười, thật sự không biết nói gì cho phải!

Nếu tiểu ma đầu này không phải điên cuồng đến không giới hạn thì nhất định là hắn đã điên rồi!

- Thi Pháp Ấn kia dùng hết thời gian ba trăm năm mới bò lên vị trí nhất phong chi chủ của Linh Xảo tông, càng lập nhiều công lao hiển hách, tâm tư thật sự bất phàm, hắn có thể nắm chắc bây giờ chúng ta đang bôn ba vì chuyện lập đạo ở hải tộc, không dám làm quá mức đi, long quân, hiện giờ bên phía Linh Xảo tông đã lập ra cục diện không chết không ngừng với tiểu tử này, nhưng lại chiếm lý nghĩa, chính là ta cũng không tiện nhúng ta, lại càng không tiện đuổi bọn họ ra xa khỏi sơn môn Thiên Nhất cung, chuyện này cẩn thận ngẫm lại, thật đúng là có phần khó giải quyết...

Cửa đạo đường, cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Nhai cũng cười khổ một tiếng, hơi bất đắc dĩ nói với long quân.

Long quân cũng cười nhẹ, nói:

- Ta hiểu được! Nhóm lão già của ba đạo Thuần Dương, Phù Khí, Âm Linh kia khó khăn lắm mới hổ thẹn vì chuyện ký kết tứ hải minh ước với nữ nhi ta, không thể không đáp ứng chuyện hải tộc ta lập đạo ở Thần Châu. Nhưng bây giờ chính là thời điểm mấu chốt, mặc dù Linh Xảo tông không tính là hạng nhất ở Bắc Vực, nhưng cũng là hương hỏa hạng trên của Phong Thiện sơn, cho dù là ta cũng không tiện ra tay trấn áp, ngươi cũng như thế, trước đây ngươi vì chuyện ta lập đạo ở Thần Châu mà ra công lớn, thân phận xấu hổ đã rước lấy sự bất mãn của bao lão bất tử Bắc Tam Vực kia. Về chuyện này bảo trì công chính là tốt nhất, bằng không cho dù làm như thế nào đều sẽ nhận lấy nhược điểm!

- Vậy sao không khuyên tiểu tử này, để cho hắn trả pháp bảo của Linh Xảo tông về?

Ánh mắt Đạo Vô Nhai lóe lên, nhìn về phía long quân.

Long quân cười nhẹ, lại nói:

- Cảnh giới Kim Đan, tuổi còn trẻ, chính là lúc thành danh lập uy. Hắn đã làm ra lựa chọn, chúng ta đây cần gì phải chặn ngang một tay làm rối loạn đạo tâm của hắn? Cứ kệ hắn đi!

Đạo Vô Nhai hơi nhíu mày:

- Tuy rằng hắn quả thật bất phàm, nhưng nếu muốn lấy lực lượng của một người chiếm Linh Xảo tông, còn kém chút!

Long quân cười ha ha, nói nhỏ:

- Muốn làm con rể của ta, làm thần tử của tứ hải ta, không có chút phân lượng sao được?

Đạo Vô Nhai thoáng giật mình. Ngừng lại một chút, mới nói:

- Long quân thật sự muốn để kẻ này làm thần tử đạo thống sau khi hải tộc lập đạo?

Long quân cười ha ha, bất đắc dĩ nói:

- Ta cũng không nhìn vừa mắt hắn, nhưng ai bảo khuê nữ ta chọn trúng chứ...

Đạo Vô Nhai nhất thời không nói được gì, biết long quân nói chẳng qua chỉ là câu chuyện cười. Lấy hiểu biết của hắn về long quân, cũng không phải người vì nữ nhi của mình mà sẽ làm ra chuyện như vậy, nói trắng ra, người được xưng là vị long quân vô dụng nhất trong nhiều đời, từ trước đến nay hoang dâm yêu sắc, bạc tình bạc nghĩa, càng có thêm được tiếng xấu điển hình là kẻ thấy nữ nhân sẽ không nhấc nổi chân, cái gọi là yêu thương nữ nhi càng gần như là đánh rắm, lão vương bát đản nảy đã đến đây từ một tháng trước, âm thầm gặp mình, nhưng lại không gặp nữ nhi mà hắn nói là yêu thương trước, ngược lại trơ mắt mượn đại cục mà nữ nhi hắn bày ra, đào hố các đạo thống Bắc Vực đều trên mặt không có ánh sáng, sau đó hắn liền nương theo các đạo thống này hỏ thẹn mà dễ dàng ép người ta đáp ứng chuyện lập đạo...

Trên thực tế, Đạo Vô Nhai vô cùng tin tưởng nếu không phải khuê nữ của lão vương bát đản này bị tiểu ma đầu kia một gậy đánh cho bất tỉnh vác đi, nói không chừng sẽ nhịn đến khi chuyện hôn nhân của nữ nhi hắn bị định ra rồi mới ra mặt, bởi vì đến lúc đó, các minh ước cùng với phân chia lợi ích càng chính xác, khi ấy hắn chứng cứ trong tay, cũng có thể càng đúng lý hợp tình ra điều kiện với các đạo thống.

Lão vương bát đản như vậy, sẽ bởi vì hổ thẹn với nữ nhi của mình mà nâng một người ngoài lên vị trí thần tử?

Thần tử!

Đó chính là người hội tụ khí vận đạo thống một phương, mà thần tử của hải tộc sau khi lập đạo, lại là quang vinh cỡ nào?

Đánh chết Đạo Vô Nhai đều không tin hắn sẽ không có lý do!

Nhưng cố tình dáng vẻ của long quân lại không giống như đang nói đùa, đây không khỏi khiến Đạo Vô Nhai có phần làm không rõ ràng được!

Trước kia chuyện lão vương bát đản này thích làm nhất chính là ném ra chí bảo của người nào đó, dẫn tới thiên kiêu các vực thậm chí nữ nhi của mình ra tay quá nặng, vì đoạt chí bảo mà đầu rơi máu chảy, bản thân lại ôm mỹ nhân tránh ở sau rèm che mặt xem náo nhiệt!

Hắn sẽ phó tác đại sự đứng đắn như vậy cho người khác?

Suy nghĩ cẩn thận, đường đường cung chủ Thiên Nhất cung thế mà lại càng nghĩ càng có cảm giác không rét mà run.

- Ngươi thật sự định một mình chiến một tông, đánh cược mạng với người?

Hồ lô rượu bên người Phương Hành đã rỗng, Long Nữ liền lấy một bầu rượu, hai chén ngọc từ trong ống tay áo ra, sau khi rót đầy liền đưa cho Phương Hành. Mặc dù liên tục ba ngày nàng không gặp Phương Hành, nhưng khi Phương Hành một mình ngồi trên ngọn núi uống rượu giải sầu, nàng lại không hề tị hiềm, tự nhiên mà hiện thân, ngồi cùng với hắn từ chiều đến hoàng hôn, giống như đã nói lên điều gì.

Vào lúc này ánh mắt của nàng tĩnh mịch, nhìn lên trên mặt Phương Hành lại không ra ý nghĩ trong lòng, chỉ thấy hai chữ bình tĩnh.

Còn Phương Hành quay đầu nhìn nàng, thật lâu không nói gì.

Khi Long Nữ cảm thấy không khí có phần cổ quái, hịn không được định mở miệng phá vỡ yên tĩnh, Phương Hành đột nhiên “Wow” một tiếng nhảy dựng lên, đưa tay cầm chặt lấy tay Long Nữ, cười nói:

- Tức phụ nhi, nàng cuối cùng đi ra gặp ta nha?

Trên khuôn mặt trắng như sứ của Long Nữ lộ vẻ đỏ ửng, cảm nhận được ánh mắt cổ quái chung quanh khiến nàng xấu hổ khôn kể, dùng sức rút về, nhưng lại bị tiểu ma đầu kia nắm chặt, tu vi của hai người tương đương, thế mà lại không rút về được, chỉ có thể quát:

- Ngươi đứng đắn chút đi!

Phương Hành trợn mắt nói:

- Ta cầm tay của nàng dâu nhà mình thì làm sao?

Long Nữ càng không nói được gì, chỉ có thể lườm hắn nói:

- Ngươi cứ quyết định đánh cược mạng với người như vậy?

Phương Hành thở dài, nói:

- Hiện giờ ta đã hối hận!

Long Nữ nhất thời không nói được gì:

- Vậy mà ngươi còn đánh cược?

Phương Hành thật vô tội nói:

- Không đánh cược thật mất mặt mà, dù sao gia hỏa kia quyết định ở cửa sơn môn chặn ta...

Tuy lời này không có hết sức nói nhỏ, nhưng đệ tử Thiên Nhất cung ở gần chung quanh đó đều nghe được, bọn họ vốn cảm thấy Long Nữ với Phương Hành ngồi kề nhau mà cảm thấy trong lòng vừa ao ước ghen tỵ lại tiếc hận nhưng lúc này trở nên nghẹn họng nhìn trân trối, tiểu ma đầu này thế mà lại bởi vì sợ mất mặt mà đánh cược một ván với Linh Xảo tông sao? Đây cũng quá không coi đầu của bản thân là quan trọng đi?

- Ngươi!

Long Nữ há miệng thở dốc, nhưng không biết nói hắn thế là được hay không, càng nghĩ càng giận, trên mặt đã u ám, cũng không biết lấy khí lực từ đâu, đột nhiên rút tay về, oán hận đánh một cú lên trên đầu Phương Hành.

Thật sự hận không thể quất chết tiểu vương bát đản này!

- Ái chà, lại định đánh nhau đúng không?

Phương Hành nhảy dựng lên, tránh thoát một chưởng này, định đánh lại.

- Khụ khụ...

Ngay khi hai người sắp bóp véo nhau, một tiếng ho khan đột nhiên vang lên.

Phương Hành đang xắn tay áo vung nắm tay nhất thời chợt lạnh trong lòng, trên mặt mang cười, ngoan ngoãn ngồi xuống, còn Long Nữ cũng đỏ mặt, xoay người qua, ngồi nghiêm chỉnh, đầu cũng không dám nâng lên. Sau lưng bọn họ, không biết từ lúc nào đôi mắt cổ quái của long quân đã từ đạo đường nhẹ nhàng nhìn hai người bọn họ, giống như rất thú vị, cũng không nói gì, cứ đánh giá qua lại như vậy.

Trong lòng Phương Hành không nắm chắc, cũng không dám lên tiếng, chính là nhỏ giọng cười theo, Long Nữ lại trầm mặc, không nói một lời.

Cứ nhìn hai tiểu bối có phần đứng ngồi không yên, có như vậy long quân mới thở dài mỹ mãn, ngông nghênh ngồi vào giữa hai người, chen Phương Hành sang bên cạnh, lạnh giọng giáo huấn:

- Cút sang bên cạnh, đồ không có tiền đồ...

Phương Hành giận mà không dám nói gì, đành phải tìm một chỗ khá xa ngồi xuống, miệng nói thầm:

- Ngươi mới không có tiền đồ đó!

Long quân trợn mắt nhìn hắn, cười lạnh nói:

- Vừa định ra đánh cược với người rồi lại hối hận, không phải không có tiền đồ thì là gì?

Phương Hành lẩm bẩm:

- Vậy còn mạnh hơn người bị nương môn lừa gạt...

Đây chính là đánh trúng chỗ đau của long quân, vung tay lên quất xuống, Phương Hành đã sớm đề phòng “Vèo” một tiếng trốn ra xa hơn mười trượng, cảnh giác nói:

- Thật quá đáng, hai người các ngươi liên thủ khi dễ ta sao?

Long quân cười lạnh:

- Cứ khi dễ ngươi thì làm sao?

Phương Hành ngoáy ngoáy mũi, nói:

- Không có việc gì, buổi tối ta lại khi dễ nàng, nhìn xem ngươi nhúng tay như thế nào!

Long quân nghe vậy, nhất thời ngạc nhiên.

- Hừ!

Khi nghe được lời này, Long Nữ cuối cùng ngồi không yên, căm giận đứng dậy, trừng mắt lườm Phương Hành, xoay người rời đi.

- Haizzz, khó khăn lắm mới gặp mặt, lại bị lão cha vợ phá rối...

Phương Hành nhìn theo bóng lưng Long Nữ, bất đắc dĩ thở dài.

- Lại trách ta...

Long quân cũng cảm thấy không nói được gì, sau một lúc lâu mới vẫy vẫy tay, nói:

- Ngươi lại đây!

Phương Hành cảnh giác liếc hắn.

Long quân không kiên nhẫn trừng mắt:

- Đi tới đây!

Phương Hành thật đúng là không sợ hãi gì, nói điều kiện từ xa xa:

- Nói chứ đừng động thủ!

Long quân bị chọc tức, thật muốn đánh hắn một trận, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, vẫn cảm thấy lấy đại cục làm trọng đi, đành phải bất đắc dĩ lắc đầu, có tiếng cũng có miếng nói với Phương Hành:

- Ít lải nhải, đi lại đây, không đánh ngươi, còn có ưu việt cho ngươi!

Phương Hành vừa nghe xong lập tức lon ton chạy đến, nở nụ cười nói:

- Lão cha vợ có gì phân phó?

Chương 641: Long Quân giảng pháp.

Long Quân bưng hai chén rượu Long Nữ để lại lên, một chén đưa cho Phương Hành, một chén cầm trong tay, cười như không cười nhìn Phương Hành, nhìn Phương Hành đến đỏ rần cả mặt, trái tim nhỏ đập bịch bịch, gần giống như muốn chạy bán sống bán chết, lúc này mới giơ chén lên, chạm vào Phương Hành một cái, mỉm cười nói:

- Khoan hãy nói, một tiếng cha vợ này của tiểu tử ngươi gọi rất dễ nghe.

Phương Hành hì hì cười nói:

- Quá khen, người một nhà thôi!

Long Quân nhìn hắn một chút, khẽ xì một tiếng:

- Đừng lôi kéo làm quen, ta còn chưa đáp ứng cái hôn sự này đâu?

- Nói như kiểu ngươi còn có thể gả con gái cho người khác vậy...

Phương Hành không sợ hắn một chút nào, khinh thường lẩm bẩm một câu.

Lỗ tai của Long Quân rất thính, nghe thấy rõ ràng, cười lạnh nói:

- Con gái của ta như hoa như ngọc, trong khắp thiên hạ này, ngươi có thể tìm ra được mấy người? Còn nữa, mặc dù đứa con gái này kế thừa sự thông minh linh hoạt của bản vương, tư chất lại hơn người, nhưng tính tình lại không giống ta, trung trinh như một, ngay thẳng chính trực... Nói trắng ra là có hơi ngốc, cái tính tình này có thể bù vào công việc quản gia, nếu thật muốn gả ra ngoài, có tông phái nào không tranh đến đầu rơi máu chảy? Còn không phải vội vàng gả cho cái tên khốn kiếp như ngươi hay sao? Hừ hừ, ngươi lớn lên rất đẹp à?

Phương Hành há to miệng, lại không trả lời, chỉ "Khà khà" nở nụ cười.

Long Quân quái dị nhìn tiểu tử này một chút, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt chợt thay đổi, một tay tóm lấy Phương Hành, hai mắt như kiếm rơi thẳng vào mặt Phương Hành, hoảng sợ nói:

- Tiểu tử ngươi... Thật sự đã làm gì con gái của ta à?

Phương Hành cũng giật nảy mình, vô ý thức muốn chạy trốn, ở dưới tình huống bị Long Quân nắm chặt trong tay, lấy tu vi của hắn thì chắc chắn trốn không thoát, đành phải mở rộng mắt thần, nhếch miệng cười nói:

- Chuẩn xác mà nói là con gái ngươi làm gì ta mới đúng...

Oanh!

Long Quân biến sắc, khuôn mặt không biết là khóc hay cười, vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Trái tim của Phương Hành khẽ nhấc lên, thầm nghĩ lão già chết tiệt này sẽ không thẹn quá hoá giận đập chết hắn chứ?

Cuối cùng Long Quân không có giết người, sau nửa ngày, mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ném Phương Hành ra, che lấy cái trán thở dài:

- Buồn thay! Nghĩ tới Ngao Ứng Thiên ta anh minh một đời, phong lưu phóng khoáng, một thế đi tới, mặc kệ là con gái cưng hay là tiểu thư khuê các, tiên tử đạo môn hay là Ma Uyên Bồ Tát, không biết đã thu phục bao nhiêu, không nghĩ tới đến lúc già lại bị tên khốn kiếp nhà ngươi lừa mất con gái...

Long vương vừa cảm thán, vừa bi ai nhìn Phương Hành:

- Chẳng lẽ đây chính là báo ứng trong truyền thuyết hay sao?

Phương Hành ngồi xổm trên mặt đất cười hắc hắc, nghĩ thầm người vợ này ổn!

Long Quân mất nửa ngày mới kiềm chế được lửa giận, bỗng nhiên nghiêm trọng nhìn Phương Hành nói:

- Thương lượng với ngươi chuyện này?

Phương Hành vội vàng cười nói:

- Đều là người một nhà, cha vợ cứ việc phân phó, cho dù lên núi đao, xuống biển lửa...

Long Quân trực tiếp ngắt lời hắn:

- Hải tộc ta lập đạo ở Thần Châu, ngươi có nguyện gia nhập đạo thống của Hải tộc ta, làm thần tử một phương.

- Làm thần tử?

Phương Hành trực tiếp ngây dại, mặc dù hắn đến Thần Châu không lâu, nhưng vẫn có thể biết rõ địa vị của thần tử một phương, tương đương với thiên kiêu và các đại đệ tử thân truyền của các tông môn ở Nam Chiêm trước đó, nhưng địa vị lại cao hơn, bởi vì ở Thần Châu, ở dưới ước buộc của Cửu Thiên chi minh, thần tử một phương đại diện cho đạo thống một phương, gần như có thể nói là chúa tể một phương, quyền thế thậm chí không thua kém chưởng giáo nội bộ đạo chính thống.

Mà chuyện quan trọng như vậy, lại nói ra đơn giản như thế?

Thần tử Hải tộc…? Không tính ở trong Thương Lan Hải Long cung, chỉ tính riêng bốn đại Vương tộc, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, làm sao đến lượt mình?

Đáy lòng của Phương Hành vô cùng khiếp sợ, mất nửa ngày mới trả lời:

- Ta có chỗ tốt gì?

"Phốc"một tiếng, Long Quân phun ngụm rượu vừa uống vào miệng ra.

Lúc đưa ra yêu cầu này, hắn thật sự cảm thấy Phương Hành hoặc là lập tức quỳ xuống đất bái lạy, mang ơn, hoặc là ra vẻ rụt rè, kích động vạn phần, lại không nghĩ rằng câu đầu tiên của cái tên khốn kiếp này lại hỏi mình có chỗ tốt gì?

Ngươi còn muốn chỗ tốt cái rắm?

Để ngươi làm thần tử Hải tộc đạo thống đã là chỗ tốt cực lớn!

Còn có chỗ tốt gì lớn hơn so với cái này?

Dường như nhận thấy sát khí từ trong ánh mắt của Long Quân tràn ra, Phương Hành mới trợn mắt trừng một cái, giải thích nói:

- Chúng ta đều là người một nhà, ngươi cũng đừng lừa ta, thần tử nào có dễ làm như vậy, phía dưới còn có một đám người đang chờ chiếu cố đấy, hơn nữa, ta cũng không tin trong tứ hải các ngươi không tìm thấy một người thích hợp làm thần tử, vậy mà nhạc phụ đến hỏi ta, khẳng định có ẩn tình ở bên trong...

Nói đến chỗ này, hắn giống như nhớ tới cái gì đó, nghiêm mặt nói:

- Mặt khác, ta cũng không muốn ở rể!

Long Quân ngẩn ngơ:

- Ngươi còn có nhà?

- Có chứ!

Phương Hành giống như nhớ tới chuyện cũ, khẽ thở dài:

- Sơn trại nhiều năm không có ai xử lý...

Long Quân ngạc nhiên:

- Ngươi muốn cho con gái của ta ở sơn trại?

Phương Hành nghiêm túc nhẹ gật đầu, nói:

- Đúng vậy, làm áp trại phu nhân!

- Ta cho ngươi sơn trại phu nhân! Ta cho ngươi sơn trại phu nhân này...

Long Quân thực sự nhịn không được, đánh vào mặt hắn.

Phương Hành bị hù liền co cẳng chạy, chạy còn nhanh hơn thỏ, "Sưu"một tiếng đã ra ngoài hai mươi trượng.

- Đã nói không động thủ...

Phương Hành ở xa nói vọng lại, trong tay vẫn cầm chén rượu, vậy mà không có sánh đổ ra ngoài.

Long Quân cũng bị chọc giận quá mà cười lên, lại phất tay gọi Phương Hành trở về, cười khổ nói:

- Ngươi gặp chuyện vẫn rất khôn khéo, thôi, lấy thân phận của lão phu cũng không thể so đo với ngươi, ngươi muốn chỗ tốt, được, cho ngươi một người vợ có tính là chỗ cực tốt không?

- Cái này còn gọi là không so đo?

Phương Hành khinh bỉ nhìn Long Quân:

- Vợ vốn là của ta!

Lông mày của Long Quân lại bắt đầu giật giật, Phương Hành vội vàng ngậm miệng, ngoan ngoãn ở bên cạnh nghe.

Long Quân lấy tay đè trán, nửa ngày mới thở dài một tiếng:

- Ngươi muốn chỗ tốt gì?

Hai mắt của Phương Hành bắt đầu tỏa sáng, nhìn thấy ánh mắt không đúng của Long Quân, mới vội vàng thu liễm lại, ngồi nghiêm chỉnh nói:

- Kỳ thật ta cũng không tham lam, dù sao đều là người một nhà cả, có điều ngươi cũng biết, nuôi gia đình rất vất vả, đại gia… Ạch, hiện tại ta là người có gia đình, cho nên không tính toán tỉ mỉ một chút khẳng định là không được, mặc dù cha vợ ngươi là người một nhà, nhưng...

Long Quân đã gần bó tay rồi, buồn bã nói:

- Ngươi không muốn bị đánh thì cứ việc nói thẳng!

Phương Hành im lặng:

- ... Ngươi giúp ta dọn dẹp người Linh Xảo Tông ở bên ngoài kia đi!

Lúc này Long Quân đã hoàn toàn bó tay rồi, nửa ngày mới lắc đầu nói:

- Đó là rắc rối mà ngươi gây ra, tự mình dọn dẹp đi!

Phương Hành suy nghĩ một chút, thử dò xét:

- Vậy Long cung các ngươi có Thần khí gì, có bốn, năm, bảy hay tám món?

Long Quân trợn mắt nhìn hắn một cái, lúc này Phương Hành lại không tránh, xem ra tâm tư muốn Thần khí của hắn tương đối kiên định, đành thở dài một tiếng, nói:

- Trước kia ta có thể cho ngươi mấy món đồ cưới, nhưng bây giờ có chút khó khăn, hiện tại, Long cung bảo các đã không nằm trong tay ta, muốn mở ra có chút khó khăn, cho dù ta lấy mấy món ở Tứ Hải Vương Tộc, cũng không phải vật gì tốt...

Phương Hành sâu kín nhìn Long Quân, đồng tình nói:

- Ngay cả bảo các của người đều để cho người khác cướp đi à?

Long Quân nhìn hắn một cái:

- Đúng vậy!

Phương Hành nói:

- Quả nhiên là cha vợ, khá hào phóng!

Long Quân cười ha ha một tiếng, có hơi tự đắc:

- Những phàm phu tục tử các ngươi làm sao hiểu được niềm vui của bản vương? Ha ha, dù sao hiện tại đường tu tiên bị cắt đứt, người sống cả đời cũng chỉ mấy ngàn năm, giống những lão già kia thanh tâm quả dục, bế quan đợi kiếp thực không thú vị? Bản vương không làm như vậy, sống thì phải tự do tự tại sống mấy đời mấy kiếp, chơi chán những thứ mình thích, chơi chán rồi mới gọi là viên mãn, bản vương yêu thích thật nhiều thứ, yêu nhất chính là tiểu mỹ nhân, có thể ở bên trong Yêu tộc ngàn năm thậm chí vạn năm làm bạn với đệ nhất mỹ nhân, thì bảo các có tính là cái gì? Nếu muốn, ngay cả khí vận toàn thân cứ việc cầm đi, đừng khách khí!

Phương Hành nghe được liền ngẩn người mê mẩn:

- Đúng vậy, là một nam nhân phải tam thê tứ thiếp, sống phải vui vẻ.

Long Quân vỗ bả vai Phương Hành, cười nói:

- Có thể nói lời này, có thể thấy được ngươi có chút tuệ căn!

Phương Hành cười to nói:

- Đó là đương nhiên...

Hai người nhìn nhau cười to, nhưng sau đó, bỗng nhiên cảm thấy có hơi không cười tiếp được.

Long Quân nhíu nói:

- Giống như có gì đó không đúng...

Phương Hành nuốt ngụm nước bọt, cũng cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng không dám nói.

Lúc này, giọng nói u lãnh từ xa bay đến:

- Cha vợ cùng con rể trò chuyện về nữ nhân còn cười ha ha, đúng là có hơi là lạ!

Người nói chuyện là Đại Kim Ô ở cách đó

không xa đang ôm đứa nhỏ, tên này cũng muốn đến đây góp vui, nhìn xem lão Long quân có thể xuất ra bảo bối gì hay không, nhưng e ngại uy danh của Long Quân, cho nên không dám tùy tiện tới gần, thẳng đến lúc nghe được chủ đề của hai người trò chuyện đã chệch quá xa, mới nhịn không được xen vào một câu, nhưng lập tức liền cảm nhận được bốn đạo ánh mắt giết người, vội vàng co rụt đầu lại.

Long Quân ho một tiếng nói:

- Nói về chuyện lúc đầu đi, hiện tại bản vương không cách nào giúp ngươi xử lý đối thủ, cũng lười quản chuyện rắc rối này, trong tay cũng không có pháp bảo gì, nhiều nhất chỉ có thể truyền cho ngươi mấy đạo pháp quyết!

- Pháp quyết?

Phương Hành nghe có chút ngẩn ngơ, sau đó nhếch miệng:

- Ta có rất nhiều, hiện tại còn luyện không hết đâu!

Long Quân hơi nghiêm túc, cười lạnh nói:

- Ngươi cảm thấy bản thân đã rất lợi hại rồi?

Phương Hành ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nhỏ giọng nói:

- Hắc hắc, khẳng định không kém xa ngươi!

Long Quân tự nhiên hiểu được ý của tiểu tử này, cười lạnh một tiếng, tiếp tục đả kích hắn:

- Hà tất phải so sánh với ta, ở trong cùng một thế hệ, ngươi cũng chưa chắc khó gặp được địch thủ, vừa rồi bản vương nói cho ngươi vị trí thần tử, kỳ thật cũng cất nhắc ngươi rồi, lấy bản lĩnh bây giờ của ngươi muốn làm thần tử Hải tộc còn kém mấy phần, đừng nói đến tranh phong với mấy tiểu tử mà Thần Châu Trung Vực muôn đời truyền thống bồi dưỡng ra, chỉ nói ở Thần Châu Bắc Vực, Tống Quy Thiện thuần dương đạo đạo tử cũng chưa chắc yếu hơn ngươi...

Phương Hành nghe lời này, nháy mắt, nửa ngày không có lên tiếng.

Đại Kim Ô ở bên cạnh chen miệng nói:

- Tiểu thổ phỉ không có yếu như vậy đi, hay truyền Căn Bá Sát Sinh đại thuật cho hắn!

Long Quân nghe thấy, lạnh giọng cười một tiếng:

- Trước kia đại thuật đủ để quét ngang cường địch, đặt ở thời đại này của các ngươi, nó cũng chưa chắc đã vô địch thiên hạ, ai, căn cơ bây giờ của ngươi quả thực không tệ, nếu như ở trước kia, chỉ lấy tu vi luận thắng bại, cho ngươi thêm mấy chục năm bế quan, lại thêm một số chỉ điểm cùng tài nguyên cần thiết, có lẽ có thể trở thành tu sĩ kết anh trăm tuổi hiếm thấy, đủ để ngạo mạn một thế hệ, nhưng bây giờ... Ha ha, kỳ thật không có tác dụng gì, kết Nguyên Anh thì như thế nào? Chống không nổi kiếp, vô dụng!

Chương 642: Giao con gái, truyền đại thuật.

Thấy Long Quân nghiêm túc nói, Đại Kim Ô cùng Phương Hành đều dỏng tai lắng nghe.

Mà Long Quân dường như mở miệng nói, ngược lại thật sự đường đường chính chính nói với bọn hắn:

- Cảnh giới Linh Động lấy ngự khí làm chủ, cảnh giới Trúc Cơ chính là lập căn cơ, mà cảnh giới Kim Đan thì là ngộ pháp, tu thuật, nếu không bàn những cái phù Đan khí ngoài bốn đại đạo, truy cứu nguồn gốc vẫn là hai đạo pháp và thuật, tựa như hai cực âm dương, hỗ trợ lẫn nhau, không thể thiếu bất cứ một một đạo nào!

Nói đến chỗ này, hai tay của hắn khoanh tròn một vòng ở trong hư không, diễn ngộ pháp lý:

- Ở cảnh giới Kim Đan, mạnh nhất chính là cửu pháp chi Đan, ý là hiểu chín pháp, ngộ chín thuật, mà trong này, phẩm chất cao thấp của mỗi một pháp, mỗi một thuật đều huyền ảo khó lường, nếu đều đi tới cực hạn, lúc này mới có thể nói là đại viên mãn, ở đời này của Bản Vương không sợ trời không sợ đất, lại chỉ sợ một người, đó là tên lợi hại nhất mà đời này Bản Vương đã thấy qua, hắn thông hiểu chín pháp, hiểu được bảy thuật, ở Kim Đan trung kỳ liền từng kiếm chém bảy vị Nguyên Anh, hắn thật sự quét ngang các Vực không có địch thủ, được mọi người âm thầm gọi là nhân vật lợi hại nhất trong vạn năm qua, lúc trước, hắn chậm chạp không chịu kết thành Pháp Anh Pháp Tướng, chính là muốn tu hai thuật, để cầu cảnh giới đại viên mãn, nhưng người này mất tích đã lâu, không biết sống hay chết!

Kim Đan trung kỳ dùng kiếm chém bảy vị Nguyên Anh?

Phương Hành cùng Đại Kim Ô liếc nhau một cái, hai tên này đều có chút không dám tin tưởng.

Phải biết bây giờ Phương Hành cũng là Kim Đan trung kỳ, nhưng vừa nghĩ tới chuyện đối đầu với Nguyên Anh...

Thôi được rồi, vô ý thức đã nghĩ muốn chạy!

Mà sau khi Long Quân cảm khái xong, lại cười như không cười nhìn Phương Hành, cười lạnh nói:

- Tiểu tử ngươi còn thật sự coi chính mình có thể vô địch trong đám cùng lứa rồi sao? Lão phu đã từng nhìn thấy ngươi cùng người đấu pháp, căn cơ quả thực không tệ, thân có bảy pháp, lại chỉ dùng qua bốn pháp, mà trong bốn pháp này, lại chỉ có hai pháp không làm sai, mấy cái khác chỉ xuất ra dọa người mà thôi, trong mắt nhà lành nghề không đáng mỉm cười một cái, đối phó những bọn tiểu bối nói như rồng leo, làm như mèo mửa này thật không ngại, nhưng nếu đụng phải thần tử kỳ tài, ngươi sẽ bị người ta đánh cho nhừ đòn!

- Cái này. . .

Lúc đầu, Phương Hành rất nghiêm túc lắng nghe, nhưng lúc này lại có chút nghi hoặc.

Mơ hồ cảm thấy Long Quân hẳn nói sai rồi...

Tình huống tu hành của bản thân hắn, hắn há có thể không biết.

Tu Thái Thượng Đạo thống Vô Pháp Vô Thiên Chi Đan, có thể điều khiển vạn pháp, về sau thể nội tự thành thức giới, uống tạo hóa lôi dịch mà được Lôi pháp, mượn Long Châu có được từ trong mộ Thanh Khâu được Thủy pháp, lại bởi vì lúc trước Thập Nhất thúc truyền cho mình Huyền Quan Trảm Thủ Đồ, thu được Tam Muội Chân Hỏa, lấy được Hỏa pháp, ngoài ra còn mượn Sơn Bảo ngộ được Sơn Pháp, tổng cộng có bốn pháp, vì sao Long Quân này lại nói mình có bảy pháp?

Long Quân cũng không có ý giải thích, rồi nói tiếp:

- Trong bốn pháp ngươi sử dụng, cũng chỉ có hai pháp không làm sai, một pháp hiển hóa yêu hỏa chi liên kia, nếu ta nhìn không sai, giống như là bí thuật Hồ Thần Hỏa của Yêu Địa Hồ tộc, chỉ có điều, nếu so với bí thuật huyền ảo bọn họ được truyền thừa xuống, gần như có thể thúc đẩy uy lực Hỏa chủng trong cơ thể ngươi đạt đến cực hạn, chỉ tiếc ngươi sử dụng thuật này không lưu loát, ngay cả ba phần uy lực cũng không phát huy ra được, một thức khác chính là đại thuật Sát Sinh mà vị lão thánh nhân kia truyền cho ngươi, ha ha, thân người ma tướng, ngược lại thục dục sát ý trong cơ thể ngươi đến cực hạn, lộ ở thịt trên khuôn mặt lúc thi triển, không thua tiên pháp, là vì mạnh nhất!

- Sát linh, chẳng lẽ đây cũng là một đạo pháp trong miệng hắn?

Phương Hành giật mình, lưu ý đến một ít trọng điểm trong miệng Long Quân.

- Có điều mấy pháp khác của ngươi gần như không đáng tán dương một cái, lôi ý rất lợi hại, có thể xưng là một trong mấy đạo lôi pháp mạnh nhất thế gian, chỉ tiếc ngươi vốn không hiểu ngự lôi thuật, lãng phí hạt giống tốt này, Thủy pháp kia càng như vậy, ngươi có thấy nhà ai lấy nước hồ đến đánh người không? Ngươi còn muốn dìm chết nó hay sao? Nực cười, thật sự đáng tiếc cho Long tộc chúng ta...

Nói đến chỗ này, hắn hơi dừng lại, sau đó bỏ qua không đề cập tới, tiếp tục khinh bỉ nói:

- Sơn Pháp kia càng không cần nhắc tới, vốn cũng không phải là hạt giống tốt gì, đến lúc ngươi dùng càng vụng về hơn, có khác gì lấy đá đập người đâu, bản vương quả thực nhìn không được...

Vừa nghe xong, Phương Hành trợn trắng mắt, thầm nói:

- Đại gia đây có tệ hại như ngươi nói không?

Long Quân lại nghe được, nghiêm mặt nói:

- Có!

Phương Hành không lên tiếng, ngồi xổm trên mặt đất phụng phịu, con mắt nhanh như chớp chuyển.

Đại Kim Ô bên cạnh nhìn thấy, trong lòng phát lạnh, thầm kêu:

- Hỏng rồi, không biết bí thuật nhà ai gặp nạn...

Quả nhiên, Phương Hành suy nghĩ nửa ngày, mới lẩm bẩm:

- Vậy bí thuật nào tương đối lợi hại đây...

Long Quân cũng hơi im lặng, vỗ nhẹ bàn tay hắn nói:

- Đừng suy nghĩ những thứ này, bí thuật của những đại tông môn kia không phải thứ mà ngươi có thể giành được, học được bí thuật của môn phái nhỏ còn không bằng không học, không chỉ không phát huy thực lực vốn có của ngươi, ngược lại trong lúc vận chuyển xuất hiện khí lộ, dễ dàng bị người ta tóm được nhược điểm, chẳng bằng bây giờ ngươi mượn một hơi điên đánh một mạch mới có hiệu quả!

- Ai...

Phương Hành bị hắn lục phá tâm sự, ung dung thở dài một tiếng, không khỏi thương cảm.

Đến lúc này, Long Quân cảm thấy đả kích không sai biệt lắm, chớp mắt nhìn Phương Hành mấy cái, cười nói:

- Đừng có thất vọng như thế, không nói những cái khác, Long tộc ta cũng có hai đạo đại thuật, có thể thúc đẩy đến cực hạn, có thể xưng mạnh nhất thế gian, không biết ngươi...

Hai mắt của Phương Hành lập tức sáng lên, giờ mới hiểu được ý đồ của Long Quân, vội vàng liên tục gật đầu:

- Cảm ơn!

Long Quân ngẩn ngơ, vô ý thức nói:

- Ta còn chưa đáp ứng truyền cho ngươi đâu...

Phương Hành vô cùng thành khẩn nói:

- Cha vợ, ngươi nói như vậy là không đúng rồi, chúng ta đều là người một nhà...

Long Quân nhìn hắn nửa ngày, có hơi uể oải thở dài, loáng thoáng cảm thấy mình lăn lộn cả đời, được mọi người gọi là Long Quân vô dụng nhất trong các thế hệ, cũng có người gọi hắn là tên khốn kiếp nhất, nhưng hôm nay lại cảm thấy mình mở mang kiến thức, cảnh giới thực sự vẫn thấp một bậc, cười khổ một tiếng nói:

- Ngự Lôi Đại thuật cùng Bố Vũ Đại thuật của

Long tộc ta không dễ truyền...

Phương Hành nói:

- Ngươi không truyền, ta liền không cưới con gái của ngươi...

Long Quân thuận miệng đáp:

- Ngươi làm như vậy là không đúng, ngươi không cưới con gái của ta, thì nó làm sao bây giờ?

Phương Hành nói:

- Ai bảo ngươi không phải bưng giá đỡ tới?

Long Quân cười ha ha một tiếng, vốn muốn mượn sườn núi xuống dốc, nhưng bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng.

- Không đúng, ta xin ngươi cưới con gái của ta sao?

Vậy mà lấy cái này uy hiếp ta?

Càng nghĩ càng tức, vừa đưa tay muốn đánh, lại nghe thấy một tiếng quát từ bên cạnh lại truyền đến:

- Ngươi nói cái gì?

Ở dưới sườn núi có một nữ tử bưng cái khay làm bằng gỗ tử đàn mặt đầy tức giận nhìn lên, người này chính là Long Nữ, lúc nhìn thấy hai người nói chuyện vui vẻ trên sườn núi, liền lấy một bầu rượu đưa lên, lại không nghĩ tới tên khốn kiếp này đang dùng loại phương pháp kia uy hiếp phụ vương của mình, đây thật là giận không chỗ phát tiết, ai cầu xin ngươi cưới, trước đó là ai quấn quít không buông?

- Ôi... Hì hì, ta nói đùa với ông ấy thôi...

Phương Hành cũng giật nảy mình, nghe quá nghiêm túc, không có phát hiện nàng đi lên, vội vàng đứng dậy giải thích.

- Hừ, mắt bị mù mới có thể gả cho ngươi!

Hiển nhiên Long Nữ rất tức giận, lườm Phương Hành một cái, dọa Phương Hành đến mức chỉ có thể cười hì hì không ngừng, nàng vừa tức vừa giận để khay lên tảng đá, rồi quay đầu trừng mắt với Phương Hành đang cười ha ha và cả Long Quan đang xem náo nhiệt, Long Quân cũng bị dọa không dám cười, lúc này mới nặng nề nhún chân, không muốn ở cùng hai người này thêm một phút nào nữa, xoay người rời đi.

- Ai, em dâu, cho ta mặt mũi...

Đại Kim Ô ngông nghênh đứng lên khuyên giải, trên mặt của nó đều vẻ là cười trên nỗi đau của người khác, chỉ sợ chuyện không gây lớn ra.

Long Nữ cười lạnh, ôm đứa bé ở trên lưng nó vào trong ngực.

- Hì hì, nữ nhân mà, cứ nhìn thấy trẻ con liền bớt giận!

Đại Kim Ô quay đầu nhìn thoáng Phương Hành, bộ dáng rất là đắc ý.

Nhưng mà một ý niệm trong đầu còn chưa hiện lên, chợt thấy trên mông đã trúng một cước, đầu đâm vào trong huyền nhai...

- Mẹ nó, thì ra bế lấy đứa nhỏ, sợ lúc đá ta sẽ hù dọa nó...

...

...

Phương Hành nhìn thấy vậy cũng hơi im lặng, lắc đầu thở dài:

- Phụ nữ a...

Long Quân ở bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác:

- Với tính tình này của con gái ta, ngươi hãy chậm rãi dỗ nó đi!

Phương Hành cầm bầu rượu Long Nữ đưa tới rót hai chén, liếc mắt nhìn Long Quân:

- Đều do ngươi làm hại!

Long Quân cảm thấy mình rất vô tội, khinh thường nói:

- Chính ngươi muốn lấy cái này đến uy hiếp ta, liên quan gì đến ta?

Phương Hành thở dài, nửa ngày sau mới nói:

- Hai cái đại thuật kia truyền hay không truyền?

Long Quân hơi nở nụ cười, nghiêm túc nhìn Phương Hành, thản nhiên nói:

- Đại thuật này quý như mạng, ngươi có thể coi nó là đạo pháp lập tông của một tông một phái nên không dễ truyền, chỉ là pháp quyết thế hệ này khác với trước kia, không cần phải che giấu, ta có thể truyền hai đạo thuật Ngự Lôi, Bố Vũ cho ngươi, nhưng ngươi cần đồng ý với ta ba điều kiện!

Thấy hắn nghiêm túc nói, Phương Hành cũng thu hồi vẻ mặt cợt nhả:

- Ngươi nói nghe một chút!

Long Quân thản nhiên nói:

- Điều kiện thứ nhất, tu đại thuật Long tộc ta cần gánh nhân quả của Long tộc, nếu tương lai Long tộc gặp đại nạn, ngươi cần xuất thủ tương trợ, tốt xấu cũng phải giúp Long tộc ta lưu lại một đường hương hỏa, để con cháu hậu thế có lại thời cơ quật khởi!

- Nghiêm trọng như vậy sao? Cha vợ yên tâm, chuyện người trong nhà ta khẳng định sẽ hỗ trợ!

Phương Hành ngẩn người, rồi vỗ ngực cam đoan, trong lòng lại nghĩ: Đến lúc đó nhìn kỹ hẵng nói!

Long Quân cũng không thèm để ý, cũng không muốn Phương Hành cam đoan gì, nói tiếp:

- Chậm thì trăm năm, nhanh thì hai ba mươi năm, Thần Châu sẽ có đại biến, ai, cũng là đám lão già kia tức giận đến mức muốn nuốt núi sông, dám chơi pháp như vậy, ai cũng không biết cái này sẽ trở thành một chút hi vọng sống để chống lại đại kiếp, hay là làm cho đại kiếp sớm giáng thế, nhưng bất luận như thế nào, đến lúc đó ta muốn ngươi mang Hải tộc đi.

Phương Hành nghe vậy, ngơ ngác hỏi:

- Đại kiếp gì?

Long Quân nghiêm mặt đáp:

- Đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết, bây giờ ta không thể nói!

Phương Hành suy nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi:

- Ta giống như không thể không nghe theo?

Long Quân nói:

- Đương nhiên, để ta nói hết ra, ngươi không đáp ứng chẳng phải là không nể mặt mũi?

Phương Hành vỗ đùi:

- Vậy còn dông dài gì nữa, nói tiếp đi!

Long Quân cười ha ha một tiếng, nói:

- Sảng khoái!

Sau đó đưa lỗ tai tới, bên tai Phương Hành thấp giọng nói vài câu, lại khiến Phương Hành sửng sốt.

- Ngươi nói đùa sao? Cái này cũng gọi là điều kiện?

Phương Hành nhìn về phía Long Quân ánh mắt vô cùng cổ quái.

Long Quân ho nhẹ một tiếng:

- Ngươi nói có đáp ứng hay không?

Phương Hành bất đắc dĩ đáp lại:

- Ngài đã nói ra, ta không đáp ứng chẳng phải là không nể mặt người à?

Long Quân cười ha ha một tiếng, nói:

- Trẻ nhỏ dễ dạy! Con gái liền giao cho ngươi, hai đạo đại thuật của Long tộc cũng đưa ngươi!

Phương Hành cũng cười ha ha một tiếng, vung tay nói:

- Được, ta đều muốn!

Chương 643 : Hai đạo đại thuật

Long Quân là người chân thành, ít nhất ngay từ đầu Phương Hành đã cho là như vậy.

Có lẽ lão Long này đúng như trong truyền thuyết, trêu hoa ghẹo nguyệt, phong lưu thành tính, nhưng ít nhất vẫn là người biết giữ lời hứa, nói truyền pháp liền truyền pháp, tuyệt không dông dài, từ khi bắt đầu định chuyện này liền lấy giọt nước sở học trong lồng ngực truyền thụ.

Hai đạo đại thuật của Long tộc, thậm chí là thiên phú dị bẩm của Chân Long nhất mạch, lại đã trải qua ngàn vạn năm, các bậc tiền bối đại năng tu hành, lĩnh hội, biến phức tạp thành đơn giản, lại tham khảo đạo thư cùng thuật pháp của các đại tông môn trên thế gian, rồi mới thúc đẩy đến cảnh giới bây giờ, pháp quyết chỉ rải rác mấy trăm chữ, nhưng lại tinh tế khó tả, có thể nói ngôn ngữ tinh tế ý nghĩa sâu xa, lý lẽ ẩn chứa trong hai thuật Vũ, Lôi rất kỳ diệu huyền ảo, sâu không lường được.

Nếu dựa theo cấp bậc phân chia bình thường nhất trên thế gian cơ, pháp, huyền, thần, thì hai thuật Vũ, Lôi của Long tộc thực sự đã vượt qua cả Thần giai, có thể đẩy lên phạm vi của Tiên pháp, ở trên phương diện thuật lý tinh thâm, nó không kém gì Hồ Yêu Tiên pháp mà Phương Hành đã học được ở Thanh Hồ Quỷ Diện, trong pháp quyết sở học của hắn cũng chỉ có Thái Thượng Kinh, Vô Danh Công Quyết, cùng Sát Sinh đại thuật mà Căn Bá truyền lại mới có khả năng so sánh được.

Mặc dù bình thường Phương Hành không có chính kiến, lại biết tốt xấu, biết rõ cơ hội tới không dễ, cho nên cũng bỏ sức học tập.

Ở giữa đạo đường, Long Quân bày ra chín pháp trận, ngăn cách thiên địa, cùng Phương Hành một người một cái bồ đoàn, ngồi đối diện giảng đạo, ngay cả cung chủ Liên Thiên Nhất Cung cùng Hồ Quân Đại Trưởng Lão, vào lúc này đều phải tránh hiềm nghi, không dám tới gần đạo đường trong vòng trăm trượng, mà người có tư cách tiến vào đạo đường cùng Phương Hành nghe đạo, cũng chỉ có Long Nữ đã được Long Quân khuyên hết lời đi qua, dù sao cũng là con gái ruột.

Đương nhiên, cái tên Đại Kim Ô này cũng tận dụng mọi thứ trên người, trên lưng còn cõng theo một đứa bé, mặt dày mày dạn đi theo cùng nhau tiến vào nghe kinh, vô cùng tự giác, Long Quân vậy mà cũng không đuổi nó đi, cười hì hì chấp nhận sự tồn tại của nó.

May mắn nhất chính là vật nhỏ mà Đại Kim Ô ôm vào.

Nàng còn ở trong tã lót, đạo nguyên thiếu thốn, thần trí chưa mở, đã có cơ hội lắng nghe bài giảng đạo về hai thuật Vũ Lôi trong thiên địa.

Lúc Long Quân ở đạo đường giảng đạo, pháp quyết huyền ảo đến cực điểm từ trong miệng bay ra, chấn động thiên địa, nương theo thiên hoa rơi xuống, hóa thành phù văn màu vàng, bay múa trong đạo đường, vật nhỏ ở trong môi trường này, mặc dù chưa chắc có thể nghe hiểu, nhưng cũng được lực lượng của những phù văn thần bí ẩn chứa đại đạo ảnh hưởng, chấn động nhập xương cốt, ở mức độ nào đó, coi là một loại tẩy rửa thoát thai hoán cốt.

Mà ba người Long Nữ cùng Phương Hành, Đại Kim Ô cũng vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc lắng nghe, ngộ ra đạo lý.

Chỉ truyền thừa hai đạo đại thuật mấy trăm kinh văn đã mất ba ngày, sau ba ngày, cũng lúc bắt đầu tu luyện hai đạo đại thuật này, Long Quân mang theo bọn họ bay qua mấy vạn dặm, trèo núi lĩnh, quan sát linh mạch, suy đoán hướng đi của thiên địa, đi tới một chỗ hư không thần bí khó lường ở Thần Châu, nói là muốn để bọn hắn tự mình cảm nhận sự huyền diệu của hành vân bố vũ, lĩnh ngộ uy lực của lôi đình trong thiên địa.

- Muốn học được Ngự Lôi Đại thuật, thì phải tự mình cảm nhận uy lực của Lôi Đình, khống chế sự biến hóa kỳ diệu của lôi pháp...

Phía trên đám mây, vân khí quanh quẩn, khói đen cuồn cuộn, phía dưới mây lại là một phương lôi trạch, bên trong có vô số lôi xà quấn quanh bất định vô cùng đáng sợ, lúc này, Long Quân nghiêm túc nói với ba tiểu bối:

- Giữa thiên địa, sức mạnh có mạnh mẽ đến đâu cũng có dấu vết để lần theo, không tự mình đi cảm nhận, sẽ dễ dàng bị nó dọa sợ, nhưng nếu như tự mình cảm nhận liền có khả năng tìm được dấu vết vận chuyển của nó...

Đại Kim Ô cùng Phương Hành thăm dò lực lượng làm cho lòng người run sợ phía dưới kia, nơm nớp lo sợ nói:

- Có thể nói dễ hiểu được không?

Long Quân mỉm cười nói:

- Đơn giản mà nói chính là chịu đánh!

Phương Hành cùng Đại Kim Ô đều bị dọa sợ, ý của Long Quân là muốn bọn họ nhảy xuống?

- Ngươi sẽ không lấy công báo tư thù chứ?

Phương Hành ngẩng đầu nhìn Long Quân, mơ hồ cảm thấy vị cha vợ này không đáng tin cậy.

Đại Kim Ô càng kinh hãi hơn:

- Không phải bởi vì ta nghe lén quyết pháp đạo thuật của Long tộc các ngươi, cho nên ngươi muốn giết quạ diệt khẩu chứ?

- Thứ không có tiền đồ!

Long Quân khinh thường răn dạy:

- Đây là đại thuật chịu đánh của Long tộc, có dám học hay không thì phải xem các ngươi.

Điều này cũng làm cho Phương Hành cùng Đại Kim Ô do dự, lúc tiến đến đám mây thấp giọng thương nghị.

- Tiểu thổ phỉ, ta cảm thấy vẫn không đáng tin cậy, lực lượng phía dưới kia quá mạnh, mình sẽ không bị đánh chết chứ?

Phương Hành gật đầu nói:

- Ta cũng cảm thấy rất không đáng tin cậy, phải nghĩ cách phòng ngừa vạn nhất!

Đại Kim Ô vội vàng gật đầu nói:

- Đúng đúng đúng, ngươi nói xem có biện pháp nào không?

Phương Hành đáp:

- Ngươi xuống dưới trước thử một chút đi!

Đại Kim Ô ngẩn ngơ, chợt phát hiện không đúng, vội kêu lên:

- Ngươi muốn làm gì?

Chữ "gì"cuối cùng còn chưa kết thúc, trên mông bỗng nhiên chịu một cước, Phương Hành trực tiếp đạp nó xuống dưới.

- Oa... Tiểu thổ phỉ ta sẽ không để yên cho ngươi... Oa oa...

Đại Kim Ô ngã nhào vào trong lôi trạch, bị lôi điện đánh cho lông chim dựng đứng, cháy đen khắp người, sau đó, vẫy cánh muốn bay ra ngoài, lại bị lực hút mạnh mẽ bên trong lôi trạch hút vào, muốn trốn cũng trốn không thoát, vô số lôi xà từ bốn phương tám hướng vọt tới, thẳng đến khi che mất nó, Đại Kim Ô vừa hoảng vừa sợ, bị sét đánh kêu oa oa thảm thiết, chửi bới Phương Hành một trận, một thân lông vũ vàng óng ánh uy phong đều bị cháy khét.

- Ai nha, đều con mẹ nó cháy hết rồi...

Nhìn tình trạng thảm hại của Đại Kim Ô, da đầu của Phương Hành tê dại một hồi, nghiêm túc nói với Long Quân bên cạnh:

- Ta cảm thấy ở chỗ này cũng có thể cảm nhận được!

- Ngươi đi xuống đi!

Long Quân đá vào mông Phương Hành, tiểu thổ phỉ hét thảm một tiếng, cũng tiến vào bên trong lôi trạch, tiếng kêu rên liên hồi.

- Nhất định phải xuống dưới sao?

Long Nữ tiến lên mấy bước, nhìn lôi trạch phía dưới vô cùng kích động.

Long Quân lại đưa tay ngăn cản nàng, đầy mặt trìu mến nói:

- Không cần, ở chỗ này cảm nhận sự biến hóa của lôi lực là được rồi!

- Oa... Lão bất tử kia, ngươi quả nhiên công báo tư thù...

- Đại Kim gia ta liền biết ngươi muốn giết quạ diệt khẩu mà...

Phương Hành cùng Đại Kim Ô nghe được, đồng thời chửi ầm lên, cả hai người mượn lực muốn nhảy ra.

Nhưng bên trong âm thanh cười ha ha của Long Quân, vung tay lên, hạ tay xuống, lại đánh hai người bọn hắn trở lại lôi trạch, cười nói:

- Ít con mẹ nó nói nhảm đi, hai tên khốn kiếp các ngươi ở sau lưng mắng ta lão già háo sắc, thật coi ta không biết sao? Hiện tại ai cũng đừng hòng trốn ra, ngoan ngoãn ở bên trong, làm theo pháp quyết mà ta truyền cho các ngươi trước đây, vận chuyển linh lực, không thể làm ra một chút sai lầm nào, nếu không...

- Nếu không thì như thế nào?

Phương Hành cùng Đại Kim Ô đều sợ mất mật đặt câu hỏi.

Long Quân âm trầm cười một tiếng:

- Nếu không lát nữa vớt đi ra, có khả năng sẽ trực tiếp chín...

- Oa... Cha vợ ta sai rồi...

Phương Hành bị dọa quá sợ hãi, "Ngao"một tiếng liền nhảy lên trên.

- Ông nội Long Vương, chuyện ức hiếp con gái của ngươi đều là do tên khốn kiếp này làm, không liên quan tới ta...

Đại Kim Ô cũng dọa kinh hồn bạt vía, kêu to muốn bay lên.

- Tên khốn kiếp, dám bán đứng ông đây? Ngươi đi xuống đi!

Cái tên Đại Kim Ô này cũng dám bán đứng mình, khiến Phương Hành vô cùng tức giận, quay đầu một cước đạp nó xuống dưới.

- Không cho ta đi lên, ngươi cũng đừng hòng đi lên!

Đại Kim Ô cũng giận dữ, duỗi móng vuốt bắt lấy bắp chân Phương Hành, kéo hắn xuống.

- Tặc chim quạ khốn kiếp, ông đây nhịn ngươi lâu rồi!

Phương Hành nặng nề ngã vào trong lôi trạch, nổi giận đùng đùng, xoay người nhảy lên lưng Đại Kim Ô đánh loạn xạ.

- Đại Kim gia ta sợ ngươi chắc, để ngươi nếm thử vuốt xé hạc của ta...

- Xé con mẹ ngươi, nhìn Vương Bát Quyền của ông đây...

Một lời không hợp liền rút đao khiêu chiến, hai tên kia trực tiếp ở trong lôi trạch cấu véo, nhất thời lông chim bay loạn, tiếng kêu kỳ quái vang lên liên tục, thậm chí còn quên cả trèo lên, một vuốt xé hạc, một Vương Bát Quyền, ngươi tới ta đi, đánh tới đánh lui, đánh tới trời đất u ám, lôi xà ở trong lôi trạch đều bị đánh tán loạn ra bốn phía, tiếp tục la ó, lúc đầu bọn họ núp ở một góc, chỉ biết bị lôi xà đánh trúng vào thân thể, lúc này vừa đánh nhau, lại giống như hai con cá trong chảo dầu đã rán được mặt này lật sang mặt khác, thật không cần lo lắng chưa chín kỹ.

- Hai người bọn họ... Sẽ không thực sự bị đánh chết chứ?

Long Nữ cưỡi mây ở phía trên bị thảm trạng phía dưới làm cho kinh hãi mặt vàng như màu đất, run giọng đặt câu hỏi.

Long Quân lại chẳng hề để ý, cười nói:

- Yên tâm đi, phụ thân điều khiển sét đánh bọn họ, cũng không phải muốn để bọn hắn bị người khác đánh chết!

Long Nữ muốn nói lại thôi, nửa ngày sau mới nói:

- Thời gian gấp gáp như thế, hắn tu hai đạo đại thuật này, chỉ sợ cũng...

Long Quân biết mình nữ nhi nghĩ cái gì, cười khẽ một tiếng, nói:

- Hai đạo đại thuật cũng không phải để cho hắn vượt qua cửa ải khó kia, vụ đánh cược với Linh Xảo Tông vẫn phải để chính hắn đi giải quyết, có điều ngươi cứ việc yên tâm, mặc dù trước đó ta chửi rủa hắn dừng lại, đè ép một ít tính tình kiêu ngạo kia, nhưng có điều vẫn có thể chắc chắn, thực lực của tiểu tử này quả thực bất phàm, người mang bảy pháp, sáu pháp trong đó đều là loại pháp đứng đầu thiên địa, bực căn cơ này, phóng mắt toàn bộ Thần Châu lại có mấy người đâu...

Long Nữ ngẩng đầu lên, chần chờ nói:

- Nhưng ngươi cũng đã nói, tốc độ tu hành của hắn thực sự quá nhanh, thuật pháp cũng không tinh xảo!

Long Quân cười đáp:

- Lực của thanh niên lực vô cùng lớn không cần đọ vũ kỹ với đứa bé, trực tiếp lấy đại quyền trấn áp là được, bằng bản lĩnh của tiểu tử này, dù không tinh thông thần thuật, một bộ Vương Bát Quyền đánh xuống, người có thể đỡ được cũng không nhiều lắm, huống hồ...

Nói đến đây, Long Quân bỗng nhiên phá lên cười:

- Ta vốn không cảm thấy hắn sẽ ngoan ngoãn xông trận!

- Không ngoan ngoãn xông trận?

Long Nữ giật mình, vô ý thức nói:

- Với tính tình này của hắn làm sao chịu hướng người nhận thua?

Long Quân nghe câu nói này, vô cùng bi ai nhìn con gái của mình, sau một hồi lâu, mới nhẹ giọng thở dài, lắc đầu nói:

- Con gái à, cha thực sự rất lo lắng, lấy tính cách trung thực này của ngươi, tương lai làm sao sống cùng tiểu tử này ở...

- Ngươi lại nói loạn cái gì vậy?

Nghe thấy Long Quân nói lời này, Long Nữ đã an tâm hẳn, cộng thêm da mặt mỏng liền không nhiều lời với Long Quân nữa, phối hợp qua một bên cảm ngộ lôi ý, mà Long Quân vẫn luôn nhàn nhạt mỉm cười, vào lúc này giữa lông mày lại thoáng xuất hiện lo lắng không dễ dàng phát giác, nhẹ giọng thở dài nói:

- Nha đầu này thực sự rất ngốc, sau khi tạm thời không đi theo cha của mình, toàn bộ tâm tư đều chuyển sang người ngoài, chỉ là, trước mắt tiểu này sắp có một trận đại nạn, vạn nhất hắn chịu đựng được còn dễ nói, nhưng nếu không chịu đựng được, ngươi làm sao bây giờ?

- Con gái của ta thật đúng là số khổ?

Long Quân càng nghĩ càng buồn, khóe miệng khẽ nhếch lên một tia trào phúng:

- Sẽ không thật sự là báo ứng chứ?

Chương 644 : Đại trận của một tông.

Ngay lúc hai người Phương Hành cùng Đại Kim Ô bị sét đánh, bị Thủy Kiếp, bị chỉnh khổ không thể tả, về chuyện Thần Châu Bắc Vực liên quan tới tiểu ma đầu Nam Chiêm trong truyền thuyết kia cùng Linh Xảo Tông thiết lập đánh cược, cũng đang sôi động, được vô số người nghị luận.

Dù sao Linh Xảo Tông chính là đại tông của Bắc Vực, thanh danh hiển hách, mà Phương Hành có mấy lần đại náo ở Thiên Nhất Cung, cũng đưa tới vô số lực chú ý, bất luận là thân phận, hay là bản lĩnh một thân của hắn đều khiến mọi người cảm thấy rất hiếu kỳ, mặc dù nhìn bề ngoài, Phương Hành đối đầu Linh Xảo Tông không khác gì chịu chết, nhưng bất luận nghĩ như thế nào, cũng không cảm thấy hắn lại tự đâm đầu chịu chết, dẫn tới đám người nhao nhao suy đoán mục đích của hắn.

Có người cảm thấy, tiểu ma đầu này chỉ là vịt chết mạnh miệng, sớm muộn gì cũng phải cúi đầu nhận thua, ngoan ngoãn giao ra pháp bảo của Linh Xảo Tông.

Cũng có người cho rằng, nói không chừng tiểu ma đầu này chính là do Long Quân âm thầm sai khiến, cố tình đào một cái hố to cho Linh Xảo Tông.

Chỉ là bất luận như thế nào, mọi người đều không tin tưởng Phương Hành thật sự có dũng khí một mình một người đấu với Linh Xảo Tông, chuyện này nói tới quá dọa người!

Lực lượng một người liền là lực lượng một người, dù mạnh hơn thì cũng có giới hạn.

Nếu như tiểu ma đầu một thân bản lĩnh đạt đến cấp bậc Thần Tử, như vậy Linh Xảo Tông không xuất ra Nguyên Anh, thật có khả năng không làm gì được hắn, dù phái người truy sát, cũng đánh không lại hắn, dù cho nhiều người vây đánh, thì thấy thời cơ không ổn hắn cũng có thể chạy trốn, sau đó lại tùy thời trả thù, đây là một cục diện khiến ai cũng thấy nhức đầu, nhưng nếu đối phương quang minh xe ngựa, mặc cho hắn đến cường công, sợ ngay cả Liên thần tử cũng làm không được.

Thế nhưng nội tình của Linh Xảo Tông cũng không vừa, ba phong năm cốc, cao nhân vô số, chỉ riêng Phong chủ ba Phong đã là ba tu sĩ Kim Đan Đại Thừa. Mỗi một người tu vi thâm hậu, nhất là phong chủ Thi Pháp Ấn Kỳ Tú Phong, đời trước vốn là thanh niên tuấn tài, càng là có hi vọng trở thành một trong những Nguyên Anh trẻ tuổi nhất Bắc Vực, ở mức độ nào đó mà nói, thanh danh của hắn còn hiển hách hơn so Nguyên Anh bình thường.

Mà đổi thành hai Phong chủ bên ngoài, mặc dù tu vi không bằng hắn, nhưng cũng chênh lệch không xa, bất luận là ai, cũng đều không cảm thấy tiểu ma đầu kia có bản lĩnh sống sót dưới sự vây công của ba vị tu sĩ Kim Đan Đại Thừa, huống hồ, tiểu ma đầu kia không chỉ muốn cược như thế. Hắn muốn đánh cược với toàn bộ Linh Xảo Tông, lúc hắn muốn rời khỏi Thiên Nhất Cung sẽ đường đường chính chính xông vào đại trận của Linh Xảo Tông một lần.

Nói câu không dễ nghe, đây quả thực chính là muốn chết!

Bây giờ trên dưới Linh Xảo Tông sớm đã bắt đầu động viên, mặc dù đã ổn thắng khoán, nhưng ở dưới sự chỉ đạo của Thi Pháp Ấn, Linh Xảo Tông lại chưa lộ ra một chút khinh thường nào, không chỉ có ba ngàn đệ tử môn hạ, một trăm trưởng lão cũng được điều đến Thiên Nhất Cung tạo thành đại trận bố thủ, móc hơn phân nửa nội tình của Linh Xảo Tông ra ngoài, các loại pháp khí lợi hại, phù văn huyền ảo phát xuống như nước chảy. Giống như lâm đại địch, bọn họ lấy danh nghĩa lão tổ Nguyên Anh của Linh Xảo Tông ban pháp chỉ xuống, mời rất nhiều các đạo tu sĩ khác nhau đến đây tọa trấn, bổ xung vào chỗ thiếu.

Được biết, lúc đầu Linh Xảo Tông nghĩ muốn mời Nguyên Anh lão tổ xuất quan, nhưng ngại mặt mũi của Long Quân Thương Lan Hải, lại không có ý tứ làm chuyện xấu hổ như thế, cộng thêm Nguyên Anh không tiện xuất thủ, bọn họ cũng liền chặt đứt ý niệm này, chỉ lấy Kim Đan ngăn địch.

Nhưng coi như Nguyên Anh không ra tay, cũng có phong phanh một ít nội tình âm thầm truyền ra, vì đại trận này mà Linh Xảo Tông đã bỏ hết cả vốn liếng, đừng nói tiểu ma đầu Nam Chiêm kia tu vi chỉ ở Kim Đan trung kỳ, coi như hắn là Nguyên Anh, sợ cũng không nắm chắc có thể vượt qua.

Đến lúc này, chúng tu ở Thần Châu Bắc Vực càng ngày càng hiếu kỳ, có một ít người cố ý đến nơi chiêu tế, sau thấy chuyện chiêu tế không có vấn đề gì mà kết thúc, người vốn định dẹp đường hồi phủ cũng lưu lại, không vì cái gì khác, chỉ vì nhìn tiểu ma đầu trong truyền thuyết kia làm sao xông được đại trận này, hay là tự đánh mặt của mình như thế nào, ngoan ngoãn nhận thua với Linh Xảo Tông, sau này cũng có đề tài mà nói chuyện.

- Hừ, tông ta đã bắn tiếng, tuyệt không tiếp nhận lời xin lỗi của tiểu ma đầu kia, nhất định phải mượn trận đánh cược này cắt đầu của hắn, dù sao cũng chính hắn tự tay giết chết con trai của Thi trưởng lão, Thi trưởng lão làm sao lại không muốn báo thù? Trước đó không nói tới, đại khái là ngại mặt mũi của Long Quân, bây giờ bắt được cơ hội, đương nhiên sẽ không buông tha cho hắn, lúc đầu đạt được tin tức bực này, tu sĩ Nam Chiêm chúng ta nên thông báo cho hắn, sớm khuyên hắn cẩn thận chút mới phải, nhưng tiểu ma đầu này đã cắt áo đoạn nghĩa với chúng ta, đã vậy để tùy hắn đi chịu chết đi!

Trong trong quán rượu vắng vẻ nào đó ở Nhạc Châu thành, hơn mười người Nam Chiêm xuất thân tu sĩ khoanh chân ngồi, uống rượu bàn tán, đám người này tu vi cao có thấp có, phần lớn là Trúc Cơ hậu kỳ, ngẫu nhiên có ba vị Kim Đan, cũng đều là Kim Đan tầng một, tầng hai, tu vi cũng không tính là cao, trong đó có bốn năm vị đều xuất thân từ Linh Xảo Tông, mặc dù không được chọn làm người giữ trận, nhưng cũng biết được không ít bí mật.

Sau khi nghe xong lời nói của một tên đệ tử Nam Chiêm của Linh Xảo Tông, một tên đệ tử Nam Chiêm khác gia nhập Nhất Khí Tông cũng cười lạnh nói:

- Không tệ, cái tên tiểu ma đầu kia vốn có tiếng xấu, từng ở Nam Chiêm tiến hành thí sư, kết ác thù với Hoàng Phủ gia, chúng ta bỏ qua hiềm khích lúc trước, tìm hắn bàn việc lớn, hắn lại dựa vào chức cao ở Thương Lan Hải, hoàn toàn không để chúng ta vào mắt, thậm chí giật dây Thi trưởng lão hạ sát thủ với chúng ta, các ngươi nghĩ xem hắn tàn nhẫn đến cỡ nào? Đợi lúc hắn bị người ta chém đầu, ta cũng phải đi nhìn xem!

Trong lúc nhất thời, chừng ba, bốn người trong lầu nhao nhao lên tiếng, cười lạnh mỉa mai nói về tiểu ma đầu kia.

Trong đó, thậm chí còn có một người chuyển sang Diệp Cô Âm hỏi:

- Diệp sư tỷ, lúc trước ngươi nói tiểu ma đầu kia tặng ngươi ba ngàn linh tinh, việc này là thật sao? Lấy tính tình lạnh lùng này của hắn, làm sao có thể hào phóng như thế, không phải có âm mưu gì chứ?

Diệp Cô Âm ngồi ở trong góc trầm mặc không nói, nghe thấy một câu nói kia, lông mày hơi nhíu lại.

- Đương nhiên là hắn có âm mưu!

Diệp Cô Âm còn chưa trả lời, chợt nghe thấy một tiếng hừ lạnh bên ngoài cửa sổ, cửa gỗ đang đóng chặt bị một cơn gió lạnh thổi tung, chúng tu bên trong kinh ngạc quay đầu liền nhìn thấy một nữ tử mặc váy đỏ thẫm, khuôn mặt lạnh lùng ở ngoài cửa sổ, quanh thân mang theo một cỗ hàn khí, lạnh lùng liếc nhìn mọi người, sau đó cất bước, từ ngoài cửa sổ đi vào trong phòng, uy thế trên người làm cho chúng tu trang nghiêm hẳn lên.

- Lệ... Lệ sư tỷ, ngươi trở về khi nào vậy?

Sau nửa ngày, mới có người cười theo, ngượng ngùng mở miệng.

- Đúng vậy, Lệ sư tỷ, không phải ngươi đi Yêu Địa sao?

Có người vội vàng đứng lên, vô cùng câu nệ chào hỏi, tựa hồ không dám thở mạnh.

Mà Lệ Hồng Y không để ý tới bọn họ, nhàn nhạt nói tiếp:

- Ở trong mắt các ngươi, hắn làm chuyện gì mà không có âm mưu?

Nàng nhìn mấy tên tu sĩ mở miệng lúc trước, trong ánh mắt không hề che giấu vẻ thất vọng, nàng ngừng lại một chút, mới dùng giọng căm hận nói:

- Nếu ta sớm biết các ngươi có đức hạnh này, lúc trước ta đã không lẫn vào trong vũng nước đục kia! A, Vương sư đệ, ta vừa mới nghe được ngươi nói nếu như Phương Hành chưa cắt áo đoạn nghĩa với các ngươi, các ngươi sẽ thông báo cho hắn, giúp hắn một chút, vậy ta ngược lại muốn hỏi một chút, ý bên trong câu nói này của ngươi là, nếu như hắn không cự tuyệt các ngươi, hiện tại hắn đụng phải chuyện này, ngươi một đệ tử Linh Xảo Tông sẽ giúp hắn như thế nào?

Không ngờ Lệ Hồng Y vừa xuất hiện đã vặn hỏi, lúc trước Vương Nhất Pháp cười lạnh mỉa mai, giờ đã cực kỳ xấu hổ, nhưng ở dưới đôi mắt lạnh lẽo của Lệ Hồng Y lại khó trả lời, ngập ngừng nửa ngày mới nhỏ giọng nói:

- Mặc dù lần này Linh Xảo Tông tránh đệ tử xuất thân Nam Chiêm chúng ta, nhưng chúng ta vẫn thu được một số tin tức về cao nhân bày trận được Linh Xảo Tông mời tới tọa trấn, nếu như kia... Tiểu ma đầu kia không phải tuyệt tình như thế, cho dù chúng ta có phạm vào môn quy bị trách phạt, cũng phải truyền những tin tức này cho hắn biết!

- Không tệ, ở Thần Châu này, tu sĩ Nam Chiêm chúng ta vốn nên chiếu cố lẫn nhau, kỳ thật lần này trưởng lão tông ta đã từng có ý để cho chúng ta đi thủ trận, nhưng chúng ta đều cự tuyệt, dù sao cái thằng kia cũng xuất thân từ Nam Chiêm, chúng ta cũng sẽ không đi làm khó hắn!

Có một người khác mở miệng, cũng là đệ tử Linh Xảo Tông, nói chuyện vô cùng dõng dạc.

Nhưng sắc mặt của Lệ Hồng Y lại càng khó coi hơn, âm thanh lạnh lùng nói:

- Đây chính là hỗ trợ trong miệng các ngươi? Ha ha, liều mạng bị phạt, liều mạng quở trách, truyền vài câu tin tức chính là giúp hắn? Nhưng các ngươi muốn hắn giúp cái gì? Là liều mạng! Các ngươi muốn để hắn đến thay các ngươi liều mạng, thừa nhận áp lực mà chúng tu Thần Châu mang tới, còn phải cảm thấy coi trọng người ta hay sao? Thật sự là hoang đường, Vương Nhất Pháp Vương sư đệ, Lý Mạc Nhiên Lý sư đệ, nếu hai người các ngươi thật sự là một nam nhân, thì hãy nhìn ở khía cạnh cùng là tu sĩ Nam Chiêm, rút đao giúp Phương sư đệ xuất thân từ Nam Chiêm kia, cùng nhau xông vào đại trận của Linh Xảo

Tông, Lệ Hồng Y ta còn có thể xem trọng các ngươi một chút, nhưng các ngươi có dũng khí đó sao?

Những lời này thực sự không nể mặt mũi, lại khiến hai người kia mặt đỏ tới mang tai, muốn bác bỏ nhưng lại không dám.

Mà Lệ Hồng Y thì thở dài một tiếng, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Diệp Cô Âm, tay đè trên bàn, thật lâu mới mở miệng:

- Ta vừa trở lại Thần Châu liền nghe nói việc này, rồi suy nghĩ thật kỹ, ha ha, ta ngược lại muốn hỏi các ngươi tiểu ma đầu mà các ngươi luôn mồm nói, ở dưới cục diện này, ai có biện pháp tốt hơn có thể bảo vệ cái mạng nhỏ của các ngươi, mà không bị người khác nắm được nhược điểm?

Chúng tu nghe được, tất cả đều ngạc nhiên, tựa hồ bị Lệ Hồng Y đâm trúng chỗ đau.

- Hắn... Hắn sẽ tốt bụng như vậy sao?

- Lúc ấy với hắn mà nói, chỉ cần giao ra pháp bảo đoạt từ người khác mà thôi, vì sao lại muốn lấy tính mạng của chúng ta đến cược?

Mất nửa ngày mới có người chần chờ mở miệng, nhưng khẩu khí cũng đã không mạnh mẽ như trước.

Ở lúc này, chợt có một người oán hận mở miệng:

- Ta không tin, ít nhất lúc ấy một đao kia của hắn không phải giả, hắn thật sự muốn giết ta!

Đám người quay đầu nhìn lại, lại thấy người đó là Vương Nhất Pháp đệ tử Linh Xảo Tông, chính là người lúc này và lúc ấy ở trong Thiên Nhất cắt áo đoạn nghĩa với Phương Hành, lại xa xa nhổ nước miếng với hắn, kết quả lại chọc giận tiểu ma đầu kia, suýt nữa liền một đao bổ vào người hắn, sau khi chịu một đao khí kia, cho tới hôm nay, hắn vẫn không ngừng ho ra máu, có thể thấy được bị thương rất nặng, hận ý của đối phương cũng sâu nhất.

- Một đao kia đúng là thật!

Lệ Hồng Y nhàn nhạt mở miệng:

- Đổi lại là ta, lúc ấy cũng sẽ ra tay giết một người, sẽ giáo huấn Linh Xảo Tông cùng thế lực khắp nơi ở Bắc Vực thật tốt, để bọn họ chết tâm với việc bắt người đến uy hiếp này đi, ngươi đã ngu xuẩn lại còn vô dụng, hết lần này tới lần khác tính tình còn lớn như thế, còn có ai thích hợp hơn ngươi?

- Ngươi...

Vương Nhất Pháp kia nghe xong mặt đỏ tới mang tai, tức giận tăng vọt, lại động tới nội thương, lại liên tục ho ra máu.

- Lệ sư tỷ, chuyện này chúng ta đã thảo luận qua, mọi người... Kỳ thật cũng hiểu rõ!

Vào lúc này, Diệp Cô Âm cũng nhẹ nhàng mở miệng, nói với Lệ Hồng Y.

- Ta tự nhiên biết bọn họ biết rõ, người có thể tới đến Thần Châu thì có ai đần? Có một số việc không phải không hiểu rõ, chỉ là không đi nghĩ mà thôi, hừ, ta cũng không thèm để ý, lần này tới đây chính là tìm ngươi, có chuyện cần ngươi biết!

Lệ Hồng Y không tiếp tục để ý đám người trong sân, trực tiếp kéo tay Diệp Cô Âm bay ra khỏi ngoài cửa sổ, chỉ để lại các tu sĩ Nam Chiêm hai mặt nhìn nhau, thật lâu không có người mở miệng, mà Lệ Hồng Y cùng Diệp Cô Âm ở bên ngoài không trung, thấp giọng nói chuyện với nhau vài câu, cũng không biết nói thứ gì, lại chỉ nghe Diệp Cô Âm bỗng nhiên kinh hãi, ngay cả âm thanh cũng thay đổi:

- Việc này là thật chứ? Làm sao… Làm sao lại như thế?

Trong giọng nói dường như mang theo nức nở.

Chương 645 : Buổi trưa ngày mai chém đầu ngươi.

Thời gian một tháng rất ngắn, nhưng có những lúc thời gian trôi qua rất chậm, ví như nói ở tình huống Phương Hành cùng Đại Kim Ô cả ngày chịu giày vò, hai người đều hận thời gian không thể trôi nhanh một chút, nhưng hết lần này tới lần khác phải dùng tâm thảm ngộ, biết chuyện Long Quân truyền pháp chính là cơ hội khó có được, nhất là cường giả một phương dốc túi truyền hết bí pháp nhất tộc, càng làm cho người ta không thể tin được.

Một tháng qua, sét đánh, Thủy Kiếp, chân đạp, đây quả thực không phải cuộc sống của con người.

Đương nhiên, người thống khổ nhất trong Thiên Nhất Cung cũng không phải là hai bọn họ, mà là Đạo Vô Phương, Thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung.

Đơn giản mà nói, bây giờ mỗi ngày Phương Hành cùng Đại Kim Ô đều là nghe kinh, chịu hành hạ, chặn đánh tên mập.

Nghe kinh chính là nghe Long Quân giảng pháp, giải thích pháp lý, ngộ chân lý, chịu hành hạ, hoặc là ở lôi trạch, hoặc là ở đầm

Chân Thủy, tình huống bị sét đánh thất khiếu bốc khói, dìm trong nước đến mức bụng căng tròn, cảm ngộ "Lý lẽ vạn vật"mà trong miệng Long Quân nói, sau khi làm xong những chuyện này, hai tên này mới đi tìm niềm vui thú, chính đi chặn đánh Thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung.

- Cùng người chém giết là phương pháp ngộ Đạo tốt nhất, cho nên hiện tại các ngươi cần tìm một đối thủ đủ tư cách để luyện tập!

Nguyên lời của Long Quân là như thế, sau khi nói xong, liền ám chỉ bây giờ hai người bọn họ đang ở Thần Châu Bắc Vực, đối thủ đủ tư cách nhất kỳ thật đang ở ngay bên trong Thiên Nhất Cung, thiếu chủ Thiên Nhất Cung giống như tòa núi thịt bình thường kia, ở trong miệng Long Quân chính là không thua chính là phụ kỳ tài, đan thành năm pháp không nói, còn tu luyện Lôi thuật đến cực hạn, lại thêm một thân thịt mỡ, kỳ thật cũng là tu nhục thân đến cực hạn mới lộ ra bên ngoài.

Phương Hành cùng Đại Kim Ô nghe xong liền để ý, mà Đạo Vô Phương liền bị như vậy.

- Tên mập chết bầm, ngươi chui vào trong cái hang chuột nào rồi? Đi ra cho ông đây!

- Oa oa, sớm nhìn tên mập này không vừa

mắt, ngươi chớ núp, Đại Kim gia ta đã trông thấy ngươi rồi!

Bên trong Thiên Nhất Cung, hai cái bóng một vàng một xám tán loạn khắp nơi, trong miệng không ngừng kêu gào, hù các đệ tử Thiên Nhất Cung nơm nớp lo sợ, từng người co lại trong động phủ, ngay cả đầu cũng không dám nó ra dò xét, thật không biết Thiên Nhất Cung đã làm chuyện tàn nhẫn không có tính người nào, mà đưa tới hai tên sát tinh như thế, sống lớn đến như vậy, bọn họ chưa thấy qua một têm dám ở Thiên Nhất Cung nói ra từ "mập" này, nhưng hôm nay, lại có hai tên điên mỗi ngày lúc chạng vạng tối đúng giờ từ trên trời giáng xuống, một mặt hô "Tên mập chết bầm", một bên tìm thiếu cung chủ khắp nơi.

Không chỉ như thế, người bị đánh không chỉ có thiếu cung chủ, trong mười đệ tử chân truyền không có ai tránh thoát, đều bị đánh rất nhiều lần.

Hai tên khốn kiếp này đơn giản coi trời bằng vung, tìm người khắp nơi khiêu chiến, ở bên trong Thiên Nhất Cung, ngoại trừ mấy vị trưởng lão thân phận tôn quý, thì không có người nào không bị hai người bọn họ khiêu khích qua? Hết lần này tới lần khác cung chủ cùng Hồ Quân trưởng lão đối với chuyện này làm như không thấy, lúc bọn họ đến liền ăn mấy lần thiệt thòi lớn, lúc đầu đệ tử Thiên Nhất Cung không nhịn được đi ra quát tháo bọn họ, hiện tại đã không ai dám thò đầu ra.

- Mẹ nó, ta đến cùng đã tạo nghiệt gì...

Ở trong sơn cốc vắng vẻ dưới mây, mây đen che lấp, cả người Đạo Vô Phương núp ở một chỗ trong sơn động, hận nghiến răng nghiến lợi, lúc đầu hắn còn dự định dùng Phương Hành thật tốt, lại không nghĩ tới người này vậy mà có bản lĩnh như thế, chẳng những đánh bại chúng tu Hộ Đạo minh, còn làm cho Long Quân vô cùng kinh ngạc, hết lần này tới lần khác Long Quân tựa hồ còn rất xem trọng người con rể này, cho nên tên này trở thành khách quý bên trong Thiên Nhất Cung. Đừng nói lợi dụng hắn, mình còn phải tận lực qua lại, rút ngắn quan hệ với hắn.

Sau đó, Đạo Vô Phương nhịn ba ngày. Khi mở tiệc thiết yến chiêu đãi tên khốn kiếp này lần nữa, thì ác mộng bắt đầu.

Uống rượu nửa canh giờ, trong miệng tên khốn kiếp nói ra 1,452 lần câu "Tên mập chết bầm", Đạo Vô Phương nhịn!

Còn tên Đại Kim Ô kia vứt năm trăm sáu mươi chín cái mị nhãn với thị thiếp xinh đẹp bên cạnh hắn, Đạo Vô Phương cũng nhịn.

Tên khốn kiếp kia thương hại tám người khiêng kiệu của hắn mỗi ngày đều khiêng hắn lên, áp lực thực sự quá lớn. Hiện tại tiền tiêu hàng tháng quả là quá thấp, một mình đề ra tiền tiêu hàng tháng gấp mười lần cho người ta, còn buộc hắn ấn Pháp Ấn nhận phần khế ước này, Đạo Vô Phương vẫn nhịn...

Con quạ đen kia biểu diễn tiết mục dùng cánh uống rượu một phen, ngã vào chén ngọc Lam Điền mà hắn trân quý, Đạo Vô Phương cũng nhịn!

Nhưng đợi đến tiệc rượu tản ra, hai tên khốn kiếp này lại không giữ quy tắc cùng nhau vào trộm bảo khố tư nhân của hắn, Đạo Vô Phương nhịn không được, tên mập này ở trên giường ngọc nhỏ bắn ra, giống như viên thịt bay tới động phủ của hai tên khốn kiếp kia, cố ý muốn đặt mông ngồi chết bọn họ, trong lúc vô tình nhìn thấy, hai người này đều mặc giáp hạng nặng chờ đợi hắn...

Sau đó, cuộc sống thống khổ bắt đầu.

Đạo Vô Phương quả thực bất phàm, nhục thân mạnh mẽ, phi kiếm, vũ khí, thậm chí dãy núi đánh vào người không đau không ngứa, mà hai người Phương Hành cùng Đại Kim Ô chỉ dùng lôi pháp cùng hắn đối địch, dưới sự khắc chế của bí thuật lôi pháp "Tia chớp hình cầu" mà hắn tự ngộ, hai người kia hoàn toàn không thể ra tay đáp trả, gần như không có chút chống cự nào, chỉ có thể vòng quanh toàn bộ Thiên Nhất Cung cùng hắn tản bộ, vừa trốn vừa mắng.

Thế là bên trên Thiên Nhất Cung liền xuất hiện một tình cảnh, một con quạ màu vàng to như tê giác cùng một thiếu niên Nhân tộc mặc áo bào xám bay trên trời, vừa bay vừa mắng "Tên mập chết bầm", ở phía sau bọn họ, thiếu cung chủ nhà mình tròn vo như một tòa núi thịt, khống chế thiểm điện, mây lồng sương mù che đậy, ầm ầm từ phía sau nghiền ép đi qua, cũng không biết va sụp bao nhiêu ngọn núi.

Lần thứ nhất đại chiến, Đạo Vô Phương toàn thắng mà về, thuận lợi đoạt lại pháp bảo đã mất trộm trong bảo khố của mình.

Nhưng ngày thứ hai, hai tên khốn kia lại tới, toàn bộ mặc giáp trụ ở cửa động khiêu chiến.

Đạo Vô Phương liền xông ra ngoài, sau một phen đại chiến, lại đuổi hai người này chạy loạn đầy trời, kêu oa gọi bậy.

Nhưng ngày thứ ba, bọn họ lại tới...

Sau đó ngày thứ tư, bọn họ lại tới...

Ngày thứ năm...

Ngày thứ sáu...

Đạo Vô Phương không phải người ngu, đến ngày thứ ba cũng cảm giác không được bình thường, có lòng muốn tránh chiến, nhưng ở trước mặt hai tên khốn kiếp kia, hắn muốn tránh chiến thật sự là không thể, mỗi lần đều bị hai người bọn họ mắng giận sôi lên, tinh thần khó chịu, sát tâm đều nổi lên mấy lần, nhưng hết lần này tới lần khác, hai tên kia chạy thật nhanh, dù là ai không nhịn được dạng rượt đuổi này, mỗi lần đều truy sát nửa ngày, rồi hậm hực hồi phủ.

Đến ngày thứ bảy, Đạo Vô Phương thậm chí muốn tránh đi, không ngây người trong Thiên Nhất Cung nữa.

Nhưng mà vô dụng, Hồ Quân trưởng lão tự mình hạ chỉ, không cho phép hắn ra ngoài, kêu hắn ngoan ngoãn ở trong Thiên Nhất Cung.

Vì vậy Đạo Vô Phương liền muốn tụ hợp các đệ tử chân truyền của Thiên Nhất, đến hung hung giáo huấn hai tên khốn kiếp kia một lần.

Nhưng sau khi trải qua đại chiến, chư chân truyền đều bị tổn thất lớn, ngay cả hắn cũng đều không đành lòng gọi bọn họ nữa.

Vì vậy Đạo Vô Phương chỉ có thể để bản thân gánh lấy, dù sao cũng chỉ một tháng thôi, mình còn chống đỡ không nổi đi không được sao?

Thẳng đến khi hắn phát hiện, Lôi thuật của tên khốn kiếp tên Phương Hành kia tiến cảnh, tu vi vậy mà cũng tiến triển cực nhanh, lúc đầu dùng lôi pháp đối đầu với mình, quân lính nhanh chóng tan rã, chỉ có thể chạy thoát thân, nhưng không đến ba ngày, hắn mơ hồ có thể so chiêu với mình. Không đến mười ngày, bản thân mình chỉ có thể dùng hết toàn lực, mới có thể đánh bại hắn trên lôi pháp, mà thời gian nửa tháng về sau, hắn bỗng nhiên phát hiện, ở trên Lôi pháp tạo nghệ, đối phương đã làm cho mình cảm thấy kinh ngạc, chỉ cần hơi thất thần liền gặp nhiều thua thiệt...

Lúc này luận bí thuật tinh thâm, mình còn thắng hắn một bậc, nhưng tư pháp phẩm chất cực cao này có thể đền bù.

Đến lúc này, Đạo Vô Phương làm sao còn có thể không biết mình đường đường là thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung thiếu, ở trong miệng người bên ngoài có bản lĩnh hoàn toàn có tư cách tiến vào hàng ngũ ba đạo thất tử, thậm chí thứ tự của mình còn không thấp, đã bị tên khốn kiếp kia coi thành đá mài đao?

Buồn thay...

Từ bảy ngày trước. Đạo Vô Phương liền cảm giác mình đã không phải là đối thủ của tiểu ma đầu kia, lúc này, bị hắn cùng tên tặc quạ đen chỉ biết kiếm lợi nọ dừng thu thập, vốn cho rằng chính mình đã thua, hai người bọn họ sẽ không đến tìm mình nữa? Không nghĩ tới hai tên khốn kiếp kia bền lòng như vậy, mỗi ngày đều đến, Đạo Vô Phương lần lượt chịu đau khổ, khóc không ra nước mắt, đành phải trốn đến sơn cốc không đáng chú ý trong Thiên Nhất Cung, cũng mượn pháp trận còn sót lại của sơn cốc này tránh né bọn họ nhìn bằng thần niệm.

- Đã tìm được chưa?

Phương Hành cùng Đại Kim Ô gặp ở không trung, Phương Hành lớn tiếng đặt câu hỏi.

Đại Kim Ô lắc đầu nói:

- Không thấy, động phủ của hắn, còn có động phủ của mười tám nhân tình, còn có suối nước nóng mà nhân tình có bộ dáng xinh đẹp nhất tắm, thậm chí ngay cả dưới váy nhân tình của hắn, ta đều nhìn qua, không thấy...

Đạo Vô Phương ở phía dưới hận nghiến răng, mẹ nó, cái tên quạ háo sắc này đi chiếm tiện nghi thị thiếp của mình?

Tìm người nào có thể tìm dưới váy đây?

Ông đây toàn thân là thịt, váy phải lớn bao nhiêu mới có thể đắp lên đây?

Phương Hành nhẹ gật đầu, lẩm bẩm:

- Bảo khố của hắn, kinh các, đan phường, ta cũng tìm, một cái đồ tốt cũng đều không có!

Đạo Vô Phương ở phía dưới càng ngẩn ngơ, khóc không ra nước mắt, đây là tìm người sao?

Đây con mẹ nó rõ ràng là cướp sạch mà?

Một ít vốn liếng của bản thiếu cung chủ đã bị các ngươi cướp sạch bảy, tám lần, ngươi còn không buông tha?

Trong lòng thầm hận, nhưng nghĩ đến cũng may hai người bọn họ tìm không thấy mình, cũng nên đi?

Lại không nghĩ, chỉ nghe giữa không trung, tiểu ma đầu kia hắc hắc nở nụ cười lạnh:

- Tên mập chết bầm, chỉ cần ngươi còn ở trong Thiên Nhất Cung, cho dù trốn vào trong hang chuột ta đều phải bắt ngươi ra, muốn tránh đúng không? Ha ha, nhìn Bố Vũ Đại thuật của ta đây...

Chỉ thấy, tiểu ma đầu quát lớn một tiếng, vốc lên một ít nước hồ từ Kính hồ phía dưới, sau đó niệm pháp quyết, vẩy vào không trung, lập tức nhìn thấy trong không trung mây đen dày đặc, sau nửa ngày, bắt đầu có nước mưa tí tách tí tách rơi xuống, phạm vi cũng không lớn, nhưng cũng bao phủ mười dặm Vực, trong lúc nhất thời bao gồm cả Đạo Vô Phương đang ẩn thân trong sơn cốc nhỏ cũng bị làn mưa làm cho bụi mịt mờ.

- Không ổn...

Phát giác được mưa nhỏ rơi xuống, Đạo Vô Phương giật nảy cả mình, liền chui vào chỗ sâu trong động phủ, nhưng mà đã trễ mất rồi.

Thân thể của hắn quá mức khổng lồ, động phủ nhỏ này giấu hết thân thể của hắn, vẫn có một bộ phận bị dầm mưa.

Mà ở trong không trung, Phương Hành khép hờ lên hai mắt, duỗi ngón tay ra chọc mưa bụi, tia thần niệm liền thông qua màn mưa bao phủ tất cả địa vực trong vòng mười dặm tất, cho dù là chỗ mà thần niệm không thể chạm tới, ở trong chớp mắt hắn biết rõ như lòng bàn tay, bỗng nhiên cười ha ha, thân hình khẽ động, cúi vọt xuống dưới:

- Tên mập chết bầm, mông to như vậy còn lộ ra bên ngoài đây này, ông đây nhìn ngươi chạy đi đâu?

- Mẹ nó, ta liều mạng với ngươi...

Đạo Vô Phương vừa nghẹn khuất vừa phẫn nộ hét lớn một tiếng, từ nơi chật hẹp trong động phủ bò đi ra, rống to một tiếng, thân thể như núi thịt đánh vào giữa không trung, hai cánh tay vừa ngắn lại vừa thô giang ra hai bên tìm tòi, lại mò lên hai đạo roi sắt giống như Lôi Điện, ầm ầm quất tới Phương Hành đang ở đối diện, đối với việc vận dụng Lôi pháp, có thể nói hắn đã đạt tới đỉnh cao.

- Ngự Lôi Đại thuật!

Nếu là lúc trước khẳng định Phương Hành sẽ chạy trối chết, nhưng xưa đâu bằng nay, trong tiếng cười lớn, hắn quát to một tiếng, mây đen trên đỉnh đầu có bốn năm đạo thiểm điện to bằng bắp đùi từ trên trời giáng xuống, ầm ầm bổ xuống Đạo Vô Phương, Đạo Vô Phương vừa sợ vừa giận đành phải dùng hai đạo Lôi Tiên tiêu diệt cái bốn đạo sét từ trên trời giáng xuống, nhưng chưởng ngự lôi pháp không sánh bằng Phương Hành chỉ tiêu diệt được hai đạo, hai đạo lôi điện khác liên tiếp đánh trên người hắn, kêu thảm rơi xuống Sơn Cốc.

- Ha ha, không phải hai ngày trước, tên mập chết bầm ngươi rất hung ác sao?

Đại Kim Ô nghiêng trên mặt đất, hai cánh vỗ vào nhau. Hai đạo cuồng phong từ đầu cánh lướt đến, đưa Đạo Vô Phương lên giữa không trung.

- Bắt nạt người cũng phải biết đủ? Ta đường đường là thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung đã né các ngươi nửa tháng, về phần mỗi ngày các ngươi không chết không thôi tìm kiếm ta như vậy sao? Ta biết bởi vì ngay từ đầu ta tính kế ngươi, khiến trong lòng hai người các ngươi bất mãn. Nhưng bây giờ đuổi đánh ta một tháng, tức giận nhiều hơn nữa cũng nên tiêu tan rồi chứ? Không nói ta ăn bao nhiêu thua thiệt… Tự hỏi hai người các ngươi không biết chán sao?

Đạo Vô Phương vừa uể oải vừa phẫn nộ, đại khái cũng tuyệt vọng, vậy mà không phản kháng, khổ khổ ngồi xuống không trung kêu la.

Sau khi rống lại cảm thấy hối hận, thế nhưng bây giờ ở trong Thiên Nhất Cung, không biết bao nhiêu người đã thấy được bộ dáng này của mình.

Hận nha!

Hình tượng mấy trăm năm đã bị hủy sạch!

- Khà khà khà khà, tên mập chết bầm ngươi đừng đánh trống lảng, ông đây cố tình đến tìm ngươi luận bàn lôi pháp, mau chóng lĩnh ngộ đại thuật thật tốt, nhưng tên khốn kiếp ngươi cũng lời không ít, bây giờ lôi pháp tạo nghệ so với một tháng trước mạnh không biết bao nhiêu, ngươi tủi thân cái gì?

Phương Hành cười hì hì hạ xuống, ngồi xổm ở trước mặt Đạo Vô Phương cười nói.

Đạo Vô Phương á khẩu không trả lời được, khổ khổ quay đầu.

Tiểu ma đầu nói không sai, trên thực tế, nếu không bởi vì luận bàn này có chỗ tốt cho hai bên, phụ thân hắn cùng Hồ Quân trưởng lão cũng không có khả năng bỏ mặc hai tên khốn kiếp này mỗi ngày ở trong cung bên truy sát mình, nói thật ra, mình cùng tiểu ma đầu đấu lôi pháp, thu hoạch cũng thật không ít, nhưng hắn tức giận chính là... Không phải dạng luận bàn này sao? Không thể tìm nơi bí ẩn lưu một chút mặt mũi cho mình à?

- Nếu thật là vì luận bàn... Vậy ngươi trả đồ vật trong bảo khố lại cho ta?

Đạo Vô Phương quay đầu, mang một tia hi vọng hỏi.

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Đấu pháp là giả, đoạt bảo bối của ngươi là thật!

Đại Kim Ô chen miệng nói:

- Cũng không phải, cái này là học phí ngươi phải nộp!

Đạo Vô Phương nhất thời hận nghiến răng. Hận ý của hắn với con quạ đen này còn sâu hơn so với tiểu ma đầu, trên thực tế nếu thật sự động thủ, hắn là không sợ tặc quạ đen này, nhưng hết lần này tới lần khác tên này không chịu chính diện giao phong, hoặc là trốn ở sau lưng tiểu ma đầu, hoặc là dựa vào tốc độ cùng mình chạy đầy trời. Mà điểm yếu của mình vừa lúc là tốc độ, cho dù xuất toàn bộ sức mạnh cũng không đuổi kịp nó.

- Yên tâm đi, hôm nay ông đây không phải tới tìm ngươi so tài, mà tìm ngươi từ biệt!

Thấy Đạo Vô Phương uể oải, Phương Hành cười híp mắt nói, bên trong bộ dáng có mấy phần không bỏ.

- Rốt cục cũng muốn đi à?

Đạo Vô Phương giơ mặt mập mặt sưng lên, có chút kích động.

Phương Hành cười nói:

- Cũng không phải, thời gian một tháng trôi qua rất nhanh, Thiên Nhất Cung các ngươi cũng bị Linh Xảo Tông chặn cửa núi một tháng, ông đây cũng không muốn rời đi, có điều ngươi yên tâm, chờ ta lấy được đầu của tên khốn Thi kia, sẽ trở lại làm khách ở Thiên Nhất Cung...

Hắn thở dài một hơi, có chút lưu luyến nói:

- Nói thật, ta vẫn rất nhớ Thiên Nhất Cung các ngươi!

Đạo Vô Phương run run một chút, lắc đầu liên tục nói:

- Không cần, không cần, Thiên Nhất Cung tuyệt đối sẽ không nhớ ngươi, ngươi cứ việc đi đi, chúc ngươi thắng ngay từ trận đầu, vĩnh viễn không về được, thiên địa rộng lớn, chúng ta vĩnh viễn không gặp nhau… Những bảo bối ngươi cướp đi ta cũng không cần, còn có những tiểu thiếp của ta, các ngươi coi trọng người nào cứ việc mang đi, chúc các ngươi trăm năm hảo hợp, chỉ cần đừng trở về là được...

- Con mẹ ngươi, ngươi thật muốn đuổi chúng ta đi à...

Phương Hành đá vào mông Đạo Vô Phương, tức giận nói:

- Ông đây đã bắt đầu xem ngươi làm bạn!

Đạo Vô Phương dở khóc dở cười:

- Mặc dù trước kia ta tính toán ngươi, nhưng vẫn làm những chuyện một người bạn nên làm, mời ngươi ăn uống tiệc rượu, dùng nhiều tiền thuê tiên tử đến hát khúc ca múa, còn muốn giới thiệu mấy vị đạo hữu cho ngươi biết... Mặc dù bị ngươi đẩy vào trong hồ, nhưng tốt xấu gì ta cũng có tâm ý… Còn ngươi thì sao? Ngươi thì sao? Đuổi theo ta đánh nửa tháng, bạn bè chính là như vậy sao?

- Khà khà khà khà, đánh là thân mắng là yêu...

Phương Hành cùng Đại Kim Ô liếc nhau một cái, cũng có chút ngượng ngùng.

Trong lòng thầm nghĩ, trong khoảng thời gian này có phải làm quá độc ác hay không?

Bọn họ biết ngay từ đầu tên mập chết bầm Đạo Vô Phương này tiếp xúc với mình liền không có ý gì tốt, bởi vậy sau khi được Long Vương âm thầm chỉ điểm, thì vô cùng hưng phấn dị, mỗi ngày Phương Hành đều đi chặn Đạo Vô Phương đấu pháp, một nửa là vì rèn luyện lôi pháp, một nửa khác cũng thật sự là muốn trút giận, có điều khi nhìn thấy thiếu cung chủ đã từng mười phần lãnh ngạo tự đắc bị đánh thành bộ dáng này, trong lòng cũng mang áy náy!

- Ha ha, không nói những thứ vô dụng này, mượn ấn ký của Thiếu cung chủ Thiên Nhất

Cung ngươi, giúp ông đây phát một cái pháp chỉ!

Phương Hành xách Đạo Vô Phương lên.. Lấy lực lượng bây giờ của hắn xách mập mạp này đều cảm giác có hơi phí sức.

- Được, trên pháp chỉ nói cái gì?

Đạo Vô Phương nghe thấy Phương Hành thật muốn đi, lập tức tinh thần tỉnh táo.

Phương Hành cười hắc hắc, nhìn về phía cửa núi, thấp giọng nói:

- Buổi trưa ngày mai chém đầu của ngươi!

Đạo Vô Phương nghe lời này, gật đầu mạnh một cái, cũng không dài dòng, thân thể như núi thịt trực tiếp phóng tới hành cung của mình, không bao lâu sau, có một đạo pháp chỉ lấy đại trận hộ sơn của Thiên Nhất Cung làm căn cơ bay lên, bồng bềnh lung lay lên giữa không trung, treo giữa không trung, ánh sáng màu vàng bắn ra bốn phía, phía trên pháp chỉ, pháp lực hùng hồn khuếch tán ra, bên trong nghìn dặm, trong lòng chúng tu có cảm ứng.

- Buổi trưa ngày mai chém đầu ngươi...

Một tiếng ầm vang, Thần Châu Bắc Vực vốn một mực đang chờ Phương Hành xông trận nhất thời sôi trào.

Nhìn chuyện náo nhiệt không lớn, bọn họ vốn lo lắng cái gọi là xông trận của tiểu ma đầu kia là nói ngoa, cuối cùng vẫn bởi vì Long Quân hoặc là cung chủ Thiên Nhất Cung cầu tình mà tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ, sau khi nhìn đến đạo pháp chỉ chiến thư này, trái tim của bọn họ cuối cùng cũng để xuống, trò hay trốn không thoát, ở trong bàn tán vô tận, cũng có vô số tu sĩ chạy tới Thiên Nhất Cung.

- Ngày mai tiểu ma đầu muốn xông trận!

- Pháp chỉ đều đã phát ra, lần này cũng sẽ không thất bại!

- Đi đi đi, đi xem cuộc chiến, vô luận ai thua ai thắng, một trò hay đều chạy không thoát...

Nếu có thần linh từ trên cửu thiên nhìn xuống, liền có thể nhìn thấy, một vùng Thiên Nhất Cung lại lần nữa náo nhiệt hẳn lên, không biết có mấy vạn tu sĩ tu vi khác nhau đều chạy đến xem trận chiến, nhân khí hội tụ vô cùng mạnh, thậm chí không thua gì Long Nữ Thương Lan Hải kén rể lúc trước...

Chương 646: Tiểu ma đầu văn võ song toàn.

- Buổi trưa ngày mai, tiểu ma đầu kia muốn xông trận?

Lúc này ở bên ngoài cửa Thiên Nhất Cung, bị một mảnh mây đen u ám không nhìn thấy biên giới vắt ngang hư không, thân là người tu hành, có lẽ Linh Động cảnh chỉ có thể cảm nhận được sự đáng sợ từ trong đám mây đen kia, cảnh giới Trúc Cơ thì lại cảm nhận được thiên uy uy nghiêm không thể ngỗ nghịch, mà tu sĩ Kim Đan cảnh lại cảm nhận được sát khí lạnh lẽo thấu xương ở trong đó, làm người ta kinh sợ không dám nhìn thẳng.

Người hiểu rõ nội tình đều biết, Linh Xảo Tông trừ Nguyên Anh lão tổ ra, thì tất cả lực lượng đều đã bỏ vào trong đại trận kia.

Mà bây giờ Nguyên Anh không nhúng tay vào cuộc tranh chấp giữa các tiểu bối, nếu ai phá được đại trận kia, thì cũng đồng nghĩa với việc toàn bộ Linh Xảo Tông đều bại trận!

Nếu là bình thường, hầu như không có người dám suy nghĩ dựa vào sức của chính mình phá được đại trận này, nhưng bây giờ, lại có người muốn làm như vậy.

Tiểu ma đầu Nam Chiêm Phương Hành bỗng nhiên mạnh miệng nói điều này.

Hơn nữa hắn không chỉ là nói không thôi đâu, trên không Thiên Nhất Cung đã có pháp chỉ xuất hiện, lập lời thề với thiên địa!

Tám hướng khắp nơi đã có vô số tu sĩ chạy đến, chỉ vì nhìn hành động xông trận vĩ đại của tiểu ma đầu vào ngày mai... Đây là nói dễ nghe, cũng có một ít người, kỳ thật muốn sang đây xem tiểu ma đầu thanh danh hiển hách kia tự tìm đường chết như thế nào.

- Hắn muốn chém đầu ngươi vào buổi trưa ngày mai.

Lúc này, ở bên ngoài cửa núi Thiên Nhất Cung, trong đại trận đen kịt che khuất bầu trời, Phong chủ Thi Pháp Ấn Kỳ Tú Phong của Linh Xảo Tông đang ngồi khoanh chân trên bồ đoàn trong suốt như ngọc, thân hình như ẩn như hiện, nhìn đạo pháp chỉ từ trên không Thiên Nhất Cung bay ra, trên mặt hắn tràn đầy mỉa mai, rất khinh thường nói với người bên cạnh:

- Nếu hắn đã ra pháp chỉ, không đáp trả chính là vô lễ, hãy trả lại hắn một đạo pháp chỉ!

- Vâng!

Tiểu đạo đồng kia trả lời rồi đi, sau nửa ngày đã nâng pháp chỉ cùng pháp ấn của Thi Pháp Ấn tới.

Trải rộng pháp chỉ, Thi Pháp Ấn lấy linh lực miêu tả, rồng bay phượng múa, viết ra một đạo pháp chỉ, sau đó để đạo đồng mang nó đi vào trong đại trận, sau nửa ngày, ở giữa đại trận đen nghịt của Linh Xảo Tông đột nhiên có ánh sáng lưu chuyển, một tờ pháp chỉ to như phòng ốc bay lên giữa không trung, ở trên ánh sáng màu tím mãnh liệt, chữ lớn màu vàng óng ánh đều có thể nhìn thấy được trong ba trăm dặm, ở dưới pháp lực gia trì, văn tự cuồn cuộn lay động truyền khắp nơi, trong vòng vạn dặm, trừ phi đóng quan khiếu, nếu không tất cả tu sĩ đều sẽ cảm giác được nội dung của đạo pháp chỉ này.

- Vì giết kẻ bất nghĩa, tiếc gì đầu một người!

Mười chữ khiến chính khí run sợ chính là nội dung pháp chỉ của Thi Pháp Ấn,không chỉ đáp lại đạo pháp chỉ khiêu khích kia của Phương Hành, càng giống như tuyên cáo với chúng tu, hắn lập ước cược đầu với tiểu ma đầu không phải vì mình, mà là vì giết kẻ bất nghĩa.

Trước đây chuyện Phương Hành ở bên trong Thiên Nhất Cung, mỉm cười nói “chẳng bằng ngươi giết chết tu sĩ Nam Chiêm, cược xem ta có nhíu mày hay không?”, cũng được một ít người Linh Xảo Tông tận lực thúc đẩy lưu truyền ra, đương nhiên kiểu nói cùng sự thật có chút sai lệch. Nói là Thi Pháp Ấn vì vạch trần khuôn mặt thật của tiểu ma đầu, đã thương lượng với tu sĩ Nam Chiêm, thăm dò cái tên kia một chút, kết quả vừa lúc lộ ra một mặt âm lãnh ngoan tuyệt của tiểu ma đầu kia, chuyện này có bóng dáng tu sĩ Nam Chiêm truyền ra, vì thế chúng tu liền tin hơn phân nửa.

Bây giờ, mặc kệ cái khác, ở phương diện chữ "nghĩa"thôi, Nam Chiêm Phương Hành đã bị vô số người mắng chửi.

Bên trong pháp chỉ của Thi Pháp Ấn, nhắc tới ba chữ "kẻ bất nghĩa", vừa lúc nói lại chuyện này lần nữa.

Bên ngoài Thiên Nhất Cung, trong núi, trên trời đã tụ tập không biết bao nhiêu tu sĩ Bắc Vực, nhao nhao thấp giọng bàn tán.

- Từ lúc tiểu ma đầu Nam Chiêm kia hiện thân ở Thiên Nhất Cung, đầu tiên là đại náo tiểu Kính Hồ, lại hóa thân làm kẻ trộm, làm ra không biết bao nhiêu vụ án, sau đó, ở trong đại hội Long Nữ kén rể, dùng thủ đoạn âm hiểm phế bỏ Đại Kiếm Khách tiền đồ vô lượng của Vân gia. Thực có thể nói làm nhiều tội ác, cái này ngược lại cũng thôi, từng có người thay hắn giải thích, nói hắn chỉ muốn bất bình thay tu sĩ Nam Chiêm, nhưng về sau như thế nào? Hừ hừ, phàm là người có loại ý nghĩ này đều bị hung hăng đánh vào mặt, tiểu ma đầu kia coi thường tính mệnh người đồng hương, ngược lại vì muốn giữ được pháp bảo đã cướp từ Linh Xảo Tông, không ngừng giật dây Thi trưởng lão hạ sát thủ, cũng còn may, Thi trưởng lão uyên bác, mới không mắc mưu của hắn...

- Âm thầm giở trò lừa bịp chính là bất chính, làm nhiều chuyện ác là bất nhân, coi thường tính mệnh tu sĩ Nam Chiêm là bất nghĩa, ha ha, còn có lời đồn truyền ra, nói lúc hắn ở Nam Chiêm đã từng xuất thủ giết sư, hai chữ bất hiếu này hắn chắc chắc ngồi vững, cũng may mà Long Quân tâm lớn, vậy mà thật có ý muốn gả con gái của mình cho dạng người bất chính bất nhân bất nghĩa bất hiếu này...

- A, Long Quân kia vốn có thanh danh không tốt, hắn được mọi người gọi là Long Quân bất tài nhất trong các thế hệ, đây cũng không phải là chụp mũ loạn cho hắn, bây giờ bởi vì hắn tham luyến sắc đẹp, toàn bộ Thương Lan Hải đều đã loạn không còn hình dáng, hạng người này chọn một tiểu ma đầu làm con rể thì có gì không ổn? Ha ha, nói không chừng nhạc phụ tệ hại cùng tặc con rể mới quen đã thân, quan hệ cũng không nông cạn đâu!

Nhiều người nhiều miệng, vừa nhắc tới chuyện nhà khác liền chọc sâu xuống, có người ngay cả Long Quân đều mắng.

Nhưng cũng có người vì Long Quân biện hộ:

- Cũng chưa chắc, đây là lời hứa của Long tộc, ban đầu ở trên đại hội kén rể, tiểu ma đầu đánh bại tu sĩ Bắc Vực, đoạt được vị trí thứ nhất trong đại hội, dựa theo lý, trưởng công chúa Thương Lan Hải vốn cùng hắn thành thân, cho dù Long Quân bất mãn, cũng phải nhắm mắt chấp nhận, ha ha, các ngươi nghĩ xem trận đánh lần này tiểu ma đầu chắc hẳn sẽ phải chết, nhưng Long Quân lại chậm chạp không đi thương lượng với Linh Xảo Tông, với ý thả cho hắn một con đường sống, nói không chừng bây giờ Long Quân đang vui mừng khi nhìn thấy tiểu ma đầu tự tìm đường chết đấy...

- Ai, nếu như vậy cũng tốt, dù sao cũng tốt hơn một khối thịt ngon như trưởng công chúa rơi vào trong miệng tiểu ma đầu...

Bên trong các loại bàn tán, thậm chí còn có người thay Long Nữ tiếc hận, đa số là các tu sĩ trẻ tuổi.

- Mẹ nó, pháp chỉ kia của người ta nói tốt hơn ngươi đó, pháp chỉ cũng to hơn ngươi kìa...

Trên nóc nhà đại điện Thiên Nhất Cung, Phương Hành cùng Đại Kim Ô cũng nhìn thấy pháp chỉ của Linh Xảo Tông vắt ngang qua hư không, lớn hơn pháp chỉ bọn hắn mượn Đạo Vô Phương phát ra ngoài gấp ba lần, hơn nữa một hàng chữ bên trên, nói cũng êm tai rất nhiều.

- Tại sao pháp chỉ của ngươi lại nhỏ như vậy?

Phương Hành cảm thấy không bằng người, hết sức không vừa lòng oán giận nói với Đạo Vô Phương.

Đạo Vô Phương thật có chút im lặng, trợn mắt trừng một cái nói:

- Ta to như vậy, nếu không ngươi đi mượn pháp chỉ của cha hoặc Hồ Quân trường lão cho ta đi!

Phương Hành suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Thôi được rồi, ta không muốn liên hệ với những Nguyên Anh kia.

Sau đó, quay đầu lén lút thương lượng với Đại Kim Ô, một hồi, rồi lại nói với Đạo Vô Phương:

- Ngươi giúp ta phát một đạo!

Đạo Vô Phương lấy làm kinh hãi:

- Pháp chỉ còn có thể phát liền mấy đạo?

Phương Hành bẻ tay, xương ngón tay vang lên "Ba ba", không có ý tốt nhìn Đạo Vô Phương:

- Ngươi phát hay không phát?

Đạo Vô Phương cũng không biết phải nói gì, chính mình cũng là bị uy hiếp sao?

Đường đường là thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung…

Nhưng cũng đành chịu, tiên khốn kiếp này đánh mình, ngay cả cha ruột cũng sẽ không nói cái gì, không làm sao được, đành phải lại thu hồi pháp chỉ. Sau đó Phương Hành cùng Đại Kim Ô nói nhỏ đi thương lượng muốn viết thứ gì, ồn ào không ngừng, mơ hồ còn nghe thấy cái gì "Đã không to bằng hắn, vậy thì khí thế phải vượt qua hắn", "Trực tiếp chửi mẹ cũng không tốt, không được sai lầm một chút nào", "Hắn viết một bài thơ, chúng ta cũng trả lại hắn một bài thơ", "Ông đây văn võ song toàn, làm thơ không nói chơi"...

- Hắn lại làm thơ?

Đạo Vô Phương vụng trộm nghe thấy, cũng không nhịn được mở to hai mắt nhìn.

- Ừm? Tiểu ma đầu kia thu pháp chỉ trở về!

Lúc này, bên ngoài Thiên Nhất Cung cũng có vô số tu sĩ lưu ý đến, pháp chỉ trên không Thiên Nhất Cung đã không thấy.

Sau một phen kinh ngạc, nhất thời có người cười lạnh:

- Dù sao tiểu ma đầu cũng là người bất nhân bất nghĩa. Trên nguyên tắc cũng mất rất nhiều!

- Ha ha, còn chưa xông trận, khí thế đã thua, ngày mai tiểu ma đầu nguy rồi!

- Hắn vốn chính là một người bất chính bất nghĩa bất nhân bất hiếu, khí bất chính thì thế không thẳng, bị một câu của Linh Xảo Tông Thi bác bỏ, thu hồi pháp chỉ cũng là chuyện bình thường, hiện tại cũng không phải vấn đề hắn có chết hay không, sợ là sau khi hắn chết đều không có người nhặt xác...

- Ha ha, không tệ, bây giờ nghe nói, ấn tượng của đám tu sĩ Nam Chiêm kia đối với hắn không được tốt lắm, lần này đều không có người vây xem!

- A? Nói cũng đúng, làm sao không thấy bóng dáng của tu sĩ Nam Chiêm nhỉ?

- Có lẽ là không muốn gặp hắn, có ai biết được đâu, chờ nhìn cái tiểu ma đầu kia kinh ngạc!

Thấy được sự kinh ngạc của chư Tử Bắc Vực, đã từng liên tiếp thất bại dưới tay tiểu ma đầu trên đại hội kén rể, không biết có bao nhiêu người châm chọc khiêu khích, lúc trước Phương Hành đánh bại những người kia, họ đều không phải là nhân vật bình thường, không phải chân truyền một tông, thì chính là con nhà Đạo đủ để ảnh hưởng một Vực. Lúc sư thúc, sư bá sư đệ sư muội của bọn họ cùng đi nói về một người, người này liền tiện miệng nói mơ hồ..

Huống hồ, những chuyện này không có lửa thì làm sao có khói, có lý có chứng cứ, tự nhiên càng nói hùng hồn.

Có điều trong lúc bọn hắn bàn tán ầm ĩ, bỗng nhiên ở trên không Thiên Nhất Cung lại có một đạo pháp chỉ bay lên, treo giữa không trung.

Mấy chữ lớn màu vàng xiêu xiêu vẹo vẹo xuất hiện, một đạo pháp lực thúc giục thần niệm gào thét bốn phương.

- Thi Pháp Ấn, không biết xấu hổ, đã xấu lại còn ngu xuẩn, âm hiểm, ngủ với đồ đệ còn không tính, sinh hạ con gái đoạt đạo nguyên. Dị thú Đằng Xà được trời cho, vô phúc không phần buồn bạc đầu, mượn tử ngự thú bị người làm thịt, chính mình lộ diện cũng mất mặt. Đừng nhìn hiện tại mà vội vui mừng, ngày mai ngươi cho ta danh sách tên khốn đến giúp đỡ, cẩn thận bị ta giết mấy lần, chẳng cần biết ngươi là người nhà ai, đều cùng hắn đi đến Tây Thiên...

Ở cuối còn bồi thêm câu:

- Ở trong đang viết tiếp!

Đạo pháp chỉ này vừa phát ra, chúng tu trong phạm vi ba trăm dặm đều ngây người.

Chuyện gì xảy ra?

Pháp chỉ bình thường đều là sắc lệnh, đại biểu một loại ý nguyện, một chỉ đã ra cũng giống như thề với thiên địa, tuyệt không sửa đổi.

Có khi nào thấy qua, phát một pháp chỉ còn chưa hết giận, lại phát cái thứ hai?

Hơn nữa đây con mẹ nó tính là pháp chỉ gì?

Nhân gian nhanh bản sao?

Ngươi còn muốn làm cái gì bên trong, ngươi con mẹ nó làm cái gì bên trong?

Nhưng câu văn sáng sủa trôi chảy, chúng tu thật đúng là theo bản năng đọc một lần, sau đó người biết chuyện hiểu ý cười một tiếng, người không biết chuyện kinh ngạc vô cùng, xì xào bàn tán với người chung quanh, tự nhiên cũng nghe được lời đồn kia.

Một số việc bí mật lưu truyền là một chuyện, bị nói ra trước mắt mọi người lại là một chuyện khác, người biết được chân tướng về

Thi Pháp Ấn cũng không ít, nhưng mà người biết việc đều là các nhân vật cấp bậc trưởng lão trong tông môn Bắc Vực, để tránh trở mặt với Linh Xảo Tông, chỉ ngầm hiểu lẫn nhau, không đi bàn tán về hắn mà thôi, nhưng bây giờ có rất nhiều tán tu ngoại vực đến đây, tin tức này liền lưu truyền rộng rãi.

Bên trong tiếng xì xào bàn tán, ánh mắt nhìn về phía Linh Xảo Tông, đã có nhiều ý mập mờ không nói rõ được.

- Tôn trưởng, có muốn phát một đạo pháp chỉ bác bỏ hắn hay không?

Ngay cả Đồng nhi kia, sắc mặt cũng khó coi đi tới bên cạnh Thi Pháp Ấn, thấp giọng nói.

Thi Pháp Ấn sắc mặt lạnh lùng, nửa ngày sau mới nói:

- Kệ hắn đi, thắng làm vua thua làm giặc, để xem ai lấy đầu ai!

Đồng Nhi lui ra, lúc này, trong mắt Thi Pháp Ấn bỗng nhiên phóng ra hai đạo sát cơ kinh người, trong lòng nghĩ xem nên giết kẻ này như thế nào, mà không bị người ta ngăn cản, chỉ tiếc một cái ý niệm trong đầu còn chưa rơi xuống, ánh sáng trên đạo pháp chỉ đã phóng đại, pháp lực kinh người từ pháp chỉ dâng lên, ôm theo thần niệm mạnh mẽ truyền ra khắp nơi, đột nhiên lại có một hàng chữ được hiện ra trên pháp chỉ:

- Nói tóm lại một câu, Thi Pháp Ấn, ngươi đừng sợ, lấy đầu ngươi còn chưa xong, giết cả nhà ngươi không mặc cả!

Chương 647: Bị người khác chơi đểu rồi.

- Hay cho câu giết cả nhà ta!

Trên không Thiên Nhất Cung, đạo pháp chỉ kia vừa đi ra, chung quanh trong vòng trăm dặm là một mảnh vắng lặng, ban đầu chúng tu Bắc Vực đến đây xem trò cười, nhưng ở một câu cuối cùng kia, lại cảm nhận được một cỗ sát khí lạnh lẽo rõ ràng, nhất thời không người đáp lại, ngay cả Thi Pháp Ấn cũng tức giận xông lên não, bỗng nhiên đứng lên, giọng nói oang oanh hướng vào trong Thiên Nhất Cung hét lớn:

- Thi mỗ chờ ngươi tới giết cả nhà ta!

Một tiếng gào to vận chuyển linh lực này lại như lôi đình chấn động khắp nơi.

Cũng không lấy pháp chỉ truyền lời, mà là một giọng nói gào lớn:

- Được, ta đánh con gái ngươi trước.

Vừa dứt lời, trơ mắt nhìn một con chim quạ màu vàng to lớn bay đến giữa không trung.

Trên lưng Kim Ô, một thiếu niên mặc áo màu xám tro đang ngồi khoanh chân, trong ngực còn ôm một đứa nhỏ, lại thấy thiếu niên kia hung hăng vỗ một cái vào mông đứa nhỏ, đứa nhỏ lập tức khóc lên, thiếu niên mặc quần áo màu xám tro lại cùng con quạ to lớn màu vàng phía tới "Ha ha""Oa oa"cười to, mặc dù tiếng khóc của đứa bé không vang, nhưng tu sĩ chung quanh có tu vi không yếu, lại nghe thấy rõ ràng.

Một màn quỷ dị này, nhất thời khiến cho mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Thi Pháp Ấn tức giận lên đến tận trời, quát lên:

- Làm gì có loại người như vậy? Sao không xuống đánh ta?

- Ha ha ha ha... Hắn thừa nhận đây là con gái của hắn...

Đại Kim Ô cùng thiếu niên áo xám tro đồng thời chỉ vào Thi Pháp Ấn cười to, giống như bắt được nhược điểm vậy.

Mà nội tâm của Thi Pháp Ấn cũng run lên, cũng ý thức được dưới sự tức giận của mình, quả thật suýt chút nữa làm lộ chân tướng, chỉ là tâm tư hắn nhạy bén, bèn quát lên:

- Ta không biết đứa nhỏ này là ai, nhưng bất luận là con cái nhà ai, cũng không cho phép ngươi đánh nó như vậy!

Một câu nghe có vẻ quang minh lẫm liệt, ra vẻ đạo mạo rất có phong cách cao thượng.

Có điều chiêu tùy cơ ứng biến này hiển nhiên không có tác dụng với Phương Hành. Nghe xong câu nói này, hắn trực tiếp phá lên cười. Ôm đứa bé đứng lên, hướng về phía đại trận kêu to:

- Thi Pháp Ấn, ngươi cái đồ không biết xấu hổ, ngươi có bản lĩnh thì ở trước mặt của mọi người lập huyết thề, nói đây không phải con gái ruột của ngươi! Nếu như ngươi thề, ngày mai ông đây sẽ không xông trận, trực tiếp nhận thua luôn!

- Ngươi...

Thi Pháp Ấn nhíu mày một cái, không nói hết lời.

Người tu hành tu chính là thiên đạo, tin tưởng số mệnh cùng lực lượng trong cõi u minh, tự nhiên không có khả năng lập lời thề máu.

Huống hồ, cho dù không gặp báo ứng, nhưng ở ngay trước mặt nhiều tu sĩ biết rõ mọi chuyện như thế lập lời thề máu này, quả thật có một loại cảm giác trợn mắt nói dối, hắn gánh không nổi những người này, chuyện làm cũng đã làm, cho dù là bị người khác biết, cũng chỉ cảm thấy hắn tâm địa độc ác, hoặc sợ hoặc kiêng kị, nhưng lập thời thề máu này sẽ làm cho người ta xem thường, đây là hai loại cảm giác hoàn toàn khác biệt.

- Bản tọa tuổi đã cao, không cùng đứa miệng còn hôi sữa như ngươi đấu võ mồm, ta chỉ ở chỗ này, chờ ngươi ngày mai xông trận!

Nói không lại hắn, Thi Pháp Ấn dứt khoát quyết định cái gì cũng không nói, sau khi nói câu sau cùng liền khoanh chân ngồi xuống.

- Không biết xấu hổ, trợn mắt nói dối!

- Ngươi con mẹ nó được lời bịa đặt dỗ lớn sao?

- Có phải Linh Xảo Tông các ngươi đều là hạng người này hay không? Thật buồn nôn, đây có phải là con ruột của ngươi hay không?

Trên không Thiên Nhất Cung, tiểu ma đầu lại dây dưa không bỏ, mắng nửa canh giờ, còn Thi Pháp Ấn đã phát giác tiểu ma đầu này muốn chọc giận hắn, để tự hắn nói ra một số lời không nên nói, sau đó, hắn dứt khoát có tai như điếc, đóng ý thức, ngược lại là một số đệ tử Linh Xảo Tông cảm thấy không phục, có mấy người nhảy ra quát Phương Hành, chỉ có điều đám bọn hắn vụng về, lại thêm sư trưởng ở bên cũng không kéo mặt xuống được, cuối cùng bị tiểu ma đầu còn có con tiện quạ đen kia chửi bóng chửi gió, chỉ chốc lát tất cả đều bại trận.

Cũng may sau nửa canh giờ, tiểu ma đầu kia đã mắng đến mệt, hạ xuống, pháp chỉ kia lại bay lên, chữ lớn màu vàng rực rỡ treo ở giữa trời, toả ra ánh sáng chói lọi:

- Buổi trưa ngày mai, ông đây chém đầu đầu chó của ngươi trước, rồi chặt đứt hương hỏa của ngươi!

- Được, buổi trưa ngày mai, ta cũng nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì!

Thi Pháp Ấn chậm rãi mở mắt, ở dưới đáy mắt lửa giận đang cháy hừng hực, sống ba trăm năm, bị mắng còn không nhiều bằng cả ngày hôm nay, điều này cũng làm cho lòng hắn nổi lên một loại cảm giác sắp phát điên đến cực độ, mạnh mẽ kiềm chế cơ tức giận, quay đầu phân phó đứa bé đi tuyên pháp chỉ, lệnh cho đệ tử trong tông làm công tác chuẩn bị, nghênh đón tiểu ma đầu kia xông trận vào ngày mai, thật nực cười, cũng may mà tiểu ma đầu này làm ra chuyện ngu xuẩn, chủ động định ra thời gian xông trận, đệ tử trong pháp trận cũng không cần thay phiên trực, buổi trưa ngày mai tập trung lực lượng vào một chỗ là được rồi.

Về phần chúng tu Thần Châu Bắc Vực, đều trơ mắt nhìn một người một quạ mắng Linh Xảo Tông đến á khẩu không trả lời được, thậm chí còn có một số nhân vật cấp bậc trưởng lão thi triển bình chướng che trước người, để ngăn cách tiếng mắng của tiểu ma đầu kia, thật sự đúng là rất kinh ngạc, Thần Châu có nhiều kỳ nhân dị sĩ, không thiếu truyền thuyết mỗi năm, có vị cường giả nào đó giết đến tận ngọn núi nào đó, đánh toàn phái đối phương đến mức không còn sức đánh trả.

Nhưng dựa vào miệng, mắng toàn tông đối phương đến im ắng, ngày hôm nay thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Được rồi, đoán chừng hỏa hầu đã không sai biệt lắm, nếu thực sự không được, lát nữa lão Kim ngươi lại đến mắng một trận!

Bên trong Thiên Nhất Cung, Phương Hành cười hì hì đưa vật nhỏ trong ngực cho Mẫu Đơn cô nương đã bưng sữa báo đợi nửa ngày, sau đó cười hì hì cùng Đại Kim Ô thương lượng:

- Chờ mắng bọn hắn đến phập phồng không yên, lúc mặt trời mọc ngày mai chuẩn bị xông trận!

Thiếu cung chủ Thiên Nhất Cung Đạo Vô Phương ngơ ngác nói:

- Không phải nói rõ buổi trưa ngày mai xông trận sao?

Phương Hành cùng Đại Kim Ô cùng nhau quay đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt khinh bỉ kia đã trả lời cho câu hỏi của hắn.

- Không phải lúc trước tên mập chết bầm này còn muốn tính toán hai chúng ta sao?

- Ai, đừng nói nữa, đồ đần đều cảm thấy mình rất thông minh!

Sau khi khinh bỉ, một người một chim quay đầu rời đi, thì thầm với nhau, để Đạo Vô Phương ở nguyên tại chỗ hung hăng đập đầu mình.

- Mẹ nó, bị hai tên khốn kiếp chọc giận, đầu óc của ta cũng hư luôn rồi...

Sau nửa ngày, hắn lại tự an ủi mình, cũng không phải ta đần, hai người này thật sự coi vô sỉ là chuyện cơm nước bình thường.

Cố tình đi theo sau, xem bọn hắn rốt cục thương lượng xông trận như thế nào, nhưng khi nhìn thấy hai tên kia đã đi xa, Đạo Vô Phương cũng do dự một chút, bỏ đi ý nghĩ này, đoán chừng hai người kia cũng sẽ không ngốc đến mức để cho mình nghe được bọn họ mưu đồ bí mật.

- Ngươi thật sự dự định ngày mai xông trận sao?

Phía trước, thân hình Long Nữ lặng lẽ xuất hiện, váy dài lơ lửng, tiên tư động lòng người.

- Nương tử tới rồi?

Trên mặt Phương Hành lập tức nở nụ cười.

Lập tức, vẻ mặt của Long Nữ có chút mất tự nhiên, ngừng lại một chút nói:

- Ta có thể xông trận cùng ngươi!

- Ách...

Phương Hành khẽ giật mình, tựa hồ không nghĩ tới Long Nữ sẽ nói như vậy, cũng làm cho hắn có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn nhanh chóng lắc đầu, cười hì hì nói:

- Cái này thì không cần, ta không nỡ để ngươi mạo hiểm cùng với ta, ngươi ở bên cạnh nhìn là được!

- Vậy tại sao nó có thể?

Long Nữ thản nhiên nhìn Đại Kim Ô một chút.

Đại Kim Ô bỗng nhiên có cảm giác vinh dự, vô ý thức ưỡn ngực lên.

Phương Hành nhìn nó một chút, nói:

- Nó cũng không phải người, có chết ta cũng không đau lòng...

- Oa...

Đại Kim Ô nổi giận, vung móng vuốt vọt tới Phương Hành, trong lúc nhất thời vuốt xé hạc cùng Vương Bát Quyền lao vào cùng một chỗ.

Mắt thấy hai người này đùa giỡn đi xa, Long Nữ nhẹ nhàng thở dài, vẻ mặt có hơi mất mát. Lúc này, ở trên đỉnh núi xa xa, trong ngực Long Quân đang ôm một nữ đệ tử Thiên Nhất Cung xinh đẹp, một bên hì hì nâng cằm nữ đệ tử kia lên. Một bên giống như vô tình nhìn xuống phía dưới, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng không nhẹ, nhẹ nhàng thở dài.

- Con gái này của ta thực sự quá đần, chỉ thích hợp làm đạo lữ, không thích hợp làm tình nhân...

Thời gian một đêm rất nhanh đã qua đi, lúc mặt trời sắp mọc, một đạo kim ảnh, lặng lẽ không có tiếng động lướt đến cửa núi Thiên Nhất Cung.

Bên trong đại trận phía trước, có một ít mảnh mây đen dày đặc lại lặng yên không một tiếng động, tựa hồ không có người bảo vệ trận pháp, mà ở hai bên, một ít đỉnh núi cao thấp chập trùng, trong hư không, thậm chí một ít pháp chu to lớn đang lơ lửng, những tu sĩ đang ngồi khoanh chân xem cuộc chiến, lúc này cũng đang nhắm mắt dưỡng thần, hấp thu luồng tử khí đầu tiên lúc mặt trời sắp mọc, giữa thiên địa xuất hiện một tia yên tĩnh kỳ dị.

Lúc này, Phương Hành cùng Đại Kim Ô mặc áo giáp hạng nặng ngồi xổm ở cửa núi, liếc nhau một cái, đồng thời gật đầu.

Hít sâu một hơi, một người một quạ đồng thời lướt về phía cao thiên, thân hình như chớp ghé qua không trung.

Vút một cái chính là trăm trượng, mà sau đó lộ tuyến phi hành của Phương Hành cùng Đại Kim Ô hợp vào một chỗ, rồi ngồi xổm ở trên lưng Đại Kim Ô, mượn khí thế của nó lao về phía trước càng mãnh liệt hơn mấy phần, mang theo sóng gió ngập trời, mà cùng lúc đó, lúc mặt trời nhô lên nhảy ra khỏi biển mây, khí u ám giữa thiên địa bị quét sạch sành sanh, giống như một đạo kim quang bay ngang qua bầu trời xua tan hắc ám.

- Giết...

- Oa oa...

Một người một quạ đồng thời hét lớn, sát khí đằng đằng, nhưng cũng đánh tan một lát yên tĩnh của thế gian này.

- Bá bá bá...

Chúng tu xung quanh chờ đợi xem chiến cảm ứng được sát khí, gần như đồng thời mở to mắt, vô số đạo thần niệm quét tới.

- Chuyện gì xảy ra?

- Tiểu ma đầu đã rời khỏi Thiên Nhất Cung, hắn muốn xông trận vào lúc này hay sao?

- Thời gian còn chưa tới...

Trong lúc nhất thời, chúng tu đầy trời lại có chút không hiểu, rất kinh ngạc.

Nhưng cũng có một ít người phản ứng nhanh, cười lạnh:

- Hoang đường, tiểu ma đầu kia lại đánh chủ ý này!

- Luôn miệng nói buổi trưa sẽ xông trận, nhưng giờ Mão vừa tới liền đánh ra...

- Xứng với danh tiếng tiểu ma đầu, vô sỉ đến mỗi một bước!

Trong sự bàn tán kinh ngạc của chúng tu, ở trong không trung, một tia chớp màu vàng mang theo uy thế khó tả giống như một đạo ánh sáng mặt trời tạo thành kiếm quang màu vàng thẳng tắp chém vào đám mây đen nghịt trong pháp trận trước cửa núi Thiên Nhất Cung, thế xông lên này quả thực quá mạnh, gần như không thua gì một kích của Nguyên Anh, bất ngờ tách một đám mây trận ra hơn mười trượng, giống đao bổ vào đậu hũ.

Nhưng cũng chỉ có hơn mười trượng này, sau đó một vệt ánh sáng màu vàng kia cứ như vậy dừng lại, lộ ra bóng dáng của Đại Kim Ô cùng Phương Hành

Trên mặt bọn hắn tựa hồ cũng có chút kinh ngạc.

Ở quanh người bọn họ, vân khí màu đen càng chậm rãi tản ra, đột nhiên lộ ra đám đệ tử Linh Xảo Tông, mỗi người đều mặc áo giáp nặng, người mặc pháp y, bảo giáp, cầm trong tay pháp khí hoặc là phù văn, có một ít người ngồi xổm trên hung thú đằng đằng sát khí, từng loạt từng loạt, một đống một đống, chỉnh chỉnh tề tề, không bàn mà hợp trận lý, bao vây Đại Kim Ô cùng Phương Hành ở giữa.

- Ngươi thật cho là trên dưới Linh Xảo Tông chúng ta đều là kẻ ngu sao?

Cách đó không xa, một đám mây đen tản ra, lộ ra thân hình Thi Pháp Ấn đang ngồi khoanh chân ở trên bồ đoàn, mặt đầy mỉa mai, pháp y tung bay, tiên phong đạo cốt, giọng nói tựa hồ có chút khinh miệt mà lười biếng:

- Từ giờ Tý đã chờ ngươi, đã chờ nửa đêm rồi!

Chương 648: Bắt nạt người.

- Bị bao vây?

Chúng tu xem cuộc chiến mới vừa từ trong yên lặng giật mình tỉnh lại, đột nhiên giống như bị dội nước lên đầu làm cho thanh tỉnh, cảm thấy rất hưng phấn, thần niệm như mạng nhện phóng về phía đại trận, ở nơi xa còn có nhiều đằng vân, vừa nghe được tin tức đám tán tu chạy thật nhanh đến xem náo nhiệt, vừa bay vừa nghe ngóng lẫn nhau

- Cái gì? Tiểu ma đầu kia bị bắt rồi? Thật nhanh.

- Ha ha, chút tài mọn không lên được mặt bàn này, quả nhiên gặp nhiều thua thiệt!

- Phong chủ Kỳ Tú Phong được mọi người xưng là 'Tiểu Gia Cát" thần toán vô song, làm sao sẽ bị mưu kế nhỏ nhặt của hắn lừa gạt?

- Lúc pháp chỉ ngày hôm qua bay lên, đại trận của Linh Xảo Tông đã được đẩy đến lực lượng mạnh nhất, chỉ chờ tiểu ma đầu lao tới!

Trong lòng chúng tu đều cho rằng Phương Hành sẽ xông trận vào buổi trưa như ước định, nhưng hắn lại đánh tới trước với suy nghĩ làm cho Linh Xảo Tông trở tay không kịp, bực thủ đoạn này cùng loại với đánh lén, nếu như Linh Xảo Tông thật hoàn toàn không có phòng bị, rất có khả năng thấy hắn xông đến luống cuống tay chân, nhưng đáng tiếc, kế này đã sớm bị Thi Pháp Ấn phát hiện, ba ngàn đệ tử toàn bộ mặc áo giáp, trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, nhưng lại cố tình mở cửa giữa, cố ý dẫn tiểu ma đầu này vào trong, có thể nói gậy ông đập lưng ông, ngược lại dễ dàng dẫn hắn vào trong vòng vây đại trận.

Trong lúc nhất thời, vô số âm thanh bàn tán vang lên, ánh mắt nhìn vào Phương Hành cùng Đại Kim Ô ở trong trận đều là xem thường cùng chế nhạo.

Vốn cho rằng cuối cùng vẫn cần ba vị phong chủ Kim Đan Đại Thừa của Linh Xảo Tông, mới có thể trấn áp được tiểu ma đầu này, nhưng bây giờ xem ra lại không cần rồi, bị toàn bộ đệ tử tông môn mặc áo giáp vây khốn, một khi đại trận vận chuyển, tầng tầng lớp lớp, xung phong liều chết không ngừng, cho dù là Thần tử một phương cũng không thể xông ra ngoài trong khoảng thời gian ngắn, tám chín phần mười, tiểu ma đầu sẽ bị vây chết, cao thủ đều không cần ra mặt.

Mà lúc này, Phương Hành cùng Đại Kim Ô đang ở trong trận giống như ngẩn ngơ, sau đó tiểu ma đầu kia cưỡng ép nở nụ cười tươi như hoa, cười tủm tỉm gào với Thi Pháp Ấn:

- Phong chủ hữu lễ, ta không phải đến xông trận, ta đến nói chuyện với ngươi một chút!

Ở nơi xa trong mây, thân hình của Thi Pháp Ấn như ẩn như hiện, mặt không cảm xúc, thản nhiên nói:

- Ồ?

Đứa bé ở bên cạnh hắn lại vào lúc này bước ra một bước, quát lên:

- Tiểu ma đầu, sắp chết đến nơi còn muốn đùa giỡn tâm cơ cái gì? Linh Xảo Tông ta không có chuyện gì để nói với ngươi hết! Từ lúc ngươi rời khỏi cửa núi Thiên Nhất cung, cũng chính là lúc thoát khỏi sự che chở của Thiên Nhất cung, đệ tử tông ta gặp ngươi tất giết, bây giờ ngươi xông vào đại trận tông ta liền tự cầu phúc đi, đệ tử Linh Xảo Tông nghe lệnh, Ngũ Hành nghịch chuyển...

Trong tiếng hét vang, lệnh kỳ vung lên, là lập tức mạnh mẽ muốn mạng người.

Phương Hành giống như giật nảy mình, kêu lên:

- Mẹ kiếp ranh con, ông đây cùng Phong chủ các ngươi nói chuyện, ngươi cút về trong bụng mẹ ngươi đầu thai cho ta!

Một câu liền mắng Đồng nhi mười mấy tuổi có bộ dáng tuấn tú bên cạnh Thi Pháp Ấn, khiến hắn gân xanh hằn lên, suýt chút nữa bật khóc, mà Phương Hành lại không cùng hắn nói, hướng Thi Pháp Ấn kêu lên:

- Họ Thi, ngươi vây công ông đây như vậy, thật không công bằng!

Thi Pháp Ấn nghe lời ấy, mi tâm run lên, mở hai mắt ra.

Hắn cũng không muốn bị người nắm thóp, để tránh đám người Long Quân ở trong Thiên Nhất cung ra tay ở giây cuối cùng, bởi vậy tất nhiên muốn ép tiểu ma đầu này ở trên đạo lý, để hắn thua không lời nào để nói, liền lạnh giọng mở miệng:

- Trước khi định ra đánh cược, chính là ngươi nói muốn trên dưới Linh Xảo Tông chúng ta cứ việc triệu tập toàn bộ nhân mã, đến đây chặn ngươi, bây giờ Linh Xảo Tông ta tự trọng, thậm chí cũng không mời Nguyên Anh lão tổ đã nể mặt Long Quân lắm rồi, đã thế chúng ta cũng nhường ngươi ba phần, hiện tại ngươi tự xông vào đại trận, còn nói công bằng cái gì?

Phương Hành cười ha ha một tiếng, ưỡn ngực nhìn đệ tử Linh Xảo Tông xung quanh, từng người từng người đằng đằng sát khí, lớn tiếng nói:

- Nói thì nói như vậy, nhưng ngươi xem tất cả các đệ tử Linh Xảo Tông đều cầm trong tay pháp khí, phù triện, còn có mẹ nó kéo cả hung thú tới, ông đây lại tay không tấc sắt, đừng nói đại trận, bị pháp khí dìm cũng chết đuối? Thế này làm gì tính là công bằng? Không bằng, ngươi rút đại trận đi, hai người chúng ta đấu pháp sinh tử một chọi một ngay trước mặt chúng tu Bắc Vực, định thắng thua như thế nào?

- Tiểu ma đầu này thân hãm tuyệt cảnh, đã bắt đầu thấy sợ...

Trong không trung xung quanh, vô số tu sĩ đều cười lạnh, liếc mắt nhìn ra được tâm tư của Phương Hành.

Lúc này, chúng đệ tử Linh Xảo Tông xung quanh đang vây Phương Hành lại, trên mặt từng người tràn đầy vẻ giễu cợt, ánh mắt vô cùng khinh miệt.

- Cùng ta đấu pháp một chọi một?

Thi Pháp Ấn cười lạnh một tiếng, trong lòng của hắn ngược lại không cho là tự mình xuất thủ lại không bắt được tiểu ma đầu kia, nhưng việc đã đến nước này, lấy tính tình cẩn thận của hắn sẽ không tự tìm phiền phức, lúc này cười lạnh nói:

- Trước đó đánh cược, cũng không nói không cho phép dùng pháp khí, nếu ngươi có pháp khí gì phá trận, cũng có thể xuất ra, đây mới gọi là công bằng! Về phần đánh cược... Ha ha, lấy thân phận của Thi mỗ, nếu như lúc trước ngươi hạ chiến thư cho ta, thi mỗ không có lý do gì mà không chiến, nhưng đến lúc này, đánh cược đã bắt đầu, chịu phục đi!

Một câu nói kia liền giống như kết thúc tất cả, Đồng nhi lanh lợi bên người đã thuận thế vung lệnh kỳ lên, dùng sức vung lên.

- Kẻ bất nghĩa, nhanh chóng đền tội!

- Ầm ầm!

Chư đệ tử Linh Xảo Tông vây ở xung quanh lập tức động thủ, những người gần Phương Hành nhất, đồng thời giơ phù triện trong tay lên, mấy trăm đạo phù triện đan xen hành một cái lưới lớn, ùn ùn kéo xuống dưới, một cái lưới lớn buộc Phương Hành ở giữa, sau đó chính là trăm ngàn đạo phi kiếm, đơn giản biến một mảnh hư không thành biển kiếm, khí cơ lạnh lẽo muốn mạng người.

Ngoài ra, còn có rất nhiều hung thú gào thét không thôi, các loại Độc Hỏa phun ra ánh sáng u ám, vây quanh Phương Hành cắn nuốt.

Gần như trong nháy mắt, đại trận vây khốn đầu tiên liền khởi động, đương nhiên đây là đấu pháp mất mạng.

Mà Thi Pháp Ấn kia, ánh mắt u lãnh, nhếch miệng nở nụ cười lạnh.

Vốn là đánh cược có thể lưu lại tiểu ma đầu này hay không, lúc phân ra thắng thua mới cược đầu người, nhưng hắn đã ra nghiêm lệnh, lúc đại trận khởi động liền hạ sát thủ, trực tiếp muốn tiểu ma đầu này chết trong quá trình xông trận, nhưng lo lắng coi như tiểu ma đầu thua này, lúc mình thu hồi tiền đặt cược, đám người Long Quân lại hiện thân cứng rắn bảo vệ tiểu ma đầu này, đến lúc đó Linh Xảo Tông thật đúng là không tiện cự tuyệt.

Nhưng nếu trực tiếp để hắn chết trong quá trình xông trận, xong hết mọi chuyện, dù Long Quân xuất hiện, Linh Xảo Tông cũng dễ ăn nói.

- Ầm ầm!

Đại Kim Ô thấy vô tận nguy cơ vọt tới, cũng lập tức giang hai cánh ra, hai đạo phong bão tố từ dưới cánh hiển hóa, sau đó đột nhiên biến lớn, từng tia từng tia sức gió liền như dao cắt, hóa phạm vi mười trượng xung quanh nó cùng Phương Hành thành một mảnh Tử Vực. Vốn nó tu nhục thân, dùng lực lượng của hai cánh vật lộn hư không phát hiện chỗ tuyệt diệu, bây giờ nó theo Phương Hành nghe Long Quân giảng đạo, uy lực nâng cao một bậc, hai cánh vung lên xuất hiện phong bão tố, thậm chí xen lẫn mấy đạo lôi xà, lại khiến cho uy lực của một chiêu này mạnh hơn, cản các loại công kích ở bên ngoài.

- Rắc rắc...

Một mảnh phi kiếm đánh tới, bất ngờ bị nó cuốn lên chém thành mảnh vỡ, như mưa rơi xuống hư không.

Chỉ có điều, phi kiếm càng nhiều, công kích càng mạnh hơn bay đến giống như thuỷ triều vọt tới, trơ mắt nhìn bình phong này co vào.

- Thực lực không tệ lắm...

Đại Kim Ô khó khăn lắm mới chặn được đại trận công kích, liền hướng Phương Hành quát khẽ.

- Đúng vậy không tệ!

Vào lúc này, Phương Hành cũng nhẹ nhàng gật đầu, khẽ nở nụ cười lạnh, đột nhiên thẳng thân đứng lên, hướng về xa xa Thi Pháp Ấn kêu to:

- Không biết xấu hổ, thật sự cho rằng ỷ vào nhiều người, ỷ vào pháp bảo liền đến bắt nạt người nhà ông đây sao?

Trong khi nói chuyện, hắn lấy tháp nhỏ bên hông xuống, rót linh khí vào, lên tiếng kêu to:

- Ha ha, so pháp bảo, thật coi ông đây không có sao?

Giọng nói chói tai như sấm rền quét ra khắp nơi, vậy mà trấn áp tiếng kêu la đánh giết chung quanh xuống mấy hơi.

Cùng lúc đó, tháp nhỏ trong tay hắn điên cuồng phun trào khí tức, như thủy triều tuôn ra bốn phương tám hướng.

Trong chúng tu sĩ xem cuộc chiến, cũng có vô số người kinh ngạc:

- Ở trong tử địa này, tiểu ma đầu còn có chiêu sau gì hay sao?

- Huống hồ, hắn vốn không giống như người đến chịu chết, chắc hẳn hắn có bản lĩnh gì đó có thể phá vỡ thế cục?

- Nghe nói, trong khoảng thời gian này, ở Thiên Nhất cung, Long Quân một mực đang chỉ điểm tu vi cho hắn...

Bên trong lời xì xào bàn tán, không biết có bao nhiêu đạo ánh mắt khẩn trương nhìn về phía hư không.

- Ta biết trong một tháng này, Long Quân chỉ điểm tu vi cho ngươi, ta cũng biết, ngươi bốn phía cướp bóc, thu được không ít pháp bảo, nhưng ta không tin, Linh Xảo Tông chuẩn bị một tháng bày ra đại trận đủ để vây chết Nguyên Anh, lại không cản được ngươi!

Vào lúc này, hàn quang ở đáy mắt Thi Pháp Ấn tràn ra, một thân sát khí xông tiêu mà lên, Thanh Đồng Đại Ấn ở bốn phía quanh người lăng không hiển hiện, mang theo khí cơ phong cách cổ xưa, mặc dù nặng nề như núi lớn, nhưng vẫn linh động bay lên, tùy thời chuẩn bị xuất thủ trấn áp. Cái Đồng ấn bốn phía này là pháp khí hắn mượn từ trong tay lão tổ Nguyên Anh của Linh Xảo Tông, chuyên dùng để ứng phó pháp bảo lợi hại của tiểu ma đầu kia.

Gần như cùng lúc đó, ở các nơi trong pháp trận, đồng thời có mấy đạo khí tức kinh người hiển lộ, sau đó cũng có mấy món pháp bảo lợi hại bay lên trên không trung, là của mấy vị có tu vi Kim Đan Đại Thừa cao nhất ngồi bên trong đại trận, đồng thời chuẩn bị kỹ càng, tung lên các loại pháp khí, mặc kệ tiểu quỷ kia thi triển pháp thuật quỷ dị gì, pháp bảo lợi hại ra sao, đều sẽ đồng loạt ra tay trấn áp, bảo đảm hắn không trốn thoát được.

Nhưng mà ý niệm trong đầu của hắn vừa lóe lên, đột nhiên nhìn thấy, bên trong đại trận phát sinh dị biến.

Hắn vốn làm xong công tác chuẩn bị nghênh đón khí tức nào đó đột nhiên tăng vọt, nhưng lại không nghĩ tới, Đại Kim Ô cùng Phương Hành bị tầng tầng lớp lớp vây quanh kia lúc đầu khí thế cực mạnh, nhưng ngay lúc tâm thần của bọn hắn đã nâng đến cực điểm, khí tức kia chẳng những không có tăng vọt ra, ngược lại trong lúc đó bị cái gì đó thu vào... Bỗng nhiên, Đại Kim Ô cùng tiểu ma đầu kia lại giống như biến mất không thấy.

Lúc đầu, đệ tử Linh Xảo Tông ở trong đại trận vây quanh người Phương Hành cùng Đại Kim Ô, xuất ra toàn bộ linh lực nghiền ép ở giữa, muốn đánh nát bình chướng mà Đại Kim Ô tạo ra, nhưng vào lúc này đột nhiên cảm giác lực lượng trước mắt buông lỏng, nhất thời không thu chân lại được, ầm vang một tiếng lao vào giữa, trong nháy mắt, tiếng kêu rên liên hồi, bị ngộ thương, bị đè ép ở giữa, liên tục kêu rên thảm thiết.

- Tiểu ma đầu kia đi đâu rồi?

Ở thời khắc này, thân hình của Thi Pháp Ấn, và hai vị Phong chủ khác, cùng mấy vị tu sĩ Kim Đan Đại Thừa được Linh Xảo Tông mời tới trấn giữ, đồng thời phóng lên tận trời, hai mắt tản ra u quang trong vắt, thần niệm như nước thủy triều dũng mãnh xuất ra ngoài.

Lúc này, tâm tư của bọn hắn đã vô cùng chấn kinh, bất luận tiểu ma đầu kia lấy ra pháp khí nào, lực lượng cuồng bạo ra sao, bọn họ đều đã sớm chuẩn bị phương pháp khắc chế, cho dù là thuật che đậy khí tức lợi hại nhất thế gian, sau khi bị đại trận vây khốn, cũng không có khả năng biến mất ở trước bọn hắn, nhưng chẳng ai ngờ rằng, cuối cùng tiểu ma đầu kia vậy mà lại đột nhiên biến mất.

Cái này là môn đạo quỷ gì vậy?

- Tiểu quỷ kia chuyển dời đi hay sao?

- Không có khả năng, chúng ta đã phong tỏa hư không, từ khi hắn bước ra khỏi cửa núi của Thiên Nhất cung, thì không thể sử dụng được thuật chuyển dịch !

- Hắn đi nơi nào? Tóm hắn đi ra!

Ở bên trong đại trận của Linh Xảo Tông, vô số tiếng quát chói tai vang lên, điên cuồng gầm thét, che giấu tâm tư chấn kinh.

- Muốn ỷ vào nhiều người, pháp bảo lợi hại bắt nạt ông đây?

Đúng vào lúc này, giọng nói trầm lắng của Phương Hành vang lên:

- Hôm nay ông đây liền để cho các ngươi nhìn xem, cái gì mới gọi là chân chính bắt nạt người.

Chương 649: Đâm chết hắn.

- Hắn ở ngay trong chúng ta, nhanh chóng tìm ra hắn!

Theo âm thanh của Phương Hành vang lên, vẫn còn giống như ở bên tai làm cho đám người Thi Pháp Ấn kinh hãi, theo âm thanh này xem ra, tiểu ma đầu kia rõ ràng cách bọn họ không xa, nhưng vì sao dưới sự dò quét của thần niệm lại không nhìn thấy cái bóng của hắn? Cái giật mình này thế nhưng không nhỏ, lập tức hét lớn, trong lòng tất cả đệ Linh Xảo Tông ở trong đại trận tràn đầy hoảng sợ liếc nhìn bốn phía, chỉ sợ tiểu ma đầu kia đang ở bên cạnh mình.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Tiểu ma đầu kia đi nơi nào rồi?

Chúng tu ở phía xa xem trận chiến vô cùng kinh ngạc, thậm chí có người đứng lên, đưa mắt nhìn về phía xa.

Bọn họ còn không biết chuyện gì xảy ra, nhưng dự cảm không tốt lắm, nhao nhao nói nhỏ.

- Các đạo hữu chớ hoảng, để ta mời chân nhâm mắt to đến tìm tung tích của hắn...

Trong cơn kinh hoảng, trong pháp trận Linh Xảo Tông vang lên một tiếng hét lớn, bỗng nhiên có một nam tử mập lùn mặc tăng bào vải nhảy ra giữa không trung, tay áo bào phồng lên hướng về không trung, vậy mà từ trong tay áo bay ra một món đồ tròn trịa, tỏa ra ánh sáng choi lọi trên không trung, dò xét kỹ càng, rõ ràng giống một con mắt, giống như vật sống, ánh sáng trầm tĩnh, trong chốc lát đảo qua các Vực.

- Làm phiền chân nhân!

Thi Pháp Ấn an tâm một chút, cao giọng nói.

Vị chân nhân mắt to này là một vị dã tu Bắc Vực, chỉ vì tu vi tinh xảo, đã lập ra đạo trường của chính mình ở Cửu Mục Sơn, khi còn trẻ tuổi từng có kỳ ngộ, lại ở trong một ngôi miếu nhỏ hoang phế sau khi diệt phật, tìm được một quyển bí thuật phật môn, mấy món pháp khí, cùng với một bộ xương khô của một vị cao tăng sau khi tọa hóa lưu lại, hắn đang lo đạo tu hành liền noi theo đó, tu luyện bí thuật phật môn, luyện hóa mấy món phật môn dị bảo, bộ dáng cũng thay đổi, đã thành người mặc nửa phật nửa đạo ngày hôm nay, mà không bị người cười nhạo.

Mặc dù bề ngoài của hắn rất buồn cười, nhưng một thân bản lĩnh lại không tầm thường, món pháp bảo mà hắn tung lên kia được luyện từ một con mắt trên xương khô của cao tăng đạo Phật năm đó, bảo vật này không có thần thông, cũng không năng lực hàng phục, nhưng lại có thể kham phá hư nịnh, có một số chướng mục thuật ngay cả Nguyên Anh lão tổ đều không thể nhìn thấu, nhưng ở dưới món pháp bảo này của hắn cũng sẽ lộ ra nguyên hình, Linh Xảo Tông bỏ ra một cái giá lớn để mời hắn tới trấn giữ chính là vì đề phòng Phương Hành thi triển một loại thuật che dấu khí tức nào đó, hoặc là Long Quân dứt khoát ra tay giúp hắn che đậy thân hình, giấu giếm.

Thấy chân nhân mắt to bắt đầu khởi động pháp bảo, chúng đệ tử Linh Xảo Tông hơi an tâm một chút, từng người nín thở ngưng thần, cảnh giác bốn phía.

Lại thấy pháp nhãn kia bay lên trên không trung, ánh sáng quét ngang qua hư không, chân nhân mắt to phía dưới thì ống tay áo phồng lên, ngự không cưỡi mây, có hơi nhắm hai mắt lại, mười ngón tay đan thành pháp quyết, không ngừng thíc đẩy cái gì đó, sau nửa ngày về, hai mắt của hắn đột nhiên mở ra, ánh sáng của pháp nhãn giữa không trung đang loạn quét cũng bỗng nhiên dừng lại, một đạo ánh sáng thẳng tắp chiếu hướng về một chỗ trong không trung, vẫn bất động.

- Hắn ở nơi đó!

Chân nhân mắt to nghiêm nghị hét lớn, đưa tay che cái bình bát.

- Bá…Bá…Bá

Bên trong Linh Xảo Tông không thiếu người tu vi cao thâm, sau khi chân nhân mắt to chỉ rõ phương hướng, lập tức mấy đạo thần niệm cùng nhau quét tới.

Lúc trước hỗn loạn tưng bừng, chúng đệ tử hỗn tạp, pháp khí, phù triện, phi kiếm các loại linh quang bốn phía, loạn cả một đoàn, lấy thần niệm của bọn họ cũng nhất thời không tìm thấy Phương Hành, nhưng bây giờ xác định được phương hướng, lại được ánh sáng của pháp nhãn bắn ra chỉ vào, rõ ràng không ít, quét xuống một cái, lập tức phát hiện không đúng, ở dưới ánh sáng pháp nhãn bao phủ, bỗng có một tháp nhỏ to chừng ngón cái ngà voi bay nhanh trên không trung, tựa như một đạo tia chớp màu trắng, lặng yên không một tiếng động, tận dụng mọi thứ nhanh chóng du tẩu giữa pháp trận.

Lúc mọi người nhìn vào, đúng lúc thấy chân nhân mắt to chụp bình bát xuống, nhưng tháp nhỏ thực sự trơn trượt, vậy mà không chụp trúng nó.

- Là tháp nhỏ kia...

- Tiểu ma đầu ở bên trong tháp nhỏ, ngăn hắn lại...

Vô số người đồng thời hét lớn, ném pháp khí trong tay tới trấn ấp.

Tứ đạo đồng ấn của Thi Pháp Ấn, lưới tiên, đại đao của hai vị phong chủ khác, bình bát của chân nhân mắt to cùng nhau phủ lên, pháp khí còn chưa tới, khí tức liền đã trấn áp hư không, trong lúc nhất thời ánh sáng của pháp bảo bao phủ các Vực, ngay cả phong tục thời xưa còn lưu lại tựa hồ cũng đọng lại, thời gian đều giống như ngừng trôi, mà ở chỗ của bốn đạo đồng ấn huyền bí, chỉ tính sáng sáng thôi đủ để trấn áp hư không.

Chỉ tiếc, đối Phương Hành, hoặc nói đúng hơn là tháp nhỏ kia không tác dụng lớn, lúc này trong tháp nhỏ, Phương Hành cùng Đại Kim Ô nhìn chỉ chừng hạt gạo, nhưng lại phách lối, đem biến cố chung quanh nắm giữ trong đầu, thấy một lần đông đảo pháp bảo quét tới, Phương Hành lập tức nhảy dựng lên, cười to nói:

- Ha ha ha ha, bằng những thứ hàng rách rưới này cũng muốn ngăn cản ta sao? Hư vô tháp, trốn cho ta...

- Sưu...

Vốn là tốc độ của tháp nhỏ ngà voi cũng đã vô cùng kinh người, nhưng vì để tránh cho bị người ta phát giác, nó không có thúc đến cực hạn, trong chốc lát tốc độ của nó tăng gấp ba, "Xùy" một tiếng, ngay cả hư không đều cắt ra một cái lỗ hổng thật dài, lúc hư không chung quanh bị đọng lại xuất hiện kẽ nứt, hoàn toàn mất đi hiệu quả, trơ mắt nhìn tháp nhỏ kia phá xuất trùng vây, trốn về phía trước.

- A, không tốt, ngăn lại hắn...

- Người? Tháp?

- Ở nơi đó, đánh hắn...

- Đi cái con mẹ ngươi, đó là Hỏa Hoa Châu của bản tọa, ngươi đánh sai rồi, đưa pháp bảo cho ta...

Tiểu tháp thực sự quá nhỏ, thế như chớp đi đại trận, những nơi nó đi qua nhất thời dẫn phát hỗn loạn lung tung, thật giống như trên chiến trường, thiên quân vạn mã bày trận, kiếm khách có võ nghệ cao cường hơn nữa cũng không thể mạnh mẽ giết ra khỏi trùng vây, nhưng thiên quân vạn mã mặc áo giáp cầm kích này lại không thể cản được một con ruồi đang bay nhanh, ngươi tới ta đi, chẳng những không ngăn được tiểu tháp, ngược lại trở thành trở ngại cho những người khác, phần lớn công kích lại chính người của bọn hắn ngăn cản, không bao phủ đến tiểu tháp.

- Xôn xao.

Một đạo lưới tiên rơi xuống, không bao phủ tiểu tháp, lại bao phủ mười mấy đệ tử Linh Xảo Tông.

- Sưu!

Một thanh thần kiếm bay tới, tiểu tháp từ dưới kiếm phong chạy đi, hai ba người bên cạnh lại bị một kiếm của hắn đánh chết.

- Oanh!

Bốn đạo đại ấn phủ xuống không trấn trụ được Phương Hành, ngược lại rong ruổi đâm nghiêng, nện trúng hai con hung thú đang xông tới.

Đường đường là đại trận của Linh Xảo Tông thực sự đã lộn xộn.

- Tiểu ma đầu, chạy đi đâu...

Trong hỗn loạn, vẫn là phá nhãn của chân nhân mắt to kia lại lần nữa bắt được tung tích của Phương Hành, hét lớn một tiếng, tiếng như chuông, uy phong bá đạo, đứng ở không trung, cầm trong tay một cây hoàng kim đại xử, đón đầu hướng đi của tiểu tháp.

- Mẹ nhà hắn, giết chết con lừa trọc này...

Phương Hành là người hay mang thù, thấy hòa thượng này cản đường, không những không tránh né, ngược lại tăng tốc đánh tới, bịch một tiếng, cán hoàng kim đại xử kia đập vào trên tiểu tháp, ngoài dự liệu, tiểu tháp hoàn toàn không có bị hắn đập bay, ngược lại đại xử trong tay nắm chấn động bay ra ngoài, một cánh tay tê dại khó tả, cùng lúc đó, tiểu tháp nhanh chóng bắn đi, giống như một tia chớp xuyên qua mắt phải của hòa thượng mắt phải, xuyên sọ mà qua.

- Bồng...

Một đạo huyết quang cùng với tiểu tháp từ gáy hòa thượng bay ra, lại lần nữa bay về phía hư không.

Chân nhân mắt to chân nhân kêu rên liên hồi, thực sự được không bù được mất, kêu oa oa rơi xuống mặt đất, cũng không biết có ngã chết hay không.

Toàn bộ đại trận của Linh Xảo Tông đã loạn tùng phèo, mà rơi vào trong mắt người xem trận chiến lại cảm thấy khác biệt, từ hư không nhìn xuống dưới, chỗ bố trí đại trận của Linh Xảo Tông đều bị mây đen bao phủ, che khuất bầu trời, âm lãnh khắc nghiệt, nhưng sau khi tiểu ma đầu kia vọt vào trong trận, lại rõ ràng nhìn thấy, không ngừng có linh quang, kêu thảm, huyết nhục vẩy lên, và những nơi hỗn loạn nối thành một đường thẳng tắp, nhanh chóng tiến tới phía trước, một mảnh mây đen phạm vi chừng trăm dặm lại giống như bị một thanh kiếm vô hình tiên xẹt qua, trơ mắt nhìn từ bắc xuống nam đang nhanh chóng bị chia cắt thành hai nửa, bây giờ đã phân rách ra hơn bảy mươi dặm.

- Không tốt, mau mời pháp tướng Nguyên Anh lão tổ giáng lâm...

Trong trận lúc này, Thi Pháp Ấn cũng không lo được hình tượng của bàn thân, hai mắt như sao điên cuồng kêu to.

Tiểu tháp kia thực sự quá quỷ dị, khiến rất nhiều thủ đoạn của bọn hắn đều rơi vào khoảng không, trơ mắt nhìn tiểu ma đầu sắp xông trận thành công.

Đến lúc này, hắn không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể mời pháp tướng Nguyên Anh lão tổ giáng lâm, trấn áp kẻ này.

- Ha ha, tiểu tử, ở lại đây đi!

Không cần hắn nói, ở vị trí phía sau đại trận của Linh Xảo Tông, một tế đàn được che giấu trong pháp trận, trong lúc đó có một đạo ánh sáng bay lên, trên không trung, hóa thành một lão giả áo bào trắng cả người cao trăm trượng, ha ha cười to, bàn tay từ phía trên rơi xuống, trên năm ngón tay pháp lực ngưng tụ, ở giữa khóa chặt một điểm, đương nhiên đó là tiểu tháp kia.

Đại tu Nguyên Anh của Linh Xảo Tông bỗng nhiên xuất thủ.

Hoặc là nói, hắn đã sớm ở trong trận địa sẵn sàng đón quân địch, chỉ chờ thế cục không ổn liền ra tay thu thập tàn cuộc.

Thi Pháp Ấn không phải người ngu, lão tổ Nguyên Anh của Linh Xảo Tông cũng không phải kẻ đần, biết lần đánh cược này, nhìn như tiểu ma đầu cùng Kỳ Tú Phong của Linh Xảo Tông cược đầu người, trên thực tế đã liên lụy đến mặt mũi của Linh Xảo Tông, nếu như Linh Xảo Tông thắng, cũng không quá mức vinh quang, dù sao cũng tập hợp lực lượng toàn tông chỉ thắng một thiếu niên người Nam Chiêm mà thôi, nhưng nếu như Linh Xảo Tông thua thật sự mất hết thể diện, gần như không cách nào tự xưng là đại tông của Bắc Vực, cũng vì nguyên nhân chính này, các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp chính là vì phòng ngừa vạn nhất.

Pháp tướng Nguyên Anh lão tổ của Linh Xảo Tông đã sớm ẩn nấp ở bên trong đại trận, nếu như tiểu ma đầu không thể phá trận, hắn đương nhiên sẽ không hiện thân, nhưng lúc này hiển nhiên người toàn tông đều không bắt được tiểu tháp kia, không làm sao được, hắn cũng chỉ có thể hiện thân cứu vãn.

Bắt tiểu ma đầu này đơn giản sẽ bị người ta âm thầm nói lời ong tiếng ve, quan trọng vẫn là bảo vệ mặt mũi.

- Không biết xấu hổ, vậy mà giấu giếm Nguyên Anh ở bên trong đại trận, Tiểu Cường Tặc, lúc này làm sao bây giờ?

Trong tiểu tháp, Đại Kim Ô cảm nhận được bên ngoài như bị lực cường đại như thiết liên trói buộc, vừa giận vừa tức, oa oa kêu to.

Phương Hành đang mhống chế tiểu tháp cũng nổi giận, ngồi ngay ngắn nhìn hư không phía trước, trong tiếng cười lạnh, Nguyên Anh lão tổ của Linh Xảo Tông phủ tay xuống chỗ này, tính tình nóng nảy lập tức bạo phát, linh lực điên cuồng rót vào tiểu tháp, kêu to lên:

- Đâm chết hắn!

Chương 650: Mang đầu người đến!

Nguyên Anh xuất thủ tất nhiên là bất phàm, tiểu tháp ở bên trong đại trận đi qua đi lại tự nhiên bỗng nhiên bị khóa chặt, ở giữa năm ngón tay của vị Nguyên Anh lão tổ của Linh Xảo Tông, năm đạo linh lực đan thành lưới, tiểu tháp ở giữa giống như hạt cát bé nhỏ so với Nguyên Anh cao trăm trượng, bất luận tiểu tháp xông tới đâu đều sẽ bị linh lực của hắn khóa chặt, lúc năm ngón tay khép lại cũng chính là lúc tiểu tháp bị hắn bắt được.

Đối mặt với cục diện này, Phương Hành cũng nổi hung ác, không còn tránh né, dứt khoát cứng rắn tiến lên.

Một tiếng rống "Đâm chết hắn" vang lên, lúc đầu tiểu tháp giống như người trưởng thành lớn chừng ngón cái, bỗng nhiên ánh sáng bắn ra bốn phía, vậy mà không ngừng biến lớn lên, gần như trong chốc lát, từ lớn chừng ngón cái biến thành một đứa nhỏ, lại từ một đứ nhỏ biến thành con voi lớn cuối cùng vọt tới, lúc cách thân hình Nguyên Anh chừng ba mươi trượng, bỗng nhiên biến thành to như núi nhỏ, ầm ầm cứng rắn tiến lên.

- Hả?

Nguyên Anh lão tổ kia vồ đến một cái, lúc đầu vốn nghĩ dễ như trở bàn tay, nhưng thẳng đến khi năm ngón tay chộp tới tiểu tháp, mới đột nhiên cảm ứng được, bên trong tiểu tháp nhìn như bình thường kia vậy mà xen lẫn lực lượng pháp tắc mạnh đến cực điểm, ở giữa năm ngón tay, linh lực bị xoắn nát, hư không hỗn loạn, bắt không trượt tay, vậy mà nắm vào không khí trơ mắt nhìn tiểu tháp to như núi nhỏ đập vào mặt.

- Không ổn!

Vị Nguyên Anh lão tổ của Linh Xảo Tông phát hiện không ổn, kêu to một tiếng, liền muốn tránh ra.

Nhưng mà đã trễ, tiểu tháp mãnh mẽ xông tới, khoảng cách ba mươi trượng trong chớp mắt liền đến, chỉ thấy "Bành" một tiếng, tiểu tháp to bằng ngọn núi nhỏ vậy mà thẳng tắp đâm vào trán của vị Nguyên Anh lão tổ kia, so với pháp tướng cao trăm trượng, tiểu tháp kia giống như cục gạch đập lên gáy, đập thẳng vào Nguyên Anh lão tổ khiến hắn hét thảm một tiếng, ngã nhào một cái ngã ngửa trên mặt đất...

- Ha ha ha ha...

- Oa oa oa oa...

Trong tiểu tháp truyền ra tiếng cười to của tiểu ma đầu cùng tặc quạ đen, tiểu tháp lần nữa thu nhỏ tiếp tục phóng về phía trước.

Mà chúng chiến tu xem trận chiến xung quanh thì trực tiếp ngây người.

Khác với vừa rồi tiểu tháp hóa to chừng bằng ngón cái ẩn nấp tiến lên, lần này tiểu tháp biến to chừng ngọn núi nhỏ. Vị phá tướng Nguyên Anh lão tổ của Linh Xảo Tông kia cũng cao chừng trăm trượng, nhưng cũng làm người ta nhìn thấy rõ ràng... Trong ba trăm dặm, tất cả tu sĩ đều thấy được đường đường là Nguyên Anh lão tổ bị tiểu tháp kia đụng cái té ngã, nhất thời miệng mở to, thậm chí quên cả khép lại...

- Vậy... Vậy mà... Lại đụng Nguyên Anh lão tổ ngã lăn ra, cái kia là bảo bối bực nào?

Chúng tu xem chiến đều hít vào một ngụm khí lạnh, trái tim run lên, một màn này thật quá mức kinh người.

Nhưng cũng chỉ có số ít nhân vật lớn nhạy bén phát hiện, sau khi Nguyên Anh lão tổ bị đụng ngã lăn ra, tiểu tháp kia nhìn như không thay đổi, kì thực ánh sáng đã đang nhanh chóng ảm đạm, tựa như mỹ ngọc đã mất đi bảo quang, minh châu đã mất đi trong suốt, giống như trôi mất một lực lượng cực kỳ trân quý, khí tức phía trên tiểu tháp cũng rất nhanh trôi đi, dần dần suy yếu.

Đối với đại trận còn dư lại mà nói, lực lượng còn lại vẫn đủ dùng.

Sau khi đụng ngã lăn Nguyên Anh, tiểu tháp lập tức thu nhỏ lại, lần nữa biến nhỏ chừng ngón cái, như chớp giật bay về phía trước, Nguyên Anh lão tổ ẩn thân trong đại trận của Linh Xảo Tông để phòng ngoài ý muốn, cũng chỉ có như thế, sau khi hắn bị đụng đổ, chư đệ tử tông môn phía sau cũng không có người có năng lực ngăn tiểu tháp này lại, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn nó phóng tới một chỗ khác trong pháp trận.

- Xùy...

Từ hư không nhìn xuống, một mảnh mây đen trăm dặm địa vực che chắn đại trận, rốt cục vào lúc này hoàn toàn bị chia thành hai nửa.

- A a ha ha, ta thắng, Thi Pháp Ấn, ngươi cái đồ không biết xấu hổ, mang đầu người đến đây!

Sau khi xông ra khỏi pháp trận, tiểu tháp lơ lửng giữa không trung, một đạo ánh sáng xám, một vệt kim quang từ bên trong bay ra, ở trong hư không hóa thành bộ dáng của tiểu ma đầu cùng Đại Kim Ô, Phương Hành cất tiếng cười to, bàn tay giơ ra, tiểu tháp liền bay trở về lòng bàn tay của hắn, khí cơ thu lại, rồi hóa thành hình dáng không chút thu hút, bất kỳ ai cũng không nghĩ ra, cái này chính là bán tiên khí có thể biến hóa tùy ý.

Sau khi hùng dũng hiên ngang rống to, hắn lại mặt mày ủ rũ nhìn tiểu tháp, bộ dáng rất đau lòng.

Tiểu tháp này là pháp bảo bảo mệnh mà Căn Bá cho hắn, lúc hắn vội vã mang theo Đại Kim Ô rời khỏi Yêu Địa, Căn Bá liền cho hắn tiểu tháp này, nói rất đơn giản, nhìn tên khốn kiếp ngươi có nhiều bảo bối quá, túi trữ vật đã không đóng lại được, lão già ta sẽ cho ngươi một thứ tốt, sau đó liền cho hắn tiểu tháp này, biến hóa như ý, không gian cực lớn, thích hợp bỏ đồ vật.

Chỉ có điều, nếu chỉ để trữ vật, Căn Bá cũng không cần trịnh trọng ban thưởng như vậy, tháp này vẫn còn có một tác dụng kỳ diệu khác, chính là sau khi xây dựng không gian ổn định, có thể chứa người, trốn vào trong tòa tháp, mà thân tháp không tổn hại, người ở bên trong tháp sẽ không có việc gì, sau đó ở trong tháp khống chế pháp bảo, lao sang trái, đột kích bên phải có thể mượn cơ hội này thoát khỏi hiểm cảnh, thật sự là tuyệt không thể tả.

Mặc dù Căn Bá không nói qua lai lịch của tháp này, nhưng căn cứ vào một ít truyền thuyết của Yêu Địa mà Đại Kim Ô từng kể, cộng thêm hắn lấy âm dương Thần Ma Giám xem xét, Phương Hành đại khái cũng đoán ra được lai lịch của toà tháp này, Yêu Địa từng cho ra ba vị Yêu Đế, pháp lực thông thiên, tung hoành một thế, ở lúc Yêu tộc yếu thế bị trục xuất, bọn họ cứng rắn bức lui tiên binh Thần Châu, để Yêu tộc ở Yêu Địa an thân, còn liên thủ sáng lập Yêu Đế Các, bảo tồn một đường khí vận của Yêu Địa, để con cháu hậu thế có cơ hội vùng lên lần nữa.

Bên trong ba vị Yêu Đế, có một vị tên gọi Hư Không Yêu Đế, am hiểu xuyên thẳng qua hư không, vô tung vô ảnh, lúc mở ra Yêu Đế Các trên Yêu Địa đã dùng đến da thú, hài cốt, kỳ thật là sau khi vị Hư Không yêu này tọa hóa lưu lại hài cốt mà chế thành, sau đó Căn Bá truyền cho Phương Hành một tòa tiểu tháp, bộ dáng chế thành cùng yêu trong yêu tháp không khác chút nào, phải có chút liên quan.

Đương nhiên, về lai lịch cụ thể, Phương Hành không thèm để ý, chỉ cần dùng tốt là được.

Sau khi thấy chỗ kỳ diệu của tiểu tháp, trong lòng một mực ngứa ngáy khó chịu, chắc hẳn lúc trước Căn Bá truyền tháp cũng không ngờ tới Phương Hành sẽ phá như vậy, người bên ngoài lấy được tiểu tháp này khẳng định sẽ trân trọng giữ lại, nhưng Phương Hành cầm lại một mực suy nghĩ lúc nào thử một chút...

Trước kia lá gan của người khác đã có ba cái lớn, có thứ này liền trở thành người mười cái trăm lớn.

Lúc trước đại náo Thiên Nhất Cung, đối mặt với sự truy đuổi của Hồ Quân trường lão, hắn liền muốn dùng một lần, nhìn xem có thể chạy trốn dưới tay Nguyên Anh hay không, đáng tiếc Hồ Quân trường lão bị tấm phù lệnh của Viên gia dọa sợ, hắn còn chưa kịp sử dụng tiểu tháp, về sau lúc đoạt vợ, bị Nguyên Anh vây quanh, hắn cũng muốn thử một lần, nhưng cuối cùng Long Quân xuất hiện, cũng không dùng tới, đến hôm nay, mới có thể tính là có đất dụng võ.

Ẩn thân trong tiểu tháp, mạnh mẽ xông đại trận của Linh Xảo Tông, thật sự ngẫm lại liền kích thích.

Một phen đại náo quả nhiên diệu dụng vô tận, chỉ có điều sau khi sử dụng xong hắn lại bắt đầu hối hận.

Tiểu tháp quá mức huyền diệu, ban đầu là Căn Bá xuất thủ lưu lại một đạo phù văn ở trong tháp, có thể để Phương Hành lấy tu vi Kim Đan điều khiển bảo vật này, nhưng cũng chỉ có thể sử dụng một lần mà thôi, sau lần sử dụng này, phù văn ảm đạm, tiểu tháp chỉ có thể dùng để chứa đồ, lần sau còn muốn cho người đi vào cũng giống như túi trữ vật, trước tiên làm người đó hoàn toàn mất hết khí cơ, hoặc người chết mới có thể ném vào.

Đại Kim Ô thấy bộ dáng này của hắn cũng vô cùng khinh thường: lúc vô dụng, ngươi suy nghĩ dùng một chút, sau khi dùng xong lại đau lòng!

Nghe Phương Hành hét lớn một tiếng, trên dưới Linh Xảo Tông cũng hoàn toàn tĩnh mịch, trên mặt từng người đều hiện lên vẻ lo lắng, trầm mặc không nói gì.

Ngay cả chúng tu xem trận chiến, cũng từng người ngạc nhiên, ánh mắt nặng nề nhìn về phía phương hướng này.

Chẳng ai ngờ rằng, tiểu ma đầu kia vậy mà thật xông trận thành công.

Trong thời gian uống cạn chung trà ngắn ngủi, thành công xuyên qua đại trận, đi tới một chỗ khác, trong lúc đó quấy rối người trong đại trận người ngã ngựa đổ, thậm chí còn đụng ngã một vị Nguyên Anh lão tổ đã ẩn nấp ở trong đại trận, phá nát trận phá không thể lại nát hơn...

Nhưng dù sao vẫn cảm thấy có chút quái quái!

Ỷ vào một cái pháp bảo xông trận đụng ngã

Nguyên Anh, cái này còn được gọi là xông trận sao?

Rõ ràng là đang khoe của mà.

Cũng chính bởi vì trong lòng có loại cảm giác quái dị này, khiến cho bất luận là đệ tử Linh Xảo Tông, hay là chúng tu xem trận chiến đều giữ vững trầm mặc kỳ dị, trọn vẹn trong bốn năm hơi thở, thiên địa một mảnh yên lặng, không có một người mở miệng.

- Ngươi... Ngươi dựa vào pháp bảo xông trận, có tài ba gì?

Sau thời gian bốn năm hơi thở, mới có một trưởng lão Linh Xảo Tông cách Phương Hành gần nhất giận dữ hét lớn, giận dữ mắng mỏ Phương Hành, vị trưởng lão này canh giữ ở cửa ải cuối cùng đã ôm ý nghĩ cho dù chết vẫn phải thủ trận, trước kia Thi Pháp Ấn từng có đại ân với hắn, hắn cũng đã thề độc, mình có thể chết, nhưng tiểu ma đầu kia muốn xông trận, thì phải đạp lên thi thể của chính mình, nhưng chẳng ai ngờ rằng, tiểu ma đầu kia điều khiển tiểu tháp mà đến, "Ba" một tiếng liền đụng nát trường kiếm trong tay mình, người còn chưa kịp phản ứng, hắn đã bay qua.

Cái này khiến ông vừa phẫn nộ vừa nghẹn khuất, một bầu nhiệt huyết còn chưa kịp bùng lên đã bị người trước mắt tạt một chậu nước lạnh.

Lúc này, hắn giận dữ mắng mỏ Phương Hành, bộ dáng giống như muốn cắn người.

Nhưng mà Phương Hành lại hờ hững với hắn, ngoáy lỗ mũi, nhìn về phía Linh Xảo Tông, người tu hành bảo thể vô cấu, huống chi Phương Hành tu nhục thân gần tới cực hạn của tu sĩ, tuy ngoáy không ra thứ gì, nhưng vẫn hung hăng ngang ngược đến bỉ ổi, làm cho vô số tu sĩ Linh Xảo Tông đều tức giận bốc khói trên đầu, lão tu hướng hắn phẫn rống to càng suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

- Trước khi xông trận ta đã hỏi qua, là các ngươi bảo không có vấn đề gì!

Phương Hành uể oải mở miệng, bộ dáng muốn bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu vô tội.

Một câu làm chúng tu Linh Xảo Tông nói không ra lời!

Lúc này, bọn họ mới nghĩ tới, trước khi tiểu ma đầu xông trận, thật đúng là có lải nhải vài câu, mà Thi Pháp Ấn vì muốn cho hắn chết sớm, thật đúng là có nói ra câu có pháp bảo gì cứ sử dụng hết ra, lúc ấy chỉ vì ngăn chặn cái miệng của tiểu ma đầu kia, nhưng ai có thể nghĩ tới, kết quả vậy mà tiểu ma đầu kia mượn một món pháp bảo đánh toàn bộ chúng tu Linh Xảo Tông phát cáu.

- Nhóm khốn kiếp, là các ngươi trước trận chiến mang theo pháp khí, phối phù triện, cưỡi hung thú, mấy ngàn người bao vây một mình ông đây, kết quả ông đây chỉ dựa vào một món pháp bảo đã xông trận thành công, các ngươi ngược lại còn không nhận hay sao?

Phương Hành hít sâu một hơi, gào lên:

- Ít con mẹ nó nói nhảm đi, ta còn chưa nói chuyện các ngươi ẩn giấu một vị Nguyên Anh ở trong đại trận đâu, Thi Pháp Ấn, mang đầu người đến đây!

Chương 651: Mặt mũi

Tiểu ma đầu gào to một tiếng lại như lôi điện xuất hiện ngang trời, rắc một tiếng truyền khắp nơi.

Trong chốc lát thiên địa trống trải, cho dù là đệ tử của Linh Xảo tông hay là chúng tu vẫn đứng đó quan chiến, trong lòng giống như bị một tảng đá lớn đè lên. Vẻ mặt vừa phức tạp lại quỷ dị, có người muốn mở miệng, không ngờ lại không biết nên nói cái gì, còn có người căn bản không tin cảnh tượng trước mắt này, không ngừng xoa mắt, còn có một vài người đức cao vọng trọng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, không nhịn được mà thấp giọng thở dài, ánh mắt phức tạp.

Tiểu ma đầu thực sự thắng rồi sao?

Muốn cắt đầu người sao?

Tuy đã sớm biết cái giá của trận đặt cược này, nhưng tới lúc này rồi, trong lòng chúng tu vẫn trầm như nước!

Dù sao cũng là một Phong chủ của Linh Xảo tông, trưởng lão xếp thứ năm trên dưới toàn tông, có thể trở thành thiên chi kiêu tử Nguyên Anh trẻ tuổi nhất Bắc Vực, bây giờ lại bởi vì một trận đánh cược mà lại thất bại, mất đầu bởi một tiểu bối tới từ Nam Chiêm?

Nhất thời, chúng tu chợt phát hiện mình rất khó chấp nhận được kết quả này!

Còn trên dưới Linh Xảo tông cũng đều mang sắc mặt khó chịu.

Mặc dù bọn họ chuẩn bị cho việc đánh cược này trong vòng một tháng nhưng lại không ngờ mình thực sự đã thất bại...

Bây giờ làm sao đây?

Chẳng nhẽ thật sự phải giao đầu của Thi trưởng lão ra?

Chuyện này đương nhiên khó có thể chấp nhận được, nhưng nếu không giao, mặt mũi của Linh Xảo tông để vào đâu được?

Trong mơ hồ, không biết có bao nhiêu ánh mắt lặng yên nhìn về phía Thi Pháp Ấn, không ngừng lóe lên, còn gương mặt của Thi Pháp Ấn cũng đã trở nên tái nhợt, bàn tay gã cứng còng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, nhìn trận pháp phía trước. Nguyên Anh trưởng lão lúc trước bị tiểu tháp do Phương Hành khống chế đụng ngã nhào một cái, bây giờ lại trầm mặc không nói, ngồi đàng hoàng ở trên tế đàn, im lặng không lên tiếng. Tràng hạt lần trong tay đã bị gã ta rút ra như bánh xe xoay tròn, sau khi âm trầm một lúc, Thi Pháp Ấn mới lạnh giọng mở miệng:

- Tiểu ma đầu, ngươi quỷ kế đa đoan, dùng thủ đoạn không quang minh bậc này để thắng Linh Xảo tông ta cũng không có gì tài ba cả, nếu thật sự muốn lấy đầu của Thi mỗ, sao không đường đường chính chính đọ sức với ta một trận?

Nghe xong lời nói này của gã, chúng tu của Linh Xảo tông cười rộ lên nhưng sắc mặt hơi đổi, cảm thấy lời này có phần quen tai!

Trước khi xông trận, không phải tiểu ma đầu cũng nói như vậy sao?

Lại bị Thi Pháp Ấn hung hăng từ chối, bây giờ rơi vào đường cùng, tiểu ma đầu lại đồng ý được sao?

- Ha ha ha ha, thật không biết xấu hổ...

Quả nhiên Phương Hành phá lên cười, con mắt sáng lên như là bắt được một câu nói cầu còn không được, cái miệng nhỏ nhắn liên thanh nói vui sướng:

- Thi Pháp Ấn, đại gia nhà ngươi thật không ra gì. Rõ ràng là đã thua đánh cược còn muốn tiểu gia đơn độc đấu pháp với ngươi sao? Ngươi muốn đấu pháp cũng được, nhưng việc nào ra việc đó, trước tiên ngươi trả cái đầu người còn nợ cho ta, sau đó hai chúng ta đấu pháp thế nào cũng được...

Đại Kim Ô ở bên cạnh phụ họa theo:

- Đúng, thiếu nợ thì trả tiền là việc thiên kinh địa nghĩa, trước tiên mang đầu ra rồi lại nói tiếp!

Trong chốc lát sắc mặt của Thi Pháp Ấn tái nhợt trầm mặc không nói, ánh mắt không ngừng lóe lên, gấp gáp nghĩ kế thoát thân.

Còn câu nói của Phương Hành cùng Đại Kim

Ô nhất thời làm tất cả đệ tử của Linh Xảo tông biến sắc mặt, nhao nhao phẫn nộ.

- Tiểu ma đầu, ngươi đã cướp chí bảo của tông ta, còn nhất định muốn đuổi tận giết tuyệt hay sao?

- Chẳng qua là bằng vào pháp bảo sắc bén mới thành công xông trận, đừng có thật sự cho rằng ngươi vô địch!

- Chư vị sư huynh đệ, hà tất phải nói nhảm với hắn làm gì, chúng ta xông lên phía trước giết hắn đi!

Trong tiếng liên thanh gầm lên, cơn tức cũng không nhỏ, chỉ là rõ ràng không còn sự hăng hái như trước đó nữa.

Thi Pháp Ấn nhìn thấy cách nói đó của Phương Hành thì cũng không thể làm gì được. Vừa vội vừa tức, vô cùng lo lắng sợ lão tổ tông Nguyên Anh sau khi suy nghĩ một phen sẽ vì bảo trụ danh tiếng của Linh Xảo tông mà giao mình gia, bây giờ gã đã cực kỳ hối hận rồi. Trước đây vì sao lại chiêu cáo tin tức lần đánh cược này cho chúng tu của Bắc Vực chứ? Cho nên hiện tại người xem cuộc chiến có quá nhiều, Linh Xảo tông đã không còn cách nào dễ dàng xuống đài được nữa.

Tâm tư nhanh chóng xoay chuyển, trái tim gã dâng lên một sự ngoan lệ, bề ngoài bất động thanh sắc chậm rãi đi về phía trước, dường như đang trầm ngâm xem nên đáp lại như thế nào. Nhưng đột nhiên thân hình bỗng lóe lên, không ngờ lại thi triển Na Di thuật, mượn đại trận trong Linh Xảo tông chợt lấn tới trước người Phương Hành, bàn tay lành lạnh thẳng tắp đập xuống, trong miệng quát chói tai, truyền đi khắp nơi:

- Trước đó đánh cược là Linh Xảo tông ta có thể giữ chân ngươi được hay không, không phải là ngươi chỉ cần xông trận là coi như xong rồi, hiện tại bắt ngươi lại, Linh Xảo tông ta cũng sẽ thắng trận đánh cược này...

- Tên khốn kiếp này, không ngờ ngươi lại chơi chiêu ấy!

Giọng Phương Hành tức tối vang lên, tiểu tháp trong lòng bàn tay đẩy về phía trước người, tăng vọt mấy lần, lại giống như một cái khiên vừa hay chắn trước người hắn.

Tiểu tháp cứng như huyền thiết, thần khí cũng khó làm thương tổn được. Một trảo này của Thi Pháp Ấn ngay cả một vết tích cũng không lưu lại được, còn bị quang mang quỷ dị bắn ra từ tiểu tháp làm cả người như mất đi lực ngự không, buồn bực gào lên một tiếng, ngã trở lại trong trận pháp.

Nhìn thấy cảnh ấy, đừng nói là tu sĩ ở xung quanh quan chiến, cho dù chư đệ tử của Linh Xảo tông cũng đều kinh ngạc, sợ hãi. Bọn họ cũng biết cho dù lúc này Thi Pháp Ấn bắt giữ tiểu ma đầu này lại, mặt mũi của Linh Xảo tông cũng đã mất sạch. Đưa mắt nhìn về phía pháp tướng của Nguyên Anh lão tổ, bỗng nhiên thấy ông ta khựng lại, giơ tay ấn về phía không trung, một luồng pháp lực ngầm vận chuyển qua chế trụ Thi Pháp Ấn đang giùng giằng đứng dậy tái đấu, lạnh nhạt nói:

- Thua chính là thua, đừng có tái đấu nữa, tốt xấu gì cũng nên lưu cho Linh Xảo tông chút mặt mũi...

Sắc mặt của Thi Pháp Ấn nhất thời kinh hãi, quay đầu kêu lên:

- Sư thúc, người... người thật sự muốn ta...

Nguyên Anh lão tổ chậm rãi lắc đầu nhìn về phía Phương Hành, thản nhiên nói:

- Tiểu hữu, mặc dù ngươi mượn lực pháp bảo nhưng ngươi quả thực đã thành công xông trận, cho dù làm lại một lần nữa lão phu cũng không nắm chắc ngăn được món pháp bảo kia, cho nên trận đánh cược hôm nay coi như ngươi thắng, nhưng hãy cho lão phu giữ lại một chút cái tôi, chúng ta tới đây dừng lại thôi, thế nào? Nếu ngươi không cam lòng, Linh Xảo tông ta có thể bồi thường cho ngươi mấy món pháp bảo!

- Muốn lấy tiền chuộc mạng?

Phương Hành đối mặt với đường đường là lão tổ Nguyên Anh lại hoàn toàn không đổi sắc mặt, cắn răng cười nhạt, giọng nói phát lạnh:

- Bảo bối đáng tiền nhất Linh Xảo tông các ngươi đang ở trong tay ta rồi, còn có pháp bảo gì có thể lọt vào mắt ta được? Nếu như ngươi đã nhận thua, vậy thì hãy bớt sàm ngôn đi, lập tức chặt đầu người kia tới cho ta, bằng không ta sẽ chiêu cáo pháp chỉ cho thiên hạ, cho Linh Xảo tông các người mất hết mặt mũi.

- Ngươi!

Nguyên Anh lão tu của Linh Xảo tông này dường như cũng không ngờ Phương Hành lại khó chơi như thế, hoàn toàn không cho mình một bậc thang để bước xuống, trong chốc lát xấu hổ khôn kể, ánh mắt cũng hung ác nham hiểm. Đầu của Thi Pháp Ấn ông ta không muốn giao ra, cũng không thể đoạt lại pháp bảo nhà mình, cũng không thể tiếp tục dựng một mầm non có thể kết thành Nguyên Anh giống như Thi Pháp Ấn để thay thế gã được, sau khi suy nghĩ thì mặt già trầm xuống, trong chốc lát không đáp lại.

Cùng lúc đó, lại có một luồng thần niệm được thả ra truyền về phía mấy vị tu sĩ đức cao vọng trọng đang quan chiến.

- Ha ha, tiểu hữu tới từ Nam Chiêm à, lần đánh cược này vốn là Linh Xảo tông tận lực chiếu cố tới ngươi, ngươi thắng cũng cho qua đi, thành danh chỉ trong sớm muộn mà thôi, toàn bộ Bắc Vực đều sẽ biết tới một vị thiếu niên thiên kiêu xuất thế như ngươi, lại nói, ngươi còn phải cảm tạ Linh Xảo tông đã thành toàn mỹ danh cho ngươi đó, hà tất phải ở đây cãi lý không tha cho người ta chứ? Theo ta thấy chuyện này bỏ qua đi thôi!

Trong hư không, một vị lão nhân người mặc đạo bào màu vàng nhạt cười ha hả tiến lên, nhẹ nhàng khuyên bảo.

- Đúng vậy đúng vậy, tiểu tử, ngươi thật sự cho rằng Đức Chiêu chân nhân của Linh Xảo tông không bắt được ngươi sao? Còn không phải là vì tiếc cho tính mạng của ngươi, sợ ngươi và tiểu tháp này đồng thời bị hủy nên mới cho ngươi một chỗ trống để chui ra ngoài sao? Theo lão phu thấy, mỗi người lùi một bước đi, ngươi ấy à, đừng nên nói chuyện đầu người hay không nữa, ý của Linh Xảo tông người ta thế, coi như là Linh Xảo tông nợ ngươi một ân huệ, thế nào?

Một tráng hán khuôn mặt dữ tợn nhưng lại ăn mặc giống như một nho sinh đi ra, cũng mở miệng cười khuyên bảo.

- Khi đó ngươi chém giết con trai của Thi đạo hữu, hắn cũng dĩ hòa vi quý không tìm ngươi bắt ngươi đền mạng, bây giờ sao ngươi lại không hề cảm kích như vậy? Ha hả, Thần Châu không thể so với Nam Chiêm được, chuyện gì làm quá mức cũng sẽ dẫn tới sự bất mãn của chúng tu...

Lại có người đi ra, trong lúc nhất thời, có chừng bảy tám lão tu ở Bắc Vực có vị trí, có mặt mũi tới khuyên bảo.

Phương Hành nghe quả thực ngây người, liếc Đại Kim Ô một cái, hai người đều nháy mắt một cái.

- Làm sao ta càng nghe càng cảm thấy cả người ta đều sai, xấu hổ khi muốn lấy đồ khi đặt cược thắng vậy?

Đại Kim Ô cũng nói:

- Đúng vậy, nói thế thật giống như ngươi thua, bọn họ sẽ không mượn cơ hội đó làm thịt ngươi ấy...

Ánh mắt của hai người đều có chút không bình thường, cho tới giờ chưa từng nghĩ đối nhân xử thế còn có thể như vậy, thật hay giả lại dễ dàng bị đảo lộn như vậy sao?

- Tiểu hữu, chúng ta cũng là dĩ hòa vi quý, suy nghĩ thay ngươi thôi, dù sao ngươi cũng phải mượn pháp bảo mới thành công xông trận được, cũng không phải bằng kỹ năng chân thật, hiện tại để lại một đường, tương lai cũng sẽ giúp mình được chút gì đó, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ...

Một người dáng vẻ mập mạp, mặt tròn cười lên giống Phật Di Lặc mở miệng cười:

- Thế nào? Chuyện của ngày hôm nay, chỉ tới đây thôi được không?

- Các người nói đều thật có đạo lý...

Phương Hành cũng bất đắc dĩ cúi thấp đầu xuống, nhẹ giọng nói.

Chúng tu nghe xong lời của hắn đều nhẹ nở nụ cười, đưa ánh mắt nhìn về phía Đức Chiêu trưởng lão của Linh Xảo tông. Mấy vị lão tu đều có quan hệ thân cận với Linh Xảo tông, đương nhiên biết lúc này dùng lời khuyên giải tiểu ma đầu, cứu được tính mạng của Thi Pháp Ấn, sau đó Linh Xảo tông tất sẽ nhận ân tình của mình, sẽ dâng hậu lễ, lúc này nhìn dáng vẻ của tiểu ma đầu rõ ràng đã xuôi dần.

Còn nửa câu sau của Phương Hành lại làm cho sắc mặt mọi người đại biến:

- Đáng tiếc chuyện đạo hữu nói ta không thể thực hiện được, chấp nhận thua cuộc, giao đầu người ra!

- Bốp...

Một đám lão tu có mặt mũi của Bắc Vực đều đồng thời đại biến sắc mặt, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

- Thật là một tiểu tử không có chừng mực, lão phu đã nhường ngươi một bước, còn dám lả lướt không buông tha, đầu người ở đây, ngươi có bản lĩnh thì tới mà lấy!

Sắc mặt của Đức Chiêu trưởng lão Linh Xảo tông cũng đã dị thường khó coi, trầm giọng nói, ẩn chứa sát khí.

- Chuyện này con mẹ nó thật là đang chơi xấu ta mà...

Phương Hành vừa tức vừa vội, tức giận nhìn Nguyên Anh lão tổ, quả thực không biết nói cái gì cho phải.

May mắn là vào lúc này, có người thay hắn trả lời:

- Không sao, người khác nợ hắn, trưởng bối như ta tới lấy thay hắn cũng giống nhau thôi!

Sau khi quát khẽ một câu kia, một thanh ảnh, một bóng trắng giáng từ trên trời xuống, bóng lưng mảnh và song thủ chắp đặt sau lưng, chính là một người đàn ông trung niên búi tóc hơi trắng, phong hoa vô song; nữ tử thì là một tiểu mỹ nhân có vóc dáng cao gầy, dung nhan khuynh thế, tuổi còn trẻ, trong lòng ôm một hài tử nho nhỏ. Hai hai người này vừa xuất hiện, nhất thời xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều thoáng lui về phía sau, tỏ vẻ không dám mạo phạm.

Hai người này, đương nhiên là phụ nhân – nữ nhi Long Quân và Long Nữ đến rồi.

Chương 652: Một bước lên mây, tiền đồ sáng lạn

Trước đây vẫn không quan tâm tới việc Phương Hành liều chết xông trận, cũng không có ý ở giữa điều hòa, nhưng Long Quân lại thình lình lộ diện vào lúc này, một câu nói đó làm sắc mặt của Đức Chiêu trưởng lão thất kinh, thi lễ với Long Quân, cười gượng nói:

- Thương Lan Hải chủ, vốn là do đám tiểu bối hồ đồ, ngài cần gì phải nhúng tay vào? Chẳng nhẽ thật sự muốn giết chết Phong chủ của Linh Xảo tông ta hay sao?

Long Quân cười rất ôn hòa, không mang theo cơn tức nào, nhưng vẫn có sự uy nghiêm làm người ta không dám hoài nghi:

- Đánh cược ta không quan tâm, đó là chuyện giữa các ngươi và tiểu tử này, Linh Xảo tông các ngươi kéo người của toàn tông đi đối phó với một con khỉ nhỏ như vậy ta cũng không để ý, thứ mất đi chính là mặt mũi của Linh Xảo tông các ngươi, ngươi đường đường là Nguyên Anh lão tổ lại trốn trong đại trận bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng đối phó với một tên tiểu bối, ta cũng không để ý, hủy chính là danh tiếng của ngươi, nhưng ngươi rõ ràng đã thua, lại vẫn muốn chơi xấu, là thấy tu sĩ Hải tộc ta mềm yếu nên có thể bắt nạt được hay sao?

Giọng nói không lớn nhưng lại chấn động chúng tu ở xung quanh, không một người nào lên tiếng, lặng ngắt như tờ.

Ở trước mặt Phương Hành, Long Quân cười đùa giỡn cợt không có dáng vẻ kiêu ngạo của đại nhân vật, nhưng ở trước mặt chúng tu của Bắc Vực lại sừng sộ lên, lạnh giọng nói lại tựa như có một cây đại chùy đập ầm ầm vào lòng chúng tu Bắc Vực khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Cho dù danh tiếng có xấu hơn nữa, dù sao cũng là chủ nhân của Thương Lan Hải!

Đức Chiêu trưởng lão của Linh Xảo tông nhìn Thi Pháp Ấn sắc mặt xanh mét ở bên cạnh mình, gương mặt già nua cũng trầm xuống, sau một hồi lâu mới trầm giọng nói:

- Thương Lan Hải chủ, lão phu không dám mạo hiểm phạm vào uy nghiêm của Hải tộc, nhưng theo ta được biết, người này không phải người trong tộc ngươi!

Long Quân cũng thu lại tiếu ý trên mặt, thản nhiên nói:

- Ồ không phải người trong Hải tộc ta, thì là ai được?

Đức Chiêu trưởng lão lạnh lùng nói:

- Lão phu chỉ biết được hắn là một tên tiểu bối tới từ Nam Chiêu, đi tới Bắc Vực Thần Châu làm xằng làm bậy, làm không biết bao nhiêu việc xấu, sau đó còn giết một vị chân truyền của Linh Xảo tông ta ở trên Thiên Nhất cung, đoạt dị thú Đằng Xà của Linh Xảo tông ta, lại cướp cả bảo vật trấn tông của Linh Xảo tông, một tiểu nhi Nam Chiêm như vậy cho dù ngươi là Thương Lan Hải chủ cũng không thể nhúng tay vào được chứ?

- Lão khốn kiếp. Những thứ ngươi nói ta làm phải có chứng cứ chứ?

Phương Hành ở bên cạnh nghe vậy thì nổi giận đùng đùng, ồn ào kêu to.

- Tiểu tử, ngươi dám mắng ta?

Đức Chiêu trưởng lão của Linh Xảo tông ngẩn ra, sau đó giận tím mặt.

Phương Hành nói:

- Không dám... Lão già khốn kiếp!

- Muốn chết!

Đức Chiêu trưởng lão tức giận tới mức râu mép cũng sắp bay lên, sát khí xung thiên dường như làm cho nhiệt độ chung quanh cũng giảm đi vài phần.

- Ha ha, trưởng bối nói chuyện, lấy đâu ra chuyện gì cho ngươi chen vào, cút sang một bên!

Nhưng cũng vào lúc này, Long Quân cười ha ha làm nhiễu loạn khí cơ vận chuyển trong thiên địa, làm xung quanh khôi phục như thường, còn gã thì tự nhiên đá vào mông Phương Hành một cái, la hắn cút sang một bên. Phương Hành xoa xoa cái mông của mình, trừng mắt với Đức Chiêu trưởng lão của Linh Xảo tông một cái rồi xoay người đi tới bên cạnh Long Nữ, dáng vẻ thực sự kiêu ngạo tới mức làm người ta ngứa răng...

- Ai nói hắn là một tiểu bối không môn không phái ở Nam Chiêm thế?

Long Quân cười khẽ một tiếng, âm lượng khẽ cao lên, có sự uy nghiêm vô hình trải rộng ra, mơ hồ làm chúng tu ở xung quanh đều có chút kiêng kỵ, sau đó gã mới chậm rãi nói tiếp:

- Nếu như hắn chỉ là một con khỉ tới từ Nam Chiêm, bản vương đương nhiên sẽ lười để ý tới hắn. Đừng nói là Linh Xảo tông các người quỵt nợ không trả, cho dù là trở mặt không nhận cũng không liên quan gì đến ta cả. Nhưng nếu hắn là thần tử của Hải tộc đạo thống ta, là con rể của Long Quân ta thì sao?

Nói đến đây đón lấy ánh mắt kinh ngạc của chúng tu, giọng nói gã hơi lạnh đi:

- Đầu tiên Linh Xảo tông các người bày đại trận, lấy lực toàn tông đấu với một mình tiểu bối của tộc ta, lại có cả Nguyên Anh ở trong trận, hành vi vô sỉ như vậy không nói, thậm chí cuối cùng thua đánh cược còn dám mạnh mẽ cưỡng ép người? Linh Xảo tông, ta chỉ hỏi các ngươi lấy lá gan đó từ đâu thế?

Sau khi chất vấn một phen như sấm sét đánh xuống, lại làm chư đệ tử của Linh Xảo tông chấn động tới mặt như màu đất.

Đức Chiêu trưởng lão há miệng nhưng lại không nói ra được câu nào.

Mà còn chưa hết, sau khi Long Quân quát chói tai liền bước lên nửa bước, lại thẳng tắp xông vào đại trận của Linh Xảo tông. Lúc này đại trận của Linh Xảo tông chưa giải, pháp tắc vẫn còn đó, khi gã bước một bước vào tự có khí cơ vô hình gào thét phản kích, còn Long Quân thì hoàn toàn không có động tác gì, ống tay áo khẽ nhếch, điện xà vô tận xao động, qua một lát lại xé rách pháp trận của Linh Xảo tông bên người, làm chư đệ tử bị chấn động bay ra ngoài.

- Tứ Phương Long Xà ấn...

Lúc này, Thi Pháp Ấn đứng bên cạnh Đức Chiêu trưởng lão cũng kinh hãi, đã hiểu mục đích của Long Quân, liều lĩnh lấy ra bốn Thanh Đồng ấn ùng ùng ập về phía Long Quân. Cùng lúc đó, bản thân mình quay đầu chạy, lập tức bóp nát bốn tấm phù triện giấu trong tay, không gian quanh người vặn vẹo, nhảy lên không trung, thân hình đã không thấy nữa, không biết đã đi đâu.

Đối mặt với Long Quân xuất thủ, y lại lấy Thanh Đồng ấn ra ngăn cản, lại lấy phù triện đào tẩu, phản ứng xác thực không chậm.

Chỉ tiếc, ở trước mặt Long Quân, chút thủ đoạn này lại tựa như hoàn toàn không có tác dụng.

Tay áo phất một cái, tựa như trong tay áo xuất hiện một không gian sâu không lường được, trực tiếp thu Thanh Đồng Đại ấn vào, còn hậu thủ cũng không ngừng lại, chụp thẳng về phía hư không đằng trước. Dưới bàn tay, trên không tựa như mặt hồ bình tĩnh bị khuấy lên từng vòng tròn rung động, ngay trong này, Thi Pháp Ấn đang mượn lực phù triện xuyên qua không trung chạy trốn, thân hình đột nhiên hiện ra, còn Long Quân chỉ cần lật tay là bắt được, chụp về phía dưới liền thẳng tắp túm Thi Pháp Ấn ra, đè bên cạnh mình.

Chỉ một tay phất tay, lấy tay áo thu ấn, lấy chưởng lực loạn trên không, lật tay bắt người, uy phong bá đạo đến cực kỳ bi thảm.

- Cha vợ thật là con mẹ nó uy phong...

Phương Hành ở bên cạnh nhìn, mắt đã tỏa sáng, than thở tự đáy lòng.

Nhưng Long Nữ lại bất mãn liếc hắn một cái:

- Lúc nhắc tới phụ vương ta không cho phép chửi mẹ nó!

Phương Hành liếc một cái:

- Không mắng con mẹ nó thì không đủ để thể hiện sự kính trọng cuồn cuộn tựa nước sông trong lòng ta!

Long Nữ nhất thời bị hắn làm nghẹn họng nói không lên lời.

- Đại trưởng lão... Thúc phụ... Cứu ta...

Thi Pháp Ấn bị Long Quân bắt được, một thân kỹ năng hoàn toàn không sử dụng ra được nửa phần, kinh hoàng quay đầu cầu cứu Đức Chiêu trưởng lão.

Còn ở trước mặt Long Quân, cho dù đường đường là Nguyên Anh lão tổ như Đức Chiêu trưởng lão cũng chỉ cúi đầu thở dài, cúi đầu không nói.

- Tiểu quỷ, khoản nợ đánh cược này, ngươi có muốn hay không?

Long Quân quay đầu nhìn về phía Phương Hành, nhẹ giọng cười nói.

Phương Hành không chút nghĩ ngợi, kêu lớn:

- Muốn, muốn chứ, cắt đầu người khác, ta muốn tế Vật nhỏ!

Nói rồi tự tay ôm hài tử trong lòng Long Nữ lên, Long Nữ mở tay hắn ra, oán giận nói:

- Nó còn chưa chết đâu!

Phương Hành ngẩn ngơ, nói:

- Vậy ta sẽ tế mẹ của nó!

Còn Long Quân cũng nhẹ giọng cười nói:

- Vừa rồi ngươi cũng nghe được, nếu ngươi chỉ là con khỉ nhỏ của Nam Chiêm, bản vương không có cách nào giúp ngươi đòi món nợ này được, nhưng nếu ngươi là thần tử của Tứ Hải đạo thống ta, là vị hôn phu của con gái ta, ta thân là nhạc phụ, phàm còn một hơi thở cũng sẽ không khiến ngươi bị người khác bắt nạt, như vậy trước khi cắt đầu người này, ngươi cũng nên nói những chuyện nên nói, rốt cuộc ngươi là người nào?

Nhìn ánh mắt như có chút thâm ý của Long Quân, hai gò má của Long Nữ đã phiếm hồng, cúi đầu, Phương Hành cũng ngẩn ngơ.

Còn chư tu xem cuộc chiến ở xung quanh tới lúc này thế nào còn không thể nhìn ra dụng ý của Long Quân nữa?

Thần tử của Tứ Hải!

Vị hôn phu của Long Nữ!

Khá lắm, đây thật sự là thân phận quá cao rồi.

Long Quân nhìn như không đứng đắn, kì thực nhất cử nhất động đều có thâm ý, gã xuất thủ thay Phương Hành thu hồi cái đầu mà Linh Xảo tông nợ hắn không phải chỉ là hứng khởi trong chốc lát, rõ ràng chính là muốn mượn Linh Xảo tông làm bàn đạp, lấy đầu của Thi

Pháp Ấn làm đồ tế, dưới sự quan tâm của chúng tu Bắc Vực công khai tuyên cáo với toàn bộ giới tu hành thân phận mới của tiểu ma đầu xuất thân từ Nam Chiêm...

- Ta là ai?

Sau khi Phương Hành ngẩn ngơ thì cười ha ha, tự tay ôm eo thon của Long Nữ. Long Nữ quýnh lên, muốn đẩy hắn ra nhưng bị hắn ôm thật chặt, nào có thể đẩy hắn ra được. Chỉ có điều Long Nữ cao gầy, Phương Hành lại đến bên tai nàng, đơn giản đặt đầu nàng tựa lên vai mình, cười hì hì nói:

- Đây là tức phụ* của ta, các ngươi nói ta là ai? Nghe kỹ cho ta, tiểu gia ta chính là...

*Lão bà-phu nhân-vợ...

Một câu tuyên cáo sắp nói ra rồi.

Chỉ cần nói ra, cắt đầu của Thi Pháp Ấn xong liền tượng trưng cho một thân phận mới được sinh ra.

Tuyên cáo trước mặt chúng tu ở nơi này, so với lập hồn đăng thì tốt hơn nhiều.

Chỉ cần một câu nói, chính là một bước lên trời, viễn cảnh tương lai tốt đẹp như bước lên mây.

Cũng sẽ không suốt ngày bị người ta đuổi từ đông đến tây, từ tây đuổi tới đông chửi là tiểu ma đầu tới từ Nam Chiêm nữa, dứt mầm tai họa.

Cũng sẽ không phải là người xuất thân thổ phỉ, tiểu ma đầu lẻ loi một mình hành tẩu.

Một bước đã trở thành thiếu niên có thân phận lớn nhất trong thiên địa, phò mã gia của Thương Lan Hải Long cung, thần tử của Tứ Hải đạo thống!

Tư vị đó nếu không cẩn thận tỉ mỉ cảm nhận, xác thực khó có thể lĩnh hội.

Nhưng cũng đúng lúc này xa xa trong hư không, bỗng nhiên có một nữ tử thân hình chật vật ngự đằng vân liều mạng vọt tới. Áo nàng lộn xộn, trên pháp y đầy khói bụi, cũng không biết đã chạy bao lâu rồi, thoạt nhìn linh lực đã gần khô kiệt, ngay cả đằng vân dưới chân cũng đã sắp tan hết, giống như lảo đảo nghiêng ngả vọt tới, giọng nói mang theo tiếng nức nở.

- Phương sư đệ... Phương sư đệ... Không... Không xong... nhanh chóng đến cứu mạng...

- Diệp Cô Âm?

Phương Hành thấy được cô gái kia thì hơi hơi ngẩn ngơ, trong lòng nổi lên một dự cảm xấu.

- Ngươi sao thế, như là bị người ta đoạt mất giọng nói vậy?

Ngơ ngác nhìn Diệp Cô Âm nhào tới dưới chân mình, Phương Hành kinh ngạc hỏi, trong lòng tự nhiên hơi trầm xuống.

- Không xong... Hiện tại chỗ Phong Thiện sơn...

Diệp Cô Âm hít sâu một hơi, gián đoạn, dùng tốc độ nhanh nhất nói một lượt chuyện đã xảy ra, làm Phương Hành trực tiếp ngây người.

- Đàn bà thúi, sao không sớm nói cho ta biết!

Một lời chặn ngang giọng nói của Diệp Cô Âm, Phương Hành gấp tới mức viền mắt cũng đỏ lên, xoay người kêu:

- Kim Lục Tử, chúng ta đi!

Người chung quanh đều ngơ ngác, có chút không hiểu tình trạng bây giờ, còn mắt thấy tiểu ma đầu này sắp nhất phi trùng thiên, thân hình của Long Quân lại thoắt một cái, ngăn ở trước người Phương Hành, thản nhiên nói:

- Hài tử, ngươi cần phải hiểu rõ, bản vương nể mặt của nữ nhi mới cho ngươi cơ hội này, cũng chỉ cho ngươi lần này thôi, nếu như ngươi chọn sai, về sau hối hận cũng sẽ không còn cơ hội nữa.

- Nhưng là ta... Ta không thể không quan tâm được...

Phương Hành gấp tới mức sắp chảy cả nước mắt, cao giọng kêu to.

Mà nhìn dáng vẻ kinh hoàng của hắn, Long Quân mãi lâu không nói, sau cùng, thấp giọng thở dài, để cho hắn đi.

Chương 653: Ngũ lão đi Thần Châu

- Nam Chiêm Đại Tuyết sơn tặng một bộ Quỷ vương đan kinh, tự biên không có phẩm cấp, một bộ đạo điển “Vạn La tạp ký”, một bộ công pháp thần cấp sơ giai “Hoàng Đạo Hành Long quyết”, một bộ công pháp thần cấp “ Tiên Âm Tẩy Thần Khúc phổ”, một quyển thượng phẩm huyền giai “Lăng Hư Kiếm kinh”, một quyển trận đồ “Quỷ Thần Âm Dương trận”, một quyển công pháp thượng phẩm huyền giai “Đa Tình Đạo quyết”, có bảy mươi ba đạo quyết thống thập, bốn mươi mốt thiên kinh văn, khế thư linh mạch chưa khai thác có một trăm linh năm, ba mươi cây bảo dược, hai mươi bảy miếng Kim Đan, chính là bái lễ!

Một tháng trước.

Thần Châu Bắc Vực, gần vùng Phong Thiện sơn, ba tông môn lớn nhất Bắc Vực là Thuần Dương đạo, Phù Khí đạo và Âm Linh đạo, lấy sơn môn đứng đầu là Thuần Dương đạo. Cửa cung Thuần Dương đạo chí cao vô thượng, năm lão giả thân mặc đạo bào màu xám tro ngồi quỳ trên quảng trường ở cửa cung, đỉnh đầu là mặt trời chói chang chiếu nắng hè xuống, dâng lên hạ lễ rồi yên tĩnh chờ lão đạo tiếp khách kia tuyên thị.

- Ha ha, năm vị đạo hữu tới từ Nam Chiêm hữu lễ rồi!

Một lát sau, trong cửa gỗ đóng chặt, bên trong Thuần Dương đạo cung đen ngòm mới có một tiếng nói già nua vang lên, giọng nói cũng có chút cấp bậc lễ nghĩa, chỉ có điều cũng không có ý mời người vào, dường như có chút mất hứng với lễ vật được dâng lên.

Lời của ông ta còn chưa dứt lại có một giọng nói âm trầm của một bà lão vang lên:

- Những đạo quyết đồng nát, công pháp bỉ lậu này ở trong đại điện Tàng Kinh của ta nhiều như cát sông, Lữ đạo hữu, ngươi mời ba người chúng ta tới chính là muốn xem những bái lễ này sao? Hừ hừ, ngay cả tạp ký không có phẩm cấp cũng mang tới dâng, chỉ có thể ném cho đệ tử ngoại môn làm bàn đạp chân, đáng giá để ba người bọn ta đặc biệt tới tiếp nhận sao?

- Hồi bẩm ba vị đạo chủ, Quỷ Vương Đan kinh chính là tuyệt học của Lệ gia Nam Chiêm Quỷ Vương ta, cũng là một môn đạo. Luyện hóa quỷ đan, mở mê khiếu quả thật là bí thuật chuyển kiếp! Vạn La tạp ký là hội tụ sở học trọn đời của Vạn La đạo hữu, đan khí phù thuật bao hàm toàn diện, chỉ vì mới thành thư gần đây nên còn chưa có ai đánh giá, chỉ có thể gọi nó là đạo điển không phẩm cấp. Hoàng Đạo Hành Long quyết chính là thần quyết do Sở Vương đình đứng đầu Sở Vực đặt mầm móng, thần pháp xuất xứ từ Thương Lan Hải Long cung, mấy chục đời tiên hiền vương đình đều xuất hiện lớp lớp, hợp thành hoàng đạo tu luyện của nhân tộc!

Ở phía trước Thuần Dương đạo cung, một lão giả mặc tạp y, bên người bày một cái hồ cầm nhàn nhạt mở miệng hồi bẩm:

- “Tiên Âm Tẩy Thần khúc phổ” là một đời tu hành của lão phu, lấy thanh âm nhập đạo, không quan trọng tâm đức, có thể không vào pháp nhãn của cao nhân nhưng cũng có chút tác dụng. Lăng Hư Kiếm kinh là của Long Kiếm Đình lão hữu khi còn trẻ tuổi có được một nửa bộ kiếm kinh lại thêm tâm huyết của hắn thôi hàng mà thành, tự có bí mật độc đáo riêng, Quỷ Thần Âm Dương trận lại là trận đồ tổng cương hàng đại tông, có thể nói đó là nguyên căn của trận đạo Nam Chiêm ta, Đa Tình Đạo quyết lại là công quyết bản nguyên của Nam Chiêm Bắc Vực Đa Tình Đạo tông, luyện hóa âm dương, kỳ lý xưng huyền, bảo dược và Kim Đan này cũng là trước đây đoạt được ở Nam Chiêm Huyền Vực, đây là thịnh tình của chúng ta với ba vị đạo chủ, cũng là lòng thành kính của Nam Chiêm, hy vọng ba vị đạo chủ nhìn vào phân lượng thành tâm của chúng ta, nghe chúng ta...

- Ha ha, không cần mèo khen mèo dài đuôi nữa đâu!

Bên trong Thuần Dương Đạo cung, một tiếng nói trẻ tuổi có chút bén nhọn vang lên:

- Bản tọa tò mò là, vì sao đông độ Thần Châu thương lượng lập đạo lại chỉ có năm người các ngươi? Hoàng Phủ gia của Nam Chiêm vì sao lại không cử người tới? Những năm gần đây, Linh Sơn tự của Vân Già vụ tráo đã thu nạp một vài cô hồn dã quỷ không nhà để về, mưu đồ không nhỏ, vì sao đại sự lập đạo lớn như thế này bọn họ lại không phái người qua đây?

Sau khi nói xong, cửa gỗ của Thuần Dương Đạo cung bị một cơn gió lạnh thổi qua, bốn phía mở rộng, cũng lộ ra hình dáng ba người bên trong đạo cung, có ba vị tu giả khí tức cao thâm kinh khủng ngồi trên bồ đoàn, một người trong số đó là một lão giả già rồi nhưng vẫn tráng kiệng, người mặc một bộ đạo bào trắng tới chói mắt, một vị bên trái lại là một bà lão da như da gà, người mặc một bộ đạo bào màu đỏ sậm, vị nam tử ở bên phải dáng vẻ bề ngoài trẻ trung nhưng ánh mắt lại có chút tang thương, mặc một bộ pháp bào màu xanh nhạt, mới rồi chính là gã mở miệng.

Cửa đạo cung, năm vị lão giả ngồi trên quảng trường liếc nhau, vẫn là do lão giả bên người đặt một cây hồ cầm nhẹ giọng trả lời:

- Hoàng Phủ gia từng nói, thế hệ này người có tu vi Kim Đan vẫn luôn hiếm muộn, không có người thích hợp để chọn lựa, Nguyên Anh lão tổ lại ngại vì một vài chuyện đã qua trước kia ở Cửu Thiên Chi Minh nên không thiện đông độ Thần Châu, còn như Linh Sơn tự vốn là người thuộc vùng thiếu văn minh, không để ý tới thế sự, chọn tới chọn lui, tứ vực Nam Chiêm, Sở Vực, Tây Mạc, Nam Cương, Bắc Thần sơn cũng chỉ có Sở Vực Đại Tuyết sơn ta mới có một nhóm có thể tới Thần Châu...

Lời nói cực kỳ thành khẩn, bà lão ngồi ở bồ đoàn bên trái lại cười âm lãnh, nói:

- Cho dù người của Hoàng Phủ gia cùng Linh Sơn tự không tới được, với thân phận và tu vi của ngũ tử Đại Tuyết sơn ngươi, muốn đàm luận với nhóm bọn về việc lập đạo cũng có phần không đủ tư cách... hắc hắc, bốn năm trước, chư đạo của Bắc Vực Thần Châu ta đã mở một cánh cửa cực lớn cho phép tiểu bối Nam Chiêm các ngươi bái vào chư đạo để tu hành, đừng nói là những người lưu danh trên thần bia Huyền Vực, cho dù một vài tên phế vật cũng nể mặt đám lão gia lòng thành các ngươi mà nhận hết, bây giờ mới qua thời gian bốn năm, các ngươi liền không kịp chờ đợi muốn tới trao đổi chuyện lập đạo, là vì không hài lòng với sắp xếp của chúng ta sao?

Nghe xong lời nói của bà lão này, sắc mặt của ngũ lão trên quảng trường đều có phần nặng nề, nhất là một lão nhân đầu đầy tóc trắng trong số đó, đáy mắt tuôn ra sự tức giận, bàn tay khẽ nâng, tựa như muốn lên tiếng quát lên nhưng lại được Hồ Cầm lão nhân đè tay xuống, sau đó chắp tay thi lễ với đạo cung, trầm giọng nói:

- Không dám đưa ra dị nghị với sự sắp xếp của ba vị đạo chủ, chỉ là tu vi của bọn ta thấp kém, hậu chi hậu giác, một năm trước mới khó khăn lắm tỉnh ngộ được cơ hội vận chuyển thiên địa, chuyện lập đạo của Nam

Chiêm chỉ vì lưu lại một tia khí vận cho Nam Chiêm mà thôi, không dám muốn...

- Ha ha...

Tu sĩ dáng vẻ thanh niên ngồi ở bồ đoàn bên phải, đạo chủ Phù Khí đạo khẽ cười một tiếng, nhỏ giọng nói:

- Sợ là các ngươi nghe nói Yêu tộc muốn tới Thần Châu lập đạo, sau đó Hải tộc cũng muốn lập đạo nên bây giờ mới cảm thấy ngồi không vững đi? Thật không dám đấu diếm, các ngươi tới Thần Châu ta lập đạo vốn là lập đạo ở Bắc Vực, phân chia khí vận của Bắc Vực ta. Yêu tộc lập đạo, chúng ta một là nhìn phân lượng chuyện đại chiến trục yêu năm đó nên bồi thường cho bọn họ một chút, ngoài ra cũng có mặt mũi của vị lão Thánh Nhân kia cùng Thương Lan Hải Long Mẫu đã đưa cho ta chút đồ để trao đổi. Hải tộc lập đạo thì bản thân Long tộc có giao tình không cạn với giới tu hành của Thần Châu, Long Quân đích thân trao đổi việc này với Thần Châu, chúng ta cũng không tiện từ chối! Tới lượt Nam Chiêm các ngươi sao... ha ha, các ngươi thật sự cho rằng vài món tàn kinh phá quyển dâng lên như thế, hơn nữa lại có năm tu sĩ Kim Đan không có danh tiếng gì tới cầu khẩn một phen mà chúng ta phải ngoan ngoãn phân khí vận ra cho các người lập đạo ở Thần Châu sao?

- Chuyện này...

Bị người ta nói thẳng mặt như thế, sắc mặt của Hồ Cầm lão nhân hơi trầm xuống, đã không biết đáp tiếp thế nào nữa.

Còn ở bên cạnh ông ấy, một lão đầu tóc bạc cũng đã không kiềm chế nổi lửa giận nữa, ngẩng đầu lên, lạnh giọng nói:

- Nếu như lão phu nhớ không sai, bốn năm trước Huyền Quan giáng thế hạ xuống Nam Chiêm, Thần Châu lấy đi bảy thành cơ duyên, chúng tu Nam Chiêm chúng ta cũng không hề nói một chữ “Không” nào cả, bây giờ năm người chúng ta chẳng qua là muốn yêu cầu được lập một đạo thống ở Nam Chiêm mà thôi, cho tiểu bối của Nam Chiêm ta một phần khí vận không quan trọng, một thế hệ tiểu bối Nam Chiêm ta trước sau chỉ có một sợi khí vận này, cộng lại chẳng qua cũng chỉ có mấy trăm người, có thể phân đi được bao nhiêu? Yêu cầu này không quá đáng chứ!

Ba người trong đạo cung nghe xong lời nói này của ông ấy thì nét mặt lại tựa như có chút ý không vui, đạo chủ Phù Khí đạo ở phía bên phải càng chau chân mày lại, như cười như không nói:

- Còn chưa thỉnh giáo đạo hiệu của vị đạo hữu này?

Lão đầu tóc trắng ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

- Đạo hiệu của lão phu là Vạn La, chư đạo hữu đều gọi ta một tiếng Vạn La lão quái!

- Ah... Vạn La lão quái...

Đạo chủ Phù Khí đạo khẽ gật đầu, sau đó đầu lông mày khươi một cái, đáy mắt toát ra một chút lãnh ý:

- Đạo hiệu không tồi, nhưng ta lại chưa nghe bao giờ, lại không biết ngươi tu vi bao nhiêu, lại có kỹ năng gì, dám ở trước mặt ba người chúng ta ăn nói như thế à?

Một câu cuối cùng cũng mang theo uy nghiêm của đạo chủ một phương, mặc dù không nhiều nhưng lại làm chấn động lòng người.

- Khà khà khà khà, dã tu hoang dã, quả nhiên không biết cấp bậc lễ nghĩa!

Bà lão bên trái cũng cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói một câu, mặt ngậm sự châm chọc.

Vạn La lão quái nhất thời bùng lên lửa giận, lập tức muốn đứng dậy nhưng Hồ Cầm lão nhân lần nữa cản ông ta lại, khẽ gật đầu một cái, nét mặt thoáng qua một tia đau khổ. Mấy người bên cạnh cũng đều đứng dậy đè lão đầu này xuống, dáng vẻ bất đắc dĩ lại không biết làm thế nào. Vạn La lão quái nhìn thấy tình cảnh này cũng biết người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, thở dài một tiếng, căm giận nhịn xuống.

- Ba vị đạo chủ, tu sĩ Nam Chiêm ta vốn có đạo khởi đầu từ Thần Châu, trước thượng cổ bởi vì ba châu Nam Chiêm, Bắc Câu, Tây Hạ không thay đổi, yêu ma hoành hành, lúc đó mới bị tách ra ngoài, giáo hóa ba châu. Đạo chỉ thượng cổ từng nói, phàm là người của ba châu đều có công giáo hóa, nếu thế hệ sau có ý định quay lại Thần Châu lập đạo, chư đạo của Thần Châu đều phải lấy lễ phụng chỉ, năm người chúng ta chính là bằng vào đạo chỉ này mà tới...

Hồ Cầm lão nhân ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng chắp tay, cuối cùng nói ra một chuyện quan trọng trong phút cuối.

- Các người lại biết đạo chỉ kia ư?

Sắc mặt của ba vị đạo chủ này khẽ biến, bà lão bên phải, đạo chủ Âm Linh đạo lạnh giọng nói:

- Bằng vào chút tu vi cùng thân phận của năm người các ngươi, còn chưa tiếp xúc nổi tới nội dung của đạo chỉ này, sao không nói rõ với chúng ta nội dung đạo chỉ này là do người nào nói cho các người biết? Mấy lão bất tử của Hoàng Phủ gia trốn trong Hắc Thủy hồ tu luyện? Hay là vị hòa thượng dởm giả ngây giả dại ở Linh Sơn tự?

Ngũ lão của Đại Tuyết sơn đều trầm mặc không nói, lẳng lặng nhìn ba vị đạo chủ trong đạo cung.

Hai vị đạo chủ của Phù Khí đạo, Âm Linh đạo sắc mặt có chút bất mãn, ở giữa hai người bọn họ, vị đạo chủ Thuần Dương đạo rốt cục cũng mở miệng vào lúc này, ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phía ngũ lão Đại Tuyết sơn, lạnh nhạt nói:

- Các ngươi nói không sai, năm đó Nam Chiêm cũng không có nhân chủng, bây giờ đạo giả và Nhân tộc cả vùng Nam Chiêm đều đồng nguyên đồng đạo với Thần Châu ta, các ngươi muốn trở về Thần Châu lập đạo, theo quy tắc chúng ta không thể từ chối được, chỉ có điều, chuyện lập đạo không phải chuyện đùa, chính là truyền thừa từ ý lập đạo giáo hóa từ thượng cổ thánh hiền, không phải chuyện đơn giản như xây vài tòa đạo quan, các người muốn lập đạo phải chứng minh tu sĩ Nam Chiêm các ngươi, hoặc pháp thuật hoặc khí hoặc trận, tính lĩnh ngộ và thôi diễn của mình, như vậy mới có thể lập được đạo thống ở Bắc Vực ta, giáo hóa đệ tử của tông môn, lời ấy của lão phu ngươi thấy có lý hay

không?

- Có lý!

Ngũ lão của Đại Tuyết sơn nghe thấy lời ấy thì trầm tư hồi lâu, đồng thời mở lời.

Còn đạo chủ Phù Khí đạo thì lúc này hơi sáng mắt lên, hiểu ý của đạo chủ Thuần Dương đạo, trong tiếng cười lạnh, nhàn nhạt nói:

- Các ngươi đã hiểu được nó có lý, vậy trước khi lập đạo phải lên Phong Thiện sơn dâng một nén hương đã!

Chương 654: Một nén hương trên Phong Thiện sơn

Phong Thiện sơn ở Thần Châu Bắc Vực là một nơi trung tâm của hàng trăm tông môn đạo thống của địa vực to lớn, cũng là thánh địa của Bắc Vực. Ở thời kỳ thượng cổ, Thánh vương Nhân tộc từng ở trên Phong Thiện sơn lập được đạo thống Nhân tộc mười vạn năm, vì vậy mà được gọi là cố lão truyền thừa của Thần Châu Bắc Vực. Phàm là lão tổ tông chủ muốn lập đạo thống của chính mình ở Bắc Vực đều cần phải cúi đầu với chư đạo, leo lên Phong Thiện sơn, dâng lên một nén hương, lúc này mới coi như là danh chính ngôn thuận khai tông lập giáo, cho dù trăm ngàn năm sau tông môn thế nhỏ bé cũng vẫn được đạo môn chính thống công nhận.

Nếu không dâng lên trên đó một nén hương, cho dù tu vi của lão tổ cao thâm, tông môn thế lớn cũng chỉ coi như là con cáo hoang dã, đệ tử bị người ta coi như là tán tu, không ra gì, hơi không cẩn thận sẽ bị chư tông khác quần công, tông môn hủy diệt chỉ trong một khoảnh khắc.

Dâng hương trên Phong Thiện sơn luôn luôn là đại sự của Bắc Vực, một khi truyền tin tức ra lập tức sẽ dẫn tới người tứ phương đến vây xem, chúc mừng.

Mà bây giờ, tin tức ngũ lão Đại Tuyết sơn lên dâng hương ở Phong Thiện sơn lại vô cùng quỷ dị, hầu như không có ai biết. Ngoài ba đại tông môn của Thần Châu Bắc Vực là Phù Khí đạo, thuần Dương đạo, Âm Linh đạo cùng vài thế gia có liên quan tới việc này ra thì mọi người khác đều không có được bao nhiêu tin tức, cho dù là bên trong ba đạo cùng thế gia này cũng có ý nghiêm cẩn, âm thầm điều binh khiển tướng, không cho phép người trong môn truyền ra ngoài, tựa hồ thể hiện chuyện dâng hương ở Phong Thiện sơn lần này chỉ là một việc nhỏ, chẳng qua là một chuyện cười mà thôi...

- Một nén hương này cũng không dễ dâng đâu...

Ở bên ngoài Thuần Dương đạo cung, đi xuống được mười bậc, vẻ mặt của ngũ lão Đại Tuyết sơn đều có chút trang nghiêm, qua một lúc lâu, một lão đạo vẻ mặt uy nghiêm lạnh giọng mở miệng, chính là lão tổ Sở Vương đình Sở Thái Thượng:

- Muốn lên Phong Thiện sơn phải xông qua mười trận, lấy đạo ý của mình phá các huyễn cảnh, đánh bại người hộ trận để biểu diễn tu vi của bản thân. Nếu là lúc bình thường, xông qua mười trận này chẳng qua là đi ngang sân khấu màu thôi, chỉ là một hình thức, nhưng bây giờ ba đạo lại không hy vọng chúng ta thực sự lập được đạo, chỉ cần Nam Chiêm ta một ngày không lập được đạo, khí vận của Nam Chiêm ta liền là vật trong tay bọn họ. Nhưng chúng ta lập đạo, tiểu bối Nam Chiêm rời khỏi tông môn, thừa hưởng khí vận của Nam Chiêm ta, mưu kế bốn năm trước của bọn họ liền như dã tràng xe cát biển đông, lần này mười trận tất sẽ khó xông qua, nói không chừng năm lão già chúng ta đều sẽ...

- Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không dám mạo phạm làm hành vi sai trái lớn vậy giữa thiên hạ, không đến mức điều Nguyên Anh lão tổ tới chặn đường dâng hương của chúng ta. Người đi theo chẳng qua là tu sĩ Kim Đan cảnh tới bảo vệ, nếu sợ có chuyện, năm người chúng ta chẳng lẽ thật sự giống như bọn họ nói, chẳng đáng để ý tới sao?

Vạn La lão quái lạnh giọng quát chói tai:

- Lúc xông trận, lão phu sẽ lên đầu tiên, muốn lĩnh giáo thần thông của ba đạo Bắc Vực tiếng tăm lừng lẫy!

- Ah... năm người chúng ta tuy cũng là Kim Đan đại thừa nhưng không có khả năng có thể ung dung xông trận đâu...

Long Kiếm Đình thở dài một tiếng:

- Lúc chúng ta tu hành, công pháp không trọn vẹn, tài nguyên khuyết thiếu, toàn bộ đều nhờ vào ngộ tính của bản thân, mặc dù đã bước vào Kim Đan đại thừa cũng không phải là đối thủ của chư tử Thần Châu, ha ha, nói không chừng chúng ta cao tuổi rồi, tu sĩ Kim Đan hai ba trăm tuổi của người ta cũng không thua chúng ta ấy chứ, bọn họ ngại vì đạo chỉ thượng cổ nên mới cho chúng ta cơ hội này, nhưng sợ rằng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước mà thôi!

- Aiz

Hồ Cầm lão nhân khẽ thở dài một tiếng, thản nhiên nói:

- Hoa trong gương, trăng trong nước cũng phải làm cho nó trở thành sự thật, chúng ta không có lựa chọn nào khác! Bốn năm trước vốn tưởng sẽ có chuyển cơ khi khí vận Nam Chiêm lên cao, nhưng ai ngờ tới lại vì chúng ta thiển cận hại những đứa trẻ kia phải khổ? Mà thôi, thôi vậy, chúng ta đều có hậu bối ở Thần Châu, vì bọn họ, mười trận này cho dù là đầm rồng hang hổ cũng nhất định phải xông qua!

- Cũng được, dù cho có xông qua được trận hay không cũng phải dạy bọn họ biết kiếm đạo của Long Kiếm Đình ta thế nào, đồ nhi của ta cũng không thể nằm xuống vô ích!

Đầu lông mày của Long Kiếm Đình nhướng lên lành lạnh nói nhỏ, kiếm trong vỏ đeo sau lưng nhẹ vang lên tiếng long ngâm, tựa như nóng lòng muốn xông ra khỏi vỏ đánh một trận.

- Sư tôn, đồ nhi bất hiếu...

Vẻ mặt của ngũ lão trang nghiêm rời khỏi sơn môn Thuần Dương đạo, nhưng ở bên ngoài sơn môn, bên dưới một gốc cây hoa lại thấy được một nữ tử váy tím đầy mặt là lệ ngân bước nhanh tới, ầm ầm quỳ xuống dưới chân Hồ Cầm lão nhân. Còn ở cách đó không xa, một vị nữ tử váy đỏ tung bay, dáng vẻ xinh đẹp vẻ mặt trang nghiêm xa xa bái ngũ lão một cái, Lệ Hồng Y tâm cao khí ngạo, lúc này lại chân tình bái lạy.

- Ha ha, không muốn cho các ngươi biết được, vậy mà ngươi vẫn tới!

Hồ Cầm lão nhân thấy được Diệp Cô Âm thì hơi ngạc nhiên, sau đó đầy mặt là nụ cười miễn cưỡng, vỗ nhẹ đầu của Diệp Cô Âm, sau đó tự tay đỡ Diệp Cô Âm đang phủ phục dưới đất dậy, ánh mắt từ ái, hơi áy náy.

- Sư tôn... Đồ nhi... Đồ nhi làm mất mặt người...

Viền mắt của Diệp Cô Âm sưng đỏ, cũng không biết đã khóc bao lâu rồi, người đã lớn vậy lại giống như một tiểu cô nương nhát gan.

Dường như Hồ Cầm lão nhân biết nàng muốn nói cái gì, nhẹ giọng cười, nói:

- Chớ có nói bậy, khi vi sư còn trẻ tuổi đã từng xuyên qua yên hoa, làm người đánh đàn để mưu sinh, chỉ cần tâm chính khí thẳng, không thẹn với lòng, nhưng ở đây thì cũng có làm được gì đâu? Ha ha, nói đến cũng là vi sư hại ngươi, nếu không phải ta nghĩ sai thì cũng không đến mức để ngươi tới Thần Châu chịu sự ủy khuất này, ngươi chớ trách vi sư là tốt rồi...

Thầy trò hai người đều nói năng day dứt, trong chốc lát không nói được nhiều.

Còn Vạn La lão quái đầu đầy tóc bạc thì gác tay ưỡn bụng, nhìn về phía Lệ Hồng Y đứng cách đó không xa, đầu tiên là liếc mắt thể hiện sự tán thưởng với Lệ Hồng Y, sau đó cười nói:

- Dáng vẻ của Lệ Quỷ Vương còn khó coi hơn cả ta, sinh ra một đứa con trai so với đệ tử ta còn khó coi hơn, khuê nữ này lại có vẻ khá được! Nha đầu, tại sao ngươi lại lắm miệng gọi đệ tử của Hồ Cầm lão nhi qua đây khóc lóc sướt mướt thế, thật đáng ghét!

Lấy thân phận địa vị hiện nay của Lệ Hồng Y, sợ là ở trong Âm Linh đạo cũng không có mấy Kim Đan dám xem nhẹ nàng như thế, nhưng nàng ở trước người Vạn La lão quái lại cười khanh khách giống như một tiểu bối giữ lễ quá mức, nhẹ giọng cười nói:

- Chẳng qua là vãn bối cảm thấy năm vị tiền bối hiên ngang lẫm liệt, vì muốn mưu một đường số mệnh cho đám hậu bối chúng ta mà không tiếc đông độ Thần Châu, thực sự là đáng quý, đám tiểu bối ta chịu ân huệ lớn như vậy không thể hồ đồ mà không biết cảm kích được, lần này mới tự chủ trương báo việc này cho Diệp sư muội trước, đến đây tham bái!

- Hừ hừ, hiên ngang lẫm liệt cũng không phải, vì một mưu đồ mà thôi, nếu tương lai Nam Chiêm thật sự lập đạo, năm lão già ta có thể nói là danh chính ngôn thuận trở thành lão tổ đạo thống của Thần Châu rồi, chẳng phải sẽ mạnh hơn nhiều so với việc vùi ở Nam Chiêm ăn no nằm chờ chết sao?

Vạn La lão quái nói chuyện đại nghĩa lẫm liệt tuyệt không có chút hiên ngang lẫm liệt nào, lại nhìn Lệ Hồng Y, nói:

- Ngươi đừng làm tình cảnh lớn thêm, đã nói cho những ai rồi?

Lệ Hồng Y nhẹ giọng cười, dịu dàng bái, nói:

- Người nên biết, vãn bối đều đã đưa tín phù, chỉ không biết có mấy người sẽ đến!

Vạn La lão quái ngẩn ngơ, lắc đầu cười khổ nói:

- Hà tất phải như vậy?

Sau khi nói xong, do dự một chút, lại thấp giọng hỏi:

- Vậy tên đồ đệ khốn kiếp của ta?

Lệ Hồng Y dừng một chút, thấp giọng nói:

- Hắn không ở trong Thiên Nhất cung, có

người nói bị Long Quân dẫn theo người đi tu hành rồi!

Nét mặt của Vạn La lão quái dựa như có chút mất mát, sau cùng lại cười nói:

- Được rồi, được rồi, vừa thấy tên tiểu khốn kiếp đó ta đã nổi giận, mắng hắn hắn còn cãi lại, không thấy tăm hơi cũng tốt, thật ra ta nghe nói gần đây hắn rất có uy phong...

Lệ Hồng Y biết ông ấy muốn nghe cái gì, mỉm cười nói:

- Phương sư đệ thành anh hùng rồi, sau khi đi tới Thần Châu liền đại náo Thiên Nhất cung, lại liên tiếp làm rất nhiều đại án, hủy diệt vô số sinh ý của ba đạo tứ gia, nhưng các đạo lại không bắt được hắn, sau lại ở trong đại hội chiêu tế của Long Nữ Thiên Nhất cung xuất thủ phế bỏ thiên tài Vân Độc của Khổ Hải Vân gia, chém con của Thi Pháp Ấn - Phong chủ của Kỳ Tú phong Linh Xảo tông, một gậy đánh Long Nữ bất tỉnh rồi cướp dâu, làm Long Quân tức giận không biết bao lâu, nhưng đồn rằng cũng định nắm lỗ mũi nhận đứa con rể là hắn...

Nói đến đây, suy nghĩ một chút, lại nói:

- Ta vốn muốn truyền tin cho hắn, nhưng hiện tại hắn đang định ra một trận đánh cược đầu người với Linh Xảo tông, không muốn làm cho hắn phân tâm, thêm nữa... Vân gia, Tống gia, Linh Xảo tông, các loại đại tông đại môn dường như hắn đều đã đắc tội một lượt rồi, nếu hắn tới, chỉ e mấy phe thế lực đó đều sẽ tới làm khó dễ năm vị tiền bối, chuyện lập đạo này sẽ sinh ra khó khăn hơn, còn nữa...

Vạn La lão quái nghe vậy thì đầy mặt vui mừng, cười phất phất tay, nói:

- Quả nhiên không hổ là do lão phu dạy dỗ, thật là con mẹ nó còn uy phong hơn so với ta hồi trẻ. Nữ nhi của Long Quân cũng dám đánh cho bất tỉnh rồi cướp đi... Được rồi, chuyện còn lại không cần phải nói lão nhân ta cũng hiểu, tiểu khốn kiếp này đã có ghế cao có thể leo, lão khốn như ta sao có thể lôi hắn vào nước đục được? Nếu thật sự thành con rể của Long Quân, thân phận đó mạnh hơn nhiều so với đệ tử đạo thống của Nam Chiêm, việc này không nói cho hắn cũng tốt, chờ chúng ta lập đạo thành công rồi sẽ đi gặp hắn!

- Tiền bối, chuyện Nam Chiêm lập đạo...

Lệ Hồng Y muốn nói lại thôi, thấp giọng đặt câu hỏi.

- Đã bằng lòng rồi.

Vạn La lão quái cười khoát tay áo, nói:

- Chuyện còn lại chính là dâng nén hương mà thôi, ngươi không cần phải lo.

- Tuy tu vi của vãn bối thấp nhưng cũng muốn trợ giúp một tay!

Lệ Hồng Y nghe Vạn La lão quái nói ung dung, nhưng lông mi lại hơi nháy, lãnh đạm nói.

- Mệnh đăng của ngươi vẫn còn ở trong Âm Linh đạo đấy, vẫn đang là đệ tử của Âm Linh đạo, chuyện này đừng nên nhúng tay vào!

Vạn La lão quái cười khoát tay áo, thoải mái nói:

- Hơn nữa, sự tiến bộ tu vi hiện tại của ngươi tuy không yếu nhưng cũng chỉ là Kim Đan trung kỳ, nếu giúp vừa không được gì mà còn có thể bị dính líu tới, hơn nữa đây là chuyện của những lão bối bọn ta, ngươi nhúng tay vào cũng không thích hợp, chẳng lẽ một tiểu nha đầu như ngươi còn phải tranh danh với đám lão gia như chúng ta sao? Cứ nhìn là được!

Lệ Hồng Y hơi ngẩn người, biết lời nói của lão già này tuy đang chế giễu, trên thực tế cũng là nói thật. Mệnh đăng của nàng đang ở trong Âm Linh đạo, phải tuân thủ môn quy của Âm Linh đạo, tuy là đệ tử Nam Chiêm nhưng lại không giúp được Nam Chiêm. Trên thực tế, nàng không đưa tin cho Phương Hành vì cũng hiểu đạo lý trong chuyện này. Phương Hành chỉ cần nhập đạo Tứ Hải sẽ không còn là người Nam Chiêm nữa, vì vậy sau khi nghe được sự tích của Phương Hành, nàng liền không truyền tin cho hắn. Lúc này nàng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ than thở:

- Vậy vãn bối cũng không thể giúp được gì sao?

Tựa như nhớ ra cái gì đó, Vạn La lão quái sáng mắt lên, thấp giọng nói:

- Nghe nói Thần Châu có một nơi chuyên để uống rượu nghe hát, rượu ngon món ăn quý lạ vô số, chỉ cần vung Linh Tinh thì muốn có gì sẽ có cái đó, còn có cả tiên tử xinh đẹp nữa... có cả loại có thể ngủ...

Lệ Hồng Y ngẩn ngơ, gượng cười nói:

- Lúc đầu có một Hồng Trang lâu, nhưng bị đồ đệ của người đập rồi...

Vạn La lão quái sững sờ một lát, trợn mắt nói:

- Tên tiểu khốn kiếp này đúng là thật không ra gì!

Chương 655: Ngũ tổ lên núi

Phong Thiện sơn cao vạn trượng, bên dưới lại có ác cốc tựa như đường đi thông U Minh, bên trên như thông cửu thiên, vô cùng cao và hiểm trở.

Ngoài hiểm trở ra lại có khí phách vương đạo, tựa như định thế đại ấn vậy, tọa lạc ở Bắc Vực Thần Châu từ thời kỳ thượng cổ, Thánh vương của Nhân tộc Phong Thiện tới nay, đại biểu cho đạo thống Nhân tộc đứng vững không ngã, vừa giống như một trong năm cây đại trụ số mệnh đỉnh thiên lập đạo, cùng với tiên đảo Bồng Lai các Đông Vực, thiên thượng Bạch Ngọc kinh của Nam Vực, Côn Luân dao trì của Tây Vực, Huyền Võ Thần tướng của Trung Vực, chống đạo thống Thần Châu như mặt trời ban trưa.

Trên đạo trường trước đây cổ tiên nhân giảng kinh trên Phong Thiện sơn có một cái đỉnh đồng cao chín trượng, rộng chín trượng, ba chân hai tai, đỉnh này không có thần lực, cũng không phải pháp khí, nhưng mà bên trong lại cắm đầy thần hương, sau khi đổ xuống lại có trăm cái tiếp tục cắm lên, mỗi cái đều có khói xanh bay lên nghi ngút, lơ lửng lượn lờ giống như khí vận vô hình, không đoán trước được, thay đổi vô hình, trên ứng với thương thiên, dưới tiếp đạo thống.

Mà đường lên đỉnh núi tới đạo trường lại có bề mặt gồ ghề men lên, phân ra có chín bước chuyển ngoặt, mỗi chỗ chuyển ngoặt đều bày một trận, chỗ cuối cùng đi thông đạo trường lại có một trận nữa, tổng cộng có mười trận. Truyền thống xưa nay của Thần Châu Bắc Vực, phàm là người muốn đi thông tiên lộ Phong Thiện lên đỉnh đồng trên đạo trường giảng kinh của thượng cổ tiên nhân để dâng một nén hương đều phải xông qua mười trận này.

Lúc này ở chân núi Phong Thiện sơn, trước một cái thạch môn không biết đã được lập từ bao nhiêu năm, vô cùng to và rộng, ngũ lão của Đại Tuyết sơn đều đã tới, ngồi quỳ trên bồ đoàn, mặt nhìn về phía đạo trường cổ tiên ở đỉnh Phong Thiện sơn. Sau khi hành đại lễ tam bái cửu khấu, ở phía sau bọn họ lại có rất nhiều đệ tử trẻ xuất thân từ các nơi trong Nam Chiêm, mỗi người vẻ mặt đều trang nghiêm tới thăm ngũ lão, áp lực vô hình đang phù không.

Hai bên thạch môn, đạo chủ Thuần Dương đạo, đạo chủ Âm Linh đạo cùng Phù Khí đạo ngồi phía bên phải, lẳng lặng chờ ngũ lão tham bái xong.

- Năm vị đạo hữu quy tổ, một nén hương trên Phong Thiện sơn, các ngươi sẽ được lập đạo ở Thần Châu, không có ai coi đám tiểu bối các người là man di Nam Chiêm nữa, các người muốn cho bao nhiêu tiểu bối bái nhập vào đạo thống cũng được, chỉ cần chứa được, chư đạo Bắc Vực ta cũng sẽ không tham dự vào. Thậm chí những tiểu bối trước kia đã bái nhập vào chư đạo khác, tình cũ thân cận cũng được tôn trưởng cho phép thì cũng có thể trở về đạo thống của Nam Chiêm, không ai đứng ra ngăn cản!

Đạo chủ Thuần Dương đạo lãnh đạm nói, phân trần quy củ lập đạo. Ngũ lão cùng đám tiểu bối Nam Chiêm lác đác ở một bên dự lễ đều lẳng lặng lắng nghe, có một vài người có tâm tư đó, lúc nghe được những lời này thì nét mặt đã có sắc vui mừng khó kiềm chế được xuất hiện.

- Chỉ có điều, muốn lên được núi cần xông qua mười trận, thể hiện tu vi của các ngươi, xông qua mười trận này mới có tư cách lập đạo ở Bắc Vực, không xông được qua trận này, cho dù lão phu cũng không giúp gì được nữa, mười trận này đều theo cổ lễ, từ ba đạo ta cùng các trưởng lão Kim Đan hoặc đệ tử chân truyền của mấy tông môn khác thủ hộ, nếu các ngươi không địch lại được thì có thể nhận thua trước, những đệ tử kia cũng sẽ không làm khó các ngươi!

Đạo chủ Thuần Dương đạo lại nhàn nhạt mở miệng, nói đến quy tắc của mười trận.

Đạo chủ Phù Khí đạo lại nhỏ nhẹ cười nói:

- Nếu như không xông qua cũng chớ mạnh miệng chống đỡ, tránh việc nộp mạng không công.

- Lệ sư tỷ... chuyện này... mười trận này rất nguy hiểm sao?

Phía sau, Diệp Cô Âm bỗng nhiên run lên trong lòng, không nhịn được nhìn sang Lệ Hồng Y đứng bên cạnh.

Ở bên người nàng, nữ tử ôm đàn tranh trong lòng cùng một người nữ tử mặc lưu vân thủy bào, vóc người lả lướt nhưng vẻ mặt hình như có chút đần độn cũng có chút căng thẳng nhích lại gần nàng. Hai cô bé tu vi không cao, bây giờ đều chỉ có tu vi Trúc Cơ đỉnh, cách lúc đột phá Kim Đan còn một bước như lên trời. Lòng dũng cảm cũng nhỏ, còn chưa nhìn rõ thế cục này.

- Mấy vị lão tiền bối nói vô cùng ung dung, nhưng ta cũng hiểu được, sẽ không đơn giản như thế...

Ngay cả Lệ Hồng Y lúc này cũng cảm thấy căng thẳng, thấp giọng thở dài. Ánh mắt nhìn thẳng về phía sơn môn Phong Thiện sơn.

- Lão phu đã sống hơn một ngàn tuổi, thọ nguyên không còn nhiều, chết ở đâu mà không phải là chết, cũng không biết chư đạo đệ tử có bản lĩnh lấy mạng già này của ta hay không, ha ha, bốn vị lão hữu, chúng ta đi thôi, lão phu mở đường cho các ngươi...

Vạn La lão quái một đầu tóc kỳ lạ cười lớn đứng dậy, chỉnh sửa pháp bào một chút rồi liền muốn bước dài ra.

- Lão hữu chậm đã, tuy ông đã già nhưng vẫn là một thanh mâu cứng rắn, vẫn để sử dụng sau đi!

Vào lúc này, Hồ Cầm lão nhân lại vươn tay kéo Vạn La lão quái lại, cười nói:

- Mười trận Phong Thiện, trận sau khó hơn trận trước, càng ở phía sau lại càng gian nguy, ngươi lại ra mặt ở phía trước thế này, há chẳng phải là bị chiếm tiện nghi sao? Lão phu là người đệ nhất mấy trăm năm ở Sở Vực, cũng sắp trả lại danh tiếng này cho ngươi rồi, cộng thêm ngươi tu hành rộng rãi, việc hiểu rõ cũng vượt xa chúng ta nhiều, mấy trận phía trước trước hết lược trận đi!

Lúc đang nói chuyện, ánh mắt vị Hồ Cầm lão nhân này đảo qua nét mặt của ba vị lão hữu khác, dường như đang cân nhắc cái gì đó.

- Trận đầu tiên này, ta tới chủ đạo!

Một thân kiếm bào, Long Kiếm Đình viện chủ

Tẩy Kiếm viện Đại Tuyết sơn dường như là trẻ tuổi nhất đứng dậy, hộp kiếm ở phía sau long ngâm vang trời ngắm về phía Phong Thiện sơn hơn nửa ẩn trong mây mù ở phía trước, ông ấy thấp giọng thở dài:

- Ta tự xưng là kiếm đạo bất phàm, một đời chưa lập gia đình, không có tử tôn hậu nhân, lại bảo thủ, một đời chưa từng ra khỏi Nam Chiêm, chưa từng tới Ma Uyên chinh chiến, cũng chưa từng tới Yêu địa Lạc Nhật Đại Mạc cảm ngộ kiếm đạo bao la, có thể nói là có nhiều điều tiếc nuối, khó khăn lắm khi tuổi đã già mới nhận được một người học trò, thiên tư không tầm thường, hơn xa với ta, lúc đầu cho rằng nó sẽ trở thành việc đáng giá để kiêu ngạo nhất đời ta, ai mà ngờ, không lâu sau khi nó tới Thần Châu liền...

Lúc nói tới đây, trong giọng nói đã có chút bi thương, ngừng lại một chút mới đè nén sự bi thương trong giọng nói xuống, đề khí cất cao giọng:

- Hồng Y nha đầu, nếu thân ta mất đi, còn cần các ngươi giúp ta tìm đồ nhi Tiêu Tuyết... thử... chữa thương cho nàng!

Dứt lời, lại không lưu luyến, đi nhanh đi về phía trước.

Lệ Hồng Y rung giọng nói:

- Tiền bối yên tâm, ta đạp nát Thần Châu cũng sẽ tìm được Tiêu sư muội!

- Trong ngũ lão ta trẻ tuổi nhất, để ta xông trận đầu tiên này đi, thay mấy vị lão ca ca thăm dò đường!

- Vù!

Long Kiếm Đình xòe tay phải ra, hộp kiếm phía sau bay lên giữa không trung, sau đó hộp trúc tía vỡ tan, một thanh kiếm nhảy vào tay.

- Từ nhi, lão tổ biết được tâm ý của ngươi rồi, trước đây ta thường hay chửi lấy vốn, bất luận lão tổ ta sống hay chết cũng sẽ không tiếp tục chửi nữa, ta biết kỳ thực ngươi vô cùng chăm chỉ, nhưng thiên tư so ra thì kém Hoàng nhi... quên đi, kỳ thực thiên tư của ngươi cũng không kém chỉ là tính tình yếu đuối một chút, nếu sau này khai khiếu, tu vi so với lão tổ ta, so với hoàng huynh của ngươi cũng sẽ mạnh hơn nhiều, con đường sau này, tự mình làm chủ đấy!

Sở Thái Thượng cố ý đổi y phục hoàng bào, đứng chắp tay, cúi người phân phó.

- Lão tổ, Từ nhi hiểu rồi, Từ nhi vẫn luôn hiểu...

Ở sau lưng ông ấy, Sở Từ thân mặc một bộ lưu vân thủy bào nghẹn ngào bằng lòng, quỳ mọp xuống đất.

Sở Thái Thượng còn do dự một lúc lâu, muốn nói gì đó nhưng chung quy vẫn lắc đầu một cái, không nói tiếp.

Hồ Cầm lão nhân có hai đệ tử phía sau người nhưng không nhiều lời, tóc bạc hoa râm lúc này của ông ấy lại giống như hào tình vạn trượng, chỉ là ngừng lại một chút mới nhẹ vẫy tay với Ứng Xảo Xảo cùng Diệp Cô Âm đang muốn nói lại thôi, nhẹ giọng nói:

- Vi sư giảng cho các ngươi một bài cuối cùng, khi lão phu còn trẻ tuổi cũng không phải một người tuân theo quy củ, vì sinh kế đã không ít lần vượt khuôn vi quy, nhưng vi sư tự nghĩ sự hoang đường trong chốc lát, cũng chỉ là sự khinh cuồng tuổi trẻ, hành sự chính trực cũng không kể tới tiểu tiết, chỉ cần thủ đại nghĩa liền không làm lòng người thất vọng, không làm... thiên địa thất vọng!

Ánh mắt già nua nhìn vào Ứng Xảo Xảo:

- Đồ nhi, hận hắn liền mắng hắn, đánh hắn, thậm chí giết hắn, nhưng chớ tránh hắn, đừng nén nhịn oán khí trong lòng mình, để tránh bị thương tổn đạo tâm, không thể quên được thì cứ thuận theo tự nhiên, đừng làm khó mình!

Ứng Xảo Xảo bỗng nhiên rơi lệ đầy mặt, thân thể mềm nhũn, té quỵ trên đất, ôm lấy Hồ Cầm lão chân nhân, gào khóc lớn.

- Quyển đạo thư này cho ngươi, ta thật sự không giấu giếm đâu...

Cách đó không xa, Trương Đạo Nhất cũng lén lén lút lút kín đáo đưa một cái trận đồ cho Hầu Quỷ Môn, hơi lúng túng nói.

- Ta đã sớm trộm thác ấn của mình vào đó một phần rồi...

Viền mắt của Hầu Quỷ Môn cũng sưng đỏ, thấp giọng nói, làm Trương Đạo Nhất tức giận tới mức râu mép bay bay.

Vạn La lão quái nhìn chung quanh một chút, cũng không có ai để cáo biệt, không thể làm gì khác hơn là tiến tới trước người Hồ Cầm lão nhân, nói với Ứng Xảo Xảo:

- Đánh cũng được, mắng cũng được, nhưng đừng giết thật... Biện pháp tốt nhất chính là theo chân hắn, ăn hắn, uống hắn, lại sinh cho hắn vài đứa con, mỗi ngày làm phiền chết hắn...

Sau đó lại tới bên người Sở Thái Thượng, nhìn Sở Từ đang quỳ xuống đất nức nở, nhỏ giọng nói:

- Ngươi cũng giống vậy!

Chư tiểu bối Nam Chiêm lúc này đã khóc thành một đoàn, trong lòng cảm thấy chua xót, bi thống, nhưng nhiều nhất lại là sự vô lực.

Tu vi của bọn họ, người cao nhất khó khăn lắm mới mò tới cánh cửa Kim Đan, lợi hại nhất cũng chỉ như Lệ Hồng Y mà thôi, nhưng ở Kim Đan trung kỳ, còn chưa đủ để xông được mười trận Phong Thiện sơn, còn nữa, chính là bốn năm trước bọn họ đã bái nhập vào các tông môn của Thần Châu, mệnh đăng đều ở trong tay tông môn, căn bản không có cách nào nhúng tay vào... nếu không, tông môn sau lưng bọn họ sẽ dùng môn quy lập tức trế trụ bọn họ lại, không phản kháng được.

Còn ngũ lão Đại Tuyết sơn dặn dò hậu sự xong cũng nhìn nhau cười.

- Các vị đạo hữu, lập đạo Nam Chiêm, chúng ta chính là ngũ tổ rồi, cơ hội danh truyền vạn cổ đang ở trước mắt, lúc này đi thôi nhỉ?

- Cũng được, trước đó lão phu xem như ếch ngồi đáy giếng, bây giờ muốn lĩnh giáo bí pháp Thần Châu một chút!

- Hồ Cầm lão nhi, ngươi nói Vạn La lão quái là đệ nhất của Sở Vực, lão phu không phục...

- Sở Thái Thượng, còn cả lão khốn ngươi nữa, mưu tính cả đời rồi, bây giờ có bản lĩnh thì thể hiện ra cho ta xem nào!

Ngũ lão đi dọc theo con đường nhỏ gồ ghề lên thẳng đỉnh núi, đi thẳng lên trên, cười cợt liên tục, giọng nói thấp dần.

- Ha ha, hay là trước để ta lấy bản lĩnh thật sự ra cho các ngươi mở mang tầm mắt nhé! Các ngươi phá quan, người hộ trận để ta làm!

Trên đường nhỏ cách chỗ xuất phát ba dặm chính là chỗ khúc triết đầu tiên, bao phủ mây khói một vùng, huyền cơ bên trong bất định, kiếm ý lành lạnh, chính là trận đầu tiên trong mười trận của Phong Thiện sơn, cũng là cánh cửa thứ nhất cần vượt qua. Ngũ lão tới trước cánh cửa thứ nhất này, Long Kiếm Đình của Tẩy Kiếm viện Đại Tuyết sơn cười lớn mở miệng, là người đầu tiên hét lớn:

- Nam Chiêm Sở Vực, viện chủ Tẩy Kiếm viện Đại Tuyết sơn, Long Kiếm Đình, tới khấu quan!

Trong mây khói cũng truyền ra một thanh âm già nua:

- Khổ Hải Vân gia, chấp lệnh đại trưởng lão Vân Dao suất lĩnh một trăm kiếm tu thủ quan ở đây!

- Vân gia?

Long Kiếm Đình hơi ngẩn ra, sau đó nét mặt lướt qua vẻ vui mừng, nói nhỏ:

- Đồ nhi, vận may của vi sư không tệ mà!

Chương 656: Đệ nhất tổ của đạo thống Nam Chiêm

Cuối cùng ngũ lão Đại Tuyết sơn liếc nhau, một thân khí tức đều sử dụng tới chí cường, sau đó đồng thời kêu to, liên thủ xông vào trong đại trận. Tình cảnh trước mắt đột nhiên biến đổi, thình lình đã biến thành một kiếm sơn lành lạnh, ngũ lão đều treo lơ lửng giữa trời, xung quanh là ngân quang kiếm ảnh bay vút, đối diện có một vị lão giả treo kiếm ngạo nghễ ngồi xếp bằng trên không, phía sau một trăm kiếm tu cầm lợi kiếm trong tay, khí cơ cuồn cuộn.

- Ha ha, kiếm đạo Nam Chiêm, trước hết để Vân mỗ lĩnh giáo...

Lão giả kiếm tu ở giữa không trung chính là đại trưởng lão Vân Dao của Khổ Hải, nhìn thấy ngũ lão xông vào trận liền cười lạnh một tiếng, cầm bảo kiếm trong tay.

- Long đạo hữu, làm trận chủ của ngươi, Vạn La dẫn dắt lực đại trận, Sở đạo hữu cùng ta định trụ trận nhãn, hộ tống Trương lão đạo do hắn thôi hàng quan khiếu đại trận, phía sau còn có chín trận nữa, chúng ta đừng bất cẩn, lấy tốc độ nhanh nhất xông trận...

Hồ Cầm lão nhân quát to một câu, trận hình của ngũ lão chuyển hóa. Long Kiếm Đình phía trước, Hồ Cầm bên trái, Sở Thái Thượng ở bên phải, Vạn La lão quái ở cuối cùng, còn Trương Đạo Nhất của Quỷ Thần cốc Đại Tuyết sơn thì được vây ở giữa, ầm vang vọt về phía trước.

- Phong Thiện đệ nhất sơn, nếu có thể để các người dễ dàng xông qua như vậy, há chẳng phải là trò cười à?

Đại trưởng lão Vân Dao của Khổ Hải Vân gia hét lớn một tiếng, kiếm triển như nước thủy triều, kiếm khí lành lạnh bao phủ toàn bộ ngũ lão, nhìn khí phách này dường như muốn lấy lực một người đánh bại ngũ lão vậy. Còn ở phía sau ông ta, trăm tên kiếm tu cũng tản ra, mười người một nhóm, giữ các mắt trận, sau khi tản ra lại nhất thời không thấy thân ảnh đâu, nhưng trong đại trận đã không còn nhìn thấy nơi khởi nguồn kiếm khí nữa, kiếm khí vọt tới từ bốn phương tám hướng.

- Khổ Hải Vân gia... xem Lăng Hư kiếm đạo ta đây!

- Keng!

Lúc này, Long Kiếm Đình của Tẩy Kiếm Viện căn bản không để ý tới gì khác, trong mắt chỉ chăm chú nhìn vào kiếm chủ Vân Dao, lành lạnh xuất kiếm.

Trong một chốc này, quanh người kiếm khí tăng vọt, vô hình trung trực bay lên trời xanh, chẻ một đám mây đen che khuất bầu trời thành hai mảnh. Mặt trời chói chang sau mây chiếu ánh nắng khắp nơi, còn phía dưới ánh nắng mặt trời chói chang, Long Kiếm Đình một tay cầm kiếm vọt thẳng về phía trận chủ Vân Dao khí cơ hùng hồn khó tả trong trận thứ nhất, một thân kiếm bào tung tay dường như có tiên phong cổ uẩn, ánh sáng lạnh trên thân kiếm chiếu sáng không trung.

Ầm ầm!

Bên trong trận thứ nhất mây khói bắt đầu khởi động, kiếm khí vô tận xông lên trời.

Trong trận kiếm khí cắt mây khói không ngừng lóe sáng, xao động biển mây.

- Chỉ bằng vào kiếm đạo cũng dám khoe khoang trước mặt Khổ Hải Vân gia ta, trở về Nam Chiêm đi, luyện thêm ba ngàn năm nữa rồi trở lại xông trận!

Sau một thời gian uống cạn một chung trà, đại trưởng lão Vân Dao của Khổ Hải Vân gia gào to một câu, thân hình Long Kiếm Đình lảo đảo lui lại, ra sức thở dốc, phía dưới kiếm bào lại có máu tươi chảy ra, ồ ồ như mưa rơi, bên người có mấy lão đang cực lực phá trận, nhất thời mỗi người đều kinh hãi, Vạn La lão quái đang ở cuối cùng định trụ lực vận chuyển của đại trận càng nổi giận gầm lên một tiếng, muốn xông về phía trước tương trợ.

- Ta còn chưa chết!

Long Kiếm Đình phất tay ý bảo mình không cần tương trợ, hộc ra một búng máu, cười nói:

- Không chết sẽ không thua!

Ông ấy dường như đã bị thương nặng, nhưng sau khi thở dốc mấy hơi liền đột nhiên cười to một tiếng, lần nữa xuất kiếm, kiếm khí gào thét lần nữa dâng lên.

- Vậy mà lại muốn tử chiến không lùi? Ngươi đang tự tìm đường chết!

Trong giọng nói của đại trưởng lão Vân Dao của Vân gia xen lẫn sát khí nhè nhẹ, tiếng long ngâm bên trong thần kiếm liên miên không dứt, lần nữa đấu với Long Kiếm Đình. Xông trận bậc này cần phải có người chống đỡ trận chủ, cũng cần thôi diễn đại trận vận chuyển, càng cần có người định trụ trận nguyên đại trận, làm đại trận không đến mức điểu khiển theo ý muốn, nếu không áp lực sẽ tăng lên gấp bội. Ngoài ra, đại trận vận chuyển dù sao cũng không có cách nào hoàn toàn trấn áp, sát khí bất cứ lúc nào cũng sẽ hiện lên theo đại trận vận chyển, nên cần có người bất cứ lúc nào cũng chống đỡ sát khí này, thiếu một người cũng không được.

Ngũ lão Đại Tuyết sơn chia nhau đương nhiên không có vấn đề, nhưng Vân Dao cũng không phải chỉ để làm cảnh.

Chỉ phân ra một người đối phó với mình?

Đám dã tu Nam Chiêm này cũng quá tự đề cao bản thân đi?

Trong lòng giận dữ, lúc xuất kiếm càng mạnh hơn, từng đạo kiếm khí như sóng thủy triều, từng đợt đẩy về phía trước.

Long Kiếm Đình đã rơi vào thế hạ phong, nhưng lại không muốn mạng như kiếm khí bị rơi xuống, gắng gượng chống lại tất cả công kích của vị trận chủ, không làm ảnh hưởng tới những lão hữu khác. Dưới phương pháp đấu pháp liều mạng này, hai mắt ông ấy tựa như tỏa ra kiếm khí màu trắng xóa, phía sau có từng tia sương trắng bay lên, như tiên như vân, theo kiếm thế của ông ấy tỏa ra mà biến ảo chập chờn, bàn tay cầm kiếm run rẩy, như tiên âm.

- Ồ? Liều mạng? Hiện tại sử dụng kiếm còn hơi có chút thú vị, nhưng vẫn chưa đủ đâu...

Vân Dao lạnh giọng quát, kiếm thế hơi chậm lại, sau đó lần thứ hai vung ra.

Nhưng mà ông ta không ngờ tới chính là ông ta vốn định lấy kiếm thế làm Long Kiếm Đình phải lui lại, dùng cái này ngăn cản lực phá trận bên ngoài nhưng lại không ngờ tới Long Kiếm Đình lại đột nhiên giống như phát điên, kiếm thế biến đổi phóng thẳng về phía ông ta, kiếm thế lại có vẻ không có chương pháp gì, thậm chí hoàn toàn không để ý tới bốn vị đạo hữu ở phía sau, như muốn liều mạng, từng chiêu đâm vào chỗ yếu hại của Vân Dao.

- Ngươi... Ngươi hồ đồ, ở đâu có phá kiếm trận bậc này?

Trong chốc lát Vân Dao cũng luống cuống tay chân, bị ép lui về phía sau mấy trượng.

Long Kiếm Đình xông sát theo ông ta, giọng nói lành lạnh:

- Hôm nay Long mỗ không phải tới phá trận!

- Ầm ầm!

Ông ấy bổ ra một kiếm chấn động thiên

không, dường như đã dùng tất cả sức mạnh để đánh ra một kiếm này.

Vân Dao đối mặt với kiếm này cũng chỉ có thể dùng kiếm phong thoáng ngăn cản, bị chấn động tới thân như tờ giấy lui mau về phía sau.

Còn Long Kiếm Đình thì phi thân nhào tới, kiếm hoa điêu luyện:

- Hôm nay ta thay đồ nhi ta xả hận!

Ầm!

Tư thế xông thẳng tới như vậy của ông ấy lại tạm thời thoát ly với tứ lão ở phía sau, phía sau lưng không người phòng thủ, bên trong đại trận này theo pháp trận vận chuyển, có kiếm khí lạnh thấu xương bắt đầu khởi động, trong nháy mắt đánh ông ấy bị thương sau lưng, trong máu tươi văng tung tóe, kiếm khí của ông ấy đã dính huyết khí, thình lình hóa thành một con rồng máu me đầy đầu, dương nanh múa vuốt, công lực toàn thân dồn vào một chỗ, vọt thẳng về hướng Vân Dao.

- Muốn chết!

Vân Dao đối mặt với một kiếm này, vừa thẹn vừa giận, tựa như một người bình thường đối mặt với một người điên, thình lình không nỗ lực lấy kiếm đấu kiếm nữa, mà hai tay giương một cái, lập tức dẫn động lực của cả tòa kiếm trận phóng thẳng về phía Long Kiếm Đình. Thân là trận chủ, ông ta có thể khống chế được lực của cả tòa đại trận, uy lực to lớn nhường nào? Rõ ràng là muốn ép Long Kiếm Đình chật vật quay về!

Chỉ là ông ta không ngờ tới, Long Kiếm Đình không lùi mà mặc kệ bị lực kiếm trận của mình ăn mòn, một đường huyết long hoàn mỹ hiện ra.

- Xèo xèo

Kiếm trong ngực Vân Dao, máu nhuộm pháp bào, lảo đảo lui lại.

Còn vô số kiếm khí bên trong cơ thể của Long Kiếm Đình, sau khi Kim Đan vỡ vụn thì chậm rãi rơi xuống phía dưới...

- Long đạo hữu...

Tứ lão phía sau cũng khiếp sợ hét lớn, liều mạng lao về phía trước, còn Trương Đạo Nhất bị vây ở giữa cũng thừa dịp lực của cả tòa đại trận bị Vân Dao dẫn đi đối phó với Long Kiếm Đình mà nắm được một cơ hội, trong giây lát đã tìm đã quỹ tích vận chuyển của trận này, thần niệm như điện, bắn thần niệm vào trong đầu ba lão còn lại. Lúc này, tứ lão đồng thời xông lên trước. Hồ Cầm lão nhân ôm lấy Long Kiếm Đình, ba lão khác thì thân hình như điện đồng thời xuất hiện quanh người Vân Dao, đều cầm pháp ấn vây Vân Dao vào giữa.

- Thì ra người kia dùng mạng thay bọn họ tranh thủ một cơ hội phá trận...

Vân Dao kinh hãi, biết bọn họ đã nắm giữ quy luật vận chuyển đại trận, lúc này đại trận đã không vây khốn được họ nữa, nhìn dáng vẻ cừu hận này của ba người họ rõ ràng là muốn ngay lập tức liên thủ đả thương mình nên không dám tiếp tục cường công, bàn tay xuất hiện một cái lệnh kỳ, nhanh chóng lay động. Kiếm sơn xung quanh lại như huyễn ảnh tản đi, một trăm kiếm tu của Vân gia nhao nhao hạ xuống đất, lộ ra con đường mòn ban đầu...

- Qua cửa rồi!

Vân Dao vung lệnh kỳ hét lớn, mắt mở trừng trừng nhìn tam lão tràn đầy sát khí đã ập tới mình đang chậm rãi thu hồi lại.

Lúc này trên sơn kính, Hồ Cầm lão nhân ôm Long Kiếm Đình, vị lão tổ trẻ tuổi nhất trong ngũ lão này đã trở thành một người chết sớm nhất, chỉ là ánh mắt vẫn đầy thù hận nhìn Vân Dao, hộc ra một búng máu, giọng nói lạnh như kiếm đâm lên từ biển máu:

- Ngươi nên cảm thấy may mắn vì đây là đang xông trận, nếu không... lần này ta nhất định sẽ tự bạo Kim Đan, kéo ngươi chết chung với ta...

- Ngươi điên rồi phải không? Vân Hải ta chưa từng có đại thù bậc này với ngươi?

Vân Dao vừa giận vừa hận, hầu như gầm thét.

- Trước đó người của Vân gia ngươi phế bỏ một cô bé, chính là đồ nhi của lão phu...

Long Kiếm Đình nỗ lực hét lớn:

- Ai bắt nạt đồ nhi ta cũng không được, người của Thần Châu cũng không được!

-Đồ nhi của ngươi...

Vân Dao kinh ngạc, nhớ lại một chuyện, nhớ lại đại kiếm khách Vân Độc đến giờ còn nằm trên giường của Khổ Hải Vân gia.

- Ngươi biết ta tìm được một mầm mống tốt như vậy có biết bao nhiêu khó khăn không? Ngươi biết nàng ấy là ta hao tổn biết bao tâm huyết mới bồi dưỡng ra được không? Tương lai khi nàng trưởng thành sẽ mạnh hơn kiếm tiên như ta gấp trăm lần, nàng được nhận truyền thừa kiếm đạo của lão phu, nàng sẽ thúc đẩy kiếm đạo của lão phu tới cực hạn, nhưng nàng... một mầm mống tốt như nàng lại bị Vân gia các ngươi phế đi... phế bỏ!

Sắc mặt của Long Kiếm Đình xám xịt, lại vẫn kích động quát mắng, lửa giận trong lòng khó có thể áp chế.

- Thế ngươi có biết không? Vân gia ta nghìn năm mới khó khăn có được một kiếm đạo kiêu tử, lại bị tiểu bối Nam Chiêm ngươi phế đi?

Vân Dao cũng không nhịn được mà thấp giọng gắt, lửa giận còn mạnh hơn so với Long Kiếm Đình:

- Ghê tởm hơn chính là, vị tử điệt kia của ta cho tới khi bị phế cũng chưa kịp xuất kiếm... hắn là một vị kiếm tu trời sinh, nhưng hắn lại bị thua bởi âm mưu quỷ kế của tiểu ma đầu, hắn còn chưa xuất kiếm, đã thất bại... Hơn nữa, hắn sẽ vĩnh viễn không có cơ hội đi báo thù...

- Cho nên...

Long Kiếm Đình khổ sở mở miệng cười:

- Đó là đứa trẻ tốt, lão phu không bằng hắn...

Trong tiếng cười, vị đại kiếm sư số một giới tu hành của Nam Chiêm Sở Vực này, vẻ mặt đọng lại, mạng trôi đi.

- Long đạo hữu, tương lai nếu Nam Chiêm lập đạo, năm người chúng ta là tổ tông khai tông, ngươi sẽ đứng vị trí đầu tiên!

Hồ Cầm lão nhân đút kiếm trong tay Long Kiếm Đình vào bao, giúp ông ấy khoanh chân ngồi dậy, lại đặt kiếm bên cạnh ông ấy, liếc nhau một cái, mấy vị lão đầu người nào cũng không nói gì, sau khi thi lễ với Long Kiếm Đình đã tọa hóa trong trận thứ nhất, tứ lão còn lại tiếp tục đi về phía trước, trong lòng bọn họ đều có chút nặng nề, trận đầu tiên đã tổn hại mất một người, mặc dù là do Long Kiếm Đình cố tình tìm chết nhưng cũng làm người ta kinh ngạc.

Như là thể hiện cục diện không ổn nào đó.

Chương 657: Cắt đứt hy vọng của người

Mười trận trên Phong Thiện sơn, trận sau gian nan hơn trận trước, nhưng khi Long Kiếm Đình bị thương nặng gần chết, lực lượng của người phá trận lại yếu đi, nhưng đã hạ quyết tâm, ngũ lão không lưỡng lự nửa khắc nào, khởi xướng cho ngoan lão gia này mang theo khí độ hung hãn không thua gì tiểu bối, cũng không hét lớn, mang theo một luồng ai khí nặng nề không nói một lời đánh tới trận tiếp theo, điều chưa từng có từ trước đến nay.

Trận thứ nhất, Kim Hành đại trận, lấy kiếm diễn pháp, cắt đứt trên không, dựa vào một lời hận ý của Long Kiếm Đình, phá trận.

Trận thứ hai, hóa thành Thủy Hành đại trận, cho Mạc đạo cô thủ trận, một luồng lực như biển treo ngược trên không. Một trận này Sở Thái Thượng lên trước thay vị trí của Long Kiếm Đình, lấy Hoàng Đạo bí thuật của Sở Vương Đình, thân người hóa long, gánh vác luồng lực như biển, kiên trì chừng thời gian bảy hơi thở. Sau đó, Trương Đạo Nhất tìm ra biến hóa trong trận, Hồ Cầm và Vạn La đẩy lùi một đám phù sư Văn gia, phá được Thủy Hành đại trận.

Mà ngay lúc này, sắc mặt của Sở Thái Thượng xám trắng, trầm mặc không nói gì hạ xuống đất, lúc đi về phía trước, bước chân lảo đảo, còn cười to nói:

- Vạn La lão quỷ, bí pháp mới rồi lão phu dùng thế nào hả? Đó là gần đây ta mới tìm hiểu ra đấy, có thể đánh bại được ngươi không?

Chỉ là chính bản thân ông ta dường như không cảm giác được, ở sau lưng ông ta, thậm chí các vị trí cơ thể khác đang có từng vết rách xuất hiện, máu tươi bắn tung tóe.

- Ha ha, ba trăm năm trước, nếu ngươi có thể tìm hiểu được bí pháp này, nói không chừng có thể đánh bại được ta!

Vạn La lão quái kéo ông ta lại, bàn tay dùng sức, mạnh mẽ ấn ông ta ngồi xuống.

- Aiz, lão phu tung hoành một đời trong Sở Vực, đến ngày hôm nay mới biết mình quả thật như ếch ngồi đáy giếng...

Sở Thái Thượng nở nụ cười khổ, một lời hào khí, dường như có phần miệng cọp gan thỏ.

- Con ếch ở đáy giếng thì sao chứ, tốt xấu gì nó còn biết ngẩng đầu nhìn trời, thắng được đám ở đồng ruộng hoang, cả đời chỉ biết nhìn chằm chằm con cóc trùng quyết. Lão Sở, ngươi yên tâm, lần này Nam Chiêm lập đạo, trong ngũ tổ lão phu không tranh với ngươi đâu, Long đạo hữu là người xếp đầu tiên trong ngũ tổ, ngươi chính là thứ hai, Vạn La ta dù chướng mắt ngươi thế nào đi nữa, thứ hạng cũng chỉ có thể ở sau ngươi...

- Thứ hai...

Sở Thái Thượng trầm ngâm ngẩn người, sau một hồi lâu, sắc mặt phát khổ:

- Cả đời không tranh vị trí đệ nhất, trước khi chết đi lại là vị trí thứ hai.

Cuối cùng nhẹ gật đầu một cái:

- Tốt xấu gì cũng thắng ngươi, là đủ rồi!

Nói xong khoanh chân ngồi dậy, nhìn thoáng qua chân núi, đến đây khí tuyệt.

- Lão tổ...

Chân núi, tiểu công chúa Sở Từ của Sở Vương Đình cảm nhận được gì đó, bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, gào khóc lớn.

- Không phải... Không phải nói có thể chịu thua sao? Vì sao trận nào cũng hạ sát thủ?

Sắc mặt của Diệp Cô Âm tái nhợt, bỗng nhiên run giọng hét lớn.

Tu vi bây giờ tốt xấu gì cũng không như ngày xưa, kiến thức cũng rộng rãi hơn chút, tự mình có thể nhìn ra chút môn đạo.

Lúc trận đầu tiên, nếu nói là vì Long Kiếm Đình hận Vân gia nên tự rước lấy tử đạo, như vậy trận thứ hai này rõ ràng là người thủ trận của Văn gia hạ sát thủ. Trước đây mỗi lần dâng hương lên Phong Thiện sơn, cách mỗi trăm năm luôn sẽ có một hai vị tông sư bước lên con đường lên núi, có người chỉ là đi lấy hình thức, ung dung đi tới phần cuối của mười trận, có người lại cần bằng vào bản lĩnh thật sự để xông trận, lực mạnh có thừa. Xấu hổ thua trận dù sao vẫn có thể sống, chuyện xảy ra án mạng rất ít khi nghe nói, dù sao Phong Thiện sơn này chính là di chỉ thánh tiên, dính máu không may mắn.

Nhưng bây giờ thế nào?

Hai trận liên tiếp đã phá hủy tính mệnh của hai vị lão tổ Đại Tuyết sơn?

- Lão đầu tử, đừng xông tiếp nữa, bọn họ... bọn họ là đang giết người đó...

Cách đó không xa, Hầu Quỷ Môn nhìn thấy sư tôn Trương Đạo Nhân lần nữa xuất trận, một thân trận bào dính đầy máu tươi cũng sợ tới mức run rẩy toàn thân, liều mạng kêu to, thậm chí còn muốn chạy lên kéo lão đầu tử kia về, nhưng còn chưa chạy được một bước liền bị một luồng lực mạnh cuồn cuộn trấn áp, hai đầu gối nện xuống đất, làm mặt đất bị ép thành phấn nhỏ, đừng nói là nhúc nhích, ngay cả giọng nói cũng không phát ra được.

- Đây là thánh địa Phong Thiện sơn, nào phải nơi các ngươi có thể quát tháo?

Đạo chủ Phù Khí đạo thu bàn tay về, lành lạnh quát lạnh, hung ý cực thịnh làm tiểu bối Nam Chiêm sợ tới mức không ngừng run rẩy.

Mà lúc này, ba người Trương Đạo Nhất, Hồ Cầm lão nhân, Vạn La lão quái bỗng nhiên ngựa không ngừng vó, dường như căn bản không nghe được bọn tiểu bối gào thét phía dưới, hoặc có thể nghe được nhưng cũng không để ý tới, xông thẳng về phía trận thứ ba.

Một trận này, chính là Hỏa Hành đại trận, xích diễm ngập trời nóng như mặt trời chói chang. Sau khi tam lão xông vào trong trận, một tia âm vang hồ cầm khàn khàn trầm lắng vang lên, trong tiếng đàn lại ẩn chứa ý thê lương, lại lạnh thấu xương như trời đông giá rét, trấn áp hỏa ý bên trong trận. Bọn tiểu bối ở chân núi nhìn lên trên, chỉ có thể nhìn thấy tiếng đàn hiển hóa ra một con băng điểu, ác đấu với lửa cháy mạnh cuồn cuộn ở giữa không trung, kỳ thế xông lên tận chín tầng trời, tiếng đàn khàn khàn đè xuống vạn tiếng khác, mạnh mẽ trấn át mồi lửa cháy mạnh xuống.

- Lão già này cũng thật bất phàm, cầm phổ lão hiến lên có thể xem một chút!

Bà lão của Âm Linh đạo híp mắt lại, khó mà khen được một câu.

- Ah, trước tiên chờ lão phá được trận này rồi hãy nói, có thể qua được trận thứ ba mới có chút thú vị.

Đạo chủ Phù Khí đạo nhàn nhạt mở lời.

Ầm!

Lời còn chưa dứt, thình lình nhìn thấy lửa cháy mạnh trên không trung đột nhiên thu lại, ý băng sương rơi khắp sơn đạo.

- Hỏa Hành đại trận bị phá rồi?

Chư tu đều kinh ngạc, dường như có phần không dám tin vào hai mắt của mình.

- Có chút kỹ năng!

Đạo chủ Phù Khí đạo nhẹ nhàng gõ đầu, nói:

- Lão này căn tư bình thường, thậm chí công pháp tu luyện cũng chỉ kha khá, nhưng lại tìm hiểu không cạn với thuật pháp, lấy cầm ngự kiếm, kiếm biến huyền điểu, mạnh mẽ chém tới căn cơ của Hỏa Hành đại trận, xem như là nhân vật có số má!

Trong lúc bọn họ đang vừa nói vừa cười, tam lão đã tiếp tục xông trận, Hồ Cầm lão nhân đại phát thần uy, một trận hồ cầm cổ xưa nở rộ vô thượng hoa hòe trên người ông ấy, tiếng đàn du dương lại thê lương ai oán, trong đó tự nhiên diễn biến đạo pháp, đồng thời phá trận thứ ba là Hỏa Hành đại trận, trận thứ tư Mộc Hành đại trận, làm trong lòng ba vị đạo chủ đều khá bất ngờ, hai mặt nhìn nhau, trong lòng thậm chí thấp thoáng dâng lên ý kính nể.

- Mười trận của Phong Thiện do chúng ta cố ý sắp xếp, thực lực của người thủ hộ đều không tầm thường, trong trận cũng do ba người chúng ta tự tay thôi hàng, cấp bậc từng bước tăng cường, vốn cho là bọn họ có thể xông qua ba trận đã là cực hạn rồi, không ngờ bây giờ chỉ còn lại ba người còn có dư lực xông thêm hai trận nữa, không biết trận thứ năm này có thể giữ lại tính mạng của bọn họ hay không?

Đạo chủ Phù Khí đạo nhàn nhạt nói:

- Đáng tiếc, nếu không phải chuyện liên quan đến cạnh tranh khí vận, bằng thực lực của ngũ lão này cũng có thể mời vào một tông, làm một nhân vật cấp cao được cung phụng, cho ta sử dụng.

- Cũng phải dừng lại ở trận thứ năm thôi!

Đạo chủ Thuần Dương đạo lúc này cũng nhẹ nhàng mở miệng, bồi thêm một câu.

Trận thứ năm, Sơn Hành đại trận!

Sơn lực lồng lộng trấn áp không trung, trong đại trận ngũ hành là một trận khó mưu lợi nhất, giống như các loại cơ quan tinh kỳ trên thế gian, càng tinh diệu, nhưng trong mắt của những người Hành gia đều càng yếu đuối, nhưng cơ quan thuần túy lấy đá lớn cự nham xấu xí bày ra có đôi khi lại làm người ta nhức đầu nhất, bởi vì tất cả kỹ xảo đều khó có thể vận dụng, chỉ có cậy mạnh mới có thể xông trận phá quan, trận thứ năm khó ở điểm này.

Tam lão xông vào trận thứ năm lại mãi lâu không có tiếng động, ngay cả âm hồ cầm cũng trầm thấp, thỉnh thoảng vang lên, hầu như khó có thể nghe được. Chư tiểu bối Nam Chiêm ở dưới chân núi trong lòng đều chú ý gắt gao, nhất là sư tỷ muội Diệp Cô Âm cùng Ứng Xảo Xảo, cầm tay nhau không cản được sự run rẩy, trong bụng giống như muốt phải một khối băng, lạnh từ trong ta ngoài...

- Vạn La lão đệ, chúng ta không qua được trận này, lại để lão phu mở đường cho ngươi tiễn ngươi qua trận đi!

Sau mấy hơi, trong trận đã một vùng vắng lặng, chợt có một tiếng gào to vang lên, chính là Hồ Cầm lão nhân, sau đó chỉ nghe tiếng đàn đột nhiên vung lên, chầm chậm vang lên hai tiếng, sau đó đột nhiên ngưng lại, một tia kiếm quang gào thét dựng lên, nút đá xuyên kim, thình lình hiển hóa ra một cái bóng sơn ảnh đồ sộ trên không trung chém đứt một thân ảnh, một thân ảnh khác mượn cơ hội bay ra, lảo đảo đứng vững trên không trung.

Sau đó, bên trong Sơn Hành đại trận thật lâu không còn tiếng động nữa, đại trận khép kín, không còn ai xuất hiện.

Hồ Cầm lão nhân cùng Trương Đạo Nhất đều bị lưu ở trong trận, sống chết không rõ.

Còn Vạn La lão quái quay đầu lẳng lặng nhìn thoáng qua, cũng không nói gì mà là quay đầu tiếp tục đi về phía trước. Lúc vào trận là năm người, bây giờ mới qua được năm trận đã chỉ còn lại một mình ông ấy cô đơn lẻ loi, tay áo bay bay lung la lung lay bước lên trên núi. Bước chân không có lực như là cũng đã bị thương, nhưng sát khí trên người, lại càng ngày càng nặng, thậm chí ảnh hưởng trên không, khiến người ta thấy không rõ thân ảnh của ông ấy.

- Lão hữu Nam Chiêm, ngươi có thể xông qua năm trận đúng là không dễ, chỉ có điều năm trận trước là Ngũ Hành trận, còn có thể lấy tương sinh tương khắc để phá trận, pháp chủng và cảm ngộ của các ngươi có thể phát huy tác dụng, còn năm trận phía sau là thuật pháp diễn hóa, sự sát phạt còn mạnh hơn so với năm trận đầu tiên, năm trận phía trước ngươi có bốn người đồng hành tương trợ còn xông qua gian nan như vậy, huống chi năm trận sau ngươi lại chỉ còn một mình? Ha ha, lui về đi thôi! Nếu như lúc này chịu thua có thể còn kịp cứu tính mạng hai vị đạo hữu của ngươi trong trận thứ năm!

Trong trận thứ sáu có hư ảnh lực sĩ Hoàng

Cân lơ lửng, một giọng nói lãnh đạm truyền ra, ngậm kính ý.

- Nếu ta nhận thua, bọn họ chẳng phải sẽ chết vô ích?

Vạn La lão quái không có ý muốn lui, sát khí trên người càng ngày càng mạnh:

- Các ngươi thực sự mạnh như vậy sao? Để lão phu thử một chút!

Bùm!

Nói xong những lời này, Vạn La lão quái đột nhiên xông lên phía trước, tựa như một lão long đang nổi giận.

- Lão phu chính là tu sĩ Vạn La của Nam Chiêm, ngày hôm nay muốn tìm cái chết, người nào có thể tới tiễn ta một đoạn đường?

Núi đá vỡ nát, trời đất mù mịt, Vạn La lão quái xông thẳng vào đại trận thứ sáu, mang theo ý chí hẳn sẽ phải chết.

- Sư tỷ, sư tôn còn chưa chết, tỷ nhanh nghĩ cách đi, nghĩ cách cứu người đi...

Ứng Xảo Xảo gắt gao kéo tay áo của Diệp Cô Âm, đã khóc không thành tiếng, dao cầm trong ngực đã ném xuống đất.

Vẻ mặt Diệp Cô Âm cũng căng thẳng, môi đã cắn ra cả máu, do dự trong một hơi thở bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy, nhưng khi thân hình vừa mới di chuyển lại bị một người kéo lấy tay áo, chính là Lệ Hồng Y. Nàng cắn môi, muốn nói gì đó nhưng Lệ Hồng Y đã nhanh chóng nhét một cái túi trữ vật vào tay nàng, truyền thần niệm tới:

- Đạo chủ của Âm Linh đạo ta ở chỗ này, nếu ta hơi có dị tâm, bà ta chỉ cần động tâm niệm liền có thể phế bỏ ta, ngươi lại khác, Linh Xảo tông các ngươi cũng không ở đây, cầm những pháp khí này của ta, đi mời hắn tới!

Diệp Cô Âm ngơ ngác nhìn về phía Lệ Hồng Y, lại thấy giữa mi mày của cô gái này lóe lên vẻ tàn khốc.

- Vốn cho là bọn họ chỉ không thoải mái cho chúng ta được như ý, nào ngờ... bọn họ muốn cắt đứt hy vọng của chúng ta!

Một lúc lâu sau, nàng mới rít lên một câu từ trong kẽ răng.

Chương 658: Ngôn từ điên cuồng như thiếu niên

- Chân truyền của bắc tam đạo* đặt phục kích ở ngoài Phong Thiện sơn, không cho phép người khác ra ngoài, may là ta mượn pháp khí mà Hồng Y sư tỷ lấy được từ trong Yêu Đế các, lừa dối, trong cự ly ngắn xuyên qua hư không nên mới có thể đột phá trùng vây, chạy tới nơi này tìm ngươi, chỉ là tuy vậy... Cũng đã qua hơn hai canh giờ rồi... ta không biết mấy sư tôn thế nào rồi, van xin ngươi, van xin ngươi nhất định phải qua đó...

Ở trước Thiên Nhất cung, Diệp Cô Âm khóc sướt mướt dùng tốc độ nhanh nhất, nói việc này cho Phương Hành, lại chỉ thấy Phương Hành giận tím mặt, cảm thấy trong lòng bắt đầu cháy hừng hực lửa giận, như bị người ta bóp nghẹt trái tim.

*Viết tắt của ba đạo Bắc Vực

- Ta quan tâm sư phụ ngươi chết hay chưa làm cóc gì?

Hắn kéo cổ áo của Diệp Cô Âm:

- Lão già khốn kiếp Vạn La kia chết chưa?

- Khi ta đi... ông ấy... ông ấy chuẩn bị xông trận thứ sáu...

Diệp Cô Âm dường như bị khí thế hung ác của hắn dọa sợ, cổ họng khô rát.

Còn Phương Hành nghe xong những lời này cũng hít vào một hơi, từ trong lời nói của Diệp Cô Âm hắn đã nghe ra, ngũ lão Đại Tuyết Sơn liên thủ xông được qua năm trận, chết và tổn thương thảm trọng như vậy. Bây giờ chỉ còn lại lão khốn Vạn La một mình xông vào trận thứ sáu. Đó không phải là mặc bị người ta bắt nạt sao? Bây giờ đã qua hơn một giờ rồi, cho dù mình chạy tới kịp, chắc thi thể cũng đã lạnh??

- Con mẹ nó, để một đám lão nhân thay các ngươi liều mạng, sao các ngươi không đi chết đi?

Phương Hành trong cơn giận dữ viền mắt đã đỏ ửng, hét to gọi Kim Lục Tử, muốn chạy tới Phong Thiện sơn.

Lúc này chúng tu xung quanh đều ngây người cả đám, hoàn toàn không ngờ tới biến cố này. Vừa sợ vừa nghi ngờ, tức thì bị chuyện trong lời nói của Diệp Cô Âm làm cho sợ ngây người. Dâng hương trên Phong Thiện sơn, chuyện này là đại sự cỡ nào, vì sao chúng tu lại hoàn toàn không nghe được tin gì?

Long Quân nhìn bóng lưng kinh hoàng của tiểu ma đầu, cũng chỉ cúi đầu thở dài, không nói gì.

Đáy mắt có vẻ thất vọng, gã thấy được một kiếm nhai vô thượng, nếu như tôi luyện đủ, tương lai có thể thay Hải tộc chém rách kiếp số cũng khó nói trước được, nhưng bây giờ xem ra cho dù mình phế đi một phen tâm huyết thì thanh kiếm thai này chung quy cũng phải trở về vị trí cũ của nó. Suy nghĩ của mình lại trở thành hy vọng xa vời, đến lúc này làm gì cũng không có tác dụng nữa, chỉ có thể mở trừng mắt nhìn tất cả.

Nhưng ngay vào lúc này, Đại Kim Ô đã dốc hết sức muốn gào thét mà đi, một thân ảnh màu trắng lại nhẹ nhàng hạ xuống.

Là Long Nữ!

Phương Hành kinh ngạc nhìn nàng, hỏi một câu có phần thật thà:

- Sao nàng lại tới đây?

Long Nữ thản nhiên nói:

- Ta và huynh cùng đi!

Phương Hành kinh ngạc nói:

- Ta đi rồi sẽ không thể làm thần tử của đạo thống Tứ Hải của các nàng nữa...

Long Nữ quay đầu lại nhìn hắn một cái, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, nói:

- Không liên quan!

Cười khuynh thành!

Chí ít là khuynh đảo được một người!

Phương Hành bỗng nhiên phá lên cười ha hả, viền mắt vẫn còn đỏ nhưng lại cười vô cùng bừa bãi, tự tay ôm bả vai Long Nữ, trong ánh mắt bắn ra hai tia máu, lên tiếng hét lớn:

- Kim Lục tử, chúng ta đi! Giết sạch đám khốn kiếp kia...

Phía dưới hai cánh của Đại Kim Ô đã ngưng tụ hai hai cơn cuồng phong cường đại chí cực, một cánh vỗ xuống, trong nháy mắt đã vượt qua nghìn dặm.

Nó chuyên tu thân thể, có thêm bí pháp của Đại Bằng tộc gia trì cùng đại thuật trường sinh của Căn bá chăm sóc đầy đủ, yêu thân mạnh mẽ, sau khi thi triển bí pháp chỉ bằng vào tốc độ thì đã không thua thân thể Nguyên Anh, chỉ cần xê dịch chuyển hóa trong không gian thôi, bình thường thằng nhãi này quá kiêu ngạo, lúc Phương Hành đi đường đều không mời nổi nó giương cánh, nhưng bây giờ tình thế khẩn cấp, đương nhiên là một chuyện khác.

- Long Quân, tiểu nhi kia dường như đã cho ra đáp án, xem ra không làm được thần tử của Tứ Hải ngươi rồi, ngươi còn muốn thay hắn lấy mạng của trưởng lão Linh Xảo tông ta sao? Ngươi là Thương Lan Hải chủ lại quá mức quan tâm tới một người tới từ Nam Chiêm không quá mức thân thiết, coi như là con gái của ngươi, lấy chồng theo chồng, gả cho chó thì phải theo chó, việc nhỏ ngươi quan tâm tới chúng cũng được, nhưng trong đại sự bậc này thì đừng nên xuất thủ là hơn?

Đức Chiêu trưởng lão của Linh Xảo tông bỗng nhiên mở miệng nói, trên pháp nhãn quanh quẩn hàn khí.

- Ha ha, không sai, nếu hắn là thần tử của Tứ Hải ta, bản vương đương nhiên sẽ giúp hắn, nhưng nếu hắn đã lựa chọn rồi đương nhiên không quá có quan hệ với bản vương.

Long Quân xòe năm ngón tay ra, pháp lực vô hình đang trấn áp Thi Pháp Ấn tiêu tán, Tứ Phương Đại ấn trong tay áo cũng bay ra bay vào đại trận của Linh Xảo tông, còn sắc mặt của gã thì bình thản, trầm mặc hồi lâu bỗng nhiên cười vang, nói:

- Chư vị đồng đạo, bản vương đã lâu không đến Thần Châu, lại chưa từng thấy việc trọng đại như xông trận Phong Thiện sơn, trong lúc rảnh rỗi, cùng đi xem lễ thì thế nào?

Trong tiếng cười lớn, hai tay áo phất về phía sau một cái, chân đạp lên không bay về hướng bắc.

Chúng tu ở xung quanh hai mặt nhìn nhau, một lát sau mới phản ứng lại được, liên tục chạy về hướng Phong Thiện sơn.

Nam Chiêm lập đạo?

Đây chính là đại sự!

Yêu địa đã xác định muốn lập đạo Thần Châu, tin tức Tứ Hải Hải tộc gần lập đạo cũng truyền ra, chuyện này cũng thôi đi, trong lòng chúng tu còn có thể tiếp nhận được kết quả này, nhưng Nam Chiêm muốn lập đạo xác thực khiến người ta có chút ngoài ý muốn!

Trận náo nhiệt này phải xem!

Trong lúc nhất thời, chúng tu như ngư, trùng trùng điệp điệp đi về hướng Phong Thiện sơn.

...

...

- Ai nói lão phu một thân một mình liền không xông được Phong Thiện đại trận?

Mà lúc này trong trận thứ sáu của Phong Thiện sơn, Vạn La lão quái một thân máu me dầm dề dũng cảm bao la, lớn tiếng gào thét, dùng sức cắm một cây trận kỳ thứ một trăm lẻ tám vào trong mắt trận, xoay người gầm lên, giống như là trả lời cho ba mươi sáu vị thủ trận cùng với trận chủ; hoặc là trả lời với những người quan chiến ở chân núi Phong Thiện sơn - vốn cho là ông ấy phải chết trong trận thứ sáu này.

Người thủ trận thứ sáu chính là một thiếu niên vai khiêng Đại Phong Kỳ, vai trái của pháp y của gã đã bị nghiền nát, hẳn là bị trúng một chưởng, khóe miệng cũng có vết máu nhàn nhạt, ở bên cạnh gã, ba mươi năm người thủ trận cũng dùng ánh mắt kính nể nhìn lão nhân như điên lại tựa như cuồng kia. Người trẻ tuổi nhìn thân ảnh của Vạn La lão quái, trầm mặc thật lâu, sau cùng mới khom người thi lễ một cái, cực kỳ kính phục.

- Lão tiền bối, ta vẫn cho là Nam Chiêm vô tài, hôm nay mới biết được là ta ếch ngồi đáy giếng!

Người trẻ tuổi này sau khi thi lễ một cái liền đứng dậy than nhẹ:

- Trận thứ sáu này, tiểu tử tự nghĩ cũng chưa có chút nhẹ dạ nào, đã sử dụng đại trận tới cực hạn rồi, nhưng lão tiền bối ngài vừa hóa giải uy lực của Đại Phong Kỳ của ta, vừa tính ra một trăm lẻ tám cái mắt trận, sau đó lần lượt lấy trận kỳ cắm vào đó, thay đổi thế của đại trận, tu vi học thức bậc này, vãn bối bội phục!

- Lão phu có thể quá quan chưa?

Quái nhãn của Vạn La lão quái âm thầm phẫn nộ, nhìn người trẻ tuổi.

Thiếu niên vai khiêng Đại Phong Kỳ cắm Đại Phong Kỳ trên mặt đất, chắp tay quát to:

- Cung tiễn lão tiền bối xuất quan!

- Ha ha ha ha...

Vạn La dũng cảm cười to, lưng đeo song thủ, xoay người đi về phía trận thứ bảy.

- Tiền bối...

Người thanh niên thủ trận thứ sáu bỗng nhiên lưỡng lự mở miệng, ngừng lại một chút, mới nói:

- Trận thứ bảy không dễ chịu!

Vạn La thoáng dừng bước, cười lạnh một tiếng:

- Nếu như dễ chịu, làm sao có thể thể hiện bản lĩnh của ta được?

Người thanh niên không nói, sau một hồi lâu lại thi lễ.

Mà lúc này phía dưới, chư tu Nam Chiêm nhìn thân ảnh lảo đảo của Vạn La lão quái, khóe mắt đều rưng rưng, chẳng ai ngờ, hơn một giờ khổ chiến, mọi người đều cho rằng Vạn La lão quái đã mất mạng trong trận thứ sáu, nhưng ông ấy lại vẫn thất tha thất thểu đi ra, sau đó hào hùng không giảm, nhắm vào trận thứ bảy, bước chân có chút không vững nhưng tuyệt không có chút chậm chạp nào, thẳng tiến không lùi.

- Sao phải khổ như thế chứ? Ngươi biết bản thân không có khả năng xông qua mười trận!

Trong trận thứ bảy lại có một lão giả đại hồng bào ngồi xếp bằng phía dưới cây cổ tùng, dáng vẻ tao nhã, đang tự phẩm trà, trong ánh mắt nhìn Vạn La đã có một vẻ tán thưởng, nhiều hơn lại là sự khinh thường cùng thờ ơ. Nhìn Vạn La tiến đến, ông ta ngồi đó, hơn mười thanh y đệ tử đều nhìn chằm chằm cảnh giác, ông ta lại không vội sử dụng đại trận mà chậm rãi uống một hớp trà, nhẹ nhàng hỏi Vạn La.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, có bản lĩnh thì hãy thể hiện ra, lão phu không có thời gian!

Vạn La lão quái vào trong trận, tinh khí thần lên mức cao nhất, bàn tay lăng không ấn xuống, lạnh giọng quát lên.

- Ha ha, lão phu chỉ là có chút hiếu kỳ, biết rõ không thể làm, ngươi cần gì phải khư khư cố chấp?

Hồng bào lão giả nhẹ nhàng cười, từ tốn nói.

- Vốn là có thể được, chỉ là không ngờ tới các ngươi đường đường là Thần Châu, lại mất mặt như thế!

Vạn La lão quái dời bước tiến lên, lạnh giọng mở miệng:

- Ngươi thật cho là năm người chúng ta trước khi tới Thần Châu chưa có tìm hiểu sao? Gần ba trăm năm nay, người xông mười trận Phong Thiện sơn có chừng bảy người, có năm người thành công lập tông làm tổ, một người trong đó là phản bội bên Ma Uyên mà tới được, lấy độ khó xông trận của bọn họ, cho dù cường thịnh gấp ba, năm người chúng ta cũng chấp nhận, nhưng hôm nay, khó khăn đâu chỉ gấp ba?

Trên mặt Vạn La lão quái có một tia oán giận khó có thể dùng lời diễn tả được.

- Xông không qua thì không qua, tìm nhiều lý do như vậy làm gì?

Nét mặt của hồng bào lão giả cũng có chút không vui, hai tròng mắt trợn lên, hàn quang bạo phát.

- Ha ha, nếu không phải ngươi nói nhảm hết câu này tới câu khác, lão phu cần gì phải nói với ngươi những chuyện này?

Vạn La lão quái cười ha hả, bước ra một bước, chòm râu bay bay, huy chưởng đánh tới:

- Cho dù các ngươi dời tất cả lực lượng của Thần Châu Bắc Vực tới Phong Thiện sơn này, năm lão gia chúng ta cũng dám xông vào một lần, có thể được một trận tính là một trận, coi như cuối cùng không lên nổi Phong Thiện sơn, không lập được đạo cũng phải dạy giới tu hành của Bắc Vực các ngươi, dạy người trong thiên hạ này biết một đạo lý...

Trong một chốc, trên không nổ tung, một chưởng ẩn chứa chân lực trong nháy mắt đã biến hóa thành ba lực đạo, trực đâm vào quái hán trước người.

- Đạo lý gì?

Hồng bào lão giả nhìn một chưởng này, không thèm để ý, vung ra một chưởng.

Chưởng lực của hai người giao nhau, lập tức dẫn động một vùng khí lưu hùng hồn, sức mạnh khổng lồ bao phủ cả tòa đại trận, mây mù rung động không ngừng, tựa như đại hạ tương khuynh, còn hồng bào lão giả vốn nghĩ muốn một chưởng đánh bại Vạn La, bất ngờ không nghĩ tới Vạn La lão quái thoạt nhìn đã nỏ mạnh hết đà lại có tu vi mạnh mẽ như thế, lại chấn động tới mức khí huyết cuồn cuộn, kình lực chấn động trước người, làm đổ khay trà.

Sau một chưởng này, ông ta lập tức không dám khinh thường nữa, thông suốt đứng dậy, hai mắt lấp lánh nhìn về phía Vạn La lão quái.

Còn Vạn La lão quái thì cười lạnh một tiếng, tiếp tục trả lời lời nói mới rồi:

- Đừng con mẹ nó để con mắt trên đỉnh đầu như thế, nếu như khi còn trẻ lão phu có được công quyết và tài nguyên tu hành như các ngươi, các ngươi có thể là cái thá gì chứ?

Chương 659: Một kiếm tru diệt bốn mươi quỷ

- Chỉ là một tên hương dã man tu cũng dám cuồng vọng như thế, hôm nay bản tọa sẽ giảng đạo lý cho ngươi thật tốt!

Hét lớn một tiếng, hồng bào lão tu Kim Đan đại thừa tông chủ của Nhất Khí tông trực tiếp nhảy lên, chẳng biết tại sao ngày bình thường ông ta vẫn luôn tĩnh tâm dưỡng khí lại bị một câu nói của Vạn La lão quái chọc giận. Vốn định tự giữ thân phận, chỉ lấy đại trận làm tên dã tu Nam Chiêm không biết lượng sức này bị nghiền ép, lúc này ông ta lại không kiềm chế được mà tự mình xuất thủ, chưởng lực hùng hồn như nước thủy triều đánh về phía Vạn La lão quái.

- Nắm tay chính là đạo lý, ngày hôm nay chúng ta xem thử là ai có thể thuyết phục được ai!

Vạn La lão quái lại càng không khách khí với ông ta, tay áo vung nhanh như hai con nộ long, cuồn cuộn đánh về phía không trung.

Nhất thời, trong trận thứ bảy này linh lực như biển, kình phong cổ đãng, hai đại Kim Đan bỗng nhiên đấu pháp bên trong đại trận, một là Kim Đan đại thừa tâm cao khí cạo nhất lưu tông phái ở Thần Châu Bắc Vực; một là lão quái tuyệt thế Nam Chiêm cuồng vọng không kiềm chế được, một người thuật pháp kinh ngạc huyền ảo khó lường; một người ra tay không chịu gò bó, cuồng bạo không ai bằng, thời gian uống cạn một chung trà liền cuồn cuộn đấu gần trăm chiêu.

Vạn La lão quái thoạt nhìn đã nỏ mạnh hết đà, vào lúc này như trở thành thiếu niên điên cuồng, càng chiến càng mạnh.

Hồng bào lão tu cũng càng đấu càng kinh hãi, chỉ cảm thấy thuật pháp của đối phương không quá mức kỳ dị, nhưng khi đối phương sử dụng ra lại có sự khó lường quỷ thần không nắm chắc được, khiến người ta khó có thể chống đỡ, trăm chiêu đã qua, ông ta phát giác ra áp lực của mình đã tăng lên gấp bội, đã rơi vào thế hạ phong, hai tay áo như hai con cự mãng trong chốc lát hung bạo vô song, chốc lát lại mềm mại như lụa, gắt gao trấn áp ông ta.

- Thân phận như của sư tôn, hà tất phải đấu pháp với lão già này, mau mau sử dụng đại trận!

Hồng bào lão quái lại có mấy người đồ nhi tâm tư nhạy bén, nhìn thấy sư tôn trên không trung bị lão nhân tới từ Nam Chiêm liên tục bức lui hơn ba mươi trượng, trong lòng biết là không ổn, sợ sư tôn bị mất mặt mà cũng không tiện tự mình thúc giục đại trận, nên tự chủ trương dẫn đầu vận chuyển đại trận, nhất thời trên không trung trấn động, một cái bàn tay màu đỏ bỗng nhiên dò xét ra từ hư vô.

- Bịch...

Đang ngưng thần đánh với hồng bào lão tu, tâm thần Vạn La lão quái rùng mình vội vàng lắc mình tránh đi, còn hồng bào lão tu thì nhân cơ hội đó pháp lực tăng vọt, mạnh mẽ đánh tới. Lại đánh lui Vạn La lão quái hơn mười trượng, ngực bụng rung lên phun ra một ngụm máu tươi rồi ngay lập tức cưỡng chế khí huyết, vận chuyển linh lực. Sát khí vô hình tăng vọt trên người, râu tóc đều bay bay, khí thế càng lúc càng mạnh.

Cùng lúc đó, đã thấy bàn tay lớn màu đỏ lộ ra ngoài, chợt có một tên sắc y đầu tóc đen nhánh người mặc hắc y quỷ dị chui ra từ trong hư không, người đầy phù văn, toàn thân đỏ sậm, trạng thái bán trong suốt, hốc mắt chớp động ánh sáng, linh lực kinh người.

Ầm ầm!

Hư không không ngừng chấn động kịch liệt, sau khi quỷ vật màu đỏ sậm này xuất hiện bỗng nhiên lại có gần trăm quỷ vật chui ra, mỗi con thân thể đều là trạng thái bán trong suốt, xem ra giống linh thể hơn, khí tức trên người lại như yêu quỷ, quỷ dị khó hiểu. Hồng bào lão tu thì trôi nổi phía sau chư linh thân, ánh mắt lóe lên xen lẫn hận ý vô tận:

- Lão già kia. Ngày hôm nay Phong mỗ ở đây, ngươi đừng mong còn sống xông qua được trận này!

- Âm Cấm Sát Nô?

Vạn La lão quái liếc mắt nhìn ra lai lịch của đám đại quái này, trong bụng hơi trầm xuống, lại tựa như không ngờ tới tu sĩ Thần Châu cũng hiểu thủ đoạn tà môn bậc này. Đây là một thủ đoạn vận dụng sát lực luyện thành khôi lỗi, uy lực đáng sợ, lúc ở Nam Chiêm từng có Âm Cấm Quỷ Nô lui tới, lấy đi tính mạng của mười vị Kim Đan Hoàng Phủ gia, chạm vào Kim Đan đều sẽ bị dơ, có thể nói là cực kỳ khó chơi, không ngờ tới hôm nay lại thấy được ở Thần Châu. Bây giờ nhìn khí cơ, loại quỷ vật này so với thứ trong Thanh Khâu phần còn kém một bậc, nhưng hiển nhiên cũng rất khó đối phó.

- Ngươi vốn đã nỏ mạnh hết đà, ta muốn xem ngươi lấy cái gì để xông qua được Âm Linh đại trận của ta!

Trong mắt của hồng bào lão tu quét qua sát cơ, vung trận kỳ lên, gần trăm yêu linh thô bạo gào thét, vọt thẳng về phía Vạn La lão quái.

Mà đối mặt với một đám tu linh này, Vạn La lão quái hít sâu một hơi, nét mặt không hề sợ hãi, ngược lại lành lạnh nở nụ cười lạnh, lạnh giọng nói:

- Cho dù ngươi có thủ đoạn gì, ngày hôm nay lão phu muốn giảng cho ngươi một đạo lý, nhất định phải nói cho rõ ràng!

Lúc đang nói chuyện liền thúc dục một thân tu vi, hai tay áo vung vào không trung, một ở trên, một ở dưới, âm dương nghịch chuyển, lật đổ thiên địa,

- Âm Dương Đại Ma Bàn!

Ùng ùng!

Dường như cả tòa Phong Thiện sơn đều run lên một cái, mà ngay vị trí đó, ở vị trí trận thứ bảy mây khói không ngừng rung động, nhiều tiếng hét lớn vang lên. Đã thấy phía dưới mây khói dâng lên, phía trên mây khói lại lưu chuyển xuống dưới, dường như nghịch chuyển lẫn nhau, nhìn mây khói, một cảm giác thiên địa treo ngược quỷ dị hiện lên trong lòng mọi người, dường như có một con đại ma đang tiêu diệt trật tự vốn có.

- Lão tiền bối hắn... Hắn có thể xông qua được không?

Chân núi Phong Thiện sơn, Lệ Hồng Y nắm chặt bàn tay lại, quay đầu nhìn không trung phía nam:

- Tại sao hắn còn chưa tới?

Mà lúc này trong trận thứ bảy lại chỉ nhìn thấy u linh bay loạn, một vùng hỗn độn.

Một chiêu Âm Dương Đại Ma của Vạn La lão quái đảo loạn trật tự đại trận, nhất thời, âm dương mất cân bằng hỗn loạn không chịu được, Âm Cấm Sát Nô đầy trời vốn chỉ dựa vào hai loại âm dương này để giết người xông vào trận, bây giờ lại mất đi phương hướng, bay loạn khắp trời, mà cự lực bàng bạc của một chiêu Âm Dương Đại Ma Bàn này, ngay cả hồng bào lão tu cùng đám đệ tử xung quanh ông ta cũng đứng không vững, ngã trái ngã phải.

Lúc này Vạn La lão quái lại trực tiếp thu hồi hai tay áo, lại lấy một thanh cổ kiếm ra cầm trong tay. Trong tiếng rít gào chống lại cự lực của đại trận vọt về phía hồng bào lão quái. Chỗ đi qua thỉnh thoảng có Âm Cấm Sát Nô ngửi được sinh cơ của ông ấy trong khoảng cách gần nên gào thét vọt tới, nhưng Vạn La lão quái vận kiếm như nước thủy triều, chỉ dựa vào cự lực của thân thể để chém ra, xé rách sinh linh đó trên không trung, chém giết sát nô.

Loại quỷ vật này cực kỳ lợi hại, nếu như ông ấy vận chuyển linh lực chỉ e sẽ bị sát khí trên người quỷ vật dọc theo linh lực xâm nhập vào trong cơ thể, cho nên ông ấy chỉ có thể chém giết bằng thân thể mình. Chỉ là khi làm vậy, đối với sức mạnh thân thể sẽ bị tiêu hao vô cùng đáng sợ, chém ra một kiếm đã làm cho thân thể khó có thể gánh vác, càng đừng nói tới việc dọc theo con đường này tiến lên chí ít cũng có mấy chục con quỷ vật ngửi được khí tức nhào tới?

- Xì xì xì xì xì...

Một đường vọt tới, Vạn La lão quái cắn răng quát lạnh, râu tóc bay hừng hực, bàn tay cầm cổ kiếm bổ ngang chém thẳng, xé rách không trung.

- Rõ ràng chỉ là một lão nhân khí huyết đã gần như khô kiệt, sao lại đáng sợ như vậy?

Hồng bào lão tu thủ trong trận này cùng các đệ tử đã hoảng sợ ngay cả lời cũng không nói lên được nữa, nhao nhao co đầu rụt cổ vào sâu trong trận, không dám tới gần. Đối với bọn họ, nếu Vạn La lão quái vượt qua đoạn đường này vọt tới được nhất định sẽ giống một lão điên thấy thần giết thần gặp quỷ giết quỷ. Bọn họ theo hồng bào lão tu nên biết phương pháp luyện chế và sử dụng quỷ vật, biết rõ vật này đáng sợ, nhưng chưa từng gặp được sát pháp giống như ăn cháo thế này?

Dù cho lực thân thể có mạnh hơn nữa thì cũng không làm nổi!

Huống chi đây căn bản là một lão nhân thọ nguyên đã quá ngàn, khí huyết khô kiệt?

Nói đơn giản chút thì tựa như một lão giả trăm tuổi giữa phàm tục đang nhảy vào trong bầy hổ bầy sói, xé xác hổ báo, hung tính quá độ!

- Nằm xuống!

Vạn La lão quái đi ngang qua trên không, bàn tay cầm cổ kiếm liên tục chém ra, mỗi một kiếm đều xé nứt không trung, dưới kiếm, Âm Cấm Sát Nô đều bị chém giết, hóa thành một luồng sát khí hắc sắc tản trong thiên địa, quả thực giống như một ma thần, một đường vọt tới, tia chớp màu đen quanh quẩn toàn thân, ước chừng chém giết không dưới bốn mươi quỷ nô rồi, lúc này mới khó khăn lắm vọt tới trước mặt hồng bào lão tu, lăng không đạp một cước, hạ xuống.

- Lại dám đánh tới ta?

Sắc mặt của hồng bào lão tu vừa sợ vừa giận, đã hoàn toàn bị Vạn La lão quái làm sợ vỡ mật, nhưng dù sao cũng là tu sĩ Kim Đan đại thừa một phương, không đến mức bị dọa tới hoàn toàn không có ý chống lại. Đối mặt với một cước Vạn La lão quái giáng từ trên trời xuống thì ra sức giơ song quyền lên đánh.

Ầm ầm!

Cự lực của Vạn La lão quái không ai bằng, một cước đạp xuống, đánh tan phòng ngự của ông ta, đạp ông ta ngã vào trong trận.

Cổ kiếm yếu ớt chỉ vào giữa lông mày ông ta, Vạn La lão quái lành lạnh hét lớn:

- Đạo lý này hiểu không?

- Ta...

Trong mắt Hồng bào lão tu, Vạn La lão quái râu tóc tung bay, thật sự như ma thần làm kinh sợ tâm thần, nhất thời không trả lời được.

- Ha ha ha ha...

Vạn La lão quái cất tiếng cười to, một kiếm đánh tới.

Vèo một tiếng, hồng bào lão tu quá sợ hãi, nhắm mắt đợi chết.

Nhưng mà sau một hồi lâu, ông ta sợ hãi mở mắt ra mới phát hiện một kiếm kia vẫn chưa bổ trúng mình mà là chém vào trận kỳ của trận thứ bảy ở bên cạnh mình. Một khi trận kỳ tổn hại, đại trân liền bị phá, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lão tu kia đã mang theo kiếm khom người chậm rãi đi ra ngoài trận, vừa đi vừa liên thanh khà khà, máu rơi loang lổ.

- Lão nhân này lại bằng sức một mình xông qua trận thứ bảy ư?

Lúc này ở chân núi Phong Thiện sơn, đạo chủ Bắc tam đạo thậm chí là lác đác mấy người quan chiến, bao gồm cả tu sĩ hộ trận của mấy trận trước đó đều cảm thấy khiếp sợ trong lòng. Nhìn thân ảnh đơn độc đi trên sơn đạo, lung la lung lay xông vào trận thứ tám, tu sĩ Kim Đan Nam Chiêm Vạn La lão quái tuy là tu vi đã sớm bước nửa bước vào Nguyên Anh, nhưng mà không ai ngờ tới ông ấy lại thực sự có thể đi tới một bước này.

Chỉ thấy ông ấy thất tha thất thểu đi ra khỏi đại trận, bị thương vô cùng nặng nhưng lại không có ý rút lui, đi về phía trận thứ tám.

- Tu sĩ của Nam Chiêm cũng có kỳ tài, người một châu trăm ngàn năm qua được mấy người như này chứ!

- Nên dừng bước ở đây đi thôi, ba trận phía sau là do chư thần tử chân truyền của Bắc tam đạo ta tự mình thủ quan, không có khả năng xông qua được!

Đạo chủ Bắc tam đạo, đạo chủ Âm Linh đạo cùng đạo chủ Phù Khí đạo bỗng nhiên nhàn nhạt mở miệng, trao đổi một câu.

- Lão nhi, rút đi thôi! Trận thứ tám không phải trận ngươi có thể xông qua được!

Trong trận thứ tám có một giọng nói trẻ tuổi vang lên, giọng nói nhàn nhạt lại mang theo ý từ trên cao nhìn xuống.

- Phải không?

Vạn La lão quái cười khẽ một tiếng:

- Bây giờ bọn tiểu bối, khẩu khí là thật lớn nhỉ?

Bước chân của ông ấy không ngừng, tiếp tục đi về phía trước.

- Nếu ngươi dám dùng thân thể tàn phế này xông trận thứ tám, ta sẽ xuất thủ trảm ngươi!

Giọng nói trong trận thứ tám không buồn không vui, lạnh lùng vô tình, lại mang theo sự uy nghiêm không cho phép người ngoài hoài nghi.

- Tiểu tử, không biết đạo tôn lão sao?

Vạn La lão quái lên tiếng hét lớn, thật sự đã tức giận, trong tiếng quát chói tai vọt thẳng về phía trận thứ tám.

Chương 660: Phương Hành tới rồi

Trong lòng Vạn La lão quái cũng tự biết, bằng thân thể tàn phế này, xác suất thành công xông qua trận thứ tám thực sự quá thấp.

Trên thực tế, có thể xông qua trận thứ sáu, trận thứ bảy cũng là có vận may rất lớn, nếu không phải năm đó ông ấy vì Hồ Cầm lão hữu cùng với tên tiểu khốn kiếp kia bị sát linh gây khó khăn nên đặc biệt nghiên cứu tính chất đặc biệt của sát linh, kiến thức trong lĩnh vực này vượt xa tu sĩ bình thường thì khi ở trận thứ bảy ông ấy cũng không thể chuẩn xác tìm được nhược điểm của Cấm Nô như vậy, mạnh mẽ dùng trường kiếm giết bốn mươi con quỷ, xông qua được trận đó.

Nhưng ông ấy có thể thua nhưng không chịu nổi một tên thanh niên quát tháo cùng sỉ nhục như thế. Đó là một loại vũ nhục.

- Ngươi là người phương nào, lại dám ở trước mặt ta dùng một chữ tôn?

Trong trận thứ tám, một tên thiếu niên diện dung như được điêu khắc ra, tuổi khoảng trên dưới hai mươi, vẻ mặt như u minh điêu khắc từ hàn băng ngồi xếp bằng. Lúc này y nghe được lời nói của Vạn La lão quái thì trên mặt nhất thời dâng lên vẻ lãnh lệ, giơ một ngón tay lên, chỉ vào Vạn La lão quái đang ở ngoài trận, trong giọng nói có ý nén giận nhỏ, nhàn nhạt mở miệng quát như sấm đánh giữa mùa xuân:

- Cút!

Ùng ùng!

Trong trận có lôi xà du tẩu hóa thành một cái mãng tiên (roi hình dáng như mãng xà) quất thẳng về phía ngoài trận.

- Bốp!

Vạn La lão quái chịu vũ nhục thì ánh mắt lóe giận, mặc dù đã bị trọng thương nhưng sát khí vẫn tăng vọt, một chưởng đánh ra, linh lực trong lòng bàn tay như nước thủy triều, bỗng nhiên cầm một roi phủ đầu quất tới trong lòng bàn tay. Cự lực trên mãng tiên gào thét đánh cho bàn tay ông ấy cháy đen, nhưng cũng vẫn bị ông ấy vững vàng nắm trong tay, quát chói tai vào trong trận:

- Tiểu bối, nếu ngươi giết được ta trong trận thì cần gì phải cản ta vào được trận?

- Ta từng định ra đánh cuộc với người ta, cho dù Nguyên Anh tới cũng không thể đi tới được đầu trận...

Thanh niên bên trong trận lạnh giọng nói:

- ... Huống chi là ngươi?

- Vèo!

Lại có một cái mãng tiên biến ảo ra quất thẳng về phía Vạn La lão quái.

- Vô lễ!

Vạn La lão quái lại vung một tay ra, cầm lấy cái mãng tiên mới quất tới, tức giận như điên.

- Lúc mấy vị lão hữu kia tiễn lão phu xuất quan, lão phu cũng từng bảo đảm với họ, chí ít có thể tiến vào trận thứ tám!

Vạn La lão quái hít sâu một hơi, muốn cởi bỏ hai cái mãng tiên, xông vội về phía trước.

Nhưng mà vèo một tiếng, lại có một cái mãng tiên nữa biến ảo ra, quất từ phía sau tới.

Vạn La lão quái kêu đau một tiếng, thân hình vốn đã còng xuống thì lần nữa cúi thấp hơn một chút, suýt nữa ngã gục.

Trong trận thứ bảy, ông ấy lấy khí huyết gần như đã khô kiệt huy động trọng kiếm liên tục chém bốn mươi con âm quỷ, thật sự là đã vượt ra khỏi cực hạn của thân thể và tuổi tác hiện tại. Cũng không xê xích gì nhiều, mới rồi cầm hai cái mãng tiên vừa rồi hầu như đã tiêu hao hết linh lực còn lại của ông ấy, cộng thêm lại bị thương nặng nên ngay cả tinh thần cũng đã gần tan rã, đối với roi thứ ba đột nhiên tới này liền không đỡ được.

- Dã tu Nam Chiêm, xứng ở trước mặt ta nói cam đoan hay bảo đảm gì hay sao?

Trong trận thứ tám, giọng nói nhàn nhạt lần nữa vang lên, lại là một roi từ hư vô đánh xuống.

- Phụt!

Miệng mũi của Vạn La lão quái phun ra máu tươi, bàn tay run lên, hận ý vô cùng.

Nhưng ông ấy thật lâu không nói gì, lại lần nữa động người bước về phía trước.

- Vụt...

Lại có một roi nữa hạ xuống quất thẳng vào ngực ông ấy, làm ông ấy thất tha thất thểu lui về phía sau mấy bước.

- Lão phu muốn vào trận, ngươi lấy cái gì ngăn cản được ta?

Vạn La lão quái lần nữa tiến lên phía trước, bước chân nhẹ bỗng.

- Vụt...

Lại có một roi nữa đánh tới làm thân hình ông ấy lảo đảo một cái, suýt nữa ngã sấp xuống.

- Ta không cho ngươi vào trận, ngươi liền không vào được trận!

Vì lúc này ông ấy vẫn chưa vào trận nên tất cả cảnh tượng này đều bị đám tu sĩ ở chân núi Phong Thiện sơn nhìn trong mắt, nhất thời gió lạnh đìu hiu, không ai nói chuyện, vẻ mặt của mỗi người đều cực kỳ phức tạp. Có phẫn hận, cũng có thương hại, có cả thờ ơ.

- Thương Ngô đạo chủ, vị thần tử của Phù Khí đạo ông tu lôi thuật nên càng ngày tính khí càng nóng nảy rồi!

Sau một hồi lâu, ngay cả đạo chủ Âm Linh đạo, lão bà kia cũng không nhịn được nói với đạo chủ có dáng vẻ trẻ tuổi.

- Người này tương lai nhất định lấy phương pháp khắc nghiệt chém giết Ma yêu, vượt qua đại kiếp nạn, thuật pháp tu tập chuyên tâm cũng không có vấn đề gì.

Đạo chủ Phù Khí đạo từ tốn nói, dường như cũng có vẻ lơ đễnh.

Đạo chủ Thuần Dương đạo nghe lời nói này cũng cúi đầu thở dài, biết đạo chủ Phù Khí đạo bao che khuyết điểm nên cũng không lên tiếng nữa.

- Vạn La lão tiền bối, xuống núi thôi, chúng ta đừng xông trận nữa...

Một tiếng kêu rên vang lên, một vị tu sĩ Nam Chiêm đau khóc thành tiếng, quỳ trên đất kêu to.

Từng roi một quất lên người Vạn La lão quái cũng như quất vào thần hồn của bọn họ, gần như tuyệt vọng.

Nhưng mà trên núi, Vạn La lão quái lại tựa như không nghe thấy gì, gắng gượng chống đỡ thân thể tiếp tục tiến lên, không có nửa phần ý rút lui nào.

- Là ngươi tự tìm chết, đừng có trách ta!

Thần tử Phù Khí đạo trong trận thứ tám tựa như đã thực sự nổi giận, sẵng giọng hét lớn một câu rồi ngoài trận trong hư không, một sợi mãng tiên lớn như thắt lưng mang theo lôi điện ngưng tụ lại, bắn ra tia sét bốn phía, sáng như lôi long vắt ngang giữa không trung, trôi nổi trên đỉnh đầu của Vạn La lão quái, mang khí tức uy mãnh không thể xâm phạm, ngay cả chúng tu ở dưới chân núi cũng cảm ứng được, trong lòng không tự chủ được sinh ra sự khủng hoảng.

- Aiz, tiểu bối bây giờ thật sự không nói đạo nghĩa như này sao?

Vạn La lão quái không lùi, khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía lôi tiên trên không trung.

Tựa như bừng lên vẻ tuyệt vọng, còn có chút không cam lòng.

Vốn dĩ có thể vào trận thứ tám...

- Lẹt xẹt

Một tiếng động vang lên, lôi tiên kia vung lên thật cao sau đó quất xuống phía dưới.

Uy thế của một roi này tựa như muốn quật Phong Thiện sơn thành hai nửa.

Còn Vạn La lão quái thân hình gầy gò lúc này thoạt nhìn không thể chịu nổi một kích như thế.

- Đủ rồi...

Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng quát chói tai tức giận vang lên, có một tia hồng ảnh trong giây lát từ chân núi Phong Thiện sơn phóng về phía trước, xuất hiện không xa phía sau Vạn La lão quái, sau đó hai tay áo vung lên, hai chưởng như linh xà lăng không tập kích qua, quấn lấy thân thể gầy gò của Vạn La lão quái, sau đó dùng sức kéo ra sau, kéo thân thể ông ấy ra khỏi lôi tiên đang gào thét quất xuống.

Ầm ầm!

Lôi tiên đánh lên mặt đất, đại địa khô nứt, đá vỡ bay tán loạn, lôi điện đáng sợ xung quanh lôi tiên giống như hóa thành một vùng lôi hải.

Hồng ảnh kéo Vạn La lão quái đi xoay người lại, chân đạp lên không, nhanh chóng thoát đi.

Chính là Lệ Hồng Y, cô gái này thình lình làm trái quy củ, xuất thủ cứu người vào lúc này.

- Nha đầu à... ngươi hà tất lại hủy một mong muốn cuối cùng của lão phu chứ?

Vạn La lão đầu mở hai mắt hư nhược ra, thấy là Lệ Hồng Y thì sắc mặt phát khổ, nhẹ nhàng thở dài.

- Lão tiền bối, Diệp Cô Âm sư muội đã đi mời Phương sư đệ rồi, người không muốn gặp hắn một lần sao?

Lệ Hồng Y nén lệ lại, thấp giọng nói, ôm Vạn La lão quái bay xuống chân núi Phong Thiện sơn.

- Tiểu khốn kiếp... sắp tới?

Vạn La lão quái hơi ngẩn ra, ánh mắt dường như có hơi kinh ngạc

- Ngươi cũng là đệ tử của Âm Linh đạo ta, sao lại không có quy củ như thế?

Chân núi Phong Thiện sơn, lão bà Âm Linh đạo nhìn thấy một màn này thì mặt mày hơi nhướn lên, lớn tiếng quát, cong ngón tay búng ra, một tia hắc mang u mịch bay về phía không trung. Nhìn như tầm thường lại dị thường đáng sợ. Lệ Hồng Y ở giữa không trung sắc mặt đại biến, nhanh chóng xoay người đưa lưng đỡ một kích này, sắc mặt nhất thời biến đổi, cả người lập tức không thể tiếp tục ngự không, như một con diều bị đứt dây nhanh chóng ngã xuống dưới.

- Phụt...

Lệ Hồng Y ngã lật trên mặt đất, khóe miệng tuôn ra một ngụm máu tươi, Vạn La lão quái trong ngực bay ra ngoài, lại được Hầu Quỷ Môn tiếp được.

- Đạo chủ tha mạng... Đồ nhi, không thể không tiếp được...

Lệ Hồng Y lau máu tươi ở khóe miệng đi, tựa như đang cầu xin tha, nhưng lại cười mang chút ý khiêu khích.

- Ah, ông ta tự nhiên muốn xông trận, không để ý tới sinh tử, đâu cần ngươi tới nhiều chuyện?

Đạo chủ Âm Linh đạo lành lạnh quát:

- Thật sự cho rằng Minh sư thúc thương ngươi, lão thân liền không dám dùng môn quy để phạt ngươi hay sao?

Lệ Hồng Y buồn bã cười thảm, thấp giọng nói:

- Đạo chủ trách oan ta rồi, không phải ta cứu ông ấy, mà là cứu Âm Linh đạo chúng ta!

Sắc mặt của đạo chủ Âm Linh đạo trở nên giật mình, cười lạnh một tiếng, nói:

- Ồ? Lời ấy giải thích thế nào? Ngươi nói ta nghe thử!

Lệ Hồng Y cười lạnh một tiếng, đáy mắt cũng mơ hồ có sự hung ác nham hiểm lóe lên, giọng nói êm dịu ẩn chứa ý ngoan lệ:

- Vị lão bối này một thân tu vi thông thiên, đương nhiên không cần phải nói, nhưng sự đáng sợ hơn của ông ấy chính là có một đệ tử khó lường... đệ tử thân làm đệ tử của Bắc tam đạo, cảm thấy lo lắng đệ tử của ông ấy sẽ cáu giận tới mức ngoan lệ, tam đạo chúng ta sẽ khó mà địch lại được, sẽ không dễ mà thoát thân đâu...

- Nói bậy nói bạ!

Đạo chủ của Âm Linh đạo nhếch khóe mắt một cái, nét mặt cực kỳ tức giận, muốn quát lớn lại chợt cảm giác được gì đó, quay đầu nhìn lại.

- Tới rồi?

Lệ Hồng Y cũng cảm thấy kinh ngạc trong lòng, lại cả vui vẻ nữa, nhìn về cùng một hướng.

Nơi đó đang có một chùm kim vân đằng đằng sát khí độn về phía Phong Thiện sơn.

- Tên khốn kiếp nào, ai dám bắt nạt sư phụ của ta, ta bắt cả nhà các ngươi phải đền mạng...

Kim vân là một con đại kim ô thân hình to lớn xòa hai cánh, rộng tới hơn mười trượng, dưới cánh từng cơn cuồng phong ập tới, nơi nó đi qua núi đổ cây nhổ, cảnh tượng hỗn độn. Mà ở trên lưng nó lại có một thiếu niên áo xám quần áo phần phật tung bay đón gió mà đứng, bên cạnh có một bạch y nữ tử vóc dáng cao gầy đứng đó, tay áo tung bay, dung nhan khuynh thành, dưới chân có một tử y nữ tử đang nằm sấp đầy mặt lo lắng. Phía sau thiếu niên sát khí xông thẳng lên bầu trời, như hắc hồng quán nhật, sát khí cực thịnh làm cho ba vị đạo chủ đều cảm giác sợ hãi trong lòng.

- Tiểu khốn kiếp tới rồi?

Vạn La lão quái nghe được tiếng rống lên thế thì nỗ lực mở hai mắt nặng nề lên, nhìn về phía xa xa, nét mặt cố gượng cười.

- Sao hắn lại tới rồi?

Chư tu sĩ trẻ tuổi của Nam Chiêm thấy hắn tới thì vẻ mặt phức tạp, tự lẩm bẩm.

- Người kia rốt cục vẫn phải tới!

Hầu Quỷ Môn nghiêng đầu, đáy mắt dâng lên vẻ hy vọng.

- Hắn...

Ứng Xảo Xảo cùng Sở Từ thấy được thân ảnh kia thì thân hình như phải chịu một đòn nghiêm trọng, vô ý thức dựa vào nhau, cầm lấy tay đối phương.

Chương 661: Bắt đầu gỡ lại từ đầu

Người tới đương nhiên là Phương Hành rồi!

Người đang ở trên không trung bên ngoài trăm dặm, Phương Hành đã nhào một cái bay xuống, thân hình ngay lập tức lóe lên trên không trung, vọt tới chân núi Phong Thiện sơn, làm mặt đất bị đập thành một cái hố to. Sau đó chạy mau mấy bước, vọt tới trước người Vạn La lão quái, thần niệm đảo qua trên người ông ấy. Trên vết lôi tiên kia khí huyết khô bại, pháp y dính máu vỡ tan, lập tức kích thích tới ánh mắt của hắn cũng đỏ lên.

Nắm tay bóp chặt lại vang lên tiếng răng rắc, sát khí trên người gần như thành hình, như mây đen khói mù lượn quanh bên người.

Đệ tử Nam Chiêm ở xung quanh coi chừng Vạn La lão quái cũng bị sát khí của hắn chấn nhiếp, vô ý thức lui qua một bên không dám tới gần.

- Lão khốn kiếp, không cố gắng nuôi dưỡng thân già nhà ông, chạy tới đây để làm gì?

Lửa giận đã phập phồng tới cực điểm, Phương Hành bỗng nhiên bạo phát, sau đó... chỉ vào mũi Vạn La lão quái chửi ầm lên.

Vẻ mặt của Vạn La lão quái kinh ngạc, lúc Phương Hành nhìn ông ấy bị tổn thương, ông ấy cũng ngẩng đầu đánh giá tiểu khốn kiếp đã bốn năm không gặp này, trên khuôn mặt già nua xám đen cũng hiện ra từ sắc mà bình thường không dễ mà có được, chỉ là khi trong lòng còn đang cảm khái chưa kịp nói ra lại chợt nghe hắn dám chửi mình, lập tức giận dữ quát lên:

- Tên tiểu khốn kiếp nhà ngươi, bắt đầu quản chuyện của ta làm gì...

- Tay chân lẩm cẩm thích thể hiện cái gì hả, hiện tại bị người ta bắt nạt rồi chứ gì?

- Thối lắm, ai có thể bắt nạt được ta?

- Lão khốn kiếp, sắp chết đến nơi còn cậy mạnh!

- Dám rủa ta chết? Tên tiểu khốn kiếp này, có tin lão phu đánh ngươi... khụ khụ!

Vạn La lão quái thở phì phò, nhảy dựng lên muốn đánh Phương Hành một trận, chỉ có điều vì đã bị thương quá nặng, lớn tiếng nói mấy câu như vậy nhất thời làm tạng phủ trong cơ thể bị thương, lớn tiếng ho khan, trong miệng phun ra bọt máu.

- Thuốc đâu? Thuốc đâu?

Phương Hành cũng thấy căng thẳng lôi túi trữ vật ra vội vàng tìm linh dược kéo dài tính mạng, lại chợt có một cánh tay cầm một cái bình sứ trắng trong suốt đưa tới trước mắt. Long Nữ thấy thế thì trực tiếp lấy đan dược của mình ra, viên thuốc này chính là nàng dùng Huyết Liên Tử từ chỗ Long Quân luyện chế mà thành. So với đan dược thông thường thì mạnh hơn. Phương Hành biết nhìn hàng, không cần khách khí mà trực tiếp lấy tới cứng rắn nhét vào trong miệng Vạn La lão quái.

- Tiểu khốn kiếp... ô... ô... ngươi muốn lão phu bị sặc chết sao...

Vạn La đã lớn tuổi như vậy, bị người ta mạnh mẽ đổ thuốc vào không thể thở được, nhấc chân muốn đạp Phương Hành.

Chỉ có điều còn chưa đá ra được một cước lại thấy được Long Nữ đứng phía sau Phương Hành, con mắt nhất thời sáng ngời. Thấp giọng tới gần tai Phương Hành, nói:

- Đây chính là vị trưởng công chúa của Thương Lan Hải kia sao? Dáng vẻ thật xinh đẹp, người cũng cao...

Phương Hành cười hắc hắc, cũng thấp giọng nói:

- Ánh mắt của ta còn cần phải nói sao?

Long Nữ nghe được đoạn đối thoại của hai thầy trò họ thì mặt cực kỳ đỏ, nhẹ thi lễ với Vạn La lão quái rồi lui ra.

Vạn La lão quái cười híp mắt nhìn Long Nữ đi xa, chợt nhớ tới cái gì đó, ho kịch liệt hai cái, có chút lo lắng nhìn Phương Hành, nói:

- Ngươi... Cứ như vậy... Tới đây, bên Thương Lan Hải... sẽ không làm khó ngươi chứ?

Phương Hành cầm tay áo lau sạch máu bên miệng ông ấy, giả vờ đĩnh đạc nói:

- Ngủ cũng ngủ rồi, lão bà còn có thể thu hồi lại được sao?

Vạn La lão quái lại sợ tới ngây người, lo lắng than thở:

- Thực sự là... Trò giỏi hơn thầy mà...

- Khà khà khà khà khà...

Một đám tu sĩ Nam Chiêm ở xung quanh đều có chút ngây người, cảnh tượng một già một trẻ này gặp mặt cũng quá quỷ dị rồi, đi tới đầu tiên là mắng nhau một tiếng “tên khốn kiếp”, mắng xong lại không vội nói chuyện khác, ở chỗ này tự bắt đầu hồi tưởng, coi đường đường đạo chủ của Bắc tam đạo cùng chúng tu Nam Chiêm như không khí. Cảnh tượng này cũng có chút quái dị, mặt khác chính là tuy Phương Hành nói nói cười cười nói chuyện với Vạn La lão quái, nhưng ánh mắt một khắc chưa rời vết thương trên người ông ấy. Hầu như thấy rõ tất cả vết thương lớn nhỏ trên người ông ấy, sát khí trên người cũng ngày càng thô bạo hơn càng làm cho một số người tự nhiên cảm thấy tâm kinh đảm hàn, vô ý thức cách xa hắn.

Diệp Cô Âm và các tu sĩ Nam Chiêm lo lắng trong bụng, nhớ lại Hồ Cầm lão nhân cùng Trương Đạo Nhất đang bị hãm trong trận, có lòng yêu cầu Phương Hành cứu người ra, nhưng thấy cảnh tượng lúc này lại không dám tiến lên quấy rối. Ứng Xảo Xảo cùng Sở Tử càng không biết tự xử thế nào. Hai cô gái còn tuổi thanh xuân lúc này tay cầm tay, cũng không biết nên tiến lên hay là né tránh, kinh ngạc đứng tại chỗ, ánh mắt thất thần.

Ầm!

Xa xa có từng thân ảnh đằng vân bay tới, Long Quân bước ra một bước trên không, xuất hiện ở một sơn khẩu bên trạnh Phong Thiện sơn.

Mấy nơi khác cũng không biết có bao nhiêu người tu hành đằng vân chạy tới, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía sơn kính đi thông lên Phong Thiện sơn, chỉ có điều nhìn chư trận linh quang tan tác, hiển nhiên là không có ai đang xông trận nên đều xì xào bàn tán, cho là mình đã tới chậm, chỉ có điều đối với hành động Bắc tam đạo lặng yên tiến hành dâng hương lên Phong Thiện sơn cũng có phần bàn tán không ngờ.

Trong lúc nhất thời, tu sĩ tới vây xem ngày càng nhiều hơn, làm chân núi Phong Thiện sơn chen lấn đông đúc.

- Vẫn đã để lộ tin tức rồi!

Đạo chủ Phù Khí đạo bất mãn liếc mắt nhìn chúng tu bốn phía, lạnh giọng nói.

- Không sao, Nam Chiêm đã thất bại khi lên Phong Thiện, tới nhiều người hơn nữa cũng không quan trọng.

Đạo chủ Âm Linh đạo cũng trầm giọng mở miệng, cười lạnh một tiếng.

Đạo chủ Thuần Dương đạo gật đầu nói:

- Bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, đừng có dông dài nữa, trước hết thu hết chư đệ tử hộ trận trở về tông môn đi thôi, không để ý tới đám tán tu này nữa, sau này dạy dỗ đệ tử trong môn thống nhất một quy củ, rồi lại giải thích với bên ngoài một chút là được rồi.

Ba người bàn bạc nhưng lại không để ý tới chư tu đang tấp lập chạy tới như cá lội, liền ra lệnh cho những người ở vị trí trận chủ vung lệnh kỳ, ra lệnh đệ tử thủ trận trên núi đều lui về tông môn. Chúng tu thấy dáng vẻ như vậy thì nhất thời náo động, Phong Thiện sơn là tượng trưng cho khí vận giới tu hành của Bắc Vực, Bắc tam đạo mặc dù là tam đại tông môn của Bắc Vực, nhưng nói tới liền tới nói đi liền đi cũng quá tự chủ trương rồi.

Chỉ có điều, dù sao uy nghiêm của Bắc tam đạo cũng khó xâm phạm, không có ai dám có dị nghị vào lúc này.

Trong chư tu của Nam Chiêm nhìn thấy cảnh tượng này cũng đều đứng ngơ ngác, không biết nên nói cái gì.

Chỉ có một người, không chút khách khí, lạnh lùng mở miệng:

- Đánh một lão đầu bị thương thành như vậy, các ngươi nói đi là đi?

Chính là Phương Hành vẫn ngồi xổm trước

người Vạn La lão quái cười hì hì nói chuyện, lúc này hắn đã đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn mặt của ba vị đạo chủ Bắc tam đạo, trong ánh mắt không có chút lửa giận nào, chỉ có một màn sát khí nóng bỏng lưu động.

Ba vị đạo chủ Bắc tam đạo cũng hơi ngẩn ra, ánh mắt nhàn nhạt nhìn mặt Phương Hành.

- Tiểu bối, ngươi đang nói chuyện với ba chúng ta sao?

Đạo chủ của Âm Linh đạo, bà lão mặt như da gà lành lạnh mở miệng, tựa như có chút nực cười.

Lần này Phương Hành lại kỳ dị không hề chửi ầm lên, chỉ trầm giọng nói:

- Ta đang nói với Bắc Vực!

Câu trả lời này cũng làm cho đạo chủ của Bắc tam đạo hơi ngẩn ra, thoáng coi trọng chút, đạo chủ Phù Khí đạo dáng vẻ trẻ tuổi nhất lại nở nụ cười, nói:

- Nếu muốn nói với Bắc Vực, ba người chúng ta cũng có thể đại biểu cho Bắc Vực đáp ngươi một câu, tiểu bối à, Nam Chiêm các ngươi muốn lập đạo ở Thần Châu, chuyện nực cười lại hoang đường thế nào không cần bản tọa nhiều lời, nhưng nể tình Nam Chiêm xông trận trên Phong Thiện của Thần Châu, chúng ta vẫn cho các ngươi một cơ hội, dâng một nén hương trên Phong Thiện sơn mới có thể lập đạo ở Thần Châu, quy củ này là do tiên hiền lập ra, tự nguyện xông trận lên núi cũng không phải chúng ta ép buộc bọn họ, bản thân có kỹ năng không đủ, không lên nổi Phong Thiện sơn, nộp mạng cũng là tự chuốc lấy mà thôi.

Lúc đang nói chuyện liền tiềm vận linh lực, giọng nói truyền về tứ phương, lại giống như đang giải nghi hoặc của chúng tu Bắc Vực.

Rất nhiều tu sĩ có kiến thức nghe xong những lời này, kỳ thực đã hiểu dụng ý của Bắc tam đạo.

Chuyện lập đạo liên quan đến đại sự khí vận, Nam Chiêm không thể so với Yêu địa, Hải tộc, trên truyền thừa kỳ thực đồng nguyên với Thần Châu, nếu đồng ý với yêu cầu cho lập đạo ở Thần Châu, sau khi Hải tộc lập đạo ở Thần Châu, chuyện Nam Chiêm lập đạo kỳ thực là một chuyện càng đương nhiên hơn. Nói đơn giản hơn chính là phân khí vận cho Yêu tộc, phân cho Hải tộc, không có đạo lý nào không phân cho tu sĩ Nam Chiêm vốn dĩ là đồng tộc. Nhưng Bắc Vực quả thực không muốn chia phần khí vận này, cho nên nâng độ khó của mười trận trên Phong Thiện sơn, chính là muốn Nam Chiêm biết khó mà lui, càng có cảm giác giết gà dọa khỉ, uy hiếp mấy phe thế lực khác của Nam Chiêm. Chỉ là việc này dù sao nói ra không dễ nghe, cho nên bọn họ lựa chọn khiêm tốn xử lý.

- Nam Chiêm có lập đạo được hay không chẳng có chút quan hệ gì với ta cả, nhưng các người làm sư phụ ta bị thương thì không được!

Trên mặt Phương Hành hiện ra sự âm ngoan, ngồi xổm người xuống nhận lấy thanh đàn hương từ tay của Vạn La lão quái, sau đó đứng lên, bước đi về phía trước. Lúc cơ thể đi ngang qua Ứng Xảo Xảo và Sở Từ lại theo bản năng vòng một vòng, sau đó mới thẳng tắp nhìn về phía đạo chủ của Bắc tam đạo:

- Lão già kia, còn cả đám nhỏ nữa! Bọn họ không lên được núi, để ta đi thử xem đường lên núi này có bao nhiêu khó khăn!

- Tiểu quỷ, ngươi muốn tiếp nhận ba trận phía sau mà ngũ lão không xông được sao?

Ba vị đạo chủ Bắc tam đạo nghe vậy thì ánh mắt đồng thời rùng mình, giọng nói có chút cổ quái nhưng tựa như thấy hoang đường, vừa tựa như có cười lạnh.

Dáng vẻ đó dường như nhìn một người đi tìm đường chết vậy.

Còn Phương Hành ở phía dưới lại làm bọn họ càng khiếp sợ hơn:

- Không phải ba trận, tiểu gia ta muốn xông mười trận của Phong Thiện!

Xông mười trận!

Lời vừa nói ra, không riêng gì ba vị đạo chủ, có thể nói là chúng tu của Bắc Vực đều kinh hãi, ánh mắt cổ quái, khiếp sợ, vô cùng phức tạp.

Tiểu ma đầu này xông đại trận của Linh Xảo tông cũng không phải bằng vào kỹ năng chân thực, mượn pháp khí mới mưu lợi chiến thắng. Còn trên Phong Thiện sơn là mười trận có thể chặn được bước chân của năm vị Kim Đan đại thừa, còn đánh bị thương đến chết từng người trong số họ, có thể thấy được mười trận này nói là sức mạnh tối cường nhất của mười đại tông môn Thần Châu Bắc Vực cũng không quá đáng. Còn pháp bảo của tiểu ma đầu rõ ràng sau khi đụng ngã Đức Chiêu trưởng lão của Linh Xảo tông thì phù văn đã ảm đạm, không khởi động được nữa, lại dám vào lúc này bằng sức một mình xông mười trận?

Hắn điên rồi sao?

Hay là thật đang tìm chết?

Ngay cả Lệ Hồng Y cũng nhíu chặt trán chặn trước người Phương Hành, âm thầm truyền âm cho hắn:

- Bắc tam đạo liên hợp với vài đại tông môn thế gia của Bắc Vực, hầu như dồn hết lực lượng Kim Đan vào trong đại trận, uy lực mười trận đã thủ tới tối cường, tuyệt đối không thể khinh thường, năm vị lão tiền bối liên thủ đã xông qua bảy trận phía trước, chỉ cần phá ba trận phía sau, chuyện Nam Chiêm lập đạo sẽ không ai có thể ngăn cản được nữa, nhưng ngươi vì sao...

- Bởi vì ta thì không phải là đi xông trận, là đi giết người!

Phương Hành cắt đứt lời của nàng, nhếch miệng cười:

- Nếu không bắt đầu gỡ lại từ đầu, cơn giận này làm sao có thể phát tiết hết được?

Sát khí trong lời nói này lạnh lùng đáng sợ, làm Lệ Hồng Y cũng phải ngẩn ngơ.

Chương 662: Kiếm Ma đại thuật

Ngại vì Long Quân ở bên cùng với việc tu sĩ tới xem cuộc chiến càng ngày càng nhiều, các môn các phái đều có, đạo chủ của Bắc tam đạo không tiện khư khư cố chấp, cúi đầu thương nghị một phen, biết được tiểu quỷ này vẫn chưa chính xác vào Hải tộc, trên danh nghĩa vẫn là tu sĩ Nam Chiêm nên càng không có lý do từ chối hắn, lại thấy Long Quân dường như cũng chỉ cười khanh khách bàng quan, không có ý xuất thủ ngăn cản, không làm sao được, cũng chỉ có thể đồng ý. Tiểu nhi Nam Chiêm này muốn lên núi chịu chết, bọn họ đương nhiên cũng sẽ không từ chối, chỉ cần không vì vậy mà phải làm quyết liệt với Hải tộc là được rồi.

- Đạo chủ, Linh Xảo tông ta tự tiến cử, nguyện thủ một cửa!

Phong chủ Kỳ Tú phong của Linh Xảo tông là Thi Pháp Ấn đã lặng yên đi tới trước người ba vị đạo chủ, cung kính tự tiến cử.

- Cũng được, trận chủ trận thứ sáu mới bị lão đầu nổi điên gây thương tích, vừa hay dùng ngươi thay thế.

Đạo chủ Bắc tam đạo đồng ý, Thi Pháp Ấn nhất thời cười ha ha một tiếng, lập tức dẫn đệ tử tọa hạ lên núi thủ trận, đối với y thật đúng là thời cơ tới đúng lúc, ông trời phù hộ rồi. Điều tiếc nuối duy nhất chính là mình chỉ có thể thủ ở cửa thứ sáu, không biết tên tiểu ma đầu này có bản lĩnh xông tới trước người mình hay không, nếu ở ải phía trước không công bỏ mạng thì trong lòng mình không khỏi sẽ để lại tiếc nuối lớn.

Mà một đám tu sĩ Nam Chiêm thì dùng ánh mắt cổ quái, có xấu hổ, có khủng hoảng, khó có thể một hơi phân biệt được.

Trong số họ cũng có hạng người hào tình vạn trượng, chỉ là thứ nhất thực lực không đủ, lên núi cũng chỉ là chịu chết, thứ hai đều là tu sĩ trong tông môn của Bắc Vực, thân phận không ổn không lên được núi, lần này cũng có vẻ hữu tâm vô lực, Lệ Hồng Y chính là như thế.

Không vướng mắc gì đi theo Phương Hành lên Phong Thiện sơn cũng chỉ còn Đại Kim Ô thôi. Phương Hành như cười như không nhìn nó một cái, Đại Kim Ô biết hắn muốn nói gì, oa oa nở nụ cười quái dị, nói:

- Lần trước không cùng ngươi vào trong Quy Khư, Đại Kim gia ta đã bị thiệt thòi lớn rồi, bây giờ mặc dù ngươi là Nhân tộc đạo thống xông lên núi, nhưng ai biết được ngươi lên đó cướp được thứ tốt gì hay không? Đại Kim gia ta nhất định phải đi theo, tránh việc về sau lần nữa nhìn thấy ngươi phát tài lại không chia phần cho Kim gia ta. Nhìn mà thèm...

Còn Long Nữ thì cũng ở lại chăm sóc cho Vạn La lão quái, không đi lên cùng.

Không thể so với Đại Kim Ô, nàng là đệ tử Long tộc mà mọi người đều biết. Về mặt thân phận thì không thể lên núi được.

Còn Lệ Hồng Y dường như còn không cam lòng, tránh khỏi ánh mắt của đạo chủ Âm Linh đạo, nhanh chóng truyền âm cho Phương Hành:

- Ngươi đừng có nóng lòng như vậy, đợi lát nữa chúng ta bàn bạc kỹ hơn...

- Sát tâm đã nổi, không thể chờ được!

Nhìn thấy Lệ Hồng Y muốn nói gì, Phương Hành lười để ý tới cười ha ha một tiếng, cầm cuồng đao huyết ẩm (uống máu) nơi tay, chém vào hư không hai cái, hét lớn lên núi:

- Phương Hành của Nam Chiêm tới đây khấu quan, đám khốn kiếp các người đã rửa sạch cổ mình chưa?

- Ha ha, chấp lệnh trưởng lão của Khổ Hải Vân gia, Vân Dao ở đây thủ quan, tiểu quỷ... đây chính là do ngươi tự tìm tới!

Phía trên có một tiếng cười to truyền tới, đại trưởng lão của Khổ Hải Vân gia thậm chí đích thân ra trận, đặc biệt tới nhìn xem có phải là tiểu ma đầu kia tới hay không. Lúc nhìn thấy hắn, trong lòng đã cực kỳ hưng phấn, trực cảm thấy trên trời có mắt, để tiểu ma đầu này tự đưa tới cửa, giống như Long Kiếm Đình nhìn thấy cửa thứ nhất là do Vân gia thủ trận vậy, trong lòng cũng nói vận khí quá tốt rồi.

- Ha ha, hóa ra là người quen!

Ánh mắt của Phương Hành rung lên, đi nhanh lên núi. Bước ra một bước, chính là mấy chục bậc.

Ở phía sau hắn, Đại Kim Ô sải hai cánh ra, kim quang rực rỡ như một đóa kim vân đi theo phía sau hắn.

Cho dù biết rõ trận phía trước là do kẻ thù thủ trận, một khi thua là khó giữ được tính mạng, hai người này lại không có chút do dự nào, trực tiếp xông vào trong đại trận, trong nhất thời, mây khói xao động, kiếm khí lạnh thấu xương, nuốt sống thân hình hai bọn họ. Trận kỳ hiển hóa trong hư không, từng đạo kiếm quang liên tiếp xuất hiện, một thế giới như ngọc lưu ly bao vây Phương Hành và Đại Kim Ô ở giữa.

- Chỉ có hai người bọn họ, muốn xông trận này, thực sự sẽ không phải... quá miễn cưỡng sao?

- Có thể là... quá không biết tự lượng sức mình?

Đã có tu sĩ Nam Chiêm thấp giọng than, sắc mặt vô cùng cổ quái.

Còn Lệ Hồng Y thì cũng chỉ thầm than thật thấp:

- Thật sự chỉ có mình hắn mới gánh gác được tất cả số mệnh của Nam Chiêm sao?

- Ha ha ha ha, tiểu ma đầu, ngươi thông minh một đời lại tự động vào tử môn, lão phu kính thiên tạ địa đã giúp Vân gia ta xả mối hận!

Đại trưởng lão Vân gia quát chói tai, trong tiếng cười điên dại, bảo kiếm trong tay đã thúc giục kiếm quang vô tận, đồng thời trận kỳ trong tay cũng vung lên, trăm tên kiếm tu của Vân gia đồng thời ẩn vào trong đại trận. Tuy không nhìn thấy thân hình nhưng kiếm khí lành lạnh lại từ bốn phương tám hướng tuôn ra, dường như bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng sẽ có kiếm khí vô tận vọt tới, mỗi một tấc da của thân thể đều bị kiếm khí rót đầy, giống như bị lăng trì vậy.

- Kim Lục Tử, quy luật bát môn vận chuyển của trận này là...

Phương Hành im lặng không lên tiếng, trong hai mắt lại hiển hóa ra phù văn, thông qua Âm Dương Thần Ma Giám khám phá ra bát môn kiếm trận, sau đó truyền vị trí bát môn cùng quy luận vận chuyển cho Đại Kim Ô. Đại

Kim Ô cũng không dám thờ ơ, hai cái móng vuốt co ruỗi bất định như bị rút gân, vừa thôi hàng vừa nắm quy luận vận chuyển kiếm trận này trong đầu mình, lại lấy thần niệm truyền lại cho Phương Hành biết.

- Trận này chính là trận đầu tiên trong mười trận Phong Thiện, nhìn như kiếm trận, kỳ thực là Kim Hành đại trận, thuộc một trong ngũ hành. Kiếm đạo vốn là đại đạo do ngũ hành kim diễn hóa ra, bây giờ ngươi và ta liên thủ, quy luật vận chuyển đại trận này căn bản không làm khó được hai chúng ta, khó khăn nhất chính là làm thế nào để thủ tiêu người hộ trận, trận này thuộc kim, dựa theo thôi diễn thì có thể dùng thuật pháp hỏa hành, hoặc là...

- Hoặc đơn giản hơn chút là lấy kim khắc kim, bọn họ sử dụng kiếm đạo, ta đây cũng sử dụng kiếm đạo.

Phương Hành tiếp tục phân tích, lạnh lùng nói:

- Ta có một viên Kim Hành pháp chủng, cũng nên tới lúc sử dụng rồi!

Nhìn kiếm triều vô tận cuồn cuộn tới ở trước mặt, ngậm mà không phát, Phương Hành cúi đầu, bàn tay lật úp.

- Lúc cha vợ chỉ điểm ta tu hành từng nói thân ta hoài nghi có bảy loại pháp chủng, lúc đó còn chưa hiểu, sau mới hiểu được một trong bảy loại pháp chủng hắn nói chính là Kim Hành pháp chủng, chính là kiếm thai năm đó trong Huyền Vực thu hoạch được. Kiếm thai chính là Kim Hành pháp chủng, truyền lưu thượng cổ, phẩm chất không ai bằng, kiếm thai của các ngươi đều nuôi dưỡng trong đầu, cần chăm sóc cẩn thận rất lâu mới càng lớn càng nhanh, nhưng kiếm thai của ta lại không giống với các ngươi, không nuôi được, chỉ có lấy kiếm dưỡng thai, lấy chiến đấu để luyện pháp, đây mới là dụng ý mà nó truyền cho ta Vô Danh Công quyết...

Trong lúc trao đổi với Đại Kim Ô, mắt Phương Hành hơi sáng lên, lóe lên hàn quang.

- Cứ tưởng cha vợ trong một tháng này truyền cho ta bí thuật Hải tộc, trên thực tế, hắn đang chỉ rõ đạo tu hành của ta!

Ở trong lòng bàn tay Phương Hành, một chùm ô quang hắc sắc lớn chừng quả trứng gà, ẩn chứa sắc ám kim, biến hóa bất định.

- Ngươi có Kim Hành đại trận, ta lợi dụng Kim hệ pháp chủng để trấn áp...

Trong chùm ô quang, sắc ám kim sáng rực lên chiếu sáng mặt mày lãnh khốc của Phương

Hành.

- Ha ha, ngay cả ngũ tổ Nam Chiêm các ngươi lúc phá kiếm trận đầu tiên của bọn ta cũng cần đổi một cái mạng, lão phu xem xem ngươi có bản lĩnh gì...

Nhìn thấy Phương Hành vẫn cứ bất động, Vân Dao lại có phần không kiềm chế được, trong tiếng quát chói tay liền vung lệnh kỳ lên. Ùng ùng, đại trận thứ nhất đã điên cuồng vận chuyển, kiếm tu Vân gia thủ hộ đại trận theo đại trận mà phát động, nhất thời phía sau Phương Hành có chừng mười mấy tia kiếm quang chợt hiện đan thành lưới chém thẳng về hướng Phương Hành cùng Đại Kim Ô, nhằm thẳng vào những nơi đại yếu hại của Phương Hành.

- Các lão đầu tử dùng cái mạng đổi lấy phương pháp phá trận, ta... dùng một trăm cái để đổi!

Cũng ngay lúc kiếm quang ào về phía Phương Hành, Phương Hành đột nhiên động, thân hình lộn một vòng rơi vào trên lưng Đại Kim Ô, đồng thời bóp một quyết, một luồng khói xanh bay lên thình lình che thân hình hắn và Đại Kim Ô lại. Mười mấy tia kiếm quang đan vào nhau, đập về phía đối phương đang đứng yên nhưng lại bổ vào hư không. Kiếm tu Vân gia kinh ngạc chấn động, vẫn chưa biết có tình huống gì mới xảy ra.

- Kiếm Ma đại thuật!

Nhưng đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên xuất hiện sau lưng một kiếm tu trẻ tuổi của Vân gia, trong lòng bàn tay có một chùm ô quang nở rộ ma ý vô tận. Bàn tay lật một cái, chùm ô quang bên trong liền tóe thành một tia kiếm ý lành lạnh như cắt đậu hũ, xì một tiếng liền cắt đầu của tên kiếm tu Vân gia tu vi Kim Đan sơ cảnh xuống. Kiếm tu xung quanh kinh hãi, chém phi kiếm tới, Phương Hành đã lần nữa biến mất không thấy tăm hơi nữa.

Xuất quỷ nhập thần, Kiếm Ma đại thuật!

Sau khi hiểu ra chân ý của Vô Danh Công quyết do hắc sắc kiếm thai truyền cho, Vô Danh Công quyết này liền có tên.

Kiếm Ma đại thuật!

Ngay từ đầu Phương Hành tu luyện cái gọi là công quyết vô danh, chính là Kiếm Ma đại thuật!

Chỉ có điều khó hiểu ra chân ý nên hắn liền không dùng được Kiếm thai, cũng không có cách nào biết pháp danh của pháp quyết này.

- Đó là thuật pháp gì?

Chấp lệnh đại trưởng lão Vân Dao của Vân gia trợn to mắt, trái tim phát lạnh, rít gào kêu to, Phương Hành như xuất quỷ nhập thần làm cho ông ta cảm thấy không ổn, lập tức vận chuyển đại trận tới cực điểm, lấy nguyên lý đại trận để cảm ứng chỗ của Phương Hành, tựa như khống chế một cái lưới lớn không ngừng phủ xuống những nơi mà Phương Hành di chuyển, đang ở trong trận, lực của cả tòa đại trận đều dồn vào một người, vận dụng như ý.

- Ha ha ha ha...

Ở cả tòa đại trận tấn công, Phương Hành lại lớn tiếng cười to, thân hình lúc ẩn lúc hiện, một chùm ô quang trong lòng bàn tay hiện ra kiếm ý vô tận, không chỉ không bị đại trận này trói buộc mà thân hình hành tẩu trong trận không ngừng đục từng cái lỗ thủng trong đại trận. Kiếm tu Vân Kiếm hộ trận dưới ô quang trong lòng bàn tay hắn quét ngang mà từng cái đầu người rơi trên mặt đất như mưa rơi...

- Tiểu ma đầu, đừng tàn sát tiểu bối Vân gia ta nữa, có gan đi ra đánh một trận!

Lúc này Vân Dao đã hoảng sợ tới nỗi mồ hôi chen nhau toát ra, đau lòng rỉ máu, từng cái đầu người rơi xuống không chỉ là một con số, đó là tâm huyết của Vân gia, mỗi người bồi dưỡng ra đều phải lựa chọn từ vài chục vạn tộc nhân Vân gia trong ngàn chọn một người là mầm non tốt, lại hao tốn vô số tâm huyết của trưởng bối để bồi dưỡng ra. Nhưng lúc này lại như cải trắng không đáng tiền, bị người ta cắt đầu xuống?

Cảm giác không nỡ này quả thực so với việc chứng kiến Vân Độc bị phế còn mãnh liệt hơn!

Chuyện này còn chưa xong, ông ta đã không nhịn được mà trực tiếp tuyên chiến, lúc đầu tu sĩ hộ trận đều lấy lực đại trận để dẫn người xông trận, thực sự không có biện pháp nào mới làm trận chủ đứng ra đọ sức chính diện, tựa như lúc ngũ lão xông trận, thình lình cần phân ra bốn người đi chống đỡ lực đại trận, gần như để một mình Long Kiếm Đình tới đối kháng với Vân Dao. Đây cũng là uy lực của đại trận sở hữu, chỉ là lúc này lại bị phản ngược trở lại.

Cũng không biết tiểu ma đầu đang sử dụng quỷ pháp môn gì lại mượn đại thế vận chuyển của đại trận để tàn sát tiểu bối Vân gia ông ta, làm hại trận chủ như ông ta không thể không liên thanh quát, khiêu chiến, đại trận lại trở thành sự ràng buộc và liên lụy ông ta...

- Xem ra giết người còn chưa đủ...

Giọng nói của Phương Hành vang lên ở một góc đại trận, hai tay vỗ vào nhau, ô quang bắn ra bốn phía, lại có bốn năm cái đầu người rơi xuống đất.

Đến lúc này, tiểu bối Vân gia chết dưới kiếm của hắn đã vượt qua năm mươi người!

Các lão đầu tử dùng một cái mạng đổi lấy cơ hội qua trận, tiểu ra ta sẽ dùng một trăm cái mạng để đổi lấy cơ hội qua trận!

Chỗ khác biệt là bọn họ dùng mạng của mình, ta lại dùng mạng của các ngươi!

Chương 663: Đá mài đao

- Lão phu liều mạng với ngươi...

Bọn tiểu bối bị tàn sát như vậy làm Vân Dao gầm thét, đường đường là chấp lệnh trưởng lão của Vân gia, trận chủ thủ ngự trận thứ nhất lại dứt khoát bỏ qua việc vận chuyển trung tâm đại trận, thân hình đột nhiên xông về phía Phương Hành đang ở phía xa, sau đó kiếm khí lành lạnh trong bàn tay thẳng tắp đánh về phía Phương Hành. Trong một kiếm này ẩn chứa sự tức giận của ông ta, đơn giản như một dải thiên hà rơi từ trên trời xuống.

- Boong boong boong...

Ô quang trong lòng bàn tay Phương Hành giơ lên, nghịch lưu bay lên cao, đánh với kiếm quang của Vân Dao đang bay tới.

- Ầm!

Hai tia kiếm quang hắc bạch giao nhau, đan vào nhau, sau đó một tiếng ầm vang khuếch trương, khuấy động khắp nơi.

- Đại trưởng lão cứu mạng...

Có kiếm tu Vân gia thủ trận liều mạng hét lớn, bị kiếm khí lan đến, hiển lộ ra thân hình, như đã bị thương nặng.

- Khà khà...

Phương Hành và Vân Dao chính diện tấn công một chiêu, chưa rơi vào hạ phong, đáy mắt lại hiện lên một nụ cười.

- Ngươi... Ngươi dừng tay...

Vân Dao kinh hãi, kiếm thứ hai phóng ra ngoài.

Chỉ là một kiếm chém ra, dưới kiếm to lớn đã mất đi bóng dáng của tiểu ma đầu, nhanh chóng quay đầu lại lập tức nhìn thấy tiểu ma đầu đã quỷ dị vọt tới phía sau mấy tiểu bối Vân gia bọn họ mới bị hiện hình, từng tia ô quang lóe lên như điện, cắt nát kiếm quang mà mấy tên tiểu bối cấp thiết đánh ra ngoài, sau đó cắt rơi đầu của bọn họ, sắc mặt hắn âm lãnh, thân hình lần nữa biến mất.

- Được rồi, tiểu bối Vân gia, mau mau lui ra phía sau...

Lúc này Vân Dao đã không để ý tới gì nữa, ông ta không chịu được tàn sát như vậy, Vân gia không thể tổn thất bọn tiểu bối này được.

Hơn nữa ông ta thậm chí mơ hồ phát hiện, đại trận mà mình đang bảo vệ lúc đầu còn trợ lực cho mình, nhưng lúc này lại mơ hồ để tiểu ma đầu chui qua chỗ trống, hơn nữa kiếm ý ma tính trong bàn tay hắn ở trong đại trận Kim Hành có đạo tính tương sinh, pháp lực tương hợp. Rõ ràng nên áp chế hắn dưới đại trận Kim Hành, ngược lại như là bị hắn rút đi lực đại trận, dáng vẻ bệ vệ hung ác điên cuồng.

Nếu hắn muốn ra khỏi trận căn bản là không có cách nào ngăn cản. Nhưng hắn lại cố tình giết chóc vô hạn, dường như thật sự muốn tàn sát tiểu bối Vân gia không còn mống nào.

Dưới tình huống như vậy, ông ta đã không để ý tới đại trận vận chuyển nữa, nói thẳng để tiểu bối Vân gia rút ra ven đại trận, rời xa vòng chiến.

Còn chính ông ta cũng bỏ lực đại trận, muốn bằng vào kiếm đạo chân thực ở trận tâm chém giết tiểu ma đầu này!

Nhìn bề ngoài, thân là trận chủ mà mình lại bỏ quên lực trại trận coi như đã bị thua thiệt nhiều rồi, thực lực sẽ cực kỳ suy yếu.

Nhưng đối với Vân Dao, ông ta cảm thấy đây là lựa chọn tốt nhất hiện tại mà mình có thể làm.

Trận chủ không lùi, đại trận chưa tính là bị phá.

Kiếm tu của Vân gia đã bị sát khí trên người Phương Hành làm cho sợ lẩy bẩy, nào còn khách khí gì nữa. Sau khi nhận được lệnh này lập tức rút lui ra ngoài sát biên giới của đại trận, rầm rập trốn phía sau Vân Dao. Kim Hành đại trận lớn như vậy trong chốc lát lại có vẻ trống rỗng, chỉ còn Vân Dao tay cầm kiếm cùng với Phương Hành và Đại Kim Ô đứng đối diện ông ta, phía xa.

- Tiểu ma đầu, ngươi đã giết quá nhiều người của Vân gia ta rồi, cái mạng này của ngươi không thoát được!

Vân Dao tức giận căn bản không nhiều lời với Phương Hành nữa. Sau khi khóa được khí cơ của Phương Hành liền trở bàn tay cầm kiếm, mang một thân nộ liễm vọt tới.

Còn lúc này Phương Hành cũng không chút thay đổi sắc mặt. Từ trong túi trữ vật lấy ra hắc sắc cự kiếm, lòng bàn tay hiện ra một chùm ô quang dung hợp với cự kiếm, lập tức tuôn ra ma ý, từng tia hắc diễm bắt đầu cháy rừng rực dọc theo thân kiếm, rõ ràng là ma ý hiển hóa, mà sau khi hắn nghịch thiên chém ra, một tia kiếm ý mạnh mẽ tới mức khó có thể tưởng được xông thẳng lên trời, đụng vào kiếm ý trong lòng bàn tay của Vân Dao.

- Bình thường không làm thật với các ngươi, còn tưởng ta dễ bị bắt nạt hay sao?

Trong tiếng hét vang, kiếm khí hắc bạch gào thét quấn quít, như cuồng phong thổi tới khắp nơi.

Trong sự hỗn loạn, cơ thể hai người đồng thời thuấn di, giao chiến gần nghìn kiếm, mũi kiếm xao động, tiếng kiếm rít vang lên khắp nơi, trảm vào tâm hồn người ta.

Tiếng kiếm đãng ùng ùng trong biển mây, sát khí hung ác điên cuồng cuồn cuộn ập tới.

Vào lúc này, Đại Kim Ô cùng một đám kiếm tu của Vân gia cũng không nhúng tay vào, để kệ Phương Hành và Vân Dao đấu kiếm.

Một đám kiếm tu tiểu bối của Vân gia lúc này đã không tin vào mắt mình nữa, vốn tưởng rằng Vân Dao trưởng lão tự mình xuất thủ, chém giết tiểu ma đầu chẳng qua là một việc tiện tay, nhưng cho dù thế nào cũng không ngờ tới, chân chính động thủ lại hoàn toàn không xuất hiện giống trong tưởng tượng của bọn họ. Bọn họ nghĩ Vân Dao trưởng lão sẽ ung dung chiếm thế thượng phong, nhưng cục diện lại khác, sau một phen đại chiến thế quân lực thất, càng chiến tiểu ma đầu càng trở nên mạnh hơn.

Trong cuộc chiến Vân Dao càng chiến càng cảm thấy hết hồn.

Lúc đầu trong lòng ông ta cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, muốn chém Phương Hành dưới kiếm của mình, nhưng đến lúc này ông ta thình lình phát hiện ra kiếm đạo của ma đầu này lành lạnh đáng sợ, huyền ảo tinh thông hoàn toàn khó nắm bắt. Lúc đầu ông ta tưởng đó là âm mưu quỷ kế, nếu mình có được cơ hội dùng một kiếm chét giết tiểu quỷ, cùng với sức mạnh cùng mình đánh một trận, thậm chí... lấy tu vi trung kỳ đánh tan mình...

Trước đó ông ta luôn thi triển âm mưu quỷ kế, trên thực tế... Chỉ là không chịu chính diện nghênh chiến mà thôi.

Chỉ cảm thấy kiếm đạo của tiểu ma đầu ngày càng xảo quyệt, từ lúc đầu ngây ngô bị mình ép trái ép phải, đến cuối cùng càng lúc thuần thục hơn, kiếm đạo như sông lớn hùng hồn, trùng trùng điệp điệp vô cùng vô tận, ép tới bản thân bị bó tay bó chân. Trong lòng Vân Dao vừa giận lại vừa sợ, bỗng nhiên kêu một tiếng, khí tức toàn thân tăng vọt. Thi triển bí thuật của Vân gia ra, một thân linh lực tăng vọt gấp ba, xuất kiếm hung ác như thuồng luồng.

- Lão phu tu hành một đời, Kim Đan đại thừa, không tin sẽ thua trong tay tiểu quỷ như ngươi!

Trong một kiếm này, Vân Dao đột nhiên có ý liều mạng, dùng hiểm chiêu, phát ra sát khí.

Nếu tiếp tục đấu nữa, ông ta sợ mình sẽ bị tiểu ma đầu giết chết!

Ùng ùng!

Một tia kiếm hồng bắt đầu từ Vân Hải, mang theo tư thế không ai bằng chém thẳng về phía Phương Hành.

- Chỉ là một Kim Đan đại thừa, chỉ là một kiếm tu của Vân gia cũng dám cản đường của ta?

Lúc này Phương Hành thì đầy mặt là vẻ hung ác điên cuồng, ánh mắt âm trầm, hắc sắc cự kiếm nhắm thẳng lên trời cao:

- Muốn đánh bại ta, mời Nguyên Anh tới!

Sau khi tiếng rống giận vang lên khắp nơi, trên hắc sắc cự kiếm bỗng nhiên có một luồng sát khí đáng sợ phát ra, một thanh hắc sắc cự kiếm lại tựa như biến mất vào lúc này, sau đó hóa thành một tia ô quang bắn về bốn phương tám hướng, sau đó lại hội tụ vào một chỗ, vặn vẹo vướng víu, sau đó lại nổi lên một tia kiếm quang ô sắc kỳ thế khó có thể ngăn lại, đụng thẳng vào một kiếm của Vân Dao, sau đó ầm ầm chấn động.

Bên trong trận đầu tiên mây khói tuôn ra, thiên địa kịch liệt chấn động giống như căn cơ của trận này cũng đã bị dao động.

Lúc này ngay cả Đại Kim Ô cũng giơ hai cánh lên bảo vệ bản thân để phòng ngừa bị kiếm khí tán dật gây thương tích.

Mà một đám kiếm tu tiểu bối của Vân gia cũng thê lương hoảng sợ, liều mạng lấy kiếm quang ra thủ ngự nhưng vẫn có chừng mười người bị kiếm khí gào thét ào tới kích thương, kêu lên thảm thiết rồi rơi xuống mặt đất, pháp y bị nghiền nát, kiếm pháp hộ thân xuất hiện từng vết rạn.

- Bịch bịch bịch bịch

Vân Dao chân đạp trên không trung, liên tục không ngừng lui lại, bước đi nặng nề đạp trên hư không như đạp trên trống lớn, lúc này trên người Đại trưởng lão của Khổ Hải Vân gia khắp nơi đều là vết thương, vô cùng chật vật, khí cơ thấp tới cực điểm, tóc trên trán rối bời vô lực rũ xuống, còn phối kiếm trong tay chế tạo từ bí pháp của Vân gia lại lấy huyết nhục của ông ta ôn dưỡng gần ngàn năm đã vỡ thành từng mảnh vụn, chỉ còn lại một đoạn dài hơn nửa thước.

Còn không trung phía đối diện ông ta, Phương Hành tay cầm hắc sắc cự kiếm, từ xa nhìn ông ta, khí tức mạnh mẽ, sát khí như mây lượn lờ.

- Quả nhiên càng đánh càng hiểu, phải lấy chiến đấu nuôi kiếm!

Hắn cau mày, lẩm bẩm một câu, nhìn chùm ô quang trong lòng bàn tay.

- Chỉ là kiếm đạo của Vân gia làm đá mài đao còn kém một chút, không mài ra nổi chân ý của Kiếm Ma đại thuật này...

- Phụt...

Vốn dĩ đã trọng thương, Vân Dao đột nhiên nghe thấy lời này thì cưỡng ép áp chế thương thế sắp bạo phát lại, phun ra một ngụm máu tươi.

Đây là đang châm chọc sao?

Ta đường đường dùng kiếm đạo của Vân gia, đã truyền thừa bao nhiêu đời của Thần Châu rồi?

Trong mắt hắn lại chỉ là đá mài đao?

Hơn nữa còn là một viên đá mài đao còn chưa đủ tốt?

Một loại hận ý gần như điên cuồng sinh sôi trong lòng ông ta, đầy mặt ông ta là sự tức giận, chợt trầm ngâm nở nụ cười, sau đó tiếng cười càng lúc càng lớn, càng lúc càng điên cuồng, loại tiếng cười này ngay cả chư tiểu bối của Vân gia cũng không nhịn được mà run như cầy sấy, vừa kinh hoảng vừa lo lắng nhìn ông ta. Còn Vân Dao lại không để ý tới tất cả, tiếng cười càng lúc càng vang, đến cuối cùng giống như tiếng sấm rền mênh mông cuồn cuộn.

- Lão phu Kim Đan đại thừa, chấp chưởng phù lệnh Vân gia đã ba trăm năm, làm sao có thể thua trong tay một tên tiểu bối chỉ có Kim Đan trung kỳ cỏn con như ngươi?

Ánh mắt lão sáng ngời, sẵng giọng hét lớn:

- Lão phu không thể bại được, một trận này ngươi cũng không thể nào vượt qua được!

- Khà khà...

Tiếng vang như thủy tinh bị nghiền nát vang lên trong cơ thể ông ta, khí cơ trên người ông ta bỗng nhiên khá quái dị.

- Đại trưởng lão, không cần phải như vậy...

Giờ khắc này, vài tên kiếm tu tiểu bối của Vân gia có kiến thức cao minh chút đã kinh hãi, liều mạng kêu to, trong tiếng kêu, bọn họ tựa như muốn tiến lên ngăn cản Vân Dao nhưng lại không dám tới gần ông ta, trong vô thức muốn cách ông ta càng xa càng tốt...

Những người này cũng đã nhìn ra lúc này Vân Dao đang nghịch chuyển Kim Đan, điềm báo muốn tự bạo Kim Đan!

- Lão phu mang tiểu bối của Vân gia ra ngoài thủ trận, tử tương thảm trọng, nếu trở lại Khổ Hải cũng không có mặt mũi nào tiếp tục làm chức vụ đại trưởng lão nữa, nói không chừng còn sẽ bị nghiêm phạt, cùng với đó... lão phu đường đường là kiếm tu Kim Đan đại thừa của Vân gia, đại biểu cho kiếm đạo của Vân gia, làm sao có thể bại? Làm sao có thể thất bại được? Huống chi là thua trong tay một tiểu nhi chỉ có Kim Đan trung cảnh như ngươi? Nếu truyền ra ngoài, kiếm đạo của Vân gia ta làm thế nào đặt chân ở đây được nữa?

Vân Dao cắn răng nói nhỏ, ánh mắt hung ác nhìn về phía Phương Hành, nghịch chuyển Kim Đan đồng thời vọt về phía Phương Hành.

Chỉ là tiểu ma đầu thoạt nhìn dường như hoàn toàn không hề lo lắng, như không có chuyện gì xảy ra thò tay vào móc mũi.

- Tiểu ma đầu, cùng chết đi! Cũng coi như kết thúc không phân thắng bại!

Vân Dao đột nhiên hét lớn, quơ kiếm gãy lên muốn toàn lực nghịch chuyển Kim Đan, vọt về phía Phương Hành.

- ... Xem Liêu Vân Sí của Đại Kim gia ta đây...

Nhưng vào đúng lúc này, bỗng nhiên có một vệt kim quang đâm ngang vọt tới, dồn đa phần lực chú ý trên người Phương Hành của Vân Dao vào nó, sau đó một đóa kim quang xông tới, tiếp đó lại là một trảo, lại thêm một cánh, sau đó đầy đầu bùm bùm đánh loạn một trận, đánh cho tên đại trưởng lão của Khổ Hải Vân gia đã nỏ mạnh hết đà cho thất linh bát lạc, giống như một cái túi rách rơi xuống đất.

- Nghịch chuyển Kim Đan? Nghịch chuyển cái rắm!

Vào lúc này kim ảnh rốt cục hơi ngừng thân hình lại, ngạo nghễ phù không, giọng nói thờ ơ:

- Thật coi như đại gia ta tới xem náo nhiệt đấy à?

Sát biên giới đại trận còn lại đám kiếm tu tiểu bối của Vân gia, bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng.

Chương 664: Tế đầu người

- Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao ta lại cảm thấy một loại khí tức không rõ?

- Do Vân gia Chấp lệnh đại trưởng lão mang một trăm kiếm tu tới thủ trận, cộng thêm uy lực của Kim Hành đại trận, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?

Trong trận thứ nhất mãi lâu không có một tiếng động nào, làm một đám tu sĩ ở ngoài trận nhao nhao suy đoán. Từ lúc mới bắt đầu nắm chắc, tới bây giờ tâm thần không yên, một loại cảm giác khủng hoảng khó tả nảy sinh trong lòng họ. Vốn tưởng rằng tiểu ma đầu giả dối Kim Đan trung cảnh đến trong đại trận tất sẽ không có chỗ trốn, nhưng bọn họ lại mơ hồ cảm giác được chuyện này lại có phần phát triển theo hướng không ổn.

Sau một hồi lâu, mây khói bao phủ trong trận thứ nhất bắt đầu lưu động, sau đó chậm rãi tán đi, đại diện cho trận thứ nhất đang ngừng vận chuyển rồi chúng tu lập tức đồng thời chuyển ánh mắt lo lắng cùng thần niệm về phía đó. Lại chỉ có thể nhìn thấy trong trận thứ nhất có Đại Kim Ô giương cánh bay ra, ở phía sau nó là Phương Hành đang chậm rãi đi ra, đống hỗn độn đầy đất, trận kỳ tán loạn, cùng với...

Một đống đầu người!

- Sao lại có nhiều người chết như vậy?

Sau khi mây khói tản đi, một cảnh tượng kích thích ánh mắt của chúng tu ở chân núi hiện lên, trái tim như bị búa tạ gõ một cái.

Một đống đầu người sắp xếp cực kỳ chỉnh tề, rõ ràng cho thấy bị người ta dùng cách thức xảo diệu chồng lại với nhau, ở phía trước đống đấu người chính là một trong ngũ đại lão Đại Tuyết Sơn khoanh chân tọa hóa – Long Kiếm Đình. Phối kiếm của ông ấy cắm bên người, hơn nữa đầu người đầy đất này giống như là một cái điện tế, ông ấy chết trong kiếm trận do Vân gia bảo vệ, tiểu ma đầu liền dùng đầu của Vân gia tế ông ấy.

Một cảnh này đối với chúng tu tạo thành sự tấn công quá kinh khủng.

Đây là đang xông trận hay đang sát sinh?

Còn thủ trận Vân gia...

Đã chết sạch toàn bộ?

Cái đầu người ở trên cùng của đống đầu người, rõ ràng chính là Đại trưởng lão Vân gia Vân Dao...

- Hắn... hắn lại giết sạch kiếm tu của Vân gia rồi?

Không biết là do ai hô lên một câu, giọng nói tuyệt vọng mà phẫn nộ.

Ầm!

Dường như đốt lên lửa giận của chúng tu Thần Châu ở chân núi, sự tức giận tăng vọt, liều mạng la mắng.

- Tiểu ma đầu, hạ thủ cần gì phải ác như vậy?

- Sát nghiệt nặng như vậy, ngươi nên bị chém thành muôn mảnh!

- Không nói tới Vân gia sẽ làm gì, lúc ngươi xuống núi, lão phu cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Trong tiếng của đám tu sĩ Thần Châu đang gần lên, chúng tu sĩ của Nam Chiêm lại đều trầm mặc. Bọn họ cũng cảm thấy Phương Hành đang đằng đằng sát khí, cũng không cảm thấy sợ hãi mà còn có cảm giác khoái ý dâng trào. Không ít người giơ nắm tay lên âm thầm khuyến khích, chỉ là không dám hét lớn mà thôi, còn Lệ Hồng Y lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt căng thẳng hơi giãn ra. Đốt ngón tay bị bóp tới trắng bệch.

Ba vị đạo chủ Bắc tam đạo lúc này sắc mặt cũng âm trầm, dưới cái nhìn của bọn họ, tiểu ma đầu này cho dù là có thể xông trận được thành công hay không, giết chóc như vậy chắc chắn đã đụng trúng chỗ đau của chúng đạo môn của Bắc Vực rồi. Một chấp lệnh trưởng lão, lại cả một trăm tên kiếm tu nổi bật... đây dường như là phế bỏ Khổ Hải Vân gia – một đại thế gia! Nhiều máu tươi như vậy, bao nhiêu năm mới bù đắp lại được?

- Những người thủ trận phía sau nghe lệnh. Với người này, giết không tha!

Đạo chủ Phù Khí đạo đã không nhịn được mà lạnh lùng hét lớn, tiếng nói như lôi âm cuồn cuộn truyền khắp Phong Thiện sơn.

Bọn họ thực sự đã nổi giận rồi, trên thực tế, nếu không phải chuyện này đã bị làm lớn lên, Long Quân cùng một vài cao nhân có thái độ không rõ đều tới chân núi Phong Thiện sơn mắt lạnh quan chiến, lúc này họ có một suy nghĩ muốn tự mình xuất thủ tiêu diệt tiểu ma đầu này, chỉ có điều tình hình trước mắt rõ ràng là không được. Thần Châu là một nơi nói tới quy củ, Phong Thiện sơn lại càng đại diện cho quy củ lớn nhất, ở đây tuyệt đối không thể làm xằng làm bậy.

Đừng nhìn hiện tại chúng tu ở chân núi đang tình cảm quần chúng phẫn uất thay người đã chết. Dường như nhất trí đồng ý tiêu diệt tiểu ma đầu, nhưng nếu bọn họ dám vi phạm quy củ của nơi này, chính là sai lầm lớn, chỉ sợ địa vị thống lĩnh Bắc tam đạo của bọn họ cũng sẽ bị dao động.

Mà lúc này Phương Hành đang ngồi xổm trước người Long Kiếm Đình. Không biết nói thầm mấy câu gì, nghe được phía dưới ồn ào náo động thì hắn không phải là một người không dám cãi lại, lạnh lùng đứng dậy, hét lớn một câu xuống phía dưới:

- Ai không phục, đi lên thủ trận!

Một câu hét lớn này vận cả chân lực, dĩ nhiên đè ép tiếng quát mắng ở chân núi xuống, quanh quẩn vang trong núi.

Còn tu sĩ Thần Châu sau khi thoáng yên tĩnh lại ầm một tiếng, càng tăng thêm sự tức giận.

Đây là đang khiêu khích chúng tu của Thần Châu ta sao?

- Ta tự nguyện thủ quan, tiêu diệt tiểu ma đầu này!

- Khinh người quá đáng, để ta tới thủ quan!

Nhất thời thật sự có không ít tu sĩ nổi giận đùng đùng sắn tay áo lên, ý muốn xông lên thủ trận trên núi.

Còn Phương Hành nhìn chúng tu Thần Châu ở phía dưới đằng đằng tức giận thì chỉ hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên chợt nhảy tới sườn núi, mặt nhìn xuống chúng tu dưới núi, từ trên cao nhìn xuống, vỗ cái bụng nhỏ một cái, bàn tay hơi duỗi tạo một động tác đào háng, sau đó liên tục gắt lên, cười ha ha, phi thân vọt về phía trận thứ hai, làm chúng tu của Thần Châu Bắc Vực đều tức giận xì mũi.

Đây cũng không phải là khiêu khích!

Chuyện này con mẹ nó chính là đang vũ nhục, vũ nhục chúng tu Bắc Vực bọn ta!

Nhất thời, chúng tu hầu như đều sôi lên sùng sục như thủy triều bắt đầu dâng lên, không biết bao nhiêu người xông lên chỗ xung yếu trên núi để tiêu diệt tiểu ma đầu.

- Bình tĩnh chớ nóng, người này có thể qua cửa thứ nhất, chẳng qua là cơ duyên xảo hợp thôi, còn cửa thứ hai, thuộc tính của đại trận tuyệt nhiên khác với đại trận thứ nhất, cho dù hắn hung ác điên cuồng gấp đôi cũng không thể nào dễ dàng qua được, để chúng ta mỏi mắt mong chờ, xem hắn bị trấn áp như thế nào!

Đến lúc này, ngay cả đạo chủ Âm Linh đạo cũng không khỏi hét lớn một câu, trấn an sự tức giận của chúng tu Bắc Vực.

Phía trước chính là trận thứ hai, Thủy Hành đại trận!

Do gia tộc Mạc thị thủ trận, tộc này có sở trường về thủy pháp, mọi người đều lão luyện tạo nghệ thủy pháp, thậm chí không thua với Thiên Nhất cung, mà trong trận thứ hai này hơi nước lượn lờ, giống như trường giang và hoàng hà vắt ngang, một đạo cô Kim Đan đại thừa ngồi xếp bằng trong hư không, trên dưới trái phải của đại trận hơi nước ngưng kết thành dáng vẻ nữ tử kiều tiếu, hoặc xếp bằng ở đầu xông, hoặc cười đứng ở bờ sông, nhìn qua như tiên phong niểu kiêu.

- Mạc Thủy Nguyệt ở đây thủ quan, tiểu hữu xin hãy dừng bước!

Chính giữa đại trận, một vị đạo cô gọn gàng tiến lên, dùng phất trần ngăn cản, hơi hơi vỗ tay, nhẹ nhàng cười.

- Trong trận thứ nhất, sát lục của ngươi nặng như vậy, sao không ở trong trận thứ hai này của ta mà rửa trôi huyết cấu?

Trong vô hình, bắt đầu có sức mạnh vô hình mãnh liệt tràn tới.

Trong tiếng rin rít, nàng cũng đã vận chuyển Thủy Hành đại trận, trận lực cuồn cuộn như sông lớn, cả không gian đều giống như một vùng biển mênh mông, kỳ lực giãy dụa khó thoát, rơi vào bất tận, cuộn trào mãnh liệt rồi lại biến mất tăm hơi, kỹ năng bơi chí âm chí nhu, liên tục không ngừng lại phản hồi với sức mạnh bản nguyên của Kim Hành đại trận. Xông qua Kim Hành đại trận không thể nào giống như cửa thứ nhất, nếu cứng rắn giết tới, đạo cô rất có tự tin.

Phương Hành cũng là như vậy, trừ phi hắn có pháp tướng, thần thông của Nguyên Anh, có thể trong nháy mắt vượt qua được nghìn dặm, xông thẳng qua trận, ở giữa không trung tiếp xúc với bất kỳ trận lực nào, dính một giọt vào thôi cũng sẽ có một luồng lực lớn như biển liên tục không ngừng ập tới, cho tới khi lực của cả tòa Thủy Hành đại trận đều đặt trên đỉnh đầu ngươi, ép cho người xông trận tới chí tử, Thủy Hành đại trận chính là vì chuyện này nên mới khó lý giải.

Tu sĩ tu thủy pháp có thể không phải đáng sợ nhất, nhưng tuyệt đối là khó dây dưa nhất.

Lúc ngũ lão xông cửa này, là Sở Thái Thượng mạnh mẽ chịu đựng lực như biển mới cho tam lão khác có thời gian tìm ra cách phá trận.

Chỉ có điều, chính ông ấy cũng bởi vì không đủ lực, cuối cùng Kim Đan bị nghiền nát mà chết.

Còn Phương Hành và Đại Kim Ô, trong hai người này trừ phi có một người cam tâm tình nguyện dùng lực gánh vác trên người mình, để người thứ hai rảnh rỗi tới xông trận, nếu không, hai người đều sẽ phải hãm sâu trong trận này, bị đại trận ăn tươi nuốt sống.

Cho dù để ý thông trận cũng không có tác dụng gì.

Giống như thế gian phàm tục, đã sớm biết dòng nước sông chảy tới đâu nhưng một khi rơi vào đó sẽ không tránh được mà liên tiếp gặp nạn.

- Lão ni cô, ngươi thật sự cho rằng Thủy Hành đại trận cỏn con này có thể vây khốn được ta hay sao?

Phương Hành cầm một thanh đàn hương, ngoáy lỗ tai của mình, cười khanh khách xông thẳng vào trong đại trận.

- Ta là đạo cô, tiểu hữu không học vấn không nghề nghiệp, khó tránh khỏi làm người ta chế nhạo...

Mạc đạo cô rõ ràng có chút không vui, lạnh mặt, mở miệng giải thích.

- Lão ni cô, ngươi thật sự cho rằng chắc ăn được ta à?

Phương Hành cười hì hì, cắt đứt lời nói của Mạc đạo cô.

- Lớn mật, một tên nhãi con, còn tu đại đạo gì? Nên ăn năn cho tốt ở trong đại trận này đi!

Lông mày của Mạc đạo cô nhíu chặt lại lớn tiếng quát, phất trần vung lên, toàn bộ huyễn cảnh trong đại trận sóng dữ ngập trời tập kích cuốn tới, trào đầy bốn phương tám hướng, đồng thời bảy mươi hai Thủy Thị Nhi ở xung quanh chiếm mỗi một góc của đại trận, bảo vệ không gian trên dưới. Bất luận Phương Hành tránh tới chỗ nào đều sẽ thúc giục đại trận qua đó, còn hắn chỉ cần bị dính một chút nước sẽ lập tức bị sức mạnh của cả tòa Thủy Hành đại trận trấn áp.

- Đừng cho rằng xông qua được trận thứ nhất mà có thể hung hăng ngang ngược trước mặt bần đạo, chẳng qua là chiếm được Kim chủng kiếm thai sắc bén nên mới phá được Kim Hành đại trận thứ nhất, bần đạo muốn xem thử, ngươi có bản lĩnh tới phá Thủy Hành đại trận của ta hay không...

Mày liễu của Mạc đạo cô dựng thẳng, trực tiếp nhảy lên, một tay cầm phất trần, một tay kết pháp quyết, toàn lực thôi động pháp trận.

Nàng ta cũng không muốn đi vào vết xe đổ của Vân Dao, đối mặt với Phương Hành khẩu âm ung dung, vừa lên đã thi triển toàn lực.

Chỉ là ngoài dự liệu của bọn họ, đối mặt với Thủy Hành đại trận cuồn cuộn ập tới, Phương Hành không tránh không né, đơn chưởng tiếp tới.

Ầm!

Rút dây động rừng, đơn chưởng của Phương Hành tiếp nhận sức nước, bên trong cả tòa đại trận, một luồng lực lớn như biển lập tức liên tục điên cuồng tràn tới, từng luồng từng luồng lực như biển ập tới, liên tiếp trấn áp trên đỉnh đầu của hắn, cứ tiếp tục như vậy, so với lúc ngũ lão xông qua trận này rất khác nhau. Sở Thái Thượng chính là vì cố gắng chống đỡ lực của nước trong đại trận này, cuối cùng khô kiệt sức mạnh, Kim Đan bị nghiền nát mà chết.

- Chỗ nước này còn chưa đủ, ta cho các ngươi thêm một ít nhé!

Gặp phải một luồng lực như biển đè tới, sắc mặt của Phương Hành bỗng nhiên biến đổi, đơn chưởng bóp vỡ dòng sông trước người, bọt nước văng tung tóe bay lên không trung, hiển hóa trên đỉnh đầu hắn một đóa mây đen, sau đó đóa mây đen này càng lúc càng lớn liên tục không ngừng hấp thu sức nước trong đại trận này tới, hầu như tràn ngập cả tòa Thủy Hành đại trận, sau đó không trung rắc một tiếng, mưa to bắt đầu rơi xuống.

- Nghịch nước ở trước mặt ta, không biết Thương Lan Hải Long Quân là cha vợ của tiểu gia ta hay sao?

Phương Hành cười ha ha, thần niệm như tơ, tỏa vào mưa lớn khắp bầu trời, trực tiếp đối kháng với lực đại trận của trận thứ hai – Thủy Hành đại trận.

Dường như bốn lạng đấu nghìn cân, lực đại trận khổng lồ mà lưu chuyển này toàn bộ bị hắn thay đổi lại phương hướng vào lúc này.

Cảnh tượng này làm sắc mặt cửa đạo cô kia đại biến, khi bắn pháp quyết, tay đã không nhịn được mà run lên.

Tiểu quỷ này, rõ ràng là đang lợi dụng phương pháp ngự thủy huyền ảo để cứng rắn đoạt lực đại trận của trận thứ hai này của mình.

Chương 665: Ma luyện chân thuật

- Bố Vũ đại thuật...

Mạc đạo cô có sở trường về thủy pháp, là một người biết nhìn hàng, bỗng nhiên thất thanh kêu lên.

Ngày bình thường bà ta bế quan không ra ngoài, không thông hiểu thế sự, cho tới lúc này ngũ lão Đại Tuyết Sơn muốn lên Phong Thiện sơn lập đạo thống, đạo chủ của Bắc tam đạo mới mời bà ta – một người thông hiểu thủy pháp cũng không thiện chiến – ra chủ trì tu sĩ Mạc gia giữ trận thứ hai. Nếu lúc bình thường, trận thứ hai này nên do người của Thiên Nhất cung tới chủ trì, chỉ là Thiên Nhất cung bởi vì có Long Quân xuất hiện nên thân phận thực sự xấu hổ, vì vậy nên mới đổi thành bà ta.

Nói đi nói lại, Thủy Hành đại trận thù dị, bên trong lại tiếp nhận thủy mạch của Phong Thiện sơn, người chủ trì đại trận không cần có thực lực quá cao, chỉ cần tinh thông thủy pháp cũng có thể phát huy sức mạnh của trận này đến cực hạn. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà ba đạo chủ của bắc tam đạo mời bà ta tới.

Nhưng lúc tới nơi này, bà ta mới kinh dị phát hiện ra tiểu ma đầu xông trận bỗng nhiên lại thi triển Bố Vũ đại thuật của Long tộc.

Chưa từng nghe nói tới gút mắc của tiểu ma đầu với Long tộc, Mạc đạo cô lập tức khiếp sợ khó diễn tả được.

Đạo thủy pháp tu tán vô hình, tu vi cao hay thấp tất cả nhờ vào hai chữ vi diệu. Năm đó Long tộc giao hảo với Thánh hiền của Nhân tộc, mỗi nhân vật đều tiếp nhận một chức Bố Vũ nhân gian. Trong một thành nào đó mưa rơi bao lâu, thiên tình bao lâu, mưa rơi dày thế nào, nơi nào cực nhiều nơi nào ít một chút, đều có thể khống chế không chút sai biệt. Đây là đại thuật tinh diệu tới mức nào chứ? Trong giới tu hành ai có thể sánh bằng?

Cũng chính vì vậy, thấy được tiểu ma đầu thi triển Bố Vũ đại thuật, Mạc đạo cô này lập tức đổi sắc mặt.

- Ta cũng không tin, ngươi còn nhỏ tuổi có thể tu luyện được Bố Vũ đại thuật của Long tộc tới mức nào...

Mạc đạo cô cắn răng nghiêm ngặt quát, phất trần lại vung lên, tất cả dòng sông trên không trung liên tiếp bị kiềm hãm, sau đó nhanh chóng ngưng kết biến thành băng, hoàn toàn ở không trung nơi này huyễn hóa ra lưỡi sương kiếm trơn trượt, gào thét khắp bầu trời đâm thẳng về phía Phương Hành ở phía trước, chính là do thủy pháp trong đó biến đổi, hóa nước thành băng, làm nước không dễ khống chế trở thành lưỡi kiếm tiễn dễ khống chế hơn, làm nước tản khắp nơi mềm mại hóa thành đao kiếm sắc bén.

Mà ở sau sống sương kiếm trơn trượt này, hơn mười Thủy Thị Nhi mỗi người đều khống chế hàn băng kiếm, đâm về phía Phương Hành và Đại Kim Ô.

- Ha ha! Sẽ chờ một chiêu này của ngươi!

Phương Hành cười to, sau đó trong mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo, hai tay niết ấn, trong nháy mắt đã thúc giục một thân tu vi của mình tới cực điểm. Một luồng khí độ bổn nguyên xông lên mây đen trong đỉnh đầu. Trong khí độ bổn nguyên kia lập tức xuất hiện một loại sức mạnh rất kỳ dị, dường như một cái đại ấn trấn một phương, đắp khắp không trung của Thủy Hành đại trận, làm tất cả thủy ý bên trong đại trận đều ngưng kết, bất động.

- Giết, giết chết bọn họ cho ta!

Một tiếng quát chói tai vang lên, đồng thời xông ra ngoài cùng Đại Kim Ô, một người dùng kim sí tập kích, một người dùng huyết đao gào thét.

Khắp trời là băng đao sương tiễn trơn trượt. Sau khi cự lực của bọn họ tập kích thì bị cuốn xuống, đều nát bấy như sương, nhè nhẹ bay xuống, mà công kích của bọn họ lại không chút khách khí, trực tiếp giết sạch đám Thủy Thị Nhi ẩn dưới băng sương. Nhất thời toàn bộ không trung vang lên tiếng kêu rên liên hồi, tinh phong huyết vũ, vô số tay cụt chân cụt nhao nhao rơi xuống đất, thủy ý đọng lại. Giữa đại trận huyết dịch tạo thành dịch thể duy nhất còn lưu động.

- Phụ vương, trong đại trận kia... tại sao lại có khí tức của Long tộc ta?

Lúc này ở chân núi Phong Thiện sơn, ngay cả Long Nữ cũng nhạy bén nhận ra gì đó, kinh hoàng kêu lên.

Long Quân thì sắc mặt hơi trầm xuống, cười nhạt, nói:

- Đại khái con cảm giác sai rồi.

Long Nữ ngạc nhiên, tỉ mỉ cảm ứng, lại không tin vào lời giải thích của Long Quân.

Bên trong trận thứ hai rõ ràng xuất hiện khí tức của Long tộc các nàng, hơn nữa còn là khí tức dị thường khổng lồ mà trung hậu.

Bây giờ nghĩ lại, khí tức này dường như đã sớm xuất hiện trên người Phương Hành rồi, một cảm giác thân thiết của đồng loại dung hợp trong khí tức của Phương Hành, chỉ là dù sao tu vi của nàng còn chưa đủ, không cảm giác được loại khí tức này. Cho tới tận giờ, Phương Hành thi triển thủy pháp tới cực hạn rốt cục mới tỏa ra, không chỉ định trụ cả tòa Thủy Hành đại trận mà còn làm nàng bén nhạy bắt được cái gì đó.

- Năm đại trận đầu thiên thông hiểu trận lý, mỗi trận đều mang một loại pháp chủng liền chiếm hết tiện nghi, cùng với việc nói tiểu quỷ này đang xông trận, chẳng bằng nói hắn đang mượn năm trận Ngũ Hành đầu tiên này để biến hóa, rèn luyện pháp chủng của mình, ma luyện thuật pháp của mình... chuyện này có thể sánh bằng với việc quan môn tìm hiểu chỗ hữu dụng, chỉ là vấn đề ở chỗ loại pháp môn chiến tu này nhất định là đang liều mạng, có thể tiếp tục chống đỡ được hay sao?

Ùng ùng!

Lấy khí tức của Long Châu xen lẫn Bố Vũ đại thần thông vô thượng định trụ nước của đại trận, Phương Hành cùng Đại Kim Ô chém giết một đường, chém ra một con đường máu trên không trung, cuối cùng chiến pháp không mạnh, chỉ thông hiểu thủy pháp, Mạc đạo cô bị đạp dưới chân, làm mặt đạo cô kia sợ tới mức biến thành màu đất, liều mạng kêu to lấy trận kỳ ra lắc lư nhưng hiển nhiên là cũng không địch lại được. Chung quy muốn nhận thua, chỉ tiếc là trận kỳ của bà ta thật sự lấy ra quá chậm, cuồng đao huyết ẩm của Phương Hành đã chém xuống, nhanh như chớp lăn tới trước mặt Sở Thái Thượng tọa hóa phía sau đại trận.

Trận thứ hai đã phá!

Lại là một cảnh đống huyết nhục hỗn độn, Phương Hành chân không ngừng bước nào, nhắm vào trận thứ ba, lướt tới.

Trận thứ ba, Hành Hỏa đại trận.

Từng tia hỏa ý trải rộng trong đại trận, ngọn lửa bừng bừng liệu thiên, trải rộng khắp trời.

Nhưng mà vẫn không trói buộc được Phương Hành, sử dụng tam muội chân hỏa bảo vệ quanh thân, tiếp tục chém giết về phía trước.

Mười trận của Phong Thiện sơn tuy đã lâu năm, sớm đã không còn uy lực của mười đại trận năm đó cổ tiên Phong Thiện trấn ma nữa, nhưng một vài tính chất đặc biệt vẫn còn tiếp diễn, đó chính là mỗi trận đều có thuộc tính riêng. Năm trận đầu tiên chính là kim, thủy, hỏa, mộc, sơn, ngũ hành, bổn nguyên đại trận chính là sức mạnh ngũ hành này, sức mạnh tương khắc, độ cạnh tranh sẽ tăng gấp bội, sức mạnh tương sinh sẽ dễ dàng phá trận như trở bàn tay. Một loại biến hóa khác chính là bản thân cũng tu luyện sức mạnh đồng dạng thì sẽ có thể giảm ảnh hưởng của lực đại trận xuống thấp nhất.

Trận thứ nhất, Kim Hành đại trận, Phương Hành có kiếm thai Ma Kiếm lại thông hiểu trận lý nên dễ dàng tàn sát chúng tu Vân gia, xông trận.

Trận thứ hai, Thủy Hành đại trận, hắn có tu luyện Bố Vũ bí thuật của Long tộc, lại có khí tức của Long Châu tương trợ, qua trận cũng không hề khó.

Còn trận thứ ba hiện giờ lại có tam muội chân hỏa hộ thân, Hành Hỏa đại trận cũng không thể làm gì được hắn.

Cái cần, chính là chém giết mà thôi.

Từng trận giết qua!

Trong hỏa ý ngập trời, thân hình của Phương Hành và Đại Kim Ô như ẩn như hiện, chém giết cực kỳ thảm liệt.

Rốt cục, trận chủ thủ trận, tán tu Bắc Vực Hỏa Đầu Đà nhận thua, Phương Hành phá trận.

Trận thứ tư, Mộc Hành đại trận, hơn ba trăm khôi lỗi thực lực mạnh tới phô thiên cái địa đánh tới, sau khi chém giết thì lập tức mượn mộc ý trọng sinh bỗng nhiên xuất hiện, chém giết không ngừng, cục diện giết không hết được. Phương Hành giết qua trận này rất gian nan, hắn không giống lúc Hồ Cầm lão nhân xông trận, lấy cảm ngộ của bản thân nhập vào đông nhật vạn vật để túc sát, tuyệt diệt sinh cơ của khôi lỗi, một phát đã thành công xông trận, tu pháp của hắn đã không có cách nào khắc chế được nữa, chỉ có thể không ngừng chém giết, cũng không biết đã chém giết mấy trăm mấy ngàn con, hắn và Đại Kim Ô đều bị thương không nhẹ, nhưng Mộc Hành đại trận này vẫn còn chưa xông qua, chúng tu ở chân núi trong lòng đã nóng như lửa đốt, tu sĩ Nam Chiêm lạnh lùng đến đâu cũng phải lo lắng không yên.

- Ta liều mạng với ngươi!

Lần nữa liều chết xung phong một trận, Phương Hành đã trợn trắng mắt.

Hắn cũng sở hữu pháp chủng Mộc hệ, hơn nữa còn là do Căn bá tặng, phẩm chất cực cao.

Chỉ có điều hắn chưa từng tu luyện Mộc hệ đại thuật, không có cách nào thôi động pháp chủng Mộc hệ để đả thương địch thủ, chỉ có thể dùng để chữa thương.

Nhưng ở trong Mộc Hành đại trận này, đối phương khống chế lực một trận làm cho hắn khó lòng phòng bị, giết không thắng giết không chết.

Muốn dùng một cây đuốc thiêu hủy cũng không được, người thủ trận là Mộc tôn giả, mượn lực cây cỏ trên Phong Thiện sơn, có thể nói là sức mạnh vô cùng, hỏa ý của Phương Hành tuy là tu luyện lợi hại nhưng còn chưa đủ để lấy một cây đuốc đốt rụi Phong Thiện sơn này được.

Trong tiếng hô bạo, Phương Hành bỗng nhiên múa đao như thí luyện, đánh thẳng về phía người canh giữ phía dưới đại trận. Mộc tôn giả. Ở trên đường, vô số mộc khôi lỗi cầm đao mang thương đánh về phía hắn, dưới tình huống này, cho dù tu vi cao tới đâu, trừ phi dốc hết sức dọn sạch cự lực của mộc khôi lỗi cũng không thể bảo vệ được bản thân chu toàn. Trên đường đi, trên người Phương Hành bị vô số vết thương, không ngừng chảy máu, nhưng bằng vào một lời ngoan ý, hắn hống hách vọt thẳng tới đại trận phía dưới. Cự ly này, trận chủ Mộc Tôn giả của trận thứ tư chỉ còn cách mười trượng nữa thôi.

- Đây là đang muốn liều mạng sao? Nằm mơ!

Mộc tôn giả kinh hãi, tay kết pháp quyết, quanh người cuồng sinh gai nhọn bảo vệ bản thân.

- Vụt!

Phương Hành nổi cơn điên bỗng nhiên tùy ý để gai nhọn này đâm xuyên qua thân thể của chính mình, cứng rắn hạ xuống, một đao chém đầu của Mộc tôn giả. Ngực và bụng của hắn bị thương, không ngừng chảy máu nhưng pháp chủng Mộc hệ Thần Mộc Đại Thánh mà Căn bá truyền cho ẩn chứa trong cơ thể cũng liên tục thúc giục ra, không ngừng chữa trị thương thế trên cơ thể. Cái đầu của Mộc tôn giả rơi xuống, từ trong cổ lại như có mầm cây sinh ra, lại có thêm một cái đầu nữa sinh ra, vẻ mặt phẫn nộ, hét lớn:

- Tên tiểu khốn kiếp, lão phu ở trong trận này bất tử bất diệt, ngươi muốn liều mạng với ta à?

- Liều cái đại gia nhà ngươi!

Phương Hành lại dùng một đao chém một cái đầu của ông ta xuống.

- Ngươi muốn chết!

Cái đầu thứ ba của Mộc tôn giả lại dài ra, lại có một cái gai đâm vào ngực bụng của Phương Hành.

- Là ngươi muốn chết!

Lại bổ ra một đao, đầu của Mộc tôn giả lại mất đi một cái.

- Ngươi muốn chết!

- Ngươi muốn chết!

- ...

- ...

- Xoạt xoạt xoạt xoạt

- Phụp phụp phụp phụp

Đâm một cái lại có một cái đầu mới, rốt cục sau khi đổi hơn mười cái đầu khác, Mộc Tôn giả không chịu nổi nữa, vung trận kỳ lên:

- Chịu thua rồi!

- Đại gia ngươi, lại còn tưởng tiểu gia ta không trị được ngươi sao?

Phương Hành oán hận mắng một câu, lại quơ đao chém một cái đầu nữa của ông ta.

- Ta và ngươi đều dùng pháp chủng mộc hành, không tệ, tu luyện pháp thuật tới mức này cũng coi như khó có được, không bằng đitheo lão phu, làm một học trò?

Đầu của Mộc tôn giả càng mọc chậm hơn, lần này qua ba hơi thở mới sinh ra cái đầu mới, một chưởng liền kêu lên với Phương Hành.

- Đi cái đại gia nhà ngươi chứ đi!

Phương Hành lại một lần nữa quơ đao, băm cái đầu mới mọc ra của ông ta, nhưng mà ánh mắt đảo qua, đoạt lấy một cái cây thanh tùng nho nhỏ mà Mộc tôn giả này nâng ở dưới bụng, sinh trưởng trong một cái chậu sứ màu đen, tán cầu mở rộng, thương giòn mạnh mẽ, thông qua hiệu dụng của Âm Dương Thần Ma Giám, Phương Hành biết đây là một pháp bảo tốt có thể mượn lực sơn mộc tới, đương nhiên không chút khách khí, thu vào.

- Tiểu ma đầu, trả ta Pháp Địa Thanh Tùng...

Mộc tôn giả lần nữa sinh ra một cái đầu, lập tức liều mạng kêu to, hùng hổ muốn lên liều mạng.

- Trả cái đại gia nhà ngươi chứ trả!

Phương Hành lại băm một cái đầu của ông ta xuống, còn chân sau lại trực tiếp đạo vào vách của Phong Thiện sơn.

Chương 666: Dùng căn cơ trăm năm chiến đấu với một người

- Văn gia đạo tử Văn Diệc Nho, ở đây thủ quan!

Một hơi xông vào trận thứ năm, Phương Hành cũng hơi ngẩn ra. Người thủ trận của trận này lại là một người quen, cầm đầu chính là một người trung niên đầy mặt nho nhã, chính là Văn gia đại nho sư Văn Diệc Nho mà hắn đã từng đánh bại ở Thiên Nhất cung, mà ở giữa không trung còn có rất nhiều Văn gia Phù sư thân mặc áo xanh đang đứng, chừng gần trăm tên, trên người mỗi người đều có vẻ nghiêm túc đáng sợ.

- Tiểu ma đầu, ngày hôm nay ngươi vào trận này, đừng mơ có thể ra ngoài được!

Giọng nói oán hận của một cô gái vang lên, là một nữ tử có khuôn mặt xinh đẹp, đương nhiên đó là Văn Nghiễn Tâm, ban đầu ở Thiên Nhất cung suýt nữa bị Phương Hành dùng một kiếm chém thành mảnh nhỏ, khó khăn lắm mới được Văn Diệc Nho cứu ra, sau lại vẫn chưa từng gặp lại, không ngờ tới trận thứ năm này lại là do Văn gia họ thủ trận, mà nàng ta lại là một người nổi bật của Văn gia, tới trong trận này trở thành một trong số những người thủ trận.

- Trong trận này còn có hai lão đầu nữa mà? Người đâu rồi?

Phương Hành chỉ liếc mắt nhìn hai người này một cái, ánh mắt băn khoăn nhìn xung quanh.

Trước khi vào trận, hắn cũng đã hỏi rõ ràng, biết ngũ lão Đại Tuyết Sơn thì Long Kiếm Đình đã chết, Sở Thái Thượng cũng đã mệt mỏi ngã xuống, nhưng Trương Đạo Nhất cùng sư phó Hồ Cầm lão nhân của Diệp Cô Âm cùng Ứng Xảo Xảo thì bị vây trong trận thứ năm, không rõ sống chết.

- Ngươi nói hai người bọn họ sao?

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Văn Nghiễn Tâm lại xuất hiện vẻ hung ác, chậm rãi giơ tay lên chỉ về một hướng.

Phương Hành nhìn lại, nhất thời sắc mặt đại biến.

Lúc này đang ở trong trận thứ năm, xung quanh đều là huyễn kính chân thật, là một dải núi bao la một vùng tựa như tiến vào thế giới chỉ có núi lớn liên miên cùng biển mây bao la, khí tức cổ xưa cùng sự nguy nga khiến người ta run như cầy sấy, còn ở dưới một ngọn núi bỗng nhiên có một ngọn núi lớn trấn áp ngay chính giữa, phía dưới có hai luồng khí tức cực kỳ nhỏ yếu truyền ra, chính là Hồ Cầm lão nhân và Trương Đạo Nhất.

Hai luồng khí tức đang bị sơn ý hùng hồn không ngừng tiêu hao, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị đoạn khí mà chết.

- Chỉ là hai lão nhân, các người lại trấn áp bọn họ dưới chân núi?

Con mắt Phương Hành trợn tròn, có tơ máu mơ hồ xuất hiện.

- Ai bảo bọn họ không phá được đại trận, lại trộm cơ mưu lợi đưa một người ra ngoài?

Văn Nghiễn Tâm nhìn thấy Phương Hành như vậy, đáy mắt liền dâng lên hận ý dày đặc, lớn tiếng quát:

- Tiểu ma đầu, ngươi tốt nhất nên thông minh chút, lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, bằng không bản cô nương trước tiên sẽ đè chết hai người bọn họ, sau đó sẽ trấn áp ngươi trăm năm, phát tiết mối hận của ta!

Phương Hành không trả lời nàng ta, ngưng thần một lát, kêu với phía dưới:

- Hồ Cầm lão tiền bối, còn nghe thấy không?

Chân núi vang lên một tiếng than nhẹ suy yếu:

- Tiểu hữu, thật mệt ngươi vẫn còn tới xông trận, Vạn La lão đệ của ta cũng thua rồi sao?

Phương Hành nói:

- Một mình ông ấy xông qua hai trận!

Giọng nói hư nhược phía dưới than thở:

- Cũng coi như không tệ, tiểu hữu, đã vào trận này, bọn ta không có ý sẽ về nữa!

Phương Hành gật đầu, nói:

- Xin lỗi, lão tiền bối!

Nghe được nội dung đoạn đối thoại của bọn họ, đầu lông mày của Văn Nghiễn Tâm nhướn một cái, giọng the thé nói:

- Tiểu ma đầu, ngươi không muốn mạng của bọn họ nữa hay sao?

Phương Hành nghe thấy ngẩng đầu lên, điềm nhiên nói:

- Ta càng muốn mạng của ngươi hơn!

- Ầm!

Dĩ nhiên không chút khách khí, phất tay với Đại Kim Ô liền giết tới. Đại Kim Ô phối hợp khăng khít với hắn, biết được tâm tư của tiểu ma đầu, mở kim sí ra. Mang theo lực hùng hồn vô tận như muốn lật sông lấp biển đánh theo Phương Hành. Còn Phương Hành cũng nhảy dựng lên, hai chân đạp lên cánh nó một cái. Thân hình nhất thời giống như sao băng vọt thẳng về hướng Văn Nghiễn Tâm. Trong quá trình này, phía sau, một đôi kim sí hiển hóa ra bỗng nhiên vỗ, lực vút qua đó thế như thiểm điện, trong chớp mắt đã vọt tới trước người của Văn Nghiễn Tâm.

- Ngươi dám...

Văn Nghiễn Tâm lấy ra một tấm sơn phù, làm bộ đè về phía dưới.

Một phù như một núi, phù xuống đỉnh núi, lực của núi sẽ tăng cấp đôi.

Nhưng mà Phương Hành căn bản không lưu ý tới sơn phù này, dường như hắn không thèm để ý tới Hồ Cầm lão nhân cùng Trương Đạo Nhất ở phía dưới, trực tiếp dùng một kiếm bổ về phía Văn Nghiễn Tâm. Văn Nghiễn Tâm ngoài dự liệu, Phương hành lại xuất thủ quá nhanh, nàng ta căn bản không kịp ngăn cản, chỉ trong khoảnh khắc, mũi kiếm sắc bén đã chém tới bên người, một loại sát khí đáng sợ khó có thể hình dung dũng mãnh tràn vào trái tim, khuấy động tim phổi...

- Đại ca ca cứu ta...

Văn Nghiễn Tâm hét ầm lên, chỉ là lúc lên tiếng thì đã chậm.

- Lui lại!

Trong một chốc này, Văn Diệc Nho ổn trọng hơn so với Văn Nghiễn Tâm, từ lúc Phương Hành gầm lên, gã đã đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, phất tay đã đánh ra bảy tám cái sơn phù, giống như bảy tám ngọn núi liên tục trấn áp xuống phía dưới, đồng thời thân hình gã lóe lên vút qua sau đầu của Văn Nghiễn Tâm, kéo sau cổ nàng ta gấp gáp lùi về phía sau, mà vào lúc này, Phương Hành bỗng nhiên đã giết đỏ cả mắt, đối với mấy sơn phù đánh tới ở phía sau đều không hề để ý tới. Tay trái lăng không ấn xuống, cũng có một tia sơn ý hiện lên đụng nát mấy ngọn núi, tiếp tục đánh một kiếm xuống.

- Vèo!

Một cánh tay của Văn Nghiễn Tâm bị hắn chém xuống, sau đó Văn Diệc Nho mới kịp lôi nàng ta đi.

- Ầm!

Chuyện này còn chưa xong, Phương Hành vừa thấy một kiếm này không thể lấy mạng của Văn Nghiễn Tâm thì hai chân bước trên không trung một bước, trong một chốc khó khăn lắm mới xông tới trước đầu của Văn Nghiễn Tâm, làm Văn Nghiễn Tâm sợ tới mức như mất hồn, mở miệng kêu to, may là vào lúc này, Văn Diệc Nho đã thúc đẩy lực đại trận, trong chốc lát trên không trung, sơn ảnh lưu chuyển, liên tiếp không ngừng đè ép về phía Phương Hành.

- Mở cho ta!

Phương Hành chỉ cảm thấy trên dưới trái phải có trọng lực vô cùng ép xuống, mở miệng hét lớn, hai tay đỡ núi.

Bịch!

Vào lúc này Đại Kim Ô cũng lao xuống, hai cánh vỗ lên liên tục, không ngừng đánh bay đỉnh núi trên đầu Phương Hành

Nhưng mà chúng Phù sư của Văn gia đồng thời hét lớn xuất thủ, bắn ra từng sơn phù, làm ngay cả Đại Kim Ô cũng bị bao phủ ở trong đó.

Rầm rầm rầm!

Ánh mắt trợn lên nhìn, Phương Hành và Đại Kim Ô liên thanh rống giận nhưng thân hình không ngừng rơi xuống, trên đỉnh đầu, chư phù biến thành núi.

- Tiểu ma đầu, không nhìn xem nơi đây là nơi nào!

Văn Diệc Nho vừa dán Mộc Ý chi Phù lên Văn Nghiễn Tâm để chữa thương, vừa dùng ánh mắt lãnh khốc nhìn xuống phía dưới, giọng nói trở nên ác độc:

- Vì thủ trận thứ năm này, Văn gia ta ước chừng đã lấy ra tất cả thượng phẩm sơn phù tích trăm năm ra, ngươi lấy cái gì để đấu với căn cơ trăm năm của Văn gia ta? Chỉ bằng sơn pháp buồn cười của ngươi ư? Sơn pháp kia của ngươi chỉ là loại bình thường, lại còn không trọn vẹn, lại không tu luyện sơn pháp gì khác, hù dọa người thường còn có thể, nhưng ở trong mắt của Văn Diệc Nho ta cũng chính là sơ hở lớn của ngươi!

Trị xong cho Văn Nghiễn Tâm, hai tay gã chắp sau lưng mắt lạnh nhìn xuống phía dưới, thấp giọng tự nói:

- Đừng có quá coi thường Văn Diệc Nho ta, lần trước đánh một trận ở Kính hồ, ta đã nhìn thấu kẽ hở của ngươi rồi, từ đó, ta vẫn luôn đợi một trận chiến này!

Phương Hành ở phía dưới liên thanh rống giận, quơ đao phá núi.

Nhưng mà sơn phù bay xuống như mưa, mượn cả lực của đại trận này, đáng sợ đến bậc nào.

Quả thực giống như là dưới bầu trời đột nhiên mọc lên cơn mưa núi lớn, từng tòa liên tiếp không ngừng rơi xuống.

Mỗi khi hắn đánh nát một ngọn núi liền có bốn năm ngọn núi lớn hạ xuống, ngưng kết thành núi mới cao trăm trượng, cao ngàn trượng, cao vạn trượng, mấy chục ngọn, mấy trăm ngọn từ người của Văn gia tìm trăm năm tỉ mỉ soạn ra sơn phù, vào lúc này sức mạnh ngưng kết tại một điểm, trấn áp Phương Hành và Đại Kim Ô ở chân núi, hơn nữa ngọn núi lớn kia còn đang liên tiếp cao lên, tụ lại.

- Phụt...

Phương Hành ở chân núi phun ra một ngụm máu tươi, khí tức đang chậm rãi mất đi.

- Ha ha ha ha... Tiểu ma đầu, đến trong trận này rồi, ngươi còn muốn giết ta? Ta muốn trấn áp ngươi một trăm năm!

Văn Nghiễn Tâm khó khăn lắm mới lấy lại tinh thần điên cuồng cười phá lên, từ trong tay một Phù sư khác đoạt lấy sơn phù, thả một bó lớn xuống.

- Hắn... khí tức của hắn sao càng ngày càng yếu như vậy?

Lúc này ở chân núi Phong Thiện sơn, Ứng Xảo Xảo cảm thấy cả kinh, run giọng hỏi.

Chỉ là Diệp Cô Âm ở bên người nàng lại không trả lời nổi vấn đề này của nàng, từ sau khi Phương Hành vào trận thứ năm, tất cả tâm thần của nàng đều dùng để cảm ứng khí tức biến hóa trong trận, dù sao sư phụ và sư tôn của nàng đều đang bị hãm thân trong trận thứ năm, sinh tử chưa rõ, cũng chính là vì thế, nàng bỗng nhiên phát giác ra khí cơ chưa từng có từ trước đến nay của Phương Hành ở bốn trận trước đó, ở trong trận thứ năm này lại đột nhiên yếu đi nhiều...

- Ha ha, trận thứ năm do Văn gia thủ trận, quả nhiên hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh!

- Năm lão giả ở trận này bị thua thiệt nhiều, tiểu tử này quả nhiên cũng trốn không thoát.

- Tiểu quỷ kia người mang dị chủng, chí ít đan thành ngũ pháp, mà bốn pháp trong đó lại đều là pháp chủng thế gian khó gặp, kim, thủy, hỏa, mộc bốn pháp đều rất bất phàm, đương nhiên có thể nhẹ nhàng qua được bốn trận trước đó, chỉ tiếc sơn pháp của hắn tàn khuyết không đầy đủ, đụng phải trận thứ năm đương nhiên như đâm phải vách tường, nghe nói trận chủ Văn Diệc Nho cũng từng bại bởi hắn, lần này có thể xả hận rồi.

Ba vị đạo chủ của Bắc tam đạo lúc này cũng nhẹ giọng mở miệng, trái tim cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Phụ vương, hắn...

Sắc mặt của Long Nữ căng thẳng gấp gáp nói với Long Quân.

Sắc mặt của Long Quân nặng nề, gật đầu nói:

- Trước đó ta từng nói với hắn, sơn pháp của hắn quả thực không đủ, không chỉ có phổ thông mà lại còn không trọn vẹn, nếu như nhận được một vài đan pháp phẩm chất cao cùng công quyết thì có thể tăng lên, nếu không đạo sơn pháp này sẽ trở thành khe hở vĩnh viễn trên con đường tu luyện của hắn, chỉ tiếc, loại công quyết này thực sự khó tìm, cho dù có công quyết cũng phải tìm loại sơn chủng trên đời hiếm thấy cho hắn cảm ngộ luyện hóa mới trở thành đan pháp của hắn, ta vốn muốn chờ hắn trở thành thần tử của Tứ Hải sẽ giúp hắn, hiện tại cũng không kịp rồi!

Câu nói này vừa nói ra, sắc mặt của Long Nữ nhất thời đại biến.

Chương 667: Phong Thiện bổ sơn pháp

Tu sĩ Thần Châu quả nhiên không hoàn toàn là kẻ ngu si!

Ngay cả Phương Hành cũng không ngờ tới, lần trước hắn đại chiến ở Kính hồ Hộ Đạo Minh, liên tiếp đánh bại rất nhiều tiểu bối cao thủ của Bắc Vực, có thể nói hào tình vạn trượng, nhưng kết quả lại bị bại tướng dưới tay nhìn thấu nhược điểm của mình, từ đó mà bắt đầu tính toán mình. Dựa theo lời nói của Văn Diệc Nho, e là cho dù không gặp nhau trong mười trận Phong Thiện sơn này, gã cũng sẽ tự tìm tới mình để đánh một trận rửa nhục!

Sơn pháp đúng là nhược điểm của mình, đương nhiên nói về tương đối thì hắn tu luyện sơn pháp chính là sơn bảo lúc trước dùng từ trong bảo khố của Tự Long cung nhét vào thức giới mà thành, lại bởi vì thân thể lúc đó không đủ năng lực chịu đựng, chỉ chứa được một nửa liền gián đoạn, điều này cũng dẫn tới chư pháp trong nội đan của hắn không cái nào không phải trình độ cao nhất trong thế gian, nhưng chỉ có sơn pháp vừa không trọn vẹn, vừa có phẩm chất kém.

Chỉ có điều cũng chính vì vừa không trọn vẹn, vừa có phẩm chất kém như thế lại dễ khống chế, cho nên bình thường hắn cũng không dùng sơn pháp để ngăn địch.

Nói là kẽ hở cũng không hoàn toàn là đúng, ở trong mắt vài người đây cũng không thể coi là kẽ hở, chỉ có điều rơi vào trong mắt đại Phù sư Văn Diệc Nho tâm tư kín đáo thì cũng là một nhược điểm tương đối rõ ràng. Lần này gã đại diện cho Văn gia tới đây chủ trì trận thứ năm trong mười trận trên Phong Thiện sơn, chính là vì muốn nắm giữ lực chuyển hóa sơn phù tốt hơn, cũng tiện về sau đụng phải Phương Hành sẽ một lần đánh tan được hắn.

Nhưng gặp nhau ở trong trận đối với gã thì thật sự là một chuyện tốt ngoài dự liệu.

Như vậy Phương Hành đã bị trấn áp, Văn gia với nội tình trăm năm chế hơn một nghìn sơn phù cùng với đại lực của Sơn Hành đại trận dường như cho dù thế nào cũng khó xoay người. Sơn Hành đại trận có tính chất đặc biệt vốn ở chỗ trấn áp, một khi bị trấn áp, phù văn cầm cố, thân thể không thể trốn thoát được. Trừ phi tu luyện thành Nguyên Anh, lấy pháp tướng phủ xuống, đánh sập ngọn núi, cứu nhục thể của mình ra, còn không thì chỉ có thể cường ngạnh đối kháng.

Lúc ngũ lão xông trận là do Hồ Cầm lão nhân lấy một thân tu vi gửi một kiếm lúc chưa xác nhập đại trận, đánh đại sơn hùng hồn tạo thành một khoảng cách, làm cho Vạn La lão quái chạy được ra ngoài, mà hiện giờ Phương Hành cùng Đại Kim Ô lại không may mắn như vậy.

- Cho dù ngươi bừa bãi vô hạn, còn không phải vẫn bị bản cô nương dẫm nát ở dưới lòng bàn chân hay sao?

Văn Nghiễn Tâm là một người điển hình của tính tình nhớ ăn không nhớ bị đánh, sau khi kinh hoàng qua đi thì mừng rỡ phát hiện ra đường ca nhà mình đã trấn áp được tiểu ma đầu, cảm thấy cực kỳ hưng phấn nhảy lên trên núi, dùng sức đạp xuống:

- Chỉ bằng một tên quê mùa như ngươi lại dám kiêu khích quy củ do Tống đại ca quyết định? Bản cô nương muốn trấn áp ngươi một trăm năm. Cốt nhục thành tro, thần hồn ma diệt. Trọn đời thành nô!

Tiếng rống to của nàng ta trong trận đã mơ hồ bị người ở bên ngoài Phong Thiện sơn có tu vi hơi cao nghe được, có người nhíu mày, có người mừng thầm.

- Hắn cũng thua?

Ánh mắt của Lệ Hồng Y hơi dừng lại, ngũ chỉ tinh thế vò góc áo, đáy mắt có một màn hận ý điên cuồng xẹt qua.

- Lệ sư tỷ, hắn thua rồi sao?

Sở Từ túm lấy góc áo của Lệ Hồng Y, căng thẳng đặt câu hỏi.

Còn Ứng Xảo Xảo lúc này từ không khí xung quanh cũng dự cảm được gì đó, sắc mặt quấn quýt mà đau khổ.

- Thu quan đi! Chuyện hôm nay đã gây náo động rất lớn!

Đạo chủ Âm Linh đạo trong Bắc tam đạo khe khẽ thở dài, nói với hai vị khác.

Đạo chủ Phù Khí đạo lại cười nói:

- Tiểu tử kia còn chưa chịu thua, còn chưa tới lúc làm vậy.

Đạo chủ Âm Linh đạo âm thầm cười, mới vừa muốn nói lại chợt nghe cách đó không xa có tiếng leng keng thùng thùng của dao cầm vang lên, bà ta nhương mày, quay gò má nhìn lại liền nhìn thấy một nữ hài áo đỏ ngồi xếp bằng trên đá xanh, cắn môi, một cái dao cầm đặt trên hai đầu gối, gảy huyền cầm như khóc như kể, như là đang trả lại một lời hứa, hoặc như đang làm tròn một giấc mộng, đánh đàn cho một người nghe.

- Phiền phức!

Đạo chủ của Âm Linh đạo đang tự cảm thấy phiền thì một tiếng quát mắng kèm cự lực vọt tới, cát bay đá chạy.

Nhưng ở bên cạnh lại có một người cười ha ha một tiếng, vung tay áo lên quét sạch cự lực này, còn người đang lười biếng ngồi bên cạnh nữ hài đương nhiên đó là Long Quân từ trước đến nay vẫn bàng quan quan sát, cười híp mắt nhìn nữ hài:

- Cầm này không tệ, bản vương thích nghe!

Thấy là Long Quân gây trở ngại, đạo chủ Âm Linh đạo lại bất mãn, cũng chỉ có thể mạnh mẽ kiềm chế trái tim đang nóng nảy lại.

Tiếng đàn tiếp tục vang lên, du dương truyền vào Phong Thiện sơn.

- Thổ phỉ à, ngươi đang làm gì đó?

Trong trận thứ năm, bên dưới một ngọn núi lớn nguy nga, Đại Kim Ô thấp giọng kêu to.

- Ta cân nhắc xem dáng vẻ đáng thương của chúng ta như thế này bọn họ có thể tha cho mạng nhỏ của chúng ta hay không...

Phương Hành mãi lâu không nói gì, sau đó cười hắc hắc nói một câu như vậy.

Đại Kim Ô câm nín không nói, qua nửa ngày mới nhỏ giọng nói:

- Ngươi nói chúng ta trước tiên nên chịu thua hay là cầu xin tha thứ đây?

- Ha ha...

Cũng không biết suy nghĩ cái gì, hai vị này bỗng nhiên cười ha hả.

- Tiểu ma đầu Nam Chiêm, ngươi chọn chịu thua làm gia nô cho Văn gia ta, hay là chọn bị ta tiêu diệt?

Bầu trời, Văn Diệc Nho cầm lệnh kỳ trong tay trôi nổi giữa không trung, một thân nho bào phần phật tung bay, tiếng nói cuồn cuộn vang lên, tiên phong đạo cốt, còn Văn Nghiễn Tâm cũng đi tới bên cạnh gã, tuy là nửa người đều là máu tươi, thiếu đi một cánh tay, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, nhưng trong ánh mắt, đã có sự vui sướng vô cùng cùng sự khốc liệt, trong tay tung hứng một cái tỏa thần hoàn, ánh mắt lạnh lùng tới tột cùng.

- Ôi, cơ hội tốt, thật muốn trước tiên đeo lên món đồ kia, vui đùa cùng hai người này một chút...

Vừa thấy tỏa thần hoàn, Phương Hành liền hài lòng, chỉ có điều vừa nghĩ tới tình cảnh hiện giờ lại cảm thấy có phần uể oải, dù sao muốn lừa gạt bọn họ thì trước tiên phải chịu thua, nhưng đây không phải là kết quả mà mình mong muốn, trong lòng nhẹ nhàng thở dài, cao giọng kêu to:

- Hai tên khốn kiếp các ngươi, ở nơi đó giả thần giả quỷ cái gì, có bản lĩnh thì trước tiên thả ta ra, chúng ta thoải mái đánh mấy chiêu rồi lại nói tiếp...

Văn Diệc Nho lạnh giọng cười, khinh thường trả lời, Văn Nghiễn Tâm lại lạnh giọng nói:

- Ta thấy ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đường ca, trước tiên chúng ta tiêu diệt hắn đã, phế bỏ một thân tu vi, sau đó lại dùng khóa là dễ trị rồi! Nếu hắn không chịu chịu thua cũng là một chuyện tốt!

Văn Diệc Nho hơi suy ngẫm, gật đầu nói:

- Cũng được!

Trong lúc hai người đang thương lượng, tiếng đàn dưới chân núi bỗng nhiên lo lắng truyền ra, giống như hồ nước mùa xuân, nhẹ hiện lên sự rung động liêu tâm hồn người. Chuyện này khiến hai huynh muội trên không trung hơi ngẩn ra, mà lúc này ở dưới chân núi, Phương Hành đang cười tươi rạng rỡ thì đột nhiên không cười nữa, hít một tiếng thật thấp, có cảm xúc bình thường rất ít khi gặp phải trên người hắn hiện ra từ tận đáy lòng.

- Ngươi làm sao vậy?

Đại Kim Ô đã hoàn toàn nhận ra có gì đó sai sai, tâm tư khẽ động, vội vàng hỏi.

- Đến lúc cần giết người rồi!

Phương Hành trả lời, sau đó là trầm mặc một lát, sau một hồi lâu tâm tư mới khẽ động, bỗng nhiên thần niệm như mạng nhện khuếch tán ra bốn phía, cuộn trào mãnh liệt như sóng dữ, thần hồn sau khi được tam muội chân hỏa tôi luyện vốn cường đại hơn tu sĩ Kim Đan thông thường nhiều, một khi nó khuếch tán ra uyển thực chất yếu, thu trọn cảnh vật trong tòa đại trận trong đáy mắt giống như trong hư không của trận này có thêm một con mắt của Phương Hành, sâu thẳm đáng sợ, mắt nhìn xuống trận, nhìn Văn Diệc Nho và Văn Nghiễn Tâm cùng với chúng Phù sư của Văn gia.

- Các ngươi thật sự cho rằng cứ như vậy có thể trấn áp được ta sao?

Giọng nói của Phương Hành cuồn cuộn lan tới từ bốn phương tám hướng, trấn áp tâm thần người ta.

- Thần hồn của hắn không ngờ lại cường đại như thế?

Văn Diệc Nho cũng ngầm lấy làm kinh hãi, vô thức lấy phòng ngự ra, mi tâm nhíu chặt.

Còn Văn Nghiễn Tâm cùng với chúng phù sư khác của Văn gia càng sợ hãi run rẩy, vô ý thức lui về phía sau mấy bước.

- Dù sao ngươi còn chưa phải là Nguyên Anh, thần hồn có cường thịnh hơn thì có ích lợi gì, có thể ngưng tụ pháp tướng, ra tay với bọn ta hay sao?

Sắc mặt của Văn Diệc Nho nghiêm trọng, lạnh giọng quát chói tai.

Phương Hành cười ha ha, chấn động khắp nơi:

- Cần gì phải được ngưng tụ pháp tướng mới xuất thủ được với ngươi? Các ngươi trấn áp ta, không phải là bởi vì sơn pháp của ta không trọn vẹn hay sao, không điều khiển được đại sơn, nhưng nếu ta tăng sơn pháp lên, các người còn trấn áp được ta hay sao?

Văn Diệc Nho ngẩn ra, nét mặt dâng nên nụ cười, nhẹ giọng nói:

- Đan pháp bao nhiêu, phẩm chất loại nào, trước khi kết đan liền đã định trước, tiên thiên đã định trước rồi, về sau khó có thể tăng lên nữa, sau khi đan thành tăng phẩm chất của pháp chủng hay là nhét bí quyết nghịch thiên nào khác cũng chỉ có ở bên Đại Đạo cung hoặc Ma Uyên mới có, huống chi, cho dù có những pháp môn như vậy cũng phải có pháp chủng thượng hạng cho ngươi dùng mới được, tiểu ma đầu, Văn mỗ thực sự chưa từng khinh thường ngươi, chỉ có điều điều mà bây giờ ngươi nói cũng không tránh khỏi quá buồn cười rồi...

- Hắc hắc hắc hắc...

Phương Hành cười rất đắc ý, lại chưa trả lời thẳng, lo lắng thở dài nói:

- Đúng vậy...

Ầm ầm!

Một luồng thần niệm kia lần nữa cất cao, thậm chí mơ hồ hiển hóa ra một hư ảnh ba đầu sáu tay ngồi ngay ngắn trên không, chính giữa trán có một con mắt sâu thẳm dựng thẳng lành lạnh quan sát chư tu phía dưới đại trận, nhìn về phía từng ngọn núi phía dưới đại trận, bởi vị pháp nguyên tương thông, bên trong Sơn Hành đại trận này núi non trùng điệp tạo chướng ngại vật, hình dạng toàn bộ của nó kỳ thực giống y hệt với sơn mạch của Phong Thiện sơn, đơn giản mà nói, tất cả huyễn ảnh núi lớn ở trong đó chính là thế đồ của Phong Thiện sơn, núi cao vô tận vừa nhìn đã hiểu ngay.

Phương Hành cúi đầu nhìn đại trận giống như đang quan sát Phong Thiện sơn, hình dạng thế đứng của núi này đều in trong đáy mắt, hằn trong trái tim.

- Pháp môn tăng cường đan pháp, ta không có, cũng không cần!

- Còn như pháp chủng thượng hạng... trước mắt thì có!

- Phong Thiện sơn thế gian không có núi nào hùng hồn hơn so với núi này, thích hợp làm pháp chủng hơn so với bất kỳ thứ gì!

Giọng nói của Phương Hành du tán trong trận, qua lại nhộn nhạo, cùng lúc đó lấy thần niệm nhìn Phong Thiện, lấy thân thể vận chuyển đan pháp.

Thái Thượng Đạo đan pháp!

Sau khi tiên thiên thành đan, lúc kết đan liền quyết định đan pháp bao nhiêu, đan phẩm có loại nào, Phương Hành tu luyện là Thái Thượng đan đạo.

Vô Pháp Vô Thiên đan!

Bởi vì không còn cách nào, có thể ngự vạn pháp, bởi vì vô thiên nên không bị gông cùm xiềng xích của tiên thiên!

Lúc này bị trấn áp ở trận thứ năm của Phong Thiện sơn, bởi vì trận thứ năm này chính là lấy Phong Thiện sơn làm trận nguyên, khí tức tương liên cũng dẫn tới Phương Hành bị trấn áp thân thể, bị trấn áp dưới chân Phong Thiện sơn, khí mạch, đạo nguyên hoàn toàn tiếp xúc, cùng lúc đó, hắn lấy thần hồn cường đại chí cực bay lên trên không, quan sát hình dạng của Phong Thiện sơn này, nạp một tia chân ý dưới đáy lòng, đánh cắp bổn nguyên của Phong Thiện sơn.

Đơn giản mà nói, Phương Hành đoạt một luồng chân nguyên của Phong Thiện sơn qua đây.

Dùng một luồng chân nguyên này đúc lại sơn pháp không trọn vẹn trong nội đan, trồng một viên sơn chủng vô thượng.

Chương 668: Giết người như cỏ rác

Ùng ùng!

Vào lúc này bên trong thức giới của Phương Hành đang có sấm rền cuồn cuộn vang lên.

Nhưng tiếng sấm rền cuồn cuộn này không phải vang vọng trên hư không mà như là ở dưới mặt đất độ sâu vô ngần đang có địa mạch cuồn cuộn, chui lên từ ngọn núi to. Bên trong thức giới của hắn vốn là có một dãy núi, lúc mới thành lập cũng như một con cự long thiết phục nguy nga hùng vĩ, trấn trụ không trung của thức hải, nhưng khi dần tiến bộ, hiện tại ở trong thức giới của Phương Hành, so với hạo hàn thủy khí, mộc miêu non nớt lại thương thúy cùng với ánh mặt trời chói chang trên không trung lại có vẻ khá nhỏ yếu, không đáng nhắc tới.

Chỉ có điều lúc này ngọn núi đó lại đang lớn dần lên.

Từng chút một nhô lên từ trên mặt đất, xé rách không trung, chạm vào mây trời, chấn động mặt đất bao la.

Chưa tới thời gian uống cạn một chung trà, ngọn núi đã cao lớn gấp mười lần, một nửa thăm dò vào trên không trấn áp đại địa của thức giới, mặc dù chỉ mới vừa mọc lên còn chưa trưởng thành tới tối cao nhưng ý nguy nga hùng hồn cũng đã không thua kém hơn mấy đạo pháp kia chút nào, nhìn hình thức ban đầu thì đang ẩn hiện một tòa Phong Thiện sơn thu nhỏ lại, ngầm có khí tượng đế tiên, dường như tượng trưng cho một thứ chí cao vô thượng.

Nhìn Phong Thiện mà thành sơn pháp!

- Không ổn, mau mau đè chết hắn!

Giờ khắc này, mặc dù không biết rõ cụ thể có chuyện gì xảy ra nhưng Văn Diệc Nho cũng không phải người ngu, khí cơ thần hồn của Phương Hành thậm chí là bên trong cơ thể bị trấn áp cũng phát sinh biến hóa làm cho phù pháp tu luyện của gã hết hồn, cảm giác này giống như khi bọn họ sắp hình thành một phù văn buộc vòng quanh một loại khí tức dần dần tăng trưởng, tượng trưng cho một loại sức mạnh biến hóa nghiêng trời lệch đất đang tăng lên.

- Xào xạc

Lúc này gã không còn do dự nữa, một tay rắc gần trăm cái sơn phù, tay kia vung trận kỳ, điên cuồng phóng ra.

Văn Nghiễn Tâm cùng Phù sư khác của Văn gia lúc này đều ngẩn ra, sau đó cũng không ngừng cầm bó lớn sơn phù trong tay ném ra ngoài. Bọn họ đã nhìn ra, Văn Diệc Nho dường như đã dự cảm được chỗ nào đó không bình thường, muốn lập tức dùng hết sức mạnh đại trận của Sơn Hành đại trận cùng với tất cả sơn phù mà Văn gia chuẩn bị cho lần này, trong nháy mắt trấn áp tiểu ma đầu phải chí tử.

Nhẹ nhàng lung lay, phù chỉ rơi xuống như hoa tuyết.

Từng luồng khí cơ trên không trung tăng vọt, một hư ảnh của tòa đại sơn hiển hóa, trấn áp trên đỉnh núi mà Phương Hành đang bị đè nặng.

Sức mạnh tầng tầng chồng chất, lực trấn áp từng bước tăng lên.

Nhưng mà phía dưới tòa đại sơn trấn áp Phương Hành lại bắt đầu lắc lư.

Dãy núi to lớn không ngừng rung lên, tựa như phía dưới đã xảy ra địa chấn kịch liệt, may là Văn Diệc Nho trong một chớp mắt đã thả thêm mấy trăm cái sơn phù nhưng vẫn không đủ định trụ ngọn núi lớn kia. Sự chấn động ngày càng rõ ràng hơn, sau một hồi lâu, tiếng cười to của Phương Hành bỗng nhiên vang lên. Một luồng lực cuồng bạo trong thời gian ngắn rót đầy cả tòa đại trận, ngọn núi lớn trấn áp hắn bay đi.

Một tòa đại sơn nguy nga vĩ đại thình lình bay đến giữa không trung.

Không riêng gì một ngọn núi này, những ngọn núi khác ở xung quanh lúc này cũng đồng thời bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Thậm chí bao gồm cả một ngọn núi bên người

Phương Hành, chính là ngọn núi đang trấn áp hai người Hồ Cầm lão nhân cùng Trương Đạo Nhất ban đầu xông trận. Lúc này trong đại trận, quy luật bị Phương Hành mạnh mẽ nghịch chuyển cũng làm hai người bọn họ có thể thoát khốn, chỉ là nhìn qua, dáng vẻ của hai lão đầu này đều có chút tiều tụy, nhất là Trương Đạo Nhất lão nhân, bị trấn áp lâu như vậy, đã chỉ còn lại một hơi.

- Dẫn bọn họ sang một bên!

Phương Hành hét lớn, Đại Kim Ô được tự do bên người đã sớm xoa đất trên mặt rồi lướt tới, mỗi cái móng vuốt bắt một lão nhân, vèo một tiếng xông về sát biên giới đại trận, con mắt đảo loạn nhìn xung quanh, sau đó nhẹ nhàng đặt bọn họ xuống.

Còn Phương Hành ở dưới quần sơn thì ngạo nghễ đứng thẳng, một tay bấm tay niệm pháp quyết.

Ở phía sau hắn, thình lình có một hư ảnh hiện lên. Chính là Phong Thiện sơn mây trắng lượn quanh.

- Không thể nào... không thể nào... tại sao ngươi có thể đồng thời nghịch chuyển nhiều quy luật đại trận như vậy?

Văn Diệc Nho hoàn toàn mất đi sự trang

nghiêm hào hiệp bình thường, đầy mặt là sự kinh hoàng, trong tiếng rống to, một tay vung lệnh kỳ, một tay bóp pháp quyết, lại dẫn động sơn phù đầy trời ào ào lưu chuyển, hóa thành một luồng cự lực cuồn cuộn, đơn giản như sông dài trấn áp về phía Phương Hành. Lúc này mượn lực Sơn Hành đại trận, một kích gã đánh ra đã có thể so với một kích toàn lực của Nguyên Anh bình thường.

- Nếu như bằng vào đống ván gỗ của các người có thể đoán được ra bản lĩnh của chúng ta, ta đã sớm chết mấy trăm lần rồi...

Phương Hành cười ha ha, thân hình vèo một tiếng bay thẳng lên cao, vận chuyển sơn pháp quét ngang Phong Thiện, một tòa đại sơn nguy nga hiển hóa đụng thẳng về phía sơn phù sông dài do Văn Diệc Sơn đánh tới. Chỉ nghe tiếng ầm ầm không dứt, một chuỗi sơn phù, hoặc nói là một chuỗi đại sơn, bị sơn pháp hắn mới bắn ra đụng cho liên tiếp bị nghiền nát, từng luồng linh lực mạnh mẽ gào thét, tràn ngập trong hư không.

Văn Diệc Nho chịu phản lực, ngực và bụng hãm sâu miệng mũi phun máu tươi, liên tục lui lại trên không trung, nét mặt của gã ta mặc dù sợ hãi nhưng cũng lập tức làm ra một lựa chọn sáng suốt, trong quá trình lui về phía sau đã quơ trận kỳ trong tay lên, giơ lên thật cao, cũng là do gã làm người cẩn thận, thà rằng vô công cũng không muốn mạo hiểm. Lúc này nhìn thấy thuật pháp của tiểu ma đầu quỷ dị, trong lòng không nắm chắc, ngay lập tức muốn chịu thua.

- Vừa rồi là ngươi trấn áp ta, hiện tại thử thủ đoạn của ta xem!

Phương Hành thoáng nhìn một cái, biết tâm ý của gã, thân hình ầm một tiếng nhằm lên trên cao, hai cánh tay rung lên, thình lình giơ một hư ảnh ngọn núi lớn lên, sau đó vung về phía dưới, một thân linh lực mênh mông cuồn cuộn bỗng nhiên nặng nề như Phong Thiện sơn, trấn áp thẳng về phía Văn Diệc Nho, làm đường đường một vị Đại phù sư hoảng sợ, vung trận kỳ liên tục để chịu thua nhưng không kịp nữa, chỉ có thể liều mạng kêu to rồi chạy sang bên cạnh.

- Đường huynh!

Văn Diệc Nho vẫn bị linh lực dữ dằn quẹt trúng, thân thể của gã không mạnh, bị dư kình xượt qua làm khí huyết phun trào, miệng mũi phun máu. Văn Nghiễn Tâm thì quá sợ hãi vọt tới, đỡ một cái rồi nhìn gã, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành đã nói không rõ được là kinh hoàng hay sợ hãi.

Phương Hành thấy thế lại cười ha ha, đại đao huyết sắc vung lên trong tay, ánh mắt dữ tợn.

- Văn gia lấy căn cơ trăm năm chiến đấu, ta liền xem thử căn cơ trăm năm này của các ngươi có thể đỡ được mấy đao của ta...

- Ầm!

Lúc mới nói xong thân hình liền đột nhiên phi ra ngoài, thân hình lóe lên như chớp, vẫn xông thẳng về phía hai huynh muội này.

Đại tiểu thư điêu ngoa này lúc này đã sợ tới như sắp lòi tim ra ngoài, một tay đỡ Văn Diệc Nho thét lên lui lại, ở bên người nàng ta, một đám Phù sư Văn gia vọt tới tung ra vô số tấm bùa chú, đến lúc này đã bất chấp không chỉ dùng sơn phù, lôi, kim, hỏa, thủy, các loại thần phù như cỏ rác mà tung hết ra ngoài, là con cháu dòng thứ, bọn họ cần phải bảo hộ dòng chính.

Chỉ có điều với tu vi của đám bọn họ đối mặt với Phương Hành lại không khỏi quá nhỏ yếu, bị chặt chém như cỏ rác, các loại phù triện đều nổ lên, mười tên Phù sư liều mạng ngăn ở phía trước đều bị nổ tung, đao ý u mịch bắn thẳng tới trước mặt Văn Nghiễn Tâm. Vị đại tiểu thư Văn gia này không kịp kêu to nữa, ngay cả Văn Diệc Nho cũng không để ý tới, một tay đẩy gã ra, đồng thời nhanh chóng bóp nát một cái phù triện bảo toàn tính mạng, thân hình chuyển tới bên ngoài hơn mười trượng, Văn Diệc Nho lại không kịp trốn, bị Phương Hành thẳng tắp vọt tới trước người, đối mặt nhau.

- Tiểu ma đầu, chúng ta... Đã nhận thua...

Sắc mặt của Văn Diệc Nho cũng thay đổi, cao giọng kêu to, đồng thời liên tục bóp nát bốn năm cái ngọc phù bảo toàn tính mạng, các loại thần phù quái lực trước người dẫn dắt thành một luồng lực tràng đáng sợ vắt ngang giữa gã và Phương Hành, chỉ muốn bức lui tiểu ma đầu này đi.

- Không chịu!

Mặt mày Phương Hành lành lạnh, lớn tiếng hét lớn, bỗng nhiên hoàn chưởng đẩy núi, một ngọn đại sơn lớn hùng hồn không chịu nổi, trấn áp các loại lực phù ngăn trước người Văn Diệc Nho, chính hắn thì lấn tới gần người gã, tay phải cầm cuồng đao huyết ẩm, tay trái cầm hắc sắc cự kiếm đồng thời đâm vào trong cơ thể của Đại Phù sư Văn gia Văn Diệc Nho, máu tươi phun tung tóe, ánh mắt của Văn Diệc Nho bi thương đau đớn, tuyệt vọng cực kỳ sâu.

- Vì sao... Vì sao nhất định phải giết ta?

Văn Diệc Nho bỗng nhiên liều mạng rống to hơn, sự không cam lòng trong lòng hiện giờ hóa thành phẫn nộ, tuyệt vọng rống to hơn.

Còn Phương Hành nhìn thẳng vào hai mắt của gã:

- Ai bảo muội muội ngươi làm người ta ghét như vậy?

Văn Diệc Nho bỗng nhiên ngẩn ra, nét mặt gượng cười không ngừng:

- Bởi vì chuyện này sao?

Nói rồi theo bản năng quay đầu nhìn về phía Văn Nghiễn Tâm đang đứng phía xa trong hư không, hoàn toàn không có ý nghĩ cách cứu viện.

- Đúng vậy!

Phương Hành cười ha ha, phải đao trái kiếm đồng thời khuấy lên!

Bùm!

Tinh phong huyết vũ nổ tung, vị đại Phù sư trẻ tuổi của Văn gia này ngay cả thần hồn trong thân thể cũng đồng thời bị xoắn nát.

- Hắn... hắn lại giết đạo tử rồi...

- Đạo tử đã bị giết, chúng ta về đến gia tộc cũng không có kết cục tốt, giết hắn báo thù đi...

Văn Diệc Nho chết làm chúng Phù sư của Văn gia vừa sợ vừa giận, cặp mắt đỏ lên, mỗi người đều giận dữ hét lớn bắn thủ quyết ra, ngay cả mạng cũng không cần, khắp bầu trời phù triện tung bay, khống chế các loại thần phù, đằng đằng sát khí vọt về phía Phương Hành.

- Ha ha ha ha... ngày hôm nay ta sẽ giết tới thống khoái, thỏa mãn sát ý của ta!

Trong tiếng cười điên dại, Phương Hành lành lạnh hét lớn, di chuyển bốn phía, huyết đao vung lên xung phong liều chết khắp nơi, Phù sư của Văn gia rơi xuống đất như mưa rào, huyết nhục bắn toé, máu tươi giàn giụa, ở thế giới bên ngoài, Phù sư thân phận tôn quý, lúc này lại giống như cỏ rác.

Chân núi Phong Thiện sơn, tiếng đàn của Ứng Xảo Xảo gấp rút như cuồng phong, mưa rào, ngọc trai rơi trên mâm ngọc.

Trong trận thứ năm, Phương Hành di chuyển giết tứ phương, ánh đao thê lương chết người, tiếng gào thét, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Còn người quan sát xung quanh đều mang sắc mặt kinh hãi, tuy là không nhìn thấy tình hình cụ thể trong trận nhưng cho dù là người nào cũng đã phát hiện ra thế cục trong trận đã đại biến, tiểu ma đầu đã nắm giữ vị trí chủ trận, đang trắng trợn giết chóc.

- Tiểu hữu, nghe lão phu khuyên một câu... Đừng tạo nhiều sát nghiệt như vậy...

Một màn huyết tinh như vậy, ngay cả Hồ Cầm lão nhân cũng có phần không nhìn nổi, không nhịn được mở miệng khuyên bảo.

Còn Phương Hành thì ngẩn ngơ:

- Ồ... không nghe!

Sau khi xung phong liều chết bỗng nhiên chuyển hướng đánh về phía Văn gia đại tiểu thư Văn Nghiễn Tâm ở phía xa trong hư không, đáy mắt lưu động sát khí:

- Con đàn bà thúi, ta không quan tâm ngươi là công chúa nước nào, là tiểu thư nhà ai, một hai lần trêu chọc ta cũng được, lại còn nhớ ăn không nhớ đánh, hôm nay ta sẽ cho cô biết, ta muốn giết cô, cô lên trời xuống đất hay nhảy vào ổ chuột cũng không trốn thoát, thần tiên cũng không bảo vệ được cô!

Chương 699: Giết tới khi Bắc Vực phải cúi đầu

Người quan sát ở chân núi Phong Thiện sơn đều mang sắc mặt kinh hãi, tuy là mây mù che phủ sương khói lượn quanh làm người ngoài không nhìn rõ tình hình cụ thể bên trong trận, nhưng cho dù là ai đều đã phát giác ra, lúc này trong trận thứ năm sát khí ngập trời, huyết quang nhuộm đỏ không trung, rõ ràng đã thế cục đã đại biến, từ trong trận thỉnh thoảng truyền ra tiếng rống giận cùng tiếng kêu thảm thiết, càng không khó đoán được, tiểu ma đầu đã nắm giữ chủ trận, đang trắng trợn giết chóc.

- Ầm!

Phương Hành cầm cuồng đao huyết ẩm hung hăng vọt về phía Văn Nghiễn Tâm đang ở cách đó không xa hoa dung thất sắc, đang liên thanh kêu to, hoàn toàn quên việc ngăn cản. Một thân khí thế hung ác, hầu như làm Văn Nghiễn Tâm sợ tới mức đầu óc xuất hiện ảo giác, một mầm móng sợ hãi chôn thẳng ở đáy lòng, làm đại tiểu thư của Văn gia Bắc Vực, luôn cảm thấy mọi người trời sinh nên cưng chiều và phụng bồi mình, làm mình bị nuôi thành tính tình được nuông chiều, cho tới lúc này nàng ta mới bỗng nhiên phát hiện ra thực sự có người hoàn toàn không thèm để mình vào mắt, dám giết dám đánh, không lưu tình chút nào.

- Tống đại ca, cứu ta...

Bị một thân sát khí của Phương Hành làm sợ hãi, Văn Nghiễn Tâm vô ý thức hô to lên.

Trong tuyệt vọng, nàng ta vô thức cầu cứu vị thần trong mắt mình.

- Vèo!

Một đao này của Phương Hành đã chắc ăn có thể cuốn về phía Văn Nghiễn Tâm đang ở trong hư không, nhưng đúng vào lúc này, trong đại trận cao nhất trong mười trận trên Phong Thiện sơn lại nhanh như chớp bay tới một tia xanh biếc, keng một tiếng đụng vào trên đao huyết ẩm của Phương Hành, lại làm thế đi của đao hơi đông lại một cái, giống như sát khí bát thiên thu lại bao lấy bản thân, như đại sơn uyên đình sừng sững ngừng lại trên không trung.

Định thần nhìn lại, một điểm xanh biếc đó rõ ràng là một cái lá thông, đã hóa thành bột mịn tán vào hư không.

Một cái lá thông bay tới từ trận thứ mười lại không thua gì pháp khí. Có thể ngưng được đao thế của Phương Hành, thậm chí làm hắn sinh ra cảm giác nguy cơ.

- Đạo hữu, để lại cho tiểu muội của Văn gia một mạng! Cùng ta kết thiện duyên, thế nào?

Trong trận thứ mười, mây khói không dao

động. Cũng không có ai hiện thân, lại có một giọng nói ôn hòa cũng không thiếu đi sự uy nghiêm vang lên, đôn hậu đại khí, như vang ở trong tai của chúng tu, không chỉ truyền vào trong tai của Phương Hành đang ở trong đại trận, thậm chí còn truyền tới chân núi Phong Thiện sơn, làm một đám người đang quan chiến ở chân núi Phong Thiện sơn đều nghe rõ những lời này, trong lời nói dường như ẩn chứa từng sợi thần tính, có thể biến hóa thay đổi lệ khí trong lòng người.

Nói không khoa trương thì một vài tu sĩ tu vi nhỏ yếu nghe được giọng nói này, thậm chí cảm giác tu vi có thể tăng lên.

Tống Quy Thiền!

Mọi người đều nghe được giọng nói này là của ai, đương nhiên đó là Tống gia đạo tử, thần tử Thuần Dương đạo, Tống Quy Thiền!

Đệ nhất Kim Đan ở Bắc Vực!

Đương xưng là huyết mạch nghìn năm khó gặp của Tống gia, trước đó dương danh ở Tống gia, sau bái nhập vào Thuần Dương đạo, trong thời gian mười năm liền thể hiện tài năng trẻ, trở thành thần tử của Thuần Dương đạo. Từ khi dương danh bắt đầu từng trải qua ba mươi trận chiến đấu, mỗi một trận đều làm khiếp sợ Bắc Vực, cho tới bảy năm trước.

Gã tự than đã vô địch trong đám dưới Nguyên Anh, lúc đó liền lui về Thuần Dương đạo tiềm tu, trong thời gian bảy năm đa phần đều ở trong động phủ tiên hiền bế quan.

Bây giờ chính là lần đầu tiên gã xuất thủ sau trận chiến từ bảy năm trước.

Trong chốc lát trong mắt chúng tu là sự kính nể, nhưng ngoài ý muốn, không ngờ Tống Quy Thiền lại xuất thủ vào lúc này ngăn cản sự giết chóc trong trận thứ năm. Lại cảm thấy câu nói của Tống Quy Thiền vừa ra khỏi miệng lại ẩn chứa Phật quang thần tính khiến thần hồn của người ta như được rửa tội, tu vi đã sâu tới mức độ nào?

Nhất là Văn Nghiễn Tâm. Nàng ta thoát được một mạng dưới đao của Phương Hành, dường như qua một lúc lâu mới có thể hồi thần lại, ánh mắt dần dần linh hoạt, sắc mặt tỏa ra sự vui mừng mãnh liệt, khóe mắt cũng ứa nước mắt nhìn sâu Phương Hành một cái, không biết đang nghĩ tới điều gì, ánh mắt phức tạp nhìn Phương Hành, vừa có sự sợ hãi, cũng có hận ý không dám biểu lộ rõ ràng nhưng cũng không che giấu được, thậm chí còn có sự may mắn cùng tự đắc dâng lên từ trái tim, lảo đảo nghiêng ngả cách xa Phương Hành.

- Muốn cùng ta kết thiện duyên gì?

Phương Hành khiêng cuồng đao huyết ẩm, không đuổi theo Văn Nghiễn Tâm, nhìn về phía trận thứ mười, kêu lớn.

Chỉ nghe tiếng của Tống Quy Thiền nhàn nhạt vang:

- Nếu ngươi bỏ đồ đao xuống có thể đi thẳng vào trận thứ mười, thắng, tha cho ngươi lập đạo!

Lời vừa nói ra, trên dưới trái phải Phong Thiện sơn đều ầm ĩ loạn cả lên.

Giọng nói của Tống Quy Thiền tuy khinh đạm nhưng nội dung trong lời nói lại làm người ta phải kinh sợ, chẳng lẽ vị gần với Nguyên Anh nhất của Bắc Vực này lại muốn mở rộng cửa cho tiểu ma đầu, cho hắn trực tiếp nhảy qua bốn đại trận sáu, bảy, tám, chín hay sao? Chuyện này thực sự là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, tiểu ma đầu một đường đánh tới, tuy là hung ác điên cuồng, nhưng mười trận của Phong Thiện sơn cũng không phải một trò đùa, cho tới bây giờ hầu như không có ai nghĩ tới hắn có thể một đường xông qua được mười trận Phong Thiện hay không, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị mất mạng...

Nhưng bây giờ, Tống Quy Thiền không ngờ lại lên tiếng, cho hắn cơ hội trực tiếp leo lên trận thứ mười.

Ánh mắt của chúng tu lúc này đã tập trung trên người ba đạo chủ Bắc tam đạo.

Chỉ là ngoài dự đoán của mọi người, Tống Quy Thiền đưa ra lời hứa hẹn này làm ngay cả ba đạo chủ Bắc tam đạo quyền cao chức trọng cũng không nói gì nhiều.

Ba người bọn họ, dường như ngầm cho phép Tống Quy Thiền có quyền lực này.

- Thuần Dương thần tử không muốn để cho tiểu ma đầu này một mạch liều chết, tăng thêm sát nghiệt, lúc này mới đưa ra quyết định đó!

Lão tu có bối phận cao hơn dường như nói ra bản ý của Tống Quy Thiền, nhất thời làm cho chúng tu cảm thấy kính ngưỡng.

- Không sai, Thuần Dương thần tử quả nhiên người mang Phật tính, hiên ngang lẫm liệt, dựa theo đạo lý thì gã ngồi ngay ngắn ở trân thứ mười, đám tiểu ma đầu này một mạch liều chết xông tới, linh lực bị tiêu hao, đợi quân địch mệt mỏi rồi mới tấn công mới là cách làm sáng suốt nhất, nhưng gã không đành lòng nhìn thấy tu sĩ Thần Châu vì ngăn cản tiểu ma đầu này mà thương vong thêm nữa, chuẩn bị tự mình trực tiếp xuất thủ hàng phục tiểu ma đầu này, hành động đó chính là tiện nghi cho người kia rồi...

Kính phục, cảm kích, kính ngưỡng, trong lúc nhất thời, chân núi Phong Thiện sơn đều là sự ca tụng.

Ngay cả Phương Hành sau khi nghe một câu nói này của Tống Quy Hành cũng hơi ngẩn ra, mày nhíu lại dường như có hơi động tâm, chỉ có điều sau một hồi lâu suy nghĩ, hắn chợt nở nụ cười thật thấp, sau đó ngẩng đầu cười nói:

- Cầu xin ta đi?

Giọng nói của hắn có vận linh lực, cũng có thể truyền ra ngoài đại trận trấn áp sự ồn ào náo động trên núi dưới chân núi.

Những người nghe thấy lời này, chúng tu quan chiến đều ngẩn ra, cau mày.

Trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ thậm chí có phần không rõ Phương Hành có ý gì.

Giọng nói của Phương Hành lần nữa vang lên, có sự trêu tức mang theo khí tức vô lại hung hãn:

- Ngươi cầu xin ta, nói không chừng ta sẽ đồng ý tha cho ả ta cùng đám tu sĩ Văn gia này một mạng, trực tiếp đi lên xông trận thứ mười đấy!

Thật quá đáng!

Chúng tu Bắc Vực lân cận Phong Thiện sơn nghe rõ, nhất thời xôn cao cả lên.

Người này quả thực điên rồi phải không?

Rõ ràng đã chiếm tiện nghi lớn lại vẫn dám khẩu xuất cuồng ngôn, bảo thần tử Thuần Dương đạo cầu xin hắn?

Chuyện này quả thực so với có được tiện nghi còn khoe mẽ thì ác hơn!

Lúc này, ngay cả Tống Quy Thiền trong chốc lát cũng không mở miệng nữa, dường như không ngờ tới Phương Hành sẽ nói như vậy.

Còn lúc này Phương Hành lại bỗng nhiên hét lớn một câu:

- Cầu xin ta đi!

Một tiếng quát này, như sấm rền, ép tiếng ồn ào của đám chúng tu lân cận Phong Thiện sơn xuống.

- Tiểu ma đầu, ngươi thật là to gan, dám bất kính với Tống sư huynh như thế...

Vào lúc này, một giọng nói bén nhọn vang lên, Văn Nghiễn Tâm đầy mặt tức giận, kêu to với Phương Hành.

Còn Phương Hành lại cắn răng cười, bỗng nhiên rút đao chém ra một kích.

- Phụt!

Cái đầu của Văn Nghiễn Tâm bay lên trời, nét mặt thậm chí còn đọng lại vẻ giận dữ.

- Ta nói, ta muốn giết ngươi, thần tiên cũng không che chở được!

Phương Hành chém rụng đầu của Văn Nghiễn Tâm, lạnh giọng quát khẽ, như là đang giải thích cho Văn Nghiễn Tâm nghe, sau đó liền mang theo đầu người nhìn về phía trận thứ mười, hét lớn:

- Ngươi không chịu mở miệng cầu xin ta, ở đây giả dạng đầu to cái gì? Nếu chỉ cần một câu nói của ngươi có thể khiến cho tiểu gia ta từ trận thứ năm nhảy tới trận thứ mười, trước đó các ngươi cần gì phải ép năm lão đầu xông phá mười trận này làm gì?

Giọng nói của Phương Hành cuồn cuộn như sấm rền, mang đến trong thiên địa một bầu không khí ngột ngạt, trong tiếng hét vang, hắn vung trận kỳ, kết thúc trận thứ năm này, xua tan mây khói tràn ngập trong trận, mang theo đầu của Văn Nghiễn Tâm, khuôn mặt xinh đẹp nhưng vẻ mặt cứng ngắc cùng ánh mắt đờ đẫn, cùng với dáng vẻ thê thảm của chúng tu Văn gia đang hỗn độn trong trận thứ năm, làm mắt của chúng tu Phong thiện sơn đau nhói.

Vậy mà đã chết hết rồi!

Văn gia Đại tiểu thư cùng đại phù sư trẻ tuổi nhất cũng vì thế mà đồng thời bị mất mạng.

Sau khi trận thứ nhất Khổ Hải Vân gia toàn quân bị diệt, trận thứ năm này trở thành một trận thảm thiết nhất.

Trong khoảng thời gian ngắn, sự khiếp sợ trong lòng đám tu sĩ Thần Châu khó có thể hình dung được, ngay cả ba đạo chủ Bắc tam đạo cũng cảm thấy kinh hãi, trong lòng bọn họ hiểu, trước đây Vân Độc bị phế, Vân gia chí ít sẽ có ba mươi năm không có nhân vật tiểu bối thích hợp thay Vân gia đứng ra cạnh tranh khí vận, còn bây giờ Văn Diệc Nho cùng Văn Nghiễn Tâm lại đồng thời chết, chí ít làm Văn gia tổn thất khí vận ba trăm năm, ước chừng sẽ thiếu đi một đời nhân vật.

Trong lúc bọn họ đang trầm trọng, Phương Hành tiếp tục mở miệng như búa tạ giơ cao đánh vào trái tim, hét lớn về phía trận thứ mười:

- Ngày hôm nay tiểu gia ta sẽ phá vỡ quy củ hoang thủ một lần, nhất định sẽ từ trận này giết tới trận thứ mười, muốn bắt ta ngừng tay, vậy ngươi phải cầu xin ta, cầu xin ta trực tiếp xông trận không giết người, nếu nhóm các người không cầu xin ta, ta sẽ giết, giết đến khi tất cả các ngươi phải cúi đầu trước ta!

- Ầm ầm!

Nói xong lời cuối cùng, hắn đột nhiên quơ đao, một luồng sát khí huyết sắc xông thẳng lên hướng trận thứ mười, dữ dằn như ma.

- Tiểu nhi, cần gì phải làm như thế?

Trong trận thứ mười của Phong Thiện sơn, Tống gia đạo tử, thần tử Thuần Dương đạo Tống Quy Thiền cũng hét lớn giận dữ, trong tiếng quát chói tai, một tia chưởng lực hùng hồn đánh xuống giống như thần linh xuất thủ nhắm về phía trận thứ năm phía dưới, che khuất bầu trời.

Một tiếng ầm vang!

Đao ý huyết sắc cùng chưởng lực quét ngang mười mấy dặm tấn công cùng một chỗ, dẫn tới khí cơ khắp trời gào thét, cọ rửa Phong Thiện sơn. Hai luồng lực dữ dằn va chạm vào nhau, thậm chí làm cho Kim Đan đại thừa cũng cảm thấy hết hồn, kình khí mãnh liệt thậm chí đánh tan mây trôi quanh quẩn nghìn vạn năm quanh sườn núi Phong Thiện sơn, để lộ ra quái thạch lởm chởm giữa ngọn núi đá cùng những cây cổ tùng thương thúy...

Chỉ là một chưởng kinh người này còn không làm chúng tu Thần Châu khiếp sợ bằng một câu mà Phương Hành mới vừa hô lên.

Ngươi không cúi đầu, ta liền giết đến khi các ngươi phải cúi đầu!

Tiểu ma đầu này là muốn đánh tới cả chúng tông môn của Thần Châu Bắc Vực phải tới cầu xin hắn tha mạng sao?

Chương 670: Dựa vào cái gì?

Cách xa nhau ba mươi dặm, Phương Hành và Tống Quy Thiền cách không tấn công lẫn nhau, đao khí và chưởng lực giáp nhau xa xa, khí thế hùng hồn, kinh người không gì sánh được, chỉ có điều dù sao cách ba mươi dặm, thuật pháp khi gặp được nhau thì uy lực đã suy yếu đi không ít, sau một kích, Phương Hành không chút nghĩ ngợi liền phát đao thứ hai, trong trận thứ mười, Tống Quy Thiền cũng chiến ý lăng thiên, khí tức tăng vọt, mây khói bắt đầu khởi động, chưởng lực kinh người.

Nhưng mà vào lúc này, Đại Kim Ô lại chui ra, trong miệng kêu to oa oa, kim sí chém ngang.

Sau một hồi ùng ùng vang loạn trên không, bốn phía mây khói sau một chưởng này bỗng nhiên từ chính giữa chặt đứt một chưởng của Tống Quy Thiền, sau đó toàn bộ thân thể lại bị một chưởng này phản chấn, bay lên không trung phía xa xa, ngạo nghễ lơ lửng dưới minh nguyệt...

- Hai vị đạo hữu, cho chút thể diện đi!

Đại Kim Ô kiềm chế trái tim đang mừng như điên lại, giả vờ trấn định, từ xa quát lên trận thứ mười.

Nó biết ở dưới chân núi Phong Thiện sơn đang có vô số ánh mắt nhìn mình, tinh thần đắc ý không cần nói cũng biết.

Ngay cả Phương Hành cũng liếc mắt đã nhìn ra tâm tư của người này, trong bụng không nhịn được mà hít một tiếng, vị Đại Kim gia của Yêu địa đoán chừng từ giờ khắc này sẽ từ hành hung chấp lệnh đại trưởng lão của Vân gia, biến thành có danh tiếng không kém với tiểu ma đầu, có thể đơn giản chặt đứt một chưởng lực của Tống Quy Thiền thần tử của Thuần Dương đạo...

Đoán chừng đủ để nó khoe khoang trên ba năm rưỡi!

Cũng may là có khoảng cách hơn ba mươi dặm giữa hắn và Tống Quy Thiền, sức mạnh đã suy yếu, nếu không... đánh chết nó cũng không dám thò đầu ra mạo hiểm.

- Hừ, ta ở trận thứ mười chờ ngươi, hy vọng ngươi có thể lên được đây!

Bị Đại Kim Ô làm căm phẫn như thế, Tống Quy Thiền liền không đánh ra chưởng thứ ba nữa, giữa hai chưởng, gã dường như đang kiềm chế trái tim tức giận, khôi phục ngạo ý thờ ơ ban đầu, giọng nói hạ thấp nói một câu rồi mây khói lồng vào nhau, giọng nói biến mất.

Nhưng một câu nói này cũng như đang chính diện khiêu chiến.

Không nói tới tiểu ma đầu Nam Chiêm có thể thành công xông qua mười trận hay không. Chỉ bằng vào câu nói này cũng đủ làm cho chúng tu Bắc Vực kính sợ rồi.

Đương nhiên. Hơn cả kính nể, chính là thở dài... Tiểu ma đầu chết chắc rồi!

Bắc Vực đều biết, Văn gia đại tiểu thư Văn Nghiễn Tâm từ khi còn nhỏ liền quý Tống Quy Thiền, mấy thập niên qua mặc dù không định ra hôn ước nhưng Tống Quy Thiền cũng chưa chính diện phát ngôn gì, nhưng cũng không thiếu lần âm thầm ra tay che chở nàng ta. Cũng chính vì thái độ của Tống Quy Thiền không rõ, Văn Nghiễn Tâm mới luôn có địa vị cao ở Văn gia, thậm chí còn mơ hồ không thua gì đại Phù sư Văn Diệc Nho, được coi như một đạo tử mà bồi dưỡng.

Bây giờ thì hay rồi, hai đại đạo tử không còn

nữa!

Bất luận là Tống Quy Thiền hay là Văn gia đều tuyệt đối sẽ không buông tha cho tiểu ma đầu này...

- Hai vị lão tiền bối, xuống núi đi! Ta còn có việc, không tiễn các ngươi được...

Đại Kim Ô vẫy trận kỳ của trận thứ năm, đóng lại đại trận này. Mây khói tản ra, cũng lộ ra thân hình của Hồ Cầm lão nhân cùng Trương Đạo Nhất, lúc này nhị lão đều có phần thê thảm. Tu vi của Hồ Cầm lão nhân sâu hơn chút, khí cơ lúc liền lúc đứt, vẫn có thể gắng gượng ngồi xếp bằng trên sơn kính, Trương Đạo Nhất thì vẻ mặt xám tro, gân đứt xương gãy, thần hồn đều đã khô kiệt, rõ ràng là sắp tọa hóa rồi.

Nhìn hai lão đầu một cái, tư vị trong lòng Phương Hành cũng cực kỳ phức tạp.

Vài lời kiểu cách hắn không muốn nói nhiều, cười lên tiếng chào rồi muốn phóng về phía trận thứ sáu.

- Tiểu hữu, hiện tại đạo nguyên của lão hủ cũng đã bị hao tổn, cũng không sống được mấy ngày nữa, sẽ xông trận cùng ngươi, cố gắng dốc chút sức mỏng!

Hồ Cầm lão nhân hít sâu một hơi, chòm râu hoa râm thật dài không gió mà bay, có hào khí đang dần dâng lên.

- Còn cả ta nữa!

Khí cơ ở bên cạnh có lẽ đã như có như không, nhưng bỗng nhiên Trương Đạo Nhất lại mở mắt ra, lúc này gắng gượng nói một câu.

Hai lão đầu đến lúc này rồi lại vẫn muốn gắng gượng sức lực suy yếu hỗ trợ Phương Hành xông trận.

Chuyện này lại làm tư vị trong lòng Phương Hành phức tạp, gượng cười nói:

- Không cần, hai người các ngươi đều nửa chết nửa sống rồi, mang theo các ngươi xông trận còn không phải sẽ làm ta phân tâm hay sao, hơn nữa, đừng bởi vì sống không được lâu nữa mà không thèm sống tiếp, dùng chút linh đan diệu dược vẫn có thể giữ mạng được vài ngày, tiếp tục uống rượu nghe kịch cùng Vạn La lão khốn kiếp đi! Thừa nhận mình già đi, các người không còn dùng được nữa rồi...

Vừa cười lớn vừa vung đơn chưởng lên, một luồng cự lực hùng hồn cuốn ra ngoài đưa nhị lão xuống chân núi, mình lại ngồi xếp bằng trên sơn đạo, nghỉ ngơi đủ thời gian một nén hương rồi mới thở thật dài một hơi, chậm rãi đứng dậy đi về phía trận thứ sáu, thương thế trên người tuy là đã sử dụng Tái Sinh mộc pháp hoàn hảo như lúc ban đầu, nhưng vết máu loang lổ trên pháp y lại làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình, lo lắng trong bụng.

- Sư tôn...

Đám Diệp Cô Âm phi thân lên đón Hồ Cầm lão nhân cùng Trương Đạo Nhất lão nhân mà Phương Hành đưa xuống từ trong núi, tâm tình phức tạp, mắt rưng rưng nhìn Phương Hành ở trên núi đang đi nhanh lên trận thứ sáu, tâm tình vừa nặng nề vừa phức tạp, một lời khó có thể nói hết được.

Vừa rồi vốn tưởng rằng Phương Hành đã hãm sâu trong trận thứ năm, không còn đường sống nữa, nhưng chẳng ai ngờ tới hắn không biết đã dùng phương pháp gì lại đại hoạch toàn thắng, ung dung phá trận, còn cứu được Hồ Cầm lão nhân và Trương Đạo Nhất lão nhân bị hãm trong trận ra ngoài. Chuyện này thật sự là niềm vui ngoài ý muốn, mới rồi hắn ngồi xếp bằng trên sơn kính chữa thương, trong lòng chúng tu đều cực kỳ lo lắng, tâm tình như bị một tảng đá lớn đè lại hiện tại thấy hắn đứng dậy, lần nữa vào trận cũng không buông lỏng nổi, vừa nghĩ tới mới rồi Thuần Dương đạo tử như thiên thần tới trái đất mà nhìn thoáng qua, trong lòng bọn họ liền không nhịn được mà dâng lên một cảm giác vô lực khó có thể diễn tả được, căn bản không dám nghĩ đi phản kháng.

Đó là một loại tuyệt thế thần uy của cao thủ, cũng là áp lực mà trong bốn năm nay bọn họ nghe được từ trong các loại truyền thuyết.

Phương Hành thật sự có thể đối kháng với người được khen là hy vọng của Thần Châu Bắc Vực đó sao?

Hắn còn muốn đánh từng trận lên, cho dù có thể một đường xông tới trước mặt gã, uể oải như vậy làm sao có thể đối kháng được đại địch?

- Tiểu ma đầu, Thi mỗ ở chỗ này hầu ngươi lâu rồi, nợ mới nợ cũ của chúng ta cùng tính một lượt đi!

Trong trận thứ sáu, trận môn bỗng nhiên mở rộng ra, cũng lộ ra khuôn mặt tràn đầy tức giận của Thi Pháp Ấn. Ở phía sau y, hai vị Phong chủ khác của Linh Xảo tông cùng với mấy trăm đệ tử của Linh Xảo tông đều lần lượt bày ra sát trận lớn, sát khí hầu như tạo thành mây đen trên đỉnh đầu. Loại sát khí này như tạo thành thực chất, kèm theo sức gió khủng bố trong trận thứ sáu, từng trận gió gào thét tập kích tới làm chúng tu ở chân núi sợ run lên.

Tiếng reo hò sục sôi quàng quạc vang lên, một cảm giác đè nén đáng sợ dâng lên từ trong đáy lòng của chúng tu…

- Linh Xảo tông… vì trấn thủ trận thứ sáu lại điều động ba vị Phong chủ Kim Đan đại thừa cùng lên trận…

Sau một hồi lâu, mới có một gã tu sĩ Nam Chiêm hoảng sợ tới sắc mặt trắng bệch, run giọng kêu lên.

Tình thế chuyển hóa quá nhanh, bọn họ còn chưa khôi phục lại sự vui sướng từ việc Phương Hành tuyệt xử phùng sinh từ trong trận thứ năm cứu Hồ Cầm lão nhân cùng Trương Đạo Nhất lão nhân ra ngoài thì trong lòng chợt như chìm vào trong long cung. Linh Xảo tông có thù oán lớn nhất với Phương Hành không ngờ đã điều động hết vốn liếng, có thể nói lực của cả một tông đều đã bỏ vào trong trận thứ sáu. Đây rõ ràng là cục diện muốn không chết không ngừng với Phương Hành…

Nhất thời, tim của bọn họ giống như bị búa tạ gõ một cái, đồng thời dâng lên một vẻ tuyệt vọng.

Mấy trận trước đó chỉ biết tên trận, cũng không hiểu pháp lý, không biết độ khó của nó, bây giờ trận thứ sáu này lại bởi vì được Thi

Pháp Ấn mở rộng trận môn ra nên lộ ra tình hình một góc trong trận, cũng làm cho bọn họ trực quan ý thức được độ khó của trận thứ sáu này... đây nào phải xông trận nữa, rõ ràng chính là chiến trường chém giết! Linh Xảo tông có lực lượng Kim Đan, hơn nữa lực đại trận thứ sáu, độ khó này...

Ngay cả Nguyên Anh cũng không dám nói có thể vững vàng xông tới giết được! Huống chi Phương Hành chỉ có Kim Đan trung cảnh?

Hơn nữa sau khi nhìn thấy Phương Hành đi ra từ trận thứ năm liền ngồi xếp bằng trên sơn kính chữa thương, có thể thấy được lúc này hắn cũng không thoải mái, bây giờ ngay lập tức gặp phải cường địch như vậy chẳng phải là họa vô đơn chí sao, cho dù dáng vẻ và khí thế của hắn độc ác không ai bằng, sao có thể xông tiếp được?

Ngay cả đạo chủ của Bắc tam đạo sắc mặt cũng có chút hòa hoãn, nét mặt lướt qua một tia khoái ý.

- Người này như sấm chớp xông qua ngũ hành đại trận phía trước thực sự làm cho lão thân có chút ngoài ý muốn, bây giờ ở chết ở trận thứ sáu cũng coi như thở phào nhẹ nhõm!

Đạo chủ Phù Khí đạo trầm gương mặt, nói:

- Người này cơ duyên không cạn, năm trận đầu tiên đan pháp của hắn chiếm tiện nghi lớn, không phải là bản lĩnh thật sự lợi hại, bây giờ từ trận thứ sáu trở đi hoàn toàn phải bằng vào bản lĩnh thật sự để xung phong liều chết, ta muốn xem hắn còn tuổi nhỏ, có thể chống được tới trận thứ mấy...

- Ha ha... Tốt, nợ cũ nợ mới cùng nhau tính đi, không biết xấu hổ, lần này xem ai có thể tới cứu ngươi!

Phương Hành trên núi không chút do dự, xông thẳng vào trận thứ sáu, đại trận hoàn toàn khép kín, chỉ thấy mây khói, không thấy bóng dáng người.

Chỉ là tiếng kêu gào thét trong trận lại làm tâm thần của chúng tu ngưng trọng, khó mà tự trấn định.

- Ha ha, tiểu ma đầu, có Đại Phong Kỳ cùng U Minh châu này ở đây, ngươi có thể tránh đi nơi nào?

- Giết! Mượn lực đại trận một lần hành động tiêu diệt người này, người đoạt được thủ cấp sẽ thăng chức thần tử của tông ta!

- Oa a a, đến lúc này rồi còn dám quát tháo, giết đệ tử của Linh Xảo tông ta, tiểu ma đầu, lão phu muốn chém ngươi thành muôn mảnh!

- Hắn rõ ràng sợ chiến! Mau mau nhanh, chúng đệ tử kết trận, giết sống hắn!

Thỉnh thoảng từ trong trận truyền tới tiếng quát chói tai làm ánh mắt của chúng tu dưới chân núi hoảng sợ, mãi lâu không có ai mở miệng.

- Ba Kim Đan đại thừa đó, chuyện này... phải làm sao bây giờ...

Có tiếng của tu sĩ Nam Chiêm gấp gáp hô lên xen lẫn sợ hãi cùng lo âu.

- Hắn vốn có thâm cừu với Linh Xảo tông, chuyện này xong rồi, Linh Xảo tông hoàn toàn bỏ qua tôn nghiêm của đại tông môn, phái ra ba vị Phong chủ Kim Đan đại thừa đi đối phó với một tên tiểu bối như hắn, điều này chứng tỏ Linh Xảo tông đã quyết ý giết chết hắn rồi...

- Aiz, hắn thực sự đừng nên hành động theo cảm tính, không nên xông mười trận, nếu như vừa rồi đồng ý với Thuần Dương thần tử thì tốt rồi...

Ứng Xảo Xảo đánh đàn, sau khi đỡ sư tôn trở về liền ngồi trên tảng đá, ý muốn tiếp tục đánh đàn nhưng bỗng nhiên lệ rơi cầm huyền. Ở bên người nàng, giữa các tu sĩ Nam Chiêm, tiếng nói chuyện tràn đầy lo lắng và sợ hãi lọt vào trong tai, tầng tầng than thở không dứt, thậm chí có người chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thở dài, cho rằng Phương Hành không nắm chắc được cơ hội trước đó nên mới dẫn tới bây giờ phải lâm vào tuyệt địa như vậy.

- Dựa vào cái gì?

Vào lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói đầy hận ý vang lên, rõ ràng là tiểu công chúa Sở Từ của Sở Vương Đình, lúc này nàng đang quỵ trên đất, khuôn mặt tiều tụy vô cùng, mười ngón tay tinh tế gắt gao xoắn góc áo, nước mắt từ khuôn mặt trắng như sứ lăn xuống, tựa như sắp hỏng mất, hầu như phải dùng hết khí lực toàn thân hô lên:

- Lẽ nào để một mình hắn thay các ngươi xông mười trận Phong Thiện hay sao? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì các ngươi đều ở đây quan sát, dựa vào cái gì các người để mình hắn ở đó liều mạng thay các người?

Mọi người, đều tránh ánh mắt của tiểu cô nương kia, không đành lòng cũng không dám nhìn thẳng vào nàng.

Vào lúc này chỉ một mình Lệ Hồng Y đưa mắt nhìn lên không trung xa xôi, đầu ngón tay xiết chặt, tựa như đang do dự đưa ra quyết định.

Chương 671: Tiểu bối Nam Chiêm tụ tập ở Thần Châu

Trận thứ sáu quả thực gian nan, thay người thủ trận thành Linh Xảo tông, thù mới hận cũ cùng tính một lượt, liều mạng với Phương Hành, ba vị Phong chủ Kim Đan đại thừa, ba trăm đệ tử tu vi cao nhất của Linh Xảo tông, hơn nữa còn có lực đại trận thứ sáu này nữa, dĩ nhiên sẽ trực tiếp biến thành một loại sức mạnh kinh khủng khó có thể hình dung được, liên tục không ngừng giống như thủy triều trấn áp về phía Phương Hành và Đại Kim Ô.

Phong (Gió)!

Bổn nguyên của trận thứ sáu, rõ ràng là phong.

Phong vốn không phải một trong ngũ hành đại đạo, cũng là do người tu hành hậu bối thôi hàng thành, nhưng uy lực cũng không kém.

Từng cơn gió nhỏ tuy chỉ có thể thổi gợn lên cơn sóng nhỏ ở mặt nước, nhưng nếu gió cường đại gấp trăm lần vạn lần, lại sắc bén gấp trăm lần vạn lần thì sao?

Đó nhất định là một thanh lợi đao vô hình có thể giết được tất cả sinh cơ.

Nhất là trận nguyên trong đại trận thứ sáu này, rõ ràng là lấy một cây Đại Phong Kỳ có thể triệu hoán U Minh quỷ khí làm chủ đạo, điều này cũng dẫn tới quái phong trong cả tòa đại trận ngoại trừ vô cùng sắc bén ra thì còn xen lẫn quỷ khí đáng sợ, người thường vừa tiếp xúc có thể bị đoạt thần hồn, ngay cả người tu hành, cũng chỉ có thể vận chuyển linh lực chống đỡ, nếu không thì thần hồn sẽ bị hao tổn, không thi pháp được.

Chỉ có thể ngạnh kháng lại gió chống lại tam đại Phong chủ Linh Xảo tông cùng ba trăm đệ tử vây công.

Đây là một cuộc ác chiến!

- Ầm!

Tay Phương Hành niết pháp ấn, vận chuyển sơn pháp như Phong Thiện sơn nguy nga định trụ thân hình của bản thân không bị cuồng phong trong đại trận thứ sáu động tới, nhưng ba trăm đệ tử của Linh Xảo tông lại lập tức mượn lực đại trận khống chế các pháp khí vọt về phía hắn. Hắn lại không thể không giải sơn pháp, du đấu với chúng, chỉ khẽ động như thế lại không vững vàng thân pháp trong cuồng phong, lại thêm sự đáng sợ của khí độ u minh, chiến đấu cực kỳ gian nan.

- Oa oa... Một trận này khó chơi đây!

Đại Kim Ô vỗ hai cánh dựa vào lực thân thể càn quét từng cơn gió bão, đối kháng với quái phong trong đại trận, đồng thời kêu to.

- Nếu không khó chơi thì cũng không có ý nghĩa, ngày hôm nay ân oán với Linh Xảo tông đồng thời giải quyết đi!

Phương Hành hét lớn, một tay bấm thần chú đối kháng với lực đại trận điên cuồng, một tay cầm đao ác chiến với chư đệ tử của Linh Xảo tông.

- Ầm!

Hắn xung phong liều chết không ngừng. Sau đó chém rụng vô số đầu người, máu tươi lan khắp hư không.

Chỉ là dưới tật phong quái lực cùng bảo quang pháp khí của chư đệ tử Linh Xảo tông, bản thân hắn và Đại Kim Ô cũng bị thương không ít, chỉ có thể bằng vào Mộc pháp để nhanh chóng chữa thương. Hai ma đầu bất tử đồng thời đối kháng với chư đệ tử của Linh Xảo tông cùng quái lực trong đại trận thứ sáu...

- Ta đi xuất thủ trảm hắn!

Một vị Phong chủ của Linh Xảo tông quát lạnh, muốn xuất thủ.

Nhưng mà Thi Pháp Ấn lại tự tay cản y lại, ánh mắt hơi lạnh, thấp giọng nói:

- Tiểu quỷ này mặc dù tuổi tác không lớn, nhưng một đường xông qua ngũ trận tới đây đã chém giết đại trưởng lão của Vân gia, Mạc gia tiên tử, Bại Hỏa Đầu Đà, Mộc tôn giả, lại chém cả hai vị thiên kiêu của Văn gia, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường, nhìn như lúc này hắn đã bị lực đại trận trấn áp nhưng ai cũng không biết hắn còn đang giấu kỹ năng gì bảo toàn tính mạng hay không, hiện tại ba người chúng ta không cần nóng lòng xuất thủ, hắn đang ác đấu với chư đệ tử của Linh Xảo tông ta, cùng lúc phải chống đỡ lực đại trận, còn phải vận chuyển Mộc pháp chữa thương, ta muốn xem thử hắn có bao nhiêu linh lực có thể tiêu hao, cứ bàng quan, đợi lúc hắn chống đỡ hết nổi chúng ta sẽ xuất thủ!

Hai vị Phong chủ khác kỳ dị nhìn gã một cái, thình lình phát hiện gã muốn dùng mạng của chư đệ tử để tiêu hao linh lực của Phương Hành.

Trong bụng thoáng qua cảm giác không đành lòng, chỉ có điều nghĩ lại người này ngay cả mạng của con trai mình cùng nữ nhi mình đều không để vào mắt, vì quyền lợi lúc nào cũng có thể bỏ đi, huống chi là mạng của những đệ tử này? Hơn nữa nghĩ tới Phương Hành một đường chém giết, khí thế hung ác vọt vào trong trận thứ sáu này, trong chốc lát không dám tiến lên trước, liền nghe lời chỉ ở một bên điều khiển đại trận.

- Ngươi giúp lão tổ báo thù. Ta liền có lý do không hận ngươi... Tuy là ta vẫn luôn không hận nổi ngươi...

Mà lúc này ở bên ngoài, Sở Từ khóc lớn, cả người thoạt nhìn như sắp điên mất rồi.

Phương Hành xông trận ở trên núi, nàng ở phía dưới tim như bị đao cắt.

Mặc dù lúc ở Sở Vực nàng là tiểu công chúa của Sở Vương Đình, nhưng tới Thần Châu thân phận đã như lấp vào bụi bặm, tu vi không cao, làm người cũng có chút đần độn, cũng không có bao nhiêu bằng hữu, lão tổ Sở Thái Thượng còn đã bị tọa hóa trong trận, người duy nhất đồng mệnh tương liên với nàng chính là Ứng Xảo Xảo vào lúc này cũng dồn toàn bộ tinh thần để đánh đàn, những người có lòng khác lúc này không chú ý tới nàng bị dày vò bao nhiêu.

Lo lắng cùng đau khổ, sự lo lắng đau đớn trong lòng mâu thuẫn nhau, theo một luồng suy nghĩ tuyệt vọng từ trong lòng thản nhiên phát tiết ra ngoài.

Lần đầu tiên nàng thể hiện lửa giận mạnh mẽ như vậy trước mặt người khác, lớn tiếng quát mắng những người đang nhìn Phương Hành ở trên núi liều mạng chém giết, bản thân mình lại chỉ ở chân núi lo lắng bàn tán thậm chí là phát biểu bất mãn, cho tới khi nước mắt tuôn ra, làm trôi lớp trang điểm trên mặt, đáy mắt dâng lên một sự điên cuồng tuyệt nhiên:

- Các ngươi đều đứng đó nhìn, vậy ta đi!

Trong tiếng kêu, nàng vung tay lau nước mắt, đột nhiên lấy pháp khí ra phóng thẳng lên trên Phong Thiện sơn:

- Ta đi giúp ngươi, ai sợ chết chứ, cho dù hoàng huynh giáo huấn ta, mắng ta ta cũng muốn đi giúp ngươi!

Chân núi Phong Thiện sơn, hơn mười tu sĩ Nam Chiêm tâm thần khác nhau, lại chỉ có một người này dứt khoát xông thẳng lên phía trước.

- Sở sư muội, ngươi làm cái gì thế?

Lệ Hồng Y phản ứng lại, kinh hãi, gấp gáp vươn tay giữ nàng lại.

- Ta... Ta phải đi giúp hắn, hắn... Hắn quá cực khổ...

Sở Tử cố gắng thoát khỏi bàn tay của Lệ Hồng

Y, chỉ là đối phương có tu vi Kim Đan, dãy dụa nhưng không thể thoát.

- Sở sư muội, mệnh đăng của ngươi còn ở trong tay tông môn, lúc này tiến lên là muốn bị trách phạt hay sao?

- Sở sư muội đừng làm rộn, tu vi này của ngươi cho dù lên núi cũng không giúp được hắn đâu...

Trong lúc nhất thời, có không ít người mặt mang lo lắng, nhao nhao tiến lên khuyên bảo.

- Ta cũng đi!

Đột nhiên có một giọng nói kiên định vang lên, Ứng Xảo Xảo ôm lấy dao cầm, nhảy xuống khỏi tảng đá, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dị thường tái nhợt, trong ánh mắt lóe sáng tinh quang, qua đó dắt tay của Sở Từ, kiên định nói:

- Hai chúng ta cùng đi!

Sở Từ bỗng nhiên gào khóc lớn, dùng sức gật đầu.

Long Nữ ở bên cạnh nhìn thấy màn này, ánh mắt nhất thời có chút mê ly.

Long Quân khẽ thở dài một hơi, nói với nữ nhi:

- Con không có cách nào để đi cả, các nàng cũng không đi được!

Long Nữ dạ một tiếng, không nói thêm gì.

Dù hai cô bé này có kiên định hơn nữa, nhưng Lệ Hồng Y vẫn không thả các nàng qua đó, trên thực tế, nàng vẫn duy trì lý trí nên biết căn bản không thể cho các nàng qua đó được, đã bái nhập vào tông môn Thần Châu thì phải gửi mệnh đăng, sinh tử chỉ trong một suy nghĩ của tông môn. Các nàng thực có can đảm du sơn, liên quan tới mưu kế của tông chủ Bắc tam đạo, chỉ sợ ngay cả Phương Hành cũng không thể nhìn thấy mặt, sẽ liên lụy tới tính mạng của các nàng.

Nàng hiểu cảm giác trong lòng của hai cô bé, chỉ là bị cảm giác vô lực hành hạ sắp điên rồi mà thôi.

Cho dù là nàng cũng đang nóng nảy nhìn về phía xa xa trên không trung, âm thầm hận đến nghiến răng.

- Cũng đủ rồi!

Tiềng ồn ào, tiếng khuyên can, tiếng khóc quấy nhiễu Lệ Hồng Y tới tâm phiền ý loạn, không nhịn được mà hét lớn một tiếng.

Bình thường nàng rất có uy nghiêm, lúc này hét lớn một tiếng lại nhất thời đè tất cả giọng nói xung quanh xuống, thậm chí không ít ánh mắt của tu sĩ Thần Châu cũng nhìn về phía nàng, lại chỉ nhìn thấy Lệ Hồng Y đang cắn răng, đáy mắt lóe lên rất nhiều suy nghĩ hỗn loạn, làm như trong lòng đang phải chật vật lựa chọn, cắn răng thấp giọng tự nói:

- Nếu không có biện pháp khác, vậy thì đơn giản...

Chúng tu đều cảm giác được sự tức giận trong lòng nàng không cạn, tựa như muốn đưa ra một quyết định, vô ý thức tiếp tục nghe nàng nói.

Nhưng đúng vào lúc này bỗng nhiên xa xa có một tiếng kêu lạ vang lên.

- Mụ nội nó, có phải đã tới chậm hay không?

Một tiếng hét to tới gần, xa xa trong hư không, thình lình có một đóa mây đen quỷ khí âm trầm như tia chớp vọt tới.

Chúng tu quay đầu nhìn lại, đã thấy ở trong mây mơ hồ có thể nhìn thấy một dáng vẻ to lớn bướng bỉnh đáng yêu, dường như còn có một thân hình gầy nhỏ giống như con khỉ treo lơ lửng trên đó, dáng vẻ không chịu nổi, cách rất gần mới thấy được rõ ràng. Đó là một thiếu niên thon gầy lại có dáng vẻ hung lệ, đỉnh đầu có một cái bím tóc dài hơn trượng hướng lên trời, đang mắng nhiếc. Ở trần, mặc một cái quần màu đỏ sậm.

- Lộc cộc lộc cộc...

Đồng thời có tiếng vó ngựa vang lên, một hướng khác trong hư không, một cái bóng trắng đạp không mà đến, cưỡi thiên mã hai cánh, dị thường hùng tuấn. Mà ở trên ngựa có một thiếu niên sắc mặt thờ ơ, phía sau là một cái áo choàng dài kéo thẳng tắp, trong tay cầm một cái thương dài vỗ trên lưng tọa ky, không nói lời nào, cũng không có sát khí nhưng lại khiến người ta cảm thấy nguy hiểm.

- Hí...

Đến chân núi Phong Thiện sơn, y ghìm cương ngựa lại, ánh mắt lạnh lùng liếc lên núi, không nói một lời.

- Là Tiểu Quỷ Vương Nam Cương Quỷ quốc cùng Hàn gia Tây Mạc tới...

- Hai người bọn họ một thân khí thế hung ác, lai giả bất thiện...

Nhận ra hai người này, nhất thời mọi người cúi đầu mở miệng bàn tán.

- Rốt cuộc đã tới, mặc dù không sớm, nhưng cũng không muộn!

Nét mặt của Lệ Hồng Y cũng hiện ra một nụ cười, sau đó lắc đầu, thấp giọng tự nói:

- Nếu đã ngồi không yên, vậy thì đơn giản điên một lần! Trước đây ta chỉ tin tính trước làm sau, nhưng từ bốn năm trước cụp đuôi đối nhân xử thế, nói chuyện cần phải giấu tài để thực hiện đại kế, đại kế đâu không thấy, mỗi người lại thành loại nhu nhược chờ người khác tha cho mình một mạng, chờ có người đứng ra giải quyết khốn cục cho mình, đợi mình được ngồi bát ăn bát vàng không bằng đơn giản liều một phen, giải quyết căm hận...

Lúc nàng nói đến cuối cùng đáy mắt đã hiện lên sự dứt khoát, cánh tay đè chặt bả vai của Sở Từ và Ứng Xảo Xảo, thản nhiên nói:

- Hai người các ngươi lui đi, tu vi có mạnh yếu, bối phận có cao thấp, đợi khi bọn Kim Đan chúng ta chống đỡ hết nổi thì sẽ do các người tới tiếp!

Sở Từ và Ứng Xảo Xảo có chút kinh ngạc, ngơ ngác nhìn nàng.

Lệ Hồng Y thì khóe miệng mím môt cái, lạnh giọng cười, đột nhiên hét to một tiếng, dứt khoát nhập vân, như chim thần vỗ cánh, bay vào cửu thiên.

Một tiếng hét to này nhất thời dẫn tới vô số ánh mắt chú ý, nhưng còn chưa có người lên tiếng quát hỏi lại chợt nghe thấy xa xa trên không trung lại có một tiếng kêu khác vang lên, sau đó chính là tiếng thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Làm cho tu sĩ Thần Châu khiếp sợ là, có một vài tiếng kêu rõ ràng là vang lên từ bên cạnh mình.

Xa xa trên không, thình lình có nhiều đóa đằng vân, pháp bảo dị thú, kim xa ngọc liễn ùng ùng bắn thẳng tới đây, tuổi tác cũng không lớn, từng người vẻ mặt đều lạnh lùng nghiêm nghị, khuôn mặt xơ xác tiêu điều, ngoại trừ bọn họ ra còn có một vài tu sĩ ẩn nấp xung quanh tu sĩ Thần Chân quan chiến nhảy ra ngoài, không nói lời nào, đi tới chỗ của tu sĩ Nam Chiêm, ánh mắt phức tạp nhìn lên trên núi.

Một đám tu sĩ Thần Châu chau mày đứng đó bàng quan quan sát, có vài người còn nhận ra đồng môn của bọn họ trong số đó, đều là xuất thân Nam Chiêm, trước đó nhát như chuột, nói chuyện lớn tiếng cũng không dám, nhưng vào lúc này lại không biết lấy dũng khí từ đâu mà bỗng nhiên nhảy ra ngoài đứng cùng với tu sĩ Nam Chiêm, trên người có một loại khí phách mà trước đây chưa từng thấy trên người tu sĩ Nam Chiêm.

Chúng tu sĩ Nam Chiêm vẻ mặt khiếp sợ, lại xen lẫn vẻ mừng rỡ như điên.

- Thái tử Quỷ quốc Nam Cương, thiên kiêu Tây Mạc Hàn Anh tới rồi?

- Phía sau còn có ba vị tiên tử của Đa Tình Đạo cùng nhau tới...

- Nam Cương Sư Hổ sơn Tiểu Lang Vương U Di Cuồng cũng tới...

- Phía sau là Vương gia nữ Vương Quỳnh đứng đầu tứ kiệt Tây Mạc sao?

Trong chốc lát, chư tu Nam Chiêm kính động không ngừng, nhao nhao kêu to.

Chương 672: Nam Chiêm đạo thống thập bát tử

Vốn dĩ chúng đệ tử Nam Chiêm tụ tập ở chân núi Phong Thiện chẳng qua lác đác hơn mười người, đa phần đều đã bái nhập vào tông môn của Bắc Vực, những người khác phân bố làm đệ tử của vài vực khác của Thần Châu. Lệ Hồng Y trước mặt dù nói đã truyền tin rồi, nhưng nhận được thư chạy tới cũng chỉ có Ứng Xảo Xảo, Sở Từ, Hầu Quỷ Môn, lác đác mấy người, những người còn lại đều không thấy tăm hơi, tựa như trước đó đánh một trận với Khổ Hải Vân đài vậy, đa số mọi người đều chọn thờ ơ lạnh nhạt, thà rằng rụt đầu rụt đuôi tự bảo vệ mình cũng không muốn rước họa vào thân.

Nhưng vào lúc này, sau khi Phương Hành vào trận, vào đại trận thứ sáu, trận chém giết thảm liệt lại đột nhiên có nhiều tuấn kiệt của Nam Chiêm hiện thân như vậy.

Trong số họ có người khó khăn lắm mới tới được vào lúc này, lại cũng có một số người thình lình trốn trong đám chúng tu Thần Châu bốn phía, lạnh mắt bàng quan quan sát, cho tới khi Phương Hành ở trong trận đánh mãi không xong mới xóa bỏ ngụy trang, chân chính hiện thân.

Nhất thời, số lượng tu sĩ Nam Chiêm đột nhiên tăng mạnh, chừng bốn mươi, năm mươi người, khí thế cũng không giống trước đây nữa.

Thái tử Quỷ quốc cũng liền đi tới chân núi, đè đụn mây xuống, ánh mắt đảo qua liền thấy Lệ Hồng Y mặt lạnh như sương nhìn về phía gã, nhếch miệng cười nói:

- Tỷ, ta cũng không lười biếng, nhận được thư ngươi truyền tin ta đã ngay lập tức chạy tới đây rồi, chỉ có điều từ Bồng Lai tới Phong

Thiện sơn khoảng cách cũng không gần, hơn nữa ta phải trộm mệnh đăng của ta nữa, cho nên ngươi cũng đừng trách ta...

Một câu còn chưa nói xong, Lệ Hồng Y liền trực tiếp đập quyền trượng khô lâu về phía gã, sau đó ánh mắt quét nhìn về phía chúng tu:

- Ta biết các ngươi có rất nhiều người đã sớm tới, chỉ là lúc này mới hiện thân ra ngoài mà thôi, Lệ Hồng Y ta cũng không muốn nói nhảm nhiều. Nếu Nam Chiêm có thể lập đạo, chúng ta sẽ có một chút hi vọng sống, nếu không lập đạo cho dù còn có thể sống sót cũng vĩnh viễn không có ngày nổi danh, năm vị tiền bối của Đại Tuyết Sơn vì chuyện lập đạo cho chúng ta mà đánh cược tính mạng, hiện tại Phương Hành Phương sư đệ lại xông mười trận, ta biết đại đa số trong chúng ta đều bởi vì mệnh đăng mà khó khăn, không có cách nào xuất thủ, nhưng cũng biết có người không phải như vậy, nếu có người nào có gan thì hãy theo ta lên núi tương trợ.

Nàng không nói nhiều lời. Ánh mắt liếc qua chúng tu một lượt rồi trực tiếp chuyển thân, đi lên Phong Thiện sơn.

- Đệ tử Âm Linh đạo, ngươi thật sự cho rằng lão thân không dám giết ngươi sao?

Đạo chủ Âm Linh đạo Bắc tam đạo nhìn thấy một màn này sớm đã sốt ruột, chỉ là nể mặt mũi của Long Quân nên cố nhẫn nại mà thôi, bây giờ nhìn thấy đệ tử Âm Linh đạo là Lệ Hồng Y lại đang kích động chúng tu, thậm chí bản thân nàng ta còn dự định xông lên Phong Thiện sơn thì nhất thời sắc mặt tức giận, quát một tiếng chói tai, pháp tướng xuất khiếu, lành lạnh ngăn ở trước người của nàng, sát khí bốn phía, tựa như lúc nào cũng có thể sẽ hạ sát thủ.

Mà trông thấy vị đạo chủ này, sắc mặt của Lệ Hồng Y thờ ơ, chậm rãi lấy ra một chiếc mệnh đăng, thấp giọng nói:

- Đạo chủ thứ tội, lần trước đệ tử đi Yêu địa bởi vì phá hủy thứ mà sư tôn cho, bị sư tôn trách phạt và đã trục xuất khỏi Âm Linh đạo, mệnh đăng cũng trả lại cho đệ tử, cho nên hiện tại đệ tử và Thần Châu, cùng Âm Linh đạo cũng không có chút quan hệ nào, chỉ là một vị tán tu của Nam Chiêm mà thôi!

- Ngươi!

Đạo chủ của Âm Linh đạo thấy mệnh đăng trong tay nàng thì hơi hơi kinh ngạc, liền suy nghĩ rõ ra mọi chuyện trong này, trong chốc lát lửa giận bắt đầu cháy rừng rực ở trong tim:

- Không ngờ Minh sư thúc lại cưng chiều ngươi như thế?

Dưới ánh mắt của vô số tu sĩ ở xung quanh, bà ta càng lúc càng phẫn nộ. Bỗng nhiên giơ một tay lên, muốn đánh xuống một chưởng:

- Tiểu nhi, ngươi dỗ ngon dỗ ngọt Minh sư thúc trả mệnh đăng lại cho ngươi, để đạo chủ ta ở chỗ nào? Âm Linh đạo của ta há lại là nơi ngươi muốn vào thì vào, muốn đi thì đi? Nếu đã phá hủy, lấy lại vào tay là được!

Nói rồi tức giận đằng đằng đánh ta một chưởng, muốn phủ đầu đập về phía Lệ Hồng Y.

Còn Lệ Hồng Y đối mặt với một chưởng này thì sợi tóc bị kình phong thổi bay tán loạn, nét mặt lại phát ra lãnh ý, không né không tránh.

Còn một đám đệ tử Nam Chiêm nhìn thấy một màn này thì đều kinh hãi, chỉ là tu vi của đạo chủ Âm Linh đạo tinh thâm, không có ai tới ngăn nổi một chưởng này. Trong chúng tu lại chỉ có đệ đệ của Lệ Hồng Y đang bất mãn móc mũi, dường như hoàn toàn không lo lắng.

- Ngươi dám!

Khi một chưởng này khó khăn lắm mới hạ xuống, trong mệnh đăng của Lệ Hồng Y đã có một luồng thần niệm ẩn bên trong chấn động

lên.

Một tiếng ầm vang, luồng thần niệm kia nhanh chóng hiển hóa, bỗng nhiên biến thành dáng vẻ của một lão giả cả người thon gầy, hai ánh mắt lành lạnh âm u nhìn thẳng về phía đạo chủ Âm Linh đạo. Dù chưa xuất thủ nhưng uy thế đáng sợ lại bao phủ trong phương viên trăm dặm, đạo chủ Âm Linh đạo nhìn thấy dáng vẻ lão giả đó thì ánh mắt đột nhiên hiện ra vẻ kinh ngạc, trong giây lát thu chưởng lại, lui ra ngoài mười trượng.

- Minh sư thúc, người này thân làm đệ tử của Âm Linh đạo ta lại muốn giúp địch, ta sao có thể...

- Câm miệng!

Thân ảnh của lão giả kia quát chói tai, lại làm đạo chủ Âm Linh đạo hoảng sợ tới mức trong chốc lát nói không lên lời, mà người vừa nói chuyện với đạo chủ Âm Linh Đạo ánh mắt lại nhìn về phía Lệ Hồng Y, ngầm thâm ý nói:

- Nàng là đồ đệ mà lão phu chọn trúng, trước đó thu nàng nhập môn là quyết định của lão phu, mà nay trục xuất nàng khỏi sư môn cũng là quyết định của lão phu, không cần ngươi tới lắm miệng. Hiện tại lão phu đã trả mệnh đăng lại cho nàng, nàng sẽ không có chút quan hệ nào với Âm Linh đạo ta nữa, ngươi còn dựa vào danh nghĩa của Âm Linh đạo để xuất thủ làm tổn thương nàng, không phải là đang thể hiện Âm Linh đạo ta quá bá đạo hay sao?

- Ta...

Ánh mắt của đạo chủ Âm Linh đạo phẫn nộ nhưng lại không biết nên trả lời như thế nào, thầm hận vô cùng.

Mà lão giả Minh đạo nhân kia thì cuối cùng nhìn Lệ Hồng Y một cái, ánh mắt có chút thất lạc, một luồng thần niệm lặng yên đánh vào đáy lòng của Lệ Hồng Y:

- Đồ nhi, mười ngày trước ngươi cầu xin ta trả lại mệnh đăng, lão phu liền đã biết suy nghĩ của ngươi rồi, lúc đó liền nói cho ngươi biết, tốt nhất không nên làm cho sự tình đi đến bước này, nhưng chung quy mệnh đăng này chính là ngươi lấy ra ngoài, chuyện khó có thể có đường sống trở về nữa...

Lệ Hồng Y bỗng nhiên quỳ trên đất, viền mắt đỏ lên:

- Sư tôn tha thứ cho đồ nhi, không làm được đệ tử của ngài nữa rồi!

Minh đạo nhân cười ha ha, nói:

- Ngươi tu pháp của lão phu, tham gia vào đạo của lão phu, chuyện này không liên quan gì tới việc ngươi có ở trong Âm Linh đạo hay không, không liên quan gì tới việc có gọi ta một tiếng sư tôn hay không. Ngươi đã có quyết định của ngươi, lão phu sẽ không nói thêm gì nữa, đi làm việc của ngươi đi! Từ nay về sao, ta không có cách nào bảo vệ cho ngươi được nữa, nhưng vẫn hy vọng ngươi sớm được chứng đại đạo!

- Đa tạ sư tôn...

Lệ Hồng Y lần nữa lễ bái, cái trán chạm đất, sau một hồi lâu nàng mới đứng lên.

Lúc này, huyễn ảnh của Minh đạo nhân đã biến mất, đạo chủ Âm Linh đạo sắc mặt khó coi tránh qua một bên, còn trên mặt Lệ Hồng Y thì lộ ra lãnh ý, vung chưởng đánh nát mệnh đăng, sau đó cao giọng hét lớn:

- Lệ Hồng Y Nam Chiêm, lên núi khấu quan!

Đạo chủ Âm Linh Đạo nhất thời tức giận cắn răng, sát khí lưu động quanh người.

Đạo chủ Thuần Dương đạo thì sắc mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nói:

- Ngươi có thể lên núi!

Ông ta ngừng lại một chút, ánh mắt quét qua chúng đệ tử Nam Chiêm, nhíu mày đơn giản

nói:

- Chuyện xông trận trên Phong Thiện sơn xưa nay không lấy nhân số làm trọng, đám tiểu bối Nam Chiêm các ngươi nếu có can đảm thì tất cả lên núi, chỉ là đại trận vô tình, nhân duyên sớm định, trong quá trình xông trận nếu có việc sinh tử khó liệu cũng đừng trách lão phu không sớm nhắc nhở, sinh tử họa phúc tự mình cân nhắc!

Sau khi nói xong, hai mắt ông ta khép hờ, không nhiều lời nữa.

Còn một đám tiểu bối Nam Chiêm thì nhìn nhau, từ trong lời nói của ông ta nghe được một cảm giác nguy cơ rất nặng.

- Ha ha, dù sao ta cũng chuẩn bị xông trận rồi, mệnh đăng cũng đã trộm được...

Thái tử Quỷ quốc Lệ Anh cười ha ha một tiếng, quay đầu nhìn sang nam tử cưỡi thiên mã:

- Ặc, Ba lão nhị, ngươi...

- Ầm!

Nam tử cưỡi thiên mã cầm trường thương không nói lời nào, ánh mắt nhìn lên trận thứ sáu, bỗng nhiên ghìm cương ngựa một cái, xông thẳng lên núi.

- Aiz, đại gia nhà ngươi, bản thái tử nói chuyện với ngươi đó...

Quỷ Oa Tử căng thẳng điều khiển Quỷ vân đuổi theo.

Ở trận thứ nhất, hai người đuổi kịp Lệ Hồng Y, nhất thời ba nhân ảnh vô cùng nhanh chóng lao lên trên núi. Trong mười trận Phong Thiện sơn, năm trận đầu tiên đã bị Phương Hành phá được, thậm chí đã giết sạch sành sanh, bỗng nhiên không có ai ngăn cản được bọn họ nữa, từng trận xuyên qua như khói, như một tia chớp tiến về phía trận thứ sáu, còn một đám tu sĩ Nam Chiêm có mặt quanh đó, vẻ mặt do dự bất định.

Trong lòng bọn họ đều bị một cảm giác quỷ dị bao phủ, trong chốc lát không có ai theo về phía trước.

Lúc này xông qua mười trận Phong Thiện khác với lần trước đấu pháp với Khổ Hải Vân đài, không chỉ nguy hiểm hơn mà còn phải trả cái giá cực cao. Đạo chủ Thuần Dương đạo tuy không nói nặng, còn cho phép bọn họ lên núi, nhưng rõ ràng có một ý, chư tu chỉ cần ra tay thì sẽ phải bỏ qua tất cả những thứ đang có ở Thần Châu đạo môn, thậm chí phải đánh cược tính mạng của người thân, chỉ kiếm được một cơ duyên.

Đối mặt với lần đánh cược này không phải tất cả mọi người đều có thể giống Lệ Hồng Y ngoan lệ hạ quyết tâm như thế.

- Ba tỷ muội chúng ta tới Thần Châu căn bản không có danh môn bằng lòng thu nhận sử dụng, không thể làm gì khác hơn là gia nhập Hư Thần giáo để cung phụng, dốc sức cho Hư Thần giáo đổi lấy linh đan công quyết, thoát ly Hư Thần giáo cũng đơn giản, chỉ cần trả lệnh bài là được! Lúc này xông trận, thủ đồ chân truyền của Đa Tình Đạo Hồng Nhan không rơi phía sau người khác, hai vị sư muội, tu vi của các ngươi chưa phá được Kim Đan, ở đây quan chiến đi! Chỉ mình ta lên núi là đủ!

Có người đánh vỡ sự yên lặng, trong số ba yêu tinh của Đa Tình Đạo, Hồng Nhan tuổi tác lớn nhất cười khẽ một tiếng lấy lệnh bài Hư Thần giáo ra để dưới đất, thân hình như gió lốc, như tinh diên đạp thủy nhẹ nhàng lên Phong Thiện sơn, còn lại hai vị tiểu yêu tinh thì quỳ dưới đất, cúi đầu tụng “Bạc Mệnh kinh” của Đa Tình Đạo, tiễn đưa đại sư tỷ, cũng cầu phúc cho tiểu ma đầu trên núi.

- U Di Cuồng ta tới Thần Châu cũng chỉ làm tán tu, tính mệnh của người thân đã sớm do mình không do người, tới một giết một!

Một tiếng quát to vang lên, một nam tử cường tráng người khoác lang bào kêu to một tiếng, xông thẳng lên núi.

- Trước đây ở trận chiến Vân đài, Lệ Hồng Y đã hứa hẹn với ta, ta chưa từng để ý tới, nhưng chuyện Nam Chiêm lập đạo hơi lớn, không liên quan gì tới người khác, chỉ liên quan tới bản thân ta, lần này nếu có thể thành công lập đạo, phàm là người lên núi xông trận đều sẽ là thần tử chân truyền, nữ nhân Vương gia của Tây Mạc Nam Chiêm ta không muốn là người đứng hàng dưới, vì cái danh thần tử này, địa vị trong đạo thống ta cũng muốn chiếm một vị trí! Tu sĩ Nam Chiêm Vương Quỳnh, lên núi xông trận!

Một giọng nói yếu ớt vang lên, cũng là một nữ tử mặc hoàng sam cưỡi lên một con quái sư tử, đương nhiên đó là tu sĩ Nam Chiêm, đứng đầu tứ kiệt Tây Mạc, bài danh còn ở trên Hàn Anh -Vương Quỳnh. Nàng lại không kiêu không vội, trước tiên là nói mấy câu, sau đó ánh mắt chậm rãi đảo qua chúng tu, lúc này hai cánh tay mới giãn ra, lấy pháp khí thành danh Phong Hỏa Song Luân ra, một thân lệ khí đột nhiên nổ tung như sấm gió lên núi.

- Tu sĩ Nam Chiêm Lệ Hồng Y, tới đây khấu quan!

- Tu sĩ Nam Chiêm Hàn Anh, tới đây khấu quan!

- Tu sĩ Nam Chiêm Quỷ Thái Tử, tới khấu quan!

- Tu sĩ Nam Chiêm Đa Tình Hồng Nhan, tới khấu quan!

- Tu sĩ Nam Chiêm U Di Cuồng, tới đây khấu quan!

- Tu sĩ Nam Chiêm Vương Quỳnh, tới đây khấu quan!

- Tu sĩ Nam Chiêm...

- ...

Trên núi, thỉnh thoảng vang lên tiếng hét lớn lành lạnh. Thân ảnh của chư đạo hào tình vạn trượng chạy về phía trận thứ sáu, trước sau chừng mười tám người.

Chương 673: Đại kỳ khẽ múa, thiên hạ ám

- Ha ha ha ha, tiểu ma đầu, ngươi đã xông qua năm trận, vốn linh lực đã khô kiệt, không thể không ngồi xuống nghỉ ngơi, bây giờ vào trận thứ sáu lại bị lực đại trận ép xuống, ác đấu với đệ tử Linh Xảo tông ta còn phải vận chuyện Mộc Pháp chữa thương, bản tọa cũng không tin ngươi có linh lực mạnh như vậy! Hai vị sư huynh sư đệ, thay ta xuất thủ, ngăn đường đi của hắn lại, bản tọa muốn đích thân xuất thủ trảm hắn...

Chém giết một lúc lâu, cả người Phương Hành đã là máu, thân pháp cũng không linh hoạt như lúc trước nữa, thoạt nhìn dường như linh lực đã tiêu hao rất nhiều rồi, tới lúc này, rốt cục Thi Pháp Ấn cũng không kiềm chế được nữa, nghiêm ngặt quát một tiếng, thân hình liền đột nhiên nhào ra ngoài.

Hai vị Phong chủ khác của Linh Xảo tông thấy thế liền liếc nhau, cũng cùng nhau hét lớn phân ra hai bên trái phải, chặn lối đi của Phương Hành.

- Tiểu thổ phỉ, ngươi thật sự không có chiêu gì nữa sao?

Đại Kim Ô vẫy cánh đẩy ra một cơn gió, kinh hoàng quay đầu đặt câu hỏi.

Nó có thể nói là tràn đầy lòng tin với Phương Hành, nếu không như vậy sẽ không đại nghĩa lẫm nhiên cùng theo vào trận, bắt đầu từ trận thứ nhất, nó quả thực đã phát hiện cho dù tình thế ác liệt thế nào, Phương Hành luôn có phương pháp ứng phó, dù sao nhiều năm đi cướp bóc khắp nơi như thế, bảo bối ẩn giấu có không ít, chỉ duy khi tới trận này, Phương

Hành lại vẫn luôn di chuyển, né tránh, dường như không có đối sách nào khác.

Sống tới giờ nhưng lại hoàn toàn dựa vào một đôi cánh thịt của nó tấn công, mạnh mẽ đánh tan hết gió bão không thể tránh được. Phương Hành vẫn chưa từng chính xác xuất thủ, lại thấy lúc này ba đại Phong chủ chính thức xuất thủ, không khỏi khiến nó cảm thấy trong lòng có phần không nắm chắc.

- Hắc hắc, tiểu gia ta vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề...

Nhìn thấy ba đại Phong chủ xuất thủ, thân hình của Phương Hành cũng đột nhiên ngừng lại giữa không trung, lành lạnh cười nói.

Đại Kim Ô ngẩn ngơ:

- Cái gì?

Phương Hành cười ha ha một tiếng, trong mắt lóe lên lệ sắc:

- Một cái Đại Phong Kỳ này, ta nhất định phải có được!

- Ầm!

Sau khi dứt lời vẫy tay để Đại Kim Ô lui sang một bên. Hắn vẫn luôn tránh né bốn phía thình lình lại bay thẳng tới chỗ Thi Pháp Ấn, đối mặt với gió bão thét gào đầy trời, hắn lại hoàn toàn không có nửa phần muốn tránh né, đón đầu đụng vào nó.

- Ha ha, muốn liều mạng hay sao?

Thi Pháp Ấn thấy thế thì cười to, Đại Phong Kỳ trong tay lay động. Ước chừng có hơn mười luồng cuồng phong xuất hiện tập kích về phía Phương Hành.

- Sơn pháp, Phong Thiện định chân thân!

Vào giờ khắc này, trong mắt Phương Hành lóe lên hàn quang, tay bắt quyết bỗng nhiên thi triển sơn ý vừa trộm từ Phong Thiện sơn, nhất thời thân hình như ngọn núi lớn. Bất động không di chuyển, dường như định trụ trong không trung, luồng cuồng phong kia hầu như sở hữu lực có thể nhổ núi, nhưng thân hình hắn dừng trên không trung tựa như Phong Thiện sơn, mặc cho cuồng phong gào thét như thế lại vẫn luôn không thể lay động hắn chút nào.

- Chỉ bằng sơn pháp này mà muốn xông qua trận thứ sáu sao?

Ánh mắt của Thi Pháp Ấn lạnh lẽo, lạnh giọng cười nhạt:

- Đáng tiếc, còn thiếu rất nhiều!

Trong tiếng quát chói tai, pháp quyết vọt tới cuồng phong, âm khí đại tác, từng sợi hắc khí hỗn loạn trong gió vọt tới.

- Là U Minh khí, tiểu thổ phỉ, mau lui!

Giờ khắc này, ngay cả Đại Kim Ô cũng giật nảy mình cao giọng hét lớn.

Mặt Thi Pháp Ấn nở nụ cười nhạt, hai tay co lại trong tay áo, lấy ra hai thanh phi kiếm.

Chỗ kinh khủng của trận thứ sáu chính là ở chỗ này, Linh Xảo tông chỉ e tiểu ma đầu này quá hung ác điên cuồng, chỉ dựa vào lực trận thứ sáu không bắt được hắn, nên cố ý lấy ra một viên dị bảo U Minh châu có thể thôi động U Minh tử khí. Tiểu ma đầu cho dù có sơn pháp kinh người, có thể định trụ thân hình, không lực đại trận tập kích nhưng lại không thể không thừa nhận sự ăn mòn của U Minh tử khí này, có thể nói là không bị lực đại trận tấn công ngược lại mà thôi, chỉ cần bị lực đại trận này thổi sang, cho dù là có sở hữu sơn pháp cường đại kinh khủng hay không cũng sẽ bị thua trong trận này.

Đối mặt với cuồng phong xen lẫn U Minh tử khí, Phương Hành lại chỉ nhướn mày, làm như không nhìn thấy, cứ như vậy bình tĩnh đứng ở trong hư không mặc cho U Minh tử khí quấn lấy hắn, thân hình đều bị che đậy, không nhìn thấy chân thực.

- Ha ha, dù là ngươi ba đầu sáu tay, làm sao có thể chạy ra khỏi trận này được?

Thi Pháp Ấn cười ha ha, trực tiếp buông Đại Phong Kỳ ra đứng ở trong hư không, còn mình thì lấy song kiếm ra xông qua.

Phải thừa dịp dùng U Minh tử khí định trụ Phương Hành trong nháy mắt, xuất thủ chém giết.

Chỉ có điều một màn làm cho gã hết ý chính là khi song kiếm của gã đang trảm phá hư không, thậm chí đẩy ra U Minh tử khí bọc lại tiểu ma đầu, sau khi lộ ra, chân thân của hắn vốn nên bị U Minh tử khí bao lấy, thần hồn bị tổn thương, nhưng tiểu ma đầu chợt cười ha ha mở con ngươi tỏa sáng tinh quang lên, cùng lúc đó hét lớn một tiếng, lại biến hóa ra dáng vẻ ba đầu sáu tay.

Hai cánh tay trực tiếp nắm hai tay cầm cổ kiếm của Thi Pháp Ấn, hai cánh tay quất về phía mặt đất, một nhát đã chém thân thể bên trái của Thi Pháp Ấn, U Minh cầu bay lên, một tay cuối cùng không ngờ lại dài ba trượng chộp thẳng về phía Đại Phong Kỳ.

- Tại sao ngươi không sợ U Minh tử khí?

Thi Pháp Ấn kinh hãi vội vàng thi triển thủy pháp, hai cánh tay trợt như người cá, trong giây lát đã bứt ra hơn ba mươi trượng, thậm chí cố lê thân tới cướp lại U Minh châu, sợ bị Phương Hành lấy mất. Trong chốc lát ứng đối được như thế, cho dù như thế nào cũng có thể nhìn ra vị đứng đầu Kỳ Tú phong này có kỹ năng, chỉ có điều lúc này sắc mặt gã kinh hoàng, cực kỳ khó hiểu nhìn Phương Hành.

- Vậy mà lại thoát?

Phương Hành cũng hơi ngẩn ra, sau đó cười híp mắt nhìn Đại Phong Kỳ trong tay, dường như hoàn toàn không thèm để ý tới chuyện Thi Pháp Ấn chạy trốn, nhưng lại mở cờ trong lòng khi cướp được Đại Phong Kỳ. Con mắt tỏa sáng đánh giá dị bảo này, sau đó cười nhạt âm trầm nói:

- Ngươi có biết lúc ta kết đan là lấy cái gì để rửa sạch thần hồn không? Chút quỷ khí nhỏ nhoi đó đã muốn ăn mòn thần hồn của ta sao? Buồn cười!

- Tiểu ma đầu này quả nhiên có gì đó quái lạ!

Trong lòng Thi Pháp Ấn khiếp sợ nên cũng không dám khinh thường nữa, hai người khác cũng thấy tình thế không ổn, đồng thời chạy tới cùng nhau vây Phương Hành, cười lạnh một tiếng, lạnh giọng nói:

- Ngươi cho rằng dùng quỷ kế đoạt Đại Phong

Kỳ đi là có thể qua được trận này sao? Có ba người bọn ta ở đây, ngươi cũng phải để lại mạng trong trận mà thôi! Ngươi cầm Đại Phong Kỳ cho dù sử dụng được thì có thể có mấy phần uy lực?

- Ta cũng không biết có bao nhiêu uy lực, chỉ là chắc sẽ có chút đó!

Phương Hành lẩm bẩm, tùy tiện quơ hai cái, dường như đang cảm thụ đặc tính của pháp bảo này.

- Hai vị sư huynh, chúng ta đồng loạt ra tay giết hắn đi!

Thi Pháp Ấn bỗng nhiên hét lớn, sử dụng Tứ Phương Cổ ấn, một tiếng ầm vang trấn trụ tứ phương không trung, muốn khóa Phương Hành tại chỗ. Còn hai Phong chủ khác của Linh Xảo tông thì một người sử dụng quỷ thương, một người sử dụng thiết tỏa, hai bên trái phải đánh tới Phương Hành. Lúc này ba vị Phong chủ Kim Đan đại thừa của Linh Xảo tông đã không ai dám đùa giỡn nữa, lúc này, đồng thời thi triển ra kỹ năng chân chính của mình.

Chỉ có điều, lúc này Phương Hành cũng cất tiếng cười to. Bỗng nhiên vung Đại Phong Kỳ lên.

Ầm ầm!

Hắn vung lên lần thứ nhất. Một cơn gió to vô căn cứ sinh ra, tập kích bốn phía.

Vung cái thứ hai, lại có một cơn gió to đuổi sát cơn gió thứ nhất thổi ra ngoài, uy thế ngày càng đáng sợ.

Lúc vung cái thứ ba đã tìm được bí quyết, trong gió lớn thình lình xen lẫn một loại thanh khí mông lung đáng sợ.

- Trấn cho ta!

Thi Pháp Ấn rống giận. Điều khiển Tứ Phương Thanh Đồng Cổ ấn muốn trấn trụ gió to gào thét trên không.

Dưới lực uy hiếp của Cổ Ấn, gió to điên cuồng gào thét tuy là chưa từng hoàn toàn tiêu tan nhưng tốc độ gió lại đã chậm lại bằng một phần ba, đối với Phong pháp thì uy lực có liên quan trực tiếp tới tốc độ. Tốc độ chậm lại, uy lực sẽ gần như hoàn toàn không có, đây cũng là nguyên nhân khi Thi Pháp Ấn thấy Phương Hành cướp Đại Phong Kỳ đi có chút buồn bực. Đã không còn U Minh châu tương trợ, Đại Phong Kỳ này gần như vô bổ.

Hai đại Phong chủ khác của Linh Xảo tông thấy phong lực yếu đi, lại đón thẳng gió bão tấn công về phía Phương Hành. Lấy tu vi của bọn họ, Đại Phong Kỳ toàn lực sử dụng ra, muốn dao động thân pháp của bọn họ cũng khó, lại càng không nói lúc này đã yếu đi bằng một phần ba, chỉ có điều đám bọn họ cũng không ý thức được, cuồng phong đang vọt tới này bỗng nhiên cảm giác có gì đó không đúng. Một luồng thanh khí kẹp trong gió, đập vào mặt.

- Không ổn rồi!

Vị Phong chủ ở bên trái sử dụng thiết liên bỗng nhiên kinh sợ, trong tiếng rống to, thân hình vội vàng lui đi.

Còn vị Phong chủ ở phía bên phải thì phản ứng hơi chậm, trong giây lát đó bị gió to bao lấy, giọng nói thê lương vang lên:

- Đây là cái gì?

Tiếng kêu của y chỉ vang lên được phân nửa liền yếu đi, mọi người quay đầu nhìn lại bỗng nhiên phát hiện ra y đang bị từng cơn thanh khí bao lấy, thanh khí này từng tia từng sợi dường như vốn có quái lực đáng sợ, lúc xẹt qua bên cạnh y liền kéo ra một cái bóng mơ hồ từ người y, diện mục giống y như đúc, khóc rống giãy dụa... đương nhiên đó là thần hồn của y...

Loại thanh khí này thật là quỷ dị, có thể làm dao động thần hồn của y!

- Ha ha ha ha, quả nhiên là dễ sử dụng!

Phương Hành giống như vừa xác định cái gì, cất tiếng cười to càng thêm hăng say quơ múa Đại Phong Kỳ trong tay.

Ô! Ô! Ô!

Sau khi toàn lực thúc giục Đại Phong Kỳ, nhất thời thiên địa ảm đạm, tình cảnh xung quanh khó phân biệt, chỉ nghe tiếng gió to gào thét.

Đáng sợ hơn chính là trong gió kia bỗng nhiên lại xen lẫn thanh khí quỷ dị, có khả năng xé rách thần hồn. Phong chủ Kim Đan đại thừa bị thanh khí này quấn lấy cũng phải dùng hết sức chống lại, còn đệ tử bình thường của Linh Xảo tông đụng phải thanh khí này, cảnh giới Trúc Cơ, thậm chí ngay cả kêu đau một tiếng cũng không được liền bị kéo mất thần hồn, Kim Đan bình thường cũng chỉ có thể chống đỡ trong thời gian ba bốn hơi thở.

- Đây là tà lực bậc nào mà còn khủng bố hơn so với U Minh châu?

Hai đại Phong chủ của Linh Xảo tông liều mạng kêu to, con ngươi như sắp rơi ra ngoài, lấy tu vi của bọn họ, trong một cái sơ sẩy xông tới gần người của tiểu ma đầu bị quái phong này quấn lấy, sau đó lại trong chốc lát khó có thể thoát được, chỉ cảm thấy thanh khí kinh khủng kia ẩn chứa sức mạnh mà Kim Đan đại thừa cũng khó khăn chống lại được, giống như từng sợi tơ quấn thẳng vào thần hồn của bọn họ, thậm chí muốn kéo thần hồn ra khỏi thân thể.

- Các ngươi có U Minh châu, ta có pháp chủng Hồng Mông tử khí, xem ai mạnh hơn, ha ha ha...

Phương Hành quơ đại kỳ vẻ mặt vui mừng, đại kỳ lắc lư xoay người lại hét lớn:

- Kim Lục Tử, làm thịt bọn họ đi!

Nói rồi linh lực chậm lại, lại chừa lại cho Đại Kim Ô một khe hở.

- Được rồi...

Đại Kim Ô vẫn núp bên người Phương Hành, cảnh tượng quỷ dị này khiến nó cũng chấn kinh không nhỏ, nghe thấy Phương Hành hét lớn thì nhất thời ngẩn ngơ, trong ánh mắt hiện ra vẻ vui mừng, sau đó liên tục không ngừng nói đồng ý, oa một tiếng kêu lên quái dị rồi liền xông ra ngoài, kim sí nghiêng đi, vèo vèo hai tiếng, cánh như lợi kiếm cắt đầu hai vị Phong chủ của Linh Xảo tông đang toàn lực chống đỡ quái phong xuống.

Đường đường là hai vị Phong chủ Kim Đan

đại thừa của Linh Xảo tông, chỉ vì toàn lực chống đỡ quái phong mà mất mạng tại chỗ.

Nhưng đúng vào lúc này, trận môn của đại trận thứ sáu bỗng nhiên bị phá ra, một hồng y nữ tử, một tên quái thai tóc tết dựng lên trời, cùng một nam tử cưỡi thiên mã cầm trường thương lãnh tuấn đồng thời vọt vào trong đại trận, còn chưa tới kịp đã thấy được một cánh của Địa Kim Ô chặt đứt đầu của hai vị Kim Đan đại thừa, làm ba người sợ tới run lên một cái, trong mắt khó có thể tin được.

- Con mẹ nó... Đây là một vị Đại yêu Nguyên Anh sao?

Quái thai tóc tết dựng lên trời bị cảnh này làm sợ hãi, thất thanh kêu lên.

Chương 674: Tiểu bối đầy sát khí!

Đám Lệ Hồng Y lên núi chính là vì cho rằng Phương Hành đang hãm sâu trong trận ác chiến ở đại trận thứ sáu, cần có người tới tương trợ, nhưng không ai ngờ tới khi mang một thân sát khí vào trận lại nhìn thấy một màn khiến người ta khiếp sợ như thế... con Đại Kim Ô kia lại quá hung mãnh! Thân hình lập lòe như mặt trời chói chang, vung hai cánh tại tựa như Yêu đao xoay quanh trong đại trận dễ dàng chém đầu của hai vị Kim Đan đại thừa.

Đây chính là Kim Đan đại thừa đó, ngươi cho là đồ ăn sao?

Nhất thời, bọn họ thậm chí mơ hồ cảm giác mình phát hiện ra lòng tin của tiểu ma đầu khi dám can đảm xông qua mười trận!

Kỹ năng của bản thân tiểu ma đầu đã mạnh vô biên, lại có thêm một vị lão yêu như thế, xông mười trận thì có khó khăn gì?

- Ồ, sao các người lại tới đây rồi?

Phương Hành cũng phát hiện ra đám Lệ Hồng Y vào trận, Đại Phong Kỳ trong tay thu lại, sức gió gào thét cả đại trận liền được thu liễm, thanh khí hỗn loạn trong gió cũng tiêu tan đi không ít. Loại thanh khí này cũng là Hồng Mông tử khí. Trước đây Long Quân nói người hắn mang bảy viên pháp chủng, chỉ là mình không biết một viên trong đó chính là Hồng Mông tử khí này. Trước đây lúc kết đan, hắn lấy Hồng Mông tử khí rèn đúc thần hồn, không chỉ tu luyện ra lực thần hồn kiên cố tới mức khó có thể tưởng được mà còn hóa một luồng Hồng Mông tử khí thành pháp chủng nạp vào trong nội đan.

Một luồng pháp chủng này nếu biến ảo thành gió to sẽ chứa đựng lực khủng bố vô thượng.

Trước đó Phương Hành quan sát phương thức vận chuyển của trận thứ sáu, bắt đầu từ đám Thi Pháp Ấn phối hợp giữa U Minh chủng cùng Đại Phong Kỳ, Phương Hành cũng nghĩ tới điểm này, cũng chính bởi vì điểm này, hắn mới quyết định nhất định phải đoạt được Đại Phong Kỳ vào tay.

Chỉ có điều hiện nay còn chưa quá nhuần nhuyễn, nhìn thấy người tới liên tục thì không tùy ý thi triển nữa để tránh bị ngộ thương.

- Chúng ta tới giúp ngươi xông qua đại trận!

Sau khi ngẩn ngơ, đám Lệ Hồng Y mới phản ứng lại, trấn định tâm thần nói với Phương Hành.

- Hắc hắc, coi như các người có chút lương tâm!

Phương Hành cười, nói rồi híp mắt lại nhìn sang Hàn Anh và Lệ Anh, vô ý thức ưỡn ngực.

Nhưng mà đợi nửa ngày không có động tĩnh, nhất thời giận dữ, mắng hai người này:

- Thứ không biết lớn nhỏ, tại sao không gọi đại ca?

Quỷ Thái tử Lệ Anh ngẩn ra, nhếch miệng cười nói:

- Gọi thì gọi, lão đại! Ngươi cố gắng uy phong đi, một mình xông mười trận, sao không chờ ta?

Hàn Anh cũng hừ một tiếng, rõ ràng là khinh thường gọi ra miệng.

Phương Hành không để ý tới, cười hì hì nói:

- Ta nào biết hai tên khốn các ngươi cũng tới chứ?

Lệ Anh cùng Hàn Anh đồng thời quay đầu lại nhìn thoáng qua Lệ Hồng Y, Lệ Hồng Y giang tay ra, nói:

- Không trách được ta, hắn lên núi trước, ta đã nói với hắn muốn từ từ thương nghị, nhưng hắn căn bản không nghe ta, chỉ nói đã nổi sát tâm không thu lại được.

Phương Hành nhất thời có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu, cười hắc hắc.

Còn Lệ Hồng Y thì hít một hơi, ánh mắt hơi trầm xuống quét mắt nhìn chúng tu Linh Xảo tông trong trận thứ sáu, lạnh lùng nói:

- Như vậy cũng tốt, không phải ngươi cố ý xông từ cửa thứ nhất lên đã giết thống khoái như vậy sao, lại còn gặp Thi trưởng lão đại danh hiển hách của Linh Xảo tông ở đây, thù mới hận cũ lần này phát tiết một lượt đi... Thi

Phong chủ, ngươi cảm thấy vãn bối nói có đạo lý hay không?

- Các ngươi cũng dám xông trận, thực sự là to gan...

Thi Pháp Ấn thấp giọng gầm lên. Trong mắt đã có vẻ sợ hãi, lại có khó che giấu được sự tức giận.

Còn chưa kịp nói tiếp lại chợt nghe nghe thấy tiếng lược không liên tục, lại có hơn mười thân hình vọt vào trong trận. Sắc mặt của gã nhất thời trở nên càng khó coi hơn, nhìn lướt hai vị Phong chủ đầu rơi dưới đất, còn thần hồn cũng bị quái phong mà tiểu ma đầu thi triển trấn nhiếp, cùng với đệ tử Linh Xảo tông thưa thớt ở xung quanh, trong lòng run sợ hoàn toàn không còn chiến ý, trong bụng gã đã hoàn toàn không có chiến ý nữa.

- Tu sĩ Nam Chiêm thực là cốt khí, cũng được, ngày hôm nay bản tọa sẽ nhường các ngươi một lần, qua cửa đi!

Ánh mắt Thi Pháp Ấn lóe lên, trực tiếp chịu thua, thân hình tung bay sang bên cạnh dường như đang khai thông đường đi, để cho bọn họ đi qua.

Còn Phương Hành lại chỉ cười lạnh hai tiếng, không để ý tới gã nữa, ánh mắt quét về phía mười vị tu sĩ Nam Chiêm mới tiến vào sau, trong đó Hồng Nhan tiên tử trong số ba yêu tinh của Đa Tình Đạo thì là chỗ quen biết cũ, nhưng chư tu khác lại lạ mặt, chỉ có điều trong thần niệm cảm ứng, khí cơ trên người bọn họ đều không tục, nghĩ đến người dám vào trận đương nhiên là có vài phần kỹ năng.

Quét nhìn qua một lượt, hắn như cười như không mở miệng:

- Các người cũng muốn tiến vào hỗ trợ tiểu gia ta xông trận ư? Có thể có nhiều người tới như vậy làm tiểu gia ta thật bất ngờ, chỉ có điều ta cũng không quen cùng nhau đánh lộn, nhất là với người không quen...

Nói tới đây thì hơi hơi cúi đầu nghĩ, chợt nở nụ cười:

- ... Chỉ có điều cũng tốt, theo quy củ mà làm việc, lập công đầu là được!

Lập công đầu?

Quy củ trong ổ cướp đó, đám tu sĩ nghe cũng cảm thấy mới mẻ, chỉ có điều U Di Cuồng cùng Vương Quỳnh cũng là hạng người tâm cao khí ngạo, nghe vậy chỉ nhìn Phương Hành một cái, vẫn chưa từ chối nhưng cũng không hoàn toàn nghe hắn, nói động thủ liền động thủ.

Lúc này Lệ Hồng Y lại nhàn nhạt mở miệng:

- Phương sư đệ nói cũng có đạo lý! Tu sĩ Nam Chiêm nhập vào đạo môn của Thần Châu, rất nhiều mâu thuẫn đương nhiên là không cần phải nói, nhưng nếu chính thức vạch mặt lại đều do vị Thi Phong chủ của Linh Xảo tông này cùng Phí Trùng Thảo sư muội dựng lên, hôm nay nếu chúng ta vì chuyện Nam Chiêm lập đạo mà liên thủ xông trận, tại sao không liên thủ chém giết tên này, cũng nói cho thiên địa này biết tâm ý của chúng ta?

Lời này vừa nói xong so với Phương Hành nói thì dễ nghe hơn, lúc này Lệ Anh vỗ tay cười to:

- Nói rất hay!

- Nói rất hay, giết vị Đại Phong chủ của Linh Xảo tông này, phát tiết oán khí bốn năm nay!

Những đệ tử Nam Chiêm khác cũng đều đã động tâm, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Thi Pháp Ấn.

Nhiều ánh mắt như lang như hổ nhìn mình như vậy, hơn nữa gã lại sợ Phương Hành phá trận của gã, làm vị Kim Đan đại thừa đứng đầu Kỳ Tú phong của Linh Xảo tông bắt đầu quá sợ hãi, quát lên:

- Bản tọa đã đồng ý cho các ngươi qua cửa, còn dám hành hung?

Nhìn dáng vẻ đó của gã, Phương Hành lại lạnh giọng cười, phẩy Đại Phong Kỳ trong tay, nói:

- Ngươi mở được trận à?

Ánh mắt của Thi Pháp Ấn đột nhiên thay đổi, Đại Phong Kỳ chính là mắt trận của trận này, đã bị tiểu ma đầu cướp đi, gã làm sao có thể mở trận được?

- Giết hắn đi!

Nhưng đúng vào lúc này, Lệ Anh bỗng nhiên quát to một tiếng, giơ tay lên thi triển một chiêu quỷ pháp, hiển hóa ác quỷ khô lâu, dữ tợn đáng sợ.

Thậm chí nhanh hơn gã, một luồng thanh khí quấn quanh trường thương lành lạnh, xuyên thấu không trung, đâm về phía Thi Pháp Ấn.

- Ha ha, vừa lên đã muốn giết Kim Đan đại thừa? Thật con mẹ nó đã nghiền!

Tu sĩ Nam Chiêm U Di Cuồng cũng cất tiếng cười to, giơ tay lên lấy ra một món pháp bảo, rõ ràng là một thanh Ngạc Thần Tiễn của Kim Đan, hóa thành hai luồng thần mang sắc bén đáng sợ đan xen vắt qua người Thi Pháp Ấn, độc ác quỷ dị.

- Tiểu bối ngươi dám...

Thi Pháp Ấn vừa sợ vừa giận, nắm tay giơ lên tránh trường thương như rồng của Hàn Anh, còn ở phía sau huyễn ảnh như cái bóng nước, đương nhiên là đang thi triển ra thủy pháp kinh người, liên tiếp tránh ba lần tấn công của Ngạc Thần Tiễn của U Di Cuồng, trong lúc cấp thiết lại vẫn bỗng nhiên đánh lại được một chưởng, một tia kiếm quang lành lạnh đột nhiên sinh ra, suýt nữa đâm vào Lệ Anh đang đánh qua.

Dù sao cũng có tu vi Kim Đan đại thừa lại cảm thấy không lành, liều mạng, Thi Pháp Ấn vừa ra tay liền thiển hiện thực lực kinh người, trong nháy mắt liền thi triển ba đại thuật vận chuyển như thần, cự lực dâng trào tấn công trên không trung, đẩy lùi ba người Hàn, Lệ, U ra, sau đó bạo hống một tiếng, khí độ hung ác điên cuồng đánh tan chư tu sĩ Nam Chiêm chặn trước người gã, trực tiếp vọt về phía Phương Hành.

Trên người có sát khí kinh người, cầm cổ kiếm trong tay nghiến răng nghiến lợi tựa như muốn liều mạng với Phương Hành.

- Trở về!

Cũng vào lúc này, giữa hai lông mày của Lệ Hồng Y ẩn chứa một luồng sát cơ, Vương

Quỳnh vẻ mặt lạnh lùng xa cách bỗng nhiên đồng thời xuất thủ. Vị thiên chi kiêu nữ xuất thân Nam Chiêm này dáng vẻ tư thái đều là tốt nhất, bây giờ vừa ra tay đã có một cái quỷ trảo bạch cốt âm u làm tê thiên liệt địa, một Phong Hỏa Song Luân bị ma diệt trên không trung mạnh mẽ kinh người, nhưng phương hướng xuất thủ lại phóng thẳng về hư không phía sau lưng Thi Pháp Ấn, linh lực kinh khủng xé rách không trung, một thân ảnh rống giận hiện ra, xoay người liều mạng với các nàng.

Mà vào lúc này, khi Hàn Anh cùng Lệ Hồng Y đang giao kích, thân hình của Thi Pháp Ấn đang nhằm về phía Phương Hành đột nhiên trở nên nhạt dần, sau đó biến mất, rõ ràng là vị Phong chủ Kim Đan đại thừa này nhìn như liều mạng nhưng trên thực tế lại thi triển bí pháp, đổi trắng thay đen, một cái bóng mờ vọt về phía Phương Hành, chân thân lại lẩn trốn lao ra khỏi đại trận, bị hai nữ nhân là Lệ Hồng Y và Vương Quỳnh khám phá ra, cắt đoạn không trung, đánh gã ra ngoài.

- Các ngươi thật sự cho rằng ăn chắc được bản tọa?

Thi Pháp Ấn vừa tức vừa vội, một tiếng bạo hống chấn động không trung, lúc đầu thấy tình thế không ổn xoay người chạy thoát thân cũng đã quá mất mặt rồi, hiện tại lại bị hai tên hậu bối phá hư không lôi ra càng phẫn nộ như điên, thẳng thắn hét lớn một tiếng, dứt khoát lấy Tứ Phương Thanh Đồng cổ ấn ra trấn áp trên không, khóa lại thân hình của Lệ Hồng Y cùng Vương Quỳnh, đồng thời lấy ra bốn mươi tám cái phi kiếm, muốn chém giết xả hận.

- Hư không chủng thanh đằng*...

*Cây mây

Một tiếng khẽ kêu vang lên, một vị nữ tử xinh đẹp bấm tay bắn ra một hạt giống rồi điên cuồng sinh trưởng, thình lình lớn thành một gốc cây quái thụ có vài chục cái dây mây khổng lồ chạm trời, giống như linh xà vắt về phía Thi Pháp Ấn, bốn mươi tám thanh phi kiếm nhất thời bị thanh đằng đánh cho bay tán loạn trên bầu trời, cũng là do đại sư tỷ Hồng Nhan tiên tử trong ba vị yêu tinh của Thần Châu Bắc Vực xuất thủ.

Nhất thời, sáu vị kỳ tài Nam Chiêm vây quanh Thi Pháp Ấn loạn đấu, mặc dù tuổi tác không lớn nhưng hạ thủ lại ngoan độc hơn bất kỳ ai.

Chư tu khác của Nam Chiêm hơi yếu một chút, lại thấy sáu người bọn họ đấu đá tàn nhẫn, không chen nổi một tay vào nhưng cũng không chịu cô đơn, ánh mắt đảo qua đảo lại vọt thẳng về phía đám đệ tử Linh Xảo tông còn xót lại, sát khí cũng không cạn...

Một hướng khác, Thi Pháp Ấn cũng không kém, lấy một địch sáu, lại ác chiến một lúc lâu nhưng lúc này trong lòng thực sự không nắm chắc, Phương Hành còn chưa xuất thủ đã làm cho gã cảm thấy áp lực gấp bội. Nếu như tiểu ma đầu lại thi triển tà pháp quỷ dị mới rồi, mình chẳng phải sẽ phải chết không có chỗ trôn hay sao? Nhất thời, trong bụng đầu tiên là sợ hãi, chỉ muốn nghĩ biện pháp thoát thân, chỉ tiếc càng như vậy, khí thế lại càng yếu đi.

- Phá!

Đầu tiên là Tây Mạc nữ nhân kiệt Vương Quỳnh vung song luân lên nhìn chỗ trống một cái, quấn lấy một cánh tay của Thi Pháp ấn, sau đó cắn răng xé ra, nhất thời máu tươi bay tán loạn, Thi Pháp Ấn vừa đau vừa giận, lật chưởng muốn đập chết nữ tử tàn nhẫn này, rồi lại bị một cước của Lệ Hồng Y quét ngang, nặng nề đá vào cổ gã, xương cổ vang lên tiếng răng rắc bị xé rách gần như phân nửa, làm gã hoảng sợ muốn trốn đi, nhưng đã chậm!

- Giết!

Lệ Anh, Hàn Anh, Đa Tình Đạo Hồng Nhan tiên tử, U Di Cuồng cùng nhau xông tới xuất thủ, quỷ trảo, độc đằng, trường thương, kim tiễn cùng tiến lên bao vây Thi Pháp Ấn vào chính giữa, dáng vẻ có thể nói là thê thảm khôn kể...

- Trời diệt ta...

Thi Pháp Ấn kêu to, đường đường là tu sĩ Kim Đan đại thừa lại bị một đám loạn đao của tiểu bối Nam Chiêm chém giết.

Chương 675: Diệt môn Linh Xảo tông

- ... Đây là ta lấy được trước, thuộc về ta!

- Người là do ta giết, đương nhiên phải thuộc về ta...

- Ta không ổn định bọn họ, ngươi giết được người không? Cho nên vẫn là thuộc về ta!

- Ngươi đã có Đại Phong Kỳ rồi, hai thứ này đương nhiên phải nhường cho ta!

Bên này một đám tiểu bối Nam Chiêm liên thủ ác chiến với Kim Đan đại thừa cuồn cuộn triển khai, bên kia, Phương Hành lại đang tranh một đoạn Thiết Liên với Đại Kim Ô, ngươi tranh ta đoạt, chính là thần khí phẩm chất không thấp mà mới rồi Đại Kim Ô chém giết hai vị Phong chủ của Linh Xảo tông để lại. Thừa dịp người khác đang ác đấu với Thi Pháp Ấn hoặc đám đệ tử Linh Xảo tông khác, Phương Hành giống như Đại Kim Ô lặng lẽ qua đó chia bảo bối, vốn định ngầm phân chia nhưng không ngờ chia của không đều, hai người bọn họ lại như chọi gà trừng mắt lên nhìn nhau.

- Không phục đúng không? Ngươi tới mà lấy!

Phương Hành không nhịn được kéo Thiết Liên tới bên người.

Đại Kim Ô cũng trợn mắt kêu lên:

- Xem Liêu Vân chưởng của ta đây...

Đùng đùng đùng đùng, hai người trực tiếp đánh nhau.

- ... Thật vô sỉ... bên này đang ác chiến, bọn họ lại ở đó cướp bảo bối...

Xa xa, đám Lệ Hồng Y cùng Vương Quỳnh quay đầu lại nhìn, nhất thời đen cả mặt, thật có cảm giác dở khóc dở cười, trong lòng dâng lên oán khí quay đầu phát tiết lên người Thi Pháp Ấn, thực sự là các loại chiêu pháp cùng nhau sử dụng cùng nhau loạn đả, mắt mở trừng trừng nhìn Thi Pháp Ấn đã không ra hình người tuyệt vọng kêu to, cái trán bỗng nhiên bay ra một tia linh quang, ẩn vào trên không.

Rõ ràng là mầm mống thần hồn của gã muốn bỏ chạy vào lúc này, cho dù mất một thân tu vi kinh người cũng muốn đầu thai chuyển thế.

Dù sao gã cũng không phải loại người hung ác, lúc tuyệt vọng đi tự bạo Kim Đan liều mạng với người ta.

Gã là một người thông minh, cho tới lúc này vẫn tiếc phải tự bạo Kim Đan, thần hồn và thân thể đều bị ma diệt, vì vậy chỉ chú ý tìm một chỗ trống thi triển bí pháp, muốn cho một luồng thần hồn chạy đi, đi tới nhân gian chuyển thế đầu thai, chờ ngày ngóc đầu trở lại.

Không thể không nói, một chiêu này của gã có phần không tầm thường, dù sao cũng là chiêu số bảo toàn tính mạng. Một tia mầm móng thần hồn bay ra liền như tia chớp trốn vào không trung, muốn đào tẩu từ cửa trận thứ sáu. Trong lòng gã hiểu, chỉ cần trốn ra khỏi đại trận này, trưởng lão Linh Xảo tông, thậm chí ba vị đạo chủ Bắc tam đạo cũng sẽ không mắt mở trừng trừng nhìn thần hồn của gã bị ma diệt, nhất định sẽ ra tay bảo vệ, chừa cho gã một chút hi vọng sống.

Thời cơ và góc độ gã đều tìm rất khá, hiển nhiên sắp thành công chạy trốn.

Nhưng đúng lúc này, Đại Kim Ô đoạt thiết liên từ chỗ Phương Hành, trên đầu chim bị đánh hai quyền, tức giận oa oa kêu to, bỗng nhiên ngoác miệng ra nuốt về phía Phương hành, nhìn cục diện đó hẳn là muốn một ngụm nuốt cả Phương Hành cả pháp bảo vào bụng. Chỉ có điều Phương Hành phản ứng vô cùng nhanh chóng, trong tiếng cười ha ha thuận thế vung lên, đã đánh bay Đại Kim Ô ra ngoài.

- Ta liều mạng với ngươi...

Đại Kim Ô điên cuồng kêu to, nhưng miệng còn chưa kịp ngậm lại lại đột nhiên cảm giác được một thứ lành lạnh tiến vào trong miệng...

- Ặc...

Nó ngẩn ra, chép miệng một cái kinh ngạc nói:

- Sao lại cảm thấy có phần ăn không tiêu nhỉ? Giống như mới được ăn Kim Đan ấy!

Cách đó không xa, một đống tu sĩ Nam Chiêm đều ngơ ngác nhìn nó.

Không phải là ăn Kim Đan rồi sao?

Còn con mẹ nó là Kim Đan đại thừa nữa...

Một viên mầm mống Kim Đan của Thi Pháp Ấn trốn ra muốn ngóc đầu trở lại, đã tính tới sự chú ý của mọi người, biết những người này cho dù có thể phát hiện ra mình cũng tuyệt đối không có thời gian ngăn mình lại. Nhưng gã chưa từng nghĩ tới ngay lúc này Đại Kim Ô lại chạy ra, còn mở cái miệng rộng chạy tới, rất buồn khổ chủ động chui vào bụng của nó...

Đáng hận là một mầm mống thần hồn này không phải là thần hồn hoàn chỉnh, tuy là ẩn chứa không ít thần lực, nhằm phá giải giấc mộng thai nghén sau khi chuyển thế, nhưng bản thân lại không còn quá nhiều sức mạnh, ngay cả đoạt xá cũng không đoạt được, huống chi tặc điểu này có tu vi kinh khủng dị thường, tu vi của hai người chênh lệch cũng không quá xa, cho dù là thần hồn hoàn chỉnh của gã mà muốn chiếm thân xác của Đại Kim Ô cũng không có bất kỳ khả năng nào.

- Tặc điểu này hôm nay đã thành danh rồi...

Ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được mà ca thán, kể từ hôm nay, trong mắt đám tu sĩ Nam Chiêm này, Đại Kim Ô đã trở thành một người tuyệt đối không thể trêu chọc được, không đúng, trong lòng bọn họ, đánh giá đối với tặc điểu này đã vượt qua cả mình rồi...

- Trời diệt ta mà...

Một luồng thần niệm tuyệt vọng truyền ra trong bụng Đại Kim Ô, chúng tu nghe xong cũng không nhịn được mà dùng mình một cái.

Đây là tiếng lòng tuyệt vọng cỡ nào chứ, bọn họ nghe được cũng không nhịn được mà dâng lên sự thương hại trong lòng...

- Ôi, đau bụng...

Đai Kim Ô sững sờ một lát, sau đó hai cái móng vuốt giao nhau đặt lên cái bụng mập, dứt khoát vận chuyển linh lực luyện hóa.

- Ha ha, giải quyết rồi?

Phương Hành khoanh hai tay đạp lên không lướt qua đó, không coi ai ra gì thu Thanh Đồng Tứ Ấn đã mất đi chủ nhân vào không gian huyền bí, bởi vì một vài túi trữ vật phổ thông không có cách nào thu nạp pháp bảo tượng nha trong tiểu tháp, sau đó cười hì hì với những tiểu bối Nam Chiêm vào trong trận giúp hắn thu thập, thăm dò nhìn Thi Pháp Ấn ở chính giưuax bọn họ, cũng không nhịn được mà vẻ mặt cứng đờ.

- Chết thật thảm...

Hắn lẩm bẩm một câu, cái cổ không nhịn được mà rụt lại, vô ý thức rời xa sáu người này một chút.

Vào lúc này, chư tiểu bối khác của Nam

Chiêm cũng đã tụ tới, quần áo bay phần phật đồng thời vây bên người Phương Hành, tựa như có lời muốn nói.

- Như vậy có thể yên tâm cùng bọn ta xông qua cửa rồi?

Trong cả đám vẫn là do Lệ Hồng Y đứng ra, từ tốn nói.

Phương Hành liếc mắt, nói:

- Đến cũng đến rồi, lúc này cũng không có cách nào đuổi các người ra ngoài được!

Lệ Hồng Y nhất thời bị nghẹn một cái, Vương Quỳnh bên người nàng cũng liếc mắt.

Mặc dù bây giờ đang đứng cùng một chiến tuyến, nhưng tên tiểu khốn kiếp này đúng là không thật sự được người ta yêu thích...

- Ha ha ha ha, tiểu ma đầu, trước đây ở Nam Chiêm lúc ta nghe tới tên của ngươi, lúc đó ngươi ước định đại chiến với Hoàng Phủ Đường bên trong Huyền Vực, U Di Cuồng Ta đặc biệt tới đó ba ngày, chẳng qua ngươi lại quá lưu manh, thậm chí làm cho ta có chút khinh thường ngươi, cũng may sau đó ngươi một kiếm đoạn thủ, làm ta không nhịn được mà bắt đầu bội phục ngươi, đã sớm muốn kết giao với ngươi, đáng tiếc không có cơ hội, hôm nay nhân cơ hội này có thể cùng ngươi xông trận coi như là vận may của U Di Cuồng ta không tệ, ông trời có mắt, thỏa mãn nỗi lòng của ta...

Lúc này U Di Cuồng thân là Tiểu Lang Vương Bắc Thần sơn mạch của Nam Chiêm phá lên cười, quơ kim tiễn trong tay.

- Không sai, Phương đạo hữu, còn nhớ Mỗ gia không?

Một đại tráng hán có vóc dáng gấu tráng cười nói:

- Năm đó ở Huyền Vực, ngươi từng lấy giá sáu mươi khối linh thạch bán cho Mỗ gia một cái kiếm thai, cũng tính là ta chiếm được đại tiện nghi, từ đó, Mỗ gia vẫn luôn nhận ân tình này của ngươi, đáng tiếc chưa có cơ hội nói lời cảm tạ.

- Ta cũng từng mua kiếm thai của Phương đạo hữu, đáng tiếc là tốn cái giá rất lớn!

Có một người khác cười khổ nói.

Còn có một người nói:

- Nói đến ta cũng là chỗ quen biết cũ, năm đó ngươi cướp đi một bộ bảo giáp của ta, còn nhớ không?

Trong chốc lát chừng năm sáu người mở miệng, có cười khổ, có cảm khái, chỉ có điều trước đây cho dù là có ân hay có oán, tới lúc này thì không tiếp tục so đo nữa. Nói tới nói lui lại đa phần là cười lên, dáng vẻ như thế sự vô thường, đại khái ngay cả chính bản thân họ cũng chưa từng nghĩ tới một ngày kia bọn họ lại cùng tiểu ma đầu có danh tiếng kém nhất trong giới tu hành kề vai chiến đấu.

- Ha ha, chuyện trước kia cũng không nhắc lại nữa, thấy các ngươi còn có chút lương tâm, hôm nay ta quyết định rồi!

Phương Hành hào khí vạn trượng, siết quả đấm, tình thâm ý trọng nói:

- Bây giờ các người cùng đại gia ta cùng nhau giết trận, giết cho thống khoái, chỉ có điều cho dù các người có chết hay không, từ hôm nay trở đi đám các người liền tiến vào danh sách không bị tiểu gia ta cướp rồi!

Hắn nói vô cùng chân tình, Vương Quỳnh lại không nhịn đươc mà liếc mắt, tương đối khinh thường.

U Di Cuồng cũng không nói lời khác:

- Ta cho rằng tốt xấu gì cũng có thể làm bằng hữu, kết quả không phải là chỉ là không bị ngươi cướp thôi sao?

Vào lúc này, Hàn Anh vẫn luôn trầm mặc ít nói lại bỗng nhiên đáp một câu:

- Lời hứa này rất đáng giá!

Lệ Anh ở bên cạnh liên tục gật đầu, rất tán thành.

Trận thứ sáu rốt cục bị phá, sau khi mây khói tán đi chúng tu ở chân núi Phong Thiện Sơn xem lễ mới nhìn thấy tình hình hỗn loạn tưng bừng trong trận, trong lòng nhất thời run lên, một nửa là sợ, một nửa là tức giận. Trong trận kia chỉ thấy từng mảnh tàn thi ngã trái ngã phải huyết khí kinh người, ba vị Phong chủ Kim Đan đại thừa của Linh Xảo tông, và cả ba trăm đệ tử nổi bật đã không còn một mống...

- Linh Xảo tông, đây khác gì bị diệt môn?

Đã có người run giọng mở miệng, trong giọng nói cũng tỏa ra một luồng khí lạnh.

Cũng là đại tông môn hiếm có ở Bắc Vực, Linh Xảo tông một trận tổn thất mất ba đại Phong chủ cùng ba trăm đệ tử, chuyện này há chẳng phải là nói trong tông môn lớn như vậy, ngoại trừ hai vị Nguyên Anh lão tổ ra chỉ còn lại một đám ngoại môn đệ tử tu vi thấp kém?

Đây còn làm được cái rắm gì, trực tiếp phong ấn núi, xóa tên đi là được...

Lúc này có người đã không nhịn được nhìn theo pháp tướng của Đức Chiêu trưởng lão đang nửa ẩn trong mây ở hư không cách đó không xa quan sát cuộc chiến.

Bọn họ đều nghĩ, Đức Chiêu trưởng lão sẽ không phải dưới cơn nóng giận sẽ lên núi liều mạng với tiểu ma đầu chứ?

Lúc này, ngay cả Long Quân cũng như cười như không nhìn về phía bầu trời, linh lực quanh người chậm rãi ngưng tụ.

Nhưng mà đợi một lát, Đức Chiêu trưởng lão trên không trung vẫn chưa xuất thủ, thậm chí không hề nói câu nào, không biết ông ta cứ vậy ngồi trong bao lâu, sau đó mới khẽ động nhưng lại không xuất thủ mà là phất tay áo một cái, mây trôi tới lộ ra một vùng không gian, pháp tướng của ông ta đã biến mất, gió mát vắng vẻ, trăng sáng trên không, không để lại chút vết tích nào.

- Phụt...

Lúc này trong Linh Xảo tông, trong một tòa động phủ phong cách cổ xưa, chân thân của Đức Chiêu trưởng lão mở mắt đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, dính đỏ râu mép màu xám trắng, cùng lúc đó sắc mặt ông ta xám tro, vốn còn không nhiều thọ nguyên lại nhanh chóng bị xói mòn ngay lúc này, sắc mặt ngày càng xám đi, con mắt ảm đạm vô quang, một sự già nua cùng uể oải không gì sánh được kéo tới...

- Thực sự là ông trời muốn diệt Linh Xảo tông ra sao?

Ông ta bi thương hét lớn:

- Hay là Linh Xảo tông ta quy củ không nghiêm, thực sự chọc giận trời xanh lên mới giáng xuống tai kiếp như vậy?

Sau một hồi lâu trầm mặc, chân thân của vị trưởng lão Nguyên Anh này xuất động, phủ thêm chiến giáp khi còn trẻ, bước đi thong thả lại nghiêm nghị chạy về hướng Phong Thiện sơn. Ông ta đã thề trong lòng, hoặc là tiểu ma đầu chết trong Phong Thiện sơn, hoặc là sẽ chờ sau khi xuống núi, đích thân ra tay giết hắn, lúc này không ai ngăn cản được mình nữa, cho dù là Thương Lan Hải Long Quân cũng không được...

Chương 676: Đại quỷ trị tiểu quỷ

Lao ra khỏi trận thứ sáu, giết về hướng trận thứ bảy.

Tám tiểu bối tuấn kiệt của Nam Chiêm lúc này khí thế cao tới đỉnh điểm, Lệ Hồng Y và Vương Quỳnh ở phía trước, xé rách trận thế phía trước, Hàn Anh và Quỷ Thái tử ở phía sau chiếm hai bên trái phải, U Di Cuồng cùng Đa Tình đạo Hồng Nhan tiên tử thì thoáng ở phía sau, còn chư tu sĩ Nam Chiêm còn lại thì như thần giao cách cảm rải bốn phía, đúng như một pháp trận hình thoi cùng nhau vọt tới trước. Chính giữa trận pháp vây hai người Phương Hành và Đại Kim Ô, tựa như lúc ngũ lão xông trận, hộ tống Vạn Lạ lão quái cùng Trương Đạo Nhất lão nhân phụ trách suy tính trận pháp. Bọn tiểu bối Nam Chiêm cũng không luận trong lòng có tức giận hay không đều muốn hộ tống Phương Hành ở giữa, ý muốn cho hắn có thời gian nghỉ ngơi, thở dốc.

Chúng tu Thần Châu ở chân núi Phong Thiện sơn ánh mắt nhìn về phía bọn họ vẫn âm trầm như trước, sát khí như nước thủy triều.

Tu sĩ Nam Chiêm thì vẻ mặt trang nghiêm, tràn ngập kính ý.

Cho dù chuyện Nam Chiêm lập đạo có thể

thành công hay không, dáng vẻ đám kia xông trận đều đã vững vàng in vào trái tim của tu sĩ Nam Chiêm rồi.

- Già rồi thì thôi, ngay cả đám tiểu bối các ngươi cũng không muốn sống nữa hay sao?

Trong trận thứ bảy, hồng bào lão tu gầm lên không ngừng, gom một đám đệ tử hộ trận tới bên cạnh, vững vàng canh giữ ở phần cuối đại trận, sau đó đồng thời ngự pháp, Âm Cấm Sát Nô như quỷ mỵ, tất cả đều bốc lên giữa không trung, rậm rạp như một đám mây đen không tiếng động gào thét, mở cái miệng rộng hung lệ dữ tợn lên men theo khí tức của người sống, ánh mắt sâu thẳm, cắn người khác, quỷ khí như sóng triều...

Âm Cấm Sát Nô!

Có thể nói là kịch độc của người tu hành, chạm vào sẽ làm dơ bẩn đan quang, hủy tu vi, men theo con người, quỷ khí âm trầm.

Nếu tiếp tục luyện hóa sẽ có thể xưng là Âm Cấm Quỷ Nô, nếu bày ra phòng ngự đại trận, ngay cả Nguyên Anh cũng có thể ngăn cản được.

Mà luyện tới chỗ chí cao lại sẽ thành Quỷ Tiên trong truyền thuyết, hoặc có thể gọi là Tiên Cổ, chính là ngay cả tiên thể cũng có thể làm ô nhục được.

Đơn giản mà nói, trong giới tu hành, nếu trở thành công cụ cho người có ác tâm thì đồ chơi này chí ít cũng có thể xếp vào năm thứ đứng đầu.

Cửa ải này chỗ làm người ta chán ghét nhất chính là cho dù ngươi có cách đối phó hay không, nghĩ tới trận này cũng phải bị lột từng lớp da, mới nãy Vạn La lão quái xông trận này, lấy thần thông Âm Dương Đại Ma Bàn làm rối loạn âm dương của trận này, khiến cho chúng không có cách nào theo linh lực tấn công người lạ, sau đó thừa lúc loạn lạc mà xuất thủ, lấy lực nhục thân mạnh mẽ xé rách trên không, mượn lực vỡ vụn trên không chém giết bốn mươi yêu quỷ, tuy là cuối cùng qua trận nhưng cũng đã hao tổn sức mạnh của lão đầu về không, gần như là dầu hết đèn tắt, một hơi thở không thở nổi sẽ chết ngay tại chỗ...

- Đối phó với loại âm sát này cần phải không để cho chúng nó xông tới, bằng không nếu bị vây công, thủ đoạn như thế nào cũng sẽ bị chúng nó dây dưa tới chết, cũng không thể đối kháng thông qua thuật pháp, thậm chí lúc chém giết, trong khí giới đều phải kiềm chế linh lực lại, bằng không sát khí của bọn chúng sẽ men theo linh lực ăn mòn thân thể, làm dơ đan quang, chỉ đơn thuần bằng vào lực thân thể trảm không diệt yêu...

Tiến vào trận này, đứng đầu Tây Mạc tứ kiệt, Vương Quỳnh lạnh giọng nói, trên mặt lãnh đạm cũng có vẻ nghiêm trọng.

Tu vi của nàng cực cao, chiến pháp cũng mạnh, nhưng am hiểu nhất là Phong Hỏa Song Luân. Cũng phải dựa vào linh lực vận chuyển, gặp đám yêu quỷ này liền giống như chịu khắc chế trời sinh, bởi vì trong lời nói mặc dù đạm mạc nhưng đã có sự thương lượng với người khác rồi.

- Ta thiện về lực thân thể, có thể vọt tới trước!

Lúc này Hàn Anh tiến lên đeo trường thương, giữa hai lông mày lạnh lùng nghiêm nghị túc sát.

- Thân thể của ngươi có cường thịnh hơn nữa cũng sợ là chưa đủ lực. Có ai có đại đao cho ta mượn, ta cũng sẽ tới giúp ngươi!

U Di Cuồng thu hồi Ngạc Thần Kim Tiễn lại, bước nhanh đến phía trước, hỏi trái hỏi phải.

- Ta cũng tu nhục thân, tiến lên xung phong liều chết một phen!

Lần lượt có người mở miệng, phàm là tu sĩ có thân thể mạnh mẽ đều đứng dậy, quơ khí giới lên.

Nhưng Vương Quỳnh lại quét mắt nhìn chúng tu một cái, thản nhiên nói:

- Không có cách nào một kích xé rách không trung thì thôi đi, chỉ dựa vào thể lực của cơ thể không giết được Sát Nô, chỉ có thể lợi dụng khí giới xé rách không trung làm không trung sinh ra tia chớp chém giết nó, không còn thượng sách nào khác!

Trong đám chư tử Nam Chiêm ở đây có mấy người cảm thấy có chút xấu hổ, lòng không phục lui về.

Mà những người còn lại lại chỉ còn Hàn Anh, U Di Cuồng cùng với hai vị tu sĩ Nam Chiêm không biết tên.

- Trực diện đối mặt với đám Quỷ vật này quá nguy hiểm, một khi bị chúng nó vây quanh mà muốn chạy trốn được khó như lên trời, chỗ ta có mấy mầm mống U Minh, sau khi ăn vào ở trong người sẽ mọc lên một cây âm thực, có thể nhiễu loạn cảm ứng khí tức của chúng nó tới một mức độ nào đó, chỉ có điều khi uống một hạt giống này vào, đối với thân thể cũng có tổn thương rất lớn, sau khi qua trận lại rút ra cũng sẽ bị suy yếu ba thành...

Vào lúc này, Đa Tình Đạo Hồng Nhan tiên tử lấy một cái bình nhỏ màu đen ra, cau mày nói.

- Ha ha, sợ sao? Bọn tiểu bối, lui về phía sau đi!

Một chỗ khác của đại trận, hồng bào lão tu nhìn thấy chư tiểu bối Nam Chiêm xông vào đại trận vẫn chưa lập tức cường công mà tụ lại thương nghị gì đó, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, quyết ý không cho bọn họ thời gian thương lượng đối sách liền điều khiển đám Sát Nô như tổ ong vò vẽ trên hư không qua, trong chốc lát phân loạn như nước thủy triều, đen thùi lùi một mảng lớn, thoạt nhìn vô cùng làm người ta kinh ngạc.

Trên thực tế, vị hồng bào lão tu này trong bụng có chút sợ hãi rồi.

Mới rồi lúc Vạn La lão quái xông trận chém liên tục bốn mươi quỷ, lại đạp một cước khiến ông ta ngã trên mặt đát, thật sự đã chém rụng một nửa can đảm của ông ta, sớm đã thu lại thái độ cuồng vọng không coi ai ra gì lúc ban đầu thủ trận, sau lại lại thấy tiểu ma đầu một mạch liều chết xông trận, sát khí nặng hơn cực nhiều so với mấy lão già lúc trước càng làm trong lòng ông ta không thiết gì nữa. Sau khi giết một hồi, nhóm tiểu bối Nam Chiêm này giết sạch sành sanh ba vị

Phong chủ cùng ba trăm đệ tử của Linh Xảo tông càng làm trong lòng ông ta sợ hãi vọt lên cổ, đã sớm muốn rút lui.

Chỉ là chân núi Phong Thiện sơn không biết có bao nhiêu người đang nhìn, cứ như vậy rút đi thực sự là lợi cho nhân loại này, rơi vào đường cùng cũng chỉ đành quyết định chủ ý, nương vào lực của những Âm Cấm Sát Nô này để thủ đại trận thứ bảy này, có thể thủ được là tốt nhất, nếu như mắt thấy không thủ được thì mình sẽ lập tức chịu thua, cũng đỡ phải bỏ mạng, từ khi đám Phương Hành vào trận, ông ta liền gom các đệ tử của mình vào một chỗ khác trong đại trận, kỳ thực chính là ôm mục đích này, không muốn để các đồ nhi nhà mình phải chịu chết mà thôi.

Ùng ùng!

Vô số Âm Quỷ vọt về phía đám Phương Hành, cảnh tượng kinh người.

Hai bên Âm Quỷ, hồng bào lão tu cùng bọn tiểu bối Nam Chiêm cũng đều cẩn thận trong lòng, trong bụng lo sợ bất an.

- Để ta!

Hàn Anh mở miệng đưa bàn tay ra với Đa Tình Đạo Hồng Nhan tiên tử.

Rất rõ ràng, y không rảnh suy nghĩ nhiều, cho dù liều mạng tới mức thân thể bị hao tổn cũng muốn dùng âm chủng tiến lên liều chết xung phong.

Nhưng vào lúc này vẫn cẩn thận tỉ mỉ quan sát, Lệ Hồng Y chợt cười, thản nhiên nói:

- Không cần, để cho hắn đi đi!

Mấy người ở bên cạnh đã thấy nàng dứt khoát thể hiện dáng vẻ việc không liên quan đến mình, chỉ vào mũi của quỷ oa tử.

Ngay cả Lệ Anh cũng ngẩn ngơ, cả giận nói:

- Bằng vào cái gì?

Lệ Hồng Y nói:

- Cút qua đó đi!

Nói rồi đạp một cước tới, một cước này vừa ngoan độc chuẩn xác lại thuần thục, hơn nữa nhanh tới mức khó có thể tin được, Quỷ Oa Tử Lệ Anh đã chuẩn bị chạy ra nhưng vẫn bị nàng đạp trúng mông, oa một tiếng kêu quái dị rồi bay ra ngoài, vọt ra bốn, năm mươi trượng, còn chưa kịp đứng thẳng người liền lập tức bị vô số Sát Nô như cuồng triều bao phủ ở bên trong.

- Con đàn bà thúi, ngươi lại hãm hại ta...

Bên trong vô số Sát Nô truyền tới tiếng Lệ

Anh giận không kiềm được mắng to.

Chư tu Nam Chiêm cứ vậy quan sát đều ngây người, khó tin nhìn Lệ Hồng Y.

Tuy đã sớm nghe nói quan hệ giữa công chúa và thái tử của Quỷ quốc không được tốt lắm nhưng không kịp đợi mà muốn hãm hại em trai như thế sao?

Đây là dáng vẻ muốn tiễn thái tử Quỷ quốc đi chịu chết sao?

Lệ Hồng Y dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng chúng tu, lạnh giọng cười, thản nhiên nói:

- Hắn không chết được!

Chúng tu quay đầu đi, lúc này mới phát hiện, thái tử Quỷ quốc quả nhiên chưa chết.

Thậm chí, đối với tu sĩ thông thường bị đám Sát Nô này che phủ như thế, sợ rằng ngay lập tức sẽ bị xói mòn linh lực, thân thể khô kiệt mà chết, nhưng gã bây giờ thoạt nhìn tuy là thê thảm nhảy ra khỏi một đống Sát Nô chửi ầm lên vài câu lại lập tức bị nhóm Sát Nô chen chúc tới bao phủ bên trong, pháp y trên người đều bị kéo rách, chỉ là vẫn dư thừa trung khí, tiếng mắng càng ngày càng vang dội.

Cùng lúc đó, thậm chí gã giống như một thanh nam châm, dẫn toàn bộ Sát Nô trên không trung tới, đen thùi lùi từng vùng từng vùng đuổi ở phía sau Lệ Anh, cắn, dây dưa vướng víu giống như bị một đám chó dữ điên cuồng đuổi theo, nhưng lại không có Sát Nô nào vọt về phía họ.

- Nếu bàn về tà môn, những thứ Sát Nô này còn kém hơn hắn!

Lệ Hồng Y biết suy nghĩ trong lòng chúng tu, nhàn nhạt giải thích:

- Những Sát Nô này chẳng qua là chọn oan lệ ác quỷ tế luyện, sàng lọc chọn ra, trước sau có âm phong, ma trơi, khí độ u tuyền luyện chế bảy mươi hai lần mà thành, so với đệ đệ của ta thì còn kém quá xa, gã chuyển thế chín lần, mỗi lần thần hồn đều bị bí pháp luyện chế vô số lần, thần hồn trong cơ thể còn mạnh hơn so với đám Sát Nô bình thường này, thậm chí sau khi giác tỉnh, so với Lệ quỷ và Quỷ Nô trong Thanh Khâu phần còn mạnh hơn, đám Sát Nô này đụng phải gã, chẳng qua là gặp sư phụ mà thôi!

Chúng tu nghe được đều ngẩn ngơ, ngay cả Phương Hành cũng liên thanh chép miệng.

Lúc này mới nhớ tới, truyền thừa của Quỷ quốc Nam Chiêm quỷ dị, ngay cả thần bí Kiếp

Phỉ Thanh Y xuất thân từ Thần Châu cũng phải tấm tắc kêu lên kỳ lạ, còn Quỷ quốc thái Tử Lệ Anh càng là nhân tài kiệt xuất trong đó, vốn sinh ra ở năm âm tháng âm, thiên tư phi thường lại bị Lão Quỷ Vương lấy bí pháp giết chết, lại chọn nữ tử thiên tư vô cùng có âm thân đầu thai chuyển thế, sau khi chuyển thế liền được sinh ra, lúc được chín tuổi chín tháng lẻ chín ngày lại giết chết, tiếp tục đầu thai, cứ vậy chuyển thế chín lần mới có thể đầu thai vào trong bụng phu nhân Quỷ vương, sau khi sinh ra được lại lấy phương pháp chọn cổ để chọn ra.

So sánh với xuất thân của Lệ Anh, những con Sát Nô luyện chế từ oan hồn lệ quỷ này thật sự là có chút không ra gì.

Lệ Hồng Y để Lệ Anh xuất thủ đi đối phó với sát chủng này thật sự là giống với việc lấy đại quỷ trị tiểu quỷ!

Dĩ nhiên, mơ hồ làm chúng tu không hiểu được là, Lệ tiểu quỷ vương có thân thế bậc này, thoạt nhìn cho dù thế nào cũng không thể trưởng thành một ma đầu thô bạo hung ác điên cuồng được!... Người trước mắt này sao lại trưởng thành dáng vẻ như thế chứ...

Lớn lên sai rồi!

Chương 677: Trời sinh khắc chế

Vốn là một trong mười trận khó dây dưa nhất, chư tu Nam Chiêm vừa tới đã chuẩn bị có mấy người nằm xuống rồi, lại không ngờ rằng Lệ Anh này vừa ra tay... hoặc là bị Lệ Hồng Y đạp ra ngoài... đã biến thành dáng vẻ bậc này, tràn đầy Âm Cấm Sát Nô giống như điên vọt về phía gã, hoàn toàn không để ý tới chư tiểu bối của Nam Chiêm còn lại, vốn là người xông trận, lúc này lại trở thành đứng xem náo nhiệt.

- Hắn... hắn không sao chứ...

Nhìn Lệ Anh bị từng đám từng đám Sát Nô tranh nhau tấn công nhấn chìm, không nhịn được, có người mở miệng đặt câu hỏi.

Mọi người khác cũng nhìn về phía Lệ Hồng Y, không có cách nào, cảnh tượng này quá thảm, không đành lòng nhìn!

- Không sao đâu, bàn về hung ác, hắn có thể sánh bằng tiểu oan hồn!

Lệ Hồng Y nhàn nhạt mở miệng, sau đó ánh mắt quét về phía chiến trường, phán đoán thế cục rõ ràng, trầm giọng nói:

- Hắn cùng đám quỷ vật này có thuộc tính tương khắc, sau khi tiếp xúc nhất định phải phân thắng bại, những quỷ vật này sẽ không động tới chúng ta, nhân cơ hội này phá trận vượt ải!

Trong tiếng quát nghiêm ngặt liền lướt về phía không trung, như bóng hồng biến ảo vô hình, phóng về một hướng khác của đại trận.

Chư tu khác thấy dáng vẻ này thì trong lòng biết là cơ hội tốt, đồng thời bay vút lên vọt theo hướng của nàng.

Đại trận thứ bảy này, lợi hại nhất không phải người thủ trận mà là những quỷ vật này, sau khi quỷ vật bị dẫn dắt đi, đại trận quả thực giống như tiểu mỹ nhân trần truồng nằm trên giường, chờ bọn họ nấu gạo thành cơm, thật sự là cơ hội khó được!

- Ơ ô ô, tên khốn kiếp, thật sự cho rằng Quỷ gia gia nhà ngươi dễ bị bắt nạt hay sao?

Lúc chúng tu xông lên phía trước phá trận chợt nghe Lệ Anh rống to một câu, như là bị một đám Âm Cấm Sát Nô làm cho nóng nảy, hú lên quái dị, đang nhanh chóng biến hóa, bỗng nhiên biến thành dáng vẻ ác quỷ, toàn thân quỷ khí quấn quanh, mắt như đèn đỏ, há to miệng nứt đến tai, lộ ra răng nanh lành lạnh, nắm một con Sát Nô ở bên người, nhét vào trong miệng nhai...

- Oa oa oa...

Gã phát hung tính, hai tay không ngừng bắt giết xé rách, xé nát Sát Nô bỏ vào trong miệng nhai ngấu nghiến.

Một màn này làm chúng tu nhìn thấy mà rợn cả tóc gáy.

- Tiểu quỷ vương này quả nhiên là còn hung ác hơn so với đám quỷ vật đó...

- So với hắn, đám quỷ vật này sao nhìn lại thuận mắt như vậy chứ...

Giờ mới hiểu được vì sao Lệ Hồng Y không lo Lệ Anh chịu thiệt, một con mãnh hổ ném vào trong bầy dê thì còn sợ thiệt thòi cái gì?

- Sao lại như thế... Sát Nô của ta...

Hồng bào lão tu thủ trận cũng vô cùng khiếp sợ, một trăm quỷ vật này đều là do ông ta khổ sở tìm kiếm oan hồn thích hợp, lại tiêu hao vô cùng nhiều linh lực khổ sở luyện chế ra, có thể nói là tâm huyết hơn nửa đời người của ông ta. Kết quả lúc ngũ lão xông trận, Vạn La lão quái khinh cuồng như thiếu niên, xung phong liều chết qua trận, chém giết hơn bốn mươi con. Bây giờ nhóm tiểu bối Nam Chiêm này cũng lại khó chơi như thế, tiểu quái vật khí thế hung ác không rõ chui ra từ nơi nào kia tại sao lại coi quỷ vật mình khổ cực luyện thành trở thành đồ văn vậy?

Tổn thất này không thể chịu nổi, Hồng bào lão tu không chút nghĩ ngợi, dùng sức vung kỳ:

- Ngừng tay, ngừng tay, qua cửa, qua cửa...

- Ồ? Qua cửa rồi?

Chư tu Nam Chiêm đều ngơ ngác đứng thẳng, hầu như không thể tin vào tai của mình!

Còn chưa bắt đầu phá trận, người thủ trận liền đã nhận thua rồi?

Thậm chí có người còn tưởng rằng hồng bào lão tu đang dùng kế nghi binh. Chỉ có điều nhìn thấy ông ta lưu loát tản mây khói đi, lúc này mới tin ông ta đang thật sự nhận thua. Hành động này của ông ta thậm chí làm tiểu bối Nam Chiêm chuẩn bị đại khai sát giới có chút ngạc nhiên. Mơ hồ trong lòng nổi lên một chút cảm giác mất mát, từ trận thứ nhất xông đến trận thứ bảy, coi như là một trận có độ khó yếu nhất.

Chân núi Phong Thiện sơn cũng đều là sự ngạc nhiên, thậm chí có người khinh thường mắng, cảm thấy lão già quá nhát gan rồi. Thiếu đi uy phong của Thần Châu, đương nhiên cũng có người âm thầm kính phục, hồng bào lão tu Quỷ Châu Tử không hổ là một tên giảo hoạt đã sống gần ngàn năm, nhìn thời cơ nhanh hơn, chịu thua quả đoán, tổn thất cũng nhỏ nhất, từ trận thứ nhất đến trận thứ bảy, chúng người thủ trận đều tử thương thảm trọng, tổn thất cực lớn. Vân gia, Văn gia cùng Linh Xảo tông càng giống như đã chịu họa diệt môn, chỉ có dưới tay ông ta là không hư hại một người.

- Oa...

Nhưng lúc này Lệ Anh làm như đã nổi cơn điên, toàn thân quỷ khí âm trầm, răng nanh răng nhọn, nuốt mấy chục con Âm Cấm Sát Nô, sau đó như còn chưa ăn no, hiển nhiên chư sát linh giai đều được hồng bào lão tu không nỡ mà vội vàng gọi về, khí tức hoàn toàn biến mất, gã không còn con mồi nữa nhưng vẫn mang dáng vẻ hung thần ác sát, đơn giản như một con yêu ma quỷ vật không có linh tính rít gào trên không trung, khí tức trên người làm người ta kinh ngạc, mắt lạnh lẽo bắn hung quang ra bốn phía, cuối cùng lại rơi trên người chư tu Nam Chiêm cách gã gần nhất, kêu lên quái dị vọt về phía họ.

- Nổi điên rồi sao?

- Khí thế của hắn quả nhiên là còn đáng sợ hơn so với đám quỷ vật...

Hung phong sát khí, làm chư tiểu bối Nam

Chiêm hoảng sợ tới lạnh cả người, vô ý thức lùi về phía sau.

- Quá xấu rồi, biến trở về cho ta!

Chúng tu đều sợ hãi, nhưng Lệ Hồng Y lại không hề sợ hãi, đón thẳng Lệ Anh như yêu ma xông tới, không sợ quỷ khí như hóa thành thực chất trên người Lệ Anh, chân ngọc thon dài lại giống một cái roi rắt, giơ cao quá đầu sau đó đánh xuống, bịch một tiếng liền đánh cho Lệ Anh phải gào khóc rơi xuống phía dưới, lực đạo đó chắc có thể chém được cả một ngọn núi thành hai khúc.

Chúng tu thấy một màn như vậy đã không nhịn được run lên trong lòng.

- Ô... ô...

Lệ Anh rơi xuống lại lập tức vọt tới, vậy mà không bị thương chút nào.

Mười ngón tay thon dài của Lệ Hồng Y nắm thành quả đấm, đấm một cái:

- Dám rống gào với ta, xem ra mấy năm chưa giáo huấn ngươi, ngươi đã quên tư vị kia rồi!

Ầm!

Nàng đối diện thẳng với Lệ Anh đang xông tới, một quyền đập lên mặt Lệ Anh, đánh bay Lệ Anh ra, sau đó song quyền song cước bùm

bùm bịch bịch, giống như đang đánh vào bao cát, đánh cho Lệ Anh từ trên không xuống dưới đất, lại từ dưới đất đánh bay lên không tủng, dáng vẻ thê thảm ngay cả Phương Hành cùng Đại Kim Ô cũng phải rụt đầu lại, không đành lòng nhìn tiếp, đã từng nhìn thấy người ta bắt nạt người nhưng chưa thấy ai bắt nạt quỷ bao giờ.

Lại nói, lúc này xác thực là Lệ Anh vô cùng đáng sợ, một thân quỷ khí, âm lãnh quỷ dị, hung tàn khó hiểu, so với Âm Cấm Sát Nô thì mạnh gấp mấy chục lần, nhưng Lệ Hồng Y dường như không sợ quỷ khí kia, thân thủ cùng sức mạnh vừa lúc hơn Lệ Anh một bậc, càng thêm lúc này thần trí của Lệ Anh đã mơ hồ, xuất thủ không có chương pháp gì, toàn bộ bị nàng đánh ngược, ăn no một trận đòn...

Đánh tới cuối cùng, Lệ Anh đã không thể kêu gào nữa, cho dù linh tính bị khí độ yêu ma che lấp nhưng cũng biết chạy trốn, lúc này Lệ Hồng Y mới hợp hai bày tay thon như ngọc lại với nhau, bóp ra một cái pháp quyết quỷ dị, đồng thời lấy ra một cái đại ấn hắc sắc, nghiêm khắc đắp lên đầu Lệ Anh một cái. Lực đạo cùng khí thế giống như muốn đập chất gã, còn Lệ Anh trúng cái này cũng choáng váng muốn ngất, trên ót xuất hiện một cái ấn ký nhũ bạch sắc, sững sờ một lát, đột nhiên trợn trắng mắt, đầu chúi xuống ngã xuống dưới.

- Người làm tỷ tỷ này vẫn là không đành lòng hạ thủ thật...

Chư tu Nam Chiêm ở bên cạnh thấy một màn này, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm trong bụng, trên ót lạnh lẽo.

- Ta hiểu rồi...

- Thì ra là thế...

Hai người bỗng nhiên mở miệng, cũng là Phương Hành và Hàn Anh bình thường không quá thích nói chuyện, đều có phần thổn thức.

Hàn Anh nói:

- Thảo nào quỷ lão tam rõ ràng là mầm mống yêu ma gì đó, lại đi lệch thành dáng vẻ này...

Phương Hành cũng than thở:

- Thảo nào lớn lên lại xấu như vậy... chuyện này là từ nhỏ bị đánh, đánh tới biến hình...

Chư tu ở bên cạnh cảm thấy tán thành sâu sắc, đồng thời có ý đồng tình vô tận với Lệ tiểu quỷ vương.

Có một bà tỷ tỷ như vậy, đừng nói là lớn lên thành ma đầu đại hung đại điên cuồng, có thể còn sống sót cũng đã rất may mắn rồi...

- Ặc...

- Oa...

Sau một hồi lâu, chư tiểu bối Nam Chiêm xuất trận, Lệ Anh cũng đã tỉnh lại, đã biến trở về dáng vẻ ban đầu, dường như đã quên mất chuyện vừa rồi bị đòn, mặt mũi bầm dập ngồi ở trong hư không, nói gì đó với Đại Kim Ô. Hai tên này một người đánh đấm như bão táp, một người phạm ác tâm, xem ra đều đã ăn no, chỉ có điều sau khi luyện kóa, ước chừng hai người bọn họ sẽ nhận được không ít ích lợi.

- Đến ba trận cuối!

Bước ra khỏi trận thứ bảy, Phương Hành híp mắt, hai cánh tay ôm ngực, nhìn về đại trận phía trước.

Ở phía sau hắn, Lệ Hồng Y và Vương Quỳnh cũng đã đi ra từ lúc nào, nhìn trận thứ tám, ánh mắt thờ ơ mà phức tạp.

- Đến ba trận cuối cùng!

Phía dưới, ba vị đạo chủ Bắc tam đạo, thậm chí là chư tu quan chiến cũng đều dâng lên tâm tình phức tạp.

Có người trong mắt toát ra sự khiếp sợ khó có thể che giấu, có người bùi ngùi thở dài một tiếng, cũng có người tỏa ra sự âm độc trong ánh mắt, âm thầm khuyến khích, cầu nguyện Triệu Trường Hà – tiểu tửu tiên của Phù Khí đạo thủ hộ trận thứ tám ngay lập tức thi triển lôi pháp vô thượng giết sạch đám tiểu bối nam Chiêm to gan lớn mật này đi, cũng có thể trút cơn giận cho những tu sĩ Thần Châu vì thủ trận mà bỏ mạng trước đó.

- Người này không tầm thường, nếu sinh ra ở Thần Châu ta xứng đáng là một trong thất tử danh liệt tam đạo!

Sau một hồi lâu, lão bà của Âm Linh đạo lành lạnh mở miệng, từ xa nhìn thân ảnh thon gầy của Phương Hành, rất tán tụng.

- Có thể đấy, thứ hạng còn không quá thấp đâu...

Ngay cả đạo chủ Thuần Dương đạo cũng nhẹ nhàng thở dài, thấp giọng nói.

- Ha ha, dù sao cũng là người mà Long Quân dự định phù lên thành thần tử của Tứ Hải đạo thống, nếu như yếu ớt thì làm thế nào mà làm thế được?

Con mắt của đạo chủ Phù Khí đạo chăm chú nhìn lên trận thứ tám của Phong Thiện sơn, mắt không chớp nói:

- ... Chỉ có điều gặp Trường Hà, hắn tất sẽ chết trong trận này!

Ngừng lại một chút, ông ta cúi đầu mở miệng:

- Nếu như lúc còn sung sức nhất, hắn chưa chắc không có bản lĩnh đánh với Trường Hà một trận, nhưng bây giờ đã đánh qua bảy trận, cho dù hắn là Tống Quy Thiền của Thuần Dương đạo cũng không còn lại bao nhiêu sức mạnh.

Nghe xong những lời này của ông ta, hai vị đạo chủ khác lại nhất thời không mở miệng.

Lúc ở trận thứ nhất, bọn họ liền có đánh giá riêng của mình về thực lực cùng kết quả xông trận của tiểu ma đầu, chỉ là mỗi khi cuối cùng bị tiểu ba đầu ngoài ý muốn quấy rối, tới lúc này, bọn họ cũng đã hiểu, cho dù mình có tu vi Nguyên Anh vẫn không thể nhìn thấu tất cả con bài chưa lật của tiểu ma đầu. Thần tử Phù Khí Đạo Triệu Trường Hà tự mình thủ trận thứ tám, rốt cục sẽ như thế nào, khó có thể dự đoán.

Phát hiện tâm tư phức tạp của hai vị đạo chủ ở bên cạnh, đạo chủ Phù Khí đạo lại khẽ cười nói:

- Các ngươi không tin?

Hai vị đạo chủ Âm Linh đạo cùng Thuần Dương đạo ho nhẹ một tiếng, không trả lời ngay.

Còn đạo chủ của Phù Khí đạo lại bỗng nhiên mở miệng nói:

- Nếu như ta nói cho các ngươi biết, ta đã truyền món đồ kia cho hắn rồi thì sao?

- Bốp...

Sắc mặt của hai đạo chủ Âm Linh đạo và Thuần Dương đạo đại biến, đồng thời quay đầu nhìn lại.

- Ý ngươi là chỉ, linh bảo Thiên Sinh Địa Trường kia?

Đạo chủ Phù Khí đạo cười không nói, dáng vẻ vui sướng, đáy mắt lại lóe lên âm quang.

Chương 678 - 1: Chửi tới thất khiếu chảy máu

Lúc này Phương Hành ở trên núi quay đầu nhìn thoáng qua dưới chân núi, đáy mắt có sát khí phun trào.

Tuy lúc tới hắn không nhìn thấy, nhưng sau cũng đã biết, sau khi Vạn La lão quái xông qua trận thứ bảy chính là bị thần tử Phù Khí đạo thủ trận thứ tám này biến sét thành roi, hung hăng quật vài chục cái, cuối cùng suýt nữa đánh lão nhân chết tươi. Nếu không phải Lệ Hồng Y cuối cùng thình lình xuất thủ cứu giúp, Vạn La lão quái tất đã bỏ mạng dưới roi của gã ta rồi.

- Dù sao gã cũng là thần tử của Phù Khí đạo... ngươi dự định giết gã sao?

Lệ Hồng Y dường như nhìn thấu ý nghĩ của hắn, thấp giọng hỏi.

Phương Hành quay đầu nhìn Lệ Hồng Y một cái, lành lạnh cười, nói:

- Không phải ta đang nghĩ có nên giết gã hay không!

Lệ Hồng Y khẽ run, liền nghe hắn tiếp tục nói:

- Ta đang nghĩ xem làm sao đánh chết tươi gã!

- Bốp!

Sắc mặt của Lệ Hồng Y trắng bệch, ngay cả Vương Quỳnh ở bên cạnh nàng cũng hơi kinh ngạc quay đầu nhìn Phương Hành một cái.

Mấy tu sĩ Nam Chiêm ở xung quanh nghe được câu nói này của hắn thì sắc mặt cũng khó coi, liếc nhau, đều không mở miệng.

Đáy mắt bọn họ đều có chút lo lắng, tuy là trước đó đã giết không ít người nhưng dù sao đều không phải là người của Bắc tam đạo, mà người thủ trận của trận tiếp theo đây cũng là thần tử của Phù Khí đạo, Bắc tam đạo. Nếu như Phương Hành thực sự giết gã, hậu quả đó không tránh khỏi quá nghiêm trọng. Nhỡ đâu chọc giận ba đạo chủ của Bắc tam đạo, không nể mặt mũi, đừng nói là Nam Chiêm lập đạo, có thể xuống núi được hay không cũng là một vấn đề.

Nhưng ánh mắt của Hàn Anh lóe lên, bỗng nhiên mở miệng:

- Muốn giết người, chi bằng phòng hắn chạy trốn!

- Đúng, tên khốn kia chỉ cần nhận thua, chúng ta sẽ không tiện đuổi theo giết người!

- Lúc đối trận với tên khốn Linh Xảo tông kia đã phải chịu thua thiệt như vậy, thua cuộc chơi xấu là chuyện thường!

Hai người ở bên cạnh lười biếng mở miệng, là Đại Kim Ô và Lệ Anh mới bu lại.

Nghe khẩu khí của mấy người này lại đang chăm chú thương lượng đối sách làm thế nào phòng ngừa Triệu Trường Hà chịu thua.

Chư tu ở xung quanh không nhịn được lườm bọn họ một cái, nghĩ thầm bọn ta đang nghĩ nên khuyên họ như thế nào, các người lại không ngại chuyện lớn hơn...

- Ha ha, huynh đệ tốt, ta tự có cách!

Phương Hành khá là thỏa mãn, đĩnh đạc vỗ vỗ bả vai của Hàn Anh cùng Đại Kim Ô, híp mắt đi tới trận thứ tám. Lúc sắp vào trận chợt lại dừng chân, rũ đầu, cũng không biết đang suy nghĩ gì, sau một hồi lâu mới chịu mở miệng, trước tiên nghe được ở trong trận thứ tám có một giọng nói thờ cơ chí cực vang lên:

- Tiểu ma đầu, vào trận chịu chết!

Rõ ràng là Triệu Trường Hà thủ trận thứ tám không chịu được phiền, trước tiên mở miệng khiêu chiến.

Còn Phương Hành lại ngẩng đầu lên, trên mặt lóe lên một nụ cười, lại không vào trận. Bỗng nhiên xoay người đi về phía sau.

Hành động này của hắn làm chúng tu Nam Chiêm hùng tâm vạn trượng chuẩn bị theo hắn vào trận cảm thấy ngẩn ngơ, khó hiểu ý.

Cho dù trong trận thứ tám cũng mơ hồ có tiếng lẩm bẩm truyền đến, làm như chư đệ tử của Phù Khí đạo cũng cảm thấy phẫn dị.

- Ta vào cái đại gia tên khốn kiếp nhà ngươi, dám gọi tiểu gia vào đó chịu chết, sao ngươi không gọi tiểu gia ta vào chặt ngươi hai đao? Dựa vào cái gì ngươi được ngồi bất động trong đó rồi ta phải vội vàng vào đó tìm ngươi? Chẳng nhẽ tên khốn kiếp ngươi lúc đi dạo lầu xanh chọc hoa ghẹo nguyệt nên bị bệnh khó nói, nhăn nhăn nhó nhó không dám gặp người à? Nếu ngươi dám thừa nhận, tiểu gia ta lấy chút cứt heo cứt chó phối dược cho ngươi ăn, rồi nhấn chìm ngươi vào trong hầm phân ủ năm ba tháng cho ngươi tu dưỡng lại cho tốt...

Hàng loạt những câu khó nghe vang lên canh cách không ngừng, trong nháy mắt đã làm chư tu trên núi dưới núi đều nghe mắng tới bối rối.

Chuyện gì xảy ra?

Đang xông trận, mắng chửi người làm gì?

- Vả miệng!

Sau khi trầm mặc lúng túng một lúc, trong trận thứ tám cũng có một giọng nói tức giận vang lên, một cái lôi tiên biến ảo thành hình, thình lình đánh về phía mặt của Phương Hành. Còn Phương Hành thì thuận tay phất một cái, xóa sạch một lôi tiên, sắn tay áo lên hai tay chống nạnh tiếp tục mắng:

- Tên khốn kiếp rùa đen rụt đầu nhà ngươi là Triệu Trường Hà à? Ngươi con mẹ nó là một tên khốn kiếp đầu thai ra hả? Sao lại gọi là “sông dài”, sao nhà ngươi không gọi là Triệu Hố Phân thế? Làm sao vậy? Nổi giận rồi? Vậy ngươi có bản lĩnh thì ra ngoài đánh với ta đi, sợ tiểu gia ta rồi hả? Núp ở trong trận ra vẻ đáng thương hả? Biết ngay tên khốn kiếp nhà ngươi không ra gì mà, mặt mũi của Phù Khí đạo cũng bị ngươi vứt sạch rồi, a phi!

Một bãi nước miếng liên tục nhổ lên mặt đất, làm mặt đất bê bết kinh tởm.

Quả thực quá cay cú!

So với những tu sĩ Thần Châu khí uẩn chỉ quanh năm truy cầu tiên phong đạo cốt, ngày bình thường chỉ biết la rầy vài câu "tiểu ma đầu", "tiểu súc sinh", "tiểu khốn kiếp" này, công lực mắng người của Phương Hành cao hơn bọn họ cả mấy trăm lão nương mập!

Trong đại trận thứ tám, thần tử Phù Khí đạo Triệu Trường Hà đã đen mặt, thân hình khẽ nhúc nhích muốn xuất trận.

Dùng một luồng thần thức thăm dò, gã đã phát hiện ra một vấn đề.

Lấy tu vi của gã, nếu đối mặt với tình huống mình ở trong trận, Phương Hành ở ngoài trận sẽ không làm tổn thương được hắn. Dù sao tiểu ma đầu này không phải lão nhân mới vừa bị thương nặng, nhìn sức mạnh khi mắng người này đúng là dáng vẻ long tinh hổ mãnh. Gã tu lôi pháp, tính tình vốn táo bạo, lúc này bị khơi dậy ngọn lửa giận vô danh trong lòng liền chỉ có một suy nghĩ trong đầu, đó chính là xuất thủ đập chết tên tiểu ma đầu này.

Nhưng mà người bên cạnh, ngay lập tức kéo gã lại, thấp giọng khuyên bảo, lấy đại cục làm trọng.

Triệu Trường Hà mới nghĩ tới, mười trận Phong Thiện sơn, người xông trận phải tuân theo quy củ, người thủ trận cũng phải tuân theo quy củ, một quy củ trong đó chính là sau khi vào trận không được tùy tiện rời đi. Mới rồi Tống Quy Thiền bị tiểu ma đầu làm cho tức giận như thế nhưng vẫn chỉ có thể đứng trong trận thứ mười từ xa xuất thủ, chính là bởi vì có quy củ này. Nếu ra khỏi trận đại biểu rằng gã đã nhận thua.

- Tiểu ma đầu, nếu ngươi dám, mau mau vào trận chịu chết!

Không ra được trận, lại đang bị mắng, dưới tình huống không nén được tính tình, Triệu Trường Hà đã phẫn nộ tới cực điểm, thấp giọng gầm lên.

- Ta cứ không vào trận đấy, làm sao? Ai quy định ta nhất định phải vào trận chứ? Mới rồi ta mới xông qua bảy trận nên có chút mệt mỏi, ta nghỉ ngơi một hồi không được sao? Thời gian nghỉ ngơi dài nhất là bao nhiêu? Ta nhớ là trong vòng ba ngày xông qua mười trận là được mà? Tiểu gia ta xông từ trận thứ nhất lên trận thứ tám này mới dùng thời gian hơn nửa ngày, con mẹ nó, trước hết để cho ta mắng thêm hai ngày hai đêm nữa rồi lại tính, ngày hôm nay không mắng cho liệt tổ liệt tông Triệu gia các ngươi nhảy từ trong mộ lên, tiểu gia sẽ đổi họ Triệu, nhưng sợ tổ tông Triệu gia các ngươi không có mặt mũi mà nhận ta...

Phương Hành chống thắt lưng, càng mắng càng hưng phấn, có cảm giác càng lúc càng mạnh mẽ.

- Ngươi muốn chết!

- Bịch, bịch, bịch...

Liên tục ba roi, từ trong trận quật ra, có thể thấy được sát khí trong lòng Triệu Trường Hà nặng thế nào.

Nhưng Phương Hành chỉ phất phất tay đã đơn giản hóa giải được ba lôi tiên này, quệt mũi, thở ra một hơi rồi tiếp tục mắng:

- Các lão gia trên núi dưới núi cùng nhóm xú lão nương đều nghe thấy, các ngươi biết tên súc sinh mặt người da thú này làm thế nào lấy được tiểu nương của gã không? Tên khốn kiếp này từ nhỏ đã không ra gì, tiểu gia ta hôm nay sẽ nói cho các người miễn phí một đoạn, nói tên khốn...

- Trường Hà, tiết chế!

Chân núi, đạo chủ Phù Khí đạo bỗng nhiên lên tiếng hét lớn, mày nhăn lại khó chịu, nhắc nhở Triệu Trường Hà không thể nổi giận, sau đó lại quát với Phương hành:

- Tiểu nhi, muốn xông trận liền mau mau vào trận, trốn ngoài trận, miệng đầy thô tục không cảm thấy xấu hổ ư?

- Lên Phong Thiện sơn có quy củ nào không cho phép mắng chửi người hả?

Phương Hành chống thắt lưng kêu với dưới núi:

- Vậy vừa rồi gã mắng ta là tiểu ma đầu thì tính là thế nào? Gã bảo ta tới chịu chết thì tính thế nào?

Một câu nói chặn họng, đạo chủ Phù Khí đạo ban đầu muốn lấy quy củ ra áp chế Phương hành cũng không biết nói gì, ánh mắt lạnh lẽo, trực giác cảm thấy tiểu ma đầu này dường như không chỉ đơn giản là mắng chửi người, giống như đang thực hiện chủ ý gì mà người ta không nhận ra được. Chẳng lẽ muốn cố ý khích nộ Trường Hà? Nhưng lại không giống, tiểu ma đầu này cũng tu lôi thuật, như vậy hắn nên biết người tu lôi thuật, tu vi càng sâu càng dễ dàng bị lôi pháp ảnh hưởng, tính khí nóng nảy nhưng nổi giận cũng không coi là một chuyện xấu, lôi pháp sẽ càng mãnh liệt hơn.

Nói như vậy, cách nói tiểu ma đầu làm Triệu Trường Hà tức giận liền không thể thực hiện được, hắn cũng sẽ không rõ.

Lúc đạo chủ Phù Khí đạo cúi đầu trầm ngâm, Phương Hành đã tiếp tục mắng:

- Ngươi nói coi, ngươi là cái quái gì, không dám xuất hiện dùng dao nhỏ liều mạng với ta, trốn trong trận để trưởng bối nhà các ngươi tìm ta gây phiền phức hay sao? Ngươi con mẹ nó yếu mềm như thế, dứt khoát về nhà trốn dưới váy mẹ ngươi là được rồi, đỡ cho tiểu gia ta khi hành lôi thuật hù dọa ngươi phải tè ra quần...

- Đủ rồi!

Trong trận, Triệu Trường Hà cũng không nhịn được nữa, quát như sấm mùa xuân, tiếng như sét đánh, núi đá xung quanh đều lã chã chấn động, rơi cát bụi xuống.

- Đủ cái đại gia nhà ngươi!

Giọng nói của Phương Hành vang hơn, càng mắng hăng say hơn:

- Lần này ta chính là muốn mắng đủ hai ngày hai đêm, ta muốn làm cho tất cả người của Thần Châu Bắc Vực đều biết ngươi con mẹ nó đã từng bị ta mắng, người người nhắc tới ngươi đều trở thành một chuyện cười lớn...

- Bốp!

Không biết có bao nhiêu tu sĩ, trong lòng bén nhạy lóe lên một suy nghĩ.

Nếu trước đó Phương Hành mắng chửi người chỉ có vẻ hơi hoang đường buồn cười, như vậy một câu cuối cùng hắn nói không thể không đề phòng.

Thanh danh lớn như trời, nhân ngôn như hổ lang.

Nếu thật là hắn làm như vậy, cho dù là cuối cùng Triệu Trường Hà có thể chém giết tiểu ma đầu để phát tiết cơn giận này hay không, nếu bị truyền ra ngoài sẽ bất lợi đối với thanh danh của gã, nhất là đối với một vài người có tâm thúc đẩy sẽ trở thành một trò cười...

Mặt khác chính là, dáng vẻ tiểu ma đầu chống thắt lưng mắng người, đúng là như thích bị ăn đòn!

Chương 678 - 2: Chỉ muốn đánh ngươi chết tươi

Triệu Trường Hà trong đại trận lúc này cũng đã phẫn nộ đến giận sôi lên, tính khí nóng nảy như gã tuy là luôn dùng dáng vẻ lạnh như băng nhưng cực dễ nổi giận, nếu không... lúc ngũ lão xông núi cũng sẽ không bởi vì không muốn thua một vụ cá cược mà không tiếc quất Vạn La lão quái đã bị thương nặng, thà rằng để lại ấn tượng không mấy tốt đẹp cũng muốn ngăn ông ấy ở ngoài trận.

Cũng chính vì vậy, bị người ta khinh miệt mắng nhiếc ngay trước mặt nhiều tu sĩ như vậy vàng làm cho gã cảm thấy khó có thể chịu được.

Chẳng lẽ, mình thật sự phải nghe tiểu ma đầu này chửi mắng đủ hai ngày hai đêm?

Không thể nào, hai giờ đã đủ làm mình tức giận muốn nổ tung rồi.

Lúc đang muốn phát cuồng, Phương Hành bỗng nhiên lại bình tĩnh lại, cười tủm tỉm nói:

- Kỳ thực ngươi muốn tiểu gia ta vào trận, cũng không phải là không có cách, nếu như ngươi bằng lòng với một điều kiện của ta, ta sẽ lập tức vào trận, nếu không bằng lòng, ta liền mắng ngươi hai ngày hai đêm, sau đó phủi mông xuống núi, cái gì mà lập đạo hay không, không có chút quan hệ gì với tiểu gia ta cả, sau đó ta sẽ trốn trong long cung của cha vợ nhà ta, cũng không có việc gì liền mắng hai ngươi câu, để cho ngươi mãi mãi cũng muốn giết ta, nhưng ngay cả cái bóng của ta cũng không bắt được, ha ha...

- Ngươi nói đi... Điều kiện gì!

Thần tử Phù Khí đạo dường như là gằn từng chữ ra từ trong kẽ răng, hận vô cùng cực.

Nếu tiểu ma đầu này phủi mông mà đi, gã cũng không thể thật sự giết tới long cung được, thực sự sẽ thành một chuyện chê cười.

Phương Hành nghe gã đặt câu hỏi thì nở nụ cười, nói:

- Rất đơn giản, hai chúng ta định ra một khế ước! Trận này chẳng những xông trận, hơn nữa còn đổ mệnh, ở trước mặt tu sĩ Nam Chiêm chúng ta cùng tu sĩ Thần Châu các ngươi lập khế ước, sau khi xông qua trận này, không luận sinh tử, giữa ta và ngươi chỉ có thể có một người được sống, cho dù cha vợ nhà ta và đạo chủ Phù Khí đạo các ngươi, hay các lão gia gì gì đó đều không được nhúng tay, nếu ngược lại thì coi như tu sĩ Nam Chiêm chúng ta đã thành công xông mười trận, trực tiếp lập đạo ở Thần Châu, thế nào?

- Sinh tử khế?

Trong lòng vô số người cảm thấy bồn chồn, trong nháy mắt đã hiểu ra suy nghĩ của tiểu ma đầu.

Hắn là đang lo lắng khi mình đánh chết Triệu Trường Hà sẽ phải nhận một chút cản trở, vì vậy trước tiên làm Triệu Trường Hà tức giận buộc gã định ra khế thư này với mình, nói như vậy nếu như hắn vào trận giết người, Triệu Trường Hà ngay cả cơ hội chịu thua để hắn quá quan cũng không có. Giữa hai người nhất định phải có một người chết, ngay trước mặt nhiều tu sĩ như vậy, sợ rằng ngay cả đạo chủ Phù Khí đạo cũng không thể che chở được cho gã.

Trong lúc nhất thời, đạo chủ Phù Khí đạo cùng với một đám tu sĩ Thần Châu đều cau mày, trái tim trào lên một suy nghĩ.

Mà ở trong trận thứ tám, Triệu Trường Hà không chút suy nghĩ, rít lên:

- Được!

- Trường Hà...

Đạo chủ Phù Khí đạo vô ý thức muốn ngăn cản, nhưng chỉ gọi ra một cái tên liền cứng rắn nhịn xuống.

Bản thân ông ta cũng hiểu, cho dù mình muốn ngăn cản, lấy tính nết của Triệu Trường Hà căn bản là không cản được gã.

Huống hồ, tiểu ma đầu miệng thúi, đã đẩy cục diện tới bây giờ, nếu Triệu Trường Hà không đồng ý thì còn gì là mặt mũi?

Lấy máu làm bằng, chư tu làm chứng!

Rất nhanh, một pháp chỉ phong cách cổ xưa xuất hiện. Khí tức lơ lửng treo trên không trung, bên trên đó hiển hóa chữ triện, có thần uy vô thượng.

Phương Hành không chút do dự. Lập tức cắn nát ngón trỏ, vẩy máu tươi tới, còn trong trận thứ tám mây khói cũng hơi tản đi, lộ ra một thân ảnh thanh niên ngồi xếp bằng trên hồ lô rượu, mặt gã đầy hận ý nhìn Phương Hành. Cũng cắn nát ngón trỏ, bắn máu tươi ra ngoài, máu tươi của hai người đồng thời in trên pháp chỉ phong cách cổ xưa, lập tức có khí tức nhàn nhạt biến hóa, chữ viết đọng lại.

Sinh tử khế!

Sau khi bị Linh Xảo tông nuốt lời chơi xấu một lần, Phương Hành càng thêm cẩn thận, vì giết Triệu Trường Hà, vì tuyệt đường lui lâm trận chịu thua của gã nên đã vắt hết óc, dụ gã ký vào sinh tử khế. Có tinh huyết của hai người làm chứng, lại có mấy nghìn tu sĩ Thần Châu – Nam Chiêm trên núi dưới núi chứng kiến, trong đó thậm chí còn có đạo chủ Bắc tam đạo cùng với đại nhân vật như Long

Quân, sinh tử khế này quả thực là có phân lượng cực lớn. Đừng nói là một thần tử của Phù Khí đạo, cho dù là Nguyên Anh lão tổ một phương cũng không chạy thoát được.

- Được, có gan lập được khế thư, ta đã coi trọng ngươi hơn chút rồi, hãy bớt sàm ngôn đi, phân sinh tử đi!

Nhìn thấy Triệu Trường Hà đồng ý lập khế ước, lập tức trong mắt hắn lóe lên hàn quang, trầm giọng hét lớn, vung quyền rung lên, trên người liền có từng luồng khí tức xông thẳng cửu tiêu, cùng lúc đó, không trung mây đen rậm rạp, mây khói tụ lồng, đang lấy khí tức của bản thân dẫn động thiên địa phải biến sắc. Mà trong mây đen, từng tia lôi ti như ẩn như hiện tản ra khí tức lôi điện khiến người ta hoảng sợ, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ đánh xuống...

Lôi thuật bí pháp của Thương Lan Hải long cung!

Còn sau khi triệu hoán ra đám mây đen này, Phương Hành cũng không chút khách khí, lành lạnh cười, phi thân đột nhập vào trận thứ tám.

- Cùng nhau đuổi kịp, trợ hắn phá trận!

Trong mắt Lệ Hồng Y lóe lên lệ sắc, khẽ quát một tiếng, hồng ảnh như lụa.

- Vèo vèo vèo vèo vèo…

Một đám tiểu bối nam Chiêm nhìn nhau, đều nhìu thấu sự tuyệt nhiên trong mắt nhau, cắn răng vọt vào trận thứ tám.

Một vùng biển mây!

Vừa vào trận thứ tám thình lình phát hiện, bốn phía hoàn toàn không thấy núi đá đường mòn, không thấy Phong Thiện sơn nguy nga, thậm chí không nhìn thấy mặt đất phía dưới, nơi mắt có thể nhìn tới chỉ có một biển mây mênh mông, cất giấu khí tức lôi điện đáng sợ, mà Triệu Trường Hà ngồi xếp bằng trên đại hồng hồ lô thì ánh mắt thâm sâu, đang chuyển ánh mắt lạnh lùng của gã qua đám tiểu bối Nam Chiêm cách gã ngoài ba trăm trượng.

Ở phía sau gã có một đoàn ánh sáng khí tức đáng sợ mơ hồ có thể thấy được lôi quang lóe ra, chính là trận nguyên của trận thứ tám.

Bên trong cả tòa đại trận không nhìn thấy nhân ảnh, đều đã ẩn trong trận, chỉ duy một mình gã như thần, ngạo thị chúng tu ngồi đó.

Phương Hành cũng nhìn gã, ánh mắt hai người va chạm trên không trung, kích thích sát khí nghiêm nghị.

- Xẹt xẹt xẹt...

Có một tu sĩ tới từ Nam Chiêm gấp gáp muốn kết trận thế với những người khác, lướt về một phía trên không, nhưng mà vừa mới bước ra một bước, ở dưới chân một đám mây ban đầu không có quá nhiều huyền cơ lại nổ ra một chùm lôi điện chói mắt sáng lòa, xẹt xẹt men theo tầng mây. Tu sĩ Nam Chiêm này kinh hãi liều mạng lấy phòng ngự ra, nhưng dưới lôi điện này vẫn kêu thảm một tiếng, ngã bay ra ngoài.

Đường đường là tu sĩ cảnh giới Kim Đan bỗng nhiên đã bị nám đen khắp người, bị thương nặng muốn chết.

Kinh khủng hơn là, nơi mà y bay ra ngoài, một người mặc huyền y là đệ tử của Phù Khí đạo đột nhiên hiện thân, thuận thế quơ đao, vèo một tiếng, một cái đầu thật to bay lên, không biết bay về hướng nào. Còn đệ tử của Phù Khí đạo thì u lãnh nhìn thoáng qua chúng tu Nam Chiêm, xoay người liền trốn vào giữa tầng mây. Mấy vị tu sĩ Nam Chiêm đã sớm tức giận quát to, đồng thời lấy ra bốn, năm thanh phi kiếm chém về một đám mây, nhưng chỉ tạo lên tầng mây trôi loạn hơn, ngay cả nhân ảnh cũng không còn lại gì.

Mượn trận uy của trận thứ tám này, bỗng

nhiên ngay cả một đệ tử Phù Khí đạo bình thường cũng có thể xuất quỷ nhập thần như vậy.

Chúng tu Nam Chiêm sau khi thuận lợi xông qua trận thứ bảy thì đều hào khí ngút trời, bây giờ lại như bị chém một đao trước mắt, đột nhiên có chút nhụt chí, vốn dĩ định ngay sau khi vào trận sẽ thuận thế bày trận, nhưng giờ bọn họ thậm chí còn không dám dịch bước.

- Ha ha ha ha...

Vào lúc này, thấy được dáng vẻ đệ tử Nam Chiêm nhụt chí, Triệu Trường Hà bỗng nhiên phá lên cười, thanh âm thờ ơ, lại mang theo một chút trêu tức:

- Tiểu ma đầu, ngươi không thật sự cho rằng ta chịu ngươi kích thích sẽ chỉ lo giết ngươi mà bỏ qua ưu thế của trận thứ tám này đấy chứ? Thật ngây thơ, mới rồi ngươi cố tình khích nộ ta, ngoại từ muốn ký sinh tử khế với ta, còn nghĩ ta dưới cơn tức giận sẽ trực tiếp xuất thủ chính diện đấu pháp với ngươi? Ý định này làm sao giấu được ta chứ? Chỉ tiếc đánh mâm quá kêu rồi, Phù Khí đạo ta lấy hai pháp phù – khí để lập đạo, có truyền thừa vạn năm, bây giờ ở Bắc Vực cũng đã có trình độ nghiên cứu trận thuật sâu số một, trong trận thứ tám của Phong Thiện sơn này do trận thuật đại sư của Phù Khí đạo ta tự tay bố trí, lại do ta hoàn thiện, so với mấy trận khác thì cao hơn không chỉ ba thành, cho dù ngươi giảo quyệt đa đoan thì thế nào? Ở trong trận này, toàn bộ cũng vô dụng mà thôi, nếu muốn đấu pháp với ta, vậy trước tiên phá trận đi! Nếu như ngay cả việc xuyên qua đại trận, đi tới trước mặt ta cũng không làm được đã thể hiện rõ ngươi cũng giống với tên sư tôn phế vật kia mà thôi, không xứng vào trận này, thậm chí không xứng để ta tự tay chém đầu ngươi xuống!

- Có thể là một trong thần tử của Bắc tam đạo của Bắc Vực, quả nhiên không phải kẻ ngu!

Sau một hồi lâu trầm mặc, Phương Hành bỗng nhiên nở một nụ cười, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nặng nề mở miệng:

- Chỉ có điều ngươi suy nghĩ nhiều rồi, hiện tại ta đã không có tâm cơ đùa giỡn nữa, cũng không có tâm tư đi phá cái trận nát này của ngươi, hiện tại ta đang thầm muốn... đánh ngươi chết tươi!

Nói xong một chữ cuối cùng, hắn đột nhiên một bước bước đi ra ngoài.

Ầm ầm!

Thân hình thon gầy tựa như một con khôi long vọt thẳng vào trong mây.

Trường cảnh kia đúng như một đao khuấy vào trong mặt nước yên tĩnh, nhất thời khơi dậy từng luồng rung động. Vốn dĩ nhìn như tầng mây bình tĩnh không lay động, sau khi thân hình hắn đẩy mây trôi ra thì thình lình xuất hiện vô số lôi điện, tầng tầng lớp lớp quấn quanh người hắn. Khí tức cực kỳ kinh khủng, mỗi một đạo đều có uy lực kích thương thậm chí trực tiếp bổ tu sĩ Kim Đan.

Xẹt xẹt xẹt!

Tiếng vang chói tai cùng với ánh sáng chói mắt, thậm chí làm chúng tu đứng xem có cảm giác tê cả da đầu!

- Tại sao lại chuyên quyền độc đoán như vậy, không thương lượng với người khác?

Vương Quỳnh đứng đầu Tây Mạc tứ kiệt nhìn thấy một màn này đã không nhịn được nhíu mày.

Chư tu Nam Chiêm khác cũng động tâm, vậy mà muốn lấy lực một mình cứng đối cứng với toàn bộ đại trận sao?

Chương 679: Giết người thật tốt!

Chư tu Nam Chiêm nhìn thấy điệu bộ của

Phương Hành thì tâm tình có chút phức tạp, cảm thấy hành động này quá lỗ mãng rồi.

Nhưng phần bất mãn này trong trái tim lại nhanh chóng bị Phương Hành xuất thủ mạnh mẽ áp chế xuống, Phương Hành từ trong mây cứng rắn xông qua mang theo tư thế vô địch, lôi điện chằng chịt chi chít này không làm tổn thương được hắn chút nào, tốc độ của hắn thậm chí chưa từng chậm lại nửa phần, ngược lại càng lúc càng nhanh, hai cái tay đã mở ra như là sở hữu dẫn lực cực mạnh, tất cả lôi điện vỡ văng tới người hắn đều bị dẫn lực này hấp dẫn, tập trung trên hai chưởng của hắn, tựa như tay hắn đang cầm hai viên lôi châu chói mắt vậy.

Đoạn đường này phóng đi, lôi châu trên song chưởng cũng càng lúc càng lớn, sau đó như hai cái cối xay khổng lồ.

- Dừng chân!

Bỗng nhiên chợt ở giữa tầng mây có ba bốn người thân mặc huyền y, là đệ tử của Phù Khí đạo rống to, đột nhiên xoay người bay ra khỏi tầng mây, mỗi tên đều lấy pháp khí ra chém về phía Phương Hành. Bởi vì bọn họ nhìn thấy lôi thuật của Phương Hành kinh người, lực lôi điện giấu giữa tầng mây không làm hắn bị thương được, ngược lại còn bị hắn dẫn dần kéo đi, hóa thành sức mạnh của hắn, người thủ trận liền không ngồi yên được nữa.

- Cút!

Phương Hành cũng không quay đầu lại, thậm chí khí thế lao tới trước cũng không đổi, lại đột nhiên trên người có ma khí phồng lên, sinh ra thêm hai cái tay bổ tới, một cái lấy cuồng đao huyết ẩm trong túi trữ vật ra, một tay lấy hắc sắc cự kiếm ra, vun vút hai tiếng, nương vào tư thế bay nhanh chém ra ngoài, kỳ thế hung hãn khôn kể. Bốn tên đệ tử Phù Khí đạo vừa xoay người nhảy ra ngoài liền bị chém dưới đao của hắn.

Ùng ùng!

Phương Hành vung đao kiếm giết người, kỳ thế cũng không giảm, tiếp tục xông về phía trước.

Có lôi điện tuôn ra, không để ý tới, trực tiếp dẫn vào trong lòng bàn tay.

Có đệ tử Phù Khí đạo thủ trận nhảy ra, không để ý tới, dứt khoát vung đao kiếm chém giết!

Một người cứ vọt thẳng tới một hướng trong đại trận, làm đảo loạn đại trận tứ phía biển mây nguy hiểm, giết ra được không biết bao nhiêu người đang ẩn thân trong đại trận. Đệ tử Phù Khí đạo bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ, càng giết linh lực càng đằng đằng, hung phong bốn phía.

- Hắn giống như có thể cảm giác được trước xu thế vận chuyển của đại trận vậy, có thể tránh né được tử môn, giống như có thể khám phá ra đám đệ tử Phù Khí đạo ngụy trang vậy... chuyện này... chuyện này cần tạo nghệ trận thuật mạnh bao nhiêu mới có thể làm một cách tự nhiên như nước chảy mây trôi như vậy được...

Đừng nói là đệ tử của Phù Khí đạo, ngay cả một đám tu sĩ Nam Chiêm đi theo Phương Hành vào trận đều sợ ngây người.

Còn Lệ Hồng Y thì lúc này bén nhạy phát hiện ra một tia cơ hội, mi tâm căng thẳng, bỗng nhiên quát to:

- Hắn là đang đảo loạn trận thế, tạo ra cơ hội phá trận cho chúng ta! Chư đạo hữu Nam Chiêm, theo ta tiến lên phía trước phá đại trận này, chém giết đám đệ tử Phù Khí đạo, ít nhất cũng phải ngăn cản tất cả bọn họ ở bên ngoài, tạo cho Phương sư đệ có cơ hội có thể một mình đấu pháp với thần tử của Phù Khí đạo...

Trong tiếng hét vang, nàng xung trận đầu tiên, dẫn đầu vào trận, hồng y phiêu diêu. Như tiên như quỷ.

Mà ở sau lưng nàng, tốc độ nhanh nhất là nữ nhân Tây Mạc Vương gia, cầm Phong Hỏa Song Luân ùng ùng ép vào trong mây.

Những tu sĩ khác, Lệ Anh, Hàn Anh, U Di Cuồng, Đa Tình Hồng Nhan cũng theo sát xông theo.

Bọn họ xông trận, lại làm trong mây không thể không phân ra người ở quanh tấn công Phương Hành đi chú ý tới bọn họ, mỗi tên đệ tử của Phù Khí đạo đều có khí thế bất phàm hiện thân từ trong mây, xếp thành trận thế. Khi chư tử Nam Chiêm đánh tới, tinh phong huyết vũ trong nháy mắt kích phát, thậm chí không có thời gian nói chuyện, thẳng tắp xông tới, xông vào đại trận liền không cần phải nói thêm gì nữa.

Từ lúc lên núi tới nay, đây chính là trận đầu chân chính ác chiến, chư tử Nam Chiêm đấu pháp với chư đệ tử của Phù Khí đạo.

Mà lúc này Phương Hành cũng chợt vọt tới phía trước Triệu Trường Hà khoảng năm mươi trượng. Trong mắt sát ý như kiếm, thẳng tắp vọt tới.

Nhưng mà ngồi xếp bằng ở trên hồ lô, Triệu Trường Hà vẫn không ngừng cười nhạt, không hề có ý hoang mang.

- Muốn tới trước mặt của ta, còn thiếu chút bản lĩnh!

Sau tiếng nói của gã, ngay phía trước con đường mà Phương Hành phải đi bỗng nhiên có năm nam nữ khí vũ bất phàm nâng lên từ trong mây, mỗi người khuôn mặt đều không chút thay đổi, quần áo ngự phong tung bay, bọn họ không giống đệ tử Phù Khí đạo bình thường người mặc huyền y, mà là có trắng có xanh, khí tức trên người cũng không phải những đệ tử bình thường kia có thể so sánh được, ước chừng mạnh gấp hai ba lần không chừng...

Phía trái người thứ nhất, tay áo bào rộng, khuôn mặt khá quen, chính là Tạ Lâm Uyên mà Phương Hành đã từng gặp mặt.

Sáu chân truyền của Phù Khí đạo, ngoại trừ Triệu Trường Hà ra, năm người khác cũng đều đã xuất hiện.

Bắc tam đạo Thần Châu nghe nói chính là dựa vào khí vận này, tam đạo có bảy chân truyền, hợp với số của thất tinh.

Mà sau khi Bắc tam đạo liên minh, sau lại từ hai mươi mốt chân truyền chọn ra bảy người tối cường nhất, được xưng là tam đạo thất tử, vẫn là số thất tinh. Hôm nay người tới đây cản đường chính là bảy vị chân truyền của

Phù Khí đạo, ngoại trừ thần tử Triệu Trường Hà ra, năm người còn lại còn có một tên chân truyền, chính là Thiết Liên Hoa Chu Tiên Giác, cũng đã bị Phương Hành chém giết lúc ở Yêu địa, năm người này hẳn là chân truyền còn lại của Phù Khí đạo, một thân khí cơ đáng sợ, dĩ nhiên không kém Tạ Lâm Uyên là bao, khủng bố đến mức tột cùng.

- Phương Hành, ta từng bại trong tay ngươi, hôm nay liền muốn rửa nhục!

Lấy Tạ Lâm Uyên cầm đầu chư tử Phù Khí đạo, hướng về phía Phương Hành gào thét vọt tới, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, đồng thời bắt pháp quyết.

Mà ở phía sau bọn họ, trên mặt Triệu Trường Hà hiện lên nụ cười nhàn nhạt, châm chọc nhìn Phương Hành.

Phương Hành có thể một mạch liều chết qua đây, hung hăng đảo loạn Vân Hải đại trận mà Phù Khí đạo bọn họ bày ra xác thực cũng làm gã có phần ngoài ý muốn. Chỉ có điều thời điểm này cũng không có tâm tình tìm tòi tới điểm cuối, cho dù Phương Hành đảo loạn đại trận cũng chỉ làm những người chưa từng phát động, đang bố trí ẩn trong mây ra ngoài mà thôi, đại trận vẫn đang vận chuyển, cũng không tính là phá trận.

Hơn nữa ở trong lòng gã cũng chưa chính xác cho rằng có thể mượn cách ẩn nấp như thế có thể dọa lui được Phương Hành. Dù sao cũng là một tiểu ma đầu giết từ trận thứ nhất tới trận thứ tám này, tuy gã táo bạo cuồng vọng nhưng trong lòng có hơi coi trọng Phương Hành. Trước mặt đại trận, lại có ngũ tử Phù Khí đạo chặn đường cũng giúp gã có thể quan sát xem Phương Hành có thuật pháp thế nào, biết người biết ta thật tốt.

- Không thể để ta an ổn tới giết hắn được sao? Cút ngay cho ta!

Đối mặt với năm người này chặn đường, Phương Hành rít gào hét lớn, ánh mắt tăng vọt sát khí, tựa như có chút không sợ người khác làm phiền.

Hắn không nói sai, gặp được Triệu Trường Hà sẽ muốn đánh chết gã thật tốt, kết quả lại có nhiều con ruồi đáng ghét xuất hiện như vậy.

- Hì hì, có vẻ thích tức giận nhỉ!

Trong năm người này có một nữ tử dáng vẻ xinh đẹp, đầu cài song hoàn, thoạt nhìn dáng dấp thiếu nữ ngây thơ nhưng một đầu tóc trắng bạch, khóe mắt cũng đã có nhiều tang thương đang nở nụ cười hì hì. Bàn tay nhấn một cái về phía trước, trên không dao động rồi đột nhiên xuất hiện một chiếc cự chùy, chuôi dài một trượng. Đầu cự chùy tương đương kích thước một căn phòng, so sánh với thân hình tiểu kiều của nàng ta cảm thấy quái dị khó nói lên lời, nhưng nàng ta duỗi tay nắm lấy cự chùy, một chuỗi tiếng cười như chuông bạc vang lên. Sau đó bắt đầu quơ múa, đập về phía Phương Hành.

- Cùng nhau bắt hắn lại!

Lúc này Tạ Lâm Uyên cũng mở miệng, phất ống tay áo một cái, mở rộng vô tận, hóa thành hai dải lụa tiên quấn về phía Phương Hành.

Cùng lúc đó, bên cạnh bọn họ, ba vị chân truyền khác, một sử dụng cổ kiếm, chém rách trên không. Một sử dụng Long Tu đại ấn khóa không gian lại, một sử dụng Kim Ô Phong thương, chuyển động nhanh như con quay, một sử dụng Thiết Họa Xuân Thu Bút tự động họa đại phù trên không trung. Mỗi một món đều là pháp bảo hiếm thấy, cũng là tượng trưng cho thân phận chân truyền của Phù Khí đạo, ngay lúc này bỗng nhiên không chút khách khí cùng nhau lấy ra, đập về phía Phương Hành.

Ngoài miệng nói hung ác độc địa, trong lòng vẫn hết sức kiêng kỵ!

Chỉ sợ chân truyền của Phù Khí đạo bọn họ đối mặt với tiểu ma đầu giết từ trận thứ nhất lên này trong lòng cũng không dám có chút sơ suất nào.

- Để cho người ta giết người thật tốt không được sao?

Trong tiếng nổ vang ầm ầm, biển mây dao động như nước thủy triều, cái cự chùy này khó khăn lắm mới đập tới đầu của Phương Hành lại có một tiếng kêu to chói tai vang lên, phía sau Phương Hành chớp động kim ảnh. Bỗng nhiên có một con quạ đen kim sắc bay ra, toàn thân xán kim quả thực là chói mắt, thân thể cũng mạnh mẽ đến đáng sợ, đón lấy cự chùy đang đánh tới, trực tiếp vỗ cánh hung hăng đánh về phía chùy lớn.

- Bịch...

Nữ tử cầm chùy lớn trong tay kinh hãi, thân hình không nhịn được bay ra hơn mười trượng, khiếp sợ với quái lực khủng bố của kim ô, vậy mà suýt nữa đã đánh bay chùy lớn trong tay nàng, rời khỏi tay. Chỉ có điều sau cái vỗ này cũng chợt nhường đường.

- Sớm đã có tâm tìm một tu sĩ Thần Châu để giết giúp ta nổi danh, đích thị là ngươi rồi!

Giết! Giết! Giết!

Hai tay áo của Tạ Lâm Uyên kéo dài giống như linh xà, mắt thấy sắp cuốn tới trước người Phương Hành thì chợt ở phía sau Phương Hành có một cái pháp bảo hai hình tròn một xanh một hồng bay ra, bỗng nhiên xoắn về phía hai tay áo của gã, hung hăng kéo gã về một hướng khác. Mà ở hướng đó có một nữ tử dung nhan xinh đẹp thờ ơ, người mặc áo màu vàng nhạt, thoạt nhìn ôn nhu nhuyễn ngọc, nhưng giữa hai hàng mày là sát khí, bỗng nhiên chợt phi thân vọt tới, giống như mũi tên rời cung, cuồng bạo vô biên, đùi đẹp cong lên thình lình trực tiếp đánh đầu gối về phía Tạ Lâm Uyên.

- Bịch!

Tạ Lâm Uyên cũng cảm thấy vô cùng quái dị, thế tới của đối phương cực nhanh, gã dường như không có thời gian suy nghĩ, chỉ có thể giơ hai tay lên chống đỡ, lại giống như có một ngọn núi lớn đang đánh về phía mình. Đầu gối của đối phương còn cứng rắn hơn so với huyền thiết, sức mạnh cuồng bạo tới tột cùng đụng thẳng cho thân hình Tạ Lâm Uyên phải nhanh chóng lui lại, vạch ra một khe mây, trong miệng bạo hống một tiếng, suýt nữa phún máu.

- Ngươi là người phương nào?

Tạ Lâm Uyên tuyệt đối không ngờ tới trong tu sĩ Nam Chiêm ngoại trừ Lệ Hồng Y ra lại vẫn còn có cao thủ như vậy, càng không ngờ tới một nữ tử ôn hương nhuyễn ngọc như thế lại có chiến ý cuồng bạo bậc đó, ngoài phẫn nộ ra lại có chút kinh nghi, sau khi ngừng thế lui liền ngẩng đầu hét lớn.

- Ta là Vương Quỳnh của Nam Chiêm, hôm nay mượn ngươi để thành danh, đa tạ!

Nữ tử mặc áo vàng nhạt hai tay như điện, tiếp tục lật Phong Hỏa Song pháp luân, hít một hơi, lần nữa đánh qua đó.

Cùng lúc đó, ở bên người Phương Hành liên tiếp có người lao ra, Lệ Anh sử dụng một cái quỷ đầu cực lớn thẳng tắp đánh tới chân truyền của Phù Khí đạo mới lấy cổ kiếm ra. Hàn Anh thì không nói một lời, thậm chí không để ý tới thanh Kim Ô Phong thương đang đâm về phía Phương Hành mà là chưa tới một hơi, thanh khí quấn quanh trường thương đã dứt khoát đâm vào yết hầu người đang tới, vừa đâm tới đã hạ sát thủ, lại làm người sử dụng thương hoảng sợ nổi giận hét lớn nhưng chỉ có thể thu hồi Kim Ô Phong thương đang đâm tới, xoay người rời xa một kích tất sát của Hàn Anh.

Cuối cùng là Lệ Hồng Y lấy ra khăn gấm đang buộc ở sau ót, kéo dài tới ba mươi trượng cuốn về phía Xuân Thu Bút đang họa phù trong không trung, dễ dàng ngăn khuất đối thủ trước người Phương Hành, con đường phía trước đã rộng rãi bằng phẳng.

Chương 680: Tiên Thiên Mộc Bảo

- Ha ha ha ha, đồ khốn kiếp, qua đây để ta đánh chết!

Người chặn đường đã hết, trong lòng Phương Hành vui sướng khó hiểu, bỗng nhiên lại lớn tiếng cuồng tiếu, thân hình lần nữa gia tốc, giữa song chưởng, hai viên lôi châu dọc con đường này không ngừng tụ thêm lôi điện, đã ẩn chứa lực lôi điện kinh khủng không gì sánh được, theo hắn xung phong lên phía trước, thẳng thắp đánh về phía thần tử Phù Khí đạo Triệu Trường Hà đang ngồi ngay ngắn ở trước mặt.

Phương Hành chưa đến, một thân hung tính đã kích thích cuồng phong tới mức sợi tóc dưới trán Triệu Trường Hà cũng bay loạn, chân mày của tên thần tử Phù Khí đạo cũng hơi nhíu lại, dường như việc tu sĩ Nam Chiêm chia ra gánh vác công kích của mấy sư đệ sư muội của mình làm cho gã có chút bất mãn, mà đối mặt với Phương Hành đang chính diện vọt tới, một kích khó có thể hình dung được uy lực tới trước mặt, gã dường như cũng không thèm để ý, khóe miệng còn cong lên.

Ầm!

Song chưởng của Phương Hành đánh thẳng về phía trước, biến hóa thành hai dòng lôi điện dài cuộn trào mãnh liệt xông về phía Triệu Trường Hà.

Một kích này vô cùng khủng bố, ngay cả đám chân truyền của Phù Khí đạo cùng chư tử Nam Chiêm đang ác đấu xung quanh cũng thầm cảm thấy kinh hãi, vì thế mà choáng váng.

Nhưng mà Triệu Trường Hà đứng mũi chịu sào lại không có chút ý tứ chống đỡ hoặc tránh né nào, cho tới khi hai dòng lôi điện này vọt tới trước người mình, gã mới bỗng nhiên cười, tự tay vỗ hồ lô mình đang ngồi. Sau đó, trên miệng nút của hồ lô đột nhiên tự động bay ra, bên trong miệng hồ lô lộ ra một không gian xanh mông lung như vòng xoáy, hai dòng lôi điện mà Phương Hành đánh ra lúc này lại đột nhiên bị hồ lô hấp dẫn, dễ dàng như cự kình đánh vào nước, sau một hồi lâu thì trống rỗng, không dư thừa một giọt nước nào.

- Con bà nó...

Ngay cả Phương Hành cũng tạm thời ngây người, có phần sững sờ nhìn cái hồ lô này.

Dễ như trở bàn tay hút đi công kích lôi điện cuồng bạo mà mình đánh ra, bảo bối này cũng quá khoa trương đi?

Làm sao còn đánh được nữa?

- Ah...

Triệu Trường Hà vẻ mặt lạnh nhạt lúc này lại bỗng nhiên cười nhạt:

- Tiểu ma đầu, ngươi thật sự cho rằng bằng một thân chiến lực liền có thể chính diện khiêu khích chư tông Bắc Vực ta sao? Nằm mơ! Chư tông của Bắc Vực ta không một tông môn nào không có truyền thừa vạn năm, căn cơ khó có thể tưởng được, há chỉ bằng vào mình ngươi là có thể làm rung chuyển? Hôm nay, mỗ gia sẽ dùng Bát Bảo hồ lô này làm cho ngươi cảm nhận rõ ràng, cái gì gọi là nghiền ép...

Ầm!

Sau khi nói hết lời, gã đột nhiên niết một cái pháp ấn, ấn ở trên hư không, bỗng có hai viên lôi quang chói mắt sáng lên.

- Phụt phụt

Trong hư không đột nhiên có hai viên lôi châu đánh ra, trực tiếp đánh về phía Phương Hành đang hoàn toàn không phòng bị.

Trong lòng Phương Hành run lên, hầu như

không kịp ngẫm nghĩ gì liền đột nhiên sử dụng Tượng Nha tiểu tháp bên hông, đột nhiên tăng lớn trước người, chân thật chắn trước người hắn. Hai viên lôi châu đánh lên Tượng Nha tiểu tháp tựa như nước chảy đụng trúng ngoan thạch, phân sang hai bên mà đi, cùng lúc đó, không ngừng khuếch trương, bạo phát, làm cả vùng hư không nơi này đều hóa thành lôi hải, đùng đùng đùng đùng, thanh âm chói tai.

Lôi hải dần dần thu lại, thân hình Phương Hành trốn phía sau Tượng Nha tiểu tháp cũng lộ ra ngoài. Tuy là núp phía sau tiểu tháp nhưng cũng không hoàn toàn may mắn tránh được, dáng vẻ lúc này có phần thê thảm, quần áo bị khét một mảng lớn, thậm chí còn có vết thương nám đen, dưới sự thúc giục của Mộc ý trong cơ thể hắn, lấy tốc độ mắt thường nhìn thấy được để phục hồi như cũ. Nhưng có thể khiến hắn bị thương, sự cường liệt của lôi châu này cũng có thể thấy được rõ ràng.

Vừa ra tay, liền rơi vào thế hạ phong.

Cục diện này cho dù là chư tu Nam Chiêm hay là đệ tử Phù Khí đạo cũng không ngờ tới, ánh mắt nhìn tới có phần cổ quái.

Tiểu ma đầu này đánh tới từ trận thứ nhất, uy phong thật lớn, đáng ra không thể bị dễ dàng áp chế như vậy được?

Ngoại trừ người hiểu về lai lịch của hồ lô kia, mới hiểu được, thần tử ngay từ đầu liền sử dụng pháp khí này đại khái chính là muốn lấy thế lôi đình trấn áp tiểu ma đầu này, không để cho hắn có chút cơ hội phản kháng nào. Có thể làm khí thế hơi uể oải của Thần Châu phấn chấn lên một phen.

- Ở trước mặt ta, ngươi chỉ có phần bị đánh, tiểu ma đầu, có muốn nói ra suy nghĩ của mình không?

Triệu Trường Hà đứng lên khỏi hồ lô, nét mặt nở một nụ cười lạnh, bắt đầu niết pháp quyết.

- Ồ?

Phương Hành cũng không tỏ ra gì khác, chỉ là đầy mặt hiếu kỳ, lại dò xét tính đánh một tia thiểm điện qua đó.

Chỉ có điều lấy tu vi của hắn, tùy ý đánh ra một tia thiểm điện cũng bất phàm, lẹt xẹt như du xà trên không trung.

Nhưng mà Triệu Trường Hà cười nhạt đầy mặt, hồ lô hơi nghiêng đi, tự nhiên thu thiểm điện vào.

- Ta đã nói rồi, ở trước mặt ta, ngươi chỉ có phần bị đánh, không phục sao?

Triệu Trường Hà đầy mặt là sự châm chọc, ánh mắt nhìn Phương Hành như là đang nhìn một tên hề, hoặc là một người chết.

- Quả nhiên lợi hại...

Ngoài dự đoán của mọi người, Phương Hành không hề có vẻ uể oải nào, ngược lại vẻ mặt hưng phấn, dường như là xoa hai tay khen ngợi, trong mắt bắn ra tặc quang làm người ta lạnh lòng, sau đó chỉ vào hồ lô trong tay Triệu Trường Hà, nói như chém đinh chặt sắt:

- Bảo bối này, ta muốn rồi!

Lại thông qua Âm Dương Thần Ma Giám phát hiện hồ lô này rõ ràng là Tiên Thiên Mộc Bảo khó gặp được, nói đơn giản thì loại bảo bối này căn bản không phải là bị người ta luyện chế ra, mà là đúc thành từ một loại tiên thực, trời sinh đã chứa đại đạo phù văn, có tác dụng thần kỳ, còn tác dụng của hồ lô này chính là nuốt chửng, cho dù là thuật pháp hay là pháp bảo đều có thể thôn phệ vào trong đó.

Thậm chí còn nghe đồn loại pháp bảo này nằm trong tay đám nhân vật cao cấp còn có thể ẩn chứa thiên địa, một cái hồ lô chính là vũ trụ một phương.

Loại pháp bảo này cho dù ở Thần Châu cũng cực kỳ hiếm thấy. Lúc Phương Hành tu hành ở Thanh Vân tông cũng chỉ nghe Thập Nhất thúc nhắc qua, nhưng lại chưa bao giờ thấy tận mắt, bây giờ lấy Âm Dương Thần Ma Giám nhìn qua cái hồ lô này, sau đó mới kinh hỉ nhận ra được.

Triệu Trường Hà hiển nhiên là không biết suy nghĩ trong lòng Phương Hành lúc này, thấy hắn phát ngôn bừa bãi muốn cướp pháp bảo của mình thì cười lạnh một tiếng, phi thân nhảy lên, bàn tay mở ra, hồ lô gã đang ngồi liền tự động thu nhỏ lại, bay đến lòng bàn tay của gã. Gã nâng hồ lô, như cười như không nhìn Phương Hành, thản nhiên nói:

- Ngươi muốn? Được, hồ lô đang ở trong tay mỗ gia, nếu có bản lĩnh thì cứ việc tới mà cướp!

Xẹt xẹt xẹt!

Trong lúc nói chuyện, dưới chân thình lình có vô số thiểm điện hiển hoá ra ngoài, càng tụ càng nhiều hơn, hóa thành một con lôi long dài hơn mười trượng, to cỡ thùng nước, còn gã thì đứng trên cái đầu to lớn của lôi long, cao giọng cười to, đột nhiên cơ thể lôi long hơi lăn lộn, rồi liền bay lên từ biển mây, bay thẳng về phía Phương Hành. Lắc đầu vẫy đuôi thế như điện, há mồm phun ra mấy tia lôi quang khủng bố.

- Khu Lôi đại thuật!

Mặt mày Phương Hành hơi rùng mình, ngũ chỉ giương lên hướng về phía Triệu Trường Hà, từ xa nhấn một cái.

Lại chỉ nghe ầm ầm một tiếng, trên đỉnh đầu của Triệu Trường Hà bỗng nhiên tự nhiên rơi xuống ba tia lôi điện to bằng cánh tay, giống như thiên uy không thể dự đoán được đánh thẳng về phía Triệu Trường Hà đang đứng trên đỉnh đầu lôi long, uy thế kinh người.

- Ha ha...

Triệu Trường Hà cười to, hồ lô trong tay gương lên, ba dòng lôi điện đều chui vào trong hồ lô, không chút nào uy hiếp được gã. Còn lôi long dưới chân gã thì rít gào một tiếng, đuôi rồng gào thét quét tới, cả nửa tầng mây trên bầu trời đều bị một đuôi càn quét sạch sẽ, trong thiên địa mờ tối tựa như sáng lên một cái. Thân hình Phương Hành đạp không, bay tới cao trong hư không mới coi như thoát được.

- Thật sự tà môn như vậy sao?

Phương Hành sau khi thoát được lôi long quét ngang thì xoay người bấm tay niệm pháp quyết, lại có ba cổ kiếm bay ra ngoài.

Biểu Tử, Phì Dương, Sơn Trại!

Ba cổ kiếm đoạt được từ chỗ Thái Thạch Si Nhi của Yêu địa, kiếm khí như mưa lất phất chém thẳng về phía Triệu Trường Hà.

Nhưng mà hồ lô của Triệu Trường Hà một lần hành động đã có thanh khí lượn lờ, ba cổ kiếm trong nháy mắt liền bay vào trong hồ lô.

Không khác gì năm đó Thập Nhất thúc nói với Phương Hành, loại pháp bảo này trừ phi pháp lực của tu sĩ tinh thâm, sở hữu thuật pháp hoặc là pháp bảo ẩn chứa lực lượng đủ đối kháng với pháp tắc trời sinh ẩn chứa trong hồ lô này, bằng không một khi đến gần hồ lô sẽ bị thu vào trong, nguyên lý vô cùng đơn giản, không khác gì một cái túi trữ vật há miệng một cái có thể ăn đứt tất cả vật khác, miệng túi có dẫn lực khủng bố, mọi thứ gặp được sẽ đều bị thu.

Chỉ có điều nếu tu vi của Phương Hành cao hơn một bậc, nói ví dụ như tu hành Lôi thuật đạt tới cảnh giới như Long Quân, trong lúc quát mắng, chư thiên lôi pháp theo suy nghĩ của mình điều khiển, như vậy cho dù hồ lô này cũng không thu được pháp thuật của hắn, hoặc là hắn vận chuyển pháp bảo tới cảnh giới như ý, bên trên có sức mạnh lớn bám vào qua cái miệng có dẫn lực của hồ lô kia, như vậy pháp bảo đương nhiên cũng sẽ không bị kéo đi, có thể thu hồi.

Chỉ tiếc, hồ lô này nếu được Phù Khí đạo coi như bảo vật trấn tông, đương nhiên là vô cùng phi phàm, nếu như cầm trong tay đạo chủ Phù Khí đạo, cho dù đại tu Nguyên Anh cùng thế hệ với ông ta cũng không dám tùy tiện lấy pháp bảo của mình ra trước mặt hồ lô này.

Đạo chủ Phù Khí đạo đưa bảo vật này cho Triệu Trường Hà vốn là chuẩn bị dùng lúc then chốt, phòng ngừa vạn nhất, chỉ tiếc Triệu Trường Hà cuồng ngạo vượt quá sự tưởng tượng của đạo chủ Phù Khí đạo, vì muốn làm đối thủ kinh sợ mà ngay từ đầu đã lấy ra, muốn bằng vào bảo vật này để nghiền ép Phương Hành.

Ùng ùng!

Triệu Trường Hà khống chế lôi long lần nữa vọt về phía Phương Hành.

Triển khai đấu pháp không công bằng, đối mặt với công kích của Triệu Trường Hà, Phương Hành không còn chút sức đánh trả nào.

Hoặc có lẽ là, cho dù còn sức đánh trả cũng vô dụng, chẳng qua là làm đối phương càng có thêm nhiều thu hoạch hơn mà thôi.

Hồ lô kết thành từ tiên đằng vừa có thể thu thủ thuật pháp lực, vừa có thể thu được pháp bảo, công năng quả thực nghịch thiên.

- Tiểu ma đầu, thấy ngươi theo Long Quân tu hành bí pháp, hắn có truyền thụ cho ngươi Khu Lôi đại thuật của Long tộc chưa?

Giọng nói của Triệu Trường Hà cuồn cuộn truyền đến:

- Ta cũng có sở trường về lôi thuật, cùng thế hệ trong Thần Châu khó gặp địch thủ, vốn muốn cùng ngươi tranh đấu một trận, chỉ tiếc lấy sở trường đối với Lôi thuật của ngươi, thậm chí còn không tránh được dẫn lực của hồ lô này, có thể thấy được mức độ còn chưa đủ, không đáng giao thủ với ngươi, nếu như thông minh thì nên ngoan ngoãn chịu ta trấn áp, lưu lại đầy đủ bí pháp mà Long Quân truyền cho ngươi cho ta, may ra ta còn có thể giữ thi thể ngươi được nguyên vẹn!

- Tên khốn nhà ngươi, thật coi ta không có chiêu gì sao?

Phương Hành bị rơi vào thế hạ phong nhưng không chạy loạn, trong lòng phát giận, vừa suy nghĩ vừa mắng.

- Ah, ngươi tốt nhất là dùng thật nhiều thủ đoạn, thuật pháp lực tới để giúp pháp bảo này tẩm bổ khí độ, pháp bảo thu được tất cả sẽ của Phù Khí đạo ta, đợi sau này phân ra cho đệ tử của Phù Khí đạo ta sử dụng!

Triệu Trường Hà cười ha ha, sử dụng đủ mọi thủ đoạn.

-Đại gia nhà ngươi, dám chiếm tiện nghi của ta?

Trong lòng Phương Hành cũng bắt đầu ngoan độc, một suy nghĩ lớn mật dâng lên trong lòng.

Chương 681: No bạo

- Ta cũng không tin ngươi thu được tất cả pháp bảo, Thanh Đồng Tứ Đại Ấn, lên cho ta...

Phương Hành kêu to, giơ hai tay lên, thình lình có bốn đại ấn bay ra ngoài, trấn trụ hư không, giống như muốn định trụ Triệu Trường Hà, đối mặt tứ ấn này, Triệu Trường Hà cũng giật mình, bất quá lập tức giơ hồ lô lên, thu bốn đại ấn vào trong hồ lô, tâm tư khó nén niềm vui ngoài ý muốn:

- Bốn đại ấn này chính là vật Linh Xảo Tông Đức Chiêu trưởng lão trân ái, đại trưởng lão của Phù Khí Đạo ta mở miệng, muốn mượn tới thưởng ngoạn mấy ngày, nhưng lão đầu kia không bỏ được, không nghĩ tới rơi vào trong tay tiểu ma đầu này, bây giờ lại vào trong tay ta, không thể nói trước, hiến Thanh Đồng Tứ Đại Ấn cho đại trưởng lão, nhất định đổi lấy không ít chỗ tốt!

Ý niệm vẫn chưa xong, lại nghe Phương Hành tiếp tục kêu to:

- Cái này cũng không được? Nhìn trường hà của ta!

Nói xong lại tế ra một bức hoạ, trong tranh rõ ràng là một trường hà, vậy mà hóa ra dòng sông chân chính, xa xa vắt ngang trên không trung, tựa như Ngân Hà đổ ngược, sóng cả ầm ầm như sấm, cuốn về Triệu Trường Hà, hung uy chấn động tâm hồn.

- Là Hà Đồ của ta...

Tạ Lâm Uyên ở nơi xa đang cùng Vương Quỳnh ác đấu, cảm nhận được khí tức quen thuộc, nhìn lại, tức đến lão huyết phun ra.

Hà Đồ này vốn là pháp bảo của hắn, lúc ấy ở Thiên Nhất Cung, bị tiểu ma đầu này lừa gạt mất, không nghĩ tới hôm nay hắn đến xông đại trận Phù Khí Đạo, ở ngay trước mặt mình tế lên pháp bảo này, da mặt không phải dày bình thường ah...

- Bảo vật này không phải của Tạ sư đệ sao? Ta thay hắn thu hồi!

Triệu Trường Hà cười dài, hồ lô giơ lên, vậy mà cũng thu con sông này vào.

Thu lôi thuật, thu cổ kiếm, thu Thanh Đồng Tứ Đại Ấn, thu Hà Đồ, không gian của hồ lô kia như vô cùng vô tận.

Cầm trong tay loại pháp bảo này, đơn giản là khi dễ người!

Bất quá Phương Hành giống như bị chọc giận, pháp bảo vô cùng vô tận.

- Oa nha nha, nhìn Tử Lôi Hoàn...

- Con mẹ nó, nhìn cổ tàn binh...

- Nhìn Lạc Thần Cung...

- Nhìn Trấn Hải Phù...

- Đây là cái quỷ gì? Cũng cho ngươi...

Nhất thời trong trận thứ tám, quả thực cực kỳ náo nhiệt.

Tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu ở chung quanh chém giết với các đệ tử Phù Khí Đạo, động tác cũng có chút chậm lại.

Thậm chí có người tâm hữu linh tê liếc nhau một cái, tạm hoãn xuất thủ, chuyên tâm quay đầu quan chiến.

Nơi kia pháp bảo đầy trời, khí tức tung hoành, thực khiến người ta cảm thấy hoa mắt, trong lòng sinh ra sợ hãi!

Chưa thấy qua người có nhiều bảo bối như vậy, cũng chưa từng thấy qua người ngốc như vậy!

Từng kiện từng kiện pháp bảo, từng đạo từng đạo phù triện, đều như mưa bắn về phía Triệu Trường Hà, khí tức những pháp bảo kia, để Triệu Trường Hà cũng có chút kinh hãi, hồ lô trong tay giơ lên chưa từng buông xuống qua, từng cái từng cái không ngừng thu vào, quả thực khó mà hình dung tâm tình của Triệu Trường Hà lúc này, vừa hưng phấn vừa khủng hoảng, hưng phấn là hắn không rõ đã thu bao nhiêu pháp bảo, trong đó có không ít là cực kỳ bất phàm, được một cái cũng là lợi lớn, huống chi bây giờ không dưới trăm cái?

Khủng hoảng là, tiểu ma đầu này đến tột cùng có bao nhiêu vốn liếng...

Mình đường đường Thần Tử của Phù Khí Đạo... Nhưng số lượng pháp bảo kém xa tiểu ma đầu kia!

Cái gì tàn binh, cái gì cổ kinh nắm giữ thần lực cũng ném ra, có chút hắn còn gọi ra danh tự, nhưng có rất nhiều ngay cả chính hắn cũng không biết đó là đồ chơi gì, tiện tay ném ra, coi là rác sao?

Bên trong thậm chí còn có ba tượng đá cao hơn mười trượng...

Ai sẽ mang tượng đá lớn như vậy ở trên người mình?

- Hô hô...

Hồ lô không hổ là Linh Bảo thiên sinh địa dưỡng, bị Triệu Trường Hà tế ở trên không trung, tất cả pháp bảo chiếu thu hết.

Nhưng theo thu pháp bảo càng ngày càng nhiều, trong lòng Triệu Trường Hà dâng lên một loại cảm giác không ổn, đã không muốn tiếp tục cầm hồ lô đấu pháp với tiểu ma đầu, hắn ẩn ẩn cảm giác được, tiểu ma đầu này không phải kẻ ngu, lại nói xem như đồ đần, cũng không có đạo lý đưa không bảo bối cho mình, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy bất an, muốn thu hồi hồ lô, nhưng tiểu ma đầu tế pháp bảo tốc độ quá nhanh, lại thêm những bảo bối kia bất phàm, một bộ tiếp một bộ, để hắn không có thời gian thu hồi lại.

Bất quá lúc này, tốc độ ném pháp bảo của Phương Hành chậm lại, cầm cái túi trữ vật cuối cùng đổ hai lần, nhưng không có rớt ra thứ gì, đành phải bất đắc dĩ nhét túi trữ vật vào trong ngực, nhíu mày nhìn lại.

Triệu Trường Hà cũng nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm pháp bảo của tiểu ma đầu này cuối cùng cũng hết, mẹ nó ném ra nhiều bảo bối như vậy, trên người hắn đến tột cùng mang theo bao nhiêu cái túi trữ vật? Bất quá thấy Phương Hành dừng lại, không khỏi cuồng hỉ, quát lên:

- Tiểu ma đầu, ngươi cho rằng ta không biết tâm tư của ngươi? Ha ha, ngươi muốn dùng những pháp bảo này no bạo hồ lô? Đó là nằm mơ, những vật này của ngươi, còn xa xa không làm được, hôm nay chú định là ngày tận thế của ngươi, ta là khắc tinh của ngươi a!

- Thật sao?

Trên mặt Phương Hành hiện lên nụ cười, bỗng nhiên hét lớn:

- Quá coi thường tiểu gia, biết tiểu gia ngoại hiệu là gì không?

Đang khi nói chuyện, vậy mà đưa tay kéo xuống tiểu tháp ở bên hông, đập về phía Triệu Trường Hà.

- Ta sát, thật còn...

Lúc đầu Triệu Trường Hà nghĩ Phương Hành đã không còn pháp bảo, nói câu châm chọc mà thôi, chưa từng nghĩ đến hắn lại còn, còn muốn thu lấy, lại sợ dung không được, nhưng thấy Phương Hành ném tiểu tháp thể tích quá nhỏ, khí tức không giống pháp bảo, lại nhẹ nhàng thở ra, vô ý thức giơ hồ lô lên, thuận thế lấy đi.

- Ha ha, ngươi còn không?

Triệu Trường Hà thu tiểu tháp, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cười lạnh quát hỏi.

Nhưng lúc này Phương Hành cười hắc hắc, phất tay bóp pháp quyết.

Triệu Trường Hà biến sắc, cảm thấy không ổn, vội vàng đảo ngược hồ lô, muốn đổ một ít gì đó bên trong ra, nhưng ngay lúc này, chỉ nghe trong hồ lô truyền đến "Bành" một tiếng, sắc mặt hắn đại biến, vội vàng bắt pháp quyết, nhưng pháp quyết còn chưa xong, đã cảm thấy lòng bàn tay tê rần, vội vàng ném hồ lô ra ngoài, sau đó trơ mắt nhìn mặt ngoài hồ lô xuất hiện vô số vết rạn, hơn nữa đang không ngừng trở nên rõ ràng, sau đó bịch một tiếng...

Thanh khí lưu chuyển, trấn tông chi bảo, Linh Bảo thiên sinh địa dưỡng, thình lình nổ tung ra.

Vô số pháp bảo, theo hồ lô nổ tung mà tán dật đến không trung, sau đó nhao nhao rơi xuống đất, đây là mưa pháp bảo chân chính ah, mặc dù vừa rồi đã thấy tiểu ma đầu ném ra pháp bảo, nhưng lúc này tất cả pháp bảo đồng thời tản mát, vẫn để các tu sĩ tâm tình kích động, không thể tự khống chế, tựa như phàm nhân thấy trên trời rơi xuống thỏi vàng...

- Linh Bảo của ta...

- Hồ lô của ta...

Hai thanh âm đồng thời vang lên, đều mang một loại đau lòng và thương tiếc khó tả.

Một cái là Triệu Trường Hà, trong lòng đau khó nói lên lời, tiểu tâm can co thắt, cơ hồ muốn nhỏ ra huyết.

Một cái khác là Phương Hành, còn đau lòng hơn cả Triệu Trường Hà, cơ hồ là kêu thảm ra...

Hắn đã hoàn toàn coi hồ lô là của mình a, không nghĩ tới lại thất thủ, làm cho nó nổ!

Vừa rồi Triệu Trường Hà đoán vẫn còn có chút không chính xác, Phương Hành đã coi hồ lô là của mình, sao có thể làm nổ nó, trước đó ném pháp bảo, chỉ là muốn lấp đầy, đồng thời nghiên cứu sau khi ném pháp bảo vào hồ lô, có thể hoàn toàn ngăn cách thần niệm của mình hay không mà thôi, thông qua Âm Dương Thần Ma Giám, hắn hiểu rõ một bộ phận đặc dị của hồ lô này, dù nó thiên địa sinh dưỡng, nội uẩn đại đạo pháp tắc, nhưng một số đặc chất cơ bản nhất vẫn phải có.

Đơn giản mà nói, hồ lô này khẳng định không rắn chắc như hồ lô thiết.

Điểm thứ hai, mặc dù có một ít Linh Bảo nội uẩn thế giới, nhưng hồ lô này rõ ràng không phải, mặc dù là Linh Bảo thiên địa sinh dưỡng, lại chỉ là ở khu vực biên giới của Cổ Tiên Vực hái tới, tính không đỉnh cấp, không gian bên trong có hạn, ước chừng chỉ gấp mười lần túi trữ vật phổ thông mà thôi, điểm đặc biệt của nó vốn không phải trữ vật, mà là thôn phệ pháp bảo.

Nếu như ở bình thường, dùng để ngăn địch tự nhiên là đủ, nhưng hết lần này tới lần khác Triệu Trường Hà gặp phải Phương Hành.

Bảo bối trên người tiểu ma đầu không cần phải nói, chừng bảy tám cái túi trữ vật, cái này còn chưa tính những bảo bối lấy được ở Yêu Địa, đều là vật bất phàm, hơn nữa phẩm chất càng cao, ẩn chứa linh lực càng mạnh, sau khi tiến vào hồ lô, chiếm dụng không gian sẽ càng nhiều, bởi vì những pháp bảo này không phải đều sẽ an phận ở trong hồ lô, cần lực lượng pháp tắc của hồ lô áp chế, mà sau khi pháp tắc của hồ lô cùng lực lượng của những pháp bảo kia tạo thành cân bằng, năng lực thu nạp cũng sẽ biến mất.

Phương Hành đánh chính là chủ ý này, nhưng ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, hồ lô xác thực bất phàm, vậy mà sau khi thu nhiều bảo bối như vậy, một mực không thể lấp đầy, không thể không ném tiểu tháp ra ngoài.

Mà tiểu tháp có một đặc tính, chính là lớn nhỏ tùy tâm.

Kết quả là, sau khi thu tiểu tháp, trong hồ lô tựa như nhiều một nhân tố không ổn định.

Pháp quyết vừa thành, quản nó còn có bao nhiêu không gian, lập tức lấp kín.

Chỉ bất quá lúc đầu Phương Hành không nghĩ thúc giục lợi hại như vậy, chỉ định lấp đầy hồ lô, mất đi năng lực dung vật là được, ai nghĩ đến, tiểu tháp ở trong hồ lô cùng thần thức của hắn liên hệ không ổn định, hắn chỉ muốn tiểu tháp lớn gấp ba, nó lại lớn gấp ba mươi lần, kết quả là, hồ lô vốn không chịu nổi gánh nặng… phát nổ!

Lòng như đao cắt ah!

Triệu Trường Hà vừa kinh vừa vội kêu to, mà Phương Hành thì là kêu thảm.

Chương 682: Thuật pháp ở tinh, đánh nhau ở hung ác

Giữa biển mây, hai người giống như gà chọi trợn mắt nhìn nhau.

Bọn họ đều cảm giác đối phương làm hư bảo bối của mình, trong lòng hận ý khó mà diễn tả, chỉ có động thủ giết đối phương!

Oanh!

Triệu Trường Hà động thủ trước, nắm chắc quả đấm, Lôi Long ở dưới chân hắn ngưng tụ càng nhiều lực lượng, nhìn giống như một Chân Long nổi điên, quay chung quanh Triệu Trường Hà, theo thân hình của hắn tấn công, lao thẳng về phía Phương Hành, Lôi Long này có thể công có thể thủ, quay xung quanh hắn, làm cho người không thể ra tay.

- Tiểu ma đầu, ngươi hủy Linh Bảo của ta, ta muốn ngươi đền mạng!

Mà đối mặt Triệu Trường Hà khí thế hung ác, Phương Hành cũng dứt khoát, quay đầu bỏ chạy.

Vừa độn là hơn mười trượng, tay lấy tiểu tháp qua, hai tay nâng lên, ầm… biến lớn hơn ba mươi lần, cơ hồ tương tự như một cái tháp chân chính, thân tháp tầng chín, cửa sổ mái hiên giống như chân thực, đều thả ra đạo khí mịt mờ, sau đó tả xung hữu đột ở trên không trung, thu lại tất cả pháp bảo vừa mới rơi ra.

Đánh nhau không nóng nảy, nóng nảy là đã mất hồ lô, không thể lại bồi bảo bối của mình!

Đây là suy nghĩ duy nhất của Phương Hành giờ phút này.

Trong lúc nhất thời thân hình trơn trượt như khói, du tẩu ở trên không trung, tất cả pháp bảo tán dật ra đều bị thu về tiểu tháp, trong lúc cấp thiết lại liếc tới mảnh vỡ của hồ lô, phát hiện bên trong vậy mà còn có một ít hạt giống, trong lòng nhất thời có ý nghĩ, tiện tay thu sạch hạt giống và mảnh vỡ hồ lô luôn, thứ này thực là đồ tốt, lấy không được hồ lô, vậy thì lấy hạt giống!

Triệu Trường Hà lại bị hành vi của hắn kích giận:

- Hủy Linh Bảo của ta còn không tính, ngay cả hạt giống cũng không buông tha?

- Tiểu ma đầu, ta muốn chém ngươi thành muôn mảnh!

Hai tay xoay vòng, thình lình huyễn hóa ra mấy chục trường tiên lớn bằng cánh tay, bổ về phía Phương Hành.

- Con mẹ nó, trị không được ngươi đúng không?

Phương Hành cũng giận, quay người, năm ngón tay vươn ra không trung, đột nhiên nắm chặt.

Năm tia lôi điện lóe sáng thình lình từ trên trời giáng xuống, phân năm phương vị bổ về phía Triệu Trường Hà.

Sau khi đấu bảo, bây giờ là đấu pháp.

Hai người đều không phải hạng người bình thường, một cái là thiên tài Lôi thuật, rõ ràng xuất thân Phù Khí Đạo, nhưng ở dưới nhân duyên xảo hợp, tu luyện ra Lôi thuật xưng hùng Bắc Vực, một cái thì được truyền Long tộc bí thuật, lại có Tạo Hóa Lôi Dịch tạo thành pháp chủng, điểm xuất phát ngoại trừ Tam Thái Tử ngủ say ở trong Quy Khư, chỉ sợ không người nào bằng được, lúc này đấu pháp, thật có thể nói long tranh hổ đấu.

Lôi thuật, kim, hỏa trong Ngũ Hành Thuật, cộng thêm phong thuật, chính là tứ đại thuật lực công kích mạnh nhất, lúc này trong lòng hai người đều ẩn chứa sát cơ, vừa động thủ liền không chút khách khí, đều lựa chọn thuật này.

Oanh! Oanh! Oanh!

Lôi điện chói mắt thoáng hiện ở trên không trung, quang mang lấp lóe, hung uy khó lường.

Trong lưới lôi điện trải rộng hư không, hai bóng người như ẩn như hiện, đã đấu ra chân hỏa.

Tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu và đệ tử Phù Khí Đạo, đều theo bản năng cách xa hai người bọn họ, để tránh bị tác động đến.

- Ha ha...

Mấy trăm chiêu qua đi, Triệu Trường Hà bắt được một cơ hội, vận chuyển pháp quyết, lôi điện hóa thành lưới lớn, bao phủ thiên địa, cuốn thẳng về phía Phương Hành, trong mắt hung quang bắn ra bốn phía:

- Tiểu ma đầu, ngươi người mang các loại pháp chủng tuyệt thế, nhưng như vậy thì có ích lợi gì? Hết thảy mới tu luyện bao nhiêu năm, lại tìm hiểu được bao nhiêu chân lý? Một điểm lĩnh ngộ, một điểm bản lĩnh, ngươi tu hành không tinh, đừng nói tu Lôi thuật của Long tộc, dù tu tiên pháp bình thường cũng không được! Chư pháp không tinh chỉ là bình thường, còn không bằng ta đan thành nhất pháp, lại ở pháp này tu luyện tới cực hạn, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi, dù ngươi đan thành cửu pháp, cũng phải chết ở trong tay ta...

Hắn càng chiến càng mạnh, đã có một loại cảm giác ổn thắng.

Cái này bắt nguồn từ hắn khổ tu trăm năm, tự tin ở Lôi thuật có trình độ đăng phong tạo cực.

Lôi thuật của tiểu ma đầu xác thực huyền ảo, nhưng không phát huy ra uy lực nên có, hắn còn không có chân chính lĩnh ngộ thấu triệt Long tộc đại thuật, vận chuyển lạnh nhạt, thi thuật hiển lộ ra các loại tinh diệu, ngược lại thường thường để hắn có một loại cảm giác linh cơ khẽ động, lĩnh ngộ Lôi thuật càng thêm thấu triệt, đơn giản mà nói, hắn thấy Phương Hành tu hành Long tộc đại thuật, chính là làm áo cưới cho mình!

Loại thiên tư bất phàm như hắn, lại chỉ tu nhất pháp, muốn bằng nhất pháp này, đánh bại chư pháp trong nội đan của Phương Hành.

- Phong Thiện Sơn!

Đứng trước lưới lớn lôi điện không thể né tránh, Phương Hành cũng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, triệu hoán sơn ý, bảo vệ bản thân.

Hắn cũng thừa nhận mình bị áp chế, đây là sự tình không có biện pháp.

Triệu Trường Hà là gia hỏa làm người ta rất chán ghét, nhưng nói lại có lý, một điểm lĩnh ngộ, một điểm bản lĩnh, đây là sự tình không thể giả được, bây giờ hắn mới tu hành vài chục năm, ngày bình thường không phải vội vàng cướp tiền là vội vàng chạy trốn, ở trên tu hành bỏ xuống rất ít tinh lực.

Huống chi Triệu Trường Hà là thiên tài chân chính, hơn nữa là thiên tài Lôi thuật, thiên tài Chiến Tu!

Lốp ba lốp bốp!

Đạo đạo lôi điện đánh xuống quanh người Phương Hành, thậm chí đánh hư không như nham thạch vỡ vụn.

Mà Phương Hành vận chuyển sơn ý của Phong Thiện Sơn, quanh người như đại địa, bất động uy nghi, không bị hư không loạn lưu xoắn nát, mắt trần có thể thấy, quanh người hắn hiển hóa sơn ý vô hình, không ngừng bị lôi điện xoắn nát, lại không ngừng trùng sinh, sơn lôi xung kích lẫn nhau, sau đó chôn vùi, thời điểm sơn ý bị ma diệt hết, chính là thời điểm lôi điện xoắn nát nhục thân của Phương Hành.

Chỉ bất quá Phương Hành tu luyện dù sao cũng là sơn ý của Phong Thiện Sơn, mặc dù chưa tìm hiểu thấu đáo, không cách nào phát huy ra lực lượng chí cường, nhưng pháp chủng là đệ nhất thế gian, ở đâu dễ dàng bị xoắn nát như vậy, lại miễn cưỡng có thể chống được.

- Ta nhìn ngươi có thể chống đến khi nào!

Triệu Trường Hà cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền cười lạnh, hai tay dây dưa, bắt chín đạo pháp quyết.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ẩn ẩn có tiếng long ngâm vang lên, kích phá biển mây.

Trong trận thứ tám, cơ hồ tất cả lôi lực đều bị điều đi, hóa thành chín Lôi Long, như chín thần linh vắt ngang hư không, hai con mắt không có chút linh tính nào, lạnh lùng nhìn về phía Phương Hành, mấy hơi sau, bỗng nhiên từ thần long ngoài cùng bên trái nhất bắt đầu, vọt thẳng về phía Phương Hành, ầm… đụng vào trước ngực hắn.

- Bành!

Lôi Long đụng thẳng, Phong Thiện Sơn cũng định không được bản thân, thân hình bay thẳng hơn mười trượng, chung quanh hóa thành lôi hải, hoàn toàn bao phủ hắn lại, vô số lôi điện đang liều mạng thôn phệ sơn pháp của hắn.

- Bành!

Lại có một Lôi Long đụng đến, sau đó là con thứ hai, thứ ba...

Lúc này Phương Hành hoàn toàn không có sức đánh trả, bị bí pháp của Triệu Trường Hà áp chế gắt gao.

- Hắn phải thua sao?

Nơi xa, các tu sĩ của Nam Chiêm Bộ Châu đang chém giết đều chậm lại tiết tấu, cảm thấy kinh hoàng.

- Dù sao tuổi tác vẫn quá nhỏ, mặc dù tiềm lực vô hạn, nhưng còn xa xa không có phát huy ra...

- Nếu như hắn thua, chúng ta làm sao bây giờ?

- Ngay cả hắn cũng thua, chúng ta đâu còn vốn liếng đối kháng Thần Châu...

Trong lúc nhất thời, các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đều run sợ, cơ hồ bị một loại cảm giác tuyệt vọng bao phủ.

Sở dĩ có nhiều người cam tâm bỏ đi hết thảy địa vị ở Thần Châu, đánh bạc mệnh đi vào trận chém giết, trừ bị Thần Châu ức hiếp mà dâng lên khí thế hào hùng, cũng có đại bộ phận nguyên nhân là bởi vì có lòng tin với

Phương Hành, dù sao lúc ấy hắn xông liền năm trận, thế như chẻ tre, lại cùng Thuần Dương Đạo Tử cách không giao thủ, không rơi vào thế hạ phong, lại liên tưởng đến các loại nghe đồn, khiến cho các tu sĩ cam nguyện ở trên người hắn đánh cược một lần, nhưng hôm nay trận chiến này, lại làm cho các tu sĩ phát hiện, tiểu ma đầu không nhất định mạnh như mình tưởng tượng!

- Ha ha, ta nhìn ra được, ngươi chí ít đan thành thất pháp, hơn nữa đều là pháp chủng nhất lưu của thế gian, Đan phẩm này so với Thuần Dương Đạo Tử cũng không kém chút nào, nếu trưởng thành, chỉ sợ thật có lực lượng đánh với hắn một trận, nhưng dù sao thời gian tu luyện quá ngắn, chân chính tu hành cũng không phải tài nguyên tích lũy, Đan phẩm của ngươi lại cao, nhưng không kịp lĩnh ngộ các loại đại thuật, tiềm lực ngay cả ba thành cũng không phát huy ra được, đụng phải ta chỉ tu nhất pháp, thì chú định con đường tu hành bị chém đứt...

Triệu Trường Hà cười lạnh, giống như đang quát Phương Hành, lại như đang cố ý chèn ép lòng tin của tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu.

- Có thể được thất pháp, nói rõ khí vận của ngươi rất mạnh, hôm nay giao khí vận ấy cho ta đi!

Ánh mắt Triệu Trường Hà băng lãnh, hai tay hợp lại, năm Lôi Long đồng thời bay xuống.

Bốn Lôi Long phía trước đã hoàn toàn phá phòng ngự của Phương Hành, bây giờ ngũ long hợp nhất, muốn đánh giết Phương Hành tại chỗ.

Lúc này Phương Hành cũng nghiến răng nghiến lợi, nhục thân không ngừng bị lôi điện đánh khét lẹt thối rữa, ở dưới mộc pháp thôi động trùng sinh, nhưng tốc độ căn bản không bằng tốc độ thương tổn, mắt thấy năm Lôi Long cùng một chỗ lao đến, trong mắt hắn hiện ra tàn nhẫn, đột nhiên khẽ cắn răng, quát lên:

- Ngươi nói không sai, thuật pháp của tiểu gia quả thực không tinh!

- Nhưng bản lĩnh đánh nhau của tiểu gia là bẩm sinh, ngươi lại tu luyện một ngàn năm, cũng kém xa ta!

- Thuật pháp ở tinh, đánh nhau ở hung ác, ngươi cảm thấy tiểu gia ta thuật pháp không tinh, nhưng ta cảm thấy ngươi là con mọt sách!

Trong tiếng hét vang, đột nhiên tránh thoát Sơn Pháp, thân hình tự do, cũng bỏ tất cả phòng ngự, mục quang lăng lệ, hét lớn một tiếng, hai chân đạp hư không, giống như sao băng lao thẳng về phía Triệu Trường Hà, năm Lôi Long uy thế đáng sợ, nhưng vào lúc này, hắn nhìn năm Lôi Long như không, giống như trơ mắt nhìn lưỡi đao đâm vào thân thể mình.

Oanh! Oanh! Oanh!

Hắn bay thẳng tới trước người Triệu Trường Hà, cách hắn đã không đủ mười trượng, sau đó huy động liên tục ba quyền, khí phách kinh thiên động địa.

Ba quyền này, hoàn toàn không có chương pháp, nhưng lực lượng kinh khủng đến để Nguyên Anh cũng không dám khinh thường.

Loại quyền pháp này, được xưng là Vương Bát Quyền!

Chương 683: Vương Bát Quyền chính tông

So thuật pháp, kém người ta một trăm năm tu luyện.

Vậy lấy cái gì thắng hắn?

Đáp án của Phương Hành là vung nắm đấm, thời điểm ngay cả sơn ý của Phong Thiện Sơn cũng không thể ngăn cản thuật pháp của đối phương, hắn dứt khoát từ bỏ tất cả phòng ngự, trực tiếp dùng nhục thân ngạnh kháng năm con Lôi Long, đồng thời lấn đến gần người, vận chuyển quái lực, nhắm đầu của Triệu Trường Hà mà đánh, thuật pháp của đối phương quá tinh diệu, mình căn bản không cách nào phá giải, vậy dứt khoát liền không phá giải, bằng nhục thân ngạnh kháng xuống tới, có bản lĩnh ngươi đánh chết ta xem!

Nếu ngươi đánh chết ta còn tốt, một khi đánh không chết, vậy phải xem ngươi có thể tiếp được quyền của ta không.

Hắn xuất thân thổ phỉ, từ nhỏ đã minh bạch, đánh nhau thắng thua, không chỉ nhìn võ công cao thấp.

Về sau theo Bạch Thiên Trượng tu hành ba năm, Bạch Thiên Trượng lại quán thâu cho hắn một lý niệm, chính là sở dĩ chiến tu so mạnh hơn tu sĩ bình thường, không chỉ vì chiến tu luyện thuật pháp uy lực càng lớn, hoặc tiêu hao nhiều tài nguyên hơn tu sĩ bình thường, mà bởi vì chiến tu ác hơn, liều hơn, người khác công kích bọn họ chịu nổi, bọn họ công kích người khác lại không chịu nổi.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Năm Lôi Long liên tiếp đụng lên người Phương Hành, uy thế giống như tiếp nhận năm lượt thiên kiếp.

Lúc này toàn thân Phương Hành đã đen sì, nhìn giống như man di thổ dân, ngay cả bím tóc sau đầu cũng bị lôi điện đánh cho dựng thẳng lên, pháp bào trên người rách tung toé, đã không có chút tác dụng phòng ngự, thậm chí da thịt rơi ra, ở dưới tác dụng của mộc pháp khép lại, có thể nói thê thảm khó tả.

Bất quá cuối cùng hắn cũng xông qua được, thậm chí lực lượng còn dư rất nhiều, cách hơn mười trượng, chính là ba quyền đánh qua, như đẩy núi đánh tới, cơ hồ tạo nên quyền phong mà mắt trần có thể thấy, lực lượng hùng hồn đến đáng sợ.

Vương Bát Quyền chính tông, hoàn toàn không có chương pháp, nhưng lực lớn vô cùng.

- Ngươi... Ngươi đón đỡ được lôi pháp của ta?

Triệu Trường Hà nhìn thấy một màn này, đã khiếp sợ đến tâm tư run lên, không chút nghĩ ngợi, thân hình cấp tốc lui lại, kéo ra một tàn ảnh, tránh né quái quyền của Phương Hành, đồng thời một Lôi Long cuối cùng hộ thân du tẩu ở bên người, hóa giải Vương Bát Quyền của Phương Hành, trong lúc nhất thời trên không trung kình phong kích xạ, kích đãng khắp nơi, hắn lẫn trốn cực nhanh, nhưng vẫn bị quyền phong lướt trúng, pháp bào bị xé nứt, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng chảy máu, hiển nhiên bị quyền phong quẹt qua cũng không chịu nổi.

Đương nhiên so sánh với đó, Phương Hành bị thương còn nặng hơn nhiều.

Rắc! Rắc! Rắc!

Triệu Trường Hà tạm lánh ba quyền, hai tay cấp tốc bấm niệm pháp quyết, lại là ba tia lôi điện đáng sợ quét ra ngoài.

Chỉ bất quá Phương Hành càng hung ác, mặc kệ hắn ứng đối ra sao, chỉ cắn răng cận thân, lại đánh!

Quyền như cuồng phong bạo vũ, lực như sóng cả nộ trào.

Mặc kệ lôi pháp của Triệu Trường Hà cao minh như thế nào, cũng miễn cưỡng ăn hết, cứng rắn lao tới ngạnh công.

Quyền thế của hắn lại nhanh hơn Triệu Trường Hà nhiều lắm, trong thời gian Triệu Trường Hà đánh ra một tia chớp, hắn có thể đồng thời đánh ra ba quyền, cái này cũng là một nguyên lý trong đấu pháp, thuật pháp luôn cần bấm niệm pháp quyết, phải dùng đan lực dẫn động thiên địa nguyên tố, bởi vậy người thi thuật đã chú định tốc độ xuất thủ và tính linh hoạt chậm hơn người ra quyền, chỉ bất quá phạm vi, uy lực của thuật pháp vượt xa nắm đấm bình thường.

Đương nhiên, đây là nhắm vào tu sĩ bình thường, Phương Hành một thân quái lực, nhục thân cường hoành, lực lượng một quyền này của hắn, tuyệt đối không thua lôi điện của Triệu Trường Hà, tối thiểu nhất hiện tại hắn có dũng khí ăn lôi điện của Triệu Trường Hà, nhưng Triệu Trường Hà lại không dám để hắn đánh trúng một quyền.

Thời điểm huy quyền, Phương Hành lại còn có thời gian hét lớn.

- Mới vào con đường tu hành, Thập Nhất thúc đã nói qua, chiến tu là chém giết, còn nói cho ta biết, nếu một ngày nào đó coi như vứt bỏ tất cả đại thuật, cũng không thể vứt bỏ dũng khí, hiện tại tiểu gia ta chọi cứng với ngươi, ngươi thử ăn ta hai quyền xem? Đừng cho rằng ta không biết, từ lúc ngươi đợi ta vào trận mới dám ra tay, là chứng minh đã sợ ta, nhát gan giống như chuột, có tư cách gì đọ sức với tiểu gia?

Càng đánh càng hung, quyền ra càng mãnh liệt, lời nói cũng làm cho Triệu Trường Hà kinh hãi.

- Ta sẽ sợ ngươi?

Hắn có vẻ như khinh thường, không ngừng cười lạnh, thời điểm xuất thủ, lôi pháp mạnh hơn, càng thêm dữ dằn.

- Nếu không sợ ta, vì sao sau khi nổi giận, còn phải để cho người khác tới cản ta trước?

- Nếu không sợ ta, sao ngay từ đầu đã tế ra Linh Bảo?

- Nếu không sợ ta, sao không dám trực tiếp đấu Lôi thuật với ta?

- Mấu chốt nhất là... nếu không sợ ta, con mẹ nó ngươi chạy làm cái gì...

Phương Hành kêu to, nắm đấm càng đánh càng hung, ngạnh kháng lôi điện, giống như Tiểu Cường đánh không chết, thân hình cấp tốc tới gần Triệu Trường Hà.

Hắn hét lớn, mỗi một câu đều để Triệu Trường Hà xấu hổ thành giận, nhất là câu cuối cùng, suýt nữa làm hắn tức khóc, con mẹ nó ngươi nói vì sao ta lại trốn, ta là người dựa vào thuật pháp ăn cơm, chơi là kỹ thuật, ai giống như ngươi toàn dựa vào liều mạng xông về trước, chẳng lẽ ta không trốn, phải cùng ngươi mặt đối mặt cầm lôi điện đối oanh với nắm đấm sao?

Coi ta ngốc sao!

Nhưng mặc dù trong lòng cuồng mắng, nhưng ngoài miệng lại không có thời gian nói chuyện, toàn lực thi triển Lôi thuật, nói không ra lời.

- Dạng tôn tử như ngươi tiểu gia gặp nhiều, bình thường biểu hiện càng cuồng, thì đảm lượng lại càng nhỏ...

Phương Hành càng mắng càng vui vẻ, càng đánh càng mạnh, mắng đến cuối cùng, thân hình vọt tới, thình lình lại cùng Triệu Trường Hà kéo gần lại bảy tám trượng, huy quyền đánh ra, Triệu Trường Hà còn muốn kéo dài khoảng cách, nhưng đã có chút không kịp, lại bị Phương Hành mắng nửa ngày, có chút thẹn quá hoá giận, dứt khoát không trốn, song chưởng giơ lên, thi triển một kích Lôi thuật, lôi điện ầm ầm đánh vào trên người đối phương, uy thế kia cơ hồ có loại cảm giác xé trời.

- Có thể đánh chết hắn không?

Sau khi đánh ra một kích này, Triệu Trường Hà cũng có chút mỏi mệt, cảm thấy lo sợ nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trong biển lôi, tiểu ma đầu kia oa oa gọi bậy, hiển nhiên cũng không chịu nổi, nhưng lại chưa vẫn lạc, giữa tiếng kêu gào thê thảm, hung tính lại càng lúc càng mãnh liệt, liều mạng từ trong lôi hải chui ra, xông về phía Triệu Trường Hà.

- Nhục thân của tiểu ma đầu này đến tột cùng mạnh bao nhiêu ah...

Triệu Trường Hà hít vào một ngụm khí lạnh, sắp muốn khóc lên.

Nếu bàn về đấu pháp, hắn đã sớm thắng.

Từ khi động thủ đến hiện tại, hắn đã đếm không rõ bổ Phương Hành bao nhiêu kích.

Mà nắm đấm của Phương Hành đánh tới, thì đều bị hắn cẩn thận hóa giải né tránh, cơ hồ không có một quyền chính diện tiếp xuống.

Nhưng hôm nay không phải đấu pháp, mà là liều mạng, liền đến hắn không ngừng kêu khổ.

Tiểu ma đầu kia quả thực là bất tử chi thân, ăn nhiều kích lôi điện như vậy, ngay cả hung thú cũng đã chín, nhưng quyền kình của hắn lại chưa từng giảm, ngược lại càng hung bạo, nhất là một quyền cuối cùng này, đã vọt tới trước người ba trượng, đối với tu vi như bọn hắn, ba trượng đã không khác phàm nhân đứng sát bên người, Triệu Trường Hà muốn tránh, nhưng căn bản không kịp tránh.

- Ha ha, người có lôi pháp cao minh, không chỉ chiếm tiện nghi khi thi pháp, hơn nữa ở thời điểm đan thành, được lôi pháp rèn luyện, năng lực chống cự thuật pháp này cũng tăng lên, mặc dù tiểu gia còn không phát huy ra Lôi thuật cao minh nhất, nhưng bản lĩnh kháng lôi vẫn phải có, cha vợ ta vứt vào trong lôi trạch ta cũng có thể lặn xuống du lịch vài vòng, huống chi là Lôi thuật của ngươi?

Trong ánh mắt cổ quái của Triệu Trường Hà, Phương Hành cất tiếng cười to, mặc dù bị đánh cả người bốc khói, lại hung hãn tàn nhẫn, vọt thẳng tới trước người Triệu Trường Hà, ầm ầm đánh nát hư không.

- Thật nghĩ ta chỉ tu Lôi thuật, không tu nhục thân sao?

Giờ khắc này, giống như hung tính của Triệu Trường Hà cũng bị kích phát, trực tiếp từ bỏ suy nghĩ né tránh, một trường mâu quấn quanh lấy lôi điện vô tận xuất hiện ở trong tay, cắn răng, ngạnh sanh đâm về phía Phương Hành, đồng thời trên người hắn không ngừng có lôi điện lập loè, khí tức hung ác điên cuồng, chỉ từ khí tức phán đoán, nhục thân của hắn cũng cực kỳ kinh khủng.

- Ngươi tự nghĩ nhục thân cường hoành, nhưng ta dùng Lôi thuật rèn luyện nhục thân, cũng chưa chắc thua ngươi!

Trong tiếng hét vang, Triệu Trường Hà dùng mâu đối quyền, thình lình bày ra tư thế cùng tiểu ma đầu lấy thương đổi thương, nếu Phương Hành tiếp tục đánh tới, vậy trước tiên phải ăn một mâu của hắn, hắn cũng không tin, dưới cục diện ăn thiệt thòi rõ ràng như vậy, tiểu ma đầu kia lại không né tránh, mà chỉ cần hắn trốn, vậy nửa ngày liều mạng giành ưu thế sẽ không còn sót lại chút gì, mình thắng chắc.

- Ha ha ha ha...

Nhưng một màn để Triệu Trường Hà giật mình xuất hiện, đối mặt với một mâu của hắn, Phương Hành không tránh không né, trực tiếp đánh tới một quyền.

Phốc xích, trường mâu xuyên qua ngực của Phương Hành, cộng thêm lôi điện kinh khủng trên mâu, đồng thời xuyên vào cơ thể hắn, nhưng cùng lúc đó, quyền của Phương Hành cũng đập lên mũi đối phương, bịch… nhục thân của Triệu Trường Hà được lôi điện rèn luyện không biết bao nhiêu lần cũng không thể chịu được, "đăng đăng đăng đăng" lui về phía sau, lùi lại hơn mười trượng, nhất thời chỉ cảm thấy váng đầu hoa mắt, thấy không rõ hoàn cảnh chung quanh, thậm chí cái mũi ê ẩm.

- Oa...

Lôi điện nhập thể, cũng không phải binh khí bình thường có thể so sánh, tạng phủ đều bị trọng thương.

Phương Hành phun ra một ngụm máu tươi, bàn về thương thế, hắn nghiêm trọng hơn Triệu Trường Hà nhiều, nhưng lại một hơi không ngừng, ngay cả máu cũng phun lên mặt Triệu Trường Hà, dùng bất kỳ phương pháp nào có thể sát thương địch nhân, đồng thời chân đạp hư không xông về phía trước, bắt lấy Triệu Trường Hà còn chưa tỉnh hồn đánh một quyền, sau đó một cước, lại một quyền...

Lộp bộp lộp bộp!

Còn hung ác hơn thời điểm Lệ Hồng Y đánh Lệ Anh!

Thậm chí Triệu Trường Hà có chút phản ứng không kịp, một quyền lại một quyền, bị đánh có chút phát mộng.

- Ai liều nhục thân, tiểu gia là liều mạng với ngươi...

Phương Hành thoải mái lật, chỉ cảm thấy một ngụm ác khí tiết ra hết, cuồng đánh nửa ngày, dứt khoát sử dụng chiêu cảnh giới cao nhất trong Vương Bát Quyền, một tay níu lấy Triệu Trường Hà nhấn xuống, xoay người cưỡi lên người hắn, lộp bộp lộp bộp… nắm đấm như mưa to gió lớn rơi xuống.

Chương 684: Cứng rắn phá tan trận thứ tám

Từ khi Triệu Trường Hà ăn quyền thứ nhất của Phương Hành bắt đầu, chiến cuộc đã chính thức nghịch chuyển, thành công biến Phù Khí Đạo Thần Tử từ một thiên tài lôi điện quấn quanh, giống như thần linh thành bao cát thịt, bị Phương Hành không ngừng oanh kích, đánh hắn không thể nào tỉnh táo lại, cuối cùng bị Phương Hành cưỡi ở trên đầu, vung hai nắm đấm đánh một trận, cực kỳ thê thảm.

Triệu Trường Hà đã từ giận không kiềm được mắng to, về sau cắn răng gắng gượng, lại đến không tự chủ được kêu rên, cuối cùng biến thành kêu thảm, thực không thể chịu được, mà Phương Hành cũnên rồi, từng quyền từng quyền đánh thoải mái, ngao ngao quái khiếu.

Ah! Ah! Ah! ...

Ngao! Ngao! Ngao! ...

Bây giờ xung quanh không phải là các tu sĩ của Nam Chiêm Bộ Châu và đệ tử Phù Khí Đạo chậm lại tốc độ đấu pháp, mà là trực tiếp không có người động thủ, đều ngơ ngác nhìn chiến trường bên kia, thậm chí có rất nhiều người nghĩ mãi mà không rõ, lúc đầu Phù Khí Đạo Thần Tử chiếm hết thượng phong, sao đột nhiên lại bị tiểu ma đầu đánh đập, từ hư không đánh vào biển mây, lại từ biển mây đánh ra hư không, nắm đấm, chân đạp, kê gối, đầu đụng, thỉnh thoảng còn nắm chân ném đi, mỗi thức đều có quái lực vạn quân, ngay cả một ngọn núi cũng có thể bị đánh nổ.

Phù Khí Đạo Tử thật rất bất phàm, là thiên tài chiến tu, không chỉ tu luyện Lôi thuật đến cực hạn, nhục thân càng ở dưới lôi pháp rèn luyện, trở nên cực kỳ cường hoành, có thể đánh có thể chịu đòn, sinh mệnh lực cũng ương ngạnh, từ mọi phương diện mà nói, đều có thể xưng đối thủ mạnh nhất từ khi Phương Hành kết đan đến nay.

- Cứu Triệu sư huynh...

Không biết qua bao lâu, mới có đệ tử Phù Khí Đạo Tử từ trong kinh khủng thanh tỉnh lại, liều mạng kêu to.

Trong lúc nhất thời, đệ tử Phù Khí Đạo giống như cá bơi, đều từ bỏ đối thủ của mình, ầm ầm lao đến cứu giá.

- Trước qua cửa ải của chúng ta đã!

Các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu kêu to, bắt đầu đuổi theo đệ tử Phù Khí Đạo đánh.

Mà Phương Hành nhìn thấy một màn này, ánh mắt cũng lạnh lẽo, phất tay đánh ra một đạo Hoá Thạch Phù, ở trên không trung thình lình hóa thành một bia đá màu đen, hắn đẩy Triệu Trường Hà về phía bia đá, từ trong ngực mình rút ra trường mâu, trở tay cắm vào ngực Triệu Trường Hà, đinh hắn ở trên bia đá, sau đó không ngừng, lần lượt rút ra Hắc Kiếm, Huyết Ẩm Cuồng Đao… phân biệt cắm vào các huyệt vị của đối phương.

- Ai không sợ chết, đến đây!

Đối mặt một đệ tử Phù Khí Đạo xông lên trước nhất, Phương Hành quay người, từ trên mình Triệu Trường Hà rút ra Hắc Kiếm, một kiếm chém đối phương thành hai nửa, sau đó cắm kiếm về vị trí cũ, đổi Huyết Ẩm Cuồng Đao, chém bay đầu đệ tử Phù Khí Đạo thứ hai, ra tay vừa nhanh vừa độc vừa quỷ dị, giống như coi Triệu Trường Hà thành giá binh khí.

Các chân truyền của Phù Khí Đạo đều bị đám người Vương Quỳnh cuốn lấy, đệ tử còn lại thực lực kém Phương Hành quá lớn, tiến lên cũng chỉ là chịu chết, bị Phương Hành vung vẩy các loại binh khí, liên sát bảy tám đệ tử Phù Khí Đạo, làm cho Triệu Trường Hà bị nỗi khổ binh khí xuyên thân bảy tám lần, khiến cho đệ tử Phù Khí Đạo còn lại kinh hãi, bỏ đi ý nghĩ cứu viện.

Lúc này bộ dáng của Phương Hành cũng cực kỳ thê thảm, thương thế nhìn thấy mà giật mình, cùng Triệu Trường Hà ác đấu, dùng thương đổi thương, bị thương viễn siêu người bên ngoài tưởng tượng, nếu không phải có thể phách siêu cường, cộng thêm trước đó Long Quân bồi dưỡng, thì hiện tại hắn sớm đã bị Lôi thuật của Triệu Trường Hà đánh tan, có thể chống đỡ đến lúc này, có hơn phân nửa là dựa vào mình liều mạng.

Nhưng thời điểm người bên ngoài đều cảm thấy hắn đã sắp không chịu được nữa, hắn lại hung tính không giảm, để người ta nhìn không thấu.

Phương Hành cười ha ha, phun ra một ngụm máu tươi, vung tay áo lau đi, cổ kiếm đâm vào thân thể Triệu Trường Hà, ngồi xếp bằng ở cạnh bia đá, tựa hồ muốn nghỉ ngơi, lúc này Triệu Trường Hà đã âm u đầy tử khí, thời điểm cổ kiếm xuyên thấu thân thể, mới khẽ rên một tiếng, giơ tay lên, tựa hồ muốn nói gì, nhưng cuối cùng bởi vì thụ thương quá nặng, chỉ nâng lên một nửa liền rũ xuống.

Đường đường Thần Tử của Phù Khí Đạo, Triệu Trường Hà hung danh vang vọng Thần Châu Bắc Vực, lúc này lại cực kỳ thê thảm, giống như một miếng thịt nhão bị Phương Hành đính ở trên tấm bia đá, thẳng đến lúc này, thậm chí hắn không biết mình làm sao lại thua Phương Hành, nhưng ở sâu trong nội tâm, lại ẩn ẩn có loại cảm giác, nếu đến thêm một lần, đại khái hắn cũng sẽ thua tiểu ma đầu kia.

Không phải mình tu luyện Lôi thuật không tinh, cũng không phải nhục thân mình không đủ mạnh, mà là không độc ác bằng tiểu ma đầu này!

Hắn khó có thể tưởng tượng, tại sao có thể có người đối cứng nhiều lôi điện như vậy, cứng rắn lao qua cho mình một quyền, đồng dạng khó có thể tưởng tượng là, rõ ràng đã ăn nhiều lôi điện như vậy, lại bị mình đâm một thương xuyên ngực, nhưng vẫn còn khí lực, từng quyền từng quyền đánh mình khó mà chống đỡ, sau khi ghim mình ở trên bia đá, còn có thể hung tính đại phát, liên tiếp chém giết bảy tám đệ tử Phù Khí Đạo, giết tới không người dám tiến lên cứu giúp.

Lật tay lấy ra một cái túi trữ vật, là cái chuyên để linh dược chữa thương, Phương Hành lấy linh đan dùng Huyết Liên Tử luyện chế, một hơi nuốt xuống, mặc cho linh dược tan ra, cung cấp dược lực cho mộc pháp chữa thương, sau đó đứng lên, ánh mắt rét lạnh quét nhìn nơi xa, chỉ thấy trong trận thứ tám, vẫn có mấy người đang đại chiến, lăn lăn lộn lộn, khó phân thắng bại.

- Giết!

Phương Hành trở lại, dùng một sợi dây xích cột bia đá, buộc ở bên hông mình, sau đó từ trên người Triệu Trường Hà rút ra Hắc Kiếm và Huyết Ẩm Cuồng Đao, bạo hống một tiếng, xông thẳng ra ngoài, Triệu Trường Hà bị ghim ở trên bia đá, theo hắn phóng đi, giống như diều bị kéo, mà Phương Hành thì vung vẩy đao kiếm, chỗ đi qua máu chảy thành sông.

- Cút ngay!

Lệ Anh đang ác đấu với một nữ tử tay cầm trọng chùy, lại bị Phương Hành hung thần ác sát lao đến, nữ tử kia hãi hùng khiếp vía, vội vàng vung trọng chùy, muốn đập tới Phương Hành, lại bị đao kiếm phách trảm, chấn nữ tử kia khí huyết nghịch hành, Đan quang ảm đạm, sau đó bị Lệ Anh đánh lén, thân hình ngã bay ra ngoài, khí tức đoạn tuyệt.

- Ai nha, ta thật rất phục ngươi, trên thế giới này ngoại trừ tỷ tỷ, ngươi là hung nhất!

Lệ Anh quay đầu nhìn về phía Phương Hành, thở dài nói.

- Thật bất tranh khí, trên đời này có vốn liếng hung nhất là ngươi...

Phương Hành trợn mắt nhìn Lệ Anh, cũng không rảnh nhiều lời, quát:

- Cùng ta phá đại trận này!

- Được!

Lệ Anh hưng phấn, cười lớn một tiếng, điều khiển quỷ khí rậm rạp theo sau lưng Phương Hành.

Oanh!

Hai người liên thủ, khí thế càng thêm hùng hồn, đệ tử chân truyền của Phù Khí Đạo đang ác đấu với Hàn Anh kinh hãi, đối mặt Phương Hành và Lệ Anh chém giết tới, hắn không dám tái đấu, sợ bị vây công, nhưng chỉ vừa phân thần đã bị Hàn Anh bắt lấy cơ hội, trường thương đâm xuyên thân thể của hắn.

Tu sĩ bình thường là không có bản sự bị đâm thủng ngực còn có thể nhảy nhót như Phương Hành, cũng không có dũng khí chơi liều như hắn, cho dù là Kim Đan cảnh, sinh mệnh lực to lớn, một thương này không giết được hắn, cũng có thể trọng thương, mất đi năng lực tái chiến.

- Đi!

Hàn Anh cũng không truy sát, bay người lên giữa không trung, cùng Phương Hành và Lệ Anh liên thủ.

Ba người liên thủ, khí thế lại tăng, liên thủ phóng tới chém giết đối thủ đang dây dưa với U Di Cuồng, mà lúc này, vừa rồi Kim Ô không biết núp ở chỗ nào lười biếng cũng vọt ra, oa oa kêu to liên thủ với đám người Phương Hành, như một chi quân đội bách chiến bách thắng, khí thế càng tăng vọt, ở trong trận thứ tám đã vô địch thủ.

- Không cần các ngươi tới, ta có thể trảm hắn!

Đang chuẩn bị đi qua giúp Vương Quỳnh, nữ tử cuồng ngạo kia hét lớn cự tuyệt, Phong Hỏa Song Luân vung vẩy, chém giết về phía Tạ Lâm Uyên đã lòng sinh sợ hãi, xem ra nàng cũng quyết tâm muốn ở hôm nay thành danh, coi Tạ Lâm Uyên trong Tam Đạo Thất Tử thành đá đặt chân, Phương Hành thấy thế cười ha ha, tỏ ra đã hiểu, lại xung phong giết về hướng khác.

Những nơi đi qua, đệ tử Phù Khí Đạo hoặc hàng, hoặc bị chém giết, hoặc bỏ chạy.

- A, vốn muốn phá trận, lại bị hắn đoạt công!

Thời điểm các tu sĩ đại chiến, Lệ Hồng Y đang mang theo mấy tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu am hiểu trận pháp đẩy diễn trận lý, dùng cái này phá trận, nhưng ngẩng đầu thấy đám người Phương Hành giết quên cả trời đất, tất cả đệ tử Phù Khí Đạo không hàng thì chết, không khỏi cười khổ một tiếng, từ bỏ suy nghĩ tiếp tục phá trận, chiếu theo tình huống bây giờ, cũng không cần nàng phá trận, người thủ trận hàng hết, đại trận tự giải.

- Ta nhận thua...

Ở dưới loại thế cục này, Tạ Lâm Uyên không có lòng đấu pháp với nữ tử hung lệ tàn nhẫn kia, càng biết lúc này coi như mình thắng cũng vu sự vô bổ, thình lình lựa chọn nhận thua, đồng thời bứt ra lui lại.

- Ngươi!

Vương Quỳnh có chút bất mãn, nhưng không muốn đánh chó mù đường, oán hận thu song hoàn.

Đại cục đã định, đệ tử Phù Khí Đạo cũng không phải người ngu, Thần Tử đã bị người bắt, các chân truyền chết thì chết, thương thì thương, đệ tử khác càng sẽ không tự chuốc lấy đau khổ, từng người áp chế tâm tư bi phẫn, co đầu rút cổ ở một chỗ, mà tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu thì chạy đến tụ hợp với đám người Phương Hành, đưa mắt dò xét, lại phát hiện nhân số ít gần nửa, có thể nói tử thương thảm trọng.

- Đến tột cùng thế nào?

Dưới Phong Thiện Sơn, vô luận là tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu hay các tu sĩ Bắc Vực, đều tâm thần kéo căng, lo lắng thế cục trong trận.

- Vì sao ta cảm giác có chút không ổn...

Âm Linh Đạo Đạo Chủ ánh mắt thâm trầm, lẩm bẩm.

Ngay cả Phù Khí Đạo Đạo Chủ, lúc này cũng mất đi tự tin lúc đầu, mày nhíu thành cục, lẩm bẩm:

- Không có đạo lý, hồ lô từ Tiên Vực hái tới cũng cho Trường Hà, trong Kim Đan cảnh, còn có ai là đối thủ của hắn?

Chương 685: Ngươi cứu hay không cứu?

Ầm ầm!

Trong các loại suy đoán, mây khói bao phủ trận thứ tám đột nhiên tản ra, lộ ra tình cảnh trong trận, các tu sĩ lập tức ngẩng đầu nhìn, không dưới mấy ngàn tia thần niệm liếc nhìn, sau đó đồng thời hít vào khí lạnh, thần sắc chấn kinh, Phù Khí Đạo Đạo Chủ càng bay lên giữa không trung, sóng pháp lực như nước thủy triều...

Sợ ngây người!

Lúc này trong trận thứ tám, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu ở bên trái, chỉ còn lại mười hai mười ba người sống, đệ tử Phù Khí Đạo ở bên phải, nguyên bản có trăm người, lúc này chỉ có năm mươi, sáu mươi người mà thôi, mà ở giữa là Phương Hành và Thần Tử Phù Khí Đạo Triệu Trường Hà, Phương Hành và Triệu Trường Hà đều trọng thương, chỉ bất quá Triệu Trường Hà bị ghim ở trên một bia đá, Phương Hành thì đứng ở trước người hắn, sau khi mây khói tán đi, các tu sĩ đều thấy được bọn họ, minh bạch Triệu Trường Hà thua, trong lòng cực kỳ chấn động.

Nhưng càng khiếp sợ vẫn còn ở phía sau.

- Có phục hay không?

Tiểu ma đầu hét lớn, lấy tay chụp vào hư không, một tia lôi điện hiển hoá, hung hăng quất lên người Triệu Trường Hà.

- Rắc...

Nhìn Triệu Trường Hà bị ghim ở trên bia đá, đã bất lực động đậy, bị quất da tróc thịt bong, thần hồn run rẩy, tiếng kêu thảm thiết truyền hơn mười dặm, nhưng rất nhanh liền ngậm miệng, tựa hồ hắn cũng phát giác, đại trận đã giải, lúc này mình đã bại lộ ở trong tầm mắt các tu sĩ, tất cả phản ứng đều sẽ bị các tu sĩ nhìn thấy, cho nên cắn răng kiên trì, chỉ kêu thảm một nửa...

Nhưng một màn thê thảm này, làm rất nhiều tu sĩ run rẩy, phía dưới quần tình căm phẫn.

- Ha ha, còn có chút cốt khí... Ta hỏi ngươi có phục hay không!

Phương Hành lại quất xuống một roi.

Rắc rắc...

Vô số lôi quang vòng quanh vết thương của Triệu Trường Hà du tẩu, loại đau đớn kia khó mà chịu đựng.

Dù Triệu Trường Hà dùng lôi pháp rèn luyện thể phách rất nhiều lần, không đến mức vài roi liền chết, nhưng cũng đỡ không nổi loại đau nhức này.

Thẳng đến lúc này, hắn mới biết lúc ấy Phương Hành liều mạng với mình, đã chịu đựng thống khổ mạnh cỡ nào.

- Ba...

- Ba...

Một roi lại một roi, ngay ở trước mặt các tu sĩ, Phương Hành không ngừng quất lên người Thần Tử Phù Khí Đạo.

- Đã qua cửa, vì sao còn phải tra tấn người, nhanh thả Thần Tử Phù Khí Đạo...

Có người thực sự nhịn không nổi, cao giọng hét lớn, nhưng thanh âm rải rác.

- Ha ha, ta muốn đánh chết hắn, các ngươi có ý kiến?

Đối mặt phía dưới quát hỏi, Phương Hành không để ý, lạnh giọng cười, nhìn thoáng qua bầu trời, lại quay đầu hung hăng đánh tiếp.

Tất cả tu sĩ quát hỏi nhất thời yên lặng, trên không trung còn có một quyển khế ước lơ lửng, phảng phất như tỏ rõ thiên hạ. Chính là khế ước sinh tử mà trước khi Phương Hành xông trận, kích giận Triệu Trường Hà ký xuống, trên đó đã nói rõ, hai người chẳng những xông trận, còn cược mệnh, nếu tiểu ma đầu thành công xông trận, mạng của Triệu Trường Hà là của hắn, mà bây giờ, hắn xác thực thành công.

Nhưng cho dù có khế ước, chẳng lẽ phải nhìn Triệu Trường Hà bị đánh chết sao?

- Tiểu hỗn đản này, vẫn rất khéo léo nha...

Long Quân nhìn màn này kia, lúc đầu nhíu mày, nhưng nhìn Phương Hành không ngừng đánh Triệu Trường Hà, lại ngẩng đầu nhìn khế ước sinh tử lơ lửng giữa không trung, đột nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt sáng lên.

- Vì cái gì hắn làm như vậy, giết thì giết, làm như vậy, chẳng phải chọc giận Phù Khí Đạo sao?

Long Nữ Ngao Trinh lo lắng, thấp giọng mở miệng.

Trên thực tế không chỉ nàng, những tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu chưa vào trận kia cũng lo lắng, không rõ Phương Hành đang làm cái gì.

Nếu như đã thắng, lại có khế ước, sao không trực tiếp giết đi, mà phải dùng lôi tiên quất?

Chẳng lẽ bởi vì Thần Tử Phù Khí Đạo từng dùng lôi tiên đánh sư tôn hắn, cho nên hắn đang tận lực trả thù?

- Ha ha, nữ nhi ngoan, tâm mắt của con so với tiểu hỗn đản kia, thật kém có chút xa!

Long Quân nghe Ngao Trinh lo lắng, nhẹ nhàng cười một tiếng, có chút bất đắc dĩ thở dài.

- Có phục không?

Lại là một roi quất xuống dưới, rắc rắc phần phật đánh trên thân Triệu Trường Hà, hắn nửa người quất nát nhừ.

Ở dưới lực lượng của Phương Hành, Triệu

Trường Hà ngay cả thần hồn cũng bị hao tổn.

- Ngươi... Ngươi nhanh giết ta đi...

Triệu Trường Hà kêu to, thanh âm tuyệt vọng, cơ hồ mang theo nghẹn ngào, khế ước sinh tử đã ký, để hắn tuyệt vọng, hơn nữa ở trước mặt tất cả mọi người, bị tiểu ma đầu đánh, quát tháo, cũng làm cho hắn mất hết mặt mũi, thậm chí có chút nản lòng thoái chí, đã từng là Thần Tử cao cao tại thượng, bây giờ thành tù nhân, sống tiếp lại như thế nào?

- Giết ngươi?

Phương Hành cười to, vung roi lại đánh, thanh âm của Triệu Trường Hà dừng lại, kêu thảm vang lên, rõ ràng truyền vào trong tai các tu sĩ.

- Ta đang giết ngươi nha, nhưng nhục thân ngươi càng mạnh, chịu đau đớn sẽ càng dài, đây là chuyện không có cách nào!

Phương Hành cười hì hì, nhưng vung roi lại không do dự, đã không nhanh, cũng không chậm.

Phương Hành cắn răng quát khẽ, nhưng để các tu sĩ đều nghe rõ ràng:

- Một lão đầu sắp chết, lão bằng hữu chết thì chết, giam thì giam, một người xông qua trước trận của ngươi, chỉ nghĩ bằng bản lĩnh thật sự vào trận liều một phen, vậy mà ngươi vì đổ ước gì kia, không cho người ta vào trận, dùng lôi tiên quật, bức hắn nhận thua... Ngươi biết đó là cái tư vị gì không? Hiện tại ta sẽ để ngươi nếm thử, hoặc là người dưới núi không đành lòng nhìn ngươi bị đánh chết, cúi đầu cầu xin tiểu gia, hoặc là, ta đánh ngươi đến chết!

Phương Hành nói cực kỳ âm lãnh, còn hung ác hơn lôi tiên.

- Ngươi... Ngươi...

Triệu Trường Hà kêu to, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành tựa như đang nhìn quỷ.

Khẩu khí của Phương Hành lại điềm nhiên như không có việc gì:

- Không sai, tiểu gia ta đang dùng cái mạng nhỏ của ngươi, coi là thẻ đánh bạc lập đạo!

Ba…

Lôi tiên không ngừng ngưng tụ, sau đó kéo xuống, một roi hung ác hơn một roi, lại cực kỳ bình tĩnh, không nóng không vội.

Trên núi dưới núi, đều đã lặng ngắt như tờ, chỉ có thanh âm vung roi không ngừng truyền vào lỗ tai các tu sĩ.

Loại thanh âm này tựa như lôi tiên, không ngừng quật ở trong lòng các tu sĩ.

- Cái này. . . Tiểu ma đầu kia muốn dùng loại phương pháp này, buộc chúng ta đáp ứng sự tình Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo?

Có người nhịn không được loại thanh âm ma chú này, run giọng kêu lên.

Bọn họ đã ẩn ẩn đoán được ý nghĩ của Phương Hành, tiểu ma đầu này, nhìn như không đầu không não, trên thực tế động tâm tư lại âm trầm đáng sợ, từ ký xuống khế ước sinh tử bắt đầu, hắn đã có ý nghĩ này, sau khi phá trận lại không nóng không vội đánh Thần Tử Phù Khí Đạo Triệu Trường Hà, một là báo thù, thứ hai rõ ràng là đang dùng loại phương thức này bức Phù Khí Đạo Đạo Chủ và Bắc Vực nhận thua, khế ước sinh tử đã ghi rõ, Phù Khí Đạo Đạo Chủ và các tu sĩ Bắc Vực không phải là không thể cứu Triệu Trường Hà, chỉ là dựa theo đổ ước, nếu bọn họ có dũng khí cứu người, thì phải trực tiếp đáp ứng sự tình Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo.

Quá trình quất roi kia, chính là quá trình bức các tu sĩ Bắc Vực và Phù Khí Đạo Đạo Chủ mở miệng.

Cứu hay không cứu?

Trơ mắt nhìn Thần Tử của mình bị người đánh chết, là nuốt xuống một hơi này, hay đáp ứng Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo?

Không cứu, không phải quá tàn nhẫn?

Hơn nữa Thần Tử Phù Khí Đạo bị người đánh chết, Phù Khí Đạo Đạo Chủ lại chỉ có thể nhìn, đối với thanh danh và khí vận của Phù Khí Đạo là một đả kích trí mạng.

Cứu, vậy không thể nghi ngờ là vô cớ làm lợi tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu và tiểu ma đầu này.

Bởi vì lúc này bất luận nhìn thế nào, tiểu ma đầu cũng đã nỏ mạnh hết đà, không có khả năng xông qua hai cửa còn lại.

Không biết có bao nhiêu ánh mắt đều tập trung vào trên mặt Phù Khí Đạo Đạo Chủ, vị Đạo Chủ trẻ tuổi kia, lúc này ánh mắt lạnh lùng đáng sợ, hai mắt không nháy nhìn Triệu Trường Hà đang bị tiểu ma đầu quất, mặt như hàn ngọc, nhưng nếu quan sát kỹ, lại có thể nhìn thấy mỗi rơi một roi, khóe mắt của hắn sẽ nhẹ nhàng nhảy một cái.

Dù sao cũng là Thần Tử mà Phù Khí Đạo tốn hao trăm năm tâm huyết bồi dưỡng ra được, là hi vọng chống đỡ đại kiếp.

Nếu thật bị người đánh chết, như vậy Phù Khí Đạo còn có thời gian bồi dưỡng được Thần

Tử thứ hai không?

Cứu hay không cứu?

Thần sắc của Phù Khí Đạo Đạo Chủ kéo căng, tiếng lòng run lên, nếu Triệu Trường Hà chết ở trong đại trận, hắn đại khái sẽ cực kỳ phẫn nộ, nhưng sẽ không xoắn xuýt giống như lúc này, không biết có nên cứu hay không, dùng tâm tính của hắn, làm sao không biết tiểu ma đầu kia căn bản là đang dùng loại phương pháp này ép mình cứu người!

Lúc này bên cạnh hắn, Thuần Dương Đạo Đạo Chủ và Âm Linh Đạo Đạo Chủ, ánh mắt cũng đều rơi ở trên mặt hắn.

Đáy mắt của hai người này đều có chút dị quang lưu động, giống như mở miệng muốn nói, cuối cùng lại chỉ có thể trầm mặc.

Chuyện này dù sao vẫn phải do Phù Khí Đạo làm chủ.

Mặc dù Phù Khí Đạo không cách nào đại biểu ý kiến của toàn bộ Thần Châu Bắc Vực, nhưng nếu lúc này hắn đáp ứng tiểu ma đầu sự tình Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, để cứu Thần Tử nhà mình, Thuần Dương Đạo và Âm Linh Đạo cũng sẽ không nói cái gì, dù sao thế cục đặc biệt, đổi lại mình suy nghĩ, đại khái cũng có thể hiểu được tâm tư của Phù Khí

Đạo Đạo Chủ, dù sao cũng là một Thần Tử, thân phận sao có thể bình thường.

Vấn đề còn lại, chỉ nhìn hắn cứu hay không cứu mà thôi!

Chương 686: Đại nạn đến

Một roi một roi, giống như đòi mạng, đang buộc Phù Khí Đạo Đạo Chủ cúi đầu.

Ta có thời gian, Thần Tử Phù Khí Đạo của các ngươi thể phách rắn chắc, cho nên tận khả năng kéo dài, ngươi chậm rãi cân nhắc, suy nghĩ kỹ lại nhận thua, nhận thua, có thể đón Thần Tử về, nhưng phải dựa theo nội dung của khế ước sinh tử, ngoan ngoãn để Nam Chiêm Bộ Châu chúng ta lập đạo, còn lại hai trận, tiểu gia ta không cần xông, trước chiếm tiện nghi lại nói.

Người khác đều coi là khế ước sinh tử, để bảo đảm Phương Hành giết người không lo, lại không nghĩ tới, hắn muốn giết người, cần gì phải lập khế ước? Mục đích thực sự, là muốn thông qua khế ước này, để đạt tới mục đích.

Dù sao đến trận thứ tám, thù cũng đã báo, Thuần Dương Đạo Tử Tống Quy Thiện làm người ta chán ghét, nhưng đó cũng là mình chiếm tiện nghi của hắn, giết nữ nhân của hắn, ở trước mặt mọi người đánh mặt hắn, muốn báo thù cũng là hắn đến tìm mình, mình đại khái có thể tìm chỗ an toàn nghỉ ngơi lấy lại sức, dĩ dật đãi lao chờ hắn đến tìm mình báo thù, hai trận sau không cần xông nữa.

Đây chính là buộc Phù Khí Đạo Đạo Chủ làm ra quyết định!

Trong lòng Phù Khí Đạo Đạo Chủ như có lửa đốt, nhưng Phương Hành không nóng lòng, một roi một roi quất rất có cảm giác tiết tấu.

- Tiểu ma đầu, ngươi điên rồi...

Ở trong bầu không khí để cho người ta phát cuồng, ngay cả Phù Khí Đạo Đạo Chủ cũng mặt mày dữ tợn.

Quay đầu nhìn thoáng qua Thuần Dương Đạo Đạo Chủ và Âm Linh Đạo Đạo Chủ, cùng hai người bọn họ trao đổi ý kiến, giống như hạ quyết định gì.

Ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía Phương Hành, đã chuẩn bị mở miệng cứu người.

Hắn không thể không cứu, nếu không cứu, tổn thất một vị Thần Tử là việc nhỏ, mất niềm tin với các đệ tử khác mới là việc lớn.

Mặc dù cứu được người, sẽ có người cảm thấy Phù Khí Đạo bởi vì Thần Tử nhà mình, mới đáp ứng sự tình Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, nhưng sau đó tất nhiên sẽ có rất nhiều thanh âm vặn hỏi, bất quá lúc này hắn không có khả năng trơ mắt nhìn Thần Tử nhà mình bị người đánh chết, dù liều mạng sau này cần trả giá rất lớn trấn áp các thế lực khác vặn hỏi, lúc này cũng phải mở miệng tỏ thái độ.

- Tiểu ma đầu, ngươi dám lấn ta như thế?

Nhưng thời điểm hắn muốn mở miệng cứu người, trên núi bỗng nhiên truyền đến tiếng hét lớn phẫn nộ.

Người lên tiếng là Triệu Trường Hà, nhìn hắn đã hấp hối, lúc này lại tập trung tất cả lực lượng, nhìn về phía Phương Hành rống to, trong ánh mắt lóe lên tuyệt vọng và ngoan lệ, sau đó ánh mắt nhìn bầu trời, phun ra một hơi, tựa hồ nhổ ra tất cả khí tức của mình.

Chỉ có thở ra, không có hít vào.

Sinh cơ trên người Triệu Trường Hà nhanh chóng khô héo, trôi đi vô hạn.

Ánh mắt Phương Hành đột nhiên run lên.

Tên vương bát đản này đang tự tìm đường chết!

Người tu hành sinh cơ to lớn, dù bị thương nặng hơn nữa, chỉ cần mình không muốn chết, thì có thể kích phát sinh cơ trong cơ thể, đến kéo dài sinh cơ của mình.

Hắn bị Phương Hành ghim ở trên tấm bia, ngay cả cơ hội tự bạo kim đan cũng không có, nhưng tán đi một hơi này vẫn còn làm được.

Vốn là người tâm cao khí ngạo, lại bị tiểu ma đầu ở trước mặt tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu và Thần Châu giam cầm quất roi, trong lòng Triệu Trường Hà vốn đã dâng lên tuyệt vọng, dưới loại tình huống này, coi như mình sống tiếp lại thế nào? Từ đám mây ngã vào nước bùn, đã không còn cảm giác cao cao tại thượng của Thần Tử Phù Khí Đạo, dù về tới tông môn, chỉ sợ cũng bị lấy đi danh hiệu Thần Tử, thành một đệ tử bình thường, cả đời không ra cửa, vĩnh viễn tiếp nhận người khác chỉ điểm, đùa cợt.

Càng mấu chốt là, tiểu ma đầu này lấy mình làm thẻ đánh bạc, ở Thần Châu lập đạo, mình sẽ trở thành tội nhân.

Thế cục sẽ phát triển thành mình thành toàn tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu.

Cái này khiến Triệu Trường Hà triệt để tuyệt vọng, xấu hổ giận dữ, lựa chọn đoạn tuyệt sinh cơ.

Ba!

Phương Hành quất một roi lên người Triệu

Trường Hà, nhưng hắn đã hoàn toàn không có sinh cơ.

Thần Tử Phù Khí Đạo tự nguyện từ bỏ sinh mệnh, trở thành một tử thi.

Đổi một loại thuyết pháp, là Phương Hành đánh chết hắn.

- Ha ha, nếu ngươi sớm có dũng khí như vậy, cũng không đến mức thua ở trên tay tiểu gia!

Phương Hành mắt lạnh nhìn hắn nửa ngày, bỗng nhiên thu hồi bia đá, mặc cho hắn rơi ở trên mặt đất.

Đến lúc này, hắn thừa nhận Triệu Trường Hà hung ác hơn mình, tối thiểu nhất mình không nhẫn tâm lãng phí mạng nhỏ.

Mà lúc này trên núi dưới núi, cảm ứng được sinh cơ của Triệu Trường Hà đoạn tuyệt, các tu sĩ cũng ngạc nhiên.

Ngay trước mặt các tu sĩ Thần Châu Bắc Vực, thậm chí Phù Khí Đạo Đạo Chủ, ngạnh sanh đánh chết Thần Tử Phù Khí Đạo Triệu Trường Hà, một màn tàn nhẫn thảm tuyệt kia, chấn kinh Thần Châu Bắc Vực, chú định sẽ trở thành sự kiện lớn nhất Thần Châu Bắc Vực trong ba trăm năm qua, đoán chừng sẽ lưu truyền ngàn năm không dứt, mà Phù Khí Đạo Đạo Chủ, nhìn lấy một màn trên núi, cũng thật lâu không có mở miệng.

Lúc đầu hắn định mở miệng cứu người, cảm giác Triệu Trường Hà tự tuyệt sinh cơ, lại một câu không nói.

Hắn không nói, nhưng mắt lạnh nhìn tiểu ma đầu thu hồi bia đá, cùng thân hình Triệu Trường Hà rơi xuống đất.

Oanh!

Thời điểm thân hình Triệu Trường Hà sắp rơi xuống đất, hắn đột nhiên xuất thủ, đại thủ như thiên, ấn về phía Phong Thiện Sơn.

Giờ khắc này, đạo bào của Long Quân không gió mà bay, thần niệm như nước thủy triều, phong tỏa ở trên người Phù Khí Đạo Đạo Chủ.

Mà Thuần Dương Đạo Đạo Chủ và Âm Linh Đạo Đạo Chủ, cũng cảm thấy thất kinh, cùng nhau đứng ra, như chuẩn bị ngăn cản Phù Khí Đạo Đạo Chủ.

Chỉ bất quá bọn họ đều không có xuất thủ, bởi vì một chưởng này của Phù Khí Đạo Đạo Chủ đè xuống, lại không phải xuất thủ với Phương Hành, mà là phát ra lực hút, ôm Triệu Trường Hà vào trong ngực của mình, xoay người nhìn Long Quân và các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu một chút, sau đó quay người rời đi, thời điểm đi qua hai Đạo Chủ khác, thân hình hơi dừng, nhàn nhạt mở miệng:

- Phong Thiện Sơn quy củ lớn như trời, lúc này có quá nhiều người quan chiến, cho nên ta không xuất thủ!

Thân hình hơi ngừng, ánh mắt trở nên lạnh lùng:

- Nhưng mười trận qua đi, kẻ này phải chết...

Thuần Dương Đạo Đạo Chủ và Âm Linh Đạo Đạo Chủ nhìn hắn một cái, đồng thời rơi vào trầm mặc.

Hướng đi của chuyện này, ngay cả bọn họ cũng đã không khống chế được, ngay lúc này, nói cái gì cũng là dư thừa.

Âm Linh Đạo Đạo Chủ, thậm chí nhìn đường núi thứ chín trận, lông mày thật chặt khóa lại, giống như là đang lo lắng cái gì.

Sau một hồi lâu, Thuần Dương Đạo Đạo Chủ mới nhẹ nhàng mở miệng:

- Coi như không hợp quy củ, chúng ta cũng sẽ giao hắn cho Phù Khí Đạo xử trí!

Oanh!

Chung quanh có không ít tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu nghe được Thuần Dương Đạo Đạo Chủ nói, tâm tư nhất thời đại loạn.

Đã có người nhịn không được mở miệng quát tháo, nhưng rất nhanh liền nghênh đón ánh mắt lạnh lùng của Phù Khí Đạo Đạo Chủ, nhất thời câm như hến.

Lúc này bên tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu cũng có chút thê thảm.

Hết thảy mười tám người vào trận, trợ giúp Phương Hành vượt quan, nhưng chẳng ai ngờ tới, trận thứ sáu Phương Hành tự mình phá, bọn họ không có giúp một tay, trận thứ bảy Lệ gia tỷ đệ ra tay, có thể nói dốc hết sức phá trận, bọn họ cũng không có giúp một tay, khó khăn lắm đến trận thứ tám, giúp một tay, lại chết năm người, trọng thương bảy người, mười tám người vào trận, lại chỉ còn mười ba người.

- Tiểu tử, sắp có đại nạn lâm đầu...

Ánh mắt Long Quân sâu xa, nhìn Phương Hành ở trên núi.

Ở bên cạnh hắn, một trái một phải là hai nữ hài, một cái ôm đàn ngọc, một cái chăm chú nắm góc áo, chính là Ứng Xảo Xảo và Sở Từ, thời điểm mười tám người lên núi, hai người bọn họ cũng muốn đi lên, lại bị Long Quân ôm trở về, ấn ở bên mình, không cho các nàng tiến lên quấy rối, hai nữ hài này cũng không có bản sự đào thoát, nhưng nhe răng trừng mắt, Long Quân chỉ cười hì hì, một hồi khen Ứng Xảo Xảo xinh đẹp, một hồi hỏi Sở Từ eo nhỏ là làm sao bảo dưỡng ra.

- Thấy được chưa, vừa rồi nếu các ngươi đi lên, hiện tại đoán chừng đã chết!

Long Quân nhìn thế cục trên Phong Thiện Sơn, cười hì hì nhìn Ứng Xảo Xảo và Sở Từ nói.

Hai nữ hài không biết nên trả lời như thế nào, nhưng chung quy vẫn không cam tâm, trong lòng kìm nén bực bội.

Long Quân bật cười nói:

- Đừng phụng phịu, ta kéo hai người các ngươi trở về, là bởi vì các ngươi đi lên, không thể giúp hắn, trái lại không đi lên, mới có cơ hội giúp hắn, hơn nữa là chân chính giúp hắn, không phải thêm phiền...

- Tiền... Tiền bối, ngươi nói thật sao...

Ứng Xảo Xảo và Sở Từ liếc nhau, lại có chút không rõ Long Quân, qua nửa ngày, Ứng Xảo Xảo mới đặt câu hỏi.

Long Quân thì cười có chút bất đắc dĩ, nửa ngày sau mới nói:

- Hắn sắp có một trận đại nạn, trận đại nạn kia, chỉ có các ngươi có thể giúp hắn!

Khuôn mặt Sở Từ trở nên tái nhợt:

- Là có người muốn giết hắn sao?

Nàng nhìn bốn phía, dù tu vi không cao cũng có thể nhìn ra, trong mây chẳng biết lúc nào xuất hiện rất nhiều tu sĩ đằng đằng sát khí, có tu sĩ Vân gia, có Văn gia, có Mạc gia, thậm chí còn có Linh Xảo Tông lão tổ, đằng đằng sát khí đứng ở trong hư không, tất cả mọi người minh bạch, đây là tới báo thù, hơn nữa sát ý nặng như vậy, ai cũng không khuyên được.

Thế nhưng Long Quân nhìn lướt qua hư không, lại nhàn nhạt lắc đầu nói:

- Không phải loại đại nạn này!

Ngừng một chút, hắn lại bổ sung một câu:

- So với cái này còn nghiêm trọng hơn nhiều lắm!

Ánh mắt của Ứng Xảo Xảo và Sở Từ có chút mê mang, không biết Long Quân chỉ là cái gì.

Chương 687: Thần côn

- Ngươi sắp có một trận đại nạn lâm đầu, còn không tự biết?

Phong Thiện Sơn, trong trận thứ chín, trên một tảng đá lớn, trưng bày một cái bàn nho nhỏ, thủ ở chỗ này là một nữ tử dung nhan thanh lệ, đang chậm rãi châm hai chén trà, trong hương trà mờ mịt, nàng ngẩng đầu nhìn Phương Hành ở đối diện, nhẹ giọng cười một tiếng, hình như có chút bất đắc dĩ, lại có chút đồng tình nói.

Nơi này, chính là trận thứ chín!

Do Thần Nữ Âm Linh Đạo Trà Trà Tiên Tử trấn thủ.

Nhưng lúc đầu Phương Hành cùng các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu dự định vào trận đại sát một phen, lại ngoài ý muốn phát hiện, trong trận này cực kỳ tường hòa, không có chút sát khí, thậm chí không nhìn thấy một bóng người, chỉ ở trên ngọn núi cao nhất, ngồi xếp bằng nữ tử nổi danh nhất Thần Châu Bắc Vực, ánh mắt hiền lành nhìn đám người Phương Hành, không giống đối thủ, chỉ giống như một chủ nhân đãi khách.

- Cái thần côn này, lại chơi chiêu gì đây!

Lệ Hồng Y thấy Trà Trà Tiên Tử trên ngọn núi, bỗng nhiên đen mặt, nghiến răng nghiến lợi.

- Nàng là Thần Nữ Âm Linh Đạo?

Phương Hành cũng liếc nhìn nữ tử kia, nhíu mày hỏi Lệ Hồng Y:

- Có bản lãnh gì?

Lệ Hồng Y thật lâu mới mở miệng, mang theo khinh thường và xem thường nồng đậm:

- Giả thần giả quỷ!

- Tỷ, đây chính là Thần Nữ Âm Linh Đạo lớn lên dễ nhìn hơn tỷ, tu vi cao hơn tỷ, thực lực mạnh hơn tỷ, cùng tỷ minh tranh ám đấu ba lần, mỗi lần tỷ đều thua rất thảm, cuối cùng không mặt mũi gặp người, trốn đến Bắc Câu Yêu Địa?

Lúc này Lệ Anh xông tới, rất không có ánh mắt cười toe toét mở miệng hỏi.

- Cút!

Lệ Hồng Y giống như con mèo bị đạp cái đuôi, một cước đá bay Lệ Anh ra ngoài.

- Oa ha ha...

Lệ Anh bay ra ngoài cười quái dị, rõ ràng là cố tìm gây sự.

- Nàng lợi hại như vậy?

Phương Hành cũng có chút chấn kinh, hắn minh bạch bản lãnh của Lệ Hồng Y, nữ tử này muốn thủ đoạn có thủ đoạn, muốn bản lĩnh có bản lĩnh, ở dưới tình huống tu sĩ Thần Châu cừu thị tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, cũng có thể leo lên vị trí cao như vậy, đã có thể nói rõ vấn đề, nhưng nữ tử xuất sắc như thế, lại bị Thần Nữ Âm Linh Đạo đè đánh?

- Ta đi chặt nàng!

Phương Hành không dám khinh thường, cầm Huyết Ẩm Cuồng Đao muốn trảm người.

Lệ Hồng Y lại có chút bất đắc dĩ, kéo Phương Hành lại nói:

- Không cần, nàng muốn mời ngươi uống trà, ngươi uống một chén đi!

- Ừm?

Phương Hành có chút ngoài ý muốn nhìn nàng.

Lệ Hồng Y lắc đầu, thở dài:

- Mặc dù nữ nhân này rất chán ghét, nhưng không vô sỉ!

Phương Hành bất đắc dĩ, chỉ đành phải tiến lên, xếp bằng ở trước mặt Trà Trà Tiên Tử, ánh mắt quét lấy thân thể đối phương, thật lâu không nói, Trà Trà Tiên Tử cũng cực kỳ bình tĩnh, ở trước mặt Phương Hành nấu nước, nước sôi thì pha trà, mỗi động tác đều cẩn thận tỉ mỉ.

- Thật mời ta uống trà?

Phương Hành có chút không hiểu nhìn nữ tử trước mắt.

Trà Trà Tiên Tử tẩy trà xong, mới mỉm cười nói:

- Lệ sư muội nàng nói ta cái gì?

Phương Hành ngẩn ngơ, bĩu môi nói:

- Nàng nói ngươi vừa chán ghét vừa vô sỉ, không có ngực không có mông, âm tàn lại xảo trá!

Trà Trà Tiên Tử nao nao, che miệng bật cười:

- Ngươi cái tiểu phôi đản này, rõ ràng là đang lừa ta!

Phương Hành móc lấy lỗ mũi, cau mày:

- Sao ngươi biết?

Trà Trà Tiên Tử cười nói:

- Bởi vì mặc dù Âm Linh Đạo ta tu là linh thuật, nhưng ta am hiểu nhất, lại là mệnh thuật!

Ngừng lại một chút, nàng chủ động giải thích nói:

- Mệnh thuật là một loại trong ba ngàn đại đạo, có thể đẩy diễn đại thiên, chưởng ngự chúng sinh, giành một chút hi vọng sống trong cõi u minh, ta am hiểu nhất chính là đạo này, cho nên đừng nói ngươi lừa ta, xem như vừa rồi ngươi không trả lời, ta cũng biết nàng sẽ nói ta như thế nào, không phải bởi vì ta nghe được, mà là ta ở trong suy diễn thấy được...

- Nói như vậy ngươi hành nghề coi bói?

Phương Hành ngẩn ngơ, có chút hăng hái hỏi.

Trà Trà Tiên Tử ngây ngốc một chút, thật lâu mới cười khổ nói:

- Có thể nói như vậy!

Phương Hành hưng phấn, đưa bàn tay tới trước mặt Trà Trà Tiên Tử, cười nói:

- Vậy ngươi xem tướng tay cho ta một chút đi?

Trà Trà Tiên Tử mỉm cười không nói, nhẹ nhàng lắc đầu, nửa ngày sau mới nói:

- Ta không giỏi xem tướng tay! Ta tu mệnh thuật, chính là nhân quả chi thuật, đại đạo ba ngàn, nhân quả tuần hoàn, có tương lai vô hạn, cũng có phân nhánh lối rẽ vô hạn, lúc suy diễn vận mệnh của ngươi, ta thấy được rất nhiều loại vận mệnh, nhưng không biết cuối cùng ngươi sẽ đi con đường nào, nhân quả, nhân quả, tương lai là quả, hiện tại là nhân, chỉ có thấy được ngươi chọn nhân, ta mới có thể biết quả của ngươi, đơn giản mà nói, ngươi làm xuống lựa chọn nào đó, sẽ có một loại vận mệnh nào đó đang chờ ngươi. Ta có thể nhìn thấy nhiều loại vận mệnh, nhưng ở trước khi ngươi lựa chọn, ta không cách nào kết luận!

Phương Hành ngốc nửa ngày, lắc đầu nói:

- Không hiểu!

Trà Trà Tiên Tử nở nụ cười nói:

- Nói đơn giản đi, trước khi ngươi vào trận ta đã suy diễn, thấy được đủ loại mệnh thuật của ngươi, một là trở thành Thần Tử của Tứ Hải, cùng Thương Lan Hải trưởng công chúa song túc song phi, tiện sát các tu sĩ, lại từng nhìn thấy ngươi cùng Thần Tử Phù Khí Đạo Triệu Trường Hà nâng rượu kết hữu, trở thành chí giao, làm cho người phấn khích, ta từng nhìn thấy ngươi và Tống Quy Thiện Tống sư huynh sóng vai chiến Ma Uyên, trở thành hai đại tài đủ để cùng quái thai ở Trung Vực nổi danh, nhưng những cái này, chỉ là quả chưa có nhân, lúc đó ngươi không có chọn nhân, những quả này đều thành trăng trong nước, sẽ không bây giờ xuất hiện nữa, bây giờ chờ đợi ngươi, lại là một nhân quả mới!

Phương Hành nhíu mày, lắc đầu nói:

- Vẫn không hiểu!

Trà Trà Tiên Tử nở nụ cười, nhẹ nhàng cầm bình trà châm hai chén, nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt Phương Hành, nói:

- Hai chén trà này, một chén nhạt nhẽo vô vị, nếu như ngươi uống, hoàn toàn không có ích, một chén khác thì có hiệu quả dưỡng thần, bây giờ ngươi luân phiên ác chiến, mặc dù nhục thân có mộc pháp tẩm bổ, nhưng thần hồn lại mệt mỏi không chịu nổi, có thể qua trận thứ tám đã miễn cưỡng, nếu như giao đấu với Tống sư huynh ở trận thứ mười, chỉ có một con đường chết, uống trà này, tẩm bổ thần hồn, nói không chừng có chút hi vọng, trà này là nhân, ngươi bởi vì trà mà được hồi báo là quả, đây chính là nhân quả đơn giản nhất trong thế gian, cũng là căn cơ của mệnh thuật, cho nên chọn một chén đi!

Hai chén trà cực kì nhạt, nhiệt khí lượn lờ, lá non chìm nổi.

Nhưng để Phương Hành hơi kinh ngạc là, hắn cẩn thận nhìn qua hai chén trà, thậm chí vận dụng Âm Dương Thần Ma Giám, cuối cùng lại phát hiện hai chén trà hoàn toàn không có bất kỳ khác biệt, đương nhiên đây chỉ là một loại suy đoán, Âm Dương Thần Ma Giám cơ hồ có thể giám định ra tất cả pháp bảo, nhưng đối với một ít gì đó, lại chỉ có thể nhìn ra các loại lực lượng linh tính ẩn chứa bên trong.

Hai chén trà đều có linh tính nhàn nhạt, nhưng linh tính này tựa hồ không có khác nhau.

Nhìn về phía đối diện, Trà Trà Tiên Tử cười nhẹ, tựa hồ mang theo chờ đợi.

- Tuyển hai chén trà này thì có thể quyết định nhân quả của ta?

Phương Hành có chút không vừa ý, thầm nói:

- Ta còn biết khi đói ăn sẽ no, đây cũng là mệnh thuật?

Trà Trà Tiên Tử đối đãi mỗi một câu hung hăng càn quấy của Phương Hành cũng rất chăm chú, nhẹ nhàng cười một tiếng, giải thích nói:

- Ăn no rồi không đói bụng, thì có thể sống sót, thậm chí ăn no mới có sức lực, có thể làm ra rất nhiều sự tình đủ để cải biến vận mệnh, cho nên trong khoảng thời gian nào đó, ăn và không ăn, có thể quyết định vận mệnh hoàn toàn khác biệt của một người... Mệnh thuật nghe như mờ mịt, kỳ thật là thứ đơn giản như vậy, đương nhiên, có ít người mệnh thuật dễ dàng suy diễn, có ít người mệnh thuật khó mà cân nhắc, lại thêm mệnh thuật của vô số người xen lẫn dây dưa, bao la, rườm rà, biến số, không phải một lời hai câu là có thể giải thích rõ ràng, đây cũng là bí ẩn của mệnh thuật!

Phương Hành nhìn nữ tu xuất sắc nhất Thần Châu Bắc Vực kia, lại nói:

- Một chén vô dụng, một chén dưỡng thần?

Trà Trà Tiên Tử khẽ gật đầu, cười nói:

- Ngươi có thể có lực lượng đánh với Tống Quy Thiện sư huynh một trận hay không, thì nhìn tuyển chọn lần này!

Phương Hành lại đánh giá nàng một chút, đột nhiên đưa tay nhấn một cái, nước trà trong hai chén đồng thời bay ra, hóa thành hai cột nước nuốt hết, sau đó lại nâng ấm trà lên, mở nắp nhìn nhìn, cuối cùng đổ hết vào trong miệng, nước trà nóng hổi, nhưng lấy tu vi của hắn bây giờ, ngay cả nham tương cũng có thể trực tiếp uống, tự nhiên thương không đến hắn, thở ra một hơi thật dài, có chút vô lại lại có chút trêu tức nhìn Trà Trà Tiên Tử nói:

- Ngươi thật coi ta khờ sao, uống hết không phải xong?

Trà Trà Tiên Tử bật cười, cũng không có lộ ra biểu lộ ngoài ý muốn, chỉ cười nói:

- Ngươi nha, quả nhiên giống như trong truyền thuyết, vừa vô lại vừa xảo trá, ý ta muốn nói với ngươi coi như nói vô ích!

Phương Hành uể oải ngã người ra sau, móc lỗ mũi nói:

- Hiện tại ta đã chọn nhân, ngươi nói quả cho ta nghe đi!

Trà Trà Tiên Tử nhẹ nhàng cười một tiếng, vậy mà thật nhắm hai mắt, mười ngón nhẹ nhàng kết động, tựa hồ suy diễn cái gì, chừng bốn năm hơi sau mới mở mắt, mỉm cười:

- Kết quả thứ nhất là, trận thứ chín ta trấn thủ, ngươi đã qua!

- Ách...

Phương Hành ngây ngốc, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Nữ nhân này nói đùa với mình sao?

Vốn định đại sát một trận, cứ như vậy qua?

Chỉ bất quá còn không đợi hắn nói gì, Trà Trà Tiên Tử có chút dừng lại, cũng không để ý tới Phương Hành kinh ngạc, biểu lộ trở nên trịnh trọng, thanh âm thấp trầm xuống, mắt nàng như hàn tinh nhìn Phương Hành, thâm thúy mà trống rỗng, phảng phất như thần linh trịnh trọng mở miệng:

- Kết quả thứ hai, là ngươi sắp có một đại kiếp nạn...

Chương 688: Nhất định trở thành con rơi

- Đại kiếp gì?

Vốn ngoài ý muốn vì Trà Trà Tiên Tử nói qua trận, lại nghe một câu "đại kiếp", Phương Hành không khỏi ngẩn ngơ.

Biểu lộ của Thần Nữ Âm Linh Đạo cực kỳ nghiêm túc:

- Ngươi không có theo ta nói tuyển chọn một ly trà, nên quả ta xem ra không phải quả duy nhất, ta thấy được hai loại tương lai, một loại là ngươi thua Tống Quy Thiện sư huynh, một loại là ngươi thắng hắn, bất quá địa phương thú vị ở chỗ, hai loại tương lai lại có hai loại quả tương tự, ngươi có muốn biết là cái gì hay không?

Phương Hành nhìn nàng, ánh mắt có chút xem thường:

- Thần côn...

- Khanh khách...

Trà Trà Tiên Tử cũng không tức giận, lại nở nụ cười, sau đó trực tiếp trả lời:

- Ta nhìn thấy trong hai loại tương lai, quả thứ nhất tương tự, là Nam Chiêm Bộ Châu đều thành công lập đạo ở Thần Châu, vô luận ngươi thua hay thắng, chỗ tương tự thứ hai là...

Thanh âm của nàng bỗng nhiên trầm xuống, giống như thở dài nói:

- Vô luận thắng thua, ngươi cũng gặp phải đại kiếp, có lẽ thắng, còn không bằng thua!

- Nói thế nào?

Phương Hành nhíu mày, cười lạnh hỏi.

Trà Trà Tiên Tử không trả lời thẳng, mà nhìn về phía các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, trầm lắng thở dài:

- Ta thấy được một loại tương lai không tốt, một cái biến số, Nam Chiêm Bộ Châu cuối cùng sẽ thành công lập đạo, nhưng người mang đến hi vọng cho Nam Chiêm Bộ Châu lại không trở thành anh hùng, mà ở trong tuyệt vọng chết đi, chết trong âm mưu, người lập đạo lại trở thành người phản đạo!

- Ngươi chỉ là cái gì?

Phương Hành nhíu mày, mặc dù cảm thấy nữ tử kia nói hươu nói vượn, nhưng hắn am hiểu nhìn mặt mà nói chuyện, ẩn ẩn cảm thấy, nữ nhân này không giống như bắn tên không đích, thậm chí không có địch ý, mà giống như thiện ý cảnh cáo.

Trà Trà Tiên Tử nhẹ nhàng cười nói:

- Có chút bởi vì sớm đã tạo nhân, chỉ đợi thời gian thích hợp, kết ra quả mà thôi!

Phương Hành cau mày:

- Có thể nói tiếng người không?

Trà Trà Tiên Tử cũng không tức giận, cười nói:

- Đơn giản mà nói, là sự tình Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo đã chú định, nhưng ta nhìn không thấy hình ảnh ngươi được người kính ngưỡng, cũng không nhìn thấy ngươi trở thành anh hùng của Nam Chiêm Bộ Châu, chỉ thấy muôn người mắng mỏ, mọi người phỉ nhổ!

- Ngươi xác định như vậy?

Sắc mặt Phương Hành có chút khó coi, ánh mắt u lãnh nói.

Trà Trà Tiên Tử khẽ cười nói:

- Cực kỳ xác định, từ khi ngươi vào trận, quả này đã chú định!

Nàng nhìn Phương Hành, giữa hai người có loại không khí nặng nề bắt đầu xuất hiện.

Trà Trà Tiên Tử bỗng nhiên cười một tiếng, thấp giọng nói:

- Ngươi có thể nói ta đang mê hoặc, nhưng chắc hẳn chính ngươi cũng đã sớm đoán được điểm này, dù không lấy mệnh thuật suy diễn, một ít chuyện cũng nhìn ra được, khí số một châu sao dễ dàng gánh vác như vậy? Ngươi xông mười trận, vì Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, đạo thống của Nam Chiêm Bộ Châu trở thành một thành viên của Bắc Vực, mà ngươi lại cùng Bắc Vực kết thâm cừu, ai có thể dung ngươi? Cho nên nói, ngươi nhất định là một đứa con rơi, không làm nên chuyện gì!

Phương Hành híp mắt, cũng không mở miệng.

- Ai, Phương đạo hữu, ngươi anh hùng cái thế, liên tiếp xông qua tám trận, vô luận là tiềm lực hay bản lĩnh, ở Thần Châu Bắc Vực cũng xem như nhân tuyển tốt nhất, còn gánh vác đạo nghĩa, dốc hết sức vì Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, nếu gặp kết quả thế này...

Thanh âm của Trà Trà Tiên Tử êm dịu, tựa hồ mang theo chút tiếc hận, chút đồng tình, nhưng lại vừa đúng.

- Ít vô nghĩa đi...

Nhưng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên

ngẩng đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt giống như cười mà không phải cười.

Trà Trà Tiên Tử nao nao, lại thật ngừng nói.

Phương Hành thì cười ha ha, tựa hồ có chút khinh bỉ nhìn nàng nói:

- Tiểu gia mới mặc kệ ngươi tu mệnh thuật hay mê thuật gì, nhưng tài nghệ của ngươi rất không tới nơi tới chốn, ngươi nói tiểu gia là anh hùng? Là vì Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo mới xông trận? Đây không phải mắng người sao? Đồ đần mới làm như vậy, ta đến xông mười trận, một là thay lão gia hỏa kia xuất khí, thứ hai là nhìn các ngươi không vừa mắt mà thôi!

Nói xong ánh mắt lạnh lẽo, tự tiếu phi tiếu nói:

- Đừng đến những lời nhãm nhí kia, ngươi thật thả ta qua trận?

- Tự nhiên là thật!

Trà Trà Tiên Tử cười khẽ nói:

- Kết quả đấu pháp với ngươi, ta suy diễn ra ba cái, nhưng mỗi một cái ta đều không thích, vì thế trực tiếp thả ngươi qua trận, có mấy tràng cảnh không tệ phía sau để cho ta chờ mong, cho nên dứt khoát thả ngươi qua trận, dù sao vị kia thiên phú kỳ tài, tu vi thông thần, cũng không cần một nữ tử như ta suy yếu ngươi!

- Chỉ đơn giản như vậy?

Phương Hành cau mày, tựa hồ không muốn tin tưởng chuyện tốt như thế.

- Dĩ nhiên không phải đơn giản như vậy!

Trà Trà Tiên Tử nhẹ giọng cười một tiếng, Phương Hành thì ánh mắt lạnh lẽo, âm tình bất định nhìn nữ nhân kia.

- Ta đã nói qua, muốn giúp ngươi tẩm bổ thần hồn, ngươi đã uống ly trà kia, ta sao có thể nuốt lời?

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Phương Hành, nàng chậm rãi bắt pháp quyết, mười ngón thon dài giống như một đóa hoa sen trắng noãn, môi son khẽ mở, phun ra một sợi bạch mang, ẩn chứa tiên nhạc mơ hồ, giống như tinh quang trong suốt, chậm rãi bay về phía Phương Hành, cực kỳ thần dị.

- Dưỡng Thần Chú?

Phương Hành có chút ngoài ý muốn, nữ nhân này rõ ràng đang dùng tu vi của mình, thi triển một loại pháp thuật tu dưỡng thần hồn, muốn giúp mình tẩm bổ thần hồn, dùng ánh mắt của hắn bây giờ, dù không sử dụng Âm Dương Thần Ma Giám, cũng có thể nhìn ra đây là Dưỡng Thần Chú thật, tuyệt đối không phải rắp tâm hại người, liền đứng thẳng bất động, mặc cho điểm sáng màu trắng kia chậm rãi xông vào trong cơ thể mình.

Tinh thần có chút mệt mỏi rung lên, cảm giác khốn đốn trống rỗng quét sạch sành sanh.

Đây chính là người thủ trận nha, sao lại ra tay giúp mình?

Lúc này ý nghĩ trong lòng Phương Hành đã rất khó dùng ngôn ngữ hình dung, nhìn Trà Trà Tiên Tử, tựa như nhìn quái vật.

- Khó khăn lắm mới đi đến trận cuối cùng, nếu chênh lệch quá lớn, vậy cũng không có ý nghĩa gì nha?

Trà Trà Tiên Tử làm ra hành động giống như phản bội Thần Châu Bắc Vực, lại không chút để ý.

- Bị điên rồi...

Lúc này Phương Hành không mắng thần côn nữa, hắn cảm thấy thần côn không thể làm ra chuyện như vậy, tên điên mới có khả năng.

Trà Trà Tiên Tử lại cười không nói, cúi đầu cầm ấm trà, tự mình pha trà.

Mà Phương Hành thì quay người chuẩn bị rời đi, nhưng trước khi rời đi, do dự một chút, cuối cùng vẫn quay đầu, biểu lộ có chút trêu tức, lại có chút nghiêm túc nhìn Thần Nữ Âm Linh Đạo, thấp giọng nói:

- Nể tình ngươi giúp tiểu gia một chuyện, ta liền nói cho ngươi một tiếng, trên thế giới này còn không ai có bản lĩnh coi tiểu gia là quân cờ, lại càng không cần phải nói xem như con rơi...

Trà Trà Tiên Tử ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười.

Phương Hành cũng nhìn mắt nàng, cười nói:

- Ngươi thật có thể nhìn thấy vô số loại tương lai?

Trà Trà Tiên Tử gật đầu nói:

- Tu vi nông cạn, nhìn không hết ba ngàn đại đạo, nhưng tám chín phần mười tại ngực!

Bỗng nhiên Phương Hành đưa tay bóp ngực nàng một cái, động tác này quá ngoài ý muốn, xuất thủ lại nhanh, hơn nữa không hề có sát khí, cũng không hội tụ linh lực, dùng tu vi của Trà Trà Tiên Tử vậy mà hoàn toàn không kịp ngăn cản, đợi cho nàng kịp phản ứng, Phương Hành sớm đã rút tay về, cười ha ha bay về phía các đồng đội, thanh âm xa xa truyền về:

- Ngực phẳng như thế, sao có thể chứa đựng nhiều chuyện như vậy?

Trà Trà Tiên Tử thì ngừng động tác pha trà, như có điều suy nghĩ.

- Chiêu này ta thực không có tính tới...

Nàng hơi nhíu mày, sau đó cắn răng:

- Vô sỉ hỗn đản!

Mây khói tan hết, thân ảnh của Thần Nữ Âm Linh Đạo đã biến mất, trận thứ chín phá, phía trước là đường bằng phẳng.

Mà lúc này tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu nhìn thấy trận thứ chín phá vỡ, đều sợ hãi quái lạ, trong trận thứ tám thương vong thảm trọng, đã khiến trong lòng bọn hắn bao phủ bóng râm, vốn cho rằng trong trận thứ chín vẫn phải đại sát một trận, sinh tử khó liệu, nhưng ai cũng không ngờ tới, kết quả lại là Phương Hành cùng Thần Nữ Âm Linh Đạo uống vài chén trà, hàn huyên vài câu, bóp ngực một cái, liền nhẹ nhàng qua trận?

Đương nhiên cũng có người thấy được Phương Hành ra tay bóp ngực, trong lòng càng cổ quái.

Chẳng lẽ tiểu ma đầu lấy trinh tiết của mình đổi lấy?

Nhưng sự tình hương diễm như vậy sao không đổi ta lên!

- Nữ nhân kia nói với ngươi cái gì?

Mặc dù nhẹ nhõm qua trận, nhưng Lệ Hồng Y vẫn còn có chút tức giận hỏi.

Phương Hành nói:

- Nàng nói ngươi vừa chán ghét vừa vô sỉ, không có ngực không có mông, hung tàn lại xảo trá!

Lệ Hồng Y nhất thời ngẩn ngơ, sau đó cả giận nói:

- Nói hươu nói vượn!

Cũng may tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu niềm vui ngoài ý muốn cũng được, tu sĩ Thần Châu quá sợ hãi cũng được, Thần Nữ Âm Linh Đạo không có thành trở ngại để tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, ngoài ý muốn thuận lợi thông qua trận thứ chín, đi tới trước trận thứ mười, chuyến đi ngàn dặm, rốt cục nghênh đón một bước cuối cùng, chỉ cần qua trận này, Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo đã định!

Chỉ tiếc tâm lý của các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu không có nửa phần vui sướng, mà càng trầm mặc nghiêm túc.

Trong trận thứ mười là Tống Quy Thiện!

Đạo Tử Tống gia, Thần Tử Thuần Dương Đạo Tống Quy Thiện, danh xưng dưới Nguyên Anh vô địch Bắc Vực!

Thần Châu Bắc Vực công nhận Tống Quy Thiện là dưới Nguyên Anh vô địch, ngay cả Phù Khí Đạo Triệu Trường Hà tính tình cuồng ngạo cũng chưa từng có ý kiến, mà thời điểm Phương Hành và Triệu Trường Hà đấu pháp, đã có vẻ lực bất tòng tâm, thì làm sao ở trong trận thứ mười, kéo lấy thân thể mỏi mệt trải qua rất nhiều đại chiến, cùng Thần Tử Thuần Dương Đạo không biết mạnh hơn Triệu Trường Hà bao nhiêu lần đấu pháp?

- Ngươi rốt cuộc đã đến!

Trong trận thứ mười, một thanh âm nhàn nhạt vang lên, cùng lúc đó mây khói phồng lên, tất cả trận môn đều đã mở, vô luận là trên núi hay dưới núi, tất cả mọi người không còn bị mây khói che đậy tầm mắt và thần niệm nhìn trộm, có thể thấy rõ ràng hết thảy trong trận thứ mười, bên trong không có bất kỳ sát cơ gì, chỉ có tường vân lượn lờ, cùng một vị Phật ở giữa tường vân...

Chương 689: Thuần Dương Thần Tử

Sau khi Phật diệt, trong giới tu hành đã rất khó gặp chùa miếu và hành tăng, một Phật môn thánh địa cuối cùng là Linh Sơn Tự, cũng ẩn ở Nam Chiêm Bộ Châu, ít có tăng nhân xuất thế hành tẩu, cho nên đối với rất nhiều tu sĩ mà nói, Phật môn thậm chí đã trở thành một truyền thuyết hư vô mờ mịt, bất quá Phương Hành xuất thân phàm tục, ngược lại còn nhớ rõ, khi còn bé ở thế gian nhìn thấy những tượng Phật kia, mặt mũi hiền lành, phiêu nhiên thế ngoại, ngồi ngay ngắn bất động, lại tựa hồ chưởng ngự hư không, tuyên cổ bất biến.

Bây giờ trong trận thứ mười mở rộng trận môn, Tống Quy Thiện giống như tượng Phật hắn thấy qua.

Nhìn bề ngoài, Tống Quy Thiện là một nam tử trẻ tuổi, thân mặc đại bào màu trắng, xếp bằng ở trên một đài sen mơ hồ có ngọn lửa màu đỏ quanh quẩn, như Đại Phật tọa trấn hư không, bất động như núi, hai mắt rủ xuống, bộ mặt nhu hòa, không tuấn mỹ giống như Triệu Trường Hà, cũng không cổ phác giống như Tạ Lâm Uyên, kỳ thật bề ngoài của Tống Quy Thiện có vẻ hơi phổ thông, nhưng khuôn mặt yên tĩnh tường hòa, lại khiến cho trên người hắn nhiều hơn một loại vầng sáng thánh khiết.

Loại vầng sáng này, để cho người ta vừa nhìn thấy hắn, sẽ sinh ra tâm kính sợ và bái phục, ý thân cận tự nhiên sinh ra.

Mặc dù trên người hắn không mang theo sát khí, nhưng ở trước mặt hắn, lại không người nào có thể nổi lên lòng phản kháng.

Tiên phong phật cốt, thánh nhan vương tướng!

Cảm giác rất kỳ quái, trận thứ mười mở rộng, Thuần Dương Đạo Tử Tống Quy Thiện hiển lộ ở trước mặt các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, nhưng trong lòng những người này, lại không lên nổi cảm giác như lâm đại địch, biết rõ người này mới là trở ngại cuối cùng của Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, biết rõ Hộ Đạo Minh trước đây nhằm vào tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, là lấy danh nghĩa người này tổ kiến, nhưng lại vô ý thức không sinh ra địch ý với hắn.

Nhất thời hư không vắng vẻ, Tống Quy Thiện tọa trấn ở trên đỉnh đầu của các tu sĩ, phảng phất như được người cúng bái.

- Ah... xí!

Nhưng Phương Hành vừa nhìn thấy Tống Quy Thiện liền cảm giác không thích.

Hắn trời sinh xem thường những người dựa vào khuôn mặt kiếm cơm nha!

- Ngươi chính là Tống Tri Liễu?

Một tiếng kêu to, các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu bị phật ý trên người Tống Quy Thiện trấn áp ngơ ngơ ngác ngác bừng tỉnh, Phương Hành chắp tay sau lưng, sắc mặt khó coi nghiêng mắt nhìn Tống Quy Thiện, cao giọng nói:

- Phía trước kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, sát, lôi, mệnh đều loay hoay một lần, lại không biết chỗ ngươi lại chơi cái gì? Làm lão hòa thượng múa mép khua môi sao?

- Tống Tri Liễu?

Lúc đầu các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu ở trước mặt Tống Quy Thiện, đầu sắp không chuyển động được, theo bản năng suy nghĩ.

Bất quá đầu suy nghĩ, cũng lập tức hiểu rõ ra, trong lòng dở khóc dở cười, người ta Tống Quy Thiện, không phải Tống Quy Thiền?

Cũng không biết là tiểu ma đầu này thật không biết, hay cố ý lấy ngoại hiệu cho người ta.

Bất quá một tiếng "Tống Tri Liễu", lại để áp lực của Tống Quy Thiện lên người tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu giảm bớt mấy phần.

- Hưu!

Nghe được một câu nói kia, Tống Quy Thiện một mực khép hờ hai mắt cũng chậm rãi mở mắt, trong con ngươi không nhìn thấy đáy, như có tinh quang chớp động, hắn nhìn qua, áp lực trấn áp ở trên đỉnh đầu các tu sĩ phảng phất như tăng cường gần trăm lần, trong các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, tu vi yếu chút, lúc này đã không dám thở mạnh, vô ý thức cúi đầu, không dám nhìn thẳng hắn.

- Ta tức trận thứ mười, đánh bại ta liền có thể qua trận!

Tống Quy Thiện nhẹ giọng mở miệng, nhưng ý tứ trong lời nói lại như chiến xa ép qua tâm phủ của các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu.

Quá cuồng...

Lúc đầu Phương Hành dùng lực lượng một người xông mười trận, đã cuồng không giới hạn.

Mà bây giờ Tống Quy Thiện lạnh nhạt mở miệng, mình chính là trận thứ mười, trong nháy mắt khiến người ta cảm thấy Phương Hành bị hạ thấp.

Đây là muốn dùng lực lượng một người ngăn cản tất cả thế hệ trẻ tuổi của Nam Chiêm Bộ Châu?

Ngay cả con mắt của Phương Hành cũng sáng lên, cười lạnh nói:

- Ngươi rất ngông cuồng nha Tống Tri Liễu!

Đối mặt hắn trêu chọc, Tống Quy Thiện mặt mày an tĩnh bất động, thậm chí ngay cả trong thanh âm cũng không có nửa điểm ba động, thản nhiên nói:

- Không liên quan tới cuồng vọng, nhưng không đành lòng nhìn thấy sát lúc! Phương đạo hữu, ngươi từ trận thứ nhất xông đến, máu chảy thành sông, sát nghiệt vô tận, không có chút lòng thương hại sao? Trận thứ mười này, vốn là Lục Tiên Trận, do ta và chư vị sư đệ sư muội của Thuần Dương Đạo chưởng ngự lực lượng Hỗn Độn, dù tiên đi vào trận này, cũng phải vẫn lạc. Tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu các ngươi, vào tới trận này, không biết vẫn lạc mấy người, đệ tử Thuần Dương Đạo ta cũng không biết có mấy người bởi vì thủ trận mà chết, ta không đành lòng gây ra sát nghiệt, cố ý dùng một mình ta thay trận thứ mười, nếu như ngươi còn có chút thương hại, không bằng học ta, đưa chư vị sư đệ sư muội rời trận, chỉ do hai người chúng ta chiến một trận, định ra nhân quả Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, như thế nào?

- Một trận chiến định nhân quả...

Phương Hành nghe, trong lòng cũng âm thầm giật mình, lại cười nói:

- Ngươi bỏ được sao? Các ngươi nhiều người nha!

Tống Quy Thiện cười nhạt, khinh thường giải thích, ống tay áo phất một cái, nói khẽ:

- Mặc sư đệ, mang các đệ tử rời trận!

- Cẩn tuân pháp chỉ của sư huynh!

Sau lưng Tống Quy Thiện, một người kính cẩn đáp ứng, theo thanh âm, một nam tử vóc người khôi vĩ hiện thân, lưng vác cổ kiếm, khí tức cường đại.

Hiện thân không chỉ hắn, liên tục năm người hiện thân, đều phân bố ở xung quanh Tống Quy Thiện, như năm hộ pháp thủ hộ Phật Đà, lơ lửng giữa không trung, chiến ý dâng cao, chính là năm vị chân truyền của Thuần Dương Đạo, Thuần Dương Đạo vốn có bảy chân truyền, nhưng Hạc Linh Tử thân hãm ở trong Yêu Đế Các, còn chưa về núi, bởi vậy lúc này hiện thân trong đại trận, chỉ có sáu vị chân truyền.

Theo năm người này hiện thân, giữa không trung, trùng trùng điệp điệp, thình lình còn có trăm tu sĩ hiện thân, khí phách hùng hồn, mây khói hội tụ.

Bọn họ vốn ở trong hư không, nhưng vừa rồi bị phật quang trên người Tống Quy Thiện che đậy mà thôi, lúc này Tống Quy Thiện thu liễm khí cơ, các đệ tử Thuần Dương Đạo đều hiện ra thân hình, từng cái biểu lộ ngạo nghễ, ở trên cao nhìn xuống thế hệ trẻ tuổi của Nam Chiêm Bộ Châu.

Đám đệ tử Thuần Dương Đạo kia, cho thế hệ trẻ tuổi của Nam Chiêm Bộ Châu áp lực rất lớn.

Bây giờ đại bộ phận tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đã trải qua một trận ác chiến với Phù Khí Đạo, thực lực hao tổn, lộ ra vẻ mệt mỏi, gặp đám đệ tử Thuần Dương Đạo kia sẽ rất thua thiệt, nhưng không ai ngờ, đám đệ tử này vừa lộ diện, Tống Quy Thiện lại dự định để bọn hắn rời trận, bất luận thật cũng tốt, giả cũng được, cử động này của Tống Quy Thiện xác thực tránh khỏi sát lục, bằng không hai phe giao đấu, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu bất luận thắng thua, cùng các đệ tử Thuần Dương Đạo, đều sẽ tránh không được kết cục máu chảy thành sông.

Mà làm như vậy, không thể nghi ngờ là Thuần Dương Đạo tương đối thua thiệt, bởi vì các chân truyền lại thêm một đám đệ tử Thuần Dương Đạo, phối hợp uy lực của đại trận, thực lực không thể nghi ngờ sẽ mạnh hơn tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu nhiều, Tống Quy Thiện vì tránh gây ra quá nhiều sát lục, nên đưa đệ tử Thuần Dương Đạo ra trận, sau đó mở rộng trận môn, chỉ cùng Phương Hành chiến một trận định nhân quả, là từ bỏ rất nhiều ưu thế.

Nhìn thấy một màn này, thế hệ trẻ tuổi của Nam Chiêm Bộ Châu cũng đều đưa ánh mắt nhìn về phía Phương Hành.

Đệ tử Thuần Dương Đạo đã thối lui ra khỏi đại trận, lúc này nên đến phiên tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, chỉ bất quá bọn hắn còn đang chờ Phương Hành ra lệnh.

Đối với bọn hắn mà nói, kỳ thật bản ý lúc trước vào trận, chỉ là muốn đưa Phương Hành đến trận thứ mười, tới trước mặt Tống Quy Thiện mà thôi, về phần khiêu chiến Tống Quy Thiện, suy nghĩ to gan này thật đúng là không phải tùy tiện người nào cũng có thể sinh ra được...

Chỉ bất quá thời điểm các tu sĩ của Nam Chiêm Bộ Châu nhìn về phía Phương Hành, hắn lại như không có chuyện gì xảy ra, không nói một lời, đợi cho đệ tử Thuần Dương Đạo ra đại trận hết, mới rốt cục nở nụ cười, nhìn Tống Quy Thiện nói:

- Tống Tri Liễu, tiểu gia ta nhìn lầm, ngươi lại thực có can đảm dùng lực lượng một người ngăn cản đường ra của Nam Chiêm Bộ Châu ta, vô luận thắng thua, coi là ngươi có gan!

Lời này vừa nói ra, nhất thời để mấy tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu kinh ngạc, quay đầu nhìn hắn một cái.

Không đúng!

Người ta lệnh đệ tử Thuần Dương Đạo ra trận, là muốn cùng ngươi chiến một trận định nhân quả...

Bất quá ý niệm kia còn chưa rơi xuống, vẻ mặt Phương Hành cợt nhả đột nhiên nhướng mày, ầm ầm đạp ra ngoài, hai tay mười ngón nắm chắc thành quyền, vung về phía dưới, mọi người biến sắc, chẳng biết lúc nào thình lình có một đám mây đen ngưng tụ ra, theo mười ngón của Phương Hành nắm lên, lôi quang loá mắt từ trong không trung trút xuống, trong chốc lát bao phủ Tống Quy Thiện.

- Phương đạo hữu, ngươi thật không thương tiếc tính mệnh của đồng đạo Nam Chiêm Bộ Châu sao?

Tống Quy Thiện chắp tay trước ngực, ngón cái và ngón trỏ chụp thành vòng, ba ngón khác dựng thẳng lên, ở trên người hắn, nhất thời có phật quang vô tận xông lên trời, tất cả lôi quang từ trên trời giáng xuống đều bị ngăn cản, trong quá trình này, thanh âm của hắn không có nửa phần run rẩy.

- Nếu thật tiếc mệnh, sớm đã không làm.

Phương Hành hét lớn, thấy Lôi thuật không phá nổi phật quang của Tống Quy Thiện, liền dứt khoát xông ra ngoài.

- Ngươi thích ra vẻ là chuyện của ngươi, tiểu gia là đến xông trận, không phải tới làm hòa thượng...

Thân hình Phương Hành như điện chạy gấp, đồng thời còn không quên quay đầu nhìn đồng đội hét lớn:

- Cùng nhau xuất thủ đánh hắn!

Một tiếng ầm vang, hắn và Tống Quy Thiện chưởng lực tương giao, ác chiến với nhau.

Mà thế hệ trẻ tuổi của Nam Chiêm Bộ Châu vẫn còn hai mặt nhìn nhau, có chút không kịp phản ứng.

Xem như phản ứng lại cũng có chút do dự, trong lòng khó tránh khỏi dâng lên ý niệm: như vậy không tốt lắm đâu...

- Sự tình chính là cái đạo lý này, Yêu tộc ta đến liều mạng thay các ngươi, các ngươi dựa vào cái gì phải tiếc mệnh như thế, Thuần

Dương bọn hắn làm sao là chuyện của bọn hắn, chúng ta chỉ có một mục đích, chính là phá trận thứ mười, Thuần Dương Đạo thủ trận, liền đánh bại Thuần Dương Đạo, Tống Quy Thiện thủ trận, liền đánh bại Tống Quy Thiện, nếu tiếc mệnh, vừa rồi không nên tiến đến...

Kim Ô cười lạnh quát, hai cánh mở ra, làm bộ muốn lao vào.

- Lời này không sai, đệ tử Thuần Dương Đạo ở cũng tốt, không ở cũng tốt, dù sao bản Thái tử là không có ý định lui...

Lệ Anh cười ha ha, quỷ khí quấn quanh, trong tiếng hét vang, chuẩn bị xuất thủ.

Sưu… Sưu…

Bỗng nhiên hai bóng người dẫn đầu xông ra ngoài, một cái là Hàn Anh tay cầm trường thương, một cái là Vương Quỳnh khống chế Phong Hỏa Song Luân.

Hai thanh thiếu niên xuất thân Tây Mạc, lại có một đặc điểm cộng đồng, cái kia chính là không nói nhảm thiếu.

- Ai nha, lại bị cướp trước...

Lệ Anh hú lên quái dị, đi theo phía sau đám bọn hắn xông tới.

Chương 690: Thuần Dương Đạo Tử mạnh bao nhiêu

- Thật quá vô sỉ!

Sau khi đệ tử Thuần Dương Đạo thối lui ra khỏi phạm vi trận thứ mười, đang chờ tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu cũng lui ra, lại không nghĩ vừa quay đầu lại đã nhìn thấy bọn họ vây công Tống Quy Thiện, trong lúc nhất thời tức đến đỉnh đầu bốc khói, không nghĩ tới tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, hoặc nói là Phương Hành sẽ dùng biện pháp vô sỉ như vậy, bọn họ thật một chút liêm sỉ cũng không cần a?

Một số đệ tử Thuần Dương Đạo tính tình nóng nảy, tức đến rống to, muốn xông vào trong đại trận.

Bất quá đệ tử chân truyền Thuần Dương Đạo mặc huyền bào phất tay cản lại, trầm giọng nói:

- Không nên vọng động, chúng ta đã rời phạm vi trận thứ mười, dựa theo quy củ, thì không thể trở về!

Có đệ tử Thuần Dương Đạo cảm thấy không cam lòng, phẫn nộ quát:

- Vậy phải trơ mắt nhìn bọn hắn vây công Tống sư huynh sao?

Mặc sư huynh thản nhiên nói:

- Bằng bản lãnh của bọn hắn, nào có tư cách vây công Tống sư huynh, là không công chịu chết mà thôi...

Chỉ là dù nói lạnh nhạt, nhưng đáy mắt lại lóe lên thần sắc lo lắng, tựa hồ có chút khẩn trương.

- Đám dã tu Nam Chiêm Bộ Châu này, vậy mà không mắc câu?

Trong lòng hắn nói thầm, cau mày, nhìn thoáng qua trong trận thứ mười.

- Ta vốn không muốn hại nhiều nhân mạng, tại sao các ngươi lại chấp nhất như vậy?

Trong trận thứ mười, Tống Quy Thiện đối mặt thế hệ trẻ tuổi của Nam Chiêm Bộ Châu vây công, cũng không có bối rối chút nào, trầm thấp thở dài, hai đầu lông mày hiện ra vẻ từ bi, song chưởng chậm rãi nhấc lên, động tác cổ phác mà chậm chạp, mang theo một loại thiền ý không nói ra được, lực đạo hùng hồn như quấy nước, chậm rãi chống đỡ ở trước ngực, tựa như Phật ấn, lại như đạo quyết.

- Hưu...

Hàn Anh dữ dằn lao đến, hai tay cầm trường thương, dùng sức quấy một phát, trường thương xoay tròn, mũi thương vẽ thành một chấm tròn đáng sợ, ngay cả hư không cũng bị xoắn nát, trước trường thương nổi lên tia chớp màu đen đáng sợ, chỉ đánh ra một thương, nhưng ở dưới cự lực này, uy lực đâu chỉ lớn hơn gấp trăm lần?

- Có cơ hội phải bại hắn một lần, nếu không vị trí đứng đầu Tây Mạc tứ kiệt khó giữ được!

Tốc độ của Vương Quỳnh chậm hơn hắn nhìn thấy một thương này, đôi đẹp mắt nhất thời nhíu lại.

Trong Tây Mạc tứ kiệt đã chết hai người, nàng thân là thiên chi kiêu nữ, cũng một mực không để Hàn Anh vào mắt, nhưng thấy được một thương này, trong lòng lại dâng lên kiêng kị, trước kia ở Nam Chiêm Bộ Châu, Hàn Anh sinh ở thế gia suy tàn, tài nguyên thiếu thốn, không thể hình thành uy hiếp với mình, nhưng đi tới Thần Châu, bái nhập Phụng Thiên Đạo, ngắn ngủi bốn năm, đã đột nhiên tăng mạnh.

Oanh!

Một thương kia của Hàn Anh cuốn thẳng về phía Tống Quy Thiện, mũi thương chưa tới, thiểm điện đã đến.

Nhưng đối mặt một thương uy thế như vậy, Tống Quy Thiện lại giống như không có ý tứ đứng dậy, trong miệng thét lên:

- Kim Thân!

Cùng lúc đó, một cái tay ló ra, dò xét vào trong tia chớp màu đen.

Loại tia chớp màu đen này, trên thực tế là hư không vỡ vụn hình thành kẽ nứt, có lực tổn thương kinh khủng không gì sánh nổi, ngay cả huyền thiết cứng rắn nhất cũng có thể quấy thành bột phấn, nhưng bàn tay của Tống Quy Thiện lại dám mò vào, thời điểm thăm dò vào tia chớp màu đen, vậy mà nổi lên màu vàng kim nhàn nhạt, tựa hồ huyết nhục hóa thành kim thạch vô kiên bất tồi, tia chớp màu đen từng mảnh từng mảnh, bắn ở trên cánh tay của hắn, thình lình không có thương tổn đến hắn mảy may, ngược lại bị hắn bắt lấy mũi thương.

Một thương ẩn chứa lực lượng khó nói lên lời, thời điểm mũi thương bị hắn bắt lấy, đột nhiên dừng lại, không động mảy may.

- Buông tay!

Một màn này làm Hàn Anh cũng có chút chấn kinh, trên mặt hiện ra vẻ tức giận, thân tùy thương tiến, bước ra một cước.

Thân thể Tống Quy Thiện ngồi xếp bằng trên đài sen, bất động như núi, bàn tay nhẹ nhàng vỗ tới, trong tay Hàn Anh nắm chắc trường thương, đột nhiên hóa thành độc long, quay người phệ chủ, Hàn Anh kinh hãi, một cước kia không kịp bước ra, ra sức điều khiển trường thương, thân bất do kỷ bay ngược về, trọn vẹn thối lui trăm trượng mới ngừng lại được, sau đó khóe miệng chảy ra máu tươi.

- Nằm xuống!

Thời điểm Tống Quy Thiện duỗi tay nắm chặt mũi thương của Hàn Anh, Vương Quỳnh đã đến.

Nàng nhào về một bên khác của Tống Quy Thiện, Song Luân giao kích nghiền ép, va chạm ra lực lượng kinh khủng, tựa như muốn ở dưới một kích, xoắn nát cánh tay bên trái của Tống Quy Thiện, mà Tống Quy Thiện thì nhấc tay trái lên, nặn ra Sư Tử Ấn, nhẹ nhàng điểm về phía không trung một cái, thình lình có một hư ảnh sư ấn hiển hóa ở trên không trung, Vương Quỳnh nhìn chuẩn thời gian tung ra một kích, không ngờ lại đi tới dưới sư ấn, nàng nổi giận và không cam lòng hét lớn, chỉ có thể vung vẩy Song Luân ngăn cản.

Nhưng ở dưới Sư Tử Ấn trấn áp, Phong Hỏa Song Luân của Vương Quỳnh bị đè ép phát ra thanh âm ma sát khó nghe, vị thiên chi kiêu nữ tâm cao khí ngạo kia bị một ấn trấn áp, hai cánh tay không ngừng run rẩy.

- Tống sư huynh, tiểu muội lĩnh giáo!

Phía sau, một thanh âm cực kỳ tỉnh táo vang lên, rõ ràng là Lệ Hồng Y, thân pháp của nàng như quỷ, lại chẳng biết lúc nào đi tới sau lưng Tống Quy Thiện, tay cầm khô lâu quyền trượng, điểm về phía sau đầu của Tống Quy Thiện, trượng hiển hóa ra mặt quỷ dữ tợn, mơ hồ có tiếng gào thét bi thảm vô cùng vô tận vang lên, một đoàn tà khí màu đen ngưng tụ thành châm, như muốn rót vào trong cơ thể Tống Quy Thiện.

- Tà ma ngoại đạo!

Trong mắt Tống Quy Thiện lóe lên tinh quang, rõ ràng không thấy hắn quay người, nhưng lại có một chưởng đột nhiên đập ra sau lưng, thế như thiểm điện, lại xen lẫn lực đạo khó nói lên lời, Lệ Hồng Y cả kinh, chỉ có thể nhấc ngang khô lâu quyền trượng cản ở trước người, mà một chưởng này của Tống Quy Thiện, thì trực tiếp vỗ xuống, răng rắc… quyền trượng đứt gãy, đập thẳng tới ngực nàng.

- Phốc...

Lệ Hồng Y phun máu tươi, thân hình như con diều bay xuống, nhất thời không biết sống chết.

- Dám đánh tỷ tỷ của ta?

Một tiếng quái khiếu tức giận vang lên, Lệ Anh rốt cục chạy tới.

Nhìn thấy một màn này, hắn phẫn nộ đến khuôn mặt vặn vẹo, quỷ khí kích đãng, vậy mà hóa thành lệ quỷ dữ tợn, nhô ra hai cái móng vuốt nhọn, cắn về phía Tống Quy Thiện, nhưng nó còn chưa gặm đến bờ vai của Tống Quy Thiện, lại có một bàn tay màu vàng ló ra, nắm lấy cổ của nó, giơ lên giữa không trung.

- Oa oa...

Lệ Anh phát ra quỷ rống thê lương, giương nanh múa vuốt, quỷ khí mênh mông cuồn cuộn.

Quỷ khí kia cực kỳ đáng sợ, lại có tác dụng ô trọc nhục thân của Kim Đan, mặc dù hắn không cắn được Tống Quy Thiện, nhưng lại theo cánh tay Tống Quy Thiện lan tràn xuống, trong lúc nhất thời, Kim Thân của Tống Quy Thiện như có dấu hiệu ô nhiễm.

- Tà ma ngoại đạo!

Nhìn cánh tay của mình, Tống Quy Thiện cũng nhíu mày, mở miệng lạnh lùng quát lên.

Cùng lúc đó, trên người hắn bỗng nhiên kim quang phát ra, loại quang mang này như Đan quang, lại có biến hóa kỳ dị, không hề giống Đan quang sắc bén dữ dằn, mà nhu hòa thần thánh, thời điểm quang mang này phát ra, quỷ khí của Lệ Anh thình lình bị kim quang ngăn trở, không còn truyền vào trong cơ thể Tống Quy Thiện, mà cấp tốc chảy trở về trong cơ thể Lệ Anh.

- Ngươi sống thống khổ như vậy, không bằng để cho ta đến siêu độ ngươi!

Tống Quy Thiện nhàn nhạt mở miệng, cánh tay kéo căng, rõ ràng muốn xé rách cổ của Lệ Anh.

- Buông tay!

- Buông hắn ra...

Lúc này hai tiếng quát to vang lên, là U Di Cuồng và Hồng Nhan tiên tử chạy đến, thấy Lệ Anh có nguy cơ mất đi tính mạng mà lo lắng, mặc dù bình thường cùng tiểu quỷ này giao tình không sâu, nhưng bây giờ cùng một chỗ xông trận, sao có lý lẽ không cứu? Trong lúc cấp thiết, U Di Cuồng hóa thành lang yêu mười trượng, Hồng Nhan tiên tử tay nắm quái ấn, dây leo tăng vọt, quấn thẳng về phía Tống Quy Thiện.

- Pháp lôi!

Tống Quy Thiện vẫn không nhanh không vội, trầm thấp quát ra hai chữ.

Như ngôn xuất pháp tùy, hắn hét ra hai chữ này, hư không sinh lôi, khuếch tán ra ngoài.

Ầm ầm!

U Di Cuồng sói tru thê lương, thân hình bay ra vài chục trượng, nằm ở trên mặt đất run rẩy, biến trở về nhân hình.

Dây leo của Hồng Nhan tiên tử cũng liên tiếp vỡ vụn, hóa thành mảnh vỡ từ không trung nhao nhao vẩy xuống.

Bất quá một màn khiến người ngoài ý muốn xuất hiện, Hồng Nhan tiên tử không bị pháp lôi đánh bay, thời điểm pháp lôi uy lực kinh khủng bổ tới, một tấm phù chú ở trên người nàng tự động vỡ vụn, thình lình giúp nàng chống đỡ một kích kia, nàng thì mượn cơ hội ngẩng đầu lên, mị nhãn như tơ, mang theo ý vị lười biếng khó có thể hình dung, nhìn về phía Tống Quy Thiện.

- Khuynh Thành Hồng Nhan...

Độc môn bí thuật của Bắc Thần Sơn, nhiếp tâm đoạt phách, vào lúc này phát huy ra.

Tống Quy Thiện cũng nhìn về phía Hồng Nhan tiên tử, tựa hồ hơi ngoài ý muốn nữ tử kia lại không bị pháp lôi đánh bay, sau đó hắn và Hồng Nhan tiên tử sóng mắt va chạm, có một loại hỏa diễm khó mà hình dung kích động, lửa như núi bạo phát ra, ngọn lửa này như không bị khống chế, thậm chí ảnh hưởng tới linh lực trong cơ thể vận chuyển, khiến cho uy lực thuật pháp của hắn tiêu tán.

Một màn này, tựa như là một yêu tinh nghiêng nước nghiêng thành, nhìn Phật tử phát ra hờn dỗi, dẫn Phật tử rơi vào thâm uyên nhục dục.

Nhưng một màn này, chỉ kéo dài một sát na mà thôi.

Tống Quy Thiện thoáng kinh ngạc, sau đó cười một tiếng, như Phật Đà nhặt hoa, từ bi vô lượng.

Hồng Nhan tiên tử nhất thời ngây dại, thi triển huyễn thuật không thành, bị đối phương thừa lúc vắng mà vào, làm loạn tâm thần, giờ khắc này, trên mặt nàng chợt hiện ra vẻ đại triệt đại ngộ, trong mắt rưng rưng, muốn hạ bái Tống Quy Thiện.

Huyễn thuật thắng huyễn thuật, Phật Đà hàng yêu tinh.

Trước sau bất quá mấy hơi, trong tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, Hàn Anh bị bức lui, Vương Quỳnh bị trấn áp, Lệ Hồng Y trọng thương, U Di Cuồng không rõ sống chết, Lệ Anh mạng sống như treo trên sợi tóc, Hồng Nhan tiên tử bị hàng phục, mấy người siêu quần bạt tụy đều đã bại hết, những người còn lại thình lình không còn dám tiến lên.

- Cái này. . . đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh của Bắc Vực, đến tột cùng khủng bố đến mức nào...

Xem như mấy người không có xuất thủ, vào lúc này cũng giống như bại, đã không dám sinh ra tâm tư phản kháng.

Nhiều người như vậy đồng loạt ra tay, lại không ai bức đối phương đứng lên, Thần Tử Thuần Dương Đạo kia, đến tột cùng mạnh bao nhiêu?

Chương 691: Giả thần giả quỷ

- Giả thần giả quỷ, tiểu gia chém chết ngươi...

Thời điểm Tống Quy Thiện bình tĩnh xuất thủ, một đám tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đều bị chấn nhiếp không còn lòng phản kháng, Phương Hành hét lớn xuất thủ.

Khi thế hệ trẻ tuổi của Nam Chiêm Bộ Châu tiến lên vây công Tống Quy Thiện, hắn lại cách xa bổ hai kích, sau đó không có tiếp tục tiến lên vây công, mà ở một bên hô to trợ uy, một bên thờ ơ lạnh nhạt, thẳng đến lúc này Tống Quy Thiện áp chế chư vị anh tài của Nam Chiêm Bộ Châu, dọa phá gan các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, hắn mới vọt lên, vừa lên liền vung đao chém giết...

Dù sao không trảm không được, Tống Quy Thiện là thật muốn chém giết Lệ Anh!

Đây chính là huynh đệ kết nghĩa của mình, làm sao có thể nhìn đối phương bị người khác xé thành mảnh nhỏ?

Một đao kia chém ra, biển máu ngập trời.

Phương Hành sử dụng Huyết Ẩm Cuồng Đao, đặc tính lớn nhất của đao này, chính là ở thời điểm chém người, ngay cả thần hồn cũng bị chém giết, hơn nữa rút ra lực lượng, trữ ở trong thân đao, thời điểm ngăn địch phá vỡ khí huyết, thì có thể phát huy ra lực lượng cực kỳ đáng sợ, nói đơn giản, là giết càng nhiều người, đao này càng mạnh, chém giết đối thủ lợi hại càng nhiều, đao này cũng càng mạnh.

Mà Phương Hành từ trận thứ nhất một đường xông tới bây giờ, đã chém giết bao nhiêu nhân vật lợi hại của Bắc Vực Thần Châu?

Chính hắn cũng đếm không hết...

Lúc này trong Huyết Ẩm Cuồng Đao ẩn chứa huyết khí dữ dằn, cũng đã đạt đến một trình độ kinh khủng.

Lúc này Phương Hành vung một đao, hết thảy huyết khí trong đao tràn ra.

Huyết khí che khuất bầu trời, thiên địa chỉ còn quỷ ảnh lay động.

Một đao kia, ở dưới Phương Hành thúc đẩy tất cả huyết khí, đã có lực lượng chém giết Nguyên Anh.

Càng kinh người là, một đao kia không có chém về phía Tống Quy Thiện, mà chém về phía đài sen.

Cái đài sen kia màu tử kim, tản ra Nghiệp Hỏa màu đỏ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Huyết hải đầy trời, không ngừng chuyển hóa thành đao khí kinh khủng, tứ ngược ở trên không trung, không gian vỡ vụn từng khúc, bao phủ Tống Quy Thiện.

Lúc này Tống Quy Thiện ngồi xếp bằng ở trên đài sen, tựa như một Phật Đà chân chính cũng biến sắc, không ngồi yên được nữa, trong khoảng điện quang hỏa thạch phi thân lên, phất tay ném Lệ Anh xuống, đồng thời đưa tay thu đài sen vào, thân hình trong chớp mắt lùi lại trăm trượng, tốc độ không chậm, nhưng Phương Hành vung ra đao ý lại giống như giòi trong xương đuổi theo.

- Vô lượng chân phật!

Tống Quy Thiện đứng trước đao ý ngập trời, quát như sấm mùa xuân, đồng thời hai tay nhấc lên, ở giữa không trung hợp thành chữ thập, miệng tụng chân kinh, hơn nữa trong tay áo lại có một hồng ảnh bay lượn, hóa thành một áo cà sa, tán phát ra quang mang tử kim, càng trướng càng to, tựa như một vách tường, huyết hải đầy trời bị ngăn ở bên ngoài, huyết hải cao một trượng, áo cà sa sẽ dài một trượng.

Lúc này thế hệ trẻ tuổi của Nam Chiêm Bộ Châu sớm đã trốn đến biên giới đại trận, sắc mặt kinh hoàng nhìn một màn này.

Một bên là phật quang thần thánh, một bên là huyết hải ngập trời.

Tràng cảnh kia, tựa như Phật Đà hàng ma trong truyền thuyết!

Xuy xuy...

Một màn kia cũng không có kéo dài quá lâu, một đao kia của Phương Hành đao ý tăng vọt, thình lình chém áo cà sa của Tống Quy Thiện thành mảnh vỡ, sau đó đao ý hùng hồn cuốn về phía Tống Quy Thiện, bao phủ lấy hắn, sau một hồi lâu, huyết ý dần dần giảm xuống, thân ảnh của Tống Quy Thiện rốt cục hiển hoá ra ngoài, chỉ thấy nhục thân của hắn đại phóng kim quang, thân thể giống như kim thạch, pháp bào trên người đã rách tung toé, tổn hại nhiều chỗ, nhưng khuôn mặt vẫn rất tường hòa.

Thậm chí từ bi!

Ở trên người hắn, không có chút vết thương.

Một đao kinh thiên kia, thình lình không có chém thương hắn.

Một đám tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, vào lúc này tâm đều lạnh hơn nửa...

Xem như một đao khủng bố như vậy, cũng chỉ bức hắn rời khỏi đài sen sao?

Thuần Dương Đạo Tử kia, cuối cùng mạnh bao nhiêu!

Đối mặt một đối thủ như vậy, còn lập đạo gì chứ?

Hắn còn một ngày, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu không có hi vọng quật khởi...

Bất quá thời điểm tâm tư của bọn hắn đều chấn kinh khó tả, Phương Hành cười lạnh nói:

- Tống Tri Liễu, thật bản lãnh!

Tống Quy Thiện mặt không biểu tình, hai tay hợp thành chữ thập, trầm lắng mở miệng:

- Binh khí tốt!

Nghe ý tứ lời này, hiển nhiên là tán thưởng Huyết Ẩm Cuồng Đao tốt, lại không coi trọng bản sự của Phương Hành.

Phương Hành thì cười ha ha nói:

- Bớt ra vẻ đi, ngươi thật cho rằng tiểu gia nhìn không ra, một thân bản sự của ngươi, hơn phân nửa là ở trên đài sen kia? Xin hỏi bảo bối kia từ chỗ nào được đến? Phật môn di chỉ? Hay là chiến lợi phẩm năm đó sau khi diệt Phật? Hắc hắc, ngồi xếp bằng ở trên đài sen, khống chế Hồng Liên Nghiệp Hỏa cho mình dùng, đài sen bất động, pháp lực không dứt, hơn nữa tâm niệm thông suốt, tốc độ thi pháp chí ít có thể nhanh gấp ba, không dựa vào bảo vật này, ngươi có bản lãnh gì đánh bại đệ tử Nam Chiêm Bộ Châu ta?

Đài sen?

Phương Hành nói khiến cho tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu nao nao, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Tống Quy Thiện.

Lúc này pháp bào của Tống Quy Thiện vỡ vụn, đang phục hồi như cũ, ngọc lập hư không, mặc dù vẫn tiên phong đạo cốt, nhưng lại bị Phương Hành chém rời đài sen, đã không còn thần thánh như lúc trước.

Hơn nữa Phương Hành vạch ra vấn đề, cũng làm cho bọn hắn dâng lên hi vọng.

Chẳng lẽ Tống Quy Thiện kia mượn pháp lực của đài sen, mới có được thực lực kinh khủng như vậy, mà không phải tu vi thông thần chân chính, ngồi xếp bằng bất động, liền có thể thong dong đánh bại tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu?

Trong này khác biệt rất lớn!

- Người khác đều nói ngươi là vô địch dưới Nguyên Anh, tiểu gia nhìn ngươi chỉ là một đại lừa gạt!

Phương Hành rèn sắt khi còn nóng, cao giọng quát chói tai:

- Cái gì lòng mang từ bi, không đành lòng tạo nhiều sát nghiệt, cái gì đưa đệ tử Thuần Dương Đạo ra trận, tất cả đều là nói nhảm, ngươi căn bản là bởi vì đài sen kia là chí bảo

Phật môn, cắm rễ hư không, đài sen bất động, liền có thể dẫn tới thiên địa pháp lực, nhưng nếu trận thứ mười mở ra, linh lực hội tụ, hư không hỗn loạn, sẽ dẫn phát lực lượng của đài sen và lực lượng đại trận xung đột, đối với ngươi mà nói, tình huống có thể giả thần giả quỷ nhất là trong trận chỉ còn một người, may mà tiểu gia không tin ngươi...

Những lời này, lập tức dẫn phát kinh ngạc.

Ánh mắt thế hệ trẻ tuổi của Nam Chiêm Bộ Châu nhìn về phía Tống Quy Thiện đã không còn kính sợ như vừa rồi, mà là phẫn nộ và hận ý.

Từng bước tâm cơ, vòng vòng tính toán, Thuần Dương Đạo Tử không tránh khỏi quá âm độc đi, con mẹ nó chứ từ bi.

Nếu không phải Phương Hành khám phá hư thực, chỉ sợ thế hệ trẻ tuổi của Nam Chiêm Bộ Châu ở sau trận chiến này, đều sẽ bị chém nát đạo tâm.

Mới bắt đầu vào trận, nếu Phương Hành tin hắn, cho thế hệ trẻ tuổi của Nam Chiêm Bộ Châu rời trận, như vậy sẽ thua thiệt lớn, hơn nữa ăn lỗ vốn còn nói không nên lời, sau đó nói như vậy, ai còn sẽ tin?

- Không hổ là thế hệ trẻ tuổi đệ nhất nhân của

Bắc Vực, phần tâm cơ này, thật đáng sợ...

Thế hệ trẻ tuổi của Nam Chiêm Bộ Châu tụ đến cùng một chỗ, sắc mặt khó coi nhìn Tống Quy Thiện, có người cười lạnh mỉa mai.

- Chúng ta cùng một chỗ, xuất thủ chém đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh của Bắc Vực đi!

Càng có người đằng đằng sát khí hét lớn, đã kìm nén không được muốn xuất thủ.

So với vừa rồi tâm tư tuyệt vọng, lúc này tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đều dâng lên chiến ý.

Phương Hành ngừng nói, cúi đầu xuống, không để cho người nhìn thấy hắn đang cười hắc hắc.

Mà lúc này sắc mặt của Tống Quy Thiện vẫn bình tĩnh, trước đó bị Phương Hành lớn tiếng quát mắng vạch trần, hắn cũng chỉ tay áo đón gió lắc nhẹ, thân như đại sơn bất động, không có nửa câu cãi lại, sau một hồi lâu, thời điểm tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu sát khí tăng tới đỉnh điểm, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu lên, thản nhiên nói:

- Mặc dù ta và Phật môn có cơ duyên, nhưng dù sao cũng là đệ tử đạo môn, ngươi nói ta ngồi xếp bằng trên đài sen, mượn nghiệp lực của Phật môn, lại không nhớ rõ mấy trận chiến thành danh của ta, đều bằng đan thành thất pháp, lại tu thành rất nhiều đại thuật?

Đan thành thất pháp!

Ngắn ngủi bốn chữ, lại để các tu sĩ tâm thần trầm xuống.

Thất pháp ah!

Điều này đại biểu Tống Quy Thiện có khả năng thông hiểu bảy đại thần thông!

Vừa nghĩ tới át chủ bài của đối phương nhiều như vậy, khí thế của các tu sĩ lại chùn xuống.

Bất quá Phương Hành lại cười to:

- Thất pháp con mẹ ngươi, tiểu gia ta đan thành bát pháp đây, từ trận thứ tám liền có thể nhìn ra, đan thành mấy pháp căn bản không phải tiêu chuẩn cân nhắc thực lực duy nhất, nhiều nhất chỉ có thể đại biểu tiềm lực từng người, nếu ngươi thật có bản lĩnh lớn như vậy, thì dùng đài sen lừa dối làm gì? Trực tiếp xuất thủ trấn áp chúng ta chẳng phải tốt?

Dứt lời quay đầu hét lớn:

- Hắn lại muốn đùa nghịch tâm cơ, các huynh đệ, cùng nhau đi lên đánh hắn!

Trong tiếng hét vang đã có người xuất thủ.

- Nam Chiêm Bộ Châu Vương Quỳnh, hôm nay đến lĩnh giáo bản lĩnh chân chính của Bắc

Vực đệ nhất nhân!

Vương Quỳnh đã tức giận đỏ mắt, Phong Hỏa Song Luân trùng trùng điệp điệp, nghiền ép về phía Tống Quy Thiện.

Các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu khác cũng thi pháp thì thi pháp, tế pháp bảo thì tế pháp bảo, tạo thành mưa to gió lớn, nhao nhao đánh về phía Tống Quy Thiện, lần này xuất thủ, so với lúc mới bắt đầu, khí thế còn cường thịnh hơn ba phần, có thể nói đằng đằng sát khí.

- Oa...

Kim Ô kêu một tiếng, cũng từ bên cạnh vọt tới, muốn đi lên tham gia náo nhiệt.

Phương Hành lại kéo lấy nó, thấp giọng nói:

- Chớ nóng vội, tiểu tử kia lợi hại lắm, đừng có để hắn xé ngươi!

Kim Ô có chút ngẩn ngơ, kinh ngạc nói:

- Ngươi không phải nói hắn chỉ lường gạt?

Phương Hành liếc mắt nói:

- Ta là lừa bọn họ...

Kim Ô nghẹn họng, có chút im lặng, Phương Hành thì gian giảo nhìn bốn phía nói:

- Ít nói nhãm đi, đám người kia cũng không phải phế vật, nếu đánh ra khí phách, vẫn có thể cuốn lấy hắn một đoạn thời gian, ngươi nhanh đi chung quanh bố trí đại trận, tên vương bát đản này triệt hồi đại trận, không quan hệ, chúng ta lại dùng trấn áp hắn...

Kim Ô nghe mà ánh mắt cổ quái, thật lâu mới nhìn Phương Hành nói:

- Ngươi thực quá vô sỉ...

Bất quá lại hấp tấp đi bày trận, cười to nói:

- Thế nhưng Kim gia ta thích!

Chương 692: Thuật pháp vô tận

Đừng nói Phương Hành có Âm Dương Thần Ma Giám, coi như không có, cũng nhìn ra Tống Quy Thiện là lạ!

Nói đơn giản, là biểu hiện quá cường thế, ngồi ngay ngắn bất động, thong dong đánh lui Hàn Anh, trấn Vương Quỳnh, thương Lệ Hồng Y, giam giữ Quỷ Anh, đánh U Di Cuồng, lại khuất phục Hồng Nhan tiên tử, đủ loại thủ đoạn có thể nói kinh thiên địa khiếp quỷ thần, ngưu tới cực điểm ah, người khác đều bị thủ đoạn thông thiên của Thuần Dương Thần Tử dọa khiếp sợ, tâm thần rung động, nhưng Phương Hành lại theo bản năng cảm giác không thích hợp, hắn cảm thấy Tống Quy Thiện không thể mạnh như vậy, hắn luôn gan to bằng trời, không có dễ dàng bị hù ngã, bởi vậy thấy Tống Quy Thiện biểu hiện thủ đoạn khủng bố, liền theo bản năng cho rằng đối phương mượn ngoại lực.

Dưới loại tình huống này, chỉ cần quan sát kỹ, liền không khó phát hiện diệu dụng của Nghiệp Hỏa Liên Đài.

Dù sao Phương Hành cũng là người từng có qua liên bảo, đối với Phật môn bí bảo, có hiểu biết nhất định.

Bất quá mặc dù hắn nhìn ra đài sen là trợ lực của Tống Quy Thiện, nhưng vừa rồi lại không có nói hết, tối thiểu nhất, hắn là thêm chút dầu dấm mới nói ra, này cũng là chuyện không có cách nào, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đã bị sợ vỡ mật, nếu như không lừa vài câu, hạ thấp Tống Quy Thiện một chút, chỉ sợ đám khốn kiếp kia ngay cả lá gan xuất thủ cũng không có, mình không phải thiệt thòi lớn?

Bây giờ mấy câu kích động lửa giận của tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, hắn liền tranh thủ thời gian cùng Kim Ô thương lượng đối sách.

Kim Ô đi theo Căn Bá học trận thuật, bản lĩnh bày trận cực kỳ bất phàm, trong tay Phương Hành lại có trận kỳ lợi hại, lập tức kín đáo đưa cho nó, để nó đi bày trận, mình thì xách Huyết Ẩm Cuồng Đao, bay vào giữa không trung, nhìn thế hệ trẻ tuổi cửa Nam Chiêm Bộ Châu giao đấu với Tống Quy Thiện, vừa quan sát vừa tùy thời xuất thủ đánh lén...

Bất quá xem xét, cũng không khỏi có chút kinh hãi.

Bây giờ Tống Quy Thiện đã thu đài sen, xem như hiển lộ bản lĩnh thật sự, vậy mà càng để cho người ta chấn kinh.

Thế hệ trẻ tuổi của Nam Chiêm Bộ Châu đồng loạt ra tay, tăng thêm vừa rồi nếm qua thua thiệt, lúc này ra tay sẽ càng cẩn thận, phối hợp lẫn nhau, nhưng ở trước mặt Tống Quy Thiện, thình lình vẫn không chiếm được lợi ích đi, Thần Tử Thuần Dương Đạo kia tùy ý huy sái, Đan quang tung hoành, đạo đạo đại thuật phát huy ra, uy lực kinh khủng khó mà hình dung, đứng bất động ở trên không trung, trong phương viên ba mươi trượng, không người có thể xâm nhập.

- Phù Kiếm Quang Lao!

Trong nháy mắt đánh ra một thanh phi kiếm, thình lình một hóa hai, hai hóa bốn, bốn hóa tám, cuối cùng trọn vẹn hơn hai trăm thanh phi kiếm, ở trên không trung sắp xếp thành trận, đánh về phía Hàn Anh, kiếm quang xoắn nát hư không, kiếm khí sắc bén như kén tằm một mực bao phủ, làm cho không gian di chuyển của Hàn Anh càng ngày càng nhỏ.

- Bách Lượng Mộc Quỷ!

Nhấc chân giẫm không trung một cái, hư không chấn động, lại có một đại thụ sinh trưởng lên, hắn vừa vặn đứng ở trên ngọn cây, đại thụ còn đang điên cuồng sinh trưởng, gần trăm đầu cành sinh ra một đóa hoa màu lam nhạt, sau đó kết thành nụ hoa, nụ hoa vỡ vụn, từ bên trong lăn ra từng khôi lỗi, vung vẩy gai sắt làm vũ khí, giết về phía trước.

Lệ Anh một thân quỷ khí, đã bị đám khôi lỗi cuốn lấy, giết không dứt, quỷ khí đối với mộc quỷ tác dụng cực kỳ bé nhỏ, chỉ có thể oa oa quái khiếu liều mạng, lại không thoát thân nổi.

- Ba Đào Phủ Tuyết!

Không trung có thủy triều xuất hiện, vắt ngang hư không, thao thao bất tuyệt, tập quyển vạn vật, khắc chế Phong Hỏa Song Luân của Vương Quỳnh.

- Kim Thân Phật Diễm!

Há mồm phun ra kim diễm, bức lui Lệ Hồng Y.

- Vĩnh Trấn Yêu Tà!

Không trung hạ xuống một ngọn núi lớn, hai tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu né tránh không kịp bị trấn áp.

- Pháp Lôi Tru Ma!

- Hỗn Nguyên Nhất Khí!

- Phật Môn Sư Hống!

- ...

- ...

Trận này đánh nhau kịch liệt, Phương Hành nhìn có chút hoa mắt.

Vốn cho rằng Tống Quy Thiện đan thành thất pháp, khả năng có thất đại thần thông, Phương Hành muốn trước thăm dò nội tình, sau đó lại lên liều mạng, nhưng bây giờ xem xét, ở đâu chỉ là thất đại thần thông, Thần Tử Thuần Dương Đạo tùy ý huy sái, đủ loại thuật pháp hạ bút thành văn, thình lình đều uy lực vô tận, huyền ảo khó lường, mỗi lần xuất thủ, vậy mà đều không giống nhau...

Hắn đến tột cùng biết bao nhiêu loại thuật pháp?

Tính sai!

Vốn muốn sờ ngọn nguồn của đối phương,

kết quả thành hồ đồ rồi.

- Ta cũng không tin ngươi cái gì cũng biết, nếm thử thủ đoạn của tiểu gia!

Thấy tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu bị Tống Quy Thiện một người trấn áp không thở nổi, trong lòng hắn cũng có chút bực bội, gầm thét xuất thủ.

- Kiếm Ma đại thuật!

Bàn tay vỗ ra, một đoàn ô quang xuất hiện ở lòng bàn tay, sau đó xoay tròn, đạo đạo ô quang sắc bén gào thét bắn ra, trong mỗi một tia ô quang, thình lình đều là một thanh Hắc Kiếm, ôm theo ma ý và kiếm khí khó tả, lao kiếm khốn trụ Hàn Anh bị ô quang trùng kích, nhất thời từng mảnh vỡ vụn, uy lực của Kiếm Ma đại thuật lại không giảm, mãnh liệt xung kích về phía Tống Quy Thiện.

- Pháp Thanh Tùng!

Sau khi thi triển Kiếm Ma đại thuật, Phương Hành lại lấy ra pháp bảo Mộc hệ, mộc ý trong nội đan rót vào, trên Pháp Thanh Tùng có lá tùng rơi xuống, mỗi một lá thình lình đều hóa ra khôi lỗi hình người màu xanh, theo tâm ý của Phương Hành mà động, đằng đằng sát khí, giết về phía mộc quỷ vây khốn Lệ Anh.

- Bố Vũ Đại Thuật!

Phun một ngụm nước bọt về phía không trung, tạo thành mây đen ở trên đỉnh đầu Tống Quy Thiện, mấy hơi sau, mưa rào xối xả...

- A, thật buồn nôn...

Kim Ô quái khiếu một tiếng, vẻ mặt ghét bỏ.

- Tiểu gia không có tiểu ra đã rất nể tình...

Phương Hành liếc mắt, bàn tay hung hăng chụp về phía hư không, trong chốc lát, hỏa ý giống như linh xà uốn lượn về phía Tống Quy Thiện, sau đó một hóa hai, hai hóa bốn, ầm… hóa thành vô số xích sắt hỏa diễm uy lực đáng sợ, giăng khắp nơi, phong tỏa không gian chung quanh Tống Quy Thiện, tựa như bày ra một đại lao hỏa diễm.

- Hồn Thần Chân Hỏa!

- Phong Thiện Sơn Ý!

- Ngự lôi đại thuật!

Thừa cơ hội này, Phương Hành lại hét lớn một tiếng, xông về không trung, cất bước đạp mạnh, một sơn ảnh nguy nga hiển hoá ra, ầm ầm trấn áp về phía Tống Quy Thiện, thuận thế tay nắm, không trung có chín tia lôi điện chói mắt rắc rắc rắc, là Lôi thuật của Long tộc, ôm theo khí tức thiên kiếp từ không trung đánh xuống, bổ về phía Tống Quy Thiện.

- Có người kiềm chế đánh liền thoải mái...

Trong nháy mắt đánh ra rất nhiều công kích, Phương Hành cũng không nhịn được cảm thán, nếu không có đám tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu kia cuốn lấy Tống Quy Thiện, hắn muốn thuận lợi đánh ra nhiều công kích như vậy chỉ sợ không dễ dàng, bất quá cái này còn chưa hết, sau khi đánh ra rất nhiều đại thuật, hắn gằn giọng cười lạnh, trong tay xuất hiện một cây cờ lớn, mặt cờ rộng ba trượng, xanh biếc, có phù văn hiển hóa, phần phật triển khai ở trên trên không trung.

Chính là từ trận thứ sáu đoạt đến, đại kỳ mở ra, ngay cả Kim Đan đỉnh phong cũng có thể gắt gao vây khốn.

Hai tay vận lực, nắm chặt cán cờ, thôi phát pháp chủng Hồng Mông Tử Khí, mượn sức gió của Phong Đại Kỳ thúc giục ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, thiên hôn địa ám, âm phong gào thét, thế gian sáng tỏ hóa thành U Minh Địa Phủ, trong gió lớn, bất kỳ người nào cũng sẽ bị Hồng Mông Tử Khí quấn lấy, khó mà tránh khỏi kết cục bị Hồng Mông Tử Khí kéo đi thần hồn, vừa rồi Phương Hành đánh ra đạo đạo đại thuật, một là vì trấn áp Tống Quy Thiện, để hắn không có thời gian né tránh, hai là thanh tràng, thỏa thích triển khai pháp thuật này.

- Đại Hắc Thiên Thuật!

Phương Hành âm thầm lấy danh tự cho đại thuật, sau đó ánh mắt âm trầm nhìn Tống Quy Thiện.

- Vương bát đản, chiêu này lại trị không được ngươi, tiểu gia ta gọi ngươi là đại gia...

Giờ khắc này, Tống Quy Thiện cũng đã cực kỳ nghiêm túc, linh lực phồng lên, phía sau thậm chí tràn ra vầng sáng năm màu, thân hình không còn là đứng thẳng bất động, chân đạp cương bộ, đồng thời liên kết chín đạo Pháp Ấn, hai tay chắp ở trước ngực, cười nhạt một tiếng, quanh người có ánh lửa thoáng hiện, thời điểm Phương Hành thi triển công kích sắp rơi ở trên người hắn, giữa không trung vang lên từng tiếng chim hót xa xăm, sau đó nhìn thấy một con Khổng Tước do hỏa diễm hình thành phóng lên trời.

Khổng Tước kia là hỏa ý của Tống Quy Thiện hiển hóa, thân hình dài khoảng mười trượng, mặc dù toàn thân hỏa diễm, nhưng lại sinh động như thật, thần lực đáng sợ, hai cánh đánh ra hư không, đánh tan ô quang mà Phương Hành khống chế, sau đó xoay quanh, đạo đạo xiềng xích do thần diễm hóa thành bị nó quấy nát, cuối cùng xông lên, nâng Phong Thiện Sơn từ trên trời giáng xuống.

Khổng Tước chính là Phật mẫu, Linh thú hộ pháp của Phật môn năm đó, nổi danh với Đại Bằng nhất tộc.

Mà hỏa pháp vốn là sở trường của Thuần Dương Đạo, hỏa ý của Tống Quy Thiện và cơ duyên Phật môn dung hợp, luyện thành Thánh Thú kinh khủng, giống như phân thân của hắn, uy lực khó nói lên lời.

Khổng Tước nâng Phong Thiện Sơn.

Dưới núi, thân hình Tống Quy Thiện tiêu sái, tay áo bồng bềnh, pháp bào bị Phong Đại Kỳ dẫn động quái phong thổi không ngừng kích đãng.

Trong gió lớn, Hồng Mông Tử Khí đã bắt đầu lan tràn, quấn quanh Tống Quy Thiện, hắn mỉm cười, tùy phong ngự hình, nhẹ nhàng ung dung, phun ra bốn chữ:

- Tụ Lý Càn Khôn...

Đôi tay áo giương ra, tựa như hai cái túi thâm bất khả trắc, gió lớn đầy trời đều bị hấp dẫn, chui vào trong hai tay áo, nửa ngày sau, không trung một mảnh thanh u, thiên địa trong sáng, đại kỳ của Phương Hành mở ra, thiên địa hóa thành hắc ám, mà Tống Quy

Thiện lại dùng tay áo thu gió, thiên địa hắc ám hóa thành ban ngày, trong đó lặp đi lặp lại, làm người ta kinh ngạc.

Ngay cả Phương Hành cũng sợ ngây người, đứng tại chỗ, nửa ngày nói không ra lời.

- Phương đạo hữu, ngươi thật sự thiên phú dị bẩm, ngày khác nếu tu luyện ra chân ý của đại thuật, chỉ sợ ta cũng không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi bây giờ, tu hành quá ngắn, thuật pháp không tinh, chỉ dựa vào man lực, là không thắng được ta, sao không nhận thua?

Tống Quy Thiện chắp hai tay sau lưng, sắc mặt như thường, từ tốn nói.

Phương Hành nháy nháy mắt, cười khổ nói:

- Đại gia, đến tột cùng lão nhân gia ngài biết bao nhiêu thuật pháp.

Chương 693: Thiên tài như cỏ dại

Thời điểm trong trận thứ mười ác chiến, một chiếc hoàng kim xa do tám dị thú kéo, từ từ đi tới chân núi.

Lúc này đang có rất nhiều người chạy đến Phong Thiện Sơn, dù sao tin tức truyền ra, không biết có bao nhiêu người đều muốn quan sát đại sự này, bất luận là Nam Chiêm

Bộ Châu lập đạo cũng tốt, Bắc Tam Đạo ngăn cản Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo cũng được, đều liên hệ tới vận mệnh của vô số tu sĩ, có người sớm chạy tới, nhưng cũng có người không ngừng đuổi tới, hoặc khống chế thần quang, hoặc lặng yên bay tới, hoặc thanh thế to lớn, xe này nhìn rất bình thường, nhưng trên xe có một cây đại kỳ khói đen cuồn cuộn, tản ra khí tức quỷ dị khó nói lên lời, làm cho người ghé mắt.

Xe tìm một địa phương yên lặng ngừng lại, bước xuống một nam tử người mặc áo choàng vàng nhạt, thân hình có chút uy vũ, tu vi Kim Đan viên mãn cũng để cho người ta chấn kinh, người này sửa lại quần áo một chút, nhìn về phía Đạo Chủ của Thuần Dương Đạo và Âm Linh Đạo đang ngồi xếp bằng, trên mặt hiện lên vẻ mỉm cười, cất bước đi tới.

Thuần Dương Đạo Chủ sinh lòng cảm ứng, quay đầu nhìn về phía hắn.

- Hoàng Phủ Tử Trúc phụng lệnh gia tổ, thỉnh an hai vị tiền bối...

Nam tử đi tới trước người Thuần Dương Đạo Chủ, hành đại lễ vãn bối, sau đó hai tay dâng lên một phong thư.

Trên mặt Thuần Dương Đạo Chủ không có bao nhiêu vẻ kinh dị, nhận lấy thư quét qua, liền ngẩng đầu đánh giá hắn.

Thần sắc nam tử kính cẩn, lại thi lễ.

Thuần Dương Đạo Chủ mặt không biểu tình, thật lâu mới nhàn nhạt mở miệng:

- Ngươi đến Thần Châu bao lâu?

Nam tử thấp giọng nói:

- Không dám lừa gạt tiền bối, hai tháng trước vãn bối đã tới Thần Châu!

Thuần Dương Đạo Chủ thản nhiên nói:

- Vậy vì sao hiện tại mới tới tìm ta?

Nam tử áy náy cười một tiếng, kính cẩn nói:

- Có chỗ thất lễ, mong tiền bối rộng lòng tha thứ!

Thuần Dương Đạo Chủ trầm mặc thật lâu, quay đầu liếc nhìn Âm Linh Đạo, sau đó khẽ thở dài một tiếng, nhàn nhạt mở miệng:

- Quy Thiện đọc qua vô số kinh thư, đạo tâm thanh thản, bây giờ thọ nguyên bất quá một trăm hai mươi sáu tuổi, Kim Đan tầng tám, nhưng lý giải đạo kinh nghĩa, lĩnh hội thuật pháp đã sớm siêu việt Nguyên Anh bình thường!

Nói đến đây, trong ánh mắt hắn có chút xem thường, lãnh đạm nhìn về phía nam tử kia:

- Ngay cả lão phu, bây giờ lĩnh hội đạo pháp nào đó, cũng sẽ gọi Quy Thiện đến trợ giúp suy diễn, mỗi khi có kiến giải, đều làm lão phu kinh hỉ, tiểu ma đầu kia một đường liên tiếp xông qua chín trận, thực lực quả thực bất phàm, dù ở Bắc Vực, cũng có thể sánh vai Thần Tử, nhưng nói đến đấu pháp với Quy Thiện, ha ha, ngươi thật cho rằng hắn có thể qua cửa thứ mười?

- Ha ha, Đạo Chủ không cần nhiều lời, trong lòng vãn bối cũng sáng tỏ, coi như tiểu ma đầu kia bản lĩnh lại lớn, cũng không thể nào xông qua cửa thứ mười được, cho nên vãn bối không có trông cậy vào có thể thông qua hắn xông trận để lập đạo, trên thực tế, trước khi đi Thần Châu, ngũ tổ của Hoàng Phủ gia đã dặn kỹ, sau khi đi vào Thần Châu, không thể mang tâm lý may mắn, sự tình lập đạo, tất cả nghe tiền bối, còn từng nói, có giao tình giữa hai nhà, tiền bối sẽ không để vãn bối thất vọng!

Thần sắc của nam tử kính cẩn, chắp tay mỉm cười nói.

- Cũng được, xem ra ngươi đã tâm lý nắm chắc, lời thừa thãi lão phu liền không nói!

Thuần Dương Đạo Chủ trầm mặc nửa ngày,

bỗng nhiên lạnh giọng mở miệng:

- Hoàng Phủ gia các ngươi một lòng muốn trở thành Nam Chiêm Bộ Châu chi chủ, mưu tính khắp nơi, lần này lập đạo, rõ ràng đã sớm phái ngươi đến Thần Châu, nhưng lại không vội tới gặp ta, chắc là muốn chờ thế lực còn lại đều thúc thủ vô sách lại đến cùng chúng ta trao đổi sự tình lập đạo đi? Kể từ đó, toàn bộ đạo thống của Nam Chiêm Bộ Châu đều phải nhận ân tình của Hoàng Phủ các ngươi, coi Hoàng Phủ gia các ngươi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, đến lúc đó Hoàng Phủ gia các ngươi không phải Hoàng đế của Nam Chiêm Bộ Châu, cũng đã kém không xa!

Hoàng Phủ Tử Trúc cũng không trả lời, hỉ khẽ cười khẽ, như chấp nhận ý của Thuần Dương Đạo Chủ.

Thuần Dương Đạo Chủ cũng không đợi hắn trả lời, lạnh hừ một tiếng nói:

- Nếu không có tiểu ma đầu này đi ra làm rối, lão phu nể tình năm đó, cùng điều kiện trên thư, ta có thể mở một mắt nhắm một mắt, nhưng bây giờ, tiểu ma đầu này liên tiếp xông qua cửu trận, phạm phải sát nghiệt, ngay cả Phù Khí Đạo Tử cũng mất mạng ở trong tay hắn, thế cục bực này, ngươi còn hy vọng xa vời lão phu sẽ phối hợp Hoàng Phủ gia các ngươi sao? Còn muốn lập đạo, trước hỏi qua các tu sĩ Bắc Vực ta đi!

Thanh âm cực kỳ lãnh khốc, hàm ẩn tức giận, nhưng Hoàng Phủ Tử Trúc lại hoàn toàn không sợ hãi, trầm thấp cười nói:

- Đạo Chủ lời ấy sai rồi! Kỳ thật không cần vãn bối lắm lời, chắc hẳn ngài cũng biết sự tình Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo là chuyện phải làm, xông mười trận, thắp một nén hương, là quy củ lập đạo của Bắc Vực, nhưng ở trên quy củ này, vẫn còn có một Cửu Thiên Minh, đó mới là quy củ lớn nhất của thiên hạ này, Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, ở trước khi mọi người đều biết, có lẽ còn không tính là việc lớn gì, nhưng bây giờ con chó kia xông qua cửu trận, bất luận trận thứ mười này thắng hay thua, cũng đã chú định danh dương thiên hạ, sự tình Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo nhất định sẽ dẫn phát tứ phương chú ý, muốn ngăn cản Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, đã không có dễ dàng như vậy, vạn nhất dẫn tới một vị Thánh Nhân nào đó bất mãn, tự mình hỏi đến, càng là một chuyện phiền toái!

Âm Linh Đạo Đạo Chủ lạnh lùng mở miệng:

- Ngươi là muốn nói, sự tình Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, đã không phải do chúng ta làm chủ?

Nam tử kia khom người, sợ hãi nói:

- Vãn bối không dám...

Nói không dám, nhưng phía sau lại trầm mặc không nói, hiển nhiên là có ý đó.

Thuần Dương Đạo Đạo Chủ và Âm Linh Đạo Đạo Chủ không mở miệng nữa, trên thực tế trong lòng bọn họ cũng rõ ràng, người này nói không sai, hai người bọn họ, ngay từ đầu thả ra tin tức không muốn Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, không phải là lo lắng phương diện này sao? Nhưng về sau tiến triển, lại làm cho bọn họ không ngăn được, hiện tại tin tức đã truyền ra, hơn nữa tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu xông trận, dù trận cuối cùng bại, nhưng thành tích chín trận đầu, nhất định sẽ để cho hắn danh dương thiên hạ, đến lúc đó tin tức truyền ra, nhất định càng làm cho người ta chú ý.

Hoàng Phủ Tử Trúc yên lặng một hồi, thấy Thuần Dương Đạo Chủ và Âm Linh Đạo Chủ không mở miệng, trong lòng đã nắm chắt, thấp giọng cười nói:

- Còn nữa, mặc dù tiểu ma đầu kia tàn sát quá nhiều, sát tính như ma, nhưng một đường xông trận, dù sao vẫn tuân theo quy củ của Phong Thiện Sơn, nếu hai vị tiền bối muốn giết hắn, tự nhiên là dễ như trở bàn tay, nhưng xuất thủ như vậy, đối với hai vị tiền bối, thậm chí đối với Phù Khí Đạo Đạo Chủ mà nói, sẽ gây ra ảnh hưởng tiêu cực như thế nào? Ha ha, một khi chuyện xông trận truyền ra, con chó nhỏ này có khả năng được Thánh Nhân chú ý, lại thêm Long Quân ưu ái, nếu như có ý tương trợ, muốn chém giết kẻ này, chỉ sợ không có dễ dàng như vậy!

- Còn nữa, kẻ này có phù lệnh của Viên gia, chắc hẳn hai vị tiền bối cũng có nghe thấy, phù lệnh Viên gia này, ai cũng không biết thực hư, bất quá có một điểm có thể xác định, vô luận hắn có phải đệ tử Viên gia hay không, trên người có Viên gia phù lệnh, Viên gia sẽ không ngồi yên không lý đến, không chừng hiện tại người Viên gia đã nhận được tin tức, từ Trung Vực đuổi tới đây, mặc dù tin tức này được Long Quân và Linh Xảo Tông âm thầm thôi động, ít người chú ý, lại là một vấn đề không thể coi thường, nhất là... con chó nhỏ này bản lĩnh khó lường như thế, nếu đổi lại là Hoàng Phủ gia ta, dù hắn không phải tử đệ gia tộc, cũng sẽ thuận nước dong thuyền tiếp hắn vào tộc!

Hắn nói nhẹ nhàng, nhưng sắc mặt của hai vị Đạo Chủ lại dần dần khó coi.

Nam tử này nói, hai vị Đạo Chủ đương nhiên rõ ràng, nhưng một mực đang giả bộ hồ đồ mà thôi.

Đã nói phá, cái hồ đồ này cũng không giả bộ được nữa, nếu không phải sự tình như đay rối, bọn họ sẽ không đau đầu như thế.

- Bớt nhiều lời đi, ngươi đã lựa chọn hiện thân lúc này, tất có đối sách, nói ra dự định của Hoàng Phủ gia các ngươi đi!

Thuần Dương Đạo Chủ nhàn nhạt mở miệng, đáy mắt lại có lãnh ý.

Hoàng Phủ Tử Trúc nhẹ giọng cười nói:

- Kỳ thật sự tình vô cùng đơn giản, sự tình Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo đã không thể tránh né, vậy sao không để Hoàng Phủ gia chúng ta lo việc này? Khế ước vừa thành, đại biểu chính thống của Nam Chiêm Bộ Châu chính là Hoàng Phủ gia ta, Ngũ lão của Đại Tuyết Sơn bất quá là trò cười mưu toan đoạt khí vận của Nam Chiêm Bộ Châu, mà con chó xông trận kia, cũng bất quá là tiểu ma đầu tạo ra sát nghiệt mà thôi, dưới danh phận đại nghĩa, bát phương chú ý, ai cũng không động được hắn, không có danh phận đại nghĩa... Ha ha, tôm tép nhãi nhép, người nào giết không được? Dù là Viên gia, ở dưới tình huống hắn không có danh phận, lại tạo ra nhiều sát nghiệt như vậy, sợ là cũng không thể xuất thủ bảo vệ hắn?

Thuần Dương Đạo Chủ và Âm Linh Đạo Chủ liếc nhau một cái, thật lâu không nói.

- Ngươi chuẩn bị kỹ càng?

Nửa ngày sau, Âm Linh Đạo Đạo Chủ lạnh lùng đặt câu hỏi.

Hoàng Phủ Tử Trúc gật đầu, thản nhiên nói:

- Pháp chỉ của Hoàng Phủ gia vừa ra, tiểu ma đầu sẽ bị cả Nam Chiêm Bộ Châu bài xích!

- Vậy nếu như ta không chỉ muốn tiểu ma đầu kia chết, ta muốn tất cả người lên núi đều chết thì sao?

Một thanh âm đạm mạc vang lên ở sau lưng Hoàng Phủ Tử Trúc, mang theo mùi máu tanh nồng đậm, chính là Phù Khí Đạo Đạo Chủ.

Hoàng Phủ Tử Trúc cũng không kinh hoảng, quay người thi lễ, cười nói:

- Hoàng Phủ gia ta lập đạo Thần Châu, lúc này người lên núi đều là ma đầu không danh không phận, nếu như Đạo Chủ không thích, xuất thủ trấn áp bọn hắn, ai có thể nói cái gì?

Ánh mắt của Phù Khí Đạo Đạo Chủ âm lãnh rơi ở trên mặt hắn:

- Đệ tử kiệt xuất của Nam Chiêm Bộ Châu bị một mẻ hốt gọn, ngươi không đau lòng?

Hoàng Phủ Tử Trúc nở nụ cười nói:

- Thiên tài nha, tựa như cỏ dại, cắt một lớp, chắc chắn sẽ có một lớp khác mọc ra!

Ba vị Đạo Chủ liếc nhau, trên mặt đều cười lạnh.

Mà Long Quân ở cách đó không xa thờ ơ lạnh nhạt, thì ung dung thở dài, dùng tay nâng trán, tựa hồ có chút đau đầu.

Nhưng ngay cả bọn họ cũng không có lưu ý đến là, lúc này cách Phong Thiện Sơn ba trăm dặm, đang có một nữ tử cưỡi quái ngư chậm rãi bơi về phía Phong Thiện Sơn, thân cá thon gầy, khóe môi có râu, cá vốn sống ở trong nước, nhưng con cá này lại bơi ở trên không trung, linh hoạt tự do, tốc độ nhanh, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác an tĩnh quỷ dị, hơn nữa trên lưng cá, nữ tử ngồi xếp bằng kia mặc cổ bào, búi tóc, hồn nhiên ngây thơ, bộ dáng nhẹ nhàng mà thanh nhã.

Phương tây lại có một tiểu hòa thượng mặc tăng bào màu trắng, một đường gõ mõ tụng kinh đi đến.

Chương 694: Tám ngàn thuật pháp

Lúc này trong trận thứ mười, Tống Quy Thiện nghe Phương Hành nói cũng cười nhạt một tiếng:

- Ta xem qua là thuộc, kiến thuật tức ngộ, Bắc Vực Tam Tông Tứ Gia Thập Nhị Cung, cất giấu bí điển một vạn bốn ngàn sáu trăm bảy mơi hai bộ, lại thêm khi còn trẻ vô tình vào Phật môn bí địa thu hoạch được bốn trăm mười ba quyển kinh văn Phật môn, đều đã thông hiểu, trong đó chứa đựng thần, huyền, linh, cơ tám ngàn thuật, tám chín phần mười thông hiểu ở trong lòng...

Tám ngàn thuật pháp?

Trong trận thứ mười, bao gồm Phương Hành ở trong các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đều không nói ra lời.

Tám ngàn thuật pháp, đây là khái niệm gì, Đạo Tạng di động sao?

Mặc dù các tu sĩ minh bạch, Tống Quy Thiện nói tám ngàn thuật pháp, tất nhiên không phải tất cả đều là thần thuật đỉnh tiêm, thậm chí có khả năng hơn phân nửa không phải thuật pháp dùng để ngăn địch, hơn nữa trong những thuật pháp này, cũng bao gồm các loại thuật pháp cơ sở khi vừa bước vào con đường tu hành, nhưng tám ngàn thật là quá kinh khủng...

- Phương đạo hữu, ta niệm tình ngươi tu hành không dễ, căn cơ kiên cố như thế, dù ở Thần Châu cũng coi như hiếm thấy, nếu cố gắng tu hành, tất có ngày siêu thoát, không nhẫn tâm xuống tay giết ngươi, nếu ngươi chịu thay đổi, bái ta làm thầy, ta sẽ ra mặt thay ngươi hóa giải cừu hận, như thế nào?

Tống Quy Thiện nhàn nhạt mở miệng, đồng thời sải bước ra ngoài, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, không trung có một đạo kiếm khí hình cổ kiếm hiển hoá ra, như chớp giật bắn về phía Kim Ô đang bày trận, tựa hồ muốn ngăn cản đại trận hình thành, cùng lúc đó miệng lại không nhanh không vội:

- Thậm chí nói, nếu như ngươi bái ta làm sư, nể mặt mũi của ngươi, ngay cả sự tình Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, ta cũng có thể cầu tình, để hắn cân nhắc một chút, ngươi có bằng lòng hay không?

- Sư phụ của tiểu gia còn nhiều, một cái lợi hại hơn một cái, ngươi là cái thá gì?

Mặc dù Phương Hành kêu đại gia, nhưng trên khí thế lại không thua người, thấy Tống Quy Thiện xuất thủ ngăn cản Kim Ô bày trận, lập tức bay tới, tay trái cầm Hắc Kiếm, tay phải cầm Huyết Ẩm Cuồng Đao, khí thế hung hăng phách trảm ra ngoài.

- Liều mạng!

Cách đó không xa, đám người Lệ Hồng Y cũng cắn răng, đạp không vọt tới.

Tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu không phải người ngu, mặc dù không có nghe được Phương Hành và Kim Ô thương lượng, nhưng thấy bộ dáng này lập tức minh bạch mấy phần, tâm tư lập tức nghĩ, nếu đám người mình hợp lực cũng chiến không được Thần Tử Thuần Dương Đạo, như vậy bố trí xuống đại trận, mượn lực lượng đại trận trấn áp cũng là một phương pháp, thậm chí nói, đây quả thực là biện pháp duy nhất.

Bởi vậy ai cũng không dám chủ quan, nhao nhao tiến lên, cắn răng xuất thủ, muốn ngăn cản Tống Quy Thiện.

Một trận ác chiến chân chính triển khai, các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu quần chiến Tống Quy Thiện.

Mà Kim Ô cũng dùng hết tốc độ, bố trí đại trận.

Ầm ầm!

Có Phương Hành gia nhập, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đã không còn bị Tống Quy Thiện áp chế, các loại diệu pháp tầng tầng lớp lớp, thần quang, đạo hỏa, sấm sét vang dội, vô số đạo lực lượng khí tức đáng sợ giăng đầy hư không, thời thời khắc khắc có hư không bị xé rách, người có thể vào trận chiến này, yếu nhất cũng là tuấn kiệt một phương, nếu không ngay cả đảm lượng lên Phong Thiện Sơn cũng không có, dẫn đến trận chiến này cực kỳ phấn khích, thậm chí có mấy phần phong thái tiên chiến trong truyền thuyết.

Một trận chiến triển khai, vậy mà trong lúc nhất thời đấu thành thế hoà không phân thắng bại.

Tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu cộng thêm Phương Hành, cũng không thể áp chế Tống Quy Thiện, còn Tống Quy Thiện thì không có thời gian đi ngăn cản Kim Ô.

Tống Quy Thiện rất mạnh!

Đây là kết luận của tất cả mọi người!

Càng ác chiến, loại cảm giác này càng sâu, dùng lực lượng của các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, ngay cả Nguyên Anh cũng có thể chém, nhưng Tống Quy Thiện đối mặt với rất nhiều công kích hung hiểm, lại ung dung không vội, các loại thuật pháp tinh diệu hạ bút thành văn, hóa giải công kích của tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, hơn nữa đều cực kỳ tinh xảo, xem ra tám ngàn thuật pháp kia cũng không phải hư ngôn.

Triệu Trường Hà tu luyện Lôi thuật đến cực hạn, liền trở thành Thần Tử một tông.

Nhưng Tống Quy Thiện lại ở mỗi một đạo của hắn phát huy tới cực hạn.

Khó trách kẻ này sẽ có danh Kim Đan vô địch, tu vi của hắn như thế, lại có đài sen liên tục không ngừng cung cấp pháp lực tương trợ, thời điểm cùng người đấu pháp là đứng ở thế bất bại, chém giết Nguyên Anh cũng không có vấn đề gì!

Bất quá ở trong quá trình này, Kim Ô lại thừa dịp các tu sĩ cuốn lấy Tống Quy Thiện, vội vã bố trí đại trận, đại trận có hết thảy tám cửa, đại trận đơn giản nhất chỉ cần tám trận kỳ là có thể bố trí xuống, nhưng trận kỳ đơn giản như vậy đối với Tống Quy Thiện căn bản không có tác dụng, cho nên coi như thời gian lại khẩn cấp, Kim Ô cũng bày ra sáu mươi bốn trận kỳ, bây giờ đã bố xong bảy cửa, chỉ còn một cửa cuối cùng, liền có thể kích hoạt đại trận, trấn áp Tống Quy Thiện.

- Ai, không nên ép ta đại khai sát giới?

Thấy Kim Ô bày pháp trận, tựa hồ Tống Quy Thiện có chút bất đắc dĩ, ung dung thở dài, đáy mắt hiện ra vẻ ngưng trọng.

Sau khi ngưng trọng, chính là sát cơ tăng vọt!

- Hỏa Linh hộ pháp!

Bàn tay nhấn một cái, hỏa ý ở xung quanh lưu động, Linh thú Khổng Tước xuất hiện, vòng quanh Tống Quy Thiện bay múa, liệt hỏa thiêu đốt, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đánh tới thuật pháp thần quang thậm chí phù triện, nhao nhao nhóm lửa, hóa thành vô hình, sau đó hỏa ý bộc phát, lao về phía Phương Hành.

- Tiểu gia thu con chim này của ngươi!

Thấy Khổng Tước lao đến, Phương Hành cũng giật mình, trong miệng mắng to, trước người xuất hiện đạo đạo hỏa liên.

Hắn tu là Tam Muội Chân Hỏa, thuật pháp là tiên thuật do Chân Tiên của Hồ tộc truyền thừa, huyền ảo đến cực điểm, mặc dù khống chế chưa thành thục, nhưng uy lực cực kỳ đáng sợ, chỉ bất quá Tống Quy Thiện tu luyện hỏa ý lại có chút giống Phật môn Nghiệp Hỏa, không yếu hơn Tam Muội Chân Hỏa bao nhiêu, lại thêm Khổng Tước là Tống Quy Thiện tu luyện hỏa thuật đến cực hạn, hư vô đản sinh ra một con linh thú, thậm chí có được ý thức của mình, cho nên ở trên hỏa pháp ẩn ẩn áp chế hắn, chỉ có thể liều mạng hóa giải.

Mà mượn cơ hội này, Tống Quy Thiện bước ra một bước, thân hình như thiểm điện, lưu lại một chuỗi hư ảnh, ngạnh xông về phía trước.

Ầm ầm!

Nhục thân của hắn mang theo cuồng phong, hư không bị chia cắt thành hai nửa, thiên địa ảm đạm.

- Lưu lại!

U Di Cuồng gầm thét, vừa lúc ngăn ở trên đường đi của hắn, đối mặt thế tới kinh người của Tống Quy Thiện, hắn đã không kịp tránh, trong khoảng điện quang hỏa thạch hạ quyết định, linh lực toàn thân lăn lộn, uẩn dưỡng thần quang đáng sợ, rống to một tiếng, như Ma Lang rít gào vọt về phía Tống Quy Thiện.

- Tru Ma!

Tống Quy Thiện ở thời khắc này cũng quát như sấm mùa xuân, là Phật Môn Sư Hống.

Hai sóng âm kinh khủng va chạm, sau đó Phật Môn Sư Hống của Tống Quy Thiện cuốn về phía U Di Cuồng.

- Phốc phốc...

U Di Cuồng bị Phật Môn Sư Hống đánh trúng, cả người kịch chấn, ngũ quan bắn ra máu tươi, thậm chí mặt ngoài thân thể xuất hiện kẽ nứt, thân hình cứng ở trên không trung, bị Tống Quy Thiện lao đến đụng vào, thân hình như túi da bay ra ngoài, máu tươi bị lực lượng đè ép, giống như suối phun chảy ra, lâm ly đáng sợ.

- Cuồng huynh...

Có tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu giận dữ hét lớn, liều mạng lao đến, thi triển Đan quang chặn đường.

Dưới loại tình huống này, thi pháp hoặc tế pháp bảo đã không kịp, chỉ có Đan quang mới có thể đưa đến hiệu quả ngăn địch.

- Siêu độ!

Tống Quy Thiện mặt không biểu tình, hai tay áo phình lên, như hai Thanh Long uốn lượn bơi đi, ầm ầm như hai roi sắt, trong nháy mắt tát bay đám người Hàn Anh và Hồng Nhan tiên tử, bên tai nghe được thanh âm xương vỡ, bốn năm người kia có người bị quất bay, có người thì lặng yên không một tiếng động rơi xuống đất.

Trong nháy mắt phát lực, Tống Quy Thiện

trọng thương sáu người, không gian đã bị quét ra, một thông đạo thẳng về phía trước.

Ở cuối thông đạo, thình lình là Kim Ô đang suy diễn đại trận.

- Chỉ là yêu nghiệt, cũng là tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu?

Thần sắc của Tống Quy Thiện lạnh lùng, trong mắt lóe lên sát cơ.

Xa xa, Kim Ô sinh lòng cảm ứng, đột nhiên quay đầu nhìn hắn, trong mắt khí thế tăng vọt.

- Đền tội!

Tống Quy Thiện quát như sấm mùa xuân, thân hình chấn động, như điện chớp lướt tới.

Hắn và Kim Ô cách khoảng ba trăm trượng, nhưng với hắn mà nói, thực không tính là gì, theo thân hình vừa động, cũng đã bắt Pháp Ấn, chuẩn bị đánh chết uy hiếp tiềm ẩn kia.

Nhưng lúc này, thân thể Kim Ô lắc một cái, khí huyết hùng hồn tăng vọt, sau đó... ném trận kỳ bỏ chạy!

Tốc độ cực nhanh, "sưu" một tiếng đã bay ra ngoài mấy trăm trượng, mà lúc này Tống Quy Thiện chỉ vừa mới lướt ra chừng mười trượng, tốc độ còn không có hoàn toàn triển khai, nó đã trốn không còn hình bóng, làm cho Tống Quy Thiện sửng sốt, thân hình ngừng lại, có chút dở khóc dở cười, không nghĩ tới con quạ đen kia nhát gan như vậy, mình còn cần đi truy sát sao?

Thời điểm hắn ngây người, sau lưng "hô" một tiếng, truyền đến tiếng gió kinh khủng, vội vàng xê dịch thân hình tránh đi, một bóng người xông đến, xoay người lại, trong khói đen cuồn cuộn, một con mắt dọc tản ra hung quang khiếp người.

Phương Hành rốt cục thoát khỏi hỏa linh dây dưa đuổi theo, lúc này hắn đã kích hoạt Ma Tướng ba đầu sáu tay, toàn thân khói đen cuồn cuộn, tay cầm cự kiếm, huyết đao, kim mâu, Pháp Thanh Tùng, Bách Hung Đồ… chính diện lao tới, ba con mắt mở to, tản ra hàn quang thăm thẳm, cả người giống như ma đầu, ngăn cản ở trên không trung.

- Thân người Ma Tướng?

Tống Quy Thiện nao nao, nở nụ cười:

- Muốn liều mạng sao? Đáng tiếc trợ thủ của ngươi đã chạy trốn!

- Hắc hắc, chạy trốn không thể trở lại sao?

Phương Hành hóa ra Ma Tướng ba đầu sáu tay không thèm để ý, một mực ngăn cản đường ra.

Sắc mặt của Tống Quy Thiện cũng trở nên khó coi, bởi vì hắn phát hiện, con quạ đen vừa rồi không đợi mình đuổi tới đã chạy, nhìn nhát gan như chuột, vậy mà lại bay trở về, lấy ra bó lớn trận kỳ, tiếp tục bố trí trận môn, trong miệng còn không ngừng nói thầm:

- Con mẹ nó, vừa rồi làm ta sợ muốn chết...

Chương 695: Đại trận thành, ép Quy Thiện

- Lúc đầu nghĩ đến tiện tay tha ngươi một mạng, nhưng ngươi đã tìm chết, vậy thì đừng trách ta!

Cử động của Kim Ô khiến cho Tống Quy Thiện cảm nhận được một loại cảm giác bị trêu đùa, lại thêm tình thế nguy cấp, tặc ô kia bề ngoài xấu xí, nhưng quá trình bày trận triển lộ ra tạo nghệ tinh thâm, khiến cho hắn sinh ra cảm giác uy hiếp, hắn đọc qua vô số đạo điển, cũng có lĩnh ngộ về trận pháp, trong lúc nhất thời bị tốc độ bày trận của Kim Ô dọa sợ... gia hỏa kia vậy mà có thể ở trong thời gian ngắn như vậy bố trí xuống đại trận ngăn cách linh lực thiên địa, bản lĩnh này thật làm cho người nghĩ không ra!

Cũng chính là nguyên nhân này, hắn nhẹ nhàng chỉ hướng Kim Ô, nhàn nhạt mở miệng:

- Ta sẽ chém ngươi!

Nhưng một câu cực kỳ bình thản, lại giống như định ra vận mệnh của Kim Ô, đoạn đi tất cả sinh cơ của nó.

Kim Ô tựa hồ cũng cảm nhận được, trong lòng run lên, bất quá thua người không thua miệng, quay đầu lại mắng:

- Ta không biết chạy sao?

Tống Quy Thiện cười lạnh, không cần phải nhiều lời nữa, quanh người linh lực ba động.

Mà Phương Hành hóa thân Ma Tướng ba đầu sáu tay thì ánh mắt lãnh khốc, cười hắc hắc nói:

- Tiểu gia ở đây, ngươi không qua được!

- A...

Tống Quy Thiện cười lạnh, đột nhiên kết ấn.

Ầm ầm!

Không trung có thanh lôi thành hình, biến ảo thành một bàn tay che trời, chụp thẳng về phía Phương Hành, cùng lúc đó, Tống Quy Thiện bứt ra lui lại, phóng về phía những trận kỳ mà Kim Ô bố trí, chỉ cần hủy những trận kỳ kia, đại trận sẽ tự hủy, xem ra đến lúc này Tống Quy Thiện còn rất thanh tỉnh, không có liều mạng muốn vọt qua Phương Hành cản đường chém giết Kim Ô, mà lựa lựa chọn phương pháp khác giải quyết.

Chỉ bất quá thời điểm thân hình hắn vừa động, ánh mắt Phương Hành lại lạnh lẽo, thúc giục lôi pháp, đạo đạo lôi điện hiển hóa ở quanh người, lại không phải lấy từ ngoại giới, mà thúc giục Tạo Hóa lôi chủng ở trong thức giới, sau khi kích hoạt, cũng không có ý dẫn xuất thần lôi đả thương địch thủ, mà là bao phủ lấy mình, đồng thời thân hình khẽ động, vọt thẳng về phía trước, đồng thời vung vẩy đao kiếm, giống như máy xay gió xoay tròn, ngạnh sanh chém tới Tống Quy Thiện, tựa như giòi trong xương...

Hắn đã thúc giục bí thuật của Đại Bằng tộc, hai Kim Sí hiển hóa, tốc độ không thua Tống Quy Thiện chút nào, hắn đuổi theo, ngay cả Tống Quy Thiện cũng không thể không nhíu mày, quay người xòe năm ngón tay, giữa lòng bàn tay huyễn hóa ra vô số phi kiếm, tựa như mưa kiếm gào thét bắn về phía Phương Hành, nhưng đều bị Phương Hành vung đao kiếm nghiền nát, hóa thành linh lực màu vàng tan đi.

- Ngươi thật cho rằng ngươi có thể ngăn được ta?

Tống Quy Thiện đã có chút nôn nóng, ánh mắt loé lên sát khí.

Năm ngón tay bỗng nhiên nắm lại, trên quyền tản ra kim quang đáng sợ, ầm ầm đánh tới Phương Hành.

- Thật cho rằng tiểu gia nhìn không thấu bản lĩnh của ngươi?

Phương Hành không sợ chút nào, thẳng tới nghênh đón, đao kiếm và kim sắc va chạm, nhất thời kích phát ra khí lưu đáng sợ, không khí rung ra từng vòng giống như gợn nước, hơn nữa một quyền này qua đi, Phương Hành và Tống Quy Thiện thình lình đều lông tóc không thương, đồng thời lui về phía sau mười trượng, Tống Quy Thiện muốn dựa thế bay đi phá hủy trận môn, nhưng Phương Hành lập tức đuổi theo.

- Bằng lực lượng nhục thân, ngươi có bản lĩnh gì bức lui ta?

Trong tiếng rống to, Phương Hành đuổi kịp, Tống Quy Thiện không thể không quay người tái chiến.

Trải qua một phen đại chiến, Phương Hành bằng vào trực giác bén nhạy, sớm đã mò rõ ràng bản lĩnh của Tống Quy Thiện, căn cơ của người này có thể xưng kém mình không xa, đơn giản mà nói, nếu như dùng man lực tranh chấp, hai người tương đương, lúc ấy ở trong trận thứ năm, Tống Quy Thiện và Phương Hành xa xa xuất thủ, lực lượng bất phân cao thấp liền có thể nhìn ra được, nhưng người này thuật pháp tinh kỳ hơn xa mình, ở dưới các loại pháp môn áp chế, thình lình để cho mình không phát huy ra phương diện am hiểu nhất, có thể nói là chiến cực kỳ biệt khuất.

Bị áp chế lâu, lửa giận trong lòng của hắn đã sớm bừng bừng xông lên.

Lại đúng lúc gặp cơ hội này, thì lập tức hạ quyết tâm, phải cùng Tống Quy Thiện tranh đấu một trận, chiến cuộc thiên biến vạn hóa, nhưng Phương Hành từ sinh ra tới bây giờ, gió tanh mưa máu đã trải qua không biết bao nhiêu, trực giác có thể nói cực kỳ nhạy cảm, tóm được cơ hội trong nháy mắt ấy, ẩn ẩn cảm giác được, theo Kim Ô sắp bố thành đại trận, thế cục đã nghịch chuyển, trước đó bọn họ vây công Tống Quy Thiện, Tống Quy Thiện thi triển ra các loại pháp môn tinh diệu, phòng thủ kín kẽ, ngẫu nhiên phản kích cũng là bắt lấy cơ hội bắn tên có đích, nên lộ ra thong dong bình tĩnh, nhưng bây giờ hắn nóng lòng hủy đi đại trận, Phương Hành thì trở thành người thủ trận, hoặc liều mạng phòng thủ, hoặc quấn quít chặt lấy, làm cho Tống Quy Thiện có chút sứt đầu mẻ trán, dùng tu vi của hắn, còn không đạt tới trình độ có thể trấn áp Phương Hành.

Dưới loại tình thế này, hắn chỉ có thể cùng Phương Hành đàng hoàng đấu pháp.

Nhưng trong thời gian này, Kim Ô đã sớm bố trí xong đại trận.

Dù sao coi như thuật pháp của Phương Hành không tinh xảo bằng hắn, nhưng nhục thân cường hoành, nền móng kiên cố, có bí thuật của Đại Bằng nhất tộc tăng lên tốc độ, lại có sơn ý của Phong Thiện Sơn gia trì, tiến có thể đuổi đánh tới cùng, lui có thể ổn thủ bất động, điển hình của loại vừa có thể đánh vừa có thể thủ.

Hơn nữa lúc này hắn vì ổn thỏa, đã không cùng Tống Quy Thiện liều thuật pháp, đủ loại pháp thuật chỉ dùng để thủ hộ bản thân, chân chính tấn công địch lại là Sát Sinh đại thuật, nhìn như hắn vứt bỏ ưu thế lớn nhất của mình, nhưng trên thực tế đơn thuần dùng nhục thân ngăn địch, hắn phát huy ra lực lượng lại càng mãnh liệt, không còn dễ dàng bị Tống Quy Thiện áp chế nữa.

Ầm ầm!

Trận chiến này đánh cực kỳ ác liệt, uy thế còn mạnh hơn vừa rồi các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu vây công Tống Quy Thiện.

Phương Hành hoàn toàn không lưu thủ nữa, Bách Hung Đồ triệu hoán ra mấy chục Hung Thú, lại dùng Pháp Thanh Tùng triệu hoán ra gần trăm khôi lỗi, giống như thuỷ triều vây quanh Tống Quy Thiện ác đấu, Tống Quy Thiện cũng triệu hoán ra Linh thú hộ pháp, khống chế thần quang liều mạng với Phương Hành, liên tục thi triển mấy lần tâm kế, muốn thoát thân phá hư trận môn, nhưng tất cả đều thất bại, cái khác có lẽ hắn hơn được Phương Hành, nhưng chơi âm mưu quỷ kế...

Lúc này các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đã không còn dám tới gần, sợ bị ngộ thương.

Dạng ác chiến như vậy, Tống Quy Thiện sẽ không hề cố kỵ, mà Phương Hành thì thuật pháp không tinh, đã không cách nào cam đoan khống chế hết thần quang, ngộ thương đồng bạn là chuyện rất bình thường.

Tống Quy Thiện cũng đã đánh ra chân hỏa, đủ loại thuật pháp tinh diệu điên cuồng phát huy ra, tựa như một thịnh yến thuật pháp, cho dù Phương Hành đã triệu hoán ra Hung Thú và khôi lỗi, hóa thành ma thân ba đầu sáu tay, nhưng ở dưới công kích của Tống Quy Thiện, cũng lộ ra vướng trái vướng phải, chỉ có thể mượn nhờ sơn ý của Phong Thiện Sơn trấn trụ mình, không ngừng hóa giải thuật pháp của Tống Quy Thiện.

- Quạ đen, con mẹ nó xong chưa?

Phương Hành cắn răng kiên trì, vẫn không quên quay đầu hỏi Kim Ô.

- Sắp rồi.

Kim Ô luống cuống tay chân, móng vuốt và cánh cùng lên trận, chỉ huy tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu qua giúp đỡ cắm trận kỳ ở vị trí chính xác, hiển nhiên đại trận đã sắp thành hình, trong ánh mắt của nó cũng lóe lên hàn mang, cười lạnh nói:

- Con mẹ nó Tống Tri Liễu, còn muốn giết ta? Hắc hắc, Kim gia ta dùng sở học suốt đời bày ra đại trận này, coi như trấn áp không chết ngươi, cũng sẽ cho ngươi niềm vui bất ngờ...

Oanh! Oanh! Oanh!

Không trung, Tống Quy Thiện bỗng nhiên xuất thủ, cùng Phương Hành đối bính ba kích, tiếng nổ lớn giống như lôi âm, rung động khắp nơi.

Mà sau ba kích, Phương Hành và Tống Quy Thiện đồng thời ngã về phía sau hơn mười trượng, mặt đối mặt đứng trên không trung, trên người Phương Hành khói đen dày đặc, ánh mắt đỏ như máu, hô hô thở hổn hển, trên mặt Tống Quy Thiện tựa hồ vĩnh viễn bao phủ phật ý nhàn nhạt đã tiêu tán, chỉ lộ ra sát ý, hai tay áo phiêu đãng.

- Ta nói ngươi không qua được!

Phương Hành cắn răng, nhìn Tống Quy Thiện cười lạnh.

- Ha ha, đại trận sắp thành, ngươi cảm thấy ngươi thắng chắc?

Tống Quy Thiện cười lạnh, mắt thấy đại trận sắp thành, hắn lại không có ý tứ hủy đại trận như lúc trước.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, theo Kim Ô cắm một trận kỳ cuối cùng xuống dưới, chung quanh vang lên thanh âm giống như sét đánh, có linh lực như gợn sóng từ hư không bay qua, mắt trần có thể thấy thần quang từ trong trận kỳ du tẩu, đạo đạo lực lượng pháp tắc tràn ngập cả phiến hư không, giữa thiên địa phảng phất như nhiều hơn một cái lồng, ngăn cách địa vực này ra ngoài thiên địa.

Đại trận xong rồi!

- Oa oa oa... Ha ha ha ha... Phỉ gia ngài đứng sang một bên, nhìn ta đè chết hắn!

Tiếng cười của Kim Ô vang lên, thân hình xông về không trung, hai cánh vỗ mạnh, uy phong lẫm liệt.

Lực lượng tràn ngập cả đại trận đột nhiên hội tụ, tựa như nộ hải vọt về phía Tống Quy Thiện, Phương Hành nhìn qua, có thể cảm ứng được trong đại trận, tám cửa đang nhanh chóng vận chuyển, tử môn mang theo lực lượng mạnh mẽ bao phủ Tống Quy Thiện.

Các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, lúc này chết thì chết, thương thì thương, có thể nói cực kỳ thê thảm, nhưng trên mặt rốt cục lộ ra chút vui mừng.

Chương 696: Đài sen

Đại trận đã thành, ầm ầm trấn áp qua.

Mà lúc này Tống Quy Thiện, mặc dù không có Âm Dương Thần Ma Giám như Phương Hành, nhưng mượn thần hồn mạnh mẽ và tạo nghệ pháp trận, cũng có thể thấy được tử môn vọt tới, ánh mắt nhìn lướt qua, nhẹ nhàng thở dài, bỗng nhiên tay áo mở rộng, thân thể giống như ngự phong vọt tới, đồng thời trong tay áo bay ra một vật.

Phương hướng hắn phóng đi, chính là địa phương tới gần đỉnh núi của Phong Thiện Sơn.

Mà tế ra đồ vật kia, là đài sen thiêu đốt xích diễm.

Đài sen tung bay ở trên không trung, Tống Quy Thiện bay người lên đài sen, ngồi xếp bằng bất động, quanh người có xích diễm phóng đại, hơn nữa xung quanh đài sen sinh trưởng cánh sen xanh biếc, nếu như đếm kỹ sẽ phát hiện có tất cả mười tám cánh, mỗi một cánh sen đều giống như hoa sen thiên địa sinh dưỡng ra, hoa văn phía trên mơ hồ tạo thành một tăng nhân ngồi xếp bằng hợp thành chữ thập.

Sau một khắc, đại trận vận chuyển, lực lượng của cả đại trận đều trấn áp xuống, bao phủ hắn ở bên trong .

Đạo đạo lực lượng hùng hồn xen lẫn thành lưới, như sóng cả xung kích về phía Tống Quy Thiện, loại lực lượng kia hùng hồn đáng sợ, rắn rắn chắc chắc trấn áp Tống Quy Thiện, đây quả thực khó có thể tưởng tượng, ngay cả Phương Hành trước kia xông trận, cũng khẳng định phải tránh tử môn, bởi vì vào tử môn, thì chờ lấy lực lượng một người đối kháng cả đại trận đi...

Nếu Tống Quy Thiện muốn trốn, bằng tạo nghệ trận pháp của hắn, tuyệt đối có thể kéo dài một đoạn thời gian.

Nhưng lúc này hắn lại giống như chủ động đưa thân vào tử môn.

- Hắn choáng váng sao?

Ngay cả Kim Ô cũng cảm giác có chút không đúng, thấp giọng kêu lên.

- Trong dự liệu, nếu dễ dàng giải quyết như vậy, hắn cũng không phải Tống Quy Thiện!

Phương Hành lấy ra một nắm lớn đan dược nuốt vào trong bụng.

Quả nhiên, thời điểm đại trận trấn áp đi qua, một màn đáng sợ xuất hiện.

Tống Quy Thiện ngồi xếp bằng trên đài sen, thình lình tản ra quang mang xanh mờ, mơ hồ có tiếng tụng kinh vang lên, hoa văn trên mười tám cánh sen, vậy mà ở lúc này chiếu ra hư ảnh cổ tăng, nhìn giống như mười tám cổ tăng đồng thời ngồi xếp bằng ở trong hư không tụng kinh, một mực bảo vệ Tống Quy Thiện, lực lượng của đại trận đều bị ngăn ở bên ngoài.

- Bảo bối này lại có thể chống cự đại trận...

Có tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu nghẹn ngào kêu lên, mang theo ý tuyệt vọng.

Lúc trước bọn họ cơ hồ đã bị Tống Quy Thiện đánh phá gan, đại trận này là hi vọng duy nhất.

Nhưng chẳng ai ngờ tới, thời điểm đại trận thành hình, cũng thành công trấn áp Tống Quy Thiện, nhưng kết quả vẫn là công dã tràng.

Cái đài sen kia ngoại trừ cung cấp pháp lực, lại còn có tác dụng phòng ngự, ngạnh sanh gánh vác lực lượng của cả đại trận.

Trong lúc nhất thời, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu không người nói chuyện, trong lòng nặng trĩu.

- Bày ra đại trận cũng vô dụng, có ta ngồi ở chỗ này, các ngươi liền không qua được trận thứ mười!

Tống Quy Thiện nhàn nhạt mở miệng, khí thế lại hùng hồn, giống như trấn trụ hết thảy yêu ma.

Vị trí hắn ngồi, là con đường đi lên đỉnh núi Phong Thiện Sơn, chỉ cần không đánh bại hắn, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu không lên núi được.

Nhìn thân ảnh ngồi ngay ngắn ở trên hư không, các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu cơ hồ tuyệt vọng.

Nhưng lúc này, Kim Ô đột nhiên cười quái dị một tiếng, hướng Phương Hành nói:

- Chúng ta giống đồ đần không?

Ngay cả Phương Hành nuốt mấy viên đan dược cũng lạnh giọng cười nói:

- Giống, nhưng không phải!

Hai người đối thoại, lại khiến cho các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu nao nao, ánh mắt nhìn lại.

Phương Hành cũng không nói cái gì, lại nhét một nắm đan dược vào trong miệng, sau đó giống như cười mà không phải cười nhìn Tống Quy Thiện nói:

- Tống Tri Liễu, ngươi xác thực rất ngưu bức, nhưng đấu thời gian dài như vậy, tiểu gia ta rất hiếu kì... Ngươi không mệt sao?

Tống Quy Thiện mặt trầm như nước, không có mở miệng.

Phương Hành thì khẽ cắn răng cười lạnh:

- Con mẹ nó ngươi giống như quái vật, thông hiểu rất nhiều thuật pháp, ngay cả tiểu gia ta nghe cũng chưa từng nghe qua, nhưng tốt xấu gì ta cũng biết một đạo lý, thuật pháp rất tiêu hao linh lực, ngươi thi triển càng nhiều, linh lực tiêu hao càng lợi hại, nếu như ở bình thường, ngươi có đài sen kia, đài sen bất động, pháp lực không dứt, nhưng bây giờ thì sao?

Nghe Phương Hành nói, trong các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, dần dần có người mắt sáng lên.

Kim Ô cười xấu xa nói:

- Kim gia ta không có trông cậy vào bằng đại trận này trấn áp ngươi, ngăn cách linh khí mới là chủ yếu nhất, đài sen kia nói trắng ra chính là một thần khí tụ linh, nhưng trong đại trận này, linh khí đã bị ngăn cách, coi như nó là Tiên Khí thì thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn có thể dưới tình huống không đánh vỡ đại trận này đưa linh khí vào sao? Mới đầu ngươi lệnh đệ tử Thuần Dương Đạo ra trận, lại mở trận pháp, chính là lo lắng trận thứ mười sẽ ảnh hưởng ngươi hấp thu pháp lực, còn giả vờ giả vịt nói cái gì từ bi, hắc hắc, buồn cười, hiện tại Kim gia ta trả lại ngươi một đại trận, nhìn ngươi ở trong này làm sao hấp thu pháp lực!

Ánh mắt của các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu càng ngày càng sáng, tâm tình ẩn ẩn có chút kích động.

Nguyên lai đây mới là chiến thuật mà tiểu ma đầu cùng Kim Ô thương lượng ra!

- Hắc hắc, các con, cùng tiến lên, đánh không chết hắn, cũng phải mệt chết hắn!

Đúng lúc này, Phương Hành ăn đủ linh đan cười to, dẫn đầu xông tới.

Sau đó, phàm là tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu còn có thể động, đều cùng nhau xông lên, đạo đạo thuật pháp không chút khách khí đánh về phía Tống Quy Thiện, ngay cả ánh sáng màu vàng xung quanh đài sen cũng không ngừng dập dờn, trước đó đài sen có thể câu thông thiên địa, cung cấp cho Tống Quy Thiện linh khí liên tục không ngừng, nhưng bây giờ đại trận đã ngăn cách trong ngoài, Tống Quy Thiện muốn khu động đại trận này, chỉ có tự mình rót linh lực vào.

Mà mục đích của Phương Hành và Kim Ô ngay ở chỗ này, muốn mài chết Tống Quy Thiện.

Tống Quy Thiện sở trường về thuật pháp, nhưng dù sao cũng chỉ là Kim Đan hậu kỳ, nếu không có đài sen cung cấp pháp lực, bằng tu vi lực lượng của hắn, lại có thể thi triển bao nhiêu thuật pháp? Mà Phương Hành mặc dù tu vi yếu hơn hắn một chút, nhưng người mang Hóa Linh Kinh, chỉ cần mình kháng được, thì có thể không ngừng nuốt linh đan, bổ sung linh lực liên tục không ngừng, chậm rãi bồi Tống Quy Thiện chơi tới cùng.

Cục diện như vậy, thắng bại tự nhiên không cần nói cũng biết.

Các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu không biết Phương Hành có Hóa Linh Kinh, nhưng vô luận như thế nào cũng rõ ràng mục đích của hắn, cắn răng tiến công.

Đã tới mức độ này, dù mình mệt mỏi chết, cũng phải lôi kéo Tống Quy Thiện quy thiên.

Oanh!

Đại chiến lại nổi sóng, cơ hồ là phiên bản như lúc các tu sĩ mới vào trận, Tống Quy Thiện vẫn ngồi ngay ngắn trên đài sen bất động, cùng các tu sĩ đấu pháp, nhưng tình thế đã nghịch chuyển, trước đó nhìn thấy Tống Quy Thiện không rời đài sen, các tu sĩ nhìn thấy chính là tuyệt vọng, bây giờ nhìn thấy lại là hi vọng, đấu pháp càng có khí lực, vòng quanh Tống Quy Thiện công kích tầng tầng lớp lớp.

Tựa hồ xác thực như Phương Hành nói, Tống Quy Thiện thi triển thuật pháp càng ngày càng chậm chạp, thần quang có chút ảm đạm.

Đây chính là dấu hiệu linh lực khô kiệt!

Tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đã vui vô cùng.

Nhưng lúc này, Tống Quy Thiện bỗng nhiên hít một hơi, trầm lắng mở miệng:

- Ngươi đoán sai!

Theo lời ấy phát ra, bỗng nhiên trong tay hắn biến đổi pháp quyết, không có đánh về phía các tu sĩ vây công, lại đánh vào trên đài sen, mà đài sen lóe ra xích diễm, nhưng lại có kim mang kia, vào lúc này kim mang tiêu tán, xích diễm càng ngày càng đỏ, nửa ngày sau, dưới đáy đài sen đột nhiên có mấy bộ rễ huyết hồng kéo dài ra.

Xùy!

Hồng Nhan tiên tử vốn bị trọng thương, nhưng còn kiên trì vây công, lúc này thình lình bị bộ rễ cuốn lấy mắt cá chân, nàng vội vàng lấy ra phi kiếm chém bộ rễ kia, nhưng kiếm chưa chém xuống, cả người đã trở nên mềm mại, vậy mà không có một chút lực lượng, chỉ cảm thấy sinh cơ nhanh chóng trôi qua.

- Ta sát, đây là thứ gì?

Phương Hành giật nảy mình, lách mình lao tới, giúp nàng chém đứt bộ rễ.

Nhưng còn không kịp may mắn, lúc ngẩng đầu, trong lòng không khỏi giật mình, dâng lên cảm giác không ổn.

Dưới đài sen, mọc ra vô số bộ rễ huyết sắc, lít nha lít nhít, lan về mỗi một góc trong đại trận.

Lúc này trong đại trận còn có rất nhiều tu sĩ bị Tống Quy Thiện đả thương, mạng sống như treo trên sợi tóc, lúc đầu các tu sĩ đều tưởng bọn họ mạng lớn, may mắn sống sót, nhưng lúc này lại phát hiện, sự tình chỉ sợ không có đơn giản như vậy, phương hướng những bộ rễ kia mở rộng, lại chính là vị trí của bọn họ, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt Phương Hành cứu Hồng Nhan tiên tử, đã có bốn năm người bị cuốn lấy.

Mà bọn họ vốn mạng sống như treo trên sợi tóc, trong nháy mắt này bị bộ rễ huyết sắc đoạt sinh cơ, thậm chí ngay cả nhục thân cũng lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được khô quắt, cuối cùng lại bị kình khí trong đại trận rung động, lặng yên hóa thành tro bụi.

Mà trên đài sen thì quang mang thiêu đốt, mắt trần có thể thấy huyết sắc tràn vào trong cơ thể Tống Quy Thiện, khiến cho hắn thần quang tăng vọt.

- Ha ha...

Tống Quy Thiện cười to, phật quang đã không tồn tại, trên mặt ẩn ẩn hiện ra Ma ý đáng sợ, thanh âm cũng không còn lạnh nhạt giống như trước đó, ngược lại nhiều hơn mấy phần điên cuồng:

- Tiểu ma đầu, ngươi thật cho rằng ta đưa đệ tử Thuần Dương Đạo ra trận, là vì lừa ngươi và tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu ra ngoài, để đơn độc đánh một trận? Ngươi quá coi thường ta, ngươi bố trí đại trận, ngăn cách thiên địa lại thế nào? Ta nói rồi, lúc đó ngươi liều mạng ngăn cản ta phá trận, trên thực tế là đẩy các ngươi vào tử lộ mà thôi!

Oanh!

Lực lượng của hắn tăng vọt, đạo đạo đại thuật huyền ảo nở rộ, phô thiên cái địa.

- Đài sen này là phật bảo không sai, nhưng cũng là ma bảo, không chỉ có thể hấp thu linh lực thiên địa làm việc cho ta, còn có thể trực tiếp rút ra thọ nguyên và lực lượng huyết nhục của tu sĩ! Ta đưa đệ tử Thuần Dương Đạo ra trận, là không muốn để bọn họ thấy cảnh này mà thôi, không đến bất đắc dĩ, ta cũng không muốn hiển lộ một mặt này của đài sen...

- Nhưng... ngươi bức ta...

Tống Quy Thiện cười điên dại, ẩn chứa Ma ý vô tận, giống như Tu La xuất thế, hiến tế chúng sinh.

Chương 697: Một thức Đại Ma Bàn, phá ngươi tám ngàn pháp

Tai nạn giáng lâm!

Tống Quy Thiện chuyển biến từ Phật tướng đến Ma tướng, khiến cho trong lòng các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu nổi lên cảm giác cực kỳ quái dị, mà đài sen hắn ngồi mọc ra bộ rễ huyết sắc, cũng khiến cho trong đại trận này trở thành Tu La chiến trường, trước đây tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đấu pháp trọng thương nhưng may mắn sống sót, lúc này thình lình trở thành chất dinh dưỡng của Tống Quy Thiện, bị hắn rút đi đạo nguyên, sau đó hóa thành lực lượng, vì hắn bổ sung linh lực liên tục không ngừng, loại chuyển biến này là cực kỳ đáng sợ.

Cơ hồ là chớp mắt, đã có năm người bị hấp thu sạch sẽ, sau đó linh lực của Tống Quy Thiện điên cuồng phồng lên, so với Phương Hành nuốt đan dược, dùng Hóa Linh Kinh luyện hóa đến khôi phục linh lực thì nhanh hơn nhiều, hơn nữa sau khi thu được pháp lực cơ hồ liên tục không ngừng, hắn cũng thay đổi bộ dáng tao nhã lúc trước, xuất thủ tàn bạo hung ác điên cuồng, chiêu chiêu nhằm vào yếu hại của các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu...

- Các ngươi bức ta đến một bước này, kết cục duy nhất chính là vĩnh viễn rơi vào Tu La Địa Ngục!

Đại thủ của Tống Quy Thiện hóa thành kim thạch, hung hăng chộp tới Lệ Hồng Y, xé toang một cánh tay của nàng, nếu không phải Lệ Hồng Y xem thời cơ nhanh, cắn răng tránh thoát, lúc này bị xé chính là cả người nàng, Tống Quy Thiện thì ném cánh tay xuống đất, bộ rễ huyết sắc cuốn tới, quấn lấy cánh tay hấp thu.

Tống Quy Thiện thì có chút nhắm mắt, lộ ra vẻ hết sức hài lòng, thanh âm khàn giọng ngoan lệ:

- Lúc đầu ta còn không muốn rơi vào thanh danh một người tàn sát quá mức. Đối với các ngươi chỉ lấy hàng phục làm chủ, nhưng các ngươi thấy được Ma tướng của ta, thì không thể sống sót!

- Con mẹ nó, hắn đúng là cực phẩm, đến bây giờ còn lo lắng thanh danh của mình...

Phương Hành hận đến mắng lên, trong lòng căng thẳng, biết sự tình nghiêm trọng.

Tống Quy Thiện tâm cơ thâm trầm, từ vừa mới bắt đầu liền lệnh đệ tử Thuần Dương Đạo ra trận, vốn cho rằng hắn chơi tâm cơ vụng về, không nghĩ tới mục đích là như vậy, từ hắn cẩn thận đối đãi như vậy, có thể thấy hắn cực kỳ quý trọng thanh danh. Đoán chừng nếu đệ tử Thuần Dương Đạo thấy cảnh ấy, cũng sẽ bị hắn chém giết diệt khẩu, lại càng không cần phải nói các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, không bị hắn giết sạch sành sanh mới lạ.

Lúc này tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, Phương Hành và các Hung Thú theo hắn chinh chiến ở trong đại trận, thình lình trở thành con mồi của hắn, Phương Hành bị ép bất đắc dĩ, chỉ có thể thu Hung Thú vào trong Bách Hung Đồ. Mà các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu bị thương cũng không dám tiến lên vây công nữa, cách Tống Quy Thiện càng gần, càng có nguy hiểm bị hắn cuốn lấy, thân mất mạng tiêu, hóa thành tro bụi.

- Ngươi là Phật, ta thí Phật, ngươi là Ma, ta trảm Ma!

Đối mặt Tống Quy Thiện hung ác điên cuồng, một tiếng lệ quát vang lên, lại có một bóng người hung hăng chém tới đài sen.

Là Vương Quỳnh, pháp bào trên người nàng đã có nhiều chỗ vỡ vụn, xuân quang chợt tiết, nhưng nàng lại hồn nhiên không để ý, tay cầm Phong Hỏa Song Luân, cũng không biết dùng bí pháp gì gia trì, trên người bao phủ hồng quang nhàn nhạt, giống như Hung Thú hình người, ngạnh kháng hai đạo thuật pháp vọt tới trước người hắn, Phong Hỏa Song Luân bạo phát ra uy lực gấp mười lần trước, ầm ầm giao thoa ma sát, lửa mượn thế gió, gió mượn lực lửa, xoắn nát hư không, ép tới Tống Quy Thiện.

Từ một kích này có thể nhìn ra được, lúc trước nữ nhân này còn ẩn tàng thực lực.

Có lẽ nếu không phải các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu và Tống Quy Thiện đã thành cục diện ngươi không chết chính là ta vong, nàng sẽ còn tiếp tục ẩn tàng.

Mà lúc này trong mắt Tống Quy Thiện cũng lóe lên vẻ nham hiểm.

Nữ nhân này đột phát lực lượng phong tỏa, để hắn cảm nhận được uy hiếp, sau đó tâm tư giận dữ.

- Ta là Phật, các ngươi đều cần tiếp nhận đầu hàng, ta là Ma, các ngươi đều là nhận lấy cái chết...

Trong tiếng rống, Tống Quy Thiện bắt ấn, thần sắc lạnh thấu xương, thanh âm như từ Cửu U truyền đến:

- Đại thuật... Bách Binh Mộ!

Ầm ầm!

Theo pháp ấn hình thành, hư không không ngừng run rẩy, giống như mặt nước.

Mà ở trong run rẩy, thình lình có một cây trường thương màu vàng xuất hiện, sát khí sâm nhiên, khí tức cổ phác.

Sau đó chính là một cây búa to, dài mười trượng, đen kịt thâm trầm.

Sau đó là một thanh đao, một thanh chùy...

Từng thanh binh khí liên tiếp không ngừng hiển hiện, đại biểu cho một loại quy tắc sát lục đáng sợ, lơ lửng ở trong hư không

Binh khí mỗi nhiều một kiện, Vương Quỳnh bị lực cản càng nhiều, thình lình bị Bách Binh Mộ trấn ở giữa không trung.

Đại thuật!

Lúc này Tống Quy Thiện thi triển đã không phải thuật pháp phổ thông, mà là đại thuật áp đáy hòm.

Thế gian thuật pháp ngàn ngàn vạn vạn, truyền thừa cổ lão, nhưng tất cả thuật pháp lại chia bảy cấp là đạo, thiên, tiên, thần, huyền, pháp, nguyên, mỗi một chữ đều đại biểu một cảnh giới lớn, mà chỉ có thuật pháp thần cấp, suy diễn đến cực hạn, phá vỡ tầng mê chương cuối cùng, đạt đến phạm trù tiên pháp, mới có tư cách mang theo hai chữ "đại thuật".

Căn Bá truyền cho Phương Hành, Kim Ô, Ô Tang Nhi Sát Sinh, Trường Sinh, Chúng Sinh đại thuật, chính là như vậy.

Long Quân truyền cho Phương Hành Bố Vũ, Ngự Lôi cũng là loại này.

Mà Phương Hành từ trong Kiếm Thai học được Kiếm Ma đại thuật, cũng thuộc về phạm vi này, đương nhiên, khác biệt chính là Kiếm Ma đại thuật lai lịch bí ẩn, tự có huyền diệu, mặc dù Phương Hành miễn cưỡng nắm giữ, liền còn không tính chân chính hiểu rõ.

Mà lúc này Tống Quy Thiện thi triển đại thuật, đại biểu hắn cũng thúc giục lực lượng chân chính của mình.

Thi triển bí pháp, trong nháy mắt Vương Quỳnh bạo phát ra lực lượng gấp mười lần, bản ý là một tiếng hót lên làm kinh người, trảm Tống Quy Thiện ở dưới Song Luân, nhưng chưa từng nghĩ bị Tống Quy Thiện phản ứng cực nhanh thi triển đại thuật vây khốn, lúc này cả người đã bị trấn áp ở trong hư không, đạo đạo quy tắc trói buộc, nàng đã không thể động đậy, nhất thời hãi hùng khiếp vía, đạo đạo sát khí như sợi tơ quấn quanh.

Xùy!

Trước ngực nàng nứt ra một vết thương, nhìn tựa như bị chém một đao.

Phốc!

Lại có một lỗ máu quán xuyên thân thể của nàng, giống như vết thương bị đạn bắn...

Những binh khí lơ lửng giữa không trung kia, không có một thanh tiếp xúc đến thân thể của nàng, nhưng quy tắc đã hiển hóa ở trên thân nàng.

Trong lúc nhất thời, vết thương liên tiếp không ngừng xuất hiện, sinh mệnh của Vương Quỳnh đã tới thở hơi cuối cùng, không có chút sức phản kháng nào.

Sợi rễ huyết sắc đã uốn lượn tới, quấn lên người nàng, không có trong nháy mắt lấy đi tính mệnh của Vương Quỳnh, hiển nhiên là bởi vì Tống Quy Thiện tham đạo nguyên pháp lực của Vương Quỳnh, mặc dù sau khi người chết, hắn vẫn có thể hấp thu huyết nhục hóa thành pháp lực, nhưng lại không khổng lồ bằng trực tiếp rút ra thần hồn đạo nguyên của người sống.

- Kiếm Ma đại thuật!

- Cửu Đầu Anh Thân!

- Oa oa oa...

Nhìn thấy một màn này, Phương Hành, Lệ Anh và Kim Ô khoảng cách tương đối gần, vội vàng chạy đến cứu giúp.

Mà một bên khác, Hàn Anh và Lệ Hồng Y vẫn còn đang ác chiến hung hăng chém về phía Tống Quy Thiện, ý đồ giúp bọn hắn chia sẻ áp lực.

Nhưng sau khi Tống Quy Thiện đại thuật, xuất thủ lại liên tục không ngừng.

- Cửu U đại thuật!

Quanh người lại hiện ra một con Khổng Tước, nhưng lần này thình lình là màu đen, ba cái đầu. Hắc diễm cuồn cuộn từ trên người bừng lên, ẩn chứa khí tức hung ác, vòng quanh hắn bay lên, sau đó vọt về phía Lệ Anh, lúc đầu Khổng Tước cực kỳ Phật tính, nhưng chớp mắt hóa thành Ma chủng đáng sợ, trên người quỷ khí âm trầm, oan hồn quấn quanh, nhìn còn thê thảm hơn Lệ Anh, ẩn chứa vô số oán niệm.

Oanh!

Khổng Tước nuốt lấy Lệ Anh, sau đó hắc diễm co vào, như muốn luyện hóa hắn.

- Ngũ Lôi đại thuật!

Sau lưng có một đạo lôi quang phóng lên cửu thiên, sau đó phân hoá năm đạo, quấn về phía Kim Ô, dù lực lượng của Kim Ô mạnh mẽ vô biên, khí huyết hùng hậu viễn siêu tu sĩ Kim Đan tưởng tượng, nhưng bị năm tia thần lôi trói lại, trong lúc nhất thời không tránh thoát được, bị lôi điện bổ đến oa oa kêu to, lung tung quơ hai cánh, quấy đến bão tố đầy trời.

- Phá Diệt đại thuật!

Tống Quy Thiện mở tay áo, thình lình từ bên trong tuôn ra đạo đạo hung phong cuốn tới Hàn Anh, trong gió ẩn chứa vô số phong nhận, trên không trung có một thi thể tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đang bị sợi rễ quấn lấy, còn chưa hấp thu sạch sẽ, nhưng bị gió này thổi tới, giống như lăng trì, trong nháy mắt chỉ còn bạch cốt.

Hàn Anh giật mình, lúc này cũng có chút chấn kinh, trường thương vung mạnh, không ngừng xé rách hư không, dùng hư không đứt gãy hình thành kẽ nứt đến ngăn cản quái phong nhích lại gần mình, nhưng kể từ đó, mỗi một kích đều phải có được lực lượng xé rách hư không, tiêu hao khó nói lên lời, mà quái phong kia lại liên tục không ngừng, trơ mắt nhìn nó cách mình càng ngày càng gần.

Sau đó hai tay của Tống Quy Thiện hợp lại:

- Tiên Sơn Đại Thuật!

Không trung đột nhiên hiện ra một ngọn núi cao, chừng ngàn trượng, phảng phất như từ trong không trung mọc ra, không phải huyễn ảnh, mà là núi đá chân thực, vừa lúc sinh trưởng ở giữa hắn và Phương Hành, theo đại sơn không ngừng lớn lên, Phương Hành cũng bị hắn đẩy đến không ngừng lui về phía sau, đợi cho đại sơn ngừng phát triển, Phương Hành đã bị Tống Quy Thiện bức đến ngoài ngàn trượng.

- Hồng Liên đại thuật!

Trên mặt Tống Quy Thiện dâng lên cười lạnh, chỉ như nhặt hoa nhấn về phía Lệ Hồng Y, một đóa hoa sen xuất hiện, hồng mang thăm thẳm, từng sợi quấn quanh Lệ Hồng Y. Lệ Hồng Y kinh hãi, vội vàng vận chuyển linh lực, muốn giãy dụa ra, nhưng rất nhanh vẻ hoảng sợ trên mặt dần dần biến nhạt, biểu lộ càng lúc càng ảm đạm, từ bỏ giãy dụa, cuối cùng từ từ quỳ xuống, giống như thần phục, duy chỉ có đáy mắt còn có vẻ không cam lòng.

Từ khi tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu bái nhập Thần Châu đến nay, tính tình cường liệt, không chịu khuất phục người, vào lúc này lại quỳ ở dưới chân Tống Quy Thiện.

Trên mặt Tống Quy Thiện hiện ra mỉm cười, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Phương Hành bị hắn bức đến ngoài ngàn trượng, thần sắc mang theo điên cuồng, lãnh ngạo, mỉa mai:

- Phương đạo hữu, ngươi đã thua, còn có lời gì muốn nói?

Phương Hành cúi đầu, có chút quyết tâm mở miệng:

- Xem ra ngươi là thật học hết thuật pháp của Thần Châu Bắc Vực... Quá quắt, đoán chừng tiểu gia ở trên thuật pháp nghiên cứu cả đời cũng không sánh nổi ngươi, bởi vì trừ một chút đồ vật nhất định phải học, thì ta thật không có thời gian...

Nghe lời này, trên mặt Tống Quy Thiện đã dâng lên nụ cười thản nhiên, nhưng lời kế tiếp của Phương Hành lại làm cho hắn nao nao.

- Nhưng nếu như muốn nói cái gì, vậy còn có một câu...

Phương Hành ngẩng đầu lên, thanh âm dần dần phẫn nộ:

- Coi như ngươi học được tám ngàn pháp, cũng không tính vô địch!

Đang khi nói chuyện, hắn giơ tay lên, lúc lên lúc xuống, hình như xoa đẩy, tất cả linh lực bị kéo qua:

- Ta có một sư phụ, đối với tiểu gia rất không tệ, chẳng những che chở ta, còn truyền cho ta pháp thuật thứ nhất trong đời, tên là Âm Dương Đại Ma Bàn, mà các ngươi khi dễ hắn, cho nên hôm nay tiểu gia lên núi, chính là muốn thay lão đầu kia trút giận...

Nói đến đây, Phương Hành quát như sấm, sóng âm cuồn cuộn.

- Hôm nay, ta dùng một thức Đại Ma Bàn, phá Thần Châu tám ngàn pháp của ngươi!

Chương 698: Thiên Địa Đại Ma Bàn

Một thức Đại Ma Bàn, phá tám ngàn pháp của ngươi!

Phương Hành quát chói tai, thậm chí ngay cả tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đã bị Tống Quy Thiện trấn áp, gần như tuyệt vọng cũng tỉnh táo lại, chật vật phân ra một tia thần niệm nhìn Phương Hành. Tống Quy Thiện thì nhíu mày, có chút không hiểu nhìn Phương Hành, tựa hồ không rõ tiểu quỷ kia đã đến lúc này, lại còn có lòng tin quát nói như vậy?

Hai tay lúc lên lúc xuống, hình như xoa đẩy, dẫn động thiên địa âm dương.

Theo động tác của Phương Hành, trong đại trận, linh lực xoay chuyển chầm chậm, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Tống Quy Thiện nhịn không được nhíu mày, dùng ánh mắt của hắn tự nhiên nhìn ra được, lúc này Phương Hành đang thi triển thần thông, nhưng uy lực của thần thông này chưa chắc lớn bao nhiêu, sợ là còn kém hơn Lôi thuật của Long tộc không ít.

Đây chính là Âm Dương Đại Ma Bàn?

Đây là thần thông mà tiểu ma đầu muốn dùng để phá tám ngàn thuật pháp của mình?

Hắn đang đùa mình sao?

Tống Quy Thiện có chút không hiểu, nhưng quả thật bị Phương Hành dẫn đi lực chú ý, thậm chí không có nóng lòng giết người, mà âm thầm thúc giục linh lực, ngón tay búng một cái, trong nháy mắt có bốn năm đạo thần quang bắn về phía Phương Hành, muốn thử sâu cạn của đối phương.

Ầm ầm!

Thời điểm thần quang đánh tới, hai tay Phương Hành đẩy ra, Âm Dương Đại Ma Bàn hiển hoá ra, thần quang đều bị Âm Dương Đại Ma Bàn dẫn vào, sau đó nghiền ép xoắn nát, hóa thành lực lượng thuần túy nhất, ngược lại hội tụ đến trên Âm Dương Đại Ma Bàn, khiến cho khí tức của nó càng kinh khủng, càng khiến người sợ hãi.

- Nguyên lai là nghịch loạn âm dương, ma diệt thuật pháp, đoạt lực lượng cho mình dùng...

Tống Quy Thiện nhàn nhạt mở miệng, sở học của hắn xác thực tinh xảo, vừa thăm dò đã hiểu rõ nguyên lý.

Bất quá sau khi rõ ràng, trên mặt lại hiện ra không hiểu:

- Có thể suy diễn ra thần thông này, cũng coi như thiên tài, chỉ bất quá, ngươi muốn lấy thần thông này đến phá tám ngàn thuật pháp của ta, còn kém xa lắm!

Nói xong lời cuối cùng, mặt mày ngưng tụ, một ngọn núi lớn từ không trung hiển hóa, ầm ầm đánh về phía Phương Hành.

Tiên Sơn Đại Thuật!

Thuật này nội uẩn pháp tắc, trấn áp hết thảy nghịch loạn, Tống Quy Thiện đang muốn dùng thuật này phá vỡ Âm Dương Đại Ma Bàn.

Nhưng lúc này Phương Hành lại không bối rối, gương mặt lạnh lùng, chậm rãi đẩy Âm Dương Đại Ma Bàn một vòng, lần này theo hắn xoay chuyển thần thông, một sợi sơn ý bị hắn đánh vào trong Âm Dương Đại Ma Bàn, trong lúc nhất thời, hai tầng Âm Dương Đại Ma Bàn bỗng nhiên ngưng trọng như núi, trầm lắng chuyển động, có uy năng ma diệt vạn vật, ngay cả Tống Quy Thiện triệu hoán ra ngọn núi lớn kia, sau khi rơi xuống cũng bị Âm Dương Đại Ma Bàn cuốn vào, ma diệt không thấy.

- Ma diệt pháp chủng trong nội đan tăng cường uy lực của thần thông, ngươi điên rồi sao?

Sắc mặt của Tống Quy Thiện trở nên khó coi, đã hiểu dụng ý của Phương Hành, trên mặt xuất hiện vẻ ngưng trọng.

Oanh! Oanh! "Oanh!

Hắn không còn dám lưu thủ, liên tục xuất thủ, đánh ra vô số thần thông thuật pháp, công về phía Phương Hành.

Mà Phương Hành ở thời khắc này, lại căn bản không để ý tới hắn, nhíu chặt lông mày, trong thức giới, đủ loại lực lượng khác biệt bị lấy ra, rót vào trong Âm Dương Đại Ma Bàn, Thủy và Hỏa, Kim và Lôi, Hồng Mông Tử Khí và ý của Phong Thiện Sơn sơn, đủ loại lực lượng khác biệt đan vào, hoặc tương khắc, hoặc tương sinh, ở dưới Âm Dương Đại Ma Bàn dẫn động, thình lình trở thành lực lượng thôi động Âm Dương Đại Ma Bàn, khí tức huỷ diệt tăng gấp bội, Âm Dương Đại Ma Bàn càng lúc càng lớn, khí tức càng khủng bố.

Tống Quy Thiện đánh tới những thuật pháp kia, nếu ở bình thường, đủ để đảo loạn Âm Dương Đại Ma Bàn vận chuyển, nhưng vào lúc này, theo lực lượng của Âm Dương Đại Ma Bàn càng ngày càng mạnh, lại giống như đưa tới chất dinh dưỡng, bị Âm Dương Đại Ma Bàn dẫn vào, sau đó ma diệt, xoắn nát, thần quang tụ hợp lại, trở thành lực lượng của thần thông, không ngừng vận chuyển.

Ầm ầm!

Phảng phất như thật sự có một cái cối xay ma diệt thiên địa, tiếng sấm trầm muộn làm cho lòng người phát run.

Phương Hành cắn răng thôi động Âm Dương Đại Ma Bàn, trán nổi gân xanh, gần như sắp khống chế không nổi.

Ngay cả đại trận, vào lúc này cũng đang bị Âm Dương Đại Ma Bàn dẫn động, tùy thời có khả năng bị hủy.

- Tiểu ma đầu, ngươi thật cam lòng trả giá lớn như vậy?

Tống Quy Thiện tức giận hét lớn.

- Đương nhiên...

Phương Hành ngẩng đầu, cắn răng cười lạnh:

- Cũng phải cám ơn ngươi, buộc tiểu gia suy diễn ra đại thuật này!

- Từ hôm nay trở đi, thuật này không gọi Âm Dương Đại Ma Bàn nữa, mà là Thiên Địa Đại Ma Bàn!

- Ha ha ha ha...

Phương Hành cuồng tiếu, sau đó đột nhiên đẩy hai tay, dẫn động Thiên Địa Đại Ma Bàn lao về phía Tống Quy Thiện.

- Lui cho ta!

Sắc mặt Tống Quy Thiện tái xanh, ném các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu qua một bên, tập trung tất cả tinh lực, vận chuyển thuật pháp, một thức một thức, từng chiêu từng chiêu đánh tới Phương Hành, nhưng ở dưới Thiên Địa Đại Ma Bàn, những thuật pháp mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo, lúc này lại như rác rưởi...

Vô luận là đại thuật gì, cũng vô luận là pháp bảo gì, ở trước mặt Thiên Địa Đại Ma Bàn đều vô dụng.

Chỉ cần va chạm Thiên Địa Đại Ma Bàn, thậm chí tới gần, sẽ bị đưa vào, sau đó ma diệt, hóa thành thần quang tinh khiết.

Đơn giản mà nói, lúc này đây Thiên Địa Đại

Ma Bàn bị Phương Hành vận chuyển đến cấp độ càng đánh càng mạnh.

Sắc mặt Tống Quy Thiện đã kinh biến đến cực kỳ khó coi, nếu có lựa chọn, chỉ sợ hắn sẽ lập tức đào tẩu, nhưng lúc này hắn bị trấn áp ở dưới tử môn, toàn bộ nhờ đài sen mới có thể đứng vững, nếu rời đài sen, sẽ bị đại trận trấn áp, nhưng nếu không rời đi, thì cần chính diện chống cự Thiên Địa Đại Ma Bàn của Phương Hành, hoàn toàn không có con đường thứ hai để lựa chọn.

- Ta chính là Thuần Dương Đạo Tử Tống Quy Thiện, ngươi muốn bại ta, nói nghe thì dễ?

Ở trong sát na ấy, Tống Quy Thiện giận dữ quát to, hai tay kết ấn pháp, điên cuồng thôi động linh lực.

- Cửu U đại thuật!

- Hồng Liên đại thuật!

- Phá Diệt đại thuật!

- Hộ Pháp thần quang!

- Đại La Phật Chưởng!

Tống Quy Thiện đã dốc hết toàn lực, đánh ra đạo đạo đại thuật, lại không thể làm gì nhìn Thiên Địa Đại Ma Bàn lao đến, rơi vào đường cùng, hắn cắn răng, bóp lên pháp quyết cuối cùng, tất cả huyết nhục đạo nguyên ở trong đài sen đều rót vào trong cơ thể hắn, mà thân thể của hắn cũng theo nhiều lực lượng như vậy rót vào, thì run rẩy kịch liệt, sau đó bành trướng lên, trong cơ thể xuất hiện lân phiến nhỏ vụn.

Dáng người của hắn ở trong chớp mắt cao gấp ba, đồng thời phía sau sinh ra cánh thịt màu đen, một tay ấn xuống triệu hoán ma vân, trong mây mờ mờ ảo ảo có thể nhìn thấy hình tượng ác quỷ thê thảm, ở bên trong, thậm chí Phương Hành còn chứng kiến U Di Cuồng, Hồng Nhan tiên tử cùng các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đang giãy dụa...

Tu La Tướng!

Đường đường Thuần Dương Thần Tử, vậy mà vào lúc này thi triển ra Ma Tướng giống như Sát Sinh đại thuật của Phương Hành!

- Tiểu ma đầu, ngươi muốn bại ta, đơn giản là nằm mơ!

Tống Quy Thiện hét lớn, đang muốn co lại thành một đoàn, dùng nhục thân mạnh mẽ không biết gấp bao nhiêu lần ngạnh kháng Thiên Địa Đại Ma Bàn của Phương Hành, hắn chợt cảm giác xung quanh nhẹ bẫng, lực lượng đại trận một mực trấn áp hắn tiêu tán, một màn ngoài ý muốn kia khiến cho Tống

Quy Thiện không chút nghĩ ngợi, cũng không có thời gian suy nghĩ, chỉ cảm thấy trong lòng vui vẻ, thân thể tăng vọt, sát ý vô tận, thôi động ma vân lao về phía Phương Hành.

- Địa Ngục đại thuật, phá cho ta...

Lúc này Phương Hành đã cách hắn rất gần, trốn tránh là không có khả năng, đối công là biện pháp duy nhất.

Cách đó không xa, Kim Ô tay cầm trận kỳ, trong mắt lóe ra hận ý, thầm mắng:

- Để cho tất cả mọi người nhìn bộ dạng giả nhân giả nghĩa của ngươi...

Lúc này dưới Phong Thiện Sơn, vô luận là các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu hay tu sĩ Thần Châu, đều yên lặng chờ trận thứ mười ra kết quả.

Mặc dù đại trận thứ mười bị Tống Quy Thiện giải khai, nhưng mây khói vẫn còn, cắt đứt thần niệm quan sát, cho nên chỉ có thể chờ đợi lo lắng kết quả, lại không cách nào nhìn thấy tình hình cụ thể, lúc này ngay cả tu sĩ Thần Châu tự tin gấp trăm lần, cũng có chút lo lắng, ẩn ẩn cảm giác không đúng.

Thời gian không khỏi quá dài đi!

Dùng tu vi của Thuần Dương Thần Tử Tống

Quy Thiện, áp chế những tiểu bối của Nam Chiêm Bộ Châu kia, khó khăn lắm sao?

- Không biết Quy Thiện hắn...

Ngay cả Âm Linh Đạo Chủ cũng không nhịn được thử thăm dò mở miệng.

- Sẽ không!

Thuần Dương Đạo Chủ mở miệng cắt ngang nàng, Âm Linh Đạo Chủ cũng không nói gì nữa.

Trên thực tế ngay cả hắn cũng đang lo lắng.

Nhưng lúc này, trong lòng bọn họ bỗng nhiên báo động, ngẩng đầu nhìn lên núi.

Ở vị trí trận thứ mười, mây khói bao phủ ngăn cách thần thức tu sĩ dò xét, tựa hồ bị một loại lực lượng cường đại hút đi, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, không ngừng xoay tròn, theo xoay tròn trở nên càng ngày càng nhỏ, ngưng tụ ở một chỗ, sau đó bị hút vào một cái cối xay khổng lồ, tình hình trong trận thứ mười hiển lộ ở trước mặt bọn họ.

Phía tây, một thanh niên trẻ tuổi mặc hôi sam, thôi động một Thiên Địa Đại Ma Bàn kinh khủng nhưng thần thánh, đang vọt về phía đông.

Mà phía đông, một Tu La sau lưng mọc hai cánh, khống chế ma vân mênh mông cuồn cuộn.

- Tiểu ma đầu kia lại tu luyện Ma Tướng, chỉ hiến tế sinh linh mới có thể luyện thành?

- Không đúng... Đó là Tống Quy Thiện Tống sư huynh...

Nhưng có tiếng kinh hô vang lên.

Chương 699: Xông mười trận, đăng đỉnh

Oanh! Oanh! Oanh!

Không có lưu cho tu sĩ dưới Phong Thiện Sơn bao nhiêu thời gian khiếp sợ, sau khi mây khói tán, chỉ trong nháy mắt, hai người đã đụng vào nhau, ma vân và cối xay va chạm, dẫn tới dư chấn kinh thiên động địa, thủy triều to lớn xé rách hư không, thần quang tán loạn nhiễu loạn thiên địa, núi đá ở phụ cận nhao nhao bị đánh bay, vách đá cách bọn họ tương đối gần thậm chí bị lực lượng này chấn ra kẽ nứt đáng sợ...

Sau đó ở trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, Tống Quy Thiện giống như lưu tinh, bị Phương Hành đánh lui, cơ hồ trong chớp mắt, vị Thần Tử Thuần Dương Đạo kia bị Thiên Địa Đại Ma Bàn xoắn nát Tam Xoa Kích và Ma

Vân hắn điều khiển, sau một khắc bị Phương Hành nghịch chuyển âm dương bắn ra thần quang đánh trúng, nhất thời kỳ kinh bát mạch, xương cốt tạng phủ trong cơ thể vỡ vụn, ngay cả thần hồn cũng xuất hiện đạo thương không cách nào vãn hồi, miệng phun máu tươi, thẳng tắp va vào một vách núi.

Phong vân cuộn trào, thiên địa biến sắc.

Không biết qua bao lâu, thần quang tán loạn trên không trung mới dần dần tán đi, hư không vỡ vụn cũng đã phục hồi như cũ.

Không trung, chỉ còn lại Phương Hành lẳng lặng đứng đó, thật lâu hắn mới có hơi mờ mịt nhìn thoáng qua bốn phía, thân hình lung lay mấy lần, sau đó đột nhiên mất đi lực lượng ngự không, cả người giống như khúc gỗ ngã xuống.

- Huynh đệ, ngươi thắng...

Mặc dù Kim Ô bị lôi điện đốt cháy hơn phân nửa lông vũ, nhưng sinh cơ quá mạnh, không có thương gân cốt, kịp thời vọt tới tiếp nhận Phương Hành, sau đó thận trọng thả hắn lên mặt đất, Phương Hành thì mở ra bước chân phù phiếm, đứng ở trên thềm đá, cảm giác có chút đứng không vững, nhưng lung lay mấy cái, cuối cùng cũng đứng được.

Thềm đá trước mắt, nối thẳng đỉnh Phong Thiện Sơn.

Mười trận!

Đã xông qua được!

Giờ khắc này, trên núi dưới núi, thình lình không một người mở miệng, bầu không khí cực kỳ quái dị.

Làm sao có thể?

Tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu thành công xông trận?

Lúc này thậm chí bao gồm tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu ở bên trong, đều tình nguyện tin tưởng con mắt mình xảy ra vấn đề.

- Ha ha ha ha...

Trong bầu không khí yên tĩnh, chợt có một tiếng cười to già nua vang lên, ánh mắt các tu sĩ nhìn lại, thấy người cười chính là Vạn La lão quái ngồi xếp bằng ở dưới một gốc cổ tùng, thời điểm hắn xông trận, thân bị trọng thương, sắc mặt đã cực kỳ khó coi, nhưng lúc này lại hồng quang đầy mặt, cất tiếng cười to, đồng thời nhìn về phía Bắc Tam Đạo Đạo Chủ, dùng hết lực lượng hét lớn:

- Các ngươi từng thét hỏi lão phu có bản lĩnh gì, mà dám to gan nói mạnh miệng ở trước mặt các ngươi, hiện tại, các ngươi biết bản sự của lão phu chưa!

- Bản sự lớn nhất của lão phu, là thu đồ đệ giỏi!

Bắc Tam Đạo Đạo Chủ nghe hắn nói, nhất là Phù Khí Đạo Đạo Chủ lúc ấy quát hỏi, thì sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Đây là không chút lưu tình đánh mặt!

Trong tiếng cười to, thần sắc của hắn cực kỳ vui thích, mang theo hùng phong vạn trượng, với hắn mà nói, không chỉ nhìn thấy Phương Hành một đường liên tiếp xông qua mười trận, làm được sự tình mà năm lão đầu bọn họ không làm được, càng thấy được Phương Hành cuối cùng dùng Âm Dương Đại Ma Bàn mà mình dạy, đánh ra thuật pháp kinh thiên động địa, đánh rớt Thần Tử Thuần Dương Đạo xuống phàm trần, đây mới là hưng phấn nhất.

- Ha ha ha ha... Đồ nhi ngoan... Đồ nhi ngoan... Đồ nhi ngoan...

Vạn La lão quái liên thanh cười to, sau đó thanh âm dần dần nhỏ xuống, sinh cơ dần dần trôi qua.

- Tiền bối...

Đợi cho Long Nữ ở bên người phát hiện không hợp lý, vội vàng tới đỡ, tiếu dung của Vạn La lão quái đã đọng lại.

Lúc xông trận, hắn cơ hồ dùng tất cả linh lực của mình, lại ở trận thứ tám bị Triệu Trường Hà hành hạ, mặc dù được Lệ Hồng Y cứu, miễn đi kết cục chết thảm, sau khi Phương Hành xuất hiện, cho ăn hắn mấy viên linh đan do Huyết Liên Tử luyện chế, nhưng đã không đủ sức xoay chuyển trời đất, có thể chống đỡ đến bây giờ, nhìn thấy Phương Hành thành công xông trận, đã là rất may mắn.

- Chết rồi?

Lúc này trên Phong Thiện Sơn, thân hình Phương Hành lảo đảo, cũng bỗng nhiên sinh lòng cảm ứng, quay đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt hoảng sợ.

Dù thời điểm lên núi, hắn đã nhìn ra Vạn La lão quái đã hết thọ nguyên, chống đỡ không được bao lâu, nhưng bây giờ cảm giác được khí tức của sư phụ trôi qua, trong lòng vẫn cảm giác trống rỗng, hai chân như nhũn ra.

- Phương sư đệ, nguyện vọng của Vạn La lão tiền bối, ngươi giúp hắn hoàn thành đi!

Lúc này có người dìu lấy Phương Hành nói, để hắn từ trong mông lung tỉnh lại.

Lại là Lệ Hồng Y, nàng nhắc nhở Phương Hành, mau lên núi dâng hương.

Coi như xông qua mười trận, nhưng không dâng hương, cuối cùng vẫn bụi bặm chưa định.

- Dâng hương...

Phương Hành lầm bầm, lấy đi cây đàn hương màu xanh kia.

Nói cũng kỳ quái, đoạn đường này xông đến, không biết đã trải qua bao nhiêu đại chiến, không biết xông qua bao nhiêu gian nan, nhân viên tử thương thảm trọng, máu chảy thành sông, nhưng dưới loại tình huống này, cây đàn hương màu xanh kia vẫn hoàn hoàn chỉnh chỉnh, không có chút hao tổn.

Trong tâm mang theo cảm giác ưu thương, Phương Hành bước ra bước chân nặng nề, chậm rãi đi lên đỉnh Phong Thiện Sơn.

- Hắn... Hắn thật xông qua mười trận?

Thẳng đến trông thấy Phương Hành tay cầm đàn hương màu xanh, đi lên đỉnh Phong Thiện Sơn, mới có người như đại mộng mới tỉnh, nghẹn ngào kêu to.

Phảng phất như một kíp nổ, đột nhiên đưa tới vô số nghị luận.

Các tu sĩ dưới núi nhất thời đại loạn!

Tiểu ma đầu kia, vậy mà thật thành công xông qua mười trận?

Nói đùa cái gì đấy, hắn làm sao có thể đánh bại Thần Tử Thuần Dương Đạo danh xưng vô địch dưới Nguyên Anh?

Càng có người nghĩ, tại sao Thần Tử Thuần Dương Đạo lại hiển hóa ra Ma Tướng?

Nếu người vừa rồi khống chế ma vân, bị tiểu ma đầu đánh bay thật là Thần Tử Thuần Dương Đạo, không khỏi quá kinh khủng đi.

Đủ loại không hiểu, không tin, khiến cho đám tu sĩ dưới núi phát điên.

- Cứ để hắn dâng hương như vậy sao?

Bên người Bắc Tam Đạo Đạo Chủ, Hoàng Phủ Tử Trúc cũng phản ứng lại, sắc mặt đại biến, thấp tiếng rống giận.

Ba vị Đạo Chủ không một người đáp hắn, Thuần Dương Đạo Chủ đã sớm phân hoá ra một sợi thần niệm dò xét Tống Quy Thiện, nghĩ biện pháp xử lý phiền phức khi Tống Quy Thiện hiển lộ Ma Tướng, Âm Linh Đạo Chủ và Phù Khí Đạo Chủ thì một cái thần sắc đạm mạc, một cái biểu lộ cổ quái, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, không biết qua bao lâu, trên mặt Âm Linh Đạo Chủ lại xuất hiện mỉm cười.

- Hắn xông qua mười trận, theo quy củ được phép lên núi, chúng ta có biện pháp gì?

Sau một hồi lâu, Âm Linh Đạo Chủ mở miệng trước, lãnh đạm nói, trong mắt lại lóe lên mừng thầm.

Nàng quay đầu nhìn nhìn thoáng qua Trà Trà Tiên Tử, ánh mắt có chút khen ngợi, âm thầm suy nghĩ:

- Tu mệnh thuật, Trà Trà quả nhiên luôn có thể làm ra lựa chọn chính xác, bây giờ Thần Tử của Phù Khí Đạo, Thuần Dương Đạo một cái chết, một cái không còn sống lâu nữa, càng bị hủy thanh danh, Trà Trà liền trở thành người thứ nhất của thế hệ trẻ tuổi Thần Châu Bắc Vực...

Hoàng Phủ Tử Trúc thì cau mày, mục quang âm lãnh.

Phương Hành có thể xông qua mười trận, là hắn không nghĩ tới, lúc đầu kế hoạch của hắn là trợ giúp, truyền chuyện xông trận khắp Thần Châu, dưới đại cục, Bắc Tam Đạo Đạo Chủ không thể không đáp ứng Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, sau đó Hoàng Phủ gia ra mặt giải quyết việc này, thuận tiện giải quyết tiểu ma đầu đổi lấy hảo cảm của Bắc Vực chư tông, càng có thể rửa sạch sỉ nhục năm đó Hoàng Phủ Đạo Tử bị trảm!

Mà bây giờ thế cục phát triển nằm ngoài dự đoán của hắn, tiểu ma đầu kia lại thành công xông trận?

Vậy phải làm sao bây giờ?

Hoàng Phủ gia đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần tiểu ma đầu kia thua trận, bọn họ sẽ ra lệnh một tiếng, để tiểu ma đầu bị muôn người mắng mỏ, thử nghĩ, tiểu ma đầu xông trận thất bại, ở dưới loại tình huống này, lại bị tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu phỉ nhổ, cái kia là hả giận bực nào, chỉ có như vậy, mới có thể để Bắc Vực chư tông bớt giận, cũng làm cho Hoàng Phủ gia trút giận!

Nhưng tiểu ma đầu thình lình thành công lập đạo, sự tình đã rất khó khống chế, chí ít hiện tại đối phương đã nắm chính thống.

- Ha ha, Hoàng Phủ gia các ngươi cũng không ngờ điểm này đi?

Vào lúc này, ánh mắt của Phù Khí Đạo Đạo Chủ lạnh lùng nhìn Phong Thiện Sơn, âm dương quái khí nói.

Hoàng Phủ Tử Trúc nghe được oán khí trong lời nói của hắn, sau lưng rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, vội vàng khom người nói:

- Đạo Chủ bớt giận, mặc dù việc này ngoài dự liệu, nhưng còn chưa thoát ly khống chế, coi như tiểu ma đầu xông qua mười trận, vẫn không có tư cách lập đạo, chỉ cần cầm ra pháp chỉ, căn nguyên đại biểu Nam Chiêm Bộ Châu xông trận lập đạo liền đứng không vững, tu sĩ Bắc Vực có thể chém giết hắn!

Phù Khí Đạo Đạo Chủ nhìn thoáng qua Linh Xảo Tông Đức Chiêu trưởng lão ngồi xếp bằng cách đó không xa, cùng người Văn gia, Vân gia, Mạc gia chen chúc ở một chỗ, đằng đằng sát khí, ánh mắt cực kỳ tàn khốc, lạnh lẽo nói:

- Tiện nghi Hoàng Phủ gia các ngươi, chúng ta đáp ứng sự tình lập đạo, nhưng về sau nếu như các ngươi muốn bình thản chung đụng mà nói, ngoại trừ đầu kẻ này, những điều kiện các ngươi đưa ra, ở sau khi các ngươi khống chế đạo thống của Nam Chiêm Bộ Châu, lại thêm gấp đôi...

- Vâng...

Vạn bất đắc dĩ, Hoàng Phủ Tử Trúc chỉ có thể đáp ứng, đồng thời đáy mắt phun trào hận ý, lấy pháp chỉ sớm chuẩn bị tốt, vẫn còn không được Bắc Tam Đạo Đạo Chủ đóng pháp ấn ra, thấy Phương Hành sắp leo lên Phong Thiện Sơn, hắn lập tức nhìn về phía một đám tu sĩ

Nam Chiêm Bộ Châu tụ ở cách đó không xa ra hiệu, nhanh chân đi về phía trước, quát như sấm mùa xuân:

- Tiểu ma đầu, dừng tay!

Oanh!

Hắn hét lớn, lập tức đưa tới vô số ánh mắt kinh ngạc, nghi hoặc.

Long Quân thì thở dài, ánh mắt phức tạp.

Sau khi Hoàng Phủ Tử Trúc đưa tới ánh mắt của các tu sĩ, mới bước lên một bước, quát chói tai:

- Ngươi có tư cách gì thay Nam Chiêm Bộ Châu ta lập đạo?

Thần Nữ Âm Linh Đạo Trà Trà Tiên Tử thì lại cúi đầu tính toán, trầm thấp thở dài, lẩm bẩm:

- Vẫn là con rơi...

Chương 700: Một tay che trời

Có tư cách gì đại biểu Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo?

Vấn đề này, không chỉ tu sĩ Thần Châu nghe không hiểu, ngay cả tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, cũng có không ít người hiện ra vẻ mờ mịt, bất quá trong tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, rất nhiều người sớm đã được xếp vào tốt đồng thời liếc mắt nhìn nhau, âm thầm trao đổi ý niệm, bắt đầu tán ra, thần niệm truyền lại lẫn nhau.

Ngay cả Phương Hành đã leo lên đỉnh Phong Thiện Sơn, tay cầm Thanh Đàn Hương cũng ngơ ngác sững sờ, có chút mê mang quay đầu nhìn xuống.

Hắn thấy Hoàng Phủ Tử Trúc, lại không cảm thấy mình nhận biết nam tử này, cũng không có lập tức mở miệng.

Sau khi Hoàng Phủ Tử Trúc đưa tới ánh mắt của các tu sĩ, càng tiến thêm một bước, cao giọng quát:

- Tuy Nam Chiêm Bộ Châu ta ở nơi hoang dã, nhưng cũng có nhân sĩ cần thủ chính đạo, Phương Hành tiểu nhi, lúc ngươi ở Nam Chiêm Bộ Châu, liền đốt giết cướp giật, giết sư phản tông, làm xuống không biết bao nhiêu chuyện ác, Nam Chiêm Bộ Châu rơi xuống Huyền Vực, ngươi giết bao nhiêu tính mệnh của tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu ta? Ngay cả Đạo Tử của Hoàng Phủ gia, cũng bị ngươi ám sát, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu nói tới ngươi, đều hận muốn ăn thịt ngươi, uống máu ngươi, tiểu ma đầu việc xấu loang lổ như ngươi, làm sao có thể đại biểu Nam Chiêm Bộ Châu ta lập đạo? Coi như lập đạo, đây lại cái đạo gì? Ma đạo, tà đạo, hay ổ trộm cướp?

Nghe được lời này, các tu sĩ dưới núi sắc mặt đại biến, mờ mờ ảo ảo phát giác cái gì.

Long Nữ nhíu mày, sát cơ lạnh thấu xương.

Lúc đầu Ứng Xảo Xảo và Sở Từ nhìn thấy Phương Hành thành công xông trận, một cái vui đến phát khóc, bàn tay án lấy đàn ngọc, không ngừng run rẩy, một cái thì nằm trên vai nàng khóc rống, lúc này đều kinh hãi đứng dậy, không ngừng run rẩy.

Hồ Cầm lão nhân thì nhìn lão hữu mỉm cười tọa hóa, sắc mặt càng nặng nề, nắm lấy hồ cầm bên cạnh.

- Thần Châu Bắc Vực chính là thượng cổ đạo tràng, cho dù có quy củ xông Phong Thiện Thập Trận mà lập đạo, nhưng khi nào cho phép một ma đầu đến xông trận lập đạo? Nếu việc này có thể thực hiện, chẳng phải nói yêu ma trong Ma Uyên cũng đến xông mười trận, cũng có thể để bọn hắn lập đạo thống sao?

Ngôn từ của Hoàng Phủ Tử Trúc càng nghiêm khắc, từng bước đi tới, lộ ra thân hình cao lớn, uy nghiêm bức nhân, cao cao giơ pháp chỉ trong tay:

- Lại nói, ba vị Bắc Vực Đạo Chủ rộng từ nhân thiện, đã sớm đồng ý Nam Chiêm Bộ Châu chúng ta lập đạo, chỗ nào cần tiểu ma đầu ngươi đến thay Nam Chiêm Bộ Châu chúng ta xông mười trận, nhìn ngươi một đường xông trận, máu chảy thành sông, không biết tạo ra bao nhiêu sát nghiệt, các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu ta, há sẽ cần đạo thống dính đầy oan hồn đến đặt chân?

- Không cần!

Lúc này dưới núi, bỗng nhiên có người quát lớn, thanh âm vang lên ở địa vực tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu tụ tập, hơn nữa thanh âm này vận chuyển linh lực, để mỗi người đều có thể nghe được rõ ràng, càng cố ý dùng khẩu âm của Nam Chiêm Bộ Châu, khiến người nghe xong liền có thể minh bạch đến từ nơi nào:

- Tiểu ma đầu, ngươi và ta có mối thù giết huynh, ta lúc nào cũng muốn trảm ngươi báo thù, ngươi không có tư cách thay Nam Chiêm Bộ Châu ta lập đạo!

Theo một câu nói vang lên, lập tức liền có rất nhiều thanh âm đuổi theo:

- Không sai, mau lăn xuống đây!

- Dù ngươi lập đạo, cũng là ma đạo, ta khinh thường cùng ngươi đồng lưu!

- Tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu ta tự có chính đạo, không cần ngươi đến lấy lòng!

Một tiếng một tiếng hét lớn, đều là từ địa phương tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu tụ tập vang lên, thanh âm rất nhiều, có vẻ giống như tất cả tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đồng thời quát Phương Hành, hiện ra cảm giác quần tình căm phẫn, làm cho tu sĩ Thần Châu càng thêm kinh ngạc.

Ở trong đó, cũng có một ít tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu tức giận bất bình, kịp phản ứng, muốn mở miệng quát tháo, nhưng rất nhanh liền có người xen lẫn trong đám người, một mực lưu ý truyền thần niệm tới:

- Huynh đài, vừa rồi đã nói rất rõ ràng, đạo thống của Nam Chiêm Bộ Châu tự có Hoàng Phủ gia dựng, Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo đã thành, ngươi thật muốn vứt bỏ cơ hội này, đi giúp tiểu ma đầu kia sao?

- Một bên dùng sát lập đạo, có thể kéo dài bao lâu, một bên là một bước lên mây, ngươi nên nghĩ kỹ!

Ở dưới loại khuyên bảo này, dù có người bất bình, nhưng vì cân nhắc, hoặc bị uy hiếp, nhất thời không dám mở miệng.

Mà bên tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu thì gọi càng mãnh liệt.

Bọn họ cho thấy thái độ, thậm chí ngay cả tu sĩ Thần Châu cũng bị lây bệnh, âm thầm gật đầu.

- Xem ra trong các tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, cũng không thiếu hạng người kiến thức cao minh, lời ấy nói không sai, quy củ là chết, người là sống, chẳng lẽ người bên Ma Uyên tới, xông mười trận, chúng ta cũng để cho hắn lập đạo sao? Ngay cả tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu cũng phỉ nhổ tiểu ma đầu, hắn liền không có tư cách thay Nam Chiêm Bộ Châu xông mười trận lập đạo thống, từ vừa mới bắt đầu đã sai, như vậy hiện tại náo loạn cũng không tệ!

Càng có người hô ra tiếng:

- Tiểu ma đầu, ngươi có tư cách gì bước lên Phong Thiện Sơn? Nhanh lăn xuống!

- Xin mời vị tiền bối nào xuất thủ, tru diệt ma đầu kia, tế anh linh Bắc Vực ta, vì đạo thống Thần Châu chính danh!

Phía dưới quần tình căm phẫn, một loại biến hóa đang thản nhiên tiêu thăng.

Xông mười trận, liền có tư cách dâng hương lập đạo, nhưng trong bầu không khí như thế này, quy củ lại kia dần dần phai nhạt.

Người lòng mang ghen ghét, hận không thể thêm mắm thêm muối, quạt gió châm lửa, dù người bảo trì trung lập, sinh lòng thương hại, vào lúc này cũng trầm mặc không nói, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu không muốn làm Hoàng Phủ gia tức giận, mà tu sĩ Thần Châu, cũng không muốn nhìn thấy tiểu ma đầu thật dựng lên đạo thống, càng có một ít trung lập, ở sau khi tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu tỏ rõ lập trường, lại không tiện xen vào nói cái gì.

- Quá phận, không biết xấu hổ!

Nữ hài cưỡi quái ngư oán hận lên tiếng, trong mắt hung quang lưu động.

Mà tiểu hòa thượng gõ mõ thì ngẩng đầu nhìn trên núi, lẩm bẩm:

- Một đời Chân Ma thật sắp xuất thế sao?

- Tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể như vậy...

Ứng Xảo Xảo và Sở Từ đã thất kinh, nắm tay nhau thật chặt, tức giận đến nước mắt giàn giụa.

Mà Long Quân thì nhìn các nàng, trầm thấp mở miệng:

- Nam Chiêm Bộ Châu các ngươi bỏ hắn, ngay cả ta cũng không tiện nói gì, bất quá sẽ hết sức bảo đảm tính mạng hắn, nhưng ta lo lắng chính là, kẻ này vốn người mang ma chủng, chỉ sợ sẽ ở dưới căm phẫn vĩnh viễn đọa lạc vào ma đạo, ta có thể nhìn ra nhân quả giữa hai người các ngươi và hắn, tình cảm có lẽ còn vượt xa nữ nhi của ta, nếu hắn đọa nhập ma đạo, chỉ có các ngươi có thể cứu hắn, hiện tại ta chỉ hỏi các ngươi, có nguyện vì hắn, đối địch toàn bộ Nam Chiêm Bộ Châu hay không...

- Chúng ta...

Ứng Xảo Xảo ngẩn ngơ, giống như bị lời này chấn kinh.

Nhưng Sở Từ không chút nghĩ ngợi, liên tục gật đầu:

- Ta nguyện ý, dù cùng thiên hạ là địch cũng nguyện ý, cầu ngài dạy ta...

Ứng Xảo Xảo phản ứng chậm một chút, cũng vội vàng gật đầu:

- Ta nguyện ý, ta nhất định phải cứu hắn, nhất định!

Thần sắc của Long Quân ngưng trọng, nhẹ gật đầu, ánh mắt lần nữa nhìn về phía Phong Thiện Sơn.

Ở dưới bầu không khí kích động, không biết bao nhiêu người phẫn nộ phỉ nhổ, nhưng trong lòng Phương Hành lại yên tĩnh.

Lúc này Phương Hành vừa leo lên đỉnh Phong Thiện Sơn, cách đó không xa chính là đỉnh lô hương khí lượn lờ.

Cắm Thanh Đàn Hương trong tay vào đỉnh lô, coi như đạt được tư cách lập đạo ở Thần Châu, mà bây giờ, đỉnh lô ở trước mặt, Thanh Đàn Hương ở trong tay, chỉ cần cắm hương xuống, sự tình Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, xem như ván đã đóng thuyền.

Nhưng lúc này dưới núi truyền đến tiếng quát mắng, cùng đạo đạo sát khí lạnh thấu xương, lại giống như thủy triều dâng lên.

- Con mẹ nó, còn có thể vô sỉ hơn một chút không? Huynh đệ chúng ta xông trận cho các ngươi, liền đổi lấy kết quả này sao?

Lúc đầu Kim Ô chạy tới chỗ Tống Quy Thiện rơi xuống, lén lén lút lút trộm lấy đài sen của Tống Quy Thiện trở về, đang vui vẻ cười trộm, nhưng vừa lên Phong Thiện Sơn, liền nghe các tu sĩ ở dưới núi quát mắng, tức đến lông vũ dựng lên, ngăn ở trước người Phương Hành, quơ cánh, nhìn dưới núi chửi ầm lên.

- Hoàng Phủ, Hoàng Phủ, các ngươi thật quá quắt?

Lệ Hồng Y, Lệ Anh, Hàn Anh cùng Vương

Quỳnh cũng dắt nhau đi tới đỉnh núi Phong Thiện Sơn, ngăn ở trước mặt Phương Hành, tựa hồ muốn thay hắn ngăn cản lửa giận của các tu sĩ dưới núi, ở dưới tình hình này, bọn họ cùng nhau xông trận cũng cảm động lây, trong lòng bi thương, lửa giận bừng bừng thiêu đốt, ngay cả Vương Quỳnh tính tình cao ngạo nhất, cũng đã nhắm hai mắt lại.

- Chúng ta liều chết xông trận, chỉ vì Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, liền đổi lấy kết quả này sao?

Dưới núi, Hồ Cầm lão nhân đã giận dữ đứng dậy, bóp nát hồ cầm, lấy ra trường kiếm bên trong, trực chỉ Hoàng Phủ Tử Trúc, sát khí trên người khó nói lên lời quát:

- Lão phu biết Hoàng Phủ gia ngươi dã tâm bừng bừng, lại không biết các ngươi vô sỉ đến mức độ này, nếu các ngươi muốn hại các hài tử trên núi, trước bước qua bộ xương khô của lão phu đi!

- Còn có ta, ta mới không quản Hoàng Phủ gia các ngươi có bao nhiêu uy phong, sư tôn ta vì sự tình lập đạo bán mạng, há có thể để các ngươi nói một câu liền phủ định công tích? Hoàng Phủ gia, các ngươi có bản lĩnh, trước bước qua xác ta...

Lúc này Hầu Quỷ Môn cũng đã đứng dậy, trợn mắt nhìn qua, răng cắn khanh khách rung động.

- Hoàng Phủ gia các ngươi có dũng khí làm như vậy, không sợ bị thiên khiển sao?

Diệp Cô Âm ở bên mình Hồ Cầm lão nhân, cũng dựng thẳng lông mày, tức giận quát tháo.

Nhưng đối với bọn hắn giận dữ mắng mỏ, Hoàng Phủ Tử Trúc không để ý tí nào, ngơ ngác nhìn lướt qua, thái độ xem thường.

Ba người kia nhìn hằm hằm hét lớn, lại một câu cũng không có truyền ra, lúc bọn họ nhảy ra, liền có một đạo phù triện tung bay, trấn áp ở trên đỉnh đầu của bọn họ, thanh âm thậm chí khí tức của bọn hắn, tất cả đều bị bao phủ, dù bọn họ hét to phản đối như thế nào, cũng khó có thể đánh vỡ phù triện của Nguyên Anh cảnh trấn áp.

Bọn họ còn tốt, ở phương hướng khác, có một ít tu sĩ tu vi thấp kém, lại không muốn khuất phục muốn mở miệng quát lên, lại bị tu sĩ của Hoàng Phủ gia xuất thủ, trực tiếp chém giết, lặng yên không một tiếng động.

Mà ở cách đó không xa, Linh Xảo Tông Đức Chiêu trưởng lão thi thuật gạt bỏ tiếng quát của hắn, ánh mắt già nua lạnh lùng nhìn lên núi, sát khí tầng tầng điệp gia:

- Rất tốt, rất tốt, đồ đệ của ngươi giết môn nhân của ta, đoạn hương hỏa của Linh Xảo Tông ta, có từng nghĩ tới báo ứng đến nhanh như vậy, bị người vứt bỏ, trộm đi cơ duyên? Ha ha ha ha, lão phu chờ ngươi bị ép vào Ma đạo, lại xuất thủ chém giết ngươi, dù có Cửu Thiên Minh trói buộc, cũng ngăn không được tâm ta trảm ngươi...

Trong tiếng hét vang, đủ loại thanh âm ồn ào tràn ngập, Phương Hành tay cầm Thanh Đàn Hương, bước chân chần chờ, chưa từng tiến lên, chiếc bóng cô đơn kia đứng ở trước đại đỉnh, rủ đầu, không nói một lời, cũng không nhúc nhích.

- Phương sư đệ, dâng hương đi, chúng ta xông mười trận, không thể xông uổng phí!

Trên Phong Thiện Sơn, Lệ Hồng Y đã mất đi thong dong ngày xưa, nghiêm nghị hét lớn, cơ hồ có chút hương vị cuồng loạn.

- Không sai, xông mười trận, chúng ta có tư cách lập đạo, dù không lập Nam Chiêm chi đạo, cũng phải lập đạo của chúng ta, ai thèm cùng các ngươi ở chung một đạo thống, đợi bản Thái Tử chữa khỏi thương thế, sẽ giết sạch bọn vương bát đản vong ân phụ nghĩa các ngươi!

Lệ Anh kêu ra tiếng, tức giận giơ chân.

- Người vong ân, nên giết! Người phụ nghĩa, nên giết! Người Hoàng Phủ gia, nên giết!

Ngay cả Hàn Anh ngày bình thường trầm mặc ít nói, lúc này cũng trán nổi gân xanh, quát liền ba câu "nên giết!

- Tiểu ma đầu, dâng hương, sau đó tranh chút thời gian đi ra, Hoàng Phủ gia... chưa chắc có thể một tay che trời!

Ngay cả Vương Quỳnh cũng hét lớn, nhưng sắc mặt lộ ra càng thêm hôi bại.

- Ha ha, dâng hương...

Phương Hành một mực trầm mặc, thậm chí không có mở miệng mắng người đột nhiên nở nụ cười, thanh âm trầm thấp cổ quái.

- Dựa vào cái gì phải dâng hương?

Trong giọng nói của hắn, mang theo một loại hương vị khó hiểu, để các tu sĩ nghe được thanh âm này đều nao nao.

Chương 701: Để Thần Châu ngươi không còn chính thống!

Phương Hành ngẩng đầu lên, nhìn Thanh Đàn Hương trong tay.

Chỉ là vì đến Phong Thiện Sơn thắp một nén hương, kết quả trong Đại Tuyết sơn Ngũ lão, Long Kiếm Đình bỏ mình, Sở Thái Thượng bỏ mình, Trương Đạo Nhất bỏ mình, Vạn La lão quái bỏ mình, mười tám đệ tử vào trận tương trợ Phương Hành xông trận, chỉ có Lệ Hồng Y, Lệ Quỷ Oa, Hàn Anh, Vương Quỳnh sống sót, hơn nữa Vương Quỳnh còn hấp hối, tùy thời có thể sinh cơ đoạn tuyệt, mình và Kim Ô cũng không biết chịu bao nhiêu tội, chảy bao nhiêu máu...

Dưới núi, đang có vô số tiếng quát mắng, cùng vô số ánh mắt hàm ẩn sát cơ.

Có người đang đợi, chờ bầu không khí ấp ủ không sai biệt lắm, đại khái sẽ xuất thủ đánh giết mình!

Trong lòng có một loại cảm giác quỷ dị điên cuồng sinh ra!

- Thắp hương con mẹ ngươi!

Phương Hành bỗng nhiên ném Thanh Đàn Hương xuống đất, hung ác đạp hai cước, nhìn dưới núi mắng to.

- Đều con mẹ nó nói dâng hương, dâng hương, vì một nén hương muốn chết muốn sống làm gì? Bọn Nam Chiêm Bộ Châu vương bát đản các ngươi, hiện tại không cho ta dâng hương, vừa rồi sao không thấy các ngươi vào trận giúp ta? Còn có bọn vương bát đản Thần Châu các ngươi, bất quá chỉ là sự tình một nén hương, còn đòi phá trận gì, hiện tại các ngươi hài lòng chưa? Người đều chết sạch, người của các ngươi bị ta giết sạch, sư phụ của ta cũng chết rồi, hiện tại sạch sẽ a, ôm đạo thống của các ngươi đi chết đi, tiểu gia không chơi nữa...

Bất thình lình quát mắng, khiến cho thanh âm chửi mắng dưới núi hơi chậm lại.

Tiểu ma đầu muốn nổi điên?

Trong mắt rất nhiều cũng nhịn không được dâng lên thần sắc đồng tình.

Đổi thành bất luận kẻ nào, dưới loại tình huống này bị phản bội, đều sẽ nổi điên a?

Đương nhiên, có lẽ không phải nổi điên... Mà là nhập ma!

Trên mặt Long Quân lộ ra cười khổ, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn về phía Ứng Xảo Xảo và Sở Từ.

Thần Nữ Âm Linh Đạo Trà Trà Tiên Tử thì nhẹ nhàng nhíu mày.

- Hỏa hầu không sai biệt lắm!

Ánh mắt của Hoàng Phủ Tử Trúc nhìn về phía ba vị Đạo Chủ của Bắc Tam Đạo, mà ánh mắt của ba vị Đạo Chủ kia thì nhìn về phía đám người Đức Chiêu trưởng lão cùng Văn gia, Vân gia, Mạc gia… dù đến lúc này, bọn họ cũng sẽ không xuất thủ. Để tránh bị người ta nắm thóp, dù sao đã có người sắp kìm nén không được sát khí, vào lúc này, bọn họ lại đặt lực chú ý đến trên người Long Quân, chỉ cần cam đoan lúc người khác xuất thủ không ai ngăn cản là được.

Tiểu ma đầu nhất định phải chết, hơn nữa là chết ngay bây giờ.

Nếu không kéo dài, ngay cả ba người bọn họ cũng không dám hứa chắc có thể xảy ra ngoài ý muốn hay không.

Dù sao tiểu ma đầu liên tiếp xông qua mười trận, nói hắn là dùng lực lượng một người đánh bại các tông môn của Thần Châu Bắc Vực cũng không đủ, ảnh hưởng quá lớn.

Dù cuối cùng dùng loại phương thức này thu tính mạng của hắn, cũng chỉ có Hoàng Phủ gia ra mặt, dùng hữu tâm tính vô tâm mà thôi, sau đó có xuất hiện ngoài ý muốn, có người thay tiểu ma đầu nói lời công đạo, thậm chí coi đây là cái cớ công kích Bắc Tam Đạo hay không, ba người bọn họ cũng khó nói. Bởi vậy lúc này tuyệt đối sẽ không xuất thủ, nhiễm phải nhân quả hoang đường như vậy.

Mà ở chung quanh, có người cười lạnh chờ mong, có người lắc đầu tiếc hận.

Bất luận như thế nào, bị Bắc Tam Đạo Đạo Chủ mưu tính, lại có Nguyên Anh cảnh xuất thủ đánh giết, tiểu ma đầu đã đủ để kiêu ngạo, dù bỏ mình cũng danh dương thiên hạ, chỉ tiếc liên tiếp xông qua mười trận, thật có thể nói là kỳ tài.

Nhưng hết lần này tới lần khác rơi vào khốn cục như vậy, một thiên tài vẫn lạc, cũng coi như đáng tiếc.

Lúc này, Phương Hành đạp nén hương thành phấn, ngẩng đầu lên, căm hận nhìn các tu sĩ dưới núi, lại nhìn về phía đại đỉnh thanh đồng, con mắt đỏ bừng, giống như một con thỏ tức giận:

- Đến lúc này các ngươi còn muốn tính toán ta, nhưng tiểu gia nói cho các ngươi biết, hôm nay ta căn bản không phải vì dâng hương mà đến, ta chính là vì giết người mà đến, hiện tại sư phụ ta chết rồi, người ta muốn giết cũng giết đủ, các ngươi thắp một nén hương, không phải là vì chính thống gì sao?

Trong tiếng hô tức giận, bỗng nhiên hắn phun một ngụm nước bọt, con mắt đỏ ngầu, táo bạo xoay một vòng, đột nhiên ngồi xuống, một tay nắm chân vạc của đại đỉnh thanh đồng, một tay nắm miệng đỉnh, trong tiếng hít thở, thình lình giơ đại đỉnh thanh đồng lên, sau đó tế tiểu tháp, thình lình có một đại môn bay ra, chính là trấn tông chi bảo lúc trước đoạt của Linh Xảo Tông Thi Ấn Nguyên, nó dựng ở trên không trung, cánh cửa mở rộng, lộ ra không gian tối om, Phương Hành thì khiêng đại đỉnh thanh đồng vọt vào.

- Đã dám chọc tiểu gia, vậy từ hôm nay trở đi, các ngươi đều đừng chính thống nữa!

- Kim Lục Tử, chúng ta đi!

Trong tiếng kêu to, Phương Hành bước vào đại môn, thân hình của hắn đã biến mất không thấy gì nữa.

Bên cạnh hắn, Kim Ô ngẩn ngơ, rất nhanh liền phản ứng lại, "Oa" một tiếng, cánh cuốn một cái, ôm đám người Lệ Hồng Y, Hàn Anh… thân thể giống như lưu tinh vọt vào đại môn.

Nó vừa vọt vào cửa đồng, dị bảo kia phát ra lưu quang mịt mờ, càng biến càng nhỏ, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa.

Trên núi dưới núi, các tu sĩ ngây người.

Hiển nhiên tiểu ma đầu kia đã thành đối tượng bị muôn người mắng mỏ, lại không nghĩ tới lại ra dị biến.

Trên đỉnh Phong Thiện Sơn trống rỗng, tiểu ma đầu đã biến mất.

Mấu chốt nhất chính là...

Đại đỉnh thanh đồng cũng không thấy!

Mặc dù đỉnh kia không phải bảo bối, lại từ thượng cổ truyền tới, không biết ở trên Phong Thiện Sơn mấy vạn năm, từ trước đến nay được Thần Châu Bắc Vực coi là cổ vật trấn áp khí vận một vực, cho dù tu vi mạnh hơn, thế lực tông môn lớn hơn nữa, nếu muốn lập đạo ở Bắc Vực, đều phải tới nơi này thắp một nén hương, nếu không thì không có chính thống, mấy vạn năm trôi qua, đỉnh này đã thành biểu tượng chính thống của Bắc Vực.

Nhưng hôm nay, đỉnh kia bị cướp đi rồi?

Đây chẳng phải nói, tất cả tông môn của Bắc Vực, đều không còn chính thống sao?

Hoàng Phủ Tử Trúc tự nghĩ hết thảy đều khống chế ở trong tay cả người ngây dại, nửa ngày mới nuốt ngụm nước bọt.

- Tình huống như thế nào?

Mà những tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đang giận dữ quát mắng kia, đều như vịt bị xách cổ, tất cả ngừng lại.

- Ta sát...

Bắc Tam Đạo Đạo Chủ cùng với một đám cường giả Bắc Vực phản ứng lại, giống như điên xông lên Phong Thiện Sơn, thế nhưng bất luận bọn họ thôi động thần thức như thế nào, cũng tìm không thấy cái bóng của tiểu ma đầu kia, ngoại trừ giữa không trung, còn có một chút dấu vết ba động, thì tiểu ma đầu kia giống như chưa tồn tại qua, vô tung vô ảnh.

- Là... là... bảo vật trấn tông củaLinh Xảo Tông ta Lăng Hư Môn... cửa kia vốn chính là một tế đàn có thể di động, tiểu ma đầu nhất định đã sớm liên hệ một tế đàn khác, hắn xuyên qua đại môn kia, đã đi một địa phương khác, đáng hận nhất là, dị bảo này có một đặc tính, chính là sau khi mở ra, có thể từ một tế đàn khác lấy nó đi, chúng ta...

Linh Xảo Tông Đức Chiêu trưởng lão hoảng sợ, lải nhải nói hồi lâu, lại nói không được nữa.

Bất quá không cần hắn nói tiếp, các tu sĩ Thần Châu Bắc Vực đều hiểu.

Nhưng con mẹ nó đi nơi nào tìm hắn ah...

Cô nương cưỡi quái ngư đến kinh hãi trợn mắt hốc mồm, nửa ngày nói không ra lời.

Mà tiểu hòa thượng niệm kinh thì quên gõ mõ, kinh vẫn còn tiếp tục niệm, nhưng nghe lại là:

- Quá mạnh quá mạnh!

- Tốt, tốt, tốt!

Hồ Cầm lão nhân cười to, lảo đảo mấy bước, hư nhược ngồi xuống, cười đến ho khan.

- Tiểu hỗn đản này, mỗi lần đều là đoạt đồ vật liền đi sao?

Long Nữ cũng không biết nên khóc hay cười, lại nhớ tới lúc trước bảo khố bị trộm, tâm tình hơi có chút phức tạp.

- Ha ha, thật không hổ là tai tinh, Bắc Vực loạn tượng đã hiện!

Long Quân thì vỗ tay cười to, hơi có chút hưng phấn nói:

- Như thế ngược lại tốt, toàn bộ Bắc Vực đã không còn chính thống, ai muốn lập đạo thì cứ lập, Hải tộc ta phải chiếm một địa vực mới được, Yêu Địa cũng sẽ tăng nhanh tiến trình, những đại tông ở hải ngoại kia chắc hẳn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này, bản tôn ngược lại muốn xem xem, về sau ai còn có thể mượn danh chính thống tới ép chúng ta!

Trong tiếng cười lớn, quay đầu nhìn Ứng Xảo Xảo và Sở Từ còn đang ngẩn người, cười vỗ đầu hai tiểu cô nương một chút nói:

- Không cần lo lắng, hiện tại bản tôn mới phát hiện, trước đó ta đoán hết thảy đều sai, hắn tuyệt đối sẽ không nhập ma, các ngươi cũng không cần phải lo lắng, ha ha, bằng tính tình của tiểu hỗn đản này, nếu hắn không muốn nhập Ma, còn ai có thể buộc hắn nhập ma?

- Cái này...

Dưới núi một mảnh xôn xao, Âm Linh Đạo Trà Trà Tiên Tử cũng ngây ngẩn cả người, miệng lớn có thể nhét một quả trứng gà, ấm trà đổ cũng không biết, ngây người cực kỳ lâu, sau đó nàng mới khổ não ôm đầu:

- Cái tương lai này... lại chưa từng nhìn thấy... đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, bỏ chạy mất “một”,vô luận ta tính như thế nào cũng không thấy được tương lai kia, chẳng lẽ hắn là “một” trong cõi u minh kia?

Chương 702: Thần Châu Bắc Vực loạn

Thần Châu Bắc Vực triệt để lộn xộn.

Bắc Tam Đạo bố trí bao nhiêu sát cơ và chuẩn bị ở sau, mưu tính bao nhiêu quan hệ phức tạp, lại ở thời khắc này biến thành trò cười, con mẹ nó, còn giết người ta, kết quả người ta căn bản không có xuống núi, ngươi giết ai? Về phần Phong Thiện Đỉnh tượng trưng cho chính thống và khí vận của Thần Châu Bắc Vực bị hắn cướp đi, lại thật có thể nói là làm cho người ta giận điên, ngươi đoạt cái gì không được, đoạt cái đỉnh kia làm gì...

Tiểu ma đầu kia thực quá độc ác!

Đã mất đi chiếc đỉnh này, giới tu hành của Thần Châu Bắc Vực sẽ biến thành một chuyện cười!

- Nhất định phải tìm ra tiểu ma đầu kia, bầm thi vạn đoạn, hiến tế tiên hiền Bắc Vực ta...

- Tất cả đệ tử Thần Châu Bắc Vực, chỉ cần tu vi trên Trúc Cơ, tất cả đều phái đi cho ta, đuổi bắt tiểu ma đầu!

Ba vị Đạo Chủ Bắc Tam Đạo sớm đã mất đi vẻ đạm nhiên, gào thét giống như con sư tử.

Các tông môn đều bận rộn, các đạo pháp chỉ phân phát xuống, có người lập tức phái ra đệ tử, trấn thủ trong phạm vi mười triệu dặm, có người thì triệu tập cường giả giỏi thuật toán, suy diễn hướng đi của tiểu ma đầu kia, cũng có người đứng trên đỉnh núi chửi ầm lên, toàn bộ Bắc Vực loạn tùng phèo, vừa cảm giác phẫn nộ, lại cảm giác hoang đường.

- Mấy vị lão hữu, chúng ta hợp lực suy diễn

Thiên Cơ, nhất định phải tìm được tung tích của tiểu ma đầu kia!

Ngay cả mấy lão bất tử ngày bình thường tuyệt đối sẽ không xuất thế cũng vội vàng xuất quan, nhìn thấy bọn họ, trên Phong Thiện Sơn quỳ xuống một mảng lớn, nhưng mấy lão bất tử kia không để ý chút nào, vội vàng đến trên Phong Thiện Sơn xem xét, từng người sắc mặt âm trầm thương nghị, đồng thời có ánh mắt bất mãn nhìn về phía ba vị Đạo Chủ Bắc Tam Đạo, hù ba vị Đạo Chủ này quỳ xuống, không dám nói nửa câu, ngay cả biểu tượng chính thống của Bắc Vực cũng bị người đoạt, những lão bất tử kia có thể không bất mãn sao?

- Ai...

Đối mặt ba vị Đạo Chủ Bắc Tam Đạo quỳ xuống đất thỉnh tội, mấy lão bất tử cuối cùng vẫn không có trách cái gì, nhưng một vị đức cao vọng trọng thở dài:

- Nếu như giải quyết chuyện này không tốt, Thần Châu Bắc Vực liền thành chuyện cười...

- Uy uy... là lão tổ tông sao?

Thiếu nữ ngồi quái ngư đến lấy ra một ngọc phù truyền âm, trốn ở một chỗ yên tĩnh không biết đối thoại với ai:

- … Đúng đúng, gặp được… không có bảo vệ hắn… Đừng nóng vội đừng nóng vội, không phải người Bắc Vực không nể mặt mũi… mà là hắn quá mạnh… Thật sự là quá mạnh, hắn vác cái đỉnh trên Phong Thiện Sơn chạy rồi… Đúng đúng… là cái đại đỉnh mà cổ tiên lưu lại trấn áp khí vận của Bắc Vực… Ta dựa vào, ngài đừng kích động, chú ý hình tượng cao nhân một chút… Ta cũng không biết trốn đi đâu, dù sao là đã chạy trốn, hiện tại Bắc Vực loạn tùng phèo ha ha ha…

- Khó trách sư tôn nói ta không bằng hắn…

Tiểu hòa thượng thu mõ, cầm tay áo lau mặt một cái, lẩm bẩm:

- Cũng không cần lập đạo nha, không còn đạo để lập, phải nhanh đi về bẩm báo một tiếng, chuyện này đã không phải một tiểu hòa thượng còn chưa cưới vợ như ta có thể quản…

Không bao lâu, hắn và thiếu nữ ngồi quái ngư đến đồng thời rời đi, vô tung vô ảnh.

Ở trong loạn cục này, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu không thể nghi ngờ là càng lúng túng.

Mị nhãn vứt cho mù lòa nhìn cố nhiên khó xử, nhưng mắng kẻ điếc nửa ngày cũng cực kỳ xấu hổ nha.

Bọn họ mưu đồ rất lâu, không thèm đếm xỉa mặt mũi kích giận tiểu ma đầu, cảm thấy đã rất "dũng cảm", dù sao tiểu ma đầu kia không thèm đếm xỉa mạng nhỏ thay Nam Chiêm Bộ Châu xông trận, hơn nữa vượt qua, ngay cả Hoàng Phủ gia có thể dễ dàng cầm xuống pháp chỉ cho phép Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo như vậy, cũng là bởi vì hắn dồn Bắc Vực đến tuyệt cảnh, đối phương mới không thể không cho.

Nhưng ai nghĩ tới, hắn căn bản không phải vì lập đạo...

Từ tiểu hỗn đản kia đoạt đỉnh sau đó trốn mất dép, hắn căn bản là đã sớm chuẩn bị a?

Đoán chừng coi như mình không nói lời nào, hắn cũng sẽ đoạt đỉnh chạy, mình tội gì ra làm ác nhân chứ?

Bây giờ đã có rất nhiều tu sĩ Thần Châu ánh mắt sâm nhiên nhìn bọn họ.

Có người trút cừu hận lên đầu bọn hắn!

- Nếu như không phải tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu các ngươi lấy oán trả ơn, tiểu ma đầu kia sẽ không đến mức làm liều, cướp đi Phong Thiện Đỉnh !

- Hoàng Phủ Tử Trúc, ngươi tốt nhất cho lão phu một câu trả lời thỏa đáng, không thì ngươi lấy mạng chuộc tội đi!

- Hừ, coi như giết sạch các ngươi, cũng không bù nổi thanh danh của Bắc Vực chúng ta!

Trong từng tiếng mắng chửi, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu bị hù nơm nớp lo sợ, nhưng không có biện pháp khác, chỉ có thể nghe.

...

Thời điểm Thần Châu rối loạn, Nam Hải Quy Khư, trong di chỉ Thái Thượng Đạo, trên tế đàn, đám người Phương Hành và Kim Ô từ trong hư không bước ra, tựa hồ Phương Hành rất mệt mỏi, vừa đi ra liền ném Phong Thiện Đỉnh ở trên tế đàn, sau đó đặt mông ngồi xuống, ánh mắt xuất thần nhìn phương xa, tựa hồ có chút ngốc, thật lâu không nói.

- Nơi này... là địa phương nào?

Có người suy yếu vô lực mở miệng, là Lệ Hồng Y.

- Hắc hắc, nếu ta đoán không lầm, nơi này hẳn là Quy Khư...

Con mắt Kim Ô thì gian giảo xoay chuyển, toả ra ánh sáng chói lọi.

- Ha ha, phỉ lão đại, về sau ngươi chính là lão đại của ta, lại đầu thai một lần ta cũng chọn ngươi làm lão đại!

Lệ Anh cười quái dị, muốn đi vỗ vai Phương Hành, lại chấn động thương thế, kịch liệt ho lên.

Mà Hàn Anh và Vương Quỳnh tính tình lạnh lùng, lúc này ánh mắt cũng quỷ dị nhìn về phía Phong Thiện Đỉnh...

Lúc đầu chỉ muốn thắp nén hương, bây giờ ngược lại tốt, bê luôn cả đại đỉnh đi!

- Trước trị thương đi, sẽ có người tới tìm chúng ta, việc này đằng sau lại thương lượng!

Mấy vị tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu có cười khổ, có chấn kinh, có hưng phấn, nhưng Phương Hành lại có vẻ hơi mỏi mệt, sau khi rời tế đàn, liền ngồi xếp bằng xuống, ném ra một cái túi trữ vật, để mỗi người bọn họ chọn linh dược trị thương, chính hắn cũng nuốt một cây, ngồi xuống luyện hóa, lần này mấy người bọn họ thụ thương đều không nhẹ, Vương Quỳnh đã gần như sinh cơ đoạn tuyệt.

- Ai dám xâm nhập Quy Khư?

Vừa mới ngồi xuống, liền có mấy tu sĩ khí tức cường hoành lao đến, ở trên không trung hét lớn.

Bất quá khi nhìn rõ là Phương Hành, ánh mắt đại biến, từ không trung rớt xuống, quỳ một chân trên đất, miệng nói “Khư Chủ”!

- Khư Chủ?

Ánh mắt đám người Lệ Hồng Y đều có chút kinh ngạc, âm tình bất định nhìn về phía Phương Hành.

Dùng tu vi của các nàng, không khó phán đoán, bốn tu sĩ này thình lình đều là Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa khí tức cường hoành, tuyệt đối không phải tán tu phổ thông, dạng người này, ở Bắc Vực cũng là trưởng lão nắm thực quyền, thậm chí có tư cách tìm một linh sơn phúc địa, mở một đạo trường nhỏ làm mưa làm gió, nhưng vì sao ở trước mặt tiểu ma đầu, lại cung cung kính kính?

- Lão Tà đâu?

Phương Hành mở mắt liếc nhìn bọn họ, nhận ra bọn họ ăn mặc trang phục của Hận Thiên Thị và Phụng Thiên Thị.

- Tà Tôn đang tọa trấn ở Hoàng Tuyền Hải, chúng ta phụng lệnh ở đây thủ hộ tế đàn, chờ Khư Chủ trở về!

Trong bốn người này, một tộc nhân Phụng Thiên Thị cung kính mở miệng trả lời.

- Tranh thủ thời gian gọi hắn tới...

Phương Hành không nói gì nữa, có vẻ hơi mỏi mệt, lần nữa nhắm mắt lại điều tức.

Trên thực tế không cần hắn phân phó, bốn người trấn giữ tế đàn này cũng đã truyền ngọc phù, không bao lâu, nơi xa có hỏa vân đỏ rực nhanh như điện chớp bay qua, trong mây có một lão đầu vóc người cường tráng, khoác áo choàng vàng nhạt như ẩn như hiện, còn chưa tới, thần niệm đã quét tới, nhìn bộ dáng kia là hết sức lo lắng.

Người này là tổng quản Đại Bằng Tà Vương lúc trước bị Phương Hành lưu ở trong Quy Khư, sau khi chạy đến tế đàn, thần sắc hắn khẩn trương, cũng không để ý mấy người khác hành lễ, vội vàng đi tới trước người Phương Hành, duỗi tay đè chặt bờ vai hắn, tinh tế cảm thụ một chút, lông mày không nhịn được nhíu lại, giáo huấn:

- Lão phu biết ngươi ra ngoài tất nhiên không xông đại họa không trở lại, may mắn ngày bình thường sớm luyện tốt linh dược trị thương chờ ngươi, đã lớn như vậy, sao không biết cẩn thận một chút?

Phương Hành trợn mắt trừng một cái nói:

- Có thể còn sống trở về đã không tệ rồi!

Tà Vương hừ lạnh nói:

- Ta biết, không chỉ chuẩn bị linh dược, ngay cả quan tài cũng chuẩn bị xong!

Nói xong lấy đan dược trị thương ra.

Loại linh dược này, mới nhìn đã biết không phải phàm phẩm, trong đó ẩn chứa linh khí bức người, xưng là tiên đan cũng không quá đáng, lão Tà chẳng những cho Phương Hành một viên, ngay cả đám người Kim Ô, Lệ Anh cũng có một phần.

- Vị này là tiền bối của Đại Bằng tộc?

Tròng mắt Kim Ô đảo quanh, hơi có chút hâm mộ nhìn Đại Bằng Tà Vương.

Kim Ô vốn tu luyện nhục thân, lúc này vừa nhìn Đại Bằng Tà Vương, đã biết nhục thân của đối phương cường hoành, huyết khí tràn đầy không biết vượt qua mình bao nhiêu, cộng thêm thần hồn nội liễm, tựa như một liệt nhật giấu ở trong cơ thể, vậy thì càng thêm bất phàm, thậm chí tu vi của hắn đã khó mà tính toán, khí tức rõ ràng mạnh hơn Nguyên Anh bình thường nhiều.

Kim Ô càng ngày càng ngứa ngáy khó chịu, nghĩ thầm trước đó mình thật ngốc, sao lại không cùng theo đi vào chứ!

- Lão phu Bằng Tam, hiệu Tà Tôn, các ngươi gọi ta là lão Tà cũng được!

Nói rất không thèm để ý, nhưng giá đỡ của Đại Bằng Tà Vương là bày tương đối đủ, các tiểu bối Nam Chiêm Bộ Châu ngượng ngùng, đều gọi một tiếng Tà Tôn.

- A, các tiểu hữu không cần phải khách khí, hiện tại lão phu là người thay tiểu tử này quản lý hậu viện mà thôi!

Đại Bằng Tà Vương hiển nhiên cực kỳ hài lòng, làm bộ khách sáo, sau đó lệnh người nhấc bọn họ rời đi, chỉ nói quý khách phủ xuống, nơi này không phải chỗ nói chuyện, mời về Hoàng Tuyền Cung chữa thương nghỉ ngơi, lúc này sau lưng hắn đã có hai mươi Kim Đan cung phụng chạy đến, lại mang theo đầy đủ giá liễn kim xa, đủ để những người tuổi trẻ này cùng về.

- A, đây là cái gì?

Thẳng đến các tiểu bối đều lên xe, Đại Bằng Tà Vương mới lưu ý đến đại đỉnh, xem xét kỹ càng.

Phương Hành quay đầu nhìn thoáng qua nói:

- Há, đây là chiếc đỉnh trên Phong Thiện Sơn của Thần Châu Bắc Vực, ta khiêng trở về chơi!

- Ta ***...

Đại Bằng Tà Vương một mực duy trì phong độ bỗng nhiên không bình tĩnh, con mắt trừng căng tròn:

- Phong Thiện Sơn?

Chương 703: Khư Chủ

- Ta sai rồi, ta thật sai, ta sớm biết tiểu tử ngươi bản lãnh lớn, chỉ cần trở về, trên người nhất định có vô số bảo bối, chính là loại hận không thể lấy hết bảo bối của thế giới vào túi mình...

Trên Hoàng Tuyền Hải, một hành cung to lớn phiêu phù ở cạnh biển, trước là Thái Thượng di chỉ đạo khí mờ mịt, sau là rừng rậm Quy Khư tĩnh mịch vô hạn, khí thế bất phàm, lúc này trong đại điện, Đại Bằng Tà Vương ngồi chồm hổm ở trên mặt đất quan sát Phong Thiện Đỉnh, một bên nhìn, một bên thổn thức không thôi:

- Nhưng ta không nghĩ tới hắn sẽ khiêng đồ chơi này trở về...

- Ngươi biết đây là gì không?

Đại Bằng Tà Vương một bên thổn thức, một bên quay đầu hỏi Sư Nam Cát ở bên người, vị Ngự Thú Thị chủ kia bây giờ đã thành phụ tá đắc lực của Đại Bằng Tà Vương, một trong bốn bộ bộ thủ, nghe lão Tà hỏi, lại cười khổ lắc đầu.

Đại Bằng Tà Vương thở dài:

- Ngươi sinh ở Quy Khư, còn chưa từng đi ra ngoài, tự nhiên không biết được, đỉnh này ở Thần Châu là đại danh đỉnh đỉnh, mặc dù không phải pháp bảo gì, lại hơn hẳn pháp bảo, chính là biểu tượng của giới tu hành Thần Châu Bắc Vực, một mực có truyền thuyết, đỉnh này trấn áp khí vận của Thần Châu Bắc Vực, ngươi thấy những hương hỏa kia không, trải qua nhiều năm không tiêu tan, vạn cổ trường trồn, nên có quan hệ tới khí vận khó mà hiển hóa ở trong tối tăm kia, mà chất liệu, không có thuật pháp cấm chế, lại vạn năm bất hủ, đây là vì sao...

- Đối với chúng ta có tác dụng gì không?

Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân ở một bên nghiên cứu, đồng thời lẩm bẩm:

- Lão phu nghe nói qua, tiên tổ Phụng Thiên Thị xuất từ Thần Châu Phụng Thiên Đạo, bất quá hôm nay nhìn đại đỉnh này, mặc dù nghe không tệ, nhưng tác dụng không lớn ah...

- Tác dụng không lớn?

Đại Bằng Tà Vương đứng lên, cười lạnh nói:

- Vậy phải nhìn ngươi dùng nó như thế nào, nếu dùng nó ngăn địch, ngoại trừ cầm nện đoán chừng không có tác dụng khác, nếu tập vụn lấy tài liệu, chỉ sợ pháp bảo trên Thần cấp cũng luyện ra được, còn nếu lợi dụng nó đại biểu ý nghĩa đặc thù, hắc hắc, đỉnh này ở Thần Châu Bắc Vực, giống như ngọc tỉ chính thống của hoàng thất, có nó, lão phu dám nói, dù toàn bộ Thần Châu Bắc Vực cũng có thể bị chúng ta vuốt ở trong lòng bàn tay, ngươi tin tưởng không?

- Khống chế Thần Châu Bắc Vực?

Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân và Ngự Thú Thị Sư Nam Cát nghe vậy, đồng thời giật mình, sau đó cuồng hỉ:

- Rốt cục sắp đi ra ngoài sao?

Đại Bằng Tà Vương trầm mặt, thấp giọng cười nói:

- Bên ngoài náo nhiệt như vậy, có thể không ra dạo sao? Lần này tiểu hỗn đản mang về linh tinh chừng mấy vạn, đủ chúng ta ra ngoài mấy chục người...

Hắn nói, ánh mắt lại hơi lạnh xuống, trầm lắng đảo qua mấy bộ bộ chủ, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ta biết các ngươi hầu hết đã tới Kim Đan viên mãn thật lâu, bây giờ rời nơi này, chỉ sợ vài ngày sẽ hóa Nguyên Anh, nhưng có vài lời phải nói trước, bất luận ở bên ngoài các ngươi còn có gia tộc tông môn hay không, nhưng đã vào Thái Thượng Ngọc Thư, đó chính là đệ tử Thái Thượng Đạo, chính là người của Quy Khư, mà Khư Chủ...

Hắn ngừng lại một chút, lại nói:

- Chỉ có một!

Tần Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân, Ngự Thú Thị Sư Nam Cát, Bái Nguyệt Thị tân thị chủ Linh Lung, Hận Thiên Thị thị chủ Hận Thiên Ninh, đồng thời trong lòng run lên, đoạn thời gian này ở chung, bọn hắn hoàn toàn biết được thủ đoạn của Đại Bằng Tà Vương, thấy hắn đang cố ý gõ mình, đều vội vàng khom người, cẩn thận nói:

- Cẩn tuân pháp chỉ của Tà Tôn, đã là đệ tử Thái Thượng Đạo, tự nhiên không còn hai ý!

- Như thế rất tốt, lão phu sẽ không nô dịch các ngươi, tiểu hỗn đản kia cũng không phải tính tình làm mưa làm gió, hơn nữa Thái Thượng Đạo đã từng là tồn tại như thế nào trong lòng các ngươi cũng rõ ràng, bây giờ đã có cơ hội xuất thế, tất được thiên địa đại vận, có thể nói tiền đồ bất khả hạn lượng, Khư Chủ của chúng ta không cần nói, thủ đoạn của hắn các ngươi đã lĩnh giáo qua, năm đó hắn chỉ là Trúc Cơ, cũng có thể đùa bỡn các ngươi ở trong lòng bàn tay, hiện nay hắn đã thành Kim Đan, còn chém giết đệ nhất nhân dưới Nguyên Anh của Thần Châu Bắc Vực, có thể xưng tuyệt thế kỳ tài, lão phu sớm đã nhận định, tiên lộ đoạn tuyệt vạn năm nếu có thể tiếp tục, như vậy tia tiên cơ kia tất nhiên ở trên người hắn, có thể nắm chắc tiên cơ hay không, thì nhìn các ngươi!

Đại Bằng Tà Vương nói, đã có chấn nhiếp, lại cho các bộ hi vọng, định xuống đại cục.

Các bộ nghe lời ấy, cũng tự có châm chước, sau đó nhao nhao bày tỏ thái độ.

Đại Bằng Tà Vương không nói nhảm nữa, nói thẳng:

- Đều thối lui đi, Khư Chủ và mấy vị tiểu hữu hắn mang tới, đều đang bế quan chữa thương, gần đây cần linh dược không thể đoạn tuyệt, các ngươi cũng không cần chờ ở chỗ này, về trước đi, dựa theo thương nghị, phái người rời Quy Khư tìm hiểu tin tức, sau đó lại định đoạt, một tháng sau, ở chỗ này cử hành đại yến, đến lúc đó mọi người lại tập hợp!

- Cẩn tuân pháp chỉ!

Các thị chủ đều lĩnh chỉ rời đi, Hận Thiên Ninh thì lưu lại, tựa hồ muốn gặp Phương Hành, Đại Bằng Tà Vương lại không kiên nhẫn, phất phất tay bảo nàng rời đi, sau đó vội vàng trở về đại điện, chuẩn bị dược vật chữa thương cho những bọn tiểu bối kia.

Lần này Phong Thiện Sơn xông trận, tiểu bối của Nam Chiêm Bộ Châu thụ thương không nhẹ, sau khi tới Quy Khư, đều vội vàng bế quan chữa thương, mọi người tu vi khác biệt, thụ thương trình độ cũng khác biệt, cần linh dược tự nhiên cũng khác biệt, bất quá cũng may, trong Quy Khư vốn linh khí nồng đậm, linh dược rất nhiều, lại thêm lúc trước Phương Hành từ Huyền Vực mang về linh dược, cũng đã ở dưới Đại Bằng Tà Vương chỉ huy gieo trồng ở trong Quy Khư, bây giờ đã mọc rễ nảy mầm, có thể thu thập sử dụng.

Bất quá dù ở dưới loại tình huống này, các tiểu bối của Nam Chiêm Bộ Châu chữa thương tiến triển cũng hao phí không ít thời gian, tốc độ nhanh nhất là Kim Ô, ở trong động phủ nhẫn nhịn ba ngày, liền nhịn không được đi ra, ỷ vào thân phận mình là anh em kết nghĩa của Khư Chủ đi dạo khắp nơi, làm mưa làm gió, mười ngày sau, Lệ Anh xuất quan, sau mười lăm ngày, Hàn Anh cũng xuất quan, thụ thương nặng nhất Lệ Hồng Y và Vương Quỳnh, một cái bế quan cả tháng, một cái tháng rưỡi mới xuất quan, còn không phải khỏi hẳn, chỉ miễn cưỡng khống chế thương thế mà thôi.

Ở trong đó, ngược lại là Phương Hành, gần như chưa từng bế quan, cả ngày du đãng.

Mà trong đoạn thời gian này, Phương Hành thì tận hết tình địa chủ, mỗi khi có người xuất quan, liền dẫn bọn họ đi dạo Quy Khư, cũng may bây giờ Quy Khư ở sau khi Thái Thượng Đạo có truyền nhân, đã không giống như trước cực kỳ hỗn loạn, mà ngay ngắn rõ ràng, vừa đi vừa về, tốc độ cũng nhanh hơn không ít, nguy hiểm càng giảm đi rất nhiều, Phương Hành dùng thân phận Khư Chủ, mang bọn hắn xem Thái Thượng di chỉ, nhìn hung thú, lại nhìn Hoàng Tuyền Hải và Đại Bằng Tà Vương tỉ mỉ chế tạo linh điền, làm đám người ao ước không thôi.

Ở trong lòng những người này, Phương Hành là một tiểu thổ phỉ cướp bóc khắp nơi, tới chỗ nào chỗ đó loạn, mỗi lần hắn đều khuấy lên loạn cục, sau đó mình thắng lợi trở về, nhưng bây giờ thấy cảnh tượng ở trong Quy Khư, mới phát hiện hắn ở Nam Hải bí địa, thình lình làm ra một tiên cảnh sinh cơ bừng bừng, tài nguyên phong phú, cao thủ như mây, ngay cả Thần Châu chư tông cũng không sánh nổi, điểm không bằng, có lẽ là cường giả Nguyên Anh cảnh trở lên tọa trấn mà thôi, mà Đại Bằng Tà Vương cộng thêm Quy Khư đại trận, lại đủ để bù đắp điểm này.

Sau khi ước ao, cũng không thể không thừa nhận, tiểu ma đầu đã xa xa hất ra mình.

Ở trong đó, thu hoạch lớn nhất là Hàn Anh, sau khi biết trong Quy Khư có Phụng Thiên nhất mạch, Hàn Anh liền tiến đến thăm viếng, sau khi thăm hỏi, mới thình lình phát hiện, Hàn Anh ở Thần Châu bái nhập Phụng Thiên Đạo, vậy mà cùng Phụng Thiên Thị là đồng căn đồng nguyên, song phương xác minh công quyết lẫn nhau, để cho Hàn Anh được không ít chỗ tốt, tiến cảnh cực nhanh.

Mà sau khi Phương Hành biết được điểm này, cũng giao pháp kiếm của Phụng Thiên lão tổ cho hắn, xem như vật quy nguyên chủ.

Một tháng sau, nhân thủ Đại Bằng Tà Vương phái ra tìm hiểu tin tức trở về, biết được bây giờ Thần Châu Bắc Vực đã loạn tùng phèo, Phong Thiện Đỉnh trấn áp khí vận thất lạc, kinh động đến cả Thần Châu, không biết bao nhiêu người đang điên cuồng tìm kiếm tung tích của Phương Hành, Yêu Địa và Hải tộc thì thừa cơ liên lạc, nhanh chóng tiến vào Bắc Vực chiếm vị trí lập tiên môn, cả hai ăn nhịp với nhau, đồng thời vào ở Thần Châu, nhao nhao chiếm tiên sơn linh mạch thành lập đạo thống của mình, tông môn Bắc Vực sứt đầu mẻ trán không rảnh quan tâm chuyện khác.

Mà Đại Bằng Tà Vương dã tâm bừng bừng, thì cùng các thị chủ thương nghị, quyết định liên thủ với Yêu Địa, Hải tộc, thừa cơ ở Thần

Châu Bắc Vực thành lập Thái Thượng Đạo, để tránh tương lai trận đại kiếp kia đến, Quy Khư lại không có chuẩn bị, đối với việc này, khi Đại Bằng Tà Vương đến cùng Phương Hành thương nghị, Phương Hành khoát tay áo, để hắn tự mình xử lý, mình thật không có tâm tình quản.

Bởi vì thời gian Vương Quỳnh khôi phục thương thế vượt khỏi các tu sĩ dự kiến, nên Quy Khư đại yến lại hoãn đến nửa tháng sau mới mở, các thị chủ đều thành tâm thành ý, chuẩn bị hậu lễ đến đây chính thức bái kiến Khư Chủ, liền tại trên Phi Tiên Đài, trăng sáng như đèn, các tu sĩ thoải mái uống rượu, trò chuyện sự tình Thần Châu, nói chút kế hoạch tương lai, không khí cực kỳ hòa hợp.

- Phỉ lão đại, kể từ hôm nay, Lệ Anh ta xem như phục ngươi rồi...

Trong tiệc rượu, Lệ Anh nấc rượu, xách theo bình rượu tới, muốn cùng Phương Hành không say không về.

- Ha ha, trước kia ngươi không phục ta sao?

Phương Hành ở đâu sợ rượu, lập tức xách một bình càng lớn rót đầy.

Lệ Hồng Y đi tới, đá Lệ Anh bay ra ngoài, nhìn Phương Hành nâng chén nói:

- Phương sư đệ, một chén này ta kính ngươi!

- Tỷ, thương thế của tỷ còn chưa tốt!

Lệ Anh xoa cái mông đi trở về, lại bị Lệ Hồng Y trừng mắt, không dám nói tiếp nữa.

- Ta cũng tới, kính ngươi một chén!

Vương Quỳnh ngạo khí vô biên cũng đến, mặt không tiếu dung, bưng chén rượu lên.

- Không uổng công lúc trước kết bái!

Hàn Anh cũng cầm bình rượu đến.

- Oa oa, cụng rượu a, Kim gia sợ qua ai? Bất quá phỉ gia, có thể cho ta làm Nhị tổng quản không?

Tự nhiên cũng không thiếu được Kim Ô, ôm bình rượu chen vào, oa oa gọi bậy.

Một nhóm năm người, nâng chén nâng ly, trăng sáng chứng tâm, các tu sĩ ở chung quanh lớn tiếng hô tốt, bầu không khí nồng đậm.

Một trận đại yến kéo dài tới ba ngày, rạng sáng ngày thứ ba, các tu sĩ đều đã say ngã, sảnh tiệc bừa bộn không tả nổi.

Chỉ có Phương Hành chưa từng say ngã, Kim Ô cũng uống say, buồn ngủ nằm ở bên cạnh hắn.

- Đưa ta rời đi nơi này đi, Lục tử!

Phương Hành bỗng nhiên thấp giọng mở miệng, thanh âm có vẻ hơi tiêu điều.

Chương 704: Lặng yên rời đi

- Sớm đã cảm thấy ngươi không thích hợp, đến tột cùng làm sao vậy?

Đột nhiên nghe Phương Hành nói, Kim Ô nhịn không được quay đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn Phương Hành.

Phương Hành không có lên tiếng, trầm mặc không nói từ trong tiểu tháp, lấy ra pháp bảo, linh tinh, đạo thư, tàn binh… tràn đầy một đống, ném ở giữa sảnh tiệc, chỉ cầm rải rác mấy món không nỡ rời tay, vẫn đặt ở trong tiểu tháp, sau đó ánh mắt nhìn lướt qua các tu sĩ, phất tay ra hiệu Kim Ô tới, ngồi ở trên lưng của hắn, một người một ô lặng yên rời đi, một vệt kim quang như chớp giật lao về phía Thái Thượng di chỉ.

Mặc dù chung quanh có tu sĩ lưu thủ, nhưng thấy là Phương Hành muốn rời khỏi, ai cũng không dám hỏi đến.

Ở không trung nhìn lại, cả đại sảnh yên tĩnh, linh vân lưu động, thần thánh bức người, các tu sĩ còn đắm chìm trong buông lỏng, không người lưu ý Phương Hành đã lặng yên rời đi không đấu vết.

- Chúng ta đi đâu?

Kim Ô cảm giác tâm tình của Phương Hành sa sút, chưa bao giờ ở trên người hắn thấy qua cảm xúc như vậy, nên không dám tùy liền mở miệng, thẳng đến Phương Hành mang theo hắn từ trong Quy Khư đại trận, mượn bảo vật của Linh Xảo Tông vận chuyển tới tế đàn của Thái Thượng di chỉ, lặng yên không một tiếng động rời Quy Khư, đi tới trên Nam Hải, mới nhịn không được mở miệng hỏi.

- Đưa ta về Nam Chiêm Bộ Châu!

Phương Hành nói rất đơn giản, tựa hồ không có tâm tư nhiều lời.

- Đi diệt Hoàng Phủ gia?

Nghe tới "Nam Chiêm Bộ Châu", Kim Ô có chút hưng phấn, lần này ở Bắc Vực, là bị Hoàng Phủ gia khi dễ không nhẹ.

- Không phải, đưa ta đi Nam Chiêm Bộ Châu, tìm một chỗ quy ẩn!

Phương Hành nói rất nhẹ nhàng, lại hù Kim Ô kém chút từ không trung rớt xuống.

- Quy ẩn? Ngươi điên hả?

Kim Ô giống như gặp ma, cố gắng nghiêng đầu lại nhìn Phương Hành:

- Ngươi mới bao nhiêu lớn liền muốn học người quy ẩn? Hơn nữa hiện tại thanh danh của ngươi ngày càng hưng thịnh, thời điểm ở đại điện thương nghị kế hoạch lớn, kế hoạch của Tà Vương ngươi cũng nghe. Có Phong Thiện Đỉnh ngươi mang về, chúng ta có thể ở Thần Châu lập đạo thống chơi đùa, ngay cả những Nguyên Anh kia cũng không làm gì chúng ta được, ngươi lại muốn về Nam Chiêm Bộ Châu quy ẩn?

Phương Hành thật lâu không nói, không có trả lời nó.

Trong lòng Kim Ô dâng lên một loại cảm giác không ổn, nửa ngày sau mới nói:

- Lại nói... Lần này Phong Thiện xông trận, ngươi bị thương không nhẹ, dù thân thể ngươi cường hoành tới cực điểm, cũng không nên ngay cả một ngày bế quan trị thương cũng không cần chứ...

- Ta về sau... sợ là không đánh cướp được nữa...

Phương Hành thật lâu mới trầm giọng mở miệng, lại qua thật lâu mới thấp giọng mở miệng.

Kim Ô không nói, nhưng trong lòng có một loại cảm giác sợ hãi điên cuồng dâng cao.

- Tiểu thổ phỉ... Ngươi không có nói đùa với ta chứ?

Yết hầu nó phát khô, cố gắng lắm mới hỏi một câu.

Phương Hành lại không có trả lời, mà toàn lực thúc giục khí tức của mình.

Trúc Cơ tầng ba!

Phương Hành toàn lực thúc giục khí tức, tu vi không khó phán đoán, Kim Ô lập tức đã nhìn ra.

Thình lình chỉ có Trúc Cơ tầng ba!

Này để nó giật mình tròng mắt sắp rơi ra, hét lớn:

- Cái này... Cái này sao có thể?

Phương Hành tu luyện Kiếm Ma đại thuật, nếu không muốn để người nhìn thấy tu vi. Vậy thì ai cũng nhìn không ra, ở trong Quy Khư ngốc lâu như vậy, các tu sĩ cũng chỉ phát hiện thương thế hắn cực nhẹ, lại không nghĩ tới địa phương khác, Kim Ô cũng thẳng đến lúc này, mới phát hiện tu vi của Phương Hành đã ngã xuống nghiêm trọng như vậy, mới không đến hai tháng ah...

- Thời điểm xông trận thứ mười, ta dùng Thiên Địa Đại Ma Bàn đánh bại Tống Quy Thiện, nhưng trả giá rất lớn, các pháp chủng trong nội đan đều vỡ vụn, ngay cả thần hồn cũng bị tổn thương không cách nào phục hồi như cũ, từ lúc đó đã bắt đầu giảm tu vi. Từ Kim Đan trung kỳ rớt xuống Kim Đan tiền kỳ, lại rớt xuống Trúc Cơ cảnh, bây giờ vẫn còn giảm, ta ở trong Quy Khư, cũng đã thử các loại linh dược và phương pháp, nhưng không có một chút tác dụng. Chỉ biết giảm càng ngày càng nhanh, ngay cả lực lượng nhục thân cũng đã khô kiệt!

Phương Hành nói thanh âm rất nhẹ, giống như nói chuyện của người khác.

Kim Ô đã bị hù không biết nói cái gì, nửa ngày mới chật vật nuốt ngụm nước bọt nói:

- Có biện pháp...

Phương Hành cười khổ:

- Ta tìm hiểu Thái Thượng Đạo Kinh, trong lòng rất rõ ràng... Ta đã tàn phế...

- Ngươi... Ngươi đừng hoảng hốt... Nhất định có biện pháp... Mẹ nhà nó, Kim gia dẫn ngươi tìm linh đan diệu dược, ta dẫn ngươi trở về Yêu Địa tìm Căn Bá... Đúng, chúng ta đi Thanh Khâu Mộ tìm đại tiểu thư, nàng nhất định có biện pháp chữa khỏi cho ngươi... Làm sao có thể phế đi như vậy, đậu phộng, truyền kỳ của chúng ta vừa mới bắt đầu, Kim gia còn muốn theo ngươi đoạt khắp Thần Châu a...

Kim Ô kêu lên, trong thanh âm xen lẫn tức giận.

Nhưng Phương Hành chưa bao giờ lạnh nhạt như một khắc này, thanh âm rất bình ổn:

- Vô dụng, chính ta rõ ràng!

Kim Ô tựa như phát điên bay về phía Nam Chiêm Bộ Châu, Phương Hành ngồi ở trên lưng nó, vậy mà cảm thấy có chút lạnh, từ trong tiểu tháp lấy một áo choàng khỏa lên vai, nhìn không trung sao lốm đốm đầy trời, trong lòng có chút mất mác.

...

Kim Ô mang theo Phương Hành đi Thanh Khâu Mộ một chuyến, sau đó liều mạng xông vào tìm Liên đại tiểu thư, trong lòng nó cũng rõ ràng, vị đại tiểu thư này là kỳ nhân, nếu như có người có thể cứu Phương Hành, đại khái cũng chỉ có nàng, sau khi nó liều mạng lao vào Thanh Khâu Mộ, đại tiểu thư xuất hiện, lần này bị kinh động là bản thể của nàng huyễn hóa ra phân thân, bộ dáng tương tự Liên đại tiểu thư lúc trước, nhưng thần sắc lại khác biệt, khí chất trên người có chút thanh lãnh.

- Lúc đầu ta cho rằng ngươi là thiên mệnh chi tử, nguyên lại vẫn nhìn lầm...

Liên Nữ hiện thân, ánh mắt nhìn Phương Hành có chút phức tạp, ung dung thở dài:

- Ta thấy được mệnh thuật của ngươi khó khăn trắc trở, hung tinh bức thoái vị, thấy ngươi bị chúng bạn xa lánh, bị người coi như con rơi, cũng nhìn thấy ngươi tuyệt xử phùng sinh, biến ảo ma thân... nhưng ta không nghĩ tới, ngươi cuối cùng lại dựa vào bản lãnh của mình phá tử cục, nhưng nghịch chuyển khí số một châu, cái giá này quá lớn, hiện tại đạo cơ của ngươi vỡ nát, nhục thân khô kiệt, đạo hạnh đã mất đi căn cơ, tự nhiên ngày càng khô héo, sợ là ngay cả tính mạng cũng...

- Nghiêm trọng đến thế sao?

Kim Ô nghẹn họng nhìn trân trối:

- Đại tiểu thư, chúng ta là người một nhà ah, ngươi nhanh nghĩ biện pháp đi...

Liên Nữ nhẹ nhàng lắc đầu:

- Xuất thân của ta khác biệt các ngươi, cũng không có thủ đoạn nghịch chuyển nhân quả!

Do dự nửa ngày, nàng vẫy tay một cái, hai đóa Huyết Liên Hoa sáng long lanh từ trong Thanh Khâu Mộ bay ra, nàng lấy tay tiếp được, bỏ vào trong tay Phương Hành, thở dài:

- Ngươi dù sao cũng từng có ân với ta, cùng ta dính nhân quả, ta không muốn thấy ngươi cứ như vậy nửa đường chết yểu, hai đóa Mệnh Liên này là ta từng tế luyện, mặc dù trị không hết ngươi, lại có thể giúp ngươi kéo dài tính mạng, nếu không được, cũng có thể để ngươi giống phàm nhân sống lâu trăm tuổi, về phần cái khác, ta thật không thể giúp, chỉ có thể cầu chúc ngươi may mắn...

Nhẹ nhàng thở dài, Liên Nữ đưa bọn hắn ra Thanh Khâu Mộ, đại trận ầm ầm, lần nữa phong bế.

Mà Phương Hành và Kim Ô ở ngoài Thanh Khâu Mộ, thì trầm mặc thật lâu, ai cũng không nói chuyện.

- Đi tìm Căn Bá!

Không biết qua bao lâu, Kim Ô muốn dẫn Phương Hành đi, vượt qua Nam Chiêm Bộ Châu, đi Yêu Địa tìm Căn Bá.

- Không cần, mang ta đi Bột Hải quốc!

Phương Hành không có để cho hắn phí công đi tới đi lui, hiện tại trong lòng hắn cực kỳ rõ ràng, mình chỉ còn lại tu vi Linh Động tầng năm, hơn nữa còn đang không ngừng tiêu tán, sợ là không nhịn được từ Nam Chiêm Bộ Châu đến Bắc Câu nghìn vạn dặm đường xa.

- Phương sư đệ, ngươi đây là...

Bột Hải quốc Bách Thú Tông, trong đại điện nguy nga hùng hồn, Bách Thú Tông Thiếu tông chủ Dư Tam Lưỡng mặc cẩm bào, thân hình rõ ràng lại mập hơn không ít, khi nhìn thấy Phương Hành, không khỏi sợ ngây người, nhưng lập tức phát hiện Phương Hành có chút không đúng, tu vi của hắn chỉ có Trúc Cơ trung kỳ, nhưng một loại trực giác nào đó làm cho hắn trong nháy mắt phát hiện Phương Hành không bình thường.

- Trư sư huynh, ta ở bên ngoài lăn lộn không nổi nữa, đến tìm ngươi kiếm miếng cơm ăn!

Phương Hành cười hì hì, cùng Dư Tam Lưỡng ôm một cái, vỗ vỗ tấm lưng to béo của đối phương.

- Kiếm cơm không có vấn đề, giúp ngươi cưới hai nàng dâu cũng được... Nhưng ngươi... Ngươi chờ, ta có một viên linh đan được tông chủ cho, đã ở Bách Thú Tông truyền thừa mấy trăm năm, kia là đồ tốt, ta đi lấy cho ngươi, nhìn xem có hữu dụng hay không...

Dư Tam Lưỡng xác nhận một loại suy đoán

nào đó, cực kỳ lo lắng phóng vào hậu điện.

Phương Hành lại kéo hắn, mặc dù lực lượng không mạnh, nhưng Dư Tam Lưỡng không dám tránh thoát, quay đầu lại nhìn hắn.

- Xem thường ta sao? Hai nàng dâu làm sao đủ, cưới cho ta mười cái!

Phương Hành hào khí vượt mây:

- Hơn nữa tiểu gia ta đến ăn ngon uống tốt, thư thư thản thản ở chỗ này sống hết đời!

- Cái này... Tốt... Tốt cố nhiên là tốt... Nhưng ngươi thật...

- Quyết định như vậy đi!

Phương Hành trực tiếp xông vào đại điện, ngã ở trên giường ngọc nhỏ, hái một quả bồ đào ném vào trong miệng, cực kỳ hưởng thụ.

- Trong khoảng thời gian này, ngươi chiếu cố hắn đi, nhớ, không thể truyền ra một chút tin tức hắn ở Bột Hải quốc, nếu không đừng nói hắn, ngay cả Bách Thú Tông các ngươi cũng đừng hòng tồn tại nữa, Kim gia ta là cái thứ nhất không tha cho các ngươi, ta đi Yêu Địa một chuyến, lâu thì nửa năm, ngắn thì 3 tháng sẽ trở lại, ngươi chiếu cố tốt hắn, Kim gia ta nhớ nhân tình của ngươi, chiếu cố không tốt, ta trở mặt không nhận người!

Kim Ô trịnh trọng dặn dò Dư Tam Lưỡng, sau đó quay đầu liếc nhìn Phương Hành, thần sắc trang nghiêm, giương cánh bay đi.

- Ai, Phương sư đệ, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra...

Dư Tam Lưỡng đi vào đại điện, ánh mắt nhìn Phương Hành vừa quở trách, lại vừa lo lắng, cực kỳ phức tạp.

- Ha ha... Cũng không có gì... Chơi lớn rồi...

Phương Hành nói cực kỳ nhẹ nhõm, chỉ cười nhẹ một tiếng, liền không lên tiếng nữa.

Ánh mắt nhìn cửu thiên, hắn có thể nhìn tới ở đó có một thế giới, đều là một số người cao cao tại thượng, mình đã từng cao hơn tất cả bọn hắn, nhưng từ giờ trở đi, lại phải chậm rãi làm quen cảm giác ngưỡng mộ bọn hắn.

- Ta còn chưa có đi tiếp Tiểu Man...

Ngây người hồi lâu, hắn bỗng nhiên lẩm bẩm, sau đó im ắng.

Chương 705: Hai cái thiên địa

Phương Hành ở Bột Hải quốc tạm cư xuống.

Bây giờ Dư Tam Lưỡng đã là Trúc Cơ trung kỳ, so với Bách Thú Tông Ứng Sư Hống cũng không kém bao nhiêu, càng thêm tuổi trẻ, được cho một phương thiên kiêu, Ứng Sư Hống cũng sớm yên tâm giao quyền hành cho Dư Tam Lưỡng, tận lực bồi dưỡng năng lực xử sự cho đối phương, cho nên tối thiểu nhất ở Bột Hải quốc, Dư Tam Lưỡng không nói một tay che trời, cũng được coi nhiều người ủng hộ.

Dùng bản lãnh của hắn, ở Bột Hải quốc chăm sóc Phương Hành, đương nhiên không thành vấn đề, rất nhanh liền mua một tiểu viện Phương Hành tự mình chọn trúng, Phương Hành ở bên trong, ít khi lộ diện, ngược lại rượu như nước chảy dời vào, ngày đêm nâng ly, ngủ say kê cao gối mà ngủ, mặc dù Dư Tam Lưỡng lo lắng, nhưng mỗi ngày trôi qua, Phương Hành không thổ lộ cái gì, lại làm cho hắn bất đắc dĩ.

Huống hồ kỳ thật Dư Tam Lưỡng cũng rõ ràng, tiểu sư đệ năm đó bị mình ngăn ở ngoài cửa, lại tự tay nhận vào đạo môn, vô luận là tu vi hay ánh mắt, đều không phải mình có thể so sánh, rất nhiều sự tình Phương Hành trải qua, hắn nghe tới không phải thần tích cũng kém không nhiều, cho nên mặc dù thấy Phương Hành gặp vấn đề, cũng không biết hỏi từ đâu.

Bất quá trong vô thức vẫn sưu tập một số tin tức, sau đó thời điểm uống rượu với Phương

Hành, hữu ý vô ý giảng cho hắn nghe.

Mà Phương Hành thì cả ngày như một con ma men, nghe Dư Tam Lưỡng giảng thuật đủ loại tin tức do khách thương vãng lai Bột Hải quốc mang tới, tỷ như giới tu hành của Nam Chiêm Bộ Châu bỗng nhiên đông di Thần Châu, có truyền ngôn nói chỉ cần đi Đông Thắng Thần Châu liền có cơ hội bái nhập đại tông môn ở Thần Châu, một bước lên trời... Hoàng Phủ gia co đầu rút cổ ở Nam Chiêm Bộ Châu không biết bao nhiêu năm bỗng nhiên bốn vị Nguyên Anh đồng thời hiện thân, triệu tập tất cả đệ tử, đằng đằng sát khí đi về phía Thần Châu...

Về sau, thậm chí còn có tu sĩ từ Thần Châu trở về Nam Chiêm Bộ Châu nói Thần Châu Bắc Vực phát sinh biến đổi lớn, nghe nói di mạch Thái Thượng Đạo xuất thế, mang Phong Thiện Đỉnh bức bách Thần Châu Bắc Vực, liên hợp Bắc Câu Yêu Địa, Hải tộc và Tán Tiên trên biển… minh tranh ám đấu không biết bao nhiêu lần, rốt cục ký kết xuống Phong Thiện chi minh. Minh ước xác định do năm phe thế lực cộng đồng khống chế Thần Châu Bắc Vực, mà trong đoạn thời gian này, cũng không biết bao nhiêu cự ma ác tích xuất thế, công sát cướp đoạt, tông môn thế lực lúc trước biến mất, bây giờ cũng lập lại đạo thống.

Nói tóm lại, ngắn ngủi một năm, cách cục của Thần Châu Bắc Vực đại biến, không còn là cục diện Bắc Tam Đạo che trời nữa rồi.

Nhưng hết thảy, lúc đầu đối với Phương Hành là sự tình cực kỳ tinh tường, bây giờ lại cảm giác xa cuối chân trời, mỗi lần nghe Dư Tam Lưỡng nói, cũng chỉ cười cười, nâng chén nâng ly, sau khi say liền quên mất không còn một mảnh.

Sau mấy lần, Dư Tam Lưỡng cũng chỉ có thể từ bỏ tâm tư tiếp tục truy hỏi, tùy ý Phương Hành tự mình làm chủ.

Mà trong năm ấy, Kim Ô cũng quay về mấy lần, lần thứ nhất là từ Bắc Câu Yêu Địa trở về, mang đến một thụ chủng, nghe nói là Căn Bá ngàn năm ngưng tụ, nhưng sau khi Phương Hành ăn vào, mộc khí cường hãn bên trong trôi qua rất nhanh, chung quanh đối phương hắn bế quan, hoang mạc ba trăm dặm hóa thành rừng rậm xanh um tươi tốt, nhưng tu vi của hắn không có một chút biến hóa, vẫn là phế nhân.

Phương Hành đã nói với Kim Ô, tình huống của mình bây giờ, là tự làm tự chịu, cưỡng ép sử dụng Thiên Địa Đại Ma Bàn, Kim Đan vỡ nát, ma diệt pháp chủng, có thể bảo trụ một mạng là dựa vào Liên Nữ tặng cho Huyết Liên

Hoa. Muốn phục hồi như cũ muôn vàn khó khăn, như cứu sống phàm nhân đã bị chặt đầu, ở trên đạo lý là chuyện không thể thực hiện được.

Kim Ô lại không cam tâm, sau khi trở về, ngây người không mấy ngày, thấy Căn Bá tặng cho mộc chủng vô dụng, lại rời đi, sau đó thiên hạ thường xuyên có sự tình bí dược bị trộm, thời gian qua hai tháng, Kim Ô lại mang về đủ loại bí dược thậm chí công quyết cổ quái, đầy cõi lòng mong đợi để Phương Hành thử, kết quả...

Kim Đan đã vỡ, pháp chủng ma diệt, nhục thân thậm chí thần hồn trọng thương, tu vi tan biến, trở thành phàm nhân.

Đây cơ hồ thành một tử lộ không thể nghịch chuyển!

Phương Hành không có nói cho Kim Ô, mình tu luyện là Đan thuật bí truyền của Thái Thượng Đạo, cực kỳ hiểu rõ tình huống của mình, dưới loại tình huống này, thức giới của hắn đã vỡ nát, có thể nói là hủy đi tất cả căn cơ, căn bản không có khả năng chữa trị đạo cơ, nói cách khác, đừng nói phục hồi như cũ, cho dù tu luyện từ đầu cũng không làm được, xem như chuyển thế đầu thai, cũng khó có khả năng.

Thần hồn đã bị thương nặng, khi thọ nguyên hao hết, chính là thời điểm thần hồn ly xác, tiêu tán ở trong thiên địa.

Lần thứ hai thất bại, Kim Ô vẫn không cam tâm, lại không ngừng ra ngoài, có đôi khi mang đến cho Phương Hành đan pháp nào đó, có đôi khi mang đến linh dược, có đôi khi trực tiếp xách một lão đầu tới, nói là thần y nào đó, nhưng kết quả đều giống nhau.

Cuối cùng Kim Ô phát hung ác, quyết định đi Thần Châu Trung Vực liều mạng, cũng không nghe khuyên, trong đêm liền xuất phát, hùng tâm tráng chí, nói muốn mang công pháp tốt nhất về cho Phương Hành chữa thương.

Chuyến đi này lại thật lâu chưa về, Phương Hành thì đã quen sinh hoạt ở trong thế gian, không có việc gì thì đến Hải Yêu thành dạo phố, đánh cược trong sòng bạc, nâng ly trong tửu lâu, khó chịu thì vào trong thanh lâu trắng trợn cướp đoạt vài kỹ nữ bán nghệ không bán thân, ngay cả Dư Tam Lưỡng cũng đã thở dài không quan tâm nữa, biết trong lòng của hắn không thoải mái,chỉ có thể để hắn phát tiết.

Thẳng đến hai năm sau, Phương Hành đang say trong thanh lâu chỉ nghe reo hò vui mừng, tiếng hoan hô không dứt bên tai, để hắn ngủ không yên, mở mắt nhìn, chỉ thấy đám kỹ nữ chen chúc ở trên ban công, từng cái kêu vui mừng không thôi, lập tức giận không chỗ phát tiết, uể oải mắng:

- Làm gì ồn ào như thế?

- Phương đại gia tỉnh rồi?

- Phương đại gia, Hải Yêu thành chúng ta có tiên tử phủ xuống, mau đến xem, nếu may mắn dính được chút tiên khí, có thể sống lâu trăm tuổi đấy...

Đám kỹ nữ chen chúc ở ban công thấy Phương Hành tới, đều cùng nhau tiến lên, cười cợt trêu chọc, làm quý khách xa hoa nhất nơi này, Phương Hành tự nhiên được các kỹ nữ hoan nghênh, hơn nữa bình thường hắn cười toe toét, không có kiêu ngạo, các kỹ nữ cũng không sợ hắn, ngẫu nhiên nghe hắn thổi da trâu, nói mình ngủ qua Long Nữ, các nàng chỉ coi là chuyện cười.

- Tiên tử cái rắm, ta còn lớn hơn Thần Tử đây, gọi nàng đến ngủ với tiểu gia...

Phương Hành nghe chẳng hề để ý, cười toe toét mắng một câu, nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy lúc này trên đường phố, đã giăng đèn kết hoa, hương án gắn đầy, trên lầu các hai bên dòng người phun trào, chắc hẳn là dân chúng Hải Yêu thành vì thấy phong thái của tiên tử, mà ở phía xa đầu tường, yêu thú uy vũ ngồi chồm hổm hai bên, hung ác điên cuồng, bất quá không biết ai ra mưu ma chước quỷ, buộc lụa đỏ ở trên cổ hung thú, lại khiến cho yêu thú hung uy lẫm liệt không hiểu nhiều hơn mấy phần ngu ngốc, để cho người ta buồn cười.

Điều này cũng làm cho Phương Hành cảm thấy có chút kỳ quái, Bột Hải quốc chính là tu sĩ kiến quốc, tu sĩ và phàm nhân hỗn hợp, người trong Hải Yêu thành đại đa số đều có tu vi nông cạn, dù chưa từng tu hành, đại đa số cũng gặp qua tu sĩ ngự kiếm hoành không hoặc ngự mây, trong phàm nhân xem như loại hình kiến thức rộng rãi, không đến mức bộ dáng giống như nhà quê thế chứ...

- Ôi Phương đại gia, không nên nói lung tung, muốn nói ngủ, các cô nương nơi này đều chờ ngài động phòng đây, nhưng ngài ở đây nửa năm, mỗi ngày chỉ uống rượu, lại không ban mưa móc, các cô nương đều ngóng trông ngài mở miệng, vị tiên tử kia, ngài nghĩ cũng đừng nghĩ, vốn là tiểu công chúa của Bột Hải quốc chúng ta, về sau đi Thần Châu cầu tiên, bao nhiêu năm chưa trở về, bây giờ là lần đầu tiên trở về thăm người thân, tuổi còn nhỏ, nghe nói tu vi còn lợi hại hơn cả tông chủ...

Ma ma mặt mũi tràn đầy hớn hở, giống như nói nữ nhi của mình.

Tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đều đi Thần Châu tu hành làm vinh, nhất là tiểu công chúa Bột Hải quốc chính là nhóm đầu tiên tiến về Thần Châu, tự nhiên thân phận càng tôn quý, ngay cả bình dân bách tính của Bột Hải quốc cũng sinh lòng hướng tới.

- Bột Hải quốc... Tiểu công chúa...

Phương Hành nghe lời này, không khỏi ngẩn ngơ, sắc mặt có chút ảm đạm.

Cũng vào lúc này, bỗng nhiên bên ngoài có người hô to:

- Xảo Xảo tiên tử tới...

Xôn xao...

Trên đường phố Hải Yêu thành sôi trào, có người khua chiêng gõ trống, có người lớn tiếng gào thét, giống như bái thần.

Ngay cả đám kỹ nữ cũng cao hứng bừng bừng, nhảy cà tưng reo hò không thôi.

Mà ở trong huyên náo, sắc mặt Phương Hành tái nhợt, theo bản năng nhìn ra ngoài.

Trên không Hải Yêu thành, phương đông đang có một đóa tường vân ung dung hạ xuống, trên mây, một nữ hài thân hình nhỏ nhắn ôm đàn ngọc, mặc váy trắng, từ trước lầu nhẹ ung dung lướt qua, lao về phía đại điện.

Ánh mắt Phương Hành hơi ngẩn ra, có chút thất thần.

Mà ở trên mây, tiên tử ôm đàn ngọc hình như có cảm ứng, nhàn nhạt quay đầu nhìn, Phương Hành theo bản năng quay người che mặt, nhưng thể phách phàm nhân, sao có thể nhanh hơn Kim Đan cảnh, hai mắt sinh điện, cũng đã thấy rõ ràng Phương Hành, trong chớp nhoáng này, Phương Hành cảm thấy trái tim bành bành, vô ý thức muốn chạy trốn, nhưng lại ẩn ẩn có chút chờ mong...

Qua ba năm, nàng quên ta rồi sao?

Nếu như bị nàng nhận ra, ta nên tự xử như thế nào?

Các loại ý nghĩ, khiến cho hắn tâm loạn như ma, huyết mạch tựa hồ rót lên đỉnh đầu, có chút xuất thần.

Bất quá đợi rất lâu, chỉ nghe thấy ngoài đường phố tiếng hoan hô như nước thủy triều, bầu không khí nhiệt liệt, nhưng không có người tới.

Phương Hành vô ý thức sờ soạng mặt mình, chỉ cảm thấy khô gầy như xương, không khỏi cười khổ:

- Suy nghĩ nhiều, ta đã thay đổi nhiều như vậy, khác bộ dáng trước kia rất lớn, hiện tại ta ở trong mắt nàng chỉ là một người bình thường, tự nhiên sẽ không khu động đưa thần niệm đến cảm ứng khí tức của ta, huống hồ ta dùng Huyết Liên Hoa, khí tức đại biến, nàng làm sao nhận ra ta được?

Chương 706: Cưỡng hôn

Nghĩ đến cuối cùng, Phương Hành khẽ cười khổ, cảm giác mình nghĩ nhiều, ngồi về giường êm, tiếp tục uống rượu.

Lại say mèm mấy ngày, nhưng các cô nương trong lầu lại cảm thấy Phương đại gia trong ngày thường hào tình vạn trượng tựa hồ tâm tình có chút sa sút, cũng không thổi sự tích năm đó mình treo đánh thiên tài Thần Châu, rầu rĩ không vui uống rồi ngủ, ngủ rồi ăn, thẳng đến nửa tháng sau, truyền đến tin tức tiểu công chúa rời Bột Hải quốc, tâm tình mới dần dần linh hoạt lên, thói cũ trọng sinh.

Lại mấy tháng trôi qua, Phương Hành không sai biệt lắm đã sắp say chết trong thanh lâu, Bách Thú Tông Thiếu tông chủ Dư Tam Lưỡng rốt cục cải trang ăn mặc đến thăm hắn, bởi vì Kim Ô phân phó, nói có rất nhiều thế lực đang tìm kiếm tung tích của Phương Hành, năm đó Dư Tam Lưỡng ở Thanh Vân Tông và Phương

Hành giao hảo, cũng sợ mình bị người để mắt tới, bởi vậy ngày bình thường không dám tới tìm Phương Hành, thậm chí không có tiết lộ cho bất luận kẻ nào biết tin tức Phương Hành ở Bột Hải quốc, dù hắn ngẫu nhiên đến thăm Phương Hành, cũng nghiêm phòng tử thủ, cải trang ăn mặc, che đậy khí tức, bây giờ toàn bộ Bột Hải quốc Bách Thú Tông, biết Phương Hành ở đây chỉ có hắn mà thôi.

- Ai nha, Phương sư đệ, ngươi lại say như vậy nữa, sẽ say chết đó...

Thấy Phương Hành nằm ở trên ghế bành, ôm bình rượu mắt say lờ đờ vô thần, bộ dáng khô gầy như que củi, Dư Tam Lưỡng cũng cảm giác run sợ, vội vàng vươn tay kéo hắn dậy, không nói lời nào, sai người giúp hắn rửa mặt, nhưng khẽ động, Phương Hành lại cảm thấy tửu kình dâng lên, lảo đảo chạy ra ngoài, nằm ở trên lan can nôn nửa ngày, mới tính tốt hơn một chút, như bùn nhão ngã ở trên mặt đất, các kỹ nữ ở bên cạnh nâng hắn trở về, dùng khăn lau mặt, cho ăn canh giải rượu, nửa ngày mới tỉnh lại.

Ở trong quá trình này, trong mắt Dư Tam Lưỡng mang theo vẻ lo lắng thật sâu:

- Tiếp tục như vậy nữa, sẽ thật phế đi...

- Sao ngươi lại tới đây?

Phương Hành hơi tỉnh rượu, mắt say lờ đờ nhập nhèm nhìn Dư Tam Lưỡng cười.

Dư Tam Lưỡng vỗ vỗ bả vai Phương Hành, thở dài:

- Phương sư đệ, ngươi tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, vi huynh đã đáp ứng thay ngươi cưới mấy lão bà, hôm nay dứt khoát thực hiện đi, trước giúp ngươi kết hôn với một thục nữ, hảo hảo sinh hoạt, cũng tốt hơn cả ngày say rượu ở trong thanh lâu, tới tới tới, ta đã mang quần áo đến, nhanh chóng thay đổi, theo ta đi bái đường thành thân...

- Kết hôn?

Phương Hành bật cười:

- Xinh đẹp không?

Dư Tam Lưỡng thở dài:

- Xinh đẹp!

Phương Hành nói:

- Tư thái được không?

Dư Tam Lưỡng cười khổ nói:

- Tốt!

Phương Hành nói:

- Tính tính tốt sao?

Dư Tam Lưỡng:

- Tốt!

Phương Hành nói:

- Biết uống rượu không?

Dư Tam Lưỡng:

- Sao nhiều chuyện như vậy, cưới trước rồi nói sau!

Dứt lời không nói lời nào, lệnh người đổi y phục cho Phương Hành, mình thì giá mây, dẫn hắn đi về phía tây bắc Hải Yêu thành, ở chỗ này chẳng biết lúc nào chuẩn bị một tòa nhà đường hoàng rộng lớn, bên trong giăng đèn kết hoa, rõ ràng là có hỷ sự, nhưng kỳ quái là, tòa nhà lớn như vậy, lại không có tân khách, thị bộc cũng chỉ rải rác mấy người, có chút vắng vẻ.

- Tân lang đến...

Dư Tam Lưỡng mang theo Phương Hành hạ xuống, cười vang, muốn mang Phương Hành vào đại đường.

- Ta sát, thật thành thân hả...

Phương Hành có chút ngoài ý muốn, theo bản năng có chút kháng cự.

Dư Tam Lưỡng quay đầu cười nói:

- Cũng không phải thành thân thật? Phương sư đệ, giai nhân đã chờ lâu, nhanh chóng bái đường đi!

Nói xong kéo Phương Hành đi vào, dùng tu vi của hắn bây giờ, cũng không phải Phương Hành có thể so sánh, bị hắn kéo vào đại đường, thấy một nữ tử mặc đồ đỏ, mũ phượng che đầu yên lặng ngồi ở trên ghế, không nhúc nhích, không biết đợi bao lâu, mấy bà mối đứng nghiêm ở bên cạnh, biểu lộ trên mặt có chút cổ quái.

- Ôi, quá chậm, tân nương cũng chờ hơn nửa canh giờ rồi...

Có bà bà không vui mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành có chút bất thiện.

Dư Tam Lưỡng cười khổ bồi tội:

- Dù sao cũng phải để cho con ma men này tỉnh rượu trước a...

- Hừ, thiên đại phúc khí rơi vào trên đầu, lại còn không biết quý trọng?

Một bà bà khác hừ lạnh, giống như càng xem Phương Hành càng không vừa mắt.

- Hây a, ngươi lớn lên giống như quả trứng gà, cũng dám đến chê cười tiểu gia?

Phương Hành cũng không phải ăn chay nha.

Bà bà kia nhất thời nổi giận, quát lên:

- Tiểu tử không biết trời cao đất dày, ở trước mặt tiểu thư nhà ta cũng dám kiêu ngạo như thế!

Phương Hành chống nạnh đứng thẳng người, mở miệng mắng:

- Ngươi biết trời cao đất dày sao, vậy ngươi nói cho ta biết trời cao bao nhiêu đất dày bao nhiêu, nói đi, nói không ra ta đánh vỡ mồm ngươi...

- Hồ nháo... Hồ nháo, tiểu thư sao có thể gả cho loại người này...

Bà tử kia tức đến xanh cả mặt, chỉ Phương Hành gầm thét.

- Không gả cho loại người như ta chẳng lẽ gả cho ngươi, có bản lĩnh ngươi cưới nàng cho ta xem...

Phương Hành cãi lại.

- Hôn sự này phải hủy, nhất định phải hủy, làm sao có thể, loại sự tình này...

- Từ đâu tới hỗn trướng, dám giương oai ở chỗ này, há có thể tuỳ tiện tha thứ...

Bà bà bị Phương Hành mắng tức đến bàn tay run rẩy, mấy bà bà khác thấy thế, cũng nhao

nhao mở miệng quát lên.

Kỳ quái là, Dư Tam Lưỡng ở Bột Hải quốc cũng coi là dưới một người trên vạn người, nhưng vào lúc này, bị mấy bà bà chỉ cái mũi mắng, lại mặt mũi cười khổ, không ngừng thở dài cầu xin tha thứ, không có chút uy thế, ngược lại là tân nương lẳng lặng ngồi trên ghế kia, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ bàn, mấy bà bà kia lập tức ngậm miệng.

- Mấy lão thái bà các ngươi muốn cãi nhau đúng không, tới tới tới, tiểu gia một người đấu năm người các ngươi...

Phương Hành còn không có mắng đã nghiền, xoắn tay áo muốn cùng người đại chiến.

Dư Tam Lưỡng lại chỉ có thể cười khổ đè hắn xuống, nói nhỏ:

- Phương sư đệ, có lực vào động phòng lại dùng...

Nói xong kéo Phương Hành, chờ tân nương đứng dậy, muốn hắn bái đường.

- Ta sát, mập mạp chết bầm, ngươi có dũng khí bức ta cưới vợ?

- Tiểu gia giết chết ngươi...

- Ta còn không nhìn thấy người, đánh chết ta cũng không cưới, ngươi đừng đè đầu ta, con mẹ nó...

Phương Hành thà chết chứ không chịu khuất phục, vung quyền phản kháng, nhưng ở dưới lực lượng của Dư Tam Lưỡng lại không phản kháng được, cưỡng ép đè đầu bái thiên địa, sau đó lại mạnh mẽ nhét vào động phòng, Phương Hành nhảy dựng lên muốn chạy, lại bị một bà bà không kiên nhẫn dán linh phù qua, nhất thời bị định trụ, chỉ có thể đần độn ngồi ở trên giường chờ tân nương đến.

Không có để hắn đợi lâu, tân nương tiến vào phòng ngủ, ngồi ở trên bàn hoa chúc, đầu ngón tay chống cằm, trầm mặc không nói.

Các bà bà đều đã rút lui, chung quanh cực kỳ yên tĩnh.

Phương Hành có thể cảm giác được dưới khăn phương kia, có một đôi mắt lẳng lặng nhìn mình.

- Nói cho ngươi biết ta sẽ không khuất phục...

Miệng của Phương Hành còn có thể động, bị đối phương nhìn không thoải mái, lớn tiếng ồn ào.

- Ai...

Tân nương không nói lời nào, nhìn hắn thật lâu, mới nhẹ nhàng hít một tiếng, thanh âm vậy mà đang run rẩy nhè nhẹ, tựa hồ nghẹn ngào, nhưng lại mạnh mẽ ổn định lại, nửa ngày mới lần nữa phát ra tiếng:

- Sao huynh... thành như vậy...

Trong lòng Phương Hành run lên, có loại cảm xúc không hiểu dâng cao, vô ý thức la lên:

- Ta không phải Phương Hành!

Tân nương trầm mặc, nửa ngày mới mở khăn cô dâu ra, lộ ra khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, nhưng bây giờ chỉ đầy ý đau khổ, nàng đứng lên, con mắt không nháy nhìn Phương Hành, qua thật lâu mới nhào tới, ôm Phương Hành thật chặt, khóc rống lên.

- Huynh biết chúng ta tìm huynh bao lâu không?

- Ta đi qua Thanh Vân Tông, đi qua Nam Hải, đi qua Bắc Câu Yêu Địa, còn đi qua Quỷ Yên Cốc, nhưng một mực tìm không thấy huynh...

- Ta tìm huynh lâu như vậy, thẳng đến thời điểm trở về thăm phụ thân, mới liếc nhìn huynh...

Thanh âm của nữ hài tiều tụy, tiếng khóc làm người run sợ, giống như có vô số ủy khuất.

Thân thể Phương Hành run rẩy, thật lâu mới cười khổ nói:

- Ngươi thật nhận lầm người...

Tân nương ngẩng đầu nhìn Phương Hành, nửa ngày mới nhoẻn miệng cười nói:

- Ta biết huynh không phải Phương Hành!

Ngừng lại một chút, mới nói:

- Huynh là Phương Tiểu Cửu, Tiểu Cửu ca ca, huynh không nhớ ta sao? Ta là Ứng Xảo Xảo...

Nàng giống như đang trả lời Phương Hành nghi vấn, dừng một chút lại nói:

- Kỳ thật ngày đó ta đã nhận ra huynh, bộ dáng huynh thay đổi, khí tức cũng cải biến, nhưng ta có thể nhận ra huynh, huynh không biết mấy năm này, ta đi khắp bao nhiêu địa phương tìm huynh, ta rất sợ hãi, sợ tìm không được huynh nữa, Thần Châu một mực có tin đồn nói huynh đã tàn phế, ta thật vô cùng lo lắng, lo lắng không nhìn thấy huynh...

Tiểu nha đầu thổ lộ hết tình cảm, nước mắt đã làm ướt quần áo trước ngực Phương Hành.

Phương Hành thật lâu nói không ra lời, qua thật lâu mới nói:

- Ta tự nhiên biết là ngươi, mập mạp chết bầm kia nắm chặt ta tới, ta liền đoán được là ngươi... Nhưng ngươi trói ta làm gì, muốn ngủ với ta cũng không cần bái đường a?

Lời này làm cho Ứng Xảo Xảo có chút đỏ mặt, lau nước mắt đứng lên, có chút ngượng ngùng nói:

- Ta đã hỏi Dư sư huynh, hắn... hắn nói chuyện của huynh cho ta biết, Tiểu Cửu ca ca, không sao cả, dù không thể tu hành, ta cũng sẽ một mực ở bên người bồi tiếp huynh, ta muốn... ta muốn làm thê tử của huynh!

- Muốn làm vợ ta cũng không nên lừa ta như vậy a, thổ phỉ sao...

Phương Hành giật mình, tức giận kêu lên, trừng mắt:

- Tranh thủ thời gian bóc Định Thân Phù đi...

Ứng Xảo Xảo lại đỏ mặt, một lát sau mới nhỏ giọng nói:

- Ta lo lắng ngươi lại len lén rời đi!

Phương Hành cười:

- Phế vật mới có thể lặng lẽ rời đi, tiểu gia không đi, có nàng dâu đưa tới cửa còn không ăn không phải người ngu sao? Ngươi tranh thủ thời gian bóc Định Thân Phù, không nhúc nhích làm sao động phòng...

- Động phòng?

Ứng Xảo Xảo bị hù hoa dung thất sắc, nửa ngày sau mới nhăn nhó:

- Không cần... Vội vã động phòng a...

- Không động phòng còn thành thân cái rắm?

Phương Hành nghe xong đảo mắt:

- Ngươi đùa bỡn ta hả?

Chương 707: Một con lừa một áo tơi một hồ lô

Ở dưới Phương Hành mãnh liệt yêu cầu, Ứng Xảo Xảo đỏ mặt lấy Định Thân Phù trên người Phương Hành xuống, sau đó khuôn mặt non nớt đỏ bừng ngồi ở bên cạnh giường, Phương Hành thì hoạt động tay chân một chút, cười mờ ám nhích lại bên người nàng, con mắt tỏa sáng, sắc mị mị nhếch miệng hôn về phía Ứng Xảo Xảo.

Ứng Xảo Xảo bị hù hoa dung thất sắc, cũng không biết là nên tránh hay không nên tránh, rõ ràng đã là Kim Đan cảnh, nhưng hai cánh tay đưa ra, lại không ngăn cản được miệng Phương Hành ngả vào trên mặt mình...

Khí tức ấm áp thổi gương mặt nàng nóng lên, Ứng Xảo Xảo tâm như thỏ nhỏ, có chút choáng váng.

- Cứ như vậy...

Nhẹ nhàng cắn răng, tâm thần của Ứng Xảo Xảo có chút mông lung, âm thầm hạ quyết định.

Nhưng một màn trong dự đoán không có phát sinh, thời điểm cái miệng kia hôn đến trên mặt, thân thể Ứng Xảo Xảo lại cứng đờ.

Một tấm kim phù dán ở trên trán nàng.

Đây là một loại phù triện bán Thần cấp, dù Ứng Xảo Xảo đã là Kim Đan cảnh, cũng nhất thời không phá giải được.

Phương Hành thì khoanh tay, cười hì hì đứng ở trước người nàng nói:

- Hiện tại bản sự của tiểu gia ta còn không bao nhiêu, bất quá bảo bối vẫn có một ít, xú nha đầu ngươi lại muốn bức lương nam làm kỹ nữ? Ở Thần Châu không có học được thứ tốt gì hả...

Vừa nói vừa gõ đầu Ứng Xảo Xảo một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Tử kim phù này mạnh hơn phù triện vừa rồi định trụ Phương Hành nhiều, Ứng Xảo Xảo ngay cả lời cũng nói không ra, nhưng con mắt thẳng tắp nhìn Phương Hành, trong hốc mắt oánh oánh, lại phủ lên nước mắt, mặt thống khổ xót thương.

Phương Hành có chút xấu hổ, suy nghĩ một chút, cười hắc hắc bóp khuôn mặt của Ứng Xảo Xảo một cái, cảm thấy trơn nhẵn động lòng người, lại bóp thêm một cái, sau đó cười nói:

- Đừng giả bộ đáng thương như thế, đạo cơ tàn phế là tiểu gia, không phải muội, ta cũng không cần muội đến đáng thương ta, đường đường tu sĩ Kim Đan, lại vứt bỏ tiên lộ đến gả cho tiểu gia, muội bị bệnh hả...

- Ha ha...

Trong tiếng cười dài, nhanh chân đi ra ngoài, trước khi ra cửa, hai ngón tay xoa một chút, chỉ cảm thấy trơn nhẵn động lòng người, trong lòng có chút kích động nói:

- Phàm nhân đùa giỡn Kim Đan cảnh? Bỗng nhiên cảm giác tiểu gia thật lợi hại...

...

- Mập mạp chết bầm, ngươi cút ra đây cho ta!

Vào trong đình viện, Phương Hành chửi ầm lên, Dư Tam Lưỡng đang ngồi một mình ở trong khách sảnh uống chén rượu mừng kinh hãi ló đầu ra xem, Phương Hành vừa thấy hắn đã tức giận, xông tới đấm đá loạn xạ, miệng thì mắng:

- Ngươi cái mập mạp chết bầm, rất giỏi, dám cưỡng ép tiểu gia bái đường? May là mỹ nhân, bằng không tiểu gia không lột da ngươi mới lạ?

Tu vi như Dư Tam Lưỡng, lại không dám hoàn thủ, sợ không cẩn thận đánh chết thổ phỉ này, dù sao bây giờ nắm đấm của Phương Hành cũng không tạo được uy hiếp gì, vừa lui vừa cười khổ nói:

- Ngươi không đi động phòng, chạy tới đây làm gì?

- Còn động phòng, động đại gia ngươi, ngươi thật cho rằng những người tìm ta kia là kẻ ngu? Nếu không phải bởi vì đại tiểu thư cho ta Huyết Liên Hoa cải biến khí tức, ta sớm đã bị người suy diễn ra, hiện tại tiểu công chúa Bột Hải quốc bỗng nhiên quy ẩn ở địa phương rách nát này, ngươi cảm thấy những người kia sẽ nhìn không ra? Ta nhìn ngươi làm Thiếu tông chủ mấy năm thật sự là làm không công, đầu vẫn như heo, ngươi đừng chạy, tới để tiểu gia đá hai cước, con mẹ nó... Chạy rất nhanh ah...

Truy đánh nửa ngày, mới mắng Dư Tam Lưỡng rõ ràng, trầm tư một lát mới nghiêm mặt nói:

- Phương sư đệ, nếu không có ngươi năm đó đề điểm, hiện tại Dư Tam Lưỡng ta vẫn chỉ là một phế vật ở Thanh Vân Tông, không chừng đã chết ở trong môn phái đấu đá, phần ân tình này ta một mực ghi nhớ, ngươi không cần phải lo lắng những cừu gia kia, ta xử sự luôn cẩn thận, không có lộ ra một chút phong thanh, nếu ngươi lo lắng, ta có thể ở địa phương khác tìm một trạch viện để ngươi và sư muội ẩn cư, tất nhiên sẽ bảo vệ tốt...

- Ẩn cư đại gia ngươi!

Phương Hành lại nổi khùng, đi lên đá Dư Tam Lưỡng hai cước, Dư Tam Lưỡng mặt không biến sắc, làm cho Phương Hành thở hồng hộc, thở hổn hển một lát mới nói:

- Bớt nói nhãm đi, thật nghĩ nàng thiếu nợ ta sao? Từ bỏ tiền trình bồi một phế nhân như ta ẩn cư? Ha ha, hai năm ba năm có lẽ không hối hận, tám năm mười năm có lẽ cũng không hối hận, nhưng ba mươi năm năm mươi năm thì sao? Một trăm năm sau thì sao? Đến lúc đó ta tiến vào mộ phần, người ta vẫn như vậy!

Nói đến chỗ này, cũng có chút rã rời, ngồi xuống, bưng rượu lên uống mấy ngụm.

Dư Tam Lưỡng lại không biết nên nói cái gì, lông mi khóa chặt, vừa lo lắng vừa thương tiếc nhìn hắn.

- Được rồi, ta cũng biết ngươi sợ ta say chết trong thanh lâu, bất quá việc này lại không cần!

Phương Hành uể oải khoát tay áo:

- Trên thực tế, ở chỗ này gần ba năm, ta cũng ngán, là thời điểm ra ngoài đi dạo một chút!

- Phương sư đệ, ngươi bây giờ thân thể còn chưa tốt, nếu như...

Dư Tam Lưỡng kinh hãi, vô ý thức muốn mở miệng ngăn cản.

- Thân thể của ta không lành được!

Phương Hành có chút đạm mạc cười cười, nói:

- Một mực ở lại đây, thật không khác gì ngồi tù?

Dư Tam Lưỡng lại không biết nói cái gì cho phải, nhưng vẫn không muốn Phương Hành rời đi, giang hồ hiểm ác, bây giờ Phương Hành lại hoàn toàn không có tu vi, hắn không yên lòng để đối phương ra ngoài hành tẩu, nói rất nhiều lý do, bất quá lại bị Phương Hành cự tuyệt, uống cạn bầu rượu, Phương Hành để ly xuống, cười nói:

- Như vậy mới có thể làm nàng từ bỏ!

Dư Tam Lưỡng ngượng ngùng, không biết nên cản hay không nên cản.

Phương Hành nhìn Dư Tam Lưỡng ôm quyền, sau đó chậm rãi đi vào trong bóng tối.

Một con lừa, một áo tơi, một hồ lô rượu, chính là tất cả hành trang Phương Hành muốn, chậm rãi cưỡi trên lưng lừa, lọc cọc cạch cạch đi ra ngoài, phía sau có người ngóng trông, phía trước, ngôi sao đầy trời, vùng thế giới này, thực sự có quá có đồ vật mỹ diệu, Phương Hành giống như lần nữa thấy được phương thiên địa này, khóe miệng mỉm cười, tâm tình thoải mái.

- Đừng có lại đi theo, cũng đừng tới tìm ta, nếu có một ngày các ngươi còn có thể nhìn thấy ta, tiểu gia nhất định còn uy phong hơn trước kia!

Uống một hớp rượu, hắn nhìn về phía sau hét lớn.

Trong hư không, Dư Tam Lưỡng lặng yên theo tới đứng tại chỗ, thở dài, tâm như gió thổi.

Cách đó không xa, trên đầu thành, Ứng Xảo Xảo còn mặc áo cưới kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, mặt đầy nước mắt.

Rời Bột Hải quốc, lần nữa lên đường, không biết mục đích ở nơi nào, nhưng trên đường tâm tình rất tốt.

Hắn chậm rãi, không vội không nóng nảy, cưỡi một con lừa, lắc lư đến Sở Vực, ở quán rượu nhỏ dưới núi Thanh Vân Tông nâng ly một trận, nhìn đệ tử Thanh Vân Tông ưu nhã đàm tiếu, bay lượn ở trên bầu trời tửu quán, thời điểm hắn chuẩn bị rời đi, thậm chí nhìn thấy một đám đệ tử Thanh Vân Tông tu vi không kém cùng nhau từ trong sơn môn bay ra, khống chế pháp khí, vút không mà đi, lại ở bên trong thấy được không ít người quen, Tần Hạnh Nhi, Phong Thanh Vi… cùng nhau bay lượn.

- Bọn họ ngược lại không thay đổi...

Phương Hành cười khổ, uống xong chén rượu cuối cùng, nhảy lên con lừa, chậm rãi đi lên đường núi.

- Người cưỡi lừa kia nhìn có chút quen mắt!

Không trung, đệ tử chân truyền Thanh Vân Tông Tần Hạnh Nhi nhìn bóng lưng của Phương Hành, nhíu mày nói.

- Đúng thế... có chút quen mắt...

Lưu Hắc Hổ nhíu mày nói, giống như rất nghiêm túc nhìn kỹ nửa ngày, lại bỗng nhiên bật cười nói:

- Sư muội ngươi nhìn dáng vẻ hắn cong vẹo, giống đại hắc cẩu bị thương trước mấy ngày nhìn thấy không?

Xùy...

Tần Hạnh Nhi cười ra tiếng, trợn nhìn Lưu Hắc Hổ một cái mắng:

- Ngươi luôn không có chính hình!

- Thanh Vân Tông có truyền ngôn, càng không có chính hình bản sự càng lớn sao!

Lưu Hắc Hổ cười to, quay đầu kêu các đệ tử:

- Các sư huynh đệ, mau mau lên đường, thời gian không nhiều lắm!

Một đám đệ tử gào thét rời đi, phía dưới Phương Hành cưỡi lừa đi từ từ.

Rời địa giới Thanh Vân Tông, hắn lại đi tới Huyền Vực năm đó, thấy được Huyền Vực đã từng tràn đầy cơ duyên linh quang ảm đạm, bảo quang phá diệt, bất quá vẫn có không ít tu sĩ lắc lư, hi vọng có thể đụng phải tiên duyên gì, Phương Hành tới địa phương hắn đã từng chém giết Hoàng Phủ Đạo Tử ngồi hai ngày, sau đó xoay người rời đi.

Con lừa cứ chậm rãi đi tới, Phương Hành cũng không vội, ba năm trôi qua, lại từ từ chạy tới Đại Tuyết Sơn, bây giờ Đại Tuyết

Sơn đã phong sơn, Ngũ Thánh từng ở chỗ này thụ đồ, lại có thêm bốn mộ địa, không cho phép người bình thường tiến vào, Phương Hành chỉ có thể ở bên ngoài Đại Tuyết Sơn vòng vo mấy ngày, một ngày này con lừa mệt mỏi, đứng tại chỗ không chịu dịch bước, rượu trong hồ lô lại uống sạch, Phương Hành bất đắc dĩ, chỉ có thể nhảy xuống dắt lừa, tiến vào một hộ nhà nông.

- Có người ở đó không? Khách lỡ đường xin uống chút nước!

Phương Hành đứng ở trước cửa ra vào kêu một tiếng, chỉ thấy một nông phụ vén rèm cửa đi ra.

- Tự mình tới giếng lấy đi, bên cạnh có thùng!

Nữ tử ôm một chậu gỗ vo gạo, tiện tay chỉ góc tây nam trong viện.

Phương Hành giật mình, chậm không có dịch bước, ngơ ngác nhìn nữ tử này.

- Khách nhân còn có việc?

Nông phụ kia ngẩng đầu lên, có chút không vui nhìn Phương Hành.

Phương Hành thì bỗng nhiên nở nụ cười nói:

- Có bạc không? Ta thuận tiện ăn cướp một chút!

Nông phụ giật mình, ngẩng đầu lên nhìn Phương Hành nửa ngày, ánh mắt giống như có chút kinh ngạc, lại có chút ngoài ý muốn, sau một hồi lâu, lại buông lỏng xuống, giương cười một cái, mở cửa màn, nhẹ giọng cười nói:

- Bạc thì không có, bất quá đang chuẩn bị nấu cơm, còn có một bình rượu mạnh, nếu không ghét bỏ đơn sơ, đồ ăn dân dã, thì ở lại ăn bữa cơm đi!

Chương 708: Mặc quân tác thủ

Đúng là một bữa cơm rất bình thường, tay nghề của nông phụ không cao, thức ăn cũng không quá mức hiếm lạ, bất quá là một đĩa đậu rang, một đĩa rau xào, một đĩa thịt sấy khô, một bát canh rau, hai bát cơm gạo, một bình rượu mạnh mà thôi, trong phòng mờ tối, Phương Hành và thôn phụ ngồi đối diện nhau, trầm mặc không nói ăn xong bữa cơm, uống cạn bình rượu, thôn phụ đứng dậy, thu thập chén bát, bưng một chén trà đưa đến trước mặt Phương Hành, sau đó nhẹ nhàng ngồi bên cạnh, nhìn nhau không nói gì.

- Ngươi là tới tìm ta sao?

Trầm mặc thật lâu, thôn phụ mới nhẹ nhàng cười một tiếng, lộ ra dung nhan mà dù váy vải thô sơ cũng không che giấu được.

Phương Hành lại cười lắc đầu nói:

- Trên thực tế ta không biết ngươi ở chỗ này!

Thôn phụ nhẹ gật đầu, trầm mặc một lúc, nàng mới nhẹ giọng hỏi:

- Ta nghe nói qua chuyện của ngươi, mấy năm này ngươi đi nơi nào?

Phương Hành cười nói:

- Đi dạo khắp nơi mà thôi!

Ánh mắt thôn phụ có chút ân cần rơi ở trên người hắn, chần chờ nói:

- Vì sao... ta cảm giác khí tức của ngươi...

Phương Hành nâng chung trà lên uống một hớp nói:

- Phế rồi!

Tay thôn phụ run lên, ly trà rơi xuống đất, cơ hồ là khiếp sợ nhìn Phương Hành:

- Tại sao như vậy?

Phương Hành lại lười trả lời, cười hì hì nói:

- Ngươi thì sao? Đường đường nữ tiên Diệp Cô Âm, vì sao lại ẩn cư ở chỗ này?

Nghe được hai chữ "nữ tiên", thôn phụ trầm mặc, sau một hồi lâu mới thở dài.

- Đạo tâm của ta bị hủy!

Qua thật lâu, nàng mới nhẹ giọng mở miệng:

- Năm đó ngươi rời Phong Thiện Sơn, lại phát sinh rất nhiều chuyện, vô số tu sĩ Thần Châu bị ngươi và đám người Lệ sư tỷ kích lệ, cố gắng tu hành, tu vi tiến nhanh, nhưng ta chẳng biết tại sao, lúc mới tới Thần Châu, nhiều người như vậy nhục ta, lấn ta, ta đều cắn răng nhịn, nhưng sau khi ngươi phá Phong Thiện thập trận, hết thảy bắt đầu phát triển tốt hơn, đạo tâm của ta lại bất ổn, lúc đó ta đã là nửa bước Kim Đan, nhưng về sau vô luận cố gắng như thế nào, cũng chậm chạp không cách nào Kết Đan, ngược lại càng tu luyện, cảnh giới càng bất ổn, thời điểm sốt ruột thậm chí có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma!

Nàng khẽ cắn bờ môi, trầm mặc nửa ngày, mới nhẹ nhàng thở dài nói:

- Ta không biết chỗ nào có vấn đề, thỉnh giáo sư tôn, hắn cũng bó tay bất lực, chỉ nói đạo tâm của ta đã bất ổn, tiếp tục tu hành là chuyện vô cùng nguy hiểm, cuối cùng chỉ điểm ta một phương pháp, đó chính là hóa tiên thành phàm, trở lại phàm trần sinh hoạt mấy năm, có lẽ có thể tìm được chỗ đạo tâm không đủ, thế là ta đến nơi này, một là thủ mộ cho bốn vị tiền bối, thứ hai là vì để cho mình yên tĩnh một chút!

- Trôi qua quen không?

Phương Hành cười hỏi ngược lại.

Diệp Cô Âm cười khổ nói:

- Lúc đầu không quen, dù ở trong cung, vô số người phụng dưỡng, chăm sóc cũng vậy, về sau dứt khoát từ bỏ tất cả, chỉ coi mình là một thôn phụ, ở nơi này một mình, ngược lại dần dần quen thuộc!

- Ừm, luôn có thể tập quen!

Phương Hành nhẹ gật đầu, thật lâu không nói nữa.

Uống xong một chén trà, màn đêm đã phủ xuống, Phương Hành buông chén, phất tay áo đứng dậy.

Diệp Cô Âm cũng đứng lên, nhìn ra màn đêm phía ngoài, do dự một chút, cuối cùng nói:

- Trời tối, ngày mai lại đi được không!

Phương Hành quay đầu nhìn nàng, suy tư một chút, nhẹ nhàng cười cười, đi ra ngoài cửa.

Thân thể Diệp Cô Âm run rẩy, thất thanh nói:

- Còn không chịu tha thứ ta sao?

Phương Hành quay người, sắc mặt cổ quái nói:

- Không có ah...

Ánh mắt của Diệp Cô Âm lại có chút đau khổ, cười thảm nói:

- Vậy vì sao ngay cả lưu một đêm cũng không chịu?

Biểu lộ của Phương Hành càng cổ quái:

- Ta còn chưa cho lừa ăn a...

...

Diệp Cô Âm đỏ mặt đi dọn phòng, Phương Hành thì chậm rãi ra ngoài, lấy một mớ cỏ khô cho lừa lừa ăn, sau đó mới trở lại phòng, Diệp Cô Âm đã dọn sạch kho củi, định để Phương Hành nằm phòng của mình, mình thì ở kho củi, Phương Hành lại không nói lời nào, tiến vào kho củi.

Đêm tối sao thưa, không gian tĩnh mịch đáng sợ.

Phương Hành nằm ở trên giường, gối lên cánh tay, trên người đắp lấy chăn bông.

Cũng không biết nằm bao lâu, trước mắt hắn xuất hiện ảo giác.

Một tiên tử áo trắng từ trên trời giáng xuống, da thịt trắng hơn tuyết, bạch bích không tì vết, đôi chân thon dài bị váy trắng che đi một nửa, như ẩn như hiện, đạp trên hư không, nhẹ nhàng đi về phía hắn, khuôn mặt tuyệt mỹ nhìn chăm chú Phương Hành, ánh mắt nhu hòa, càng tới càng gần.

- Đáng giá không?

Phương Hành mở mắt, nhìn người trước mắt hỏi.

- Biết vì sao đạo tâm của ta bất ổn không?

Ánh mắt nữ tử mê ly, nhẹ nhàng xích lại gần Phương Hành, giống như nói mê, lại có bi thương khó kiềm chế:

- Sau trận chiến ở Phong Thiện Sơn, Thần Châu Bắc Vực đại loạn, thế cục ai cũng nói không rõ ràng, nhưng tóm lại, bắt đầu phát triển chiều hướng tốt, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu trải qua long đong, cuối cùng cũng có hi vọng, di đồ của Thái Thượng Đạo ngươi nhận biết chứ, bọn họ cho Đại Tuyết Sơn rất nhiều trợ giúp, cuối cùng đứng vững gót chân, để tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu có nơi sống yên ổn, vì chuyện này, từng có một vị tiền bối của Bắc Thần Sơn không thèm để ý Hoàng Phủ gia khó chịu, vung huyết làm mực, viết ra Lăng Vân Phổ, bình phẩm ba mươi sáu thánh có đại công ở trong quá trình Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo... Ta cũng là một trong số đó, nhưng ta cả ngày bị thanh danh khốn nhiễu... Phương sư đệ, thật xin lỗi... khi đó ta cũng có thể lên núi chiến một trận, chỉ là cuối cùng ta vẫn lựa chọn khoanh tay đứng nhìn... Ta đã hối hận rất nhiều năm...

Phương Hành giật mình:

- Chỉ vì việc nhỏ như vậy, mà hủy đạo tâm của ngươi?

Diệp Cô Âm cười thảm:

- Nhưng để cho ta minh bạch, mình viễn viễn không đáng giá kiêu ngạo như trong tưởng tượng...

Phương Hành không nói, lần đầu tiên cảm giác cô nương chân dài này cũng không chán ghét.

- Không nói những thứ này, thời điểm ta trở về Nam Chiêm Bộ Châu, sư tôn từng nói, nếu ta thật muốn thể ngộ phàm trần chân đạo, đúc thành phàm tâm, nắm giữ chân ý hồng trần, thì nên tìm phàm nhân gả, chân thật sống hết đời, nhưng ta luôn không hạ quyết tâm được...

Diệp Cô Âm chậm rãi nằm ở trên người Phương Hành, thanh âm hơi trầm xuống:

- Bây giờ ngươi cũng là phàm nhân, hết thảy đều vừa vặn!

Phương Hành mỉm cười, đang muốn nói chuyện, Diệp Cô Âm lại che miệng của hắn:

- Đừng để ta cảm thấy khó xử!

Phương Hành không nói, lại nói tiếp chẳng phải là làm người khó xử sao?

Bạch quang nhu hòa dần dần tiêu tán, trong phòng chứa củi, lại có chút âm thanh rên rỉ kiều mị vang lên.

...

...

Cũng không biết qua bao lâu, trong phòng chứa củi, tiếng rên rỉ và thở dốc yếu dần, chỉ có mùi thơm nhàn nhạt tràn ngập cả phòng.

Bỗng nhiên trong phòng quang mang đại tác, thân thể Diệp Cô Âm óng ánh bắn ra một đoàn quang hoa, chiếu sáng kho củi, biểu lộ của nàng có chút khiếp sợ nhìn Phương Hành, lại cúi đầu nhìn mình, lông mày chăm chú nhíu lại, giống như có lời gì muốn nói.

Phương Hành nhẹ nhàng thở dài nói:

- Ngươi minh bạch rồi?

Diệp Cô Âm cắn môi, khẽ gật đầu nói:

- Tại sao lại như vậy?

Phương Hành dùng hai tay gối đầu, cười khổ nói:

- Mặc dù đạo cơ của ta đã bị hao tổn, nhưng trong tu hành rèn luyện nhục thân cải biến lại vẫn còn, năm đó ta tạo ra kinh mạch thứ chín, có kinh mạch thứ chín này tồn tại, lúc trên người của ta có tu vi, âm dương giao hòa sẽ phụng dưỡng nữ thân, nhưng bây giờ trên người ta không có tu vi, tựa như một cái vực sâu lấp không đầy, sẽ hút khô đối phương, trước kia ta có tu vi, còn có thể khống chế, bây giờ đã khống chế không nổi kinh mạch thứ chín rồi, ngươi có tu vi, nên còn hao tổn được, nếu như là nữ tử nhân gian, chỉ sợ hiện tại đã mất mạng!

Diệp Cô Âm nhíu chặt lông mày, bỗng nhiên con mắt hơi sáng nói:

- Nếu như vậy, tu vi của ngươi...

Phương Hành cười khổ, khoát tay áo nói:

- Phương pháp này không thể thực hiện được!

Diệp Cô Âm không nói, ngón tay điểm ra, quang mang dần dần ảm đạm, trong phòng, hô hấp của Phương Hành lại nặng lên.

- Ngươi không cần khắc chế mình, ta còn có tu vi, đêm nay, có thể mặc cho ngươi hái...

- Ai...

Phương Hành thở dài, nửa ngày sau, hắn bỗng nhiên mắng:

- Móa, vậy ta sẽ không khách khí!

...

...

Trong một nông hộ cạnh Đại Tuyết Sơn, Phương Hành ở lại nửa năm, mỗi ngày mặt trời mọc thì dậy đi làm, mặt trời lặn thì nghỉ, chẻ củi cắt cỏ, trồng rau đi săn, giúp Diệp Cô Âm làm chút ít việc nhà nông, khi nhàn rỗi thì cùng Diệp Cô Âm tâm sự, nhưng tránh đi tất cả đạo lý tu hành, Phương Hành cảm thấy, vị tử này vốn cao cao tại thượng giống như thay đổi một người, ban ngày không màng danh lợi, nhưng ban đêm điên cuồng, khiến Phương Hành có một loại cảm giác không chân thực.

Nửa năm sau, hắn biết mình không thể ở tiếp nữa, khuôn mặt đẫy đà của Diệp Cô Âm đã có chút gầy gò.

Mà hắn đối với loại cuộc sống yên tĩnh này, cũng cảm thấy có chút phiền chán.

Loại sinh hoạt này thực tình không thích hợp mình...

- Đạo tâm của ngươi bị hao tổn, là bởi vì ngươi kiêu ngạo, trong lòng mình xem thường mình, đạo tâm tự nhiên không ổn được, nói trắng ra, vẫn là phải mặt dày, dùng phương pháp ngươi cho rằng chính xác đền bù tổn thất ta, kỳ thật không có tác dụng gì, ta vốn không cảm thấy ngươi làm có gì không ổn, tự nhiên chưa nói tới tha thứ hay không, tha thứ không phải ta, mà là chính ngươi, nói tóm lại, nếu như da mặt ngươi dày một chút thì tốt, tâm ma có tới cũng chẳng có chuyện gì làm, nhưng nếu như mặt dày không nổi, vậy thì làm nhiều chút sự tình mình vui vẻ, bằng không ở chỗ này trăm năm nữa cũng không có tác dụng, ta đi, ngươi bảo trọng!

Lúc sáng sớm, Phương Hành dắt lừa, lần nữa lên đường, Diệp Cô Âm mặc áo tím ở cửa viện đưa tiễn.

Lần nữa đạp vào hành trình chậm rãi, Phương Hành lại đi về phía tây bắc Sở Vực, cũng chẳng biết tại sao, hắn có chút nhớ nhà.

- Quỷ Yên Cốc rất lâu không người quản lý, hẳn đã mọc đầy cỏ dại?

Chương 709: Ngàn dặm đất chết không có người ở

Sở Vực Tây Bắc, xem như địa vực trống không trong giới tu hành, chỉ vì nơi này linh khí thiếu thốn, rừng thiêng nước độc, người bình thường còn có thể ở nơi này vất vả cần cù cày cấy, xây thành dựng thôn, nhưng đối với tu sĩ coi linh khí như tính mạng lại hoàn toàn không thích hợp tu hành, cũng chính là nguyên nhân này, phương viên mấy vạn dặm cơ hồ trở thành khu vực chân không của giới tu hành, chưa chừng nghe nói có tông môn nào tọa trấn, nên thành chỗ biên thuỳ, pháp lệnh lỏng lẻo, trộm cướp hoành hành, dân phong tương đối bưu hãn, võ phong rất thịnh.

Thời gian qua gần hai mươi năm, lần nữa trở lại địa vực này, Phương Hành lại có chút cảm giác xa lạ.

Trong ấn tượng còn nhớ nơi đây dù nghèo, nhưng có không ít người ở, mười dặm một thôn, trăm dặm một thành, trên quan đạo thương nhân đi tới đi lui, nhưng bây giờ trở về, phóng mắt nhìn đi, hoàn toàn tan hoang, hắn ngồi trên lưng lừa, xuyên thẳng qua đường nhỏ ở giữa dãy núi, đi liên tục mấy ngày, vậy mà không nhìn thấy nửa bóng người, ngược lại ở ven đường, thấy được đống đống tàn thi, ngẫu nhiên đi ngang qua một vài thôn xóm, cũng chỉ có thể nhìn thấy bên trong ốc xá hoàn chỉnh, tĩnh mịch như mộ phần, lại không nhìn thấy nửa người sống, cực kỳ quỷ dị.

Phương Hành vốn cho rằng là bởi vì thảm hoạ chiến tranh, nhưng một đường đi tới, lại không thấy có dấu vết chiến tranh, càng không thấy quân đội tồn tại, trong thiên địa, tựa hồ chỉ có bọn họ là sinh linh còn sống, loại hoang vu này, làm cho đáy lòng của hắn sinh ra cảm giác cảnh còn người mất, trong lòng có chú ý, chậm rãi vỗ lưng con lừa, muốn dựa theo ký ức tìm về Quỷ Yên Cốc.

Bất quá vòng vo mấy ngày, lại dần dần cảm giác lạc đường, gần hai mươi năm chưa về, sớm đã cảnh còn người mất, lại không tìm thấy người hỏi thăm, nên càng không tìm được phương hướng, làm cho Phương Hành bất đắc dĩ, ghìm chặt con lừa, đứng ở trên sườn núi trông về phía xa.

- Móa. sao nửa cái bóng người cũng nhìn không thấy, ngay cả ăn cướp cũng không cách nào làm ah...

Đang cười miễn cưỡng, lại gặp người quen... Chuẩn xác mà nói, là nghề quen, một đám mã phỉ gào thét tụ chúng, từ dưới sườn núi xông qua, đằng đằng sát khí, vung lấy binh khí trong tay, lớn tiếng hùng hùng hổ hổ la hét, vọt về phương xa.

- Ai nha ta sát, rốt cục thấy đồng nghiệp, chờ ta một chút...

Phương Hành vội vàng cưỡi con lừa đuổi theo, nhưng hết lần này tới lần khác con lừa lại đi lòng vòng không chịu chạy tới.

Thật vất vả cưỡng ép nó lảo đảo tiến đến, lại nhìn thấy phía trước khói đen cuồn cuộn, trong thung lũng có một thôn nhỏ tụ tập trên dưới trăm hộ, gần bốn năm mươi mã phỉ mạnh mẽ đâm tới, vung đao giết người, đốt lên đại hỏa, trùm thổ phỉ ở trần, lớn tiếng la hét bộ hạ đi tìm tất cả lương thực heo dê ra, chất ở trên ngọn núi đằng sau. Thuận tiện một đao chém ngã một lão đầu quỳ ở trước người hắn đau khổ cầu xin tha thứ, sau đó cười gằn phóng ngựa, đạp một thôn phụ ôm hài nhi ngã trên mặt đất.

- Nhanh chuyển, nhanh chuyển, lương thực gia súc đều muốn, có những vật này, đủ chúng ta đi đến Thái Châu...

Lúc đầu Phương Hành cực kỳ nhiệt tình muốn xông lên nhận thân không khỏi cau mày, nửa ngày sau, hắn dùng sức phun nước bọt, cười lạnh nói:

- Con mẹ nó, xem ra đồng hành là oan gia, lời này quả nhiên không sai...

- Đánh... Cướp...

Thời điểm đám mã phỉ cướp bóc quên cả trời đất, liền nghe một tiếng quát từ trên sườn núi truyền tới. Thanh âm rất lớn, đám mã phỉ bị hấp dẫn tới. Quay đầu nhìn, chỉ thấy trên sườn núi đi xuống một nam tử cưỡi lừa, dáng người thon gầy, mang theo mũ rộng vành, trên cằm mọc đầy râu ria, trong tay thì xách một đao cương đao sáng loáng, xem xét chính là huyền thiết rèn đúc.

- Ngươi... Cũng đến ăn cướp?

Ánh mắt của trùm thổ phỉ có chút cổ quái nhìn người tuổi trẻ kia, thanh âm lạnh lẽo.

Mã phỉ ở chung quanh ánh mắt cũng cổ quái nhìn người tuổi trẻ kia, nghĩ thầm đây là đi ra hành hiệp trượng nghĩa sao?

Phương Hành đi xuống sườn núi, tay đè cương đao, ánh mắt khó coi quét qua đám mã phỉ, bỗng nhiên cười lạnh nói:

- Các ngươi là con hoang nơi nào tới, vậy mà dám ăn cướp ở chỗ này, chẳng lẽ không biết phạm vi ngàn dặm, đều là địa bàn của Quỷ Yên Cốc sao? Con mẹ ngươi, qua giới là tử thù, huống chi quy củ không đoạt quỷ nghèo của Quỷ Yên Cốc các ngươi cũng quên rồi?

- Quỷ Yên Cốc?

Trùm thổ phỉ càng kinh ngạc, nhất thời đoán không được lai lịch người đến.

Nhưng bên cạnh hắn, một sư gia râu cá trê cưỡi tuấn mã xông tới, ánh mắt âm dương quái khí nhìn Phương Hành, cười lạnh nói:

- Quỷ Yên Cốc, ta ngược lại nhớ kỹ, hai mươi năm trước là anh hùng hảo hán ở vùng này, ngay cả quân lương của quan phủ cũng cướp, bất quá tục truyền đã từng đắc tội tiên nhân, bị người trong vòng một đêm đồ sạch sẽ, trên mộ đã mọc đầy cỏ dại rồi!

- Hai mươi năm trước?

Trùm thổ phỉ nghe lời này, càng nở nụ cười lạnh, tâm thần khẽ buông lỏng.

- Ai nói giết sạch sẽ, không phải còn đại gia sao?

Phương Hành vung vẩy đao trong tay, cười lạnh nói:

- Từ hôm nay trở đi, nơi này do Quỷ Yên Cốc định đoạt!

- Người điên từ đâu tới, đừng quấy rầy các đại gia đào mệnh, chúng tiểu nhân, làm thịt hắn cho ta, phơi khô làm lương thực!

Trùm thổ phỉ là người thực tế, đối mặt tên điên không biết từ nơi nào tới đoạt địa bàn, trực tiếp vung tay lên, những mã phỉ hung hãn ngang ngược kia vọt lên, cười lớn chém về phía Phương Hành, Phương Hành thấy thế, cũng khẽ thở dài một tiếng, giơ hồ lô uống một hớp rượu, sau đó dùng lực vỗ mông lừa, sát khí đột nhiên dâng lên, sau đó quay đầu bỏ chạy!

Con lừa bốn vó tung bay, trốn có thể nói nhanh không thể tả, làm đám mã phỉ đều sợ ngây người.

- Đậu phộng, phản!

Phương Hành quái khiếu, liều mạng ghìm con lừa.

Súc sinh này rất nhát gan, thấy đối phương khí thế hung hăng vọt tới, liền trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

Phương Hành siết không được nó, đành phải nhảy xuống, vung vẩy đại đao trong tay, xông về phía trước.

Một người, đơn đao, đối mặt bốn năm mươi thổ phỉ hung ác điên cuồng vọt tới, khí phách tăng vọt.

- Ha ha, giết hắn!

- Trực tiếp giết chết hắn...

Một đám mã phỉ dữ tợn cuồng tiếu, móng

ngựa ầm ầm tung bay, vọt thẳng về phía Phương Hành.

Phốc!

Nhưng Phương Hành thân như giao long, xông vào trong mã phỉ.

Đao quang giống như dải lụa xẹt qua, tặc phỉ xông lên phía trước nhất bị hắn chém cả người lẫn ngựa thành hai mảnh, máu như suối phun tung bay.

Mặc dù đã mất đi tu vi, nhưng bản năng chiến đấu vẫn còn, hơn nữa sau khi thấy qua Ứng Xảo Xảo và Diệp Cô Âm, u ám trong lòng dần dần giải khai, Phương Hành cảm thấy có chút khí lực, lúc này đối mặt đám tặc phỉ trước kia thổi một hơi cũng có thể thổi ngã một mảnh, hắn lại cảm thấy tìm về cảm giác đối mặt cường địch, sát khí bám vào trên đao, mỗi ra một đao, tất có người vẫn lạc.

Đằng đằng sát khí, giống như hung thần.

Cũng không biết giết bao nhiêu người, xung quanh thôn xóm như Tu La chiến trường, máu chảy thành sông.

Dù sao chỉ là một đám người ô hợp, đừng nói những đệ tử đạo môn được huấn luyện nghiêm chỉnh, ngay cả quân đội phàm tục cũng kém xa. Mặc dù có bốn mươi, năm mươi người, nhưng sau khi Phương Hành chém giết hơn mười người, đều đã giật mình bể mật, trùm thổ phỉ thấy Phương Hành đằng đằng sát khí lao đến hắn, không khỏi mặt như màu đất, quay đầu bỏ chạy, người phía sau tự nhiên không chút khách khí, nhao nhao quay đầu, lương thực và gia súc đã cướp được cũng không cần, loạn thất bát tao ném đầy đất, trốn gọn gàng linh hoạt.

- Coi như các ngươi trốn nhanh...

Phương Hành đuổi mấy bước, cũng mệt váng đầu hoa mắt, mồ hôi chảy ròng. Cương đao cắm trên mặt đất, thở hổn hển mấy cái, muốn đứng lên, nhưng trong nháy mắt cảm giác đầu váng mắt hoa, lảo đảo mấy bước, mềm nhũn ngã trên mặt đất, trước mắt biến thành màu đen.

- Mẹ nó, hiện tại thân thể kém như vậy...

...

- Hiệp sĩ tỉnh, hiệp sĩ tỉnh...

Không biết hôn mê bao lâu, chỉ nghe từng tiếng kêu gọi, Phương Hành mới mở mí mắt.

Chỉ thấy một lão giả tóc trắng mặt như da gà, đang dẫn theo người cả thôn quỳ ở trước mặt mình, vẻ mặt cảm kích lại có chút kính sợ. Thấy mình mở mắt, lão giả bị hù đầu đập, luôn miệng nói:

- Tiểu lão nhân chính là thôn trưởng của thôn này, thay mặt người cả thôn cảm tạ đại ân cứu mạng của hiệp sĩ...

- Hiệp sĩ? Đại ân cứu mạng?

Phương Hành ngẩn ngơ, trong lòng cảm giác khó chịu, cưỡng ép đứng lên, tức giận mắng:

- Ngươi mới hiệp sĩ, cả nhà ngươi đều là hiệp sĩ, lão đầu ngươi đừng không biết tốt xấu, đại gia không phải hiệp sĩ gì, hai mươi năm trước là đạo tặc xếp hạng thứ mười, bớt nói nhiều, những gia hỏa kia đã bị hù chạy, hiện tại đến phiên tiểu gia đánh cướp...

- Ah... Thật ăn cướp?

Mọi người giật nảy mình, sau lưng hắn, một số thanh niên mặt hiện vẻ tức giận.

Phương Hành mắng:

- Đương nhiên phải ăn cướp, nếu không ta ăn cái gì?

Nói xong đại đao chỉ tới, đằng đằng sát khí nói:

- Nhanh, bưng rượu ngon thức ăn ngon lên, chọn heo mập làm thịt, không béo không thể được, đừng nghĩ tiểu gia dễ nói chuyện, thì có dũng khí lừa gạt, ta sẽ không tha cho các ngươi...

- Ách... Hiệp... Ah không, đại gia, ngài ăn cướp một bữa cơm?

Thôn trưởng có chút hồ đồ rồi, ngơ ngác hỏi.

Phương Hành cười hắc hắc nói:

- Như thế nào, ngươi còn muốn ta cướp sắc ở trong thôn các người?

Lý Chính nhất thời giật nảy mình:

- Không, không... Đại gia đợi chút, ta chuẩn bị rượu và thức ăn!

Dứt lời vội vàng đứng dậy, an bài thôn dân đi chuẩn bị cơm canh, các loại thịt rừng, rau xanh, làm thịt một con heo mập đã bị những giặc cướp kia trói ở trên xe ngựa, lại thêm trong thôn tự nhưỡng rượu, như nước chảy đưa lên, bày tràn đầy một bàn lớn, ngay cả con lừa kia cũng được cho cỏ xanh ăn, Phương Hành không khách khí, trực tiếp ngồi xuống, ăn uống thả cửa.

- Đại gia, ngài thật ăn xong sẽ đi?

Lý Chính bồi ở một bên, thận trọng rót rượu cho Phương Hành, biểu lộ lo sợ hỏi.

- Đương nhiên phải đi, chỗ chết tiệt của các ngươi có thể có cái gì để đoạt?

Phương Hành khinh thường trả lời, tự nhiên là muốn trấn an Lý Chính.

Bất quá lại không nghĩ rằng, Lý Chính nghe, vậy mà biểu lộ càng lo lắng, gượng cười nói:

- Đại gia... Không bằng ở thêm mấy ngày?

Phương Hành nghe xong bật cười:

- Lão đầu, ngươi cũng thật to gan, còn muốn để cường đạo ở trong thôn các ngươi?

- Không dám, không dám...

Lý Chính giật nảy mình, muốn nói lại thôi, không dám nói nữa.

Cơm nước no nê, cũng khôi phục chút tinh thần, Phương Hành lau miệng, chuẩn bị rời đi, nhưng làm sao cũng tìm không thấy con lừa, nhìn bốn phía, thôn dân chung quanh đều lản tránh, trong lòng hổ thẹn giống như không dám nhìn người, nơi xa dưới tán cây hoè, vừa rồi mình buộc con lừa ở đó lại không thấy.

- Ha ha, tiểu gia không có cướp các ngươi, các ngươi lại cướp con lừa của ta sao?

Thôn nhân nghe vậy run rẩy, không người nói chuyện.

Phương Hành lại giận, cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên rút ra cương đao chặt mặt bàn, coong một tiếng, sáng loáng loá mắt.

- Con mẹ hắn, thật coi ta là thiện nhân? Không giao con lừa ra, ta đồ sát toàn thôn các ngươi, tin không?

- Cầu đại gia tha mạng...

Lý Chính quỳ xuống, theo động tác của hắn, đằng sau nhất thời quỳ xuống một mảnh.

- Muốn mạng sống thì giao con lừa của ta ra...

- Lão nhân chỉ muốn cầu đại gia ở thêm mấy ngày...

- Không giao con lừa liền đồ thôn...

- Cầu đại gia tha mạng...

- Muốn mạng sống thì giao con lừa của ta ra...

- Lão nhân chỉ muốn cầu đại gia ở thêm mấy ngày...

- ...

- ...

- Ai... Ta sát, trả con lừa lại cho ta được không?

Sau một phen đối thoại cù nhây, Phương Hành kém chút khóc lên.

Chương 710: Bạch Ma tàn sát bừa bãi ăn huyết nhục

Cuối cùng Phương Hành nhận thua.

Bi thương im lặng, ngửa mặt ngồi xuống bàn, xoa lông mày nói:

- Tiểu gia xem như phục các ngươi, nhiều sóng to gió lớn như vậy đều xông qua, đối thủ khó dây dưa nhất cũng làm thịt qua, hôm nay lại thua ở trong tay đám khốn kiếp các ngươi, được được được, ta đáp ứng các ngươi, thay các ngươi trảm thảo trừ căn, xử lý những mã phỉ kia?

- Ách, đám mã phỉ kia vốn đã chạy trối chết, lại bị đại gia ngài giết bể mật, tự nhiên không dám tới ah

Lý Chính nghe Phương Hành nói, không khỏi nao nao, cười khổ nói.

- A? Không phải việc này?

Phương Hành ngẩn ngơ, lúc đầu hắn tưởng đám thôn nhân này giấu con lừa của mình, là lo lắng những mã phỉ kia ở sau khi mình rời đi đến báo thù, lại không nghĩ rằng, nhìn bộ dáng của Lý Chính tựa hồ còn có một số nguyên nhân khác, ngược lại hơi hiếu kỳ, cúi đầu nhìn Lý Chính:

- Đến tột cùng là chuyện gì, nói rõ một chút!

- Vâng vâng…

Lý Chính chắp tay thi lễ, vẻ mặt cầu xin kêu lên:

- Đại gia, ngài từ trong tay mã phỉ cứu chúng ta, lão hủ vô cùng cảm kích, nhưng nếu ngài đi, cả thôn chúng ta cũng không ai có thể sống sót, đại khái ngài không biết, bọn mã phỉ này bình thường khinh thường tới chỗ chúng ta, lần này sở dĩ xông lại đoạt lương thực, trên thực tế là tích lũy lương thảo để rời khỏi vùng này, hiện tại người có bản lĩnh đều đã chạy, ngay cả mã phỉ cũng chuẩn bị chạy trối chết.

- Ừm?

Nghe hắn nói, Phương Hành nhớ tới vùng này hoang tàn vắng vẻ, lập tức nhíu mày:

- Vì cái gì?

Biểu lộ của Lý Chính trở nên hoảng sợ, vô ý thức nhìn bốn phía vài lần, mới hạ giọng nói:

- Còn không phải bởi vì Bạch Ma gây ra!

- Bạch Ma là cái quái gì?

Phương Hành càng không hiểu ra sao, càng thêm hiếu kỳ, hận không thể bóp cổ Lý Chính để hắn nói nhanh một chút.

Lý Chính hắng giọng một cái, lúc này mới bắt đầu giảng thuật:

- Bạch Ma là yêu ma ăn người nửa năm trước đi tới chỗ chúng ta, ai cũng chưa từng thấy qua bộ dáng của hắn, tóm lại lúc xuất hiện, gió trắng cuốn qua, mấy trăm người cứ như vậy vô tung vô ảnh, qua không được bao lâu, trong núi rừng sẽ xuất hiện thi cốt chồng chất như núi. Tất cả đều bị yêu ma kia ăn sau đó phun ra, nửa năm trước, yêu ma kia ăn hết Thanh Thủy Thôn cách nơi đây ba mươi dặm, hai tháng trước, lại nuốt một đám thổ phỉ chiếm núi làm vua ở trong thâm sơn. Ba tháng trước, Thiên Minh thành thành chủ mời pháp sư tới đối phó Bạch Ma, lại bị hắn nuốt sạch sẽ, mấy ngày trước lại nuốt một đội khách thương qua đường, bây giờ vùng này lòng người bàng hoàng, trốn thì trốn, chết thì chết, ai cũng không dám tiếp tục ở đây chờ chết. Đáng tiếc trong thôn bần cùng, lại nhiều lão ấu, dù trốn cũng trốn không thoát, hơn nữa vừa ra thôn, ngược lại càng dễ bị Bạch Ma để mắt, chỉ có thể ở lại chờ chết.

- Yêu ma ăn người?

Phương Hành nghe vậy, ngược lại rơi vào trầm tư, ánh mắt lạnh lùng.

Nửa ngày sau, hắn khẽ nhíu mày:

- Ta cũng chỉ là một phàm phu tục tử, ngươi muốn ta đi chém yêu ma kia?

Trong lời nói có chút bất thiện.

Lý Chính lại bị hù đến vội vàng khoát tay:

- Không phải không phải, đại gia đừng hiểu lầm, lão nhân từ đâu tới lá gan, dám để cho đại gia ngài đi liều mạng cho chúng ta. Kỳ thật mục đích của lão nhân rất đơn giản, có nghe đồn nói, Bạch Ma kia là do oán khí biến thành, đánh giết người sống, nhưng sợ hãi sát khí, nửa năm trước, Thanh Thủy Thôn bị Bạch Ma ăn sạch sẽ, nhưng Hòe Hoa Thôn cách hai ba dặm một chút sự tình cũng không có, nghe nói là bởi vì trong thôn kia có một lão tướng quân ẩn cư, sát khí trên người trấn trụ Bạch Ma, ba tháng trước, các pháp sư vào núi chém giết Bạch Ma chết hết, duy chỉ có Lý đồ tể dẫn đường còn sống, nghe nói là bởi vì hắn cả đời giết heo, trên người sát khí rất nặng, lúc này mới trấn trụ được Bạch Ma, không có lấy tính mạng của hắn, hiện tại trong phạm vi ngàn dặm đều đã truyền ra, muốn bình an, phải mời một vị sát khí đầy người đến tọa trấn, cho nên chúng ta…

- Các ngươi cảm thấy dáng vẻ đại gia giết người rất uy phong, cho nên muốn ta giúp các ngươi trấn trụ Bạch Ma?

Nghe đến nơi này, Phương Hành đã hiểu mấy phần, nhịn không được cười khổ.

Xem ra vừa rồi mình máu me khắp người, phỉ để đám người này có ấn tượng rất sâu, thật nghĩ mình là cao thủ không gì làm không được, nhưng dùng sát khí đến chấn nhiếp Bạch Ma, thật không biết đám người này là nghĩ như thế nào!

Trong lúc nhất thời, hắn lại không biết giải thích như thế nào, nếu như Bạch Ma kia là lệ quỷ oan hồn bình thường, thân có sát khí tự nhiên có thể chấn nhiếp, nhưng Bạch Ma này đã có thực lực một hơi nhiếp đi trên dưới trăm người, sao có thể là oán quỷ phổ thông, dù thật sự là quỷ vật, đó cũng là quỷ vật đạo hạnh không cạn, giống như Thái tử Lệ Anh, thả thợ mổ heo kia tới trước mặt hắn, có thể hù sợ hắn sao?

Cũng không biết sát khí chấn nhiếp Bạch Ma là làm sao truyền tới, nhưng Phương Hành biết trong đó tất nhiên không thật, nói không chừng căn bản là giả, bất quá người trong thôn này kém kiến thức, đoán chừng cả đời này người đi ra thôn cũng không có mấy cái, đại khái là bị Bạch Ma hù dọa, nghe nhầm đồn bậy, mới truyền ra lời như vậy tự an ủi mình!

- Trông cậy vào ta cũng không có tác dụng gì, nếu như muốn mạng sống, thì mau chóng dọn đi đi!

- Tộc trưởng, không tốt rồi, Bạch Ma lại xuất hiện.

Thời điểm Phương Hành suy nghĩ làm sao giải thích, chỉ nghe một tiếng hô to, có thôn dân kinh hoàng chạy vào.

Thôn dân thừa dịp giữa trưa kết bạn ra ngoài săn thú, từng người bị dọa sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa:

- Vừa rồi chúng ta ở xa xa thấy được yêu phong, bị hù tránh ở trong sơn động không dám ra, về sau yêu phong biến mất, chúng ta chạy về lại nhìn thấy những mã phỉ vừa rồi kia, đều đã bị Bạch Ma hút cạn máu thịt.

Mấy thôn dân kinh hoàng bẩm báo, lại suýt nữa dọa người trong thôn tiểu ra quần, nhất thời gà bay chó chạy, có thì ôm hài tử vào trong lòng, tránh trong phòng đóng cửa lại, một hán tử cao lớn thô kệch chui vào dưới cối xay, bị hù run rẩy, chết sống kéo không ra ngoài, hai chữ "Bạch Ma" thật quá đáng sợ.

- Thật có sao, mang ta đi nhìn xem!

Phương Hành sinh ra hứng thú, bảo mấy người kia mang mình đi nhìn, mặc dù hai thôn dân kia kiên quyết không dám ra thôn, nhưng sau khi Phương Hành gác đao lên cổ, cuối cùng phải kiên trì ra thôn.

Đến địa phương cách sơn thôn bốn năm dặm, chỉ nghe phía trước huyết tinh xông vào mũi, Phương Hành đi tới xem xét, sắc mặt không khỏi khó coi, những mã phỉ vừa rồi kia, thình lình đều bị mất mạng, đừng nói người, ngay cả ngựa cũng không sống sót một con, bị hút đi hơn phân nửa huyết nhục, bên ngoài có vô số vết máu, nhục thân khô quắt, hết lần này tới lần khác còn dư một bộ phận, đưa tới bầy ruồi vòng quanh bay loạn, khí tức tanh hôi xông vào mũi, để cho người ta buồn nôn.

- Lại thật tu tà pháp.

Cầm lá cây che lỗ mũi, ngồi chồm hổm ở trên mặt đất quan sát nửa ngày, Phương Hành đã rõ ràng.

- Mỗi lần Bạch Ma kia xuất thủ, không chết đủ trăm người sẽ không dừng tay.

Có một thôn dân co quắp ngã trên mặt đất, đã sắp tiểu trong quần.

- Nhìn tu vi cũng cao không đi nơi nào, nếu có thể cận thân, cho nó ăn một đạo kim phù, nói không chừng…

Phương Hành cúi đầu trầm tư, âm thầm suy nghĩ.

Trong tiểu tháp còn ẩn giấu vài tấm bùa chú và mấy pháp khí không cần dùng pháp lực thúc giục, mặc dù chính diện giao phong tác dụng không lớn, đối phương tế ra một thanh phi kiếm là có thể giết mình, nhưng nếu có thể tới gần, lại còn có chút cơ hội.

- Bất quá chuyện này liên quan gì tới ta?

Phương Hành suy nghĩ nửa ngày, nghĩ thầm tự nhiên đi liều mạng làm gì!

Trong lòng đang định đánh trống lui quân, lại nghe thôn dân bên cạnh khóc nức nở kêu to:

- Không xong, Bạch Ma vào thôn!

Trong lòng Phương Hành run lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không trung xa xa, một cơn gió lốc màu trắng xuất hiện, bay về phương xa, trong gió tràn đầy âm sát thê lương, xa xa liền có thể cảm thấy âm khí làm lòng người rét lạnh quỷ dị, phương hướng gió lốc lao đi, không ngờ là thôn xóm hắn vừa mới ở, cách xa ba dặm, lúc này đã có thể ngầm trộm nghe thấy trong thôn truyền ra thanh âm khóc thét hỗn loạn.

- Đi!

Phương Hành cau mày, cất bước tiến đến.

Hiếu kỳ a, không có cách, thật muốn nhìn Bạch Ma kia đến tột cùng là cái quái gì.

Ba dặm không tính là xa, lúc đi tới thôn xóm, lại nhịn không được kinh hãi, thi thể mã phỉ lúc trước bị hắn chém giết, chồng chất ở góc thôn đã bị hút khô hơn phân nửa huyết nhục, mà người, vịt, gia súc trong thôn thì biến mất sạch sẽ, nhìn giống như bị nước rửa qua, cái này làm cho Phương Hành hít vào một ngụm khí lạnh, thật sự là yêu phong thổi qua, không lưu nửa sinh linh ah!

Nhưng quay đầu nhìn, lại không có một chút dấu vết yêu phong, hiển nhiên Bạch Ma đã rời đi.

- Cầu Bạch đại tiên khai ân, thả vợ con ta đi.

- Bạch đại tiên khai ân, Bạch đại tiên khai ân.

Hai người đi theo Phương Hành chạy tới đã bị hù lạnh run, quỳ ở trên mặt đất cầu thần.

- Con mẹ nó, nói, ai biết hang ổ của Bạch Ma ở nơi nào? Mang ta tới!

Phương Hành cực kỳ tức giận, đá thôn dân quỳ ở trên mặt đất quát.

- Đại hiệp, ngài muốn đi hang ổ của Bạch Ma cứu người?

Thôn dân như bắt được cọng cỏ cứu mạng, ôm lấy đùi Phương Hành không buông tay.

- Cứu con mẹ ngươi, ta muốn đi hỏi Bạch Ma kia, ở đâu ra lá gan, ngay cả con lừa của tiểu gia cũng nhiếp đi rồi?

Phương Hành tức giận bất bình rút đao, đằng đằng sát khí đi lên núi.

Chương 711: Chỗ ở cũ gặp cố nhân

Bạch Ma đến nhanh đi cũng nhanh, mới thời gian uống cạn chung trà, đã đi ngay cả cái bóng cũng không nhìn thấy, nếu muốn tìm hắn, chỉ có đi tìm nơi ở của hắn, hỏi qua hai thôn dân, biết động phủ của Bạch Ma cũng không tính bí mật, Bạch Ma ăn người có thói quen, hoặc là tại chỗ hút đi huyết nhục, hoặc nhiếp người đi, từ từ hưởng dụng.

Tại chỗ hút đi huyết nhục, tựa như đám mã phỉ kia, rơi vào kết cục phơi thây hoang dã, mà bị hắn nhiếp đi, sau khi ăn xong, thi cốt sẽ chồng chất ở chung quanh sơn cốc, chất thành núi cao, cho nên núi thi cốt lại thành tiêu chí hang ổ của Bạch Ma, từng có thợ săn vào núi săn thú xa xa gặp được, nên rất nhiều người biết.

Mặc dù hai thôn dân không có đi qua, nhưng lại biết phương hướng đại thể, gặp được bạch cốt sơn, thì chính là hang ổ của Bạch Ma.

Hai người bọn họ là phàm phu tục tử không có chút tu vi kiến thức nào, gặp sự tình yêu ma bực này, tự nhiên nhát như chuột, nhưng thân nhân của mình đều bị bắt, lại nhát gan cũng có thể bức ra gieo giống, từ trên bàn vừa rồi Phương Hành ăn uống bê bình rượu lên đổ vào miệng, tăng thêm đảm lượng, lại xách đao bổ củi, căm hận đi ở phía trước dẫn đường cho Phương Hành.

Khí thế thì bày không nhỏ, nhưng bước chân phù phiếm, hiển nhiên trong lòng cũng rất sợ hãi.

Dọc theo đường núi, chậm rãi đi bốn năm mươi dặm, hiện tại Phương Hành không có tu vi, hai thôn dân cũng là phàm nhân, không có bản lĩnh cưỡi gió vượt mây, dựa vào đôi chân mài tới, lúc màn đêm buông xuống, cuối cùng đã tới một khu vực, là một mảnh núi hoang liên miên, quái thạch lởm chởm, cây cỏ thấp bé, trong núi rừng chung quanh, thậm chí ngay cả một tiếng chim hót cũng không nghe được, giống như toàn bộ sinh linh ở vùng này, đều bị một loại ma khí dọa không dám phát ra động tĩnh.

- Bạch... Bạch cốt sơn...

Đột nhiên, có một thôn dân nghẹn ngào kêu lên, bị hù ngã trên mặt đất.

Trong lòng Phương Hành cũng hơi rét, ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy phía trước cách xa bốn năm dặm, thình lình có một ngọn núi nhỏ do bạch cốt chất thành, sở dĩ ở trong màn đêm nhìn rõ ràng như thế, là bởi vì trên bạch cốt sơn, ánh lửa bay loạn, hình bóng lay động, giống như một đống lửa to lớn, chiếu chung quanh ánh sáng thăm thẳm, ở nơi hoang dã tĩnh mịch không người, có chút cảm giác như âm minh quỷ vực.

- Gặp phải bạch cốt sơn, đằng sau nhất định là hang ổ của Bạch Ma...

Lúc hai thôn dân đi đến nơi đây, dựa vào uống rượu tăng lên can đảm đã không còn một chút, run rẩy nói, trong thanh âm thậm chí mang theo nghẹn ngào, nếu không phải đại đao của Phương Hành lúc nào cũng xách trong tay, đoán chừng hai người đã quay đầu bỏ chạy.

- Sao có chút quen mắt thế nhỉ... tiếp tục đi!

Phương Hành cau mày, bỗng nhiên có chút nóng nảy thúc giục.

- Ta... Chúng ta còn đi sao...

Một thôn dân run giọng nói, ánh mắt cầu khẩn nhìn Phương Hành.

Phương Hành liếc mắt:

- Vậy cứu lão bà của các ngươi ra có cho ta ngủ không?

Hai thôn dân nhất thời không biết nói gì.

Phương Hành thấy bọn họ sợ hãi, đành phải cổ động cho bọn hắn:

- Yên tâm, có ta ở đây, hắn không gây thương tổn các ngươi được!

Nói xong lấy ra một lá bùa, nhẹ nhàng đung đưa, trên lá bùa sáng lên kim quang nhàn nhạt, chiếu sáng chung quanh đen như mực, quang mang này có linh tính, thoáng xua tán đi tà khí ở chung quanh, làm cho lòng người an tâm không ít.

- Pháp... Pháp thuật...

Hai thôn dân thấy được một màn này, hai mắt tỏa sáng, nhìn Phương Hành càng nhiều hơn mấy phần kính sợ.

Đảm lượng của bọn hắn lớn hơn một chút, chân rung không có lợi hại như trước.

- Ha ha, chút lòng thành, ta còn có phi kiếm, các ngươi cứ việc dẫn đường, có việc ta gánh!

Phương Hành giả ra một bộ cao nhân, cười lạnh nói.

- Tốt... tốt, làm phiền tiên sư...

Hai thôn dân cố lấy dũng khí, mượn hào quang nhỏ yếu của kim phù, một bước sâu một bước cạn đi về phía trước.

Phương Hành thì chậm rãi theo ở phía sau, tùy thời cảnh giác quan sát.

May mắn sau khi hắn mất tu vi, năng lực của Âm Dương Thần Ma Giám còn giữ lại chút ít, có thể nhìn thấy cấm chế đơn giản và linh vật bổ sung linh khí, bất quá cao cấp hơn thì xem xét không ra.

Một đường xâm nhập, Phương Hành nhìn như nhàn nhã, nhưng đáy mắt dần dần có thần sắc khác thường lộ ra.

Càng lúc càng quen thuộc!

Một núi một mạch, một rừng một cốc, dần dần đập vào mi mắt, bắt đầu phù hợp với một ít tràng cảnh trong trí nhớ.

Vừa mới tới, thiên địa lờ mờ, khắp nơi đen thâm trầm, cái gì cũng nhìn không rõ, nhưng cách bạch cốt sơn càng gần, ánh sáng chung quanh cũng càng lúc càng rõ, thế núi cảnh vật chung quanh đều được chiếu lên sáng trưng, dưới tình huống những thế núi này bị thu hết vào mắt, một loại cảm giác quen thuộc cũng tự nhiên sinh ra, xúc động một ít ký ức ở trong đáy lòng.

- Không cẩn thận về tới nhà rồi...

Phương Hành cười khổ, càng ngày càng xác định, địa vực này chính là Quỷ Yên Cốc mình tìm.

Nhìn một sườn núi cách đó không xa, mình còn ở đó bắt thỏ hoang rất nhiều lần...

Bất quá mặc dù tâm tình có chút kích động, nhưng tình thế cực kỳ nghiêm trọng ở trước mặt, Phương Hành lại không dám biểu lộ ra cái gì, ngược lại càng thêm cảnh giác.

Thậm chí trong lòng có chút sát ý, nếu như đoán không sai, phía sau bạch cốt sơn, chính là Quỷ Yên Cốc.

Nhà của mình năm đó, lại bị yêu ma chiếm...

- Dám chiếm hang ổ của tiểu gia, nhất định phải giết chết hắn...

Phương Hành thầm nghĩ, trong lòng từ từ tính kế.

Qua bạch cốt sơn, đã có thể mơ hồ nhìn thấy sơn cốc ẩn tàng trong dãy núi, cực kỳ ẩn nấp, nếu không phải có bạch cốt sơn so sánh, còn thật không dễ dàng phát hiện, hai thôn dân đến nơi này phải cố gắng phân biệt đường đi, Phương Hành lại khoan thai thở dài, thúc giục bọn hắn đi về phía trước, đi trên đường mòn quen thuộc, qua một dốc núi liền đến trước sơn cốc, mọi người ngừng lại.

- Rốt cục trở về...

Phương Hành thất thần một lát, sau đó hồi phục thần trí, thúc giục hai thôn dân đi về phía trước.

Phía trước là một thâm cốc phương viên bốn năm dặm, lặng yên ở dưới bóng đêm thăm thẳm, sương trắng không biết từ đâu tới, che giấu sơn cốc như ẩn như hiện, hai chữ "Quỷ Yên" chính là từ ý này, cũng chẳng biết tại sao, nhiệt độ nơi đây lại cực thấp, tựa như bỗng nhiên tiến vào trời đông giá rét, hà hơi thành sương, hai thôn dân đều lạnh run lẩy bẩy.

- Thể chất của phàm nhân đều yếu như vậy, ngay cả chút hàn khí cũng chịu không được...

Phương Hành khinh bỉ liếc nhìn bọn họ, sau đó từ trong tiểu tháp lấy ra một cái áo bông mặc vào.

- Đại gia...

Đứng ở ngoài sơn cốc, nhìn đại môn Sơn Trại không trọn vẹn kia, hai thôn dân đã bị hù nhấc bước không nổi.

- Đi vào trong!

Phương Hành không chút khách khí, thậm chí không còn che giấu, thúc giục hai người tiến vào trong sơn cốc.

- Lớn mật, người phương nào xông vào đạo tràng bế quan của ta?

Công khai xông vào như vậy, quả nhiên liền bị phát hiện, một tiếng quát vang lên, sương mù giống như có sinh mệnh quấn tới, không nói lời nào, vây Phương Hành và hai thôn dân vào giữa, sương mù vốn không phải thực chất, nhưng vào lúc này lại khiến người ta cảm thấy trơn nhẵn, băng lãnh, giống như bị một con yêu xà cuốn lấy, từ đầu đến chân lạnh thấu xương.

- Đại gia cứu mạng...

Hai thôn dân bị hù hồn phi phách tán, há miệng kêu to.

Phương Hành cũng dứt khoát, sưu… ném kim phù ra, hai tay giơ lên cao, kêu to:

- Bạch đại tiên đừng kích động, ta mang cho ngươi hai con mồi tươi mới trở về, có hứng thú tâm sự hay không, về sau triển khai hợp tác lâu dài?

- Ah...

Hai thôn dân coi Phương Hành như thần tiên cứu mạng mắt choáng váng, Phương Hành lại cười ha ha, đạp hai người bọn họ ra ngoài, mình thì theo ở phía sau, tay cầm hai tấm kim phù, theo sát vọt tới, lúc đầu bọn họ đã bị sương mù quỷ dị cuốn lấy, bổ nhào về phía trước như vậy, nhất thời xúc động cấm chế, tất cả sương mù trong chốc lát quất chặt, như giây thừng trói bọn hắn lại, đồng thời một đạo lực lượng cường đại truyền đến, ngạnh sanh kéo bọn hắn nhanh chóng bay về phía trước.

Trong hôn thiên ám địa, Phương Hành chỉ thấy phía trước có một cái bóng trắng, khí tức đáng sợ trên người cái bóng kia làm cho hắn hãi hùng khiếp vía, bất quá càng đến lúc này, đầu chuyển càng nhanh chóng, tay trái lật lại, bóp nát kim phù trong tay, đồng thời quái khiếu:

- Bạch đại tiên đừng nóng vội, ta là tới hiến vật quý, ngươi nhìn trong tay ta là cái gì?

Thời điểm tay trái bóp nát kim phù, một đạo kim quang vô hình chảy qua người Phương Hành, tất cả sương mù trói hắn bị phá giải sạch sẽ, hắn thì thuận thế vọt tới trước, tay phải giơ lên, một bên kêu to, một bên nhấn tử kim phù xuống, tâm thần kéo căng, thành bại ở lần này a.

Tu vi không còn, nhưng ánh mắt và kiến thức vẫn còn.

Sớm nhìn ra Bạch Ma bày ra cấm chế trong sương mù màu trắng không có sát khí, cũng biết đối phương nhìn thấy mình và hai thôn dân không có tu vi, tất nhiên không có phòng ngự, mà Phương Hành thì thừa cơ hội này, muốn dán tử kim phù lên người đối phương, tử kim phù này ngay cả Ứng Xảo Xảo Kim Đan cảnh cũng có thể trấn trụ, huống chi Bạch Ma hơn phân nửa chỉ có tu vi Trúc Cơ?

Hết thảy tiến triển không ngoài sở liệu, hắn thành công vọt tới trước người Bạch Ma, phù triện thẳng tắp vỗ xuống.

Nhưng cũng vào lúc này, con ngươi của hắn đột nhiên co rụt lại, hú lên quái dị, ngạnh sanh ngừng vỗ phù triện xuống.

Cùng lúc đó, một thanh phi kiếm bị sợi tóc quấn quanh cũng lăng không ló ra, thẳng tắp chỉ ở mi tâm của hắn, nhưng không có tiếp tục đâm tới.

Phương Hành và Bạch Ma đều giống như gặp quỷ, khó có thể tin nhìn đối phương.

- Thế nào lại là ngươi...

Nửa ngày sau, Phương Hành mới cười khổ:

- Tiêu sư tỷ...

Chương 712: Thiên hạ chí tà Sinh Linh Đan

Bạch Ma trước mắt, rõ ràng là một nữ tử, người mặc pháp bào màu trắng bạc, da trắng tóc trắng, giày trắng tất trắng, trên môi cũng không son phấn, tái nhợt mà băng lãnh, ngay cả biểu lộ cũng hoàn toàn lạnh lẽo, cho người ta một loại cảm giác giống như ngâm mình trong băng, tối thiểu nhất từ màu sắc, trong sân sợ là không ai giống Bạch Ma hơn nàng, bất quá lúc này khuôn mặt mỹ lệ lại lạnh lùng như băng kia lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Sao... lại là ngươi...

Phương Hành nhìn Bạch Ma thật lâu, mới đắng chát mở miệng, trầm thấp cười khổ.

- Ta cũng không nghĩ tới là ngươi, khi nào tu vi của ngươi yếu đến mức độ này?

Bạch Ma cũng hơi kinh ngạc mở miệng, một sợi tóc trắng giương lên, phi kiếm rơi xuống đất.

- Ở đâu yếu đến mức độ này, căn bản là

không có tu vi nha!

Phương Hành thu phù triện, cười khổ ngồi xuống.

Hắn cũng không nghĩ tới, Bạch Ma lại là một người quen biết cũ.

Đại Tuyết Sơn, đệ tử chân truyền của Long Kiếm Đình, Tiêu Tuyết!

Từng ở Thần Châu vì tử đệ Nam Chiêm Bộ Châu mà bất bình xuất thủ, kết quả lại bị Khổ Hải Vân gia Vân Độc phế bỏ… Tiêu Tuyết.

Truyền ngôn sau khi nàng bị phế, lại bị tông môn Thần Châu vứt bỏ, cuối cùng biến mất không thấy tung tích, không rõ sống chết.

Ngay cả Phương Hành cũng không nghĩ tới, nhiều người như vậy tìm không thấy nàng, cũng nhiều người như vậy tìm không thấy mình, kết quả hai phế nhân lại vào lúc này, ở dưới tình huống quỷ dị trùng phùng, nhất thời cũng không biết nói cái gì.

Nhìn hình dáng tướng mạo của nàng lúc này, lại có chút khác biệt như bị phế trong truyền thuyết, mặc dù khí tức tà dị, nhưng rõ ràng đã có tu vi tương đương Kim Đan cảnh. Bất quá bộ dáng cũng đại biến, ngũ quan thần sắc và trang phục, còn có thể nhận ra nàng, nhưng trong thuần trắng lại nhiều một tia huyết sắc mông lung, nhất là tóc trắng, càng ẩn ẩn lộ ra huyết sắc quỷ dị.

Đồng thời Phương Hành bất động thanh sắc nhìn lướt qua bốn phía. Thấy sơn cốc này cũng không lớn, ở vị trí trung tâm sơn cốc, lại có một tế đàn bạch ngọc, hơn nữa trên tế đàn lại tung bay một đan lô màu xích đồng, bên trong có từng tia huyết khí bay ra, thậm chí ở dưới Âm Dương Thần Ma Giám quan sát, có thể nhìn thấy vô số oán quỷ quấn quanh, không chịu tán đi. Thỉnh thoảng phát ra thanh âm thê lương thảm thiết mà thường nhân nghe không được, có thể nói tà dị tới cực điểm.

Mà chung quanh tế đàn bạch ngọc, một đám thôn dân thậm chí gia súc run lẩy bẩy, thậm chí còn có con lừa vừa nhát gan lại vừa tham ăn của Phương Hành, đều nằm vây quanh tế đàn, nhìn bộ dáng run rẩy kia, giống như cừu non đợi làm thịt.

Trong lòng đã đoán được mấy phần chân tướng, Phương Hành lại không có nói thẳng ra, cười khổ nhìn về phía Tiêu Tuyết,:

- Tiêu sư tỷ, mấy năm không gặp, quả thực không nghĩ tới sẽ trở thành bộ dạng này, ngươi bắt những phàm nhân này là...

- Tự nhiên là luyện Sinh Linh Đan!

Tiêu Tuyết lơ đễnh, nhàn nhạt nói ra ba chữ để tu sĩ bình thường nghe mà biến sắc.

- Sinh Linh Đan...

Dù đã sớm đoán được, nhưng chính tai nghe Tiêu Tuyết nói, Phương Hành cũng không khỏi giật mình cười khổ.

Thế gian vạn pháp, chí tà không ai qua được Sinh Linh Đan.

Sinh Linh Đan, dùng thiên địa chúng sinh làm thuốc, luyện chế đan dược bổ nguyên nghịch thiên.

Thời thượng cổ, thế gian còn chưa phân chia, tu sĩ nhiều vô số kể, cuối cùng vì mâu thuẫn dẫn phát tiên phàm, thần ma đại chiến, trận chiến ấy máu chảy thành sông, thiên địa biến sắc, về sau có người nghi ngờ sự tình này là Chân Tiên vì phá hủy con đường trường sinh của thế gian mới gây ra, nên cùng tiên là địch, luyện chế Sinh Linh Đan, bắt vô số tu sĩ lên Trảm Tiên Thai giết sạch sẽ, có thể xưng thời đại đổ máu nhiều nhất trong lịch sử tu hành, khi đó Chân Tiên thi triển đại pháp lực, tách thiên địa ra, tạo thành Tiên giới, kể từ lúc đó mới có thuyết pháp người tu hành đến cảnh giới nhất định, liền phi thăng Tiên giới, thế gian chỉ còn tu sĩ, không có Chân Tiên tồn tại.

Mà Sinh Linh Đan, cũng bởi vì chuyện này, bị liệt thành thế gian chí tà, có thể xưng cấm kỵ lớn nhất của thế gian.

Mà vào lúc này, Phương Hành lại từ trong miệng Tiêu Tuyết, nghe được ba chữ này.

Ngay cả người như Phương Hành, cũng không biết nói cái gì cho phải, sắc mặt Tiêu Tuyết lại không thay đổi, thản nhiên nói:

- Phương sư đệ, trước đây ta đã từng rời núi, bắt giết một ít tu sĩ tin tức linh thông, biết hành động của ngươi ở Thần Châu, nói ra ta còn phải cám ơn ngươi, một là ngươi giúp ta báo thù, phế bỏ kiếm khách Vân gia, hai là sư tôn ta tới Phong Thiện Sơn xông trận, thân tử đạo tiêu, ta làm đệ tử khi đó ngay cả tin tức cũng không đạt được, phải dựa vào ngươi mới phục thù thay sư tôn, hai đại nhân tình này, Tiêu Tuyết một mực ghi ở trong lòng, không thể hồi báo, nhìn thấy ngươi cũng bị phế, không bằng luyện thêm một phần Sinh Linh Đan chia cho ngươi, như thế nào?

Phương Hành đã không biết nên nói cái gì, nửa ngày mới cười khổ nói:

- Ngươi ngược lại hào phóng, bất quá không cần!

Tiêu Tuyết giống như cười mà không phải

cười nhìn Phương Hành, mơ hồ có thần niệm thăm dò vào thể phách của hắn, nửa ngày sau mới lạnh giọng mở miệng, thản nhiên nói:

- Tình cảnh của ngươi và ta tương tự, thậm chí càng nghiêm trọng hơn, ta bị kiếm khách Vân gia đánh nát kỳ kinh bát mạch, rách đạo cơ, mà ngươi thì trực tiếp vỡ nát đạo cơ, tu vi trôi đi sạch sẽ, nếu không phải có một loại lực lượng kỳ quái khóa lại sinh cơ, chắc hẳn lúc này thọ nguyên của ngươi đã khô kiệt mà chết rồi, bất quá dù như thế, ngươi cũng chỉ kéo dài hơi tàn mấy chục năm mà thôi, thời điểm thọ nguyên khô kiệt, thần hồn chắc chắn sẽ hồn phi phách tán, ngay cả cơ hội Luân Hồi chuyển thế cũng không có...

Nghe nàng nói, Phương Hành cười khổ, biết nàng nói không sai.

Tiêu Tuyết thì không có chút khách khí, trực tiếp chỉ thôn dân quỳ đầy đất nói:

- Ngươi ta đều minh bạch, biện pháp duy nhất là dựng lại đạo cơ, bổ sung đạo nguyên, mà đạo nguyên là tiên thiên quyết định, ngay cả Thần Châu cũng chưa từng nghe nói có pháp môn nghịch thiên như thế, trước mắt phương pháp duy nhất, là Sinh Linh Đan, những phàm phu tục tử này, ích kỷ ti tiện, ngu dại xuẩn ngốc, còn sống cũng bất quá là con kiến tầm thường mấy chục năm, lấy ra pháp nguyên của bọn hắn, luyện chế Sinh Linh Đan, sau khi dùng, lại có thể hóa đạo nguyên của bọn họ thành của mình, đến lúc đó ngươi ta có đạo nguyên, tu vi cũng có căn cơ, phục hồi như cũ cũng không phải việc khó...

- Được rồi được rồi, biết ngươi học rộng tài cao, đừng nói nữa!

Phương Hành bất đắc dĩ cắt ngang Tiêu Tuyết, giống như có chút không kiên nhẫn, nhíu chặt hai hàng chân mày:

- Tu vi phế thì phế, thật sống không nổi nữa sao? Trước kia không có tu vi là sống thế nào? Không phải ăn người chứ?

Bởi vì những lời này của hắn, bầu không khí đã có chút ngưng trọng.

Tiêu Tuyết mặt không thay đổi nhìn hắn, qua nửa ngày mới lạnh giọng cười nói:

- Ngươi khinh ta tu hành tà pháp?

Phương Hành bất đắc dĩ giang tay nói:

- Tu hành tà pháp cũng không có việc gì, nhưng ăn người là không tốt...

Nói xong nhíu mày, mặc dù không có nói tiếp, nhưng đúng là có ý ghét bỏ.

Tiêu Tuyết nao nao, có chút nhận không ra hắn, nhưng rất nhanh lại cười lạnh nói:

- Ta chỉ biết ngươi không giống bình thường, lại không nghĩ tới ngươi cũng sẽ xem thường cách làm của ta, nếu ngay cả ngươi cũng nghĩ như vậy, thì không cần luận những người khác, ha ha, Phương sư đệ, kết cục của ngươi giống ta, thậm chí càng nghiêm trọng hơn, ta không tin ngươi từ đám mây ngã vào vũng bùn, lại không có cảm thụ qua thế gian ấm lạnh!

- Ấm lạnh?

Phương Hành nghe vậy cũng nao nao, thật lâu mới trầm lắng thở dài nói:

- Làm sao lại không có...

- Ồ?

Tiêu Tuyết nhướng mày, tựa hồ chờ hắn nói tiếp.

Phảng phất như đã xác định quyết tâm rất lớn, Phương Hành mới thở dài nói:

- Ai, cực kỳ thê thảm ah, sau khi ta mất đi tu vi, liền đi Bột Hải quốc, trốn ở trong thanh lâu uống rượu gần ba năm, buông tay mà uống, cũng không cần giống như trước đây lo lắng nguy hiểm, uống đến trong dạ dày ta khó chịu, mỗi ngày đều nôn mấy lần, bất quá thật sự rất sảng khoái, cả đời chưa từng uống thoải mái qua như thế...

Tiêu Tuyết nghe tình huống không đúng lắm, nhíu mày liếc mắt nhìn hắn:

- Chỉ uống rượu?

Phương Hành nói:

- Còn có, nếu có thể thống khoái uống rượu còn tốt, kết quả tới một nữ thổ phỉ, ngươi nói người xinh đẹp làm gì không tốt, vậy mà cùng một bằng hữu của ta tới thanh lâu trói ta ra, buộc ta cùng nàng bái đường thành thân? Ngươi nói một chút, có quá mức hay không? Tiểu gia là loại người tùy tiện này sao? Đáng tiếc lực lượng không đủ, bị ép vào động phòng...

Tiêu Tuyết càng bó tay, cắt ngang hắn cảm khái nói:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó ta bỏ chạy...

Phương Hành trừng mắt nói:

- Sau khi chạy đi, cưỡi một con lừa... ah... là con bị ngươi trói kia... lắc lư mấy năm, xem như du sơn ngoạn thủy, nhưng tiệc vui chóng tàn, lúc đến Đại Tuyết Sơn, lại gặp một yêu tinh, dùng đôi chân dài kia mê hoặc ta, ngạnh sanh ngủ với ta nửa năm, làm ta mỗi ngày đau thắt lưng...

- Ách...

Tiêu Tuyết không biết trả lời như thế nào, cưỡng chế cảm giác không vui trong lòng, lại nói:

- Sau đó thì sao?

Phương Hành nói:

- Sau đó không phải gặp được ngươi sao?

Tiêu Tuyết bó tay, có loại cảm giác im lặng thật sâu:

- Đây chính là tao ngộ bi thảm ngươi gặp?

Phương Hành nghiêm túc nghĩ nghĩ, gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Sắc mặt Tiêu Tuyết cổ quái, qua nửa ngày mới hít một hơi thật sâu nói:

- Phương sư đệ, hữu duyên gặp lại, ta muốn luyện đan!

Theo nàng mở miệng nói hai chữ "luyện đan", sinh linh ở chung quanh bị hù run rẩy, bi thương khóc lóc.

Ngay cả con lừa đực kia cũng ah ah ah gọi lên.

Phương Hành giật nảy mình, vội vươn tay kéo Tiêu Tuyết, cười nói:

- Đừng ah, Tiêu sư tỷ, khó khăn lắm mới gặp mặt, vội vã đuổi ta đi như vậy làm gì? Ngươi gặp phải sự tình gì cũng nói với ta một chút, câu thông tình cảm nha...

Tiêu Tuyết quay đầu nhìn hắn, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm, giống như đang suy tư điều gì, qua thật lâu mới hạ quyết tâm, khẽ gật đầu.

- Phương sư đệ, ngươi là người tốt số!

Tiêu Tuyết nhàn nhạt mở miệng:

- Ta không có vận khí tốt như ngươi!

Chương 713: Có ăn người hay không

Tiêu Tuyết cũng biết Phương Hành muốn kéo một ít thời gian, nhưng không nói phá, mà nhàn nhạt mở miệng:

- Năm đó ta ở Thần Châu Bắc Vực, khổ nhọc tu luyện, vì một bầu nhiệt huyết, cùng thiên tài kiếm đạo của Khổ Hải Vân gia đấu kiếm, kết quả bị hắn lấy tu vi áp chế, không có cơ hội hiển lộ kiếm đạo, liền phế bỏ tu vi của ta, về tới tông môn Thần Châu lại bị ghét bỏ, đuổi ra khỏi cửa, lưu lạc ở trong Thần Châu, không mặt mũi nào gặp người, muốn gom góp ngàn Linh Tinh mượn tế đàn truyền tống trở về cố thổ, liên tục bái phỏng mấy bạn cũ ở Nam Chiêm Bộ Châu, cũng không thể gom góp đủ, chán ngán thất vọng, cũng không muốn đi tìm Lệ Hồng Y nữa, bất quá cũng coi như may mắn, ngẫu nhiên gặp một vị tiền bối ở Thần Châu Trung Vực tới Bắc Vực dạo chơi, thương ta kiếm đạo chết yểu, liền tặng ta ngàn Linh Tinh, tiễn ta về Nam Chiêm Bộ Châu!

- Khó trách người khác đều nói tìm không thấy ngươi, nguyên lai là trực tiếp về Nam Chiêm Bộ Châu...

Phương Hành cũng minh bạch, khẽ gật đầu.

Tiêu Tuyết cũng không để ý, nói tiếp:

- Sau khi trở về Tiêu gia, ta vốn định tĩnh tâm thoái ẩn, không hỏi thế sự, lại không nghĩ rằng, phụ thân ta thậm chí một đám trưởng bối, lại nổi trận lôi đình với ta, trách ta không trân quý cơ hội, tống táng tiền đồ tốt đẹp của mình, ta biết bọn họ đều gửi gắm hi vọng Tiêu gia quật khởi ở trên người mình, nên không trách bọn họ, về sau bọn họ tìm rất nhiều linh dược, mời vô số danh y, chỉ tiếc đạo cơ bị hao tổn, đâu có thể dễ dàng chữa trị như vậy? Thời gian dần trôi qua, thái độ của bọn họ đại biến, càng ngày càng kém, thậm chí tận lực phong tỏa tin tức tu vi của ta đã bị phế, cũng giam lỏng ta, không cho ra ngoài!

- May mà ta không có thân nhân...

Trong lòng Phương Hành nói thầm, nghĩ thầm nếu chín thúc thúc không chết, có thể cũng sẽ như vậy hay không?

Từ từ kể lại, vẻ đùa cợt trên khóe miệng của Tiêu Tuyết lại càng lúc càng sâu:

- Ta vốn định tĩnh tâm quy ẩn, giam lỏng thì giam lỏng, cũng không có gì đáng trách, chỉ là ta không nghĩ tới, thời gian tĩnh tâm qua không bao lâu, tiền bối gia tộc lại ra một chủ ý ngu ngốc, muốn ta thành thân với một đệ tử thiên kiêu xuất thân chi thứ của Tiêu gia, bọn họ cho rằng, mặc dù tổ tiên Tiêu gia đã từng có kiếm tiên xuất thế, nhưng thời đại xa xưa, huyết mạch sớm đã mờ nhạt, trên người ta chính là huyết mạch phản tổ khó gặp, ta đã bị phế, như vậy hi vọng duy nhất là kế thừa huyết mạch trên người ta, nói cách khác, bọn họ muốn ta... thành khôi lỗi sinh hậu đại cho bọn họ!

Nói đến chỗ này, đáy mắt Tiêu Tuyết lóe lên sát cơ, không khí chung quanh càng lạnh một chút.

Ngay cả Phương Hành cũng nhíu mày, nếu như là trước kia, hắn đã suy nghĩ đi giết người.

- Ta không thích bọn họ mưu tính, bọn họ cũng đánh giá thấp bản lĩnh của ta sau khi bị phế, cho nên tìm một cơ hội, ta cuối cùng trốn thoát, nhưng một phàm thai cũng trốn không đi nơi nào, du tẩu bốn phía, lại phải tránh né gia tộc truy tìm, ăn chút khổ sở...

Tiêu Tuyết có chút nhíu mày, hiển nhiên "chút khổ sở" kia, chưa chắc nhẹ nhàng như nàng nói, nhưng nàng cho rằng những đau khổ kia không đáng giá nhắc tới mà thôi, quả nhiên theo nàng tiếp tục nói, ngay cả Phương Hành cũng nổi giận:

- Thẳng đến có một ngày, thời điểm ta đang trốn tránh gia tộc truy tung, vừa mệt vừa đói, trong đêm khuya rơi xuống vách núi bất tỉnh, lúc tỉnh lại được một nông hộ trong sơn thôn cứu...

- Phương sư đệ, dáng dấp của ta đẹp mắt không?

Bỗng nhiên Tiêu Tuyết ngừng nói, nhẹ giọng hỏi Phương Hành.

Phương Hành ngẩn ngơ, liên tục gật đầu nói:

- Đẹp, rất đẹp!

Tiêu Tuyết cười nhạt, không hỏi hắn nữa, thấp giọng nói:

- Nông hộ kia cũng nghĩ như vậy!

Thời gian dần trôi qua, trên mặt nàng thậm chí dâng lên vẻ đỏ ửng tức giận:

- Lúc đầu ta rất cảm kích, lại không nghĩ rằng sơn phu đáng chết kia lại cho rằng hắn cứu mạng ta, ta phải lưu lại làm vợ của hắn, còn muốn thừa dịp thân thể ta suy yếu, cưỡng ép chiếm lấy ta, cũng may ta đoạt được một cái kéo, chỉ vào cổ của mình, để hắn không dám động thủ, lảo đảo trốn ra cửa, cầu cứu mỗi người mà mình gặp phải, hy vọng có thể có người hảo tâm, đưa ta rời đi...

- Ha ha ha ha...

Tiêu Tuyết nở nụ cười, thanh âm trầm thấp:

- Phương sư đệ, ngươi biết tư vị bị những người ngu muội khinh bỉ là như thế nào không?

Phương Hành không có trả lời, chuyện còn lại cũng đã đoán không sai biệt lắm.

- Không người cứu ta, không người giúp ta, ngược lại có không ít bà bà thiện tâm, tới khuyên ta lưu lại, nói Triệu A Đại kia mặc dù què một chân, mù một con mắt, lại trời sinh mặt đầy đốm đen, mười năm không tắm một lần, lại là người chất phác, ta theo hắn, năm sau sinh hài tử, cũng có thể bình yên sinh hoạt, nhịn một chút liền qua...

Mái tóc của Tiêu Tuyết múa may theo gió, tựa như ngàn vạn ngân xà, như điên như ma.

- Một cái kéo bảo hộ không được ta, thanh niên cường tráng trong thôn lấy lưới săn đến bắt ta, cũng may khi đó mặc dù thân thể ta suy yếu, nhưng kiếm nghệ còn có mấy phần, đại khái cũng là vì sợ, ngược lại kích phát ra tiềm năng, lấy kéo làm kiếm, phá lưới săn, lại đả thương mấy người, lảo đảo trốn vào trong sơn lâm, nhưng bọn hắn lại dắt chó săn, một đường đuổi theo, ta vừa đói vừa mệt, mắt nổi đom đóm, căn bản không đào thoát được, nghe thanh âm của bọn hắn càng ngày càng gần, ta cầu trời không đường, hỏi đất không cửa, trong lòng tuyệt vọng...

- Cũng may...

- Trời không tuyệt đường người, trước khi ta ngất, rơi vào mảnh sơn cốc này, thấy được tế đàn kia, tình cờ tìm ra pháp môn luyện chế Sinh Linh Đan, ha ha, ta không chút do dự, thời điểm những người truy đuổi kia xông tới, ta dùng máu của mình mở ra lò luyện đan này, những người kia thành dược liệu của viên Sinh Linh Đan thứ nhất... cho tới bây giờ ta cũng không nghĩ tới, giết chết mấy thôn phu ngu muội vô tri, sẽ để cho ta cảm giác sảng khoái như vậy... Cũng kể từ lúc đó, đã xảy ra là không thể ngăn cản!

Thanh âm của Tiêu Tuyết dần dần rơi xuống, Phương Hành cũng không nói gì.

Không biết có phải cảm xúc của Tiêu Tuyết kích động, dẫn động khí tượng của vùng thế giới này biến hóa không, trong cốc lại có tuyết rơi xuống.

Bông tuyết rơi vào trên sợi tóc của Tiêu Tuyết, giống như hòa thành một thể, phân biệt không rõ ràng.

Một loại khí tức túc sát bao phủ toàn trường, thiên địa một mảnh trầm mặc.

- Phương sư đệ, ngươi cảm thấy những người này có nên giết không?

Qua thật lâu, Tiêu Tuyết mới nhàn nhạt mở miệng.

- Nên giết!

Phương Hành trả lời chém đinh chặt sắt.

- Ngươi cảm thấy ta có nên khôi phục tu vi hay không?

- Nên!

- Vậy ngươi cảm thấy ta có nên luyện Sinh Linh Đan hay không?

- Không nên!

Phương Hành trả lời vấn đề cuối cùng có chút do dự, nhưng vẫn đáp ra.

Nàng quay đầu nhìn Phương Hành, biểu lộ hờ hững như sương, chữ chữ như băng:

- Lúc đầu ta cho rằng ngươi khác biệt những người khác, mới nói những chuyện kia cho ngươi, lại không nghĩ rằng ngươi cũng là hạng người giả nhân giả nghĩa, thế nhân lấn ta ác ta, vậy ta cầm đạo nguyên của bọn họ bổ đạo cơ của ta lại có gì sai? Phương sư đệ, mặc dù ngoài miệng ngươi nói nhẹ nhàng, nhưng sau khi tu vi mất sạch, đến tột cùng là cái tư vị gì ta không tin ngươi không rõ, hiện tại ta hỏi ngươi lần cuối cùng, ta muốn cho ngươi một cơ hội, tặng ngươi tà pháp vô thượng này, chung luyện Sinh Linh Đan, bổ đạo nguyên, giúp ngươi trở lại đỉnh phong, ngươi đến tột cùng... có nguyện ý theo ta luyện Sinh Linh Đan hay không...

Từng sợi tóc trắng tựa như vô số tia kiếm sắc bén, bay lả tả trên không trung, tựa hồ lúc nào cũng có thể sẽ chém tới.

Mà ở dưới tình cảnh tính mệnh uy hiếp, Phương Hành nhíu mày, do dự thật lâu, vẫn lắc đầu nói:

- Không ăn!

Dứt lời, hắn lại cười khổ nói:

- Không hợp khẩu vị nha...

- Ngươi...

Tiêu Tuyết giận dữ, tóc bạc cuồng vũ, sát cơ gào thét, tựa như muốn chém tới, nhưng cuối cùng sát khí trên người nàng giống như thuỷ triều thu lại, tựa hồ có chút mệt mỏi ngồi xuống, trầm thấp mở miệng:

- Thôi, ngươi đi đi, đạo bất đồng bất tương vi mưu, dù sao ngươi cũng có ân với ta, đối với ngươi ta còn không hạ sát thủ được...

Nói đến đây, có chút dừng lại, nhưng vẫn cười khổ, cực kỳ không hiểu nhìn Phương Hành nói:

- Ta chỉ là có chút không rõ... Phương sư đệ, ngươi vốn là một tiểu ma đầu tiếng xấu lan xa, đốt giết cướp giật không biết làm qua bao nhiêu, sao hiện tại không có tu vi, ngược lại đổi tính, thà trở thành một phế nhân, cũng không muốn...

Phương Hành thấy nàng thu hồi sát khí, cũng nhẹ nhàng thở ra, thu lại tiểu tháp, cười hì hì vỗ vai Tiêu Tuyết nói:

- Tiêu sư tỷ, ngươi là trách lầm ta, ta không phải xem thường ngươi tu ma đạo, dù sao ta cũng không phải người tốt gì, trước kia làm qua không ít chuyện xấu, về sau đoán chừng cũng không bỏ được, tất cả sự tình cộng lại, còn nghiêm trọng hơn ăn người nhiều...

- Vậy ngươi...

Tiêu Tuyết nghe hắn nói không giống như giả mạo, cũng biết hắn nói không sai, nhưng vẫn có chút nghi hoặc.

Trên thực tế, nếu không phải sớm biết Phương Hành không phải người tốt, tình cảnh lại giống như mình, nàng cũng sẽ không nói nhiều như vậy.

Vốn thấy Phương Hành không theo, cho rằng hắn xem thường mình, trong lòng đã dâng lên chán ghét, nhưng lúc này lại có chút mờ mịt.

- Ta không ăn thịt người, không phải tâm ta thiện, mà là không há miệng được, ta không biết ngươi là từ chỗ nào có được pháp môn tế luyện Sinh Linh Đan, nhưng lúc đầu ta không cần tế luyện Sinh Linh Đan, vẫn có thể thông qua âm dương thải bổ ngưng tụ đạo cơ của mình, nhưng ta không thể làm như vậy, ngươi suy nghĩ một chút, bao nhiêu thứ chảy vào trong thân thể mình, con mẹ nó sẽ buồn nôn ra sao a?

Phương Hành cười khổ, dứt khoát đứng lên, chỉ những thôn dân bị dọa đái ỉa trong quần kia:

- Nhất là những người ngươi tìm này, từng cái dơ bẩn, đã bị hù đái ỉa trong quần, đối với dạng ngươi này còn có thể có khẩu vị? Còn có cái kia, rận bò đầy người, ta liếc hắn một cái cũng cảm thấy cả người ngứa ngáy, còn có gia hỏa răng vàng kia, con mẹ nó ba mươi năm không có tắm rửa a? Đối mặt dạng này, ngươi cũng ăn được?

Cố nén buồn nôn, Phương Hành cau mày thở dài:

- Thật không cảm giác buồn nôn sao?

- Ách... Lúc đầu không cảm thấy gì, nhưng nghe ngươi nói ngược lại cảm thấy có chút buồn nôn!

Tiêu Tuyết trầm mặc, sắc mặt cổ quái, lông mày chăm chú nhíu lại.

Chương 714: Địa bàn của ta ta che chở ngươi

Phương Hành nhìn thấy biểu tình trên mặt Tiêu Tuyết có chút do dự, lại cười phá lên, dùng bản sự nhìn mặt nói chuyện của hắn, tự nhiên nhìn ra được Tiêu sư tỷ khinh thường giả mạo, nàng là thật cảm giác buồn nôn.

Từ lần thứ nhất thấy, Phương Hành liền phát hiện Tiêu sư tỷ áo trắng giày trắng, mộc mạc đáng sợ, một chút tro bụi cũng không có, rõ ràng là người sạch sẽ đến trình độ khoa trương, ngay cả ăn uống cũng là món chay, mộc mạc đến cơ hồ không dính khói lửa nhân gian, ngẫm lại liền biết, Sinh Linh Đan đối với nàng mà nói vốn là một đồ vật rất khó tiếp nhận, trong lòng không mâu thuẫn mới là lạ, mà bây giờ nàng trải qua long đong, mọi loại ma luyện, tâm chí khó dao động, giảng đạo lý tự nhiên là nói không thông, chỉ biết kích giận nàng, bất quá những lời này của mình, mặc dù không phải đạo lý gì, lại có thể ảnh hưởng nàng quyết định nhất.

Trong lòng nhẹ nhàng thở ra:

- Con lừa của ta cuối cùng cũng được bảo vệ!

Chỉ bằng giao tình ở Đại Tuyết Sơn trước kia, hắn không có khả năng nhìn Tiêu Tuyết nhập ma mà bỏ đi không để ý, dù sao Sinh Linh Đan là pháp môn chí tà trong thiên hạ, mặc dù xác thực có thể giúp Tiêu Tuyết khôi phục tu vi nhất định, nhưng lưu lại tai hoạ ngầm gì thì không ai nói chắc được, cộng thêm lúc trước Diệp Cô Âm ủy thân Hồng Trang Lâu, Phương Hành cũng tức không nhịn nổi, Tiêu Tuyết làm như vậy, còn quá đáng hơn vào Hồng Trang Lâu.

Vừa thấy mặt đã nghĩ làm sao ngăn cản nàng, bây giờ xem ra, cũng coi như tạm thời có hiệu quả...

Bất quá thời điểm hắn thở phào, Tiêu Tuyết lại khẽ nâng ngón tay, tóc trắng bay lên, như vô số kiếm quang, đồng thời bao phủ các thôn dân và gia súc ở chung quanh tế đàn bạch ngọc, sắc mặt thâm trầm, thấp giọng nói:

- Nhưng coi như cảm thấy buồn nôn, nhưng lò Sinh Linh Đan này vẫn phải luyện!

- Ta thao, vì sao? Không phải vừa rồi ta nói vô ích sao?

Phương Hành nhảy dựng lên, đã có chút nóng nảy.

Dùng tu vi của Tiêu Tuyết bây giờ, nếu như cưỡng ép muốn luyện hóa những thôn dân kia, cũng không phải hắn có thể ngăn cản được.

Vừa rồi còn có thể đánh bất ngờ, nhưng bây giờ đối mặt, đã không có cơ hội xuất thủ.

- Bởi vì so với buồn nôn, tính mạng của mình vẫn quan trọng hơn!

Tiêu Tuyết nhàn nhạt mở miệng, giống như đã hạ quyết tâm.

- Khoan khoan, khó khăn lắm mới trùng phùng, hai ta trò chuyện tiếp đi...

Phương Hành quơ hai tay, ngăn cản Tiêu Tuyết động thủ.

Tiêu Tuyết có chút bất đắc dĩ, thản nhiên nói:

- Phương sư đệ, ta biết ngươi có ý tốt, muốn ngăn ta nhập ma, nhưng đã chậm, vừa bước vào Ma, cả đời là Ma, dù ta không còn luyện Sinh Linh Đan, người khác cũng sẽ buông tha ta sao? Ha ha, hôm nay ta rất cảm kích ngươi bồi ta nói nhiều như vậy, cám ơn ý tốt của ngươi, nhưng ngươi ta con đường khác biệt, ngươi đi đi!

- Ta mới không đi...

Phương Hành cười hì hì trả lời, đồng thời đánh bạo đưa tay, bắt lấy mái tóc của Tiêu Tuyết, lộ ra thái độ kiên quyết.

- Phương sư đệ, ta hết lời ngon ngọt, ngươi thật cho rằng ta sẽ không nhẫn tâm ném ngươi vào đan lô sao?

Tiêu Tuyết thấy hắn như thế, trên mặt lộ ra vẻ không kiên nhẫn, mơ hồ có sát khí dâng lên.

- Nếu ngươi dám bỏ ta vào, ta sẽ tè dầm ở trước mặt ngươi!

Phương Hành trả lời trịch địa hữu thanh, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tuyết, vẻ mặt cực kỳ kiên định.

Tiêu Tuyết đã nổi giận, nhưng cuối cùng nàng còn không có mất lý trí, từng chút từng chút áp chế xuống. Thanh âm có chút mỏi mệt, cũng hơi không kiên nhẫn, lạnh lùng nói:

- Nếu như ngươi không thích nhìn hành vi của ta, có thể rời đi, vì sao nhất định phải cản ta lấy những phàm phu tục tử này luyện đan? Bọn họ không phải ta luyện qua lò thứ nhất, cũng không phải lò cuối cùng, ngươi vốn không phải thiện nhân, vì sao nhất định phải đến ngăn ta?

- Bởi vì ta cũng là phàm phu tục tử ah...

Phương Hành cười khổ nói:

- Tiêu sư tỷ, hai mươi năm trước, nếu không phải một trận ngoài ý muốn, ta đại khái sẽ giống như bọn họ, ở chỗ này sinh hoạt, thậm chí còn không bằng bọn họ, chỉ có thể giống như mã phỉ mà lúc trước bị ngươi lấy đi huyết nhục... Mà lần này trở về, ta cũng dự định ẩn cư ở chỗ này, trước kia đi, bây giờ trở về, nói cho cùng không thành tiên, đều là phàm phu tục tử, ngươi coi bọn họ là con mồi, dùng bọn họ luyện đan, đó khác gì ăn mình? Nếu là những người khác, ta sẽ nghĩ biện pháp giết chết hắn, nhưng ngươi... Tiêu sư tỷ, năm đó ngươi ở Đại Tuyết Sơn đã giúp ta, nhân tình này ta một mực nhớ kỹ, trước kia ngươi rất dễ nhìn, áo trắng giày trắng, mặt cũng trắng, sạch sẽ làm người khác ưa thích, hiện tại thế nào?

Phương Hành nói nói, thanh âm lớn dần:

- Ta cách ba mươi dặm cũng có thể ngửi được mùi máu tươi trên người ngươi, thật buồn nôn...

- Ngươi...

Tiêu Tuyết trừng mắt, tựa như muốn nổi giận, nhưng càng nhiều hơn là thất lạc.

Năm đó hai đệ tử chân truyền tiền đồ vô hạn trên Đại Tuyết Sơn, bây giờ thành một người một ma, tương đối nhìn nhau, đối chọi gay gắt.

- Nơi này là cố thổ của ngươi?

Qua thật lâu, Tiêu Tuyết thu liễm sát khí, lại có chút chần chờ mở miệng.

Phương Hành nhẹ gật đầu, cười nói:

- Trên thực tế, ngươi chọn hang ổ cũng không tệ, vừa lúc là hang ổ trước kia của ta!

- Hang ổ của ngươi? Nói hươu nói vượn!

Tiêu Tuyết nao nao, dường như không tin Phương Hành.

- Đây thật là hang ổ của ta...

Phương Hành cười khổ, chỉ hầm trú ẩn ở góc tây bắc:

- Nơi đó là tụ nghĩa sảnh!

Lại chỉ phía đông:

- Nơi đó là phòng bếp, trước kia có một nữ nhân nặng hơn 200 cân ở đó làm đồ ăn, thường xuyên trộm thịt ăn, về sau bị ta phát hiện, sau đó hai chúng ta cùng trộm thịt ăn...

Lại chỉ phía tây:

- Ngươi nhìn nơi đó, có một dãy phòng ở, gian phía nam nhất là của ta...

- Nơi này thật là quê quán của ngươi...

Tiêu Tuyết ngẩn ngơ, cuối cùng lắc đầu nói:

- Làm sao có thể, nơi này coi như có người, cũng là ổ phỉ!

Phương Hành u oán nhìn Tiêu Tuyết, nửa ngày không có mở miệng.

Tiêu Tuyết cũng ý thức được mình lỡ lời, có chút khó tin nhìn Phương Hành:

- Ngươi... lớn lên ở trong ổ phỉ?

Phương Hành liếc mắt nói:

- Cái gì là ổ phỉ, là Sơn Trại!

- Ách...

Tiêu Tuyết nghẹn họng, liên tưởng tới tính cách của Phương Hành, không khỏi cười khổ nói:

- Quả nhiên...

Bất quá nói đến vấn đề này, Tiêu Tuyết và Phương Hành đồng thời ngẩn người, ý thức được một vấn đề, Tiêu Tuyết thốt ra:

- Nếu như nơi này không phải đạo tràng của một ma tu nào đó, vậy Chúng Sinh Đỉnh luyện hóa Sinh Linh Đan và Ma kinh kia, lại là người nào lưu lại? Chẳng lẽ trước kia Phương sư đệ ngươi là truyền nhân của một vị đại thánh Ma Môn nào đó sao?

Phương Hành rất kiên định lắc đầu:

- Trước kia nơi này có sát nhân ma vương, cũng có hái hoa tặc, nhưng không có ma đầu ăn người!

Đối với vấn đề này, hai người lại rơi vào trầm mặc, ai cũng không có đầu mối.

Sau một hồi lâu, Tiêu Tuyết khe khẽ lắc đầu nói:

- Vấn đề này không cần cân nhắc nữa, ta đã bước lên con đường này, thì nhất định phải đi hết, sau khi dùng viên Sinh Linh Đan thứ nhất, tu vi của ta khôi phục ba thành. Sau đó tiếp tục ăn, tu vi cũng đang dần dần khôi phục, lại có thể điều khiển thuật pháp Ma môn, nhưng nếu không ăn, sẽ dùng tốc độ khủng khiếp hạ xuống...

Nói đến chỗ này, Tiêu Tuyết nhẹ nhàng thở dài:

- Phương sư đệ, đa tạ ngươi, nhưng ta không có biện pháp khác!

Nhìn bộ dạng này, là muốn đuổi người rời đi.

Phương Hành nổi nóng nói:

- Sao ngươi không nghe khuyên chứ? Coi như muốn khôi phục tu vi, cũng không phải ăn người? Sinh Linh Đan Sinh Linh Đan, cũng không chỉ có người là sinh linh. Ngươi ăn thứ khác, mặc dù hiệu quả kém chút, nhưng tóm lại cũng có hiệu quả? Ngươi thả bọn hắn đi, hôm nào ta giúp ngươi tìm thứ tốt hơn, để ngươi ăn đủ!

- Sinh Linh Đan nhất định phải lấy người làm dẫn...

Tiêu Tuyết nhàn nhạt trả lời, sau đó thấp giọng thở dài:

- Huống chi ta đã không có thời gian!

Phương Hành giật mình, cảm thấy tựa hồ nàng có lời khó nói.

Quả nhiên, Tiêu Tuyết ngừng lại một chút, sau đó nói:

- Mặc dù nơi này không có linh khí, nhưng sự tình ta ở chỗ này luyện đan đã truyền ra ngoài, gần đây đã có nhiều người đến quấy rối, bị ta đánh lui, chắc hẳn rất nhanh sẽ có số lớn tu sĩ phục ma chạy đến, ha ha, Ma tu, người người có thể tru diệt, ta không tiếp tục tăng cao tu vi, thì chờ chịu chết đi?

Phương Hành nói:

- Tránh bọn hắn là được, thừa dịp bọn họ chưa đuổi tới chạy thôi...

- Ta sẽ không đi!

Tiêu Tuyết trả lời cực kì nhạt, nhưng lại chém đinh chặt sắt:

- Mấy ngày trước trong các tu sĩ đến đây hàng ma, có một vị là người của Tiêu gia chúng ta, hắn vốn là vì bắt ta trở về mới ra ngoài tìm, lại không nghĩ rằng ta thành Ma tu, khôi phục hơn phân nửa thực lực, đã không phải đối thủ của ta, lần này hắn trở về, tất nhiên sẽ nói tin tức này cho Tiêu gia biết, ta ở chỗ này, là chờ bọn họ đến!

- Tiêu gia... Bọn họ còn muốn bắt ngươi trở về?

Ánh mắt Phương Hành lóe lên, trầm giọng hỏi.

Tiêu Tuyết cười nhạt nói:

- Bây giờ bọn họ hẳn không muốn bắt ta về nữa, nhưng không muốn để cho người khác biết thiên tài kiếm tu Tiêu Tuyết của Tiêu gia, bây giờ trở thành Bạch Ma người người phỉ nhổ mà thôi...

Phương Hành hơi ngừng lại, đã minh bạch ý của Tiêu Tuyết, lông mi thâm trầm, suy ngẫm nửa ngày, lại cười khẽ.

- Tiêu sư tỷ, ngươi có tin ta không?

Phương Hành cười hì hì nhìn Tiêu Tuyết mở miệng hỏi.

Tiêu Tuyết nao nao, liếc nhìn Phương Hành, thản nhiên nói:

- Tin thì thế nào, không tin lại thế nào?

Phương Hành vỗ tay cười nói:

- Nếu như ngươi tin ta, thì không cần chịu đựng buồn nôn ăn người, cũng không cần lo lắng những gia hỏa phục ma kia, hết thảy giao cho ta xử lý, ha ha, năm đó chúng ta ở Thần Châu liều mạng chém giết, bọn họ nằm chiếm tiện nghi, bây giờ chúng ta đã phế, ta ngược lại muốn xem xem bọn họ còn có chút lương tâm không, nếu quả thật không niệm tình xưa... Ha ha...

Thanh âm của hắn đột nhiên thấp xuống:

- Ta có thể cho Nam Chiêm Bộ Châu một chút hi vọng sống, cũng có thể đoạt khí vận của bọn hắn.

Tiêu Tuyết giật mình, ánh mắt có chút mê mang nhìn Phương Hành.

Tiểu ma đầu đã từng cho người ta một loại ấn tượng không gì làm không được, mặc dù không có tu vi, nhưng vẫn khiến người ta không dám xem nhẹ!

Trong lòng thiên nhân giao chiến, tựa hồ suy nghĩ thật lâu, Tiêu Tuyết hạ quyết định:

- Ta tin ngươi!

Phương Hành cũng nhẹ gật đầu nói:

- Vậy thì tốt, ở địa bàn của ta, ta che chở ngươi!

...

Đám thôn dân và con lừa của Phương Hành cuối cùng xem như thoát mạng, sau khi thoát liền thiên ân vạn tạ, lảo đảo nghiêng ngã dìu nhau rời đi, Tiêu Tuyết bế quan minh tưởng ở trên tế đàn, Phương Hành thì thật lâu chưa về Quỷ Yên Cốc nên đi dạo, cảm giác lạ lẫm lại quen thuộc, cũng làm cho hắn nhớ tới rất nhiều chuyện cũ, một bên đi dạo, một bên than thở.

Hắn muốn tìm thi cốt của chín vị thúc thúc lúc trước, nhưng đã không tìm được, hai mươi năm trôi qua, có thể từ trong bụi đất lật ra, cũng chỉ là một số xương gãy mà thôi, rất khó phân biệt, liền dứt khoát chất vào trong một cái hố to, sau đó ở phía trên dựng chín nấm mồ, ngay cả bia cũng chẳng muốn dựng hết, chỉ dựng một tấm bia, trên viết "chín vị thúc thúc của Phương Hành" mà thôi.

Làm xong hết thảy mới ngồi xuống, ngây ngốc một hồi.

Lúc này phía đông hiện lên màu ngân bạch, đám mây tụ hợp, linh quang xuất hiện.

Tiêu Tuyết đột nhiên mở mắt, thản nhiên nói:

- Đến rồi!

Chương 715: Người có công trên Lăng Vân Phổ

Phía chân trời, đóa đóa tường vân gào thét bay đến, ẩn chứa sát khí rậm rạp, cũng không có tiến hành che giấu, mà phân bố cực lớn, theo khoảng cách càng kéo càng gần, liền phân tán ra, mơ hồ bao vây sơn cốc lại, hiển nhiên trong đám người đối phương cũng có cao nhân, đã sớm suy diễn ra Tiêu Tuyết tu luyện tà pháp ở sơn cốc này, vừa lên liền vây quanh nàng, cam đoan nàng không thể chạy trốn.

- Đến lúc rồi!

Vào lúc này, Phương Hành cũng đứng lên, nhìn chín nấm mồ, cười nói:

- Chỉn vương bát đản các ngươi nuôi tiểu gia lớn, tự nhiên biết bản lãnh của ta, sau khi bái nhập đạo môn, học được càng nhiều bản lĩnh, ta vẫn muốn để cho các ngươi nhìn xem ta có bao nhiêu uy phong, bất quá đáng tiếc, vẫn bận ăn cướp, không có thời gian trở lại, hiện tại khó khăn lắm trở về, lại thành phế nhân...

Nói đến chỗ này, hơi dừng lại, sau đó sửa lời nói:

- Bất quá vẫn rất uy phong, các ngươi chờ xem!

Dứt lời nhanh chân đi về phía trước, leo lên tế đàn bạch ngọc, cùng Tiêu Tuyết đứng chung một chỗ.

- Bạch Ma kia ở trong sơn cốc, chư vị đồng đạo bố trí xuống đại trận, để tránh bị nàng chạy trốn...

Đóa đóa tường vân như ong mật tuôn ra, khi đến gần, thình lình chia làm mấy chục đóa, trong mỗi đóa tường vân, đều có một ít đệ tử mặc y phục của các tông môn đạp kiếm bay thấp, vây ở xung quanh sơn cốc, mà những tường vân kia, thì trải rộng chư thiên, ẩn ẩn tiếp cận sơn cốc, rất rõ ràng, những người đến phục ma này tu vi không cạn, từ số lượng tường vân phán đoán, tối thiểu nhất có vượt qua hai mươi Trúc Cơ cảnh, càng làm người ta kinh ngạc là, hư không nơi xa, linh quang lấp lóe, hiển nhiên là có Kim Đan cảnh ẩn tàng tọa trấn.

- Bạch Ma cướp bắt sinh linh luyện đan, tội không thể tha thứ, tu sĩ Tiêu gia ta tới thay trời hành đạo!

Sau khi các tu sĩ bày ra phòng ngự, liền có một thanh âm hùng hồn hét lớn vang lên, lại có ba đóa tường vân hạ xuống, khí cơ kích xạ, vân khí tản ra, lộ ra ba Trúc Cơ cảnh cầm pháp khí, xếp theo hình tam giác, bức về phía sơn cốc, Phương Hành liếc nhìn Tiêu Tuyết, liền biết ba người này chính là tộc nhân của nàng.

Tu sĩ khác đến trảm Ma dương danh cũng tốt, vây động phủ đại ma, mưu đồ tài nguyên trong động phủ cũng tốt, hay trảm yêu trừ ma, vì chúng sinh hiệu lực cũng được, còn không vội nhất thời, nhưng tu sĩ Tiêu gia lại nóng lòng chém giết Bạch Ma.

Bởi vì không phải vạn bất đắc dĩ, bọn họ không muốn để tin tức Bạch Ma là Tiêu Tuyết truyền ra.

Tiêu Tuyết quay đầu liếc nhìn Phương Hành, mặc dù nàng đã chuẩn bị ra tay giết người, nhưng trước đó đã đáp ứng Phương Hành, nghe hắn an bài, bởi vậy vào lúc này liền nhẫn nhịn sát khí, trước xem Phương Hành làm như thế nào.

- Ha ha, xem ta!

Phương Hành cũng không lùi bước, nhìn Tiêu Tuyết cười một tiếng, liền cất bước ra ngoài, đồng thời ngón tay búng một cái, một đạo linh phù bay lên, tản ra linh quang mịt mờ, Phương Hành thì nhìn linh phù hét lớn:

- Chư vị đồng đạo dừng tay... Con mẹ nó, tu sĩ Tiêu gia, các ngươi muốn gì, Bạch Ma đã bị ta thu phục, chẳng lẽ người Tiêu gia các ngươi muốn cướp công lao của ta sao?

Lúc này hắn không có tu vi, thanh âm không cách nào lan xa, nhưng xuyên thấu qua linh phù này, lại xa xa truyền ra ngoài, như xuân lôi rung động, các tu sĩ đều nghe lọt vào tai, tâm tư khẽ giật mình, nhất là tu sĩ Tiêu gia chuẩn bị dùng thế sét đánh không kịp bưng tai chém giết Tiêu Tuyết, càng cảm thấy chần chờ ngừng khí thế lao tới, chau mày nhìn xuống sơn cốc.

Khó khăn lắm mới gom góp đủ nhân thủ, đến đây vây Bạch Ma, vậy mà bị người đoạt trước sao?

Trong lòng các tu sĩ đồng thời dâng lên ý nghĩ này.

- Ngươi là người phương nào?

Một tu sĩ Tiêu gia chau mày, nhìn Phương Hành, không khách khí quát hỏi.

Một tu sĩ khác trầm ổn hơn một chút, sắc mặt trang nghiêm, hơi chắp tay nói:

- Không biết vị đạo hữu này xưng hô như thế nào, đạo tràng ở đâu?

Mặc dù nhìn qua, Phương Hành tựa hồ không có chút tu vi nào, nhưng bọn hắn không dám khinh thị, dù sao bọn họ đều biết thực lực của Bạch Ma, tuy là Trúc Cơ cảnh, nhưng tu luyện tà pháp, thuật pháp tinh thâm, sợ là Kim Đan bình thường cũng không làm gì được nàng, nếu không các tu sĩ cũng không cần gióng trống khua chiêng đến đây vây quét, người này có thể lặng yên không một tiếng động khống chế nàng, thực lực tất nhiên bất phàm.

Mà Phương Hành sử dụng linh phù, động tác thành thạo, cũng làm cho người không dám thật sự cho rằng hắn là người bình thường.

Dù sao trong giới tu hành, người biết Liễm Tức Thuật rất nhiều, nói không chừng người này chỉ che đậy khí tức mà thôi.

- Ngươi hỏi ta là người như thế nào? Ha ha, nói hù chết ngươi...

Phương Hành cười lạnh, lại không trả lời thẳng, mà nhìn về phía các tu sĩ ở trên không trung chắp tay, cất cao giọng nói:

- Các vị đạo hữu, tại hạ vân du tứ phương, đúng lúc đến đây, lại trong lúc vô tình nghe nói Bạch Ma tàn sát bừa bãi, liền chạy tới sơn cốc phục ma, nhắc tới cũng là vận khí, đúng lúc gặp Bạch Ma tẩu hỏa nhập ma, không cần tốn nhiều sức liền khống chế nàng, cứu đám bách tính bị nàng bắt kia, hiện tại nàng đã thân bất do kỷ, các ngươi không cần khẩn trương, lại đến thương nghị sự tình xử trí Bạch Ma như thế nào đi!

- Tẩu hỏa nhập ma?

Các tu sĩ nghe, trong lòng cũng có một đáp án, lúc đầu bọn họ liền nhìn ra tu sĩ vô danh kia khí tức yếu ớt, không giống như người mang đại tu vi, có chút nghi ngờ hắn là làm sao khống chế Bạch Ma, nghe lời này ngược lại yên tâm, người tu hành ma đạo vốn cực dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, nói không chừng tu sĩ vô danh kia là gặp vận may, nhặt được đại công lao.

Đương nhiên, lời tuy như thế, nhưng các tu sĩ đều không phải tiểu hài tử ba tuổi, mặc dù không có nhìn thấy điểm đáng ngờ, nhưng không có tuỳ tiện triệt hồi đại trận xung quanh sơn cốc, chỉ có rải rác mấy vị thân phận tôn quý đến giữa không trung đối thoại với Phương Hành:

- Làm phiền vị đạo hữu này, Bạch Ma đã bị ngươi khống chế, liền giao ra thẩm vấn đi!

Một vị trưởng lão Tiêu gia nghe vậy nóng vội, quát:

- Ma này bắt giết bách tính, luyện Sinh Linh Đan, thiên địa không dung, còn thẩm vấn cái gì, các vị đạo hữu, trực tiếp chém nàng, ma diệt thần hồn, cho các bách tính bị nàng giết một câu trả lời thỏa đáng!

Mặc dù lời nói nóng vội, nhưng cũng có không ít người gật đầu tán thành.

Các tu sĩ tới đây phục ma, vốn cũng không phải vì thẩm vấn.

Trước khi chạy đến, tin tức Bạch Ma luyện chế Sinh Linh Đan đã có chứng cứ vô cùng xác thực, bọn họ đã quyết định sinh tử bất luận.

- Trực tiếp chém?

Vào lúc này, Phương Hành lại quát lên:

- Con mẹ ngươi bớt nói nhãm đi, nếu có thể chém, chính ta không biết động thủ sao?

- Ngươi...

Tiêu gia trưởng lão bị hắn ơquát mắng, mặt tức giận đỏ bừng, đằng đằng sát khí.

Nếu không phải nắm không rõ nội tình của Phương Hành, nhìn không thấu tu vi, đoán chừng đã trực tiếp động thủ.

Lúc này hắn thật không có coi Phương Hành là một phàm phu tục tử không có tu vi, dù sao người bình thường ở dưới nhiều khí tức Trúc Cơ cảnh áp chế, đoán chừng đã sớm nhũn ra, nói cũng nói không được, quyết không có đảm lượng như vậy.

- Vị đạo hữu này, ngươi nói Bạch Ma không thể trảm là ý gì?

Trong hư không, một lão giả râu bạc hỏi, ánh mắt hơi nghi hoặc.

Mặc dù bọn họ không biết thân phận của Phương Hành, cũng nhìn không thấu tu vi của hắn, bất quá nể tình đối phương xuất thủ khống chế Bạch Ma, nên có mấy phần tôn trọng, nói chuyện cũng không chút kênh kiệu.

Phương Hành chờ chính là câu này, thấy lão đầu đặt câu hỏi, liền hít một hơi, dùng hết khí lực toàn thân nói:

- Bởi vì ta vốn cho rằng nàng là Bạch Ma tội không thể tha, nhưng thời điểm sắp xuất thủ diệt sát nàng, không ngờ nhận ra nàng là ai...

Các vị đạo hữu, người này không những không phải tà tu tội không thể xá, ngược lại là đại công thần của Nam Chiêm Bộ Châu ta, Dương lão tiên ở Bắc Thần Sơn từng lập Lăng Vân Phổ, phía trên ghi chép ba mươi sáu người ở thời điểm Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo Thần Châu lập xuống đại công, mà Bạch Ma trong miệng các ngươi, chính là trên Lăng Vân Phổ bài danh thứ sáu đệ tử Đại Tuyết Sơn Tẩy Kiếm Viện Tiêu Tuyết...

Những lời này nói cực nhanh, hơn nữa vừa nói, Phương Hành vừa xoay người qua, nhìn về phía Tiêu Tuyết vái chào thật sâu.

Một màn này quá ngoài dự liệu, ngay cả Tiêu Tuyết cũng ngơ ngẩn.

Ánh mắt nàng có chút cổ quái nhìn Phương Hành:

- Biện pháp của ngươi, là nói ra nội tình của ta?

Đồng thời tâm tư than thở, những lời này, sẽ chỉ làm người Tiêu gia muốn xuất thủ hơn mà thôi...

- Nói hươu nói vượn!

Quả nhiên, nghe được những lời này, ba tu sĩ Tiêu gia đồng thời giận dữ, tế kiếm chém tới.

Vào lúc này, Phương Hành đang đưa lưng về phía bọn họ, nhìn Tiêu Tuyết thở dài, tựa hồ làm như không thấy.

Mép váy của Tiêu Tuyết không gió mà bay, đã có ý xuất thủ, nhưng Phương Hành thấp giọng nói:

- Đừng nhúc nhích!

Tiêu Tuyết ngưng thần, đè nén ngưng tụ linh lực, nhìn ba thanh phi kiếm chém tới.

Ba thanh phi kiếm, sau pháp lực của tu sĩ Trúc Cơ cảnh quán chú, mang lên kình phong đáng sợ, hoàn toàn bao phủ Phương Hành lại.

Trong mắt Tiêu Tuyết, lúc này Phương Hành rõ ràng không có một chút tu vi, lại mặt mày lạnh lùng, tựa hồ căn bản không để ở trong lòng.

Loại cảm giác này, khiến cho nàng có chút ngẩn người.

- Chậm đã!

Quả nhiên, ngay thời điểm ba thanh phi kiếm chém tới, trong các tu sĩ vây quanh, bỗng nhiên có mấy người đồng thời hét lớn, lão tu vừa rồi mở miệng hỏi thăm Phương Hành sắc mặt đại biến, phất ống tay áo, có một nhuyễn tiên đen nhánh bay lên không trung, thuận thế cuốn một cái, đánh ba thanh phi kiếm bay xa, đồng thời gấp giọng hét lớn:

- Không được xuất thủ, vị tiểu hữu này, ngươi nói cái gì?

Khóe miệng Phương Hành mỉm cười, sau đó mặt không đổi sắc quay lại, cất cao giọng nói:

- Ta nói đang chuẩn bị xuất thủ giết nàng, vì dân trừ hại, lại nhận ra được, nàng chính là Nam Chiêm Bộ Châu Tiêu Tuyết lừng lẫy nổi danh trên Lăng Vân Phổ... Ha ha, người trên Lăng Vân Phổ, đều có công lớn với Nam Chiêm Bộ Châu, tại hạ tự nhận không quyết định được vận mệnh của nàng, đành phải chờ các vị tiền bối đến!

- Lăng Vân Phổ...

Lần này các tu sĩ nghe rõ ràng, nhất thời xôn xao.

Chương 716: Nam Chiêm Bộ Châu truyền kỳ

Trong mười năm này, nổi danh nhất Nam Chiêm Bộ Châu là cái gì?

Không phải môn nào phái nào, ra dạng thiên kiêu gì, cũng không phải trưởng lão nhà ai tấn thăng thành Kim Đan.

Mà là Lăng Vân Phổ!

Mười năm trước, Đại Tuyết Sơn Ngũ lão tới Thần Châu, thương nghị sự tình Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo, dù các tu sĩ ngu muội, cũng biết việc này ý nghĩa trọng đại, về sau mặc dù nhiều chuyện có khó khăn trắc trở, nhưng Nam Chiêm Bộ Châu lấy Đại Tuyết Sơn dẫn đầu, cuối cùng vẫn đứng vững gót chân ở Thần Châu Bắc Vực, trở thành thánh địa tu hành của tiểu bối Nam Chiêm Bộ Châu, càng được người ca tụng là chỗ khí vận tụ tập của Nam Chiêm Bộ Châu, mờ mờ ảo ảo chiếm cứ đại nghĩa, bây giờ ở Thần Châu, từ trình độ nào đó, Đại Tuyết Sơn chính là đạo thống của Nam Chiêm Bộ Châu.

Vì vậy có một lão tu sĩ đức cao vọng trọng ở Bắc Thần Sơn, vung huyết làm mực, viết xuống ba mươi sáu người lập xuống đại công, để người đời sau nhớ kỹ ân đức của ba mươi sáu người này, trong đó dùng Đại Tuyết Sơn Ngũ lão cầm đầu, đằng sau là chư vị tiểu bối của Nam Chiêm Bộ Châu vì sự tình lập đạo bỏ ra cố gắng thậm chí tính mệnh, Nam Cương quỷ quốc Lệ Hồng Y, Tây Mạc Vương Quỳnh, thậm chí Băng Âm Cung Diệp Cô Âm… thình lình đều lên bảng, mà bài danh càng gần phía trước, tiểu bối đệ nhất nhân trên Lăng Vân Phổ, chính là Tiêu Tuyết lúc trước tới Thần

Châu, vì tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu không bị ức hiếp, mà cầm kiếm xuất thủ, kết quả bị Khổ Hải Vân gia phế bỏ tu vi, mặc dù công lao của nàng không hiện, nhưng lại được các tiểu bối của Nam Chiêm Bộ Châu tôn sùng, xếp ở thứ sáu.

Ba mươi sáu người đó, mỗi người đều trở thành nhân vật truyền kỳ của Nam Chiêm Bộ Châu bây giờ, được người tôn sùng, tán thưởng, thậm chí được một số nhạc công soạn thành nhạc, được tiên sinh kể chuyện viết thành cố sự, lưu truyền thế gian, trở thành nhân vật nổi tiếng, mà gia tộc và tông môn ở sau lưng những người này, đều bởi vậy mà thu được khen ngợi và lợi ích cực lớn, thân phận tôn sùng...

Trong ba mươi sáu người, đại bộ phận đã tử vong, những còn người sống, đối với Nam Chiêm Bộ Châu mà nói là truyền kỳ!

Các tu sĩ đều biết, Tiêu Tuyết chưa chết, nhưng thế nhân truyền ngôn sau khi Tiêu Tuyết bị phế đã mất tích, không rõ sống chết, hơn mười năm không có người nghe qua tin tức của nàng, ai có thể nghĩ tới lại ở chỗ này nhìn thấy nàng?

- Tiêu đại trưởng lão. Việc này... là thật?

Sau khi lão tu chấn kinh, lập tức quay đầu nhìn Tiêu gia trưởng lão quát hỏi.

Nếu muốn phân rõ thân phận thật giả của Tiêu Tuyết, hỏi người Tiêu gia tự nhiên thích hợp nhất.

- Con mẹ nó, sao lại thành như thế này?

Trong ánh mắt kinh ngạc của các tu sĩ, ba trưởng lão Tiêu gia âm thầm cắn răng, cực kỳ tức giận.

Ba vị trưởng lão Tiêu gia đã cực hận Phương Hành, một câu liền để trong lòng bọn hắn đại loạn.

Vội vã chạy tới xuất thủ là vì cái gì, không phải là vì che giấu chuyện này sao?

Đối với Tiêu gia mà nói, trong mười năm này phát sinh sự tình thực ra ngoài ý định, lúc mới đầu, Tiêu Tuyết bái nhập Thần Châu, tiền đồ vô lượng, Tiêu gia tự nhiên coi như Thần Nữ, thân phận chí cao vô thượng, nhưng không lâu lắm, nàng lại thất vọng quay về, tu vi phế sạch, người Tiêu gia đau lòng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lãng phí nhiều tài nguyên gia tộc như vậy, lại hủy đi tiền đồ của mình, bởi vậy giam lỏng nàng. Thậm chí muốn nàng thành con rối nối dõi tông đường, hi vọng nàng có thể sinh ra một đệ tử huyết mạch cao quý, khôi phục vinh quang cho Tiêu gia.

Nhưng nàng lại chạy mất, tự nhiên dẫn tới người Tiêu gia giận dữ, phái ra nhân thủ đuổi bắt.

Nhưng thế cục phát triển, ngay cả người Tiêu gia cũng không ngờ được, Nam Chiêm Bộ Châu cuối cùng vẫn lấy Đại Tuyết Sơn làm chủ, thành công lập đạo ở Thần Châu, lúc đầu Tiêu Tuyết bị bọn họ cho rằng đã là phế nhân, lại trèo lên Lăng Vân Phổ, mang đến cho Tiêu gia vinh quang vô tận, thậm chí để đệ tử Tiêu gia có trực tiếp tiến về Thần Châu tu hành mà không cần khảo hạch, xem như vui mừng ngoài dự liệu.

Đến lúc này, người Tiêu gia tự nhiên không dám bắt Tiêu Tuyết về nối dõi tông đường nữa, mà tăng thêm rất nhiều nhân thủ, chỉ muốn đón Tiêu Tuyết về nhà, coi như tổ tông cung phụng, chỉ cần nàng còn sống một ngày, vinh quang của Tiêu gia sẽ không biến mất

Nhưng bọn hắn không nghĩ tới, lần này thật tìm được Tiêu Tuyết, nhưng lúc này Tiêu Tuyết đã nhập ma đạo, tế luyện Sinh Linh Đan, trưởng lão Tiêu gia vừa ngoài ý muốn, lại vừa khủng hoảng, đau khổ khẩn cầu Tiêu Tuyết từ bỏ luyện chế Sinh Linh Đan, thừa dịp sự tình còn chưa ai phát hiện, nhanh chóng cùng bọn hắn trở về Tiêu gia tránh họa, nhưng lại bị Tiêu Tuyết đã tuyệt vọng với gia tộc cự tuyệt.

Mấy trưởng lão kia muốn mạnh mẽ mang Tiêu Tuyết về, lại bị nàng đả thương, ôm hận quay về, sau khi bẩm báo gia tộc, cả gia tộc đều kinh hãi, Thần Nữ lúc trước, công thần trên Lăng Vân Phổ, bây giờ lại thành tà ma tế luyện Sinh Linh Đan, đây là tin tức nghe rợn tóc gáy cỡ nào, người Tiêu gia ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng lúc này sự tình Bạch Ma làm hại đã truyền ra, bọn họ thúc thủ vô sách, chỉ có thể vội vã định ra hai sách lược, sau đó gia nhập trong liên minh phục ma...

Hai sách lược kia, một là trực tiếp chém giết Bạch Ma, để Tiêu Tuyết mất tích tiếp tục mất tích.

Hai là lúc tin tức không che giấu được, không tiếc làm ra thái độ quân pháp bất vị thân, để tránh gia tộc bị Tiêu Tuyết liên lụy.

Vào lúc này, ba vị trưởng lão Tiêu gia thấy tình thế chuyển tiếp đột ngột, đã kiềm chế không được, dù phủ nhận chỉ sợ cũng vu sự vô bổ, trong lòng như có lửa đốt liếc nhau một cái, âm thầm hạ quyết định, do Tiêu gia trưởng lão lớn tuổi nhất mở miệng, sắc mặt nặng nề nói:

- Các vị đạo hữu, Tiêu gia ta gia môn bất hạnh...

- Gia môn bất hạnh con mẹ ngươi, nếu không phải các ngươi thấy Tiêu tiên tử không còn tu vi, liền đánh mắng, ức hiếp cay nghiệt nàng, Tiêu tiên tử sẽ cùng đường tu luyện tà pháp sao? Người Tiêu gia, có bản lĩnh các ngươi ở ngay trước mặt các tu sĩ, đáp tiểu gia một câu, sau khi nàng ở Thần Châu vì Nam Chiêm Bộ Châu ta lập xuống đại công, về đến nhà, bị các ngươi đối xử như thế sao?

Căn bản không chờ Tiêu gia trưởng lão nói tiếp, Phương Hành đã bước lên một bước, cao giọng hét lớn.

- Đối đãi em gái ngươi, sự tình Tiêu gia ta cần ngươi để ý tới sao...

Trong lòng ba vị trưởng lão Tiêu gia đồng thời hét lớn, thật sự là hận thấu Phương Hành.

Đối với việc này, bọn họ thật không dám nói ra, phải biết trong mười năm này, Tiêu gia mượn công lao của Tiêu Tuyết, đã đưa bốn năm đệ tử ưu tú tiến về Thần Châu, hơn nữa theo thư truyền về, mấy đệ tử trong tộc đến Thần Châu, bởi vì sự tình Tiêu Tuyết, nên rất được coi trọng. Nếu như sự tình Tiêu gia đối xử với Tiêu Tuyết lộ ra, không nói vinh quang Tiêu gia tiêu tán, chỉ sợ tình cảnh của mấy đệ tử ở Thần Châu cũng sẽ đại biến...

- Nàng thật là Tiêu Tuyết tiên tử?

- Lăng Vân Phổ tiểu bối đệ nhất nhân...

- Không phải nghe nói mất tích sao? Tại sao lại gặp được ở chỗ này, còn hóa thành Bạch Ma...

Trong khe hở này, đã có vô số tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu ánh mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Tuyết.

Các tu sĩ không phải người ngu, tự nhiên từ lời Phương Hành nói và sắc mặt người Tiêu gia đã đoán được thật giả, nhất thời vừa kinh vừa sợ.

Mà người Tiêu gia thì càng cảm giác tình thế phức tạp, dưới tình thế cấp bách, lẫn nhau trao đổi ánh mắt, truyền thần niệm cho các tu sĩ giao hảo với mình, phân phó bọn hắn tranh thủ thời gian cãi lại, loại tình huống này, người Tiêu gia không mở miệng là lựa chọn tốt nhất.

- Mặc kệ Bạch Ma là người phương nào, nàng làm sự tình thiên địa bất dung, tế luyện Sinh Linh Đan lại là thật, trước kia Tiêu gia đại nghĩa vô tư, bồi dưỡng được hậu bối vì Nam Chiêm Bộ Châu lập xuống đại công, bây giờ cũng vì thiên địa thương sinh lập mệnh, quyết ý quân pháp bất vị thân. Quả thực để cho người ta khâm phục, chư vị đồng đạo, ngay cả người Tiêu gia cũng làm như vậy… chúng ta còn muốn cho yêu ma tế luyện Sinh Linh Đan sống sót sao?

Trong các tu sĩ, một tiếng bạo hống vang lên, lập tức đưa tới một mảnh đồng ý.

Mặc dù các tu sĩ cảm thấy chấn kinh, bất quá tế luyện Sinh Linh Đan lại là sự thật!

- Tế luyện Sinh Linh Đan là cấm kỵ, thiên địa bất dung, vô luận là ai, chạm vào tất sát!

- Năm đó trên Trảm Tiên Thai, các chân tiên chết thảm chẳng lẽ không có công lao sao? Tế luyện Sinh Linh Đan tất sát!

- Công tích của Tiêu cô nương, chúng ta khắc trong tâm khảm. Nhưng nàng xác thực xúc phạm cấm kỵ!

Trong lúc nhất thời, các loại thanh âm đều vang lên, tiếng la giết càng nhiều hơn một chút.

Ngay cả lão tu vừa rồi ngăn trở Tiêu gia xuất thủ, cũng nhíu mày, nhất thời không có mở miệng.

Trong tiếng hét vang, ánh mắt Phương Hành lạnh dần, hai tay giấu trong tay áo, ánh mắt đạm mạc như kiếm.

- Ha ha, mặc dù ta còn không biết vì sao ngươi làm như thế, nhưng ngươi muốn dùng chuyện này tới cứu ta, tính sai rồi!

Tiêu Tuyết nhìn Phương Hành nhẹ nhàng cười nói:

- Bất quá vẫn phải cám ơn ngươi!

Thời điểm nàng nói, sắc mặt lạnh nhạt, đã làm tốt chuẩn bị tử chiến.

Phương Hành nghe vậy, ánh mắt lại cổ quái quay đầu nhìn nàng một cái, nói:

- Ta không phải cứu ngươi...

Tiêu Tuyết giật mình, lại thấy Phương Hành nhàn nhạt nhìn về phía các tu sĩ chung quanh, thấp giọng nói:

- Ta là cứu bọn họ!

- Chư vị, nghe Lý mỗ một lời!

Thời điểm tiếng la giết vang vọng chân trời, bỗng nhiên có một tiếng bạo hống, lại có một tu sĩ trẻ tuổi vóc người cường tráng đứng ra, lớn tiếng nói:

- Lý mỗ tự nghĩ không phải người tốt, bước lên con đường tu hành, cũng là một người trục lợi, bất quá Lý mỗ còn chưa mất tia lương tâm cuối cùng, Tiêu cô nương hóa thân

Bạch Ma, xúc phạm cấm kỵ là thật, nhưng nàng vì Nam Chiêm Bộ Châu lập xuống đại công, công lao cũng là thật, ở trên Lăng Vân Phổ rõ ràng viết... Đã có công, cũng có tội, xem như công tội không thể dung hòa, nhưng cũng không phải thân phận như Lý mỗ có thể phán xét, nói câu không dễ nghe, chư vị ở đây, ai có tư cách phán xét nàng?

Hắn nói giống như đại chùy, ép xuống tất cả thanh âm, nhất thời không người mở miệng.

Cho dù là người hô trảm yêu trừ ma hung nhất, vào lúc này cũng ngậm miệng lại.

Không sai, người ta là công thần trên Lăng Vân Phổ, ở đây ai cũng được hưởng lợi, ai có tư cách phán xét công tội sinh tử của nàng?

- Theo ta thấy, nếu Tiêu tiên tử lập xuống đại thệ không luyện Sinh Linh Đan nữa, liền bỏ qua nàng đi...

- Không thể, nếu như buông tha, những bách tính chết oan kia, ai làm chủ thay bọn họ?

- Công tội không thể dung hòa, nàng có công, chúng ta cảm tạ nàng, nhưng nàng có tội, thì tuyệt đối không thể nhân nhượng!

Trầm mặc một lát, trong sân lại tranh luận rùm beng, thậm chí càng mãnh liệt hơn.

Chương 717: Diệt cỏ tận gốc

- Các vị đạo hữu, lại nghe lão phu một lời.

Thời điểm các tu sĩ tranh chấp đỏ mắt, lão tu lúc trước trầm lắng mở miệng, tu vi của hắn đã cao, nửa bước Kim Đan, lại đức cao vọng trọng, ngược lại đè ép thanh âm tranh chấp xuống, trầm lắng thở dài nói:

- Lão phu tuyệt đối không nghĩ tới, nổi giận đùng đùng đến đây chém giết Bạch Ma, vì thiên địa trừ hại, gặp phải lại là Tiêu tiên tử trên Lăng Vân Phổ, lão phu trước đa tạ ngươi, ngươi vì Nam Chiêm Bộ Châu lập đạo lập xuống đại công, lão phu có một hậu bối ở Thần Châu tu hành, coi như ngươi có ân với tộc ta!

Nói xong hắn thi lễ một cái, thái độ rất cung kính.

Đối mặt với lão tu hành lễ, ngay cả Tiêu Tuyết cũng hơi kinh ngạc, thậm chí chân tay luống cuống, há to miệng, lại không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cúi đầu, xem như trả lễ, biểu lộ trên mặt cũng rất phức tạp

Lão tu thở dài, lại nói:

- Nhưng tế luyện Sinh Linh Đan là Thần Ma cấm ky, người người có thể tru diệt, thượng cổ thánh hiền đã truyền thừa pháp chỉ, ai cũng không thể nhân nhượng, trong lòng lão phu khó xử, không biết nên lựa chọn như thế nào, thôi, việc này lão phu quyết định không tham gia, vừa rồi Lý đạo hữu nói không sai, chúng ta ở đây, sợ rằng không ai có tư cách quyết định vận mệnh của Tiêu tiên tử, theo ta thấy, hiện tại chỉ có thể trước mời Tiêu tiên tử đi với ta một chuyến, gặp Đại Tuyết Sơn Hồ Cầm lão tiền bối nói câu công đạo, ha ha, cả Nam Chiêm Bộ Châu, chỉ có Đại Tuyết Sơn Hồ Cầm lão tiền bối có tư cách quyết định vận mệnh của Tiêu tiên tử mà thôi.

- Đúng, tìm Hồ Cầm lão tiền bối.

- Chuyện này chỉ có lão tiền bối kia mới có tư cách phán xét đúng sai

Các tu sĩ nhất thời nghị luận ầm ĩ, coi như còn có người lo nghĩ, cũng không dám phản bác.

Ai có tư cách phán xét sinh tử công tội của người trên Lăng Vân Phổ?

Chỉ có Đại Tuyết Sơn Ngũ lão bài danh cao hơn trên Lăng Vân Phổ… Hồ Cầm lão nhân, bây giờ vị này chính là Đại Tuyết Sơn lão tổ, hơn nữa trải qua đại kiếp mười năm trước, tu vi càng tinh thâm, ẩn ẩn có dấu hiệu hóa anh, bây giờ vô luận là danh vọng, đức hạnh hay tu vi, thậm chí quyền lực trong Đại Tuyết Sơn, đều để các tu sĩ tin phục.

Trong không trung ẩn tàng mấy vị Kim Đan cảnh, bọn họ không có tính toán xuất thủ phục ma, chỉ ở chung quanh tọa trấn mà thôi, dù sao vây giết Bạch Ma, một đám Trúc Cơ cảnh là đủ. Mà lúc này, nghe lão tu Trúc Cơ cảnh kia đề nghị, ngay cả bọn họ cũng không dám mở miệng nói cái gì, dù sao đối với Đại Tuyết Sơn Hồ Cầm lão nhân, bọn họ cũng cực kỳ tin phục.

- Ha ha, còn không tính quá kém.

Phương Hành nghe được kết quả này, cũng nhẹ nhàng cười một tiếng, quay đầu nhìn Tiêu Tuyết nói.

Sắc mặt Tiêu Tuyết thống khổ cười một tiếng, tâm tư cũng công nhận kết quả này, lần này nàng không đào tẩu, vốn là định tử chiến. Đã vì báo thù, phát tiết lửa giận, cũng là vì kết thúc tính mạng của mình, có thể nói ngay từ đầu đã lòng mang tử chí, bất quá là người thì có sinh niệm, Phương Hành thuyết phục các tu sĩ, do Hồ Cầm lão nhân đến kết luận vận mệnh của nàng, chưa chắc không phải ẩn giấu một chút hi vọng sống.

Trọng yếu hơn là, sở dĩ nàng rơi vào kết cục bây giờ, là bởi vì mệnh đồ khó khăn trắc trở, sau khi bỏ ra cố gắng vì người khác, lại bị người vứt bỏ, mới lòng như tro nguội, quyết tâm nhập ma đạo. Bây giờ Phương Hành làm, đã cho nàng nhìn thấy trong các tu sĩ, cũng không phải người người đều là loại bạc bẽo, đối với nàng mất hết can đảm mà nói, lần trò chuyện này cũng coi như một chút an ủi, không đến mức tuyệt vọng.

Nhưng thời điểm các tu sĩ đều nhẹ nhàng thở ra, lại nghe trên không trung có tiếng quát vang lên:

- Công là công, tội là tội, há có thể bởi vì đã từng có công mà bỏ qua ma đầu? Quá trò đùa đi? Diệt cỏ tận gốc, lão phu dung không được nàng.

Ầm ầm!

Trên mây, một tia chớp màu đen đáng sợ, không có dấu hiệu nào bổ xuống.

Công kích tới cực kỳ đột ngột, người xuất thủ lại là cao thủ đứng đầu nhất, vậy mà ở trước khi tất cả mọi người kịp phản ứng, ầm ầm... rơi ở vị trí của Phương Hành và Tiêu Tuyết, một loại lực lượng xen lẫn ngang ngược, âm độc, quỷ dị nổ tung, giống như thuỷ triều bao phủ cả Quỷ Yên Cốc.

Trong lúc nhất thời, núi đá lật úp, lực lượng dữ dằn dây dưa, một sơn cốc gần như bị san thành bình địa.

- Ah…

Trong khói lửa cuồn cuộn, một bóng trắng xông phá đá vụn, nghịch thiên mà lên, tóc trắng rối tung, giống như che đậy nửa bầu trời, ma khí sâm nhiên, chính là Tiêu Tuyết, nàng từ phía dưới vọt lên, chuyện thứ nhất là nhìn xuống dưới, thấy phía dưới khói lửa cuồn cuộn, lặng yên không một tiếng động, lại nghĩ tới Phương Hành bây giờ không có chút tu vi nào, chắc hẳn đã không may, hốc mắt không khỏi đỏ lên.

Sau khi bị phế tu vi, tình đời lạnh nhạt, tộc nhân ghét bỏ, sống không bằng chết, Tiêu Tuyết đã tuyệt vọng với thế gian này.

Mà tiểu ma đầu kia, là người thứ nhất từ khi trở về Nam Chiêm Bộ Châu đến nay, nói muốn "che chở" mình, hơn nữa thật thay mình suy tính.

Nhưng hôm nay, vậy mà chết đột ngột như thế, không có dấu hiệu nào

Một loại cảm giác băng lãnh tuyệt vọng từ đáy lòng Tiêu Tuyết bay lên, như lửa thiêu đốt lấy tinh thần nàng.

- Ta muốn mạng của các ngươi!

Ở dưới lửa giận thôi động, ma khí trên người Tiêu Tuyết tăng vọt, ngay cả âm thanh cũng trở nên khàn khàn đáng sợ, tóc bạc không gió mà bay, tựa như vô số phi kiếm, điên cuồng nghịch thiên, phóng về phía phương vị người vừa rồi xuất thủ.

- A? Không phải đã bị khống chế rồi sao?

Trong hư không truyền đến thanh âm kinh ngạc, sau đó cười lạnh nói:

- Không sao, phí chút sự tình mà thôi!

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, trong mây có ba bóng đen xông ra, thi triển thuật pháp ngăn Tiêu Tuyết lại.

Một trận đại chiến không có dấu hiệu nào triển khai, hư không hóa thành chiến trường.

- Người nào?

- Người nào lớn mật như thế, dám mạo muội xuất thủ?

- Làm sao trực tiếp hạ sát thủ, không phải nói muốn đưa tới chỗ Hồ Cầm lão tiền bối sao?

Trong sân cũng loạn lên, vô số người quát lớn, trợn mắt nhìn qua.

Biến cố này nằm ngoài các tu sĩ dự kiến, đối với tu sĩ ngang ngược xuất thủ kia, trong lòng đều bất mãn.

Lúc này thậm chí đã chuẩn bị xuất thủ, muốn cứu Tiêu Tuyết.

- Là lão phu ra tay!

Trong tiếng ồn ào, một thanh âm lạnh lùng vang lên, chấn nhiếp tất cả bạo động xuống.

Các tu sĩ nguyên bản tức giận, nhưng khi nhìn thấy tu sĩ này, trong lòng lại đồng thời run lên, trầm mặc xuống, ngay cả người không biết thân phận đối phương, cũng bị người ở bên cạnh gắt gao đè lại, không còn dám mở miệng lung tung, chỉ thấy trên không trung, một tu sĩ người mặc áo choàng màu vàng nhạt chắp tay đứng trên không trung, râu trắng bồng bềnh, thần sắc lãnh ngạo, sau lưng hắn, đám mây bốc lên, lộ ra hai tu sĩ Kim Đan cảnh mặc pháp bào màu đen, khí tức trên người cực kỳ quỷ dị, bộ dáng cũng khác biệt người thường, tai cáo miệng ưng, lại là huyết mạch Yêu Man.

- Hoàng Phủ gia…

- Là người của Hoàng Phủ gia?

- Ta làm sao chưa nghe nói qua, Hoàng Phủ gia cũng tới Tru Ma?

Cho dù nộ khí mạnh hơn, cũng bị thân phận của đối phương hù sợ, các tu sĩ nhất thời câm như hến.

Mà lão giả kia, sau khi xuất thủ thì trên mặt mang theo nụ cười lạnh lùng nhìn các tu sĩ, trầm giọng nói:

- Thật hồ nháo, đến Tru Ma cũng luận công tội? Cái gì vì Nam Chiêm Bộ Châu lập xuống đại công, chẳng lẽ trước đó làm qua chuyện tốt, thì có thể tùy ý đồ thán sinh linh sao? Hoàng Phủ gia ta vì thiên địa lập tâm, tuân theo pháp chỉ của cổ thánh, Ma này đã chạm Thần Ma cấm kỵ, quyết không để nàng sống trên đời, theo lão phu xem ra, các ngươi ở thời điểm trảm Ma sinh lòng do dự, suy đi nghĩ lại, cũng đã rơi vào ma đạo!

- Này…

Các tu sĩ bị Hoàng Phủ gia quát tháo, nhất thời đều giữ im lặng.

Dù có người cảm thấy Hoàng Phủ gia làm không ổn, nhưng lúc này cũng không dám mở miệng bác bỏ.

Dù sao Nam Chiêm Bộ Châu ẩn hoàng Hoàng Phủ gia sao có thể bình thường?

Dù bây giờ Đại Tuyết Sơn đã lập đạo ở Thần Châu, Hoàng Phủ gia bị cản tay rất nhiều, nhưng vẫn là đệ nhất thế gia của Nam Chiêm

Bộ Châu.

Các tu sĩ khác xuất thủ lung tung, không thể nghi ngờ sẽ khiến nhiều người tức giận, nhưng tu sĩ Hoàng Phủ gia xuất thủ, lại cho người ta một loại cảm giác thiên kinh địa nghĩa.

Trong hư không hỗn loạn, Tiêu Tuyết ác chiến với ba người hầu của Hoàng Phủ gia, trong lúc nhất thời vậy mà lực lượng ngang nhau, dù như thế cũng đủ để cho người kinh ngạc, một là ba người hầu kia đều là Kim Đan sơ cảnh, đối với Hoàng Phủ gia mà nói, lại chỉ là hạ nhân, có thể thấy được Hoàng Phủ gia nội tình thâm hậu, không hổ là Nam Chiêm Bộ Châu đệ nhất thế gia.

Thứ hai, bây giờ khí tức của Tiêu Tuyết ngoại phóng, chỉ có Trúc Cơ đỉnh phong, nhưng nàng múa tóc làm kiếm, ma khí sâm nhiên, thình lình cùng ba Kim Đan đấu bất phân thắng bại, không khỏi làm người cảm thán, thiên tài kiếm tu trên Lăng Vân Phổ, bây giờ nhập ma đạo, tựa hồ thực lực không chỉ không hạ xuống, ngược lại còn mạnh hơn

Nếu thật bị nàng dùng Ma nhập đạo, kết Kim Đan, thực lực kia sẽ khủng bố đến mức nào?

Bất quá tựa hồ tình trạng của nàng rất không ổn định, đấu đến trăm chiêu, ma khí mờ mờ ảo ảo trôi đi, dần dần bị áp chế ở hạ phong, dù nàng nổi giận đùng đùng, có ý liều mạng, nhưng thủy chung bị ba người hầu áp chế, ngay cả trước người lão giả Hoàng Phủ gia ba mươi trượng cũng không tiếp cận được, chỉ có thể không ngừng hô quát, thần trí giống như mê thất.

Xuất thủ như vậy, mặc dù hung ác điên cuồng, lại khó tránh khỏi sơ hở trăm chỗ, trên khí thế ẩn ẩn chống đỡ được, nhưng trên thuật pháp lại hỗn loạn không chịu nổi, rất nhanh liền bị ba người hầu bắt lấy cơ hội, độc ác xuất thủ.

- Bành!

Một người hầu tế lên gậy sắt, từ phía sau lưng đánh tới, Tiêu Tuyết miệng phun máu tươi, thân hình bay tới trước.

Nhưng rất nhanh nạng lại vọt lên, tóc trắng phất phới, vẫn phóng về phía lão tu sĩ của Hoàng Phủ gia.

- Rắc rắc rắc…

Có một người hầu thi triển lôi pháp, lần nữa đánh nàng rớt xuống không trung.

Tiêu Tuyết gào thét, lần nữa xông lên.

Chương 718a: Hoàng Phủ gia bá đạo

- Hoàng Phủ tiền bối khai ân, Tiêu tiên tử có đại ân với tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu ta, xin mở một mặt lưới, chớ thương tính mệnh của nàng.

Tiêu Tuyết bị tu sĩ Hoàng Phủ gia áp chế, các tu sĩ vây xem vẫn có người không vừa mắt, tu sĩ họ Lý do dự nửa ngày, cuối cùng nhìn về phía lão tu sĩ của Hoàng Phủ gia mở miệng cầu tình.

- Đúng vậy, Hoàng Phủ tiền bối, dù sao Tiêu tiên tử cũng là người trên Lăng Vân Phổ, xử trí như thế nào, còn cần từ từ thương nghị!

- Không phải chúng ta muốn bao che nàng phạm vào việc ác, chỉ là nể tình lúc trước nàng đại công vô tư, cho nàng một chút hi vọng sống mà thôi, có thể phán xét sinh tử của người trên Lăng Vân Phổ, chỉ có Đại Tuyết Sơn Hồ Cầm lão nhân, xin Hoàng Phủ tiền bối khai ân, cho nàng một cơ hội.

Theo một người mở miệng, cũng lục tục có người quyết ý, đánh bạo đứng ra cầu tình.

Lão tu sĩ của Hoàng Phủ gia thần thái ngạo nghễ, không để lời nói của những người này ở trong lòng, nhưng khi có người ở trước mặt hắn nhấc lên "Hồ Cầm lão nhân", hắn mới biến sắc, hiện ra vẻ khó chịu, tay áo bồng bềnh xoay người lại, thanh âm giống như từ trong U Minh vớt ra, hàn ý thấu xương:

- Hồ Cầm lão nhân? Ha ha, Hoàng Phủ gia ta trảm yêu trừ ma, thiên kinh địa nghĩa, khi nào cần phải được lão nhi kia đồng ý?

Hắn càng lúc càng giận, ngay cả chòm râu cũng bay lên, đột nhiên chỉ hướng Tiêu Tuyết:

- Nếu nói đệ tử Đại Tuyết Sơn, nàng này nguyên lai cũng là đệ tử Đại Tuyết Sơn, thậm chí còn từng lừa đời lấy tiếng, được người phụng làm công thần của Nam Chiêm Bộ Châu, nhưng các ngươi cũng nhìn thấy, bây giờ nàng lại trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ? Hỏi Hồ Cầm lão nhi kia, hắc hắc, lão phu là muốn hỏi hắn một chút, Hoàng Phủ gia ta muốn ở trước mặt người trong thiên hạ, hỏi bọn họ đệ tử Đại Tuyết Sơn là dạy dỗ thế nào. Ngoại trừ ma đầu, vẫn là ma đầu!

- Dù nhập ma thì sao? Cũng hơn Hoàng Phủ gia ngươi vì tư lợi gấp trăm lần.

Lúc này lại nghe một tiếng gào thét, Tiêu Tuyết không muốn sống vận chuyển tất cả lực lượng, tóc trắng tung bay, bao phủ phạm vi ba mươi trượng, đâm tới lão tu kia.

- Nghiệt chướng, còn không hàng phục!

Lão tu Hoàng Phủ gia kia quát chói tai, Đan quang xuất hiện, tựa như đạo đạo phi kiếm vô hình chém tới, tóc trắng như mảnh vỡ hoa tuyết, bay lả tả rơi xuống, hắn thì giơ chân đạp xuống, dù sao cũng là Kim Đan đỉnh phong, gần như không cho phép Tiêu Tuyết có chút phản kháng, đạp nàng xuống đất.

- Bành!

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố, nửa thân thể của Tiêu Tuyết bị đạp vào trong nước bùn, quần áo lây dính bụi bặm.

Rống…

Trong cơ thể Tiêu Tuyết, có Ma ý không ngừng trùng kích, giãy dụa muốn đứng lên.

Nhưng lão tu Hoàng Phủ gia đạp xuống một cước, lại như sơn nhạc, trấn áp Tiêu Tuyết ngay cả đầu cũng không nhấc lên nổi.

Thời điểm nàng không ngừng giãy dụa, các tu sĩ có lộ ra khoái ý, có thì không đành lòng, nhưng vô luận là ai, sau khi phát hiện lão tu của Hoàng Phủ gia nổi giận, đều không dám mở miệng nữa.

- Nghiệt chướng, ngươi luyện Sinh Linh Đan, đồ thán sinh linh, tội không thể tha, lão phu vốn muốn trực tiếp chém ngươi, hiện tại ngược lại cải biến ý nghĩ. Ngươi đã là đệ tử Đại Tuyết Sơn, còn lên Lăng Vân Phổ, vậy lão phu trước mang ngươi về Hoàng Phủ gia trấn áp, ta phải chờ Hồ Cầm lão nhi tới, ở trước mặt hắn hỏi một chút, Đại Tuyết Sơn dạy ra đệ tử như vậy, còn có mặt mũi nào tự xưng chính thống!

Hắn sâm nhiên nói, trong tay xuất hiện xích sắt, phốc xích… xích sắt giống như có sinh mệnh bay xuống, đâm xuyên xương tỳ bà của Tiêu Tuyết, đồng thời trên xích sắt có âm khí tiến vào kỳ kinh bát mạch của Tiêu Tuyết, khóa lại ma khí trong cơ thể nàng.

- Đi!

Sắc mặt hắn hiện lên vẻ vui mừng, quay đầu nhìn các tu sĩ một chút, quát lạnh bay lên trời.

Tiêu Tuyết giống như con diều, bị nhấc lên, bồng bềnh vô định, cưỡng ép trói đi.

- Hơi quá đáng rồi…

Tiêu Tuyết, hoặc nói là Bạch Ma, bị tu sĩ Hoàng Phủ gia trói đi, làm cho trong sân tĩnh mịch.

Sắc mặt của các tu sĩ phức tạp, đều cảm giác có chút uất ức.

- Dù sao nàng cũng phạm vào Thần Ma cấm kỵ Hoàng Phủ gia trảm yêu trừ ma, cũng không gì đáng trách.

- Ah, trảm yêu trừ ma sao? Sau khi Đại Tuyết Sơn lập đạo ở Thần Châu, tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đều có tư cách bái nhập đạo thống, chỉ có Hoàng Phủ gia bị ngăn ở bên ngoài, thù này sớm đã sâu không thể hóa giải, ta nhìn lần này Hoàng Phủ gia danh là trảm Ma, trên thực tế là muốn mượn cái này công kích Đại Tuyết Sơn? Thần Châu dù sao cũng là nơi đại đạo khởi nguyên, cực kỳ chú trọng sự tình nhập ma, nghe nói Thần Châu Bắc Vực Thuần Dương Đạo Tống Quy Thiện, bởi vì lây dính ma tính, mà bị giam vào trong ngục, trấn áp ngàn năm, Thuần Dương Đạo cũng bởi vậy bị liên lụy, bị Bắc Vực chư tông chỉ trích, không thể không phong sơn năm trăm năm, Bắc Vực đại tông cũng như thế, huống chi Đại Tuyết Sơn còn chưa đứng vững gót chân?

Trong hỗn loạn tưng bừng, có một lão tu kiến thức phi phàm mở miệng, nói phá mê đoàn trong tâm các tu sĩ.

- Nếu Đại Tuyết Sơn không đứng vững gót chân, vậy tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu chúng ta làm sao bây giờ?

Có người nghe lời này, không khỏi sợ hãi, hoảng sợ kêu lên.

- Hắc hắc, ngươi lo lắng cái gì, không có Đại Tuyết Sơn, chẳng lẽ Hoàng Phủ gia không biết lập đạo sao?

- Không sai, nếu Hoàng Phủ gia dùng âm mưu quỷ kế gì, chúng ta quyết không dung được, nhưng lần này Hoàng Phủ gia làm quang minh chính đại a, trước kia có lẽ Tiêu tiên tử thật sự có công, nhưng bây giờ hóa thân Bạch Ma, đồ thán sinh linh là sự thật, ngay cả luật pháp phàm tục cũng không cho công tội bù nhau, huống chi chúng ta là người tu hành, Tiêu Tuyết phạm lại là Thần Ma cấm kỵ?

Từng tiếng nghị luận giữa các tu sĩ vang lên, ai cũng không thể nói rõ ràng.

Chuyện này vốn hỗn loạn, hơn nữa Hoàng Phủ gia xuất thủ, thậm chí xuất hiện Hoàng Phủ gia và Đại Tuyết Sơn tranh chấp, càng không phải là bọn họ có thể nhúng tay, mặc dù có người tiếc nuối, bất bình thay Tiêu Tuyết, nhưng cũng chỉ giận dữ mắng vài câu mà thôi.

Thời gian dần trôi qua, các tu sĩ có tán đi, có thì tới gần Quỷ Yên Cốc.

- Bạch Ma đã bị Hoàng Phủ gia bắt đi, vật nàng lưu lại chính là vật vô chủ, chúng ta đào ra chia đều như thế nào?

Có người do dự thật lâu, nhẹ nhàng mở miệng đề nghị.

- Cũng tốt, nhưng vật luyện Ma kia quyết không thể tư tàng, phải giao cho các tiền bối đức cao vọng trọng xử lý.

Thương nghị xong, có tu sĩ vọt vào sơn cốc, thanh lý sơn cốc đã bị chôn vùi ra, tìm tài nguyên Tiêu Tuyết lưu lại. Đều là người có tu vi, thanh lý một sơn cốc dễ như trở bàn tay, khối lớn nham thạch và gỗ vụn đều bị dời ra ngoài, sắp đào tới vị trí của Tiêu Tuyết lúc trước, lại có tu sĩ nao nao, nhìn về một chỗ.

- Khụ khụ, kém chút để cho người ta coi là tạp ngư xử lý.

Dưới một phiến đá lớn, vang lên thanh âm ho khan, sau đó phiến đá khẽ run, leo ra một cái bóng đen sì. Trên người vết máu và bụi đất thật dày, đã nhìn không ra bộ dáng lúc trước, leo ra cũng cực kỳ phí sức, xung quanh hắn có một linh phù hộ thể, quang mang càng ngày càng ảm đạm.

Nghĩ đến vừa rồi bị ép ở bên trong, là đạo linh phù này bảo vệ tính mạng của hắn,

- Là hắn…

Các tu sĩ nhận ra được, chính là tu sĩ vô danh lúc đầu nói khống chế Tiêu Tuyết kia. Vốn cho rằng hắn đã mất mạng, lại không nghĩ tới người này thật mạng lớn, lại dựa vào một tấm linh phù hộ thể sống sót.

Bất quá dựa vào linh phù sống sót, thì chứng minh tu vi của người này không cao đi nơi nào.

Nhất là nhìn động tác chật vật của hắn, giống như một phàm nhân.

- Vương bát đản, bao che Bạch Ma, tội đáng chết vạn lần!

Vừa thấy người này, tu sĩ khác đều hơi kinh ngạc, lại có người hung hăng quát chói tai, ngự kiếm muốn chém.

Chính là một trong ba vị trưởng lão Tiêu gia.

Bọn họ hận tu sĩ vô danh này nhất, lúc đầu dự định lặng yên không một tiếng động chém Bạch Ma, bảo vệ thanh danh của Tiêu gia, kết quả bị hắn nháo trò, thân phận của Tiêu Tuyết bị người biết, giấu cũng giấu không được, đối với người Tiêu gia mà nói, đây là một tai hoạ khó mà đoán trước hậu quả, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến vận mệnh của Tiêu gia.

Chương 718b: Đạo tâm trở về

Thấy hắn vậy mà trốn được một mạng, lại hoàn toàn không có tu vi, trưởng lão Tiêu gia nhất thời có ý giết người cho hả giận.

Nhưng thời điểm hắn sắp tế ra phi kiếm, đột nhiên tu sĩ vô danh kia quay đầu nhìn hắn một cái.

Chỉ là một ánh mắt lãnh đạm, nhưng trong chốc lát lại để tu sĩ Tiêu gia trong lòng phát lạnh, không dám tế ra phi kiếm.

Đây là một loại kỳ quái rất cảm giác, rõ ràng người này nhìn hoàn toàn không có tu vi, nhưng ánh mắt của hắn, lại để trưởng lão Tiêu gia đường đường Trúc Cơ hậu kỳ sinh lòng sợ hãi, phảng phất như có hung thú để mắt tới, thân thể không nghe sai khiến.

- Ha ha, vội vã đào bảo bối sao?

Tu sĩ vô danh kia nhìn trưởng lão Tiêu gia một chút, sau đó dời tầm mắt, ngồi ở trên một tảng đá thở dốc, sau đó giống như cười mà không phải cười nhìn các tu sĩ, khóe miệng mang theo chút khinh bỉ, thấp giọng thở dài:

- Nếu Tiêu sư tỷ sớm biết các ngươi đều là tính tình này, năm đó ở Thần Châu, nàng không nhất định sẽ ra tay…

- Ách…

Các tu sĩ đều cảm giác có chút xấu hổ, da mặt mỏng thì đỏ cả mặt.

- Dù sao Hoàng Phủ gia cũng là trảm yêu trừ ma, coi như thủ đoạn kịch liệt, nhưng chúng ta cũng không tiện nói gì.

Có tu sĩ bất đắc dĩ phân biệt.

- Ha ha, nếu không phải ta ngăn cản Tiêu sư tỷ giết những thôn dân kia luyện đan, đại khái cảnh giới của nàng sẽ không bất ổn, bị người dễ dàng bắt lại như thế, là ta làm hại nàng bị người của Hoàng Phủ gia bắt đi, nên ta đi cứu!

Tu sĩ vô danh kia cũng không cãi lại, thở hổn hển hai cái, bất đắc dĩ lắc đầu, đứng lên.

Các tu sĩ đều hơi kinh ngạc nhìn hắn, giống như đang nhìn một chuyện cười.

Hắn đứng cũng đứng không vững, đi Hoàng Phủ gia cứu người?

Tu sĩ vô danh trầm mặc một hồi, giống như đang chờ người khác nói chuyện, kết quả không ai hỏi han.

Hắn tự giễu cười cười, không tiếp tục để ý, ánh mắt lại càng tiêu điều, cúi đầu, nhìn viên đan dược trong tay.

Viên đan dược này màu xanh, lớn chừng trái nhãn, tản ra khí tức rất cổ quái.

Lúc bị chôn ở phía dưới, hắn đụng phải đan lô, trong lúc vô tình lấy được đan dược lăn ra, cúi đầu nhìn thoáng qua, liền biết là vật gì, Tiêu Tuyết tế luyện Sinh Linh Đan, đã luyện một đoạn thời gian, nó một mực ở trong đan lô, chờ đợi nhóm huyết nhục cuối cùng tế luyện Đan thai.

Nếu không phải Phương Hành ngang ngược ngăn cản, đám thôn dân kia sẽ trở thành tế phẩm cuối cùng, viên thuốc này sẽ đại thành, trở thành Sinh Linh Đan mạnh nhất mà Tiêu Tuyết luyện qua. Sau khi dùng viên thuốc này, Tiêu Tuyết sẽ triệt để nhập ma, nhưng tu vi sẽ hoàn toàn khôi phục, thậm chí còn mạnh hơn trước, chỉ bất quá Phương Hành xuất hiện, khiến cho Tiêu Tuyết không tiếp tục tế luyện Sinh Linh Đan, cũng không có dùng Đan thai, mà lựa chọn tin tưởng Phương Hành, để hắn xử lý loạn cục trước mắt, nên đan dược cũng lưu lại.

Mà bây giờ, vận mệnh sai sử, viên thuốc này rơi vào trong tay Phương Hành.

Dùng, không nói khôi phục mấy thành tu vi, nhưng tóm lại sẽ không suy yếu như bây giờ.

Phương Hành nhìn trời xa, sắc mặt dần dần âm trầm.

Bàn tay hắn đã giơ lên, nhưng khi viên thuốc sắp vào miệng, lại do dự một chút.

Trong nội tâm trăm ngàn suy nghĩ giống như lưu ảnh bay lượn, để cho Phương Hành nhất thời không hạ nổi quyết tâm.

- Muốn nhập ma sao?

- Thập nhất thúc nói qua, người chỉ có ở thời điểm tuyệt vọng nhất mới có thể nhập ma, ngay cả người trong Ma Uyên, cũng sẽ dùng hết trăm phương ngàn kế giữ lại một tia bản tâm, nhưng nếu ta dùng Sinh Linh Đan, thì không bằng cả người trong Ma Uyên.

- Ở Bột Hải quốc, ta nghĩ những người kia đều quên ta. Mặc dù ta tránh bọn hắn, nhưng vẫn hi vọng bọn họ có thể tới tìm ta, có Trư sư huynh và Kim Lục Tử giúp ta, tinh thần không đến mức sa sút. Về sau Ứng Xảo Xảo tới, tối thiểu nhất nha đầu ngốc này cũng nói cho ta biết, còn có rất nhiều người đang tìm ta, nàng cũng nguyện ý từ bỏ tiên đạo đi theo ta, khúc mắc cuối cùng cũng mở ra.

- Thời điểm lưu lạc thiên nhai, ta luôn cảm giác muốn tìm cái gì, nhưng lại một mực tìm không thấy, thẳng đến tới Đại Tuyết Sơn gặp Diệp Cô Âm, người khác đều coi nàng là truyền kỳ, đại công thần của Nam Chiêm Bộ Châu, nhưng nữ nhân này lại bởi vì lúc trước mình không xuất thủ mà hủy đạo tâm, chứng minh người như thế nào đi nữa, cũng không lừa được mình, khi đó ta mới tính thật sự hiểu, ta đến tột cùng vì cái gì mà trong lòng không thoải mái, là đạo tâm…

- Tiểu gia ta thật khờ, không có tu vi, bất quá là về điểm xuất phát mà thôi, trong lòng buồn bực cái gì? Đại tiểu thư cho ta hai đóa Huyết Liên Hoa, năm mươi năm ăn một đóa, có thể bảo vệ ta sống lâu trăm tuổi, con mẹ nó đã rất tốt tốt, trước kia Đại thúc thúc luôn nói chúng ta làm nghề này, có thể sống năm mươi tuổi là đại thọ, ta có thể sống một trăm tuổi đã kiếm lợi lớn!

- Diệp Cô Âm lại dùng đạo tâm bị hao tổn của nàng, giúp ta tìm về đạo tâm.

- Con mẹ nó những người kia đều nói mơ hồ, trên thực tế đạo tâm rất đơn giản.

- Không thẹn với lương tâm, tức là đạo tâm.

- Cái đồ chơi này, ta vẫn luôn có, lại ở sau khi mất đi tu vi, kém chút mất nó luôn!

- Ăn viên thuốc này, có lẽ ta sẽ khôi phục tu vi, nhưng đạo tâm sẽ mất đi, vĩnh viễn không tìm về được nữa!

- Ta vì tìm tu vi, mà hủy đạo tâm của mình sao?

Trong đủ loại suy nghĩ phức tạp, Phương

Hành khổ não không thôi, trên ót rịn ra mồ hôi lạnh, ướt đẫm áo vải.

Hắn giơ tay lên, từ đầu đến cuối không có ăn vào, nhưng không có buông ra.

Các tu sĩ không hiểu hắn đang làm gì, đều trầm mặc cổ quái nhìn hắn.

Có người nhìn đan dược trong tay hắn, ánh mắt tinh quang đại tác, không biết suy nghĩ cái gì.

Cộc cộc cộc…

Thời điểm Phương Hành si ngốc, chợt có một con lừa không biết từ chỗ nào chui ra, chậm rãi chạy đến trước người, xích lại gần mặt của hắn, mũi phì ra một hơi, là con tọa kỵ nhút nhát sợ chết lại tham ăn kia, nó cũng tính mạng lớn, thời điểm sơn cốc sụp đổ, gia hỏa này đang trốn ở xa xa ăn cỏ, tránh khỏi kết cục bị chôn sống, lúc này tới tìm chủ, cũng đánh thức Phương Hành.

Lúc này hắn mới phát giác, mình đã ướt đẫm mồ hôi.

Quay đầu nhìn con lừa, Phương Hành nở nụ cười, sờ sờ đầu của nó, thấp giọng cười nói:

- May mà có ngươi!

Vừa tỉnh táo, Phương Hành chỉ cảm thấy tâm tình thoải mái rất nhiều, bỗng nhiên dùng sức, ném viên đan dược kia ra ngoài.

- Cút đi, thập nhất thúc nói, người dưới tình huống tuyệt vọng mới có thể nhập ma.

- Nếu tiểu gia nuốt nó, há không phải nói ta bị Hoàng Phủ gia hù đến tuyệt vọng?

- Như vậy truyền đi cũng quá mất mặt, làm mất mặt tiểu gia ah.

- Cho nên ta vẫn là dùng phương pháp kia tới cứu người.

Ném đi Sinh Linh Đan, tâm tình của Phương Hành càng ngày càng thoải mái, cười lạnh treo trên mặt, nhìn xa xa khẽ cắn răng, thấp giọng nói:

- Hoàng Phủ gia, hàng phục Bạch Ma, cũng coi như tiểu gia lần thứ nhất thấy các ngươi làm việc tốt.

- Vậy hôm nay tiểu gia liền vì chuyện tốt này, diệt Hoàng Phủ gia các ngươi!

Ầm ầm!

Thanh âm của hắn không thấp, chung quanh rất nhiều tu sĩ đều nghe rõ ràng, bị chấn sợ nói không ra lời.

Người này điên rồi sao?

Rõ ràng không có tu vi, thậm chí kém chút chết ở trong sơn cốc, lại phát ngôn bừa bãi muốn diệt Hoàng Phủ gia?

Cho dù là tu sĩ Hoàng Phủ gia đã rời đi, lời này cũng không phải ai cũng dám nói?

Mấu chốt nhất là, hắn nói cực kỳ chăm chú!

Mà các tu sĩ nghe hắn nói, lại theo bản năng cho rằng hắn có thể làm được.

Cưỡi con lừa, đeo đao, lại từ trong phế tích nhặt lên hồ lô rượu, chậm chạp lại kiên định đi về phía trước.

- Vị đạo hữu này, không biết xưng hô như thế nào?

Chần chờ thật lâu, trong các tu sĩ, có người phản ứng lại, vội vàng mở miệng hỏi thăm.

- Tiểu gia Phương Hành, người xưng ma đầu!

Phương Hành đầu cũng không quay lại, nhàn nhạt đáp, càng đi càng xa.

Phương Hành?

Tiểu ma đầu Phương Hành biến mất mười năm kia?

Một tiếng ầm vang, trong đầu các tu sĩ giống như sôi trào, lại như có đạo đạo kinh lôi vang vọng, bị một câu nói kia oanh lặng ngắt như tờ, trong lúc nhất thời, có người kinh đến phi kiếm trong tay rơi xuống đất, có người thì miệng há có thể nuốt vào hai quả trứng gà, thậm chí còn có người theo bản năng run run, cảm thấy đầu váng mắt hoa, kém chút hôn mê bất tỉnh.

Tiểu ma đầu Phương Hành lại xuất thế?

Chương 719a: Tai tinh cưỡi lừa đến

Phía tây nam Nam Chiêm Bộ Châu, sâu trong Tây Mạc, có một vùng cấm địa.

Nơi đây có tầng tầng đại trận cách trở, tu sĩ bên ngoài căn bản không có cách dò xét, cũng không biết nó lớn bao nhiêu, chỉ từ địa vực bên ngoài đến xem, phương viên tựa hồ vạn dặm, nhưng lại có truyền ngôn, trong cấm địa có lực lượng pháp tắc cải biến không gian, không gian bên trong trên thực tế gấp mười lần từ bên ngoài nhìn, khắp nơi linh khí dồi dào, nồng đậm đến hóa thành sương, làm dịu mỗi một phần thổ địa, linh dược tiên quả khắp nơi trên đất, có thể nói mỗi một tấc đất, đều là động thiên phúc địa mà các tu sĩ thiết tha ước mơ.

Mà mấy ngàn năm nay, nơi đây chỉ thuộc về một nhà, ngoại nhân không có dũng khí nhìn trộm, dù nơi này có nhiều hơn phân nửa linh mạch của Nam Chiêm Bộ Châu, vì thế liên tục không ngừng bổ sung linh khí, nó vốn thuộc về tất cả tu sĩ của Nam Chiêm Bộ Châu, nhưng tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu không dám có chút ý kiến, thậm chí ngay cả nổi giận cũng không dám, buông xuôi bỏ mặc.

Hết thảy, đơn giản là nơi đây có một gia tộc: Hoàng Phủ!

Vốn là đại tộc ở Thần Châu, về sau lại dời tới Nam Chiêm Bộ Châu, từng ở trục yêu chi chiến ba ngàn năm trước làm ra tác dụng chí cao vô thượng, quái vật khổng lồ độc nhất vô nhị của Nam Chiêm Bộ Châu, tự xưng ẩn hoàng, khống chế vận mệnh của Nam Chiêm Bộ Châu.

Chỉ bất quá, huy hoàng chí cao vô thượng ấy, trong mười năm nay có chút ảm đạm, từ mười năm trước Thần Châu Bắc Vực đại loạn, chư đạo tranh phong đến nay, uy nghiêm của Hoàng Phủ gia nhiều lần bị đả kích, đầu tiên là Đại Tuyết Sơn thành công lập đạo, trở thành tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu đầu tiên tới Thần Châu lập đạo, được người ca tụng là chính thống của Nam Chiêm Bộ Châu, còn Hoàng Phủ Tử Trúc được sai tới Thần Châu thương nghị sự tình lập đạo, chẳng những không toại nguyện, còn chọc giận các tu sĩ Bắc Vực, bị giận chó đánh mèo, khiến cho quan hệ của Bắc Vực và Hoàng Phủ gia vỡ tan.

Về sau Hoàng Phủ Tử Trúc bị triệu hồi trách phạt, năm vị Nguyên Anh lão tổ của Hoàng Phủ gia xưa nay ẩn cư ở trong Hắc Thủy Hồ cũng dự cảm đến thiên địa đại thế có biến, năm người trước sau thức tỉnh, trở thành hai ngàn năm đến nay, lần thứ nhất năm vị lão tổ đồng thời hiện thân, sau đó do năm vị lão tổ phát ra pháp chỉ, ba ngàn năm nay, bất luận Kim Đan cảnh nào đang bế quan hay đi nơi khác xử lý sự vụ đều bị gọi trở về, sau đó lại ra pháp chỉ, thu nạp một nhóm cung phụng Kim Đan cảnh, nhất thời thực lực của Hoàng Phủ gia tăng vọt, chưa từng có cao thủ nhiều như mây, chân chính triển lộ một góc của băng sơn.

Bây giờ trong ngũ tổ, lão tổ bối phận cao nhất Hoàng Phủ Thần Thông đã mang theo ba vị lão tổ khác cùng tiểu bối thiên kiêu của Hoàng Phủ gia, Bát Bộ Yêu Chúng tới Thần Châu, thương nghị sự tình lập đạo, bây giờ chưa trở về, không biết tiến triển như thế nào.

Mà ở tổ địa Hoàng Phủ gia, còn có rất nhiều tu sĩ Kim Đan tọa trấn, để cho người ta cảm thấy rất kiềm chế.

- Lão tổ tông, Thần Châu có tin tức truyền đến...

Hoàng Phủ tổ địa, ở vị trí trung tâm nhất, trên hành lang màu đỏ thắm, đang có một tiểu đồng mới từ chỗ tế đàn của gia tộc chạy tới, tiểu đồng răng trắng môi đỏ, phấn điêu ngọc trác, thanh âm lanh lảnh, là từ trong một vạn đứa bé tuyển ra, tịnh thân khứ thế, cải biến đạo nguyên, khiến cho vĩnh viễn duy trì bộ dáng mười mấy tuổi, gọi là Tiên Nô, sau khi vì Hoàng Phủ gia hiệu lực trăm năm, mới cho phép binh giải, lại vào luân hồi.

- Trả lời như thế nào?

Trong cung điện, một lão giả hai má khô quắt, dung nhan gầy gò, nhìn không ra tuổi tác mở mắt, nhìn về phía tiểu đồng.

Trong điện thình lình ngồi xếp bằng mười lão giả, đều là tồn tại thống ngự một phương, bây giờ lại tụ hợp với nhau.

Từ mười năm trước Thần Châu Bắc Vực đại loạn, Hoàng Phủ gia liền không có một khắc lơ là, thời khắc đều sẽ có cao thủ lưu thủ.

- Tứ tổ nói... Đại tổ chính miệng hạ pháp chỉ, lệnh chúng ta từ dưới Hắc Thủy Hồ, lấy ra bốn mươi viên Hắc Thủy Tinh, cộng thêm ba mươi quyển bí điển, sáu Thần khí, mười vạn Linh Tinh, phái người nhanh chóng mang đến

Thần Châu giải quyết việc công, không được có chút chậm trễ...

Tiên đồng thở hồng hộc, báo ra một chuỗi danh sách.

- Bốn mươi viên Hắc Thủy Tinh...

Nghe được câu nói này, sắc mặt các tu sĩ ngạc nhiên, đều không quá đẹp mắt.

- Hắc Thủy Tinh là chí bảo của Hoàng Phủ gia ta, do Hắc Thủy Hồ đản sinh, đã ba ngàn năm, cũng mới ngưng kết một trăm viên mà thôi, có tác dụng đối kháng lôi kiếp, xưa nay năm vị lão tổ tu hành, đã dùng mười ba viên, mười năm trước bốn vị lão tổ đông độ Thần Châu, lại mang đi mười viên, trong nhà lưu trữ chỉ bất quá bảy mươi bảy viên, lần này muốn lấy đi bốn mươi viên, có phải...

Nghe tiên đồng báo cáo, một Kim Đan viên mãn ngồi ngay ngắn ở trên đại đường, phụ trách quản lý tài nguyên của Hoàng Phủ gia cười khổ, trong lời nói hơi có chút đau lòng, do dự nhìn lão tổ khô gầy nói.

- Cho bọn hắn!

Lão giả khô gầy trầm mặc nửa ngày, khàn giọng mở miệng:

- Hắc Thủy Tinh hết, còn có thể sinh ra, nhưng nếu mất đi cơ hội lập đạo, hoặc không đoạt được khí vận, trăm năm sau Hoàng Phủ gia chúng ta còn có thể lưu lại hay không, chính là một vấn đề ai cũng không nói chính xác... Ai, chỉ hận năm đó tiểu ma đầu kia quá ác, một chiêu đoạt đỉnh loạn Thần Châu, thậm chí khiến cho Bắc Tam Đạo mất đi lực lượng khống chế với Thần Châu Bắc Vực, Thái Thượng Đạo, Hải tộc, Yêu tộc, Tán Tiên trên biển đồng thời xâm lấn, đoạt đi bảy thành khống chế của Thần Châu Bắc Vực, Đại Tuyết Sơn cũng ở dưới mấy thế lực kia trợ giúp lập đạo, làm cho Hoàng Phủ tộc ta không còn chỗ đứng...

Nghe những lời này, mấy vị trưởng lão nắm thực quyền của Hoàng Phủ gia đều cảm thấy oán hận, lửa giận kích thăng.

- Nói mà nói lui, vẫn là bởi vì tiểu ma đầu kia, chỉ có thể hận mấy năm này hắn mai danh ẩn tích, không biết tránh đi nơi nào...

Có người cắn răng mở miệng:

- Nếu không sớm đã bắt hắn đến, trấn áp ở dưới Hắc Thủy Hồ!

- Ha ha...

Lão giả khô gầy lắc đầu, không muốn nói thêm nữa, trong mười năm này, lời hung ác quá nhiều, ngay cả hắn cũng cảm thấy không có ý tứ, Hoàng Phủ gia và Bắc Tam Đạo, vì tìm tiểu ma đầu kia thật là dùng toàn lực, thậm chí ngay cả đệ tử chân truyền của Thiên Cơ Cung cũng được mời ra, suy diễn phương vị của tiểu ma đầu kia, kết quả vẫn thất bại, có truyền ngôn nói, tiểu ma đầu kia sở trường ẩn nấp Thiên Cơ, trừ khi Thiên Cơ Cung Thiên Cơ lão nhân tự mình xuất thủ suy tính, hoặc Linh Sơn Tự lấy ra Chư Phật Vọng Chiếu Kính, nếu không ai cũng khó có thể tìm ra tiểu ma đầu kia, mà hai người này, đều là Hoàng Phủ gia không mời nổi.

- Thôi, thôi, đi lấy Hắc Thủy Tinh, sắp xếp người một tháng sau lên đường đi Thần Châu đi!

Lão giả khô gầy thở dài quyết định, tràn đầy bất đắc dĩ.

- Trong mười năm, Hoàng Phủ gia mấy ngàn năm nội tình, đã bị móc hơn nửa, liên tục không ngừng đưa bảo bối ra ngoài, nhưng sự tình lập đạo vẫn còn chưa thành, thật không biết cuộc sống như vậy khi nào mới kết thúc...

Lão tổ đã lên tiếng, những người khác không thể nói gì, chỉ thở dài đi an bài.

- Lão tổ, đại hỉ...

Trong một mảnh chán nản, có thanh âm từ xa xa truyền đến, chỉ thấy một lão tu nhanh như điện chớp bay tới.

- Là Mạc Lăng trở về...

Trong điện, trên mặt mấy vị Kim Đan trưởng lão lộ ra chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn ra ngoài.

Trưởng lão Hoàng Phủ gia, phàm là có chút năng lực đều được phân công, có người chi phối tài nguyên, có người trấn áp bạo loạn, mà Hoàng Phủ Mạc Lăng trưởng lão, năng lực lại bình thường, bị phân công đi liên lạc các tông môn của Nam Chiêm Bộ Châu, tranh thủ được các tông môn tán thành, đơn giản mà nói, là muốn cùng Đại Tuyết Sơn tranh danh phận chính thống, chỉ tiếc trước đây Hoàng Phủ gia một mực cao cao tại thượng, bây giờ muốn bỏ lòng kiêu ngạo cũng không dễ dàng như vậy, Hoàng Phủ Mạc Lăng làm mười năm cũng không chút hiệu quả, bây giờ tâm đã phai nhạt.

Lúc này thế cục của Hoàng Phủ gia một ngày tệ hơn một ngày, làm sao hắn lại có tin tức tốt?

Trong kinh ngạc, các tu sĩ đi ra cửa, chỉ thấy Hoàng Phủ Mạc Lăng hạ xuống, dắt xích sắt, khóa lại một nữ tử áo trắng tóc trắng, giống như kéo một con chó chết, Hoàng Phủ Mạc Lăng có chút đắc ý, hào sảng cười nói:

- Thật sự là vận khí, ta vốn nghe nói tây bắc Sở Vực có Bạch Ma xuất thế, luyện Sinh Linh Đan, khiến cho ngàn dặm đất chết, lòng người bàng hoàng, liền muốn tru ma đầu này, đoạt danh tiếng cho Hoàng Phủ gia ta, thật không ngờ lại thu hoạch ngoài ý muốn, lão tổ, chư vị huynh đệ, các ngươi đoán nàng là ai?

Các tu sĩ nhìn nhau, Hoàng Phủ Mạc Lăng đã cười phá lên:

- Nàng là đệ tử chân truyền của Đại Tuyết Sơn Tẩy Kiếm Viện, trên Lăng Vân Phổ bài danh tiểu bối đệ nhất nhân Tiêu Tuyết...

- Tiêu Tuyết?

Trong điện, các nhân vật thực quyền của Hoàng Phủ gia nao nao, minh bạch tầm quan trọng của nàng, cũng thông suốt ý nghĩa trong đó.

- Đệ tử Đại Tuyết Sơn tu ma đạo?

- Đại Tuyết Sơn dám tự xưng chính thống của Nam Chiêm Bộ Châu, lại chuyên môn bồi dưỡng đệ tử ma đầu?

- Có tiểu ma đầu việc ác bất tận thì cũng thôi, bây giờ lại ra một ma đầu ăn người sao?

- Ha ha, thân phận Bạch Ma tiết lộ, Lăng Vân Phổ chính là một chuyện cười...

Trong lúc nhất thời, chư vị trưởng lão kinh ngạc một cái chớp mắt, sau đó mở miệng cười to, tảng đá trong lòng cũng nhẹ mấy phần.

Ngay cả Nguyên Anh lão tổ, trên mặt cũng lộ ra cười lạnh:

- Thật sự là cơ hội trời cho, Mạc Lăng, ma khí trên người nàng còn chưa đủ, ngươi nhanh trấn áp nàng xuống dưới Hắc Thủy Hồ, dùng oán khí của vạn linh giúp nàng nhập ma, một tháng sau đi Thần Châu, đưa nàng theo, ha ha, có nàng làm đao, ta xem Đại Tuyết Sơn còn dám tự xưng chính thống của Nam Chiêm Bộ Châu không!

Hoàng Phủ Mạc Lăng dương dương đắc ý, mang theo Tiêu Tuyết đi về phía hậu sơn, các tu sĩ thì tâm tình thoải mái.

Mười năm qua, hôm nay mới có sự tình để Hoàng Phủ gia thoải mái, tin tức còn chưa qua, chỉ nghe Tiên Nô kia lại vui mừng chạy vào, hưng phấn đến cà lăm:

- Lão tổ tông, đại... đại hảo sự... Vừa rồi... Có... Có thám tử của Hoàng Phủ gia ta báo về... tiểu ma đầu Phương Hành hiện thân...

Trong điện yên lặng một hai hơi, sau đó ầm vang sôi trào.

- Tiểu ma đầu kia... Người ở chỗ nào?

Ngay cả Nguyên Anh lão tổ cũng kìm nén không được khiếp sợ.

Tiên Nô thở hổn hển:

- Đang đi về phía Hoàng Phủ gia ta...

- Ách... Hắn đến Hoàng Phủ gia?

Đáp án này lại làm cho các tu sĩ Hoàng Phủ gia nao nao:

- Hắn làm sao dám đến Hoàng Phủ gia ta, muốn chết phải không?

Tiên Nô thở hổn hển nói:

- Nói... Nói muốn tới diệt cả nhà Hoàng Phủ gia ta!

- Diệt cả nhà Hoàng Phủ gia ta?

Chương 719b: Thu đệ tử

Một câu nói kia, để các tu sĩ của Hoàng Phủ gia có cảm giác như nghe thiên thư. Đã bao nhiêu năm không có người nói lời như vậy rồi? Hoặc là nói, bao nhiêu năm không ai phát điên như vậy rồi? Ngay cả gia hoả năm đó ở Thần Châu xuất thủ bức Hoàng Phủ gia di cư cùng Bắc Câu Yêu Địa hận Hoàng Phủ gia tận xương cũng không có người dám nói như vậy...

Bất quá Tiên Nô nói tiếp lại càng làm cho Hoàng Phủ gia dở khóc dở cười:

- Có tu sĩ hiệu trung với Hoàng Phủ gia ta ở Quỷ Yên Cốc phát hiện hắn, lúc ấy hắn và Bạch Ma mà Mạc Lăng trưởng lão bắt giữ ở cùng một chỗ, không ai nghĩ tới lại là hắn, theo thám tử nói, hình dáng tướng mạo của tên này đại biến, tu vi hoàn toàn không có, nếu không phải hắn tự báo thân phận, ai cũng sẽ không nghĩ tới hắn là ma đầu trong truyền thuyết kia, bây giờ hắn tự nhận thân phận, đang cưỡi lừa đi về phía Hoàng Phủ gia...

- Mạc Lăng, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Người chung quanh nhìn về phía Mạc Lăng trưởng lão.

- Ách... Ta không biết a...

Mạc Lăng trưởng lão sửng sốt, chỉ lo bắt Bạch Ma, ai biết tiểu ma đầu trọng yếu hơn ở ngay trước mắt?

Con mẹ nó, vừa lập công lao lập tức rửa sạch.

- Ngươi mới vừa nói... Tiểu quỷ kia hoàn toàn không có tu vi?

Nguyên Anh lão tổ không để ý những chi tiết kia, trầm giọng đặt câu hỏi.

Tiên Nô nói:

- Người đưa tin nói như thế, trên người ma đầu kia không có chút sóng pháp lực, thậm chí suýt nữa bị Mạc Lăng trưởng lão trấn sát, cực kỳ may mắn mới sống sót, không biết có phải ngụy trang hay không!

Ánh mắt Nguyên Anh lão tổ xoay chuyển, lạnh giọng cười một tiếng nói:

- Chưa chắc là giả vờ, năm đó tiểu cẩu kia ở trên Phong Thiện Sơn đại chiến với Tống Quy Thiện, mặc dù may mắn chiến thắng, nhưng Tống Quy Thiện danh xưng Bắc Vực tiểu bối đệ nhất nhân, sao có thể dễ dàng chiến thắng? Hắn hơn phân nửa cũng bỏ ra cái giá cực lớn, về sau hắn trộm đỉnh rời đi, mười năm chưa từng lộ diện, nếu không phải gặp đại biến, lấy tính tình của hắn sao có thể nhịn được? Ha ha, nghĩ như thế liền hợp lý, hơn phân nửa là tu vi bị phế, lúc này mới mai danh ẩn tích mà thôi!

Nói đến chỗ này, khuôn mặt hắn nghiêm túc, âm thanh lạnh lùng nói:

- Kẻ này hiện thân, thật là trời ban, bất luận hắn nói muốn tới Hoàng Phủ gia chúng ta khiêu khích phải chăng là hành vi muốn chết, cũng nhất định phải giữ hắn lại... Không đúng, vạn nhất hắn không tới làm sao bây giờ? Các trưởng lão, lập tức bỏ tất cả sự vụ trên tay, phân ba đội, một đội ở lại trông coi tổ địa, một đội ra ngoài tổ địa ôm cây đợi thỏ, chờ tiểu ma đầu kia đến, đội thứ ba lập tức xuất phát, nhất định phải tìm được tiểu ma đầu kia, bắt hắn về, để tránh hắn nửa đường đào thoát!

- Vâng!

Các tu sĩ Hoàng Phủ gia đều lớn tiếng đáp ứng, thanh thế kinh người.

Trong lòng đều có loại hiểu xúc động không, cuối cùng cũng tới thời điểm đối mặt tiểu ma đầu kia...

Từ khi tranh đoạt Kiếm Trủng mà Hoàng Phủ gia coi là vật trong túi bắt đầu, lại đến Thanh Vân Tông ngược sát Thiết Như Cuồng, về sau ở ngoài Huyền Vực, tiểu ma đầu kia xuất thủ, một kiếm chém giết Hoàng Phủ Đạo Tử, kế giết 12 Kim Đan, lại đến Phong Thiện Sơn đại loạn, Hoàng Phủ gia và tiểu ma đầu thật sự là có quá nhiều cừu hận, không phải một lời hai câu có thể nói rõ ràng, thù này khó giải.

Mười năm qua, Hoàng Phủ gia chưa bao giờ buông tha tìm kiếm tiểu ma đầu!

Bây giờ hắn tự động hiện thân, đối với Hoàng Phủ gia mà nói, không khác gì tin mừng từ trên trời rơi xuống!

Oanh! Oanh! Oanh!

Đại trận mở ra, nhân viên bố phòng, các tu sĩ Kim Đan như cá bơi, nhao nhao bay lên không trung.

Quái vật khổng lồ Hoàng Phủ gia, bây giờ bởi vì một người tàn phế mà toàn lực vận chuyển.

Mà thời điểm Hoàng Phủ gia bởi vì Phương Hành xuất hiện mà kích động vạn phần, Phương Hành lại đang cưỡi lừa đi từ từ.

- Một mực có người nhìn chằm chằm chúng ta, đây cũng không phải hiện tượng tốt khi đi diệt môn...

Phương Hành không quay đầu lại, như không có chuyện gì xảy ra nói với con lừa.

Con lừa kia lung lay đầu, không để ý tới hắn.

Đây không phải nói nhảm sao, cưỡi một con lừa bình thường, đừng nói chậm rãi từ từ đi, xem như toàn lực chạy, lại có thể nhanh bao nhiêu? Đằng sau đều là tu sĩ Trúc Cơ cảnh trở lên, đằng vân giá vũ, nhanh như thiểm điện, bởi vì nghe nói danh tự của Phương Hành, sau khi chấn kinh, ai cũng không muốn rời đi, theo ở phía sau, đi nửa ngày, người ngược lại càng ngày càng nhiều.

Bất quá bởi vì danh tiếng ma đầu của Phương Hành chấn nhiếp, nhất thời không ai dám rõ ràng đuổi theo, nhưng theo sát không bỏ.

- Ngươi thật là một gia hỏa may mắn...

Phương Hành nhìn con lừa, nhẹ giọng nở nụ cười:

- Từ Bột Hải quốc đến nay, ngươi chở ta bao lâu? Sắp bảy năm a? Ha ha, mặc dù tiểu gia hoàn toàn không có tu vi, nhưng đã từng hô phong hoán vũ cũng không phải trưng cho đẹp, ngươi ở bên cạnh ta bảy năm, dù là một con lừa phổ thông, sợ cũng dần dần mở ra thần trí, huống chi ngươi là Trư sư huynh từ Bột Hải quốc cố ý chọn ra cho ta? Đương nhiên, ngoại trừ nhát gan sợ chết, ham ăn biếng làm, ta ngược lại không có phát hiện ngươi có địa phương thần dị gì...

- Phù phù phù!

Con lừa phì mũi ra một hơi, hoàn toàn không để ý tới Phương Hành đang nói cái gì.

Phương Hành càng nói càng vui vẻ, đầy mặt tiếu dung:

- Trong giới tu hành giày vò lâu như vậy, tiểu gia còn không có đường đường chỉnh chỉnh thu đồ đệ, bây giờ mắt thấy mạng nhỏ không lâu, liền tiện nghi súc sinh ngươi, ta cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi có thể biểu hiện để cho ta hài lòng, vậy từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đại đệ tử của ta, y bát của ta, tất cả đều cho ngươi...

Con lừa dựng lỗ tai lên.

Phương Hành thì từ trong tiểu tháp, lấy ra một hạt đan dược huyết khí xông vào mũi, đưa tới miệng nó.

- Ăn đi!

Con lừa do dự một chút, sau đó phảng phất như thiên tính bức thúc, mồm mép lật một cái, gặm vào trong miệng.

Mà động tác của Phương Hành còn chưa xong, lại lấy ra một gốc linh dược, đưa đến dưới miệng, con lừa lại ăn.

Sau linh dược là linh quả.

Mặc dù hoàn toàn không có tu vi, nhưng trong tiểu tháp của Phương Hành còn có bao nhiêu đồ tốt thì ai cũng không biết.

Mà bây giờ, Phương Hành từ bên trong lấy ra vô số linh dược thần đan đủ để cho Kim Đan cảnh đỏ mắt, toàn bộ không chút khách khí đút vào trong mồm con lừa, còn lãng phí khoa trương hơn cho heo ăn, may mắn các tu sĩ đều ở xa xa, không dám tới gần, nếu không thấy hắn làm như vậy, tất nhiên sẽ tức giận phát điên, nói không chừng sẽ nhịn không được xuất thủ cướp đoạt.

Linh dược bực này, ngay cả Kim Đan cảnh ăn cũng phải chậm rãi vận công luyện hóa, huống chi là một con lừa bình thường?

Huống chi Phương Hành liên tục không ngừng cho ăn nó, lập tức cho ăn chừng hơn mười loại?

Thời gian dần trôi qua, da lông của con lừa bắt đầu nóng lên, tựa hồ có huyết khí thẩm thấu ra ngoài, trong lỗ mũi cũng bắt đầu không ngừng phun nhiệt khí, kia là linh khí mà mắt trần có thể thấy, đỏ rực, tựa như phun ra hỏa diễm, dưới loại tình huống này, thân thể con lừa không ngừng run rẩy, bốn cái móng hất ra, càng đi càng nhanh...

- Nhớ kỹ khẩu quyết này...

Phương Hành cũng có chút trang nghiêm, thanh âm lạnh lùng mở miệng:

- Thái Thượng Hóa Linh Kinh... Thôn thiên thực địa... Luyện Tinh Hóa Khí...

Con lừa tựa hồ cố nén đau đớn, dựng lỗ tai lên, Phương Hành nói một chữ không sót nghe vào, nó sắp bị linh khí trong cơ thể chấn bạo, trải qua kiếp nạn lớn nhất trong đời, nhưng cũng gặp tạo hóa lớn nhất từ trước đến nay, thời gian dần trôi qua, nhục thân nó run rẩy, huyết nhục kinh mạch biến hóa nghiêng trời lệch đất.

- Mỗi một sinh linh đều có bản mệnh thần thông của mình, súc sinh dã thú càng rõ ràng hơn...

Phương Hành truyền xong Thái Thượng Hóa Linh Kinh, thanh âm lại vang lên lần nữa:

- Nếu như ngay cả ta cũng không thể mở ra bản mệnh thần thông của ngươi, như vậy đã nói rõ ngươi nhất định vô duyên tiên đạo, nên trở về Bột Hải quốc làm một con lừa sống lâu trăm tuổi đi!

- Hô...

Con lừa phun ra hai ngọn lửa hồng, tựa hồ bất mãn quơ đầu.

Dị biến trên người giống như bị nó khóa ở trong cơ thể, không còn hiển lộ ở bên ngoài, nhưng thân thể run rẩy lợi hại hơn.

- Lọc cọc cạch cạch...

Dưới chân nó càng lúc càng nhanh, phảng

phất như đang phát tiết linh khí dư thừa trong cơ thể.

Loại tốc độ này tăng lên, dường như không có hạn mức cao nhất.

Từ ban đầu chạy chậm, càng về sau càng phi nước đại, tốc độ không ngừng tăng lên, sự vật hai bên như điện chớp lui về phía sau, đến cuối cùng bỗng nhiên ngửa mặt lên trời kêu to, móng trước đạp mạnh, thình lình đạp hư không xông lên trời, sau đó bốn vó tung bay, đạp gió bước trên mây, vậy mà trực tiếp chạy lên hư không, càng chạy càng nhanh, dần dần biến mất không thấy.

- Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ con lừa kia là Thần thú, sao có thể phi thiên?

- Hỏng, không đuổi kịp, nhanh nhanh nhanh, trực tiếp chạy đến Hoàng Phủ gia...

Một màn dị dạng này, lại dọa sợ đám tu sĩ phía sau, từng cái sợ hãi, liều mạng ngự mây đuổi theo.

Chương 720a: Tới rồi

Chỗ sâu trong Tây Mạc, bên ngoài cấm địa, đã dựng lên một tế đàn cao trăm trượng, trên đài, ba tu sĩ Hoàng Phủ gia tu vi Kim Đan viên mãn tay áo bồng bềnh ngự không, ánh mắt thâm trầm lạnh lùng nhìn về phía trước, mà dưới đài là bát bộ yêu chúng phụ thuộc vào Hoàng Phủ gia, phân đứng trong đại trận, trên người sát khí dày đặc, bày ra dáng vẻ trận địa sẵn sàng đón quân địch, lẳng lặng nhìn phương bắc.

Mà ở chung quanh, thì phân bố rất nhiều tán tu, trò chuyện xem kịch vui.

Dựa theo tin tức Hoàng Phủ gia có được, tiểu ma đầu kia sẽ từ phương bắc tới.

Bởi vì Phương Hành là ở trước mặt các tu sĩ công nhiên nói muốn tiêu diệt cả nhà Hoàng Phủ gia, bởi vậy mặc dù không có phát ra pháp chỉ, nhưng Hoàng Phủ gia cũng dựa theo quy củ trong giới tu hành làm việc, xây đài cao, do Hoàng Phủ gia chủ, cũng chính là cha của Hoàng Phủ Đạo Tử năm đó Hoàng Phủ Kình Thiên suất lĩnh các trưởng lão, ở đây nghênh đón đại địch tới khiêu chiến, đồng thời dựa theo quy củ trong giới tu hành, mời một số tu sĩ thân phận hiển hách tới xem lễ, hiển thị rõ công chính, đương nhiên, trong âm thầm, bọn họ vì phòng ngừa vạn nhất, đã phái một đội tu sĩ khác bí mật rời đi, tiến đến bắt tiểu ma đầu gan to bằng trời kia.

Cũng không phải Hoàng Phủ gia suy nghĩ nhiều, mà là tiểu ma đầu kia thường có cử động ngoài dự liệu, khiến cho Hoàng Phủ gia không thể không chuẩn bị... Vạn nhất hắn hùng hùng hổ hổ nói muốn tới diệt Hoàng Phủ gia, nhưng nửa đường lại chạy thì sao?

Chuyện như vậy hắn cũng không phải chưa từng làm!

- Có tin tức truyền về, không có bắt được tiểu ma đầu kia, con lừa hắn cưỡi tựa hồ là dị thú, đột nhiên bay lên không bỏ chạy, bỏ rơi người Hoàng Phủ gia chúng ta và các tu sĩ khác, chúng ta phái ra nhân mã tiến đến, cũng không có gặp được hắn, bất quá dựa theo phương hướng suy tính, tiểu ma đầu là tới chỗ chúng ta, chỉ là cố ý mượn tốc độ của dị thú, tránh đi người chặn đường mà thôi, dựa theo tốc độ của hắn, trong mấy ngày nữa chắc hẳn sẽ đến...

Có bộ khúc nhận được ngọc phù truyền âm, liền lên đài bẩm báo.

- Dị thú?

Trên đài cao, ba trưởng lão của Hoàng Phủ gia liếc nhau một cái, ánh mắt thâm trầm, một người trong đó nói:

- Tiểu quỷ này càng lăn lộn càng đáng sợ, các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, ngay cả Hoàng Phủ gia ta cũng không thể không phòng, nhất định phải cẩn thận hơn...

Hoàng Phủ Kình Thiên lại có chút khinh thường, ánh mắt lãnh khốc:

- Bất quá là một con lừa mà thôi, cần gì ngạc nhiên?

Người thứ ba cũng than khẽ, nói nhỏ:

- Một con lừa tự nhiên không tính là gì, nhưng bây giờ quan trọng nhất là xác định tu vi của tiểu quỷ này, hắn đã có thành tựu, không thể lại dùng ánh mắt năm đó đến đối đãi, ta lại cảm thấy, lần này hắn đã lên tiếng muốn diệt Hoàng Phủ gia ta, hơn phân nửa sẽ không giả bộ, dù sao Bạch Ma còn trấn áp ở dưới Hắc Thủy Hồ, kẻ này có thể là vì nàng mà đến, nhưng ta không rõ ràng chính là, vì sao từ trong miệng thám tử, đều nói tiểu quỷ kia hoàn toàn không có tu vi, hắn là thật phế rồi sao?

- Dựa theo ngũ tổ suy đoán, tiểu quỷ này có thể thật phế rồi!

- Nhưng nếu như hắn bị phế, thì làm sao dám đến Hoàng Phủ gia ta cứu người?

Mấy người nói nhỏ vài câu, lại đồng thời rơi vào trong trầm mặc.

Vấn đề này cũng khốn nhiễu Hoàng Phủ gia mấy ngày, đừng nói bọn họ, ngay cả Hoàng Phủ ngũ tổ cũng nghĩ mãi mà không rõ.

- Không thèm quan tâm, đừng nói tiểu quỷ này hơn phân nửa bị phế, vò đã mẻ không sợ rơi, đến Hoàng Phủ gia ta chịu chết mà thôi, huống hồ xem như hắn kết Nguyên Anh, cũng không có bản sự đến diệt Hoàng Phủ gia ta, không thể bắt hắn trước, vậy chúng ta ở chỗ này trận địa sẵn sàng đón quân địch, vừa vặn thù mới hận cũ tính rõ ràng, ta cũng không tin trảm không được hắn... hả?

Ánh mắt Hoàng Phủ Kình Thiên rét lạnh nói, đột nhiên khẽ giật mình, sau đó con ngươi co rụt lại, nhìn về phía trước.

Phía chính bắc, trên đồi cát liên miên, có một trận gió thổi qua, giương lên đất cát tối tăm mờ mịt, che khuất bầu trời.

Mà ở trong cát vàng, lại có một bóng đen chậm rãi đi tới.

Mặc dù đất cát che lấp, nhưng dùng tu vi của mấy người bọn họ, lại không khó phát hiện, đó là một nam tử cưỡi lừa, trên đầu đeo mũ rộng vành, trên người bọc áo choàng che đậy bão cát, bên eo đeo đao, thân hình thẳng tắp ngồi ở trên lưng lừa, mặc cho con lừa khí cơ cuồng bạo đến cơ hồ muốn mất khống chế còng lấy, chậm rãi thong dong đi tới.

Khí thế cũng không mạnh, nhưng lại giống như mang đến huyết hải ngập trời.

- Thật tới?

Một lão tu trầm giọng mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo như đao.

Cưỡi lừa, đeo đao, khí tức bình thường như phàm nhân, không khác thám tử báo cáo, không sai được.

Ba lão tu liếc nhau một cái, Hoàng Phủ Kình Thiên tiến lên một bước, cao giọng hỏi:

- Người đến là ma đầu Phương Hành?

Thanh âm như phong lôi cuồn cuộn, mỗi nói một chữ, đều hóa thành hư không loạn lưu mắt trần có thể thấy, gào thét vọt tới nam tử cưỡi lừa còn ở ngoài mười dặm, chỗ đi qua, thậm chí dẫn động cuồng phong, hạt cát tung bay, khiến cho giữa đài cao và nam tử cưỡi lừa xuất hiện một khe rãnh sâu hơn mười trượng, giống như bị nhân cầm đao bổ ra.

Một tiếng này, đã là khiêu chiến, cũng là muốn mượn cơ hội thăm dò tu vi như thế nào.

Mặc dù Phương Hành và Hoàng Phủ Kình Thiên có mối thù giết con, nhưng dù sao đã nhiều năm như vậy, Hoàng Phủ Kình Thiên lại là Hoàng Phủ gia chủ, xử sự tỉnh táo, dù cực hận Phương Hành, nhưng làm việc vẫn lấy ổn thỏa làm chủ, chưa từng lỗ mãng.

- Con a...

Bất quá Hoàng Phủ Kình Thiên thăm dò, lại không thuận lợi như trong tưởng tượng, thời điểm tiếng quát của hắn hóa lôi vọt tới trước người nam tử kia, người này cũng không phản ứng, con lừa dưới hông lại đột nhiên ngẫng đầu kêu một tiếng, rõ ràng là tiếng kêu của con lừa bình thường, nhưng nghe lại có chút khác biệt, giống như đang gọi nhi tử vậy.

Oanh!

Hai thanh âm va chạm, ầm vang nổ tung, dẫn phát biển cát sụp đổ, bão cát tập quyển đầy trời.

Trong bão cát, nam tử trên lưng con lừa nhấc tay đè chặt mũ rộng vành, yên lặng chờ bão cát đi qua, sau một hồi lâu, mới không chút hoang mang tế ra một đạo linh phù, mượn lực lượng linh phù mở miệng, thanh âm xa xa truyền ra:

- Chính là tiểu gia...

Không có thăm dò được thực lực của hắn, nhưng động tác và cử chỉ kia, nhìn như thế nào cũng giống như là người bình thường, ba vị trưởng lão và Hoàng Phủ gia chủ ở trên đài liếc nhau một cái, Hoàng Phủ Kình Thiên mở miệng lần nữa:

- Nghe nói ngươi muốn tới Hoàng Phủ gia ta làm khách, chúng ta liền dựng đài cao chờ ngươi, đã chờ ba ngày, lại không biết vì sao ngươi không đằng vân tới, lại đi đường chậm như vậy?

- Ha ha, không nhìn ra sao?

Con lừa vẫn không ngừng đi về phía trước, thanh âm lạnh nhạt:

- Tiểu gia không giống các ngươi, không cưỡi mây được!

- Ta nghe nói ngươi đã bị phế!

Hoàng Phủ Kình Thiên bỗng nhiên nói thẳng, thanh âm lạnh lùng.

Nam tử cưỡi lừa nói:

- Nếu như ánh mắt ngươi không mù, thì có thể đoán được!

- Hừ!

Hoàng Phủ Kình Thiên bị hắn dùng lời mắng xéo, trên mặt lóe lên nộ khí, quát lên:

- Rất tốt, vậy ta ngược lại muốn xem xem, ngươi đã bị phế tu vi, đến tột cùng làm sao đến diệt Hoàng Phủ gia ta, hay là đi tìm cái chết!

Theo thanh âm quát ra, bàn tay hắn cao cao nâng lên, sau đó dùng sức rơi xuống.

Cùng lúc đó, một đạo thần niệm truyền ra, trong bát bộ yêu chúng canh giữ ở dưới đài, lập tức có bốn tu sĩ Trúc Cơ cảnh hét lớn, đằng vân mà lên, riêng phần mình khống chế phi kiếm, đằng đằng sát khí vọt tới nam tử cưỡi lừa, người còn chưa tới, bốn thanh phi kiếm đã giao thoa chém ra, mờ mờ ảo ảo phong tỏa tất cả đường ra của nam tử.

Không nói nhảm nửa câu, giữa song phương thực tế cũng không có gì đáng nói, lời nói mặt mũi cũng nói không được nữa.

Hơn nữa mặc dù Hoàng Phủ gia vô ý thức coi Phương Hành là một địch nhân không thể khinh thường, nhưng lại luôn cảm giác kẻ này quá mức trẻ tuổi, thời gian tu hành không có bao nhiêu năm, càng không có thế lực bối cảnh, thì càng không muốn đặt hắn ở phương diện bình đẳng.

Bọn họ luôn cảm thấy, đối đãi Phương Hành, nên trực tiếp xuất thủ trấn áp, mới sẽ không mất uy nghiêm của gia tộc.

Nam tử kia cũng không bối rối, con lừa chạy chạy, tốc độ càng lúc càng nhanh, dần dần giống như lưu tinh, sau trăm trượng, thân thể nó vọt thẳng đến không trung, một người một lừa công kích về phía đài cao.

Bốn thanh phi kiếm phát ra thần quang và sát khí kinh người, giảo sát đến hắn.

Mà ở trong quá trình này, nam tử trên thân lừa kia đón bốn thanh phi kiếm, thanh âm lại không dao động, cực kỳ tỉnh táo:

- Nếu như tiểu gia không trở thành phế nhân, đến diệt Hoàng Phủ gia các ngươi... Đây không phải là quá cho Hoàng Phủ gia các ngươi mặt mũi sao?

Thời điểm hắn nói xong câu này, bốn thanh phi kiếm đã trảm tới trước người, mà hắn thậm chí không có ý tứ muốn đi ngăn cản, bàn tay vung lên, thình lình xuất hiện một quyển trục, không chút hoang mang kéo ra, sau đó ở phía trên nhấn một cái, giữa không trung thình lình truyền ra một tiếng Lê-eeeeee, lại có một thân hình triển khai, một con chim ưng dài chừng ba mươi trượng màu xanh xuất hiện ở trước người hắn, cự sí vung lên, dẫn động cuồng phong kinh người, như ngàn vạn loạn đao.

- Đinh đinh...

Chương 720b: Tai hoạ ngập đầu

Bốn thanh phi kiếm bị đánh nát, loạn đao cũng không ngừng, hóa thành cuồng phong cuốn thẳng về phía bốn tên Trúc Cơ.

- Ah...

Bốn tên Trúc Cơ kia ở trước mặt đại ưng có thể so với Kim Đan hậu kỳ, thật chỉ như sâu kiến, căn bản không thể ngăn cản, loạn phong tới lại nhanh, thậm chí bọn họ còn chưa dâng lên suy nghĩ tránh né, đã bị gió chém chia năm xẻ bảy.

Sau đó đại ưng giương cánh, vững vàng bay ở bên trái Phương Hành, trong mắt sát cơ nghiêm nghị.

Nhưng còn chưa kết thúc, Phương Hành tay cầm Bách Hung Đồ, lần nữa vạch một cái, hư không chấn động, thình lình lại có một cự viên cao hơn mười trượng từ trong hư không nhảy ra, hung phong bốn phía, đứng ở phía bên phải của Phương Hành.

Sau đó một cự hổ màu đỏ, yêu lang sau lưng mọc hai cánh, yêu ngạc toàn thân hắc giáp...

Vốn là một mình cưỡi lừa công kích về phía đài cao, lúc này lại triệu hoán ra càng ngày càng nhiều, chừng mười mấy con, giống như quân đội.

Con lừa kia, ở dưới bí pháp bí dược thôi động, vốn đã bất phàm, nhưng lúc này khí thế lại bị ép giọt nước không còn.

- Hung Thú!

- Nghe đồn kẻ này có thể điều khiển Hung Thú, quả nhiên không giả!

Trên đài cao, ba vị trưởng lão của Hoàng Phủ gia nhíu mày, Hoàng Phủ Kình Thiên nhìn thoáng qua bên cạnh, trên một ngọn núi nhỏ đứng một Tiên Nô, hắn lập tức vung lên một cây cờ, trên lá cờ phóng ra hắc khí cuồn cuộn, trong hắc khí, không ngờ có yêu linh hung tàn cuồng bạo hiển hoá ra, mà trong bát bộ yêu chúng, cũng có gần trăm người xông ra ngoài, cùng yêu linh sóng vai, đằng vân giá vũ, càng ngày càng nhiều, âm khí dày đặc đáng sợ.

Mây đen cuồn cuộn mà đến, phô thiên cái địa.

So sánh với yêu linh trong hắc khí ngập trời, Hung Thú bên cạnh Phương Hành nhất thời lộ ra thế đơn lực cô.

- Ha ha, tiểu ma đầu, ngươi quả nhiên không có tu vi, chỉ có thể dựa vào khống chế Hung Thú đến ngăn địch?

Trên đài cao, một tên trưởng lão của Hoàng Phủ gia sĩ cười lạnh mở miệng:

- Chỉ tiếc ngươi chọn sai đối thủ, tuy Hoàng Phủ gia ta không có Hung Thú, nhưng có vạn linh, ngàn vạn yêu linh vì ta hiệu lực, ta ngược lại muốn xem xem ngươi có thể đưa tới bao nhiêu Hung Thú cho chúng ta luyện cờ!

Vạn Linh Kỳ của Hoàng Phủ gia, từ trong Hắc Thủy Hồ luyện thành, khống chế yêu linh, huyền ảo khó lường.

Năm đó, Phương Hành ở dưới Đại Bằng Tà Vương chỉ điểm luyện chế ngụy Vạn Linh Kỳ, uy lực cũng rất đáng sợ, huống chi bây giờ là cờ thật?

Trong hắc khí ngập trời, những yêu linh khí cơ kinh khủng kia, cùng đại yêu chân chính không quá mức phân biệt, thực lực thình lình không thua Hung Thú.

Nhưng mà đối mặt đại quân yêu linh cuồn cuộn vọt tới, Phương Hành lại thấp giọng cười lạnh, thu hồi Bách Hung Đồ.

- Hoàng Phủ gia giết yêu luyện cờ, luyện chế ra trấn tộc chi bảo, uy lực quả nhiên không tầm thường, ta luyện hóa mấy chục Hung Thú trên Bách Hung Đồ, số lượng quá ít, có lẽ không đối phó được các ngươi, nhưng nếu như dùng vật này thì sao?

Hắn bỗng nhiên cười lạnh, bàn tay vỗ tiểu tháp một cái, lần nữa tế ra một vật.

Là một cánh cửa lớn, thăm thẳm đứng ở trong hư không, cánh cửa chậm rãi mở ra, phảng phất như thông hướng một thế giới khác.

Bên trong, khí thế hung ác ngập trời phóng thích ra ngoài, kia là một loại khí thế vô hình, lúc đầu vô hình vô chất, nhưng bởi vì khí tức quá mức kinh khủng, cuối cùng tạo thành ba động giống như thực chất, ảnh hưởng hư không, từ xa nhìn lại hoàn toàn mơ hồ, trong cửa có vô số tiếng gào thét vang lên, phảng phất như hung ma bên trong nhận lấy triệu hoán, điên cuồng gào thét, mấy hơi sau, khí thế hung ác càng tăng lên, từng bóng đen từ trong đại môn chui ra.

Hung Thú!

Thình lình lại là Hung Thú!

Bất quá lần này lực lượng Hung Thú mạnh

hơn, số lượng cũng nhiều hơn!

Mỗi một hắc ảnh rơi xuống đất, thân hình tăng vọt, sau đó gào thét lao về phía trước, như muốn xé nát hết thảy.

Lúc này Vạn Linh Kỳ xoắn tới khói đen cuồn cuộn, cách Phương Hành chỉ còn ba dặm, khí thế bên Phương Hành lúc đầu yếu đến đáng thương, nhưng theo cửa đồng mở ra, vô số Hung Thú từ bên trong vọt tới, khí thế lại càng ngày càng mạnh, càng ngày càng nhiều Hung Thú gia nhập vào trong đại quân Hung Thú, cơ hồ thành một thú hải vô biên...

Ầm ầm!

Vạn Linh Kỳ triệu hoán ra đại quân yêu linh cùng thú triều đụng vào nhau, lập tức dẫn phát hỗn loạn to lớn, thiên địa biến sắc, đại mạc cuồn cuộn vào lúc này biến thành chiến trường đáng sợ, tu sĩ bát bộ xen lẫn trong yêu linh vọt tới, lúc này không ngừng kêu khổ, bị cuốn vào trong Hung Thú và yêu linh hỗn chiến, tựa như người giấy tiến vào đám cháy, tùy thời tùy chỗ đều có khả năng bị xé nát, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ ngay cả cái bóng của tiểu ma đầu kia cũng sờ không được.

Ngay cả ba vị Kim Đan viên mãn trên đài cao cũng biến sắc, không lo được giá đỡ cao thủ gì, lập tức mang theo tất cả bát bộ yêu chúng xông ra ngoài, đồng thời thúc giục Vạn Linh Kỳ trên tay, muốn ngăn cản thú triều kinh khủng ở bên ngoài, nếu bị bọn chúng vọt vào tổ địa, đối với Hoàng Phủ gia mà nói là một tai nạn.

- Nhanh chóng đánh giết tiểu ma đầu kia...

- Mau mau, sai người mang Vạn Linh Kỳ trong tộc tới, nếu không ngăn không được thú triều...

- Nhất định phải ngăn lại, nhất định phải ngăn lại!

Trong tiếng gào thét, tất cả lực lượng của Hoàng Phủ gia ở chỗ này đều xông tới, bày trận thì bày trận, trùng sát thì trùng sát.

Chỉ tiếc, ở dưới thú triều vô tận trùng kích, vô luận là Vạn Linh Kỳ triệu hoán ra yêu linh, hay tu sĩ Hoàng Phủ gia bày ra phòng tuyến, đều lộ ra yếu ớt như thế, Hung Thú lần này không phải Phương Hành triệu hoán ra, mà là lúc trước hắn ở Quy Khư chuẩn bị ở sau, ở giữa cửa đồng và Quy Khư xây dựng một lối đi.

Nói cách khác, mở cửa đồng ra, giống như trực tiếp thả đám Hung Thú bị nhốt ở trong lồng giam, hơn nữa dù bây giờ Phương Hành không có tu vi, nhưng vẫn là Thái Thượng di đồ, mờ mờ ảo ảo là chủ nhân của đám Hung Thú này, mặc dù hiện tại hắn còn không thể khống chế Hung Thú cho mình dùng, nhưng bọn Hung Thú này lại sẽ không để hắn bị thương tổn, bây giờ hắn bị yêu linh và tu sĩ Hoàng Phủ gia khóa chặt, chính là xúc phạm vảy ngược của chúng, nhất định phải xé nát.

Ở dưới loại hung ác điên cuồng trùng kích này, phòng tuyến của Hoàng Phủ gia là một chuyện cười.

Cho dù có ba Kim Đan viên mãn mang theo bát bộ yêu chúng toàn lực chống cự, cũng bị thú triều phá nát.

Đại quân Hung Thú đen kịt, phảng phất như đầu sóng đánh về phía tổ địa Hoàng Phủ gia, thế không thể ngăn.

Mà trong thú triều, Phương Hành gác đao ở trên cổ con lừa, giống như cười mà không phải cười nói:

- Đồ nhi ngoan, hiện tại thời điểm mấu chốt nhất đến rồi, ngươi cũng đừng giả vờ ngây ngốc với ta, nhanh lao tới, đây có thể là trận chiến cuối cùng của tiểu gia, trước khi ta đến vốn định vì Thái Thượng Đạo tìm y bát mới, chỉ tiếc nhìn khắp ngàn vạn người, cuối cùng vẫn quyết định truyền cho ngươi, cảnh cáo nói trước, chỉ cần ngươi đưa ta đến chỗ kia, ta sẽ thả ngươi rời đi, cho ngươi y bát, nhưng trong quá trình này vạn nhất đụng phải nguy hiểm gì, đó cũng là mệnh của ngươi!

- Hai... Hai ah...

Con lừa run như cầy sấy, bị Hung Thú chen chúc ở quanh người hù đến kẹp chặt cái đuôi, nghe Phương Hành nói, cũng chỉ có thể run rẩy kêu một tiếng, không dám không nhìn lưỡi đao sáng loáng a, chỉ có thể cắn răng vọt vào.

Xung quanh Phương Hành, có Hung Thú bị hắn dùng Bách Hung Đồ triệu hoán ra bảo vệ, tu sĩ hoặc một số yêu linh của Hoàng Phủ gia đến đây ngăn cản, đều bị bọn Hung Thú này quét ra, bảo đảm hắn an toàn lao vào bên trong, mà những Hung Thú dùng cửa đồng thả ra kia, thì không phải hắn có thể tùy tâm khống chế, tùy chúng nó đi thôi!

Ầm ầm!

Lao vụt trăm dặm, chỉ thấy phía trước đại trận linh quang mờ mịt, chính là tổ địa của Hoàng Phủ gia.

Đại trận này lại dùng cảm ứng và phong tỏa linh khí làm chủ, dù sao tổ địa này địa vực quá rộng, gần như có thể hóa thành một Vực, Hoàng Phủ gia còn không có đủ thực lực bố trí đại trận giống như Thái Thượng di chỉ, cho nên đại trận này, chỉ có thể cảm ứng được đối thủ xâm lấn, để tộc nhân nhanh chóng làm ra phản ứng, lại không cách nào dùng để ngăn cản địch nhân cường đại xâm lấn, hơn nữa đối với Hoàng Phủ gia mà nói, bọn họ cũng không cần đại trận như vậy ngăn địch, địch thủ có thể ngăn bọn họ không để trong lòng, xứng làm địch nhân của Hoàng Phủ gia, thì không phải đại trận này có thể cản.

Nói rất dài dòng, lại chính bởi vì nguyên nhân này, một đám Hung Thú điên cuồng vọt tới, cơ hồ dễ như trở bàn tay liền vọt vào, trùng trùng điệp điệp, mặc dù có một ít bị cấm chế ở biên giới kích thương, nhưng trong mười thành lại không đến một thành, Phương Hành thì sai sử con lừa, vọt vào một chỗ không có cấm chế.

Hoàng Phủ tổ địa an tĩnh mấy ngàn năm, bây giờ nghênh đón đại hạo kiếp!

- Nơi tốt ah...

Vừa vào đại trận, cảnh sắc trước mắt biến đổi, bên ngoài cát vàng mênh mông, không có một ngọn cỏ, trong trận lại giống như tiên cảnh, khắp nơi linh viên tiên điền, vô số dị thú quý hiếm, linh khí dư dả như thực chất, ngay cả Phương Hành cũng phải tán thưởng động thiên phúc địa, trong lòng nhịn không được khen một tiếng, sau đó cười lạnh.

- Hủy hết cho ta!

Đương nhiên không cần hắn phân phó, Hung Thú ầm ầm chà đạp qua, địa phương lại tốt cũng thành hoang phế?

Chương 721: Ta dùng đài sen thủ pháp lực, kiếm trảm Hoàng Phủ như cắt cỏ

Mà ở phía trước, tu sĩ Hoàng Phủ gia kịp phản ứng đã chạy đến, thành quần kết đội, lít nha lít nhít, tu sĩ Hoàng Phủ gia ở tổ địa cực kỳ nhiều, bất kỳ ai cũng có tu vi kinh người, nhìn thấy thú triều điên cuồng vọt vào, bọn họ ngốc một lát, sau đó lập tức gào thét vọt lên...

- Từ đâu tới nhiều yêu thú kinh khủng như vậy?

- Nhanh ngăn bọn chúng... vườn linh thảo của ta...

- Không tốt, đây là Hung Thú, các tộc nhân đồng loạt ra tay, trấn áp chúng nó...

Trong Hoàng Phủ tổ địa đã triệt để lộn xộn, vô số tu sĩ vọt ra, thấy Hung Thú tàn sát bừa bãi, từng cái vừa giận vừa gấp, hốc mắt đỏ bừng, liều tính mạng xông lên phía trước ngăn cản, chỉ tiếc ở dưới đại quân Hung Thú, tu vi không tới Kim Đan trung kỳ, thì ngay cả sức tự vệ cũng không có, đi vào chính là kết cục bị xé nát.

Chém giết lập tức triển khai, sóng máu cuồn cuộn.

Nhìn linh điền tiên khí mờ mịt trở nên hỗn độn, nhìn Tiên thú tư thái duyên dáng bị Hung Thú hung hãn nện thành thịt vụn, nhìn tu sĩ Hoàng Phủ gia bồng bềnh như tiên bị Hung Thú xé thành mảnh nhỏ, máu nhuộm tổ địa, nhìn địa vực đẹp như bức tranh biến thành U Minh địa ngục, trong lòng Phương Hành cảm giác thoải mái, nhịn không được cười phá lên:

- Giết giết giết, giết sạch cho ta, ha ha!

Trong tiếng cười lớn, hắn thì cưỡi con lừa, thừa dịp hỗn loạn mang theo đoàn hộ vệ của mình thẳng đến một phương hướng.

Mục đích của hắn rất rõ ràng.

Lúc trước chém Hoàng Phủ Đạo Tử, xách đầu của hắn câu cá mập, từ trong miệng đối phương moi ra không ít thứ, trong đó bao quát cơ mật của Hoàng Phủ tổ địa, lúc ấy không nghĩ nhiều, chỉ xem như dự phòng, không chừng ngày nào sẽ dùng đến.

Mà bây giờ thực dùng tới rồi.

- Tiểu ma đầu ở nơi đó, nhanh chém hắn!

Sau khi vọt vào tổ địa, Hung Thú đã tán ra, Phương Hành cũng không có năng lực điều khiển nhiều Hung Thú như vậy, trước đó là lợi dụng thân phận của mình và đặc điểm Hung Thú, cho bọn chúng một phương hướng đại thể mà thôi, bây giờ đã thành công đưa chúng nó vào Hoàng Phủ tổ địa, thì không thể khống chế hành vi của bọn nó, chỉ có thể mặc đại quân Hung Thú thoát ly, tàn phá các nơi, bất quá như vậy, sẽ làm hắn mất đi rất nhiều yểm hộ, rất nhanh liền có người phát hiện hắn, lập tức kêu to lao đến, có người truy, có nhân ngăn, trước người sau người, đạo đạo linh quang pháp lực xen lẫn.

- Oanh!

Một đạo liệt diễm bị Thanh Ưng ngăn cản, sau đó cự ưng cùng tu sĩ Hoàng Phủ gia thi triển hỏa pháp kia đại chiến với nhau.

- Rống!

Cự viên huy quyền như sấm, nện hai tu sĩ Hoàng Phủ gia cản ở trước người thành bánh thịt, sau đó nó bị hai tu sĩ Hoàng Phủ gia khác cuốn lấy, đạo đạo thần lôi như dây thừng một mực cuốn lấy nó, đánh cực kỳ ác liệt.

Công kích tổ địa người ta, không khác nào thân hãm hiểm cảnh, tầng tầng lớp lớp nguy hiểm không ngừng đánh qua.

Mà đối với những con ruồi này, Phương Hành ngay cả nhìn cũng không nhìn, tập trung tinh thần xông vào bên trong, thực có người tới gần, tự nhiên sẽ có Hung Thú ngăn lại, bên người thỉnh thoảng có ác chiến triển khai, hắn làm như không thấy, những Hung Thú bị hắn dùng Bách Hung Đồ gọi ra kia, đối với hắn là trung thành tuyệt đối không ngừng bị dây dưa, nhưng vẫn che chở hắn một đường phóng vào Hoàng Phủ tổ địa.

Con lừa biết chuyện nghiêm trọng, liều mạng chạy về phía trước.

Chỉ một nén hương thời gian, Phương Hành đã xông vào gần trăm dặm, nhưng Hung Thú bên người cơ hồ đã bị kéo hết sạch, chỉ còn lại hắn và con lừa.

- Tiểu ma đầu, ngươi có dũng khí khống chế Hung Thú hủy tổ địa của Hoàng Phủ gia ta, ta muốn trấn áp ngươi ở dưới Hắc Thủy Hồ, vĩnh viễn không được siêu sinh...

Lúc này Phương Hành đã xông phá bảy tám

phòng tuyến của Hoàng Phủ tổ địa, trước mắt cơ hồ không không đãng đãng, nhưng lúc này, dùng Hoàng Phủ Kình Thiên cầm đầu, ba Kim Đan viên mãn vừa rồi ở bên ngoài nghênh đón hắn rốt cục chạy tới, bộ dáng của ba người bọn họ cực kỳ thê thảm, thậm chí còn có người trọng thương, cánh tay bị Hung Thú không biết tên xé mất, còn có người ngực bụng bị táp ra lỗ hổng đáng sợ, nhưng vẫn giận dữ đuổi theo.

- Trấn áp em gái ngươi, có bản lĩnh ngươi theo đuổi ta?

Phương Hành quay đầu nhìn thoáng qua bộ dáng của bọn hắn, lập tức cười ha ha, vỗ mông con lừa, ý bảo nó chạy nhanh hơn.

- Tiểu ma đầu, ngươi có bản lĩnh thì trở lại chiến một trận...

- Dù ngươi trốn lại có thể trốn đi đâu? Vào tổ địa tộc ta, ngươi chỉ còn một con đường chết...

Hoàng Phủ Kình Thiên và mấy trưởng lão điên cuồng đuổi theo, sát khí ngập trời, nhưng cùng lúc cũng hơi kinh ngạc, không biết tiểu ma đầu kia chạy đi đâu, dù sao càng tiến vào trong, cũng chỉ càng xâm nhập tổ địa của Hoàng Phủ gia mà thôi, căn bản không có khả năng chạy thoát, nhưng ý nghĩ này hiện tại không rảnh suy nghĩ, bọn họ một lòng muốn giết người chỉ có thể cắn chặt răng, hô quát vọt tới, tay giương Đan quang vung chém.

Sự tình có nặng có nhẹ, hiện tại bọn họ chỉ muốn tranh thủ thời gian chém giết Phương Hành, lại đi xử lý sự tình Hung Thú tàn sát bừa bãi.

Rầm rầm rầm!

Con lừa kia liều mạng nhỏ, vung ra bốn vó chạy nhanh, bọn họ đường đường Kim Đan viên mãn cũng nhất thời đuổi không kịp, chỉ có thể đánh tới các loại thuật pháp và pháp bảo, cuồng oanh loạn tạc, linh lực hỗn loạn cơ hồ muốn xé nát bọn hắn ngay tại chỗ, hư không bị oanh vặn vẹo...

- Hai hai ah...

Con lừa kinh hoàng kêu to, bị hù kẹp chặt cái đuôi, ngao ngao tả xung hữu đột, một bên chạy gấp về phía trước, một bên tránh né các loại pháp bảo và thuật pháp oanh tới, nếu có thể nói chuyện, nó nhất định đã mở miệng chửi thề, cảm giác tiên duyên kiếm không dễ, vừa có sư phó đã bị kéo đi tìm cái chết, con mẹ nó có sư phụ hỗn đản như vậy sao...

Xùy!

Một đạo đao quang bắn đến, lỗ tai con lừa bị gọt xuống nửa mảnh, đau đến nó khẽ run rẩy...

Oanh!

Một thần thạch xa xa oanh đến, con lừa không kịp né tránh, móng sau bị nện đứt một cái, đau đến nó kêu một tiếng, sau đó ba cái chân nhảy cộc cộc về phía trước...

Ngay cả Phương Hành ở trên lưng lừa, lúc này cũng bị tác động đến vết thương, dù con lừa đã phát huy vượt qua bình thường, nhưng còn không thể nào tránh qua tất cả oanh kích, một số tác động nhỏ xíu vọt tới, Phương Hành cũng chỉ có thể cắn răng tiếp nhận, lúc trước hắn và Diệp Cô Âm hoang đường nửa năm, hấp thu một chút đạo nguyên vào người, khóa lại một số linh khí trong cơ thể, nhưng những linh khí này vốn không nhiều, đoạn đường này vọt tới, tế linh phù, triệu bách thú, tế Hư Không Môn… đã giọt nước không còn.

Lúc này hắn chỉ có thể dựa vào con lừa tả xung hữu đột tránh né, đồng thời trong lòng cầu nguyện không nên chết ở trên nửa đường.

- Tiểu ma đầu, nhận lấy cái chết...

Dù sao con lừa thụ thương khá nặng, tốc độ đã chậm lại, tu sĩ Hoàng Phủ gia ở sau lưng đã càng đuổi càng gần.

Bọn họ càng thêm tàn nhẫn, vì thấy đã sắp bắt tiểu ma đầu kia ở trong tay.

Nhưng lúc này, trước mắt rốt cục xuất hiện một mảnh hồ lớn.

Cái hồ lớn kia, ở dưới một ngọn núi nguy nga, trùng trùng điệp điệp, phương viên chừng ngàn dặm, nước hồ đen tuyền, bên trong chìm chìm nổi nổi, cũng không biết có bao nhiêu yêu linh giãy dụa lăn lộn, mấy ngàn năm nay đều là như thế, trên mặt hồ, thậm chí có sương mù màu đen lăn lộn, nhìn cực kỳ kinh khủng, cùng địa phương khác của Hoàng Phủ tổ địa tiên khí bồng bềnh, thì giống như hai thái cực.

Nơi đây chính là nội tình nổi danh nhất Hoàng Phủ gia, Hắc Thủy Hồ.

Một cái hồ lớn phong ấn hơn vạn yêu linh.

Mà mục đích của Phương Hành cũng ở trong này, thấy được hồ lớn, hắn liền nở nụ cười, cũng không để ý tu sĩ Hoàng Phủ gia ở sau lưng điên cuồng đuổi theo, đưa tay vỗ tiểu tháp một cái, bên trong thình lình bay ra một đài sen, tản ra linh quang mờ mịt, tung bay ở trên không Hắc Thủy Hồ, mà hắn thì mượn lực lượng của con lừa, thuận thế xông lên đài sen.

Ở trên đài sen, ngồi ngay ngắn bất động, hắn thở dài, tảng đá trong lòng buông xuống.

Mà ở bên cạnh hắn, con lừa suýt nữa mệt mỏi tê liệt, bốn chân gãy mất một chân, hai lỗ tai thiếu đi nửa miếng, toàn thân là thương, da thịt rách nát, máu me đầm đìa, đầu lưỡi như chó duỗi ở ngoài miệng thở hổn hển, mồ hôi và huyết thủy lăn lộn với nhau.

- Đồ nhi ngoan, ngươi có thể đi, rảnh rỗi thì tới Quy Khư báo cáo...

Phương Hành cười hì hì, một bộ không còn tâm nguyện, nhìn con lừa phất tay, đồng thời ném cho nó một quyển Ngọc Thư:

- Cầm Thái Thượng Ngọc Thư đi Quy Khư, ngươi chính là truyền nhân y bát của ta, lão Tà biết làm sao thu được Thái Thượng Đạo Kinh, Kim Lục Tử người mang Thái Thượng Bất Tử Kinh, mà Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, ta đã để lại cho một người khác, nếu như ngươi có bản lĩnh, thì đi tìm, nếu làm không được, thì hảo hảo ở Quy Khư làm một đệ tử chân truyền, mặt khác... nói cho bọn họ một tiếng...

Sau lưng hắn, các Kim Đan cảnh của Hoàng Phủ gia khó khăn lắm chạy tới, đã giận dữ vây quanh.

Không chỉ có ba vị Kim Đan dùng Hoàng Phủ Kình Thiên cầm đầu, bốn phương tám hướng, còn có vài chục người điên cuồng chạy tới.

Dưới cơn thịnh nộ, bọn họ giận dữ tản ra, đủ loại Đan quang, thuật pháp, pháp bảo liên miên bắn về phía Phương Hành, che khuất bầu trời.

Mà đối mặt lửa giận của những Kim Đan cảnh này, Phương Hành cười ha ha, hai tay bấm quyết, đài sen đột nhiên tỏa sáng, linh khí mênh mông cuồn cuộn giống như triều cường tràn vào trong cơ thể hắn, tràn đầy mỗi một tấc kinh mạch và nhục thân, khiến cho tu vi của hắn vốn đã khô kiệt, vào lúc này lại từ từ tăng trưởng, gần như tràn đầy, khí tức liên tiếp tăng vọt.

Linh Động, Trúc Cơ, Kim Đan... viên mãn!

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, không trung mây đen ngưng tụ, sau đó vô số tia Lôi Điện đáng sợ từ trên trời giáng xuống, bao phủ phạm vi ngàn trượng, một lôi phá vạn pháp, dù hôm nay đã mất đi lôi chủng, nhưng sau khi ngưng tụ pháp lực, dùng Lôi thuật của Long tộc khống chế thần lôi, thình lình có uy lực càng kinh người hơn, thần lôi giăng khắp nơi, tất cả Đan quang, thuật pháp, pháp bảo đều bị thần lôi quét

xuống.

Thậm chí tất cả tu sĩ Hoàng Phủ gia vọt vào Hắc Thủy Hồ, đều bị thần lôi kinh khủng bao phủ.

Tiếng sấm vang rền lọt vào tai, thanh âm của Phương Hành càng vang dội:

- Trận chiến cuối cùng tiểu gia thật uy phong!

...

...

- Không phải hắn đã tàn phế sao?

Người Hoàng Phủ gia khó khăn lắm xông đến, đánh ra ngàn vạn linh quang, lúc đầu vốn nghĩ tiểu ma đầu kia sẽ thành mảnh vỡ, lại đột nhiên thấy hắn khống chế ngàn vạn Lôi Điện hạ xuống từ trên trời, uy lực đáng sợ, dù bọn hắn đều là Kim Đan hậu kỳ trở lên, lúc này cũng bị hù trong lòng run sợ, vội vàng bay ra sau, dự định trước rút ra chiến trường, quan sát thế cục lại nói.

Không có cách, thanh danh của tiểu ma đầu thật quá đáng sợ, mỗi một biến cố ở trên người hắn, đều không thể không thận trọng đối đãi!

- Ha ha, muốn chạy trốn?

Lúc này Phương Hành ngồi xếp bằng trên đài sen cười ha ha, sau đó hai tay hợp lại.

Trong lòng bàn tay, lập tức có một đoàn lực lượng hiển hóa.

Đây là lực lượng Hỗn Độn, cực kỳ huyền ảo, hai tay Phương Hành sát nhập, đè ép lấy lực lượng Hỗn Độn, hư không chung quanh đồng thời phát sinh biến hóa, tất cả sự vật đều bị một cỗ lực lượng vô hình lôi kéo, bay về phía Phương Hành, dùng tu vi Kim Đan đỉnh phong của bọn họ, thình lình cũng không thể ngăn cản...

- Tiểu ma đầu, ngươi... ngươi...

Đại trưởng lão Hoàng Phủ Tử Nhạc xông lên trước nhất, lúc này bị hai tay Phương Hành hợp lại kéo qua, cùng Phương Hành mặt đối mặt, gần trong gang tấc.

- Tiểu gia ta ngưu bức không?

Phương Hành nhìn hắn một cái, cười phá lên.

Trong tiếng cười, chưởng phong chính diện đánh tới đầu Hoàng Phủ Tử Nhạc.

Một quyền đơn giản, nhưng pháp lực vô thượng quán chú, lại như quyền ấn phách sơn, kích đãng hư không, thậm chí trong quá trình đấm ra một quyền này, đã xé rách hư không, dẫn xuất tia chớp màu đen, oanh thẳng lên đầu Hoàng Phủ Tử Nhạc.

- Phốc...

Đường đường Kim Đan viên mãn, lại bị một quyền đánh đầu vỡ nát.

Thần hồn giấu trong đầu, cũng bị một quyền này đánh nát, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Hung uy của ma đầu lại hiện thế!

- Rất lâu chưa từng giết người, thủ đoạn không chỉ không lạnh nhạt, ngược lại thành thục hơn!

Phương Hành cũng có chút ngoài ý muốn, sau đó cười càng vui vẻ.

Hắn hôm nay, tu vi đã phế, nhưng lại mượn đài sen mà năm đó Kim Ô từ Thần Châu Bắc Vực trộm qua, về sau lại chuyển đưa cho hắn, bổ sung pháp lực của mình. Nhục thân của hắn giống như một cái thùng lủng đáy, chảy hết tu vi, nhưng đài sen lại không ngừng rót pháp lực vào, để hắn tạm thời khôi phục đỉnh phong năm đó, cùng địch nhân chiến một trận.

Vốn cho rằng mười năm chưa từng đấu pháp, lúc này thuật pháp của mình sẽ lạnh nhạt, nhưng thật động thủ, mới sinh ra một loại cảm giác cực kỳ quái dị, chính là tất cả thuật pháp, tất cả thủ đoạn giết người, cũng không trở nên lạnh nhạt, ngược lại có thể ngộ mới, bây giờ tùy ý huy sái ra, vậy mà cực kỳ thuận buồm xuôi gió, thuật pháp dần dần tới cảnh giới viên mãn.

- Tử Nhạc trưởng lão...

- Tiểu ma đầu, dám giết thúc phụ của ta, ta liều mạng với ngươi!

Một màn huyết tinh kia khiến cho tu sĩ Hoàng Phủ gia vây xung quanh Phương Hành đỏ mắt.

Trong lúc nhất thời, các Kim Đan dòng chính, Kim Đan chi thứ, Kim Đan cung phụng cùng Kim Đan cảnh xuất thân bát bộ yêu chúng của Hoàng Phủ gia, không dưới mấy chục người, đồng thời từ bốn phương tám hướng lao qua, tế pháp khí thần quang, gầm thét vọt về phía Phương Hành.

Mỗi một Kim Đan cảnh thực lực đều không phải bình thường, uy áp và khí thế trên người tầng tầng lớp lớp, như sóng dữ bao phủ Phương Hành ở trung ương.

Mà ở dưới sóng dữ tập quyển, Phương Hành không chỉ không sợ, mà tinh thần chấn động, cất tiếng cười to.

- Trận chiến cuối cùng của tiểu gia, liền dùng các ngươi đến hiến tế đi...

- Kiếm Ma đại thuật!

Phương Hành dựng lên ngón trỏ tay phải, ở trên không trung nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn, trong vòng tròn có một điểm đen hiển hoá ra, xoay tròn, sau đó điểm đen biến lớn, phía ngoài tách ra từng tia từng tia kiếm quang quỷ dị, tràn ngập bốn phương tám hướng, cắt đứt hư không như cắt đậu hũ, thuật này lại có chút tương tự kiếm thuật của Tiêu Tuyết, nhưng kiếm ti của Phương Hành màu đen, hơn nữa vận chuyển càng thêm như ý, ti kiếm huy sái, càng thêm huyền ảo khó lường.

Xùy...

Không trung tia máu bắn tứ tung, đạo đạo huyết hoa nở rộ, sau đó rơi xuống, như một trận huyết vũ, xen lẫn tàn chi của tu sĩ Hoàng Phủ gia rơi vào Hắc Thủy Hồ, yêu linh trong Hắc Thủy Hồ bị vây ba ngàn năm, vào lúc này tất cả đều gào thét vọt tới, nhảy lên thật cao, như cá được cho ăn tranh đoạt huyết nhục của tu sĩ Hoàng Phủ gia.

Đây quả thực là một trận đồ sát, ở dưới Kiếm Ma đại thuật, tu sĩ Hoàng Phủ gia căn bản không có chút sức chống cự nào.

Song phương vô luận là thuật pháp tinh diệu, hay uy lực mạnh yếu, thậm chí phạm vi, căn bản không ở trên một cảnh giới, ngoại trừ những tu sĩ tu vi đã đạt đến Kim Đan viên mãn, hay tay cầm pháp bảo lợi hại, những người khác tới gần Hắc Thủy Hồ, đều chạy không khỏi kết cục bị Kiếm Ma đại thuật bao phủ, sau đó cắt chém nhục thân, xé nát thần hồn.

- Tiểu ma đầu, ngươi coi tu sĩ Hoàng Phủ gia ta là cái gì, lại có dũng khí chém giết như thế...

Trong tình hình chiến đấu thê thảm, tu sĩ Kim Đan bình thường chỉ còn muốn đào tẩu, nhưng bị kiếm quang của Kiếm Ma đại thuật bao phủ, muốn chạy trốn cũng không có dễ dàng như vậy, bất quá trong hỗn loạn, cũng có vài tu sĩ Kim Đan đỏ mắt, dùng Hoàng Phủ gia chủ Hoàng Phủ Kình Thiên cầm đầu, đồng thời nghiêm nghị rống to, từ bốn phương tám hướng nhảy vào giữa không trung, hai tay chậm rãi huy động, trong miệng niệm tụng cổ chú không lưu loát.

Hết thảy có năm người, tu vi cao thấp không đều, kẻ cao nhất chính là Hoàng Phủ Kình Thiên, Kim Đan viên mãn, thấp nhất chỉ là nửa bước Kim Đan, nhưng vào lúc này, năm người này lại đồng thời vọt ra, cho thấy khí thế áp đảo trên Kim Đan bình thường, hơn nữa sau khi vây Phương Hành vào giữa, bọn họ thi triển thuật pháp, thậm chí trong miệng niệm tụng cổ chú, thình lình hoàn toàn tương tự.

- Ừm?

Tâm tư Phương Hành run lên, quay lại, toàn bộ tinh thần phòng ngự.

Năm người kia, tụng chú nửa ngày, trước người xuất hiện đạo đạo hơi khói màu xám, như ẩn như hiện, cực kỳ cổ quái, sau đó năm người đồng thời mở ra hai mắt, rống to một tiếng, bàn tay trái đè về phía trước, hơi khói màu xám trên người gào thét đến.

- Thần Cơ Phá Diệt Quyết!

Một tiếng quát vang vọng đất trời vang lên, chấn động không gian, như sấm rền cuồn cuộn.

Chương 722a: Diễn hóa thần cơ, phá diệt vạn pháp (1)

Đương nhiên đó là đại thuật trấn tộc của Hoàng Phủ gia... Thần Cơ Phá Diệt Quyết, dù ở Thần Châu cũng uy danh lan xa, một loại thần quyết đỉnh tiêm.

Pháp quyết này chỉ có tu sĩ chủ mạch của Hoàng Phủ gia mới có thể tu luyện, cho nên thời điểm một đám Kim Đan đều bị Kiếm Ma đại thuật của Phương Hành áp chế không ngẩng đầu lên được, năm tu sĩ lộ ra không quá thu hút lại nhảy ra, dùng Hoàng Phủ Kình Thiên làm chủ, năm người đều là tu sĩ Hoàng Phủ chủ mạch, vô luận là thân phận, hay thực lực cùng cảnh giới, đều không phải tu sĩ Kim Đan bình thường có thể so sánh được.

Ở dưới Thần Cơ Phá Diệt Quyết thôi động, khí tức màu xám nhìn bình thường, vào lúc này lại hiển lộ ra hiệu quả quỷ dị kinh người, năm tia hơi khói màu xám hóa thành một lồng giam, từ năm phương hướng che đậy đến, bao vây Phương Hành ở trung tâm, sau đó đồng thời siết về phía trước, những nơi đi qua, Phương Hành đánh ra Kiếm Ma đại thuật thậm chí thuật pháp khác, vậy mà đồng thời bị năm đạo khí tức hoá giải mất.

Đó là một loại lực lượng hủ bại, tựa như vạn vật tàn lụi, tràn đầy khô héo.

Hai chữ phá diệt, đã thể hiện tất cả đặc chất của pháp quyết này!

- Diễn hóa thần cơ, phá diệt vạn pháp, tiểu ma đầu, ta nhìn ngươi làm sao làm loạn

Trong năm tu sĩ, Hoàng Phủ Kình Thiên hốc mắt đỏ bừng, nghiêm nghị hét lớn.

Không thể không nói, tiểu ma đầu kia khống chế Hung Thú trùng kích tổ địa Hoàng Phủ gia, hơn nữa chạy trốn tới Hắc Thủy Hồ, xếp bằng ở trên đài sen, đại khai sát giới với tu sĩ Hoàng Phủ gia, đơn giản là đánh mặt Hoàng Phủ gia bọn họ!

Nhất là trong lòng các tu sĩ đều hiểu, đây là dưới tình huống tiểu ma đầu vẫn còn phế bỏ tu vi.

Bây giờ hắn không biết thi triển bí pháp gì, tạm thời thu hoạch pháp lực mà thôi.

Bất quá còn tốt, xem ra Phá Diệt Thần Cơ Quyết hữu dụng, năm tu sĩ chủ mạch của Hoàng Phủ gia liên thủ, có thể vây được hắn.

Năm đạo hơi khói màu xám co vào giữa, đợi cho phá diệt hết thảy thuật pháp do Phương Hành thi triển ra, khóa ở trên người hắn, cũng chính là thời điểm tiểu ma đầu bị phong ấn, trấn áp ở dưới Hắc Thủy Hồ mấy vạn năm.

- Thập Vạn Bát Thiên Kiếm, Hồ Thần Hỏa, Bố Vũ Thuật…

Phương Hành cũng mặt lạnh, thi triển mấy đạo thuật pháp, vũ kiếm, ánh lửa, mưa bụi… phô thiên cái địa.

Nhưng mà vô dụng, hơi khói màu xám tập cuốn xuống, tất cả thần quang ẩn chứa linh lực đều bị ma diệt, mất đi thần uy.

Năm người này liên thủ thi triển hơi khói màu xám, có thể phá diệt vạn pháp, trong lòng Phương Hành lạnh lẽo, bây giờ đạo nguyên của hắn vỡ nát, pháp chủng ma diệt, mặc dù tạm thời dựa vào đài sen hấp thu pháp lực, nhưng đan pháp có nhiều tổn hại, căn cơ thi triển thuật pháp đã không còn, thuật pháp có thể thi triển đã không nhiều lắm, dù phát huy ra mấy đạo thuật pháp, uy lực cũng không đủ, đối mặt thần quyết trấn tộc của Hoàng Phủ gia, hắn lại có một loại cảm giác lực bất tòng tâm.

Lúc này né ra mới là lựa chọn chính xác, thế nhưng hắn ngồi xếp bằng trên đài sen, lại không thể tuỳ tiện đứng dậy.

- Phá Diệt Thần Cơ Quyết.

Phương Hành trơ mắt nhìn năm đạo hơi khói màu xám xoắn tới, bỗng nhiên hắn ngừng tay, xếp bằng ở trên đài sen, không nhúc nhích.

Trong miệng hắn nỉ non, như có phương pháp, nhưng chỉ là một đường linh quang, không quá rõ ràng.

- Tiểu ma đầu quả nhiên hết biện pháp, bị năm người chúng ta liên thủ thi triển thần quyết vây khốn. nhìn hắn còn trốn chỗ nào.

Một đám tu sĩ Hoàng Phủ gia, trên mặt đã dâng lên cười lạnh khi nắm chắc phần thắng.

Hiển nhiên năm đạo hơi khói đã khóa Phương Hành ở trung tâm, tránh cũng không thể tránh.

Thậm chí hắn đã không còn đánh ra thuật pháp, ngăn cản năm đạo hơi khói màu xám co vào.

Xem ra tựa như là nhận mệnh!

Bất quá thời điểm năm đạo mây khói cách Phương Hành chỉ khoảng ba trượng, thậm chí đã che đậy thân hình của Phương Hành, tu sĩ Hoàng Phủ gia đều thở dài một hơi, Phương Hành bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo ý cười, hai tay chậm rãi huy động, trong miệng nỉ non, niệm tụng cổ chú, mấy hơi sau, quát như sấm mùa xuân:

- Phá Diệt Thần Cơ Quyết!

Ầm ầm!

Hư không bỗng nhiên rung động, một đoàn hơi khói màu xám hiển hoá ra ngoài, sau đó phóng lên trời, phảng phất như một cái ô lớn che đậy ở trên đỉnh đầu Phương Hành. hơi khói lướt qua, hư không rung động, không gian vặn vẹo, ngay cả quy tắc cũng xuất hiện chuyển biến không cách nào nghịch chuyển, tất cả linh quang đều bị hơi khói màu xám này đồng hóa, tiêu tán vô hình.

Ở trong đó, thậm chí còn bao gồm hơi khói màu xám của năm Kim Đan cảnh .

Năm đạo thần lực phá diệt cùng thần lực phá diệt của Phương Hành va chạm, sau đó bị lôi kéo, luyện hóa.

Năm người bọn họ đồng thời thi triển ra thức thuật pháp này, thậm chí còn còn kém rất xa Phương Hành một người thi triển.

- Làm sao… làm sao có thể?

Năm người phát hiện phá diệt thần lực của mình bị kéo đi, trong lòng khiếp sợ tới cực điểm.

Biểu tình kia, còn đáng sợ hơn gặp quỷ.

Đây chính là thần quyết trấn tộc của Hoàng Phủ gia, không phải đệ tử chủ mạch không thể tu luyện, tiểu ma đầu làm sao cũng biết?

- Ha ha…

Hai tay Phương Hành lăng không hư nắm, nắm sáu đạo phá diệt thần lực vắt ngang hư không, cười cực kỳ đắc ý:

- Phá Diệt Thần Cơ Quyết này, mười lăm năm trước tiểu gia đã học được, nhưng nhất thời không thèm tu luyện mà thôi, tới hôm nay mới phát hiện một vấn đề, là nếu như dùng thúc đẩy Hỗn Độn thần lực mà nói, thật đúng là một thần quyết không có gì thích hợp bằng, các ngươi tu luyện đều không đúng, nếu lại cho tiểu gia một cơ hội, ta sẽ để cho các ngươi nhìn cái gì mới thật sự là phá diệt thần lực, chỉ tiếc không có thời gian!

Rầm rầm rầm!

Hai tay của hắn bỗng nhiên hất lên, sáu đạo phá diệt thần lực như sáu cái roi lớn, quất về phía chung quanh.

- Bất quá không quan trọng, có thể giúp Tiêu sư tỷ là được.

- Ta dùng họa diệt môn, cám ơn Hoàng Phủ gia ngươi!

Oanh!

Sáu đạo phá diệt thần lực quét ngang ra, mục tiêu chính là Hoàng Phủ Kình Thiên.

Vị Hoàng Phủ gia gia chủ này, tu vi nửa bước Nguyên Anh, bị phá diệt thần lực bao lấy, cự lực quật rơi xuống Hắc Thủy Hồ, trong quá trình này, hắn kinh hoàng kêu to, nhưng nhục thân vẫn nhanh chóng khô cạn, giống như trở thành vỏ cây già không biết sống bao nhiêu năm, nứt ra, tróc từng khúc.

- Tiểu ma đầu, ngươi tội đáng…

Hoàng Phủ Kình Thiên khàn giọng rống to, thanh âm lại già yếu, cho đến cuối cùng tiếng như muỗi vo ve, nghe không được nữa.

- Sưu!

Tựa như cá chép hóa rồng, trong Hắc Thủy Hồ, một yêu linh hình dạng đại mãng nhảy lên, cuốn Hoàng Phủ Kình Thiên vào trong hồ. sau đó ngàn vạn yêu linh cùng nhau lao lên, ngươi xé ta cắn, trong nháy mắt xé rách nhục thể của hắn, thần hồn của Hoàng Phủ Kình Thiên lộ ra, còn muốn chạy trốn. nhưng yêu linh ở chung quanh thèm chảy nước miếng lập tức vọt lên, cắn xé thôn phệ.

- Y chết thật thảm.

Phương Hành sợ run cả người, cực kỳ đồng tình kết cục của Hoàng Phủ Kình Thiên.

Nói đến vị Kim Đan cảnh này, vận mệnh rất tương tự con của hắn, đều bị yêu linh nuốt.

- Tiểu ma đầu, ngươi dám giết gia chủ tộc ta?

Giữa không trung, vô số tu sĩ Kim Đan đều sợ ngây người, cơ hồ không thể tin được một màn trước mắt.

Kia là Hoàng Phủ gia chủ chấp chưởng Hoàng Phủ gia trăm năm a.

Thậm chí hắn đã được lão tổ hứa hẹn, ban thưởng Hắc Thủy Tinh, trở thành Nguyên Anh cảnh mới của Hoàng Phủ gia.

Nhưng vào lúc này, lại bị tiểu ma đầu kia giết?

- Oa ha ha, lần này giết thống khoái, đến lượt các ngươi rồi.

Phương Hành quay đầu lại nhìn bọn họ, sáu đạo phá diệt thần lực quất ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, trên Hắc Thủy Hồ tiếng kêu rên liên hồi, biển máu ngập trời.

Phương Hành tay cầm sáu đạo phá diệt thần lực, quật một đám tu sĩ Hoàng Phủ gia quỷ khóc sói gào, liều mạng chạy trốn.

Phá diệt thần lực diễn hóa Hỗn Độn, âm độc thần dị, phàm là bị nó quét trúng, thân hình ai cũng cháy khô, già yếu mà chết, ngay cả linh quang và thuật pháp cũng trở nên ảm đạm, ở dưới phá diệt thần lực, các tu sĩ bố trí phòng ngự thậm chí tế lên pháp bảo hộ thân, đều nhao nhao mất chi hiệu lực, bị cưỡng ép hút khô thọ nguyên, dùng bộ dáng già yếu ngã vào trong Hắc Thủy Hồ.

Phá Diệt Thần Cơ Quyết, thần quyết trấn tộc của Hoàng Phủ gia.

Thôi diễn thần cơ, phá diệt vạn pháp!

Năm đó thời điểm Phương Hành thẩm vấn Hoàng Phủ Đạo Tử, đã thu được tâm pháp này.

Chỉ bất quá lúc ấy hắn có chút chướng mắt Phá Diệt Thần Cơ Quyết, lại thêm trong lòng của hắn tỉnh táo, dù Hoàng Phủ Đạo Tử đã hoàn toàn sợ hắn, hắn vẫn không quá yên tâm, cảm thấy Hoàng Phủ Đạo Tử rất có thể rắp tâm hại người, cho mình thần quyết không thật, chỉ dùng tham khảo, lĩnh hội đại đạo và pháp môn huyền diệu trong đó, nhưng không có chân chính tu luyện qua.

Mà sau khi mất đi tu vi, hắn nghĩ không biết bao giờ mới khôi phục tu vi, nên chỉ có thể cẩn thận nghiên cứu các loại pháp môn, đối với Phá Diệt Thần Cơ Quyết cũng lật tới lật lui, suy tư rất nhiều năm, nhưng chưa từng triệt để lĩnh hội, thủy chung không thể từ đó thu hoạch được pháp môn khôi phục tu vi, đương nhiên lý giải về đạo thần quyết này đã vượt xa tu sĩ Hoàng Phủ gia bình thường.

Cho đến giờ phút này, hắn thấy năm tu sĩ Hoàng Phủ gia thi triển thần quyết, phá diệt vạn pháp, ngược lại tâm tư hơi có xúc động, linh quang lóe lên, nhờ vào đó suy diễn, chưa chắc không thể tu ra một đạo đại thuật, bây giờ đang trong chiến cuộc, thời gian cấp bách, hắn cũng không rảnh tinh tế suy nghĩ, nhưng vô ý thức vận chuyển pháp quyết đồng dạng, thúc giục Hỗn Độn pháp lực, không ngờ lại có uy lực kinh người.

Đương nhiên, hắn chỉ là linh cơ khẽ động, chưa từng lĩnh ngộ sâu, pháp quyết này cũng chỉ có thể vung ra một đặc tính nào đó của Hỗn Độn pháp lực, căn bản không có cách phát huy uy lực của nó đến cực hạn, bất quá đối với Phương Hành bây giờ mà nói, đã hoàn toàn đầy đủ.

Dưới các loại trùng hợp, một màn kinh người xuất hiện.

Chương 722b: Diễn hóa thần cơ, phá diệt vạn pháp (2)

Năm vị Kim Đan của Hoàng Phủ gia thúc đẩy Thần Cơ Phá Diệt Quyết, lại bị tiểu ma đầu dùng Thần Cơ Phá Diệt Quyết phản kích, sáu đạo phá diệt thần lực vung vẩy, năm tu sĩ chủ mạch tính cả các tu sĩ Kim Đan vừa rồi sống sót ở dưới Kiếm Ma đại thuật, đều bị chém giết, như nước mưa nhao nhao ngã vào trong Hắc Thủy Hồ, lúc đầu trên Hắc Thủy Hồ, xung quanh tiểu ma đầu, các tu sĩ như con ruồi mạn thiên phi vũ, bị Kiếm Ma đại thuật chém một nhóm lớn, lại bị phá diệt thần lực quét xuống còn lại, hư không nhất thời giống như rửa sạch sẽ, nhìn không thấy một bóng người.

Triệt để sợ ngây người!

Những có tu sĩ Hoàng Phủ gia bởi vì tu vi không đủ, chưa từng vào hồ chiến một trận, hay chạy tới muộn, không thể kịp thời xông lên, lúc này đã khiếp sợ đến á khẩu không trả lời được, nói không ra lời.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tiểu ma đầu đã giết bao nhiêu người?

Bốn mươi? Năm mươi? Hay gần trăm?

Phải biết đây không phải rau cải trắng, con mẹ nó đều là người sống sờ sờ ah!

Hơn nữa còn là tu sĩ Hoàng Phủ gia ngàn dặm mới tìm được một, thân thủ bất phàm!

Sau khi Ngũ tổ xuất quan, triệu tập tất cả tu sĩ Kim Đan của Hoàng Phủ gia về, sau đó Hoàng Phủ Thần Thông mang theo một nhóm tiến về Thần Châu. Còn lại đều ở trong tổ địa này, có thể nói là lực lượng trung kiên sau cùng của Hoàng Phủ gia, nhưng lúc này lại bị người một hơi giết sạch sành sanh, đây quả thực là để Hoàng Phủ gia thổ huyết!

- Oa nha nha tiểu ma đầu, Hoàng Phủ gia ta và ngươi không chết không thôi.

Xác thực có người thổ huyết rồi. một Nguyên Anh cảnh từ đằng xa bay đến, biểu lộ hung tàn bi phẫn.

Chính là Nguyên Anh cảnh Hoàng Phủ Đoan Kính tọa trấn tổ địa chạy đến, hắn ở trước khi Hung Thú tiến vào tổ địa đã xuất động phân thân, chỉ bất quá hắn vốn định xuất thủ trước bảo vệ Đan quật, Kinh điện, Thiên Tử Viện… để tránh bị Hung Thú tàn sát bừa bãi phá hỏng, sau đó lại quay về thu thập tiểu ma đầu, nhưng đạt được một tin tức làm hắn phát điên.

Vốn cho rằng những đệ tử Kim Đan cảnh kia, dù bắt không được tiểu ma đầu, vây khốn hắn cũng không thành vấn đề, kết quả…

Tất cả đều bị tiểu ma đầu làm thịt?

Đây quả thực là để hắn thổ huyết.

Nhất thời cái gì cũng không đoái hoài tới, đỏ mắt chạy về, hơn nữa chân thân cũng chạy đến, không giết tiểu ma đầu thề không bỏ qua!

- Ta sớm đã cùng Hoàng Phủ gia các ngươi không chết không thôi, bây giờ ngươi mới biết được?

Phương Hành nhếch miệng cười lạnh, lăng không hư nắm, sáu đạo phá diệt thần lực đồng thời đánh về phía Nguyên Anh lão tổ.

- Dám dùng thần quyết của Hoàng Phủ gia đối phó ta, nạp mạng đi!

Hoàng Phủ Đoan Kính nhìn thấy một màn này, con ngươi co rút, không có lên thủ thế, không có niệm tụng cổ chú, năm ngón tay vồ lấy, liền có hai đạo phá diệt thần lực hiển hóa ra, bắt về phía sáu đạo phá diệt thần lực.

Rầm rầm rầm!

Hai cự trảo, một cái bắt ba đạo phá diệt thần lực, sau đó Hoàng Phủ Đoan Kính dùng sức lôi kéo.

Sụp đổ!

Một chuỗi thanh âm phảng phất như khảy đàn tỳ bà, sáu đạo phá diệt thần lực căng thẳng, phát ra thanh âm chói tai.

- Định trụ cho ta!

Phương Hành bị Hoàng Phủ Đoan Kính kéo nhúc nhích, nhưng chỉ nhoáng một cái, liền mượn lực lượng đài sen định trụ bản thân.

Đài sen tọa trấn hư không, thân hình không dao động, pháp lực cuồn cuộn không dứt, xem như Nguyên Anh lão tổ cũng không làm gì được.

- Quay lại đây cho lão phu!

Hoàng Phủ Kính Đoan là Nguyên Anh cảnh, hơn nữa nhục thân cường đại, quái lực vô tận, lúc này kéo một cái, vậy mà không kéo động Phương Hành, cũng hơi khẽ giật mình, có chút xấu hổ rống lớn, lực lượng nhục thân tăng trưởng, hai tay kéo một cái, dùng lực lượng kéo núi kéo động phá diệt thần lực.

- Phong Thiện Sơn ý, trấn áp bản thân!

Lúc này ánh mắt của Phương Hành cũng lạnh lẽo, vận chuyển Phong Thiện Sơn ý.

Mặc dù pháp chủng đã diệt phá, nhưng lực lượng nguồn gốc từ Phong Thiện Sơn vẫn còn, lúc này hòa vào trong Hỗn Độn pháp lực, hắn tu chính là Vô Pháp Đan, có thể ngự vạn pháp, đã từng lĩnh ngộ sơn ý của Phong Thiện Sơn, vẫn còn khắc ở trong thức hải, chỉ là uy lực yếu đi rất nhiều mà thôi, lúc này lập tức thôi động sơn ý, đồng thời trên đài sen, vô số linh khí liên tục không ngừng rót vào trong cơ thể hắn, khiến cho thân hình hắn giống như núi cao vạn cổ không đổi, một mực tọa trấn hư không, bất động như núi.

- Ba ba ba ba ba…

Năm đạo phá diệt thần lực đứt đoạn, làm hư không xuất hiện vô số loạn lưu màu đen.

Chỉ còn một đạo phá diệt thần lực do Phương Hành đánh ra, còn ở trong tay Hoàng Phủ Kính Đoan, lực lượng ngang nhau.

- Nguyên lai là đài sen kia.

Hoàng Phủ Kính Đoan dù sao cũng là Nguyên Anh cảnh, kiến thức rộng rãi, tu vi thâm hậu, mặc dù trong con giận dữ, nhưng sau hai lần không kéo được Phương Hành, cũng để hắn ý thức được vấn đề, ánh mắt quét qua, đã thấy đài sen dưới mông Phương Hành, pháp nhãn lấp lóe linh quang, trong lòng đã rõ ràng:

- Tiểu ma đầu, tu vi của ngươi sớm bị phế, pháp lực hoàn toàn không có, lại dùng đài sen kia cung cấp pháp lực, chẳng lẽ ngươi không ý thức được, dùng thân thể của ngươi, vận chuyển đài sen cường đại bực này, tu vi có thể nhất thời đạt tới đỉnh phong, nhưng sau đó kinh mạch sẽ vỡ nát, mất mạng tại chỗ sao?

- Ngươi có phiền không?

Phương Hành quát lạnh, một tay kéo lấy phá diệt thần lực, đầu ngón tay bắn lên, ngàn vạn kiếm khí màu đen giống như sóng triều bay

ra.

- Sưu …

Thân hình Hoàng Phủ Kính Đoan lóe lên, ở trong chớp mắt biến mất, lúc xuất hiện lần nữa, đã đến phía sau hắn, tay kết kiếm quyết, thân hình như quỷ mị, trảm ra mấy đạo kiếm khí kinh thiên, tất cả đều bổ về phía đài sen của Phương Hành, nhưng thanh âm lại từ bốn phương tám hướng truyền đến:

- Chẳng lẽ bằng chút bản lãnh ấy của ngươi, còn muốn kéo Hoàng Phủ gia ta đồng quy vu tận sao? Ngươi cần ngồi bất động trên đài sen, mới có thể rút ra linh khí hóa thành pháp lực, vậy lão phu nhìn xem sau khi phá vỡ đài sen, ngươi còn làm sao đùa nghịch uy phong?

Oanh! Oanh! Oanh!

Trong tiếng nói chuyện, Hoàng Phủ Kính Đoan phun ra một ngụm bản mệnh chân huyết, điểm điểm tinh huyết hóa thành hình dạng của hắn, nhất thời chừng trên dưới một trăm phân thân, hiện đầy hư không, thông qua từng góc độ khác biệt chém về phía đài sen, dù tay trái của Phương Hành có phá diệt thần lực, trong tay phải có Kiếm Ma đại thuật, cơ hồ giữ vững mỗi một tấc hư không, nhưng lúc này cũng không cách nào bắt được cái bóng của Hoàng Phủ Kính Đoan.

- Đậu phộng, ngươi có xấu hổ hay không, một Nguyên Anh cảnh tựa như con khỉ vòng quanh ta chuyển, hảo hảo đánh một trận không được sao?

Phương Hành tức đến chửi ầm lên, vận chuyển Kiếm Ma đại thuật một mực giữ vững đài sen.

- A a a a ha ha, ngươi có tư cách gì đấu pháp với lão phu, nhìn ta hủy đài sen của ngươi.

Hoàng Phủ Kính Đoan lạnh giọng cười to, kiếm quang chém về phía đài sen càng nhanh.

- Ngươi vô sỉ.

Phương Hành quơ phá diệt thần lực, tức giận đến lên tiếng mắng to.

- Ngươi vô tri!

Hoàng Phủ Kính Đoan lạnh giọng quát tháo, ra tay không có chậm chút nào.

Đây quả thực làm Phương Hành giận điên lên, hôm nay hắn lo nhất là loại phương thức đấu pháp này!

Hoàng Phủ Kính Đoan đường đường Nguyên Anh cảnh, nếu không chính diện đấu pháp với hắn, bằng bản lĩnh hiện tại của hắn, thật đúng là không làm gì được lão gia hỏa kia, coi như Kiếm Ma đại thuật và phá diệt thần lực đánh trúng, vậy cũng không thương cân động cốt, mà đài sen mặc dù huyền diệu vô tận, nhưng chất liệu lại cực kỳ yếu ớt, bị lão gia hỏa này đánh trúng sẽ vỡ vụn.

- Ngươi vô sỉ!

- Ngươi vô tri!

- Ngươi vô sỉ!

- Ngươi vô tri!

- Ngươi vô tri

- Con mẹ nó ngươi mới vô tri.

Vừa đấu pháp vừa chửi đổng, hai người đều bận bịu quên cả trời đất.

Thẳng đến cuối cùng, Phương Hành nhịn không được, cắn răng quát:

- Lão vương bát đản, thật nghĩ tiểu gia không làm gì được ngươi?

Trong tiếng quát, hắn lấy ra một đóa Huyết Liên Hoa, đồng thời bàn tay đặt ở trên đài sen.

Một tiếng ầm vang, phảng phất như toàn bộ thế giới đều rung động.

Trong Hoàng Phủ tổ địa, linh khí như thủy triều lao về phía Phương Hành, tạo thành bão linh khí mà mắt trần có thể thấy được, bị đài sen dẫn tới, sau đó điên cuồng rót vào trong cơ thể Phương Hành, đây quả thực đã ra khỏi cực hạn của Phương Hành lúc này, thậm chí trước kia cũng không chịu nổi linh khí bạo ngược như thế, trong nháy mắt này, hắn hóa ra Ma Tướng ba đầu sáu tay, không là vì ngăn địch, mà là dùng loại phương pháp này, đến tiêu hao linh khí trong cơ thể.

Cùng lúc đó, hắn ngậm Huyết Liên Hoa vào miệng, phi thân lên.

Hắn đã rời đài sen, một tay cầm Hắc Kiếm, một tay cầm Huyết Ẩm Cuồng Đao, pháp y bồng bềnh, phóng thẳng về phía Hoàng Phủ Đoan Kính.

- Ngươi…

Hoàng Phủ Đoan Kính thấy cảnh ấy, cũng bị hù đến tròng mắt kém chút rơi ra.

Tiểu ma đầu làm sao thật rời đài sen rồi?

- Ha ha, ngươi nhìn ngươi có phải vô tri hay không?

Phương Hành xông về hư không, đao kiếm vung mạnh, chém chết vô số phân thân của Hoàng Phủ Đoan Kính.

Chương 723: Vạn Linh Kỳ hiện

Huyết Liên Hoa!

Lúc trước Liên đại tiểu thư vì giúp Phương Hành kéo dài tính mạng, tặng cho hắn hai đóa Huyết Liên Hoa.

Đóa Huyết Liên Hoa thứ nhất, Phương Hành ở Thanh Khâu Mộ đã dùng, cũng chính là đóa Huyết Liên Hoa kia, mới để cho hắn ở dưới tình huống tu vi gần như khô kiệt, khóa lại bản nguyên, không có ma diệt tính mạng của mình, mà bây giờ, Phương Hành thấy dông dài như vậy, mình vô vọng thủ thắng, liền quyết định chắc chắn, dùng đài sen trong chốc lát hấp thu linh khí khổng lồ đưa vào trong cơ thể mình, sau đó dùng Huyết Liên Hoa khóa ở trong cơ thể, thân hình được tự do, liền thu đài sen, giết thẳng về phía Hoàng Phủ Kính Đoan.

Cách làm như vậy, đối với hắn mà nói gánh vác sẽ lớn hơn gấp ba, không khác gì liều mạng.

Bất quá ở Phương Hành nghĩ, dù sao mình cũng sắp mất mạng, muốn chơi thì chơi sảng khoái.

Hoàng Phủ Đoan Kính đoán không sai, Phương Hành sử dụng đài sen giúp mình rút ra pháp lực, là một hành vi liều mạng.

Dù sao đài sen cũng là ngoại lực, bây giờ nhục thân của Phương Hành lại quá yếu, căn bản không chịu nổi.

Nói cách khác, đây là một cơ hội duy nhất, bởi vì đánh xong, người sẽ chết.

Lúc ở Quỷ Yên Cốc, Phương Hành không có lựa chọn nhập ma.

Hắn lựa chọn dùng mạng đến đọ sức!

Dùng trận chiến cuối cùng, đến kết thúc cuộc đời mình.

Bây giờ dùng đài sen rút ra gần ba thành linh khí của Hoàng Phủ tổ địa, lại dùng Huyết Liên Hoa phong ấn linh khí này ở trong cơ thể, trong lúc nhất thời hắn chỉ cảm thấy linh khí trong cơ thể cường thịnh, thậm chí còn vượt xa lúc mình người mang tu vi rất nhiều.

Bất quá ở dưới linh khí cường đại như thế trùng kích, hắn cảm giác kinh mạch trong cơ thể mình như dây đàn dần dần đứt đoạn.

- Ước chừng chỉ có... thời gian uống cạn chung trà...

Phương Hành cảm thụ biến hóa trong cơ thể, sau đó ánh mắt như kiếm:

- Bất quá đủ!

Trong lúc nhất thời, vô luận là Hắc Kiếm hay Huyết Ẩm Cuồng Đao, đều tách ra thần quang kinh người, vô kiên bất tồi.

- Trong thời gian uống cạn chung trà, tiểu gia trảm Nguyên Anh của ngươi!

Trong tiếng quát chói tai, Phương Hành cầm đao kiếm xông lên, chém chết vô số phân thân của Hoàng Phủ Kính Đoan, đồng thời mắt dọc mở ra, phá vỡ mê vụ, xác định chỗ chân thân của Hoàng Phủ Kính Đoan, thân hình như cầu vồng giết tới.

- Tiểu ma đầu ngươi dám!

Hoàng Phủ Kính Đoan gào thét, huy chưởng vỗ trán, trước người hiển hóa một đạo quang hoa, cấp tốc hóa thành cự nhân cả người cao mười trượng, người khoác hắc giáp, trán mọc một sừng, quanh người bọc lấy tầng tầng hơi khói màu xám, là dấu hiệu tu luyện Phá Diệt Thần Cơ Quyết đến cực hạn, mới có thể ở thời điểm Kết Anh đản sinh phá diệt pháp tướng, mang theo khí tức khô bại, thẳng đón Phương Hành.

Oanh!

Đao kiếm của Phương Hành chém tới, cùng pháp tướng đơn chưởng tương giao, lập tức dẫn phát Hắc Thủy Hồ nổi lên sóng lớn hơn ngàn trượng.

Lực trường hỗn loạn mà mắt trần có thể thấy được, từ chỗ đao kiếm và bàn tay của bọn họ tương giao, cấp tốc khuếch tán ra, bao phủ Hắc Thủy Hồ.

Ba ba...

Cánh tay của Hoàng Phủ Kính Đoan giống như pha lê vỡ vụn, thẳng đến bả vai, hắn hạ quyết tâm, dùng thần thông chém cả cánh tay, sau đó loạng choạng rút lui...

Mà hai tay Phương Hành nắm lấy đao kiếm cũng lây dính lực lượng phá diệt đáng sợ của Hoàng Phủ Kính Đoan, da thịt nhanh chóng suy bại, phảng phất như trong nháy mắt, hai cánh tay biến thành cánh tay của lão già, không chỉ khô gầy như que củi, nếp nhăn dày đặc, còn trở nên có chút mềm nhũn, ngay cả đao kiếm trong tay cũng trở nên nặng nề, suýt nữa rời khỏi tay.

Bàn về tu hành phá diệt thần lực, hắn còn không tinh thâm bằng Hoàng Phủ Kính Đoan, cũng cảm thụ được phá diệt thần lực kinh khủng.

Bất quá cũng may, hiện tại hắn có 6 cánh tay, giao thoa rút ra, lại vững vàng nắm lấy đao kiếm.

- Lại đến!

Phương Hành một khắc không ngừng, lần nữa vọt lên, đồng thời mình cũng điều khiển Thần Cơ Phá Diệt Quyết, quanh người khói bụi cuồn cuộn.

Mặc dù ở trên việc tu luyện, hắn còn kém Hoàng Phủ Kính Đoan rất xa, nhưng sau khi thúc giục, phá diệt thần lực bao phủ quanh người, có sức chống cự nhất định.

Phá diệt pháp tướng, không chỉ lực lớn vô tận, thần thông vô số, còn có thể làm địch thủ trở nên già yếu, đây cũng chính là địa phương đáng sợ nhất của Phá Diệt Thần Cơ Quyết, trừ khi độ lôi kiếp, nhục thân óng ánh vô cấu, mới có thể không bị ảnh hưởng.

Mà như Phương Hành, chỉ có thể dùng phá diệt thần lực hộ thể, chống cự phá diệt thần lực của đối thủ.

Hắn hôm nay, biết thời gian của mình cấp bách, xông giết không chút khách khí, đạo đạo vĩ lực hùng hồn phát ra, Hắc Kiếm và Huyết Ẩm Cuồng Đao mang theo quang hoa đáng sợ, phảng phất như hai lá cờ lớn, trên Hắc Thủy Hồ, hắn và Hoàng Phủ Kính Đoan không ngừng trùng sát, mỗi một lần va chạm kích bắn ra cuồng phong đều cuốn lên cự lãng thao thiên, thậm chí xé rách hư không.

- Đáng giận, ta đường đường Nguyên Anh cảnh, chẳng lẽ hôm nay thật phải thua một tiểu bối Kim Đan cảnh sao?

Hoàng Phủ Kính Đoan đã bị Phương Hành áp chế ở hạ phong, khổ không thể tả, tiểu ma đầu kia lại hiểu được Phá Diệt Thần Cơ Quyết, việc này ra ngoài dự liệu của hắn, hơn nữa còn không biết dùng loại pháp lực nào thúc giục pháp quyết này, thi triển ra uy lực không kém Nguyên Anh cảnh bao nhiêu, cái này khiến cho thần thông pháp tướng hiệu quả không lớn.

Mà Phương Hành thì càng chiến càng hung, quái lực kinh người phách trảm, pháp tướng của hắn vỡ vụn từng mảnh, đã sắp không thành hình người.

Cũng may là pháp tướng, nếu như nhục thân, này chẳng khác gì là bị xé nát.

- Hôm nay tiểu gia muốn dùng mạng một Nguyên Anh và ngàn vạn tộc nhân của Hoàng Phủ gia các ngươi, đến tế trận chiến cuối cùng của ta!

Cảm giác lực lượng trong cơ thể cường đại chưa từng có, Phương Hành càng chiến càng thống khoái, nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly.

Đao kiếm phách trảm, chưa từng thuận buồm xuôi gió giống như bây giờ, đối với lực lượng chuyển hóa và lưu động, cũng chưa bao giờ nhanh chóng như vậy, trong lòng hắn minh bạch, trong mười năm này, mình hao hết tâm tư muốn khôi phục tu vi, đã lĩnh ngộ thuật pháp đạo lý mạnh hơn, nếu đặt ở mười năm trước, mình căn bản không cần thi triển Thiên Địa Đại Ma Bàn, cũng có thể đánh bại Tống Quy Thiện.

Chỉ tiếc, đây là trận chiến cuối cùng của mình rồi!

- Phá Băng Giang...

Trong tiếng hét vang, đao kiếm cuốn một cái, quái lực thôi động, đao kiếm cắt đứt hư không, tạo thành một khu vực vỡ vụn màu đen, nhìn giống như hoa sen, lại như sông băng dần dần vỡ vụn, đao kiếm vẫy một cái, hoa sen màu đen không ngừng xung kích về phía trước, chỗ đi qua không gian vỡ vụn, vắt ngang hơn trăm trượng.

- Móa nó, thật sảng khoái, tiện tay đánh ra, cũng có thể có uy lực cường đại như vậy...

Phương Hành mặt mày hớn hở.

- Tiểu ma đầu...

Hoàng Phủ Kính Đoan tránh cũng không thể tránh, kêu thảm ngăn cản, pháp tướng bị đánh rách tả tơi, cực kỳ thê thảm.

- Là ngươi bức ta, lão phu muốn mạng của ngươi!

Lần này bị đánh bay, Hoàng Phủ Kính Đoan liều mạng kêu rên, trong lòng cũng minh bạch, tiếp tục như vậy nữa mình sẽ bị tiểu ma đầu này đánh chết, trên thế giới này thật có quái vật chưa tu luyện ra pháp tướng, đã có thể bằng vào đại thuật cường hoành đánh bại Nguyên Anh sao?

Bị bức đến một bước này, hắn chú ý không được những vật khác, quyết định chắc chắn, pháp tướng trở về nhục thân, sau đó bàn tay xòe ra.

- Cờ tới...

Hắn hét lớn một tiếng, giống như pháp lệnh, thông qua đại trận vô hình tràn ngập cả Hoàng Phủ gia địa.

Ầm ầm!

Nơi xa, núi đá bay lên, bụi bặm đầy trời, một ngọn núi cao nguy nga đang chậm rãi nổi lên.

Mà dưới núi, lại có một đạo khí tức đáng sợ truyền ra, chỉ là khí tức, cũng đã làm đại trận của Hoàng Phủ gia tan nát, sau đó phóng tới không trung, xé rách biển mây, thậm chí khí tức kia còn huyễn hóa ra huyễn tượng, giống như trong chớp nhoáng này, có ngàn vạn đại yêu khí tức cường hoành xuất hiện ở trên không trung, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Thời điểm khí tức này xuất hiện, cả Hắc Thủy Hồ bỗng nhiên yên tĩnh, ngay cả một tia gợn sóng cũng không có, nửa ngày sau, đột nhiên thủy triều lăn lộn, bốc lên vô số sóng lớn, yêu linh bên trong đều điên rồi.

Một lá cờ màu đen rách rưới từ dưới ngọn núi kia bay ra, sau đó bay về phía Hoàng Phủ Kính Đoan.

Lá cờ dài ước chừng ba trượng, trên mặt cờ tràn đầy lỗ rách, thậm chí còn có một số đốm đen đáng sợ, giống như vết máu.

Lá cờ này thậm chí không thể nhìn thẳng, nếu không sẽ không dời nổi mắt, tựa hồ trên lá cờ có lỗ đen thâm thúy, có thể hấp dẫn ánh mắt người vào, cho đến một mực khóa ở trong lá cờ, khó có thể rút ra.

Đối với người thần hồn không vững chắc mà nói, trên lá cờ có một loại lực lượng phong ấn đáng sợ, nếu nhìn thẳng lá cờ thời gian dài, thần hồn sẽ bị rút ra, phong ấn vào trong cờ.

- Tiểu ma đầu, ép ta kích hoạt cờ này, ngươi cũng đủ để kiêu ngạo!

Tay cầm lá cờ, trên mặt Hoàng Phủ Kính Đoan hiện ra nụ cười tàn khốc, trong mắt sát khí lạnh thấu xương. Hai tay nắm đại kỳ, vung về phía không trung, trên Hắc Thủy Hồ có đạo đạo linh quang hình thành lưới lớn hiển hoá ra, đây là cấm chế trên Hắc Thủy Hồ, vô số yêu linh là bị nó phong ấn không cách nào thoát được.

Sau đó Hoàng Phủ Kính Đoan lại vung lên, trong hồ dâng lên bốn thạch sư, tất cả linh quang đều là từ bốn thạch sư này đưa ra ngoài, mới nhìn bốn thạch sư chính là trấn nhãn phong ấn Hắc Thủy Hồ, thời điểm Hoàng Phủ Kính Đoan vung cờ lần thứ ba, một con thạch sư nhắm mắt lại.

Ầm ầm!

Thời điểm thạch sư nhắm mắt, trên Hắc Thủy Hồ giống như thủy triều, nhấc lên ngọn sóng cao gấp mười lần, cuồn cuộn mãnh liệt.

- Con mẹ nó, bỗng nhiên có loại dự cảm xấu...

Phương Hành nuốt ngụm nước bọt, có chút lo lắng thầm nói.

Chương 724: Hắc Thủy Hồ loạn

- Hắc Thủy Hồ Linh, nghe ta hiệu lệnh, theo cờ trảm ma, dùng để chuộc tội...

Hoàng Phủ Kính Đoan tung cờ ba lần, bốn sư tử đá trấn áp ngàn vạn yêu linh ở trong Hắc Thủy Hồ bị gọi ra, sau đó lệnh một con sư tử đá trong đó nhắm mắt lại, tương đương với một trấn chủ mất đi thần lực, thượng cổ cấm chế trên Hắc Thủy Hồ suy yếu gần ba thành, chừng ba ngàn yêu linh ngày đêm không ngừng nghỉ xông phá cấm chế nhất thời gào thét, tản ra khí tức thường nhân nghe không được, nhưng người tu hành lại cảm giác được, giãy dụa vọt ra.

- Ha ha, kéo tiểu quỷ kia vào thế giới của các ngươi, giam đủ một vạn năm...

Hoàng Phủ Kính Đoan phát ra tiếng cười to làm người ta lạnh mình, cầm đại kỳ chỉ hướng Phương Hành.

Sau một khắc, yêu linh lít nha lít nhít trong khói đen tranh nhau chen lấn lao về phía Phương Hành, ánh mắt nhìn Phương Hành như quỷ đói đang nhìn thịt mỡ.

Lúc trước Yêu tộc ở Nam Chiêm Bộ Châu cực kỳ thịnh vượng, Nguyên Anh gần trăm, Kim Đan vô số, ngay cả Độ Kiếp cũng có mấy người, nhưng sau trục yêu chi chiến, cao thủ Yêu tộc chết thì chết, trốn thì trốn, cuối cùng chỉ còn lại vài con trốn về Bắc Câu Yêu Địa, mà những cường giả Yêu tộc chết đi kia, chí ít có hơn nửa bị Hoàng Phủ gia bắt, trấn áp ở dưới Hắc Thủy Hồ, trở thành nội tình để Hoàng Phủ gia ở Nam Chiêm Bộ Châu tĩnh dưỡng vạn năm, mà không cần phải lo lắng bị Thần Châu hất ra quá nhiều.

Âm dương huyễn sinh, mới có thể liên miên vĩnh cửu.

Nếu nói tổ địa của Hoàng Phủ gia hội tụ hơn nửa linh mạch của Nam Chiêm Bộ Châu, có thể so với một phương tiên cảnh, như vậy Hắc Thủy Hồ là hoàn toàn trái lại, giống như âm dương, không ngừng chuyển đổi, sinh ra thần lực.

Trong hồ ngưng kết ra Hắc Thủy Tinh, coi như ở Thần Châu cũng là chí bảo khó được.

Giờ khắc này, Hoàng Phủ Kính Đoan thấy Phương Hành quá hung, bị buộc bất đắc dĩ, chỉ có thể mở ra ba thành phong cấm.

Trước đây Hoàng Phủ gia một mực có nghiêm lệnh, nếu muốn mở ra phong cấm của Hắc Thủy Hồ ngăn địch, chí ít cũng phải có ba vị Nguyên Anh lão tổ trở lên, hoặc Hoàng Phủ Thần Thông tu vi cao nhất ở đây mới được, bất quá lúc này Hoàng Phủ Kính Đoan lại không nghĩ nhiều như vậy.

Trực tiếp dẫn động yêu linh trong hồ, dùng

Vạn Linh Kỳ khống chế, chỉ hướng Phương Hành.

Oanh!

Phương Hành bị đại quân yêu linh đánh trúng, cả người bị chấn ra xa mấy trăm trượng, khó khăn lắm mới dừng được, yêu linh lại phô thiên cái địa ép xuống, ngay cả hắn cũng chỉ có thể liều mạng vận chuyển Kiếm Ma đại thuật, đạo đạo kiếm quang giao thoa tung hoành, tạo thành một kiếm vực phương viên mười trượng, không ngừng cắt đứt hư không chung quanh, để cho mình ở vào một khu vực an toàn, yêu linh vừa nhích lại gần, sẽ bị kiếm vực xoắn nát, kêu gào sụp đổ, hóa thành hư vô.

Loại thủ đoạn lợi dụng hư không vỡ nát này, chỉ có người nổi bật trong Kim Đan cảnh mới có thể lĩnh ngộ.

Thế gian không có bất kỳ lực lượng phòng ngự nào vượt qua hư không vỡ nát.

Mà hư không không ngừng vỡ nát như thế, hóa thành một phương lĩnh vực, độ khó càng là hàng trăm hàng ngàn lần, trong tu sĩ Kim Đan, có năng lực đánh nát hư không như thế số lượng cũng không ít, phàm là nhục thân có thành tựu, thì hoặc nhiều hoặc ít đều có thể đánh ra vài chiêu, nhưng giống như Phương

Hành, tùy ý huy sái kiếm quang, hư không không ngừng theo tâm ý của mình băng liệt, hóa thành lĩnh vực đến thủ hộ mình như thế thì tuyệt đối không nhiều.

Ngay cả Phương Hành, trước đó lĩnh ngộ Kiếm Ma đại thuật không đủ, cũng thi triển không ra loại thủ đoạn này.

Nhưng bây giờ, gặp phải nguy hiểm, lại tự nhiên vận chuyển ra, thậm chí có loại cảm giác thuận buồm xuôi gió.

- Ha ha, có thể lấy kiếm thuật vỡ nát hư không, hóa thành kiếm vực, bản lĩnh của tiểu ma đầu ngươi xác thực bất phàm, dù ở Thần Châu, tu sĩ Kim Đan có thể làm đến bước này sợ rằng cũng không quá một bàn tay, ngươi có thể thi triển ra kiếm vực phạm vi như thế, quả thực là bất thế kỳ tài...

Hoàng Phủ Kính Đoan nhìn Phương Hành, trên mặt mang nụ cười lạnh lùng:

- Chỉ tiếc, ở dưới yêu linh trùng kích, ngươi chỉ là tốn công vô ích!

Trong tiếng hô, đại kỳ lay động, yêu linh phóng tới Phương Hành càng thêm điên cuồng, khí thế gấp đôi.

- Lão già chết tiệt này thật tiện...

Phương Hành cắn răng, trong lòng cũng lạnh lẽo.

Hắn biết Hoàng Phủ Kính Đoan nói không sai, kiếm vực cố nhiên là thủ đoạn phòng ngự lợi hại nhất, nhưng loại phương pháp này rất tiêu hao lực lượng, căn bản không thể bền bỉ, mà lực lượng yêu linh trong Hắc Thủy Hồ quá mạnh, lại không sợ chết, một đám một đám lao đến, vòng quanh mình điên cuồng cắn xé, cho mình áp lực cực lớn, linh lực đang điên cuồng trôi qua.

Mà kiếm vực mười trượng kia, cũng đang bị bọn chúng đè ép nhanh chóng thu nhỏ, mấy hơi sau, chỉ còn không đến năm trượng.

- Hắc hắc...

Hoàng Phủ Kính Đoan gằn giọng cười nhẹ, đáy mắt lóe lên ngoan ý:

- Tiểu ma đầu, ba ngàn năm nay Hoàng Phủ gia ta cũng có không ít đối thủ, ngay cả Nguyên Anh cũng chém qua, nhưng ngươi là người thứ nhất may mắn được yêu linh trong Hắc Thủy Hồ trực tiếp trấn áp, tư vị này như thế nào?

Lúc này kiếm vực năm trượng của Phương Hành đã bị khói đen cuồn cuộn đè ép chỉ còn ba trượng, tức hổn hển quát:

- Con mẹ ngươi đi thử một chút chẳng phải sẽ biết?

- Ha ha, tư vị này lão phu không có hứng thú, do ngươi thuật lại thì hay hơn!

Hoàng Phủ Kính Đoan cười ha ha, đại kỳ huy động mấy lần, càng nhiều yêu linh vọt ra, dũng mãnh lao về phía Phương Hành.

- Ta lại muốn để ngươi nếm thử...

Kiếm vực bị đè ép không ngừng thu nhỏ, Phương Hành cũng lo lắng, nhìn nhiều yêu linh liều mạng vọt tới như thế, bị ô quang trong kiếm vực chém chết, lại có cái mới vọt lên, đơn giản là chủ động tìm chết, giết không dứt, trong lòng của hắn cũng run rẩy, biết bị bọn yêu linh này xích lại gần, là một kết cục vạn quỷ phệ thân, lại nghe Hoàng Phủ Kính Đoan ở bên ngoài cười lớn nói châm chọc, trong đầu hiện lên một ý nghĩ to gan.

- Ta để ngươi ngồi nói châm chọc, hôm nay cho ngươi nếm thử thủ đoạn của tiểu gia...

Phương Hành hung ác, nhìn kiếm vực đang thu nhỏ lại, sắp bị áp súc đến một trượng, vực không thành vực, liền dứt khoát hét lớn một tiếng, thu Kiếm Ma đại thuật, đồng thời hai tay nắm lại, vận chuyển Tam Muội Chân Hỏa, thân thể chớp mắt hóa thành hỏa nhân, yêu linh chen chúc tới đều sợ hãi lực lượng chí dương chí cường, huống chi Tam Muội Chân Hỏa tập hợp đủ Nguyện, Dục, Nộ tam hỏa? Dù nội tâm tràn đầy ngoan lệ oán độc, hơn nữa chỉ bằng bản năng làm việc, nhưng bọn chúng vẫn vội vàng tản ra.

Mà mượn khe hở này, Phương Hành đã vèo một tiếng xông ra ngoài.

- A? Tiểu ma đầu tu luyện Hỏa chủng gì?

Hoàng Phủ Kính Đoan nao nao, sau đó vung vẩy Vạn Linh Kỳ càng thêm mãnh liệt.

- Yêu linh các ngươi lên cho ta, coi như hắn khống chế là tiên hỏa, cũng phải dập tắt hắn cho ta...

Hắn một bên hét lớn, một bên bứt ra, để phòng tiểu ma đầu vọt lên liều mạng.

Trải qua trận chiến vừa rồi, hắn quyết định không cùng Phương Hành cận thân bác đấu.

Nhưng không ngờ, Phương Hành từ trong vòng vây yêu linh vọt ra, vậy mà không có xông về phía mình, mà oa oa kêu to, trực tiếp vọt về phía mặt hồ, đao kiếm vung vẩy thành một bánh xe uy lực kinh người, yêu linh chặn đường đều bị xua tán, vút qua chính là khoảng cách trên dưới trăm trượng, vọt tới một chỗ nào đó trên không, sau đó lực lượng cực kỳ cương mãnh chém xuống.

Chỗ đao kiếm nhằm vào, chính là một thạch sư trấn áp Hắc Thủy Hồ.

Chuyện này vượt ra khỏi Hoàng Phủ Kính Đoan tưởng tượng, còn chưa kịp phản ứng, Phương Hành đã rắc rắc trảm lên đầu thạch sư, cần biết dùng lực lượng của Phương Hành bây giờ, ngay cả Hoàng Phủ Kính Đoan cũng không dám đón đỡ, sư tử đá kia cũng không biết dùng chất liệu gì điêu thành, cứng rắn hơn huyền thiết, nhưng dưới một đao này, vẫn bị chém ra đạo đạo khe nứt, giống như băng điêu.

- Ai nha đậu phộng, còn rất rắn chắc, lại đến một đao!

Phương Hành hùng hùng hổ hổ, thấy một đao không thành, lại một đao rơi xuống.

Ầm ầm!

Lần này không có ngoài ý muốn, sư tử đá vang lên thanh âm vỡ vụn, sau đó chậm rãi tản ra.

- Ngươi... Ngươi dám hủy Tứ Phương Sư Cấm của Hoàng Phủ gia ta?

Hoàng Phủ Kính Đoan sợ ngây người, lắp bắp kêu một câu, sau đó vọt tới Phương Hành.

- Phá hủy thì sao?

Phương Hành cười ha ha, quay đầu vọt về phía một thạch sư khác.

Hoàng Phủ Kính Đoan đang muốn đuổi theo Phương Hành, đã thấy dưới thạch sư bị Phương Hành trảm nát ầm vang, một làn sóng cao hơn trăm trượng dâng lên, trên không Hắc Thủy Hồ, khí tức ngang ngược âm lãnh nhất thời cường thịnh gấp đôi, làm hắn kinh hãi vung cờ, thạch sư vừa rồi nhắm mắt lại lần nữa mở mắt, sau đó mình thì không muốn sống lao về phía Phương Hành.

- Tiểu ma đầu nhanh chóng dừng tay, ngươi trảm phá phong cấm, ngàn vạn yêu linh xuất thế, chính ngươi cũng trốn không thoát...

Trong thanh âm hoảng loạn của Hoàng Phủ Kính Đoan, thậm chí đã mang theo sợ hãi và cầu xin tha thứ.

- Oa ha ha, tiểu gia ta ngay cả mạng cũng không cần, ai sợ ai?

Đáng tiếc hắn đụng phải Phương Hành, nghe xong càng vui vẻ hơn, cười lớn chém tới thạch sư thứ hai, lúc này thời gian một chén trà đã sắp đến, hắn cảm giác được thương tổn trong cơ thể nghiêm trọng khó mà hình dung, trong lòng biết đây là cơ hội cuối cùng của mình, trong tiếng cười lớn, không hề cố kỵ chém xuống, rầm rầm… thạch sư thứ hai sụp đổ, hắn lại xông về con thứ ba.

Hoàng Phủ Kính Đoan tay cầm đại kỳ vọt tới, xa xa một đạo thần quang kinh khủng quét về phía Phương Hành.

Phương Hành cười ha ha, hai cánh tay thôi động Hỗn Độn Đại Ma Bàn, ngạnh sanh chống đỡ, đồng thời chém thạch sư.

Hoàng Phủ gia các ngươi không phải phong ấn ngàn vạn yêu linh trong Hắc Thủy Hồ sao?

Chúng bị các ngươi nhốt ba ngàn năm, cũng không tin không có oán hận với các ngươi!

Dù bây giờ chúng chỉ còn lại bản năng, loại cừu hận kia cũng sẽ in dấu thật sâu ở trong linh hồn..

Các ngươi đã muốn thả ra yêu linh đối phó ta, vậy thì tốt, chúng ta dứt khoát thả tất cả ra đi!

Chương 725: Hoàng Phủ gia diệt

Thiên địa biến sắc, nước hồ ngập trời.

Ba thạch sư tọa trấn Hắc Thủy Hồ, hoặc nói là khóa lại ngàn vạn yêu linh trong Hắc Thủy Hồ, vậy mà trong chớp mắt bị Phương Hành liên tiếp chém ba con, ánh mắt Hoàng Phủ Kính Đoan đã biến sắc, tràn đầy chấn kinh, càng nhiều hơn chính là không tin...

Dù tận mắt thấy, hắn cũng không muốn tin tưởng, làm sao có thể, Hoàng Phủ gia từ tiên tổ lưu lại tâm pháp bày ra Tứ Phương Sư Cấm, danh xưng cấm thuật vĩnh hằng, làm sao có thể bị tiểu ma đầu dễ dàng trảm phá như thế?

Cần phải biết, trên mỗi một thạch sư đều có 99 cấm chế pháp nhãn nhìn không ra, dù lực lượng nhục thân của tiểu ma đầu mạnh nữa, cũng không có khả năng dễ dàng chém vỡ thạch sư như thế, 99 đạo cấm chế kia đủ để hóa giải lực lượng của hắn, trừ khi cực kỳ thấu hiểu Tứ Phương Sư Cấm, phức tạp biến hóa vô tận, tránh né tất cả, sau đó mỗi một đao đều trảm ở địa phương yếu ớt nhất của thạch sư, vỡ nát đại cấm, nếu không lực lượng mạnh hơn cũng chỉ tốn công vô ích.

Mà bây giờ, thân hình của tiểu ma đầu như quỷ, điên cuồng giống như Ma, đao kiếm phách trảm, sư tử đá ứng thanh vỡ nát...

Hắn là làm sao biết được?

Chẳng lẽ hắn là một cấm thuật đại sư, liếc phá nhược điểm của thạch sư sao?

Hoàng Phủ Kính Đoan bị một màn kinh người kia dọa đạo tâm cơ hồ muốn dao động.

Bây giờ bốn thạch sư đã phá vỡ ba tòa, cũng đại biểu cho đại bộ phận cấm chế trên Hắc Thủy Hồ đã mở, tựa như trường đê ngàn dặm bị phá một đoạn, một khi xu thế triều cường tuôn ra hình thành, thì không còn cách nào tuỳ tiện áp chế, yêu linh trong Hắc Thủy Hồ cảm thấy sức ép giảm bớt, đều điên cuồng tê rống, liều mạng từ trong lỗ hổng lao ra.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ba kỳ cảnh như núi lửa phun trào xuất hiện. trong Hắc Thủy Hồ, ba cột nước kinh người xông thẳng lên, biến ảo vô số yêu vân.

Ở dưới loại quái lực kinh khủng này, thạch sư thứ tư không cần Phương Hành đi chém, cũng đã bị yêu linh dưới Hắc Thủy Hồ điên cuồng trùng kích vỡ nát, lại một cột nước kinh người phóng lên trời, như một cây nấm nở ra, ô lớn bao phủ ở trên không trung Hoàng Phủ gia, tầng tầng ma ý trùng thiên, hóa thành ma vân.

Theo ma vân tản ra, trên hồ yêu vân trận trận, vô số yêu linh kêu la hò hét, thủy triều màu đen từ đáy hồ vọt lên, lăn lăn lộn lộn cuốn về bốn phương, như vô cùng vô tận.

Yêu linh bị trấn áp ba ngàn năm vừa được tự do, lập tức bị bản năng điều khiển, đánh giết người sống, hấp thu huyết nhục, bổ khuyết ba ngàn năm nay trống rỗng. Cũng phát tiết hận ý góp nhặt ba ngàn năm, một phương tiên cảnh này, hóa thành U Minh Địa Ngục.

Hoàng Phủ tổ địa, vô luận tu vi mạnh yếu, tuổi tác lớn nhỏ, phụ nữ trẻ em già yếu, đều trở thành con mồi của những yêu linh này.

Kêu khóc, giãy dụa, gầm thét, kêu thảm...

Thiên hôn địa ám, yêu linh trải rộng khắp nơi, Địa Ngục chân chính cũng không gì hơn cái này!

- Ba ngàn năm căn cơ... Hủy ở trong tay ngươi, ta... ta...

Trên mặt Hoàng Phủ Kính Đoan hiện ra bi thống, hắn cơ hồ là mang theo một loại tuyệt vọng, nhìn về phía Phương Hành rống to. Tựa như muốn tiến lên chém Phương Hành thành muôn mảnh, nhưng cuối cùng không thể lao ra, cắn răng chống lên phá diệt thần lực, thân hình chớp động, tựa như muốn vọt xuống Hắc Thủy Hồ lấy vật nào đó, bất quá vừa nhìn thấy yêu linh lăn lộn trong hồ, lại nhất thời cảm giác tê cả da đầu, nghĩ thầm đồ vật kia cũng không cần, đào mệnh gấp rút, cắn răng xách Vạn Linh Kỳ, phóng ra bên ngoài, đối với tộc nhân chung quanh chịu khổ đồ sát, hắn thình lình lựa chọn không nhìn, không chịu lưu thêm một khắc.

Trong lòng hắn rõ ràng, lúc này Hoàng Phủ gia tộc đã xong.

Ngàn vạn yêu linh tàn sát bừa bãi, không có người có thể ngăn cản tình thế này.

Nếu năm vị Nguyên Anh của Hoàng Phủ gia đều ở tộc địa, như vậy năm người bọn họ liên thủ, ở dưới Hoàng Phủ Thần Thông suất lĩnh, còn có thể phong cấm ngàn vạn yêu linh, nhưng chỉ còn lại mình hắn, thôi được rồi, nếu bị một đám yêu linh vây lên, dù hắn là Nguyên Anh cảnh, cũng chỉ có kết cục bị yêu linh phân thân phệ hồn, nhất định phải thừa dịp oán khí trên người ngàn vạn yêu linh hóa thành ma vân chưa bao phủ tất cả hư không đào tẩu, bằng không mà nói, nơi đây chính là Hoàng Tuyền, chính là U Minh, trốn cũng không thoát.

- Lão tổ cứu ta...

- Tổ gia gia cứu mạng...

- Tổ gia gia đừng bỏ chúng ta ah...

Phía dưới, yêu linh tàn sát bừa bãi Hoàng Phủ tổ địa, từng tiếng kêu khóc thê lương vang tận mây xanh.

Có huyền tôn mà hắn thương yêu nhất bị Ma Lang yêu linh ngậm trong miệng, kêu khóc giãy dụa, gọi hắn cứu mạng, cũng có thiên tài tiểu bối trong tộc nở rộ vầng sáng loá mắt, một bên liều mạng chống cự bốn năm yêu linh cường đại công kích, một bên hô to, lúc này cả người là thương, sắp bị yêu linh thôn phệ, cũng có đạo lữ bồi bạn hắn nhiều năm, vung vẩy long đầu trượng tử chiến...

Từng tiếng kêu khóc làm người rơi lệ, Hoàng Phủ Kính Đoan đạo tâm kiên định như sắt, lúc này cũng đã không nhịn được mắt hổ rưng rưng, thậm chí không đành lòng nhìn, tay hắn đang run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn ngoan tâm, thừa dịp ma vân còn chưa che đầy cả hư không, phi độn rời đi.

- Tiểu ma đầu, ngươi quá ác, ngươi quá ác, ngươi là muốn thừa dịp bốn vị lão tổ của Hoàng Phủ gia ta không có mặt, đến đoạn căn cơ của Hoàng Phủ gia ta ah... Bây giờ cấm chế của Hắc Thủy Hồ toàn bộ triển khai, tổ địa của Hoàng Phủ gia ta đã xong, ngươi cũng sẽ chết ở chỗ này, nhưng sẽ không nhẹ nhõm như thế, đại thù này vạn năm cũng không thể ma diệt, sư trưởng, tộc nhân, thân bằng quyến thuộc của ngươi, đều bởi vì ngươi làm mà bị tàn sát, ta sẽ không để cho ngươi chết sạch sẽ như thế, ta muốn ngươi ở dưới Cửu

U, ngày đêm kêu khóc, hối hận vì hành động của mình hôm nay...

Hoàng Phủ Kính Đoan hoảng loạn đào tẩu, thanh âm giống như khóc giống như cười, từ trên hư không thê lương truyền tới.

- Ha ha, ngươi coi bằng hữu của ta là rau cải?

Nghe Hoàng Phủ Kính Đoan nói, sắc mặt Phương Hành tái nhợt, lại ráng chống đỡ cười nói:

- Bọn họ sẽ giúp ta diệt đi tộc nhân Hoàng Phủ gia còn lại!

Nói xong, hắn mượn chút lực lượng sau cùng, chống lên kiếm vực, nỗ lực vọt xuống dưới.

Bây giờ, theo ngàn vạn yêu linh thoát khốn, trong Hắc Thủy Hồ cũng gần như khô cạn, lộ ra một đại lao ở dưới đáy hồ, Phương Hành đã sớm nghe Hoàng Phủ Đạo Tử nói qua, này chính là đại lao sâm nghiêm nhất của Hoàng Phủ gia, nếu Tiêu Tuyết bị bắt, tám chín phần mười sẽ bị nhốt ở trong này, hắn vọt xuống, đao kiếm cùng trảm, cánh của huyền thiết bị phá, cúi đầu quan sát.

Oanh!

Một đạo ma khí từ trong song sắt mà hắn phá vỡ bay lên, thăm thẳm đáng sợ, giống như khói độc ở Địa Ngục.

Ma khí tản đi, hắn nhìn thấy phía dưới đứng trên dưới một trăm cột đá, trên mỗi một trụ đá, đều khóa lại từng tu sĩ thân hình khô gầy, có đã hóa thành xương khô, có thì da bọc xương, không rõ sống chết, những người này đều là tu sĩ đắc tội Hoàng Phủ gia, bị bọn họ trấn áp ở dưới Hắc Thủy Hồ, không biết đã bao nhiêu năm, hơn nữa ở cột đá chính giữa, Tiêu Tuyết áo trắng tóc trắng thân nhiễm ma khí, cái đầu rủ xuống, trên người cột tầng tầng xích sắt, đã nhìn không ra sống chết, khí tức suy yếu đáng sợ.

- Tiêu sư tỷ, ngủ đủ chưa?

Phương Hành cười ha ha, bay tới trước cột đá, vung đao kiếm chặt đứt xích sắt, ôm lấy Tiêu Tuyết.

Thân hình Tiêu Tuyết khô tàn, cật lực mở mắt, thấy được khuôn mặt tươi cười của Phương Hành.

- Ngươi thật tới?

Tiêu Tuyết tiếng như muỗi vằn, trầm thấp mở miệng, tựa hồ có chút ngoài ý muốn.

Phương Hành cười hì hì:

- Ta nói phải che chở ngươi, đại lão gia nói chuyện còn có thể không giữ lời?

Biểu lộ của Tiêu Tuyết giống như khóc giống như cười, hốc mắt đỏ lên, hơi thở mong manh:

- Ta biết, ta biết, ngươi là người có thể... có thể tin!

- Đó là đương nhiên, bản lãnh của tiểu gia ta rất lớn...

Phương Hành cười ha ha, thân hình xoay chuyển, chặt đứt tất cả xích sắt trên trụ đá chung quanh, sau đó ôm Tiêu Tuyết, thân hình phóng lên trời, bây giờ kinh mạch trong cơ thể hắn cơ hồ đứt đoạn, Huyết Liên Hoa khóa lại đại lượng pháp lực cũng biến mất, nói cách khác, hắn chỉ còn lại một hơi cuối cùng, mà hắn thì mượn một hơi cuối cùng này, ôm Tiêu Tuyết đạp không mà lên, thẳng đón ma vân.

- Không đơn thuần là cứu ngươi, ta còn tìm được biện pháp để ngươi khôi phục tu vi...

Trong quá trình đạp không mà lên, Phương Hành cúi đầu nhìn Tiêu Tuyết, cười hì hì, truyền vào thức hải của Tiêu Tuyết một đạo thần niệm:

- Đạo pháp quyết này là từ trong thần quyết trấn tộc của Hoàng Phủ gia ngộ ra, còn chưa kịp đặt tên, lĩnh hội cũng không đủ thấu triệt, bất quá hẳn có thể ở trong phá diệt suy diễn ra một đường sinh cơ, ta đã không còn thời gian, phải xem chính ngươi có thể hiểu thấu đáo hay không rồi!

Tiêu Tuyết được truyền thần quyết, ánh mắt ảm đạm dần dần có chút hào quang.

- Ai, đừng ăn người nữa, rất buồn nôn...

Phương Hành lại dặn dò một câu, lúc này đã ba lên vài ngàn trượng, đỉnh đầu chính là ma vân kinh khủng, lúc này tầng tầng ma vân đã hội tụ ở trên đỉnh đầu, chỉ kém một tia liền che đầy tất cả hư không, Phương Hành thì vận chuyển tất cả linh lực còn lại, hai tay chấn động, ném Tiêu Tuyết ra ngoài, mình thì lực lượng tiêu tán, thân hình rơi xuống.

- Phương sư đệ, ngươi làm cái gì?

Tiêu Tuyết kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn xuống.

Lúc này hư không đã có không biết bao nhiêu yêu linh lao đến, bao quanh Phương Hành.

- Phương sư đệ...

Thanh âm của Tiêu Tuyết tê tâm liệt phế, thân hình đã không tự chủ được bay ra ngoài ma vân, ánh nắng phía sau vẩy đến, váy trắng như tuyết.

- Vội vàng đi đầu thai, lần sau trò chuyện tiếp...

Phương Hành thì dần dần chìm vào hắc ám, trên người đã không biết bao phủ bao nhiêu yêu linh, ngang ngược lôi kéo huyết nhục, Phương Hành giống như không cảm giác được một chút đau đớn, trong miệng nói thầm, đổi một tư thế thoải mái, vừa móc lỗ mũi vừa nhìn Tiêu Tuyết khoát tay, nói xong lời kia, cũng ung dung thở dài, tựa hồ vì hành vi của mình mà cảm thấy không thể tưởng tượng được.

- Con mẹ nó, trước khi ta chết vậy mà làm chuyện tốt một lần?

Một bên than thở, một bên nhìn các yêu linh nói thầm.

Bất quá đám yêu linh mặc kệ hắn, cắn vào trong đũng quần, Phương Hành bị hù khẽ run rẩy, nhấc chân đạp bay nó, lớn tiếng mắng:

- Con mẹ ngươi, coi như tiểu gia chết ngươi cũng không thể cắn nơi đó...

Chương 726: Một tiếng gọi Linh Sơn Tự

Ma vân đã hoàn toàn tụ lại, thiên địa ảm đạm, phảng phất như rơi vào trong đêm tối vĩnh hằng.

Phương Hành rơi thẳng xuống dưới, nhưng yêu linh quanh người quá nhiều, vây quanh mình cắn xé, lôi kéo, khiến cho thân thể vô lực của hắn phiêu diêu ở trên không trung, không nơi nương tựa, tốc độ hạ xuống rất chậm, mà Phương Hành thì biết không còn cơ hội may mắn, trong lòng cũng buông ra, đổi một tư thế thoải mái chút, bắt chéo chân, mặc cho những yêu linh hung ác dữ dằn kia tụ họp tới mình, đưa mình quy thiên.

Tiểu Man...

Kim Lục Tử...

Trư sư huynh...

Ngốc Xảo Xảo...

Lão Tà vương...

Long Nữ...

Còn có Sở Từ nha đầu trung thực... Nghe nói nàng một mực ở Sở vương đình chờ mình, đáng tiếc không có thời gian đi qua.

- Ai, được rồi!

Lúc đầu muốn hoài niệm một chút, nhưng

tưởng tượng lại cảm thấy các loại suy nghĩ lộn xộn, muốn hoài niệm quá nhiều, dứt khoát không nghĩ nữa.

Nhưng nói không nghĩ, lại nghĩ đến Linh Vân sư tỷ vì tìm mình đã từng viễn phó Bắc Câu Yêu Địa, về sau cùng Hồ Tiên Cơ ở trước Yêu điện đại chiến, cuối cùng hoàn toàn thắng lợi, lại nghĩ tới Long Nữ đã trở thành Thần Nữ tứ hải...

Còn nghĩ tới thập nhất thúc không biết ở chỗ nào, sống hay chết, cùng hắn hứa cho mình mười nàng dâu...

- Còn không muốn chết ah...

Càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng, Phương Hành không nhịn được thì thầm:

- Thập nhất thúc nói mười nàng dâu còn chưa cưới...

Vốn tâm đã yên lặng, ở thời khắc này lại bắt đầu nóng nảy.

Con mẹ nó, không thể chết!

Trên đời này có mỹ nhân, thiên kiều bá mị, nhuyễn ngọc ôn hương, còn chưa ngủ hết, sao cam tâm đi chết?

Trên đời này có bảo bối, châu quang bảo khí, giá trị liên thành, còn chưa cướp sạch, sao bỏ được đi chết?

Trên đời này có tiện nhân, âm độc xấu xí, khuôn mặt đáng ghét, còn chưa giết hết, sao vui lòng đi chết?

Đây là một thế gian phồn hoa, tiểu gia còn chưa ngốc đủ, các ngươi ai thích chết thì chết, dù sao ta không muốn chết...

Một ý niệm dâng lên trong đầu, liền có trăm ngàn suy nghĩ thăng lên, con mắt Phương Hành vốn đã ảm đạm đột nhiên tỏa sáng, trong thân thể dâng lên chút khí lực. vô số yêu linh đã vọt tới trên người bị chấn rớt xuống, ngưng tụ khí lực... hô to:

- Cứu mạng ah...

...

Không có biện pháp, không muốn chết cũng sống không nổi, chỉ có thể hô cứu mạng.

Sóng âm cuồn cuộn truyền khắp nơi, lại không người tiếp lời, người của Hoàng Phủ gia đã gần như chết sạch, ai tới cứu mình?

Bất quá thời điểm hắn hô cứu mạng, trên không dị biến nảy sinh, chỉ thấy trên đỉnh đầu, ma vân đã tụ hợp, sắc trời hoàn toàn che đậy vậy mà bắt đầu chuyển động, một đạo kiếm quang xẹt qua, ma vân đầy trời bị phá vỡ một lỗ hổng, ở trong khe hở này, có một nam tử không nhanh không chậm, chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi đến.

Nam tử kia áo trắng tóc trắng, tay áo bồng bềnh như trích tiên.

Mà sau lưng nam tử còn có người.

Một tăng nhân cao trượng tám, toàn thân kim mang đi đến, bước về phía hư không, ngồi xếp bằng bất động, miệng tụng kinh văn.

Sau tăng nhân còn có người khác, liên tiếp không ngừng, từng tăng nhân tiến vào trong ma vân, chiếm một phương vị nào đó.

Trước sau hết thảy mười tám người, đều là Kim Thân Bất Phôi, thanh âm cổ kinh vang lên, chấn đãng ở trong hư không.

Lúc này trong Hoàng Phủ gia, Ma ý mênh mông cuồn cuộn, lại bị tiếng tụng kinh của bọn họ trấn áp xuống.

Ngàn vạn yêu linh bạo ngược, vậy mà ở lúc này có một tia thanh minh.

Mà nam tử áo bào trắng kia, thì cất bước đi đến, vung tay áo quét yêu linh tranh nhau cắn xé ở quanh người Phương Hành, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song, mang theo cười ôn hòa ý, cúi đầu nhìn về phía hắn, phong thanh vân đạm.

- Thập nhất thúc, sao ngươi lại tới đây?

Phương Hành cố gắng mở to mắt, xác định mình không phải ảo giác, nửa ngày mới lắp ba lắp bắp hỏi.

Năm đó ở Thanh Vân Tông từ biệt, thì không gặp lại thập nhất thúc Bạch Thiên Trượng nữa, lúc này thình lình xuất hiện ở trước mắt.

Một màn này giống như mộng ảo, thập nhất thúc quá không giống người trong phàm thế, trong lúc nhất thời, vậy mà để Phương Hành không phân rõ được thật giả.

- Đồ đệ gọi cứu mạng, ta có thể không đến sao?

Bạch Thiên Trượng trêu tức mở miệng, trên hai tay giống như có thần lực vô tận, rót vào trong cơ thể Phương Hành, áp chế đau đớn của hắn.

- Ai nha, mắc cỡ chết người...

Phương Hành muốn đưa tay che mặt, nhưng cánh tay lại bủn rủn không nghe sai sử.

- Ha ha...

Bạch Thiên Trượng cất tiếng cười to, thanh âm cực kỳ vui thích.

- Các ngươi… Các ngươi là người Linh Sơn Tự… Muốn đối địch với Hoàng Phủ gia ta sao?

Trong hư không, một thanh âm kinh hoàng mà tức giận kêu lớn lên, ma vân lần nữa đẩy ra, một bóng người hoảng sợ ngã vào trong mây, tay cầm đại kỳ bảo vệ bản thân, giận không kiềm được nhìn chư vị tăng nhân gào thét, đương nhiên là Hoàng Phủ Kính Đoan, lão gia hỏa này lại vào trong ma vân, tựa hồ là bị người bức trở về, mà ở trên đỉnh đầu hắn, xác thực xuất hiện một tăng nhân áo bào xám, trong ngực ôm một nữ tử tóc trắng, ánh mắt theo dõi hắn, khí tức mênh mông cuồn cuộn, tụ tán vô hình.

Tửu Nhục hòa thượng, chính là Tửu Nhục hòa thượng từng ở Thanh Vân Tông gặp qua một lần.

- Khi dễ đồ nhi của ta, ngươi còn muốn đi?

Bạch Thiên Trượng thì giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Hoàng Phủ Kính Đoan, mặt mỉm cười, mặt mày lại lạnh lùng.

- Đồ nhi của ngươi? Tiểu ma đầu… khi nào có quan hệ với Linh Sơn Tự?

Biểu lộ của Hoàng Phủ Kính Đoan như nuốt con ruồi, trên cổ lộ ra gân xanh, thanh âm khàn khàn:

- Hơn nữa hắn đến diệt Hoàng Phủ gia ta, lại nói ta khi dễ hắn, Linh Sơn Tự các ngươi muốn nối giáo cho giặc sao?

Lúc này hắn cũng lửa giận thiêu đốt, vừa rồi hắn trốn ra ma vân, lại bị Tửu Nhục hòa thượng ngăn cản, trải qua động thủ, đào thoát không xong, bị buộc về lại ma vân. Trong lòng cực kỳ chấn động, không nhịn được dâng lên suy nghĩ đáng sợ, chẳng lẽ Linh Sơn Tự muốn chính diện đối kháng Hoàng Phủ gia sao?

- Giao tiểu ma đầu ra!

Đủ loại suy nghĩ xen lẫn, hắn không kịp ngẫm nghĩ nữa, rống giận lao về phía Bạch Thiên Trượng, đưa tay chụp vào Phương Hành.

Thân là Nguyên Anh lão tổ, đầu ốc sáng tỏ, biết lúc này phải làm chuyện gì!

Thấy tình thế không ổn, hắn lập tức xuất thủ cướp đoạt Phương Hành uy hiếp.

Cản đường ra của hắn là Tửu Nhục hòa thượng, tu vi cao thâm, hắn tự biết không phải đối thủ, liền muốn từ trong tay nam tử tóc trắng nhất thời nhìn không ra tu vi đoạt người. Chỉ cần đoạt được tiểu ma đầu, hôm nay mình còn có một chút hi vọng sống...

Ầm ầm!

Phá diệt pháp tướng bị thôi động đến cực hạn, đại thủ phô thiên cái địa, lực lượng hùng hồn kinh người, trực tiếp khóa chặt hư không, phảng phất như màn trời, hung tợn chộp tới nam tử bạch y.

Thế cục quá nghiêm trọng, hắn vừa ra tay chính là toàn lực.

Nhưng đối mặt một chưởng này của hắn, nam tử mặc áo trắng kia thình lình không nhìn, đưa ra một cánh tay, lăng không chỉ điểm, nhìn như nhẹ nhàng, lại tràn đầy đạo uẩn và huyền ảo, rõ ràng không có khả năng điểm trúng Hoàng Phủ Kính Đoan, vô luận là khoảng cách hay hình thái lớn nhỏ đều khó có khả năng, nhưng hết lần này tới lần khác một chỉ điểm tới, Hoàng Phủ Kính Đoan lại bị điểm trúng.

- Ách...

Hoàng Phủ Kính Đoan gầm thét bị chắn về trong cổ họng.

Chỉ tay điểm tới, pháp tướng cấp tốc thu nhỏ, tuôn về trong cơ thể, sau đó trên khuôn mặt xuất hiện kẽ nứt, giống như đồ sứ, sau khi ngưng trệ nửa ngày, bỗng nhiên vỡ vụn, mảnh vỡ lại hóa thành cát bay, bay lả tả, biến mất ở trong hư không, chỉ còn lại một Hoàng Phủ Kính Đoan nho nhỏ, râu tóc tung bay, tử quang đầy người, thần sắc ngốc trệ.

- Ba ngàn năm nay, chuyện cười lớn nhất Nam Chiêm Bộ Châu, chính là Hoàng Phủ gia ngươi!

Nam tử tóc trắng nhàn nhạt mở miệng, sau đó cong ngón búng ra, ngay cả Nguyên Anh cũng tan vỡ.

Từ đầu đến cuối, hắn chỉ động một ngón tay, một vị Nguyên Anh cảnh đã bị gạt bỏ trong vô hình.

- Ngươi...... Ngươi giết Nguyên Anh lão tổ?

Lúc đầu Phương Hành cảm giác đã cực kỳ mệt mỏi, nhưng nhìn thấy một màn này, vẫn không nhịn được thấp giọng kêu lên.

Bạch Thiên Trượng cười nhạt, cúi đầu nhìn hắn:

- Không liên quan gì tới ta, là ngươi giết!

- Ai nha đậu phộng, để cho ta cõng nồi...

Phương Hành trừng mắt:

- Thập nhất thúc, cũng không phải ta nói ngươi, ngươi làm như vậy quá không phúc hậu, sao xứng phong phạm cao nhân của ngươi, đã nhiều năm như vậy, ta luôn coi ngươi là người tốt, thời điểm ăn cướp ta cũng nghĩ tới ngươi, kết quả vừa thấy mặt ngươi đã để ta cõng nồi, ngươi nói ngươi làm như vậy có được hay không, ngoại trừ tóc là trắng, thì tâm đều đen sao...

Phương Hành lầm nhầm nói không ngừng, Bạch Thiên Trượng nhịn không được cười khổ, ngón tay điểm xuống.

- Ngươi im lặng đi!

- Ách...

Phương Hành trừng tròng mắt muốn phản đối, nhưng mí mắt đã không nhịn được nhắm lại.

Bạch Thiên Trượng thì ôm hắn, ung dung bay xuống đáy Hắc Thủy Hồ, ở phía dưới, bên cạnh hắc lao Phương Hành phá vỡ, lại có một tế đàn ba tầng không đáng chú ý, trên tầng tế đàn thứ nhất đặt mấy chục hạt châu màu đen, mỗi một viên đều óng ánh sáng long lanh, nhưng bên trong lại bắn ra từng tia từng tia hắc khí quỷ dị, một khắc không ngừng, lộ ra cực kỳ thần diệu, nội uẩn đạo lực bàng bạc.

Bạch Thiên Trượng phất ống tay áo một cái, thu mấy chục hạt châu vào trong tay áo, sau đó động tác có chút dừng lại, lại từ trong tay áo bay ra hai viên, một viên nhét vào trong miệng Phương Hành, một viên nhét vào trong miệng Tiêu Tuyết, sau đó vận chuyển pháp lực, ở trên tầng tế đàn thứ nhất viết một nhóm chữ rồng bay phượng múa:

- Việc này là Phương Hành làm!

Viết xong, cúi đầu nhìn một cái, cảm giác rất hài lòng, lúc này mới vung tay áo lần nữa.

Tầng tế đàn thứ nhất bị hắn mở ra, lộ ra tầng tế đàn phía dưới, lại là tầng một chất lỏng nhàn nhạt, bảo quang bắn ra bốn phía.

Bạch Thiên Trượng lấy ra một cái bình sứ, thu chất lỏng vào, giọt nước không dư thừa, lại viết lên một hàng chữ.

- Vẫn là Phương Hành làm!

Lấy xong đồ vật ở trong hai tầng tế đàn, Bạch Thiên Trượng mỉm cười, nhìn về phía tầng tế đàn thứ ba, ung dung nói:

- Hoàng Phủ gia phong ấn ngàn vạn yêu linh ở trong Hắc Thủy Hồ, mấy ngàn năm nay, rút ra tinh hoa cho mình dùng, thứ nhất có thể cung cấp tu sĩ Hoàng Phủ gia cảm ngộ lực lượng phá diệt, tu luyện Thần Cơ Phá Diệt Quyết, thứ hai chính là dùng tinh hoa tạo ra Hắc Thủy Tinh, có thể giúp tu sĩ chống cự lôi kiếp, thứ ba chính là Tạo Hóa Linh Dịch có thể chữa trị thần hồn quý giá nhất thế gian, một vạn Linh Tinh cũng khó đổi một giọt... Nhưng quý giá nhất, lại là thứ kia...

Hắn phất ống tay áo một cái, tầng tế đàn thứ hai cũng bóc ra, lộ ra tầng cuối cùng.

Phía dưới cùng nhất, chỉ có một khối bảo quang bất quy tắc mờ mịt, chỉ lớn chừng quả đấm, lúc nào cũng biến ảo vô hình, nó vừa hiện ra, ma vân đầy trời cuốn một cái, ngàn vạn yêu linh nguyên bản dữ dằn, tranh nhau giết người, về sau lại bị 18 vị Kim Thân La Hán trấn trụ, Ma ý thu liễm không ít, vào lúc này giống như khôi phục một tia thần trí, Ma ý càng cường liệt.

Lúc này 18 vị Kim Thân La Hán tụng kinh mạnh hơn mấy phần, lần nữa trấn áp ngàn vạn yêu linh.

Bạch Thiên Trượng không nhìn đám yêu linh kia, hai mắt ngưng trọng nhìn đoàn bảo quang biến ảo chập chờn, thanh âm trầm thấp, từ từ truyền vào trong thức hải Phương Hành đang mê man:

- Vạn Linh đạo nguyên... Hoàng Phủ gia có thể phong ấn ngàn vạn yêu linh ở trong Hắc Thủy Hồ, làm cho chúng nó không cách nào đào thoát, dựa vào là thượng cổ phong cấm, nhưng cam đoan yêu linh trải qua ba ngàn năm không tiêu tán, dựa vào chính là đoàn đạo nguyên kia... Ha ha, âm dương huyễn sinh, biến hóa bất tận, thế gian vạn vật không có chuyện vô nguyên, nếu không sinh đến cực hạn làm sao sinh trưởng đạo nguyên?

Nói đến chỗ này, khuôn mặt hắn trở nên trang nghiêm, thanh âm thê lương truyền khắp hư không:

- Chư vị bằng hữu Yêu tộc, đồ nhi ta giúp các ngươi phá phong cấm ba ngàn năm, có qua có lại, bây giờ lấy đạo nguyên của các ngươi khi còn sống thay hắn tu bổ đạo cơ được không?

Rống...

Ở trong hư không, các yêu linh bị trấn áp, dù không có thần trí, nhưng cũng biết mình làm sẽ mất đi đồ vật quý báu nhất, ở thời khắc này cùng rống lên, sau đó liều mạng giãy dụa, giống như muốn tới ngăn cản nam tử tóc trắng thu lấy đồ vật quý báu nhất của chúng, loại lực lượng điên cuồng giãy dụa này, cơ hồ khiến 18 vị La Hán không trấn áp được.

Bạch Thiên Trượng thì không để ý tới, phất ống tay áo một cái, đoàn bảo quang kia liền bay lên, trực tiếp bay vào trong cơ thể Phương Hành.

Ở thời khắc này, trên người Phương Hành có một loại biến hóa kỳ dị nào đó sinh ra, từng tia từng tia linh ý tựa hồ muốn từ trong cơ thể hắn lao ra.

Mà Bạch Thiên Trượng thì mười ngón như bay, điểm ở trên người hắn, có đạo đạo phù văn khắc ở mặt ngoài thân thể, phảng phất như mạng nhện tầng tầng quấn quanh người.

Lại về sau, hắn nhẹ giọng cười một tiếng, vung tay áo lưu lại một hàng chữ ở trên tầng tế đàn thứ ba.

- Sư phụ Phương Hành làm!

Chương 727: Độ ma kiếp

- Hắn có thể chống đỡ nổi không?

Thời điểm Phương Hành mơ mơ màng màng, nghe được có người đang đối thoại, một người tự nhiên là Bạch Thiên Trượng, một thanh âm khác hùng hồn nặng nề, trang nghiêm túc mục, một cái tựa hồ không tin tưởng, một cái lại cực kỳ có lòng tin:

- Mười năm thất vọng, minh tâm lập chí, rất nhiều thời điểm ngã rẽ bày ở trước mặt, nhưng kẻ này đã chứng minh mặc dù hành vi của mình giống như Ma, nhưng tuyệt đối sẽ không nhập ma, cũng chỉ có tâm chí như hắn, mới có thể chịu được Vạn Linh Đan, được xưng ma chủng chí tà từ thượng cổ đến nay...

- Không có đơn giản như vậy, viên thuốc này chính là đạo nguyên của vạn yêu, ngươi muốn dùng đan này giúp hắn chữa trị đạo cơ tổn hại, phương pháp là đi thông, nhưng không dễ thuận lợi, một là viên thuốc này nguồn gốc từ vạn yêu đạo nguyên, cực kỳ linh tính, cần phong ấn cực mạnh mới có thể lưu ở trong cơ thể hắn, đây là một khó khăn, thứ hai sau khi ăn vào cũng chưa xong, hắn cần lĩnh ngộ vạn pháp tự tại, mới có thể chuyển hóa đạo nguyên này thành đạo nguyên của mình, hóa sinh cơ của vạn yêu thành sinh cơ của mình, đây là khó thứ hai, thứ ba, kỳ thật Vạn Linh Đan ở trên bản chất giống như Sinh Linh Đan, thậm chí Vạn Linh Đan còn dùng đạo nguyên của hơn vạn thượng cổ đại yêu, xa xa không phải Sinh Linh Đan chỉ luyện hóa hàng trăm phàm nhân có thể so sánh, giải cứu vạn yêu là công đức, nhưng đồ thán sinh linh lại là tội nghiệt, bản thân tâm ý không kiên, đồng dạng có khả năng nhập ma đạo, đây là ba khó khăn, nếu không giải quyết được, mạo hiểm chữa trị đạo cơ, không bằng ở phàm trần qua hết đời này!

- Trầm luân thế gian như vậy, hắn sẽ không cam lòng, ta cũng không cam tâm!

- Kẻ này đã thấy rõ, là ngươi không buông tay được!

- Ha ha, ta dạy hắn ba năm, nhìn hắn hai mươi năm, quá hiểu tâm tính của hắn, thấy rõ là một chuyện, cam tâm lại là chuyện khác!

- ...

Trong lúc ngủ mơ Phương Hành đã không nhịn được muốn kêu to lên:

- Thập nhất thúc ngươi quá tốt rồi, nói quá đúng, nếu không phải không có cách nào chữa trị, ta có thể bình thản sao, lão hòa thượng huyên thuyên nhanh im miệng, ngươi mới thấy rõ, cả nhà ngươi đều thấy rõ...

Một thanh âm khác trầm mặc thật lâu, giống như làm xuống quyết định cuối cùng:

- Được, ngươi đã tâm chí kiên định, vậy Linh Sơn Tự chúng ta theo ngươi đánh cược ở trên người hắn một lần thì đã sao? Ngươi phong ấn ở trên người hắn, hoàn toàn không đủ để áp chế Vạn Linh Đan, ta lại dùng 108 La Hán đại trận giúp hắn trấn áp đạo nguyên, sau đó dẫn độ hắn vào Linh Sơn Tự ta, truyền cho hắn Như Lai Chân Kinh, trợ giúp hắn lĩnh ngộ chân ý tự tại, chuyển hóa đạo nguyên, nếu việc này có thể thành, một năm sau hành trình Ma Uyên, hắn và Thần Tú liên thủ, nắm chắc sẽ lớn hơn một chút...

Sau đó Phương Hành lại lâm vào trong ngủ say, cũng không biết ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy ác mộng liên tục, lúc thì mình hóa thân thượng cổ đại yêu, chinh chiến sa trường, tàn sát địch thủ, lúc thì biến thành tu sĩ bạch y, thôi diễn thiên địa khí vận, lúc thì biến thành yêu thú ở trong thâm sơn đau khổ tu hành, ngàn năm không xuất thế, thời điểm xuất thế lại bị cuốn vào trận chiến càn quét cả Nam Chiêm Bộ Châu, ngay cả thời gian lĩnh hội tư vị hồng trần cũng không có, liền bị người bắt, rút ra đạo nguyên phong ấn...

Trong vô số giấc mộng, hắn hóa thân vô số người, lĩnh lội ngàn vạn nhân sinh.

Lại không biết qua bao lâu, ở trong đầu hắn vang lên vô số thanh âm.

- Tạo hóa, tạo hóa, ta muốn mượn kẻ này trùng sinh, lần nữa chinh chiến thế gian...

- Vận khí, vận khí, có thể xác này, ta cần gì phải lại vào luân hồi, tu hành lần nữa?

- Đây là thể xác của ta!

- Là của ta...

Đủ loại thanh âm hỗn loạn ùn ùn kéo đến ở trong đầu Phương Hành, loạn thành một đoàn, tựa như có vô số người cãi nhau, Phương Hành bị phiền không chịu nổi, đột nhiên bạo hống:

- Đều con mẹ nó chớ ồn ào, đây là của ta...

Vô số thanh âm ngừng lại, sau đó ầm vang đại loạn, liều mạng nói chuyện với Phương Hành.

- Tiểu tử, ngươi thần phục ta, ta giúp ngươi chữa trị đạo cơ, để ngươi lần nữa bao trùm tất cả chúng sinh...

Có lão giả bộ dáng thân thiện hiển hóa ở trong thức hải của Phương Hành nói.

Phương Hành chẳng thèm ngó tới:

- Tiểu gia muốn bao trùm tất cả chúng sinh, còn cần tìm ngươi?

- Tiểu tử, ngươi thần phục ta, trước đây ta lưu tam đại bí tàng ở trên thế gian toàn bộ cho ngươi!

Còn một người khác biến ảo ra, mặc kim bào, giống như đế vương.

Phương Hành càng khinh thường:

- Còn cần ngươi cho, tiểu gia không biết đoạt sao?

- Hì hì, tiểu huynh đệ, ta chính là tiên tử Yêu tộc, dung mạo có một không hai, nếu ngươi thần phục ta...

Có một nữ tử đẹp đến khó hình dung xuất hiện, thiên kiều bá mị, tiêu hồn phệ xương.

Phương Hành trực tiếp ôm hai tay, cực kỳ khinh bỉ nhìn nàng:

- Tiểu gia ngay cả Long Nữ cũng ngủ, còn để ý ngươi?

- Ha ha ha ha ha ha... nếu như ngươi không chịu thần phục, chỉ có thể làm phế nhân cả đời, sau khi chết hôi phi yên diệt...

Có ngàn vạn thanh âm mỉa mai cười to, cực kỳ chói tai.

Phương Hành chóng eo cùng bọn hắn mắng nhau:

- Làm phế nhân cũng mạnh hơn các ngươi, nếu không chúng ta cởi quần so tài một chút?

- Oa nha nha tức chết ta. Tiểu nhi nhanh im miệng, thể xác của ngươi ta chắc chắn phải lấy được...

- Ngươi ngưu bức như vậy, sao thành ra thế kia?

...

...

Bên ngoài thức hải, trong một sơn cốc mây mù lượn lờ, trên vách đá dựng đứng, từng tăng nhân ngồi xếp bằng, miệng tụng chân kinh, những tăng nhân này có tất cả 108 vị, tu vi đều là Kim Đan cảnh, ở giữa sơn cốc, Phương Hành khoanh chân ngồi trong một đầm nước, chỉ thấy đầm nước bên cạnh hắn lúc thì đỏ như máu, lúc thì đen kịt, lúc thì trắng sữa, thay đổi không ngừng.

Mà ở trên sơn cốc, một tăng nhân mập lùn, người khoác áo cà sa màu tím cùng một nam tử mặc bạch y sóng vai ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, trước người để một quyển kinh văn, phía trên hiển hóa ra hết thảy huyễn ảnh trong thức hải của Phương Hành.

Khi thấy Phương Hành đối mặt rất nhiều ma niệm trong Vạn Linh Đan, mắng uy phong lẫm liệt, làm đám ma ảnh kia không mở miệng được, tăng nhân mập lùn và nam tử tóc trắng đều trầm mặc, sắc mặt cổ quái, thật lâu không nói, qua nửa ngày, tăng nhân mập lùn mới ho nhẹ một tiếng, chần chờ mở miệng nói:

- Hắn đây là đạo tâm kiên định, vạn tà bất xâm sao?

Nam tử tóc trắng bật cười nói:

- Không cần phải nói dễ nghe như vậy, hắn là mắng chửi người lợi hại!

Tăng nhân mập lùn nhịn không được cười lên, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Là bần tăng tính sai, hắn có thể nhập ma sao? Ha ha, trên con đường tu hành, sớm muộn cũng sẽ có ma chướng xuất hiện, kẻ này là ba ngàn năm qua, người khó nhập ma nhất mà ta thấy qua...

Lúc này Phương Hành cũng không biết, mình ở trong huyễn tượng chống cự ma niệm, đều bị người nhìn trong mắt, Bạch Thiên Trượng đặt vào trong cơ thể hắn viên Vạn Linh Đan kia, chính là đạo nguyên của ngàn vạn đại yêu khi còn sống, cũng đại biểu ngàn vạn ý thức, đặt viên thuốc này vào trong cơ thể, giống như đối mặt ngàn vạn đại yêu đoạt xá, đủ loại suy nghĩ, chính là đạo đạo tâm ma, dùng hết thảy biện pháp cũng muốn dẫn dụ Phương Hành mất đi bản tâm, từ đó luân hãm, nhưng ngay cả thủ tọa Linh Sơn Tự và Bạch Thiên Trượng đều không nghĩ tới, những tâm ma này... đều bị Phương Hành mắng nói không ra lời!

Cho tới bây giờ, nữ tiên tử khi còn sống đã từng là Yêu tộc đệ nhất mỹ nhân biến thành ma ảnh, còn ngồi xổm ở trong thức hải của Phương Hành vẽ vòng nguyền rủa...

- Hắn lại nói ta không xinh đẹp bằng Long Nữ, loại thằn lằn trên đầu mọc sừng kia có gì đáng xem...

Gặp qua rất nhiều độ ma kiếp, nhưng chưa thấy qua ma kiếp bị mắng đến ủy khuất...

Bất quá ở trong quá trình này, theo Phương Hành càng mắng càng hung, càng mắng càng thoải mái, màu sắc đầm nước quanh người hắn biến hóa cũng càng ngày càng chậm chạp, từ các loại màu sắc khác biệt liên tục thay đổi, sau đó nhạt dần, càng về sau nước dần dần thanh tịnh, cuối cùng ổn định lại, trọn vẹn nửa canh giờ, suối nước thanh tịnh trong vắt, không còn một chút tạp sắc.

Lúc này, ở vị trí ngực bụng của Phương Hành, một đoàn quang hoa bảo quang mờ mịt dần dần hiện ra, tựa hồ nóng lòng đào tẩu, nhưng có mấy phù văn ngăn cản, khiến cho nó không cách nào xông phá thân thể của Phương Hành.

Mà 108 Kim Thân La Hán ở chung quanh, thanh âm tụng kinh càng lớn hơn, bọn họ lấy tu vi niệm tụng chân kinh, kinh văn xuất hiện, thậm chí hóa thành phù văn hết cái này đến cái khác, phô thiên cái địa, lít nha lít nhít bao phủ, bày khắp mặt ngoài thân thể của Phương Hành, ngoại trừ diện mạo, toàn thân không một chỗ không có, giống như hình xăm.

Kinh văn vô hạn, phong ấn chặt đoàn quang hoa vẫn muốn xông phá thân thể của Phương Hành, khiến cho nó từ từ ổn định lại.

Ánh sáng dần dần nhu hòa, cuối cùng thu lại, thành thành thật thật lưu ở trong cơ thể Phương Hành, không còn xuất hiện nữa.

- Việc lớn định rồi!

Tăng nhân mập lùn nhẹ nhàng thở một hơi, quay đầu nhìn Bạch Thiên Trượng:

- Chỉ cần đáp ứng nhập Linh Sơn Tự ta, làm Linh Sơn phật tử, ta sẽ truyền cho hắn Đại Nhật Như Lai Chân Kinh, thậm chí trợ giúp hắn lĩnh ngộ chân ý ngã phật tự tại, khi đó liền có thể hóa Vạn Linh Đan thành đạo cơ của mình, không chỉ tu vi khôi phục, còn có thể tiến thêm một bước, đạt tới nửa bước Nguyên Anh, đến lúc đó, hắn hoàn toàn có năng lực đối kháng mấy vị Thần Tử ở Trung Vực và Ma Uyên, hắn là đệ tử của ngươi, nên do ngươi tới khuyên đi, ta muốn đi thăm nữ tử kia, Tửu Nhục chuẩn bị dùng thủ đoạn bồi dưỡng ma đầu của Ma Uyên dạy bảo ra Chân Tiên, biện pháp này còn hung hiểm hơn rất nhiều!

- Thủ tọa cứ tự nhiên!

Bạch Thiên Trượng chắp tay, đưa Linh Sơn thủ tọa rời đi, sau đó nhìn một dốc đá:

- Thần Tú, tới đây!

Đằng sau dốc đá, lại cất giấu một tiểu hòa thượng mặc tăng bào màu trắng, bộ dáng tuấn mỹ, khí chất xuất trần, lúc này giấu ở đằng sau một tảng đá lén lén lút lút nhìn vào, bị thập nhất thúc nói phá, lúc này mới co đầu rụt cổ đi tới.

Bạch Thiên Trượng cười cười chỉ phía dưới sơn cốc nói:

- Đó là sư huynh của ngươi, giúp hắn cạo đầu đi!

Chương 728: Linh Sơn phật tử

- Tóc của ta đâu?

Nam Chiêm Bộ Châu, Bắc Thần Sơn, một chỗ cơ hồ người người nghe nhiều nên thuộc, nhưng xưa nay không biết cụ thể ở nơi nào, tồn tại một tiên sơn, khắp nơi thiền âm, phật quang từng mảnh, nghe đồn ở chỗ này lâu, đá cũng sẽ thông linh, người tu hành gặp ma chướng, đến nơi này, tu hành một đoạn thời gian, tinh thần tự nhiên sẽ thanh minh, hiểu đại đạo, nó chính là khởi nguyên chi địa của Đại Thừa Phật tông, cho nên thế nhân gọi nó là Linh Sơn, chính là một trong mấy thánh địa cao cấp nhất giữa thiên địa.

Trong Linh Sơn Tự có một cổ tháp, thanh tùng kỳ thạch, sương mù lượn lờ, ngàn vạn năm qua, thanh u tường hòa, ngay cả vượn gầm chim hót cũng lộ ra uyển chuyển thanh nhu, sẽ không đánh phá thanh tĩnh của nơi đây, ngược lại tăng thêm mấy phần sơn dã thong dong, đương nhiên đây chỉ là lúc trước, bây giờ trong Linh Sơn Tự truyền ra tiếng kêu rên giống như mổ heo, chấn kinh chim tước, hủy đi tất cả tường hòa.

- Sư huynh đừng vội, sư huynh đừng vội, đã muốn nhập Linh Sơn Tự ta, tự nhiên phải cạo đi ba ngàn phiền não...

Một thanh âm kinh hoảng không ngừng khuyên can, nghe thanh âm giống như là bị hù dọa.

- Ta không vội con mẹ ngươi ah, người nào cạo tóc của ta, nhanh khai ra...

Trong một đại điện, xếp đầy Phật tượng trang nghiêm thần thánh, mà ở phía dưới, một hòa thượng áo xám cả người lệ khí, xách đao muốn tìm người liều mạng, nói là hòa thượng, nhưng lại không giống, trên đầu tròn trịa không có thọ giới (* sáu hoặc chín chấm sẹo nhan), hơn nữa làn da trên cổ và hai cổ tay giăng đầy kinh văn màu đen, thoạt nhìn giống như hình xăm.

- Ách, sư huynh, chỉ là cạo cái đầu, không đến mức phải giết người chứ?

Ở đối diện hòa thượng áo xám, còn có một tiểu hòa thượng tăng bào màu trắng, đang vụng trộm giấu dao cạo ra sau lưng.

- Làm sao không cần? Người nào cạo đầu ta, ta chặt đầu người đó, Phật Ma tới cũng không nể mặt mũi!

Hòa thượng áo xám gấp đến xoay quanh, nhìn khí thế hung ác kia, là thật muốn xách đao chém người.

- Khó trách Bạch sư thúc gạt ta tới cạo đầu cho sư huynh, thảm rồi...

Tiểu hòa thượng âm thầm kêu khổ, trong lòng nguyền rủa Bạch sư thúc không biết bao nhiêu lần, có sư thúc khốn nạn như thế sao.

- Con lừa trọc, là ngươi cạo đầu đúng không?

Hòa thượng áo xám mắt sắc, nhìn thấy cánh tay tiểu hòa thượng áo trắng giấu đi, cảnh giác hỏi.

- Không phải không phải, sao có thể là ta, tiểu tăng chỉ biết niệm kinh tham thiền, xưa nay không đụng đao thương...

- Vậy trong tay ngươi là cái gì?

- A a a a ha ha kinh thư mà thôi!

- Lấy ra cho ta xem một chút!

- Sư huynh muốn đọc phật kinh? Ta đi Tàng Kinh Các lấy giúp ngươi...

- Đậu phộng, ngươi cho ta xem một chút... Tốt, con lừa trọc, quả nhiên là ngươi cạo đầu ta, ta chém chết ngươi...

- Ai nha nha sư huynh tha mạng, ta không dám nữa...

Hai thân hình một xám một trắng vòng quanh cổ tháp đuổi đánh tới cùng, tiểu hòa thượng kêu còn thảm hơn giết heo, trọn vẹn truy sát nửa canh giờ mới tính xong, tiểu hòa thượng may mắn không có rơi đầu, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ, hai vành mắt đen sì trông cực kỳ buồn cười, bồi tiếp cẩn thận, vẻ mặt nịnh nọt bóp chân cho hòa thượng áo xám đang dựa ở trên hương án.

- Sư huynh, ngươi nguôi giận chưa? Bớt giận ta còn có lời muốn nói với ngươi...

- Bớt đại gia ngươi, hồ lô rượu của ta đâu? Đưa chút rượu tới thấm giọng đi...

- Nơi này của chúng ta là chùa chiềng, không có rượu...

- ...

- Sư huynh nhìn ta làm gì?

- Ta nhìn ngươi lại có chút không thuận mắt...

- Vậy ta chờ sư huynh bớt giận lại nói...

- Vậy ngươi có rắm mau thả đi!

- Ách... Sư huynh nói chuyện thật thô tục...

Hai hòa thượng một xám một trắng cũng không biết trải qua bao lâu, mới xem như hết nói xàm, tiểu hòa thượng tính tình rất tốt, sau khi được hòa thượng áo xám cho phép, cười nói:

- Sư huynh đã ngủ mê một tháng, Bạch sư thúc suy tính đến hôm nay ngươi sẽ tỉnh lại, nên bảo ta ghé thăm ngươi một chút, ta thấy tóc trên đầu ngươi vừa dài vừa rối, mới thay ngươi chỉnh lý một chút...

- Ta... con mẹ nó lại muốn chém người...

Hòa thượng áo xám nhất thời nhịn không được, thở hồng hộc mắng.

Hòa thượng áo xám tự nhiên chính là Phương Hành, mê man một tháng, bây giờ khó khăn lắm tỉnh lại, lúc đầu cực kỳ hưng phấn, chỉ cảm thấy lực lượng kinh người, tu vi mất đã lâu vậy mà lại trở về, hơn nữa trước đây liều mạng nhỏ, cùng Hoàng Phủ Kính Đoan đại chiến một trận trọng thương như thế, lúc này cũng đã khỏi hẳn, tình trạng cơ thể còn tốt hơn mười năm trước, nhưng chưa kịp hưng phấn, lại từ trên gương đồng trong phật đường, thấy được đầu trọc của mình, không khỏi hù hắn bối rối...

Mình đường đường công tử anh tuấn tiêu sái... sao thành con lừa trọc rồi?

Làm một tiểu thổ phỉ thỉnh thoảng tự sướng, soi gương đồng lúc lắc tạo hình mà nói, mái tóc bị người cạo sạch, còn đổi lại tăng bào vừa xấu vừa cũ, hơn nữa trước người còn có một tiểu hòa thượng áo trắng lớn lên giống như tiểu bạch kiểm làm nổi bật, đây quả thực là khinh người quá đáng, tiểu thổ phỉ kém chút tức đến khóc, có thể không giết người sao?

- Có rắm mau thả, sau đó cút ngay, thập nhất thúc đâu?

Giận dữ chỉ tiểu hòa thượng hai lần, nhưng lại không có cách nào với gia hỏa tốt tính kia, chỉ có thể hờn dỗi nói.

- Thập nhất thúc? A a, ngươi nói là Bạch sư thúc, mười ngày trước sư thúc đã rời Linh Sơn, tiến về Thần Châu, cụ thể làm gì ta không biết, hắn chỉ lệnh ta tới chiếu cố ngươi, còn nói mười ngày sau ngươi sẽ tỉnh, kết quả ngươi thật tỉnh lại, nhiệm vụ của ta cũng coi như hoàn thành, sau khi giúp sư huynh quy y, liền có thể rời núi đi chơi...

- Thập nhất thúc đi rồi?

Phương Hành nghe nao nao, vừa muốn tiếp tục hỏi, đột nhiên ý thức được một vấn đề:

- Quy y? Cái gì quy y?

Tiểu hòa thượng mặt đầy tiếu dung:

- Chính là làm hòa thượng giống như ta vậy! Theo lý thuyết sư huynh mới vào Linh Sơn Tự, bối phận từ dưới nhất sắp xếp lên, nhưng thủ tọa nói qua, sư huynh ngài có phật duyên, không thể sắp xếp theo bình thường, bối phận sẽ giống như ta, chỉ cần khoác áo cà sa, thọ tam giới, chúng ta đều là tăng nhân chữ Thần của Linh Sơn Tự, là sư đệ của Tửu Nhục trưởng lão...

- Ta sát, quỷ mới muốn làm hòa thượng...

Tiểu hòa thượng áo trắng nói vui vẻ, sắc mặt Phương Hành lại càng ngày càng khó coi, cuối cùng trực tiếp bộc phát, xách đao chặt về phía tiểu hòa thượng áo trắng, may mắn tiểu hòa thượng phản ứng không chậm, vội vàng cúi người, đao sát qua da đầu của hắn, hù đến sắc mặt hắn tái nhợt, khóe mắt rịn ra nước mắt, ngây người như phỗng.

- Sư huynh tha mạng...

- Còn dám đề cập với ta quy y gì không?

- Sư huynh thật cần quy y ah...

- Con mẹ nó, ngươi cạo đầu ta, ta đã muốn làm thịt ngươi, lúc này càng không thể tha cho ngươi...

- Thế nhưng sư huynh... Ngươi... Ngươi không quy y sẽ chết...

Tiểu hòa thượng áo trắng chưa từng đụng phải thổ phỉ như Phương Hành, bị hù đến nói chuyện cũng cà lăm.

- Sẽ chết?

Phương Hành ngây ngốc, thu đao, nhìn tiểu hòa thượng phất phất tay:

- Ngươi qua đây nói rõ ràng cho ta...

Quan hệ đến cái mạng nhỏ của mình, hắn không dám khinh thường, hơn nữa thần hồn hắn cường đại, cực kỳ mẫn cảm với tai hoạ ngầm của mình, mặc dù bây giờ mới khôi phục tu vi, linh giác còn chưa đạt tới đỉnh phong, nhưng ẩn ẩn cảm giác được, bây giờ tình trạng cơ thể của mình, tựa hồ ẩn giấu tai hoạ ngầm rất lớn, nhưng không cách nào phân rõ được.

Tiểu hòa thượng thấy hắn hỏi, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, trấn định một chút, ân cần giải thích:

- Ai nha, sư huynh ngươi không biết đâu, lúc trước thời điểm Bạch sư thúc cứu ngươi trở về, ngươi giống như cái túi rách, kinh mạch đứt đoạn, thân thể bị cắn xé không thành hình người, trên người tràn đầy vết thương vết máu, hơn nữa đạo nguyên khô kiệt, so với người chết còn giống người chết hơn, tiểu tăng liếc nhìn cũng cảm thấy đau lòng, ba ngày ăn không ngon...

Phương Hành cắn răng nhấc đao lên:

- Nói chính sự...

Tiểu hòa thượng Thần Tú bị hù co đầu, vội vàng cười bồi nói:

- Lúc đầu sư huynh thật không sống được, thế nhưng Bạch sư thúc dùng Vạn Linh Đan của Hoàng Phủ gia đánh vào trong cơ thể sư huynh, bây giờ sư huynh có thể còn sống, là dựa vào viên nội đan kia lúc nào cũng phát ra sinh cơ, nói đơn giản, bây giờ sư huynh mỗi sống một hơi, đều là Bạch sư thúc thay ngươi mượn tới, sau đó thủ tọa của Linh Sơn Tự chúng ta lại dùng 108 La Hán đại trận, niệm tụng chân kinh phong ấn 123.000.600 khiếu huyệt của ngươi, lúc này mới xem như trấn áp Vạn Linh Đan ở trong cơ thể, bất quá thủ tọa cũng nói, đây chỉ là tạm thời, chân kinh phong ấn sẽ theo thời gian suy yếu, nếu như ngươi không thể ở trước khi phong ấn biến mất tu luyện Đại Nhật Như Lai Chân Kinh, lĩnh ngộ tự tại chân ý, triệt để luyện hóa Vạn Linh Đan thành đạo cơ của mình, thì khi lực lượng phong ấn không thể áp chế Vạn Linh Đan, viên thuốc này sẽ phá thân trốn chạy, đến lúc đó ngươi sẽ tan thành mây khói...

Phương Hành tinh tế lắng nghe, cũng không nghi ngờ tiểu hòa thượng nói dối, nhưng sau khi ngây ngốc một chút, lại không nhịn được nói:

- Vậy thì nhanh chóng luyện hóa Vạn Linh Đan không được sao, vì cái gì phải làm hòa thượng, tiểu gia ta còn có nàng dâu chưa cưới đây này...

Sắc mặt tiểu hòa thượng trịnh trọng lên, thấp giọng nói:

- Sư huynh, đây là sự tình không có cách nào, nếu ngươi muốn lĩnh ngộ tự tại chân ý, thì phải lĩnh hội Đại Như Lai Tự Tại Kinh của Linh Sơn Tự chúng ta, nhưng sau diệt phật đại chiến, Linh Sơn Tự đã có nghiêm huấn, không vào phật môn, tuyệt đối không được truyền kinh, thủ tọa cũng nói qua, nếu ngươi không chịu làm Linh Sơn phật tử, tuyệt đối không thể truyền kinh văn cho ngươi...

- Cái này...

Phương Hành nghe xong hoảng hồn:

- Bức ta làm hòa thượng, như vậy khác nào không khôi phục tu vi...

Chương 729: Có làm hòa thượng hay không?

Có làm hòa thượng hay không, đây là một nan đề rất khó quyết định!

Hai ngày nay Phương Hành lâm vào trong suy nghĩ sâu xa, hắn thấy, ăn rau xanh, gõ mõ, mỗi ngày ngồi bất động niệm kinh là tuyệt đối không thể làm, làm người phải ăn thịt, cưới vợ, dạo chơi, những cái này thiếu một thứ cũng không được, mặc dù trước đây Tửu Nhục Tăng nói hòa thượng cũng không nhất định không thể ăn thịt, nhưng Tửu Nhục Tăng không cưới nàng dâu nha... Lại thêm Phương đại gia là một thổ phỉ đẹp trai như thế, cạo đầu trọc mặc tăng bào, cái này cũng quá xấu không phải sao?

Nhân sinh bao nhiêu gian nan ah!

Trong mấy ngày này, các địa phương trong Linh Sơn Tự đều xuất hiện thân ảnh ưu thương của Phương Hành, tâm tình cực kỳ sầu não.

Tiểu hòa thượng Thần Tú vâng sư mệnh muốn giúp Phương Hành quy y biết trong lòng của sư huynh sầu muộn, cả ngày theo sau lưng khuyên giải, Phương Hành đi phật đường hắn theo tới phật đường, Phương Hành đến hậu sơn hắn theo tới hậu sơn, lải nhải làm Phương Hành phiền muốn chết.

- Sư huynh, nữ nhân là họa thủy, dễ nhiễm nhân quả nhất, không cưới vợ há không phải càng thanh tĩnh?

- Muốn thanh tĩnh sao ngươi không trực tiếp làm thái giám đi?

- Ách... Làm hòa thượng tứ đại giai không, rời xa phân loạn thế gian, có trợ giúp tu hành...

- Tứ đại giai không ngươi còn tu hành cái rắm, chết không phải tốt hơn?

- Ách... Làm hòa thượng rời tham giận si tam độc, bớt đi bao nhiêu phiền não...

- Phiền não? Vậy cũng là niềm vui thú nha...

- Ách... Sư huynh lời ấy giải thích thế nào?

- Ngươi biết bạc tự chạy vào trong túi tiền của mình sẽ có bao nhiêu thoải mái không? Muốn mua gì thì mua, có tiền chính là đại gia, đây gọi là tham sao? Ngươi biết đánh người ngươi ghét có bao nhiêu thoải mái không? Một quyền đánh hắn tìm không ra nam bắc, hảo hảo trút giận, đây gọi là giận sao? Ngươi biết làm cao thủ trong một ngành nghề có bao nhiêu thoải mái không? Sở trường cướp bóc, cướp giàu tế ta, cái này có thể gọi si sao?

- Ách... Sư huynh, ta cảm thấy ngươi lý giải có chút vấn đề!

- Là ý nghĩ của ngươi có vấn đề, ngươi từ nhỏ sinh ở trong ổ hòa thượng còn không biết xấu hổ tới khuyên tiểu gia? Ta có thể nói cho ngươi biết, dưới núi này, thế gian phồn hoa chơi rất vui, ngươi mỗi ngày rau xanh đậu hũ còn không ăn thịt, cái này đáng thương cỡ nào? Thời điểm tiểu gia dưới núi, thịt cá đều không chê, cắn một miếng miệng đầy dầu, đó mới gọi thoải mái, còn có trong thanh lâu, các cô nương xinh đẹp mặc váy lộ chân, vây bên mình ngươi ca hát khiêu vũ, còn có vô số bảo tàng trong giới tu hành, vô số đồ chơi đáng tiền, người khác đều vì nó đánh bể đầu, nhưng hết thảy đều bị ngươi thu vào trong túi của mình, tất cả đều là của ta, tư vị này ngươi biết không?

Rõ ràng là Tiểu hòa thượng Thần Tú tới khuyên hắn quy y lại bị nói tim đập thình thịch, con mắt tỏa sáng.

- Ách... Sư huynh, những vật này đạt được là phúc, không chiếm được là khổ, sư tôn nói qua, thế gian khổ nhất chính là cầu không được, chính bởi vì muôn vàn dụ hoặc này, người luôn mong mà không được, cho nên chúng sinh nhất định phải khổ, ngã phật mới nói phải chém đứt trần duyên...

Sau một hồi lâu tiểu hòa thượng còn nhẫn nhịn được, tận tình khuyên bảo Phương Hành.

- Cầu không được là bởi vì ngươi vô dụng, biết chưa?

Phương Hành không vui, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn tiểu hòa thượng, hắn cũng tới hào hứng, hất ra quai hàm, nước miếng văng tung tóe dạy tiểu hòa thượng một buổi trưa, nói đến tiểu hòa thượng than thở, mới đầu còn mở miệng phản bác vài câu, đến cuối cùng mắt lại sáng lên, một bên chắp tay niệm Phật, một bên nhịn không được mở miệng hỏi thăm, còn bảo Phương Hành nói nhỏ thôi, phàm tâm đã rục rịch rồi.

- Sao ta sinh ra đã bị hòa thượng thu dưỡng chứ, thật đáng thương...

Liên tiếp nói đến hoàng hôn, Tiểu hòa thượng Thần Tú ngẩn người mê mẩn, trong miệng lẩm bẩm.

- Ha ha ha ha... Hối hận chưa? Ta cho ngươi biết, đồ tốt dưới núi còn nhiều lắm...

Phương Hành cảm thấy đắc ý, tiếp tục giật dây Tiểu hòa thượng Thần Tú.

Tiểu hòa thượng Thần Tú có chút ý động, con mắt càng lúc càng sáng, nước dãi treo ở bên khóe miệng, lại cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nhịn nửa ngày mới nhỏ giọng nói:

- Sư huynh, cho dù dưới núi tốt, nhưng ngươi còn phải làm hòa thượng. Ngươi nói những vật kia chơi rất vui, nhưng làm hòa thượng không thể tùy tiện chơi...

Phương Hành trầm mặc, khẽ nhếch miệng, hưng phấn hoàn toàn không có, gương mặt uể oải.

Cảm nhận được trên người hắn truyền đến bi thương thâm trầm, dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, Thần Tú biết hắn tức giận sẽ đến đánh mình một trận, thừa dịp hắn còn chưa chuyển hóa bi thương thành lửa giận, bị hù đến vội vàng nhảy lên nói:

- Hỏng hỏng, sư huynh, ngươi khơi gợi lên ma niệm của ta, sai lầm sai lầm, không nên không nên, hiện tại ta muốn đi tới trước Phật Ma Điện niệm Bàn Nhược Thanh Tâm Kinh một vạn lần...

Câu nói vừa dứt, người cũng đã chạy trốn, lưu lại Phương Hành mình bi thương một.

- Đúng vậy, làm hòa thượng còn có thể phạm giới, nhưng không làm, ngay cả cơ hội phạm giới cũng không có...

Trong lòng Phương Hành buồn bã trầm lắng nghĩ, khắp khuôn mặt là vẻ ưu sầu.

Mặc dù hôm nay nói chuyện gợi lên ma niệm của tiểu hòa thượng, nhưng Phương Hành vẫn không giải quyết được vấn đề của mình, tiểu hòa thượng Thần Tú là bởi vì từ nhỏ sinh ở trong chùa mới làm hòa thượng, nhưng mình lại là vì bảo trụ mạng nhỏ...

Như vậy làm hay không làm hòa thượng đây?

Phương Hành chắp hai tay sau lưng, lại than thở du đãng ở trong Linh Sơn Tự.

Linh Sơn Tự phạm vi to lớn, nhưng tăng chúng lại cực kỳ ít ỏi, khác biệt danh sơn đại tông khác động một tí là hàng ngàn hàng vạn đệ tử, mặc dù Linh Sơn Tự là phật thổ cuối cùng, nhưng cả chùa chỉ có vài trăm tăng nhân, hơn nữa dưới tình huống bình thường đều đóng chặt cửa, không dễ dàng xuất hiện, nên dẫn đến Linh Sơn Tự hơi có chút thanh tĩnh, từ sáng đến tối ngay cả cái bóng cũng không nhìn thấy, lại thêm bây giờ Tửu Nhục Tăng đang ở hậu sơn, chỉ huy bảy mươi hai tăng chúng giúp Tiêu Tuyết luyện Ma, Linh Sơn thủ tọa cũng ở đó tọa trấn, thập nhất thúc thì đã rời Linh Sơn Tự, đi Thần Châu, khiến cho Phương Hành ngay cả người nói chuyện cũng không có.

Vấn đề khổ não này, cuối cùng vẫn phải do mình suy nghĩ...

Đại Hùng bảo điện, Cổ Phật đạo tràng, Bồ Đề tháp lâm, Tàng Kinh Các, một chỗ một chỗ, đều lưu lại thân ảnh tịch liêu của Phương Hành.

Trong mấy ngày nay, hắn cũng rõ ràng tình huống thân thể của mình, phát hiện xác thực như Tiểu hòa thượng Thần Tú nói, tình huống của mình nhìn như hoàn toàn khôi phục, trên thực tế tai hoạ ngầm cực lớn, viên Vạn Linh Đan trong cơ thể không ngừng muốn chạy trốn, mà mình bây giờ có thể kéo dài sinh cơ, đều là nhờ Vạn Linh Đan ẩn chứa sinh cơ bàng bạc, thời điểm viên thuốc này rời khỏi người, là thời điểm mình mất mạng!

Bây giờ mình như thế, chính là dựa vào kinh văn ở phía ngoài thân thể khóa lại Vạn Linh Đan, nhưng lực lượng kinh văn lại theo thời gian trôi qua mà lực lượng dần dần suy yếu, đợi cho lực lượng này tiêu tán đến trình độ nhất định, Vạn Linh Đan tất nhiên sẽ bỏ chạy.

Trừ khi tu luyện Đại Nhật Như Lai Kinh!

Cái vấn đề này, một mực làm khó Phương Hành, để hắn không chút tự tại.

Mà trong đoạn thời gian này, Linh Sơn Tự ngoại trừ Tiểu hòa thượng Thần Tú, thì không người đến hỏi hắn, một là bởi vì vấn đề Tiêu Tuyết còn chưa giải quyết triệt để, thứ hai, đại khái Linh Sơn Tự cũng không nghĩ tới Phương Hành sẽ có con đường thứ hai...

Người luôn tham sống nha!

- Ai, làm hòa thượng là chuyện rất khốn nạn, nhưng vì mạng nhỏ...

Đối mặt hoàng hôn, Phương Hành do dự rất nhiều ngày rốt cục vỗ đùi, hạ quyết định.

Hắn sờ lên đầu trọc, lúc này nện bước nặng nề, chậm rãi đi vào hạch tâm của Linh Sơn Tự, trong lòng cực kỳ chần chờ, tốc độ cũng không nhanh, nửa khắc sau mới lắc lư tới trước Tàng Kinh Các, theo tiểu hòa thượng giảng, trong các cất chứa rất nhiều phật môn kinh nghĩa, không có pháp thuật cụ thể, lại ẩn chứa đại đạo, đối với người tu hành mà nói chính là chí bảo vô thượng, tăng chúng trong Linh Sơn Tự đều có thể đi vào mượn đọc, duy chỉ có Phương Hành, vì chưa đáp ứng quy y, thân phận không rõ, nên Linh Sơn thủ tọa hạ pháp chỉ, không cho phép hắn tùy tiện đi vào, trừ khi quy y xong.

Trong Linh Sơn Tự tĩnh mịch không người, nhưng ở địa phương trọng yếu như Tàng Kinh Các, vẫn có một Kim Đan viên mãn tọa trấn, từ khi Phương Hành vào chùa, một mực thấy đối phương ngồi xếp bằng ở đây, còn ổn định hơn sư tử đá giữ cửa.

Chắc hẳn lão tăng này đã được pháp chỉ của thủ tọa, nhìn thấy Phương Hành tới, liền mở mắt nhìn.

Lão tăng không nói, nhưng đã biểu đạt thái độ của hắn.

Không thọ giới, không vào phật môn, không thể vào Tàng Kinh Các.

Trước kia Mà Phương Hành đều là làm bộ đáng thương nhìn một chút lại đi, hôm nay hạ quyết định, lại lộ ra hơi không kiên nhẫn, trợn trắng mắt đi tới trước lão tăng, hùng hùng hổ hổ nói:

- Nhìn nhìn cái gì, mỗi ngày giống như phòng trộm đề phòng tiểu gia có ý tứ sao? Mặc dù tiểu gia thật không muốn làm hòa thượng, nhưng vì mạng nhỏ, hôm nay Tàng Kinh Các này, ta không vào không được...

Lão tăng ngồi giống như thạch sư, nghe Phương Hành nói, trên mặt cũng dâng lên nụ cười thản nhiên.

Hắn chậm rãi giơ tay, muốn ngăn cản Phương Hành, nói cho hắn biết coi như ngươi đã quyết định muốn nhập phật môn, nhưng trước khi thọ giới, thực sự trở thành đệ tử Phật môn, đồng thời được thủ tọa cho phép, thì không thể vào Tàng Kinh Các, nhưng thời điểm bàn tay hắn vừa mới nhấc lên, Phương Hành lại ra tay, sải bước đi đến, nhấc chưởng đè xuống.

Hôm nay tu vi của hắn chưa tới Nguyên Anh, lại hơn cả Nguyên Anh, xuất thủ lại bất ngờ, thân hình trực tiếp đột phá khoảng cách, giữa ngón tay kẹp lấy một tấm tử kim phù, dán lên trán lão tăng, đồng thời thủ chưởng mang theo chưởng lực đáng sợ, đánh đến thần hồn của lão tăng bất ổn.

Lại bị tử kim phù trấn áp, trong thời gian ngắn, dù tu vi của hắn bất phàm, cũng giãy dụa không thoát.

Phương Hành thì lén lén lút lút nhìn chung quanh, thấy tĩnh mịch không người, liền xông vào Tàng Kinh Các, từ trong ngực kéo ra một cái túi sớm chuẩn bị xong, nhắm vô số tàn kinh bảo điển vọt tới, đông một nhóm tây một nhóm nhét vào trong túi, cũng không kịp phân biệt tốt xấu, Âm Dương Thần Ma Giám nhìn thấy cái nào tốt thì thu ngay.

Không lâu sau, hắn dáo dác từ trong Tàng Kinh Các chạy ra, vận chuyển Liễm Tức Thuật, thân hình tung bay như khói, tránh khỏi các tăng nhân, cấm chế lợi hại trong chùa, ra bên ngoài Linh Sơn Tự.

- Đừng nghĩ các ngươi đã cứu ta, ta sẽ không đoạt các ngươi...

Chương 730: Trộm phật kinh làm con lừa trọc

Phương pháp giải quyết vấn đề hữu hiệu nhất quả nhiên vẫn là nghề cũ!

Trong mấy ngày này, mặc dù rất ưu thương, nhưng từ bản tính, cũng làm cho hắn hiểu Linh Sơn Tự không sai biệt lắm, mặc dù còn có một vài cấm địa không đi được, bất quá đại trận và nhân viên bố trí trong Linh Sơn Tự, đã rõ ràng không xê xích gì nhiều... Dùng ngôn ngữ trong nghề chính là giẫm tốt điểm, cho nên thời điểm phát hiện nếu mình muốn sống thì chỉ có làm hòa thượng, Phương Hành liền thống khổ ra quyết định, dứt khoát chạy đến Tàng Kinh Các đoạt...

Đương nhiên, đối với Phương Hành mà nói, thời điểm làm ra quyết định này, nội tâm cũng rất kháng cự!

Hắn là trong lúc lơ đãng giẫm tốt điểm, lại chuẩn bị một cái túi lớn, sau đó nhất thời xúc động phạm vào sai lầm mà thôi!

Hiện tại hắn chỉ muốn làm sao rời khỏi Linh Sơn Tự càng xa càng tốt.

Quá trình rất thuận lợi, cũng không phải Phương Hành có bản lĩnh ra vào Linh Sơn Tự như chỗ không người, nguyên nhân chủ yếu là Linh Sơn Tự quá ít người, lại thêm phần lớn là loại gia thế hoặc tình cành đánh thương của giới tu hành gia nhập, dù những người này vào Linh Sơn Tự, cũng tâm như tro tàn, quanh năm bế quan, trừ khi Linh Sơn thủ tọa hạ pháp chỉ hoặc có cường địch xâm lấn, muốn hủy chỗ nương thân cuối cùng của bọn họ, nếu không thì dù thiên băng địa liệt, bọn họ cũng sẽ bỏ mặc.

Mà Linh Sơn Tự nuôi dưỡng ra 108 La Hán, bây giờ đa số theo Tửu Nhục hòa thượng giúp Tiêu Tuyết luyện Ma, còn lại vài người tu vi cố nhiên không yếu, nhưng Phương Hành đã là nửa bước Nguyên Anh, lại có Liễm Tức Thuật cao minh, chút lực lượng phòng hộ kia tác dụng không lớn, hơn nữa các hòa thượng ở Linh Sơn Tự đại khái cũng không nghĩ tới tiểu ma đầu kia sẽ đến làm tặc...

Đủ loại nhân tố, cộng thêm Âm Dương Thần Ma Giám, lại sớm giẫm tốt điểm, liền tránh qua tất cả cấm chế, bay thẳng ra ngoài chùa.

Phương Hành tỉ mỉ chọn lựa địa phương lực lượng cấm chế yếu nhất, thận trọng nhảy qua đầu tường, quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy cả Linh Sơn Tự đều đắm chìm trong hắc ám, yên tĩnh, hiển nhiên vẫn chưa có người nào phát hiện Tàng Kinh Các mất trộm, trong lòng nhất thời cuồng hỉ, nội tâm hưng phấn kêu to một tiếng, trực tiếp nhảy ra ngoài.

Vừa ra bên ngoài, liền có khoái cảm giống như biển rộng mặc cá bơi, trời cao mặc chim bay!

Trong lòng cũng đạt được thỏa mãn lớn nhất trong mười năm qua, cảm giác đoạt Linh Sơn Tự thật khác biệt!

Phóng qua tường chùa, nhảy lên không trung, tâm tình kích động như muốn thét dài.

Bất quá lúc này, bỗng nhiên phía sau có một thanh âm kinh ngạc vang lên:

- Sư huynh muốn đi đâu vậy?

- Ta sát...

Phương Hành suýt nữa cắm đầu xuống dưới, kinh hoàng quay đầu, liền thấy Tiểu hòa thượng Thần Tú hiếu kỳ nhìn hắn.

- Con lừa trọc, ngươi muốn hại chết ta sao...

Phương Hành hồi phục thần trí, bàn tay quất tới, thật muốn đánh chết tươi con lừa trọc này!

Tiểu gia là đang làm tặc, con mẹ nó gọi như thế sẽ dọa người ta chết khiếp biết không?

- Ôi, sư huynh đừng đánh...

Tiểu hòa thượng Thần Tú vô ý thức ôm đầu cầu xin tha thứ.

- Con mẹ nó, không phải nói đi niệm kinh sao? Sao giống như quỷ tới làm gì?

Phương Hành hận hận đá lên mông Tiểu hòa thượng Thần Tú hai cước, sợ hắn kêu quá lớn, ngược lại không dám ra tay độc ác.

Trong khoảng thời gian này Thần Tú bị Phương Hành đánh quen, hai cước này chỉ coi như gãi ngứa, thấy Phương Hành không đánh, vỗ vỗ cái mông đứng lên, hiếu kỳ nhìn cái túi trên lưng Phương Hành, nghi ngờ nói:

- Vừa rồi ta đang đọc kinh, cảm thấy trong lòng không an tĩnh được, giống như đạo lý của ta xảy ra vấn đề, liền muốn đến tìm sư huynh tâm sự, kết quả vừa ra liền thấy ngươi chạy tới nơi này, ta liền theo nhìn một cái... Ngươi là muốn đi đâu? Trên lưng vác thứ gì thế?

Phương Hành da mặt dày, cười hì hì sờ lên đầu Thần Tú nói:

- Ta ra ngoài dạo chơi, ngươi đi về trước đi...

Nói xong cõng túi muốn chạy.

Ánh mắt Thần Tú cổ quái nói:

- Sao sư huynh lén lén lút lút như thế, thật giống như làm tặc...

Nói đến chữ "tặc", con mắt Thần Tú bỗng nhiên mở to, đưa tay che miệng:

- Tặc...

Khuôn mặt Phương Hành nhất thời lạnh lùng, không có hảo ý nhìn Thần Tú nói:

- Không muốn bị tiểu gia diệt khẩu thì mau ngậm miệng!

Thần Tú hoảng hồn, vội vàng cầu xin nói:

- Sư huynh làm như vậy thật sao, ta muốn đi nói cho thủ tọa...

- Ngươi...

Phương Hành gấp, hắn biết tuy Tiểu hòa thượng Thần Tú nhìn đần độn, trên thực tế không thể coi thường, mình mỗi ngày đánh hắn, sớm liền phát hiện, tên tặc ngốc này rất lợi hại, chỉ là trong lòng sợ mình, không dám động thủ đánh trả mà thôi, nếu đánh thật, ai thu thập ai còn chưa nhất định, còn nữa, nơi này cách Linh Sơn Tự gần như vậy, kinh động người khác sẽ không tốt.

Trong lòng xoay chuyển, liền cười lạnh:

- Ngươi đi đi, ngươi đi ta sẽ nói là hai chúng ta làm!

Thuyết pháp này làm cho Tiểu hòa thượng Thần Tú ngẩn ngơ, vẻ mặt đưa đám nói:

- Sư huynh không thể làm như vậy, thủ tọa sẽ không tin ngươi!

Phương Hành không nhịn được móc móc lỗ mũi nói:

- Vậy ngươi làm sao giải thích hơn nửa đêm cùng ta ở chỗ này?

Thần Tú nói:

- Ta là tới tìm ngươi...

Phương Hành nói:

- Vậy tại sao ngươi tới tìm ta?

Thần Tú nói:

- Ta cảm thấy đạo tâm của ta xảy ra vấn đề, cho nên mới tìm ngươi...

Phương Hành ngắt lời hắn:

- Nếu như thủ tọa hỏi đạo tâm của ngươi xảy ra vấn đề gì thì sao?

Thần Tú nói:

- Ta ở thời điểm niệm kinh tham thiền nghĩ tới thịt nướng, mỹ nhân, bảo bối...

- Ha ha, ngươi là hòa thượng, vậy mà ở trước mặt Phật Đà nghĩ những vật này, ngươi nhập ma...

Phương Hành nói làm cho Thần Tú ngẩn ngơ, sau đó hoảng sợ nói:

- Ta không có...

- Ha ha ha...

Phương Hành khinh bỉ nhìn hắn.

Nhưng Tiểu hòa thượng Thần Tú không gạt được mình, người như bị sét đánh.

Phương Hành cười híp mắt nhìn hắn, nghĩ thầm nếu như mình trốn đi, tiểu hòa thượng nhất định sẽ không ngăn mình, nhưng nếu như hắn thất hồn lạc phách về Linh Sơn Tự, thừa nhận lại bị người phát hiện sơ hở, nếu các hòa thượng trong Linh Sơn Tự đuổi theo sẽ không tốt, liền quyết định chắc chắn, tiếp tục mê hoặc:

- Ngẫm lại xem, nếu như thủ tọa phát hiện ngươi sinh lòng tà niệm, sẽ làm thế nào?

Tiểu hòa thượng Thần Tú sợ hãi:

- Niệm Bàn Nhược Kinh một vạn lần?

Phương Hành khinh bỉ:

- Đây là nhẹ, đoán chừng sợ ngươi nhập ma, về sau không cho ngươi xuống núi nữa!

Sắc mặt Tiểu hòa thượng Thần Tú tái xanh.

Trước đó thời điểm trò chuyện với Phương Hành, hắn từng nói cuộc đời của mình, từ nhỏ ở trong chùa, cao tăng trong chùa chỉ dẫn lĩnh hội phật kinh, tu hành thuật pháp phật môn, một mực chưa từng xuống núi, chỉ ở mười năm trước, mới được thủ tọa đặc cách, xuống núi một lần, tiến về Bắc Vực tìm kiếm thời cơ để Linh Sơn Tự lập đạo, bất quá nhiệm vụ kia với hắn mà nói là cực kỳ gian khổ, nhưng bởi vì Phương Hành trộm Phong Thiện Đỉnh mà dẫn đến nửa đường chết yểu, lại bị thủ tọa triệu hồi Linh Sơn Tự.

Sau khi về Linh Sơn Tự, hắn một mực tưởng niệm thế giới bên ngoài, mặc dù đối với Phương Hành mà nói, tiểu hòa thượng trải qua những chuyện kia, cái gì mặt trời lặn cuối đồng ruộng, một số dị thú chưa thấy qua, lúc viễn độ Thần Châu đi qua biển cả, độ hóa mấy yêu ma ăn người, còn có cái gì nông phụ cho hắn một bát nước uống… đều là sự tình nhãm nhí.

Nhưng đối với Thần Tú mà nói, những kinh nghiệm này để hắn trong mười năm nhớ mãi không quên, vẫn muốn có cơ hội lần thứ hai xuống núi, bây giờ bị Phương Hành kích động, trong lúc nhất thời bị hù ngay cả lời cũng không nói được.

Phương Hành thấy hỏa hầu đã đủ, liền cười hắc hắc nói:

- Cho nên bây giờ ngươi chỉ có một biện pháp...

Tiểu hòa thượng Thần Tú có chút ngẩn ngơ, vội vàng cầu khẩn hỏi:

- Sư huynh dạy ta...

Phương Hành liếc mắt:

- Theo tiểu gia xuống núi, hiện tại liền đi!

Tiểu hòa thượng Thần Tú giật nảy mình:

- Ta không được thủ tọa cho phép!

Phương Hành nói:

- Ngươi nói ta trói ngươi xuống núi, bị bắt trở lại cũng không liên quan gì tới ngươi!

Tiểu hòa thượng Thần Tú ngẩn ngơ, tựa hồ có chút ý động, nhưng vẫn chần chờ nói:

- Không nên không nên, thủ tọa sẽ mắng!

Phương Hành cười lạnh nói:

- Sau khi xuống núi, ta còn sẽ buộc ngươi ăn thịt nướng!

Tiểu hòa thượng Thần Tú nuốt ngụm nước bọt, nhưng vẫn kiên định lắc đầu:

- Không nên không nên, sẽ phạm giới!

Phương Hành cười ha ha, lại nói:

- Sau khi xuống núi, ta sẽ còn buộc ngươi đoạt những bảo bối sáng lấp lánh kia…

Tiểu hòa thượng Thần Tú triệt để hãm vào trong mê loạn, nửa ngày sau mới nói:

- Cảm giác… vẫn không tốt…

Phương Hành khinh thường cười lạnh:

- Sau khi xuống núi, ta còn sẽ buộc ngươi nhìn lén nữ nhân tắm rửa…

Tiểu hòa thượng Thần Tú triệt để không bình tĩnh, trên mặt thiên nhân giao chiến, thật không khác gì chiến trường, một hồi lâu sau, hắn mới rốt cục kiên định tín niệm, thần sắc trang nghiêm như Phật Đà, lại như anh hùng khẳng khái hy sinh, hai tay hợp thành chữ thập, trầm thấp niệm một tiếng phật hiệu, sau đó hai cánh tay duỗi tới trước mặt Phương Hành, ngậm chặt miệng, không nói lời nào.

Phương Hành nhìn sửng sốt:

- Ngươi làm gì thế?

Tiểu hòa thượng Thần Tú hiên ngang lẫm liệt:

- Trói đi!

- Ách...

Lúc này đến phiên Phương Hành sững sờ, nhìn tiểu hòa thượng kia vài lần, nhất thời cảm thấy có chút lạ lẫm.

Tiểu hòa thượng Thần Tú nghiêm mặt nói:

- Sư huynh, thời điểm ngươi bức ta, ta sẽ phản kháng!

Phương Hành vô ý thức nói:

- Vậy ta sẽ đánh, đánh tới ngươi đồng ý mới thôi!

Tiểu hòa thượng Thần Tú nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Vậy ta an tâm, nhanh trói nhanh trói!

Chương 731: Trích tiên liên hoa thân, một thế Bồ Tát quả

Hậu sơn Linh Sơn Tự, lại có một địa phương giống như Ma Địa.

Trong một sơn quật, lâu dài không thấy một tia ánh nắng, cực kỳ âm u, hết lần này tới lần khác ở dưới đáy, trên mặt đất chảy đầy nham tương và khói độc, đủ loại lực lượng hắc ám, dẫn đến nơi đây không có một tia sinh cơ, tu vi thấp hơn Kim Đan tiến vào, ở không quá thời gian uống cạn chung trà, sẽ bị nơi đây tuyệt diệt sinh cơ, mà vào lúc này, trong không gian động quật, lại có vài chục người, trong nham tương, trên một đài sen màu đen, đang ngồi xếp bằng một nữ tử váy trắng tóc trắng.

Dưới đài sen, nham tương thiêu đốt liệt hỏa, lúc nào cũng thiêu đốt nhục thân của nữ tử, mỗi một khắc đều đau đớn như ruột đứt từng khúc, nữ tử kia thì ngồi xếp bằng, tay bắt Bồ Đề Ấn, nhẫn nhịn hết thảy đau đớn.

Mà ở đối mặt nữ tử, đang ngồi xếp bằng hai tăng nhân.

Hai tăng nhân này, một người vóc dáng cao lớn, trên đầu mọc tóc đen, một cái khác là tăng nhân mập lùn, thần sắc trang nghiêm, cúi đầu, không ngừng niệm phật.

Mà ở xung quanh hang đá, còn có vài chục vị Kim Thân La Hán, trong miệng trầm thấp niệm tụng chân kinh.

Lại chịu đựng qua mười hai canh giờ, Tửu Nhục Tăng mở hai con ngươi, lạnh lùng nhìn nữ tử, quát to:

- Ma nữ Tiêu Tuyết, ngươi tự cam đọa lạc, ăn người thành Ma, phạm phải Thần Ma tối kỵ, ta dùng ma diễm luyện ngươi, dùng hàn tuyền tẩy ngươi, dùng lợi đao đâm ngươi, dùng gai đánh ngươi, dùng hậu thổ táng ngươi, để ngươi nhận qua U Minh năm khổ, chuộc tội lỗi của mình, trả lại ngươi một thân thanh tịnh, ngươi còn có oán niệm không? Có sinh hận ý không? Có không cam lòng không muốn nhận trừng phạt này hay không?

Trên đài sen, Tiêu Tuyết mở hai mắt, đáy mắt giống như có khổ sở vô tận, nhưng ánh mắt lại cực kỳ thanh thản, tay nàng bắt Bồ Đề Ấn, thanh âm run rẩy, thấp giọng nói:

- Tiêu Tuyết lĩnh tội!

Thanh âm của Tửu Nhục Tăng hồn hậu, như từ sâu trong lòng đất thăm thẳm truyền ra:

- Tội ở nơi nào?

Tiêu Tuyết cắn chặt hai hàm răng, thanh âm trầm thấp:

- Tội ở xin lỗi mình, ăn mấy thứ bẩn thỉu!

Trả lời như vậy, hiển nhiên có chút vượt qua chúng tăng dự kiến, ngay cả các Kim Thân La Hán cũng có một ít người mở mắt, cúi đầu nhìn nữ tử kia, tiếng tụng kinh hơi yếu.

Tửu Nhục Tăng lại chậm rãi nhẹ gật đầu, tựa hồ hài lòng câu trả lời này.

Hai tay của hắn chậm rãi thu về, trầm lắng

nói:

- Vậy ngươi nhớ kỹ câu trả lời của mình, tu ma tu thân, tu phật tu tâm!

Tiêu Tuyết lần nữa cúi đầu, hành lễ:

- Đệ tử nhớ kỹ!

Ánh mắt Tửu Nhục Tăng lạnh lẽo, nghiêm nghị nói:

- Nhớ kỹ vô dụng, ngươi phạm phải tối kỵ, thì cần bị trách phạt, U Minh năm khổ, mỗi một hơi thở chịu khổ còn mãnh liệt hơn một đời ở nhân gian, ngươi mỗi hại một người, ta sẽ luyện ngươi một ngày, nếu ngươi gánh được, đợi cho ngươi trả sạch tội nghiệt, ta sẽ trả lại ngươi trích tiên liên hoa thân, thành tựu một thế Bồ Tát quả, ngươi có nguyện tiếp tục hay không?

Tiêu Tuyết trả lời:

- Đệ tử nguyện ý!

Tửu Nhục Tăng gật đầu, hất tay áo lên:

- Tiếp tục luyện Ma!

Trên hắc liên, đạo đạo kim quang lấp lóe như lợi kiếm lơ lửng, đâm về phía Tiêu Tuyết, mỗi một kiếm đâm qua, đều trực tiếp chui vào trong cơ thể Tiêu Tuyết, không thương tổn pháp y, không thấy máu, lại trực tiếp đâm vào trong thần hồn của Tiêu Tuyết, đau đến mười ngón nàng siết chặt, móng tay cơ hồ đâm vào trong thịt, nhưng lại nhíu mi thanh tú, cắn chặt hai hàm răng ngà, sinh sinh tiếp nhận, không kêu một tiếng.

- Ngươi dùng U Minh ngũ khổ đến luyện tâm, có chút hơi quá...

Thủ tọa trầm thấp mở miệng, tựa hồ có chút thương xót nhìn Tiêu Tuyết.

Tửu Nhục Tăng lạnh lùng nói:

- Không phải ai cũng như gia hỏa kia, có thể dễ dàng vượt qua ma kiếp, nàng nhập ma không sâu, nhưng trong lòng nhiễm ma tính, chính là sai lầm lớn, ta dùng U Minh ngũ khổ giúp nàng luyện hóa Ma ý, cũng giúp nàng luyện Chân Ma chi thể, nếu nàng không có tâm chí, dùng đại nghị lực vượt qua ma kiếp, thì không thể khống chế ma thân, thành tựu Bồ Tát quả!

Linh Sơn Tự nghe vậy, nửa ngày mới than khẽ, thấp giọng nói:

- Bên Ma Uyên có truyền ngôn, Ma Chủ ở dưới Cửu U cảm ứng được cửu quan dị động, mở ra mắt phải, biểu thị một đời Chân Ma sắp xuất thế, hơn nữa một thế này Chân Ma không sinh ở Ma Uyên, các đại tông ở Thần Châu đều đang tìm kiếm tung tích của Chân Ma thế hệ này, trước đó chúng ta đều nghĩ là đồ đệ của Thiên Trượng, nhưng ai có thể nghĩ đến, Chân Ma thế hệ này trên thực tế chính là nữ hài sớm đã bị người phế bỏ kia? Tạo hóa trêu ngươi...

Tửu Nhục Tăng gật đầu, thấp giọng hỏi:

- Hiện tại gia hỏa kia thế nào?

Thủ tọa nói:

- Còn ở trong Linh Sơn Tự, quả nhiên như Thiên Trượng nói, cho dù liên quan đến tính mệnh, hắn cũng không tuỳ tiện đáp ứng làm Linh Sơn phật tử, bất quá nghĩ đến cũng chỉ là vấn đề thời gian, ta đã chuẩn bị xong Đại Nhật Như Lai Kinh cho hắn!

Tửu Nhục Tăng nghe vậy, thở dài nói:

- Thần Tú đâu?

Thủ tọa lạnh nhạt nói:

- Linh Sơn phật tử không phải Chân Phật, nhưng là Phật môn Hộ Pháp, nhất định sẽ giúp Phật môn đại hưng, sau khi thành tựu nghiệp quả, tự nhiên sẽ lặng yên lui thân, hơn nữa sau khi Phật môn đại hưng, vẫn cần một vị Chân Phật thống ngự vạn phật, tuyên giương Phật pháp, Thần Tú chính là một vị Chân Phật, với hắn mà nói, có làm Linh Sơn phật tử hay không, đều là giống nhau!

Tửu Nhục Tăng nhíu mày, muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn ngậm miệng.

Bầu không khí trong sân có chút ngột ngạt, nhưng lúc này, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng niệm phật, thẳng vào hang đá, có chút cấp bách:

- Tiểu tăng Khô Mộc cầu kiến thủ tọa, có chuyện quan trọng bẩm báo...

- Khô Mộc?

Thủ tọa và Tửu Nhục hòa thượng đều nao nao, biết Khô Mộc tăng luôn phụ trách đóng giữ ở Tàng Kinh Các, mấy trăm năm qua chưa từng rời nửa bước, với hắn mà nói, trông coi Tàng Kinh Các là tu hành, bây giờ vì sao phá lệ?

- Chẳng lẽ đứa bé kia cuối cùng đáp ứng nhập Phật môn?

Trên mặt Tửu Nhục Tăng lóe lên nghi hoặc.

Tựa hồ thủ tọa cũng nghĩ như thế, tay áo mở ra:

- Tiến đến!

Sưu!

Một bóng người màu xám vọt vào hang đá, trên mặt Khô Mộc lão tăng thình lình có một tia lo lắng, thân hình lóe lên đã xuất hiện ở trước mặt Tửu Nhục Tăng và thủ tọa, hai tay hợp thành chữ thập thi lễ, thấp giọng nói:

- Xảy ra chuyện lớn...

- Đứa bé kia rốt cục đáp ứng quy y?

Khô Mộc lão tăng cười khổ:

- Chưa từng, hắn... hắn là sẽ không nhập Phật môn...

- Vì sao?

Thủ tọa nao nao, nghĩ thầm đứa bé kia không giống như loại không sợ chết nha...

Ở Hoàng Phủ gia, đã đến loại trình độ đó, hắn còn không quên hô cứu mạng, có thể thấy được ý niệm cầu sinh cực kỳ mãnh liệt, người như vậy, chẳng lẽ bởi vì không muốn làm hòa thượng, lại không thèm để ý mạng nhỏ sao?

- Hắn... Hắn trực tiếp... Trực tiếp đoạt Tàng Kinh Các...

Khô Mộc lão tăng lắp bắp nói.

- Cái gì?

Tửu Nhục hòa thượng và Linh Sơn thủ tọa đồng thời ngây ngốc, dù lấy tu vi như bọn hắn, cũng có chút ngốc trệ.

Các vị La Hán còn nhịn không được móc móc lỗ tai.

- Hắn... Hắn không có đáp ứng nhập Phật môn, ngược lại đánh ngất lão tăng, đoạt sạch Tàng Kinh Các...

Khô Mộc lão tăng có chút bi phẫn nói.

- Ta... Ta thao...

Linh Sơn thủ tọa nhảy dựng lên, lộ ra bản tính năm đó ở phàm trần mổ heo, gương mặt táo bạo hung ác quát:

- Cướp cái gì?

- Chư Phật... Quan Chiếu Kinh... Phật Thư... Bàn Nhược Kinh... Nhiên Đăng... Phục Ma Kinh...

Khô Mộc lão tăng lắp bắp, nói liên tiếp mấy danh tự, cuối cùng tổng kết:

- Tổng cộng mười ba quyển...

- Ai nha má ơi, hết thảy đều là đồ tốt, lại bị hắn đoạt...

Linh Sơn thủ tọa gấp đến xoay quanh, trực tiếp từ trong tay áo phải móc ra một thanh đao, dài hơn ba thước, thân đao còn dính máu, chính là năm đó dùng để mổ heo, vừa thấy được bộ dáng này của hắn, các Kim Thân La Hán đều có chút không được tự nhiên, lại biết một khi thủ tọa lấy thanh đao mổ heo này ra, là thật muốn giết người.

Ngay cả Tửu Nhục hòa thượng cũng không nhịn được cười khổ, kéo tay áo của thủ tọa khuyên nhủ:

- Thủ tọa bớt giận, Linh Sơn Tự chúng ta trông coi như thế, vốn là phòng quân tử không phòng tiểu nhân, tiểu tử kia nhìn như thế nào cũng không giống quân tử ah, phát sinh chuyện thế này ngược lại không bất ngờ, ai bảo chúng ta dẫn cường đạo vào chùa chứ? Ha ha, ngày đó Bạch sư đệ rời đi, đã từng nói qua, chúng ta muốn đứa nhỏ này vào Linh Sơn Tự làm hộ pháp, hơn phân nửa sẽ không thuận lợi như vậy, sợ đệ tử gây chuyện, vì vậy sớm chạy tới Thần Châu, đoán chừng đã đoán được kết quả này, sớm ra ngoài để tránh hiềm nghi...

- Ai nha, ta nói lúc ấy vì sao Bạch tiểu tử kia cười tặc như thế, không nghĩ tới ah...

Thủ tọa còn nổi giận đùng đùng, đau lòng không nhẹ.

Tửu Nhục Tăng cười khổ nói:

- Phật kinh đều có bản sao, tổn thất không lớn, chỉ là Chư Phật Quan Tưởng Kinh là kinh văn có thần tính, hắn chắc hẳn cũng không dám tổn hại, hôm nào đòi về là được, hơn nữa hắn không phải không đánh cắp được Đại Nhật Như Lai Kinh sao?

Thủ tọa nao nao, lửa giận giảm xuống, cất thanh đao mổ heo vào trong tay áo, oán hận nói:

- Tiểu hỗn đản này có dũng khí trộm chân kinh của Linh Sơn Tự ta, lần này không thể dễ dàng tha hắn, hắn không tu Đại Nhật Như Lai Kinh liền luyện không được Vạn Linh Đan, mạng nhỏ không chống được mấy tháng, ta nhìn hắn sớm muộn gì cũng phải vì Đại Nhật Như Lai Kinh trở về, đến lúc đó... Hắc hắc, có thể giáo huấn hắn một trận... Ai nha mẹ nó, tức đến quên duy trì hình tượng, sai lầm sai lầm... Đúng là con mẹ nó sai lầm...

- Thủ... Thủ tọa... Hắn... Hắn chỉ cướp đạo kinh...

Khô Mộc lão tăng lại nhịn không được mở miệng.

- Ừm?

Linh Sơn thủ tọa và Tửu Nhục hòa thượng và các La Hán đều quay đầu nhìn lại.

Ngay cả Tiêu Tuyết cũng lặng lẽ mở mắt nhìn sang.

Khô Mộc lão tăng cơ hồ khóc lên:

- Mặc dù hắn không có đánh cắp Đại Nhật Như Lai Kinh, nhưng hắn mang Thần Tú xuống núi... Phải biết, Thần Tú thuở nhỏ lĩnh hội chính là Đại Nhật Như Lai Kinh, hắn mang Thần Tú đi, còn hữu dụng hơn đánh cắp kinh văn ah...

Chương 732: Bạch Xà không chết, ngươi không nhập ma

Linh Sơn Tự triệt để lộn xộn, thủ tọa xách đao mổ heo đi lòng vòng muốn giết người, một đám La Hán liều mạng ôm nhau không cho hắn ném bay, Tửu Nhục đại sư cũng nhíu chặt lông mày, muốn nói tiểu ma đầu kia đoạt phật kinh chạy trốn thì thôi, hắn từng gặp Phương Hành, biết tiểu hỗn đản kia tính tình tà môn, cộng thêm Bạch Thiên Trượng trước thời hạn đi Thần Châu, từ trình độ nào đó mà nói, cũng đã gõ chuông báo động cho Linh Sơn Tự.

Chỉ bất quá Tiểu hòa thượng Thần Tú được Linh Sơn Tự coi là mệnh căn bị gạt chạy, lại làm cho hắn không thể không lo lắng!

Thần Tú tiểu sư đệ là hài tử hiền lành cỡ nào ah, bị ma đầu kia lừa chạy, ai biết sẽ học thành bộ dáng gì?

Bây giờ thủ tọa đã phái ra 18 Kim Thân La Hán thực lực mạnh nhất đi chém chết tiểu ma đầu, mang phật kinh về, Tửu Nhục hòa thượng bất đắc dĩ, biết hiện tại còn không phải thời điểm Kim Thân La Hán hiện thế, sau một phen suy nghĩ, cuối cùng đi về Ma Quật, đối mặt Tiêu Tuyết còn đang tiếp nhận nỗi khổ luyện Ma, điểm một chỉ lên trán của nàng.

Một ấn ký đỏ thẫm như son xuất hiện ở trên trán Tiêu Tuyết, mới nhìn thì như nốt ruồi, nhìn kỹ lại là một phù văn.

Thân thể Tiêu Tuyết chấn động, biết được một chỉ này trân quý, cúi người hạ bái:

- Tạ đại sư ban ân!

Tửu Nhục hòa thượng cười khổ nói:

- Cũng không phải ban ân, mà là không thể không sớm nhờ ngươi rời núi, gia hỏa kia gạt Thần Tú xuống núi, ai cũng không biết đến tột cùng sẽ gây ra chuyện gì, hơn nữa tai hoạ ngầm trên người hắn còn chưa giải quyết, phải tu luyện Đại Nhật Như Lai Kinh, cộng thêm trong Linh Sơn Tự có phật uẩn vạn năm giúp hắn trấn áp Vạn Linh Đan, bây giờ rời

Linh Sơn Tự, ai cũng không biết phong ấn trên người hắn có thể kéo dài bao lâu, hiện tại ta muốn ngươi rời núi tìm hắn, danh nghĩa là cầm lại phật kinh, trên thực tế là dặn dò Thần Tú, có thể truyền cho hắn Đại Nhật Như Lai Kinh, trọng yếu hơn là một năm sau, Ma Uyên có dị động, tất cả thiên kiêu dưới Nguyên Anh đều phải tiến về Ma Uyên tranh phong, đến lúc đó, vô luận là ngươi hay bọn hắn, đều phải tới đó đoạt cơ duyên!

- Cái này...

Tiêu Tuyết hơi kinh ngạc, rõ ràng thấy được Linh Sơn thủ tọa nổi trận lôi đình, tiểu ma đầu thật sự đã làm mất lòng Linh Sơn Tự, nhưng nhìn bộ dáng của Tửu Nhục hòa thượng, lại có ý giữ gìn...

Tửu Nhục hòa thượng tựa hồ minh bạch suy nghĩ trong nội tâm nàng, nhếch miệng mỉm cười nói:

- Phật môn đại suy đã lâu, mấy người chúng ta chờ đợi ngày Phật môn đại hưng, trước đây thủ tọa từng dùng phật nhãn quan tưởng, suy tính ra Phật môn đại hưng có quan hệ tới kẻ này, nên mới có ý thu hắn làm Linh Sơn phật tử, bây giờ mặc dù hắn dứt khoát cự tuyệt, nhưng trộm phật kinh rời đi, không phải vừa lúc chứng minh Phật pháp thông qua tay hắn lan truyền thế gian sao? Ha ha, Phật pháp chính là tâm kinh, lòng người khó dò, nhưng tốt xấu có thể tín nhiệm, dù sao Linh Sơn Tự cũng có ân với kẻ này!

Tiêu Tuyết giật mình, minh bạch ý tứ của Tửu Nhục hòa thượng, lần nữa thi lễ quỳ gối, tiếp nhận phật chỉ.

Tửu Nhục hòa thượng nhẹ nhàng gật đầu, sau đó tinh thần khẽ động, một đạo phật quang từ đỉnh đầu xông ra, trong nháy mắt bao trùm cả Linh Sơn Tự, trùng chim thú cá đều chiếu ở trong óc hắn, tâm niệm hắn hơi động một chút, một Bạch Xà ở ngoài ngàn dặm mới vừa từ trong trứng nở ra bị pháp tướng của hắn tiếp dẫn đến, nhúc nhích du động, uốn lượn ở lòng bàn tay, mà hắn thì đưa bạch xà đến trước người Tiêu Tuyết, Tiêu Tuyết kinh ngạc tiếp nhận, có chút không hiểu ngẩng đầu nhìn hắn.

Tửu Nhục hòa thượng trầm giọng nói:

- Một khi ngươi rời núi, rắn này chính là tâm chú của ngươi, Bạch Xà một ngày không chết, mặc dù ngươi tu ma thân, lại có phật tâm, ngày Bạch Xà mất mạng, ngươi triệt để nhập ma, chúng thần khó cứu, nhớ kỹ, không nên quên!

Thần sắc của Tiêu Tuyết trịnh trọng nâng

Bạch Xà ở trong lòng bàn tay.

Trước đây nàng cũng dạo qua tông môn ở Thần Châu, nghe không ít bí văn của Ma Uyên, biết cử động của Tửu Nhục hòa thượng có chút tương tự Ma Uyên, Bạch Xà vừa mới nở ra này, vốn là con yếu nhất trong tổ Bạch Xà, vừa xuất thế liền muốn chết đi, nhưng Tửu Nhục hòa thượng nhận lấy nó, từ đó thành tâm chú của mình, mình lại cứu tính mạng của nó, cũng coi là có tiên duyên, mà mình thì cũng mượn Bạch Xà, một mực giữ vững thần tính trong lòng, Bạch Xà không chết, mình không nhập ma.

Nhưng chỉ cần Bạch Xà chết, mình cũng sẽ mất đi tia thần tính cuối cùng.

Người tu hành, đều như giẫm trên băng mỏng, mà người tu ma, thì càng hung hiểm đến cực hạn.

- Đi thôi!

Tửu Nhục hòa thượng dặn dò xong, phất ống tay áo một cái, buông ra tất cả cấm chế trong Ma Quật, Tiêu Tuyết hạ bái, chuẩn bị đi, nhưng lông mày nhíu lại, chợt nhớ tới một chuyện, mang theo cười khổ hỏi Tửu Nhục hòa thượng:

- Đại sư, muốn vãn bối đi tìm Phương sư đệ không khó, nhưng dùng tính tình của Phương sư đệ, nếu hắn không chịu đi Ma Uyên, vãn bối cũng không có cách nào...

Tửu Nhục hòa thượng giật mình, sau đó nở nụ cười nói:

- Phải, mười năm tịch liêu, một khi khôi phục tu vi, hắn tất nhiên sẽ chạy đi các nơi vui chơi thỏa thích, khuyên hắn đi Ma Uyên thật đúng là chưa chắc chịu đi, may mắn trước khi Bạch Thiên Trượng rời đi đã từng lưu lại một cẩm nang, nói nếu kẻ này không chịu tiến về Ma Uyên, liền mở cẩm nang cho hắn nhìn, hắn sẽ chạy nhanh hơn mọi người!

Dứt lời, một túi gấm từ trong tay áo lấy ra, giao cho Tiêu Tuyết.

Tiêu Tuyết nhìn cẩm nang, chỉ liếc một cái, không khỏi cười khổ, nhìn Tửu Nhục hòa thượng thi lễ, sau đó quay người rời đi.

...

...

- Sư huynh, phong ấn trên người ngươi ở sau khi rời Linh Sơn Tự, rõ ràng suy yếu hơn rất nhiều, làm sao bây giờ?

Mà vào lúc này, Phương Hành và Tiểu hòa thượng Thần Tú đã sớm trốn vào Sở Vực, tìm một thành trì phồn hoa, thống thống khoái khoái hóa thân thành hai hòa thượng, ở trong quán rượu ăn một bữa lớn, ngược lại để nhân gian xuất hiện hai hòa thượng ăn mặn, Thần Tú thì không cần nói, phải bắt Phương Hành gác đao ở trên cổ mới bằng lòng ăn thịt, Phương Hành cũng phát hiện, lúc ấy rất ghét bộ tăng bào kia, vậy mà có được thần lực không tầm thường, có thể trì hoãn lực lượng phong ấn không nhanh chóng trôi qua, cho nên không có thay thế, lại thêm hiện tại hắn không có tóc, nên hiển nhiên là một hòa thượng rồi.

Tiểu hòa thượng Thần Tú còn có chút lương tâm, lúc ăn đến miệng chảy đầy mỡ vẫn không quên quan tâm Phương Hành.

Phương đại gia lại nhìn thoáng, cười toe toét vung tay:

- Ta tâm lý nắm chắc, không cần ngươi lo lắng!

Tiểu hòa thượng Thần Tú thấy vậy cũng thoải mái, ăn càng ra sức, dù sao là thổ phỉ buộc mình ăn nha?

Phương Hành cũng thoả thuê mãn nguyện, không để ý sự tình phong ấn.

Hai hòa thượng cứ như vậy một đường vui

chơi giải trí đi về phía nam, sơn trân hải vị không thiếu món nào, không có vàng bạc thế gian thì che mặt đi cướp đám ác bá, làm các phú hộ bị hù không nhẹ, gặp qua giựt tiền, nhưng chưa thấy qua hai thần tiên đầu trọc từ trên trời giá mây bay xuống giựt tiền, một bên cầm bạc một bên thắp hương cống nạp, trong hỏng kích động.

Dọc theo con đường này, Tiểu hòa thượng Thần Tú càng ngày càng sùng bái Phương Hành, cảm thấy lần thứ nhất mình xuống núi đơn giản là chịu tội, trên cơ bản từ Nam Chiêm Bộ Châu đến Thần Châu, dọc theo con đường này không ăn được bữa ngon, đói ăn quả dại khát uống sơn tuyền, trèo đèo lội suối, độ hóa mấy yêu quái họa loạn thôn dân, cũng chỉ được thôn dân cúng dường vài cái bánh ngô dưa muối, nào giống đi theo Phương Hành thoải mái như vậy, mỗi ngày sơn hào hải vị, rượu ngon như nước uống, vàng bạc tùy tiện tiêu.

Cái này khiến Tiểu hòa thượng Thần Tú càng ngày càng nghe lời, nói làm cái gì liền làm cái đó, mạnh hơn con lừa năm đó nhiều.

Bất quá, thời điểm hai con lừa trọc lắc lư đến Tây Mạc, Tiểu hòa thượng Thần Tú rốt cục có một lần không nghe lời, đang đằng vân bay đi, tiểu hòa thượng bỗng nhiên không chịu bay, gian giảo ghìm mây, kéo như thế nào cũng không chịu đi.

Phương Hành đạp hắn một cước:

- Đang đi đường, ngươi ngừng làm gì?

Tiểu hòa thượng Thần Tú như tên trộm nhìn thoáng qua nơi xa, thấp giọng nói:

- Ngươi quên đã đáp ứng ta cái gì rồi sao?

Phương Hành bật cười:

- Tiểu gia đáp ứng ngươi nhiều lắm, thời điểm có thời gian lại xử lý, ai biết ngươi nói cái nào?

Mặt Tiểu hòa thượng Thần Tú đỏ bừng, chỉ về đằng trước nói:

- Ngươi nhìn nơi nào là cái gì?

Phương Hành liếc nhìn, thấy trong quần sơn phía trước, hơi nước mênh mông, lại là một hồ nước, trong vắt thông thấu, dưới núi có một linh mạch dồi dào đi qua, càng khiến cho hồ này thanh tịnh, giống như bích ngọc, đừng nói nguồn nước ở phàm tục, ngay cả trong thế gia tu hành, cũng khó có thể tìm ra, để cho người ta xem xét liền nhịn không được nhảy xuống vẫy vùng một phen.

Đánh giá một hồi, biểu lộ của Phương Hành trở nên rất nghiêm túc, thử dò xét nói:

- Ta từng đáp ứng tắm rửa với ngươi?

Tiểu hòa thượng Thần Tú bó tay rồi, nửa ngày sau mới nói:

- Ta nói không phải tắm rửa...

Nhìn ánh mắt của con lừa trọc mập mờ như thế, Phương Hành chợt nhớ ra:

- A... Ta đã đáp ứng buộc ngươi nhìn nữ nhân tắm rửa...

Tiểu hòa thượng đỏ mặt, cúi đầu không nói lời nào.

Phương Hành tức giận đá hắn một cước:

- Tắm rửa thì phải thành, xem phu nhân tiểu thư ai nhà xinh đẹp, thì trốn đến cạnh cửa sổ rình, ngươi ở hoang sơn dã lĩnh, ta đi đâu tìm nữ nhân tắm rửa cho ngươi xem?

Mặt Tiểu hòa thượng Thần Tú càng đỏ hơn, nửa ngày mới thủ thỉ nói:

- Không cần đi trong thành... Cũng không cần ngươi giúp ta tìm... mới vừa rồi ta không cẩn thận thấy được... Có một vị tiên tử xinh đẹp hạ xuống bên hồ...

- Ai nha...

Phương Hành hít vào một ngụm khí lạnh, đi lòng vòng đánh giá tiểu hòa thượng, ánh mắt giống như không tin, cực kỳ im lặng nói:

- Con mẹ nó, dù sao Linh Sơn Tự cũng là Phật môn thánh địa, sao lại dạy ra hỗn đản như ngươi chứ...

Chương 733: Hòa thượng nhìn lén tiên tử tắm

Ngay cả thổ phỉ cũng nhìn không được!

Đây con mẹ nó là hòa thượng gì ah, nhìn thấy một nữ tiên xinh đẹp hạ xuống bên cạnh hồ liền nghĩ người ta muốn tắm rửa, vạn nhất người ta qua lấy nước thì sao? Vạn nhất người ta tìm địa phương bí ẩn giải quyết nỗi buồn thì sao? Trên đời này có bao nhiêu nữ tiên xinh đẹp dám ở dã ngoại tùy tiện tìm hồ tắm rửa, dựa theo kinh nghiệm đến xem, ở bên ngoài tắm rửa đều là loại chẳng ra sao?

Bất quá Tiểu hòa thượng Thần Tú lại phân tích đạo lý rõ ràng:

- Vừa rồi sư huynh ở trên mây ngủ gà ngủ gật không thấy được, ta là thấy rõ ràng, nếu nàng đi lấy nước, thì không cần ở xung quanh sơn cốc bố trí xuống nhiều cấm chế chướng nhãn như vậy? Nếu đi giải quyết nỗi buồn cũng không cần tốn công tốn sức như vậy, hơn nữa ta còn thấy nàng ở trước khi hạ xuống, ở trong rừng mai lấy rất nhiều cánh hoa và hương thảo, vô duyên vô cớ cầm nhiều đồ vật như vậy làm gì? Rõ ràng chính là muốn đi tắm...

- Đừng gọi ta sư huynh, ta gọi ngươi sư huynh là được, con mẹ nó ngươi nhìn quá cẩn thận đi?

Tiểu hòa thượng Thần Tú xấu hổ đỏ mặt, có chút nhăn nhó nói:

- Tiên tử kia lớn lên rất xinh đẹp, nên nhịn không được chăm chú nhìn nhiều chút...

Phương Hành trợn trắng mắt nhìn Thần Tú, Thần Tú thì đầy cõi lòng mong đợi nhìn Phương Hành, chờ đối phương cưỡng ép mình đi xem.

Nửa ngày sau, Phương Hành bất đắc dĩ, đá vào trên mông Thần Tú một cước:

- Đi xem đi!

Thần Tú suýt nữa nhảy dựng lên, xoa xoa tay nói:

- Tốt tốt!

Nói xong nhanh như chớp xông tới, nhưng chạy mấy bước lại quay đầu nhìn Phương

Hành nói:

- Là ngươi bức ta!

- Con mẹ ngươi...

Phương Hành tức suýt nữa xoắn tay áo xông lên đánh hắn, bất quá nghĩ lại, có cơ hội tốt như vậy không nhìn không được, vì vậy mình cũng đuổi theo, kéo Thần Tú chuẩn bị lao thẳng đến hồ lớn lại, lôi hắn hạ xuống, sau đó giống như mèo chui vào trong rừng, thần không biết quỷ không hay áp sát hồ lớn.

Ở chung quanh hồ lớn, nhìn thế nào cũng không có chỗ khác biệt, nhưng nhìn kỹ lại có từng tia sương mù màu trắng, vận chuyển pháp nhãn nhìn, có thể lần theo sương mù nhìn thấy mấy trận kỳ, đây là có người bố trí cấm chế, phàm nhân dã thú ở dưới cấm chế này ảnh hưởng, căn bản không đến được bên hồ, khẽ dựa gần đầu óc sẽ choáng váng, tu sĩ tu vi thấp gặp phải cấm chế lợi hại bực này, cũng sẽ bị hù quay đầu bỏ chạy, không dám tới gần, mà tu sĩ tu vi cao, nếu khăng khăng tới gần, sẽ lập tức bị người bố trí cấm chế phát giác, sớm chuẩn bị kỹ càng, nói chung xem như vạn vô nhất thất rồi.

Bất quá đụng phải hai con lừa trọc tu vi vừa cao, lại ác ý lén vào mà nói, tiên tử kia cũng coi như xui xẻo.

Âm Dương Thần Ma Giám thôi động, bố trí bực này ở trong mắt Phương Hành giống như trò trẻ con, dễ dàng mang theo Thần Tú tránh khỏi tất cả cấm chế, đến đằng sau một tảng đá cạnh hồ, sau đó hai người len lén thò đầu ra nhìn, chỉ thấy hồ phẳng như giếng, sương khói mênh mông, tầng tầng sương mù ẩn chứa linh khí dồi dào biến cả hồ lớn thành tiên cảnh, xuyên thấu qua tầng tầng sương mù, mơ hồ có thể thấy được trong hồ có một thân ảnh, nhấc cánh tay vẩy nước, dáng người như tiên.

- Ai nha, thật đẹp...

Thần Tú có chút kích động, cái đầu không nhịn được trông về phía xa, chóp mũi chảy xuống máu cam.

- Đậu phộng, khoảng cách xa như vậy, là nam hay nữ ngươi cũng thấy không rõ, chảy máu mũi cái rắm...

Phương Hành vừa khinh bỉ lại bó tay, thấp giọng mắng.

Thần Tú vuốt cái mũi, ủy khuất nói:

- Ta lớn như vậy, còn không có cùng nữ nhân nói chuyện qua a...

- Ách...

Phương Hành không biết nói cái gì cho phải, vỗ vỗ bả vai Thần Tú an ủi.

- Thật xinh đẹp...

Thần Tú lại quay đầu đi, nhìn hồi lâu nói:

- Chỉ là hơi không rõ...

Phương Hành cảm giác có chút im lặng, hồ lớn nằm ở trên linh mạch, hơi nước ẩn chứa linh khí, hơi nước bực này cũng không phải ánh mắt có thể tùy tiện xuyên thấu, lúc này khoảng cách lại xa, bọn họ không dám vận chuyển pháp nhãn hoặc thần niệm phá vỡ tầng tầng hơi nước, bởi vì dưới loại tình huống này, vận chuyển thần niệm hoặc thi triển pháp nhãn đi xem, sẽ càng dễ bị phát giác, tự nhiên là thấy không rõ lắm.

- Ta có biện pháp!

Nể tình Thần Tú đáng thương, Phương Hành quyết định làm người tốt một lần... Đương nhiên còn bởi vì hắn cũng muốn nhìn bộ dạng của tiên tử kia dài ngắn thế nào, dù sao Phương đại gia tín niệm đã là như thế, cướp bóc phải cướp được, nhìn lén tắm rửa tự nhiên cũng phải thấy rõ ràng, nếu không uổng công làm tặc một lần... Nghĩ như vậy, liền giật cánh tay của Thần Tú, vận chuyển Liễm Tức Thuật, lặng yên không một tiếng động lặn xuống nước.

Một đoàn khói xanh bao phủ hắn và Thần Tú, một mực khóa lại khí tức của bọn hắn không tiết ra ngoài, mà động tác của bọn hắn cũng cực kỳ nhẹ nhàng, tựa như hai khúc gỗ an tĩnh, lặng lẽ bơi tới giữa hồ, ở trong quá trình này còn thi triển Bố Vũ Đại thuật, trong quá trình bơi qua, ngay cả một tia gợn sóng cũng nhìn không thấy.

Vô luận là năng lực phá vỡ các loại cấm chế, hay Liễm Tức Thuật thu liễm khí tức, đều không phải bản sự bình thường, chỉ sợ Nguyên Anh tới cũng không thuần thục được như vậy, nhưng vào lúc này, tiêm thuật đỉnh cấp thế gian, lại bị hai con lừa trọc dùng để nhìn lén nữ nhân tắm rửa, nếu truyền ra ngoài, sẽ bị người cười đến rụng răng.

Bất quá cũng chính vì nguyên nhân này, thật bị hai người bọn họ sờ soạng tới giữa hồ, cách cái bóng mơ hồ kia càng ngày càng gần.

- Bành bành...

Nhịp tim của Tiểu hòa thượng Thần Tú càng ngày càng mãnh liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ giống như quả táo chín.

Phía trước đã xuất hiện một mảng lớn hoa sen, cây cây đứng thẳng ở trên mặt hồ, bởi vì hồ linh khí nồng đậm, hoa sen cũng lớn hơn ở địa phương khác, lá sen to lớn giống như cối xay che đậy mặt hồ, hơn nữa ở giữa hồ, thân hình nữ tử kia càng ngày càng rõ ràng, lại vòng qua một lùm hoa sen, chắc hẳn có thể nhìn thấy chân dung, hai con lừa trọc đều có chút kích động.

Chậm một chút, chậm một chút...

Tới gần, tới gần...

Thời điểm bọn hắn sắp vòng qua một mảnh lá sen to lớn, sau lưng bỗng nhiên bọt nước khẽ động, một quái ngư thân hình to lớn lặng yên không tiếng động phá vỡ mặt hồ, chui ra ở sau lưng hai người bọn họ, quái ngư cao mười trượng, đầu tím râu vàng, miệng đầy răng nanh, một nửa thân hình chui ra mặt hồ, ánh mắt có chút hiếu kỳ nhìn qua.

Trên mặt nước, Phương Hành và Thần Tú không có gây ra một chút gợn sóng, sương mù màu xanh khóa lại khí cơ, không có nửa phần tiết lộ, dùng tu vi của nó lại chỉ có thể nhìn thấy một đoàn sương mù nhàn nhạt, chỉ bất quá Thần Tú một đường chảy máu mũi, từng chút từng chút tung bay ở trong nước hồ, bị nó ngửi được mùi vị máu tanh, dọc theo tơ máu nhàn nhạt truy tung đến trong sương mù...

Mà lúc này, Phương Hành và Thần Tú đang ngưng thần tĩnh khí sờ soạng về phía trước, quái ngư trời sinh thông minh, lại ở trong nước, nhất cử nhất động đều không dễ dàng bị người phát giác, lại thêm hai người bọn họ quá quan tâm tràng cảnh hương diễm ở sau lá sen, cho nên đường đường hai cao thủ đỉnh phong, lại không phát hiện đằng sau có thêm một quái vật...

Mà quái ngư kia, cũng kinh ngạc nhìn đoàn khói xanh, ánh mắt tò mò.

Nó không có trí tuệ giống như người, nhưng lại có linh tính, đôi quái nhãn cẩn thận nhìn đoàn khói xanh, lại nhìn phương hướng chủ nhân của mình, nó dường như đoán được cái gì, ánh mắt dần dần trở nên cảnh giác, do dự một chút, nó quyết định thăm dò, miệng dần dần mở ra...

Oanh!

Đột nhiên, quái ngư phun ra một thủy kiếm, lực lượng cực mạnh, mắt thường nhìn lại, thủy kiếm đánh rách hư không, cơ hồ vượt qua pháp khí Thần cấp, một tiếng ầm vang xuyên thấu đoàn khói xanh, sau đó thẳng tắp xuyên thấu nước hồ, cuốn lên sóng lớn cao trăm trượng.

- Ôi má ơi...

Phương Hành và Tiểu hòa thượng Thần Tú kinh hãi quái khiếu, ai có thể nghĩ tới phía sau xuất hiện một quái ngư? Xuất kỳ bất ý, thủy kiếm đã đánh tới, may mắn bọn họ tu vi cao thâm, vừa có nguy cơ lập tức cảnh giác, thủy kiếm còn không tổn thương được bọn họ, hai người đồng thời tách ra hai bên, tránh khỏi nguy hiểm, bất quá dưới xuất kỳ bất ý, vẫn bị sóng nước chấn lên cao, hai bóng người kẹp trong sóng nước, quái khiếu ngã rahai bên.

Hai người này một cái tránh bên trái, một cái tránh bên phải, vừa lúc bị sóng nước xông về hai phương hướng khác nhau, Tiểu hòa thượng Thần Tú bị quái ngư húc bay ra ngoài, hắn ngẩn ra một chút, sau đó quát to một tiếng, quay đầu bỏ chạy, sau lưng quái ngư xông ra mặt nước, nổi giận đùng đùng đuổi theo.

Phương Hành thì càng xui xẻo, vậy mà bay thẳng vào bụi hoa, vốn định giá vân khống chế thân hình, lại không nghĩ tới bây giờ tu vi của hắn vận chuyển, toàn bộ dựa vào Vạn Linh Đan, mà cái này cũng chú định hắn khống chế thuật pháp không ất ổn định, thời điểm Vạn Linh Đan nháo lợi hại, hắn vận chuyển thuật pháp tốc độ sẽ chậm hơn mấy phần, lúc này Vạn Linh Đan bay nhảy một chút, vậy mà khiến cho linh khí của hắn nhất thời không vận chuyển được, thân hình giống như người bình thường ngã tới, theo bản năng hai tay nắm oạn.

Đột nhiên cảm giác ấm áp trượt trượt, Phương Hành vô ý thức ôm tới, sau đó một tay đè xuống, muốn ổn định thân hình, nhưng cảm thấy tay đặt ở trên một đoàn mềm mại, nhịn không được bóp thêm vài cái, sau đó quay đầu nhìn sang, lại thấy một khuôn mặt tú lệ đờ đẫn gần trong gang tấc, cái miệng anh đào nhỏ nhắn há to có thể nuốt một quả trứng gà, hẳn là bị hù dọa, đang đần độn nhìn mình.

Mà mình, lúc này một tay ôm cổ nàng, một cánh tay khác...

Chương 734: Thánh tăng và Ma tăng

Nhắc tới cũng xảo, bị thủy kiếm của quái ngư đánh trúng, Phương Hành và Tiểu hòa thượng Thần Tú một cái bay bên trái, một cái bay bên phải, lại ngã về hai hướng khác nhau, Tiểu hòa thượng Thần Tú đụng lên người quái ngư, sau đó bị quái ngư một đường cắn loạn, Phương Hành thì ngã vào trong bụi hoa, Vạn Linh Đan nhất thời trùng kích, khiến cho hắn không kịp thời thi triển ra pháp lực, liền theo bản năng như phàm nhân vung tay loạn, sau đó tóm lấy một người.

Vì thế trong hồ lớn xuất hiện một màn quỷ dị.

Ngoài bụi hoa, tiểu hòa thượng áo trắng bị một quái ngư dài mười trượng đuổi theo cắn, oa oa gọi bậy.

Trong bụi hoa, Phương Hành đu ở trên người một cô gái không mảnh vải che thân, một tay ôm lấy cổ người ta, một tay đặt ở trên ngực người ta, còn theo bản năng bóp bóp, trên mặt vô ý thức lộ ra nụ cười cổ quái, mà nữ hài kia cũng bị hù dọa, miệng há thật to, ánh mắt chấn kinh mà đờ đẫn nhìn hòa thượng trước ngực không biết từ nơi nào nhảy ra ngoài.

Đầu óc nữ hài trống rỗng, vậy mà không có chụp chết hắn.

Loại tình hình quỷ dị này, kéo dài đến gần ba hơi thời gian.

- Ah...

Sau khi dừng lại ba hơi, đột nhiên một tiếng thét vang tận mây xanh, cơ hồ đánh tan đám mây trên bầu trời, nước hồ bị tiếng rít chấn bay, bốc lên sóng lớn cao vài trăm trượng, từng tầng từng tầng vọt tới, cái gì hoa sen, tôm cá, bùn cát, thậm chí bao gồm Phương Hành, đều bị tiếng thét chói tai chấn bay bốn phía, nham thạch ở bờ hồ cũng bị chấn thành mấy mảnh...

- Con mẹ nó...

Phương Hành mượn thế xông ra ngoài, thở phào, vận chuyển linh lực phi độn, nhanh như chớp thoát ra gần trăm dặm, sau lưng Tiểu hòa thượng Thần Tú thở hồng hộc cũng đuổi theo, phía sau là quái ngư hung mãnh đuổi theo hắn cắn, Tiểu hòa thượng Thần Tú vừa trốn vừa hỏi:

- Đẹp mắt không?

- Đẹp mắt con lừa trọc ngươi, còn không mau đào mệnh đi...

Phương Hành thật hận không thể nhấn Tiểu hòa thượng Thần Tú xuống đất đánh một trận, bất quá không được, sau lưng đang có sát khí lao tới.

- Tặc ngốc, ta muốn đào mắt ngươi, chặt tay ngươi...

Một đóa mây đen đằng đằng sát khí từ trong hồ bay lên, trong mây, một nữ tử mặc váy trắng tay cầm song đao, mặt đầy sát khí đuổi theo, ngay cả tóc cũng không kịp cột, cứ như vậy giết tới.

- Thần Tú tiểu con lừa trọc, đều là ngươi gây ra, bây giờ người ta muốn làm thịt ngươi kìa...

Phương Hành vừa trốn vừa kêu to, trong lòng hận chết tiểu hòa thượng kia.

- Sư... Sư huynh... Ngươi... Ngươi quên bây giờ ngươi cũng là đầu trọc sao...

Tiểu hòa thượng Thần Tú chạy cực nhanh, cũng không giá mây, đạp không mà chạy, còn nhanh hơn Phương Hành.

- Ôi ta sát...

Phương Hành quay đầu nhìn thoáng qua, liền thấy nữ tử kia tay cầm song đao, bừng bừng sát khí khóa chặt mình, điên cuồng đuổi theo, nhất thời cảm giác phía sau phát lạnh, chạy nhanh hơn, đồng thời trong miệng kêu to:

- Cô nương ngươi chỉ mặc váy, quên mặc quần kìa...

- Thật sao?

Cách đó không xa Tiểu hòa thượng Thần Tú vội vàng quay đầu nhìn, lại bị quái ngư theo sát đụng bay.

Nữ tử cúi đầu xem xét, chỉ thấy hai chân trần lộ ra, vừa rồi truy gấp, váy bay lên, lộ cả nơi tư mật nhất, cũng là vì sát tâm của mình quá nặng, vậy mà quên mất chuyện này, nhất thời trên mặt giận dữ càng nhiều một vòng đỏ bừng, tiện tay từ trong túi trữ vật đổi một bộ quần áo, sau đó cắn chặt răng, tăng thêm tốc độ đuổi theo, thúc giục tu vi đến cực hạn, nhuộm đen nửa bầu trời.

Chân nàng đạp mây đen, vậy mà bay cực nhanh, Phương Hành đã kích hoạt Thập Vạn Bát Thiên Kiếm đến cực hạn cũng thoát không nổi nàng, mà Thần Tú bị quái ngư đụng bay càng xui xẻo, bị quấn lên, nhất thời thoát thân không ra, trong chớp mắt nữ tử kia đã đuổi theo, nhìn nữ tử tay cầm song đao, Thần Tú bị hù co đầu lại, hiển nhiên trốn không thoát, dưới tình thế cấp bách, phi thân nhảy lên, chỉ về phía Phương Hành kêu to:

- Bắt lấy tên dâm tặc kia...

Lúc đầu nữ tử muốn chặt luôn hòa thượng áo trắng, bất quá nghe hắn la như vậy, lại thấy hắn bạch y tung bay, khuôn mặt tuấn mỹ, khí tức cương trực chính khí, so sánh với hòa thượng áo xám hèn mọn thì quả thực hoàn toàn khác biệt, lại thấy hòa thượng áo xám trốn không chậm, sắp rời đi ánh mắt của mình, không khỏi giật mình.

Thần Tú thấy nữ tử không có trực tiếp chém chết mình, lập tức nghiêm mặt nói:

- Bần tăng đuổi giết ma đầu này đã ba ngày ba đêm, lại không nghĩ tới ở chỗ này đụng phải, còn có dũng khí làm ra chuyện ác như thế kia, xin tiên tử giúp ta, quyết không thể để hắn chạy!

Ngụy trang quá giỏi rồi!

Nữ tử không phải người ngu, vào lúc này cũng theo bản năng cảm thấy hắn là người tốt, lại thấy con lừa trọc áo bào xám đã sắp chạy đi vài trăm dặm, hòa thượng áo trắng thì bay lên, tay áo bồng bềnh, như muốn cùng mình truy địch, liền không rảnh nghĩ nhiều, chỉ hơi lưu ý đề phòng, sau đó giận dữ truy sát Phương Hành.

Dù sao trong lòng nàng, Phương Hành mới là đệ nhất dâm tăng, hơn nữa vừa rồi ở trong hồ, cũng không nhìn thấy tăng nhân áo trắng.

- Mẹ của ta ơi, con lừa trọc Thần Tú, sớm muộn gì tiểu gia cũng sẽ giết ngươi...

Còn tưởng Tiểu hòa thượng Thần Tú có thể giúp mình kéo nữ tử một đoạn thời gian, không nghĩ tới hai người này cộng thêm quái ngư, ba cái đồng thời đuổi tới, trong lòng Phương Hành giận ah, một đường nước mắt một đường chạy...

Ầm ầm!

Giống như lôi điện xẹt qua hư không, bốn đạo lưu quang có thể nói nhanh như điện chớp, tiếng gió truyền khắp ngàn dặm.

Người tu hành xung quanh sớm đã bị kinh động, còn tưởng là Nguyên Anh đại chiến, dẫn ra động tĩnh lớn như vậy, lén lút bay lên trên trời nhìn, chỉ thấy là một thiếu nữ xinh đẹp, một tăng nhân áo trắng, dáng vẻ trang nghiêm cùng một quái ngư, đang liều mạng đuổi theo một hòa thượng tăng bào màu xám, trong miệng không ngừng chửi mắng...

Quái ngư không nói, hai tăng một nữ lại nhìn tuổi tác không lớn, ba người thoạt nhìn chỉ chừng 20, nhưng thực lực không phải trưng cho đẹp, chỉ dựa vào tốc độ, liền vượt xa các tu sĩ tưởng tượng, so với Nguyên Anh cảnh cũng không thua bao nhiêu, lúc chạy vội mang theo kình phong càn quét khắp nơi, ngay cả Trúc Cơ cũng đứng không vững.

- Bắt lấy dâm tăng kia...

- Đừng để hắn chạy trốn...

Tiểu hòa thượng Thần Tú phát hiện mình mắng Phương Hành liền được nữ tử tín nhiệm, nên mắng càng ra sức, thật rất có hiệu quả, ngay cả quái ngư cũng không cắn hắn, lại thấy chủ nhân không để ý tới hòa thượng áo trắng, nên cũng coi hắn là người tốt, chỉ lo lắc đầu vẫy đuôi, như chớp giật đuổi theo hòa thượng áo xám.

Mà tiếng gào của Thần Tú, cũng kích thích các tu sĩ vây xem.

- Cái gì? Đó là dâm tăng?

- Ngươi xem hắn đến cùng đã làm chuyện xấu gì, lại để cho tiên tử tức thành như vậy...

- Bắt hắn lại, tiên tử kia và hòa thượng áo trắng nhìn đều không phải phàm nhân, nhất định có trọng trọng...

Ở dưới loại ý nghĩ này, người dám làm việc nghĩa tăng nhiều, nhưng đều không dám trực tiếp ngăn ở trước mặt hòa thượng áo xám, bằng thế xông kia, chỉ đụng cũng có thể đụng chết mình, bất quá trước sau hô ứng, ném ra vài món pháp bảo ngăn cản đường đi của hắn còn làm được, dù sao làm chuyện tốt bực này, đã có lợi cho thanh danh, còn có thể lấy lòng hai người kia, mấu chốt nhất là, hòa thượng thế yếu, cũng không sợ hắn có môn nhân tìm đến báo thù.

Có quá nhiều người ôm lấy loại tâm tình này, nhất thời trước người Phương Hành lít nha lít nhít, không biết bao nhiêu pháp bảo cản đường.

Bằng thực lực của Phương Hành, thật không để những pháp bảo kia vào mắt, bất quá tính tình của hắn vốn không chịu thiệt, sao chịu được những việc này, bị người đuổi giết đã oan, lại thêm Thần Tú ở phía sau giả bộ làm người tốt, càng làm hắn nổi trận lôi đình, thấy không vung được tiên tử song đao, vì vậy dứt khoát không trốn, oa oa quái khiếu xoay người lại.

- Con mẹ nó, ngươi đuổi con thỏ sao? Tiểu gia liều mạng với ngươi!

Kêu xong đánh trở về, tay nắm pháp ấn, thi triển đại thuật, linh lực xé rách hư không, ầm ầm đẩy về phía sau.

- Dâm tăng, đến lúc này còn dám đùa nghịch hung ác?

Tiên tử song đao quát, đầu ngón tay giao thoa, trong cơ thể tựa hồ có lực lượng hùng hồn bạo phát, sắc mặt nàng bịt kín một tầng hắc khí, đồng thời song đao tách ra ngàn vạn đao khí, giống như thủy triều vọt tới.

Oanh Oanh Oanh!

Trong nháy mắt, hai người liền đấu ba kích, lực đạo to lớn liên tiếp nổ tung, giống như gió lốc quét về khắp nơi, chỉ dựa vào dư ba, các tu sĩ tế lên pháp khí kia, đều bị chấn nổ một mảng lớn, bay lả tả hóa thành bột mịn rơi xuống đất, một số tu sĩ cách tương đối gần thì bị chấn lăn lộn mấy vòng.

Phương Hành và tiên tử song đao thì nhìn nhau, ánh mắt ngưng trọng.

- Tặc hòa thượng kia lại có tu vi bực này?

- Sao lực lượng của xú nữ nhân kia cổ quái như vậy, giống như trong cơ thể cất giấu một đồ chơi rất lợi hại...

Hai người đều có suy nghĩ riêng, không dám xem thường, lập tức ngưng tụ tâm thần, chuẩn bị ra tay lần nữa.

Một nam một bắc, xung quanh hai thân hình đều có linh khí cuồng bạo hội tụ, sắp phóng ra thuật pháp mạnh nhất.

Nhưng lúc này, sau lưng tiên tử song đao, Tiểu hòa thượng Thần Tú lướt tới, từ trong tay áo lấy ra một cái mõ, thừa dịp tiên tử song đao và Phương Hành giao đấu, tâm thần ngưng tụ không dám có một chút phân tâm, bỗng nhiên vung mõ gõ ở trên đầu nàng, tiên tử kia không nghĩ tới sẽ bị đánh lén, thân hình lay động, khuôn mặt ngơ ngác ngã xuống đám mây...

Không chỉ tiên tử song đao ngây người, ngay cả quái ngư cũng ngây người, Phương Hành cũng ngây người.

Đám tu sĩ quan chiến ở chung quanh cũng ngây người...

Làm cái gì, tình huống như thế nào?

Dưới loại tình huống này, Tiểu hòa thượng Thần Tú mặt đầy nụ cười nhìn Phương Hành:

- Sư huynh, ta nằm vùng làm không tệ chứ?

Chương 735: Có trăm cái miệng cũng nói không rõ

Trên không Tây Mạc phát sinh một màn để cho người ta khó có thể tưởng tượng, đơn giản là không kịp nhìn, vốn cho rằng sẽ trình diễn một màn cao tăng trượng nghĩa xuất thủ, cùng tiên tử liên thủ trừ ma tăng, không nghĩ tới phong cách biến đổi, cao tăng bạch y tung bay, không nhiễm trần thế bỗng nhiên biến thành nằm vùng vô sỉ đánh lén, cùng hòa thượng tăng bào màu xám liên thủ, trực tiếp đánh lén, đánh ngất xỉu tiên tử, sau đó rắn rắn chắc chắc trói lại, một màn này thật ngoài dự kiến của tất cả mọi người.

Quái ngư nhìn thấy một màn này cũng ngây người, sau đó nổi giận đùng đùng đi lên liều mạng, kết quả bị hòa thượng áo xám đánh từ không trung rơi xuống mặt đất, sau đó cũng trói chặt, hai hòa thượng mắt sáng như sao, vác theo tiên tử và quái ngư bỏ chạy, hư không chỉ còn một đám tu sĩ Tây Mạc ngơ ngác, nửa ngày không tỉnh hồn lại!

Thế đạo này đã biến đến trình độ có thể dưới ban ngày ban mặt lừa mang nữ tiên xinh đẹp đi sao?

...

...

- Sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?

Tìm một sơn cốc an tĩnh, ném quái ngư và tiên tử xuống đất, Phương Hành và Thần Tú đau đầu, sự tình phát triển không khỏi quá nhanh đi, còn không kịp phản ứng, trên tay liền có thêm hai con tin... được rồi, quái ngư còn có thể nướng ăn, nhưng nữ tiên tử nên xử lý như thế nào đây? Thần Tú và Phương Hành đồng thời suy nghĩ sâu xa.

Thần Tú không nói lời nào còn tốt, nói chuyện làm Phương Hành càng tức, oán hận đứng lên đá hắn hai cước:

- Con lừa trọc, tặc hòa thượng, vương bát đản, ta để ngươi nhìn nữ nhân tắm rửa, ta để ngươi nhìn nữ nhân tắm rửa, ta để ngươi nhìn nữ nhân tắm rửa...

Thần Tú ủy khuất:

- Sư huynh là ngươi bức ta nhìn ...

Phương Hành lại đá:

- Ta để ngươi nói ta ép, ta để ngươi nói ta ép...

- Ta làm nằm vùng cho ngươi a...

- Ta để ngươi làm nằm vùng, ta để ngươi làm nằm vùng...

Một lát sau Thần Tú không dám nói tiếp nữa, ôm đầu ngồi chồm hỗm ở xa xa, hé ngón tay len lén nhìn tới.

- Không bằng diệt khẩu đi...

Phương Hành nói thầm, giống như rất nghiêm túc suy nghĩ.

Thần Tú giật nảy mình, vội vàng nhảy dựng lên:

- Không thể diệt khẩu...

Phương Hành liếc nhìn hắn:

- Vì sao?

Tiểu hòa thượng Thần Tú nói:

- Dáng dấp xinh đẹp như vậy, sao có thể tùy tiện diệt khẩu!

Phương Hành nói:

- Nếu không ngươi cướp "sắc" trước, ta động thủ sau?

Thần Tú sững sờ nửa ngày, nhăn nhó nói:

- Quá nhanh, ta không tiếp thu được...

Đang đỏ mặt, ngẩng đầu thấy Phương Hành khinh bỉ nhìn hắn, biết cơn giận của sư huynh còn chưa tan, lấy mình trêu đùa, liền nhỏ giọng thầm thì ngồi xổm xuống, trong khoảng thời gian này pha trộn lâu như vậy, hắn cũng biết vị sư huynh này thần thông quảng đại, trên cơ bản không có sự tình gì là không giải quyết được, mình căn bản không cần thiết quan tâm.

- Xú nữ nhân, truy tiểu gia truy ác như vậy!

Phương Hành cũng hận hận nhìn thoáng qua tiên tử hôn mê bất tỉnh, chỉ thấy tóc nàng rối tung, còn chưa phơi khô, ngũ quan ôn nhu, môi son vểnh lên, sắc mặt trắng nõn như sứ, nhưng dưới da lại ẩn ẩn lộ ra hắc khí quỷ dị, bây giờ dù đang hôn mê, vẫn nhẹ nhẹ cắn hàm răng, không biết có phải truy sát mình ở trong mơ hay không.

Nghĩ tới mới vừa rồi bị nàng đuổi giống con thỏ, liền muốn đá nàng một cước cho hả giận, bất quá vừa giơ chân lên lại không đành lòng, ngược lại đá quái ngư, làm quái ngư hoảng hốt lăn mấy vòng, làm bộ đáng thương nhìn Phương Hành.

- Ai, giết cũng giết không được, đánh cũng đánh không được, liền ném nàng ở nơi này đi, dù sao bằng tu vi của nàng, chỉ cần tỉnh lại, Khốn Tiên Tác kia cũng không làm gì được, chúng ta thừa dịp nàng còn không có tỉnh, mau trốn đi là được...

Một phen suy nghĩ, Phương Hành hạ quyết định, quay đầu kêu Thần Tú muốn đi, nhưng lại hơi do dự.

Hắn xoay người qua, cúi đầu nhìn về phía khuôn mặt của nữ tử kia.

Dưới làn da, mơ hồ có hắc khí lúc ẩn lúc hiện, hắc khí kia giống như đến từ trong cơ thể nàng, từng cỗ từng cỗ bị đè ép ra, tuôn lên khuôn mặt, giống như theo nhịp tim của nàng, đang không ngừng tản mát ra một loại tà khí quỷ dị, lại thêm lúc ở giữa không trung đấu pháp, Phương Hành phát hiện nàng thi triển thuật pháp đường đường chính chính, huyền ảo khó lường, nhưng hết lần này tới lần khác lại rõ ràng có thể cảm nhận được một loại lực lượng quỷ tà khó nói lên lời, trong lòng càng hiếu kỳ.

- Trong cơ thể xú nữ nhân kia có chút không đúng...

Phương Hành là người rất tò mò, nhịn không được đưa tay duỗi ra, sờ soạng về phía vị trí trái tim của nữ tử.

Trái tim ở vị trí nào, chắc hẳn tất cả mọi người đều rõ ràng!

Tiểu hòa thượng Thần Tú thấy cử động của Phương Hành, bị dọa đến ngây người:

- Thật đúng là muốn cướp "sắc" sao?

Đang do dự có nên tiến lên giúp một tay hay không, đột nhiên hai tiếng kêu to đồng thời vang lên.

Trời mới biết vì sao nữ tử kia lại ở lúc này tỉnh lại, vừa mở mắt, liền thấy một móng vuốt đang chậm rãi đưa tới ngực mình, cả người lập tức thanh tỉnh, hét lên một tiếng, há miệng cắn tới:

- Ngươi còn không có sờ đủ sao...

Phương Hành cũng giật nảy mình, vội vàng rút tay về, lòng vẫn còn sợ hãi vỗ ngực:

- Hù chết tiểu gia...

- Con lừa trọc, xú hòa thượng, đại sắc quỷ, ngươi có bản lĩnh thả bản cô nương ra, ta muốn chặt ngươi thành tám khối...

Nữ tử ngẩng đầu nhìn Phương Hành, sắc mặt âm chảy ra nước, nghiêm nghị quát mắng, Tiểu hòa thượng Thần Tú xem thời cơ nhanh, nhìn thấy nữ tử này tỉnh lại đã trốn không còn hình bóng, chỉ còn Phương Hành ngơ ngác nhìn nữ tử giận dữ, há mồm không nói gì.

- Này này, tiểu nương tử, ngươi đừng hiểu lầm...

Lần đầu tiên trong đời có loại cảm giác bị oan uổng, Phương Hành ủy khuất, nửa ngày mới ra một câu như vậy.

- Con lừa trọc, đến lúc này còn muốn giảo biện, nói cái gì cũng trễ rồi, bản cô nương không giết ngươi thề không bỏ qua...

Nữ tử nhìn ánh mắt Phương Hành, giống như không đội trời chung.

- Đậu phộng, ta không có giết ngươi, ngươi còn muốn giết ta? Độc nhất là lòng dạ đàn bà, đã nói cho ngươi biết chuyện không liên quan đến ta, đều là tiểu bạch kiểm kia làm, muốn nhìn lén ngươi tắm rửa cũng là hắn nói, ta vô tội biết không...

Phương Hành giải thích ở trước mặt nữ tử lộ ra rất tái nhợt, ánh mắt nàng căm hận nhìn chung quanh, nhưng không có nhìn thấy tăng nhân áo trắng trước đó tương trợ mình, ánh mắt đột nhiên run lên:

- Vị tiểu tăng kia đâu? Bị ngươi giết?

- Giết cái rắm... Thần...

Phương Hành quay đầu hô, nhưng lại ngây người, Thần Tú sớm không biết trượt đi đâu rồi.

- Tên vương bát đản này chạy thật nhanh...

Phương Hành hận đến nghiến răng, chỉ có thể tận tình giải thích:

- Ta nói ngươi như vậy là không đúng, không thể chỉ nhìn bề ngoài, ngươi cũng không nghĩ một chút, vừa rồi thời điểm ngươi truy sát tiểu gia, ta không nỡ lòng ra tay độc ác với ngươi, là con lừa trọc kia từ sau lưng đánh lén ngươi, mới một mõ đánh ngươi bất tỉnh, ta thừa nhận chuyện xấu làm không ít, nhưng món này thật không có...

Với hắn mà nói, cũng không phải để ý mình có bị người oan uổng hay không, mà là mình bị oan uổng, Thần Tú được người xem như người tốt lại chịu không được, trộm xem mỹ nữ tắm rửa là hai người cùng làm, bị mắng cũng phải cùng nhau chịu mới đúng!

Vốn cho rằng nói ra sự tình nữ tử bị đánh bất tỉnh, nữ tử tất nhiên sẽ cảnh tỉnh lại, dù sao lúc ấy ở sau lưng nàng chỉ có con quái ngư và tặc ngốc kia, thật không nghĩ đến nữ tử này nghe lại cười lạnh:

- Ngươi muốn giội nước bẩn lên người vị thần tăng kia cũng không biên tốt một chút, cô nãi nãi ta là Kim Đan đỉnh phong, làm sao có thể bị người đánh ngất xỉu? Nếu không phải phong ấn trong cơ thể ta bỗng nhiên xảy ra vấn đề, thần hồn bị trùng kích, mới hôn mê bất tỉnh, nếu không đã sớm chặt ngươi thành tám cánh, há để ngươi nói năng bậy bạ?

- Cái này...

Phương Hành ngây người, có loại cảm giác không biết nói cái gì cho phải.

Nữ tử kia lại quát lên:

- Hơn nữa vừa rồi ngươi thừa dịp ta hôn mê còn muốn mưu đồ làm loạn, nghĩ ta không thấy sao?

- Đây con mẹ nó là chuyện gì ah...

Phương Hành trực tiếp ngồi xổm trên mặt đất, ôm đầu không biết nói gì cho phải.

- Con lừa trọc, ngươi tốt nhất mau mau buông ta ra, bản cô nương còn có thể cho ngươi toàn thây...

Nữ tử này hiển nhiên rất tức giận, đến thời điểm này còn oán hận mắng, vừa mắng vừa dùng sức giãy dụa.

- Xú nữ nhân, chỉ biết mắng ta, ta chỉ hỏi ngươi, biết tiểu gia là ai không?

Giống như bị chửi gấp, Phương Hành hận hận ngẩng đầu lên, gương mặt hung ác.

Nữ tử kia cũng không có bị hắn hù, không yếu thế chút nào đón ánh mắt của hắn:

- Chẳng cần biết ngươi là ai ta cũng phải chém chết ngươi!

- Ha ha ha ha...

Phương Hành đưa tay vào trong ngực nữ tử bóp mấy cái, sau đó phi thân lên, tiếng cười xa xa truyền tới, mang theo một tia đắc ý:

- Bần tăng Linh Sơn Tự Thần Tú hòa thượng, có bản lĩnh ngươi đến ah...

Vừa cười to vừa trốn vào hư không, muốn cưỡi mây bay đi, trong lòng cực kỳ đắc ý.

Thần Tú con lừa trọc, gặp chuyện liền chạy, tiểu gia để ngươi chạy!

- Vương bát đản...

Động tác sau cùng của Phương Hành vượt khỏi nữ tử dự kiến, lúc đầu tức muốn phát điên, chửi ầm lên, lại không ngờ tới, thời điểm Phương Hành sắp cưỡi mây rời đi, nghe được tiếng cười đắc ý, sắc mặt đại biến, vẻ mặt khiếp sợ nhìn thân hình nhảy vào trong hư không kia, ngây ngốc một lát, sau đó kêu to.

- Phương Hành, tên vương bát đản ngươi, ta tìm ngươi mười năm, vậy mà ngươi vừa thấy mặt đã sờ ngực ta...

- Ai nha ta sát...

Phương Hành vừa mới nhảy lên mây bị hù run rẩy, mất tập trung từ không trung rớt xuống.

Làm sao lại lộ tẩy rồi?

Chương 736: Dẫn ngươi về nhà!

Lúc này Phương Hành đang cảm thấy hố được Thần Tú mà dương dương đắc ý, trong lòng thoải mái, nhảy lên mây muốn bỏ chạy, thình lình bị nữ tử gọi ra danh tự, kinh hãi "ngao" một tiếng, từ không trung ngã xuống, may mắn phản ứng nhanh, vững vững vàng vàng rơi ở trên mặt đất.

Nhưng nhìn ánh mắt nữ tử kia, đã tràn đầy hoảng sợ.

Vì sao nữ nhân này nhận ra mình ?

Nàng rất lạ mắt, không giống như người quen!

Hơn nữa bây giờ mình cạo đầu, mặc tăng bào màu xám, thời điểm soi gương cũng cảm giác xấu hơn trước kia nhiều...

Nữ nhân này, là làm sao nhận ra mình đã từng tiêu sái lỗi lạc kia?

Mà nữ nhân này hiển nhiên không có ý tứ giải thích cho Phương Hành nghe, phát hiện hòa thượng trước mắt là Phương Hành, nàng nộ khí càng tăng, cơ hồ là chửi ầm lên:

- Phương Hành, tên vương bát đản ngươi, từ mười năm trước ngươi khiêng Phong Thiện Đỉnh của người ta chạy trốn, cô nãi nãi cũng bởi vì một lời hứa tìm ngươi mười năm, gần như đi khắp Nam Chiêm Bộ Châu, cũng bởi vì một truyền ngôn mà chạy tới Hoàng Phủ tổ địa đã biến thành Ma Địa tìm thi thể của ngươi, làm hại Tiên Thai trong cơ thể ta bị ma khí xâm nhiễm, lộ ra dấu hiệu phong ấn vỡ nát, nhưng ngươi vừa thấy mặt liền sờ ngực ta! Còn hại ta cắt đứt quá trình dùng Linh Trì tẩy đi ma khí, bức ta dưới tình huống không thể điều động linh lực cưỡng ép đuổi theo tên vương bát đản ngươi...

- Ngươi xứng với ta hiện tại đã phong ấn Tiên Thai bất ổn sao?

- Ngươi xứng với ta đi tìm khắp Nam Chiêm Bộ Châu sao?

- Ngươi xứng với quái ngư giúp ta tìm ngươi mười năm sao?

Nữ tử kỷ kỷ oa oa thóa mạ, Phương Hành bị mắng sửng sốt, rõ ràng cũng là cao thủ mắng nhau, nhưng bị nữ tử liên tiếp mắng dưới, lại nhất thời chen miệng vào không lọt... đáng hận nhất là, quái ngư nghe được tên của mình, cũng đi theo liên tục gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành cực kỳ ai oán.

- Thế nhưng... ngươi tìm ta làm gì nha?

Nửa ngày mới thừa dịp nữ tử này thở dốc, Phương Hành vội vàng chen lời.

Hắn đã nhìn ra, nữ tử này nói cũng không phải nói dối, nếu không không thể ủy khuất lớn như vậy!

- Ngươi nói ta tìm ngươi làm gì?

Nữ tử nghe xong càng nổi giận hơn:

- Nếu biết ngươi còn sống, đương nhiên phải dẫn ngươi về nhà rồi...

Phương Hành càng ngây người:

- Về nhà? Vì nhà nào?

- Còn giả ngu!

Nữ tử giận không kiềm được, con mắt biến thành màu tím:

- Mẹ của ngươi là muội muội của cha ta, ngươi nói vì cái gì ta dẫn ngươi về nhà?

Oanh...

Câu này vừa ra, phảng phất như sấm rền vang lên ở bên tai, Phương Hành ngây ngẩn cả người.

Trong lúc nhất thời, đầu có chút choáng váng, các loại suy nghĩ lan tràn, để hắn nhất thời không lời nào để nói.

Sau một hồi lâu, hắn mới bất đắc dĩ hỏi:

- Mẹ ta là ai?

- Không phải mới nói sao? Mẹ ngươi là muội muội của cha ta, cô cô ruột của ta!

- Ách... Cha ngươi là ai?

- Cha ta chính là cha ta, ah, ngươi hỏi như vậy là muốn tìm phiền toái sao?

Nữ tử đã tức đến nói không rõ ràng, nếu như không phải bị trói, sẽ lập tức nhảy dựng lên đè đánh Phương Hành.

Nhưng Phương Hành không có hiểu rõ, ngu ngơ hỏi một câu:

- Như vậy... Ngươi là ai?

- Ta là ai? Ngươi hỏi ta là ai? Ta tìm ngươi mười năm, bây giờ ngươi đến hỏi ta là ai?

Nữ tử đã sắp tức nổ tung, giận không thể nghỉ chất vấn, đến cuối cùng lại giống như nghĩ đến cái gì, lửa giận đột nhiên biến mất, tựa hồ có chút khó tin nhìn Phương Hành:

- Ngươi... Ngươi thật không biết ta là ai?

Phương Hành vội vàng gật đầu:

- Ngươi một mực không có giới thiệu qua mình nha đại tỷ...

- Là biểu tỷ!

Nữ tử nghiêm túc sửa chữa, lại hỏi:

- Vậy ngươi cũng không biết cha ta là ai?

Phương Hành gật đầu.

- Cũng không biết mẫu thân ngươi là ai?

Phương Hành sắp khóc:

- Bớt nói nhảm đi được không?

Lúc này biểu lộ của nữ tử triệt để nghiêm túc lên, nửa ngày mới cẩn thận mở miệng:

- Vậy ngươi không biết mình sinh ra như thế nào sao?

Phương Hành nói:

- Tứ thúc thúc từng nói ta do một con mẫu trư sinh ra, ta vì vậy mà liều mạng với hắn mấy tháng!

- Nói bậy!

Nữ tử nghe xong cũng nổi giận, rất nghiêm túc nói cho Phương Hành:

- Ngươi tuyệt đối không phải mẫu trư sinh ra!

- Con mẹ nó, ta cũng biết mình không phải mẫu trư sinh ra, ngươi nhắc lại làm gì!

Phương Hành tức đến cởi giày, chuẩn bị cho đối phương mấy phát.

- Nguyên lai ngươi là thật không biết thân thế của mình...

Biểu lộ của nữ tử trở nên cổ quái, tựa hồ có chút thương hại nhìn Phương Hành, ân cần nói:

- Muốn biết không?

Phương Hành vung đế giày lên:

- Nếu không nói ta sẽ đánh...

Nữ tử nghiêm mặt nói:

- Đừng có gấp, nếu như ngươi muốn biết, vậy...

Lỗ tai Phương Hành dựng thẳng lên.

- Vậy… cầu ta đi…

Ánh mắt nữ tử lóe lên vẻ đắc ý, sau đó cười ha ha.

Phương Hành lại trực tiếp ngây người, suýt nữa bị nàng làm cho ngã chổng vó.

- A a ha ha, tiểu vương bát đản, ngươi làm hại ta từ Thần Châu đến Nam Chiêm Bộ Châu, lại từ Nam Chiêm Bộ Châu đến Bắc Câu, lại từ Bắc Câu trở lại Nam Chiêm Bộ Châu, trọn vẹn tìm ngươi mười năm, bây giờ thật vất vả tìm được. Ngươi lại sờ ngực ta, làm hại Tiên Thai của ta xảy ra vấn đề, vừa rồi lại còn muốn lấy đế giày quất ta, ngươi quất đi, có bản lĩnh ngươi đánh ta, nhà chúng ta đồng tộc tương tàn là tối kỵ, trước đó ngươi không biết không trách ngươi, nhưng bây giờ ngươi biết còn dám động thủ với ta, lão tổ tông nhất định sẽ hung hăng đánh ngươi…

Nữ tử dương dương đắc ý, phách lối giương mặt, một bộ đại thù được báo.

- Ngươi… Ngươi…

Phương Hành gấp xoay quanh, thật bị nữ tử này làm không biết giải quyết ra sao.

- Nhanh, mở trói cho biểu tỷ, lại tìm vài bảo dược tới áp chế phong ấn, sau đó đứng im để cho ta quất mấy cái, hảo hảo xin lỗi ta, chờ ta hết giận sẽ nói cho ngươi...

Nữ tử giơ cầm, điệu bộ giống như trưởng bối.

- Ta thật...

Phương Hành nơi nào nhận qua loại uy hiếp này, tức giận đến đế giày lại hất lên.

Thế nhưng giương lên một nửa, nữ tử giống như khiêu khích giương đầu lên, đế giày thật đúng là đánh không nổi nữa...

Đây thật là người nhà mình sao?

Nhìn bộ dáng tiện hề hề thật là có chút giống nha...

Đế giày không đánh xuống được, trong lòng phát tiết không ra, Phương Hành vòng vo hai vòng, đột nhiên nhìn bầu trời hô to:

- Thần Tú, lại không cút ra ta sẽ trở về Linh Sơn Tự cáo trạng ngươi...

- Ai... Ở đây...

Đằng sau một tảng đá, Thần Tú ngạc nhiên nhìn Phương Hành, lại nhìn nữ tử, ánh mắt tò mò hỏi:

- Sư huynh, ngươi lại tìm được người nhà, không đúng, là người nhà tìm được ngươi, chúc mừng chúc mừng, đáng tiếc ta sinh ra ở trong chùa, không biết... Ai...

Lời còn chưa nói hết đã bị Phương Hành lôi ra, đẩy về phía nữ tử nói:

- Ta nói cho ngươi biết, hòa thượng này một bụng ý nghĩ xấu, vừa rồi nhìn lén ngươi tắm rửa là chủ ý của hắn, vừa rồi xem như ngươi bởi vì phong ấn nghịch xông thức hải mới ngất, cũng là bởi vì hắn gõ ngươi một mõ... Nói tóm lại, ta thay ngươi làm thịt con lừa trọc này, hai ta ân oán xóa bỏ được không?

- Uy... Sư huynh, xúc động là ma quỷ...

Tiểu hòa thượng Thần Tú bị hù mặt không còn chút máu, như giết heo kêu thảm.

Phương Hành thì cực kỳ thành ý nhìn nữ tử, ánh mắt chờ mong.

Nữ tử cũng ngây người, nhìn thấy dáng vẻ của tiểu hòa thượng áo trắng và hòa thượng áo xám, sao còn không rõ vừa rồi mình thật sự là nhìn sai rồi? Trong lúc nhất thời trong lòng vừa kinh ngạc, vừa khiếp sợ, nửa ngày sau lửa giận bừng bừng thăng lên quát:

- Hai các ngươi đều không phải đồ tốt, thay ta làm thịt hòa thượng này, ta lại chém ngươi ba đao, hai ta hòa nhau!

- Không công bằng, vì sao ta phải bồi mạng vào chứ...

Phương Hành còn chưa trả lời, Tiểu hòa thượng Thần Tú đã kêu thảm lên.

- Chỉ làm thịt hòa thượng, không thể chặt ta, ta không có tội...

- Không được, làm thịt con lừa trọc, lại để cho ta chặt hai đao trút giận, lại xin lỗi ta!

- Nam tử hán đại trượng phu quyết không xin lỗi...

- Không xin lỗi không được...

Phương Hành và biểu tỷ giống như chọi gà trừng mắt, ngôn từ kịch liệt, tranh chấp không dứt.

- Ha ha, ta không tin trị không được ngươi!

Phương Hành đã trải qua chấn kinh lúc đầu, đầu óc thoáng thanh tỉnh, phất tay vứt Tiểu hòa thượng Thần Tú xuống, cười hắc hắc chỉ nữ tử nói:

- Thần Tú, trói xú nữ nhân này lại cho ta, trước mang về Quy Khư, chờ ta giải quyết mao bệnh trong thân thể lại chậm rãi hao tổn với nàng, dù sao ngươi cũng tìm ta mười năm, ta còn không tin hao tổn không nổi ngươi...

- Ai, tốt...

Tiểu hòa thượng Thần Tú trốn được một

mạng, hấp tấp đi về phía nữ tử.

Nhưng nữ tử kia trừng mắt, hắn lại sợ hãi rụt rè không dám lên, lúng túng nhìn Phương Hành.

- Thân là con tin, nàng còn phản được sao, cưỡng ép mang đi, chỉ cần nàng không nghe lời, vậy liền đánh...

Phương Hành ngang ngược nói, nói đến chữ "đánh", hơi do dự, chỉ bên cạnh nói:

- Đánh con xú ngư kia cho ta!

- Ngươi...

Nữ tử tức đến hốc mắt đỏ bừng, quái ngư thì ủy khuất giương đầu lên, im ắng tố khổ.

- Thật nghĩ tiểu gia không trị được ngươi sao?

Phương Hành chắp tay sau lưng, vẻ mặt khinh thường:

- Ngươi nói là người nhà của ta ta liền tin, vạn nhất lừa gạt ta chạy thì làm sao bây giờ?

Chương 737: Trở về Quy Khư

Đội ngũ kỳ quái cứ như vậy lên đường, Phương Hành bay ở trước nhất, gương mặt buồn rầu, chắp hai tay sau lưng, trong tay nắm Khốn Tiên Tác, đằng sau Khốn Tiên Tác thì buộc chòm râu của quái ngư, trên lưng quái ngư thì trói đại biểu tỷ.

Trong tay Thần Tú thì cầm một cây gậy, vẻ mặt cười xấu xa nhìn chằm chằm đại biểu tỷ, chỉ cần nàng trừng mắt, hoặc muốn mở miệng mắng người, hắn sẽ lấy cây gậy hung hăng gõ trên đầu quái ngư...

Một tổ ba người lại thêm quái ngư, tâm tình đều khác biệt.

Vui vẻ nhất chính là Thần Tú, từ khi sinh ra đến giờ chưa bao giờ chơi vui như thế!

Tức giận nhất là đại biểu tỷ, trong lòng đã muốn chém biểu đệ tìm mười năm và tiểu hòa thượng kia trăm lần!

Uất ức nhất là quái ngư, nó cực kỳ thành thật, nhưng trên đường đi chịu bao nhiêu gậy rồi?

Mê mang nhất là Phương Hành!

Lớn đến bây giờ, quen cảm giác cô độc coi trời bằng vung, lại chợt nghe nói mình có người nhà?

Mặc dù bây giờ còn không xác định thật giả, nhưng trái tim đã không yên ổn được nữa.

Hiện tại hắn nhìn rất thoáng, không để ý "biểu tỷ", trên thực tế là để cho mình thời gian suy nghĩ thật kỹ, nếu chuyện này là thật thì nên làm cái gì? Vạn nhất... chuyện này là giả, mình lại nên làm cái gì?

Hắn luôn luôn lôi lệ phong hành, lúc này có chút tâm thần bất định, dù sao chuyện này thực sự quá lớn!

Dưới bốn loại tâm tình, đoàn người cưỡi mây bay về phía Nam Hải, bây giờ Phương Hành ở Hoàng Phủ tổ địa đánh một trận, Tiên Vực hóa thành Ma Địa, Vạn Linh Đan bị thập nhất thúc phong ấn ở trong cơ thể hắn, nhưng các yêu linh vẫn còn lưu ở Hoàng Phủ tổ địa, oán khí xung tiêu, che khuất bầu trời, trên dưới trăm năm là không thể nào tiêu tán.

Việc này đã truyền ra, thế nhân đều biết là tiểu ma đầu Phương Hành mất tích mười năm làm, đối với Hoàng Phủ gia vô luận là trên thanh danh hay trên nội tình, đều là một đả kích hủy diệt, hủy đi ba ngàn năm nội tình, càng cơ hồ giệt sát tất cả tộc nhân của Hoàng Phủ gia, nói là diệt môn cũng không quá đáng, nhưng Phương Hành cũng thua thiệt không ít, rất nhiều pháp bảo rớt thì rớt, hỏng thì hỏng, mặc dù sau đó thập nhất thúc giúp hắn thu hồi lại không ít, nhưng thời điểm hắn hôn mê, lại trực tiếp mang đi hết, kể cả tiểu tháp.

Cái này cũng dẫn đến, sau khi tỉnh lại ở trong Linh Sơn Tự, trên người Phương Hành ngoại trừ tăng bào, thì cơ hồ không có đồng nào, ngay cả ở nhân gian ăn chơi đàng điếm cũng là cùng Thần Tú cướp tới, muốn về Nam Hải Quy Khư, hắn cũng chỉ có thể thành thành thật thật cưỡi mây đi đường, lại không cách nào giống trước dùng cửa đồng phá vỡ hư không, một bước bước vào Quy Khư.

- Sư huynh, đến Quy Khư thật có thể giải quyết vấn đề sao?

Thời điểm nghỉ ngơi, Thần Tú xông tới hỏi:

- Ta thấy ngươi gần đây cưỡi mây, lực khống chế tựa hồ càng ngày càng không thuận buồm xuôi gió, đây là Vạn Linh Đan trong cơ thể phát giác lực lượng phong ấn đang yếu bớt, nên không ngừng quấy rối, đây chính là mầm họa, không bằng chúng ta tranh thủ thời gian quay đầu về Linh Sơn Tự, có thể mượn phật uẩn vạn năm trấn áp Vạn Linh Đan, cũng có thể nhanh chóng để ngươi tu hành Đại Nhật Như Lai Kinh, luyện hóa Vạn Linh Đan nha...

- Còn nữa, biểu tỷ dã man của ngươi, vấn đề của nàng cũng rất nghiêm trọng, không có tẩy đi tà khí, lại ở thời điểm đuổi giết ngươi cưỡng ép vận chuyển linh lực, hiện tại vết rách phong ấn trong cơ thể nàng càng lúc càng lớn, thời điểm ta tới gần nàng, ẩn ẩn có thể nghe được trong cơ thể nàng truyền đến hò hét thê lương... con mẹ nó, nàng nói đó là Tiên Thai, đánh chết ta cũng không tin... Hiện tại nhất định phải tìm được đầy đủ bảo dược và linh dịch, tẩy đi tà pháp, gia cố phong ấn!

Phương Hành quay đầu nhìn "biểu tỷ" một chút, chỉ thấy nàng khoanh chân thổ nạp, hắc khí ở hai đầu lông mày nặng hơn.

Trong lòng có chút tức giận, hung hăng trừng Thần Tú.

Đều là con lừa trọc này muốn nhìn tiên tử tắm rửa, kết quả gây ra đại phiền phức!

Bất quá cũng may lúc ấy biểu tỷ muốn liều mạng, tặc ngốc này núp ở phía sau đánh nàng bất tỉnh, dưới tình huống lúc đó, biểu tỷ căn bản không thể thôi động linh lực quá mạnh, chỉ là phát lực truy sát mình, đã dẫn tới phong ấn rạn nứt, nếu lại cùng mình đại chiến, phong ấn kia không vỡ nát mới lạ, Thần Tú đánh nàng bất tỉnh, cũng tránh khỏi tình huống phong ấn vỡ nát, xem như kịp thời cứu mạng nàng...

Nghĩ đến đây, sau lưng Phương Hành đổ mồ hôi, kém chút trêu ra đại họa!

Thật sự là thành cũng tặc ngốc, bại cũng tặc ngốc, đối mặt với con lừa trọc không sợ đánh da mặt lại dày kia, hắn cũng cảm giác không có biện pháp.

- Yên tâm đi, gia cố phong ấn cần có Linh Tinh bảo dược, trong Quy Khư còn nhiều, ta cũng có biện pháp lấy đi tà khí trên người nàng, về phần Vạn Linh Đan trong cơ thể tiểu gia? Hắc hắc, sớm đã có biện pháp, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng cũng chỉ có thể làm như vậy, ai bảo ta trộm nhiều kinh thư như vậy, hết lần này tới lần khác bên trong không có Đại Nhật Như Lai Kinh? Trước trở về liều một lần lại nói...

Phương Hành uể oải đáp, trong lòng cũng có chủ ý của mình.

- Coi như không trộm được Đại Nhật Như Lai Kinh, tìm người biết Đại Nhật Như Lai Kinh dạy ngươi cũng có thể nha...

Thần Tú nghe đến đây, bỗng nhiên nhìn Phương Hành vứt vài cái mị nhãn.

Trong lòng Phương Hành nổi giận, nắm Thần Tú đến muốn đánh:

- Con lừa trọc, ngươi đang khiêu khích ta sao?

Thần Tú giật nảy mình, ủy khuất nói:

- Oan uổng, ta đây là ám chỉ ngươi nha...

Phương Hành đập tới một quyền:

- Ám chỉ đại gia ngươi, ngươi muốn ta quay đầu tìm hòa thượng Linh Sơn Tự tự thú sao?

- Sư huynh, ta thật oan ah...

...

...

Trên đường đi cãi nhau ầm ĩ, xuyên qua Tây Mạc, lại tới Bột Hải quốc, ẩn giấu thân phận gặp mặt Dư Tam Lưỡng, lúc này Ứng Xảo Xảo đã rời Bột Hải quốc, tục truyền là lúc nghe Hoàng Phủ tổ địa gặp đại họa, liền lo lắng ra ngoài tìm kiếm Phương Hành, ngược lại là Dư Tam Lưỡng nhìn thấy Phương Hành ở trong truyền thuyết đã cùng Hoàng Phủ gia đồng quy vu tận xuất hiện, hơn nữa khôi phục tu vi, lòng cực kỳ mừng rỡ, ôm thật chặt không buông tay.

Bất quá rất nhanh hắn liền hối hận, tiểu hỗn đản này căn bản là đến báo thù, ở trên tiệc rượu bóp mũi của hắn rót vào hai bình rượu, trả thù lúc ấy mình bức đối phương bái đường, làm cho Dư Tam Lưỡng dở khóc dở cười.

Ngày thứ hai lại tới thanh lâu đã từng ở ba năm, người mặc tăng bào, dẫn Tiểu hòa thượng Thần Tú hai mắt tỏa sáng, cùng đám kỹ nữ náo loạn một ngày, cuối cùng từ chỗ Dư Tam Lưỡng cầm vạn lượng vàng bạc, coi như đồ cưới tặng các nàng, mới chính thức xong tục sự, lại mượn Bột Hải quốc một chiếc pháp thuyền, giương buồm tiến về phía Nam Hải Quy Khư.

Mặc dù trên biển phong ba hiểm ác, nhưng sao có thể làm khó được hai vị cao tăng?

Dọc theo con đường này, trên chín tầng trời bắt chim biển nướng ăn, dưới đại dương bắt ba ba nấu cháo, cực kỳ náo nhiệt, cuối cùng đi tới cuối Nam Hải, nhìn Thái Thượng Quy Khư phía trước!

- Ha ha, đến địa bàn của ta rồi, đi thôi!

Đối mặt lôi điện và phong bạo tàn phá, Phương Hành không sợ hãi chút nào, rót pháp lực vào pháp thuyền, pháp thuyền lập tức rung động ầm ầm, lao thẳng vào trong, Tiểu hòa thượng Thần Tú bị hù ôm đầu, núp ở bên vách thuyền kêu to, con quái ngư kia càng quấn lấy đại biểu tỷ, đại biểu tỷ thì vừa kinh vừa sợ kêu to:

- Ngươi điên sao, cũng dám trực tiếp xông vào?

- Oa ha ha ha ha không cần sợ, đây là địa bàn của tiểu gia...

Phương Hành cười lớn quay đầu nói, bộ dáng kia cực kỳ buông thả, chỉ tiếc còn chưa nói xong, pháp thuyền đã xông vào trong Lôi Cấm, sau đó Lôi Cấm ầm ầm quấn tới, phong bạo sắc bén như đao, pháp thuyền cơ hồ trong nháy mắt đã bị vén bay, dưới tình huống không có phòng hộ, Lôi Cấm và phong bạo thẳng hướng Phương Hành, đánh Phương Hành "ngao" một tiếng, lúc ôm đầu ngồi xuống đã chậm, rắn rắn chắc chắc bị đánh trúng.

Gần như một nén nhang thời gian, đợi cho cảm giác chung quanh yên tĩnh trở lại, thận trọng giải tán kiếm vực chung quanh, chỉ thấy đại biểu tỷ, Tiểu hòa thượng Thần Tú cộng thêm quái ngư, đồng thời đáng thương nhìn mình.

Phương Hành cảm giác không ổn, vội vàng bay đến trên mặt biển, soi vào trong nước biển, kém chút hù chết mình.

Khuôn mặt lấm tấm màu đen, tăng bào rách rưới, thế này sao lại là người, rõ ràng là quỷ nha!

Cũng quá xui xẻo, đại biểu tỷ và tiểu hòa thượng đều sớm cẩn thận, kích hoạt phòng ngự, duy chỉ có mình tâm quá lớn, thời điểm vận chuyển kiếm vực đã ăn mấy kích, đáng thương mình đường đường Khư Chủ, trở về nhà lại mất mặt như vậy...

Thôi được rồi, trong lòng quá hưng phấn, quên Ngọc Thư không có ở trên người mình.

- Chuyện này đừng nói ra ngoài, nếu không tiểu gia nhất định diệt khẩu!

Ở trong biển rửa mặt, biểu lộ Phương Hành nghiêm túc nhìn Thần Tú và đại biểu tỷ nói.

- Ha ha ha...

Ngoại trừ quái ngư liên tục gật đầu, tặc hòa thượng và đại biểu tỷ đều cười đến để cho người ta không yên lòng.

- Người phương nào xông vào Quy Khư ta?

Thời điểm Phương Hành dự định đánh tặc hòa thượng một trận để cảnh đại biểu tỷ, đột nhiên có vài đội tu sĩ khí cơ cường hoành bay đến, trong tay đều nắm lấy pháp khí, người mặc pháp bào màu trắng thống nhất, khí tức không tầm thường, thế tới cực nhanh, trong khoảnh khắc đã đi tới ven biển, vây Phương Hành và Thần Tú vào giữa.

- Nha, hiện tại lão Tà làm không tệ, phản ứng rất nhanh!

Phương Hành còn nhớ rõ lần đầu tiên mình tới Quy Khư, trọn vẹn ngây người hai năm cũng không có bị người phát hiện, nhưng bây giờ vừa tiến đến, lập tức bị người phát hiện, có thể thấy được hiện tại lão Tà quản lý Quy Khư bền chắc như thép, rất có mấy phần phong phạm của Thái Thượng đại tông, rất hài lòng, cười hì hì nghênh đón, vẫy tay kêu lên:

- Chúng tiểu nhân, Phương đại gia trở về, nhớ ta không?

Mặt mũi tràn đầy phấn khởi, chào hỏi đám tu sĩ áo trắng.

Nhưng không ngờ, đám tu sĩ áo trắng liếc nhau một cái, một người trong đó nói:

- Hòa thượng từ đâu tới?

Xùy...

Thần Tú và đại biểu tỷ nhất thời không kiềm được, đồng thời bật cười.

Chương 738: Khư Chủ

- Ngươi lại không biết ta? Nhìn kỹ gương mặt tuấn tú của tiểu gia!

Phương Hành có chút tức giận, lúc đầu nhìn thấy đám tu sĩ áo trắng cảnh giới, Phương

Hành còn rất vui vẻ, nói rõ lão Tà quản lý Quy Khư không tệ, chí ít tốc độ phản ứng mạnh hơn lúc trước nhiều, nhưng thấy đám khốn kiếp này lại hoàn toàn không nhận ra mình, không phân rõ trắng đen liền xuất thủ, lại không khỏi buồn bực, lần trước trở về, lão Tà đã triệu tập các bộ của Quy Khư đến bái kiến mình, tu sĩ Kim Đan cảnh trở lên đều biết mặt, dù chưa gặp, cũng phải nhìn qua chân dung.

Lại thêm Thần Tú và đại biểu tỷ ở bên người, mất đi mặt mũi tìm ai bồi?

Hắn quyết định cho đám khốn kiếp này cơ hội cuối cùng, xem thật kỹ tiểu gia là ai!

Lại không nghĩ rằng, người cầm đầu trong đám tu sĩ áo trắng kia, xác thực cúi đầu đánh giá hắn một chút, lại chỉ lạnh lùng thoáng nhìn, liền quát lạnh nói:

- Quản các ngươi là dã hòa thượng từ đâu tới, Thái Thượng Đạo xuất thế, Quy Khư đã không phải tới lui tự nhiên như trước kia, các ngươi tự tiện xông vào sơn môn của Thái Thượng Đạo, đã là tội lớn, lập tức thúc thủ chịu trói, sau đó đưa ra ngoài, như dám phản kháng, giết chết bất luận tội!

Oanh!

Mấy tu sĩ khác nghe vậy, lập tức cầm pháp khí oanh xuống.

Phương Hành tức đến nhảy dựng lên:

- Ta sát, phản rồi!

Không nhận ra mình thì thôi, còn dám động thủ?

Này để tiểu ma đầu rất không vui.

Oanh! Oanh! Oanh!

Chí ít bảy tám đạo thần quang đồng thời đánh về phía Phương Hành, mấy người khác thì ra tay với đại biểu tỷ và Tiểu hòa thượng Thần Tú.

- Con mẹ nó, tiểu gia không bày uy phong, các ngươi sẽ không biết ta là ai ah...

Phương Hành hận cắn răng, thân hình lóe lên, đã biến mất trên mặt đất, lúc xuất hiện lần nữa, đã ở sau lưng một tu sĩ áo trắng xuất thủ, đưa tay đẩy một cái, thân hình tên tu sĩ áo trắng này ngã ra ngoài, như con quay đụng ngã bốn năm tu sĩ, trong lúc nhất thời, các tu sĩ áo trắng trận hình đại loạn, tiếng kinh hô vang thành một mảnh.

- Dã hòa thượng kia có tu vi gì, tốc độ lại nhanh như vậy?

Tu sĩ áo trắng cầm đầu bị Phương Hành dọa chảy mồ hôi lạnh, trong tay lặng lẽ nắm một tấm ngọc phù.

- Các ngươi là người của thị bộ nào? Coi như không nhận ra ta, cũng phải biết tên của ta chứ!

Mà sau khi Phương Hành xuất thủ, cũng không có cử động khác, chắp tay đứng ở trong không trung, sắc mặt bất thiện nhìn tu sĩ cầm đầu. Dù sao với hắn mà nói, chỉ là giáo huấn đám gia hoả có mắt không tròng kia, hạ sát thủ là không thể nào, dù sao người trong Quy Khư, vô luận nói như thế nào cũng coi là thủ hạ của mình:

- Tiểu gia chính là Phương Hành Phương đại gia!

Sau khi nói xong, bày đủ phái đoàn đại gia, chờ đám người kia quỳ xuống hô to “có mắt như mù”!

Lại không liệu, sau khi nói tên, mấy tu sĩ áo trắng tu vi hơi thấp kia, hoàn toàn không có phản ứng gì, nhưng tu sĩ cầm đầu tu vi Kim Đan trung kỳ lại run lên, bóp nát ngọc phù, run giọng nói:

- Ngươi... Ngươi gọi Phương Hành?

- Đám khốn kiếp các ngươi, sư huynh của ta là Phương Hành đại danh đỉnh đỉnh, còn không mau tới bái kiến!

Phương Hành còn chưa tiếp lời, tiểu hòa thượng Thần Tú đã chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng nhảy dựng lên, diễu võ giương oai hô to.

- Được... Tốt... Tiểu nhân Lữ Tiên Mang, bái kiến... Khư Chủ...

Trong mắt tu sĩ Kim Đan trung kỳ lóe lên ánh sáng kỳ lạ, chậm rãi cúi người thi lễ, kính cẩn nói.

Theo hắn cúi đầu, tu sĩ còn lại cũng nhao nhao khom người, chần chờ hành lễ.

Phương Hành nhíu mày, lại bất động thanh sắc, dứt khoát làm đủ phái đoàn nói:

- Lão Tà ở nơi nào, dẫn ta đi gặp hắn!

Lữ Tiên Mang nói:

- Tà Tôn tọa trấn ở Bắc Vực Thái Thượng Đạo, không ở trong khư, tiểu nhân trước mời Khư Chủ hồi cung!

- Ha ha... Tốt...

Phương Hành đáp ứng, liếc mắt nhìn thoáng qua Tiểu hòa thượng Thần Tú, dẫn đầu đi ở phía trước .

Phía dưới, đại biểu tỷ muốn nói lại thôi, cuối cùng lại không nói gì, cười lạnh theo sau.

Lữ Tiên Mang giành ở phía trước dẫn đường, một nhóm mười mấy người, trước sau che chở Phương Hành và Thần Tú, đại biểu tỷ, tiến vào trung tâm Quy Khư, lúc này Hung Thú trong Quy Khư lại có vẻ ít đi rất nhiều, hẳn là ngày đó Phương Hành công kích Hoàng Phủ gia, thả đi số lượng không ít, có hơn phân nửa chưa trở về, khiến cho sơn lâm yên lặng hơn không ít.

Trên đường, Phương Hành âm thầm dò xét, nhưng điềm nhiên như không có việc gì, một bộ hiếu kỳ.

Thần Tú thì càng ngạc nhiên, nhìn thấy cái gì cũng kinh ngạc, sờ lấy đầu trọc, tán thưởng không thôi.

Ngược lại là đại biểu tỷ rất bình tĩnh, ngồi trên lưng quái ngư, mí mắt buông xuống, một bộ thờ ơ lạnh nhạt.

Không bao lâu, phía trước tiên phong trận trận, lại có bốn năm đóa tường vân tiến lên đón, trên mây rõ ràng là bốn năm lão giả mặc áo bào trắng, đều là Kim Đan đỉnh phong, từng cái mặt đầy tươi cười, xa xa hành lễ với Phương Hành, bên trong một lão đầu râu tóc bạc trắng cười lớn tiến lên đón, xa xa nói:

- Hôm nay Khư Chủ trở về, chúng ta như buông xuống một tảng đá lớn!

Phương Hành mặt không thay đổi nhìn hắn tới, vươn hai tay, như muốn cầm tay nói chuyện với nhau, không nhúc nhích.

Mà lão giả này, trên mặt lóe lên vẻ không vui, nhưng hai tay đưa qua vẫn không dừng lại, chờ đến trước người Phương Hành hơn trượng, bàn tay nhìn như muốn cầm hai tay Phương Hành lật một cái, thình lình bắt ấn pháp, linh lực bão táp, Đan quang sắc bén giống như lợi kiếm, cắt thẳng về phía ngực Phương Hành, hai tay thì hóa thành lợi trảo, ngạnh sanh cắm xuống ngực, là hạ sát thủ, không lưu một chút đường lui.

Cùng lúc đó, hai tay của Lữ Tiên Mang ở sau lưng Phương Hành cũng đột nhiên nhấn tới, tế ra xích sắt đen kịt, quấn về phía cổ Phương Hành, đồng thời trên dưới một trăm thanh phi kiếm từ trong tay áo bay ra, đâm vào sau lưng Phương Hành.

Đối mặt với ám sát, sắc mặt Phương Hành đạm mạc không nhúc nhích, như hoàn toàn chưa kịp phản ứng.

Trên mặt Lữ Tiên Mang và lão giả Kim Đan viên mãn đã hiện ra ý vui mừng khi quỷ kế thành công.

Nhưng thời điểm thuật pháp của bọn hắn sắp đánh đến trên người Phương Hành, thân hình Phương Hành lại hơi lệch, một tay nắm chặt, ngạnh sanh đập tới lão giả Kim Đan viên mãn, một quyền này nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng lại ẩn chứa lực đạo khó nói lên lời, chỉ quyền phong nổi lên, đã quét tới Đan quang phá diệt, sau đó một quyền nghênh đón song trảo của lão giả.

Oanh!

Quyền vuốt đụng vào nhau.

Nhưng kết quả là song trảo sắc bén của lão giả Kim Đan viên mãn bị đứt đoạn thành từng tấc, văng ra bốn phương, nắm đấm của Phương Hành thì vô kiên bất tồi, thẳng tắp đập vào lồng ngực lão giả, còn không đợi lão giả té bay ra ngoài, đã nắm cổ của hắn, ngạnh sanh kéo lại.

Còn phi kiếm từ sau lưng đánh tới, Phương Hành không thèm để ý, Tiểu hòa thượng Thần Tú niệm một câu phật hiệu, hai tay chậm rãi hợp thành chữ thập, xích sắt thậm chí phi kiếm trong tay Lữ Tiên Mang bị lực lượng quỷ dị dẫn dắt, đồng thời bay về phía tay áo của Tiểu hòa thượng Thần Tú, tất cả đều chui vào trong đó, không còn một tia động tĩnh...

Chỉ nháy mắt, đại trưởng lão bị bắt, các tu sĩ chung quanh chấn kinh, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Phương Hành thì không thèm liếc nhìn bọn hắn, năm ngón tay xiết chặt, nâng lão tu kia lên không trung, ánh mắt nhìn thẳng cặp mắt của hắn, âm thanh lạnh lùng nói:

- Trong Quy Khư, khi nào Kim Đan viên mãn trở nên không đáng giá như vậy? Vậy mà thoáng cái xuất hiện bốn năm vị ta chưa thấy qua, đừng nói nhãm, nói cho ta biết, các ngươi đến tột cùng là ai, bây giờ lão Tà ở nơi nào?

- Khư Chủ có pháp chỉ, người tự tiện xông vào Quy Khư giết chết bất luận tội, tiểu hòa thượng, ngươi...

Lão tu râu bạc trắng kia con ngươi co rút, tiềm vận linh lực, thấp giọng quát lạnh, tựa như muốn uy hiếp.

- Ngươi nói Khư Chủ là ai? Một con lừa?

Phương Hành căn bản không để ý tới hắn, nghe được hai chữ "Khư Chủ" trong miệng hắn, ánh mắt giật mình, trêu tức mở miệng.

- Cuồng đồ lớn mật, dám nhục mạ Thiếu chủ tộc ta... Lão phu muốn bầm thây ngươi...

Lão tu nghe Phương Hành nói, há miệng quát

lạnh.

- Không phải con lừa?

Ánh mắt Phương Hành lại đột nhiên phát lạnh, năm ngón tay dùng sức, trực tiếp xé rách cổ của hắn, cánh tay giương lên, thần hồn muốn chạy trốn cũng bị diệt sát, sau đó thu tay, như không có chuyện gì xảy ra nhìn về phía mấy tu sĩ khác:

- Hắn không chịu nói, vậy các ngươi nói đi!

- Nói cho ta biết, Khư Chủ các ngươi nói là ai?

Lúc này trong lòng hắn rất nổi giận, trong thanh âm sát khí lạnh thấu xương, đã động sát tâm.

- Ngươi... Ngươi giết Đại cung phụng?

Các tu sĩ ở bên cạnh nhìn thấy một màn này đã bị hù nói chuyện run rẩy.

Ai cũng không nghĩ đến, ma đầu kia không nói lời nào, đã tiện tay đánh chết một Kim Đan viên mãn!

Thật coi đây là tên ăn mày ven đường, cải trắng trong ruộng sao?

Tiện tay liền giết?

Sau khi hết khiếp sợ, là nộ khí khó mà hình dung, một vị trưởng lão Kim Đan viên mãn khác phản ứng lại, hai tay áo mở ra, tế lên hai kiện pháp bảo, đồng thời hét lớn:

- Đồng loạt ra tay, nhanh chóng bắt giữ ma đầu kia, sinh tử bất luận...

- Giết!

Các tu sĩ áo trắng ở chung quanh căn bản không có chút khách khí, đồng thời động thủ.

- Đến cùng đã xảy ra chuyện gì...

Phương Hành tức nghiến răng, song quyền nắm chặt, không nói lời nào, trực tiếp đánh ra.

Vô duyên vô cớ, trong lòng hắn nổi lên lửa giận, hơn nữa là loại hắn khó nhịn nhất...

Toàn bộ Quy Khư, trừ mình ra, còn có ai dám tự xưng Khư Chủ?

Chẳng lẽ mình mới mười năm chưa về, Quy Khư đã không còn của họ Phương?

Chương 739: Là ai phản ta?

Dùng lực lượng và tình thế đặc biệt của Quy Khư, ai sẽ lặng yên không một tiếng động trở thành Khư Chủ?

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Phương Hành nhịn không được run run, phảng phất như nghĩ đến một khả năng không tốt!

Cho dù trong mười năm lưu lạc thế gian, hắn lúc nào cũng nghe qua Thái Thượng Đạo, biết Thái Thượng Đạo đã ở Bắc Vực lập đạo, cùng Yêu Địa, tứ hải liên minh, có thể xưng quái vật khổng lồ, càng không có khả năng bị người giữa lặng yên không một tiếng động hủy diệt, hoặc tu hú chiếm tổ chim khách, nói như thế, như vậy chỉ có một khả năng, là Quy Khư cam tâm tình nguyện phụng người kia làm chủ...

Đến tột cùng là ai có bản lãnh lớn như vậy?

- Lão Tà, tên vương bát đản ngươi, tiểu gia tin ngươi như thế, nếu ngươi có dũng khí làm ra chuyện này, ta sẽ giết chết ngươi...

Lửa giận trong lòng Phương Hành rất mạnh, thậm chí đã âm thầm cắn răng.

Mà đối mặt tu sĩ áo trắng rõ ràng là tùy tùng của "Khư Chủ" kia, Phương Hành xuất thủ càng không dung tình.

Phía sau hiển hoá ra hai cái cánh màu vàng, là Thập Vạn Bát Thiên Kiếm của Bằng tộc, vũ kiếm vàng óng ánh xuất hiện, rất nhanh liền biến thành đạo đạo ô quang, kim dực hóa thành hắc dực, là Kiếm Ma đại thuật mà gần đây Phương Hành lĩnh ngộ dung hợp Thập

Vạn Bát Thiên Kiếm, suy diễn ra thuật pháp mới, lấy Kiếm Ma đại thuật làm cơ sở, dùng Thập Vạn Bát Thiên Kiếm làm hình, phát huy ra vẫn hiển hóa thành hai đại cánh, nhưng vô luận là uy lực hay tốc độ, thậm chí biến hóa, đều không phải trước đó có thể so sánh.

Hai hắc dực vừa mở ra, liền mở rộng vô hạn, cuối cùng mỗi một cánh đều lớn cỡ ngàn trượng, giãn ra hai bên, tựa như hai đám mây đen che trời, mà tất cả tu sĩ áo trắng ở trước người, đều bị Kiếm Sí lồng ở bên trong.

- Cho tới bây giờ chỉ có tiểu gia đoạt người khác, Khư Chủ của các ngươi là tên vương bát đản nào, dám đến cướp đồ vật của ta?

Ầm ầm!

Lúc hắn nói chuyện, cánh trái chấn động, đột nhiên rơi xuống kiếm quang vô tận, giống như mưa kiếm.

Ở dưới mưa kiếm bao phủ, tu sĩ Kim Đan trung kỳ trở xuống cơ hồ là chớp mắt bị chém thành bột mịn, còn Kim Đan trung kỳ trở lên thì rống giận vận chuyển phòng ngự mạnh nhất ngăn cản kiếm quang.

Dù sao Phương Hành bây giờ đã xưa đâu bằng nay, mười năm phàm trần mài giũa, hắn không có ngộ ra đạo gì, nhưng trong mười năm này, kiên định đạo tâm của mình, cũng ở trong quá trình này, dần dần lĩnh ngộ đại thuật, hôm nay hắn thi triển các loại đại thuật, thần uy mạnh hơn gấp ba, đã đạt đến cấp độ cử trọng nhược khinh.

Chính hắn đã từng đoán chừng, nếu hiện tại hắn đến xông Phong Thiện Sơn mười năm trước, dù cùng Thuần Dương Đạo Tống Quy Thiện chính diện đấu pháp, không thi triển Hỗn Độn Đại Ma Bàn đả thương người lại thương mình, phần thắng cũng có thể đạt tới bảy thành trở lên...

Đối với thổ phỉ bình thường có ba thành nắm chắc liền dám vung đao đi đoạt, thì bảy thành nắm chắc không khác gì trăm phần trăm tự tin.

Dùng thuyết pháp càng đơn giản là, mình bây giờ, chém giết Nguyên Anh cũng không phải việc khó, huống chi chỉ là Kim Đan?

- Nói cho ta biết, con lừa kia ở đâu?

- Lão Tà đang làm gì?

- Cút ra đây gặp ta!

Trong tiếng rống thảm, cả tu sĩ bị hắc dực bao phủ giống như con ruồi không bay ra được, Phương Hành thì một bên vung cánh, một bên rống to, ra tay không dung tình, nháy mắt đã có bảy tám người vẫn lạc.

- Ma đầu, dám can đảm đồ đệ tử Thái Hạo tộc ta?

Ba lão tu Kim Đan viên mãn còn lại vừa sợ vừa giận, một người trong đó nhanh chóng bóp nát lệnh phù tin phù, sau đó ba người liên thủ, hợp lực tế lên một vật, ầm ầm giống như đại trụ khuynh thiên, giữa không trung vang lên tiên âm lượn lờ, hơn nữa trên cây cột, thình lình có vô số xúc tu giống như xích sắt ló ra, xoắn về phía Phương Hành.

- Tỏa Thần Bàn!

Theo ba vị Kim Đan viên mãn hét lớn, quang hoa trên cây cột loá mắt tới cực điểm.

- Đại Hắc Thiên Thuật!

Phương Hành thấp giọng quát, hai cánh chấn động, cuốn lên đạo đạo cuồng phong màu đen, bên trong có âm hồn rống to.

Trận chiến ở Phong Thiện Sơn, không thể nghi ngờ là một ma luyện đối với Phương Hành, mặc dù trận chiến kia làm đạo cơ vỡ nát, nhưng cũng làm thuật pháp tu vi của hắn tăng lên tới một loại cảnh giới mới, lúc ấy hắn người mang các loại pháp chủng, cao có thấp có, phương pháp thi triển ra cũng không giống nhau, nhưng bây giờ, lại ẩn ẩn có loại dấu hiệu dung hội quán thông, như Đại Hắc Thiên Thuật, dùng Hồng Mông Tử Khí làm cơ sở, dùng Đại Phong Kỳ làm thủ đoạn thôi động, hiện tại lại có thể dùng hai cánh phát huy ra.

Gió này vừa ra, tựa như U Minh hiển hóa, các tu sĩ áo trắng bị rút thần hồn, như cá chết rơi xuống đất, sau đó đạo đạo gió lớn màu đen cùng thần quang trên kim trụ va chạm, làm thần quang một tấc cũng không vào được.

- Kẻ này đến tột cùng có tu vi gì, ba người chúng ta liên thủ thi triển đại thuật trấn tộc cũng không làm gì được hắn sao?

Ba vị Kim Đan viên mãn kia, thấy đệ trong tộc tử thương hầu như không còn, ngay cả ba người cũng bị áp chế, đã cực kỳ kinh hoàng.

- Ha ha, còn kém một chút mới đạt tới trình độ hoàn toàn vận chuyển như ý...

Phương Hành thấy thế, cũng cười nhẹ một tiếng, tay áo bắt lên, dự định tự mình xuất thủ.

Mãi cho tới bây giờ, hắn chỉ dùng Kiếm Ma Đại Dực ngăn địch, triển lộ ra thực lực không bằng một nửa.

Mà hắn mạnh nhất, là chém giết gần người.

Chỉ bất quá thời điểm hắn chuẩn bị xuất thủ, đột nhiên nơi xa truyền đến thanh âm quát lạnh:

- Người phương nào xông vào Quy Khư, còn dám đả thương người? Tộc nhân Hận Thiên Thị lĩnh mệnh, lập tức xuất thủ, trợ giúp đệ tử Thái Hạo Thị bắt người làm loạn...

- Hận Thiên Thị?

Nghe được tiếng kêu này, Phương Hành nao nao, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phương hướng tây nam, một đám tu sĩ áo vàng bay đến nhanh như điện chớp, chừng bốn mươi, năm mươi người, mà ở giữa nhất, không ngờ là một cô gái trẻ tuổi mặc váy tím, tu vi Kim Đan trung kỳ, bên người là ba Kim Đan viên mãn cùng mười Kim Đan trung kỳ trở lên, ẩn ẩn lấy nàng làm chủ, nghe được mệnh lệnh của nàng, đã nhanh chóng bố trí xuống đại trận, muốn gia nhập chiến đoàn.

Nữ tử kia lại là người quen, chính là Hận Thiên Ninh mười năm không thấy!

- Xú nữ nhân, lúc trước cho Hận Thiên Thị các ngươi một con đường sống, bây giờ ngay cả các ngươi cũng dám phản ta?

Phương Hành thấy được người quen, lửa giận trong lòng lại càng tăng lên, Kiếm Ma Đại Dực vung mạnh, hóa thành một mảnh kiếm vực bền vững không thể phá, sau đó giống như lưu tinh bắn về phía Hận Thiên Ninh, đám tu sĩ bên người Hận Thiên Ninh còn chưa bố trí xong đại trận, Phương Hành đã vọt vào, hù bọn họ vội vàng tế lên thần phù bảo thuật, phô thiên cái địa đánh tới, nhưng kiếm vực của Phương Hành cực kỳ vững chắc, ngăn hết thảy công kích ở bên ngoài, cơ hồ không trở ngại chút nào xông tới trước mặt Hận Thiên Ninh.

Mặc dù bây giờ tu vi của Hận Thiên Ninh tiến rất xa, nhưng ở trước mặt Phương Hành, lại không có chút tác dụng, đưa tay đã xách tới, linh lực áp chế, đạo đạo ô quang chỉ thẳng mi tâm, tùy thời có thể đâm rơi.

- Nha đầu, mấy năm không thấy, ngươi rất uy phong nha?

Trong thanh âm của Phương Hành nghe không ra hỉ nộ, nhưng lại ẩn tàng lửa giận vô tận.

- Xú hòa thượng, ngươi mau thả...

Hận Thiên Ninh theo bản năng giãy dụa, bất quá nghe được sát ý thâm trầm trong lời nói của Phương Hành, trong lòng không khỏi trầm xuống, một loại cảm giác quen thuộc khó nói lên lời bay lên, nhìn chăm chú

Phương Hành, biểu lộ giống như gặp quỷ, đã kinh lại sợ, sau đó là kinh hỉ, nghẹn ngào kêu lên:

- Là ngươi... Ngươi không chết?

Phương Hành tự tiếu phi tiếu nói:

- Ngươi rất muốn ta chết?

- Ta không có... Ta không biết là ngươi...

Hận Thiên Ninh giật mình, vội vàng kêu to:

- Chúng ta đều cho rằng ngươi đã chết... Ngươi không chết, quá tốt rồi...

Phương Hành am hiểu nhất là nhìn mặt nói chuyện, phát hiện Hận Thiên Ninh không phải ngụy trang, trong lòng dâng lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại cười lạnh nói:

- Vậy ngươi nói thử xem, hiện tại Quy Khư thành nhà ai ? Bọn vương bát đản bạch y này vừa thấy mặt đã muốn giết ta, là chuyện gì xảy ra? Ta nhìn vừa rồi ngươi cũng rất quan tâm bọn hắn, vừa thấy bọn họ gặp khó khăn, lập tức mang theo người tới giúp đỡ...

Sát ý vẫn chưa tiêu, nếu Hận Thiên Ninh trả lời không tốt, hắn sẽ hạ sát thủ.

Việc lớn thế gian, cười toe toét cũng đã vượt qua, có thể làm cho Phương Hành thất thố không nhiều, nhưng phản bội là sự tình nghiêm trọng nhất.

Coi như Hận Thiên Ninh thật bởi vì lầm cho rằng mình chết mới chuyển hướng người khác, trong lòng Phương Hành cũng không dễ chịu.

- Bọn họ muốn giết ngươi?

Hận Thiên Ninh nao nao, sau đó trên mặt hiện ra sương lạnh, ánh mắt đầy sát ý nhìn ba tu sĩ áo trắng còn sót lại kia, giọng căm hận nói:

- Lá gan của Thái Hạo Thị càng lúc càng lớn, cũng dám làm loại sự tình này...

Sau đó ngẩng đầu, thấy Phương Hành mặt không thay đổi nhìn mình, trong lòng đau xót, thấp giọng nói:

- Ngươi thả ta ra, vừa rồi ta không biết là ngươi, chỉ thấy Thái Hạo Thị điều động nhân mã, liền theo Tà Tôn phân phó, dẫn người tới quan sát, nhìn thấy có người trắng trợn chém giết, dù sao cũng là Quy Khư nhất mạch, không thể không giúp đỡ, ai nghĩ đến là ngươi cạo đầu trọc trở về?

- Ách... Hóng mát nha...

Thấy phản ứng của Hận Thiên Ninh, Phương Hành biết có chút hiểu lầm nàng, cười hì hì buông tay.

Hận Thiên Ninh nhìn hắn một cái, ánh mắt có chút chua xót, nhưng chỉ thoáng qua, sau đó thu lại, mặt giận dữ nhìn về phía ba vị Kim Đan viên mãn kia, quát lên:

- Ba vị trưởng lão Thái Hạo Thị, Thái Hạo Thiếu chủ còn không phải Khư Chủ được Tà Tôn công nhận, các ngươi cũng dám làm ra chuyện như thế với Khư Chủ của ta, là muốn tạo phản sao? Tộc nhân Hận Thiên Thị, lập tức bắt ba người này lại, phóng thích thần phù, tuyên cáo Quy Khư, Khư Chủ ta chưa chết, nhanh triệu các bộ đến đây yết kiến...

Tộc nhân Hận Thiên Thị nghe lệnh, lập tức vây ba người kia lại, sau đó chém giết.

Phương Hành hoàn toàn không quan tâm, cau mày nhìn về phía Hận Thiên Ninh, trong ánh mắt có chút lo lắng.

Hận Thiên Thị như biết hắn muốn nói cái gì, thấp giọng nói:

- Ta biết ngươi đang lo lắng cái gì, việc này nói rất dài dòng, sau này lại thương nghị, nhưng ta có thể nói cho ngươi, Hận Thiên Thị ta không có phản bội ngươi, Tà Tôn càng đang chờ ngươi trở về!

- Không phải lão Tà lừa ta... quá tốt rồi!

Tâm thần Phương Hành nới lỏng, sờ lên ngực thầm nói:

- Con mẹ nó làm ta sợ muốn chết!

Chương 740: Chân Tiên di mạch

- Sự tình rất phức tạp, cũng không phải một lời hai câu có thể giải thích rõ ràng!

Sau nửa canh giờ, người Hận Thiên Thị đã bắt lại ba tu sĩ Kim Đan viên mãn, bất quá Phương Hành ngăn Hận Thiên Ninh tuyên cáo Quy Khư, nói sự tình mình trở về, chỉ hỏi Hận Thiên Ninh đến tột cùng xảy ra chuyện gì, Hận Thiên Ninh tinh tế suy nghĩ, hơi có chút lo lắng, rất nhanh liền nói tất cả sự tình sau khi hắn rời đi.

- Mười năm trước ngươi không chào mà đi, chúng ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, Tà Tôn cuối cùng quyết định, một bên phái người ra ngoài tìm ngươi, một bên khởi động đại kế, tuyên cáo Thái Thượng Đạo xuất thế, tiến về Thần Châu Bắc Vực, cùng Yêu Địa, Hải tộc liên thủ, tranh đoạt khí vận Thần Châu, sự tình rất thuận lợi, Tà Tôn và Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân, Bái Nguyệt Thị Linh Lung tiền bối đều đột phá Kim Đan cảnh, kết thành Nguyên Anh, lực lượng cường đại, nhất là Tà Tôn tu vi càng cao thâm mạt trắc, đủ để hoàn thành đại sự lập đạo ở Thần Châu, chấn nhiếp các phương...

- Chỉ bất quá, mặc dù kế hoạch chỉnh thể thuận lợi, nhưng vẫn có ngoài ý muốn xuất hiện, bảy năm trước, Thái Hạo nhất mạch xuất hiện, vậy mà tìm Tà Tôn, đưa ra yêu cầu muốn gia nhập Thái Thượng Đạo, Tà Tôn không hiểu rõ mạch này, tự nhiên không có khả năng đáp ứng yêu cầu của bọn hắn, nhưng ai nghĩ đến mạch này vậy mà lấy ra pháp chỉ, chứng minh thân phận của bộ tộc mình, lại chính là...

Nói đến chỗ này, thanh âm của Hận Thiên Ninh không nhịn được hơi trầm xuống, dừng một chút mới nói:

- Hậu duệ Chân Tiên...

- Gì?

Phương Hành nhịn không được gãi lỗ tai, Tiểu hòa thượng Thần Tú ở bên cạnh cũng có chút không hiểu sờ lên đầu mình.

Hậu duệ Chân Tiên là cái thá gì?

Thiên Nguyên Đại Lục đã từng có vô số Chân Tiên, tộc đàn có tổ tiên là Chân Tiên rất nhiều?

Ngay cả Thanh Khâu Sơn, tổ tiên cũng có

Chân Tiên phi thăng, cũng chẳng có gì ghê gớm!

Hận Thiên Ninh nói ra đáp án này, khiến cho Phương Hành càng khó hiểu hơn, lão Tà không thể vừa nghe tổ tiên người ta có Chân Tiên liền bị hù dọa, đần độn đáp ứng đưa một đám người lai lịch khó lường về Thái Thượng Đạo?

Nếu thật như thế, vậy mình nên cân nhắc thay tổng quản!

Lại không nghĩ rằng, Hận Thiên Ninh thấy phản ứng của hắn, lại cười khổ nói:

- Nếu là hậu duệ Chân Tiên bình thường, tự nhiên không quá mức lạ thường. Nhưng Thái Hạo nhất mạch không có đơn giản như vậy, tổ tiên của bọn họ, là năm đó ...

Ánh mắt nàng hơi trầm xuống, bình tĩnh nhìn về phía Phương Hành:

- Một trong Thái Thượng Thập Tiên!

Trong sân hơi tĩnh, nửa ngày sau, Phương Hành mới nhảy một cái nói:

- Ta nhổ vào!

Tiểu hòa thượng Thần Tú có chút mê mang ngẩng đầu lên:

- Thái Thượng Thập Tiên là ai?

Phương Hành mặc kệ hòa thượng này, trong lòng kinh hãi, hắn ý thức được vì cái gì lão Tà không ngăn cản được bộ tộc này quy về Thái Thượng Đạo. Mẹ nó, tổ tiên lại là một trong Thái Thượng Thập Tiên. Đây là dòng chính nha, sinh ra đã có tư cách bái nhập Thái Thượng Đạo, đừng nói lão Tà, đoán chừng là mình cũng không ngăn cản được...

Nhưng không nghe nói Thái Thượng Thập Tiên có hậu đại lưu truyền tới nay nha...

Con mẹ nó, không phải thần tiên đều cấm dục giống như hòa thượng sao?

Làm sao còn sinh con ?

Sinh con còn làm thần tiên gì, sao không đi làm con lừa?

Hận Thiên Ninh không có nhiều ý nghĩ như hắn, cười khổ nói:

- Bọn họ lấy ra pháp chỉ chứng minh thân phận của mình, đúng là hậu duệ của Thái Hạo Thượng Nhân, hơn nữa thái độ của bọn họ thành khẩn, chỉ nói tiên tổ mình lưu lại pháp chỉ, Thái Hạo nhất mạch nguồn gốc từ Thái Thượng Đạo, liền vĩnh thế là đệ tử Thái Thượng Đạo, bây giờ nhìn thấy Thái Thượng Đạo tái hiện thế gian, nên vô cùng mừng rỡ, chỉ mong được nhận tổ quy tông, vì Thái Thượng Đạo khôi phục tận một phần lực, đối mặt dạng thuyết pháp này, ngay cả Tà Tôn cũng không cự tuyệt được...

Nói đến chỗ này, nàng giống như nhớ tới một chuyện, đột nhiên cười khổ, ánh mắt nhìn Phương Hành:

- Ha ha, kỳ thật nói đến, cản tay lớn nhất của Tà Tôn chính là danh phận, ngay cả Quy Khư mấy bộ chúng ta, cũng thuộc về người có tên trên Thái Thượng Ngọc Thư, nhưng Tà Tôn không có lưu danh, bàn về chính thống, đừng nói Thái Hạo nhất tộc, ngay cả chúng ta cũng danh chính ngôn thuận hơn Tà Tôn...

Nói đến chỗ này, khẩu khí của Hận Thiên Ninh có chút oán giận, Phương Hành lại móc lỗ mũi, có chút bất đắc dĩ.

Lời này cũng không sai, lúc ấy Thái Thượng Ngọc Thư lưu danh, vốn là vì chế ước chư bộ trong Quy Khư, lão Tà là người hắn tin được, tự nhiên không cần làm như vậy, mà Thái Hạo nhất mạch phải chăng chính thống, thì không cần khả nghi, trên danh sách vốn không phải trống rỗng, trên vài trang trước lạc ấn đầy phù văn, mỗi một phù văn, đều đại biểu một đệ tử Thái Thượng Đạo, thậm chí đại biểu huyết mạch một tộc, lúc ấy mình cũng không quá lưu tâm.

Mà Thái Hạo nhất mạch, nếu tổ tiên thật là một trong Thái Thượng Đạo Thập Tiên, thì giống như Tầm Long Thị, xem như Thái Thượng di đồ, nói như vậy, lão Tà so sánh với người ta, thật đúng là người ngoài, dù sao hắn chỉ là tổng quản...

Hận Thiên Ninh hỏi ra việc này, cũng có ý hỏi thăm, thấy biểu lộ của Phương Hành, liền biết việc này là thật, cũng thấp giọng cười khổ, lần nữa mở miệng nói:

- Cũng chính là nguyên nhân này, Tà Tôn chỉ có thể nhận, bất quá hắn đã nói trước, hắn là thay xử lý sự tình Quy Khư, coi như tổ tiên của những người này là một trong Thái Thượng Thập Tiên, nhưng thời đại biến thiên, tình thế vạn biến, sớm đã xưa đâu bằng nay, Thái Hạo nhất mạch muốn nhận tổ quy tông, thành đệ tử chân chính của Thái Thượng Đạo, còn cần truyền nhân duy nhất của Thái Thượng Đạo tán thành, in danh tự lên Thái Thượng Ngọc Thư mới được, Thái Hạo nhất mạch cũng đáp ứng, không nói hai lời!

- Lúc ấy Tà Tôn chờ dĩ nhiên là ngươi, dưới tình huống đó, cũng chỉ ngươi mới có tư cách phủ định bọn họ, đáng tiếc ai cũng không nghĩ đến, thời gian mười năm, ngươi hoàn toàn không có tin tức, không người nào biết ngươi ở đâu, mà Thái Hạo nhất tộc ở thời điểm Thái Thượng Đạo lập đạo, cũng tận tâm tận lực, giúp không ít chuyện, ngay cả Tà Tôn đối với bọn hắn cũng không tiện nói gì, Lữ Phụng Tiên thì một mực lưu ở trong Quy Khư tu luyện, cùng Bái Nguyệt Thị, Ngự Thú Thị quan hệ thân cận, theo thời gian trôi qua, Thái Thượng Đạo không thể không có Thần Tử, ngươi lại một mực không thấy, liền bắt đầu có âm thanh truyền ra, muốn đẩy Lữ Phụng Tiên lên làm Thái Thượng Thần Tử, nhưng bị Tà Tôn cưỡng ép đè xuống!

Nói đến cuối cùng, sắc mặt của Hận Thiên Ninh càng lúc càng nặng nề:

- Bất quá sau đó, Thái Hạo nhất mạch càng ngày có càng nhiều tộc nhân lấy nhận tổ quy tông vào Quy Khư, cam làm Quy Khư nhất mạch, việc này rất nghiêm trọng, Tà Tôn lại ở Thần Châu, trừ khi không thèm đếm xỉa Quy Khư hủy diệt đại chiến một trận, thì căn bản không có cách cự tuyệt, hơn nữa khi đó, ngoại trừ Phụng Thiên Thị từ chối cho ý kiến, Hận Thiên Thị ta phản đối, Ngự Thú Thị và Bái Nguyệt Thị đều đã ủng hộ bọn họ tiến vào Quy Khư, dù thật đấu pháp, thua cũng có tám thành là chúng ta, rơi vào đường cùng, Tà Tôn chỉ có thể nhận, đồng thời âm thầm tăng thêm nhân thủ đi tìm ngươi, đây đã là biện pháp duy nhất!

- Ai, chỉ tiếc, ai cũng không biết mười năm này ngươi đi nơi nào, tựa như mất tích, Tà Tôn vốn cho rằng dùng tính tình của ngươi, nhiều nhất năm ba năm sẽ dẫn ra đại họa, cho chúng ta một phương hướng tìm ngươi, nhưng ai biết ngươi đi là mười năm, lặng yên không một tiếng động? Mà Thái Hạo nhất mạch phái cao thủ tiến vào Quy Khư, đã có thể xưng một bộ thực lực mạnh nhất trong Quy Khư, lại lấy phòng ngự Quy Khư làm lý do, phái người trấn thủ ở các nơi yếu địa, nhưng cũng coi như điệu thấp, không lộ ra dã tâm!

- Biến cố lớn nhất là nửa năm trước, khi đó bỗng nhiên có tin tức ngươi xuất hiện, lại cùng Hoàng Phủ gia chiến một trận, diệt huyết mạch của Hoàng Phủ gia, Hoàng Phủ tổ địa biến thành Ma Địa, mà ngươi cũng táng thân ở trong Ma Địa, lúc ấy Tà Tôn ở Thần Châu, lập tức đưa tin trở về, sai người tiến đến xác minh, nhưng đi vài nhóm người, đều không vào được Ma Địa, không biết đến tột cùng như thế nào, hết lần này tới lần khác sau đó không lâu, có một con lừa tìm tới cửa, trong miệng ngậm Ngọc Thư biểu tượng chính thống của Thái Thượng Đạo, sau khi tiến vào Quy Khư, lập tức bị Thái Hạo nhất mạch bắt giữ, thời điểm Hận Thiên Thị và Phụng Thiên Thị nhận được tin tức, Lữ Phụng Tiên đã lấy được danh sách, vậy mà đêm đó liền ra Quy Khư, nói muốn đưa tới Thần Châu Bắc Vực, cùng Tà Tôn thương nghị xử trí như thế nào!

Nói đến đây, Hận Thiên Ninh thở dài, ngữ điệu có chút chua xót:

- Trên thực tế, lúc ấy chúng ta cũng không có lòng ngăn trở, con lừa kia đến, mang đến tin tức ngươi chết, lại xác minh tin tức chúng ta lấy được, mặc kệ là ai cũng không cho rằng ngươi còn sống, Thái Thượng Đạo không có khả năng một mực không có Thần Tử, tổ tiên chính là truyền nhân của Thái Thượng Đạo, mà hắn cũng được pháp chỉ không trọn vẹn trong Thái Thượng di chỉ công nhận, không thể nghi ngờ là nhân tuyển tốt nhất thay ngươi trở thành Khư Chủ...

Nói đến chỗ này, nàng nhìn Phương Hành, chân thành nói:

- Ta cũng không sợ ngươi trách ta, bây giờ ngươi còn sống, Hận Thiên Thị ta tự nhiên thủ tín, hiệu trung với ngươi, nhưng nếu ngươi một mực không trở lại, chúng ta tuyên thệ hiệu trung với Lữ Phụng Tiên là chuyện sớm hay muộn!

Nghe đến nơi này, Phương Hành đã hiểu rõ không sai biệt lắm, đối với Hận Thiên Ninh thẳng thắn, hắn từ chối cho ý kiến, sắc mặt như nước, nhìn không ra biểu tình gì, nhưng nhàn nhạt hỏi:

- Con lừa kia đâu? Chết hay sống?

Hận Thiên Ninh nói:

- Thái Hạo nhất mạch truyền lời, nói Lữ Phụng Tiên mới là truyền nhân chân chính của Thái Thượng Đạo, Thần Lư trên trời rơi xuống, đưa đến Thái Thượng Ngọc Thư và một trong tam đại kinh văn, là tiên tổ Thái Thượng Đạo bảo hộ, bây giờ hắn đã cầm danh sách rời đi, nhưng con lừa lại bị Thái Hạo nhất tộc lưu lại, tục truyền phụng làm Thần Thú, chúng ta bình thường khó gặp, nhưng nghĩ Thái Hạo nhất tộc vì chứng thực thuyết pháp này, sẽ không hại nó!

- Hắn đạt được Thái Thượng Hóa Linh Kinh?

Trước đó nghe lão Tà không có phản bội mình, Phương Hành vẫn luôn chẳng hề để ý, giống như không coi Thái Hạo nhất tộc ra gì, nhưng nghe được câu nói kia, biểu lộ bỗng nhiên lạnh lùng, trầm giọng quát hỏi.

Chương 741: Đi tìm bọn họ hóa cái duyên

Nghe nói Thiếu chủ của Thái Hạo nhất tộc học Thái Thượng Hóa Linh Kinh, Phương Hành lập tức biến sắc.

Cũng không phải hắn đau lòng một quyển kinh văn, mà là hai chữ "học được" kia, ẩn chứa quá nhiều ác độc. Nếu Thiếu chủ của Thái Hạo nhất mạch thật đạt được Thái Thượng Ngọc Thư, thì thực có tư cách học tập tam đại kinh văn, chỉ là học được như thế nào, dù sao hắn không như mình xông qua Thông Thiên Lộ, đạt được tiên hiền của Thái Thượng Đạo tán thành, coi như có thể học được tam đại kinh văn, cũng chỉ có thể do người khác truyền thụ, mà mặc dù con lừa kia được mình truyền Thái Thượng Hóa Linh Kinh, lại không có tư cách truyền kinh văn cho người khác, nói trắng ra, trên đời này có tư cách truyền kinh cho người khác, chỉ có mình mà thôi.

Mà xem như mình, ở trước khi Thái Thượng đan đạo đại thành, dung hội quán thông, truyền kinh nhiều nhất chỉ có thể truyền ra một đạo.

Những quy tắc này, đều là tiên hiền của Thái Thượng Đạo dùng đại thần thông từ nơi sâu xa khắc xuống pháp tắc, tựa như duy trì tính độc nhất của Thái Thượng Đạo, cho dù thân là Thái Thượng di đồ, ở dưới loại quy tắc này cũng không vi phạm được.

Cũng chính là nguyên nhân này, hắn bình thường cực kỳ trân quý cơ hội truyền pháp, ngay cả Kim Ô và lão Tà cũng không có cho, chỉ ở Tây Mạc, hắn tự nghĩ không còn đường sống, hữu tâm lưu cho Quy Khư một truyền thừa, lúc này mới tiện tay truyền cho con lừa, về phần Kim Ô, cái kia thuộc về trong Huyền Vực thu hoạch được, là tạo hóa của nó, không tính là Phương Hành truyền lại, ngoại trừ Kim Ô, người đạt được Thanh Hồ Quỷ Diện, cũng có tư cách được truyền Thái Thượng Cảm Ứng Kinh. Chỉ vì lúc trước Thái Thượng Cảm Ứng Kinh và Thanh Hồ Quỷ Diện từ Tiên Điện rơi xuống phàm trần, trong này hẳn là có một ít huyền cơ.

Cửu Thiên Huyền Quan, huyền diệu vô tận, bên trong có quá nhiều bí mật, suy nghĩ không thấu, chỉ có thể theo.

Bất quá, mặc dù nói dài dòng, nhưng chuyện này đúng là ngoài dự liệu của mình, hắn bảo con lừa mang Thái Thượng Ngọc Thư về, trên thực tế là muốn cho lão Tà xử lý. Hơn nữa ở trong tưởng tượng của hắn. Lão Tà vô luận như thế nào, tối thiểu nhất cũng sẽ không tổn thương con lừa, cùng là yêu tộc, tốt xấu sẽ cho nó một phần tạo hóa, cũng coi như không lỗ con lừa theo mình bảy năm, nhưng rơi vào trong tay Thái Hạo nhất mạch, thì không biết sẽ như thế nào.

Nếu con lừa kia không đến tế đàn của Thái Thượng Đạo tế tổ, là không thể nào có được tư cách truyền Thái Thượng Hóa Linh Kinh cho người khác, ngay cả hắn hiện tại cũng không biết Thái Hạo nhất mạch là làm sao lấy được Thái Thượng Hóa Linh Kinh, hơn phân nửa là dùng bí pháp gì trực tiếp từ trong thức hải lấy ra .

Mà mặc dù Phương Hành không có hưởng qua loại tư vị này, nhưng nghĩ đến tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

Cũng chính là nguyên nhân này, hắn lập tức ý thức được, tình cảnh của con lừa tuyệt đối không có tốt như Hận Thiên Ninh nói, bây giờ chỉ hy vọng Thái Hạo nhất mạch còn giữ cái mạng nhỏ của nó, thức hải bị trọng thương không nghiêm trọng như mình dự đoán.

- Nói tóm lại, chuyện đã xảy ra là như vậy, bây giờ Thái Hạo nhất mạch phát triển an toàn, coi như Tà Tôn cũng bất lực, mà ngươi đã mất Thái Thượng Ngọc Thư, ta cũng không biết ngươi còn có cách thức phản chế hay không, lần này ngươi hiện thân, Thái Hạo nhất mạch liền muốn bắt ngươi. Nói rõ bọn họ đã làm tốt chuẩn bị chính thức vạch mặt, chúng ta càng phải cẩn thận, Thái Hạo nhất mạch cũng không chỉ có mấy vị Kim Đan viên mãn tọa trấn, ba tháng trước, đã mời tới một vị Nguyên Anh lão tổ, nhưng lão tổ rất ít lộ diện, chỉ ở ngoại vực một tháng, liền tiến vào hạch tâm di chỉ, hình như muốn tìm vật nào đó, bây giờ cũng không biết Thái Hạo nhất mạch nói tin tức ngươi hiện thân cho hắn biết chưa, nếu hắn đạt được tin tức, nhiều nhất một ngày sẽ chạy đến!

- Còn có Nguyên Anh cảnh?

Ánh mắt Phương Hành chớp lên, khóe miệng mỉm cười.

Hận Thiên Ninh lại trịnh trọng nói:

- Phải, Phụng Thiên Thị Tử Ban Đạo Nhân cũng đã thành công Kết Anh, nhưng sau khi Thái Hạo nhất mạch xuất hiện, Phụng Thiên Thị bọn họ thái độ rất không trong sáng, bây giờ ngươi không có Thái Thượng Ngọc Thư, ta cũng không biết còn ra lệnh được hắn hay không, nếu có hắn xuất thủ, tự nhiên có thể chống cự Thái Hạo lão tổ, nếu hắn không chịu ra tay mà nói...

Nói đến chỗ này, nàng hơi lộ ra chần chờ, thật lâu mới thở dài nói:

- Sợ rằng chỉ dùng lực lượng Hận Thiên Thị ta, là không ngăn được hắn xuất thủ với ngươi, vì phòng có biến, tốt nhất lập tức chạy tới Thần Châu Bắc Vực, tìm Tà Tôn thương lượng việc lớn, để cầu ứng đối...

- Hắc hắc hắc...

Phương Hành liếc nhìn nàng, lại từ chối cho ý kiến, cười hắc hắc không nói.

Hận Thiên Ninh nói xong, cũng không biết nói cái gì cho phải, cảm thấy bầu không khí có chút xấu hổ, nàng muốn nói lại thôi, nửa ngày sau, lại nhịn không được oán trách:

- Ta đại khái có thể đoán được dụng ý lúc đó ngươi giao Thái Thượng Ngọc Thư cho người khác, nhưng lúc đó tại sao ngươi lại để một con lừa mang Ngọc Thư về? Nếu ngươi vì Quy Khư tìm truyền nhân, sự tình đại khái cũng sẽ không khó giải quyết như thế, tối thiểu nhất Thái Hạo nhất mạch không có danh chính ngôn thuận cầm Ngọc Thư!

Một câu như vậy, làm cho Phương Hành sững sờ:

- Con lừa kia chính là truyền nhân ta tìm...

Hận Thiên Ninh ngẩn ngơ, triệt để bó tay rồi:

- Ngươi tìm một con lừa tới làm Khư Chủ?

Phương Hành có chút xấu hổ, cười nói:

- Lúc ấy bên người không có người thuận mắt... Con lừa thì sao, Phật nói chúng sinh bình đẳng!

Hận Thiên Ninh có chút im lặng, bộ dáng rất bất đắc dĩ.

Ngược lại là Tiểu hòa thượng Thần Tú nghe vậy, nhịn không được thầm khen:

- Sư huynh quả nhiên là có tuệ căn !

- Ai u, nha đầu này đã trưởng thành, không thú vị giống như trước kia...

Phương Hành có chút tiếc hận nhìn Hận Thiên Ninh, từ khi trở thành Hận Thiên Thị Chủ, nha đầu này không còn nhí nha nhí nhảnh như trước nữa.

- Vô luận như thế nào, ngươi cũng nhanh chóng rời đi đi, vừa rồi ta cũng suy nghĩ một chút, thái độ của Phụng Thiên Thị để cho người ta không an tâm, mà ngươi lại quá trọng yếu, Thái Hạo Thị đã có người xuất thủ với ngươi, như vậy đã không có chỗ trống quay đầu, Thái Hạo lão tổ tám chín phần mười thấy mặt ngươi liền sẽ ra tay, không bằng như vậy, ngươi trước chạy tới Thần

Châu Bắc Vực, tìm Tà Tôn thương nghị việc lớn, trong Quy Khư, trước do ta biểu thị công khai tin tức ngươi còn sống, cũng tốt để Thái Hạo nhất mạch sợ ném chuột vỡ bình, như thế nào?

Hận Thiên Ninh không biết ý nghĩ trong lòng Phương Hành, kỹ càng nghĩ chốc lát, nói rất chân thành.

Nhưng không ngờ Phương Hành nghe lời này lại không thèm để ý lắc đầu, cười toe toét nói:

- Đồ đệ của ta ở đâu?

Hận Thiên Ninh ngây người một chút, mới biết hắn chỉ là con lừa kia, có chút dở khóc dở cười:

- Đến lúc này còn muốn con lừa?

Phương Hành liếc nàng:

- Đây chính là đại đồ đệ của ta!

Hận Thiên Ninh không nói gì, nửa ngày sau mới nói:

- Vậy quên đi, ta đưa tin cho Phụng Thiên Thị, mời Tử Ban Đạo Nhân chạy tới!

- Không cần!

Nói đến điểm này, Phương Hành lại cười lạnh, khoát tay ngăn Hận Thiên Ninh đề nghị, cúi đầu suy nghĩ một hồi, đã có chủ ý, nói:

- Bọn họ có ý nghĩ của mình, vậy thì tùy bọn hắn đi, tiểu gia ta dựa vào cái gì cho bọn hắn cơ hội biểu thị trung tâm, ngươi không được nói cho người khác đã gặp ta, coi như vậy ngày hôm nay chưa từng xảy ra chuyện gì!

Nói xong hắn đứng lên, nhìn Thần Tú cười hắc hắc nói:

- Tiểu sư đệ lừa trọc...

Thần Tú im lặng liếc mắt:

- Cũng không nhìn xem mình có tóc hay không!

Phương Hành cười hì hì sờ lên đầu trọc của mình, thấp giọng nói:

- Hai ta đi hóa duyên đi?

Thần Tú ngẩn ngơ:

- Hoá duyên?

Phương Hành nói:

- Hòa thượng các ngươi đi cướp bóc không phải đều nói hoá duyên sao?

Thần Tú có chút im lặng, đãn ẩn ẩn đoán được ý tứ của Phương Hành, lại không rảnh biện bác, đứng lên thật nhanh nói:

- Cái hoá duyên này ta ngược lại rất ưa thích... Không đúng, ta không thích, là ngươi bức ta, ta không thể không đi, thật sự là sai lầm...

Nói đến chỗ này, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Phương Hành:

- Bất quá ngươi không phải nói Quy Khư là hang ổ của của ngươi sao?

Phương Hành liếc mắt nhìn hắn nói:

- Hang ổ của mình thì không thể đoạt sao?

- Ách...

Đừng nói Thần Tú, đại biểu tỷ và quái ngư ở cách đó không xa cũng trợn trắng mắt.

- Ngươi... đến cùng ngươi muốn làm gì?

Hận Thiên Ninh mê mang, ngơ ngác hỏi.

Phương Hành đắc ý cười một tiếng, nói:

- Lần này ta trở về là lấy vài thứ, lấy xong sẽ đi!

Hận Thiên Ninh ngây ngốc:

- Vậy vấn đề Thái Hạo nhất mạch...

- Đương nhiên không thể bỏ qua!

Phương Hành vung tay lên, nghiêm túc nói:

- Đám khốn kiếp này dám chiếm hang ổ của ta, không cho bọn hắn chút màu sắc nhìn sao có thể xả giận? Chờ ta luyện hóa Vạn Linh Đan xong, ta sẽ đi Thần Châu phá hang ổ của bọn hắn...

- Cái này cũng được...

Hận Thiên Ninh cảm giác đầu của mình có chút không đủ dùng.

- Đi, sư đệ, đi tìm bọn hắn hóa duyên...

Phương Hành càng nghĩ càng vui vẻ, bắt đầu chuyển động, phất tay gọi Tiểu hòa thượng Thần Tú, lại hỏi Hận Thiên Ninh vài vấn đề, hai hòa thượng mang theo đại biểu tỷ và con quái ngư kia, nhanh như chớp lao vào trong Quy Khư, chỉ để lại Hận Thiên Ninh cùng các Kim Đan cảnh của Hận Thiên Thị, ngơ ngác không hiểu ra sao.

- Cái này... Thị chủ, chúng ta làm sao bây giờ?

Sau một hồi lâu, mới có một tu sĩ Kim Đan viên mãn kinh ngạc hỏi.

- Ai...

Hận Thiên Ninh cũng rất buồn rầu, vuốt vuốt huyệt thái dương, thở dài:

- Hắn luôn có chút chủ ý quái quỷ, Hận Thiên Thị chúng ta vốn là một bộ không được hắn hoan nghênh nhất, thân phận xấu hổ, làm việc không thể chuyên quyền, vừa rồi ta cũng đã nói tận, hắn không chịu nghe, vậy cũng không có cách nào, được rồi, chúng ta không cần nhiều chuyện, miễn cho hảo tâm thành trở ngại, hắn đã muốn phong tỏa tin tức, vậy chém ba Kim Đan viên mãn kia của Thái Hạo nhất mạch đi, sau đó lập tức dẫn người về tộc, mặc kệ bên ngoài phát sinh chuyện gì, cũng làm như không nghe không biết!

- Cái này... tuân lệnh!

Các tộc nhân Hận Thiên Thị thần kinh một mực căng thẳng, lúc này cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

Sau khi phát hiện Phương Hành hiện thân, bọn họ vốn cho rằng mình sẽ phải tham dự vào một trận đoạt quyền đại loạn, nhưng ai có thể nghĩ tới, gia hỏa bị người kém chút đoạt đi vị trí Khư Chủ lại cao hứng bừng bừng đi hóa duyên.

Chương 742: Quét ngang Quy Khư

Quy Khư, Thái Thượng di chỉ, địa vực rộng rãi, phòng ngự sâm nghiêm, bàn về sâm nghiêm, thậm chí ngay cả đại tông bình thường ở Thần Châu cũng không sánh nổi, dù sao không phải mỗi một đại tông đều có những lôi cấm và phong bạo đáng sợ kia bảo vệ, lại thêm trước kia Quy Khư có truyền ngôn "chỉ có thể vào, không thể ra", nơi đây càng trở thành một nơi tuyệt mật, người bình thường tuyệt đối không dám vào.

Thẳng đến 10 năm trước, Thái Thượng di đồ xuất thế, ở Thần Châu Bắc Vực thành lập đạo thống, mới khiến cho người biết được, hiện tại đã có người nắm giữ cách thức ra vào Quy Khư, mà trong truyền thuyết Quy Khư tài nguyên vô tận, cơ duyên vô số, nhất thời dẫn phát không ít tán tu "cầu phú quý trong nguy hiểm", đánh bạo xâm nhập Quy Khư tìm cơ duyên.

Đương nhiên kết quả không tốt lắm, lúc này Quy Khư ở dưới Đại Bằng Tà Vương chỉnh lý, trở nên bền chắc như thép, người tiến vào Quy Khư, đều bị năm bộ nhân mã bắt lại, sau đó hung hăng trục xuất ra ngoài, về sau Thái Hạo nhất mạch trở về Thái Thượng Đạo, Quy Khư phòng ngự càng thêm sâm nghiêm, Thái Hạo nhất mạch như từ vừa mới bắt đầu đã xem tài nguyên trong Quy Khư là của mình, từ thời điểm nhập khư liền phái đại lượng nhân mã trông coi, phàm là có người đi vào, trong một nén hương thời gian, tất có tu sĩ phòng ngự đuổi tới, đoàn đoàn bao vây, biến thành tù nhân, người có can đảm phản kháng, sẽ giết không tha.

Cũng chính bởi vì đủ loại đặc tính, cho nên sau khi Phương Hành thu được Thái Thượng Đạo truyền thừa, thu nạp Quy Khư, các thị bộ không còn công phạt lẫn nhau, rất là yên tĩnh bình thản, cho dù Thái Hạo nhất mạch nhập chủ Quy Khư, các loại mâu thuẫn cũng bị áp chế xuống, 10 năm nay, tu sĩ các tộc đều chuyên tâm tu luyện, ít có loạn tượng chém giết tranh đấu như ngoại giới xuất hiện...

Nhưng đây chỉ là trước kia, bây giờ Quy Khư bình tĩnh lại bị hai dã hòa thượng làm rối loạn!

Ai cũng không biết hai tặc ngốc này xông vào Quy Khư lúc nào, nói tóm lại, bọn họ vừa đến, Quy Khư liền lộn xộn.

Trong Quy Khư, mấy yếu địa phòng ngự sâm nghiêm nhất chính là Bảo Khí Các, Tiên Dược Phố, Đan Hà Sơn, Ngự Linh Uyển cùng Thái Thượng di chỉ cơ mật nhất, trong đó Bảo Khí Các là địa phương trữ các loại pháp khí năm đó Phương Hành lưu lại, pháp bảo Quy Khư chư bộ sung công cũng đặt ở bên trong, mà Tiên Dược Phố thì là năm đó Phương Hành đưa vào Quy Khư các loại linh chủng và linh dược bồi dưỡng ra được.

Quy Khư vốn tự thành thiên địa, rất thích hợp những linh dược này sinh trưởng, bây giờ linh dược gieo xuống đã có mười mấy năm, hiệu quả rõ rệt, đủ loại dị thảo quý hiếm đều tìm được, Tiên Dược Phố đã có thể xưng dị bảo lớn nhất của Quy Khư...

Mà Đan Hà Sơn, thì là địa phương thu thập linh dược thành thục luyện đan, linh dược thành thục thì phải thu thập, luyện thành đan dược.

Ngự Linh Uyển là nơi nuôi dưỡng Hung Thú, cùng sưu tập một số hài cốt Hung Thú chết già, dùng làm địa phương lưu trữ tài liệu, đám Hung Thú này chính là tài nguyên lớn nhất của Quy Khư.

Những thứ này, đối với người cô đơn thường xuyên vào Nam ra Bắc như Phương Hành mà nói không coi là cái gì, nhưng đối với người một lòng kinh doanh đại tông môn và thế gia mà nói, chính là dị bảo vô thượng, có thể nói căn cơ bồi dưỡng thế lực lớn tốt nhất.

Mà những địa phương này, tự nhiên phòng ngự cực kỳ sâm nghiêm. Trong đó Bảo Khí Các do Phụng Thiên Thị trông coi, dược viên thì do Thái Hạo nhất mạch liên thủ Bái Nguyệt Thị am hiểu cảm ứng và lợi dụng tinh hoa ánh trăng trông coi.

Đan Hà Sơn thì do Hận Thiên Thị trông coi, Ngự Linh Uyển tự nhiên do Ngự Thứ Thị am hiểu ngự thú nhất trông coi, ngoài ra Thái Thượng di chỉ thì do năm bộ phân biệt phái ra tinh anh, cùng nhau đóng ở bên bờ Hoàng Tuyền Hải, phòng ngự sâm nghiêm.

Chỉnh thể mà nói, mặc dù nội bộ Quy Khư cuồn cuộn sóng ngầm, nhưng còn bền chắc như thép !

Nhưng tấm sắt cũng có thời điểm vỡ tan... khi một gia hỏa quá hiểu rõ chúng tự mình đến đoạt...

- Có ai không? Bần tăng đến hóa duyên...

Gặp nạn trước nhất là Tiên Dược Phố, nơi đây đại trận dày đặc, phòng ngự sâm nghiêm, từ xa nhìn lại tiên phong lượn lờ, thậm chí tạo thành linh vân, khiến người ta nhìn một chút đã chảy nước miếng, trạm thứ nhất của Phương Hành và Thần Tú là nơi này, như thiểm điện phi độn đến, cười toe toét hạ mây, đứng ở trước cổng Tiên Dược Phố chống nạnh gọi cửa.

- Trong Quy Khư, từ đâu tới hòa thượng, lại còn muốn hoá duyên?

Trong Tiên Dược Phố, là hai Kim Đan viên mãn của Bái Nguyệt Thị cùng một vị Kim Đan viên mãn của Thái Hạo Thị, ngoài ra còn có hơn hai mươi Kim Đan cảnh, hơn trăm Trúc Cơ cảnh, nghe phía ngoài gọi, lập tức có người tiến ra đón, thấy được Phương Hành và Thần Tú, sắc mặt đều có chút cổ quái, thấp giọng thương nghị, liền tiến lên quát hỏi:

- Các ngươi là ai? Đạt được pháp chỉ chứng minh thân phận do Thái Hạo nhất mạch phát ra chưa? Tới nơi đây hóa duyên gì?

- Con lừa trọc sư đệ, nói cho hắn biết chúng ta hóa duyên gì đi?

Phương Hành chẳng hề để ý quay đầu nhìn Thần Tú nói.

- Được rồi con lừa trọc sư huynh!

Thần Tú cũng không chịu ăn thua thiệt, đáp lễ Phương Hành một câu, mới đi lên một bước, cao giọng nói:

- A Di Đà Phật, chư vị đại thiện nhân hữu lễ, sư huynh đệ ta dự định tới hóa duyên 30 viên Giáng Châu Bảo Dược, 100 viên Ngũ Dương Liệt Quả, 10 mảnh Thất Bảo Lưu Ly Diệp, 15 đóa Tâm Thanh Tà Hoa... Ngoài ra cái gì đắt nhất lấy, qua loa lấy hơn mấy ngàn cây là được...

- Ách... hai hòa thượng này bị bệnh sao?

Nhân mã Bái Nguyệt Thị cùng Thái Hạo nhất mạch trông coi Tiên Dược Phố đều sợ run, không thể tin vào tai của mình.

Mặc dù trong Tiên Dược Phố có đại lượng linh dược dị thảo, nhưng dù sao mới nuôi dưỡng tầm mười năm, rất nhiều linh dược còn không có đạt tới thời điểm thu hoạch, nhưng vừa rồi con lừa trọc kia nói những cái kia, cơ hồ là tất cả sản lượng của Quy Khư hiện tại, đừng nói không biết con lừa trọc kia là ai, ngay cả Khư Chủ Lữ Phụng Tiên tới, cũng không có khả năng cho hắn!

Mà cách đó không xa, đại biểu tỷ uể oải đi theo sau, một lòng xem náo nhiệt nghe được tiểu hòa thượng nói, cũng nao nao, sau đó hài lòng nhẹ gật đầu, lấy kiến thức của nàng, ngược lại cũng nghe ra, tiểu hòa thượng nói linh dược, hơn phân nửa là vì trừ ma khí cho mình, gia cố phong ấn, xem ra hai con lừa trọc kia còn rất tôn trọng "trưởng bối" như mình.

- Các ngươi có pháp chỉ chứng minh thân phận do Thái Hạo nhất mạch phát ra không? Nhanh chóng đưa ra, nếu không giết chết bất luận tội!

Sau một phen kinh ngạc, người cầm đầu nghiêm nghị hét lớn, chẳng muốn trả lời Tiểu hòa thượng Thần Tú.

- Không cho? Vậy thì động thủ! Sư đệ, hóa con mẹ nó duyên...

Phương Hành rất lưu loát, hét lớn một tiếng, hai Kiếm Ma Đại Dực triển khai, bao phủ thiên địa, che khuất bầu trời.

- Dạ!

Tiểu hòa thượng Thần Tú ma quyền sát chưởng, hai tay áo hất lên.

Bằng thực lực của hai người bọn họ, đám tu sĩ trông coi Tiên Dược Phố thật quá yếu ớt, vừa ra tay liền đánh quỷ khóc sói gào, ba Kim Đan viên mãn của Bái Nguyệt Thị và Thái Hạo Thị, ở trong tay hai người bọn họ không có sức đánh trả, vài phút đã bị trấn áp, cả Tiên Dược Phố tựa như chỗ không người, bị bọn họ xông vào, lấy sạch linh dược.

Phương Hành cõng cái túi, nhìn thấy hữu dụng liền nhổ.

Tiểu hòa thượng Thần Tú càng lưu loát, hai tay áo mở ra, phù phù phù… cái gì cũng bay vào hết, ăn cướp còn chuyên nghiệp hơn cả Phương Hành.

Ngay cả đại biểu tỷ cũng ngồi không yên, trên người còn cột Khổn Tiên Thằng, liền từ trên lưng quái ngư nhảy xuống, nhún nhảy lệnh quái ngư:

- Xú ngư nhanh đi, nhanh đi, trong này có không ít đồ tốt, đều hái sạch... Gốc cây màu tím kia chính là Loan Linh Thảo a? Trong truyền thuyết lông chim Tiên Loan rơi xuống hóa thành... Hái... Gốc cây kia vàng nhạt, lá kim sắc, hoa nở như sao, lúc nào cũng phát ra tinh khí, hình thành dị tướng mặt trời mặt trăng... Trời ạ, là Huyền Kim Diệp trong truyền thuyết? Không phải đã tuyệt tích ở trên Thiên Nguyên Đại Lục gần vạn năm sao? Mau hái, nhanh hái... Còn có đóa hoa màu lam kia, cũng hái cho ta...

Điên cuồng ngắt như vậy, làm cho Phương Hành thấy đau lòng, ánh mắt quét qua, thấy Thần Tú đang dùng khí lực bú sữa mẹ rút ra một gốc cây ra đầy trái cây màu đỏ, tức đến hắn đạp tới một cước:

- Ngươi cái con lừa trọc, hái tiên quả thành thục thì thôi, sao ngay cả cây cũng nhổ đi?

Thần Tú cười hắc hắc, ngượng ngùng nói:

- Sư huynh, không phải ngươi nói phải hóa duyên sạch sao?

Phương Hành đau lòng mắng:

- Hoá duyên thì hoá duyên, nhưng không thể đứt rễ, những vật này sớm muộn gì cũng là của ta, sớm nói trước, có thể hái thành thục, không thể đứt rễ, không thể tuyệt chủng... Còn có con cá khốn kiếp kia, không cho phép cuốn cả đất trống đi biết chưa, không ta hầm thịt ngươi...

...

Quy Khư nghênh đón tai hoạ lớn nhất mười năm qua!

Hai tên hòa thượng, một nữ tử cả người bị trói Khốn Tiên Tác, cùng một quái ngư ở trong Quy Khư điên cuồng ăn cướp, đầu tiên là Tiên Dược Phố, sau đó Bảo Khí Các, Đan Phường, lại giết về phía Ngự Linh Uyển, nói tóm lại, tới nơi nào chỗ đó tựa như nước rửa, không có một ngọn cỏ.

Quy Khư phản ứng cũng không chậm, các đạo nhân mã cùng nhau xuất động, vây đuổi chặn giết, nhưng hết lần này tới lần khác tổ cường đạo kia cực kỳ quen thuộc địa hình trong Quy Khư, tốc độ lại cực nhanh, chặn lại nhiều lần không có ngăn được bọn họ, ngẫu nhiên có mấy lần tao ngộ, bọn họ cũng thể hiện ra lực lượng đáng sợ, nhân mã các bộ lại hoàn toàn không cản nổi, còn bị bọn họ giết không ít người...

- Đại trưởng lão, chúng ta trông coi Bảo Khí Các cũng bị đoạt, mấu chốt là món đồ kia còn ở trong Bảo Khí Các, nếu mất, Phụng Thiên

Thị chúng ta chịu tội quá lớn, mời ngài xuất quan bắt bọn hắn...

Phụng Thiên tộc, sớm đã có người tới cầu Tử Ban Đạo Nhân xuất thủ.

Chỉ bất quá sau khi Tử Ban Đạo Nhân pháp tướng xuất khiếu, đằng đằng sát khí vọt về phía Bảo Khí Các, xa xa nghe tiếng cười ha ha, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, lại giương mắt nhìn Quy Khư phát sinh họa loạn lớn như vậy, nhưng Hận Thiên Thị lại bình tĩnh như nước, không một ai bước ra cổng, sắc mặt hắn không khỏi trầm xuống, vung tay áo vội vàng chạy về tộc địa...

- Tùy bọn họ đi thôi, dù sao phương nam khí thế xung thiên, chắc là Thái Hạo nhất mạch Lữ lão tiên sinh đang chạy đến!

Sắc mặt Tử Ban Đạo Nhân cực kỳ cổ quái, vậy mà không nói lời nào, cưỡng ép bế quan, lưu lại một đám tộc nhân hai mặt nhìn nhau.

- Hắn đến tột cùng còn chưa chết, trở về lấy đồ vật của mình sao?

Chương 743: Ta vì con lừa, trảm ngươi Nguyên Anh

Trận ăn cướp này, hai tặc ngốc, một đại biểu tỷ, lại thêm con quái ngư kia, đều thu hoạch tràn đầy, các loại linh dược quý hiếm, tiên thảo dị quả, cổ phương linh đan, hài cốt dị thú… đều đoạt không ít, so với hắn dự đoán còn muốn phong phú, trước kia Phương Hành biết trong Quy Khư có những vật này, lại không coi ra gì, thẳng đến đoạt lại, mới từ đáy lòng cảm thán, đồ tốt trong Quy Khư xác thực không ít, xem ra những bảo bối này, đặt ở chỗ đó là vô dụng, phải đoạt tới mới được!

- Sư huynh, ta thật là phục ngươi, nguyên lai ngươi giàu có như thế!

Hai tay áo của Tiểu hòa thượng Thần Tú rũ xuống, cũng không biết lấp bao nhiêu thứ, vẻ mặt cười như hoa nói.

Ngay cả đại biểu tỷ cũng hiếm có lộ ra nụ cười hài lòng, vừa bỏ đồ vật vào trong vòng tay, vừa vẻ mặt ôn hòa nhìn Phương Hành nói:

- Biểu đệ, ta không khách khí nha, những vật này coi như lễ gặp mặt đi!

- Bỗng nhiên cảm giác mình có chút thua thiệt...

Phương Hành nhìn bọn hắn vui vẻ như thế, trong lòng lại có chút ngột ngạt, móc lỗ mũi nhìn nữ nhân cả ngày tự xưng biểu tỷ, khinh thường nói:

- Còn không biết có phải là thật hay không, thu lễ gặp mặt gì chứ?

- Phải! Tuyệt đối phải!

Đại biểu tỷ trả lời chém đinh chặt sắt:

- Ngươi có tiền như vậy, nhất định là biểu đệ của ta!

- Sư huynh, đồ vật cướp không sai biệt lắm, hiện tại chúng ta rút lui hả?

Tiểu hòa thượng Thần Tú nhìn hai tay áo của mình, cười con mắt không mở ra được.

- Ai nói phải rút lui? Hiện tại có chính sự đây, thuận tiện cứu đồ đệ của ta!

Phương Hành cười lạnh, nhìn về phía địa phương Thái Hạo nhất mạch sau khi tiến vào Quy Khư tụ tập, có chút cắn răng, nói nhỏ:

- Bọn họ là hậu duệ của Thái Thượng Thập Tiên, xác thực được cho là người Thái Thượng Đạo danh chính ngôn thuận, coi như muốn cùng ta tranh vị trí Quy Khư Khư Chủ, trên đạo lý cũng có thể thông, ta căn bản không có lý do gì giết bọn họ, cho nên tiểu gia dứt khoát không lải nhải, hiện tại chúng ta là hòa thượng hoá duyên, vậy đi tộc địa của bọn họ hảo hảo hóa duyên, hơn nữa... Nguyên Anh của bọn hắn sắp trở về rồi?

Tiểu hòa thượng Thần Tú và đại biểu tỷ nghe hắn nói, đều nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại có chút ngưng trọng.

Trong lòng cuối cùng hiểu dụng ý khi Phương Hành làm chuyện này, vốn cho là hắn hồ nháo, bây giờ suy nghĩ một chút, sợ là đã trải qua nghĩ sâu tính kỹ, quy tắc mặt ngoài hắn không phải không hiểu, vì quá rõ, cho nên mới dùng cử động nhìn như hồ nháo, kì thực giải quyết dứt khoát, cũng chính vì như thế, nếu muốn đối kháng chính diện, dù chiếm cứ đại thế, cũng sẽ dẫn phát Quy Khư đại loạn, thậm chí dẫn đến Quy Khư bốn bộ nội chiến, kết quả sau cùng bất luận ai thắng ai thua, Quy Khư cũng sẽ nội loạn.

Kế sách hôm nay, là phải lôi lệ phong hành diệt trừ cái đinh mà Thái Hạo nhất mạch chôn ở trong Quy Khư, không thể dẫn phát Quy Khư đại loạn chính thức, ra vẻ là hai hòa thượng không biết tên đi hóa duyên, thuận tiện giải quyết chút chuyện phiền toái, lại chính là lựa chọn tốt nhất bây giờ, đã có thể đạt thành mục đích, lại không khiến mâu thuẫn nội bộ Quy Khư bày ở ngoài sáng, tránh quyết chiến sớm xuất hiện.

Ba người đều là người thông minh, nên hết lần này tới lần khác biểu hiện ra đều là vẻ hồ nháo, Thần Tú nghe Phương Hành nói Nguyên

Anh của Thái Hạo nhất mạch, lập tức vỗ ngực bành bành:

- Sư huynh, ngươi muốn đối phó Nguyên Anh kia sao? Ta tới giúp ngươi, cũng không phải tiểu tăng khoác lác, nói đến Kim Đan đối phó Nguyên Anh, ta chí ít có chín phương pháp giết chết hắn... Chín loại...

Nói xong mặt đầy chờ mong:

- Nhanh bức ta nhanh bức ta, bức ta ta sẽ nói cho ngươi biết!

Đại biểu tỷ thì uể oải ngậm một cây cỏ, cười lạnh nói:

- Tiểu hòa thượng, Nguyên Anh của Thái Hạo Lữ gia không phải những mặt hàng thông thường kia có thể so sánh, ngươi tốt nhất đừng nghĩ đơn giản như vậy...

Nói đến chỗ này, lại cười híp mắt nhìn Phương Hành:

- Nhưng biện pháp chém hắn ta cũng có, biểu đệ, ngươi cầu ta đi, ta sẽ nói cho ngươi biết!

Hai người một cái bị buộc mới bằng lòng nói, một cái cần cầu nàng mới được, làm cho Phương Hành cảm giác bó tay rồi:

- Mười năm này Thái Hạo nhất mạch vơ vét không ít đồ tốt trong Quy Khư, vừa rồi chúng ta cướp đều là còn lại, trước đó bọn họ sợ dẫn phát Quy Khư chư bộ bất mãn, nhóm tài nguyên này còn không có chuyên chở ra ngoài, trong khoảng thời gian này lại cảm thấy lấy được Thái Thượng Ngọc Thư, cũng coi như nắm chắc mệnh mạch của Quy Khư, mới chuẩn bị hành động, như vậy đi, đoạt lại, ta bốn thành, các ngươi một người ba thành!

Trong mắt biểu tỷ và Thần Tú đồng thời tách ra hào quang dị dạng, hai mắt nhìn nhau một cái, đều nhìn ra đối phương động tâm.

- Cái vấn đề phân phối này...

Thần Tú trầm ngâm mở miệng.

- Lại lải nhải các ngươi một người cầm hai thành đi, dù sao một mình ta cũng không phải làm không được hắn!

Phương Hành nói điều kiện là cực kỳ dứt khoát.

Thần Tú và đại biểu tỷ không dám dây dưa, cực kỳ dứt khoát mở miệng:

- Thành giao!

Đại biểu tỷ nói xong, càng đằng đằng sát khí lắc thân thể quát:

- Mở trói cho lão nương!

…

…

Ba gia hỏa thực lực cao thâm mạt trắc, thậm chí có thể nói mỗi một cái đều có bản sự vượt cấp giết người, bây giờ liên thủ sẽ mạnh bao nhiêu?

Dù sao tộc địa của Thái Hạo nhất mạch phòng ngự tựa như vải mục bị xé nát, đại trận phòng hộ do Nguyên Anh cảnh của Thái Hạo nhất mạch bố trí ra, dùng phòng ngừa vạn nhất, bị đại biểu tỷ dễ dàng rút đi trận nguyên, sau đó các tu sĩ trong tộc địa đỏ mắt vọt ra, thì bị Thần Tú niệm một đoạn kinh văn, tất cả đều si ngốc, xụi lơ ở trên mặt đất.

Mà thông qua hai người kia lần thứ nhất hiển lộ bản lĩnh chân chính, cũng để Phương Hành âm thầm kinh tâm, đệ tử đại tông quả nhiên đều có sở trường, phá trận và hàng phục những đệ tử Thái Hạo tộc tu vi không cao kia, mình cũng có thể làm được, nhưng không hẳn có thể cử trọng nhược khinh giống như bọn họ, chuyện này ngược lại là nhắc nhở mình, về sau phải đề phòng những người này.

Thời điểm Tiểu hòa thượng Thần Tú và đại biểu tỷ hứng thú bừng bừng chạy tới bảo khố của Thái Hạo nhất mạch, Phương Hành lại đi vào một đại điện sâm nghiêm, trong đại điện, đạo đạo xích sắt mang theo móc câu, cột ở trên người một con lừa, mà một chỗ khác của xích sắt, thì buộc ở trên mấy cột đá trong đại điện, con lừa kia khoác giáp kim khảm ngọc, đầu thắt cổ quan, trán nhiễm chu sa, người khoác áo bào đen, nhìn rất xinh đẹp, nhưng áo bào đen đã đính vào trên thân thể, có thể thấy được vết thương trên người rất nặng, thật không phải một lời có thể nói hết.

Con lừa bị xích sắt khóa, không thể động đậy, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, nghe được ngoài điện vang lên tiếng bước chân, thậm chí bị hù run run, bất quá ngẩng đầu nhìn, lại không khỏi ngẩn ngơ.

- Hai... hai ah...

Nó kích động kêu một tiếng, thanh âm đã ủy khuất lại hưng phấn.

- Thật vô dụng, ta để ngươi tới làm Khư Chủ, ngươi lại làm Thần Thú cho người ta...

Phương Hành trêu tức nhìn nó, nhịn không được trêu chọc.

Con lừa im lặng, mắt to điềm đạm đáng yêu nhìn Phương Hành, miệng rộng môi cô lỗ một tiếng, giống như đang bày tỏ bất mãn.

Lúc này cách rất gần, nhìn con mắt của nó sẽ phát hiện, trước đó ánh mắt trong suốt, lúc này có vẻ hơi hỗn độn, lượng lớn tia máu từ đáy mắt rỉ ra, hiện đầy hốc mắt, mà đây, là dấu hiệu khi thức hải bị thương nặng.

- Ha ha, yên tâm đi, tiểu gia thu ngươi, ngươi chính là con lừa của ta, người khác khi dễ ngươi cũng không được!

Phương Hành cười lớn, đáy mắt lại lóe lên hàn khí, bàn tay lướt qua lưng lừa, tất cả xích sắt bị cắt ra, giống như than đỏ đâm vào trong hàn băng, trong lúc đó thậm chí không có chấn động quá lớn, để tránh lần nữa thương tổn con lừa, mấy hơi sau, xích sắt đã bị giải khai.

Lúc này con lừa bốn vó mềm nhũn, suýt nữa quỳ xuống, Phương Hành đưa tay nâng cằm của nó.

- Đừng có quỳ, đầu gối đệ tử của ta không thể quỳ, để cho người ta bắt chỉ có thể tự trách mình bản lĩnh chưa đủ!

Phương Hành giống như cười mà không phải cười nhìn con lừa bị hắn cưỡng ép thúc giục ra bản mệnh thần thông, cho tới bây giờ còn chưa hóa hình, cười hì hì nói:

- Bất quá ngươi bị khi dễ, ta làm sư phụ cũng không thể mặc kệ, cứ như vậy đi, Thái Hạo nhất mạch đã để ngươi chịu tội, chúng ta trước thu một Nguyên Anh đền bù tổn thất được không?

- A... A......

Con lừa hưng phấn kêu lên, đầu không ngừng gật, lại khiến cho huyết mạch bị chấn động, tuôn ra không ít máu tươi.

- Đi thôi!

Phương Hành cũng không để ý tới nó, chắp hai tay đi ra ngoài.

Con lừa cúi đầu, xám xịt theo ở phía sau, rất giống như hài tử bị ủy khuất.

Mà lúc này, bầu trời phía nam Thái Hạo nhất mạch, trên cửu thiên ẩn ẩn có tiếng gió mạnh mẽ đáng sợ truyền tới, phảng phất như có một ngọn núi lớn, đang từ hư không cực nam, dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng lao tới, trong quá trình phi hành mang theo tiếng gió, thậm chí cuốn lên mây đen, trong lúc nhất thời chân trời phương nam tầng mây tụ tán, mây đen di động, thần uy đáng sợ để cho người ta không thở nổi.

- Các ngươi là hậu duệ của Thái Thượng Thập Tiên, xác thực xem như đệ tử của Thái Thượng Đạo, quy về Thái Thượng Đạo là hợp tình hợp lý, ta muốn mắng chửi các ngươi cũng không tìm ra lý do, coi như các ngươi không cam lòng ở dưới người, muốn cướp vị trí Khư Chủ, đó cũng là nhân chi thường tình, các ngươi có bản lãnh cướp đi, ta sẽ không nói gì, nhưng các ngươi từ trên người đại đồ đệ của ta cướp đi danh sách thì cũng thôi, lại còn cưỡng ép rút hồn cướp đi bí pháp ta truyền cho nó, giữ người lại xem như Thần Thú đến chứng thực các ngươi nói dối...

Phương Hành đứng ở cửa đại điện, phía sau đi theo con lừa máu me khắp người, nhướng mày nhìn bầu trời.

Hắn nhìn về phía bên trái, trên lưng quái ngư, đại biểu tỷ bay tới hướng nam, thân hình ở trong mây, lóe lên một cái rồi biến mất.

Phía bên phải, Tiểu hòa thượng Thần Tú bóng trắng tung bay, ở trong Thái Thượng tộc địa như ẩn như hiện.

Biết hai người này đều đi bố trí, trong lòng Phương Hành càng thêm yên tâm.

- Hôm nay, tiểu gia vì con lừa, trảm ngươi Nguyên Anh!

Chương 744: Để ngươi giả bộ nai tơ

Ầm ầm!

Phía chân trời phương nam, mây đen đã tới đỉnh đầu, trong mây có một cái bóng thân hình thon dài phủ xuống, ánh mắt sâm lãnh quét qua tộc địa của Thái Hạo nhất mạch bị hủy không còn hình dáng, cùng tộc nhân thất linh bát lạc nằm một chỗ, không rõ sống chết, trong ánh mắt nhất thời hiện đầy sát khí, thần niệm chấn động hư không, hình thành một thanh âm giống như sấm rền, từ bốn phương tám hướng cuốn tới:

- Yêu nghiệt phương nào, dám phạm Lữ thị của ta?

Theo tiếng quát, mây đen hình thành cái phễu, sau đó đáy nhọn nhanh chóng đâm tới.

Nguyên Anh lão tổ xuất thủ liền bất dung tình, thần thông từ trên trời giáng xuống, phô thiên cái địa, vẻn vẹn chỉ là uy thế, đã siêu việt tu sĩ Kim Đan rất nhiều, lá gan yếu chút, ở dưới uy thế này sẽ bị khuất phục, không dám nổi lên lòng phản kháng.

Cảnh giới áp chế, cho tới bây giờ đều là ngang ngược mà hung mãnh như vậy!

Chỉ bất quá, đây chỉ là đối với tu sĩ Kim Đan bình thường, bây giờ Phương Hành vô luận như thế nào cũng không thể dùng thực lực Kim Đan bình thường đến cân nhắc, đối mặt mây đen trên đỉnh đầu hạ xuống, trong lòng hắn dâng lên chiến ý cao vút, hét dài một tiếng, thanh âm như kiếm đâm vào trong mây, đồng thời phía sau ô quang quấn quanh, trong nháy mắt tạo thành hai Kiếm Sí giương lên, thân hình như điện chớp vọt lên không trung, đụng thẳng tới mây đen!

Oanh!

Trong mây đen, mỗi một tấc đều ẩn chứa lực lượng đáng sợ khó mà hình dung, mà Kiếm Ma Đại Dực của Phương Hành, mỗi một tia ô quang đều có quái lực dữ dằn, song phương đụng vào nhau, mây đen băng liệt, cuồn cuộn rải ra, thiên địa nhất thời biến sắc, hư không ẩn ẩn vang lên tiếng quỷ khóc sói tru, trong phạm vi ngàn dặm, cơ hồ đưa tay không thấy được năm ngón, mỗi một tấc không gian đều tràn đầy khói đen ẩn chứa lực lượng đáng sợ.

Phương Hành thì mượn lực lượng va chạm xông vào trong mây, tay nắm quyền ấn, chân đạp hư không, đánh thẳng về phía hắc ảnh kia, bằng lực lượng nhục thân của hắn bây giờ, khẽ động giống như Thần Long quấy nước, hư không mang theo đạo đạo vòng xoáy. Bên người phong lôi hiển hóa, uy thế liên tiếp tăng vọt, một quyền đánh xuống, như đại sơn áp đỉnh, tránh cũng không thể tránh...

Oanh!

Hắc ảnh kia giống như không nghĩ tới lực đạo của Phương Hành mãnh liệt như vậy, tránh cũng không thể tránh, hai tay lật lên, chống đỡ một quyền này của hắn, theo quyền ấn đụng vào nhau, lực lượng khổng lồ từ điểm tiếp xúc bạo phát ra, khói đen chung quanh tiêu tán, cùng lúc đó, bóng đen kia kêu rên ên một tiếng, pháp bào trên người bị chấn bay phất phới, lui hơn mười trượng mới khó khăn lắm ngừng lại.

Trong đôi mắt sát cơ dập dờn, da thịt tuyết trắng không ngừng run rẩy, tựa như cắm rễ ở trong hư không, mới khó khăn lắm duy trì mình không bị Phương Hành cưỡng ép đánh tan...

- Từ đâu tới tặc ngốc, lực lượng lại uy mãnh như vậy, nhìn Hồn Thiên đại thuật của ta!

Nguyên Anh lão tổ của Thái Hạo nhất mạch nghiến răng nghiến lợi, lần nữa hét lớn, hai tay vẽ lên, dẫn động mây đen biến ảo.

- Ách... nữ nhân?

Phương Hành thấy được người này, cũng khẽ giật mình, có chút dở khóc dở cười, vốn cho rằng Nguyên Anh lão tổ của Thái Hạo nhất mạch, là một lão đầu tóc bạc da mồi. Ai nghĩ tới lại là một nữ tử nhìn không tới ba mươi, dung nhan xinh đẹp thanh lệ, ngay cả ăn mặt cũng lớn mật không bị cản trở?

Ai nha nha, nhìn đôi chân dài kia, nhìn cái rốn lộ ở bên ngoài, nhìn bộ ngực lộ hơn phân nửa, lại nhìn bờ môi đỏ thắm...

Mặt Phương Hành đỏ rần, nhổ một ngụm nước bọt, mắt trợn trắng nói:

- Không biết xấu hổ!

- Ngươi nói cái gì?

Nguyên Anh lão tổ của Thái Hạo nhất mạch vốn muốn khống chế mây đen đánh tới Phương Hành, nghe vậy lại nao nao.

Phương Hành đưa tay che mắt, ngón tay lại lộ ra một đường nhỏ, nhìn Nguyên Anh nữ tu mắng:

- Nói chính là ngươi, đường đường Nguyên Anh lão tổ, trẻ như vậy thì cũng thôi, ngươi xem ngươi ăn mặc gọi là gì, nữ tử nhà ai không mặc quần, quá đáng hơn là váy còn ngắn như vậy, sắp đến bẹn đùi, còn có cái rốn kia, không sợ lạnh sao, thật không biết xấu hổ...

Vừa mắng còn vừa phun nước bọt.

Nguyên Anh nữ tu kia sợ ngây người, sau đó lông mày dựng thẳng, phẫn nộ quát:

- Xú hòa thượng. ngươi mắng ai?

Phương Hành nói:

- Ai mặc như thế, ta mắng người đó!

- Xú hòa thượng, ở đâu ra nhiều tâm địa gian giảo như vậy, có thể thấy được lục căn của ngươi không vẹn!

Nguyên Anh lão tổ của Thái Hạo nhất mạch đã tức đỏ mặt, âm thanh run rẩy chỉ Phương Hành mắng.

Phương Hành bình tĩnh che mắt:

- Aii, không dám nhìn!

- Ta... Ta giết ngươi...

Nguyên Anh lão tổ ở trình độ mắng người, ở đâu là đối thủ của Phương Hành, mấy câu đã tức phát điên, hai tay vung lên, dẫn phát mây đen cuồn cuộn, giống như sóng lớn nộ trào tầng tầng không dứt đánh về phía Phương Hành, trong thanh âm của nàng tức hổn hển, đằng đằng sát khí:

- Ta thích mặc cái gì thì mặc, cần ngươi để ý?

- Ngươi cái dã hòa thượng này, ai bảo ngươi nhìn đùi của ta?

- Ai bảo ngươi nhìn bụng của ta?

- Ai bảo ngươi nhìn ngực của ta...

Mỗi chửi một câu, sát khí liền cao một tầng, trên không trung Thái Hạo tộc, cơ hồ biến thành thương mang vân hải.

Nữ tử cách ăn mặc nóng bỏng kia, chính là Nguyên Anh lão tổ của Thái Hạo nhất mạch Lữ Mỹ Mỹ, mặc dù tuổi tác không lớn, cũng đã thành Nguyên Anh cảnh, ở thời đại trước cũng có thiên tư siêu tuyệt, nếu không Thái Hạo nhất mạch cũng sẽ không yên tâm để nàng tọa trấn Quy Khư, mà sau khi nàng tới Quy Khư, liền tiến vào Thái Thượng di chỉ, ý đồ tìm kiếm Tạo Hóa Lôi Trì mà trong bút ký của Tiên Tổ ghi lại, chỉ tiếc liên tiếp hai tháng, tìm khắp Thái Thượng di chỉ, cũng không có thu hoạch, đang định xâm nhập sâu thêm, lại nhận được tộc nhân truyền đến thần phù cảnh báo, phù kia chỉ có thể dùng để đưa tin khẩn cấp, lại không cách nào nói tỉ mỉ rõ ràng, cho nên nàng chỉ biết Thái Hạo tộc ở trong Quy Khư bị uy hiếp, nhưng không biết cụ thể chuyện gì xảy ra.

Mới đầu còn tưởng là mấy bộ trong Quy Khư tạo phản, nhưng chạy đến lại phát hiện cả Quy Khư không có dị động, ngược lại trước đại điện nhà mình, đứng một hòa thượng áo xám, phía sau là một con lừa, sau khi kinh ngạc liền lập tức xác định đối thủ là ai, con lừa kia vốn nên ở trong điện, lúc này đã bị cứu ra, theo sau lưng hòa thượng này, trước bắt hắn sẽ không sai.

Thấy hòa thượng này chỉ là Kim Đan cảnh, vốn cho rằng dễ như trở bàn tay, lại không nghĩ tới lực lượng của người này mãnh liệt như vậy, trận đầu đấu pháp, mình lại suýt nữa bị thiệt lớn, cảm thấy rất tức giận, lại thêm dã hòa thượng kia không ngừng liếc trộm bắp đùi của mình, lại còn có mặt mũi mắng mình không biết xấu hổ, con mẹ nó còn có thiên lý không?

Lữ Mỹ Mỹ là mỹ nhân nổi danh đời trước, từ trước đến nay dùng ăn mặc lớn mật nổi tiếng, không biết bao nhiêu phu tử nhìn nàng không vừa mắt, lại khiếp sợ thân phận và tu vi của nàng, giận mà không dám nói gì, hôm nay lại bị dã hòa thượng khinh bỉ?

Lửa giận xen lẫn, nàng đã thi triển toàn lực, không coi Phương Hành như Kim Đan bình thường.

Rầm rầm rầm!

Mây đen xen lẫn, nội uẩn đạo đạo pháp tắc giam cầm, tập cuốn về phía Phương Hành.

- Không được phỉ báng ta, ta không có nhìn ngực ngươi...

Phương Hành lớn tiếng phản bác, sau đó xoa

xoa đôi bàn tay, cười hắc hắc nói:

- Hôm nay bần tăng thu yêu tinh ngươi...

Nói xong vung tay lên, Kiếm Ma Đại Dực cuốn ra, kiếm quang băng liệt pháp tắc giam cầm trong mây đen, nhục thân bay thẳng, trên mặt biểu lộ nghiêm túc, như bao phủ phật quang, hai tay thì xuyên thấu mây đen vô tận, chộp về phía ngực của Lữ Mỹ Mỹ...

- Xú hòa thượng, không biết xấu hổ!

Thấy một màn này, Lữ Mỹ Mỹ đỏ bừng cả mặt, hung hăng mắng chửi, phất tay đánh ra một cây ngọc trâm, đồng thời thân hình lui về phía sau cực nhanh.

Rắc rắc!

Ngọc trâm nở rộ thần quang vô tận, hiển nhiên là một Huyền khí phẩm chất không thấp, nhưng thần quang còn chưa hoàn toàn nở rộ, đã bị Phương Hành bắt vào trong tay, năm ngón bóp chặt, hung hăng cào thành mảnh vỡ, dọa Lữ Mỹ Mỹ đổ mồ hôi lạnh.

Phương Hành thì ngừng thế công, tức giận bất bình mắng:

- Ta không biết xấu hổ chỗ nào?

Lữ Mỹ Mỹ đâu chịu cùng hắn biện bạch, tế lên đạo đạo pháp khí, trong miệng chỉ mắng một câu:

- Vậy mà dùng loại đấu pháp hạ lưu này!

Phương Hành cúi đầu nhìn hai trảo của mình, kinh ngạc nói:

- Ta chỉ là Kim Đan, đánh với Nguyên Anh, tự nhiên phải trước bắt được nhục thể của ngươi lại nói, dùng vuốt không phải một đấu pháp rất hợp lý hơn nữa bình thường sao? Tại sao lại không biết xấu hổ?

- Ta sống 1500 tuổi, còn chưa thấy qua hòa thượng vô sỉ như ngươi, nhận lấy cái chết cho ta!

Lữ Mỹ Mỹ bị Phương Hành chọc nổi giận, sát khí bừng bừng kìm nén không được, hai tay bắt ấn, đóa đóa mây đen bao phủ hư không, sau đó quát một tiếng, miệng phun bạch quang, bạch quang xông vào trong mây đen, quang mang dao động, nửa ngày sau, trong từng đóa mây đen đều xuất hiện một pháp tướng của nàng, cầm pháp khí khác biệt, phô thiên cái địa vây giết về phía Phương Hành, trong vô số thân ảnh, chân thân của nàng lại biến mất, chính là thần thông pháp tướng thiên biến vạn hóa.

Đến lúc này, nàng đã không muốn dông dài với Phương Hành, thi triển pháp tướng, trước chém tặc ngốc này lại nói.

Nhưng chưa từng nghĩ, lúc này Phương Hành cũng nổi giận, ánh mắt bi phẫn nhìn nàng.

- 1500 tuổi... Ngươi... Ngươi... Ngươi vô sỉ!

Oanh!

Phương Hành bộc phát, trong cơ thể có lực lượng hùng hồn hiện lên, Kiếm Ma Đại Dực đánh nát hư không, hai tay bắt quyền ấn, như Thần Long ngự không, đánh về phía Lữ Mỹ Mỹ, lực lượng cuồng bạo lấy hắn làm trung tâm, mượn Kiếm Ma Đại Dực tập cuốn cả phiến hư không, quét sạch vô số pháp tướng của Lữ Mỹ Mỹ, giống như gió thu quét lá vàng, không lưu tình chút nào.

- Ta để ngươi giả bộ nai tơ...

- Để ngươi giả bộ nai tơ...

- Để ngươi giả bộ nai tơ...

Chương 745: Ba tiểu đấu Nguyên Anh

Vốn cho rằng là nữ tử tuổi trẻ, không nghĩ tới lại là lão yêu quái sống 1500 tuổi...

Con mẹ nó, Vạn La lão quái mới 1100 tuổi, đã là trường thọ ít có trong Kim Đan cảnh, nữ nhân này còn lớn hơn hắn, đây quả thực là quá xấu hổ, 1500 tuổi ngươi mặc bại lộ như thế làm gì, thiệt thòi ta còn cảm thấy ngươi rất đẹp, thật sự là sai lầm, quá con mẹ nó sai lầm, bây giờ Phương Hành là thẹn quá hóa giận, xuất thủ giống như mưa to gió lớn, Lữ Mỹ Mỹ hóa ra ngàn ngàn vạn vạn phân thân, tay cầm pháp khí, thần uy đáng sợ, lại bị hắn nhao nhao chém chết, rơi xuống hư không.

- Con lừa trọc này thật hung, chẳng lẽ xuất thân từ Linh Sơn Tự?

Lữ Mỹ Mỹ đường đường Nguyên Anh cảnh, cũng bị hắn xuất thủ cuồng bạo dọa cho hãi hùng khiếp vía, trong lòng không nhịn được nghĩ tới Linh Sơn Tự mà ngay cả Thần Châu cũng không dám khinh thường, ở nàng nghĩ, có thể dạy dỗ ra đệ tử tu vi Kim Đan cảnh, lại không thua Nguyên Anh cảnh, sợ là cũng chỉ có Linh Sơn Tự kia? Bất quá nghĩ lại, lại cảm thấy không có khả năng:

- Linh Sơn Tự dạy dỗ đệ tử sao lại vô sỉ như thế... Chẳng lẽ hắn xuất thân Ma Uyên?

Vừa nghĩ tới hai chữ "Ma Uyên", đáy lòng không khỏi dâng lên khủng hoảng, đưa tay lấy ra mấy hạt giống, trong mắt hiện ra hàn ý, đối mặt mấy hạt giống trong lòng bàn tay, nàng thấp giọng đọc thầm kinh văn, sau đó vung mấy hạt giống về phía không trung, đồng thời tay bắt pháp quyết, thấp giọng quát:

- Đốt!

Mấy hạt giống kia bay về không trung, đột nhiên sinh trưởng, sợi rễ cắm vào trong mây đen, nhanh chóng nảy mầm, sinh trưởng, sau đó nở ra một đóa lại một đóa hoa tươi màu đỏ, đồng thời không ngừng sinh trưởng, không có mấy hơi, đã mọc khắp cả hư không, mà tất cả pháp tướng chưa bị Phương Hành chém chết thì nhao nhao bay vút, ngồi ở trong hoa tươi, sau đó giống như đạt được pháp lực sung túc, từng cái thánh khiết như tiên tử.

- Dã hòa thượng, coi như ngươi xuất thân Ma Uyên, nhưng dám can đảm phạm Lữ thị ta, cũng phải để ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong...

Vô số pháp tướng của Lữ Mỹ Mỹ đồng thời há miệng hét lớn, thanh âm xen lẫn cùng một chỗ, giống như lôi đình vang ở bên tai.

Cùng lúc đó, ngàn vạn pháp tướng cùng nhau bắt ấn, sau đó không trung bỗng nhiên mọc đầy Thiết Đằng toàn thân đen kịt, phía trên hiện đầy gai ngược như móc sắt, loại Thiết Đằng này vừa sinh ra, không trung tràn ngập mùi hư thối nồng đậm, rõ ràng là có kịch độc, hơn nữa vừa sinh ra đã phô thiên cái địa, vây Phương Hành vào giữa, tránh cũng tránh không xong.

- Pháp Thanh Tùng!

Phương Hành cũng không dám khinh thường, lập tức lấy ra một Linh Bảo Mộc hệ, là lúc trước xông Phong Thiện Sơn giành được, rót linh lực vào trong đó, trên Thanh Tùng lập tức có lá tùng rơi xuống, mỗi một lá tùng đều hóa thành khôi lỗi, bộ dáng tương tự hắn, trong tay cầm Kiếm Ma, phóng ra ngoài.

Xuy xuy xuy xùy...

Không trung vang lên thanh âm cắt chém dày đặc, phân thân của Phương Hành chém dây leo đứt thành từng khúc, nhao nhao rơi xuống đất.

Chỉ bất quá đây chỉ là nhất thời chiếm ưu thế, dù sao trong không khư đã hiện đầy Hồn Thiên đại thuật do Lữ Mỹ Mỹ thi triển, mây đen bao phủ, chính là lĩnh vực Lữ Mỹ Mỹ bao phủ, tầng tầng lớp lớp, lít nha lít nhít, vây Phương Hành ở giữa, mặc dù Pháp Thanh Tùng có thể thúc đẩy sinh trưởng ra phân thân, nhưng dù sao chỉ là ngoại vật, không sánh được Nguyên Anh dùng chân nguyên huyễn hóa ra ngàn vạn phân thân, trong quá trình chém giết, đã có không ít phân thân bị

Thiết Đằng xoắn nát, không gian của Phương Hành bị áp súc tới cực điểm.

Đến cuối cùng, Phương Hành đã không thể không dùng Kiếm Ma Đại Dực bao phủ, hình thành kiếm vực vây ở xung quanh người, để tránh Thiết Đằng tới gần.

- Xuỵt... Con lừa trọc, mặc dù ngươi rất đáng sợ, nhưng đến cùng chỉ là Kim Đan, sao địch nổi thần thông của Nguyên Anh?

Lữ Mỹ Mỹ nhẹ nhàng thở ra, cảm giác nắm chắc thắng, trong tiếng cười lạnh, pháp lực liên tiếp tăng vọt, thôi động Thiết Đằng hiển hóa.

- Ta sát, gai ngược vừa đen lại thô, không dễ chơi nha...

Phương Hành bị quấn ở trung tâm, trong lòng có chút cấp bách, vốn muốn gọi đại biểu tỷ và Tiểu hòa thượng Thần Tú ra trợ quyền, lại cảm thấy hiện tại gọi hai người bọn họ ra không khỏi quá mất mặt, hơn nữa một khi hai người bọn họ hiện thân, kế hoạch sẽ dễ dàng xuất hiện sai sót, nửa ngày sau ánh mắt hắn sáng lên.

- Lão thái bà, ngươi làm ra đồ chơi này thì ta trị không được ngươi sao?

Phương Hành cười to, trong nháy mắt thu hai

Kiếm Ma Đại Dực vào, hai tay chậm rãi đẩy ra.

- Thần Cơ Phá Diệt Quyết!

Thời điểm hắn thu hồi Kiếm Ma đại thuật, Thiết Đằng vô tận liền co rút lại, hung hăng siết thân thể của hắn, nhưng Thiết Đằng vừa cận thân, giữa hai tay của hắn xuất hiện sương mù màu xám, theo hắn thôi động pháp quyết, sương mù tăng vọt, tối tăm mờ mịt bao phủ hư không, sau đó tràn ngập ra ngoài.

Những Thiết Đằng đáng sợ kia, ở thời điểm tiếp xúc sương mù màu xám, thình lình giống như cỏ dại bị sương lạnh đánh qua, sinh cơ dần dần khô héo, không ngừng co vào cuộn mình, cuối cùng trực tiếp hóa thành dây leo khô héo, nhao nhao rơi xuống dưới mặt đất, thậm chí loại khô bại này, còn dọc theo Thiết Đằng tràn ra khắp nơi, thậm chí pháp tướng của Lữ Mỹ Mỹ ngồi xếp bằng ở trong đóa hoa.

- Đây là... thần thuật của Hoàng Phủ gia...

Lữ Mỹ Mỹ giật mình, sắc mặt đại biến, vội vàng nắn pháp quyết, thu hồi pháp tướng của mình.

Thần thông của nàng gặp Thần Cơ Phá Diệt Quyết là không có biện pháp nào, thiên địa có tương sinh tương khắc, thậm chí không phải tu vi có thể bù đắp, vừa thấy là pháp quyết này, nàng lập tức ý thức được mình nhất định phải lập tức rút lui, phản ứng này cũng không tính chậm, trong chốc lát khu động ngàn vạn phân thân, chia bốn phương tám hướng chui ra ngoài, chân thân lại kẹp ở giữa, căn bản không có cách nào phân biệt.

Chỉ bất quá vào lúc này, Phương Hành cười to, từ trong từng mảnh Thiết Đằng khô héo vọt ra ngoài, ánh mắt lạnh lùng nhìn bốn phía, đối mặt với ngàn vạn pháp tướng, ngay cả hắn cũng không phân rõ được, dù sao đây cũng là thần thông của Nguyên Anh cảnh, dù hắn dùng Âm Dương Thần Ma Giám đi xem, mỗi xem xét một bộ, cũng cần mấy hơi, nơi này ngàn ngàn vạn vạn, căn bản nhìn không kịp.

Mà chỗ đáng giận của Nguyên Anh cảnh cũng ở nơi đây, có lẽ ngươi có thực lực chém giết Nguyên Anh cảnh, nhưng cảnh giới là cảnh giới, nếu hắn muốn trốn, người cũng không cản được, tựa như lúc ở Hoàng Phủ tổ địa, Phương Hành triển lộ ra thực lực vượt qua Hoàng Phủ Kính Đoan, nhưng về sau Hoàng Phủ Kính Đoan đào tẩu, hắn cũng không có biện pháp nào, bây giờ gặp phải, cũng chính là vấn đề này.

Chỉ bất quá đây là lần thứ hai đấu pháp với

Nguyên Anh, đã sớm chuẩn bị.

Nhìn Nguyên Anh pháp tướng lít nha lít nhít chạy trốn, Phương Hành không nóng không vội, há miệng hét lớn:

- Đến lượt ngươi xuất thủ!

Theo hắn hét lớn, trên bầu trời có một đám mây không đáng chú ý tản ra, cũng lộ ra đại biểu tỷ xếp bằng ở trong đám mây, ánh mắt nàng có chút khinh bỉ nhìn Phương Hành, đồng thời đầu ngón tay khẽ nhếch, điểm ra mấy cái, mấy đạo bạch quang không đáng chú ý biến mất ở trong hư không, một lực trường quỷ dị rải ra, lực trường sớm đã lặng yên không tiếng động bố trí ở trong hư không chung quanh, bây giờ bị nàng kêu gọi ra, lập tức hiển lộ thần uy đáng sợ.

- Thiên Phát đại trận, phong ấn vạn linh!

Đại biểu tỷ yên lặng niệm tụng, sau đó ngọc chưởng nâng lên, lại từ từ khép lại.

Sưu…

Thiên địa như yên tĩnh một lát, sau đó dị trạng nảy sinh, Lữ Mỹ Mỹ hóa thân ngàn vạn pháp tướng, bỗng nhiên vào lúc này nhận lấy một loại lực lượng quỷ dị ảnh hưởng, tựa như điểm điểm huỳnh quang dũng mãnh lao tới nhục thân của nàng, nguyên bản giấu ở trong rất nhiều pháp tướng, căn bản khó nhìn ra hư thực, vào lúc này trở thành bia ngắm sờ sờ, bị pháp tướng của mình bán rẻ hành tung.

- Nếu như vậy cũng để ngươi chạy trốn, vậy tiểu gia chuẩn bị chẳng phải làm không công?

Phương Hành cười lạnh, bắt tới chân thân của Lữ Mỹ Mỹ sắc mặt đang kinh hoàng.

Bằng thực lực của hắn bây giờ, vốn có thể cùng Nguyên Anh cảnh sơ kỳ chiến một trận, căn bản không cần tìm giúp đỡ gì, lúc ấy cần biểu tỷ và Tiểu hòa thượng Thần Tú ra tay giúp đỡ, là vì đề phòng Nguyên Anh lão tổ của Thái Hạo nhất mạch chạy trốn.

- Lại còn mai phục giúp đỡ?

Lữ Mỹ Mỹ nghiến răng nghiến lợi:

- Vì sao bỗng nhiên xuất hiện nhiều tiểu bối lợi hại như vậy?

Hiển nhiên Phương Hành khí thế hung ác lao đến, thật dọa trái tim nàng co rút lại, sau đó cắn răng, vọt về phía mặt đất, nhìn nàng vọt vào mặt đất, trên mặt đất đột nhiên nổi lên quang mang nhạt màu vàng, như nước chảy lan ra bốn phía, nửa ngày sau, hoàng quang tiêu tán, cả người đã không thấy bóng dáng.

- Thuật Độn Thổ?

Phương Hành cùng đại biểu tỷ đều ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn phía dưới.

Loại pháp thuật này lại không phải pháp thuật cao cấp gì, nhưng thời đại quá xa xưa, chính là một loại pháp môn thượng cổ, thời điểm đó tu sĩ nghiên cứu thuật ngự không không có cao minh như hiện tại, có thể ngự không mà bay, nếu tu luyện ra hai cánh, hoặc đạt đến Nguyên Anh cảnh trở lên, mới có thể ngao du tứ hải, mà các tu sĩ khác, thì căn cứ đặc tính Ngũ Hành, nghiên cứu ra Ngũ Hành độn thuật, nhưng cũng cực kỳ huyền diệu, bất quá theo giới tu hành biến hóa, loại độn thuật này đã thất truyền không sai biệt lắm.

Chẳng ai ngờ rằng, vào lúc này gặp được loại độn thuật kia.

- Ha ha ha ha...

Mấy hơi sau, bên ngoài mấy trăm dặm, đột nhiên có bóng trắng xông phá mặt đất bay về phía không trung, chính là Lữ Mỹ Mỹ, nàng trong nháy mắt chui ra vài trăm dặm, mặc dù không xa, cũng đã thoát đi phạm vi đại trận, cười lạnh nhìn qua bên này quát:

- Mấy tiểu bối Kim Đan cảnh cũng muốn vây khốn ta? Thật sự là nằm mơ, ta...

Nàng vừa nói, vừa quay người muốn phi độn rời đi, nhưng phía sau thình lình thoát ra một màu trắng cái bóng, sau đó một cái mõ hung hăng gõ trên đầu, một câu cũng chưa nói xong, cả người đã lung lay ngã quỵ.

- Chờ ngươi đã lâu!

Tiểu hòa thượng Thần Tú thánh khiết đáng yêu gian giảo thu mõ, nhìn Phương Hành xa xa vẫy tay:

- Sư huynh, bắt được rồi!

Chương 746: Cưỡng ép độ hóa

- Tặc hòa thượng kia đuổi theo lúc nào thế?

Phương Hành và đại biểu tỷ cũng có chút kinh ngạc, trong kế hoạch ban đầu, bọn họ không có phái Thần Tú đi chặn cao thủ Nguyên Anh, mà để hắn bảo vệ ở một bên, chờ thình lình cho nàng một kích, nhưng đợi Lữ Mỹ Mỹ dùng Thuật Độn Thổ trốn ra vài trăm dặm, Phương Hành và đại biểu tỷ đều không có biện pháp, lại không nghĩ rằng tặc ngốc kia lại thần không biết quỷ không hay đi theo, một mõ đánh cho bất tỉnh...

Lúc này Phương Hành nổi lên tâm tư với cái mõ của hắn, lúc trước đánh ngất xỉu đại biểu tỷ thì thôi, dù sao lúc ấy trong cơ thể nàng có phong ấn nới lỏng, thế nhưng bây giờ ngay cả Nguyên Anh cảnh cũng quật ngã, không khỏi quá thần kỳ rồi?

Mà đại biểu tỷ nhìn thấy động tác của hắn thành thạo, mặt đã đen lại, nhìn Thần Tú ánh mắt có chút bất thiện.

Chẳng qua hiện nay không phải lúc cân nhắc những sự tình này, Phương Hành vẫy tay bảo Thần Tú xách Lữ Mỹ Mỹ qua, một đường xách vào trong đại điện, ở trên người nàng dán mấy chục tấm Định Thân Phù, lại cầm Khốn

Tiên Tác, xích sắt trói lại mấy tầng, còn treo nàng ở trên không trung, không cho nàng tiếp xúc mặt đất, lúc này mới chuẩn bị hung hăng nghiêm hình bức cung, hỏi một số tin tức của Thái Hạo Lữ tộc.

- Đánh, hung hăng đánh, không tin nàng không nói!

Phương Hành biểu lộ hung ác, trong tay vung một cây roi.

Bất quá chờ nửa ngày, lại không có người động đậy, Thần Tú, đại biểu tỷ, quái ngư và đồ đệ con lừa, đều nhìn chằm chằm hắn.

Phương Hành ho khan một tiếng, đưa roi cho đại biểu tỷ:

- Ngươi đến!

Đại biểu tỷ không thèm để ý:

- Nữ nhân chúng ta không đánh nữ nhân!

Phương Hành tức nghiến răng, lại kín đáo đưa roi cho Thần Tú, Thần Tú cũng im lặng nói:

- Nam nhân chúng ta...

Phương Hành không nhịn được nói:

- Ngươi một hòa thượng không tính nam nhân!

Thần Tú trợn mắt nói:

- Không tính nam nhân thì vì sao tách am ni cô với chùa hòa thượng ra hả?

Phương Hành ngẩn ngơ, cảm thấy rất có đạo lý, liền thu roi lại, quay đầu nhìn về phía quái ngư và con lừa.

Quái ngư nhát gan, trực tiếp trốn đến sau lưng đại biểu tỷ, ngược lại con lừa bị qua khi dễ. Lúc trước bị xích sắt đâm xuyên da thịt, buộc ở trong đại điện này, chính là nữ nhân kia tự mình làm, trong lòng có hận ý, há mồm nhận lấy roi, muốn quất nữ tử này một chút, Lữ Mỹ Mỹ chậm rãi tỉnh lại, hù nó sưu một tiếng trốn đến sau lưng Phương Hành run lẩy bẩy.

- Tặc... Tặc hòa thượng, ta đường đường vương nữ của Thái Hạo Lữ tộc đời thứ 71, một trong Lữ thị thất tổ, ngươi... ngươi cũng dám treo ta lên? Nhanh thả ta ra, nếu không... bị Lữ tộc tiên chủ biết được, tất nghiền xương ngươi thành tro...

Lữ Mỹ Mỹ tỉnh lại, nhìn tình cảnh của mình, lại suýt nữa tức đến hôn mê bất tỉnh.

Mình đường đường Nguyên Anh lão tổ, ở Thần Châu đến chỗ nào cũng được người chúng tinh phủng nguyệt, bây giờ đi tới Quy

Khư, xem như là địa bàn nhà mình, chưa từng nghĩ đến, ở chỗ này sẽ lật thuyền trong mương, đường đường Nguyên Anh lão tổ lại bị mấy tiểu bối xâu lên, cái này để mặt mũi nàng đặt ở chỗ nào...

- Ta thật không rõ, vì cái gì sau khi các ngươi bị bắt luôn trước báo thân phận một lần nhỉ?

Phương Hành quơ roi, trên không trung rung động đùng đùng, biểu lộ hung ác mở miệng:

- Không biết ngươi là người Lữ gia, ta còn không bắt ngươi nha! Bớt nói nhiều, hiện tại khai ra nội tình chân chính và Lữ tộc các ngươi mưu tính cái gì cho ta, nói tốt, ta tha cho ngươi một mạng, nếu như không chịu nói hoặc gạt ta, hắc hắc... Ngươi thấy con lừa này không? Nó là con đực ...

- Hai a...

Con lừa phảng phất như vì phối hợp hắn, tức thời kêu một tiếng, còn xoay mông vễnh đuôi, lộ ra… thật là thầy nào trò nấy.

Lữ Mỹ Mỹ xấu hổ đến muốn ngất xỉu, trong mắt hận đến cơ hồ muốn phun ra lửa, hét lớn:

- Ta sớm muộn gì cũng sẽ làm thịt ngươi...

- Ai u, không phục sao?

Phương Hành cười lạnh, vỗ vỗ đầu đồ đệ của mình:

- Đồ nhi, lên!

Con lừa ngẩn ngơ, ngược lại lui về sau hai bước, ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

- Ngươi nhìn ta làm gì, bảo ngươi lên a!

Phương Hành mặt không hiểu nhìn đồ đệ của mình.

Con lừa lại bị hù lui về phía sau mấy bước, khuôn mặt đều là xấu hổ.

Thần Tú nhịn không được tới khuyên bảo:

- Sư huynh ngươi đừng làm khó nó!

Phương Hành càng kinh ngạc, liếc nhìn Lữ Mỹ Mỹ nói:

- Mặc dù già chút, nhưng lớn lên cũng không tệ, sao lại làm khó chứ?

Đại biểu tỷ ở một bên tức thời mở miệng:

- Để ngươi cưỡi con lừa ngươi vui lòng không?

Phương Hành lật lên bạch nhãn:

- Sao ngươi lại mắng chửi người?

Thần Tú thở dài, nói bổ sung:

- Ngươi để vị sư điệt này làm chuyện đó

không phải cũng gây khó dễ cho nó sao, ở trong mắt nó, nữ nhân không khác gì lừa cái trong mắt chúng ta, giống loài không giống nhau, làm sao lên hứng thứ được...

Vừa nói vừa xoắn tay áo:

- Vẫn là ta tới đi!

- Xoạt xoạt xoạt xoạt

Phương Hành, đại biểu tỷ, quái ngư, con lừa, ánh mắt đồng thời cổ quái nhìn hắn.

Thần Tú nhất thời đỏ mặt giải thích:

- Không phải như các ngươi nghĩ, ta có phương pháp khác để cho nàng mở miệng!

- Hứ, con lừa trọc háo sắc!

Đại biểu tỷ liếc mắt, cười lạnh mắng.

Phương Hành đắc ý nhìn Thần Tú:

- Thấy không, nói ngươi đó!

Đại biểu tỷ nói:

- Ta nói cả hai!

Phương Hành nhất thời bó tay rồi, con lừa thì nhếch miệng nở nụ cười.

Thần Tú đá vào trên mông con lừa một cước:

- Ngươi còn có mặt mũi cười, không nghe

nàng mắng là con lừa sao? Ngu ngốc.

Lẫn nhau khinh bỉ một hồi, nhưng cũng không có phương pháp khác, cuối cùng phải giao cho Thần Tú làm, vị tiểu hòa thượng này người mặc tăng y màu trắng, dung nhan tuấn mỹ, khí chất thánh khiết, chậm rãi đi tới trước mặt Lữ Mỹ Mỹ, thấp giọng tuyên một câu Phật hiệu, sau đó chậm rãi đưa tay phải ra, che trùm lên trán của nàng, sau đó thanh âm thật thấp niệm tụng kinh văn.

- Xú hòa thượng, nhanh lấy ra bàn tay bẩn thỉu của ngươi!

- Ngươi có dũng khí chạm ta, ngươi nhất định phải chết, Lữ tộc chúng ta nhất định sẽ đốt luôn cái miếu hoang của ngươi!

- Ngươi niệm cái quỷ gì, phiền chết người a...

Lúc đầu Lữ Mỹ Mỹ mặt đầy lệ khí, không ngừng chửi mắng, nhưng Thần Tú lại có tai như điếc, không nóng không vội niệm tụng kinh văn, thanh âm của hắn không lớn, thậm chí không có vận chuyển linh lực, nghe giống như thanh âm bình thường, nhưng bản thân kinh văn lại giống như ẩn chứa lực lượng dụ hoặc khó tả, theo kinh văn lọt vào tai, dần dần nhập tâm, cả người giống như ngã vào một loại cảnh giới huyền diệu, thân ở trong một không gian thánh khiết, liên hoa khắp nơi trên đất, chung quanh chỉ có tiếng vọng kinh văn, trong lòng đại tự tại...

- Chú thuật thật lợi hại...

Phương Hành cơ hồ cũng trầm mê vào, nhưng rất nhanh liền giật mình tỉnh lại, lúc nhìn qua, chỉ thấy trong mắt con lừa và quái ngư đều xuất hiện si ngốc, duy chỉ có đại biểu tỷ và mình vẻ mặt chấn kinh, hai người không dám dây dưa, một cái nắm chặt lỗ tai con lừa, một cái dắt râu quái ngư, đi ra ngoài điện.

- Chúng ta ở bên cạnh nghe, cũng đáng sợ như thế, thật không biết Nguyên Anh lão tổ kia có thể kiên trì bao lâu!

Phương Hành và đại biểu tỷ liếc nhau, trong ánh mắt đều có chút ngưng trọng.

Bây giờ cách diệt phật đã lâu, lực lượng Phật môn hiển lộ không nhiều, dù từ khi Phương Hành bước vào giới tu hành, kiến thức rộng rãi, viễn siêu tu sĩ bình thường, tiếp xúc lực lượng Phật môn không có mấy lần, nhưng từ liên bảo của Hoàng Phủ Đạo Tử, lại đến đài sen của Tống Quy Thiện, thậm chí ban đầu ở Hoàng Phủ tổ địa, 108 Kim Thân La Hán tụng kinh, trấn áp yêu linh ở Hắc Thủy Hồ, đều hiển lộ Phật môn thần bí khó lường, thậm chí vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn.

- Ai, vậy cũng đã đáng sợ? Nếu như những người kia xuất hiện ở trước mặt ngươi, lại tính toán là cái gì?

Đại biểu tỷ lẩm bẩm, ánh mắt cũng có chút thâm thúy.

Hai người không có trò chuyện nhiều, trong lòng đều đang đợi Tiểu hòa thượng Thần Tú đi ra.

Bất quá Nguyên Anh cảnh quả nhiên bất phàm, tiếng mắng của Lữ Mỹ Mỹ một mực kéo dài mấy canh giờ, từ xế chiều mãi cho đến nửa đêm, chẳng những không có đình chỉ, ngược lại càng kịch liệt.

Phần lớn thời gian, thậm chí thanh âm tụng kinh của Tiểu hòa thượng Thần Tú cũng bị áp chế xuống, bất quá so sánh với tiếng mắng hoặc cao hoặc thấp, hoặc mạnh hoặc yếu của nàng, thanh âm tụng kinh của Thần Tú thủy chung lộ ra bình thản như vậy, vẫn luôn không vang, nhưng không ngừng, thủy chung duy trì ở một ngữ điệu.

- Con lừa trọc, ngươi đến tột cùng làm cái gì với ta?

Thẳng đến nửa đêm, trong đại điện, Lữ Mỹ Mỹ bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu to bi phẫn.

- Ta nhổ vào, tiểu hòa thượng rốt cục nhịn không được muốn nâng thương ra trận sao?

Phương Hành nghe được thanh âm không thích hợp của Lữ Mỹ Mỹ, trong lòng giật mình, vội vàng chạy vào.

Biểu lộ của đại biểu tỷ cũng khẩn trương, chạy theo vào, nhưng vào trong điện xem xét, chỉ thấy Lữ Mỹ Mỹ đã bị để xuống, thân hình tê liệt trên mặt đất, Tiểu hòa thượng Thần Tú thì mặt rã rời, mồ hôi dầm dề ngồi xếp bằng ở trên mặt đất, đương nhiên, tràng cảnh bẩn thỉu trong tưởng tượng của Phương Hành chưa từng xuất hiện, quần áo của hai người đều rất hoàn chỉnh, xem ra vừa rồi chỉ là niệm kinh mà thôi.

- Thế nào?

Phương Hành duỗi đầu nhìn Lữ Mỹ Mỹ, lại liếc nhìn Thần Tú.

Thần Tú thở dài, cười nói:

- Hiện tại ngươi hỏi nàng cái gì đều được!

- Thần dị như thế?

Phương Hành có chút không tin liếc nhìn Lữ Mỹ Mỹ, ánh mắt cổ quái, mặc dù nhìn Lữ Mỹ Mỹ mỏi mệt, nhưng không có bất luận ngoại thương gì, trong cảm ứng, thần niệm của nàng cũng rất bình thường, không có nhận đến bất kỳ tổn thương, hơn nữa Định Thân Phù, Khốn Tiên Tác trên người đều giải xuống, không nhận bất luận trói buộc, nơi nào có bộ dáng bị quản chế chứ?

- Sư bá muốn hỏi ta cái gì cứ hỏi, vãn bối tất nhiên biết gì nói nấy!

Lữ Mỹ Mỹ co quắp ngồi dưới đất, bỗng nhiên đứng dậy, sửa lại vạt áo, nhìn Phương Hành cung kính nói.

- Ta sát, ngươi đừng gọi bậy, ngươi đã 1500 tuổi, kêu người nào sư bá hả?

Phương Hành bị hù nhảy một cái, khẩn trương kêu lên, cảm giác nữ nhân này quỷ dị tới cực điểm.

- Đạo có trước sau, đạt giả vi tiên, tuy sư bá tuổi nhỏ, nhưng bối phận bên trên chính là sư bá!

Lữ Mỹ Mỹ mỉm cười, nhẹ nhàng nói, nhìn hết thảy đều bình thường, nhưng càng bình thường liền lộ ra càng không bình thường.

- Ngươi đến tột cùng làm cái gì với nàng?

Phương Hành nhịn không được nhìn Tiểu hòa thượng Thần Tú.

Thần Tú cười hì hì nói:

- Ta đã trợ giúp nàng quy y, hiện tại nàng là đệ tử của ta, ngươi dĩ nhiên chính là sư bá!

- Quy y?

Con mắt Phương Hành trợn tròn, lại xem xét Lữ Mỹ Mỹ cẩn thận nửa ngày, mới nhịn không được lắc đầu.

- Ta rốt cuộc biết vì sao Phật môn các ngươi bị diệt rồi...

Chương 747: Muốn tìm Thái Thượng Kinh, chỉ cầu Cửu Thiên Huyền Quan

Bây giờ Phương Hành cũng là Kim Đan đỉnh phong, lại thêm kiến thức rộng rãi, ánh mắt không cạn.

Mặc dù Tiểu hòa thượng Thần Tú không có giải thích tỉ mỉ, nhưng hắn cũng nhìn ra vấn đề, hiện tại Lữ Mỹ Mỹ, thoạt nhìn như không có bất kỳ cấm chế gì, nhưng đã hoàn toàn biến thành người khác, đương nhiên chỉ là thay đổi ở trước mặt bọn hắn, có lẽ sau khi rời đi, nàng còn sẽ trở nên giống như trước, ai cũng nhìn không ra bất đồng, nhưng trong lòng nàng, đã nhiều một suy nghĩ kính tăng lễ phật, đây chính là quy y, hơn nữa là cưỡng ép để nàng quy y, không lưu một chút chỗ trống trở về.

Nàng còn cảm thấy mình là mình, nhưng kỳ thật đã không phải là mình, loại chuyện này ngẫm lại cũng đáng sợ.

Liên tưởng đến lúc trước Linh Sơn Tự muốn mình quy y lễ phật, Phương Hành liền không nhịn được run rẩy.

- Tiểu hòa thượng là tặc ngốc...

- Tửu Nhục hòa thượng là tặc ngốc...

- Linh Sơn Tự từ trên xuống dưới đều là tặc ngốc...

- Thập nhất thúc là vương bát đản...

Trong đầu lần lượt mắng một lần, phát giác trong lòng không có bất kỳ gánh nặng gì, Phương Hành mới thở dài một hơi.

Còn tốt, xem ra mình còn chưa quy y.

- Sư huynh ngươi yên tâm, loại kinh văn này chỉ hữu dụng với người trong lòng có hổ thẹn, cũng chính là có tâm ma, lúc trước ngươi ở Linh Sơn Tự chúng ta đã thử qua, ngươi căn bản không có tâm ma... Hoặc là nói cả người ngươi đều là tâm ma, thuộc loại căn bản không độ hóa được, nói đơn giản, cái thùng lủng một hai lỗ còn có thể vá, còn loại thùng rách nát như ngươi, chỉ có thể vứt bỏ hoặc đem đốt...

Tiểu hòa thượng Thần Tú hình như biết Phương Hành nghĩ tới điều gì, cười hì hì nói.

- Ngươi mới là thùng rách nát, cả nhà ngươi đều là thùng rách nát...

Phương Hành đá tới một cước, sau đó mới ngồi ở trước người Lữ Mỹ Mỹ, dò hỏi:

- Ta hỏi ngươi cái gì cũng trả lời thật?

- Vâng, sư bá!

Lữ Mỹ Mỹ cực kỳ cung kính .

Phương Hành nói:

- Dáng dấp của ta đẹp mắt không?

Lữ Mỹ Mỹ nói:

- Không đẹp!

Phương Hành lập tức nhảy dựng lên, chỉ Lữ Mỹ Mỹ lại nhìn Thần Tú hét rầm lên:

- Ngươi nhìn, như vậy có thể dùng được sao!

Đại biểu tỷ ở bên cạnh thở dài nói:

- Ta cảm thấy rất tốt!

Thần Tú cũng nhẹ gật đầu nói:

- Sư huynh, ngươi nhận rõ hiện thực đi!

- Con mẹ nó...

Phương Hành rất tức giận ngồi xuống, thần sắc không vui nhìn Lữ Mỹ Mỹ, uể oải đặt câu hỏi:

- Thái Hạo nhất mạch các ngươi đến tột cùng là cái gì? Nói là hậu duệ của Thái Thượng Thập Tiên, thật hay giả?

Lữ Mỹ Mỹ cung kính nói:

- Hồi bẩm sư bá, Thái Hạo Lữ thị của vãn bối đúng là hậu duệ của Thái Hạo chân nhân trong Thái Thượng Thập Tiên. Năm đó Thái Hạo chân nhân vốn là một đệ tử thế gia, về sau cơ duyên xảo hợp, mới tiến vào Thái Thượng Đạo tu hành, có tài nhưng thành đạt muộn, tu hành tiến cảnh cực nhanh, cuối cùng bạch nhật phi thăng, mà tử tôn phàm tục còn sót lại, cũng mượn uy danh của hắn thành tựu Thái Hạo Lữ thị nhất mạch, nhưng tử tôn vì kéo dài lợi ích gia tộc, cũng không toàn bộ đưa về Thái Thượng Đạo, nhưng cũng căn cứ thần uy của Thái Hạo chân nhân, lưu lại cho gia tộc một đạo pháp chỉ, hậu thế tử tôn bằng đạo pháp chỉ kia, vô luận không nên thân như thế nào, mỗi một thế đều có thể có một người tiến vào Thái Thượng Đạo, trở thành đệ tử chân truyền của Thái Thượng Đạo, bây giờ Thái Hạo nhất mạch mượn danh nghĩa này đưa về Thái Thượng Đạo, chính là bằng đạo pháp chỉ kia!

- Nói như vậy, Thái Hạo nhất mạch các ngươi, trên thực tế chỉ có một người có thể được Thái Thượng Đạo tán thành?

Phương Hành nhạy bén phát giác một điểm, truy vấn.

Lữ Mỹ Mỹ nói:

- Vốn mỗi thế một người, nhưng bây giờ Thái Thượng Đạo sớm đã xuống dốc, thần lực của đạo pháp chỉ kia cũng giảm đi. Chúng ta thử qua, thần lực trên pháp chỉ chỉ cho phép một người bái nhập Thái Thượng Đạo, cũng chính là nguyên nhân này, cân nhắc đến rất nhiều nguyên do, chúng ta không để cho Nguyên Anh cảnh trong gia tộc nhận pháp chỉ này, mà phái tiểu bối Phụng Tiên xuất sắc nhất trong tộc, đưa về đạo thống làm Thái Thượng chân truyền!

Phương Hành nhẹ gật đầu, trong lòng nhớ kỹ điểm này, lại hỏi:

- Các ngươi dùng phương pháp gì thu hoạch Thái Thượng Hóa Linh Kinh?

Lữ Mỹ Mỹ giật mình, giống như không nghĩ tới Phương Hành hỏi vấn đề đơn giản như vậy, ngừng lại một chút mới nói:

- Đệ tử Lữ tộc cầm pháp chỉ đã đưa vào Thái Thượng Đạo, tức là đệ tử chân truyền, mà đệ tử chân truyền của Thái Thượng Đạo, vốn có tư cách học tập một bộ trong chín đại chân kinh, lúc ấy bắt giữ con lừa này, cũng là do Phụng Tiên động thủ, dùng rút hồn thuật bình thường lấy ra ngoài!

- Đệ tử chân truyền?

- Chín đại chân kinh?

Trong lòng Phương Hành hơi rung, thình lình phát giác hai vấn đề này mình đều không hiểu rõ lắm.

Không nói đệ tử chân truyền liền có tư cách học được một kinh văn, ngay cả chân kinh có tất cả chín quyển, hắn cũng không biết.

Lữ Mỹ Mỹ quả nhiên là biết gì nói nấy, nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Thái Thượng Đạo có Thập Tiên, ngoại trừ vị thứ nhất thành tiên Thái Thượng Tiên Tổ lưu lại một phần Thái Thượng Đan Đạo Tổng Cương ra, chín vị tiên nhân khác, đều ở thời điểm thành tiên, truyền thừa xuống cảm ngộ tu hành lớn nhất của mình, mỗi người một quyển, chính là Thái Thượng cửu kinh. Ngay cả Tiên Tổ của Lữ tộc ta, năm đó cũng từng ghi chép xuống một phần, chỉ bất quá đại bộ phận tâm đắc trong kinh này, đều là Tiên Tổ ở Thái Thượng Đạo tu hành có được, xem như trân bảo của Thái Thượng Đạo, vì thế Tiên Tổ không có trực tiếp truyền cho đệ tử tộc ta, nhưng lưu lại pháp chỉ, để cho đệ tử Lữ tộc ở mỗi một thế, có thể tuyển ra một người tới bái nhập Thái Thượng Đạo, tu hành kinh này mà thôi, mà đây cũng là nguyên nhân Phụng Tiên có thể học được một đạo chân kinh!

- Thái Thượng cửu kinh có những cái gì?

Phương Hành vội vàng đặt câu hỏi, hắn vẫn cho rằng mình đã học hết ba quyển Thái Thượng Đạo Kinh, không nghĩ tới lại còn có sáu kinh văn nghe cũng chưa nghe nói qua, làm truyền nhân duy nhất của Thái Thượng Đạo, đây cũng quá thất bại đi.

Lữ Mỹ Mỹ đối mặt với vấn đề này, lại chỉ nhăn mày nói:

- Ta chỉ biết Thái Hạo Tiên Tổ lưu truyền thừa chân kinh tên Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, trước đó không lâu mới biết còn có một bộ Thái Thượng Hóa Linh Kinh, còn lại bảy bộ đều không biết được!

- Ai, vậy ngươi có biết làm sao cầm được kinh văn khác không?

Trong lòng Phương Hành hơi có chút thất

vọng, uể oải hỏi.

Vấn đề này chỉ là thuận miệng hỏi, không nghĩ đến thật có thể đạt được đáp án, nghĩ thầm Lữ Mỹ Mỹ ngay cả tên gọi cũng không biết, thì làm sao biết lấy như thế nào?

Nhưng hắn không nghĩ tới, Lữ Mỹ Mỹ lại không chút do dự nói:

- Biết!

- Biết? Ngươi biết?

Phương Hành kém chút nhảy dựng lên, vẻ mặt khó tin nhìn nàng.

Lữ Mỹ Mỹ mặt không biểu tình, nói khẽ:

- Việc này tiên chủ của Thái Hạo nhất mạch ta sớm đã suy tính ra, sau khi Phụng Tiên ngoài ý muốn lấy được Thái Thượng Ngọc Thư, vội vã rời Quy Khư, chính là đi giành mấy đạo kinh văn còn lại!

- Làm sao cầm tới mấy bộ kinh văn còn lại?

Phương Hành vội vã hỏi, rất là khẩn trương.

Trên thế giới này, đồ vật có thể hấp dẫn hắn đã không nhiều, nhưng Thái Thượng chân kinh tuyệt đối là một cái trong số đó, nghiêm ngặt nói ra, tu vi của hắn kỳ thật hầu như đều là nhờ vào Thái Thượng cửu kinh, Hóa Linh

Kinh để hắn có năng lực luyện hóa linh khí, Cảm Ứng Kinh trợ giúp hắn tu luyện thần thức, Bất Tử Kinh trợ giúp hắn tu luyện nhục thân, ba bộ kinh văn tu luyện đến cuối, không hề giống thần quyết khác kinh thiên động địa, nhưng chính là loại căn cơ này, mới hiển lộ ra biến hóa nghịch thiên, mới coi là đồ vật quý giá chân chính, mà ba bộ chân kinh đã đặc dị như thế, ai biết sáu bộ sau còn có huyền diệu cỡ nào?

- Muốn tìm Thái Thượng chân kinh, chỉ cầu Cửu Thiên Huyền Quan!

Sắc mặt Lữ Mỹ Mỹ trầm ổn, nghiêm mặt nói, thanh âm cơ hồ mang theo ma lực nào đó.

- Cửu Thiên Huyền Quan?

Phương Hành giật mình, ngay cả Thần Tú và đại biểu tỷ ở bên cạnh cũng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Lữ Mỹ Mỹ gật đầu nói:

- Trên Thiên Nguyên Đại Lục, vốn cũng lưu chín đạo kinh văn, nhưng tục truyền thời điểm Thái Thượng Đạo bị thiên kiếp phá diệt, chín đạo kinh văn đã hủy, truyền nhân của Thái Thượng Đạo lại tử thương gần hết, nên thế gian đã không còn cửu kinh, bất quá tuy thế gian không còn, nhưng trên trời lại có, Cửu Thiên Huyền Quan đến từ tiên giới, mang tới rất nhiều công quyết huyền diệu, linh đan dị dược, đều là đồ vật từng xuất hiện ở trên Thiên Nguyên, về sau lại bị đứt đoạn truyền thừa, giống như tiên nhân năm đó từ Thiên Nguyên phi thăng, lại đưa truyền thừa của bọn hắn về nhân gian, mười năm trước, tiên chủ của tộc ta nghe nói Thái Thượng di đồ xuất thế, thì đã bắt đầu suy tính, biết được có người lần nữa thu được Thái Thượng cửu kinh truyền thừa, lão nhân gia từng khẳng định, Thái Thượng cửu kinh đã biến mất khỏi thế gian, tất nhiên sẽ theo Cửu Thiên Huyền Quan hàng thế tái hiện nhân gian!

- Cửu Thiên Huyền Quan, chân kinh hàng thế...

Phương Hành nghe đến nơi này, ánh mắt cũng có chút ngưng trọng.

Tỉ mỉ nghĩ lại, hắn ẩn ẩn cảm thấy, tiên chủ của Thái Hạo Lữ thị thôi diễn hẳn là chính xác.

Trên thực tế, hắn đạt được Thái Thượng Hóa Linh Kinh, Cảm Ứng Kinh, Bất Tử Kinh, đều có quan hệ tới Cửu Thiên Huyền Quan.

Đêm hôm đó đạt được Thái Thượng Hóa Linh Kinh, hắn từng mơ thấy chín bộ Huyền Quan trên trời, tựa hồ có một loại lực lượng thần dị, trợ giúp hắn tiếp dẫn Thái Thượng Hóa Linh Kinh xuống, mà Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, là từ Tiên Điện trong Thanh Khâu Mộ lấy được, Tiên Điện kia xuất hiện, là theo Huyền Quan thứ nhất ở bảy trăm năm trước hạ xuống Thần Châu, về phần Thái Thượng Bất Tử kinh, là bị Kim Ô lấy được ở trong Huyền Vực, về sau truyền cho mình, nghiêm chỉnh mà nói, xác thực đều là từ trong cửu quan cầm tới.

- Nói là nói như vậy, nhưng Cửu Thiên Huyền Quan không rớt xuống, Lữ Phụng Tiên kia đi nơi nào giành chân kinh đây?

Trầm ngâm nửa ngày, Phương Hành lại nhịn không được hỏi.

Tính toán đâu ra đấy, trên đời này mới rơi xuống hai Huyền Quan, mà mình lại được ba quyển chân kinh, tính ra mình còn lấy nhiều hơn một quyển, tựa như trực tiếp từ trên trời cầm xuống, nhưng bộ khác thì phiền toái, phải chờ quan tài rơi xuống?

Nhưng Lữ Mỹ Mỹ nói lại khiến cho hắn sợ hãi:

- Bảy trăm năm trước, Thần Châu rơi Huyền Quan, mười bảy năm trước, Nam Chiêm Bộ Châu rơi Huyền Quan, thế gian chỉ biết Cửu Thiên Huyền Quan đã có hai cỗ hàng thế, nhưng lại không biết, bảy năm trước, thậm chí năm năm trước, đã liên tiếp có hai Huyền Quan hàng thế, nhưng đều rơi vào Ma Uyên, địa vực xa xăm, tăng thêm Ma Uyên phong tỏa cực nghiêm, cho nên việc này người biết rải rác, hiện tại tính lên, thế gian chí ít đã có bốn bộ chân kinh xuất hiện, huống chi nửa năm sau, còn sẽ có...

Nghe Lữ Mỹ Mỹ bất động thanh sắc trả lời, Phương Hành cảm thấy lông tơ dựng ngược.

Chương 748: Thánh Nhân mưu đồ

Huyền Quan!

Cửu Thiên Huyền Quan, bây giờ rốt cục lại có động tĩnh!

Trên cửu thiên có Huyền Quan, mỗi hạ xuống một bộ, đều sẽ dẫn phát Thiên Nguyên rung chuyển. Bảy trăm năm trước, Huyền Quan thứ nhất giáng xuống Thần Châu, đã dẫn phát vô số thế gia, đại tông thăm dò, cũng bởi vì trong đó cất giấu các loại dị bảo, mà dẫn phát không biết bao nhiêu huyết án chém giết, sau đó Nam Chiêm Bộ Châu hạ xuống Huyền Quan, lại lần nữa dẫn động bốn châu phân tranh, không biết bao nhiêu thế lực lớn ngày bình thường khó gặp nhao nhao xuất thế, chỉ vì vào Huyền Vực đánh cược một lần, vốn cho rằng sau khi cỗ Huyền Quan thứ hai hạ xuống, Huyền Quan thứ ba lại cách thật lâu mới có thể hàng thế, dù sao có Huyền Quan thứ nhất và thứ hai đối chiếu, thời gian cách trọn vẹn bảy trăm năm, nhưng chẳng ai ngờ tới, bộ thứ ba và thứ tư đến nhanh như vậy, vẻn vẹn mười năm, liền tuần tự hạ xuống Ma Uyên, tiện nghi Ma Uyên a.

Mà tin tức này cực kỳ bí ẩn, Phương Hành rời xa cao tầng của giới tu hành mười năm, nên còn là lần đầu tiên nghe nói.

Bất quá nhìn thần sắc của Thần Tú và đại biểu tỷ, giống như biết tin tức này.

- Bây giờ không phải chỉ có bốn Huyền Quan hàng thế mà thôi, Ma Uyên liên tiếp có hai Huyền Quan hàng thế, đã có truyền ngôn, nói Ma Uyên mới là chính thống của Thiên Nguyên, được trời cao chiếu cố, đám Thánh Nhân ở Thần Châu vốn có chút suy nghĩ, lại thấy Ma Uyên được hai cỗ Huyền Quan, tự nhiên càng ngồi không yên, tục truyền mấy vị Thánh Nhân ở Thần Châu đã bắt đầu mưu đồ, đại khái trong hai năm nữa, Huyền Quan thứ năm sẽ hàng thế!

Lữ Mỹ Mỹ bất động thanh sắc, nói hết tin tức ở Thái Hạo nhất mạch cũng được coi là cơ mật, để Phương Hành cực kỳ chấn động.

Nhất là sau khi hắn nghe được Lữ Mỹ Mỹ nói ý ở ngoài lời.

- Ngươi không phải là muốn nói cho ta biết, đám gia hỏa ở Thần Châu mưu đồ, chính là từ trên trời giật xuống một bộ Huyền Quan chứ?

Ánh mắt hắn trợn tròn, hai mắt tỏa ánh sáng, vừa khiếp sợ, lại vừa kích động.

Mười năm trước, hắn biết Thần Châu có một vài đại nhân vật, đang chuẩn bị một loại kế hoạch nào đó, thậm chí kế hoạch này liên lụy đến khí vận của cả Thần Châu thậm chí toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục, vô luận là Nam Chiêm Bộ Châu hay Bắc Câu, các thế lực đều đi Thần Châu lập đạo, vì chính là muốn ở trước khi kế hoạch này khởi động không đến mức bị bỏ ra ngoài. Mà lúc đó, biết kế hoạch này không có nhiều người, Phương Hành cũng không có cơ hội biết được rõ ràng, cho tới hôm nay, mới từ trong miệng Lữ Mỹ Mỹ nghe được một số chuyện ẩn ở bên trong... Lại là Huyền Quan?

Đám lão gia hỏa kia đang có ý đồ với Huyền Quan?

Thời gian và địa điểm Huyền Quan hàng thế, không phải đều không thể khống chế sao?

Những lão gia hỏa Thần Châu kia lại có thể từ trên trời tiếp dẫn xuống?

Chỉ bất quá Lữ Mỹ Mỹ nghe Phương Hành nói, lại nhẹ nhàng cười một tiếng, thản nhiên nói:

- Bằng khí phách của mấy lão Thánh Nhân, chỉ là một bộ Huyền Quan, sao có thể để bọn hắn hao tốn gần hai mươi năm thời gian bố cục?

- Ta sát...

Phương Hành trực tiếp kêu rên, như thấy quỷ nhảy dựng lên, ngơ ngác nhìn Lữ Mỹ Mỹ:

- Vậy đến tột cùng mấy cỗ?

Đến lúc này Lữ Mỹ Mỹ lại nụ cười khổ, lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết!

Phương Hành:

- ...

- Tiên chủ của Thái Hạo nhất mạch cũng phí hết khí lực, mới mơ hồ đoán được mấy vị Thánh Nhân kia mưu tính, nhưng nội dung mưu tính cụ thể, và đến tột cùng cơ duyên lớn bao nhiêu, thì ngay cả hắn cũng nói không rõ ràng, hắn chỉ nói, mấy vị Thánh Nhân kia không có ý định để tông môn hoặc con cháu của mình độc chiếm phần tạo hóa này, tất cả tông môn Thần Châu đều có phần, chỉ bất quá muốn chia phần tạo hóa này, lại không có dễ dàng như vậy. Tạo Hóa Chi Môn sẽ không đóng lại với người ngoài, nhưng cũng không dễ dàng đi vào như thế!

Lữ Mỹ Mỹ giải thích, làm cho Phương Hành nhíu chặt hai hàng chân mày.

Hắn đứng lên, đi lòng vòng ở trong đại điện, lúc thì hắc hắc cười quái dị, lúc thì hai mắt tỏa sáng, lúc thì lại chau mày, liên tiếp vòng vo mười mấy vòng, hai tay không ngừng xoa xoa, rốt cục làm ra quyết định, quay đầu hỏi:

- Địa điểm ở đâu?

Lữ Mỹ Mỹ chậm rãi lắc đầu, nói:

- Trước khi Thánh Nhân chân chính xuất thủ, ai cũng không biết cơ duyên rơi ở chỗ nào, chẳng qua hiện nay Thần Tử chân truyền của các thế lực đều về Thần Châu Nam Vực Bạch Ngọc Kinh, nếu có tin tức gì mới xuất hiện, ở Bạch Ngọc Kinh tất nhiên sẽ lấy được trước nhất, hơn nữa tư cách tranh đoạt tạo hóa, cũng cần ở Bạch Ngọc Kinh mới có thể thu được, trước đó Phụng Tiên rời Quy Khư, mục đích cũng không phải Bắc Vực, mà là chạy tới Nam Vực Bạch Ngọc Kinh...

- Bạch Ngọc Kinh...

Phương Hành thầm đọc ba chữ này, con mắt dần dần tỏa sáng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Hắc hắc, Bạch Ngọc Kinh...

Hắn lặp lại một chút, nở nụ cười, để Thần Tú và đại biểu tỷ đều cảm giác sợ hãi.

Thần Châu Thánh Nhân mưu đồ, thực sự quá cơ mật, ngay cả Lữ Mỹ Mỹ cũng biết không nhiều, hơn nữa nếu không có nàng trời xui đất khiến bị Phương Hành bắt, lại bị Thần Tú dùng thần thông Phật môn cưỡng ép "độ hóa", trở thành Phật tử, mới phun hết ra ngoài, thì muốn thu hoạch được bí mật này, không biết phải phí bao nhiêu khí lực, chỉ tiếc, từ trong miệng nàng đạt được cơ mật cũng không hoàn chỉnh, bây giờ chỉ biết lược tạo hóa là cái gì, manh mối tìm kiếm tạo hóa ở nơi nào mà thôi.

Mà một số chi tiết nhỏ, thí dụ như mấy vị Thánh Nhân kia chuẩn bị khi nào tiếp dẫn Huyền Quan, mà sau khi Huyền Quan hàng thế, phải chăng còn giống như trước, có yêu cầu nghiêm khắc với Kim Đan cảnh, Nguyên Anh cảnh thậm chí cốt linh hay không, thì ngay cả nàng cũng không biết, nhưng từ trong miệng nàng biết được, bây giờ đã có rất nhiều

Thần Tử đi Bạch Ngọc Kinh, những người này không ai là Trúc Cơ cảnh cả, từ bọn họ suy đoán, nói không chừng lần cơ duyên này ngay cả Kim Đan cảnh cũng có thể chen chân.

Lại hỏi một số cơ mật, Lữ Mỹ Mỹ trả lời không sai biệt lắm, hơn nữa dùng trạng thái của Lữ Mỹ Mỹ đến xem, tất nhiên không có cái gì giấu diếm, Phương Hành hài lòng kết thúc "thẩm vấn", đầy cõi lòng mong đợi nhìn về phía Thần Châu, không thể không nói, trận nói chuyện này, làm cho hắn giống như bị mèo cào, yên ổn không nổi.

Đương nhiên, mặc dù tạo hóa kia trước đó chưa từng có, nhưng khiêu chiến cũng cường đại, xưa nay những đại tông môn, thế gia chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết kia, Thần Tử của bọn hắn đại khái đều sẽ xuất hiện, ngay cả mình cũng không thể chủ quan...

Chí ít trạng thái hiện tại là đi không được, dù có thể chém giết Nguyên Anh, ở trước mặt đám quái thai kia cũng có khả năng thuyền lật trong mương, việc cấp bách là trước tiên cần phải triệt để luyện hóa Vạn Linh Đan, tiêu trừ tai hoạ ngầm, mới có thể để tu vi ở trạng thái đỉnh phong, cùng đám quái thai kia phân cao thấp...

Một phen suy nghĩ, Phương Hành lòng nóng như lửa đốt dự định mau mau hành động, lúc đầu định giết Lữ Mỹ Mỹ, bất quá nể tình nàng hơn ngàn tuổi còn bảo dưỡng tốt như vậy, trước không giết, hơn nữa Thần Tú đã cưỡng ép độ hóa nàng, thì càng không cần giết, nàng nằm trong loại trạng thái này, ngôn hành cử chỉ không khác thường ngày, nếu Thái Hạo nhất mạch hỏi tới, nàng sẽ tận tâm tận lực che giấu cho đám người Phương Hành, có gió thổi cỏ lay gì sẽ được biết trước.

Đã không có nỗi lo về sau, đám người Phương Hành liền yên tâm phân phát thứ đáng giá của Thái Hạo nhất mạch, sau khi xem xét, thật là có không ít, xác thực như Phương Hành suy đoán, Thái Hạo nhất mạch ở Quy Khư kinh doanh nhiều năm, thu không ít đồ tốt, bây giờ còn không kịp chân chính chở về Thần Châu.

Sau khi kiểm kê, Phương Hành cũng có chút nổi nóng, chẳng trách lúc mình ăn cướp Bảo Khí Các… cảm giác thiếu chút gì đó, thì ra đều bị Thái Hạo nhất mạch tuyển chọn tỉ mỉ, thu hết đồ tốt rồi.

Trong này làm cho thần sắc Phương Hành ngưng trọng nhất, để cho Thần Tú và đại biểu tỷ choáng váng, là một đại đỉnh.

Đó chính là Phong Thiện Đỉnh, trên đỉnh màu xanh đồng loang lổ, mơ hồ có thể thấy được hoa văn, bên trong cắm đầy Thanh Đàn Hương lít nha lít nhít, cũng không biết bao nhiêu năm, những Thanh Đàn Hương vẫn hơi khói lượn lờ, thần thánh mờ mịt...

- Đỉnh này lại còn ở trong Quy Khư?

Nhìn thấy đỉnh này, con ngươi của Phương Hành co rút lại.

Hắn vốn cho rằng, đại đỉnh này đã bị lão Tà mang đi Thần Châu, lại không nghĩ rằng còn ở trong Quy Khư.

- Đương nhiên vẫn còn, mười năm trước Đại Bằng Tà Tôn từng mang đỉnh này tới Thần Châu Bắc Vực đàm phán. Thương định sự tình lập đạo, nhưng cuối cùng Thần Châu Bắc Tam Đạo không chịu đáp ứng điều kiện của Quy Khư, cuối cùng Quy Khư và Yêu Địa, Hải Ngoại Tiên Sơn, Hải tộc liên thủ, cùng Bắc Tam Đạo đấu pháp mấy lần, mới tính định ra cách cục năm phe thế lực cùng chia Bắc Vực, đến lúc này, đỉnh kia liền không thích hợp xuất hiện nữa, lúc này Thần Châu Bắc Vực rồng rắn lẫn lộn, cực kỳ thích hợp Thái Thượng Đạo quật khởi, đỉnh này một ngày không xuất hiện, thì ai cũng không thể hoài nghi danh phận của Quy Khư, Hải tộc, Yêu Địa, Tiên Sơn, Bắc Tam Đạo cũng không mặt mũi nào chấp chưởng Bắc Vực, mà tới thời cơ phù hợp, Thái Thượng Đạo lấy ra đỉnh này, giống như kiêu hùng nhân gian lấy được ngọc tỉ truyền quốc, lắc mình biến hoá liền có thể chấp chưởng một Vực!

Lữ Mỹ Mỹ nhẹ nhàng mở miệng giải thích:

- Cũng chính bởi vì đủ loại nguyên do, chiếc đỉnh này vẫn lưu ở trong Quy Khư, coi như thủ đoạn cuối cùng chế ước Bắc Tam Đạo, vốn do dòng chính của Đại Bằng Tà Tôn trông coi, Thái Hạo nhất mạch ta cũng phí hết khí lực, mới rốt cục cầm đỉnh này ở trong tay, trước đó không lâu, Phụng Tiên lấy được Thái Thượng Ngọc Thư, Thái Hạo tiên chủ truyền tin cho ta, lệnh ta nghĩ biện pháp mang đỉnh này về tộc địa, trải đường cho Phụng Tiên, ta cũng là trước đó không lâu mới lấy được đỉnh này mà thôi...

- Ha ha, lần này ngược lại tới đúng dịp!

Ánh mắt Phương Hành lóe lên vài cái, mặt đầy ý cười:

- Lúc đầu chỉ có bốn mươi phần trăm chắc chắn luyện hóa Vạn Linh Đan, bây giờ lại có bảy thành rồi.

Phương Hành cũng không khách khí, lập tức thu cự đỉnh, lại lấy ra hết thảy thứ đáng giá của Thái Hạo nhất tộc, cùng Thần Tú và đại biểu tỷ chia sạch sẽ, lúc này mới mang theo con lừa và quái ngư, một đoàn người chạy tới hạch tâm của Thái Thượng di tích.

Vào Thái Thượng di tích, liền lấy Hoàng Tuyền Thủy, giúp đại biểu tỷ tẩy đi tà khí, lại dựa vào đủ loại bảo dược, trị liệu ám thương, chữa trị phong ấn, Hoàng Tuyền Thủy vốn là tà thủy hiếm thấy trong thiên hạ, chí âm chí tà, mà đại biểu tỷ ban đầu ở Hoàng Phủ gia nhiễm phải ma khí, lại vừa lúc là sát linh vạn yêu, đối với sát linh mà nói, Hoàng Tuyền Thủy tựa như nam châm hút sắt thép, dễ dàng hút ra tất cả.

Chỉ rõ chỗ Hoàng Tuyền Thủy, Phương Hành mặc hai người này tự đi chữa thương, hắn thì tiến vào Thái Thượng di chỉ, chọn một tàn điện không người chú ý ngồi xuống, ánh mắt ngưng trọng, đại đỉnh đặt ở trước mắt, nhìn chăm chú thật lâu.

- Thế gian hết thảy, hẳn là có định số?

- Vốn đang lo lắng trong quá trình luyện hóa Vạn Linh Đan, có chút không đủ nắm chắc, lại gặp ngươi lần nữa...

- Mười năm trước, ngươi hủy đạo cơ của tiểu gia, mười năm sau, lại do ngươi đến trợ giúp tiểu gia trấn áp đạo uẩn!

Chương 749: Phong Thiện Đỉnh trấn Vạn Linh Đan

Quá trình luyện hóa Vạn Linh Đan, trên thực tế là một quá trình chữa trị đạo cơ của Phương Hành. Lần này hắn quyết định dùng mình đi luyện hóa Vạn Linh Đan!

Đắm chìm trong ý thức hải, quan sát nửa ngày, Phương Hành bắt pháp quyết, hai tay chậm rãi vẽ ra, trong miệng thầm đọc cổ chú

Trong ý thức hải một mảnh hỗn độn, bắt đầu có tiếng tụng kinh trầm thấp tối nghĩa vang lên.

Hỗn Độn bắt đầu lăn lộn, bị thôi phát đến cực hạn, tách ra đạo đạo lực lượng phá diệt, tung hoành bay lượn.

Thần Cơ Phá Diệt Quyết!

Thần quyết trấn bảo của Hoàng Phủ gia!

Pháp quyết này vốn là thôi phát lực lượng phá diệt, nghịch chuyển sinh lão bệnh tử, từ sinh cơ hóa thành khô kiệt.

Mà bây giờ Phương Hành lại lợi dụng lực lượng Hỗn Độn trong cơ thể mình, thôi động pháp quyết này đến tận cùng.

Hắc ám, rách nát, cô quạnh...

Đủ loại lực lượng hủy diệt bắt đầu phun trào ở trong Hỗn Độn, đạo đạo lực lượng xung kích lẫn nhau, lực lượng Hỗn Độn vận chuyển, bắt đầu kích hoạt lực lượng phá diệt, ở trong ý thức hải của Phương Hành điên cuồng tung hoành, loại lực lượng Hỗn Độn này, vốn không phân âm dương sinh tử, nhưng vào lúc này Phương Hành thúc giục Phá Diệt Thần Cơ Quyết, lại bắt đầu khó mà ngăn chặn chuyển hóa.

Thần Cơ Phá Diệt Quyết vốn là một loại lực lượng khô bại tới cực điểm, thậm chí đụng vào một chút, cũng có khả năng khô bại vạn vật, từ thần uy của nó đến xem, cơ hồ chính là một cực khác của sinh, biểu hiện của lực lượng tử vong.

Lực lượng phá diệt càng ngày càng mạnh, lại thêm ở trong Hỗn Độn, có pháp chủng ma diệt của Phương Hành sinh ra mảnh vỡ kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, sát, vốn đã lắng đọng ở dưới đáy Hỗn Độn, vào lúc này vọt lên, cùng Hỗn Độn quấy lại với nhau, trùng kích lẫn nhau, tạo thành một vòng xoáy đáng sợ, như có thể ma diệt hết thảy, đoạn tuyệt hết thảy sinh cơ.

Loại lực lượng phá diệt này, đã là cực hạn mà Phương Hành có khả năng thi triển, lại nhiều một chút, thì sẽ tới biên giới mất khống chế.

Nhưng vào lúc này, Phương Hành vốn bởi vì mất đi đạo nguyên, thần hồn sớm trở nên khô kiệt, thình lình liều mạng hao tổn phân ra một tia linh thức, vọt vào trong đại dương phá diệt mênh mông...

- Hỗn Độn vốn không phân sinh tử, cũng có thể nói là ẩn chứa sinh tử!

- Lúc Hỗn Độn chưa phân, ta không cảm ứng được sinh cơ của mình, nhưng nếu ta chuyển hóa tất cả Hỗn Độn thành lực lượng phá diệt thì sao?

- Một sợi sinh cơ kia, mặc kệ yếu ớt cỡ nào, cũng nên xuất hiện nha?

Thanh âm của Phương Hành quanh quẩn ở trong ý thức hải, ông ông tác hưởng, rung khắp hư không.

- Tiểu gia kéo thân thể tàn phế ở nhân gian du đãng mười năm, dùng tất cả phương pháp khôi phục sinh cơ, tái tạo đạo nguyên của mình, nhưng tìm mười năm, đều không có một chút biện pháp nào... thân thể này triệt để phế đi, sinh cơ cơ hồ giọt nước không dư thừa... Nhưng ta dù sao cũng còn sống, dù nửa chết nửa sống, nhưng vẫn còn sống, cái này đại biểu trong cơ thể ta còn ẩn chứa sinh cơ, mặc dù sinh cơ rất ít, nhưng chỉ cần ta còn sống, thì nó nhất định còn... Hiện tại đi ra cho ta!

Oanh!

Một điểm linh thức chui vào vòng xoáy phá diệt, nhanh chóng chìm xuống.

Ở trong hỗn độn, tìm kiếm sinh cơ.

Một sợi sinh cơ kia, hoặc là đạo nguyên, đại bộ phận đều đã trôi qua, còn lại một chút cũng đã bị Hỗn Độn thôn phệ, rốt cuộc tìm không được, Linh Sơn Tự nói trên người Phương Hành đã mất sinh cơ, chỉ chính là loại tình huống này của hắn, trong cơ thể chỉ còn Hỗn Độn, xác thực không có chút sinh cơ nào, mà hiện tại Phương Hành muốn làm, là từ trong Hỗn Độn, lấy ra sợi sinh cơ bị Hỗn Độn thôn phệ kia.

Phương Hành tin tưởng sợi sinh cơ kia còn tồn tại, chỉ là không dễ tìm mà thôi!

Mặc dù thời điểm hắn tu hành không quá cố gắng, nhưng vẫn nhìn qua một số kinh văn, biết vũ trụ mới bắt đầu, đại đạo diễn hóa Hỗn Độn mà có sinh cơ, nói cách khác, tất cả sinh cơ trong thiên địa, vốn là từ trong Hỗn Độn sinh ra, như vậy đạo cơ của mình vỡ nát, đạo nguyên trôi đi, đã thành một mảnh hỗn độn trong ý thức hải, tất nhiên cũng sẽ có một sợi sinh cơ như thế tồn tại, một mực được ôn dưỡng.

Mà phương pháp moi nó ra, chính là Thần Cơ Phá Diệt Quyết.

Hỗn Độn vốn khô khan cô quạnh, bị thôi động đến cự hạn!

Ý thức hải vốn không có chút sinh cơ nào, vỡ nát ma diệt đến càng thêm tan hoang!

Lực lượng Hỗn Độn vốn âm u đầy tử khí, triệt để thôi động đến trình độ phá diệt vạn vật...

Người khác nhằm vào tình huống của Phương Hành, chỉ nghĩ dùng những phương pháp khác giúp hắn tạo sinh cơ mới, nhưng phương pháp của Phương Hành là thông qua Thần Cơ Phá Diệt Quyết, thúc đẩy loại tình huống này tới trình độ cực hạn!

Hắn tin tưởng, thời điểm hủy diệt đến cực hạn, chính là lúc sinh cơ hiển hóa.

Lúc trước hắn đưa Tiêu Tuyết ra Hoàng Phủ tộc địa, truyền cho nàng phần cảm ngộ kia, chính là đạo lý này!

Giờ khắc này, ở dưới Phương Hành không ngừng thôi động, lực lượng phá diệt trong cơ thể hình thành vòng xoáy khổng lồ, thậm chí quán xuyên ý thức hải của hắn, tạo thành một cái phễu to lớn, lực lượng phá diệt cường đại bên trong đã đạt đến cực hạn mà thân thể hắn có khả năng đạt tới, vô cùng kinh khủng, phảng phất như có thể kéo hết thảy vào hắc ám vĩnh cửu, như muốn hình thành một động quật kinh khủng, hết thảy đồ vật, thậm chí ánh sáng, đều bị kéo vào trong đó...

Nhưng ở chỗ sâu nhất, một điểm linh quang yếu ớt chậm rãi lấp lóe từng tia quang hoa!

Đó là một đạo linh quang yếu ớt đến gần như không thể gặp, phảng phất như sợi tơ, lại như một gốc cỏ non, biến ảo chập chờn, thiên biến vạn hóa.

Ở trong hỗn độn, mặc dù linh quang nhỏ yếu, nhưng lại cực kỳ dễ thấy.

Bởi vì nó là điểm sáng duy nhất trong bóng tối.

Mà lực lượng nó đại biểu, thình lình trái ngược phá diệt thần lực.

Sinh cơ!

Hoặc là đạo nguyên của Phương Hành, sau khi đạo cơ vỡ nát, trong cơ thể còn sót lại một sợi đạo nguyên.

Vốn đã hóa vào Hỗn Độn, nhưng lại bị Phương Hành cưỡng ép kéo ra.

Thấy được điểm ánh sáng này, trên mặt

Phương Hành hiện lên tiếu dung...

Có nó, mình suy diễn đã thành công hơn phân nửa.

Về phần một nửa khác, là luyện hóa Vạn Linh Đan!

- Sinh cho ta...

Đột nhiên ở trong ý thức hải của Phương Hành, có một tiếng hét lớn, tia linh thức kia vọt thẳng về phía thần quang.

Kéo ra thần quang, từ từ ôn dưỡng, liền có hi vọng khôi phục tu vi chân chính.

Bất quá vào lúc này, Vạn Linh Đan như cảm ứng được nguy cơ gì, thừa dịp linh thức của Phương Hành đều đặt ở trên sợi thần quang yếu ớt kia, không rảnh bận tâm nó, vậy mà "Ông" một tiếng, quang mang đại tác, phóng thẳng về phía không trung, kinh văn lập tức bao phủ xuống, muốn vây khốn nó tại nguyên chỗ, nhưng nó cực kỳ liều mạng, như muốn xông phá.

Vạn Linh Đan muốn chạy trốn!

Nhưng lúc này phù văn màu vàng đã hơi có vẻ ảm đạm, mờ mờ ảo ảo lộ ra dấu hiệu ngăn không được nó.

Kinh văn chính là phong ấn, thời gian đã lâu, lực lượng trôi qua, lại thêm lúc này Phương Hành không có phật uẩn vạn năm của Linh Sơn Tự trấn áp, kinh văn màu vàng như lục bình không rễ, lúc này sớm đã suy yếu, đến biên giới vỡ nát.

Chỉ bất quá đối với điểm này, Phương Hành sớm làm chuẩn bị!

- Muốn chạy trốn? Ha ha, ngươi đã là vật trong túi ta!

- Phong Thiện Đỉnh, ngươi đã có thể trấn áp khí vận Bắc Vực, vậy thì tới giúp ta trấn áp viên Vạn Linh Đan này đi!

Ầm ầm!

Thời điểm thanh âm của Phương Hành vang lên, một đạo lực lượng bàng bạc đến khó có thể tưởng tượng phun trào đến, từ trên trời giáng xuống, trấn áp Vạn Linh Đan.

Chương 750: Tách Hỗn Độn tạo thức giới

Phong Thiện Đỉnh đã không biết ở trên Phong Thiện Sơn bao nhiêu năm tháng, trở thành một loại biểu tượng.

Các tu sĩ chỉ biết đỉnh này là Tiên Đế thời thượng cổ lưu lại, nhưng ai cũng không biết nó đến tột cùng có thể làm được cái gì, hơn nữa ở dưới các thế lực Bắc Vực kiềm chế lẫn nhau, cũng không có ai lớn mật đến dám mang đỉnh này đi nghiên cứu, hoặc luyện hóa lần nữa, giao cho nó một loại quy tắc và lực lượng nào đó, thậm chí từ thượng cổ đến nay, đại đỉnh này cũng chỉ có thể đặt ở trên Phong Thiện Sơn, xem như một bài trí, vĩnh viễn không di dời.

Đương nhiên, mười năm trước ra một cái ngoài ý muốn, nó rốt cục bị người mang rời khỏi Phong Thiện Sơn, sau đó mười năm không thấy ánh mặt trời.

Mà mười năm sau, Phương Hành lần nữa vận dụng Phong Thiện Đỉnh do thượng cổ Tiên Đế lưu lại.

Hắn dùng đỉnh này, chính là mượn lực lượng trấn áp của đại đỉnh.

Vạn Linh Đan có linh tính, lúc bị phong ấn ở trong cơ thể Phương Hành, nó lúc nào cũng nghĩ đào tẩu, huống chi là thời điểm muốn nó luyện hóa?

Cho nên muốn luyện hóa Vạn Linh Đan, đầu tiên phải trấn áp nó, Linh Sơn Tự là muốn dùng phật uẩn vạn năm trấn áp, mà Phương Hành thì chạy về Quy Khư, dùng đại trận trong Thái Thượng di chỉ trấn áp, chỉ bất quá đến cuối cùng, hắn lại ngoài ý muốn phát hiện, mình hoàn toàn có thể dùng vật khác đến trấn áp, cái kia chính là Phong Thiện Đỉnh !

Vô luận là phật uẩn ở Linh Sơn Tự hay đại trận trong Thái Thượng di chỉ, đều cần Phương Hành ở một chỗ, mãi cho đến luyện hóa xong Vạn Linh Đan mới có thể rời đi, mà dùng đại đỉnh này, hắn lại không cần ở một chỗ, chỉ cần mang theo đại đỉnh ở trên người là được.

Nói đến lực lượng trấn áp... thế gian này có vật nào vượt qua Phong Thiện Đỉnh có thể trấn áp khí vận một Vực?

Sự thật cũng đúng như này, thời điểm Vạn Linh Đan muốn mạnh mẽ đột phá phong ấn, Phong Thiện Đỉnh bị Phương Hành giơ lên, lực lượng trấn áp giống như thuỷ triều bị Phương Hành dẫn vào trong cơ thể, hóa thành hư ảnh cự đỉnh, bao phủ lấy Vạn Linh Đan, mà Vạn Linh Đan thì giống như Lữ Mỹ Mỹ bị Thần Tú gõ mõ, trong nháy mắt trung thực, không nhúc nhích trầm xuống, chìm vào trong Hỗn Độn...

Phương Hành cười ha ha, một sợi thần quang bồng bềnh lung lay, bay đến trên không, cắm rễ ở trên người nó, hấp thu từng tia sinh cơ trong Vạn Linh Đan, bắt đầu to lớn lên...

Linh quang vốn không đến nửa tấc, lúc ẩn lúc hiện, lúc này bắt đầu dần dần cường tráng, trưởng thành.

- Nếu không có viên Vạn Linh Đan này, dựa vào chính ta tu luyện sợi thần quang kia, muốn khôi phục lại cảnh giới lúc trước, chí ít cần gần trăm năm, thậm chí mấy trăm năm, hơn ngàn năm? Dù sao lúc ấy ta cảm ngộ đến, là khôi phục một sợi sinh cơ mà thôi, nhưng hôm nay có Vạn Linh Đan làm chất dinh dưỡng, đoán chừng rất nhanh tu vi sẽ hoàn toàn khôi phục, đây thật là...

Phương Hành thở dài tổng kết:

- Hoa màu phát triển tốt, toàn bộ nhờ phân ah...

...

...

Thần quang hiển hiện, trong thức giới của Phương Hành lại hiện ra cảnh tượng sáng tỏ.

Nguyên bản hắn tu luyện Thái Thượng đan đạo, thức hải hóa thức giới, tạo thành một vùng không gian.

Trong không gian đó, thần hồn là liệt nhật, thể phách làm đại địa, các loại pháp chủng hiển hóa, biến ảo Ngũ Hành vạn vật.

Mà sau khi đạo cơ của hắn vỡ nát, thức giới cũng vỡ nát theo, ngoại trừ thần hồn của hắn, mặc dù quang mang ảm đạm, nhưng vẫn còn như u hồn bồng bềnh ở trong không gian này ra, thì đại địa đã rạn nứt, không chứa một tia sinh cơ, núi cao đổ sụp, không còn chút khí tượng, sông lớn khô cạn, không có chút linh khí, ngay cả long châu hình thành đại dương, cũng đã trở thành biển chết, không có một tia gợn sóng, không trung mây mù lượn lờ, không có lôi quang hiển hóa, sương mù ở sâu trong thức giới cũng hoàn toàn tĩnh mịch, không hề có động tĩnh gì...

Mà bây giờ, theo từng tấc thần quang sinh trưởng, trong thức giới lại hiện lên biến hóa vi diệu.

Một tấc thần quang, một tấc sinh cơ.

Trong thức giới, đại địa rạn nứt bắt đầu có thanh tuyền tuôn ra, làm dịu thổ nhưỡng, ánh sáng thái dương càng sáng tỏ, trong thức giới sắc trời ảm đạm được chiếu sáng mấy phần, Phong Thiện Sơn ý hình thành đại sơn lúc đầu rách nát giống gò núi, vào lúc này lại ầm ầm tăng vọt, nguy nga cao lớn gấp đôi trước kia, phảng phất như đỉnh thiên lập địa, trấn trụ đại địa, chống đẩy hư không, mà long châu hình thành đại dương, sóng biển cũng bắt đầu lăn lộn, sóng nước cao mấy trượng thỉnh thoảng đập vào bờ biển...

Hết thảy ở trong thức hải, đều theo thần quang bắt đầu xuất hiện mà sinh trưởng, khôi phục sinh cơ.

Thần kỳ hơn là, ở dưới đại địa, Vạn Linh Đan bị Phong Thiện Đỉnh trấn áp, một sợi đạo nguyên hoàn chỉnh bị thần quang hấp thu, đạo nguyên lại hóa thành một cái bóng, tiến vào vùng thế giới này, cái kia rõ ràng là một giao long dài mấy trăm trượng, nó chỉ còn lại một lạc ấn, nhưng hiển hóa ở trong thức giới lại không khác vật sống, nó vốn đã tuyệt vọng, khiếp sợ nhìn thế giới này, nửa ngày sau đột nhiên trở nên vui mừng reo hò, cao cao bay lên, đâm vào trong biển cả.

Bọt nước tóe lên, trong thức giới xuất hiện sinh linh thứ nhất!

Mà ở sau nó, còn có càng nhiều lạc ấn đang chậm rãi bắn ra tiến vào trong thế giới này...

...

...

Ngoại giới, trên Quy Khư di chỉ, từ khi Phương Hành bế quan bắt đầu, liền có mây đen dày đặc một mực thâm trầm phủ xuống, trùng điệp tầng tầng, giống như có thần linh ở trên không, mượn mây đen nặng nề đến che đậy thân hình của mình, lại như ma vân phủ xuống, bao phủ toàn bộ di chỉ, hiện ra một loại cảm giác thâm trầm tuyệt vọng, không mang theo một chút hi vọng.

Nhìn ma vân nặng nề trên đỉnh đầu, ngay cả Thần Tú và đại biểu tỷ cũng không có tâm tư làm chuyện khác, thần sắc lo lắng.

- Ngươi nói Đại Nhật Như Lai Kinh ở trên thân thể ngươi?

Đại biểu tỷ nghe Tiểu hòa thượng Thần Tú nói, tức giận đến thay đổi sắc mặt.

Tiểu hòa thượng Thần Tú cũng ủy khuất:

- Không phải ở trên người ta, mà là ở trong lòng ta... Ta lĩnh hội kinh này vài chục năm rồi...

Đại biểu tỷ giận dữ quất tới:

- Vậy ngươi còn trơ mắt nhìn hắn đi mạo hiểm? Ngươi nhìn ma khí trên không trung, thấy thế nào cũng không giống như dấu hiệu tốt, còn không biết tên vương bát đản kia đang làm gì, ngươi rõ ràng có phương pháp giúp hắn không cần mạo hiểm vượt qua cửa ải khó, vậy mà khoanh tay đứng nhìn, coi như sư đệ gì chứ, ta phải đánh chết ngươi...

- Ai nha, đừng đánh đừng đánh...

Tiểu hòa thượng Thần Tú khổ não chạy ra hơn mười trượng, vừa lo nghĩ vừa đi trở về:

- Không phải ta không nỡ, dọc theo con đường này, ta ám chỉ hắn rất nhiều lần, thậm chí có lần cùng hắn hàn huyên chân ý của Đại Nhật Như Lai Kinh nửa ngày, ta không tin hắn nghe không hiểu, nhưng hắn rõ ràng không nguyện ý học kinh văn này, ta có biện pháp nào...

- Không có khả năng, không học pháp môn cao minh nhất của Phật môn, lại muốn tự mình vượt qua?

Biểu lộ của đại biểu tỷ âm trầm, thần sắc lo lắng:

- Chẳng lẽ hắn còn có pháp môn gì lợi hại hơn Đại Nhật Như Lai Kinh? Nhưng cũng không thể, Đại Nhật Như Lai Kinh đã là đứng đầu nhất giữa thiên địa, còn có pháp môn gì có thể siêu việt tâm pháp này?

Tiểu hòa thượng Thần Tú trầm mặc cau mày, nửa ngày sau mới nói:

- Có lẽ có một loại...

Đại biểu tỷ giật mình, quay đầu nhìn hắn.

Biểu lộ của Thần Tú nghiêm túc:

- Pháp môn do mình tìm hiểu ra!

Biểu lộ của đại biểu tỷ đột nhiên biến đổi, giống như ý thức được cái gì.

Mà biểu lộ của Thần Tú thì càng ngưng trọng, nín thở thật lâu, mới chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí nói:

- Đối với thiên địa chúng sinh mà nói, pháp môn có cao thấp, Đại Nhật Như Lai Kinh tự nhiên là một trong mấy pháp môn cao nhất giữa thiên địa, nhưng đối với hắn, pháp môn thích hợp nhất mới là đứng đầu nhất, ta một mực nghĩ... Hắn không chịu học Đại Nhật Như Lai Kinh, có phải hắn đã...

- Không có khả năng!

Đại biểu tỷ chém đinh chặt sắt nói:

- Tu hành giống như đại thụ, thuật là lá, pháp là cành, thần thông là thân, tâm pháp là gốc, ta tin tưởng hắn có thể tìm hiểu ra thuật pháp, thần thông, nhưng không tin dùng niên kỷ của hắn, đã có thể tìm hiểu ra tâm pháp của mình... Phải biết đây là đồ vật chỉ Nguyên Anh lão tổ đỉnh phong mới có thể đi nghiên cứu, dùng để đối kháng chín đạo lôi kiếp, hiện tại hắn mới bao lớn? Tuổi còn nhỏ, tu vi chỉ là Kim Đan cảnh, chẳng lẽ đã có được tâm pháp của mình sao?

Nhưng thời điểm nàng thấp giọng bác bỏ, Tiểu hòa thượng Thần Tú lại ngơ ngác nhìn về phía sau nàng.

Nét mặt của hắn ngốc trệ mà kinh ngạc, sau một hồi lâu mới cười khổ:

- Vậy ngươi quay người nhìn một chút đi!

Đại biểu tỷ cũng kinh ngạc quay người, sau đó ngây dại.

Trên không Thái Thượng di chỉ, mây đen nặng nề chẳng biết lúc nào đã nứt ra một cái khe, một tia nắng tươi đẹp từ trên trời giáng xuống, rơi vào một tàn điện trong Thái Thượng di chỉ, mà tàn điện kia, chính là chỗ Phương Hành bế quan...

- Thiên địa cảm ứng, phong vân biến hóa, là biểu thị hắn...

Đại biểu tỷ thấp giọng mở miệng, tia nắng kia xuyên thấu tầng tầng ô quang, chiếu xuống Thái Thượng di chỉ cơ hồ vạn năm không thấy ánh mặt trời, lộ ra cực kỳ thần dị, để bọn hắn từ nơi sâu xa, cảm nhận được một loại ý cảnh huyền diệu khó giải thích nào đó, tâm thần rung động.

- Kẹt kẹt...

Đại môn cũ nát của tàn điện bị đẩy ra, trong cửa tối om, một hòa thượng áo xám vẻ mặt trang nghiêm đi ra, nhìn hắn tuổi không lớn lắm, khuôn mặt còn có chút non nớt, bộ dáng lại có chút biến hóa, giống như biến trở về bộ dáng mười năm trước, mặc dù sắc mặt vẫn có chút hôi bại, nhưng lại nội uẩn sinh cơ, lộ ra tinh thần tràn đầy, từ trong di chỉ chậm rãi đi tới.

Quanh người tung bay mười mấy hạt châu mượt mà không tì vết, những hạt châu này linh quang lấp lóe, chiếu sáng hư không, hiển hóa ra đại đạo huyền ảo, có linh thú, có tiên cầm, có xà giao, mà ở trên tay hắn, thì nâng một tiểu đỉnh, chính là Phong Thiện Đỉnh, lúc này không biết vì sao lại nhỏ đi mấy lần, bị hắn nhẹ nhàng nắm ở trên tay.

Hòa thượng mỉm cười nhìn Thần Tú và đại biểu tỷ, trên người khí tức thánh khiết, cơ hồ khiến bọn hắn ngây người.

Biết rất rõ ràng là ai, nhưng hai người bọn họ lại sinh ra một loại cảm giác không dám nhận.

Bất quá đi ra ngoài hơn mười trượng, hòa thượng áo xám thánh khiết bỗng nhiên ngừng lại, gãi gãi đũng quần, đưa tay lên ngửi ngửi, tiện không thể tả, sau đó tiếp tục đi tới, hai người lập tức xạm mặt lại, trong lòng bất đắc dĩ cho ra một kết luận.

- Là hắn...

Chương 751: Tranh khí vận

Hòa thượng áo xám chính là Phương Hành, chẳng qua là khí tức đã khác so với khí tức cô quạnh hoang mang ba ngày trước, nhưng nếu tỉ mỉ cảm nhận lại hết sức giống với khí tức phấn chấn, mạnh mẽ linh động nhẹ nhàng mười năm trước. Khi lần đầu nhìn thấy hắn, trong lòng đại biểu tỷ và tiểu hòa thượng Thần Tú đều dâng lên một cảm giác quái dị... Đây cũng không phải là Phương Hành mấy ngày trước mượn sức sống trong Vạn Linh đan mà là Phương Hành đã chân chính tìm về đạo nguyên của bản thân, khôi phục tu vi của bản thân, tiểu ma đầu tung hoành trong giới tu hành.

Hiện nay tóc mọc cực kỳ chậm chạp. Bởi vì hắn đã ngưng tụ hết sinh cơ ở trong cơ thể, toàn lực thúc giục thần quang sinh trưởng, cho nên tóc mới mọc chậm đi, hơn nữa còn nội hàm thần quang. Lúc nghiêm túc không cười cũng xác thực có chút dáng vẻ trang nghiêm, hơn nữa tuy đã có Phong Thiện đỉnh trấn trụ Vạn Linh đan nhưng kinh văn trên người thậm chí là bộ pháp y Phật môn này vẫn có thể ngăn cản linh khí tản đi, không thể thay ra được. Tăng y liên kết tới Phong Thiện đỉnh chẳng phải là dáng vẻ mà một hòa thượng thường dùng để đi khất thực sao?

Còn trong Vạn Linh đan, hạt châu mà lạc ấn của đại yêu hiển hóa ra cũng cực kỳ giống xâu tràng hạt đeo ở cổ hòa thượng. Điều này cũng dẫn tới bây giờ thoạt nhìn Phương Hành cực kỳ giống một tên hòa thượng dởm bưng bát đi tứ phương khất thực.

Cũng may Phương Hành tâm lớn, lần đầu tiên nhìn thấy bản thân mình trong kính thì có chút thương cảm, nhưng nhìn nhiều thêm một hồi lại cảm thấy rất thuận mắt, không khỏi cảm khái mỹ nam mặc cái gì cũng đẹp cả. Cứ vậy dứt khoát cứ như vậy mà tiếp nhận hình tượng mới của mình.

Đến bây giờ, trong cơ thể Phương Hành, tuy Vạn Linh đan còn chưa hoàn toàn luyện hóa hết nhưng chỉ cần Phong Thiện đỉnh còn ở trong tay mình ngày nào, Vạn Linh đan sẽ không có hy vọng chạy trốn ngày đó, hơn nữa, đạo nguyên của bản thân đã tái hiện, đồng thời đang hấp thu Vạn Linh đan để nuôi dưỡng, sinh trưởng. Lại nói, tai họa ngầm lớn nhất cũng đã bị tiêu trừ, còn lại chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi, còn phong ấn trong cơ thể của đại biểu tỷ cùng với chuyện Lư tử bị Thái Hạo Nhất bộ làm bị thương cũng trong mấy ngày này đã điều dưỡng khá hơn, nhóm mình chỉnh đốn có thể nói là thu hoạch viên mãn.

Bước tiếp theo đương nhiên là tiến về Bạch Ngọc kinh Nam Vực Thần Châu, đi đoạt vận may lớn kia rồi!

Đối với lần này, Phương Hành tràn đầy lòng tin. Khí phách hiên ngang hung hăng, người còn chưa đi, Thái Thượng Cửu kinh đã nắm trong tay rồi.

- Sư huynh à, lần này đi Bạch Ngọc kinh cũng không phải là một nơi mà vài tán tu không có môn phái có thể chen chân được, phía sau mỗi người đều đại biểu cho một đại tông môn. Bằng không cũng không có tư cách tiến vào Bạch Ngọc kinh. Trước đó không lâu, trong lúc ngươi bế quan có người đưa tới một tin tức, trong đó nói lúc ngươi đi tới Bạch Ngọc kinh có thể mượn danh nghĩa của Linh Sơn tự của ta để hiện thân... chuyện này ngươi hẳn là không thể không giúp chứ...

Lúc thương nghị hành trình, tiểu hòa thượng Thần Tú lại nhớ tới một chuyện, trịnh trọng nói với Phương Hành. Hắn cẩn thận hỏi một chút mới biết được trong khoảng thời gian mình đang bế quan, Tiêu Tuyết lại đã xông tới Quy Khư để một lần, còn từng động thủ với người trong Quy Khư, thực lực đáng sợ, thình lình kinh động tới Nguyên Anh lão tổ Lữ Mỹ Mỹ. Chỉ có điều sau khi hỏi rõ mục đích của Tiêu Tuyết, Lữ Mỹ Mỹ đương nhiên cũng không dám dứt khoát hạ sát thủ, sau khi bố trí một phen, hỏi rõ mục đích của nàng rồi mới che giấu tai mắt của người khác, đưa nàng ra khỏi Quy Khư.

Khi đó Phương Hành đang bế quan, Tiêu Tuyết đương nhiên là không gặp được, lại gặp mặt tiểu hòa thượng Thần Tú một lần, chuyển lời thông qua gã.

- Lấy danh nghĩa Linh Sơn tự để hiện thân? Có lợi ích gì không?

Phương Hành nghe xong cũng từ chối cho ý kiến, chỉ là cảnh giác nhíu mày, không đồng ý ngay lập tức.

Hắn quả thực là đã nợ Linh Sơn tự một ân tình vẫn chưa trả được, nhưng lần này đại kế của Thần Châu quá quan trọng, mình nhất định phải có được toàn bộ Thái Thượng Cửu kinh, chuyện này không thể đùa giỡn được, hơn nữa lần bày mưu này chính là do mấy vị Thánh Nhân của Đạo môn liên thủ bố trí, bản thân mình lấy danh nghĩa Linh Sơn tự tiến vào Bạch Ngọc kinh, nghĩ thế nào cũng có cảm giác sai ở đâu đó.

Tiểu hòa thượng Thần Tú nhíu mày:

- Trước đó không phải ngươi đã cướp rất nhiều kinh thư từ trong Tàng Kinh các sao?

Phương Hành nghe vậy thì thấy nóng nảy:

- Những vật đó đều là do tự ta cướp được, làm sao có thể nói cùng với chuyện này chứ?

Khuôn mặt tiểu hòa thượng Thần Tú khổ sở:

- Ta đây lại chẳng có lợi ích gì, cho là giúp ta một chuyện có được không?

- Không giúp!

Phương Hành dứt khoát từ chối:

- Cho dù không có thân phận không thể tới Bạch Ngọc kinh được, nhưng cho dù là Đại Tuyết sơn hay là Yêu địa, hoặc là Hải tộc, tiểu gia ta đều có bằng hữu cả, đi cùng người nào vào trong đó mà chẳng được, nếu không được nữa thì ta làm thịt họ Lữ kia, lấy danh sách thái thượng về, lấy thân phận đứng đầu Quy Khư cũng có thể vào đó được, nhiều lựa chọn tốt như vậy, sao cần phải làm hòa thượng chứ...

Nói thế làm mặt Thần Tú đỏ rần:

- Đây là chuyện mà Bạch sư thúc cũng đồng ý...

Phương Hành liếc một cái:

- Hắc sư thúc đồng ý cũng không được đâu...

Liên quan tới nguyên tắc làm đại sự, mặt mũi người nào cũng không nể!

Tiểu hòa thượng Thần Tú hoàn toàn hết chỗ nói, sau một hồi lâu mới chợt nhớ tới một chuyện, cười hắc hắc đưa một cái túi gấm tới, nói:

- Vị Tiêu sư tỷ kia đưa lại cho ta một cái túi gấm, nói sau khi ngươi xem xong sẽ đồng ý thôi... ta cam đoan chưa hề nhìn lén đâu!

- Túi gấm?

Phương Hành hơi kinh ngạc, trong lòng xuất hiện một cảm giác không ổn.

Chỉ có điều sau khi nhận lấy túi gấm rồi xem xong, sắc mặt hắn cũng thay đổi, vẻ mặt căng thẳng cũng biến thành cười híp mắt, thậm chí khuôn mặt nhỏ nhắn có hơi hồng lên, trong miệng chẹp chẹp vài tiếng, sau một hồi lâu mới thu túi gấm lại, trân trọng bỏ vào trong ngực mình, sau đó đè bả vai của Thần Tú xuống, giọng nói đầy thâm ý:

- Con lừa ngốc nhà ngươi, ngươi yên tâm, ta là một người có ân phải trả, Linh Sơn tự các người không phải là muốn ta giúp tìm một thứ như kinh văn gì đó sao? Ngươi cứ yên tâm đi, chuyện này cứ để ta ta, tháo mấy cỗ quan tài cho ngươi cũng được...

Trở mặt nhanh như vậy làm đại biểu tỷ nhìn cũng thấy sửng sốt, vô cùng im lặng nhìn Phương Hành.

Tiểu hòa thượng Thần Tú cũng mặt mày bất đắc dĩ, than thở trong lòng: “Vẫn là Bạch sư thúc lợi hại, một cái túi gấm là đã xong chuyện rồi...”

Hai tăng, một nữ nhân, một con lừa một con cá thỉnh thoảng nghỉ ngơi rồi liền chạy vào sâu trong di chỉ Thái Thượng, mượn tế đàn nơi đó để rời đi.

Cũng không chào hỏi Lữ Mỹ Mỹ, dù sao chuyến đi này bí ẩn, người biết càng ít càng tốt.

Chỉ có điều, ngay cả đám Phương Hành cũng không biết, sau khi bọn hắn rời đi, trên một nơi trong di tích này lại có một cái bóng nhàn nhạt rơi xuống từ hư không, nhìn bóng lưng nhóm Phương Hành rời đi, cái bóng này nhàn nhạt gượng cười.

- Lầm rồi...

- Vốn cho là hắn không độ được qua cửa này, sẽ không có tư cách làm đệ tử của Thái Thượng Đạo thống ta, vì giành trước cơ hội nên mới chuyển cơ duyên trên người hắn cho

Phụng Tiên, nhưng không thể ngờ tới là cuối cùng hắn lại dựa vào phương pháp của mình để luyện hóa Vạn Linh đan, cuối cùng lại không vào Phật môn...

Giọng nói của cái bóng này có chút bất đắc dĩ, có chút tự giễu:

- Ánh mắt của ta suy cho cùng đã kém hơn bọn hắn một chút!

Vừa gượng cười, gã vừa chậm rãi xoay người, ngẩng đầu nhìn lên không trung, dường như đang giải thích hành vi của mình cho người nào đó:

- Mấy vị sư huynh sư tổ, ta sẽ không tới quấy rối tàn hồn của mọi người nữa,... các người cũng đừng nên trách ta, lúc đầu ta cho rằng nếu hắn muốn khôi phục tu vi bắt buộc phải tu Đại Nhật Như Lai kinh, mà kinh thư này kỳ thực không phải là chỉ có người trong Phật môn mới có thể tu luyện được, mà là sau khi tu luyện nhất định sẽ trở thành người trong Phật môn, trước đây đám lừa ngốc trong Linh Sơn tự kia đại khái cũng là sợ chọc giận chúng ta rồi sẽ bị nhân quả quấn thân, nên làm bộ trước khi truyền Đại Nhật Như Lai kinh cho hắn, hỏi hắn một câu rằng có nguyện ý quy y hay không? Trên thực tế, chỉ muốn thoải mái truyền kinh văn cho hắn, hắn đã định trước chỉ có thể tiến vào Phật môn thôi... ngược lại, nếu cứ vậy không vào Phật môn mà tiến thẳng tới việc tu luyện Đại Nhật Như Lai kinh sẽ phát hiện ra có chỗ mình không thể luyện được, cuối cùng chỉ còn lại có nước nhờ vào Phật, ha ha, nhưng ngay cả ta cũng lầm rồi, vốn cho là hắn ngoại trừ vào Phật môn ra thì không còn con đường sống thứ hai có thể đi, lúc này mới lựa chọn ra vị Khư chủ thứ hai, nhưng bây giờ xem ra... đã biến khéo thành vụng rồi...

- Hiện tại, loạn cục đã xuất hiện, hai người đều đứng đầu Quy Khư, tất sẽ có một phen tranh chấp, việc số mệnh không phải do người ngoài nhúng tay vào được, chỉ sợ bọn họ chỉ có thể có một người còn sống, ta nên giúp các người chọn Khư chủ... hay là giúp huyết duệ của ta đây?

Gã tỏ ra như đang vô cùng khó xử, suy tính thật lâu mới bất đắc dĩ than thở:

- Phụng Tiên dù sao cũng có truyền thừa huyết mạch của ta...

Chương 752: Thiên thượng Bạch Ngọc kinh

Thiên thượng Bạch Ngọc kinh, mười hai lâu năm thành.

Tiên nhân phủ đỉnh ta, kết tóc nhận trường sinh.

Nơi đầu tiên thành đạo ở Thần Châu, tổng cộng có năm vực, mỗi một vực đều có nội tình hùng hậu cùng địa vị siêu nhiên khó có thể thay thế được, nhưng bàn về nồng độ tiên khí thì vẫn phải tính Bạch Ngọc kinh đứng đầu. Từ một câu thơ mà một vị kiếm tiên viết ra ngày đó ai cũng ưa chuộng, toàn bộ Thiên Nguyên đại lục liền không ai không biết tới cái tên Bạch Ngọc kinh, thậm chí ngay cả phàm phu tục tử trong chốn hồng trần cũng biết nơi thánh địa nổi danh nhất thế gian này.

Thành này tọa lạc ở Thần Châu Nam Vực, có thể nói là tòa thành đệ nhất trong giới tu hành, cực kỳ phồn thịnh.

Còn đám Phương Hành và Thần Tú mượn đại trận truyền tống nội bộ của Quy Khư để đi tới Thần Châu, mục đích duy nhất cũng là thành này.

Trước khi tới thành này đã nghe nói tới sự phồn hoa của nó, chỉ có điều khi chân chính tới được tòa thành lớn này, Phương Hành vẫn sợ tới ngây người.

Đây thực sự là một tòa thành lớn!

Tòa Hải Yêu thành khí thế không tầm thường trong Bột Hải quốc, tòa thành đó chính là do Nam Chiêm yêu tộc xây dựng lúc khí vận đang lên từ ba ngàn năm trước, sau lại được tu sĩ nhân tộc tu sửa lại, đã ba ngàn năm qua đi vẫn giữ được vài phần hùng vĩ năm đó, khí phách phi phàm, vô cùng uy nghiêm, nhưng so với Bạch Ngọc kinh được xưng là đệ nhất Tiên thành trong giới tu hành này, Hải Yêu thành giống như một bộ lạc dã nhân vậy...

Từ chỗ cách xa mấy ngàn dặm liền có thể nhìn thấy chân trời phía trước có một phía bốc lên tiên hà, vắt ngang vạn dặm, được trời cao khảm lên một lớp viền vàng.

Sau khi sử dụng pháp nhãn nhìn về phía trước, thậm chí có thể nhìn thấy chân trời mây trôi quanh quẩn như ẩn như hiện từng khu đình đài lầu các, bởi vì khoảng cách quá xa, chỉ có thể nhìn được một bộ phận có địa thế cao nhất của Bạch Ngọc kinh, hơn nữa mây che sương mù lượn quanh làm những đình đài kia như tọa lạc giữa mây mờ. Bầu trời xanh trong. Cũng không trách được lại có cách nói “Thiên thượng Bạch Ngọc kinh”.

Đi tiếp về phía trước liền nhìn thấy trên không trung thỉnh thoảng có từng tia thần quang qua lại, có cái tới từ trong thành, có cái lại đi vào thành, có quý khí vương tọa, một vùng lớn từ thần tới quỷ thị tạo thành một vòng vây đi về phía trước, có kết thành nhóm đội, cười nói đi về phía trước. Cũng có người một mình đáp mây bay, cắm đầu chạy đi, cũng có người cưỡi linh thú, thong thả đi chậm, nam nữ già trẻ, phú quý cô tiện liên miên không dứt. Thần quang lui tới đan vào nhau trên không trung, tung hoành như mây khiến cho người ta không thể không chậm tốc độ lại, tránh việc không tránh kịp, đụng phải đụn mây của những tu gia khác.

Rốt cục đã chạy tới phía trước thành, trong lòng Phương Hành đã không còn từ gì để hình dung nữa.

Một cảm giác đầu tiên chính là cao, tường thành cao lớn không dưới ngàn nhận, đâm thẳng vào trong mây trắng!

Một cảm giác khác chính là lớn, tường thành kéo dài không biết mấy ngàn dặm, giống như một con bạch xà đang uốn khúc về phía đường chân trời.

Lại có đủ hoa lệ, khó tả thành lời, chỉ là bức tường thành kia được đúc thành từ bạch ngọc, tính chất phi phàm, nhìn kỹ lại, đây chính là nguyên liệu tốt để đúc thành Tụ Linh trận, hầu như đồng giá với linh thạch, ở đây lại dùng nó để đúc tường thành. Thật không biết là thế hệ nào lại sinh ra một tên phá gia chi tử như thế, tiền nhiều sợ đốt không hết nên mới có thể tạo ra thiên địa kỳ cảnh như Bạch Ngọc kinh này.

So với thành này, ngay cả sơn môn thịnh cảnh trong Quy Khư mà Phương Hành từng nhìn thấy, về khí thế đều không bằng được, dù sao Thái Thượng đạo thống chỉ là một tông đạo thống, còn Bạch Ngọc kinh là khu vực trung tâm nơi có nghìn vạn người tu hành lui tới, là đệ nhất thành trong giới tu hành...

- Quả nhiên là thiên địa đệ nhất thành...

Tiểu hòa thượng Thần Tú đứng trước cửa thành, tay tạo chữ thập thở dài, hiển nhiên cũng có chút chấn động.

- Đại trận phòng ngự có mười tám cái, trên không trung, lực sĩ ngân giáp cách thời gian một chén trà nhỏ liền tuần tra một lần, cách mỗi trăm trượng trên tường thành đều có bày ba đạo cấm chế, bên trong thành còn có khí tức của Nguyên Anh cảnh, thỉnh thoảng cũng quét qua... Tòa thành lớn này phòng ngự rất sâm nghiêm đấy...

Đại biểu tỷ híp mắt lại, sau một hồi lâu thì thấp giọng nói, trên mặt có vẻ nghiêm túc.

- Ngươi có thấy trên tường thành kia có rủ xuống một vài sợi dây không, đó đều không phải mặt hàng đơn giản đâu, tên là Linh Yêu thảo, linh tính không cao lại cực kỳ khó chơi, hỏa thiêu không chết, nước ngập không úng, cho dù tu sĩ Nguyên Anh bị chúng quấn thân sợ là trong chốc lát cũng không thoát thân được, nếu có người muốn lén lẻn vào thành thì cho dù có thoát được đại trận phòng ngự và lực sĩ ngân giáp, cũng sẽ bị chúng nó cầm chân...

Phương Hành thấp giọng bổ sung, chỉ có điều sau đó lại nở tiếu ý cổ quái.

- Chỉ có điều càng như vậy, càng có tính khiêu chiến...

- Hả, sư huynh, huynh đang suy nghĩ cái gì đó...

Thần Tú có chút không biết nói gì, quay đầu nhìn qua Phương Hành.

Phương Hành cười hì hì, lý tưởng hào hùng nói:

- Sinh thời nếu không cướp thành này một lần, chẳng phải là uổng công tu hành sao?

Thần Tú cùng đại biểu tỷ đều suýt chút nữa ngã nhào, có phần căng thẳng nhìn bốn phía, sợ bị người ta nghe thấy.

Ngay phía trước bọn họ có một cánh đại môn trên tường thành, cánh cửa làm từ huyền thiết ngăm đen, hai đội lực sĩ ngân giáp giống như tượng đá thủ ở trước cửa, thình lình đều là một lực sĩ thượng cổ không thua gì tu sĩ có Kim Đan cảnh, thật sự khiến người ta phải mở rộng tầm bắt. Phải biết rằng loại lực sĩ thượng cổ này, một người trong số đó đặt trong tiểu môn tiểu phái thôi đều có thể được coi như bảo vật trấn tông rồi, nhưng ở đây lại chỉ dùng để trông giữ đại môn, mà đại môn như vậy ở Bạch Ngọc kinh còn hơn bảy cái nữa, hiện có bao nhiêu lực sĩ thủ ngự?

Ngoại trừ lực sĩ ra, trước cửa thành còn có hai tu sĩ mặc áo bào tím ngồi xếp bằng ở hai bên trái phải, mỗi một vị tu sĩ muốn vào thành đều cần cung kính xuống ngựa, đi tới trước mặt bọn họ, nói khẽ, hỏi đáp một phen, sau đó lấy ra một đống thượng phẩm linh tinh mới có thể đi vào, cũng có một vài người không bỏ ra được liền bị bọn họ trợn mắt, sợ hãi hốt hoảng bồi tội, liên tục lùi lại phía sau. Người trước cửa thành vốn nhiều, lại bởi vì hai người bọn họ đề ra nghi vấn với tốc độ chậm chạp mà hàng người đợi bây giờ đã dài tới mấy trăm trượng rồi, tốc độ như rùa, chậm rãi đi về phía trước.

Trong những người đang xếp hàng này có không ít tu sĩ Kim Đan hậu kỳ tự xưng là tông đạo tổ trong tiểu tông tiểu phái, nhưng ở đây lại chỉ có thể giống như người phàm thành thật xếp thành hàng, đợi hơn mấy canh giờ cũng không dám có nửa câu oán hận nào, có thể thấy được uy thế của thành này.

- Mẹ kiếp, chúng ta cũng phải xếp hàng?

Phương Hành vừa thấy đội ngũ hàng dài rồng rắn này liền có chút nhức đầu, giận dữ nói.

- Ha ha, nếu không muốn dụ lực sĩ ngân giáp của Bạch Ngọc kinh bao vây thì cố gắng mà xếp hàng đi!

Bên cạnh cũng có tu sĩ đang xếp hàng không nhịn được mà lười biếng tiếp lời, đồng thời ánh mắt tò mò nhìn lại.

Ánh mắt như vậy cũng có không ít, dù sao, đoàn Phương Hành cũng quá làm người khác chú ý rồi. Hiện nay tăng nhân trong giới tu hành vốn là vô cùng hiếm thấy, mấy năm rồi không thấy một người mặc trang phục như vậy, huống chi chuyến đi này của bọn họ không chỉ có hai hòa thượng mà còn có một nữ tử xinh đẹp cưỡi quái ngư đi cùng, lại có cả một con lừa nhắm mắt đi theo phía sau mông nữa?

Đã có không ít tu sĩ dự định lại gần bắt chuyện để xem gốc gác của bọn họ.

- Bên kia không phải có người trực tiếp vào thành sao?

Phương Hành lười để ý tới tu sĩ Kim Đan tới bắt chuyện, chỉ đầu mũi chân về phía trước.

Ở trước cửa tòa thành lớn kia còn có một cánh cửa nhỏ, lúc nào cũng có tu sĩ cầm trong tay cáo thị hoàng sắc đi thẳng vào trong thành.

- Ha ha, nếu tiểu sư phụ có bản lĩnh, cũng có thể tới cánh cửa kia thử!

Tên lão Kim Đan này nghe Phương Hành nói xong lại nhất thời cười một tiếng, có chút hài hước nói trêu.

Nhìn dáng vẻ của hắn, còn dự định chế giễu một chút, sau đó giải thích cho Phương Hành một phen, có điều Phương đại gia nào có tâm tư nói chuyện phiếm với lão nữa, tính tình táo bạo liền trực tiếp đi lên, liếc lão một cái:

- Gọi ai là sư phụ hả? Cả nhà ngươi đều là sư phụ, tại sao ngươi không gọi ta là đại gia?

Trong giới tu hành tuy là trên thực chất là thực lực vi tôn, nhưng biểu hiện ra cũng là hòa khí sinh tài, nào có thấy loại trở mặt như lật sách này bao giờ. Tên lão Kim Đan kia tắt nụ cười, nổi giận nói:

- Tên hòa thượng nhà ngươi, sao há mồm ra đã muốn mắng người vậy?

Phương Hành nói:

- Ta còn muốn quất ngươi nữa đó, muốn thử không hả?

Lão Kim Đan giận không nhịn được, nhưng thấy bọn họ nhiều người, tuy tuổi tác không lớn nhưng khí thế lại bất phàm, hơn nữa đối phương lớn lối như thế tất nhiên có nơi dựa dẫm, sợ lật thuyền trong mương nên cũng không dám động thủ, hừ lạnh một tiếng rồi phất tay áo một cái, xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng bỏ lại một câu:

- Nếu không phải nơi này có lực sĩ ngân giáp duy trì trật tự, hôm nay lão phu cũng muốn cho tên hòa thượng vô pháp vô thiên dởm nhà ngươi một bài học!

- Ai u mẹ nhà nó, có tin ta đánh ngươi hay không hả?

Phương Hành bắt đầu vắn tay áo lên, con lừa cũng hảy mũi ở một bên, đá hậu, dáng vẻ chỉ e thiên hạ chưa đủ loạn.

Thần Tú cùng đại biểu tỷ đều bị dọa sợ, im lặng kéo Phương Hành rời đi, thầm nghĩ, đây là người nào chứ!

Khi đến trước thiên môn, rốt cuộc đã hiểu rõ vì sao lão Kim Đan kia lại nói như thế. Trên tường thành bên cạnh thiên môn này lại giắt mấy cái phù chiếu, bên trên đều có áp ấn của Bạch Ngọc kinh, bên trên đó hoặc là ghi lại một vài nhiệm vụ, hoặc là một vài chuyện treo giải thưởng, chỉ cần có người có thể hoàn thành nhiệm vụ trên phù chiếu liền có thể bóc phù chiếu, từ thiên môn để vào thành, đi thẳng tới chỗ lĩnh thưởng.

- Ai... Sư huynh, huynh mau nhìn xem...

Nhìn lên tường thành thêm vài lần, lại không có hứng thú với phù chiếu trảm ma tróc cẩu này, đang định rời đi lại chợt nghe Thần Tú thấp giọng nói một câu, chỉ về một chỗ. Lại thấy trên tường thành dán đầy phù chiếu đó có một cái phù chiếu ở phía trên nhất tương đối khó nhưng lại cực kỳ dễ thấy. Phù chiếu có màu đỏ nhạt, chính là “Trảm Ma” phù, nội dung trên đó lại lấy linh lực vẽ một thiếu niên tròn trịa, hai tay đang giơ một cái đại đỉnh, bừa bãi cười rồi trốn chạy, ở giữa phù chiếu còn có một chữ “Giết”.

Ở phía dưới, còn có một vài chữ nhỏ giới thiệu: Ma đầu Phương Hành, mắc sát nghiệt vô biên với Phong Thiện sơn, trộm đỉnh bỏ chạy, đặc biệt hạ chiếu này, người có thể bắt giữ được ma đầu này sẽ thưởng ba tấm Bạch

Ngọc lệnh, được trở thành thượng khách của Bạch Ngọc kinh; người mang thủ cấp của ma đầu này tới, thưởng hai tấm Bạch Ngọc lệnh, được trở thành thượng khách của Bạch Ngọc kinh; người cướp được Phong Thiện đỉnh trở về, thưởng một tấm Bạch Ngọc lệnh, tặng vạn lượng linh tinh. Mong đồng đạo trong thiên hạ đồng tâm giết ma đầu, giữ sạch sự thanh minh!

- Đoạt lại Phong Thiện đỉnh chỉ có một tấm Bạch Ngọc lệnh, làm thịt ngươi sẽ được hai tấm... ngoan ngoãn đi, bây giờ mạng nhỏ của ngươi cũng rất đáng giá tiền đấy...

Đại biểu tỷ cũng nhìn thấy phù chiếu này, trợn trắng mắt nói.

Phương Hành cũng gắt gao nhìn về phía phù chiếu này, cau mày, mặt không chút thay đổi, trong chốc lát không nói lời nào.

Thần Tú vừa nhìn đã thấy không ổn, cho là hắn lại tức giận nên vội vàng muốn qua ngăn cản hắn lại, nhưng chưa đi ngay, nhìn hồi lâu, Phương Hành bỗng nhiên nghi ngờ, mở miệng hỏi:

- Bạch Ngọc lệnh này là vật gì, một tấm mà đáng giá một cái đầu của ta?

Chương 753: Phù chiếu của Bạch

Ngọc kinh

Tiểu hòa thượng Thần Tú còn đang lo lắng Phương Hành có tức giận hay không, không ngờ Phương Hành lại trực tiếp nghĩ tới chuyện giá trị của Bạch Ngọc lệnh.

Đã đi đây đi đó nhiều năm như vậy, cũng đã thấy được không ít pháp bảo linh dược, nhưng thật sự chưa nghe nói tới cái tên Bạch Ngọc lệnh này, hơn nữa phù chiếu có trên Bạch Ngọc kinh này có đại bộ phận đều lấy Bạch Ngọc lệnh để ban thưởng, có thể thấy được thứ này là vật dị thường trân quý. Sự nhạy cảm độc hữu của Phương Hành lập tức ý thức được điểm này, trong lòng đã tùy tiện suy nghĩ, trong mắt đảo mấy vòng, quyết định tìm người hỏi thăm một chút, ánh mắt đảo qua, liền trở về nơi mới vừa xếp hàng, cười híp mắt nhìn lão Kim Đan mới vừa rồi bị hắn mắng cho không dám lên tiếng, cúi người thi lễ thật sâu:

- Lão trượng hữu lễ rồi...

Lão Kim Đan kia kinh sợ giật mình, cảnh giác nói:

- Hòa thượng dởm, động thủ ở đây, Bạch Ngọc kinh sẽ không ngồi yên không để ý tới đâu...

- Lão trượng nói gì thế, ngài đã cao tuổi rồi, bản đại sư dù thế nào cũng không thể động thủ với lão được...

Phương Hành cười híp mắt, vẫy tay với lão:

- Ông qua đây, ta hỏi thăm chút chuyện!

Trong lòng lão Kim Đan đề phòng hắn hơn, phất tay áo một cái:

- Tìm người khác đi! Lão phu không có hứng thú!

Phương Hành lấy trong tay áo lớn ra một viên linh đan, cười hì hì nói:

- Nói hay sẽ tặng ông quà.

Con mắt lão Kim Đan lập tức sáng lên, lại thấy hắn sẽ không thể mang mình đi xa được liền lững thững đi về phía này, nghe xong vấn đề của Phương Hành, lão nhân này cũng thở phào nhẹ nhõm, đĩnh đạc nhận lấy linh đan, tay ném một cái liền nhét vào trong túi trữ vật, sau đó mới nói:

- Ngươi muốn hỏi về Bạch Ngọc lệnh thì hỏi đúng người rồi đấy, sơn môn của lão phu ở chỗ cách đây trăm dặm về hướng đông Bạch Ngọc kinh, xem như là láng giềng rồi, Bạch Ngọc lệnh trước kia không có, hoặc có lẽ là chỉ truyền lưu trong bộ phận mười hai lâu của Bạch Ngọc kinh mà thôi, vẫn chưa cho người ngoài, nhưng bây giờ mọi người đều biết, tương truyền mấy vị lão Thánh Nhân ba năm trước đây đi tới Bạch Ngọc kinh, muốn mở ra một bí địa, còn bí địa kia ấy à...

Lão Kim Đan thấp giọng, thần bí nói:

- ... Kinh thiên động địa, đương nhiên không phải là ai cũng có thể tiến vào đó rồi. Trên thực tế, không riêng gì với kế hoạch đó, bây giờ Bạch Ngọc kinh đã không thể tùy tiện ra vào nữa rồi...

- Một năm trước, Bắc Vực Thần nữ của Âm Linh đạo là Trà Trà tiên tử đi tới Bạch Ngọc kinh liền được ban cho một tấm Bạch Ngọc lệnh như vậy. Sau đó Bồng Lai, Dao Trì cùng nhóm thần tử thánh nữ của đại tông Trung Cực cũng đều nhận được một tấm Bạch Ngọc lệnh như thế, từ đó về sau bắt đầu có tin tức truyền ra, Bạch Ngọc lệnh này chính là tín vật để có thể ra vào bí địa kia, duy chỉ khi có được tấm lệnh bài này mới có tư cách ra vào Bạch Ngọc kinh, thậm chí còn có thể mang một bộ phận thuộc hạ cùng người đi theo hầu... Ngươi nói thứ này trân quý hay không hả?

- Tín vật ra vào bí địa?

Phương Hành trầm ngâm suy tư trong khoảnh khắc liền hiểu ra. Nơi gọi là bí địa này hơn phân nửa chính là Huyền Vực sau khi Cửu Thiên Huyền Quan giang thế rồi hình thành, tin tức Thánh Nhân đang mưu tính Huyền Quan cực kỳ bí ẩn, người tu hành bình thường cũng không biết, còn tưởng rằng mấy vị Thánh Nhân kia đang mưu tính mở bí địa phương nào. Bây giờ nói thế này lại khá xuôi tai, Thánh Nhân mưu tính Huyền Quan, đại sự bậc này tuy là cho phép người bên ngoài tham gia vào nhưng nếu nói không có cánh cửa ngăn cản thì không thể nào. Còn Bạch Ngọc lệnh xem ra chính là tín vật ra vào Huyền Vực.

- Tiểu sư phụ à, mới vừa rồi là tiểu lão nhi nói đường đột, ngươi chớ để ý. Chỉ có điều...

Cầm linh đan, lão Kim Đan nói cũng rõ ràng hơn nhiều, nhìn thấy Phương Hành đang suy nghĩ, lão cho là hắn đang suy nghĩ tới Bạch Ngọc lệnh trên phù chiếu, liền thành khẩn nói:

- Ngươi nên nghe tiểu lão nhi khuyên một câu đi, rồi mới quyết xem có nên đi lĩnh phù chiếu này không. Ngươi suy nghĩ thử xem, Bạch Ngọc kinh là tồn tại bậc nào, cao thủ nhiều như mây, thế lực khổng lồ, chuyện gì mà không làm được chứ? Những nhiệm vụ có thể được bọn họ lấy hình thức phù chiếu để thông báo, cũng lấy Bạch Ngọc lệnh để ban thưởng, chắc chắn sẽ có độ khó cực cao, hoặc là một chuyện cực kỳ hung hiểm, ngươi cũng đừng suy tính tới làm gì, sau khi tin tức Bạch Ngọc lệnh làm tín vật ra vào bí địa truyền ra, người cố gắng hoàn thành phù chiếu để có được Bạch Ngọc lệnh không biết có bao nhiêu người, quả thật cũng có người thành công, chỉ có điều đại bộ phận sau khi lĩnh phù chiếu liền không xuất hiện nữa....

- Tà môn như vậy sao?

Phương Hành phổng lỗ mũi, dáng vẻ khinh thường.

Lão Kim Đan thở dài, muốn nói lại thôi, khuôn mặt chờ mong.

Phương Hành lại đưa tiếp một viên linh đan qua, mặt lão Kim Đan lập tức hớn hở, thu linh đan vào trong tay áo, sau đó hắng giọng một cái, vẻ mặt trịnh trọng nói:

- Chẳng phải là tà môn như vậy sao? Bạch Ngọc kinh công khai phù chiếu truyền thống xưa nay cũng có, trước đây có rất nhiều tán tu hoặc đệ tử của các môn đình hoặc trục lợi, hoặc cầu danh, đều tới trước cửa thành Bạch Ngọc kinh này để lĩnh một tờ phù chiếu, một khi đã lĩnh lập tức sẽ có người quan tâm tới hắn, còn nếu thật sự có thể hoàn thành, đến lúc đó muốn danh có danh muốn lợi có lợi, chỉ có điều ấy à, phù chiếu của Bạch Ngọc kinh không dễ mà lĩnh như vậy đâu, một khi ngươi đã cầm vào tay thì phải tận tâm giúp họ làm việc, cho dù là biết rõ hung hiểm vạn phần cũng không được lùi bước, nếu như sau khi lĩnh phù chiếu lại hồn nhiên ném chuyện đó ở sau đầu không xem nó ra gì, trong Bạch Ngọc kinh sẽ có lực sĩ đứng ra tìm ngươi, một khi bị bọn họ tìm được, tuyệt đối không phải là một chuyện tốt gì đâu...

- Chỉ là lĩnh phù chiếu mà thôi, bọn họ cũng tìm sao?

Phương Hành có chút không vừa ý nhíu mày một cái, ngang ngược liếc mắt nhìn tòa thành lớn.

- Nếu không phù chiếu của Bạch Ngọc kinh có thể nổi tiếng thiên hạ sao?

Dáng vẻ lão Kim Đan như chuyện đương nhiên:

- Tục truyền, khắp đạo môn trong thiên hạ, phù chiếu truyền thống đều là học theo Bạch Ngọc kinh, bây giờ thì không lưu hành nữa, nghe đồn trong thời kỳ thượng cổ đã từng có người lĩnh một tấm Trảm Ma phù trong Bạch Ngọc kinh, chém giết một vị ma đầu hoành hành tàn sát bừa bãi, sau đó Bạch Ngọc kinh ban thưởng cho hắn rất phong phú, trực tiếp giúp đỡ trở thành tiên đó, đó là giai thoại nổi danh... Mà cho tới nay, phù chiếu của Bạch Ngọc kinh cũng nổi danh vì có thù lao phong phú, mỗi khi hoàn thành một cái càng cực kỳ có lợi với thanh danh, rất nhiều đệ tử đại tông trong Trung Vực ra ngoài lịch luyện đều tới Bạch Ngọc kinh lĩnh phù chiếu, nhưng điều tiên quyết chính là ở một chữ "tín", hoặc là đừng có lĩnh phù này, hoặc là phải liều mạng hoàn thành nó, hoặc bỏ mình trong quá trình hoàn thành nó... Không có con đường thứ ba có thể đi!

Tự cảm thấy đã nói được kha khá rồi, con ngươi của lão Kim Đan đảo một vòng, thấp giọng cười nói:

- Chỉ có điều tiểu sư phụ ngươi cũng đừng cảm thấy lão phu chỉ kể cho ngươi những lời nhảm nhí, lão phu nhìn ngươi thuận mắt, có một tin tức quan trọng muốn bán cho ngươi, không biết ngươi...

Phương Hành dứt khoát ném tới một khối linh tinh:

- Nói!

Lão Kim Đan lại nở nụ cười, tung hứng khối linh tinh này trong tay, cười nói:

- Một khối linh tinh này chưa đủ đâu.

- Ai u, ngươi muốn bao nhiêu?

Lão Kim Đan cười híp mắt đưa ra năm đầu ngón tay, sau đó nắm lên nắm tay, lại duỗi thân một cái.

- Mười khối linh tinh?

Phương Hành có chút kinh ngạc nhìn lão Kim Đan một cái, có chút suy nghĩ. Sau đó lại thật sự lấy tiếp mười khối linh tinh cho lão.

Bỏ tiền mua tin tức quan trọng, Phương Hành vẫn biết phải làm. Hơn nữa hắn trời sinh hiếu kỳ, bị lão Kim Đan này khơi dậy sự tò mò trong lòng rồi. Quả thực cũng muốn nghe thử, dĩ nhiên, nếu như lão nhân này dám lừa hắn, chuyện đánh đấm hắn cũng sẽ không khách khí.

Lão Kim Đan thu mười khối linh tinh, lại có vẻ khá hài lòng. Đầy mặt tươi cười, râu mép rung lên kéo tay áo của Phương Hành đi về phía trước mấy bước, chỉ vào một cái phù chiếu trên tường thành, cười nói:

- Tiểu sư phụ, mười khối linh tinh này của ngươi không xài uổng đâu, lão phu sẽ chỉ điểm cho ngươi một con đường, các người sẽ nhận được lợi ích vượt xa nó... tuy phù chiếu của Bạch Ngọc kinh không thể tùy tiện lĩnh, nhưng vẫn có ngoại lệ, ví dụ như một cái phù chiếu Trảm Ma chẳng hạn. Cho dù ngươi đi lĩnh nhưng không chỉ không cần lo lắng về sau, thậm chí còn có những lợi ích khác nữa...

Phương Hành nhất thời ngẩn ngơ, lão Kim Đan chỉ, lại chính là tấm Trảm Ma phù của chính mình...

Sắc mặt đại biến, lão Kim Đan còn tưởng hắn bị dọa sợ, thấp giọng cười nói:

- Tiểu sư phụ không cần sợ, tiểu ma đầu đã sớm chết rồi, chỉ là còn chưa tìm được thi thể của hắn mà thôi, đầu của tên này vô cùng đáng giá. Nếu như tiểu ma đầu còn sống, đnag ở một nơi nào đó tàn sát bừa bãi, ngươi lĩnh phù chiếu này không đi tìm hắn, Bạch Ngọc kinh sẽ phái người qua đây hỏi ngươi, nhưng tiểu ma đầu này sớm đã xong đời rồi, cho nên cho dù lĩnh phù chiếu này, nếu có thời gian thì liền đi tìm thi thể của hắn, một khi tìm được là có thể phát tài rồi. Nếu không có thời gian liền bỏ sau đầu không cần để ý tới, Bạch Ngọc kinh cũng sẽ không bởi vì chuyện này mà tới gây phiền toái cho ngươi, xem như là một tấm phù chiếu đặc biệt nhất rồi...

- Đây là chủ ý của ngươi à?

Phương Hành quặm mặt lại, không có ý tốt nhìn lão Kim Đan một cái, cười thật thấp, nói:

- Lĩnh phù chiếu không đi làm, cho dù Bạch Ngọc kinh không muốn gây phiền toái, chẳng phải là ngươi cũng không có được phần thưởng gì sao, chẳng bằng cứ thật tâm đi tìm ma đầu đẹp trai kia...

Hắn còn chưa nói xong, lão Kim Đan đã khoát tay lia lịa, cười nói:

- Tiểu sư phụ quá lo lắng rồi, nếu lão phu đã nghĩ kế cho ngươi, làm sao có thể đơn giản như vậy được? Ha ha, lĩnh phù chiếu này có thể không vì phần thưởng, mà là cho thấy một loại thái độ, lão phu có thể nói cho ngươi biết, ở trước mặt mọi người lĩnh phù chiếu này, lên án mạnh mẽ tiểu ma đầu đã làm điều ác cũng là một phương pháp ôm bắp đùi khá tốt...

- Ôm bắp đùi?

Lão Kim Đan còn chưa nói xong, ngay cả Phương Hành cũng không ngờ tới, nhất thời ngẩn ngơ.

Lão Kim Đan thần bí hề hề nói:

- Không sai, bây giờ trong Bạch Ngọc kinh rồng rắn lẫn lộn, hàng loạt thế lực san sát mọc lên, người thường muốn đi vào bí địa kia giành vận may nói dễ vậy sao? Nếu mình không có được Bạch Ngọc lệnh, biện pháp duy nhất chính là gia nhập vào một thế lực lớn, thánh linh thánh nữ đạo tử thần tử tới từ bốn phương tám hướng này không ai là không cao cao tại thượng cả, con mắt thường đặt tận trán, muốn cho bọn họ chú ý đã khó, nào dễ dàng được họ coi trọng chứ? Đây chính là tin tức đáng giá nhất mà lão phu muốn nói với ngươi, ở trước mặt mọi người lĩnh phù chiếu này, cho thấy thái độ không chết không thôi với ma đầu kia là có thể ung dung nhận được ưu ái của một vài đại nhân vật, chuyện này cũng không phải lão phu nói khoác đâu, ta biết rõ có một vài vị tán tu đã dựa vào cách này để ung dung vào môn đình của những đại nhân vật kia đấy.

Phương Hành nhẹ nghiến răng cười lạnh, híp mắt nói:

- Tóm lại, ngươi muốn chỉ điểm cho ta chính là một con đường theo kiểu chân chó, chỉ có điều ta thấy phương pháp kia lại không đáng giá với mười khối linh tinh đâu, trừ phi ngươi nói cho ta biết đại nhân vật kia là ai...

- Chuyện đó lão phu không biết, cũng không dám suy đoán lung tung thân phận của người ta, dù sao đó cũng là nhóm đầu tiên có tư cách ra vào bí địa, được ôm vào đùi hắn, chúng ta coi như đã bước được nửa bước vào bí địa rồi!

Lão Kim Đan lại nghiêm túc nói, lắc đầu nói không biết thẳng thừng nhưng lại nói tiếp:

- Trước tiên lĩnh phù chiếu này rồi lại nói, vào được môn đình của đại nhân vật cho dù không thể nhờ đó vào được bí địa thì cũng nhất định sẽ có nhiều lợi ích, đương nhiên còn phải thể hiện ra chút bản lĩnh nhất định mới được, như loại tay chân lẩm cẩm như ta, cho dù mắng té tát tiểu ma đầu kia, đoán chừng người ta cũng cảm thấy chướng mắt, nếu không... ta sớm lĩnh phù chiếu đi rồi...

- Nếu là như vậy, cũng chỉ có một biện pháp...

Phương Hành thở dài, nhìn về phía phù chiếu ở trên trường thành.

Chương 754: Đánh vào nội bộ của kẻ địch

Vẻ mặt trang nghiêm dường như chuẩn bị hy sinh đi tới trước thiên môn, Phương Hành ngẩng đầu nhìn chữ “Giết” lớn đắp trên mặt mình ở trên phù chiếu Trảm Ma, ánh mắt cổ quái. Thần Tú cùng đại biểu tỷ ở ngay bên cạnh chờ hắn hỏi thăm tin tức, nhìn thấy dáng vẻ này của hắn cũng thầm cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lúc đang muốn hỏi hắn hai câu thì chợt thấy tay áo hắn mở ra, trực tiếp đạp không mà lên tới nơi cao ba mươi trượng, tự tay bóc phù chiếu xuống, đồng thời thân hình vừa chuyển liền rơi lên tán cây của một cây đại thụ ở bên cạnh.

- Ồ, hắn bóc phù chiếu kia để làm gì?

Thần Tú cùng đại biểu tỷ đều sợ ngây người, sau đó là hoang mang một trận.

- Hỏng rồi, chẳng nhẽ là bị tức tới hồ đồ, muốn đại náo Bạch Ngọc kinh đây sao?

- Không ổn, vừa tới đã gây chuyện, lão tổ tông mà biết được sẽ mất hứng.

Hai người này nghĩ tới chuyện mấu chốt đó, nhất thời sắc mặt hoảng sợ, đồng thời bước lên mây muốn tới ngăn cản Phương Hành.

Chỉ có điều thân hình mới vừa bắt đầu động bại bị chấn rơi xuống, đã thấy Phương Hành ở trên tán cây cầm phù chiếu trong tay, hít sâu một hơi, đột nhiên bắt đầu chửi ầm lên:

- Phương Hành ngươi tên tiểu ma đầu khốn kiếp, dáng vẻ anh tuấn bản lĩnh lại lớn, trộm sau mông, lừa gạt được cả những cao thủ, còn nhường người khác sống được nữa không hả? Phật gia ta đã chịu không nổi ngươi lâu rồi, ngày hôm nay lĩnh phù chiếu này chính là muốn bắt ngươi để đổi phần thưởng, cho dù ngươi đã trốn tới đâu, sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm được ngươi, cướp cả mười lão bà của ngươi, cướp hết bảo bối của ngươi!

- Ồ, về sau không thể chọc giận sư huynh rồi, ngay cả mình cũng mắng tới hăng hái như vậy.

Thần Tú trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn Phương Hành đang nổi điên trên tán cây.

- Thế nào mà ta lại cảm giác hắn đang tự khen mình vậy?

Đại biểu tỷ cũng rất bất đắc dĩ, bọn họ đều đoán được Phương Hành tự có mục đích riêng, không tiến lên ngăn cản nữa.

- Có người bóc phù chiếu!

- Lại là một hòa thượng!

Hành động này của Phương Hành cũng lập tức gây ra sự chú ý của không ít tu sĩ xung quanh, tu sĩ ở ngoài cửa thành vốn có nhiều, còn người lĩnh phù chiếu cũng thường nhận được sự chú ý cực nhiều, nhất là sau khi thấy được trang phục của Phương Hành liền càng cảm thấy tò mò, trong chốc lát vô số ánh mắt đều nhìn sang, ngơ ngác nhìn Phương Hành đứng ở cửa thành giơ tay cầm phù chiếu mắng tới nước miếng văng tung tóe. Thao thao bất tuyệt, tiếng nói truyền mười dặm.

- Lại còn lĩnh phù chiếu Trảm Ma nữa?

- Cũng không biết là thật muốn trảm tiểu ma đầu, hay là chỉ muốn lợi dụng.

- Xem ra giống như thật có thâm cừu đại hận với tiểu ma đầu rồi, ngươi xem, hắn mắng thật hung ác kìa.

- Ôi trời ơi, một tăng nhân đến mức nói muốn cướp vợ của người ta ra rồi, có thể thấy được hắn oán hận sâu sắc với tiểu ma đầu kia!

Phía dưới có người vây xem, Phương Hành liền mắng càng hăng say, vừa mắng vừa chờ có người xuất hiện liên hệ với mình, lại không ngờ tới. Ước chừng đã mắng nửa canh giờ, trong miệng cũng đã mỏi lại vẫn không thấy ai xuất hiện, trong lòng nhất thời nói thầm, không phải là lão khốn nhận linh tinh của mình rồi lừa mình đấy chứ? Lúc đang suy nghĩ có nên đi xuống nghỉ ngơi một lúc rồi lên mắng nữa hay không, trong đầu lại nghe được lão Kim Đan kia bất đắc dĩ truyền âm tới:

- Tiểu sư phụ à, ngươi mắng vài câu tỏ rõ lập trường là được, xuống dưới chờ đi, tự nhiên sẽ có người tới tìm ngươi, đứng ở trên đó mắng lâu như vậy miệng ngươi không mỏi à. Còn nữa, ra mặt lâu quá cũng không tiện, tiểu ma đầu đó nghe nói có không ít bằng hữu đấy.

- Mẹ nhà nó, vậy mà ngươi không nói sớm.

Phương Hành vô cùng chán nản, uống một hớp rượu thấm giọng rồi mới nhảy xuống từ tán cây.

Sau khi âm thầm nói vài câu với đại biểu tỷ và Thần Tú, Phương Hành liền tìm một tảng đá bóng loáng ngồi xuống, vừa uống rượu vừa suy nghĩ, nhìn thấy vừa rồi hắn chửi ầm lên cả nửa canh giờ, ánh mắt của người xung quanh nhìn hắn đều có chút sùng bái, chỉ có điều thấy sắc mặt hắn khó coi nên trong chốc lát cũng không có ai qua tiếp lời, ngay cả lão Kim Đan kia cũng như không có chuyện gì xảy ra chạy sang một bên, tỏ ra không quen biết hắn.

Còn trong Bạch Ngọc kinh lại có hai tu sĩ mặc áo hoàng sam đi ra, treo một tấm phù chiếu y hệt lên tường, lại nhìn sâu Phương Hành một cái, sau đó không nói một lời rời thành mà đi. Phương Hành lại cảm ứng được, bọn họ không cần qua đây tra hỏi mình. Sau khi xé phù chiếu liền có một luồng thần niệm quỷ dị quấn lên người mình, hẳn chính là cách giám thị của Bạch Ngọc kinh đối với người lĩnh phù chiếu, cũng chính vì vậy, hắn cũng không cố tình luyện hóa luồng thần niệm này, để mặc kệ nó treo trên người mình, trong lòng âm thầm cân nhắc.

Dùng phương pháp này để lĩnh phù chiếu,

tiếp cận đám người không có hảo cảm với mình chính là phương pháp của hắn.

Trước đến nay hắn đều to gan lớn mật, càng nghe nói đám “đại nhân vật” kia có lai lịch phi phàm, càng muốn xem kết quả, rốt cục là ai mà có đại thù với mình như vậy, rõ ràng mình đã chết rồi vẫn còn cần dùng cách này để đạp mình một cước, còn có đám khốn kiếp đi lĩnh phù chiếu này nữa, không phải muốn giết mình sao? Dứt khoát để tự mình tìm hiểu nguồn gốc đi, tiêu diệt đám khốn kiếp kia tận gốc!

Quả thực đúng như lời lão Kim Đan nói, Phương Hành ở đây đợi khoảng một canh giờ đã có hai tu sĩ mặc pháp bào lam nhạt với gương mặt âm thầm đi tới, quan sát trên dưới Phương Hành một cái, rồi lại nhìn về phía phù chiếu trong tay hắn, xác nhận không lầm, một người trong số đó âm thầm mở miệng nói:

- Hòa thượng, chính là ngươi lĩnh phù chiếu chém giết Phương Hành tiểu ma đầu à? Có oán hận gì với hắn vậy?

Phương Hành cũng đồng thời quan sát bọn họ vài lần, thấy gã hỏi không cần khách khí, liếc mắt một cái, nói:

- Mắc mớ gì tới ngươi?

- Ồ, tính tình khá nóng nảy đấy!

Tu sĩ có vóc người khá cao cũng không có sức sống, lạnh giọng cười, nói:

- Cũng được, bản tọa cũng không hỏi ngươi nữa, chỉ có điều gia chủ của bọn ta muốn gặp ngươi, đây là chuyện may mắn lớn rơi vào đầu ngươi, nếu như không sợ, vậy đi theo ta.

- Sợ? Phật gia sợ cái chim ấy!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, vung tay áo một cái, đi theo phía sau hai người này đi vào trong thành.

Lúc đi tới thiên môn, người này lấy ra một tấm lệnh bài giơ lên, liền trực tiếp được vào thành, Phương Hành cũng được đi theo vào. Nhìn thấy trong Bạch Ngọc kinh này quả nhiên không giống bình thường, hai bên trái phải nhà cửa san sát nối tiếp nhau, đường ở giữa vô cùng rộng lớn, tất cả đều được lát đá hoa cương bạch sắc, liên tiếp. Còn ở trong thành bất chợt có tu sĩ ngự không mà bay, bước trên mây mà đi, tiên phong đạo uẩn làm cho lòng người ta ngây ngẩn. Chỉ có điều nhìn kỹ lại, ngự không cũng có quy củ riêng, tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ cũng chỉ có thể đằng vân ở dưới ba mươi trượng, còn trên ba mươi trượng dưới một trăm trượng là của tu sĩ Kim Đan, cho dù có Trúc Cơ cũng là đi theo bên cạnh tu sĩ Kim Đan. Còn như ở trên trăm trượng lại chỉ thấy được hai tia thần quang của tu sĩ Nguyên Anh cảnh, nói vậy, nó thuộc về tu sĩ Nguyên Anh cảnh có thể dùng, cấp độ rõ ràng.

Hai tu sĩ mặc quần áo lam nhạt này cũng không độ nhanh, càng không ngự không, chỉ là tay áo bay bay không dính bụi trần đi trên mặt đất. Phương Hành thấy thế liền cũng chỉ có thể đi phía sau bọn họ, nhưng sau khi vào thành, đi một nén hương rồi đi tới một con đường cái chỉ đủ một người đi, xung quanh hai bên đều là đan phường, các loại cửa hàng khí các, du khách trên đường đều là tu sĩ, tựa như cửa hàng mà người phàm bình thường hay lui tới, thậm chí Phương Hành còn thấy ở bên trong đó có mấy tu sĩ Nguyên Anh cảnh. Thấy cảnh ấy, hắn mới thực sự hiểu một câu đồn đãi trong giới tu hành: Kim Đan nhiều như cẩu, Nguyên Anh đi lại khắp nơi.

- Vào đi!

Hai gã tu sĩ mặc quần áo lam nhạt này lại dẫn Phương Hành đi tới một tiệm phía trước có đề tên là “Lục Hợp cư”, gật đầu ra hiệu cho hắn rồi đi thẳng vào bên trong. Phương Hành cũng đi theo vào, đã thấy nơi đây chính là một cửa tiệm bán đan dược cùng linh phù, tầng một rất đẹp đẽ quý giá chỉnh tề, phía sau quầy có chưởng quỹ ngồi xếp bằng cũng có tu vi Kim Đan tam chuyển, có vài nữ hầu trên người mặc y phục rực rỡ thấp giọng nói chuyện với tu sĩ, giới thiệu lợi ích của các loại đan dược cùng linh phù, mặc dù có không ít người nhưng lại có vẻ hết sức thanh tĩnh.

Chỉ có điều người muốn gặp Phương Hành lại ở lầu ba, đi dọc theo thang lầu làm từ gỗ tử đàn lên trên, nhìn qua toàn bộ lầu ba này như một cái động phủ, bên ngoài thoạt nhìn chỉ rộng khoảng hơn mười trượng, nhưng sau khi đi vào lại là một nơi rộng khoảng nghìn trượng, trang trí như động phủ tu hành đắt tiền, thậm chí còn cài đặt Tụ Linh trận khiến người ta vừa tiến vào liền cảm thấy linh khí đập vào mặt, mừng rỡ.

Bên trong động phủ có dòng suối chảy róc rách, lư đồng tỏa khói thoải mái, mang đậm ý cảnh cổ sơ, còn ở phần cuối động phủ có một tấm sa mỏng vắt ngang, bên trên đó dệt thành một phù văn ngăn cản thần niệm của tu sĩ dò xét, chỉ có thể xuyên thấu qua tấm lụa mỏng trong suốt mới nhìn thấy phía sau có một người ngồi xếp bằng, trước người đặt một cái đàn cổ, chỉ có điều gã lại chưa chính thức đánh đàn, một lát sau mới có thể nghe được một tiếng của dây cung, dường như đang điều chỉnh thử.

- Thiếu chủ, đã dẫn người lĩnh phù chiếu tới rồi!

Hai gã tu sĩ mặc quần áo lam nhạt tiến lên cung kính bẩm báo một tiếng, liền phân ra đứng ở hai bên, yên tĩnh chờ người phía sau sa mỏng nói.

Phương Hành cũng ngẩng đầu nhìn thử, nhìn thấy quả thực không thấy rõ dáng vẻ của người kia lắm liền không thể làm gì khác hơn là kiềm chế tâm tư lại, đợi gã nói chuyện.

Người phía sau màn sa quá kiểu cách, dường như không đếm xỉa tới ba người bọn họ tới, lại điều chỉnh thử cầm huyền một lát, cho tới khi tiếng đàn thanh nhã thuần đang, lúc này mới hài lòng đẩy dao cầm ra ngẩng đầu nhìn về phía ngoài, đồng thời một luồng thần thức lộ ra từ phía sau màn sa, quét qua Phương Hành, dường như cũng có chút ngoài ý muốn, khẽ cười nói:

- Lại là một tăng nhân, không biết đại sư tu hành ở nơi nào?

Phương Hành đã sớm suy nghĩ xong câu trả lời, lười biếng nói:

- Vốn là tán tu của Nam Chiêm, trong lúc vô tình có được mấy bộ tàn kinh, tu thành thần thông Phật môn liền mặc trang phục hòa thượng, không kỵ lạc rượu, đàn bà mua vui, tuy là đầu không có tóc nhưng không tịnh giới, là một hòa thượng giả.

- Ồ, ngươi cũng thành thực đó.

Người phía sau màn sa gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Ngươi có oán thù gì với tiểu ma đầu vậy?

Phương Hành nói:

- Hắn ngủ với nữ nhân của ta có tính không?

Người phía sau màn sa hơi ngẩn ra, cười khổ nói:

- Ma đầu kia lại còn làm chuyện như thế à, cũng làm cho ta có chút ngoài ý muốn!

Sau đó, lại hỏi thêm mấy vấn đề, Phương Hành mở miệng là nói láo làu làu, nói vô cùng không chê vào đâu được, hoặc là khó có thể tìm chứng cứ, đương nhiên không bị gã tóm được nhược điểm gì rồi. Hơn nữa người nọ đại khái cũng không nghĩ người ăn mặc kiểu hòa thượng này lại là tiểu ma đầu đã chết trong lời đồn kia, sau khi hỏi qua mấy câu cũng đã yên tâm, phất tay một cái, màn sa cuồn cuộn bay lên, gã cũng chậm rãi đứng dậy, đi ra từ phía sau màn sa. Mà vừa nhìn thấy hình dáng của gã, Phương Hành cũng nhất thời ngẩn ngơ, vẻ mặt thay đổi tới mức cổ quái dị thường.

Chương 755 - 1: Kẻ phản bội lớn nhất của Quy Khư

Người đi ra từ phía sau màn sa chính là một nam tử trẻ tuổi, áo lam lót trắng, dung nhan nho nhã, trang phục tựa như của một quý công tử, một đôi con ngươi hẹp dài, nội liễm thâm trầm không gì sánh được. Còn bộ dao cầm mà gã mới vừa điều chỉnh kia lúc này cũng hiện ra dáng vẻ chận thực. Khi nhìn qua lớp màn chỉ có thể nhìn thấy dao cầm rất lớn, như một cái nhã cụ cổ chuyết, nhưng lúc này thấy được hình dáng của nó làm lòng người lộp bộp một tiếng, có cảm giác quỷ dị không nói rõ được. Rõ ràng là một cái dao cầm chế ra từ xương thú, hai bên được nạm đầu thú đã hong gió, thân cầm có một cái như dạng xương cột sống xuyên qua, còn được phủ một lớp da lông màu đỏ khiến người ta nhìn qua không nhịn được mà phát lạnh trong lòng.

Vén màn sa lên, Phương Hành cũng đã có thể cảm giác được khí tức của cây đàn này, một con mắt đã có thể phán định, đây là một pháp bảo chế ra từ hài cốt của mãnh thú, nếu như đoán không lầm, hẳn là dùng linh thức để điều khiển, có liên quan tới việc ngự thú...

Còn nam tử kia tuy mới nhìn qua có vẻ xa lạ nhưng tập trung nhìn vào, trong lòng Phương Hành cũng xuất hiện một đáp án.

Lại còn là một người quen, hơn nữa còn là một người quen tuyệt đối không ngờ tới.

Sư Nam Cát!

Cũng khó trách hai tên tu sĩ áo lam này gọi gã là chủ nhân, người này chính là một Ngự Thú thị trong Quy Khư tứ đại bộ, là chủ nhân tuổi trẻ Sư Nam Cát, vốn ở trong Quy Khư, thiếu niên được Đại Bằng Tà Vương coi trọng nhất, địa vị thậm chí còn mơ hồ cao hơn cả Tử Đạo nhân của Phụng Thiên thị, có thể nói phía dưới Phương Hành có Tà Tôn, phía dưới Tà Tôn là Nam Sa, ngay cả Đại Bằng Tà Vương năm đó dẫn theo những cao thủ trong Quy Khư tới Thần Châu lập đạo cũng chỉ để lại một mình người này tới trấn thủ đại bản doanh của Quy Khư, có thể thấy được sự tin tưởng của Lão Tà đối với gã vượt xa những người khác nhiều. Vậy mà, chuyện Đại Bằng Tà Vương không ngờ tới chính là sau đó lại có Thái Hạo Lữ thị quy về Thái Thượng đạo thống, ngầm đoạt quyền bính, lại chính là người này dẫn đầu dựa vào Thái Hạo Lữ thị, âm thầm tương trợ, bằng không Thái Hạo Lữ thị không thể dễ dàng rót thế lực của mình vào trong Quy Khư như vậy.

Lúc đó khi đánh cướp trong Quy Khư cũng không thấy gã hiện thân, bằng không lúc đó Phương Hành sẽ làm thịt gã xả hận.

Nhưng lại không ngờ tới. Sau khi đi tới Bạch Ngọc kinh lại gặp cố nhân đầu tiên là gã...

Thoạt nhìn, dáng vẻ hiện tại của người này đã không hề giống với dáng vẻ của Ngự Thú thị chủ lão thành năm đó trong trí nhớ của Phương Hành nữa, dung nhan đã trẻ hơn rất nhiều, khí cơ thịnh vượng. Tu vi sâu không lường được, liếc mắt nhìn qua dường như là tu vi Kim Đan cảnh, nhưng trong mơ hồ, Phương Hành lại cảm thấy tu vi của gã chắc là đã sớm vượt qua Kim Đan cảnh rồi. So với Nguyên Anh cảnh bình thường thì có chút mạnh hơn...

Nói đúng ra, người này rõ ràng là đang áp chế tu vi của mình, mạnh mẽ không kết anh.

Mà khi nhìn thấy người này, trong lòng Phương Hành cũng có một cơn giận dữ xông lên đầu.

Không cần suy nghĩ, nếu gặp được Sư Nam Cát, thế lực trong tối đang âm thầm đối phó với mình không cần nói đã hiểu ra...

Ngoại trừ tân chủ tử Lữ Phụng Tiên hiện tại của Sư Nam Cát, còn có thể là ai được?

Trong lòng thầm giận, Phương Hành đã có sát ý vô hình bắt đầu khởi động trong ngực:

- Mẹ kiếp đồ trứng thối Thái Hạo Lữ thị, lấy đâu ra đại thù như vậy? Các người cướp Quy Khư của ta, ta còn chưa chủ động tìm các người tính sổ mà các người đã muốn tìm tới ta rồi?

Lúc đầu hắn âm thầm nghĩ tới thân phận của đám người kia, từ Hoàng Phủ gia có cừu hận lớn nhất với mình, rồi đến chư tông Bắc Vực Thần Châu bị mình giằng co một phen kia, thậm chí còn đoán tới cả Hồ Tiên Cơ ở Yêu địa, đám người Thương Lan Hải cửu thái tử Ngao Bại, lại không ngờ tới, người oán thù sâu đậm với mình không làm ra chuyện làm người ta ghét tới bậc này, còn Thái Hạo Lữ thị không ngờ lại nhảy ra.

Dù sao cũng phải nói, Thái Hạo Lữ Bộ cũng không biết trước đó không lâu người cướp sạch Quy Khư chính là mình, ở trong tin tức của bọn họ, mình vẫn là một người đã chết. Còn bọn họ cũng tự giác nắm quyền trong Quy Khư, làm gì cần phải dùng biện pháp nham hiểm này để hủy hoại danh tiếng của mình chứ?

Các loại suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, trong lòng Phương Hành như rời sông lấp biển, nét mặt lại không thể hiệt chút tâm tình nào.

Còn lúc hắn nhận ra Sư Nam Cát, kẻ phản bội lớn nhất của Quy Khư này cũng đang dùng con ngươi hẹp dài để quan sát Phương Hành. Gã cảm giác Phương Hành có chút quen thuộc, ánh mắt có chút nghi ngờ đảo tới đảo lui trên mặt Phương Hành, tỏa thần thức ra để phân biệt.

Phương Hành làm như không có việc gì, không chút nào lo lắng. Dù sao dáng vẻ mình bây giờ không thể so với ngày xưa được, hắn đang từng bước luyện hóa Vạn Linh đan, thức giới dung nạp rất nhiều dấu vết đại yêu, tùy tiện hấp thu một cái ra đều có thể thay đổi khí tức và dung mạo của bản thân, hơn nữa loại biến hóa này chính là do đạo nguyên ngụy trang, đừng nói là Sư Nam Cát, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cảnh chân chính chỉ sợ cũng không thể phân biệt ra được.

- Vèo!

Lúc Phương Hành đang cực kỳ bình tĩnh, Sư Nam Cát đột nhiên gập ngón tay lại đâm về phía mi tâm của hắn.

Động tác lần này mau lẹ, cực kỳ đột ngột, hơn nữa tu vi của Sư Nam Cát thâm hậu, một ngón tay điểm ra đã nhanh chóng nhắm tới gần mi tâm rồi.

Công kích bậc này chính là phương pháp đánh lén thường gặp nhất giữa các tu sĩ, chỉ một cái thẳng vào mi tâm, ngay cả thần hồn đều có thể bị thương nặng.

Trong lòng Phương Hành đã lộp bộp một tiếng, vô ý thức muốn xuất thủ nặng tay, trước tiên giết chết tên phản đồ này rồi lại nói, nhưng khi hắn đang chuẩn bị xuất thủ đột nhiên giật mình, lóe lên một suy nghĩ trong đầu. Bây giờ tầm mắt của hắn lớn hơn nhiều, rất nhanh đã lưu ý tới, lần xuất thủ này của Sư Nam Cát lại không hề sử dụng pháp lực chân chính, nhìn qua có vẻ ác độc âm ngoan nhưng trên thực tế chỉ là một hư chiêu mà thôi.

- Hắn đang thử thăm dò ta?

Trong lòng Phương Hành hiểu rõ, ngoài mặt lại lập tức phản ứng lại, hét lớn một tiếng, thân hình vội vàng thối lui, đồng thời bàn tay nhấn một cái về phía trước. Một tia đan quang màu vàng nhạt gào thét lao về phía trước, thoạt nhìn giống như một hòa thượng bị kinh sợ, vừa né tránh vừa liều mạng.

- Ồ, thực lực không tầm thường, cũng có thể dùng được trong chốc lát.

Sư Nam Cát thấy được đan quang mà Phương Hành xuất thủ, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, tay áo chỉ một cái, tia đan quang đều rơi vào trong tay áo của gã, như đá ném vào biển rộng, không hề gợn lên chút sóng gió nào. Còn gã cũng không còn ý xuất thủ nữa, nhẹ nhàng cười nói:

- Ngươi không cần phải kinh sợ, ta chỉ là xuất thủ thử ngươi một chút thôi, muốn vào môn đình của chưởng giáo sư huynh của ta, không có chút bản lĩnh thì không được.

- Chưởng giáo sư huynh của ngươi là ai?

Vẻ mặt Phương Hành cảnh giác, trầm giọng quát hỏi.

Sư Nam Cát lại cười nhạt, nói:

- Bằng vào bản lĩnh của mỗ gia còn chưa có tư cách cho các người vào bí địa, các người lĩnh phù chiếu, mục đích thực sự thế nào trong lòng biết rõ, chỉ nói với ngươi một câu! Vào môn đình của chưởng giáo sư huynh ta là may mắn của ngươi!

Nói xong liền hỏi pháp hào của Phương Hành, Phương Hành chỉ thuận miệng nói một câu "Hành Phương hòa thượng". Sư Nam Cát gật đầu, cũng không hỏi kỹ liền để hai tu sĩ áo lam ở lại trấn thủ cửa hàng này, còn bản thân thì dẫn Phương Hành xuất môn, điều khiển đằng vân chậm rãi lao về phương bắc. Nhìn phương hướng của gã thì rõ ràng là đi về phía nội thành Bạch Ngọc kinh, trong lòng Phương Hành đã có chút ngoài ý muốn.

Bạch Ngọc kinh sở hữu mười hai lầu năm thành, bên ngoài có bốn tòa thành lớn, bảo vệ tòa nội thành ở giữa. Lấy sự tồn tại của Bạch Ngọc kinh thì bốn thành này đã không dễ mà vào được rồi, trong nội thành càng có đẳng cấp cao dọa người. Đừng nói là ở trong đó, cho dù là có thể đặt chân vào thành này cũng không khỏi phải có tầm cao cùng quyền nói chuyện nhất định trong Thần Châu, đây căn bản không phải nơi người bình thường có thể tơ tưởng được.

Phương Hành đã đoán được Sư Nam Cát muốn dẫn mình đi gặp người nào, chỉ là thấy được người này ở trong nội thành Bạch Ngọc kinh liền ý thức được, nội tình của Thái Hạo Lữ Bộ này so với tưởng tượng của mình thì còn thâm sâu hơn, mẹ nó, vậy mà lại có thể ở trong nội thành Bạch Ngọc kinh...

- Hành Phương sư phó, ta muốn hỏi lại ngươi một câu cuối cùng, có thể nguyện dốc sức lực cho chưởng giáo sư huynh của ta không?

Đi thẳng tới nội thành của Bạch Ngọc kinh, trước mặt là điện các xây dọc theo núi, Sư Nam Cát dừng lại, trầm giọng đặt câu hỏi.

- Có thể dẫn ta tiến vào bí địa không?

Phương Hành hỏi trực tiếp, thể hiện mình là một hòa thượng lỗ mãng thẳng tính.

Sư Nam Cát nhẹ giọng cười, nói:

- Thân phận của chưởng giáo sư huynh ta bậc nào chứ, sao có thể cho ngươi được nói lý lẽ?

- Mẹ kiếp , mở miệng là một tiếng chưởng giáo sư huynh, gọi thật là thuận miệng, trước đây ở trước mặt ta, tại sao mỗi ngày ngươi đều lạnh mặt, một chút nịnh bợ cũng chưa từng thể hiện?

Trong lòng Phương Hành đã vô cùng khó chịu rồi, lúc này Sư Nam Cát lại mang dáng vẻ trung thành trang nghiêm làm cho hắn càng thêm không thoải mái trong lòng, cười lạnh một tiếng, nói:

- Muốn Phật gia ta dốc sức lực, đương nhiên có lợi thì mới được...

Dáng vẻ này của hắn cũng làm cho Sư Nam Cát yên tâm hơn, cười lớn một tiếng, liền xoay người dẫn hắn lên núi.

Đi tới dưới một ngọn núi phủ đầy cẩm tú, Sư Nam Cát dẫn Phương Hành tới một tòa thiên điện giữa sườn núi, chỉ vào bồ đoàn, nói:

- Ngươi ở lại chỗ này chờ, khắc ân cừu của ngươi với đại ma đầu kia lên trên ngọc giản, hơn nữa còn phải đặt cả pháp ấn của ngươi vào chứng minh mình không nói dối... dĩ nhiên, ha ha, ngươi có thể khoa trương thêm một chút, cũng không có ai tới đối chất thêm với ngươi đâu...

Sau khi dứt lời thì để lại một miếng ngọc giản, nhẹ rời đi.

Phương Hành cầm ngọc giản này, tính khí tàn bạo lại nổi lên, mẹ nó, đây là cách lấy khẩu cung trong giới tu hành mà!

Chỉ có điều vì đại sự, vẫn cố gắng nhẫn nại, cầm ngọc giản, tròng mắt loạn chuyển.

Thần thức đã tung ra, chỗ đạt tới có hai luồng thần niệm cực nhỏ dang nhìn mình chằm chằm, còn khí tức của Sư Nam Cát đang đi thẳng lên núi. Hắn đoán được, kẻ phản bội tất nhiên là đang đi gặp Thái Hạo Lữ Phụng Tiên rồi, trong lòng nhẹ nhàng cắn răng, suy nghĩ một hồi liền lấy một quyển kinh Phật trong tay áo ra, giả bộ mở ra xem, dường như đang nghiên cứu kinh nghĩa

Hòa thượng đọc kinh, đương nhiên hợp tình hợp lý, chỉ có điều người ngoài lại không ngờ tới, kinh thư này có một tên gọi: Chư Phật Quan Tưởng kinh!

Linh Sơn tự chính là Phật thổ cuối cùng, sau khi bị thu phục, đại bộ phận kinh văn của tông môn bị diệt môn, mà trong đó có một phần kinh văn năm đó trong trận chiến diệt Phật bị cao tăng đại đức quán thâu pháp lực, tạo thành dị bảo có đủ sự quái dị huyền diệu. Chư Phật Quan Tưởng kinh này chính là một bộ, Phật hiệu vô biên, thấm nhuần thiên địa, bộ kinh này liền có đủ Phật tính, lấy pháp lực thúc giục có thể được xưng là thông suốt ngũ hành vạn vật, chư thiên vạn giới.

Dĩ nhiên, Phương Hành cảm thấy thấm nhuần vạn vật ngũ hành, chư thiên vạn giới thì hơi cường điệu quá, nhưng thông suốt một ngọn núi nhỏ này thì vẫn có thể!

Ngay cả Thần Tú cũng đã từng nói, bộ kinh thư này nhất định chính là chí bảo có thể nhìn lén nữ nhân đi tắm, là thánh kinh trong lòng hắn!

Sau khi rót pháp lực vào kinh văn chỉ cảm thấy thần hồn khẽ nhúc nhích, xông vào trong kinh văn, sau khi động tâm niệm, trên kinh thư, kinh văn biến hóa, dần dần hiện lên một hình ảnh, vẽ lên chính là thân ảnh của Sư Nam Cát đằng vân mà lên, đã thấy gã đang bay thẳng tới cung điện cao nhất của ngọn núi, nơi được mây trắng lượn quanh, bước vào đó, nhẹ giọng nói:

- Chưởng giáo sư huynh, sư đệ bái kiến!

Chương 755 – 2: Chư Tử đạo tràng

- Nam Sa sư đệ, vào đây ngồi đi!

Trong tòa cung điện tinh sảo trên đỉnh núi truyền ra một giọng nói nho nhã đôn hậu, giọng nói rất bình thản không hề có ngạo ý. Sư Nam Cát xem ra cũng đã đến nhiều lần, không thèm để ý tới cấp bậc lễ nghĩa, lúc đang nói chuyện đã đi vào bên trong. Nhìn thấy bên trong cung điện có đầy sách lộn xộn, không phải sách ngọc mà là kinh nghĩa chân chính, bên cạnh một cái kệ sách cao lớn có một nam tử mặc áo bào trắng rộng rãi, đầu tóc rối tung đang nâng kinh nghĩa lên xem. Người này bề ngoài khoảng ba mươi mấy tuổi, thân hình cao lớn quý khí bức người, mày kiếm mắt sáng lỗi lạc thoải mái, khí vũ hiên ngang khó nói thành lời. Nhìn thấy Sư Nam Cát liền vẫy tay gọi gã vào.

- Hắn không thể xuất hiện được nữa, hơn nữa Thiên Cơ cung này chính là nơi xuất phát, trong mười năm này, một sợi sinh cơ đã từng mơ hồ kia xác thực đã biến mất, huống hồ cho dù hắn không chết, dùng năng lực bây giờ của hắn cũng không thể tạo ra ảnh hưởng gì với chúng ta được. Vậy chúng ta cần gì phải làm hỏng thanh danh của hắn chứ? Ha ha, nói một câu không dễ nghe thì thanh danh của hắn cũng không cần chúng ta làm hỏng thêm, đã thành ma đầu được mọi người công nhận rồi...

Nói xong lời này, Sư Nam Cát liền cau mày, vô cùng không hiểu nhìn Lữ Phụng Tiên.

Lữ Phụng Tiên nghe vậy thì lại nhẹ cười một tiếng, nhìn Sư Nam Cát nói:

- Nam Sa sư đệ hẳn là còn niệm tình cũ?

Sư Nam Cát biến sắc, vội nói:

- Nam Sa hoàn toàn chân thành, mong Khư chủ minh giám! Năm đó ma đầu kia cùng với Tà Tôn khống chế quyền hành trong Quy Khư đều coi Quy Khư như vật của riêng mình, coi người của tứ bộ ta như nô tài, mà sư huynh vừa vào Quy Khư liền nói Quy Khư chính là nơi của Thái Thượng Đạo thống, chúng ta đều là đồng môn, tranh cao thấp với ma đầu kia cùng Tà Tôn, lúc trước Nam Sa vốn là nhìn điểm này nên mới thề trợ giúp sư huynh khôi phục Thái Thượng đạo thống, từ đó không hề hai lòng, sư huynh còn không tin ta sao?

Lữ Phụng Tiên nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng của Sư Nam Cát thì hình như rất hài lòng, khoát tay áo cười nói:

- Ngươi không cần căng thẳng vậy, ta chỉ nói đùa một chút mà thôi, hơn nữa xưng hô Khư chủ về sau đừng nhắc tới nữa, đã nói chúng ta đều là đồng môn, vậy thì không có Khư chủ gì hết, cho dù tương lai ta sẽ trở thành chủ nhân chân chính của Thái Thượng Đạo thống thì cũng chỉ là chưởng giáo mà thôi!

Dứt lời, y hơi ngừng lại, mỉm cười nói:

- Còn về vấn đề ngươi vừa mới nói cho dù ngươi không hỏi, ta cũng sẽ giải thích cho ngươi nghe. Ngươi theo ta tới Bạch Ngọc kinh cũng đã được gần ba tháng, không biết đã nghe nói tới Chư Tử đạo tràng chưa?

Thần sắc của Sư Nam Cát run lên, thấp giọng nói:

- Đã từng nghe nói tới vài câu nhưng còn chưa rõ ràng lắm... Chuyện đó hình như là thần tử của chư đại tông của Thần Châu muốn bái nhập vào đạo viện chí cao trong đó, không phải cấp bậc đạo tử của một tông một tộc thì không thể bước vào viện đó được!

- Không sai!

Lữ Phụng Tiên than nhẹ một tiếng, nói:

- Chỉ có điều Chư Tử đạo tràng đó không phải là một đạo viện chân chính tồn tại mà chỉ là một cách gọi mà thôi, bây giờ, Thánh Nhân đang ở trong Bạch Ngọc kinh bố trí đại trận, dẫn dắt Huyền Quan hạ từ trên trời xuống, đạo tạo hóa sẽ nhanh chóng phủ xuống, năm vực của Thần Châu có mấy chục tông, không ai không có quyền vào đó. Nhưng đến lúc đó cũng không thể xông vào như ong vỡ tổ được, hơn nữa đại kế này liên lụy rất rộng, không thể không thận trọng, cho nên có một vị Thánh Nhân đề cập tới chuyện muốn lập một Chư Tử đạo tràng cho thần tử của chư đại tông vào trong nội viện, đến lúc đó, Huyền Quan rơi từ trên trời xuống, đám người này chẳng những sẽ trở thành nhóm đầu tiên tiến vào trong đó tìm kiếm tạo hóa, tới lúc đại kiếp tới sẽ là người ứng kiếp, tương đương với...

Ngay lúc này, giọng nói của gã cũng dần trở nên nghiêm trọng, nửa ngày mới nói tiếp:

- ...Thiên Nguyên chi chủ!

- Thiên Nguyên chi chủ?

Ánh mắt của Sư Nam Cát có chút thay đổi, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Lữ Phụng Tiên.

Lữ Phụng Tiên để kinh nghĩa trong tay xuống, trở lại ngồi lên ghế bành trong điện, rót ra hai chén trà, mình bưng một chén, ra hiệu cho Sư Nam Cát bưng một chén, sau khi uống một hớp thì mới đặt lại lên bàn, thở dài:

- Vào viện này tương đương với việc trở thành đồng môn sư huynh đệ với những người của Trung Vực, thậm chí có tư cách trong tương lai so sánh ưu khuyết với bọn họ, vẻn vẹn chuyện này thôi cũng có thể thấy được ý nghĩa quan trọng của Chư Tử đạo tràng, nhưng cố tình, muốn tiến vào viện này cũng không phải một chuyện đơn giản. Tiểu tông ở Thần Châu như hằng hà sa, thế gia như sao trên bầu trời, Đạo Thống chi chít khắp nơi, có bao nhiêu người có thể lọt vào pháp nhãn của Thánh Nhân? Ha ha, bằng vào suy đoán của ta, chỉ sợ tất cả thần tử của thế gia đạo thống cộng lại, có thể tiến vào Chư Tử đạo tràng nhận được Thánh Nhân tự mình chỉ điểm cũng chỉ có trăm người mà thôi...

Sư Nam Cát kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt chấn kinh.

Bốn vực Thiên Nguyên không tính Ma Uyên vào, vẻn vẹn chỉ có ba vực, lại thêm Tứ Hải cùng Tiên Sơn trên biển nữa, tổng cộng có bao nhiêu đạo môn? Bao nhiêu thế gia? Lại có bao nhiêu thiên chi kiêu tử nổi danh khắp thiên ạ? Mà Chư Tử đạo tràng lại vẻn vẹn chỉ nhận trăm người kiệt xuất nhất trong số đó, đây là thân phận và vinh quang cỡ nào chứ? Bây giờ cho dù là tu vi hay địa vị của gã đều đã không thấp, nhưng vẫn cảm thấy khó mà cạnh tranh được.

- Trước đây Bạch Ngọc kinh từng phát Bạch Ngọc lệnh ra ngoài, chư đại tông thế gia cũng chỉ có được một cái, trên thực tế, Bạch Ngọc lệnh này tương đương với tín vật được tiến vào Chư Tử đạo tràng, bây giờ ta đã là đạo tử của Thái Hạo nhất bộ, cũng là truyền nhân của Thái Thượng Đạo thống, cũng nhận được hai tấm Bạch Ngọc lệnh, gia tộc giữ một cái cho lão tổ trong tộc, Thái Thượng Đạo thống có một tấm, vẫn nằm trong tay ta, chỉ có điều ngươi yên tâm, mặc dù có một bộ phận người sớm có được Bạch Ngọc lệnh nhưng đa phần còn lại đều phải dựa vào bản thân mình đi đoạt lấy, ngươi đã theo ta lập đại thệ khôi phục Thái Thượng đạo thống, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi, thời điểm Chư Tử đạo tràng mở ra ta nhất định sẽ giúp ngươi đoạt được một tấm!

- Tạ sư huynh!

Sư Nam Cát nghe được câu này thì không chút nghĩ ngợi, cúi đầu bái tạ.

Lữ Phụng Tiên lại cười cản gã lại, nói:

- Ngươi đã là sư huynh đệ của ta thì không cần phải đa lễ như vậy. Ta nói những lời này với ngươi chính là muốn nói ra nguyên do ta lệnh cho ngươi bố trí chuyện lần này cho ta, ha ha, một châu của Nam Chiêm tuy đã suy tàn nhưng đụng đại vận, đại biểu cho khí vận của Nam Chiêm là Đại Tuyết Sơn kia cũng đã nhận được một tấm Bạch Ngọc lệnh, chỉ có điều Đại Tuyết sơn có ngũ tử, Lệ Hồng Y, Hàn Anh, Lệ Anh, Tây Mạc Vương Quỳnh cùng Bắc Thần sơn Đạo tử, năm người này cạnh tranh lợi hại, một tấm Bạch Ngọc lệnh đó lại không biết nên đưa cho ai mới phải, mà Hồ Cầm lão nhi chủ của Đại Tuyết sơn lại cũng dứt khoát không cho ai, cố ý đưa Bạch Ngọc lệnh này cho một người đã chết...

- Ai u, hào phóng vậy sao?

Phương Hành nghe được câu này thì cũng ngẩn ngơ, ánh mắt có chút phức tạp.

Đồ chơi lợi hại như Bạch Ngọc lệnh, những tên kia không nhanh chóng cầm trong tay lại còn nghĩ tới chuyện để lại cho mình sao?

Quá ngốc rồi!

- Là ma đầu kia?

Sư Nam Cát cũng lập tức phản ứng lại, ngẩng đầu nói.

Lữ Phụng Tiên nói:

- Không sai, chính là ma đầu kia, ta có chí giao trong Đại Tuyết sơn, từng nói với ta, năm đó ma đầu kia vì chuyện Nam Chiêm lập đạo mà lập được đại công, cố tình trên Lăng Vân phổ ghi chép công đức của người lập đạo, những người vô danh đều được lên bảng nhưng ma đầu kia bởi vì áp lực của Hoàng Phủ gia tộc nên không được lên đó, Đại Tuyết Sơn vẫn luôn mang áy náy với hắn trong lòng nên mới làm chuyện đó, sợ là cũng là một loại đền bù tổn thất để tránh đạo tâm bị hao tổn, có lời đồn Hồ Cầm lão nhi sau khi quyết định vậy thì Đại Tuyết sơn ngũ tử vốn cạnh tranh Bạch Ngọc lệnh này tới bể đầu chảy máu lại đều giữ vững sự trầm mặc kỳ dị, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc hẳn trong một tháng nữa, lúc Chư Tử đạo tràng mở ra, ma đầu không sợ chết kia cũng sẽ là người đầu tiên có tư cách tiến vào Chư Tử đạo tràng!

Sư Nam Cát nghe tới đây đã hiểu ra gì đó, thất thanh nói:

- Sư huynh triệu những người này tới là vì...

Lữ Phụng Tiên nhẹ giọng cười một tiếng, nói:

- Chư Tử đạo tràng, Chư Tử đạo tràng, nó có nghĩa là Tân Hỏa tương thừa, bảo hộ Thiên Nguyên, đại biểu cho chính thống Thiên Nguyên, ma đầu kia tâm tư tà quái, không chuyện ác nào không làm, có tư cách gì gia nhập đạo viện này chứ? Ha ha, nếu không có ai ngăn cản, Bạch Ngọc lệnh duy nhất của Đại Tuyết sơn kia sẽ đại biểu cho hắn thì cũng thôi đi, nhưng nếu có trăm người tế huyết ở Đạo Đài, nguyền rủa ma đầu kia thì chắc hẳn mấy vị lão Thánh Nhân của Chư Tử đạo tràng cũng không thể ngồi yên không để ý tới được, chẳng lẽ lại để mặc một con chuột chết làm hỏng danh tiếng của Chư Tử đạo tràng mà bọn họ ký thác sự kỳ vọng hay sao?

Chương 755 - 3: Tiên nhân nhập giấc mộng

- Trăm người tế huyết trên Đạo Đài rốt cục là làm cái gì?

Sắc mặt của Sư Nam Cát đã có phần tái nhợt, ngôn ngữ tàn khốc bậc này bị Lữ Phụng Tiên nói ra theo kiểu thư giãn thích ý như thế làm tâm lý của gã bị tấn công cực đại, làm trong lòng gã nổi lên một sự nghi hoặc: Vì sao chứ? Sau khi Thái Hạo Lữ Bộ đưa về thái thượng đạo thống, Phương Hành sớm đã mất tích, người trước đó áp chế Thái Hạo Lữ Bộ cũng là Đại Bằng Tà Cương, nếu thật sự muốn hận, Thái Hạo Lữ Bộ cũng nên hận Đại Bằng Tà Cương mới đúng, tại sao Lữ Phụng Tiên lại thể hiện ra ý hận sâu như vậy với đối phương, sau khi hắn chết rồi còn muốn dùng thủ pháp bậc này để hủy danh tiếng của hắn

chứ?

Sau một hồi lâu, gã vẫn không nhịn được mà hỏi.

Là gã biết vị chân tiên hậu duệ này khí phách phi phàm, thủ đoạn cao minh, nên không nên hành động theo cảm tính như vậy mới đúng.

Cho dù Đại Tuyết sơn đưa lệnh bài của mình cho ma đầu kia cũng chẳng qua là một chuyện trên danh dự mà thôi, làm cho hắn cũng chiếm một vị trí trong danh sách Chư Tử đạo tràng, được nhận vinh dự tối cao tượng trưng trong thế gian cuối cùng cũng không uổng đã sống tới giờ, cũng không uổng khi lập đại công cho Nam Chiêm. Lấy một hình tượng ngay thẳng ở lại thế gian mà không phải vĩnh viễn bị người mắng là ma đầu, quyền lợi thực chất lại không có. Chuyện này đáng giá để y phải làm như vậy sao?

Mà đối mặt với câu hỏi của Sư Nam Cát, Lữ Phụng Tiên hơi chần chờ, lại chỉ thản nhiên nói:

- Ta có lý do của ta!

- Sư đệ hiểu rồi.

Sư Nam Cát thấy y không chịu nói cũng không truy hỏi nữa, chỉ là gật đầu.

- Đệ xuống dưới đi, trấn an những người đó, đợi khi Chư Tử đạo tràng mở ra, ta tự có biện pháp để cho bọn họ cam tâm vì ta mà chịu chết, dùng tính mạng để chỉ trích ma đầu kia, chỉ là trong khoảng thời gian này phải dẫn nhiều những người như thế này tới, số lượng khoảng một trăm người là được rồi, mà những người tới thì cũng phải trấn an thật tốt. Cếu bọn họ không thích nhàn rỗi thì liền tìm một số chuyện để bọn họ làm là được. Mỗi một tộc chỉ có thể mang mười tộc nhân tới, nhân thủ cũng không đủ dùng, huống hồ nguy hiểm lớn cũng không thích hợp để bản thân tự mình đi làm, bọn họ coi như là một lực lượng có giá trị tốt để lợi dụng rồi.

Lữ Phụng Tiên trầm ngâm một lúc lâu rồi thấp giọng phân phó, Sư Nam Cát vội vàng đồng ý.

Sau khi Sư Nam Cát xin cáo lui, ánh mắt của Lữ Phụng Tiên lại nghiêm túc, qua hồi lâu mới thấp giọng thở dài, lẩm bẩm:

- Trước đây trong khi ta đang ngủ, tiên nhân nhập mộng chỉ điểm ta tu hành, lại nói cho ta biết ma đầu kia vẫn chưa chết, thậm chí sẽ có lúc trở về trở thành đại địch sinh tử của ta, đại sự như Chư Tử đạo tràng, ta nào có thể đơn giản để hắn có thể đạt thành chứ? Trước đây Thái Hạo Nhất Bộ ta đã hao tổn một cái giá lớn mới mua được người chấp lệnh ra vào Bạch Ngọc kinh, tạo ra Trảm Ma phù chiếu kia nhưng còn chưa đủ để đại diện cho thánh ý, không có cách nào khác, Phương Hành à Phương Hành, ta lấy trăm mạng người đổi cho ngươi một bước chậm lại, coi như đã để mắt tới ngươi rồi!

Y lần nữa nâng kinh nghĩa lên, vỗ nhè nhẹ tay vịn của ghế bành, trong mắt bao hàm suy tư:

- Ha ha, thế hệ này của chúng ta có vô số cơ duyên, tạo hóa vô cùng, bỏ lỡ nửa bước liền để lại di hận vô cùng, nếu như ngươi chậm một bước này, sẽ còn năng lực tranh phong với ta sao?

- Tiên nhân chỉ điểm trong mộng cho y ư?

Ở chân núi, Phương Hành cũng thông qua Chư Phật Quan Tưởng kinh nghe được một câu nói này, vẻ mặt nhất thời có chút cổ quái.

Mới rồi hắn cũng hơi nghi ngờ một chút, càng nghĩ mình cũng chưa từng đánh từng cướp người của Lữ tộc, vì sao người kia lại nhằm mình mà làm khó dễ, thậm chí còn không tiếc hi sinh tính mạng của trăm người cũng muốn hủy diệt cơ hội mình tiến vào Chư Tử đạo thống? Sau khi nghe xong những lời này của y cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân, chỉ là hắn lại càng thấy buồn bực hơn, làm sao cũng không ngờ tới, nguyên nhân lại là một giấc mộng.

Cũng bởi vì một giấc mộng, tên khốn kiếp này cứ như vậy ra tay đối phó với mình, thật may mình đã trực tiếp tìm tới cửa, hơn nữa còn lấy Chư Phật Quan Tưởng kinh để do thám nguyên nhân chính y muốn đối phó với mình, nếu không, bị người ta mưu hại hồi lâu cũng không biết là ai làm.

Sư Nam Cát đã rời khỏi tòa cung điện kia rồi, nói vậy chẳng mấy chốc nữa sẽ qua đây. Hắn cũng không có thời gian tiếp tục nhìn trộm nữa, gấp gáp thu hồi kinh văn, qua quýt đánh vào một số chữ trong thẻ ngọc, sau khi vẽ pháp ấn của mình rồi đánh vào, với hắn không còn chút áp lực nào nữa, ngược lại, lúc ở cảnh giới Trúc Cơ hắn đã luyện tới thần hồn “Ngoại Ma Nội Thánh” độc nhất vô nhị, giống như thần hồn vốn có một tầng ngụy trang riêng biệt tương tự với Tỏa Thần Hoàn, cấm chế trên pháp ấn vô dụng với hắn, thực sự cũng coi như đại sát khí bình thường hắn vẫn dùng để bẫy người.

- Bất kể hắn là tiên nhân hay là quỷ nhân gì truyền mộng, nhưng tên khốn kiếp này vốn đã đoạt Quy Khư của ta, hiên tại lại chủ động tới mưu tính ta, còn cả tên khốn kiếp Sư Nam Cát kia nữa, trước hết tìm một cơ hội giết chết hai người bọn họ rồi lại tính!

Ánh mắt của Phương Hành lạnh lùng, âm thầm cân nhắc:

- Chỉ có điều tu vi của hai tên này cũng không tầm thường, đều đã hơn Nguyên Anh rồi, bây giờ chưa phải thời cơ tốt để ra tay, tìm một cơ hội sau vậy.

- Còn cả Bạch Ngọc lệnh nữa!

Phương Hành nghĩ tới chuyện này, ánh mắt lại sáng lên:

- Đồ chơi đáng tiền như vậy, tìm về mấy tấm vui đùa chút!

Đang lúc suy tư, Sư Nam Cát đã bước vào trong thiền điện, mở miệng đòi ngọc giản. Phương Hành liền cười hì hì đưa tới, Sư Nam Cát nhận lấy rồi kiểm tra qua một lượt, không nhịn được lắc đầu nói:

- Hành Phương sư phó, nội dung trong ngọc giản của ngươi có chút khoa trương rồi? Ma đầu kia từng ngủ với hai nữ nhân của ngươi, còn cưới cả một người? Sao ta không biết ma đầu kia đã từng thành hôn chứ? Ngược lại, lúc trước nghe nói hắn từng có một đoạn tình duyên ngắn ngủi với thần nữ của Hải tộc là Ngao Trinh công chúa, cách nói của ngươi như vậy, chẳng lẽ muốn nói Ngao Trinh công chúa là thê tử của ngươi hay sao?

Phương Hành cười hì hì nói:

- Cũng không phải là thật, chỉ tùy tiện viết chút thôi, ngươi bảo ta khoa trương lên mà!

Sư Nam Cát chẳng biết nói gì thêm, nghĩ thầm mấy ngày nay mình tìm người tới phần lớn đều là giả, chỉ có điều người nào cũng không nói bậy giống ngươi, nói láo không cần lo lắng như thế, thật sự coi Thánh Nhân là kẻ ngu sao? Cho dù diễn trò cũng phải làm cho thật một chút chứ, không biết nói gì, đành sửa đổi nội dung bên trong ngọc giản một chút, lại để Phương Hành lần nữa đánh pháp ấn vào. Phương Hành cũng không phật ý, không nói hai lời đã đánh pháp ấn vào, dáng vẻ không thèm quan tâm làm cho Sư Nam Cát cười lạnh trong lòng.

Sau khi thu ngọc giản lại liền dẫn Phương Hành ra ngoài, lại tới một tòa đại điện giữa ngọn núi khác, gọi một đồng tử tới phân phó, không lâu sau liền có hai ba chục tu sĩ được dẫn qua, nam nữ già trẻ đều có, tu vi cũng cao thấp không đồng đều, thấp chỉ có Trúc Cơ hậu kỳ, tu vi cao thậm có một gã Kim Đan đại thừa, hai gã Kim Đan hậu kỳ, lại đều là người trước đây từng lĩnh Trảm Ma phù chiếu.

Những người này phần nhiều là xuất thân tán tu, hoặc là thế lực nhỏ, bôn ba khắp chốn mới có tu vi bây giờ, đối với Thánh Nhân trong Bạch Ngọc kinh đang mưu đồ vận may lớn, bọn họ căn bản không có chút suy nghĩ nào, lúc này mới chỉ có thể thông qua biện pháp bậc này để sẵn sàng góp sức được bước vào môn đình của đại nhân vật, mưu toan đi theo chân để được chia một chén canh. Không thể không nói, cũng là sự bi ai của một nhân vật nhỏ bé. Loại bi ai này thậm chí không có liên quan gì tới tu vi của bọn họ cả.

Gặp được một người đã sớm chờ trong đình viện này, những người này đương nhiên cũng biết lại có thêm một đồng bạn nữa rồi, chỉ là dù sao trong giới tu hành rất ít tăng nhân. Không nhịn được quan sát Phương Hành thêm mấy cái, ánh mắt cũng rất thận trọng, có cả cuồng vọng. Phương Hành cũng không hề rảnh rỗi, đều lần lượt quan sát. Thận trọng thì hắn liền cuồng vọng, cuồng vọng hắn vàng ngông cuồng hơn. Chỉ trong chốc lát liền nhận được bảy tám cái trợn trắng mắt, thu được hơn mười ánh mắt bất mãn, chỉ khi nhìn vào một nữ tử thanh y thon gầy trong đám này, ánh mắt của hắn mới hơi đông lại.

- Chư vị, các ngươi tụ tập ở đây đều là bởi vì ma đầu kia mà tới.

Sư Nam Cát nhìn thấy người tới đông đủ liền hắng giọng một cái, thấp giọng mở miệng.

- Vị đạo hữu này, đừng nên nói lời khách sáo là được rồi, cái gì mà ma đầu hay không phải ma đầu chứ, người khác ta không biết, Phật gia ta lại nghe nói các người có cách để bọn ta cũng có thể nhận được cơ duyên nên lần này mới tìm tới, kết quả cho đến bây giờ, ngay cả việc sẵn sàng góp sức cho môn hạ nhà ai cũng chưa biết, có chút không hợp tình hợp lý rồi! Có phải ngươi nên nói thêm một chút hay không, còn cả Bạch Ngọc lệnh nữa. Các ngươi không thể cho một tấm à?

Phương Hành bỗng nhiên cắt đứt lời nói của Sư Nam Cát, cười hì hì hỏi.

- Một tấm Bạch Ngọc lệnh?

Trong lòng Sư Nam Cát cười lạnh một tiếng, khá không cho là đúng, nhưng nét mặt lại chỉ cười nhạt, nói:

- Ngươi cứ yên tâm là được, theo chưởng giáo sư huynh của ta đương nhiên sẽ không bạc đãi ngươi đâu, chỉ có điều Bạch Ngọc lệnh là vật trân quý bậc nào, có thể dễ dàng ban ra như vậy hay sao? Nếu thật muốn được phân một phần vận may kia, còn cần ngươi tận tâm dốc sức mới được. Không dối gạt chư vị, chưởng giáo sư huynh nhà ta chính là đạo tử Thái Hạo Lữ thị, truyền nhân của Bắc Vực

Thái Thượng Đại Thống, một người trong nhóm có hy vọng tiến vào bí địa kia đầu tiên, thân phận này hẳn là chư vị đã từng nghe?

- Thái Hạo Lữ thị?

- Thái Thượng Đạo thống?

Trong đám tu sĩ nhất thời sắc mặt khác nhau, thấp giọng nghị luận.

Hai danh hiệu này không nói như sét đánh bên tai, nhưng cũng thanh danh lan xa, có rất nhiều người biết, trái tim cũng đã được trấn định.

Còn Sư Nam Cát nhìn bọn họ một lượt, nói tiếp:

- Ha ha, các ngươi đã bằng lòng gia nhập vào môn đình của Thái Thượng Đạo thống ta, đương nhiên không thể để các ngươi tay không mà về, mượn bản tường trình hành vi tồi tệ của ma đầu kia làm với các ngươi chỉ là một việc, nếu muốn được phân phần vận may lớn kia còn cần các người tận tâm dốc sức, chỉ có điều Sư Nam Cát ta ở đây xin cam đoan, chỉ cần các ngươi tận tâm làm việc cho Thái Thượng Đạo thống ta, tất cả thù lao đương nhiên sẽ ban tặng đầy đủ, tương lai lúc Đạo Tử của tộc ta tiến vào bí địa tìm kiếm vận may, chắc chắn các người sẽ được đồng hành, việc này ta có thể lập hồn khế để kiểm chứng lời hứa hẹn!

Nghe xong lời nói này của gã, chư tu sĩ trong viện đại để tâm tư chắc chắn, thở phào nhẹ nhõm.

“Ồ, nếu không phải nghe trộm được các ngươi nói chuyện, thật đúng là đặc biệt tin ngươi đó!”

Trong bụng Phương Hành không ngừng cười lạnh.

Biết một nhóm người này sớm muộn gì cũng sẽ bị Lữ Phụng Thiên giết chết, thật đáng buồn đáng tiếc, còn Sư Nam Cát lại vẫn muốn trước khi họ chết phải dốc sức làm việc, có vẻ còn độc ác hơn, chỉ có điều cũng không thể không nói, tâm tư thằng nhãi này cẩn thận thật, sau khi nghe lời của gã, những tu sĩ khác lại nhao nhao gật đầu, giống như trong lòng được bỏ đi một tảng đá lớn, dù sao không phải ai cũng tin tự nhiên có bánh rơi từ trên trời xuống.

Nói trắng ra là, bọn họ cũng không phải gia nô của Thái Hạo Lữ thị, cũng không phải đệ tử của Thái Thượng Đạo thống, ai mà thật sự có lòng tin có lợi ích từ trên trời giáng xuống chứ? Còn nếu đối phương có nhu cầu cần dùng mình, vận vay này liền có vẻ hợp lý hơn nhiều. Còn nữa, nếu không nói trắng ra thì trong lòng bọn họ nói không nghi ngờ cũng là giả, nhưng nếu Sư Nam Cát bằng lòng lập hồn khế, vậy coi như có một bảo đảm rất lớn.

Đương nhiên, có hồn khế cũng không phải tuyệt đối an toàn, nhưng còn lại chỉ có thể dựa vào bản thân mình tự cẩn thận mà thôi.

Dù sao đây cũng là đang cầu phú quý trong nguy hiểm, không mạo hiểm chút cũng không thể nào.

Sư Nam Cát cũng cảm thấy thỏa mãn với phản ứng của đám người kia, sau khi dặn dò vài câu liền muốn muốn đi ra ngoài thành, chỉ bảo đám người kia ở lại đây chăm chỉ tu luyện, chờ đợi mệnh lệnh, còn chư tu hữu lại hoàn toàn tin là như thế, trái tim cảm thấy vững chắc rồi liền tự tản ra. Còn Phương Hành thì cười hì hì trà trộn vào đám người, dáng vẻ đầy mặt là sự trang nghiêm chặn trước người cô gái mặc thanh y, hai tay hợp lại thành hình chữ thập, niệm một câu Phật, cười nói:

- Vị tiểu nương tử, bần tăng thấy cô hữu duyên với ngã Phật, không bằng chúng ta tìm một chỗ không người, để Phật gia giảng cho cô một đoạn kinh, thế nào?

Một câu nói này nói xong, chư tu sĩ ở xung quanh đều ngẩn ra, kinh ngạc nhìn qua đây, cô gái mặc thanh y nhất thời cũng đỏ mặt.

Thấy nàng phất tay áo muốn đi, Phương Hành lại lập tức đuổi theo một bước, cười nói:

- Giảng kinh không được, coi tay cũng được mà!

Chương 756: Hồng Hoang di mạch

Vóc người của cô gái mặc thanh y thon gầy, sắc mặt vàng vọt, giống như đã ba mươi mấy tuổi rồi, cũng không phải tiểu mỹ nhân hiếm thấy gì, chỉ là dáng vẻ vẫn khá được, còn tu vi cũng chỉ có Kim Đan nhị chuyển, xem như là một tán tu có tu vi hơi thấp trong nhóm này rồi. Là người trầm mặc ít nói, cũng không có người quen nào, chỉ có điều hòa thượng dởm Phương Hành lại đứng trước mặt người ta bày ra dáng vẻ muốn trêu đùa vẫn dẫn tới một số người bất mãn, ánh mắt giận dữ quan sát. Chỉ là tán tu từ trước đến nay bo bo giữ mình, tạm thời chưa có ai đứng ra mà thôi.

- Xin đại sư tự trọng, bằng không đừng trách tiểu nữ tử vô lễ!

Cô gái mặc thanh y kia mấy lần muốn tránh đi lại bị Phương Hành chặn trước người cũng không thể nén giận được nữa, bóp pháp quyết, căm tức nhìn Phương Hành.

- Bản đại sư luôn luôn lấy tuyên dương Phật pháp là nhiệm vụ của mình, làm sao có thể gọi là không tự trọng chứ?

Phương Hành cười hì hì nháy mắt với cô gái mặc thanh y.

Chỉ có điều cô gái này lại coi như đó là mị nhãn, nét mặt càng giận dữ hơn, đột nhiên, ngón trỏ cùng ngón cái chụm lại bắn pháp quyết, thuật pháp lập tức hiện. Một vạch kim quang thoáng hiện trên không trung, như đao phong bay về hướng Phương Hành làm hắn càng hoảng sợ hơn, thân hình đột nhiên trùn xuống, khó khăn lắm mới thoát được tia kim quang này, may là trên đầu không có tý tóc nào, bằng không chắc chắn đã bị cạo đi một mảng rồi.

- Kim pháp rất lợi hại đó...

Sau khi hắn thấp người xuống thì nhảy về phía sau mấy bước, có chút cảnh giác nhìn cô gái mặc thanh y này.

- Hòa thượng, đừng gây chuyện với ta, bằng không ta sẽ giết ngươi!

Nữ tử mặc thanh y thủ sẵn pháp quyết, lạnh giọng quát Phương Hành, sau đó chậm rãi lui lại, xoay người rời đi.

Người chung quanh thấy một màn này có

phần phải nhìn cô gái mặc thanh y với cặp mắt khác xưa, hơn nữa nhìn Phương Hành tránh đi chật vật như vậy, còn cô gái lại dùng thuật pháp kim đạo, chính diện giao phong có khả năng sẽ cảm thấy uy lực kinh khủng ẩn trong đó, bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy kim quang nhàn nhạt, cho nên chúng tu chỉ nghĩ hòa thượng này không có cảnh giới, kỹ năng thực tế qua quýt bình bình, nhất thời vang lên một loạt tiếng châm chọc.

- Chút bản lĩnh của hòa thượng dởm này cũng muốn đi trêu đùa nữ tu!

- Ha, tăng nhân bây giờ đều là cái tính tình này, không trách Phật môn lại sa sút đến vậy...

- Xấu hổ và bại hoại bậc này, nếu hắn dám đến trêu chọc ta, tất ta sẽ cho hắn đẹp mặt!

Thấp giọng nghị luận. Chư tu sĩ tứ tán tản đi, chỉ còn mình Phương Hành đứng tại chỗ, ngẩng mặt lên, vẻ mặt càng thêm mờ ám hơn.

- Vị nữ thí chủ kia...

Hắn đột nhiên cao giọng hô, cười quái dị nói:

- Dáng vẻ không được tốt lắm nhưng cái mông rất thanh tú đó...

- Vô sỉ!

Tu sĩ tứ tán xung quanh nghe được lời này thì nhao nhao thóa mạ.

Còn nữ tử mặc thanh y cũng giận dữ, xoay người trừng mắt nhìn hắn một cái, nhưng không giải thích được, trong lòng cũng khẽ động.

Bình tĩnh nhìn hòa thượng kia vài lần, cũng xác định hắn không phải là người kia, trong lòng lại cảm thấy chút mất mát, xoay người rời đi.

Phương Hành cũng không nói toạc ra, lúc đầu chỉ là vì sau khi nhìn thấy nàng thì trong chốc lát mới nổi hứng tới nói vài câu. Sau lại ngẫm lại, trong lòng cũng lười đi tiếp, lại nhớ nàng xuất hiện ở đây chỉ sợ là vì tràn đầy thù hận với mình, người khác đều là giả bộ, nhưng nàng thì có tám phần mười khả năng là thật sự hận mình, cũng không muốn chính xác đi qua nhận nhau nữa, vẫn là suy nghĩ thật kỹ một lúc xem nên làm thế nào để trộm Bạch Ngọc lệnh của Lữ Phụng Tiên thôi.

Đoạn thời gian này, cũng đành ở lại đây... cả ngày uống rượu ngủ say, thuận tiện dùng Chư Phật Quan Tưởng kinh để tra xét cơ mật, chỉ có điều đối với phía Thái Hạo Lữ Bộ lại không có chuyện gì giá trị có thể nghe trộm được. Còn Sư Nam Cát càng ngày càng thu nạp nhiều tán tu hơn, mấy ngày sau đã có khoảng một trăm người rồi, phần nhiều là xuất thân tán tu, trong đó cũng không thiếu cao thủ, xem như là một lực lượng không kém. Đám người kia tụ tập ở đây, ngày đêm nói chuyện lôi kéo nhau tạo ra thế lực, nhưng lại hờ hững với Phương Hành, làm hắn làm một hòa thượng độc lai độc vãng.

Còn bốn, năm ngày sau, Sư Nam Cát liền bắt đầu truyền pháp chỉ qua, triệu tập những người này đi ra ngoài lĩnh phù chiếu.

Từ trước đến nay chuyện lĩnh phù chiếu của Bạch Ngọc kinh nổi danh thiên hạ, nhưng cũng không phải mỗi một phù chiếu đều là chém giết ma đầu cự phách, ám sát đại tướng Ma Uyên, thậm chí là nhiệm vụ tìm kiếm bảo dược trong truyền thuyết, độ khó cực cao, trong đó cũng có rất nhiều phù chiếu mặc dù có độ khó, nhưng có thể hợp mưu hợp sức hoàn thành. Còn Sư Nam Cát chính là muốn lợi dụng lực lượng của đám tán tu này để lĩnh phù chiếu xuống, sau đó dẫn dắt bọn họ đi hoàn thành, còn sau khi hoàn thành, thù lao trên phù chiếu ban xuống thì đều do tự đám tán tu này phân chia, thậm chí gã còn ban thưởng thêm khá phong phú, nhưng vinh quang vì hoàn thành được phù chiếu kia đều ghi danh nghĩa cho Thái Thượng Đạo khống

Lữ Phụng Tiên, với gã mà nói cũng là một loại đạo thành danh?

Trong quá trình này, đám người này bởi vì Phương Hành hối thúc nên cũng nhận được rất nhiều linh tinh, kinh nghĩa, pháp quyết, pháp bảo... những thứ này xem như là thu nhập xa xỉ, hơn nữa được Sư Nam Cát dùng hồn khế cam đoan, mỗi người đều yên tâm hơn. Trong quá trình này, thậm chí có người bắt đầu thương lượng, có nên thực sự dấn thân làm thủ hạ, làm gia bộc cho Lữ Phụng Tiên hay không, hoặc là gia nhập vào Thái Thượng Đạo thống, trở thành một ngoại môn.

Chỉ có điều mặc dù đang ở Bạch Ngọc kinh, được xưng là thông qua phù chiếu là có thể nhận đươc tất cả những vật cần cho tu hành, nhưng Bạch Ngọc lệnh hiển nhiên là không bao gồm trong đó. Phàm là phù chiếu lấy Bạch Ngọc lệnh làm thù lao, không cái nào không phải phù chiếu đứng đầu nhất, không phải nhân vật đứng đầu một tông một nhà, không tổng hợp thế lực cường đại vào thì không thể hoàn thành được. Thậm chí có rất nhiều người đều cho rằng phù chiếu có thể lấy Bạch Ngọc lệnh làm giải thưởng, căn bản là không có khả năng hoàn thành.

Chỉ có điều trong quá trình lĩnh phù chiếu cũng có một phù chiếu làm động lòng người xuất hiện. Ngày thứ bảy kể từ khi Phương Hành đi tới Bạch Ngọc kinh có một tấm phù chiếu phóng ra từ nội phủ của Bạch Ngọc kinh, làm lòng người vô cùng nhộn nhạo. Lại lấy mười tấm Bạch Ngọc lệnh làm thù lao, cũng muốn bắt một tên ma nhân tới từ Ma Uyên nằm vùng trong Bạch Ngọc kinh. Tin tức này vừa xuất hiện, năm thành của Bạch Ngọc kinh đều kích động. Các thế lực thậm chí còn cả tán tu trà trộn vào trong thành đều nhao nhao xuất động, lục soát ngày đêm muốn tìm ra tung tích của ma nhân này để được nhận trọng thưởng hậu hĩnh.

Ngay cả Sư Nam Cát cũng sắp phái chư tán tu ra ngoài hỏi thăm tin tức.

Phương Hành cũng có chút động lòng, nhân lúc đêm khuya vắng người, dùng Chư Phật Quan Tưởng pháp lục soát khắp nội thành, nhưng lại phát hiện có mấy nơi cấm kỵ, chỉ có điều trên mặt của ma nhân cũng không vẽ chữ, không tìm được manh mối gì có giá trị, hơn nữa hắn cũng không có thù oán gì với ma nhân. Tìm vài lần liền lười tìm, vẫn là trước sau như một làm thủ hạ của Sư Nam Cát là lý tưởng, thỉnh thoảng đùa giỡn nữ thí chủ mà thôi.

Ngày bình thường Lữ Phụng Tiên hầu như không xuất điện, làm hắn vẫn chưa tìm được cơ hội ăn cắp Bạch Ngọc lệnh, chỉ có điều cuối cùng cũng không công ngốc ở đây rồi. Hơn mười ngày sau, đang lúc nửa đêm tĩnh mịch lại đột nhiên nghe được phía nam chân trời, bất ngờ vang lên một tiếng ma tiếu tựa như một thanh đại đao khuấy thẳng vào cửu thiên, sau đó, đại địa chấn động, linh khí hỗn loạn, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ cảnh cũng có thể cảm giác được, giờ khắc này giữa thiên địa dường như có ma khí thực chất xuất hiện, mênh mông cuồn cuộn, từ hướng tây nam ùn ùn kéo tới.

- Keng...

Phía thành nam của Bạch Ngọc kinh có tiếng chuông trầm vang lên, đong đưa truyền khắp khu vực năm thành.

Trong một chốc này, toàn bộ phía trên ngũ thành của Bạch Ngọc kinh đồng thời có linh quang xông lên bầu trời, đan vào nhau trên không trung tạo thành một mảng, hóa thành pháp trận lớn bao trùm trọn cả ngũ thành mười hai lâu của Bạch Ngọc kinh vào bên trong. Đường đường là đệ nhất tiên thành của Thần Châu như Bạch Ngọc kinh, sau khi phát hiện có ma khí xâm nhập liền trước tiên lựa chọn mở đại trận phòng ngự, nhất thời làm người ta kinh ngạc không ngừng...

- Chẳng lẽ là bên Ma Uyên tấn công tới?

Có người sợ mất mật, lo sợ bất an.

Còn lúc này trong nội thành của Bạch Ngọc Kinh. Phương Hành cùng chư tán tu cũng đã tụ tập ở chân núi, người người đều có thể nhìn thấy phía nam chân trời ma khí tạo thành mây, có tiếng hô trầm thấp chấn động đại địa, nhưng không biết đến tột cùng xuất hiện quái vật gì, nhao nhao thấp giọng hỏi thăm.

- Bùm!

Trong đại điện phía trên nhất có một thân ảnh phóng lên cao, dừng ở giữa không trung một lúc, trong mắt bắn tinh quang bốn phía, nhìn về hướng tây nam.

Rõ ràng là ngày bình thường ngay cả mặt cũng chưa từng gặp, Thái Hạo Lữ bộ Lữ Phụng Tiên đã bị kinh động rồi.

- Sư huynh, cơ hội tốt...

Phía đông có một đám tường vân nhanh như chớp vọt tới, trong mây như ẩn như hiện, đương nhiên đó là Sư Nam Cát.

- Xảy ra chuyện gì?

Lữ Phụng Tiên cũng lập tức tới nghênh đón, thấp giọng nói chuyện với nhau. Phương

Hành nhìn thấy một màn này, lập tức không để cho người chú ý vọt vào trong thiên điện, lấy Chư Phật Quan Tưởng kinh ra xem, nhất thời trên kinh thư chiếu ra dáng vẻ của Lữ Phụng Tiên và Sư Nam Cát. Chỉ nghe Sư Nam Cát đang thấp giọng bẩm báo:

- Là bên Ma Uyên sinh ra dị động, hãm không đại trận xuất hiện sự buông lỏng, bị mấy con Hồng Hoang Di Mạch xông vào trong, bây giờ đại bộ phận Kim Đan canh giữ ở phía đó đã bị cổ yêu tách ra rồi, tử thương thảm trọng, đa phần người thủ trong uyên đang cực lực cố thủ Ma Uyên khôi phục đại trận, không còn lực phân tâm truy sát cổ yêu nữa. Mà bây giờ đám yêu ma đang cực nhanh kéo về hướng Bạch Ngọc kinh. Bạch Ngọc kinh đã phóng ra phù chiếu mới nhất, chém giết Cổ yêu, thu thập Phù thạch, nếu có thể thu thập được mười viên phù thạch hoặc là chém được một con cổ yêu vương tộc là có thể đổi lấy một tấm Bạch Ngọc lệnh rồi...

- Hồng Hoang Di Mạch?

Lữ Phụng Tiên nghe xong những lời này, trong lòng cũng hít một hơi khí lạnh:

- Đây chính là yêu ma tồn tại ở thế gian từ thời đại Hồng Hoang đó, cho dù là dị chủng thông thường cũng có thể sánh vai với tu sĩ

Nguyên Anh, trong truyền thuyết cổ yêu vương tộc là một loại mà ngay cả tu sĩ Độ Kiếp cũng không dám dễ dàng động vào, Bạch Ngọc kinh điên rồi phải không? Không điều tu sĩ Nguyên Anh xuất chiến mà lại muốn chúng ta đi đối kháng với đám ma chủng này?

Sư Nam Cát nói:

- Lần này chỉ là vì hãm không đại trận xuất hiện lỗ thủng, bị mấy con cổ yêu tìm được, cũng không đáng để tu sĩ Nguyên Anh ra tay, hơn nữa, phù chiếu lần này, ta nghĩ đây đại khái là đại biểu cho thánh ý của người ta đó!... Chính là muốn xem có người dám xuất thủ hay không!

Một câu nói này cũng đã đả động tới Lữ Phụng Tiên, trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Nếu như thế, Thái Thượng Đạo thống không thể cử người đi sau được!

Sau khi dứt lời, thân hình của y phóng lên cao chừng trăm trượng, cao giọng nói:

- Hồng Hoang Di Mạch xông ra khỏi Ma Uyên tác loạn ở khu phía nam, Thái Thượng Đạo thống ta há có thể ngồi nhìn được, đệ tử chân truyền của Thái Thượng Đạo thống Lữ Phụng Tiên nguyện dẫn người xuất chiến, giúp đỡ cho Thánh Nhân, hãy ban cho ta phù chiếu chém giết yêu ma...

Giọng nói như sấm rền truyền xa ra ngoài, chấn động không trung.

- Chuẩn!

Sau một hồi lâu, ngoài nghìn dặm, phía tây thành Bạch Ngọc kinh, ở trong một tòa tiểu lâu xây trên núi cao vạn nhận, cô lăng cao tuyệt lại đen ngòm có một tiếng vang lên, sau đó một tấm phù chiếu bay tới, khoảng cách vạn dặm nhưng ngay lập tức đã tới trước mặt Lữ Phụng Tiên, lơ lửng bất định.

Vẻ mặt của Lữ Phụng Tiên trang nghiêm, hai tay tiếp nhận phù chiếu, sau đó quát với phía dưới:

- Cơ duyên phía trước, có ai dám cùng ta xuất chiến?

Hầu như ngay sau khi giọng nói y vừa dứt, phía sau ngọn núi thậm chí cả trong mấy tòa kiến trúc lưng chừng núi chợt có hơn mười bóng người màu đen vọt ra, lặng yên không tiếng động bay lơ lửng phía sau Lữ Phụng Tiên, đều là nhân mã cốt lõi lần này y mang tới Bạch Ngọc kinh.

Còn ở phía dưới, tuy nhân số chư tán tu rất nhiều nhưng sắc mặt đều cổ quái. Bọn họ nghe được lời nói vừa rồi của Lữ Phụng Tiên, biết dị biến lần này chính là do Ma Uyên xảy ra vấn đề, nghĩ đến các loại truyền thuyết khủng bố bên Ma Uyên, nhất thời người người đều lưỡng lự, không ai dám tùy tiện đứng ra nhận lời.

Nhưng nhưng vào lúc này, trong đám người chợt có một hòa thượng chui ra, giơ tay thật cao:

- Ta ta ta, ta đi...

Chương 757: Cự yêu Hồng Hoang

- Quỷ nịnh bợ...

Chư tán tu đều phát hận, tên hòa thượng dởm pháp hiệu “Hành Phương” kia thật sự không ra gì, bình thường lúc làm những phù chiếu khác, hắn không phải núp ở phía sau hò hét không xuất lực thì chính là xông lên phía trước đoạt công, đến lúc phân thù lao, hết lần này tới lần khác phân thiếu cho hắn không được, động một chút là muốn dắt người khác đi tìm cố chủ cáo trạng. Lần này, chúng tu đều cảm giác nếu như xuất chiến, tất sẽ có hung hiểm cực cao. Cố tình, lần này hắn lại nhảy ra, là người đầu tiên giơ tay nói muốn đi, vậy ngươi bảo người khác sẽ để mặt mũi ở đâu?

Sư Nam Cát nhìn thấy chư tán tu phía dưới không hăng hái lắm, giọng nói cũng lạnh xuống:

- Nếu lúc cần xuất lực lại không xuất lực, tới lúc tìm kiếm vận may các người còn muốn có được lợi ích ư? Hôm nay có ai không chiến liền rời núi này đi...!

Lúc này chư tu sĩ hoàn toàn hết chỗ nói rồi, xong rồi, muốn không đi cũng không thể được nữa rồi.

Liếc nhìn nhau một cái, vị lão tu Kim Đan đại thừa kia liền đứng dậy quát lạnh:

- Các vị đạo hữu, cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu chúng ta muốn mượn gió đông của Thái Thượng đạo thống một bước lên mây xanh thì không nên lười biếng mới đúng, lần trảm ma này tuy là hung hiểm, cũng là may mắn, có ai không từng nghe nói Hồng Hoang Di Chủng tuy là đáng sợ, nhưng một thân cũng là bảo vật vô giá mà? Nếu như may mắn có được phù thạch trời sinh trên cơ thể Di Chủng, không nói đến có thể lấy nó để đổi lấy Bạch Ngọc lệnh, chỉ thần thông trời sinh trong đó đã đủ để chúng ta phát tài lớn rồi mà? Ha ha, đây cũng là một cơ hội tốt, ta muốn theo thiếu chủ Lữ gia xuất kinh trảm ma, không biết ý các ngươi thế nào?

Người này tên gọi là Trần Lão Hạc, xem như có tu vi cao nhất trong đám tán tu này, hơn nữa đức cao vọng trọng, bây giờ gần như là đứng đầu trong đám tán tu rồi, bình thường rất có uy vọng, ngay cả Sư Nam Cát cũng phải khách khí với ông ta, ở trong đám tán tu có thể được coi như nhất ngôn cửu đỉnh. Lời vừa nói ra, chúng tu lập tức hưởng ứng, cho dù người không tính xuất thủ cũng chỉ có thể thầm chấp nhận, dù sao giữa tán tu từng có ước định cùng tiến cùng lùi. Nếu không đứng chung phe với những người khác, tội nhẹ thì sẽ bị bài xích, cô lập khi chiến đấu, người tội nặng thậm chí sẽ bị bọn họ âm thầm trừ khử.

Ùng ùng!

Chư tán tu liền cùng nhau đằng vân bay lên. Một mảng đen kịt đi phía sau mọi người của Thái Thượng đạo thống.

Lữ Phụng Tiên thấy cảnh này thì cười nhạt trong lòng, liếc Sư Nam Cát một cái trực tiếp đằng vân bay về phía thành đông.

Lục Hợp cư của thành đông vốn là sản nghiệp của Thái Hạo Hữ bộ, nếu Lữ Phụng Tiên quyết định xuất thành trảm ma liền thông báo với đại chưởng quỹ của Lục Hợp cư, lúc chạy tới bên ngoài thành có một con thuyền thể tích vĩ đại, toàn thân ngăm đen giống như một pháp thuyền quái thú đã lơ lửng ở ngoài Tốn môn của thành tây. Nhìn thấy pháp thuyền này, ngay cả minh chủ ngầm Trần Lão Hạc trong đám tán tu kia cũng công nhận là có chút khiếp sợ. Trên pháp thuyền này chế thành từ Trung Vực Thiên Công viện, dài khoảng trăm trượng, rộng khoảng ba mươi trượng. Bên trong có Nguyên Anh đại tu luyện tốn thời gian ba năm luyện chế pháp nguyên cùng với rất nhiều cấm chế phù văn, được gọi là pháp thuyền có Kim Đan ẩn thân ở bên trong, cũng sở hữu bản lĩnh có thể đối kháng với Nguyên Anh trong thời gian một chung trà.

Đương nhiên, cũng chỉ là gần như vậy mà thôi, có Nguyên Anh nào lại ngốc tới nỗi đấu với pháp thuyền này của nhà ngươi chứ!

Một cái pháp thuyền có giá mười vạn linh tinh, còn chưa bao gồm sửa chữa phục hồi hậu kỳ cùng chi tiêu bình thường, có thể thấy được khá là đắt đỏ.

Thái Hạo Lữ bộ này huy động một cái liền mang ta một cái pháp thuyền lợi hại như vậy, thật sự là làm cho chư tán tu khiếp sợ!

Cùng là Kim Đan, chênh lệch sao lại lớn như vậy chứ!

- Khởi hành!

Lữ Phụng Tiên chân đạp lên pháp thuyền. Đám tán tu còn lại cũng đều nhanh chân đi lên, ở lại trong buồng nhỏ trong khoang thuyền. Lữ Phụng Tiên liền hạ pháp chỉ, pháp thuyền vĩ đại ầm ầm khởi động. Vài tia lôi điện cùng linh khí hóa thành gió bão, đưa pháp thuyền bay về hướng trời xa.

Lúc pháp thuyền bắt đầu khởi động, nhìn từ xa, hướng tây thành thậm chí là mấy thành khác ở phía trước đều có pháp thuyền vĩ đại vọt lên. Thậm chí có yêu thú to lớn vắt ngang chư thiên mang theo một luồng khí cơ tu sĩ mạnh mẽ, ùng ùng phóng về hướng Ma Uyên. Đếm qua đại khái, có chừng bảy tám nhánh nhân mã xuất phát, đều là binh hùng tướng mạnh. Xem ra hiện nay ở Bạch Ngọc kinh xác thực là tụ tập không ít cường giả.

Pháp thuyền mà Lữ Phụng Tiên chuẩn bị tuy là vĩ đại, nhưng dù sao cũng là kiệt tác của Thiên Công viện, cực kỳ thần diệu, sau khi khởi hành, tốc độ dần nhanh hơn, càng lúc càng nhanh, hầu như có thể so với khi một tu sĩ Nguyên Anh thông thường ngự không. Khoảng cách giữa Bạch Ngọc kinh và Ma Uyên khoảng một dãy núi liên miên cùng u cốc, khoảng cách có thể ước chừng vạn dặm, nhưng pháp thuyền này chỉ cần đi trong nửa canh giờ đã có thể thấy được ở hướng đông nam có từng luồng ma khí xông thẳng lên trời, hẳn là Hồng Hoang Di Chủng chui trong Ma Uyên ra tạo thành.

- Nơi đó có một con Di Chủng, chư vị chuẩn bị sẵn sàng đi!

Lúc này Lữ Phụng Tiên đã đổi một bộ chiến giáp toàn thân bạch sắc, cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay đứng trên pháp thuyền, vốn dĩ phong độ nho nhã, lúc này lại tự nhiên trở thành sát khí hãn tướng. Đối mặt với ma khí kinh thiên trước mặt lại không hề sợ hãi chút nào, một thân khí cơ ngày càng mạnh mẽ hơn. Phương Thiên Họa Kích vững vàng cầm trong tay, móc trong túi trữ vật ra một cái linh phù, bấm tay bắn vào không trung.

- Vèo!

Cái linh phù kia đón gió biến hóa, thình lình tạo thành một con điêu nhi màu vàng nhạt, dị thường linh động, sau khi chiêm chiếp hai tiếng liền phi về phía trước.

Còn Lữ Phụng Tiên thì đứng thẳng bất động, lẳng lặng cảm nhận gì đó.

Sau một hồi lâu, y bỗng nhiên biến sắc, cau mày nói:

- Thám Vực phù chỉ kịp nhìn được Di Chủng có dáng vẻ của một con cự ngạc, cao khoảng trăm trượng đang nuốt chửng sinh linh bên trong khu vực núi bên đó, còn chưa kịp tới gần nó liền bị ma khí bốc lên quanh người yêu ma kia đốt cháy rồi, thoạt nhìn hẳn chỉ là Di Chủng thông thường thôi, không cần phải lo lắng, bằng vào thực lực của chúng ta, giết loại ma chủng này không quá khó khăn...

Nói rồi thình lình khoát tay áo, ý bảo pháp thuyền tiếp tục tiến lên.

Bên trong khoang pháp thuyền, chư tán tu sắc mặt nghiêm túc quan sát, nhao nhao lấy ra pháp khí cầm tay của mình.

Còn đám người đi theo Lữ Phụng Tiên lại đang suy nghĩ gì đó, mỗi người sắc mặt lãnh ngạo liếc nhìn thoáng qua đám tán tu này, ánh mắt lạnh lẽo.

- Tiểu nương tử, ngươi có sợ không, có muốn bần tăng giảng cho ngươi một đoạn kinh văn không?

Phương Hành tiến tới trước người cô gái mặc thanh y, cười hì hì hỏi.

Cô gái mặc thanh y cũng cảm thấy bất đắc dĩ, người này, lúc này là lúc nào rồi mà tên hòa thượng dởm này còn tới trêu chọc mình nữa?

Còn chưa đợi nàng quát lên, minh chủ ngầm trong đám tán tu là Trần Lão Hạc đã thấp giọng gầm lên với Phương Hành:

- Hòa thượng dởm, ngày bình thường ngươi càn quấy lão phu cũng không thèm để ý tới ngươi, nhưng bây giờ đang phải đối mặt với Hồng Hoang Di Chủng, nguy cơ trùng trùng, hơi không cẩn thận liền phải nộp mạng, nếu như ngươi còn dám hồ đồ, lão phu sẽ là người đầu tiên đập chết ngươi... Thanh nhi cô nương, cô tới bên cạnh ta, chúng ta liên thủ ngăn địch!

Nói rồi nhìn về phía nữ tử mặc thanh y, ám chỉ rất rõ ràng, nhưng cũng đã sớm nhìn trúng thuật pháp kim hệ lợi hại trong tay cô gái này.

Chỉ có điều gã lại không nghĩ tới, nhìn chỉ thuận miệng giáo huấn tên hòa thượng dởm này vài câu, tỏ thiện ý với cô gái mặc thanh y kia, thuận tiện kéo nàng vào trận doanh của mình, cũng có thể mượn thuận pháp kim hệ của nàng nhưng lại dẫn tới tên hòa thượng dởm sợ ngây người, trực tiếp nhảy dựng lên, mắng:

- Cẩu vật nơi nào dám tới trước mặt Phật gia ta đùa giỡn hả? Ngươi con mẹ nó có gan thì lấy pháp khí ra, đấu hai chiêu với Phật gia!

- Hòa thượng, câm miệng, dám bất kính với Trần lão à?

Bên cạnh lập tức có vài tên chó săn của Trần Lão Hạc nhảy ra ngoài, trợn mắt nhìn Phương Hành.

Nói thật, trải qua đoạn thời gian ma hợp này, người khác đều càng ngày càng thân thiết, ít nhiều cũng có vài phần giao tình, duy chỉ có tên hòa thượng dởm này lại càng ngày càng đắc tội với nhiều người hơn, quả thực đã đến tình trạng hợp nhau lại tấn công rồi...

- Ta chửi con mẹ nhà ngươi, có tin ta đồng thời giáo huấn đám các người không hả?

Giọng nói của Phương Hành gắt lên, bổ nhào như gà dòm đám tán tu đang vây quanh người Trần Lão Hạc.

- Ngươi...

Người của phe Trần Lão Hạc lập tức hết chỗ nói, trong trường hợp này nào dám thật sự động thủ với hòa thượng này chứ!

- Yên lặng!

Bên ngoài khoang thuyền có một tiếng quát lạnh truyền đến, quả nhiên có gia nô của Lữ Phụng Tiên lên tiếng, chư tán tu nhất thời ngừng lời qua tiếng lại.

Chỉ có điều ánh mắt nhìn Phương Hành cũng đã mang theo sát ý.

- Thanh Nhi cô nương, không cần để ý tới tên hòa thượng dởm này, sắp sửa xuất chiến rồi, ngươi đi cùng với lão phu, phối hợp với thuật pháp thổ hệ của lão phu sẽ nhận được kỳ hiệu. Hơn nữa ngươi ở bên cạnh ta, lão phu đương nhiên sẽ bảo vệ ngươi, nếu còn có người trêu chọc ngươi, ta liền xuất thủ chém hắn!

Trần Lão Hạc tức giận phun ra một tràng. Trừng mắt nhìn Phương Hành một cái, lại nói với cô gái mặc thanh y kia.

Nhưng không ngờ, cô gái mặc thanh y kia lại chỉ nhàn nhàn liếc mắt nhìn gã ta, nhẹ giọng nói:

- Không cần, một mình ta là được rồi.

- Ngươi... hừ, không biết điều!

Trần Lão Hạc hiển nhiên không nghĩ tới nàng lại ngay mặt từ chối mình. Nhất thời tức giận xấu hổ, trong khoảng thời gian này, gã hầu như đều thu được hết tán tu vào dưới trướng mình nhưng cũng có một bộ phận hoàn toàn không để ý tới mình. Tên hòa thượng dởm đương nhiên không cần phải nói, nhất định là người gặp người phiền, cố tình, cô gái mặc thanh y này cũng không thèm để ý tới mình, sau khi được mình tung cành ô liu qua nàng vẫn không chút để ý tới.

Từ chối một cách dứt khoát như vậy, nhất thời làm trong lòng gã sinh ra hận ý vượt xa cả tên hòa thượng dởm này.

Nhưng tên hòa thượng dởm nghe vậy lại nở nụ cười, nói:

- Đúng không, tiểu nương tử, vẫn là đi cùng bần tăng đi thôi.

Ai ngờ, cô gái mặc thanh y kia cũng chỉ lãnh đạm liếc mắt nhìn hắn một cái nói:

- Không cần, tự ta đi!

Nét mặt của hòa thượng dởm nhất thời trầm xuống, giận dữ trừng mắt nhìn Trần Lão Hạc.

Lại làm Trần Lão Hạc cảm thấy khó hiểu, người ta từ chối ngươi, tại sao ngươi lại trừng mắt nhìn ta chứ?

- Ra khoang thuyền, trảm ma!

Đúng lúc này, pháp thuyền ngự không đột nhiên khựng lại, dừng trong hư không, bên ngoài, giọng nói của Sư Nam Cát đã vang lên, chư tán tu cũng không dám thờ ơ, lập tức chui ra ngoài pháp thuyền, nhao nhao bay lên giữa không trung thả thần niệm ra quét xuống phía dưới, lại chỉ nhìn thấy phía dưới chính là một vùng núi non trùng điệp, phía sau núi có một bình nguyên rộng mênh mông, nhưng ở trên bình nguyên, có một di tích thành trấn như một tòa thành bang của phàm nhân. Chỉ là vào lúc này đều đã bị đốt hư hoàn toàn, trong thành trì thình lình có một con yêu ngạc to lớn đang ngửa mặt lên trời gào thét, quanh người cuồn cuộn ma khí điên cuồng mãnh liệt, vưu thực chất yếu, lúc này đang đung đưa, ùng ùng bò về phía trước.

- Đây chính là Hồng Hoang Di Chủng?

Có tiếng người run rẩy, theo bản năng nói:

- Tỷ thí thế nào được đây, trước đây khí tức của trưởng lão Nguyên Anh tông môn ta còn không bằng thế này?

- Ha ha, nhiều quái hiếm thấy, đây vẫn chỉ là Hồng Hoang Di Chủng thông thường thôi, nếu ngươi gặp phải Vương tộc, chẳng phải sẽ tiểu trong quần luôn sao?

Thủ hạ chính thống của Lữ Phụng Tiên có người nở nụ cười lạnh, dẫn tới tiếng cười thưa thớt vang lên.

- Nhược điểm của yêu quái này là ở giữa gáy, chính giữa hồng văn, các người dẫn dắt sự chú ý của nó, để ta chém chết nó!

Lữ Phụng Tiên lạnh mắt nhìn lại thấp giọng phân phó một câu rồi xung phong đi đầu cúi người vọt xuống. Nhận được mệnh lệnh của y, gia bộc chính thống, Sư Nam Cát thậm chí là đám tán tu Trần Lão Hạc cũng đều phấn chấn tinh thần, nhìn cổ yêu ở phía dưới, vọt tới. Cô gái mặc thanh y kia sống chết nhìn chòng chọc Lữ Phụng Tiên, cắn môi một cái rồi cũng muốn lao xuống theo, nhưng không ngờ chợt có một cánh tay kéo cánh tay của nàng lại.

- Ngươi làm cái gì thế hả?

Cô gái mặc thanh y này vừa sợ vừa giận, nghiêm ngặt quát Phương Hành.

- Ngươi cũng muốn loại phù thạch này sao? Ta giúp ngươi có thêm vài chục viên có được không?

Phương Hành nở nụ cười nháy mắt với cô gái mặc thanh y.

Chương 758: Thần uy vô địch

- Không cần!

Nhìn khuôn mặt đáng đánh của hòa thượng dởm, nữ tử mặc thanh y quả thực giận tới mức không có chỗ phát tiết, nghiêm khắc hét lên một câu rồi liền muốn rút tay về. Trong lòng nàng không tin hòa thượng dởm này có thể có bản lĩnh giúp mình có được phù thạch trân quý này, chỉ cho là hòa thượng dởm lại nhân lúc không có người chú ý tới đùa giỡn mình mà thôi. Nếu không phải đang vội làm chuyện của mình, nàng sẽ làm thịt hắn.

- Hắc hắc, đừng mà...

Nàng vậy mà lại chưa thoát được, hòa thượng dởm thuận thế giữ bàn tay non mềm của nàng lại, dáng vẻ ta coi ngươi là người một nhà nên mới nói, thần bí nói nhỏ:

- Ta đã nói với cô rồi, hiện tại xông lên sẽ gặp xui xẻo thôi, vận xui đó, chúng ta trước tiên nên tránh phía sau xem náo nhiệt...

- Ai thèm đi cùng với ngươi chứ?

Nữ tử mặc thanh y quả thực đã hết chỗ nói, vừa rồi người đầu tiên nháo nhào nhảy ra muốn theo tới đây là ngươi, bây giờ người lười biếng đùa giỡn tránh phía sau không chịu xuất lực cũng là ngươi. Tên hòa thượng dởm này chui từ miếu nào ra ngoài thế, sao lại cứ muốn dây dưa với mình chứ?

Rõ ràng mình đã dịch dung rồi, dáng vẻ hiện tại bề ngoài thoạt nhìn rất bình thường mà...

Trong lòng nàng vừa vội vừa bực, hơn nữa trong lòng có việc gấp, cũng không muốn bị hòa thượng này làm đảo loạn kế hoạch, chỉ đành tức giận bấm pháp quyết, kim quang hội tụ quanh người, sát khí lành lạnh thật đáng sợ, muốn hóa thành lợi kiếm đánh về phía hòa thượng.

- Ta nhổ vào!

Phương Hành trực tiếp buông tay nàng ra, vô ý thức nhấc lên phòng ngự.

Nữ tử mặc thanh y cắn môi, nhưng không hoàn toàn động thủ với hắn, chỉ quát lạnh một tiếng:

- Đừng tới làm phiền ta!

Nói rồi thân hình đáp xuống, đi theo Lữ Phụng Tiên đang ở bên phải phía trước.

- Con mụ này đến tột cùng muốn làm gì nhỉ?

Phương Hành cũng có chút khó hiểu, mơ hồ nhìn ra gì đó nhưng vẫn chưa chắc chắn, cũng lặng lẽ đi theo.

Mà vào lúc này, phía dưới, chư tu sĩ đều đã động thủ với con cổ yêu kia rồi. Đám tu sĩ phân chia khắp bốn phương tám hướng giữa thiên địa, đan quang, thuật pháp, pháp khí nhao nhao đánh về phía con yêu ngạc kia. Phen tấn công này không thể nói là không mạnh, nhưng đánh vào thân yêu ngạc một thân vảy giáp vừa dày vừa nặng đen ngòm dĩ nhiên không thể làm nó tổn thương chút nào. Một thân quái giáp còn lợi hại hơn cả linh quang của Nguyên Anh.

Chỉ có điều đến lúc này cũng làm con hung ngạc kia bị chọc giận. Ngửa mặt lên trời gào to, một tia hỏa quang màu đỏ xông thẳng lên trời.

- Vèo vèo!

Hai người gặp xui xẻo, vận xui có là quỷ cũng không né kịp, bị trúng hỏa quang, một hơi liền biến thành tro bụi, thần hồn cũng không có cơ hội trốn thoát được.

Tu sĩ còn lại cũng đồng thời kinh hãi. Có người gấp gáp né tránh sang hai bên, có người thông minh hơn chút thì đã bay lên không trung.

- Hồng Hoang Di Chủng tuy đáng sợ nhưng Ma Uyên chính là thiên địa không trọn vẹn, pháp tắc không được đầy đủ, chúng nó trời sinh sinh trưởng trong Ma Uyên vốn có nhược điểm lớn, đó chính là ma chủng thông thường đều không có cách nào để phi hành, mọi người cần chú ý, chỉ cần đằng vân trên không trung, không cần cách nó quá gần. Từ xa lấy phù triện hoặc thuật pháp để đánh nó là được, chú ý di chuyển, tránh né, đừng nên bị thần thông bản mạng của nó làm bị thương...

Kiến thức của Trần Lão Hạc sâu rộng, quả thực đã chỉ điểm không ít cho người ở bên cạnh gã, nghiêm túc quan sát, từ xa tấn công về phía con quái ngạc kia.

Quả nhiên như gã nói, quái ngạc tuy có lực lớn vô cùng, thần thông khủng bố, hắc lân toàn thân cũng không thể phá vỡ nhưng lại không có chút khả năng vọt lên cao nào. Bị chư tán tu ở trên không trung vòng quanh đánh vòng tròn thì liên tục rống giận nhưng lại chỉ có thể ở trên mặt đất, gấp gáp phát cuồng, đập đuôi vươn trảo đánh cho mặt đất tạo thành từng kẽ nứt đáng sợ, nhưng lại không có cách nào để bắt được đám “ruồi” trên không trung lại...

Nó tức giận không nhịn được, nhiều lần ngẩng đầu lên phun ra ngọn lửa màu đỏ đáng sợ cháy mạnh, thậm chí còn cố gắng nhảy dựng lên, nhảy lên chỗ người đang ở trên không trung, chỉ có điều ngoại trừ vài người gặp xui xẻo ra hoặc là tu vi thực sự quá thấp nên không tránh được kịp bị nó chộp được ra, những người khác đều đã phát hiện ra nhược điểm không thể phi hành được của nó, tránh về phía rất cao. Yêu ngạc này vừa tức giận lại vừa điên cuồng, linh thức tựa như cũng không thấp lắm, sau khi thấy một màn này thì lại sinh ra suy nghĩ rút lui, lắc đầu quan sát rồi di chuyển về phía sau. Chúng tu nhao nhao đuổi theo nó, nhưng cũng không quá mức hiệu quả.

Thật sự là nó khá lợi hại, huyền khí đứng đầu đánh tới người nó lại giống như đánh vào không khí, không để lại một chút vết tích nào, mà cho dù là thần kiếm phách kim trảm thiết khi chém tới người nó cũng chỉ có thể lưu lại một vệt bạch ngân trên lân giáp mà thôi, lân giáp đen tuyền cả người nhất định là một lớp áo phòng thủ kiên cố khó phá được. Chư tán tu ở trước mặt nó quả thực giống như những con ruồi, tuy nó không thể xua tan đám ruồi này nhưng một đám ruồi ong ong bay loạn bên người cũng chỉ có thể làm người ta chán ghét chứ không dễ dàng tạo thành thương tổn cho nó được.

Cho tới khi Lữ Phụng Tiên xuất thủ!

Ghìm đụn mây xuống, Lữ Phụng Tiên cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay nhưng chưa vội vã xuất thủ, vẫn ẩn trong mây trên hư không, mắt lạnh quan sát.

Hiển nhiên con quái ngạc này bị những tán tu khác quấy rầy tới tâm phiền ý loạn, buồn bực lao đầu về hướng khác, hai mắt đều không thèm nhìn về phía mình nữa. Ánh mắt của y đông lại, đột nhiên đáp xuống, thân hình phi nhanh, thậm chí tạo thành cuồng phong bên người, nhìn từ xa chỉ thấy một tia quang mang màu bạch ngân phá vỡ ma vân trong thiên địa đen nhánh, vọt thẳng tới phía sau lưng yêu ngạc.

- Graoooo

Cũng vào lúc này, nhìn như hoàn toàn không hề để tâm tới phía sau, đang cắm đầu vọt về phía trước nhưng cái đuôi thô to đáng sợ của yêu ngạc đột nhiên vung lên, nặng nề quăng về phía tia ngân quang đang bay tới. Lực vung đáng sợ như vậy, thậm chí làm vỡ nát không trung, vạch ra một tia chớp màu đen, còn Lữ Phụng Tiên đang vội vàng phi về phía trước, tốc độ nhanh nhưng mắt lại mở trừng nhìn mình sắp không tránh không khỏi cái đuôi yêu ngạc quét ngang...

- Sư huynh cẩn thận...

- Đạo tử cẩn thận...

Lúc này, Sư Nam Cát và gia nô chính thống của Lữ Phụng Tiên đồng thời căng thẳng hét lên.

Còn nữ tử mặc thanh y vẫn âm thầm ở phía xa quan sát Lữ Phụng Tiên cũng ngây dại, rụt rè nhìn về phía trước, căng thẳng đầy mặt.

- Mẹ kiếp, chẳng nhẽ thằng nhãi này sẽ bị một cái đuôi của yêu ngạc đập chết ư?

Ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được mà xuất hiện ý nghĩ này, hai tay đều giơ lên chuẩn bị vỗ tay tán thưởng.

Cố tình đúng vào lúc này, người đã vọt tới phía sau yêu ngạc, không tránh thoát được một đuôi của yêu ngạc, Lữ Phụng Tiên lại chợt rống to một tiếng, cánh tay trái giơ thẳng lên, cứng rắn va chạm với cái đuôi yêu ngạc đang rơi từ trên trời xuống. Lại chỉ nghe thấy một tiếng cạch, cái đuôi yêu ngạc không thua một kích toàn lực của Nguyên Anh thình lình bị cánh tay đang giơ lên của y cản lại được, thậm chí khi cánh tay trái của y hiện lên ngân lượng hộ giáp lóe lên thần lực, nghiền nát lân giáp trên đuôi yêu ngạc mà nó tiếp xúc, máu tươi tung tóe trên không trung, hóa thành huyết hoa...

- Graooo

Đuôi của yêu ngạc hầu như đã gãy, dặt dẹo bò lê trên mặt đất, yêu ngạc đã bị đau lại nóng lòng xoay người, muốn phun lửa đả thương địch thủ.

Lữ Phụng Tiên lại cười lạnh một tiếng, thân hình đạp không đột nhiên bay tới, khi đầu của yêu ngạc vừa chuyển được phân nửa đã vọt tới trên cổ của nó, Phương Tiên Họa Kích xoay trong lòng bàn tay, lập tức hóa thành một tia lưu quang hắc sắc xoay tròn cực nhanh, đâm thẳng xuống một vòng hồng vân ở chính giữa gáy của yêu ngạc, nói thì chậm, xảy ra lại nhanh. Yêu ngạc hầu như không thể né tránh nổi, bị một kích này đâm trúng, hắc giáp bền chắc tưởng như không thể phá bây giờ lại giống như đậu hũ, trực tiếp bị Phương Tiên Họa Kích đâm thật sâu.

- Rầm rầm rầm...

Yêu ngạc gào lên một tiếng kinh thiên động địa, bốn trảo và đuôi điên cuồng quẫy đạp, cho tới khi quất cho mặt đất loạn thạch bay đầy trời, khói mù dày đặc từng tầng trào lên không trung, cố tình ma vân trên bầu trời lúc này lại dần dần tiêu tán, dường như hóa thành từng sợi khói xanh thổi thẳng về hướng tây nam nam Ma Uyên, còn khói bụi đầy trời thì lúc này lại thay thế ma vân trên không trung...

Chỉ có điều khói bụi dù sao cũng sẽ tiêu tán, sau một hồi lâu, quái ngạc cũng không giãy dụa nữa, bụi mù cũng dần dần rơi xuống đất.

Sau đó, lại hiện ra thân ảnh Lữ Phụng Tiên cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay, đứng trên lưng của yêu ngạc, phía sau không có gió nhưng áo bào lại tự tung bay.

Hư không xung quanh, cho dù là gia bộc chính thống của Lữ Phụng Tiên hay là Sư Nam Cát cùng với đám tán tu đều nhìn tới ngây người.

Ngay cả Phương Hành cùng nữ tử mặc thanh y cũng đều có chút khiếp sợ nhìn y.

- Ồ, sức mạnh toàn thân của tên khốn kiếp này cũng thật là mạnh, vậy mà lại không thua con quái ngạc này sao?

Ánh mắt Phương Hành lóe lên, gắt gao nhìn vào cánh tay trái của Lữ Phụng Tiên mới vừa rồi đưa ra đỡ cái đuôi yêu ngạc đánh tới, thậm chí ngay cả giáp trụ trên đó cũng vẫn trơn tuột lóe sáng, trong lòng đã có chút kinh ngạc. Thực lực thật sự của hắn vượt xa đám tán tu, ánh mắt đương nhiên cũng không tầm thường, so với người khác thì sâu sắc ý thức được Lữ Phụng Tiên này có một thân thần lực đáng sợ, trong lòng đang âm thầm tính toán.

Mình cũng coi như khí lực cường hãn hiếm gặp đối thủ, khi so sánh với y thì thế nào?

- Đạo tử dũng mãnh can đảm, thần thông vô địch!

Sau một hồi lâu bầu trời trầm lặng, gia bộc chính thống của Lữ Phụng Tiên lại đồng thời quỳ xuống, cao giọng hét lớn.

- Lữ công tử thần uy vô địch, lực trảm hung ma, chúng ta chúc mừng Lữ công tử...

Được một đám chính thống nhắc nhở, đám tán tu Trần Lão Hạc cũng vội vàng quỳ xuống đất, cao giọng kêu lớn

- Thật ngứa mắt, mẹ nó...

Người người đều đang tâng bốc, Phương Hành lại không nói thêm gì, hiển nhiên ánh mắt của Lữ Phụng Tiên và một đám gia nô chính thống cũng đang quét nhìn không trung, không muốn để lộ chân tướng vào lúc này nên hắn cũng chỉ có thể lặng yên kéo một đám mây tới che khuất nửa người của mình, khiến người ta nhìn không ra mình có quỳ hay không, đồng thời bất đắc dĩ vẫy cánh tay, hữu khí vô lực kêu theo:

- Vô địch... Vô địch!

Chương 759: Người ta có thể bay

- Ha ha, chuyện vô địch cũng đừng nhắc tới nữa, thế gian này tuyệt đối không có ai vô địch cả!

Chư tán tu cùng nhau chúc mừng, Lữ Phụng Tiên nghe xong chỉ cười nhạt, Phương Thiên Họa Kích nhẹ nhàng vung lên, xuống khỏi lưng yêu ngạc, thản nhiên nói:

- Ta có thể chém chết ma tu này cũng ít nhiều nhờ các vị đạo hữu kiềm chế, không phải công của một mình ta, mang chia con Hồng Hoang Di Chủng này ra thôi! Nhìn xem có phù thạch ở trong hay không, cho dù không có, yêu thân này cũng coi như là vô giá, các người cứ chia đều là được...

- Thật phóng khoáng không ngờ...

Chư tán tu nghe xong lời nói này trong lòng đã mơ hồ kích động, hai mắt tỏa sáng nhìn thi thể con yêu ngạc dài ngoẳng trên mặt đất, một nhóm lấy Trần Lão Hạc cầm đầu, quỳ gối với Lữ Phụng Tiên, hô to:

- Tạ ơn Lữ công tử ban cho, chúng ta sẽ nhất định tận tâm cống hiên!

Còn Lữ Phụng Tiên cũng chỉ là cười nhạt, phất tay áo cho bọn họ đứng dậy, còn nhóm Trần Lão Hạc cũng vội vàng tiến lên lấy binh khí sắc bén ra, từ vết thương trên lưng của yêu ngạc, mổ cơ thể của nó ra, đào theo đường cột sống, thình lình ở đốt sống thứ ba trong khung xương thô to, trong một cái hố lõm xuống phát hiện ra một viên tinh thạch hắc sắc lớn chừng quả đấm, thoạt nhìn tựa như một tảng đá. Khi tỉ mỉ cảm ứng mới phát hiện ra trong đó ẩn chứa linh quang rất sâu, bên ngoài hoa văn rậm rạp tạo thành từng phù văn thiên nhên, huyền ảo khó lường, ẩn chứa thần uy.

- Phù thạch… vậy mà lại thật sự có phù thạch…

Trong đám người, chợt có mấy người khiếp sợ hô lên một câu, nhao nhao tiến tới quan sát.

Hai tay Trần Lão Hạc run rẩy, cầm viên phù thạch trong tay, đặt chỗ cách người mười trượng, sau đó thận trọng dùng lực đánh một tia linh quang vào đó. Linh quang chui vào trong đá, trong một chốc, xung quanh lóe lên hồng quang chói mắt, dấy lên ngọn lửa màu đỏ, giống y hệt với ngọn hồng diễm mới vừa rồi yêu ngạc phun ra. Nhiệt độ cực cao nung chảy đá, làm đất biến dạng, thậm chí còn có thể làm thần uy của Nguyên Anh bị tổn thương…

Nhìn thấy một màn này, chư tán tu có mặt đã nghẹn họng nhìn trân trối.

Phải biết rằng, cho dù trong Hồng Hoang Di Mạch, loại phù thạch trời sinh này không phải con Di Chủng nào cũng đều có, loại Di Chủng thông thường này, trong ba bốn con mới xuất hiện một con có phù thạch, đó coi như là xác suất rất cao rồi. Còn bọn họ theo Thái Hạo Nhất bộ xuất kinh trảm ma, con yêu ngạc đầu tiên chém chết đã phát hiện ra được phù thạch bậc này trong cơ thể nó, thực sự xem như là một vận may rất tốt.

Phù thạch như vậy không nói tới bản thân nó đã ẩn chứa phù văn thần thông, chính là tài bảo để chế khí, vô giá, Bạch Ngọc kinh cũng phải phát phù chiếu. Nếu có thể tập hợp được mười miếng phù thạch có thể đổi được một vị trí tiến vào Chư Tử Đạo viện!

Đây là vật trân quý bậc nào?

Còn Trần Lão Hạc nâng phù thạch này lên, tuy là trong bụng cực kỳ không nỡ, lại cũng chỉ có thể hai tay dâng tới trước mặt Lữ Phụng Tiên.

Chư tán tu đầy mặt là nước bọt nhìn chằm chằm viên phù thạch này, nhưng cũng đều biết vật này không thể rơi vào tay mình được.

Nhưng không ngờ, Lữ Phụng Tiên thấy được phù thạch này thì bỗng nhiên lạnh giọng cười, nói với Trần Lão Hạc:

- Lão chân nhân. Ta nghe Sư trưởng lão nói rồi, ngày bình thường ngươi phối hợp với hắn hoàn thành phù chiếu thật sự tận tâm tận lực, mới rồi lúc hợp lực chém chết con yêu ngạc này cũng đã xung phong đi đầu, lập công lớn, Lữ Phụng Tiên ta đối với người tận tâm từ trước đến nay đều hậu thưởng, phù thạch này liền thưởng cho ngươi đi!

Ầm!

Chư tán tu có mặt đều ngây người ra, hầu như không thể tin vào tai của mình.

Nhất là Trần Lão Hạc, còn suýt nữa té lộn mèo một cái rồi ngơ ngác nhìn Lữ Phụng Tiên.

Qua một lúc lâu, gã mới ý thức được đây là sự thật, sau đó ngay lập tức đập đầu xuống đất, lòng cảm kích nhờ đó mà khó nói lên lời.

Đây chính là phù thạch đó!

Chỉ cần thu thập đủ mười miếng là có thể đổi một tấm Bạch Ngọc lệnh rồi...

Nếu như Lữ Phụng Tiên chỉ cho thân thể của yêu ngạc cho bọn họ phân chia cũng cho qua đi, nhưng ngay cả phù thạch này cũng ban thưởng, đây không khỏi quá hào phóng rồi, hào phóng tới mức làm chư tán tu thậm chí không thể tin được, trong lòng kích động khó tự kiềm chế...

- Ha ha, không cần khách khí như vậy, ngươi tận tâm tận lực, được hậu thưởng cũng là điều đương nhiên.

Lữ Phụng Tiên cười nhạt, tay áo phất một cái bảo gã đứng lên, sau đó quét mắt nhìn chư tán tu khác một cái, thản nhiên nói:

- Ta chém giết Hồng Hoang Di Chủng chỉ là vì trừ ma, tất cả lợi ích đều không để vào mắt, nếu các ngươi chịu tận tâm tận lực, tất sẽ có hậu thưởng.

- Cẩn tuân mệnh lệnh của công tử…

Do Trần Lão Hạc cầm đầu, một đám tán tu đều quỳ xuống, thanh âm vang vọng đất trời.

Chỉ có Phương Hành là lười biếng nâng Phong Thiện đỉnh đứng ở một bên, nét mặt cười nhạt, trong lòng lại đang cười lạnh: “Tên khốn kiếp này thật biết thu mua lòng người, nhìn thì cực kỳ hào hiệp, trên thực tế muốn thưởng phù thạch cho ai không phải là do y định đoạt hay sao? Nếu góp không đủ mười viên phù thạch thì liền không đổi được Bạch Ngọc lệnh, chỉ có giá trị chút tiền mà thôi, nói tới nói lui, phù thạch này trên thực tế vẫn nắm trong tay của y…”

Pháp thuyền ùng ùng lái về phía trước, coi một con yêu ngạc như chiến lợi phẩm, thu vào khoang pháp thuyền, sau đó nhìn về phía ma khí ở nơi xa, tiếp tục tiến lên nhưng cũng thuận lợi, không bao lâu liền lần nữa nhìn thấy phía trước trong một cái u cốc có một bóng trắng nhanh chóng bò qua đỉnh núi, phi thẳng về phía trước. Khi nhìn chăm chú, rõ ràng là một con mãng xà dài khoảng hơn trăm trượng, to như ngọc trụ, có một sừng trắng, khoác trên người lớp vảy màu trắng, hai con mắt lóe lên tinh hồng đáng sợ, cái lưỡi thè lè ra vào như tia chớp trườn về phía trước, như bị mùi máu của yêu ngạc hấp dẫn mà tới.

Ầm! Ầm! Ầm!

Không cần Sư Nam Cát phân phó, chư tán tu liền đồng thời vọt về phía trước, các loại phù triện liều mạng ném ra, người người chen lấn. Vừa rồi Lữ Phụng Tiên ban phù thạch cho Trần Lão Hạc xuất lực nhiều nhất thật sự đã kích thích tâm thần của chư tán tu, lần này người người đều muốn cạnh tranh được công đầu, hơn nữa bọn họ cũng phát hiện, Hồng Hoang Di Mạch tuy là khủng bố nhưng không có lực ngự không, dường như cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng.

Ngược lại chỉ cần liều mạng tấn công nó, dẫn dắt sự chú ý của nó đi, sau đó để Lữ Phụng Tiên tùy thời chém chết là được.

Mạo hiểm không lớn, lợi ích lại cao, chuyện tốt như vậy, ai mà không anh dũng giành trước chứ?

Hiển nhiên, nữ tử mặc thanh y kia cũng cắn môi đoạt đi về phía trước, Phương Hành lại liếc mắt để ý tới, nghiêng kiếm qua chặn rồi dắt nàng lui lại, trên trán vã mồ hôi lạnh, trong miệng ồn ào:

- Thật ngứa mắt, mẹ kiếp...

Nữ tử mặc thanh y giận dữ, quát lên:

- Đừng tới làm phiền ta!

Lời còn chưa nói xong, Phương Hành đã túm nàng dưới cánh tay, bỏ chạy, kêu lên:

- Không thấy cánh của nó đang dài ra rồi à?

Nữ tử mặc thanh y ngẩn ra quay đầu nhìn lại, lập tức trợn to mắt.

Đã thấy mãng xà một sừng sau khi trườn qua đỉnh núi, nhìn thấy trước người có một đám ruồi nhỏ bay tới, các loại linh phù bay loạn thì tinh hồng trong mắt lập tức lóe lên sự âm lãnh, đột nhiên đuôi đập xuống đỉnh núi, thình lình trực tiếp nhảy lên không trung, cùng lúc đó, phía sau, hai lớp bì mô xé rách ra, tỏa ra trên không trung, rõ ràng là hai cái cánh rơi to lớn đang mở rộng trong không trung. Một cánh phủ phục xuống đất, cuồng phong đại loạn trong thiên địa, đang vọt thẳng về hướng nhóm tán tu, một ngụm đã nuốt chửng bốn, năm người.

- Nó... Nó có cánh bằng thịt... Là vương giả trong Hồng Hoang Di Mạch...

- Không đúng, không phải vương giả, chỉ là có huyết mạch vương giả thôi... nhưng... nhưng đây không phải con mà chúng ta có thể địch được...

Chư tán tu sợ ngây người, sau một hồi lâu mới có người hô lên.

Tới lúc này mới phát hiện ra một cặp mô dực của bạch xà, lúc không bay thì sẽ áp sát vào trên thân, hầu như hợp thành một thể với cơ thể, nếu không nhìn kỹ căn bản không nhìn ra, chỉ có điều mô dực quá mỏng, so với thân thể to lớn của nó cũng quá yếu đuối, không thể phi hành trong thời gian lâu, chỉ có điều nương vào độ cao của đỉnh núi cùng với lực bật của cơ thể, dùng hai cánh này trong thời gian ngắn đảo một vòng trên không trung là đủ rồi.

Lần này làm đám tán tu đều sợ ngây người, như khóc cha gọi mẹ chạy trở về, chỉ là sức mạnh của Hồng Hoang Di Mạch đáng sợ thế nào, bọn họ lại ngây người ngu ngốc vọt tới trước mặt người ta, bị bạch xà một sừng lượn một vòng trên không trung, một luồng lực kỳ dị đã quấn đa phần người ở giữa, sau đó thân rắn quay quanh trên không trung, rõ ràng là muốn bao vây nhóm người này lại, chậm rãi hưởng dụng.

- Nghiệp chướng, thả người!

Nhưng may là ngay lúc này Lữ Phụng Tiên

cũng đã không nhịn được mà ra tay. Dù sao đám người kia còn hữu dụng, y rống to một tiếng, đạp không mà đến, phía sau, gia nô chính thống cùng Sư Nam Cát cũng theo sát, lóe lên vài cái trên không trung rồi vọt tới trước người bạch xà này. Phương Thiên Hạo Kích liên tục đâm ra, một vệt thần quang chém thẳng vào eo của bạch xà, lực đạo mạnh mẽ, không trung nơi nó chém qua đều như vỡ nát.

- Xì

Bạch xà một sừng biết được sự lợi hại, tinh hồng trong mắt lóe lên sự lạnh lùng, đuôi rắn quẫy ra như thiết cương đánh thẳng tới đụng với Phương Thiên Họa Kích của Lữ Phụng Tiên, đến lúc này mới phát hiện, bạch xà một sừng toàn thân như bạch ngọc, cái đuôi lại một màu đen nhánh, quẫy trên không trung một cái liền tạo ra một tia ô quang tựa như một thanh trường thương đáng sợ, vừa linh động vừa ngoan độc, vèo một tiếng đâm qua.

- Ầm!

Trên không trung vang lên một tiếng vang thật lớn, Phương Thiên Họa kích va chạm với đuôi rắn dẫn tới một luồng sóng mang theo sức mạnh bạo liệt cực lực ập tới. Lữ Phụng Tiên hừ lạnh một tiếng, thân hình không lùi, cái đuôi lớn của bạch xà một sừng lại bắn ra ngoài, điểm ra một chút máu tươi, con rắn này đã biết sự lợi hại, trong một giây lát đã buông lỏng chư tán tu mà nó đang quấn lấy, bơi về phía xa trong không trung.

Thân thể nó to lớn như thế nhưng bay trên không trung, mô dực vỗ lại nhanh như tia chớp, khi dùng toàn lực chạy trốn, tốc độ khoảng gấp ba so với Lữ Phụng Tiên. Lữ Phụng Tiên đuổi mấy trăm trượng liền chỉ còn lại một phần bóng của nó, rơi vào đường cùng chỉ có thể ngừng lại, bỏ qua suy nghĩ truy sát nó, tiếp đó qua mấy cái nháy mắt, cái bóng màu trắng kia liền biến mất trong ma vân mịt mờ.

- Yêu ma này sinh ra hai cánh, tất có huyết mạch vương tộc, trong cơ thể sinh ra phù thạch là chuyện tất nhiên rồi, thậm chí có khả năng có phẩm chất không tầm thường, một viên liền có thể so với ba viên phù thạch thông thường, thật là đáng tiếc, nó có tốc độ cực nhanh, lại có thể lược không chạy trốn, ta không nhanh được như vậy, không đuổi kịp nó...

Lữ Phụng Tiên nhíu chặt lông mày, có vẻ cũng có chút không cam lòng để con bạch xà một sừng này chạy được, chỉ là vô cùng bất đắc dĩ.

Nhưng ở cách chỗ y không xa, Phương Hành nhìn thấy bóng trắng đi xa thì có chút động tâm, tự nghĩ nếu mình chạy lên thì có thể chém được bạch xà một sừng này rồi. Chỉ có điều vừa nghĩ tới mình khó khăn lắm mới trà trộn được vào đây rồi lại không muốn dễ dàng bị lộ thân phận như vậy. Bất luận như thế nào, Thái Thượng đạo thống này có được phù thạch, thưởng cho chúng tán tu, Lữ Phụng Tiên tưởng là của y, nhưng trong mắt Phương Hành thì...

Toàn bộ, mẹ nó, đều là của mình!

Chương 760: Bạch xà nhớ thù

Bạch xà trốn chạy, Lữ Phụng Tiên rơi vào đường cùng cũng chỉ có thể lần thứ hai quay lại pháp thuyền.

Lúc này một đám tán tu thoát khỏi cái chết cũng đàng hoàng trở lại, mỗi người dáng vẻ còn chưa hết khiếp sợ, sau khi trải qua phen thương vong này, bọn họ mới biết lợi ích không dễ mà có được như vậy. Tinh thần vừa mới hưng phấn đã biến mất sạch sẽ, nhưng lúc này ánh mắt của nữ tử mặc thanh y nhìn Phương Hành không còn sự chán ghét nữa. Biết vừa rồi mình có chút lỗ mãng, thua thiệt hòa thượng này giúp mình tránh khỏi một trận đại nạn, tuy là vẫn không cho khuôn mặt tốt gì nhưng vẫn khách khí nói một tiếng cám ơn.

Pháp thuyền lần thứ hai đi về phía trước, đến lúc này đã không dám lỗ mãng như vừa rồi, chỉ có thể chậm rãi di chuyển về phía trước.

Nhưng mà không ngờ tới chính là, tuy bọn họ bởi vì không thể chém giết được con bạch xà một sừng kia mà buồn bực, chuyện này vẫn còn chưa xong, thời gian một nén hương sau đó, khi pháp thuyền bọn họ đang nặng nề mà chậm rãi vòng qua một ngọn núi lớn bỗng nhiên chợt có một tia ma mang đỏ tươi vọt tới hung hăng đụng vào pháp thuyền. Phòng ngự đại trận bảo vệ pháp thuyền ngay lập tức khởi động nhưng vẫn bị sức mạnh đáng sợ này đánh cho phải lảo đảo một cái, phòng ngự đại trận suýt nữa bị vỡ vát. Đám Lữ Phụng Tiên đều quá sợ hãi, nhảy ra từ trong khoang pháp thuyền, chỉ thấy được phía sau ngọn núi lớn kia có một cái bóng trắng đánh một vòng, khiêu khích xèo xèo vài tiếng, sau đó trốn vào không trung.

- Có huyết mạch của vương tộc, Di Chủng này quả nhiên là bất phàm, còn hiểu được việc mang thù.

Chư tán tu đều kinh ngạc, đáy mắt tỏa ra sự khủng hoảng. Bất kể là ai bị ma chủng để mắt tới như vậy, trong lòng đều không yên được.

Chỉ có điều Lữ Phụng Tiên lại lạnh lùng híp mắt nhìn, không nói một lời, ra lệnh pháp thuyền lần thứ hai đi tới.

Quả nhiên, không đến nửa canh giờ, bạch xà một sừng lần nữa hiện thân, cuồn cuộn dâng lên từ một ngọn núi lớn, đánh thẳng về hướng pháp thuyền.

May mắn được Lữ Phụng Tiên có chuẩn bị, phi thân ra khỏi pháp thuyền, một kích làm vỡ nát núi lớn, tránh việc pháp thuyền bị ngọn núi lớn này rơi xuống đánh thành mảnh vụn, chỉ có điều lúc y muốn đuổi theo bạch xà một sừng thì nó đã lần nữa chạy trốn mất dạng. Tốc độ của nó thực sự quá nhanh, còn có khả năng thu liễm ma khí của mình lại, không dễ dàng phát giác ra. Xoay mình quay lại, lại từ con mồi chuyển thành thợ săn.

- Sư huynh, thực sự không được, chúng ta chỉ có thể tạm thời lui về phía sau.

Liên tiếp bị nó quấy rầy mấy lần, đoàn Lữ Phụng Tiên đừng nói tới việc chém giết những Hồng Hoang Di Chủng khác, chỉ việc đề phòng con bạch xà một sừng này cũng đã vô cùng phiền phức rồi. Còn vẻ mặt của Sư Nam Cát nghiêm trọng, biết bạch xà này tuy không đánh lén thành công nhưng trên thực tế cũng càng lúc càng nguy hiểm hơn. Một khi nó đắc thủ, đoàn mình chắc chắn sẽ phải chết hơn phân nửa, cho nên không thể không nêu ý kiến rút lui trước với Lữ Phụng Tiên.

- Chẳng lẽ, ngươi muốn cho ta bị mang tiếng bị một con súc sinh bức lui ư?

Lữ Phụng Tiên cắn răng nói, ánh mắt lạnh lẽo, nổi lên ý hận. Thậm chí ánh mắt nhìn Sư Nam Cát cũng có chút bất thiện. Sư Nam Cát bất đắc dĩ, đương nhiên là biết Lữ Phụng Tiên không muốn bị mang danh này, tuy y đã giết một con Di Chủng, xem như là khá ổn rồi, nhưng y tự cao mình đường đường là truyền nhân của Thái Thượng Đạo thống, hậu duệ chân tiên của Thái Hạo Lữ bộ, thế nào mà bằng lòng bị một con Hồng Hoang Di Chủng ép quay lại Bạch Ngọc kinh được?

- Lữ công tử, Trần Lão Hạc cầu kiến, có chuyện quan trọng cần trao đổi.

Lúc đang phiền não, khoang chính lại có người cầu kiến, là do Trần Lão Hạc mới tới, đầy mặt tươi cười hành lễ với Lữ Phụng Tiên.

- Nói đi!

Nghe xong lời nói của Trần Lão Hạc, sắc mặt Lữ Phụng Tiên chán nản, lạnh giọng mở miệng.

Bình thường y nho nhã ung dung, nhưng lúc này cũng có vẻ mất đi chút phong độ, dáng vẻ là bị bạch xà một sừng làm cho tức giận không nhẹ.

Trần Lão Hạc thấy vậy trong lòng cũng nói thầm, chỉ có điều vẫn cố lấy dũng khí, cười nói:

- Lữ công tử, Hồng Hoang Di Chủng nhớ thù. Nhiều lần tới quấy rầy, mặc dù không sợ cũng cảm thấy chán ghét, tiểu lão nhi có kế này có thể bắt được súc sinh kia.

Lời đó vừa nói ra, ánh mắt của hai người Lữ Phụng Tiên cùng với Sư Nam Cát đều nhìn về phía gã, âm trầm không nói.

Trần Lão Hạc nở nụ cười một tiếng, nói:

- Theo góc nhìn của lão phu, mặc dù Hồng Hoang Di Chủng đáng sợ, nhưng thần uy của Lữ công tử cái thế, trảm nó cũng dễ như trở bàn tay, chỉ là nó tới nhanh, chạy nhanh, khó có thể bắt mà thôi! Chỉ có điều bây giờ nếu nó nhớ thù quấn quýt chúng ta không tha, sao lại không lợi dụng nó một chút, bày một cái bẫy chờ nó tới? Ha ha, nhân thủ của chúng ta rất nhiều, nếu như tìm được địa hình thích hợp hạ một cái đại trận dẫn nó tới, vây khốn nó, nó trốn cũng không thoát, tới lúc đó Lữ công tử lại xuất thủ.

- Bạch xà giảo hoạt đa nghi, cộng thêm tốc độ nhanh như sấm sét, làm sao dễ dàng mắc lừa như vậy được?

Nghe xong Trần Lão hạc nói, Lữ Phụng Tiên cau mày, lạnh lùng nói một câu.

Mưu kế Trần Lão Hạc này nói cũng không phải thứ mới mẻ gì, là mai phục thường gặp mà thôi. Vừa nghe nói xong y liền hiểu rõ, chỉ là nghĩ tới tính thành công của kế hoạch này, Lữ Phụng Tiên vẫn mặt không chút thay đổi nhìn Trần Lão Hạc.

- Ngược lại cũng không phải không thể được!

Sư Nam Cát lại như có điều suy nghĩ, lúc này lại đứng ra ngắt lời:

- Tuy bạch xà có sẵn linh tính nhưng chung quy cũng không phải vương tộc thật sự, trí tuệ hữu hạn, cho dù có giảo hoạt một chút nhưng cũng khó mà nhìn thấu bố trí chu đáo chặt chẽ của chúng ta, kế hoạch này ta nghĩ nếu chúng ta chia binh hai đường, một nhóm người lặng yên xuống thuyền, một nhóm người khác thì khống chế pháp thuyền chuyển hướng về Bạch Ngọc kinh, súc sinh kia nhất định sẽ cho rằng chúng ta không chịu nổi phiền phức nữa, hồi kinh rồi. Sau khi nó thả lỏng cảnh giác sẽ tìm người làm mồi, dẫn nó tới giết, hãm nó vào mai phục cũng không khó, đương nhiên cần phải chú ý mấy chi tiết, ta kiến nghị, do chưởng giáo sư huynh ngươi đứng trên pháp thuyền khiến nó tận mắt nhìn thấy ngươi đã quay về thành, nó chỉ kiêng kỵ một người là huynh, chỉ cần huynh rời đi, nó nhất định sẽ thả lỏng cảnh giác, còn chúng ta chọn ra bốn mươi, sáu mươi người ra bày đại trận chí ít cũng có thể vây khốn nó trong thời gian một nén hương, trong thời gian đó, chỉ cần sư huynh đúng lúc chạy tới, nó nhất định phải chết!

Lữ Phụng Tiên cúi đầu ngẫm nghĩ trong chốc lát, cũng có chút động tâm, chủ yếu là hiện nay cũng không có biện pháp khác nào tốt hơn.

Sau đó, y mới trầm ngâm hỏi:

- Kế này đơn giản, mồi lại khó, ngươi đã có thí sinh thích hợp chưa?

Trần Lão Hạc chính là đang chờ những lời này, vội vàng nói:

- Người làm mồi dụ này thứ nhất tu vi không thể quá thấp, bằng không vừa đối mặt liền bị nuốt rồi, thứ hai cũng phải có cơ linh lớn mật, am hiểu chuyện chạy trốn mới có thể nhận trách nhiệm nặng nề này, ta cũng biết có một người khá phù hợp.

Thuyết phục rồi nói thật nhỏ ra một cái tên, vẻ mặt chân thành nhưng có chút âm hiểm.

- Vậy Hành Phương hòa thượng là thích hợp nhất!

Lữ Phụng Tiên cùng Sư Nam Cát lười để ý tới chút tâm tư nhỏ này của gã, chăm chú suy nghĩ tính khả thi trong chuyện này.

Trần Lão Hạc cười, nói tiếp:

- Tu vi của hòa thượng kia, tiểu lão nhi ta chưa thấy rõ ràng lắm, nhưng thấp nhất cũng là Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa to gan lớn mật, nhất là đáng ghét, hơn nữa tốc độ chạy của hắn khi theo Sư trưởng lão, bình thường ngươi dẫn bọn ta đi lấy phù chiếu để làm việc, cũng nên để ý tới chuyện này rồi chứ! Mỗi khi gặp phải nguy hiểm hoặc là lúc đoạt lợi ích, hòa thượng này hoặc trốn hoặc đoạt công, có thể gọi là nhanh chư tia chớp!

- Ồ?

Lữ Phụng Tiên cũng có chút ngạc nhiên, nhìn Sư Nam Cát.

Sư Nam Cát cười khổ nói:

- Thật là có việc này, năm ngày trước, ta dẫn bọn hắn đi Phục Đà sơn tìm kiếm một cây bảo dược, cũng không ít người từ xa đều thấy được cây thuốc quý kia, ta cách gần hơn một chút, kết quả hòa thượng này vèo một tiếng đã đi qua đó, ta còn chưa phản ứng kịp, hắn đã cầm bảo dược trong tay, cười ha hả, cuối cùng ta phải tốn một phen công phu mới lấy lại được từ tay hắn.

- Nếu có người như thế để chọn, vậy cứ làm như thế đi!

Lữ Phụng Tiên trực tiếp quyết định, lạnh lùng nói.

Tuy là đám tán tu này còn có chỗ hữu dụng, nhưng nếu có thể giúp y chém chết bạch xà, đương nhiên không ngại chết mất một, hai người.

- Aiz, vậy để tiểu lão nhi đi nói là được.

Trái tim Trần Lão Hạc đại thịnh, không ngừng đồng ý liên tục, sau đó đi ra sau khoang thuyền.

- Gì? Để cho ta đi dẫn bạch xà qua đây?

Sau một hồi lâu, bên trong pháp thuyền, một giọng nói gầm thét vang lên. Ngón tay của Phương Hành chỉ vào mũi của mình, cực kỳ kinh ngạc nhìn Trần Lão Hạc đang cười lạnh đứng trước mặt. Vừa sợ vừa giận, quả thực hận không thể kéo lão già chết tiệt này qua đánh cho một trận.

- Ha ha, mọi người đều sẵn sàng góp sức cho môn đình của Lữ công tử rồi, tới lúc xuất lực sao có thể lui lại được? Hòa thượng, ngày bình thường đi cùng ngươi, ngươi cướp đoạt công lao, lười biếng đùa giỡn gây sự, vì tư lợi, chuyện này bọn ta cũng sẽ không nói nữa, kế hoạch lần này, ta cùng với Lữ công tử cùng Sư trưởng lão đã nói xong, không một ai thích hợp hơn ngươi nữa, ngươi cũng bớt nói nhảm đi, nhận việc mà làm đi thôi! Nếu có thể thành công dẫn bạch xà vào trong vòng mai phục, Lữ công tử tất sẽ nhớ công đầu của ngươi, hậu thưởng cho ngươi!

Trần Lão Hạc lành lạnh nói, vẻ mặt trang nghiêm, khóe miệng lại dấy lên một nụ cười lạnh lùng.

Vẻ mặt lại như đang nói: Nếu sống sót đương nhiên sẽ có hậu thưởng, nếu chết đi, vậy có hậu thưởng ngươi cũng không lấy được.

Mà trên thực tế, gã không thể nào nói thẳng ra chủ ý của mình được, nếu lúc sau Phương Hành thật sự dẫn được bạch xà tới, dưới tình thế cấp bách, còn có ai có thời gian để ý tới hòa thượng này nữa? Đương nhiên phải đồng loạt ra sức vây khốn ở bên trong đại trận, tùy ý để bạch xà cắn nuốt, ngược lại, nói cho cùng, gã chỉ muốn trợ giúp Lữ Phụng Tiên thành công khốn trụ bạch xà chính là một công lớn rồi, chuyện sinh tử của hòa thượng này, ai có tâm tư quan tâm nữa?

- Hắc hắc hắc hắc, ngươi nhất định phải để cho ta đi dẫn bạch xà qua đây sao?

Trong lòng Phương Hành tràn đầy sát cơ, nét mặt lại không biểu lộ chút gì, như cười như không hỏi một câu.

- Lời nói của Trần lão ngươi nghe không hiểu sao?

- Đương nhiên là nên do ngươi đi rồi, lúc ngươi đoạt công lao hay chạy trốn nhanh như thế, chuyện tốt như thế này, trừ ngươi ra không thể là ai khác được!

- Ha ha, tặc hòa thượng nhà ngươi không đi, chẳng lẽ muốn bọn ta đi à?

Trần Lão Hạc còn chưa đáp, đám chó săn tụ tập bên cạnh gã lại đều nói góp lời, lạnh nhạt chỉ trích. Không thể không nói, trong đám người này, nhân duyên của Phương Hành xác thực là không lớn, bình thường chúng tu không làm gì được hắn, bây giờ mà không bỏ đá xuống giếng lại không phải bình thường.

Khi chúng tu đang bỏ đá xuống giếng, nữ tử mặc thanh y kia lại nhíu chặt mày, mở miệng nói:

- Quá nguy hiểm, bạch xà một sừng hung tàn bậc nào chứ? Nếu thật sự muốn tìm một người làm mồi cũng nên công bằng rút thăm mới phải, người đi cũng nên nhiều hơn một chút, cũng có thể trợ giúp lẫn nhau, các người trực tiếp đẩy việc đi chịu chết này lên người hắn, khác gì bảo hắn đi chịu chết đâu?

Vừa nói như vậy, chư tán tu lại yên lặng đi một lát, vẻ mặt đều có chút cổ quái.

Chúng ta vốn chính là muốn bắt hắn đi chịu chết đó, trong lòng mọi người đều hiểu, ngươi nói thẳng ra như vậy không tốt lắm đâu?

- Ha hả, Thanh nhi tiên tử nói có đạo lý.

Trong cảnh tượng trầm mặc này, Trần Lão Hạc chợt trầm giọng nở nụ cười:

- Nếu không cô đi cùng với hắn đi?

Chương 761: Mồi nhử

Một câu nói của nữ tử mặc thanh y lại dẫn tới ánh mắt âm lãnh của Trần Lão Hạc, như cười như không nói:

- Rút lui thì không cần đâu, còn muốn làm mồi dụ còn cần có tu vi tinh xảo như Hành Phương đại sư mới được, chọn người cũng là dựa vào tốc độ kinh người, những người khác đi chẳng qua là chịu chết mà thôi, mất tính mạng của mình không nói, mấu chốt nhất là còn làm trễ nải đại sự của Lữ công tử... chỉ có điều cô nói vậy cũng đúng, cần có người trợ giúp đi cùng, ta thấy thuật pháp kim hệ của Thanh nhi tiên tử thật là cao minh, thực lực không tầm thường, vậy sẽ do cô phụ vị đại sư này một tay là thích hợp nhất!

- Ngươi!

Nữ tử mặc thanh y kia nhất thời tức giận tới khuôn mặt đỏ bừng, nàng vốn dĩ cũng bởi vì hòa thượng này cứu mình một lần, chỉ là có qua có lại mà thôi, khi hắn bị người ta hãm hại thì nói vài câu hữu ích cho hắn, không ngờ vì vậy mà Trần Lão Hạc lại đánh đồng, lôi nàng vào chuyện này?

- Ta cũng cảm thấy Thanh nhi cô nương thật sự thích hợp, các người có ý kiến gì khác không?

Trần Lão Hạc cũng không nhìn nàng, xoay người mỉm cười hỏi những tu sĩ khác.

- Ồ... ta cũng cảm thấy rất thích hợp, hai người bọn họ là đủ!

- Ha ha, vị Hành Phương đại sư này lại đã sớm có ý muốn độ hóa Thanh nhi tiên tử, đây chẳng phải là cơ hội rất tốt sao?

- Trần lão cao minh, vậy cứ thế mà làm theo thôi!

Một đám tán tu nào dám có hai lời, sợ mình cũng bị lôi vào nên vội vã ở bên cạnh nịnh bợ.

Còn ánh mắt của Trần Lão Hạc thì càng thêm hung ác nham hiểm, trong lòng có chút đắc ý, nữ tử mặc thanh y này từng từ chối lời mời của gã trước mặt mọi người, trong lòng gã vốn khó chịu. vừa lúc nhân cơ hội này kéo cô ta vào chung. Từ đó, uy vọng của mình trong lòng đám tán tu chắc chắn càng thêm cao, còn có thể thay Lữ Phụng Tiên hoàn thành một bước này. Địa vị của mình trong lòng Lữ Phụng Tiên cũng được tăng lên, đối với gã cũng là một chuyện tốt một hòn đá ném hai con chim.

- Lão tiền bối, xưa nay ta đều kính ngươi lớn tuổi, ngươi còn muốn hãm hại ta lần này sao?

Bình thường nữ tử mặc thanh y có vẻ khiêm tốn, thậm chí có chút chất phác, nhưng cũng không phải là kẻ ngu, lúc này đã nhìn thấu dụng ý của Trần Lão Hạc, đôi mi thanh tú nhíu lại, hơi sẵng giọng, quanh người có kim quang mơ hồ lưu động, tựa như muốn xuất thủ.

- Thanh nhi tiên tử nói phải chú ý chứ. Lão phu có lòng tốt muốn cho nhị vị lập công lao cho Lữ công tử. Được ưu ái như vậy, cô lại nói ta hãm hại cô ư?

Trần Lão Hạc vừa nói vừa cảnh giác, nhưng không lùi đi nửa bước nào.

Tuy gã sớm biết cô gái mặc thanh y này có thuật pháp kim hệ uy lực kinh người nhưng dù sao nàng cũng chỉ có tu vi Kim Đan trung giai, mình lại đã là Kim Đan đại thừa, ở nơi đây do cảnh giới áp chế vị trí, gã không tin nha đầu này thật sự có thể làm mình bị thương...

- Ngươi cho rằng ngươi có tu vi Kim Đan đại thừa là ta không chém được ngươi à?

Nữ tử mặc thanh y hiển nhiên cũng thực sự tức giận rồi, quanh người lơ lửng kim quang, đột nhiên trong một chớp mắt, khí cơ tăng vọt.

- Ồ?

Trần Lão Hạc là lão nhân tinh lăn lộn nhiều năm trong giới tu hành, đột nhiên cảm giác hết hồn, vô ý thức muốn trốn đi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên chỗ cửa hầm truyền tới một tiếng quát lạnh:

- Dám gây sự ở chỗ này, không muốn sống nữa hả?

Ngay chỗ cửa khoang, hai tên nam tử mặc áo bào đen đi tới, trên áo bào thêu huy ấn ngũ hành. Chính là gia bộc chính thống của Lữ Phụng Tiên tới, hai người này đều là nhân vật Kim Đan hậu kỳ, tuy là tu vi kém Trần Lão Hạc một bậc nhưng về khí thế lại thịnh hơn gã nhiều, vừa vào trong khoang thuyền liền dùng sắc mặt bất thiện nhìn nữ tử mặc thanh y, có một người đưa tay đè lên chuôi cổ kiếm ở bên hông.

Nữ tử mặc thanh y không đáp, chỉ lạnh lùng quay đầu nhìn về phía bọn họ, về khí thế cũng không hề thấp hơn, càng lúc càng tăng mạnh.

- Muốn chết!

Trong bụng hai người này có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng đã tức giận rồi, muốn động thủ giết người. Bọn họ vốn là được Lữ Phụng Tiên ám chỉ qua đây ép người phụng mệnh làm con mồi. Nữ tử mặc thanh y này muốn phản kháng, dĩ nhiên là chém trước báo cáo sau rồi.

Chỉ có điều đúng vào lúc này, hòa thượng dởm vốn vẫn luôn ở bên cạnh cười tủm tỉm lại bỗng nhiên bước lên một bước, kéo bàn tay non mịn mềm mại của nữ tử mặc thanh y lại, dùng một luồng linh lực âm thầm áp chế. Kim quang hiển hóa quanh người cô gái này lập tức thu liễm lại, trong lòng cô gái mặc thanh y cũng kinh hãi, nàng đã sinh sát ý, hoặc có thể nói là tử ý, đề phòng bất kỳ người nào quanh người, lại không ngờ tới hòa thượng này sẽ ra tay.

- Ôi chao ôi, chút chuyện này có bao lớn đâu, không phải là đi làm mồi thôi sao, Phật gia ta đi là xong rồi!

Phương Hành cười híp mắt nhìn hai tên gia bộc mặc hắc bào, cười nói:

- Chỉ có điều sau khi chuyện này làm xong, ban thưởng cũng không thể thiếu đâu!

Hai tên gia bộc khẽ run, cũng thu liễm sát khí, lạnh lùng nói:

- Làm xong chuyện của ngươi, còn sợ không có ban thưởng sao?

Phương Hành cười hắc hắc, chỉ vào Trần Lão Hạc nói:

- Ta muốn viên phù thạch kia!

Trần Lão Hạc lấy làm kinh hãi, lui về sau nửa bước, vô ý thức nói:

- Ngươi dám...

- Nếu ngươi tận tâm tận lực, cần gì lo không có phù thạch chứ? Phù thạch sau khi chém giết con bạch xà một sừng này cũng có thể cho ngươi!

Vào lúc này, nơi cửa khoang lại hiện ra thân ảnh cao lớn của Lữ Phụng Tiên, sắc mặt bình thản nhìn Phương Hành đang ở bên trong khoang thuyền. Y vừa hiện thân, chư tán tu trong khoang thuyền lập tức thối lui, nhường ra một nơi rộng rãi, còn Trần Lão Hạc cũng đổ mồ hôi đầm đìa lui sang một bên, có chút ngầm trách mình quá mức căng thẳng. Hòa thượng này đi làm mồi chính là một con đường chết, mình đồng ý cho hắn phù thạch thì thế nào chứ?

- Được, những phù thạch này ta đều muốn!

Phương Hành cười hì hì trả lời, sau đó lôi kéo tay của nữ tử mặc thanh y, muốn đi ra khỏi khoang thuyền.

Nữ tử mặc thanh y kia lơ đễnh bị hắn áp chế tu vi, đã như một con rối, một chút phản kháng cũng không có.

- Lần này đi hung hiểm, ta tặng các ngươi một cái thần phù, có thể cứu ngươi một mạng lúc khẩn yếu.

Lữ Phụng Tiên nhàn nhạt mở miệng, đã có hai cái thần phù bay ra từ trong tay áo, lần lượt dính vào trên lưng của Phương Hành cùng nữ tử mặc thanh y. Phù này ẩn chứa thần lực, một khi có gì đụng tới thân thể bọn hắn liền lập tức như mọc rễ, hóa thành hai cái lạc ấn.

- Ha ha, đa tạ rồi...

Sắc mặt của Phương Hành không thay đổi làm như hoàn toàn không để ý, dắt nữ tử mặc thanh y đi thẳng ra ngoài khoang, còn ở bên ngoài khoang, Sư Nam Cát đã sớm chờ đó, nhìn thấy hắn xuất hiện thì nói toàn bộ kế hoạch bố trí xong cho hắn nghe. Đợi hắn nghe xong nhớ kỹ liền đưa hai người họ ra pháp thuyền, hạ xuống núi lớn mênh mông phía dưới. Những người khác trong pháp thuyền cũng nhanh chóng bài binh bố trận, dựa theo kế hoạch của y mà hành sự, không đề cập tới chuyện này nữa.

- Ngươi mau buông ta ra, nếu không... Ta giết ngươi!

Rời khỏi pháp thuyền, hiển nhiên quái vật lớn dần dần đi xa, Phương Hành cũng buông lỏng áp chế linh lực.

Tuy nữ tử mặc thanh y vẫn không thể vận dụng linh lực nhưng đã có thể nói chuyện, lập tức gầm lên với Phương Hành.

- Chỉ bằng dáng vẻ hùng hổ này của cô thì có thể giết được ai chứ?

Còn Phương Hành cảm ứng được một tia thần niệm âm thầm tra xét hành động của hai người nọ thu về trên pháp thuyền thì cũng yên tâm hơn, mặt bỗng nhiên giận dữ mắng nữ tử mặc thanh y, đầu ngón tay búng vào trán nàng, dáng vẻ hận sắt không thành thép.

- Hòa thượng dởm, chuyện của ta từ khi nào cần ngươi quan tâm chứ?

Nữ tử mặc thanh y bỗng nhiên rút tay về, mừng rỡ, lập tức bóp pháp quyết, muốn đánh ra một thức thuật pháp.

Cố tình ngay vào lúc này, Phương Hành đột nhiên lạnh giọng quát:

- Tuy là ngươi luyện hóa kiếm thai kia, mượn lực của kiếm thai để khống chế thuật pháp kim hệ mạnh mẽ nhưng con lừa kia có tu vi bậc nào chứ, chém giết Hồng Hoang Di Chủng như chém dưa thái rau, một thân thần lực có thể làm vỡ núi dễ như trở bàn tay, bằng vào khả năng kiếm thai này của ngươi, cho dù y có đứng bất động cho ngươi đánh ngươi cũng không thể giết chết được y, huống chi là đánh lén?

- Ngươi… Ngươi…

Trong lòng nữ tử mặc thanh y chấn động, lảo đảo lui lại mấy bước, khiếp sợ đầy mặt nói:

- Tại sao ngươi lại biết ta muốn...

Hiện giờ nàng đã trải qua rất nhiều đau khổ, tâm chí đã thành thục hơn không ít, lúc này chợt bị người ta đoán ra mục đích thật sự, thậm chí còn nhìn thấy khởi nguồn thực lực của mình, không nhịn được trái tim chấn động, nhìn dáng vẻ của hòa thượng dởm này, không khác gì nhìn quỷ...

Còn câu nói kế tiếp của hòa thượng dởm lại càng làm nàng khiếp sợ hơn. Hắn vẫn luôn nhìn về phía trước, ánh mắt phức tạp nhìn mình, trong mắt hơi lộ ra phẫn uất, cũng có chút bất đắc dĩ, thậm chí có một tia đau lòng khó có thể nắm bắt được, chỉ là lời nói ra vẫn vô cùng chói tai không chút tình cảm nào:

- Nha đầu à nha đầu, nhiều năm không gặp như vậy, cô vẫn còn ngốc đến mức sẽ bị ngã lừa nữa, ngực không to, đầu óc cũng bé đấy à?

Ầm!

Thân phận bị vạch trần, còn nghe được một chút quen thuộc từ trong lời nói này, nữ tử mặc thanh y chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ, suýt nữa ngã sấp xuống.

- Ngươi... Ngươi là... Là ngươi...

Nàng hầu như đứng không vững, hoảng sợ

nhìn hòa thượng ở trước mặt, khuôn mặt khó có thể tin.

- Tại sao ngươi trở nên khó coi như vậy?

Hòa thượng căm giận mắng, bỗng nhiên vươn tay tự nhiên sờ lên mặt của nàng một cái, lấy ra một tia quang hoa màu nâu nhạt.

Khuôn mặt của nữ tử mặc thanh y cũng thay đổi, da dẻ trở nên trơn bóng trắng nõn, dung mạo trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều, trong mắt tuôn ra nước mắt trong suốt chảy trên nét mặt hơi thon gầy, rốt cục cũng hoàn toàn hòa nhập với bóng dáng ngày xưa Phương Hành quen biết. Một cô gái cầm ô bạch ngọc, vừa thành thật lại đơn thuần, nhu nhược tựa như một con mèo nhỏ. Tiểu công chúa của Sở Vương Đình, Sở Từ.

- Ngươi... Thật là ngươi... Ngươi còn sống...

Sở Từ đầy mặt là nước mắt, đôi mắt đẫm lệ gắt gao nhìn hòa thượng, thất thanh kêu.

- Phì, đương nhiên là ta, nếu không... Ai thèm để ý đến cô chứ?

Hòa thượng vẫn giận dữ mắng, chỉ là ngầm vận huyền pháp, khí cơ trên người dần dần thay đổi, đồng thời dáng vẻ cũng thay đổi, khuôn mặt tục tằng trở nên nhu hòa, gương mặt như đao tước cũng dần trở nên êm dịu, hóa thành dáng vẻ thiếu niên mà trong lòng nàng vẫn luôn mộ tưởng, chỉ là vẻ mặt trên mặt không thay đổi, vẫn đang bất mãn lại khinh thường nhìn mình, quả thực là như sắp lên trời vậy...

- Phương Tiểu Cửu... ngươi...

Sở Từ đứng tại chỗ dùng hết một thân khí lực mới làm mình không bị ngã sấp xuống. Toàn thân nàng run rẩy khó tin nhìn tên khốn kiếp trước mặt, trong nháy mắt đáy lòng tuôn qua vô số suy nghĩ, nhưng cuối cùng, nàng lại theo bản năng làm một chuyện mà nàng không nghĩ tới nhất, bỗng nhiên khóc lớn vọt tới Phương Hành, nước mắt nước mũi đầy mặt hung hăng cầm kiếm quyết đâm thẳng vào ngực Phương Hành...

- Ấy, tại sao lại nổi điên lên thế?

Phương Hành ngẩn ngơ, cũng không biết có nên tránh đi hay không.

Còn Sở Từ đã vọt tới trước mặt hắn, mắt thấy sắp đâm kiếm vào hắn thì chợt có một cái bóng tựa như có màu trắng vèo một cái, chạy tới từ bên ngoài nghìn trượng, một cái mõ lớn đập vào đầu nàng làm Sở Từ mặt đầy nước mắt đột nhiên ngẩn ra, kim quang trong tay dần dần tản đi, sau đó thân thể mềm nhũn ngã về phía Phương Hành...

Khuôn mặt của Thần Tú xuất hiện từ phía sau Sở Từ, căng thẳng đầy mặt nói:

- Dám đả thương sư huynh của ta, đập không chết được ngươi ta...

Chương 762: Mộ phần trong mộng

Sở Từ giống như một khúc gỗ dựa vào ngực Phương Hành, đầy ngực là ôn hương nhuyễn ngọc, chỉ là tên tặc hòa thượng khuôn mặt tuấn tú trước mặt lại làm Phương Hành có phần đờ ra. Mẹ kiếp, hòa thượng này nhảy ra từ chỗ nào chứ, chọn thời điểm thật tốt nhỉ? Còn cái mõ kia làm sao lại như thần vậy, một phát đã đập trúng nữ nhân người ta... nhưng vào lúc này, tiểu hòa thượng Thần Tú còn mang dáng vẻ lo lắng, oán giận nói:

- Vừa rồi nữ nhân này đánh ngươi sao ngươi không tránh chứ? May mà ta chạy tới nhanh, thế nào, sư đệ ta cũng không tồi đấy chứ?

- Tốt cái con mẹ nhà ngươi, hôm nay ta không đánh chết ngươi ta không phải Phật...

Phương Hành đã không biết nói gì nữa rồi, bỗng nhiên đạp một cước tới, liên tiếp đánh mấy đấm vào tiểu hòa thượng.

- Ai nha sư huynh, ta chỉ có ý tốt thôi mà...

- Này thì ý tốt...

- Hu hu... Sư huynh ta biết sai rồi...

- Này thì biết sai...

Phương Hành càng đánh càng hăng, tiểu hòa thượng Thần Tú ôm đầu, bị đánh tới òa khóc.

- Lộc cộc

Con lừa ngốc Thanh Lư kia cũng chạy chầm chậm tới, nhìn thấy Thần Tú đang ở bên bị đánh, sửng sốt một chút rồi lại nhanh chóng lộc cộc chạy xa.

- Con lừa ngốc nhà ngươi từ đâu xuất hiện thế hả?

Đánh một trận xong, Phương Hành thở hổn hển ngừng tay, tức giận bất bình nhìn Thần Tú.

- Sư huynh ta thật sự là có lòng tốt mà...

Tiểu hòa thượng Thần Tú ôm đầu không dám đứng lên, ủy khuất nói.

- Lúc đó ngươi rõ ràng nói chỉ vào trong thành xem một cái rồi sẽ đi ra, kết quả bọn ta ở ngoài chờ một lần thành nửa tháng rồi, đại biểu tỷ không biết đã chạy đi đâu, chỉ còn mình ta và một con lừa ngốc ở ngoài sống nương tựa vào nhau... may là vừa rồi lúc các ngươi lên pháp thuyền ở ngoài thành bị ta thấy được, cưỡi lừa đuổi theo một đường tới đây, kết quả đúng dịp thấy nàng muốn đánh ngươi, ta liền tiện tay đập một cái...

- Nói nữa là lại muốn đập ngươi!

Phương Hành vô cùng tức giận. Trừng tới mức tiểu hòa thượng Thần Tú không dám nói tiếp nữa, chỉ đành thở hồng hộc hỏi:

- Đại biểu tỷ đi đâu rồi?

Thần Tú nói:

- Không biết nữa, đợi ngươi nửa ngày, nàng liền không nhịn được mà đi, nói đi tìm thú vui...

Phương Hành không nói gì, một lát sau lại hỏi:

- Vậy ngươi vẫn ở bên ngoài thành chờ ta à?

Vẻ mặt Thần Tú như đưa đám, nói:

- Ta không có việc vui có thể tìm...

Phương Hành quả thực hết chỗ nói rồi:

- Con mẹ nó, vậy sao ngươi không vào thành trước?

Thần Tú nói:

- Vào thành phải đóng ba trăm lượng linh tinh, ta không có đủ...

Lúc này Phương Hành mới ý thức được tất cả linh tinh mà mình và Thần Tú đánh cướp được đều ở trên người mình, lúc đó đánh cướp trong Quy Khư, hòa thượng này cũng vẫn luôn thích linh dược hiếm hoặc pháp khí có chút sâu xa với Phật môn, then chốt là hắn còn đoạt của đại biểu tỷ, cuối cùng rơi vào tay cũng chỉ có một vài thứ không có tác dụng lắm, chỉ vừa nghĩ thôi cũng đã tức giận hoảng sợ. Đường đường là Phật đồ chân truyền do Linh Sơn tự bồi dưỡng ra, một thân kỹ năng cũng không kém mình bao nhiêu, thậm chí ngay cả Bạch Ngọc kinh cũng không vào được, không khỏi cũng quá vô dụng đi...

- Aiz... quên đi...

Phương Hành bỗng nhiên cảm thấy tâm tính thiện lương đến mệt, gọi con lừa ngốc cùng thanh lư qua, để bọn họ thành thật chờ đó, bản thân mình thì bế Sở Từ ngồi xuống một bên, cau mày nhìn tiểu nha đầu đang ngất xỉu. Cũng không biết tiểu hòa thượng Thần Tú rốt cuộc đã thể hiện bản lĩnh gì, vốn dĩ nàng đã có tu vi Kim Đan trung cảnh, hiếm khi có thể bị đánh tới ngất xỉu được, tối đa chỉ có thể bị người có tu vi cao làm xao động thần hồn mà thôi. Hẳn là bị ngủ say, nhưng cái mõ của Thần Tú vô cùng lợi hại, cho dù hắn là Kim Đan hay là Nguyên Anh, dường như sẽ không có ai không bị nó làm ngã xuống đất cả...

Kiểm tra thần niệm một phen, lại phát hiện ra nha đầu kia không hề bị thương, tựa như đang nặng nề đi vào giấc mộng vậy.

- Nha đầu kia rốt cuộc tại sao lại trà trộn vào trong đám nhân mã tạp nham của Thái Hạo Nhất bộ chứ...

Phương Hành nhìn nàng ngủ say, khuôn mặt còn dính nước mắt đang nhăn lại, chân mày cũng nhíu chặt với nhau.

Trước đây, lúc lần đầu tiên nhìn thấy nha đầu này, hắn liền đoán được thân phận của nàng, dù sao tuy là nàng cùng thuật dịch dung có chút cao minh thay đổi dáng vẻ của mình, nhưng khí tức lại không thể giấu được bao nhiêu. Lấy thần hồn của Phương Hành cảm giác được, chẳng qua là lúc đó chỉ hơi nghi hoặc một chút, nha đầu kia chẳng lẽ thực sự là bởi vì mình đã từng chém ca ca của nàng nên mới đi cùng đám này muốn đối địch với tạp chủng như mình hay sao?

Bởi vì có suy nghĩ này, khi lần đầu hắn gặp nàng tuyệt không có tâm tư thể hiện có quen biết với tiểu nha đầu này, chỉ có điều khi nhìn thấy nàng gặp phải nguy hiểm vẫn không nhịn được ra tay giúp nàng, bình thường khi gặp nàng cũng không nhịn được mà đùa giỡn nàng mấy câu.

Chỉ có điều, khi quan sát hành vi ngày thường của nàng, Phương Hành cũng kinh ngạc phát hiện ra mình dường như nghĩ sai về nàng rồi. Nha đầu kia không hề giống vì mình làm khó dễ nên mới đi cùng đám người đó, mà dường như ngược lại, nàng hình như có mục đích rất rõ ràng, đó chính là Lữ Phụng Tiên. Tuy nàng che giấu tốt nhưng ngày bình thường Phương Hành nhiều lần lưu ý, vẫn cảm nhận được sự thay đổi sát cơ trên người nàng. Mỗi khi Lữ Phụng Tiên xuất hiện, nàng đều theo bản năng tìm kiếm một vị trí và góc độ gần nhất và thích hợp nhất để tạo ra một kích cường đại...

Dĩ nhiên, dù sao nàng còn đánh giá thấp Lữ Phụng Tiên, nên nàng mới chưa xuất thủ, nếu không... kết quả nhất định sẽ rất thảm.

- Tại sao nàng lại muốn giết Lữ Phụng Tiên?

Phương Hành nhíu chặt lông mày, sau một hồi lâu, trong lòng thình lình xuất hiện một suy nghĩ: “Không phải là bởi vì ta đấy chứ?”

Suy nghĩ này càng lúc càng rõ ràng, trong lòng tự nhiên thấy phức tạp, có chút khó có thể tin.

Cúi đầu nhìn dáng vẻ ngủ say của Sở Từ,

muốn gọi nàng dậy nhưng nhớ tới mới vừa rồi nàng còn có vẻ cáu giận mình, tự nhiên cảm thấy đau đầu, cảm giác nàng cứ ngủ như vậy cũng không tệ, đỡ phải tỉnh lại rồi lại hô đánh đánh giết giết...

- Sư huynh, ngươi nghĩ gì thế?

Ngồi vuông vắn ôm một nữ nhân ngồi trên tảng đá ngơ ngác bất động, tiểu hòa thượng Thần Tú nhìn vậy thì tỏ ra ước ao, ngượng ngùng đi qua, thận trọng hỏi. Con lừa kia cũng đi theo phía sau gã, mắt to tò mò nhìn Phương Hành.

- Ta muốn hỏi con quỷ nhỏ này chút chuyện...

Phương Hành lại không tức giận, như có điều suy nghĩ, than thở.

Thần Tú nói:

- Ngươi đánh thức nàng ta dậy rồi hỏi không phải là được rồi sao?

Phương Hành bật cười một tiếng, nói:

- Ngươi có tin khi nàng tỉnh lại nhất định sẽ không chịu nói gì, tiếp tục liều mạng với ta không hả?

Thần Tú ngẩn ra:

- Vậy làm sao bây giờ?

Phương Hành nói:

- Ta đang suy nghĩ có nên dụng hình hay không...

Thần Tú lại càng hoảng sợ hơn, cũng may Phương Hành sau khi tự nói lại tự lắc đầu nói:

- Không nỡ hạ thủ, aizz

Thần Tú cúi đầu suy nghĩ một chút, chợt cười hắc hắc, ngẩng đầu nhìn Phương Hành, thần bí thấp giọng nói:

- Sư huynh à, kỳ thực ta lại có một biện pháp, nếu như không hỏi ra được thì dứt khoát vào trong mộng của nàng xem thử không phải là được rồi sao...

- Vào trong mộng?

Phương Hành hơi ngẩn ra, nhìn tên tặc ngốc này.

Thần Tú liên tục gật đầu, cười hì hì nói:

- Người bị mõ của ta đánh ngất xỉu nhất định sẽ trầm vào nơi sâu nhất trong đầu của mình, cũng chính là chìm sâu trong mộng của nàng, chỉ cần ngươi phân một luồng thần niệm ra, ta sẽ đưa ngươi vào trong mộng của nàng, ở trong mộng, ngươi có thể thấy được dáng vẻ chân thật nhất của nàng, thậm chí có thể nghe được giọng nói nơi sâu trong nội tâm của nàng... chuyện này sẽ tốt hơn là dùng nghiêm hình khảo vấn...

- Thú vị!

Phương Hành vừa nghe thì đã cảm thấy quá ổn, nói làm liền làm ngay. Ngồi xếp bằng, để Sở Từ dựa trên vai của mình, sau đó phân ra một luồng thần niệm, trong tiếng tụng kinh của Thần Tú, chậm rãi chảy vào trong đầu Sở Từ, sau đó hắn rõ ràng cảm thấy được trong kinh văn của Thần Tú dường như ẩn chứa sức mạnh khó có thể diễn tả bằng lời, lại làm hắn càng lún càng sâu trong thân thể của Sở Từ, hầu như hợp làm một thể, liên hệ với thần hồn của nàng.

Loại cảm giác lõm sâu này giằng co một lúc lâu, trước mắt của Phương Hành cuối cùng hơi sáng lên, đi tới một thế giới.

Kiềm nén, bi ai, tuyệt vọng...

Thế giới mà Phương Hành nghĩ sẽ tới hẳn là sẽ có sức sống bừng bừng, đủ mọi màu sắc khác nhau. Nhưng sau khi tiến vào trong đầu của Sở Từ, Phương Hành chỉ có thể thấy được một thế giới vô tận hoàn toàn u ám, khắp nơi đều hoang vắng mà băng lạnh, xa xa, trời cao cũng u ám mà trầm thấp, liếc mắt nhìn qua không thấy được bến bờ, như là không có điểm cuối vậy. Bị cảm giác tuyệt vọng mà vắng lặng này đè nén đến mức không thở nổi.

Phương Hành bơi trong thế giới này, một độn đã đi được nghìn vạn dặm, những thứ thấy được đều là cảnh tượng giống nhau.

- Trong lòng nha đầu kia có bao nhiêu sự luẩn quẩn đây...

Phương Hành nói thầm, cảm giác vô cùng khó chịu, muốn hô to hai tiếng để phát tiết một chút, nhưng ngay cả giọng nói cũng không thể phát ra được.

Sau một hồi phi độn lâu, rốt cục hắn mới tới góc sâu nhất của thế giới này và thấy được thân ảnh của Sở Từ. Đó là ở một cái đáy cốc cực kỳ sâu, Sở Từ mang dáng vẻ mười mấy tuổi lúc bọn họ mới gặp gỡ, mặc váy màu trắng, chỉ là có vẻ vừa bẩn vừa cũ, rúc ở trong góc, ôm đầu gối, đầu chôn sâu trong hai cánh tay, như tượng gỗ, không hề nhúc nhích...

Còn ở bên người nàng lại là một phần mộ...

Chừng vài chục phần mộ vây quanh bên người nàng, tản ra khí tức cô tịch mà tuyệt vọng, lại trong trẻo lạnh lùng.

Đây là giấc mơ của nàng, cũng là hình chiếu của thế giới nội tâm của nàng...

Mà hình chiếu này chỉ có một mình nàng, cùng một phần mộ!

Chương 763: Khô thủ mười năm

Phương Hành bay tới nơi, đứng trên phần mộ nhìn, trước mỗi phần mộ đều có một tấm bia đá, trên bia không có chữ, nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn về phía tấm bia đá, tự đáy lòng tự nhiên biết trong phần mộ này chôn người nào, cũng biết hình ảnh và ký ức của người này trong đáy lòng. Hắn nhìn về phía một tấm bia liền thấy được mẫu thân của Sở Từ ở trong đó. Một vị nữ nhân tuyệt sắc nhưng tính cách trong trẻo lạnh lùng. Bà ta đối với bất kỳ ai đều là dáng vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, bao gồm cả Sở Từ. Sau đó, lúc Sở Từ lên ba tuổi liền tự tử chết trong thâm cung.

Hắn thấy được phụ thân của Sở Từ, ông ta là đế vương một khu vực, tính tình hào sảng, chỉ tiếc, đế vương chỉ có thể sống tới chín mươi năm tuổi, vì vậy ông ta không thể tu hành, cuối cùng trầm mê tửu sắc, cam tâm tình nguyện làm một con rối bị toàn bộ Sở gia nắm trong tay, lúc này ông ta còn sống, chỉ có điều lại không màng tới thế sự, thậm chí không biết mình có bao nhiêu tử nữ, trong lòng Sở Từ, ông ta đã chết.

Phương Hành cũng nhìn thấy một lão ma ma chăm sóc Sở Từ từ nhỏ, hiền lành mà thiện lương, nhưng năm Sở Từ lên bảy tuổi, bởi vì không nỡ để tiểu Sở Từ không vẽ xong bài học về trăm cái linh phù mà đại ca để lại nên đồng ý vẽ giúp nàng mấy tờ, để nàng có thể ngủ sớm một chút. Kết quả ngày thứ hai bị Sở hoàng nổi giận đùng đùng, đánh chết tươi trước mặt tất cả thái giám và cung nữ trong hậu cung, ngay trước mặt Sở Từ.

Ở trước nhất lại có ba phần mộ hơi lớn một chút. Ánh mắt của Phương Hành quét tới, lại để ý tới trên một phần mộ chính là của Sở hoàng, đại ca nghiêm nghị của Sở Từ. Lúc đó gã bị mình một quyền đánh chết ở Huyền Vực, hóa thành huyết vũ trước mặt Sở Từ. Một phần mộ ở bên phải lại là Sở Thái Thượng, lúc ông ấy xông trận Phong Thiện sơn bị chết trong trận thứ hai, cuối cùng được Sở Từ tự tay mai táng.

Còn một phần mộ ở giữa lớn nhất, là mình!

Phương Hành có chút kinh ngạc nhìn đoạn ký ức giấu ở đáy lòng Sở Từ, lại phát hiện đoạn ký ức đó lại có màu sắc ấm áp trong mắt của nàng. Hiện giờ hắn dường như dung hợp với tâm hồn của Sở Từ nên có thể cảm nhận được rõ ràng đoạn trí nhớ này của Sở Từ, có sự vui sướng và hạnh phúc, nhất là lúc nàng mới vào Huyền Vực. Lúc bị thương, vốn dĩ bị thương thế hành hạ chết đi sống lại, lúc đó mình cũng khó chịu thay nàng, nhưng vào lúc này, trong trí nhớ, nha đầu kia lại coi đó là thời gian trân quý nhất, rõ ràng rành mạch.

Chỉ tiếc đoạn ký ức này, hoặc có lẽ là một mình mang tới sự ấm áp cho nàng, trong thời điểm mình dùng một thương giết chết Sở Hoàng thái tử đã vỡ nát. Đột nhiên chuyển thành sự âm lãnh, còn lạnh hơn tất cả những chuyện trong quá trình lớn lên của nàng.

Một cô bé cuộn mình ngồi giữa vài chục phần mộ sâm nghiêm, dưới một bầu trời tuyệt vọng mà đen kịt.

Đây chính là cảnh trong mơ của Sở Từ, cũng có thể nói là thế giới trong đáy lòng của nàng.

Tại sao có thể có người như vậy chứ?

Ngay cả Phương Hành, sau khi tới thế giới này của Sở Từ, trong lòng cũng cảm thấy sự tuyệt vọng và chán nản trong đó. Bình thường hắn đều tự tại thoải mái, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới lại có người tuyệt vọng tới mức độ này. Nhất là lúc thấy được phần mộ thuộc về mình, trong lòng càng cảm thấy khó chịu hơn. Phần mộ cách Sở Từ gần nhất, cũng là phần mộ lớn nhất.

- Vì sao cô lại muốn giết Lữ Phụng Tiên?

Qua rất lâu sau đó, Phương Hành vẫn quyết định hỏi Sở Từ một câu, dù sao mình đã tới.

Hắn hỏi ra, trở thành một suy nghĩ trong giấc mộng của Sở Từ, ùng ùng hiện lên. Còn đối với Sở Từ, suy nghĩ này giống như chính nàng đang suy nghĩ. Sau khi cảm nhận được suy nghĩ này, nàng liền tự nhiên nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

- Bởi vì ta mệt mỏi.

Sở Từ ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng mà nhát gan. Mang theo một sự cô quạnh nhìn lên không trung, tự lẩm bẩm.

Lúc giọng nói nhát gan của nàng vang lên, suy nghĩ trong đầu như một cơn hồng thủy trong nháy mắt tràn vào trong đầu Phương Hành.

Hắn thấy được sự đau khổ cùng tuyệt vọng sau khi Sở Từ trở về từ Huyền Vực, cùng với sự tin tưởng như đang thôi miên chính mình: suy nghĩ Phương Tiểu Cửu và Phương Hành căn bản là hai người; cũng nhìn thấy dáng vẻ mỗi lần nàng nghe thấy tin tức của Phương Hành đều đau khổ, nhưng khi không nghe thấy tin tức gì của hắn còn đau khổ hơn. Càng thấy được lúc ở Phong Thiện sơn, sự lo lắng của nàng với mình, cùng với phát hiện cuối cùng mình rời đi căn bản không để ý tới tâm tình thất lạc của nàng, còn cả khi mình biến mất trong mười năm, nàng cô đơn chờ mình ở Sở Vương Đình.

- Bọn hoàng thúc đều đang buộc ta, buộc ta kết minh với Hoàng Phủ gia, buộc ta lập thệ giết ngươi, báo thù cho hoàng huynh ta.

Ở trong Sở Vương Đình trong trẻo nhưng lạnh lùng tịch mịch, Sở Từ mặc kim bào luôn ngồi ôm đầu gối ngồi ở đại điện, nhìn về phía bầu trời phương nam hy vọng nhìn thấy một người đằng vân mà đến, ở bên người nàng, có vô số người qua khuyên nàng, hy vọng nàng bằng lòng kết liên minh với Hoàng Phủ gia, đồng thời lại liên minh cùng Đại Tuyết sơn, cũng may Hoàng Phủ gia tranh với Đại Tuyết sơn, thành ra Sở Vương Đình càng có nhiều quyền lợi hơn.

- Ta không muốn, bọn họ đều rất tức giận, rất thất vọng với ta.

Hắn nhìn thấy cuối cùng Sở Từ sốt ruột, cũng không biết là không thể nhịn được cứ đợi từng ngày như vậy, hay là không nhịn được việc đám tộc nhân kia đêm ngày khuyên bảo. Nàng cởi kim bào xuống, rời khỏi đại điện, sau đó đằng vân về phía nam.

- Cuối cùng ta rời khỏi Sở Vực, cũng bỏ qua truyền thừa hoàng thất chính thống của bọn ta...

- Nhưng ta rất thất vọng.

Hắn nhìn thấy Sở Từ đứng ở sát biên giới Nam Chiêm Huyền Vực, nhìn cái cầu đá nhỏ kia, vừa nhìn là ba ngày.

- Ta chờ ngươi mười năm, ta vì ngươi bỏ qua cừu hận, thoát khỏi vương đình, ngươi lại không chịu tới thăm ta dù chỉ một lần!

Cuối cùng hắn thấy là Sở Từ hầu như đã tuyệt vọng, cuối cùng vẫn nản lòng thoái chí, nổi lên suy nghĩ thoái ẩn. Nàng chuẩn bị đến thăm người đã từng là bạn cũ, sau đó chọn một ngọn núi để quy ẩn, bởi vì biết bọn họ muốn tới Bạch Ngọc kinh, vả lại mình cũng tới Bạch Ngọc kinh. Lại không ngờ rằng nhìn thấy phù chiếu chém giết Phương Hành ở Bạch Ngọc kinh, cũng biết có người đang âm thầm tập trung một nhóm người tới để đối phó với Phương Hành. Nàng tâm vốn đã như tro tàn lại bỗng nhiên bừng tỉnh, nghĩ thầm, nếu đã tuyệt vọng, vậy liền trả nhân tình cuối cùng lại cho người đi.

- Kiếm thai này là do ngươi tặng ta, ta sẽ dùng kiếm thai này giúp ngươi trừ bỏ một đối thủ âm hiểm vậy!

- Chết cũng tốt, sống cũng được, còn nhân tình này của ngươi sẽ chặt đứt si niệm kia đi!

Mọi thứ đều đơn giản như vậy, ở trong lòng nha đầu này đơn giản như thế, vốn không hề có suy nghĩ gì phức tạp trong đầu cả.

Hận đơn giản như vậy, tình cũng đơn giản như vậy.

Không thể quên được chính là không thể quên được, cho dù là Phương Hành hay là chuyện Phương Hành giết hoàng huynh của nàng đều không thể quên được.

Lúc đầu ở Sở Vương Đình mười năm, nàng cũng âm thầm thề, nếu như hắn có thể tìm tới mình, vậy sẽ đi cùng với hắn! Cho dù là báo thù hay đại nghiệp, quyền chính của mình cũng đều bỏ qua hết, cho dù sau khi chết gặp lại hoàng huynh, bị hắn mắng chửi mình cũng sẽ ích kỷ một lần. Nhưng đợi mười năm, Phương Hành không tới, từ đầu đến cuối nàng cũng không quên chuyện hoàng huynh đã chết, nàng biết mình thực sự không thể quên được.

Cảm giác này quả thực là đau khổ không yên, ngay cả Phương Hành cũng cảm nhận được sự uể oải, nhìn cô gái nhỏ ở trong mơ coi chừng phần mộ, co rúc như con mèo nhỏ lưu lạc, hắn do dự một lát rồi hiển hóa thân hình trong giấc mộng này. Phương Hành chậm rãi đi tới trước mặt Sở Từ, đứng trước phần mộ thuộc về mình, nét mặt trầm mặc một lúc lâu, hắn bỗng nhiên đưa tay ra.

Hắn hết sức chăm chú nhìn Sở Từ, nói:

- Đi cùng gia nào, ta sẽ mang cô rời khỏi nơi này.

Sở Từ sợ ngây người, đây là một giấc mộng mà nàng đã mơ rất lâu rồi, vẫn là một mình mình cô đơn canh giữ cạnh phần mộ, dường như sẽ vĩnh viễn là như thế. Nàng cũng đã tin tương lai của mình đều sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn ở lại trong giấc mộng như vậy. Nhưng nàng không ngờ bỗng nhiên lại có người xuất hiện ở đây, trong thế giới tuyệt vọng chỉ thuộc về một mình nàng này, sau đó tự tay nói muốn dẫn nàng rời đi.

- Ngươi giết ca ca ta!

Sở Từ nhìn hắn rồi đột nhiên khóc lớn, giống như tiếng mèo nhỏ gào thét.

- Bởi vì hắn muốn giết ta mà!

Phương Hành trả lời chí khí hùng hồn, chỉ có điều sau khi nói xong dường như còn có chút do dự, lại nói:

- Chỉ có điều tốt xấu gì ta cũng sẽ bằng lòng với cô, nếu như về sau lại có một ca ca khác của cô tới trêu chọc ta, ta sẽ cố gắng không giết hắn nữa, được chưa?

Đầy mặt Sở Từ là nước mắt, khóc không ra tiếng, nghẹn ngào:

- Ta rất muốn đi theo ngươi, nhưng ta không quên được chuyện ngươi đã giết ca ca của ta, ta không thể làm tổn thương ngươi để báo thù cho hắn được, nhưng ta cũng không thể vĩnh viễn vờ như chuyện này chưa xảy ra để đi theo ngươi được, cho nên, cám ơn ngươi đã tới thăm ta, nhưng để ta ở lại đây đi! Đây là tội vì ta không quên được ngươi, cũng không quên được ca ca ta.

Ánh mắt của Phương Hành trở nên cổ quái, qua thật lâu mới không nhịn được lẩm bẩm:

- Mẹ kiếp, ta giết người chưa bao giờ hối hận, nhất là người vốn muốn giết ta, chỉ có điều, mẹ nó, ngày hôm nay cô cũng làm ta có chút hối hận rồi.

Vào lúc này ở bên ngoài, tiểu hòa thượng Thần Tú ngồi xếp bằng ở bên cạnh Phương Hành, thấp giọng tụng kinh, sau một hồi lâu mới chậm rãi mở mắt, hai mắt quay tròn bắn tinh quang bốn phía, nhìn Phương Hành đang ngồi xếp bằng cạnh mình đang bất động suy nghĩ, cùng với Sở Từ đang rúc trên vai hắn ngủ sâu không tỉnh, hít một tiếng thật thấp, cúi đầu, cảm giác như thấy được sự thỏa mãn vậy, không nhịn được lắc cái đầu trọc, cười hì hì nói:

- Không ngờ tới còn có những chuyện như thế này, nhân sinh thực sự là muôn màu muôn vẻ, sư huynh à, ngươi đã gặp phải một vấn đề nan giải rồi, ta quyết định sẽ cho ngươi mượn tâm kham để phá tình kiếp, chuyện này nên làm thế nào ngươi nhanh chóng suy nghĩ quyết định rồi mau nói cho ta biết nên làm sao bây giờ đi!

Chương 764: Sống tốt hơn so với Tiên nhân!

Vận mệnh nhân quả, thế sự trêu ngươi, trong lòng Sở Từ quả thực đang có bế tắc.

Ban đầu lúc đánh chết Sở Hoàng thái tử, Phương Hành cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, khi đó tuổi còn trẻ, con mẹ nó, nếu ngươi muốn đối phó với ta, ta chắc chắn sẽ giết chết ngươi trước rồi lại nói, quan tâm mọi việc nghiêng trời lệch đất gì, trước tiên giết chết đã. Bây giờ bảo hắn nên làm sao... tối thiểu cũng phải tìm một nơi nàng không nhìn thấy được để giết gã mới phải! Aiz... chỉ đổ thừa năm đó quá trẻ tuổi nóng tính thôi...

Chỉ có điều cũng chính bởi vì như vậy lại tạo thành một khúc mắc vĩnh viễn không thể giải được cho Sở Từ, ước chừng đã hành hạ cô gái này nhiều năm rồi, thậm chí hôm nay vẫn còn tuyệt vọng... thậm chí nàng còn không giống với Xảo Xảo nữa, tính tình của Xảo Xảo không chất phác như nàng, thù với Phương Hành cũng không sâu như vậy. Dù sao, cho dù là Hung Nô hay Chiêu Dương sư huynh đều không có liên hệ máu mủ gì với nàng cả. Hơn nữa lúc đó nàng còn khắc sâu cảm giác hơn với đối phương, không phải cừu hận mà là sợ hãi, giải trừ khúc mắc loại đó dù sao dễ dàng hơn một chút.

Sau khi nàng nghe Xảo Xảo nói Phương Hành gặp chuyện, ở lại Sở Vương Đình đợi hắn mười năm. Trong mười năm, nếu Phương Hành đi tìm nàng, như vậy nàng tất sẽ tinh lòng chăm sóc, an tâm làm bạn, nhưng cho dù là như vậy, trong lòng nàng vẫn có khúc mắc này.

Một bên là đại ca, một bên là người không quên được, đây chính là bế tắc.

Trước đó Phương Hành chưa từng nghĩ tới, trong lòng cũng không có chút gánh nặng nào, nhưng bây giờ gặp được cũng sẽ không ngồi yên không quan tâm tới.

Ở trong giấc mộng của Sở Từ, hắn ngồi cạnh phần mộ lẳng lặng nhìn nha đầu đang rúc trong góc.

Sở Từ chân thật dù sao cũng có tu vi Kim Đan trung cảnh. Nếu ở Nam Chiêm đã có thể trở thành lão tổ một phương rồi.

Nhưng trong lòng của nàng, nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương tuyệt vọng, một người nhát gan không bằng một con thỏ.

Mà ở thế giới bên ngoài, Thần Tú đang như kẻ trộm quyết định mượn đối thoại trong mộng lần này để vượt qua tình kiếp của chính mình, đầy cõi lòng là sự mong đợi nhìn Phương Hành xử lý phiền não này như thế nào... đương nhiên, ngoài việc muốn xem kịch vui ra, Phương Hành cũng không biết tặc hòa thượng này có thể nhìn thấy tất cả chuyện mình trải qua trong mộng hay không, bằng không nhất định sẽ trước tiên đá tiểu hòa thượng ra ngoài ngàn dặm rồi lại nói tiếp.

- Lộc cộc lộc cộc...

Con Thanh Lư kia cũng tò mò đi qua nhòm, mắt to tò mò nhìn Phương Hành, lại nhìn hòa thượng một cái.

- Đến đây. Sư điệt nằm xuống. Để sư thúc ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện tình yêu thê mỹ...

Thần Tú tự mình gọi Thanh Lư tới, vẻ mặt đặc sắc nói tới mức nước miếng văng tung tóe:

- Đã từng có một con lừa cố chấp, gặp được...

Thanh Lư nghe cũng khá nhập tâm, mắt to không chớp, sắp sửa phóng ra cả tia chớp rồi.

- ... Cuối cùng ấy à, ngươi đoán con lừa cố chấp kia nên làm gì bây giờ?

Nói đến cuối cùng. Thần Tú mặt mày tiếc hận, vẻ mặt nghiêm túc hỏi Thanh Lư.

- Vậy ngươi nói nên làm thế nào?

Đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu của Thần Tú.

Thần Tú đột nhiên hoảng sợ, gào lên một tiếng nhảy dựng, trừng mắt nhìn Phương Hành âm trầm đầy mặt ở phía sau, ngượng ngùng cười cười, nói:

- Ấy ấy, sư huynh à, sao huynh lại ra đây rồi, cũng không lên tiếng gọi ta...

- Ngươi nói thử xem?

Phương Hành tức giận gõ một cái xuống, tràn đầy nóng nảy. Mẹ kiếp, thật muốn đánh chết tên hòa thượng này mà.

Thanh Lư đung đưa cái đầu lớn, thở dài, đứng dậy, lộc cộc tránh sang một bên.

Nghĩ thầm, mắt mình cũng sắp sửa xưng lên rồi, người sư thúc này vẫn không hiểu, thật không có cách nào...

Thần Tú lại thẳng thắn, vừa thấy mình trốn không thoát thì ngoan ngoãn ôm đầu ngồi xổm xuống, chịu đòn đã quen rồi.

Chỉ có điều đợi một lát lại không có cảm giác nắm đấm của Phương Hành hạ xuống thì không khỏi len lén nhìn hắn một cái, lúc này mới phát hiện gương mặt của Phương Hành nghiêm túc tựa như đang suy nghĩ cái gì đó, vừa lúc đụng vào ánh mắt của Thần Tú liền thở dài, đã có quyết định, trực tiếp nắm chặt Thần Tú bằng một tay, mắng:

- Sư đệ ngu ngốc, ngươi thật muốn biết ta nên xử lý phiền toái lớn bây giờ thế nào hay sao?

Thần Tú ngẩn ngơ, mong đợi đầy mặt nói:

- Muốn chứ, muốn chứ...

Phương Hành cười lạnh một tiếng:

- Vậy ngươi giúp ta một chuyện đi!

Thần Tú ngẩn ngơ:

- Sư huynh cứ nói đi, nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng được...

Lông mày Phương Hành cau lại, như là nghiêm khắc hạ quyết tâm, bỗng nhiên nói:

- Ngươi giúp ta chém đoạn ký ức trước đó của nàng đi!

- Cái gì?

Thần Tú ngơ ngẩn, dường như không thể tin vào tai của mình.

Phương Hành lại chăm chú nhìn ánh mắt của nàng, giải thích:

- Chính là cắt đi đoạn ký ức mà ta làm thịt huynh trưởng của nàng, ngươi giúp ta chém đi cho nàng... bằng vào việc ngươi tu luyện Đại Nhật Như Lai kinh, thậm chí còn có thể bắt người ta quy y được, chém một đoạn ký ức đi chắc không khó chứ?

- Sư huynh ngươi không nói đùa đấy chứ?

Vẻ mặt của Thần Tú có chút trịnh trọng, khó tin hỏi lại xác nhận.

Phương Hành cười lạnh nói:

- Ngươi nói cũng không sai, trong lòng nàng ấy có sự bế tắc, nha đầu kia cũng quá quật cường rồi, nếu không sử dụng chút thủ đoạn thì nàng căn bản không giải được khúc mắc này, ta cũng lười ngày ngày khuyên nàng ấy, buộc nàng quên đi ca ca vốn không phải thứ tốt đẹp gì kia cũng không thể, vậy thì liền chém bỏ đi là được rồi. Chỉ cần nàng không nhớ là ta giết ca ca nàng là được, còn quản bế tắc cái rắm gì?

- Ặc... tuy sư huynh nói rất chí khí hùng hồn nhưng ta lại cảm thấy có chút quái dị...

Thần Tú lắp ba lắp bắp hỏi:

- Làm như vậy có tính là đang lừa nàng ấy không?

Phương Hành khinh thường nói:

- Chỉ cần không bị vạch trần thì sẽ không gọi là lừa gạt!

- Có phải không công bằng với nàng ấy không?

- Công bằng đáng giá mấy đồng tiền?

Vẫn như nhau, Thần Tú càng ngây người, một lát sau mới ngượng ngùng nói:

- Nhưng trước đây sư tôn từng nói không cho phép tự tiện động vào thần hồn của người khác...

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Không có việc gì, là ta buộc ngươi làm!

Thần Tú ngơ ngẩn, nói:

- Được rồi...

Gã ngượng ngùng đứng lên, ánh mắt có chút cổ quái đi tới trước mặt Sở Từ, quay đầu nhìn Phương Hành một cái, thán phục đầy bụng. Vốn đang cho rằng đó là một tử cục, còn sư huynh lại vô cùng dứt khoát trực tiếp, muốn chém rụng đoạn ký ức này của nàng... suy nghĩ chút thì thấy biện pháp này quả thực không tồi... bàn tay đã đè trên trán của Sở Từ, gã chợt ngừng lại, như là nghĩ tới một vấn đề.

- Sư huynh, ký ức liên hệ với thần hồn. Nếu ta chém bỏ trí nhớ của nàng, thần hồn của nàng cũng sẽ không hoàn chỉnh...

Do dự một chút, Thần Tú nói sự thực:

- Bình thường có thể không quá mức ảnh hưởng, nhưng nàng sẽ vĩnh viễn không có cách nào thật sự thành Tiên...

Lúc nói thế, vẻ mặt của Thần Tú cực kỳ nghiêm túc.

Đối với người tu hành, không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện thành tiên.

Đối mặt với vấn đề này, Phương Hành cũng hơi ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã quyết định như chém đinh chặt sát:

- Chém!

- Theo ta, ta sẽ cho nàng sống còn tốt hơn cả Tiên nhân!

Phương Hành nói năng có khí phách, vẻ mặt trịnh trọng, giống như một lời thề.

Mà nghe xong những lời này, trong lòng Thần Tú lại như chợt có một tia sét đánh lên. Vẻ mặt khi thì ngạc nhiên, khi thì trấn tĩnh, sau một hồi lâu gã mới dần dần khôi phục thái độ bình thường, hợp thành chữ thập thi lễ với Phương Hành một cái, sau đó lần nữa đưa bàn tay đè lên trán của Sở Từ. Một tia linh quang từ trong lòng bàn tay thoáng hiện lên, tiếng tụng kinh trầm thấp chậm rãi vang lên từ trong miệng gã, giống như chấn động đại địa, chấn động trời cao...

Nhìn Sở Từ đang hôn mê đang nhẹ nhàng run rẩy mí mắt, ánh mắt của Phương Hành cũng dị thường âm u mà nghiêm túc:

- Nha đầu, nàng cũng đừng trách ta, chuyện chém huynh trưởng của nàng, nàng đã quên nhưng ta sẽ nhớ kỹ, làm tổn hại một mình hắn, ta sẽ trả cho nàng cả một đại tộc...

...

...

Chém xong một đoạn ký ức trong đáy lòng Sở Từ, so với việc mạnh mẽ làm một tu sĩ Nguyên Anh như Thái Hạo Nhất bộ Lữ Mỹ Mỹ quy y thì dễ hơn nhiều. Thần Tú thậm chí chỉ dùng thời gian chưa tới một nén hương, bàn tay liền chậm rãi thu hồi lại, sau đó vẻ mặt trầm trọng gật đầu với Phương Hành, tự mình dẫn theo Thanh Lư đi sang một bên ngồi điều tức, chỉ để lại một mình Phương Hành ở đây nhìn Sở Từ.

Rất nhanh. Sở Từ cũng yếu ớt tỉnh lại, vẻ mặt lúc đầu có chút mê man, giống như là mới vừa làm một giấc chiêm bao, nháy mắt mấy cái, nàng mới nhìn thấy Phương Hành đang đứng trước mặt mình. Trước tiên là có chút đờ ra, sau đó đáy mắt bắn ra sự vui mừng mãnh liệt, giống như không thể tin được, lẩm bẩm:

- Là ngươi... Phương Tiểu Cửu... tên khốn kiếp ngươi quả nhiên chưa chết mà... rốt cuộc ta tìm được ngươi rồi...

Nàng theo bản năng ôm lấy Phương Hành, Phương Hành cũng mỉm cười đưa hai tay ra.

Chỉ có điều Sở Từ bỗng nhiên ngừng lại, tự tay vuốt cái đầu trọc của Phương Hành, khóc ròng nói:

- Nhưng sao mà ngươi lại thành hòa thượng rồi?

Mặt Phương Hành đen lại, ho khan một tiếng, nói:

- Giả, có thể cưới vợ...

Sở Từ yên tâm, trên mặt còn vương lệ lại cười tươi như hoa, nhào vào lòng Phương Hành, ôm vô cùng chặt, nhẹ giọng nức nở.

Còn Phương Hành cũng hơi đờ ra, ngượng ngùng ôm lấy nàng.

Trong chớp nhoáng này, trong lòng hai người đều có chút kinh ngạc, cho dù chỉ chém mất đi một bộ phận ký ức thôi nhưng tạo thành sự thay đổi với một người cũng vô cùng lớn. Dường như Phương Hành thấy được Sở Từ trước khi tới Huyền Vực, trong lòng có chút không dám tin.

Còn Sở Từ thì trong nháy mắt có hơi mất phương hướng, cảm giác mình dường như quên mất cái gì đó, nhưng trong lòng lại cũng đồng thời như được bỏ đi một tảng đá lớn, vô cùng ung dung, hơn nữa nàng còn gặp lại Phương Hành, trong lòng cực kỳ vui sướng, nhanh chóng lắc lắc đầu, không quan tâm quên mất gì nữa. Lần nữa gặp lại Phương Hành, hơn nữa còn chân thật ôm được tên khốn này, chuyện này đã đủ rồi.

Còn Phương Hành cũng chỉ thất thần trong một chốc, rất nhanh liền không đứng đắn sờ dần xuống dưới lưng của Sở Từ...

- Ngươi làm cái gì đó?

Mặt mũi Sở Từ thẹn thùng đỏ bừng lên, giận dữ đẩy Phương Hành ra xa.

- Hắc hắc hắc hắc, ta xem thử xem có nhận lầm người hay không ấy mà...

Sở Từ quá tức giận, muốn đi lên liều mạng nhưng lại không ngờ tới phía sau hai người bỗng nhiên có linh quang nhàn nhạt bay lên, giống như một chùm sương bay lên không trung. Bọn họ đồng thời ngẩn ra, ngưng thần nhìn sang, lại chỉ cảm ứng được ở trong linh quang đang có một luồng thần niệm lạnh như băng truyền lời với họ:

- Đại trận đã thành, bạch xà ở phía tây cách các người hơn ngàn dặm...

- Ha hả, thiếu chút nữa đã quên còn có bọn họ...

Phương Hành điểm ngón tay một cái, khói xanh nhàn nhạt bao lấy hai luồng linh quang, cùng lúc đó, trên mặt hắn đã dâng lên nụ cười lạnh như băng, như là đang suy nghĩ cái gì đó. Sau một hồi lâu, bỗng nhiên mắt hơi sáng lên nhìn về phía Sở Từ:

- Có muốn có Bạch Ngọc lệnh không?

Sở Từ ngẩn ngơ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói:

- Muốn!

Phương Hành cười ha hả, phi thân về phía tiểu hòa thượng Thần Tú cùng Thanh Lư, sau đó hai hòa thượng cùng một con lừa tụ tập với nhau, thấp giọng thương lượng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cãi vã kịch liệt cùng với tiếng vỗ tay cười to, còn kèm theo tiếng "Ơ a ơ a" của Thanh Lư, tiếng kêu khá hưng phấn, xem ra một kế hoạch vô cùng độc đang chậm rãi thành hình giữa ba người họ.

- Được, cứ làm như vậy đi, lấy phù thạch của ta về, lấy Bạch Ngọc lệnh của Sở tiểu tức phụ của ta về luôn...

Sau một hồi lâu, Phương Hành đột nhiên vỗ tay cười to, hào khí can vân.

- Ơ a!

Thanh Lư cũng kêu lên, vang lớn dị thường.

Thần Tú ở một bên phiên dịch:

- Sư điệt của ta nói, lấy cả Thái Thượng Hóa Linh kinh của nó về!

Chương 765: Lần này náo nhiệt rồi đây...

Sau khi được Phương Hành đề nghị, Thần Tú bổ sung, Thanh Lư nỗ lực lên tiếng ủng hộ thì kế hoạch khá viên mãn, hơn nữa ba tên này cũng là loại nói làm liền làm. Thật sự không có chút khách khí nào với Thái Hạo bộ. Phương Hành ngay lập tức lấy Chư Phật Quan Tưởng kinh ra, trút linh lực vào, dẫn động thần biến kinh thư, rất nhiều huyễn ảnh thoáng hiện trên kinh văn, chiếu khu vực trong vòng ngàn dặm thấy rõ từng chi tiết, không thiếu chút nào.

Sau thời gian uống cạn một chung trà, Phương Hành liền biết rõ tất cả mọi thứ trong vòng ngàn dặm.

Hắn thấy được tất cả Hồng Hoang Di Chủng trong vòng ngàn dặm ở đây, thấy được đám Lữ Phụng Tiên bày xong đại trận mai phục, cũng nhìn thấy Lữ Phụng Tiên đứng ở pháp thuyền cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay mãnh liệt thúc giục khí tức của mình, nhanh chóng chạy về hướng Bạch Ngọc kinh. Còn con bạch xà đầu một sừng kia thì ẩn núp bên ngoài vài trăm dặm, nhìn chòng chọc vào Lữ Phụng Tiên, lưỡi xì xì thò ra thụt vào, cực kỳ đắc ý.

Linh tính của nó gần như vượt qua cả Hồng Hoang Di Chủng, Lữ Phụng Tiên lui về hướng Bạch Ngọc kinh nó cũng không dám đuổi nữa, biết hướng đó cất giấu khí tức hết sức nguy hiểm, mà đối với nó, đuổi một đám người như thế phải chạy về Bạch Ngọc kinh coi như là một chuyện cực kỳ đắc ý rồi.

Còn Phương Hành cùng Thần Tú và Thanh Lư cũng lương lượng lại một chút, sau đó dặn Sở Từ chờ ở đây, phân về ba hướng nhanh chóng chạy đi. Rất nhanh đã biến mất trong đêm tối. Sở Từ cũng nhu thuận thành thật chờ tại chỗ, đối với nàng thì lúc này cảm giác mọi thứ đều tốt đẹp như thế, trong lòng dường như được buông xuống một tảng đá lớn đã đè nặng nhiều năm vậy...

Nàng đã không nhớ rõ vì sao mình lại hận Phương Hành nhiều năm như vậy, theo bản năng quy cho chuyện tên khốn này trước đây ném một mình mình vào Huyền Vực, sau đó liền bỏ đi mất tăm mất tích. Mà hận ý lâu như thế, giờ khắc được gặp lại hắn đã tiêu tan thành mây khói, nhất là khi tên khốn này ở trước mặt một hòa thượng cùng một con lừa, gọi lên bốn chữ “Sở tiểu tức phụ”, nàng mừng rỡ như điên vậy.

Đối với Phương Hành, nàng luôn luôn cực kỳ tín nhiệm, hắn bảo mình chờ ở đây, vậy mình liền chờ ở đây là được rồi.

Chỉ có điều khi một mình ngồi ở đây không tránh được hơi sợ chút...

Đương nhiên, nàng nhanh chóng không có thời gian để sợ nữa.

Chỉ qua thời gian khoảng hai nén hương, bỗng nhiên phía đông xa xa mơ hồ truyền tới tiếng gầm giận dữ, ở giữa còn kèm theo tiếng kêu to phách lối của một con lừa. Sở Từ gấp gáp vội vàng ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy phía bầu trời kia có Thanh Lư đang đạp mây chạy vội tới, còn ở phía dưới thì có một con bọ cạp to lớn đang liều mạng đuổi theo. Nó rõ ràng không với tới con lừa ở trên không trung, nhưng cố tình mỗi khi nó muốn dừng lại, Thanh Lư liền đắc ý kêu to với nó, còn thả một thứ như phân lừa xuống phía dưới, lúc trúng lúc không đập vào đầu của nó, làm con bọ cạp này tức giận tới mức điên cuồng quơ đôi càng cùng độc vỹ, lóc cóc gắt gao đuổi theo, không đập chết con lừa này thề không bỏ qua...

- Không phải muốn dẫn bạch xà kia tới sao? Tại sao lại chọc một con Hồng Hoang Di Chủng khác chứ?

Sở Từ vừa nhìn thấy con bọ cạp to như một ngọn núi nhỏ kia thì nhất thời tê cả đầu, vèo một cái bay lên không trung.

- Ai di cái gì đà Phật. Tiểu tăng thật sự chỉ muốn giảng một đoạn kinh cho ngươi mà thôi, làm hóa giải chút oán khí mà...

Phía nam, tiểu hòa thượng Thần Tú oa oa kêu to, trên vai khiêng một cái mõ lớn gấp mười lần bình thường. Còn ở dưới chân gã có một con cóc trên người mọc đầy bọc mủ màu xanh đồng, nhảy liên tục đuổi theo, thỉnh thoảng nó nhảy lên không trung, còn bất chợt phun đầu lưỡi như phi kiếm ra giống như muốn bắt ruồi cuốn về phía tiểu hòa thượng Thần Tú trên không trung, lại làm Thần Tú chỉ có thể chạy theo hình chữ “S”. Hơn nữa vừa chạy còn vừa thở hổn hển giải thích:

- Cóc huynh, đập đầu ngươi một cái, thực sự là bởi vì sư phụ của ta dạy ta làm vậy, khi Đàn Việt không nghe lời khuyên bảo thì phải làm vậy. Cần phải cảnh tỉnh... Ngươi nên thay đổi cách nhìn đi chứ?

- Trời... lại có thêm một con nữa rồi...

Sở Từ lập tức tăng tốc độ của mình lên, trong lòng sợ hãi vỗ vỗ lồng ngực của mình. Con cóc kia nhảy thực sự không thấp, nhất là cái đầu lưỡi, một khi phun ra ngoài quả thực dài hơn ngàn trượng. Tu sĩ bay trên không trung không khác gì con ruồi bay trên đầu nó. Hòa thượng này cũng thật là lớn mật, vậy mà lại dẫn một con như vậy qua đây, nếu mình không cẩn thận bị nó mò được thì sẽ phiền toái rồi.

Lập tức có hai con Hồng Hoang Di Chủng bị dẫn qua, hai tên khốn này muốn làm gì đây?

Trong lòng khiếp sợ, trong đầu còn chưa kịp suy nghĩ, một cảnh càng kinh người hơn xuất hiện.

- Đồ khốn kiếp, không phải ngươi có thể bay sao? Không phải ngươi có thể phun lửa sao? Không phải ngươi có thể đào núi sao? Đuổi theo ta đi này...

Phía tây, Phương Hành chạy nhanh như một làn khói quay lại, phía sau có ba luồng ma vân cuồn cuộn đuổi theo. Luồng bên trái ngân quang lóng lánh, thế như thiểm điện, rõ ràng chính là bạch xà một sừng. Thỉnh thoảng nó nhảy lên bay lượn trên không trung đuổi theo, ở giữa lại là một con giun không biết dài bao nhiêu, chui tới chui lui dưới đất, tốc độ cũng cực kỳ nhanh. Còn ở bên phải còn có một con hung vật tương tự với rắn mối, trên lưng lại mọc hai cánh quái dị đang sải hai cánh lớn hăng hái đuổi theo, thỉnh thoảng phun ra ngọn lửa màu xanh lam nhạt.

- Lần này náo nhiệt rồi đây...

- Ơ a... Ơ a...

- Sư huynh à, tại sao ngươi lại dẫn cả vương tộc của Hồng Hoang Di Mạch tới đây cả rồi...

Lần này đừng nói là Sở Từ, ngay cả Thần Tú và Thanh Lư cũng sợ tới ngây người. Lúc đầu ba người đã hẹn gặp nhau ở bên cạnh, nhưng vừa thấy Phương Hành mạnh như vậy, hai người này liền trực tiếp quay đầu chạy về hướng bắc, phía sau bọn họ, Hồng Hoang Di Chủng cũng lập tức đổi hướng đuổi theo bọn họ. Hai luồng ma vân mênh mông cuồn cuộn, đi thẳng về phương bắc... cũng chính là xông thẳng tới chỗ mà đám Thái Hạo Nhất bộ đang mai phục.

Nhưng Sở Tử lại tương đối có lương tâm, ngây ngốc đứng tại chỗ chờ Phương Hành.

- Ngốc à, chạy mau...

Phương Hành vèo một tiếng chạy tới, vung Sở Tử lên lưng, nhanh chóng đạp không chạy nhanh hơn cả tia chớp.

...

...

- Con lừa ngốc có thể thành công không?

Lúc này cách đám Phương Hành khoảng ba ngàn dặm về hướng bắc, trong một sơn cốc của quần sơn xa xôi, đám tán tu do Thái Hạo

Nhất bộ triệu tập tới đều cầm trận kỳ trong tay núp trong sơn cốc này, cũng lấy phù triện đặc dị mà Lữ Phụng Tiên cho bọn họ để che giấu khí tức của bản thân, còn đám gia nô của Thái Hạo Nhất bộ thì đi cùng Sư Nam Cát, Trần Lão Hạc ẩn thân trên đỉnh núi. Bọn họ từ xa quan sát chân trời phía nam, trong lòng cũng có chút nghiêm trọng. Bây giờ vạn sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu hòa thượng kia dẫn bạch xà một sừng tới sơn cốc này mà thôi.

Chỉ có điều vừa mới nghĩ tới hung man của tên hòa thượng dởm này, Trần Lão Hạc vẫn có chút lo lắng, sợ hắn nửa đường chạy mất.

Nhưng Sư Nam Cát lại cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt giải thích:

- Hắn không chạy được, sư huynh cho hai người bọn hắn mỗi người một cái phù chú, mặc dù là mượn lực truyền âm của phù chú tuy rằng có thể dùng lực phù chú để trợ lực một phần cho bọn hắn, nhưng phù chú kia ở một mức độ nào đó thì cũng coi như là một cấm chế, bọn họ ngoan ngoãn đưa Di Chủng tới thì thôi, nếu như trên đường làm chuyện gì không trung thực, sẽ chỉ có con đường chết...

- Lữ công tử thật cao minh...

Trần Lão Hạc vội vàng nói một câu nịnh bợ, tuy là chủ tử không nghe được nhưng để đám nô tài này nghe là được rồi.

Chỉ có điều câu nói này thực sự không có chút kỹ thuật giá trị gì, Sư Nam Cát cùng gia bộc của Thái Hạo Nhất bộ đều chỉ là cười lạnh một tiếng, cũng không tiếp lời.

- Lữ công tử có thể tới đúng lúc không nhỉ?

Trần Lão Hạc do dự một chút, rồi lại theo bản năng hỏi một câu.

Kế hoạch ban đầu của bọn họ là sau khi khốn trụ bạch xà một sừng, Lữ Phụng Tiên sẽ dùng tốc độ nhanh chóng tới đây chém giết bạch xà. Lúc nói thì ung dung thoải mái, nhưng lúc này khi thật sự thi hành lại khó tránh khỏi có chút thấp thỏm. Bạch xà kia vô cùng đáng sợ, so với tu sĩ Nguyên Anh cũng không kém bao nhiêu. Nếu như Lữ Phụng Tiên không kịp xuất thủ, vậy một đám mình sợ là không đủ cho nó chơi đùa...

- Nào cần ngươi nhiều lời như vậy, thiếu chủ vẫn chưa thật sự rút lui, sau khi pháp thuyền lui ra ngoài nghìn dặm, thấy bạch xà một sừng kia không đuổi theo liền âm thầm ẩn thân chạy về, chắc hẳn sắp tới đây rồi, ngươi chỉ cần để ý làm theo tính toán vây khốn bạch xà là được...

Một tên gia nô của Lữ gia rất không hài lòng la một câu. Tuy Trần Lão Hạc có tu vi cao hơn y nhưng cũng chỉ có thể liên thanh nói dạ, trong lòng đương nhiên cũng có chút khó chịu. Gia nhập vào môn đình của người khác chính là loại tư vị này, cho dù tu vi của ngươi cao tới đâu, cho dù ngươi tận tâm tận lực tới đâu, cho dù sẵn sàng góp sức cho chủ tử là một đại nhân vật, nhưng người tới tùy tiện giáo huấn ngươi một câu thì ngươi cũng phải chịu đựng...

Chỉ có điều ngay lúc gã đang tận lực cảm khái, Sư Nam Cát bỗng nhiên khựng mày lại, thấp giọng quát:

- Tới rồi!

Mọi người lập tức cảnh giác, nhìn theo ánh mắt của gã về phía trước, liền nhìn thấy phía nam phía chân trời, một luồng ma khí cuồn cuộn như mây đang nhanh chóng đi về hướng này. Lúc này khoảng cách còn xa, ma vân lại chính là khí cơ của bản thân Hồng Hoang Di Mạch hiển hóa thành, làm nhiễu loạn cảm ứng thần thức của tu sĩ. Vì vậy chúng tu đều không nhìn rõ ráng vẻ thật sự phía dưới ma vân, chỉ có thể nhìn được ma khí kéo một hàng dài trên không trung, cuồn cuộn di chuyển về hướng này.

Chỉ có điều luồng ma khí kia nhắm thẳng vào một tòa sơn cốc bí ẩn này, tất nhiên không thể là trùng hợp được. Đám Sư Nam Cát lập tức tập trung, từng pháp lệnh truyền ra, cùng lúc đó, bọn họ đều giữ lại túi trữ vật của mình, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị xuất thủ...

Sơn cốc sâu thẳm hắc ám đã mở ra một cái lỗ hổng, chỉ chờ hòa thượng kia dẫn bạch xà một sừng vào cuộc!

Ùng ùng!

Ma khí dần dần gần, còn trong lòng chư tán tu cũng đã căng thẳng tới cực điểm...

Nhưng vào lúc này, ma khí phía trước có một cái bóng vèo một tiếng nhảy ra ngoài. Bốn cái móng chân chạy lộc cộc cực nhanh, một luồng khói đen điên cuồng chạy vội tới sơn cốc, phía sau, cái đuôi nhỏ bị bỏ rơi kêu lên đến là thích tai...

Không kịp nghĩ kĩ, con Thanh Lư đã đâm đầu vào trong sơn cốc, còn chùm ma vân vẫn theo sát nó cũng đuổi sát tới. Cho tới lúc này, chúng tu mới nhìn được rõ ràng, phía dưới ma vân nào phải là bạch xà một sừng gì, rõ ràng là một con bọ cạp đầu to bằng ngọn núi nhỏ, toàn thân ngăm đen, phía sau có một cái đuôi ánh lam quanh co khúc khuỷu dài chừng mấy chục trượng...

- Mẹ nó...

Đám tu sĩ của Thái Hạo Nhất bộ mai phục trong sơn cốc đều sợ ngây người, thậm chí quên việc kịp thời bày đại trận...

- Con lừa ngốc kia đâu? Sao lại biến thành một con Thanh Lư?

Chương 766: Cõng vợ tới đánh cướp

Một tiếng ầm vang lên, chúng tu còn chưa phản ứng kịp, con bọ cạp cái đuôi như ngọn núi nhỏ đã đâm thẳng đầu vào trong sơn cốc rồi. Thân thể tựa như tạo ra từ thép ròng thổi qua nham thạch, làm sụp cả một cái vách núi, ma vân cuồn cuộn tràn ra tựa như hóa sơn cốc này thành u minh tử địa. Chúng tán tu mai phục ở nơi này đều lộ ra trong ma khí, ngay một khắc này, con bọ cạp lam vỹ đột nhiên bỏ qua Thanh Lư mà nó vẫn luôn đuổi theo, ngẩng đầu lên cảnh giác quan sát bốn phía.

- Vèo!

Đuôi lam sắc cuộn lại sau lưng nó còn nhanh hơn cả sấm chớp, trong một chốc liền câu vào bóng đen cạnh nó không xa, xuyên thủng qua ngực một tu sĩ đang kinh hoàng thất thố, kéo thẳng ra ngoài. Tiếng kêu điên cuồng thảm thiết vang vọng sơn cốc.

Ma khí trên người đối với nó có tác dụng thần kỳ như thần niệm của tu sĩ vậy. Nơi mà ma khí đi qua, tất cả mọi thứ dường như đều hiện trong đầu nó, cũng chính vì vậy, đột nhiên biết quanh đây có rất nhiều tu sĩ đang mai phục nó, mơ hồ đoán được mình đã rơi vào một cái vòng vây. Trong một chốc này nó tức giận, hồn nhiên bất chấp truy sát con Thanh Lư ghê tởm kia, trực tiếp hoạt động cơ thể, mở rộng sát nghiệt.

- Vây khốn nó!

Trong một chốc này, tu sĩ trong sơn cốc cũng không quan tâm đươc nhiều như vậy. Ngay khi mới thấy ma khí vọt tới, bọn họ cũng đã cầm trận kỳ trong tay, chỉ là khi nhìn thấy xông vào không phải một con bạch xà một sừng mà là một con bọ cạp to lớn thì mới hơi ngẩn ra chút, nhưng lại gặp xui xẻo, tu sĩ gặp vận xui kêu thảo thiết vang vọng nhất thời nhắc nhở bọn họ, không chút nghĩ ngợi liền xông lên cao, trận kỳ trong tay điên cuồng vung lên, lúc này cái gì cũng không kịp nữa, trước tiên khởi động đại trận rồi lại nói. Không có cách nào khác, nếu không nhanh chóng vây khốn nó, còn không biết phe mình sẽ có bao nhiêu người phải chết...

Vèo vèo vèo

Từng luồng linh quang liên kết lại với nhau đan thành một tấm lưới lớn, bao trùm cả sơn cốc vào như một cái lồng, còn có cả lực bát môn đáng sợ, chí lực hùng hồn áp chế xuống, làm toàn bộ sơn cốc đều hiện đầy lực cầm cố. Bọ cạp tức giận như điên, hai cái càng lớn không ngừng vùng vẫy, làm vỡ nát từng luồng lực cầm cố, lại muốn bò ra bên ngoài sơn cốc, còn một đám tán tu ở xung quanh sợ hãi đến hồn phi phách tán, dùng toàn bộ sức mạnh ra điên cuồng liên kết linh khí lại, làm lực ràng buộc của đại trận tăng tới cực hạn.

Trong nháy mắt đại trận tạo thành, Thanh Lư cùng với bọ cạp lam vỹ đồng thời bị vây trong sơn cốc.

Chỉ là Sư Nam Cát cùng đám Trần Lão Hạc ở phía trên sắc mặt lại bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi. Vô số suy nghĩ lướt qua trong đầu...

Rốt cuộc xảy ra tình huống gì đây?

Rõ ràng là bảo tên hòa thượng kia dẫn bạch xà một sừng tới là được, sao giờ lại thành một con lừa dẫn bọ cạp lam vỹ tới chứ?

Nhất là Sư Nam Cát, ánh mắt gắt gao nhìn con lừa kia, càng nhìn càng cảm thấy quen mắt...

Nhưng mà còn chưa đợi gã phản ứng lại, bỗng nhiên phát hiện vị trí phía tây lại có một luồng ma khí đang điên cuồng xông qua đây. Luồng ma khí này lượn quanh trên đường một cái, kéo dài khoảng cách, cho nên tới chậm hơn so với con lừa một chút. Nhưng giống như đã tính tốc độ một cách tỉ mỉ rồi, cũng chỉ chậm hơn một chút so với con lừa mà thôi, dường như trong nháy mắt pháp trận hình thành trong sơn cốc đã theo sát vọt tới rồi.

- Tránh ra một chút, mau tránh ra một chút... con cóc này điên rồi...

Phía trước ma vân có một người khuôn mặt tuấn tú. Tiểu hòa thượng khí chất thánh khiết, trên người mặc một bộ tăng bào nguyệt sắc không nhiễm chút bụi nào, chân đạp giầy rơm kết từ sợi đay, trên vai khiêng một cái mõ cực lớn, môt đường kêu la om sòm. Tốc đố quả là nhanh như sấm sét, ầm một tiếng liền vọt thẳng về hướng đám Sư Nam Cát, cái đầu trơn bóng hăng hái vọt về phía này, như mơ hồ bắn ra một tia hàn quang...

- Đứng lại!

Lúc này, Sư Nam Cát, Trần Lão Hạc cùng với gia nô của Lữ gia đồng thời kinh hãi, nhao nhao xuất thủ về hướng tên hòa thượng này, nhất thời rất nhiều tia thần quang ở trước người bọn họ đan vào nhao tạo thành sóng triều lan thẳng về phía tiểu hòa thượng. Thật sự là thế xông tới của tiểu hòa thượng này quá mạnh, quả thực còn nhanh hơn so với Nguyên Anh. Chỉ bằng thế tới này không khác gì chiến xa ùng ùng lao về phía trước, nếu như đụng vào người bọn họ tất sẽ có thể đụng chết một hai người. Trong vô thức bọn họ cũng đã thi triển ra công kích mạnh nhất của mình để ngăn cản địch.

Chỉ có điều, thần pháp của tiểu hòa thượng này lưu loát rõ ràng, vọt thẳng về phía bọn họ, lúc chỉ còn cách người bọn họ hơn mười trượng thì đột nhiên hai chân bước ra một bước, thế xông vội tới trong một chốc đã biến thành phóng lên cao. Vèo một tiếng đã nhảy lên thật cao trên không trung, còn đám Sư Nam Cát cũng vào lúc này thấy được con cóc tựa như một ngọn núi phía sau tiểu hòa thượng kia.

- Hu...

Con cóc kia một thân là khí tức yêu ma, nhảy thẳng từ bên ngoài nghìn trượng qua đây, thân hình như núi cao, nhảy cũng rất cao, sau đó vạch ra một hình cung to lớn, dùng lực như vạn quân rơi xuống. Chỗ rơi vừa hay là trong thung lũng này, còn ở trong cốc, sáu mươi, bảy mươi tên tán tu đang sử dụng toàn bộ sức mạnh để trấn áp con bọ cạp lam vỹ đang bị vây trong sơn cốc, hồn nhiên chưa nghĩ tới đại họa trời giáng ở phía sau.

Bùm!

Khói mù bay lên từng đợt, đá vỡ không ngừng bay ra, bảy mươi sáu tán tu bị con cóc đặt mông ngồi lên bảy, tám người, ngay cả con bọ cạp lam vỹ kia cũng bị con cóc đặt mông ngồi cho một cái làm đầu óc choáng váng, người may mắn không bị cóc ngồi lên cũng đều bị cơn gió lớn thổi từ ngoài vào đánh ra ngoài, trong lúc nhất thời, tiếng người ngã, tiếng kêu rên liên hồi, tiếng kêu đau đớn vang lên, đại trận trong núi bị xông cho thất linh bát lạc, trực tiếp vỡ nát.

- Xì xì

Trên đầu con cóc này như có một gò núi nhỏ, hai mắt đỏ bắn ra tinh quang như một cái cối xay, u mịch nhìn phía trên vùng núi này. Lúc đám Sư Nam Cát nhìn thấy con cóc này hạ xuống thì đều kinh hãi, gào thét trốn thoát từ nơi ẩn thân, phóng lên cao, nhưng cố tình bọn họ không trốn cũng không được. Đám ma vật này chỉ có thể lấy ma khí nhận biết sự tồn tại của bọn họ, nhưng lại không nhìn thấy khi bọn họ bất động ngồi yên, mà bây giờ bọn họ lại xông lên trên cao lập tức in trong mắt của ma chủng này. Nói tới lại nực cười, bề ngoài ma cáp (cóc) này dữ tợn, nhưng trên thực tế cũng bị một đám tu sĩ bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt này làm hoảng sợ, buồn bực kêu lên một tiếng, một cái đầu lưỡi theo bản năng thò ra ngoài.

Một cái lưỡi dài không dưới trăm trượng, chiều rộng gần mười trượng, thông huyết như máu tản ra mùi tanh hôi tựa như một món pháp khí thần cấp, bay thẳng về phía đám Sư Nam Cát ở trên núi, cuốn lấy. Nhìn thế này, một khi bị đầu lưỡi của nó quấn được, tất nhiên sẽ tử thương thảm trọng...

- Bùm!

Trong một chốc này, thân là người có tu vi cao nhất trong chúng tu sĩ, con ngươi của Sư Nam Cát đột nhiên rụt lại, dưới tình huống này cũng chỉ còn gã có thực lực lên trước cản lại, nhưng trong một chốc này gã lại không chút nghĩ ngợi, trực tiếp không để ý tới những tính mạng đám tu sĩ bên người, tự mình đạp hai chân xuống chạy thoát vào hư không. Còn đám gia nô của Lữ gia cùng Trần Lão Hạc có tốc độ không bằng gã thì đều ở lại bên dưới không trung chờ chết.

- Ông trời của ta ơi...

Trên không trung, Trần Lão Hạc thậm chí cả gia nô của Lữ gia đồng thời kêu rên trong lòng.

Gã ta làm cái mẹ gì đây. Rõ ràng đã bố trí một lúc lâu để chu toàn kế hoạch mai phục, tại sao lại xuất hiện biến cố lớn như vậy chứ?

Con cóc này cùng con bọ cạp lam vỹ kia từ đâu mà ra thế, chẳng lẽ phải chết không minh bạch như thế này sao?

Ầm!

Đầu lưỡi kia đã vươn qua rồi, bắn thẳng phía phía xa giữa không trung, sau đó nương vào quán tính đánh một quyền, lại thu lại trong miệng nó, đây chính là tập tính của ma cáp, nói thì đơn giản. Chỉ là ma cáp này quá mạnh mẽ, đầu lưỡi kia còn linh hoạt hơn cả sấm sét, lướt một vòng trên không trung rồi thu lại, gia nô của Lữ gia lại phản ứng kịp, chừng bảy tám người bị cuốn vào trong đầu lưỡi, ương ngạnh kéo về phía miệng của ma cáp...

Miệng nó như một cái động lớn sâu không lường được, đám tu sĩ này khóc không ra nước mắt, tiến vào bên trong. Đó là con đường chết đó...

- Nghiệp chướng phương nào, dám đả thương người của Lữ thị ta?

Nhưng cũng vào lúc này, phía xa giữa không trung bỗng nhiên truyền tới một tiếng quát lạnh tựa như sấm rền, có một chùm hỏa hồng kim sắc đằng vân nhanh chóng vọt tới. Mây còn chưa kéo tới đã truyền tới một tiếng hét lớn, một thanh Phương Thiên Họa Kích bay thẳng từ trong mây ra. Phương Thiên Họa kích tập trung thần lực cường đại bay cực nhanh, trong một chốc đã tạo thành một đường ngang giữa không trung, xỏ xuyên qua đầu lưỡi đang cần thu vào miệng của ma cáp, lực đạo cường đại xé cái lưỡi thành một vết thương lớn, sau đó cắm mạnh vào trong vách núi đá.

- Graooo

Ma cáp đau đớn, thân thể run lên, bọc mủ trên người vô ý thức phun nọc độc ra, trên người tựa như đột nhiên xuất hiện trên dưới một trăm dòng suối phun...

Còn một đám gia nô Lữ gia bị đầu lưỡi của ma cáp cuốn lấy suýt nữa bị mất mạng cũng tìm được đường sống trong chỗ chết, nhao nhao rơi xuống đỉnh núi, hoang mang chưa hết, tất cả đều thấy đại hỉ trong bụng, kích động không ngừng nhìn về phía không trung, trong miệng kêu to:

- Thiếu chủ...

Xa xa trong một chùm hỏa vân đã lộ ra thân hình của Lữ Phụng Tiên ở bên trong.

Tuy là chuyện này quỷ dị làm suýt nữa toàn quân bị diệt nhưng thấy Lữ Phụng Tiên tới rồi, nhóm gia nô này vẫn lập tức tăng vọt dũng khí.

Thiên kiêu của Thái Hạo Lữ tộc, dũng lực có một không hai của Bồng Lai, được lão tổ của Thái Hạo Lữ tộc xưng là “Thiên tư hơn xa cùng thế hệ, bất thế lương tướng, dòng dõi chân tiên”, từ khi xuất thế tới nay đánh bại địch chưa bao giờ dùng quá mười chiêu, Phụng Tiên thiếu chủ tới rồi. Cho dù cục diện hỗn loạn hơn nữa, bọn họ cũng tin y có thể bằng vào một cây Phương Thiên Họa Kích mà hoàn toàn trấn áp được. Đây chính là một sự sùng bái và ỷ lại tuyệt đối của thủ hạ đối với chủ nhân.

Bùm!

Khuôn mặt của Lữ Phụng Tiên nghiêm túc, nhào thẳng tới trong sơn cốc, thân hình mang theo kình phong quét sạch nọc độc mà ma cáp phun ra, trong vòng ba trượng hầu như tạo thành một khu vực chân không. Cũng đúng vào lúc này, ma cáp đau tới hầu như nổi điên đang đưa hai cái chân trước ra, như phát điên đánh về phía người của y, nó gần như đã nổi điên đã bắt đầu dùng móng vuốt để tấn công.

- Kích đâu!

Thân hình Lữ Phụng Tiên treo ở trên không trung hét lớn một tiếng đưa bàn tay ra, Phương Thiên Họa Kích dường như được kêu gọi vô hình, cái thân rung rung vài cái rồi vèo một tiếng, tự động rút ra khỏi thạch bích, hóa thành một vệt sáng bay về tay của Lữ Phụng Tiên. Còn Lữ Phụng Tiên thì cầm kích xoay người, đẩy một kích về phía trước. Phương Thiên Họa Kích trong nháy mắt đã hóa dài như một cái ngọc trụ chọc trời, xuyên thấu từ hai trảo của ma cáp vào sâu, sau đó tăng vọt tốc độ, họa kích khươi một cái, thân thể to lớn của ma cáp lại bị y đẩy bay, bay thật cao qua ngọn núi, bay thẳng ra bên ngoài nghìn trượng, rơi sụp một ngọn núi bên cạnh...

Lúc này tiểu hòa thượng Thần Tú đang ẩn mình trên không trung ngẩng ra, cúi đầu niệm Phật:

- Di Phật à, khí lực thật là lớn...

- Thiếu chủ dũng mãnh phi thường...

Một đám gia nô của Lữ gia cùng đám tán tu đã chờ sẵn, cảm thấy vui vẻ thoải mái, tâm sinh ra sự kính sợ cao giọng kêu to.

- Đến cùng xảy ra chuyện gì thế? Hòa thượng kia đi đâu rồi?

Lữ Phụng Tiên đánh bay ma cáp rồi nhưng vẻ mặt còn chưa thả lỏng, nhíu mày quát chói tai quét nhìn xung quanh.

- Hòa thượng...

Nghe xong những lời này, Sư Nam Cát cùng một đám gia nô cũng chỉ biết nhìn nhau, ai biết hòa thượng dởm đã chạy đi đâu chứ...

Chỉ có điều khi bọn họ còn chưa kịp trả lời, bỗng nhiên có một tiếng quát to vang lên:

- Ở chỗ này...

Ở phía chính nam lại chỉ nhìn thấy ma vân mênh mông cuồn cuộn, phô thiên cái địa mà đến, ở phía trước ma vân chính là hòa thượng bị bọn họ sắp xếp đi làm mồi dụ. Lúc này hắn đang cõng một nữ hài mặt mày xinh đẹp trên lưng lảo đảo nhưng chạy cực nhanh, còn phía sau thình lình có ba luồng ma yên hắc áp áp sát theo. Một luồng ở trên trời, một luồng trên mặt đất, còn một luồng lúc nào cũng bay vọt lên không trung, nương vào tư thế phù không cực nhanh lướt về phía trước.. Ba luồng ma khí hợp lại với nhau, hung thế đáng sợ đó quả thực khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung được.

Còn tên hòa thượng kia đã chạy nhanh tới mức không thở nổi, trong miệng còn thở không ra hơi hô to:

- Đánh... đánh cướp đây... Bạch Ngọc lệnh... phù... phù thạch... pháp bảo... nữ nhân... tất cả đều giao ra đây cho Phật gia...

Chương 767: Xé xác Di Chủng

- Phiền phức lớn rồi!

Một khắc hòa thượng này hiện thân, gia nô của Thái Hạo Nhất bộ cùng đám tán tu đồng thời hít vào một hơi khí lạnh, mới rồi nhờ Lữ Phụng Tiên hiện thân dùng một kích vũ dũng chiến đấu nhưng bây giờ giống như bị phủ đầu rót một chậu nước lạnh vậy. Con lừa ngốc làm mồi dụ rốt cục đã tới, chỉ là tại sao hắn lại dẫn tới tận ba con Hồng Hoang Di Chủng chứ? Hơn nữa trước đó đã có hai con, trong vùng này ước chừng có khoảng năm con Hồng Hoang Di Chủng, trong sơn cốc nho nhỏ này hầu như ngay cả mấy con Hồng Hoang Di Chủng này cũng phải đứng chen chúc không có kẽ hở.

Không kịp phản ứng, thanh thế như hồng, ba con Hồng Hoang Di Chủng đã vọt tới, còn tên hòa thượng khó khăn lắm mới xông tới gần sơn cốc này, sau đó thình lình nhếch miệng tỏa ra một khí tức âm hiểm nhìn Lữ Phụng

Tiên, còn ở phía sau người đột nhiên hóa ra một đám khói xanh bọc cả người hắn lại, đâm đầu vào trong sơn cốc. Trong một khắc khói xanh bao bọc lấy hắn, trong lòng Lữ Phụng Tiên liền nổi lên báo động, trong cảm nhận của mình, hòa thượng này, kể cả nữ hài mặc thanh y cõng sau lưng hắn lại đồng thời biến mất vô tung vô ảnh.

Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Tên tặc hòa thượng này đào đâu ra bản lĩnh lớn như vậy, dẫn tới ba con Hồng Hoang Di Chủng?

Tên hòa thượng áo trắng trốn sau tầng mây trên không trung kia là ai?

Con Thanh Lư đang lặng lẽ cụp đuôi chạy thoát thân phía sau đám tán tu ngất trong đống đất đá ở đầu kia sơn cốc là ai?

Không thể không nói, Lữ Phụng Tiên cường đại cũng không phải ngẫu nhiên, y vốn trời sinh vũ dũng, sau đó trong lúc tu hành cũng rèn luyện thần niệm của mình vượt xa so với người cùng thế hệ, nhất là sau khi ở trong mộng được tiên nhân truyền pháp, tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng kinh, thần hồn mạnh hơn có khả năng sánh vai được với Nguyên Anh, bây giờ cảnh tượng tuy đang loạn tùng phèo cả lên nhưng y vẫn bén nhạy phát hiện mấy tên có hành vi quỷ dị ở quanh đây.

Đột nhiên, y ngẩn người, mắt lộ tinh quang.

Hai tên hòa thượng, một con lừa, một nữ nhân, đây chẳng phải là đám người trước đó không lâu đã cướp bóc Quy Khư sao?

Chuyện Quy Khư từng có đạo tặc, y sớm đã được gia tộc truyền tin, chỉ là ngay cả gia tộc có thủ đoạn thông thiên cũng không tra ra là ai làm. Y lại ở xa Thần Châu càng ngoài tầm tay với, lại không ngờ rằng bây giờ, ở đây lại gặp trận doanh như thế. Ngoại trừ thiếu một con quái ngư ra, hầu như giống y hệt đám giặc cướp Quy Khư trong miêu tả truyền tin của gia tộc.

- Cho dù các ngươi là ai, dám phạm tới ta, chỉ có một con đường chết!

Vào giờ khắc này, Lữ Phụng Tiên chính xác phát hiện ra vị trí của đối thủ, trong mắt nổ ầm tinh quang nhìn thẳng về hướng một đầu khác của sơn cốc, con lừa đang thừa dịp không có ai chú ý tới nó đang xám xịt chạy trốn. Y vọt tới, trong cảm ứng của y, tên tiểu hòa thượng mặc bạch y trên đỉnh đầu kia có tu vi thâm tàng bất lộ, chỉ sợ không phải nửa khắc thì không bắt xuống được. Hơn nữa con lừa kia nhìn cũng cực kỳ quen mắt, hẳn là một con trong danh sách Thái Thượng ban đầu ở Quy Khư. Nó lại có thể xuất hiện ở nơi này, chuyện chắc chắn mờ ám, trước tiên giam giữ rồi lại tính.

- Ơ ơ a

Con lừa vừa thấy Lữ Phụng Tiên đang vọt về phía mình thì suýt bị dọa đái tại chỗ, cái đuôi kẹp một cái liền cắm đầu xông về phía trước.

Chỉ có điều tư thế vọt tới của Lữ Phụng Tiên cực kỳ nhanh chóng, trong nháy mắt đã vượt qua nửa sơn cốc, một kích đâm tới.

- Còn dám bắt nạt đồ đệ của ta?

Cũng đúng lúc này, hòa thượng dởm mới vừa rồi ẩn mình trong sương xanh bỗng nhiên lại xuất hiện, thân hình nhanh tới cực điểm, cũng cực kỳ lưu loát. Xoay mình một cái đã xuất hiện phía sau con lừa, nhấc chân đá bay nó ra ngoài, sau đó thân hình vọt tới phía trước, đối mặt với một kích mà Lữ Phụng Tiên đâm tới. Cũng đã vọt tới bên người con bọ cạp lam vỹ, mũi chân khươi một cái đã dựng con bọ cạp lớn hơn hắn gấp chục lần lên, sau đó giơ hai tay lên hung hăng đập về phía Lữ Phụng Tiên đang xông tới.

- Thần lực thật là mạnh!

Con ngươi của Lữ Phụng Tiên co lại, trong miệng thét dài. Sức mạnh của Phương Thiên

Họa Kích tăng vọt giống như sao băng đâm nhanh về phía trước.

Con bọ cạp này cũng khóc không ra nước mắt. Đang ở trên một ngọn núi cao, nơi gần với ánh trăng nhất để hứng ẩm sương sớm, kết quả là bị một con lừa trên không trung kêu to khiêu khích, thở hồng hộc đuổi theo nó một đường tới đây vẫn không đuổi kịp, kết quả sau khi vọt vào sơn cốc này bị đại trận phủ đầu đè xuống, còn chưa thoát ra được lại có một con cóc lớn gấp ba mình giáng từ trên trời xuống đập trúng đầu, cái đầu còn đang quay quay lại chợt cảm thấy thân hình bay lên, cảm giác vô cùng thoải mái.

Cố tình khi trợn mắt lên nhìn liền thấy một cái khí giới vô cùng sắc bén đang hung hăng đâm về phía mình. Con bọ cạp sợ hãi run lên một cái, lam sắc độc vỹ sau lưng vèo một cái liền bắn ra ngoài, tựa như một cái câu độc đâm về phía Phương Thiên Họa Kích.

Phương Thiên Họa Kích đụng vào gai độc vang lên một tiếng nổ vang. Trên kích ẩn chứa sức mạnh vô cùng lớn tỏa ra, đuôi của con bọ cạp lam vỹ đâm tới có thể so với huyền thiết, nhưng lúc này lại bị vỡ vụng, loại đau đớn này làm con bọ cạp bị kích thích kêu lên tiếng xèo xèo trầm trầm, hai cái càng lớn thuận thế kẹp về phía Lữ Phụng Tiên đang điều khiển kích, tựa như một cái kéo thần vậy.

- Cút ngay!

Lữ Phụng Tiên thần uy vô địch, thình lình buông họa kích ra, bước lên một bước hai tay cách xa nhau, chống được hai cái càng lớn của con Hồng Hoang Di Chủng, sau đó buồn bực quát một tiếng, hai tay lộn về phía ngoài, thình lình nắm thẳng vào hai cái càng lớn của con bọ cạp. Đột nhiên dồn lực vào hai cánh tay đẩy ra bên ngoài, chỉ nghe thấy một tiếng xoẹt khó nghe, một con Hồng Hoang Di Chủng to như một gian phòng trong một giây đã bị y xé thành hai nửa, chất lỏng sền sệt, nội tạng văng đầy trời, lại bị cương khí hộ thân của y đánh văng ra xung quanh.

Xé xác Di Chủng, thần uy vô địch!

Trong mộc chốc này hầu như thiên địa đều xuất hiện sự yên lặng trong chốc lát, không có chút tiếng động nào.

Giữa thiên địa, chỉ có Lữ Phụng Tiên đứng ở trong hư không, góc áo bị cương phong thổi bay phần phật.

Ngay cả tiểu hòa thượng Thần Tú cũng không nhịn được mắng một câu "A di đà đại gia Phật nhà ngươi", sau đó lặng yên trốn phía sau tầng mây.

Chỉ tiếc, cho dù Lữ Phụng Tiên xuất thủ đã thể hiện cực kỳ vũ dũng, nhìn quanh lại phát hiện ra khi bị con bọ cạp ngăn trở, tên hòa thượng dởm cùng con lừa kia đã thừa cơ hội chạy không thấy bóng dáng nữa, cho dù lấy thần thức cảm ứng cũng hoàn toàn vắng lặng, nhất thời trong sự tức giận, y lại cảm thấy trái tim buồn bực, thầm tức giận, không nhịn được ngửa mặt lên trời rít gào, tiếng gào chấn động khắp nơi.

Chư tu sĩ có mặt cho dù là gia nô của Lữ gia hay là Sư Nam Cát, thậm chí là đám tán tu Trần Lão Hạc, trong giờ khắc Lữ Phụng Tiên triển lộ thần uy đều không nhịn được mà hai chân mềm nhũn, quỳ xuống, cho tới giờ phút này, bọn họ mới thật sự sợ hãi. Cùng là cảnh giới Kim Đan nhưng sự chênh lệch giữa song phương sao lại lớn tới như vậy chứ? Một người như phượng hoàng trên bầu trời, một người lại như gà rừng ở trên đất.

Cũng trong một khắc mọi người đang câm như hến lại có một thanh âm lười biếng vang lên:

- Con mẹ nó ngươi ở đâu tới thế?

Giọng nói này rõ ràng vang ở cách đây không xa, mỗi người đều nghe được vô cùng rõ ràng nhưng cố tình lại không tìm được chính xác vị trí của hắn.

Lữ Phụng Tiên đương nhiên cũng nghe được giọng nói này là của tên hòa thượng dởm, mặt đông lại, quát lạnh:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Giọng nói kia trầm mặc một lúc rồi lại cười hì hì:

- Không nói cho ngươi biết!

Trái tim của Lữ Phụng Tiên nhất thời giận dữ, luồng ý âm hàn tản ra từ cơ thể, lạnh giọng nói:

- Bất luận ngươi là ai, trước đó cướp Quy Khư, bây giờ lại quay lại hại ta, việc này không xử lý xong, Lữ mỗ nhất định phải bắt được ngươi chém thành muôn mảnh để cảnh cáo!

Giọng nói kia bỗng nhiên lại vang lên, ngắt lời y:

- Lát nữa lại khoác lác đi, xé xác Hồng Hoang Di chủng rất uy phong sao? Ngươi thử quay đầu lại nhìn xem phía sau ngươi có cái gì, sẽ biết ngươi gặp phiền toái lớn cỡ nào nha, ha ha!

Giọng nói này mang theo sự coi thường tới tột cùng làm cho Lữ Phụng Tiên tức giận tới mức trán hằn gân xanh, lúc đầu lười để ý tới quái ngôn quái ngữ của hắn, nhưng sau đó lại bỗng nhiên nghe được giọng của Sư Nam Cát ở cách đó không xa kinh hoàng kêu lớn:

- Sư huynh cẩn thận!

Đáy lòng Lữ Phụng Tiên thất kinh đột nhiên xoay người lại, thình lình nhìn thấy trên không trung có một con rắn mối có hai cái cánh ngân sắc đang đánh về phía mình, cái miệng đầy răng nanh mở rộng hết cỡ, thình lình phun ra một ngọn lửa màu xanh lam nhạt, thoạt nhìn không quá mức kỳ lạ nhưng lại bao hàm thần lực đáng sợ.

- Dáng vẻ rắn mối nhưng lại có cánh, miệng phun thần tức, là vương tộc!

Trong đầu Lữ Phụng Tiên ngay lập tức lóe lên rất nhiều suy nghĩ, trái tim kinh hãi, thân hình vội vàng thối lui.

Nhưng thân hình còn chưa đứng vững, trong khóe mắt đã lóe lên ánh bạc, thình lình có một con bạch xà một sừng bơi tới bên cạnh người mình. Trong miệng phun ra một luồng hồng hoang chói mắt. Lữ Phụng Tiên gấp gáp vội xoay người lại, phía sau, một vùng nham thạch bị hồng mang hòa tan.

Dưới chân cũng bắt đầu lay động, mặt đất như muốn mở ra, bề mặt dần nứt ra, một thân thể khổng lồ to như một cái nhà toác ra từ mặt đất, cõng thẳng Lữ Phụng Tiên lên giữa không trung, sau đó thân thể không ngừng lật tới từ dưới đất, không biết rõ thân thể nó dài bao nhiêu, vừa nhướng người lên không trung, thân thể cũng vừa cuộn lên như muốn quấn Lữ Phụng Tiên lại. Chỉ tiếc Lữ Phụng Tiên phản ứng cực nhanh, duỗi chân đạp lên thân thể nó một cái, còn chưa đợi nó quấn lấy mình liền đã chiết thân bay về phía vách đá dựng đứng ở một bên, xoay người lại.

Cho tới lúc này, y mới không nhịn được mà kinh hãi. Ở bên kia, con ma cáp mới rồi bị mình đánh bay đã chặn ở một bên, ánh mắt đỏ ngầu như muốn nhỏ ra máu, một thân ma khí gắt gao khóa mình lại, cừu hận sâu khôn kể.

Bất tri bất giác, mình đã bị đám Hồng Hoang Di Chủng này bao vây rồi!

Hơn nữa ánh mắt của mỗi con Hồng Hoang Di chủng nhìn y đều tỏa ra hận ý tà độc!

Trái tim của Lữ Phụng Tiên khiếp sợ, ý thức được một vấn đề, mình quả thật đừng nên xé xác con bọ cạp mới phải!

Hồng Hoang Di Chủng được xưng là Hồng

Hoang Di Mạch, sống nương tựa lẫn nhau trong Ma Uyên với hoàn cảnh quỷ dị, tuy bản thân chúng nó cũng tranh nhau đánh giết nhưng mỗi khi có vương giả trong Di Mạch thậm chí là có huyết mạch vương giả xuất hiện sẽ gắt gao đoàn kết lại, hợp lực đối phó với bên ngoài.

Mình vừa rồi dưới cơn thịnh nộ mà hành động đã dẫn tới bọn chúng tức giận rồi.

- Oa ha ha các con, giết chết tên khốn kiếp này đi!

Giọng nói kia lại liều lĩnh nở nụ cười, kiêu ngạo vô biên, sau khi nói lại bỗng nhiên ngừng lại, đổi một khẩu khí lấy lòng bề trên, không biết là nói với ai:

- Này tiểu tức phụ, nàng muốn ta trước tiên báo thù hay là cướp bảo bối trước?

Chương 768: Lên đi, tiểu tức phụ!

- Đi theo ta giết ra khỏi trùng vây!

Lữ Phụng Tiên phát cáu phát cuồng, Phương Thiên Họa Kích chém ngang chân trời chém ma vân bao phủ dày đặc xung quanh thành bột mịn, muốn thông qua phương pháp này để chém tên hòa thượng dởm đang ẩn thân xung quanh thành mảnh nhỏ, chỉ có điều chuyện này cũng chỉ như ngậm phẫn nộ mà phát tiết, nếu như y có đủ thời gian thì còn có thể đẩy khí cơ ra dò tìm vị trí của tên hòa thượng dởm đang ẩn mình, chỉ là mắt thấy từng con Hồng Hoang Di Chủng đang hận thù nhìn về phía mình thì lại không còn thời gian làm gì nữa. Sau khi đảo qua thì lập tức hét lớn, thân vươn như rồng...

Bùm!

Trong một chốc, y một thân một mình thình lình đâm một kích về phía con rắn mối ngân sắc đang bay lượn trên không trung.

Đó là vương giả trong Hồng Hoang Di Chủng, thông qua vài điểm đặc thù có thể nhận biết được chúng nó. Con rắn mối này sở hữu hai cánh, dáng vẻ giống hệt rắn mối, rõ ràng là gần với tiêu chuẩn vương giả trong Hồng Hoang Di Chủng nhất, chỉ là trên đầu vẫn chưa mọc sừng, nói rõ khoảng cách giữa huyết mạch của nó và vương tộc còn thiếu một chút nữa. Nếu có thể dùng một kích giết chết nó thì những con Hồng Hoang Di chủng khác nhất định sẽ chạy tứ phía.

- Két...

Con rắn mối kia nhìn thấy Lữ Phụng Tiên đâm thẳng về phía nó thì trong mắt nhất thời bắn ra hai tia quang mang phẫn nộ, cái miệng mọc đầy răng nanh há to, một ngọn lửa màu xanh lam nhạt phun thẳng tới. Trong ngọn lửa này ẩn chứa nhiệt độ cao, sau khi phun ra khỏi miệng thì ngay cả trong không khí cũng bị đốt thành gần như màu ngọc lưu ly, va chạm với một kích của Lữ Phụng Tiên phát ra tiếng vỡ vụn vang dòn giã như ngọc lưu ly vỡ, ánh sáng tỏa ra bốn phía làm đá hoa cương cứng rắn trong sơn cốc bị vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, văng tung tóe...

Còn trong quá trình này, Lữ Phụng Tiên cũng đã vọt tới trước người rắn mối ngân sắc, Phương Thiên Họa Kích điên cuồng múa lên, ác chiến cận thân, con rắn mối ngân sắc kia hẳn là rất gần với vương tộc Di Chủng rồi, sức mạnh hùng hồn khuấy động hư không, quanh người ẩn chứa lực đạo pháp tắc đáng sợ làm đa phần thuật pháp đều vô dụng với nó, còn chưa tới gần được người nó liền bị lực đạo pháp tắc luyện hóa rồi, lần nữa biến thành linh khí tinh thuần.

- Graooo

- Xì xì...

- Cô ơ qua...

Mấy hướng khác, ma cáp, ma khâu(giun) cùng với bạch xà một sừng vốn mang hận ý mãnh liệt với Lữ Phụng Tiên nhìn thấy Di Chủng vương tộc bị Lữ Phụng Tiên dồn đến trước người ác chiến cũng lập tức gào thét vọt tới. Vây xung quanh thi triển thần thông bản mạng, từ bốn phương tám hướng đánh về phía Lữ Phụng Tiên. Dáng vẻ này giống như bốn người khổng lồ đang vòng quanh truy đuổi một con mồi...

- Thiếu chủ đừng hoảng sợ, bọn ta cũng tới...

Vào giờ khắc này, gia nô của Lữ gia cũng lo lắng cho an nguy của Lữ Phụng Tiên nên liều mạng kêu to, muốn chạy tới đó tương trợ.

Còn lúc này Sư Nam Cát lại cản bọn họ lại, quát to:

- Sư huynh đang tạo cơ hội cho chúng ta đào tẩu, đừng nên tới đó làm rối loạn tâm thần của hắn làm gì, mau mau rời đi đi, hắn không có chúng ta liên lụy, nếu muốn đào sinh sẽ dễ như trở bàn tay...

- Chuyện này...

Một đám gia nô nghe xong lời ấy, nhất thời có vẻ hơi do dự.

- Hắn nói không sai, các ngươi mau mau rời đi đi, đừng có vì trận này mà tất cả bỏ mạng ở đây...

Nhưng cũng vào lúc này, giọng nói trầm của

Lữ Phụng Tiên cũng truyền tới, chấn động cho bốn phía sơn cốc cũng rung lên ong ong.

Nghe được giọng nói của y trầm mà không loạn, uy mà không nộ, giống như một người độc đấu với bốn con Hồng Hoang Di chủng, cho dù trong đó còn có một con bạch xà một sừng vốn có huyết mạch vương tộc, cùng với một con rắn mối ngân sắc chỉ kém một chút nữa là hoàn toàn có huyết mạch vương tộc, nhưng cũng không bị ép vào tuyệt cảnh chết người. Trong lúc ác chiến còn có tâm tư quan sát đám thủ hạ của y. Thật sự là có vẻ thần uy vô địch.

- Lữ công tử... Thần uy vô địch... Tiểu lão nhi bội phục, ta sẽ đi lái pháp thuyền qua đây trợ giúp công tử trảm ma...

Nhóm gia nô thật tình hộ chủ, nhưng lại do dự, đám tán tu kia thì không thể để ý tới nhiều như vậy, thấy mấy con Hồng Hoang Di Chủng kia không rảnh để ý tới mình thì lập tức trốn đi xa. Trần Lão Hạc chạy nhanh nhất, vèo một tiếng liền chui lên trời cao, nhanh chóng bỏ chạy về hướng Bạch Ngọc kinh, thậm chí còn lấy ra mấy cái Tật Phong phù, người mượn lực bay tựa như một luồng khói xanh, ngay lập tức đã cách xa hơn vài chục dặm.

- La hét cái gì, còn muốn chạy sao?

Nhìn thấy sẽ chạy thoát lại thình lình nghe được một giọng nói vang lên bên cạnh. Trong lòng Trần Lão Hạc nhảy dựng, quay đầu nhìn lại liền thấy tên hòa thượng dởm đang cõng một cô gái xinh đẹp chạy tới, lúc này đang kề vai chạy song song với gã. Mình bây giờ đã sử dụng bảo mệnh phù ẩn thân, tốc độ tăng lên không chỉ gấp ba lần, vậy mà hắn còn có thể ung dung đuổi kịp được mình ư…

- Khổ rồi…

Trần Lão Hạc chạy nhanh như vậy, vốn có một nguyên nhân là sợ tên hòa thượng dởm trả thù mình. Gã là một tên già đời, vừa nhìn thấy loạn cục trong sơn cốc liền biết mình đã vô tình chọc vào một tên hung thần rồi. Con mẹ nó, một phát đã dẫn ba con Hồng Hoang Di Chủng qua đây, trong đó còn có một con vương tộc, ở đây cho dù là tu sĩ Kim Đan thì có thể làm được gì chứ? Cho dù là Nguyên Anh cũng không dám dễ dàng chọc vào đám này, lại nghĩ tới sự lớn mật trong ngày bình thường của tên hòa thượng, gã mơ hồ ý thức được mình đã hoàn toàn coi thường tên hòa thượng này rồi!

- Đại sư, lão nhi có mắt như mù, ngươi thả ta một lần được không?

Trần Lão Hạc truyền âm đau khổ cầu xin, đồng thời cắn rách đầu lưỡi nuốt một ngụm tinh huyết vào bụng để luyện hóa, nhờ đó để thúc giục một loại pháp môn thiêu đốt tu vi để bảo toàn tính mạng, tốc độ lần nữa tăng lên mấy lần, cố gắng nhờ đó để thoát khỏi tên hòa thượng này...

- Chớ gọi là đại sư, gọi đại gia...

Tên hòa thượng kia chạy nhanh hai bước rồi ung dung theo sau gã, lần nữa bay ngang với Trần Lão Hạc.

Quả thực Trần Lão Hạc đã tuyệt vọng, vẻ mặt như đưa đám nói:

- Đại gia, đại gia của ta, tiểu lão nhi biết tội rồi, tha cho ta một mạng đi?

Hòa thượng nói:

- Hắc hắc, không được!

- Thật khinh người quá đáng...

Trần Lão Hạc cũng nổi cơn thịnh nộ rồi, đột nhiên thân hình khựng lại đứng trên không trung xoay người, hai tay áo theo gió phất phơ, trong ống tay áo lại đột nhiên bay ra một cái linh phù, kiếm khí bốn phía trong không trung giao thoa chém ra, trong giây lát đã chặn tất cả lối đi trước người hòa thượng, cùng lúc đó, gã đột nhiên kêu to một tiếng xé pháp bào trên người ra, để lộ bộ ngực khô quắt gầy yếu. Lại thấy trên ngực của gã thình lình có hai dấu pháp ấn hoa văn phức tạp, nội hàm kim quang mơ hồ tản ra khí tức không tầm thường...

- Hòa thượng dởm, lão phu liều mạng với ngươi...

Trần Lão Hạc kêu to một tiếng vỗ vào ngực mình, trong nháy mắt, hai cái pháp ấn lại di chuyển, sau đó xèo một tiếng nổ tung, từ trong đó phun ra hai tia máu đen. Hai tia máu đen này biến ảo trên không trung, biến thành hai người giống Trần Lão Hạc như đúc, dáng vẻ đầy mặt giận dữ thuận tay từ trong túi trữ vật của Trần Lão Hạc lấy ra hai món pháp khí, chém thẳng về phía Phương Hành.

Tu sĩ Kim Đan đại thừa cảnh quả nhiên không tầm thường, cho dù Trần Lão Hạc chỉ là tán tu nhưng cũng ẩn giấu khá môn đạo, lại cướp được hai viên Kim Đan từ tu sĩ khác, chăm sóc cẩn thận trong cơ thể mình rồi nuôi thành hai phân thân. Mỗi phân thân đều có sức mạnh giống y hệt gã, thậm chí trong lúc cấp thiết có thể ôm lấy đối thủ để tự bạo, đây đã huyền diệu gần như “Phân Thần Hóa Niệm” của Nguyên Anh cảnh.

Dĩ nhiên. Hai phân thân này cũng có nhược điểm cực lớn, mỗi phân thân chỉ có thể thay gã ác chiến trong thời gian uống một chung trà, sau đó sẽ tự bạo, còn muốn tiếp tục sử dụng thì lại phải đi cướp đoạt Kim Đan của tu sĩ khác, lần nữa đặt trong cơ thể mình chăm sóc cẩn thận, gần mười năm, hoặc hơn nữa mới có thể thành hình...

Vốn dĩ Trần Lão Hạc không muốn làm hỏng hai mươi năm tâm huyết này, nhưng tới lúc này rồi không thể không đứt đuôi cầu sinh được.

Hai phân thân lớn tiếng rít gào nhào vào Phương Hành, bày ra tư thế cho dù chết cũng phải ngăn cản hắn lại. Còn chân thân lại đang gấp gáp quay đầu như chó nhà có tang lần nữa chạy đi, trong lòng cực kỳ oán độc, hận chết tên hòa thượng dởm không biết tới từ nơi nào này...

- Muốn chạy à?

Lúc này Phương Hành cau mày lại, đột nhiên bước ra một bước, ra tay nhanh như điện đánh về phía hai phân thân, lực đạo hùng hồn đánh ngã bọn nó về phía sau hơn mười trượng. Mượn cơ hội này, Phương Hành đột nhiên quay người lại kéo Sở Từ đang vô cùng hưởng thụ sự an toàn khi nằm trên lưng mình, hai cánh tay rung lên liền ném ra bên ngoài, trong miệng hét lớn:

- Lên đi tiểu tức phụ...

- Ha...

Sở Từ giang tay giang chân bay về phía Trần Lão Hạc đang trốn ở phía trước, cả người còn chưa biết tình huống như thế nào.

- Phương Tiểu Cửu... tên khốn kiếp nhà ngươi...

Giọng nói cực kỳ phẫn nộ sau một hồi lâu mới truyền lại, khiến Phương Hành sợ tới rụt cả cổ.

- Kiếm Ma đại thuật...

Hiển nhiên hai phân thân của Trần Lão Hạc lại lần nữa vọt tới, Phương Hành cũng không cần khách khí, lần nữa khẽ quát một tiếng, một tia ô quang hiển hóa quanh người, giống như một dải lụa cuốn về phía hai tên phân thân này. Đối mặt với hai tên phân thân có thực lực tương đương với Trần Lão Hạc vây công, cho dù là hắn cũng phải tốn một phen tay chân mới hoàn toàn chém nó thành máu đen được, lúc này mới xông về phía trước.

Mà vào lúc này, Sở Từ cũng đang ác chiến với Trần Lão Hạc, trước người đang tung bay một nữ hài nho nhỏ, dáng vẻ giống nàng như đúc, người mặc váy kim sắc, quanh thân đầy kiếm khí, cả người như ngưng tụ thành từ kiếm khí, dị thường linh động, mềm mại bay ở đó chém chết toàn bộ thuật pháp ác độc của Trần Lão Hạc. Trần Lão Hạc đường đường là Kim Đan đại thừa lại không có cách nào để bắt được nàng. Trường kiếm màu vàng óng mặc dù nhỏ nhưng có uy lực vô cùng vô tận, đương nhiên đó là kiếm thai ban đầu có được ở trong Huyền Vực, được Sở Từ thành công dưỡng thành kiếm linh!

Có kiếm linh này, tu vi Kim Đan trung cảnh của Sở Từ khi đối mặt với tu sĩ Kim Đan đại thừa cũng không rơi vào thế hạ phong.

Còn là kiếm linh săn sóc cẩn thận mới tạo ra được!

- Đồ khốn kia, bây giờ còn chưa tới đây nữa?

Hai mắt Phương Hành ngắm nhìn kiếm linh, tấm tắc kêu kỳ lạ, sau đó tay áo bay bay ép thẳng về hướng Trần Lão Hạc.

- Hỏng rồi...

Trần Lão Hạc thấy hai phân thân của mình lại nhanh chóng bị tên hòa thượng này chém sạch, tự đáy lòng cũng ào lên sự tuyệt vọng, kêu rên một tiếng, sinh sự phẫn uất vô tận vọt thẳng về hướng Phương Hành:

- Lão phu bắt ngươi phải chết chung...

Ầm!

Trong cơ thể gã hiện ra vô số vết rạn, dường như muốn tự bạo kim đan.

Còn ánh mắt của Phương Hành cũng không quẫn bách, không lùi mà tiến tới, nghênh thẳng về phía gã, ngũ chỉ nhấn xuống dưới một cái, một luồng sức mạnh mạnh mẽ tuyệt đối trấn áp Trần Lão Hạc dưới chưởng. Uy lực kim đan tự bạo đáng sợ, sức lực đã khuếch tán ra nhưng dưới một cái nhấn này của hắn, thình lình sức mạnh này co lại từng tầng, chôn vùi lẫn nhau, đến cuối cùng đột nhiên thả ra một tia sáng, từ đó vô hình.

- Vậy mà chỉ dùng một chưởng đã trấn áp được kim đan tự bạo?

Trong mắt Sở Từ dâng lên ánh sáng khiếp sợ cực độ, chỉ có điều cũng nhanh chóng nhớ tới chuyện Phương Hành bắt nàng đi đập người, mặt dâng lên sự giận dữ.

- Hừ, lão khốn kiếp này, ngươi bắt nạt ta thì được, lại dám bắt nạt vợ ta à? Tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được!

Lúc này hai tay của Phương Hành vươn ra

lạnh lùng nói một câu với Trần Lão Hạc, có gió thổi tới từ phương xa, tay áo lay động.

Còn Sở Từ vốn muốn phát hỏa lại ngẩn ngơ, sau một hồi lâu da mặt đỏ ửng lên, hết sạch sự giận dữ, lặng lẽ nắm lấy cánh tay của Phương Hành.

Chương 769: Kẻ phản bội phải chết!

Lượm túi trữ vật của Trần Lão Hạc, quả nhiên thấy được viên phù thạch có đầy phù văn bên trên. Mặt mày Phương Hành rạng rỡ, nhét vào trong túi trữ vật của mình, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy phía sơn cốc, đám tán tu đầu phục đã như đàn muỗi tán loạn, thừa dịp bốn con Hồng Hoang Di Chủng đang loạn chiến với Lữ Phụng Tiên vội vội vàng vàng tự mình tìm phương hướng, trốn loạn trong không trung.

Còn ở trung tâm của sơn cốc kia đang tụ đầy thần quang lung tung cùng kình khí xơ xác.

Lữ Phụng Tiên một mình ác chiến với bốn con Hồng Hoang Di Chủng, vậy mà lại tạo ra loạn thế bậc này, hầu như đã biến cả khu này thành ngày tận thế, dị thường đáng sợ. Kim Đan bình thường đừng nói là tiến lên tương trợ, cho dù tới gần nơi chiến trường này cũng có thể bị dư âm của nó đánh cho tan tành.

Chỉ có điều y bị Hồng Hoang Di Chủng cuốn lấy không phân thân ra được, Phương Hành lại cười lạnh vòng vo đi tới, nhìn đám tán du đang kinh hoàng chạy trốn, cười gằn:

- Đám khốn kiếp các ngươi, vì lợi ích không tiếc đối kháng với ta, bây giờ còn muốn chạy trốn à?

Trong mắt hắn, trong đám này không có một ai tốt cả, huống hồ, đồ tốt không thể bỏ qua được!

Liên tục cười lạnh tiến lên, bắt đầu sắn tay áo lên đánh cướp.

Chỉ có điều dù sao nhân số có quá nhiều, trốn về bốn phương tám hương tựa như một đám ruồi mất đầu, trong lúc cấp thiết sao có thể tóm được hết chứ?

Hắn lại có thủ đoạn của riêng mình, cười lạnh, lấy một chuỗi cốt châu liên xuống. Trên chuỗi cốt châu liên này đã có hơn ba mươi viên bạch cốt châu mượt mà, mỗi viên lớn như bụng tay, trơn tuột trong suốt, bên ngoài sinh ra văn lạc huyền diệu, vừa nhìn qua, tất cả hạt châu đều giống nhau như đúc, nhưng nếu nhìn kỹ lại phát hiện ra mỗi hạt châu đều có văn lạc khác nhau, có sự khác biệt lớn.

Những hạt châu này chính là từng luồng đạo nguyên sau khi hắn luyện hóa Vạn Linh đan rồi sinh ra một viên châu, loại châu này trong Phật môn có một cách gọi đặc biệt, gọi là “xá lợi”. Sau khi những hạt châu này ngưng kết ra làm khi Phương Hành thi triển thuật pháp rất có huyền diệu. Lúc đầu hắn đều thu hết vào trong túi trữ vật, trên đường tới Bạch Ngọc kinh vẫn là do tiểu hòa thượng Thần Tú đưa ra ý kiến bảo hắn xâu hết những hạt Vạn Yêu xá lợi này lại, đeo trên cổ, như vậy giả dạng hòa thượng để đi cướp bóc cũng thật hơn một chút.

Phương Hành cảm thấy rất có đạo lý, vì vậy mới có một chuỗi Vạn Yêu Phật châu như thế.

- Đám khốn kiếp các ngươi còn muốn chạy trốn ư? Xem Phật gia ta hóa thân nghìn vạn lần, lần lượt độ đây!

Phương Hành cười lớn một tiếng, ném chuỗi Vạn Yêu phật châu này ra ngoài. Nhìn trên không trung, xá lợi trên phật châu bỗng nhiên đồng thời tản ra tinh quang, sau đó lần lượt từng hư ảnh hiển hóa ra ngoài, có chim đại bàng giương cánh mười trượng, có mãnh hổ to lớn cao khoảng ba trượng, còn có cả vượn, khỉ nhảy vụt như bay, mỗi con khí tức đều không tầm thường, đương nhiên đó là dáng vẻ lúc đại yêu còn sống, chỉ là bây giờ mỗi con đều trở thành phân thân của Phương Hành, phân tán đi tứ phương, hung hăng vọt về phía đám tán tu.

Còn Phương Hành thì ngông nghênh, từ trong tay áo tăng bào lấy ra một cái ngọc giản, đưa pháp lực vào đó liền có một hình chiếu chiếu lên không trung, mặt trên rõ ràng là chằng chịt chữ viết. Hắn vừa nhìn nhìn chữ viết này thì trong miệng liền hét lớn:

- Trương Tiểu Ất bên kia, lần đó phù chiếu ngươi lập công lớn, chiếm được một cái ngọc giản chứa thuật pháp đúng không? Nhanh đem ra cho tiểu gia, nếu không... Đánh chết ngươi!

Sau khi hét lớn một tiếng, phân thân của một con thanh lân đại ưng lớn liền vèo một cái bay tới làm đám tán tu sợ ngây người.

Sau đó Phương Hành tiếp tục kêu:

- Tên đầu kim Tôn Thiết Sư kia, ngươi đã từng được ban một thanh phi kiếm!

Một kim đại hán bị phân thân của một con kim vượn kéo qua.

- Lưu Ngọc Trụ, ngày hôm trước ngươi mắng ta đúng không? Ngươi nghe được ta không hả?

- Huyền Nương Tử, ngươi con mẹ nó ngươi ở sau lưng nói ai là con lừa ngốc không hiểu phong tình hả?

- Đổng Đại Hồng. Ngày đó ngươi tranh chấp với vợ ta, tưởng ta không nhớ đấy à?

Trên thẻ ngọc ghi lại chằng chịt toàn tên là tên, phía sau tên lại có một hàng chữ nhỏ, hoặc là trên người có bảo bối gì đó, hoặc là ai đắc tội với mình, vậy mà nhớ cặn kẽ không chút sơ sót. Còn mỗi khi Phương Hành đọc xong một câu liền có một yêu loại phi thân xông ra ngoài bắt tên tán tu đó lại, mỗi người đều bị ném tới trước người mình, cắn răng căng thẳng chờ hắn.

Mẹ nó, đây mà là hòa thượng cái gì?

Nhóm tán tu này cũng sắp khóc đến nơi rồi.

Gặp là nhớ thù, chưa từng thấy ai ghi thù như thế.

Bình thường hòa thượng này không được người ta yêu thích, mọi người lại vì nịnh bợ Trần Lão Hạc mà mắng sau lưng hắn không ít, thậm chí là ngay trước mặt hắn nói lời lạnh nhạt. Còn hòa thượng này có đôi khi ngang ngược ầm ỹ hai câu, có đôi khi cũng chỉ là cười lạnh một tiếng rồi cho qua, chúng tu cũng không thèm để ý. Nhưng ai ngờ hắn lại ghi hết lại, đây chính là đặc biệt muốn chờ cơ hội tính sổ với những người mình sao?

- Lý Đại Đảm, Lý Đại Đảm đã chạy đâu rồi? Lẽ nào đã chết?

Sau khi kêu một tiếng, cái tên cuối cùng lại không tìm thấy được người, Phương Hành nhất thời nổi giận.

- Hắn, hắn mới vừa rồi bị cóc đặt mông đè chết rồi.

Có người khiếp sợ đáp.

- Ôi, đã chết sao? May cho hắn đó, hắn đã được nhận một viên bảo đan ở Bạch Ngọc kinh.

Phương Hành tiếc hận một câu, sau đó âm thầm nhìn đám người ở phía trước:

- Chư vị thí chủ, Phật gia ta muốn hóa duyên.

- Ặc, đại sư có thể thả cho bọn ta một con ngựa không?

- Có thể chứ, nếu không thích hóa duyên, vậy cũng chỉ độ được thôi.

- Vậy, vậy, hóa tới mức độ nào thế?

Phương Hành cười hắc hắc:

- Quy củ cũ, nữ được giữ lại cái yếm, nam giữ lại cái quần cộc!

- Ơ a ơ a

Đại đệ tử của Phương Hành rất có ánh mắt chạy tới, trên cổ treo một cái túi trữ vật, lần lượt thu đồ đạc ở trước mặt, cũng đáng thương cho đám tán tu này, vốn muốn cướp lấy chút vận may nên mới gia nhập vào môn đình của Lữ Phụng Tiên, suốt thời gian này cũng đã tận tâm tận lực làm việc mới đổi lại được những phần thưởng này. Phần lớn trong số đó đều là đồ Lữ Phụng Tiên muốn thu mua lòng người, chỉ có điều tới lúc này tất cả đều vào trong túi trữ vật dưới cổ con Thanh Lư kia.

Một đám tu sĩ, đường đường là Kim Đan lão tổ!

Cứ như vậy nam ôm ngực, nữ một tay che háng một tay che mặt mà chạy.

- Ơ a ơ a

Thanh Lư lắc lắc cái đầu lớn, cái túi trữ vật nặng khiến nó rất thỏa mãn.

- Đồ nhi ngoan, đây chính là bí mật bất chuyền của riêng ta, hôm nay ta dạy ngươi, học cho tốt nhá!

Lời nói của Phương Hành thấm thía, giáo huấn đệ tử cách cướp bóc.

- Ngươi không dạy thì tốt hơn chút đó!

Sở Từ khá không biết phải nói gì, chỉ có điều nhịn một cái vẫn đưa tay ra:

- Đưa đồ cho ta, ta kiểm lại một chút!

- Hòa thượng dởm, ngươi thực sự là ăn gan hùm gan báo rồi, dám thành địch của Thái Hạo Lữ thị ta!

Cách đó không xa bất ngờ vang lên một tiếng hét lớn, có hơn mười nam tử mặc hắc bào bay vút từ trong sơn cốc ra, sau khi hơi dừng lại một chút liền lập tức vây quanh Phương Hành. Đương nhiên đó là đám gia nô trung thành của Lữ Phụng Tiên, tuy là bọn họ không yên lòng với thiếu chủ nhà mình nhưng dưới sự hướng dẫn của Sư Nam Cát rốt cục không nhịn được mà trốn thoát, lại ngay mặt đụng phải tên hòa thượng dởm này, song phương nhìn nhau từ xa như gặp lại cừu nhân, đặc biệt đổ mắt, rống to vọt tới quyết liều mạng.

- Vợ à nàng tránh ra, để ta giáo huấn đám nô tài này!

Sắc mặt của Phương Hành cũng lạnh lẽo, hai tay áo phất một cái, tăng y bay bay lao thẳng về hướng đám gia nô.

Thái Hạo Lữ thị xác thực là có nội tình hùng hậu, hơn mười tên gia nô này cũng có bảy tám người đạt tới Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa chí ít đan đã thành nhị pháp, đặt trong tiểu môn tiểu phái đã đủ để thành một trưởng lão rồi, chỉ có điều đối với Phương Hành có thể xem như một quái vật Kim Đan sánh ngang với Nguyên Anh cũng không đáng để ý tới. Về thực lực chênh lệch quá lớn, đối mặt với đan quang bọn họ đánh loạn ra cùng các thức thuật pháp, Phương Hành lại trực tiếp dùng tay tạo ra một ấn, cười lạnh một tiếng, trong ngực liền có một tia linh quang xông ra khỏi người, bay thật cao lên không trung.

Sau một hồi lâu, lúc tia linh quang này rơi xuống thình lình huyễn hóa thành một ngọn núi lớn!

Nguy nga vạn trượng, ẩn chứa khí tức xưa cũ, Phong Thiện sơn.

Từ trên cao trấn áp trên bầu trời của đám gia nô Lữ thị, khí tức hùng hồn như tới từ thiên cổ, đè nén trên bầu trời của đối phương.

Quả thực giống như là lực từ trên trời cao, muốn trực tiếp đè chết tươi đám gia nô Lữ thị này.

- Hòa thượng, nhận lấy!

Vào lúc này Sư Nam Cát rốt cục cũng không tiện tránh phía sau nữa, hơn nữa gã dù sao cũng là người có thể tấn công cảnh giới Nguyên Anh, lại cưỡng ép áp chế tu vi của mình. Lúc này tiếng gầm thét liền vọt tới, tay lấy một cây dao cầm từ trong túi trữ vật ra để ngang trước người. Ngũ chỉ tay phải như sắt liên tục gảy trên cầm huyền, lập tức trên không trung vang lên tiếng đàn từ trong hư không.

Sau khi tiếng đàn vang lên, Phong Thiện sơn trên đỉnh đầu của gia nô Lữ thị lại xuất hiện một vết nứt, như muốn vỡ nát.

Còn ở trong hư không cũng mơ hồ có từng ma ảnh hiển hóa ra, như ẩn như hiện.

Sở hữu pháp bảo cùng tay không thi triển thuật pháp, dù sao vẫn có sự phân biệt nhất định. Sư Nam Cát mượn cầm lực thi triển ma âm dường như lay động Phong Thiện đỉnh do mình dùng thuật pháp huyễn hóa ra, thực sự cũng có chút ngoài ý muốn của Phương Hành.

- Kẻ phản bội, còn dám xuất hiện trước mặt ta?

Gương mặt hắn lạnh xuống, lúc này khoảng cách giữa hắn và Sư Nam Cát vốn khoảng trăm trượng, nhưng bỗng nhiên phía sau có hai cái Kiếm Ma đại sí che khuất bầu trời hiển hóa ra, rung lên trên không trung, sau đó biến mất, nhưng mượn lực rung lên của hai cánh này, tốc độ của hắn tăng lên đâu chỉ gấp bội? Hầu như thân hình vừa lóe lên một cái liền mạnh mẽ xé rách bầu trời, tới thẳng trước mặt Sư Nam Cát.

- Bộp!

Ngũ chỉ tay phải vỗ xuống, tiếng đàn khó khe mới vừa vang lên, cầm huyền liền bị hắn đè xuống, đột nhiên ngừng lại.

Mà lúc đầu theo cầm âm vang lên, ma hồn mãnh thú hiển hóa trên không trung trong nháy mắt này cũng tan thành mây khói.

Nhanh chóng, ngay cả thời gian cho ngươi thi thuật cũng không có, còn đấu pháp cái gì?

- Nam Sa tộc trưởng Ngự Thú thị, đã lâu không gặp!

Ở khoảng cách không tới ba thước đối mặt với Sư Nam Cát đang hoảng sợ đầy mặt, Phương Hành thấp giọng cười nhạt, mắt lóe hung quang.

- Ngươi...

Sư Nam Cát hoảng sợ suýt nữa kêu lên, còn Phương Hành thì căn bản không nghe gã nói, đánh thẳng một chưởng lên trán gã.

Người khác có thể được sống sót, duy chỉ có ngươi là không được.

Kẻ phản bội phải chết!

Chương 770: Nhị tử tranh chấp

Sư Nam Cát nghe được lời nói của Phương Hành thì đột nhiên cả kinh, ánh mắt khó tin nhìn về phía hắn. Tuy lúc này Phương Hành đã hóa thành dáng vẻ của hòa thượng dởm, hơn nữa khí tức cũng đã thay đổi, hoàn toàn không giống như người mà gã quen biết. Sư Nam Cát từ trong câu nói này đã hiểu được cái gì, con ngươi co lại, sau đó đột nhiên phóng đại, vẻ mặt phức tạp cực điểm.

Ầm!

Một chưởng của Phương Hành sắp hạ xuống, một chưởng che trời đánh tan lưu vân, nặng nề khắc trên trán của Sư Nam Cát.

Đối mặt với kẻ phản bội lớn nhất của Quy Khư này, hắn hạ thủ tuyệt đối không nương tay, một kích là sát chiêu.

Nhưng Phương Hành cũng không ngờ tới, trong tình huống một giây trước khi chưởng này đè lên trán của Sư Nam Cát, chỉ thiếu kình lực phun ra nữa thôi liền có thể đánh đầu gã nát bét như dưa hấu lại đột nhiên có một vệt thần quang từ giữa chân mày của Sư Nam Cát bắn ra ngoài nửa thước, cùng lúc đó có một cái lông vũ màu đỏ thắm bay ra khỏi túi trữ vật, trên không trung không có lửa tự cháy, thoáng hiện kim quang lại huyễn hóa thành dáng vẻ của một lão giả, ùng ùng đánh ra một chưởng, lưu hỏa vô cùng, thần lực đáng sợ, thế như hung triều.

- Lão Tà?

Phương Hành theo bản năng vung chưởng đánh thẳng, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của lão giả kia thì trong lòng cả kinh.

Tình thế nguy hiểm, khoảng cách lại gần, một chưởng này đã không thu lại lực được nữa, đánh thẳng tới Đại Bằng Tà Vương mới thoáng hiện thân hình lên. Còn sau khi phân thân của Đại Bằng Tà Vương xuất hiện lại không nói hai lời liền đánh về phía hắn. Ngay cả tu vi như bọn hắn cũng không phản ứng kịp nữa, hai chưởng này liền liên tiếp đụng vào nhau, lại chỉ thấy chấn động trên không trung, trong hư vô tuôn ra, một chưởng của Phương Hành giống như vỗ lên một ngọn núi lớn, thân hình chấn động, sau đó trượt xa ra bên ngoài.

Trong xích vũ thình lình chứa một kích toàn lực của Đại Bằng Tà Vương, đây chính là một kích của Nguyên Anh chân chính, hơn nữa còn là lực Nguyên Anh mà Đại Bằng Tà Vương lấy thân thể chu tước luyện thành, xác thực là đáng sợ. Cho dù hắn vững vàng đón được cũng không chịu nổi.

Còn sau khi xích vũ thiêu đốt lại xuất hiện hư ảnh của Lão Tà, nhưng cũng xuất hiện sau một kích này với sắc mặt cổ quái nhìn hòa thượng vừa chịu một chưởng của mình, còn chưa kịp nói gì đã hết sạch sức mạnh bên trong phân thân, dần dần biến mất trong không trung.

- Mẹ kiếp, phản bội Lão Tà, ngươi còn không biết xấu hổ đi dùng phân thân của hắn để tự cứu mạng?

Sau khi Phương Hành ngẩn ra thì lập tức phát giận. Đương nhiên nhìn ra được môn đạo xích vũ này, hẳn là thứ mà Đại Bằng Tà Vương thực sự bảo vệ môn đồ Sư Nam Cát, cố ý để lại cho hắn có thể cứu mạng, lại vào lúc này, trời đất xui khiến cứu kẻ phản bội này ngay trong tay thuộc hạ của chính mình.

Sau khi ánh mắt lóe lên, hắn đột nhiên tiếp tục vọt tới, ác liệt hơn so với lần đầu, thân hình xé không bay tới.

- Chưởng giáo sư huynh cứu ta!

Sư Nam Cát mở trừng mắt nhìn tên hòa thượng dởm lần thứ hai vọt tới phía mình, phản ứng cực nhanh trực tiếp quay đầu lại chạy về hướng sơn cốc. Phương Hành điên cuồng đuổi theo phía sau, khó khăn lắm mới tới ven sơn cốc đuổi tới sát phía sau Sư Nam Cát. Vận song chưởng đánh thẳng ra ngoài, bỗng nhiên, Lữ Phụng Tiên đang ở trong cốc dùng một kích đánh bay bạch xà một sừng đã liếc nhìn thấy cảnh tượng bên này, hai hàng lông mày tức giận dựng thẳng, vèo một tiếng đã biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã chuyển tới phía sau Sư Nam Cát.

- Con lừa ngu ngốc này, dám lấn ta?

Ầm!

Lữ Phụng Tiên đánh ra một quyền đầy tức giận, đập thẳng về hướng ngực của Phương Hành, còn đáy lòng Phương Hành cũng căng lên, hai cánh tay hăng hái đỡ trước ngực, lại chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang ầm ầm, sau đó hắn ngã nhào ra bên ngoài.

- Con mẹ nó, khá mạnh đấy!

Hắn bị ngã một đường ra ngoài chừng xa khoảng mười trượng mới khó khăn lắm ổn định thân hình, hai cánh tay đau tới tê dại.

- Ngươi đã thiết kế hại ta phải chịu đám Hồng Hoang Di Chủng này vây công, vậy ngươi cũng đi cùng ta đi!

Lữ Phụng Tiên đột nhiên lui thân, thoát khỏi thiết vỹ của bạch xà một sừng quét ngang tới, sau đó lành lạnh cười nhạt, lần thứ hai vọt tới chỗ Phương Hành. Lúc này dáng vẻ của y cũng khó coi, Phương Thiên Họa Kích chẳng biết từ khi nào đã cắm trên mặt đất, chưa kịp thu hồi, dưới kích còn đóng một đoạn đuôi giun, còn bảo giáp ngân quang trong suốt trên người y lúc này cũng có nhiều chỗ bị khói bụi hỏa quang làm tổn hại, xem ra vừa rồi đánh một trận, y dùng lực một mình đánh với tứ đại Hồng Hoang Di Chủng, bản thân cũng không hơn gì, chỉ là chiến ý dâng cao nên chưa chịu ảnh hưởng.

Lúc này y thực sự là tràn đầy hận ý, y cũng không ngốc, vẫn phải mạnh mẽ đơn độc đấu với bốn con Hồng Hoang Di Chủng, chỉ là bị Phương Hành tính toán, bị bốn con Hồng Hoang Di Chủng này bao vây, nhất là con rắn mối ngân sắc gần như vương tộc trong đám Hồng Hoang Di Mạch kia theo dõi, muốn thoát thân cũng không dễ dàng, ẩn giấu khí cơ mà chạy, rắn mối ngân sắc nhận biết nhạy cảm, nhiều lần bị nó nhìn thấu, nếu muốn mượn Tật Phong để đào tẩu cũng sẽ bị bạch xà một sừng vượt qua, hơn nữa một thân y vũ dũng lực, chỉ thiện chiến pháp, không hiểu nhiều về thuật pháp, dẫn tới y đã ác chiến một lúc lâu nhưng vẫn chưa chạy khỏi thung lũng này được, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ, trước tiên để thuộc hạ của mình đào tẩu được rồi tính tiếp.

Trong lòng vốn đang hận tên hòa thượng dởm kia nhưng không ngờ hắn lại tự mình đưa tới cửa. Trong lòng y điên cuồng dâng lên sự tức giận, huyết khí ngập trời, thần uy cái thế, thở phì phò chạy tới, muốn đánh cho hắn thêm hai quyền, trước tiên đánh tên hòa thượng dởm này thành thịt vụn đã.

- Con mẹ nhà ngươi Lư Phẫn* Tiên, cho ngươi mặt mũi rồi đúng không?

*Phẫn: đồng âm với Phụng, Phương Hành đang xỉ nhục Lư Phụng Tiên

Phương Hành bị một quyền của y đánh cho bay ra ngoài trăm trượng, tính khí nóng nảy cũng đã bị khơi dậy, xoay người nhảy lên, nặng nề phi một tiếng trên mặt đất, sau đó bắt lấy tay áo hút một ngụm chân khí vào, mơ hồ có khí tượng thôn thiên mà bao la hùng vĩ, thân thể nhìn như thon gầy nhưng vào giờ khắc này lại có tinh khí tỏa ra hình thành ảo giác như thân thể đang bành trướng. Sau đó, hai chân lại bước trong hư không một bước, giẫm hai vòng trên không trung, cả người liền vọt tới, hai cánh tay ngưng tụ thần lực, lại muốn lấy cứng đối cứng với Lữ Phụng Tiên thần dũng vô địch này!

- Ầm!

Lấy tốc độ của hai người bọn họ, trăm trượng chẳng qua chỉ trong chớp mắt là tới, huống chi bọn họ còn đối mặt lao tới?

Hầu như chỉ trong một chớp, hai quyền liền đụng vào nhau, lập tức dẫn tới ma vân tụ xung quanh phải tán loạn, cuồng phong quét ngang khắp nơi.

Do con rắn mối ngân sắc dẫn đầu ba con Di Chủng khác, lúc đầu muốn vây lại đồng thời chém giết cùng hai người bọn họ nhưng đột nhiên nhìn thấy một màn kinh người như thế lại chần chừ một chút, không dám tiếp tục tiến lên, sau một hồi lâu, rắn mối ngân sắc mới kêu hai tiếng cạp cạp, làm như mới ra mệnh lệnh gì đó. Cả ma cáp, ma khâu, bạch mãng độc giác, bốn con Hồng Hoang Di Chủng đồng thời lui về phía sau, thành thật tọa trấn ở bốn phía, bao vây hai người ở bên trong, bày ra tư thế thái sơn quan chiến, xem nhị hổ đánh nhau.

- Có thể tiếp được một quyền của ta, hòa thượng, ngươi cũng có chút bản lĩnh đấy!

Một quyền này của Lữ Phụng Tiên dùng toàn lực đánh ra, không ngờ rằng tên hòa thượng dởm này lại cứ vậy đỡ lấy, hơi cảm thấy kinh hãi. Nét mặt lại nở nụ cười, sau đó hai cánh tay rung lên, một thân thần lực từ đáy lòng trải rộng toàn thân, quát to:

- Tiếp tục nhận một quyền của ta thử xem!

- Tiếp tục!

Phương Hành cũng quát to một tiếng, một thân thần quang lưu chuyển. Thân thể di chuyển, một quyền đánh ra trực đảo lộn đất trời.

Hai người đứng đầu Quy Khư này có số mệnh phải tranh đấu với nhau, dưới sự vây xem của Hồng Hoang Di Chủng bắt đầu lần đầu tiên chính diện giao phong.

Hơn nữa trong lòng hai người đều có tức giận, trong khoảng thời gian ngắn, không ai thi triển thuật pháp, hoàn toàn sử dụng lực cơ thể để ngăn địch.

Cũng không phải Phương Hành suy nghĩ không chu toàn, thật sự là thế tới của Lữ Phụng Tiên này quá mạnh mẽ, Phương Phật gia đã nhịn y rất lâu rồi.

- Ầm!

- Ầm!

- Ầm!

Hai người đều đồng thời ra quyền, thân hình đi tới đi lui, liên tục đánh ra chín quyền.

Hai người bọn họ, một người trời sinh thần lực, có một không hai, được lão tổ trong nhà khen là dòng dõi chân tiên; một người tự mình quật khởi, từng bước vững chắc, tu luyện cơ thể tới cực hạn, đều cho thấy là tiểu bối cao thủ hiếm thấy. Phen long tranh hổ đấu này mặc dù chỉ là đọ sức mạnh, không đọ thuật pháp hoa mắt nhưng cũng đã hiển lộ ra điểm mạnh của thân thể tu sĩ, mỗi quyền đều rót vào thần lực vô cùng. Mỗi quyền đều có thể đánh nát hư không, mà sức mạnh như vậy khi mạnh mẽ va chạm vào nhau càng khơi dậy cuồng phong vạn trượng, thậm chí còn đánh cho sơn cốc này vỡ nát thành từng mảnh, quét sạch sinh linh tới bốn năm sơn cốc, làm khu vực này được mở rộng không ít.

Còn bốn con Hồng Hoang Di Chủng tạo thành vòng tròn. Lúc này đang vẫn tiếp tục lui đi nhường ra một vòng lớn khoảng nghìn trượng rồi.

- Tiếp tục!

Sau khi liên tục đánh ra chín quyền, hai người đều đỏ mắt, đồng thời hét lớn, muốn đánh ra quyền thứ mười.

Nhưng mà kêu là chuyện của kêu, mắt trừng lên nhìn đối phương ra quyền, sau đó thế công của bọn họ chợt đồng thời đại biến. Phương Hành là người đầu tiên ngừng lại, hai tay vẽ tròn, trong miệng niệm cổ chú, nhanh chóng có một làn khói quỷ dị màu xám lạnh từ trong không trung hiển hóa ra, tầng tầng quay xung quanh cánh tay phải của hắn, sau đó một quyền này kết hợp lực phá diệt quỷ quyệt vô tận đánh thẳng về hướng Lữ Phụng Tiên.

Khóe miệng đã dâng lên một nụ cười xấu xa:

- Để cho ngươi nếm thử sự lợi hại của Thần Cơ Phá Diệt quyết!

Hắn cũng rốt cục đã chịu thừa nhận, thực lực của tên khốn kiếp Lữ Phẫn Tiên này xác thực là bất phàm. Mẹ kiếp, nếu tiếp tục liều mạng với y thì kết cục sẽ không hay!

Lại không ngờ tới một quyền này Lữ Phụng Tiên cũng chỉ giả bộ đánh ra, sau đó thân hình vừa chuyển, tay trái úp xuống phía dưới, quát chói tai:

- Kích tới!

Liền thấy một tia ngân quang bay tới từ phía dưới mặt đất, rõ ràng là Phương Thiên Họa Kích bị y triệu hoán tới, tự động bay từ dưới đất vào tay y. Người kích hợp nhất, khí thế quanh người chợt tăng gấp bội, một thân uy khí chấn động không trung. Sau đó mặt Lữ Phụng Tiên hiện lên sự độc ác, một kích ngang trời xông thẳng về phía Phương Hành, cường lực lớn tới mức vỡ nát hư không.

- Hòa thượng, tiếp một kích của ta thử xem!

- Mẹ kiếp, ngươi không biết xấu hổ à, chơi xấu!

Phương Hành lại hoảng hồn, trong lòng hung hăng chửi má nó, nào có phải ra quyền gì, con mẹ nó ngươi lại xuất kích?

Kẻ ngu mới có thể dùng quả đấm của mình đi cứng rắn cứng đối cứng với thần binh lợi khí của người khác, đầu có cứng như đá cũng không chịu nổi!

Trong miệng mắng to, trong lòng cũng đang âm thầm kêu khổ, Phương Thiên Họa Kích ở trong tay Lữ Phụng Tiên có một thân thần lực như thế không chỉ không vỡ nát mà ngược lại như hổ thêm cánh, gắng gượng chống đỡ cái đuôi như sắt thép của bọ cạp lam vỹ cùng với lợi trảo của Vương tộc Hồng Hoang Di Chủng cũng đều không hạ xuống thế hạ phong, rõ ràng chính là một món thần binh. Nếu mình có cự kiếm hắc sắc hoặc huyết ẩm cuồng đao trong tay thì còn có thể liều mạng với y một phen, nhưng bây giờ không có binh khí thuận tay, cho dù trên hai cánh tay quấn quanh phá diệt thần lực kinh người, khi đối mặt với Phương Thiên Họa Kích cũng xác định chắc chắn phải chịu thua thiệt.

Cũng đúng lúc trong lòng Phương Hành đang nhanh chóng suy nghĩ, tình thế lại bỗng nhiên đại biến. Phương Thiên Họa Kích thần uy khó lường đang quơ lên tức giận xông tới, tất cả tâm thần đều khóa mình và Lữ Phụng Tiên lại, lại có một tiểu trọc đầu mặc bạch y nhảy dựng lên thật cao, mắt tỏa sáng, hai tay cầm một cái mõ lớn lặng yên không một tiếng động lại nặng nề như gánh vạn quân đập xuống đầu của Lữ Phụng Tiên.

- Cốp!

Một tiếng vang kinh thiên động địa vang lên, cả sơn cốc dường như trong nháy mắt đã yên tĩnh lại.

Chương 771: Ánh mắt sau mây

Sau khi cái mõ lớn kia đập xuống, hư không xung quanh nó tràn ngập tiếng thần quang xé gió, tiếng nổ của gạch đá, tiếng gào thét của Hồng Hoang Di Chủng đang xem náo nhiệt, đồng thời yên lặng lại. Đừng nói là Phương Hành, ngay cả tứ đại Hồng Hoang Di Chủng cũng sợ ngây người, mỗi con đều trừng mắt tròn nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt.

Nhìn Lữ Phụng Tiên lúc đầu dũng mãnh vô địch, lúc này lại mặt như mê man.

Ở phía sau y, tiểu hòa thượng Thần Tú đang khiêng đại mộc ngư, gọi giống như tên lưu manh:

- Dám đánh sư huynh của ta, ta đập chết ngươi!

Nói xong nhìn về phía Phương Hành, dương dương đắc ý lắc lắc đầu trọc!

- Thật là, Thần Tú, có ai như ngươi không!

Ngay cả Phương Hành cũng ngây người.

Cái mõ của tiểu hòa thượng Thần Tú này nhất định là đặc biệt nhất!

Lúc đầu khi đối mặt với đối thủ cường đại bậc này, ngay cả hắn cũng căng thẳng tâm thần, chỉ biết đấu đến cùng, không biết thắng bại thế nào.

Nhưng mà không ai ngờ tới, ngay trước thời khắc quan trọng, tên khốn Thần Tú xuất quỷ nhập thần này đập ra một mõ liền đập thẳng được vào đầu Lữ Phụng Tiên, thật đúng là làm cho hắn có cảm giác thoải mái không nói lên lời.

- Nhân lúc ngươi bệnh ta sẽ đòi mạng ngươi!

Sau khi ngẩn ngơ, Phương Hành cười to ha hả, ùng ùng vọt về hướng Lữ Phụng Tiên.

Ra sức đánh nãy giờ, bây giờ không nhanh lên chiếm tiện nghi của Lữ Phụng Tiên thì chờ tới khi nào?

Nhưng mà chuyện này dường như có hơi ngoài ý muốn.

Sau khi bị trúng một cái mõ vào đầu, Lữ Phụng Tiên quả thực có vẻ biến mất uy phong, khuôn mặt mê man giật mình, thân hình cũng lắc lư mấy cái, suýt nữa đã ngã xuống đất, nhưng thân thể nghiêng đi nửa ngày lại không hề ngã xuống, ngược lại, một tiếng hét cực kỳ tức giận âm trầm vang lên từ đáy lòng, trong ánh mắt mờ mịt tỏa ra ý huyết tinh, cố gắng đứng vững trên không trung, hung hăng nhìn về phía tiểu hòa thượng Thần Tú đang khiêng mõ đứng phía sau y với vẻ mặt đắc ý:

- Chỉ là một con lừa ngốc lại dám đánh lén ta?

- Ặc, không phải ta đánh đâu!

Nhìn thấy ánh mắt này, Thần Tú cũng ngây người, theo bản năng giấu mõ về phía sau.

- Ta giết ngươi!

Lữ Phụng Tiên bỗng dưng gào một câu, giống như dã thú rít gào. Thân hình hung hăng, Phương Thiên Họa Kích ầm một tiếng phi về phía Thần Tú.

- Oa sư huynh cứu mạng!

Tiểu hòa thượng Thần Tú mặt sợ hãi như màu đất, vèo một tiếng liền chạy về hướng Phương Hành, dáng vẻ kia hẳn là bị sợ hãi không nhẹ.

Lữ Phụng Tiên tức giận chưa tiêu đuổi theo phía sau gã. Chỉ là dưới chân lảo đảo, thân hình đâm trái đâm phải, tốc độ bay không nhanh nổi, giống như một hán tử say hoặc như là đang dùng sức mạnh lớn để chống đỡ mình không tới mức bất tỉnh.

- Sư huynh, sao hắn còn chưa ngất đi nhỉ?

Thần Tú chạy tới trước mặt Phương Hành, vẻ mặt hoảng sợ hỏi.

Một câu nói hỏi tới Phương Hành cũng phải sửng sốt:

- Ta nào biết, còn muốn hỏi ngươi đây!

- Sư huynh hắn tới rồi, nhanh ngăn hắn lại đi!

- Ngươi đã đập cả mõ rồi, sao còn phải sợ hắn chứ?

- Ta chỉ biết gõ mõ, không biết đánh nhau đâu!

Phương Hành cực kỳ cạn lời với biểu hiện của Thần Tú, hiển nhiên Lữ Phụng Tiên đã chạy tới, hắn lại nở nụ cười lạnh, hai cánh tay rung lên xông thẳng về phía trước. Lữ Phụng Tiên tuy là hỗn loạn, nhưng khi thấy trước mặt có người vọt tới vẫn theo bản năng đâm thẳng một kích ra, uy lực tất nhiên vẫn khủng bố dị thường, ngang trời cao, đánh cho mây trôi xơ xác, có lực phá núi.

- Cút ngay!

Đối mặt với một kích này, Phương Hành đương nhiên không hề nhún nhường, song chưởng vung lên, thi triển Kiếm Ma đại thuật ra, một tiếng ùng ùng vang dội liền đánh về phía Lữ Phụng Tiên. Vốn lúc này có thể thuận tay bắt được Lữ Phụng Tiên, nhưng cũng không ngờ tới thằng nhãi này lại ngoan cường đến thế, vung kích chống lên kiếm ma đại sí, dựa thế lật lên trên cao, lại không bị bắt. Chỉ có điều sau khi y nhảy lên cao thì cũng lảo đảo một cái, dùng sức lắc mạnh đầu, giống như trong đầu lúc này cực kỳ mờ mịt, cực kỳ khó chịu. Phải dùng hết toàn lực mới có thể duy trì sự thanh tỉnh, chỉ có điều người này cũng cực kỳ hung hãn, sau khi hung hăng gõ đầu mấy cái liền phẫn nộ quát một tiếng, lần nữa gương kích đâm về hướng Phương Hành.

- Thằng nhãi này thật là mạnh!

Phương Hành cũng cảm thán tự đáy lòng, nghĩ thầm đã trúng một mõ của Thần Tú rồi mà còn có thể đánh tiếp, đây cũng thật không hổ là một đại chiến tu.

Chỉ có điều đối mặt với Lữ Phụng Tiên chiến lực vô cùng, hắn cũng không có chút khách khí nào.

Nói đùa, thích nhất chính là ra sức đánh chó rơi xuống nước!

- Ầm!

Kiếm Ma đại thuật lần nữa rung lên, phô thiên cái địa đánh về phía Lữ Phụng Tiên. Lúc này Lữ Phụng Tiên nhìn như dũng mãnh, nhưng trong đầu hỗn loạn, hoàn toàn dựa vào huyết khí để ác chiến, góc độ ra kích cùng vận chuyển vũ pháp cũng đều không tinh chuẩn, hơn nữa sức mạnh cũng không tràn đầy sự hung hãn như trước, ngược lại có vẻ hơi mềm đi, khí lực toàn thân không sử dụng hết được. Còn lần này Phương Hành lại vận toàn lực, sau khi dồn lực liền vỗ cho Phương Thiên Họa Kích cong vẹo quăng về phía bên kia. Lực đạo to lớn vỗ ùng ùng vào người y, đánh cho thân hình của y bay ra ngoài như một con diều, lúc ở trên không trung đã phải phun một ngụm máu tươi.

Còn Phương Hành vẫn đúng lý không tha người, chạy lên thêm một bước, vung trảo túm vào ngực của Lữ Phụng Tiên.

- Còn dám lấn ta!

Lữ Phụng Tiên vừa giận vừa tức, liều mạng mở mí mắt ra, cố gắng rống to hơn, vung kích đâm thẳng.

Chỉ có điều lúc này y vốn không vung ra nổi mười phần lực đạo trong ngũ đình, lại mới vừa bị thương, một kích này tuy cũng có thể nói là lực đạo hùng hồn nhưng ở trước mặt Phương Hành liền có vẻ yếu mềm tới tận cùng, quả thực không đáng để bận tâm. Cười lạnh một tiếng tay phải liền túm thẳng ra ngoài, nắm lấy thân của Phương Thiên Họa Kích vung ngang một cái, cực kỳ ngang ngược đoạt thần binh này từ tay của Lữ Phụng Tiên, sau đó xoay người một cái, bay tới trên đỉnh đầu Lữ Phụng Tiên, chân phải bước ra, nghiêm khắc đạp Lữ Phụng Tiên từ giữa không trung xuống dưới mặt đất.

- Tên khốn kiếp này, còn dám thể hiện uy phong trước mặt ta?

Phương Hành cất tiếng cười to, hai tay cầm Phương Thiên Họa Kích đâm thẳng về phía Lữ Phụng Tiên ở phía dưới, muốn một kích đâm chết y.

Lại không ngờ Phương Thiên Họa Kích này lại thật có linh tính, bình thường lúc cầm trong tay Lữ Phụng Tiên thì dễ sai khiến, dị thường linh hoạt, nhưng khi Phương Hành cầm trong tay dùng nó đâm về phía chủ nhân vốn có, thần binh này lại lập tức bắt đầu tạo phản. Lúc muốn dùng một kích xuyên thủng Lữ Phụng Tiên, kích này lại đột nhiên nhoáng lên, muốn tuột tay bay đi làm Phương Hành càng hoảng sợ, cố gắng cầm nó trong tay không tiếp tục vận thần lực vào nó nữa, cố gắng khiến nó đâm xuống Lữ Phụng Tiên ở phía dưới.

Lại chỉ nghe phập một tiếng, một kích này đâm thẳng tắp vào trong cơ thể Lữ Phụng Tiên, vốn là muốn xuyên thủng ngực bụng y, nhưng bởi vì họa kích đang không ngừng lắc lư, hơn nữa ngân giáp mà Lữ Phụng Tiên mặc trên người có sức phòng ngự cực kỳ cường hãn. Vậy mà lại trượt đi, chỉ đâm được từ chỗ khe ở chỗ hông vào, làm bị thương bụng dưới của Lữ Phụng Tiên, nhưng không thể xuyên thủng như Phương Hành nghĩ.

- Ong ong ong

Thấy máu của Lữ Phụng Tiên, Phương Thiên Họa Kích càng lắc lư mạnh hơn, gấp gáp muốn thoát ra ngoài, tựa như một con chân long.

- Muốn chạy?

Phương Hành giận dữ cắn răng dùng sức đoạt Phương Thiên Họa Kích. Đồng thời hung hăng đá hai cái trên kích.

Một người một kích phân cao thấp, ngân giáp trên người Lữ Phụng Tiên bị bay ra ngoài, pháp y trên người, ngân giáp, túi trữ vật bay lên không trung, nát bét, còn Lữ Phụng Tiên thì mặc một cái trù khố, lưng trần, mờ mịt nằm dưới mặt đất.

- Thứ khốn kiếp, không phải vẫn phải nghe ta sao?

Phương Hành tranh sức với Phương Thiên Họa Kích, cảm thấy kích này quả thực giống như một con cá chạch trơn tuột, trái phải muốn tuột tay bay đi cũng không muốn đàng hoàng ngây người trong tay mình, trong lòng cũng xuất hiện một sự ngoan kính, hai tay gắt gao nắm chặt, xoay một vòng rồi đập lên người Lữ Phụng Tiên trên mặt đất. Nếu binh khí này trung tâm, vậy không phải là nên dùng nó nhuộm máu tươi của chủ nhân hay sao?

Vèo!

Phương Thiên Họa Kích bị hắn coi như gậy gộc mà sử dụng, hung hăng quất về phía Lữ

Phụng Tiên trên mặt đất đang dùng lực nện vào đầu mình.

Mặc dù có chút thắng không anh hùng, nhưng Phương Hành cũng không thèm quan tâm những chuyện đó, đợi cơ hội sẽ cướp trước người kia!

Lữ Phụng Tiên hiển nhiên cũng cảm ứng được nguy cơ mãnh liệt kéo tới. Bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên sự hoảng sợ, vốn không kịp bình phục để trốn, chỉ có thể vô ý thức giơ tay lên chắn trước mặt. Chỉ có điều đối mặt với một côn Phương Hành lấy sức đập từ trên trời xuống, cánh tay y dùng để đỡ này lại có vẻ vô lực như vậy, mắt thấy sẽ bị một côn này của Phương Hành đánh ngay cả cánh tay lẫn thân thể thành thịt vụn.

Nhưng vào lúc này, trong hư không, có một chút biến hóa.

Không trung giăng đầy tầng tầng ma vân, vào lúc này lặng yên không tiếng động xuất hiện một kẽ nứt.

Giống như ngoài cửu thiên đang có người âm thầm từ trong kẽ nứt này nhìn xuống phía dưới.

Cũng ngay một khắc này, Phương Hành đột nhiên rợn tóc gáy, một thân tóc gáy dựng lên như con nhím vậy.

Bất chấp việc bổ Lữ Phụng Tiên, hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy ma vân trên không trung từng tầng từng tầng đan nhau, không có chút dị trạng nào.

- Vừa rồi ta cảm giác sai sao?

Trong bụng Phương Hành nói nhỏ, cảm giác đột nhiên nguy cơ mãnh liệt ập tới đó vẫn còn xoay quanh trong tim hắn.

Nhưng hắn cố hết sức nhìn xung quanh nhưng không phát hiện chút dị trạng nào, làm trong lòng hắn xuất hiện chút kinh ngạc.

- Thiếu chủ!

Cũng ngay một khắc này, đột nhiên, bên ngoài sơn cốc có hơn mười Kim Đan liều mạng xông vào, chính là gia nô của Lữ gia đã chạy ra ngoài, rồi chợt nghĩ cảm thấy không ổn, liều mạng chạy tới cứu chủ, vừa vào khu vực này liền có phân nửa số người vọt về hướng Phương Hành, một nửa khác thì vọt thẳng tới dưới cốc, đỡ Lữ Phụng Tiên lên, nhanh như chớp chạy về bên ngoài cốc.

- Chạy đi đâu?

Phương Hành cắn răng một cái, quyết định mặc kệ ảo giác, trước tiên giết chết tên khốn kiếp này đã, trong tiếng gào thét vung kích vọt tới.

- Cứu thiếu chủ rời đi!

Đám gia nô kia không sợ chết vọt vào trong cốc, phân nửa số người trong đó chặn trước người Phương Hành, lấy tu vi của bọn họ căn bản không cản được bước đi của Phương Hành, nhưng đối mặt với Phương Hành hung tính đại thịnh, đám người kia liếc nhau, thình lình tạo ra một cái pháp ấn quái dị, sau đó linh khí trong cơ thể nghịch chuyển, từng luồng kim quang đáng sợ đột nhiên xuất hiện bên ngoài cơ thể bọn họ, là muốn dùng tinh khí đồng quy vu tận với kẻ địch.

Cảnh tượng này ngay cả Phương Hành nhìn cũng lạnh gáy, hú lên một tiếng quái dị rồi liền cầm theo Phương Thiên Họa Kích tránh ra. Bốn, năm tên gia nô Kim Đan thình lình liên thủ để tự bạo, tu vi Kim Đan hậu kỳ trong một chốc liền phóng thích hết ra ngoài, thình lình làm cả sơn cốc hóa thành khu vực hỗn loạn tưng bừng. Sức mạnh kinh khủng, đừng nói là Phương Hành, ngay cả bốn con Hồng Hoang Di Chủng cũng không khỏi tạm lánh ra bên ngoài.

Còn vài tên gia nô còn lại thì phát hiện ra Sư Nam Cát mới rồi đang âm thầm trốn tránh, nhân dịp đám Kim Đan đồng môn đang tự bạo tranh thủ cơ hội nhanh chóng vọt vào trong cốc, đỡ Lữ Phụng Tiên đang mơ màng ra khỏi sơn cốc, sau đó liều mạng lấy ra các loại pháp bảo ngự phong, phù ẩn thân, vội vàng như chó nhà có tang chạy thẳng về hướng Bạch Ngọc kinh.

- Muốn chạy trốn?

Phương Hành không bằng lòng bỏ qua, triển khai Kiếm Ma đại thuật đánh ra, làm thần quang tự bạo trên không trung hỗn loạn rồi muốn tiếp tục xông lên, nhưng trong giây lát trong lòng cả kinh, thu hai cánh lại, người như sao rơi vọt thẳng lên cao, sau đó một vệt thần quang dường như xẹt qua hai chân hắn xông về phía xa tạo thành một cái rãnh sâu ở trong sơn cốc mới vừa chạy ra. Cùng lúc đó ở xa giữa không trung đã xuất hiện một cái pháp thuyền to lớn như che khuất bầu trời vọt tới, chính là pháp thuyền của Thái Hạo Nhất bộ xông tới cứu chủ.

Các loại pháp trận đồng thời vận hành, thần quang khủng bố liên tục đánh qua đây.

Sức mạnh của pháp thuyền làm sao bình thường được, có khả năng đối kháng với cả Nguyên Anh, mà lúc này gia nô Thái Hạo Lữ thị khống chế pháp thuyền lại một lòng muốn cứu chủ, nhất định sẽ liều mạng đâm thẳng về phía sơn cốc. Linh Tinh pháp nguyên chứa trên pháp thuyền cũng tiêu hao không chút đau lòng. Đừng nói là Phương Hành và Thần Tú, dưới sự đánh xuống cuồng bạo như thế, ngay cả tứ đại Hồng Hoang Di Chủng cũng có cảm giác không chống lại được.

Trong lúc nhất thời, dưới sự điên cuồng oanh tạc, ngay cả Phương Hành cũng bị áp chế, chỉ có thể mở to mắt nhìn Lữ Phụng Tiên chạy thoát.

Trong lòng hắn dị thường cáu giận, một suy nghĩ hiện lên trong đầu khó có thể áp chế được:

- Rốt cuộc người nào đã cứu y?

Chương 772: Ánh mắt sau mây (2)

Trong lòng Phương Hành nhất định là vô cùng buồn bực, lần này vốn dĩ là một cục diện đẹp, rõ ràng là có thể mở to mắt nhìn Lữ Phụng Tiên to gan lớn mật dám đoạt Quy Khư của mình bị một gậy đánh chết, không ngờ đến cuối cùng lại vẫn để y chạy thoát được. Sự bực bội cùng ủy khuất trong lòng Phương Hành không cần nói cũng biết, ý vị ngẩng đầu nhìn lên trời cao, nói thầm trong lòng. Mới vừa rồi trên trời truyền tới một ánh mắt làm mình sinh lòng cảnh giác, làm mất đi cơ hội tốt giết chết Lữ Phụng Tiên... rốt cuộc nó là ảo giác, hay là thật?

Thả toàn bộ thần thức ra cực lực cảm ứng, nhưng mà xung quanh đây không có gì ngoài khí tức của tứ đại Hồng Hoang Di Chủng cùng với Thần Tú, Thanh Lư, Sở Từ, còn lại chỉ là hư không vắng vẻ. Vừa rồi ánh mắt làm hắn sinh lòng báo động càng không thấy chút vết tích nào nữa.

Cảm giác báo động mới xuất hiện trong lòng giống như vượt xa khỏi cảnh giới của mình, vượt ra khỏi phạm vi cảm ứng của mình!

Càng làm đáy lòng Phương Hành trầm đi chính là... rốt cuộc là ai có thể tạo cho mình loại báo động như thế?

Dựa vào tu vi Kim Đan đại thừa hiện tại của bản thân, ác đấu với Nguyên Anh không nói chơi, cho dù một đạo tông đạo chủ sợ rằng cũng không có khí cơ làm mình cảm thấy nguy hiểm như vậy. Nói như thế, rốt cục là ai làm mình trong lúc nhất thời còn mất tâm thần?

Nếu thật sự có cao nhân muốn cứu Lữ Phụng Tiên một mạng, tại sao lại không trực tiếp xuất thủ?

Lấy tu vi như thế, nếu thật sự muốn đối phó với mình, sợ là mình có mọc cánh cũng khó mà trốn?

Hay là nói tất cả đó chỉ là ảo giác của mình?

Suy ngẫm trong chốc lát nhưng vẫn không tìm thấy được đáp án, trong lòng Phương Hành liền như bị một tảng đá lớn đè nặng.

Cũng trong chút thời gian này, thần quang ngang dọc trên đỉnh đầu đã hơi hơi yếu đi.

- Còn muốn chạy trốn?

Phương Hành phát giác ra, ngẩng đầu lên nhìn đã thấy chiếc pháp thuyền của Thái Hạo Lữ thị sau khi điên cuồng oanh tạc thì hầu như đã san quần sơn này thành bình địa. Chỉ có điều bọn chúng cũng đã tiêu hao gần hết Linh Tinh cùng các loại tài nguyên trên pháp thuyền rồi, lúc này đang chậm rãi lui về phía sau, vừa tấn công vừa ngầm thu lại pháp nguyên, bất kỳ lúc nào cũng chuẩn bị để trốn đi...

Chỉ tiếc, lúc này Phương Hành đang cáu giận trong lòng, sẽ không dễ dàng thả bọn chúng đi như vậy, ánh mắt lạnh lùng lia tới. Hiển nhiên, thần quang đánh ra từ trên pháp thuyền đã không còn dày đặc, mãnh liệt như vừa rồi nữa. Không còn tạo thành luồng, đột nhiên bay qua, quanh người, hai luồng kiếm ma đại sí vỗ quanh, nhất phi trùng thiên, thân hình nhanh như điện, như một thanh kiếm giữa không trung.

- Nếu đã cứu người đi, vậy các người liền ở lại đây đi!

- Ầm!

Trong tiếng hét vang. Phương Hành bay thẳng tới đỉnh pháp thuyền, vận Phong Thiện sơn ý, một chân đạp xuống. Một cước này vừa hay đạp lên thuyền thủ của pháp thuyền, sức mạnh nặng nề như núi cao đè xuống, thình lình đã làm pháp thuyền đã nỏ mạnh hết đà bị đạp tới lắc lư ầm ầm vài cái, mất đi khả năng ngự không, rơi thẳng từ không trung xuống mặt đất. Lực đạo to lớn chấn động tới mức mặt đất cũng rung lên mấy cái, nứt ra một khe hở đáng sợ. Xung quanh pháp thuyền dày linh quang, rất nhiều cấm chế cũng trong thoáng chốc đã tiêu tan.

- Tận trung vì thiếu chủ...

Trong pháp thuyền truyền tới một hồi tĩnh mịch, sau đó lại có bốn năm bóng người liều mạng vọt ra, mỗi người đều nắm pháp khí lợi hại sở trường nhất, còn có người trực tiếp ôm lấy Phương Hành đang ở trên không trung, vẻ mặt hung ác độc địa, như muốn ôm hắn tự bạo...

Thái Hạo Lữ tộc không hổ là một thế gia cổ có căn cơ thâm hậu, chỉ riêng sự trung thành của đám gia nô này cũng là thứ mà cuộc đời này Phương Hành ít thấy.

Bọn họ vì tạo cơ hội cho Lữ Phụng Tiên thoát đi mà liều mạng ngự pháp thuyền tới tấn công sơn cốc, áp chế Phương Hành cùng một đám Hồng Hoang Di Chủng, nhưng cũng coi như là tự đẩy mình vào con đường chết. Tới lúc này, pháp thuyền cũng đã bị Phương Hành đạp một cước rơi từ trên không trung xuống đất, có thể nói là không còn chút sức sống nào. Tới tình huống này rồi mà bọn họ vẫn muốn liều mạng với Phương Hành...

Phương Hành mắt lạnh nhìn bọn họ, bàn tay vỗ một cái, một chùm ô quang ngưng tụ ở lòng bàn tay.

Nếu đám gia nô này trung thành như vậy, phục vụ quên mình vì Thái Hạo Lữ bộ như vậy, vậy hắn cũng sẽ tiễn bọn họ một đoạn đường!

- Vèo...

Nhưng mà cũng ngay lúc Phương Hành chuẩn bị xuất thủ, ở giữa không trung có một cái bóng trắng cuốn từ dưới đất tới, nuốt thẳng đám người này xuống, sau đó lần nữa bay lên cao trong hư không tụ thành một nhóm, ánh mắt đỏ ngầu không có ý tốt nhìn Phương Hành, chính là con bạch xà một sừng kia. Mà vào lúc này, con rắn mối lưng mọc cánh ngân sắc cùng ma cáp như ngọn núi nhỏ, kể cả con ma khâu bị Lữ Phụng Tiên chém rụng một nửa người cũng đều rối rít lộ ra thân thể cao lớn của mình, chiếm đóng tứ phương, gắt gao nhìn chằm chằm vào Phương Hành...

Mới rồi Phương Hành thiết kế làm bọn Lữ Phụng Tiên bị bọn chúng vây công, còn bây giờ lại tới phiên Phương Hành bị chúng nó bao vây.

- Sư huynh, chúng ta còn có thể chạy thoát không?

Tiểu hòa thượng Thần Tú đầy mặt là sự lo lắng, lặng lẽ túm tay áo của Phương Hành.

Hòa thượng này vô cùng cơ linh, biết vòng vây này không dễ để chạy trốn như vậy.

Ngay cả Phương Hành cũng nhíu mày, cười lạnh hai tiếng, chân mày lại hơi nhíu lại...

Hắn am hiểu Yểm Tức thuật (thuật che giấu khí tức), khói xanh bọc thân hầu như có thể che giấu nhận thức của tu sĩ Nguyên Anh. Chỉ có điều phương pháp này khi ở trước mặt nhiều người thì tương đối dễ dùng hơn, đục nước béo cò, lẩn trốn vào trong đám người, ngươi tìm ta ở đâu đây? Có điều, bây giờ quanh đây chỉ có hai người là hắn và Thần Tú, còn tứ đại Hồng Hoang Di Chủng lại bao vây bọn họ lại, cho dù thi triển Yểm Tức thuật cũng rất khó tránh được cảm ứng của mấy con Hồng Hoang Di Chủng này. Thậm chí, bọn nó không cần cảm ứng, chỉ cần đánh loạn trên không một hồi thì mình sẽ phải lộ tẩy.

- Lư Phẫn Tiên có năng lực đấu với tứ đại Di Chủng, tiểu gia ta không làm được chắc?

Phương Hành giận dữ sắn tay áo lên, bày ra dáng vẻ muốn đánh một trận ác chiến.

- Ặc... thật sự muốn ép tiểu tăng đánh lộn

sao?

Mặt Thần Tú là sự đau khổ, nép phía sau người Phương Hành, nhưng không có ý chạy trốn.

- Phương Tiểu Cửu, ta tới giúp ngươi một tay đây...

- Ơ a...

Cách đó không xa, Sở Từ khống chế kiếm linh cùng với đại đệ tử Thanh Lư của Phương Hành cũng chạy tới, từ xa ra hiệu.

- Hừ hừ, bốn đấu bốn, cũng không thiệt thòi gì...

Phương Hành cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay nói, kích này khi Phương Hành dùng nó đánh vào Lữ Phụng Tiên đã không chịu phối hợp, còn trơn trượt như con cá chạch. Mà bây giờ Lữ Phụng Tiên đã trốn, nó giống như đã cạn sạch linh tính, giống như một vật chết ngừng lại, cũng có thể coi như một cây thần binh lợi khí thông thường để sử dụng rồi. Tuy là chưa dùng binh khí dài bao giờ nhưng dù sao cũng mạnh hơn là tay không ngăn địch.

- Cạc cạc...

Con rắn mối lưng mọc hai cánh lớn tiếng kêu kỳ lạ, dường như đang cổ vũ sí khí, sắp sửa động thủ.

Khí cơ của song phương hội tụ, sắp nảy ra một trận ác chiến.

- Đến đây, Phật gia sẽ thu phục đám yêu ma các ngươi...

Phương Hành hét lớn, lấy Phong Thiện đỉnh nho nhỏ ra, chuẩn bị tới lúc cần thiết sẽ lấy ra đánh người.

Sát khí đã tới tầm, nhưng đúng vào lúc này, mấy con Hồng Hoang Di Chủng lại đồng loạt nghiêng đầu nhìn ở xung quanh, vẻ mặt mê man, sau một hồi lâu, con rắn mối ngân sắc mang huyết mạch vương tộc lại đột nhiên kêu một tiếng lên không trung, sau đó ánh mắt khiêu khích tựa như thoáng nhìn qua Phương Hành, rồi thình lình quay đầu bay lên không trung, bay về phía xa.

- Đi ư?

Tiểu hòa thượng Thần Tú ngơ ngác nhìn tứ đại Hồng Hoang Di Chủng rút đi, sau đó mặt là sự sùng bái nhìn Phương Hành:

- Sư huynh ngươi thật là lợi hại, lại dọa cho mấy con Hồng Hoang Di Chủng này sợ chạy rồi, sư đệ phục sát đất ngươi rồi...

Đừng nói là gã, ánh mắt của Sở Từ cùng với Thanh Lư nhìn Phương Hành quả thực cũng sáng lên.

Một câu nói đã dọa sợ tứ đại Hồng Hoang Di Chủng, đây là khí phách cùng uy phong bậc nào chứ?

- Là ta làm nó sợ chạy sao?

Ngược lại chỉ có mình Phương Hành ngẩn ngơ, có chút mê man.

Hắn lại cảm thấy không phải đơn giản như vậy, lúc hắn đang chuẩn bị ra tay lại có một tiếng địch như có như không vang lên, dường như tới từ chân trời, lại giống như vang ở bên người. Tiếng địch này du dương êm tai, lại vô cùng quái dị, ngay cả năng lực cảm nhận vượt xa người cùng thế hệ của hắn cũng không nghe rõ ràng được, giống như chỉ là ảo giác của mình thôi vậy. Căn bản không biết nó là thật hay giả.

Đám Hồng Hoang Di Chủng này lại giống như bị tiếng địch đó gọi đi...

- Chẳng lẽ có người có thể điều khiển Hồng Hoang Di Chủng?

Trong lòng Phương Hành thoáng qua một suy nghĩ lại làm mình càng hoảng sợ hơn, rồi nhanh chóng lắc đầu, tự nói với mình là không thể có khả năng đó được.

Hồng Hoang Di Chủng được người ta tôn làm Hồng Hoang nhất mạch, tự tạo thành tộc quần, ngay cả Thần Châu cũng chỉ có thể bày hãm không đại trận quanh Ma Uyên, sau đó phái chư cao thủ tới tọa trấn Ma Uyên, phòng ngừa chúng nó trốn tới, nào có khả năng điều khiển bọn nó được?

Chỉ có điều nói đi cũng phải nói lại, nếu thật sự là do tiếng địch kia gọi đám Hồng Hoang Di Chủng đó đi, người thổi địch dường như đang giúp mình...

Tỉ mỉ cảm nhận ở xung quanh, bây giờ không có đầu mối gì, Phương Hành đối mặt với sự sùng bái của đám tiểu hòa thượng Thần Tú cũng chỉ có thể chấp nhận cách nói đó, đáp lời:

- Đó là điều hiển nhiên, coi như chúng nó thông minh chạy trước một bước, không thì ngươi xem Phật gia ta có đánh gãy chân bọn nó không...

...

...

Một trận ác chiến kết thúc, nhưng đã tới thời điểm thu hồi chiến lợi phẩm, Phương Hành lại thấy vui vẻ.

Cúi người hạ xuống sơn cốc, lật từng tầng bùn đất phía trên mặt đất ra, hô to gọi nhỏ bảo Thần Tú và Thanh Lư hỗ trợ đào bùn đất lên, đào ba thước tìm kiếm túi trữ vật của Lữ Phụng Tiên mới vừa rồi bị rơi xuống. Nếu nói, tuy là không thể thành công giết chết tên Lữ Phẫn Tiên này, nhưng như thế cũng đủ rồi. Đường đường là hậu duệ của Thái Hạo Lữ thị lại bị hắn đánh cho chỉ có thể mặc một cái quần trên người rồi phải nhờ người khác cứu đi, cả pháp thuyền và khí giới, túi trữ vật, thậm chí là ngân giáp toàn thân cũng bị giữ lại.

- Ơ a...

Vẫn là Lừa đồ đệ mắt sắc, không lâu sau liền ngậm một cái túi trữ vật lộc cộc chạy tới. Bất ngờ chính là túi trữ vật lúc Lữ Phụng Tiên đang bị Phương Hành lột ngân giáp rơi xuống. Phương Hành vội vàng nhận lấy xem thử, thình lình ở trong đống linh đan cùng phù triện phi phàm thấy được một tấm nhũ bạch sắc, lệnh bài bằng bạch ngọc lớn chừng bàn tay, bên trên dùng cổ triện khắc một chữ “Kinh”.

- Bạch Ngọc lệnh...

Mặt mày Phương Hành lập tức hớn hở cầm Bạch Ngọc lệnh trong tay, lật tới lật lui quan sát.

Lệnh bài này ôn nhuận như ngọc, bao chùm pháp ấn huyền ảo rất khó làm giả, rõ ràng chính xác là Bạch Ngọc lệnh.

Đây đúng là đồ tốt rồi!

Thánh Nhân của Bạch Ngọc kinh muốn chiết Chư Tử đạo tràng, không phải hàng loạt đại gia đạo tử thiên tài thì không thể vào, mà bằng chứng lại chính là Bạch Ngọc lệnh này. Tùy tiện ném một cái vào Trung Vực Thần Châu cũng có thể làm cho một đám thế gia phải vỡ đầu tới tranh đoạt, nhất định có giá trị vô lượng...

- Được rồi, bắt đầu chia tang vật thôi, ai cũng có phần!

Phương Hành ho khan một câu liền bắt đầu phân chia những thứ cướp được trong tay:

- Tiểu tức phụ, biểu hiện của nàng không tệ, đã lập công lớn, Bạch Ngọc lệnh này liền cho nàng!

Vẻ mặt của Phương Hành trịnh trọng nhét Bạch Ngọc lệnh vào tay Sở Từ, lại nhặt ngân giáp bị Phương Thiên Họa Kích xoắn nát lên:

- Ngân giáp này cũng là đồ tốt đấy, đao thương bất nhập, nước lửa không thể làm tổn hại, có thể chống đỡ một kích toàn lực của Hồng Hoang Di Chủng mà không bị tổn hại, thoạt nhìn thật xứng với đồ đệ của ta, liền thưởng cho ngươi đi, xem xem có thể khoác lên người hay không...

Một cái ngân giáp đồng nát, làm Lừa đồ đệ mong đợi đầy mặt.

- Phương Thiên Họa Kích không tệ, thuộc về ta!

- Phù thạch ta giữ lại có hữu dụng, cũng thuộc về ta...

- Các loại bảo bối cướp được từ đám tán tu cũng có chút thú vị, sung công đi...

Hắng giọng một cái, nhìn về phía mọi người ở xung quanh:

- Những thứ sung công trước hết để ở chỗ ta...

- Chiếc pháp thuyền này là ta đánh xuống, thuộc về ta, mọi người không có ý kiến gì chứ?

- Có thành kiến cũng bác bỏ, chính là thuộc về ta!

Phương Hành vỗ tay một cái, cười híp mắt nhìn tiểu hòa thượng Thần Tú, Sở Từ cùng Lừa đồ đệ:

- Chia xong rồi!

Thần Tú mắt tỏa sáng đợi nửa ngày lại không nghe thấy tên của mình, không khỏi ngơ ngác đặt câu hỏi:

- Của ta đâu?

Vẻ mặt của Phương Hành trịnh trọng, lời nói thành khẩn tràn đầy tình cảm vỗ bả vai của Thần Tú, nghiêm túc nói:

- Sư đệ à, ngươi rất có tiềm lực, vi huynh rất coi trọng ngươi, tiền tài như cặn bã, ngươi đừng nên hỏi nữa, người xuất gia tứ đại giai không, làm sao lại làm thế tục tầm thường dính lên khí chất thoát tục của ngươi được? Chỉ có điều ta chuẩn bị xây dựng đội ngũ của mình, quyết định muốn mời ngươi lên núi làm tứ đương gia của ta, ngươi cảm thấy thế nào?

Chương 773: Danh chấn Bạch Ngọc kinh!

- Tứ đương gia?

Tiểu hòa thượng Thần Tú nghe được những lời này cũng cảm thấy bối rối, ánh mắt vô cùng cổ quái. Mình đường đường là cao túc của Linh Sơn tự, nếu Phương Hành không bằng lòng quy y Linh Sơn tự vậy tương lai sau khi giết chết thủ tọa cùng làm thịt đám hòa thượng, chẳng phải mình sẽ uy phong lẫm lẫm đứng đầu Linh Sơn tự sao? Một hòa thượng có tiền đồ quang minh tính tình cao thượng như vậy, hắn lại muốn mời mình lên núi vào rừng làm cướp, làm tứ đương gia của hắn? Tiểu hòa thượng Thần Tú cũng hết chỗ để nói, dứt khoát lắc đầu nói:

- Không muốn...

Dừng một chút lại nói:

- Ta muốn làm nhị đương gia!

Phương Hành cũng lười để ý tới gã, khoát tay chặn lại, nói:

- Nhị đương gia có người rồi!

Tiểu hòa thượng Thần Tú mặt mày oan ức:

- Vậy ta muốn làm tam đương gia!

Phương Hành nói:

- Tam đương gia cũng có người rồi!

- Được rồi...

Thần Tú ủy khuất nói:

- Ta là sư đệ của ngươi, mà ngươi lại chỉ cho ta một chức tứ đương gia...

- Ta cũng muốn ta cũng muốn...

Sở Từ vội vàng giơ tay:

- Ta cũng muốn làm đương gia của ngươi!

Phương Hành trợn mắt nhìn nàng:

- Nàng là áp trại phu nhân, chuyện của nam nhân nàng dính vào làm gì, đi sang một bên!

Phong độ đàn ông vừa lấy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Từ liền đỏ bừng lên, len lén cười, ôm cánh tay của Phương Hành bấm hắn một cái.

- Ơ a...

Thanh Lư cũng gương mặt thành khẩn vui vẻ chạy tới trước mặt Phương Hành, vui sướng ngoắc cái đuôi.

- Ngươi là truyền nhân chính thống của Thái Thượng Đạo, đứng đầu Quy Khư, làm đương gia của chúng ta làm gì, không cần...

Phương Hành cũng đạp một cước cho Thanh Lư lượn sang một bên.

- Sư huynh à, môn phái của chúng ta tên gì thế...

Thần Tú không hề cạnh tranh thứ hạng, lại hưng phấn theo Phương Hành, ý vị hỏi thăm.

Phương Hành nói:

- Quỷ Yên cốc đó… chỉ có điều cũng không hay lắm, nếu để là Quỷ Yên cốc thì ta lại thành Lão thập rồi, chín kết cục trước đó cũng không quá hay, hơn nữa cái tên này quá dọa người rồi, một khi gọi ra là vang mãi khiến người ta trực tiếp bỏ tiền ra mới tốt. Quỷ Yên cốc dọa người phàm thì được, dọa người trong giới tu hành thì không được lắm, trước hết ngươi chờ chút, để ta suy nghĩ thật kỹ…

- Không ngờ ngay cả một cái tên cũng không có…

Thần Tú liếc mắt, sau đó cũng suy nghĩ theo:

- Không bằng gọi là Tửu Nhục* am, thế nào?

*Rượu Thịt am

- Đồ không có tiền đồ. Có đạo nào tên là tửu nhục chứ…

- Vậy ngươi nói tên gì thì hay?

Phương Hành suy nghĩ một cái, nhỏ giọng nói:

- Đả Kiếp* bang?

*Đánh cướp/ cướp bóc bang

- … Ngươi thấy kẻ xấu nào khắc hai chữ “kẻ xấu” lên đầu chưa?

- Ơ a… ơ a…

- Thật khó nghe!

Sở Từ, Thần Tú cùng Thanh Lư đều nhất trí phản đối, sáu ánh mắt khinh bỉ nhìn Phương Hành.

- Vậy các ngươi nói làm sao bây giờ?

Phương Hành không hài lòng, móc mũi nhìn ba người này.

Sở Từ đánh vào cái tay đang móc mũi của hắn, nghiêm túc phân tích:

- Nếu ngươi thật sự muốn khai sáng một tông, việc lấy tên là đại sự, từ sâu xa nó có thể ảnh hưởng tới khí vận thiên địa, cái tên không thể quá ngông cuồng để tránh việc không gánh nổi phần số mệnh kia lại đưa tới kiếp nạn, nhưng cũng không thể quá yếu nhược tránh việc không được phân khí vận thiên địa, không có cách nào thừa thế quật khởi. Ngoài ra còn phải xác định trước xem tính chất đạo thống của mình là gì. Huyết mạch hệ là gì, thuật pháp để thành đạo là gì, tu hành cung gì, lý niệm làm đầu xưng giáo, cao hơn thì xưng thiên...

Nói nhiều thứ tới mức Phương Hành phải nhức đầu, khoát tay lia lịa nói:

- Nào mà cần phiền toái như vậy, tùy tiện lấy một cái tên không phải là được rồi sao?

- Không được!

Hai người một lừa còn nghiêm túc hơn cả hắn, đồng loạt trợn mắt nhìn.

- Sư huynh hắn thích cướp bóc nhất, nếu không thì gọi là Lược Thiên đạo?

- Khó nghe, ta cảm thấy phải là Bá Đạo giáo mới hay...

- Ơ a ơ a...

- Sư điệt ta nói gọi là Vô Địch giáo... Quên đi ta không phiên dịch nữa, con lừa này quá không có học thức rồi!

...

...

Hai người một lừa ở đó tranh cãi túi bụi, Phương Hành nghe tới to cả đầu, không nhịn được vung tay lên kêu:

- Đều đừng nói nữa. Nào có cần phức tạp như vậy, vốn là một cướp đường, vậy cứ gọi là Kiếp đạo là được, bản lĩnh của tiểu gia lớn, ai dám đắc tội ta ta liền đâm hắn thành lỗ thủng...

Nói rồi âm thầm nhìn lên bầu trời. Trong lòng còn nhớ ánh mắt vừa rồi tới từ cửu thiên làm mình rợn cả tóc gáy, cố ý nhằm vào, mang thù

nói:

- ... Cho nên về sau ta liền xưng là Thống* Thiên đạo chủ...

*Thống: đâm

- Kiếp đạo? Thống Thiên đạo chủ?

Thần Tú, Sở Từ, Thanh Lư đều sửng sốt, nhất thời ba người đều cảm thấy cái tên này có chút thú vị nên không tiện phản bác.

- Vậy quyết định cái tên này đi!

Phương Hành dương dương đắc ý, nghĩ thầm đám không học thức này, tới thời điểm mấu chốt còn không phải do tiểu gia ta tự thân xuất mã sao!

Một đạo thống từ nơi sâu xa ảnh hưởng tới Bát Hoang lục giới liền không có chút nghiêm túc nào ra đời như thế, đạo chủ Phương Hành, tứ đương gia tiểu hòa thượng Thần Tú của Linh Sơn tự, vị đạo chủ phu nhân đầu tiên chính thức vào đạo thống chính là tiểu công chúa Sở Vương Đình Sở Từ, đệ tử đầu tiên của Kiếp đạo Phương Lư, còn như nhị đương gia và tam đương gia của Kiếp đạo hiện tại còn chưa biết mình đã trở thành đương gia của Kiếp đạo...

- Sư huynh à, vậy Kiếp đạo chúng ta thành lập để làm gì thế?

Tiểu hòa thượng Thần Tú nghi ngờ hỏi một vấn đề chủ yếu nhất.

Thống Thiên đạo chủ liếc một cái, nói:

- Nếu là Kiếp đạo, đương nhiên phải đi cướp trên đường rồi, hiện tại mới chỉ có một tấm Bạch Ngọc lệnh, chúng ta lại có bốn người, ta đã nghe được việc Bạch Ngọc kinh đang mưu toan Chư Tử đạo tràng, chuyện này có thể liên quan tới chín bộ quan tài, chúng ta cần phải chen một chân vào đó mới được. Bạch Ngọc lệnh không dễ cướp như vậy, chỉ có thể trước tiên cướp phù thạch để đổi là thích hợp nhất...

Một câu nói xong liền hấp tấp hành động.

Chui vào pháp thuyền trên mặt đất kiểm tra một chút, phát hiện ra chất lượng của pháp thuyền này cũng không tệ, tuy là bị một cước của Phương Hành đạp rơi từ trên trời xuống nhưng vậy mà không làm tổn hại pháp trận chủ yếu, vẫn còn có thể bay lên, liền lấy Linh Tinh trong túi trữ vật ra đặt vào pháp nguyên, ùng ùng bay lên không trung. Sau khi suy nghĩ một phen, Sở Từ và Thần Tú vô cùng để ý tới đạo thống liền xóa vân ấn của Thái Hạo Lữ bộ bên ngoài pháp thuyền đi, dùng linh quang khắc hai chữ lớn uy phong lẫm lẫm, xem như là tài sản công đầu tiên của Kiếp đạo...

Pháp thuyền ngang trời, đồng thời lại dùng Chư Phật Quan Tưởng kinh kiểm tra khắp tất cả chư vực, rất nhanh liền phát hiện có không ít nhóm Hồng Hoang di chủng trốn thoát từ trong Ma Uyên đang đại chiến với các đệ tử của đạo thống. Những người này đều trở thành mục tiêu bị Kiếp đạo để mắt tới, trước tiên lấy Chư Phật Quan Tưởng kinh quan sát tốt thế cục, sau khi chớp được cơ hội tốt, Sở Từ và Thanh Lư ở lại giữ nhà, đại đương gia và tứ đương gia liền đồng loạt ra tay...

- Ầm!

Một vị trung niên thân mặc lam bào vừa mới hợp lực cùng đồng môn giết chết một con Hồng Hoang di chủng lưng mọc kiếm kích, moi ra một viên phù thạch còn mang theo máu, cực kỳ kích động kêu lên:

- Viên phù thạch thứ ba tới tay, các sư đệ tiếp tục...

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên có một luồng Kiếm Ma đại sí che khuất bầu trời bao phủ xuống. Thiên địa âm u, phía dưới đại sí, một hòa thượng mặc áo bào tro uy phong lẫm lẫm cúi xuống, giọng nói như chấn động u phủ, vô pháp vô thiên:

- Đánh cướp đây...

- Người phương nào dám lớn mật như thế?

Người trung niên mặc lam bào đại nộ, thu hồi phù thạch, ngón tay chỉ lên quát hỏi.

- Kiếp đạo, Thống Thiên giáo chủ!

Hòa thượng mặc áo bào tro lao thẳng xuống lên tiếng hét lớn. Người trung niên mặc lam bào cũng giận dữ bắt đầu bóp quyết, muốn xông lên trời đối phó với hòa thượng này nhưng lại hồn nhiên không đề phòng, mình chỉ chú ý tới hòa thượng áo bào tro, phía sau lại có một tiểu hòa thượng đầu trọc áo trắng xông tới, một phát liền đập mõ vào đầu y, người trung niên mặc áo bào xanh này nhất thời lắc lư cơ thể mấy cái, mềm nhũn ngã xuống...

Chư đồng môn đều ngây dại, nửa ngày không phản ứng kịp, mất một lúc sửng sốt mới kêu la om sòm lên, nhanh chóng tiến lên cứu giúp, chỉ có điều còn chưa chờ bọn họ tới gần người, hòa thượng mặc áo bào tro đã cười ha ha đoạt lấy túi trữ vật của người trung niên mặc lam bào, đại sí rung lên, ùng ùng bay vút lên trời. Chư đồng môn không ngừng kêu khổ, điên cuồng đuổi theo nhưng ngay cả một cái bóng cũng không thấy nữa...

Nữ tử vẻ mặt băng lãnh, người cưỡi dị thú xinh đẹp, không mang theo chút tình cảm ấm áp nào chậm rãi rút thiết mâu từ trên người một con Hồng Hoang di chủng mới bị nàng đánh chết ra, còn ở cách đó không xa, một đám người theo đuổi cực kỳ kích động, trong mây trên núi, một đám người cao giọng kêu to:

- Chiến tiên tử quả nhiên là thần uy cái thế, độc đấu Hồng Hoang di chủng lại ung dung thủ thắng, đã định trước danh dương thiên hạ...

Vẻ mặt của Chiến tiên tử lãnh đạm nhảy xuống khỏi tọa kỵ đi lấy phù thạch, thình lình lại có một cái mõ lớn giáng từ trên trời xuống nặng nề đập vào đầu nàng. Vị Chiến tiên tử không tùy tiện nói cười này cứ như vậy ngã thẳng trên đất, đám người theo đuổi kia mỗi người như bị bóp cổ, ngây dại ở đó. Phía sau Chiến tiên tử có hai tên hòa thượng nhảy ra ngoài, dưới con mắt bao người dường như không thèm để ý, đoạt lấy phù thạch trong tay Chiến tiên tử rồi bỏ chạy, đáng hận nhất đó là bạch y tiểu hòa thượng, quay đầu nhìn, phát hiện áo xám còn chưa chú ý tới mình liền lén lút đưa tay ra sờ soạng trên eo thon của Chiến tiên tử một cái...

- Tình huống gì đây?

- Ở đâu nhảy ra tên hòa thượng dởm này?

- Ngươi sờ Chiến tiên tử sau lưng hòa thượng áo bào tro mà không sợ bọn ta nhìn thấy sao hả?

Một đám người theo đuổi phản ứng lại, trong nháy mắt hoàn toàn đại loạn, nhao nhao lớn tiếng gầm lên, xông về phía trước.

- Oa ha ha ha ha... Kiếp đạo, Thống Thiên giáo chủ!

Hai tên hòa thượng kiêu ngạo kêu to, phi thân đi, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt trốn mất dạng rồi, chỉ có giọng nói vang vọng trên không trung.

- Người phương nào cướp ta?

Bên cạnh xác của một con Hồng Hoang di chủng to lớn, một nam tử khóc không ra nước mắt quỳ trên mặt đất, trong lòng kêu khổ, khó khăn lắm mới giết được một con Hồng Hoang di chủng như thế, còn chưa kịp đào phù thạch cầm trên tay thưởng thức một phen đã bị người ta cướp rồi, dáng thương một thân bản lĩnh của mình, cuối cùng cũng chưa thi triển ra được gì đã bị người ta đập một gậy ngất đi, không công bằng!

Gã khóc không ra nước mắt, ngửa mặt lên trời kêu to, nộ phát như điên!

- Kiếp đạo, Thống Thiên giáo chủ!

Có giọng nói phách lối mơ hồ truyền tới từ trong mây làm cho nam tử này nhớ kỹ cái tên đó...

...

...

Tiên lịch năm một trăm hai mươi chín ngàn năm trăm, bên ngoài Bạch Ngọc kinh có Hồng Hoang di chủng xuất hiện, chư thiên phụng phù chiếu của Bạch Ngọc kinh, xuất kinh trảm ma, lấy phù thạch đổi Bạch Ngọc lệnh cùng nhau thi triển kỹ năng, nhưng trong quá trình đó, có hai tên hòa thượng xuất hiện khắp nơi: đánh lén, đập côn, bỏ đá xuống giếng, các loại việc xấu, không chuyện ác nào không làm, người bị hại nhiều vô kể, cái tên Kiếp đạo Thống Thiên giáo chủ tức thì truyền khắp Bạch Ngọc kinh!

Chương 774-1: Đại biến Ma Uyên

- Sư huynh à, đánh cướp như này quá chậm rồi...

Trong một tòa sơn cốc bí ẩn, mấy vị nổi tiếng xấu xa trong Kiếp đạo dừng pháp thuyền ở đây, sau đó ngồi xổm trong pháp thuyền để kiểm tra thu hoạch. Tiểu hòa thượng Thần Tú lấy một viên phù thạch cuối cùng ra, than thở:

- Chúng ta đánh cướp nửa ngày, chỉ cướp được tám viên phù thạch, còn chưa đủ đổi một tấm Bạch Ngọc lệnh nữa, thực sự quá chậm rồi, có người nói lần này bên trong Ma Uyên có tổng cộng không tới trăm con Hồng Hoang di chủng trốn ra được bên ngoài thôi, nhưng không phải trong cơ thể của con nào cũng có phù thạch, phân bố trong khu vực trăm ngàn dặm giữa Bạch Ngọc kinh và Ma Uyên cũng không tiện đoạt, hơn nữa coi như cướp được toàn bộ cũng không biết được bao nhiêu, đã có người đề phòng chúng ta, không tiện để hạ thủ nữa...

- Nói có đạo lý, đối nhân xử thế quả nhiên vẫn không thể đàng hoàng làm từng bước được...

Phương Hành cảm khái, vốn chính là vì Bạch Ngọc lệnh, kết quả đánh cướp đã mấy ngày mới cướp được không tới một tấm Bạch Ngọc lệnh. Chuyện này xem như là khuất nhục hiếm thấy trong lịch sử cướp đoạt của mình rồi, trước đây đều là cướp từng đống lớn, đồ không dùng hết được...

Nhưng Sở Từ nghe được lại không nhịn được liếc một cái:

- Cũng không nghĩ xem bản thân phù thạch đắt bao nhiêu...

- Cứ đi cướp được một viên nữa đã, góp đủ lại rồi tính tiếp!

Phương Hành đã ra quyết định, hiện tại bọn họ đã cướp được tám viên phù thạch, cộng thêm trước đó giành được một viên trong tay Trần Lão Hạc, tổng cộng đã có chín viên phù thạch, chỉ có điều dựa theo quy định của Bạch Ngọc kinh, mình tốt xấu gì cũng phải cướp nốt một viên phù thạch tới, góp lại thành mười viên mới có thể đổi lấy một tấm Bạch Ngọc lệnh. Dù sao chỉ còn thiếu một viên nữa thôi, trước hết cướp được rồi tính tiếp, như thế sẽ không có độ khó quá lớn.

Sau khi có quyết định này, pháp thuyền liền lần nữa khởi động, ùng ùng hành tẩu trên không trung, âm thầm tìm kiếm.

Chỉ có điều thật sự làm họ không ngờ tới là một viên phù thạch cuối cùng này vẫn khó vào tay bọn họ, liên tục xuất thủ hai lần. Cũng đã chế phục đối phương nhưng lật một lát, lại phát hiện đối phương không có Phù thạch. Sau đó gặp một người có phù thạch thì lại phát hiện bên trong rõ ràng là ba thế lực lớn liên thủ. Phương Hành và Thần Tú xuất thủ, cơ hội thành công cũng không lớn, liền không hạ thủ nữa.

Thực sự bất đắc dĩ, hai người mới bắt đầu thương lượng, thực sự không được nữa thì tìm một con Hồng Hoang di chủng rồi tự mình làm thịt, tìm viên phù thạch cuối cùng.

Nghĩ như vậy, pháp thuyền liền quẹo đi về phía nam, hy vọng có thể gặp được một con Hồng Hoang di chủng. Nhưng mãi vẫn không tìm được, có điều nghĩ cũng đúng, bây giờ đã qua bốn năm ngày kể từ khi Hồng Hoang di chủng chạy ra khỏi Ma Uyên, hiện tại lỗ thủng trên Hãm Không đại trận sớm đã bị đại bộ phận phòng ngự trấn thủ Ma Uyên bổ sung rồi, còn Hồng Hoang di chủng trốn thoát đại bộ phận đã bị tiểu bối trong đạo thống chém giết cả, dưới tình thế mỗi tiểu bối đều hung ác như mãnh hổ vây giết, Phương Hành muốn tìm được cá lọt lưới thật sự không dễ dàng.

- Thật sự là không có biện pháp nào nữa...

Thần Tú ngồi xếp bằng trên pháp thuyền, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, trông mòn con mắt.

Phương Hành cũng có chút thất vọng, lười biếng nghịch phù thạch trong tay, cụt hứng.

Bạch Ngọc kinh cũng thật là ác, mười viên phù thạch mới có thể đổi được một vị trí có thể tiến vào Chư Tử đạo viện, đó quả thực là một cánh cửa lớn như lên trời.

Tuy là phù chiếu này ban ra thoạt nhìn là cho tu sĩ thông thường một cơ hội tiến vào Chư Tử Đạo viện, nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút, liền phát hiện chỉ là mong muốn mà không thể thành. Phải biết rằng coi như là Hồng Hoang di chủng thông thường cũng có sức mạnh sánh ngang được với Nguyên Anh, hơn nữa phù thạch đâu phải con Hồng Hoang di chủng nào cũng có trong cơ thể đâu. Chuyện này chứng tỏ người bình thường nếu muốn thông qua phương pháp này để đổi lấy cơ hội tiến vào Chư Tử Đạo viện, ít nhất cũng phải dốc hết sức chém giết ba mươi, bốn mươi con Hồng Hoang di chủng, đây là khái niệm gì?

Cũng chẳng trách, lần này đạo thống xuất thủ từ trong Bạch Ngọc kinh đều là một vài thế lực yếu kém, tông môn gia tộc chưa từng được Bạch Ngọc kinh tặng cho Bạch Ngọc lệnh, hoặc là giống như Lữ Phụng Tiên nóng lòng muốn dùng danh nghĩa truyền nhân của Thái Thượng Hạo thống lập uy danh, một vài người trong đạo thống căn bản đã vững như bàn thạch, hoàn toàn không có ý xuất thủ, một là cảm thấy dùng phương pháp này để thu thập cơ hội tiến vào Chư Tử Đạo thống không thực tế, cũng không muốn tranh đoạt một cơ hội đáng thương như vậy với tán tu, bằng không sẽ có phần nhỏ mọn.

- Nếu như có nhiều Hồng Hoang di chủng hơn nữa thì tốt rồi...

Phương Hành và Thần Tú đồng thời than thở, lẩm bẩm một câu.

Hồng Hoang di chủng nhiều hơn, người chém giết di chủng sẽ nhiều hơn, mục tiêu để bọn họ cướp bóc cũng sẽ nhiều hơn. Cướp được phù thạch cũng càng nhiều hơn...

Lúc này cục diện này, số lượng Hồng Hoang di chủng quyết định thu hoạch của bọn họ có nhiều hay không.

Chỉ có điều trong lúc bọn họ đang thất vọng trong bụng, dường như sâu trong u minh đã cảm nhận được tâm ý của bọn họ. Sâu trong hư không mơ hồ có tiếng sấm rền nặng nề cuồn cuộn vang lên, dường như có thiên kiếp giáng xuống trái đất, trên mây trời đen thùi lùi hình như có một dòng lôi hải đang chậm rãi rơi xuống. Phương Hành và Thần Tú cảm ứng được khí cơ biến hóa đó nên đồng thời ngẩng đầu, nhìn lên thiên không.

- Xảy ra chuyện gì nhỉ?

Sở Từ đang đeo một cái tạp dề ở trong phòng bếp của pháp thuyền nấu thức ăn cũng cầm sạn chạy ra ngoài, vẻ mặt khiếp sợ.

Trong cảm nhận của bọn họ, giữa thiên địa dường như sinh ra sự biến hóa khí cơ cực kỳ ngưng trọng.

- Ầm!

Còn chưa đợi Phương Hành trả lời, xa xa phía nam, bỗng nhiên lại vang lên một tiếng vang kinh thiên động địa, giống như thiên hà quật đê, thế như long trời lở đất. Sau đó liền mơ hồ nghe được, phía nam vang lên một tiếng ma tiếu nặng nề tới cực điểm, như thủy triều trên bầu trời cuồn cuộn lăn tới. Sau tiếng ma tiếu lại là một loạt tiếng nổ ầm ầm liên miên không dứt dưới mặt đất, giống như vạn mã lao nhanh vậy...

Phương Hành cùng thần Tú liếc nhau một cái, bốn con mắt đều tỏa sáng...

- Có náo nhiệt để xem rồi!

Hai người bỗng nhiên đồng thời nói, sau đó nhanh chóng lấy Chư Phật Quan Tưởng kinh ra, rót thần thức vào, kinh văn lưu chuyển.

Sau một hồi lâu, trên kinh văn đột nhiên chiếu ra một bức tranh, ở phía nam cách đây vạn dặm, sâu trong Ma Uyên đen ngòm, một bức tường thành lớn hiện đầy phù văn và linh quang lúc này đang sụp thành một cái lỗ hổng, hơn nữa lúc này lỗ hổng còn đang không ngừng trở nên lớn hơn, mà ở trong lỗ hổng đó đang có từng cái bóng đen như thủy triều chui từ bên trong ra, ngửa đầu thét dài trong thiên địa. Thanh uy đó hầu như có thể nói là chấn động tới thiên địa biến sắc, hủy thiên diệt địa.

Kinh văn lại thay đổi, hình ảnh bên trên đã biến thành một nơi có đầy cự thú hung uy khó dò, từng đám trốn thoát ra từ trong Ma Uyên, ùng ùng như thú triều điên cuồng chạy về phương bắc, số lượng mấy trăm? Hơn một nghìn? Hay là một vạn?

Sở Từ thấy được bức tranh này thì cái sạn trong tay rơi xuống đất, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên trắng bệch.

Thần Tú thì đột nhiên trở nên mặt tươi như hoa, kêu:

- Sư huynh ngươi mau nhìn xem, nhiều Hồng Hoang di chủng như vậy, chúng ta phát...

Phương Hành nhảy dựng lên vỗ cái bốp vài đầu trọc của gã, kêu lên:

- Phát cái đại gia nhà ngươi. Chạy mau...

Thần Tú ngẩn ngơ, lúc này mới phát hiện mới rồi bởi vì bọn họ muốn tìm kiếm Hồng Hoang di chủng lọt lưới nên đã xâm nhập quá sâu về phía nam. Một đám Hồng Hoang di chủng trốn thoát từ trong Ma Uyên đang ùng ùng chạy về hướng bắc. Bọn họ chính là một nhóm có khoảng cách gần nhất, bây giờ mới qua vài cái hít thở, nhìn về phía nam xa xa đã có thể thấy được ma vân cuồn cuộn che khuất bầu trời vọt tới...

Kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng xông vào trong pháp thuyền, cực lực điều khiển pháp thuyền quay đầu lại vọt đi.

Còn ở phía sau bọn họ hầu như có một đám lớn Hồng Hoang di chủng, có thể nói là vô biên vô tận, trùng trùng điệp điệp nhắm thẳng về hướng Bạch Ngọc kinh mà tới...

Gấp gáp, khẩn trương!

Đại trận của Ma Uyên xuất hiện dị tượng, rất nhiều Hồng Hoang di chủng thoát khốn như muốn hủy thiên diệt địa!

Lúc đám Phương Hành cưỡi pháp thuyền chạy trốn cực nhanh, Bạch Ngọc Kinh nhận được tin tức cũng tỏ ra kinh sợ.

Mấy vị đại năng tu vi sâu không lường được bay thẳng lên giữa không trung, khiếp sợ nhìn ma vân khảm đầy cả đường chân trời, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ:

- Tại sao lại thế này? Năm ngày trước dị động ở Ma Uyên đã là đại sự trăm năm qua hiếm gặp, bây giờ Hãm Không đại trận lại trực tiếp vỡ nát một góc, Hồng Hoang di chủng thành đàn lao ra khỏi Ma Uyên... Đây là... Đây là muốn diệt thế rồi sao?

- Có biến, đại bộ phận Kim Đan đóng ở Ma Uyên lại không hề đáp lại, tất đã có đại sự xảy ra!

- Hồng Hoang di chủng không thể nào tự mình phá được đại trận Ma Uyên, mười phần thì có tám, chín phần là do Thánh Nhân bên Ma Uyên xuất thủ!

Trong sự kinh hoảng, Bạch Ngọc kinh mười hai lầu lập tức phóng ra phù chiếu, toàn bộ kinh phòng thủ. Sau đó, bên trong Bạch Ngọc kinh đột nhiên khí thế tận trời. Hai bóng người phóng lên cao, lóe lên một cái trên không trung, mang theo thần quang độn thẳng về hướng nam, một hơi đã đi được vạn dặm. Mặc dù chỉ là một người nhưng khí tức đó lại trùng trùng điệp điệp như một vùng biển mênh mông, không giới hạn có thể chạm tới...

- Là Thánh Nhân, Thánh Nhân xuất thủ...

Phía dưới, vô số tu sĩ kêu to, tâm tình vô cùng kinh dị đồng thời cũng có chút ý trầm trọng.

Ngay cả Thánh Nhân cũng đã tới đại trận kia rồi, đi vào Ma Uyên kiểm tra, có thể thấy được tình thế xác thực là nghiêm trọng tới mức khó có thể tưởng được.

- Thánh Nhân đi tới Ma Uyên kiểm tra trước để ngừa đại biến, sẽ không đưa tay trấn áp di chủng. Chuyện của Bạch Ngọc kinh liên quan cực lớn tới khí vận, tuyệt đối không thể chịu sự tấn công của Hồng Hoang di chủng được, Bạch Ngọc kinh mười hai lầu cùng chư đạo thống lại phụng phù chiếu: Hồng Hoang di mạch bạo động, Bạch Ngọc kinh đang ngàn cân treo sợi tóc, ai cũng không được không đếp xỉa tới, lập tức ra khỏi thành chém giết Hồng Hoang di chủng, người thu thập được mười viên phù thạch sẽ được thưởng một tấm Bạch Ngọc lệnh, người có được hai mươi viên phù thạch sẽ được thưởng hai tấm Bạch Ngọc lệnh, trong mười ngày Chư Tử Đạo thống mở ra, không hỏi tông môn gia thế, không hỏi xuất thân tu vi, chỉ nhận phù thạch và Bạch Ngọc lệnh, nếu muốn bái nhập môn hạ của Thánh Nhân, cơ hội tốt nghìn năm có một ngay vào lúc này, chư đạo thống cần đồng tâm hiệp lực chống lại yêu ma!

Trên một ngôi lầu có địa thế cao nhất ở nội thành Bạch Ngọc kinh cũng có một người tay áo phiêu phiêu, cao giọng hét lớn.

Quát một câu rồi không kịp nhiều lời đã dẫn đầu lược không mà đi, bay thẳng về hướng bên ngoài mấy vạn dặm, chỗ đám Hồng

Hoang di chủng.

Ầm! Ầm! Ầm!

Lấy y dẫn đầu, vô số pháp thuyền to lớn vọt lên thần quang, khí tức gào thét sát khí mênh mang ra khỏi thành.

Cho dù đạo thống trước đây chưa từng ra tay, lúc này cũng đều chạy về phía Ma Uyên, trước đó quy tắc ngầm thừa nhận rằng Nguyên Anh không ra tay, lúc này cũng hủy bỏ, dù sao trước đó chỉ có một phần nhỏ Hồng Hoang di chủng xông ra khỏi Ma Uyên, còn có thể để cho đám tiểu bối xuất mã được, xem như là để bọn họ rèn luyện, nhưng bây giờ nhóm lớn Hồng Hoang di chủng xuất thế, đối với Bạch Ngọc kinh đã là một trận đại kiếp nạn, không dám tiếp tục lưu thủ nữa.

Một điểm quan trọng hơn là nhiều Hồng Hoang di chủng như vậy cũng là một cơ hội khó có được.

Nếu như trước đây Hồng Hoang di chủng quá ít, thông qua việc chém giết di chủng sưu tập phù thạch đổi lấy Bạch Ngọc lệnh có độ khó quá cao, bây giờ đối mặt với Hồng Hoang di chủng thành đàn như thế này, chỉ cần ra sức chém giết sẽ rất có hi vọng góp đủ mười tấm Bạch Ngọc lệnh. Cho dù là đối với tấn tu xuất thân thấp hèn hay là nhóm đệ tử không phải thần tử trong đại thế gia quả thực như được trời ban cho một cơ hội tốt...

Cầu phú quý trong nguy hiểm!

Đối với tu sĩ bình thường sống trong nhung lụa chính xác là đã gặp được cơ duyên, sẽ không hoảng sợ mà thả tay chém giết!

Chương 774-2: Thù mới hận cũ cùng báo một lần

Bên ngoài Bạch Ngọc kinh, con đường tới Ma Uyên đã tạo thành chiến trường.

Vô số tu sĩ gào thét lao ra từ trong Bạch Ngọc kinh, hoặc mấy người liên thủ, hoặc tập trung lực của một tông, hung ác độc địa xông về phía Hồng Hoang di chủng đang xông ra từ phía Ma Uyên, trong đó có cả tu sĩ Nguyên Anh râu tóc bạc trắng, cũng có tiểu tu sĩ Trúc Cơ cảnh được chúng tu sĩ bảo vệ trùng trùng điệp điệp lao ra đánh giết. Trong các loại khí tức tung hoành này, ngay cả Phương Hành cũng cảm nhận được cảm giác nhỏ bé khi ở trên chiến trường, thật sự là quá mức hung hiểm. Chư cao thủ của Bạch Ngọc kinh đều xuất hiện, quả thực có thế như hủy thiên diệt địa...

Liều mạng khống chế pháp thuyền chạy từ

Ma Uyên về, đám Phương Hành cùng tiểu hòa thượng Thần Tú ẩn mình trong một sơn cốc, từ xa quan sát trận đại chiến, quả thực có cảm giác tâm thần sảng khoái. Người trong giới tu hành có lẽ có người chú ý nghiên cứu học vấn, đẩy mạnh tìm hiểu ngũ hành, cảm ngộ đại đạo thiên địa, coi chuyện tranh chấp thuật pháp trở thành việc nhỏ bé không đáng để tâm. Nhưng cho dù thế nào, đối với phần lớn thì lúc chém giết vẫn phải thi triển hết tuyệt kỹ lúc đấu pháp chém giết mới có thể cho người ta cảm nhận được sự thảm liệt và huyền diệu.

- Sư huynh, chúng ta phát tài rồi...

Hai mắt Thần Tú tỏa sáng nhìn trận đại chiến trước mắt, hận không thể vỗ tay khen hay.

Bọn họ vốn là vì số lượng Hồng Hoang di chủng xuất hiện quá ít mà đang khổ não không giành được viên phù thạch thứ mười, nhưng không ngờ tới bây giờ Ma Uyên chợt xuất hiện dị động, nhiều Hồng Hoang di chủng xông phá đại trận như vậy, sẽ có bao nhiêu thu hoạch trong lần này chứ? Đừng nói là mười viên, một trăm viên phù thạch cũng có thể cướp được. Thần Tú dĩ nhiên là vô cùng ngứa ngáy chân tay, có chút không kiềm chế được, không ngừng giật dây Phương Hành nhanh chóng xuất thủ...

Chỉ có điều đối mặt với một màn khiến người ta sôi trào nhiệt huyết này, Phương Hành lại nhíu chân mày, chậm rãi lắc đầu.

- Lần này không đi!

Hắn nói như đinh đóng cột.

Thần Tú lại ngẩn ra, kinh ngạc nói:

- Vì sao?

Phương Hành nghiêm mặt nói:

- Nhị thúc thúc đã dạy. Lúc nào cũng có thể cướp, nhưng lúc tác chiến với quân ngoại tộc thì không thể cướp được, bứt dứt lương tâm lắm!

- Ặc...

Thần Tú và Sở Từ, thậm chí là con lừa Phương Lư cũng đều ngẩn ra, khó hiểu.

Chỉ có điều Phương Hành lại lập tức nói tiếp:

- Dĩ nhiên, lời hắn nói ta chưa bao giờ nghe, chỉ có điều bây giờ đi vào đoạt quá nguy hiểm, hơn nữa, lao tâm lao lực đoạt mấy viên phù thạch góp đủ lại đi đổi Bạch Ngọc lệnh, sao ta lại cảm thấy có phần không đáng để làm chứ. Cho nên ta quyết định, lần này chúng ta sẽ không cướp phù thạch, hắc hắc hắc hắc, dứt khoát cướp Bạch Ngọc lệnh không phải tốt hơn bao nhiêu sao?

- Cướp Bạch Ngọc lệnh?

Thần Tú ngẩn ra, nhỏ giọng nói:

- Mấy khu vực trong Thần Châu có Bạch Ngọc lệnh đều có đạo tử thần tử chấn giữ, thực lực bản thân vốn là siêu phàm nhập thánh, hơn nữa hầu như đều có Nguyên Anh cảnh theo bảo vệ, sợ là không tiện hạ thủ đâu...

Sở Từ cùng Phương Lư nghe xong đều liên tục gật đầu, thể hiện tán thành.

- Khà khà khà khà...

Nhưng Phương Hành vừa nghe liền nở nụ cười, trầm giọng nói:

- Ai nói muốn cướp bọn họ?

- Vậy ý của ngươi là?

Phương Hành vung tay lên. Lạnh lùng nói:

- Chúng ta trực tiếp cướp Bạch Ngọc kinh đi!

Ồn ào!

Thần Tú trừng mắt há miệng, con mắt Sở Từ trợn tròn. Lông trên cổ Phương Lư đều dựng đứng.

- Cướp, cướp... cướp Bạch Ngọc kinh?

Sáu con mắt thẳng tắp nhìn Phương Hành, còn tưởng là mình nghe lầm.

Phương Hành lại cười hắc hắc, kiên trì phân tích nói:

- Dĩ nhiên, các ngươi nghĩ xem, nhất định là trong Bạch Ngọc kinh giấu nhiều nhất, chúng ta cướp của đám thần tử đạo tử thì cũng chỉ có thể cướp được một tấm, cướp của Bạch Ngọc kinh... hắc hắc...

Nhìn thấy con mắt của Thần Tú và Sở Từ càng chừng càng lớn, hắn cũng nói càng thêm hưng phấn:

- Hắc hắc, trong Bạch Ngọc kinh tuy nhiều cao thủ nhưng Ma Uyên đại loạn, những cao thủ đó còn có mấy người có thể an tâm ở lại Bạch Ngọc kinh? Vừa rồi các ngươi cũng nhìn thấy có hai luồng khí tức mạnh mẽ đi ra, ngay cả Thánh Nhân cũng đã xuất thủ rồi, Nguyên Anh cũng từng nhóm từng nhóm ào ra ngoài, trong mắt chúng ta thấy hẳn là không dưới một trăm đi? Mẹ nó, Nguyên Anh cũng không phải rau cải trắng, toàn bộ Bạch Ngọc kinh tổng cộng có được bao nhiêu chứ? Bây giờ Bạch Ngọc kinh nhất định là lúc sức mạnh phòng ngự nội bộ yếu nhất, lúc này không cướp thì đợi lúc nào?... Hơn nữa, những người khác tốt xấu gì cũng không có thù với chúng ta, Bạch Ngọc kinh lại không giống vậy. Ta cũng không làm quái gì bọn chúng mà bọn chúng lại dám phát phù chiếu để người trong thiên hạ đi trảm ta...

Nói rồi lại thấy tức giận:

- Thù mới hận cũ cùng báo, cướp, cướp!

- Vậy mà hắn lại nghiêm túc...

Thần Tú, Sở Từ, Phương Lư đều không nói gì được nữa.

Chỉ có điều Thần Tú cũng là một người to gan, rất nhanh liền đánh một chưởng, kêu lên:

- Nghe sư huynh, cướp Bạch Ngọc kinh!

Sở Từ còn có chút lo lắng, chỉ có điều Phương Hành lại nói một câu:

- Đại lão gia làm việc, nữ nhân cứ nhìn là được rồi!

Nhất thời nói cho mặt mũi Sở Từ đỏ bừng lên, trong lòng mềm nhũn, trong nháy mắt lại cảm thấy Phương Tiểu Cửu làm chuyện gì cũng đều có vẻ khí phách như vậy...

Còn như Phương Lư, hí cả ngửa ngày cũng không ai để ý tới nó, lần này Thần Tú không giúp nó phiên dịch.

Cứ như vậy, pháp thuyền chậm rãi quay đầu lại chạy về hướng Bạch Ngọc kinh, lúc đi tới nơi chỉ cách thành lớn khoảng ngàn dặm, Phương Hành và Thần Tú liền rời pháp thuyền, lặng yên không một tiếng động vào trong thành. Lúc này đại thành không bị phong tỏa, nhưng không ngừng có người vọt từ trong thành ra chạy tới phía nam chém giết Hồng Hoang di chủng. Bởi vì lần này Ma Uyên biến động thực sự quá lớn, nội thành Bạch Ngọc kinh cũng hơi có vẻ rối loạn.

Nơi cửa thành vẫn có người gác, chỉ có điều Phương Hành đã ngây người trong thành nhiều ngày, đã sớm trở nên cáo già, đĩnh đạc lấy thông hành phù lệnh của Thái Hạo Lữ tộc ra, chỉ nói có việc gấp cần bẩm báo rồi liền vào thành. Sau đó triển khai thân pháp cùng với tiểu hòa thượng Thần Tú cải trang, thay đổi hình dáng, tướng mạo, sau đó một đường để ý né tránh tuần sát, như tia chớp vọt về phía nội thành...

Hôm nay Bạch Ngọc kinh thực sự có vẻ ít người đi rất nhiều, trên đường phố rất thưa thớt, không thấy được vài bóng người, nhưng lúc nào cũng có thể thấy được nhân mã của một tông hô to gọi nhỏ tập kết, đi ra ngoài thành liệp sát Hồng Hoang di chủng. Còn lúc trước Phương Hành ở trong thành không có việc gì liền dùng Chư Phật Quan Tưởng kinh kiểm tra bố trí và phòng ngự trong nội thành Bạch Ngọc kinh, cũng đã nhớ rõ trong lòng. Bây giờ trong đầu có chủ ý liền có đất dụng võ, quen thuộc một đường chạy thẳng về phía Vạn Bảo lâu ở cánh đông nội thành.

Vạn Bảo lâu này cũng là một trong mười hai lâu của Bạch Ngọc kinh, cất dấu các loại dị bảo, bình thường chư tu sĩ sau khi hoàn thành phù chiếu cũng là giao phù chiếu ở Trảm Tà lâu, nghiệm chứng thật giả, sau đó liền cầm ngọc giản có dấu pháp ấn tới Vạn Bảo lâu này lĩnh phần thưởng. Phương Hành sớm đã nghĩ tới, Bạch Ngọc lệnh được Bạch Ngọc kinh liệt vào phần thưởng của các phù chiếu tối cao tất được giấu trong lầu này.

Tới gần Vạn Bảo lâu đã thấy đó là một một lầu các dạng tháp, có chín tầng tất cả, phong cách cổ xưa nguy nga, nội tàng nội uẩn, tuy là có tầng tầng cấm chế bày ra phòng ngừa linh quang chư bảo bên trong lầu tỏa ra ngoài, vốn lấy pháp nhãn quan sát vẫn có thể thấy được bề ngoài lầu có chư quang hoa giống như nước chảy, từng tầng mơ hồ lưu động tựa như ánh trăng đọng lại, vừa nhìn đã biết bảo quang không tầm thường, làm người ta động lòng.

Trước tiên kéo Thần Tú đứng trong một cái ngõ hẻm cách Vạn Bảo lâu không xa cảm nhận một hồi, không ngờ Phương Hành phát hiện ra trong nội thành này nhìn như yên bình nhưng trên thực tế lại có không ít cao thủ. Ở trong Vạn Bảo lâu này đã có một luồng khí tức mơ hồ không thể nhận ra, không linh hạo đại, chí ít cũng có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ trở nên, xác thực khiến người ta không dám khinh thường. Còn ở thành trung tâm của Bạch Ngọc kinh càng có bốn, năm luồng khí tức lúc nào cũng đảo qua, như là đang có bốn, năm vị cao nhân sâu không lường được đang che chở nơi quan trọng hơn nào đó.

- Đã có nhiều người rời khỏi thành đi chống đỡ Hồng Hoang di chủng như thế mà vẫn còn nhiều cao thủ thủ lại đây như vậy, mẹ kiếp, Bạch Ngọc kinh này thật đúng là căn cơ thâm hậu, thảo nào có người nói, Bạch Ngọc kinh mười hai lâu ngũ thành, thực lực cùng căn cơ của mỗi lâu đều có thể so với một đại tông môn bình thường, mười hai lâu liên hiệp lại liền xây thành một tòa hùng thành đệ nhất thiên hạ...

- Xông vào khẳng định không được, chỉ có thể trong tình huống không kinh động tới cấm chế để phá vỡ pháp trận, tiến vào bên trong!

Phương Hành lại lấy Chư Phật Quan tưởng kinh ra dò xét tình hình trong Vạn Bảo lâu một lượt, không nhịn được mà khẽ thở dài trong lòng.

Thi triển diệu kế, mình lặng lẽ vào đó không khó lắm, có Âm Dương Thần Ma Giám ở đây, muốn không động tới những cấm chế kia cũng dễ, nhưng lúc này trong Vạn Bảo lâu đại khái cũng đã điều phần lớn thủ hạ đi ra ngoài ngăn địch, đại bộ phận những người còn ở lại đều ở trong nội thành bảo vệ cái gì đó, không rảnh phân thần. Nói cách khác, sau khi tiến vào chỉ cần mình chú ý một chút, né tránh thần thức của một đại tu đang trấn thủ trong Vạn Bảo lâu liền không có vấn đề gì lớn, còn đối với hắn hiện tại, chỉ cần cẩn thận một chút thì việc đó cũng không phải việc khó. Chỉ là làm thế nào dưới tình huống không động tới pháp trận lặng yên chạy vào trong tòa lầu này cũng là một vấn đề không thể không thận trọng suy tính...

- Aiz, đáng tiếc Kim Lục Tử không có ở đây...

Phương Hành không nhịn được thấp giọng hít một câu, có chút đau đầu.

Thần Tú nghe xong thì nhỏ giọng nói:

- Sư huynh à, Kim Lục Tử là ai?

Phương Hành nói:

- Nhị đương gia của chúng ta, am hiểu nhất là phá trận, có hắn ở đây thì ta có thể trong tình huống thần không biết quỷ không hay len lén chạy vào lầu này để trộm đồ rồi, cho dù đã mang đồ đi rồi đám người đó cũng sẽ không phát giác ra được... chỉ tiếc không biết thằng nhãi này đã đi đâu rồi!

- Phá trận?

Thần Tú nghe xong lại hơi ngẩn ra.

Trong lòng Phương Hành bỗng nhiên vui vẻ, vội hỏi:

- Ngươi hiểu phá trận sao?

Thần Tú lắc đầu nói:

- Không hiểu...

Phương Hành không nhịn được mà liếc mắt, Thần Tú lại nói:

- Thế nhưng... Sư huynh ngươi còn nhớ những kinh thư trước đây cướp được không?

Phương Hành ngẩn ngơ vội vàng mở túi trữ vật ra, bên trong có hơn mười bản kinh văn chồng chất lung tung ở một chỗ, chỉ có Chư Phật Quan Tưởng kinh được hắn thu thập yên lành. Thần Tú lại lấy một bản trong đống hỗn độn ra, nhoáng lên trước mặt Phương Hành, thấp giọng cười nói:

- Sư huynh à, đây chính là Bàn Nhược kinh do chính tay thượng cổ Nhiên Đăng Cổ Phật viết ra, sinh tiền, Nhiên Đăng Cổ Phật được người ta tôn là đệ nhất trận thuật trong Phật môn, từng bày đại trận phong tỏa u phủ hoàng tuyền, còn kinh văn mà lão nhân gia ông ấy lưu lại, giống với Quan Tưởng kinh, có chứa thần hiệu riêng...

Thần Tú cười nháy mắt ra hiệu:

- Thần hiệu của cái này chính là... phá trận!

Chương 775: Vạn Bảo cửu trọng lâu

Trước đây Phương Hành chạy tới tàng kinh các của Linh Sơn tự cướp mười ba quyển kinh thư, bản thân hắn cũng không hiểu diệu dụng của những kinh thư này nhưng cũng đã từng hỏi Thần Tú, chỉ có điều gã cũng mới kịp nói công dụng của bộ kỳ kinh Chư Phật Quan Tưởng kinh mà thôi, những thứ khác còn chưa kịp giải thích đã bị một tiểu nương tử đi ngang qua câu hồn phách, khổ sở theo người ta đi mười dặm đường, còn bê cho người ta đầy chậu nước, chào hỏi trượng phu người ta mới đi làm đồng về, sau đó mới thất hồn lạc phách đi về nói mình thất tình, định trước cuộc đời này sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại, làm bạn với thanh đăng cổ Phật trường kỳ... làm Phương Hành tức giận tới mức một cước đạp gã rơi xuống sông.

Trải qua chuyện này cũng đã quên tiếp tục hỏi, còn những bộ kinh văn còn lại đa số là một vài chí lý thiền đạo của Phật tông, trên đó có miêu tả khẩu quyết tu hành và phương pháp cụ thể. Điều này cũng làm cho Phương Hành luôn luôn vụ thực không có đủ tinh thần để tinh tế nghiên cứu, cho nên đã trộm được kinh thư lâu như vậy rồi mà ngày bình thường cũng chỉ nhét trong túi trữ vật đầy đồ lỉnh kỉnh, chưa bao giờ nghiêm túc xem được mấy bộ kinh cả, nhưng có bộ Chư Phật Quan Tưởng kinh của Chư Thiên Vạn Giới đã bị hắn lợi dụng tới cực điểm, bình thường các loại trộm vặt lừa gạt có lẽ không thể rời bộ kinh thư này nữa.

Có bộ kinh thư có thể dùng để phá trận hắn cũng lần đầu tiên nghe thấy, lập tức sáng mắt lên.

- Thần thức tiến vào kinh thư, lại lấy pháp nhãn lược trận...

Sau khi được tiểu hòa thượng Thần Tú chỉ điểm, Phương Hành lấy kinh văn ra ngoài, thần thức xông vào trong kinh văn đồng thời vận chuyển pháp nhãn nhìn sang tòa Vạn Bảo lâu kia, lập tức cảm thấy trước mắt có chút không giống. Hiện giờ hắn vẫn chưa sử dụng Âm Dương Thần Ma Giám, nhưng tất cả cấm chế lớn nhỏ bên ngoài Vạn Bảo lâu đều hiện hết trước mắt, từng cái đều đối ứng với lúc dùng Âm Dương Thần Ma Giám, dĩ nhiên đều là toàn bộ, nhất thời làm cho niềm tin của hắn tăng nhiều, cực kỳ hưng phấn nhìn sang Vạn Bảo lâu, nhìn kỹ từng pháp trận bên ngoài lầu.

Bàn Nhược kinh quả nhiên là bất phàm, mượn thần lực của nó, Phương Hành nhìn thấy được đại trận bên ngoài Vạn Bảo lâu thình lình đều giống như lưu quang mà mắt thường có thể nhìn thấy được, không chỉ thấy được bát môn, càng nhìn rõ ràng được nơi pháp trận vận chuyển và chảy về, đơn giản thì hắn có thể trực tiếp thấy được dáng vẻ của tất cả pháp tắc, thấy rõ, rõ ràng trong lòng.

- Có hiệu quả không?

Thần Tú cũng có chút khẩn trương hỏi.

Trong lòng Phương Hành quả thực là như nở hoa, vui vẻ vỗ tay cái độp, chuẩn bị động thủ.

Thần Tú thấy thế cũng muốn đi theo hắn, Phương Hành lại vươn tay cản lại, thấp giọng nói:

- Yểm Tức thuật của ta khi phải che giấu cho càng nhiều người thì sẽ tiêu hao càng nhiều pháp lực, khả năng bị người ta phát hiện cũng sẽ càng cao hơn, ngươi đừng đi theo ta vào xem náo nhiệt làm gì, cầm mấy viên Tử Lôi hoàn này qua bên kia đường mà ngồi, nếu ta bị người ta phát hiện thì ngươi hãy ném Tử Lôi hoàn về phía thành trung tâm...

Thần Tú ngơ ngác nhận lấy Tử Lôi hoàn:

- Vì sao phải ném vào trong thành trung tâm?

Phương Hành nói:

- Vừa rồi ta thử cảm ứng, trong thành này tổng cộng để lại bảy, tám cao thủ, đại bộ phận đều ở trong thành coi chừng. Nơi đó chắc chắn là cực kỳ quan trọng, một khi ngươi ném qua đó, bọn họ chắc chắn sẽ rối loạn toàn bộ, ta sẽ có cơ hội để trốn!

- Sư huynh thật cao minh...

Hai tên khốn to gan lớn mật cứ như vậy qua loa định ra kế hoạch, Thần Tú nhận Tử Lôi hoàn ra đầu đường ngồi.

Còn Phương Hành thì hai tay xoa mặt, khí cơ dần dần biến hóa dáng vẻ, lại hóa thành dáng dấp của một thanh niên công tử, thấp giọng cười, lại thuận tay lấy một cái pháp bào ra khoác bên ngoài tăng bào rồi liền đi chữ bát về phía Vạn Bảo lâu. Không thèm đi cửa sau mà cứ trực tiếp nghênh ngang đi từ cửa chính vào. Vừa vào bên trong lầu là một cái phòng khách đãi khách. Trước quầy hàng lớn sơn tím trước cửa, phía sau quầy có một lão nhân cảnh giới Kim Đan đang nghển cổ nhìn về hướng nam, cũng là một trong những tu sĩ đang làm nhiệm vụ trong Vạn Bảo lâu này, không theo những người khác ra ngoài thành hàng yêu, chỉ có điều hiển nhiên là toàn bộ tâm tư cũng đặt ở ngoài thành.

- Ồ... vị đạo hữu này, ngươi...

Lão Kim Đan kia thấy Phương Hành đi vào thì nhất thời hơi ngẩn ra, nhưng vẫn đứng dậy chào hỏi.

Ánh mắt của Phương Hành đảo qua liền biết tầng này có những ai, nét mặt không hề thay đổi cười hì hì nói:

- Bản công tử ta vận khí không tệ, ở bên ngoài chém được mấy con Hồng Hoang di chủng, tới đây lấy phù thạch đổi Bạch Ngọc lệnh, ngươi qua đây kiểm tra một chút đi!

Nói rồi đi thêm mấy bước tới gần quầy hàng, thuận tay vứt túi trữ vật lên quầy, lộ ra mấy viên phù thạch.

- Ôi, thật đúng là phù thạch...

Chưởng quỹ kia lấy làm kinh hãi, vội vàng lại gần xem, ông ta chưa sinh nghi gì. Thứ nhất, phù thạch là mặt hàng hàng thật giá thật, bằng vào ánh mắt của ông ta liếc mắt là có thể biết được thật giả; thứ hai cho dù ông ta có đầu thai lại bốn, năm lần cũng không nghĩ tới sẽ có người can đảm lớn mật ban ngày ban mặt tới cướp ở Vạn Bảo lâu... đây chính là Bạch Ngọc kinh đó, hơn nữa còn có một vị Nguyên Anh lão tổ tông đang ở hậu viện trấn thủ!

Chỉ có điều mọi việc đều có lần đầu tiên cả, ngón tay của chưởng quỹ vừa mới chạm vào trong túi trữ vật, Phương Hành liền đột nhiên cười một tiếng quái dị, trở tay kéo tay của ông ta qua, đồng thời một luồng pháp lực hung hăng đập vào trong cơ thể của chưởng quỹ này, giống như trước đây đã dùng phương pháp này để chế phục Sở Từ vậy. Trong giây lát liền tập kích tất cả kinh mạch trong cơ thể lão Kim Đan này, vững vàng khống chế ông ta trong tay mình...

- Ngươi...

Lão Kim Đan trừng mắt khó tin nhìn Phương Hành, thân thể mềm nhũn ngã xuống. Phương Hành lại kéo ông ta lại đẩy về phía trước quầy, bày dáng vẻ đang cúi đầu ngủ trên quầy, còn thân hình hắn thì lùi về phía sau liền đánh ngất xỉu tên Trúc Cơ thị tùng ở bên cửa sổ đang lau đồ trang sức, còn chưa phát hiện ra dị động bên này, rồi nhanh chóng chạy tới cạnh cửa, đóng đại môn của Vạn Bảo lâu lại, trong lòng nhẹ thở phào nhẹ nhõm, con mắt càng ngày càng sáng, nhanh như chớp xông thẳng lên lầu hai.

Nếu nói còn thật không có ai đáng tin hơn cấm chế và pháp trận, vừa rồi hắn đã dùng Chư Phật Quan Tưởng kinh xem qua một lượt, chỉ tầng thứ nhất này cũng rất khó thần không biết quỷ không hay để đi tới được, dù sao lão Kim Đan này cùng tên thị tùng Trúc Cơ kia lúc nào cũng đàng hoàng coi chừng ở đây, không dùng chút thủ đoạn đánh họ ngất xỉu thì không thể tiến thành bước tiếp theo được. Còn như phía sau thì đơn giản rồi, phần lớn đều là cấm chế và pháp trận, nguy hiểm nhất cũng chính là lão tu sĩ Nguyên Anh đang trấn giữ ở hậu viện của Vạn Bảo lâu, cẩn thận chút không làm kinh động đến y là được rồi...

Biết thời gian cấp bách, Phương Hành cũng không dám dây dưa nhiều, sau khi kéo tới một chùm khói xanh bao lấy mình thì vèo một tiếng chui lên lầu, thân hình nhanh như gió lốc, xảo diệu tránh được tất cả cấm chế. Nếu người ngoài nhìn thấy quả thực là phải vỗ tay ủng hộ. Thân pháp này thật là quá mức xảo diệu, hầu như đạt tới cảnh giới hoàn mỹ như nước chảy mây trôi, chỉ tiếc lại dùng để làm tặc...

Vạn Bảo lâu tổng cộng có chín tầng, giữa mỗi tầng đều có một pháp trận huyền diệu ngăn trở, dưới tình huống bình thường, cho dù chưởng quỹ kia cũng không thể tùy tiện đi lên được, nhưng Phương Hành thì không giống thế. Có Bàn Nhược kinh tương trợ quả thực giống như đi lại trong hậu hoa viên nhà mình vậy, tùy tiện đi bộ liền lên rồi, đồng thời mắt quét loạn xung quanh đã thấy mỗi tầng chứa bảo bối không giống nhau, lầu hai chứa chính là một ít linh đan thần dược dùng cho cảnh giới Trúc Cơ cùng Linh Động, Phương Hành ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn, đối với hắn thì quá yếu...

Đi thẳng lên lầu ba, cũng là nơi đặt một vài pháp bảo linh khí, tới không quá thượng phẩm huyền giai, hắn cũng chướng mắt, đi thẳng lên một tầng nữa. Lầu bốn chính là một ít thuật pháp bí mật cùng với kinh văn có nội dung quan trọng. Đối với Kim Đan bình thường đã có thể xem như là pháp môn khó có được. Chỉ có điều Phương Hành còn chưa nghiên cứu triệt để rõ ràng thứ mà chính mình tu luyện, dứt khoát cũng không để ý tới, trực tiếp xông thẳng lên lầu năm. Lầu năm này cũng là linh đan phù triện mà cảnh giới Kim Đan sử dụng được, có một vài thứ làm hắn động tâm nên liền thuận tay lượm vài món...

Còn như bốn tầng sau đó, đồ càng lúc càng ít, nhưng cũng bắt đầu làm cho Phương Hành chân chính động lòng, thậm chí hà đồ tịnh sơn ở đây cũng là một loại pháp bảo, nếu bình thường đương nhiên là muốn cướp đoạt một phen, chỉ có điều hiện nay trong lòng hiểu được đồ phía trên tất sẽ tốt hơn, vậy liền trước tiên không để ý tới những thứ này, thuận tay lượm vài món ném vào trong bao bố, liền như một làn khói chạy thẳng lên mấy lầu bên trên.

... Bao tải này hắn đã sớm chuẩn bị rồi, dù sao hắn biết, có một chút pháp bảo tự thành quy luật, lại không có cách nào để vào trong túi trữ vật được. Cầm một cái túi trữ vật đã muốn cướp sạch bảo khố của người ta, chỉ có thể nói người đó rất không chuyên nghiệp.

Lầu sáu thậm chí có thuật pháp kinh nghĩa thần cấp...

Lầu bảy, Phương Hành thậm chí còn thấy được một giỏ phù thạch... dứt khoát đổ toàn bộ vào trong túi trữ vật!

Còn lúc lên lầu tám, cuối cùng hai mắt của Phương Hành cũng tỏa sáng, thấy được một cái giá màu xanh đen, bên trên để Bạch Ngọc lệnh trong suốt, mỗi một tấm đều dùng một cái hộp gỗ tử đàn tinh xảo để trưng bày, lẳng lặng nằm trên giá, linh quang bảo khí, tản ra quang mang mê người khó có thể dùng lời diễn tả được. Mỗi cái giá có năm tầng, đáy lòng tính toán, có chừng hơn sáu mươi tấm...

- Thực sự là phát tài rồi...

Trong lòng Phương Hành đã kích động, rón ra rón rén đi tới, nhìn thấy trên giá không có cấm chế ẩn gì, lúc này mới lấy tay lấy một tấm ra, lại lấy Bạch Ngọc lệnh mà mình mượn của Sở Từ qua so sánh, phát hiện là Bạch Ngọc lệnh đều dùng chất liệu thống nhất, lấy thủ pháp đặc thù chế tạo, nhưng lại không có ký hiệu đặc biệt gì, lúc này mới yên tâm, lấy túi trữ vật ra, leng keng thu chừng hai mươi tấm, cũng không lấy đi toàn bộ, dù sao có cầm toàn bộ đi, chắc Bạch Ngọc lệnh cũng sẽ không còn giá trị nữa...

- Mình giữ lại mấy tấm, còn lại lên chợ đen bán...

Phương Hành cười hắc hắc vài tiếng, cảm giác trong lòng không cần phải nói, hận không thể khoa tay múa chân.

Cõng bao tải lên người liền chuẩn bị chuồn mất, rồi ngay lúc này trong lòng khẽ động, nhìn về phía lên lầu...

Bảo bối ở mấy lầu phía dưới mình đều biết, chất lượng tầng trên tốt hơn tầng dưới, thậm chí ngay cả đồ quý như Bạch Ngọc lệnh cũng chỉ có thể đặt ở lầu thứ tám, như vậy trên tầng trên nhất, tầng chín sẽ đặt cái gì?

Nghĩ tới vấn đề này, Phương Hành bỗng nhiên cảm giác tim đập thình thịch!

Hai chân không nghe lời, quả thực chính mình đã tự chủ rồi, đi thẳng lên lầu thứ chín...

Chương 776: Đầu lâu Chân Tiên

Giữa lầu thứ chín và lầu thứ tám có một pháp trận và cấm chế lợi hại nhất so với những lầu còn lại, một pháp trận này nghiêm ngặt mà nói cho dù là cao thủ Nguyên Anh cảnh cũng không dễ dàng phá vỡ được. Chỉ có điều về phương diện tránh né cấm chế cùng bài trừ pháp trận, có Âm Dương Thần Ma Giám cùng Bàn Nhược Kinh, Phương Hành tuyệt đối có cấp đại sư. Đừng nói là Nguyên Anh, cho dù là đại tu độ kiếp tới cũng không dám nói tạo nghệ phá trận cùng cấm chế của mình thắng được hai tuyệt thế dị bảo trên người Phương Hành.

Bởi vì như thế, hắn chỉ dùng thời gian uống nửa chén trà nhỏ, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi lạnh mới tính là thành công xuyên qua pháp trận kia. Trong lúc dị thường hung hiểm, nếu không có thân hình linh hoạt của hắn, thật đúng là khó mà dưới tình huống không động tới pháp trận mà xông vào được. Chỉ có điều cuối cùng cũng thành công, trong một chốc đạp lên tầng lầu thứ chín, trái tim của hắn cũng không nhịn được mà đập thình thịch, hai mắt sáng lên nhìn vào bên trong.

Sau đó hắn liền ngây dại!

Tầng thứ chín của Vạn Bảo lâu cũng không có châu quang bảo khí như tám tầng trước đó, nó như một gian phòng thông thường, trưng bày thưa thớt vài món vật phẩm, thoạt nhìn thì ảm đạm vô quang, bụi bặm rách nát, rất giống nhặt bừa đặt đó, còn quan trọng hơn là ở giữa phòng này đang để một cái bàn đã không biết bao nhiêu năm rồi, đối diện bàn đang có một lão nhân kỳ cục tuổi đã già, thân mặc trường bào, đầu đội khăn xanh, trang phục Nho giáo hủ lậu, khuôn mặt đang nhìn hai viên ngọc lưu ly trưng bày trên bàn nhỏ.

Nghe được tiếng Phương Hành đi lên, lão nho sinh cũng ngẩng đầu lên, con mắt chuyển từ hai mảnh ngọc lưu ly nhỏ lên nhìn hắn.

Một già một trẻ, một tăng một nho đồng thời có chút ngây người.

Phương Hành lấy lại phản ứng đầu tiên, suýt nữa nhảy dựng lên:

- Sao nơi này lại có người?

Trong lòng thật sự là cảm thấy cực kỳ quỷ dị, vừa rồi hắn rõ ràng cảm ứng được bên trên không có khí tức của người sống, lại lại bỗng nhiên có một ông già ở đây? Trong sự vô cùng kinh ngạc lại vô ý thức quay đầu nhìn lên mới phát hiện trong những cấm chế kia thình lình có một bộ phận là phong tỏa khí tức lộ ra ngoài, còn lão đầu này tuổi vô cùng già rồi. Hầu như hoàn toàn không có tu vi, chẳng trách mình căn bản không phát hiện ra ông ta, thật sự là thực lực hiện tại của Phương Hành không phải bình thường, động ngón tay chỉ để mắt tới người trên cảnh giới Kim Đan, những người phàm tục có cũng như không.

Chỉ có điều cũng may, dù sao chỉ là một lão nhân người phàm, thuận tay đánh cho bất tỉnh là xong!

Còn nữa, lão đầu tử này một thân mặc trang phục nho giáo hủ lậu, đó là thứ mà Phương đại gia ghét nhất, nhìn thấy tất sẽ đánh!

Nói thì chậm, khi đó lại cực nhanh, dù sao cũng lo lắng lão đầu tử này la lên sẽ kinh động lão tu Nguyên Anh đang trấn giữ trong hậu viện của Vạn Bảo lâu, Phương Hành dường như là ánh mắt đầu tiên nhìn thấy lão Nho sinh liền nhảy dựng lên, thuận tay lấy ra

Phong Thiện tiểu đỉnh trong túi trữ vật của mình ra đập lên đầu của lão nhân, lần này nhất định là nhanh như tia chớp. Lão đầu ngây người, không phản ứng kịp.

Chỉ có điều lúc mở trừng mắt nhìn Phong Thiện tiểu đỉnh sẽ đập vào gáy của lão nhân, Phương Hành lại hơi do dự một chút, nghĩ thầm Phong Thiện đỉnh này vốn có trọng lượng hơn mười vạn cân, tay mình cầm đã nặng, lão đầu kia thoạt nhìn vô cùng yếu ớt, sống không được mấy ngày nữa, chỉ là một cái đập này sợ sẽ chết mất nên liền để Phong Thiện đỉnh xuống bên cạnh, thuận tay lấy nghiên mực ở một bên lên, muốn vỗ vào gáy của lão nhân.

- Chờ đã!

Khoảng thời gian hắn buông Phong Thiện đỉnh xuống đổi nghiên mực tốt xấu gì lão nhân cũng phản ứng lại, hay tay vội xua, thấp giọng kêu.

Nếu như giọng của ông ta cao hơn, đoán chừng nghiên mực này liền đập xuống rồi. Chỉ có điều thấy ông ta thức thời, còn biết thấp giọng, Phương Hành chỉ vô thức hơi do dự một chút, nghiên mực treo giữa không trung, cách đầu của lão nhân chỉ có khoảng cách không tới nửa ngón tay.

Nhìn nghiên mực mà Phương Hành cầm chỉ cách trong gang tấc, vừa liếc nhìn Phong Thiện tiểu đỉnh ở bên cạnh cùng với dáng vẻ hung thần ác sát của Phương Hành, lão Nho tìm được đường sống trong chỗ chết cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhè nhẹ vỗ lồng ngực của mình, sau đó chưa hết kinh hoàng quan sát Phương Hành mấy cái, đẩy hai mắt kính như hai mảnh ngọc lưu ly nhỏ trên sống mũi, ngơ ngác mở miệng hỏi:

- Vị đạo hữu này, ngươi tới làm gì thế?

- Còn phải hỏi sao?

Phương Hành vẫy nghiên mực trong tay, hung hăng quăng ra một câu.

Lão toan nho ngẩn ngơ nhìn thoáng qua bao tải to sau lưng Phương Hành, khó tin nói:

- Trộm đồ?

Lúc đầu muốn đánh cho ông ta một nghiên mực cho bất tỉnh là xong việc, Phương Hành bỗng nhiên tức giận bất bình nhìn lão nho, nói:

- Mắt ông mù à, trộm đồ cái gì chứ, rõ ràng tiểu gia tới đánh cướp, thời điểm có thể đánh cướp tuyệt đối không ăn trộm.

Hẳn là chưa từng thấy có ai đối đáp thẳng thẳn như vậy, lão nho sửng sốt một chút mới nở nụ cười khổ:

- Cướp Vạn Bảo lâu?

Phương Hành nói:

- Đúng vậy!

Ánh mắt của lão toan nho nhìn Phương Hành bắt đầu có chút sùng bái:

- Đạo hữu thật là mạnh!

Phương Hành lại có chút ngượng ngùng, tay cầm nghiên mực hơi thả lỏng, cười nói:

- Đừng nói như vậy, ngại quá chút nữa đã đập ông rồi.

Lão toan nho như bị viễn thị không nhìn rõ, lúc này mới lưu ý tới nghiên mực cạnh đầu mình vừa được thu lại, nhớ tới lại sợ, dáng vẻ hoảng hốt nói:

- Này này đạo hữu à, không phải là ngươi muốn giết người diệt khẩu đấy chứ!

Phương Hành nói:

- Sao có thể chứ, ngươi lại không biết ta là ai, giết ngươi làm gì đâu, đánh ngất xỉu là được rồi!

Lão toan nho thở phào nhẹ nhõm, sau đó vẻ mặt đau khổ nói:

- Tại sao phải đánh ngất xỉu chứ?

Phương Hành trừng mắt liếc ông ta một cái, nói:

- Không đánh ngất ngươi sao ta thuận tiện trộm đồ, à không phải, cướp đồ được chứ?

Lão toan nho nở nụ cười gượng:

- Ngươi cứ cướp của ngươi là được rồi, thân thể của ta, không cản được ngươi.

- Nói cũng đúng!

Phương Hành thì thầm một câu, lại để nghiên mực xuống, có điều lại nói với lão nho:

- Lão già ông cẩn thận một chút cho ta, tiểu gia ta phản ứng rất nhanh đó, chỉ cần ông nghĩ tới chuyện kêu loạn, ta chắc chắn sẽ đập ông, không cần nghiên mực, sẽ dùng cái đỉnh kia đập ông, ta đã nói với ông rồi, chỉ bằng việc ông mặc đồ này cũng đã thua thiệt tuổi tác ông đã cao, nếu như trẻ thêm mười mấy tuổi, ta đã sớm đánh ông một trận trước rồi!

- Vì sao chứ?

Lão toan nho giơ hai tay lên thật cao, như là cực kỳ sợ Phương Hành hiểu lầm ông ta không thành thật, đồng thời hiếu kỳ hỏi.

Phương Hành nói:

- Những người như ông là đáng ghét nhất, mỗi ngày không có việc gì làm đi tụng cái gì mà chi, hồ, giả dã ô hô ai tai... khi còn bé ta cũng không ít lần chịu thua thiệt vì các người rồi, đại thúc thúc đánh ta phân nửa nguyên nhân đều là bởi vì nhóm các ngươi!

Lý do này làm cho lão nho cũng sửng sốt, sau một hồi lâu mới giải thích:

- Là do đại nho có danh vọng làm, không liên quan gì tới ta!

Phương Hành nói:

- Sao lại không có liên quan?

Lão toan nho tức giận bất bình, nói:

- Ta con mẹ nó thi cả đời, ngay cả một tú tài cũng không thi đậu được!

Phương Hành vừa nghe liền cảm thấy vui vẻ, cười ha ha nói:

- Thật mất mặt, vậy mà ngươi còn mặc áo nho?

Lão toan nho nói:

- Cũng bởi vì không thi đậu nên mới mặc vào đỡ nghiện ấy mà!

- Ông cũng khá thành thật!

Phương Hành khen lão toan nho một câu, cảm thấy lão đầu này thật đúng với ý của hắn, lại thấy lão toan nho quả thực không có ý la to, hai tay vẫn thành thật giơ cao không có ý định để xuống thì thoáng yên tâm, một luồng thần niệm bám lên người lão toan nho, bất cứ lúc nào cũng có thể giám thị nhất cử nhất động của ông ta, bản thân mình lại quay người đi bắt đầu tỉ mỉ quan sát bố trí trong gian phòng này. Vừa xem cũng vừa cảm giác có chút hiếu kỳ hỏi lão toan nho:

- Vạn Bảo lâu là một trong mười hai lâu của Bạch Ngọc kinh! Xem như là tồn tại ở cấp cao nhất trong giới tu hành rồi, tại sao lại để một lão già như ông trên lầu cao nhất vậy, mới vừa rồi còn làm ta giật cả mình đó, lúc đầu cho rằng nơi đây có bảo bối gì nữa.

Lão toan nho gượng cười nói:

- Nào có bảo bối gì, bảo bối đều ở mấy tầng phía dưới rồi, phía trên này chính là nơi lão phu tự giam mình.

- Tự giam mình?

Phương Hành nhạy bén phát hiện ra những chữ này, kinh ngạc quay đầu nhìn lão toan nho một cái.

Lão toan nho này chẳng qua chỉ là một người phàm tục, nào có tư cách tự giam mình trên tầng chín của Vạn Bảo lâu chứ?

Lão toan nho dường như cũng biết Phương Hành đã hiểu lầm, vội vàng cười giải thích:

- Lúc còn trẻ phạm phải một chút chuyện sai lầm, hối hận không kịp liền xin Vạn Bảo lâu nhốt ta ở chỗ này, vừa lúc bọn họ cũng thiếu một người giúp bọn họ sao kinh văn nghĩa, hơn nữa đây là nơi mà người ngoài không thể tùy tiện ra vào được, một người như ta tự đưa tới cửa dĩ nhiên là hợp với tâm ý của bọn họ, cho nên ta liền ở lại chỗ này.

Nói như vậy nhưng Phương Hành lại hiểu rõ.

Vạn Bảo lâu đưa ra thù lao trong phù chiếu, có rất nhiều các loại kinh nghĩa, đều là thứ không thể khắc lên ngọc giản được. Nếu lấy ngọc giản để khắc thường đều là ý nghĩ trong đầu một người, cũng chính là đưa lý giải cùng cảm ngộ của một người cho ngươi, tuy là thuận tiện nhưng chung quy lại cũng có một số thứ không tiện lộ ra, một vài chỗ cổ pháp vẫn có thói quen dùng giấy truyền bá kinh nghĩa, còn Vạn Bảo lầu bình thường cần thưởng kinh nghĩa ra ngoài, dĩ nhiên là cần người không ngừng giúp bọn họ sao chép, đại khái đây cũng chính là nguyên nhân mà lão toan nho này ở lại trên lầu chín này!

Có thể còn có một nguyên nhân khác, Phương Hành lại không cần biết.

Dù sao, cho dù là ở trong cảm ứng thần thức của hắn hay là trong Âm Dương Thần Ma Giám lão toan nho này cũng chỉ là người thường, khí huyết suy bại, không quá mức đặc thù hay khác thường, cho dù có chút bí mật, chỉ cần không ảnh hưởng tới chính sự của hắn là tốt rồi, cũng lười đi tìm hiểu tới cùng.

- Ở đây cũng chỉ có vài thứ đã hư hại!

Sau khi tử tế quan sát kỹ căn phòng một lượt, trong lòng lại không nhịn được mà thất vọng. Trong phòng này nào có bảo bối gì, ngoại trừ một đống linh tinh hoàn toàn không đóng gói gì thì chỉ còn lại mấy cái giá, bên trên bày hài cốt thú vật đã phong hóa được một nửa, còn có một cái tỏa cốt để trần, mấy tảng đá có hoa văn cổ quái, còn có một lưỡi dao để cắt chỉ cùng với một cái bàn tay bạch cốt, bên trên có nhiều cái khô lâu phá động... yên lặng đặt trên giá, kỳ quái!

Thực sự là không có bảo bối gì sao?

Trong lòng Phương Hành thật sự thất vọng, vừa nói thầm vừa đầy mặt nghi ngờ đụng thử vào, vận dụng Âm Dương Thần Ma Giám.

- Thi hài của Thiểm Điện tộc đã mất linh tính, hoàn toàn không có bảo tính.

- Di cốt của Lạc Thần chủng không phải bảo cốt, không có tính chất đặc thù gì.

- Hoang Thiên Thần kim đã mất thần lực, chỉ còn lại hài cốt.

Mặc dù là đồng nát, nhưng dù sao cũng đồng nát đặt ở tầng thứ chín của Vạn Bảo lâu trong Bạch Ngọc kinh, Phương Hành cũng không bỏ qua bất kỳ một khả năng nào, dùng Âm Dương Thần Ma Giám kiểm tra từng thứ một, lại thất vọng phát hiện tên của mấy thứ này tuy cổ quái, nào là Thiểm Điện tộc, Lạc Thần chủng... hắn đều chưa từng nghe thấy bao giờ nhưng đã không còn thần tính nữa, cũng không có pháp tắc, quả thực chỉ tính như đồng nát.

Duy chỉ khi nhìn thấy khô lâu cuối cùng kia, hắn hơi ngẩn ra, ánh mắt sáng lên.

Trái tim vang lên nhắc nhở của Âm Dương Thần Ma Giám:

- Đầu lâu của Chân Tiên, có phong cấm, không thể phân biệt.

Chương 777: Lại thấy Thái Thượng

kinh

- Đầu lâu Chân Tiên?

Phương Hành nhìn thấy cái đầu lâu kia cũng cả kinh, vội vàng tới gần nhìn thử, lại thấy cái đầu lâu này không khác gì so với đầu người bình thường, chỉ là chất xương tinh mịn thanh khiết, giống như bạch ngọc, chỉ là mặt trên của đầu lâu có nhiều chỗ bị hư hao, có một vài chỗ như là lúc sinh tiền bị thương, bị người ta đập nát, cũng có một chút như là sau khi bị ngã xuống dẫn tới phong hóa, lấy Âm Dương Thần Ma Giám xem thử, bộ phận bên trong đầu lâu này nhìn như không có vật gì nhưng lại ẩn hiện có giấu thần quang, như là cấm chế gì đó, chỉ là cấm chế này ngay cả Âm Dương Thần Ma Giám cũng không giám định ra cụ thể là cái gì, còn hắn sau khi quan sát vài lần cũng không phát hiện ra, chỉ bĩu môi nghĩ thầm:

- Không khác gì người bình thường!

Nét mặt không phản ứng gì lớn, chỉ hơi hơi đánh giá liền coi như không có chuyện gì xảy ra, hỏi:

- Lão già kia, mấy thứ này ở đâu ra?

Lão toan nho liếc mắt thăm dò, như không có chuyện gì xảy ra cười nói:

- Ha ha ha, chính là một đống đồng nát.

- Hắc hắc

Nhìn thấy lão nhân này đang giả bộ ngớ ngẩn để lừa mình, Phương Hành cũng không vạch trần, thuận tay nhặt lưỡi dao chặn lên, quan sát một lượt cau mày nói:

- Những thứ rách rưới này lại khá hiếm thấy, sao ta lại chưa từng thấy chất liệu đúc con dao này, còn cả đống thi hài kia nữa.

Lão nho dường như cũng không ngờ tới hắn liếc mắt đã nhìn ra đầu mối, nhất thời hơi hơi ngẩn ngơ, sau đó cười nói:

- Thiên hạ to lớn, chủng loại phức tạp, ngươi còn trẻ tuổi, nào có thể hiểu biết hết được chứ, mấy thứ này ấy à, kỳ thực đều là...

Phương Hành liếc mắt, biết lão toan nho này đang lừa dối mình, không để ý, ánh mắt lại vòng vo mấy vòng, chợt thấy một quyển sách nho nhỏ mỏng tang ở bên cái giá bên trái nhất, nó đã ố vàng lại đặt chung với đống "đồng nát" này, trên có bốn chữ cổ triện "Bất tri bảo lục", vừa nhìn liền biết là kinh điển có liên quan tới mấy thứ "đồng nát" này rồi. Phương Hành cũng bất động thanh sắc thuận tay lấy qua, khóe mắt liếc một cái, quả nhiên thấy vẻ mặt của lão toan nho kia trở nên có phần cổ quái. Hắn liền hoàn toàn yên tâm, thuận tay lật xem một lượt, lại thấy trên đó viết một hàng chữ nhỏ thanh tú:

- Thiên Huyền quan bảo, Đại thiên huyền bí. Với kiến thức cả đời của ta lại không thể biện giải hết được chư bảo này, tự cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nay ghi chép qua trong sổ này, đợi hiền giả có được có thể dùng tạm.

Ánh mắt của Phương Hành dần nghiêm túc, càng xem vẻ mặt càng trịnh trọng.

Trong sách này đương nhiên ghi lại lai lịch của những thứ này.

- Thi hài không biết tên, có được từ Trảm Tà lâu Đồ Lý Trường Uyên viễn phó Lạc Âm Sơn Huyền Vực trong Ma Uyên, nhìn thấy trong một cổ quật, chém giết một la hán trong Ma Uyên đoạt được, biện cầu hiền giả, không biết sự dị thường của nó. Lưu giữ ở Vạn Bảo lâu, tạm giữ lại đợi người hữu duyên.

- Tỏa cốt không biết loại, do Đan Hương lâu Hồng Tuệ thu thập được từ dưới sườn núi Huyền Vực của Ma Uyên, tạm giữ lại đợi người hữu duyên.

- Đầu lâu Nghi Tiên tộc, có được từ trong tế đài của Thái Huyền sơn Huyền Vực trong Ma Uyên, tổn hại mười người chân truyền, trảm ba La Hán.

Đây chắc hẳn không phải phàm vật, mà là đồ mà mấy năm trước Bạch Ngọc kinh phái người đoạt được lần Ma Uyên Huyền Vực giáng từ trên trời xuống.

Huyền Quan giáng cơ duyên, đối với Thiên Nguyên đại lục đều là việc trọng đại, mỗi tộc mỗi tông đều không muốn bỏ qua.

Mười sáu năm trước, Nam Chiêm Huyền Vực giáng từ trên trời xuống, Ma Uyên cùng Yêu địa đều từng bí mật phái người qua đó tranh đoạt cơ duyên, thu hoạch cũng không ít. Việc này Phương Hành cũng từng nghe nói tới. Còn mười năm trước, hai lần Ma Uyên trời giáng Huyền Vực, Thần Châu đương nhiên cũng sẽ không ngồi xem.

Liên tục hai lần, năm vực trong Thần Châu, đạo thống có thực lực đều từng phái đệ tử đắc lực vượt qua Ma Uyên đi vào đó tranh đoạt cơ duyên. Tuy là tử thương thảm trọng nhưng ít nhiều gì cũng có một bộ phận thu hoạch, còn đặt ở tầng thứ chín của Vạn Bảo lâu đương nhiên là một vài cơ duyên mà các đệ tử của Bạch Ngọc kinh đoạt được từ trong Ma Uyên, dĩ nhiên, những thứ hữu dụng đều đã được họ dùng cả rồi, vài món này cũng vì không phân biệt được công dụng cụ thể nên mới ném ở tầng chín của Vạn Bảo lâu này, đợi người hữu duyên.

- Chẹp chẹp, chữ nhỏ viết tay này viết thật là thối rữa.

Phương Hành vừa xem vừa cau mày, như không có chuyện gì nói.

- Ngươi nói chữ của ta thối rữa?

Lão toan nho ngẩn ra, quả thực tức tới run người.

Tên bất học vô thuật này, lại dám nói chữ ta viết là thối rữa?

Con mẹ nó, ta viết chữ tiểu triện đó!

Còn chưa kịp phát hỏa, nghe được câu nói này của ông ta, Phương Hành chợt bộp một tiếng thu sách về, trợn mắt nhìn lão toan nho:

- Lão già kia, rốt cục thừa nhận rồi hả? Sách này căn bản là do ngươi viết đi, còn dám nói không biết?

Lão toan nho không ngờ tới hắn lại dùng phương pháp này để lừa mình, hơi ngẩn ra, gượng cười nói:

- Ặc đúng là do ta viết, chỉ có điều ta lớn tuổi rồi, nhớ không rõ lắm, hắc hắc, thật sự không phải cố ý lừa ngươi đâu!

- Ngươi cẩn thận một chút cho ta, còn tiếp tục không thành thật ta sẽ đập ngươi!

Phương Hành cầm lấy nghiên mực vừa mới để xuống ở bên cạnh lên trừng mắt nhìn lão toan nho một cái, quát hỏi:

- Đây thật là những thứ có được ở bên Ma Uyên?

Lão toan nho ngẩn ngơ, đàng hoàng nói:

- Hình như là vậy, lúc đó người ta bảo ta viết gì ta liền viết cái đó!

Phương Hành trợn trắng mắt nhìn, vung nghiên mực trong tay rồi chỉ vào một hàng chữ nhỏ phía sau sách mỏng, nghi ngờ nhìn về phía lão toan nho:

- Nếu là bảo bối có được bên trong Huyền Vực, tại sao Bạch Ngọc kinh mười hai lâu không phân biệt được? Còn phải chờ người hữu duyên gì?

- Hắc, người hữu duyên cái rắm gì!

Lão toan nho bị Phương Hành vạch trần rồi, dường như cũng có chút thoải mái hơn, lười biếng nói:

- Đó là vì lão phu ta thấy nghe thế êm tai nên cố ý viết lên, những thứ rách rưới này nếu không phải có liên quan tới quan tài từ thiên thượng thì đã sớm vứt đi rồi, nhưng là vì cướp được từ Huyền Vực, lại cảm thấy hẳn là có chút huyền diệu, cố tình tới hiện tại vẫn chưa tìm được công dụng của chúng, lúc này để lại cũng không được mà không để lại cũng không được, làm rác rưởi cũng chiếm chỗ, còn Bạch Ngọc kinh mười hai lâu mỗi lần chia đồ cũng có hạn, ai cũng không muốn bị những thứ rách rưới này chiếm số lượng mình được phân chia, liền phân vài thứ hữu dụng đi trước rồi, những thứ vô dụng này không tiện định giá, cũng không tiện phân chia liền dứt khoát ném vào Vạn Bảo lâu sung công, nói dễ nghe một chút chính là tạm để đó chờ người hữu duyên, nói khó nghe chút chính là chuẩn bị cầm đi lừa dối người ta.

Ông ta nói cũng khá nghiêm túc, đường đường là Bạch Ngọc kinh, tài nguyên phân phối ra lại bị ông ta nói như kẻ trộm chia của vậy!

Chỉ có điều nói thẳng thắn như vậy chính xác làm Phương Hành sửng sốt, vô ý thức nói:

- Ặc, lừa dối người?

Lão toan nho nhìn xung quanh không có ai mới giảm thấp giọng nói:

- Không phải thế à? Ngươi cũng biết, phù chiếu của Bạch Ngọc kinh nổi tiếng thiên hạ, chỉ cần tiếp nhận phù chiếu của Bạch Ngọc kinh, hoàn thành nhiệm vụ sẽ được ban thưởng tương ứng, tuy là mấy năm gần đây độ khó của phù chiếu đã nâng cao không ít rồi nhưng bây giờ bọn tiểu bối cũng lợi hại, vẫn có rất nhiều phù chiếu bị bọn họ hoàn thành, thù lao này ấy à, khả năng ban ra ngoài phải liên tục rồi. Cho dù Bạch Ngọc kinh phú giáp thiên địa cũng không chịu nổi, cho nên ấy à, những thứ rách rưới này liền phát huy được tác dụng. Mỗi khi có người hoàn thành phù chiếu, lúc lĩnh thưởng phong phú, chưởng quỹ của Vạn Bảo lâu liền xuất hiện, trước tiên thần bí dẫn thẳng hắn tới tầng thứ chín của Vạn Bảo lâu, sau đó cho hắn xem mấy thứ này. Lại nói cho bọn họ biết lai lịch, sau đó hỏi: Mấy thứ này đều là thứ tốt có được từ Huyền Vực, giá trị vô hạn, chỉ có điều người bình thường không nhận ra, tiểu tử ngươi không biết có nguyện đánh cuộc một lần hay không? Nếu muốn, vật này ban cho ngươi, mang theo xương đầu này đi! Nhỡ đâu sẽ nhận được tiên duyên?

Nói nhiều tới Phương Hành cảm thấy nhất thời sửng sốt:

- Chuyện này cũng được sao?

Lão toan nho nói:

- Đương nhiên là được rồi, trước đây ở đây có hơn mười thứ đó, nhưng tất cả đều dùng cách này để tống đi, đã ít đi không ít rồi đấy!

- Bọn họ ngốc à?

Phương Hành sửng sốt, nói:

- Đang yên lành được ban thưởng không muốn, lại đổi lấy thứ rác rưởi này, mang đi nấu canh cũng ngại cứng quá nữa!

- Lời này nói lại đúng!

Lão toan nho bị một câu nói của Phương Hành nói trúng suy nghĩ, than thở một tiếng, lắc đầu nói:

- Đều là người chưa từng trải nhiều, cứ vậy nghĩ dù sao cũng là đồ có được từ trong Huyền Vực, sao có thể là thứ đồng nát được? Trong mắt người khác có thể vô dụng, nhưng nhỡ đâu thứ này có duyên với ta thì sao? Có thể tới tay ta nó lại có tiên duyên mà người khác không có, đó cũng là một khả năng, liền quyết tâm lấy thứ đó đi. Giống lão nhân ta khi còn trẻ tuổi vậy, rõ ràng đã thi hơn ba mươi năm không đậu tú tài, vẫn không nhịn được mà nghĩ tới, nhỡ đâu lần sau thi đậu thì sao? Đến lúc kỳ thi diễn ra lại thu dọn đồ đạc lên kinh thành. Aizzz, giống nhau cả.

- Được rồi được rồi, ai mà thích nghe ông kể những chuyện hư hỏng đó chứ.

Phương Hành cười nhạt quay đầu đi, nghiêm túc quan sát đồ đạc trên giá một lượt, trầm ngâm một lát liền để bao tải trên lưng xuống, nhẹ nhàng tránh bị vỡ rồi bắt đầu trầm mặc không nói gì, lấy đồ lên.

Thi hài của Thiểm Điện tộc, bỏ vào bao tải.

Xương quai xanh của Lạc Thần tộc, bỏ vào bao tải.

Hoang Thiên Thần Kim lấy luôn, cũng không chiếm bao nhiêu diện tích, lấy tiếp.

Lão toan nho nhìn thấy vậy thì ngây người:

- Ngươi đang làm gì thế?

Phương Hành nói:

- Mang đi đó!

Lão toan nho có chút lắp bắp:

- Mới vừa rồi chẳng phải ngươi nói những thứ này đều là rác rưởi sao?

Phương Hành nói:

- Dù sao cũng là đồ có được trong Huyền Vực, sao có thể thật sự là đồng nát được?

- ...

Một câu nói đã làm lão toan nho không có lời nào để bàn nữa, mắt trợn trừng nhìn Phương Hành lấy hết đồ trên giá bỏ vào trong bao tải.

- Để lại cho ta vài món đi!

Lão nho trơ mắt nhìn, nửa ngày mới nghẹn ra một câu.

- Giữ lại cho Bạch Ngọc kinh các ngươi gạt người à?

- Biết là gạt người ngươi còn cầm nhiều như vậy làm gì?

- Nhỡ đâu trong mấy thứ này thật sự có duyên với ta thì sao?

- Ngươi, ngươi...

- Ta chính là người trong thế tục trong miệng ông, những chuyện trong thế tục này trước hết để ta làm đi!

Lão nho sinh bị một câu của Phương Hành làm nghẹn lời, chỉ có thể giương mắt nhìn hắn, trong chốc lát không biết có nên ngăn cản hay không.

Nói nhiều như vậy không phải là vì làm hắn không quan tâm tới những thứ này nữa hay sao?

Nói thế nào mà tới sau cùng lại làm tên tiểu khốn kiếp này lại xem thường mình nữa vậy?

Thoạt nhìn Phương Hành đang qua quýt lấy đồ vào trong bao tải, trên thực tế mục đích chủ yếu nhất chính là cái đầu lâu cuối cùng kia, trước tiên tùy tiện lấy vài món, sau đó liền tự tay sờ tới cái đầu lâu kia, nghĩ trước tiên lấy được thứ này mang đi đã, chờ khi rảnh rỗi sẽ lấy ra nghiên cứu. Mặc dù không biết diệu dụng cụ thể của đầu lâu này là gì nhưng nếu là đầu lâu Chân Tiên, bên trong còn có cả cấm chế mà ngay cả Âm Dương Thần Ma Giám cũng không nhìn thấy được, thì bên trong đó hẳn là sẽ có chút thần dị, lấy được sau này nghiên cứu chút, nhỡ đâu thật sự gặp được tiên duyên.

Nhưng mà ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, tiên duyên lại tới nhanh như vậy. Ngay khi ngón tay hắn tiếp xúc với đầu lâu, pháp lực trong cơ thể đột nhiên dâng lên mạnh mẽ, thần thức cả người càng biến ảo như mộng. Trong đầu, tổng cương cùng khẩu quyết của Thái Thượng đan đạo ngay lúc này chủ động hiện trong đầu, giống như nước chảy chậm rãi lan ra trong lòng, lan tới đâu sinh biến tới đó.

Trước mắt Phương Hành, cái đầu lâu kia ở vị trí hai hốc mắt đen ngòm lại đột nhiên yếu ớt sáng lên hai tia lân quang.

Hai tia lân quang yếu ớt như hai đốm ma trơi, lạnh lẽo âm u nhìn mặt Phương Hành, làm cả người hắn trở nên sợ hãi.

Cùng lúc đó, đầu lâu bỗng nhiên mở miệng, cằm răng rắc răng rắc không khép kín được tụng một đoạn kinh văn ra. Một đoạn kinh văn này không có tiếng động, ra khỏi miệng đầu lâu liền vào tai Phương Hành, sau đó biến thành ý mà hắn có thể đủ hiểu được, lắng đọng bên trong thần hồn:

- Thái Thượng Phá Trận kinh, nhục thân pháp vô thượng, lấy thân làm binh, lấy huyết làm khí, thúc dục phá trận, dời núi lấp biển, thí thần đồ tiên!

Cả người Phương Hành ngây dại, sự kinh ngạc này tới quá đột ngột.

Vừa rồi Âm Dương Thần Ma Giám đã giám định ra bên trong đầu lâu này có ẩn chứa cấm chế khó có thể nhìn ra cụ thể, nhưng hắn không ngờ tới, cấm chế này lại là cấm chế Thái Thượng đạo, còn lúc ngón tay mình tiếp xúc với đầu lâu, Thái Thượng Đan kinh tự động vận chuyển, như được mở chìa khóa tất cả cấm chế có liên quan tới Thái Thượng Đạo thống bí truyền, trong giây lát đã mở truyền thừa ra, có được quyển kinh văn này.

Một trong Thái Thượng Cửu kinh, Thái

Thượng Phá Trận kinh!

Chương 778: Trong nghìn vạn tiên, ta vô địch!

Thái Thượng Phá Trận kinh!

Phá trận này cũng khống phải ý là phá giải pháp trận, rõ ràng là ý hùng dũng phá trận địch.

Theo như truyền thừa kinh văn, Phương Hành thậm chí còn thấy trong cái đầu lâu này một loại ảo giác loáng thoáng... một tướng lĩnh vô địch chốn phàm trần trời sinh vũ dũng, vũ pháp huyền diệu, chinh chiến mấy chục năm ở phàm trần, phá địch trận, trảm thủ địch, không đâu địch nổi, sau lại gia nhập vào Thái Thượng đạo thống, đạo hiệu là Phá Trận tử, tu hành bảy trăm năm, thân thể trở thành Thánh, trở thành tiên nhân thứ năm phá không thành tiên của Thái Thượng đạo thống.

Trong con đường tu hành bảy trăm năm của gã, gã hầu như đều không tu thuật pháp, tìm hiểu đại đạo, tất cả tâm thần đều đặt trên võ pháp, trở thành một trong Thái Thượng thập tiên có võ pháp tối cường, hạng người cận chiến là vô địch, còn trước khi phá không thành tiên, gã cũng như tiền bối, để lại tâm đắc tinh túy một đời tu hành của mình cho hậu nhân, tâm đắc này chính là tinh yếu của một thân võ pháp của gã... Thái Thượng Phá Trận kinh...

Vì lúc còn là người phàm, gã có thể phá trận địa của địch, trong thiên quân vạn mã lấy được thủ cấp của tướng địch...

Lúc làm người tu hành, gã có thể dời núi lấp biển, vượt cấp giết địch như chém dưa thái rau...

Sau khi thành tiên, gã có thể hủy thiên diệt địa, giơ tay nhấc chân sẽ làm tinh vẫn nguyệt trụy...

Ngũ tiên Thái Thượng Phá Trận Tử, võ pháp cận đạo thân thể vô địch, một đời tâm đắc, là vì Thái Thượng Phá Trận kinh!

Chợt nhận được Thái Thượng Phá Trận kinh, cả người Phương Hành cũng ngây ra, đắm chìm trong sự bất ngờ nghĩ vì pháp tắc võ đạo trong đầu mình, từng thức võ pháp, từng câu tâm đắc, từng kinh nghiệm đều tan ra trong đầu hắn, chìm vào kỳ kinh bát mạch...

Thái Thượng Phá Trận kinh... dời núi lấp biển, kinh thiên động địa, trong nghìn vạn tiên ta là vô địch!

Những câu kinh văn tràn vào trong đầu. Trong lúc nhất thời chất đầy suy nghĩ của Phương

Hành làm cho cả người hắn có chút hỗn loạn

Theo bản năng, hắn liền ngồi xuống, đầu chỉ cảm thấy xoay chuyển quá chậm, bị từng luồng kinh văn thâm ý tràn ngập.

Hắn cần yên lặng để tiêu hóa từng chữ kinh nghĩa đang tràn ngập trong đầu mình.

- Tiểu tử, ngươi đang làm gì đấy?

Bên cạnh, lão toan nho dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Phương Hành, ánh mắt phức tạp mang theo chút cấp bách, vội vã hỏi. Ngay cả ông ta cũng không nhìn ra dị trạng gì, chỉ thấy Phương Hành động một ngón tay lên đầu lâu, sau đó cả người liền đình trệ mấy hơi, rồi dáng vẻ liền như uống say mèm, đến cuối cùng thậm chí còn đặt mông ngồi trên mặt đất, ngẩn người ra.

- Có chút váng đầu...

Phương Hành trả lời, sau đó cúi đầu xuống, cười gượng hỏi lão toan nho:

- Mấy thứ này thực sự là có được từ Ma Uyên Huyền Vực sao?

Lão toan nho nói:

- Đúng vậy, chết không ít người đấy!

Phương Hành gượng cười:

- Trước đó kiểm tra không có vấn đề gì sao?

Lão toan nho lắc đầu:

- Không có, hoàn toàn không có, nếu không... cũng không thể đặt hết ở đây được...

- Aiz...

Phương Hành thở dài, móc hồ lô rượu trong túi trữ vật ra rót uống hai hơi, lại dùng sức lắc đầu.

Số lượng lớn kinh văn dũng mãnh ào vào đầu, dưới tình huống đột ngột như vậy, lấy tu vi hiện nay của hắn cũng có phần không chịu nổi.

- Chẳng nhẽ thật sự có tiên duyên...

Lão toan nho khựng mắt nhìn Phương Hành đang hỗn loạn, đáy mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị.

Chậm rãi nâng một tay lên, dường như đang do dự có nên đè vào trán của Phương Hành không.

- Ầm!

Cũng đúng vào lúc này bỗng nhiên có một tiếng vang kinh thiên động địa truyền tới, tiếng này cực lớn giống như một cơn địa chấn, dị biến này làm lão toan nho khẽ run lên. Cất bước một cái liền đi ra ngoài bốn, năm trượng, đứng cạnh cửa sổ, ánh mắt lẫm liệt nhìn thẳng về phía nội thành. Một bước này tùy ý bước ra lại giống như thần thông Súc Địa Thành Thốn, trong một bước đơn giản lại ẩn chứa sự huyền diệu vô thượng.

Cũng làm Phương Hành đột nhiên thấy cả kinh tỉnh lại từ trong sự ngơ ngác, sợ hãi, giống như bị một chậu nước lạnh dội vào đầu, sợ tới toát mồ hôi lạnh cả người, nhưng trong nháy mắt cũng đã thanh tỉnh lại từ trong trạng thái tiếp nhận nho gia kinh điển truyền đạt sự huyền diệu, thần trí bắt đầu phục hồi như cũ, sau khi ngẩn người liền vội vàng nhảy nhanh tới bên cửa sổ, cảm ứng lực vận dụng tới tối cường, ánh mắt nghiêm túc nhìn ra bên ngoài...

Nhìn như thế lại không nhịn được mà phát lạnh trong lòng, thình lình nhìn thấy hướng thành trung tâm có thân ảnh đang tung bay như bướm, nhanh chóng vọt về phía các phía trong thành, đồng thời có vô số thần thức tung hoành ngang dọc giống như đao kiếm, chia nhỏ nội thành chư vực thành từng khúc...

- Bị người ta phát hiện rồi sao?

Hắn lấy làm kinh hãi, dáng vẻ vắt chân lên cổ nghĩ cách trốn đi.

Chỉ có điều hắn nhanh chóng phản ứng lại, không phải là mình bị người ta phát hiện mà là trong nội thành có chuyện khác xuất hiện, những thần niệm kia đuổi tới từ nội thành giống như người cá, nhanh chóng dò xét mỗi một vị trí khả nghi, dáng vẻ đó là có người trốn thoát từ trong thành trung tâm, sau đó bị nhóm đại tu này tra xét, chỗ mình là vị trí của Vạn Bảo lâu, chỉ là vừa hay ở trong số đó mà thôi.

- Vậy cũng không thể ở lại được nữa...

Trong lòng Phương Hành cảnh giác, cực nhanh nhảy xuống khỏi cửa sổ nhét đầu lâu kia vào trong bao tải, sau đó nhanh chóng muốn đi, nhưng lúc quay người thấy được lão toan nho kia đang đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, dáng vẻ trầm ngâm không nói lời nào...

- Lão đầu, ta phải đi rồi, ngươi có muốn đi cùng ta không?

Phương Hành có chút không đành lòng, lên tiếng đề nghị lão nhân.

Lão nho kinh ngạc quay người lại, có chút bất ngờ nói:

- Ngươi... Muốn dẫn ta đi?

Phương Hành liếc mắt nói:

- Không phải ông nói bị nhốt ở nơi này biết bao năm, muốn đi cũng không được đó à? Nhìn dáng vẻ ông không quá đáng ghét, tiểu gia ta sẽ giúp ông chuyện này, dẫn ông rời khỏi đây, thế nào? Cấm chế của Vạn Bảo lâu này không ngăn được ta...

Lão toan nho nghe xong những lời này thì vẻ mặt khá phong phú, dường như có hơi cảm thấy ngoài ý muốn nhưng cũng có chút cảm khái. Ông ta nhìn túi trữ vật của Phương Hành một cái, cũng bỏ suy nghĩ muốn lấy cái đầu lâu kia về, chỉ cười nhạt nói:

- Ha ha, tâm ý của tiểu hữu ta ghi nhận trong lòng, chỉ có điều vẫn thôi đi, lão nhân ta ở đây dạo chơi đã quá lâu rồi, người ở bên ngoài quen biết với ta đã không còn nhiều nữa...

Nói tới đây lại gượng cười một tiếng, lắc đầu nói:

- Hơn nữa nếu ta đi, Bạch Ngọc kinh này khả năng sẽ bị rối loạn!

- Bắt nạt một lão già thì coi là bản lĩnh gì?

Phương Hành không kịp nghĩ kĩ, còn tưởng rằng lão nhân này nói là Bạch Ngọc kinh sẽ không dễ thả ông ta rời đi, dù sao ông ta sao kinh văn bí quyết cho Bạch Ngọc kinh, trong đầu quả thực là chứa rất nhiều bí mật không thể nói ra ngoài... Trên thực tế, đáy lòng của hắn muốn dẫn lão nhân này đi cũng có chút để ý tới những kinh văn đó... đương nhiên dưới tình thế cấp bách cũng không kịp nói tỉ mỉ, chỉ nhíu chân mày nói:

- Ta cũng không sợ đám tôn tử trong Bạch Ngọc kinh này, ta sẽ lập tức kiến sơn lập trại, ông tới trông đại môn cho ta, đảm bảo ông sẽ được ăn nhậu xả láng...

- Ôi chao...

Nghe được câu nói "đám tôn tử của Bạch Ngọc kinh", vẻ mặt của lão toan nho như biệt khuất gì đó, chỉ có điều nghe câu sau lại hơi cảm khái, cười gượng một tiếng chắp tay nói với Phương Hành:

- Tiểu hữu, ta cám ơn ngươi trước nhé, việc trông đại môn đó ngươi cứ giữ cho ta, ngày nào đó Bạch Ngọc kinh có thể thả ta đi, ta sẽ tới chỗ ngươi để ăn uống xả láng...

- Tóm lại ngươi vẫn không chịu đi, ta lười quản ngươi nữa rồi!

Phương Hành bộp một tiếng, khiêng bao tải muốn chuồn.

- Chờ đã...

Lão toan nho đột nhiên mở miệng nhìn

Phương Hành, Phương Hành cũng quay đầu lại, nghi hoặc nhìn ông ta...

- Cái đó...

Ngón tay của lão nho chỉ vào bao tải sau lưng Phương Hành, tựa như muốn hỏi hắn chuyện đầu lâu, nhưng sau khi hơi ngẩn ra thì lại chợt cười, đưa ngón tay chỉ vào hồ lô rượu trong tay Phương Hành, cười nói:

- ... Tiểu hữu à, hồ lô rượu này để lại cho ta được không? Ha ha, nói ra lại sợ ngươi chê cười, từ lúc vào đây, bao nhiêu năm rồi ta chưa được nếm hương vị đó nữa...

- Xời, chút chuyện bao lớn đâu!

Phương Hành thật phóng khoáng, bởi vì hồ lô rượu này không phải bảo bối gì, chỉ là lúc nhàn nhã du ngoạn hồng trần thuận tay hái hồ lô trong một nhà nông, không đáng tiền gì, thuận tay ném cho lão toan nho, cười to một tiếng, kêu:

- Lão thư sinh nhà ông cũng không đáng ghét, lời mời tới ăn uống xả láng ta lưu lại cho ông, đây xem như là cửa sống ta để lại cho ông, chỉ cần ông đừng chết già trên cái lầu này là được rồi...

- Ha ha, vậy thì...

Lão toan nho nhận lấy hồ lô rượu, mở miệng cười.

- Rầm rầm rầm...

Nhưng cũng vào lúc này liền nghe được ba tiếng nổ kinh thiên động địa, thần niệm của Phương Hành vừa chuyển liền phát giác ở bên ngoài, trong nội thành có ba luồng khói đen, khí tức đáng sợ đang tàn sát bừa bãi trong không trung, đánh vào một chỗ trận pháp lớn của một phía nội thành, chỉ chấn động làm linh quang bên ngoài pháp trận không ngừng rung lên, chỉ có điều không bị phá vỡ, nội thành đã hoàn toàn đại loạn...

-Vèo vèo...

Ba luồng khói đen này còn chưa hạ xuống, trên không trung lại có hai luồng khí tức đáng sợ bay vào trong nội thành, lần nữa đánh lên trận pháp, tuy là uy lực không đủ để hoàn toàn đánh vỡ pháp trận nhưng thế công này cũng cực kỳ dọa người. Trong nội thành lập tức có ba tu sĩ với khí tức mạnh mẽ bay lên giữa không trung, tay áo mở ra, chắn hết khí tức đáng sợ lúc trước bên ngoài...

- Lỗ mũi trâu đáng chết, đuổi theo ta đây này...

Cách đó không xa, phía trên nóc nhà có một tiểu hòa thượng áo bào trắng nhảy ra ngoài, trên mặt bịt một tấm vải rách, gương nanh múa vuốt với hai lão tu sĩ ở giữa không trung, rồi ra sức ném hai viên lôi hoàn tới, sau đó dáng vẻ vắt chân lên cổ chạy ra bên ngoài thành.

- Mẹ kiếp, là con lừa ngốc Thần Tú, hắn tưởng ta bị phát hiện đây mà...

Phương Hành hận thầm mắng trong lòng, bây giờ đã rõ trong thành xảy ra chuyện gì, cho nên khi toàn thành cảnh giới, tiểu hòa thượng Thần Tú đoán chừng là cho là mình bị phát hiện, nghĩa khí không tiếc nhảy ra ngoài hấp dẫn lực chú ý của chư tu sĩ Nguyên Anh ở trong thành, giúp mình rời ánh mắt chú ý đi. Lần hiểu lầm này làm hắn không biết nên nói gì, cũng làm hắn có chút cảm động, thật bội phục hòa thượng này có lá gan thật không nhỏ...

Chuyện này cấp bách, hắn không có thời gian lải nhải với lão toan nho nữa, hú lên một tiếng quái dị liền nâng bao tải lên, vèo một tiếng đã ẩn xuống dưới Vạn Bảo lâu, thân hình như cá bơi xuống chín tầng lầu, vọt ra ngoài cửa, chuẩn bị chuồn mất, chỉ để lại một mình lão toan nho trong tay cầm một cái hồ lô rượu, lại nhìn giá sách trống rỗng, lắc đầu gượng cười...

- Vụ buôn bán này thật là thua thiệt...

Chương 779: Gian tế Ma Uyên

- Gian tế Ma Uyên lẻn vào Bạch Ngọc kinh tác loạn, đệ tử trong nội thành lập tức mặc giáp chém giết ma chủng!

Trong nháy mắt Bạch Ngọc kinh đã đại loạn, có giọng nói già nua hét lớn, động viên tất cả đệ tử trong Bạch Ngọc kinh, từng phân thân đánh về phía nội thành, từng luồng thần thức như mạng nhện phủ xuống, còn có cả đại trận hộ thành vận chuyển, uy áp giáng long khiến người ta run như cầy sấy, Bạch Ngọc kinh to như vậy, có thể nói trong chốc lát đã trở nên đầy phong ba, có thể thấy được trong thành tự loạn, rốt cục đã nghiêm trọng tới mức nào rồi...

- Mẹ kiếp, con lừa ngốc kia đừng có bị người ta bắt, ta phải giúp hắn một tay thôi...

Mà vào lúc này, Phương Hành cũng đã chạy tới từ trong Vạn Bảo lâu, nhìn loạn tượng lần này không nhịn được lo lắng thay gã, trong lòng hung ác, liền vừa trốn vừa ném lôi hoàn, viêm phù... vào trong các tòa nhà, trong chốc lát hỏa hoạn ngập trời...

Đến lúc này, trong Bạch Ngọc kinh càng nát bét, không biết có bao nhiêu giọng nói quát

lên.

- Rốt cuộc có bao nhiêu gian tế Ma Uyên đã lẻn vào Bạch Ngọc kinh?

- Huy động toàn thành, lập tức lùng bắt gian tế!

- Mở đại trận ra, một con ruồi cũng không thể thả ra ngoài...

Nghe giọng nói liền làm mấy vị lão tu sĩ thượng thừa Nguyên Anh trong thành cũng cảm thấy áp lực gấp bội, nội thành là vị trí trung tâm quan trọng nhất, vừa rồi không biết có chuyện gì xảy ra làm cho mấy vị lão tu sĩ đầu mối của đại trận trấn thủ hoang mang không ngừng, liền có một tiểu hòa thượng mặc áo trắng, che mặt nhảy ra ngoài cầm lôi hoàn ném tới, tất nhiên là đồng bọn của người tới từ Ma Uyên, ngay lập tức điều khiển người tới bắt gã lại...

Ai mà có thể ngờ, bên này còn chưa bắt được tiểu hòa thượng che mặt, bên trong thành các lại nổi lên hỏa hoạn.

Nhưng ngay lúc này, mấy vị Nguyên Anh ở lại trong Bạch Ngọc kinh trấn thủ đều là cao thủ đủ sức một mình gánh vác một phương nhưng vào lúc này lại nhất thời có cảm giác lấy trứng chọi đá, nhao nhao thi triển thần thông Phân Thần Hóa Niệm, chân thân không dám tùy tiện rời nơi trấn giữ nội thành, phân từng luồng thần tức nhanh chóng bay tới năm thành trong Bạch Ngọc kinh, tọa trấn một phương chặn giết người tới từ Ma Uyên...

Lại nói, sau khi Phương Hành tạo ra một trận hỏa hoạn liền giúp Thần Tú dời đi một lực chú ý rồi như một làn khói chạy về phía tây thành, muốn trốn mỗi nơi trong thành một chút, lúc này toàn thành đang giới nghiêm, hắn cũng không dám lược không, quanh thân bao phủ một hàng khói xanh bay vút trong hẻm nhỏ sơn âm cách xa cung điện. Lấy tu vi hiện tại của hắn, chuyện này vốn có thể như quỷ ảnh. Khó ai có thể phát giác ra.

Chân không ngừng một khắc nào, đi tới bên cạnh một cái tiên hồ mênh mông cạnh thành, bờ kia của hồ chính là tường thành liên miên đồ sộ, chỉ cần nghĩ cách ra khỏi thành thì sẽ như biển rộng mặc cá nhảy, trời cao mặc chim bay. Trốn đến nơi này đã xem như là thành công được một nửa rồi, trong lòng Phương Hành cũng nhẹ thở phào. Tạm nghỉ trên một phiến đá lớn rồi bắt đầu suy nghĩ nên ẩn thân một thời gian hay là trực tiếp xông ra khỏi thành.

Nhưng ngay lúc này, một hơi còn chưa kịp thở xong liền nghe thấy trên trời cao có một luồng uy thế đáng sợ ép xuống, có người lạnh giọng hét lớn:

- Tiểu hữu tới từ Ma Uyên, ngươi ẩn thân lâu vậy trong Bạch Ngọc kinh, nếu đã bị lộ, sao không ở lại lâu thêm mấy ngày?

Ùng ùng!

Sau một tiếng gầm lên này, từng tia thần quang đáng sợ đã giáng từ trên trời xuống.

Phương Hành hoảng sợ tới mức dựng hết tóc gáy lên. Ném bao tải xuống muốn xông lên liều mạng, nhưng chợt ngẩn ra, phát hiện trong chư thần quang rơi từ trên trời xuống lại không phải nhằm vào mình mà tất cả đều đánh về phía hồ nước. Cũng đúng lúc này, trong tiên hồ mênh mông rộng lớn, đột nhiên hồ nước cuộn lên xông thẳng lên trời, mắt thấy ngân hà đảo lưu, uy thế cực kỳ khủng bố, trong hồ nước cực kỳ hỗn loạn thình lình có một con quái ngư khom người lõm lưng phun một tia ngân kiếm về phía không trung.

- Đã bị bản tọa phát hiện ra tung tích còn muốn tác loạn hay sao?

Lão giả trên không tủng râu bạc tóc trắng, người mặc đại hồng bào, trong tiếng quát lại, tay áo vung lên rồi có một cái xích sắt bay ra từ trong tay áo, đánh về phía đầu của quái ngư, một phát đánh rớt ngân quang phun ra từ trong miệng quái ngư, thế đi không ngừng lại gõ thẳng xuống đầu quái ngư. Nhìn thế rơi này là muốn đánh quái ngư thành cá viên cũng không có vấn đề...

- Lăng Hư lâu chủ, chỉ bằng một phân thân của ngươi lại dám phát ngôn bừa bãi muốn bắt ta ư?

Cũng ngay lúc này đột nhiên ở dưới đáy hồ lần nữa có một tia ô quang bay ra, lại là một đao ảnh hung hăng đập hư ảnh xích sắt sắp rơi xuống, khó khăn lắm mới cứu được quái ngư, sau đó đao ảnh làm đáy hồ nổi lên một nữ tử cầm song đao, sắc mặt trắng bệch giống như đã bị thương, chỉ là ánh mắt lại cực kỳ thờ ơ ẩn chứa sát khí nhìn về phía lão tu hồng bào trên không trung.

- Ha ha, ngươi muốn dẫn chân thân của ta tới còn chưa đủ tư cách, một phân thân đủ để bắt ngươi rồi!

Lão tu hồng bào cười lạnh một tiếng, vung thước vỗ tiếp:

- Ở lại đây đi!

Ùng ùng!

Xích sắt hạ xuống văng lên sóng nước vạn trượng, dưới ánh mắt trời lóe lên ngân tuyết như châu ngọc vỡ nát.

- Nguyên Anh ta cũng có thể chém, huống chi là một phân thân của ngươi?

Nữ tử cầm song đao cũng quát lạnh, cầm song đao trong tay, nhìn như chậm lại cực kỳ nhanh vẽ một vòng tròn giao thoa với tia chém mà lão tu hồng bào chém tới.

Một trận đấu pháp bất ngờ diễn ra trên hồ lớn, Kim Đan đại thừa ác chiến với phân thân Nguyên Anh, trong chốc lát khó phân thắng bại.

Ngay lúc này, Phương Hành đang núp bên hồ cũng đã ngây người nhìn về phía nữ tử cầm song đao trong không trung, con mắt trợn tròn.

- Người Ma Uyên?

Hắn khó tin nhìn nữ tử này, xoa mắt tới mấy lần.

Thế nhưng không sai, chính là nàng... đại biểu tỷ mới đồng hành với mình cùng Thần Tú hồi lâu, mới mấy ngày trước mới chia tay!

Sao nàng lại thành người của Ma Uyên rồi?

- Tiểu bối, ngươi mượn cơ hội Ma Uyên bạo loạn dẫn Thánh Nhân trấn giữ trong Bạch Ngọc kinh đi rồi lẻn vào đại trận tiếp dẫn để lại đóa ma hoa kia, rốt cuộc là có ý gì? Mau mau khai thật rồi trở về cùng lão phu, loại bỏ ma hoa đi, bằng không lão phu sẽ trấn áp ngươi rồi đánh ra thần hồn, cũng có thể hỏi ra được chân tướng...

Lão tu hồng bào trên không trung tức tối lớn giọng hét, tuy chỉ là một phân thân, nhưng thần thông Nguyên Anh sao có thể bình thường được, so với pháp tướng thông thường còn mạnh hơn, pháp lực toàn thân như vô biên không tận, cực kỳ hùng hồn trấn áp đại biểu tỷ ở thế hạ phong.

- Ha ha, một khi đã trồng Thần Đồ hoa xuống, một hơi sẽ mọc rễ, sinh trưởng trong một chén trà nhỏ, một nén hương sẽ nở hoa, bây giờ Thánh Nhân của Bạch Ngọc kinh các người không ở đây, các người muốn chém hoa này chỉ có thời gian một nén hương, ngươi có chắc trong thời gian một nén hương này có thể bắt được ta không?

Lúc này đại biểu tỷ cũng liều mạng chống cự nội thương, khóe môi đã có máu tươi rỉ ra rồi.

- Nghiệp chướng, biết ngay là Ma Uyên các người rắp tâm hại người mà!

Đại tu hồng bào tức giọng hét lớn, xuất thủ nhanh hơn, chỉ có điều dù sao cũng chỉ là một phân thân, so với chân thân thì thực lực yếu hơn không ít, trong nửa khắc thật sự không có cách nào bắt được cô gái này nhanh hơn được, chân thân lại không dám cách xa đại trận tiếp dẫn đang tọa trấn, dưới tình thế cấp bách đã không nhịn được mà hét lớn:

- Vong Tình lâu chủ, Thính Tuyết lâu chủ, Hắc Ngục lâu chủ... chính chủ ở đây, đừng quan tâm tới tên hòa thượng áo trắng kia nữa, cũng đừng để ý tới việc trong thành bị cháy, bây giờ tình thế khẩn cấp, nhanh chóng tới đây giúp ta trấn áp yêu nữ Ma Uyên này...

- Không biết xấu hổ, tu vi cao như vậy, lại vẫn phải gọi giúp đỡ...

Đại biểu tỷ nghe xong, vừa vội vừa tức, song đao cuồn cuộn vẽ lên hai đường dài, xé rách không trung.

- Tiểu bối, rơi vào tay ta, nhất định sẽ làm ngươi sống không bằng chết..

Đại tu mặc hồng bào càng không khách khí nữa, toàn lực thi triển tu vi, liên tục không ngừng trấn áp nữ tử này.

Mà ở phía xa trên các thành đã mơ hồ có lưu vân tụ lại, rõ ràng là phân thân của mấy vị lâu chủ khác hoặc là đang đuổi giết tiểu hòa thượng Thần Tú làm người ta chán ghét, hoặc là vội vã kiểm tra chuyện Vạn Bảo lâu bị cháy đang chạy tới. Bây giờ tình thế nguy cấp, ngay cả bọn họ cũng không sử dụng Phân Tâm Hóa Thần thuật để cử pháp tướng tới mà trực tiếp dùng phân thân tới đây, sức mạnh phát huy ra có thể mạnh hơn một chút.

- Ta là tộc nhân của Bắc Minh, thề sống chết sẽ không rơi vào tay các ngươi!

Đại biểu tỷ hiển nhiên chạy không thoát, lại cắn răng một cái, hai tay nâng ở trước ngực, bóp một cái pháp ấn kỳ quái. Sau khi pháp ấn này xuất hiện, ở vị trí ngực của nàng không ngờ lại có thể thấy cấm chế mắt thường nhìn thấy được hiển hóa ra, cùng lúc đó, con quái ngư kia đã nhảy ra khỏi nước chủ động bay đến trước mặt nàng, trong ánh mắt chứa sự bi thương, nhẹ nhàng ngoắc cái đuôi...

- Ngư nhi xấu, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, ngươi trước đi...

Đại biểu tỷ cắn môi, nhẹ nhàng ấn pháp ấn vào trán của quái ngư...

- Graooo

Nói cũng kỳ quái, sau động tác này của nàng, phong ấn trong ngực của nàng lại ẩn nhiên có một luồng ma ý đáng sợ phóng ra ngoài...

- Ma chủng?

Đại tu mặc hồng bào thấy cảnh ấy thì trong giây lát kịp lui lại, sắc mặt kinh hoàng.

- Là tiên thai...

Đại biểu tỷ cắn răng xoay người tiếp tục ấn pháp ấn vào giữa trán của quái ngư...

Lão giả mặc hồng bào hét lớn:

- Ngươi điên rồi phải không? Ma chủng chưa thành, ngươi lại phóng nó ra ngoài, bản thân ngươi chắc chắn sẽ phải chết!

Đại biểu tỷ nhìn ông ta một cái, thấp giọng nói:

- Ta đúng là đang giết chính mình đấy!

Lão giả mặc hồng bào chau mày, đối mặt với cảnh tượng quỷ dị này dĩ nhiên cũng làm ông ta với tu vi bậc này không dám tiến lên ngăn cản.

Hiển nhiên cục diện gấp gáp, sẽ thay đổi tới mức không thể thu dọn được, Phương Hành không tiếp tục nhìn được nữa, mặc dù bây giờ cục diện phát triển làm trong lòng hắn cũng đầy bụng băn khoăn, nhưng dù sao đã quen biết đại biểu tỷ lâu vậy rồi, không làm nổi việc trừng mắt nhìn nàng đi chịu chết. Chỉ có thể cắn răng một cái, lặng yên không một tiếng động phi thăng, thuận tay sờ một cái, móc Phong Thiện tiểu đỉnh trong túi trữ vật ra, vòng nửa vòng trong không trung sau đó hung hăng đập vào cái ót của lão tu mặc hồng bào:

- Tới địa ngục cho ta...

- Bùm bụp...

Phong Thiện tiểu đỉnh này chính là do Phong Thiện đại đỉnh biến thành, vô cùng nặng, lần này đập xuống làm phân thân của Nguyên Anh lão tu sửng sốt, thân thể không ngừng run lên, trong một lát mới quay đầu lại kinh ngạc, cổ quái nhìn Phương Hành...

- Ồ? Sao đập xong lại không bất tỉnh nhỉ?

Phương Hành có chút buồn bực, nghĩ thầm mình vẫn không được chuyên nghiệp như Thần Tú, đã sử dụng không ít tinh thần, đập cũng trúng chỗ rồi, nhìn ra được lão đầu kia cũng bị mình đập cho sửng sốt nhưng lại không giống Thần Tú làm người ta chưa kịp nói gì đã ngã...

Chỉ có điều cũng không sao cả, một cái không được thì hai cái!

- Lại tới địa ngục đi!

Phương Hành quyết tâm, vung đỉnh tới, đập về phía đầu của Nguyên Anh mặc hồng bào này cái nữa.

Keng một tiếng, lão tu mặc hồng bào như khúc gỗ...

Chương 780: Pháp tướng của thân thể

Một cái không được thì hai cái, không đánh được ngươi bất tỉnh thì ta sẽ đập chết ngươi...

Vì cứu đại biểu tỷ, Phương Hành cũng xuống tay độc ác, hung hăng đập hai cái lên đầu của lão tu mặc hồng bào, Phong Thiền đỉnh nặng mười mấy vạn cân, tuy bây giờ đã nhỏ bớt nhưng trọng lượng này vẫn không giảm đi chút nào, hung hăng đập lên đầu của lão tu mặc hồng bào. Té ngã nhưng vẫn chưa bất tỉnh, lão tu mặc hồng bào cứ vậy trừng mắt nhìn Phương Hành, dáng vẻ vừa tức vừa vội, chỉ có điều phân thân này lại bắt đầu vỡ ra, từng chút từng chút hóa thành linh khí tinh khiết cùng mảnh nhỏ pháp tắc phiêu tán trong hư không, tựa như mảnh sứ vỡ vậy...

Còn ở bên dưới, đại biểu tỷ gần như sắp điểm pháp ấn kia vào giữa trán quái ngư khi nhìn thấy màn này thì cũng sợ ngây người.

- Chạy mau!

Hiển nhiên đã nhìn thấy trong thành phía sau đang có khí thức gào thét, cũng không biết có bao nhiêu người đang chạy tới, Phương Hành cũng không dám khinh thường, thu Phong Thiện tiểu đỉnh lại rồi cấp tốc vọt xuống dưới, phía sau hai cánh Kiếm Ma đại thuật ầm ầm mở ra, đại biểu tỷ cùng con quái ngư đồng thời bị cuốn lại, sau đó khẽ quát một tiếng, hai chân bước trong hư không, giống như một tia chớp xông thẳng lên không trung.

Lúc này trên bầu trời, đã hiện đầy đại trận phòng ngự, nhưng hắn vì nhanh chóng thoát thân cũng không kịp cảm thấy kinh hãi, thình lình đã phát huy Bàn Nhược kinh tới cực điểm, vọt thẳng tới khe hở của pháp trận. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy một vệt thần quang xông thẳng lên trời, cho dù Nguyên Anh đụng phải pháp trận này cũng không thể nhẹ nhàng phá được, nhưng hắn cũng chỉ thoáng lên một trận liền xông thẳng ra ngoài.

- Rốt cục là có bao nhiêu người ẩn thân trong Bạch Ngọc kinh?

Bên trong thành, phân thần của Nguyên Anh đại tu chạy tới từ bốn phương tám hướng tức tối lớn giọng quát, thấy Phương Hành trực tiếp cuốn đại biểu tỷ và quái ngư xông ra ngoài pháp trận, dáng vẻ tới lui đều tự nhiên, trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ, gấp gáp hét lên người ở trên tường thành mở cửa thành ra, nhanh chóng xông từ trong cửa thành ra ngoài. Tuy bọn họ có tu vi không thấp nhưng không có bản lĩnh phá trận mà đi được như Phương Hành...

Chỉ có điều cũng chính vì bọn họ đi ra từ cửa thành nên làm chậm chút thời gian, lúc nhìn lại, một đám mây đen nghiêm nghị kiếm khí hống hách đã chui ra ngoài trăm dặm về hướng nam rồi, chỉ còn thấy một cái bóng nhỏ, cũng chỉ có thể nghiến chặt răng, nhanh chóng chạy về phía trước, đồng thời thiêu đốt không biết bao nhiêu truyền âm phù, ra lệnh tất cả người ở phía trước quay về bao vây chặn đám Phương Hành lại.

Còn Phương Hành thì mang theo đại biểu tỷ cùng quái ngư chạy ra khỏi Bạch Ngọc kinh, phóng thẳng về phía nam. Sau khi tật độn nghìn dặm cũng đã cảm giác khí cơ phía trước trùng điệp, dường như là có người chặn ở phía trước. Hắn liền thi triển Yểm Tức thuật, khói xanh che lấp, khí cơ toàn thân tiêu tan, ẩn thân hoàn toàn, bản thân lại dẫn theo đại biểu tỷ cùng con quái ngư đâm thẳng xuống mặt đất, sau đó bò trốn chui dưới đất như chuột. Không ngờ dẫn theo hai người kia đi về phía Bạch Ngọc kinh, đi không bao xa liền cảm thấy trên đỉnh cầu có mấy luồng khí tức mạnh mẽ bay qua...

Đi về hướng bắc được khoảng vài trăm dặm lại rẽ về hướng tây, lại quẹo hướng nam, đường đi làm người ta không đoán ra được, hơn nữa Yểm Tức thuật của hắn có thần diệu vô cùng thần kỳ, người bình thường đừng mong có thể cảm ứng được hắn. Mà lúc này bên ngoài Bạch Ngọc kinh lại chính là lúc Hồng Hoang di chủng tàn sát bừa bãi, loạn tùng phèo, Bạch Ngọc kinh cũng không điều động được nhân thủ truy bắt bọn họ, thật đúng là làm hắn lợi dụng được, từng bước trốn ra khỏi vòng vây.

- Phù... tới nơi này hẳn là an toàn rồi...

Nhanh chóng chạy đi mấy giờ đã cách Bạch Ngọc kinh xa vạn dặm rồi, ở xung quanh không có bóng người, Phương Hành mới mang theo đại biểu tỷ vọt vào một cái sơn cốc, thuận tay bày ra một đại trận che giấu, sau đó hạ xuống. Thở phì phò từng đợt, sợ hãi không ngừng...

- Khụ khụ, không ngờ... lại là ngươi cứu ta...

Đại biểu tỷ ngồi xếp bằng, nội thương rất nặng, cảm giác như mới sống sót sau tai nạn nhìn thoáng qua quái ngư, cười khổ nói.

- Còn phải nói sao, cô lại là người của Ma

Uyên?

Phương Hành nhảy dựng lên, ánh mắt phức tạp nhìn đại biểu tỉ, trong lòng thật sự là cực kỳ khiếp sợ, thoạt nhìn cũng không có gì không giống với mình cả, một lỗ mũi hai con mắt, ngực mình cũng đã từng sờ rồi, mềm nhũn, nhất định là thịt thật, làm sao lại là người bên Ma Uyên được? Nếu không phải vừa rồi tận mắt thấy nàng đối thoại với lão tu mặc hồng bào thì hắn nhất định không tin được chuyện này...

- Ma Uyên? Ha ha, Ma Uyên trong miệng các ngươi chính là Tịnh Thổ trong lòng chúng ta!

Đại biểu tỷ cười khổ nhìn về phía hắn, thấp giọng nói:

- Hơn nữa, ta là người của Ma Uyên, lẽ nào ngươi không phải?

- Con mẹ nó...

Phương Hành nhảy dựng lên khoát tay lia lịa, nói:

- Đừng có mà kéo ta xuống nước, chỗ các người ta còn chưa từng tới nữa...

- Nhưng cha ngươi từng tới rồi, mẹ ngươi... cô cô của ta càng là người chính thống của Tịnh Thổ...

Đại biểu tỷ buồn bã cười, nói:

- Trước đây ta vẫn không nói cho ngươi biết, cũng là bởi vì không biết ngươi có thể tiếp thu được thân phận này không, chỉ có điều nếu bây giờ ngươi biết rồi vậy sẽ không đề phòng nữa, sẽ nói hết cho ngươi, thân phận thực sự của ngươi chính là người của Bắc Minh gia trong Ma Uyên, mẫu thân của ngươi, chính là thần nữ đời trước của Bắc Minh bộ tộc ta, cô cô ruột của ta, mười năm trước ta tới Thần Châu, chính là phụng mệnh của lão tổ tông muốn đưa ngươi về, chỉ là không ngờ tới, mới vậy mà đã trì hoãn mười năm rồi, trên đường lại nhận được tin tức do lão tổ truyền tới, có nhiệm vụ khác cần hoàn thành, sau đó lại sinh ra rất nhiều chuyện râu ria, hiện tại nhiệm vụ kia ta đã hoàn thành rồi, còn lại chính là việc dẫn ngươi trở về!

- Ta... ta có điểm đặc biệt thuộc về Viên gia...

Vẻ mặt của Phương Hành cổ quái, quả thực sắp nhăn tới vắt ra được nước, vạch áo cho nàng nhìn.

Ở trên cổ hắn còn mang theo một tấm ngọc phù, cũng là trước đây do thập nhất thúc Bạch Thiên Trượng cho hắn, nói là có thể đổi được mười bà vợ, sau đó ban đầu lúc tới Thần Châu liền có người nhận ra miếng ngọc phù này, đương nhiên đó là tín vật mà con cháu của Viên gia – cổ thế gia của Thần Châu mới có thể có, còn hắn thì cũng thuận tiện mặt dày giả mạo theo đó, chỉ có điều trong lòng hắn cũng hiểu được, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, về sau mình gặp đại biểu tỷ ở Nam Chiêm, biết được nàng tới tìm mình, tự xưng là tộc nhân của mình, hơn nữa đã tìm mình mười năm rồi, trong lòng cũng cho là nàng là người nhà họ Viên, tuy là nàng nói như đinh đóng cột, nhưng trong lòng Phương Hành cũng mơ hồ hiểu ra, đoán nàng đã lầm, đại khái là nhận nhầm mình là hậu nhân thất lạc nào đó trong Viên gia...

Đại biểu tỷ vẫn không vội mà nói cho hắn biết tình hình thực tế, còn hắn cũng không hỏi nữa, trên thực tế cũng là bởi vì điểm này, dù sao đã qua nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới có người tự xưng là người nhà của hắn tìm tới, cảm giác này thực sự là rất khó dùng ngôn ngữ miêu tả được. Hắn ước gì cảm giác này sẽ kéo dài lâu một chút, nhưng nếu nói thẳng ra, kết quả sẽ là một con quạ đen lớn, trong lòng sẽ thất vọng bao nhiêu chứ?

Cũng chính vì suy nghĩ này nên hắn mừng rỡ kéo dài tựa như dân cờ bạc ôm ấp hy vọng, không muốn nhanh vậy đã thấy mình bị thất bại.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ tới, khi công bố câu trả lời cuối cùng lại hoàn toàn khác trong tưởng tượng của hắn!

Đại biểu tỷ lại tới từ Ma Uyên!

Còn theo ý của nàng thì mình cũng là người của Ma Uyên?

Hắn vội vàng kéo ngọc phù ra ngoài cho nàng xem, nếu nàng bởi vì ngọc phù này mà nhận lầm mình thì chuyện kia còn cơ may chuyển cơ...

Ai ngờ, đại biểu tỷ nhìn thấy ngọc phù này lại chỉ cười lạnh một tiếng, nói:

- Đây là phụ tộc ngươi để lại tín vật cho à? Chẳng liên quan gì tới chúng ta cả! Bát đại gia của Thần Châu đều dối trá giả dối! Thờ ơ cũ kỹ, không có có một người nào tốt cả, nhìn ngươi mang theo miếng ngọc phù rách nát này lang thang ở Nam Chiêm nhiều năm như vậy, bọn họ cũng không đi tìm ngươi là biết được bọn họ tuyệt tình tuyệt nghĩa như thế nào! Ha ha, năm đó cô cô cũng là bởi vì không nghe lão tổ tông khuyên nhủ nên mới đi cùng với tên khốn kiếp của Thần Châu kia... Thật ngại quá, ta từ nhỏ đã gọi hắn là tên khốn kiếp... Nói chung là hại chính hắn, cũng hại cô cô. Càng làm hại ngươi phải lang thang không chỗ nương tựa nhiều năm như vậy... Lão tổ tông cũng là bởi vì điểm này nên sau khi biết được tin tức của ngươi mới nhất định phái ta tới Thần Châu đón ngươi trở về Tịnh Thổ... lão nhân gia ông trước đây là người hiểu cô cô rõ nhất, ngươi là con trai của bà ấy, lão nhân gia ông ấy vẫn luôn để ý tới sự an nguy của ngươi...

- Chuyện này...

Phương Hành sửng sốt một lát, trong lòng lại dâng nên cảm giác hoang đường.

Phụ Tộc? Tín vật?

Tóm lại là do biểu tỷ nhận nhầm mình, hay là bởi vì miếng ngọc phù vốn không thuộc về mình này...

Đại khái là bởi vì... miếng ngọc phù này nên mới kết luận mình là hài tử của Viên gia, hay là bởi vì những chuyện kia của Bắc Minh gia cùng Viên gia mới kết luận mình chính là người bên Tịnh Thổ? Chỉ là... con cháu của Viên gia rất nhiều, sao bọn họ lại nhận định chính là mình?

Dù ngày bình thường tâm tư hắn nhạy bén nhưng bây giờ trong đầu cũng như loạn ma.

- Con cháu thất lạc bên ngoài của Viên gia không biết có bao nhiêu, tại sao ngươi lại xác định là ta như vậy?

Phương Hành lười biếng trả lời, trong lòng lại có chút mất mát.

Đại biểu tỷ thấy dáng vẻ này của hắn thì khẩu khí cũng trầm đi, chậm lại, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta xác định thân phận của ngươi không phải là bằng vào ngoại vật, mà là huyết mạch của ngươi...

Nàng ngừng lại một chút, vỗ nhẹ nhẹ quái ngư một cái, quái ngư lập tức há mồm, hộc ra một luồng hơi nước, hiển hóa trên không trung thành một bức tranh. Hình ảnh trên đó chính là hình dáng khi Phương Hành hóa thành ba đầu sáu tay đại chiến bên trong Yêu Đế các, đại biểu tỷ cũng nhìn bức tranh này, thấp giọng nói:

- Pháp tướng ba đầu sáu tay chính là đặc thù huyết mạch đặc biệt của Bắc Minh gia ta, trước đây lúc ngươi mới sinh ra ma tương, trong gia tộc, trên thủy kỳ liền hiện ra bức tranh này, nếu ngươi không phải tử tôn của Bắc Minh gia, không có huyết mạch của Bắc Minh thì làm sao có thể tu luyện thành thần thông này được? Ha ha, muốn nói tới chứng cứ, đây chính là chứng cứ trực tiếp nhất...

- Thân người ma tướng?

Phương Hành lấy làm kinh hãi, xác thực có chút ngoài ý muốn, không ngờ tới căn cứ mà đại biểu tỷ kết luận thân phân lại chính là nhờ vào Ma tương, sau khi ngây ngẩn một hồi thì vẫn không khỏi gượng cười, khoát tay áo nói:

- Vậy ngươi thật sự đã nhận lầm rồi, ta thi triển là Sát Sinh đại thuật, không phải là do sức mạnh huyết thống gì, đó là đại thuật mà một vị tiền bối trong Yêu địa truyền cho ta...

- Sát Sinh đại thuật?

Đại biểu tỷ hơi ngẩn ra, có chút nghi hoặc nhìn hắn.

- Chính là vận chuyển khí huyết, kích phát thần lực của thân thể...

Phương Hành thuận miệng giải thích cho nàng một câu, cũng không tiết lộ pháp môn cụ thể.

- Ha ha, hoang đường!

Nghe xong lời của hắn, đại biểu tỷ lại nở nụ cười lạnh:

- Ngươi cho rằng pháp tướng này của thân thể ai cũng có thể tu luyện ra được sao? Pháp môn này quả thực cao minh, nhưng ở Ma Uyên cũng có một chút, ta cũng từng tìm hiểu rồi, loại pháp môn này chỉ là vận chuyển khí huyết, kích phát nhục thể của ngươi giữ tại thần lực mà thôi, không có cách nào giúp ngươi tu thành ma tương ba đầu sáu tay được...

Ngừng lại một chút, nàng chỉ một cái cây cỏ nhỏ bên cạnh, giải thích:

- Nói đơn giản thì phương pháp này giống như là mưa móc gió mát, có thể cho mầm cây nhanh chóng trưởng thành, nhưng cuối cùng mầm cây lớn lên thành hình dáng ra sao thì không liên quan gì tới pháp môn, mà huyết mạch của bản thân đã sớm quy định rồi, nguyên nhân chính là vì ngươi có huyết mạch của Bắc Minh gia chúng ta cho nên sau khi luyện ra pháp tướng thân thể mới có dáng vẻ ba đầu sáu tay, bằng không còn không biết luyện ra cái quái gì...

Chương 781: Thánh Nhân hiện, Ngọc Kinh loạn

- Chuyện này nói như thật vậy!

Nghe xong đại biểu tỷ nói, trong chốc lát Phương Hành lại không biết nói gì, nhìn nét mặt của nàng biết là nàng nói hết sức nghiêm túc, không lừa dối... có thể thấy được lần này đã nói sự thực về huyết mạch, chỉ là vừa nghĩ tới ngọc phù cùng quan hệ của mình, lại liên tưởng đến trước đây thập nhất thúc đưa ngọc phù cho mình, trong lòng hắn lại mơ hồ dâng lên một cảm giác nghi ngờ, có lẽ là trời sinh tính đa nghi, từ đáy lòng hắn đã cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc, chỉ là trong lúc nhất thời không biết chỗ kỳ quặc là gì mà thôi.

- Đi với ta đi! Đến Tịnh Thổ rồi, đại khái ngươi sẽ không hoài nghi thân thế của mình nữa!

Đại biểu tỷ thấy Phương Hành mang dáng vẻ trầm tư, còn tưởng rằng trong lòng hắn đã tin, chỉ là trong chốc lát khó có thể tiếp thu được nên liền khe khẽ thở dài, mềm giọng, nhẹ nhàng nói với Phương Hành:

- Chuyện liên quan đến đại sự huyết mạch, dù sao ngươi cũng nên đi xem một lần, hơn nữa đến Tịnh Thổ rồi, ngươi sao còn cần phải buồn bực không có pháp môn kinh điển để tu hành nữa? Lão tổ tông sẽ đích thân chỉ điểm cho ngươi, trong nhà cũng sẽ không tiếc tài nguyên cho ngươi, trước đây trong Quy Khư từng nghe nói tới Thái Thượng cửu kinh, trước đây hai cỗ Huyền Quan đã rơi vào Tịnh Thổ, hai bộ kinh văn hẳn là cũng để trong đó, chỉ cần bẩm báo với lão tổ tông, ông ấy nhất định sẽ hạ lệnh giúp ngươi tìm, chẳng phải sẽ tốt hơn so với việc ngươi cướp cướp bóc bóc ở quanh đây sao?

- Không đi!

Chân mày Phương Hành nhíu chặt lại, sau một hồi lâu, mới hơi phiền não vung đầu, kêu lên:

- Chỉ bằng vào một cái hình bóng ba đầu sáu tay liền muốn bắt cóc ta, ngươi thật là mơ mộng hão huyền, tiểu gia ta còn chưa hẳn tin đâu!

- Ah?

Đại biểu tỷ bất đắc dĩ cười, than thở:

- Bất luận ngươi tin hay không, huyết mạch cũng đã sớm định rồi.

- Cái gì mà đã định trước hay không định gì chứ, ta không tin!

Phương Hành cắt lời nàng dường như vô cùng cáu kỉnh không chịu nổi nữa, lười tiếp tục nói, chỉ vào phía nam nói:

- Ngươi đi nhanh lên đi, con lừa ngốc Thần Tú còn chưa biết có chạy thoát được chưa, ta còn phải đi tìm hắn nữa, tốt nhất ngươi quay lại Tịnh Thổ của ngươi đi. Tiểu gia ta còn rất nhiều việc, cứu cái mạng nhỏ của ngươi cũng coi như phần nào được rồi, chúng ta chia tay ở đây thôi, cứ vậy đi, không tiễn, đi thong thả!

Vừa nói hắn vừa lui lại, dáng vẻ cực kỳ phiền não, giống như hoàn toàn chán ghét vấn đề này, thuận miệng lấy tiểu hòa thượng làm bia đỡ đạn chuẩn bị chuồn đi. Đại biểu tỷ nhìn thấu suy nghĩ của hắn, nhưng chỉ nhẹ giọng cười, nói:

- Hà tất ngươi phải trốn, tiểu hòa thượng Thần Tú rất nghĩa khí, vừa rồi nhìn thấy ta bị duổi giết liền thay ta kéo một bộ phận lực chú ý trong Bạch Ngọc kinh đi, ta cũng rất cảm ơn hắn, chỉ có điều ngươi yên tâm, hắn không sao cả. Dù sao Bạch Ngọc kinh chuẩn bị sắp không tự lo nổi nữa rồi.

Phương Hành chợt nhớ tới cái gì, khẩn trương hỏi:

- Được rồi, vừa rồi ngươi đã làm chuyện gì ở Bạch Ngọc kinh?

Đại biểu tỷ nhẹ giọng nở nụ cười, nói:

- Bọn họ phòng thủ nghiêm mật như vậy, ta có thể làm cái gì chứ?

Sau đó ánh mắt hơi hơi đông lại, nhìn về phía Bạch Ngọc kinh, nhẹ giọng cười nói:

- Ta chỉ trồng một đóa hoa mà thôi!

Ầm!

Dường như là xác minh câu trả lời của nàng, phương bắc, hướng Bạch Ngọc kinh chợt xuất hiện dị tượng.

Trên bầu trời cao lại dần dần có một nụ hoa sinh trưởng, giống như chống lên trời, so với mây lượn quanh trên bầu trời Bạch Ngọc kinh còn cao hơn, mà ngay lúc này, nụ hoa đang chậm rãi nở rộ, vị trí chính giữa hoa dần dần có một cái hắc động to lớn xuất hiện trên không, dường như, trong quá trình đóa hoa này nở rộ đã mở một lối đi trên không trung!

Hoa sinh trưởng trong Bạch Ngọc kinh, lối đi này cũng nở ra ở vị trí của Bạch Ngọc kinh!

- Đó là đồ chơi gì vậy?

Xa xa quan sát đại quái hoa sinh trưởng mạnh mẽ trong Bạch Ngọc kinh, Phương Hành hoàn toàn ngây người.

- Thần Đồ hoa!

Đại biểu tỷ nhẹ giọng đáp:

- Kỳ hoa có được từ Huyền Quan ngoại vực, một hơi thở mọc rễ, một chén trà nhỏ sinh trưởng, một nén hương nở hoa, lúc hoa nở sẽ không bị cấm kỵ của địa vực ngăn cản, mở ra một con đường thông giữa hai nơi ở trên hư không. Không phải vừa rồi ngươi hỏi ta mới làm gì sao? Ha ha, mấy lão nhân của Thần Châu có ý muốn kéo rơi Huyền Quan, độc chiếm tạo hóa cửu thiên, chỉ tiếc bọn họ nghĩ quá đơn giản rồi, đại sự bậc này, làm sao Ma Uyên ngồi nhìn được? Vốn bọn họ tưởng rằng đã phòng bị đầy đủ, bày trọng binh ở Ma Uyên phòng ngừa tộc nhân ta xâm phạm, cũng chính là vì vậy, bọn họ mới có thể căng thẳng như thế sau khi Hồng Hoang di chủng thoát khốn từ trong Ma Uyên, sợ tộc nhân của Ma Uyên ta sẽ nhân cơ hội tới phạm, chỉ tiếc, bọn họ nghĩ sai rồi, Tịnh Thổ căn bản không có dự định cử tộc nhân xâm phạm, lão tổ tông cũng chỉ là bảo ta lẻn vào Bạch Ngọc kinh, tới nơi gần nội thành để lại mầm mống Thần Đồ hoa mà thôi. Chỉ cần đóa hoa của ngoại vực này nở rộ, Thánh Nhân của Ma Uyên chúng ta cũng liền có thể...

Nàng không cần nói thêm nữa, Phương Hành đã nhìn thấy rồi.

Khi đóa hoa kia tạo ra đường hầm trong hư không, đột nhiên có một kim thân khổng lồ thân cao ba trượng, khí thế hung ác ngập trời, cưỡi một con rắn mối đầu có hai sừng, cao khoảng mười trượng, phía sau mọc ra một đôi cánh thịt vĩ đại chậm rãi bay ra từ trong đường hầm hư không. Trong thời điểm y xuất hiện, lấy Bạch Ngọc kinh làm trung tâm, trên không dường như đang ngưng kết lại thành từng mảnh từng mảnh, thời gian đọng lại ở giây phút này.

Khí cơ như ngưng tụ lại thành thực chất, như một cơn gió lốc tập kích xung quanh, từng tầng sát khí như cuồng phong thổi tới làm chư đệ tử đạo thống đang tác chiến với Hồng Hoang di chủng ở bên Bạch Ngọc kinh đều dừng tay, ánh mắt hoặc sợ hãi hoặc kinh hoảng nhìn về phía người khổng lồ kim thân ở phía xa, còn đám Hồng Hoang di chủng đang chém giết cùng bọn họ thì lúc này cũng dừng lại, phủ phục về phía Bạch Ngọc kinh, hành lễ.

Chúng nó đang hành lễ với con rắn mối to lớn kia, bởi vì đó đương nhiên là vương tộc trong Hồng Hoang di chủng.

Tiêu chuẩn vương tộc, một đôi sừng dữ tợn, chính là vương miện của Hồng Hoang di chủng.

Chỉ có di chủng hoàn toàn chín muồi, lại đánh bại tất cả người cạnh tranh, thành công leo lên vị trí vương giả mới có thể mọc ra được.

Loại sinh linh này, từng một lần tranh đoạt vương vị với Long tộc, chẳng qua là ngược suy nghĩ với Long tộc. Long tộc chú ý dung hợp quán thông, thay đổi theo khí cơ trong thiên địa. Loại sinh linh này lại chú ý tới chuyện duy trì ưu thế của bản thân, vĩnh hằng bất biến, thậm chí khi bại bởi tiên thánh của Nhân tộc, sau khi phải chạy tới Ma Uyên vẫn còn muốn trùng kiến sự huy hoàng của Hồng Hoang, lần nữa nô dịch hàng vạn hàng nghìn sinh linh, cũng chính vì vậy, chúng nó luôn luôn bị coi là thứ chí tà của thiên địa. Nó là như thế, nên sinh linh này vẫn đoạt đi một nửa số mệnh của chữ “long”, cũng có danh xưng là Long tộc.

Dưới tình huống bình thường, có người gọi bọn nó là Hồng Hoang vương tộc, cũng có người gọi chúng là “Dị Chủng Long”.

Cũng bởi vì Ma Uyên vắt ngang ở phương tây nên cũng có người gọi chúng là “Tây Phương Long”.

Một khắc Thần Đồ hoa nở ra chợt có một vị Thánh Nhân Ma Uyên cưỡi một con Tây Phương Long từ trong cánh cửa hư không, tới đây.

Thánh Nhân Thần Châu sau khi thành công xác định muốn thi hành kế hoạch kia đã bố trí không biết bao nhiêu, ngay cả Yêu địa Bắc Câu, thậm chí là bọn Thương Lan Hải Long quân cũng không có cách nào ngăn cản, chọn nên mới lựa chọn Thần Châu, cũng tiện tham gia vào kế hoạch lần này của bọn họ. Nhưng Ma Uyên thì khác, Ma Uyên căn bản không có khả năng lập tức tới Thần Châu. Vì vậy, mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ bị gạt hoàn toàn ra khỏi kế hoạch, bọn họ liền dùng biện pháp càng bí ẩn hơn là phái một vị Thánh Nhân tiếng đông mà đánh tây, nương vào đường hầm hư không mà đánh tới.

- Ha ha ha ha

Thánh Nhân Ma Uyên cưỡi dị chủng long vương, chậm rãi bay ra khỏi đường hầm hư không, lại trực tiếp dừng trên bầu trời Bạch Ngọc kinh, mắt nhìn xuống tòa Bạch Ngọc kinh nguy nga hùng hồn, liên miên vô tận bên dưới, lạnh giọng hét lớn:

- Câu Ly, Thương Ngô các người có dã tâm không nhỏ nhỉ, mưu tính lớn như vậy, không sợ no tới vỡ bụng à? Ha ha, nếu các người không mời lão phu, ta liền tự mình tìm tới!

Y ngửa mặt lên trời cười dài, thanh âm tựa như cự lôi, có thể đánh xơ xác tất cả, cho dù khoảng cách giữa Phương Hành cùng Bạch Ngọc kinh đã mấy ngàn dặm rồi nhưng vẫn bị chấn động tới đau màng nhĩ, thần hồn bất ổn, mà ở bên cạnh y, trên không rung lên một hồi giống như sóng gợn tản ra phía ngoài, có tu sĩ ngự không cách y gần một chút bị sóng gợn đó đánh tới liền như bị một đòn nghiêm trọng, pháp khí và phi kiếm các loại trên người đều bị nổ tung, tu vi mạnh hơn chút thì miệng phun máu tươi, rơi xuống từ không trung, tu vi yếu thì bị nổ tan thành mưa máu.

Uy thế Thánh Nhân, vừa tới liền hiển lộ.

Trong tiếng cười điên dại, y cũng không dông dài nhiều, thuận tay đánh ra một chưởng vỗ thẳng về phía Bạch Ngọc kinh.

Nhìn như là một chưởng tùy ý nhưng lại mang thế phô thiên cái địa, thần uy trời giáng, uy thế khổng lồ bao phủ một khu vực, đánh thẳng về phía nội thành trung tâm nhất của Bạch Ngọc kinh, giống như bầu trời bị vỡ tan, trời giáng thần kiếp, ùng ùng hạ xuống muốn quét sạch tòa thiên thành này.

- Giết giết!

Ở Bạch Ngọc kinh phía dưới, không biết có bao nhiêu cao nhân Nguyên Anh ẩn mình cùng căm phẫn kêu lên, thi triển ra toàn bộ tu vi đánh lên cao, từng cái thần trụ kết hợp với đại trận phòng ngự của Bạch Ngọc kinh, ngăn cản một chưởng trời giáng này.

Ùng ùng!

Đường đường là thần quang do nhóm đại tu Nguyên Anh đánh ra, hơn nữa đại trận phòng ngự của Bạch Ngọc kinh còn có sức mạnh trí cường lại bị chưởng phong của y làm lung lay như sắp đổ. Tuy cuối cùng vẫn miễn cưỡng chống được một chưởng này, đại trận phòng ngự của Bạch Ngọc kinh không bị đánh tan, có thể bảo vệ mặt đất bên dưới đại trận Bạch Ngọc kinh, nhưng bị chưởng phong tứ tán đánh đi từng tầng một. Chỉ thấy cát bay đá chạy, chưởng phong còn chưa hoàn toàn tiêu tan, địa thế của Bạch Ngọc kinh đã cao hơn xung quanh ba trượng, không phải nền Bạch Ngọc kinh được nâng cao mà là khi chưởng phong đánh xuống, bị đại trận chặn rồi tỏa ra xung quanh cuốn đi đất trong chu vi ba trượng, làm Bạch Ngọc kinh cô độc trên mặt đất.

- Dương Ma, ngươi qua đây!

Một giọng nói không chứa bất kỳ cảm tình gì vang lên ở phía nam, trong hư không bất ngờ nhìn thấy hai bóng người tay áo bay bay, quanh người thần quang quanh quẩn khiến người ta căn bản không nhìn rõ hình dáng tướng mạo của bọn họ, chỉ là mơ hồ cảm giác được ở trên người bọn họ ẩn chứa khí tức kinh khủng, từng bước một đạp trên không đi tới, nhìn như không nhanh nhưng trên thực tế một bước vạn dặm, thần uy khó dò. Hai người này đương nhiên là hai vị Thánh Nhân mới vừa rồi ra khỏi Bạch Ngọc kinh, đi tới Ma Uyên kiểm tra đại trận phòng ngự, lúc này đã kịp quay về.

Kim thân Dương Ma thì lớn tiếng rống to hơn, nhìn thấy một chưởng không có tác dụng liền dứt khoát lấy một thanh hắc sắc cự phủ phía sau lưng ra, trong tiếng cười điên dại, giơ cự phủ lên thật cao, sau đó thế như vạn quân lôi đình hạ xuống, giống như muốn bổ Bạch Ngọc kinh thành hai nửa.

- Qua cái rắm, các ngươi không dẫn ta chơi cùng, ta liền chơi hết các ngươi!

Chương 782: Thánh Nhân đánh nhau

Hướng Ma Uyên, Thần Châu Câu Ly cùng Thương Ngô, hai vị Thánh Nhân nhìn như đang nhanh chóng tới làm cho người ta cảm giác trong tức khắc đã tới nơi, chỉ là khí cơ trên người bọn họ quá mạnh mẽ ảnh hưởng tới thiên địa, vặn vẹo trên không trung mới làm từng tu sĩ có mặt đều thấy được thân ảnh bọn họ đang chạy tới, mà trên thực tế, khoảng cách của bọn họ còn cách Bạch Ngọc kinh ít nhất là mấy vạn dặm. Thánh Nhân Ma Uyên lại đang ở trên bầu trời của Bạch Ngọc kinh, một búa này ầm ầm chém xuống, thế không thể đỡ, căn bản hai vị Thánh Nhân này không thể tới kịp để ngăn cản...

Điều này cũng dẫn tới sau khi một búa này hạ xuống, bên ngoài Bạch Ngọc kinh hoàn toàn vắng lặng...

Chư tu phòng ngự trong thành sinh lòng tuyệt vọng. Lấy lực liên thủ của bọn họ khởi động đại trận phòng ngự của Bạch Ngọc kinh, chống được một chưởng lực của Thánh Nhân Ma Uyên đã có chút miễn cưỡng, mà bây giờ vị Dương Ma này lại lấy đại phủ ra, lực như thiên kiếp, có ai có thể ngăn cản được đây?

Bạch Ngọc kinh, thậm chí là nội thành Bạch Ngọc kinh, kế hoạch hao phí vài thập niên, thậm chí là mấy trăm năm tâm huyết của Thánh Nhân cứ như vậy đổ bể sao?

Giả sử đây chính là kế hoạch của Ma Uyên, kế hoạch này cũng quá ác độc rồi!

Bắt được một cơ hội liền muốn xóa bỏ toàn bộ tâm huyết của Thánh Nhân Thần Châu ư?

- Dương Lão Ma, ngươi đã quên Cửu Thiên Chi Minh rồi phải không?

Một búa hạ xuống lại vẫn chưa thể chém vào Bạch Ngọc kinh.

Lúc đại phủ đang mang theo cuồng phong xé rách đại trận phòng ngự trên bầu trời Bạch Ngọc kinh, trong nội thành Bạch Ngọc kinh, trong một tòa tiểu lâu tầm thường lại vang lên một giọng nói nữ như không mang theo chút khí tức yên hỏa nào, một tia bạch quang phi độn ra từ trong tiểu lâu xông thẳng lên cao. Nhìn ra được, bên trong bạch quang hình như có thân ảnh của một nữ tử, chỉ là bị thần quang che lấp nên không thấy rõ diện mạo chân thực. Còn ở trong tay bà ta đang giơ cao một cái ngọc kính, trên mặt kính sáng lên quang hoa, ngầm ẩn chứa vô tận thần quang cùng ký hiệu, đánh thẳng về phía đại phủ.

Ầm!

Mặt trên đại phủ chứa lực cuồng bạo hung hăng chém lên mặt bảo kính. Vậy mà bảo kính không bị đập vỡ, ngược lại, lực cuồng bạo phía trên đại phủ lại đang dần dần biến mất, từng chút tan vào vô hình, sau đó mặt kính như gợn nước, không ngừng dao động, sau một hồi lâu đột nhiên tỏa ra thần quang đáng sợ hùng hồn chí cực bắn về phía kim thân Dương Ma...

Sức mạnh đó, đương nhiên là sức mạnh mà kim thân Dương Ma vừa đập ra một búa, lại bị bảo kính bắn ngược trở lại!

Ầm!

Ngay cả ánh mắt của kim thân Dương Ma cũng đông lại. Giơ tay lên vung tiếp một búa, hai luồng lực cuồng bạo va chạm trên không trung làm tiêu tan lực bắn ngược đó, mặc dù không bị thương nhưng y ở trên không trung đã bay ngược mấy trăm trượng, vẻ mặt âm trầm cười lạnh, nói:

- Vô Sinh lão mẫu, thì ra ngươi cũng tới nữa, ta đã nói hai tên khốn này làm sao lại yên tâm rời khỏi Bạch Ngọc kinh như thế...

- Hừ!

Bà kia cũng không để ý đến y. Thu bảo kính, hừ lạnh một tiếng, ngồi xếp bằng trong hư không, thủ vững Bạch Ngọc kinh.

- Dương Ma, lá gan ngươi không nhỏ nhỉ, lại dám đơn độc tới đây đại náo Bạch Ngọc kinh...

Một thời gian dây dưa như thế, từ hướng Ma Uyên, hai Thánh Nhân đã chạy về trước Bạch

Ngọc kinh, tay áo bay bay, thần quang quanh quẩn treo trên không trung cách Bạch Ngọc kinh một ngàn mét. Một người trong số đó âm thầm mở miệng, trong giọng nói còn ẩn chứa sát khí, làm người một mình tới từ Ma Uyên tới Bạch Ngọc kinh này phải lâm vào cảnh một mình đối mặt với chiến trường vạn người. Người người đều nhìn thấy:

- ... Nếu đã tới, vậy cũng đừng mong đi được...

Lúc đang nói chuyện lại trực tiếp túm về phía trước, tay áo như thiên như muốn một phát bao phủ kim thân Dương Ma vào bên trong.

- Bằng vào ngươi?

Kim thân Dương Ma cũng giận dữ, vung phủ lên đập.

Lại chỉ nghe thấy một tiếng nặng nề vô cùng lớn, có thần quang từ trong tay áo tiếp xúc với cự phủ lóe lên, cực kỳ chói mắt, thậm chí ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cảnh cũng không dám nhìn thẳng, càng không nói tới việc lấy thần thức dò xét. Mỗi người đều vội vàng che mắt, vận chuyển tu vi toàn thân để bảo vệ mình. Kim Đan có tu vi yếu một chút càng nhanh chóng lấy pháp bảo ra đào một cái hố, nhanh chóng nhảy dựng lên, thân thể co lại thành một nhúm giống như một con rùa để phòng ngừa bị hai luồng cự lực va chạm dẫn tới bị tấn công đánh tan một thân tu vi của mình...

Ầm!

Cơn lốc to lớn đúng hẹn mà tới, chỉ có điều vẫn chưa tản ra, lại bị hai cánh tay lớn của Thánh Nhân tới từ Ma Uyên chưa xuất thủ đánh mà mở ra gạt đi, còn Thánh Nhân động thủ trước thì bị một cự phủ của kim thân Dương Ma đánh rơi một cái tay áo, từng mảnh nhỏ tản ra như hồ điệp, rồi hóa thành linh khí bàng bạc tán vào hư không, thân hình cũng lui về phía sau một bước, tức giận như lửa cháy mạnh dâng lên từ trong đáy lòng, phẫn nộ quát:

- Dương Ma, ngày hôm nay chúng ta cùng tính thù mới hận cũ một lượt, ngươi có gan cùng ta lên trời đánh một trận hay không?

Kim thân Dương Ma lại cười lạnh một tiếng:

- Không đi, có bản lãnh thì đánh ngay tại đây!

- Vô sỉ, nếu ngươi dám động thủ ở đây, có tin ta vượt qua Ma Uyên, trước tiên tàn sát bảy, tám thành trì của ngươi trước không?

- Ta đây liền tàn sát mười mấy thành của Thần Châu các ngươi!

- Ngươi... Vô sỉ!

- Ngươi mới vô sỉ...

- Ngươi vô sỉ...

- Dám nói ta vô sỉ? Quất chết ngươi...

Nhao nhao nói chưa tới vài câu, kim thân Dương Ma lại không kiềm chế nổi trước, lấy một chọi ba lại không chút khách khí mà động thủ, quất một cái tát về phía Câu Ly Đại Thánh. Nói là một cái tát lại có thể che khuất bầu trời, càn quét trên không, một bạt tai đủ để bình định trăm dặm. Câu Ly Đại Thánh cũng không có tính tình tốt gì, bị người này miệt thị đấu pháp làm cho tức giận, buồn bực gào lên, cũng đánh một chưởng về phía y...

Ngươi dám quất ta, ta đây cũng quất ngươi...

Chỉ là, bọn họ nhìn như động thủ chơi chơi, nhưng đối với người khác lại không khác nào đại nạn.

Hai chưởng lực này cùng xuất ra trên bầu trời Bạch Ngọc kinh, nhất định là cơ hội thiên địa hủy diệt...

Sức mạnh hủy diệt kinh khủng lấy Bạch Ngọc kinh làm trung tâm, tầng tầng quét sạch ra bên ngoài, trên không trung vặn vẹo, vỡ vụn, mây đen trên không trung bị bọn họ đánh cho xơ xác, lại bởi vì thần quang hỗn loạn, bắt đầu hỗn độn tạo thành mây đen mới. Xung quanh Bạch Ngọc kinh từng lớp mặt đất bị lật lên, cát bay đá chạy, tràn ngập khói thuốc súng. Trong vòng ngàn dặm quả thực giống như phải chịu thiên kiếp, trong khu vực loạn thành một đống, quỷ khóc thần gào...

- Má ơi, chạy mau...

- Thánh Nhân đánh nhau, người phàm gặp tai ương...

Sinh linh ở xung quanh Bạch Ngọc kinh vạn dặm xem như trợn cả mắt, phàm là trong khu vực thần lực của hai Thánh Nhân này bao phủ, bất kể là Hồng Hoang di chủng hay là người trong giới tu hành, mỗi người đều vắt chân lên cổ mà chạy, chạy thoát thân, chật vật tới mức khó mà hình dung được.

Con mẹ nhà nó, Thánh Nhân đánh nhau ở nơi này rõ ràng chính là muốn phá bỏ thành và di dời đi nơi khác mà!

Sức mạnh quá kinh khủng, có lẽ đã vượt xa quy luật của thế giới này rồi...

- Có bản lĩnh lên bầu trời đánh cho thống khoái!

Câu Ly Đại Thánh của Thần Châu càng đánh càng tức giận, tiếng gầm gừ chấn động khắp nơi.

- Không đi đấy, ở đây gia gia ta cũng vẫn có thể đánh tới thống khoái!

Thánh Nhân tới từ Ma Uyên trả lời cực kỳ thẳng thắn, thậm chí cố ý đá một cước về phía Bạch Ngọc Kinh.

- Thật càn quấy!

Vô Sinh lão mẫu cũng không nhịn được mà giận dữ vung ra một vệt thần quang, ngăn một cước mà Thánh Nhân Ma Uyên đá tới lại, khó khăn lắm mới giúp Bạch Ngọc kinh tránh được vận mệnh bị một cước này bình định. Chỉ có điều Thánh Nhân Ma Uyên lại vẫn đánh tới nghiện, đá chân vung quyền, búa chặt chưởng trảm, liên tục không ngừng đánh về phía Bạch Ngọc kinh. Dưới tình huống ở khoảng cách gần như vậy, một thân thần lực của y giống như phá thiên quyết, cho dù một cái đánh rắm thôi cũng có thể chắc chắn hủy diệt được Bạch Ngọc kinh, khiến cho đường đường là đệ nhất thành trong giới tu hành như Bạch Ngọc kinh lúc này lại giống như một cái nhà lá, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị hủy diệt. Vô Sinh lão mẫu rơi vào đường cùng chỉ có thể đánh ra từng luồng thần quang bao trùm lên phía trên Bạch Ngọc kinh như một cái lồng, hung hăng nhét thành này vào trong lớp phòng ngự thần lực của mình, tránh việc bị Thánh Nhân Ma Uyên xông vào thành này...

Còn vị Câu Ly Đại Thánh của Thần Châu cũng bởi vì Bạch Ngọc kinh ngay dưới người mà bị bó tay bó chân, không dám thả tay đại sát, bị Thánh Nhân Ma Uyên nhân cơ hội đánh trái đánh phải, không ngừng rít gào, cố tình lại không có biện pháp nào với đối phương, phát cáu như muốn phát cuồng...

...

...

- Con mẹ nó, Thánh Nhân là cái dạng này sao?

Phương Hành cũng ngây người ở đó, ngây ngốc quan sát cùng đại biểu tỷ.

Đây con mẹ nó Thánh Nhân cái gì chứ, kém quá xa trong tưởng tượng của hắn!

Còn tưởng Thánh Nhân đều không một lời cẩu thả, không khác điêu khắc, hiện tại vừa nhìn lại là con mẹ nó mấy lão lưu manh với nhau...

Nhất là Thánh Nhân tới từ Ma Uyên kia, căn bản là đang đùa cợt, thoạt nhìn đánh vô cùng hung hãn, trên thực tế lại không chút quyết tâm, chỉ nương vào sự coi trọng của Câu Ly

Đại Thánh và Vô Sinh lão mẫu với Bạch Ngọc kinh mà ở đó kêu gào om sòm. Chuyện này rất giống hai người đánh nhau, một người rõ ràng là chiếm cứ ưu thế cực lớn, nhưng nếu hai người kia đang đồng thời đại chiến mà còn muốn coi chừng một thứ vô cùng yếu đuối không cho đối phương đánh nát, chắc chắn vừa phân tâm lại phân thần, mười phần sức mạnh cũng không phát huy ra nổi ba phần.

Nhưng lại đại biểu tỷ như không có chuyện gì xảy ra nói:

- Bọn họ lại đều là Thánh Nhân, còn có ai dám chê cười bọn họ chứ?

Trong lòng Phương Hành quá thất vọng rồi, chỉ có điều náo nhiệt thì vẫn muốn xem, thật nhanh chạy lên đỉnh núi, lấy bàn ghế trong túi trữ vật ra, lại thấy trong sơn cốc có một cây mơ cực kỳ tươi tốt liền phất tay hái tới một xấp dầy, sau đó lấy ra một vò rượu còn sót lại trong túi trữ vật, ngồi dựa vào núi đá, ăn một viên ô mai tự nhiên, uống một ngụm rượu mạnh, chân bắt chéo chữ ngũ, dáng vẻ cực kỳ thoải mái...

- Ngươi làm gì thế?

Đại biểu tỷ thấy dáng vẻ này của hắn thì liền cảm thấy sửng sốt.

Phương Hành không quá để tâm:

- Xem náo nhiệt đó, Thánh Nhân đánh nhau, có thể nhìn thấy được mấy lần đâu?

Đại biểu tỷ không còn gì để nói, đối mặt với ác chiến của đại nhân vật cảnh giới bậc này, người khác đều hận không thể chạy càng xa càng tốt, tên khốn kiếp này lại coi nó thành náo nhiệt để xem... Tuy là bọn họ bây giờ cách bên ngoài vạn dặm nhưng không nhất định sẽ thực sự an toàn, nhỡ đâu Thánh Nhân đánh lệch một cái, một vệt thần quang bay tới, mạng nhỏ của hai người bọn họ không phải sẽ phải bỏ tại đây sao...

Đương nhiên, nàng cũng không biết, trận náo nhiệt này đối với Phương Hành thật đúng là không thể không xem được.

Hắn vừa mới có được truyền thừa Thái Thượng Phá Trận kinh, trong đầu có rất nhiều vũ pháp chí lý, pháp môn, cần tìm hiểu vô số trận ác chiến mới có thể dần dần tiêu hóa được. Mà bây giờ trận đánh nhau giữa Thánh Nhân này chưa bao giờ có, cho hắn một cơ hội thực sự quá lớn để quan sát Thánh Nhân chiến đấu, cảm ngộ khí cơ đại chiến và pháp môn của Thánh Nhân. Ở một mức độ nào đó quả thực chẳng khác nào là hai Đại Thánh Nhân đang giúp hắn lĩnh ngộ pháp môn Thái

Thượng Phá Trận kinh. Đơn giản mà nói, xem trận chiến này, chí ít có thể tiết kiệm cho hắn thời gian mười năm tu luyện...

Chương 783: Mười vạn công đức

- Đoạt Thiên đại kế không thể xảy ra sai sót được, Thương Ngô tiền bối, ngươi còn muốn khoanh tay đứng nhìn hay sao?

Sau một trận đánh nhau kịch liệt động tĩnh quá lớn lại vẫn chưa bắt được Dương Ma, còn mấy lần suýt chút nữa đã bị y hủy Bạch Ngọc kinh. Câu Ly Đại Thánh đã vừa giận lại vừa uất ức, chỉ có điều gã tự nghĩ cũng không có đủ bản lĩnh, dưới tình huống bảo toàn Bạch Ngọc kinh mà giết được lão quái tới từ Ma Uyên này, không thể không kêu to với một vị Thánh Nhân khác đang đứng môt bên. Còn vị Thương Ngô Đại Thánh tuổi tác thoạt nhìn có chút già kia lại vẫn cau mày, ở bên cạnh quan chiến, lúc này nghe vậy quả thực là không nhịn được lắc đầu, thấp giọng than thở:

- Lão phu đã mấy nghìn năm không động thủ với người khác nữa rồi... Dương đạo hữu, nghe lão phu khuyên một câu, trở về Ma Uyên đi thôi, đừng vội khơi mào sự việc...

- Khuyên cái đầu ngươi, trời giáng cửu quan, thế nhân đều có phần, dựa vào cái gì mà Thần

Châu các ngươi lại muốn độc chiếm?

Kim thân Dương Ma hét lớn:

- Lão phu không phục, vị Linh Long lão đệ đây của ta cũng không phục!

- Gầm...

Dị chủng Long Vương tới cùng y cũng đồng thời ngửa đầu gào thét, dĩ nhiên không đợi vị lão Thánh Nhân kia phản ứng, đầu tiên đã quất đuôi tới, thiên địa giống như thấp thoáng có một tiếng rắc vang lên, thoáng qua một tia chớp, một tia như thiên đao quét ngang qua, kẽ nứt to lớn như muốn chém thế giới thành hai nửa. Mà ở phía trước cái đuôi này đương nhiên là Bạch Ngọc kinh được Thánh Nhân kiềm chế không chiến vì sợ ảnh hưởng tới nó.

Một người một rồng tới từ Ma Uyên này đều cực kỳ bá đạo, trước đó lúc Thương Ngô Đại Thánh chưa xuất thủ, con Dị Chủng Long này liền im lặng ở một bên quan chiến, mà bây giờ vừa thấy vị lão Thánh Nhân này có ý xuất thủ, nó lại dứt khoát ra tay trước.

- Cần gì phải như vậy...

Thương Ngô lão Thánh Nhân cũng nhíu mày, bị ép buộc không xuất thủ không được.

Vươn chân giẫm một cái, trên đại địa đột nhiên hiện lên một hàng ngọn núi, trong nháy mắt lớn lên thành một dãy núi lớn chạy dài ra. Vương tộc Hồng Hoang di chủng quét đuôi tới, từ dãy núi phía tây cắt tới cánh đông, nhưng khi khó khăn lắm mới cắt dãy núi này thành hai nửa thì đã kiệt lực, còn vị lão Thánh Nhân kia thì nhấc tay ra chỉ một cái. Trên không trung nổi lên vẻ uy nghiêm, thật cao trong hư không lóng lánh tinh quang, đột nhiên có vô số vẫn thạch to lớn giáng từ trên trời xuống, dường như muốn chôn sống con Dị Chủng Long Vương này...

- Ôi dà, quả nhiên là Thánh Nhân, thoạt nhìn thành thật, vừa ra tay đã hung hãn như vậy rồi.

Phương Hành đứng từ xa nhìn đã không nhịn được mà hoa tay múa chân vui sướng.

Nhìn trận đấu giữa Thánh Nhân này quả nhiên rất có ích lợi cho việc hắn lĩnh ngộ Thái Thượng Phá Trận kinh, dù sao tồn tại như Thánh Nhân, nếu trước đây thiên lộ thông thì đã sớm thành Tiên rồi, cũng mất đi đoạn cách như hôm nay mới có thể làm cho đám quái vật như bọn họ ở lại nhân gian. Mà lúc bình thường, thân phận như bọn họ há lại động thủ với người khác? Nếu thật muốn đánh một trận tất cũng sẽ leo lên trời, tránh việc lan tới quá rộng. Muốn xem bọn họ đánh một trận như này quả thật khó như lên trời, mà hôm nay lại bởi vì một số nguyên nhân mà mấy Đại Thánh Nhân cố gắng giữ lại Bạch Ngọc kinh nằm trong vùng đại chiến, cũng cho thế nhân một cơ hội quan chiến trước nay chưa từng có. Dĩ nhiên, cơ hội quan chiến này có chút nguy hiểm...

Trong vòng nghìn dặm, Nguyên Anh cũng không dám bước vào!

Trong vạn dặm, không phải Nguyên Anh không dám nghỉ chân!

Nếu không... chỉ cần một luồng dư sóng vọt tới cũng làm bọn họ không chịu nổi.

Ầm! Ầm! Ầm!

Trong thế giới này, dưới trận ác chiến của ba vị Thánh Nhân lại thêm một vị Dị Chủng Long lại có vẻ yếu đuối như vậy, trên không trung vỡ nát, thiên địa biến đổi đen kịt. Mục đích chính của Câu Ly Thánh Nhân và Thương Ngô Thánh Nhân là muốn làm cho Thánh Nhân Ma Uyên cùng Dị Chủng Long Vương rời xa Bạch Ngọc kinh, hoặc đàm luận hoặc đánh, cũng hầu như phải dưới tình huống Bạch Ngọc kinh được an toàn, nhưng cố tình hai tên kia cứ vững vàng ở lại trong khu vực này không chịu rời đi, tình huống ném chuột sợ vỡ bình nên làm bọn họ không thoải mái chân tay được. Vững vàng chiếm cứ một phía trong trận chiến này.

Đối mặt với tình huống này, trong lòng tam Thánh biết rõ nhưng lại không làm sao được, ngay cả Vô Sinh lão mẫu cũng vạn trượng tức giận nhưng chỉ có thể toàn tâm toàn ý giữ được Bạch Ngọc kinh, nếu không, trong nháy mắt bà ta xuất thủ, bạch Ngọc kinh có thể bị xé nát.

Còn Đoạt Thiên đại trận mà bọn họ bày ra đang trong Bạch Ngọc kinh, tất sẽ vì vậy mà bị hủy diệt.

Tâm huyết mấy thập niên, bọn họ không muốn vì vậy mà bị hủy hoại trong chốc lát!

Thánh Nhân Ma Uyên căn bản đã sớm mưu đồ rồi, nếu y trực tiếp tấn công từ Ma Uyên tất sẽ bị Thánh Nhân Thần Châu cùng các lực lượng đạo thống ngăn ở vùng Hãm Không đại trận ở Ma Uyên. Sau khi Hồng Hoang di chủng chạy ra khỏi Ma Uyên, mấy vị Thánh Nhân trong Bạch Ngọc kinh phản ứng cực nhanh liền có thể nhìn ra được bọn họ rất để ý tới động tĩnh bên Ma Uyên, nhưng cố tình Thánh Nhân Ma Uyên lại đi trước sử dụng một tên tiểu bối lẻn vào Bạch Ngọc kinh, lại mượn một hạt giống có được từ Huyền Vực thành công đi qua không trung, đi tới bầu trời

Bạch Ngọc kinh.

Đương nhiên, kế hoạch của y cũng chưa tính là tận thiện thận mỹ. Bạch Ngọc kinh vẫn để lại một tay, người bên ngoài cũng không biết Vô Sinh lão mẫu đã ở trong Bạch Ngọc kinh, cho tới khi Thánh Nhân Ma Uyên muốn hủy diệt Bạch Ngọc kinh, bà ta mới đúng lúc hiện thân, chặn một kích hủy diệt này ở bên ngoài, coi như đã cản trở phân nửa mưu đồ của Ma Uyên. Bạch Ngọc kinh không bị độc kế này của Ma Uyên trực tiếp hủy diệt!

Chỉ có điều người này trong chốc lát không đi, Bạch Ngọc kinh vẫn tiếp tục gặp nguy hiểm.

Cũng chính vì đã chọn chỗ tốt, Thánh Nhân Ma Uyên lại thêm cả Dị Chủng Long Vương trong chốc lát mơ hồ áp chế hai vị Thánh Nhân Thần Châu, coi như tăng thêm Dao mẫu trói tay trói chân thì trận chiến này vẫn có sức lực ngang nhau. Dù sao tới cảnh giới này của bọn họ rồi, ai muốn giết ai đều không phải là một chuyện dễ dàng, ở tình huống một phe bị gò bó tay chân, ảnh hưởng quá lớn tới thực lực.

Dĩ nhiên, Thánh Nhân Ma Uyên nhìn như cuồng bạo, kì thực cũng cực kỳ mạo hiểm!

Nếu như không cần thiết, không Thánh Nhân nào nguyện ý đồng thời đối mặt với hai đối thủ đều xưng thánh!

Trận đại chiến này, có thể nói kinh thiên động địa, chân chính được xưng là rung chuyển thiên địa, nguyệt trầm tinh ẩm!

Phương Hành xem tới mức hưng phấn khoa tay múa chân vui sướng, nhưng cũng làm một đám tu sĩ Thần Châu xem mà sợ mất mật, tay chân như bị rút gân.

Một đám Thánh Nhân ác chiến, người bình thường ai có thể động tay vào được? Chỉ có chờ bọn họ phân ra kết quả, nhưng mà chẳng ai ngờ, Thánh Nhân Ma Uyên cùng Dị Chủng Long Vương lại càng chiến càng hung mãnh, sau một hồi lâu ác chiến khí lực không những chưa kiệt mà khí thế hung ác tăng vọt, dường như bây giờ mới chính thức mở thân thủ ra, hoặc như là lúc đầu vẫn luôn áp chế thực lực của mình. Cho tới giờ, cuối cùng mới dần dần thả tay chân ra, trong chốc lát làm Câu Ly Thánh Nhân cùng Thương Ngô lão thánh không dám ra tay toàn lực, bị làm khó, giữa lúc đấu pháp rất khó nhường nhịn.

- Dương Ma, ngươi cũng đủ rồi, nếu thật sự hủy Bạch Ngọc kinh, ngươi cho rằng ngươi có thể còn sống trở về sao?

Câu Ly Thánh Nhân càng đấu càng tức, không nhịn được lên tiếng quát chói tai.

- Ha ha, hủy thì có làm sao? Ngươi cho rằng ngươi giữ được ta ở lại sao?

Kim thân Dương Ma vung thủ trả lời, mấy búa bổ tới, thiên địa biến sắc, uy thế cuồng bạo chấn áp Câu Ly Thánh Nhân phải ngậm miệng lại.

- Lão nhân này tuy mạnh nhưng hai người đánh với ba người rõ ràng là bị chịu thiệt, hơn nữa nếu cứ tiếp tục như thế, người giúp đỡ của Bạch Ngọc kinh sẽ càng nhiều, đều đang âm thầm bày binh bố trận đó? Tuy là cảnh giới bậc này ác chiến Nguyên Anh cũng không chen tay vào được, nhưng có một vài lão tổ tông thế gia hoặc tông chủ đạo thống sao mà đùa giỡn được? Ta thấy đám Thánh Nhân này bây giờ đang liều chết, đang chơi trò quái quỷ gì thế?

Tuy là khoảng cách cảnh giới quá lớn, nhưng ngay cả Phương Hành cũng không nhìn nổi nữa, không nhịn được mở miệng hỏi.

Ánh mắt của đại biểu tỷ thâm trầm, thấp giọng nói:

- Tiên nhân mưu mình, Thánh Nhân mưu tộc, bây giờ đường thành tiên đã đứt, thế hệ bọn họ sợ là đã định trước không thể mưu đồ thành tiên được, tất cả kỳ vọng đương nhiên đều đặt trên người tộc nhân... Đại Dương

Thần ông ấy...

Nói tới cuối, giọng nói lại có chút run rẩy, cố kiềm nén:

- ... Ông ấy đương nhiên là đang mưu một đường khí vận cho Ma Uyên ta...

- Nói dễ nghe như vậy...

Phương Hành lại ngẩn ra, không biết nên đáp thế nào. Vừa nghe những lời này, hắn liền không nhịn được nghĩ tới ngũ lão ở Đại Tuyết sơn.

Ngũ lão đi Thần Châu vì muốn lập đạo cho Nam Chiêm, cuối cùng rơi vào kết cục bốn chết một bị thương, chuyện này vẫn luôn làm cho hắn không hiểu...

Đại biểu tỷ trầm mặc một lát, mới nhẹ nhàng thở một hơi, nói:

- Đại Dương Thần thần thông quảng đại mưu lược vô song, nếu chịu ra tay tất nhiên có nắm chắc, không phải đám tiểu bối chúng ta có thể phỏng đoán được, chỉ có điều ngươi có thể yên tâm, chuyện này liên quan tới khí vận vạn năm trong tương lai của Tịnh Thổ, một khi thành công, ngươi và ta tham gia vào chuyện này đều nhận được công đức đại lượng, coi như là một tạo hóa...

- Công đức? Cái quái gì?

Phương Hành nghe thấy lời này liền sửng sốt, vô ý thức đặt câu hỏi.

Đại biểu tỷ nhẹ giọng cười, nói:

- Trước đây nếu không phải vào Quy Khư với ngươi, ta cũng sẽ không biết đại kế mà Thánh Nhân của Thần Châu mưu tính, cũng không có cách nào đúng lúc báo cho lão tổ tông biết, cũng chính bởi vì từ trên người Thái Hạo Nhất bộ biết được bí mật này nên mới có sự an bài hôm nay của Đại Dương Thần, phát hiện cơ mật này làm lão tổ tông có phòng bị, đó là một công; trồng mầm mống Thần Đồ hoa ở trong Bạch Ngọc kinh, mở ra đường hầm hư không lại thêm một công. Tịnh Thổ không luận gia thế đạo thống, chỉ luận công đức. Phàm là người có công lao thì sẽ có công đức gia thân, còn ta trong lúc vô tình lập được hai đại công này, sợ là có không dưới hai trăm ngàn công đức gia thân. Ta đã bẩm báo lão tổ tông, nói hai chuyện này đều là ngươi cùng ta cùng nhau làm, vì thế, ngươi còn chưa đi Tịnh Thổ đã có rất nhiều công đức trong người rồi, ha ha, Tịnh Thổ ta có bảng công đức tiểu bối, lấy tạo hóa hơn mười vạn công đức của ngươi đã đủ nằm trong mười vị trí đứng đầu của bảng công đức tiểu bối...

- Con mẹ nó... công đức gì chứ, ta không muốn...

Phương Hành nghe lời này thì hoảng sợ nhảy dựng lên, vẻ mặt vừa tức vừa vội, trực tiếp kêu lên.

Đại biểu tỷ lại hơi ngẩn ra, vẻ mặt khó có thể tin:

- Không muốn? Ngươi có biết công đức đai biểu cho cái gì ở Tịnh Thổ không? Thân phận, địa vị, cơ duyên, tạo hóa, linh đan bảo dược, công quyết pháp môn, Phật bảo tiên thai... Ở Tịnh Thổ, có công đức chẳng khác nào có tất cả, vì kiếm được công đức, không biết bao nhiêu người không tiếc mạng sống... Ta phân chia cho ngươi mười vạn công đức, ngươi lại nói với ta ngươi không muốn?

- Đồ lại khá tốt, ta đều rất thích...

Phương Hành nhíu chặt lông mày, dường như suy nghĩ hồi lâu mới tổ chức được ngôn ngữ, từ từ mở miệng, vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có:

- ... Thế nhưng ngươi nói với ta nhiều chuyện như vậy, còn muốn kéo ta xuống nước... ta rất không thích!

Chân mày của đại biểu tỷ nhíu lại, thấp giọng nói:

- Tịnh Thổ cũng là nhà của ngươi...

- Ta còn chưa đồng ý nữa!

Phương Hành lạnh lùng trả lời, vẻ mặt cực kỳ sốt ruột!

*Giải thích thêm của tác giả: Hình tượng vương tộc của Hồng Hoang di chủng mượn hình tượng rồng của phương tây để miêu tả, vì để mọi người dễ hình dung nên còn đặc biệt cho nó cái tên "Tây Phương Long", chỉ có điều trong truyện này, những quan hệ giữa người với người đều không giống bây giờ, không hoàn toàn liên quan tới phương tây. Thần Châu và Ma Uyên cũng không phải hai loại người mà đều là Viêm Hoàng tử tôn, chỉ là lý niệm tu hành khác nhau mà thôi.

Chương 784: Ngươi giúp bên nào?

- Dương đạo hữu, ngươi thật sự muốn hủy Bạch Ngọc kinh sao? Có yêu cầu gì, sao không ngồi xuống từ từ nói?

Sau một trận đánh nhau kịch liệt không chỉ không giải quyết được vấn đề mà còn làm tình thế ở đây càng ngày càng nguy cấp. Sau một hồi lâu ác chiến, kim thân Dương Ma càng ngày càng hung mãnh, một búa bổ tới, Câu Ly Đại Thánh đã vô ý thức né tránh, lại bỗng nhiên nhìn thấy một búa này đánh về phía Bạch Ngọc kinh. Lê Mẫu Đại Thánh tọa trấn bầu trời Bạch Ngọc kinh kinh hãi vung thần quang đi chặn cũng chỉ có thể sơ qua đánh vỡ cự phủ, vẫn để một búa bổ lên phía tây Bạch Ngọc kinh lại làm dao động bảo quang ngọc kính, bổ cho tây thành to như vậy thành mảnh nhỏ, khói bụi cuồn cuộn, trở thành một đống hỗn độn.

Thương Ngô Đại Thánh thấy thế thì trong lòng cũng vội vã, đã không nhịn được mà lớn tiếng khuyên bảo.

Còn kim thân Dương Ma lại cười nhạt:

- Các ngươi sớm biết ta có yêu cầu gì, vì sao không chủ động nói ra? Muốn ta xin các ngươi sao? Nằm mơ! Ba người các ngươi chỉ có thể đấu với ta, ở chỗ khác, thấy các người ta cũng chỉ có thể tạm thời bỏ chạy, sau đó sẽ tìm các người lần lượt thu thập các người, nhưng nếu hôm nay ta đã tới nơi này sẽ muốn xem thử các người có thể ngăn được ta đập Bạch Ngọc kinh thối tha này thành mảnh nhỏ hay không...

Lúc đang nói chuyện liền vung chưởng đánh ra lôi hải, tạm thời ép Câu Ly Đại Thánh ra, ba búa rầm rầm bổ về phía Bạch Ngọc kinh.

- Chúng ta hao phí tổng số bảy thành tiên tinh của Thần Châu, mười vạn huyền thiết mới bày ra được đại trận bậc này, ngươi tùy tiện chạy tới đã muốn được chia một chén súp, nằm mơ, Dương Ma, thật sự cho rằng Thần Châu ta sợ ngươi sao? Trước đại kiếp nạn thiên địa, Thần Châu và Ma Uyên sớm muộn gì cũng có một trận chiến, vậy đơn giản bắt đầu từ hôm nay đi! Ngươi đã tới thì cũng đừng mong còn sống trở về, Ma Uyên hôm nay cũng sẽ vì ngươi mà diệt vong...

Giọng nói của Câu Ly Đại Thánh cũng lộ ra ngoan ý. Lúc này lại không vội xông lên chặn lực của ba cự phủ của Dương Ma lại, toàn bộ giao cho Vô Sinh lão mẫu ngăn cản, còn mình thì bỗng nhiên hơi nghiêng người đi lui về phía sau vạn trượng. Thân hình ngồi xếp bằng, đọc một loại chú ngữ cổ xưa, hai tay chậm rãi vung tròn trên không trung, sau một hồi lâu đột nhiên chỉ một cái về phía kim thân Dương Ma, hét lớn:

- Đốt!

Ầm!

Trong một chốc đột nhiên có pháp tắc kỳ dị xuất hiện trong hư không. Một cánh đại môn kỳ dị liên tiếp giữa kim thân Dương Ma cùng Câu Ly Đại Thánh. Giữa hai người, vô số thần quang cùng pháp tắc đều đang điên cuồng xoay tròn, kim thân Dương Ma phẫn nộ kêu to, thân hình cũng đồng thời trở nên mơ hồ cùng Câu Ly Đại Thánh, sau một hồi lâu, trong hư không đột nhiên chấn động, lúc lại xuất hiện, hai người đã thay đổi vị trí.

Nhìn kỹ lại, ngay cả một góc tường thành của Bạch Ngọc kinh cũng chuyển dời theo kim thân Dương Ma ra ngoài vạn trượng...

Rõ ràng là pháp tắc không gian!

Câu Ly Đại Thánh lại mạnh mẽ phân thiên địa thành hai không gian độc lập, sau đó trao đổi dồn Dương Ma ra ngoài vạn trượng!

Chỉ có điều thi triển thần thông bậc này, áp lực lên ông ta cũng có chút lớn, lực phản phệ của thiên địa đều đè nén về phía ông ta, làm sắc mặt ông ta lúc này cũng tái nhợt đi vài phần, không nhịn được thấp giọng ho khan vài cái, khóe miệng đỏ thẫm. Nhưng khí thế lại tăng vọt, lấy ra một cái lệnh kỳ trên không trung, cao giọng quát chói tai:

- Nếu muốn chiến, vậy sảng khoái chiến một trận! Chư tu sĩ Thần Châu lĩnh pháp chỉ của ta, Độ Kiếp tu theo ta bao vây Dương Ma lại, không cho hắn ta tiến gần Bạch Ngọc kinh nửa bước! Người thông hiểu đan thảo pháp môn hợp vào Bạch Ngọc kinh chém giết cây ma hoa kia, chặt đứt đường hầm hư không, làm cho lão ma này không còn đường về nữa!

Người còn lại lập tức giết qua Ma Uyên, tất cả sinh linh nhân ma đều tàn sát, tiêu diệt sạch...

Giữa thiên địa, trong chốc lát thoáng yên tĩnh, sau đó ầm ầm đại loạn.

Chuyện này...

Chẳng lẽ thật sự muốn lập tức khai chiến với Ma Uyên?

Tuy là mỗi người đều biết ngày này sớm muộn cũng sẽ tới, nhưng ai cũng không ngờ lại tới nhanh như vậy!

Pháp chỉ của Thánh Nhân nói là làm ngay, không có lý lẽ chỉ nói cho có!

Nếu Câu Ly Đại Thánh đã đưa ra pháp chỉ, hai vị Thánh Nhân khác cũng không ngăn cản...

Như vậy, chuyện này đại biểu cho trận chiến này chính thức mở ra rồi!

Vèo! Vèo! Vèo! Vèo! Vèo!

Chư tu phản ứng có tốc độ, một nhóm người nhanh nhất chính là nhóm tổ tông Độ Kiếp đang ẩn thân ở chiến trường, trong chớp nhoáng này hầu như có bảy, tám thân ảnh từ các nơi trong chiến trường phi độn ra, vọt về hướng Bạch Ngọc kinh, thậm chí còn có một vài người lúc đầu ẩn mình trong hư không, dưới uy áp của pháp chỉ của Thánh Nhân, ai cũng không dám tiếp tục ẩn mình không ra nữa, đồng loạt vọt về hướng Bạch Ngọc kinh, chặn ở khu vực vạn trượng giữa Dương Ma và Bạch Ngọc kinh, cùng nhau hợp thành một pháp trận to lớn, trên đỉnh đầu, các loại linh bảo đang lơ lửng...

Còn một số người khác thì không nói một lời hăng hái vọt vào trong Bạch Ngọc kinh, đa số đều là đan tu, nghiên cứu sâu về thuật thảo mộc.

Ngoài ra, những người tu hành khác thì lại tổ đội lại theo từng tông từng tộc, gào thét liên thanh, sát khí kinh thiên nhìn về hướng Ma Uyên.

Còn có vô số thần phù, bảo khí bay lên tỏa ra tứ phương, chính là đạo thống và thế gia thông hiểu còn chưa từng chạy tới, thể hiện công khai cuộc chiến của thần ma đã mở ra, ra lệnh bọn họ không cần trở lại Bạch Ngọc kinh, trực tiếp giết về phía Ma Uyên gần nhất, tập kích ma thổ...

- Muốn diệt Tịnh Thổ ta? Có bản lĩnh đó sao?

Trong chốc lát không nói gì, bị dồn xa vạn trượng ngoài Bạch Ngọc kinh, kim thân Dương Ma cũng giận dữ, quanh người dấy lên nộ diễm hữu hình thế ngập trời cuồn cuộn làm thiên địa sáng lên vài phần. Đối mặt với lửa giận của Câu Ly Đại Thánh, y cũng thanh thế kinh thiên, hai tay chập lại, kim quang quanh người đại thịnh, cơ thể hóa thành dáng vẻ kim thân trăm trượng, phía sau có vô số cánh tay màu vàng óng mọc lên, rõ ràng giống như một bức tượng Phật đà nghìn tay, khí cơ mãnh liệt sinh ra trên người làm kinh thiên động địa, làm người ta cảm thấy khí phách duy ngã độc tôn trên trời dưới đất, đồng thời lên tiếng hét lớn:

- Tịnh thế thập tổ, không cần ẩn thân nữa, đều đi ra cho ta, xem đao của Thần Châu hắn đối phó thế nào...

- Vô Lượng Thiên Tôn!

- A di đà Phật...

Trong hư không, hoặc có thể nói là trong đường hầm hư không mà đóa dị hoa kia mở ra đột nhiên vang lên yết hào lớn nhỏ, sau đó có thân ảnh dần bước từ trong thông đạo ra ngoài, tổng cộng có mười người, trang phục mỗi người không giống nhau, có người mặc Phật y, có người mặc Đạo bào, mỗi người đều tiên phong Phật cốt, không có bất kỳ người nào có một thân tà khí như trên người Dương Ma, chỉ là khí cơ trên người cũng đều hết sức kinh người. Cho dù là đạo tổ một phương cũng chỉ thế này thôi, từng bước từng bước đi ra từ đường hầm hư không, làm tam Thánh của Thần Châu đại biến sắc.

- Ma Uyên các người thật sự muốn đổ toàn bộ khí vận vào một trận chiến này sao?

Thương Ngô lão Thánh Nhân đã không nhịn được mà quát lạnh, trong giọng nói có chứa sự bi thương.

Kim thân Dương Ma thì cất tiếng cười to:

- Thứ phải đổ ngày hôm nay chính là khí vận của Thần Châu ngươi! Tịnh Thổ ta có được hai cỗ Huyền Quan, căn cơ phi thường, bọn tiểu bối đều có tiến bộ nhảy vọt, không cần tới trăm năm sẽ có thể quật khởi, xung quanh Tịnh Thổ ta còn có Ma Uyên làm ranh giới, ai dám đơn giản xâm phạm vào? Còn Thần Châu các người thì sao? Ha ha ha ha, trận chiến ngày hôm nay, cho dù chúng ta thua thì cũng sẽ làm căn cơ của các người mất hết, lại không thể độ kiếp, ta không tin Yêu tộc bí địa cùng hải ngoại Tiên sơn bị các người áp chế mấy ngàn mấy vạn năm này không thể tùy thời phát động...

Nói đến cuối cùng, giọng nói của y điên cuồng như sấm sét:

- Nếu ngươi muốn chiến, vậy thì chiến thôi, chỉ hỏi ngươi có gan đánh cược khí vận của

Thần Châu sao?

Trên không vắng vẻ!

Trong chốc lát không có ai nói chuyện, chỉ có sát khí vô tận cuộn trào mãnh liệt tới, sóng lớn rung trời.

Tình thế từng bước một đi tới đầu sóng ngọn gió bậc này, thật sự là ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Câu Ly Đại Thánh mạnh mẽ vang dội, chém đinh chặt sắt gỡ rối, đưa ra pháp chỉ định ra việc khai chiến với Ma Uyên, nhưng không ai ngờ, kim thân Dương Ma lại cũng nửa bước không lùi, vì ngăn cản kế hoạch của Thần Châu đạt thành lại hầu như mang toàn bộ cao thủ của Ma Uyên ra ngoài. Chuyện này có thể nói là giống như đã hãm sâu vào bụng địch, rõ ràng bất kể tất cả hậu quả đều muốn ngăn cản lại, vì thế không tiếc liều với Thần Châu tới lưỡng bại câu thương...

- Câu Ly, việc này cần bàn bạc kỹ hơn...

Thương Ngô lão Thánh Nhân chau mày, nhìn Câu Ly Đại Thánh.

Vô Sinh lão mẫu liếc mắt một cái, lúc này ánh mắt cũng nhìn sang Câu Ly Đại Thánh.

- Một bước nhường, từng bước nhường, tranh khí vận vốn là tranh từng chút một, chúng ta nhường sẽ thua...

Vẻ mặt của Câu Ly Đại Thánh băng lãnh, mắt thấy đã viễn không, giọng nói thật thấp:

- Kế hoạch lần này đã bắt đầu đề cập từ bảy trăm năm trước, khi Nam Chiêm Huyền Quan trời giáng đã bắt đầu bắt tay, tiêu tốn vô số tâm huyết, hao phí vô tận tiên tinh dị bảo mới làm được tới mức này, bây giờ chỉ thiếu chút nữa đã có thể làm nó viên mãn rồi. Ha ha, một khi cơ hội này mất đi, Thần Châu ta cũng không có đầy đủ tài nguyên để làm lại lần hai nữa. Đi, nếu nói là số mệnh, bước cuối cùng này chính là số mệnh lớn nhất, thà rằng buông tay đánh một trận cũng không thể nhường nửa phần!

Nói tới đây, từng chữ trong câu nói của ông ta đều như kiếm, xé rách không trung truyền đi tứ phương làm cho từng tu sĩ của Thần Châu đều nghe được rõ ràng:

- ... Thần Châu lĩnh ngự Thiên Nguyên gần mười ngàn năm, đại kiếp nạn có bốn mươi chín, tiểu kiếp đã nghìn vạn lần, từ không một người, không một bộ tộc có thể làm tu sĩ Thần Châu cúi đầu, bây giờ quần ma xâm phạm, khẩu xuất cuồng ngôn, liền có thể hù dọa được tu sĩ Thần Châu ta sao? Giết! Yêu ma quỷ quái, tới một người giết một người, tới một đôi giết một đôi, ta không tin chỉ dựa vào một vài con cá lọt lưới sau đại kiếp nạn liền có thể liều mạng đánh được khí vận vạn năm của Thần Châu ta...

Nói đến cuối cùng, giọng nói ông ta thêm mấy phần thiên ý:

- Truyền pháp chỉ của ta, lập tức khai chiến!

Ầm!

Một câu nói này, liền định ra một đoạn nhạc dạo, khó có thể quay đầu được nữa.

Ngay cả Thương Ngô lão Thánh Nhân và Vô Sinh lão mẫu, lúc này cũng không có bất kỳ lời nói dư thừa nào, ngưng tụ khí cơ lại...

Cho dù phong cách hành sự của họ là gấp gáp hay chậm chạp, là lạnh hay nóng, nếu đã không thể tránh né đại chiến, vậy cũng chỉ có thể đồng tâm đối ngoại!

- Giết...

Có một tiếng reo hò hơi yếu vang lên, người hô lên tiếng này rõ ràng có tu vi không cao, đại khái chỉ có Trúc Cơ.

Nhưng một tiếng nói này của gã lại như một cái mồi dẫn hỏa, lâp tức dẫn động kịch biến thế cục.

Quanh đây, sát khí đáng sợ trong chốc lát đã dâng lên như sông như biển, khó mà ngăn chặn lại được nữa. Mắt thấy như hồng thủy đụng vào nhau tạo thành sóng thần dữ dội, bao phủ từng tu sĩ trong thiên địa ở bên trong, lại hóa thành một thành viên trong đoàn sát khí này...

- Muốn làm thật sao?

Ngay cả Phương Hành đang ở xa xem náo nhiệt cũng đột nhiên nhảy dựng lên, mặt mày giật mình, trong miệng còn ngậm nửa viên ô mai tự nhiên.

- Đến lúc này, ai còn có thể ngăn cản trận đại chiến này nữa?

Đại biểu tỷ cũng đứng lên, chậm rãi chỉnh sửa quần áo của mình một chút, thản nhiên nói:

- Tuy ta có tu vi thấp nhưng cũng sẽ không thể không đếm xỉa tới, đồng sinh cộng tử với tiền bối Tịnh Thổ ta... biểu đệ, còn ngươi thì sao? Xem ra trước đó ta gạt ngươi làm việc này làm ngươi rất không hài lòng, nhưng cho dù như thế nào, Thần Châu là Phụ tộc của ngươi, Tịnh Thổ là Mẫu tộc của ngươi, tới khi phải lựa chọn... ngươi sẽ giúp bên nào?

- Bên nào ta cũng không giúp...

Phương Hành trả lời cực kỳ thẳng thắn, thậm chí còn có chút uất ức:

- Chỉ muốn xem kỹ náo nhiệt chút, đắc tội người nào chứ!

Chương 785: Đại trận tiếp dẫn dẫn Huyền Quan

Thần Ma đại chiến, trong chốc lát đã bắt đầu!

Xung quanh Bạch Ngọc kinh hầu như trong một hơi thở đã hóa thành chiến trường, từ trong đường hầm không trung xông ra thập tổ Ma Uyên, sau khi Dương Ma ra lệnh một tiếng liền lập tức phân tán ra bốn phía, vọt xuống khắp nơi Bạch Ngọc kinh, dùng hết khả năng xông vào trong Bạch Ngọc kinh. Ngay lúc đó, Dương Ma thân cao trăm trượng hóa thành tượng Phật đà nghìn tay cũng đã bước nhanh chân, ùng ùng xông thẳng về phía Bạch Ngọc kinh. Khí tức ngập trời, thanh uy khó tả, giống như một chiếc chiến xa đang không ngừng gia tốc mang theo ma uy cùng Phật tương vô tận, có thể nói là làm người ta tán loạn...

- Gầm...

Trước Bạch Ngọc kinh, Dị Chủng Long Vương bị Thương Ngô Đại Thánh ngăn cản lúc này cũng ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng hét này truyền lên tận tầng mây của cửu thiên, nương vào mây trôi tán ngược lại trong địa vực trăm ngàn dặm xung quanh Bạch Ngọc kinh. Thậm trí trực tiếp truyền vào trong Ma Uyên, dẫn động không biết bao nhiêu Hồng Hoang di chủng gào thét. Những sinh linh ở thời đại Hồng Hoang từng tranh đoạt khí vận thiên địa với Thánh Nhân này vào lúc này đều nộ phát như điên, từng con hung liệt thú triều hung mãnh tấn công về phía Bạch Ngọc kinh, tựa như từng cơn sóng dữ ập tới...

- Bọn họ thật muốn liều mạng sao...

Trước Bạch Ngọc kinh, vẻ mặt của Câu Ly Đại Thánh băng lãnh, thấp giọng cảm thán, đáy mắt tràn đầy sát ý:

- Lão Ma là muốn lấy hết những con bài chưa lật bên Ma Uyên qua! Lẽ nào hắn không nghĩ tới, nếu như mười người này đều bị chúng ta giết chết ở đây, Ma Uyên chẳng phải sẽ mất đi tất cả Độ Kiếp che chở sao? Nếu như coi trận chiến này là trận Thần Ma đại chiến, như vậy Lão Ma mang tới thập thổ vượt Uyên để chiến đấu, giống như là ngay từ đầu đã thua rồi...

- Nói là nói như vậy, nhưng Lão Ma này xem ra đã thực sự tức giận, sợ là không đề phòng tốt lắm! Hắn muốn liều với chúng ta tới lưỡng bại câu thương. Hy vọng cũng không lớn. Chúng ta đều có hóa thân ở chỗ khác. Một thân nhân này chết cũng có thể mượn hóa thân để trọng sinh! Chỉ là dù sao lực lượng chư đạo thống năm vực của Thần Châu phân tán khắp nơi, thủ hộ những mắt trận khác, lực lượng phân tán lợi hại, Bạch Ngọc kinh mặc dù là chủ mắt trận nhưng ngoại trừ chân thân của ba chúng ta ở chỗ này ra, chư đạo thống cử lực lượng tới nơi này cũng chỉ có ba thành. Có khả năng nhất là chư tông của Trung Vực, nhưng lại không có một ai ở chỗ này, Lão Ma kia đại khái cũng đã nhìn trúng điểm này nên mới dám điều lực lượng mạnh nhất của Ma Uyên tới tấn công Bạch Ngọc kinh! Dù sao chỉ cần hủy chủ trận nhãn ở đây, mưu kế của chúng ta coi như đã đi tong... trên thực tế, đại khái hắn không ngờ chân thân của ta đã sớm chạy tới Bạch Ngọc kinh rồi, nếu không phải vậy, kế hoạch của hắn đã thành công. Thậm chí không cần đi tới bước bây giờ...

Vô Sinh lão mẫu thấp giọng tán thán.

Với địa vị bậc này của bọn họ, đối mặt với việc Ma Uyên điên cuồng tấn công, trong bụng cũng không nắm chặt một trăm phần trăm. Trên thực tế, vừa rồi vì đẩy Dương Ma ra khỏi Bạch Ngọc kinh, Câu Ly Đại Thánh đã không tiếc thi triển cấm thuật thương hại tới bản thân, trả cái giá cực lớn, tuy là tâm trí của Câu Ly Đại Thánh vôc ùng kiên cố nhưng đối mặt với Dương Ma nổi điên, ông ta không thừa nhận cũng không được, nếu thật sự Ma Uyên không tiếc để liều chết, Bạch Ngọc kinh sẽ rất khó phòng thủ được. Cho dù có thể đánh được tất cả mười vị lão tổ Độ Kiếp, chủ trận nhãn này cũng có thể sẽ bị bọn họ hủy diệt...

Nhìn từ lâu dài thì trao đổi như vậy vô cùng đáng giá, nếu như mất đi mười vị lão tổ Độ Kiếp, sức mạnh của Ma Uyên sẽ tổn hại cực nhiều, thậm chí thực lực của Ma Uyên sẽ không thể tiến thêm được nữa, nhưng mấu chốt của việc này này Bạch Ngọc kinh cũng tuyệt đối không thể thất thủ. Tám nơi trong mắt trận, trận trong Bạch Ngọc kinh chính là chủ trận, tiêu hao rất nhiều, nếu lần này bị hủy diệt, ngay cả Thần Châu cũng không còn lực để xây dựng lại từ đầu, bởi vì không có tư nguyên!

- Ha ha, bàn tính của Lão Ma này cũng không tệ, chỉ là cho dù nếu Bạch Ngọc kinh không thủ được thì...

Sắc mặt của Câu Ly Đại Thánh càng âm trầm, khóe miệng nở một nụ cười lạnh:

- Thời gian một nén hương cũng có thể!

Vô Sinh lão mẫu hơi ngẩn ra, bỗng nhiên ý thức được ông ta muốn nói cái gì, sắc mặt đại biến.

- Thật muốn làm như thế sao?

Câu Ly Đại Thánh lạnh lùng nói:

- Lão Ma kia chó cùng rứt giậu, muốn ngăn cản tạo hóa tiếp dẫn của chúng ta, mắt trận ở tám nơi đều đã chuẩn bị thỏa đáng rồi, chỉ thiếu một bước cuối cùng mà thôi, ta mới vừa không tiếc chịu đựng lực phản phệ cũng muốn đẩy hắn ra ngoài vạn trượng chính là vì tranh thủ một ít thời gian, hiện tại ta đi đấu với hắn, cho dù Lão Ma này có thần thông quảng đại hơn nữa thì trong thời gian một nén hương cũng không qua đây được! Chúng ta liền nhân cơ hội này, khởi động đại trận tiếp dẫn, đợi cho đại trận hoàn thành, Lão Dương Ma này cho dù có hủy Bạch Ngọc kinh cũng vô ích, ha ha, đến lúc đó, hắn tất sẽ tuyệt vọng trong bụng, nảy sinh ý rút lui, chúng ta liền hợp lực xuất thủ, cho dù không cản được Lão Ma này cũng phải chặn được mười tu sĩ Độ Kiếp của Ma Uyên, từ đó, tạo hóa rơi xuống Thần Châu ta, đồng thời cũng đoạn tuyệt tâm phúc đại họa, dễ dàng toàn lực ứng phó với đại kiếp nạn...

- Phương pháp này có thể được!

Một ý niệm truyền tới trong đầu, đương nhiên đó là Thương Ngô Đại Thánh.

- Cần quyết đoán mà không quyết đoán sẽ phải chịu kỳ loạn, trừ phi chúng ta thỏa hiệp cùng Ma Uyên bằng không hiện tại mở đại trận ra là cơ hội duy nhất!

Vô Sinh lão mẫu trong một chốc nảy sinh rất nhiều suy nghĩ trong đầu, tâm tư cũng lắng đọng kỳ dị, mắt sáng lên, quát:

- Được!

Thánh Nhân làm việc, mưu tính quá nhiều, nhưng một khi suy nghĩ đã định trong đầu thì cũng mạnh mẽ vang dội!

Tam Thánh trao đổi suy nghĩ trong đầu, thương thảo khá nhiều nhưng trên thực tế chỉ trong thời gian cực nhanh trao đổi vài suy nghĩ mà thôi, trong ánh mắt của người bình thường, bọn họ chẳng qua là mới liếc mắt nhìn nhau một cái, chuyện có phức tạp hơn khi bàn bạc với nhau trong một chốc đã trao đổi xong, ba người đạt thành cùng nhận thức, cũng chỉ cần dùng thời gian một hơi thở. Mà ngay lúc này, cảnh đại chiến kia cũng mới vừa bắt đầu, nhìn thấy Dương Ma vọt về phía Bạch Ngọc kinh, Câu Ly Đại Thánh, Thương Ngô Đại Thánh, Vô Sinh lão mẫu đồng thời phân ra một hóa thân lẻn vào Bạch Ngọc kinh, chân thân thì lao ra ngoài như điện.

Câu Ly Đại Thánh thân như điện quang phóng thẳng về phía Dương Ma đã hóa thành Phật đà nghìn tay, chỗ thân hình xẹt qua, trên không vặn vẹo như có sóng gợn, bày ra từng đại trận không gian, không cho Dương Ma có chút cơ hội nào lần nữa vọt tới Bạch Ngọc kinh...

Còn Thương Ngô Đại Thánh thì hiển hóa pháp thân, lại hóa thành một con hỏa phượng thân thể to lớn, hai cánh cuồn cuộn vỗ lên, lửa cháy mạnh vạn trượng làm con Dị Chủng Long Vương kia bị đẩy rất xa, lão đầu đã hạ quyết tâm, không cho phép con Dị Chủng Long Vương này có chút cơ hội nào tới gần Bạch Ngọc kinh.

Còn Vô Sinh lão mẫu thì thân hình mang theo bảo kính bay lên không trung, thình lình như một cái bóng chui vào trong bảo kính, biến mất tăm. Sau một hồi lâu, một chân thân hóa thành ba tia thần quang từ trong mặt gương phản xạ ra ngoài, mang theo sức mạnh huyền diệu khó có thể dùng lời diễn tả được, đồng thời một tia xông về phía Câu Ly Đại Thánh, tạo thành một vòng bảo quang phòng ngự quanh người ông ta; một tia xông về phía Thương Ngô Đại Thánh, hóa thành một tia bảo quang dao động không ngừng công kích bên cạnh ông ta; một tia cuối cùng thì bay lên bầu trời Bạch Ngọc kinh, từng tầng quấn quanh bên ngoài Bạch Ngọc kinh, giống như kén tằm lại tựa như dù lớn, vững vàng nắm giữ tòa tiên thành này...

Thần thông này cực kỳ huyền diệu. Rõ ràng là lấy chân thân hóa thành bảo quang, giống như là chia sức mạnh của mình thành ba phần, một phần trợ giúp Câu Ly Đại Thánh vì thi triển cấm thuận bị cắn trả ngăn cản Dương Ma; một bộ phận trợ giúp Thương Ngô Đại Thánh ác chiến với Dị Chủng Long vương; một bộ phận cuối cùng thì hóa thành bảo ô, giữ vững Bạch Ngọc kinh, bất luận kẻ nào muốn vào Bạch Ngọc kinh đều chỉ có thể chén rụng một bộ phận này thì mới vào được...

Mà ở một nơi khác, tất cả tu sĩ, Hồng Hoang di chủng cũng đều tìm tới chiến trường của chính mình, vây quanh Bạch Ngọc kinh, triển khai ác chiến.

- Vậy mà lại thật sự quyết tâm... các người đang nghĩ gì vậy?

Trong hư không, Phật đà nghìn tay thân cao trăm trượng khống chế vạn tia thần quang, phô thiên cái địa đập xuống Câu Ly Đại Thánh, một người mang tới thần uy giống như thiên kiếp. Đối mặt với y, hầu như là ai cũng sẽ sinh ra một cảm giác một mình đối chọi với trời xanh, một ngàn cánh tay thi triển thuật pháp chèn ép Câu Ly Đại Thánh gắt gao ở phía dưới. Dù sao trước đó Câu Ly Đại Thánh bởi vì muốn đẩy y ra khỏi Bạch Ngọc kinh mà không tiếc tổn hao bản thân mà thi triển cấm pháp, chịu lực phản phệ, điều này cũng làm cho sức mạnh lúc này ông ta phát huy được yếu đi vài phần. Nếu không phải nhờ Vô Sinh lão mẫu hóa thân thành thần quang tăng thêm một lớp phòng hộ cho ông ta, hiện tại ông ta tựa như không có khả năng chống đỡ lại Dương Ma tấn công.

Chỉ có điều, tuy Dương Ma chiếm thế thượng phong nhưng vẻ mặt lại vô cùng căng thẳng.

Tâm tư của Thánh Nhân thiên biến vạn hóa, từ trong trạng thái phòng ngự của tam thánh Thần Châu, y phát hiện ra một chút đầu mối không ổn...

- Chẳng lẽ...

Đột nhiên, y ý thức được gì đó, ánh mắt xuyên thấu không trung nhìn thẳng về hướng Bạch Ngọc kinh.

Lúc này Bạch Ngọc kinh dưới một phần ba phân thân của Vô Sinh lão mẫu thủ ngự vững như thái sơn, thập tổ của Ma địa đều là cao thủ Độ Kiếp hàng đầu nhưng muốn phá vỡ lớp phòng ngự bên ngoài Bạch Ngọc kinh lúc này cũng cần thời gian nhất định. Huống chi tu sĩ Độ Kiếp của Thần Châu cũng đều đã vọt về phía họ, cố gắng ngăn cản, tuy là vùng Bạch Ngọc kinh chỉ có khoảng ba phần sức mạnh của Thần Châu, người có tư cách ngăn cản mười tu sĩ Độ Kiếp bọn họ cũng chỉ có khoảng ba, bốn người, nhưng cũng có thể lần nữa kéo chậm tốc độ của bọn họ...

Tổng thể thế cục thì lúc này tu sĩ Ma Uyên chiếm cứ một phương, công phá Bạch Ngọc kinh có hi vọng!

Nhưng mơ hồ làm trong lòng Dương Ma hiện lên một suy nghĩ không tốt.

Y lấy Phật nhãn nhìn thử, có thể nhìn thấy khí vận đang nhè nhẹ dẫn ra bên ngoài Bạch Ngọc kinh, dường như tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, đang kéo toàn bộ linh khí của Nam Vực Thần Châu tới đó, còn bầu trời Bạch Ngọc kinh, trên cửu thiên rõ ràng là ban ngày nhưng lại mơ hồ bắt đầu xuất hiện mấy ngôi sao sáng ngời, hợp thành một hình ảnh kỳ lạ, giống như mắt trận ở nơi đang bày binh bố trận vậy...

- Các ngươi thật lớn mật...

Dương Ma đột nhiên ý thức được cái gì đó, giận tím mặt, thân hình nhất phi trùng thiên, từ giữa không trung cướp đường chạy tới Bạch Ngọc kinh.

- Ha ha, ngày hôm nay chẳng những muốn ngươi mở trừng mắt nhìn bọn ta tiếp dẫn thiên cơ mà còn muốn toàn bộ thập tổ Ma Uyên ngươi phải bồi táng tại đây!

Câu Ly Đại Thánh cũng lớn tiếng quát lạnh, hai tay mở ra, ở giữa không trung biến hóa thành một cự hải gắt gao cản Dương Ma Đại Thánh lại.

Dương Ma Đại Thánh tuy là đã áp chế ông ta ở hạ phong nhưng dù sao song phương đều là người đã vượt qua cảnh giới nhất định, hơn nữa Câu Ly Đại Thánh còn có ba thành sức mạnh của Vô Sinh lão mẫu tương trợ, cản Dương Ma Đại Thánh lại cũng không thành vấn đề, muốn phân ra thắng bại, căn bản không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể làm được, dưới cơn thịnh nộ, Dương Ma liên tục thi triển các loại thần thông nhưng lại đều bị ngăn lại, thời gian từng chút từng chút bị kéo dài...

- Ầm!

Lúc khó khăn lắm mới tới thời gian một nén hương, xung quanh Bạch Ngọc kinh đột nhiên có một sức mạnh không tên tràn ngập ra, làm cho tất cả tu sĩ, thậm chí cả Hồng Hoang di chủng xung quanh Bạch Ngọc kinh đều chấn động trong lòng, theo bản năng nhìn về phía thành.

Vừa mới nhìn đã nhất thời kinh hãi nhảy dựng lên, thình lình phát hiện ra vị trí trung tâm thành lại đột nhiên có một vệt thần quang bay lên, rõ ràng là một thanh thần kiếm, không ngừng kéo dài, phóng thẳng lên cửu thiên, khi đi qua không trung, mấy ngôi sao hiện lên ngay ban ngày càng sáng hơn, giống như những viên bảo thạch, hướng mà vệt thần quang này hướng về chính là một ngôi sao trong số đó. Cũng đồng thời ở giờ phút này, xa xa ở các nơi khó mà nhìn được đồng thời cũng có bảy vệt thần quang tương tự từ đại địa của Thần Châu bay lên, mang theo một loại khí tức thần thánh, xông lên tận chín tầng trời, xuyên qua không trung...

Bầu trời phía xa xa, giữa các ngôi sao lớn đang có chín bộ Huyền Quan to lớn không tiếng động lơ lửng ở đó, bao hàm cổ chuyết...

...

...

Tám mắt trận ở các nơi khác nhau trong Thần Châu cùng nhau chuyển động. Có thể nói đây chính là lúc mà tạo hóa đại trận đoạt thiên khởi động.

Trong một chốc này, hầu như toàn bộ người của Thần Châu đều thấy được tám vệt thần quang xông lên tận chín tầng trời, bay về hướng chư đại tinh hiện lên giữa ban ngày để tiếp dẫn. Sau khi thần quang ngày càng tăng vọt, ngay cả thiên địa cũng bị ảm đạm đi, không trung xuất hiện càng ngày càng nhiều địa tinh, vô cùng chói sáng, ngân hà óng ánh khắp nơi xuất hiện giữa không trung ngay ban ngày. Nếu như tu vi cao hơn, thậm chí có thể mơ hồ nhìn được, giữa rất nhiều đại tinh giữa không trung, chín bóng ma to lớn vắt ngang giữa hư không kia... chính là tượng trưng cho tiên duyên cửu thiên Huyền Quan!

Mà bây giờ, tám vệt thần quang giống như tay của Thần Châu đang duỗi lên thiên không, chụp vào đại tiên duyên!

Người trong giới tu hành đều chú ý tới cơ duyên tạo hóa!

Mà mỗi người đều tin trên thế giới này không có bất kỳ tạo hóa nào có thể so được với chín bộ Huyền Quan trên trời này!

Càng làm cho mọi người tò mò là trong Huyền Quan ngoại trừ tạo hóa ra thì còn có cái gì?

Bây giờ, trong chín bộ Huyền Quan, đã có bốn bộ từng có cơ duyên...

Chỉ là, cơ duyên trong Huyền Quan giáng xuống, thực sự không có cái gì sao?

Tất cả đây, cuối cùng đã công bố!

Tám vệt thần quang cùng các đại tinh hiển hóa ngay ban ngày tiếp nối với nhau chính là lúc tạo hóa của Thần Châu đại định!

Từng tu sĩ Thần Châu hoặc tu sĩ ở trong đạo thống của Thần Châu có thể được phân phần cơ duyên này đều kích động trong lòng.

Song song với việc đó, tu sĩ Ma Uyên cũng vô cùng giận dữ!

Vốn là tất cả mọi người đều có phần, Thần Châu các người tự mình mò được trong bát cũng cho qua đi, thậm chí còn muốn lấy thứ trong bát của bọn ta? Thật quá đáng, liều mạng cũng phải ngăn cản bàn tay duỗi quá xa này của các ngươi lại!

- Thập Phương Địa Ngục đồ...

Dương Ma hóa thân thành Phật đà kim thân cả trăm trượng sau khi nhìn thấy vệt thần quang ngút trời bay lên hầu như muốn rách cả mí mắt.

Y lớn tiếng gầm thét phóng về phía không trung, dĩ nhiên là đuổi theo vệt thần quang đang phóng lên cao kia, đồng thời hét lớn, từ trong tay áo của mình ném một quyển trục rách rưới lên. Mở ra trên không trung, mặt trên của nó là một cảnh tượng thê thảm, thế giới có lửa cháy mạnh, có băng sông u hàn, có mộ thần binh, có ngạ quỷ hắc ngục... thảm tượng địa ngục trong truyền thuyết trông rất sống động.

Trong một chốc đồ này mở ra, thiên địa đại biến, cảnh tượng thê thảm hiện trên mặt chư đồ lúc này đều biến thành sự thực. Từng đám ác quỷ xuất hiện giữa không trung, từng đám lửa cháy mạnh bùng lên, u hà xuất hiện trên không trung, sau đó Phật đà nghìn tay của Dương Ma dương lên hội tụ thành từng sức mạnh thật lớn ùng ùng, thế không thể đỡ vọt thẳng về hướng vệt thần quang kia...

- Ha ha, tiếp dẫn đại trận đã thành, ai cũng không ngăn cản được...

Câu Ly Đại Thánh cất tiếng cười to, chỉ chưởng biến ảo, che khuất bầu trời, thoát khỏi chư quỷ lực trên không trung...

Đến lúc nguy cấp nhất, trong một chớp mắt này, đại sự liền đã định!

- Ngăn vệt thần quang kia lại...

Mười vị tu sĩ Độ Kiếp tới từ Ma Uyên cũng đều kinh hãi, đồng thời bỏ qua suy nghĩ đánh vào Bạch Ngọc kinh trong đầu, xoay người lại đánh pháp lực toàn thân cuồn cuộn ra ngoài tạo thành từng sức mạnh cuồng bạo không thua gì sức mạnh của Thánh Nhân, đánh về phía không trung.

- Graooo

Cho dù là Dị Chủng Long Vương lúc này cũng bỏ qua Thương Ngô Đại Thánh, xoay người lại phun ra một luồng long tức đáng sợ...

- Lên cho ta...

Mấy người Thương Ngô Đại Thánh, Vô Sinh lão mẫu thì đều xoay người lại trút pháp lực cuồn cuộn của bản thân vào trong Bạch Ngọc kinh, hỗ trợ đại trận gia tốc vận chuyển. Lúc thần quang ngút trời, lúc tiếp dẫn đại tinh, tiếp dẫn đại trận đã được hoàn thành. Dấu vết của Thần Châu trải rộng trong tinh hà, vị trí của cửu thiên Huyền Quan đã được định trước, thế cục còn lại ai cũng không sửa đổi được nữa, chỉ cần ngồi đợi cơ duyên hạ xuống từ cửu thiên là được...

Thần Ma đều rống, chỉ tranh một đường!

Một vệt thần quang, thoạt nhìn đã định trước muốn xông lên chín tầng trời, ai cũng không sửa đổi được kết quả này nữa.

Chỉ là cảnh tượng tiếp theo, sự thay đổi ập tới lại làm cho mỗi người đều quá sợ hãi.

Lúc này chư tu của Ma Uyên thậm chí còn bỏ qua tất cả phòng ngự, liều mạng đánh ra pháp lực mạnh nhất của mỗi người tạo thành cơn sóng triều đáng sợ để ngăn cản vệt thần quang căn bản không còn cách nào có thể ngăn cản được kia, nhưng cuối cùng những sức mạnh này hội tụ lại một nơi lại sinh ra biến đổi lớn... tất cả sức mạnh cũng không thực sự đánh về phía vệt thần quang mà là hội tụ vào không trung tạo thành một phù văn mênh mông, xuất hiện ở bầu trời Bạch Ngọc kinh giống như một tín hiệu to lớn, trong một chốc truyền tới nơi xa xôi...

Mà sau đó nửa hơi thở, phương tây Thần Châu từ xa xuất hiện một vệt thần quang khác, hoặc có thể nói là ma quang, bởi vì ánh sáng hoàn toàn đen sì.

Tám vệt thần quang của Thần Châu sáng sủa xán lạn, chứa đầy khí tức thần thánh.

Tia ma quang ở phía tây kia thì hắc ám quỷ dị, tràn đầy oán khí cùng nghiệt lực vô tận.

Nhưng cho dù như thế nào, tia ma quang này phóng lên cao đủ ngang nhau so với tám vệt thần quang Thần Châu, rồi dẫn tới thiên địa đại biến.

Vốn dĩ chỉ có tám vệt thần quang nhằm về phía trời cao, nhưng vào lúc này, biến thành chín.

Vẻ mặt của Câu Ly Đại Thánh đột nhiên thay đổi, như là ý thức được cái gì, ánh mắt thống hận nhìn về phía Dương Ma.

Còn vị Thánh Nhân của Ma Uyên thì lại ngửa mặt lên trời điên cuồng cười:

- Chậm rồi, chậm rồi, ngươi nói không sai, đại trận đã thành, ai cũng không ngăn cản được!

- Rốt cuộc ngươi đã làm cái gì?

Câu Ly Đại Thánh tức giận rít gào nhưng còn chưa đợi ông ta nói xong một câu thì biến hóa kinh người xuất hiện lần nữa.

Phía bắc của Thần Châu, một vệt thần quang thoạt nhìn sắp sửa phóng thẳng lên cửu thiên rồi nhưng chợt lại trở nên càng ngày càng ảm đạm, dường như sức mạnh đang không ngừng suy kiệt, cuối cùng lại biến mất giữa không trung, dường như một chỗ mắt trận xảy ra vấn đề gì đó. Điều này cũng dẫn tới không trung vẫn chỉ có tám vệt thần quang đang được tám điểm trống đỡ thành một tòa đại trận, chỉ là một trong số đó bị thay xà đổi cột rồi.

Nói thì chậm xảy ra thì nhanh, tám vệt thần quang hầu như đồng thời xông lên cao, liên tiếp với đại tinh trên không trung, sau đó dần dần bắn ngược lại, từng vệt ánh sáng cùng với đại tinh nhanh chóng liên tiếp biến ảo tạo thành một đại phù văn trận vĩ đại dị thường huyền ảo, tản ra ánh sáng có thể rọi sáng cả Thiên Nguyên đại lục. Mà sau khi ánh sáng sáng tới mức độ nhất định liền chậm rãi hạ xuống một hình chiếu...

Khí cơ của thiên địa đã biến đổi!

Tiếp dẫn đại trận đã thành!

Chỉ là... Lại không giống với dự đoán, xuất hiện một chút thay đổi...

Một hình chiếu chính là do tiếp dẫn đại trận hiển hóa, hình chiếu của Phù Văn trận rơi vào nơi nào, cửu thiên Huyền Quan tương lai sẽ hạ xuống nơi đó, còn ở trong tính toán của Thánh Nhân Thần Châu, hình chiếu này vốn dĩ nên rơi vào Trung Vực Thần Châu, nhưng bây giờ bởi vì một vệt thần quang bị người ta thay xà đổi cột mà làm kết quả vốn đã dự đoán tốt xảy ra thay đổi, hình chiếu dần dần rơi về phía tây, cuối cùng rơi vào...

Đi về phía nam Bạch Ngọc kinh, cả Thần Châu đại lục cùng Tây Hạ Ngưu Châu đều đối mặt với một địa vực, một quỷ vực rộng lớn sâu thẳm vô ngần.

Tuy là được gọi là một uyên, nhưng trong địa vực này rộng cả triệu dặm, quy tắc hỗn loạn, trật tự vỡ nát, nhiều năm bị bao phủ trong ma vân đen ngòm, tràn đầy oan quỷ cùng tiếng ma tiếu của Hồng Hoang di chủng, nguy cơ trùng trùng, cấm kỵ vô hạn. Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng không dám tùy tiện đi vào nơi đó, được người trong giới tu hành gọi là cấm địa, ngay cả tiên cũng đều có thể bị cắn nuốt trong đó, nơi Thiên Nguyên đệ nhất u quỷ...

Ma Uyên!

Một hình chiếu của Phù Văn trận, vừa may rơi vào chỗ đó!

Ma Uyên triệu dặm, nơi tiếp giáp giữa Thần Châu cùng Tây Hạ Ma địa...

Chương 786: Một vấn đề bi ai

Tiếp dẫn đại trận thành, nhưng rơi lộn chỗ.

Một màn dị thường này làm mỗi tu sĩ của Thần Châu sợ ngây người, cũng bao gồm cả mấy Thánh Nhân của Thần Châu, quả thực không thể tin vào mắt mình. Tiếp dẫn đại trận quan hệ trọng đại, mỗi một bước đều đã phán đoán vô cùng rõ ràng, tuy bước cuối mở đại trận này hơi có chút hấp tấp nhưng cũng làm trong tình huống có niềm tin cực lớn, sao lại xuất hiện chuyện như thế này?

Vì sao bên Tây Hạ Ngưu Châu cũng có một tòa đại trận?

Vì sao mắt trận phía bắc Thần Châu lại bỗng nhiên mất đi hiệu dụng?

Ba người Câu Ly, Thương Ngô, Vô Sinh gần như cùng lúc nhắm hai mắt lại, tiềm vận thần thức liên hệ hỏi người.

Sau mấy hơi, bọn họ lại đồng thời mở mắt, đã biết được đáp án, cảm thấy cực kỳ kinh sợ.

So sánh với sự kinh sợ của ba vị Thánh Nhân Thần Châu, Thánh Nhân Ma Uyên lại vô cùng đắc ý, cất tiếng cười to:

- Ha ha, ngươi thật sự cho rằng lão phu mạo hiểm nguy hiểm lớn như vậy tới Thần Châu, là vì ngăn cản các ngươi bày tiếp dẫn đại trận này sao? Ha ha, có gì thú vị đâu, đoạt lại tạo hóa do tiếp dẫn đại trận này của các người dẫn xuống, nhìn dáng vẻ này của các ngươi mới là mục đích chủ yếu mà lão phu chạy tới đây!

- Ngươi có thể biết được kế hoạch của chúng ta, ta đây cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao bố trí đại trận này cần vô cùng nhiều tài nguyên, phải vận dụng rất nhiều tài nguyên của thế gia trong Thần Châu, cũng dẫn tới rất nhiều người biết được bí mật này, tiết lộ ra ngoài chỉ là vấn đề thời gian, thậm chí người có tâm thông qua việc ba người chúng ta điều động tài nguyên, đại khái có thể suy tính ra phương vị và đặc tính mà đại trận bọn ta bố trí cũng không thành vấn đề.

Câu Ly Đại Thánh mở miệng, vẻ mặt lại vô cùng nguội lạnh:

- Chỉ là, ngươi làm thế nào có thể thuyết phục được Thương Lan Hải giúp ngươi?

Hai Thánh Nhân khác cũng tỏ ra trang nghiêm nhìn Thánh Nhân của Ma Uyên.

Với rồi bọn họ tiềm vận tinh thần truyền âm với chư thế gia, đã xác thực được ở một chỗ mắt trận phía bắc Thần Châu bị hủy diệt.

Người xuất thủ có quan hệ với Thương Lan Hải.

Còn Long tộc của Thương Lan Hải trước đây vẫn đứng cùng một chiến tuyến với chư đạo thống của Thần Châu, thậm chí mấy năm trước sau khi Thánh Nhân mở miệng đề nghị bên đó cung cấp một lượng lớn tài nguyên quý, đã có địa vị nhất định trong lòng Thánh Nhân và mấy đại tông môn của Thần Châu, nhưng chẳng ai ngờ tới, bước cuối cùng này cũng là do Thương Lan Hải bỗng nhiên làm ra hành động nhường đó làm kế hoạch này mất khống chế.

Nghe được lời của bọn họ, Dương Ma lại cười tới càng vui vẻ hơn, thấp giọng cười nói:

- Nếu như ta cho các ngươi biết, không phải là do ta thuyết phục bọn họ mà là con trùng tử dã tâm bừng bừng kia thuyết phục ta thì sao? Có thể làm miệng các ngươi há ra lớn hơn chút không?

Ba vị Thánh Nhân liếc nhau một cái. Sắc mặt có vẻ càng khó coi hơn.

Thế tuy vô tiên, cửu thánh cận tiên.

Người đã tới cảnh giới như bọn họ lại bị người như vậy trêu đùa, thật sự là một chuyện rất khó tiếp nhận được.

- Không cùng một tộc, chắc chắn có suy nghĩ khác nhau!

Sau một hồi lâu trầm mặc, Câu Ly Đại Thánh lạnh lùng mở miệng nói một câu.

- Cũng là sơ suất của bọn ta, hiện tại Thương Lan Hải cũng đã không đáng tin nữa rồi!

Thương Ngô Đại Thánh khẽ thở dài một tiếng:

- Chẳng qua là ta cũng thật không ngờ, Cửu Đầu Trùng lại có lá gan lớn như vậy!

- Ngươi hứa hẹn cho bọn họ điều kiện gì?

Vô Sinh lão mẫu tức giận hơn một chút, lúc nói, giọng nói có chút lạnh lùng.

- Ba thành!

Dương Ma nói, có chút bất đắc dĩ nhưng cũng có chút đắc ý:

- Không riêng gì ba thành những thứ trên trời đó, còn cả hai cỗ Huyền Quan trước đây rơi xuống nữa, cũng lấy ba thành đồ đó, chỉ có điều nghĩ lại, nếu như lão phu qua đây đàm luận với các ngươi, đại khái một thành cũng không có được! Nhưng nếu hợp tác với hắn, tốt xấu gì cũng có thể có được nhiều hơn chút, ha ha, quan trọng hơn là nếu không phải có cơ hội này, ta sao có thể xem được bộ mặt như mất mẹ ruột kia của các người chứ? Ha ha ha ha, cho nên ta rất thoải mái đồng ý với hắn!

Vài câu đối thoại, chuyện đã sáng tỏ rồi.

Sắc mặt của ba vị Thánh Nhân Thần Châu đã khó coi tới tận cùng.

- Lần này quả thực ngươi đã thắng.

Câu Ly Đại Thánh lạnh giọng mở miệng. Trong giọng nói dần dần có sát khí bay lên:

- Nhưng ngươi suy nghĩ thử xem, còn có

mạng rời đi không?

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của ông ta đột nhiên biến mất, trong giây lát cất bước tiến lên, giơ tay lên chính là phong hỏa liên thiên, hung ác hướng xuống Bạch Ngọc kinh, vọt về phía mười vị tu sĩ Độ Kiếp tới từ Ma Uyên. Dưới lửa giận như thế, ông ta vẫn còn duy trì được lý trí, biết Dương Ma không dễ giết, thình lình trước tiên chuẩn bị dọn dẹp sạch những tu sĩ Độ Kiếp tới từ Ma Uyên này, diệt sạch đám đó, Ma Uyên nhất định cũng sẽ đau lòng tới cùng cực.

- Ha ha, lão phu muốn đi, các ngươi ai có thể ngăn được ta?

Dương Ma cất tiếng cười to, đột nhiên vung tay lên, thân hình lướt nhanh về phía sau, còn con Dị Chủng Long Vương kia cũng lĩnh ý, lập tức giương cánh bay về phía y. Y rơi xuống lưng của Dị Chủng Long Vương, ngửa mặt lên trời cười dài, hào khí vạn trượng, vung tay lên, quát:

- Còn như mười con rối này liền cho các người xả giận đó! Ha ha, đã quên nói cho ngươi biết một tiếng, đây là phương pháp luyện thần mà ta có được từ hai cỗ Huyền Quan trước đó, chỉ cần mười thân thể Kim Đan rồi rót vào đó một luồng đạo nguyên của tu sĩ Độ Kiếp là có thể luyện chế ra ma ngẫu lấy giả như thật rồi.

Trong tiếng cười to, y xoay người rời đi, một độn mấy ngàn dặm, tiếng cười không ngừng truyền tới từ trong hư không.

Còn một chưởng kia của Câu Ly Đại Thánh hạ xuống, mới rồi còn trông rất sống động, nhưng thập tổ của Ma Uyên đang ác chiến lại đột nhiên nét mặt đồng loạt nở nụ cười quỷ dị, không nhúc nhích để tùy một chưởng này của ông ta đánh xuống. Sau vài tiếng rầm rầm, mấy người trước nhất đã nổ tung, huyết nhục văng tung tóe, khí cơ quả nhiên đại biến, trong quá trình linh khí tán ra có thể cảm nhận rõ ràng được khí tức Kim Đan bên trong cơ thể của bọn họ.

Sau biến cố này, trên mặt của Câu Ly Đại Thánh cũng không nhịn được mà hiện ra tự tàn khốc điên cuồng, không tiếp tục giết người mà thuận tay vồ một người tới, pháp lực tuôn ra từ trong bàn tay làm kinh mạch nhục thân của người đó bị bứt hết ra ngoài, trong giây lát đã nhìn rõ tất cả bên trong, sắc mặt âm trầm xác nhận là thực. Tất cả chuyện Dương Ma nói lại đều là thật, mười tu sĩ Độ Kiếp này lại đều là ma ngẫu, bởi vì dùng thân thể Kim Đan luyện chế nên trông giống với chân thân, bởi vì cũng có một luồng đạo nguyên bản mạng của bản thân thập tổ Ma Uyên, lúc này bọn họ có thể trong thời gian nhất định vung ra chiến lực xấp xỉ chân thân của bọn họ, hơn nữa thủ pháp luyện chế cao minh mà bọn hắn chưa thấy bao giờ.

Nếu thật sự ngay từ đầu bọn họ để ý hơn, tra xét rõ ràng kỳ thực cũng có thể phát hiện ra chút manh mối, chỉ là tâm cơ của Dương Ma quá sâu, trước là chân thân của mình hiện thân, sau khi đại náo một trận rồi mới gọi bọn họ ra, tình thế lúc đó lại vô cùng khẩn cấp nên bọn họ cũng không hoài nghi mười người này là thật hay giả. Dù sao nếu Ma Uyên muốn phá hủy Bạch Ngọc kinh, phái mười khôi lỗi qua cũng vô dụng thôi.

- Dương Ma. Ngày hôm nay ta muốn lưu ngươi lại đây!

Trong lửa giận vô tận, Câu Ly Đại Thánh chân đạp trên không điên cuồng đuổi theo Dương Ma.

Thương Ngô Đại Thánh cùng Vô Sinh lão mẫu liếc nhau một cái, sau đó cũng lên đường đuổi theo.

Không phải là vì muốn truy sát Dương Ma, thật sự lo là dưới cơn thịnh nộ, Câu Ly Đại Thánh sẽ phải chịu thua thiệt lớn.

- Ối chao ôi, lão nhân kia thoạt nhìn đầu đầy bắp thịt mà không ngờ khi hãm hại người ta cũng nhanh như vậy đó!

Trong sơn cốc, Phương Hành rung đùi gật gù, không ngừng khen ngợi.

Mà ở bên cạnh hắn. Đại biểu tỷ bị hắn dùng Khốn Tiên Tác trói giống như một cái bánh chưng, trên người cũng bị hạ cấm chế, không nói chuyện được, ngoài miệng càng không cho nàng nói nổi, trong miệng đang bị một xấp đầy quả mơ dại lấp đầy, lúc này đại biểu tỷ nhất định đang dùng ánh mắt giết người nhìn Phương Hành, hận không thể làm thịt tên khốn kiếp này trên một vạn lần. Ngay cả nàng cũng không biết mưu đồ chân chính của Dương Thần, mới vừa rồi thật sự muốn xông ra ngoài cùng liều chết xung phong với các tiền bối, kết quả người này không đến cũng không đi! Thừa dịp nàng không chú ý liền đập một đỉnh lên đầu mình.

Hắn cũng không có bản lĩnh giống tiểu hòa thượng. Đập vừa đau nhưng vẫn không té ngất, chỉ có điều tên khốn kiếp này lập tức gieo cấm chế trên người mình, còn lấy Khốn Tiên Tác trói chặt, ép mình cùng hắn xem náo nhiệt.

Chỉ có điều nói tới nói lui, nếu không phải ở đây quan sát còn thật không biết Đại Dương Thần có mưu lược sâu sa như vậy, nếu như vừa rồi mình lỗ mãng xông ra ngoài, không phải là tự nhiên bị liên lụy một cái mạng nhỏ sao? Dù sao Đại Dương Thần mặc dù nói nhẹ nhưng trên thực tế kế sách này phải trả giá rất lớn, đầu tiên là Hồng Hoang di chủng vọt ra từ Ma Uyên, trong quá trình tấn công Bạch Ngọc kinh xác thực đã chết không ít, lại có mười đại ma ngẫu, mỗi bộ đều chứa đạo nguyên của thập tổ, tới cảnh giới như bọn họ đạo nguyên chính là thứ quan trọng nhất.

Thiếu một luồng đạo nguyên, thực lực của bọn họ chắc chắn đều có giảm xuống không thể khôi phục lại được, không biết bao nhiêu năm nữa mới tu lại được.

Đương nhiên, so sánh với kết quả trước mắt, một phần tổn thất này là tuyệt đối đáng giá.

Vừa rồi nếu nàng thật sự xông ra ngoài có khả năng lớn sẽ bị tiêu diệt, trở thành khí tử hi sinh vô ích.

- Đừng có trừng ta nữa, nếu không phải ta bắt ngươi lại, ngươi đã sớm bị người ta làm thịt rồi!

Phương Hành tự tay giải Khốn Tiên Tác trên người đại biểu tỉ, liếc mắt nói:

- Bây giờ không sao rồi, đi nhanh lên đi!

- Ngươi...

Đại biểu tỷ khôi phục lại sự tự do, suy nghĩ đầu tiên chính là muốn đánh nhau, nhưng nhìn thoáng qua trên không xa xa lại bình tĩnh lại, khe khẽ thở dài, nói:

- Không muốn hồ nháo với ngươi nữa, ta đương nhiên là phải lập tức quay lại Tịnh Thổ, nếu tạo hóa đã rơi vào Ma Uyên, sợ là Thần Châu và Tịnh Thổ sẽ lập tức phải tranh đoạt địa thế, ai có thể nắm được địa vực trong Ma Uyên nhiều hơn thì lúc tạo hóa tới liền có thể nhận được tiên cơ, mà ở trong Ma Uyên, Tịnh Thổ ta chiếm cứ rất nhiều ưu thế, ngươi nghĩ thế nào rồi, có muốn đi với ta hay không?

Phương Hành biết nàng đang nói thật, nên cũng nghiêm túc suy nghĩ.

Bởi vì Ma Uyên vẫn bị coi là ranh giới của Ma Châu, mà người Ma Châu đi những nơi khác cũng thường cần đi thông Ma Uyên, cho nên thế nhân thường gọi người của Ma Châu là người tới từ Ma Uyên, nhưng nếu nghiêm túc mà nói, trên thực tế Ma Uyên lại không thuộc về Ma Châu, chỉ là đi thông qua nhau, nơi đó chính là nơi cấm kỵ trong giới tu hành. Có một vài nơi có chút quỷ dị, cho dù Hồng

Hoang di chủng cũng không thể sinh tồn, tu sĩ Thần Châu không dám dễ dàng đặt chân tới đó. Tu sĩ Ma Châu cũng không dám thâm nhập, chỉ có mấy con đường nhỏ an toàn có thể cho bọn họ thỉnh thoảng đi ra đi vào.

Nhưng bây giờ, tạo hóa quyết định rơi vào Ma Uyên, song phương tiến vào Ma Uyên liền là chuyện bắt buộc. Bàn về sự lý giải đối với Ma Uyên, Thần Châu còn lâu mới bì kịp Ma Châu, dù sao nhìn cục diện hiện nay, ngay cả Hồng Hoang di chủng dường như cũng hợp tác với tu sĩ Ma Châu ở một trình độ nào đó, hơn nữa trong ngày thường, Ma Châu thiếu thốn tài nguyên, cho nên tu sĩ Ma Châu tiến vào Ma Uyên thám hiểm, tìm kiếm tư nguyên cũng nhiều, cho dù là đối với việc lý giải Ma Uyên hay là trợ lực như Hồng Hoang di chủng, hay là sự chuẩn bị trước đó, Thần Châu cũng không chiếm ưu thế.

Cũng chính vì điểm này, đại biểu tỷ mới lần nữa chính thức đưa ra lời muốn dẫn Phương Hành đi.

Như nàng thấy, hiện nay Ma Châu chiếm thế thượng phong lớn, nếu Phương Hành thông minh thì nên nhanh chóng đưa ra lựa chọn chính xác.

Còn Phương Hành suy nghĩ một lát, chợt nói:

- Ngươi thực sự xác định ta là người nhà các ngươi vậy sao?

Đại biểu tỷ không ngờ hắn lại hỏi chuyện này, hơi ngẩn ra, lạnh lùng nói:

- Có huyết mạch làm chứng, chuyện này còn giả được sao?

- Hắc hắc, cũng không có gì, chỉ là vừa rồi ta bỗng nghĩ tới một việc.

Phương Hành gãi gãi đầu, bỗng nhiên nhìn đại biểu tỷ nói:

- Nếu như ngươi khẳng định như vậy, vậy ta hỏi ngươi mấy vấn đề nhé!

Đại biểu tỷ có chút ngoài ý muốn, ngẩng đầu nhìn hắn.

Phương Hành nói:

- Cô cô của ngươi, chính là nữ nhân mà ngươi nói là mẹ của ta ấy, dáng vẻ có đẹp không?

Đại biểu tỷ khẽ run, có chút xuất thần. Hồi lâu mới nói:

- Cô cô bà ấy đã từng được xưng là đệ nhất tiên tử của Tịnh Thổ, khuynh quốc khuynh thành.

Phương Hành tưởng tượng một cái, gật đầu, lại nói:

- Vậy thiên phú tu hành?

Đại biểu tỷ dường như có hơi xem thường, đáp:

- Là tiểu bối mà lão tổ tông thương yêu nhất, lại còn là dòng dõi đích tôn của Bắc Minh tộc, ngươi nói xem?

- Hiểu rồi!

Phương Hành trầm ngâm một chút, lại hỏi:

- Như vậy, còn cha ta thì sao?

Trên mặt đại biểu tỷ lập tức bao phủ một tầng sương lạnh, cười lạnh nói:

- Người nọ cũng là một đời tuấn tài, ngay cả cha ta năm đó cũng đã từng thua ở trong tay của hắn. Chỉ tiếc hắn ngay cả vợ con của mình cũng không che chở được, có thể coi là nam nhân gì chứ?

Phương Hành bĩu môi, nói:

- Ai hỏi ngươi cái này, ta đang hỏi dáng vẻ của hắn nhìn có được hay không?

Đại biểu tỷ nhíu mày, nói:

- Ngươi hỏi cái này làm chi? Trước đây hắn mặc bạch sam, hành tẩu trong Tịnh Thổ, niêm hoa nhất tiếu*, không biết đã làm bao nhiêu nữ tử của Tịnh Thổ chưa tu tâm đủ phải mê đắm, sau lại đi cùng với cô cô, cũng được người ta gọi là một đôi phu thê thần tiên. Ta đã từng nhìn thấy một bức tranh giống bọn họ ở trong gia tộc, xác thực nếu nói là nhân vật thần tiên thì quá thầm thường, quả thực không thể dùng từ đẹp để hình dung!

*Nghĩa tiếng Việt: cầm hoa mỉm cười. Đây là một giai thoại thiền, được trích ra trong cuốn "Đại Phạm Thiên Vương vấn Phật Quyết Nghi Kinh”, ghi lại sự kiện Đức Phật Thích-ca Mâu-ni đưa cành hoa lên khai thị, tôn giả Ca Diếp phá nhan mỉm cười.

- Ha ha ha ha

Trong lòng Phương Hành có chút cân nhắc, cười lạnh nói:

- Thiên phú tu hành không cần hỏi, có thể trở thành tuấn tài một đời, chắc chắn là không tệ rồi!

Đại biểu tỷ nói:

- Tục truyền hắn từng có con mắt không gì không nhìn được, lúc hành tẩu trong Tịnh Thổ từng tranh phong với người ta, thuật pháp của đối phương thi triển ra hắn lại hóa giải trong chớp mắt. Có thể thấy có bảy tám phần là thật, phần thiên tư này quả thực có thể dùng hiếm thấy để hình dung!

Nói rồi nàng cũng có chút ngạc nhiên. Cau mày nói:

- Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?

Phương Hành cười hắc hắc hai tiếng, cũng không đáp, chỉ khoát tay chặn lại, nói:

- Không cần nói nữa, trong lòng ta đã có tính toán!

Đại biểu tỷ ngẩn ngơ, nói:

- Có tính toán gì?

Phương Hành lại không chịu đáp. Yếu ớt thở dài, mất mát nói:

- Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy có chút bi ai!

Chỉ có điều sự mất mát này chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, rất nhanh hắn vòng mấy tròng mắt, cười hì hì nói:

- Bắc Minh gia có tiền không?

Đại biểu tỷ hết chỗ nói, lạnh giọng cười nói:

- Không nên dùng từ ngữ như vậy để vũ nhục Bắc Minh gia Tịnh Thổ!

Ánh mắt của Phương Hành sáng lên:

- Có thế lực không?

Đại biểu tỷ hừ lạnh một tiếng nói:

- Cho dù Đại Dương Thần lão tiền bối cũng phải lễ kính với Bắc Minh tộc!

Phương Hành cười nói:

- Vậy ta an tâm rồi!

Chân mày của đại biểu tỷ nhíu chặt, thấp giọng nói:

- Vậy rốt cục ngươi có đi theo ta hay không?

Phương Hành khoát khoát tay:

- Lần này trước hết ta chưa đi được, ta chợt phát hiện chuyện nằm vùng khá vui vẻ, cho nên quyết định ở lại, nghĩ cách tiến vào Chư Tử Đạo tràng giúp Ma chúng ta, à không đúng, là Tịnh Thổ, giúp Tịnh Thổ chúng ta làm nằm vùng, thời điểm thích hợp sẽ nội ứng ngoại hợp với các ngươi, ừm, ngươi cứ nói vậy với lão tổ tông đi, vì tương lai Tịnh Thổ chúng ta, ta sẽ liều mạng!

Nói đến cuối cùng, vẻ mặt nghiêm túc, dáng vẻ hùng hồn chính nghĩa.

Đại biểu tỷ lại nhìn mà nhíu chặt mày, một lát sau mới nói:

- Thật hay giả?

Phương Hành giận dữ, chỉ vào mũi của mình:

- Ngay cả việc nằm vùng ta cũng làm, ngươi lại đi hoài nghi ta?

Đại biểu tỷ cũng có chút luống cuống, kéo cánh tay của hắn, nói:

- Ta không có, chẳng qua là cảm thấy như vậy quá nguy hiểm mà thôi.

Phương Hành nói:

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, như vậy sẽ lập được đại công, mới kiếm được công đức!

Đại biểu tỷ lại sợ run lên, hồi lâu mới nói:

- Nếu ngươi có thể thành công, thật sự có thể kiếm được không ít công đức!

Cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, khẽ thở dài:

- Ta cũng biết ngươi đã có chủ ý, nếu quyết định vậy thì ta cũng sẽ không ép ngươi, cho dù ngươi là thật tâm hay giả ý, chỉ hy vọng ngươi hiểu rõ, lão tổ tông thực sự rất hy vọng ngươi có thể trở về, những lời này ta cũng không nói thêm nữa, món đồ này ngươi cất đi, nếu như muốn tìm ta, liền vận chuyển phù văn này thì sẽ có thể trực tiếp truyền âm với ta.

Vừa nói chuyện, lại đưa qua một cái ngọc phù màu đen, thoạt nhìn có chút cổ quái.

- Ồ?

Phương Hành nhận lấy quan sát, nói:

- Không giống với ngọc phù truyền âm bình thường nhỉ, có thể cho nó bắn ra huyễn ảnh không?

Đại biểu tỷ lắc đầu nói:

- Không thể, chỉ có thể truyền âm với người khác, giữa Thần Châu và Tịnh Thổ cách nhau một Ma Uyên pháp tắc vỡ nát, ngọc phù truyền âm thông thường căn bản không dùng được, cho dù là bảo khí có thể bỏ thần niệm vào cũng vô dụng, nhưng loại ngọc phù truyền âm đặc chế chuyên dùng này lại rất có hiệu quả, trước đó ta đã dùng nó liên hệ với lão tổ tông, ngươi mang theo nó cho dù vào Ma Uyên cũng có thể nói chuyện cùng ta!

- Được rồi!

Phương Hành sảng khoái cất đi, vội vàng chia tay với đại biểu tỷ.

- Vậy ngươi bảo trọng!

Đại biểu tỷ có chút lo lắng thở dài, do dự một lát, vẫn thừa dịp hỗn loạn, dẫn theo quái ngư rời đi.

Chỉ là trong lòng nàng, lại mơ hồ cảm thấy Phương Hành có gì đó không đúng.

Lúc đầu sau khi hắn nghe mình nói thân thế của hắn thì vẫn có chút cảm giác nặng nề, chuyện này cũng có thể hiểu được. Cho dù là ai khi chợt phát hiện ra thân thế của mình, hơn nữa còn lẫn lộn giữa Tịnh Thổ và Thần Châu thì chắc chắn đều có chút áp lực, nhưng bây giờ hắn chợt có vẻ nhanh nhẹn hơn, còn chủ động yêu cầu ở lại Thần Châu, lẻn vào Chư Tử Đạo viện nằm vùng, có vẻ khiến người ta có chút khó hiểu.

Còn Phương Hành thì cười hì hì phất phất tay với đại biểu tỷ, hào hứng khiêng bao tải quay trở lại nơi để pháp thuyền.

Cũng không biết nghĩ tới điều gì, trong quá trình đón gió mát chạy trốn, trên mặt hắn xuất hiện một nụ cười thần bí.

- Kiếp đạo chúng ta xem ra cần dùng đây!

Chương 787: Khi Thiên Ngọc Điệp

Đại trận tiếp dẫn xuất hiện sai lệch, cả tòa Bạch Ngọc kinh lâm vào không khí căng thẳng.

Đại trận đã thành, cho dù thần tiên tới cũng không thể thay đổi được, phù văn đã rơi vào Ma Uyên, vậy tương lai cơ duyên Cửu Quan đã định trước sẽ rơi vào Ma Uyên rồi, còn đối với Ma Uyên, cho dù là Thánh Nhân cũng không nắm chắc có thể ở đó một tay che trời, chỉ có điều dù sao Thánh Nhân cũng là Thánh Nhân, mạnh mẽ vang dội, mưu trí quyết đoán, nhanh chóng liền định ra mưu lược, có cùng suy nghĩ với đại biểu tỷ. Một cái phù chiếu nhanh chóng treo cao trên bầu trời Bạch Ngọc kinh, phù văn tự có thần tính, bên trong trăm ngàn dặm, tu sĩ tầm thường nhìn lại liền biết được nội dung bên trong nó.

- Tạo hóa trời giáng, không phải cạnh tranh không đáng. Yêu nghiệt Ma Châu hoành hành, làm loạn đại kế của Thần Châu ta, Cửu Thiên tiếp dẫn đại trận chịu quấy rối bên ngoài nên cơ duyên đã bị chếch đi, định ở Ma Uyên. Đệ tử Thần Châu anh dũng xông trận sát nhập Ma Uyên, tham gia vào bí mật của thiên địa, làm uy danh của Thần Châu vươn xa. Hiện tại Bạch Ngọc kinh phụng phù chiếu này, phàm là người của thế gia tông môn Thần Châu đều có thể phụng chiếu tới Ma Uyên đấu với yêu nghiệt ma chủng, đoạt triệu dặm Ma Uyên đợi tạo hóa trời giáng, đương nhiên sẽ nhận được tiên duyên, Thánh Nhân nói rằng: Phàm là người có công kiến huân sẽ được gia nhập Chư Tử đạo tràng, làm môn đồ của Thánh Nhân, làm rạng danh tiên tổ!

Phụng Thiên chiếu!

Rõ ràng là Phụng Thiên chiếu!

Cho dù là tông môn nào, môn phái nào, chiếu phù đều giống nhau, nhưng Phụng Thiên chiếu lại là một loại tối cao.

Tên như ý nghĩa, Phụng Thiên phù chiếu chính là có ý chỉ phụng theo ý trời, trảm tà lập chính.

Còn chư đạo thống bình thường sở hữu đạo đường tổ kiến chiến tu, kỳ danh, cũng thường là Phụng Thiên ý.

Bạch Ngọc kinh liệt phù chiếu này vào Phụng Thiên phù chiếu có thể thấy được sự coi trọng đối với chuyện này, hơn nữa thù lao của nó cũng cực kỳ kinh người. Người lĩnh phù chiếu này, nếu người làm được không những có thể chiếm được tiên cơ lúc tạo hóa trời giáng mà còn có thể được Thánh Nhân ưu ái, gia nhập vào Chư Tử đạo trường, phải biết rằng, đây vốn là chỉ có để tử của chư đại đạo thống mới có cơ hội, hơn nữa vốn dĩ là chư tử đạo thống chuẩn bị trước khi Huyền Vực mở ra mới thành lập, mới có thể tiến vào Huyền Vực. Bây giờ bởi vì biến cố này mà thay đổi trình tự.

Nếu cơ duyên quyết định sẽ rơi vào Ma Uyên, trước trước giờ phái người vào đó đoạt địa bàn chiến đấu triệu dặm trong Ma Uyên chắc chắn là việc bắt buộc phải làm, phù chiếu này ngụ ý rằng chiếm được địa vực trong Ma Uyên càng nhiều càng rộng thì công huân sẽ càng lớn.

Dĩ nhiên, địa vực đoạt chiến càng nhiều càng rộng, khi Huyền Vực tới sẽ có thể chiếm được càng nhiều cơ duyên hơn.

Nhất thời, một vực Bạch Ngọc kinh có vô số tu sĩ trở nên điên cuồng, tranh nhau chạy tới Bạch Ngọc kinh đoạt tiên cơ này.

Dĩ nhiên, dưới bề ngoài điên cuồng cũng có tin đồn tỏa ra.

Phần phù chiếu này nhìn như tương lai tiền đồ vô lượng, chính là một cơ hội tốt để tu sĩ bần hàn có thể thể hiện, nhưng trên thực tế nguy cơ trùng trùng.

Muốn vào Ma Uyên tranh đoạt địa vực thì nhất định phải chém giết đấu đá với đệ tử Ma Châu, đệ tử của Ma Châu là những người nổi danh hiếu chiến, dù sao tài nguyên của Ma Châu không phong phú giống như Thần Châu, có thể lớn lên ở Ma Châu không khỏi phải chém giết ra từ trong núi thây biển máu, người sau ngoan độc hơn người trước, không giống như nội đấu bên Thần Châu, người ở nơi đó đều giống nhau. Thần Châu là thiên bất lợi.

So với việc hiểu về Ma Uyên thì tu sĩ Thần Châu còn kém xa với Ma Uyên, điểm này xem như là địa lợi không bằng.

Mà một điểm quan trọng hơn nữa, chính là thiên thời.

Ma Châu đã mưu tính chuyện này hồi lâu, đệ tử các đạo thống cường đại đã sớm chuẩn bị tiến vào ma Uyên tranh đoạt địa thế, chính là lúc lực lượng mạnh nhất, mà đệ tử Thần Châu lúc này đang phân tán ở bốn phương tám hướng. Dù sao kế hoạch ban đầu các Thánh Nhân định ra chính là tạo hóa sẽ đáp xuống giữa tám thần quang, cũng chính là Trung Vực của Thần Châu, mà đệ tử của chư đạo thống cũng đều phân bố quanh Trung Vực Thần Châu, hiện tại bỗng nhiên sửa lại địa điểm trở thành Ma Uyên, những đạo thống phân bố ở những nơi khác còn không biết tới lúc nào mới đuổi kịp qua đây được.

Cố tình, Bạch Ngọc kinh căn bản không có thời gian đợi những người đó tới nữa, chỉ có thể trước tiên phái một nhóm tiến vào Ma Uyên, nếu không... đợi gom đủ người, sợ rằng tu sĩ Ma Châu sớm đã chiếm địa vực Ma Uyên tới thất thất bát bát, đến lúc đó còn đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công, đệ tử Thần Châu cũng sẽ định trước phải chịu thiệt.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ba thứ đều không chiếm được, nào còn cơ hội tốt trời ban gì nữa, rõ ràng là cơ hội tốt để chịu chết.

Chỉ có điều cho dù là như thế vẫn có vô số người, nhào tới tràn về phía Ma Uyên, lĩnh phù chiếu, sát nhập Ma Uyên.

Dù sao, nếu thật sự bởi vì nhân tố khác làm thất bại, đó là trời không giúp ta.

Nhưng nếu như ta ngay cả vào Ma Uyên này cũng không dám, vậy là do bản thân mình phế vật!

Mà bây giờ, ở sát biên giới Ma Uyên, bên cạnh Hãm Không đại trận đã xây lên một cái đài cao hơn ngàn trượng, trên đài có Thánh Nhân tự mình tọa trấn.

Ở dưới đài lại có rất nhiều tu sĩ Bạch Ngọc kinh đang cố tạo ra ba cái đường hầm lớn.

Một cái ở một bên rộng rãi nhất có rất nhiều đệ tử Bạch Ngọc kinh mang theo phù chiếu dựng thân trước thông đạo, phàm là có tu sĩ muốn vào Ma Uyên liền phải để bọn họ hỏi mấy câu, một cái phù chiếu là được xuyên qua thông đạo, tiến vào Ma Uyên.

Ở chính giữa thì có một cánh cửa, phàm là có người cầm Bạch Ngọc lệnh sẽ được trực tiếp tiến vào Ma Uyên.

Một cái bên phải lại bình thường nhất, lại đang không có ai canh giữ.

Hiện nay Phương Hành, Thần Tú, Sở Từ và Phương Lư cũng đã cải trang, trà trộn vào trong một đám người mênh mông ở gần Bạch Ngọc kinh, chuẩn bị bất cứ lúc nào sẽ tiến vào Ma Uyên. Lúc đầu hắn chỉ muốn vui đùa với Chư Tử đạo tràng một chút, chỉ có điều tình thế nghiêm trọng, Thánh Nhân không để cho cơ hội, cũng chỉ đành tiến vào Ma Uyên trước, dĩ nhiên, quan trọng hơn chính là trên tay còn có một đống Bạch Ngọc lệnh vội muốn bán ra nữa.

Đi tới trước Bạch Ngọc đài thấy được ba con đường, Phương Hành liền cùng Sở Từ, Thần Tú liếc nhau một cái, mặt nở nụ cười.

Trước đó cướp được một đống Bạch Ngọc lệnh, là chính xác rồi.

Nếu đã sớm biết vật này có diệu dụng như thế, trước đây hắn nên bao trọn mới đúng!

Lúc Bạch Ngọc đài xây cao lên, trên người bọn họ mang Bạch Ngọc lệnh cũng đã ẩn nhiên phóng ra một tin tức, lại đang dùng phương pháp bí ẩn này nói công dụng chân chính của Bạch Ngọc lệnh cho tu sĩ biết, đương nhiên đó là đặc biệt chuẩn bị cho Huyền Vực.

Bạch Ngọc lệnh chỉ là một cách gọi, quan trọng nhất của nó là một cái ngọc điệp ẩn bên trong lệnh.

Huyền Vực bốn lần giáng thế, sớm không có quy tắc giống nhau, đều bị người tu hành nắm giữ được, cũng đã nghĩ cách nhằm vào nó.

Mà hai quy củ lớn nhất trong số đó chính là người muốn vào Huyền Vực, cốt linh cần có bốn mươi trở xuống, tu vi không thể đạt đến Kim Đan.

Hai quy tắc này đã chế ước rất nhiều người đang muốn vào Huyền Vực tìm kiếm tạo hóa, mong muốn không thể thành.

Mà Thánh Nhân thiết lập thiên đại mưu kế hoàn toàn là mưu tính tỉ mỉ, đương nhiên cũng đã nghĩ tới hai loại quy củ này rồi. Phù triện ẩn trong Bạch Ngọc lệnh chính là chí bảo mấy năm gần đây mới được Thánh Nhân luyện ra, bảo này ẩn trong Bạch Ngọc lệnh, tên là Khi Thiên Ngọc Điệp, đeo nó lên người có thể làm hỗn loạn thiên cơ, che đậy tu vi và cốt linh của mình, có thể tự do ra vào Huyền Vực, không bị quy tắc Huyền Quan ngăn cản.

Chỉ có điều chuyện này cũng có một cực hạn, đó chính là cốt linh không thể ngoài ba trăm tuổi, tu vi không thể cao hơn Nguyên Anh.

Mà quy củ này cũng là nguyên nhân một nhóm đạo tử và thần tử của chư đại đạo thống ra sức áp chế tu vi của bản thân, mạnh mẽ ở lại cảnh giới Nguyên Anh. Bọn họ đã sớm nhận được chút tin tức, từ sớm đã chuẩn bị cho hành trình vào Huyền Vực này rồi.

Lúc đầu, loại Bạch Ngọc lệnh này Thánh Nhân chỉ luyện chế một trăm miếng, chỉ chuẩn bị cho một nhóm tiểu bối thần tử của mỗi đại đạo thống.

Người có tư cách tiến vào Chư Tử Đạo tràng mới có tư cách có được một tấm, người có tư cách có được Bạch Ngọc lệnh mới có tư cách tiến vào Huyền Vực.

Chỉ có điều bây giờ xảy ra biến cố, bị tu sĩ Ma Châu làm rối loạn kế hoạch, Thần Châu đã mất tiên cơ, trong chốc lát không ai có thể dùng được. Rơi vào đường cùng, ba vị Thánh Nhân cũng chỉ có thể gấp gáp chế tạo ra một nhóm Phụng Thiên phù chiếu, Phụng Thiên phù chiếu đó cũng có thần lực tương tự, có thể che giấu cốt linh và khí cơ của tu sĩ khi tiến vào Ma Uyên, chỉ có điều dù sao cũng là gấp gáp chế tạo ra, thần lực kém xa so với Bạch Ngọc lệnh, chỉ có thể che đậy cốt linh quá trăm tuổi, tu sĩ có tu vi chưa tới Kim Đan đại thừa, hơn nữa thời gian hữu hạn, sau khi thần lực hao hết sạch thì sẽ mất đi lực che chở.

Tu sĩ lĩnh Phụng Thiên phù chiếu này, trước khi tiến vào lối đi kia chính là được trịnh trọng dặn dò những lời này.

Còn như lối đi ở bên phải kia là ai muốn vào thì vào, vốn có rất nhiều cảnh giới Trúc Cơ, tu sĩ có cốt linh mới bốn mươi tuổi tới đây tìm tiên duyên, bọn họ cái gì cũng không cần, có thể tiến vào Huyền Vực, cũng có một chút điều kiện không phù hợp, nhưng dự định thừa cơ hội này trước tiên tiến vào Ma Uyên hoặc là đoạt Bạch Ngọc lệnh của người khác, hoặc là thừa dịp trước khi Huyền Vực phủ xuống mà đuổi ra ngoài, cũng không cần cản từng người một.

Ngày đài cao này được xây lên, từng đám tu sĩ chạy tới, tổng số không dưới mười vạn, nhưng có nhiều loại điều kiện quy định nên người có thể tiến vào bên trong cũng chỉ lác đác, đa số người đều do dự bất định, ở lại nơi này vây xem mà thôi.

Cũng có quá nhiều người thực sự có lòng giết địch, nhưng lại không có lực khi thiên!

Bạch Ngọc lệnh quá mức quý giá, có bao nhiêu người có thể có được chứ?

Mà Phụng Thiên phù chiếu dù sao cũng có

thần lực hữu hạn, thử hỏi tu sĩ thông thường, sau trăm tuổi có thể tu được cảnh giới Kim Đan có được mấy người?

Cho dù ở nơi khởi nguồn của đạo như Thần Châu này, dưới tình huống bình thường có thể kết đan cũng thường là ngoài ba trăm tuổi, nói đơn giản thì đừng nói là vật hiếm có như Bạch Ngọc lệnh, cho dù có tư cách lĩnh Phụng Thiên chiếu cũng phải xem cấp bậc chân truyền như thế nào.

- Đây chính là cơ hội làm ăn đó!

Phương Hành quả thực rất thích quy củ này, sau khi nhận được tin này liền nhanh chóng thương lượng với Thần Tú và Sở Từ, sau đó phân cho bọn họ mỗi người bốn, năm tấm Bạch Ngọc lệnh, lặng lẽ giữ, đi xung quanh Bạch Ngọc đài vòng vo tìm kiếm.

Không bao lâu, trong mắt liền nhìn thấy một tu sĩ mặc xích hắc bào, cầm đại mã kim đao ngồi trên mặt đất cách đó không xa, nhìn dáng vẻ là đang tức giận, trên người khí cơ cuồn cuộn, hung thần ác sát, xung quanh trong vòng mười trượng không có ai dám tới gần. Liếc mắt nhìn qua hẳn là vì cốt linh và tu vi hạn chế không vào được Huyền Vực, Phương Hành nhắm tới, hắng giọng một cái, liền chắp tay đi về phía tráng hán này.

Tráng hán tuổi khoảng hai trăm bốn mươi, tu vi đã Kim Đan đại thừa, là một tán tu tới từ Thần Châu Đông Vực Bồng Lai tiên đảo, hùng tâm tráng chí mà đến, lại không vào được Ma Uyên, đang tự buồn bực, nhìn thấy một tên hòa thượng dởm quỷ dị đi tới phía mình thì trong bụng lại càng không vui vẻ, hừ lạnh một tiếng, khí cơ trên người nở rộ muốn hòa thượng này chủ động cút khỏi tầm mắt của mình, tránh làm mình phiền lòng.

Lại không ngờ tới hòa thượng này làm như không thấy lửa giận của mình, vẫn đi tới, nhìn xung quanh không có ai chú ý tới liền nhanh chóng vạch tăng bào lên, cho y nhìn thoáng qua bài tử màu trắng trong ngực, vẻ mặt thần bí, thấp giọng nói:

- Vị huynh đài này, muốn điệp không?

Chương 788: Ép mua buộc bán

- Điệp? Điệp gì cơ?

Tráng hán tới từ Bồng Lai mắt lạnh nhìn Phương Hành, ánh mắt rất bất thiện.

- Khi Thiên Ngọc Điệp đó...

Khuôn mặt của Phương Hành nghiêm túc ở trước mặt y sáng lên một cái, thấp giọng nói:

- Đây là đồ tốt đó, người bình thường không có được, chính là thứ mà Thánh Nhân đặc biệt luyện chế ra nhằm vào Huyền Vực, thần diệu phi thường, mang theo trên người thì thắt lưng sẽ không đau nhức, chân không mỏi mệt, buổi sáng nhất trụ kình thiên, còn có thể che lấp khí cơ của bản thân, Kim Đan đại thừa cũng có thể đi vào Huyền Vực, thả tay thả chân cướp bảo bối... Phải biết rằng, không phải nhân vật cấp bậc thần tử của một tông một đạo thì sẽ không có được thứ này, ngươi là người đầu tiên hôm nay ta khai trương, ta cho ngươi được lợi một chút, chỉ lấy ngươi một vạn lượng linh tinh, thế nào?

Tráng hán kia nhìn thoáng qua Bạch Ngọc lệnh, lại liếc mắt nhìn Phương Hành, trợn tròn cả mắt.

- Được rồi được rồi, ta sẽ cho ngươi được lợi một chút, chín nghìn chín trăm chín mươi chín, thế nào?

Phương Hành cho rằng đối phương chê đắt, nhịn đau giảm cho y một chút.

- Tên tiểu khốn kiếp này, ngươi dám trêu ta?

Tráng hán này rốt cục không nhịn được nữa, một phát nắm chặt Phương Hành, phẫn nộ quát:

- Bạch Ngọc lệnh là thứ trân quý bậc nào, chỉ bằng vào ngươi mà có thể có được à? Dám làm hàng giả lừa gạt mỗ gia, không biết vật này sẽ giết chết người sao?

Nói rồi quơ quả đấm, đánh về phía Phương Hành.

- Cái con mẹ nhà ngươi chứ!

Phương Hành cũng bị chọc tức, một cước đạp y ngã trên mặt đất, giận dữ nói:

- Ta nhìn giống đi lừa người sao?

Tráng hán kia cũng sửng sốt, không ngờ hòa thượng tầm thường này lại lợi hại như vậy, nhảy dựng lên đã đánh thật, chỉ có điều mới vừa ngẩng đầu một cái liền thấy một cái mõ lớn đập trúng mặt mình, nhất thời đầu óc nặng chịch, chậm rãi nằm xuống đất.

- Dám bất kính với sư huynh của ta à?

Phía sau tráng hán, Thần Tú giận dữ thu hồi cái mõ, lại uốn lượn lắt léo nói với Phương Hành:

- Sư huynh, làm ăn không khá lắm hả?

- Ngươi cũng chưa bán được đi?

Phương Hành nhìn Thần Tú một cái, giận dữ thu hồi Bạch Ngọc lệnh.

- Không bán được cái nào, đều coi ta là kẻ lừa gạt thôi...

Thần Tú ủy khuất nói, xem ra tâm tình rất uể oải, chỉ có điều lại nhanh chóng vui vẻ lấy ra một khối Linh Tinh cho Phương Hành xem, có chút đắc ý nói:

- Chỉ có điều vừa rồi ngược lại có một nữ tu bóp một cái vào mặt ta, sau đó thưởng cho ta mười hai Linh Tinh...

- Ặc... xem ra ngươi rất có thực lực ăn chén cơm này...

Phương Hành tiện tay nhận lấy mười hai Linh Tinh này rồi nhét vào ngực mình, sau đó nâng cằm lên, nghiêm túc suy tư đối sách.

Thần Tú nhìn thoáng qua bàn tay trống không của mình, có phần đờ ra, một lát sau mới nói:

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ đây?

Phương Hành suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên ngồi chồm hổm xuống. Ở trên người thanh niên lực lưỡng bị đánh ngất ở nơi này tìm ra một cái túi trữ vật, mở ra vừa xem thì nhất thời phì một tiếng, mắng:

- Đường đường là Kim Đan đại thừa, vậy mà lại chỉ có không tới một trăm lượng Linh Tinh, pháp bảo cũng không có vài món, sao lại lăn lộn ở đây được, thật mất mặt...

Căm giận thu hồi, lại mạnh mẽ nhét Bạch Ngọc lệnh vào trong ngực y rồi xoay người rời đi.

- Tiểu gia ta không tin không bán ra được. Ép mua buộc bán!

Phương Hành bị chọc tức.

Lòng người không hiểu, làm ăn không dễ làm!

Tốt bụng mang cơ duyên tới cho đám khốn kiếp này, vậy mà mỗi người đều không xem ra gì, liên tục tìm thêm nhiều người mua cũng đều đường đường là tu sĩ Kim Đan, nhưng ngay cả một chút ánh mắt cũng không có, rõ ràng là Bạch Ngọc lệnh thứ thiệt, kết quả khi đưa tới trước mặt những người đó mỗi người đều nhìn mình như nhìn một kẻ ngu, có người giận không nhịn được còn muốn thu thập mình, có người không thèm quan tâm tới lý lẽ, ánh mắt khinh bỉ, thậm chí còn có một tên khốn kiếp muốn tới Bạch Ngọc kinh tố cáo mình nữa. Tức giận nhưng hắn không thể làm gì khác hơn là để cho Thần Tú đánh ngã từng người họ trên mặt đất...

Đi vòng vo cho tới trưa, không có một người nào chân chính bán đi được, trong lòng lại có thêm vài cái túi trữ vật.

Thời gian dần trôi, tu sĩ tụ tập ở gần Bạch

Ngọc đài này ngược lại càng ngày càng nhiều, đã có vài nhân mã của đại đạo thống tới trước Bạch Ngọc đài, chuẩn bị tiễn thần tử cùng tùy tùng nhà mình sát nhập vào Ma Uyên. Trong đó mười hai lâu Bạch Ngọc kinh chắc chắn là chói mắt nhất, dù sao tương đương với một nửa chủ nhân, mà một vài đạo thống khác cũng đã nhao nhao tới rồi, liên tục không ngừng, làm người xung quanh càng ngày càng nhiều.

Mỗi một phe đạo thống đều vây quanh một vị thần tử hoặc đạo tử, lấy Bạch Ngọc lệnh làm thứ quý trọng, cho dù đại đạo thống một phương cũng chỉ có được một tấm, mà người lấy được Bạch Ngọc lệnh này chắc chắn giống như niềm hy vọng của cả đạo thống, đạo thống có thể đạt được lợi ích từ trong Huyền Vực hay không, có thể trổ hết tài năng hay không, hy vọng đó liền đặt trên người bọn họ, có thể nói là một người gánh vác khí vận của cả môn phái.

Mà những nhân vật thiên kiêu này cũng tụ tập ở giữa lối đi phía trước, nho nhã lễ độ, thấp giọng hàn huyên, hoặc bất động phát hiện người nào có sự uy hiếp với mình hoặc đàm luận nói chuyện với nhau định ra đồng minh công thủ, chói lóa mắt, giống như ánh sao lóng lánh...

- Vị kia là Lý Trường Uyên, lâu chủ Trảm Tà lâu sao? Quả nhiên phong độ nho nhã, giống như trích tiên...

- Hồng Tuệ tiên tử của Đan Tiên lâu xác thực là giống như trong truyền thuyết, da như mỡ đông, mi tâm đỏ hồng một điểm, thiên kiều bá mị...

- Hỏa chân nhân của Tử Vân động cũng tới rồi, trời sinh hỏa linh huyết mạch, mới chưa tới ba trăm tuổi đã có đạo thống của riêng mình rồi...

Trong đám người xung quanh thỉnh thoảng vang lên tiếng tán thán, bàn tán ầm ĩ, mỗi người dáng vẻ như thần tiên vậy.

Làm Phương Hành không còn tâm tư bán hàng nữa, ngồi chồm hổm dưới đất suy nghĩ, bọn người kia mỗi người đều nổi danh như vậy, chỉ mới lộ mặt đã giống như chân tiên hạ phàm, làm sao đường đường là Kiếp đạo Thống Thiên chân nhân lại không có ai quan tâm vậy?

- Yêu nghiệt, còn muốn chạy đi hướng nào?

Ngay lúc đoàn người đang đàm luận không ngừng lại chợt nghe phia đông có một tiếng quát đằng đằng sát khí truyền tới, chúng tu kinh ngạc quay đầu lại nhìn liền nhìn thấy ở hướng đó bỗng nhiên có người đang chém giết lẫn nhau, giữa không trung trong tầng mây, một nam tử khí vũ hiên ngang, người mặc quần áo tuyết trắng bước trên mây đuổi theo, thân hình phiêu tử, tay áo phất tung, thiên tư kinh người khó tả, cố tình tốc độ còn nhanh tới mức khó có thể tin. Trong tiếng hét vang đã lướt ra ngoài mười mấy dặm, đuổi tới một đóa kim vân ở phía trước, vỗ chưởng ra ngoài, chưởng lực đáng sợ, xé rách không trung.

- Con mẹ tên Lư Phân khốn kiếp nhà ngươi, đuổi ta mấy vạn dặm rồi, còn chưa thôi hả, chọc giận ta thì Đại Kim gia ta sẽ giết ngươi...

Trong kim vân có một tiếng quái khiếu vang lên, đang liều mạng đào tẩu, dưới một chưởng ngoan độc của nam tử áo dài trắng đánh ra đã làm đóa kim vân kia chấn động trôi tán loạn mới lộ ra dáng vẻ sinh linh bên trong mây, rõ ràng là một con ô nha cực lớn cao khoảng ba bốn trượng, một thân lông vũ vàng óng ánh, thoạt nhìn có thể nói là thần uy lẫm liệt, chỉ có điều vừa lên tiếng đã giống một tên lưu manh, tuy nói có vẻ uy phong nhưng lại trốn giống như tôn tử, vừa kêu to vừa giương hai cái kim sí vỗ vào không trung, bỗng nhiên như một tia chớp màu vàng, đáng sợ.

Nhưng nó nhanh, nam tử áo bào trắng còn nhanh hơn, thấy nó lại kéo dài khoảng cách với mình thì nhướn mày, dưới chân đạp vào hư không ngầm uẩn đạo văn, như chân tiên ngự phong, tư thế ưu mỹ tốc độ lại nhanh tới mức khó có thể hình dung, một bước không dừng đuổi theo ô nha, tốc độ lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được mà rút ngắn khoảng cách, trong miệng thì lạnh giọng hét lớn:

- Yêu nghiệt đã bị làm thịt, ngươi đã như chó nhà có tang, còn dám khẩu xuất cuồng ngôn! Đồ của Thái Thượng đạo thống ta ngươi cần phải trả, bằng không cho dù ta phải truy sát ngươi đến chân trời góc biển cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Một người một nha nhanh chóng khác thường, một đuổi một chạy trong nháy mắt đã bay đến bầu trời của vùng này, cũng đến lúc này chúng tu mới phát hiện, trên người kim sắc ô nha kia có nhiều vết thương, đang có từng giọt máu kim sắc rơi xuống, bên trong ẩn chứa sức mạnh khí huyết đáng sợ, có thể thấy được thân thể mạnh mẽ đến mức tột cùng, nghe bọn họ nói dường như một đuổi một chạy thế này đã được một ngày rồi. Đến lúc này, ô nha dù sao cũng đã bị thương, tốc độ đang dần chậm lại, còn nam tử áo bào trắng thì hăng hái thần uy, từng bước ép sát.

- Vị phía sau kia là truyền nhân của Thái Thượng đạo thống?

Chư tu có mặt xa xa nghe được bọn họ hét lớn, tất cả đều kinh ngạc.

Thái Thượng đạo thống di đồ xuất thế đã từng có thể nói là đệ nhất đại tông trong thế gian, chuyện thành lập đạo thống ở Bắc Vực đã truyền khắp Thần Châu, chúng tu cũng không xa lạ gì với chuyện này, vừa nghe được người kia nói liền có nhiều người nổi lên tâm tư, thấp giọng nghị luận.

- Con ô nha kia... hình như là đệ tử Phù Tang sơn Yêu địa, cũng là một nhân vật, chỉ có điều thanh danh không tốt...

- Đâu chỉ không tốt? Có người nói trước đây có quan hệ tâm đầu ý hợp với ma đầu kia, cũng không làm bao nhiêu chuyện tốt, tính là chuột chạy qua đường cũng không xê xích gì nhiều, không biết có bao nhiêu người muốn trảm nó trừ hại, chỉ là bản lĩnh của nó không nhỏ, đã chiếm được nhiều lợi ích...

- Ha ha, nhìn ý này, dường như nó lại trộm đồ trong Thái Thượng đạo thống rồi, thật đúng là tìm đường chết, lại bị đuổi giết rồi...

Nhất thời có không ít người nhận ra được thân phận của kim ô, người nhìn có chút hả hê cũng có, người có vẻ mặt kinh ngạc cũng có.

- Đuổi cái rắm đại gia ngươi ấy, Thái Thượng đạo thống là của huynh đệ nhà ta, từ lúc nào thành nhà ngươi rồi?

Nhìn thấy nam tử áo bào trắng lại đuổi theo, ô nha kim sắc gấp gáp vỗ hai cánh, liều mạng vỗ vào không trung nhanh chóng tăng tốc độ, ý muốn lần thứ hai kéo dài khoảng cách, trong miệng thì giận dữ kêu to:

- Hơn nữa, đây là Thái Thượng Bất Tử kinh mà Đại Kim Gia ta có được từ trong Huyền Vực Nam Chiêm, vì sao phải cho ngươi? Lữ gia các ngươi hôm qua mai phục ám toán ta, con mẹ nó tìm ba Nguyên Anh tới vây công ta, còn biết xấu hổ hay không hả? Thù này ta nhớ kỹ rồi, sau này không diệt cả nhà Lữ gia ngươi cả nhà ta sẽ không họ Phương...

- Ha ha, kinh văn kia vốn dĩ xuất xứ từ Thái Thượng đạo thống, ta cũng được tiền bối chỉ điểm mới biết kinh văn này ở trên người ngươi, ta là di thế truyền nhân của Thái Thượng đạo thống, lấy lại kinh văn này là chuyện thiên kinh địa nghĩa, khuyên nhẹ ngươi còn không bằng lòng, ta liền vươn tay tới mà thôi!

Nam tử mặc áo bào trắng lớn tiếng hét lên, đột nhiên chân đạp cửu thiên, bước đầu tiên huyền ảo khó nói lên lời, vậy mà lại như rút ngắn khoảng cách không gian, trong nháy mắt lần thứ hai chạy tới phía sau kim sắc ô nha, niết một cái quyền bổ ra ầm ầm, trong miệng phát ra lôi âm chấn động giống như thần chỉ:

- Ngươi và ma đầu đã làm ra rất nhiều chuyện ác, hắn đã đền tội rồi, ngươi còn sống tạm, hôm nay ta liền lấy lại kinh văn, đồng thời trừ hại...

- Ùng ùng...

Dường như gã đang cố ý muốn dưới ánh mắt chú mục của chúng tu một phát đánh chết con quạ đen này, một quyền ấn này đánh ra bỗng nhiên xé rách từng lớp trên không trung, dẫn tới trên hư không chợt hiệt một tia hắc sắc uy thế khó lường, tạo thành quyền phong ngập trời đánh thẳng xuống Kim Ô.

Chương 789: Có ta ở đây, ngươi không chém được hắn!

- Oa oa... Ta sẽ đặc biệt liều mạng với ngươi...

Quyền ấn kia giáng từ trên trời xuống, Đại Kim Ô đã rất khó để né được, mắt nó nhìn thấy vậy cũng vội vã kêu to một tiếng rồi vỗ hai cánh, quay người sang há to miệng, lại xoay mình trong chốc lát hộc ra một ánh kiếm màu vàng óng. Kiếm quang kia lại ẩn chứa thần uy khó có thể dùng lời diễn tả được, cùng với kiếm quang làm thiên địa ảm đạm, tựa như bị ánh kiếm này dẫn tất cả ánh sáng trong thiên địa, trong thời gian ngắn xẹt qua trời cao, chém chết một quyền ấn mà nam tử áo bào trắng giáng từ trên trời xuống, thần uy trên thân kiếm thậm chí làm nam tử áo bào trắng không thể không lui lại, tạm lánh ra bên ngoài.

- Vèo...

Một tia kiếm quang bức lui nam tử áo bào trắng rồi lại lộn trở lại bên người Đại Kim Ô, trôi nổi giữa không trung. Chúng tu chăm chú nhìn lên mới phát hiện rõ ràng là một con tiểu ô nha dáng dấp trông rất sống động, chỉ là toàn thân đều do kiếm khí đáng sợ hợp thành, giống như thần binh lại giống như thuật pháp, huyền ảo khó hiểu, nhưng thần uy đáng sợ bên trên cũng cực kỳ chân thực, tu vi yếu một chút thậm chí còn không dám nhìn.

- Đây chẳng lẽ là dị bảo kiếm thai lần trước Huyền Quan giáng Nam Chiêm xuất hiện sao? Uy lực quả nhiên đáng sợ!

- Kiếm thai bình thường ta cũng đã gặp, tuy là thần dị nhưng uy lực dường như còn kém xa con ô nha này...

- Đây là một món dị bảo đó...

Phía dưới, mơ hồ có tu sĩ thấp giọng thốt lên kinh ngạc, con mắt sáng lên, còn có người rục rịch.

Nếu không phải danh hào truyền nhân của Thái Thượng đạo thống cũng rất đáng sợ, nói không chừng đã có người lên trời trảm Kim Ô đoạt kiếm thai rồi.

- Kiếm linh này của ngươi quả nhiên là có uy lực không tầm thường, chỉ tiếc khí giới tiện tay của ta không cầm trong tay, bằng không há lại cho ngươi sống tới bây giờ?

Nam tử áo bào trắng chắp hai tay sau lưng, nhìn thấy Kim Ô thở hổn hển, không trốn nữa thì gã cũng liền từ từ đi tới trước, giọng nói thờ ơ, ung dung:

- Chỉ có điều kiếm linh này là do ngươi dùng khí huyết thúc giục nhỉ! Ngươi trộm kinh văn của Thái Thượng đạo thống ta, tu luyện được nhục thân kinh người, nhưng từ hôm qua bị thương máu đã chảy tới hôm nay, còn lại bao nhiêu khí huyết có thể dùng được? Mau mau hàng phục với ta tránh bị khổ sở...

Một câu nói này lúc nói đến cuối cùng đột nhiên thân hình vọt tới phía trước, một quyền đánh ra dẫn từng sóng gợn trên không.

Kim ô kinh hãi, kêu to một tiếng, lần nữa vung kim sắc kiếm linh chém về phía trước, cứng rắn phá tan quyền ấn của gã. Nhưng chẳng ai ngờ tới lúc ra một quyền này, nam tử áo bào trắng lại đột nhiên bước một bước sang bên cạnh, bước này linh xảo đến mức tột cùng, thân hình cũng biến thành uyển diệu như tiên phong đạo uẩn, ngoài dự đoán của mọi người xuất hiện ở phía sau của kim ô, quyền như cự thương nhắm thẳng vào sau lưng của kim ô...

Lấy thần lực của gã, cho dù thân thể của kim ô cường thịnh hơn nữa, dưới một quyền này cũng sẽ bị thương nặng.

- Oa...

Kim ô kêu to, muốn triệu hồi kiếm linh tới đã không kịp nữa, chỉ có thể rống giận, thúc giục khí huyết để đỡ lấy.

- Tên khốn này, ta giết chết ngươi...

Lúc trận ác chiến tới mức gấp rút, phía dưới lại sớm có một người như đỏ cả mắt lên.

Phương Hành cũng không ngờ tới sẽ gặp được Đại Kim Ô và Lữ Phụng Tiên ở đây, hơn nữa Lữ Phụng Tiên còn đang đuổi giết Đại

Kim Ô. Tên khốn kiếp này trước đây tốc độ chậm như con rùa, sao mới vài ngày không gặp thì đã không thua gì so với Đại Kim Ô rồi?

Mà nguyên nhân gã truy sát Đại Kim Ô, trong vài câu đối thoại của bọn họ mà hắn nghe được từ xa thì cũng đã hiểu nguyên do. Bất ngờ chính là bởi vì Đại Kim Ô tu luyện Thái Thượng Bất Tử kinh, kinh văn này là Đại Kim Ô có được từ Huyền Vực Nam Chiêm, chính là một trong Thái Thượng cửu kinh, ban đầu mình thừa kế truyền thừa Thái Thượng đạo thống xong cũng từng tới Yêu địa tìm nó, học được kinh văn này, còn Lữ Phụng Tiên hiển nhiên cũng không biết được bí mật đó, chuyện mai phục ám toán Đại Kim Ô là vì muốn đoạt kinh văn kia.

Theo như lời của gã nói thì là do một vị tiền bối chỉ điểm, hay là các bậc tiền bối đó có thể thôi diễn ra chuyện Đại Kim Ô học được Thái Thượng Bất Tử kinh nên tìm được phương vị của nó, nói vậy cũng không phải là một người tầm thường. Phương Hành không tự chủ được nhớ lại ánh mắt ngày đó nhìn hắn từ sau mây, tâm tình cực kỳ nghiêm trọng. Hắn vốn không muốn hiện thân ở đây, chỉ chờ hai người này một đuổi một chạy đi xa đây một chút rồi sẽ ra mặt tương trợ, nhưng không ngờ tới tên họ Lữ lại ác như vậy, Đại Kim Ô đã rơi vào nguy cảnh, mình mà còn không ra tay nữa thì không phải là người.

- Con lừa ngốc kia, ta phải ra tay giúp hắn thôi, nếu lát nữa có phiền phức, trước tiên ngươi mang tiểu tức phụ của ta đi...

- Aiz aiz, sư huynh, con quạ đen này là ai...

- Là nhị đương gia nhà chúng ta...

Một luồng thần niệm truyền vào đầu của Thần Tú, Phương Hành liền muốn đạp không mà lên.

Nhưng vào lúc này đột nhiên nghe được trên không trung có một tiếng hét lớn:

- Đại Ô Nha đừng hoảng hốt, ta tới giúp ngươi...

- Rầm rầm

Tuy chỉ có một tiếng hét lớn nhưng lại đột nhiên có hai người xuất thủ.

Ở chỗ cách Đại Kim Ô và Lữ Phụng Tiên không xa đột nhiên có một thiếu niên xấu xí đầu tóc rối tung nhảy ra, trên người mặc một bộ quái bào, hai chân xích thước, trong miệng kêu lên kỳ lạ, một thân quỷ khí lành lạnh xoay mình một cái liền chuyển dời không trung, sau đó quỷ khí bắt đầu tỏa ngập trời, dựng lên một bàn tay khổng lồ hung hăng túm về phía sau lưng Lữ Phụng Tiên, bàn tay to lướt qua, trên không trung cũng phải ảm đạm.

Đã nhận ra quỷ lệ khí kinh người trên bàn tay này, trong lòng Lữ Phụng Tiên cũng cả kinh, không kịp bắt lấy Kim Ô, thân hình đột nhiên cuốn đi, trong nháy mắt đã vọt ra ngoài mười trượng, thoát được một cái vồ của quỷ thủ này, chau mày quát hỏi:

- Ngươi là người phương nào?

Thiếu niên xấu xí bức lui Lữ Phụng Tiên, thân hình chắn trước người Đại Kim Ô, cười lạnh nói:

- Bản thái tử chính là Lệ Anh của Đại Tuyết sơn Nam Chiêm, là bằng hữu của nó, cũng là anh em kết nghĩa của ma đầu trong đầu ngươi, ngươi muốn làm nó bị thương, ở trước mặt bản thái tử thì không được...

- Nam Chiêm Đại Tuyết sơn?

Ánh mắt của Lữ Phụng Tiên hơi khựng lại, lạnh giọng cười thản nhiên nói:

- Ta muốn thu hồi vật của Thái Thượng đạo thống, ai cũng không ngăn cản được ta!

Sát khí trên người cực thịnh, liền muốn tiếp tục ra tay lần nữa.

Nhưng đúng vào lúc này, gã đột nhiên rùng mình một cái, trong giây lát bứt ra ngoài đồng thời huy quyền vung ra, không ngờ có một thanh trường thương xung quanh quấn thanh khí đâm từ chỗ ót của gã, cũng may phản ứng của gã cực nhanh, đúng lúc bứt ra tránh được, đồng thời huy quyền ra, bằng không ngay lập tức sẽ bị một thương này đâm xuyên qua đầu, nhìn uy lực của thương này, sợ là ngay cả thần hồn cũng không thể trốn thoát được...

- Ngươi là người phương nào?

Trong lòng Lữ Phụng Tiên đã để ý tới, mang theo sát khí quát hỏi.

Thực sự một thương này quá mức âm ngoan làm cho gã cảm giác tim đập nhanh.

Ở phía sau gã rõ ràng là một nam tử mặc thanh y cưỡi thiên mã, cầm trong tay trường thương, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt băng lãnh, như một vạn năm rồi chưa từng cười. Một thương này y đánh lén nhưng cũng không thèm để ý, chậm rãi thu hồi trường thương lại đè ở bên hông, ngay cả nhìn cũng không nhìn Lữ Phụng Tiên, chỉ nhàn nhạt nhìn Đại Kim Ô sau lưng Lệ Quỷ vương một cái, trong miệng thản nhiên nói:

- Đại Tuyết sơn, Hàn Anh!

- Đại Tuyết sơn các ngươi cũng dám quản

chuyện của Thái Thượng đạo thống ta, thật to gan lớn mật!

Cho dù bình thường khí độ của Lữ Phụng Tiên ung dung, lúc này sắc mặt cũng phải xanh mét.

Gã vốn định trước mặt mọi người chém giết Kim Ô, vừa cướp được Thái Thượng Bất Tử kinh, lại có thanh danh, nhưng không ngờ tới thanh danh còn chưa có được lại có hai tên thích xen vào chuyện của người khác nhảy ra ngoài, dáng vẻ không coi mình ra gì, nhất là tên cầm trường thương kia, nhất định là một tên âm lạt hung ác, một thương xuất thủ liền muốn mạng người, coi mình như một tán tu mạng như cỏ rác hay sao?

Nam Chiêm cho dù đã lập đạo ở Thần Châu nhưng ở trong mắt hàng loạt Thần Châu, Đại Tuyết sơn kia cũng chỉ coi như nhị lưu tông phái, đệ tử môn hạ của bọn họ từ đâu mà lại to gan lớn mật như vậy, dám can đảm quan tâm tới nhàn sự của mình, thậm chí còn không tiếc hạ sát thủ với mình?

- Ta từng đi tới Quy Khư ở một thời gian...

Ngoài dự đoán của mọi người, lúc này trả lời Lữ Phụng Tiên không phải Quỷ thái tử lắm mồm mà là Hàn Anh thoạt nhìn sẽ không nói lời nào. Y lấy trường thương chỉ vào Lữ

Phụng Thiên, giọng nói đạm mạc không chứa chút tình cảm nào:

- ... Cho nên ta biết Khư chủ Quy Khư là ai, cũng biết truyền thừa chân chính của Thái Thượng đạo thống là ai, ngươi trong mắt ta quá vô sỉ, cho dù ngày hôm nay không gặp phải ngươi ở đây, sớm muộn gì ta cũng sẽ đi tìm ngươi... ô nha là bằng hữu của hắn, ta hôm nay ở đây thì ngươi không thể giết nó được...

- Để ta đây xem thử Đại Tuyết Sơn các ngươi có bao nhiêu bản lĩnh có thể cản được ta...

Lữ Phụng Tiên nghe Hàn Anh nói tới việc Quy Khư thì chân mày đã hung hăng nhíu một cái, lớn tiếng hét lớn, huy chưởng trực kích.

Trong một chốc này, chân gã đạp trên không, bộ pháp thần diệu, rõ ràng chỉ là một người nhưng lại như hóa thân nghìn vạn lần đồng thời lướt về phía Hàn Anh và Lệ quỷ vương, chưởng như sóng lớn, quyền như đại sơn, đồng thời đánh ra một kích về phía ba người họ. Lúc này cũng coi như chân chính thi triển ra một thân thần lực của mình. Thân hình trong một chốc đã quậy lên cuồng phong, như một long quyển phong giáng từ trên trời xuống đất...

- Hai vị huynh đệ, bắt hắn lại!

Lúc này, rốt cục Đại Kim Ô đang thở gấp tức giận thì mắt cũng lóe lên vẻ tàn nhẫn, không kịp chào hỏi hai người Lệ Anh và Hàn Anh liền kêu lên một tiếng quái dị, kim sí giương ra hóa thành sương mù ngập trời, cuộn trào mãnh liệt nhằm về phía Lữ Phụng Tiên, đồng thời kiếm linh quanh người cũng chợt bị nó thúc giục, chợt hiện lên kiếm khí bạo phát kinh người, như một tia kim sắc lưu tinh bắn ngang trên không, chém thẳng về hướng Lữ Phụng Tiên...

- Ầm, vèo!

Hai người Hàn Anh và Lệ Anh cũng đồng thời xuất thủ, một người quỷ khí ngập trời, một người trường thương như rồng.

Một người một quỷ một yêu vây Lữ Phụng Tiên vào giữa, hạ thủ tàn nhẫn, đánh tới tan mây thổi gió, uy thế làm Nguyên Anh cũng phải hết hồn.

- Đệ tử của Đại Tuyết sơn này thật là cường hãn, sợ là không thua gì với các thần tử?

Ở phía dưới, đã có tu sĩ thấp giọng kinh hô.

Vốn dĩ tên ngũ tử của Đại Tuyết sơn cũng không tính là quá vang dội, dù sao ngay cả Đại Tuyết sơn cũng bởi vì nguyên nhân xuất thân tử Nam Chiêm nên cũng bị người ta coi là nhị lưu. Trước đây được phân một cái Bạch Ngọc lệnh, không biết có bao nhiêu người oán thầm trong lòng, thấy bọn họ không có tư cách này, nhìn thấy người thứ hai trong ngũ tử xuất thủ mới tính là làm cho chúng tu mở rộng tầm mắt, trong lòng vô cùng kiêng kỵ...

Thảo nào lại nhận được Thánh Nhân ưu ái, ban cho một cái Bạch Ngọc lệnh, quả nhiên có chút môn đạo.

Một tông phái có thể có một người vũ dũng như thế thật khó có được, Đại Tuyết sơn này lại có hai người...

Mà trong khi chư tu đang thán phục, Phương Hành đầy mặt là nụ cười, hài lòng nhìn trận đại chiến trên bầu trời, rung đùi đắc ý.

- Hai tên khốn kiếp này, cuối cùng cũng còn có chút lương tâm...

Chương 790: Nên để chúng ta thành danh

Trận đại chiến giữa những nhân vật tiểu bối trên không trung dẫn tới sự quan tâm của chư tu có mặt...

Thật sự là bốn người tham chiến đều quá mạnh mẽ, con Kim Ô kia mặc dù đã bị trọng thương, khí huyết suy kiệt nhưng bây giờ cũng đã bắt đầu ngoan độc, thể hiện thực lực đáng sợ. Kim sí vỗ lên, chấn động không trung, thân thể cường hãn có thể nhìn thấy bằng mắt thường, còn khống chế kiếm linh kim sắc, kiếm khí ngập trời, vận chuyển do tâm, còn Hàn gia tử cưỡi thiên mã của Đại Tuyết sơn cầm trường thương trong tay, thương xuất động như độc long đâm ngang phía chân trời, tàn nhẫn hiểm độc khiến người ta phải ghé mắt. Lệ Tiểu quỷ vương lại một thân quỷ khí ngập trời, phía sau hiện lên cảnh tượng địa ngục, dẫn dắt vạn quỷ sinh ra để chụp con mồi.

Càng kinh người hơn chính là lúc này Lữ Phụng Tiên lấy một đánh ba, nhưng không rơi vào thế hạ phong.

Gã vốn là thần uy cái thế, giở tay nhấc chân đều có thần lực không dưới mười vạn cân, xé xác Di Chủng, lực áp quần hùng, có thể nói là hung mãnh không thể chống đỡ. Bây giờ gã tay không chỉ dựa vào một đôi nhục chưởng đã đủ để ứng phó với trường thương của Hàn Anh cùng kiếm linh của Đại Kim Ô, còn có thêm thân pháp huyền diệu không biết học được ở nơi nào, phiêu tử biến ảo xê dịch như tiên, lực chiến ba đại cao thủ, nhưng chiến lực lại ngang nhau.

Một đám tiểu bối này làm cho Nguyên Anh cũng phải kinh ngạc!

Từ rất sớm liền có tiên hiền tiên đoán Huyền Quan trời giáng, khí vận gia thân, trong giới tu hành sẽ nghênh đón một thời đại hoàng kim xuất hiện lớp lớp kỳ tài!

Cũng là khi bộ Huyền Quan đầu tiên hạ xuống Thần Châu, sau đó liền lần lượt có tu sĩ tiểu bối kinh tài tuyệt diễm đột nhiên xuất hiện, đảo loạn trình tự sâm nghiêm của giới tu hành. Mà bây giờ, trận ác chiến giữa đám tiểu bối này bỗng nhiên làm cho rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh thông thường phải cảm thán, thời đại hoàng kim trong lời dự đoán kia đại khái đã tới rồi! Tiểu bối hung ác như vậy có mấy vị Nguyên Anh có thể cản được?

“Ghê tởm! Ta được tiên nhân lần thứ hai đi vào giấc mộng chỉ điểm sai lầm, không chỉ học được Thái Thượng Tiêu Dao kinh mà còn có được chỉ dẫn tung tích của Thái Thượng Bất Tử kinh, liên thủ với thúc tổ của gia tộc mới tìm được con tặc nha này. Vốn muốn mượn cơ hội này dẫn ma đầu kia tới làm dương uy danh của ta, lại không ngờ tới tự nhiên hai người này xông ra từ trong lòng đất, rõ ràng chỉ là Đại Tuyết sơn nhị đẳng tông môn, thực lực lại lợi hại như vậy, hôm nay nếu không bắt được bọn họ chẳng phải một phen tâm huyết sẽ chảy về biển đông hay sao, còn ngay trước mặt chúng tu bị phá hủy danh tiếng nữa?”

Trong lúc ác chiến, Lữ Phụng Tiên tuy là dũng mãnh không gì sánh được lấy một địch ba, trong bụng lại bắt đầu trở nên nóng nảy.

Gã có thần lực trời sinh vũ dũng kinh người, sau lại được tiên nhân đi vào giấc mộng, truyền thụ cho Tiêu Dao kinh, một khi tìm hiểu đã có chỗ lợi, bằng không cũng không thể đuổi kịp được Kim Ô cực nhanh này, chỉ tiếc mặc dù có biện pháp tăng tốc độ bổ khuyết, nhưng thực lực chân chính của gã cũng không đột nhiên tăng mạnh. Nguyên nhân chủ yếu chính là khí giới gã có thể dùng tiện tay nhất đã bị người ta cướp đi, bây giờ tay không ngăn địch, mặc dù có một thân thần lực nhưng lại luôn cảm thấy có phần không phát huy ra hết được, ác chiến càng lâu càng cảm thấy dị thường biệt khuất.

“Trước đây ta bị hai tên hòa thượng tính toán, quả thật vô cùng nhục nhã, tuy là lão tổ tông của Lữ gia ta đã ra nghiêm lệnh phong tỏa tin tức nhưng vẫn mơ hồ có lời đồn thổi truyền ra làm cho thanh danh của ta tổn hao nhiều... Hôm nay chính là thúc phải thừa dịp thể hiện hành động trước mặt mọi người đề cao dương danh, làm sao có thể bị hai tên khốn không chút danh tiếng gì này ngăn cản được?”

Trong lòng Lữ Phụng Tiên ảo não, thân hình lơ lửng trong hư không, tâm tư vận chuyển nhanh như tia chớp:

“Lão tổ tông ban thưởng món thần khí trấn tộc đó cho ta, tuy nói không phải vạn bất đắc dĩ không thể dùng, nhưng cũng không thể đợi được nữa!”

Tới lúc này, gã đột nhiên hét lớn:

- Thần binh ra cho ta...

Ầm!

Tiếng như tiếng sấm liên tục, xa xa truyền ra ngoài!

Mà ở phía bắc Bạch Ngọc đài, nơi xa vặn dặm, trên một đỉnh núi lớn liên miên đang có ba lão giả Nguyên Anh đứng chắp tay, khí cơ hùng hồn, thần uy đáng sợ đang thi nhãn pháp nhãn, nhìn nơi đó, nghe được câu nói kia của Lữ Phụng Tiên thì một vị Nguyên Anh trong số đó cau mày nói:

- Đại Tuyết sơn từ khi nào đã có vài tên tiểu bối lợi hại như thế, vậy mà làm cho Phụng Tiên còn không thể không dùng món thần binh đó?

Người thứ hai nói:

- Thần binh này không thể dễ dàng sử dụng, chúng ta có cho hay không?

Bên thứ ba nói:

- Một trận chiến hôm nay của Phụng Tiên chỉ có thể thắng không thể bại, cho hắn đi!

Người thứ hai nói:

- Chẳng bằng chúng ta xuất thủ đuổi mấy con ruồi không tự lượng sức mình đi cho rồi?

Người thứ nhất lại thở dài, nói:

- Thánh Nhân đã định ra Cửu Thiên Chi Minh, không muốn nhìn thấy chúng ta dùng cảnh giới áp chế bọn tiểu bối này, trận chiến này tiến hành ở dưới mí mắt của Thánh Nhân, chúng ta xuất thủ Thánh Nhân tất nhiên sẽ không thích, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của

Phụng Tiên thôi, cho hắn thần binh đi!

...

...

Ầm!

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, sau khi Lữ Phụng Tiên rít lên một tiếng, xa xa trong không trung bỗng nhiên có một hắc ảnh từ xa bay tới, khí thế nó mang theo lại không dưới một pháp thuyền, tới cực nhanh va nát một lưu vân nhỏ, nhưng lúc bay tới trước người Lữ Phụng Tiên lại chợt lơ lửng, không nhúc nhích bay lơ lửng ở trên không trung, rõ ràng là một cái quan tài màu đen, khí cơ cực kỳ quỷ dị, chằng chịt huyết vân...

Mà Lữ Phụng Tiên thấy được đây là hắc quan thì nét mặt cũng nở nụ cười mỉm, ngũ chỉ giang rộng, quát chói tai:

- Đi ra!

Một tiếng “đi ra” này như pháp chỉ yên lặng treo trên hắc quan trên không trung, nắp quan tài trong giây lát đã bắn một cái, bầu không khí quỷ dị.

Mà cách đó không xa đám Lệ Anh, Hàn Anh và Đại Kim Ô thấy thế thì trong bụng đều kinh hãi, đồng thời tới ngăn cản.

Chỉ có điều thân pháp của Lữ Phụng Tiên thực sự cao minh, ba người bọn họ liên thủ, thực lực vốn dĩ trên Lữ Phụng Tiên, chỉ là bị thân pháp cao minh của gã áp chế, vẫn luôn không có cách nào ngưng tụ lực lượng cường đại nhất để đánh được người này. Mà lúc này, Lữ Phụng Tiên đạp thêm mấy bước, nhẹ nhàng tránh thoát công kích của ba người bọn họ, chưởng bên phải giơ lên cao lên không trung, hào tình vạn trượng, cất tiếng cười to...

- Vèo vèo vèo...

Nhưng cũng vào lúc này, rốt cục hắc quan cũng mở ra, từ bên trong đó liên tục bay ra chín bóng đen hội tụ chỗ Lữ Phụng Tiên vỗ lên, bỗng nhiên hóa thành một thanh hắc sắc đại đao dài tới ba trượng, bên trên ẩn hiện Long Văn, tạo hình quỷ dị dính đầy vết tích khô héo màu nâu, tản ra hắc quang yếu ớt, một khắc cầm được đao này, khí cơ của Lữ Phụng Tiên nhất định là tăng vọt, thuấn tăng gấp bảy tám lần, khiến thiên địa biến sắc.

- Bằng vào hai người các ngươi cũng dám ngăn cản ta giết người?

Lữ Phụng Tiên bỗng nhiên xoay người nhìn lại, Long Văn đại đao trong tay rung lên, một màn đao khí màu đen kinh thiên động địa cuồn cuộn chém xuống, trong nháy mắt đã chém xuống dưới cả trăm trượng, chém thẳng xuống chỗ Đại Kim Ô vì bị thương nên thực lực đang yếu nhất.

Ầm! Ầm!

Lệ Anh cùng Hàn Anh nhìn thấy hai đao thế điên cuồng này chém tới thì đồng thời kinh hãi, thân hình nhanh chóng vọt tới trước người Đại Kim Ô, cực lực đỡ lấy.

Chỉ có điều ngay cả bọn họ cũng không thể ngờ tới, một thân thần lực của Lữ Phụng Tiên này sau khi có được khí giới hợp tay lại có thể phát huy ra sức mạnh điên cuồng tới bậc này. Dường như là chỉ trong một chốc, thân hình của ba người bọn họ liền bị đao khí bao phủ, ngay cả thân ảnh đều không thể nhìn thấy chân thực được nữa, chỉ có lực yên diệt đáng sợ gắt gao quấn quanh người bọn họ, vững vàng cầm cố ở giữa đao khí...

Từ xa nhìn lại, một màn đao khí đó giống như hóa thành một viên kén ma vững vàng bao bọn họ ở giữa.

Bên trong có tiếng gào thét mơ hồ truyền tới, trải rộng chư thiên, như là tiếng tru thét từ sâu trong địa ngục truyền tới làm lòng người hoảng sợ!

Một đao này liền có ý cảnh chém rách chư thiên, thực sự khó có thể ngăn cản.

- Một đao này đáng sợ bậc nào, cho dù Nguyên Anh hẳn là cũng sẽ bị chém?

Phía dưới có tu sĩ kinh hô, quả thực không thể tin được một màn trước mắt.

Người bình thường trong giới tu hành lúc này ánh mắt nhìn về phía Lữ Phụng Tiên quả thực giống như là đang nhìn Thần Linh.

Ngay cả hàng loạt nhóm nhân vật thần tử đại phái đang xem cuộc chiến lúc nhìn về phía Lữ Phụng Tiên ánh mắt cũng nghiêm túc.

Những thần lực đó, hung binh đó, hơn nữa thân pháp huyền ảo khó lường kia, người này nhất định chính là hóa thân của chiến tu hoàn mỹ!

- Vèo vèo vèo...

Nhưng sau một khắc lại căn bản không cho chúng tu nhiều thời gian sùng bái lắm, lần nữa có dị biến phát sinh.

Trong ma kén được một đao của Lữ Phụng Tiên tạo ra, sau khi yên lặng một hơi thở liền đột nhiên thấp thoáng có ba luồng sáng.

Ba luồng ánh sáng này chói mắt giống như sao băng, kiếm khí lành lạnh đáng sợ, trong nháy mắt xé rách ma vân, làm ma vân bị hung đao bổ ra hóa thành từng mảnh thanh vân, cùng lúc đó, ba lưu tinh đồng thời xông lên cao, rõ ràng là một kim, một xích, một thanh, ba kiếm quang kiếm khí thao thao ở trên không trung cuốn lên lưu vân cuồn cuộn, vẽ ra quỹ tích lưu loát viên mãn, chém thẳng về phía Lữ Phụng Tiên.

Kiếm linh!

Bỗng nhiên lại có kiếm linh nữa!

Màu vàng chính là kiếm linh lúc trước ô nha bày ra, xấp xỉ dáng dấp của nó, chính là một con quạ.

Còn trong ánh kiếm màu xanh chính là một dáng vẻ thiếu niên cầm trường thương trong tay, chính là Hàn Anh.

Trong kiếm quang xích sắc là dáng vẻ một tiểu quỷ mặt mũi xấu xí dữ tợn, không ngờ lại là Lệ Anh đã thu nhỏ lại vô số lần.

Ba kiếm quang này trong nháy mắt liền nở rộ ra dáng vẻ bệ vệ ngập trời đan vào nhau chằng chịt, chém thẳng về phía Lữ Phụng Tiên.

Ầm!

Trong một chốc, phản ứng của Lữ Phụng Tiên không thể nói là không nhanh, hoành đao vừa tới sườn, tiếp nhận ba kiếm quang chém nhanh xuống, keng một tiếng, ánh kiếm màu vàng óng chém lên đại đao của gã làm thân hình của gã lui về phía sau ba trượng, lại keng một tiếng nữa, ánh kiếm màu váng óng đúng lúc chém tới, ước chừng làm cho gã phải lui ra ngoài mười trượng, sau đó chính là ánh kiếm màu xanh chém tới, lại chỉ nghe một tiếng vang rền, lui lại cả trăm trượng...

- Dù sao cũng là kiếm linh có uy lực không tầm thường, vậy mà lại có tận ba cái...

Tu sĩ ở phía dưới đều sợ ngây người, nghẹn họng nhìn trân trối, thất thanh kêu to.

- Nhìn kiếm linh ở nơi này, kiếm thai trước đây bọn họ có được so với kiếm thai bình thường thì tốt hơn gấp mười lần... không phải, gấp trăm lần!

Có người sáng mắt lên, vui vẻ thoải mái.

Đại Kim Ô thi triển ra một loại kiếm linh thần dị, làm lòng người không ngừng động tâm, huống chi bây giờ còn có hai đạo nữa?

Quả thực cũng làm người ta không kềm chế được tham niệm trong tim.

Chỉ là, ngoài tham niệm ra, một người một quạ một quỷ biểu hiện ra chiến ý hung ác điên cuồng cũng làm cho những người này kinh hãi.

- Giết con lừa này, thay tên tiểu khốn kiếp kia rửa hận!

Lệ Anh cao giọng kêu lên kỳ lạ, khống chế quỷ kiếm linh, hung ác độc địa vọt tới phía trước, từng kiếm từng kiếm điên cuồng chém ra.

Đại Kim Ô và Hàn Anh cũng không cam chịu bị rơi lại phía sau, lúc này như là đã thi triển ra bản lĩnh cuối cùng, ba người cũng không lưu thủ nữa, trong khi xuất thủ đều là sát chiêu, nương kiếm linh sắc bén cùng linh mẫn vây Lữ Phụng Tiên vào giữa, điên cuồng xuất thủ vây công, cuối cùng hợp thành tam giác vây kín gã lại, lại cắn chặt răng, từng bước từng bước thu nhỏ lại khoảng cách, muốn hạn chế chết ưu thế của thân pháp của gã.

- Không ra tay thì thôi, nếu ra tay thì phải giết chết được hắn!

- Giết giết giết! Tiểu khốn kiếp xuất thân từ Nam Chiêm đoạt đi ánh sáng mà gã sở hữu, thế nhân chỉ nhìn thấy hắn chứ không nhìn thấy chúng ta!

- Ngày hôm nay mượn đầu của người này để thế nhân nhìn thấy được thủ đoạn của chúng ta!

- Hôm nay sát khí ngập trời, nên để chúng ta thành danh!

Chương 791: Thanh danh của Đại Tuyết sơn

- Một đám chó đám mèo cũng muốn đánh bại ta?

Đối mặt với ba người Lệ Anh, Hàn Anh và Đại Kim Ô đằng đằng sát khí, Lữ Phụng Tiên cũng nổi giận đùng đùng, Long Văn đại đao chém ra mặc dù không tiện tay như Phương Thiên Họa Kích nhưng cũng nở rộ chiến ý ngập trời, làm vỡ nát hư không, làm không gian của mình phân ra sáng tối với những chỗ khác, lại hóa thành “Đao vực” trong truyền thuyết, khi ngăn cản kiếm linh thì cũng đồng thời dẫn phát ra từng tia chớp màu đen, cùng điên như đao khí, đồng thời ác chiến với ba cao thủ hàng đầu trong thế hệ này.

Lăn lăn lộn lộn, thắng bại khó phân, chúng tu phía dưới sớm đã sợ ngây người.

Trận ác chiến này mặc dù là bọn tiểu bối xuất thủ, nhưng có thể coi như trăm năm hiếm thấy!

Lữ Phụng Tiên trời sinh có thần lực, cầm trong tay hung binh, tất nhiên là bất phàm, còn Đại Kim Ô và hai đệ tử của Đại Tuyết Sơn cũng đều đáng sợ như nhau.

Tuy là ba người bọn họ hợp lại đấu với Lữ Phụng Tiên, nhưng trong lòng của chư tu đã không một ai dám khinh bỉ bọn họ nữa.

Chiến cuộc như vậy cho dù là ba người hợp lực mà thắng, cũng đủ để dương danh thiên hạ rồi!

Mà đối với Lữ Phụng Tiên, chúng tu càng không cần nói nhiều.

Một người dùng lực chiến với ba đại cao thủ, cho dù bị thua, cái tên chiến thần này sợ là cũng sẽ truyền khắp Thần Châu.

Đánh một trận như vậy rốt cục ai thắng ai thua đây?

Chư tu ở phía dưới đều đang lẳng lặng vây xem, cũng không dám thở mạnh.

Ngay cả Thánh Nhân đang ngồi ngay ngắn trên Bạch Ngọc đài lúc này cũng quay đầu nhìn lại, mặt tỏ ra khen ngợi.

- Ha ha, lấy ba đánh một, quá không hay ho rồi! Lữ huynh, Lý mỗ ở đây nguyện giúp ngươi một tay!

Ngay lúc chiến cuộc còn chưa rõ ràng, một người nở tiếng cười dài đeo kiếm bước lên không trung, tay áo bay bay, vạt áo tung bay, tuấn dật xuất trần khó nói lên lời, bất ngờ chính là Lý Trường Uyên của Trảm Tà tâu, một trong mười hai lâu của Bạch Ngọc kinh hiện thân, chỉ thấy trong tiếng cười lớn, y lên không trung, trong miệng đặt câu hỏi. Trên tay cũng nghiêm túc trực tiếp đâm ra một kiếm chém thẳng về phía sau lưng Lệ Anh đang ác chiến.

Kiếm khí cuồn cuộn như sông dài đại giang, tập kích một phương.

Đang khổ chiến với Lữ Phụng Tiên, Lệ Anh kinh hãi, đột nhiên xoay người lại, khống chế kiếm linh, ý muốn ngăn một kiếm này lại.

Lại không ngờ tới xoay người lại cản lại, lại cản vào trong hư không. Kiếm ý của Lý Trường Uyên lại ngậm mà không phát, sau khi run lên liền thu kiếm vào vỏ, mặt mỉm cười. Lẳng lặng nhìn ba người đang ác chiến, rõ ràng chỉ muốn làm Lệ Anh phân tâm mà thôi.

Còn ba người Lệ, Hàn, Kim vốn là thế chân vạc mới vây khốn được Lữ Phụng Tiên, không cho gã thi triển ra thân pháp huyền ảo không rõ, mà bây giờ Lệ Anh phân tâm, một vòng vây này lập tức lộ ra kẽ hở. Lữ Phụng Tiên rống to một tiếng, liền vọt ra từ trong vòng vây, hung đao Long Văn ngưng tụ vô số sát khí, nằm ngang ở trước ngực, quanh người là tia chớp màu đen, dần dần bị triệt tiêu...

- Lữ thế huynh, ta biết ngươi thần võ dũng mãnh, trảm ba người này cũng không phải việc khó, chỉ là khí giới của ngươi cũng không tiện tay, chưa đạt tới ý cảnh chuyển theo ý mình, không phát huy ra được uy lực, mà tiểu đệ cũng không quen nhìn có người ở trong phạm vi Bạch Ngọc kinh ta lấy nhiều đánh ít, không tuân theo quy củ, mạo muội tự đề cử mình, muốn cùng ngô huynh kề vai đánh một trận, không biết Lữ thế huynh có nguyện bỏ những thứ yêu thích, cho tiểu đệ một cơ hội lộ mặt không?

Lý Trường Uyên nói nói cười cười, nói rất khách khí, đã thổi phồng Lữ Phụng Tiên, cũng biểu lộ ý của mình.

Mặt mày của Lữ Phụng Tiên cũng đông lại một cái, thấy Lý Trường Uyên nói có lý, gã mới học được Thái Thượng Tiêu Dao kinh không lâu, hung đao Long Văn càng mới chỉ là lần đầu tiên cầm trong tay, sức mạnh có thể phát huy ra cũng hữu hạn, vừa rồi đánh với ba người này một trận lại phát hiện dị chủng kiếm linh của bọn họ thực sự khó chơi, nếu tiếp tục đánh lâu, mình chưa hẳn có thể chiếm được tiện nghi, bây giờ nếu đồng ý chính là một cơ hội tốt.

- Nếu như thế, vậy thì cám ơn!

Gã nhẹ nhàng gật đầu, đồng ý với đề nghị của Lý Trường Uyên.

- Ha ha, còn có ta nữa!

Trong đám người phía dưới lại có một nữ tử xinh đẹp mặc áo hồng, vóc người đẫy đà, da như mỡ đông, cái trán điểm một cái nốt ruồi chu sa bước lên trên không, đương nhiên đó là một trong Bạch Ngọc kinh mười hai lâu, đệ nhất chân truyền của Đan Hương Lâu – Hồng Tuệ, khóe miệng nàng mỉm cười, đi tới bên người Lý Trường Uyên, hành lễ với Lữ Phụng Tiên, cười nói:

- Tuy Hồng Tuệ là nữ tử nhưng cũng không quen nhìn hành vi lấy nhiều khi ít bậc này, nếu Lữ huynh không chê Hồng Tuệ tu vi thấp thì ta nguyện trợ ngô huynh một tay, thay ngươi cản lại một đối thủ, không biết ý của ngô huynh thế nào?

- Nàng cũng tới?

Lữ Phụng Tiên ngẩng đầu nhìn nàng một cái, trong bụng cũng khẽ run, chỉ có điều gã vốn không phải một người ngu xuẩn, lúc ác chiến với người khác mặc dù dễ bị dâng trào huyết khí tới choáng váng đầu óc, nhưng sau khi thoáng lãnh tĩnh lại thì tâm tư cũng vô cùng nhạy bén, rất nhanh đã hiểu ra:

“Thì ra hai người này tới vì dị chủng kiếm linh, loại kiếm linh biến hóa từ kiếm thai này chính là kiếm thuật thượng cổ, có thể chém chết lôi kiếp, có tác dụng lớn đối với người tu hành khi độ lôi kiếp, mà dị chủng kiếm linh lại càng bất phàm, hẳn là bọn họ tới đây là vì kiếm linh này...”

“Hơn nữa khi ta tiến vào Ma Uyên vốn là phải tìm đồng minh, những người này cho dù là thân phận hay là địa vị đều tương đương với ta, chính là cơ hội tốt kết làm đồng minh, nương vào ba cái đầu người này, vừa hay tạo ra một giao tình...”

Đã tới lúc này không muốn tao nhã cũng không được, mới rồi cuồng thần cầm hung đao Long Văn ác chiến tựa như lúc này lại biến thành thư sinh tao nhã lễ độ, khóe miệng mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Đa tạ Hồng Tuệ tiên tử cùng Lý thế huynh trượng nghĩa xuất thủ, Lữ mỗ vô cùng cảm kích!

- Ha ha ha ha, Thái Thượng đạo chủ, bản tọa đã biết tới Thái Thượng đạo thống đã lâu, đặc biệt tới mạo muội thăm viếng.

Phía dưới có một người cười ha ha, người khoác chu bào hỏa hồng phi thân nhảy lên đám mây, giống như mặt trời thứ hai

Đương nhiên đó là Hỏa chân nhân, đại tu đứng đầu Bạch Ngọc kinh, uy danh hiển hách, trời sinh huyết mạch hỏa linh, khi chưa tới ba trăm tuổi đã tự thành lập đạo thống của riêng mình, cũng là cường giả đỉnh cao nổi danh dưới Nguyên Anh ở Bạch Ngọc kinh...

- Ha ha, Đại Tuyết sơn... từ lúc nào đám gà đất chó sành tới từ Nam Chiêm cũng dám giương oai ở Bạch Ngọc kinh vậy?

Lại có một gã hắc y công tử ngồi trên một con bạch hổ, phe phẩy chiết phiến lên trên không trung, đứng chung một phe với Lữ Phụng Tiên.

Nhất thời, lần lượt có người lên trời mỉm cười bắt chuyện với Lữ Phụng Tiên, thể hiện ý thân cận, không biết là vì muốn cướp đoạt kiếm linh hay là vì muốn kết minh với tu sĩ có lực chiến đấu như thần là Lữ Phụng Tiên. Nhân số trong chốc lát đã đạt tới bảy tám người, còn có nhiều người đang rục rịch ở phía dưới, mỗi người đều thân là cao thủ đứng đầu trong Bạch Ngọc kinh, về khí thế quả thực trong nháy mắt đạt tới cực thịnh.

Còn ba người Hàn Anh, Lệ Anh và Đại Kim Ô thì sắc mặt ngày càng thâm trầm.

- Hai người các ngươi, còn dám ngăn cản ta giết người không?

Lữ Phụng Tiên cùng chư tu đàm tiếu một phen rồi lại chuyển ánh mắt nhìn về phía ba người đang mơ hồ bị chư tu vây vào giữa, giọng nói thờ ơ, hung đao Long Văn cũng vung lên chậm rãi bước về phía trước. Trong bụng gã cũng đã đại định, có một đám như thế này giúp đỡ, gã nhất định là chiếm hết ưu thế, cho dù những người này không ra tay, chỉ cần làm cho ba người này thoáng phân thần, mình cũng sẽ dễ như trở bàn tay.

- Không bằng ngươi tới thử một chút xem!

Lệ Anh cắn răng mắt lóe hung quang, nhếch miệng nở nụ cười nói một câu.

Hàn Anh lại không chút thay đổi vẻ mặt, trầm hơi thở ngầm phát động, lặng lặng đứng ở trong hư không, không có chút ý tránh đi nào.

Bọn họ cũng không trực tiếp trả lời, nhưng cũng đã thể hiện rõ thái độ.

Mà ở phía dưới, đã có người trực tiếp cường ngạnh trả lời:

- Nhất định là phải cản rồi!

Sau tiếng đó, phía dưới đột nhiên có hai bóng người nhẹ nhàng bay vút lên trời, một người trên người mặt một bộ đại hồng bào, sắc mặt tái nhợt như sứ, môi lại đỏ thẫm như máu, trên người có quỷ khí mơ hồ, ở bên phải cũng là một nữ tử cao gầy mặc áo choàng màu vàng nhạt, tay trái tay phải cầm song luân xanh-hồng, thoạt nhìn có vẻ nhu nhược nhưng dáng vẻ xinh đẹp làm người ta hài lòng, nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng, giữa hai lông mày mơ hồ lộ ra một luồng ý hung hãn, đón lấy khí thế của đám Lữ Phụng Tiên ngăn ở trước người hai người Lệ Anh và Hàn Anh.

- Ngũ tử Đại Tuyết sơn Lệ Hồng Y, Vương Quỳnh, hai người này cũng tới...

Trong đám tu sĩ phía dưới có người hô nhỏ một tiếng, hít vào một hơi.

Lá gan của Đại Tuyết sơn này không khỏi quá lớn rồi, hai người Lệ Anh, Hàn Anh xuất thủ cũng cho qua đi, vậy mà hai người nữ nhi cũng hung mãnh như vậy?

Hơn nữa, các nàng còn hiện thân dưới tình huống Lữ Phụng Tiên cùng những người mạnh như Lý Trường Uyên, Hồng Tuệ cùng với Hỏa Chân nhân của Nam Vực mơ hồ hết minh, so với hai người Hàn, Lệ chỉ muốn ngăn cản Lữ Phụng Tiên thì thế còn mạnh hơn.

Đây là Đại Tuyết Sơn muốn vì một con yêu quái, không tiếc trở thành địch với Bạch Ngọc kinh sao?

Ngay cả đám Lý Trường Uyên nhìn thấy cảnh tượng này ánh mắt cũng không khỏi lẫm liệt, ý không vui rõ ràng.

- Nam Chiêm Đại Tuyết sơn, khà khà, cái tên này trước đây ta lại chưa từng nghe nói tới, chỉ có điều hôm nay sẽ nhớ kỹ!

Đan Hương lâu Hồng Tuệ tiên tử che miệng cười, ánh mắt đảo qua nói với Lý Trường Uyên:

- Dám ngăn ở đây thì rất không tầm thường nữa rồi!

- Chỉ là muốn chết mà thôi, Đại Tuyết sơn cái gì, không biết tự lượng sức!

Hỏa chân nhân lành lạnh mở miệng, quanh người tăng vọt hỏa ý chậm rãi bước về phía trước, một đôi quái nhãn quét loạn:

- Các ngươi cũng có kiếm linh?

- Có chứ, còn nhiều mà, ngươi có muốn tới lấy không?

Vương Quỳnh âm lãnh nhìn Hỏa chân nhân một cái, như cười như không, ngôn từ khiêu khích.

- Hắc hắc, chuyện này thì không vội...

Hỏa chân nhân cũng lạnh giọng cười, âm thầm nhìn Vương Quỳnh một cái, ánh mắt hai người đụng vào nhau, sát khí văng khắp nơi.

Một người lãnh ngạo, một người thâm độc, thù này chỉ sau một câu nói đã kết sâu rồi.

Nhưng Lệ Hồng Y lại trầm ngâm trong khoảnh khắc, lung lay chắp tay với chư tu, thản nhiên nói:

- Chư vị Thần Châu đồng đạo, Đại Tuyết sơn ta không hề muốn làm kẻ địch của bất kỳ kẻ nào cả, bây giờ Ma Uyên khiêu khích, chính là lúc thế hệ chúng ta cần sát nhập vào Ma Uyên, tranh đoạt triệu dặm Ma Uyên, tiêu hao sức lực ở đây sợ rằng cũng không sáng suốt? Vị đạo hữu Yêu tộc này có đại ân với Nam Chiêm đạo thống ta, về tình về lý chúng ta không thể mở trừng mắt nhìn nó bị người ta đuổi giết được, giữa các ngươi nếu thật sự có ân oán, tại sao không cầu xin trưởng bối hai bên ra mặt giao thiệp, tìm một con đường hòa giải?

Khi đang nói chuyện nàng mơ hồ nhìn thoáng qua phía cao trên Bạch Ngọc đài, lời này là nói cho Thánh Nhân trên đài nghe.

Nhưng Lữ Phụng Tiên nghe vậy thì lành lạnh cười, nói:

- Nam Chiêm Đại Tuyết sơn từ khi nào có tư cách quản sự vụ của Thái Thượng đạo thống ta vậy? Ta là truyền nhân của Thái Thượng đạo thống, không nhất định cần cầu xin trưởng bối can thiệp, hôm nay ta chỉ muốn lấy lại kinh văn của Thái Thượng đạo thống của ta, các ngươi thật sự muốn ngăn cản ta?

Đằng đằng sát khí, cầm trong tay đại đao Long Văn, đi ra từ trong đám người.

Còn một đám Đại Tuyết sơn cũng đều mang ánh mắt lẫm liệt, phân tán rời rạc đã chọn một vị trí thích hợp, sát khí trên người dần dâng lên.

Hiển nhiên, thái độ này đã nói rõ tất cả.

Chương 792: Tuyết Sơn ngũ tử

Tứ tử Đại Tuyết sơn đương nhiên là bất phàm, trước đây không nổi danh, nhưng vừa mới rồi trước mặt chúng tu đánh một trận với Lữ Phụng Tiên, ba người Kim Ô, Lệ Anh và Hàn Anh cũng đều đã chứng minh được thực lực của chính mình, rõ ràng đã đạt đến tiêu chuẩn của một nhóm thần tử của đại tông Thần Châu, đặt ở nơi Bắc Vực Thần Châu có trình độ kém một chút sợ là đã đủ để tranh phong cùng thần tử rồi, nhưng bây giờ, đối mặt với một nhóm người cùng Lữ Phụng Tiên bao vây bức bách lại vẫn không chịu cúi đầu, lại có vẻ hơi không tự lượng sức. Dù sao Lữ Phụng Tiên là nhân vật bậc nào, chiến tu đáng sợ lấy một địch ba cũng không bị rơi xuống thế hạ phong, còn Lý Trường Uyên, Hồng Tuệ, Hỏa chân nhân của Bạch Ngọc kinh cho dù là thân phận hay là khí cơ đều không thua kém gì gã.

Lực lượng đối lập bậc này quả thực giống như là trứng gà đấu với tảng đá!

Tứ tử Đại Tuyết sơn thanh danh không hiển hách này lại vì một con yêu nha, trở thành kẻ địch của tông môn lớn như vậy sao?

- Cho thể diện mà không cần, vậy chém bọn họ đi thôi...

Trong lúc giằng co không tiếng động, Hỏa chân nhân tính khí nóng nảy nghiêm ngặt quát, quanh người tăng vọt hỏa ý, muốn dẫn đầu đánh ra ngoài.

Tứ tử Đại Tuyết sơn, lại có cả Đại Kim Ô cũng dùng ánh mắt lẫm liệt, đã chuẩn bị xong để xuất thủ.

- Chậm đã!

Hiển nhiên trận đại chiến này không thể tránh né, nhưng cũng vào lúc này, phía dưới đột nhiên có một tiếng kêu to vang lên, bỗng nhiên có một luồng khí cơ kinh người từ phía dưới bay lên trời cao. Người đến mặc một bộ trường bào huyết sắc, bên trên thêu một tòa cao sơn tiên phong mờ mịt, hình dáng tướng mạo phong thần quan ngọc, khí cơ trên người ngay cả chư vị thần tử bên Lữ Phụng Tiên trên không trung cũng vì thế mà nhíu mắt, trong bụng lưu ý thêm vài phần.

- Người nọ là... một người có tu vi cao nhất trong ngũ tử Đại Tuyết sơn theo lời đồn, Bắc Thần Sơn đạo tử!

Phía dưới, có người nhận ra thân phận của người tới, không khỏi động dung.

- Đại Tuyết Sơn ngũ tử, vậy mà đã tới đông đủ, thật sự muốn không chết không thôi với đám thần tử và truyền nhân của Thái Thượng đạo thống của Bạch Ngọc kinh này sao?

- Bọn họ không sợ thế của Đại Tuyết sơn bị mất, chặt đứt tất cả truyền thừa và hy vọng sao?

Phía dưới sóng người bắt đầu khởi động, thấp giọng nghị luận, đối với Đại Tuyết sơn này thực sự lại vừa bội phục vừa hơi khinh thường.

Bội phục là cảm thấy Đại Tuyết sơn này quả nhiên là nghĩa bất dung từ. Vì một con yêu nha không tiếc đối địch với đối thủ cường đại.

Khinh bỉ thì chính là loại nghĩa bất dung từ này ở trong giới tu hành thực sự là quá buồn cười.

Nếu dùng một từ ngữ để hình dung, đó nhất định chính là không thành thục, ngây thơ!

- Ha ha, lại thêm một tên nữa rồi...

Hỏa chân nhân nhìn thấy Bắc Thần Sơn đạo tử thì cười lạnh một tiếng, không thèm để ý chút nào.

Nhưng chân mày của Hồng Tuệ tiên tử thì thoáng nhíu một cái, thấp giọng nói:

- Người này tên là Niếp Sơn Nhân, xuất thân ở Nhiếp gia Bắc Thần Sơn Nam Chiêm, thiên tư cũng không tục, chính là huyết mạch địa linh hiếm thấy, hắn cũng từng được lưu danh trên thần bia của Nam Chiêm Huyền Vực, sau cơ duyên xảo hợp, được một vị trưởng lão Trung Vực - Ly Hận Thiên coi trọng, nhận làm đệ tử nhập thất, biểu hiện cũng xem là tốt, chỉ là sau đó khi Nam Chiêm Đại Tuyết sơn lập đạo ở Bắc Vực Thần Châu, lúc đó mới bỏ qua thân phận đệ tử chân truyền của Ly Hận Thiên, về Đại Tuyết Sơn, được người ta gọi là một trong ngũ tử Đại Tuyết Sơn, lấy tu vi cùng thiên tư của hắn vốn nên trở thành thần tử duy nhất của Đại Tuyết sơn, chỉ là chẳng biết tại sao vẫn chưa từng thực hiện được, lại nổi danh cùng bốn người khác...

- Đã từng bái nhập Ly Hận Thiên ở Thần Châu Trung Vực, thậm chí còn trở thành đệ tử chân truyền?

Nghe xong những lời này, người của phe Lữ Phụng Tiên cũng có không ít nhẹ nhíu mày.

Có thể gia nhập vào môn hạ của Ly Hận Thiên cũng là một chuyện không phải dễ dàng gì, ở trong đó cạnh tranh tới vị trí chân truyền càng thêm hiếm có hơn.

Nhất thời, Hỏa chân nhân là tu sĩ không có nội tình cũng đã có chút kiêng kỵ.

Dù sao tuy thiên tư của y cực cao nhưng cũng không muốn dây vào người có liên quan tới Ly Hận Thiên...

Nhất thời, người thứ năm trong ngũ tử Đại Tuyết Sơn xuất hiện cũng làm cho chư tu có mặt phải kiêng kỵ.

Bắc Thần Sơn đạo tử bước lên trời cao lại cau mày nhìn về hướng đám Lữ Phụng Tiên, rồi liếc đám Lệ Hồng Y một cái, chợt mở miệng la rầy:

- Mấy người các ngươi đều điên rồi phải không? Nhất định là hồ đồ rồi, vì một con yêu nghiệt lại không tiếc lấy Đại Tuyết Sơn ra chọc vào đại họa bậc này? Mau mau xin lỗi Lữ đạo hữu, giam giữ yêu nghiệt này lại, trói tới trước người hắn...

-Xì xào...

Một câu nói này của gã làm chư tu có mặt quanh đây đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Vốn tưởng rằng ngũ tử của Đại Tuyết sơn lộ diện người cuối cùng tốt xấu gì cũng có thể khiến sự sai biệt thực lực quá lớn giữa song phương sẽ kéo gần một chút, nhưng lại không ngờ tới vị Bắc Thần Sơn đạo tử này vừa mở miệng liền có thái độ khác hoàn toàn với tứ tử Đại Tuyết sơn. Đến lúc này, không chỉ có đám Lữ Phụng Tiên nở nụ cười trên mặt, tâm tình vui thích, còn đám Lệ Hồng Y thì chau mày, đáy lòng hừng hực cháy lên lửa giận...

- Niếp Sơn Nhân, ngày bình thường chúng ta tranh chấp chỉ là gia sự nhà mình, nhưng trước mặt đại sự đạo nghĩa ngươi lại muốn giao ân nhân của Đại Tuyết sơn ta cho địch nhân, hành động lấy oán trả ơn như vậy không sợ người tu hành trong thiên hạ cười nhạo hay sao?

Lệ Hồng Y cau mày quát chói tai, đôi môi cũng đang khẽ run rẩy.

- Hồ đồ!

Bắc Thần Sơn đạo tử lớn tiếng quát:

- Đạo nghĩa đại sự cái gì? Cái gì mà ân nhân của Đại Tuyết sơn? Cho tới giờ ta đều không cho là yêu nghiệt này có đại ân gì đối với Đại Tuyết Sơn cả, năm đó đánh một trận ở Phong Thiện Sơn căn bản là một đoạn chê cười của Hoang lục, lại bị các người coi như sự tích anh dũng, lúc đầu ta đã xin Ly Hận Thiên ân sư, có một câu nói của lão nhân gia ông ấy, Nam Chiêm lập đạo sẽ dễ dàng bậc nào, làm sao có thể rơi vào dáng vẻ đảo loạn, hỏng bét cả Bắc Vực như bây giờ chứ? Hừ, đừng nói là yêu nghiệt này, dù cho ma đầu kia không chết, Đại Tuyết Sơn ta cũng nên phân rõ giới hạn với hắn, ngươi nói đạo nghĩa, phải là thay trời vệ đạo, trảm yêu trừ ma, giam giữ yêu nghiệt này lại đưa cho Lữ đạo hữu của Thái Thượng đạo thống, đó mới là đạo nghĩa!

Những lời này nói vô cùng dõng dạc, nghĩa chính ngôn từ.

- Sớm muộn gì ta cũng sẽ ăn tên khốn kiếp này...

Lệ Anh tức giận chửi ầm lên, quanh người bốc lên quỷ khí.

Hàn Anh cũng nắm chặt trường thương trong tay, vốn là khuôn mặt thờ ơ tái nhợt lại càng lạnh thêm vài phần.

- Ta nhổ vào cái tên khốn kiếp nhà ngươi, trước đây chúng ta liều mạng xông mười trận Phong Thiện sơn ngươi ở đâu, hiện tại lại đứng ra nói mát, đừng cho là huynh đệ ta mấy năm gần đây không xuất hiện, ngươi thật sự cảm thấy hắn đã chết nên không lo lắng gì, ta cho ngươi biết bản lĩnh của hắn lớn, ngươi có chết mười lần trở về hắn cũng không chết được, bây giờ nói gì chắc chắn hắn đều ở dưới nghe được, nghe được toàn bộ những lời ngươi nói hôm nay, nghe đi! Ngươi!

Đại Kim Ô tức giận mắng lớn oa oa, nước miếng văng tung tóe, hung hăng chỉ còn kém mức đi tới xé xác gã.

- Ah, nếu thật sự ma đầu kia còn ở đây thì bảo hắn tới gặp ta, Niếp mỗ đang cần cơ hội trừ ma vệ đạo như vậy!

Bắc Thần Sơn đạo tử bị Đại Kim Ô mắng tới sắc mặt tái xanh, lạnh giọng mở miệng, sau khi nói xong, lại không nhịn được nhìn về phía Vương Quỳnh, thấp giọng nói:

- Vương Quỳnh sư muội, từ trước đến giờ muội đều là người thông minh, hôm nay tại sao cũng nông nổi như thế? Còn không mau tới chỗ ta?

- Năm đó Huyền Vực hàng Nam Chiêm, ta đã từng liên thủ với ngươi cùng nhau đoạt cơ duyện nên mới có giao tình...

Thấy gã đặt câu hỏi, Vương Quỳnh bỗng nhiên nhàn nhạt mở miệng, con mắt không mang theo nửa phần cảm tình nào, khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh:

- Sau đi tới Thần Châu, đã từng cho là ngươi chiếu cố, trong bụng có chút cảm kích ngươi, lúc ở Đại Tuyết Sơn, ngươi muốn cạnh tranh vị trí thần tử, ta cũng giúp ngươi áp chế Lệ Hồng Y, cố hết sức lực, ngày bình thường ngươi luôn nói Phương Hành ma đầu kia làm việc vì tư lợi, một phen hồ đồ nên ta cũng tán thành, luôn cho là nếu như đổi lại là ngươi sẽ làm còn mạnh mẽ hơn so với ma đầu kia... Nhưng ngày hôm nay... Ah, cũng coi như đã thấy tâm ý của ngươi, giữa hai người chúng ta hôm nay cắt bào đoạn nghĩa!

Nói rồi luân bên phải vung lên cắt đứt một chéo áo, nhẹ nhàng tung bay bay về phía Bắc Thần Sơn đạo tử.

Còn giọng nói lãnh nhược băng sương của Vương Quỳnh lại truyền tới:

- So với ma đầu kia, ngươi đúng là ngay cả phế vật cũng không bằng!

- Ngươi... lại dám đối với ta như thế à?

Sắc mặt của đạo tử Bắc Thần đại biến, hầu như khó tin được nhìn Vương Quỳnh.

Mà Đại Kim Ô thì mặt mày rạng rỡ, nhìn thấu một màn ý đau đớn trong vẻ mặt thờ ơ của Vương Quỳnh, mặt vui cười hớn hở bu lại, cánh lớn muốn đập vào bả vai Vương Quỳnh an ủi một chút, cười nói:

- Muội muội đừng thương tâm, Đại Kim Gia thương ngươi mà...

- Cút...

Lời còn chưa nói hết, một giọng ói đằng đằng sát khí mang theo hồng luân cắt tới, sợ tới mức Đại Kim Ô vèo một tiếng chạy sang một bên, không để ý nói:

- Muội muội ngươi đừng vội mà, Đại Kim Gia ta cũng sắp tu thân thể tới mức tận cùng rồi, có thể tiến hóa thành hình người rồi...

Nghe lời nói này, Bắc Thần Sơn đạo tử Niếp Sơn Nhân cũng xì mũi.

Trên dưới Đại Tuyết Sơn không ai không biết Bắc Thần Sơn đạo tử có ý định với Vương Quỳnh, mà trước đây Vương Quỳnh cũng chưa thể hiện ý phản cảm nào, người trên người dưới đều đã coi hai người này như là một đôi quyến lữ, Bắc Thần Sơn đạo tử càng coi Vương Quỳnh như người một nhà rồi, lúc này mới ám chỉ nàng đứng cùng với mình, nhưng lại không ngờ tới lại xảy ra chuyện như thế, trong bụng đang tự khiếp sợ, liền nhìn thấy con tặc điểu này lại thừa dịp tâm tình Vương Quỳnh xuống thấp xao động mà thừa lúc vắng nhà vào diễn xiếc, tức giận tới gã nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt tỏa độc quang, bàn tay run cả lên.

Chỉ có điều gã cũng biết Vương Quỳnh có tính tình kiêu căng, trong chốc lát cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

- Ha ha, xem ra Đại Tuyết Sơn vẫn có người hiểu rõ lý lẽ, vị đạo hữu này thâm minh đại nghĩa, Lữ mỗ vô cùng cảm kích, có điều đồng môn của ngươi xem ra trong chốc lát phạm vào chuyện hồ đồ, cũng không phải một hai lời nói có thể khuyên về được, theo ta thấy cần cảnh tỉnh lại mới có thể khiến họ hiểu rõ đạo lý đúng sai, bây giờ ở trong Ma Uyên thế tật tình trọng, cũng không phải lúc để chúng ta ở bên ngoài này dây dưa quá nhiều, ta muốn ra tay trảm con Kim Ô này rút hồn luyện thần, lấy lại vật của Thái Thượng đạo thống ta, mời huynh đài kiềm hãm một chút, nhóm đệ tử của Đại Tuyết Sơn đừng cản đường ta nữa, thế nào?

Ngay vào lúc này Lữ Phụng Tiên mở miệng, cũng thoáng giải vây cho Bắc Thần Sơn đạo tử.

- Cẩn phụng mệnh của Lữ huynh, đợi sau khi vào Ma Uyên, mong rằng các vị đạo hữu chiếu cố tới nhiều hơn.

Bắc Thần Sơn đạo tử thở dài thi lễ, sau đó nhìn về phía bốn vị đệ tử Đại Tuyết Sơn, ánh mắt đã kiên định.

Còn Lữ Phụng Tiên cùng với đám người ở cạnh nhìn thấy thế, một nhóm thần tử đạo thống muốn cướp đoạt kiếm linh lúc này cũng đều ngầm tăng sát khí...

- Đại Tuyết Sơn lâm nguy...

Phía dưới, người tu hành trong chư đạo thống đều thầm nghĩ trong lòng, nặng nề thở dài.

Bây giờ bọn họ mỗi người đều tin Đại Tuyết Sơn có thực lực đối kháng chính diện với một đại tông phái hoặc đại thế gia, thậm chí trong đám tiểu bối cũng có đủ khả năng thắng được, nhưng bây giờ đối mặt với nhiều thực lực đạo thống lớn nhằm vào như vậy, người đứng đầu của Đại Tuyết Sơn ngũ tử lại rõ ràng đứng ở lập trường đối diện, bản thân mình cũng đã gia nhập chiến tuyến rồi, đối mặt với đối phương cường thế, bốn tiểu bối này nào còn chút phần thắng nào nữa?

Chương 793: Khí vận tiên nhân

Trong vùng này bắt đầu có ý túc sát nảy sinh, đại chiến hết sức căng thẳng!

Chư tu ở phía dưới thật sự cảm thấy được mở rộng tầm mắt, lúc trước đánh một trận, một người một yêu một quỷ đều thể hiện ra thực lực không tầm thường, ác chiến với truyền nhân của Thái Thượng đạo thống Lữ Phụng Tiên đã làm cho chúng tu quan chiến xem vui vẻ thoải mái. Mà bây giờ, tất cả ngũ tử của Đại Tuyết Sơn đều đã hiện thân, hơn nữa truyền nhân của Thái Thượng Đạo thống Lữ Phụng Tiên, Lý Trường Uyên thủ đồ Trảm Tà lâu trong Bạch Ngọc kinh mười hai lâu, Đan Hương lâu chân truyền Hồng Tuệ tiên tử, thậm chí Hỏa chân nhân chưa tới ba trăm tuổi đã có đạo thống của riêng mình, nhóm cao thủ này một khi động thủ, thi triển tuyệt kỹ sẽ phấn khích tuyệt luân nhường nào...

- Kiếm linh kia ta nhất định muốn rồi...

Mắt của Hỏa chân nhân lóe tinh quang, gắt gao nhắm lên người Đại Tuyết Sơn ngũ tử.

Gã cũng không biết dị chủng kiếm thai ở trên người người nào ở đây, chỉ cho là những người này đều có, quyết định nhất định phải cướp được một cái.

Dù sao, kiếm thai chính là phi kiếm thuật thượng cổ, có thể săn sóc dưỡng ra kiếm linh, mà kiếm linh lại có hiệu quả chém chết được lôi kiếp, cũng có nghĩa, đối với Nguyên Anh, loại kiếm linh này nhất định là dị bảo vô giá, mà những người như bọn họ nếu như không chết ở Ma Uyên, như vậy kết thành Nguyên Anh nhất định phải là việc nắm chặt bằng mọi cách. Chuyện duy nhất cần phải cân nhắc chính là sau khi kết thành Nguyên Anh nên làm thế nào để tăng cao hơn một tầng, cho đến khi độ kiếp, kiếm linh này cũng chính là vì vậy nên đối với bọn họ cũng có sức dụ dỗ vô tận, cho dù phải liều mạng thì hôm nay cũng nhất định phải đoạt được...

- Ầm!

Lấy Hỏa chân nhân dẫn đầu, pháp lực gào thét, lúc sắp ra tay lại đột nhiên ở bên tai truyền đến từng tiếng ho khan.

Nghe vào giống như là một lão nhân già yếu đang ho khan, nhưng rõ ràng là vang lên bên tai bọn họ, như lôi đình chợt đánh xuống làm dao động tới nhân tâm không được yên, từng người nhanh chóng bị tan đi pháp lực, ngơ ngác nhìn sang hướng Bạch Ngọc đài...

Chỉ là từng tiếng ho khan liền có thể làm tất cả đám bọn họ không thể ngưng tụ nổi pháp lực, chỉ có Thánh Nhân đương đại!

Quả nhiên, một thân ảnh mơ hồ xuất hiện trên Bạch Ngọc đài, Thánh Nhân nhẹ giọng mở miệng:

- Khi ta chỉ là một đám con nít như các ngươi, có chút mâu thuẫn tùy tiện giải quyết một trận cũng cho qua đi, nhưng tại sao lại đều không hiểu chuyện như vậy, rõ ràng thiên kiêu của Ma Châu đều đã sát nhập vào Ma Uyên rồi, đang điên cuồng cướp đoạt địa vực triệu dặm trong Ma Uyên, bày đại trận phòng ngự, mỗi khi kéo dài một phần, tiên cơ của các người liền mất đi một phần, bây giờ các ngươi không nghĩ cách nhanh tiến vào Ma Uyên nhanh chóng đi đoạt cơ duyên cùng tạo hóa vốn dĩ thuộc về các ngươi đi, ngược lại vì một chút đồ mà nội đấu, có phải là chọc cười người ta không hả?

Giọng nói của Thánh Nhân cũng không vang dội, thậm chí không có ý trách móc, nhưng một đám tiểu bối này lại đồng thời cúi người cúi đầu, không dám mở miệng.

Đối với Thánh Nhân, không có tiểu bối nào dám làm trái ý nguyện của bọn họ.

Thế tuy vô tiên, cận tiên cửu thánh!

Chín vị Thánh Nhân trong truyền thuyết này không thua với Tiên nhân tồn tại!

Mới rồi đám Lý Trường Uyên sở dĩ dám vượt qua đám người đi ra, bởi vì thứ nhất Thánh Nhân bình thường không hỏi tới chuyện của đám tiểu bối, dù sao ban đầu Cửu Thiên chi Minh chính là do bọn họ tự tay ký kết, mà trong phần minh ước này không cho phép tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh trở lên qua quýt nhúng tay vào mọi việc trên thế gian, nhưng đối với các tu sĩ tiểu bối không chỉ không để ý tới bọn họ tranh phong mà còn ngược lại ngầm cổ vũ thêm, tranh càng lợi hại càng phù hợp với tâm ý của Thánh Nhân.

Còn nữa, đến cảnh giới như bọn họ rồi, vì phòng ngừa nhân quả khí vận biến hóa. Bình thường sẽ không xuất thủ quấy rầy việc phân tranh của đám tiểu bối, cảnh giới quá cao, ảnh hưởng quá lớn, có thể chỉ cần một câu nói một thái độ của bọn họ thôi sẽ bóp chết một kỳ tài đang quật khởi, dẫn tới ảnh hưởng đến đại kiếp nạn thiên địa sau này, đối với phân tranh của vài đám tiểu bối thì bọn họ chỉ biết bàng quan quan sát...

Trước đây Lữ Phụng Tiên muốn theo đuổi giết Đại Kim Ô, lại ác chiến với ba người Hàn Anh, Lệ Anh, Kim Ô liên thủ, Thánh Nhân đều không nói một câu nào, giống như chứng minh thái độ của bọn họ là không muốn hỏi tới. Đám Lý Trường Uyên liền không có gánh nặng trong lòng mà nhúng tay, chỉ là không ngờ tới đến lúc này Thánh Nhân lại bỗng nhiên mở miệng, nói tới đây mơ hồ có ý trách cứ, làm bọn họ không khỏi khẩn trương vạn phần trong lòng, lập tức xin tội.

- Các ngươi không cần lo lắng, lão phu vốn không muốn để ý tới chuyện giữa đám tiểu bối các ngươi, sở dĩ mở miệng khuyên một tiếng cũng là vì không muốn nhìn các người càng làm càng sai mà thôi, ha ha, kiếm thai trên người đệ tử Đại Tuyết Sơn này mặc dù huyền diệu, nhưng cũng chẳng qua là một loại tiên duyên mà thôi, nếu các ngươi vào được Ma Uyên giành được địa vực, đến khi Huyền Quan giáng từ trên trời xuống, ai biết sẽ còn có tạo hóa huyền diệu bậc nào đang chờ các ngươi, hà tất phải ở đây vì một vật nhỏ như vậy mà tranh đấu không ngừng, thậm chí còn dẫn tới lưỡng bại câu thương? Sự lợi hại trong việc này, tự các người suy nghĩ đi!

Thánh Nhân lần nữa lên tiếng, cười ha ha thu hồi ánh mắt, áp lực lúc này mới vô hình trung biến mất.

- Cẩn tuân Thánh Nhân giáo huấn!

Lý Trường Uyên, Hồng Tuệ thậm chí là Hỏa chân nhân, tất cả đều bái phục hành lễ.

Tuy Thánh Nhân chỉ khuyên can, nhưng nếu mở miệng chính là thánh ngôn, chính là đã định ra đoạn nhạc dạo cho lần phân tranh Ma Uyên này, đoạt tạo hóa với Ma Uyên, kiếm linh trên người đám đệ tử Đại Tuyết Sơn này có thể buông tha thì vẫn nên buông tha! Nếu không, nhỡ đâu bị Thánh Nhân biết được...

- Lão tiền bối, vãn bối có một lời phải nói!

Chẳng ai ngờ tới, khi Thánh Nhân đang mở miệng nói, thời điểm mọi người đang yên tĩnh đột nhiên Lữ Phụng Tiên tiến lên một bước, bái một cái, cao giọng mở miệng. Hành vi to gan này nhất thời dẫn tới vạn chúng chú mục, mặt là vẻ kinh nghi, ngay cả Thánh Nhân ở trên Bạch Ngọc đài cũng cảm thấy hiếu kỳ, quay đầu nhìn về phía gã, nghĩ thầm tên tiểu bối này còn dám chống đối mình sao? Lá gan này ngược lại cũng không tệ...

Lữ Phụng Tiên đón lấy ánh mắt của Thánh Nhân, cất cao giọng nói:

- Vãn bối không dám nghịch lại pháp ngôn của Thánh Nhân, chỉ là có một chút việc cần được giải thích rõ, vãn bối tới lần này cũng không phải mục đích chính là tranh đoạt kiếm linh của đám đệ tử Đại Tuyết Sơn mà là theo như chỉ điểm của một vị tiền bối trong Thái Thượng đạo thống ta, muốn lấy lại kinh văn bí truyền của Thái Thượng đạo thống để tránh bị phân tán khí vận, chỗ của Phụng Tiên có một di chiếu của tiền bối, mong Thánh Nhân xem qua...

Nói rồi bỗng nhiên lấy ra một tấm pháp chỉ đã bị tàn phá, hai tay dâng lên tung về phía Bạch Ngọc đài...

Thánh Nhân trên Bạch Ngọc đài thấy thế thì ánh mắt cũng hơi đông lại, vung tay khẽ vẫy, pháp chỉ này liền bay vào trong tay của ông ta, còn ông ta thì xem một lúc, sau một hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn thoáng qua hướng Nam Hải, trong mắt không nhìn ra vui sướng, trầm mặc một lúc lâu, mới nói:

- Đã có pháp chỉ này vạch rõ lợi hại, vậy đây là chuyện riêng của Thái Thượng đạo thống nhà các ngươi rồi, ta lại không tiện nhúng tay vào...

Lời vừa nói ra, xung quanh Bạch Ngọc đài, chư tu từ trên xuống dưới đều vô cùng khiếp sợ.

Lữ Phụng Tiên dâng rốt cuộc là pháp chỉ của người phương nào lại có thể thuyết phục Thánh Nhân, nói rõ không muốn nhúng tay?

Chuyện này há chẳng phải là nói, pháp chỉ này có thể thay đổi thái độ của Thánh Nhân sao?

Ngay cả Phương Hành ẩn trong chúng tu chưa từng hiện thân cũng không nhịn được mà chau chân mày lại, tâm tư nhanh chóng suy nghĩ...

Sau khi Thánh Nhân nói xong thì ánh mắt lại đông lại, nhìn lại Lữ Phụng Tiên:

- Chỉ là ngươi cần phải nhớ kỹ, Thái Thượng đạo thống các ngươi lấy lại đồ gì ta không quan tâm, nhưng nếu dám phá hỏng đại sự tiếp dẫn của ta, cho dù có khí vận tiên nhân che chở ngươi, ta cũng không tha cho ngươi!

- Khí vận tiên nhân?

Có người chính xác bắt được bốn chữ này, trong lòng nhất thời cuốn lên sóng gió.

Còn Phương Hành đang ở phía dưới thờ ơ lạnh nhạt, ngưng thần suy tư, ánh mắt lại chợt rùng mình, trái tim nhanh chóng nghĩ tới:

- Vị lão Thánh Nhân kia nói như vậy là hình dung số mệnh của Lữ Phụng Tiên cường thịnh, có được sự tán thành của Thái Thượng đạo thống, trở thành di đồ, ở một trình độ nào đó coi như là có khí vận thập tiên gia thân của Thái Thượng đạo thống, hay là có ám chỉ gì khác, hay là nói người này có tiên nhân đang âm thầm chiếu cố?

Càng nghĩ hắn càng thấy lạnh lòng, phía sau phát lạnh, rất nhiều tâm tư hội tụ trong lòng...

Lữ Phụng Tiên cũng chưa ngẫm nghĩ, chỉ nhận lại pháp chỉ, cung kính cúi đầu, trầm giọng nói:

- Vãn bối hiểu rồi!

Thánh Nhân nhàn nhạt liếc mắt nhìn gã rồi không mở miệng nói chuyện nữa, quanh đây như mây đen ngang trời, không khí ngột ngạt, cũng không có ai nói chuyện.

Mà Lữ Phụng Tiên thì đứng thẳng lên, ánh mắt nhìn về phía Đại Kim Ô, lạnh lùng nói:

- Yêu nghiệt, ta là truyền nhân duy nhất của Thái Thượng đạo thống, cũng là chủ nhân đời này của Thái Thượng cửu kinh, kinh này ta có thể truyền, ta để cho ngươi học ngươi mới có thể học, nếu không được sự đồng ý của ta, một người học, ta trảm một người, hai người học, ta trảm hai người, đây là quy củ, quy củ truyền xuống từ cổ tới nay của Thái Thượng đạo thống ta! Bây giờ, ngươi đã học được kinh văn này, dựa theo quy củ, ta phải chém chết ngươi, ít nhất cũng phải rút hồn luyện thần, tránh việc ngươi truyền kinh văn ra ngoài, chỉ có điều Thánh Nhân đã mở miệng, ta đây cũng cho ngươi một cơ hội, lập tức bái nhập môn đình của ta, làm tọa kỵ cho ta, theo ta vào Ma Uyên trảm yêu trừ ma, thành lập công huân, như vậy, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, bản kinh văn này cũng để lại trên thân thể ngươi, xem như là thưởng cho ngươi, thế nào?

Chúng tu nghe xong ý kiên nhẫn trong lời nói của gã thì trong bụng đều ngầm chuyển, quay đầu nhìn về phía Đại Kim Ô đang được tứ tử Đại Tuyết Sơn hộ tống sau lưng.

Lữ Phụng Tiên nói như vậy thực sự coi như là cho Thánh Nhân mặt mũi, dù sao sau khi Thánh Nhân nhìn qua pháp chỉ cũng đã từng nói không hề nhúng tay vào chuyện của Thái Thượng đạo thống nữa, gã nói thêm mấy lời như vậy không khác nào là đang lấy lòng Thánh Nhân, biểu thị ý tôn kính...

Mà nói ở mức độ nào đó thì chuyện này cũng thật sự là hy vọng sống duy nhất của Đại Kim Ô rồi.

Đại Kim Ô cũng ngẩn ngơ, tròng mắt đảo quanh, dường như đang nấn ná suy nghĩ lợi hại.

- Nếu ngươi thật sự là truyền nhân của Thái

Thượng đạo thống, kinh văn này trả lại cho ngươi cũng không sao cả, nhưng lời này ngươi nói với người khác có thể, nếu nói với ta, da mặt ngươi từ đâu tới mà dày vậy? Hừ hừ, nếu hôm nay ta thật sự phục ngươi cho ngươi kinh văn, làm sao không làm người huynh đệ kia của ta thất vọng cho được?

Kim Ô suy nghĩ nửa ngày bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng cười, nghĩa chính ngôn từ, hào tình vô hạn.

Nghe xong lời của nó, Đại Tuyết Sơn cùng chư tu ở phía dưới cũng nặng tâm tình, xem ra trận chiến này vẫn không thể nào tránh khỏi được.

Con quạ đen này hoàn toàn không đồng ý với thân phận của Lữ Phụng Tiên, làm thế nào có thể bằng lòng trả lại kinh văn cho gã được?

Hồn nhiên không ngờ tới, phía sau Đại Kim Ô bỗng nhiên chuyển khẩu âm, cười hì hì nói:

- Chẳng qua mặt mũi của Thánh Nhân, Đại Kim Ô ta cũng phải cho chứ, cứ như vậy đi! Trước tiên ngươi cho ta chút tiền, ta sẽ truyền kinh văn cho ngươi, sau đó chúng ta coi như không ai nợ ai, thế nào?

Chương 794: Tồn tại bên trong Quy Khư

Ầm!

Một đám tu sĩ phía dưới nghe xong Đại Kim Ô nói thì suýt nữa ngã sấp xuống, nghĩ thầm con quạ đen này cũng không cứng xương như thoạt nhìn bề ngoài nhỉ!

Vừa rồi nghe nó nói nghĩa chính ngôn từ như vậy còn tưởng nó muốn đấu đến chết, ngay cả một đám đệ tử của Đại Tuyết sơn sắc mặt cũng đã tái xanh chuẩn bị xong để xuất thủ, nhưng lại không ngờ tới người này sau lại nói một câu như vậy... theo lời nó nói, nếu nó truyền kinh văn lại cho Lữ Phụng Tiên chính là nó có lỗi với người huynh đệ của nó, nhưng so với việc ngươi bán lại kinh văn cho gã thì sẽ không coi như có lỗi với huynh đệ của ngươi sao?

- Không thể, hoặc là làm tọa kỵ của ta, hoặc là Lữ mỗ xuất thủ trảm ngươi, ngươi tự do chọn một đi!

Nghe xong Đại Kim Ô nói, sắc mặt của Lữ Phụng Tiên cũng tái xanh, lạnh giọng nói, sát khí lạnh thấu xương, không cho nó nửa cơ hội để trả giá.

Đại Kim Ô cũng giận, kêu lên:

- Đặc biệt cho ngươi mặt mũi mà còn không biết xấu hổ, nói cho ngươi biết, trước đây bản kinh văn này Đại Kim Gia ta cũng không muốn, là con mẹ nó nó tự đưa tới cửa, ngươi còn không thấy ngại tự xưng cái gì mà chủ nhân của Thái Thượng đạo thống, chủ nhân chân thật sự chưa từng hỏi ta về kinh văn, ngươi có mặt mũi gì mà tới hỏi? Ta có thể bán cho ngươi bản kinh văn này đã là cho ngươi mặt mũi lớn rồi rồi! Ta nhổ vào! Đời này người miễn cưỡng có bản lĩnh làm Đại Kim gia ta cõng hắn bay đi chỉ có một người, bằng vào bản lĩnh của ngươi, còn kém xa lắm...

Nó cũng giận, tự nhận là vừa rồi mình đã nói vô cùng nhường nhịn rồi.

Lấy thái độ thông minh của nó đương nhiên thấy rõ cục diện ở đây, Lữ Phụng Tiên bá đạo như vậy, ngay cả Thánh Nhân cũng cho gã mặt mũi, nếu như mình còn không đồng ý, gã đương nhiên sẽ ra tay chém mình, Đại Tuyết sơn tứ tử chỉ sợ cũng không tiện nhúng tay vào, dù sao ngay cả Thánh Nhân đều đã đứng ngoài cuộc rồi, đây là chuyện nội bộ của Thái Thượng đạo thống. Nếu đệ tử Đại Tuyết sơn nhúng tay vào, như vậy người khác nhúng tay cũng là chuyện đương nhiên, nếu không che chở được mình, ngược lại còn kéo cả bọn họ vào, tất sẽ có không biết bao nhiêu người đều sẽ mắt mở trừng trừng nhìn người ta lấy kiếm linh trên người bọn họ...

Cũng chính là căn cứ vào suy nghĩ lo lắng này nên nó mới bằng lòng giao ra Thái Thượng Bất Tử kinh, lại không ngờ tới họ Lữ này lại không đồng ý!

Không phải là làm tọa kỵ của gã sao?

Nếu thật sự đồng ý, đừng nói là tự do cả đời này không được nghĩ tới, ngay cả mặt mũi của Yêu địa cũng mất hết...

Nếu không thể bằng lòng, vậy chỉ có thế sống chết đấu lại!

Sát khí của Lữ Phụng Tiên đã định, lạnh lùng nói:

- Ta đã đã cho ngươi một chút hi vọng sống, là chính ngươi muốn tìm chết, cũng đừng trách ta!

Đại Kim Ô cũng kêu lên, nói:

- Ít nói nhảm thôi, Đại Kim gia nhà ngươi còn phải sợ ngươi sao?

Ngoài miệng thì hung ác nhưng trong lòng đang nhanh chóng suy nghĩ, bỗng nhiên lại kêu lên:

- Chẳng qua đánh lộn ở chỗ này quấy rầy sự thanh tĩnh của Thánh Nhân không nói tới, còn dẫn tới chúng tu đều ở đây nhìn, không có tâm tư tiến vào Ma Uyên ngăn địch, làm trễ nải đại sự không tốt lắm đâu? Ha ha, nếu ngươi có bản lĩnh, chúng ta vào trong Ma Uyên rồi phân cao thấp! Nếu Đại Kim gia ta thật sự thua ngươi thì ta sẽ không phải đại gia ngươi nữa... chỉ tính là nhị đại gia ngươi thôi...

Nói rồi lại bỗng nhiên cổ đãng huyết khí, trong giây lát triển khai cực nhanh vọt thẳng về phía ba cửa đi thông Ma Uyên. Nó chuẩn bị đã lâu, lần này cổ đãng khí huyết đã thi triển tốc độ nhanh nhất ngày thường, giống như một tia chớp. Mà phương vị hiện tại, Lữ Phụng Tiên bị Đại Tuyết Sơn tứ tử ngăn cản nên càng không có cách nào trực tiếp đuổi tới ngăn cản được nó. Bỗng nhiên bị nó nhìn ra chỗ trống, hóa thành một vệt kim quang liền xông vào lối đi phía bên trái, chộp một đạo phù chiếu từ trong tay đệ tử Bạch Ngọc kinh rồi trực tiếp xông vào trong Ma Uyên...

Trong bụng chúng tu đều kinh hãi, phản ứng nhanh nhẹn, đã hiểu dụng ý của con quạ đen này.

Nó tự biết ở bên ngoài không chiếm được lợi ích gì, bỗng nhiên liều mạng một lần, xông vào trong Ma Uyên càng hung hiểm hơn, giành một chút hi vọng sống.

- Ha ha, ta nói rồi, cho dù ngươi trốn tới nơi nào, Lữ mỗ đều sẽ lấy lại đồ của Thái Thượng đạo thống ta!

Lữ Phụng Tiên thấy cảnh ấy thì ánh mắt phát lạnh, lạnh giọng hét lớn nhưng lại không vội đuổi theo vào, làm như có trăm phần nắm chắc sẽ không để Kim Ô chạy thoát được, sau khi hét lớn một tiếng thì xoay chuyển ánh mắt, nhìn trên người mọi người của Đại Tuyết Sơn, điềm nhiên nói:

- Đạo hữu Đại Tuyết Sơn, đây là chuyện riêng của Thái Thượng đạo thống ta, tay của Đại Tuyết sơn các ngươi còn không duỗi được dài như vậy đi? Nếu các ngươi dám nhúng tay vào đó chính là thành kẻ địch với Thái Thượng đạo thống ta, đừng trách ta mời các vị đạo hữu khác tới giúp Thái Thượng đạo thống ta thanh lý môn hộ!

Uy hiếp!

Trong lời này rõ ràng đã ẩn chứa ý uy hiếp vô tận.

Chỉ cần người của Đại Tuyết Sơn còn dám nhúng tay, gã sẽ liên hợp với chư tu đánh chết chư tử của Đại Tuyết Sơn.

Đến lúc đó, đám đệ tử Đại Tuyết Sơn này cũng là bởi vì nhúng tay vào chuyện nhà của người khác mà tự tìm đường chết, dù cho

Thánh Nhân cũng sẽ không nói được gì.

Còn đám Lý Trường Uyên, Hỏa chân nhân thì ánh mắt mơ hồ tỏa sáng.

Tuy là Thánh Nhân đã lên tiếng, nhưng bọn họ vẫn còn chút ham muốn có được kiếm thai kia, nếu như người của Đại Tuyết Sơn tiếp tục nhúng tay thì chính là cho bọn họ cơ hội.

Giúp đỡ, đối mặt với hung hiểm vô tận!

Không giúp, đạo nghĩa trong tim không còn sót lại chút gì!

Dù sao, đây là chuyện nhà của Lữ Phụng Tiên, cho dù có thể thuyết phục được Thánh Nhân nhưng cũng không thuyết phục được bọn họ.

Bốn người liếc nhau một cái, Lệ Anh khà khà cười, lạnh lùng nói:

- Cái gì mà truyền nhân của Thái Thượng đạo thống chứ, bản thái tử không thừa nhận ngươi...

Lời còn chưa nói hết, bên người vèo một tiếng, là Hàn Anh thình lình ghìm ngựa lại vọt thẳng vào thông đạo ở một bên, thuận tay kéo tới một đạo phù chiếu, sau đó cũng không quay đầu lại vọt vào trong Ma Uyên, căn bản là lười giải thích, trực tiếp cho thấy thái độ của mình.

- Một người, còn nữa không?

Lữ Phụng Tiên lạnh giọng đặt câu hỏi, ánh mắt hơi híp.

- Mẹ nó lại bị hắn giành trước...

Quỷ thái tử Lệ Anh cũng bĩu môi, lần nữa giấu tâm tình đi, cười to nói:

- Khà khà khà, bản thái...

Lệ Hồng Y đập một cái tay lên ót của y, quát lên:

- Không cho cười giống quỷ như thế...

Nửa tiếng cười của Lệ Anh bị nuốt ngược vào trong bụng, chỉ có thể tức giận, còn chưa nói hết lại nghe thấy Lệ Hồng Y nói:

- Đệ tử Đại Tuyết Sơn ta tới đây căn bản là vì tiến vào Ma Uyên cướp đoạt tạo hóa, Ma Uyên này đương nhiên không vào không được, còn như những chuyện khác, chúng ta hoàn toàn không biết, không biết gia sự gì của Thái Thượng đạo thống ngươi, cũng không biết việc kinh văn gì cả, đến bước này chúng ta cũng chưa biết làm như thế nào... ha ha!

Nói đến chỗ này, lại không trả lời nữa, cười lạnh một tiếng kéo Lệ Anh lướt thẳng về hướng lối đi bên tái.

Ở sau lưng nàng, Vương Quỳnh cũng mỉm cười, hiểu dụng ý của nàng, liền không nói một lời, trực tiếp lướt vào lối đi bên trái.

Còn Lữ Phụng Tiên lại hơi hơi nhíu mày trong lòng thầm nghĩ:

- Cô gái này giảo hoạt, không nói giúp cũng không nói không giúp, lại giữ lại chỗ mấu chốt, một khi sinh ra chút biến hóa, nếu nàng nói là phải giúp thì ta đây đi vào liền có thể trảm nàng, nhưng nàng cũng không nói, lại chỉ có thể đợi lát nữa tới lúc nàng xuất thủ mới có thể danh chính ngôn thuận trảm nàng, nếu không, nếu trực tiếp chém thì sẽ phạm vào nghi kỵ của Thánh Nhân...

Nhìn thấy chư tử của Đại Tuyết Sơn đều vào Ma Uyên, đám Hỏa chân nhân đã có chút vội vã, rất sợ khi vào khu vực Ma Uyên rộng trăm dặm sẽ không dễ tìm được những người của Đại Tuyết Sơn nữa, nhưng Lữ Phụng Tiên lại cười nhạt, thấp giọng nói:

- Các vị đạo hữu chớ vội, nếu bọn họ muốn nhúng tay vào chuyện của Thái Thượng đạo thống ta chắc chắn sẽ đi cùng tặc nha kia, mà trên người của tặc nha hôm qua đã bị ta đánh lên lạc ấn rồi, không ngoài trăm ngàn dặm đều có thể thôi diễn tính ra phương vị của nó, nếu chư vị không chê, chúng ta liền kết bạn đi một đường, vào trong Ma Uyên thành lập công huân, thế nào?

- Đang có ý đó!

Đám Lý Trường Uyên cao giọng cười, trong lời nói liền định ra liên minh.

Sau khi chuẩn bị qua loa, mọi người liền đạp về phía Ma Uyên, khác với đệ tử của Đại Tuyết Sơn phải lĩnh một đạo phù chiếu, những người này lại đều có Bạch Ngọc lệnh trong người, nói cười vui vẻ đi từ con đường chính giữa vào. Không nói đến đám Lý Trường Uyên, tuy là trước đó Lữ Phụng Tiên bị Phương Hành cướp đi một tấm Bạch Ngọc lệnh, nhưng Lữ tộc bọn họ còn có một tấm, đã đưa cơ hội này cho gã...

Mà trừ bọn họ cầm Bạch Ngọc lệnh tiến vào Ma Uyên ra, những người này cũng đều có thân phận tôn quý, dưới trướng mỗi người đều có các sư huynh đệ hoặc là gia bộc tùy thân, lĩnh phù chiếu theo bọn họ tiến vào Ma Uyên. Thật có thể nói là từ mặt thân phận đã trực tiếp phân ra cao thấp rồi, người lĩnh phù chiếu chỉ xấp xỉ đãi ngộ với gia nô, làm sao có thể so sánh được với đám thiên kiêu có Bạch Ngọc lệnh trong tay được...

Nhưng Bắc Thần Sơn đạo tử cũng chỉ có thể lĩnh phù chiếu tiến vào Ma Uyên, lúc đầu muốn nhân cơ hội này để kết minh với đám Lữ Phụng Tiên, có thể giành được tạo hóa lớn hơn trong Ma Uyên, nhưng bởi vì đãi ngộ khác nhau, vô hình trung đột nhiên cảm thấy mình so với bọn họ thì thấp hơn một bậc...

- Chỉ hận đám người kia vẫn nhớ ma đầu đó, bằng không tấm Bạch Ngọc lệnh của Đại Tuyết Sơn căn bản phải là của ta...

Gã nghiến răng nghiến lợi, hận đến mức ghê gớm.

Mà vào lúc này, trong đám người ở bên cạnh Bạch Ngọc đài, ma đầu trong miệng gã đang ngồi chồm hổm dưới đất, ánh mắt nhìn chằm chằm không trung.

Ở bên cạnh hắn, tiểu hòa thượng Thần Tú mặc tăng bào trắng không nhịn được mà thúc giục:

- Sư huynh à, chúng ta còn không mau đi vào hỗ trợ?

- Không cần phải gấp, bằng bản lĩnh của bọn họ, nào nhanh vậy đã bị đánh gục chứ?

Phương Hành nói rõ ràng, con mắt chỉ nhìn lên bầu trời không có vật gì, vẻ mặt phức tạp, khi thì thầm hận, khi thì phẫn nộ, khi thì hoảng sợ, nhưng cuối cùng, còn lại ở trên mặt chỉ có sự tức giận vô tận, cắn răng, giọng nói thấp trầm nói:

- Cuối cùng cũng xác định được sự tồn tại của ngươi rồi, ha ha... mười năm trước, Lão Tà đã nói với ta, sau khi hắn vừa thành Nguyên Anh, thần lực đại trướng đã bắt đầu mơ hồ cảm thấy bên trong Quy Khư tồn tại một nhân vật lợi hại làm hắn cảm thấy sợ hết hồn hết vía, đang âm thầm khống chế tất cả...

- Sau đó Lão Tà rời khỏi Quy Khư đi tới Thần Châu lập đạo cũng là bởi vì quá mức kiêng kỵ ngươi đi? Còn người của Lữ tộc nhập chủ Quy Khư có thể nhanh chóng nắm giữ cục diện như vậy, làm sao có thể chỉ có công của mình Sư Nam Cát được? Ha ha, còn ngày đó ta nghe lén được tiên nhân đi vào giấc mộng, chỉ điểm cho Lữ Phụng Tiên chuyện ta không chết, lại có người lấy cảnh giới làm ta sợ, từ dưới tay ta cứu được Lữ Phụng Tiên, mà Lữ Phụng Tiên lại bỗng nhiên kỳ diệu học được Thái Thượng Tiêu Dao kinh, còn thôi diễn ra chỗ của Kim Lục Tử... Xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta còn có thể không đoán được sự tồn tại của ngươi hay sao?

Hắn càng nghĩ càng giận, âm thầm cắn răng:

- Thế nhưng... Vì sao? Tiểu gia làm di đồ của Thái Thượng đạo thống các ngươi, ngay cả những bảo vật như mầm mống thiên sinh có được trong Huyền Vực đều đặt trong Quy Khư, thật sự cho rằng ta không biết những thứ đó đáng giá bao nhiêu sao? Chuyện này con mẹ nó chính là ta cho các ngươi những thứ đó, nếu các ngươi không muốn ta làm truyền nhân, trước đây vì sao lại chọn ta? Nếu như hối hận vì đã chọn ta, nói một tiếng là được, ta lại không lạ gì, vì sao lại dùng quỷ kế để làm những chuyện xấu này?

- Dằn vặt đồ đệ của ta, phá hỏng thanh danh của ta, còn hại huynh đệ ta...

Hắn thấp giọng kể, nghiến răng nghiến lợi, mắt tỏa độc hỏa:

- Cho dù ngươi là tiên nhân, ta cũng nhất định làm ngươi đẹp mặt!

Ngừng lại một chút, hắn lại thấp giọng nói một câu:

- Hiện tại để ngươi xem coi!

Chương 795: Ta ngồi trên hoa sen giảng kinh cho các ngươi nghe!

Phương đại gia báo thù, cho tới bây giờ đều lười kéo dài thời gian quá, cho dù đối phương là tiên nhân, hắn cũng có phần chịu không nổi, muốn ngay bây giờ làm cho đối phương khó chịu một phen. Hắn nhanh chóng suy nghĩ một hồi, trong lòng đã có chủ ý, ánh mắt lóe ra, nhìn thoáng qua trên không trung, rồi lại liếc nhìn Thánh Nhân kia, quyết tâm, liền đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Thần Tú, giúp ta gây sự chú ý với mọi người!

Thần Tú ngẩn ngơ, nói:

- Làm cái gì cơ?

Phương Hành bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Chúng ta bây giờ là hòa thượng, còn có thể làm gì khác nữa? Đương nhiên là giảng kinh rồi!

- Giảng kinh...

Thần Tú ngẩn ra, khó tin nhìn sư huynh của mình. Truyền thống của Phật môn, lịch đại cao tăng đại đức mới được thiết đàn tràng trình bào đạo lý đại đạo, ngay cả một tiểu hòa thượng lớn lên từ trong miếu như gã cũng mơ mộng trong tương lai mở một đàn tràng lớn như cửu thiên, giảng kinh cho chúng sinh vạn linh... Chỉ là vấn đề ở chỗ, đã biết sư huynh chẳng qua là một hòa thượng giả, xem kinh văn cũng phải lao lực, còn nói giảng kinh gì chứ...

- Gọi người qua đây!

Phương Hành hạ quyết tâm, hiển nhiên đám Lữ Phụng Tiên đã vào Ma Uyên, nếu không nhanh chút thì bọn họ liền đi mất, thấp giọng quát.

Thần Tú cũng là người tin tưởng được, liền không hỏi nhiều dứt khoát nói:

- Đứng đắn một chút hay không đứng đắn một chút?

Phương Hành thấp giọng cười, nói:

- Đứng đắn một chút!

Thần Tú được nghe lời liền cười hắc hắc, sau đó sờ trên mặt mình mấy cái, xóa hết cười cợt trên mặt đi, rõ ràng là một dung mạo thánh khiết vẻ mặt kiên nhan, dáng vẻ cao tăng thiếu niên không ăn khói lửa nhân gian, lại thấy gã thấp giọng tụng một câu Phật hào, trong đất bằng phẳng sinh ra một đóa hoa sen chậm rãi nâng gã bay lên trời cao, một thân Phật quang quanh quẩn quanh thân, rọi sáng chư thiên.

- A di đà Phật!

Thần Tú đưa lưng về phía mặt trời, thấp giọng tuyên hào, giống như thần chỉ.

Lúc này tu sĩ ở xung quanh đang đắm chìm trong vụ tranh chấp giữa đám Lữ Phụng Tiên, tiếng bàn tán loạn tùng phèo vang lên từng đợt, nhưng sau khi Thần Tú bay lên trên cao, tiếng nói kỳ dị xung quanh liền thấp xuống, chúng tu đều sinh lòng cảm ứng, quay đầu lại nhìn gã. Một thân Phật quang của Thần Tú bề ngoài thánh khiết cùng với một câu Phật hào ẩn chứa tu vi của gã thực sự quá kinh người, khí cơ không thua Nguyên Anh.

Ngay cả Thánh Nhân. Cũng không nhịn được mà quay đầu nhìn gã một cái, mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

- Chư vị đồng đạo, sư huynh Hành Phương đại sư của ta muốn thiết đàn giảng kinh, người hữu duyên, tới nghe đi!

Nói rồi chỉ một ngón tay, một đạo Phật quang phủ xuống mặt đất tới chỗ Phương Hành đang đứng, mặt đất bị phá vỡ, lại đột nhiên có một đóa hoa sen lớn sinh trưởng, cao chừng hơn mười trượng, cánh hoa nở rộ tản ra bảo quang trong suốt vô tận, chiếu vào Phương Hành đang đứng ở trung tâm hoa sen cũng được nhiễm Phật quang đó, ánh mắt của chúng tu đã không tự chủ được mà nhìn hắn.

Trong lúc này dường như Phương Hành trở thành trung tâm của thiên địa.

Sinh linh trên thế gian đều nén hơi mà đợi, chờ miệng hắn tụng chân kinh làm phép ngoan ngu.

- Mẹ kiếp, đây cũng quá nghiêm chỉnh rồi!

Trong bụng Phương Hành thầm mắng, bị chúng tu nhìn chằm chằm có chút ngượng ngùng. Vội vàng ngồi xếp bằng xuống, hắng giọng một cái. Ánh mắt nhìn về phía chúng tu, cố gắng khống chế bắp thịt trên mặt mình, bày ra một dáng vẻ cao tăng đại đức không tùy tiện nói cười...

-Ặc... là hòa thượng áo xám này giảng kinh sao...

Đám tu sĩ bị hấp dẫn ánh mắt đều hơi sợ run lên, có chút hoài nghi nhìn Phương Hành.

Tu sĩ Thần Châu cũng khá để ý tới việc nghe tăng nhân giảng kinh, trên thực tế, đạo gia vẫn chú ý tới thiên nhất hợp nhất, dung nạp quán thông, ngoại trừ “Ma” thì không thể tha cho thì Phật cổ chú quỷ truyền thừa gì đều không hề bài xích, ngay cả năm đó trước trận chiến diệt Phật, hai đại đạo thống của Phật đạo đều ở với nhau khá hòa thuận, về sau diệt Phật là bởi vì liên quan tới bí ẩn nào đó của thiên địa, không thể không làm.

Cũng chính vì vậy, tăng nhân xuất thế giảng kinh thuyết pháp, rất nhiều đạo gia đều sẽ nghe để giúp chứng tâm.

Dĩ nhiên, mặc dù nói như thế, sau khi diệt Phật người giảng kinh cũng ít, ít khi nhìn thấy cho nên chúng tu cũng thấy mới mẻ.

Nhưng cho dù không bài xích thì hòa thượng áo xám này nhìn thế nào cũng thấy không giống dáng vẻ của một người biết giảng kinh!

So ra, tiểu hòa thượng tự xưng là sư đệ kia lại ra dáng hơn nhiều...

- Khà khà...

Phương Hành ngồi xếp bằng ở trên đài sen, dáng vẻ nghiêm chỉnh mở miệng nói:

- Gia giảng cho các ngươi một đoạn kinh, nghe rõ cho ta...

Mẹ...

Mặt chúng tu đầy mồ hôi, chưa từng nghe được lời nói đầu khi giảng kinh thế này bao giờ.

Đã có người cảm thấy đây là một trò khôi hài nào đó, trên mặt bắt đầu nở nụ cười khinh bỉ.

- Đừng trừng mắt, cẩn thân ta xuống dưới đánh ngươi đấy!

Phương Hành đã nhận ra một vài ánh mắt bất thiện, trợn trắng mắt mắng một câu, lại chọc phía dưới vang lên một tràng cười.

- Quên đi, an tâm giảng kinh!

Thấy đám Lữ Phụng Tiên đã vào Ma Uyên, nếu không giảng kinh liền không đạt được hiệu quả, Phương Hành liền tập trung ý chí, không hề để ý tới những tiểu tiết này, cười thật thấp chuẩn bị bắt đầu niệm tụng kinh văn, bỗng nhiên vào lúc này phía dưới có người suy nghĩ cả nửa ngày trời thì đã nhận ra được hắn, lớn tiếng kêu to:

- Đây không phải là hai tên hòa thượng dởm ngày hôm trước đánh cướp phù thạch của chúng ta hay sao?

Sau khi một câu này vang lên nhất thời làm cho chúng tu đều yên lặng một lát, sau đó hoàn toàn đại loạn.

- Đúng rồi, một mặc tăng bào trắng, một mặc tăng bào xám, chính là hai người kia...

- Bọn họ tự xưng là Kiếp đạo, Thống Thiên đạo chủ cướp đi một viên phù thạch mà ta khổ cực có được...

- Mẹ kiếp, cả môn phái chúng ta liều sống liều chết mới kiếm được hai viên, đều bị bọn họ cướp mất...

Nhất thời tinh thần quần chúng huyên náo vang lên rất nhiều tiếng quát, lại có người trực tiếp lướt lên trời cao, muốn động thủ bắt người.

Phương Hành và Thần Tú cũng ngây người, không ngờ tới trong lúc mấu chốt lại bị người nhận ra được.

Chỉ có điều cũng bình thường thôi, lúc bọn họ cướp bóc cũng không nghiêm túc đổi lại dung mạo, cảm thấy chơi thật vui thuận tay đã đi xuống ra tay cướp đoạt, mà lúc giành được Phù thạch mặc dù không nhiều, nhưng đắc tội với người ta cũng không tốt, trước ẩn trong chúng tu còn không dễ dàng bị người ta nhận ra như vậy, bây giờ hiện thân giảng kinh thuyết pháp, dưới chúng nhãn chú mục, bị người ta nhận ra cũng nằm trong dự liệu.

Chỉ là Phương Hành cũng giận, vừa mới đè nén một chút tâm tình ngay lập tức bị đám khốn kiếp này làm hỏng rồi.

Hiện tại hắn không còn lòng dạ nào xử lý việc khác, chỉ thấp giọng quát:

- Thần Tú, hộ pháp!

Thần Tú nhận được lệnh liền căm tức nhìn đám tu sĩ đang muốn tiến lên báo thù này, quát như sấm mùa xuân, như Phật môn sư hống:

- Cút đi!

Lại tựa như đột nhiên có sấm chớp nổ lên, một thần thông sư hống của sư môn làm chư tu đang lao tới bị chấn động tới sắp nứt cả màng tai, thần hồn xao động, trong đầu chốc lát đã ong ong đung đưa rơi về phía dưới, suýt nữa ngã chết vài người. Cho dù tu vi cao hơn chút cũng đều cảm thấy kinh hãi, lặng lẽ ghìm đụn mây xuống không dám chọc vào tăng nhân trẻ mặc bạch y một thân Phật ý thánh khiết kia...

Còn Phương Hành nhìn thấy có người dám vạch trần thân phận của hắn thì cũng thẳng thắn thừa nhận, sau đó trợn trắng mắt nói:

- Thế nào, Phật gia chính là Kiếp đạo Thống Thiên đạo chủ đấy, ngươi có ý kiến gì không? Trước đó cướp mấy viên phù thạch của các ngươi còn chưa xong đâu, Bạch Ngọc kinh này ta cũng...

Suýt chút nữa nói lỡ miệng, vội vàng qua quýt, nghiêm mặt nói:

- Hôm nay Phật gia giảng cho các ngươi một đoạn kinh, đảm bảo các người sẽ kiếm lợi lớn...

- Xì... Cường đạo cũng giảng kinh?

Có người cười nhạt, âm thầm liên lạc, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng sẽ bắt Thông Thiên đạo chủ to gan lớn mật này lại.

Phương Hành lại hồn nhiên không để ý tới ý nghĩ của bọn họ, lo lắng thở dài, thanh âm nặng nề vang lên:

- Kiếp Đạo Hóa Linh kinh...

Trong giọng nói ẩn chứa pháp lực trầm thấp du dương, xa dần ra tứ phương làm cho mỗi tu sĩ đều nghe vào trong tai.

- Thôn Thiên thực địa, luyện hóa vạn vật...

...

...

Đây căn bản không phải kinh Phật, thậm chí không có chút liên quan nào với việc giảng kinh, đây rõ ràng chỉ là kinh văn niệm tụng bừa bãi, nhưng đám tu sĩ xung quanh cho dù là tò mò với hai tên hòa thượng này hay là trong lòng bất thiện, cũng dần dần ánh mắt đều thả lỏng tỏa ánh sáng, lỗ tai dựng lên, một chữ cũng không muốn bỏ qua, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ, dường như được bánh bao thịt rơi từ trên trời xuống đập vào mặt vậy.

Có người tu vi thấp kiến thức ngắn còn mở miệng châm chọc:

- Đây mà cũng gọi giảng kinh, thật mẹ nó...

- Con mẹ nó ngươi câm miệng cho ta!

Ùng ùng!

Xung quanh bốn năm tia thần quang đồng thời đánh tới người y, đánh tới y nửa sống nửa chết, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra được.

Hành động của chúng tu như phát điên, như si mê như say sưa nghe, thậm chí có người nhanh chóng hô hoán sư huynh đệ đồng môn của mình tới nghe.

- Kiếp Đạo Cảm Ứng kinh!

Phương Hành giảng xong một quyển thì nhìn thoáng qua chúng tu dưới đài, rồi bắt đầu giảng quyển thứ hai.

Lúc hắn bắt đầu nói, bên dưới đài sen mới chỉ có mấy trăm người, đại bộ phận đều không ngừng cười nhạt hồn nhiên không coi ra gì, nhưng đến lúc này đã tụ tập không dưới mấy ngàn người, hơn nữa còn có người đang điên cuồng tới phía này, trong đám người đen thùi lùi không có một người nào dám lên tiếng, mỗi người đều nín hơi ngưng thần, yên tĩnh nhìn tăng nhân áo xám phía trên, không dám ngắt lời hắn nói một chữ nào...

Thánh Nhân trên Bạch Ngọc đài ngưng thần nghe xong một hồi thì cười ha ha, quay đầu nhìn về phía Nam Hải, thái độ khuây khỏa.

Bên trong Ma Uyên, đám người Lữ Phụng Tiên vừa mới đặt chân tới nơi này nghe nói tới chuyện đó thì sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, sau đó giận dữ chạy trở về...

Trên ngọn núi phía xa xa, mấy vị Thánh Nhân Nguyên Anh của Lữ gia cũng nghe được kinh văn này, trong chốc lát vừa sợ hãi vừa hoảng loạn...

Mà ở bên cạnh hoa sen Phương Hành giảng kinh, cả người Thần Tú đều đã sợ ngây người, quả thực không thể tin được cảnh tượng này.

Từ khi diệt Phật tới nay, Phật môn thế nhỏ bé không có tăng nhân giảng kinh, làm sao có thịnh huống thế này được...

Gã không khỏi nhớ lại một tiên đoán của Phật môn: Phật môn sẽ bởi vì một người mà đại hưng thịnh!

Chương 796: Ngươi nói ta là ai?

Ngồi ngay ngắn trên đài sen, những câu kinh văn huyền ảo tuôn ra từ trong miệng, Phương Hành làm kinh động tất cả tu sĩ Thần Châu.

Thế gian lại không có vị cao tăng đại đức nào hay là tông môn đạo chủ nào lúc đang giảng kinh lại nói ra chí lý huyền ảo thiên địa bậc này, cho nên bên cạnh Bạch Ngọc đài xuất hiện một người giảng kinh bậc này, chuyện vạn người triều bái cũng không cần nói tới. Tất cả tu sĩ quả thực đều là dáng vẻ khó có thể tin lại kích động vạn phần, liều mạng nhớ kỹ từng câu nói phát ra từ trong miệng hắn, thậm chí bao gồm cả Thánh Nhân đang ngồi trên Bạch Ngọc đài cao cao tại thượng.

Kế hoạch của Phương Hành chính là đơn giản như vậy.

Ngươi không phải coi Thái Thượng Bất Tử kinh còn quan trọng hơn cả mạng sao? Không phải ngươi vì bộ kinh văn này mà dằn vặt đồ đệ của ta sao? Ngươi không phải là vì bộ kinh văn này mà muốn giết huynh đệ của ta sao? Ngươi không phải là nói cái gì mà một người có được kinh văn ngươi trảm một người, hai người có được kinh văn sẽ trảm cả đôi sao?

Ta đây sẽ coi nó như Phật hào để giảng ra ngoài, bây giờ người nghe kinh đã không dưới ba chục ngàn, còn đang có vô số người đang điên cuồng tới, trong đó có đủ thiên kiêu đạo chủ lão tổ tông của chư đại đạo thống, thân phận hiển hách, hết sức quan trọng... Ngươi có bản lĩnh thì giết hết đi!

Thái Thượng kinh văn chính là Thái Thượng bí truyền, mỗi một kinh văn truyền thừa đều có pháp tắc cùng bí pháp ẩn chứa riêng bên trong, có thể tự mình tu hành tìm hiểu, lại không truyền được ra cho người ngoài. Trước đây ngay cả sau khi Phương Hành có được tổng cương Thái Thượng đan đạo, muốn học được Thái Thượng Bất Tử kinh chỗ Đại Kim Ô cũng đều cần cảm ứng tâm thần với nhau, không có cách nào nói ra khỏi miệng.

Chỉ có điều Pháp tắc này dù sao cũng là vật chết, như là quy củ mà một vài đại năng cao nhân trước khi chết lưu lại, tuy là lợi hại nhưng cũng không tuyệt đối, hơn nữa Thái Thượng cửu kinh chính là truyền thừa, sớm muộn gì cũng phải truyền xuống, trong đó có một quy củ, chính là người trở thành di đồ một thế hệ của Thái Thượng đạo thống, sở hữu tư cách truyền đạt kinh văn cho người khác, chư kinh khác sau khi mình hoàn toàn tìm hiểu xong cũng có thể truyền cho người khác.

Đơn giản mà nói chính là kinh văn là đồ của Thái Thượng đạo thống, nhưng nếu như tìm hiểu được đạo lý trong đó liền là đồ của mình rồi!

Mà Phương Hành hiện nay rõ ràng là lợi dụng quy tắc này.

Thái Thượng Hóa Linh kinh, Thái Thượng

Cảm Ứng kinh, Thái Thượng Bất Tử kinh, ba bộ kinh này hắn học sớm nhất, vẫn chăm chỉ tu hành, tìm hiểu, nhất là sau khi bị phế trong mười năm, nỗ lực từ trong đó tìm được phương pháp khôi phục tu vi nên càng nghiên cứu thật sâu mỗi một câu trong đó...

Cho tới khi hắn ở bên trong Quy Khư đoạt đạo nguyên Vạn Linh đan, tự mình chăm sóc ân cần, một thân kiến thức cùng tu vi đều đạt đến đỉnh cao, cũng chính là cảnh giới Kim Đan đại thừa trong giới tu hành nói, ba bộ kinh văn này đã hoàn toàn được coi là đồ của hắn rồi.

Cũng đến lúc này, trong quy tắc rõ ràng đối với hắn không còn tác dụng gì nữa. Đạo lý và pháp môn ẩn bên trong ba bộ kinh đã in dấu thật sâu trong đầu hắn, muốn truyền ra ngoài chẳng qua là há mồm nói ra mà thôi, giống hệt với khi truyền đạt kinh văn thông thường.

Dĩ nhiên kỳ thực ngay cả Phương Hành cũng không dự liệu được là hắn vốn cho là mình cho dù có thể giảng kinh nhưng dù sao cũng không phù hợp với quy củ của Thái Thượng đạo thống, nói không chừng lúc đang giảng giải sẽ phải chịu hạn chế nào đó chốn u minh. Nhưng bây giờ lại nói thuận lợi đến kỳ lạ, thông qua thân phận chân truyền của Thái Thượng đạo thống cũng mơ hồ cảm thấy có chút hạn chế, nhưng trước khi bắt đầu giảng kinh cũng đã bị đánh vỡ...

Liên tưởng tới vị tồn tại ẩn trong Quy Khư kia, hắn cũng đã hiểu ra cái gì đó.

Người đó tư truyền Thái Thượng Tiêu Dao kinh cho Lữ Phụng Tiên, đã sớm trước mình làm rối loại quy củ mà các tiên hiền lưu lại rồi.

Y tư truyền kinh văn trước, Phương Hành công khai giảng kinh ở sau, trong nơi u minh, y sẽ thay Phương Hành gánh một vài nhân quả...

Mà vốn dĩ bên trong Thái Thượng cửu kinh có pháp tắc cũng bị hành động của hai người bọn họ quấy rầy, ước chừng thần lực đã suy yếu rất nhiều.

Vừa ngồi trên hoa sen nói thoải mái, bên dưới nghe như si như say, người bên kia Ma Uyên lại tức giận không nhẹ.

- Câm miệng, nói thêm một chữ nữa, ta tất sẽ trảm ngươi...

Bên trong Ma Uyên có người rít gào tới, thân mặc áo bào trắng, khí vũ hiên ngang nhưng lại hổn hển, đương nhiên đó là Lữ Phụng Tiên mới vừa rồi còn nói cười thoải mái, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể quản được gã, thanh uy cùng danh tiếng đều đạt tới cực điểm. Lúc này gã đã như hoàn toàn biến thành người khác, hoàn toàn không có phong độ gì đáng nói, vẻ mặt kia quả thực như muốn cắn người khác, nhanh như tia chớp vọt tới trước thông đạo, muốn ra ngoài giết Phương Hành.

Ở phía sau gã còn có đám tu sĩ Bạch Ngọc kinh kết liên minh với gã, đầy mặt là sự kinh ngạc vô cùng.

Phương Hành nhìn thấy gã tới thì nét mặt bất động thanh sắc, tiếp tục giảng kinh, nội tâm cũng xuất hiện sát khí chuẩn bị giết người.

Nhưng mà Thánh Nhân ngồi đàng hoàng ở trên Bạch Ngọc đài thấy thế thì tay áo lớn lại không gió tự bay, thông đạo trước Ma Uyên thình lình tạo thành một màn lực pháp tắc vô hình, chỉ có thể vào mà không thể ra. Cùng lúc đó, giọng nói của Thánh Nhân nhàn nhạt truyền khắp nơi:

- Không quy củ không thành tiêu chuẩn, trên chiến trận phàm trần còn có đạo lý quân tốt qua sông không cho phép quay đầu, chúng ta là người tu hành cũng phải lập lời thề, sau khi đã vào Ma Uyên trảm yêu trừ ma, nào có lý lẽ quay đầu trở về được? Con đường này có thể vào mà không thể ra, lúc tạo hóa xong xuôi mới là lúc các người trở về!

Lữ Phụng Tiên nghe xong lời nói này thì gấp tới mức mồ hôi lạnh vã đầy trán.

Ông ta đây là Thánh Nhân cái mẹ gì chứ, cái gì mà phá quy củ, ông ta rõ ràng là đang thiên vị...

Lòng nóng như lửa đốt, gã nhanh chóng truyền âm muốn trưởng bối trong gia tộc tới ngăn cản Phương Hành truyền đạt kinh văn.

Chỉ có điều khi mấy vị cao thủ Nguyên Anh kia tức giận đằng đằng xông tới được đây thì còn chưa kịp tới gần người Phương Hành, thậm chí còn chưa thể ảnh hưởng tới quá trình Phương Hành truyền kinh liền có mấy tu sĩ khí tức mạnh mẽ tới chặn đường, nhìn dáng vẻ kia đều là nhân vật cấp bậc đạo chủ, sắc mặt khó coi nhìn ba vị Nguyên Anh, lạnh giọng quát:

- Trước mặt Thánh Nhân, các người quên mất Cửu Thiên chi Minh rồi phải không? Rút đi!

Chuyện này sẽ làm rất nhiều người tức giận!

Nguyên Anh của Lữ tộc không dám có ý kiến nào khác, chỉ có thể nhanh chóng phái cao thủ Kim Đan trong tộc tới, chỉ có điều vài tên Kim Đan này lớn tiếng quát mắng chạy tới, còn chưa kịp xuất thủ liền bị một đám tu sĩ quần ẩu, một trận loạn quyền đánh không rõ sống chết, nằm trên mặt đất sùi bọt mép, còn có người căm giận mắng:

- Mẹ kiếp đại sư người ta đang giảng kinh lại còn lớn tiếng ồn ào náo động cái gì, con mẹ nó ngươi có hiểu lễ nghi không hả?

Lữ tộc thật sự không còn cách nào khác, thúc thủ vô sách!

Tu sĩ Thần Châu không ngốc, hiểu được tầm quan trọng của kinh văn này, làm sao có thể bị người ngoài cắt đứt được?

Muốn ngăn cản hòa thượng kia, phải qua được cửa ải của tu sĩ Thần Châu!

Không bao lâu sau, bộ kinh thứ hai là Cảm Ứng kinh cũng đã giảng xong, Phương Hành ngừng lại một chút, nhìn bên dưới hoa sen.

Một đoàn người đen kịt, ánh mắt nhiệt liệt mà si mê, đầy cõi lòng mong đợi chờ hắn lần nữa lên tiếng, rất sợ chuyện này đã kết thúc.

Phương Hành lại vẫn không vội mà mở miệng, cười tủm tỉm nhìn thoáng qua chúng tu ở phía dưới, nói:

- Nghe có thoải mái không hả?

Chúng tu phía dưới ngẩn ngơ, nhanh chóng phản ứng lại, một vùng biển mênh mông hoan hô cười to.

- Cảm ơn vị đại sư này truyền đạo thụ nghiệp... Còn nữa không?

- Như linh tiên âm, ân này khó quên, chỉ cầu đại sư tiếp tục tứ pháp, giải nghĩa giải nghiệp cho ta!

- Chưa nghe đủ, tiếp đi!

Trong chốc lát đủ loại thanh âm liên tiếp vang lên, toàn bộ bên cạnh Bạch Ngọc đài như loạn tung tùng phèo, có người thành khẩn, có người cảm kích.

Phương Hành thấy phản ứng này thì híp mắt nở nụ cười, nói:

- Muốn nghe cũng được, trả thù lao đi...

Lời này thuần túy phản ứng theo bản năng, tuy là giảng kinh là vì xả giận, nhưng vẫn cảm thấy thu chút lợi tức thì tương đối tốt hơn, dĩ nhiên người ta thật không cho hắn cũng sẽ nói tiếp, nhưng lại không ngờ rằng trước mắt nhất thời có từng vùng hồng hồng đồng đồng, không biết có bao nhiêu linh tinh bảo thạch ném về phía hắn, cuồn cuộn ào tới làm Phương Hành sợ tới mức run cả người, còn tưởng là người nào muốn cái mạng nhỏ của mình nữa.

Tiểu hòa thượng Thần Tú bị đập cho chạy trối chết, như một con lừa sợ trốn sau hoa sen. Sở

Từ thì sợ tới nhảy lên trên hoa sen trốn phía sau Phương Hành. Phương Hành cũng ngơ ngác nhìn, vô số linh tinh bảo thạch trong nháy mắt đã chất đầy quanh người một vùng rộng lớn, còn đang không ngừng có người ném qua đây, quả thực giống như một cơn mưa Linh tinh, sự cuồng nhiệt trong lòng chúng tu có thể thấy được ít nhiều...

- Lúc Phật tổ giảng kinh có thiên hoa loạn trụy, sư huynh giảng kinh cũng là Linh Tinh bay loạn, đây cũng là một loại cảnh giới đi?

Tiểu hòa thượng Thần Tú lúc này nhìn Phương Hành đang ngồi ngay ngắn trên hoa sen, đã coi hắn thành Phật tổ mà sùng bái.

- Oa ha ha, hào phóng như vậy, tốt, vậy chờ ta uống một hớp rượu thấm giọng nói, rồi sẽ giảng tiếp một đoạn...

Phương Hành cười to ám chỉ Thần Tú vội vàng thu những thứ linh tinh lại, đừng bị người ta đánh cắp mất, bản thân mình thì lấy bình rượu ra uống.

- Uống cái này đi!

Mới vừa lấy ra bình rượu, lại chợt nghe trên Bạch Ngọc đài, Thánh Nhân nhẹ giọng cười bỏ một cái bình bạch ngọc tới. Phương Hành ngẩn ngơ vội vàng nhận vào tay, vẹt cái nút bình ra ngửi thử, chợt cảm thấy đầy mũi là mùi ngọt thơm tinh khiết, trong chốc lát vô cùng vui mừng, uống một hớp thật to nhìn sâu Thánh Nhân trên Bạch Ngọc đài một cái, Thánh Nhân ở trên đài thấy thế cũng cười ha ha, chắp tay với hắn.

Chúng tu ở phía dưới nghe kinh thấy cảnh ấy thì nhất thời ngẩn ngơ, không ngừng cảm thán.

Thánh Nhân tự mình tặng rượu, hơn nữa còn chắp tay ra hiệu với hắn, chuyện này là tôn vinh bậc nào chứ...

Không có gì bất ngờ xảy ra, một đoạn giai thoại này sẽ lập tức truyền khắp Thần Châu, vạn người ca tụng!

- Kiếp đạo Bất Tử kinh...

Phương Hành uống một ngụm rượu, chép chép miệng rồi hắng giọng một cái, tiếp tục giảng, xung quanh lúc đầu đang náo nhiệt, khi hắn lần nữa mở miệng đột nhiên trở nên cực kỳ yên tĩnh chăm chú nghe, thực sự ngay cả hạng người đạo chủ bình thường cũng không có vinh hạnh đặc biệt này được.

- Tặc ngốc, ngươi tư truyền bí truyền Thái Thượng của ta, làm loạn đạo thống ta, ngươi... ngươi rốt cuộc là người nào?

Bên trong Ma Uyên, Lữ Phụng Tiên đã muốn rách cả mí mắt, tức giận rống to hơn.

Gã thậm chí còn không dám tưởng tượng, Cửu Kinh truyền thừa vô cùng trân quý trở thành thứ mà mọi người trên đại lục đều biết sẽ tạo thành hậu quả gì.

Cùng lúc đó, gã cũng nổi lên nghi vấn vô tận với thân phận của Phương Hành, hòa thượng này rốt cuộc là ai, đoạt pháp thuyền cùng Phương Thiên Họa Kích của mình, đoạt phù thạch cùng Bạch Ngọc lệnh, còn giết sạch gia nô của nhà mình, ngay cả mình ban đầu cũng suýt nữa đã bị hắn giết chết, mà bây giờ hắn lại bỗng nhiên công khai giảng kinh, công bố bí truyền của Thái Thượng đạo chống cho thiên hạ, hắn rốt cuộc là ai, là trời sinh khắc chế gã hay sao?

Trong lòng đã mơ hồ có một đáp án, chỉ là không thể tin được!

Mà nghe xong lời của gã, Phương Hành cũng ngừng giảng kinh, mắt lạnh nhìn về phía gã, giọng nói trầm thấp truyền khắp tứ phương, chấn động tâm thần:

- Ngươi đoạt Quy Khư của ta, dằn vặt đồ đệ của ta, bây giờ còn đang đuổi giết huynh đệ của ta mà lại không biết ta là ai à?

Chương 797: Không sai, ta chính là Phương Hành

- Ma đầu, quả nhiên là ngươi!

Sau khi Phương Hành đáp một câu đó, vẻ mặt của Lữ Phụng Tiên dữ tợn lớn tiếng hét lớn. Vừa nhìn kỳ thực cho dù Phương Hành không đáp thì gã cũng đoán được thân phận của Phương hành, thế gian người hiểu được ba bộ Thái Thượng kinh văn, lại có thể truyền thụ cho người ngoài thì có thể là ai được? Cũng chính vì vậy, trong chốc lát vẻ mặt gã nhăn nhó, trên cổ hằn gân xanh, sự kinh sợ trong lòng khó có thể hình dung, tay chân đều tức giận run lên.

- Đoạt Quy Khư của hắn?

Đoạn đối thoại này, tu sĩ ở cạnh Bạch Ngọc đài đều nghe rõ ràng ở trong tai, trái tim cũng khẽ run lên.

Trong ánh mắt nhìn về phía Phương Hành cũng thêm vẻ nghi ngờ.

Người này rốt cuộc là người nào?

Kỳ thực từ dáng vẻ tức giận đùng đùng của Lữ Phụng Tiên và Lữ tộc, cùng với tên ba bộ kinh văn mà Phương Hành nói, quanh đây đã có không ít tu sĩ đoán được ngọn nguồn của ba bộ kinh văn này, tất nhiên là có liên quan tới Thái Thượng đạo thống, hơn nữa chư tu đều là người biết nhìn hàng, kinh văn huyền ảo bậc này há lại không có chút lai lịch cho được? Đã có không ít người mơ hồ đoán được, đây chính là ba bộ trong Cửu Kinh của Thái Thượng đạo thống.

Cũng chính là vì vậy, bọn họ mới ra tay giúp Phương Hành ngăn Nguyên Anh và Kim Đan của Lữ tộc lại.

Bí truyền bậc này thực sự là không phải lúc nào cũng có thể nghe được.

Mới rồi đang chuyên tâm nghe kinh nên không rảnh suy nghĩ nhiều, bây giờ nghe xong đối thoại giữa Phương hành và Lữ Phụng Tiên, trong lòng chư tu cũng không nhịn được mà dâng lên sự nghi ngờ, tại sao hòa thượng này lại hiểu được ba bộ Thái Thượng kinh, còn thuận miệng nói ra, hắn rốt cuộc là ai?

Không cần bọn họ suy đoán nữa, với vẻ mặt gấp gáp muốn cắn người khác, Lữ Phụng Tiên đã vận chuyển một thân pháp lực, làm tiếng rống to của mình truyền khắp tứ phương:

- Các ngươi vẫn còn nghe hắn giảng kinh à? Hắn chính là ma đầu Phương Hành từng đại náo Phong Thiện sơn, đoạt khí vận trấn áp lớn nhất của Thần Châu Bắc Vực, người này cướp đốt giết hiếp, không chuyện ác nào không làm, người người phải trừ diệt!

Ầm!

Lời vừa nói ra, trong thiên địa thoáng qua sự yên tĩnh, thật lâu không có ai mở miệng.

Cho dù là ở Thần Châu, danh tiếng hiện nay của Phương Hành cũng không hề yếu, nói là mọi người đều biết cũng không quá đáng.

Dù sao việc làm trước đây của hắn bất luận là một việc nào cũng khiến người ta phải khiếp sợ mở rộng tầm mắt.

Mà lúc này, ánh mắt của mỗi người đều vừa kinh hãi vừa kinh ngạc nhìn về phía tăng nhân áo xám đang ngồi trên hoa sen, có người vẻ mặt khiếp sợ, có người nghi hoặc, còn có người thì gương mặt khó có thể tin, ngay cả Thánh Nhân trên Bạch Ngọc đài cũng chuyển ánh mắt tới. Tuy là quanh người ông ta quanh quẩn thần quang làm người khác không nhìn rõ dáng vẻ của ông ta, nhưng rõ ràng có thể cảm giác được ánh mắt có chút hiếu kỳ kia.

Hòa thượng này chính là Phương Hành?

Là tiểu ma đầu tuổi tác không lớn, cũng đã gần như tất cả mọi người trong giới tu hành đều biết đó sao?

Không phải nghe đồn hắn đã chết rồi sao? Tại sao lại thành hòa thượng?

Khi chúng tu đều nhìn vào mình, Phương Hành lại không để ý, ngồi xếp bằng trên hoa sen, hắn đang chống cằm yên lặng nhìn trời, đợi đã lâu, cũng không giảng kinh. Cũng không đáp lời của Lữ Phụng Tiên, dường như đang thất thần vậy, tu sĩ phía dưới mơ hồ có tiếng bàn tán truyền ra, hắn lại hoàn toàn không để ý tới, dường như đang suy nghĩ sâu xa cái gì đó.

- Phương Hành, ngươi làm nhiều việc ác, người người đều muốn loại trừ ngươi, cho rằng giả dạng làm hòa thượng rồi thì sẽ không có ai nhận ra ngươi sao?

Giọng nói của Lữ Phụng Tiên âm lãnh mang theo sát ý lành lạnh, tiếp tục nói:

- Ngay cả trên cửa thành Bạch Ngọc kinh đều có phù chiếu trảm ma đầu ngươi, người giết ngươi sẽ được ba tấm Bạch Ngọc lệnh. Hôm nay ngươi to gan lớn mật lộ diện trước mặt chúng tu mà còn muốn chạy trốn hay sao?

Lúc đến nơi này gã cũng là có lòng kiếm chuyện, muốn cho chúng tu bên ngoài xuất thủ với Phương Hành.

Dù sao cũng là ba tấm Bạch Ngọc lệnh.

Ma đầu kia so với Hồng Hoang di chủng còn đáng tiền hơn nhiều!

Trước đây bởi vì chúng tu đều cho rằng tiểu ma đầu này đã chết rồi nên mới không để ý tới phần thưởng ba tấm Bạch Ngọc lệnh này. Nhưng thật ra là phần thưởng phong phú như vậy có ý nghĩa vì Phong Thiện đỉnh, chỉ có điều vẫn chưa có ai có thể thực sự tìm được hắn, phù chiếu này cũng không có ai thực sự quan tâm, nhưng hôm nay hắn vẫn sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt đám tu sĩ, không tin là không có ai động tâm.

Sự thực cũng quả thực như vậy, sau khi gã kích động nhắc tới chuyện Bạch Ngọc lệnh, nhất thời đã có không biết bao nhiêu ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Phương Hành đang ngồi trên hoa sen, trong đó thậm chí còn có một vài nhân vật cấp đạo chủ tông môn. Dù sao, cho dù là hàng loạt đại phái, cũng chỉ có thể sở hữu một tấm Bạch Ngọc lệnh, tấm lệnh bài nho nhỏ đại biểu cho một tên tiểu bối có cơ hội vùng lên, có ai không động tâm cho được?

Vô số ánh mắt đều khiếp sợ mà cấp bách nhìn mặt Phương Hành, chỉ chờ một khắc hắn mở miệng thừa nhận.

Lúc tới thời điểm này, vẻ mặt của Phương

Hành rốt cục cũng có chút biến hóa, nhìn bầu trời hồi lâu, trên mặt hắn lại có chút vui vẻ.

- Ha ha, ta truyền hết chân kinh của Thái Thượng đạo thống các ngươi ra ngoài, cũng không thấy ngươi đứng ra giết ta, là lúc bình thường, nếu ngươi muốn giúp con lừa kia thì trực tiếp truyền cho gã không phải là tốt rồi sao? Hay là trực tiếp giết chết ta cũng được mà, sao lại cố tình mặt cũng không lộ, còn phải đi vào giấc mộng truyền pháp mới được, nói như vậy, ha ha, xem ra ngươi cũng không có cách nào trực tiếp xuất thủ nhỉ? Hoặc có lẽ là?

Hắn chậm rãi đứng lên từ hoa sen, trong miệng lạnh lùng tự nói:

- Ngươi căn bản cũng không thể xuất thủ!

Lúc nói ra những lời này, trái tim hắn đã đại định, trên mặt tỏa ra sự kiên nghị, mà đáy mắt thì nổi sát khí kinh người, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang Lữ Phụng Tiên đang ở trong Ma Uyên, nhàn nhạt mở miệng:

- Không sai, tiểu gia ta chính là Phương Hành!

Ầm!

Tu sĩ Thần Châu ở phía dưới nghe được hắn tự thừa thân phận, nhất thời xôn xao cả lên, thậm chí có người thấp giọng kinh hô.

Còn Phương Hành thì không thèm nhìn bọn họ cái nào, chỉ là ánh mắt lạnh lùng nhìn Lữ Phụng Tiên, chân đạp trên không, từng bước bước về phía trước, giọng nói có vẻ trầm thấp mà trầm trọng, tiếng nói như sấm rền truyền khắp nơi:

- Người bị ngươi vây khốn ở đó muốn rút lấy Hóa Linh kinh là đồ đệ của ta, thứ ngươi cướp đi là Quy Khư của ta, người ngươi đang đuổi giết là huynh đệ của ta, hiện tại, ta tới rồi, ngươi...

Lúc nói tới chỗ này, hắn đột nhiên vươn cánh tay phải ra, ngũ chỉ mở rộng vồ vào giữa không trung.

- Vù!

Ở phía dưới, trên lưng thanh lư có hai cái túi, một cái trong đó hình sợi dài, buộc thật chặt trên lưng lừa, mà khi Phương Hành vồ tới, thần lực dẫn dắt từ xa, cái túi này bỗng nhiên bể nát, như những mảnh nhỏ hồ điệp bay tán loạn, có một cây Phương Thiên Họa Kích khí tức hùng hồn bay lên trên cao, sau đó được hắn vững vàng nắm trong tay, chậm rãi chỉ về phía Ma Uyên ở phía trước.

- Nên trả nợ cho ta rồi!

Một câu cuối cùng này, giọng nói như làm nổ tung đất phẳng, như sét đánh vang lên trên đỉnh đầu, tu vi yếu suýt nữa bị đánh ngã.

Mà lúc này sát khí trên mặt Phương Hành cũng đã dày đặc tới cực hạn, bước chân càng lúc càng nhanh về phía hư không, chỗ đặt chân thậm chí còn đập thành một vùng rung động trên không trung, lúc đạt tới đỉnh điểm, sau lưng của hắn lại bỗng nhiên có hai đại sí Kiếm Ma đột nhiên mở ra, bỗng nhiên vỗ trên không trung, tốc độ lập tức tăng thêm gấp đôi, như phát điên xông thẳng về phía trước, rõ ràng chỉ là một người nhưng vào lúc này khí thế của hắn bốc lên tới cực điểm. Bỗng nhiên có ý cảnh như hóa thân thiên quân vạn mã!

Uy thế này thực sự thật đáng sợ, đệ tử Bạch Ngọc kinh chặn trước ba lối đi vào Ma Uyên đầy mặt là sự khiếp sợ, vội vàng giật mình tránh sang bên cạnh, còn Phương Hành thì trong nháy mắt đã tiến thẳng từ con đường chính giữa, vào Ma Uyên.

- Ầm!

Phương Thiên Họa Kích hung hăng cầm trong tay, mang theo cuồng phong vạn trượng đâm thẳng về phía trước.

Lữ Phụng Tiên vốn vẫn luôn ở gần lối đi quát mắng Phương Hành, trong lúc nhất thời một kích Phương Hành thi triển ra sức mạnh mạnh mẽ của thân thể hắn, lại vận chuyển pháp môn đã tu luyện trong Thái Thượng Phá Trận kinh, hơn nữa lực đạo như điên hắn chạy từ bên ngoài vào, lực của một kích này mạnh tới bậc nào, lúc xẹt qua không trung bỗng nhiên xuyên thủng hư không, đâm thẳng về phía trán của Lữ Phụng Tiên.

- Lại dám đâm ta?

Lữ Phụng Tiên đối mặt với một kích này cũng khiếp sợ ngoài ý muốn, cực kỳ không ngờ Phương Hành lại dám trực tiếp vọt vào chém giết với gã, chỗ khiếp sợ chính là vì từ chỗ nào hắn lại tu luyện được lực đạo bậc này, hoàn toàn không thua gì với thần lực trời sinh của mình?

Chỉ có điều lúc này cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa rồi. Đối mặt với một thương kinh khủng này, gã không chút nghĩ ngợi liền lấy đại đao Long Văn ra, hai tay cầm đao. Để ngang trước người mình, trong một chốc này một kích đã đến, ầm một tiếng đâm vào trên thân đao, sức mạnh khổng lồ như đào núi lấp biển đánh sâu về phía gã, chấn động tới toàn thân gã phải tê dại, thân hình như một ngôi sao chổi lướt về đằng sau, ước chừng phải lui lại bên ngoài trăm trượng mới khó khăn lắm dừng lại được, một thân khí huyết còn bất ổn không ngừng sôi trào, lại có dấu hiệu ngầm bị thương.

Còn Phương Hành vọt vào Ma Uyên, một kích đẩy lui Lữ Phụng Tiên nhưng cũng không đuổi sát Lữ Phụng Tiên, mà ánh mắt lạnh lùng quét qua đám Lý Trường Uyên đang đầy mặt khiếp sợ ở xung quanh, đột nhiên nhếch miệng cười, thuận tay rút Phương Thiên Họa Kích lại bổ thẳng tới Lý Trường Uyên. Một kích này vận chuyển thần lực trực tiếp xé rách không trung, vạch ra một tia chớp màu đen thật dài.

- Ngươi không phải trượng nghĩa xuất thủ sao?

Sau một tiếng hét lớn, một kích này bổ xuống, Lý Trường Uyên hoàn toàn không phòng bị, chỉ sợ kinh hãi, thần kiếm ngay lập tức ra khỏi vỏ bổ ra một sóng kiếm như một cơn nộ hải trắng xóa hiện trên không trung, khó khăn lắm mới ngăn được một kích này nhưng thân hình cũng đã không ngừng được mà lui thật nhanh về phía sau, đầy mặt là vẻ kinh nghi, dư lực của trường kiếm trong tay còn chưa tiêu, long ngâm vang cao, thật lâu không ngừng.

- Các ngươi không phải muốn cướp kiếm linh sao?

Dường như là khi bổ một kích này ra đồng thời hai đại sí Kiếm Ma phía sau người Phương Hành cũng đột nhiên vỗ mạnh, một cánh vỗ về phía Đan Hương lâu Hồng Tuệ tiên tử, làm nàng ta sợ tới sắc mặt đại biến, điều khiển thần quang chống đỡ, bứt ra rồi nhanh chóng trốn đi; một cái cánh lớn khác thì vỗ về phía Hỏa chân nhân, bên trên ẩn chứa từng kiếm khủng bố, bỗng nhiên làm quần áo của Hỏa chân nhân hỗn loạn, sau khi chạy ra ngoài trăm trượng mới tránh được, trong bụng kinh sợ.

- Ngươi không phải muốn chém ma đầu ta sao?

Khi bay thân tới, đạp một cước xuống làm Niếp Sơn Nhân Bắc Thần Sơn đạo tử sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi vung hai tay ra ngăn cản lại hổn hển phun ra một ngụm máu tươi, thân hình phiêu diêu xa xa ngã ra ngoài, ánh mắt hoảng sợ tới cực điểm.

- Còn cả các ngươi nữa, muốn lấy đầu ta đi đổi Bạch Ngọc lệnh?

Cuối cùng, ánh mắt của hắn nhìn về phía đám người kết minh với Lữ Phụng Tiên ở xung quanh rồi lành lạnh cười, đại kích khuấy động chuyển động giống như quạt gió vọt vào trong đám người, lực đạo cuồng bạo tỏa ra, người thành phiến bị một kích này của hắn khuấy lên, thân bất do kỉ, cảnh tượng hỗn loạn cũng không biết bị thương bao nhiêu, từng bước từng bước kêu thảm bay về phía xa.

Trong một thoáng như gió cuốn mây tan, bên người trăm trượng đã trống rỗng.

Đến lúc này, Phương Hành mới ngừng lại, dựng thân trên không, cầm trong tay họa kích, sát khí trên người tăng vọt từng tầng, một luồng ma khí xông thẳng lên trời dẫn động khí trời thay đổi, thanh âm thì truyền khắp nơi cuồn cuộn nội ngoại Ma Uyên, chấn động tâm thần của chư tu.

- Hiện tại ta tới rồi, các ngươi dám không?

Chương 798: Kết cục khi xen vào chuyện của người khác

- Các ngươi dám không?

Gầm lên giận dữ, chấn động khắp nơi, sát khí đáng sợ như ngưng tụ thành thực chất, hội tụ thành mây.

Phương Hành cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay dựng thân ở trong hư không, Phương thiên Họa Kích chỉ xéo phía chân trời, thái độ khinh miệt thể hiện rõ mười mươi. Sau khi hắn xông vào liền chỉ tay vào Lữ

Phụng Tiên, Lý Trường Uyên, cánh đánh Hồng Tuệ, Hỏa Chân nhân, lại một chân đạp Bắc Thần Sơn đạo tử Niếp Sơn Nhân miệng phun máu tươi, vung kích làm một đám gia nô tùy tùng bị đánh tới thất linh bát lạc, có thể nói là không chê chuyện lớn, trực tiếp đắc tội một lượt với một đám nhân vật thần tử đạo tử xuất thân không tầm thường, thực lực còn đứng đầu, nhưng khí thế hung ác trên người tỏa ra trong chốc lát làm đối phương phải sợ hãi, xung quanh lặng ngắt như tờ.

Đám Lý Trường Uyên chính là đệ tử trong Bạch Ngọc kinh mười hai lâu, ở đây xem như là một nửa chủ nhân, thêm nữa bản thân lại sở hữu thực lực mạnh mẽ, bình thường cho dù gặp phải Nguyên Anh bình thường cũng sẽ không sợ hãi, nhưng bây giờ bị họa kích của hắn chỉ vào mắng to, thình thình không có ai lên tiếng trả lời, còn ánh mắt tràn ngập sát khí khiêu khích của Phương Hành thì đảo qua trên mặt những người này, tuy là mỗi người mặt đều tỏ ra phẫn hận thậm chí là sát khí vô hạn, nhưng khi nhìn thấy cặp con ngươi hung ác cực điểm điên cuồng tới cực điểm của Phương Hành vẫn không nhịn được mà rời ánh mắt đi.

Từ nhỏ Phương Hành liền biết, hoặc là không đánh, muốn đánh phải có khí thế, ta mạnh ngươi yếu!

Còn đối với đám Lý Trường Uyên, mới rồi sau khi Phương Hành xông vào liên tục xuất thủ, biểu hiện ra thực lực quá mức đáng sợ, không phải do bọn họ không kỵ đạn, đối mặt với dê béo lớn như đệ tử Đại Tuyết sơn, bọn họ đương nhiên là ước gì có thể đoạt lên giết người đoạt kiếm, nhưng bây giờ lại có một người như vậy lòi ra, so với hậu quả khi xuất thủ, dù sao thân phận của mọi người ở nơi này, mỗi người đều đại biểu cho một đạo thống một phương, nếu thắng thì thôi, nếu thua thì thật sự xem như là mất hết mặt mũi của tông môn đạo thống nhà mình.

Một điểm nữa chính là mặc dù thân thế của bọn họ đều không giống bình thường, tông môn cùng gia thế đều cực kỳ bất phàm, nhưng Phương Hành cũng là một người có danh tiếng lớn ở bên ngoài, giảng một đoạn kinh thậm chí còn khiến Thánh Nhân phải ưu ái. Một bình rượu, một cái chắp tay, hai động tác nhỏ xíu này liền đã nhìn thấu Thánh Nhân có vài phần kính trọng hắn, dưới tình huống này, khi đối mặt với hắn, có ai lại dám lấy gia thế ra lấn át hắn được?

Cửu Thiên chi Minh ký kết chính là chú ý cho một tiểu bối bằng bản lĩnh cá nhân để tranh phong, cố gắng giảm bới lực ảnh hưởng của gia tộc. Nếu là lúc bình thường, đại khái những người này cũng sẽ không quá để Cửu Thiên chi Minh ở trong lòng, nhưng hôm nay đang dưới mí mắt của Thánh Nhân ...

- Ma đầu, đến lúc này rồi còn dám bừa bãi như thế!

Trong sự trầm mặc vẫn là Lữ Phụng Tiên là người đầu tiên lành lạnh mở miệng, cầm trong tay đại đao Long Văn, vững bước đạp không mà đến.

Âm thầm điều chỉnh hô hấp, áp chế khí huyết sôi trào trong cơ thể, sau đó ánh mắt gã nhìn Phương Hành đã không nhịn được mà hừng hực sát khí, nhất là khi nhìn thấy Phương Thiên Họa Kích trong tay Phương Hành, từng luồng hận ý bốc lên cực điểm...

Đây là khí giới tiện tay của mình, lại bị ma đầu kia cướp đi, hại mình không thể không lấy đại đao Long Văn mà gia tộc cấp cho để làm khí giới. Chỉ là đã dùng quen Phương Thiên Họa Kích, thanh đại đao này mặc dù có phẩm chất cao hơn nhưng cũng không phát huy ra được thực lực chân chính.

Hơn nữa sau lần trước bị ma đầu kia ám toán, gã suýt nữa bỏ mạng, không chỉ mất đi khí giới mà còn mất cả Bạch Ngọc lệnh, cho dù là gia tộc hay là tiên nhân nhập mộng chỉ điểm cho mình đều khó che giấu vẻ thất vọng. Tiên nhân dạy gã Thái Thượng Tiêu Dao kinh nhìn như là một chuyện tốt, trên thực tế chính là biểu thị việc không hài lòng với mình, cho là thực lực vốn có của mình không được cao như ông ấy kỳ vọng.

Mà gia tộc thì phải trả giá cao hơn nữa, vốn dĩ Thái Hạo Lữ tộc dự định từ một phân thành hai, vừa chống đỡ Lữ Phụng Tiên duy trì Thái Thượng đạo thống, vừa là ở trong gia tộc bồi dưỡng thân đệ đệ của gã thành đạo tử, hai tấm Bạch Ngọc lệnh chính là dự định phân phối như thế, chỉ là mình bị người ta cướp đi Bạch Ngọc lệnh, gia tộc sau khi so sánh lại không thể không chặt đứt cơ duyên của đệ đệ, dành lại cơ hội này cho mình...

Đối với Lữ Phụng Tiên nội tâm luôn kiêu ngạo, việc này quả thực không có cách nào chấp nhận được!

- Bại tướng dưới tay ta, giả trang đầu to cái gì chứ?

Phương Hành thấp giọng cười, vung ngang Phương Thiên Họa Kích, xiêm áo phần phật trong hư không hai cái, thần thái ung dung, dáng dấp vô cùng thích ăn đòn.

Chỉ có điều lời đó vừa thốt ra, Lữ Phụng Tiên cực kỳ nổi giận không nói tới, mấy người Lý

Trường Uyên cũng đều cả kinh trong lòng.

Sau khi đã biết hòa thượng này là Phương Hành, bọn họ vốn là vô cùng kiêng kỵ với ma đầu danh tiếng vang xa này, bây giờ nghe xong lời này của hắn thì càng bỡ ngỡ trong bụng. Bản lĩnh của Lữ Phụng Tiên bọn họ cũng đã thấy rồi, người này trời sinh thần lực, mơ hồ ở trên nhóm mình, nhưng nghe khẩu khí này, gã lại đã từng thua trong tay ma đầu kia? Rốt cục ma đầu kia có bao nhiêu bản lĩnh chứ...

- Làm càn! Lần trước nếu không phải là có người âm thầm đánh lén, ngươi có thể làm gì được ta?

Khuôn mặt của Lữ Phụng Tiên đặc biệt đỏ lên, gã hầu như từ nhỏ đã không có đối thủ, làm thế nào có thể chấp nhận được loại trào phúng này chứ?

- Hắc hắc, lần trước nếu không phải là có người cứu ngươi, ta đã sớm một kích đâm chết ngươi rồi!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, một câu nói đã làm Lữ Phụng Tiên nghẹn lời.

Luận đến công phu miệng lưỡi, vị chiến tu trời sinh thần lực này hoàn toàn không phải là đối thủ của Phương Hành, gã cũng không muốn tranh cãi với Phương Hành, cầm đại đao Long Văn đi lên, đằng đằng sát khí, chuẩn bị muốn ra tay, còn Phương Hành cũng lưu loát nhìn thẳng vào đám tu sĩ đang căm giận nhìn hắn ở xung quanh, nhưng nhất thời không ai dám đối mắt với mình, quát lạnh:

- Ta muốn giết, các ngươi đều cút ngay cho ta!

- Ngươi...

Đám người kia đều là người có mặt mũi, câu quát mắng này làm sắc mặt bọn họ cũng càng thêm xấu xí.

- Hắc hắc, ma đầu kia thật đúng là hung ác đến điên cuồng, ngươi thật sự coi bản lĩnh của mình lớn đến mức không thèm để bọn ta vào mắt hay sao?

Tính khí nóng nảy, Hỏa chân nhân sau khi suy nghĩ tới thực lực của hai bên thì lành lạnh mở miệng cười nhạt, đáy mắt lóe ra hung quang, giọng cực thấp nói:

- Các vị đạo hữu, chúng ta đã là đồng minh, ở trong Ma Uyên này cùng tiến cùng lui, như vậy cùng nhau liên thủ ngăn địch cũng là chuyện đương nhiên! Tên tiểu ma đầu này nổi danh không chuyện ác nào không làm, chúng ta là người tu hành, trảm trừ ma đầu chính là bổn phận của chúng ta! Huống chi... ha ha, theo như lời đồn, ma đầu kia có một thân bảo bối không nhắc tới, món Phong Thiện đỉnh được xưng là vô giá trên Phong Thiện sơn khả năng cũng ở trên người hắn...

Những lời này, xác thực rất có tính kích động, chư tu có mặt cũng thật sự có phần động tâm.

Ma đầu kia hung hăng hơn nữa làm sao mà là đối thủ của những người bọn họ liên thủ lại được?

Cửu Thiên chi Minh không luận gia thế, cảnh giới, trưởng bối dối gạt người, nhưng không nói tới việc không cho phép liên thủ!

Lại nói, bọn họ là đồng minh, nếu như liên thủ ngăn địch, quả thực là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Phương Hành thấy dáng vẻ này của bọn họ thì đáy lòng trầm xuống, bất động thanh sắc nhìn về phía Hỏa chân nhân, cười nhẹ nói:

- Ngươi đang nói tới cái đỉnh này sao?

Nói rồi bàn tay giương lên. Một cái tiểu đỉnh tròn trịa bị hắn vứt ra ngoài, bay lên giữa không trung thật cao, mềm mại hạ xuống.

Đỉnh đồng ba chân hai tai, nhìn qua như đã chất chứa năm tháng bể dâu, đương nhiên đó là Phong Thiện đỉnh mà hắn luôn mang theo

người.

Hỏa chân nhân cảm thấy khí tức chân khí và phong cách cổ xưa trên đỉnh, con mắt cũng nhất thời sáng lên dường như không ngờ tới vận may lại tới nhanh như vậy, còn chưa đợi y thi pháp thì sau đó Phương Hành liền đột nhiên bắn một cái pháp ấn. Chiếc đỉnh nhỏ kia ầm một tiếng, đột nhiên trở nên lớn gấp trăm lần, mang theo sơn ý hùng hồn nặng như Phong Thiện sơn nguy nga, ùng ùng trấn áp Hỏa chân nhân.

Rõ ràng là Phương Hành quả quyết sát phạt, trực tiếp sử dụng sơn ý của Phong Thiện sơn để vận chuyển đỉnh này.

Đỉnh này từng ngây người trên Phong Thiện sơn không biết mấy vạn năm, khí tức hợp nhất, cứ vậy vận chuyển chính là hợp nhau lại tăng thêm sức mạnh.

- Vèo!

Hỏa chân nhân cảm thấy không ổn, gấp gáp vận hỏa pháp muốn hóa thành hỏa ý bao quanh để tránh né.

Nhưng một chốc sau khi tiểu đỉnh xuất thủ, Phương Hành đã trực tiếp xuất thủ, hai luồng Kiếm Ma đại sí ầm một tiếng mở rộng ra, vỗ trên không trung. Thân hình của hắn như điện chớp vọt về phía trước, trong một chốc liền đột phá khoảng cách trăm trượng đi tới trước mặt Hỏa chân nhân, hai cánh đảo qua bỗng nhiên hóa thành từng ánh kiếm màu đen tràn ngập xung quanh, khắp nơi trên không trung vỡ nát hóa thành một kiếm vực, vây hắn và Hỏa chân nhân vào giữa, còn trong tay hắn thì rung Phương Thiên Họa Kích lên hóa thành một con độc long, vô cùng cung mãnh đâm xuống Hỏa chân nhân.

- Ma đầu ngươi dám...

Hỏa chân nhân rống to hơn, y vốn có huyết mạch hỏa linh, đã sớm tu luyện thành thân thể hỏa nguyên, thân hình có thể hóa thành linh diễm tụ tán theo ý muốn. Tu sĩ bình thường nắm khí giới đánh y căn bản không sờ tới thân thể y được, nhưng mà trên đỉnh đầu, Phong Thiện sơn hóa thành một ngọn núi lớn đè ép xuống, khí tức sâu thẳm bỗng nhiên trấn trụ y lại, thân thể hỏa nguyên lại không thể thi triển được, trợn mắt nhìn một kích này đâm tới, chỉ có thể trầm giọng kêu to, lực dồn vào hai cánh tay, vận chuyển pháp lực toàn thân đánh về phía trước, nỗ lực đỡ một kích này, sau đó nhanh chóng gọi người tới cứu...

Chỉ tiếc, tất cả chuyện này Phương Hành đã chuẩn bị xong hết, kiếm vực đã tản ra ngăn cách mọi người ở bên ngoài. Cho dù đám người kia là thần tử hiếm thấy của đạo thống, muốn phá vỡ kiếm vực mà hắn dùng Kiếm Ma đại thuật thi triển ra cũng không phải là một chuyện đơn giản, mà bản thân hắn càng hoàn toàn mặc kệ những người đó làm thế nào vọt tới, vô cùng chăm chú đâm một kích thẳng vào Hỏa chân nhân...

Một kích này lại dẫn theo khí sát phạt chỉ có trên chiến trường, nhìn như một kích đơn giản nhưng lại khốn trụ một thân sức mạnh của y tại chỗ, trên kích ẩn chứa cự lực khủng bố, quả thực khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung được, giống như thần xông trận, một kích giết người.

Ầm!

Như đâm vào tào phớ, Hỏa chân nhân vốn không tu thân thể dưới một kích chứa thần lực bậc này hầu như không thể ngăn cản được, trong nháy mắt đã bị thần lực vô thượng ẩn trong một kích này đánh cho hai tay vỡ nát, sau đó dứt khoát đâm thủng ngực, bay giữa không trung, Phương Hành thần uy vô địch, trong mắt bắn ra sát khí nhìn ánh mắt hoảng sợ của Hỏa chân nhân, trong miệng hét lớn:

- Bằng vào loại phế vật như ngươi cũng dám tới chọc vào ta?

- Ta... Ta...

Ánh mắt của Hỏa chân nhân hoảng sợ, hầu như không thể tin được cảnh tượng này, há to miệng nhưng nhất thời lại nói không lên lời.

Dù y có suy nghĩ thế nào cũng không ngờ tới mình trong một chiêu đã bị người ta đâm giữa không trung.

Còn Phương Hành lại càng lười nói gì với y, dứt lời đại kích rung lên, thần lực bắn ra, bịch một tiếng, Hỏa chân nhân trực tiếp bị hắn đâm cho thành thịt vụn, ngay cả một miếng thịt cũng không thấy nữa. Một luồng thần hồn mềm nhũn không phát ra nổi tiếng kêu thảm thiết mà trốn thoát, vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ muốn bỏ chạy, nhưng bị kiếm vực vây khốn nên không thể làm gì khác hơn là xoay đầu lại, trên không trung dập đầu cầu xin tha thứ, tản ra thần niệm cầu khẩn.

Phương Hành không thèm nhìn, trực tiếp đâm một kích qua, dứt khoát dị thường.

Bụp bụp!

Ánh kiếm màu đen trải rộng chu thiên, hóa thành kiếm vực lúc này cũng gom vào sau lưng của hắn, biến mất sạch sẽ... mọi thứ chỉ diễn ra trong một chớp mắt, chúng tu thậm chí chỉ nhìn thấy Phương Hành triển khai kiếm vực, hắn đâm một kích ra, sau một hơi thở, kiếm vực liền biến mất, còn Hỏa chân nhân mới rồi vẫn còn kêu gào muốn vây giết Phương Hành thì ngay cả thân thể và thần hồn đều hoàn toàn không nhìn thấy nữa...

- Đây chính là kết cục khi xen vào chuyện của người khác!

Phương Hành nhìn về phía chư tu ở xung quanh, chống kích mà đứng trầm giọng hét lớn, mắt lộ ra hung quang.

Chương 799: Ngươi có Tiên Hành thuật, ta có Quỷ Già Nhãn

Xuất thủ liền giết người, trong chốc lát trên không tĩnh mịch, chư tu đều chấn động.

Đây chính là Hỏa chân nhân đó!

Cao nhân nổi danh trong Thần Châu Bắc Vực, trời sinh huyết mạch Hỏa linh, tuy là xuất thân không cao nhưng cũng là một hung nhân, chưa tới ba trăm tuổi đã tu được thân thể hỏa nguyên, cho dù đối mặt với Nguyên Anh cũng có phần thắng cực lớn, cũng chính là vì vậy mới có thể trực tiếp thành lập đạo thống của chính mình, ngay cả người trong Bạch Ngọc kinh mười hai lâu nhìn thấy y cũng phải khách khí đối đãi. Trước đây Thánh Nhân dự định thiết Chư Tử Đạo tràng càng trực tiếp giữ cho y một chỗ, coi như ủng hộ một tiểu bối có tiềm lực vô hạn để bồi dưỡng, có thể nói là tiền đồ quang minh...

Nhưng một người như vậy lại bị tiểu ma đầu này nói làm thịt liền làm thịt?

Mấu chốt hơn là, thậm chí ngay cả một hiệp cũng không chống đỡ nổi, tiểu ma đầu này rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

- Hắc hắc, còn có ai muốn lên thử một chút không?

Phương Hành cười quái dị một tiếng, một đôi quái nhãn quét về bốn phía, dường như đang tìm kiếm đối thủ kế tiếp.

Không có ai lên tiếng trả lời!

Sắc mặt của đám Lý Trường Uyên lạnh lùng nghiêm nghị, đầy mặt là sự đề phòng lui về phía sau một bước, Bắc Thần Sơn đạo tử càng hận không thể trực tiếp xoay người đào tẩu!

Đích thực là quá đáng sợ!

Ngay cả Lữ Phụng Tiên sắc mặt cũng tái xanh, không lập tức xuất thủ.

Gã là một người biết nhìn hàng, lúc này cả người còn đang đắm chìm trong một kích hung mãnh bá đạo của Phương Hành.

Giống như Phương Hành liếc mắt đã nhìn thấu gã đã học Thái Thượng Tiêu Dao kinh sau đó thân pháp biến hóa, gã cũng liếc mắt đã nhìn thấy chiến pháp của Phương Hành đã biến hóa, tuyệt nhiên là khác hoàn toàn với lúc trước đánh một trận, quả thực là có một loại biến hóa nghiêng trời lệch đất...

- Chỉ mới trong thời gian ngắn ngủi như thế, hắn từ đâu học được chiến pháp bậc này?

Mi tâm của Lữ Phụng Tiên quả thực đã nhăn thành một đoàn, vẻ mặt âm lãnh như băng.

Còn Phương Hành thấy dáng vẻ của mọi người như vậy thì trong bụng cũng vui vẻ một chút, biết đã đạt tới hiệu quả, tuy là giả bộ uy phong nhưng trong bụng thật đúng là có chút lo lắng bị vây đánh. Hắn học được Thái Thượng Phá Trận kinh dám đấu với Lữ Phụng Tiên nhưng cũng không dám một mình đấu với nhiều người như vậy, cũng chính là ôm suy nghĩ này nên mới trực tiếp dùng thủ đoạn độc ác chém Hỏa chân nhân. Một là bởi vì thằng nhãi này quả thực là quá xấu tính khiến người ta khó chịu, hai chính là vì giết gà dọa khỉ, vừa rồi thoạt nhìn hắn có vẻ ung dung nhưng cũng đã sử dụng Phong Thiện đỉnh, Kiếm Ma đại thuật cùng với Thái Thượng Phá Trận kinh mới tìm hiểu được một chút, thậm chí còn thêm ý đánh lén nữa mới làm xong đươc một màn cử trọng nhược khinh này...

Dĩ nhiên, cho dù như vậy hiệu quả cũng đáng kể, bây giờ cái danh tiểu ma đầu, ngay cả bản thân Phương Hành cũng sợ!

- Các vị đạo hữu, trước tạm thay ta lược trận, xem ta chém ma đầu kia, lấy lại uy nghi của Thái Thượng đạo thống ta!

Sắc mặt của Lữ Phụng Tiên lạnh lẽo, đột nhiên mở miệng quát.

Gã nhìn thấu đám người Lý Trường Uyên đều bị ma đầu kia làm cho sợ hãi, trái tim đã sinh thối ý, không muốn cùng mình vây công ma đầu kia nữa nên mình liền chủ động nói ra, để lại chút mặt mũi. Bằng không đợi đến khi bọn họ mở miệng, mặt mũi sẽ không đẹp đẽ gì cho lắm.

Còn nữa, dù sao gã cũng là Lữ Phụng Tiên trời sinh thần lực, Lữ Phụng Tiên vô địch trong thế hệ này, một mình ác chiến với ba người Hàn Anh, Lệ Anh và Đại Kim Ô mà không bại, lại đã từng bị Phương Hành đâm một kích, bây giờ cũng có ý muốn chính danh cho bản thân, đoạt lại danh vô địch của mình.

- Cũng được, chuyện giảng kinh chính là gia sự của Lữ huynh, ngươi còn muốn tính sổ với ma đầu vì chuyện trước kia, đợi hai người các ngươi hiểu rõ ân oán rồi để bọn ta thanh toán chuyện hắn đả thương người của bọn ta, còn vô duyên vô cớ đánh chết Hỏa chân nhân, tu sĩ của Nam Vực ta nữa...

Lý Trường Uyên trong tiếng hít thở đề phòng đầy mặt lui sang một bên, hiển nhiên còn chưa bỏ qua ý định.

Dù sao gã đường đường là nhân vật thủ lĩnh trong đám tiểu bối của Bạch Ngọc kinh lại bị Phương Hành lần lượt quát mắng, khinh thường xấu hổ, trong lòng càng nghĩ càng khó chịu.

- Ma đầu, ngươi tư truyền Thái Thượng đạo kinh của ta, làm loạn đạo thống ta, lại từng ám toán ta, đoạt pháp thuyền của ta, giết gia nô của ta, thậm chí còn trộm khí giới của ta, mối thù này lớn như biển rộng, hôm nay ngươi đã có gan đến trước mặt ta, vậy sẽ tính sổ với ngươi một lượt!

Lữ Phụng Tiên trầm giọng quát chói tai, đột nhiên nắm đao vung lên, bước ra nửa bước.

Một bước kia, rõ ràng chính là bước lên ngay phía trước, nhưng sau khi bước môt bước này thân hình chợt lưu chuyển, lại vô cùng quỷ dị khóa khoảng cách hơn mười trượng phía sau Phương Hành, áo bào trắng bay phần phật, bỗng nhiên tới phía sau Phương Hành. Hung đao trong bàn tay vung lên cứng rắn bổ vào phía sau lưng Phương Hành, hung đao vốn mang khí cơ đáng sợ, được gã vận thần lực sử dụng, hơn nữa gã còn tu hành Thái Thượng Tiêu Dao kinh, thân pháp xác thực là khó có thể nắm bắt được. Ngay cả Phương Hành cũng vô cùng hoảng sợ, hai tay cầm Phương Thiên Họa Kích đâm về phía sau một cái, cứng rắn chống lại một đao này...

Ầm ầm!

Một luồng cự lực đáng sợ nổ tung, Phương Hành liền bị đánh bay ra ngoài, trên không trung chợt để lại một vết gợn.

- Phụt...

Một ngụm khí tức ẩn mùi máu tươi phun ra từ trong miệng, hung hăng phì một cái, thầm mắng:

- Con mẹ nó, thật ngoan độc!

Một chiến tu trời sinh thần lực lại hợp với khí giới điên cuồng hung ác, vận chuyển tiên pháp huyền ảo thân hình lơ lửng bất định, loại đối thủ này nhất định làm người ta cảm thấy khó chơi nhất, thậm chí căn bản là không có cách đối chiến, căn bản là hầu như phải phát huy chiến pháp thân thể tới cực hạn!

Mọi người có mặt cũng đều thấy kinh hãi, ban đầu lúc Phương Hành xông đến dùng một kích đẩy lui Lữ Phụng Tiên trăm trượng, hung uy đáng sợ, mà bây giờ, Lữ Phụng Tiên phẫn nộ ra tay lại tựa như phản ngược lại, cục diện nhìn vào, lúc này hai người có phần tám lạng nửa cân...

- Nhận lấy cái chết!

Chỉ có điều không giống ban đầu sau khiPhương Hành đẩy lui Lữ Phụng Tiên không tiếp tục truy kích, Lữ Phụng Tiên lại không thể bỏ qua cơ hội này, một phát đẩy lui Phương Hành, sau đó bước nhanh chân, áo bào trắng bay bay, thần uy cái thế, mang theo tiên uẩn khó nói thành lời làm người ta có cảm giác không thể nắm lấy được, trong thời gian ngắn đã đuổi tới trước người Phương Hành. Hung đao Long Văn bạo trảm đồng thời tay trái giang rộng ra, chộp thẳng về phía họa kích.

- Là đồ của ta, ngươi đoạt không được, trở về!

Trong miệng Lữ Phụng Tiên hét lớn, giọng nói cuồn cuộn như sấm rền ngang trời, tựa như thức tỉnh sự tồn tại nào đó.

- Keng...

Trong một chốc đó, Phương Hành vốn muốn hoàn thủ, nhưng Phương Thiên Họa Kích trong tay lại đột nhiên run lên một cái, dường như binh linh ngủ say đã lâu trong binh khí đã lần nữa thức tỉnh, gấp gáp dùng lực giãy dụa muốn bay vào tay Lữ Phụng Tiên, rõ ràng là mặc dù Lữ Phụng Tiên có hung đao Long Văn nhưng vẫn muốn lấy lại khí giới đã theo mình hồi lâu, binh linh bên trong đã hợp nhất với tâm thần mình.

Khi bạo trảm đồng thời cũng không muốn đả thương địch thủ, chỉ muốn đánh cho Phương Hành luống cuống tay chân, nhân cơ hội triệu hoán binh linh, đoạt lại Phương Thiên Họa Kích.

- Cầm đi!

Đại đao của Lữ Phụng Tiên vốn là hung mãnh, hơn nữa binh khí trong tay bỗng nhiên lại bắt đầu không nghe lời, Phương Hành nhất thời lâm vào nguy cơ sâu, chỉ có điều hắn đi một đường cho tới giờ cũng thân kinh bách chiến, tinh thần cực kỳ nhanh nhạy. Nhìn thấy hung đao trước mắt, Phương Thiên Họa Kích lại muốn bay đi nên thẳng thắn quyết tâm, bàn tay giương lên thân kích, khi nó gấp gáp muốn bay đi, lực đạo lại nằng nặng bỏ thêm gấp mười lần sức mạnh, làm khí giới nhanh như điện chớp này đánh thẳng tới mặt của Lữ

Phụng Tiên. Cùng lúc đó, thân thể hắn chợt chuyển, hai cánh lớn do hắc ma kiếm tạo thành ở phía sau giang ra ngoài, tập kích trái phải trên không trung, cuồn cuộn vỗ xuống Lữ Phụng Tiên ở phía dưới...

- Hửm?

Mặc dù Phương Thiên Họa Kích tới nhanh, vốn lấy tu vi của Lữ Phụng Tiên thì còn chưa đến mức bị kinh động tới, chưởng bên phải nhấn một cái liền đã cầm nó trong tay, cảm giác quen thuộc này chợt tràn vào trái tim, nhất thời làm trong lòng gã mừng như điên, ngay cả thần lực sôi trào toàn thân vào lúc này cũng tăng vọt vài phần, hầu như không nhịn được muốn ngửa mặt lên trời thét dài phát tiết suy nghĩ ngập tràn chiến ý cuồng bạo trong lòng lúc này...

Chỉ có điều công kích của Phương Hành tới quá nhanh, ngũ chỉ của Lữ Phụng Tiên vừa mới tiếp xúc với Phương Thiên Họa Kích, chư không quanh người liền có hai cái kiếm sí đánh tới, kiếm khí lạnh lẽo giao thoa tung hoành làm cho gã cảm thấy hết hồn, vô ý thức quét ngang Phương Thiên Họa Kích bổ ra một kẽ nứt vĩ đại lớn như thắt lưng người trên không trung, như một tia chớp màu đen khuếch trương ra ngoài, đồng thời bứt ra lui nhanh.

Nhưng mà khi Phương Hành đánh Kiếm Ma đại sí ra hắn đã vội vàng lấy ra một pháp ấn, trên không trung, một luồng khói xanh bay qua thình lình che khuất thân thể hắn lại, còn hắn thì búng lên không trung một cái, lấy Phong Thiện đỉnh ra trấn xuống Lữ Phụng tiên, trong thời gian điện quang thạch hỏa, Lữ Phụng Tiên chỉ cảm thấy khí cơ của Phương Hành đột nhiên biến mất, còn chưa phản ứng kịp thì trên đỉnh đầu đã có một ngọn núi lớn sức mạnh trùng trùng trấn xuống mình, dưới sự kinh hãi liền bước dài ra, thân pháp tiêu dao muốn trốn xa trăm trượng.

Nhưng cũng vào lúc này, thân hình đang đâm nghiêng của Phương Hành xuất hiện, chộp lấy cánh tay phải của gã dùng sức xé về phía sau, đồng thời thân hình nhảy lên thật cao, một cước đạp tới mặt gã, cả động tác quỷ dị nhưng lại kỳ diệu khôn kể...

Đáng sợ hơn là hắn bỗng nhiên xuất hiện, xuất quỷ nhập thần như vậy, toàn bộ đều không có bất kỳ dấu hiệu nào.

- Đây là pháp môn gì?

Trong lòng Lữ Phụng Tiên thất kinh, trong lúc cấp thiết tay trái vung Phương Thiên Họa Kích lên chống đỡ, cánh tay phải gấp gáp chấn, thân hình bay về phía sau.

Ầm!

Một cước kia của Phương Hành va chạm với Phương Thiên Họa Kích của Lữ Phụng Tiên, làm thân hình mỗi người đều văng ra.

Tất cả giao thủ đều hoàn thành chỉ trong một khoảnh khắc, người ở bên ngoài nhìn vào, hai người chỉ vừa chạm nhau liền tách ra, thối lui ra ngoài ba mươi trượng.

Phương Thiên Họa Kích của Lữ Phụng Tiên cầm bên tay phải, sắc mặt giận dữ chỉ tay vào Phương Hành, hét lớn:

- Ma đầu, hôm nay ngươi tất vong!

- Hắn đoạt lại binh khí của mình?

Đám Lý Trường Uyên khẽ run trong bụng, đồng thời cũng mừng thầm, lúc đầu bọn họ sợ hãi Phương Hành tới cực điểm, nhưng chẳng ai ngờ tới là Lữ Phụng Tiên chiếm hết một phía, không chỉ đánh ma đầu kia phải lui lại trăm trượng, về khí thế còn áp chế hoàn toàn, chỉ trong thời gian một hiệp đã đoạt lại được Phương Thiên Họa Kích của gã, có khí giới tiện tay, thần uy càng tăng lên, ma đầu kia sao còn điên cuồng được gì nữa?

Chỉ có điều khi ánh mắt nhìn về phía Phương Hành, tâm tình của bọn họ lại không nhịn được mà trầm xuống.

Ngả ngớn đứng ở trong hư không, vẻ mặt bại hoại nhưng Phương Hành đưa bàn tay đang giấu sau lưng ra, bỗng nhiên lại nắm một thanh đại đao Long Văn toàn thân ngăm đen, khí cơ đáng sợ, vậy mà lại là món hung binh mà mới rồi Lữ Phụng Tiên sử dụng, còn Phương Hành thì đang hài lòng đánh giá hung đao Long Văn này, đáy mắt mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Ngươi có thần lực, ta có kiếm sí, ngươi có Tiên Hành thuật, ta có Quỷ Già Nhãn, bây giờ ngươi lấy lại Phương Thiên Họa Kích, ta lại có bất thế hung đao, ha ha, con lừa già à, tiểu gia ta hỏi ngươi, còn muốn đấu cái gì?

- Hung đao cũng là của ta...

Ánh mắt của Lữ Phụng Tiên lạnh lẽo tới cực điểm, nghiến răng quát khẽ.

Phương Hành thu đao lại, trợn mắt nói:

- Nói bậy, ta giành được chính là của ta rồi!

Chương 800: Sau gáy truyền tới sát khí

So với Phương Thiên Họa Kích, Phương Hành am hiểu sử dụng đao hơn.

Dù sao tính tình đã định trước, lúc chém giết với người khác, hắn cũng quen đường lối đại khai đại hợp, một thanh đại đao phi mĩ điên cuồng hoặc cự kiếm vẫn luôn là thứ hắn yêu nhất. Hơn nữa binh linh ẩn trong Phương Thiên Họa Kích hợp nhất với tâm thần của Lữ Phụng Tiên, dùng họa kích này ác chiến với Lữ Phụng Tiên thì lúc nào cũng phải cẩn thận nó tác loạn, uy lực có thể phát huy ra được cũng yếu hơn. Phương Hành lại nhìn trúng thanh hung đao trong tay Lữ Phụng Tiên, khi Lữ Phụng Tiên có ý đồ đoạt lại Phương Thiên Họa Kích, hắn cũng đang nghĩ tới việc cướp thanh đao này.

Cũng chính vì vậy, suy nghĩ của hai người không khác biệt nhau lắm, trọng điểm là lúc giao thủ lại xuất hiện một màn thần dị, trao đổi khí giới.

Nếu không phải chúng tu đều biết được hai người bọn họ đang tử chiến, người nào cũng không cho đối phương một nửa cơ hội nào thì còn cho là bọn họ đang cố ý.

Giành được họa kích, lại mất đi hung đao, trái tim Lữ Phụng Tiên vẫn cực kỳ phẫn hận, chỉ có điều có Phương Thiên Họa Kích trong tay, cảm giác thần uy vô cực này lần thứ hai xuất hiện cũng làm cho gã khinh thường việc tính kế nữa, hung đao bị đoạt đi thì có sao, chút nữa lấy lại là được rồi, đại kích ngăn lại liền đi nhanh về phía trước, quát lạnh:

- Ma đầu, có bản lĩnh quay lại đại chiến với ta ba trăm hiệp...

Trong tiếng hét vang, khí cơ đã tăng vọt tới vạn trượng, như thiên thần tới trái đất, khói xông lên tận trời cao.

- Chờ đã...

Nhìn thấy Lữ Phụng Tiên sắp ra tay, Phương Hành lại chợt mở miệng kêu to.

Lữ Phụng Tiên hơi ngạc nhiên, cũng không nghi ngờ gì, quát lạnh:

- Việc đã đến nước này, có lời gì cần nói?

Phương Hành cười hắc hắc, nói:

- Ta tới trước!

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một luồng khói xanh bay tới che thân hình của hắn lại, lúc khói xanh thổi qua, thân hình thậm chí là khí cơ của hắn bỗng nhiên biến mất. Một màn quỷ dị này nhất thời làm cho Lữ Phụng Tiên cũng nhướng mày, một thân pháp lực tăng vọt. Phương Thiên Họa Kích trong giây lát quét ngang xung quanh, quả nhiên, một kích còn chưa xoay tròn, ở sau lưng mình, một thanh đại đao đột ngột xuất hiện.

- Keng...

Một tiếng quát chói tai lo lắng vang lên, trong chốc lát đẩy ra, làm dao động lòng người.

Một đao của Phương Hành bị đỡ được, thân hình đột nhiên lần nữa biến mất, tiếp theo một hơi, bên trái dưới xương sườn của Lữ Phụng Tiên xuất hiện hung đao, một đao chém ngang. Pháp môn quỷ dị bậc này ngay cả Lữ Phụng Tiên cũng thất kinh, trong tiếng gầm gừ liền bước ra một bước, thân hình chạy đến bên ngoài mười trượng, mà phía sau Phương Hành ha hả cười to, cầm hung đao trong tay xông tới. Một đao chém xuống, không đợi giao phong lại chạy qua bên kia.

- Rầm rầm rầm

Phen giao chiến này làm chư tu có mặt hoa mắt chóng mặt, hai người một người tay áo bay bay bộ pháp huyền bí, một người khói xanh linh động thân hình quỷ dị, bỗng nhiên đấu ngang sức ngang tài, giao thủ chưa tới mấy chiêu đã hung hiểm vạn phần, khiến người ta mướt mồ hôi.

- Ma đầu kia dùng phương pháp gì vậy? Không ngờ lại xuất quỷ nhập thần như thế?

Đan Hương lâu Hồng Tuệ tiên tử đã không nhịn được thất thanh kêu lên.

Nàng là đan tu. Tuy cũng được xưng là thiên chi kiêu nữ trong Bạch Ngọc kinh mười hai lâu, thuật pháp kinh người. Nhưng thuật pháp này cũng chỉ kinh người trong đám đan tu mà thôi. Nếu chính xác luận tới chém giết, đừng nói là so sánh với Lữ Phụng Tiên trời sinh thần lực hoặc là Phương Hành thân kinh bách chiến, cho dù so với Lý Trường Uyên tinh tu kiếm đạo cũng kém rất xa, thấy được pháp môn quỷ dị này thì trong lòng khiếp sợ khôn kể...

- Pháp môn kia mặc dù không đường đường chính chính như thân pháp Tiên Hành của Lữ huynh, ẩn hàm đại đạo, nhưng lại quỷ dị xảo quyệt, vô cùng bất phàm...

Ngay cả Lý Trường Uyên cũng phải nhíu mày, thất kinh với thủ đoạn gian trá của ma đầu kia.

Pháp môn này dĩ nhiên chính là Yểm Tức thuật mà Phương Hành học được từ chỗ Ma Kiếm kiếm thai, hiện nay, kiếm thai có được từ trong Nam Chiêm Huyền Vực đều đã chăm sóc ra kiếm linh của mình, trở thành một đại thủ đoạn ngăn địch, cố tình kiếm thai ban đầu Phương Hành có được lại không giống người thường, chính là một cự kiếm quỷ dị màu đen, sau khi bị hắn đoạt được liền ẩn vào khu mờ mịt trong đầu, vẫn không có ý cần Phương Hành săn sóc, nhưng lại bị Phương Hành ép thu “phí thuê nhà”, dưới sự phiền phức vô cùng mới truyền cho hắn một thuật một pháp…

Một thuật, chính là Kiếm Ma đại thuật, bây giờ đã được Phương Hành tu luyện thành Kiếm Ma đại sí, một trong những thủ đoạn ngăn địch chủ yếu nhất.

Mà một pháp chính là Yểm Tức pháp môn, có thể đưa tới một chùm khói xanh che lấp khí cơ cùng hình dáng tướng mạo của bản thân, bình thường cũng là thần kỹ hộ thân khi Phương Hành đi trộm cắp lừa gạt không thể rời bỏ. Mà pháp môn này được Phương hành đặt tên là “Quỷ Già Nhãn”.

Thuật này đối với người có thần niệm càng mạnh thì càng dễ dàng bị khám phá ra, cho nên trong chiến đấu, Phương Hành lại rất ít khi dùng tới nó, chẳng qua hiện nay bị Lữ Phụng Tiên lấy thân pháp Tiêu Dao kinh làm cho vô cùng khó chịu nên không thể làm gì khác hơn là sử dụng nó để ngăn cản. Khoan hãy nói, thân thể Lữ Phụng Tiên mạnh mẽ, thần lực vô địch nhưng với việc tu hành thần thức cũng không nổi bật, thi triển pháp môn này lại đấu ngang sức ngang tài với gã.

Trận đại chiến này thình lình xuất hiện một màn quỷ dị, Lữ Phụng Tiên không bắt được Phương Hành, Phương Hành cũng không đuổi kịp được hắn.

- Ma đầu, sao không dám hiện thân đường đường chính chính đánh với ta một trận hả?

Lữ Phụng Tiên buồn bực, lên tiếng hét lớn, thần uy vô địch.

- Ha ha, tại sao ngươi không nói bỏ đi pháp môn của Tiêu Dao kinh, cùng ta đánh một trận cho đàng hoàng?

Giọng nói của Phương Hành vang lên ở phía sau gã, vẻ hung quang từ trong hư không tà tà chém tới, khí cơ hung ác điên cuồng.

- Bịch...

Trong lúc cấp thiết thân hình của Lữ Phụng Tiên đột nhiên chuyển, vung kích ngạnh kháng cản lại hung quang này, sau đó vung kích đâm thẳng chấn động không trung, đồng thời cắn răng một cái tự tay lấy trong túi trữ vật ra một cái trận kỳ, vẩy lên không trung một cái, bỗng nhiên có một âm cổ vận tự động bay về bốn phương tám hướng tạo thành một đại trận, phong tỏa phương viên nghìn trượng ở bên trong, tự nhiên sinh ra rất nhiều cản trở và mắt trận...

- Ta xem ngươi có thể tránh đến khi nào?

Lữ Phụng Tiên vẫn chưa dẫn động sức mạnh đại trận, mới chỉ bày ra, mình thì vung kích đánh tới.

- Tên khốn kiếp này rõ ràng đã có một thân cậy mạnh, lại mang theo trận kỳ lợi hại như vậy trên người làm gì?

Trong lòng Phương Hành cũng tự nói thầm, lại biết Lữ Phụng Tiên cố ý bày trận này làm mình không thể hành động như bình thường, trong lòng lại không chút sợ hãi nào, đại trận bậc này đối với hắn sở hữu Âm Dương Thần Ma Giám thì cho dù là sức mạnh của cả tòa đại trận ập tới hắn cũng không sợ, huống chi Lữ Phụng Tiên chỉ bày bố trên không trung, bản thân vẫn chỉ dùng một thanh Phương Thiên Họa Kích ác chiến với hắn?

Trong lòng rùng mình, thình lình cũng bỏ quên Quỷ Già Nhãn, vung đại đao vọt thẳng tới.

Quỷ Già Nhãn du đấu với Lữ Phụng tiên, hai người người này cũng không thể làm gì được người kia, ác khí trong lòng Phương Hành cũng không được thỏa mãn.

- Vậy thành toàn cho ngươi, xem ngươi có thủ đoạn gì!

Phương Hành rít lên một tiếng, chân chính tỏa ra sát khí, hai tay nắm hung đao Long Văn, toàn lực chặt ra.

Một tiếng ầm vang!

Giống như đất bằng phẳng cuồn cuộn nổi lên một tiếng sét, trong lúc mơ hồ, lại có tiếng vạn mã bôn đằng vang lên.

Một đao này bổ ra, người Phương Hành liền như hóa thành thiên quân vạn mã.

Trong một chút thời gian này, hắn đã nhanh chóng làm quen với thanh đại đao Long Văn, cũng yên tâm dùng nó thi triển Thái Thượng Phá Trận kinh mà gần đây mình vừa học được. Quyển kinh văn này có được từ trong khô lâu của tầng chót trên Vạn Bảo lâu của Bạch Ngọc kinh, lại được Thánh Nhân tìm hiểu lý giải ra từ trong đại chiến, vạn năm khó gặp, Phương Hành đã nghĩ tới chuyện này, bây giờ vào lúc này lại bỗng nhiên lấy đại đao Long Văn ra sử dụng.

Thái Thượng Phá Trận kinh cũng không phải vũ pháp pháp môn cụ thể, nó gần với một loại đạo chí lý và lĩnh ngộ chiến đấu hơn.

Thi triển kinh văn này không cần câu nệ tới khí giới hoặc quyền cước, lĩnh ngộ trong lòng, vạn pháp đều thông.

Hung đao Long Văn, dưới sự thúc giục của pháp môn Phá Trận kinh bỗng nhiên như được thức tỉnh, hắc mang trên đao càng thêm chói mắt, đao phong lướt qua, trên không trung vỡ nát để lại một tia chớp màu đen sắc bén. Trong giây lát đó đao khí tăng vọt từng tầng lại cuốn lên một ánh đao hùng hồn như sóng, lăn lộn xông về phía Lữ Phụng Tiên, bao chùm cả một khu vực ở bên trong.

- Chiến pháp hay!

Trong một chốc này, Lữ Phụng Tiên cũng không nhịn được lên tiếng hét lớn, chiến kích rung lên, phẫn nộ như khuấy long, chống đỡ Phương Hành.

Ầm!

Đao kích chạm vào nhau mắt thấy như hỏa sơn nổ tung, thiên địa biến sắc, ngay cả đám Lý Trường Uyên ở bên cạnh xem cuộc chiến đều theo bản năng lui về phía sau, sắc mặt âm tình bất định, mà đám gia nô có tu vi kém một chút thì càng bị chấn động tới hai chân như nhũn ra, quỳ rạp xuống đất.

Còn hai người Phương Hành cùng Lữ Phụng Tiên ra tay toàn lực đụng vào nhau, kết quả rõ ràng là thân hình của Lữ Phụng Tiên chợt lui, ước chừng lui lại hai ba chục trượng. Phương Hành ngừng lại, thân hình của Phương Hành hơi ngừng liền đứng lại được, đại đao Long Văn trong tay lật ngược lại, chiến ý trên người lần nữa tăng vọt, trên cái đầu chọc vừa mới mọc lên tóc dài hơn một tấc, từng sợi như thép nguội nhắm thẳng lên trời cao, giống như con nhím.

- Tiếp tục!

Hắn hét lớn, bỗng nhiên giẫm chân tại chỗ lao ra, khí cơ vận chuyển tới tối cường, phía sau hiện ra huyễn ảnh chiến trường.

- Được, thống khoái!

Lữ Phụng Tiên cũng rống to hơn, đối mặt với Phương Hành chiến ý lăng thiên, gã không chỉ không sợ mà còn hưng phấn hơn, trong tiếng rống to, một thân khí huyết hoàn toàn bắn ra, lại mơ hồ nhuộm không trung xung quanh gã thành một vùng nhỏ màu đạm hồng, còn Phương Thiên Họa Kích trong tay gã cũng ong óng ré dài, dường như đang bắt đầu mãnh liệt, còn chân gã đạp lên không trung, đại kích phá không đánh thẳng về hướng Phương

Hành...

Ầm! Ầm! Ầm!

So với vừa rồi tuyệt nhiên là khác biệt, hiện tại một trận chiến này chính xác có thể gọi là niềm vui tràn trề. Hai người một người chiến ý dâng cao, một người thần lực đáng sợ, thình lình triển khai ác chiến ở vùng hư không này, ngươi đâm tới một kích trên không nổ nát vụn, ta quơ đao đánh tới, thiên địa biến sắc, sức mạnh điên cuồng thỉnh thoảng va chạm trên không trung, trong vòng ngàn dặm đã không còn ai dám dừng chân nữa, nhao nhao tránh ra nhường không gian cho bọn họ chém giết.

Còn Lữ Phụng Tiên chính xác thể hiện ra phong thái chiến tu tuyệt thế, đánh nhau kịch liệt một lát, tinh thần phấn chấn, càng chiến đấu càng mãnh liệt, Phương Thiên Họa Kích trong tay như nộ long tập kích làm cho người xem sợ mất mật. Chỉ có điều ngay lúc gã hung phong chính thịnh lại có dị biến nảy sinh. Lữ Phụng Tiên đang điên cuồng đánh nhau kịch liệt lại đột nhiên nhất thời đại biến sắc mặt, bỗng nhiên trong mấy trăm trượng, Phương Thiên Họa Kích ở trước người gãy lìa thành từng đoạn, tán loạn trên không trung, cả người kinh nghi bất định nhìn sang hướng đường đi thông Ma Uyên, giống như gặp quỷ vậy...

Tuyệt thế hãn tướng này nhìn thấy cái gì mà bị dọa thành dáng vẻ bậc này?

Chư tu ở xung quanh cũng không hiểu, ngơ ngác quay đầu nhìn lại, lại chỉ thấy trong thông đạo đi thông Ma Uyên đang có một tiểu hòa thượng mặc tăng bào trắng hai tay hợp thành hình chữ thập từ từ đi tới, thoạt nhìn thì đàng hoàng, khí chất xuất chúng, hoàn toàn không có uy hiếp gì.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, sắc mặt Lữ Phụng Tiên tái xanh, không biết nên làm sao giải thích với người khác...

Vừa rồi lúc mình đang đắm chìm trong chiến đấu, sau gáy bỗng nhiên cảm thấy có một luồng sát khí truyền tới...

Chương 801: Tiên pháp đối tiên pháp

Lại nói Lữ Phụng Tiên trong lúc ác chiến, vốn là càng chiến càng mãnh liệt, cùng Phương Hành một cái dùng Thái Thượng Phá Trận Kinh thôi động khí phách, đánh ra chiến ý vô địch, một cái trời sinh thần lực phát huy tới cực hạn, cùng binh khí trong tay nhân kích hợp nhất, thần uy ngập trời, nhưng thời điểm ác chiến say sưa, lại như gặp ma, đột ngột rời khỏi trăm trượng, vung kích đánh ra vết nứt hư không phòng ngự, bộ dáng kia giống như gặp phải nguy hiểm khó lường gì, vô ý thức ngăn cách nguy hiểm kia đã…

Mà thuận theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy một tiếu hòa thượng tuấn tú.

Hòa thượng này nhìn rất quen mắt, chính là gia hỏa vừa rồi Phương Hành giảng kinh đứng ở bên cạnh, chắc là cùng phe với ma đầu kia, nhưng nhìn như thế nào đi nữa, cũng cả người lẫn vật vô hại, sao Lữ Phụng Tiên lại bị dọa thành như vậy?

- Ách… Ha ha ha ha…

Phương Hành đang mượn trận chiến này ma luyện Thái Thượng Phá Trận Kinh, nhìn thấy sắc mặt Lữ Phụng Tiên đại biến, không nói gì vội vàng rút lui, cũng ngẩn ngơ, có chút nghĩ không ra, bất quá khi nhìn thấy Thần Tú từ bên ngoài đi vào, lập tức nghĩ tới điều gì, mừng rỡ cười ha ha, đáy mắt tràn đầy trêu tức, hắn không cười còn tốt, nụ cười này càng làm sắc mặt Lữ Phụng Tiên khó coi hơn.

Thần Tú từ trước đến nay thông minh, nhìn thấy bộ dáng của Lữ Phụng Tiên, cũng biết hắn đang lo lắng cái gì, có chút vô tội sờ lên đầu trọc của mình, nhìn Lữ Phụng Tiên nói:

- Ngươi sợ cái gì, trận chiến này là ngươi và sư huynh ta công bằng tranh chấp, ta không thể xuất thủ đánh ngươi!

Nghe lời này, ánh mắt đám người Lý Trường Uyên càng kinh ngạc, tiểu hòa thượng kia từng đánh qua Lữ Phụng Tiên?

Có thể làm cho hắn trịnh trọng đối đãi như vậy, xem ra lần trước ăn thua thiệt không nhẹ!

Một ma đầu ăn mặc giống như hòa thượng đã khó chơi, lại tới một tiểu hòa thượng để Lữ Phụng Tiên sợ thành như vậy, chẳng lẽ nói hiện tại hòa thượng đều có thể khắc chế Lữ Phụng Tiên sao? Hay nói họ "Lữ" đụng chạm kiêng kị trong hai chữ "lừa trọc"?

Lữ Phụng Tiên hận nghiến răng nghiến lợi, lại không tiện nhắc lại sự tình lúc ấy bị tiểu hòa thượng dùng mõ đập váng đầu, cuối cùng bất tỉnh, hơn nữa trong lòng hắn thật rất cảnh giác tặc hòa thượng kia, lúc ấy mình cũng đang cùng Phương Hành ác chiến., hòa thượng này lặng lẽ không tiếng động chạy tới phía sau mình đập một cái, nghĩ kĩ lại, vậy mà càng nghĩ càng sợ.

Hắn vốn là loại trời sinh thích hợp làm Chiến Tu, trong lúc ác chiến có một loại trực giác nhạy bén, sợ là ngay cả Nguyên Anh cảnh cũng không có khả năng ở dưới tình huống mình hoàn toàn không có phát giác nhích lại gần, nhưng hòa thượng này lại làm được dễ như trở bàn tay.

Dù đến hôm nay, hắn cũng không có nắm chắc phòng vệ hòa thượng kia.

Mà lúc này, hắn vừa nhìn thấy hòa thượng kia, lập tức như lâm đại địch

Lúc đó bị thiệt lớn, nếu như hôm nay ở dưới vạn chúng chú mục, lại đến một cái, mình còn có thể sống hay không?

Mặt mũi còn sao?

- Trường Uyên huynh, có thể giúp tiểu đệ một chuyện không?

Lữ Phụng Tiên hừ lạnh, không trả lời Tiểu hòa thượng Thần Tú, ánh mắt nhìn về phía Lý Trường Uyên.

Lý Trường Uyên nao nao, chắp tay nói:

- Lữ huynh cứ nói!

Lữ Phụng Tiên oán hận nhìn Thần Tú nói:

- Trường Uyên huynh cũng biết, người không thể nhìn bề ngoài, tặc hòa thượng kia sinh ra túi da tốt, lại am hiểu đánh lén, hắn đã ở bên, ta liền không thể không cẩn thận làm việc, mong Trường Uyên huynh thay ta lược trận, coi chừng hắn!

Thật không có biện pháp, Lữ Phụng Tiên chỉ có thể mở miệng cầu người.

Tặc hòa thượng kia quá quỷ dị, gia nô của hắn, thậm chí Sư Nam Cát một mực trốn ở trong các gia nô cũng nhìn không được, chỉ có cao thủ tiểu bối như Lý Trường Uyên, mới có hi vọng không cho hòa thượng này tiếp cận mình quấy rối...

Lý Trường Uyên cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng dù sao đã kết thành đồng minh, loại sự tình này không thể không giúp, nên gật đầu đáp ứng.

Đã lược trận, hắn liền không còn trốn ở ngoài vòng chiến, cất bước đạp vào hư không, xếp bằng ở trên mây, trường kiếm đưa ngang trước người.

Lúc này Lữ Phụng Tiên mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy tiểu hòa thượng áo bào trắng co đầu rụt cổ, ngoan ngoãn xếp bằng ở nơi xa quan chiến, hồn nhiên không có ý xuất thủ, hơn nữa gia nô của mình thậm chí các tu sĩ khác, bởi vì mình nói, lúc này đều chú ý tới hắn, ở dưới vạn chúng chú mục, cũng không sợ hắn đánh lén, lúc này mới tâm tư đại định, lòng khẩn trương nới lỏng.

Thời điểm hắn chuẩn bị ra tay, bỗng nhiên ánh mắt ngưng tụ, lần nữa nhìn về phía thông đạo.

Nhưng lần này không phải sợ hãi, mà là giận dữ.

Lúc này ở vị trí thông đạo, lại có một con lừa lọc cọc cạch cạch đi đến, trên lưng còn ngồi một tiểu cô nương xinh đẹp, nhưng hấp dẫn ánh mắt người lại không phải tiểu cô nương, mà là ngân giáp con lừa kia khoác trên người, bao đầu gối, giáp ngực đầy đủ mọi thứ, khắc phù văn huyền ảo, toàn thân tỏa ra ánh sáng lung linh, hoa lệ, nhìn một cái liền có thể biết phẩm chất cực tốt, hơn nữa nhìn bộ dáng giống như là khôi giáp của ngươi chia tách ra, mới bọc ở trên người con lừa, cũng không biết là của người nào...

Nhưng Lữ Phụng Tiên biết!

Lúc này ánh mắt hắn như muốn phun ra lửa, cắn răng nhìn về phía Phương Hành, gầm thét:

- Ngươi lấy ngân giáp của ta cho một con lừa?

Phương Hành thấy Lữ Phụng Tiên giận có chút bất đắc dĩ, trợn trắng mắt nói:

- Ngươi sao không giảng đạo lý như vậy? Cái gì của ngươi? Mới nói ta cướp được chính là của ta, ta lại không quen mặc giáp, tiện tay cho đồ đệ mặc có cái gì không đúng?

Lữ Phụng Tiên nghiến răng, nộ khí trùng thiên:

- Ma đầu, cái nhục nhã này, ta muốn ngươi trả giá đắt!

Oanh!

Trong tiếng quát chói tai, hắn ngửa mặt lên trời gào thét, khí huyết cổn đãng, lại có cuồng phong dùng hắn làm trung tâm lăng không sinh ra, điên cuồng xoay tròn, hư không trong vòng vài trăm trượng đều nhiễm lên một loại huyết hồng nhàn nhạt, Phương Thiên Họa Kích trong lòng bàn tay cũng phát ra trận trận tê minh, hô ứng khí cơ của hắn vận chuyển.

Lữ Phụng Tiên chầm chậm ngẩng đầu lên, hai ánh mắt như xuyên phá hư không, rơi thẳng xuống trên mặt Phương Hành, thanh âm mang theo khí tức điên dại:

- Vừa rồi thử cũng đủ rồi, bây giờ nhìn bản lĩnh thật sự đi?

Oanh!

Hắn bước ra một bước, thân hình tràn đầy sát khí, lại vẫn có một loại tư thái tiên nhân.

Nhưng tốc độ và biến hóa kia lại cực kỳ đáng sợ, một bước phóng ra, hư không chấn động, thiên địa phiêu diêu, thân hình của hắn háo ra đạo đạo hư ảnh, trong nháy mắt trải rộng hư không, trong chớp nhoáng này, giữa thiên địa lại phảng phất như xuất hiện chỉn Lữ Phụng Tiên, từ bốn phương tám hướng, vung vẩy đại kích, ôm theo cự lực ngập trời, xung phong liều chết về phía Phương Hành...

- Cũng tốt, vậy chơi thật đi!

Phương Hành ỡ trong nháy mắt cũng nắm chặt đao, thần lực đột nhiên phát ra.

- Giết...

Sau lưng hắn, thình lình tạo thành một mảnh huyễn ảnh, tựa hồ thiên quân vạn mã ở trên sa trường, cả người đẫm máu, cùng nhau hô lên rung trời, cỗ sát khí này, cỗ uy phong này, làm cho mây xanh tán đi, đại địa trầm lắng chấn động, sau đó khắc, huyễn ảnh trở nên mơ hồ, Lý Trường Uyên đang lược trận cũng vào lúc này bỗng nhiên mở hai mắt, kinh ngạc nhìn tới.

Thân là đại đệ tử của Trảm Tà Lâu, hắn ngoại trừ nghiên cứu Kiếm Đạo, còn thiện Quan Khí Thuật.

Lúc này hắn thình lình phát hiện, trên chiến trường kia có sát khí như thực chất, đang điên cuồng tràn vào trong cơ thể Phương Hành.

- Cuối cùng là dạng pháp môn gì, lại có thể triệu hoán sát khí trên chiến trường viễn cổ tới, gia trì bản thân?

Lý Trường Uyên không dám tin vào hai mắt của mình, trong lòng chấn kinh giống như dời sông lấp biển, khó mà hình dung tâm tình lúc này.

Oanh!

Thiên băng địa liệt!

Mỗi một tu sĩ nhìn thấy màn này, đều nhịn không được từ đáy lòng sinh ra ý nghĩ như thế!

Đao kích giao thoa, thình lình bắn ra cảnh tượng thiên băng địa liệt, hư không nổ nát vụn, yên phong bão táp, thần quang đáng sợ từ giữa hai người bọn họ bắn ra, phảng phất như kiếm khí ngập trời càn quét bốn phương, tu sĩ Kim Đan khoảng cách gần thình lình bị xung kích đến, miệng phun máu tươi, như gió thu quét lá rụng bay ra ngoài, trong lúc nhất thời không biết tử thương bao nhiêu...

Trận đại chiến này, thần uy đã vượt ra Nguyên Anh bình thường có khả năng đạt tới, đã có khí thế hủy thiên diệt địa!

- Tiên pháp... Nhất định là tiên pháp!

Ngay cả nhân vật như Lý Trường Uyên cũng không thể không bắt pháp ấn, mới có thể để mình ngồi ngay ngắn, bất quá đối mặt loại uy thế này, ngay cả hắn cũng không nhịn được con mắt tỏa sáng, nhưng sau đó sắc mặt ảm đạm, trong miệng lẩm bẩm, tâm tư bùi ngùi mãi thôi:

- Thân pháp của Lữ Phụng Tiên kia, huyền ảo khó hiểu, ta quan chiến thật lâu, cũng không thể thôi diễn, có thể thấy được thân pháp này vượt qua năng lực ta thôi diễn, vậy tất nhiên là tiên pháp, dù sao xem như đại thuật, ta cũng có thể thôi diễn ra một chút, hoàn toàn không cách nào thôi diễn, nhất định là tiên pháp, ta kết giao với hắn, cũng là muốn thỉnh giáo hắn, không nghĩ tới, kiến thức một đạo tiên pháp thì thôi, hôm nay lại thấy được tiên pháp thứ hai, ai, sư tôn ban thưởng ta pháp môn kia, vốn cho rằng đủ để ta khinh thường thiên kiêu cùng thế hệ, thậm chí sánh vai những quái thai ở Trung Vực, hiện tại xem ra, khó, quá khó, trong đám tiểu bối, hiểu tiên pháp cũng không chỉ ta...

Trong lòng có tư vị cổ quái bay lên!

Từng có lúc, trong giới tu hành lấy cảnh giới làm trọng, bởi vì cảnh giới tượng trưng cho thân phận, địa vị thậm chí thọ nguyên, lại bởi vì bình thường cơ hội đấu pháp không nhiều, dù sao tài nguyên rất hiếm, Chiến Tu ở một mức độ nào đó thậm chí trở thành ít lưu ý, mà thuật pháp chuyên môn vì đấu pháp thì càng ít, công quyết Thần cấp đỉnh phong cũng đã siêu quần bạt tụy, thế gian ít có, nhưng bây giờ, đại thuật siêu việt Thần cấp nhao nhao xuất thế, mà rất nhiều tiểu bối có được chiến lực cường hoành cũng nhao nhao quật khởi, ở trong thời đại này tranh phong... dưới hoàn cảnh như vậy, sẽ xuất hiện dạng quái thai gì chứ...

Mình luôn tự cao tự đại, nhưng ở thời đại này, có thể có một nơi sống yên ổn sao?

Một hồi lâu sau, hắn mới từ trong cảm khái phản ứng lại, than nhẹ một tiếng, ánh mắt lơ đãng quét qua, sắc mặt đại biến, nhìn qua hư không, thình lình phát hiện mình nhất thời cảm khái, thần niệm không tập trung, vừa rồi vẫn đang ngó chừng tiểu hòa thượng áo trắng vậy mà chẳng biết lúc nào biến mất, lúc này chỗ kia đã trống rỗng, thần niệm hắn vội vã nhìn quét.

- Móa nó, con lừa trọc kia chạy đi đâu rồi?

Chương 802: Cần gì tự xuống giá mình

Chỉ thất thần, ngay cả một hơi cũng chưa tới, trước mắt liền không có cái bóng của con lừa trọc kia, làm Lý Trường Uyên kinh hãi không nhẹ, phải có bản sự bao lớn mới có thể làm cho mình thất thần chưa tới một hơi, ngay cả bóng người cũng sờ không thấy, mình lược trận để làm gì, chính là vì nhìn chằm chằm tiểu hòa thượng áo bào trắng kia?

Phát hiện này để Lý Trường Uyên kém chút chảy mồ hôi lạnh, chỉ cho rằng tiểu hòa thượng kia thật như Lữ Phụng Tiên nói đi đánh lén, vô ý thức khẽ quát một tiếng:

- Lữ thế huynh cẩn thận, tặc hòa thượng kia không thấy...

Lại nói Lữ Phụng Tiên đang cùng Phương Hành ác chiến, trận chiến này quả thật bình sinh ít thấy, cực kỳ sảng khoái, nhưng trong lòng thủy chung có một bóng ma, luôn cảm giác trên ót lạnh lẽo, không ngừng nhớ tới tiểu hòa thượng đáng giận kia, lần trước thua thiệt, để hắn có bóng ma tâm lý, vốn rất không yên lòng, thời khắc lo lắng, đột nhiên nghe Lý Trường Uyên kêu to, làm cho hắn giật nảy mình, vô ý thức triển khai Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, thân hình rút lui trăm trượng, vung kích vẽ ra đạo đạo vết nứt không gian...

Cho đến lúc này, trong lòng mới hơi định, ánh mắt lạnh lùng nhìn bốn phía.

Hắn phản ứng dị thường, làm đám tu sĩ quan chiến cũng giật nảy mình, còn tưởng Phương Hành thi triển pháp môn lợi hại gì, bức lui Lữ Phụng Tiên, nhưng nhìn Phương Hành bất đắc dĩ, không giống a...

- Ta nói coi như ngươi đánh không lại ta, cũng không cần tìm loại lý do này chứ?

Phương Hành đứng trên không trung, nhàm chán vung lấy Long Văn Hung Đao, bộ dáng bất đắc dĩ.

Lữ Phụng Tiên hét lớn:

- Nói hươu nói vượn, rõ ràng là tặc hòa thượng kia...

- Ách... tặc hòa thượng thế nào hả?

Lữ Phụng Tiên còn chưa nói hết, lại có một thanh âm vô tội vang lên.

Các tu sĩ nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh Sở Từ và con lừa mặc giáp, gương mặt tiểu hòa thượng áo bào trắng bất đắc dĩ, hình như da mặt có chút mỏng, khi thấy các tu sĩ nhìn qua, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, chớp ánh mắt vô tội hỏi.

- Chuyện gì xảy ra?

Lữ Phụng Tiên cau mày nhìn Lý Trường Uyên.

Sắc mặt của Lý Trường Uyên cũng khó coi, hắn chỉ lưu ý đến tiểu hòa thượng kia bỗng nhiên mất đi bóng dáng. Còn tưởng hắn thật chạy tới đánh lén Lữ Phụng Tiên, sao nghĩ tới đối phương chỉ là đi một khu vực khác, tìm tiểu cô nương cưỡi lừa kia, nhất thời trên mặt có chút khó coi, nhìn Thần Tú quát lạnh nói:

- Ngươi... Ngươi không hảo hảo ở chỗ này, chạy đi bên kia làm cái gì?

Thần Tú vô tội nói:

- Đến chào hỏi sư chất và sư tẩu tương lai ah...

- Ngươi...

Lý Trường Uyên nghẹn lời, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, ngừng lại một chút, mới trầm giọng nói:

- Các vị đạo hữu đều nghiêm túc quan chiến, ngươi chạy loạn làm gì? Trận chiến này chính là hai vị Chiến Tu tuyệt thế đoạt danh, ngươi tốt nhất chớ có nhúng tay...

Mặc dù phát hiện đây là hiểu lầm của mình, nhưng vẫn không nhịn được muốn nhắc nhở.

Nhưng Thần Tú nghe câu nói này, lại nhịn không được cười khổ, thấp giọng niệm một câu Phật hiệu, thành khẩn nói:

- A Di Đà Phật, vị thí chủ này, đệ tử Phật môn lòng dạ từ bi, ngày bình thường người khác mắng chửi ta, đánh ta, tiểu tăng cũng chỉ thờ ơ đối đãi, không dám sinh lửa giận, sợ chạm phải Phật môn tam độc, thử hỏi vô duyên vô cớ, sao sẽ xuất thủ tranh chấp với người chứ? Ai, buồn cười buồn cười, sư tôn truyền ta ba ngàn Phật pháp, một khỏa thiền tâm, lại không truyền ta pháp môn cùng người chém giết. Mà sư huynh ta và Lữ thí chủ kia đều là kỳ tài đương thời, thần uy khó lường, dù tiểu tăng muốn nhúng tay, cũng không có bản sự kia...

Mấy câu này làm cho Lý Trường Uyên đỏ mặt, nhất thời khó mà ứng đối.

Các tu sĩ thấy vậy, cũng cảm thấy Lý Trường Uyên trách lầm tiểu hòa thượng kia, rõ ràng nha, ngươi nhìn vị tiểu tăng kia tuổi tác không lớn, lại tuấn mỹ xuất trần. Một bộ không dính khói lửa trần gian, cùng dã hòa thượng hung thần ác sát kia đúng lúc là hai thái cực, muốn nói đánh lén, ma đầu giả trang hòa thượng kia làm được, nhưng tiểu hòa thượng áo trắng chắc chắn sẽ không.

- Hừ!

Lý Trường Uyên không đối đáp được, cũng chỉ có thể ẩn ẩn liếc nhìn Lữ Phụng Tiên, ra hiệu mình nhìn lầm, Lữ Phụng Tiên cũng khoát tay áo, ra hiệu không sao, hai người này làm việc rất cẩn thận, Lý Trường Uyên còn phân phó mấy người, ẩn ẩn vây Tiểu hòa thượng Thần Tú và con lừa, Sở Từ ở giữa, một mực coi chừng, để miễn cho hắn chạy đi tác quái.

Có không ít người thấy cảnh này, đều âm thầm bật cười, cảm thấy Lý Trường Uyên vẽ vời cho thêm chuyện, hắn thì mặt lạnh, lười giải thích.

Trong sân Phương Hành và Lữ Phụng Tiên đã chiến đến kịch liệt, quấy nát hư không.

Hai người bọn họ ác đấu, cũng có chút không giống bình thường, thình lình đều sử dụng chiến pháp nhục thân, một cái trời sinh vũ dũng, phối hợp Tiêu Dao tiên pháp, như mãnh hổ thêm cánh, thế không thể đỡ, tăng thêm mấy phần tiên phong dật khí, mà một cái khác thì chiến pháp tinh diệu, như cự giao mặc giáp, chiến ý và chiến pháp ẩn ẩn sắp đạt tới viên mãn, hai người đều coi đối phương là đá mài đao, một cái ma luyện chiến pháp, một cái ma luyện thân pháp của mình...

Trận chiến này, không chỉ những tu sĩ đã nhập Ma Uyên thấy được, bên ngoài Ma Uyên, Thánh Nhân và đám Đạo Chủ trên Bạch Ngọc

Đài cũng thấy được.

Thậm chí còn có một Đạo Chủ cực kỳ quan tâm hóa ra một thủy kính, phản chiếu trận chiến kia lên hư không trước bàn bạch ngọc, khiến cho các tu sĩ đều có thể rõ ràng nhìn thấy, trình độ kịch liệt và vũ dũng vô thượng của hai người, đều được phát huy cực kỳ tinh tế, quả thực để cho người ta sợ hãi thán phục.

Không cần hoài nghi, sau trận chiến này, vô luận là Phương Hành hay Lữ Phụng Tiên, đều đã chú định sẽ nổi danh thiên hạ.

Mà vị Thánh Nhân trên Bạch Ngọc Đài kia, nhìn lấy nhị tử tranh chấp, lúc đầu đáy mắt lộ ra vẻ vui mừng, như cảm thấy tiểu bối vũ dũng, xác thực đạt đến kỳ vọng của mình, nhưng sau khi nhìn kỹ chiến pháp của Phương Hành, hắn lại hơi có vẻ ngạc nhiên, sau đó cười khổ:

- Vừa rồi một đao kia, kích phát khí huyết, đường đường chính chính, rõ ràng là vận dụng thần lực đến cực hạn, mang theo một tia khí độ thong dong, rõ ràng là thuật pháp của mình biến hóa ra... Còn có một thức kia, tàn nhẫn âm độc, lại diệu đến cực điểm, là võ pháp đắc ý của Câu Ly lão đệ... Mà một thức thân đao hóa Ma, khí thế hung ác cuồng thịnh, lại cực kỳ giống Dương Lão Ma...

Dùng ánh mắt của hắn, sao có thể nhìn không ra, tiểu tử này từ trong chiến đấu của Thánh Nhân cảm ngộ rất nhiều, từ trong tay ba người bọn họ trộm đi không ít môn đạo? Nhất thời nở nụ cười khổ, mình một thế khổ tu, không có đệ tử, không nghĩ tới mấy ngàn năm qua lần thứ nhất cùng người đấu pháp, lại trong lúc vô tình để cho người ta thấy được truyền thừa của mình, mặc dù chỉ có một tia thần uẩn, nhưng từ trình độ nào đó, học được thuật pháp của mình, đã có nhân quả dây dưa với mình, xem như một niềm vui ngoài ý muốn...

Nhưng nghĩ như vậy, trong lòng hắn lại hơi trầm xuống, nhẹ nhàng nhìn về phía Nam Hải Quy Khư.

- Tồn tại kia... Vì sao lại tự hạ thân phận, cùng đám nhóc con này tranh khí vận chứ...

Đáy lòng Thánh Nhân đã có chút phiền não, nhìn trong Ma Uyên long tranh hổ đấu, chỉ mong trận chiến này mau mau kết thúc.

Cho dù đối với Phương Hành hiện tại mà nói, chiến càng lâu, ma luyện võ pháp, chiến đạo càng nhiều, nhưng trong lòng Thánh Nhân lại lo lắng, ẩn ẩn cảm thấy, trận chiến này kéo càng lâu, không chắc dị biến sẽ càng nhiều, làm cho tâm thần người không yên.

Mặc dù hắn kỳ vọng trận chiến này mau mau kết thúc, nhưng thực lực của Phương Hành và Lữ Phụng Tiên tương đương, không thể sớm kết thúc được.

Đúng lúc này, không ngoài Thánh Nhân dự liệu, biến hóa lại lần nữa xuất hiện.

Trên không Ma Uyên, từ trước đến nay mây đen cổn đãng, hư không hỗn loạn, tồn tại từng tầng từng tầng ma chướng, che đậy hư không cực kỳ chặt chẽ, lúc này giữa không trung, đang có một đám mây nhỏ đến khó phát giác, bên trong ẩn chứa một tia thần quang, cực kỳ nhanh chóng từ Nam Hải bay qua, khó mà phát giác lăn lộn vào trong mây đen, sau đó thần quang mượn ma chướng che chắn, như linh xà du động, rất nhanh tới trên không Lữ Phụng Tiên.

Ánh mắt Thánh Nhân ngưng trọng, tựa như muốn xuất thủ, nhưng rốt cục vẫn trầm thấp thở dài.

Tia thần quang kia cũng không tính là trực tiếp xuất thủ, làm cho hắn không tiện ra mặt ngăn cản.

Bất quá dù không trực tiếp ra tay, nhưng đối với hai người lực lượng ngang nhau mà nói, cũng là rất không công bằng!

- Hưu...

Tia thần quang kia vượt ra khỏi đám người Phương Hành cảm giác, lặng yên không một tiếng động mượn tầng mây đi tới đỉnh đầu của Lữ Phụng Tiên, sau đó lóe lên liền biến mất, chui vào đầu Lữ Phụng Tiên, Lữ Phụng Tiên đang gầm thét ác chiến, ở thời khắc này đột nhiên ngẩn ngơ, thậm chí hoảng sợ nâng tay lên, đấm đấm mi tâm của mình, hắn phân thần như thế, Phương Hành đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, rống to một tiếng, Long Văn Hung Đao xoay tròn, đạp trên hư không, hung phong lẫm liệt chém về phía Lữ Phụng Tiên!

- Oanh!

Cũng ngay lúc này, Lữ Phụng Tiên bỗng nhiên mở mắt, nhìn Phương Hành một cái.

Trong nháy mắt đó, Phương Hành cảm thấy thể xác và tinh thần đại chấn, thức giới như động đất, đại địa chấn động, vạn vật run rẩy.

Từ trong ánh mắt kia, hắn nhìn thấy một tia quang mang để hắn rất tinh tường.

Thật giống như ban đầu ở bên ngoài Bạch Ngọc Kinh, lúc muốn trảm Lữ Phụng Tiên, trên mây truyền đến ánh mắt kia!

- Tiểu nhi vô tri, trả ta khí vận Thái Thượng, trả ta Thái Thượng Phá Trận Kinh!

Mà giờ khắc này đột nhiên, Lữ Phụng Tiên hét lớn, Phương Thiên Họa Kích như Thần Long hoành không, gào thét vạn trượng, trực chỉ Phương Hành.

Một kích kia nhìn bình thản không có gì lạ, nhưng ở trong mắt Phương Hành, lại có loại cảm giác không biết ngăn cản như thế nào...

Trong lòng đè nén lợi hại, thật giống như bị một người cực kỳ cường đại, đạp ở trên thần hồn của mình, không thể động đậy...

- Con mẹ ngươi, có chơi như vậy sao?

Tâm hắn rống giận, nhưng thần hồn giống như bị giam cầm vô hình, lâm vào ác mộng, kiềm chế đến cực hạn!

Chương 803: Dã tính khó thuần

Bất lực, khủng hoảng!

Loại cảm giác này đã thật lâu chưa từng xuất hiện ở trên người Phương Hành, hắn vốn gan lớn, nói to gan lớn mật cũng không đủ, thời điểm Linh Động cảnh dám mắng Trúc Cơ, thời điểm Trúc Cơ dám dùng Sơn Bảo trấn áp lão quái Độ Kiếp cảnh, mà giờ khắc này, đối mặt một kích mà Lữ Phụng Tiên đâm tới, trong lòng hắn xuất hiện cảm giác, lại là loại nhỏ yếu đến cực điểm, đối mặt với tồn tại mạnh hơn mình quá nhiều, tâm hồn sinh ra uy áp, từ trình độ nào đó, cái kia chính là tồn tại cao cấp uy hiếp tồn tại hạ cấp!

Đơn giản mà nói, tựa như Vương tộc trong Hồng Hoang di chủng, trời sinh có năng lực thống ngự yêu thú bình thường!

Bây giờ trong mắt Lữ Phụng Tiên, xuất hiện một tia quang mang, trực tiếp làm cho thần hồn của Phương Hành sợ hãi!

Nếu ở bình thường, thần hồn bị người dọa sợ hãi, tự nhiên sẽ không có sức chống cự.

Một kích kia đâm đến, hoàn toàn không có chương pháp, Phương Hành chỉ có kết cục bị một kích kia xuyên người!

Nhưng Phương Hành dù sao cũng là Phương Hành, gan to bằng trời, dã tính khó thuần, sau khi thần hồn của hắn bị làm sợ hãi, tùy theo mà đến chính là hung ác điên cuồng và lửa giận vô tận, giống như một dã thú bị nhốt vào lồng, gào thét kêu gào, táo bạo điên dại...

- Dựa vào cái gì, một ánh mắt của ngươi liền muốn hù sợ tiểu gia?

- Dựa vào cái gì, ngươi cao cao tại thượng, động tâm liền muốn đạp ta ở dưới chân?

- Chư Thiên Vạn Giới, tiểu gia ai cũng không phục, càng không phục ngươi!

...

...

Rất nhiều suy nghĩ chập trùng, tựa như một đốm lửa, thiêu đốt lấy uy áp trên tâm linh.

Mà lúc này trường kích của Lữ Phụng Tiên hoành không, như điện chớp đâm về phía Phương Hành, hắn mặt đầy phẫn nộ, thân hình cứng ngắc, tay cầm đại đao, ngươi nhất thời không thể động đậy, trơ mắt nhìn một kích kia đâm về lồng ngực của mình, hoàn toàn không có phản ứng...

- Ai, người lớn sẽ không đi đoạt bánh kẹo của trẻ con. Tồn tại như ngươi, cũng không nên đi đoạt khí vận của tiểu bối?

Ngoại giới, Thánh Nhân trên Bạch Ngọc Đài, sắc mặt đã có chút giận dữ.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không có trực tiếp xuất thủ, loại tình huống này, giống như hai trẻ con đoạt bánh kẹo, trưởng bối của một đứa bé ra mặt, uy hiếp một đứa bé khác, khiến cho cục diện vốncông bằng. Phát sinh biến hóa nghiêm trọng, nhưng dù sao trưởng bối kia cũng không có trực tiếp xuất thủ, nhưng dù hắn không làm cái gì, cũng là uy hiếp trí mạng với Phương Hành...

Đương nhiên, mặc dù không thể ra tay, nhưng tồn tại kia làm, đã chọc giận vị Thánh Nhân này.

Chung quanh Bạch Ngọc Đài, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, giữa thiên địa loáng thoáng ngưng ra sương lạnh.

...

...

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, hết thảy phát sinh chỉ ở trong nháy mắt mà thôi.

Trơ mắt nhìn một kích kia đâm tới tim, Phương Hành giống như bị dọa sợ, đáy mắt có liệt hỏa hừng hực, đột nhiên, thời điểm mũi kích sắp tiến vào ngực, đột nhiên hắn rống một tiếng, một tiếng kia phảng phất như từ đáy lòng truyền đến, như núi lửa bộc phát, trong nháy mắt chấn nát tất cả gông xiềng, uy thế kia cuối cùng bị lửa giận vô tận của hắn xông nát. Mà thần hồn tự tại, thân hình cũng sẽ tự do, Long Văn Hung Đao vung mạnh lên...

Bành!

Ngay khi Phương Thiên Họa Kích sắp xuyên qua tim hắn, đại đao chém ngang, đẩy một kích rời quỹ đạo vốn có.

Xùy… một kích cũng không đâm thủng ngực, mà khó khăn lắm đánh vào vai trái của hắn.

Lực lượng cuồng bạo nổ tung, vai trái của Phương Hành máu thịt be bét, lảo đảo lui lại.

- Phương Tiểu Cửu...

Sở Từ kinh hãi, kiếm linh trong chớp mắt xuất hiện, phất phới ở bên cạnh nàng.

- Hai ah...

Con lừa cũng táo bạo lên, không ngừng chuyển động.

Trong lòng đám người Lý Trường Uyên thì hơi nhẹ nhàng thở ra, trên mặt thoảng hòa hoãn.

Dùng tu vi của bọn hắn, còn nhìn không ra vệt thần quang kia tiến đến, chỉ cho rằng Lữ Phụng Tiên rốt cục áp đảo Phương Hành.

Bất quá mặc dù trên vai Phương Hành ăn một kích, nhưng dầu gì cũng tránh khỏi vận mệnh bị một kích xuyên tim, thân hình nhanh chóng lui lại, liều mạng vận chuyển mộc ý mà lúc trước Căn Bá lưu ở trong cơ thể mình, nhục thân nhanh chóng phục hồi như cũ, nhưng uy lực một kích kia quá mạnh, lưu lại lực đạo đáng sợ, thương thế một bên phục hồi như cũ, một bên vỡ nát, máu thịt be bét...

Lúc này Lữ Phụng Tiên cũng ngẩn người, tựa hồ có chút ngoài ý muốn Phương Hành lại có thể tránh thoát loại áp chế trên thần hồn này, bất quá sau đó trong mắt hắn càng hiện lên vẻ tức giận, vung kích đâm tới, chưa từng mở miệng nói chuyện, nhưng khí cơ trên người lại càng thêm cường đại, như sóng biển cuồn cuộn, cuốn thẳng tới Phương Hành, hơn nữa ở trước mặt sóng biển, Phương Hành nhỏ yếu như phàm nhân...

- Kiệt ngao khó thuần, tâm không kính sợ, làm sao chứng được đại đạo?

- Tâm không quy tụ, hỉ nộ tùy tâm, làm sao giữ được truyền thừa?

- Lúc trước ở Thông Thiên Lộ tuyển ngươi, là một sai lầm!

- Hôm nay ta muốn sửa lại sai lầm lúc trước!

Giờ khắc này, có một loại lực lượng ý chí hùng hồn vang lên, chấn động Thiên Nguyên.

Mà ở Quy Khư xa xôi, Thần Ma đại cấm hình thành hư không hỗn loạn, thình lình đang có mây đen cuồn cuộn, trong mây xuất hiện một huyễn ảnh áo đen tung bay, tiên khí linh vận, cả người như ẩn như hiện, đạo đạo lực lượng quy tắc quay chung quanh ở bên người, tạo thành vô số quy tắc xích sắt hiển hóa, hư không không ngừng vỡ nát...

Đôi mắt giống như hàn tinh, hư không sinh điện, xuyên qua hư không vô tận, thẳng đến Ma Uyên.

Mà ở thời khắc này, quang mang trong mắt Lữ Phụng Tiên càng sáng, khiến cho áp lực trên người Phương Hành nhiều hơn vô số lần, giống như một con kiến vừa mới dùng hết toàn lực, xốc lên tảng đá đè ở trên người, nhưng sau đó lại có một ngọn núi lớn trấn áp xuống, mặc cho con kiến kia bất khuất không cam lòng, cũng không cách nào ngăn cản!

- Oanh!

Một kích kia của Lữ Phụng Tiên, lại lần nữa đâm về phía ngực của Phương Hành.

Lần này uy thế mạnh hơn, vô kiên bất tồi, thiên băng địa liệt.

Mà Phương Hành, lần này đã khó mà hình dung uy áp, thân hình giằng co bất động...

- Đây khác nào trực tiếp xuất thủ?

Thánh Nhân trên Bạch Ngọc Đài giận tím mặt, thanh âm chấn động thiên địa, thân hình bay lên đứng giữa hư không, ngăn cản ánh mắt kia, chỉ tiếc coi như hắn là Thánh Nhân, cũng không có khả năng biết hết pháp môn của đối phương, mặc dù đã xuất thủ, nhưng từ trình độ nào đó đã chậm, hoặc là nói, loại thủ đoạn này vượt ra khỏi phạm vi hắn khống chế, ánh mắt kia, hắn không ngăn cản được.

Phương Hành đã bị dọa sợ hãi, không thể động đậy.

Một kích của Lữ Phụng Tiên đã đâm đến, không ngăn trở được.

Thánh Nhân giận dữ, gần như không đành lòng quay đầu nhìn Phương Hành vẫn lạc, dưới cơn thịnh nộ, đại bào cuồn cuộn, cả người bay thẳng về phía Nam Hải Quy Khư, trong nháy mắt mấy vạn dặm, muốn đi cùng đối phương tranh luận.

Mà thời khắc này, ở dưới các loại uy áp, Phương Hành cũng giận không kiềm được.

Hắn bình thường là người không tuân theo quy củ, nhưng hôm nay lại gặp một Chân Tiên không tuân theo quy củ!

Mọi người đều không tuân theo quy củ, vậy chỉ có thể liều thực lực!

- Ah...

Hắn đột nhiên rống to, thân hình giằng co bất động, sau lưng lại có hai Kiếm Ma Đại Dực cuốn lại, trong thức giới, trong đoàn sương mù kia, cũng có các tồn tại đồng thời thức tỉnh, mấy đạo ý chí phóng ra vẻ tức giận, mặc dù mỗi tồn tại chỉ phóng ra một tia, nhưng lại như tia kiếm giảo sơn, cấp tốc dao động, lực lượng cường đại trấn áp thần hồn bị xoắn vỡ nát...

Không chỉ như thế, ngay cả tồn tại phóng ra lực lượng cường đại uy hiếp Phương Hành cũng kinh hãi.

- Đây là vật gì?

Hắn rống giận, điểm thần quang kia nhanh chóng chui ra khỏi mi tâm của Lữ Phụng Tiên, hóa thành một tiểu nhân trốn vào ma vân, vội xông về phía Nam Hải Quy Khư, còn Lữ Phụng Tiên, vào lúc này dường như không bị ảnh hưởng gì, sau khi ngẩn ngơ, phát hiện đại kích của mình đã đâm đến trước ngực Phương Hành, mà bộ dáng của ma đầu kia lại vẫn chỉ đại khai đại hợp, hình như vừa mới đạt được tự do, không kịp phản ứng, nhất thời cảm thấy vui vẻ, theo bản năng đâm tới ngực Phương Hành.

Đám người Lý Trường Uyên căn bản không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể nhìn thấy mặt ngoài, bọn họ chỉ thấy được, liên tục hai lần, thân hình Phương Hành cứng đờ, lần thứ nhất, một thương của Lữ Phụng Tiên đánh nổ vai trái, thương thế còn chưa hồi phục, kích thứ hai sắp trúng, thân hình Phương Hành như đá, không thể động đậy, trơ mắt nhìn một kích kia tiến vào ngực, ánh mắt mới sáng lên...

- Kẻ này thua rồi!

Lý Trường Uyên và Hồng Tuệ tiên tử đều thở ra một hơi.

Đạo Tử Bắc Thần Sơn một mực tâm tư thấp thỏm, càng là mặt lộ vẻ may mắn, giống như nhặt về một cái mạng.

Tiểu ma đầu kia rốt cục muốn nuốt hận, miễn đi mình một trận đại họa!

Sở Từ và con lừa thì bất chấp tất cả, liều mạng kêu to, muốn xông lên cứu giúp, lại bị Lý Trường Uyên trước đó an bài mấy người coi chừng bọn họ ngăn cản, thuật pháp thần quang nhao nhao bay múa, trong lúc cấp thiết, bằng tốc độ của bọn hắn, căn bản ngăn không được.

Mà tiểu nhân đã trốn vào không trung kia, thấy được cảnh tượng như vậy, thì mặt lộ vẻ cười lạnh, như điện chớp du tẩu, phi độn về phía Nam Hải Quy Khư, hắn không đi không được, sợ mấy tồn tại trong thức giới của ma đầu kia vừa mới tỉnh lại, sẽ ra tay diệt sát mình, bất quá cũng may, những tồn tại kia giống như cũng không được tự do, mình lại chiếm được tiên cơ, chạy trở về Quy Khư là không thành vấn đề...

Bằng thần thông của hắn, bỏ chạy ở trong ma vân, tựa như cá vào nước, tốc độ khó mà hình dung.

Càng có thể mượn ma vân che lấp khí cơ, người khác muốn phát hiện hắn cũng khó...

Nhưng ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, phía dưới bỗng nhiên có một thân ảnh màu trắng chui lên ma vân, lặng yên không tiếng động xuất hiện ở phía sau, đợi cho hắn có phản ứng, xoay người, lại chỉ thấy được một cái mõ to lớn đập tới, so sánh với thân hình không bằng ba ngón của hắn, cái mõ kia tựa như một ngọn núi, bành... đập vào trên người hắn, sau đó tiểu nhân này choáng váng, thân bất do kỷ rơi xuống, quay về mi tâm của Lữ Phụng Tiên.

Mà trên không trung, Thần Tú cầm mõ, gương mặt phẫn nộ:

- Đừng tưởng ngươi là thần tiên thì ta không gõ ngươi!

Chương 804: Công bằng và không công bằng

Đối với tiểu hòa thượng áo trắng này là làm sao phát hiện mình, lại làm sao trốn vào ma vân cho mình một mõ, người tí hon kia căn bản không hiểu nổi, hắn chính là tồn tại man thiên quá hải trong Quy Khư, tách ra một sợi chân linh, loại phương thức này xác thực rất nguy hiểm, nhưng hắn đã đề phòng mấy đạo khí tức trong cơ thể Phương Hành, thậm chí cũng đề phòng Thánh Nhân trên Bạch Ngọc Đài, lại không nghĩ tới sẽ có một tiểu hòa thượng không đáng chú ý tới gõ mình một kích...

Ăn một kích kia, cả người trở nên ngơ ngơ ngác ngác, vốn muốn chạy trốn, cuối cùng lại rơi vào mi tâm của Lữ Phụng Tiên.

Cũng trong nháy mắt, đại kích trong tay Lữ Phụng Tiên đã hung hăng đâm tới ngực Phương Hành, mắt thấy Phương Hành không cách nào ngăn cản, lại nghe hắn rống to, trên người ma yên cuồn cuộn, bao phủ toàn thân, trong nháy mắt, nhục thân của hắn đột nhiên biến hóa, thình lình tạo thành Ma Tướng ba đầu sáu tay, bốn cánh tay đồng thời đưa ra ngoài, bắt được Phương Thiên Họa Kích, cưỡng ép ngừng ở giữa không trung, không cho nó thâm nhập thêm một chút...

Còn lại hai cánh tay, một cái cầm Long Văn Hung Đao, một cánh tay khác thì tát lên mặt

Lữ Phụng Tiên.

- Ta tát chết hỗn đản không biết xấu hổ ngươi...

Trong tiếng quát mắng, phòng thủ và phản kích đồng thời tiến hành.

Mà người tí hon kia, hoặc nói là đạo chân linh, vừa mới rơi vào thức hải của Lữ Phụng Tiên, đang ngơ ngơ ngác ngác, nhưng cảm giác được Long Văn Hung Đao từ trên đỉnh đầu bổ tới, theo bản năng giơ lên một cánh tay, pháp lực mênh mông cuồn cuộn ngăn cản, miễn cưỡng chống đỡ được một đao có thể lấy mạng, nhưng bàn tay quất tới lại nhất thời không rảnh bận tâm, bị Phương Hành tát lên mặt, quất tới thân hình Lữ Phụng Tiên như bao tải bay ra ngoài, mặt sưng phù.

- Nạp mạng đi!

Phương Hành rống to, Kiếm Ma Đại Dực vung ra, đánh bay Lữ Phụng Tiên còn ở trên không trung.

Chân đạp hư không, thân hình đuổi theo, Long Văn Hung Đao trảm xuống.

Lữ Phụng Tiên phẫn nộ lại nhất thời không còn sức đánh trả, chỉ có thể liều mạng kêu to, bắt pháp quyết, mấy trận kỳ vừa rồi bố trí ở trong hư không, đột nhiên bị hắn đồng thời tiếp dẫn qua, lít nha lít nhít quay chung quanh, hóa thành một phòng ngự cường đại, tựa như kén tằm bảo hộ hắn ở trong trận, nhờ vào đó ngăn cản công kích của Phương Hành...

Thẳng đến lúc này, Phương Hành mới hiểu được Lữ Phụng Tiên bố trí xuống đại trận là muốn làm gì, một là hạn chế mình lúc ấy thi triển pháp môn Quỷ Già Nhãn, thứ hai là hắn sợ Thần Tú, trong lòng có bóng ma, sớm bố trí trận kỳ, là muốn chờ đợi sau khi mình bị gõ, sẽ triệu hoán tới bảo vệ, tranh thủ cho mình một đoạn thời gian khôi phục thanh tỉnh...

- Ta nhìn ngươi có thể chống đỡ bao lâu!

Phương Hành gào thét, Long Văn Hung Đao không ngừng phách trảm, ầm ầm kích phá trận pháp.

Mà trong trận pháp, Lữ Phụng Tiên đầu đầy mồ hôi, nhắm chặt hai mắt, tựa hồ ra sức khôi phục thần thức.

Tình hình đại biến!

Đám người Lý Trường Uyên đều nghẹn họng nhìn trân trối, thậm chí không biết chuyện gì xảy ra!

Rõ ràng là Lữ Phụng Tiên chiếm ưu thế rất lớn, trơ mắt nhìn ma đầu kia sắp nuốt hận ở dưới Phương Thiên Họa Kích. Vì sao đột nhiên sinh ra biến hóa như thế? Nhất là tiểu ma đầu kia thi triển ba đầu sáu tay, làm sao giống thân người Ma Tướng như vậy?

…

Lúc này trên không Nam Hải Quy Khư, cũng đang có ma vân phun trào, nam tử hắc bào sớm đã phẫn nộ tới cực điểm, ma vân quanh người tạo thành vòng xoáy khổng lồ, vô số hắc lôi xuất hiện trong mây.

- Tặc hòa thượng từ đâu tới, còn muốn giam cầm chân linh của ta?

Trong tiếng rống to, hắn vung tay lên, ầm... trong ma vân bỗng nhiên nhô ra một đại thủ, hung dữ bắn ra trăm vạn dặm, vọt thẳng tới Ma Uyên, rõ ràng là trực tiếp xuất thủ, muốn gạt bỏ những tiểu bối đáng giận kia, đồng thời tiếp dẫn chân linh của mình trở về, loại trực tiếp xuất thủ này, đã dính chặt nhân quả, cũng không lo được ngày sau hình thành phản ứng dây chuyền.

Dù sao với hắn mà nói, một sợi chân linh rơi ở bên ngoài, là sự tình quá hung hiểm.

Loại cảnh giới này xuất thủ, khó mà hình dung khủng bố đến mức nào, một khi ra tay, hủy thiên diệt địa, lao thẳng tới Ma Uyên.

Trong nháy mắt, trong Ma Uyên, Phương Hành, Thần Tú, Lý Trường Uyên… tâm thần kịch chấn, cảm ứng được cái gì, quay đầu nhìn về phía Nam Hải, bọn họ biểu lộ nặng nề, nhưng nhất thời cái gì cũng không làm được...

- Thu hồi móng vuốt của ngươi đi!

Nhưng lúc này, tia chớp màu đen hình thành đại thủ, khó khăn lắm tới cách Ma Uyên mười vạn dặm, một thanh âm tức giận vang lên, có người xuất thủ, chính là Thánh Nhân lúc trước bởi vì giận dữ, quyết định đến Nam Hải Quy Khư tìm tồn tại kia nói chuyện, hắn nửa đường thấy cảnh này, lửa giận trong lòng càng tăng lên, gầm thét một tiếng, quanh người có ánh lửa vô tận xuất hiện, càn quét hư không, sau đó thình lình hóa thành cự sí, chém thẳng về phía đại thủ...

Oanh!

Đại thủ bị cánh chặt đứt, lực lượng hỗn loạn tung bay, nước biển bốc hơi sạch sẽ, lộ ra đáy biển phương viên trăm vạn dặm, nửa ngày sau nước mới từ trên trời rơi xuống.

- Phàm nhân, ngươi có dũng khí ngăn ta xuất thủ?

Tồn tại trên Quy Khư giận không kiềm được, hai ánh mắt giống như thực chất xuyên thấu hư không, nhìn về phía Thánh Nhân.

- Thu hồi cảm giác ưu việt cao cao tại thượng kia của ngươi đi, nếu không phải Thông Thiên Lộ đã đoạn, ba ngàn năm trước lão phu đã thành tiên!

Thánh Nhân rống giận, tay chỉ Quy Khư, thanh âm chấn động cửu thiên:

- Năm đó lão phu ký Cửu Thiên Minh, chính là vì mượn khí vận của các tiểu bối, chống cự thiên địa đại kiếp tương lai, ngươi chỉ là một Tiên Linh, ngay cả chân thân cũng không có, chỉ dám giấu đầu lộ đuôi, tránh ở trong Quy Khư kéo dài hơi tàn, ngay cả thời điểm ký kết Cửu Thiên Minh cũng không dám lộ diện, hiện tại từ đâu tới lá gan, có dũng khí phá hỏng đại kế của chúng ta?

- Oa à à...

Tồn tại trên không Quy Khư tức đến cơ hồ muốn phát điên, thanh âm mênh mông cuồn cuộn chấn đại địa run rẩy, quỹ tích tinh thần vận chuyển cũng có chút hỗn loạn:

- Một phàm nhân, ngay cả Tiên Quả cũng không chứng được, cũng dám làm càn ở trước mặt ta? Nể tình ngươi khổ tu vạn năm không dễ, mới cho ngươi tự xưng Thánh Nhân, nếu không trong mắt của ta, ngươi căn bản chính là sâu kiến. Cút ngay!

Tồn tại kia rống lớn, một chút mặt mũi cũng đã không cho, trên không Quy Khư ma vân cuồn cuộn, sau đó hóa thành từng mảnh từng mảnh ma vân kinh khủng, tập cuốn về phía Thánh Nhân, nội uẩn pháp tắc đáng sợ, khí thế khó mà hình dung.

- Tốt, vậy để sâu kiến như ta, đến xem Chân Tiên như ngươi có bao nhiêu phân lượng!

Thánh Nhân đối mặt loại uy thế này lại hoàn toàn không sợ, tay bắt pháp quyết, phía sau biển lửa ngập trời, càn quét một vực.

Trơ mắt nhìn tiên thánh đại chiến sắp mở ra, chúng sinh đồ thán, lúc này ở phương bắc Nam Hải, trong Bột Hải quốc, lại có một đóa hoa sen màu máu bay ra, trong nháy mắt hóa thành đóa sen vạn trượng, bay đến giữa Quy Khư và Thánh Nhân, tử quang kích xạ, tiên khí quanh quẩn, nương theo tiên âm lượn lờ, ngăn cản hai người liều mạng.

Tồn tại trong Quy Khư nhìn thấy hoa sen kia, khí thế hung ác hơi yếu, ma khí nội liễm, sau đó thanh âm phẫn nộ vang lên:

- Nha đầu, không ở trong phần mộ của ngươi ngủ say, đến Quy Khư của ta làm gì? Chẳng lẽ ngay cả ngươi cũng muốn xuất thủ ngăn cản ta sao?

Trong liên hoa vang lên một tiếng thở dài ung dung, nửa ngày sau mới có một thanh âm bất đắc dĩ vang lên:

- Tiêu Dao Tiên, ngươi làm hơi quá rồi! Lúc trước nếu ngươi không muốn đứa bé kia trở thành truyền nhân Thái Thượng Đạo, vì sao không trực tiếp ngăn hắn ở trên Thông Thiên Lộ, vì sao không để cho hậu nhân của ngươi đến xông Thông Thiên Lộ? Là sợ hậu nhân của ngươi gánh chịu không được phần khí vận kia, chết yểu ở trên Thông Thiên Lộ sao? Về sau truyền nhân đã định, khí vận tụ tán, nhân quả cơ duyên đều có định số, ngươi lại lợi dụng thời điểm đứa bé kia thụ kiếp, lệnh hậu nhân của ngươi đi đoạt khí vận, từ nơi sâu xa đã làm rối loạn rất nhiều nhân quả, nhưng dù vậy, ta kính ngươi là trưởng bối, chưa từng nói cái gì, coi như bọn họ tranh chấp khí vận, kẻ bại cô quạnh, người thắng thu hoạch được càng nhiều khí vận mà thôi, cũng coi như công bằng...

Thanh âm trong liên hoa nhẹ nhàng nói, giống như không chứa bất cứ tia cảm tình nào, lại làm cho sắc mặt tồn tại trên Quy Khư càng khó coi:

- Nhưng bây giờ, ngươi không chỉ ra chân linh tương trợ, thậm chí mình cũng muốn xuất thủ... Quá lắm rồi, những sinh linh kéo dài hơi tàn như chúng ta, đến hạ giới là vì tìm kiếm những khí vận chi tử trong truyền thuyết, giúp chúng ta vượt qua đại kiếp, lại không phải bằng bản thân hỉ nộ thay đổi càn khôn, ha ha, nếu chúng ta thật có bản lãnh lớn như vậy, gánh chịu tất cả nhân quả, năm đó cũng sẽ không hạ giới...

Những lời này, đã để tồn tại trên Quy Khư tức giận tới cực điểm, nhịn không được lên tiếng hét lớn:

- Im ngay! Ngươi cho rằng Lữ Tiêu Dao ta là ai? Lúc đầu ta công nhận gia hỏa kia là Thái Thượng di đồ, là tôn trọng di chí của mấy vị sư huynh đệ kia, nhưng về sau hắn làm việc quá mức, không có một chút tương tự với Thái Thượng Đạo ta, sau đó mệnh số bản thân lại xảy ra vấn đề, vô vọng thành tiên, ta mới lệnh hậu nhân tiếp quản, vốn muốn để hai người bọn họ công bằng tranh chấp, nhưng tiểu ma đầu kia lại chưa từng có ý tứ công bằng tranh đấu? Đánh lén âm mưu, cực kỳ vô sỉ, mượn Phật môn bảo kinh chiếm hết thiên thời địa lợi, hậu bối của ta một thân bản lĩnh, lại thi triển không ra nửa phần, ta nhìn không được, mới xuất thủ tương trợ, bất quá là muốn để hai người bọn họ tranh khí vận càng công bằng mà thôi...

- Ha ha, công bằng?

Đến lúc này, Thánh Nhân kia lại mở miệng cười lạnh:

- Ngươi xuất thủ, chính là không công bằng lớn nhất!

- Im ngay...

Tiêu Dao Tiên lửa giận ngập trời quát.

- Vị tiền bối này nói không sai!

Trong liên hoa, thanh âm kia lại ung dung vang lên:

- Hai người bọn họ tranh chấp, chém giết đấu pháp cũng được, mời người trợ lực cũng được, thậm chí đánh lén cũng được, đều là công bằng, nhưng ngươi xuất thủ, cái kia chính là không công bằng, Tiêu Dao tiền bối, ngươi thật không sợ nhân quả báo ứng sao?

Tiêu Dao Tiên nộ khí khó tiêu, nhưng giống như cũng biết hôm nay mình muốn xuất thủ đã không có khả năng, qua nửa ngày mới cưỡng ép đè xuống lửa giận, trầm giọng quát:

- Đã như vậy, lão phu coi như không đồng ý cái nhìn của các ngươi, cũng phải tùy hai người bọn họ, bất luận ai thắng ai bại, ta đáp ứng các ngươi sẽ không nhúng tay nữa, nhưng ta muốn thu hồi linh thức, đây hẳn không quá mức chứ?

Thánh Nhân nghe lời này, nao nao, từ chối cho ý kiến.

Nhưng trong hoa sen, thanh âm kia lại nhàn nhạt vang lên:

- Không được!

Có chút dừng lại, thanh âm trở nên băng lãnh:

- Đã quá giới hạn, nào có dễ dàng thoát ra như vậy?

Chương 805: Rơi vào nhân quả

Tiêu Dao Tiên ở thời điểm Thánh Nhân xuất hiện, còn không để vào mắt, nhưng khi Liên Hoa xuất hiện, liền biết sự tình đã xử lý không tốt, nhượng bộ nửa bước, đáp ứng không nhúng tay nữa, đương nhiên tiền đề là nhất định phải tiếp dẫn tia chân linh kia của mình trở về, tiếp tục bảo trì bản thân hoàn chỉnh, trốn ở trong Quy Khư, chờ đợi thiên địa đại kiếp tới, đây đối với hắn mà nói, đã là một loại nhượng bộ khó được, là dưới tình huống mình không làm gì được, tạm thời nhẫn nại mà thôi!

Nhưng thanh âm trong Liên Hoa thình lình trả lời "không được”!

Chém đinh chặt sắt như thế, thậm chí để tồn tại kia ngây ngốc một chút, nửa ngày sau, nộ khí lạnh lẽo càn quét một vực.

- Ngươi nói không được?

Ánh mắt của hắn thăm thẳm, nhìn về phía Liên Hoa, trong thanh âm ẩn chứa sát khí.

Nhưng thanh âm trong Liên Hoa lại không có chút ý thỏa hiệp nào:

- Ngươi đã vượt giới, tự nhiên không được!

Nộ khí của Tiêu Dao Tiên bắt đầu chuyển động, lửa giận vô tận giống như núi lửa sắp bộc phát, thanh âm trầm thấp:

- Chẳng lẽ ngươi còn muốn động thủ với ta sao? Ta ngược lại muốn xem xem ngươi còn lại mấy phần bản sự!

- Ta cũng không có ý trảm ngươi!

Thanh âm trong Liên Hoa vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng có một loại uy nghiêm không thể hoài nghi:

- Chỉ bất quá, ngươi tránh thân ở trong Quy Khư, lợi dụng linh khí của những tu sĩ còn chưa Kết Anh kia cung cấp nuôi dưỡng ngươi, vì thế thậm chí bố trí xuống pháp môn cấm kỵ, không cho phép tu sĩ Quy Khư Kết Anh, chỉ có thể trở thành nhục thai bị ngươi hấp thu linh khí, sự tình này không cần thiết tiến hành tiếp, lúc trước chín vị tiền bối của Thái Thượng Đạo, đều vì chống cự đại kiếp, bỏ ra hết thảy, chỉ lưu một đạo tàn hồn chờ đợi di đồ, vì sao ngươi lại cưỡng ép tu Tiên Linh Thể, bảo trì ý thức của mình? Ngươi đến tột cùng đang chờ cái gì, ngươi tự mình biết, ta cũng đoán được, bây giờ ta muốn chém, chính là trảm ý niệm này của ngươi!

Bị Liên Hoa nói phá tâm tư, Tiêu Dao Tiên hét lớn, trên không Quy Khư ma vân tăng vọt, thình lình hóa thành một cự nhân do ma vân tạo thành, thanh âm cuồn cuộn chấn nhiếp thiên địa:

- Ta đang chờ cái gì? Ta chỉ thủ hộ Thái Thượng Đạo mà thôi, nha đầu, ngươi đây là đang vũ nhục ta! Hôm nay, ta vốn muốn cho hai người các ngươi một chút mặt mũi, đáp ứng không ra tay, nhưng ngươi đã có dũng khí bức ta, vậy ta nhìn xem bản sự của ngươi lớn bao nhiêu mà có thể cản ta, tia chân linh kia, ngươi có thể ngăn cản ta thu hồi lại sao?

Trong tiếng hét phẫn nộ, hắn ầm vang đưa tay, một đạo ma vân tạo thành đại thủ, thẳng hướng về phía Ma Uyên.

Thiên địa biến sắc, không biết có bao nhiêu sinh linh ngẩng đầu, đều thấy được đại thủ che khuất bầu trời.

Mà Liên Hoa cũng vào lúc này hóa thành vô số cánh sen, trong nháy mắt lại có triệu tỉ, phô thiên cái địa, ở chung quanh Quy Khư hợp thành một đại trận to lớn do cánh sen tạo thành, vây khốn bàn tay lớn kia, hơn nữa ở trung tâm Liên Hoa, lại có một nữ tử thân hình nhỏ nhắn xuất hiện, nhẹ nhàng bắt pháp quyết, ẩn ẩn chỉ hướng bầu trời...

Ầm…

Trên bầu trời, có chín đạo thần quang hạ xuống, đan vào lẫn nhau, bao phủ Quy Khư.

Tiêu Dao Tiên thấy chín đạo thần quang kia, khiếp sợ đến hai mắt lộ ra vẻ kinh khủng...

- Ngươi dám mượn lực lượng của bọn hắn?

Hắn phẫn nộ gào thét:

- Ta chỉ muốn thu hồi chân linh của mình, cần bức đến mức này?

Liên Nữ đứng thẳng ở trên hư không, thanh âm thăm thẳm vang lên, truyền khắp Thiên Nguyên Đại Lục.

- Chúng ta từ trên kia đi xuống, tính mệnh chập chờn như đèn dầu trong gió, sao có thể tùy tiện vượt giới?

- Nếu chúng ta đều có tư tâm, tùy ý cải biến khí vận, hiện tại thế gian cũng bất quá là một Tiên Giới khác mà thôi!

- Ngươi là người thứ nhất ra tay, vậy ta dùng ngươi làm gương, cho những người khác một bài học!

- Ta không giết ngươi, nhưng ta có thể tuyệt ý nghĩ của ngươi!

Trong thanh âm thanh lãnh, ma vân trên Quy Khư thình lình có dấu hiệu tiêu tán, Tiêu Dao Tiên muốn phát điên, đây chính là hắn dùng không biết bao nhiêu năm, mới từ trên người chúng sinh trong Quy Khư rút ra pháp lực, bây giờ lại bị đánh tan, loại vừa sợ vừa giận này, để hắn nổi lên suy nghĩ đồng quy vu tận:

- Nha đầu, ngươi làm quá rồi, ta bất quá là rút ra một số pháp lực mà thôi, còn không phải vì giúp thiên địa thương sinh chống đại kiếp, ngươi lại muốn đánh tan, không sợ lưỡng bại câu thương sao?

Pháp ấn của Liên Nữ không chần chờ chút nào, chín đạo thần quang chớp mắt hạ xuống, trấn áp vào trong ma vân, ma vân bị chia cắt thành từng khối, đồng thời tiêu tán, mà thanh âm của Liên Nữ thì mang theo một tia lạnh lùng:

- Nếu ngươi có tâm lưỡng bại câu thương, lúc trước sẽ không rơi vào bộ dáng hiện tại, thu hồi mưu tính và cuồng vọng của ngươi đi, thành thành thật thật cùng với chín vị tiền bối khác nhìn khí vận thế gian tụ tán, chờ đợi thiên địa đại kiếp phủ xuống...

Oanh!

Tồn tại trong Quy Khư đã cực kỳ kinh sợ, hai tay giơ lên, muốn gia trì tất cả ma vân lên người mình, vạt áo phần phật lăn lộn, khiến cho hư không vạn dặm biến thành lĩnh vực của hắn, mà đáy mắt của hắn thì lộ ra lãnh ý, lạnh lùng nhìn Liên Nữ:

- Cho dù ngươi từ trong chín tử vật kia mượn tới thần quang thì đã sao? Ta chính là Tiên Linh Thể, không phải tàn hồn, ngươi có thể đánh tan những pháp lực này của ta, lại làm sao tổn thương thần hồn của ta? Ta muốn thu hồi tia linh quang kia, ngươi ngăn không được!

Nói xong, hai tay nhấn một cái, ma vân ngập trời dâng lên, thình lình ngăn cản chín đạo thần quang.

Nhưng đối mặt uy thế của hắn, thanh âm của Liên Nữ cực kỳ tỉnh táo:

- Có lẽ ta không ngăn được, nhưng bọn hắn thì sao?

Ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng chỉ về phía Quy Khư.

Trong thanh âm băng lãnh của nàng, Tiêu Dao Tiên kinh hãi, vội vàng quay đầu, sau đó giật nảy mình.

Lúc này dưới ma vân, trong Quy Khư, thình lình đang có tám cái bóng đi tới, bọn họ hình dung khác nhau, khí tức khác biệt, tương tự duy nhất là thần sắc chất phác, động tác cứng ngắc, nhìn giống như pho tượng, động tác của bọn họ nhìn như chậm chạp, kỳ thật rất nhanh, nháy mắt trước bọn họ còn ở giữa không trung Quy Khư, nháy mắt sau đã xuất hiện ở trong ma vân, trên người bọn hắn đều có một xích sắt, quấn quanh ở trên người Tiêu Dao Tiên.

- Mấy vị sư huynh sư đệ, các ngươi làm gì vậy?

Tiêu Dao Tiên run giọng đặt câu hỏi, hình như xấu hổ, lại có chút hoảng sợ.

Mà ở hạch tâm Quy Khư, trên đàn tế, lại có tám pho tượng không thấy, pho tượng ở trên cao nhất nhẹ nhàng mở miệng:

- Là ta mời đại tiểu thư đến ngăn cản ngươi, Tiêu Dao, an ổn ở trong Quy Khư, đứng ngoài quan sát nhân quả đi!

- Ta không có làm sai, ta không tin được người kia...

Tiêu Dao Tiên lớn tiếng gào thét:

- Ngươi cần gì phải đối với ta như thế?

- Lúc trước đã nói qua, nếu như đã tuyển hắn, như vậy mọi sự do hắn...

Pho tượng lạnh nhạt mở miệng, phảng phất như có chút bất đắc dĩ:

- Ngươi không cam lòng, ta sẽ không ngăn ngươi, để cho một tia chân linh của ngươi nhập thế, nhưng bản nguyên của ngươi phải ở lại chỗ này, cùng chúng ta thủ hộ Thái Thượng truyền thừa, chúng ta không gánh nổi càng nhiều nhân quả nữa...

Nói xong, tám đạo tàn hồn chung quanh Tiêu Dao Tiên ra tay, dù Tiêu Dao Tiên gào thét không thôi, nhưng bị bọn họ cưỡng ép mang theo, phủ xuống bên cạnh tế đàn, hóa thành một tượng đá biểu lộ dữ tợn, há miệng kêu to, phảng phất như còn có vô số lời muốn nói, nhưng thời điểm tượng đá thành hình, hắn cái gì cũng không nói được...

Liên Nữ thì nhìn tượng đá cao nhất cúi người hành lễ, sau đó thi triển thần thông, chém tan ma vân trên không Quy Khư.

Ánh mắt của nàng thì nhìn về phía Ma Uyên:

- Ngươi đã muốn nhúng tay vào nhân quả, vậy dứt khoát rơi vào nhân quả đi!

Ma vân tản ra, Tiêu Dao Tiên và chân linh ở trong Ma Uyên liên hệ cũng bị chặt đứt.

Lúc này Lữ Phụng Tiên núp ở trong pháp trận, ngạnh kháng Phương Hành công kích, sắc mặt đột nhiên đại biến, ngửa mặt lên trời gào thét:

- Vì cái gì, ta không phục! Ta không phục! Ta không phục! Nếu muốn ta nhập thế, cần gì phải lấy đi thần lực của ta? Nếu muốn trục ta ra Thái Thượng Đạo, cần gì phải lưu lại tiên nguyên của ta, các ngươi cưỡng ép đánh ta vào hồng trần, đến tột cùng muốn làm cái gì? Nói cho ta biết! Nói cho ta biết...

Bất thình lình kêu to, làm đám người Phương Hành cũng ngây dại.

Đám người Lý Trường Uyên nghi hoặc, không biết tại sao Lữ Phụng Tiên lại rống lớn như thế!

Dưới đáy lòng, thậm chí bọn họ cảm thấy Lữ Phụng Tiên biến thành người khác.

Thanh âm giọng điệu kia, thậm chí khẩu âm, đều có biến hóa.

- Gia hỏa này điên rồi?

Ngay cả Phương Hành cũng phát hiện cái gì, cau mày nói.

- Sư huynh, hiện tại hắn chính là...

Tiểu hòa thượng Thần Tú lặng yên không tiếng động xuất hiện ở bên người Phương Hành, thấp giọng nói với hắn vài câu.

Phương Hành kinh hãi, lại nhìn về phía Lữ Phụng Tiên, ánh mắt hiếu kỳ giống như nhìn quái vật, bất quá phần hiếu kỳ này dần dần biến thành tàn nhẫn, dữ tợn cười rộ lên:

- Khà khà khà khà, hỗn đản, ngươi khi dễ tiểu gia lâu như vậy, rốt cục đến phiên ta nha?

Lữ Phụng Tiên phảng phất như cảm nhận được sát khí của Phương Hành, trong lòng giật mình, quay đầu nhìn lại hắn, đáy mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, khinh miệt, phẫn hận, xem thường… đủ loại thần sắc lóe lên, thanh âm trầm thấp, giống như từ lồng ngực truyền đến:

- Tiểu súc sinh, dám dùng loại ánh mắt này nhìn ta, hết thảy đều vì ngươi mà lên, ta mặc kệ những người kia cược bao nhiêu ở trên thân thể ngươi, cũng nhất định phải bầm thây ngươi vạn đoạn!

- Còn dám khoác lác?

Phương Hành cảm thấy khó tin, Long Văn Hung Đao vung múa, hung hăng lao về phía Lữ Phụng Tiên, đao khí ầm ầm trảm lên trận pháp, miệng kêu to:

- Thần Tú động thủ, hôm nay làm sao cũng phải chém chết tên hỗn đản này...

- Hà hà hà...

Con mắt Thần Tú tỏa sáng, nhịn không được tán thưởng:

- Người khác kiếm trảm Nguyên Anh thành danh, ngày hôm nay sư huynh đệ ta muốn trảm Tiên!

Chương 806: Truy sát Chân Tiên

- Ngươi cũng có hôm nay...

Lúc này ánh mắt của Phương Hành nhìn Lữ Phụng Tiên, là ngoan lệ tới cực hạn. Hắn đã biết, tên hỗn đản này là gia hỏa năm lần bảy lượt tính toán mình kia, cuối cùng gặp báo ứng, bị cao nhân chặt đứt chân linh và tiên nguyên liên hệ, sau đó phong ấn tiên nguyên, từ trình độ nào đó, chẳng khác nào chân linh của hắn bị giam ở trong cơ thể Lữ Phụng

Tiên, hơn nữa đã mất đi đại thần thông, bây giờ có thể phát huy ra lực lượng mạnh nhất, chính là tu vi mà Lữ Phụng Tiên có mà thôi, chém Lữ Phụng Tiên, tương đương với chém hắn.

Trước đó Phương Hành bị hắn chọc tức không nhẹ, năm lần bảy lượt khi dễ mình, bây giờ được cơ hội, sao có thể bỏ qua.

Một bên kêu to, một bên vọt tới, chặt phá trận kỳ, có thể nói sử dụng tất cả khí lực, Long Văn Hung Đao gào thét chém ra đạo đạo ma khí, mấy hơi đã chặt mười trận kỳ xiêu xiêu vẹo vẹo, loại trận pháp này chính là tử trận, người bày trận vây mình ở trong trận, không cầu nó câu thông thiên địa, chỉ dùng pháp lực bản thân thôi động, cho nên không cách nào phá, chỉ có thể bằng vào lực lượng bản thân cứng rắn chém, có thể thủ hộ đến khi nào, thì nhìn số lượng trận kỳ, bây giờ theo trận kỳ bị chém, lực lượng thủ hộ cũng càng yếu.

- Sâu kiến, lại dám bắt nạt ta như thế?

Lữ Phụng Tiên thấy thế, sắc mặt cũng đại biến, trên mặt lộ ra vẻ khuất nhục, há miệng hét lớn, chủ động tản ra trận kỳ, thân hình phóng lên trời, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, hùng phong vạn trượng, từ giữa không trung hạ xuống, đâm thẳng tới ngực của

Phương Hành.

Từng người có phong cách chiến đấu của từng người, Phương Hành cùng người chém giết, là điển hình không thèm nói đạo lý, vung đại đao chém loạn, Lữ Phụng Tiên cùng người đấu pháp, thì dũng mãnh vô song, thần lực quán chú, đại kích chém ngang đâm thẳng, đại khai đại hợp.

Nhưng lúc này, chân linh đi vào thức hải, phong cách chiến đấu lại biến đổi, trong lúc giơ tay nhấc chân, mờ mờ ảo ảo nhiều hơn một đạo tiên khí, mà loại thái độ kia, giống như trên cao nhìn xuống, đâm ra một kích, liền muốn giết người tại chỗ, hững hờ giống như giết chết một con kiến...

- Trông thấy ngươi liền khó chịu!

Đối mặt một kích từ trên trời giáng xuống, Phương Hành càng điên, hoành đao quét qua, thân hình xông mạnh, miệng hét lớn.

- Phá Trận Thức!

Đao thân hợp nhất, thế như vạn quân, chiến ý tăng vọt, một người phóng đi, lại giống như mang theo thiên quân vạn mã.

Thình lình là cảnh giới thứ nhất trong Phá Trận Kinh.

Phá Trận Kinh không có chiêu thức, lại có cảnh giới, đây chính là cảnh giới thứ nhất, tên Phá Trận Thức.

Năm đó Thái Thượng Tiên Phá Trận Tử, chính là tướng quân xuất thân sa trường, thức thứ nhất của võ pháp, là từ suất quân xông pha trận mạc lĩnh ngộ ra được.

Triệu hoán sát khí trên viễn cổ chiến trường gia trì bản thân, dũng mãnh công kích, khí thế vô tận.

Một kích của Lữ Phụng Tiên đâm tới, chỉ thấy Phương Hành không tránh không né, mà vọt thẳng tới, tuy chỉ một người, nhưng sau lưng như huyễn hóa ra thiên quân vạn mã, lấy kiến thức của hắn cũng không khỏi giật mình, bất quá rất nhanh liền thanh tỉnh lại, một kích nhẹ nhàng điểm xuống, như chuồn chuồn lướt nước, trong miệng quát chói tai:

- Kinh văn của Tứ sư huynh ngươi cũng học được, thật bản lãnh. Đáng tiếc hỏa hầu quá yếu, có thể làm khó dễ được ta sao?

Bành!

Một kích điểm ra, lại diệu đến đỉnh phong, thình lình điểm vào điểm yếu của Phương Hành.

Oanh!

Huyễn ảnh thiên quân vạn mã sau lưng Phương Hành tiêu tán, cả người nhanh chóng bay về phía sau.

- Ha ha ha ha, ta là Chân Tiên, dù hổ lạc đồng bằng, nhưng đâu phải tiểu nhi vô tri như ngươi có thể...

Lữ Phụng Tiên cất tiếng cười to, thanh thế như điên.

Bất quá rất nhanh hắn liền không cười được, bởi vì Phương Hành lui về sau hơn mười trượng, hai chân đạp mạnh hư không, vậy mà lao đến lần nữa, lần này phía sau hiển hóa là núi cao nguy nga, lực lượng hùng hồn, như Thái Sơn ép đỉnh, lại như có Tiên Nhân tay cầm cự sơn, từ thiên ngoại bay tới, trấn áp hết thảy địch nhân, hơn nữa thanh thế to lớn, Phương Hành vung đao trảm thẳng, miệng hét lớn:

- Phá Sơn Thức...

Oanh!

Một đao kia chưa rơi xuống, hư ảnh đại sơn sau lưng của hắn đã vỡ nát ra.

Lữ Phụng Tiên trông lấy huyễn ảnh, nhất thời đau đầu muốn nứt, hình như đầu của mình cũng theo ngọn núi lớn kia vỡ nát.

- Ngay cả một thức này cũng học được, ngươi có chút bản lĩnh...

Hắn chịu đựng đau đầu, trong tiếng quát chói tai, đại kích quét ngang.

Làm người từng ở thời đại của Phá Trận Tử sinh hoạt qua, hắn biết rõ một thức này lợi hại, lúc ấy hắn chỉ là đệ tử mới vào Thái Thượng Đạo, biết trong môn có một quái thai, xuất thân sa trường, không tu thuật pháp, chỉ tu võ pháp, mà phương thức tu luyện võ pháp, ngoại trừ cùng người chém giết, chính là dùng núi làm cọc, ma luyện võ đạo, trăm năm trôi qua, cũng không biết đánh nát bao nhiêu đại sơn, san bằng bao nhiêu dãy núi, thẳng đến luyện thành võ đạo, cũng dung nhập loại huyễn ảnh đại sơn vỡ nát kia, đơn giản là không thể tưởng tượng...

Ầm ầm!

Đại kích và hung đao của Phương Hành va chạm, ngay cả hắn cũng không thể không lảo đảo lui lại, nghiến răng nghiến lợi.

Hắn thình lình phát hiện, chỉ bằng lực lượng, mình đã hoàn toàn không phải đối thủ của tiểu bối này, trong lòng vừa thất lạc vừa hỗ thẹn, khó nói lên lời.

Hiện tại không giống như vừa nãy, chân linh của hắn đột nhiên phủ xuống, ỷ vào xuất kỳ bất ý, uy hiếp Phương Hành, liền có thể thừa cơ trảm hắn, nhưng bây giờ mất tiên nguyên, đã không có loại cảnh giới uy áp đó, mà dựa vào nhục thân ngạnh chiến, chính là căn cứ vào chân linh khống chế nhục thân của Lữ Phụng Tiên.

Hiện tại ý chí của Lữ Phụng Tiên đang từ từ thức tỉnh, theo bản năng cảm thấy nguy hiểm tước chiếm cưu sào, đang liều mạng giãy dụa, càng làm cho hắn không cách nào như ý khống chế thân thể này, thân thể này vốn có được thần lực trời sinh, hắn cũng không phát huy ra được.

- Ai u, lại đỡ được... Thức thứ ba, Trảm Tiên Thức...

Phương Hành kêu to, vung vẩy hung đao, theo đuổi không bỏ.

Lữ Phụng Tiên, hoặc nói là Lữ Tiêu Dao nghe vậy, nhất thời kêu to:

- Nói hươu nói vượn, không phải là một thức này...

Phương Hành cũng mặc kệ, trực tiếp chém tới, kêu lên:

- Ta biên không được sao?

Vừa nói vừa vung Long Văn Hung Đao chém tới, sát khí cuồn cuộn, xen lẫn tung hoành.

Trên thực tế hắn chỉ tìm hiểu hai thức, bất quá Lữ Tiêu Dao đã hiện lên dấu hiệu thất bại rõ ràng, dù chém loạn cũng có thể thu hắn.

- Tiểu quỷ này thật hung...

Trong lòng Lữ Tiêu Dao thầm hận, trong lúc cấp thiết càng không dám đón đỡ, thân hình du tẩu, tiêu sái đến cực điểm, trốn tránh ở trên không trung.

Lại nói tiên đến cùng là tiên, rõ ràng là chật vật chạy trốn, nhưng hết lần này tới lần khác tư thế thong dong, cực kỳ xinh đẹp.

Cùng Phương Hành đối chiến mấy chiêu, hắn cũng coi như nghĩ minh bạch, dưới tình huống không thể hoàn toàn dung hợp thân thể của Lữ Phụng Tiên, còn bắt không được tiểu ma đầu kia, bây giờ mình khống chế thân thể này còn chưa tùy tâm sở dục, lấy cái gì liều mạng với tiểu ma đầu?

Trong lúc nhất thời, gấp đến mồ hôi lạnh chảy xuống, có chút tức hổn hển.

- Phải đi, nếu không thì nguy rồi...

Thân là Tiên Nhân, lại bị một tiểu bối đánh chật vật chạy trốn, thật sự quá mất mặt, nhưng bây giờ đã không lo được quá nhiều.

Ầm ầm!

Hai tay lắc một cái, phía sau đỉnh đầu hiện lên mười phù văn huyền ảo, lơ lửng giữa không trung, tiên âm phiêu phiêu, cùng lúc đó, hắn quát như sấm, nhìn chung quanh hét lớn:

- Các tu sĩ nghe đây, ta có Tiên Nhân Đạo Tạng, mười ba đạo thuật pháp, hôm nay ở đây lập xuống tiên chỉ, dùng Thiên Ý phát thệ ngôn thề, ai có thể thay ta trảm ma đầu này, thưởng một đạo Tiên Kinh, ba quyển tiên pháp, có thể thay ta nhìn chằm chằm ma đầu, lúc ta trở về báo cho tăm tích của hắn, thưởng một cuốn tiên pháp, ngoài ra chúng ta cũng đừng quên, trảm ma đầu này còn có ba tấm Bạch Ngọc Lệnh mà Bạch Ngọc Kinh ưng thuận! Nếu như các ngươi muốn lấy tiên cơ, sao không phấn khởi hàng ma, tiên cơ phiêu miểu, chỉ tranh một đường, cơ hội như thế, tuyệt đối không thể bỏ lỡ, nay nhục thân ta không yên, chỉ có thể rút đi, các ngươi ai thay ta chém ma đầu này, cứ gọi tên ta, tất có thể lòng sinh cảm ứng, mang theo Tiên Kinh Đạo Tạng đến tặng, nhớ lấy nhớ lấy...

Trong tiếng hét vang, thân hình phiêu diêu như tiên, đột ngột rút đi, áo trắng ẩn hiện trên không trung, qua trong giây lát đã không thấy.

Phương Hành xách theo đại đao đuổi nửa ngày, vậy mà ngay cả cái bóng cũng không thấy, cơ hồ tức đến nổ tung, Thái Thượng Tiêu Dao Kinh kia do chính chủ sử dụng, tốc độ quả thực nhanh đến khó mà nắm lấy, sau khi toàn lực thi triển, ngay cả Nguyên Anh cũng đuổi không kịp hắn...

Mà trước khi Tiêu Dao Tiên kia đi hét lớn, lại như xuân lôi cuồn cuộn, quanh quẩn ở trong sân, phủ xuống đỉnh đầu của các tu sĩ.

Nghe được câu nói này, có rất nhiều tu sĩ ánh mắt cổ quái nhìn về phía Phương Hành.

Không nói người này hứa hẹn Tiên Kinh Đạo Tạng, chỉ là ba tấm Bạch Ngọc Lệnh kia, cũng đã khiến người động tâm!

Mà Lữ Tiêu Dao kia trước khi trốn hiện ra phù văn, cũng là một loại Tiên Kinh nào đó hiển hóa, không làm giả được, giá trị liên thành nha!

Đương nhiên, động tâm quy động tâm, nhưng khi ánh mắt Phương Hành ngang ngược nhìn qua bọn họ, tất cả mọi người lập tức quay đầu, có người còn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra huýt sáo, bởi vì Phương Hành biểu hiện quá hung ác điên cuồng, ai dám chọc hắn...

Đương nhiên, cũng chính bởi vì trong sân không người dám trêu chọc Phương Hành, nhưng đợi cho thông tin truyền ra, chắc hẳn cũng sẽ có không ít người đến phát đại tài.

Cử động lần này của Lữ Tiêu Dao chính là muốn để Phương Hành chống cự không xuể, mệt mỏi, chờ hắn triệt để luyện hóa chân linh của Lữ Phụng Tiên, chiếm nhục thân làm của riêng, liền có thể trực tiếp xuất thế trảm hắn, cũng coi là mưu kế nhất cử lưỡng tiện...

Chỉ bất quá, mặc dù Lữ Tiêu Dao không ở hiện trường dẫn phát náo động, cũng đã chọc giận Phương Hành.

- Con mẹ nó, đến lúc này còn muốn dẫn dụ các tu sĩ tới đối phó ta? Coi tiểu gia ta không dám uổng phí ngọc lệnh sao?

Trong lòng khó chịu, trực tiếp tức hổn hển kêu to:

- Đám khốn kiếp các ngươi nghe cho ta, không phải là muốn Bạch Ngọc Lệnh sao? Hôm nay Thông Thiên Giáo Chủ ta phát ra phù chiếu, phàm là ai có thể thay ta truy tung được hỗn đản Lữ gia kia, ta thưởng hắn một tấm Bạch Ngọc Lệnh, ai có thể lấy đầu tên khốn kiếp kia tới, tiểu gia thưởng hắn mười tấm Bạch

Ngọc Lệnh, các ngươi có nghe rõ ràng không?

Nói xong vung tay lên, mười mấy tấm Bạch Ngọc Lệnh bay múa ở trên không trung, dưới ánh mặt trời, ánh sáng loá mắt.

- Ách...

Tất cả mọi người ngây ngẩn, nhìn mười mấy tấm Bạch Ngọc Lệnh, thậm chí nhất thời quên thở...

Ta sát, đó là Bạch Ngọc Lệnh sao? Tất cả đều là Bạch Ngọc Lệnh sao?

Lúc nào đây Bạch Ngọc Lệnh biến thành rau cải trắng không đáng tiền rồi hả?

Nhất thời hư không vắng vẻ, thật lâu không người ứng thanh, sau một hồi lâu, mới nghe có một người ở bên ngoài Ma Uyên run giọng kêu lớn, các tu sĩ quay đầu nhìn, chỉ thấy bên ngoài Ma Uyên, vẻ mặt Trảm Tà Lâu Chủ phẫn nộ, ngón tay chỉ lấy Phương Hành run rẩy:

- Ngươi... Nguyên lai là ngươi, trộm Bạch Ngọc Kinh Vạn Bảo Khố, lấy mấy trăm phù thạch, 27 tấm Bạch Ngọc Lệnh là ngươi...

Chương 807: Nhân sinh lần thứ nhất luyện khí

Kỳ thật, cũng chẳng trách Trảm Tà Lâu Chủ nổi giận, thời điểm Lữ Tiêu Dao bỏ chạy, lại dùng thù lao phong phú dẫn dụ các tu sĩ đối địch với Phương Hành, bên ngoài Ma Uyên, Thánh Nhân đã trở về bàn bạch ngọc, hắn cũng nghe được tiếng quát của Lữ Tiêu Dao, có chút bất đắc dĩ lại khinh bỉ lắc đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía Trảm Tà Lâu Chủ ở dưới Bạch Ngọc Đài, thấp giọng nói:

- Uyên Hồng, phù chiếu kia là chuyện gì xảy ra? Bạch Ngọc Kinh thật từng phát phù chiếu truy sát tiểu hài tử này sao, còn dùng ba tấm Bạch Ngọc Lệnh làm thù lao?

Bên cạnh bàn bạch ngọc, có trung niên áo đen vội vã đứng ra, bay đến giữa không trung, rõ ràng là Trảm Tà Lâu Chủ, một trong Bạch Ngọc Kinh mười hai lầu, cung kính nói:

- Thánh Nhân ở trên, đạo phù chiếu kia đúng là Trảm Tà Lâu phát ra, căn cứ vào hướng đi của Phong Thiện Đỉnh, mới có thể dùng Bạch Ngọc Lệnh làm thù lao, tuy việc này có Lữ gia ở sau lưng tác động, nhưng trên thực tế vãn bối cũng biết đúng mực, đã từng bẩm báo qua Câu Ly Thánh Nhân, lão nhân gia cũng đáp ứng, không phải Trảm Tà Lâu tư dụng Bạch Ngọc Lệnh...

Thánh Nhân nghe vậy, khẽ gật đầu một cái, sau đó cười ha ha, mở miệng nói:

- Thì ra là thế, lão phu cũng từng nghe nói sự tình ở Phong Thiện Sơn, phần lớn là do tư oán dẫn phát, kẻ này vì Nam Chiêm Bộ Châu, lại căn cứ sư tôn chịu nhục mà giận, xem như tình có thể qua, đứng ở góc độ của Nam Chiêm Bộ Châu mà nói, cũng chưa chắc không phải cử động xả thân gánh đạo nghĩa, mặc dù làm có chút nóng nảy, nhưng giáo huấn vài câu là được, chưa tới cấp độ phát ra Trảm Ma Phù Chiếu làm cho cả tu hành giới truy sát. .. Còn Phong Thiện Đỉnh kia, nếu thất lạc, tự nhiên phải tìm về, bây giờ đã hiện thân, lại do nó tự theo nhân quả, không cần đoạt lại!

- Vâng, đạo phù chiếu kia, lập tức triệt hạ!

Trảm Tà Lâu Chủ thấy Thánh Nhân nói rõ ràng như vậy rồi, nơi nào còn dám lắm lời, vội cúi đầu nói.

Thánh Nhân lại nhìn về phía các tu sĩ dưới Bạch Ngọc Đài, nói khẽ:

- Các ngươi cũng nên nhớ kỹ, bất luận đứa bé kia đến tột cùng là người như thế nào, cũng nên bỏ đi tư tâm, dù sao cũng là người cùng các ngươi giảng kinh thụ nghiệp, ta ở Thần Châu có đại ân trạch, sau khi các ngươi nghe kinh, lại nổi lên tư tâm, liền có chút không ổn!

- Cẩn tuân Thánh Nhân dạy bảo!

Phía dưới, một đám người cúi đầu nói, trong lòng không dám còn có suy nghĩ khác.

Đối với phần lớn người trong bọn hắn mà nói, đừng nói Bạch Ngọc Kinh đã triệt hồi đạo phù chiếu kia, bọn họ không có động lực xuất thủ. Dù còn có, nghe Thánh Nhân công khai mở miệng, giống như đang cố ý thay tiểu ma đầu kia tẩy đi một ít nhân quả bất thiện, như vậy mặc cho bọn hắn to gan, còn muốn ba tấm Bạch Ngọc Lệnh kia và lời hứa của Lữ Phụng Tiên, cũng không có lá gan đi làm rồi...

Trảm Tà Lâu Chủ cười ha ha nói:

- Thánh Nhân yên tâm, từ nay về sau, kẻ này chính là khách quý của Bạch Ngọc Kinh ta...

Bất quá vào lúc này, lại thấy Phương Hành lấy ra một nắm lớn Bạch Ngọc Lệnh đung đưa, nhìn các tu sĩ hét lớn:

- Bạch Ngọc Lệnh có nhiều lắm, chỉ cần các ngươi có thể giúp ta tìm họ Lữ kia, liền thưởng các ngươi một tấm, có thể làm thịt hắn, ta cho các ngươi mười tấm, nghe cho kỹ, đạo phù chiếu thứ nhất của Thống Thiên Đạo Chủ, thiên chân vạn xác, đi qua đừng bỏ qua...

Trảm Tà Lâu Chủ đang cười ha ha bỗng nhiên nói không ra lời, gương mặt kinh sợ và biệt khuất...

Ngay cả Thánh Nhân cũng ngây dại, nửa ngày sau mới nhẹ nhàng xoa trán của mình, thở dài không nói.

Mà Trảm Tà Lâu Chủ thì nửa ngày sau, mới chỉ Phương Hành, ngón tay run rẩy:

- Nguyên lai là ngươi trộm Bạch Ngọc Lệnh...

Cơ hồ nhẫn nhịn thật lâu, thanh âm tức giận của hắn mới đột nhiên tăng vọt:

- Bắt lấy hắn, nhất định phải bắt lấy hắn, thưởng bốn tấm Bạch Ngọc Lệnh!

- Móa, kích động liền quên khổ chủ còn đang nhìn...

Phương Hành cũng giật nảy mình, xám xịt thu Bạch Ngọc Lệnh, quay đầu nhìn chung quanh một chút, trừng mắt nhìn đám tu sĩ đờ đẫn kia, hung uy không tưởng nổi, uy hiếp nói:

- Đám khốn kiếp các ngươi nhìn cái gì? Muốn chết thì lên thử một chút?

Vừa nói, vừa ám chỉ đám người Thần Tú tranh thủ thời gian chạy, đồng thời còn không quên quay đầu nói một câu:

- Đừng quên nha, Thống Thiên Đạo Chủ ta

phát đạo phù chiếu thứ nhất, ai có thể thay ta làm thịt họ Lữ kia, mười tấm Bạch Ngọc Lệnh, cung cấp thông tin cũng cho một tấm...

Mặc dù hắn cuồng, nhưng còn không cuồng đến trình độ nghênh ngang ở trước mặt mọi người, lại nói Trảm Tà Lâu Chủ là tu vi bực nào, vạn nhất ném mặt mũi, liều lĩnh xông tới truy sát mình liền phiền toái, vì vậy xám xịt bỏ chạy, bất quá cũng may, dù sao hắn cũng vừa mới đánh Lữ Phụng Tiên, hung uy quá thịnh, các tu sĩ không người có dũng khí ngăn cản hắn.

Thánh Nhân trên Bạch Ngọc Đài cũng bất đắc dĩ, hắn càng xem Phương Hành, càng cảm giác kẻ này thú vị, lúc này mới phá lệ, chuẩn bị thay hắn rửa đi một ít nhân quả, nhưng ai biết tiểu hỗn đản kia có thể làm được chuyện như vậy, ngay cả hắn nhất thời cũng cảm thấy có chút lúng túng, giống như ngươi vừa mới thay một người biện giải, nói hắn mặc dù nghịch ngợm chút, nhưng vẫn là hảo hài tử, kết quả đứa nhỏ này liền chọc tổ ong vò vẽ...

Nhưng cẩn thận suy ngẫm, lại cảm thấy càng kinh ngạc, càng cảm thấy hứng thú hơn.

Địa phương khác của Bạch Ngọc Kinh không nói, nhưng Vạn Bảo Lâu không phải địa phương muốn vào là có thể vào, trong lâu càng có một quái vật tồn tại, bằng tiểu tử này ngay cả Nguyên Anh cũng không phải, là làm sao lặng yên không một tiếng động trộm ra nhiều bảo bối như vậy?

Mặc dù Trảm Tà Lâu Chủ tức hổn hển tự mình hô lên "bắt" người, nhưng Phương Hành vẫn thuận lợi mang theo Thần Tú, con lừa, Sở Từ đào thoát, thậm chí không thể nói đào tẩu, mà là ở dưới vạn chúng chú mục nghênh ngang rời đi, trận chiến này ở trong mắt người bình thường, hắn đã đánh bại Lữ Phụng Tiên dũng mãnh vô địch, hốt hoảng bỏ chạy, hơn nữa trong mắt đám người Lý Trường Uyên, còn áp chế một tồn tại thần bí xâm nhập thức hải của Lữ Phụng Tiên, phần hung uy này như mặt trời ban trưa, ai dám chọc hắn?

Không thể không thừa nhận chính là, trận chiến này, xem như đánh ra uy danh của Thống Thiên Đạo Chủ rồi!

Đương nhiên, Phương Hành thấy vẫn còn chưa đủ, vừa nghĩ tới bị tên hỗn đản kia chạy trốn, trong lòng của hắn liền khó chịu.

- Tên hỗn đản kia ký sinh ở trong thức hải của Lữ Phụng Tiên, bằng phẩm chất chân linh của hắn, chắc hẳn luyện hóa ý thức của Lữ Phụng Tiên cũng không khó, đại khái nhiều thì mười ngày, ít thì ba ngày, là hắn có thể triệt để khống chế thân thể, đến lúc đó ta không đi tìm hắn, hắn cũng sẽ tìm đến ta, nếu chính diện đối kháng, ta cũng không sợ, nhưng nếu hắn ỷ vào Tiêu Dao thân pháp, chơi trốn tìm với tiểu gia, vậy thì có chút khó khăn!

Trong quá trình đi vào Ma Uyên, Phương Hành cũng khổ não suy nghĩ.

Ma Uyên thiên địa vỡ nát, quy tắc hỗn loạn, địa vực lại rộng lớn, có rất nhiều quỷ u bí địa, Lữ Tiêu Dao tránh thân trong đó, thật đúng là rất khó tìm được, huống hồ coi như tìm được, nếu hắn một lòng muốn chạy trốn, mình cũng không bắt được, tốc độ quá nhanh a.

Một địa phương khác tương đối kỳ quái ngay ở đây, vào Ma Uyên vốn chính là muốn tìm Kim Ô và người Đại Tuyết Sơn. Lúc ấy ở lối vào Ma Uyên cùng Lữ Phụng Tiên ác chiến, Phương Hành vốn cho rằng có thể mượn thanh thế hấp dẫn bọn hắn tới, lại không nghĩ tới, ác chiến thật lâu, bọn họ cũng không lộ diện, mà bây giờ thâm nhập Ma Uyên, ý đồ tìm bọn hắn, nhưng mượn Chư Phật Quan Tưởng Kinh, tra khắp tất cả lối vào Ma Uyên, lại cũng không có tung tích của bọn hắn, làm cho Phương Hành hơi kinh ngạc, ngắn ngủi mấy canh giờ, bọn họ có thể đi đâu được chứ?

- Cảm giác không thích hợp, trước chia binh vài đường đi...

Thống Thiên Đạo Chủ lấy ra phái đoàn, phân phối nhiệm vụ:

- Cô dâu nhỏ và đại đồ đệ cầm Quan Tưởng Kinh, đi tìm đám người Kim Lục Tử, xem có thể tìm được hay không, Thần Tú tìm chút ngọc thạch, khắc họa phù chiếu, phân phát ra ngoài, lấy Bạch Ngọc Lệnh làm thù lao, ai phát hiện tung tích của gia hỏa kia, có thể đến tìm ta đổi khen thưởng . Còn ta... Hắc hắc...

Phương Hành cười lạnh, vung tay lên:

- Ta phải tìm một chỗ luyện pháp bảo, chuyên môn khắc chế thân pháp của tên khốn kiếp kia!

Đối với đề nghị của Phương Hành, đám người Thần Tú Sở Từ tự nhiên không có dị nghị, nhưng nghe nói hắn muốn luyện bảo, lại cực kỳ kinh ngạc.

- Ngươi hiểu luyện khí?

Mấy ánh mắt này nhìn về phía hắn đều lộ vẻ không đáng tin cậy, ngay cả con lừa cũng trợn trắng mắt.

Phương Hành giống như bị nhục quát:

- Các ngươi là đang hoài nghi thực lực của ta sao? Trước kia tiểu gia ở Thanh Vân Tông, là đệ tử Đoán Chân Cốc, chuyên môn luyện chế pháp bảo, còn là đại đệ tử của Đoán Chân Cốc, nhưng bình thường khinh thường khoe khoang trình độ mà thôi!

Đám người Thần Tú nghe, đều một bộ bán tín bán nghi!

Luyện khí không phải công việc tuỳ tiện, khắc họa phù văn, rèn luyện tiên kim, tôi nước đúc thai, cái nào không cần bản lĩnh thâm hậu, không nói Phương Hành biết hay không, chỉ là dụng cụ chế khí hắn cũng không có một kiện ah!

Bất quá Phương Hành lại lười giải thích, phất tay đuổi bọn hắn đi, mình thì ngồi ở trong sơn động.

Hắn ngược lại không có nói láo, xác thực dự định luyện khí, luyện chế một pháp khí có thể đối phó thân pháp của Lữ Tiêu Dao!

Trong Thái Thượng Phá Trận Kinh ẩn chứa rất nhiều pháp môn của Chiến Tu, trong đó có biện pháp làm sao đối phó người có cực tốc.

Mà Phương Hành, chính là chuẩn bị mượn nhờ phương pháp này, luyện thành một pháp bảo.

Có nó, tương lai Lữ Tiêu Dao không xuất hiện thì thôi, chỉ cần dám xuất hiện ở trước mặt mình, nhất định để hắn chạy không được.

Trước suy nghĩ một chút, sau đó bắt đầu phân loại vật liệu mà trong khoảng thời gian này mình vơ vét được, tìm kiếm tài liệu luyện khí thích hợp, thật là có không ít dùng được, thân là Đạo Chủ chặn đường cướp của, chỗ tốt ngay ở trên người luôn luôn có rất nhiều vật ly kỳ cổ quái, không biết khi nào thì có thể phát ra công dụng, tỉ như lần luyện khí này, Phương Hành tuyển ra là những hài cốt ban đầu ở Vạn Bảo Lâu lấy ra, lúc ấy là vì cầm xương đầu Chân Tiên, tiện tay nhặt những vật này, hiện tại nhìn một cái, thật đúng là có đất dụng võ.

- Ừm, xương quai xanh của Lạc Thần Chủng này, đường cong vừa vặn, cực kỳ cứng rắn, vừa lúc dùng được...

- A... thi hài của Thiểm Điện tộc, nghe danh tự liền biết có tốc độ cực nhanh, gân mạch tất nhiên cực kỳ dẻo dai, lực bộc phát rất mạnh, mặc dù bây giờ mất đi linh tính, nhưng rút ra gân mạch, kết thành dây thừng, vừa vặn phát huy được tác dụng...

- Hoang Thiên Thần Kim là không cần dùng, bất quá còn có một tấm da Hư Không Thú, trước có thể dùng một chút!

Phương Hành luyện khí, lại khác biệt người khác, không đốt hỏa lô, không khắc phù văn, ngay tại chỗ lấy tài liệu, vật tận kỳ dụng, chỉ một ngày, thời điểm đám người Thần Tú về động phủ gặp gỡ, pháp bảo kia cũng đã luyện xong, hắn mừng khấp khởi khiêng lên, trái nhìn phải nhìn, cực kỳ hài lòng, nhưng Thần Tú, Sở Từ và con lừa thì ngây người, nửa ngày mới cười khổ lắc đầu.

- Đây chính là pháp bảo thứ nhất ngươi luyện a?

- Không sai...

Phương Hành huy vũ hai lần, lòng tin tràn đầy:

- Tên khốn kiếp kia không đến thì thôi, chỉ cần đến, nhất định phải cho hắn đẹp mắt!

Chương 808: Đả Thần Cung

Tác phẩm luyện khí đầu tiên của Phương đại gia, lại làm đám người Sở Từ choáng váng.

Đây là thứ đồ gì a?

Dùng một xương quai xanh cứng rắn, phía dưới gắn một trường côn màu hắc kim, hơn nữa hai đầu xương quai xanh cột dây thừng do gân mạch của yêu thú không biết tên bện thành, hơn nữa ở giữa dây thừng còn có một tấm da thú chế thành túi, bề ngoài cũng không tệ, dù sao vô luận là xương quai xanh hay trường côn, da thú, đều là loại phẩm chất bất phàm, thô kệch mà thực dụng, cực kỳ phù hợp phong cách của Phương Hành, nhưng nhìn toàn thể lại khiến người ta dở khóc dở cười.

Đây là pháp bảo?

Pháp em gái ngươi, căn bản chính là một cái ná cao su a!

Đồ chơi bắn chim của hài tử nông thôn mà thôi, bất quá thể tích lớn hơn rất nhiều!

Đám người Thần Tú thấy món pháp bảo này, đơn giản là hết chỗ nói rồi.

Nhưng Phương Hành rất hài lòng tác phẩm của mình, từ đáy lòng thở dài:

- Thật sự là xảo đoạt thiên công, lấy cái tên gì mới tốt đây?

Suy nghĩ rất lâu, lại lẩm bẩm:

- Luyện pháp bảo này chính là vì đánh thần tiên, danh tự liền gọi Đả Thần Cung đi!

- Sư huynh…

Tiểu hòa thượng Thần Tú lắp bắp:

- Đả Thần Cung của ngươi có thể có hiệu quả

sao?

Phương Hành đối với tiểu hòa thượng nghi vấn, chỉ "ha ha" cười một tiếng, cầm ná cao su đi ra ngoài động, nhìn xung quanh, liền chỉ ngọn núi cách đó không xa nói:

- Nhìn thấy đỉnh núi kia không? Có tin ta bắn một phát liền đánh lật nó không?

Thần Tú vội vàng lắc đầu, ngay cả Sở Từ và con lừa cũng lộ ra thần sắc không tin.

Nhân lực có hạn, Phương Hành một cước đạp lăn ngọn núi này bọn họ tin tưởng, nhưng nếu dùng ná cao su…

Quá khoa trương rồi!

Phương Hành căn bản lười giải thích, từ trong bao bố lấy một hòn đá lớn chừng quả đấm, bỏ vào da thú, kéo ná cao su, ngắm lấy ngọn núi kia bắn tới, như lưu tinh ném bay, ở dưới lực đàn hồi của gân Thiểm Điện tộc, hòn đá ẩn chứa lực lượng đáng sợ, còn nhanh hơn cung tiễn, "Sưu" một tiếng đánh vào trên ngọn núi, sau đó dị biến nảy sinh!

Trên hòn đá kia, thình lình ẩn chứa lực đạo đáng sợ khó nói lên lời, ầm ầm đánh nổ tung ngọn núi.

Ánh lửa chói mắt nhuộm đỏ hư không, xông nát mây đen trên cửu thiên.

Lực phá hoại cường đại, làm cho ngọn núi kia cắt ra ở giữa, đất đá ầm ầm bay xuống.

Một ná bắn nát một ngọn núi!

Ánh mắt đám người Thần Tú trợn to.

Này sao lại là ná cao su, một kích kia đã tiếp cận lực lượng của Nguyên Anh đỉnh phong rồi!

Dựa vào lực lượng của ná cao su, căn bản không có khả năng!

Ánh mắt bọn họ lập tức nhìn túi vải của Phương Hành, vấn đề nhất định xuất hiện ở trên tảng đá.

Mà khi nhìn rõ bộ dáng của tảng đá, bọn họ thấp giọng thở dài, cuối cùng biết vấn đề ở chỗ nào

Phù Thạch!

Hòn đá Phương Hành dùng làm viên đạn kia, chính là Phù Thạch từ trong cơ thể Hồng Hoang di chủng móc ra!

Phải biết đây chính là chí bảo gần như vô giá, mỗi một Hồng Hoang di chủng thành niên, đều có thực lực không thua Nguyên Anh bình thường, hơn nữa loại Phù Thạch này còn không phải trong cơ thể mỗi một di chủng đều có. Trong mười con, có thể tìm ra ba viên Phù Thạch cũng không tệ, sở dĩ xưng là Phù Thạch, bởi vì đây là thần thông trời sinh của dị thú hiển hóa, lấy được Phù Thạch, chỉ cần rót pháp lực vào, liền có thể tái hiện thần thông của di chủng khi còn sống, vô luận là dùng để luyện khí, hay cảm ngộ phù văn, đều cực kỳ trân quý.

Nhưng hôm nay Phương Hành dùng nó làm viên đạn, rót lực vào trong Phù Thạch, uy lực không phải mạnh đến đáng sợ?

Mỗi một kích, đều gấp mười lần uy lực của một Kim Đan đỉnh phong tự bạo!

Đương nhiên, loại lãng phí này cũng cực kỳ đáng sợ!

Để những lão tu sĩ đã qua thời gian khổ cực nhìn thấy, sẽ hận không thể một tay chụp chết Phương Hành

Cũng may Phương Hành không sợ lãng phí!

Lúc trước chui vào Vạn Bảo Lâu, là lấy sạch một rương Phù Thạch, trọn vẹn mấy trăm viên, đủ hắn dùng rất lâu. Huống chi trong Ma Uyên còn có rất nhiều Hồng Hoang di chủng, dùng hết còn có thể ngay tại chỗ lấy tài liệu nha!

- Có Thần khí này, còn không đủ tung hoành ngang dọc Ma Uyên sao?

Phương Hành đắc ý cười to, có thể nói hùng tâm vạn trượng.

Sở Từ và Thần Tú hai mặt nhìn nhau, mặc dù tay nghề không ra sao, nhưng từ uy lực đến nói, xác thực được cho Thần khí!

Thử qua uy lực của ná cao su, Phương Hành cũng coi như yên tâm, trong lòng không chỉ không lo lắng Lữ Tiêu Dao xuất hiện, ngược lại ẩn ẩn chờ mong tên hỗn đản kia ló đầu, để cho Đả Thần Cung của mình danh chấn thiên hạ, Tiểu hòa thượng Thần Tú nói:

- Ta phát ra ngoài mấy đạo phù chiếu, cực kỳ đơn giản, truyền tin tức ra ngoài, người động tâm thật không ít, chắc hẳn chẳng mấy chốc sẽ có người thông qua phù chiếu liên hệ chúng ta, bất quá ta cũng cảm thấy có người đang theo dõi ta, nhưng bị ta bỏ rơi.

- Theo dõi ngươi? Chẳng lẽ thật có người muốn thay họ Lữ kia bán mạng?

Phương Hành chẳng thèm ngó tới, nói:

- Vậy dẫn qua giáo huấn một chút!

Tiểu hòa thượng Thần Tú lại lắc đầu nói:

- Hẳn không phải, thân pháp của đối phương rất cao minh, ta cũng chỉ cảm ứng mà thôi!

Nghe hắn nói, Phương Hành lại lưu tâm, có thể làm cho Tiểu hòa thượng Thần Tú chỉ cảm ứng, bắt không được, trong Kim Đan cảnh sợ là không có mấy cái? Nhưng hắn nghĩ nghĩ, lại lắc đầu, rất khó suy đoán đến tột cùng là ai, hoặc là nhân mã của thế lực nào, cừu gia của mình nhiều lắm, bảo bối trên người cũng nhiều, người và thế lực ngấp nghé mình cũng quá nhiều, ai có thể đoán được.

Sở Từ thì nhíu mày nói:

- Ta dùng Chư Phật Quan Tưởng Kinh tra khắp chư vực, nhưng vẫn không tìm được thân ảnh của đám người Lệ sư tỷ, sau đó lại cải trang ăn mặc, tìm những người sớm tiến vào Ma Uyên hỏi thăm, chỉ nghe nói có người từng thấy một con quạ đen và mấy người vọt vào một sơn cốc, về sau không có đi ra, mà sơn cốc kia nghe người ta nói cũng tà môn, bên trong mê vụ lượn lờ, lúc sương mù ngẫu nhiên tiêu tán, có người từng nhìn thấy bên trong có cổ tháp, lúc ấy bọn họ hẳn là thấy được, sau đó xông vào, nhưng cũng có người nói, mặc dù có đôi khi có thể trông thấy cổ tháp kia, nhưng có vài người to gan đã từng đi vào, lại hoàn toàn không phát hiện, ta thăm dò ba ngàn dặm bên ngoài sơn cốc kia, nhưng không có phát hiện gì, chỉ có thể trở về nói với ngươi một tiếng!

- Một cổ tháp?

Phương Hành nhíu mày, hơi nghi hoặ nhìn về phía Thần Tú.

Thần Tú lắc đầu nói:

- Ma Uyên chính là một địa phương không trọn vẹn, môn đạo quỷ dị trong này, sợ là Thánh Nhân cũng nói không rõ ràng, lại càng không cần phải nói ta, ta chỉ biết, trong Ma Uyên chưa từng nghe nói có Phật môn truyền thừa

- Hơi tà môn!

Phương Hành đứng lên, chắp hai tay sau lưng, suy nghĩ nói:

- Không được, huynh đệ có phiền phức, ta không thể ngồi ở chỗ này không động, sự tình truy sát Lữ Tiêu Dao trước thả một chút, đi xem sơn cốc kia lại nói, dù sao họ Lữ kia chỉ là một đạo chân linh vào thức hải, nếu muốn triệt để nắm giữ thân thể này, căn bản không phải một hai ngày có thể làm được. Trong hai ngày này, hắn cũng không có thời gian tới tìm chúng ta!

Đề nghị này, đám người Thần Tú đều đồng ý, giết địch và tìm bằng hữu, cái gì nhẹ cái gì nặng, tự nhiên đều phân rõ ràng.

Đoàn người xuất phát, Thần Tú kéo con lừa, Sở Từ thì ngồi ở trên lưng lừa, Phương Hành cầm Đả Thần Cung đi ở trước nhất dò đường.

Ma Uyên chi địa, sâm u quỷ dị, rất bất đồng nơi khác, cơ hồ có thể coi là một thế giới khác ở bên ngoài bốn châu.

Nơi đây thiên tàn địa khuyết, pháp tắc vỡ nát, có linh khí, chỉ là linh khí căn cứ lấy các loại pháp tắc vỡ nát, hóa thành linh khí cuồng phong, hoặc vòng xoáy quỷ dị, hoặc không cảm giác được, hoặc cực kỳ mãnh liệt, khiến cho tu sĩ bình thường căn bản không có cách tu luyện ở trong Ma Uyên.

Chỉ có Hồng Hoang di chủng trời sinh sinh tồn ở trong Ma Uyên, mới có thể quen loại tồn tại quỷ dị này mà thôi, mà chỗ của đám người Phương Hành bây giờ, là ở bên ngoài Ma Uyên, loại pháp tắc vỡ nát kia còn không lộ rõ, nhưng ẩn ẩn đã có một chút dấu hiệu.

Lúc này ngự mây rời đi là rất nguy hiểm, nói không chừng lúc nào đó không điều khiển pháp lực được, từ không trung ngã xuống, hơn nữa sinh trưởng các loại thảm thực vật, ở bên ngoài rất khó nhìn thấy, hoặc có kịch độc, hoặc ăn thịt người, khó mà tiếp cận.

Mà vào lúc này, đang có số lớn nhân mã từ bên ngoài tiến vào Ma Uyên, thành quần kết đội đánh tới hạch tâm, sớm đi đến tiền tuyến, cùng quần hùng Ma Châu tranh đoạt lĩnh vực, khiến cho Ma Uyên thường ngày không thấy nửa cái bóng người lộ ra dấu hiệu rộn ràng, trong đó có không ít nhận ra Phương Hành, từng cái sắc mặt cổ quái, xa xa lách mình tránh ra, không ai dám trêu chọc sát tinh này.

Phương Hành nhìn chung quanh, mặt đầy tiếu dung, hiển nhiên rất hưởng thụ niềm vui thú kia.

Khuyết điểm duy nhất là không có ai để cho hắn luyện tay, thử xem uy lực của Đả Thần Cung.

- Xem ra nhân sinh hung hãn, cũng có chút tiếc nuối ah!

Vừa đi hắn vừa thở dài, một bộ cao thủ tịch mịch, làm Sở Từ nhìn buồn cười.

Bọn họ đi đường tốc độ cực nhanh, nửa ngày sau, cuối cùng cũng chạy tới trước sơn cốc, xa xa nhìn lại, sương mù lượn lờ, một bộ núi hoang ác thủy, ở giữa dãy núi có một sơn cốc to lớn, trong cốc tràn ngập mê vụ, nhìn không rõ ràng, ngay cả thần thức dò vào trong đó, cũng bị một loại pháp tắc nào đó ngăn cách, không cách nào quan sát, hơn nữa bên ngoài cốc còn xúm lại không ít tu sĩ.

Ma Uyên hung hiểm, nhưng bản thân cũng ẩn chứa rất nhiều cơ duyên, sơn cốc này chính là một chỗ khá nổi danh.

Cốc này luôn bị mê vụ che lấp, lúc ngẫu nhiên lộ ra chân dung, có người từng trông thấy bên trong có một cổ tháp, phật uẩn thâm hậu, linh quang bắn ra bốn phía, nhưng cần người hữu duyên mới có thể vào bên trong, từng có Đạo Chủ tiến vào Ma Uyên, chuyên dò xét cốc này, bất quá dựa vào tu vi, tìm khắp cả sơn cốc, lại hoàn toàn không có hiện, nhưng hắn chưa từng phủ nhận trong cốc tồn tại cổ tháp, chỉ nói cốc này kỳ quặc, hắn cũng nhìn không thấu.

Mà trong tin tức Sở Từ tìm hiểu, Kim Lục Tử và đệ tử Đại Tuyết Sơn từng tiến vào cốc, nhưng chưa từng đi ra.

- Các ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đi vào nhìn một chút!

Phương Hành duỗi đầu đánh giá nửa ngày, cõng Đả Thần Cung trên vai, vừa thu dọn đồ đạc vừa nói.

- Ta đi vào với ngươi, nghe nói bên trong có chút nguy hiểm!

Sở Từ hoảng hồn, từ trên lưng lừa nhảy

xuống, chỗ tốt của nàng ngay ở tính tình ôn nhu, ở trước mặt Phương Hành luôn không quấy nhiễu quyết định của hắn, bất quá biết sơn cốc này có chút kỳ quặc, lại theo bản năng muốn cùng mạo hiểm

- Bằng bản sự của tiểu gia hiện tại, sợ nguy hiểm gì chứ?

Phương Hành kiêu ngạo nói, một bộ không nhìn sơn cốc ở trong mắt, lại từ trên lưng lừa cầm mấy viên Phù Thạch, nhét vào trong túi, dương dương đắc ý nói:

- Lại nói, có Đả Thần Cung ở đây, gặp ai ta cũng bắn hắn một phát!

Chương 809: Huyễn cảnh sơn cốc

Sau khi thương lượng, liền để Tiểu hòa thượng Thần Tú ở bên cạnh cốc bảo vệ Sở Từ và con lừa, Phương Hành thì cõng Đả Thần Cung đi vào sơn cốc, cử động kia đưa tới không ít người vây xem, sơn cốc này là địa phương quỷ dị nổi danh Ma Uyên, cổ tháp kia cũng không biết là phúc địa hay tai họa, nhiều tu sĩ tụ tập đến như vậy, có hơn phân nửa là muốn nhìn có tiên duyên hay không, bất quá đối mặt sơn cốc quỷ dị, thật có quyết tâm đi vào xông một lần lại không nhiều, sợ trêu chọc tồn tại nào đó.

Thấy Phương Hành đi vào, đám tu sĩ cũng thầm khen, chẳng trách người ta danh chấn bốn châu, lá gan là thật không nhỏ.

Từ bên ngoài sơn cốc nhìn xem, chỉ rộng lớn bất quá trăm dặm, sương mù không biết từ nơi nào dâng lên lăn lộn, che đậy cả sơn cốc, sau khi Phương Hành đi vào sơn cốc, dùng thần thức của hắn, lại chỉ có thể nhìn thấy phương viên mười trượng, không khỏi có chút giật mình, hắn tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, nếu ngay cả hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy phạm vi mười trượng, như vậy Kim Đan bình thường tiến đến không phải giống như mù lòa sao?

Sương mù này cổ quái, trong lòng hắn có chút chú ý, dùng Âm Dương Thần Ma Giám nhìn một chút, vậy mà không có kết quả.

Âm Dương Thần Ma Giám gần như có thể nhận biết vạn vật, nhưng không phải toàn trí toàn năng, bây giờ cảnh giới tăng lên, cũng gặp phải một số đồ vật biện không ra được, tục truyền đây là dùng ký ức một vị Tiên Nhân nào đó luyện chế thành pháp bảo, nhưng Tiên Nhân cũng không phải thông hiểu vạn vật...

- Có thật nhiều cấm chế lợi hại...

Đi vào sơn cốc này, Phương Hành bước nhỏ tiến lên, ngưng thần đề phòng.

Hắn phát hiện trong sơn cốc có rất nhiều đại cấm, có một ít theo thời gian trôi qua, đã mất hiệu dụng, nhưng có chút vẫn còn uy lực đáng sợ, hắn chỉ có thể cẩn thận tránh đi, lặng lẽ đi vào bên trong...

- A?

Đi chưa bao xa, đột nhiên phía trước sương mù tụ tán, lộ ra một cây đại thụ, cổ phác cứng cáp, nhưng đã khô héo, dưới tàng cây có một bộ khô lâu ngồi xếp bằng, trên người mang theo phật uẩn khó nói lên lời.

- Bồ Đề Thụ?

Vừa thấy cây đại thụ kia, trong lòng Phương Hành thất kinh, ánh mắt ngưng lại, cây đại thụ kia rõ ràng là Bồ Đề bảo thụ mà Phật Tổ đã từng ngộ đạo, loại bảo thụ này cùng Phù Tang Thần Mộc trong truyền thuyết thuộc về một cảnh giới, mặc dù ở phàm tục còn có đồng loại, nhưng loại bảo thụ có thần lực chân chính đã tuyệt tích, không nghĩ tới ở trong sơn cốc lại gặp được một gốc như thế...

Nhưng gốc Bồ Đề bảo thụ kia đã chết, sinh cơ hoàn toàn không có, chỉ ở trên ngọn cây, còn có một chiếc lá xanh ngắt.

- WOW, ta không phải là nhìn thấy Phật Tổ chứ?

Con mắt Phương Hành tỏa sáng, rón rén đi tới trước, muốn đưa tay sờ một cái.

Bất quá thời điểm hắn tiếp cận, thân hình di động, gió nhẹ rung rinh, bộ hình ảnh vô cùng chân thật kia lại theo đó vặn vẹo, sau đó hóa thành hư vô, thình lình chỉ là một huyễn tượng mà thôi, trước mắt trống rỗng, không có vật nào...

- Không độ đại kiếp không thành phật!

Thời điểm hình ảnh biến mất, trong mắt Phương Hành thình lình nhìn thấy khô lâu mở mắt, mở miệng nói chuyện.

- Quả thật có chút cổ quái!

Phương Hành nhíu mày, tiếp tục đi tới, chẳng biết lúc nào, mặt đất dưới chân đã biến thành màu đỏ, ướt nhẹp, phảng phất như máu tươi xâm nhuộm, hơn nữa ven đường thình lình xuất hiện rất nhiều quái thi, hình dáng tướng mạo cổ quái, cảnh tượng cực kỳ thê thảm, hơn nữa trên những quái thi này, lại có lực lượng nguyền rủa nồng đậm, ngưng tụ không tan, ngay cả Phương Hành cũng không dám tùy tiện đụng vào, bây giờ hắn cũng không bình thường, kiến thức rộng rãi, loại nguyền rủa kia đừng nói mình, sợ là Đạo Chủ cũng không chống đỡ được...

Thường nhân gặp đủ loại quái tượng này, tất nhiên sẽ xoay người rời đi, nhưng Phương Hành gan to bằng trời, lại lo lắng đám người Kim Ô và Lệ Hồng Y, nên cắn răng đi qua quái thi, bất quá cũng may, loại nguyền rủa kia là ngưng tụ ở trên quái thi, chỉ cần không đụng vào, nó sẽ không kích hoạt, cái này khiến hắn an tâm một chút.

- Không độ thương sinh không thành phật...

Đi không biết mấy dặm, đột nhiên phía trước truyền đến một tiếng nói.

Phương Hành giật mình, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở phía trước, trong một Tử Trúc Lâm, thình lình có một đóa hoa sen to lớn, hơn nữa trên hoa sen có một nữ tử thánh khiết từ bi, đứng ở trên hoa sen, tay cầm đồ đao, trắng trợn chém giết, ở bên cạnh hoa sen, không biết có bao nhiêu quái thi đang nhanh chóng leo lên, tranh nhau vọt tới hoa sen, lại bị nữ tử vung đao chém giết...

Trên người nữ tử thánh khiết đầy vết máu, nhưng hai hàng lông mày lại có ý từ bi càng đậm.

Phương Hành đi tới, tựa hồ kinh động đến nàng, quay đầu nhìn lại, ánh mắt thăm thẳm, như nhiều hơn chút vui mừng.

Nhưng đúng lúc này, hình ảnh kia bắt đầu lay động, tựa như gợn nước, Tử Trúc Lâm, hoa sen cùng những quái thi kia bắt đầu vặn vẹo, sau đó biến mất, những cảnh tượng nhìn rất giống thật kia, thậm chí Phương Hành có thể ngửi được mùi máu tươi nồng đậm, nhưng lại theo hư không rung động, tất cả mọi thứ giống như trăng trong nước, tan biến vô hình, thật giống như sương mù hóa thành...

- Lại nữa?

Phương Hành cắn răng, làm xuống một quyết định to gan lớn mật.

Hắn cảm thấy mình nhìn thấy những hình

ảnh kia đều là thật, nhưng lại lộ ra hư ảo, khó mà nắm lấy.

Loại cảm giác nhìn không thấu này, để trong lòng hắn rất khó chịu, lại có trước đó dưới Bồ Đề Thụ huyễn ảnh làm kinh nghiệm, lần này ở trước khi hình ảnh biến mất, lập tức làm xuống một quyết định, từ phía sau lấy ra một tiểu đỉnh ném tới, biến thành lớn như núi, sau đó Phong Thiện Đỉnh giống như bình bát, thật nhanh chụp xuống...

Lúc này hình ảnh còn chưa biến mất, trên mặt đất có vô số quái thi, hắn chụp tới, chí ít có ba bốn cỗ rơi vào trong Phong Thiện Đỉnh, mặc dù trên quái thi có được lực lượng nguyền rủa đáng sợ, nhưng hắn không có trực tiếp tiếp xúc, nên nhất thời không tổn thương được hắn, mà cho dù có chút ít tràn ra ngoài, cũng bị lực lượng trên Phong Thiện Đỉnh trấn áp, ngưng tụ không tiêu tan.

Động tác này của hắn, làm nữ tử thánh khiết trong Tử Trúc Lâm và những sinh linh quái dị kia kinh ngạc, như không nghĩ tới hắn sẽ to gan như vậy, nhưng bởi vậy cũng kinh động đến bọn họ, những sinh linh quái dị kia rống giận, thình lình xông về phía hắn...

Phương Hành bị hù lui về sau một bước, nhưng những sinh linh quái dị kia còn chưa vọt tới, đã biến mất không thấy.

Hắn vội vàng thu đỉnh, ngược lại phát hiện ba bộ quái thi trong đỉnh vẫn còn, mới thoáng yên tâm.

- Quay lại tìm Thần Tú nghiên cứu một chút!

Phương Hành dán lên vô số tấm phù chú, bảo đảm khí tức bên trong không tùy tiện tiết lộ ra ngoài, lúc này mới thu nhỏ Phong Thiện Đỉnh, cất vào trong túi, sau đó tiếp tục tiến lên, trong lòng càng đi càng lẩm bẩm, từ khi nhập cốc đến nay, nhìn thấy hình ảnh quá chân thực, quá cổ quái, lúc đầu hắn còn cho rằng đây là hình ảnh vị đại năng nào đó lưu lại, nhưng sau khi dùng Phong Thiện Đỉnh lưu lại ba bộ quái thi, hắn đã không nghĩ như vậy, nếu là huyễn ảnh, Phong Thiện Đỉnh bắt được kia là cái gì...

Hiện tại quái thi ở trong đỉnh là chứng minh, những hình ảnh này đều là thật!

- Tiên Nhân phủ ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh...

- Oa oa oa, con mẹ ngươi chứ trường sinh, muốn đục nước béo cò sao? Kim gia gia ta liều mạng với các ngươi...

Thời điểm Phương Hành đang ngưng thần suy nghĩ, phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng quát mắng, bên trong đương nhiên là có Kim Ô, nhất thời để hắn giật mình, bước nhanh đuổi lên, không bao lâu, xuyên qua sương mù nồng nặc, thình lình nhìn thấy phía trước đang có một trận đại chiến.

Kim Ô đang cùng ba tu sĩ mặc áo bào trắng, tay cầm trường kiếm bạch ngọc, trên mặt đeo mặt nạ quỷ ác chiến, ba người kia thực lực mạnh mẽ, ba đạo kiếm quang như du long, đánh Kim Ô vướng trái vướng phải, chửi ầm lên.

- Quạ đen đừng hoảng, bản Thái tử đến giúp ngươi...

Bất ngờ lại vang lên một tiếng rống to, đám người Lệ Anh lao đến, kêu to tương trợ.

Nhưng sương mù chung quanh ầm vang tụ tán, bên trong lại nhảy ra một nhóm tu sĩ áo bào trắng, cầm bạch kiếm, đeo mặt nạ, xuất quỷ nhập thần, Kiếm Đạo ngoan lệ, tách đám người Lệ Anh ra, đám kiếm khách áo bào trắng kia xuất thủ quỷ dị, dường như chuyên vì giết người mà sinh, cực kỳ tương tự thuật pháp của Phương Hành, lại như dung nhập Ngũ Hành độn pháp, lại có thể ẩn nấp ở trong núi đá, cây cối, dòng nước chung quanh, đột ngột xuất hiện, lại đột ngột ẩn nấp, cực kỳ khó chống đỡ, đám người Kim Ô đã bị trọng thương.

- Xùy!

Trong lúc ác chiến, Phong Hỏa Song Luân của Vương Quỳnh chém một tu sĩ thành ba đoạn, nhưng còn chưa kịp thu hồi Song Luân, sau lưng nàng đột ngột nhô ra một thanh trường kiếm, trực tiếp xuyên qua thân thể, đóng ở giữa không trung, sau đó ba bốn xích sắt màu trắng bay qua, trói nàng thật chặt, kéo vào trong sương mù dày đặc.

Mà tu sĩ đâm nàng bị thương thì cầm trường kiếm, tay áo bồng bềnh bức tới đám người Kim Ô, thanh âm trong sáng:

- Không bái trường sinh tu mệnh đoản, vô biên sát đạo tại thần thông! Chư vị đạo hữu, có người dùng tiền mua Trường Sinh Phù của các ngươi, lại ở dưới đại trận, bằng tu vi của các ngươi làm sao có thể có sinh lộ, vẫn là nhanh chóng lên đường, giải quyết xong nhân quả kiếp này, vào luân hồi đi thôi!

Hắn cũng gia nhập chiến đoàn, đám người Kim Ô cực kỳ hung hiểm, ngăn cản không nổi.

Đám người áo trắng kia cũng không biết thân phận lai lịch gì, tu vi chưa chắc cao bao nhiêu, nhưng xuất thủ ngoan lệ, như chuyên tu sát đạo, bọn họ nhân số đông đảo, không dưới mấy chục người, lại phối hợp đại trận và độn pháp xuất quỷ nhập thần, đám người Kim Ô, Lệ Hồng Y, Hàn Anh, Lệ Anh, đã bị chia cắt ra, mặc dù không ngừng ác chiến, nhưng đều bị thương, chống đỡ không nổi...

- Úm bò....ò... Mễ ni hống...

Thời điểm tuyệt vọng, cuối sơn cốc bỗng nhiên mê vụ tản đi, thình lình lộ ra một cổ tháp, chùa miếu liên miên không biết chiếm cứ bao nhiêu sơn phong, linh hạc bay múa, thương tùng thúy bách, mây trắng quanh quẩn, phạn âm trận trận, theo cổ tháp xuất hiện, chỉ nghe trong tháp tiếng chuông trận trận, cửa tháp thình lình mở ra, phảng phất như một con đường sống, mở ra ở trước mặt đám người Kim Ô.

- Trước vào trong tháp đi...

Đám người Kim Ô thấy cảnh này, rơi vào đường cùng, không chút do dự, liên thủ lao vào trong tháp.

- Dưới Trường Sinh Phù, ai có thể trốn được tính mệnh?

Sau lưng bọn họ, đám người áo bào trắng kia cảm thấy ngoài ý muốn, tung tiếng quát dài, tranh nhau đuổi theo.

- Móa, ai dám truy sát huynh đệ của ta?

Phương Hành chạy tới gần, nói đến kỳ quái, thời điểm hắn cách cực xa đã nhìn thấy tình cảnh này, nhìn ngay ở ngoài mấy trượng, nhưng liều mạng đuổi theo, lại mất tới cả phút, mới đi đến trước người bọn họ, đám người Kim Ô tao ngộ nguy cơ, hắn chỗ nào còn lo lắng cái khác, Lạc Thần Cung cuốn lên một viên Phù Thạch, hung hăng bắn qua.

Oanh!

Hư không nổ tung, khí lưu lăn lộn, tất cả cảnh tượng đồng thời tiêu tán, chỉ còn lại sương mù nồng nặc, không ngừng tụ tán.

Hết thảy mọi người đều ở lúc này không thấy bóng dáng.

- Giống như phía trước, đều là ảo giác?

Phương Hành ngẩn ngơ, nhanh chân chạy vội tới, trước mắt chỉ thấy một mảnh núi hoang cỏ dại, cô quạnh vô biên, không có đám người Kim Ô đang chém giết, cũng không có đám kiếm sĩ áo bào trắng đuổi giết bọn hắn, càng không có cổ tháp ở thời điểm nguy cấp xuất hiện, đón bọn hắn đi, hết thảy đều giống như huyễn tượng, không phải là thật.

Nhưng trong kinh ngạc, ánh mắt hắn quét qua, phát hiện một cây lông vũ kim sắc dính máu nằm dưới đất.

Chương 810: Trường Sinh Kiếm

- Không phải ảo giác, mà đã từng phát sinh qua...

Nhặt lên lông vũ kim sắc, Phương Hành nhíu mày, hắn đã xác định, vừa rồi mình nhìn thấy không phải ảo giác, mà là đám người Kim Ô xác thực từng ác chiến ở đây, bị một nhóm kiếm sĩ áo bào trắng, mang mặt nạ quỷ, tự xưng "Trường Sinh Kiếm" bức đến trốn vào cổ tháp, tràng cảnh kia, ngoài ý muốn bị sương mù lạc ấn lại, sau đó bị mình vào cốc tìm người trong lúc vô tình thấy được, trên thực tế tràng cảnh kia đã không biết phát sinh ở bao lâu trước đó.

- Đám hỗn đản tự xưng Trường Sinh Kiếm kia đến tột cùng có lai lịch thế nào?

Phương Hành nhíu mày, từ trong tràng cảnh, không khó phỏng đoán, đám người Kim Ô trốn vào Ma Uyên, vốn là muốn tránh Lữ Phụng Tiên và đệ tử của Bạch Ngọc Kinh thập nhị lâu truy sát, lại không nghĩ tới lại trúng mai phục của một đám người thần bí, bị thiệt lớn, cuối cùng Vương Quỳnh trọng thương bị bắt, đám người Kim Ô thì trốn vào cổ tháp...

Mà mình vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, cũng coi như kiến thức rộng rãi, lúc đến Bạch

Ngọc Kinh đã từng tìm hiểu các tông môn và đạo thống của Thần Châu Nam Vực, lại chưa nghe nói Trường Sinh Kiếm, nhưng đám tu sĩ áo bào trắng kia, thực lực đáng sợ như thế, Kiếm Đạo hung tàn, pháp môn quỷ dị, thậm chí viễn siêu thực lực của Bạch Ngọc Kinh thập nhị lâu, làm sao có thể là hạng người vô danh?

Đủ loại vấn đề, khiến cho Phương Hành nhíu mày thật chặt.

Hắn theo bản năng du tẩu ở trong cốc, nhưng vòng vo nửa ngày, lại từ đầu đến cuối không nhìn thấy hình ảnh khác.

Trong thung lũng, ngoại trừ sương mù tràn ngập, thì dường như không khác sơn cốc bình thường.

Mà điểm gián đoạn kia, làm mình không biết đám người Kim Ô trốn vào cổ tháp sẽ xảy ra chuyện gì, cũng không biết cổ tháp lại đi nơi nào, lúc này trong cốc chỉ có sương mù nồng nặc, cỏ hoang cây khô, đâu còn có tồn tại gì khác?

Trong lòng hắn minh bạch, cổ tháp kia sẽ không xuất hiện nữa, thậm chí có khả năng cổ tháp căn bản không ở chỗ này.

Hắn có thể ở chỗ này trông thấy cổ tháp và những huyễn tượng khác, bất quá là cơ duyên xảo hợp, thấy được một số ký ức mà thôi.

- Quay lại hỏi tiểu hòa thượng một chút, cổ tháp kia rất thần kỳ, nói không chừng hắn nghe qua...

Trong lòng Phương Hành thầm nghĩ, nhíu mày đi trở về, nhưng cũng ngay thời điểm hắn bước ra một bước, dị biến nảy sinh.

Sương mù chung quanh, chẳng biết lúc nào nồng nặc hơn rất nhiều, mờ mờ ảo ảo phun trào, giống như thủy triều lên xuống, mà sau lưng Phương Hành, trong sương mù dày đặc lặng yên không tiếng động, chậm rãi sinh ra một giao mãng, chậm rãi bơi tới hắn, biến hóa này cực kỳ quỷ dị, Phương Hành hoàn toàn không có phát giác. Thẳng đến giao mãng đi tới phía sau hắn, mới ầm vang nổ tung, một đạo kiếm quang thoáng hiện.

Đạo kiếm quang kia sắc bén đến cực điểm, ẩn chứa đại thần thông, trực chỉ cái ót của Phương Hành.

Địa phương đáng sợ ở chỗ, dù nó đã chỉ đến trên ót Phương Hành, nhưng vẫn không có khí cơ ba động.

Thậm chí không có chút sát khí tiết lộ!

Một kiếm đâm thẳng tới đầu, sẽ ở mức độ lớn nhất tổn thương nhục thân, đâm thương thần hồn!

Ông...

Cũng ngay lúc này, Long Văn Hung Đao phát ra long ngâm, chủ động cảnh báo.

- Thứ gì?

Giờ khắc này, Phương Hành cũng đột nhiên cảnh giác, thân hình xoay chuyển, giơ chân đá ra.

Một tiếng ầm vang!

Đạo kiếm quang kia lướt qua sát gương mặt của hắn, sau đó hắn cảm thấy một cước kia đạp trúng một hắc ảnh. Rõ ràng cảm giác cái bóng kia thân hình lung lay, sau đó nhảy lên, tiềm nhập vào trong sương mù màu đen, sương mù nhanh lui ngược trở lại, ý đồ tan vào sương mù vốn có trong sơn cốc, lặng yên bỏ chạy, chỉ bất quá Phương Hành đã cảnh giác, sao có thể dễ dàng để nó đào tẩu?

Lệ quát một tiếng:

- Lưu lại đi!

Một đao kia, toàn lực mà phát, ầm ầm bổ về phía trước, sương mù trong sơn cốc bị chém ra khe hở hơn trăm trượng.

- Tốt, không hổ là sinh ý trảm tứ cảnh...

Trong sương mù dày đặc, một tiếng nói già nua hét lớn, sau đó thanh âm phảng phất như bị gió thổi tán, phiêu phiêu đãng đãng, biến mất không còn tăm hơi.

Phương Hành chạy tới mấy bước, cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên mặt đất có một vũng máu tươi, nhưng chung quanh lại vắng vẻ không người nào.

- Là ai có bản sự lớn như vậy, có thể tới gần ta, lại làm cho ta không hề có cảm giác?

Phương Hành cảnh giác, chậm rãi nhìn bốn phía.

Mặc dù vừa rồi hắn suy tư sự tình cổ tháp, tâm thần có chút không tập trung, nhưng xác thực hiểm tới cực điểm, nếu không có Long Văn Hung Đao chủ động cảnh báo, hắn rất có thể sẽ trọng thương, đối thủ cũng không biết là tu vi gì, lại ẩn ẩn có cảm giác một kích tất sát, nhất là cực kỳ am hiểu lợi dụng địa hình, vừa rồi ra tay với mình, chính là mượn sương mù trong sơn cốc che đậy khí cơ, loại xuất quỷ nhập thần, âm lệ ngoan độc kia, để hắn cũng có chút không rét mà run.

Mình đường đường Thống Thiên Đạo Chủ, nếu lặng yên không một tiếng động bị người giết ở trong sơn cốc này, vậy không phải là chuyện cười lớn?

Nhiều sóng to gió lớn như vậy cũng đi qua, lại suýt nữa lật thuyền ở chỗ này.

- Là ai muốn giết ta?

Phương Hành xách đao quát chói tai, tiếng như cổn lôi, truyền vào trong sương mù dày đặc.

- Tạm thời chưa có người giết ngươi, chỉ là chào hỏi mà thôi, Trường Sinh Kiếm có một sinh ý, muốn thương lượng với Phương đạo hữu...

Trong sương mù dày đặc, chợt có một giọng nói vang lên, thanh âm trong sáng, không nhanh không chậm, cực kỳ thong dong.

- Trường Sinh Kiếm?

Phương Hành chấn động, ánh mắt sáng lên.

Không nghĩ tới nha, nhanh như vậy đã gặp Trường Sinh Kiếm, vừa rồi hắn còn đang suy nghĩ, phải đi nơi nào tìm Trường Sinh Kiếm đây, không nghĩ tới đối phương chủ động đưa tới cửa, bất quá nghĩ lại, cũng cảm thấy hiểu rõ ra, chỉ sợ không phải Trường Sinh Kiếm đưa đến cửa, mà là mình đưa đến cửa, bọn họ ở đây phục sát đám người Kim Ô, chuyện này nhiều nhất mới qua một ngày, chỉ sợ đám người kia còn không có hoàn toàn rút đi, mình vào cốc tìm người, hẳn là vừa vặn đụng đầu với bọn hắn...

- Các ngươi có sinh ý gì? Đi ra đây, chúng ta nói chuyện giá tiền!

Phương Hành xách Long Văn Hung Đao, trong miệng cười to, ánh mắt nhìn xung quanh.

- Tiên Nhân phủ ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh...

Một tiếng ngâm khẽ vang lên, càng lúc càng xa, thanh âm kia nhẹ nhàng bật cười:

- Phương đạo hữu, nếu có hào hứng, tại sao không ra ngoài cốc nói chuyện!

- Ngoài cốc?

Phương Hành thầm kinh hãi, Kiếm Ma Đại Dực triển khai, ầm ầm bay ra ngoài sơn cốc, mặc dù nơi này không thể ngự không, nhưng hắn có Kiếm Sí gia trì tốc độ, thân hình cũng cực kỳ đáng sợ, quấy nát sương mù, tựa như một con du long xông về cửa sơn cốc, giương mắt nhìn lên, trong lòng không khỏi thất kinh.

Chỉ thấy cửa cốc lúc trước vốn tụ họp vô số tu sĩ, lúc này lại trở nên trống rỗng, tu sĩ cách nơi đây gần nhất cũng ở ngoài mấy ngàn trượng, trong sân chỉ có Tiểu hòa thượng Thần Tú, áo bào trắng trước ngực nhuốm máu, ngồi ngay ngắn giữa không trung, yên lặng tụng kinh, sau lưng hắn có một Kim Chung che đậy, bảo vệ con lừa và Sở Từ.

Mà ở đối diện hắn, thình lình có một nam tử áo bào trắng đeo mặt nạ quỷ, tay nâng trường kiếm bạch ngọc, ngồi ngay ngắn giữa hư không.

- Phương đạo hữu hữu lễ!

Nam tử áo bào trắng nhìn thấy Phương Hành hiện thân, cười nhạt nói:

- Nghe tiếng đã lâu, hôm nay cuối cùng được gặp nhau!

Thanh âm của hắn, chính là người vừa rồi ở trong cốc nói chuyện kia.

Mà nhìn vóc người và khí cơ của hắn, Phương Hành có chín mươi phần trăm chắc chắn, người này chính là người ở trong huyễn cảnh đâm Vương Quỳnh bị thương.

- Là ngươi truy sát đệ tử Đại Tuyết Sơn và con quạ đen kia?

Phương Hành cảm thấy hận ý dâng trào, trên mặt lộ ra nụ cười quái dị.

Đám hỗn đản này không biết từ nơi nào chui ra kia, vì sao có bản lãnh lớn như vậy, đuổi đám người Kim Ô vào cổ tháp không nói, còn dám ở trong sơn cốc ám toán mình, mà thời điểm mình vào trong cốc, ngay cả Tiểu hòa thượng Thần Tú ở ngoài cốc cũng bị thương, hơn nữa nhìn tiểu hòa thượng bảo vệ Sở Từ và con lừa chặt chẽ như thế, hai người bọn họ chắc hẳn cũng bị ám sát.

Phần hận ý này, để Phương Hành quả thực rất giận, vừa nói chuyện, vừa cất bước đi về phía trước, sát khí trên người như nước thủy triều.

- Ha ha, có người ra giá tiền rất lớn mua Trường Sinh Phù của bọn họ, chúng ta cũng chỉ là làm sinh ý mà thôi!

Nam tử áo bào trắng nhàn nhạt mở miệng, tay áo không gió mà bay.

- Sưu...

Giờ khắc này, mặt đất dưới chân Phương Hành bỗng nhiên phá vỡ, một đạo kiếm quang sắc bén cắt tới bụng của hắn, cùng lúc đó, cây cối bên cạnh hắn đột ngột từ mặt đất bay lên đánh tới, trong cây cối lại có người hiện thân, cầm kiếm cắt vào đầu của hắn, bốn phương tám hướng, đồng thời nhảy ra bảy tám đạo thân ảnh màu trắng, tay cầm xích sắt, trói buộc hắn ở giữa...

Vừa lên là sát cơ cực hạn!

Không để ý liền lạc vào hiểm địa...

Phương Hành rốt cuộc biết vì sao đám người Kim Ô tu vi bất phàm, nhưng tại bị đám người này đánh thê thảm như thế.

Con mẹ nó, đám người này căn bản không theo lẽ thường ra bài nha!

Giống như năm đó mình chém giết Hoàng Phủ Đạo Tử, bọn họ căn bản là một đám tu sĩ tinh thông ám sát.

Loại sát thủ này, chỉ nghe nói ở phàm tục, ai có thể nghĩ tới trong giới tu hành, thình lình cũng có dạng người này?

Bình thường, trong giới tu hành cảnh giới sâm nghiêm, thực lực vi tôn, hẳn là sẽ không xuất hiện người làm loại sinh ý này mới phải!

Bất quá cũng may, thần thức hắn cường đại, tăng thêm lúc trước đã lưu ý, sao có thể tuỳ tiện gặp nạn?

Buồn bực rống một tiếng, Kiếm Ma Đại Dực giương ra, bao phủ phạm vi 30 trượng, đánh bay bốn năm thân ảnh màu trắng, nổ thành huyết vụ, lại chấn tất cả cây cối bay về phía mình thành mảnh vỡ, bên trong chảy ra bãi bãi máu tươi, cùng lúc đó, hắn cúi đầu, hét lớn một tiếng, giơ chân đạp xuống, trên mặt đất đang có một kiếm sĩ áo bào trắng thi triển độn thổ, thấy không ổn liền muốn bỏ chạy, lại bị một cước này đạp trúng.

Mặt đất trở nên cứng rắn giống như sắt thép, tên kiếm sĩ kia không thể động đậy được nữa.

- Phốc...

Phương Hành nhấc chân đá ra, đầu của kiếm sĩ này nổ tung, huyết vụ tản ra.

- Thật hiểu chuyện, trước khi bàn sinh ý, còn đưa đến nhiều người như vậy để cho ta giết hả giận!

Phương Hành cầm Long Văn Hung Đao, tiếp tục đi về phía trước, sát ý vô hạn.

Mà trông lấy nét mặt của hắn, kiếm sĩ kia lại cười khẽ, sau đó vỗ tay, giống như lớn tiếng khen hay.

- Thật không hổ là tiểu ma đầu của Nam Chiêm Bộ Châu, sớm biết những người kia chuẩn bị Trảm Tứ Sát Trận không đối phó được ngươi...

Chương 811: Một đạo Trường Sinh Phù, đoạn một người trường sinh

Bọn người vây giết Phương Hành này, chí ít cũng là Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa dưới giết ngoan lệ, tinh thông võ pháp, đặt ở bình thường, đại khái chém giết những tu sĩ không phải Chiến Tu là dễ như trở bàn tay, có thể nói mỗi một người đều rất cường đại, nhưng lúc này lại bị Phương Hành chém giết bảy tám cái, nhưng kiếm sĩ áo bào trắng kia lại bộ dáng nhẹ nhõm, không hề kinh ngạc, so sánh với lúc trước Lữ Phụng Tiên chết mấy gia nô, liền hận không thể muốn tìm Phương Hành liều mạng, có thể nói là hoàn toàn tương phản, thái độ làm lòng người rét lạnh.

- Bọn họ tự nguyện vào Trường Sinh Kiếm, hơn nữa là phế vật ngay cả trảm nhất cảnh cũng chưa tới, chết thì chết, Phương đạo hữu không cần lo lắng!

Phảng phất như nhìn thấu Phương Hành nghi hoặc, kiếm sĩ áo bào trắng kia hơi nở nụ cười giải thích.

Đương nhiên, loại giải thích này từ trình độ nào đó, càng giống như nói cho Phương Hành, không cần có ý đồ dùng loại phương pháp này đến chọc giận ta.

- Các ngươi đến tột cùng là thứ quỷ gì?

Thanh âm của Phương Hành lạnh lẽo, đi tới trước người kiếm sĩ áo bào trắng trăm trượng thì dừng lại, không còn dám tiến lên.

Bởi vì kiếm sĩ áo bào trắng đã giả bộ như lơ đãng kiếm chỉ Thần Tú, như tùy thời chém xuống.

- Thiên thượng Bạch Ngọc Kinh, thập nhị lâu ngũ thành, Tiên Nhân phủ ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh!

Đối mặt Phương Hành hỏi thăm, kiếm sĩ mặt quỷ nhàn nhạt ngâm một câu thơ, liền không giải thích cái gì nữa.

- Sư huynh, cẩn thận một chút, đừng để hắn đâm đầu ta, có sẹo sẽ không dễ nhìn...

Thần Tú thấy kiếm chỉ trên đầu trọc của mình, vẻ mặt cầu xin nhìn Phương Hành.

- Ngươi cái đồ vô dụng này, chết đi cho khuất mắt!

Phương Hành có chút tức hổn hển trừng Thần Tú một chút, nhìn bộ dáng này của hắn, ngược lại là bảo vệ Sở Từ và con lừa rất tốt, nhưng mình làm sao lại rơi vào trong tay người ta, hắn biết bản sự của tên trọc đầu này, người bình thường ai có thể bắt được hắn? Mà bây giờ hắn cảnh giác kiếm sĩ mặt quỷ cũng bắt nguồn ở đây, nếu ngay cả Thần Tú cũng có thể nhẹ nhõm cầm xuống, vậy bản lãnh thật không phải dùng để trưng cho đẹp, không thể khinh thường.

Hiện tại phải cẩn thận một chút, dù sao mạng của tiểu hòa thượng vẫn rất trọng yếu.

Bất quá vẻ mặt Thần Tú cầu xin, câu tiếp theo lại để Phương Hành hận không thể bóp chết hắn:

- Sư huynh, thật không phải ta quá vô dụng, mấu chốt là hắn để nữ nhân này lột sạch quần áo lao đến ta, cái hình ảnh kia ta thật sự là đỡ không nổi...

- Khụ khụ!

Lại có một nữ tử đeo mặt quỷ trang sức màu đỏ, dáng người yểu điệu từ trong hư không bên cạnh lách mình đi ra, trừng Tiểu hòa thượng Thần Tú một cái, mặc dù mặt bị che, nhưng thân hình lại cực kỳ yểu điệu, chân dài ngực lớn, cực kỳ hấp dẫn.

Phương Hành không biết nói cái gì, trừng nữ nhân kia một cái, mắng:

- Không biết xấu hổ, lại dùng cởi quần áo tới đối phó hòa thượng!

Nữ tử kia ở dưới ánh mắt khinh bỉ của Phương Hành hình như cũng có chút xấu hổ, thân hình không được tự nhiên vặn vẹo uốn éo, quay người đá Tiểu hòa thượng Thần Tú một cước, mặc dù thanh âm lạnh lùng, lại rõ ràng có ý tứ phân biệt:

- Ta không có cởi sạch, là định dùng mị thuật tới đối phó hòa thượng này mà thôi. Nhưng vừa mới cở áo ngoài, còn mặc cái yếm nha, cũng chưa thi triển mị thuật, tiểu hòa thượng này đã chảy máu mũi!

Phương Hành che mặt, tới bây giờ mới nhìn ra, vết máu trước ngực Thần Tú là máu mũi của hắn...

Không phải đối thủ quá cường đại, mà là năng lực chống cự của Thần Tú quá yếu!

- Đệ tử Đại Tuyết Sơn Vương Quỳnh có phải cũng rơi vào trong tay các ngươi hay không?

Trừng Thần Tú một cái, Phương Hành không để ý đến hắn. lần nữa nhìn về phía kiếm sĩ áo bào trắng.

- Là giam giữ một nữ tu trảm nhất cảnh, giá trị chút tiền tài, nếu Phương đạo hữu để ý, ngược lại coi như thẻ đánh bạc để chúng ta đàm phán!

Kiếm sĩ mặt quỷ nhẹ giọng cười một tiếng, lạnh nhạt mở miệng.

- Thẻ đánh bạc...

Phương Hành đã không chỉ một lần nghe người này nói lên sinh ý gì đó, lúc này rốt cục nhịn không được ngẩng đầu, thản nhiên nói:

- Ngươi muốn cùng ta nói chuyện sinh ý gì?

Kiếm sĩ mặt quỷ cười ha ha:

- Một đạo Trường Sinh Phù, đoạn một người trường sinh, Phương đạo hữu, ngươi có biết mười năm này, đến tột cùng có bao nhiêu người mua Trường Sinh Phù của ngươi không? Ha ha, trên cửa thành Bạch Ngọc Kinh, Trảm Ma Phù Chiếu thuộc về ngươi, đáng giá ba tấm Bạch Ngọc Lệnh, nhưng Trường Sinh Kiếm chúng ta thấy, giá tiền mua Trường Sinh Phù của ngươi, đã vượt xa ba tấm Bạch Ngọc Lệnh...

- Sau đó thì sao?

Phương Hành ngẩng đầu nhìn hắn, bất động thanh sắc, cười hì hì.

Kiếm sĩ mặt quỷ thấp giọng cười nói:

- Trường Sinh Kiếm Chủ cảm thấy rất hứng thú với ngươi, nên cự tuyệt vài người muốn mua Trường Sinh Phù của ngươi, về sau phát hiện bản lãnh của ngươi xác thực không nhỏ, thực lực tăng trưởng quá nhanh, mỗi khi có người muốn lấy Trường Sinh Phù của ngươi, sẽ phát hiện thực lực của ngươi lại tăng mạnh, giá cả trước đây đã không đủ để ra tay giết ngươi, như nửa tháng trước, giá Trường Sinh Phù của ngươi còn chỉ có thể mời được một vị Trường Sinh Kiếm trảm tam cảnh xuất thủ, nhưng hôm trước ngươi đánh với Lữ Phụng Tiên một trận, lại để người phát hiện, thực lực của ngươi đã có thể đạt tới trảm tứ cảnh thậm chí trảm ngũ cảnh, Trường Sinh Phù trước kia tự nhiên không đáng mua đầu của ngươi nữa! Bất quá cũng không biết ngươi là may mắn hay xui xẻo, Trường Sinh Kiếm chúng ta vừa có người tìm được truyền nhân của Thái Thượng Đạo, cùng hắn nói chuyện buôn bán, bộ pháp quỷ thần khó lường kia, chính là Trường Sinh Kiếm chúng ta cần, vì thế thậm chí đáng giá trảm lục cảnh xuất thủ...

Nói đến chỗ này, hắn nhẹ giọng cười nói:

- Chúc mừng ngươi, lần này cuối cùng tránh không khỏi!

- Cầm Tiêu Dao Kinh đổi một bộ Trường Sinh Phù?

Ánh mắt Phương Hành lẫm liệt, Thái Thượng Tiêu Dao Kinh kia trân quý bực nào, Lữ Phụng Tiên, hoặc nói Lữ Tiêu Dao hiện tại, bỏ được cho đối phương?

Bất quá khi nhìn thấy ánh mắt hài hước của kiếm sĩ mặt quỷ, hắn cũng hiểu rõ ra.

Chỉ sợ không phải Lữ Tiêu Dao chịu cho bọn họ, mà là không còn cách nào khác!

Đám người này xuất quỷ nhập thần, tinh tu thuật giết người, có thể nói khó lòng phòng bị, nếu bọn họ tìm được Lữ Tiêu Dao, bây giờ lại nằm trong loại trạng thái này, chỉ sợ Lữ Tiêu Dao cũng khó chống lại, muốn không giao Tiêu Dao Kinh ra cũng không thể nào...

- Vậy hắn đã mua Trường Sinh Phù của ta, các ngươi trực tiếp chém trường sinh của ta là được, hiện tại tìm ta nói chuyện sinh ý gì nữa?

Phương Hành nghiêng đầu, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía kiếm sĩ mặt quỷ.

Kiếm sĩ mặt quỷ cười nói:

- Cùng hắn buôn bán là một chuyện, cùng Phương đạo hữu buôn bán lại là chuyện khác, ha ha, mặc dù chúng ta cần thân pháp kia, nhưng pháp môn trên người ngươi chúng ta cũng cảm thấy hứng thú, hôm trước ngươi và hắn đại chiến, từng thấy ngươi thi triển một loại thân pháp, ẩn thân hư không, xuất quỷ nhập thần, có chút ý tứ, liền hiện thân cùng ngươi thương lượng, truyền nhân Thái Thượng Đạo đã mua Trường Sinh Phù của ngươi, tại sao ngươi không giao ra pháp môn kia, mua Trường Sinh Phù của hắn? Kể từ đó, hai người các ngươi tranh phong mới có thể coi như công bằng...

- Ai yêu, như vậy thật đúng là công bằng nha, hắn mua ta một đạo Trường Sinh Phù, ta lại mua hắn một đạo Trường Sinh Phù, như vậy tương đương với hai ta cái gì cũng không mua được, Trường Sinh Kiếm các ngươi lại không tốn sức được hai pháp môn lợi hại đúng không?

Phương Hành là ai, vừa nghĩ liền nhìn ra chủ ý của Trường Sinh Kiếm, khinh bỉ nói.

- Hoặc là đồng thời chém hai người các ngươi, đối với Trường Sinh Kiếm chúng ta mà nói cũng không phải việc khó gì!

Kiếm sĩ mặt quỷ nhàn nhạt mở miệng, khẩu khí to lớn.

Đồng thời chém mình và Lữ Tiêu Dao?

Trường Sinh Kiếm ở đâu ra lực lượng hùng hậu như vậy...

- Các ngươi nói cái gì nhất trảm nhị trảm, là cái gì vậy?

Trầm mặc nửa ngày, Phương Hành cau mày, mở miệng hỏi.

Kiếm sĩ mặt quỷ cũng không gạt hắn, khẽ cười nói:

- Ngươi chỉ cần nhớ kỹ, ở trong tư liệu của Trường Sinh Kiếm chúng ta, thực lực của ngươi bây giờ được cho là ở giữa trảm tứ cảnh và trảm ngũ cảnh, truyền nhân Thái Thượng Đạo thì nhiều nhất chỉ có thực lực không đến trảm tứ cảnh, hơn nữa trong Trường Sinh Kiếm chúng ta, là có cường giả trảm lục cảnh, nếu bọn họ xuất thủ, trảm giết hai người các ngươi, kỳ thật không tính là chuyện quá khó khăn!

Hắn thấy Phương Hành nhẹ gật đầu, một bộ như có điều suy nghĩ, lại thật lâu không mở miệng, liền cười lạnh, nhẹ nhàng thở dài nói:

- Phương đạo hữu, cũng đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, đừng nói Trường Sinh Kiếm trảm lục cảnh xuất thủ, ngay cả Trường Sinh Kiếm trảm tứ cảnh và trảm ngũ cảnh mang theo Trảm Ngũ Sát Trận tới, cũng không phải ngươi có thể gánh được, huống hồ Trường Sinh Kiếm làm việc, không gì kiêng kỵ, coi như ngươi có thể trốn qua lần một lần hai, nhưng những người bên cạnh ngươi, hoặc tất cả những người có quan hệ tới ngươi, đều không có thể tránh thoát, ta là thấy pháp môn của ngươi rất phù hợp công pháp của Trường Sinh Kiếm chúng ta, mới cho ngươi một cơ hội, hi vọng ngươi suy nghĩ thật kỹ, công pháp và bằng hữu...

Mũi kiếm nhẹ nhàng gõ đầu Thần Tú một cái, ha ha nói:

- Cái nào quan trọng hơn...

Thái độ đã rất rõ ràng, đầu tiên là cho thấy thực lực và nội tình của Trường Sinh Kiếm, lại dùng Tiểu hòa thượng Thần Tú làm uy hiếp, không lo ngươi không giao!

Ánh mắt u lãnh của kiếm sĩ mặt quỷ rơi vào trên mặt Phương Hành, dường như ăn chắc hắn rồi.

Trong lòng hắn đã nghĩ kỹ mấy đối sách, muốn làm cho Phương Hành giao ra pháp môn kia.

Thân là đệ tử Trường Sinh Kiếm, hắn minh bạch bộ pháp kia của Phương Hành tác dụng lớn như thế nào, nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ tới, hắn còn chưa nói hết, Phương Hành đã lấy ra một ngọc bài, chạm lên trán của mình một cái, một đạo thần niệm bay vào trong ngọc bài, giơ tay ném cho hắn, động tác nhanh nhẹn, nói thẳng:

- Được rồi được rồi, thả người đi!

- Ách...

Kiếm sĩ mặt quỷ nhận được ngọc bài, cả người ngây dại, ngay cả nữ tu sĩ bên cạnh hắn cũng ngây dại.

Bọn họ nhìn thấy Phương Hành và Lữ Phụng Tiên ác chiến sử dụng Quỷ Già Nhãn, kinh động như gặp thiên nhân, liền hạ quyết tâm muốn đoạt đạo pháp môn này, lúc trước lặng lẽ chui vào Ma Uyên, vây công đám người Kim Ô, mặc dù bởi vì Kim Ô và đệ tử Đại Tuyết Sơn đều nổi danh trên bảng Trường Sinh Kiếm, nhưng một ý khác, là muốn bắt bọn họ bức Phương Hành giao ra pháp môn kia, bây giờ quanh co lòng vòng, cuối cùng đi thẳng tới mục đích kia, nhưng ai có thể nghĩ đến, phí khí lực lớn như vậy, kết quả lại dễ dàng như thế?

Uy... tôn trọng thành quả lao động của bọn hắn một chút được không, tốt xấu gì cũng phải biểu hiện ra chút do dự chứ?

Giống như ném rác rưởi ném pháp môn qua, bảo chúng ta làm sao tin ngươi...

Chương 812: Ngược sát Kim Đan như đánh chim

- Pháp môn là chết, hòa thượng là sống, tiểu gia chưa bao giờ để ý những vật ngoài thân này, cho các ngươi lại không mất một miếng thịt của ta, trước đây các ngươi cũng nhìn được, ở bên ngoài Ma Uyên, tiểu gia vì xả giận, kinh văn bí truyền của Thái Thượng Đạo cũng truyền ra ngoài, ngươi còn sợ ta cho ngươi pháp môn giả sao? Là thật hay giả tự mình phân biệt, sau đó tranh thủ thời gian thả người...

Đối phương sửng sốt, Phương Hành lại uể oải phất tay, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, một bộ không nhịn được.

- Sư huynh, hắn là đang đùa chúng ta sao?

Nữ tử nhịn không được nhíu mày, thấp giọng nhìn kiếm sĩ mặt quỷ hỏi.

Kiếm sĩ mặt quỷ sắc mặt âm trầm, nhất thời không có mở miệng, mà lạnh lùng cầm ngọc bài lên, kỹ càng điều tra.

Nửa ngày sau, sắc mặt hắn lại cổ quái ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu kín nhìn về phía Phương Hành.

- Quả nhiên là giả!

Nữ tử biến sắc, rút kiếm chỉ Thần Tú, dọa Thần Tú vội vàng rụt cổ.

- Là... thực...

Kiếm sĩ mặt quỷ lại vội vàng đưa tay, ngăn động tác của nữ tử, cười khổ nói:

- Kia đúng là pháp môn Quỷ Già Nhãn thật...

Thậm chí so với pháp môn mà truyền nhân Thái Thượng Đạo cho chúng ta còn đáng tin cậy hơn, không chỉ khẩu quyết chân thực, pháp môn còn hoàn chỉnh... dù dùng năng lực của ta, cũng có thể phân biệt ra được pháp môn này là thật hay giả, trừ khi tu vi của hắn cao hơn ta quá nhiều, tiện tay có thể biên ra một pháp quyết giả lừa gạt ta, bất quá nếu như vậy, ta cũng có chơi có chịu...

- Cái này...

Nữ tử choáng váng, ánh mắt nhìn Phương Hành không biết nói cái gì cho phải.

Trong nội tâm nàng cơ hồ đang gầm thét:

- Ngươi là kẻ ngu sao? Pháp môn trọng yếu như vậy cũng tùy tiện giao ra?

Ngược lại là Phương Hành, ngồi ngay ngắn ở trên tảng đá, một bộ thẳng thắn vô tư:

- Ta đã cho pháp môn, các ngươi đến tột cùng có giao người hay không?

Trực tiếp chiếu tướng!

Ánh mắt Phương Hành trêu tức, nhìn một nam một nữ kia, hình như đang chờ bọn hắn nuốt lời.

Kiếm sĩ áo bào trắng trầm mặc nửa ngày, cuối cùng nhàn nhạt mở miệng:

- Phương đạo hữu quả nhiên hào phóng...

- Sư huynh, không thể tin hắn...

Nữ tu thấp giọng mở miệng, tựa hồ có chút cấp bách.

Kiếm sĩ mặt quỷ lại khoát tay áo, cười nhạt nói:

- Vô luận là Bạch Ngọc Kinh dùng phù chiếu danh khắp thiên hạ, hay Trường Sinh Kiếm ẩn trong bóng tối bán Trường Sinh Phù, có thể kéo dài được chính là hai chữ tín dự, đã đáp ứng Phương đạo hữu thả người, nếu nuốt lời, sau khi trở về chắc hẳn Kiếm chủ cũng không tha chúng ta, thôi, ta nhận pháp môn này, Trường Sinh Phù của truyền nhân Thái Thượng Đạo cũng coi như ngươi mua lại, đáp ứng ngươi thả người sẽ không nuốt lời, Phương đạo hữu, lần này hợp tác vui vẻ, hi vọng lần sau không nên quá sớm tiếp nhận Trường Sinh Phù của ngươi!

Nói xong hắn ném một lệnh bài màu trắng về phía Phương Hành, Phương Hành nhận lấy, thấy là lệnh phù chất liệu giống như Bạch Ngọc Lệnh, hình dạng thanh kiếm nhỏ, phía trên dùng pháp lực khắc hai chữ "Thái Thượng", quỷ bí sâm u.

Thời điểm Phương Hành dò xét lệnh bài, kiếm sĩ mặt quỷ cười cười, hai tay đẩy ra, lực đạo hùng hồn đẩy Thần Tú về phía trước, sau đó hai tay mở ra, giống như đại điểu lao lên không trung.

- Thả người!

Người còn ở trên không trung lúc, hắn đã hét lớn một tiếng, đệ tử Trường Sinh Kiếm ẩn tàng ở trong hư không kéo một nữ tử ra, dung mạo tiều tụy, trên người dán rất nhiều cấm chế, ánh mắt phẫn hận như phun lửa, chính là Vương Quỳnh trước kia bị bắt.

Kiếm sĩ mặt quỷ cũng coi như giữ lời thả người.

Đương nhiên, hắn cũng dùng chút thủ đoạn, ném Vương Quỳnh bay tới, khiến cho Phương Hành không thể không đi đón, mà đám đệ tử Trường Sinh Kiếm bọn họ thì nhanh chóng tế ra pháp khí, ở sau lưng hóa thành hai đại cánh, lên như diều gặp gió, ẩn nấp rút đi...

Trong Ma Uyên, pháp tắc không trọn vẹn, ngự không không dễ dàng như ngoại giới, ngay cả Phương Hành, ngoại trừ thời điểm vội vã đi đường, sẽ hiển hóa ra Kiếm Ma Đại Dực bay lượn một đoạn, thì bình thường cũng phải ngoan ngoãn dựa vào hai cái chân, dù sao Kiếm Ma Đại Dực uy lực đáng sợ, tiêu hao pháp lực cũng hết sức kinh người, dùng để ác chiến còn được, nếu dùng đi đường, thì ngay cả hắn cũng chống đỡ không được bao lâu.

Mà đệ tử Trường Sinh Kiếm, hiển nhiên là đã sớm mưu đồ rõ ràng, dùng pháp bảo phi hành lại thêm thủ đoạn ẩn nấp hư không, thật đúng là đến vô tung, đi vô ảnh, hơn nữa bọn họ tính tới Phương Hành có khả năng không cam lòng truy kích, trước khi lui còn dùng vô số linh phù, cấm chế, lặng yên không tiếng động bố trí ở trong không trung, chỉ cần Phương Hành đuổi theo, tất sẽ đụng vào...

Bố trí như vậy, đã có thể nói cực kỳ cẩn thận rồi!

Chỉ là bọn hắn không nghĩ tới, Phương Hành không có đuổi theo bọn hắn.

Hắn tiếp nhận Vương Quỳnh, sau đó tiến lên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đá Tiểu hòa thượng Thần Tú một cước, lúc này mới đứng lại, mắt nhìn viễn không, lúc này thích khách Trường Sinh Kiếm đã rút lui mấy ngàn trượng, dù liều mạnh truy cũng không kịp, hơn nữa bọn họ thi triển pháp môn quỷ dị, ẩn nấp vào hư không, ánh mắt nhìn đi, không trung xanh như mới rửa, căn bản ngay cả nửa cái bóng người cũng nhìn không thấy...

- Hỗn đản, tiểu gia có bốn hận, một hận là giết ta, hai hận là giết bằng hữu ta, ba hận là uy hiếp ta, bốn hận là cướp đồ vật của ta...

Phương Hành đứng nghiêm hư không, thanh âm trầm thấp:

- Các ngươi lấy được cả bố, còn muốn trốn?

Đối mặt với một mảnh hư vô, vắng vẻ không người, hắn vận chuyển pháp nhãn thuật, vạn dặm hư không đều ở dưới đáy mắt.

Sau một khắc, hắn thúc giục Âm Dương Thần Ma Giám, đáy mắt có hai phù văn xuất hiện, trong hư không phàm là người có sóng linh khí, tất cả đều bị nắm giữ.

Sau một khắc, hắn thình lình thi triển Ma Tướng ba đầu sáu tay, khuôn mặt giữa nhất, trên trán mở ra mắt dọc, phá hư nịnh, thấy chân ý, đệ tử Trường Sinh Kiếm đang tiềm hành ở trên không trung, mượn vân khí che lấp thân hình, hay ngự không rời đi… đều nhìn rõ rõ ràng ràng.

- Đều lưu lại cho ta đi!

Phương Hành nghiêm nghị quát, chấn động khắp nơi, cũng kinh động đến vô số tu sĩ núp ở trong bóng tối theo dõi.

Trường Sinh Kiếm vừa ra, các tu sĩ đều tránh lui, nhưng không đi xa, đều đang đợi nhìn Trường Sinh Kiếm và ma đầu kia liều mạng, ai thắng ai thua.

Bây giờ xem ra, ma đầu kia lại giống như thua đến ngay cả quần lót cũng rơi mất!

Đồng bạn bị người khống chế, pháp môn bị người cướp đi, đệ tử Trường Sinh Kiếm thì thong dong rút lui.

Đây cơ hồ là nghiền ép nghiêng về một bên!

Mà trước đó tiểu ma đầu còn thu hồi hung tính, ôn thuần giống như con mèo nhỏ, bị người nắm mũi dẫn đi.

Bây giờ lại bày ra vẻ hung ác điên cuồng, làm cho người cảm thấy có chút buồn cười...

Đương nhiên, một giây sau bọn họ liền không cười được!

Đối mặt đệ tử Trường Sinh Kiếm đã trốn vô tung vô ảnh, tiểu ma đầu kia từ phía sau lưng rút ra một pháp bảo, các tu sĩ giật mình, coi tưởng tiểu ma đầu lấy ra thứ gì lợi hại lật bàn, nhưng nhìn kỹ, chỉ thấy phía dưới là một cây côn chia ba nhánh, hai đầu cột dây thừng, ở giữa dây thừng còn có một miếng da thú...

Con mẹ nó, pháp bảo cái rắm, đây không phải một cái ná cao su sao?

Dùng ná cao su đùa nghịch uy phong gì, muốn bắn chim hả giận sao?

Thời điểm các tu sĩ còn chưa kịp chửi ầm lên, tiểu ma đầu đã xuất thủ.

Từ trong túi lấy ra một viên đá, kéo ná, nhẹ buông tay, viên đạn như lưu tinh.

Oanh!

Viên đạn kia bay quá nhanh, nháy mắt ngàn dặm, tiểu ma đầu vừa buông tay, ở ngoài ngàn dặm đã có tiếng nổ tung.

Chỉ thấy một tiếng ầm vang, không trung xa xa xuất hiện hồng vân, ánh lửa kinh người bay lên, ở giữa còn kèm theo một nữ tử kêu thê thảm, sau đó chỉ thấy một người thân hình bắt lửa từ trong mây rơi xuống, không rõ sống chết...

Tiểu ma đầu thì không ngừng xuất thủ, thời điểm viên đạn thứ nhất bay ra ngoài, viên thứ hai đã lên nòng.

Lần nữa kéo ná, viên đạn bay vút, đánh vào trong hư không.

Bành!

Thiểm điện che kín hư không, phảng phất như nơi đó xuất hiện lôi kiếp, hơn nữa trong phạm vi lôi kiếp bao phủ, chừng bảy tám người hét thảm, như mưa từ không trung ngã xuống, lộp bộp lộp bộp, giống xuống mưa người...

Tất cả tu sĩ vây xem đều sợ ngây người.

Đây là pháp bảo bực nào?

Viên đạn như lưu tinh, ngược sát Kim Đan như bắn chim!

Những cái kia đều không phải Kim Đan bình thường, mà là Trường Sinh Kiếm dùng chiến lực cường hoành nổi tiếng Thần Châu!

Thời điểm đối mặt bọn hắn, ngay cả Thần Tử Trung Vực cũng phải nhượng bộ ba phần!

Khi nào bị người dễ dàng ngược sát như vậy?

Trong lúc khiếp sợ, tiểu ma đầu đã kéo ná cao su lần thứ ba, nhắm về phía một đỉnh núi ở ngoài ba ngàn dặm!

Mà trên đỉnh núi kia, kiếm sĩ mặt quỷ cảm thấy mình bị khí cơ phong tỏa, bất đắc dĩ hiển hóa ra thân hình, hắn cũng đổ mồ hôi trán, thân hình cứng ngắc, bị ná cao su nhằm vào, bộ dáng phóng khoáng tự do vừa rồi tiêu tán vô hình, như có chút cảm giác cô lẻ đáng thương, giương mắt nhìn về phía sư muội của mình và đệ tử Trường Sinh Kiếm bị đánh rơi, hắn ngay cả một cử động cũng không dám...

- Trả lại ngươi khối ngọc giản này, thả ta rời đi được chứ?

Hắn đột nhiên mở miệng, thanh âm truyền ba ngàn dặm, rõ ràng truyền vào trong tai Phương Hành và các tu sĩ.

Câu nói này khiến cho các tu sĩ cảm thấy kinh ngạc: Trường Sinh Kiếm... đang nhận thua sao?

Mà đối mặt hắn cầu xin tha thứ, thanh âm của Phương Hành càng lạnh lùng nghiêm nghị hơn:

- Trở về!

Lúc này thân hình hắn đã lên tới không trung, phía sau hai Kiếm Ma Đại Dực giương động, nâng thân thể của hắn, ở trên cao nhìn xuống, khiến cho kiếm sĩ áo bào trắng kia muốn tránh cũng tránh không được, dù hắn trốn ra sau núi cũng không thoát được tầm ngắm.

Chương 813: Trường Sinh Kiếm cùng Bạch Ngọc Kinh

- Phiền phức lớn rồi, thua cũng không sao, nhưng nếu thân phận bại lộ, để người biết ta vào Trường Sinh Kiếm, vậy ngay cả gia tộc cũng sẽ hổ thẹn, chỉ có thể liều, Phương Hành, ma đầu, ta ép ở lại Kim Đan cảnh, lại mai danh ẩn tích, ở trong Trường Sinh Kiếm ma lệ mười năm, đạt tới trảm tứ cảnh, Nguyên Anh cũng không biết giết bao nhiêu, không tin ngươi thật có thể cưỡng ép được ta.

Kiếm sĩ mặt quỷ lộ vẻ ngoan ý, một hơi sau, ánh mắt ngưng tụ, thân hình lóe lên, trốn vào trong sơn phong.

- Sưu sưu sưu…

Hắn thình lình thi triển Ngũ Hành độn thuật, trong nháy mắt ẩn thân ở giữa nham thạch, trong nháy mắt thì gửi thân ở trong cây cối, trong nháy mắt lại xông vào trong tầng mây… đủ loại xê dịch biến hóa, thân hình vọt về phía Phương Hành, rõ ràng là đang thôi diễn pháp môn của Trường Sinh Kiếm đến cực hạn, tới kéo gần khoảng cách với Phương Hành, mưu cầu chiến một trận, thời điểm ná cao su của Phương Hành hiển lộ thần uy, hắn liền biết mình quay người đào tẩu là hẳn phải chết, cho nên hạ quyết tâm, muốn tiếp cận Phương Hành trước, sau đó cùng hắn cận thân chiến một trận, giành một chút hi vọng sống cho mình.

Người thiện đánh xa nhất định không sở trường đánh gần, đây là một đạo lý!

Chỉ tiếc, đối mặt với lựa chọn của hắn, Phương Hành lại cười lạnh, ở dưới mắt dọc quan sát, thân pháp xê dịch của kiếm sĩ mặt quỷ đều bị hắn khống chế, rõ như lòng bàn tay:

- Nếu là Lữ Tiêu Dao thi triển loại thân pháp kia, còn có chút khó đối phó, dù sao cũng là bản lĩnh thật sự, mà các ngươi chỉ dùng pháp môn che đậy khí tức, so sánh với Quỷ Già Nhãn chính là cặn bã, cũng dám khoe khoang?

Kiếm sĩ áo bào trắng đang nhanh chóng tiếp cận, cách Phương Hành đã không tới ngàn dặm, Phương Hành thì kéo ná cao su, chậm chạp không bắn.

Kiếm sĩ áo bào trắng còn tưởng thân pháp của mình mê hoặc được ánh mắt của tiểu ma đầu kia, trong lòng mừng thầm: Có hi vọng!

- Sưu!

Khoảng cách ngàn dặm, ở trong mắt bọn họ, cũng không xa hơn một dặm của phàm nhân bao nhiêu.

Một phen bất kể tiêu hao pháp lực xê dịch chuyển hóa, kiếm sĩ mặt quỷ đã vọt tới cách Phương Hành trăm dặm, thân hình trốn vào trong một hồ lớn, quyết định độn xuống thủy mạch, sau đó ra sau lưng Phương Hành ám sát.

Nhưng lúc này, Phương Hành lại xuất thủ, "Sưu" một tiếng, viên đạn bay ra, nổ tung ở trong hồ.

Bọt nước vạn trượng, lực lượng cuồng bạo trùng kích, khiến cho kiếm sĩ mặt quỷ bị xung kích lên không trung.

Nhưng hắn không có thụ thương, một kích này của Phương Hành giống như đánh lệch, chỉ đánh vào trong hồ, lại không đánh ở trên người hắn, hắn thân ở trên không trung, lập tức cải biến chủ ý, Trường Sinh Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm ý trực chỉ Phương Hành, tựa như muốn thừa dịp Phương Hành mới bắn xong, chưa kịp lấy ra viên khác, trực tiếp thi triển pháp môn ám sát vô thượng của Trường Sinh Kiếm, trong chớp mắt lấn đến gần, trảm đối phương dưới kiếm.

Nhưng ý nghĩ cũng chỉ có thể là ý nghĩ, ý niệm trong đầu còn chưa chuyển qua, hắn chỉ thấy một bóng đen lao đến mình.

Rõ ràng một khắc trước ma đầu kia còn ở ngoài trăm dặm, giờ khắc này lại vọt tới trước người mình.

- Trường Sinh Tam Kiếm …

Kiếm sĩ mặt quỷ ở thời khắc này liều mạng kêu to, Trường Sinh Kiếm xuất thủ.

Nhưng thân hình hắn đột nhiên cứng đờ, một cái tay đã bóp lấy cổ hắn, sau đó nâng lên.

Phương Hành đánh hắn bay lên không trung, thân hình lập tức lấn đến gần, đưa tay tóm lấy cổ của hắn, một loạt động tác như nước chảy mây trôi, gọn gàng mà linh hoạt, chân đạp hư không, kiếm sĩ mặt quỷ bị hắn bóp cổ, ở dưới tình huống pháp lực xâm nhập kỳ kinh bát mạch, căn bản tranh không thoát được, như chó chết bị hắn nhấc lên, ném xuống đất, đạp tới một cước.

- Hiện tại nói cho tiểu gia, Trường Sinh Kiếm các ngươi đến tột cùng là thứ gì đi!

Phương Hành cúi người lột mặt nạ, nhìn ánh mắt đối phương, thấp giọng hỏi.

Dưới mặt nạ, rõ ràng là một khuôn mặt trẻ tuổi, dung nhan tuấn mỹ, nhìn tu vi, thình lình cũng bước vào Kim Đan viên mãn, bất quá vô luận là khí huyết hay pháp lực đều không bằng Vương Quỳnh, nhưng bàn về thủ đoạn giết người, người này lại từng ẩn ở trong bóng tối, một kiếm tất sát, chớp mắt khống chế Vương Quỳnh.

- Huynh đài, thật muốn đối địch với Trường Sinh Kiếm sao?

Sau khi bị bắt, trên mặt người này thình lình không có kinh hoảng, trầm thấp thở dài, giương mắt hỏi.

- Là Trường Sinh Kiếm các ngươi muốn đối địch với ta!

Phương Hành gõ Long Văn Hung Đao lên đầu hắn, cười nói:

- Trước khi tới tìm ta, các ngươi thật không có tìm hiểu qua nội tình của tiểu gia?

- Trường Sinh Kiếm không dễ chọc!

Thanh niên nghiêm túc nói, liền ngậm miệng, không còn giải thích cái gì.

- Chúng ta chặn đường cướp của càng không dễ gây!

Phương Hành thấy thái độ của hắn, liền biết rất khó cường ngạnh ép hỏi ra cái gì, cũng không nói nhảm, đá hắn về phía Tiểu hòa thượng Thần Tú, sau đó đưa mắt liếc ra hiệu, Thần Tú hiểu ý, xoa tay xông tới

Bàn về thẩm vấn, đại khái trên đời này không ai càng am hiểu hơn Thần Tú.

Tay ấn vào cái trán của thanh niên, sau đó tụng kinh, thần thức chui vào thức hải.

- Ngươi… ngươi muốn làm gì?

Thanh niên vốn cho rằng sẽ có một phen nghiêm hình bức cung, nhưng không nghĩ tới, lại là tiểu hòa thượng kia xông lên, nhất thời tâm tư kinh hãi, ẩn ẩn cảm thấy có chút không ổn, muốn giãy dụa, nhưng giãy giụa như thế nào cũng không được, bị Thần Tú xâm nhập thức hải.

Phương Hành thì đi qua nhìn Sở Từ và con lừa, phái hiện hai người không có việc gì, lúc ấy Trường Sinh Kiếm vây bọn hắn, Tiểu hòa thượng Thần Tú cơ linh, lập tức thi triển thần thông Phật môn bảo vệ hai người, nhưng thời điểm hắn uy phong lẫm liệt, muốn hiển lộ bản lĩnh của Tứ đương gia, lại bị một nữ tử cởi quần áo chấn chảy máu mũi, nhấc tay đầu hàng

Càng mất mặt là, lúc đầu người ta còn muốn thi triển mị thuật, kết quả còn chưa kịp thi triển, hắn đã quỳ!

Lại nhìn Vương Quỳnh, nàng đang nằm ngủ say.

Trước đó nàng bị một kiếm xuyên ngực, lại bị rất nhiều cấm chế, thương thế quả thực không nhẹ, lúc ở trong tay đối phương, nàng này cũng cương liệt, cắn răng cũng phải gìn giữ thanh tỉnh, nhưng thời điểm được Phương Hành tiếp nhận, lại lập tức yên lòng, chìm vào ngủ say, hình như cảm thấy chỉ cần gặp được tiểu ma đầu này, sẽ cực kỳ an toàn, mình không cần vất vả gắng gượng.

- Quy y ngã phật, độ Bỉ Ngạn…

Là tu sĩ Kim Đan cảnh, quá trình độ hóa thanh niên này càng nhanh hơn lúc trước độ hóa Lữ Mỹ Mỹ, theo Tiểu hòa thượng Thần Tú hét lớn một tiếng, Phương Hành biết đã thành, chắp tay sau lưng chạy tới, chỉ thấy thanh niên kia hình dung thánh khiết, quỳ rạp xuống đất, hai tay hợp thành chữ thập, một bộ thành tín, sắc mặt Thần Tú thì có chút khô bại, ngồi xếp bằng ở trên mặt đất chậm rãi thổ tức

- Được không?

Phương Hành chạy tới hỏi một câu.

Tiểu hòa thượng Thần Tú còn chưa đáp, thanh niên nam tử kia đã quỳ gối:

- Đệ tử Khương Lăng Hư tham kiến sư bá!

- Ôi nha, không cần đa lễ,

Loại thái độ này, làm cho Phương Hành cảm giác nhìn mà than thở.

Nói đến tu luyện thần thức và khống chế, Phật môn thật có thể nói đăng phong tạo cực.

- Ngươi đến tột cùng là ai?

Phương Hành suy nghĩ một chút, trước hỏi vấn đề thứ nhất.

Thanh niên nam tử không chút do dự đáp:

- Vãn bối là đệ tử của Khương gia chi thứ

Khương Lăng Hư ở Thần Châu Trung Vực, bình thường ở trong Trường Sinh Kiếm chỉ dùng tên Tứ Trảm Trường Hồng gặp người, đây cũng là lựa chọn của phần lớn đệ tử Trường Sinh Kiếm, bỏ đi chân thân, để tránh tiết lộ!

- Trung Vực Khương gia?

Nghe được bốn chữ này, Phương Hành ngẩn ngơ.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, sát thủ Trường Sinh Kiếm rõ ràng đến từ Khương gia, một trong Trung Vực Bát đại thế gia!

Mặc dù là con cháu chi thứ, nhưng thân phận cũng không thể coi thường!

Người thân phận bực này, lại đi vào Trường Sinh Kiếm, làm một thích khách còn không tính đỉnh phong?

- Sư bá không cần kinh ngạc, người trong thế gia chúng ta làm lựa chọn này cũng không ít, mới vừa rồi nữ tử bị ngươi bắn giết kia, mặc dù chưa từng ở trước mặt ta đề cập tới thân phận chân chính của nàng, nhưng ta đã đoán được, hẳn là đệ tử chân truyền Bạch Điệp của Trung Vực Ly Hận Thiên, đệ tử đại tông môn hoặc thế gia xuất thân bất chính giống chúng ta, phàm là muốn mài giũa võ pháp, cầu tinh tiến hơn một bước, không biết có bao nhiêu, đều chọn gia nhập Trường Sinh Kiếm, bằng vào ta biết, các Thần Tử Đạo Tử của Trung Vực, cũng có không ít gia nhập tổ chức này!

Khương Lăng Hư nhẹ giọng mở miệng giải thích, lại làm cho Phương Hành và Tiểu hòa thượng Thần Tú có chút ngây người.

Vốn cho rằng Trường Sinh Kiếm là một tồn tại giống như tông phái, hiện tại xem ra, đây chẳng lẽ là liên minh Chiến Tu?

- Bỏ đi thân phận đệ tử đại gia tộc không làm, các ngươi gia nhập Trường Sinh Kiếm làm gì?

Phương Hành cũng có chút khó có thể lý giải.

- Cơ hội và ma luyện!

Khương Lăng Hư đáp rất dứt khoát, nói khẽ:

- Gần mấy trăm năm nay, từ khi cỗ Huyền Quan thứ nhất rơi xuống Thần Châu, các gia tộc bắt đầu cố ý bồi dưỡng chiến tu, không còn dùng cảnh giới làm cân nhắc duy nhất, mà là nhìn thực lực đấu pháp, tục truyền là vì chống cự thiên địa đại kiếp ở tương lai! Mà chiến tu lại khác biệt tu sĩ bình thường, không chỉ tiêu hao tài nguyên quá lớn, còn cần vô số chém giết và đấu pháp, sinh sinh mài luyện ra, chúng ta tiến vào Trường Sinh Kiếm, một là vì trong này có rất nhiều pháp môn võ đạo, hai là vì thu hoạch càng nhiều kinh nghiệm chém giết, đương nhiên, cũng hy vọng có thể đạt được Trường Sinh Kiếm Chủ tự mình chỉ điểm!

- Trường Sinh Kiếm Trường Sinh Kiếm…

Phương Hành chau mày, thì thào niệm hai câu, thấp giọng hỏi:

- Vậy Trường Sinh Kiếm đến tột cùng tính là cái gì, có năng lực lớn như vậy sao?

- Trường Sinh Kiếm, trên thực tế là mặt tối của Bạch Ngọc Kinh, Bạch Ngọc Kinh dùng phù chiếu danh khắp thiên hạ, đại biểu cho khí vận chính đạo của Thần Châu, nhưng trên thực tế, nó kinh khủng hơn là ở mặt tối, Trường Sinh Kiếm! Bạch Ngọc Kinh ra phù chiếu, dẫn dắt thiên hạ quần tu phụng chiếu trừ ma vệ đạo, sau đó đến Bạch Ngọc Kinh nhận lấy thù lao, nhưng Trường Sinh Kiếm thì đối mặt với người trong thiên hạ bán ra Trường Sinh Phù, cường giả nổi danh thế gian đều có giá ở Trường Sinh Kiếm, ai mua Trường Sinh Phù của người này, Trường Sinh Kiếm sẽ thay ngươi giết đối phương.

Khương Lăng Hư đáp rất bình thản, lại làm cho Phương Hành kinh hãi.

Chương 814: Trảm cửu cảnh

Bạch Ngọc Kinh, thân là thủ lĩnh của Nam Vực Thần Châu, danh khắp thiên hạ, hạo nhiên chính khí, ai nghĩ đến nó thình lình còn có một mặt âm u, vậy mà khống chế tổ chức thích khách lớn nhất thế gian? Càng khiến người ta không nghĩ tới là, tổ chức thích khách này lại có mị lực như thế, đệ tử đại tông đại phái của Trung Vực đều bị hấp dẫn tới, thay nó hiệu lực, liên tưởng đến Trường Sinh Kiếm nhiều cao thủ, lại nghĩ tới thủ đoạn lạnh lùng chém giết của bọn họ, thật để Phương Hành không thể không cẩn thận...

- Trong Trường Sinh Kiếm các ngươi, người lợi hại nhất là ai?

Trầm mặc nửa ngày, Phương Hành thấp giọng hỏi, muốn chuẩn bị một chút.

Khương Lăng Hư trầm tư nửa ngày mới nói:

- Trong Trường Sinh Kiếm, ít có người dùng tướng mạo thực gặp người, theo ta biết, bây giờ trong tổ chức Trường Sinh Kiếm, thích khách Kim Đan cảnh mạnh nhất tên là Song Sinh Tử, cũng không biết là tên thật hay giả danh, thực lực của người này, nghe nói đã đạt đến nửa bước trảm thất cảnh, hơn nữa dưới hắn còn có ba người, đạt đến Kim Đan trảm lục cảnh, mà tu sĩ trảm ngũ cảnh và trảm tứ cảnh, thì không biết có bao nhiêu, rất nhiều người kỳ thật chỉ ở trong Trường Sinh Kiếm tiếp nhận một hai đạo kiếm phù, cũng có người mỗi một lần vào Trường Sinh Kiếm, đều sẽ dùng thân phận khác nhau nhận phù, cho nên rất khó có một đánh giá chính xác, đại khái chỉ có Trường Sinh Kiếm Chủ mới hiểu được rõ ràng!

- Trảm lục trảm thất...

Phương Hành nhíu mày:

- Đây là loại cảnh giới gì, vì sao ta chưa nghe nói qua?

Khương Lăng Hư nghe vậy, liền tinh tế giải thích:

- Đây là một loại phân chia thực lực, tên Trảm Đạo cảnh, cảnh này chỉ có Chiến Tu truy cầu lực lượng mới sẽ để ý, ở trên con đường tu hành bình thường là không tồn tại, mới đầu đưa ra phân chia cho cảnh giới này, là quái thai năm đó ở Thần Châu một kiếm trảm thất anh, hơn 700 năm trước, hắn hoành không xuất thế, thôi diễn Chiến Tu chi đạo đến cực hạn, thế nhân đều sợ hãi thán phục, gặp qua chiến lực cường hoành, vượt cấp giết người, nhưng chưa từng thấy qua vượt cấp giết người như chém dưa thái rau, mà quái thai kia nói, tu vi võ pháp của mình còn không siêu thoát cực hạn, ở Kim Đan cảnh, chí ít năm đó

Thái Thượng Đạo Phá Trận Tử tiền bối có thể sánh vai với hắn, hơn nữa trong hắn thôi diễn, cũng cho rằng mình ở đạo lý còn có thể lại đề thăng hai đại cảnh giới, cao nhất bị hắn xưng là trảm cửu cảnh. Chính là cực hạn của Kim Đan, mà hắn đánh giá với mình, thì chỉ hạn ở trảm thất cảnh!

- Quái thai một kiếm trảm thất anh?

Phương Hành hít vào một ngụm khí lạnh, mặc dù hắn xuất thân Nam Chiêm Bộ Châu, mà quái thai trong truyền thuyết kia đã tuyệt tích hơn bảy trăm năm, nhưng mấy chục năm tu hành, Phương Hành đã không chỉ một lần nghe nói qua chuyện của người này, từ vừa mới bắt đầu thập nhất thúc bồi dưỡng hắn thành Chiến Tu, đề cập tới người này, về sau Long Quân giảng giải đại thuật huyền bí, cũng đề cập tới hắn.

Bảy trăm năm trước, Huyền Quan thứ nhất còn chưa rơi xuống Thần Châu, thời điểm đó giới tu hành đều dùng cảnh giới làm phương pháp cân nhắc duy nhất, thậm chí rất nhiều người ở thời điểm này đều cho rằng vượt cấp khiêu chiến căn bản không thể được, là quái thai kia, một kiếm trảm thất anh, cho thấy sự thật đáng sợ khi Kim Đan chiến Nguyên Anh, ghi chép kia đến nay còn không ai có thể phá vỡ...

- Không sai, là Chiến Tu tự xưng đệ nhất nhân kia!

Khương Lăng Hư thấp giọng nói:

- Theo một số tiền bối bình phán, người kia đâu chỉ là ngàn năm khó gặp, quả thực là vạn năm khó gặp. Có thể so với viễn cổ Thánh Nhân, cũng từ hắn bắt đầu, các tu sĩ mới ý thức được, dù không hiểu luyện đan, không hiểu phù triện, không hiểu trận pháp, cũng có thể đi ra con đường của mình! Ai, chỉ tiếc, nghe nói lúc ấy hắn cưỡng ép cảnh giới, không đột phá Nguyên Anh, một lòng chỉ muốn theo đuổi Kim Đan trảm cửu cảnh, mà lúc đó thế nhân cũng cho rằng, bằng kinh tài tuyệt diễm của hắn, thực có khả năng đi ra một con đường tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, thậm chí có hi vọng đánh xuyên qua con đường thông tiên ngăn cách đã lâu kia, nhưng ai cũng không nghĩ đến, hành sự của hắn thực quá nghịch thiên, con đường này, còn chưa đi đến cuối cùng đã vẫn lạc...

Nói lên sự tích của quái thai kia, ngay cả Khương Lăng Hư cũng thuộc như lòng bàn tay.

- Chỉ bất quá, mặc dù quái thai kia vẫn lạc, nhưng hệ thống tu hành này lại lưu truyền xuống, rất được một số Chiến Tu tinh tu chiến pháp tôn sùng, Trường Sinh Kiếm là tổ chức truy cầu chiến lực, tự nhiên xem hệ thống này như khuôn vàng thước ngọc, mà ở trong mắt tu sĩ Trường Sinh Kiếm, giữa Kim Đan viên mãn và Nguyên Anh cảnh, còn có một Trảm Ngã cảnh, nghĩa là mỗi chém rụng một cái "mình", chiến lực sẽ càng mạnh mẽ hơn, chém rụng chín cái "mình", sẽ trở thành Kim Đan Chiến Tu xưa nay chưa từng có! Đương nhiên, cũng có người nói, Trảm Ngã cảnh kỳ thật là Trảm Anh cảnh, kết quả cân nhắc đơn giản nhất, là chém giết Nguyên Anh để chứng minh thực lực của mình, năm đó quái thai kia một kiếm trảm thất anh, cho nên tự xưng trảm thất cảnh, nếu hắn có thể một kiếm trảm cửu anh, sẽ xưng mình là trảm cửu cảnh...

Nói đến chỗ này, Khương Lăng Hư nhẹ giọng cười nói:

- Đương nhiên, thuyết pháp này có chút không đáng tin cậy, ở trong lý luận mà quái thai kia lưu truyền xuống, nếu như thật sự có thể đạt đến trảm cửu cảnh, vậy không chỉ riêng gì chém giết chín tên Nguyên Anh, hẳn là có thể làm đến vô địch Nguyên Anh cảnh, mà trong Trường Sinh Kiếm, cũng có rất nhiều người không tán đồng lý thuyết này, thực lực của Nguyên Anh tốt xấu lẫn lộn, xác thực không cách nào cân nhắc...

- Trảm Ngã cảnh...

Phương Hành nghe Khương Lăng Hư nói, cũng trầm mặc một lát, có chút nghẹn họng nhìn trân trối.

Hắn cũng là Chiến Tu, nhưng những thuyết pháp này, lại là lần đầu tiên nghe được, trong lòng có chút chấn kinh...

Hắn bây giờ là cao thủ hàng đầu trong Kim Đan cảnh, chém giết Nguyên Anh bình thường không nói chơi, thậm chí cảm giác ngay cả một hai Nguyên Anh đến vây công mình, cũng dám đấu một trận, thậm chí có phần thắng rất lớn, nhưng nếu bảy Nguyên Anh đến vây công mình, trong lòng sẽ rất bồn chồn, nhưng trong lý thuyết của Trường Sinh Kiếm, một kiếm chém giết bảy Nguyên Anh, cũng không tính là lợi hại nhất?

Thậm chí còn ngại Nguyên Anh cảnh tốt xấu lẫn lộn, dùng chém giết chín Nguyên Anh để hình dung, cũng cảm thấy đây là ủy khuất trảm cửu cảnh?

- Vậy theo thuyết pháp của các ngươi, như thế nào mới có thể tu đến trảm cửu cảnh?

Hắn nhịn không được đặt câu hỏi, dừng một chút, lại khó có thể tin hỏi:

- Thực có người có thể tu luyện tới trảm cửu cảnh sao?

- Năm đó quái thai kia đối với cái này tin tưởng không nghi ngờ, việc này hẳn là thực!

Khương Lăng Hư mở miệng:

- Về phần cách thức, thì ngay cả ở trong Trường Sinh Kiếm, cũng không có một thuyết pháp thống nhất nào, có người cho rằng tu Đan pháp, đan thành cửu pháp, tu tập cửu thuật, đột phá cực hạn, liền có thể đạt tới trảm cửu cảnh, năm đó quái thai kia đi cũng là con đường này, nhưng cũng có người cho rằng tinh nghiên một thuật, nhất pháp thông, vạn pháp thông, tu luyện một thuật đến cực hạn, phản phác quy chân, liền có thể đạt tới trảm cửu cảnh, cũng có người cho rằng muốn đi đến cực hạn, chỉ có thể tu nhục thân, thần hồn nguồn gốc từ nhục thân, đặt thuật pháp vào nhục thân, nhục thân mới là quy về bản nguyên...

Nói đến chỗ này, hắn cười khổ nói:

- Sự tình tu hành, như nghiên cứu học vấn, vốn là trăm nhà đua tiếng, ai cũng nói không phục ai, nếu muốn để thanh âm khác im miệng, trừ khi có một người tu đến trảm cửu cảnh đứng ra, mới có thể thống nhất!

- Trảm cửu cảnh...

Con mắt Phương Hành hơi sáng, cười hắc hắc.

Kim Đan cực hạn ah...

Hơn nữa cũng không phải giống Trúc Cơ cảnh, tu ra Đạo Cơ màu tím là đạt đến cực hạn!

Thậm chí không giống tu sĩ bình thường cho rằng, đan thành cửu pháp là cực hạn!

Loại cực hạn này, là cực hạn chân chính, đó là một loại cực hạn vô địch, chiến bại quần tu!

Vừa nghĩ tới quái thai năm đó, ở Kim Đan chém bảy Nguyên Anh, đã cảm giác... con mẹ nó quá đẹp trai ah!

- Sư bá còn có cái gì muốn hỏi không?

Khương Lăng Hư cười nói, kính cẩn như một vãn bối biết lễ nghi.

- Chỉ còn một vấn đề...

Phương Hành hài lòng nói:

- Các ngươi đã từ chỗ gia hỏa kia lấy được Thái Thượng Tiêu Dao Kinh?

Hai tay Khương Lăng Hư lấy ra một ngọc bài,

cười nói:

- Ở chỗ này, chưa giao cho Trường Sinh Kiếm Chủ, mời sư bá xem qua!

- Ách...

Phương Hành ngây dại, cầm lấy ngọc bài, không biết nói cái gì cho phải.

Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, cứ như vậy tới tay mình?

Kiềm chế tâm tình kích động, cũng không nghi ngờ gì, nhét vào trong ngực, dù sao trên đời này đại khái không ai thành thật hơn Khương Lăng Hư lúc này rồi, không cần hoài nghi, sau đó Phương Hành mới bắt đầu hỏi tới chính sự:

- Trường Sinh Kiếm các ngươi ở nơi nào? Nếu là muốn... Hắc hắc, nếu ta đi Trường Sinh Kiếm các ngươi ăn cướp, báo thù một chút, nên đi như thế nào?

- Đây là cơ mật chí cao của Trường Sinh Kiếm, nhưng sư bá đã hỏi, không dám không đáp...

Khương Lăng Hư thành thật trả lời:

- Theo lý thuyết căn cơ của Trường Sinh Kiếm phụ thuộc vào phù chiếu của Bạch Ngọc Kinh, nhưng lại tự chủ làm việc, không bị Bạch

Ngọc Kinh câu thúc, muốn cầu Trường Sinh Kiếm, nhất định phải tìm Bạch Ngọc Kinh, theo ta được biết, Trường Sinh Kiếm ở ngay trong một đạo tràng bí mật của Bạch Ngọc Kinh, Trường Sinh Kiếm vùng này đều sẽ đến đó nhận lấy nhiệm vụ, ngoại nhân muốn mua Trường Sinh Phù, cũng sẽ ở nơi đó, chính là...

Nói đến chỗ này, thần sắc hắn như thường, nhưng miệng đóng mở, lại không có âm thanh phát ra.

Thậm chí trong lỗ mũi hắn có máu tươi đỏ thẫm chảy xuống, giống như con giun, uốn lượn bò ra.

Nhưng hắn lại không hề có cảm giác, vẫn đang cười nói:

- Là...

- Đừng nói nữa!

Phương Hành và Thần Tú đồng thời nhảy dựng lên ngăn cản, một cái đưa tay chụp về phía mi tâm của Khương Lăng Hư, một cái ấn về phía lồng ngực của hắn.

Hai người bọn họ đồng thời ý thức được, trong thức hải của Khương Lăng Hư, thình lình gieo xuống cấm chế lợi hại, khi nói một ít bí mật hạch tâm liên quan đến Trường Sinh Kiếm, sẽ ngay lập tức phản phệ, lặng yên không một tiếng động lấy tính mạng của hắn, cho nên đồng thời nhảy dựng lên, một cái ấn về mi tâm, ý đồ ngăn cản cấm chế trong thức hải của hắn phát tác, một cái đánh về phía ngực, ý đồ dùng pháp lực cường hoành bảo vệ nhục thân...

Chỉ tiếc cấm chế kia viễn siêu bọn họ tưởng tượng, đợi cho bọn họ động thủ, khí tức của Khương Lăng Hư đã hoàn toàn không có.

Ở trên mặt hắn, thậm chí còn mang theo vẻ tươi cười!

Chương 815: Thái Thượng Tiêu Dao Kinh

Tà môn!

Cấm chế kia thình lình phát tác, ngay cả Phương Hành và Thần Tú cũng không kịp ngăn cản, thậm chí ở trước khi cấm chế phát tác, Phương Hành và Thần Tú đều không có cảm giác được loại cấm chế kia ở trước khi phát tác đưa tới gợn sóng, ngay cả cảm giác cũng không cảm giác được, đợi cho phát hiện mánh khóe, vội vã nhảy dựng lên ý đồ ngăn cản, cấm chế kia đã lặng yên không tiếng động phát tác, không thể nào ngăn trở, hơn nữa nụ cười trên mặt Khương Lăng Hư còn cứng ở khóe miệng, hình như chính hắn cũng hoàn toàn không có cảm giác, hồn nhiên không biết tính mạng của mình đã như ngàn cân treo sợi tóc.

- Cấm chế thật lợi hại...

Thần Tú sững sờ, mới ảm đạm nói, thần sắc buồn rầu tới cực điểm.

Ánh mắt hắn nhìn Khương Lăng Hư, là thật bi thương, giống như rất tự trách.

- Đây còn lợi hại hơn lưu lại mệnh đăng ah...

Sắc mặt Phương Hành cũng khó coi, vỗ vỗ bả vai Thần Tú, đứng dậy đi tới một bên.

Mà Tiểu hòa thượng Thần Tú thì ngồi xếp bằng trên mặt đất, yên lặng tụng kinh, niệm xong một phần kinh văn, bàn tay mới đặt ở trên trán Khương Lăng Hư, một ngọn lửa màu vàng hiển hóa, thi thể Khương Lăng Hư hóa thành tro tàn, thanh gió thổi qua, tán ở giữa thiên địa.

Tăng nhân tự có từ bi của tăng nhân, Phương Hành cũng lý giải, không có đi quấy rầy hắn, tự mình ngồi ở một bên, lấy ngọc giản mà Khương Lăng Hư cho hắn, thần thức rót vào, phát hiện bên trong có pháp môn, là pháp môn liên lụy đến thân pháp, quả thực giống như kinh văn của Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, nhưng hắn cẩn thận cảm ngộ chốc lát, khóe miệng lại cười lạnh.

Lữ Tiêu Dao kia quả nhiên không phải người dễ dàng bị uy hiếp như vậy, kinh văn chỉ tốt ở bề ngoài, lại không phải Thái Thượng Tiêu Dao Kinh chân chính.

Kinh này nhìn như pháp môn đều đủ, trên thực tế trình tự điên đảo, kinh nghĩa thiếu thốn, nếu như thực có người tu luyện, trên thân pháp là có thể tăng lên, nhưng muốn tu thành thân pháp Thái Thượng Tiêu Dao chân chính, kia căn bản là khó như lên trời, nhưng chỗ cao minh ở chỗ, hắn cho đạo kinh văn này, khó phân thật giả, đừng nói Kim Đan, sợ là Nguyên Anh thậm chí Đạo Chủ cũng nhìn không ra mánh khóe trong đó, căn bản không cách nào nói nó là giả, coi như cảm giác có chút không ổn, cũng nói không cụ thể là lạ ở chỗ nào, chỉ sợ chỉ có thể nắm lỗ mũi nhận.

- Dùng bộ pháp môn này đi lừa gạt Trường Sinh Kiếm ngược lại không sao, nhưng dùng để lừa gạt ta... Ha ha!

Phương Hành thấp giọng nở nụ cười, đáy mắt hiện lên đắc ý.

Đại khái Lữ Tiêu Dao cũng không nghĩ tới, hắn muốn dùng bản kinh nghĩa giả này đến lừa gạt Trường Sinh Kiếm đối phó mình, nhưng cuối cùng kinh nghĩa lại rơi vào trong tay mình a? Mà kinh nghĩa kia, đối với người khác mà nói là giả, nhưng đối với mình lại là thật...

Trên thân người khác không có Thái Thượng Đan Kinh truyền thừa!

Thái Thượng Đan Kinh là tổng cương của Thái Thượng cửu kinh, do Thái Thượng đệ nhất tiên lưu lại, chín quyển kinh nghĩa phía sau, hoặc nhiều hoặc ít đều bị nó ảnh hưởng, hoặc nói thẳng là dùng tổng cương này làm cơ sở.

Thái Thượng cửu kinh, căn bản chính là Thái Thượng Đan Kinh kéo dài, quan hệ giống như cây cối thân cành, mà Lữ Tiêu Dao cho Trường Sinh Kiếm bản Tiêu Dao thân pháp này. Người khác nhìn như lọt vào sương mù, nhưng Phương Hành lại có thể dựa vào Thái Thượng Đan Kinh, từ trong lộn xộn tìm ra quy luật, thôi diễn ra kinh văn hoàn chỉnh.

- Thái Thượng cửu kinh, đến tận đây xem như được năm quyển...

Phương Hành thấp giọng nói, đáy lòng thoáng có chút khoái ý.

Đối với lý niệm Trảm Ngã cảnh của Trường Sinh Kiếm, hắn ngược lại rất tán đồng.

Kim Đan bình thường, tu tới Kim Đan đỉnh phong, liền cảm giác trước mặt không đường, chỉ có thể tấn thăng Nguyên Anh.

Nhưng đối với Chiến Tu mà nói, nẫn còn có con đường phải đi rất dài, thẳng tới chiến lực đỉnh phong.

Rất nhiều tu sĩ gia nhập Trường Sinh Kiếm, đều là muốn tìm ra con đường mà mình cần tiếp tục phải đi, nhưng hắn lại không cần tìm, hắn biết mình nên đi con đường nào, chính là sưu tập Thái Thượng cửu kinh, vô luận là Thái Thượng Phá Trận Kinh, hay Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, hắn đều còn lâu mới có được lĩnh ngộ triệt để, thậm chí hắn không biết, sau khi mình tìm hiểu thấu đáo, thực lực sẽ đạt tới cảnh giới gì!

Có khả năng sánh vai với quái thai bảy trăm năm trước sao?

- Ha ha, vừa vặn, ta có hai quyển kinh văn cần tiêu hóa, đang cần đá mài đao!

Phương Hành suy nghĩ nửa ngày, lạnh lùng cười một tiếng, trong mắt lướt qua hàn mang:

- Những con cháu thế gia kia, đều gia nhập Trường Sinh Kiếm, tìm kiếm cơ hội quyết đấu với cao thủ, ma luyện bản thân, nhưng tiểu gia không cần... Trường Sinh Kiếm các ngươi đã chọc tới ta, vậy ta liền dùng các ngươi ma luyện bản thân!

Nghĩ đến đây, trong lòng có chút nóng lên, hận không thể lập tức đi tìm thích khách của Trường Sinh Kiếm đánh một chầu.

- Bất quá phải đi nơi nào tìm đây?

Bỗng nhiên nghĩ đến điểm này, không khỏi có chút ảm đạm, Khương Lăng Hư còn chưa nói Trường Sinh Kiếm ở đâu, thần hồn đã tan vỡ.

Lúc này hai mắt mình đen thui, đi nơi nào tìm kiếm đệ tử Trường Sinh Kiếm?

- Ngươi tìm không thấy bọn họ!

Đúng lúc này, một giọng nữ lạnh lùng truyền đến, thản nhiên nói:

- Thời điểm Trường Sinh Kiếm muốn tìm ngươi, ngươi trốn đến chân trời góc biển cũng vô dụng, nhưng ngươi muốn tìm bọn hắn, thì xem như tìm đến chân trời góc biển, cũng không phát hiện được tung tích của bọn họ...

Quay đầu nhìn, là Vương Quỳnh vừa rồi trong hôn mê đã tỉnh lại, ánh mắt thanh lãnh nhìn Phương Hành.

- Ôi, Đại muội tử, ngươi tỉnh rồi!

Phương Hành nhìn nàng nở nụ cười, thấy nàng dung nhan tiều tụy, pháp bào trên người vỡ vụn, lại mất máu quá nhiều, ở trong gió đêm của Ma Uyên lộ ra càng suy yếu, liền cười hì hì, cởi tăng bào trên người mình xuống đắp thêm cho nàng, lúc đầu thần sắc Vương Quỳnh lạnh lùng, hình như không nghĩ tới tiểu ma đầu thấy mình tỉnh lại, động tác thứ nhất là phủ thêm y phục cho mình... Hơn nữa há mồm liền kêu "Đại muội tử", nghe như thế nào cũng để cho nàng nao nao.

- Cám... cám ơn!

Vương Quỳnh cúi đầu, khó được nói tiếng cảm tạ, vốn định kéo tăng bào lên, nhưng động tác này đột nhiên hơi ngừng.

- Ngươi khát không?

Phương Hành cười híp mắt nhìn nàng.

Vương Quỳnh ngẩn ngơ, sau đó nhẹ gật đầu.

Phương Hành đưa tới cho nàng một cái bình, Vương Quỳnh tiếp nhận, uống một hớp, suýt nữa phun ra... con mẹ nó, là rượu!

- Ngươi đói không?

Không đợi Vương Quỳnh nổi giận, Phương Hành lại cười híp mắt hỏi.

Vương Quỳnh thật có chút không quen, cau mày nhìn về phía Phương Hành:

- Ngươi có chuyện gì cầu ta đúng không?

Lúc này lại đến phiên Phương Hành ngẩn ngơ:

- Không có ah!

Vương Quỳnh nói:

- Vậy vì sao ngươi lôi kéo làm quen như thế?

- Ta thao...

Phương Hành nhảy dựng lên, ánh mắt nhìn Vương Quỳnh tựa như nhìn quái vật.

Nữ nhân này thật không hiểu chuyện, lúc ấy mình ở bên ngoài Ma Uyên, thấy được các nàng vì phần tình nghĩa của mình và Kim Ô, không tiếc trở mặt khai chiến với Lữ Phụng Thiên, mới tốt với nàng một chút, dù sao nam nhân giảng nghĩa khí đã rất khó được, nữ nhân giảng nghĩa khí càng là bảo bối. Nhưng xú nữ nhân này không biết tốt xấu, vậy mà cho rằng mình có việc cầu nàng...

Nhìn biểu lộ biệt khuất của Phương Hành, Vương Quỳnh giống như cũng ý thức được mình nói sai cái gì, nhưng trời sinh lãnh ngạo, tự nhiên sẽ không nói nhiều, ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác:

- Mười năm trước, ngươi và Kim Ô không chào rời đi, từ đó không tin tức. Về sau nghe nói Kim Ô xuất hiện ở Thần Châu, gây ra nhiễu loạn, nhưng không nghe nói ngươi ở cùng với hắn, chúng ta... đám người Lệ Hồng Y đều rất lo lắng ngươi, một mực chờ mười năm, lúc có được tin tức, lại không nghĩ rằng truyền đến là tin chết, bất quá bởi vì chúng ta không nhìn thấy, nên không tin ngươi sẽ chết, ngay cả Bạch Ngọc Lệnh cũng lưu lại cho ngươi, hiện tại xem ra...

Nàng đánh giá Phương Hành, bỗng nhiên nhẹ giọng cười một tiếng, như xuân tuyết sơ tan, đẹp không sao tả xiết:

- Chúng ta đều đoán đúng rồi!

- Ha ha, đương nhiên, tiểu gia nào có dễ chết như vậy...

Phương Hành cũng cười to, vừa định thổi hai câu, liền nghe Vương Quỳnh lật bạch nhãn.

- ... Tai họa di ngàn năm, dạng hỗn đản như ngươi, tự nhiên sẽ sống càng trường thọ...

...

...

Nữ nhân này...

Phương Hành cưỡng ép kích động lột quần áo đánh mông Vương Quỳnh một trận, nhưng nhìn nàng như thế nào cũng không vừa mắt!

Nam nhân giảng nghĩa khí hiếm thấy, nữ nhân giảng nghĩa khí càng là bảo bối...

Nhưng nữ nhân giảng nghĩa khí lại không đáng yêu, đoán chừng trên đời này chỉ có nàng!

Vương Quỳnh cũng cảm giác bầu không khí có chút lúng túng, nên dời chủ đề, nói khẽ:

- Vô luận như thế nào, ngươi còn sống liền tốt. Nhưng bây giờ cục diện lại làm người nhức đầu, tặc ô vì che chở ngươi gây tai hoạ khắp nơi, Đại Tuyết Sơn chúng ta chọc phải người Thái Hạo Lữ thị và Bạch Ngọc Kinh, hiện tại lại có người ở Trường Sinh Kiếm mua Trường Sinh Phù của chúng ta, lại thêm một đại địch khó mà giải quyết, trong đó làm người đau đầu nhất chính là Trường Sinh Kiếm, tổ chức này ta cũng nghe qua, năm đó ta ở Thần Châu Trung Vực, bái nhập Vong Tình Thiên, bị người ức hiếp, cũng từng nghĩ tới tiến vào Trường Sinh Kiếm ma luyện võ đạo, nhưng không ngờ bây giờ lần thứ nhất tiếp xúc, ngược lại là đối địch với bọn hắn, ai, cũng không biết Trường Sinh Kiếm đến tột cùng có bao nhiêu thực lực tiến vào Ma Uyên, bị bọn họ để mắt tới, tuyệt đối không phải một chuyện tốt!

- Đúng vậy, sư huynh!

Tiểu hòa thượng Thần Tú cùng đám người Sở Từ cũng bu lại, cảm giác cực kỳ đồng ý:

- Lúc ấy chúng ta ở bên ngoài, gặp Trường Sinh Kiếm phục sát, cảm giác đám người này rất khó chơi, bọn họ ẩn trong bóng tối, xuất thủ độc ác, mưu kế chồng chất, hơn nữa cả đám đều cực kỳ khó chơi, lúc ấy nếu không phải ta kịp thời phản ứng, sợ là bên chúng ta đã có thương vong, mà người Lữ gia lại mua Trường Sinh Phù của ngươi, chỉ sợ sẽ còn tìm đến làm phiền, hiện tại ngươi lại giết người của bọn hắn, Trường Sinh Kiếm càng không chịu dừng tay, cục diện này...

Bọn họ không nói tiếp, nhưng Phương Hành đã hiểu.

Chọc Trường Sinh Kiếm, cũng không phải là một chuyện tốt, chủ yếu là đối phương xuất quỷ nhập thần, rất khó đề phòng.

Càng quan trọng là, nếu bọn họ nhằm vào mình trả thù, cái gì trảm ngũ trảm lục, mình đều có dũng khí chơi một trận.

Nhưng địa phương đáng sợ nhất của đối phương ngay ở chỗ, căn bản không theo quy củ, không đối phó được ngươi, liền đối phó người bên cạnh ngươi, hơn nữa không tiếc mệnh, coi như thần thức của mình cường đại tới đâu, làm việc cẩn thận hơn, nhưng làm sao có thể bảo chứng một mực phòng được?

- Hắc hắc, chọc tới tiểu gia, bọn hắn không đến tìm ta, ta còn muốn đi tìm bọn họ đây!

Phương Hành cúi đầu nghĩ một lát, lại nở nụ cười, giống như có lòng tin, vung tay lên, thấp giọng cười nói:

- Các ngươi không cần lo lắng, ta đã có chủ ý, Trường Sinh Kiếm rất khó đối phó sao? Vậy ta liền để bọn hắn biết, cái gì gọi là đóng cửa đánh chó...

Nói xong cười lạnh, lẩm bẩm nói:

- Mặc dù ta tìm không thấy Trường Sinh Kiếm, nhưng nhất định có thể tìm được gia hoả kia, hơn nữa...

- Hắc hắc, so sánh với ta, gia hoả kia càng hận Trường Sinh Kiếm hơn!

Chương 816: Cùng tiên mưu đồ

- Này này, Lữ lão tiền bối sao?

Phân phó đám người Thần Tú vài câu, Phương Hành đến địa phương an tĩnh, ngồi xếp bằng, rơi vào trầm tư, trong miệng tựa hồ âm thầm niệm tụng cái gì, nửa ngày sau, hắn mới sinh cảm ứng, cười hì hì mở miệng, đám người Thần Tú giật nảy mình, trong lòng hiện lên hồ nghi, nghĩ thầm hẳn gọi Lữ lão tiền bối là Lữ Tiêu Dao kia? Trong lòng đang nghi ngờ, Phương Hành nói liền giải đáp hoang mang cho bọn họ:

- ... Ta là ai? Ah, nói ra ngại ngùng, là người lần trước đánh ngươi giống như đánh chó ấy, nhớ chưa...

Con mẹ nó, không sai, là người kia rồi.

Thần Tú còn có thể đoán được mấy phần, nhưng Sở Từ và Vương Quỳnh lại hai mặt nhìn nhau.

Không phải tìm không thấy Lữ Tiêu Dao sao?

Cũng may Thần Tú thấp giọng mở miệng, giải thích cho các nàng một chút, tìm Lữ Tiêu Dao khó khăn, nhưng nếu muốn liên lạc hắn, lại không phải việc khó.

Dù sao Lữ Tiêu Dao cũng là một tia chân linh của Chân Tiên, thông hiểu cơ duyên, chỉ là có rất nhiều pháp môn không sử dụng được mà thôi, đương nhiên vẫn có một ít khác biệt thường nhân, chính là có được một tia lực lượng đồng hóa thiên địa đại đạo, giống lúc trước Phương Hành phát phù chiếu, cũng cần Tiểu hòa thượng Thần Tú khắc ra, sau đó giao cho các tu sĩ, các tu sĩ có manh mối, mới có thể thông qua phù chiếu liên hệ hắn, nhưng

Lữ Tiêu Dao lại không cần, lúc hắn giật dây các tu sĩ đối phó Phương Hành đã nói qua, nếu muốn tìm hắn, chỉ cần ở trong tâm yên lặng niệm tụng tên của hắn, tự có cảm ứng.

Loại cảm ứng kia, kỳ thật là ở trong địa vực nhất định, tâm hồn xúc động.

Nếu có người niệm tụng tên của hắn, Lữ Tiêu Dao tự sẽ có một tia tiên khí phủ xuống, câu thông thần thức của tu sĩ.

Mà Phương Hành, chính là dùng loại phương pháp này gọi hắn.

Đương nhiên, Lữ Tiêu Dao nghe là hắn, lập tức chửi ầm lên, tia tiên khí phủ xuống kia cũng muốn tùy theo bỏ chạy.

Bất quá Phương Hành vội vàng gọi hắn, cười nói:

- Chớ vội mắng chửi người, nói thực, thật muốn mắng mà nói, ngươi không phải đối thủ của ta... Ta tìm ngươi là có chính sự thương lượng... Ngươi nói ta có thể có chính sự gì? Trò cười, hiện tại hai ta tốt xấu gì cũng coi là đệ tử của Thái Thượng Đạo? ... Cái gì, ngươi nói đó là bởi vì chín vị sư huynh đệ của ngươi mắt bị mù? Kỳ thật trên điểm này, ta là đồng ý thuyết pháp của ngươi... Tốt tốt, nói chính sự. Khà khà khà khà, ta nghe nói, ngươi bị

Trường Sinh Kiếm uy hiếp, truyền Tiêu Dao Kinh cho người ta đúng không?

- Được rồi, đừng nói cái gì chờ ngươi khôi phục tiên thân, sau đó hủy diệt người ta, người ta đã có dũng khí uy hiếp ngươi, vậy thì quyết không có để ngươi vào mắt... Hắc hắc, dù sao thời điểm bọn họ tới tìm ta, bị ta diệt sạch, từ điểm này nhìn, ngươi liền kém xa ta? A a a a a, ý ta là ta còn mạnh hơn ngươi, thanh âm của ngươi lớn như thế có tác dụng quái gì? ... Ngươi mới vô sỉ, ngươi mới hỗn đản. Ngươi mới đắc ý quên hình... Đúng đúng, nói chính sự, hiện tại ta có chủ ý, có thể báo thù cho sư huynh, có hứng thú không?

- Đương nhiên đáng tin cậy, ngươi ta có thể lập xuống đại thệ, ai không theo quy củ chỉ là cháu trai, trời đánh ngũ lôi!

- Ăn nói kiểu gì đấy, ngươi không có cháu trai như ta... Ta cũng không có dạng gia gia như ngươi ah, chuyên hố hậu nhân của mình...

...

...

Đối với Phương Hành mà nói, hắn và Lữ Tiêu Dao nói chuyện rất thống khoái, thận trọng từng bước!

Nhưng đối với đám người Vương Quỳnh mà

nói, lại cảm giác giống như tên điên đang lầm bầm lầu bầu.

Nhất thời cười hì hì, nhất thời chửi ầm lên, nhất thời nịnh nọt, nhất thời khích tướng, không khí quỷ dị để cho người ta run rẩy...

Mặc dù bọn họ biết Phương Hành đang làm gì, nhưng dùng cảnh giới của bọn họ bây giờ, còn không cảm ứng được tia tiên khí kia phủ xuống.

Kỳ thật xem như Phương Hành, cũng chỉ nhớ kỹ lời nói của Lữ Tiêu Dao lúc ấy, mới có thể dùng pháp môn này, bất quá dùng cảnh giới của hắn hôm nay, dù cảm giác được tia tiên khí kia, lại không thể nương theo tiên khí thôi diễn đến chỗ của Lữ Tiêu Dao, ngược lại Lữ Tiêu Dao có nhiều khả năng thông qua tia tiên khí này, biết được phương vị của hắn hiện tại, nhưng Phương Hành không lo lắng sự tình này mà thôi.

- Tốt, quyết định như vậy đi!

Phương Hành nói một mình nửa ngày, cuối cùng quyết định cái gì, cười hì hì vung tay lên:

- ... Tạm biệt, hẹn gặp lại!

- Sư huynh, ngươi là...

Tiểu hòa thượng Thần Tú bu lại, thận trọng hỏi.

- Ta cùng họ Lữ kia thương lượng một số chuyện...

Phương Hành cười hắc hắc, đắc ý trả lời:

- Hiện tại đã thương lượng xong, chuẩn bị hợp tác một chút, đối phó Trường Sinh Kiếm!

- Cái này... Ngươi muốn hợp tác với hắn?

Sở Từ nhịn không được mở miệng, sắc mặt hồ nghi, cảm thấy có chút không đáng tin cậy.

Hai người này vài ngày trước còn liều ngươi chết ta sống, nói hợp tác liền hợp tác rồi?

- Không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có ăn cướp… ah không, lợi ích vĩnh viễn...

Phương Hành cảm khái, lại cười hắc hắc nói:

- Tên hỗn đản kia tốt xấu gì cũng là Tiên Nhân, tâm cao khí ngạo, loại tồn tại như chúng ta ở trong mắt hắn chỉ là kiến hôi, mà những hỗn đản trong Trường Sinh Kiếm kia, lại dám đi uy hiếp hắn, còn buộc hắn giao ra Tiêu Dao Kinh, coi như kinh văn kia là giả, hắn cũng sẽ tức nổ tung, ta xem chừng trong lòng của hắn oán giận Trường Sinh Kiếm, chỉ sợ không thua ta chút nào, cũng chính bởi vì vậy, ta và hắn thương lượng sự tình đối phó

Trường Sinh Kiếm, hắn sẽ lập tức đáp ứng!

- Sợ là không có đơn giản như vậy đi...

Đám người Thần Tú hai mặt nhìn nhau, sau một hồi lâu, Vương Quỳnh trầm giọng mở miệng:

- Nếu ta là hắn, tự nhiên sẽ đáp ứng yêu cầu của ngươi, cùng ngươi bố trí mai phục Trường Sinh Kiếm, nhưng cùng lúc đó, cũng sẽ không đếm xỉa đến, để ngươi và Trường Sinh Kiếm đánh nhau chết sống...

- Đúng đúng, người xấu đều làm như vậy...

Tiểu hòa thượng Thần Tú liên tục gật đầu, nhưng còn chưa nói hết, đầu đã bị Vương Quỳnh gõ một cái, rụt cổ lại không dám nói tiếp nữa.

- Không sai, ta biết hắn sẽ làm như vậy...

Phương Hành một bộ đương nhiên nói:

- Cho nên ký khế ước nha!

- Khế ước?

Đám người Thần Tú cau mày, dù sao hợp tác với Lữ Tiêu Dao, không khác gì tranh ăn với hổ, dù có khế ước, cũng khó có thể yên tâm, mấy người đều cau mày nhìn về phía hắn, muốn nói cái gì, lại không biết mở miệng như thế nào.

- Hắc hắc, tiểu gia là không sợ khế ước nhất...

Phương Hành cũng có thói quen không thừa nước đục thả câu, cười hắc hắc, vẫy bọn hắn tụ tới, thấp giọng nói mưu tính của mình, sau khi nói xong, sắc mặt Thần Tú, Vương Quỳnh, Sở Từ, con lừa thay đổi, con mắt Vương Quỳnh hơi sáng, có chút hưng phấn, Thần Tú thì vỗ tay bảo hay, cực kỳ hưng phấn, con lừa thì liên tục gật đầu biểu thị đồng ý, Sở Từ thì có chút lo lắng...

- Làm như vậy, có thể một lần đánh bọn họ tàn phế!

Phương Hành lấy ra Đả Thần Cung, hung hăng cắm ở trên mặt đất, biểu lộ hung ác.

...

...

Mà lúc này, bên ngoài Ma Uyên, trên một ngọn núi cao, Lữ Phụng Tiên, hoặc phải nói là Lữ Tiêu Dao, đang ngồi xếp bằng, phun ra nuốt vào ánh trăng, hắn ngưng thần thật lâu, mới nhàn nhạt mở mắt, con mắt bình tĩnh mà cao ngạo, nhìn xuống thiên hạ như sâu kiến, con mắt còn lại thình lình lộ ra giận dữ và lo lắng, tựa như hai con mắt phân biệt thuộc về hai người khác nhau...

- Ta ngược lại không nghĩ tới, ngươi lại có thể kiên trì lâu như vậy, cũng không chịu tiêu tán!

Lữ Tiêu Dao nhàn nhạt mở miệng, thanh âm trầm thấp, chung quanh vắng vẻ không người, lời này lại giống như nói cho mình nghe.

- Ta không cam lòng, ngươi đã là Tiên Tổ của ta, vì sao muốn đoạt xá ta? Thiên hạ có rất nhiều thể xác tốt, ta có thể tìm giúp ngươi...

Hắn mở miệng, lại đổi thành thanh âm của một người khác, buồn hận khó tiêu.

- Ha ha, không cần, ngươi là truyền nhân của ta, trong cơ thể có huyết mạch của ta, lại trời sinh thần lực, nhục thân tinh khiết, bàn về tư chất, chỉ sợ chỉ có Tiên Thiên đạo thể bảy trăm năm trước xuất hiện mới có thể vượt trên ngươi, hơn nữa lúc ấy ta bị tiểu hòa thượng khốn kiếp kia cưỡng ép đánh vào thể xác của ngươi. Bỏ qua thời cơ chuyển đổi tốt nhất, bây giờ chỉ có mượn thể xác ngươi trùng sinh, thẳng đến rời đi nơi đây, trở lại Quy Khư, đoạt về tiên nguyên, liền có thể phi thăng thành tiên, thậm chí siêu thoát tiền thân...

Nói đến đây, hắn lại trầm thấp nở nụ cười:

- Không hổ là Thái Thượng Đạo Chủ coi trọng mệnh số nhất, dù đã hận không thể trục xuất ta ra khỏi sư môn, nhưng vẫn lưu lại cho ta một đường tiên duyên, dùng phương pháp này trùng tu tiên thân, thậm chí tốt hơn pháp môn lúc đầu ta dùng, nhưng sẽ có một đoạn thời gian nhỏ yếu như sâu kiến, đây cũng là địa phương ta không thích nhất...

- Ta không cam lòng, ta không cam lòng, ta cũng có tiên duyên của mình, lão tổ nói ta là hậu duệ Chân Tiên, vì sao ngươi đoạn tiên lộ của ta?

Thanh âm nhỏ yếu kia lần nữa rống lên, mang theo bi phẫn và lửa giận vô tận.

- Hắn xưng ngươi là hậu duệ Chân Tiên, bởi vì trong cơ thể ngươi chảy huyết mạch của ta...

Thanh âm của Lữ Tiêu Dao rất nhanh liền áp đảo hết thảy:

- Hơn nữa, ta đã cho ngươi cơ hội, ta cho tới hai cơ hội, truyền cho ngươi Tiên Kinh, chỉ điểm ngươi nên làm như thế nào, nhưng cuối cùng ngươi lại thua, thậm chí nếu không phải ta xuất thủ cứu giúp, lần thứ nhất ngươi đã mất mạng, nếu ngươi tranh qua tiểu tạp chủng kia, ta cần gì phải mạo hiểm tới giúp ngươi, cuối cùng bị bọn họ bắt được sơ hở, đánh ta rớt xuống phàm trần?

- Lần thứ hai, nếu không phải ngươi nhúng tay, ta chưa chắc sẽ thua...

Lữ Phụng Tiên gào lên, như cực kỳ không phục.

- Ngươi có Tiêu Dao Kinh, tiểu tạp chủng kia lại học được Phá Trận Kinh, ngươi không thắng được hắn...

Thanh âm của Lữ Tiêu Dao cực kỳ bình thản.

- Vô luận hắn học cái gì ta cũng không thua! Lần thứ nhất thua, là bởi vì ta trúng ám toán của hòa thượng kia, lần thứ hai, hòa thượng kia không ám toán ta được, chính diện đối chiến, ta chưa bao giờ thua qua, không biết có bao nhiêu tu sĩ thuật pháp mạnh hơn, cảnh giới cao hơn ta, cuối cùng đều thua ở trong tay ta, ta có tự tin, ta sẽ không thua bất luận kẻ nào... Là ngươi, là ngươi tự tác chủ trương, cưỡng ép vào thức hải của ta, khống chế nhục thể của ta, ngược lại bị hắn chui chỗ trống... Chính diện đối chiến, ta đã thắng hắn!

Hắn gào thét, lại khiến cho thanh âm của Lữ Tiêu Dao thấp xuống, tựa hồ than nhẹ.

- Có lẽ ngươi nói là sự thật...

- Đáng tiếc, không có cơ hội thứ hai rồi!

Hắn cũng không muốn nói nữa, trong một con mắt hoảng sợ, vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm vào trên trán.

Một loại lực lượng quỷ dị rót vào thức hải, cưỡng ép trấn áp ý thức không cam lòng tiêu tán kia!

Duy chỉ có ý thức kia điên cuồng gầm rú, quanh quẩn ở trong thức hải:

- Ta không cam lòng... Ta không cam lòng... Ta không cam lòng...

- Dù ngươi là hậu nhân huyết mạch của ta, cũng chỉ là sâu kiến, thời điểm ta làm ra lựa chọn, nơi nào có chỗ trống để sâu kiến không cam lòng?

Hai con mắt của Lữ Tiêu Dao dần dần biến thành màu sắc giống nhau, mà thanh âm của hắn thì lãnh ngạo, miệt thị chúng sinh.

- Chỉ bằng ngươi, chỉ là sâu kiến, cũng xứng hợp tác với ta, cũng xứng cùng ta ký kết khế ước?

Thanh âm của hắn lạnh lùng vang lên, cực kỳ đáng sợ.

Chương 817: Đánh bát phương hung uy vô địch

Ba phe nhân mã, ba phương tính toán, ai cũng không tin ai, nhưng người nào cũng không muốn buông tha đối phương!

Từ lúc Phương Hành và Lữ Tiêu Dao định xuống kế hoạch này, việc này đã cực kỳ không đáng tin, khắp nơi lộ ra vẻ quỷ dị và kỳ quặc, nhưng Phương Hành lại rất có lòng tin, thân như khói xanh, lặng yên không tiếng động bay về phía tây bắc, đi không quá trăm dặm, chỉ thấy phía trước có bốn ngọn núi lớn, vờn quanh một sơn cốc phương viên ngàn dặm, là chỗ sớm ước định với Lữ Tiêu Dao.

Thả người lướt lên một ngọn núi, đưa mắt nhìn đi, chỉ thấy trong sơn cốc, trên một quái nham, ngồi xếp bằng một nam tử áo bào đen, người này thân hình cao lớn, khí vũ hiên ngang, dù xếp bằng ở trên mặt đá, cũng cao lớn hơn người bình thường mấy phần, nhưng hết lần này tới lần khác cả người lại rất cân xứng, không lộ ra quái dị chút nào, tăng thêm dung mạo tuấn mỹ, thật rất có phong thái Chân Tiên.

Phương Hành biết đối phương, chính là Lữ Phụng Tiên, nhưng hắn một mực thích mặc đồ trắng, lúc này lại đổi thành áo bào đen, khí chất cả người cũng đại biến, trước kia Lữ Phụng Tiên bình thường ôn tồn lễ độ, lúc giận khí thế hung ác ngập trời, nhưng bây giờ Lữ

Phụng Tiên, lại mãi mãi mang theo một loại cao ngạo, ánh mắt phai nhạt, hình như thiên địa cũng không để ở trong mắt.

Mới nhìn một chút, Phương Hành đã biết, đây chính là Lữ Tiêu Dao.

Mà dưới quái nham, mười mấy nam tử đứng thẳng, thủ ngự ở bên cạnh, là đám gia nô Lữ thị, trước đó bọn họ vào Ma Uyên, một mực không đuổi kịp Lữ Tiêu Dao, vừa rồi bị hắn gọi, Sư Nam Cát cũng ở trong đó, cảnh giác nhìn bốn phía.

Phương Hành nhìn qua liền yên tâm, nằm ở trong bụi cỏ, hai tay làm gối, chậm rãi chờ đợi.

Lại qua ước chừng uống cạn chung trà, chỉ nghe trong tầng mây truyền đến tiếng hét to, giống như kiếm ý bay thẳng cửu tiêu. Ở trong ban đêm yên tĩnh, càng lộ ra réo rắt kéo dài, mà theo đạo kiếm ý này, dưới trăng sáng, thình lình có một nam tử ôm trường kiếm hiện thân. Dưới chân ngự phong, chậm rãi từ không trung rơi xuống, trong miệng ngâm nga:

- Tiên Nhân phủ ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh!

- Rốt cuộc đã đến!

Phương Hành thấy cảnh ấy, liền xoay người đứng lên, con mắt tỏa sáng.

Mà trong cốc, Lữ Tiêu Dao xếp bằng ở trên quái nham cũng mở mắt, nhìn sang kiếm sĩ áo bào trắng.

- Đạo hữu Trường Sinh Kiếm, các ngươi trễ một nén nhang thời gian!

Thanh âm của Lữ Tiêu Dao lạnh lùng. há miệng trách cứ Trường Sinh Kiếm đến trễ.

Mà lần này thích khách Trường Sinh Kiếm tới, tính tình dường như rất tốt, nghe vậy nhếch miệng mỉm cười nói:

- Một nén hương trước ta đã đến, nhưng chưa hiện thân mà thôi! Thái Thượng Đạo Chủ, ngươi đã mua Trường Sinh Phù của tiểu ma đầu kia, chúng ta không ai nợ ai, chỉ cần chờ tin lành là được, bây giờ lại bỗng nhiên tới tìm chúng ta, nói có chuyện quan trọng thương lượng. Không biết chuyện quan trọng này là cái gì?

Lữ Tiêu Dao thản nhiên nói:

- Cũng không có gì, chỉ là có chút không tin Trường Sinh Kiếm các ngươi!

Ánh mắt của hắn nhàn nhạt rơi vào trên người tu sĩ Trường Sinh Kiếm, thanh âm mang theo châm chọc:

- Lúc đầu các ngươi cam đoan với ta, cầm thủ cấp của tiểu ma đầu kia dễ như trở bàn tay. Ta mới truyền Tiêu Dao Kinh cho các ngươi, nhưng gần đây ta lại nghe nói, Trường Sinh Kiếm các ngươi làm việc rất không chính cống, vậy mà lại bí mật chạy tới làm ăn với tiểu ma đầu kia, muốn dùng Trường Sinh Phù của ta, đổi một đạo pháp môn của tiểu ma đầu kia. Cách làm như thế, chẳng lẽ là nguyên tắc làm ăn của Trường Sinh Kiếm các ngươi sao?

- Cái này... Việc này là hiểu lầm...

Tu sĩ Trường Sinh Kiếm kia cười khổ:

- Là một vị đồng môn của ta tự ý làm việc, không có nửa phần liên quan tới Trường Sinh Kiếm, hơn nữa người kia cũng đã tự thực ác quả, bị tiểu ma đầu chém giết, Thái Thượng Đạo Chủ có thể yên tâm, vô luận là sinh ý hay thù riêng, Trường Sinh Kiếm chúng ta đều sẽ không bỏ qua ma đầu kia, mong ngươi tĩnh tâm chờ đợi, yên lặng chờ tin lành của Trường Sinh Kiếm ta...

- Thật sao?

Lữ Tiêu Dao từng bước ép sát, trong thanh âm đã mang theo vẻ tức giận, như lôi minh chấn động không thôi, khí thế như Chân Tiên nổi giận:

- Nếu chỉ là vị đồng môn kia của ngươi tự ý làm việc, vậy chắc hẳn không quan hệ gì tới ngươi? Đã như vậy, vì sao Thái Thượng Tiêu Dao Kinh lại xuất hiện ở trên thân đồng môn kia của ngươi, cuối cùng rơi xuống trong tay tiểu ma đầu?

Nói đến cuối cùng, trong thanh âm của Lữ Tiêu Dao đã tức giận ngập trời, như ẩn giấu sát cơ.

- Cái này...

Tên tu sĩ Trường Sinh Kiếm kia bị hỏi khó, nhất thời nghẹn lời, bất quá hắn phản ứng cũng nhanh, ánh mắt mập mờ, mang theo mấy phần sát ý, nhàn nhạt nói:

- Thái Thượng Đạo Chủ, ngươi là làm sao biết Thái Thượng Tiêu Dao Kinh rơi vào trong tay tiểu ma đầu kia? Không phải là trước khi ngươi mời ta tới, đã gặp tiểu ma đầu kia, thương lượng xong sự tình gì chứ?

- Đúng thì như thế nào?

Lữ Tiêu Dao nhẹ giọng trả lời, sát khí vô hình trên người càng dày đặc.

Mà theo hắn trả lời, Sư Nam Cát và gia nô Lữ thị cũng đồng thời cảnh giác lên, pháp lực tiềm vận.

Bầu không khí nhất thời lộ ra vi diệu, cực kỳ căng thẳng.

Bất quá hiển nhiên song phương còn có chút khắc chế, mặc dù tức giận, nhưng đều không có ý xuất thủ.

Bất quá Phương Hành có!

Trước đó hắn đã thương lượng với Lữ Tiêu Dao, Lữ Tiêu Dao chỉ phụ trách dẫn người ra, chuyện còn lại giao cho hắn, đương nhiên, nếu Lữ Tiêu Dao nguyện ý cũng sẽ ra tay, nhưng sau khi xuất thủ, tiếng xấu thậm chí trách nhiệm, tất cả đều là Phương Hành gánh, thay lời khác mà nói, Lữ Tiêu Dao giết người, nhưng sự tình đắc tội Trường Sinh Kiếm lại do Phương Hành gánh, mà những đồ vật thương lượng xong kia, mặc dù lúc ấy nói nhẹ nhõm, cũng có khế ước, nhưng ngoại trừ song phương vì đối phó Trường Sinh Kiếm, trong đó trọng yếu nhất là, Phương Hành cần chủ động gánh tất cả hậu quả, không được ở sau đó trở mặt không nhận, ném trách nhiệm lên người Lữ Tiêu Dao.

Đương nhiên, tiền đề ký khế ước ở chỗ này, chân linh của Phương Hành ngoại ma trong thánh, căn bản không sợ phản phệ.

Mà bây giờ, dựa theo ước định, chính là thời điểm Phương Hành động thủ, Phương Hành cũng thật sự động thủ.

Hoặc là nói động cung!

Hắn không có bay thẳng vào trong cốc chém giết, mà kéo Lạc Thần Cung...

Pháp nhãn mở ra, ngàn dặm như ở trước mắt!

Âm Dương Thần Ma Giám vận chuyển, giữa không trung, các đạo cấm chế thậm chí địa phương có sóng linh khí, tất cả ở trong tầm mắt.

Cuối cùng, Ma Tướng ba đầu sáu tay hiển hóa, mi tâm có ma nhãn thăm thẳm phát sáng.

Phá hư trảm nịnh, tu sĩ Trường Sinh Kiếm ẩn nấp ở trong hư không đều hiện thân!

- Sưu!

Một viên Phù Thạch bắn ra ngoài, thẳng tới kiếm sĩ Trường Sinh Kiếm ở trước mặt Lữ Tiêu Dao.

Oanh!

Tên tu sĩ Trường Sinh Kiếm kia thực lực cũng bất phàm, không kém Khương Lăng Hư, thậm chí còn hơn, ở trong Trường Sinh Kiếm, hắn đeo mặt nạ quỷ, nhìn không ra là ai, người nào cũng không biết thân phận thật sự của hắn, hơn nữa thời điểm tới gặp Lữ Tiêu Dao, hắn cũng sinh lòng đề phòng, sau khi đến liền che giấu tung tích thật lâu, chính là vì có thể dò xét chung quanh có phải có đại trận cấm chế, thậm chí nhân thủ mai phục hay không, sau khi xác định an toàn mới bằng lòng hiện thân gặp Lữ Tiêu Dao.

Hắn thấy, mình đã cực kỳ cẩn thận, lại không nghĩ rằng sẽ gặp Đả Thần Cung của Phương Hành.

Đả Thần Cung đánh xa vô địch!

Chỉ nghe một trận âm thanh phá không truyền đến, người này phản ứng cực nhanh, Trường Sinh Kiếm trong ngực ra khỏi vỏ, phá không rời đi, vậy mà ở trong nháy mắt, tinh chuẩn đụng tới Phù Thạch, cả hai ở cách hắn ba mươi trượng va chạm, sau đó chỉ thấy khói đen cuồn cuộn, từ không trung bạo tán ra, trong chốc lát hiện đầy hư không, đưa tay không thấy năm ngón tay.

Càng kinh khủng là, ở trong khói đen lại có độc, cho dù dùng tu vi của hắn, ngửi một tia cũng nhất thời choáng váng.

Phù Thạch là từ trong cơ thể Hồng Hoang di chủng lấy ra, chủng tộc khác biệt, tính chất của Phù Thạch cũng khác biệt.

Viên Phù Thạch này là của loại có độc.

Loại Phù Thạch này, vận dụng xảo diệu, mỗi một viên đều có thể đạt tới hiệu quả khác nhau!

Đương nhiên, nói rất mất mặt, Phương Hành hoàn toàn không có nghiên cứu qua hiệu quả đặc biệt của các Phù Thạch...

Bắn ra lại là khói độc, ngay cả Phương Hành cũng kinh ngạc, bất quá sau đó cười to, loại khói độc này ở dưới pháp nhãn, Âm Dương Thần Ma Giám và ma nhãn của Ma Tướng, hoàn toàn không trở ngại được hắn, ngược lại rõ ràng thấy được sau khi khói độc tung bay, nhân mã của Trường Sinh Kiếm và Lữ Tiêu Dao đều thất kinh, cực kỳ hỗn loạn...

- Ha ha ha ha...

Hắn vui vẻ, lại kéo ná cao su, một viên Phù Thạch bay ra ngoài.

Sưu!

Tên tu sĩ Trường Sinh Kiếm kia thấy không ổn, lập tức trốn vào không trung, nhưng không nghĩ tới, viên Phù Thạch kia lại thình lình bắn tới hắn, dưới sự kinh hãi, huy kiếm chém thẳng, nhưng đã không kịp, viên Phù Thạch kia trực tiếp nổ tung ở trên người hắn, tia chớp màu đen giống như hắc xà du tẩu, giống như một chiếc kén lớn, bao phủ hắn ở bên trong.

- Ah...

Người này thê thảm rống to, trong thanh âm tràn ngập không cam lòng, cưỡng ép vận chuyển hết thảy pháp lực, ý đồ ngăn cản lực lượng này.

Chỉ tiếc, Phù Thạch chính là Phù Thạch.

Bị Phù Thạch đánh trúng, hoặc cận thân nổ tung, tựa như nhận lấy một kích toàn lực của Nguyên Anh cảnh.

Bọn họ là quái thai Trảm Ngã cảnh, dù thực lực siêu quần, nhưng lại có mấy người nhục thân mạnh đến có thể ngạnh kháng loại tổn thương này?

Tia chớp màu đen quanh quẩn, nhục thân vỡ nát, hóa thành tro bụi!

Một Đạo Tử không biết là thiên kiêu của môn phái nào, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động, mặt cũng không lộ, thần hồn triệt để tiêu tán.

- Hôm nay để cho các ngươi mở mang kiến thức, bản lãnh bắn ná cao su của tiểu gia luyện thành từ nhỏ!

Mà lúc này, Phương Hành căn bản không

ngừng, ở trong tầm mắt của hắn, xuất hiện tu sĩ Trường Sinh Kiếm cũng không chỉ một người kia, trong hư không, trên ngọn núi gần đó, thậm chí còn bao gồm trên ngọn núi hắn ẩn thân này, đều ẩn tàng thích khách của Trường Sinh Kiếm, số lượng không dưới ba mươi người, chỉ là thực lực hơi thấp hơn đám người Khương Lăng Hư mà thôi, lúc này nếu như đã xuất thủ, vậy hắn sẽ không khách khí, phi thân lên, sưu sưu sưu sưu… bắn ra bốn phương, uy phong vô địch.

Chương 818: Thông minh quá sẽ bị thông minh hại

Bản lĩnh bắn ná cao su của Phương Hành, là từ nhỏ luyện ra được a.

Khi còn bé bắn gà, lớn chút bắn chim, lớn chút nữa cần nó bắn ngọn đèn nhà quả phụ tiểu Hoa, thậm chí bắn mù mắt một tên bộ khoái, bất quá về sau gặp phải người bản sự càng ngày càng mạnh, ná cao su dần dần không có đất dụng võ, mới xem như buông xuống, nhưng hôm nay Phù Thạch xuất hiện, để nó có chỗ phát huy, rốt cục kiếm về bản lĩnh, bắn có thể nói nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, đừng nói cực kỳ chuẩn xác, xem như không chính xác, dưới viên đạn cơ hồ cũng không có mấy người sống sót.

- Hắn ở nơi đó!

Rất nhanh, có người phát hiện vị trí của Phương Hành, thanh âm quát chói tai truyền khắp nơi.

- Sưu sưu…

Trên bầu trời, trong tầng mây, bỗng nhiên có hai đạo quang mang giáng xuống.

Rõ ràng là hai thích khách Trường Sinh Kiếm cực kỳ lợi hại, đột ngột xuất thủ, từ trên trời giáng xuống, một trái một phải vây sát Phương Hành.

Đối mặt dạng xuất thủ này, Phương Hành cơ hồ không cách nào ngăn cản, Đả Thần Cung chỉ thích hợp đánh xa, nói cách khác, đối thủ thực lực tương tự hắn, cách hắn ngàn dặm, Phương Hành xem như thắng chắc, đối phương tránh cũng tránh không được, trốn cũng trốn không thoát, muốn cận thân càng không có cơ hội, nhưng nếu ở ngoài trăm dặm, vậy đối phương còn có mấy phần thắng, mà đối phương tới gần ngàn trượng, nếu Phương Hành chỉ dùng Đả Thần Cung, vậy thì không có phần thắng chút nào, dù sao đến cảnh giới như bọn họ, động tác nhắm chuẩn kéo cung đã lộ ra quá chậm.

Đương nhiên, đây chỉ là nhằm vào tu sĩ bình thường.

Người giỏi đánh xa nhất định không sở trường đánh gần, đây là đánh giá đối với tu sĩ.sử dụng cung tiễn trong giới tu hành

Nhưng Phương Hành khác biệt, nghề chính của hắn là cận thân nha!

- Đao đến!

Đối mặt hai đạo sát cơ từ trên trời giáng xuống, Phương Hành cười lạnh, xòe tay phải ra, "Sưu" một tiếng, Long Văn Hung Đao bay tới trong tay, đối mặt hai tu sĩ Trường Sinh Kiếm từ trên trời đánh tới, Phương Hành vẫy đao, kình khí ngập trời hiện lên, thẳng hướng không trung, đồng thời sau lưng hiển hóa Kiếm Ma Đại Dực, xoắn tới hai người kia.

Chỉ trong nháy mắt, công thủ nghịch chuyển.

Oanh!

Hai tên tu sĩ Trường Sinh Kiếm kia cũng bất phàm, một cái ở trong nháy mắt thân hình na di, lách mình ra sau lưng Phương Hành. Một cái khác thì hét lớn, phía sau hóa ra một đóa hoa năm cánh, thời điểm hắn rống to, bông hoa kia trong nháy mắt thiếu đi hai cánh, phía sau hắn thì nhiều hơn hai đạo thần quang không ngừng lưu động, Long Văn Hung Đao chém tới, hắn ngạnh sanh chống được, hai vệt thần quang biến mất một đạo, sau đó Kiếm Ma Đại Dực xoắn tới, hắn cũng không tránh không né, đạo thần quang thứ hai lại tùy theo phá diệt.

Đối mặt Phương Hành công kích hung ác điên cuồng, hắn thình lình chống được, mình thì một thương đâm về phía ngực Phương Hành.

Trong Trường Sinh Kiếm, đa số là trường kiếm bạch ngọc, mà hắn dùng, rõ ràng là một cây thiết thương.

- Móa nó, không phải là một đám tạp ngư sao? Vì sao khó chơi như vậy?

Loại công kích xuất kỳ bất ý này để Phương Hành đau đầu, Kiếm Ma Đại Dực vỗ mạnh, nhanh chóng lui về phía sau.

Địa phương làm người ta ghét của Trường Sinh Kiếm cũng ở nơi đây, nhìn như tất cả thích khách đều thuộc về một tổ chức, trên thực tế lại đến từ từng tông môn thế gia khác biệt, thật giống như mặt ngoài bọn họ đều sử dụng Bạch Ngọc Trường Sinh Kiếm ngăn địch, nhưng trên thực tế mỗi người tu luyện pháp thuật thần lực khác biệt, hơn nữa quái thai đến Trảm Ngã cảnh như bọn họ, căn bản không có cách từ trên tu vi cân nhắc thực lực một cá nhân, chỉ có thể đường đường chính chính đọ sức một phen, thoạt nhìn như hạng người tạp ngư, nhưng một khi động thủ, thực lực lại để người đau đầu.

Bành bành...

Hai tên thích khách kia đánh hụt, liền chăm chú đuổi theo.

Sưu sưu sưu sưu sưu...

Cùng lúc đó, giữa không trung, bốn phương tám hướng, không biết có bao nhiêu tiếng xé gió vang lên, giảo sát về phía Phương Hành.

Lần này Trường Sinh Kiếm tới không dưới ba mươi người, mới vừa rồi bị Phương Hành bắn giết, thủ tiêu mười mấy người, bây giờ còn dư mười mấy người, hơn nữa có thể sống sót, thực lực đều rất bất phàm, lúc này đã vây Phương Hành ở giữa không trung.

- Trảm ngũ đại trận!

Trong vây công, thình lình có người quát, sau đó có chín người ngự không bay lên, bắt pháp ấn.

- Không ổn...

Phương Hành kinh hãi, trong lòng hiện lên vẻ nguy cơ.

Trảm ngũ đại trận này, hắn đã từ trong miệng Khương Lăng Hư nghe qua, chính là một loại đại trận do cao nhân của Trường Sinh Kiếm, nhằm vào những tu sĩ thực lực mạnh mẽ nghiên cứu ra, nguyên lý ở chỗ lấy nhiều đánh ít, nhưng lại có điểm khác nhau, là có thể để rất nhiều tu sĩ thực lực thấp, tập hợp toàn bộ lực lượng vào một chỗ, săn giết người tu vi cao hơn bọn họ, nói đơn giản, chín người bày trận kia, nếu từng cái đến đánh, Phương Hành một tay có thể bóp chết hai cái, nhưng đối phương vây lại, hắn sẽ cực kỳ nguy hiểm, tùy thời có thể vẫn lạc.

Trảm ngũ, ý nghĩa là đại trận có thể chém giết cao thủ trảm ngũ cảnh!

- Không thể bị bọn họ vây khốn...

Trong lòng Phương Hành phát lên báo động, khẽ quát một tiếng, nặn pháp ấn, quanh người có khói xanh bay tới.

Cùng lúc đó, hắn phóng ra một bước, thân hình tiêu dao như tiên, xê dịch biến hóa, huyền ảo khó lường.

Quỷ Già Nhãn!

Tiêu Dao Kinh!

Giờ khắc này, Phương Hành thình lình sử dụng hai đại pháp môn, thoát ra phạm vi Trảm Ngũ Sát Trận.

Sau khi hắn chiếm được Tiêu Dao Kinh, mặc dù thời gian cấp bách, nhưng ở dưới Thái Thượng Đan Kinh thôi động, cũng có một chút tâm đắc.

Ầm ầm!

Mắt nhìn chín tên tu sĩ Trường Sinh Kiếm thi triển pháp môn, khí cơ trên người muốn nối thành một mảnh lưới lớn vây quanh Phương Hành, nhưng ở thời khắc này, thân hình

Phương Hành như ẩn như hiện, tiêu dao ngự không, ở thời khắc cực kỳ nguy cấp đột phá vòng vây đi ra, bay thẳng về phía không trung, nhất thời để thích khách của Trường Sinh Kiếm kinh hãi, sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

Trảm Ngũ Sát Trận, nếu muốn đánh chết tiểu ma đầu kia tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng nếu không có cơ hội vây giết hắn ở trong trận, vậy thì làm sao phát huy ra uy lực của Trảm Ngũ Sát Trận?

- Ha ha, lưu ở trong trận đi!

Nhưng đúng vào lúc này, nhìn Phương Hành sắp chạy thoát, trên đỉnh đầu lại vang lên một tiếng quát lạnh.

Một chưởng lực đáng sợ đột ngột xuất hiện ở trên đỉnh đầu của hắn, ngạnh sanh đập xuống.

- Con mẹ nó, ngươi muốn làm gì?

Phương Hành gào thét, ra sức ngăn cản một kích này, ầm... đối phương bị hắn ép ra, nhưng hắn cũng không nhịn được bắt đầu hạ xuống.

Phía dưới, khí cơ của Trảm Ngũ Sát Trận đã hình thành, hóa thành một cái lưới lớn, mà

Phương Hành thì rơi vào trong lưới.

Trên đỉnh đầu của hắn, một nam tử hắc bào đứng chắp tay, khí vũ hiên ngang.

Đó đương nhiên là Lữ Tiêu Dao, vốn đã liên thủ với Phương Hành, vào lúc này xuất thủ, bức Phương Hành về trong Trảm Ngũ Sát Trận.

Nếu nói ở dưới Quỷ Già Nhãn và Tiêu Dao Kinh, thân hình Phương Hành quỷ thần khó lường, nhưng chỉ có Lữ Tiêu Dao, thủy tổ của Thái Thượng Tiêu Dao Kinh mới có thể ở thời khắc mấu chốt cho hắn một chưởng.

- Mặc dù ta và các đạo hữu của Trường Sinh Kiếm có chút hiềm khích, nhưng cuối cùng vẫn là hợp tác, mà ma đầu ngươi, nhiều lần bất kính với ta, càng là nghịch đồ của Thái Thượng Đạo ta, ngươi ta tử chiến chỉ là sớm muộn, ta sao có thể giúp ngươi đối phó Trường Sinh Kiếm? Ha ha, tiểu ma đầu, ngươi tự cho rằng thông minh, mưu tính ta, mưu tính Trường Sinh Kiếm, nhưng trên thực tế lại là...

Thanh âm của Lữ Tiêu Dao nhàn nhạt vang lên ở trên không trung, mang theo một tia khinh miệt:

- Nghĩ nhiều rồi?

- Mẹ nó Lữ Tiêu Dao, ngươi không biết xấu hổ, không phải chúng ta ký kết khế ước sao?

Phương Hành vừa chống cự Trảm Ngũ Sát Trận vây công, vừa chửi ầm lên.

Nhưng không đề cập tới thì thôi, nhấc lên lời ấy, sắc mặt của Lữ Tiêu Dao càng giận tới cực điểm, chỉ Phương Hành quát lên:

- Tiểu ma đầu, ngươi miệng lưỡi nhanh nhẹn, xảo trá tai quái! Ngươi cho rằng ta không nhìn ra chân linh của ngươi khác thường, ngoại ma trong thánh, song sinh một thể? Cùng ngươi ký kết khế ước, ngươi hoàn toàn có thể không cần tuân thủ, dù có phản phệ, cũng chỉ rơi vào trên Ma xác, không tổn thương được ngươi, nhưng ngươi cũng quá coi thường ta, đã xem thấu dụng ý của ngươi, mới tương kế tựu kế, lừa ngươi vào cuộc mà thôi!

- Ngươi...

Phương Hành nghe lời này, cũng có chút thất kinh, nhất thời nói không ra lời.

Chân linh của hắn ngoại ma trong thánh, có thể nói độc nhất vô nhị, thế gian khó tìm, từ khi có chân linh đến nay, không biết lừa bao nhiêu người, cho tới bây giờ không có lộ ra chân ngựa, lại không nghĩ rằng, lại bị Lữ Tiêu

Dao nhìn ra, ngược lại tính kế mình...

Chân Tiên chi linh, quả nhiên ẩn chứa đại thần thông, đủ loại thần diệu, tuyệt đối không phải mình có thể dự đoán.

- Được rồi, bất quá ngươi cũng ký kết khế ước, hiện tại động thủ với ta, không sợ phản phệ sao?

Đến lúc này, Phương Hành chỉ có thể con vịt chết mạnh miệng.

Nhưng Lữ Tiêu Dao nghe lời này, lại cười phá lên:

- Ngươi có ngoài ma trong thánh, ta không có ngoài phàm trong tiên sao? Ngươi dùng Ma xác ngăn cản phản phệ, ta lại có thể dùng phàm linh của thân thể này chống đỡ phản phệ, loại lực lượng phản phệ này không những không tổn thương ta, còn giúp ta triệt để mạt sát phàm linh chậm chạp không chịu tiêu tán kia, giúp ta triệt để nắm giữ thân thể này!

Hắn nói chuyện, khí cơ càng tăng vọt, từng bước đi về phía trước, đỉnh đầu lại dần dần hiển hóa tiên vân, chiếu rọi bốn phương, từng tia từng tia tiên khí giống như mang theo sinh mệnh, lan tràn ra, vậy mà bao phủ cả thung lũng.

- Ta biết ngươi giảo hoạt như quỷ, tâm tư khó dò, có khả năng thiết hạ kế khác thoát thân, chỉ tiếc, ta đã sớm quan sát rõ ràng, ngươi là chân thân đến đây, vậy không cần quản ngươi còn có mưu kế gì, ta thiêu đốt một tia Tiên Linh, phong tỏa sơn cốc này, ngươi có một loại pháp bảo xuyên toa không gian, cũng không thi triển ra được, ngươi có đồng bạn tiếp ứng, ta cũng có thể chống đỡ, cho nên hôm nay ngươi nhất định là khó thoát khỏi cái chết, ta lại muốn hỏi ngươi một câu, tiểu ma đầu, lần này trúng kế, ngươi có phục hay không?

Lữ Tiêu Dao tay áo bồng bềnh, áo bào đen tung bay, đứng ở dưới ánh trăng, tiên phong đạo cốt, âm thanh lạnh nhạt.

Hắn cao cao tại thượng, lại như mang theo một chút hài hước, giống như thần nhân nhìn xuống sâu kiến!

Chương 819: Ná cao su, lại gặp ná cao su!

Triệt để lâm vào trong vòng vây!

Hiện tại Phương Hành đã bị Trảm Ngũ Sát Trận vây khốn, khí cơ trên người càng nặng nề, tựa như bươm bướm rơi vào trong mạng nhện, bị tơ nhện từng tầng từng tầng quấn ở trên người, nhìn như trái xông phải giết, đại đao hung mãnh, bức thích khách Trường Sinh Kiếm ở ngoài 30 trượng, không dám đến gần, nhưng trên thực tế, bây giờ mỗi một động tác của hắn, đều cần tiêu hao lực lượng lớn gấp mười lần bình thường, Trảm Ngũ Sát Trận của Trường Sinh Kiếm, đáng sợ là ở chỗ cẩn thận thăm dò, từ từ mài chết địch nhân ở trong đại trận.

Trừ khi ở thời điểm hắn mới vào đại trận, liền lập tức dùng thần lực vô thượng xông phá đại trận trói buộc, đạt được tự do, nếu không sẽ bị cuốn lấy, tiêu hao, thẳng đến bị đại trận giảo sát, đơn giản mà nói, ngay từ đầu không có lao ra, thì càng về sau càng không thể.

Huống chi ở không trung xung quanh, Lữ Tiêu Dao còn nhìn chằm chằm, để tránh ngoài ý muốn xuất hiện?

Hắn thiêu đốt một tia Tiên Linh, hóa thành tiên vân, chiếu rọi bốn phương, phong tỏa cả sơn cốc.

Cử động này một là không cho Phương Hành có cơ hội sử dụng pháp bảo không gian chạy trốn, hai là vì phòng ngừa đồng bạn của Phương Hành hiện thân quấy rối, dù sao bây giờ chỉ có Phương Hành, tiểu hòa thượng đáng giận kia chưa từng xuất hiện, Lữ Tiêu Dao cũng minh bạch, nói không chừng bọn họ cũng tính tới tình huống này, đang âm thầm tìm cơ hội, thế nhưng hắn không thèm để ý, đối mặt loạn cục, giải quyết dứt khoát là cách làm tốt nhất, dù sao chân thân của Phương Hành đã bị nhốt ở trong sơn cốc, mặc kệ hắn có quỷ kế gì, chỉ cần giết chết hắn là được.

Có mình ở đây lược trận, Lữ Tiêu Dao tin tưởng không người có thể cứu Phương Hành!

- Móa*** thối con lừa, sớm muộn gì tiểu gia cũng sẽ giết chết ngươi...

Phương Hành phẫn nộ hét lớn, Long Văn Hung Đao gào thét khắp nơi, tạo ra đạo đạo đao khí, mỗi một tia đao khí tàn sát bừa bãi, chấn những thích khách Trường Sinh Kiếm kia không dám tới gần, nhưng thân hình của bọn hắn lại gấp mà không loạn, vừa lui về phía sau, đã lập tức lấn đến gần. Đủ loại thần quang từ bốn phương tám hướng đánh về phía Phương Hành, giống như con ruồi trong lồng kính, mà ở trong quá trình này, không gian bên người Phương Hành đã càng ngày càng nhỏ, đao khí vung vẩy ra nhìn như càng cuồng bạo, nhưng cũng càng bất lực...

- Ngươi không có cơ hội...

Lữ Tiêu Dao nghe tiếng mắng của Phương

Hành, lại chưa từng nổi giận, mà hơi nở nụ cười, nhàn nhạt mở miệng.

Đồng thời nhìn về phía ná cao su sau lưng Phương Hành, ánh mắt chớp lên, cuối cùng có chút cười khổ, dùng bản lãnh của hắn, sao nhìn không ra tác dụng chân chính của ná cao su?

Cũng may là dùng phương pháp này khốn trụ Phương Hành, nếu không ngày nào đó mình thực chính diện khai chiến với tiểu ma đầu, bị ná cao su của hắn bắn loạn, thật sẽ bức bản thân bó tay bó chân, trốn cũng trốn không được, chỉ có thể lựa chọn liều mạng với đối phương...

Nói đơn giản, đây thật là bảo bối uy lực to lớn, nhưng hết lần này tới lần khác chế tác đơn giản, bản thân không có giá trị gì.

- Các ngươi thật sự cho rằng có thể ngăn được ta?

Trong Trảm Ngũ Sát Trận, tựa hồ Phương Hành bị loại nước ấm nấu ếch này chèn ép, lại như ý thức được Trảm Ngũ Sát Trận kinh khủng, có chút sốt ruột, quát lớn một tiếng, đột nhiên thân thể lắc một cái, quanh người ma vụ mênh mông cuồn cuộn, thình lình hiển hóa Ma Tướng ba đầu sáu tay.

Ngay cả thân thể cũng tăng cao gấp đôi, Kiếm Ma Đại Dực triển khai, hung mãnh công kích về phía chung quanh, cả phiến hư không vỡ vụn, tu sĩ Trường Sinh Kiếm vây công ở chung quanh hắn đều kinh hãi, bị chấn tới bốn phương.

Ở dưới lực lượng kinh khủng, thậm chí bọn họ bị Phương Hành bức lui cả trăm trượng.

Trảm Ngũ Sát Trận cần vòng vây của bọn họ thu nhỏ ở trong một phạm vi nhất định, mới có thể bảo trì khí cơ tương liên, lúc này bọn họ bị Phương Hành bức lui trăm trượng, Trảm Ngũ Sát Trận ở vào trạng thái sắp sụp đổ, bọn hắn sao có thể không sợ hãi?

- Lực lượng của tiểu ma đầu mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ đã vượt ra trảm ngũ cảnh?

Đám tu sĩ Trường Sinh Kiếm sợ hãi, cơ hồ khó có thể tin.

- Sưu sưu sưu...

Trong hư không chung quanh, những tu sĩ Trường Sinh Kiếm khác lúc đầu đang lược trận nhao nhao hiện thân, gia nhập Trảm Ngũ Sát Trận, trận này khác biệt trận pháp bình thường dùng tám làm cơ số, mà dùng chín làm cơ sở, bất quá sau khi vận chuyển còn có thể tiếp tục có người gia nhập vào, tăng cường uy lực của đại trận, chính là kiệt tác của Trường Sinh Kiếm Chủ, đã vượt ra trận lý bình thường.

Mà bây giờ, theo những tu sĩ Trường Sinh Kiếm kia gia nhập, uy lực của Trảm Ngũ Sát Trận lại tăng, khó khăn lắm mới khống chế được Phương Hành phát cuồng.

- Đêm dài lắm mộng, ta cũng tới trợ giúp các ngươi một tay đi!

Lúc này Lữ Tiêu Dao cũng lành lạnh mở miệng, tay áo phất một cái, Phương Thiên Họa Kích đã đến trong tay hắn.

Phương Hành vừa mới biểu hiện ra lực lượng kia cũng để hắn hãi hùng khiếp vía, nhịn không được muốn xuất thủ mau chóng chém giết kẻ này.

Dù sao hắn không giống Lữ Phụng Tiên, Lữ Phụng Tiên trời sinh thần lực, chiến ý mãnh liệt, một khi ra tay, cái kia chính là cuồng nhân chiến đấu, hắn thấy Phương Hành hung ác điên cuồng, chiến ý sẽ tùy theo tăng vọt, sốt ruột đánh với hắn một trận.

Mà hắn bây giờ nghĩ, là mau mau giết Phương Hành, để tránh bị kẻ này đào thoát!

- Lữ chủ, ta cũng tới giúp người!

Lúc này, trong đám gia nô đi theo Lữ Tiêu Dao, một người nhảy tới giữa không trung, tay đè Nha Thú Cầm, lay động dây cung, muốn xuất thủ tương trợ, là Sư Nam Cát mưu phản Quy Khư, đầu phục Lữ Phụng Tiên...

- Dừng tay!

Lữ Tiêu Dao vung đại kích, vốn muốn chém Phương Hành, lại vội vàng chỉ Sư Nam Cát, nôn nóng quát:

- Ngươi không hiểu trận lý, mạo muội xuất thủ, chỉ biết xáo trộn đại trận, ngược lại cho tiểu ma đầu cơ hội chạy thoát, ở một bên lược trận đi, không cần tới gần!

- Cái này...

Sư Nam Cát giật mình, ở dưới đại kích của Lữ Tiêu Dao, chỉ có thể ảm đạm lui lại.

Bất quá cũng vào lúc này, trong Trảm Ngũ Sát Trận, Phương Hành trùng sát một lúc, thấy hư không chung quanh đã hết người giấu giếm, tất cả tu sĩ Trường Sinh Kiếm đều gia nhập vào Trảm Ngũ Sát Trận, ngay cả Lữ Tiêu Dao và gia nô Lữ thị cũng tụ ở trong sơn cốc, tình cảnh của mình giống như không có sinh cơ, hắn lại thấp giọng nở nụ cười, đáy mắt có chút đắc ý.

- Con lừa thúi, ngươi thật cho rằng có thể vây chết tiểu gia?

Đột nhiên hắn quét Long Văn Hung Đao qua, đẩy ra một mảnh không gian chừng mười trượng, lên tiếng hét lớn.

- Ngươi thật cho rằng ngươi còn có thể chạy thoát được sao?

Lữ Tiêu Dao giật mình, nhưng rất nhanh sát khí lạnh thấu xương, một kích từ giữa không trung đâm xuống.

Cùng lúc đó, đám tu sĩ Trường Sinh Kiếm bày ra Trảm Ngũ Sát Trận cũng hô lên, trước người nhiều một thanh trường kiếm bạch ngọc, sau đó trường kiếm ra khỏi vỏ, tách ra ánh sáng kinh người, giống như cầu vồng hiển hóa, tất cả đều chém về phía Phương Hành, chúng hóa thành một mảnh lưới lớn do bạch quang tạo thành, giảo sát hết thảy, cắt đứt hư không.

Mà Phương Hành thì ở trung tâm lưới lớn.

Lực lượng của hắn đã tiêu hao không sai biệt lắm, đến thời điểm thu lưới rồi!

Oanh!

Nhưng ngay một khắc này, Phương Hành quát khẽ, một đỉnh đồng nho nhỏ bay ra, trôi nổi ở trên đầu.

Tiểu đỉnh bay đến không trung, nháy mắt biến lớn gấp mười lần, nguy nga như núi, thả ra sơn ý hùng hồn, không nhúc nhích tí nào, lực lượng nặng nề trút xuống, phủ kín Phương Hành, hóa thành phòng ngự không thể phá vỡ, những trường kiếm bạch ngọc sắc bén khó chống chọi kia, cùng Lữ Tiêu Dao từ trên trời giáng xuống, Phương Thiên Họa Kích uy không thể đỡ, thình lình bị lực lượng này chấn ra...

- Phong Thiện Đỉnh?

Con ngươi của Lữ Tiêu Dao co rút lại, đáy mắt hiện lên vẻ nhiệt liệt.

Đến tầng thứ như hắn, càng minh bạch tầm quan trọng của Phong Thiện Đỉnh.

Đây chính là đại đỉnh ở Thần Châu Bắc Vực, được khí vận của chư tông và Phong Thiện Sơn ôn dưỡng mấy chục vạn năm!

Dù lúc đầu không có thần dị gì, nhưng ôn dưỡng lâu như vậy cũng sẽ sinh ra thần dị.

Lúc trước Đại Bằng Tà Vương vốn muốn trả Phong Thiện Đỉnh cho Bắc Tam Đạo, làm thẻ đánh bạc đàm phán, cũng chính là hắn ở trong bóng tối thao tác, cuối cùng mới dẫn đến đỉnh kia không thể trở về Phong Thiện Sơn, lại lưu ở Quy Khư.

Chỉ tiếc tiểu ma đầu kia đột nhiên xuất hiện, mang chiếc đỉnh này đi, lúc ấy hắn lo lắng khí vận của Thái Thượng Đạo và chín vị sư huynh đệ nhìn chằm chằm, không thể làm quá mức.

Bây giờ gặp lại đỉnh này, hắn có thể không động tâm sao.

- Vậy mà muốn dùng đỉnh này trấn áp hư không, ngăn cản tất cả pháp môn công kích, xem ra ngươi cũng không ngu ngốc, chỉ tiếc bằng tu vi hiện tại của ngươi, căn bản không khống chế được lực lượng ẩn chứa trong đỉnh, mượn một tia lực lượng che chở bản thân, cũng chỉ là thu hoạch được một cơ hội thở dốc mà thôi, còn có thể lật bàn sao? Ma đầu, hôm nay chính là thời điểm ngươi thúc thủ chịu trói, đỉnh này, cũng nên trả lại cho ta...

Lữ Tiêu Dao hét lớn, Phương Thiên Họa Kích thu lại, bàn tay lật úp xuống, thình lình muốn cứng rắn đoạt đỉnh này.

- Con lừa thúi, ngươi còn nghĩ mình rất thông minh?

Phương Hành thấy thế, vội vàng gia trì Phong Thiện Đỉnh, đồng thời hét lớn:

- Cũng không nhìn mình mỗi ngày tính kế tính tới tính lui, cuối cùng thành cái dạng gì, hôm nay tiểu gia cho ngươi xem một chút, ta tính kế là như thế nào... Các huynh đệ, động thủ...

Hắn hét lớn một tiếng, chấn động hư không, truyền đi khắp nơi.

Ngay cả Lữ Tiêu Dao cũng thất kinh, thần niệm vội vàng quét ra bốn phương, thình lình nhìn thấy trên mấy ngọn núi chung quanh, đều xuất hiện một bóng người, phương bắc là một hòa thượng, bạch y tung bay, tuấn dật xuất trần, phương nam là một nữ hài mặc áo bào xanh, bộ dáng xinh đẹp, phía đông là một con lừa, người khoác ngân giáp, phía tây là một nữ tử tay cầm Song Luân.

- Đồng bạn của ngươi rốt cục hiện thân sao?

Lữ Tiêu Dao cứng rắn cùng Phương Hành đoạt đỉnh, đồng thời trong miệng quát khẽ:

- Đáng tiếc vô dụng, bằng bản lĩnh bé nhỏ của bọn họ, còn có thể cứu ngươi được sao?

- Bọn họ không phải tới cứu ta...

Phương Hành bật cười, đáy mắt lại có vẻ trêu tức, dùng lực lượng của mình kéo tu sĩ Trường Sinh Kiếm và Lữ Tiêu Dao lại, thanh âm trầm thấp giống như u linh, mang theo sát ý đáng sợ:

- Bọn họ là tới giết người...

- Chỉ bằng bọn họ, giết...

Lữ Tiêu Dao theo bản năng hét lớn, thái độ xem thường, nhưng hắn chỉ nói phân nửa, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Ở trong thần thức của hắn cảm ứng, thình lình nhìn thấy bốn người kia đồng thời lấy ra một pháp bảo...

Ná cao su!

Bốn người kia đồng thời lấy ra ná cao su!

Chương 820: Tiền có thể đập chết người

- Không ổn...

Lữ Tiêu Dao thậm chí đám thích khách của Trường Sinh Kiếm, trong lòng đồng thời dâng lên báo động mãnh liệt.

Nhất là Lữ Tiêu Dao, hắn vốn không để đồng bạn của Phương Hành vào mắt, vô luận là kiến thức hay thực lực, bọn họ đều không thể tạo thành uy hiếp với mình, nhưng khi bọn hắn lấy ra ná cao su, hắn liền không nhịn được dâng lên cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, trong nháy mắt buông tay đang chụp về phía Phong Thiện Đỉnh, thân hình phóng lên trời.

Cùng lúc đó, những tu sĩ Trường Sinh Kiếm kia cũng hô to, Trảm Ngũ Sát Trận tản ra, hóa thành đạo đạo kiếm quang lướt đi bốn phương tám hướng.

Nhưng ngay khi đó, trên bốn ngọn núi ở chung quanh, có Phù Thạch bắn ra.

Bốn phương tám hướng, lực lượng kinh khủng của Phù Thạch nổ tung, đủ loại Hồng Hoang di chủng tích lũy lực lượng không biết bao nhiêu năm ở thời khắc này nổ tung, bao phủ cả sơn cốc, hư không vỡ nát, tia chớp màu đen du tẩu, thiên địa kêu khóc, ngàn dặm tan hoang.

Loại pháp bảo ná cao su này, diệu dụng ngay ở chỗ chế tác quá đơn giản.

Lúc này Thần Tú cầm, bất quá là một chạc cây cổ thụ, phía trên quấn một dây cung, ở giữa cột một túi da, nhìn kém xa cái của Phương Hành, nhưng ở dưới pháp lực của hắn quán chú, cũng đủ để Phù Thạch bay vào trong sơn cốc, mà dùng tu vi của hắn, có thể trong nháy mắt bắn ra bảy tám viên Phù Thạch, giống như mưa rơi.

Vương Quỳnh thì quấn hai thanh binh khí dài lại, dùng Khổn Tiên Thằng mềm dẻo làm dây ná, khuôn mặt lạnh lùng, không ngừng từ trong túi lấy ra Phù Thạch bắn về phía sơn cốc, mang theo oán khí rất lớn.

Sở Từ bình thường nhu nhu nhược nhược, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lạnh lẽo, cột kiếm làm thân ná, lại dùng nhuyễn tiên mà Phương Hành cho nàng làm dây cung. Nhìn cũng không nhìn, thậm chí không thèm ngắm chuẩn, cứ nhớ kỹ Phương Hành phân phó, hoàn toàn không để ý tới sự tình gì khác, chỉ lo bắn hết 30 viên Phù Thạch của mình là được.

Mà con lừa thì lợi hại hơn, ná cao su của nó là Phương Hành tự tay làm giúp, dùng một gốc cây hai chạc kiên cố làm thân, lúc này bị nó cắm ở trước mặt, há miệng cắn dây cung kéo căng, cái đuôi thì linh hoạt cuốn Phù Thạch lên nhét vào túi da, sau đó đầu hất lên, Phù Thạch bay ra ngoài, sau đó lại há miệng cắn dây cung, cái đuôi lần nữa cuốn lấy Phù Thạch bắn ra...

Có lẽ tu vi của bọn hắn tốt xấu lẫn lộn, nhưng ở thời điểm này, phát huy ra thực lực lại cực kỳ giống nhau.

Cho dù ná cao su của bọn họ kém xa cái của Phương Hành, nhưng bắn vào sơn cốc là đầy đủ, hơn nữa bọn họ căn bản không cầu chính xác, chỉ nhằm vào một phạm vi to lớn không ngừng bắn mà thôi, mỗi một viên Phù Thạch bay ra ngoài, đều tương đương một kích toàn lực của Nguyên Anh cảnh, mà nhiều như thế, uy lực liền cực kỳ đáng sợ...

Ai từng thấy gần trăm Nguyên Anh cảnh đồng thời công kích một sơn cốc chưa?

Tu sĩ Trường Sinh Kiếm và đám người Lữ Tiêu Dao, lúc này không ngừng kêu khổ, đầy trời là Phù Thạch bay tới bay lui và thần quang cường đại, xem như bọn họ trốn cũng không trốn thoát, lại càng không cần phải nói đi phản công.

Thậm chí có thể nói, bây giờ trong cả sơn cốc, người an toàn duy nhất chính là Phương Hành. Phong Thiện Đỉnh bay ở trên đỉnh đầu, bao phủ bản thân, chung quanh đều có lực lượng của Phong Thiện bảo vệ, lực lượng kinh khủng của Phù Thạch vọt tới, cũng bị Phong Thiện Đỉnh chấn ra, không thương được hắn.

Tu sĩ Trường Sinh Kiếm và Lữ Tiêu Dao đã ý thức được sai lầm của bọn hắn. Bọn họ muốn chém giết ma đầu này, chỉ cần vây khốn, liền không lo sẽ xảy ra bất cứ vấn đề gì, nhưng cuối cùng bọn hắn vẫn rơi vào bẫy, bởi vì lần này Phương Hành là lấy mình làm mồi nhử, dẫn dụ tu sĩ Trường Sinh Kiếm và Lữ Tiêu Dao tới, lại do mấy người khác oanh loạn.

Dù sao hắn có Phong Thiện Đỉnh hộ thể, những người khác có thể có Tiên Khí như

Phong Thiện Đỉnh hộ thể sao?

- Mỗi một viên Phù Thạch tương đương với một đạo thần thông, hắn không đi lĩnh ngộ, lại dùng để bắn, ma đầu kia đốt tiền sao?

Ở thời khắc này, Lữ Tiêu Dao cũng hận nghiến răng nghiến lợi, hắn bình thường rất ít xưng Phương Hành là "tiểu ma đầu", đại khái là ở đáy lòng hắn, cảm thấy Phương Hành còn không đạt tới cấp bậc "ma đầu", nhưng bây giờ lại hận ý tràn đầy kêu lên, hắn xem thời cơ nhanh, mượn Tiêu Dao thân pháp đạp không rời đi, tránh né Phù Thạch và lực lượng trùng kích, mặc dù thụ thương, nhưng miễn cưỡng sống sót.

Nhìn sơn cốc chung quanh thành tử địa, hắn cũng không nhịn được hãi hùng khiếp vía, vừa rồi mình chậm một chút mà nói, hiện tại chỉ sợ kết cục sẽ giống như đám thích khách Trường Sinh Kiếm kia, dưới uy thế cỡ này, quản ngươi có thủ đoạn giết người gì, có pháp bảo cường đại gì, tất cả đều vô dụng, Phù Thạch nổ tung, lực lượng tàn sát bừa bãi đủ để hủy diệt tất cả thần thông, chỉ có thể chờ chết.

Nhìn thấy loại cục diện này, bọn họ đều tức đến phát cuồng!

Con mẹ nó phải lãng phí bao nhiêu, mới có thể lấy Phù Thạch bắn loạn?

Những thích khách Trường Sinh Kiếm kia nói là bị Phù Thạch bắn chết, chẳng bằng nói là bị tiền đập chết!

- Ma đầu, ta và ngươi không chết không thôi...

Lữ Tiêu Dao khó khăn lắm chống nửa ngày, cuối cùng không thể không làm một quyết định để hắn cực kỳ thống khổ, gầm nhẹ một tiếng, bắt pháp ấn, trong mi tâm, một tia tiên khí tản ra, hóa thành hỏa diễm linh tính mờ mịt, bao vây cả người hắn lại, sau đó thần niệm tăng lên tới cực hạn, đạp trên hư không, chạy trốn về nơi xa, chung quanh phù hỏa, thiểm điện, khói độc thậm chí nham tương vô tận nổ tung ở bên người, nhưng khi tiếp xúc phải hỏa diễm kia, tất cả đều tan rã, che chở hắn một đường bay đi...

Thiêu đốt Tiên Linh!

Dưới tình huống tuyệt vọng, hắn không thể không thiêu đốt Tiên Linh lần nữa!

Vừa rồi vì bảo đảm Phương Hành sẽ bị giảo sát, hắn thiêu đốt một tia Tiên Linh, phong tỏa cả tòa sơn cốc.

Nhưng hắn không nghĩ tới, nhanh như vậy đã phải thiêu đốt sợi Tiên Linh thứ hai, che chở mình chạy ra nơi này.

Cần phải biết, đối với hắn hiện tại mà nói, Tiên Linh chính là căn cơ của hắn!

Lúc ấy hắn bị Tiểu hòa thượng Thần Tú ám toán, đập trở về thức hải của Lữ Phụng Tiên, lại bị Liên Nữ và chín tàn hồn của Thái Thượng Đạo chặt đứt liên hệ với Tiên Linh Thể, dẫn đến hiện tại hắn chỉ còn lại đạo Tiên Linh này, vây ở trong thức hải của Lữ Phụng Tiên, mạnh mẽ áp chế ý thức của đối phương, mới khó khăn lắm nắm giữ được nhục thân, mà bây giờ liên tục thiêu đốt hai sợi Tiên Linh, đối với hắn mà nói chính là trọng thương.

- Oanh...

Hắn vội vã như chó nhà có tang, khó khăn lắm trốn ra phạm vi hạch tâm đáng sợ nhất, sau đó phân biệt phương hướng, muốn chạy trốn mất dạng, lại đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, hư giữa trước mắt đang có một khuôn mặt nhìn mình.

Đó là một gương mặt tuấn mỹ xuất trần, nhưng hắn nhìn lại đáng giận như thế...

Hoặc nói là giật nảy mình!

Cái ót lạnh sưu sưu, giống như có gió lạnh thổi qua...

- Con mẹ nó, bốn phía đều có người, vì sao ta hết lần này tới lần khác chạy tới chỗ của hòa thượng này...

Lữ Tiêu Dao theo bản năng chửi ầm lên, vội vàng vận chuyển pháp lực, muốn vung kích đâm ra, đồng thời thân hình lui nhanh...

Thời điểm lùi lại, hắn vẫn luôn đối mặt với tiểu hòa thượng áo bào trắng, tuyệt đối không dám giao cái ót cho đối phương.

Nhưng ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, hòa thượng này lại không đánh sau gáy hắn.

Hắn trực tiếp lao về phía mình, thân hình đáng sợ khó mà hình dung, cái mõ gõ đến trên trán mình!

Lữ Tiêu Dao vừa mới trốn thoát đang kinh hoảng, hòa thượng này lại xuất hiện quá đột ngột, hơn nữa vừa rồi hắn thiêu đốt hai tia chân linh, ý thức có chút mông lung, phản ứng chậm nửa nhịp, thình lình bị tiểu hòa thượng đập trúng, đầu ngơ ngơ ngác ngác, ngay cả suy nghĩ cũng không chuyển động được nữa. Thân hình hạ xuống, mí mắt nặng nề, giống như muốn ngủ...

- Sư huynh bảo ta thời điểm bắn Phù Thạch thì bắn ít thôi, như vậy nếu có cá lọt lưới sẽ trốn về phía ta...

Thần Tú cầm mõ tiếp tục xông lên, miệng

cười hắc hắc:

- Quả nhiên chạy tới một con cá lớn rồi...

Vừa kêu to vừa cầm mõ chạy tới, vung lên muốn tiếp tục nện.

- Con lừa trọc, ta tuyệt đối không buông tha ngươi!

Lúc này Lữ Tiêu Dao không còn chút tiên phong đạo cốt, bộ dáng tức hổn hển, khàn giọng quát chói tai.

Cùng lúc đó, hắn cắn răng, lại thiêu đốt một tia Tiên Linh, linh hỏa quanh người bành trướng gấp đôi...

Thiêu đốt sợi Tiên Linh thứ ba!

Đây cơ hồ là uống rượu độc giải khát, đối với Lữ Tiêu Dao mà nói, là hành vi giống như tự sát!

Bất quá đã không có biện pháp khác, không làm như thế, hắn cảm giác mình sẽ té xỉu ngay, dù có thể chống được, nhưng một khi bị hòa thượng này cuốn lấy, chờ tiểu ma đầu kia chạy đến truy sát mình, như vậy mình cũng chỉ còn một con đường chết...

Cho nên mặc dù thiêu đốt sợi Tiên Linh thứ ba, với hắn mà nói chính là tổn thương căn bản, nhưng cũng bất chấp!

Ầm... linh hỏa phóng đại, khí thế cuồng bạo, tiểu hòa thượng bị hù đến quay đầu bỏ chạy.

Lữ Tiêu Dao thì nhân cơ hội này rống to một tiếng, thân hóa kim quang, xông thẳng lên không, cả người thình lình giống như sao băng, trong nháy mắt trốn ra ngoài trăm dặm, còn cấp bách hơn chó nhà có tang, mà trên không trung, quay đầu nhìn thoáng qua sơn cốc, trong lòng của hắn phẫn hận khó có thể hình dung:

- Ta rơi hồng trần, tất có đạo kiếp tương ứng, chẳng lẽ ma đầu này và tiểu hòa thượng kia, chính là đạo kiếp của ta sao, bằng không vì sao ta ăn thiệt thòi nhiều lần ở trên tay bọn họ...

Có thể nói, lần này Chân Tiên kia đã bị đánh mê mang.

Nhưng sau một khắc, trong lòng Lữ Tiêu Dao báo động lần nữa đại tác.

Một thanh âm lạnh lẽo cuồng bạo vang lên ở trong lòng hắn:

- Bọn họ không phải đạo kiếp của ngươi, ta mới là!

Trong kinh hoảng, một con mắt của hắn dần dần lộ ra tức giận:

- Ngươi đoạt nhục thân của ta, trấn áp thần hồn của ta, lại không nghĩ tới nhanh như vậy liền thiêu đốt ba tia chân linh, suy yếu tới cực điểm, bằng lực lượng chân linh của ngươi bây giờ, lấy cái gì đến trấn áp ta...

Thanh âm của Lữ Phụng Tiên điên cuồng lại xem thường:

- Mà đối với bọn hắn, ngươi chỉ là đơn thuần đánh không lại mà thôi...

Chương 821: Nam Chiêm Bộ Châu Phương Hành

Chiến dịch toàn thắng, Lữ Tiêu Dao chật vật bỏ chạy, đám thích khách Trường Sinh Kiếm đầu tiên đi vào Ma Uyên đều bị mạt sát!

Tác dụng của gần một trăm viên Phù Thạch quá cường đại, hết thảy đều dựa theo kế hoạch thực hiện, những thích khách Trường Sinh Kiếm kia đừng nói chạy trốn, trên cơ bản ngay cả cặn bã cũng không còn dư lại, mà đám người Phương Hành cũng xem như thông qua trận chiến này nhổ đi cái gai trong lòng, mặc dù sau khi Trường Sinh Kiếm biết được chuyện này, đoán chừng chẳng mấy chốc sẽ càng thêm điên cuồng đến báo thù, nhưng trong thời gian ngắn, bọn họ sẽ không bị đối phương quấy rối.

- Tiếc nuối duy nhất là vẫn bị con lừa kia chạy trốn...

Phương Hành dọn dẹp chiến trường, có chút tiếc hận thở dài.

Thần Tú nghe vậy lại cười nói:

- Đoán chừng trong thời gian ngắn hắn cũng không có thời gian tới tìm chúng ta, vì đào tẩu, hắn thiêu đốt gần một nửa tiên linh, có thể nói nguyên khí tổn hao nhiều, càng quan trọng hơn là, trước khi hắn trốn đi, ta rõ ràng cảm giác được ở trong cơ thể hắn, đang có một ý thức khác đang thức tỉnh, chắc là nguyên chủ nhân của thân thể này tỉnh lại, hai người tất có một phen tranh đấu, cũng không biết ai thắng ai thua, nhưng thắng cũng sẽ thắng thảm, hơn nữa trước khi lần tranh đấu này ra kết quả, hắn sẽ không có thời gian bận tâm cái khác!

- Vậy là tốt rồi, chúng ta có thời gian làm sự tình của mình!

Phương Hành nhẹ gật đầu, cười nói:

- Trường Sinh Kiếm kia không phải danh xưng vô khổng bất nhập, giết người trong vô hình sao? Chỉ dựa vào phòng bọn họ là không phòng được, cũng không cần thiết đặt tất cả tâm thần lên người bọn hắn, nên sớm tiến vào

Ma Uyên, chiếm địa bàn của mình, hắc hắc, đến lúc đó bố trí xong, bọn họ tới một cái làm thịt một cái, đến hai cái làm thịt một đôi!

- Cũng chỉ có thể như thế, Ma Uyên liên quan đến cơ duyên không lâu sau rơi xuống, chiến càng nhiều địa vực, tương lai khi cơ duyên rơi xuống sẽ chiếm càng nhiều ưu thế. Huống chi ở chỗ này biểu hiện tốt, còn có hi vọng trở thành đệ tử của Thánh Nhân!

Vương Quỳnh nói.

Bây giờ bày ở trước mặt bọn họ, chỉ có mau mau tiến vào Ma Uyên chiếm địa bàn của mình.

Tương lai cơ duyên Cửu Thiên Huyền Quan hạ xuống, đã chú định sẽ rơi vào Ma Uyên, như vậy bọn họ chiếm địa vực càng rộng, sẽ càng có nhiều cơ duyên bỏ vào túi, một nguyên nhân khác là, lần này Trường Sinh Kiếm bị thiệt lớn, nhóm thích khách đầu tiên tiến vào Ma Uyên, bị Phương Hành hai trận chiến đánh rụng, tương lai lại vào Ma Uyên, sẽ lấy Phương Hành thậm chí người bên cạnh hắn làm mục tiêu, Phương Hành cố nhiên không sợ, nhưng nếu đám người Sở Từ bị để mắt tới, sẽ là một sự tình cực kỳ nguy hiểm, mà sau khi có lãnh địa của mình, bố trí xuống đại trận, vững như thành đồng, thì có thể đề phòng.

Sau khi thương nghị xong, lại đi sơn cốc đám người Kim Lục Tử biến mất, lưu lại một tấm ngọc phù bí ẩn, nếu bọn họ từ trong sơn cốc đi ra, sẽ cảm ứng được Phương Hành lưu lại thần niệm, chạy tới hạch tâm Ma Uyên tụ hợp.

Bất quá xác suất bọn hắn xuất hiện lại ở trong sơn cốc này lần nữa rất thấp, Phương Hành đã nói cho mọi người sự tình cổ tháp xuất hiện, cổ tháp kia thần bí đến cực điểm, cũng không phải xây ở trong thung lũng này, chỉ thỉnh thoảng hiện thân ở trong thung lũng này mà thôi, lần tiếp theo xuất hiện, lại không biết ở nơi nào, đây cũng là nguyên nhân bọn hắn không thủ ở chỗ này.

Càng chạy vào hạch tâm Ma Uyên, nhận biết về Ma Uyên càng lúc càng sâu.

Ma Uyên này quả thật là thiên tàn địa khuyết, pháp tắc vỡ nát, lúc ở ngoại vi còn có vài chỗ có thể ngự phong, bay lên không rời đi, nhưng càng vào sâu thì càng cảm giác, tu sĩ bay lên không đã trở thành một chuyện cực kỳ khó khăn, cũng khó trách Hồng Hoang di chủng sinh ở trong Ma Uyên, trời sinh liền không có khả năng bay lên không, chỉ có một ít Vương tộc mọc cánh mới có thể phi hành.

Sau khi vào hạch tâm Ma Uyên, đã không thái bình giống như bên ngoài, bắt đầu gặp một số Hồng Hoang di chủng, loại sinh linh này ý thức lãnh địa cực kỳ mạnh, không chút khách khí với tu sĩ xâm nhập lãnh địa của mình, nhưng tu vi của đám người Phương Hành không yếu, đối phó những sinh linh này không thành vấn đề, từng cái ngược lại trở thành đá mài đao để Phương Hành ma luyện Thái Thượng Phá Trận Kinh và Tiêu Dao Kinh.

Hiện tại Phương Hành đến tột cùng mạnh bao nhiêu?

Vương Quỳnh đã từng rất nghiêm túc cân nhắc qua vấn đề này!

Dùng chiến lực của mình và Phương Hành so sánh, lại cân nhắc đến trước đó Phương Hành mấy lần đại chiến, nàng loáng thoáng cho ra một kết quả, đóa kỳ hoa xuất thân Nam Chiêm Bộ Châu kia, thực lực chân chính đã đạt đến trên trảm ngũ cảnh...

Hơn nữa, bây giờ theo hắn lĩnh ngộ Phá Trận Kinh và Tiêu Dao Kinh, thực lực còn đang tăng lên!

Nếu như hoàn toàn tìm hiểu, có thể trực tiếp đạt tới trảm lục cảnh, thậm chí cao hơn không?

Đối với vấn đề này, ngay cả nàng cũng cảm giác có chút không rét mà run, phải biết năm đó quái thai kia, mới tự xưng trảm thất cảnh mà thôi!

Mà ở tu hành giới, được công nhận có hi vọng ở Kim Đan cảnh đạt tới trảm lục cảnh, thì chỉ có những Thần Tử ở Thần Châu Trung Vực mà thôi...

Mà những người kia, là từ nhỏ dùng tài nguyên to lớn, vô thượng đạo kinh và cường giả tuyệt thế bồi dưỡng ra được, có thể nói từ khi bước lên con đường tu hành, đã chú định sớm muộn gì cũng sẽ thành một trong mấy bá chủ của thế giới này, con đường tu hành của bọn họ, sao là người ngoài có thể so sánh được?

Nhưng tiểu ma đầu xuất thân Nam Chiêm Bộ Châu, một đường lảo đảo lăn lộn cho tới bây giờ, có thể đứng ngang hàng với bọn hắn sao?

Bản thân Vương Quỳnh xem như một cuồng nhân chiến đấu, loáng thoáng cũng hiện lên một loại kính ý.

Mà có một vị hung nhân như thế ở bên người, Ma Uyên đối với tu sĩ bình thường mà nói là cực kỳ hung hiểm, nhưng Thần Tú, Sở Từ, con lừa lại thêm Vương Quỳnh lại giống như du xuân, cực kỳ bình tĩnh một đường thưởng ngoạn, thu thập tài nguyên, thôi diễn kế hoạch đánh chiếm lãnh địa, tu sĩ khác đều lo lắng sẽ có Hồng Hoang di chủng giết ra tạo thành uy hiếp, nhưng bọn họ không cần, bình thường Hồng Hoang di chủng còn chưa tới gần, đã bị Phương Hành kêu gào truy sát...

Đương nhiên, có đôi khi cũng sẽ dở khóc dở cười, nói thí dụ như ba ngày sau, Thần Tú kêu la đi mệt, muốn Phương Hành bắt một tọa kỵ, Phương Hành rất dễ nói chuyện, cười ha hả đáp ứng, sau đó chỉ nghe trong sơn cốc xa xa quỷ khóc sói gào, một nén hương sau, chỉ thấy tên này kéo một con cóc sưng mặt sưng mũi trở về, to chừng ngọn núi nhỏ.

Ngồi lên lưng nó, thật đúng là cảm giác như bay, "Sưu" một tiếng nhảy đến giữa không trung, lúc rơi xuống đã nhảy qua vài ngọn núi.

Mặc dù không phải bay, nhưng còn nhanh hơn bay!

Nhưng cảm giác xóc nảy có chút mãnh liệt, sau khi bay qua vài ngọn núi, con lừa đã nôn...

- Sư huynh, sao lại bắt con cóc làm thú cưỡi chứ?

Thần Tú khổ não hỏi thăm Phương Hành.

Phương Hành trả lời:

- Chạy nhanh ah, di chủng có cánh đều là Vương tộc, không dễ bắt, đây là tọa kỵ nhanh nhất ta có thể tìm được...

Thần Tú im lặng:

- Vậy bây giờ chúng ta đã tiếp cận hạch tâm Ma Uyên, đổi tọa kỵ chậm một chút được không?

Phương Hành rất kiên quyết lắc đầu, ôn nhu nhìn con cóc nói:

- Đã cưỡi mấy ngày, người đâu phải cỏ cây, sao có thể không có tình cảm!

...

...

Cứ như vậy, tiểu đội chặn đường cướp của lại thêm Vương Quỳnh, cưỡi một con cóc trùng trùng điệp điệp vọt vào hạch tâm Ma Uyên, đã tiếp cận địa vực bị phù văn bao phủ, Ma Uyên phạm vi hàng triệu triệu dặm, tự nhiên không có khả năng khắp nơi đều có cơ duyên rơi xuống, cũng chính là nguyên nhân này, càng tới gần địa vực có phù văn bao phủ, lãnh địa càng trân quý, địa vực mà đám tu sĩ Tịnh Thổ và tu sĩ Thần Châu tận sức tranh đoạt kia cũng ở nơi này, nghiêm ngặt nói ra, địa phương phù văn bao phủ, có thể xưng tấc đất tấc vàng.

- Trên lưng cóc kia, là đạo hữu tông nào, chúng ta phụng pháp chỉ của Trấn Uyên Bộ, ở đây tiếp dẫn các vị đạo hữu...

Đi tới ngày thứ tư, đoàn người Phương Hành mới từ giữa không trung rơi xuống, chuẩn bị dựa theo biện pháp của mình đi tranh đoạt lãnh địa, liền nhìn thấy phía trước, có bốn năm tu sĩ cưỡi Linh thú, từ phía trước tiến lên đón, trang phục giống nhau, bảo giáp màu trắng, áo choàng màu đỏ, mũ giáp trên đầu thắt chùm tua đỏ, bên eo treo bảo kiếm, phía sau còn đeo pháp cung và bảy mũi tên, tu vi đều ở Kim Đan cảnh, nhưng khí cơ hung hãn, mang theo khí thế sa trường mà tu sĩ bình thường không có.

- Là Trấn Uyên Bộ, ngày bình thường đóng ở bên ngoài Ma Uyên, phòng ngừa Hồng Hoang di chủng và tu sĩ Ma Châu đông độ Thần Châu...

Vương Quỳnh thấy đám người này, đáy lòng ngưng tụ, thấp giọng nói với Phương Hành.

- Nguyên lai là quân hán tử...

Phương Hành híp mắt cười cười, lại biết qua Trấn Uyên Bộ.

Từ các tông môn Thần Châu lựa chọn tu sĩ ưu tú gia nhập, mỗi người trấn thủ Ma Uyên trăm năm, tu vi thấp nhất cũng là Kim Đan, cho nên lại có người gọi bọn họ là Kim Đan đại bộ, bọn hắn giống như Trục Yêu Minh ở Bắc Câu Yêu Địa, đều là liên minh Chiến Tu, chỉ bất quá Trấn Uyên Bộ phòng là Hồng Hoang di chủng và tu sĩ Ma Châu, cho nên lực lượng mạnh hơn một chút mà thôi.

- Nam Chiêm Bộ Châu Phương Hành ở đây, không biết đạo hữu có gì chỉ giáo?

Phương Hành nhảy lên đầu cóc, ở trên cao nhìn xuống cười nói.

Con cóc như núi cao, thật đúng là ở trên cao nhìn xuống nha.

- Ha ha, nguyên lai là Nam Chiêm Bộ Châu Phương đạo hữu...

Một tu sĩ nghe được hai chữ Nam Chiêm, vô ý thức cười lạnh, vừa định nói gì, đột nhiên ý thức được cái gì, cúi đầu suy nghĩ, sau đó sắc mặt đại biến, một trận người ngã ngựa đổ, từ trên lưng Linh Thú rớt xuống, lăn hai vòng mới nhảy dựng lên, ngẩng đầu nhìn Phương Hành, ánh mắt giống như gặp quỷ, hét lớn:

- Ngươi nói cái gì? Ngươi gọi Phương Hành? Ngươi là tiểu ma đầu kia?

Oanh!

Hắn vừa nói ra, mấy tên tu sĩ khác cũng sợ hãi, vô ý thức lùi về phía sau mấy bước.

- Cần phản ứng lớn như vậy sao?

Phương Hành liếc mắt, cười toe toét nói:

- Không thể giả được, giả một bồi ba!

Nhìn bộ dáng của đối phương, xem ra đối phương biết mình.

Vương Quỳnh đã nắm chặt Phong Hỏa Song Luân, lại không nghĩ tới, mấy tên tu sĩ kia biến hóa lại ra ngoài dự kiến.

Theo bản năng kinh hoảng qua đi, trên mặt bọn hắn hiện lên vẻ mừng như điên, người cầm đầu bay vọt lên đầu cóc, cực kỳ nhiệt tình nắm tay hắn, cung kính nói:

- Cuối cùng cũng gặp được đạo hữu...

Chương 822: Nhìn hắn không vừa mắt

Lại còn có người ngóng trông Phương Hành tới?

Phản ứng của các tu sĩ Trấn Uyên Bộ, vượt ra khỏi đám người Vương Quỳnh dự kiến, thậm chí cảm giác con mắt mình xảy ra vấn đề, mới đầu nghe thấy tính danh của Phương Hành, mấy tu sĩ kia sợ hãi là không hề giả, nhưng sau đó bọn hắn cao hứng muốn chết, kích động vạn phần, rõ ràng cũng không phải giả ah, đây là chuyện gì xảy ra, có thể nói bây giờ danh tiếng của Phương Hành không nhỏ, người người đều gọi hắn là tiểu ma đầu, càng có người đố ky, trực tiếp gọi hắn là "phân chuột trong giới tu hành", không nói người gặp người đánh, nhưng tối thiểu nhất là người gặp người tránh, có thể không trêu chọc liền không trêu chọc, tu sĩ Trấn Uyên Bộ lại còn trông mong hắn đến?

Ngay cả Phương Hành cũng sửng sốt, đời này còn chưa bao giờ được người hoan nghênh qua như vậy!

Có chút mất tự nhiên rút cánh tay của mình về, ngại ngùng nói:

- Huynh đệ, có việc gì cứ nói, đừng táy máy tay chân...

Tên tu sĩ Trấn Uyên Bộ kia cũng phát giác mình quá mức thân cận, vội vàng lui về sau một bước, hành lễ cười nói:

- Là ta quá kích động, Phương đạo hữu, ah không, Phương Chân Nhân, mời vào bên trong, từ khi nghe nói ngươi vào Ma Uyên, chúng ta một mực chờ ngươi đến!

Dứt lời nhảy xuống đầu cóc, lấy ngọc phù truyền tin, liền cùng mấy tu sĩ khác bước lên Linh thú, đi ở phía trước dẫn đường.

- Hành sự cẩn thận!

Phương Hành và đám người Vương Quỳnh liếc nhau một cái, trong lòng cực kỳ cảnh giác.

Mặc dù nhìn mấy người kia nhiệt tình không giống giả mạo, nhưng một đường đi tới, gặp phải đối thủ nhiều lắm, vẫn phải hành sự cẩn thận.

Mấy tu sĩ kia mang theo Phương Hành quẹo vào một sườn dốc, dần dần đi vào địa phương có phù văn bao phủ, trên đường cũng gặp không ít người tu hành, mỗi người đều mặc giáp, bộ dáng thân lâm chiến trận, phân bố khắp các nơi phòng thủ, nghe tu sĩ dẫn đầu giải thích, Phương Hành mới biết được, Trấn Uyên Bộ tiến vào Ma Uyên sớm hơn các tu sĩ khác rất nhiều, phụng chỉ Thánh Nhân, đoạt chiếm tiên cơ, mà những tu sĩ vào sau, phần lớn đã bị bọn họ tiếp dẫn qua, tụ hợp một chỗ, tranh đoạt cơ duyên.

- Ha ha, lại có người đi vào, không biết là đệ tử tông nào?

Xa xa thấy đám người Phương Hành cưỡi một con cóc nhảy vào, làm không ít người hiện thân cười hỏi.

Mấy đệ tử tiếp dẫn đám người Phương Hành tiến đến, cũng cười ha hả trả lời:

- Là đạo hữu từ Nam Chiêm Bộ Châu đến...

- Ha ha... Nam Chiêm Bộ Châu...

Có người nghe, theo bản năng cười lạnh.

Sau đó tu sĩ tiếp dẫn Phương Hành kia lại cố ý chậm rãi bổ sung một câu:

- ... Tên gọi Phương Hành!

- Ah, má ơi...

Có người nghe xong danh tự, trực tiếp từ trên cây ngã xuống đất.

Có người như gặp đại địch."Sưu" một tiếng rút binh khí ra...

Thậm chí còn có một gia hỏa mắng một tiếng, sau đó ném binh khí bỏ chạy...

- Cần biểu hiện khoa trương như vậy sao?

Phương Hành trợn trắng mắt, một bộ rất không hiểu.

Tu sĩ tiếp dẫn và mấy đồng bạn liếc nhau, đồng thời than nhẹ:

- Rất cần ah...

Có người cười nói:

- Phương đạo hữu... Được rồi, xưng ngươi Phương sư huynh đi, mấy ngày trước sự tình ngươi ở bên ngoài Ma Uyên đại chiến diệt Trường Sinh Kiếm, lại đánh truyền nhân của Thái Thượng Đạo tàn phế đã truyền vào trong Ma Uyên, còn nữa, thế gian có nhiều nghe đồn, nói ngươi thích ăn cướp nhất, nhưng bản lĩnh cao cường, gặp ngươi ít có mấy người có thể bảo vệ được túi trữ vật của mình, hung danh kia có ai không sợ? Nói thực, nếu sớm biết lần này tới là ngươi, trước khi đến ta phải giấu túi trữ vật ở trong động phủ...

- Nha, nói như vậy túi trữ vật vẫn còn ở trên người ngươi sao?

Con mắt Phương Hành tỏa sáng, nhìn bên hông đối phương.

- Ách...

Tu sĩ kia bất đắc dĩ, lặng lẽ cách xa hắn mấy bước.

Phương Hành cũng không trêu đối phương nữa, nói thật, lấy thân phận, tài sản của hắn bây giờ, túi trữ vật của tu sĩ bình thường, ai có thể vào được pháp nhãn của Phương đại gia, trêu tức một tiếng, lại hỏi:

- Vậy người khác sợ ta như vậy, sao các ngươi lại không sợ?

Mấy tu sĩ kia liếc nhau một cái, người cầm đầu cười khổ nói:

- Ai nói không sợ, chỉ là… mời Phương đạo hữu đi vào nói chuyện với tướng quân sẽ rõ!

Càng vào bên trong, nơi đây dãy núi nguy nga, địa thế hiểm ác, phía trước có một con sông lớn vắt ngang qua nam bắc, nước sông âm trầm u lãnh, cách mười dặm đã có thể cảm nhận được trong nước sông truyền đến khí tức âm sát, theo tu sĩ tiếp dẫn nói, sông kia tên Thái Âm Hà, chính là Tử Vong Chi Hà trong Ma Uyên, lông ngỗng không nổi, không chút sinh khí, vô số Âm Linh chìm nổi, ẩn chứa lực lượng nguyền rủa to lớn, ngay cả Nguyên Anh cảnh vào sông, cũng sẽ ảm đạm phai mờ.

Mà ở trước Thái Âm Hà, trên vách đá dựng đứng, lại có tu sĩ bày ra đại trận, cùng bờ sông bên kia xa xa đối lập.

Bên cạnh đại trận có hành cung, doanh trướng cùng động phủ ở trên vách núi đá, vô số tu sĩ, hoặc độc hành, hoặc tổ đội đóng giữ ở nơi này, trong đó không ít trên người mang thương thế, cũng có vài người sắc mặt buồn bực, bầu không khí lộ ra đè nén đến cực điểm...

- Nếu là quân đội thế gian, sĩ khí như thế, liền chín phần mười bại trận nha...

Phương Hành một đường đi tới, trong lòng âm thầm lẩm bẩm.

Lúc trước ở Quỷ Yên Cốc, Đại thúc thúc chính là xuất thân quân nhân, về sau mất chức, mới vào rừng làm cướp, ngày bình thường nói không ít sự tình hành quân bày trận, mặc dù Phương Hành học không nghiêm túc, nhưng cũng biết một số, có thể nhìn ra môn đạo, cũng chính bởi vì xuất thân của Đại thúc thúc, khiến cho hắn một mực có hảo cảm với người trong quân ngũ, ngày bình thường chuyên ăn cướp bọn họ để bày tỏ yêu thương. (*vãi cả hảo cảm)

Đương nhiên, lúc ở hồng trần, đạo tặc ăn cướp quân đội, cái kia là muốn chết, mà ở trong giới tu hành, rất ít thấy quân đội do người tu hành xây dựng, cho nên trà trộn thời gian dài như vậy, vẫn chưa từng có cơ hội giao thiệp với quân ngũ.

Qua cánh cửa do mười tên tu sĩ trấn giữ, dọc theo sơn đạo đi vào một hành cung, tu sĩ tiếp dẫn đứng ở trước cửa cung, lớn tiếng bẩm báo:

- Hồi bẩm tướng quân, đã mời Nam Chiêm Bộ Châu Phương đạo hữu tới...

- Nam Chiêm Bộ Châu Phương Hành?

- Hắn là tiểu ma đầu nổi tiếng bốn Vực kia?

- Xuỵt, cái gì ma đầu hay không ma đầu, dù sao hắn cũng là người Thần Châu ta, xưng ma đầu cũng không hay lắm!

- Cũng không biết hắn có thể...

- Bằng hung danh của hắn, hẳn là có thể...

Sau tiếng hét lớn, đưa tới lực chú ý của không ít người, ánh mắt kinh ngạc lại nhiệt liệt nhìn bọn họ.

Có rất nhiều người trong mắt mang theo kiêng kị và sợ hãi, nhưng nhiều hơn là ẩn hàm kích động.

- Phương đạo hữu đại giá quang lâm, Triệu Hồng Anh không có từ xa tiếp đón, mong thứ tội!

Một thanh âm trong sáng vang lên, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong hành cung phía trước, đi ra mấy tên tu sĩ, cầm đầu là một người mặc bảo giáp màu đỏ, phía sau cắm một thanh kiếm lớn cơ hồ tương đương hắn, dáng người khôi ngô, mà ở bên cạnh hắn, thì còn có bốn năm tu sĩ đi theo, vừa nhìn liền biết thân phận không giống tu sĩ bình thường, trong đó hai người mặc hắc giáp, trang phục thống nhất, giống như tu sĩ trong Trấn Uyên Bộ, mà ba người khác, thì người mặc pháp bào tôn quý, ở trong chiến bào đồng bộ lộ ra cực kỳ dễ thấy.

- Ha ha, dễ nói, dễ nói!

Phương Hành chắp tay, quay đầu nhìn Vương Quỳnh.

Vương Quỳnh hiểu ý, truyền âm giải thích:

- Người này mặc bảo giáp màu đỏ, hẳn là một trong Trấn Uyên Bộ Thập Tướng, Trấn Uyên Bộ là phòng tuyến chống cự Ma Uyên, Thần Châu cực kỳ trọng thị, phái cao thủ tới đây tọa trấn, trong đó thân phận cao nhất được xưng Trấn Uyên chi chủ, do Đạo Chủ của các đạo thống đảm nhiệm, mỗi 300 năm một vòng, mà đám người còn lại, thì mỗi trăm năm một vòng, dưới Trấn Uyên chi chủ thì thiết trí Thập Tướng, chính là một trong mười người quyền cao chức trọng ở Trấn Uyên Bộ, bình thường Thập Tướng đều do Nguyên Anh cảnh đảm nhiệm, người này rõ ràng chỉ có tu vi Kim Đan, lại làm một trong Thập Tướng, thực lực đã không cần phải nói!

Phương Hành khẽ gật đầu, hiểu rõ thân phận người này!

Người này ở Kim Đan cảnh đã trở thành một trong Trấn Uyên Bộ Thập Tướng, thực lực tất nhiên không bình thường, hơn nữa Nguyên Anh không cách nào tiến vào Ma Uyên, nói như vậy, người này nhất định là nhân vật đại biểu của Trấn Uyên Bộ phái trú trong Ma Uyên...

Người này tự mình ra ngoài hành cung nghênh đón, vẫn cho mình đủ mặt mũi.

- Phương đạo hữu, mời vào trong, cùng chúng ta bàn chính sự!

Tướng quân giáp đỏ thiết giáp che mặt, nhìn không ra nam nữ, nói chuyện rất khách khí, cung kính mời vào.

- Tướng quân khách khí, mời!

Phương Hành vốn không ghét người trong quân đội, lại thêm người này khách khí, vì thế mặt tươi cười nói.

Sống lớn như vậy, nói chuyện khách khí như vậy cũng không nhiều.

Nhất thời bầu không khí hòa hợp, mọi người muốn đi vào hành cung, nhưng lúc này, chợt có người nhẹ giọng cười khinh miệt, có chút chói tai.

Phương Hành quay đầu nhìn người kia, chỉ thấy là một nam tử mặc pháp bào tôn quý, nhìn hắn ăn mặc hẳn không phải người của Trấn Uyên Bộ, hơn phân nửa giống như mình, sau khi vào Ma Uyên được mời tới, dáng người thon gầy, con mắt dài nhỏ, đang có chút khinh bỉ nhìn mình, thái độ xem thường khinh miệt, bất quá khi hắn nghênh đón ánh mắt của mình, lại ho nhẹ một tiếng, như không có chuyện gì xảy ra nhìn hướng khác, một bộ việc không liên quan đến mình, đi hai bước, cúi đầu đưa tới gần người bên cạnh.

Môi hắn khẽ nhúc nhích, tựa hồ truyền âm cho người kia, nửa ngày sau, hai người đồng thời lộ ra tiếu dung khinh miệt, nhàn nhạt ngẩng đầu nhìn Phương Hành, cũng không để ý tới mọi người, nghênh ngang đi vào hành cung trước...

Động tác nhỏ kia không người phát giác, tướng quân vẫn khách khí đi ở phía trước dẫn đường, tu sĩ hai bên đều cúi người hành lễ.

- Sư đệ, nhìn chằm chằm hai gia hỏa kia, có cơ hội đánh bọn họ một trận!

Phương Hành quay đầu, thấp giọng nói với Thần Tú.

- Tại sao lại phải đánh người?

Vương Quỳnh thính tai, nghe được lời này, cực kỳ không hiểu nhìn hắn.

- Ta nhìn bọn họ không vừa mắt!

Phương Hành trả lời lẽ thẳng khí hùng, làm cho Vương Quỳnh không phản bác được.

Chương 823: Một đường tiên cơ

Trong hành cung, đại khí lại đơn giản, không có hoa lệ xa xỉ như hành cung bình thường, chính giữa bày một bản đồ địa hình to lớn, mà ở bên cạnh thì có hai hàng ghế bành, trên bàn còn có tiên trà, xem ra vừa rồi đám người kia đang uống trà nghị sự, đám người Phương Hành tiến đến, tướng quân giáp đỏ mời Phương Hành ngồi cái ghế ở giữa nhất, đám người Thần Tú, Vương Quỳnh, Sở Từ đều ngồi ở bên cạnh hắn, sau đó sai người dâng tiên trà, hết thảy theo lễ tiết, thái độ cực kỳ khách khí.

- Các vị đạo hữu, tình thế khẩn cấp, lời thừa thãi ta cũng không nói!

Lễ nghi qua đi, Hồng Anh tướng quân nhàn nhạt mở miệng:

- Ma Châu xảo trá, làm loạn đại kế của Thần Châu Thánh Nhân, cho nên cơ duyên hạ xuống Ma Uyên, chúng ta cần cùng yêu ma ở Ma Uyên ác chiến, mới có thể chiếm lấy cơ duyên! Sau khi việc này xảy ra, Trấn Uyên Bộ phụng pháp chỉ của Thánh Nhân, dưới Nguyên Anh cảnh, trong 300 tuổi, lập tức đi vào Ma Uyên, cùng Ma Châu tranh đoạt tiên cơ, chỉ tiếc chúng ta thế yếu, Ma Châu lại trận địa sẵn sàng đón quân địch, sớm vào Ma Uyên chiếm trước địa vực, thuộc cấp của Trấn Uyên Bộ ta dục huyết phấn chiến, mới xem như chiếm được một bộ phận lãnh địa!

Nói đến chỗ này, hắn nhìn mọi người, trên người hình như có huyết khí tiêu tán, ý thê lương tràn ngập cả cung.

- Bây giờ hạch tâm Ma Uyên, phạm vi bị hình chiếu phù văn bao phủ, chúng ta chỉ chiếm không đến một thành, hơn nữa là đau khổ giữ vững, nhờ vào Thái Âm Hà mới cùng tu sĩ Ma Uyên đối lập, chỉ chờ lực lượng của Thần Châu ta chạy đến, có thể lấy đây là gốc, đánh qua Thái Âm Hà, thậm chí trục xuất tu sĩ Ma Châu, chỉ tiếc giữ gìn chỗ này cũng cực kỳ khó khăn, Ma Uyên thế lớn, không ngừng qua sông ác chiến, toàn bằng tu sĩ Trấn Uyên Bộ ta cùng với mấy đạo hữu tiến vào Ma Uyên sớm tương trợ, cuối cùng mới thủ xuống được.

Nghe hắn phân trần, Phương Hành đã minh bạch trạng thái nơi này.

Lần này cơ duyên rơi xuống khác biệt dĩ vãng, hai thế lực lớn đối chọi gay gắt, nói là đoạt cơ duyên, không bằng nói là tranh đoạt lãnh địa, song phương ai có thể ở trước khi cơ duyên rơi xuống chiếm càng nhiều lãnh địa, người đó liền có thể chiếm cứ tiên cơ, thu hoạch được càng nhiều tiên duyên!

Lúc trước Thánh Nhân phản ứng cũng coi như cực nhanh, sau khi phát hiện cơ duyên rơi ở Ma Uyên, một phương diện gấp rút luyện chế ra Phụng Thiên Phù Chiếu, triệu hoán các tán tu thế lực tiến vào Ma Uyên, một phương diện khác, thì khẩn cấp điều kiện tu sĩ Trấn Uyên Bộ phù hợp vào Ma Uyên tranh đoạt tiên cơ.

Người nào sớm tranh đoạt hạch tâm Ma Uyên, người đó có thể sớm chiếm trước, bố trí xuống đại trận, chiếm cứ địa lợi, nếu đối phương muốn đoạt lại, thì phải trả giá gấp mười lần thậm chí gấp trăm lần mới được, mà Trấn Uyên Bộ làm, chính là muốn tranh đoạt một đường địa lợi.

Mà bây giờ, Trấn Uyên Bộ không phụ kỳ vọng, xác thực chiếm cứ một vùng núi ở hạch tâm, mặc dù không nhiều, nhưng xem như là cứ điểm, bằng cứ điểm này, tương lai tu sĩ Thần Châu chạy đến, liền có thể cương thế phản kích, chiếm lĩnh càng nhiều lãnh địa, mà bây giờ bên Ma Uyên, thì muốn triệt để trục xuất thế lực Thần Châu ra khỏi vùng này, sau đó bố trí xuống phòng tuyến, không cho tu sĩ Thần Châu vượt qua lôi trì một bước.

Đối với Thần Châu mà nói, đây là một đường tiên cơ, không dám để mất, mà đối với Ma Uyên mà nói, này giống như một cái đinh, phải nhổ.

Trải qua ác chiến, mặc dù Trấn Uyên Bộ thủ vất vả, nhưng cuối cùng dựa vào Thái Âm Hà hiểm yếu thủ được.

- Mặc dù miễn cưỡng thủ được, nhưng đại bộ phận tu sĩ của Thần Châu còn chẳng biết lúc nào mới có thể chạy đến. Đối với Trấn Uyên Bộ ta và chư vị đạo hữu sớm tiến vào Ma Uyên mà nói, xem như một mình xâm nhập, nguy như rổ trứng trên cao, vô luận là nhân thủ, tướng lĩnh, hay tiêu hao linh phù thậm chí Linh Tinh… đều cực kỳ khổng lồ, trong mấy ngày nay, một mực co đầu rút cổ không ra, không dám giao phong với Ma Uyên, lại thêm bên Ma Uyên khí thế hung hung, cao thủ đông đảo, bằng lực lượng của chúng ta bây giờ, một khi giao phong, đó chính là nguy cơ to lớn.

- Thì ra là thế.

Phương Hành quay đầu nhìn thoáng qua Vương Quỳnh, xem như minh bạch lễ nghi của Trấn Uyên Bộ từ đâu tới.

Ở bên này Thái Âm Hà, Trấn Uyên Bộ cần một mực giữ vững vùng núi này, nhân thủ thiếu thốn, là lúc cần tất cả tu sĩ tiến vào Ma Uyên hợp lực, coi như máu mới, lúc này đã không rảnh đi bận tâm quá nhiều, sau này vấn đề làm sao chia cơ duyên tài nguyên, tất cả nói sau, bây giờ chỉ cần giữ vững vùng này là được.

- Lời nói nhãm ta cũng không nói, một đường tiên cơ này, liên lụy đến cơ duyên khi Cửu Thiên Huyền Quan rơi xuống, cũng quan hệ đến tương lai các vị đạo hữu lấy được nhiều ít tiên duyên, mong chư vị vứt bỏ hiềm khích lúc trước, cùng Trấn Uyên Bộ ta đồng tâm hiệp lực, chung thủ Thái Âm Hà.

Hồng Anh tướng quân nói xong, mới nhìn mọi người chắp tay.

Những người khác, chắc hẳn đã nói qua, bây giờ ánh mắt hơn phân nửa là đặt ở trên người Phương Hành.

Lời xã giao vẫn phải nói, Phương Hành quay đầu nhìn Vương Quỳnh, chuẩn bị nói vài lời dễ nghe, nhưng lúc này, nam tử hoa bào lúc trước nhẹ giọng cười nhạo nói:

- Hồng Anh tướng quân không phải có sự tình gấp gáp cần nói sao?

- Này…

Hồng Anh tướng quân có chút do dự.

Đám người Phương Hành thấy vậy, liền biết hắn còn có lời chưa nói, không khỏi yên lặng chờ hắn giải thích.

- Đám tiểu tử Thần Châu, có người dám ra đây cùng ta chiến một trận không?

Hồng Anh tướng quân còn chưa nói, bỗng nhiên nghe phía ngoài có tiếng quát to, giống như Thiên Lôi, ẩn ẩn chấn động đại địa.

- Ai, quả nhiên lại tới…

Trong hành cung, có mấy người sắc mặt biến hóa, cúi đầu cười khổ, cũng có người lộ vẻ phẫn hận, Hồng Anh tướng quân thì một câu không nói, dẫn đầu đi ra hành cung, những người còn lại đều đuổi theo, đi tới bên ngoài hành cung, trên huyền nhai, chỉ thấy trên Thái Âm Hà, thình lình đang có một cự hán, thân cao ba trượng, nhục thân đen kịt, giống như một thiết tháp, trong tay nắm một tấm chắn, chân thì đạp ở trên phi kiếm to lớn, treo ở trên không Thái Âm Hà, không ngừng gõ tấm chắn trong tay, nhìn về phía bờ bên này Thái Âm Hà khiêu chiến.

Mà bên này, các tu sĩ Thần Châu thấy đại hán kia, từng cái mặt lộ vẻ đắng chát, thậm chí có người uể oải ngồi ở đằng sau nham thạch, một bộ kinh hồn táng đảm, sĩ khí vốn ảm đạm, lại càng lộ ra tiêu cực.

- Hừ, Thần Châu danh xưng đạo khởi chi địa, xem những nơi khác đều là tà ma ngoại đạo, bây giờ lão tử muốn cùng các ngươi tranh rõ ràng, có người dám đến cùng ta công bằng đánh một trận không? Nếu không dám, thì sớm cút trở về đi, đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ

Đại hán kia quát lớn, thật có thể nói lôi đình tức giận.

Sắc mặt của các tu sĩ Thần Châu đã khó coi tới cực điểm, bầu không khí rất ngột ngạt.

- Người này là Man Yêu xuất thân Ma Châu, lực lớn vô cùng, hung tàn ngang ngược, đã chém ngã bốn cao thủ Thần Châu, về sau chúng ta miễn chiến không ra, hắn còn không ngừng chửi rủa, là bắt nạt Thần Châu ta không người sao? Nếu như tiếp tục như vậy, đừng nói Ma Uyên đến công, lòng người đã tản, sao chờ tới lúc tu sĩ Thần Châu chạy đến? Hồng Anh tướng quân, mạt tướng nguyện xuất trận, chém giết kẻ này, chấn quân tâm của Thần Châu ta!

Dưới trướng Hồng Anh tướng quân, một tướng sĩ hắc giáp mở miệng xin chiến, thái độ phẫn hận.

- Man Yêu kia trời sinh thần lực, có thể xé xác Hồng Hoang di chủng, ngươi không phải đối thủ của hắn, tăng thêm thương vong mà thôi!

Hồng Anh tướng quân ai thán một tiếng, trầm thấp mở miệng, lệnh tướng quân hắc giáp lui ra, sau đó ánh mắt do dự, nhìn về phía Phương Hành.

Hắn như muốn nói cái gì, nhưng nhất thời không tiện mở miệng.

Bất quá nam tử hoa bào lại nở nụ cười, giành ở trước mở miệng, cười nói:

- Các ngươi cần gì uể oải, không thấy bên chúng ta có một vị mãnh tướng sao? Ha ha, mặc dù Phương đạo hữu xuất thân Nam Chiêm Bộ Châu, nhưng bản lĩnh cao cường, mấy ngày trước không phải có truyền ngôn, Trường Sinh Kiếm luôn tung hoành ngang dọc vô địch cùng truyền nhân Thái Thượng Đạo cũng thua ở dưới tay hắn sao? Nếu mời Phương đạo hữu xuất thủ, nhất định nhẹ nhõm mang thủ cấp của kẻ này tới, trọng chấn quân tâm!

Xoạt xoạt xoạt xoạt…

Trong lúc nhất thời, vô số ánh mắt đều quét tới Phương Hành, sốt ruột mà chờ đợi.

Xem ra những lời này không biết nấn ná ở trong lòng bao nhiêu người, chỉ chờ có người nói ra mà thôi.

Đến lúc này Phương Hành sao còn không rõ?

Sở dĩ Trấn Uyên Bộ khách khí với mình như thế, thứ nhất là bởi vì Trấn Uyên Bộ xác thực thiếu khuyết nhân thủ, nhu cầu cấp bách tập hợp lực lượng, cộng đồng phòng thủ, thứ hai là bởi vì hiện tại bọn họ xác thực không có bao nhiêu tu sĩ năng chinh thiện chiến, bị người chắn ở cửa la mắng ba ngày, không người dám ứng chiến, cho nên khí thế yếu đến gần như sắp đến trình độ quân tâm tan rã.

Vì vậy nghe nói mình chạy tới hạch tâm Ma Uyên, mới sớm đợi mình đến thay bọn họ xuất chiến đi?

- Phương đạo hữu, ta nghe Nam Chiêm Bộ Châu cũng đã ở Thần Châu lập đạo, lại thêm Thần Châu và Nam Chiêm Bộ Châu vốn đồng nguyên, lần này trên trời rơi xuống cơ duyên, càng quan hệ đến tiên duyên khí vận của song phương, mong Phương đạo hữu đại nghĩa làm đầu, thi triển thần thông tru diệt kẻ này!

Một tướng quân hắc giáp tiến lên một bước, cúi người thi lễ nói.

- Hi vọng Phương đạo hữu đại nghĩa làm đầu, thi triển thần thông tru diệt kẻ này!

- Quân tâm không thể tán, hi vọng Phương đạo hữu xuất thủ!

Lại lục tục có người đứng ra, ngôn từ khẩn thiết.

Ngay cả Hồng Anh tướng quân cũng thấp giọng mở miệng nói:

- Phương đạo hữu ngươi mới tới nơi đây, nước trà cũng chưa uống qua một ngụm, đưa ra thỉnh cầu này quả thực không hợp lễ nghi, nhưng bây giờ thủ hạ của Hồng Anh xác thực không người, quân tâm sắp tán, không thể không đường đột! Nếu Phương đạo hữu chịu xuất chiến, Hồng Anh tất nhiên ghi lại công trạng, tương lai Thánh Nhân ban thưởng, Phương đạo hữu tất có trong danh sách!

Ngay cả hắn cũng mở miệng, bầu không khí trong sân cơ hồ ngưng trệ, đều đang chờ Phương Hành mở miệng.

Lúc này biểu lộ của Phương Hành cũng rất đặc sắc, giống như cười mà không phải cười, không biết đang suy nghĩ cái gì, thật lâu không đáp.

- Ha ha, không phải Phương đạo hữu sợ cuồng đồ kia chứ?

Nam tử hoa bào nhẹ giọng cười, ánh mắt có chút khiêu khích nhìn Phương Hành, có ý khích tướng.

Phương Hành nghe hắn nói, rốt cục quay đầu nhìn đối phương cười nói:

- Đúng vậy!

Chương 824: Đại Tuyết Sơn đệ nhất công

- Ách…

Cả đám đều không phản bác được, bị Phương Hành đáp làm cực kỳ kinh ngạc.

Đây chính là tiểu ma đầu ah, lại còn thoải mái thừa nhận mình sợ? Ma đầu này không phải bá đạo vô song, trùng sát bốn phương sao? Nhất là thanh niên nham hiểm lúc đầu định dùng khích tướng bức Phương Hành không thể không xuất chiến, càng giống như nuốt một con ruồi, biểu lộ cổ quái, giống như ăn một tát vậy.

Mà đón ánh mắt của mọi người, Phương Hành càng không quan trọng nói:

- Như thế nào? Các ngươi có thể sợ, ta không thể sợ?

- Sợ?

Các tu sĩ bị kéo xuống mặt mũi, biểu lộ càng khó coi.

Bất quá nhất thời lại không người mở miệng, trong sân chỉ có thanh âm khiêu chiến của Ma Châu, cực kỳ xấu hổ.

Nếu không phải sợ, các tu sĩ cần gì phải trốn ở chỗ này, gửi hi vọng ở trên người tiểu ma đầu?

Trong trầm mặc, cuối cùng Hồng Anh tướng quân chậm rãi mở miệng:

- Thôi, các ngươi phòng thủ đại trận, ta tự mình xuất thủ chém hắn!

Những người khác vội vàng tiến lên ngăn cản, có người nói:

- Hai quân giao chiến, nào có đạo lý chủ soái lên trước trận chém giết?

Lại có người khuyên:

- Trước đó Hồng Anh tướng quân đã trọng thương, còn chưa hồi phục, lúc này xuất thủ, cũng không có hoàn toàn nắm chắc.

Càng có người ánh mắt không vui nhìn Phương Hành, không che giấu được vẻ thất vọng.

- Các cháu trai Thần Châu, thật không một người có gan, dám ra đây cùng gia gia chiến một trận sao?

Bên ngoài, tiếng gầm gừ của gia hỏa kia còn đang không ngừng xông tới, như trọng chùy chèn ép sĩ khí Thần Châu.

Bên này, các tu sĩ Thần Châu đóng giữ đại trận khí thế đã thấp tới cực điểm, trong ánh mắt tràn ngập lo lắng, không khó tưởng tượng, nếu lúc này bên Ma Uyên giết tới, có khả năng những tu sĩ này sẽ không toàn lực chống cự, mà vội vàng chạy trốn, sĩ khí bị người chèn ép như thế, đã không còn khả năng để bọn hắn có lòng tin liều chết chiến một trận, giữ vững phòng tuyến.

- Một đám nhuyễn đản, còn có mặt mũi tự xưng thiên kiêu Thần Châu?

- Đợi cho Ma Uyên chúng ta chuẩn bị đầy đủ, giết qua Thái Âm Hà, gia gia nhất định phải ăn các ngươi…

Man Nhân rất có tinh thần, mắng nửa ngày, thanh âm lại không yếu chút nào.

Ngược lại là Phương Hành, ẩn ẩn từ trong lời của đối phương suy nghĩ ra một điểm gì đó, lông mày không khỏi nhíu lại.

Sau đó nhìn các tu sĩ chung quanh, hắn cười hì hì mở miệng nói:

- Đương nhiên, sợ là một chuyện, làm lại là chuyện khác, năm ta ba tuổi lần thứ nhất mổ heo, còn sợ không dám vung đao, kết quả cuối cùng vẫn một đao làm thịt, nhìn gia hỏa kia, cũng không khác con heo năm đó ta giết ah, giết hắn vấn đề không lớn.

- Đây…

Các tu sĩ ngẩng đầu lên, đáy mắt có ý mừng lưu động, giống như không nghĩ tới sự tình còn có chuyển cơ.

Mà thanh niên nham hiểm kia càng khép quạt trong tay, ánh mắt mập mờ nói:

- Nếu như thế, sao Phương đạo hữu không xuất thủ?

Phương Hành cười hì hì nhìn hắn nói:

- Bởi vì ta không nguyện ý nha!

- Ngươi …

Trên mặt thanh niên nham hiểm kia hiện ra vẻ phẫn hận, gầm nhẹ nói:

- Ngươi là đang đùa nghịch chúng ta?

- Là đùa nghịch ngươi thôi, như thế nào!

Phương Hành trực tiếp xoắn tay áo, cùng hắn đối chọi gay gắt.

Thần Tú rất trung thực bê lên một tảng đá, mặt mũi tràn đầy dáng vẻ một lời không hợp sẽ đập qua.

- Hô…

Thanh niên nham hiểm giật nảy mình, đăng đăng… lui về phía sau mấy bước, thần sắc biệt khuất tới cực điểm.

Hình như không nghĩ tới tiểu ma đầu sẽ ngang tàn như thế, không chú ý trường hợp, muốn đánh liền đánh, nhìn sát khí trên người đối phương, cũng không giống như nói đùa, tiểu hòa thượng kia càng quá mức, rõ ràng tuấn dật xuất trần, một bộ cao tăng đắc đạo, lại như du côn bê tảng đá lên, không có hảo ý nhìn đầu mình.

Đây là người nào ah…

- Ách, đạo hữu bớt giận.

Hồng Anh tướng quân cũng dở khóc dở cười mở miệng khuyên can, người khác thấy Phương Hành hung hăng càn quấy, biểu lộ đều đã có chút hậm hực, thậm chí ánh mắt bất thiện, nhưng vị Trấn Uyên Thập Tướng này, thái độ vẫn ôn hòa, hoành thân đứng ở giữa Phương Hành và thanh niên nham hiểm kia, khách khí nói:

- Phương đạo hữu nghe ta nói, hiện nay Trấn Uyên Bộ ta thiếu khuyết cao thủ, thực lực Man Tướng kia lại mạnh mẽ, thân có huyết mạch Yêu Man, thiên phú dị bẩm, sợ là Đạo Tử bình thường tới cũng khó có thể nhẹ nhõm bắt lấy hắn, nếu như ta chưa thụ thương, ngược lại có nắm chắc bắt lấy hắn, chỉ bất quá bây giờ thương thế của ta chưa hồi phục, nếu thật sự ra ngoài chiến hắn, sợ là không nắm chắc…

Hắn nói chuyện thành khẩn, không che giấu, cũng không thiếp vàng lên mặt mình, nhưng lời như vậy, ngược lại đả động Phương Hành, cũng không khách khí, trực tiếp cười nói:

- Thánh Nhân Thần Châu đã giúp ta, coi như ta thiếu các ngươi một nhân tình, ta có thể giúp ngươi thu thập người này, thậm chí vùng núi này, tiểu gia cũng có thể giúp ngươi giữ vững, bất quá có lời cần nói trước, không có chỗ tốt ta không đánh, ngươi muốn ta giúp ngươi, trước cho ra chút thực tế đi, để tránh về sau khó coi!

- Ừm?

Hồng Anh tướng quân thấy Phương Hành nói trịnh trọng, cũng thận trọng, ánh mắt ngưng trọng nhìn Phương Hành.

- Thi ân cầu báo đáp, không phải bản sắc anh hùng.

Thanh niên nham hiểm kia lập tức mở miệng, khinh bỉ Phương Hành thừa cơ đòi chỗ tốt.

Các tu sĩ khác cũng nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành không khỏi nhiều thút khinh bỉ.

- Ngươi là anh hùng?

Phương Hành nhìn thanh niên nham hiểm, hỏi một câu làm hắn nghẹn nói không ra lời.

Hồng Anh tướng quân trịnh trọng nói:

- Phương đạo hữu nói hợp lý, có điều kiện gì cứ nói, Hồng Anh rửa tai lắng nghe!

Phương Hành chắp hai tay sau lưng, thản nhiên nói:

- Ta có thể giúp các ngươi giết gia hỏa kia, thậm chí có thể giúp các ngươi giữ vững địa vực này, bất quá làm điều kiện trao đổi, trong tay các ngươi nắm giữ thư tịch và địa đồ liên quan tới Ma Uyên phải cho ta một phần, không thể tàng tư, hơn nữa ta chỉ giúp các ngươi giữ vững vùng này mà thôi, chờ ta cướp địa bàn của bọn hắn, đây chính là lãnh địa của chúng ta, đến lúc đó các ngươi đừng hòng đến chiếm ta tiện nghi, nếu mặt dày muốn chia chén canh, ta sẽ không khách khí

- Này…

Hồng Anh tướng quân ngẫng người, cũng không phải Phương Hành nói điều kiện hà khắc, mà là quá rộng rãi.

Chia sẻ thư tịch và địa đồ?

Trấn Uyên Bộ xác thực nắm giữ một số thông tin trân quý trong Ma Uyên, nhưng không tính là bí mật gì, cho hắn cũng không sao cả!

Về phần điểm thứ hai, vậy thì giống như chuyện cười, đối với Thần Châu bây giờ mà nói, có thể bảo vệ tốt địa vực này đã mừng rơi nước mắt, tiểu ma đầu còn muốn đi cướp địa bàn của hắn? Tâm không khỏi quá lớn đi, nếu thật có thể cướp, hắn lấy cái gì thủ đây?

Thậm chí mọi người ở xung quanh, trên mặt đều lộ ra ý cười.

- Cướp lãnh địa của hắn? Hắn coi Ma Uyên là giấy sao?

- Mặc dù hắn thật có chút bản lĩnh, nhưng bây giờ xem ra lại cuồng vọng quá mức rồi?

Ánh mắt các tu sĩ giao lưu, có người âm thầm truyền âm, cảm thấy dở khóc dở cười.

- Phương đạo hữu nói hợp tình hợp lý, ta đều có thể đáp ứng!

Hồng Anh tướng quân rất nhanh nhẹn mở miệng, cùng Phương Hành vỗ tay làm thề, nhưng người khác đều có thể làm chứng.

- Ha ha, dã tâm của Phương đạo hữu không nhỏ, còn muốn từ trong tay Ma Uyên cướp tới lãnh địa, cũng là một chuyện tốt, bất quá việc này có lẽ sau đó hãy nói. Trước làm chính sự đi, Man Nhân kia chửi rủa không ngớt, làm cho người ta tâm phiền, không biết Phương đạo hữu có thể xuất thủ hay không?

Nhìn thấy hiệp nghị đã thành, nam tử hoa bào nhàn nhạt cười lạnh đi lên, trầm thấp mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo.

Mọi người cũng đều đầy mặt chờ mong.

Bọn họ không để ý khế ước gì, dù sao nói ra quá trò đùa, quá không thực tế, chém Man Nhân mới là thật.

- Ai nói ta sẽ xuất thủ?

Phương Hành chắp hai tay sau lưng, cười híp mắt đánh giá địa thế chung quanh, đầu cũng không quay lại mở miệng.

- Ngươi hỗn trướng!

Chung quanh trầm mặc nửa ngày, sau đó vang dội nổ tung, các tu sĩ Thần Châu đều tức giận bất bình.

Nhất là thanh niên nham hiểm, càng tức giận đến hét lớn.

Mặc dù bình thường hắn nghe nói rất nhiều bản sự của tiểu ma đầu Phương Hành, biết không dễ trêu chọc, nhưng trong lòng lại xem thường. Bây giờ bị Phương Hành luân phiên trêu đùa, cuối cùng không nhịn được, trực tiếp mở miệng quát tháo, phẫn nộ bước lên một bước, trong tay nắm chặt quạt xếp, mơ hồ có phù văn hiển hóa, giống như nhịn không được muốn xuất thủ.

- Ngươi dám mắng ta?

Phương Hành vừa nghe lời này, ánh mắt nheo lại, lành lạnh nhìn tới.

Thanh niên nham hiểm hãi hùng khiếp vía, vô ý thức lui về sau một bước, nổi lên ý đề phòng.

Nhưng vừa lui ra ngoài, một câu chưa nói, bỗng nhiên cảm giác trên đầu bị đánh một cái, cả người ngốc trệ, mềm nhũn ngã rầm trên mặt đất, ở phía sau hắn, trong tay Thần Tú cầm tảng đá hiển lộ ra thân hình, "Ba" một tiếng ném tảng đá trên mặt đất, phủi tay, hai tay bắt chéo sáu lưng, tức giận bất bình nhìn đối phương.

- Dám mắng sư huynh của ta?

Tiểu hòa thượng kia thật hung mãnh…

Các tu sĩ đều không còn gì để nói, nhất thời cảm thấy cái ót lạnh lẽo, sự tình xuất hiện quá đột ngột, bọn họ còn không có cơ hội ngăn cản.

Vương Quỳnh và Sở Từ thì im lặng che trán, bản thân Phương Hành đã làm việc không đáng tin cậy, bây giờ tiểu hòa thượng cũng càng ngày càng tùy hứng, thật sự là muốn quản cũng không không quản được.

- Phương đạo hữu, làm như thế hơi quá mức rồi?

Bầu không khí xấu hổ đến ngay cả Hồng Anh tướng quân cũng không thể không mở miệng nói chuyện, khẩu khí có chút không vui.

Điều kiện của ngươi đều đáp ứng, ngươi lại không chịu xuất chiến, thậm chí còn dung túng sư đệ xuất thủ đối phó đồng liêu?

Dù là tượng đất cũng dâng lên hỏa khí!

- Ta đương nhiên sẽ không xuất thủ, viên thịt kia còn không đến mức để cho ta xuất thủ, do nàng đi thôi!

Phương Hành không nói nhãm, trực tiếp chỉ nữ tử bên cạnh, dẫn dắt lực chú ý của các tu sĩ, ánh mắt kinh ngạc.

Phương Hành chỉ nữ tử, dáng người cao gầy, mặc quần áo nam tử, dung nhan xinh đẹp thanh lệ, nhưng lại có chút lãnh đạm, thần sắc tựa như hàn băng, tựa hồ không biết cười, nàng theo Phương Hành đến, cũng không chào hỏi các tu sĩ, lại không người nào biết thân phận của nàng, thẳng đến lúc này, ánh mắt của các tu sĩ mới tụ tập đến trên người nàng, phát hiện ngay cả nét mặt của nàng, cũng có chút kinh ngạc ngoài ý muốn.

- Vương Quỳnh sư tỷ, trận chiến này, liền do ngươi đi đi, nên vì Đại Tuyết Sơn lập công!

Phương Hành nói, lấy Đả Thần Cung trên lưng xuống, nhìn Vương Quỳnh, cười hì hì nói:

- Cũng nên để ngươi thành danh!

Chương 825: Vương Quỳnh trảm Ma Man

- Để người này xuất thủ?

Cử động của Phương Hành khiến cho các tu sĩ Thần Châu cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Vương Quỳnh cũng đầy nghi hoặc, đối với thực lực của tiểu ma đầu Phương Hành, bọn họ tự nhiên là tin được, từng việc xấu loang lổ, nhưng chính là biển chữ vàng, không có bản sự thì sớm đã bị người diệt không biết bao nhiêu lần, nhưng đệ tử Đại Tuyết Sơn không chút thanh danh, lại có bản lĩnh gì, dám can đảm đi khiêu chiến tu sĩ Ma Châu hung uy vô địch? Cũng không phải bọn họ sinh nghi, mà là Đại Tuyết Sơn ở Thần Châu, tính không tới đại tông nhất lưu, thanh danh không hiển hách.

Đương nhiên, mặc dù hoài nghi bản lãnh của nàng, nhưng các tu sĩ không ai đường đột mở miệng, chỉ có thể tạm thời chờ đợi kết quả mà thôi.

Ngược lại là Vương Quỳnh, nghe Phương Hành nói, ánh mắt tỏa sáng, đáy mắt bốc lên chiến ý.

Nàng cũng không nói nhiều, nhưng nhìn Phương Hành thật sâu, nhẹ nhàng gật đầu, nhận lấy Đả Thần Cung mà Phương Hành đưa tới, cõng trên người, sau đó nhanh chân đi tới, tu sĩ ở chung quanh thấy nàng thật muốn ra sân, cả đám đều theo sau, đầy cõi lòng mong đợi quan chiến, một truyền mười mười truyền trăm, nghe nói có người muốn khiêu chiến Man Nhân, cả chiến khu đều người người lo lắng.

- Các cháu Thần Châu, gia gia ngứa tay lợi hại, đến tột cùng có người đi ra để cho ta giết đỡ mỏi không?

- Ha ha, coi như trốn ở trong động, sớm muộn gì gia gia cũng từng bước từng bước làm thịt các ngươi, còn không bằng hiện tại đi ra cùng gia gia chiến một trận, tốt xấu gì cũng có thể được cái tên tuổi chính diện chém giết, há không hơn các ngươi biệt khuất chờ chết sao?

- Một đám trứng mềm, ngay cả dũng khí tiếp lời cũng không có sao?

Man Nhân kia chân đạp cự kiếm, bay ở trên Thái Âm Hà, dùng quyền nện thuẫn, bành bành rung động.

Hắn một người quát mắng quần tu, áp chế khí diễm của tu sĩ Thần Châu thấp tới cực điểm, có thể nói hung phong có một không hai.

Nhưng không có cách, lúc đầu hắn đến quát mắng, Trấn Uyên Bộ quả thực ra mấy cao thủ ác chiến, dưới trướng Hồng Anh có mười tướng quân hắc giáp, có hai người chết ở trong tay hắn. Một đệ tử thế gia thanh danh hiển hách sớm tiến vào Ma Uyên, cùng đám người Lý Trường Uyên nổi danh, cũng chỉ ở trong tay đối phương chống ba chiêu, sau đó bị hắn xé thành mảnh nhỏ.

Kể từ đó, ai còn dám gánh hung phong?

Nhất thời chỉ có thể lựa chọn co đầu rút cổ không ra, nhưng trên sĩ khí bị đả kích không còn hình dáng.

Bất quá nhịn mấy ngày, rốt cục lại có người có can đảm khiêu chiến Ma Man.

- Đệ tử Đại Tuyết Sơn Vương Quỳnh, đến đây chiến ngươi!

Thời điểm Ma Man mắng có chút mệt mỏi, chuẩn bị tạm thời thu binh, chợt nghe một tiếng quát lớn, truyền khắp bốn phương.

- Sưu!

Theo một tiếng quát vang, một thân ảnh đáng yêu cao gầy nhảy lên giữa không trung, dưới chân là Song Luân, phóng ra Phong Hỏa nhị khí, nâng thân thể của nàng không đến mức rơi vào trong Thái Âm Hà, quần áo trên người bị hơi nước Thái Âm Hà phật bay phất phới, cực kỳ mỹ lệ, đã có nữ tử xinh đẹp, lại có khí khái hào hùng, trong chớp mắt hấp dẫn vô số tu sĩ ở hai bên bờ Thái Âm Hà.

- A, xuất thủ không phải tiểu ma đầu kia?

- Nàng này là người phương nào, lại dám khiêu chiến Ma Man?

- Một vị giai nhân xinh đẹp như thế, vì sao phải tự tìm đường chết?

Bên tu sĩ Thần Châu thấy thân ảnh của Vương Quỳnh, có người đau lòng, có người nghi hoặc không chịu nổi.

Mà phía bên kia Thái Âm Hà, cũng có người thấp giọng nghị luận:

- Nàng này là ai, vì sao không có danh tiếng gì?

- Đại Tuyết Sơn là tông môn gì, đi thăm dò…

- Hai bảo luân dưới chân nàng có chút không bình thường, bảo Man Nhân cướp tới, ta phải nghiên cứu một phen.

Lòng người hai bên bờ không giống như, nhưng ẩn ẩn đều không coi trọng Vương Quỳnh.

Trước đây đã có người hiểu Chiến Tu âm thầm đánh giá, Ma Man kia thiên phú dị bẩm, lại có hai bảo hộ thân, hơn nữa ở trên Thái Âm Hà, có thể liên tục không ngừng hấp thu sát khí trong Thái Âm Hà bổ sung pháp lực, tu sĩ khác đến trên Thái Âm Hà, ngược lại sẽ bị sát khí trong Thái Âm Hà cuốn đi đại bộ phận pháp lực. Bên này giảm bên kia tăng, thực lực của Ma Man càng được tăng trưởng.

Thực lực bản thân hắn hẳn ở trảm tam cảnh, nhưng ở trên Thái Âm Hà, thực lực có thể sánh ngang trảm tứ cảnh!

Mà nữ tử bị Phương Hành sai ra xuất chiến, lại có chút bình thường, sao có thể đạt tới trảm tứ cảnh?

- Ha ha, vốn cho rằng hôm nay không có việc vui, không nghĩ tới cuối cùng lại có người đưa tới cửa…

Ma Man kia vốn đã quay đầu, bây giờ lại cười to quay người, đôi quái nhãn không chút kiêng kỵ đánh giá Vương Quỳnh, bắn ra tham lam mãnh liệt, thậm chí còn nuốt nước miếng, cười hắc hắc nói:

- Tốt một tiếu nhân nhi, da mịn thịt mềm, tư thái xinh đẹp, gia gia thích nhất loại này, nếu là nữ, ngủ đỡ thèm, nếu là nam, ăn đỡ thèm.

Hắn thấp giọng hét lớn, thanh âm làm người run rẩy, nhìn hắn khí thế hung ác, nói chuyện lại cực kỳ chăm chú.

Thời điểm rống to, hắn đã thúc giục cự kiếm, ầm ầm lao về phía Vương Quỳnh, càng lúc càng nhanh.

Thời điểm công kích, trên người hắn xuất hiện ma khí cuồn cuộn, cùng sát khí trong Thái Âm Hà giao hòa, khiến cho ma khí phía sau hắn càng ngày càng mạnh, càng lúc càng tăng vọt, giống như thân hình của hắn ở thời khắc này biến lớn, hơn nữa đang trở nên càng lúc càng lớn

So sánh với hắn, dáng người của Vương Quỳnh cũng coi như cao gầy lúc này nhìn giống như tiểu nữ hài bất lực.

Đã có người lắc đầu, che mắt, không đành lòng nhìn Vương Quỳnh bị va chạm đụng thành mảnh vỡ, chiêu số của Man Nhân không nhiều, va chạm, thuẫn kích, lôi kéo, nhưng cự kiếm và bảo thuẫn kia, cộng thêm nhục thân cứng rắn như sắt thép, hắn chỉ dùng ba chiêu này liền chém giết bốn vị thiên kiêu của Thần Châu.

Bây giờ hắn đã vọt tới gần nhất, Thái Âm Hà rộng hơn nghìn dặm chớp mắt đã áp sát.

Nhưng Vương Quỳnh lại không có ý tứ muốn tránh.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của các tu sĩ, nàng yên lặng lấy ra Đả Thần Cung!

Sau đó nàng lấy ra một viên Phù Thạch để lên tấm da thú, cánh tay kéo căng tới cực hạn.

Ánh mắt nàng lạnh lẽo, con ngươi co lại thành khe hở.

- Không tốt…

Man Nhân kia nhìn như thô lỗ, trên thực tế lại là một người mẫn cảm xảo trá, thời điểm vọt tới Vương Quỳnh, nàng biểu hiện ra nhẹ nhõm tự tin vốn đã để trong lòng hắn âm thầm đề phòng, nhìn như xông cực nhanh, trên thực tế một mực đang cảnh giác sự tình khác xuất hiện, hơn nữa Vương Quỳnh vừa nhìn hắn, một loại cảm giác nguy cơ khó nói lên lời từ đáy lòng hiện lên

Trong nháy mắt, hắn hổ gầm một tiếng, thân hình vội vàng tung ra ngoài, tốc độ cực kỳ nhanh.

Xoay người bỏ chạy, nháy mắt đã vài ngoài trăm dặm, giống như hồ điệp xuyên hoa không ngừng dập dờn, tu sĩ bình thường vào lúc này, ngay cả nắm bắt thân hình của hắn cũng gian nan, cứng rắn muốn đi xem hắn, thậm chí sẽ tâm phiền ý loạn, trong lòng nôn ra máu.

Tu vi và kiến thức của Man Nhân thình lình vào lúc này thể hiện ra ngoài.

Hắn liếc mắt liền nhìn ra "ná cao su" thô ráp đến gần như buồn cười kia, lại có được uy lực kinh khủng khó có thể tưởng tượng.

Mà hắn làm ra ứng đối cũng cực kỳ chính xác, loại bảo vật này, chỉ cần có thể tránh thoát kích thứ nhất, mình liền thắng.

Ở dưới tốc độ kinh khủng của hắn, sau khi viên đạn trong tay Vương Quỳnh bắn ra, tuyệt đối không có cơ hội bắn ra kích thứ hai.

Nhưng hắn làm sao cũng không nghĩ tới, dù hắn đã cẩn thận như vậy, nhưng vẫn quá coi thường Đả Thần Cung.

Dùng gân lạc của Thiểm Điện tộc bện thành dây cung, ôm lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng, toàn lực quán chú linh lực, tốc độ viên đạn kia bay ra ngoài là khó mà hình dung, dù sao lúc làm Đả Thần Cung, là chuyên môn dùng để đối phó thân pháp khó lường của Lữ Tiêu Dao, mà so sánh với thân pháp của Lữ Tiêu Dao, cự kiếm dưới chân Man Nhân biến hóa thật cứng nhắc đến không đành lòng nhìn.

- Phương sư đệ, cám ơn ngươi trợ giúp ta thành danh.

Nhìn thân hình Man Nhân, khóe miệng Vương Quỳnh dâng lên ý cười, thầm nói một câu.

Sau đó ngón tay của nàng nới lỏng ra.

Sưu!

Phù Thạch đã được quán chú pháp lực, trong chớp mắt đến trước người Ma Man kia.

Thần kiếm biến ảo, vậy mà không có bất cứ tác dụng gì, ở dưới viên đạn giống như sao băng, hắn giống như đứng ở nơi đó để Vương Quỳnh bắn, hồn nhiên không có cơ hội tránh khỏi, ngạnh sanh nhìn viên đạn đến trước mắt

Rống…

Ma Man vừa sợ vừa giận, trực tiếp vung bảo thuẫn chặn ở trước người.

Trong nháy mắt, bảo thuẫn đột nhiên biến lớn, phía trên có đạo đạo phù văn hiển hóa, tràn ra một loại ý cảnh huyền ảo nào đó.

Viên Phù Thạch kia, rắn rắn chắc chắc đánh vào trên bảo thuẫn, sau đó nổ tung.

Ánh lửa kinh khủng bao phủ Ma Man, lực trùng kích to lớn khiến cho bảo thuẫn nổ tung, sau đó tất cả ánh lửa đều oanh đến trên người, Ma Man vừa rồi còn hung phong vô lượng, vào lúc này kêu thê lương thảm thiết, cả người từ trên trời rớt xuống, rơi vào Thái Âm Hà.

Nhưng lúc này Vương Quỳnh lại động.

Song Luân dưới chân nàng vèo… một tiếng, mang theo nàng bay về phía trước, vọt tới trước người Ma Man, chân phải nhấc lên, bảo luân màu xanh bay ra ngoài, cắt qua cổ Ma Man còn đang thiêu đốt, một cái thủ cấp to lớn bay lên, thân hình nàng lật một cái, nhấc chân đá thủ cấp bay về phía trận doanh Thần

Châu.

- Phương sư đệ, may mắn không làm nhục mệnh, viên thủ cấp này đưa ngươi…

Thanh âm Vương Quỳnh xen lẫn vẻ kích động và hưng phấn, còn có cảm kích nồng đậm.

- Ha ha…

Theo một tiếng cười to, thân hình Phương Hành hiển lộ ra, nhấc chân bước tới, đạp thủ cấp còn thiêu đốt lên hỏa diễm đáng sợ ở dưới chân, sau đó nhìn về phía Vương Quỳnh chắp tay, cười nói:

- Chúc mừng Vương sư tỷ lập công!

Chương 826: Tiểu tử vô lễ cần đánh

Một ná bắn chết hung man vô song, thậm chí không cho đối phương cơ hội gần người, Vương Quỳnh quả nhiên như Phương Hành nói, nhất chiến thành danh, mặc dù nàng dựa vào uy lực của Đả Thần Cung, nhưng mặc kệ như thế nào, vô luận là tỉnh táo khi đối mặt hung man ma ý ngập trời, hay thời điểm đối phương lấy tốc độ cực nhanh nhiễu loạn tinh thần xuất thủ, đều cho thấy bản lĩnh phi phàm của nàng, sau đó đá thủ cấp trở về bên vách đá, cùng Phương Hành đối đáp, càng chấn kinh các tu sĩ ở hai bên bờ.

Quá con mẹ nó mãnh liệt!

Đó là một loại phong thái khó mà diễn tả, để các tu sĩ chấn kinh, đồng thời sinh ra hâm mộ và tôn sùng.

Nhất là những tu sĩ Thần Châu bị hung man khiêu chiến ép không thở nổi, càng lớn tiếng khen hay, âm thanh như thủy triều.

Cái gì Ma Man hung ác, trùng sát vô địch, một nữ tu của Thần Châu ta xuất thủ, dễ dàng liền cắt thủ cấp của hắn!

Ở trong tiếng reo hò, cũng có không ít tu sĩ Thần Châu, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành càng kính sợ.

Nếu ngay cả một nữ tu không có danh tiếng gì ở bên người ma đầu kia cũng mạnh mẽ như thế, vậy tiểu ma đầu này đến tột cùng có bản lĩnh lớn bao nhiêu?

Trong tiếng hoan hô, Vương Quỳnh chân đạp Song Luân, thong dong trở về trận doanh, bộ dáng mở mày mở mặt.

Mà ở bờ bên kia, thì có vô số người mắng mỏ, thậm chí có người khống chế pháp khí bay lên, muốn đuổi theo giết tới.

Nhưng bên Thần Châu, Hồng Anh tướng quân lập tức hạ lệnh, đại trận bố trí ở bên bờ Thái

Âm Hà khởi động, đạo đạo nước sông màu đen bị quấy lên, những tu sĩ Ma Châu xông tới bị bức trở về, Thái Âm Hà tính chất quỷ dị, tràn đầy lực lượng nguyền rủa, hơn nữa đây là hạch tâm Ma Uyên, năng lực ngự không bị suy yếu trên phạm vi lớn, trừ khi có pháp khí kỳ dị, nếu không căn bản là không có cách tuỳ tiện qua sông.

Này cũng là nguyên nhân song phương không thể tuỳ tiện tổ chức đại quy mô công kích qua sông, lại thêm có đại trận phòng thủ, bên cưỡng ép qua sông sẽ ở thế yếu, cũng chính vì Thái Âm Hà tồn tại, mới khiến cho Thần Châu ở thế yếu mới miễn cưỡng chèo chống tới bây giờ.

- Đa tạ Vương Quỳnh tiên tử chém giết Ma Man, trọng chấn quân tâm, trên sổ ghi chép công trạng của Trấn Uyên Bộ, có một phần của ngươi!

Hồng Anh tướng quân thấy tu sĩ Ma Châu bị đại trận bức lui, cũng yên lòng, xa xa nghênh đón Vương Quỳnh trở về, vái chào đa tạ.

- Tướng quân khách khí, Đại Tuyết Sơn ta cũng lập đạo ở Thần Châu, đã là tông phái của Thần Châu, chia sẻ khí vận, ra một phần lực cũng là việc nên làm!

Vương Quỳnh thi lễ trả lời, chỉ ra vị trí của

Đại Tuyết Sơn.

Nàng tự nhiên minh bạch, Phương Hành trợ giúp nàng lập đại công này, càng nhiều là vì Đại Tuyết Sơn.

Chỉ cần vào lúc này, Đại Tuyết Sơn tham dự vào phòng tuyến thủ hộ địa vực, thậm chí lập xuống đại công, như vậy tương lai tu sĩ Thần Châu lấy được tiên cơ, tự nhiên phải chia cho Đại Tuyết Sơn một bộ phận, nói đơn giản, Phương Hành là bởi vì đệ tử Đại Tuyết Sơn, vì giúp huynh đệ của hắn Kim Ô, bị buộc trốn vào cổ tháp thần bí, đã mất đi tiên cơ tranh đoạt cơ duyên Huyền Quan, hắn giúp đám đệ tử Đại Tuyết Sơn kia đoạt lại phần tiên cơ này, để các huynh đệ của hắn nằm cũng có thể chiếm một phần cơ duyên, mà không ai dám mở miệng phản bác.

- Công lao phòng thủ của Đại Tuyết Sơn, Hồng Anh không dám quên, mời Vương Quỳnh tiên tử vào bên trong, ta thiết yến chiêu đãi chư vị!

Hồng Anh tướng quân chân thành mở miệng, mời Vương Quỳnh đi vào.

Bây giờ tảng đá lớn đặt ở trong lòng ba ngày rốt cục rơi xuống, tiệc rượu là tránh không khỏi.

Một là Vương Quỳnh lập xuống đại công, nên có vinh hạnh đặc biệt, thứ hai là vì lôi kéo đám người Phương Hành, để bọn hắn tiếp tục hiệu lực.

Dù sao bây giờ chỉ là chém một tên hung man, nguy cơ chân chính còn chưa giải trừ.

Trấn Uyên Bộ bọn họ, phải trông coi mảnh địa vực này, thẳng đến đại bộ phận tu sĩ Thần Châu chạy đến, mới tính cởi xuống gánh nặng.

Một lúc lâu sau, trong hành cung có tiên trà, rượu ngon, món ngon nối đuôi nhau dâng lên, các phương thế lực đều có người đại diện đến, lẫn nhau chào hỏi, cũng coi là hạch tâm ở trong Ma Uyên bây giờ, tất cả các thế lực lớn chạy tới, một là vì chúc mừng đám người Phương Hành đến, hai là mượn cơ hội này thương nghị việc lớn, sau khi vào hành cung, các tu sĩ ngồi xuống, tự nhiên có người theo bản năng tìm kiếm Đại Tuyết Sơn Vương Quỳnh vừa mới chém Ma Man và Phương Hành tiếng xấu lan xa, nhưng nhìn nửa ngày lại không thấy mặt mũi đâu.

- Sư huynh nói, các ngươi uống rượu trước, hắn đang nhìn thế núi và địa đồ, lát nữa sẽ đến!

Chờ nửa ngày, có một tiểu hòa thượng áo

trắng cười hì hì tới nói, sau đó mình cũng quay đầu rời đi.

Bầu không khí có vẻ hơi ngột ngạt, các tu sĩ đến dự tiệc đều là nhóm đầu tiên chạy đến hạch tâm Ma Uyên, hơn nữa có thể vào yến này, đều là Đạo Tử của các thế gia, tán tu là không có tư cách ngồi, bọn hắn gia thế bất phàm, tâm cao khí ngạo, lúc này thấy mọi người đều tới, lại không thấy bóng dáng của Phương Hành, còn tưởng tiểu ma đầu chơi giá đỡ, vắng vẻ bọn họ.

- Vậy thì chờ Phương đạo hữu tới, lại mở yến đi!

Hồng Anh tướng quân từ tốn nói, trước sai người dâng tiên trà cho các tu sĩ.

- Không sai, về sau phòng thủ Thái Âm Hà còn cần dựa vào Phương đạo hữu xuất lực, chờ hắn một chút cũng không có gì!

Có tu sĩ tính tình thoải mái mở miệng cười, cũng không coi là ngang ngược.

- A, bất quá là cầm pháp bảo sắc bén, ngẫu nhiên thắng một trận mà thôi, cần phải bày ra kiêu ngạo như thế sao? Nếu thời điểm công tới bờ bên kia, tu sĩ như mưa, cao thủ nhiều như mây, cái ná cao su kia lại có thể bắn rụng mấy người?

Trong sân có một người lạnh giọng mở miệng, thanh âm phẫn hận, không ngờ là thanh niên nham hiểm trước đó bị Thần Tú đập ngất, lúc này trên ót còn có khối u thật lớn, người này là con cháu chi thứ của Thần Châu Trung Vực Mạnh gia, đại biểu Mạnh gia vào Ma Uyên trước, căn cứ thân phận siêu nhiên của hắn, các tu sĩ đối với hắn đều cung cung kính kính, nhưng không nghĩ tới, vừa gặp phải tiểu ma đầu kia, trên đầu đã bị đánh một cái, cảm giác rất mất mặt, tâm tư phẫn hận, nhưng bên Phương Hành vừa mới lập đại công, không tiện phát tác mà thôi.

Mà bây giờ, hắn thấy các tu sĩ đều tới, đám người ma đầu kia lại mặt cũng không lộ, kiềm chế không được, mở miệng ai oán.

- Không sai, trước đây Mạnh Kỳ đạo hữu chỉ là trượng nghĩa nói thẳng vài câu, liền bị xú hòa thượng kia ám toán, hắn vì đại nghĩa mới nhịn xuống, nhưng chúng ta không thể ngồi nhìn, ma đầu kia cũng bất quá là một công một tội, có tư cách gì bày giá đỡ như thế?

Bên cạnh có người giao hảo với Mạnh gia, tức giận mở miệng.

- Ma... lúc này Phương đạo hữu kia không đến, chỉ nói là đọc thế núi và địa đồ trong Ma Uyên, chắc hẳn cũng là vì giữ vững địa vực, chúng ta đợi hắn cũng không có gì, không cần nói chuyện giá đỡ gì cả, nếu chư vị chờ không kiên nhẫn, vậy sai người đi mời hắn là được, dù sao Đả Thần Cung kia rất sắc bén, còn nhiều chỗ cần nhờ!

Có người trầm ổn, nhẹ nhàng mở miệng, ngược lại có không ít người phụ họa.

- Cái gì mời hắn, chẳng lẽ mời hắn dự tiệc, còn cần ba phen bốn bận sao?

Mạnh Kỳ vỗ bàn nói:

- Hắn coi mình là chư vị Thần Tử của Trung Vực ta sao? Nói cái gì đọc thế núi địa đồ của Ma Uyê, tăng thêm lý giải, ta nhìn hắn thuần túy là lên mặt không đến, muốn giữ vững mảnh địa vực này, cần chính là chúng ta đồng tâm hợp lực, đẫm máu chém giết, ta cũng không tin một mình ma đầu kia, có thể giải quyết nguy hiểm của Thái Âm Hà?

- Mạnh đạo hữu nói cũng có đạo lý, tiểu ma đầu kia quả thật có chút không bình thường, nhưng hắn từ trước đến nay nói năng vô lễ, dung túng thủ hạ ám toán Mạnh đạo hữu, có thể nói xem kỷ luật như không, mà chúng ta ở đây phòng thủ Thái Âm Hà, vốn không phải tư nhân chinh phạt, cần đồng tâm hiệp lực, pháp lệnh đi đầu, ta nhìn, ở trước lúc chính thức tiếp nhận hắn, tốt nhất đánh một phen...

- Ta đồng ý, Đại Tuyết Sơn vốn không phải đạo thống của Thần Châu ta. Vì tránh sự tình ở Thương Lan Hải xuất hiện, không thể không đề phòng...

Các tu sĩ vốn đều có thân phận không bình thường, tâm cao khí ngạo, lại thêm đợi Phương Hành lâu, cảm giác bị vắng vẻ, tâm tình bất mãn càng lúc càng dày đặc, còn nữa, các thế lực tụ tập ở đây, vốn là có ý tranh công trạng. Dù sao mỗi một phần công trạng, đều liên lụy đến tương lai thế lực của mình được chia lợi ích, cho nên đối với tiểu ma đầu cường thế cũng hơi có chút kiêng kị.

Kể từ đó, bầu không khí trong sân càng vi diệu, vậy mà có không ít người sinh ra ý oán giận.

- Các vị đạo hữu, xin cứ bình tĩnh, ta đã sai người đi mời hắn, an tâm chớ vội, phải dùng đại cục làm trọng!

Hồng Anh tướng quân cũng có chút đau đầu, không thể không mở miệng khuyên bảo.

- Ha ha, Hồng Anh tướng quân lời ấy sai rồi, ngươi chỉ khuyên chúng ta dùng đại cục làm trọng, vì sao không khuyên tiểu ma đầu kia thu liễm?

Có tu sĩ trong lúc vô hình cùng Mạnh Kỳ kết thành liên minh, mở miệng cười nói:

- Hắn vừa đến liền lập được công, nhưng chẳng lẽ chúng ta ở đây không có xuất lực sao? Chỉ bằng nhóm mấy người bọn họ, có thể thủ được mảnh địa vực này sao?

- Không sai, Hồng Anh tướng quân, nếu ngươi thật nghĩ như vậy, vậy không bằng chúng ta khoanh tay đứng nhìn, do ma đầu kia một người phòng vệ đi!

Mạnh Kỳ cười lạnh, một bộ hùng hổ dọa người.

Một câu kia, lại được không ít tu sĩ hô ứng, nhất thời trong hành cung, tiếng người như sôi.

Dù có vài người trầm ổn, nhận biết đại cục, vào lúc này cũng trầm mặc không nói, tĩnh quan thế cục.

Mặc dù bọn họ không đồng ý những thuyết pháp này, nhưng cũng lười vô duyên vô cớ thay Phương Hành cãi lại, dẫn tới cừu hận gia thân.

- Hô...

Ở dưới loại cục diện này, nhức đầu nhất chính là Hồng Anh tướng quân.

Những người kia căn bản không phải người của Trấn Uyên Bộ, giống như ma đầu kia, chỉ là đồng minh tạm thời, ngay cả hắn cũng không thể giáo huấn.

Bành bành bành...

Lúc này ở bên ngoài hành cung, ánh trăng như nước, trong đêm yên tĩnh, tiếng trống ngột ngạt vang lên, là trống quân của Trấn Uyên Bộ, mỗi một khắc sẽ gõ một trận, cảnh báo quân sĩ Trấn Uyên Bộ cẩn thận đề phòng, đồng thời cũng nhắc nhở tu sĩ chủ trì đại trận tỉnh táo, mà nghe được tiếng trống, sắc mặt các tu sĩ trong hành cung càng có nhiều người không vui, nộ khí lại đạt đến đỉnh điểm.

- Từ khi chúng ta tới, đã gõ qua hai tiếng, nhưng tiểu ma đầu vẫn chưa lộ diện, cái giá đỡ này thật lớn!

- Kẻ này vô lễ, phải đánh!

- Ba tiếng trống qua đi, nếu kẻ này vẫn chưa đến, vậy thì không cần chờ hắn!

Càng có người trực tiếp đứng dậy, nhìn Hồng Anh tướng quân nói:

- Dù đến cũng cần nhận lỗi, nếu không ai có thể dung hắn?

- Tốt tốt tốt, chư vị an tâm chớ vội, ta đi xem một chút!

Hồng Anh tướng quân cười khổ đứng lên, chuẩn bị tự mình đi mời Phương Hành.

Nhưng lúc này, đột nhiên ngoài cửa lảo đảo xông vào một tu sĩ, mặt mũi hoảng sợ, khoát tay kêu to.

- Hồng Anh tướng quân, không xong... Tiểu ma đầu kia hắn... hắn đang chuẩn bị đánh qua Thái Âm Hà...

Chương 827: Núi này thuộc về ta

- Đánh qua Thái Âm Hà?

Tên tu sĩ kia kinh hoảng báo cáo, cũng khiến cho các tu sĩ trong sân giật mình, nhất thời không kịp phản ứng, bất quá sau đó một tiếng vang kinh thiên động địa, lại làm bọn hắn kinh hãi, sau đó ý thức được vấn đề gì, kinh hoảng chạy ra ngoài hành cung, đến bên ngoài hành cung xem xét, từng cái bị hù mặt như màu đất, trên ngọn núi, thình lình có một con cóc phủ phục trên đất, tiểu ma đầu Phương Hành, Vương Quỳnh, tiểu hòa thượng áo trắng thậm chí con lừa, đều ở trên lưng.

- Ha ha ha ha…

Thấy bọn họ từ trong hành cung đi ra, tiểu ma đầu kia cao hứng bừng bừng, nhìn bọn họ khoát khoát tay, kêu lớn:

- Các đạo hữu, các ngươi chờ ta một lát, tiểu gia đi qua bên kia đoạt chút địa bàn, lại về cùng các ngươi uống rượu.

Thời điểm nói chuyện, hắn đã vung đại đao trong tay, đập vào trên lưng cóc, con Hồng Hoang di chủng kia cục cục oa oa kêu một tiếng, hai chân sau đạp mặt đất một cái, như đằng vân giá vũ nhảy về phía bờ bên kia của

Thái Âm Hà.

Thái Âm Hà rộng chừng ngàn trượng, mà con cóc bị Phương Hành bắt tới làm tọa kỵ kia, nhảy một cái lại chừng mấy ngàn trượng, trực tiếp nhảy qua Thái Âm Hà, thân hình như một ngọn núi lớn rơi xuống.

Các tu sĩ Thần Châu ngây người!

Tiểu ma đầu là đang làm gì?

Muốn chết sao?

Bờ sông bên kia, đều là lãnh địa của Ma Châu!

Không chỉ ẩn giấu số lượng tu sĩ Ma Châu không rõ, càng có đại trận do bọn họ bày ra, đi vào sẽ bị đại trận giảo sát!

Mấy người kia, vậy mà dám trực tiếp nhảy qua?

Oanh!

Con cóc kia nhảy quá nhanh, các tu sĩ Thần Châu còn chưa kịp phản ứng lúc, đám người Phương Hành đã rơi vào trên một ngọn núi ở bờ bên kia, tựa như một tảng đá rơi vào trong mặt nước bình tĩnh, chỉ nháy mắt, từ địa phương bọn họ rơi xuống bắt đầu, vô số linh quang dập dờn, nửa ngày sau, tất cả linh quang hóa thành thần quang sắc bén như đao, phô thiên cái địa trảm tới bọn hắn và Hồng

Hoang di chủng. Kia là đại trận trên đỉnh núi bị xúc động, xuất hiện lực lượng phản phệ.

- Phong Thiện Đỉnh, phong ấn.

Cũng ở thời khắc này, Phương Hành vừa rơi xuống đất, Phong Thiện Đỉnh bay lên, thần quang kích xạ, ầm... Phong Thiện Đỉnh không ngừng biến lớn, cuối cùng lại có phương viên trăm trượng, phảng phất như một ngọn núi nhỏ trôi nổi ở trên đỉnh đầu của bọn hắn, trên mặt đỉnh bắn ra đạo khí vô tận, con cóc cũng được bao phủ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Thần quang bắn thẳng tới, nhưng đều bị chấn bay, con cóc cũng không có việc gì.

Chỉ ngăn một chút như vậy, Phương Hành đã từ trong đỉnh vọt ra, phía sau Kiếm Ma Đại Dực lạp lạp triển khai, thân hình du tẩu ở trên không trung, giống như quỷ mị, vọt về phía các tu sĩ Ma Châu, cánh cuốn một cái, chí ít có hơn mười tu sĩ áo đen bị hắn quét bay, như hổ vào bầy dê.

- Cuồng đồ lớn mật, dám xông lãnh địa của Ám U Lâm ta.

Ở phía sau ngọn núi này bay ra một hắc ảnh, ma khí ngập trời, rõ ràng là một nam tử áo choàng đen, dưới chân đạp trên một con dơi, mà trong tay hắn thì nắm một cây trường mâu bạch cốt, ánh mắt quét qua. Thấy được con cóc và Phương Hành đang trùng sát, đáy mắt bắn ra ánh sáng lạnh lẽo.

- Đó là Ám U Lâm của tây bộ Ma Châu, tu Hắc Ám Thiên Ma Thuật, chính là đại tông nổi danh Ma Châu!

Bên Thần Châu có người nhận ra nam tử kia, hoảng sợ kêu to.

Ma đầu này đúng là điên, trực tiếp xông qua bờ bên kia, mặc dù không có lập tức bị đại trận giảo sát, nhưng lại trực tiếp vọt vào lãnh địa của một đạo thống, dẫn tới cường địch vây quanh, hắn còn có cơ hội trốn về sao?

- Phái người tiếp ứng hắn đi…

Có người hoảng sợ kêu to, theo bản năng nói.

- Tiếp ứng cái rắm, tiểu ma đầu kia tự mình tìm chết, trách được ai đây, mau mau mở ra đại trận, phòng ngừa Ma Châu thừa cơ đánh tới…

Càng nhiều người phản đối, yêu cầu lập tức mở ra đại trận, phòng ngừa người Ma Châu phản công, mà đề nghị làm Hồng Anh tướng quân cũng chau mày, khó có thể quyết đoán, lúc này mở ra đại trận, giống như chặt đứt đường lui của Phương Hành vậy.

Coi như tiểu ma đầu kia võ đoán, tự tiện xông trận, nhưng nếu bên mình lập tức chặt đứt đường lui của hắn, cũng không nên nha?

Đang do dự, cục diện bờ bên kia biến hóa, càng làm cho bọn họ kinh hãi.

- Núi này thuộc về ta!

Phương Hành nhìn thấy nam tử tay cầm trường mâu, lành lạnh hét lớn, Kiếm Ma Đại Dực vỗ mạnh, trực tiếp lao về phía người này, Long Văn Hung Đao quán thâu pháp lực, ô quang đại tác, đao quang sắc bén, vậy mà ẩn ẩn có chín Đại Long bay múa ở trên không trung, cả ngọn núi đều bị bao phủ ở bên trong.

- Xùy…

Đây là bản lĩnh thực sự, hoàn toàn không có một chút ngoại lực, nam tử tay cầm trường mâu kia kinh hãi, đâu nghĩ đến gia hỏa đột nhiên công kích này lại có thủ đoạn lăng lệ như thế, hắn vốn lao thẳng về phía Phương Hành, lại lập tức rơi vào phạm vi đại đao của Phương Hành bao phủ, ngay cả trốn tránh cũng không kịp.

Xùy…

Chín con rồng đại biểu chín đạo đao khí thình lình quét tới nam tử và con dơi dưới chân hắn, nhất thời không trung máu bay như mưa, cả hai bị chém thành thịt nát, ngay cả thần hồn cũng bị Long Văn Hung Đao thôn phệ, chỉ nháy mắt, một chân truyền của đại tông Ma Châu đã bị Phương Hành chém chết.

Oanh!

Phương Hành không ngừng chút nào, thân hình bay tới bay lui, Kiếm Ma Đại Dực càn quét, trong chớp mắt đã giết sạch tất cả tu sĩ trên ngọn núi này.

- Tốt, núi này quy chúng ta, mau mau bố trí đại trận.

Phương Hành dùng không đến mười hơi, đã thanh lý tất cả đối thủ trên ngọn núi này, bắt đầu phân phó người phòng ngự.

Thần Tú và Sở Từ thì lập tức phi độn lên, cầm trận kỳ, dùng đại pháp lực nhìn xung quanh ngọn núi, bọn họ bày rõ ràng là một loại đại trận đơn giản nhất, không theo hướng đi của địa mạch, chỉ bằng tốc độ nhanh nhất bố trí trận kỳ, loại đại trận này nhanh là nhanh, nhưng khuyết điểm ở chỗ không có trận nguyên, thường thường dùng pháp lực của người tu hành đến thôi động, cho nên chỉ có thể bố trí xuống tiểu trận, không cách nào bố trí đại trận, nguyên nhân ở chỗ không khởi động nổi.

Nhưng lúc này đám người Thần Tú rõ ràng lấy Phong Thiện Đỉnh làm trận nguyên, dẫn dắt vĩ lực trên đỉnh rót vào trận pháp.

Các trận kỳ bay về bốn phương, tràn ra đạo uẩn khó nói lên lời, sau đó biến mất không thấy!

Một đại trận được tạo thành, đỉnh núi này đã ở trong khống chế của Phương Hành.

- Hắn lại ở bờ bên kia cầm xuống một ngọn núi?

Hết thảy đều phát sinh ở trong chớp mắt, tu sĩ ở bờ bên này, thậm chí còn chưa kịp phản ứng, Phương Hành đã đoạt một đỉnh núi vào trong túi, các tu sĩ Thần Châu đều không còn gì để nói, còn cho rằng mình bị hoa mắt, không thể tin được.

- Ma đầu kia quả thật lợi hại, sợ là đã có thực lực trảm ngũ cảnh? Đệ tử Ám U Lâm kia hình như cũng không phải Thần Tử, nhiều nhất chỉ có thực lực trảm nhị cảnh, lại thêm xuất kỳ bất ý, bị tiểu ma đầu chém giết cũng không ngoài ý muốn, nhưng đại đỉnh kia lại thật lợi hại, hẳn là đại đỉnh ở Bắc Vực Phong Thiện Sơn, trong truyền thuyết đỉnh này bị tiểu ma đầu đoạt, lại là thật sự.

Có người kiến thức rộng rãi, mở miệng phân tích đạo lý rõ ràng.

- Coi như hắn xuất kỳ bất ý lấy được một ngọn núi thì thế nào, hãm sâu ở trong tu sĩ Ma Châu, sợ là sẽ bị vây công, chết không có chỗ chôn a? Ai, đáng tiếc một viên mãnh tướng, vì sao phải tự tìm đường chết chứ?

- Cuồng đồ phương nào tới, dám xông lãnh địa của chúng ta, nhận lấy cái chết!

Quả nhiên, Phương Hành vừa mới thu phục được ngọn núi kia, không đến hai hơi, các sơn phong ở xung quanh thu được động tĩnh, thình lình đều có khí tức đáng sợ phóng thích, bốn phương tám hướng, có không biết bao nhiêu người khống chế pháp bảo lao về phía ngọn núi này, giống như thuỷ triều, thế không thể đỡ, đều là nhân mã của Ma Châu, lúc đầu dựa theo đạo thống, thế lực, gia tộc… chia cắt vô số dãy núi, phái môn nhân trấn thủ, mặc dù bọn họ ở Ma Châu đều thuộc về tông môn khác biệt, nhưng bây giờ đối địch Thần Châu, dù như nước với lửa cũng phải đồng khí liên chi, thấy tình thế không ổn, đều vội vàng đến tương trợ.

Tu sĩ Thần Châu thấy cảnh này, đã không đành lòng nhìn.

Hãm sâu trận địa địch, là tối kỵ của binh gia, vô luận là hồng trần hay tu hành giới, đạo lý này cũng không thể bàn cãi!

Cũng không biết tiểu ma đầu kia nghĩ như thế nào, lại chui đầu vào trong vòng vây của người ta, chẳng lẽ muốn chết?

- Vậy mà trực tiếp vọt tới, lấy một địch vạn, tiểu ma đầu thực nghĩ mình có ba đầu sáu tay sao?

Mạnh Kỳ đã không nhịn được lạnh giọng quát tháo, hắn ngay cả cười trên nỗi đau của người khác cũng không để ý tới, bởi vì tràng diện quá đáng sợ.

Nhưng hắn còn chưa nói hết, chỉ thấy Phương Hành lắc mình biến hoá, trên người ma khí mãnh liệt, hóa thành bộ dáng ba đầu sáu tay, đối mặt tu sĩ Ma Châu từ bốn phương tám hướng lao đến, lại không sợ chút nào, vung đao vọt tới.

Mạnh Kỳ:

- …

- Dù có ba đầu sáu tay, cũng không chặn được nhiều người vây công như vậy ah, nghĩ mình là một đội quân sao…

Cũng may trong sân không ai chú ý hắn nói cái gì, rất nhanh hắn lại bồi một câu, được không ít người đồng ý.

Nhưng thanh âm còn chưa rơi xuống, chỉ thấy Phương Hành cứng rắn xông tới phất tay, từ trên cổ lột xuống một chuỗi tràng hạt, xa xa ném ra ngoài, tràng hạt rơi như mưa, toàn bộ hóa thành một yêu thú cường đại, khí cơ cường hoành, hung mãnh ngang ngược, từng con tụ ở bên cạnh hắn, theo bước chân của hắn xung phong, nhìn giống như một đội quân.

- Con mẹ nó, ngươi là muốn sống mái với ta đúng không?

Mạnh Kỳ giận dữ mắng lên.

Chương 828: Xung phong vô địch

Loạn!

Bờ bên kia Thái Âm Hà, nhất thời loạn tùng phèo, Phương Hành dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, xung phong qua sông, chiếm trước một ngọn núi, nhưng cũng dẫn phát các tu sĩ Ma Châu phản công, hãm sâu trùng vây.

Bất quá hắn lại kéo ra một tràng hạt, hạt hạt hóa thành bộ dáng của đại yêu khi còn sống, theo hắn công kích, Bạch Cốt Xá Lợi vốn là lạc ấn của Vạn Linh Đan mà hắn tiêu hóa còn sót lại, theo hắn không ngừng luyện hóa Vạn Linh Đan mà càng ngày càng nhiều, lần trước sử dụng còn không tới trăm con, bây giờ dùng, chỉ thấy chung quanh không ngừng xuất hiện đại yêu, cuối cùng lại có mấy trăm con...

Đây đã là một cỗ lực lượng cường đại đến cực điểm, lại thêm Phương Hành tay cầm Long Văn Hung Đao xông ở phía trước, giống như đại tướng ở trên sa trường, uy thế đáng sợ đến nhật nguyệt vô quang...

- Có dũng khí xâm phạm lãnh địa của Tịnh Thổ ta, coi Tịnh Thổ ta không người sao?

Ầm ầm!

Ở trước Phương Hành, có hai tu sĩ Ma Châu một nam một nữ vọt tới, dẫn đầu mười mấy tu sĩ Kim Đan, trên người khí cơ hùng hồn, thực lực cực kỳ hung hãn, thình lình cũng là nhân mã Ma Châu đóng giữ một ngọn núi, lúc này dẫn người đến đánh.

- San bằng núi này, thu làm địa bàn của ta!

Đối mặt hai người này, hung uy của Phương Hành càng tăng, đại đao chỉ tới, gào thét hét lớn.

Hống hống hống!

Các đại yêu phía sau hắn lập tức xông tới, mấy trăm con đại yêu, cơ hồ trong nháy mắt bao phủ toàn bộ đệ tử tông kia, những đệ tử Kim Đan bình thường kia, ở trong vòng vây yêu thú, cơ hồ không hề có lực hoàn thủ, tối đa chỉ có thể lưng tựa lưng, đau khổ chèo chống, khó mà chống cự hung uy, duy chỉ có một nam một nữ cầm đầu thì giết đỏ cả mắt, thân hình lướt như bay, đạp trên bầy yêu vọt tới Phương Hành.

- Cuồng đồ nhận lấy cái chết!

Chạy vội tới gần, hai người đồng thời tế ra bảo quang, quét tới Phương Hành.

- Tốt, ta đến đây!

Trên mặt Phương Hành không có chút sợ hãi, Long Văn Hung Đao vung ra, chém lên người nữ tu, nữ tu kia kinh hãi, vội vàng lấy ra một cổ kính phòng ngự, đồng thời hô to nam tu kia tới cứu, nam tu không nghĩ tới Phương Hành hung hãn như vậy, làm sư muội của mình khó giữ được tính mạng, gào thét một tiếng, vung vẩy đại chùy đập tới Phương Hành, muốn dùng kế vây Nguỵ cứu Triệu.

- Sưu!

Phương Hành thấy nam tử này xuất thủ, lại không để ý chút nào, một đao chém thẳng, phá hủy gương đồng của nữ tử kia, sau đó trảm nàng thành hai đoạn.

Mà đại chùy của nam tử còn chưa đánh tới, bỗng nhiên nghe được tiếng gió, kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy trước mắt bay tới một hòn đá lớn chừng quả đấm. Ầm… tảng đá kia bắn vào cái trán của hắn, lôi quang đáng sợ trong chớp mắt nổ tung, nam tử bị nổ thịt nát xương tan.

Nơi xa, Vương Quỳnh đứng ở trên lưng cóc, tay cầm Đả Thần Cung, thần sắc ngưng trọng, nghiêm nghị thét lên:

- Sư đệ cứ việc đi về phía trước, phía sau có ta!

- Ha ha, bắn tốt...

Phương Hành vui vẻ, tay cầm hung đao hét lớn:

- Đỉnh núi thứ hai thuộc về ta!

- Cuồng đồ lớn mật, ta đến chiến ngươi!

Ma Châu không thiếu hãn tướng giống như Ma Man, Phương Hành bày ra hung uy, cũng không giết phá đảm lượng của bọn hắn. Vừa chém hai tu sĩ, đã nhìn thấy nơi xa lại có người chạy đến, rõ ràng là vài bộ nhân mã liên hợp, gần trăm người, cầm đầu là bốn người khí cơ xung thiên, nhìn một cái liền biết không phải Kim Đan bình thường. Chí ít cũng là chân truyền của một tông...

- Phá Trận Thức!

Phương Hành gầm nhẹ, tâm pháp vận chuyển, ở phía sau hắn, thình lình huyễn hóa ra một sa trường huyết tinh, một chi quân đội thiết huyết rống to, tiếng hô "giết" rung trời, là thức thứ nhất trong Phá Trận Kinh, triệu hoán sát ý của viễn cổ chiến trường tập trung vào bản thân, ở dưới sát khí gia trì, con mắt của Phương Hành đỏ như máu, khí thế hung mãnh tới cực điểm, thậm chí đại yêu phân thân ở bên người cũng có cảm ứng, sát cơ tăng mạnh.

- Giết!

Ầm... Kiếm Ma Đại Dực đánh ra, thân hình như sao chổi vọt tới.

Mấy trăm đại yêu ở phía sau cũng ra sức đuổi theo, cuồn cuộn không dứt, trùng kích hư không.

Ở trong Ma Uyên, năng lực ngự không bị suy yếu tới cực hạn, ngay cả đám người Phương Hành, cũng chỉ có thể bay lướt lên cao mấy chục trượng mà thôi, những đại yêu phân thân và tu sĩ bình thường của Ma Châu, càng chỉ có thể kề sát đất lao đi, nhiều nhất là nhảy vọt lên cao mấy trượng, hai phe nhân mã đen nghịt ngạnh sanh đụng vào nhau, chém giết, tàn chi đoạn cốt liên miên thành đống.

Mà ở giữa không trung, Phương Hành thì một người xông về phía bốn cao thủ kia, khí thế như núi, ngạnh sanh đụng tới.

Phốc...

Đối phương bốn người, Phương Hành chỉ một người, nhưng ở dưới va chạm, bốn người đối phương liên hợp thành khí thế lại bị va nát.

Bốn người bọn họ cũng bị va chạm chấn bốn phía tung bay, không cầm giữ được thân hình.

Phương Hành thì cất tiếng cười to, dưới chân bước dài, đuổi theo một đại hán gần nhất, Long Văn Hung Đao chém xuống, đại hán kia phản ứng cũng cực nhanh, đưa ngang thiết thương ra trước người đón đỡ, sau đó hung đao chém xuống, răng rắc một tiếng, thiết thương tính cả thân thể của đại hán bị cắt làm hai, ngay cả thần hồn cũng bị chém, biến mất sạch sẽ.

- Hô...

Cùng lúc đó, Kiếm Ma Đại Dực đập mạnh, hóa thành đạo đạo ô quang màu đen xoắn về phía người thứ hai, người kia là nữ tử trung niên, thấy tình thế không ổn, vội vàng cắn chót lưỡi phun ra một ngụm bản mệnh chân huyết, thân hình hóa thành hơn mười cái bóng, chia ra bốn phương tám hướng lướt đi, chỉ tiếc ở dưới Kiếm Ma Đại Dực phô thiên cái địa, tất cả cái bóng đều bị cuốn lại...

Mà cùng lúc đó, hai người khác muốn xông lên cứu viện, không ngờ tiếng xé gió vang rền, hai viên Phù Thạch bay tới.

Hai người này, một người bị Phù Thạch bắn trúng, thân hình hóa thành hỏa cầu, kêu thảm rơi xuống, một người thì bị đánh trọng thương, lại bị Phương Hành đạp xuống đất, hóa thành tro bụi...

- Bốn núi liên thủ, Ngân Lưu Kiếm Trận...

Trên đỉnh đầu, lại có người hét lớn, rõ ràng là tám tu sĩ vừa chạy tới, thấy tình thế không ổn, liền trực tiếp thi triển đại trận, liên thủ đánh ra kiếm võng ngân sắc, loại đại trận này là sát trận, không phải Bàn Nhược Kinh có thể phá, có chút tương tự Trảm Ngũ Sát Trận, thuộc về đại trận chỉ có thể ngạnh kháng, một khi bị bao phủ, tình thế sẽ nguy hiểm.

Phương Hành đối mặt trận này, lại cất tiếng cười to, dưới chân bộ pháp như tiên, đạp liền chín bước, nghịch thiên mà lên.

- Tiêu Dao Kinh...

Mấy bước này đạp ra, thân hình hắn phiêu diêu, thân pháp huyền ảo, thình lình đi tới đỉnh đầu của đám người kia, vung đao chém

xuống.

…

…

Oanh! Oanh! Oanh!

Bên Thần Châu, các tu sĩ đã váng đầu hoa mắt, bị trận chiến ở bờ bên kia kích thích tê cả da đầu.

Chỉ thấy Phương Hành dẫn mấy trăm đại yêu tả xung hữu đột, giết hết một ngọn núi này, sẽ lập tức vọt tới một ngọn núi khác, chỗ đi qua, không ai có thể ngăn cản, uy thế ngập trời, chiến ý giống như Sát Thần, hai cánh che khuất bầu trời, phối hợp thân pháp phiêu diêu như tiên, trong nháy mắt đánh tu sĩ Ma Châu loạn thất bát tao, khắp nơi là chiến hỏa, như Tu La chiến trường.

Một ngọn núi!

Hai ngọn núi!

Ba ngọn núi!

…

Từng đỉnh núi rơi vào trong tay Phương Hành, trên núi nguyên trú lực lượng Ma Châu, bị hắn giết sạch sành sanh, hơn nữa tiểu hòa thượng áo trắng, nữ hài áo xanh, thậm chí con lửa kia, thì đi theo phía sau, nhanh tay bố trí đại trận, phòng ngự đỉnh núi, lúc đầu bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất bày trận, nhưng về sau đã theo không kịp tốc độ của Phương Hành, thời điểm bọn họ bố trí đại trận thứ năm, Phương Hành đã cướp tới đỉnh núi thứ tám, vẫn còn tiếp tục công kích...

- Sao tiểu ma đầu kia lại hung ác như vậy, xung phong vô địch thì thôi, thậm chí những đại trận ở bờ bên kia, cũng không làm gì được hắn...

Có người nhịn không được lên tiếng kinh hô, không thể tin được.

- Ta thấy mỗi khi hắn xông vào đại trận của đối phương, trên người đều có phật quang thoáng hiện, chẳng lẽ có pháp bảo phá trận gì?

Có người trầm ngâm mở miệng, nhãn lực rất không bình thường.

- Lúc này hắn hóa thành thân người Ma Tướng, thần thông kia chính là bí mật bất truyền của Ma Châu cổ tộc, ngay cả Trung Vực cũng có ý đồ học được thần thông này, Phù Diêu Cung đã từng dùng ba quyển đạo thư đổi thần thông này, nhưng đều bị cự tuyệt, kẻ này là từ chỗ nào học được?

Có người kinh ngạc khi thấy Phương Hành thi triển thần thông ba đầu sáu tay.

- Còn có những đại yêu bên cạnh hắn, là phân thân hay triệu hoán đến? Mỗi một cái thực lực đều Kim Đan trở lên...

Có người ánh mắt kinh ngạc, nhìn mấy trăm đại yêu bên người Phương Hành, chỉ cái này đã để Phương Hành và Kim Đan bình thường có khe rãnh khó mà vượt qua, đám đại yêu kia đều do lạc ấn của thượng cổ đại yêu luyện hóa đến, mà những thượng cổ đại yêu kia, đã từng có thực lực đạt đến Nguyên Anh trở lên, bây giờ hóa thành phân thân, thực lực tốt xấu lẫn lộn, nhưng tuyệt đối là rất kinh khủng.

- Còn có thanh đại đao kia, tiếp xúc pháp bảo binh khí, không một không gãy, đây là dạng hung binh gì ah...

Có Chiến Tu chú trọng binh khí, thì tán thưởng Long Văn Hung Đao không thôi.

- Trên người tiểu ma đầu kia, đến tột cùng có bao nhiêu bảo bối ah...

Có người kinh ngạc, lại có không che giấu được vẻ hâm mộ.

- Không đúng... Vấn đề lớn nhất là, hắn đã xung phong lâu như vậy, nhưng vì sao Ma Châu ngay cả một cao thủ ra dáng cũng chưa từng xuất hiện? Nhìn thực lực những đối thủ kia, nhiều nhất là chân truyền, thậm chí ngay cả một cường giả tu ra thân người Ma Tướng cũng không có!

Bên Thần Châu, trong các tu sĩ kinh ngạc, bỗng nhiên có người mở miệng, khẩu khí cực kỳ khó tin.

- Không sai, nhìn trận chiến này, tiểu ma đầu kia tất nhiên hung phong vô địch, nhưng người ngăn cản hắn thực không có cao thủ ra dáng nào, thực lực tối đa là đạt đến trảm tam cảnh mà thôi, những Thần Tử đạt đến trảm ngũ cảnh trở lên trong truyền thuyết kia một cái chưa hiện, là hắn quá may mắn, hay... căn bản không như chúng ta tưởng tượng, những Thần Tử kia căn bản không ở chỗ này?

Rất nhanh lại có người mở miệng, các tu sĩ Thần Châu không phải người ngu, đang khi quan chiến, đã phát hiện không ít mánh khóe.

Chẳng lẽ tiểu ma đầu kia lại có khả năng biết trước?

Chương 829: Ta ở bên kia có thân thích!

Một canh giờ trước, sau khi Vương Quỳnh chém Ma Man, Phương Hành và đám người

Sở Từ, Thần Tú đã gom các thư tịch, địa đồ mà Trấn Uyên Bộ cất giữ. Ma Uyên đã bị người thăm dò qua rất nhiều lần, mặc dù không đầy đủ hoàn thiện bằng Ma Châu, nhưng sau khi nắm giữ, cũng đủ để đại khái hiểu rõ Ma Uyên, nhất là đối với địa thế hai bên bờ Thái Âm Hà, thì càng như lòng bàn tay, công việc này là giao cho Sở Từ.

Mặc dù tiểu nha đầu chất phác, nhưng dù sao cũng là công chúa một vực, từng khống chế Sở Vực mười năm, vô luận là ánh mắt hay khống chế thế cục, đều vượt xa người bình thường, thậm chí đối với quân trận phân bố, phán đoán chiến cục, cũng rất có kiến giải.

Mà thời điểm bọn họ nghiên cứu những thế núi địa mạch kia, Phương Hành thì đơn độc đi ra, ở địa phương yên lặng lấy một ngọc phù màu đen.

Đây là lúc trước thời điểm đại biểu tỷ chia tay, lưu cho hắn ngọc phù truyền âm, có thể trực tiếp tìm nàng, cho tới nay Phương Hành chưa từng để ý, đây là lần đầu tiên lấy ra, nghiên cứu nửa ngày, thành công kích hoạt pháp nguyên, kết nối song phương.

- Này này, biểu tỷ sao? Ta là biểu đệ Phương Hành thân thiết của tỷ đây.

- Cái gì gọi là còn nhớ tìm tỷ, chúng ta là người một nhà không phải sao?

- Sự tình? Đương nhiên là có chuyện, nếu không ta tìm tỷ làm gì!

- Ta hỏi một chút, tỷ ở bờ bên kia Thái Âm Hà sao? Ta có chuyện nhất định phải nhắc nhở ngươi!

- Tỷ không có ở bên kia? Vậy tỷ ở đâu?

- Há, tin tức này là Thánh Nhân bên Thần Châu nghiên cứu ra được một pháp bảo uy lực cực mạnh, dùng Phù Thạch của Hồng Hoang di chủng làm gốc, lập tức có thể hủy mấy chục dãy núi, hôm nay bọn họ dùng hàng nhái của món pháp bảo này, đánh chết một vị thủ lĩnh của Ma Uyên các ngươi, hiện tại áp lực của bọn hắn quá lớn, sợ Ma Uyên các ngươi đánh tới, chuẩn bị dùng pháp bảo kia trực tiếp san bằng vài chục ngọn đại sơn ở đối diện, ta không phải lo lắng tỷ cũng ở trong phạm vi này, tranh thủ thời gian thông tri ngươi chạy trốn sao?

- Ôi, tỷ là thân biểu tỷ của ta, ta không thương tỷ thì thương ai…

- Đúng vậy, bên này Thánh Nhân là không chút liêm sỉ như vậy, tiểu bối cạnh tranh công bằng, lại đi vận dụng loại đại sát khí này…

- Tỷ không ở đó ta an tâm, nghe tỷ nói như vậy, nguyên lai đóng ở bờ bên kia Thái Âm Hà đều là pháo hôi.

- Không phải pháo hôi, là tiên phong…

- Bất quá ta xem như minh bạch, các ngươi căn bản không có ý chiếm tất cả cơ duyên, không muốn cùng tu sĩ Thần Châu đánh nhau chết sống, ah đúng đúng, đồ đần mới có thể đánh nhau chết sống, cho dù tiên duyên tốt, mất mạng cũng không hưởng thụ được…

- Có tin tức ta thông báo tỷ tiếp…

- Ai nha đừng cám ơn ta, chúng ta là người một nhà!

Hàn huyên nửa ngày, Phương Hành thu ngọc phù truyền âm, vẻ mặt vui mừng, nhịn không được cười ha ha.

- Sư huynh, sao bỗng nhiên ngươi trở nên vui vẻ như vậy?

Tiểu hòa thượng Thần Tú biểu lộ quỷ dị hỏi, nhìn bộ dáng của Phương Hành giống như nhìn quỷ.

- Khà khà khà khà ta không nói cho ngươi…

Phương Hành cười híp mắt, cũng không giải thích, quay đầu nhìn về phía đám người Vương Quỳnh:

- Đều chuẩn bị xong chưa?

Vương Quỳnh và Sở Từ liếc nhau, liền do Vương Quỳnh mở miệng nói:

- Ở hai bên bờ Thái Âm Hà, chính là Bách Đoạn Sơn của hạch tâm Ma Uyên, hình chiếu phù văn vừa lúc rơi ở nơi này, khiến cho nơi đây thành địa phương trọng yếu khi tương lai chiếm đoạt cơ duyên, vùng núi này địa thế quỷ dị, sơn mạch hội tụ, Thái Âm Hà vắt ngang qua, bờ bên này chỉ có bốn năm ngọn núi, nhưng bờ bên kia lại có tám chín mươi ngọn núi, tương lai các đạo thống tranh đoạt cơ duyên, tất nhiên sẽ vây quanh những sơn phong này tiến hành, chỉ tiếc tu sĩ Ma Châu tới sớm, bây giờ đã chiếm hết sơn phong ở bờ bên kia, chúng ta căn bản không biết nơi nào có trọng binh, muốn cướp cũng không dễ dàng!

Đang khi nói chuyện, nàng thấp giọng thở dài, nhìn dãy núi phía trước, ánh mắt có chút ngưng trọng.

Phương Hành cũng quay đầu nhìn sang, lúc này bọn họ đứng ở trên một tán cây, đưa mắt nhìn đi, chỉ thấy phía trước là một sơn mạch to lớn liên miên chập trùng, từng ngọn núi đột ngột từ mặt đất mọc lên, giống như lợi kiếm, hơn nữa ở giữa dãy núi có sương mù màu đen trầm thấp, lúc nào cũng có Hồng Hoang di chủng gào thét, lộ ra thần bí mà u ám, hình chiếu phù văn to lớn từ trên trời giáng xuống, che phủ tất cả địa vực.

Toàn bộ dãy núi, mỗi một ngọn đều có địa vực gần trăm dặm, bề ngoài bình tĩnh, nhưng bên trong lại sát khí sâm nghiêm.

- Hơn nữa không chỉ là đoạt tới, bây giờ trong những dãy núi kia, khẳng định đã bị các thế lực Ma Châu chia cắt, bày ra đại trận phòng ngự, nếu chúng ta muốn chiếm, trước phải phá vỡ đại trận của đối phương, sau đó đuổi người của đối phương đi, lại bố trí xuống đại trận của chúng ta, về sau vẫn phải trông coi, phòng ngừa thế lực khác đến công chiếm, cần có trận sư và nhân thủ đều cực kỳ khổng lồ!

Sở Từ ở bên cạnh mở miệng bổ sung, lòng có chút lo lắng.

Gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, theo Phương Hành, không học cướp bóc thì còn nói gì áp trại phu nhân?

- Không nói đến nhân thủ, về phần đại trận…

Phương Hành nghe nàng lo lắng, lấy ra một đỉnh nhỏ màu đen, chính là Phong Thiện Đỉnh, cười nói:

- Mặc dù trong chúng ta không có cao thủ trận thuật, nhưng lại có bảo bối này, ta nghiên cứu Phong Thiện Đỉnh thật lâu, nhưng thủy chung không cách nào lĩnh ngộ tất cả huyền bí của nó, bất quá phát hiện nó ẩn chứa đạo uẩn vô thượng, dẫn ra một tia liền có thể bảo vệ bản thân, không bị thương tổn, chính là chí bảo phòng ngự, còn nếu dẫn đạo uẩn này ra làm trận nguyên, vậy đại trận chúng ta bố xuống, ai có thể phá?

Ánh mắt mọi người đều ngưng trọng, nhìn tiểu đỉnh trong truyền thuyết kia.

- Nhưng Ma Uyên cao thủ nhiều như mây, chúng ta muốn qua đoạt, còn có chút thế đơn lực bạc nha?

Nửa ngày sau, Vương Quỳnh thấp giọng mở miệng.

- Sơn mạch kia, có tất cả tám chín mươi ngọn núi, cũng phải cần Ma Uyên bố trí người trấn thủ.

Phương Hành cười lạnh, vừa rồi trò chuyện với đại biểu tỷ, nói bóng nói gió, lại trải qua mình suy đoán, lúc này hắn có thể nói lòng tin tràn đầy, ngón tay chỉ về phía bờ bên kia, thấp giọng nói:

- Thật coi Thần Tử là rau cải trắng sao? Các ngươi cảm thấy Ma Uyên có đủ thực lực, ở trên mỗi một ngọn núi đều bố trí cao thủ tọa trấn? Hắc hắc, cũng không phải tiểu gia thổi, tu sĩ Ma Uyên lại điên cuồng, nhưng có thể được ta để ở trong mắt, chỉ sợ không quá hai mươi, còn lại coi như làm đá mài đao cho ta cũng không hợp cách, đoạt địa bàn của bọn hắn lại có khó gì!

- Bọn họ đều đã bày ra đại trận, xông vào lãnh địa của bọn hắn, không đơn thuần là đối mặt bọn hắn, mà phải đồng thời chống lại đại trận do bọn họ bày ra, như vậy thì dù là ngươi cũng không thể khinh thường.

Vương Quỳnh thẳng thắn, nói ra lo lắng của mình:

- Hơn nữa hai quân giao đấu, Ma Uyên rất có thể điều cao thủ của bọn hắn đến, để phòng Thần Châu công phạt!

- Ngươi nghĩ sai rồi, Ma Châu sẽ không bao giờ nghĩ như vậy!

Phương Hành đi tới trước địa đồ, ngón tay vạch một cái, chỉ vị trí phía nam Bách Đoạn Sơn:

- Trên thực tế, bên Ma Châu, người chân chính có thực lực đều ở hậu phương đoạt địa bàn, chính mình cũng đánh túi bụi, bộ phận phía trước đều là một số thế lực bất nhập lưu của Ma Uyên tranh đoạt, nếu không ngươi cho rằng bằng chút nhân mã của Trấn Uyên Bộ, cùng mấy phế vật chỉ muốn xuất công không xuất lực, ngồi đợi chia sẻ cơ duyên kia, thực có khả năng kháng lâu như vậy?

- Đều ở hậu phương?

Vương Quỳnh cảm thấy không hiểu, nghi ngờ nhìn Phương Hành.

- Bởi vì những dãy núi phía trước này, Ma Châu vốn đã từ bỏ.

Phương Hành thở dài, đếm đầu ngón tay nói:

- Nói về thực lực tổng hợp, Ma Châu vốn kém xa Thần Châu, chỉ bởi vì đại bộ phận tu sĩ của Thần Châu còn chưa đuổi tới, lúc này mới để Ma Châu chiếm tiên cơ, nhưng ngươi cho rằng Ma Châu thực đều là kẻ ngu, dự định chiếm tất cả cơ duyên, ngay cả canh cũng không cho Thần Châu? Trên thực tế, bọn họ có thể chiếm một nửa cũng đã mừng đến phát khóc, cho nên những lãnh địa phía trước, đều là chờ tương lai tu sĩ Thần Châu đến, từng chút từng chút nhổ đi, mà bọn họ chân chính có lòng tin, cũng có nắm chắc giữ vững, chỉ là những lãnh địa phía sau, bây giờ tu sĩ Ma Châu đang vì lãnh địa phía sau mà tranh đoạt đấu đá, thập đại cổ tộc đã đánh loạn tùng phèo, chỉ có những gia hỏa ở hậu phương không chiếm được chất béo, mới đến phía trước chiếm địa bàn

Nghe hắn nói xong, Vương Quỳnh sửng sốt, ánh mắt mở to.

Nàng vốn không phải loại tuỳ tiện tin tưởng người khác phán đoán, nhưng bây giờ càng nghe Phương Hành nói, lại càng cảm giác đạo lý rõ ràng.

Không nói đến chi tiết, tối thiểu nhất ở trên đại thế, Phương Hành nói là rất có lý.

Thần Châu vốn thế lớn, một khi công phạt Ma Châu, mặc kệ ai cũng không tin Thần Châu sẽ không đoạt được một mảnh địa vực.

Dù thế cục lại không tốt, nhưng một khi tu sĩ Thần Châu nổi điên, cầm hơn nửa địa vực là không có vấn đề.

Đương nhiên, vấn đề duy nhất trong này là Thần Châu cần phải bỏ ra cái giá bao lớn mà thôi.

Bằng thực lực chỉnh thể của tu sĩ Ma Châu, bọn họ có thể ở cuối cùng chiếm cứ một nửa địa vực, cũng đã thắp hương bái tạ tổ tiên rồi.

Dù sao Ma Châu thực lực tốt xấu lẫn lộn, thực lực tổng hợp kém xa Thần Châu.

- Ngươi là làm sao biết được?

Trầm mặc thật lâu, nàng vẫn không nhịn được mở miệng hỏi, ở trong nhận thức của nàng, mặc dù tiểu ma đầu xảo trá, nhưng hắn không có năng lực mưu tính mạnh như vậy, chỉ bằng một chút tư liệu, liền biết thế cục thậm chí thực lực phân bố của Ma Châu rõ ràng, năng lực mưu tính này, nếu đi tu mệnh thuật, sẽ trở thành người như Thiên Cơ lão nhân, thông hiểu quá khứ tương lai a!

Đối với nàng nghi ngờ, Phương Hành thản nhiên nói:

- Ta ở Ma Uyên có thân thích!

Chương 830: Kiếm tiện nghi

Các tu sĩ Thần Châu, tự nhiên không hiểu rõ sự tình Phương Hành có thân thích ở Ma Uyên, lúc đầu bọn họ thấy Phương Hành mạo muội giết qua bờ bên kia, chỉ cho rằng hắn đang tự tìm đường chết, nhưng về sau lại bị bản lĩnh và các loại pháp bảo trên người tiểu ma đầu dọa sợ, bất quá trong các tu sĩ Thần Châu, tự nhiên cũng không thiếu người thông minh, sau khi Phương Hành liên tục đoạt vài chục đỉnh núi, bọn họ liền ý thức được một vấn đề, tiểu ma đầu kia hung ác điên cuồng là hung ác điên cuồng, nhưng gặp phải đối thủ không khỏi quá yếu đi...

Đương nhiên, cái yếu này, không phải là chỉ thực lực của đối phương yếu, có thể nói, hiện tại những tu sĩ Ma Châu đã xuất thủ kia, thực lực tương đương Ma Man trước đó khiêu chiến cũng không dưới bốn năm người, nghiêm ngặt tính toán ra, cũng có mấy tu sĩ trên trảm nhị cảnh, nhưng vấn đề mấu chốt ở chỗ, bọn họ quá yếu so với Phương Hành, ở dưới tiểu ma đầu xung phong, cơ hồ khó có kẻ địch nổi!

Thế như cuồng ma, dẫn đầu một đội ngũ xung phong, đoạt vài chục đỉnh núi, đây là khái niệm gì?

Đơn giản là hổ vào bầy dê ah!

Phương Hành rất mạnh, một phen ác chiến, hiển lộ bản lĩnh kinh người của mình, nhưng các tu sĩ đều hiểu, tu sĩ Ma Châu không thiếu cao thủ, không ít người có thể giao thủ với Phương Hành, tiểu ma đầu còn không đến trình độ càn quét một vực, xung phong vô địch...

Tối thiểu nhất ở trước mặt Thần Tử của thập đại cổ tộc, tu thân người Ma Tướng, lĩnh ngộ Chân Ma chi ý, du tẩu ở giữa biên giới của nhập ma và không nhập ma, có thể so với quái thai của Trung Vực!

Nếu những người này xuất hiện, chỉ sợ bất kỳ một cái nào cũng có thể ngăn trở Phương Hành.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Phương Hành giết lên nửa ngày, lại không có một ai lộ diện...

Các tu sĩ Thần Châu ý thức được vấn đề này, ánh mắt dần dần tỏa sáng.

Bờ bên kia Thái Âm Hà biểu hiện ra thực lực, căn bản không có mạnh như bọn họ tưởng tượng, trước đây bên này vẫn luôn gánh áp lực, tùy thời lo lắng bị tu sĩ Ma Châu công phá, nhưng đến lúc này mới phát hiện, cái lo lắng kia hoàn toàn là dư thừa, bờ bên kia Thái Âm Hà ngay cả một cổ tộc cũng không có, ngược lại chỉ có một ít đạo thống không tính đỉnh phong trú đóng.

- Cơ hội khó được, tại sao chúng ta không xông tới giết, trợ giúp Phương đạo hữu một chút sức lực?

Trầm mặc nửa ngày, trong đám người Thần Châu, bỗng nhiên có người lên tiếng hét lớn, chiến ý ngang nhiên, người này là một nam tử mặc lam giáp, khí vũ hiên ngang, có người nhận biết là đệ tử của tiểu đạo thống nào đó ở Thần Châu Trung Vực, họ Hàn, minh hữu của Trung Vực Mạnh gia Mạnh Kỳ, trước đây ở trong sành tiệc muốn đánh Phương Hành, người này hô lớn nhất.

Hắn hét ra hiên ngang lẫm liệt, nhưng đáy mắt lại cực kỳ mập mờ.

- Nói không sai, há có thể để Phương đạo hữu một người độc chiến, chúng ta tiến đến giúp hắn một tay!

- Mọi người đồng khí liên chi, Phương đạo hữu một người xâm nhập quân địch. Độc thân mạo hiểm, chúng ta lại khoanh tay đứng nhìn, há không thẹn thùng sao?

- Ba ngày trước Thần Tử của tộc ta bị Ma Man chém giết, bây giờ đang muốn giết qua báo thù!

Trong lúc nhất thời, các tu sĩ Thần Châu chiến ý ngang nhiên, điều binh khiển tướng, các tu sĩ đều ra sức phụ họa.

- Phương đạo hữu chớ hoảng sợ, Trung Vực Hàn Giáp Sĩ ta dẫn đầu binh mã bản tộc, đến đây giúp ngươi!

- Tiểu nhi Ma Châu đừng trốn, Nam Vực Vệ gia ta cũng đến...

- Vì khí vận Thần Châu, da ngựa bọc thây lại như thế nào, con cháu Mạnh gia, theo ta giết qua Thái Âm Hà...

Ầm ầm… chiến hỏa như liệu nguyên, binh mã các bộ không ai thèm thương nghị với Hồng Anh tướng quân, lập tức điều khiển nhân mã của mình, trùng trùng điệp điệp phóng qua Thái Âm Hà, giết tới lãnh địa Ma Châu, nguyên bản nếu bọn họ muốn qua sông, tu sĩ Ma Châu mở ra đại trận, có thể sẽ bị đánh rơi vào trong sông, nhưng bây giờ tu sĩ Ma Châu đã ốc còn không mang nổi mình ốc, chỗ nào còn nhớ tới bọn họ?

Rầm rầm rầm!

Tu sĩ Thần Châu vượt qua sông thật nhanh, dòng người như nước thủy triều, thế như mãnh hổ xuất lồng, tế pháp bảo thần quang, chiếm lĩnh các đỉnh núi, trên những đỉnh núi này, còn có một số tu sĩ Ma Châu sót lại, thỉnh thoảng có một ít chống cự, nhưng đều bị bọn họ cấp tốc thanh lý tàn quân, trú đóng nhân mã, bố trí đại trận, thể hiện ra lực lượng của đạo thống Thần Châu, thẳng như chớp giật.

Mà đến lúc này, đám tu sĩ Ma Châu kia rốt cục thấy được vấn đề, oán hận bất bình, từ bỏ các đỉnh núi, triệt hồi về phía sau, bất quá trong đó cũng có không ít cao thủ, những người này cố ý tránh ra Phương Hành, nhân mã còn sót lại tụ tập, vừa đánh vừa lui, phòng thủ nghiêm cẩn, cao thủ các bộ phòng thủ ở tiền tuyến, nhìn chằm chằm Phương Hành, phòng ngừa hắn lại tới xông phá trận hình của mình...

Nhưng Phương Hành lại không tiếp tục xông lên nữa, lúc này hắn đã đứng ở trên một ngọn núi, cau mày, nhìn về phía sau.

Ở hậu phương, ngay cả Thần Tú thậm chí Sở Từ và con lừa cũng đã ngừng lại, ngơ ngác sững sờ.

Lúc này Phương Hành đoạt được đỉnh núi đã chừng vài chục ngọn, mà bọn họ bày ra đại trận, lại chỉ có bảy tám ngọn mà thôi.

Nhưng bọn hắn đã không kịp đi bố trí đại trận khác nữa, lúc này đang ngơ ngác cầm trận kỳ chân tay luống cuống...

Sau khi tu sĩ Thần Châu xung phong qua sông, đã nhanh chóng chiếm những đỉnh núi khác, nhân mã tề động, tay chân lanh lẹ bố trí từng tòa đại trận, càng có người xông lên đỉnh núi, cắm cờ xí đại biểu cho đạo thống nhà mình lên đỉnh núi, sau đó đứng ở bên cạnh đại kỳ, mặt tươi cười đánh giá lãnh địa nhà mình, tay áo bồng bềnh nhìn bốn phía, bộ dáng rất hài lòng.

Ở chỗ này, đám người Mạnh gia Mạnh Kỳ và Hàn Giáp Sĩ thình lình cũng có, thần sắc hắn ngạo nghễ đứng ở trên đỉnh núi, khóe môi nhếch lên nụ cười thản nhiên, thần sắc có phần đắc ý, đối mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều có ý vui mừng.

Bọn họ trên cơ bản đều là con cháu chi thứ đến dò đường, thân phận cao quý, nhưng thực lực không phải đỉnh phong, trước đây bọn họ căn bản không nghĩ tới mình sẽ có được một vùng núi làm lãnh địa, lúc đầu chỉ muốn giúp Trấn Uyên Bộ giữ vững mảnh địa vực kia, đoạt chút công trạng là được, bây giờ lại chiếm một địa bàn, công lao này sợ là ngay cả Thần Tử nhà mình cũng không sánh nổi, đợi nhân mã Thần Châu đến, mình sẽ hãnh diện bực nào, gia tộc sẽ cho bao nhiêu công huân ban thưởng...

Công lao giữ vững địa vực, so sánh với công lao chiếm lãnh địa, há có thể giống nhau sao?

Cần phải biết, địa vực Trấn Uyên Bộ chiếm lĩnh kia, dù giữ vững cũng không hoàn toàn là của mình, cần theo công trạng phân phối, đây cũng là nguyên nhân trước đó bọn họ đoạt công trạng, mà bây giờ mảnh lãnh địa này, chỉ cần đoạt tới, bố trí xuống đại trận, vậy thì đồng nghĩa với là lãnh địa của mình, hơn nữa dưới hình chiếu phù văn, địa vực hạch tâm nhất, chiếm một mảnh lãnh địa như thế, kia là cơ duyên bực nào?

Đơn giản mà nói, đây chẳng khác gì để cho gia tộc tăng lên đãi ngộ của bọn họ, địa vị sánh ngangThần Tử!

Đợi cho cao thủ tề tụ, triển khai công phạt, bọn họ biết mình thậm chí không tham dự được chém giết chân chính, cũng chính là nguyên nhân này, cơ hội lập xuống công huân ngàn năm một thuở như thế, lúc này không chiếm một khối lãnh địa, tương lai lấy mạng cũng không đổi được!

Cũng chính là ở dưới ý nghĩ này, có một ít người ánh mắt thậm chí nhìn về phía đỉnh núi đã bị Thần Tú và đám người Sở Từ bày đại trận, lộ ra ý động, trước mắt đại trận của Thần Tú và Sở Từ chỉ bày một nửa, càng có một thế gia trực tiếp xông tới, cười híp mắt nhìn đám người Thần Tú, người khác đã đi các đỉnh núi bố trí xuống đại trận, nhưng bọn hắn vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, càng không có ý tứ tránh ra, đối mặt với dạng người này, ngay cả Thần Tú và Sở Từ cũng ngây dại, không biết nên động thủ hay không.

Mà ở cuối cùng, đại trận của đạo thống kia hiện đầy đỉnh núi, sau đó cười híp mắt mời Thần Tú tạm thời rời đi, cũng nói bọn họ cần mở ra một đại trận, thử uy lực, lát nữa lại mời tiểu sư phó vào lãnh địa ta làm khách...

Trong này, chỉ có Trấn Uyên Bộ Hồng Anh tướng quân không động, ánh mắt hắn thăm thẳm vắng vẻ, đứng ở bờ bên này không nhúc nhích, mặc dù thủ hạ có phần dị động, muốn chém giết tới, nhưng không có hiệu lệnh của hắn, thì không có người xuất động, ánh mắt của hắn lẳng lặng nhìn Phương Hành, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này Phương Hành đứng ở trên một đỉnh núi, tay cầm Long Văn Hung Đao, Kiếm Ma Đại Dực liễm ở bên người, trên mặt không có một chút biểu lộ, mấy trăm đại yêu ở phía sau cũng không một tiếng động.

- Phương đạo hữu đoạt liền 10 núi, vì Thần Châu ta lập xuống đại công, thần uy vô địch a!

Trên các đỉnh núi phía sau, những tu sĩ kia có người nhìn về phía Phương Hành, mặt đầy tiếu dung, xa xa chắp tay.

- Không sai, Phương đạo hữu lập xuống công này, chắc hẳn Thánh Nhân cũng sẽ động tậm, chúng ta chúc Phương đạo hữu sớm thành Thánh đồ!

Có người nhìn Phương Hành cười ha ha chúc mừng.

- Không sai, Phương đạo hữu lực chiến quần ma, phá giải nguy hiểm cho Thái Âm Hà, quả thật là bất thế chiến thần!

- Tam thông cổ chưa qua, chén rượu còn ấm, Phương đạo hữu đã lập xuống đại công, lại về quy yến, nên uống cạn một chén lớn!

Trên các đỉnh núi, từng tu sĩ tay áo bồng bềnh mặt đầy tiếu dung, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành thân thiết nhiệt tình, bọn họ đều là người được chỗ tốt, đứng ở trên đỉnh núi, lúc này đừng nói đánh, từng cái nhìn Phương Hành như gia gia nhìn cháu trai, hận không thể kéo tới thân cận, Thần Tú và đám người Sở Từ thấy tê cả da đầu, bộ dáng này, đừng nói tam thông cổ qua, đoán chừng xem như 30 cổ, bọn họ cũng vui vẻ chờ.

Nhưng ở trong bầu không khí nhiệt liệt, Phương Hành lạnh nhạt nhìn các tu sĩ, lông mày nhíu lại.

- Cút về!

Nửa ngày sau, hắn nhàn nhạt mở miệng.

Chương 831: Ngươi đưa tay, ta chặt đầu

Ồn ào...

Giống như ném một tảng đá lớn vào trong

mặt hồ bình tĩnh, bầu không khí náo nhiệt thân mật, bị Phương Hành nói quấy hoàn toàn không còn tình cảm, những tu sĩ Thần Châu lúc đầu mặt đầy tươi cười kia, vào lúc này thình lình ngưng lại, các tu sĩ đang náo nhiệt bố trí đại trận cũng ngượng ngùng ngừng tay, nhất thời ở giữa thiên địa, không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía Phương Hành, thậm chí kể cả tu sĩ Ma Châu đã thối lui ra ngoài trăm dặm, từng cái ánh mắt quỷ dị nhìn qua.

- Lời ấy của Phương đạo hữu là có ý gì?

Sau một hồi lâu, rốt cục có một tu sĩ tuổi tác lớn một chút mở miệng, ánh mắt trang nghiêm, lạnh lùng như băng.

- Ý tứ chính là, tiểu gia ta giành được, là địa bàn của ta, ai dám đưa tay, ta liền chặt tay kẻ đó!

Phương Hành vác đại đao, một bước cũng không nhường.

- Phương đạo hữu lời ấy sai rồi, vùng núi này có vài chục đỉnh núi, ngươi muốn chiếm toàn bộ sao?

- Đúng vậy, Phương đạo hữu, hiện tại đại quân của Thần Châu ta chưa đến, Ma Châu nguy hiểm chưa giải, mọi người tụ ở chỗ này, là vì khí vận của Thần Châu đẫm máu sa trường, bây giờ ngươi đã bắt đầu phân rõ ràng như vậy, cái gì của ngươi của ta, để đại nghĩa ở chỗ nào?

- Nếu tất cả mọi người giống như ngươi, một lòng vì mình, Thần Châu chúng ta thủ ở Thái Âm Hà được sao?

Có người dẫn đầu, vô số âm thanh âm vang lên, các tu sĩ đều mặt đầy phẫn hận, lên án Phương Hành mạnh mẽ.

Bất quá trong âm thanh lên án mạnh mẽ, hiển nhiên còn mang theo hòa hoãn, giống như trưởng bối thuyết phục vãn bối.

Nhưng Phương Hành nhàn nhạt mở miệng:

- Con mẹ các ngươi!

Thiên địa vắng vẻ, các tu sĩ nghẹn đỏ mặt, không người mở miệng nói chuyện.

Phương Hành mở ra Kiếm Ma Đại Dực, xách đao lao đến, tiếng quát như sấm:

- Đã nói trước, tiểu gia chỉ giúp các ngươi giữ vững một bờ Thái Âm Hà. Sau đó ta giành được tất cả địa bàn đều là của ta, lúc ấy nói rõ chính là vì phòng ngừa đám vô sĩ các ngươi tới phân chỗ tốt. Hiện tại ta chiếm được 17 ngọn núi, đã ngăn ở trước lãnh địa của các ngươi, Ma Uyên muốn tới công, cũng đến công ta trước, có thể tính ta giúp các ngươi bảo vệ lãnh địa bên kia không? Các ngươi lại còn muốn cướp của ta?

Trong tiếng hét vang, Kiếm Ma đánh ra hư không, người như một viên sao băng, nhắm về phía Thần Châu vung đao chém mạnh.

Oanh!

Một ngọn núi ở trước mặt hắn, phía trên đã cắm lá cờ của một thế gia ở Thần Châu Nam Vực, Thần Tử của thế gia kia càng giữ vững đỉnh núi, cảnh cáo người khác không được đến đánh chủ ý đỉnh núi này, nhưng Phương Hành xông lên, lại không thèm nói đạo lý, trực tiếp vung vẩy Long Văn Hung Đao chém xuống, đao khí ngập trời bộc phát, bên trong ẩn ẩn có chín con rồng bay múa, tên Thần Tử kia sợ hãi, liều mạng nhảy lên, hai tay vẽ ra đạo đạo hư ảnh ngăn cản, chỉ tiếc phòng ngự của hắn liên tiếp vỡ vụn, thân hình như bao tải bay ra ngoài!

Rắc!

Phương Hành hạ xuống đỉnh núi đó, vung đao chặt đứt lá cờ của thế gia này, trong miệng quát chói tai:

- Của ta chính là của ta!

Trong tiếng hét vang, khí thế hung ác tản ra, dẫn động cuồng phong, phá vỡ tất cả.

Một con cháu thế gia kia, thấy hắn điên cuồng như vậy, nơi nào còn dám nói nhảm, lảo đảo trốn ra xa.

- Phương đạo hữu làm quá rồi. Chúng ta đều là Thần Châu nhất Hà đến, hãm sâu trùng vây, còn không phải chúng ta không từ hiểm ác, cùng ngươi kề vai chiến đấu, mới có chiến quả bực này sao, ngươi lại muốn nuốt một mình sao?

- Không sai, dãy núi này là tộc nhân ta đánh xuống, chính là của tộc ta, ai có dũng khí đoạt?

- Tiểu ma đầu, ngươi muốn đối địch với Trung Vực Hàn gia ta phải không?

Một đao kia, như đút tổ ong vò vẽ, dẫn phát vô số tu sĩ nghiêm khắc quát tháo.

Có người mở ra đại trận vừa mới bố trí xong, phòng ngừa tiểu ma đầu xông lại đoạt núi, cũng có người ra hiệu cho đồng bọn, chuẩn bị liên thủ ngăn địch, càng có một ít người trước đây không cướp được đỉnh núi, vào lúc này ánh mắt mập mờ, hung quang ám phù, loáng thoáng mang theo các tu sĩ dưới trướng, âm thầm áp chế tới, thậm chí còn nhìn chằm

chằm đám người Thần Tú, chuẩn bị đoạt núi.

- Lấy ra thần phù mà lão tổ ban thưởng...

Mạnh Kỳ âm thầm phân phó, bảo đệ tử đưa tới một hộp gỗ, sau đó hắn trực tiếp nắm hộp gỗ, tiến lên hai bước, nghiêm khắc quát lên:

- Tiểu ma đầu, ngươi chớ có không biết tốt xấu, vừa rồi mọi người đồng loạt ra tay, đoạt lấy vùng núi này, không sai, vừa rồi ngươi xông ở phía trước, chiếm được tiên cơ, có chút công lao, nhưng những công lao này, còn chưa đủ để ngươi một người độc chiếm một vùng núi? Khuyên ngươi thông minh chút, vùng núi này, ngươi có thể lưu lại ba ngọn, 14 ngọn khác, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn nhường lại, còn có thể để cho Trung Vực Mạnh, Hàn hai tộc chúng ta niệm tình ngươi gian khổ, nếu không...

Nói đến chỗ này, hắn và Hàn Giáp Sĩ liếc nhau, thanh âm trầm thấp:

- ... Chính là đối địch với bộ tộc chúng ta!

Lời vừa nói ra, giữa thiên địa một mảnh túc sát.

Một trong Trung Vực Bát đại gia Mạnh gia và Hàn gia...

Mạnh Kỳ và Hàn Giáp Sĩ đều là hạng người cao cũng không cao, thấp lại không thấp, thực lực là có, nhưng chưa hẳn có thể để tu sĩ Trấn Uyên Bộ thậm chí những tu sĩ đến từ Thần Châu Nam Vực nghe lệnh, nhưng vì cái gì bọn họ vừa vào Ma Uyên, liền có địa vị cao cả, rõ ràng không có Bạch Ngọc Lệnh, nhưng thân phận lại cao cao tại thượng, ngay cả Hồng Anh tướng quân cũng khắp nơi nhường nhịn?

Thân phận!

Trung Vực không nói đến vài đạo thống siêu nhiên như Phù Diêu Cung, Thiên Cơ Cung, Ly Hận Thiên, Vong Tình Thiên… chính là dùng Viên, Khương, Mạnh, Hàn… tám họ cầm đầu các cổ thế gia, truyền thừa từ thời Thượng Cổ, có chút thậm chí là huyết mạch của thượng cổ Thánh Tiên, trong đó tám họ lớn nhất, thì được người ca tụng là "Bát đại gia", nội tình hùng hồn, để cho người ta kính sợ, thuộc về loại dậm chân một cái, Thiên Nguyên cũng phải run rẩy.

Mà hai người đây Mạnh, Hàn đều xuất thân cổ thế gia, lúc này là dùng gia tộc đến uy hiếp!

Đối địch Mạnh gia và Hàn gia, ai dám?

Đương nhiên, bình thường nếu hai người bọn họ nói những lời này, đại khái ai cũng sẽ không coi là thật, mặc dù Bát đại gia nội tình hùng hậu, thanh danh vang dội, nhưng càng là đại tộc, càng yêu quý mặt mũi, rất ít làm ra sự tình lấy thế đè người, tối thiểu nhất ở mặt ngoài là sẽ không làm, nhất là thân phận chỉ là chi thứ như Mạnh Kỳ và Hàn Giáp Sĩ, hơi một tí lại cầm gia tộc uy hiếp người khác, càng là trò cười cho thiên hạ, thậm chí nói, chỉ cần người khác chiếm lý, tố cáo lên gia tộc, hai đại gia tộc chỉ sẽ trừng phạt bọn họ, đính chính gia uy.

Xem như trước đó Mạnh Kỳ bị tiểu hòa thượng gõ một cái, hắn cũng không nghĩ tới vận dụng danh tiếng gia tộc đè người.

Dù sao việc này truyền về gia tộc, gia tộc đầu tiên nghĩ chính là hắn đến cùng có phải bản sự không tốt, làm mất mặt mũi gia tộc hay không.

Nhưng bây giờ khác biệt!

Quan hệ đến lãnh địa, như vậy Mạnh gia và Hàn gia thật có khả năng coi là thật!

Thời điểm liên lụy đến loại vấn đề này, các tu sĩ liền đều yên tĩnh trở lại, hư không vắng vẻ, chỉ có tiếng gió rít gào.

Chỉ là có mấy tu sĩ lão luyện thành thục lại há hốc mồm, tựa như muốn khuyên bảo, nhưng cuối cùng không có mở lời.

Danh hào của bát đại gia, nặng nề như núi, có loại khí thế ép tới người nói không ra lời.

Nhưng lúc này, Hồng Anh tướng quân nghe được câu này, trong con ngươi lãnh đạm lại lộ ra ý cười, khí tức trên thân nhu hòa xuống, nghiêng người ngồi ở trên tảng đá, lẳng lặng quan sát, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú với chuyện kế tiếp.

- Mạnh gia và Hàn gia các ngươi, muốn đối địch với ta?

Nghe Mạnh Kỳ nói, sát khí trên người Phương Hành biến mất dần, ngược lại nhẹ nhàng nở nụ cười.

Thật giống như một sư tử, bỗng nhiên cảm nhận được cái gì, thu hồi uy phong, sau đó chậm rãi đi tới, ngay cả âm thanh cũng không có lửa giận như vừa rồi, có vẻ hơi bình thản, lại có chút buồn cười.

Nhìn hắn càng đi càng gần, trong lòng Mạnh Kỳ và Hàn Giáp Sĩ đều có chút khó chịu.

Nhưng hai người bọn họ rất nhanh lại kéo lấy dũng khí, ánh mắt càng túc sát, dùng Mạnh Kỳ cầm đầu, càng không lộ ra nửa phần thỏa hiệp, hùng hổ dọa người, nhanh chân đi về phía trước mấy bước, nghiêm khắc quát lên:

- Không sai! Mạnh, Hàn hai tộc chúng ta, chưa bao giờ ỷ thế hiếp người, nhưng càng không người dám lấn đến trên đầu chúng ta, hai ngọn núi này đã dựng lên lá cờ của gia tộc bọn ta, chính là lãnh địa của tộc ta, nếu ngươi thật có dũng khí giống như vừa rồi chém rụng lá cờ của hai tộc, thử nhìn Thần Tử tộc ta có bỏ qua cho ngươi hay không!

- Quả nhiên là phong phạm của đại tộc...

Các tu sĩ nghe, ánh mắt đều mập mờ, càng có người rục rịch, mắt lộ vẻ hưng phấn.

Bọn họ đang đợi, chờ Phương Hành có bị hù ngã hay không.

Nếu hắn bị hù ngã, đó chính là thời điểm bọn họ đi đoạt những đỉnh núi còn lại...

- Ta chặt lá cờ của các ngươi làm gì?

Biểu lộ của Phương Hành cổ quái trả lời, để các tu sĩ đã ngoài ý muốn lại nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra, tiểu ma đầu hung danh lại thịnh, đối mặt Trung Vực Bát đại gia, cũng không dám càn rỡ!

Đương nhiên, các tu sĩ cũng lý giải, dù sao đó cũng là Thượng Cổ thế gia ở Trung Vực!

Thế nhưng tràng cảnh tiếp theo, lại để các tu sĩ kinh ngạc nói không ra lời.

Oanh...

Phương Hành nhìn như yếu thế, lại đột nhiên xông ra ngoài, Kiếm Ma Đại Dực triển khai, thân hình đạp không, Long Văn Hung Đao bùng lên sát ý, Thái Thượng Tiêu Dao Kinh thôi động đến cực hạn, như thần tiên đạp không, thân hình rõ ràng còn ở bên ngoài trăm trượng, nhưng sau khi bước ra một bước, không ngờ đã đi tới sau lưng Mạnh Kỳ và Hàn Giáp Sĩ, hung đao quét qua.

Phốc phốc…

Hắn như tờ giấy, nhẹ nhàng lướt qua hai ngọn núi, sau đó chậm rãi thu đao.

Mà sau lưng hắn, trên hai đỉnh núi, đột nhiên có hai cái đầu bay lên, máu tươi bắn cao mấy chục trượng.

Thân hình của Mạnh Kỳ tay cầm hộp gỗ và Hàn Giáp Sĩ tay vịn đại kỳ vẫn đứng thẳng, như chưa kịp phản ứng.

Đầu của bọn hắn rơi xuống trên mặt đất, mắt vẫn mở, ánh mắt nghi hoặc.

Thẳng đến lời nói của Phương Hành chậm rãi truyền về:

- Đã là địch, vậy trực tiếp chặt đầu của các ngươi!

Thời điểm ánh mắt của bọn hắn không cam tâm nhắm lại, Phương Hành nhìn về phía các tu sĩ Thần Châu, thanh âm như ám lôi cuồn cuộn, làm cho hai phe Thần Châu và Ma Châu đều nghe rõ ràng:

- Ai dám đưa tay tới địa bàn của ta, ta chặt đầu người đó!

Chương 832: Hào phóng cùng hẹp hòi

Chặt!

Hai đệ tử Mạnh gia và Hàn gia bị chặt đầu, mặc dù chỉ là con cháu chi thứ, nhưng dù sao cũng là đại biểu của hai gia tộc đi dò đường, nhưng tiểu ma đầu lại nhẹ nhõm chặt, giống như giết chết hai tán tu không quan trọng, một màn này, khiến cho các tu sĩ ở trong sân giống như bị người tát một cái, ẩn ẩn cảm giác choáng váng, trong ngực rót vào khí lạnh vô tận, như rơi vào hầm băng, ngay cả lưỡi cũng run, nói không nên lời.

Làm cái gì vậy, sao có thể tùy tiện giết người...

Ngươi thật muốn hung, chờ bọn hắn vãn hồi chút mặt mũi, lại hung cũng không có gì nha!

Dù sao Mạnh Kỳ và Hàn Giáp Sĩ đã làm xong chuẩn bị xuất thủ, bọn họ đều lấy ra pháp bảo được lão tổ ban thưởng, thừa nhận là có thể gánh một hai chiêu, nếu ngươi giả bộ bắt không được bọn họ, hoặc đánh bại xong đuổi đi, bảo vệ địa bàn của mình là được, nhưng ngươi lại trực tiếp xuất thủ, ngay cả cho bọn hắn thời gian phản ứng cũng không có, liền lấy thủ cấp của người ta, chuyện này là sao hả!

Tu sĩ Ma Châu ở ngoài ngàn dặm, lúc đầu muốn thừa dịp Thần Châu nội loạn, phản kích trở lại, đoạt một số lãnh địa.

Nhưng nhìn thấy cảnh này, con mẹ nó ai còn dám lên, vội vàng bố trí đại trận, luống cuống tay chân xây phòng tuyến.

Mà đám tu sĩ Thần Châu còn chiếm đỉnh núi kia, thì từng cái ngơ ngác, một bộ không biết làm sao.

- Cút...

Phương Hành quát một tiếng, đám tu sĩ này mới phản ứng lại, vội vàng hủy đại trận đã bày ra, chuẩn bị rút đi.

Liên tiếp 17 núi, lui sạch sẽ, không một ai dám ở lại.

Tất cả tu sĩ Thần Châu đều đã lui đến bờ bên kia Thái Âm Hà, mặc kệ biểu lộ là thầm giận, hoảng sợ, hay đoán được sau này sẽ có gió tanh mưa máu… nhưng tất cả đều giữ yên lặng, không người có dũng khí nhúng chàm, chỉ có thể giống như trước đây, ngoan ngoãn ở bờ bên kia Thái Âm Hà bố thủ nhân mã. Chỉ là khác biệt trước kia, cùng bọn hắn cách bờ tương vọng, trở thành lãnh địa của Kiếp Đạo* mà thôi.

(*ý là chặn đường cướp của, lạy anh Phương Hành, đặt tên đạo thống nghe sợ thật)

- Sư huynh của ta thật đẹp trai…

Tiểu hòa thượng Thần Tú lắc lắc đầu trọc, tinh thần hăng hái, cầm trận kỳ bắt đầu cắm xuống.

Con mắt của Sở Từ cũng mê ly nhìn Phương Hành, nửa ngày sau mới nở nụ cười xinh đẹp, phối hợp Tiểu hòa thượng Thần Tú bày trận.

Ngược lại là con lừa kia, lung lay đầu to, một bộ không có gì lạ.

Nếu nó biết nói chuyện, đại khái sẽ biểu thị, từ khi nam tử kia cưỡi lên người mình bắt đầu, đã một mực bá đạo như vậy.

Liên tiếp 17 ngọn núi, đều được bày ra trận kỳ, mà những tu sĩ Thần Châu kia trước đây bày ra một số đại trận, cũng bị bọn họ sửa lại, dùng Phong Thiện Đỉnh làm trận nguyên, đặt vào trong lãnh địa của mình, bây giờ cục diện có vẻ hơi buồn cười, tu sĩ Thần Châu Trấn Uyên Bộ núp ở bờ bên kia Thái Âm Hà, chỉ chiếm năm ngọn núi, mà một bên khác, tu sĩ Ma Châu thế lớn, chiếm bảy tám chục ngọn núi, nhưng lại mất đi địa lợi, đang liều mạng bố thủ phòng tuyến, triệu hoán cao thủ cổ tộc ở phía sau, sợ tiểu ma đầu lại đánh tới.

Mà ở giữa, thì liên tiếp 17 ngọn núi, không thuộc Ma Châu, cũng không thuộc Thần Châu, tất cả chỉ thuộc về Kiếp Đạo.

Bành bành bành bành...

Tiếng trống vang lên, chính là trống cảnh cáo của bờ bên kia Thái Âm Hà.

Lúc này cách Phương Hành giết qua bờ bên kia đã qua chí ít hai canh giờ. Nhưng Hồng Anh tướng quân lại giống như chưa tỉnh, chậm rãi đứng lên, đứng ở trên đỉnh núi, xa xa nhìn Phương Hành chắp tay, cười nói:

- Phương đạo hữu, vừa rồi chúng ta đợi ngươi thật lâu, nên thương lượng chờ tam thông cổ qua, nếu như ngươi còn chưa tới, sẽ trước phạt ngươi ba bình liệt tửu, hiện tại tam thông cổ đã đến, ngươi có về hay không?

Còn muốn mời hắn uống rượu?

Các tu sĩ nghe câu nói này, tất cả đều kinh hãi, ánh mắt quái lạ nhìn Hồng Anh tướng quân.

Nghĩ đến tiểu ma đầu kia cực kỳ ích kỷ, chiếm 17 ngọn núi, lại không chịu phân ra một ngọn, còn chém người của Mạnh gia và Hàn gia, kết thâm cừu đại hận, chỉ sợ ngày sau người hai nhà Mạnh, Hàn vừa tới, sẽ lập tức đầu một nơi thân một nẻo, Hồng Anh tướng quân không so đo tiểu ma đầu kia hẹp hòi, còn mời hắn dự tiệc, chẳng lẽ không sợ tương lai Mạnh gia và Hàn gia giận lây sang sao?

Hơn nữa bầu không khí đã khó xử như thế, sợ là tiểu ma đầu cũng không chịu đến dự tiệc?

Nhưng các tu sĩ không nghĩ tới, Hồng Anh tướng quân như không có chuyện gì mời Phương Hành dự tiệc, Phương Hành lại cũng như người không việc gì cười ha hả đáp ứng:

- Dễ nói dễ nói, đã trễ, trước uống hai vò nhận lỗi...

Nói xong thu hồi Long Văn Hung Đao, chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi về phía bờ bên này.

- Vương Quỳnh tiên tử, Phương phu nhân, còn có vị thánh tăng áo trắng kia, mời qua bên này nhập yến!

Hồng Anh tướng quân lại mở miệng, nhẹ

giọng cười nói, thanh âm như mộc xuân phong.

Nghe lời này, Vương Quỳnh đang ở trên lưng cóc, tay cầm Đả Thần Cung cảnh giới cùng Thần Tú và Sở Từ đang vội vàng bày trận đều ngây ngốc, con lừa đang nhanh chóng ngậm trận kỳ đưa đến các vị trí thì bất mãn kêu lên một tiếng, ánh mắt cổ quái.

Phương Hành cười ha ha, nhìn Hồng Anh tướng quân nói:

- Ngươi mời nhiều người như vậy, lại không mời đồ đệ của ta, nó tức giận rồi kia!

Hồng Anh tướng quân có chút im lặng, nhưng không hỏi rõ ràng, cười nhẹ nói:

- Nếu như thế, hiền chất cũng sang đây đi!

Lúc này con lừa mới hưng phấn lên, ngoắc ngoắc cái đuôi, một bộ cao hứng bừng bừng.

Phương Hành chậm rãi bước đi thong thả, đánh giá thế núi chung quanh, lúc đi tới bên bờ Thái Âm Hà, Hồng Anh tướng quân cười một tiếng, nhìn Phương Hành nói:

- Phương đạo hữu, trước đây Trấn Uyên Bộ ta chỉ giành được năm ngọn núi, thực quá hổ thẹn, còn không nhiều bằng ngươi một ngày giành được, Hồng Anh cũng cảm giác xấu hổ, mặt dạn mày dày hỏi ngươi một câu, trong những sơn phong này, đưa ta một tòa được chứ?

Hả...

Đám tu sĩ nghe lời này càng không rõ, thậm chí có người khiếp sợ lui về phía sau mấy bước.

Đồ vật của tiểu ma đầu ở đâu dễ cho như vậy?

Vừa rồi vì đỉnh núi kia, ngay cả người của Mạnh gia và Hàn gia cũng bị chặt đầu, bây giờ Hồng Anh tướng quân lại hỏi, chẳng lẽ còn dự định cưỡng đoạt lãnh địa của tiểu ma đầu? Coi như muốn đoạt, vậy cũng phải lừa gạt hắn vào hành cung, thiết hạ mai phục, sau đó cưỡng bức, nào có thoải mái như vậy, giống như mượn mấy lượng bạc?

Nhưng Phương Hành trả lời càng làm cho bọn họ mắt choáng váng.

Tiểu ma đầu không những không giận, ngược lại vung tay lên, cười nói:

- Xem thường ta đúng không? Một ngọn núi ta làm sao có ý tứ cho? Bên kia... một hai ba bốn, bốn ngọn núi, còn không có bố trí xuống đại trận, cho ngươi hết, ngươi tự mình giữ lại cũng được, quy Trấn Uyên Bộ cũng được, tùy ngươi chi phối, tương lai báo cáo công trạng lên Thánh Nhân, đừng quên nói vài câu hữu ích!

- Đó là tự nhiên, Đồng Nha tướng quân, người đi bố trí đại trận đi!

Hồng Anh tướng quân cũng không ngoài dự liệu, tiện tay lệnh tướng quân hắc giáp dưới trướng đi bố trí.

Mệnh lệnh như vậy, ngay cả tướng quân hắc giáp kia cũng ngây người, nửa ngày sau mới hiểu đây là sự thực, mê mẩn kinh ngạc rời đi.

Mà lúc này, Vương Quỳnh cũng đã thu ná, đứng ở trên lưng cóc, cao cao nhảy qua, một trận đất rung núi chuyển, nàng từ trên lưng cóc nhảy xuống, đi tới bên người Phương Hành, Phương Hành tùy tiện vỗ vai Vương Quỳnh, cười nói:

- Vương Quỳnh sư tỷ, ngày hôm nay nhờ có ngươi giúp ta, ba ngọn núi bên kia, coi như ta cám ơn Đại Tuyết Sơn các ngươi, thu đi...

- Tốt, ta thay các sư huynh muội và Hồ Cầm lão tiền bối cám ơn ngươi!

Vương Quỳnh trả lời cực kỳ dứt khoát, không chút khách sáo.

Sau đó ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn các tu sĩ, giống như cười mà không phải cười nói:

- Mười ngọn núi khác, là của Kiếp Đạo chúng ta, đừng trách ta không nói trước, ta mặc kệ các ngươi là tông môn thế gia nào, ai dám cướp đồ vật của Kiếp Đạo chúng ta và đồ vật tiểu gia ta tự tay đưa ra ngoài, vậy ta không ngại ăn thua đủ với các ngươi...

Ý uy hiếp trong lời nói, nhất thời lại không người để ý, từng cái đều bị kinh trụ chuyện khác.

Bảy ngọn núi!

Trọn vẹn bảy ngọn núi, cần biết hiện tại không có gì, nhưng đến đằng sau, vô số cao thủ ùa tới, ngàn vạn tu sĩ, mấy trăm đạo thống, lại có bao nhiêu người có thể chiếm được một ngọn? Hơn nữa tu sĩ Thần Châu và tu sĩ Ma Châu, mặc dù trước đây tranh đoạt, nhưng cũng là tranh đoạt trên danh phận, cuối cùng còn không biết thuộc về nhà nào?

Mà bây giờ, vài ngọn núi sớm nhất định ra danh phận, vậy mà bị tiểu ma đầu thoải mái đưa ra bảy ngọn?

Nhất là đưa cho Đại Tuyết Sơn ba ngọn...

Đại Tuyết Sơn có tài đức gì, ở Thần Châu Bắc Vực cũng không tính đạo thống đỉnh phong, lại được ba ngọn?

Nếu ngươi thật hào phóng, lúc trước liền cho Mạnh gia và Hàn gia một ngọn núi, kết thiện duyên chẳng phải tốt sao?

Những vấn đề này để đám tu sĩ có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng Phương Hành lại làm tự nhiên, như vốn nên như vậy.

- Ai, thẳng thắn mà làm, ánh mắt nông cạn, lần này tiểu ma đầu đại xuất danh tiếng, nhưng cũng là đại họa lâm đầu ah...

Trong tu sĩ Thần Châu, có ít người thấp giọng mở miệng, phân tích thế cục:

- Hắn đoạt lãnh địa của Ma Châu, tự nhiên sẽ bị tu sĩ Ma Châu phản kích, lại đắc tội Mạnh gia và Hàn gia, Thần Châu khẳng định cũng không thể dung hắn, vấn đề lớn nhất ở chỗ, hắn nhất thời khoe khoang, bố trí địa bàn ở giữa Thần Châu và Ma Châu, há không phải là một tảng mỡ dày, ở dưới tiền hậu giáp kích, nhìn hắn làm sao thủ được!

Tu sĩ khác nghe vậy, đều âm thầm gật đầu, biết rõ lời ấy không sai.

Nhưng lúc này, Hồng Anh tướng quân và Phương Hành đồng hành, đi về phía hành cung, cũng đang trầm thấp nói chuyện:

- Lãnh địa của ngươi ở giữa Thần Châu và Ma Châu, chính là địa thế trước sau bị ngăn trở, đợi cho Thần Tử của Ma Châu chạy đến, nhất định sẽ đoạt ngươi, nhân mã Thần Châu tới, càng không có khả năng chỉ cực hạn ở bên này Thái Âm Hà, đến lúc đó, ngươi thực có nắm chắc thủ được sao?

Mà Phương Hành lại cười hì hì nói:

- Kẹp ở giữa càng tốt, Ma Châu muốn cướp ta, Thần Châu cũng muốn cướp ta, vậy ta chẳng phải thành đại cô nương người gặp người thích? Ta ngược lại rất chờ mong, hai bên đến tột cùng là bên nào dám đắc tội ta...

Chương 833: Đoạt lại Tiểu Man của ta!

Người khác đều cảm thấy hắn bởi vì địa thế hai đầu bị đánh mà lo lắng, nhưng tiểu ma đầu lại còn chờ mong?

Hồng Anh tướng quân có chút không hiểu ý nghĩ của Phương Hành, bất quá hắn không có mở miệng hỏi lại, mời Phương Hành tiến vào hành cung, tiếp tục tiệc rượu, lúc này đồ ăn đều đã lạnh, sai người đưa món mới, lại lệnh người mời đám tu sĩ lúc trước qua, vẫn là ăn uống tiệc rượu, nhưng bầu không khí lại khác biệt rất lớn, vừa rồi các tu sĩ Thần Châu còn thương lượng muốn đánh tiểu ma đầu, để tránh hắn quá mức tùy tiện, nhưng bây giờ chỉ có thể buồn bực ngồi trên ghế, trầm mặc không nói, rất có cảm giác giống như mưa gió sắp nổi lên...

Phương Hành lại giống như không biết, cười to ăn uống, nâng chén cụng ly, cùng Hồng Anh tướng quân uống thống khoái.

Qua ba lần rượu, các tu sĩ đã cáo từ không sai biệt lắm, bởi vì Phương Hành chém con cháu Mạnh gia và Hàn gia, bọn họ đều không muốn quấy vào trong nước đục lần này, mặc dù căn cứ Phương Hành tặng Hồng Anh tướng quân bốn ngọn núi, cho nên ở trên công trạng của Trấn Uyên Bộ, thậm chí ở trong mắt Thánh Nhân, hắn đối với Thần Châu có công to lớn, nhưng các tu sĩ lại ẩn ẩn không dám kết giao.

Bất quá Hồng Anh tướng quân lại nhiệt tình mời rượu, không thèm để ý thâm cừu của Phương Hành và Mạnh gia, Hàn gia, hơn nữa sau khi các tu sĩ đi không sai biệt lắm, bầu không khí yên tĩnh, hắn mới nhàn nhạt mở miệng, nói đến chính sự:

- Phương đạo hữu, ngươi tặng ta bốn ngọn núi, Hồng Anh vô công không dám thụ lộc, liền giúp ngươi ba việc, chuyện thứ nhất, ta sẽ như thực ghi chép công trạng, báo lên Thánh Nhân, vô luận là bốn ngọn núi này, hay bảo vệ bờ bên này Thái Âm Hà không mất, công huân đều đủ xếp thứ nhất!

- Ừm?

Phương Hành cũng có chút ngoài ý muốn, sau đó cười vui vẻ, hắn vốn không muốn cầm công trạng này, nhưng đã đưa tới cửa, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Sau đó Hồng Anh tướng quân lại nói:

- Sự tình thứ hai, là ta sẽ công khai chuyện ngươi và chúng ta ước định, thậm chí tử đệ hai tộc Mạnh, Hàn đoạt lãnh địa của ngươi, công đạo ở trong lòng người, dù là hai tộc cũng không dám công khai trả thù ngươi...

Ba!

Phương Hành ném bát rượu xuống đất, cười toe toét nói:

- Để cho bọn họ tới, tiểu gia còn sợ bọn họ sao...

Hồng Anh tướng quân nhìn ly rượu trên mặt đất, trầm mặc không nói.

Thần sắc của Phương Hành cổ quái nói:

- Ta thực không sợ bọn họ...

Hồng Anh tướng quân thật lâu mới thở dài, nói:

- Đó là dụng cụ pha rượu trân quý của ta, giá ngàn viên Linh Tinh...

- Ách...

Phương Hành không biết nói cái gì, thận trọng gom mảnh vỡ lại để ở bên cạnh đối phương, ra vẻ ta không biết gì cả...

Hồng Anh tướng quân thở dài, hồi lâu mới nói:

- Thứ ba, ta khuyên ngươi tốt nhất từ bỏ mười ngọn núi kia đi!

Phương Hành không nghĩ tới hắn sẽ nói cái này, không khỏi nhíu mày.

- Ngươi không thủ được!

Hồng Anh tướng quân nhàn nhạt mở miệng nói:

- Phòng thủ một lãnh địa, không có đơn giản như ngươi nghĩ, tuy ngươi có Phong Thiện Đỉnh, lại không đủ nhân thủ và tài nguyên, đến lúc đó đồng thời chống cự Thần Tử Trung Vực và tu sĩ Ma Châu, sẽ cực kỳ mệt mỏi, ta giúp ngươi chỉ một con đường sáng, giao mười ngọn núi lớn cho ta, ghi lại công trạng giao cho Thánh Nhân, ngươi sẽ trở thành một danh tự bọn họ nhớ mãi. Thậm chí trực tiếp được một danh ngạch tiến vào Chư Tử đạo tràng...

Nói đến chỗ này, hắn bỗng nhiên cười khẽ nói:

- Tin tưởng ta, tặng mười ngọn núi cho Thánh Nhân, so với ngươi trông coi, ngồi đợi cơ duyên trên trời rơi xuống thì tốt hơn rất nhiều...

Con mắt Phương Hành có chút sáng lên, nhìn chằm chằm hắn.

Nhưng người này lại cười một tiếng, không giải thích gì thêm.

Nhìn bộ dáng này, hắn rõ ràng đã biết bí ẩn gì, nhưng không chịu nói tỉ mỉ mà thôi.

Phương Hành trầm mặc nửa ngày, cuối cùng lắc đầu.

Hồng Anh tướng quân nhẹ giọng cười một tiếng nói:

- Không tin ta sao? Nếu không phải nể mặt mũi của người kia, tin tức này ta sẽ không nói cho ngươi!

- Người nào?

Phương Hành ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn Hồng Anh tướng quân.

Hồng Anh tướng quân mỉm cười nói:

- Có lẽ ngươi đã không nhớ rõ nàng, nhưng nàng luôn đề cập tới sự tình ngươi ở Huyền Vực giúp nàng!

- Đến tột cùng là ai nha?

Phương Hành cũng có chút hiếu kỳ, chân mày nhíu chặt, moi ruột gan nghĩ.

Từ lần thứ nhất gặp mặt, hắn đã cảm thấy khí tức trên người Hồng Anh tướng quân này có chút quen thuộc, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại rất xác định mình chưa gặp qua người này, hơn nữa từ sự tình phía sau, hắn cũng có thể phát hiện, hình như vị Hồng Anh tướng quân này hơi nhìn mình với con mắt khác, thời điểm đối mặt lợi ích, cũng không giống người khác cấp bách như vậy, trừ công phu dưỡng khí hơn người ra, tất nhiên là có ẩn tình khác...

- Còn nhớ mười mấy năm trước ở Huyền Vực, cùng một cố nhân chặn đường cướp đoạt không?

Đáy mắt Hồng Anh tướng quân như có nụ cười thản nhiên, thấp giọng nói.

- Chặn đường cướp đoạt?

Phương Hành suy nghĩ, nửa ngày sau, con mắt tỏa sáng, thấp giọng kêu lên:

- Tặc phỉ áo xanh?

Đối phương nói cũng móc ra trí nhớ của hắn, ban đầu ở Huyền Vực Nam Chiêm Bộ Châu, xác thực từng có một nữ tử đến từ Thần Châu, đi tìm mấy loại linh dược hiếm thấy về luyện chế đan phương thượng cổ, hai người hợp tác, cướp đoạt không ít, càng mấu chốt là, nữ tử kia còn quen biết Tiểu Man, Phương Hành đã từng nhờ nàng mang hộ một thanh Kiếm Thai cho Tiểu Man, cũng thay mang Hứa Linh Vân Hứa sư tỷ về Thần Châu...

Mà nhớ tới người này, hắn rốt cục xác nhận cảm giác quen thuộc với Hồng Anh tướng quân đến từ nơi nào.

Hắn và tặc phỉ áo xanh kia, khí tức trên người hơi có chút tương tự, rõ ràng là tu luyện pháp môn giống nhau...

Thấy hắn nhớ ra, Hồng Anh tướng quân cũng mỉm cười nói:

- Tặc phỉ áo xanh kia, chính là xá muội!

Con mắt Phương Hành nhất thời có chút tỏa sáng, không nghĩ tới sẽ cùng Hồng Anh tướng quân có tầng quan hệ như vậy, cũng khó trách người này vừa thấy mình liền không giống người khác, xem ra đã sớm từ trong miệng muội muội hiểu được mình...

- Hiện tại có thể tin ta chưa?

Hồng Anh tướng quân thấp giọng cười nói:

- Có thể nói cho ta biết nguyên nhân ngươi lưu lại mười ngọn núi không?

- Cái này...

Phương Hành do dự nửa ngày, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Ngươi là ca ca của nàng, vậy ngươi hẳn phải biết, trong Phù Diêu Cung có người của ta!

Hồng Anh tướng quân trầm mặc, sau một hồi lâu, mới khẽ gật đầu.

Hiển nhiên, hắn nghe muội muội của mình nói qua chuyện này.

Phương Hành thì dứt khoát nói:

- Ta muốn cướp nàng về!

Mặc dù Hồng Anh tướng quân sớm nghĩ đến, nhưng nghe vậy vẫn rất giật mình, ánh mắt có chút ngưng trọng nhìn Phương Hành, sau một hồi lâu mới lắc đầu nói:

- Nghĩ cùng đừng nghĩ, Phương đạo hữu, ta và ngươi quen biết không lâu, nhưng nghe qua không ít sự tích, càng gặp được thần uy đại sát bốn phương của ngươi, bây giờ hung danh của ngươi ngày càng hưng thịnh, sợ là đạo thống Thần Châu cũng không dám trêu chọc ngươi, nhưng nếu nói đến Phù Diêu Cung, ta khuyên ngươi nên nhượng bộ ba phần, không ở Thần Châu, căn bản không biết Phù Diêu Cung đáng sợ, ngươi... không chọc nổi...

- Ta cũng biết không dễ gây!

Phương Hành thở dài nói:

- Thế nhưng tiểu nha đầu kia và ta sống nương tựa lẫn nhau, bị bọn họ mang đi, lúc ấy ta muốn liều mạng với bọn hắn, kết quả sư phụ nói ta đừng có gấp, chỉ cần trong trăm năm có thể tu luyện đến Nguyên Anh, thì có hi vọng mang nàng về, bây giờ nhìn lại, căn bản chính là lừa ta, ở trước mặt Phù Diêu Cung, Nguyên Anh tính là cái gì, con mẹ nó, đoán chừng coi như tiểu gia tu luyện đến Nguyên Anh, cũng chỉ có tư cách tiến vào Phù Diêu Cung nhìn nha hoàn của ta thành thị thiếp của người khác...

- Lời ấy cũng không sai!

Hồng Anh tướng quân cười nhẹ, thấp giọng mở miệng:

- Nữ đệ tử vào Phù Diêu Cung, chính là đạo lữ của Tư Đồ, trừ khi có thể trở thành Thần Nữ, nhưng trở thành Thần Nữ, lại cần một thế cung phụng Phù Diêu chi chủ, ngươi lại càng không thể nào nhận người trở về, ở Thần Châu chúng ta luôn luôn lưu truyền một thuyết pháp, tiên tử Phù Diêu Cung, ngọc phù Viên gia, chính đạo Phụng Thiên Đạo và thần toán Thiên Cơ Cung, là tứ đại cấm kỵ không thể trêu chọc, hơn nữa ở trong bốn loại cấm kỵ, tiên tử Phù Diêu Cung còn sắp xếp ở đầu tiên...

- Hắc hắc, muốn nói trước kia không có cơ hội, bây giờ lại chưa chắc!

Phương Hành thấp giọng cười lạnh, lấy ra một cẩm nang, con mắt tỏa sáng, cười nói:

- Trước đó ta ở trong Linh Sơn Tự dưỡng thương, sau khi khỏi hẳn thì định dạo chơi bốn phía, kết quả thúc thúc ta sai người mang cho ta cẩm nang này, ta xem qua, lập tức quyết định đến Bạch Ngọc Kinh, ha ha, đây là cơ hội ngàn năm một thuở, ngươi đoán trong cẩm nang này nói cái gì?

Hồng Anh tướng quân không chút nghĩ ngợi, nói khẽ:

- Nói cố nhân kia của ngươi sẽ tới?

- Không sai!

Phương Hành vỗ tay, lại nhìn cẩm nang, cười nói:

- Ở Thần Châu, Phù Diêu Cung rất không bình thường, nghe nói ngay cả Thánh Nhân cũng không muốn trêu chọc bọn hắn, nhưng đến nơi này lại không như vậy nữa, ta không tin bọn họ có thể kéo tất cả cao thủ qua, trước khi đệ tử Phù Diêu Cung tu luyện có thành tựu, ít khi lộ diện, đây chính là cơ hội khó được! Ta cũng không muốn đợi mấy ngàn mấy vạn năm, tu luyện thành tinh mới đi đoạt tiểu nha đầu của mình về, trên thực tế một ngày cũng không chờ được, lần này là muốn nhân cơ hội này đoạt người lại...

Hắn thấy ánh mắt của Hồng Anh tướng quân nhìn mình có chút quái dị, liền cười nói:

- Đừng lo lắng, sau khi đoạt lại ta sẽ ngủ với nàng ngay, cũng không tin Phù Diêu Cung có thể có biện pháp nào, thật có dũng khí truy sát ta, ta liền chạy, sinh ra mười nhi tử, lại mang theo một đám tiểu thổ phỉ trở về giày vò Phù Diêu Cung bọn họ, hừ hừ, thiên hạ to lớn, chí ít có hai địa phương có thể để cho ta an toàn trốn tránh, ta cũng không tin bản sự của Phù Diêu Cung lớn như vậy, có thể từ chỗ kia kéo ta ra...

- Ta không phải lo lắng cái này...

Hồng Anh tướng quân có chút bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Ta chỉ là muốn nói...

Ánh mắt của hắn càng ngưng trọng, nói:

- Cho dù ở trong Ma Uyên, ngươi cũng đoạt không được người của Phù Diêu Cung!

- Ừm?

Ánh mắt Phương Hành có chút cổ quái nhìn hắn.

- Nể mặt xá muội, ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi một câu mà thôi...

Hồng Anh tướng quân cười nói:

- Không cần có ý đồ đi tranh với người thiên tư hơn mình gấp mười lần, tài nguyên hơn mình gấp mười lần ah!

Chương 834: Hỗn Thế Ma Vương

Thiên tư thắng ta gấp mười lần, tài nguyên thắng ta gấp mười lần?

Hồng Anh tướng quân nói để Phương Hành hết chỗ nói rồi, nói thật, bàn về có tiền, có rất ít người dám khoe khoang ở trước mặt mình, Phương đại gia ăn cướp nhiều năm như vậy cũng không phải lăn lộn vô ích, từ năm đó ở Thanh Vân Tông, liền một mực dùng biến bảo bối của người thành bảo bối của mình làm nhiệm vụ, liên tục chiến đấu nhiều năm như vậy, từ Đại Tuyết Sơn xông qua Nam Chiêm Bộ Châu Huyền Vực, lại từ Nam Chiêm Bộ Châu Huyền Vực xông qua Nam Hải Hồng Hồng Hội, lại từ Hồng Hồng Hội xông đến Quy Khư, lại từ Quy Khư xông qua Bắc Câu Yêu Đế Các, Thần Châu Phong Thiện Sơn...

Hết thảy đoạt được bao nhiêu bảo bối, tài sản lớn như thế nào, ngay cả mình cũng tính không rõ ràng!

Tên tuổi tiểu bảo khố di động, đó cũng không phải nói chơi!

Ở một đoạn thời gian nào đó, sợ là đại tông và thế gia của Thần Châu, cũng chưa chắc có nội tình phong phú như mình, nhưng Hồng Anh tướng quân lại nói như vậy…

Nghĩ mình từ nông thôn tới sao?

Nhìn ánh mắt cổ quái kia, Hồng Anh tướng quân biết suy nghĩ trong lòng hắn, cũng khẽ thở dài một tiếng, cười khổ nói:

- Phương huynh đệ, tuổi tác của ngươi không lớn, nhưng thực lực đã là cao thủ có ít trong Kim Đan cảnh, ngoại trừ thiên tư hơn người, chắc hẳn tài nguyên cũng cực kỳ phong phú, bất quá ở một vài thứ, lại vẫn kém quá xa... Ha ha, dùng Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ làm thí dụ, không nói trong Phù Diêu Cung vốn có tiên thư đạo điển vô tận, đại thuật như vực sâu biển lớn, cùng mười vạn năm truyền thừa tích lũy nội tình, chỉ nói lúc trước mấy lần Huyền Quan rơi xuống, lần thứ nhất Huyền Quan rơi ở Thần Châu, phần lớn dị bảo đều rơi vào trong tay mấy đại đạo thống như Phù Diêu Cung, lần thứ hai Nam Chiêm Bộ Châu rơi xuống Huyền Quan, đám người Phù Diêu Cung cũng đoạt thứ nhất, mà sau đó, hai Huyền Quan rơi vào Ma Uyên, Trung Vực cũng cứng rắn chia một chén canh. Đủ loại dị bảo, Tiên quyết, nhiều hơn ngươi không chỉ gấp mười lần...

Nói đến chỗ này, ánh mắt của hắn ngưng lại, nghiêm mặt nói:

- Đừng trách ta nói khó nghe, ngươi so sánh với hắn, nói đơn giản chính là tán tu và con cháu thế gia, mặc dù ngươi cũng từ địa phương khác đoạt đến vô số cơ duyên, nhưng người ta lại trời sinh phú quý, không nói Thiếu Tư Đồ, vốn là từ vô số người thiên tư ưu dị tuyển ra Đạo Thai, chỉ nói tài nguyên, người ta từ lúc sinh ra, đã lợi dụng tiên dịch tinh thuần nhất luyện thân, chọn lựa Tiên quyết phù hợp nhất đánh xuống căn cơ, mỗi một bước đều có người chỉ dạy, mỗi một pháp môn đều có cao nhân điểm ngộ, thậm chí dùng mỗi một hạt đan dược, cũng sẽ có tiền bối giúp hắn phân biệt dược tính và thần lực kỹ càng...

Nói xong nhìn về phía Phương Hành, ánh mắt hơi bất đắc dĩ:

- Mà ngươi, Phương đạo hữu...

- Đừng nói nữa...

Phương Hành đột nhiên đưa tay, ngăn Hồng Anh tướng quân nói, mặt đen giống đáy nồi.

- Ha ha...

Hồng Anh tướng quân cười khổ, đột nhiên tháo xuống mặt nạ trên đầu, nhất thời để Phương Hành giật mình.

Từ khi biết Hồng Anh tướng quân, chỉ thấy hắn một mực mặc giáp đỏ, cho tới bây giờ chưa từng rời khỏi người qua, ngay cả hồng khôi trên đầu cũng chưa từng lấy xuống, nhìn không rõ diện mục, thời điểm uống rượu cũng chỉ đưa đến bên miệng mà thôi, trước kia chỉ cho rằng hắn dở hơi, không thèm để ý, thẳng đến bây giờ hắn chủ động tháo mũ giáp mới hiểu được, nguyên nhân thực sự hắn một mực mang mũ giáp.

Hồng Anh tướng quân trẻ tuổi tuấn tú, thuộc về loại mặc vào y phục nữ nhân cũng có thể đóng vai thành giai nhân tuyệt sắc. Nhưng ở trên trán, lại có một chữ lớn phiêu dật, ngân câu thiết họa, nhưng chữ kia lại là...

- Cút!

Một chữ "Cút" to lớn!

Bộ dáng tuấn dật, ở trên trán lại bị người vẽ lên một chữ như vậy!

Hơn nữa vẽ xuống chữ "Cút" này, thình lình chính là Linh Văn, ẩn chứa quỷ lực, căn bản không có cách hóa giải.

Cũng khó trách hắn cả ngày đeo mũ giáp, đổi thành Phương Hành, nạo đầu cũng có thể a!

- Chữ này, là mười năm trước Tiểu Ma Vương kia đưa cho ta một phần đại lễ...

Hồng Anh tướng quân mỉm cười thản nhiên, biểu lộ lại để cho người ta cảm thấy cực kỳ âm lãnh.

- Thù hận bao lớn ah...

Phương Hành kinh ngạc, nghĩ mà sợ sờ lên khuôn mặt của mình, nghĩ thầm ai dám hủy dung tiểu gia, ta không liều mạng mới lạ!

- Không có thù!

Hồng Anh tướng quân thấy hắn hỏi, nhẹ giọng cười nói:

- Ta vốn là một thành viên trong bọn họ, thậm chí cùng hắn là bạn tốt, bất quá ở mười năm trước, hắn mở tiệc rượu, chỉ vì một ca kỹ mời ta rượu lúc, ta từ chối không uống, đã dẫn tới ma vương kia không vui, nói ta vô lễ với ca kỹ, muốn ta bồi tội, ta vì có chút hơi men, đạp bay ca kỹ, cùng hắn ở trên yến hội động thủ, ha ha, ta tự nghĩ thực lực không bình thường, nhưng chỉ ba chiêu, đã bị hắn vẽ lên ký hiệu này ở trên mặt...

Hắn nhàn nhạt nói, hình như không để ý:

- Kỳ thật cũng chính bởi vì sự tình kia, ta cảm thấy hổ thẹn, liền rời gia tộc, đi tới Trấn Uyên Bộ ma luyện, bây giờ mười năm trôi qua, trở thành một trong Trấn Uyên Thập Tướng, cũng xem như cơ duyên trêu ngươi!

Mặc dù nghe hắn nói nhẹ nhõm, gương mặt Phương Hành lại khó có thể tin:

- Chỉ vì ca kỹ, hắn hủy mặt của ngươi?

Hồng Anh tướng quân mang mũ giáp trở về, cười nhạt nói:

- Ma vương kia vốn là trong đống son phấn lớn lên, xem nữ nhân như vận mệnh, lại bị cưng chiều quá mức, lúc nào cũng nổi điên, được người xưng Hỗn Thế Ma Vương, thường thường làm việc xúc động, sau đó hối hận thì đã muộn, sau sự kiện kia, mấy vị cô cô của Phù Diêu Cung bọn họ từng chuyên môn đến nhà ta bái phỏng tạ lỗi, nguyên dùng thuốc tốt nhất giúp ta hủy đi chữ này, hắn cũng từng viết thư xin lỗi, chỉ là ta cũng không còn mặt mũi tiếp nhận, càng không gặp hắn, chữ này, ta cũng không nhờ trưởng bối xóa đi, lưu ở trên trán mình, xem nó như một bài học để mình không ngừng tiến lên!

Khẩu khí bình thản nói, trong lời nói của Hồng Anh tướng quân dần dần có một loại bất đắc dĩ và chua xót, lắc đầu, thấp giọng nói:

- Ha ha, nói đến, lúc ấy ta từ chối không để ý ca kỹ được hắn sủng ái mà có chút nuông chiều, lại đạp bay nàng, cũng không hẳn chỉ vì say rượu, mà là trẻ tuổi khí thịnh, muốn cùng Hỗn Thế Ma Vương đọ sức một trận, chỉ tiếc, chữ này để cho ta thanh tỉnh lại, ha ha, hai người chúng ta ở trong đấu pháp, bị hắn khắc xuống một chữ như vậy, mỗi nhất bút nhất hoạ, đều đại biểu hắn có thể giết ta một lần!

- Móa*, hắn thực lợi hại như vậy?

Phương Hành bị hắn nói làm cho sợ hãi, cơ hồ nhảy dựng lên, hoảng sợ nói:

- Tên này là trảm lục cảnh?

Sau khi quen biết Hồng Anh tướng quân, mặc dù chưa từng giao thủ qua, nhưng hai người đến gần, khí cơ cảm ứng, cũng có thể sơ lược hiểu rõ thực lực của đối phương, Phương Hành minh bạch, nếu Hồng Anh tướng quân thật động thủ, tuyệt đối không giống hắn bình thường ôn hòa lạnh nhạt như vậy, cưỡng ép áp chế sát khí ở đáy lòng, một khi bạo phát ra, căn bản chính là một Hung Thú hình người!

Nhưng ngẫm lại, năm đó hắn nhận biết tặc phỉ áo xanh, thực lực cũng không bình thường, huống chi là huynh trưởng trong miệng nàng?

Mà Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, có thể tuỳ tiện ở trên trán hắn lưu lại chữ như thế, thực lực đến tột cùng mạnh bao nhiêu?

- Trảm lục cảnh?

Nghe hắn suy đoán, Hồng Anh tướng quân lại nở nụ cười, nhẹ giọng thở dài:

- Ta mới là trảm lục cảnh!

Ánh mắt của hắn khẽ nâng, đáy mắt có mỏi mệt vô tận:

- Ta đi tới Trấn Uyên Bộ, dùng mười năm ma luyện bản thân, không muốn phá anh, chỉ vì muốn ở Kim Đan cảnh thắng hắn một lần, cứu lại danh dự, chỉ tiếc ta càng tu hành, tâm lại càng lạnh, càng cảm thấy ma vương kia lợi hại, mười năm trước ta còn có tâm tư đòi danh dự, nhưng bây giờ mười năm trôi qua, thực lực của ta đại trướng, ngược lại phai nhạt ý định này, ha ha, vô tri ngược lại có dũng, hiểu rõ chênh lệch cả hai, ta ngay cả dũng khí báo thù cũng mất...

- Này này, đại ca, có khoa trương như vậy hay không, huynh đệ kia đến tột cùng bản lãnh gì?

Phương Hành bị Hồng Anh tướng quân dọa sợ, nửa ngày mới nghẹn họng nhìn trân trối hỏi.

- Mười năm trước, thực lực của hắn đã vượt qua trảm lục cảnh, mà bây giờ...

Nói đến chỗ này, Hồng Anh tướng quân khe khẽ lắc đầu, nói:

- Ta và hắn mười năm không thấy, đã không thể đoán hắn đạt đến cảnh giới gì, dù sao dạng quái thai kia, tu hành tiến triển cực nhanh, ở đâu là thường nhân có thể phỏng đoán... Bây giờ mười năm trôi qua, dù ai cũng không cách nào dự liệu được hắn đến tột cùng đi tới một bước nào, ha ha, sợ là có thể sánh vai với quái thai bảy trăm năm trước a!

Quái thai...

Nói đến chỗ này, Hồng Anh tướng quân và

Phương Hành đều trầm mặc lại.

Dựa vào trực giác, Phương Hành không cảm thấy Hồng Anh tướng quân khoa trương, nhưng cũng chính là nguyên nhân này, trong lòng không khỏi cảm giác trĩu nặng, phảng phất như có một ngọn núi lớn đè ép xuống, lúc đầu hắn đối với Thần Tử Trung Vực mạnh mẽ, đã có một tâm lý chuẩn bị, nhưng khi sắp đối đầu, lại phát hiện mình chuẩn bị còn có chút không đủ, dùng ánh mắt hiện tại của mình đi xem những người kia, không thích hợp nữa rồi!

- Hắc hắc, quả nhiên là người so với người làm người ta tức chết ah, bất quá...

Bầu không khí trầm mặc thật lâu, tựa hồ Phương Hành có chút uể oải, bất quá rất nhanh, hắn lại ngẩng đầu lên, ánh mắt càng thêm âm lãnh, loáng thoáng có hung quang chớp động, thấp giọng cười nói:

- Đây cũng chính là nguyên nhân ta lưu mười ngọn núi!

Hồng Anh tướng quân nao nao, có chút không hiểu nhìn hắn.

Phương Hành thì cười lạnh, rất có ý vị vò đã mẻ không sợ rơi, nói:

- Theo lý thuyết trước đó chúng ta tìm dê béo là chọn quả hồng mềm nặn, bất quá lần này lại không phải ta chọn người ta, là người ta chọn ta, nha đầu kia là năm đó ta dùng vàng lá mua lại, cũng là ta ở thời điểm bọn buôn người truy sát mang theo nàng giết ra, nàng là của ta, phải rửa chân chải đầu ngoáy tai cho ta, dựa vào cái gì bọn họ không nói một tiếng liền cướp đi, không đoạt lại, tâm bệnh của ta sẽ không khỏi!

Hắn nói xong đứng lên, ném ly rượu, hào hùng vạn trượng nói:

- Ta mặc kệ Tư Đồ kia là thứ quỷ gì, dù sao nha đầu của ta ta phải cướp về, nếu là hắn trảm ngũ cảnh, vậy ta là trảm lục cảnh, nếu hắn trảm lục cảnh, vậy ta trảm thất cảnh, nếu hắn có thể sánh vai quái thai năm đó, vậy ta làm sao cũng phải vượt qua quái thai kia, nói tóm lại, bảo hắn chờ ta tới đánh đi!

Dứt lời xoay người rời đi, chỉ để lại Hồng Anh tướng quân đau khổ cười một tiếng, nhìn một đống mảnh vỡ.

- Người tốt không làm được ah, tận lực khuyên hắn vài câu, kết quả tiêu mất bộ chén quý...

Chương 834: Ta lấy mười núi đổi một kinh

Một lần cầm xuống mười ngọn núi, lãnh địa đại biểu Kiếp Đạo của Phương Hành, trở thành tồn tại đặc thù vắt ngang ở giữa Ma Châu và Thần Châu, từ địa thế nhìn lại, vô luận là Thần Châu hay Ma Châu, đều không diệt hắn không thể, nếu Thần Châu không thể bắt lấy hắn, liền không cách nào tiến lên, đi tranh đoạt với tu sĩ Ma Châu, trừ khi mượn đường, mà tu sĩ Ma Châu nếu không đoạt lại mảnh địa vực này, thì sẽ mất đi bình chướng cản ở phía trước, dù là những lãnh địa này, dù bọn họ vốn muốn từ từ phun cho tu sĩ Thần Châu, cũng không thể dễ dàng tha thứ duy nhất một lần mất đi nhiều như vậy, càng khó chịu hơn là, gần 20 ngọn núi, lại bị một người đoạt.

Lại thêm lúc trước các tu sĩ Thần Châu muốn chia mảnh lãnh địa này, lại bị Phương Hành cường lực trục xuất, không lưu chút mặt mũi, dẫn đến các tu sĩ Thần Châu cay cú, thậm chí có người còn mở sòng bạc, cược hắn có thể thủ địa vực này mấy ngày.

Một mảnh lãnh địa, dù sao vẫn phải giữ vững mới có thể coi là của mình.

Mà muốn giữ vững lãnh địa, cũng không phải đơn giản bố trí vài đại trận là có thể được, huống chi dưới tình huống chung quanh nhìn chằm chằm? Không chỉ cần đại trận, còn cần rất nhiều nhân thủ bố phòng, lúc nào cũng cải biến quy luật đại trận, để tránh bị người am hiểu trận pháp thôi diễn ra, còn phải có người tuần tra, phòng ngừa những người trận thuật cao minh ở dưới tình huống không kinh động đại trận tiến vào.

Dùng đám người Phương Hành, Thần Tú, Vương Quỳnh, Sở Từ, con lừa, một người thủ một ngọn còn không xong, huống chi là 13 ngọn?

Các tu sĩ đối với cái này, quả thực chỉ coi là chuyện cười.

Bất quá bọn hắn rất nhanh liền lại mắt choáng váng!

Tiểu ma đầu không hổ là tiểu ma đầu, rất nhanh liền dựng lên đại kỳ Kiếp Đạo, chiêu binh mãi mã, thu mua tán tu vào Ma Uyên mà không thể nào tranh đoạt, chỉ là chuyện này lúc đầu có vẻ hơi hoang đường, những tán tu kia, mỗi một cái đều là cáo già trà trộn giang hồ, am hiểu xuất công không xuất lực nhất, càng thêm hành sự tùy theo hoàn cảnh, biết Phương Hành đã đắc tội đại thế gia Trung Vực, hơn nữa Thần Châu và Ma Châu nhìn chằm chằm hắn, sợ theo hắn, chỗ tốt còn chưa cầm tới, đầu đã mất trước rồi, ai dám đi qua hiệu lực chứ?

Nhưng vấn đề này, ở sau khi Phương Hành lấy ra mấy chục tấm Bạch Ngọc Lệnh, đã dễ dàng giải quyết...

Đừng nói tán tu, ngay cả một số tiểu tông tiểu phái cũng chạy theo như vịt!

Đây chính là Bạch Ngọc Lệnh!

Tu sĩ bình thường, ai có thể gặp một lần?

Nhân vật cấp bậc Thần Tử mới có thể cầm được một tấm!

Hơn nữa đã có tin tức truyền ra, Bạch Ngọc Lệnh trong tay tiểu ma đầu là thực, bởi vì Bạch Ngọc Kinh Trảm Tà Lâu Chủ đã từng chính miệng nói Bạch Ngọc Lệnh mất trộm, hơn nữa ở ngay trước mặt Thánh Nhân phát phù chiếu truy nã tiểu ma đầu, vì thế sau khi một vài gia hỏa may mắn hơn nữa làm ra chứng minh tác dụng nhất định, tiểu ma đầu lại thật nhét Bạch Ngọc Lệnh cho bọn họ...

Việc này vừa ra, kết quả dẫn tới số lớn tu sĩ tràn vào lãnh địa Kiếp Đạo, tranh nhau chen lấn, bán mạng hiệu lực.

Dị biến kia làm cho các tu sĩ Thần Châu dự định nhìn Phương Hành trò cười đều cảm thấy khó xử.

Đương nhiên, đám người Phương Hành cũng

không nghĩ tới sẽ dẫn đến nhiều người như vậy, chỉ có thể trong trăm có một lưu lại, sau đó do Sở Từ định ra sổ ghi chép thù lao thậm chí công huân, phàm là người lập xuống công huân mới có thể lấy được Bạch Ngọc Lệnh, tu sĩ bình thường chỉ có thể nhận Linh Tinh.

Có thủ đoạn này, ngắn ngủi mấy ngày, lãnh địa ở hạch tâm Ma Uyên đại biến, lãnh địa của Kiếp Đạo xây vững như thành đồng, một mặt do Phương Hành tự tay viết, một đại kỳ to lớn xấu xí ghi chữ "Cướp" cắm ở trên ngọn núi cao nhất, hơn nữa cách đó không xa, cờ chữ "Tuyết" của Đại Tuyết Sơn cũng đón gió tung bay, dưới núi khí cơ của các tu sĩ cường hoành, vãng lai tuần tra, hung uy ngập trời!

Ở giữa có Phong Thiện Đỉnh trấn trụ đại trận, sinh sôi không ngừng, đổi chuyển tám cửa...

Đây hoàn toàn coi lãnh địa của mình thành ổ phỉ đến xây ah!

Hết lần này tới lần khác lại để Ma Châu và Thần Châu không tiện ra tay, không dám động ý đồ xấu.

Ma Châu bị Phương Hành đánh một lần hoa rơi nước chảy, nóng lòng đòi danh dự, thật không ít lần đến quấy rối, chỉ tiếc phàm là tiểu đả tiểu nháo, đều bị đệ tử Đại Tuyết Sơn, đại tướng quân Vương Quỳnh của Kiếp Đạo tiêu diệt, mà gióng trống khua chiêng xông qua, thì đều bị Thống Thiên Đạo Chủ tiêu diệt, cuối cùng Ma Châu cũng cho ra một kết luận, Thần Tử cổ tộc không ra, không người chém được ma đầu!

Nhất thời Ma Châu cũng ngừng lại, hạch tâm Ma Uyên ngược lại có chút bình tĩnh, tam phương đều đang đợi.

Bên Thần Châu tự nhiên là đang đợi chủ lực của Thần Châu đến lại tính toán.

Mà Ma Châu, thì đang đợi Thần Tử cổ tộc ở hậu phương đã đạt thành hiệp nghị, đến đây trảm Thống Thiên Đạo Chủ.

Trong một đêm trăng mờ sao thưa, một nữ tử mặc hắc bào đi tới lãnh địa Kiếp Đạo, phía sau đi theo một con cá lớn hình thù cổ quái, nổi giận đùng đùng, đến cửa sơn trại của Kiếp Đạo, cũng không xông loạn, mà sai người đưa thiệp, đợi cho Kiếp Đạo Tứ đương gia Thần Tú cười híp mắt chạy ra nghênh tiếp, mới vẻ mặt sương lạnh theo Thần Tú tiến vào lãnh địa.

- Tiểu hỗn đản, ngươi giải thích cho ta một cái, chẳng lẽ pháp bảo thần bí của Thần Châu chính là ngươi sao?

Nữ tử này tiến vào hành cung của Phương

Hành, lập tức nổi trận lôi đình.

- Ai nha, biểu tỷ, tỷ trước nghe ta giải thích đã...

Phương Hành bồi khuôn mặt tươi cười tiến lên đón, gương mặt thành khẩn:

- Ta là có nguyên nhân!

Nữ tử này là thân thích của Phương Hành ở bên kia Ma Uyên, lúc trước sau khi Dương Ma chiến tam thánh cùng Phương Hành phân biệt, đi về phía tu sĩ Ma Châu, về sau lại bị Phương Hành hồ ngôn loạn ngữ lừa gạt, trong lúc vô tình tiết lộ thông tin để Phương Hành đoán được chân tướng Ma Châu ở bên bờ Thái Âm Hà lực lượng không mạnh, bây giờ phát hiện lúc trước mình bị mắc lừa, đến đây tìm Phương Hành tính sổ.

- Ngươi có nguyên nhân gì?

Đại biểu tỷ phẫn hận bất bình, chỉ Phương Hành mắng:

- Nếu ngươi muốn chiếm lĩnh, đại khái có thể cùng ta về gia tộc, chiếm lãnh địa, ai dám đoạt của ngươi? Sao lại ở chỗ này đảo loạn? Hơn nữa hết lần này tới lần khác còn dùng danh nghĩa của Thần Châu làm việc, bây giờ ngược lại tốt, Tịnh Thổ thập đại cổ tộc đều bị ngươi chọc giận, đã có Thần Tử cổ tộc thương lượng muốn tới tiền tuyến đối phó ngươi, đại họa lần này làm sao hóa giải?

- Ta không nghĩ hóa giải nha...

Phương Hành nói:

- Bọn họ muốn tới thì tới thôi, ta còn có thể sợ bọn họ sao?

Đại biểu tỷ tức đến muốn động thủ, oán hận nói:

- Ngươi như vậy không phải cố tình tìm phiền toái cho mình sao?

- Bọn họ muốn tới đánh, vậy ta đánh với bọn hắn, đang lo không có người luyện tay!

Phương Hành trả lời tùy tiện, lại cười hì hì kéo tay đại biểu tỷ ngồi xuống, nói:

- Chẳng lẽ Tịnh Thổ các ngươi thực để ý mảnh địa bàn này? Nhìn chỉ là muốn giữ vững năm mươi ngọn núi ở đằng sau nha...

- Năm mươi núi sau cùng, chính là giới hạn thấp nhất, nhưng lãnh địa phía trước, càng không có đạo lý tùy tiện vứt bỏ, đợi cho tu sĩ Thần Châu đến, phàm là có một mảnh lãnh địa bày ở phía trước, sẽ chiếm được vô số tiên cơ! Càng quan trọng hơn là Thái Âm Hà địa lợi, mất mảnh lãnh địa này, tương đương mất đi địa lợi, thiếu một cơ hội để tu sĩ Thần Châu tổn binh hao tướng, đối với Tịnh Thổ mà nói, đây mới là tổn thất lớn nhất, mà đám Thần Tử cổ tộc kia, thậm chí bao gồm ca ca ta, biểu huynh của ngươi, đều dự định cướp về!

- Đoạt bọn họ là đoạt không được, thật coi tiểu gia là bùn nặn sao?

Phương Hành cười lạnh, hơi có chút khinh thường.

- Thế nhưng ngươi... ngươi chiếm mảnh lãnh địa này, cũng không có quá nhiều chỗ tốt, tội gì nhất định phải đối địch với Tịnh Thổ chúng ta?

Đại biểu tỷ thấy Phương Hành kiên trì, cơ hồ gấp đến đỏ mắt, một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bộ dáng rất thương tâm.

- Không có đối địch với Tịnh Thổ nha, chúng ta là người một nhà...

Phương Hành nghe, bộ dáng rất ngạc nhiên, rất vô tội nói:

- Hơn nữa mặc dù ta nói người khác không có khả năng từ trên tay của ta đoạt lại lãnh địa, đó là vấn đề nguyên tắc, ai từ trong tay của ta giật đồ, ta sẽ liều mạng với kẻ đó, đương nhiên, dù sao chúng ta là người một nhà, sự tình không thể làm quá khó coi, nếu các ngươi thật muốn, kỳ thật ta vẫn có thể trả lại cho

Tịnh Thổ...

- Thật chứ?

Đại biểu tỷ trợn tròn tròng mắt, có chút không hiểu ý nghĩ của Phương Hành.

Mà Phương Hành lại cực kỳ nghiêm túc, cười khẽ nói:

- Đương nhiên là thật, bất quá ta phải dùng nó đến đổi một vật!

- Thứ gì?

Phương Hành thu hồi tiếu dung, ngưng trọng trả lời:

- Một quyển Thái Thượng Kinh rơi vào trong tay tu sĩ Tịnh Thổ các ngươi!

- Thái Thượng Kinh?

Đại biểu tỷ hơi ngẩn ra, đã minh bạch Phương Hành đang nói cái gì.

Lúc trước ở trong Quy Khư nghe được bí mật Thái Thượng cửu kinh, biết Thái Thượng Đạo có mười tiên, một tiên lưu một quyển Tiên Kinh, trừ Thái Thượng Đan Đạo Tổng Cương, còn lại chín quyển hợp xưng Thái Thượng cửu kinh, mà cửu kinh theo Huyền Quan hạ xuống thế gian, một quan tài có một kinh, Tịnh Thổ từng có hai quan tài rơi xuống, trên lý thuyết mà nói, phải có hai quyển kinh văn, nhưng không biết đến tột cùng bị tộc nào chiếm đi mà thôi.

Phương Hành thì cười hì hì nói:

- Biểu tỷ, ta cũng không gạt ngươi, hiện tại Thái Thượng Kinh kia với ta mà nói cực kỳ trọng yếu, là đồ tốt cứu mạng, trước đây Huyền Quan rơi xuống Tịnh Thổ, Tịnh Thổ các ngươi có hai quyển, trong đó một quyển ở dưới cơ duyên xảo hợp đã rơi vào trong tay ta, chỉ tiếc còn có một quyển, không biết đến tột cùng ở trong tay ai, nếu tinh tế đi tìm, thì chẳng biết lúc nào mới có thể tìm được, cho nên ta thẳng thắn liền loại phương pháp này, ngươi có thể trở về giúp ta ở Tịnh Thổ phát ra một phù chiếu, nếu có người chịu chia sẻ quyển kinh văn kia với ta, mười ngọn núi này hai tay hoàn trả, mặt khác, ta có vô số bảo bối, vô luận là cái gì, phàm là ta có, đều có thể cho hắn, thậm chí cho hắn một quyển Hóa Linh, Cảm Ứng, Bất Tử, Phá Trận hoặc Tiêu Dao Kinh...

Con mắt của đại biểu tỷ đăm đăm:

- Ngươi... Ngươi điên rồi phải không?

Nàng ngừng lại một chút, lại nhịn không được bổ sung:

- Đây cũng quá hào phóng đi...

Chương 835: Một năm phá năm cảnh

Mười núi đổi một kinh...

Hơn nữa còn không chỉ mười ngọn núi cực kỳ trọng yếu với Thần Châu và Ma Châu, còn tăng thêm vô số pháp bảo thậm chí năm Thái Thượng Kinh khác, phần hứa hẹn này khiến cho đại biểu tỷ cũng khiếp sợ không thôi, so với Thái Thượng Kinh kia, Phương Hành ra là cái giá trên trời, dù sao so sánh với tương lai tiếp nhận cơ duyên của Cửu Thiên Huyền Quan, Thái Thượng Kinh bất quá là một cơ duyên của Huyền Quan mà thôi, cái gì nhẹ cái gì nặng vừa xem hiểu ngay, trao đổi như vậy, đã xem như cực kỳ hào phóng...

- Thái Thượng cửu kinh rất trọng yếu với ngươi, ta cũng minh bạch, nhưng ngươi không cần nóng lòng như thế a?

Sau một hồi lâu, đại biểu tỷ mới nhíu mày mở miệng:

- Ta đã bẩm báo lão tổ, đạt được lão nhân gia đáp ứng, hiện tại gia tộc chúng ta đang có người điều tra cẩn thận, hi vọng tìm được tung tích của Thái Thượng Kinh, một khi có thông tin, tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp mang tới cho ngươi, sao ngươi lại nóng lòng nhất thời?

Con đường tu hành từ từ kéo dài, vốn phải cần kiên nhẫn, chờ đợi cơ duyên a!

- Đại biểu tỷ là người thực tế, hiện tại đã bắt đầu suy tính thay ta...

Trong lòng Phương Hành nói thầm, trên mặt lại bất đắc dĩ cười nói:

- Chủ yếu là ta không có thời gian!

Thấy ánh mắt đại biểu tỷ kinh ngạc nhìn qua, Phương Hành lắc đầu nói:

- Từ khi biết Trảm Ngã cảnh thuộc về Chiến Tu, ta luôn nghĩ chân lý của cảnh giới này, tinh tế nói ra, cũng coi như có thu hoạch, kỳ thật rất đơn giản, mỗi khi ngươi cho rằng thực lực của mình đạt tới cực hạn, lại bước ra một bước, đó chính là một cảnh, chém ta cũ, đạt tới đỉnh phong mới!

- Ở Phong Thiện Sơn cùng Tống Tri Liễu đánh nhau... ta đã không sai biệt lắm hiểu chân lý của Kim Đan, thu được lực lượng mạnh nhất. Nhưng vẫn đánh không lại hỗn đản kia, lúc ấy ta suy nghĩ, đồng dạng là Kim Đan cảnh, vì cái gì ta đánh không lại hắn? Hơn nữa không phải tu vi chênh lệch, mà là chân chân chính chính đánh không lại, thẳng đến về sau, Đạo Nguyên không còn, ở trong thế gian du lịch mười năm. Hiểu rất nhiều, mới tính minh bạch, nguyên lai ta xác thực còn có thuật pháp, chiến pháp chưa đủ, trước đó không tới viên mãn, có khiếm khuyết!

- Khi đó mười năm bị phế, ta hẳn là đã trải qua tầng thứ nhất của Trảm Ngã cảnh!

Ánh mắt Phương Hành ngưng trọng:

- Cũng vì thế, lúc ấy ta vì cứu Tiêu Tuyết sư tỷ, mượn đài sen thu pháp lực để mình tạm thời khôi phục tu vi, phát huy ra lực lượng, liền tiêu diệt tu sĩ Hoàng Phủ gia lưu ở Nam Chiêm Bộ Châu, có thể nói, khi đó mặc dù pháp lực của ta còn không có khôi phục, nhưng lĩnh ngộ đã vượt xa mình ở Phong Thiện Sơn!

- Lại về sau, ta bị ma vân vây khốn, được thập nhất thúc cứu giúp, cho ta Vạn Linh Đan, có pháp lực, từ đó về sau, ta đã không để Nguyên Anh ở trong mắt, khi đó ta cơ hồ cho rằng mình chân chính đạt đến cực hạn của Kim Đan, nhưng về sau đánh với tỷ, lại vào Quy Khư náo loạn, cảm thấy vẫn còn có chút không đủ, về sau lại mượn Phong Thiện Đỉnh, trấn áp Vạn Linh Đan, suy nghĩ ra tâm pháp của mình, khiến cho Đạo Nguyên trùng sinh, thậm chí tìm hiểu bộ phận pháp tắc trong Vạn Linh Đan, tu vi lại phá một tầng...

Phương Hành êm tai nói:

- Lần kia, ta đã trải qua tầng thứ hai của Trảm Ngã cảnh!

- Đến lúc này, ta đã không cách nào tưởng tượng, mình làm sao mới có thể tăng lên bản lãnh của mình, thậm chí còn có ý định tìm phương pháp kết thành Nguyên Anh, đi cứu tiểu nha đầu, nhưng hết lần này tới lần khác Tiêu Tuyết sư tỷ mang cẩm nan của thập nhất thúc tới, muốn ta áp chế cảnh giới, đuổi tới Bạch Ngọc Kinh, vì Tiểu Man, ta không nói hai lời, nhưng lại gặp Lữ Phụng Tiên, cùng gia hỏa trời sinh thần lực kia đánh nhau, phát hiện mình vẫn còn có chút không đủ, rõ ràng tất cả mọi người đã đến cực hạn của Kim Đan, nhưng hết lần này tới lần khác gia hỏa kia trời sinh thần lực, thời điểm đánh với hắn rất mệt mỏi, ta cũng am hiểu đánh nhau, nhưng luôn không áp chế được hắn, cũng còn tốt, vận khí của ta không tệ, ở Vạn Bảo Lâu lấy được Thái Thượng Phá Trận Kinh, lĩnh ngộ chiến pháp, ý thức được mình bình thường đánh nhau, không khác gì du côn vật lộn, bây giờ cuối cùng có chiến pháp để theo, thực lực tự nhiên càng tăng tầng một!

Nói đến chỗ này, Phương Hành lại duỗi ra một ngón tay, nói:

- Khi đó, ta đã tới Trảm Ngã tam cảnh!

- Sau đó ta quan sát bốn Thánh Nhân đại chiến, lĩnh ngộ võ pháp của bọn họ, nhanh chóng lĩnh ngộ Phá Trận Kinh, thu hoạch rất nhiều, một lần quan chiến, không thua gì ta khổ tu Phá Trận Kinh trăm năm. Cũng ở sau trận chiến ấy, ta lĩnh ngộ ba thành Phá Trận Kinh, các loại pháp môn chiến đấu từ từ dung hội quán thông, lĩnh ngộ nghiêng trời lệch đất, thực lực lại phá một tầng, hẳn là đạt đến Trảm Ngã tứ cảnh!

Nghe đến nơi này, ánh mắt của đại biểu tỷ đã cực kỳ quỷ dị, khó mà tin nhìn Phương Hành.

Mà trên mặt Phương Hành, cũng dần dần hiện lên nụ cười thản nhiên, nói tiếp:

- Đến lúc này, ngay cả ta cũng cảm giác mình đến cực hạn, không có khả năng đột phá nữa, nhưng hết lần này tới lần khác, ta lại vô tình từ trong tay Trường Sinh Kiếm lấy được Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, mượn Thái Thượng Đan Kinh thôi diễn thân pháp huyền bí, thực lực lại tăng lên một tầng, sau đó đi vào hạch tâm Ma Uyên, tìm người đánh nhau khắp nơi, không biết xé bao nhiêu Hồng Hoang di chủng, ma luyện bản thân, tu vi dần dần vào trảm ngũ cảnh!

- Không... Không có khả năng...

Nghe Phương Hành nói đến chỗ này, đại biểu tỷ chấn kinh, nghẹn ngào kêu lên:

- Trảm Ngã cảnh huyền bí, ta ở Tịnh Thổ cũng từng nghe người nói qua, cái kia căn bản là phá kén thành bướm, dục hỏa trùng sinh, ngay cả Thần Tử cổ tộc, quái thai Trung Châu, cũng phải ở dưới tình huống nội tình thâm hậu, cơ duyên xảo hợp mới chém ra một tầng, mà ngươi nói nhiều như vậy, là muốn nói cho ta ngươi ở trong vòng một năm tới trảm ngũ cảnh sao? Không có khả năng, đó căn bản không có khả năng, thực lực tăng lên không giả được, một phân một hào đều là bản lĩnh thật sự, ngươi làm không được!

- Chuẩn xác mà nói, không phải một năm, là mười một năm!

Phương Hành cười khổ nói:

- Không có mười năm bị phế kia ma luyện tâm cảnh, cho dù ta có một năm nay cơ duyên, cũng không có khả năng liên trảm ngũ cảnh, hơn nữa vấn đề càng lớn hơn là, mặc dù ta trảm ngũ cảnh, nhưng thực lực lại không chỉ như thế, Trấn Uyên Bộ Hồng Anh tướng quân tự xưng trảm lục cảnh, nhưng ta cảm thấy nếu thật động thủ, ta sẽ không thua hắn, mặc dù ta tu hành pháp môn hỗn tạp, nhưng không có chỗ nào mà không phải tuyệt đỉnh thế gian, làm thực lực cá nhân tăng lên cũng viễn siêu tu sĩ bình thường...

Nghe Phương Hành nói, đại biểu tỷ căn bản không biết nói cái gì, sắc mặt khó coi giống như gặp quỷ.

- Chỉ bất quá, vấn đề cũng chính là chỗ này...

Phương Hành lại nhẹ giọng nở nụ cười, nói:

- Vô luận là ta ngẫu nhiên đạt được Phá Trận Kinh, hay Tiêu Dao Kinh, thậm chí trước kia từ Thương Lan Hải học được Ngự Lôi đại thuật và Bố Vũ đại thuật, hay Kiếm Ma đại thuật, tìm hiểu kỹ càng, tu luyện đến cực hạn, ta đều có thể đạt tới trảm lục cảnh, trảm thất cảnh, thậm chí cao hơn, chỉ bất quá ta đã lười chờ, mặc dù những pháp môn này lợi hại, nhưng muốn một sớm một chiều lĩnh ngộ là không có khả năng, cần tám năm mười năm, thậm chí trăm năm ma luyện mới có thể đạt tới!

- Cũng chính là nguyên nhân này...

Phương Hành cười khổ giang tay ra nói:

- Ta phát hiện mình trong thời gian ngắn không có khả năng đạt tới trảm lục cảnh!

- Từ đầu vốn đã không có khả năng!

Đại biểu tỷ trả lời rất không khách khí, nói thẳng:

- Đây là ngươi cưỡng cầu mình, ngươi lẻ loi một mình, lăn lộn đến cảnh giới cỡ này, đã là vạn người không một, thậm chí có thể dùng kỳ tích để hình dung, bây giờ tinh tế nói ra, trong một năm thời gian liền phá ngũ cảnh, dù có mười năm lĩnh ngộ làm cơ sở, cũng là một truyền kỳ, nhưng ngươi còn không biết đủ, muốn đột phá một bước, hơn nữa là trong khoảng thời gian ngắn đột phá một lần, đây quả thực có thể nói lòng tham không đáy, ngay cả lão tổ chúng ta, thậm chí Thánh Nhân, sợ rằng cũng vô lực chỉ điểm ngươi làm sao lại phá một bước, tựa như ngươi không có khả năng dạy một con lợn leo lên cây, cực hạn ở đây, tiên thiên đành chịu!

- Cũng chưa chắc...

Phương Hành cười cười, đáy mắt lấp lóe hàn mang nói:

- Chỗ kỳ diệu của Thái Thượng cửu kinh, ngay ở suy nghĩ khác người, mỗi một quyển kinh đều có một chỗ đặc biệt, trước đây khi ta bất lực đột phá, tu luyện Thái Thượng Phá Trận Kinh, thực lực tăng vọt một đoạn, về sau thôi diễn Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, thực lực lại tăng trưởng, ha ha, nếu như ta đoán không sai, Thái Thượng cửu kinh, hẳn phân làm ba bộ, Hóa Linh, Cảm Ứng, Bất Tử là dùng cho Trúc Cơ cảnh, mà trừ Tiêu Dao, Phá

Trận, hẳn là còn có một bộ kinh văn khác, chuyên vì đấu pháp mà tạo, nếu như ta được Thái Thượng Kinh kia, thực lực nhất định có thể đột phá lần nữa!

- Ngươi...

Phương Hành nói rất có đạo lý, đại biểu tỷ không biết cãi lại như thế nào, chỉ có chút không hiểu hỏi:

- Vội vã phá trảm lục cảnh như vậy, đến tột cùng là vì cái gì? Dùng hiểu biết của ta đối với ngươi, ngươi không phải người chỉ muốn truy cầu cảnh giới cao hơn...

- Bởi vì ta muốn nhanh chóng giết một gia hỏa có khả năng đã đạt đến trảm thất cảnh...

Phương Hành trả lời cực kỳ bất đắc dĩ, cũng cực kỳ thẳng thắn vô tư.

- Ách...

Đại biểu tỷ lại không biết trả lời như thế nào.

Cuối cùng đại biểu tỷ đáp ứng điều kiện của Phương Hành, trở về truyền phù chiếu.

Trước khi đi, nàng nhìn Phương Hành thật lâu, đưa tay sờ đầu của hắn, nói khẽ:

- Biểu đệ đáng thương của ta, không nên quá cưỡng cầu mình, chắc hẳn ngươi cũng đã nghe nói, thế gian có trời sinh bảo thể, như Ngũ Linh huyết mạch, bọn họ tu luyện thuật pháp, trời sinh cực kỳ dễ tinh tiến, lại có một ít người trời sinh thần lực, thậm chí trời sinh Chiến Thể, Đạo Thể trong truyền thuyết, những người này là thượng thiên sủng nhi, bọn họ sinh ra đã có vầng sáng, có thể dễ dàng đi xa hơn người khác, mà chúng ta, kỳ thật chỉ cần làm đến cực hạn của mình cũng đã rất giỏi, không nhất định phải đánh vỡ cực hạn này, đi so cao thấp với bọn hắn, như thế quá khổ cho mình...

Phương Hành ngồi ở trên đỉnh núi, phía sau là mặt trăng thật to, thần sắc cô tịch như nước.

Sau một hồi lâu, hắn mới thấp giọng nở nụ cười:

- Ta ngay cả trời cũng không phục, còn sợ những hài tử kia của hắn?

Chương 836: Có bản lĩnh các ngươi đánh vào!

Biển người mênh mông, người thế gian lại quen của mình mình quý, đạt được cơ duyên bí điển gì, luôn luôn trân trọng giấu đi, không dám gặp người, cái này khiến cho Phương Hành muốn tìm quyển Thái Thượng Kinh thất lạc ở Ma Châu vô cùng khó khăn, nếu như muốn tìm, dù mượn thế lực gia tộc của biểu tỷ, lật khắp toàn bộ Ma Châu, cũng chưa chắc có thể có manh mối gì, cũng chính là nguyên nhân này, Phương Hành trực tiếp mở ra giá trên trời, không tin đối mặt với dạng thù lao phong phú này, hỗn đản đạt được Thái Thượng Kinh sẽ còn ẩn nấp không ra.

Mười núi, đủ để cho người kia đổi lấy công lao phong phú.

Mà Thái Thượng ngũ kinh, giá trị gấp năm lần giá trị Thái Thượng Kinh trong tay người kia.

Ngoài ra, mượn tay đại biểu tỷ phát ra phù chiếu, càng là trong lúc vô hình cho phù chiếu này một vầng sáng, dù sao dâng ra kinh thư, giống như thu được hảo cảm của Ma Châu Bắc Minh gia, Bắc Minh gia sẽ thiếu nhân tình của hắn.

Vô luận là đại thế hay lợi ích cá nhân, đều cực kỳ to lớn.

Mấu chốt ở chỗ, quyển Thái Thượng Kinh kia rơi vào trong tay đối phương, nhiều nhất chỉ là một tiên duyên mà thôi.

Bởi vậy, Phương Hành tin tưởng người đạt được Thái Thượng Kinh kia sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện.

Bất quá người đều có tiện tính, xem như đối phương động tâm, cũng sẽ âm thầm giữ lại kinh văn, đi ra dò xét, đến cuối cùng mới đưa ra, đổi thành Phương Hành cũng sẽ làm như vậy.

Nhằm vào điểm này, Phương Hành cũng làm chuẩn bị, sau khi đại biểu tỷ rời đi ngày thứ hai, lại ra một đạo phù chiếu.

Đạo phù chiếu này, là ra cho tu sĩ Thần Châu!

Nói là phù chiếu, thực ra chỉ là một bảng cáo thị, hơn nữa là cáo thị buôn bán.

- Kiếp Đạo bán ra mười núi, mười vạn Linh Tinh một ngọn núi, nếu có tranh chấp, người trả giá cao thì được

Bảng cáo thị này xuất hiện, khiến cho Bách Đoạn Sơn vừa mới bình tĩnh không được mấy ngày lại loạn cả lên, tiểu ma đầu kia lại muốn bán mười ngọn núi? Hơn nữa kêu giá thật hung ác, mười vạn Linh Tinh một tòa.

Cái kia là giá trên trời bực nào ah, Linh Tinh là đồng tiền mạnh trong giới tu hành, không có tu sĩ nào không cần, tiểu tông tiểu phái bình thường, có thể có một vạn Linh Tinh đã coi như không tệ, mà mười vạn Linh Tinh, tương đương với tất cả tài sản của tông phái trung đẳng, tiểu ma đầu kia lại bán cao như vậy?

Mà mặc dù giá cả cực cao, nhưng hết lần này tới lần khác lại có một số đạo thống động tâm.

Dù sao Bách Đoạn Sơn là địa phương nào?

Địa vực có hình chiếu phù văn trọng yếu nhất, tương lai đã chú định sẽ có rất nhiều cơ duyên phủ xuống.

Một ngọn núi có trăm dặm lãnh địa, sẽ xuất hiện bao nhiêu cơ duyên, không ai nói chắc được!

Có khả năng chỉ một món, cũng không phải mười vạn Linh Tinh có thể so sánh, huống chi khẳng định sẽ không chỉ một món.

Hơn nữa không giống Ma Châu, Ma Châu đoạt mười núi, nhiều là vì địa lợi, mà Thần Châu đạo thống cầm xuống mười núi, thì trên cơ bản là thành của mình, trừ khi người nội bộ Thần Châu đến đoạt, nếu không lấy xuống lãnh địa, là lãnh địa nhà mình!

Cũng chính vì nguyên nhân này, phù chiếu của Phương Hành vừa ra, Thần Châu xôn xao, vô số người thóa mạ tiểu ma đầu kia làm việc cổ quái, bán đi lãnh địa có giá trị vô lượng, nhưng thời điểm thóa mạ lại nhao nhao mưu tính. Có bản lĩnh mua được thì trực tiếp nghĩ biện pháp bẩm báo Đạo Chủ, sau đó tới tìm tiểu tổng quản của Kiếp Đạo, cũng chính là phu nhân Sở Từ thương nghị sự tình mua sắm cụ thể.

Hết lần này tới lần khác vào lúc này, Phương Hành lại nói rõ, chỉ lấy tiền mặt, không viết hoá đơn, tới trước được trước!

Các đạo thống lại thóa mạ, nhưng vẫn tăng nhanh khí lực thu nạp Linh Tinh.

Mười vạn Linh Tinh không phải số lượng nhỏ, nhất là đang ở trong Ma Uyên, vận chuyển đến cần không ít thời gian.

Mà chuyện này cũng truyền vào trong Ma Uyên, làm cho người ta bất đắc dĩ nhíu mày.

Bất quá nghe nói tin tức này, cũng có người minh bạch ý tứ của tiểu ma đầu, chính là đang mượn phương pháp kia thúc giục người giấu giếm Thái Thượng Đạo Kinh hiện thân, dù sao hắn hiện thân muộn một chút, mười núi sẽ thiếu một ngọn, hiện thân sớm, thì sẽ lấy được đầy đủ.

Cứ như vậy ám đấu xảo trá chuẩn bị, thời gian một ngày một ngày trôi qua, Bách Đoạn Sơn cuối cùng cũng chậm rãi náo nhiệt lên, những Thần Tử cổ tộc của Ma Châu không ai tới khiêu khích Phương Hành, đại khái là người Bắc Minh tộc âm thầm thao tác, mà người Thần Châu thì dần dần khí thịnh, mơ hồ có ma sát xuất hiện, những đạo thống trước đó bởi vì cách xa Ma Uyên không tới kịp, rốt cục cũng đuổi tới, thế lực Thần Châu một ngày ba biến, lãnh địa của Trấn Uyên Bộ trước đây, đã không đủ để đóng quân.

- Phương sư đệ, Thần Châu Bắc Vực Thiên Nhất Cung tới tìm ta thương nghị, muốn mượn một thung lũng an trí nhân thủ

Vương Quỳnh đến tìm Phương Hành thương lượng.

- Nói cho bọn hắn, đóng quân một ngày 1000 Linh Tinh, không có thì cút!

Phương Hành uể oải đáp, đuổi Vương Quỳnh đi.

- Sư huynh, Thần Châu Đông Vực Bồng Lai

tiên đảo đến, yêu cầu chúng ta nhường ra một con đường, bọn họ muốn công kích về phía trước.

Tiểu hòa thượng Thần Tú tức giận bất bình đến hỏi.

- Đòi tiền, một vạn Linh Tinh phí mượn đường, thiếu một viên cũng không đồng ý!

- Vâng!

Phương Hành phất tay đuổi Thần Tú đi.

- Sư huynh, người Bồng Lai không chịu trả tiền, còn gây hấn với người của chúng ta!

Thần Tú lại tới.

- Có bản lĩnh để bọn hắn xông tới!

Phương Hành vung tay lên, sát khí bừng bừng.

- Vâng!

Hai mắt Thần Châu tỏa sáng, lại hưng phấn rời đi.

Phương Hành ngồi nửa ngày, cảm thấy không quá yên tâm, đã có mấy ngày không cùng người động thủ, ngứa tay lợi hại, liền dứt khoát đứng dậy, đi theo ra ngoài, đến biên giới một địa vực, chỉ thấy ở phía đông Kiếp Đạo, đang có mấy trăm nhân mã, trong đó mơ hồ có thể thấy được mấy lá cờ bay múa, rõ ràng là mấy đạo thống liên thủ, do Thần Tử dẫn đầu.

- Chúng ta đều có Bạch Ngọc Lệnh, coi như là Thánh Nhân môn đồ, bây giờ muốn đi qua địa bàn của Kiếp Đạo, công kích Ma Châu, tranh đoạt lãnh địa, nhưng vì sao Kiếp Đạo các ngươi không chịu cho đi, là muốn đối địch với Thần Châu sao?

Trong mấy chi nhân mã kia, một đạo sĩ lạnh giọng quát, khẩu khí cường ngạnh.

- Có bản lĩnh các ngươi đến đánh!

Thần Tú chống nạnh đứng ở trên cửa trại, nghiêng cái đầu mắng.

- Ngươi…

Đám tu sĩ ở ngoài cửa trại tức đến rung rẩy, lại có một nữ tử xinh đẹp đứng ra, quát lên:

- Tặc hòa thượng đừng vô lễ, tu sĩ tiên đảo chúng ta, cùng Kiếp Đạo các ngươi không oán không cừu, càng không muốn giao thủ với các ngươi, bây giờ chỉ là muốn mượn đường, tiến đến công phạt tu sĩ Ma Châu mà thôi, vậy mà các ngươi công phu sư tử ngoạm, muốn thu tiền mãi lộ, là muốn làm trái pháp chỉ của Thánh Nhân sao?

- Có bản lĩnh các ngươi đến đánh ah!

Thần Tú chống nạnh, ghi nhớ lời của Phương Hành, thành thành thật thật đáp.

- Xú hòa thượng thực vô lễ!

Nhưng bộ dáng trung thực của Thần Tú bây giờ lại chọc giận tu sĩ của Bồng Lai tiên đảo, có người mặc thiết giáp, tay cầm hai cái kìm lớn, giống như một con cua mở miệng hét lớn:

- Ngay cả Thống Thiên Đạo Chủ Phương Hành của các ngươi, sợ là cũng không dám vô lễ với chúng ta như vậy, ngươi gọi ma đầu kia đi ra, bản tọa tự nói với hắn.

- Này…

Thần Tú nghe, cũng có chút buồn rầu, không biết đáp như thế nào, nửa ngày sau lại trừng mắt, chống nạnh hét lớn.

- Có bản lĩnh các ngươi đến đánh ah!

Yên lặng mấy hơi, đám tu sĩ kia bạo loạn cả lên, thật sự là nhịn không được hòa thượng này rồi.

Trong lúc nhất thời, Đạo Tử của Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu liếc nhau, dứt khoát không che giấu lửa giận của mình, đồng thời phi thân lên, trên người tuôn ra sát khí, như ba đạo lang yên xông thẳng tới chân trời, mà đám đệ tử tùy tùng cũng bày ra tư thế tiến công.

Thần Tú thấy cảnh này, theo bản năng co đầu, nhưng tưởng tượng, phát hiện mình ở trong cửa trại, đại trận dùng Phong Thiện Đỉnh làm trận nguyên rắn rắn chắc chắc bảo vệ, xung quanh còn có gần trăm tu sĩ chen chúc. Dù đối phương có hơn ba trăm nhân mã, nhưng muốn đánh vỡ Phong Thiện đại trận, xông tới gõ đầu của mình căn bản không phải một chuyện dễ dàng.

Nghĩ như vậy, lá gan cũng lớn lên, ưỡn ngực một cái, hét lớn:

- Có bản lĩnh các ngươi đến đánh ah!

- Ta đánh muội cuội ngươi, làm sao cũng phải giết chết hòa thượng này…

Đạo Tử của Bồng Lai tam đảo tức điên lên, khí thế hung ác vạn trượng, muốn đánh vào.

- Móa nó, nói dễ nghe như vậy, coi ta là kẻ ngu sao?

Phương Hành chưa từng lộ diện nghe đến đây cũng tức điên lên, việc này thoạt nhìn là Thần Tú vô lễ, nhưng Phương Hành lại biết Bồng Lai tam đảo rắp tâm hại người, nếu bọn họ thật muốn mượn đường, căn bản không cần phải phiền phức như thế, lúc trước Phương Hành tặng cho Trấn Uyên Bộ bốn ngọn núi, đã tính toán rất kỹ, bốn ngọn núi kia hợp thành một đường, có thể từ cửa trại phía tây vòng qua lãnh địa Kiếp Đạo, trực tiếp đi giao phong với tu sĩ Ma Châu, nhưng Bồng Lai tam đảo lại muốn đi qua lãnh địa của mình, rõ ràng là vẽ vời cho thêm chuyện, chỉ có thể nói không có hảo ý.

Hơn nữa thời điểm bọn họ làm ra cử động bực này, bờ bên kia Thái Âm Hà, không biết có bao nhiêu đạo thống đang lạnh nhạt quan sát, dùng Quan Khí Thuật thăm dò, ẩn ẩn có thể thấy được hư không bốc hơi, sát khí dập dờn, đây rõ ràng là có người quạt gió châm lửa, chuẩn bị nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!

Dùng tâm tư của hắn, chỉ một điểm đã minh bạch, đây là bên Thần Châu dò xét mình.

Vậy còn có gì để nói, đánh, đánh!

Phương Hành đang lo không có cơ hội ma luyện võ đạo, chuẩn bị hiện thân đại chiến một trận.

Nhưng lúc này, bờ bên kia Thái Âm Hà, đột nhiên có ba bóng người ngự phong bay tới, uyển như tiên tử, nhìn chăm chú vào, lại là ba nữ tử xinh đẹp một vàng, một đỏ, một tím, người mặc váy dài, nhưng màu sắc khác nhau, mặt như sứ trắng, dáng người yểu điệu, thật sự là mỹ nhân vạn dặm không một, lại thêm trên người khí cơ đáng sợ, thình lình đều là cao thủ hiếm thấy.

Ba tiên tử kia xuất hiện, như tiên vụ bốc hơi, xua tán đi tất cả sát khí.

Tất cả mọi người ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn ba người các nàng, Thần Tú thì mặt đỏ rần.

Ba tiên tử đi tới cửa trại, mỉm cười, nhẹ giọng mở miệng, một người nói một câu.

Tiên tử váy vàng nhẹ giọng cười nói:

- Thiếu chủ nhà ta nói, các ngươi muốn mượn đường, Trấn Uyên Bộ có một con đường, tùy thời có thể thông hành!

Tiên tử váy đỏ thản nhiên nói:

- Thiếu chủ còn nói, tình thế cực kỳ nghiêm trọng, tu sĩ Thần Châu không thể nội chiến, đại cục làm trọng!

Tiên tử váy tím thì trên mặt nổi giận, nghiêm khắc quát:

- Thiếu chủ để ta hỏi các ngươi, ở đâu ra lá gan, dám đụng đến người Viên gia chúng ta?

Chương 837: Viên gia Thập Cửu gia

Ba tiên tử đột ngột bay đến chấn nhiếp quần hùng, mà các nàng mỗi người đại biểu một hàm nghĩa, khiến cho thần sắc tu sĩ Bồng Lai nghi hoặc lại trịnh trọng, sau đó ngưng trọng, không riêng gì bọn họ, ngay cả một số đạo thống núp ở phía sau màn chỉ điểm, nghe được ba câu nói kia, nhất là câu thứ ba, làm trong lòng bọn hắn trầm xuống, mơ hồ ý thức được cái gì, sau đó ánh mắt nhìn về phía bờ bên này Thái Âm Hà, trong lòng giống như có một ngọn núi lớn...

Bọn họ đều biết hành cung kia thuộc về ai, cũng biết ba vị tiên tử này đến từ nơi nào.

Viên gia!

Rõ ràng là Trung Vực Viên gia, phái ba tiên tử đến truyền ba câu nói như thế!

Ba người ba câu nói, ba loại biểu lộ, ba loại khẩu khí, cũng ẩn chứa ba hàm nghĩa.

Tiên tử váy vàng nói câu nói đầu tiên, các tu sĩ ở ngoài trại thần sắc nghi hoặc, không biết các nàng có ý gì!

Tiên tử váy đỏ nói câu thứ hai, các tu sĩ ngoài trại thần sắc ngưng trọng, đối phương dùng đại nghĩa làm cờ, muốn ngăn cản bọn họ!

Mà tiên tử váy tím nói câu thứ ba, các tu sĩ ngoài trại nội tâm băng giá!

Ba người này rõ ràng là người Viên gia!

Càng mấu chốt là, bọn họ ý chỉ ở trong sơn trại, cũng là người Viên gia?

Sự tình trên người Phương Hành có ngọc phù của Viên gia, người Thần Châu Bắc Vực đều biết, cũng ẩn có truyền thuyết, nói sở dĩ tiểu ma đầu tùy tiện như vậy, là vì có Trung Vực Viên gia ở sau lưng làm chỗ dựa, bất quá thuyết pháp này người biết rất ít, người tin cũng không nhiều, dù sao sự tích của tiểu ma đầu lưu truyền rất rộng, các tu sĩ biết mặc dù hắn làm việc nóng tính điên cuồng, nhưng chịu khổ cũng không ít, nếu như hắn thật là người Viên gia, các đạo thống, cho dù là Yêu Địa, cũng sẽ chịu đựng nhịn hắn ba phần, sao sẽ có nhiều người dám truy sát hắn như vậy?

Cộng thêm Thần Tử Viên gia tới Ma Uyên Bách Đoạn Sơn, lại theo Hồng Anh tướng quân vào doanh trại, thương nghị một số đại kế, nhưng hết lần này tới lần khác không hề đề cập tới tiểu ma đầu, các tu sĩ cũng bởi vì như vậy, nhận định hắn và Viên gia không có quan hệ.

Nhưng chẳng ai ngờ tới, thời điểm Thần Châu tích lũy đủ khí lực, chuẩn bị gây hấn với hắn, Viên gia lại ra mặt.

- Cái này... là hiểu lầm, chúng ta chỉ muốn mượn đường mà thôi, cũng không phải cố ý đối địch Viên gia...

Qua thật lâu, tu sĩ trong Bồng Lai tam đảo mới ngượng ngùng mở miệng, biểu lộ xấu hổ.

Người hai đạo thống khác cũng nhẹ gật đầu, không biết nói cái gì cho phải, thân là người Thần Châu Đông Vực, bọn họ tự nhiên tôn trọng người Trung Vực Viên gia, bất quá cũng không muốn hạ uy nghiêm của mình, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương thế lớn, không thể không cúi đầu.

Nhưng lúc này, tiên tử váy vàng ngọt ngào nở nụ cười:

- Lê Chân Nhân không cần như thế, đã hiểu lầm, khuyên nhau là được, Thiếu chủ nhà ta có lệnh, nếu ba vị muốn mượn đường tiến vào Bách Đoạn Sơn, cùng Ma Châu giao phong, hắn tự nhiên sẽ để Trấn Uyên Bộ nhường ra một con đường, đưa ba vị đi tới, còn tiễn đưa pháp bảo phù triện, trợ giúp ba vị mã đáo thành công. Chẳng qua hiện nay Ma Châu thế lớn, hắn bảo ta khuyên ba vị, tạm thời nhẫn nại, đợi chủ lực của Thần Châu tập hợp đủ lại thương nghị. Không biết ba vị ý như thế nào?

- Dễ nói, dễ nói!

Được một bậc thang như thế, Thần Tử của Bồng Lai tam đảo cùng gật đầu, trên mặt có chút ý cười.

Ngay sau đó, nhân mã lui tán, một trận đại chiến hóa thành vô hình.

Mà ba vị tiên tử kia, lại chưa từng rời đi, ở trên không trung xoay người qua, tiên tử váy vàng cười hì hì nhìn Tiểu hòa thượng Thần Tú đang núp ở trong sơn trại vụng trộm nhìn ba người bọn hắn, mỉm cười nói:

- Tiểu hòa thượng, những người kia đều đi rồi, mở cửa để cho chúng ta vào được không?

Tròng mắt Thần Tú xoay chuyển, lại nhảy lên khán đài, chống nạnh nói:

- Có bản lĩnh các ngươi đánh vào...

...

Ba vị tiên tử đều sửng sốt, nửa ngày sau, sắc mặt đều có chút tức giận, thân hình lóe lên, thình lình bay vào trong sơn trại, tiên tử váy vàng nắm chặt lỗ tai trái của Thần Tú, tiên tử váy đỏ nắm lỗ tai phải, tiên tử váy tím thì nâng cằm Thần Tú, biểu lộ không có hảo ý tiến tới trước mặt, cười tủm tỉm nói:

- Tiểu hòa thượng, ngươi muốn chúng ta đánh vào?

- Phốc...

Nhìn nửa bộ ngực của tiên tử váy tím trắng nõn, Tiểu hòa thượng Thần Tú phun máu mũi, triệt để đầu hàng.

- Sư huynh, các nàng muốn gặp ngươi...

Vẻ mặt Thần Tú cầu xin quay đầu nhìn địa phương Phương Hành ẩn thân.

- Xú hòa thượng thật vô dụng...

Phương Hành chắp tay, bất đắc dĩ đi ra, hung hăng trợn mắt nhìn Thần Tú một cái.

Thủ đoạn ẩn nấp của mình cực kỳ cao minh, đoán chừng trong sân ngoại trừ Thần Tú ai cũng không cảm ứng được, mà ba nữ kia, thấy Phương Hành thực hiện thân ở phụ cận, sắc mặt kinh hãi, dùng năng lực cảm ứng của ba người các nàng, lại không ai phát hiện Phương Hành giấu ở chỗ nào, nếu không đoán chừng cũng sẽ không đùa giỡn tiểu hòa thượng như thế, biểu lộ đều có chút lúng túng nhìn Phương Hành.

- Thập Cửu gia hữu lễ, thủ hạ Thất gia Hoàng Oanh, Hồng Tước Nhi, Tử Diên bái kiến Thập Cửu gia!

Ba tiên tử đứng thành một hàng, sắc mặt kính cẩn thi lễ.

- Các ngươi muốn tìm ta làm gì?

Phương Hành chắp tay sau lưng đi qua, sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm ba nữ tử.

Ba nữ liếc nhau một cái, Hoàng Oanh cười nhẹ nhàng mở miệng:

- Thất gia biết Thập Cửu gia ở đây, nên lệnh tiểu tỳ đến đây tiếp đón!

Hồng Tước Nhi thản nhiên nói:

- Đều là người một nhà, đã gặp ở chỗ này, nào có đạo lý không thấy!

Tử Diên nhíu mày nói:

- Thập Cửu gia bối phận nhỏ nhất, lại không chủ động bái kiến Thiếu chủ, là đã hơi quá!

Một người một câu, làm cho ánh mắt Phương Hành cổ quái, nghe nữ tử thứ nhất nói, sẽ để trong lòng người thoải mái, nhưng nghe nữ tử thứ hai nói, đã cảm thấy nói đạo lý có chút chán ghét, mà nữ tử thứ ba ra vẻ, lại làm người ta hận không thể muốn đi quất nàng, nhưng có hai người làm nền ở phía trước, thật đúng là không tiện trực tiếp quất tới.

Mà đối với người Viên gia tới tìm mình, hắn lại sớm có chuẩn bị, trên thực tế ở Thần Châu Bắc Vực lấy ra phù lệnh Viên gia, đã biết sẽ có một ngày như vậy, nhưng về sau không nghĩ tới, tìm mình trước lại là Ma Châu Bắc Minh gia, mà không phải Thần Châu Trung Vực Viên gia, mà trong miệng ba nha đầu này nói mình là "Thập Cửu gia", cũng làm cho hắn nói thầm, cái "Thập Cửu" này là từ nơi nào đến, Bắc Minh gia xem mình như bảo bối, người Viên gia lại đối đãi mình như thế nào?

Thấy Phương Hành như có điều suy nghĩ, không có lập tức mở miệng, Hoàng Oanh cười tủm tỉm nói:

- Thập Cửu gia mau mau theo chúng ta đi thôi, mọi người đều biết, Trung Vực Tứ Đại công tử, Phù Tô công tử không thích chờ người khác nhất!

Hồng Tước Nhi nói:

- Phù Tô công tử, là Thiếu chủ nhà ta, Thất ca của ngài!

Tử Diên thì nói:

- Người để Phù Tô công tử chờ, sẽ vĩnh viễn không chờ được hắn!

Phương Hành vốn đang suy nghĩ, nghe lời này lại nở nụ cười, tay áo vẫy một cái, cười nói:

- Như vậy sao, vậy cũng tốt, trở về nói cho công tử của các ngươi, ta thích nhất người như vậy, sẽ ở chỗ này chờ hắn tới bái phỏng

ta...

Nói xong cười ha ha, trực tiếp quay đầu đi lên núi.

Ba nữ hầu kia nhất thời ngây người, biểu lộ đều hơi kinh ngạc.

Phương Hành thì không để ý, cũng không quay đầu lại đi tiêu sái, mấy bước liền đi đến ngay cả cái bóng cũng nhìn không thấy, chỉ để lại ba nữ hầu ngơ ngác, trên mặt Hoàng Oanh mang theo tiếu dung lúng túng, Hồng Tước Nhi thì gương mặt phai nhạt, ẩn ẩn có bất mãn, mà Tử Diên thì mặt mũi tràn đầy phẫn nộ, mắt lộ ra hận ý, như nhận lấy vũ nhục cực lớn.

Ngược lại là Tiểu hòa thượng Thần Tú, lấm la lấm lét nhìn ba người này một chút, thận trọng nói:

- Các ngươi còn muốn đánh vào không?

...

...

- Vận chuyển đại trận tới mạnh nhất, sau đó bày tiệc rượu...

Phương Hành về hành cung trên núi, phân phó thủ hạ chuẩn bị:

- Ta muốn chiêu đãi thân thích!

Bọn thủ hạ tự nhiên là đi chuẩn bị, ngay cả Vương Quỳnh và Sở Từ đóng ở trên lãnh địa Đại Tuyết Sơn cũng nghe tin chạy tới, ánh mắt có vẻ kinh ngạc, các nàng nghe qua tin đồn về Phương Hành và Viên gia, nhưng không coi là thật, dù sao Phương Hành vô luận từ phương diện nào nhìn, cũng không có chút quan hệ gì với Viên gia, biết hắn đến nay, càng chưa từng nghe hắn đề cập qua, cho nên thời điểm Viên gia Thần Tử thật sự tới nhận thân, các nàng cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Ngoài ra trên mặt hai người cũng có chút ngưng trọng, đã biết Phương Hành cự tuyệt Phù Tô công tử mời, lại nghênh ngang để người ta chủ động tới bái kiến, trong lòng đều có chút bồn chồn, dù sao thanh danh của Thần Châu Viên gia quá thịnh, Phù Tô công tử lại là Viên gia Thần Tử, tuổi trẻ đệ nhất nhân, càng không biết tính nết như thế nào, sợ Phương Hành sẽ cùng hắn một lời không hợp liền đánh nhau.

Đại trận vận chuyển tới mạnh nhất để phòng bất trắc, mà trong hành cung, món ngon cũng được mang lên, rượu ngon thành đống.

Phương Hành lại thật bày ra dáng vẻ mời

khách, nhưng vễnh chân bắt chéo ngồi ở trên ghế, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau nửa canh giờ, sự tình đám người Vương Quỳnh lo lắng không xuất hiện, ngược lại ở bắc môn của sơn trại, bờ bên kia Thái Âm Hà, ba nữ tiên tử xinh đẹp bay xuống, tay cầm bái thiếp, Hoàng Oanh đi ra, cao giọng nói:

- Thần Châu Trung Vực Viên gia Phù Tô công tử Viên Vô Đạo, chuyên tới tiếp Thống Thiên Đạo Chủ, mời Đạo Chủ mở rộng cửa trại, hiện thân một lần...

Tiếng kêu này, lập tức dẫn phát chung quanh vô số người sợ hãi thán phục, nhất thời đầu người phun trào, không biết bao nhiêu người từ trong núi hiện thân, xa xa quan sát, biểu lộ trên mặt chấn kinh lại kinh ngạc, Trung Vực Phù Tô công tử có thể nói như mặt trời ban trưa, các tu sĩ cơ hồ không người không nghe nói, càng biết thân phận và giá đỡ của hắn, cho nên nghe hắn tiếp Phương Hành, chấn kinh càng lớn hơn.

- Thực tới?

Phương Hành cũng hơi kinh ngạc, sau đó mỉm cười hét lớn:

- Mở cửa trại, tiếp khách quý!

Chương 838: Ba phần đại lễ

Một tiếng ầm vang!

Cửa trại phía bắc mở rộng, trong cửa trại có tu sĩ Kiếp Đạo thổi kèn, gõ trống, thanh thế chấn thiên, hơn nữa trong trại, Phương Hành mặc tăng bào cũ nát, đầu mọc lên tóc ngắn chắp hai tay sau lưng, nghênh ngang từ trên núi đi xuống, ở cửa trại, ba nữ hầu của Viên gia phân ra hai bên, một công tử trẻ tuổi mặc áo bào đỏ dạo bước đi tới, hắn nhìn như đạp bước rời đi, kì thực mỗi một bước rơi xuống, đều cách mặt đất ba thước, rõ ràng là đi trên không trung.

Người này bộ dáng anh tuấn, khí độ bất phàm, tự có một cỗ quý khí, để cho người ta không dám nhìn thẳng, lại không phát giác hắn phong mang tất lộ, hai bên tóc mai có hai lọn tóc màu trắng, rũ xuống hai vai, khiến cho hắn ngoài khí khái hào hùng, lại nhiều một vòng tiêu sái và linh động, chung quanh không biết bao nhiêu người tu hành thấy được hắn, liền vô ý thức ngừng hô hấp.

Viên gia Thần Tử!

Một trong tứ đại công tử của Thần Châu Trung Vực… Phù Tô công tử!

Cũng có thể nói, người này là một trong mấy người tuổi trẻ xuất sắc nhất đương thời.

Phương Hành từ trên núi đi xuống, hắn từ bên ngoài đi vào, hai người ở cửa trại trong ngoài gặp nhau, ánh mắt đều đánh giá đối phương.

Nhưng ánh mắt hai người đối mặt, không khí trong sân lại tựa hồ đọng lại, ẩn ẩn có gợn sóng vô hình tách ra.

Một cái là tiểu ma đầu thanh danh chính thịnh, một cái là một trong tứ đại công tử thân phận cao quý, lại ở dưới loại trường hợp này gặp nhau.

Loại trường hợp này, ẩn ẩn khiến người ta cảm thấy quái dị, lại cực kỳ chấn động.

- Thập Cửu đệ, rốt cục gặp mặt...

Đối mặt một hồi lâu, cuối cùng Viên gia Thần Tử mở miệng cười, thái độ ấm áp.

- Hắc hắc...

Phương Hành cũng cúi đầu nở nụ cười, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Phù Tô công tử, cau mày nói:

- Vì sao ta sắp xếp Thập Cửu, ngươi là làm sao xác định ta là đệ đệ của ngươi? Không phải là cố ý đẩy ta xuống để chiếm tiện nghi chứ?

- Ách...

Các tu sĩ nghe câu này, đều nhịn không được che trán.

Ai cũng không nghĩ tới, tiểu tử kia gặp lần đầu tiên, lại bàn về bối phận...

Bất quá bọn hắn cũng rất chờ mong, thân thế của tiểu ma đầu luôn là trọng điểm chú ý của tu sĩ Thần Châu.

Nếu như hắn thật là người Viên gia, vậy không biết có bao nhiêu đạo thống sẽ cải biến thái độ với tiểu ma đầu.

Mà Phù Tô công tử nghe vậy, lại nhẹ nhàng cười nói:

- Nếu thật theo bối phận tính toán, ngươi và ta không phải cùng bối phận, thân thế bảy trăm năm trước còn ở đó, ta chí ít cũng phải gọi ngươi một tiếng tiểu tổ, bất quá ngươi đã chuyển thế đầu thai không biết bao nhiêu lần, bối phận đã sớm loạn, tự nhiên không thể dùng thân thế bảy trăm năm trước tính toán, một thế này ngươi đã thành công sống lại, lại có phù lệnh của Viên gia chúng ta, vậy tính ngươi là con cháu thế hệ này. Việc này là gia chủ chính miệng nói qua, mà ở trước ngươi, dòng chính Viên gia đã có 18 nhi tử, ngươi hiện thân muộn, tuổi tác cũng nhỏ nhất, xếp hạng Thập Cửu là hợp tình hợp lý.

- Nói loạn thất bát tao gì đó, chuyển thế lại là tình huống gì?

Phương Hành càng nghe càng cau mày, cảm giác trừ mình ra, người khác đều biết thân thế của mình?

- Ha ha ha, vậy chúng ta theo bối phận trước kia tính toán đi...

Mặc dù không rõ ràng, nhưng không ngại Phương Hành thuận miệng cười ha hả đáp ứng, nhưng tròng mắt xoay chuyển, không biết suy nghĩ cái gì.

- Xem ra ngươi còn không hiểu rõ thân thế của mình!

Phù Tô công tử nhìn biểu lộ của Phương Hành, liền biết suy nghĩ trong lòng của hắn, nhàn nhạt cười nói:

- Người cho ngươi Viên gia phù lệnh đại khái cũng không có nói rõ với ngươi, bất quá không quan trọng, đến thời điểm thích hợp, sẽ nói cho ngươi tiền căn hậu quả, ngươi chỉ cần biết, vô luận thân phận ngươi biến hóa như thế nào, cha mẹ ruột là ai, kia đều là một đoạn nhân quả trong luân hồi, cuối cùng đạo nguyên của ngươi vẫn đến từ Viên gia, ngươi có thành tựu và bản lĩnh hiện tại, cũng là khí vận của Viên gia ở trong cõi u minh gia thân...

- Móa!

Phương Hành nghe xong liền muốn mắng người.

Đây là người nào ah, lúc trước biểu tỷ nói mình có thể tu thành Ma Tướng ba đầu sáu tay, là bởi vì có huyết mạch của Bắc Minh gia, bây giờ tên này lại nói mình có thể có thành tựu hiện tại, là bởi vì có khí vận của Viên gia gia thân...

Là ám chỉ mình trôi qua mấy năm kia, cái gì cũng không làm sao?

Bất quá còn chưa kịp trở mặt, Phù Tô công tử đã khoát tay chặn lại, nhẹ giọng cười nói:

- Dù là người một tộc, gặp mặt cũng nên có chút lễ tiết, ta nghe ngươi mỗi ngày gặp rắc rối, cũng đoạt không ít đồ tốt, nên không đưa cho ngươi lễ vật gì, lại giúp ngươi giải quyết một phiền toái nhỏ...

Dứt lời nhìn bên cạnh, khẽ gật đầu.

Lúc này, bờ bên kia Thái Âm Hà, có ba người đi qua, một người mặc áo gai, hai người khác thì một mặc áo bào trắng, một mặc hắc bào, trên tay ba người đều bưng một cái khay.

Lão giả áo gai đi tới trước người Phù Tô công tử, Hoàng Oanh nhẹ nhàng bóc khăn lụa.

Các tu sĩ nhìn qua, không khỏi kinh hô ra tiếng.

Trong khay lại là một cái đầu lâu.

Phương Hành thấy vậy, ánh mắt cũng ngưng tụ, giống như có chút không rõ dụng ý của Phù Tô công tử, cái đầu kia là của một trung niên, hình dáng cương nghị, nhưng hắn rõ ràng không quen biết, không biết dụng ý của đối phương là gì.

- Người này gọi Hoàng Phủ Mặc Thạch, là tộc lão xếp hạng thứ ba của Hoàng Phủ gia, lúc trước dùng giá cao mua Trường Sinh Phù của ngươi, mời Trường Sinh Kiếm ám sát ngươi chính là người này phụ trách, ta bỏ ra bảy vạn Linh Tinh tra ra thân phận của người này, lại dùng 13 vạn Linh Tinh mua Trường Sinh Phù của hắn, kể từ đó, đầu của hắn liền đưa đến trong tay ta, coi như lễ gặp mặt thứ nhất, Hoàng Phủ gia kia, khẳng định không còn dám làm ngươi tức giận!

Phù Tô công tử nhàn nhạt giải thích, lại khiến cho các tu sĩ ở chung quanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Bọn họ kinh ngạc, cũng không chỉ là ném hai mươi vạn Linh Tinh đối phó một người, càng kinh ngạc là khí phách của đối phương, Trường Sinh Kiếm từ trước đến nay đều nghiêm phòng giữ bí mật thân phận của người mua Trường Sinh Phù, không dám có chút tiết lộ.

Mà Phù Tô công tử lại có thủ đoạn tra ra thân phận của Hoàng Phủ gia, sau đó lại mua Trường Sinh Phù của người này, lấy máu trả máu, lấy răng trả răng, ý vị không cần nói nhiều, nhất là dưới thái độ hời hợt của hắn, càng làm cho người ẩn ẩn phát lạnh.

Ngay cả Phương Hành cũng có chút sững sờ, hắn và Trường Sinh Kiếm đánh hai lần, cũng không biết là ai muốn đối phó mình a...

Phù Tô công tử dứt lời, lão giả áo đen đưa khay tới, Hồng Tước bóc lụa đỏ, làm các tu sĩ giật mình, trên khay rõ ràng là một bàn tay, óng ánh sáng long lanh, rõ ràng là của cao thủ.

Phù Tô công tử lại nói:

- Tay này là của một người tên Lữ Phụng Tiên Nhân, ta biết hắn đang đối địch với ngươi, vốn muốn lấy thủ cấp của hắn đến cho ngươi, chỉ tiếc bản lĩnh của người này không tệ, ngoài dự liệu của ta. Mặc dù thiết trí đại trận tất sát, kết quả lại chỉ chém xuống một cánh tay của hắn, bị hắn đào thoát, bất quá Lữ tộc của hắn đã được cảnh cáo, chắc hẳn không còn dám nhúng chàm Thái Thượng Đạo!

- Lữ Phụng Tiên!

Phương Hành nghe đến nơi này, đã nhịn không được nhíu mày, có chút động dung.

Viên gia quả nhiên bản sự thông thiên, mình cũng không biết gia hỏa kia trốn đi nơi nào, nhưng Phù Tô lại có thể bất tri bất giác tìm được hắn, hơn nữa chém một bàn tay, còn cảnh cáo Lữ tộc, để người tộc kia cúi đầu nhận thua...

Ánh mắt của hắn nhịn không được nhìn về phía cái khay thứ ba, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Món quà đầu tiên, là thủ cấp của lão tổ Hoàng Phủ gia, phần đại lễ thứ hai, là bàn tay của Lữ Phụng Tiên, như vậy… phần đại lễ thứ ba lưu đến cuối cùng, lại là cái gì?

Ngay cả Phương Hành cũng có chút kích động, nghĩ thầm nếu tên này có thể đưa thêm đầu của lão tổ Hoàng Phủ gia thì tốt...

Nhưng Tử Diên nhẹ nhàng mở ra khăn che, ngoài dự liệu của mọi người, bên trong lại là hai ngọc giản.

Phù Tô công tử thì nhẹ nhàng cầm hai ngọc giản lên, đi về phía trước, miệng thản nhiên

nói:

- Mười ngày trước, ngươi chém đệ tử Mạnh gia và Hàn gia, mặc dù hai người kia không phải nhân vật quan trọng gì, bất quá dù sao cũng là người của hai tộc Mạnh, Hàn, luận sự tình không giết người, là giới hạn thấp nhất của các đại gia tộc, nếu ngươi không hại nhân mạng, bất luận đánh bọn hắn thành bộ dáng gì, vô luận đoạt bọn họ thứ gì, ta cũng có thể giúp ngươi ép xuống, đáng tiếc, ngươi còn chưa trở về gia tộc, liền phạm vào tối kỵ, đả thương nhân mạng, chạm vào giới hạn thấp nhất, loại tình huống này, ngay cả gia tộc muốn ra mặt bảo đảm ngươi, cũng phải cho đối phương đền bù tổn thất!

Hắn vừa nói, vừa đi vào cửa trại:

- Chuyện này lúc đầu ta rất tức giận, nhưng nghĩ tới ngươi một mực ở bên ngoài quen lỗ mãng, không hiểu quy củ cũng là bình thường, cuối cùng quyết định giúp ngươi xử lý, trước khi tới, ta đã nói qua với hai Thần Tử của Mạnh gia và Hàn gia, hai tộc bọn họ sẽ bỏ qua chuyện này, bất quá tương ứng, trong mười ngọn núi, ngươi lấy ra hai tòa đến bồi thường bọn họ, đây chính là hai khế ước, ngươi ký tên ở phía trên, trận đại họa này sẽ tự động tiêu tán!

Muốn núi của ta, hơn nữa còn hai tòa?

Phương Hành giật mình, lông mày nhíu lại!

Mà Tiểu hòa thượng Thần Tú thậm chí Sở Từ, Vương Quỳnh, trong nháy mắt liền giật nảy mình, quay đầu nhìn sang hắn.

Con lừa thì gõ vó lọc cọc, trực tiếp đi tới đằng sau sơn trại.

Dùng hiểu biết của bọn họ, đều dự cảm được một ít không ổn...

Quả nhiên, thời điểm Phù Tô công tử đi tới trước cửa sơn trại, Phương Hành đột nhiên đưa tay nhấn một cái, một tia linh quang đánh vào khắp nơi, đại trận như gợn nước, một vòng một vòng trận văn ba động chạy về phía Phong Thiện Đỉnh, sau đó lại từ trên đỉnh chảy xuống, hóa thành một tầng quang hoa mịt mờ, bao lại cả ngọn núi...

Một màn bất thình lình, khiến cho Phù Tô công tử kinh hãi, dừng bước.

- Thập Cửu đệ, ngươi đây là ý gì?

Hắn nhíu mày, nhưng vẫn không có thất thố, nhàn nhạt mở miệng hỏi.

- Thứ nhất, ta không phải Thập Cửu đệ của ngươi, theo bối phận ngươi phải gọi ta tiểu tổ tông, này là không thể loạn!

Lúc này Phương Hành ngồi xổm ở trước cổng trại, cười tủm tỉm nói:

- Thứ hai, trở về gia tộc thì nói sự tình trở về gia tộc, chớ lôi kéo những chuyện khác vào, chuyện khác đều dễ thương lượng, nhưng nếu ngươi muốn địa bàn của ta...

Nói xong sắc mặt hắn đột nhiên lạnh lẽo, thấp giọng nói:

- Thần Tú!

Tiểu hòa thượng Thần Tú như đã sớm chuẩn bị, lập tức nhảy ra ngoài, chống nạnh kêu lên:

- Có bản lĩnh ngươi đánh vào ah!

Chương 839: Cùng thân thích tới cửa

Tình huống chuyển tiếp đột ngột, từ vừa mới bắt đầu hơi có vẻ nhẹ nhàng, trong chớp mắt trở nên túc sát, sắc mặt các tu sĩ đại biến, gần như vô ý thức cách xa một chút, miễn cho bị vạ lây, cách khá xa thì xích lại gần một chút, không muốn bỏ qua trò hay, mà ở trong lòng, các tu sĩ cũng bội phục tiểu ma đầu, trước đây liền biết tiểu hỗn đản kia xem địa bàn như vận mệnh, mỗi một người đánh chủ ý địa bàn của hắn đều bị hắn dùng thủ đoạn cường ngạnh đánh bay, lúc đầu các tu sĩ suy nghĩ, thái độ của hắn ở trước mặt người Viên gia sẽ cải biến, kết quả không nghĩ tới, Phù Tô công tử vừa lộ một chút ý tứ liền bị hắn chặn lại, không tiếc trở mặt!

Tiểu ma đầu thật không hổ là tiểu ma đầu, ở trước mặt Viên gia Thần Tử, cũng dám ngang ngược như thế!

Đương nhiên, càng có người bội phục tiểu hòa thượng áo trắng bên người tiểu ma đầu kia, tên này thật có dũng khí gây sự...

Nghe Viên gia Thần Tử nói, hình như tiểu ma đầu đúng là huyết mạch Viên gia, nhưng tiểu hòa thượng áo trắng lại không phải, ngươi không sợ Viên gia Thần Tử ghi hận ngươi, sau đó tùy tiện tìm lý do chặt ngươi sao?

- Tặc hòa thượng, dám làm càn với Thiếu chủ của chúng ta, mau mau vả miệng!

Tử Diên phẫn hận không thôi, nhìn Thần Tú nổi giận quát.

- Là Thiếu chủ các ngươi vô lễ với sư huynh của ta trước, sao ngươi không đi vả miệng đi?

Thần Tú đứng ở sau lưng Phương Hành, dò cái đầu ra, không phục nói.

- Nói hươu nói vượn, mỗi một lời của Thiếu chủ nhà ta, đều là hảo ý, vô lễ khi nào?

- Cướp địa bàn của người ta còn không gọi vô lễ?

- Đây là vì giúp hắn hóa giải đại kiếp, còn liên lụy tới mặt mũi của Thiếu chủ nhà ta, lại không biết tốt xấu sao?

Hoàng Oanh nói chuyện vừa gấp vừa nhanh, sắc mặt khó coi, làm cho Thần Tú nhất thời im lặng.

Hơi do dự, hắn dứt khoát chống eo kêu lên:

- Có bản lĩnh ngươi đến đánh ta ah...

- Ngươi...

Hoàng Oanh tức đến run lên.

- Thập Cửu đệ, ngươi cố chấp như vậy sao?

Sau một hồi lâu, Phù Tô công tử nhàn nhạt mở miệng, đè xuống tất cả tạp âm ở chung quanh, hoàn toàn yên tĩnh.

Lúc này trên mặt Phù Tô công tử nhìn không ra hỉ nộ, thanh âm cũng không có chút chấn động, nhưng mặc cho ai cũng có thể nghe ra trong lời nói của hắn không vui, làm cho các tu sĩ tâm tư dị động, loáng thoáng xuất hiện cảm giác xem kịch vui, một cái là Viên gia Thần Tử, một cái là huyết mạch Viên gia lưu lạc ở bên ngoài, bây giờ nhận nhau, đã muốn đánh nhau một chầu trước lại nói sao?

- Đây không liên quan gì tới cố chấp cả, nếu Viên gia các ngươi thật muốn nhận ta, vậy thì thu chút tâm tư kia đi, địa bàn của ta là của ta, nếu ta hài lòng với Viên gia các ngươi, tương lai cơ duyên trong mảnh địa giới này, có thể cho Viên gia các ngươi một phần, nhưng nếu ngươi vừa lên đã muốn đoạt địa bàn của ta, hắc hắc, vậy thì không cần nói nhiều nữa...

Lời ấy nói có chút ngang ngược, các tu sĩ chung quanh sắc mặt cổ quái, làm xong chuẩn bị xem trò vui.

Sắc mặt của Phù Tô công tử âm trầm như nước, nửa ngày sau mới lạnh lùng nói:

- Ngươi phải biết, ta là giúp ngươi giải tai kiếp!

- Hai phần đại lễ trước, ta có thể thu, nhưng phần thứ ba, không cần ngươi xía vào!

Phương Hành uể oải trả lời:

- Ta làm thịt hai hỗn đản kia, là bởi vì bọn họ vi phạm khế ước, vốn đã nói ai cướp được địa bàn chính là của người đó, nhưng bọn hắn vừa thấy chỗ tốt, ngay cả mặt cũng không cần. Vậy mà ở phía sau đào ta góc tường, còn lấy gia tộc tới dọa ta. Không làm thịt hai người bọn họ, mặt mũi của tiểu gia ta để ở nơi nào? Ha ha, nếu như ta thật là người Viên gia, vậy chỉ sợ mặt mũi của Viên gia cũng không còn, ngươi còn muốn ta bồi hai người bọn họ hai ngọn núi, là cảm giác cách làm của bọn hắn không có vấn đề sao? Vậy tốt, thời điểm tiểu gia ta tự do tự tại còn không ai dám trêu chọc ta, chẳng lẽ vừa dính líu quan hệ với Viên gia các ngươi, ngược lại thành nhuyễn đản ai cũng có thể chiếm tiện nghi? Vậy ngươi đi qua chỗ nào hóng mát đi, dạng thân thích như ngươi, đánh chết ta cũng không dám nhận...

Hắn nói chuyện, lại làm cho các tu sĩ âm thầm gật đầu, thường nói tiểu ma đầu miệng lưỡi bén nhọn, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

Ngay cả sắc mặt của Phù Tô công tử cũng thay đổi, nhíu mày, ẩn hàm nộ ý.

- Việc này ta có thể làm chứng, Phương đạo hữu nói là thật...

Lúc này, đám tu sĩ không người dám nói chuyện, lại có một người nhàn nhạt mở miệng, chậm rãi đi lên, các tu sĩ nhìn qua, là Trấn Uyên Bộ Hồng Anh tướng quân, sau lưng có hai tướng quân hắc giáp, riêng phần mình nâng một vật, đi tới trước người, Hồng Anh tướng quân lấy một ngọc phù, đưa cho Phù

Tô công tử nói:

- Trong ngọc phù này có khế ước lúc ấy lập xuống, thời điểm Phương đạo hữu công phạt 17 núi, hình ảnh các đạo thống làm trái khế ước, cưỡng chiếm đỉnh núi ở trong này, Viên thế huynh xem xét liền biết...

Phù Tô công tử nhíu mày, lộ vẻ không vui, nhưng không hiển lộ, nhặt ngọc phù lên xem xét, nửa ngày sau, sắc mặt càng khó xử, thu hồi ngọc phù, tay vung ra, hai khế ước bị hắn cầm trong tay, muốn Phương Hành ký, tặng hai núi cho Mạnh gia và Hàn gia vỡ vụn, giống như dùng cử động này biểu hiện cái gì.

Hồng Anh tướng quân thấy vậy mỉm cười, lại cầm lên một sổ ghi chép, nhẹ giọng cười nói:

- Đây là sổ ghi chép công trạng của Trấn Uyên Bộ, phía trên viết rõ ràng, Phương đạo hữu tặng bảo cho đệ tử Đại Tuyết Sơn, chém giết Ma Man, chấn quân tâm là một công; xông xáo quân địch, trong ba tiếng trống đánh hạ 17 núi, đẩy Ma Châu ra xa Thái Âm Hà, bảo hộ Trấn Uyên Bộ ta không mất Thái Âm Hà địa lợi, là một công; tặng cho Trấn Uyên Bộ bốn núi, là một công... Bây giờ, hắn chính là công trạng đệ nhất nhân của Trấn Uyên Bộ...

Nói đến chỗ này, có chút dừng lại, ánh mắt quét qua các tu sĩ, nhẹ giọng cười nói:

- Có lẽ ở trong quá trình lập công, hoặc nhiều hoặc ít cùng đạo thống khác ý kiến không hợp, có chút tranh chấp, nhưng phần công lao kia đối với Thần Châu, là không cách nào xóa nhòa được!

Các tu sĩ yên tĩnh trở lại, từng cái biểu lộ phức tạp.

Nhưng trong lúc nhất thời, thật đúng là không người dám mở miệng nói cái gì.

Chẳng ai ngờ tới, ở lúc này, Trấn Uyên Bộ Hồng Anh tướng quân lại ra mặt thay Phương Hành nói nhiều như vậy.

Phải biết, trước kia chư bộ minh tranh ám đấu, Hồng Anh tướng quân vẫn luôn bảo trì trung lập, không nói một lời.

Có hắn nói rõ ràng như thế, còn có ký ức phù và sổ ghi chép công trạng, còn ai có thể lại chỉ trích tiểu ma đầu không phải? Trong chớp mắt, tiểu ma đầu Phương Hành nguyên bản bị các tu sĩ coi như người vì tư lợi, hung tàn táo bạo, chuyển biến thành đại anh hùng kiêu dũng tinh tiến, bảo hộ Thần Châu, hết lần này tới lần khác ai cũng không bác bỏ được, bởi vì hai đồ vật kia đều là thực...

- Triệu thế huynh, có hai thứ này, vì sao không sớm cho ta nhìn?

Trầm mặc hồi lâu, Phù Tô công tử bỗng nhiên cười khẽ, mở miệng hỏi.

Hồng Anh tướng quân cũng cười nói:

- Vừa mới gặp ngươi, nhất thời hưng phấn, chỉ lo ôn chuyện, lại quên!

Phù Tô công tử quơ quơ ống tay áo, cười nói:

- Thôi, chuyện này là ta tin lầm xảo ngôn của người khác, như vậy không đề cập nữa, bên Mạnh gia và Hàn gia, ta sẽ đi phân trần với bọn hắn, Thập Cửu đệ, ngươi cũng không cần lo lắng chuyện này, trước khi đến Ma Uyên, lão tổ từng căn dặn ta, bảo ta phải chăm sóc ngươi, cũng là ta có chút nóng nảy, mới suýt nữa ủy khuất ngươi, mong ngươi không nên oán ta!

Đường đường Phù Tô công tử lại hạ mình xin lỗi...

Trên mặt các tu sĩ cảm thấy quỷ dị không cần hình dung, giống như gặp quỷ.

Trên mặt ba nô tỳ kia, thậm chí lộ ra thần sắc ủy khuất thay Thiếu chủ!

Phương Hành thì cười thản nhiên, vung tay cười nói:

- Không cần, đều là người một nhà, hiểu lầm không cần nhắc lại, hai phần đại lễ phía trước của ngươi ta vẫn rất thích... Vậy ngươi còn có đại lễ khác đưa cho ta không?

Lời nói xoay chuyển quá nhanh khiến cho Phù Tô công tử giật mình:

- Ừm?

Vẻ mặt Phương Hành mong đợi nói:

- Nói thí dụ như Tiên bảo Thần khí gì đó của Viên gia các ngươi chẳng hạn?

- Ách...

Trong đám người vang lên thanh âm ngâm nga, có người bất đắc dĩ lắc đầu.

Phù Tô công tử cũng bất đắc dĩ thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Chưa chuẩn bị!

- A...

Phương Hành có vẻ hơi thất vọng, nhưng vẫn phải xua tay, đại trận vừa mới mở ra lui tán, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Mặc kệ như thế nào, thân thích tới cửa, cũng mời vào ăn bữa cơm đi...

- Móa*...

Mọi người đã không biết nói cái gì cho phải.

Tiểu ma đầu có ý tứ gì, sao khiến người ta cảm giác thân thích tới cửa không thể không chiêu đãi vậy?

Mời Phù Tô công tử ăn uống, đến tột cùng có bao nhiêu ủy khuất ngươi ah...

Ngay cả Phù Tô công tử, hiển nhiên cũng không nghĩ đến vấn đề này, rõ ràng cảm giác hết thảy đều ở trong lòng bàn tay của mình, nhưng vì cái gì cảm giác quái như thế? Đường đường Phù Tô công tử, lúc nào có loại cảm giác bị người ghét bỏ như thế?

Hơn nữa coi như đại lễ thứ ba của mình làm có chút không thoải mái, nhưng hai đại lễ trước là thực ah, trước sau tốn hao hơn hai mươi vạn Linh Tinh, xem như ở Thần Châu, lại có mấy người có thể làm được? Nhưng vì sao tiểu ma đầu để cho mình sinh ra một loại cảm giác miễn cưỡng như vậy?

Trong lòng nghĩ rất nhiều, nhưng không cách nào nói ra, Phù Tô công tử hàm dưỡng hơn người, cuối cùng mặt mỉm cười, nhẹ nhàng cất bước đi vào trong sơn trại, ba nha hoàn nhẹ nhàng đi theo phía sau, tu sĩ Kiếp Đạo không cần Phương Hành dặn dò, đã cung kính hành lễ, ôm quyền vái chào, không cần chào chỉ có Phương Hành, Sở Từ, Vương Quỳnh và Thần Tú mà thôi...

- Không biết vị đại sư này xưng hô như thế nào?

Thời điểm đi qua bên người Thần Tú, Phù Tô công tử ngừng chân, quay đầu hỏi.

Thần Tú cảnh giác nói:

- Ta gọi Thần Tú, làm sao vậy?

Phù Tô công tử giật mình, như có chút kinh ngạc đánh giá Thần Tú một chút, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu:

- Há, nguyên lai là ngươi...

Chương 840: Cẩn thận Thần Tú hòa thượng

Cùng Thần Tú chào hỏi một tiếng, Phù Tô công tử cũng không nhiều lời, theo Phương Hành cất bước lên núi, vào hành cung ăn uống, mà các tu sĩ khác thấy thế, ai còn không biết tình thế như thế nào? Cho dù ở trong Ma Uyên, tài nguyên thiếu thốn, cũng phải ra sức toàn lực, chuẩn bị hậu lễ, theo các đạo thống tai to mặt lớn đến dự tiệc, cơ hồ mỗi đạo thống vào Ma Uyên đều phái người đến, thậm chí ngay cả hai tộc Mạnh, Hàn cũng sai người đưa hạ lễ, dòng người cuồn cuộn, vẻ mặt tươi cười, chúc Phương Hành trở về gia tộc...

Nam Chiêm Bộ Châu tiểu ma đầu Phương Hành, vậy mà thực thành người Viên gia?

Sự kiện lớn này, đừng nói trong Ma Uyên, ngay cả bên ngoài Ma Uyên, cũng có rất nhiều đạo thống đạt được tin tức kinh ngạc.

Hơn nữa, đợi cho tin tức này truyền ra, tất sẽ trở thành sự kiện lớn của Thần Châu thậm chí Thiên Nguyên, chấn kinh vô số đạo thống.

Mà những người nguyên bản ngấp nghé lãnh địa của Kiếp Đạo cũng nhất thời phai nhạt.

Dù sao mười núi kia là của tiểu ma đầu, bây giờ trên danh nghĩa lại là của Viên gia a!

Thần Châu lớn như vậy, dám cùng Viên gia tranh lãnh địa lại có mấy cái?

- Thập Cửu đệ, ngươi đã là người Viên gia, thì sẽ được gia tộc che chở, phù lệnh trong người, bất luận đến chỗ nào, không ai có thể tuỳ tiện khinh ngươi, nhưng ngươi cũng không thể cầm uy danh của gia tộc khinh người, nhớ kỹ!

Trên yến hội, Phù Tô công tử cầm chén rượu, nhàn nhạt nhìn Phương Hành nói:

- Ngoài ra, ngươi càng phải biết, gia tộc và ngươi cùng một nhịp thở, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, tổ chim bị phá không có trứng lành, ngày sau ngươi làm việc, cần thời thời khắc khắc dùng lợi ích gia tộc làm trọng, không thể giống như trước kia cử chỉ tùy tâm, làm việc hồ nháo!

Nghe giống như trưởng bối giáo huấn vãn bối, các tu sĩ đều ngừng lại, lẳng lặng đứng xem.

Phương Hành nghe, nhẹ nhàng cười nói:

- Sau khi nhận thân, các ngươi sẽ không cưỡng ép lấy đi bảo bối cơ duyên của ta chứ?

- Cái này... Hồ nháo, gia tộc sao sẽ để ý chút đồ vật kia của ngươi?

Phù Tô công tử hơi xấu hổ, theo bản năng khiển trách một câu, nhất thời không biết nói cái gì mới tốt.

- Ha ha… vậy ta an tâm!

Phương Hành cười nói:

- Trước đó đã nói, trong địa bàn của ta, cơ duyên có thể cùng gia tộc cộng hưởng, còn cộng hưởng như thế nào, vậy thì chậm rãi thương lượng đi!

Ánh mắt Phù Tô công tử hơi lóe lên, các tu sĩ ở chung quanh cũng đối mắt nhìn nhau, ẩn chứa ý cười.

Tiểu ma đầu kia thật cơ linh... hơn nữa có chút không biết xấu hổ!

Phù Tô công tử nói chỉ là một đệ tử trong tộc phải vì gia tộc suy tính, còn chưa nói cụ thể vấn đề phương diện lợi ích, nhưng tiểu ma đầu đã bày ra vẻ lo lắng gia tộc đoạt bảo bối của mình, dù Phù Tô công tử lại có tâm tư gì, dưới loại tình huống này vì mặt mũi gia tộc, cũng chỉ có thể ngoài miệng khiển trách, mà tiểu ma đầu thì thuận nước dong thuyền, một câu yên tâm liền triệt để phá hỏng mưu tính của Phù Tô công tử, đương nhiên, hắn cũng lấy ra thành ý nhất định, đồng ý cùng Viên gia chia cơ duyên, còn coi như biết chút tiến thối, không có làm sự tình quá cương, suy nghĩ không thể bảo là không chu toàn.

- Về sau Viên gia sẽ náo nhiệt...

Trong tâm các tu sĩ đều nghĩ, trên mặt lại bất động thanh sắc, mời rượu nghị sự, cực kỳ náo nhiệt.

- Ta biết trong lòng ngươi tất có nghi hoặc, bất quá Viên gia phù lệnh đã ở trên tay ngươi, chắc hẳn trước kia ngươi cũng đoán được mấy phần, nhưng không biết rõ tình huống trong đó, trên thực tế, đối với những chuyện cũ năm xưa, ngay cả ta cũng biết không nhiều, chỉ biết bảy trăm năm trước, gia tộc từng có biến cố. Khi ấy ngươi bệnh nặng, sinh mệnh khó giữ, phụ thân ngươi bất mãn một số sự tình của gia tộc lúc ấy, liền trộm một dị bảo, dẫn ngươi trốn ra gia tộc, sau đó trong bảy trăm năm này, hắn một mực nghĩ biện pháp để ngươi đầu thai chuyển thế, một lần nữa làm người!

- Bây giờ nhìn bộ dáng của ngươi, chắc hẳn hắn đã thành công, từ khi gia tộc nhận được tin tức, có người cầm Viên gia phù lệnh hiện thân ở Thiên Nhất Cung, thì đã đoán được là ngươi, trong tộc từng có người đề nghị, muốn bắt ngươi về, nhưng lão tổ lại có ý bồi thường, dù sao máu mủ tình thâm, ân oán thế hệ trước, không cần thiết liên luỵ đến hậu bối như ngươi, ngay cả lúc trước phụ thân ngươi phản ra gia tộc, lão tổ cũng dự định tha thứ hắn, một mực điều tra cẩn thận, thậm chí thả ra phong thanh, nhưng không thấy hắn trở về...

Qua ba lần rượu, tân khách dự tiệc đều vui mừng, có người cáo từ, có người nói chuyện càng vui vẻ hơn, Phù Tô công tử lại gọi Phương Hành đi ra ngoài, hời hợt giảng thuật chuyện cũ, nhưng khiến cho Phương Hành càng nghi hoặc, đáy lòng hỗn loạn...

- Chẳng lẽ hắn nói chính là thập nhất thúc?

Phương Hành không nhịn được nghĩ đến hỗn đản ở Linh Sơn Tự trộm bảo bối của mình, trong lòng nói thầm.

Phù lệnh là thập nhất thúc cho, để Viên gia hiểu lầm cũng là phù lệnh kia, cuối cùng là chuyện gì xảy ra...

Cái gì đầu thai chuyển thế, chẳng lẽ thập nhất thúc là cha của mình?

Vừa nghĩ tới vấn đề này, sắc mặt Phương Hành đại biến, ánh mắt cổ quái, con mẹ nó, không phải đâu, số ta bi thảm như vậy, có cha hố con như thế, thà chết sướng hơn a...

- Cho nên, ngươi không nên oán hận gia tộc nữa, mà cố gắng tu hành, tự có ngày nổi danh, hơn nữa mặc dù huyết mạch của ngươi...

Phù Tô công tử nói, nói tới sự tình huyết mạch, lại bỗng nhiên lắc đầu cười nói:

- Aii, cũng không cần để ý, ngày sẽ ắt rõ!

Bất quá trong ánh mắt hắn, lại tựa hồ có chút khinh bỉ, nhưng thoáng mà qua thôi.

- Hắn hẳn là chỉ huyết mạch Bắc Minh gia...

Trong lòng Phương Hành minh bạch, lại lười nói toạc, thờ ơ lạnh nhạt.

Xem ra, bất luận Viên gia có nhận mình hay không, thân kiêm hai loại huyết mạch trong người, nhất định là sẽ bị xem thường.

Cái gì không cần để ý, tất cả đều là hư ngôn, nếu hắn thật không thèm để ý, thì sẽ không vừa thấy mặt liền tận lực điểm ra.

- Còn có một việc, ta cần đề điểm ngươi!

Thời điểm rời đi, ánh mắt của Phù Tô công tử ngưng lại, nhìn về phía Phương Hành:

- Tiểu hòa thượng bên cạnh ngươi, tốt nhất đừng đi quá gần!

Phương Hành nao nao:

- Ừm?

Phù Tô công tử thản nhiên nói:

- Sự tình Phật môn nước rất sâu, mặc dù Viên gia chúng ta không sợ, nhưng trêu chọc vào sẽ rất phiền phức, nhất là ta nhìn tiểu hòa thượng kia khí cơ không bình thường, ẩn hàm phật uy, ngay cả ta cũng nhìn không thấu sâu cạn của hắn, có lẽ hắn là át chủ bài mà Linh Sơn Tự và Tịnh Thổ tranh Phật quả cũng khó nói, lần này nhập Ma Uyên, một đường dây dưa ngươi, tâm hắn không thuần, ngươi tốt nhất đuổi hắn đi...

- Không có khả năng!

Phương Hành chém đinh chặt sắt, nhìn thẳng hai mắt Phù Tô công tử.

- Ha ha, tùy ngươi!

Phù Tô công tử cười nhạt, thân hình phiêu khởi, đi xuống dưới núi.

...

...

Đêm khuya, Phương Hành trở về hành cung, biểu lộ vẫn nghi ngờ.

- Sư huynh, ngươi không có việc gì chứ?

Thấy hắn trở về, có một bóng trắng và một con lừa bu lại, bốn con mắt tràn đầy lo lắng.

- Ta có thể có chuyện gì?

Phương Hành trừng Thần Tú và con lừa một cái, bây giờ ở trên dãy núi hạch tâm, chỉ có mình ở lại, mặc dù Sở Từ thành thê tử của hắn, nhưng bây giờ tu hành làm trọng, không có ở cùng một chỗ, mà ở trên lãnh địa của Đại Tuyết Sơn với Vương Quỳnh, con lừa và Thần Tú cũng có khu vực mình cần trấn giữ, bất quá hai người này rõ ràng lòng hiếu kỳ quá nặng, một mực chờ đợi mình.

- Ngươi thực nhận Viên gia làm thân thích, còn đáp ứng chia cơ duyên với bọn hắn, sao ta cảm giác không thích hợp như vậy?

Vẻ mặt Thần Tú nghi hoặc nói.

- Hai ah...

Con lừa cũng ở bên cạnh kêu một tiếng, Thần Tú phiên dịch:

- Sư chất nói, hơn nữa ngươi đã chuẩn bị dùng mười núi đổi một quyển Thái Thượng Kinh, nếu thật có người cầm Thái Thượng Kinh đến, vậy tương lai còn cầm thứ gì cho Viên gia?

- Hứ... Về sau đoạt lại không được sao?

Phương Hành nói làm Thần Tú và con lừa nghẹn mắt trợn trắng, sau đó hắn giải thích:

- Mặc dù ta cảm thấy dùng lợi ích hiện tại, có thể đổi lấy quyển Thái Thượng Kinh kia, nhưng cũng phải có vạn nhất, nếu thật đổi không đến, tám chín phần mười giống như Phá Trận Kinh, dưới nhân duyên xảo hợp rơi vào trong tay tu sĩ Thần Châu, vậy cần phải mượn lực lượng của một đạo thống Thần Châu đến tìm, còn có ai thích hợp hơn Viên gia sao? Hơn nữa, vạn nhất tìm không thấy quyển Thái Thượng Kinh kia, cũng có thể nghĩ biện pháp cổ động người Viên gia giúp ta đoạt Tiểu Man lại... Dù sao bất kể như thế nào, Tiểu Man của ta là nhất định phải cướp về!

Thấy Thần Tú và con lừa nghe trợn mắt hốc mồm, hắn khe khẽ thở dài, nhíu mày nói:

- Kỳ thật càng quan trọng hơn là, những chuyện này giống như đều là thập nhất thúc làm, cũng không biết lão Bạch mao kia đang giở trò quỷ gì, bất quá dù sao hắn cũng là thập nhất thúc của ta, chắc chắn sẽ không hại ta, ta chỉ có thể ở dưới tình huống có khả năng tận lực phối hợp hắn...

- Như vậy ta an tâm, xem ra sư huynh không thay đổi!

Thần Tú nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt cổ quái nhìn Phương Hành nói:

- Mới vừa rồi thực làm ta giật cả mình!

- Ngươi sợ hãi làm cái gì?

Thần Tú ủy khuất nói:

- Ta sợ ngươi nhận Viên gia, sẽ không cần ta nữa, Phù Tô công tử kia rõ ràng không thích ta!

- Con mẹ nó, Tứ đương gia của Kiếp Đạo chúng ta còn cần người khác thích?

Phương Hành ác hàn, nhấc chân đạp Thần Tú qua một bên:

- Nói hươu nói vượn nữa ta cách chức Tứ

đương gia của ngươi, cho đồ đệ của ta làm!

- Hai... hai ah...

Con lừa rất hưng phấn, khuôn mặt đầy cảm giác chờ mong.

Thần Tú lại bị hù không nhẹ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ủy khuất.

Nhìn tiểu hòa thượng, lại nghĩ tới Phù Tô công tử nói, Phương Hành không nhịn được trong lòng mê mang, bất quá lắc đầu, nghĩ thầm Thần Tú ngoại trừ thích xem tiên tử tắm, thích ăn thịt, thích đánh cái ót người, thích đi theo mình cáo mượn oai hùm, thì phương diện khác đều xem như hòa thượng tốt, có thể có dụng tâm bất chính gì chứ, nhất định là Phù Tô kiếm chuyện ly gián.

Nghĩ đến nơi này, lại cười một tiếng:

- Vừa rồi không uống đủ, Thần Tú đi lấy rượu đi, cùng ta uống một trận!

- Vâng!

Thần Tú lại vui vẻ, hấp tấp đi ôm bình rượu về.

Nhìn hắn vui sướng, Phương Hành nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy mình có chút buồn cười, uể oải nằm ở trên giường chờ Thần Tú ôm rượu tới, đột nhiên cảm giác trong ngực có linh quang hội tụ, vội vươn tay lấy ra, rõ ràng là ngọc phù truyền âm mà đại biểu tỷ đưa cho mình, phía trên thần niệm ba động, đang có thanh âm của đại biểu tỷ truyền tới:

- Tìm được quyển Thái Thượng Kinh kia rồi...

Chương 841: Tịnh Thổ Bỉ Ngạn Tự

- Tìm được Thái Thượng Kinh?

Phương Hành uống một đêm rượu, lại thêm tùy ý phóng túng, không dùng pháp lực luyện hóa, nên có chút ngà ngà say, nhưng nghe được thanh âm của đại biểu tỷ, lại nhất thời tỉnh táo, trong nháy mắt men say biến mất, trong lòng có chút kích động, chỉ nghe đại biểu tỷ tiếp tục nói:

- Sau khi phát ra phù chiếu, ta lệnh người điều tra cẩn thận, nhưng vẫn không có kết quả, không ai nghĩ tới, hôm qua, phật đồ của Tịnh Thổ Bỉ Ngạn Tự tới, mới biết được, trong tay bọn họ lại có một quyển cổ kinh...

- Bọn họ chịu đổi sao?

Phương Hành tỉnh táo, khẩn cấp hỏi.

- Bọn họ không chịu giao cổ kinh cho chúng ta, lại nói muốn gặp ngươi, tiểu hỗn đản, ngươi cẩn thận một chút, địa vị của Bỉ Ngạn Tự ở Tịnh Thổ không phải bình thường, không thua thập đại cổ tộc, cũng là bọn hắn trông coi Công Đức Phổ, ghi chép công đức nghiệp quả của tất cả người tu hành ở trong Tịnh Thổ, ngay cả thập đại Thần Tử cổ tộc, cũng cần đạt được bọn họ tán thành, công đức đạt đến số lượng nhất định, mới có thể thu hoạch các loại nghiệp quả La Hán, Bồ Tát, hơn nữa coi đây là vinh quang, vô luận bọn họ tìm ngươi nói cái gì, cũng phải thận trọng đối đãi, tuyệt đối không thể làm càn...

Đại biểu tỷ dặn dò cực kỳ cẩn thận, không ngừng nhắc nhở Phương Hành.

- Tốt, ta tâm lý nắm chắc, đàm phán không thành cũng không đánh bọn hắn!

Sự tình trọng đại, Phương Hành đáp ứng, lại cẩn thận hỏi vài câu, mới thu hồi ngọc phù.

Bỉ Ngạn Tự?

Danh tự để Phương Hành nhịn không được nhíu mày!

Nghe đại biểu tỷ nói, tựa hồ Bỉ Ngạn Tự là một tồn tại đặc thù bên Tịnh Thổ, không ở trong thập đại cổ tộc, rất được tôn sùng, thực lực tổng hợp chưa chắc cường đại cỡ nào, nhưng lại trông coi Công Đức Phổ liên hệ đến vận mệnh chúng sinh, trên Công Đức Phổ kia, sau khi có công đức nhất định, thì có thể được xưng La Hán, Bồ Tát, mà đây cũng là nguyên nhân người Thần Châu xưng cao thủ Tịnh Thổ là La Hán, Bồ Tát. Người có thể thu được nghiệp quả này, không có chỗ nào mà không phải thiên kiêu tuyệt đỉnh, tương đương với Đạo Tử Thần Châu...

Quyển Thái Thượng Kinh kia, lại rơi vào trong tay bọn họ!

Phương Hành không nhịn được nhíu mày, sau một hồi lâu, quyết định chủ ý, bất luận người tới là ai, Thái Thượng Kinh cũng phải cầm về.

- Đạo Chủ, ngoài cửa trại phía nam, có hòa thượng bái kiến...

Đang suy ngẫm, bỗng nhiên có đệ tử Kiếp Đạo ở bên ngoài phòng thủ đến bẩm báo, làm cho Phương Hành nhịn không được thất kinh.

- Nhanh như vậy?

Vội vàng lệnh người dẫn hòa thượng kia tới, Phương Hành thì trực tiếp ra hành cung, nhìn xuống dưới, chỉ thấy ở bên ngoài, trên đường núi, đang có hai đệ tử Kiếp Đạo mang theo một bóng người khô gầy chậm rãi đi tới, hắn thi triển pháp nhãn thuật nhìn, thấy đó là một nam tử mặc tăng bào màu đen, tuổi tác nhìn không rõ ràng, chỉ cảm thấy làn da ngăm đen, sóng pháp lực trên người không mạnh, thậm chí thoạt nhìn như một người tu vi bất ổn, nhưng lại có khí tức quỷ dị, một đường đi tới, cơ hồ muốn dung nhập vào trong bóng đêm.

- Tiểu tăng của Tịnh Thổ Bỉ Ngạn Tự Tuệ Nguyệt, bái kiến Bắc Minh gia Phương Hành La Hán...

Ở trong hành cung gặp mặt, hòa thượng kia cũng không ngồi trên ghế bành đối diện Phương Hành, mà trực tiếp khoanh chân ngồi trên mặt đất, thấp giọng nói.

- La Hán?

Lúc đầu Phương Hành muốn trực tiếp hỏi Thái Thượng Kinh, nghe xong xưng hô này lại nhịn không được nhíu mày.

Hòa thượng kia thản nhiên nói:

- Phương Chân Nhân ở trên bảng công đức, đã có mười vạn công đức, có thể gánh được La Hán quả, nếu Phương Chân Nhân chịu nhận phật nghiệp, lập xuống trăm vạn công đức, chính là thành Phật tổ, cũng không gì không thể, chỉ nhìn Phương đạo hữu có phát Bồ Đề Tâm hay không!

- Con mẹ nó nói tào lao cái gì đó...

Phương Hành nhíu mày, nói ngay vào điểm chính:

- Đại hòa thượng, đừng nói nhảm, Thái Thượng Kinh ở trong tay ngươi đúng không?

Hòa thượng kia cũng không tức giận, sắc mặt bình tĩnh nói:

- Trước đây hai cỗ Huyền Quan rơi vào Tịnh Thổ, Bỉ Ngạn Tự có tăng chúng tiến tới tìm cơ duyên, các phật tử ở trong một động phủ, ngẫu nhiên lấy được một cuốn đạo thư, quyển đạo thư này rất kỳ quái, ngay cả phật tử cũng chỉ có thể hội ý, không cách nào khẩu thuật, bất quá một tháng trước, tình huống phát sinh biến hóa, pháp tắc cấm khẩu tiêu tán, cho nên phật tử kia rốt cục có thể nói ra việc này, chúng ta mới biết cơ duyên của hắn, nhân cơ hội này, đến cùng La Hán thương lượng công việc trao đổi...

- Một tháng trước, không phải ta loạn truyền Thái Thượng Kinh, nhiễu loạn pháp tắc trong u minh chứ?

Phương Hành nhịn không được ngẩn ngơ, âm thầm cân nhắc, lại nhìn về phía hòa thượng kia:

- Ngươi làm sao chứng minh đó là thứ ta muốn?

Hòa thượng lẳng lặng mở miệng:

- Hỗn Nguyên Nhất Khí lộ thiên cơ, đại thuật trăm ngàn tồn một lòng...

- Không sai, chính là nó!

Ánh mắt Phương Hành lẫm liệt, hắn tu luyện Thái Thượng Đan Kinh, còn có thân phận Thái Thượng di đồ, phân rõ Thái Thượng Kinh thật giả không người có thể so sánh, từ hòa thượng này thuận miệng nói vài câu kinh nghĩa, đã có chỗ xúc động, biết đây là chân kinh, thậm chí đã ẩn ẩn đoán được, quyển Thái Thượng Kinh này tu luyện là cái gì.

Mà cái này, cũng trùng hợp trước đây hắn phỏng đoán.

Thái Thượng cửu kinh, Hóa Linh, Cảm Ứng, Bất Tử tam kinh, chính là Trúc Cơ luyện thân, đặt nền móng.

Mà Phá Trận, Tiêu Dao, thì một là võ pháp, hai là thân pháp, dùng cho đấu pháp tranh phong, ngoài nhị kinh này, vốn còn thiếu một bộ thuật pháp nhằm vào tu sĩ Kim Đan, hẳn là bộ Thái Thượng Kinh này rồi...

- Tốt, Đại hòa thượng, chúng ta liền nói thẳng đi!

Phương Hành thở ra một hơi, trực tiếp mở miệng nói:

- Cho ta quyển kinh văn kia, các ngươi muốn đổi thứ gì, ta cho các ngươi!

Nghe Phương Hành nói, tăng nhân kia hơi nở nụ cười, thấp giọng nói:

- Không biết La Hán muốn dùng cái gì đến đổi kinh văn?

Phương Hành nhìn hắn, mặt không chút thay đổi nói:

- Mười ngọn núi này, liên hệ cơ duyên vô lượng, ta cho ngươi hết!

Tăng nhân kia thở dài nói:

- Cơ duyên Huyền Quan tự có duyên định, cưỡng ép chiếm lãnh địa, đoạt cơ duyên, ngược lại không hay, mười ngọn núi này cũng là La Hán đẫm máu đoạt được, Bỉ Ngạn Tự không muốn đoạt yêu thích của người, La Hán lưu lại đi!

- Không hài lòng...

Ánh mắt Phương Hành co lại, bỗng nhiên lấy ra túi trữ vật của mình, khẽ đảo trên mặt đất, thấp giọng cười nói:

- Đại hòa thượng, mặc dù pháp bảo của ta không nhiều, nhưng cũng không ít, bên trong có không ít đồ chơi hiếm có, thậm chí có rất nhiều ngay cả ta đều không có thời gian nghiên cứu, ngươi chọn lựa một cái đi, ngoại trừ Long Văn Hung Đao ta rất ưa thích, vật khác ngươi muốn liền lấy đi!

Thấy một đống bảo khí, pháp bảo, ngay cả ánh mắt của tăng nhân cũng không nhịn được lóe lên, có chút ý động, nhưng cuối cùng hắn vẫn lắc đầu nói:

- Người xuất gia, không quan tâm ngoại vật, những pháp bảo này tuy tốt, đáng tiếc không thuộc Phật môn!

- Ánh mắt rất cao nha...

Phương Hành bất đắc dĩ thở dài nói:

- Ta có năm quyển Thái Thượng Kinh, đổi lấy một quyển của ngươi, được chứ?

- Ai...

Hòa thượng thở dài, tựa hồ có chút tiếc hận nói:

- Thái Thượng Kinh quả thật là pháp môn vô thượng, đối với tu sĩ chính là chí bảo, trước đây đệ tử Bỉ Ngạn Tự có thể được một cuốn, đã là cơ duyên, nếu có thể được năm quyển, càng là đại phúc báo, chỉ tiếc, phật đạo lý niệm khác biệt, cho dù tiên pháp của đạo môn tốt, cuối cùng cũng không phải đệ tử Phận môn truy cầu, năm quyển Thái Thượng Kinh kia, La Hán giữ lại đi!

- Ngay cả thứ này cũng không cần, bọn hòa thượng các ngươi đến tột cùng muốn cái gì? Công phu sư tử ngoạm sao?

Phương Hành nhịn không được có chút phẫn uất, hắn lấy ra ba món đồ, có thể nói mỗi một kiện đều hoàn toàn đủ để đổi quyển Thái Thượng Kinh kia, thậm chí đừng nói một quyển Thái Thượng quyển, hai quyển cũng đổi được, nhưng hòa thượng này đều không chịu đáp ứng, khiến cho trong lòng hắn có lửa giận bay lên, hảo cảm đối với hòa thượng này hạ xuống thấp nhất, cố nén nộ khí, thấp giọng quát:

- Ba loại đều cho ngươi, được không?

Nhưng ngoài ý liệu, tăng nhân vẫn lắc đầu, cúi đầu không nói.

- Đây là bức ta động sát chiêu ah...

Ánh mắt Phương Hành lãnh khốc, đột nhiên từ trong ngực lấy ra mấy bộ kinh thư, một bộ một bộ bỏ vào trước mặt tăng nhân.

Tăng nhân đang cúi đầu tụng kinh, đột nhiên ngẫng đầu lên, con mắt rực rỡ hào quang, nhìn chằm chằm kinh thư trong tay Phương Hành.

- Chư Phật Quan Tưởng Kinh...

- Như Lai Thanh Tâm Kinh...

- Bàn Nhược Kinh...

- Nhiên Đăng Phục Ma Kinh...

Phương Hành đưa ra kinh văn, bỏ ở trước mặt tăng nhân, mỗi để một quyển, liền đọc lên một cái tên, mà hắn mỗi đọc một cái tên, tăng thân kia lại run rẩy một cái, trong mắt muốn đốt ra lửa, hình như khắc chế không được mình, hận không thể lập tức ôm những kinh thư kia vào trong ngực, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành vừa sợ hãi, vừa kính sợ, hình như vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, Phương Hành lại có nhiều bảo kinh của Phật môn như vậy, đơn giản là quá dọa người.

- Ngươi... Những kinh thư này, ngươi từ chỗ nào lấy được...

Tăng nhân cơ hồ đã dùng hết tự chủ, mới miễn cưỡng khống chế mình hỏi một câu kia.

- Ngươi quản ta từ đâu tới làm gì, dùng những kinh văn này đến đổi Thái Thượng Kinh, đáng giá không?

Ánh mắt Phương Hành lạnh lùng, nhìn chằm chằm hòa thượng kia.

- La Hán, ngươi đã có mười vạn công đức, lại có phật duyên bực này, tại sao không hiến những kinh văn này cho Bỉ Ngạn Tự, lại thêm công đức? Có công hiến kinh, tiểu tăng có thể kết luận, La Hán sẽ thành trong tiểu bối, người thứ nhất thu hoạch được tên Chân Phật...

Tăng nhân kích động không thôi, bỗng nhiên đưa tay kéo lấy tay áo của Phương Hành.

- Ta hiến đại gia ngươi ah...

Phương Hành không còn gì để nói, hất tay áo của hắn, cau mày nói:

- Ta chỉ muốn đổi lấy quyển Thái Thượng Kinh kia, ngươi có cho hay không?

Hắn đã có bảy phần nắm chắc, lấy ra những kinh thư này, không tin hòa thượng kia không động tâm.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, trên mặt tăng nhân biểu lộ không đành lòng, thống khổ, xoắn xuýt, tuyệt vọng thậm chí âm lãnh… cuối cùng vẫn cưỡng ép nhắm mắt lại, môi run rẩy, không muốn nói tiếp nữa, nhưng vẫn dùng nghị lực lớn lao, cưỡng ép mình nói:

- Những phật thư này, mỗi một quyển đối với Bỉ Ngạn Tự ta mà nói đều là bảo vật vô giá, nhưng... không đổi!

- Vậy mà không đổi...

Phương Hành cũng sợ ngây người, sau đó lửa giận dâng lên, kéo lấy cổ áo tăng nhân quát:

- Con lừa trọc, ngươi đùa bỡn ta sao? Cái này không đổi cái kia cũng không đổi, vậy ngươi tìm ta làm gì? Hoặc là nói, con mẹ nó ngươi đến tột cùng muốn đổi cái gì?

- Ta đổi...

Tăng nhân kia mặt mũi tràn đầy thống khổ, nhưng vẫn chỉ về một chỗ, làm cho Phương Hành sợ ngây người.

Chương 842: Chỉ đổi tiểu hòa thượng

Ở cửa cung, chỗ tăng nhân chỉ, đang đứng một bóng người màu trắng, không phải người khác, chính là Thần Tú trong ngực ôm một vò rượu lớn, hắn nghe Phương Hành dặn dò, trái chọn phải tuyển, ôm một bình rượu lớn nhất chạy tới, chuẩn bị cùng Phương Hành nâng ly, lại không nghĩ rằng con mắt vừa nhìn thấy Phương Hành và tăng nhân áo bào đen trong hành cung, sau đó còn chứng kiến, tăng nhân áo bào đen kia chậm rãi đưa tay chỉ về phía hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc, giống như ngốc trệ.

Ngay cả Phương Hành cũng ngây người, tay kéo cổ áo của tăng nhân lỏng một chút.

- Thần Tú tránh ra, ta xem hắn chỉ là cái gì...

Phương Hành ngơ ngác nói, Thần Tú cũng ngơ ngác nhường đường.

Nhưng tay của tăng nhân theo Thần Tú xê dịch, cũng chuyển động theo, vẫn là chỉ hắn.

Ánh mắt Phương Hành cổ quái, nhìn bình rượu trong ngực Thần Tú nói:

- Ngươi muốn đổi bình rượu kia?

Lúc này tăng nhân cũng có chút sửng sốt, hắn trầm thấp thở dài, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Phương Hành:

- Ta đổi người kia!

- Đổi người?

Tay Phương Hành vừa mới buông lỏng ra lại nắm chặt, trực tiếp nhấc tăng nhân lên, thở hồng hộc quát:

- Con mẹ nó, ngươi đùa nghịch ta đúng không? Mười bảo sơn không cần, nhiều bảo bối như vậy không cần, Thái Thượng ngũ kinh không cần, ngay cả phật kinh ta trộm từ trong Linh Sơn Tự ra cũng không cần, lại muốn đổi con lừa trọc kia?

Trên mặt tăng nhân lộ ra vẻ đau khổ, trầm giọng thật lâu, mới nhẹ giọng niệm một câu phật hiệu, nói:

- Trước khi tiểu tăng tới đây, đã được Phật Tử căn dặn, muôn vàn bảo bối, mọi loại cơ duyên, Bỉ Ngạn Tự ta một mực không đổi, chỉ đổi một người...

Ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn về phía Thần Tú, bỗng nhiên quát lạnh nói:

- Lên đường đi!

Những lời này, làm Phương Hành nghe ngây người, sao còn có thể nhìn không ra, hòa thượng này rất nghiêm túc?

Mà lúc này Thần Tú cũng ngây người, trên mặt như có vẻ sợ hãi, sau một hồi lâu mới nói:

- Ta... Ta còn chưa chuẩn bị xong!

Mà tăng nhân mặt mũi hiền lành kia, vậy mà ở lúc này hóa thành Tu La Tướng, diện mục âm trầm, kim cương trừng mắt, hung tợn nhìn Thần Tú quát:

- Nghiệt chướng! Phật môn nhân quả, chỉ dắt một đường, Phật Tử chùa ta thắng ngươi cửu thế. Còn không thấy ngươi khai ngộ, bây giờ thời hạn tới gần, ngươi hoặc nhận thua, hoặc cùng Phật Tử biện cơ, nhưng bây giờ không có mảy may tiến thêm, không trực tiếp nói bại, còn từ chối nói chưa chuẩn bị, chẳng lẽ ngươi thực muốn cùng Phật Tử tiến hành biện cơ lần thứ mười? Ta nhìn ngươi là chấp mê bất ngộ, tự rước lấy nhục. Bại vong sắp đến!

- Ta...

Thần Tú vẫn xấu hổ đỏ mặt, ôm bình rượu, muốn lui ra ngoài.

Tăng nhân kia hét lớn:

- Nghiệt chướng, còn muốn tránh đi, ta chỉ hỏi ngươi, trong ngực ôm vò rượu làm gì?

- Sư... Sư huynh muốn uống...

Thần Tú nhìn về phía Phương Hành, gương mặt sợ hãi xấu hổ.

- Nói năng bậy bạ, nhìn ngươi một thân mùi rượu, còn muốn chống chế sao?

Tăng nhân kia diện mục dữ tợn, nghiêm nghị quát lên:

- Uống rượu làm vui, thanh quy ở đâu? Miệng ra lừa gạt, phật tâm ở đâu?

Vừa gặp được Thần Tú, khuôn mặt của tăng nhân dường như hoàn toàn biến thành người khác. Trong miệng gầm thét liên thanh, không ngừng răn dạy, nhưng Thần Tú lại sợ hãi, thậm chí ngay cả một câu cũng nói không nên lời, cuối cùng bị tăng nhân quát hỏi, mặt càng đỏ bừng, lui cũng không dám lui, đi cũng không dám đi, ôm bình rượu ngượng ngùng đứng ở cửa cung, có chút không biết làm sao.

- Con mẹ nó...

Đột nhiên Phương Hành đẩy hai tay, ném tăng nhân ra ngoài, trượt ở trên mặt đất thật xa, hắn thì nhìn Thần Tú, lại nhìn tăng nhân, biểu lộ phẫn hận, chỉ tăng nhân nói:

- Ngươi còn dám mắng sư đệ ta một câu nữa, có tin ta quất chết ngươi hay không?

- Thí chủ, sự tình Phật môn, xin không nên nhúng tay thì tốt hơn!

Tăng nhân kia bị Phương Hành ném ra ngoài, cũng không oán hận, lẳng lặng ngồi dậy, thấp giọng nói với Phương Hành.

- Cái gì Phật môn Ma Môn, không thấy tiểu gia mặc đồ gì sao, ta cũng là Phật môn!

Phương Hành trừng tăng nhân kia một cái, lại quay đầu nhìn về phía Thần Tú:

- Chuyện gì xảy ra?

- Sư huynh... Ta... Ta không muốn đi...

Thần Tú nhìn về phía Phương Hành, ánh mắt đau buồn, ẩn hàm ý sợ hãi, đáng thương nói.

- Không muốn đi thì không đi, có gì phải nghĩ nhiều!

Phương Hành nói chém đinh chặt sắt, lạnh nhạt nhìn về phía tăng nhân kia, cất bước đi tới, âm thanh lạnh lùng nói:

- Hòa thượng, ngươi xác định không phải tới đùa nghịch ta? tiểu gia cho đủ thành ý, mười ngọn núi, pháp bảo vô tận, Thái Thượng ngũ kinh, thậm chí ngay cả những bảo bối từ Linh Sơn Tự trộm tới cũng cho ngươi, ngươi lại giấu một quyển Thái Thượng Đạo Kinh không chịu cho ta, đến tột cùng là có ý gì?

Trong ánh mắt hắn đã có lãnh quang lấp lóe:

- Nói câu không dễ nghe, tiểu gia ta là truyền nhân của Thái Thượng Đạo, hơn nữa là truyền nhân Thái Thượng Đạo đường đường chính chính, chỉ cần ta muốn, làm Thái Thượng Đạo Chủ cũng nhẹ nhõm đơn giản, quyển đạo kinh kia vốn là của ta, hiện tại ta cho Tịnh Thổ các ngươi mặt mũi, mới muốn đổi lại, ngươi không biết điều, muốn ta trực tiếp đi cướp về sao?

- Thí chủ hiểu lầm!

Tăng nhân kia ngồi xếp bằng trên đất, dáng vẻ trang nghiêm, thanh âm trầm lắng nói:

- Bỉ Ngạn Tự không phải tham lam, trên thực tế, Phật Tử tông ta từng nói qua, quyển đạo kinh kia vốn là vật của Thái Thượng Đạo, vô luận là trả lại cho truyền nhân Thái Thượng Đạo Lữ thị, hay trả lại cho Phương Chân Nhân từng ở Bạch Ngọc Kinh khai đàn giảng kinh, đều là việc phải làm, bây giờ đưa ra yêu cầu này, là không muốn Phật môn loạn nhân quả, cho nên dùng kinh làm dẫn, mong La Hán rời khỏi trận Phật môn chi tranh này mà thôi, nếu như La Hán đáp ứng, hai tay dâng lên đạo kinh, không lấy một xu...

- Lộn xộn cái gì?

Phương Hành nhíu mày nói:

- Được, ta không quản những sự tình kia của các ngươi, cho ta đạo kinh đi!

- Ách...

Hòa thượng giật mình, cuối cùng nhìn về phía Thần Tú, thản nhiên nói:

- Nghiệt chướng, đi theo ta đi!

- A...

Thần Tú khúm núm đáp ứng, vậy mà thực thả bình rượu xuống, cùng hắn rời đi.

- Móa*...

Phương Hành trực tiếp rút Long Văn Hung Đao ra, gác ở trên cổ tăng nhân kia, quát:

- Ngươi bị bệnh hả?

- Nhân quả đến, Phật Tử chùa ta đã lĩnh ngộ đại đạo, ta muốn mang kẻ này đi cùng Phật Tử biện cơ, để chứng nhân quả, Phương Chân Nhân, ngươi đã đáp ứng bần tăng, không hỏi đến sự tình của Phật môn, thì không nên ngăn ta, đợi cho bần tăng mang theo nghiệt chướng này rời đi, Phật Tử chùa ta sẽ sai người đưa đạo kinh tới. Đệ tử Bỉ Ngạn Tự, không dám nói dối, lại có Bắc Minh tộc làm chứng, La Hán cứ yên tâm...

Đối mặt Phương Hành gác đao ở trên cổ mình, tăng nhân kia lại không có chút sợ hãi.

- Ta nói không quản sự tình Phật môn các ngươi, nhưng lúc nào nói ngươi có thể mang sư đệ ta đi rồi hả?

Đáy mắt Phương Hành lưu động sát ý, âm thanh lạnh lùng nói:

- Lại nói, ta nào biết các ngươi mang tiểu hòa thượng đi nấu canh hay làm gì? Nói cho ngươi biết, hắn là Tứ đương gia của Kiếp Đạo chúng ta, nếu Bỉ Ngạn Tự các ngươi muốn đánh chủ ý tới hắn, trước phải cân nhắc một chút...

- Nguyên lai ngươi lại vào đạo thống khác!

Tăng nhân kia liếc nhìn Thần Tú, Tiểu hòa thượng Thần Tú giật mình cúi đầu, không dám nhìn hắn.

- La Hán, việc này liên hệ Chân Phật truyền thừa, tha thứ tiểu tăng không tiện nói rõ với ngươi, ngươi chỉ cần biết, trận biện cơ này đã kéo dài vạn năm, vô luận là Tịnh Thổ Bỉ Ngạn Tự, hay Nam Chiêm Bộ Châu Linh Sơn Tự, đều là công bằng đối đãi, không ai có thể can thiệp, bây giờ thiên địa đại kiếp tới gần, trận biện cơ này trước thời hạn trăm năm mà thôi, bần tăng đến dẫn hắn đi, là hợp tình hợp lý, càng hợp lễ pháp Phật môn, nếu không tin, ngươi đại khái có thể hỏi hắn, có nên theo bần tăng đi hay không. Có nguyện ý đi với bần tăng không...

Tăng nhân kia nói, khiến cho sắc mặt Phương Hành nghi hoặc, quay đầu nhìn Tiểu hòa thượng Thần Tú.

Lúc này Tiểu hòa thượng Thần Tú đã buông xuống vò rượu, trong lòng giống như buông xuống một loại khúc mắc nào đó, ngược lại không có vẻ mặt cợt nhả như bình thường, thần sắc thánh khiết, từ bi đầy cõi lòng, hắn trầm thấp hít một hơi, trên mặt hiện ra nụ cười thản nhiên, nhìn Phương Hành hợp thành chữ thập thi lễ, nói khẽ:

- Sư huynh, hắn nói không sai, tránh là không tránh khỏi, trận biện cơ này, ta vẫn phải đi, mặc dù trước thời hạn trăm năm, nhưng đại khái trăm năm sau, ta cũng sẽ có kết quả giống nhau!

Dừng lại nửa ngày, hắn thánh khiết như Phật Đà, trong tươi cười lại nhiều hơn chút đau thương nhàn nhạt, lại nhìn Phương Hành thi lễ nói:

- Sư tôn bổn ý, đại khái là muốn Thần Tú đi theo sư huynh nhìn hồng trần vạn tượng, nhìn xem thiên địa thế gian, mở ra lối riêng, lĩnh ngộ phật chướng, ha ha, phật chướng ngược lại không có lĩnh ngộ, bất quá đoạn thời gian này, đi theo sư huynh vào Nam ra Bắc, sinh sự đánh nhau, uống rượu cướp bóc, làm cho Thần Tú có một đoạn tháng ngày sung sướng nhất trong mười thế qua, đa tạ sư huynh, ngày sau nếu Thần Tú còn tồn tại một niệm, cũng sẽ thời khắc tụng kinh cầu phúc cho sư huynh, nguyện ngươi vạn thế an khang, vĩnh sinh tiêu dao... Tiểu tăng đi, sư huynh bảo trọng!

Nói xong hắn chậm rãi đi tới, gỡ hung đao mà Phương Hành gác ở trên cổ tăng nhân kia, đỡ tăng nhân kia lên, trầm thấp niệm phật, sau đó yên lặng đi theo sau lưng tăng nhân kia, một trước một sau, đi tới cửa...

- Móa*, làm gì thế hả...

Phương Hành khẩn trương, thân hình nhảy lên, lần nữa ngăn ở trước hai người bọn họ, quát:

- Nói không rõ ràng, ai cũng không thể đi!

- Ngươi...

Tăng nhân kia thấy Phương Hành như vậy, nhịn không được nhíu mày, muốn nói lại thôi.

Thần Tú thì nhìn Phương Hành, thấp giọng thở dài nói:

- Sư huynh, đây là con đường của ta, không nên cản, ngày khác nếu ngươi muốn biết Thần Tú đi đâu, có thể về Linh Sơn Tự một lần, sư tôn sẽ nói cho ngươi biết, hiện tại, tha thứ ta vô lễ, cáo từ...

Dứt lời, hắn và tăng nhân kia một trước một sau, vòng qua Phương Hành đi ra ngoài.

Nhìn giống như hạ quyết tâm, một lòng muốn theo tăng nhân đi.

Ngay cả Phương Hành cũng ngơ ngác, lòng tràn đầy nghi hoặc, đưa hai tay, nhưng lại có cảm giác không tiện cản.

- Thân là Bồ Đề Thụ, tâm sáng như bảo kính...

Ra cửa cung, Tiểu hòa thượng Thần Tú áo trắng như tuyết, ở dưới ánh trăng sáng rõ, giống như phật quang, thân hình ngự không bay lên, cách mặt đất ba thước, ung dung lướt xuống dưới núi...

- Đông...

Nhưng lúc này, đột nhiên cái ót bị một đồ vật đen sì rắn rắn chắc chắc đập trúng, rượu bay bốn phía, Tiểu hòa thượng Thần Tú còn không hát xong, liền phốc một tiếng ngã xuống, sau đó chỉ thấy Phương Hành ném nửa bình rượu trong tay, xách Thần Tú giống như chó chết đi vào hành cung, vừa đi vừa hùng hùng hổ hổ:

- Con mẹ nó, đã vào sơn trại làm tặc, muốn đi là có thể đi sao...

Chương 843: Ta không đổi

- Ách... cái tình huống gì...

Thấy Thần Tú đã hoàn toàn đáp ứng, cùng mình một đường rời đi, trong lòng tăng nhân Tịnh Thổ Bỉ Ngạn Tự nhẹ nhàng thở ra, lại nghe sau lưng có một tiếng vang trầm, chỉ thấy Phương Hành ôm bình rượu nện choáng

Thần Tú, xách hắn đi trở về, làm tăng nhân bối rối, hoàn toàn không nghĩ tới, đồng thời dù hắn lại thanh tu, cũng kiềm chế không được lửa giận trong lòng, thân hình đạp không, lướt thẳng về phía Phương Hành, áo bào đen giương ra, ngăn ở trước người Phương Hành, quát:

- Thí chủ có ý gì?

Lúc này trong miệng, thình lình đã không còn xưng Phương Hành là "La Hán", mà là "Thí chủ" .

Chỉ xưng hô biến hóa, đã báo trước thái độ của tăng nhân với Phương Hành biến hóa.

Phương Hành lại chỉ lạnh nhạt nhìn tăng nhân một chút, quát khẽ:

- Ngươi nói ý gì?

Hắn nhấc Tiểu hòa thượng Thần Tú lên, lạnh lùng nói:

- Tiểu gia ta không đổi!

- Ngươi...

Tăng nhân ngậm miệng, hơi có chút không kìm nén được lửa giận trong lòng, nhưng vẫn cưỡng ép đè xuống, thấp giọng nói:

- Thí chủ, dùng đạo kinh đổi người, chỉ là một thuyết pháp, trên thực tế ước hẹn biện cơ, vạn năm trước đã định ra, bây giờ đã trải cửu thế, ta dẫn hắn đi, cũng chỉ là dẫn hắn đi hoàn thành lời hứa vạn năm trước mà thôi, thí chủ cần gì phải cứng rắn quấy vào nhân quả này, lưu hắn lại chứ?

- Lời hứa nhân quả gì kia, liên quan quái gì tới ta...

Phương Hành lạnh giọng trả lời, sau đó nhấc Long Văn Hung Đao lên, chỉ tăng nhân, quát khẽ nói:

- Con lừa trọc này là Tứ đương gia của Kiếp Đạo ta, nói đi là đi, coi Kiếp Đạo chúng ta là cái gì, xú hòa thượng, tránh ra cho ta!

- Ngươi...

Tăng nhân kia khẽ quát một tiếng, ánh mắt cũng có chút lãnh ý:

- Thí chủ, chuyện này quan hệ nhân quả vạn năm của Phật môn, ngươi sao có thể một đao ngăn cản? Ngươi chớ quên, quyển đạo kinh kia còn ở trong tay Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự! Bần tăng từng nghe Bồ Tát của Bắc Minh gia nói. Ngươi vì một nữ tử cực kỳ trọng yếu đến không tiếc dùng mười núi đổi một kinh, có thể thấy người này ở trong lòng ngươi địa vị không cạn, mà bây giờ, ngươi muốn vì nhúng tay sự tình Phật môn chúng ta, ngay cả đạo kinh cũng không cần, thậm chí ngay cả nữ tử kia cũng không định cứu sao?

- Đạo kinh...

Phương Hành nghe hai chữ này, thật đúng là than nhẹ một cái.

Quyển đạo kinh kia, đối với hắn hiện tại mà nói, không chỉ là một quyển đạo kinh mà thôi!

Nếu có quyển đạo kinh này, hắn có khả năng đoạt lại Tiểu Man!

Nếu không có quyển đạo kinh kia, đối mặt Thiếu Tư Đồ thiên tư hơn mình gấp mười lần, tài nguyên hơn mình gấp mười lần, quả thực không có nhiều phần thắng.

Nhưng nếu muốn cầm quyển đạo kinh kia, thì phải dùng Thần Tú đổi?

Mà tăng nhân kia, cũng thấp giọng niệm một câu phật hiệu, khuyên nhủ:

- Mong thí chủ nghĩ lại...

- Không cần nghĩ lại, suy nghĩ nhiều làm việc sẽ không thoải mái!

Phương Hành cúi đầu nhìn Thần Tú, trên mặt hiện ra lãnh ý, mặt không thay đổi nói:

- Một con lừa trọc làm người ta chán ghét, lá gan lại nhỏ. Một cái là Tiểu Man nha đầu vừa xinh đẹp lại nghe lời, cái gì nhẹ cái gì nặng, thật sự cho rằng tiểu gia không phân rõ sao?

Tăng nhân kia ngẩng đầu lên nhìn Phương Hành, tâm tư đại định.

Nhưng Phương Hành nói lại là:

- Cho nên nhất định phải hai chọn một, vậy trước tiên chọn hắn đi!

Tăng nhân sửng sốt, Phương Hành thì cười nhẹ một tiếng, Long Văn Hung Đao trong tay run lên, đao khí vô tận phóng ra, ngay cả ánh trăng tựa hồ cũng vào lúc này phủ lên sát khí mờ mịt, sau đó đại đao xoay chuyển, chém thẳng tới tăng nhân, đao khí dữ dằn thậm chí muốn xé tăng nhân tính cả hư không thành mảnh nhỏ...

- Hòa thượng, nhường đường!

Trong tiếng hét phẫn nộ, người như cuồng ma, hung liệt thí phật!

- Nghiệt chướng, chấp mê bất ngộ!

Lần này, tăng nhân kia rốt cuộc nổi giận, rít lên một tiếng. Tay áo vung quyển, thình lình rung ra một mảnh kim vân, pháp lực phồng lên, đao khí của Phương Hành bị chấn tản ra, sau đó tay chưởng tìm tòi về phía không trung, kim quang sáng lên, giống như một phật chưởng, chung quanh dâng lên Phạn văn và kim quang vô tận, giống như có vô số pháp tắc quán thông hội tụ, lại như Kim Long hoành không, xuyên qua hư vô, ôm theo lực lượng khó nói lên lời, vồ thẳng về phía Thần Tú trong tay Phương Hành.

Lúc đầu tăng nhân này nhìn như thánh khiết từ bi, ai có thể đoán được vừa ra tay, lại có uy lực như thế, vẻn vẹn chỉ một thức thuật pháp này, đã để Phương Hành kết luận thực lực của hắn không thua đại biểu tỷ, có thể đạt đến trảm tam cảnh...

- Ha ha, thần thông Phật môn, lần thứ nhất gặp được, đánh đã nghiền đi!

Phương Hành cười lạnh, Kiếm Ma Đại Dực triển khai, thân hình đột ngột xoay chuyển, bàn tay lớn màu vàng kia bị Kiếm Sí màu đen xoắn vỡ nát, lực đạo hùng hồn đánh đến tăng nhân đứng không vững, thất tha thất thểu lui về phía sau, tăng bào bị kình phong cổ động, không ngừng nổi lên sóng gợn.

- Vẫn chưa xong!

Long Văn Hung Đao trong tay Phương Hành lắc một cái, chấn động hư không, mắt trần có thể thấy ô quang cuốn về phía tăng nhân.

Cùng lúc đó, hắn bước ra ba bước, thân hình cực kỳ quỷ dị đến sau lưng tăng nhân, động tác thoải mái trôi chảy, giống như Tiên Nhân, tăng nhân kia bị một đao của hắn chấn động, không dám đón đỡ, đành phải vung tay áo, ngự phong lui lại, nhưng hết lần này tới lần khác Phương Hành đã tới phía sau hắn, một cước đạp hắn xuống, thế đại lực trầm, hung huy vô tận.

- Làm càn...

Tăng nhân cảm thấy phía sau đánh tới sát cơ đáng sợ, đã không có thời gian quay người, chỉ có thể giận dữ, lồng ngực chấn động, tiếng rống như sấm, trơ mắt nhìn Phương Hành đạp ở trên lưng, thân hình tăng nhân đột nhiên lắc một cái, đầu thẳng tắp quay lại, sau đó hai cánh tay thậm chí hai chân, đều vào lúc này vặn chuyển, vậy mà cực kỳ quỷ dị biến phía sau lưng thành trước ngực, sau đó hai tay giao thoa, ngạnh sanh ngăn ở trước ngực, pháp lực tăng vọt, hiển hóa ra một Phật tướng hư ảo...

- Nghiệt súc!

Phật ảnh mở hai mắt ra, hai ánh mắt như thực chất, thẳng tắp rơi vào trên người Phương Hành.

Kim cương trừng mắt, thanh thế kinh người.

Rõ ràng không có âm thanh, nhưng ở đáy lòng Phương Hành, lại mờ mờ ảo ảo vang lên một tiếng quát chói tai.

Giờ khắc này, ngay cả hắn cũng cơ hồ muốn tâm thần thất thủ, tâm xấu hổ dâng lên, cảm giác mình phạm phật uy, một thân tội nghiệt.

Oanh!

Bị khí cơ dẫn dắt, thời điểm một cước của Phương Hành đạp đến trên hai tay của tăng nhân, phía sau hóa ra pháp tướng kia ba đầu sáu tay, hung thần ác sát, Ma ý ngập trời, hai pháp tướng ở trên không trung đối lập, cơ hồ khó phân cao thấp, nhưng phía dưới, Phương Hành đã đạp lên hai tay của tăng nhân, răng rắc… lực đạo cường hoành bạo phát, đạp tăng nhân đứng không vững, thân hình như bao tải bay ra ngoài, phật ảnh phía sau tan thành mây khói, hóa thành vô hình...

- Ở trước mặt ta, mang người của ta đi, thật coi tiểu gia ăn chay sao?

Phương Hành thân ở trên không trung, tay phải đại đao, trái tay xách Thần Tú, trợn mắt nhìn, tiếng rống như sấm.

- Hai ah...

Tăng nhận bị đạp bay ra ngoài, nửa đường lại lóe lên một con lừa, vó lọc cọc đát, tốc độ cực nhanh, như thiểm điện cướp đến trước người tăng nhân, sau đó xoay thân thể lại, hai móng sau giương lên, rắn rắn chắc chắc đá bay tăng nhân ra ngoài, đó đương nhiên là con lừa, hai mắt tức giận bất bình nhìn tăng nhân, lại nhìn Thần Tú bị Phương Hành xách trong tay, đầu to lắc lư, hắt hơi một cái, nhìn bộ dáng này, nó cũng rất tức giận bất mãn, chuyên môn chạy tới giáo huấn đối phương.

- Chuyện gì xảy ra?

Trong lãnh địa Kiếp Đạo, người tuần tra ở bốn phía nghe thanh âm vang rền, đã sớm bị kinh động, vô số bóng người vọt tới, tay cầm Khốn Tiên Tác, khống chế phi kiếm binh khí, vây lại sơn cốc mà tăng nhân kia rơi xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn giữa Phương Hành ở không trung, như một lời không hợp, sẽ chặt hòa thượng lai lịch không rõ kia thành thịt vụn...

- Phốc...

Tăng nhân chậm rãi ngồi xếp bằng, động phải thương thế, phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn vốn muốn nói, nhưng nội phủ bị thương, khí cơ hỗn loạn, pháp lực như nước sôi trào, nhất thời không động được khí cơ, chỉ có thể trầm mặc, lửa giận trong mắt đã tiêu tán, chỉ có thất vọng và đau khổ vô tận, lẳng lặng nhìn Phương Hành.

- Trở về nói cho Bỉ Ngạn Tự của các ngươi biết, tiểu gia ta không cần biết là biện cơ biện kỹ gì, cũng không dám quản đại kiếp gì của các ngươi, nhưng chỉ cần ta không đáp ứng, vậy ai cũng không thể mang sư đệ của ta đi!

Phương Hành phất tay lệnh các đệ tử Kiếp Đạo tránh ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn tăng nhân kia:

- Còn quyển đạo kinh kia, các ngươi muốn đổi thì đổi, không đổi thì tùy ý các ngươi, chỉ muốn các ngươi nhớ kỹ, cái kia vốn là đồ vật của tiểu gia, đã cho các ngươi mặt mũi các ngươi không cần, đến lúc đó ta tự mình đi qua cướp về, cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Trong thanh âm mang theo lãnh ý, như trấn áp vạn vật, thế gian không có một chút tiếng vang.

Mà tăng nhân kia ngồi xếp bằng nửa ngày, cuối cùng mới miễn cưỡng khống chế pháp lực trong cơ thể sôi trào, chậm rãi đứng lên, nhưng lại suýt nữa té ngã, sau khi cưỡng ép đứng vững, hắn mới chậm rãi thở một hơi, thân hình dần dần đứng thẳng, ngẩng đầu nhìn tới.

Ánh mắt cùng Phương Hành đối mặt, tựa hồ tìm kiếm cảm xúc hòa hoãn trong lòng Phương Hành.

- Thí chủ, nhân quả lần này, ngươi cuối cùng không chen tay được...

Tăng nhân kia qua thật lâu, mới trầm lắng mở miệng, thanh âm khàn khàn:

- Hết thảy kết cục, vạn năm trước đã chú định, đời này tất nhiên sẽ sinh ra Phật quả, ngay cả nghiệt chướng kia cũng đã suy nghĩ minh bạch, đáp ứng đi theo bần tăng, ngươi cần gì phải cứng rắn ngăn cản?

- Ta mặc kệ sau này hắn có đáp ứng hay không, chỉ nhớ rõ hắn ngay từ đầu đã nói không muốn đi...

Ánh mắt Phương Hành thanh lãnh, thấp giọng quát lạnh:

- Mà chỉ cần hắn không muốn đi, vậy ai cũng không thể buộc hắn đi!

- Ngươi...

Sắc mặt tăng nhân kia lộ vẻ đắng chát, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng lại, thấp giọng niệm phật hiệu, khẽ thở dài:

- Bần tăng biết!

Dứt lời xoay người sang chỗ khác, chậm rãi đi tới cửa trại, rất nhanh đã vô tung vô ảnh.

Chương 844: Mười thế biện cơ định Phật quả

Thấy tăng nhân kia đi xa, Phương Hành cũng xoay người lại, ném Thần Tú xuống đất, vừa buông lỏng, Thần Tú vốn bị hắn khống chế, thân thể không thể động đậy cuối cùng khôi phục một chút tự do, yên lặng từ dưới đất bò dậy, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành có chút cổ quái, lại hơi xúc động, cười khổ một tiếng, mới thanh âm thật thấp nói:

- Sư huynh, trận nhân này quả ta đúng là trốn không thoát, đi theo hắn, cũng xem như hoàn thành tâm nguyện, còn có thể giúp ngươi đổi một quyển Đạo kinh, sao lại ngăn ta?

- Đừng nói với ta những thứ loạn thất bát tao tia!

Phương Hành mắt lạnh nhìn Thần Tú, nửa ngày mới nhíu mày nói:

- Nếu ngươi thật muốn đi, vì sao vừa rồi lại bị hù giống như cháu trai? Nói rõ cho ta, đến tột cùng có chuyện gì, có dũng khí qua mặt ta, xem ta gõ không chết ngươi...

- Úc...

Thần Tú cúi đầu, đi theo Phương Hành vào trong hành cung.

Nhưng sau khi đi mấy bước, Phương Hành lại ngừng:

- Vừa rồi bình rượu bị vỡ, ngươi đi lấy vò khác cho ta!

- Ách... vâng...

Thần Tú ngẩn ngơ, lại ngoan ngoãn đi lấy rượu.

Phương Hành thì tức giận đứng ở cửa cung, một mực nhìn Thần Tú ôm vò rượu đi về mới yên tâm vào hành cung chờ hắn, đợi Thần Tú đi vào, hai sư huynh đệ ngồi xuống, gọi Vương Quỳnh và Sở Từ vào, lúc này mới ngồi ở trên ghế bành, bắt đầu chi tiết nói đến sự tình "biện cơ".

- Sư huynh, kỳ thật có rất nhiều chuyện ta cũng nhớ không rõ, chỉ có một ít đoạn ngắn đứt quãng, nhiều lần ở trong mơ nhìn thấy...

Sau khi mọi người đông đủ, Thần Tú vỗ đầu của mình, bắt đầu suy nghĩ từ nơi nào nói lên, trầm mặc nửa ngày, hắn mới nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Nói từ đầu đi, sư huynh, ngươi cũng biết ta từ nhỏ ở trong Linh Sơn Tự, nghe nói là Tửu

Nhục sư thúc đi thiên sơn vạn thủy mới tìm được ta. Từ khi ta bắt đầu hiểu chuyện, thủ tọa vẫn nói với ta, ta có túc duyên, tương lai nhất định sẽ trở thành một đời Phật Chủ, dẫn dắt vạn phật, độ hóa chúng sinh...

- Ngươi lợi hại như vậy?

Phương Hành mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin nhìn Thần Tú, hình như còn có chút hoài nghi.

Thần Tú bất đắc dĩ:

- Sư huynh để ta nói hết có được không?

- A a a. Ngươi nói tiếp...

Phương Hành khoát tay áo, một bộ nghiêm túc lắng nghe.

- Bất quá thủ tọa lại từng nói với ta, trước khi trở thành Phật Chủ, ta sẽ có một đại kiếp, nếu như vượt qua kiếp nạn này, ta đạt được Chân Phật nghiệp quả, tu thành Phật Chủ, nhưng nếu không qua được kiếp nạn này, ta sẽ thành đại kiếp của người khác, hơn nữa lúc ấy hắn nói cho ta biết, thần sắc rất lo lắng, thật giống như... giống như ta đã thất bại chín lần, đang đợi cơ hội lần thứ mười...

- Móa* ngươi đần như vậy, chín lần đều thua?

Phương Hành trừng Thần Tú, một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Ách... Sư huynh, để ta nói hết đã?

Thần Tú lại có chút im lặng nhìn Phương Hành.

- A a a, ngươi tiếp tục nói...

- Mới vừa nói qua, trước kia thời điểm ta nằm mơ, luôn đứt quãng mơ tới một vài tràng cảnh, nhưng thứ kia chỉ tốt ở bề ngoài, không quá chân thực, thế nhưng thời điểm tăng nhân kia tới tìm ta, ở trước mặt ta không ngừng nhấc lên hai chữ biện cơ. Ta bỗng nhiên minh bạch, sư huynh, ta cũng không biết ta là ai, nhưng ta biết mình phải làm gì, Phật kiếp của ta tới rồi...

Phương Hành nhíu mày nhìn về phía Thần Tú:

- Có thể nói tiếng người không?

Thần Tú nhất thời nghẹn họng, nửa ngày sau mới dứt khoát nói:

- Nói như vậy, sư huynh, vạn năm trước, Phật Chủ vẫn lạc, đã từng dự định truyền Phật quả cho hai đệ tử, bởi vậy lệnh hai đệ tử ra một kệ, dùng để chứng Phật quả, kết quả một đệ tử thua, nhưng hắn không phục, đại náo Linh Sơn, Phật Chủ cho hắn một cơ hội, để hai người bọn họ mỗi ngàn năm biện một lần cơ, thẳng đến đệ tử kia tâm phục khẩu phục, kết quả ngàn năm một luân hồi, đệ tử kia thua liền chín lần, thủy chung không thắng được đối phương, còn đệ tử chiến thắng, bởi vì thủy chung không làm cho đối phương tin phục, lại chậm chạp không lấy được Phật quả, thế là hai người ước định, mười lần biện cơ định Phật quả!

Sau đó Thần Tú chỉ cái mũi của mình nói:

- Mặc dù rất nhiều chuyện ta không nhớ rõ, nhưng từ sư tôn nói và mộng cảnh chắp vá thật lâu, mới biết những sự tình này, nhưng rất rõ ràng, ta, ta là người thua kia...

- Thua chín lần...

Phương Hành trầm ngâm không nói, nửa ngày mới cẩn thận hỏi:

- Biện cơ là gì?

Thần Tú im lặng, nửa ngày sau mới nói:

- Sư huynh, ngươi có thể hiểu thành cãi nhau!

- Móa*!

Phương Hành vỗ đùi đứng lên, khinh bỉ nhìn Thần Tú nói:

- Ầm ĩ chín lần cũng cãi không thắng, ngươi thật đần!

Thần Tú không biết trả lời thế nào, đành phải hai tay hợp thành chữ thập niệm phật hiệu.

Phương Hành muốn giúp một tay, nghiêm túc suy tư nửa ngày, nói:

- Vậy ngươi biết vì sao mình không thắng được không? Ta cho ngươi biết, có đôi khi cãi nhau không riêng gì nhìn đối phương nói cái gì ngươi nói cái đó, thanh âm ngươi lớn, khí thế của đối phương sẽ bị đè xuống, còn phải nắm chặt tiết điểm, đối phương xấu ngươi liền mắng hắn là con cóc, lớn lên đen ngươi mắng hắn hắc hùng tinh, lớn lên anh tuấn mắng hắn tiểu bạch kiểm, mặt không đẹp thì mắng hắn kiếp trước tạo nghiệp... Còn nữa, mắng lại thì trực tiếp đi lên đánh hắn, đánh không được thì tìm người đánh hắn...

Thần Tú nghe những đạo lý này, đơn giản là hết chỗ nói rồi, nửa ngày sau mới nói:

- Sư huynh ngươi nói rất có lý, bất quá kỳ thật qua chín thế, ta cũng đã suy nghĩ minh bạch, có lẽ rất nhiều đời trước ta đã nghĩ minh bạch, vì cái gì cuối cùng sẽ thua!

- Ừm?

Phương Hành ngẩng đầu lên nhìn Thần Tú.

Thần Tú khe khẽ thở dài, cười khổ nói:

- Bởi vì Phật pháp của hắn xác thực sâu hơn ta!

- Vậy ngươi thừa nhận mình mắng không lại người ta rồi?

Phương Hành có chút im lặng thở dài, nói:

- Vậy thì chịu thua, còn ồn ào cái gì?

Thần Tú cười khổ nói:

- Bởi vì ta cũng cảm thấy mình đúng...

Hắn ngừng lại một chút, tựa hồ nghĩ làm sao giải thích cho Phương Hành, nửa ngày sau mới nói:

- Mặc dù Phật pháp của hắn sâu hơn ta, đạo lý lớn hơn ta, nhưng ta vẫn cảm thấy ta đúng, ta biết theo Phật Chủ, theo tăng chúng, theo chúng sinh, đạo lý của hắn đều là đúng, nhưng ta tự mình biết, Phật pháp của ta cũng không sai, vì một ý niệm này, ta và hắn biện cửu thế, bây giờ là đời thứ mười, lúc tăng nhân kia đến, ta biết mình còn chưa chuẩn bị xong, không muốn đi thua một lần, nhưng cuối cùng ta vẫn là phải đi, tránh không được!

- Ngươi đã chui vào ngõ cụt...

Phương Hành đứng lên, vỗ bả vai Thần Tú nói:

- Bất quá ngươi yên tâm, ta thừa nhận cho rằng ngươi là đúng...

Thần Tú cười khổ nói:

- Sư huynh biết phật kệ của ta là cái gì không?

Phương Hành nói:

- Không biết!

Thần Tú nói:

- Vậy vì sao ngươi cho rằng ta đúng?

Phương Hành đổ hai bát rượu, đưa cho Thần Tú một bát nói:

- Bởi vì ngươi gọi ta sư huynh, không giúp ngươi ta giúp ai?

Ánh mắt Thần Tú phức tạp, lại không nói gì, nhưng vẻ mặt đau khổ nhìn bát rượu nói:

- Sư huynh, Phật môn không cho phép uống rượu...

- Uống!

Phương Hành trừng mắt, Thần Tú lưu loát cầm bát rượu uống sạch.

- Dù sao ta cảm thấy, thời điểm ngươi nói muốn đi, dáng vẻ giống như chịu chết, ngược lại ngay từ đầu nói không muốn đi còn có chút nhân khí!

Phương Hành uống rượu xong, ánh mắt ngưng trọng liếc nhìn Thần Tú, thấp giọng nói:

- Cho nên ta giữ ngươi lại, nói cho ngươi biết một việc, trên đời này còn có rất nhiều rượu ngon ngươi chưa uống qua, thịt ngon ngươi chưa ăn qua, tiên tử đẹp ngươi chưa nhìn lén qua, cần gì vội vã đi chịu chết... Lại nói vừa nghĩ tới ngươi làm hòa thượng mười đời, ta cũng cảm giác thua thiệt thay ngươi... Chưa chuẩn bị xong thì không đi, thời điểm không muốn đi cũng đừng đi, thời điểm cảm thấy thất bại càng không nên đi, lúc nào thắng chắc thì đi...

Thần Tú liên tục gật đầu, cười hắc hắc nói:

- Sư huynh, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, lúc đầu ta đã quyết định muốn đi, nhưng ngươi nói chuyện rượu thịt và tiên tử tắm rửa ta lại đột nhiên không muốn đi, ta còn chưa chơi chán... Ah không, chưa chuẩn bị kỹ càng, cách thời điểm biện cơ còn có một trăm năm, ai biết bọn họ bỗng nhiên muốn chơi trước thời hạn, quá khi dễ người, không đi!

- Nói rất hay, làm đương gia phải như vậy!

Phương Hành cười ha ha, giơ ngón tay cái, mới thoáng yên tâm chút.

- Bất quá... Sư huynh, nếu như ta không đi, quyển đạo kinh kia của ngươi làm sao cầm về?

Đột nhiên Thần Tú nghĩ đến vấn đề này, có chút chần chờ hỏi.

- Đạo kinh?

Phương Hành lạnh lùng cười nói:

- Ta mới mặc kệ trong Bỉ Ngạn Tự kia là những thứ gì, nếu bọn hòa thượng này thống khoái đổi đạo kinh cho ta thì thôi, đã không chịu đổi, vậy đừng trách ta không giảng đạo lý!

Nói xong ánh mắt ám muội nhìn Thần Tú, thanh âm thật thấp cười một tiếng, lộ ra răng trắng lành lạnh:

- Thần Tú, ngươi nói sư huynh ta lợi hại nhất là cái gì?

- Ăn cướp nha...

Thần Tú ngơ ngác trả lời, một chút do dự cũng không có.

- Nói không sai!

Phương Hành cười một tiếng, cầm bình rượu uống một ngụm nói:

- Trước kia không biết đạo kinh rơi vào trong tay ai, bây giờ đã biết, bọn hòa thượng này đã không chịu thống khoái giao ra, ha ha, vậy tiểu gia không biết đi qua đoạt sao?

Thần Tú sợ ngây người, nửa ngày sau mới nói:

- Lúc nào?

- Ngay lúc này!

Phương Hành trả lời cực kỳ gọn gàng linh hoạt, cười lạnh một tiếng, trầm thấp nói:

- Thần Tú, cũng đừng nói sư huynh không chiếu cố ngươi, nếu như ngươi thực cảm giác không có phần thắng, ta có thể giúp ngươi thủ tiêu Phật Tử kia... Hắc hắc, đều nói Trường Sinh Kiếm tinh thông ám sát, nhưng tiểu gia ta tu luyện Quỷ Già Nhãn trong Kiếm Ma đại thuật, lại thôi diễn ra Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, cộng thêm ta có Bàn Nhược Kinh, bỏ qua đại trận tồn tại, còn có Đả Thần Cung cự ly xa giết người... Ha ha, nếu như vào Trường Sinh Kiếm, ta mới là đệ nhất thích khách...

Chương 845: Bắt cóc tống tiền Phật Tử

Trước kia cầm mười núi và bảo bối đổi, đó là bởi vì căn bản không biết quyển Thái Thượng Kinh kia ở trong tay ai, mà bây giờ nếu biết tung tích, sợ là bảo Phương Hành đổi hắn cũng không chịu, thậm chí hắn không có quá nhiều trì hoãn, cân nhắc tỉ mỉ một lát, liền lệnh Thần Tú hảo hảo ở lại thay mình trông coi địa bàn, sau đó trong đêm dắt lừa, mang theo Đả Thần Cung, cõng Long Văn Hung Đao xuống núi, đi ra cửa trại phía nam lãnh địa của Kiếp Đạo, khói xanh nhàn nhạt bao lấy bản thân, thừa dịp bóng đêm, từ trong sơn cốc nhanh như chớp đi về phía nam.

Sở dĩ mang theo con lừa, là bởi vì trong Ma Uyên bay lượn không tiện, hơn nữa cũng quá gây chú ý, nhưng nếu đi đường núi, hai cái đùi của hắn lại kém xa con lừa, lại thêm bây giờ tu vi của con lừa rất cao, được linh đan bảo dược của hắn tẩm bổ, còn tu luyện Hóa Linh Kinh, thời điểm dược lực tan ra, chính là lúc tu vi tăng vọt, huyết mạch đã sớm được kích phát, bàn về chạy trên mặt đất, có thể nói tuyệt đỉnh thế gian, ngay cả Phương Hành hiện tại, cũng chưa chắc có thể so sánh được.

Đương nhiên, nếu thi triển Tiêu Dao thân pháp, bắt nó còn không có vấn đề.

Sau khi rời sơn trại, con lừa vung chân, nhanh như chớp biến mất trong bóng đêm, bây giờ Bách Đoạn Sơn, mặc dù đều bị các đạo thống chiếm cứ, nhưng chỉnh thể còn có vẻ hơi hoang vắng không người, dù sao một núi phương viên chừng vạn dặm, hơn nữa tu sĩ bình thường, nếu không có Kiếm Ma Đại Dực như Phương Hành, hoặc là có Linh thú, căn bản không cách nào ngự không dò xét, lại thêm tu sĩ Ma Châu thưa thớt, chiếm lĩnh lãnh địa lại rộng, dẫn đến có loại cảm giác hoang vắng, ở giữa dãy núi tối om, khó gặp vết chân người.

Đương nhiên, dãy núi nhìn như không người, nếu vọt thẳng đến trên đỉnh núi, sợ là sẽ có người hiện thân đuổi đánh.

Một mình xâm nhập lãnh địa Ma Châu như vậy, người bên ngoài đại khái sẽ lo sợ, Phương Hành lại cảm thấy có chút hưng phấn, dùng lạc ấn trong Vạn Linh Đan, đơn giản dịch dung, lại thúc giục khí tức thân người Ma Tướng, không ai có thể biết hắn là tu sĩ Thần Châu. Thậm chí từ trên khí tức, ngược lại càng giống người tu hành xuất thân Tịnh Thổ...

Đi một ngày đường, lúc trời sáng đã thâm nhập lãnh địa Ma Châu, vốn muốn tìm người hỏi lãnh địa của Bỉ Ngạn Tự, lại phát hiện căn bản không cần phiền phức như thế, bây giờ các tu sĩ Ma Châu, phàm có chút thanh danh thân phận, thình lình đều đang đuổi về một phương hướng, Phương Hành cẩn thận nghe bọn hắn nói chuyện, lại nghe bọn họ nói "Bỉ Ngạn Tự", "Thượng sư triệu hoán"... biết bọn họ đều chạy tới lãnh địa của Bỉ Ngạn Tự, vì vậy một đường đi theo, trà trộn dòng người, lặng yên đi ở phía sau.

Tốc độ của các tu sĩ hoặc nhanh hoặc chậm, ngược lại không đến mức mất phương hướng, theo sau hai ngày, Phương Hành phát hiện tất cả mục đích lại ra khỏi địa giới Bách Đoạn Sơn, chạy về phía tây nam, cuối cùng ở chạng vạng tối ngày thứ ba mới đến một nơi, là một ác cốc, loạn thạch quái sơn. Đông một đám, tây một đám, tụ tập không ít tu sĩ Ma Châu, ẩn ẩn vây thung lũng vào giữa. Mà ở vị trí phía tây sơn cốc, là một đám tăng lữ tụ tập, yên lặng ngồi ở trên mặt đất tụng kinh.

Các tu sĩ chạy tới, đều nhìn đám tăng lữ kia nhẹ nhàng vái chào, cũng không nói chuyện, tự tìm địa phương ngồi xuống.

- Nhìn cái giá đỡ này, chắc hẳn đây chính là người của Tịnh Thổ Bỉ Ngạn Tự...

Trong lòng Phương Hành có so đo, tìm kiếm vị trí ngồi xuống, tinh tế dò xét.

Rất nhanh, ánh mắt của hắn rơi vào ở giữa đám tăng lữ, một hòa thượng xếp bằng ở trên một đóa hoa sen bằng đá, thân hình khô gầy, da đen, nhìn không ra tuổi tác, người mặc tăng bào do vải thô chế thành, nhìn không có chút quý khí, ngược lại càng lộ vẻ cương nghị, hoa sen bằng đá hắn ngồi, vừa lúc để hắn cao hơn tăng lữ khác một chút, mà thời điểm đám tu sĩ đi tới hành lễ, ánh mắt cũng là nhìn về phía hắn, vốn không khó phân biệt, lại bởi vì khí tức của hắn quá bình thường, ngược lại suýt nữa bỏ lỡ.

Từ khí cơ, tăng nhân kia nhìn như không có lực lượng, nhưng chư tăng ở chung quanh lại có không ít người pháp lực bành trướng, không dám khinh thường.

- Bây giờ chính là thời điểm đám mọi rợ phương đông kia vào Ma Uyên, cùng chúng ta tranh đoạt cơ duyên, cần bố thủ chống cự đám mọi rợ kia xâm chiếm lãnh địa của chúng ta mới là quan trọng, ở trong lúc mấu chốt, những đại sư Bỉ Ngạn Tự kia triệu chúng ta tới là làm cái gì?

Dọc theo con đường này, Phương Hành không có hỏi thăm ra tin tức hữu dụng gì, tu sĩ Tịnh

Thổ cũng không rõ, sau khi đi tới nơi đây, liền tản ra bốn phía, tìm địa phương ngồi xếp bằng, có người đến chậm thì thấp giọng hỏi thăm những tu sĩ sớm chạy tới.

Phương Hành xếp bằng ở trên một tảng đá lớn, dựa vào con lừa, thần niệm buông ra, thu hết đối thoại ở chung quanh vào trong tai.

- Ta cũng không biết, các đại sư của Bỉ Ngạn Tự không nói qua, không chỉ chúng ta, nhìn bốn phía xem, ngay cả các cổ tộc cũng có người đến, có thể thấy được tình huống không nhỏ, hơn nữa Bỉ Ngạn Tự Huệ Năng đại sư là Phật Tử, hắn gọi chúng ta đến, nhất định có thâm ý, cứ chờ là được, ta lại cảm thấy, tám chín phần mười là có dị bảo xuất thế, cơ duyên to lớn a!

- Cơ duyên lớn hơn nữa, có thể vượt qua Huyền Quan trên trời sao?

- Xuỵt, im lặng, ngay cả những La Hán Bồ Tát kia cũng không phản đối, ngươi ta nói nhiều làm gì...

Đối thoại như vậy nhiều lắm, Phương Hành tinh tế lắng nghe, tâm tư lấy làm kỳ, vậy mà đại đa số người đều chẳng biết tại sao đi đến.

Bất quá dưới tình huống các tu sĩ không biết rõ tình hình, liền gọi đến nhiều như vậy, có thể thấy uy vọng của Bỉ Ngạn Tự lớn như thế nào.

Hơn nữa thông qua những đối thoại này, Phương Hành rốt cục xác định thân phận Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự, người này tên Huệ Năng, chắc hẳn chính là địch nhân mười thế của Thần Tú, mình cần Thái Thượng Đạo Kinh, cũng rơi vào trong tay hắn, sau khi xác định mục tiêu, Phương Hành tâm tư khẽ buông lỏng, bắt đầu quan sát kỹ địa thế xung quanh, tìm kiếm thời cơ động thủ.

- Xem ra chỉ có thể nghĩ biện pháp trói hắn lại...

Sau khi tuần tra, ánh mắt Phương Hành hơi co lại, quyết định chủ ý.

Đối phó Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự, trực tiếp giết chết là không được, Thái Thượng Đạo Kinh của mình sẽ thất lạc.

Như vậy biện pháp tốt nhất, là trước khống chế đối phương, ép hỏi ra Thái Thượng Đạo Kinh, thậm chí trực tiếp bắt về Thái Âm Hà, chỉ cần bắt hắn về, bằng vào Thái Thượng Đan Kinh của mình, muốn từ trong miệng hắn hỏi ra Thái Thượng Đạo Kinh cũng không khó khăn, đến lúc đó lại do mình nhìn chằm chằm, để Thần Tú và hắn cãi nhau, cũng không tin Thần Tú còn mắng không thắng...

Chỉ bất quá, nhìn Phật Tử kia không có bản lĩnh quá cao siêu, nhưng tăng chúng bên cạnh hắn lại được xưng cao thủ nhiều như mây, thực lực không thua tăng nhân ngày đó đưa tin cho mình cũng có bốn năm người, lại thêm cao thủ Tịnh Thổ ở xung quanh, mình ở dưới vạn chúng chú mục động thủ, kia đơn giản là tìm chết, vạn nhất thất thủ, bị các tu sĩ vây khốn, đừng nói mình, sợ là quái thai ở bảy trăm năm trước tới cũng không thoát được.

- Dù sao bọn họ tụ ở nơi này, dù thế nào cũng sẽ không phải đến xem náo nhiệt, tất nhiên có mưu đồ, nếu có dị bảo sắp hiện thế, đến lúc đó các tu sĩ đồng loạt ra tay tranh đoạt, nhất định đại loạn, khi đó ta mới có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh, bắt cóc rời đi...

Phương Hành âm thầm nghĩ, lại tiềm phục ở một bên chờ cơ hội.

Ở hắn nghĩ, nếu thật có dị bảo gì hiện thế, thời gian tất nhiên sẽ không quá lâu, dù sao bây giờ ở Bách Đoạn Sơn, tu sĩ của Thần Châu và Tịnh Thổ đối lập, hơn nữa Tịnh Thổ vốn thế yếu, tu sĩ Thần Châu lại đang tụ tập chủ lực, Tịnh Thổ đang ở thời khắc thiếu người, căn bản không có quá nhiều thời gian lãng phí ở đây, nếu như có dị biến, ảnh hưởng sẽ cực kỳ to lớn.

Ý tưởng này không sai, nhưng đợi chừng một ngày, vậy mà hoàn toàn không có động tĩnh, đám hòa thượng của Bỉ Ngạn Tự rất trầm ổn, ròng rã một ngày trôi qua, ngay cả một giọt nước cũng không uống, ngồi ngay ngắn ở chỗ đó, tựa như tượng gỗ, mà các tu sĩ Tịnh Thổ, mặc dù có chút nôn nóng, nhưng cũng ráng nhẫn nại, không một người dị nghị, dường như cực kỳ tín nhiệm Bỉ Ngạn Tự.

Nhưng dưới loại tình huống này, Phương Hành lại có chút ngồi không yên, trong lòng mắng hòa thượng cố lộng huyền hư kia vô số lần.

- Được rồi, dị bảo các ngươi chờ đã không xuất hiện, vậy tiểu gia cho các ngươi một dị bảo nha...

Suy nghĩ một hồi lâu, Phương Hành âm thầm quyết định, đi vào nơi u tĩnh, thân hình hóa thành cái bóng nhàn nhạt, lao thẳng vào trong cốc.

Sơn cốc địa thế phức tạp, trong cốc có khe, trong khe có lĩnh, núi non trùng điệp, nhìn kỹ cũng không thấy huyền bí gì, ngược lại không rõ Bỉ Ngạn Tự thủ ở chỗ này đến tột cùng có mưu đồ gì, bất quá Phương Hành mặc kệ, tránh đi bóng người, chạy vào một vị trí không dễ bị người phát hiện, tuyển một sơn động bí ẩn, ngồi xổm xuống thao tác.

Chôn mấy binh khí, đào mấy cái hố, lại chôn xuống mấy viên Xá Lợi từ trong Vạn Linh Đan luyện hóa ra, thậm chí còn thả xuống một quyển phật kinh, sau đó lấy ra mấy viên Phù Thạch, bàn tay nhấn một cái, rót thần thức vào...

- Mẹ nó, còn chưa bắt được người, đã phải bỏ ra không ít vốn...

Cuối cùng quan sát cục diện mình bố trí, Phương Hành rất hài lòng, lưu lại một phân thân ở chỗ này, mình thì lặng lẽ chạy về, ánh mắt quan sát chung quanh, Âm Dương Thần Ma Giám mở ra, trong miệng nói thầm mấy câu, sau đó phân ra mấy hóa thân lẻn vào trong đám người, trong lòng lặng yên đọc.

- 1... 2... 3... Bắt đầu!

Phân thân đại yêu được hắn lưu ở trong sơn cốc, nhanh chóng rót linh khí vào trong ngọn núi kia, chỉ chốc lát, linh khí dẫn động Phù Thạch, mặc dù linh khí phân tán, hoàn toàn không đủ để Phù Thạch nổ tung, nhưng lại sinh ra dị biến, kim quang hồng quang chói mắt bay lên, lực đạo mãnh liệt đánh sụp dãy núi...

Mà ở bên cạnh sơn phong, trên không trung thình lình xuất hiện một thanh binh khí tàn phá, giống như bị lực lượng cường đại chấn lên!

Ngoài sơn cốc, dị biến dẫn tới các tu sĩ chấn kinh, vô số ánh mắt nhìn tới.

Mà lúc này, phân thân đại yêu mà Phương Hành lưu ở trong đám người đồng thời hô:

- Dị bảo xuất thế, nhanh đi đoạt...

Chương 846: Nước đục bắt Phật Tử

- Dị bảo xuất thế?

Tiếng kêu này, khiến cho tu sĩ Tịnh Thổ ở chung quanh sơn cốc đại loạn, trong thung lũng phát ra thanh âm nổ tung bất ngờ, vốn để các tu sĩ sợ hãi, toàn bộ lực chú ý nhìn sang, lại căn cứ đại đa số các tu sĩ đều là được Bỉ Ngạn Tự triệu hoán đến, chờ đợi rất lâu, sớm có suy nghĩ trong cốc đến tột cùng sẽ xuất hiện cái gì, mà bây giờ Phương Hành chơi như thế, lập tức khiến cho các tu sĩ theo bản năng nghĩ dị biến trong cốc là mục đích của Bỉ Ngạn Tự, lại thêm chung quanh có người hô loạn, vô ý thức liền tin mấy phần.

- Hẳn là các đại sư của Bỉ Ngạn Tự thật muốn để cho chúng ta tới đây chờ đợi dị bảo xuất thế?

- Nhìn trong cốc xem, bảo quang trùng thiên, lệ khí rít gào, không phải là thiên tượng khi dị bảo xuất thế sao?

Các tu sĩ đều đứng lên, ánh mắt sáng ngời nhìn vào trong cốc, chỉ thấy trong sơn cốc sơn phong sụp đổ, bảo quang dập dờn, có một ít tàn binh bị chấn lên không trung, người ánh mắt sắc bén đều nhìn thấy, phẩm chất cực kỳ bất phàm, lại thêm tiếng nổ tung trong sơn cốc mặc dù đột ngột, lại không mãnh liệt, không có để cho bọn hắn sinh ra cảm giác sợ hãi, nhất thời người người động tâm, lao thẳng vào trong cốc.

Phương Hành thờ ơ lạnh nhạt, không ngờ phát hiện, lúc này người vào cốc còn chưa đủ nhiều, thế cục còn chưa đủ loạn, những tu sĩ cổ tộc thân phận tôn quý kia còn ở bên cạnh lẳng lặng quan sát, chỉ sai thủ hạ vào cốc quan sát, các tăng nhân Bỉ Ngạn Tự thì cau mày, biểu lộ nghi hoặc, nhưng không một người động đậy, hiển nhiên thanh thế mình tạo ra hoàn toàn không đủ để trực tiếp mê đổ tu sĩ Tịnh Thổ...

- Nhìn xem các ngươi có thể nhịn đến khi nào...

Phương Hành cười lạnh, sau đó hóa ra mấy phân thân, theo dòng người vọt vào sơn cốc.

- Ah, nơi này có một thần binh, sát khí đáng sợ, toàn thân phù văn, không phải là tiên binh chứ?

- Lại có Tiên Linh bảo dược sinh trưởng, đây là tiên duyên sao?

- Trời ạ, nơi này có một bộ bảo kinh, ghi lại là... pháp môn tu luyện phá diệt cổ khí...

- Viên tiên đan này là của ta, ai dám đoạt, ta sẽ liều mạng với các ngươi...

Trong lúc nhất thời, theo phân thân của Phương Hành chui vào sơn cốc, tiếng kinh hô liên tiếp vang lên. Thậm chí còn kèm theo thanh âm tranh đoạt đấu đá, từ trong các loại tiếng kêu thả ra thông tin, nhất thời làm cho các tu sĩ lúc đầu bình tĩnh ngắm nhìn cũng đứng ngồi không yên, ai cũng không cho rằng những tiếng kinh hô kia là giả.

Dù sao tất cả mọi người đều là tu sĩ Tịnh Thổ, quá hiểu rõ nhau, sao có thể có nhiều người như vậy ở bên trong nói bậy, bọn họ chỉ là bình tĩnh, muốn quan sát có nguy cơ khác hay không mà thôi, mà bây giờ, nhìn thấy nguy cơ không có, bên trong lại có vô số bảo bối xuất hiện, ai còn sẽ ngốc đứng ở bên ngoài?

- Các đại sư của Bỉ Ngạn Tự đã nói, ai cướp được chính là của người đó. Mọi người không được loạn, tới trước được trước...

Trong hỗn loạn, cũng không biết là ai hô lên, ngoài sơn cốc càng trở nên loạn hơn.

Đã ai lấy trước chính là của người đó, vậy còn khách khí làm gì, trước cướp vào tay mình mới là quan trọng...

Ầm ầm, ngoài sơn cốc cơ hồ đã không còn bao nhiêu người, chỉ có ba nhóm người còn quan sát, là người của tam đại cổ tộc, cũng không phải bọn họ không động tâm. Mà là trước đó đã phái rất nhiều thủ hạ vào tranh đoạt, Thần Tử thì còn ở bên ngoài, nghi ngờ nhìn về phía các hòa thượng của Bỉ Ngạn Tự, tựa hồ muốn hỏi ý kiến một chút. Dị bảo bất thình lình, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

- Còn không động tâm? Vậy lại thêm chút lửa!

Phương Hành cười lạnh, điều khiển đại yêu phân thân, lấy ra bảo bối mà mình đoạt ở trong Vạn Bảo Lâu ra, không lâu lắm, đột nhiên nghe được trong sơn cốc yên tĩnh nửa giây, sau đó càng đại loạn, có người kêu lớn:

- Gia hỏa kia, ngươi dừng lại, tay ngươi cầm chính là Huyền Minh Hàn Kim Giáp đúng không? Nhanh chóng lưu lại, nếu không đừng trách ta không nể mặt mũi...

- Huyền Minh Hàn Kim Giáp?

Sơn ngoài cốc, ngay cả Thần Tử của tam đại cổ tộc cũng kinh hãi.

Giáp này dùng kim loại cực kỳ khan hiếm đúc thành, trời sinh âm hàn, có thể hóa giải ba thành thuật pháp thần thông của đối thủ, chính là lợi khí bảo mệnh, nếu là hai Kim Đan cảnh thực lực ngang nhau, một người mặc giáp này, vậy thì xem như thắng chắc, loại áo giáp này, dù ở Thần Châu cũng cực kỳ hiếm có, bằng không cũng sẽ không để ở tầng thứ bảy của Vạn Bảo Lâu, hơn nữa Tịnh Thổ tài nguyên thiếu thốn, giá trị sẽ càng cao hơn, nhất là ở dưới tình huống như bây giờ, càng là bảo vật vô giá.

Xem như Phương Hành, cũng rất muốn giữ áo giáp kia lại, bất quá bây giờ hắn ở vào giai đoạn ma luyện võ đạo, không muốn mặc giáp, cho nên một mực không dùng, ngay cả áo giáp phẩm chất cao hơn của Lữ Phụng Tiên, cũng bị hắn cho con lừa, vì thế Huyền Minh Hàn Kim Giáp kia, tự nhiên chỉ có thể làm mồi nhử.

- Cái này...

Thần Tử của tam đại cổ tộc giật mình, ánh mắt mập mờ.

Đột nhiên, một Thần Tử cách sơn cốc gần nhất thân hóa lưu tinh, lao thẳng vào trong sơn cốc.

Hai Thần Tử khác thấy hắn động, cũng vội vã đuổi vào trong sơn cốc.

Tịnh Thổ hiếu chiến, thập đại cổ tộc nói là liên minh, không bằng nói là đối thủ, địa vị của bọn họ đều bình khởi bình tọa, tự nhiên không muốn người khác dễ dàng đạt được bảo giáp, một người bất động, hai người bất động, một người động, hai người khác không thể không động, mà ba người bọn họ lướt vào trong cốc, tôi tớ và tùy tùng tự nhiên cũng vội vã đuổi theo.

- Chỉ còn đám hòa thượng...

Phương Hành núp trong bóng tối, trầm thấp bật cười.

Giờ khắc này, ngoài sơn cốc chỉ có tăng chúng của Bỉ Ngạn Tự lạnh nhạt tự nhiên, ánh mắt bọn họ tựa hồ cũng có chút ngạc nhiên và nghi hoặc, không rõ những dị bảo kia là làm sao xuất thế, có chút tỉnh táo thậm chí đã nhíu mày.

Nhưng bọn họ không quá xác định, dị biến kia đến tột cùng là tốt hay xấu...

Dù sao Ma Uyên huyền bí, thiên địa pháp tắc sụp đổ, ngay cả Bỉ Ngạn Tự bọn họ cũng không thể một lời nói rõ huyền ảo trong đó, mặc dù ở trong bọn họ suy tính, những dị bảo này xuất hiện cực kỳ đột ngột, nhưng nói không chừng nơi đây thật có bí tàng tồn tại?

Hơn nữa nơi này là nội địa của Tịnh Thổ, khả năng tu sĩ Thần Châu ở chỗ này đào bẫy cơ hồ là không, lại thêm nhìn không thấy chút sát cơ nào, cơ hồ có thể kết luận trong cốc cực kỳ an toàn, cái này cũng dẫn đến bọn họ không tiện mở miệng ngăn cản, chỉ có thể đứng ngoài quan sát...

Đương nhiên, đối với bọn hòa thượng này bình tĩnh, Phương Hành đã sớm chuẩn bị.

Trong cốc lại truyền ra tiếng hô kinh ngạc:

- Phật kinh?

- Trời ạ, ta nghe ra... Đây là Chân Phật tự mình viết kinh văn?

- Không cần đoạt, dâng kinh này cho Bỉ Ngạn Tự đổi lấy công đức...

- Còn có cái này, bảo quang óng ánh... Đây là Xá Lợi sao?

Thời điểm kinh hô và tiếng rống to liên tiếp truyền ra, tăng chúng của Bỉ Ngạn Tự sắc mặt đại biến.

- Sư huynh, có thể là thực...

Một tăng nhân đứng lên, thấp giọng hô.

- Mang phật kinh về, miễn cho bị bọn họ tranh đoạt hư hại... loại bảo kinh kia, quan hệ rất trọng đại...

- Phật bảo xuất hiện ở đây, chỉ có thể nói rõ trước đó chúng ta phỏng đoán là chính xác...

Trong lúc nhất thời, chung quanh Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự, liên tục mấy người đứng dậy, sắc mặt kinh ngạc, thần sắc cấp bách.

- Đi lấy đi!

Ngay cả Phật Tử cũng chỉ có thể cau mày, nhẹ nhàng phất tay.

- Sưu sưu sưu sưu…

Chúng tăng đã sớm bị "Phật kinh Xá Lợi" hấp dẫn, lập tức có bảy tám bóng người vọt ra, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt ẩn vào trong sơn cốc, mà bên người Phật Tử, vốn có 13 tăng nhân làm bạn, bây giờ lại chỉ còn lại bốn năm người, bốn năm người kia căn bản không có ý định vào cốc, chức trách của bọn hắn là một mực bảo hộ Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự.

- Ngay vào lúc này!

Phương Hành một mực ẩn ở nơi bí mật gần đó quyết định thật nhanh, nhảy dựng lên, kéo

Đả Thần Cung, dây cung trong nháy mắt kéo căng.

Mặc dù bây giờ bên người Phật Tử còn có bốn năm người phòng hộ, nhưng Phương Hành biết, đây đã là cơ hội hiện thân tốt nhất rồi!

- Người nào?

Bên người Phật Tử còn lại bốn năm tăng nhân phản ứng cực nhanh, dù Phương Hành ở bên ngoài trăm trượng kéo ná, bọn họ cũng lập tức cảnh giác, thậm chí cảm ứng được sát khí trên người Phương Hành, đồng thời quay người nhảy lên, nhìn về phía Phương Hành...

- Oanh!

Trong nháy mắt, Phương Hành thả dây, Phù Thạch như lưu tinh bắn ra ngoài.

Khoảng cách không hơn trăm trượng sao mà gần, Phù Thạch tuột tay, đã nổ tung ở bên người Phật Tử.

- Bảo hộ Phật Tử...

Ở thời khắc này, trong bốn năm tăng nhân có người kêu to, gần như đồng thời bộc phát kim quang, tạo thành đạo đạo quang mang kim sắc giống như thực chất, hóa thành kim cương vô kiên bất tồi, chỉ tiếc Phù Thạch nổ tung quá nhanh, kim quang trên người bọn hắn vừa hiện, thì đã đến bên cạnh rồi, mà thời điểm nổ tung, bốn năm người bọn họ chỉ khó khăn lắm dùng thân thể che chắn được Phật Tử mà thôi, sau đó ở phụ cận hắc liên, ánh lửa nổ tung, bao phủ phạm vi hơn mười trượng...

Cũng ngay một khắc này, hai chân Phương Hành đạp đất, vận chuyển Tiêu Dao thân pháp, Kiếm Ma Đại Dực triển khai, thân hình lướt qua hư không.

Thân hình hắn mang theo kình phong, cơ hồ trong chớp mắt đã tách ra hồng quang hỗn loạn, lộ ra tình cảnh chỗ tăng nhân của Bỉ Ngạn Tự, bốn năm tăng nhân dùng thân thể bảo vệ Phật Tử, đều bị nổ trọng thương, chỉ là nhục thân của bọn hắn cực kỳ cường hãn, ngạnh kháng Phù Thạch, vậy mà không có ai chết tại chỗ, cho dù nổ máu me khắp người, nhưng vẫn còn có sinh cơ.

- May mắn ta thông minh...

Phương Hành cũng không nhịn được nghĩ mà sợ, nhịn không được khen mình một câu, sau đó đại thủ bắt tới Phật Tử...

Phá Trận Kinh!

Ngự Lôi đại thuật!

Phá Diệt thần lực!

Các loại pháp môn ngưng ở một chưởng, hóa thành một bàn tay màu đen to lớn, quanh quẩn lôi điện, muốn bắt lấy Phật Tử!

Chương 847: Phật Tử bị bắt

Phá Trận Kinh thôi động khí huyết, chưởng như cối xay, chỉ như ngọc trụ, phô thiên cái địa, lại vận chuyển Ngự Lôi đại thuật, đạo đạo thần lôi quấn ở trên tay, khiến cho cánh tay giống như từ trên trời rơi xuống, thần uy cường đại, hơn nữa ngoài thần lôi, Phương Hành còn vận dụng Phá Diệt thần lực của Hoàng Phủ nhất tộc, mây khói màu xám như ẩn như hiện, ôm theo khí tức đáng sợ khó nói lên lời, có thể nói, một chưởng này vồ xuống, nhìn như đơn giản, lại đã vận chuyển mấy đại thuật mạnh nhất của tiểu ma đầu bây giờ, lại phối hợp cơ hội tốt, chính là một trảo toàn lực của hắn!

Bởi vì Phương Hành cũng biết một trảo này, là cơ hội duy nhất!

Mặc dù ở dưới cảm ứng của hắn, khí cơ của Phật Tử Bỉ Ngạn Tự kia như có như không, như không có chút tu vi nào, nhưng hắn không tin Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự lại là một người bình thường, cho nên trong một trảo này, đã đoán được Phật Tử sẽ giãy dụa và phản kích.

Hắn tự nghĩ, ở dưới tình huống đột ngột như thế này, ngay cả cao thủ trảm ngũ cảnh, cũng khó có thể tránh thoát!

Mặc dù Phương Hành to gan lớn mật, sự tình gì cũng dám nghĩ dám làm, nhưng hắn không phải người ngu, trước khi xuất thủ đã dự đoán được rất nhiều loại biến cố, mà bây giờ, dùng giả tượng dị bảo xuất thế dẫn các tu sĩ đi, sau đó dùng Đả Thần Cung đánh tan tất cả tăng nhân ở chung quanh Phật Tử, mình lại thừa cơ tới bắt, người bên ngoài xem ra thuận lợi đến kỳ lạ, nhưng rất nhiều chi tiết trong đó, lại không phải thường nhân có thể phỏng đoán.

Mỗi một chi tiết nhỏ đều phải cân nhắc tỉ mỉ, phân tích các loại biến hóa như thế nào.

Chỉ tiếc, sự tình để hắn ngoài ý muốn xuất hiện!

Một chưởng kia vồ thẳng về phía Phật Tử, lôi lực, phá diệt lực… muốn nổ tung, vỡ nát tất cả phòng ngự của Phật Tử.

Nhưng để Phương Hành không nghĩ tới là, Phật Tử kia thình lình không có bất kỳ phòng ngự gì!

Một chưởng vồ xuống, trực tiếp nắm lấy Phật Tử, chỉ cảm thấy thân thể hắn nhẹ nhàng, thậm chí yếu ớt, còn yếu hơn người bình thường rất nhiều, trên tay mình bám vào đủ loại thần lực, cơ hồ xém chút nhữa xé Phật Tử thành mảnh nhỏ...

- Ta sát, vậy mà thực không có tu vi...

Phương Hành kinh hãi, tâm tư kinh ngạc khó mà hình dung, không chút nghĩ ngợi, các loại thần lực như thủy triều tán đi. Thậm chí không tiếc dẫn đến pháp lực nghịch hành, chấn động tạng phủ, phun ra một ngụm máu tươi... không phải hắn thiện tâm, mà là Phật Tử quá yếu, hắn sợ dù chỉ có một tia thần lực tiết lộ, cũng sẽ xé hắn thành mảnh nhỏ, Phương Hành cũng không phải muốn giết hắn, ngược lại vì quyển Thái Thượng Đạo Kinh kia, không thể không toàn lực bảo vệ tính mạng của đối phương, cho nên chỉ có thể dốc hết toàn lực, thậm chí không tiếc thụ thương, cũng phải thu hồi tất cả thần lực của mình!

Con mẹ nó thật làm cho Phương Hành phiền muộn a...

Đường đường Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự, chủ nhân tương lai chưởng quản Công Đức Phổ của Tịnh Thổ, vậy mà một chút tu vi cũng không có?

Cần biết ngay cả một tăng nhân bình thường của Bỉ Ngạn Tự như Tuệ Nguyệt, cũng có thực lực tam ba, có thể cùng mình qua mấy chiêu a!

Đến phiên Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự, lại trở thành người bình thường?

Vì sao Thần Tú có thể thua hắn chín thế a...

Mặc dù trong lòng phiền muộn, nhưng dù sao cũng không thể để Phật Tử mất mạng, chỉ có thể thu hồi pháp lực.

Cũng may bây giờ hắn đã đi vào trảm ngũ cảnh, thần lực thuật pháp có thể xưng tụ tán tùy tâm, mặc dù gấp bách, thậm chí dẫn đến bản thân bị thương, nhưng rốt cục vẫn thành công thu hồi lại, chưởng hóa thành thường hình, một tay xách lên Phật Tử, Khổn Tiên Thằng giống như linh xà bay ra, trói Phật Tử giống như bánh chưng, sau đó bỏ chạy...

Hết thảy nói rất dài dòng, trên thực tế từ khi hắn hô lên "dị bảo xuất thế" đến bây giờ, ngay cả thời gian uống cạn nửa chén trà cũng chưa tới. Mà từ khi hắn bắn Đả Thần Cung đến bắt Phật Tử, thì chỉ là một cái nháy mắt.

- Sưu!

Hắn cũng không lo được thương thế của mình, thân như lưu tinh, Kiếm Ma Đại Dực vung mạnh, trong chớp mắt lướt ra ngoài trăm ngàn trượng...

Lọc cọc đát...

Nơi xa, con lừa sớm đang chờ hắn lao ra, cùng hắn song song phi nước đại, Phương Hành ném Phật Tử lên lưng nó, mình thì triển khai Tiêu Dao thân pháp, thân hình như tiên, vừa lướt gấp vừa vận mộc pháp chữa thương, một người một lừa tốc độ nhanh đến mức cực hạn, dưới bầu trời đêm, rất nhanh đã biến mất bóng dáng...

- Đã xảy ra chuyện gì?

Trong sơn cốc, có người nghe ra bên ngoài nổ tung, vội vàng đi ra xem xét.

Nhưng vừa xem xét, lại nhất thời sợ ngây người, chỉ thấy vị trí Bỉ Ngạn Tự tụ hợp hỗn độn, chư vị Phật Tử hộ pháp tăng bào xé rách, cả người là thương, bộ dáng cực kỳ thê thảm, thậm chí có người trọng thương ngã gục, mà tu vi tương đối cao, thụ thương hơi nhẹ, thì đang ra sức bò lên, thanh âm kinh hoàng lại thê thảm, thậm chí mang theo nghẹn ngào hô hào.

- Phật Tử... Phật Tử bị người bắt đi...

Tiếng kêu này, làm tất cả tu sĩ Tịnh Thổ đều sợ ngây người.

Trọn vẹn ba hơi, không một người nói chuyện, giữa thiên địa một mảnh vắng lặng.

Nói đùa cái gì đó?

Phật Tử bị người bắt?

Phật Tử là nhân vật nào, sao lại bị người bắt đi?

Lại có ai lớn gan như vậy, có dũng khí bắt Phật Tử?

Hoặc nói ai bản lĩnh thông thiên như thế, có bản lãnh bắt Phật Tử đi?

- Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Sau một hồi lâu, mới có mấy người nhảy vọt lên, gương mặt chấn kinh, chính là những tăng nhân và người của tam đại cổ tộc vào trong sơn cốc, sau khi bọn họ khiếp sợ, thần sắc đều là không thể tin, vì chuyện này quá mức kinh nhân, sao có thể xảy ra loại sự tình này chứ, hơn nữa ở trong Ma Uyên, ai có thể từ trong tay năm vị hộ pháp La Hán bắt Thần Tử đi?

- Vừa rồi... Các ngươi vào cốc... Có người... Dùng Phù Thạch đánh tới... Chúng ta... Dùng thân bảo vệ Phật Tử, kết quả trọng... trọng thương, sau đó người kia xông... đến, trói Phật Tử lại, chạy trốn về phía... tây...

Một vị tăng nhân cưỡng ép áp chế thương thế trả lời, ngón tay run rẩy chỉ bầu trời đêm.

- Hoang đường... Làm sao lại phát sinh loại sự tình này?

Có một vị Thần Tử cổ tộc theo bản năng hét lớn, trong tay còn cầm một bảo giáp đen nhánh, chính là Huyền Minh Hàn Kim Giáp.

- Nhanh đuổi theo...

Ầm... một tăng nhân thân hình cao lớn khôi ngô nhất phi trùng thiên, lao về phương tây.

- Nếu Phật Tử xảy ra chuyện... Chúng ta... Tất cả chúng ta, muôn lần chết khó rửa sạch tội lỗi...

Oanh! Oanh! Oanh!

Lại có mấy tu sĩ tu vi cường hoành không nói một lời, vận chuyển pháp lực, nhanh chóng tiến lên...

Một cảm giác kinh khủng khó nói lên lời lan tràn, phảng phất như một đại thủ bóp lấy tim bọn hắn, loại sợ hãi này bàng bạc mãnh liệt, thậm chí để bọn hắn không có thời gian đi phẫn nộ, chỉ cảm thấy sợ hãi thật sâu, sau đó theo bản năng dùng hết khả năng muốn đi cứu Phật Tử về.

Phật Tử bị bắt...

Con mẹ nó nói ra ai tin a!

Một ngày này, Tịnh Thổ đại loạn, tin tức Phật Tử bị người bắt căn bản không giấu được, tin tức vừa truyền ra, lập tức kinh động đến thập đại cổ tộc, thậm chí các lão tổ ở bên ngoài Ma Uyên cũng chấn kinh, không biết rơi mất bao nhiêu cái cằm, ném bao nhiêu ly chén, sau đó cơ hồ tất cả lực lượng của Tịnh Thổ ở trong Ma Uyên đều bắt đầu chuyển động, vô số cao nhân xuất động, tìm tòi tung tích của Phật Tử, càng có không biết bao nhiêu người thôi toán, tiêu hao pháp lực thậm chí thọ nguyên, cũng phải thôi diễn ra thân phận của người gan to bằng trời kia...

Phương Hành đương nhiên không biết đã gây ra tai họa bực này, lúc này đang dùng Quỷ Già Nhãn vận chuyển khói xanh, bao phủ mình và con lừa ở bên trong, sau đó như một làn khói chạy trốn, vừa chạy vừa cười ha ha, còn thỉnh thoảng phun máu...

- Đồ đệ, thấy không, sư phó ngươi ngưu bức không?

- Mẹ nó cái gì Phật Tử, còn không phải bị tiểu gia bắt dễ như trở bàn tay?

- Ngươi nói Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự này, vậy mà trên người không có chút tu vi, nói ra ai tin chứ...

- Thần Tú sư đệ nhà ta, vậy mà thua một phàm nhân cửu thế, ngay cả ta cũng không tin ah!

Hắn một bên khen mình, một bên tìm kiếm chỗ che giấu thích hợp, cũng may Ma Uyên địa thế rộng lớn, hắn lại chuyên chọn chỗ không người trốn, lại có Quỷ Già Nhãn che đậy khí tức, trước chạy phía tây, lại lộn hướng nam, cuối cùng lộn về hướng bắc, căn bản không có quy luật đáng nói, tự nghĩ không người nào có thể đuổi được mình, lúc này mới tìm một sơn cốc ngừng chân, ngồi xếp bằng điều trị nội thương.

Lúc đó hắn nóng lòng thu thần lực, khiến cho nội phủ thụ thương rất nặng, nếu không phải nhục thân của hắn cường hoành, sợ là trốn không xa như vậy, lại thêm pháp lực nghịch hành, kinh mạch hỗn loạn, đã không phải mộc pháp đơn thuần có thể chữa trị, không hảo hảo điều tức là không thể!

Bày ra đại trận, để con lừa trông chừng Phật Tử, không thành thật thì cho một cước, lúc này mới lẳng lặng điều tức.

Trong quá trình này, Phật Tử cũng trung thực, vậy mà không nói một lời, khoanh chân tụng kinh, không có chút kinh hoảng.

Mà Phương Hành, một lúc lâu sau rốt cục mở mắt, chầm chậm thở ra một hơi, sắc mặt hồng hào lại, tinh thần tràn đầy, đáy mắt có tinh quang lấp lóe, đã hoàn toàn khống chế được thương thế, thẳng đến lúc này, hắn mới quay đầu, nghiêm túc quan sát Phật Tử, mặt mũi tràn đầy hồ nghi và vẻ tò mò, giống như đang suy tư vấn đề gì...

- Ngươi chính là Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự?

Hắn hiếu kỳ hỏi, ánh mắt nhìn cả người đối phương, nhìn nửa ngày, lại có chút thất vọng, thầm nghĩ:

- Phật Tử thực con mẹ nó nghèo, đừng nói không có tu vi, vậy mà trên người ngay cả một bảo bối cũng không có, sao có mặt mũi làm Phật Tử ah...

Mà Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự kia, cũng thẳng đến lúc này mới mở hai mắt ra, bình thản nhìn Phương Hành, thấp giọng nói:

- Tiểu tăng Huệ Năng, vạn năm trước chỉ là một lão tăng quét rác bên người Chân Phật, sao dám xưng Phật Tử?

- Ngươi gọi Huệ Năng, vậy ta không có bắt sai ah...

Ánh mắt Phương Hành cổ quái nhìn hòa thượng này, nhịn không được hỏi:

- Ngươi đường đường Phật Tử, sao trên người không có tu vi?

Tăng nhân kia vẫn mặt không biểu tình, nhàn nhạt hỏi lại:

- Người trong Phật môn tu là Phật pháp, muốn tu vi làm gì?

- Ách...

Một câu hỏi ngược Phương Hành, làm hắn không biết đáp lại như thế nào, nửa ngày sau mới nói:

- Bằng câu này, ngươi đã không bằng Thần Tú sư đệ rồi...

Chương 848: Là ma đầu kia!

Tu hành không tu ra một thân bản lĩnh thông thiên, vậy còn có ý gì?

Cũng bởi vì câu này, khiến cho Phương Hành nhìn Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự có chút không thuận mắt, đương nhiên trong vô thức cũng đã không ưa, hắn cảm thấy Phật Tử này là kẻ ngu, nghĩ Phương đại gia hắn thông minh lanh lợi như vậy, từ ngày đầu tiên tiến vào đạo môn, liền biết cảnh giới gì, cái gì trường sinh tất cả đều là giả, chỉ có thực lực là thực, mà Phật Tử này, địa vị tốt như vậy, xuất thân tốt như vậy, bên người đều là cao thủ hàng đầu, mình lại cam tâm làm phàm nhân, đây không phải một kẻ ngu thì là cái gì?

Ngay cả Tiểu hòa thượng Thần Tú, mặc dù không quá giỏi đánh nhau, nhưng một thân bản lĩnh là thật...

Đối mặt đối thủ như vậy, sao Thần Tú lại thua nhiều lần như vậy?

Phương Hành nhếch miệng, quyết định không lải nhải với đối phương, cười lạnh một tiếng, từ dưới đất đứng lên, Long Văn Hung Đao gác ở trên cổ Phật Tử, cười nói:

- Hòa thượng, tiểu gia cũng không dài dòng với ngươi, giao quyển Thái Thượng Đạo Kinh kia ra, miễn cho chịu đau khổ!

Phật Tử lẳng lặng liếc nhìn Phương Hành, sắc mặt bình tĩnh, lại không một chút kinh hoảng, làm Phương Hành hơi kinh ngạc, hòa thượng này nhìn hoàn toàn không có tu vi, nhưng can đảm lại mạnh hơn nhiều, bất quá rất nhanh hắn liền trừng mắt, khí thế hung ác, nghĩ thầm hòa thượng này phối hợp thì thôi, không phối hợp trước chém một cánh tay lại nói.

- Ngươi sẽ không giết ta!

Qua nửa ngày, Phật Tử bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng.

Phương Hành ngẩn ngơ, sau đó trợn mắt nói:

- Bằng gì?

Phật Tử Huệ Năng thản nhiên nói:

- Nếu như ngươi giết ta, chỉ là để cho ta buông tha thể xác này, lần nữa Luân Hồi chuyển thế mà thôi, nhưng ở trong quá trình chuyển thế, quyển Đạo kinh kia lại bởi vậy mà thất lạc ở trong lục đạo, rốt cuộc tìm không trở lại...

- Ngươi xem nhẹ ta?

Phương Hành trừng mắt, cười hắc hắc nói:

- Lúc ở Trúc Cơ cảnh, ta đã có năng lực ma diệt thần hồn, huống chi hiện tại?

Lời ấy ý là, nếu ta giết ngươi, thì ngay cả nhục thân và thần hồn cũng sẽ ma diệt, còn muốn lưu một đạo thần hồn đi đầu thai chuyển thế? Kia đơn giản là si tâm vọng tưởng, Huệ Năng nghe lại khe khẽ lắc đầu, thản nhiên nói:

- Ngươi sẽ không làm như vậy, tuy ta là phàm thai, nhưng thần hồn cùng Thần Tú sư đệ lại là một thể song sinh, từ lần thứ nhất hai người chúng ta tranh Chân Phật truyền thừa đến nay, đã chú định nhất sinh cùng sinh, nhất vong cùng vong, nếu ngươi chém chết thần hồn của ta, hắn cũng không thể may mắn thoát khỏi!

- Còn có sự tình này?

Phương Hành run lên, trầm mặc không nói.

Hắn nhớ tới Thần Tú nói qua, Thần Tú và Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự, quan hệ của hai người hơi có chút huyền diệu, là phật kiếp của nhau, cũng là tâm ma của nhau, có thể chém chết đối phương chỉ có lẫn nhau, hai người bọn họ ước định mười thế biện cơ định Phật quả, chính là ước định, ở sau mười lần biện cơ, bên thắng luyện hóa thần hồn của đối phương, sẽ trở thành Phật Tử chân chính, cũng chính bởi vì loại luyện hóa này cần cam tâm tình nguyện, cho nên ai cũng không ép buộc được ai, đơn giản mà nói, nhân quả của hai người bọn họ đã chú định. Bên thắng thành Phật, kẻ bại thành tâm ma...

- Hắc hắc...

Phương Hành lắc đầu, hung ác nói:

- Coi như không thể giết ngươi, ta cũng có biện pháp để ngươi chịu nhiều đau khổ, cũng không phải ta thổi, ta chí ít có 108 cách thức, để ngươi muốn sống không được muốn chết không xong...

Huệ Năng nhàn nhạt liếc nhìn Phương Hành một cái:

- Có ý tứ sao?

Phương Hành bị nghẹn nửa ngày không thở nổi, trầm mặc thật lâu, mới uể oải nói:

- Không có ý nghĩa...

Phương Hành là người am hiểu nhìn mặt nói chuyện nhất, hắn nhìn ra được, Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự chính là hạng người an nhẫn kiên nghị, dựa theo Ngũ thúc thúc am hiểu dùng hình nhất lý giải, loại khốn kiếp này da dày xương cốt cứng rắn, nhìn tâm còn nặng hơn mạng, coi nhục thân chỉ là công cụ, dùng hình với bọn hắn là không có tí sức lực nào, thường thường người dùng hình bị làm cho tâm lý bóp méo, bọn họ lại vui vẻ chịu đựng, cho nên mỗi khi gặp loại người này, dùng hình là không cần, chỉ có thể nghĩ những biện pháp khác.

- Tiểu gia cũng không tin, ngươi không có cái gì để sợ?

Phương Hành buồn rầu, quyết tâm hỏi.

- Người xuất gia không nói dối...

Huệ Năng thản nhiên nói, sau đó liếc nhìn Phương Hành:

- Tiểu tăng thật là cái gì cũng không sợ...

Phương Hành lật bạch nhãn, ánh mắt nhìn Phật Tử có chút cổ quái, mặc dù hắn không nói một chữ thô tục, nhưng không biết tại sao, Phương Hành từ bên trong nghe ra ý tứ "cũng không phải ta thổi, ngươi là không có bất kỳ biện pháp nào với ta"...

- Trước dẫn ngươi trở về, ta cũng không tin không trị được ngươi...

Phương Hành cười lạnh, trong lòng âm thầm cân nhắc, nhịn không được cười hắc hắc.

...

...

- Phật Tử bị bắt, sợ là các lão tổ cũng bị kinh động, nhất định phải nhanh giải quyết vấn đề này...

Thời điểm Phương Hành và Phật Tử bắt đầu đấu xem ai có thể giày vò hơn ai, trong Ma Châu, Tịnh Thổ chư tộc lâm vào trong hỗn loạn, thập đại cổ tộc đều đã không kìm nén được, hết thảy tìm tới, thậm chí ngay cả mảnh địa vực ở Bách Đoạn Sơn, cũng chỉ an bài vài người phòng thủ, đám người khác thì toàn bộ tụ tập đến chỗ Phật Tử bị bắt, thương thảo đối sách.

- Ta đã thúc giục bí pháp truy tung của bản tộc, tìm kiếm hướng đi của Phật Tử, nhưng không có bất kỳ kết quả gì, ngẫu nhiên tiết lộ một tia khí tức, cũng rất nhanh liền biến mất vô tung vô ảnh, người kia hẳn là am hiểu Liễm Tức Thuật, hơn nữa cực kỳ lợi hại...

Một nam tử áo bào màu bạc, trên trán mọc một sừng nhíu mày nói, chính là một trong Tịnh Thổ thập đại cổ tộc, am hiểu truy tung nhất.

- Ta cũng thôi diễn ba quẻ, lại chỉ có thể kết luận gia hỏa kia đang ở phương hướng tây nam, nhưng vị trí cụ thể lại không cách nào xác định, hẳn là gia hỏa kia có pháp môn che đậy thiên cơ, sau ba quẻ, ta đã không còn cách nào thôi diễn!

Một Thần Tử cổ tộc người mặc đạo bào nói, dùng quẻ tượng thôi diễn, nhiều nhất chỉ có thể tính ba quẻ, nếu như vượt qua con số này, quẻ tượng sẽ loạn, còn có thể phản phệ.

Các cổ tộc đều trầm mặc lại.

Bây giờ cách Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự bị bắt, đã qua ròng rã một ngày, bọn họ đều dùng cố gắng lớn nhất đi tìm tung tích của Phật Tử, có ra người, có xuất lực, có thể nói hết khả năng, nhưng lại không có bất kỳ manh mối gì, để bọn hắn dần dần trở nên nôn nóng phẫn nộ, đã không biết có bao nhiêu người âm thầm thề, không tìm gia hỏa kia ra róc xương lóc thịt thì không bỏ qua...

- Người Bắc Minh tộc đến...

Lúc này có người bẩm báo, sau đó rất nhanh chỉ thấy dưới núi có hai thân ảnh lướt lên núi, thình lình là một nam tử vóc người gầy cao trẻ tuổi, cưỡi một Ngũ Thải Thần Ngưu. Bên cạnh là một nữ tử bộ dáng xinh đẹp, cưỡi một quái ngư, hai huynh muội đi lên núi, sắc mặt đều âm lãnh, hai đầu lông mày ẩn ẩn có chút lo lắng và phẫn nộ.

- Hỏi đi!

Nam tử cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu, thậm chí không chào hỏi Thần Tử cổ tộc khác, trực tiếp nói với nữ tử kia.

Nữ tử nhẹ gật đầu, nhìn ba vị Thần Tử cổ tộc và những tăng lữ Bỉ Ngạn Tự kia, nói thẳng:

- Ba vị thế huynh, đại sư... Nghe nói trước khi Phật Tử bị bắt, sơn cốc các ngươi đóng giữ từng có dị bảo xuất thế?

Nghe hỏi vấn đề này, sắc mặt mọi người đều có chút khó coi, qua nửa ngày, tăng nhân Bỉ Ngạn Tự nhẹ gật đầu, thấp giọng nói:

- Không sai, cũng chính bởi vì có dị bảo xuất thế, chúng ta đi vào xem xét, mới bị người kia đạt được cơ hội...

- Có những dị bảo gì, lấy ra cho ta xem một chút!

Nữ tử lập tức nói, thần sắc ngưng trọng.

Sắc mặt ba vị Thần Tử thậm chí tăng nhân của Bỉ Ngạn Tự đều có chút xấu hổ, thậm chí có chút không cam lòng, bất quá thấy nàng nói trịnh trọng, hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn giao ra, thậm chí còn phân phó những người trước đó cướp được dị bảo đều bày ra, tràn đầy đất, có bảo giáp, có linh thảo, còn có một số tàn binh, bảo kinh, Xá Lợi...

Vật phẩm rất phong phú, số lượng lại không nhiều, mỗi loại chỉ có một hai món.

Nữ tử quan sát tỉ mỉ, lông mày nhíu càng chặt, thần sắc trở nên buồn rầu, giống như đang do dự, nam tử cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu thì ánh mắt nhìn nàng thật chặt, tựa hồ đợi nàng nói một đáp án, những người khác thì không biết vì sao, nhưng ẩn ẩn cảm giác, huynh muội các nàng có một ít phỏng đoán, đang tới chứng thực...

- Là hắn...

Ánh mắt nàng dừng lại ở trên một gốc linh thảo, do dự một chút, cuối cùng thấp giọng nói.

- Có thể xác định không?

Nam tử cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu chăm chú truy hỏi.

Thần sắc của nữ tử có chút ảm đạm, thấp giọng nói:

- Xác định... Những linh thảo này, vốn là chúng ta từ Quy Khư giành được, địa phương khác căn bản không thấy sinh trưởng, còn có tàn binh kia, ta cũng đã gặp, Phật môn bảo kinh, ta cũng biết hắn có rất nhiều...

- Nghiệt chướng!

Nam tử cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu đã nghe không nổi nữa, nắm đấm siết chặt, khanh khách rung động.

- Các ngươi nhìn ra cái gì?

Bên cạnh, người người yên lặng, có người thấp giọng hỏi, ánh mắt hung lãnh.

- Người bắt Phật Tử... Chính là Nam Chiêm Bộ Châu tiểu ma đầu, Phương Hành!

Nam tử cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu ánh mắt âm trầm, hung dữ nói ra một cái tên, nhất thời để các tu sĩ kinh ngạc.

Tiểu ma đầu Phương Hành?

Tên này ở Tịnh Thổ mặc dù không vang dội giống như ở Thần Châu và Nam Chiêm Bộ

Châu, nhưng có không ít người nghe nói, biết đó là một nhân vật làm việc vừa chính vừa tà, bản lĩnh lại thông thiên, trước đây không lâu gia hỏa kia một ngày đoạt đi 17 ngọn núi, càng khiến cho thập đại cổ tộc nhớ kỹ cái tên này, thậm chí còn có người chuẩn bị xuất thủ đối phó hắn, nhưng về sau, Bắc Minh tộc phát ra phù chiếu, nói hắn chuẩn bị dùng mười núi đổi một kinh, lúc này mới khiến cho các cổ tộc thoáng kiềm chế, không có rảnh tay đi đối phó hắn mà thôi...

Mà bây giờ, lại là hắn bắt Phật Tử?

Ma đầu kia không phải giao hảo với Bắc Minh tộc sao, vì cái gì lại bắt Phật Tử?

Cổ tộc khác còn không biết sự tình Thái Thượng Đạo Kinh, cho nên nhất thời chưa nghĩ minh bạch...

Bất quá tăng nhân hộ pháp của Bỉ Ngạn Tự lại bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vẻ mặt giận dữ, nhìn nữ tử cưỡi quái ngư quát:

- Nguyên lai là hắn... Bắc Minh tộc các ngươi làm chuyện tốt, nếu không cho Bỉ Ngạn Tự chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, mơ tưởng chịu để yên...

- Việc này không có quan hệ gì tới Bắc Minh tộc chúng ta!

Nam tử cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu thấp giọng quát lạnh, nhưng rất nhanh lại ngẩng đầu lên, ánh mắt âm lãnh nhìn nữ tử cưỡi quái ngư, thanh âm trầm thấp, mang theo oán hận:

- Bất quá... Chúng ta tự có biện pháp cứu Phật Tử trở về...

Chương 849: Thất thủ ở Tịnh Thổ

- Tuệ Nhi tiểu thư, ngươi khát không?

- Tuệ Nhi tiểu thư, ngươi đói không?

- Tuệ Nhi tiểu thư, ngươi mệt không?

Trong núi hoang ác lĩnh, hai người một lừa chậm rãi dạo bước, trên đầu con lừa cài một đóa hoa hồng, da sinh lân phiến, bốn vó đạp lửa, vừa nhìn là biết dị thú, ngồi trên lưng nó là một nữ tử mặc áo đỏ cao gầy, mặt mũi tràn đầy son phấn, môi đỏ mắt to, xấu không thể tả, hơn nữa bên cạnh thì đi theo một gã sai vặt, người mặc áo bào màu xám, bộ dáng tuấn tú, chậm rãi đi về phía Bách Đoạn Sơn, cực kỳ bình thường.

Đi tới vùng Bách Đoạn Sơn, chỉ thấy trong sơn cốc phía trước vắt ngang một đại trận, mỗi mười dặm có một đạo thống tọa trấn, phòng thủ cực nghiêm, bất kỳ người nào, thậm chí bất luận sinh linh gì cũng không thể vượt qua phòng tuyến, thậm chí ở một bên còn có vô số tu sĩ tuần tra, cầm bức họa đối chiếu mỗi một người tới gần phòng tuyến, có chút cổ quái sẽ lập tức bắt lại, mang đi thẩm vấn.

Một lừa hai người kia từ từ tới gần phòng tuyến, người hầu mắt sắc, phát hiện cách đó không xa trên một đỉnh núi, một la bàn to lớn bỗng nhiên bắt đầu chuyển động, kim đồng hồ ẩn ẩn có ý chỉ tới mình, may mắn hắn phản ứng nhanh, âm thầm bắt pháp quyết, mơ hồ có khói xanh bay tới, bao phủ ba người bọn hắn, sau đó bất động thanh sắc lui về phía sau, kim đồng hồ trên la bàn như mất đi dẫn dắt, chậm rãi rung động mấy lần, lại đứng im bất động.

- Móa nó, phòng thủ nghiêm mật như vậy...

Lui về địa phương an toàn, gã sai vặt hận hận mắng lên, bộ dáng biến hóa, lại chính là Phương Hành.

Bây giờ hắn đã bắt Phật Tử bốn ngày, vẫn còn tìm cơ hội trở về lãnh địa Thần Châu.

Hắn cũng không biết xảy ra vấn đề gì, ở ngày thứ hai hắn chữa khỏi thương thế, chuẩn bị lặng lẽ trở về, thình lình phát hiện tu sĩ Tịnh Thổ đã phong tỏa các giao lộ trọng yếu, bày ra phòng tuyến, nghiêm trta bất luận kẻ nào thông qua, hắn đoán được đây là nhắm vào mình, bất quá không để ở trong lòng. Dù sao có Quỷ Già Nhãn và pháp môn biến hóa của Vạn Linh Đan, muốn né qua tất cả vụng trộm chạy trở về, hẳn không phải một việc khó, nhưng hắn không nghĩ tới, vừa tới gần phòng tuyến, đã có một la bàn chỉ mình, dẫn tới tu sĩ Tịnh Thổ đại loạn, vô số người tranh nhau lao đến...

Phương Hành phản ứng cực nhanh, thực lực cũng mạnh, lập tức dùng Đả Thần Cung thủ tiêu một nhóm đuổi giết, thong dong đào tẩu, chỉ tiếc từ đó về sau, Tịnh Thổ phòng thủ càng ngày càng sâm nghiêm, trước đó là trên các yếu đạo bày ra phòng thủ, nhưng bây giờ thì dứt khoát từ nam chí bắc, toàn bộ Ma Uyên đều bị bọn họ bày ra đại trận, do nhân mã các đạo thống trấn thủ, nghiêm tra bất luận kẻ nào thông qua, thời điểm Phương Hành tới gần phòng tuyến, vô luận biến hóa như thế nào, cũng sẽ dẫn động la bàn chỉ dẫn, khó mà ẩn thân, chớ nói chi là đi qua.

Hắn rất không rõ, la bàn kia đến tột cùng là cái gì, làm sao lại thần dị như thế?

Hơn nữa tu sĩ Tịnh Thổ cũng quá dốc hết vốn liếng đi, phòng thủ phòng tuyến này, chí ít tiêu hao bảy tám phần mười lực lượng của bọn hắn, nói cách khác, vì bố trí phòng tuyến này, thậm chí bọn họ có không đến ba thành lực lượng lưu ở Bách Đoạn Sơn Mạch...

- Tuệ Nhi tiểu thư, muốn mang ngươi về nhà chồng không dễ dàng a, những người này cũng quá độc ác...

Tại địa phương không người, Phương Hành xách "Tuệ Nhi tiểu thư" từ trên lưng lừa xuống, lấy đi tóc giả, lộ ra một người đầu trọc, rõ ràng là Phật Tử Huệ Năng, trong mấy ngày này, Phương Hành đã mấy lần ý đồ vụng trộm chạy về, nhưng đều dùng loại phương pháp này, Huệ Năng đóng vai thành nữ nhân cưỡi ở trên lưng lừa, mình làm gã sai vặt, khoan hãy nói, phương pháp kia rất tốt, mỗi lần tới gần phòng tuyến, mặc dù hung hiểm vạn phần, nhưng những tu sĩ Tịnh Thổ kia thực không có mấy cái hoài nghi đến trên người bọn họ, đại khái cũng không ai nghĩ tới Huệ Năng đại sư mình đau khổ tìm kiếm, ó tiểu nương tử ngồi ở trên lưng lừa kia...

Sắc mặt Huệ Năng cũng có chút tái nhợt, ánh mắt sâu kín nhìn Phương Hành.

Thật sự là Phật pháp lại cao, cũng không nhịn được nổi điên ah...

- Ngươi còn không hài lòng, ta không có đánh ngươi a...

Phương Hành liếc mắt nhìn Huệ Năng, một

bộ đã rất nể tình.

- Tiểu tăng đã rơi vào tay ngươi, các loại vũ nhục chỉ coi là kiếp nạn, không cần lo lắng...

Huệ Năng từ tốn nói, sau đó chân mày cau lại:

- Bất quá bình thường có thể đừng gọi Tuệ Nhi tiểu thư Tuệ Nhi tiểu thư hay không?

Phương Hành nói:

- Vì cái gì?

Huệ Năng nói:

- Quấy rầy ta tụng kinh!

Phương Hành nhất thời không nói, thở phì phò ném một cái chân thỏ đã nướng chín tới:

- Giả vờ chính đáng!

Huệ Năng cũng không để ý tới hắn, nhận lấy chân thỏ, từ từ ăn, không coi là ngang ngược chút nào.

Phương Hành chỉ hắn nói:

- Ngươi nhìn ngươi nhìn, tùy tiện ăn thịt, thanh quy đâu, giới luật đâu?

Huệ Năng thản nhiên nói:

- Cái gọi là thanh quy giới luật, chỉ là vì giam cầm tục tâm, chỉ có khi phàm dục phai nhạt, mới có thể tĩnh tâm lễ Phật, mà ta vốn tâm như giếng cổ, một lòng hướng phật, không giả ngũ sắc, lấy thanh quy có tác dụng gì, muốn giới luật dùng làm gì?

Phương Hành nghẹn nói không ra lời, tức giận nói:

- Ngươi kém xa Thần Tú sư đệ... Hắn phải chờ ta buộc mới ăn!

Huệ Năng nói:

- Đó là bởi vì Phật pháp của hắn còn kém một bậc, mới muốn tự tại mà không được tự tại!

- Ngươi có lý, ngươi có lý!

Phương Hành tức giận:

- Ngươi có lý như thế, sao không đánh ta đi?

- Đánh không lại...

Huệ Năng cười nhạt một tiếng, từ từ ăn thịt, không để ý tới Phương Hành, bộ dáng khoan thai.

Ngược lại là Phương Hành ẩn ẩn có chút tức giận, cảm giác cãi không lại hòa thượng này...

- Ngươi nên để ta lại chỗ cũ rồi!

Ăn xong chân thỏ, Huệ Năng đứng dậy rửa tay, sau đó vừa lau tay ở trên lưng lừa vừa nói, làm con lừa cực kỳ phiền muộn, cũng không biết có nên né tránh hay không, hung hăng nhìn Phương Hành, muốn hỏi mình có thể đá bay hòa thượng này hay không...

- Ngươi nghĩ hay lắm, có bản lĩnh tự mình trốn đi...

Phương Hành không để ý tới con lừa, nhưng tức giận bất bình mắng lại, một bộ cười trên nỗi đau của người khác.

- Tiểu tăng cần gì phải trốn, ở cùng với ngươi, an toàn không nói, còn có người nướng thỏ ăn!

Huệ Năng nói làm Phương Hành nổi trận lôi đình, tức giận trừng hòa thượng này.

Hòa thượng này không phải đồ tốt, một chút cũng không có giác ngộ làm con tin, thân là phàm nhân, một ngày ba bữa, mỗi khi đói bụng, thì rất trực tiếp nói cho Phương Hành, mà nể tình hắn mỗi ngày ngoan ngoãn phối hợp, Phương Hành cũng không tiện để người ta đói, bình thường không có việc gì sẽ buồn nôn đối phương vài lần, hòa thượng này lại lời nói lạnh nhạt, thường thường một câu làm Phương Hành nghẹn muốn chết...

- Vậy ngươi thành thành thật thật làm con tin, chờ tiểu gia dẫn ngươi về nhà chồng...

Phương Hành chỉ có thể tức giận bất bình trả lời một câu.

Huệ Năng lại nhàn nhạt hít một tiếng nói:

- Nhưng nếu ngươi không thả ta, sự tình sẽ càng làm càng lớn!

- Có ý gì?

Phương Hành quay đầu nhìn hắn.

Huệ Năng trầm mặc nửa ngày, thản nhiên nói:

- Không có gì, đều là duyên phận, tiểu tăng đều có thể tiếp nhận!

- Giả thần giả quỷ!

Phương Hành ở sau lưng trừng hòa thượng kia một cái, vụng trộm phun nước miếng.

...

...

- Coi như lấy đạo nguyên của Bắc Minh gia các ngươi làm chỉ dẫn, luyện chế Thần Hồn La Bàn, có thể bảo đảm ma đầu kia không cách nào trốn về Thần Châu, nhưng hắn quá mức trơn trượt, thực lực lại mạnh, trừ khi bị ba Thần Tử bao bọc vây quanh, bằng không hắn muốn chạy trốn, chúng ta rất khó đuổi được, hơn nữa Phật Tử ở trong tay hắn, chúng ta không thể không cẩn thận làm việc, đạo phòng tuyến này, cũng chỉ trị ngọn không trị gốc!

Mà lúc này, trên một ngọn núi của Bách Đoạn Sơn, các Thần Tử cổ tộc cũng đang nghị luận.

- Không sai, chúng ta không biết ma đầu kia bắt Phật Tử, đến tột cùng là vì chuyện gì, chắc là âm mưu của Thần Châu, bây giờ vùng Bách Đoạn Sơn chiến sự khẩn cấp, chúng ta không tiêu hao thời gian được, nếu như qua một đoạn thời gian, tiểu ma đầu kia và Thần Châu hợp kích, nội ứng ngoại hợp, chỉ sợ chúng ta rất khó có thể tiếp tục vây hắn, nhất định phải nghĩ ra đối sách khác!

Các Thần Tử đều lạnh giọng thương nghị, nhưng ánh mắt lại chỉ nhìn về phía hai huynh muội của Bắc Minh gia.

- Hắn nói thế nào?

Nam tữ cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu, không để ý tới gia tộc khác ám chỉ, ánh mắt nhìn nữ tử cưỡi quái ngư.

Nữ tử kia bất đắc dĩ buông ngọc phù trong tay, che trán nói:

- Ta dùng ngọc phù truyền âm gọi hắn, nhưng không thấy hắn đáp lại...

Ánh mắt nam tữ cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu

lãnh khốc:

- Vậy ngươi còn chờ cái gì, theo kế hoạch làm việc đi!

Nữ tử lại có chút do dự, thấp giọng nói:

- Ca ca, dù sao hắn cũng người nhà chúng ta...

- Hồ nháo!

Ánh mắt của nam tữ cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu trở nên căm phẫn:

- Đến lúc này, ngươi còn cân nhắc thay hắn? Kẻ này coi trời bằng vung, ngay cả Phật Tử cũng dám bắt, nào còn có tư cách làm người Bắc Minh ta? Chỉ là chuyện này, dù Phật Tử bình an trở về, công đức của Bắc Minh gia chúng ta cũng sẽ hao tổn hơn phân nửa, nếu ta gặp hắn, không nói hai lời, sẽ trước chém kẻ này, thanh lý môn hộ, bây giờ ngươi còn muốn nghĩ đông nghĩ tây? Trò cười, chớ có ấu trĩ như thế, nhanh chóng theo phương pháp ta nói làm việc!

- Cái này...

Nữ tử cưỡi quái ngư do dự thật lâu, thanh âm thật thấp nói:

- Ta nghe ngươi là được!

Màn đêm buông xuống, một phong thư đưa về phía lãnh địa Kiếp Đạo.

Tiểu hòa thượng Thần Tú đang lo lắng chờ tin tức của Phương Hành giật nảy cả mình, lấy được phong thư kia, cả người bị hù run lên, sau đó phong thư bị Vương Quỳnh và Sở Từ thấy được, hai người cũng sợ nói không ra lời, thậm chí Sở Từ lo lắng đến rơi lệ, muốn giết vào lãnh địa Ma Châu cứu người, lại bị Vương Quỳnh ôm lấy...

Rất nhanh, tin tức này truyền vào lãnh địa của chủ lực Thần Châu, nhấc lên một mảnh xôn xao!

Có người cười trên nỗi đau của người khác, có người trong lòng như có lửa đốt, có người thương nghị đối sách, có người đối xử lạnh nhạt...

Trong thư chỉ có một câu!

Phương Hành muốn cướp Phật Tử, thất thủ ở Tịnh Thổ, nguy cơ sớm tối...

Chương 850: Một kiếm của Phù Tô ai có thể ngăn

Tin tức Phương Hành muốn bắt Phật Tử, thất thủ ở Tịnh Thổ giống như một tảng đá lớn, ở Thần Châu dấy lên sóng biển kinh thiên, lúc đầu các tu sĩ Thần Châu hiếu kỳ suy nghĩ, bây giờ tiểu ma đầu kia đi đâu, bình thường sẽ thấy hắn ngày ngày nhàn rỗi không có chuyện gì, sẽ ngồi ở trên nóc hành cung dắt cuống họng hát dân ca, hoặc đứng trên cửa sơn trại xa xa nhìn về phía lãnh địa Thần Châu hoặc Ma Châu, thỉnh thoảng trào phúng vài câu, tìm người đánh nhau một trận, nhưng bây giờ đã bốn năm ngày không hề lộ diện, ngay cả Phù Tô công tử tìm hắn nghị sự cũng bị từ chối, mà một vài cố nhân từ Yêu Địa hoặc Thần Châu Bắc Vực, Trung Vực mới vào Ma Uyên tới thăm, cũng là Sở Từ ra mặt tiếp đãi.

Tới hôm nay, các tu sĩ mới giật mình hiểu ra...

Không phải tiểu ma đầu kia bế quan tĩnh tu, tu tâm dưỡng tính, mà là chạy đến Ma Châu bắt cóc Phật Tử...

Con mẹ nó đây là từ nhỏ ăn gan chó lớn lên sao!

Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự là thân phận gì?

Cơ hồ tương đương với đám người Thần Châu Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ ah...

Hắn cũng dám đi bắt cóc tống tiền?

Cuối cùng còn thất thủ...

Đương nhiên, cũng chính bởi vì chuyện này thực quá kinh người, cho nên các tu sĩ đối với sự tình Phương Hành thất thủ tin tưởng không nghi ngờ, theo bọn hắn nghĩ, tiểu ma đầu kia đã có dũng khí bắt cóc Phật Tử, thì nhất định phải thất thủ, không thất thủ mới không bình thường...

Cho dù là đám người Thần Tú, Sở Từ, thấy được phong thư cũng hoảng sợ, không thể không tin.

Bởi vì dưới thư ký tên là "Bắc Minh Thanh Địch", mà bọn hắn cũng đều nghe Thần Tú nói qua thân phận của Bắc Minh Thanh Địch, chính là đại biểu tỷ của Phương Hành, từng ở Thần Châu và Nam Chiêm Bộ Châu tìm hắn gần mười năm...

Cũng chính là nguyên nhân này, Thần Châu náo nhiệt, có người hưng phấn không thôi, dù sao người có ác cảm với tiểu ma đầu nhiều lắm, nghe nói tin tức này, thậm chí còn nhẹ nhàng thở ra, nghĩ tới tiểu ma đầu kia phách lối kiêu ngạo, ngang ngược vô lý. Bây giờ hãm sâu lãnh địa Ma Châu, xem như tự chuốc lấy đau khổ? Bí mật trò chuyện, thậm chí đều cảm thấy đại khoái nhân tâm, tán thán thượng thiên có mắt!

Cũng có người cảm thấy, dù sao tiểu ma đầu cũng có công với Thần Châu, thậm chí ở Trấn Uyên Bộ là công trạng đệ nhất nhân, hơn nữa cách làm của hắn là đối địch với Ma Châu, Thần Châu đã thu lợi, vậy thì phải nghĩ biện pháp cứu, để tránh rét lạnh người có công...

Mà càng nhiều người, thì nhìn thái độ của Viên gia Phù Tô công tử, dù sao tiểu ma đầu kia là người Viên gia!

Sau khi tin tức truyền đến không quá hai canh giờ, Phù Tô công tử vừa xuất quan liền chạy tới lãnh địa Kiếp Đạo, hắn khoác pháp bào màu đỏ, trên đầu buộc đuôi ngựa, ba nha hoàn như ngự phong theo ở sau lưng, vội vã đạp không chạy đến, đi tới cửa trại phía bắc của Kiếp Đạo, tu sĩ Kiếp Đạo trấn giữ cửa này thậm chí còn chưa kịp thông bẩm, đã bị hắn đạp bay cửa, trực tiếp xông vào lãnh địa, ôm theo uy phong hung lệ, thẳng đến cửa cung mới ngừng bước.

Đám người Sở Từ, Vương Quỳnh, Thần Tú đều từ trong hành cung đi ra, biểu lộ nặng nề nhìn Phù Tô, bên cạnh bọn họ còn có một số cố nhân mới vào hạch tâm Ma Uyên, hoặc đến từ Yêu Địa, hoặc đến từ Trung Vực, sắc mặt đều nặng nề.

- Có phải là ngươi cổ động ngu xuẩn kia đi ám sát Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự không?

Đi tới trước hành cung, Phù Tô công tử dưới mắt không ai, trực tiếp nhìn Thần Tú.

- Ta...

Thần Tú kinh hãi, biểu lộ có chút quẫn bách, vô ý thức lui về sau một bước, ánh mắt kinh hoảng.

Ngay cả tu sĩ khác từ trong hành cung đi ra, cùng một số tu sĩ Trấn Uyên Bộ đi theo Phù Tô công tử xông vào lãnh địa Kiếp Đạo, vào lúc này cũng có chút ngoài ý muốn và khiếp sợ nhìn về phía Tiểu hòa thượng Thần Tú, bọn họ đều rất quan tâm Viên gia đến tột cùng có cứu Phương Hành hay không. Thậm chí Sở Từ đã đưa bái thiếp tới Viên gia, lại không nghĩ tới, sau khi Phù Tô công tử đến, liền trực tiếp khiển trách Thần Tú.

Tiểu hòa thượng Thần Tú đi theo Phương Hành pha trộn rất lâu, là có chút bại hoại, nhưng cuối cùng kinh nghiệm sống chưa nhiều, lúc này bị sát khí của Phù Tô công tử chèn ép, ánh mắt các tu sĩ kinh ngạc nhìn chằm chằm, nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt, mồ hôi lạnh rơi xuống.

Phù Tô công tử thì bước lên một bước, quát khẽ:

- Từ khi nhìn thấy ngươi ở bên cạnh hắn, ta đã hoài nghi Linh Sơn Tự các ngươi không có hảo ý, cố ý muốn mượn ngu xuẩn kia kéo Viên gia ta xuống nước, từng có ý đề điểm hắn, chỉ tiếc hắn lại không tin ta, bây giờ, hắn lại chạy đi bắt Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự, cuối cùng hại mình bị vây, hòa thượng, ngươi dám nói đây không phải ngươi kích động?

Uy phong rất to lớn, quanh người đạo khí ngưng tụ, ngay cả không trung cũng có sấm rền vang lên, cùng thanh âm của hắn tương hòa.

Thần Tú lui về phía sau mấy bước, khuôn mặt tuấn mỹ trướng đến đỏ bừng, như muốn thấm ra máu, hư không chung quanh vắng vẻ, lại càng làm cho hắn cảm nhận được áp lực lớn lao, sau một hồi lâu, mới bỗng nhiên trầm thấp hít một hơi, niệm một tiếng Phật hiệu, thanh âm thật thấp nói:

- Sư huynh đi bắt Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự, xác thực có liên quan tới ta... Nếu không phải ta sợ chết, hắn sẽ không làm như thế...

- Quả nhiên là ngươi!

Thần Tú nói chuyện chần chờ, rất nhiều tự trách, vốn còn muốn nói nữa, nhưng Phù Tô công tử đã quát lạnh, để hắn ngừng lại.

Mà các tu sĩ, phần lớn cũng kinh ngạc nhìn Thần Tú, một bộ hiểu rõ.

Dù sao từ trên mặt chữ, lại thêm Thần Tú quẫn bách, đã có hơn phân nửa người tin tưởng Phù Tô công tử suy đoán là thật.

Dù sao nếu không có thực, ngươi đỏ mặt làm gì, chột dạ cái gì?

Lại không biết Thần Tú là nhát gan, bị dọa thành bộ dáng này mà thôi...

- Linh Sơn Tự các ngươi lén lén lút lút ẩn thân ở Nam Chiêm Bộ Châu, ỷ vào mấy sợi phật uẩn ở Linh Sơn di địa, khắp nơi tiếp nhận hạng người phản nghịch mà các đạo thống không dung, lấy xuất gia làm cờ hiệu, muốn cùng Bỉ Ngạn Tự tranh cao thấp, được Phật môn truyền thừa chân chính, si tâm vọng tưởng, mượn xác hoàn hồn thì thôi, tộc ta có tâm dung người, không ai đi so đo với các ngươi, nhưng các ngươi tính toán hay lắm, vậy mà thiên chọn trăm tuyển, tìm được một ngu xuẩn mà Viên gia ta thất lạc ở bên ngoài, muốn mượn tay hắn kéo Viên gia ta thậm chí Thần Châu chính diện tranh chấp với Bỉ Ngạn Tự, để các ngươi ngư ông đắc lợi sao? Linh Sơn Tự song sinh Phật Tử... Ngươi thật cho rằng ta không dám giết ngươi?

Sát khí trên người Phù Tô công tử dần dần nặng, từng tia sát khí tụ họp tới, trên tay có phù văn dần dần hiển hóa.

- Ta... Ta thật không có ý nghĩ như vậy...

Tiểu hòa thượng Thần Tú giật nảy mình, chậm rãi lui hai bước.

- Nghe đồn ngươi thần hồn bất diệt, chân linh vĩnh tồn...

Phù Tô công tử nhẹ nhàng mở ra bàn tay, Hoàng Oanh nhẹ ân một tiếng, đưa tới cho hắn một thanh cổ kiếm.

Hắn thì chậm rãi rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí dùng một loại phương thức quỷ dị sinh trưởng, đáng sợ ngập trời...

- Vậy vào Luân Hồi một lần đi!

Bạch!

Trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang diệu ngời, thậm chí xé rách mây đen trên cửu thiên, sau đó sát khí tăng vọt, kiếm như lưu tinh, tựa hồ một loại thiên địa pháp tắc nào đó xuyên thẳng qua, trong chớp mắt chỉ đến trên mặt Thần Tú...

Trong sân rất nhiều cao thủ, lại không có bao nhiêu người có thể thấy rõ quỹ tích trường kiếm của hắn.

Bọn họ chỉ có thể cảm thấy, Tiểu hòa thượng Thần Tú nguy rồi...

Một kiếm này của Phù Tô công tử, sát khí lạnh thấu xương, đã đạt tới cảnh giới huyền diệu, thậm chí vượt qua trảm lục cảnh!

Trong sân, lại có ai có thể ngăn cản?

Ngay cả Tiểu hòa thượng Thần Tú, nhìn trường kiếm chém tới, cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, lảo đảo lui một bước, kéo ra một khoảng cách, nhưng mũi kiếm của Phù Tô công tử nhẹ rung, lần nữa khóa chặt hắn, thẳng tắp đâm tới mi tâm.

Lúc này Thần Tú lại sinh lòng tuyệt vọng, không nhìn kiếm quang trước mắt, cũng không có ý đồ tránh né, mà nhẹ nhàng cúi đầu, song chưởng hợp thành chữ thập, mặc niệm Phật hiệu, giống như đã bỏ đi ý niệm cầu sinh, mặc người chém giết...

- Dừng tay...

Nhưng lúc này, một tiếng rít lên phá vỡ yên tĩnh trong sân.

Rõ ràng là Sở Từ, nàng gọi ra kiếm linh, nhanh chân chạy đến, như muốn ngăn cản.

Chỉ tiếc Phù Tô công tử đối với tiếng kêu của nàng có tai như điếc, một kiếm vững vàng đưa ra, mang theo sát ý tàn nhẫn.

- Sưu!

Khi nhìn thấy Sở Từ tiến lên ngăn trở, Vương Quỳnh đã động, mặc dù nàng cao ngạo, nhưng lại biết phân tấc, hiểu tốt xấu, nàng và Sở Từ phòng thủ tuần tra, chấp chưởng thưởng phạt đều là nàng đến, nhưng ở việc lớn lại nghe ý kiến của Sở Từ, luôn biết ba ngọn núi của Đại Tuyết Sơn là từ đâu mà đến, cũng chính là nguyên nhân này, ở trên chuyện khác, nàng tin Sở Từ an bài.

Thấy Sở Từ cố ý ngăn cản, lại bất lực ngăn cản, nàng liền xuất thủ.

- Lui ra...

Hai tiếng quát truyền đến, lại là Hồng Tước và Tử Diên ở bên người Phù Tô công tử đồng thời xuất thủ, ngăn Vương Quỳnh lại.

Một kiếm kia của Phù Tô, không người có thể ngăn cản.

Nhưng ỡ trong nháy mắt, cơ hồ là thời điểm sắc mặt Sở Từ đại biến, muốn ngăn cản, lại có hai người động.

Trong đám người từ trong hành cung đi ra, đột nhiên bay lên một vệt kim quang, một tia ô quang.

Kim quang sắc bén như liệt nhật, phát ra quang mang kinh người, chớp mắt đã tới, đâm về phía kiếm quang của Phù Tô.

Mà đạo ô quang kia, thình lình như sơn nhạc sụp đổ, phách thiên trảm địa, ầm ầm thẳng tới Phù Tô...

Nói thì chậm, kì thực chỉ nhảy mắt mà thôi, các tu sĩ trong sân tu vi cao thấp không đều, nhưng có tư cách ngăn kiếm quang của Phù Tô, vậy chỉ có hai người này mà thôi, xem như hai người này, thời điểm đạo kim mang kia xuất hiện đã có chút chậm chạp, không ngăn cản được, nhưng ô quang từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh về phía Phù Tô, hung uy cái thế, khiến cho Phù Tô không thể không thu hồi ngăn cản.

- Oanh!

Kiếm quang rốt cục quay lại, đánh bay đạo ô quang, ánh mắt Phù Tô thì hung ác, lạnh lùng quét ra ngoài.

- Ta muốn giết người, ai dám ngăn cản ta?

Thanh âm của hắn cực kỳ khốc liệt, bừng bừng sát khí.

Đón ánh mắt này, tu vi thấp một chút, cho dù là Sở Từ, cũng theo bản năng lui một bước, không chịu nổi.

Nhưng trong đám người, lại có hai người đứng ra, cả người khoác kim giáp, bộ dáng tuấn mỹ, cả người cao ba trượng, người mặc hắc giáp.

Chương 851: Chớ hại biểu đệ ta

Phù Tô công tử kiếm tru Thần Tú, vốn cho rằng một kiếm tất sát.

Các tu sĩ trong sân có thể thấy rõ kiếm đạo của hắn cũng không nhiều, có thể kịp phản ứng càng không nhiều, có bản lãnh xuất thủ ngăn hắn thì ít lại càng ít, coi như hắn cũng không nghĩ tới, trong đám người từ hành cung đi ra, thình lình có hai người có thể bức hắn ngừng tay, từ vừa rồi hai người kia xuất thủ đến xem, đã đủ để cho hắn nhìn ở trong mắt, cho nên tâm tư lãnh khốc, ánh mắt lành lạnh, con ngươi trầm tĩnh lãnh quang nở rộ, thăm thẳm nhìn về phía người xuất thủ.

- Yêu tộc?

Sau khi hắn thấy rõ bộ dáng của hai người kia, tâm tư không khỏi giật mình.

Hai người kia thình lình xuất thân yêu quái, không nói thanh niên người khoác kim giáp, mặc dù dung mạo trẻ tuổi, cực kỳ tuấn mỹ, nhưng khí tức yêu dị lại không che giấu chút nào, tay cầm trường mâu hoàng kim, rất không phục nhìn mình, mà một cái khác thì rõ ràng hơn, là một hung viên thân cao ba trượng, khí thế hung ác giống như thực chất, tay xách Thủy Hỏa Đại Bổng, nhếch miệng cười quái dị nhìn mình.

- Tiểu tổ nãi nãi của ta bảo ngươi dừng tay, ngươi không nghe sao?

Thiếu niên khoác kim giáp lại không hề sợ Phù Tô công tử, bước lên một bước, lạnh giọng quát hỏi.

Mặc dù bộ dáng hung hoành, nhưng lời nói lại làm cho người có chút dở khóc dở cười, không biết bao nhiêu ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía Sở Từ, trong lòng nghĩ tiểu cô nương nũng nịu kia, nhìn còn nhỏ hơn ngươi mấy tuổi, lại là tiểu tổ nãi nãi của ngươi?

Sở Từ bị nhìn đỏ mặt, người trẻ tuổi kia lại trừng đám người nói:

- Nhìn cái gì, bối phận của nàng lớn không được sao?

Cái thân thích này là luận như thế nào a...

Các tu sĩ đều có chút im lặng, một cái là người, một cái là yêu, hoàn toàn không có quan hệ máu mủ ah!

Nghĩ như vậy, lại có người nhìn hung viên, không biết vị này lại có bối phận gì.

Hung viên nhếch miệng cười một tiếng, giống như sợ người khác hiểu lầm, cười hắc hắc giải thích:

- Tiểu nha đầu kia không phải cô nãi nãi của ta. Tộc loại khác biệt, một chút quan hệ máu mủ cũng không có, bất quá ta nợ người nhân tình, liền giúp thê tử của hắn mà thôi!

Ánh mắt của Phù Tô công tử lãnh khốc, cũng không để ý tới quan hệ loạn thất bát tao kia, nhưng từ bộ dáng của hai người đã nhìn ra bọn họ một lòng theo ý nguyện của Sở Từ làm việc, lại thêm lúc mình đi vào, đã nhìn thấy hai người bọn họ từ trong hành cung đi ra, xem ra cùng Phương Hành quan hệ cũng tâm đầu ý hợp. Nghe hắn thất thủ ở Tịnh Thổ, liền chạy đến thương nghị, còn nhanh hơn cả mình.

Mà bây giờ ở dưới vạn chúng chú mục, Phù Tô công tử Viên Vô Đạo ỷ vào thân phận, một kích không trúng, đã không thể lập tức ra kích thứ hai, nhưng ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Từ, lạnh giọng nói:

- Ta trảm hòa thượng này, một là vì trừng phạt Linh Sơn Tự mưu toan mượn lực lượng Viên gia ta, hai là giúp ngu xuẩn kia đoạn đi họa nguyên. Ngươi đã là đạo lữ của hắn, vì sao sai người ngăn cản ta?

- Tiểu Cửu đến tột cùng vì cái gì mới đi làm sự kiện kia ta không rõ ràng, hắn cũng không có nói cho ta biết...

Sở Từ lấy hết dũng khí, tiến lên mấy bước, chính diện đón ánh mắt của Phù Tô công tử nói:

- Bất quá ta có thể xác định, hắn quyết không cho phép người thừa dịp hắn không có ở đây giết chết sư đệ của mình, ta là đạo lữ của hắn, đương nhiên phải giúp hắn bảo vệ người hắn không muốn bị thương tổn! Còn nữa, Tiểu Cửu thông minh như vậy, sao sẽ dễ dàng bị người lừa gạt? Tô thiếu gia minh giám, lúc này kêu đánh kêu giết còn quá sớm, không bằng trước lưu lại tính mệnh của Thần Tú sư huynh, nhanh chóng thương nghị sự tình làm sao cứu Tiểu Cửu trở về đi...

Thái độ của Sở Từ rất tôn trọng, ngôn từ thành khẩn, nhưng lại không kiêu ngạo không tự ti, nhất thời để Phù Tô công tử không tiện phát tác.

Đến lúc này, hắn cũng có chút nghiêm túc đánh giá tiểu nha đầu kia, đối với thân phận như hắn mà nói, bên người tự nhiên không thiếu cao thủ người hầu, nhưng người có thể nhìn rõ thế cục, thời điểm then chốt ngăn cản một phương lại không thấy nhiều...

- Cứu? Ha ha, cứu như thế nào?

Trầm mặc thật lâu, Phù Tô công tử thấp giọng cười lạnh, ánh mắt ám muội nhìn về phía Sở

Từ:

- Hắn thất thủ ở lãnh địa Ma Châu, lãnh địa kia sao mà to lớn, ngươi biết hắn ở nơi nào sao? Huống hồ, ai biết đây có phải một cái bẫy hay không? Nếu như vì cứu hắn, Thần Châu chúng ta bị liên lụy, kết quả hãm sâu trận địa địch, cái quả đắng này, lại có ai có thể cõng nổi?

- Cái này...

Sở Từ nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Mặc dù nàng từng làm Sở Vực Nữ Hoàng mười năm, cách cục và tầm mắt đều không kém, nhưng trong thực chất vẫn là tính tình yểu điệu, sau khi nghe Phương Hành xảy ra chuyện, trước tiên liền có chút luống cuống, mà bây giờ, nàng chỉ muốn cứu người, lại chưa nghĩ tới nên cứu như thế nào.

Phù Tô công tử nhàn nhạt hỏi, câu câu đập vào chỗ sơ hở trong lời nói của nàng, để cho nàng nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Bất quá vào lúc này, lại có một nữ hài mặc váy vàng nhẹ nhàng đi tới bên người Sở Từ, cầm tay nàng, thình lình cũng từ trong hành cung đi ra, xuất thân Yêu Địa, nàng an ủi Sở Từ, lại quay người nhìn Phù Tô công tử nói:

- Ta tu là Chúng Sinh mệnh thuật, am hiểu thôi diễn nhất, tự nghĩ có thể thôi diễn ra phương vị của Phương Hành đại ca bị nhốt, nếu muốn cứu, khó khăn không lớn!

Nói xong nàng lại thấp giọng an ủi Sở Từ:

- Ngươi yên tâm, vừa rồi ta đã tính một quẻ, Phương Hành đại ca không có nguy hiểm, trong thời gian ngắn chắc là không có nguy cơ gì, nhưng mệnh số của hắn hay thay đổi, có quá nhiều quấy nhiễu, cho nên chúng ta phải nhanh nghĩ biện pháp!

- Chúng Sinh mệnh thuật?

Lời này vừa ra, không chỉ Phù Tô công tử, ngay cả Vương Quỳnh thậm chí các tu sĩ ở chung quanh, đều nhịn không được nhìn thoáng qua nữ hài kia.

Đại đạo ba ngàn, mệnh thuật khó tu nhất, ở trong giới tu hành, tu sĩ tu mệnh thuật giống như phượng mao lân giác.

Mà ở trong đồng lứa nhỏ tuổi, ngoại trừ đệ tử Thiên Cơ Cung và Thần Châu Bắc Vực Âm Linh Đạo Trà Trà Tiên Tử, còn chưa nghe nói qua ai có tạo nghệ ở đạo này, nữ hài đến từ Yêu Địa nhìn tuổi tác không lớn, lại có lòng tin ở trong Ma Uyên, thôi diễn ra vị trí của Phương Hành, phần tự ngạo này, ngược lại để các tu sĩ cảm giác có chút ngoài ý muốn.

Đã có người nhịn không được nghĩ thầm, tiểu ma đầu Phương Hành kia, mặc dù cừu gia khắp thiên hạ, nhưng trong bằng hữu ngược lại cũng không thiếu năng nhân dị sĩ.

- Hồ nháo!

Ngoài dự liệu của mọi người, nghe nữ hài nói, Phù Tô công tử trầm mặc nửa ngày, lại lạnh lùng mở miệng quở trách:

- Tu mệnh thuật, thôi diễn phương vị của xuẩn vật kia? Ngươi coi đây là trò trẻ con? Nhìn ngươi tuổi còn nhỏ, dù từ nhỏ tu hành, mệnh thuật 49 đạo, lại có thể tu ra mấy đạo? Huống hồ, dù ngươi kỳ tài ngút trời, tu ra 49 đạo, còn có "một" đạo chạy trốn không thể nắm lấy kia, ở trong Ma Uyên, pháp tắc vỡ nát, thiên tàn địa khuyết, mệnh thuật sai lầm càng to lớn, ngươi lại có thể có mấy thành chuẩn xác?

- Ta... Ta đương nhiên sẽ hết sức...

Nữ hài có chút đỏ mặt nói.

Phù Tô công tử lại nhàn nhạt phất tay áo, nói khẽ:

- Hai chữ hết sức của ngươi, đảm đương không nổi tính mệnh của các tu sĩ Thần Châu, được rồi, Thiên Cơ Cung Ngọc Ki Tử ở hai ba ngày sau sẽ đi vào Ma Uyên, vẫn là chờ hắn tới, thôi diễn qua rồi mới quyết định, mà bây giờ, các ngươi không được hồ nháo, dù sao xuẩn vật kia cũng là người nhà họ Viên, ta sẽ không ngồi yên không lý đến, sẽ nghĩ biện pháp phái người nghe ngóng đến tột cùng!

Dứt lời hất tay áo lên, lạnh lùng nhìn Thần Tú một chút, quay người rời đi.

- Cái này...

Đám người từ trong hành cung đi ra, đều hai mặt nhìn nhau, muốn cản mà không được.

Nghe ý tứ của hắn, Thiên Cơ Cung Ngọc Ki Tử còn phải hai ba ngày nữa mới có thể tới, Phương Hành có thể chờ lâu như vậy sao?

Nhưng dùng thực lực thậm chí tu vi của Phù Tô công tử, nếu hắn muốn đi, lại có mấy người có dũng khí cản hắn?

- Tang nhi tỷ tỷ, hắn... hắn thực không sao chứ?

Sở Từ bất đắc dĩ, nắm lấy tay của nữ hài áo vàng, vẻ mặt cầu khẩn.

Nữ hài áo vàng cũng cau mày, thấp giọng nói:

- Ta đã thôi diễn qua, ở trong Ma Uyên, xác thực có ảnh hưởng rất lớn với mệnh thuật, ta đã dùng hết toàn lực, cũng chỉ biết hắn hiện tại không cần lo lắng cho tính mạng mà thôi, nhưng trong quá trình ta thôi diễn, cảm nhận được quá nhiều lực lượng để cho ta kinh hãi quấy nhiễu, thậm chí ở bên cạnh hắn, có một đạo lực lượng huyền ảo đến ta không dám phỏng đoán, hơn nữa những lực lượng này, bất cứ lúc nào cũng sẽ hóa thành kiếm chém giết hắn, đây cũng là nguyên nhân ta đề nghị nhanh chóng cứu hắn...

- Nhưng Phù Tô công tử nói không phải không có lý, nếu như không xác định, một mình xâm nhập thực quá hung hiểm...

Vào lúc này, Hồng Anh tướng quân nhẹ giọng mở miệng:

- Hơn nữa Phù Tô vừa đến, ta ở Trấn Uyên Bộ có thể điều khiển lực lượng đã không đủ ba thành, chủ lực của Thần Châu chỉ dùng Phù Tô vi tôn, hắn không mở miệng, ta chi phối không được, chỉ bằng chư vị bằng hữu Yêu Địa cùng mấy người các ngươi, muốn xâm nhập lãnh địa Ma Châu cứu người, quá thế đơn lực bạc, thận trọng...

- Nhưng mặc kệ như thế nào, chúng ta cũng không thể ngồi yên không lý đến...

Sở Từ cuống đến phát khóc, thời gian kéo càng lâu, nàng càng không giữ được bình tĩnh.

- Tính trước làm sau mới là thượng sách...

- Mưu định cái rắm, Tà tổ đã nói với ta, bảo ta sau khi tiến vào Ma Uyên, liền theo Phương Hành tiểu tổ, khẳng định có chỗ tốt, hiện tại hắn thất thủ, ta quản hắn ở lãnh địa Ma Châu có bao nhiêu hung hiểm, cũng nhất định phải đi cứu hắn, các ngươi không đi ta đi một mình!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương hét lên, một bộ ai cũng không để vào mắt.

- Hắc hắc, chỉ cần trả tiền, ta cũng có thể đi lãnh địa Ma Châu một lần...

Không Không Nhi nói, một bộ chỉ e thiên hạ bất loạn.

- Ai nha xú tinh tinh, lúc này ngươi còn nói tiền, cho ngươi một ngọn núi có được hay không?

Ô Tang Nhi tức giận trừng Không Không Nhi.

Không Không Nhi mắt sáng rực lên, duỗi ra hai ngón tay nói:

- Vậy ta có thể đi hai cái...

Trong lúc nhất thời, các tu sĩ nghị luận ầm ĩ, nhất thời ý kiến không dứt bên tai, đều là hảo tâm, nhưng khó có định ý.

Ngược lại là Sở Từ, nghe Không Không Nhi nói, trầm mặc lại, như có điều suy nghĩ.

Thời điểm các tu sĩ thương nghị làm sao đi cứu Phương Hành, Tiểu hòa thượng Thần Tú hai tay hợp thành chữ thập, yên lặng đứng ở một bên, mặc dù các tu sĩ minh bạch tính tình của Phương Hành, cũng không người trách hắn cái gì, nhất thời không người an ủi hắn, chỉ lưu hắn trầm mặc đứng ở một chỗ, rủ đầu không nói, trên khuôn mặt tuấn mỹ dần dần dâng lên ý tuyệt nhiên, tay chậm rãi thăm dò vào tay áo, lấy ra một ngọc phù khác.

Bên Ma Châu đưa tới hai ngọc phù, một cái công khai, một cái là chuyên môn cho hắn.

Trong ngọc phù chỉ có một hàng chữ: Tiểu hòa thượng, chớ hại biểu đệ ta...

Chương 852: Hoang đường

- Sự tình cứu Phương sư đệ, nên sớm không nên chậm, dù sao lấy cơ linh của hắn, nếu không phải bị vây, chỉ sợ sớm đã trở về, sao có thể trì hoãn lâu như vậy? Mặc dù quẻ tượng biểu hiện, bây giờ hắn còn không có nguy hiểm tính mạng, nhưng quẻ tượng thiên biến vạn hóa, ai cũng không biết sau một khắc sẽ phát sinh cái gì, sự tình cứu nhất định phải nhanh, chỉ là vấn đề ở chỗ, trong chúng ta, tuy có đạo hữu Yêu Địa đáp ứng hỗ trợ, Hồng Anh tướng quân cũng có ý tương trợ, nhưng xâm nhập Ma Châu cứu người, còn là quá đơn bạc...

Trong thương nghị, Vương Quỳnh chém đinh chặt sắt, cắt ngang chúng tu, phân tích ra thế cục ưu khuyết.

- Ngay cả trong Yêu Địa chúng ta, Cửu Sơn Tiểu Thánh Sư Đà Sơn và Hồ Tiên Cơ… quan hệ với hắn không tốt, lại một lòng kết giao với đám người Viên gia, sợ là chỉ biết nghe theo Viên gia hiệu lệnh, sẽ không theo chúng ta đi cứu, hơn nữa trong quá trình Vô Ảnh Sơn Đạo Tử Ngụy Vô Kỵ đến Ma Uyên, nhiều lần nhờ ta ở trước mặt tiểu tổ nói ngọt, xem ra rất có ý động, có thể tính hắn một cái!

Tiểu Bằng Vương cao giọng nói, đã rất có uy thế của một phương tiểu tổ.

Đại bộ phận Yêu Địa, bây giờ đã chạy đến Ma Uyên, nhưng tới bái phỏng lại không nhiều, chỉ có Phù Tang nhất mạch Ô Tang Nhi và Ô Nhất Điển, Cô Nhận Sơn Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Đại Thánh Sơn Không Không Nhi, chỉ có thể coi là một nửa thế lực Yêu Địa.

- Xem ra còn phải đến cầu Viên gia gật đầu, việc này mới tính ổn thỏa!

Vương Quỳnh nói, nhìn về phía Sở Từ.

Người tu hành không ai ngốc, chỉ rải rác mấy người liền xông vào lãnh địa Ma Châu cứu người, ngoại trừ cuồng nhân như Tiểu Bằng Vương và Không Không Nhi, thì thực không có mấy cái, mà bây giờ, Vương Quỳnh và Sở Từ là nòng cốt mà Phương Hành lưu lại, dù những người khác nguyện ý đi mạo hiểm, các nàng cũng không thể không tỉnh táo làm việc, các mặt đều cân nhắc chu toàn lại tính.

- Ta đi tìm Viên gia!

Sở Từ lẳng lặng nói, giống như mang theo một tia tuyệt nhiên.

Ánh mắt các tu sĩ đều kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt mập mờ, không ôm quá nhiều hi vọng.

Sở Từ thấy vậy, chỉ có thể bình tĩnh cười nói:

- Trước cám ơn chư vị trượng nghĩa tương trợ, ở chỗ này chờ tin tức của ta. Ta nghĩ ta có biện pháp thuyết phục Viên gia gật đầu...

Nàng ngừng lại một chút, trong ánh mắt dâng lên quyết tâm:

- Nói trắng ra, bọn họ mưu tính, đơn giản là lợi ích đi đầu, hắn đã không chịu xuất lực cứu, vậy mười ngọn núi này... liền cho hắn đi!

Mười ngọn núi...

Sở Từ nói khiến cho các tu sĩ giật mình, nhất thời không kịp phản ứng.

Đây chính là mười đỉnh núi trong Bách Đoạn Sơn, mỗi một ngọn đều đại biểu tạo hóa và tiên duyên vô tận!

Nhưng bây giờ vì để Viên gia đáp ứng cứu, cứ như vậy giao ra mười ngọn núi?

Ngược lại nhìn không ra, nàng tính tình yếu ớt, lại có đảm lượng như vậy!

Nhất là Yêu Địa bây giờ ngay cả một ngọn núi cũng không có chiếm được, đây càng là đại lễ lớn đến khó nói lên lời, cần biết dù là Yêu Địa, lần này tất cả tiểu bối đều xuất hiện, cao thủ thành đàn. Bây giờ cũng không có nắm chắc có thể ở Bách Đoạn Sơn chiếm được một sơn mạch, dù sao Bách Đoạn Sơn hết thảy chỉ có trăm ngọn núi, nhưng đạo thống của Thần Châu, Ma Châu lại nhiều như con ruồi, trong kế hoạch dự đoán của Yêu Địa, chỉ cần có thể chiếm một ngọn núi đã là đại vận.

Cũng chính là nguyên nhân này, mới vào Ma Uyên, nghe nói Phương Hành chiếm được mười ngọn núi, bọn hắn đều chấn kinh đến tột đỉnh.

Mà bây giờ, nghe Sở Từ lại có quyết đoán như vậy, vì cứu Phương Hành dâng ra mười ngọn núi, thì kinh hãi đến nghẹn họng nhìn trân trối.

Ngược lại là Vương Quỳnh, nghe Sở Từ nói liền tiếp lời:

- Sở Từ sư muội nói không sai. Các đạo thống tính tới tính lui, bất quá là hai chữ lợi ích, chỉ cần bọn họ chịu xuất binh cứu, cho bọn hắn lợi ích lại như thế nào? Nếu như Viên gia ngại mười ngọn núi không đủ thành ý, vậy ngay cả ba ngọn núi của Đại Tuyết Sơn cũng cho hắn. Đợi Phương sư đệ trở về, chúng ta lại đoạt 20 ngọn là được!

- Cũng tốt, đây không phải lúc khách khí, Quỳnh tỷ tỷ, ta cũng không nói thêm cái gì!

Sở Từ dứt khoát đáp ứng, vô ý thức nói:

- Thần Tú sư huynh, ngươi giúp ta chiêu đãi chư vị Yêu Địa một chút...

Nói phân nửa, lại nhịn không được có chút do dự, nhìn chung quanh một cái, lại chẳng biết lúc nào không thấy bóng dáng của Thần Tú.

Thời điểm khẩn cấp như vậy, hắn lại đi nơi nào?

Sở Từ ngẩn người, có chút ngoài ý muốn.

- Ừm, tiểu hòa thượng kia đi nơi nào?

Tiểu Bằng Vương cũng mở miệng:

- Không phải thấy tình huống nguy cấp, lại chuồn đi chứ?

Các tu sĩ Yêu Địa không hiểu Thần Tú, vào lúc này không nhịn được sinh lòng nghi hoặc, càng có người nhớ tới Phù Tô công tử mắng Thần Tú cố ý kích động Phương Hành đi bắt Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự, càng nhịn không được hồ nghi, dù sao bây giờ cứu người gấp rút, ngay cả phế vật như Ô Nhất Điển cũng không có chạy, tiểu hòa thượng kia lại vụng trộm đi nơi nào?

- Tiểu Cửu tin hắn, đã nói hắn có thể tin!

Sở Từ lắc đầu, thay Thần Tú biện luận một câu, nhưng không rảnh để ý tới, nhờ Vương Quỳnh tiếp đãi, mình thì rời trại.

...

...

Bờ bên kia Thái Âm Hà, trên ngọn núi cao nhất, tọa lạc một hành cung to lớn, mà bây giờ, Sở Từ đã nói rõ ý đồ đến của mình, tay để trước bụng, lẳng lặng đứng ở dưới núi chờ đợi, ở đối diện nàng là Hoàng Oanh Nhi và Hồng Tước Nhi, hai mỹ nhân đều có chút lạnh nhạt nhìn nàng, cũng không có mời nàng vào trong ngồi, chỉ để Tử Diên Nhi đưa bái thiếp vào.

- Ngươi muốn cho ta mười ngọn núi, chỉ đổi Viên gia ta xuất thủ đi cứu xuẩn vật kia?

Chờ trọn vẹn nửa canh giờ, trên trán Sở Từ đã rịn ra mồ hôi nhàn nhạt, trong hành cung mới có âm thanh truyền đến.

- Ta đã nghĩ tới, nếu muốn cứu Tiểu Cửu, cần tư liệu địa thế cùng thế lực Ma Châu phân bố kỹ càng, còn cần có đại bộ phận tu sĩ đánh nghi binh, phân tán lực chú ý của tu sĩ Ma Châu, càng phải có một nhóm tu sĩ tinh thông trận thuật, ven đường phá giải các loại đại trận mà tu sĩ Ma Châu bày ra, ngoài ra sau khi thành công cứu người, cũng phải có người tiếp ứng, dù là cứu người tàn tật, cũng phải để người toàn thân trở ra...

Sở Từ trả lời nhanh mà bất loạn:

- Chuyến này, cần nhân lực vật lực quá nhiều, mà các tu sĩ của Kiếp Đạo đều vừa mới tiếp nhận không lâu, không đáng trọng dụng, có thể làm được điểm này, chỉ có Viên gia gật đầu mới được...

- Ha ha, tuổi tác không lớn, đầu lại rõ ràng...

Trong hành cung, trầm mặc nửa ngày, thanh âm của Viên gia thiếu chủ bỗng nhiên vang lên:

- Hiện tại ở bên cạnh ta có Hoàng Oanh Nhi êm tai nhu âm, có Hồng Tước Nhi dáng người thon dài, có Tử Diên Nhi chân ngọc linh lung, nhưng còn không có tập hợp đủ nữ tử cực phẩm trên thế gian, ở trước mặt ma đầu kia luôn thua một nước, nhìn ngươi tu vi không tệ, lại có dáng vẻ tốt, có nguyện đến bên cạnh ta làm nữ hầu không?

Trong ngôn từ lại tràn đầy dụ hoặc...

Sở Từ nghe lời này, đầu tiên là ngẩn ngơ, vẻ mặt khó có thể tin, sau đó trên mặt nhất thời dâng lên tức giận, mục quang lãnh lệ nhìn lên hành cung, cưỡng chế lửa giận khẽ quát:

- Phù Tô công tử tự trọng, ta là đạo lữ chính thức của Phương Hành, mà hắn là người Viên gia các ngươi, bàn về vai vế còn phải gọi ngươi một tiếng Thất ca, ngươi nói chuyện với ta như vậy, chẳng phải là... chẳng phải... hoang đường sao!

Nàng lại quát Phù Tô công tử, khiến cho bầu không khí trong sân ngưng trọng lên.

- Muội muội ngươi quá lời!

Phù Tô chưa mở miệng, Hoàng Oanh Nhi lại nhàn nhạt mở miệng:

- Phù Tô công tử coi trọng ngươi khôn khéo, mới cho ngươi một tiên duyên theo ở bên người, ngươi không cảm kích thì thôi, ngược lại quở trách công tử, chẳng phải là không biết lớn nhỏ sao?

Hồng Tước Nhi lạnh lùng nói:

- Lúc trước xuẩn vật kia vô lễ, bây giờ rước họa vào thân, mới nhớ tới công tử nhà ta?

- Cái gì đạo lữ không đạo lữ, thực coi mình là nhân vật gì hả? Ngươi cũng không nhìn xuẩn vật kia là thứ gì, ngươi lại là cái gì, dám nói như vậy với công tử nhà ta? Đừng nói công tử chỉ là nói đùa, coi như thật muốn ban thưởng ngươi phúc phận này, chúng ta còn không đáp ứng đâu, chút tu vi ấy của ngươi, tay chân vụng về, chỉ có thể làm nha hoàn, ở đâu có thể đặt song song với ba người chúng ta?

Trong hành cung, thanh âm cay nghiệt của Tử Diên Nhi xa xa truyền ra.

- Ngươi...

Sở Từ cắn chặt môi, máu tươi rỉ ra, mười ngón giảo trắng bệch, lại không có phản bác.

Ánh mắt nàng kiên định, chờ chủ nhân trong hành cung đáp lời.

- Ha ha, ba người các ngươi không cần khẩn trương, ta chỉ là thuận miệng nói mà thôi...

Sau một hồi lâu, thanh âm của Phù Tô công tử mới vang lên lần nữa, nói:

- Thập Cửu đệ muội, ngươi cầm mười ngọn núi kia đến đổi ta gật đầu một lần, phân lượng rất đầy đủ, chỉ là ta muốn hỏi ngươi một câu, mười ngọn núi trong miệng ngươi, vốn là của Viên gia ta, ngươi lấy chúng nó đưa ta, lại là ý gì?

Oanh!

Sở Từ nghe tựa như sấm sét giữa trời quang, nhịn không được lui về phía sau hai bước, lớn tiếng nói:

- Mảnh lãnh địa kia, là của Tiểu Cửu!

- A...

Nửa ngày sau, thanh âm trong cung mới cười nói:

- Nhưng Tiểu Cửu trong miệng ngươi, là người Viên gia ta nha...

Sau khi cười xong, thanh âm của hắn dần dần trầm xuống:

- Hắn đã là người Viên gia ta, như vậy hết thảy của hắn tự nhiên cũng là của Viên gia, trước đây hắn còn, liền tạm thời do hắn trông giữ, nhưng bây giờ hắn đã thất thủ, mảnh lãnh địa này tự nhiên do Viên gia ta tiếp nhận, tuy ngươi là đạo lữ của hắn, nhưng một chưa sinh hoạt vợ chồng, hai không được Viên gia tán thành, nói khó nghe chính là người ngoài, phiến lãnh địa kia lại trọng yếu như vậy, Yêu Địa lại nhìn chằm chằm, lưu ở trong tay người ngoài, ta sao có thể yên tâm? Ha ha, vì cân nhắc an toàn, ta nghĩ Viên gia nên đến thời điểm phái người tiếp quản rồi...

- Ngươi...

Sở Từ khiếp sợ, ngay cả kiếm linh cũng tự động cảm ứng bay ra, ánh mắt của nàng nhìn hành cung, đáy lòng dâng lên nộ diễm:

- Ngươi... Ngươi thật quá mức, Tiểu Cửu bị nhốt, ngươi không nghĩ giải cứu, lại muốn cướp đồ vật của hắn?

- Hồ nháo!

Thanh âm của Phù Tô công tử bình thản như nước, giống như không muốn so đo với Sở Từ:

- Ngươi chớ hồ ngôn loạn ngữ, ta lúc nào nói qua không cứu hắn đến? Mặc dù hắn ngu xuẩn, nhưng cũng là người Viên gia ta, đã có nguy hiểm, ta tự sẽ cứu hắn, nhưng đám người Yêu Địa kia tới ta không tin được, hơn nữa chuyện này quan hệ quá lớn, ta không thể vì hắn mà hại nhiều người hơn lâm vào nguy cơ, tự nhiên phải từ từ thương nghị...

Chương 853: Sư huynh không dễ chọc

- Ma đầu Phương Hành, lần này ngươi chắp cánh khó thoát...

Trăm vạn dặm Ma Uyên, ở trong lĩnh vực Ma Châu, không trung bay tới một con thằn lằn ngân sắc to lớn, cánh thịt triển khai, chí ít cũng có phương viên 30 trượng, ôm theo khí tức hung tàn khó nói lên lời, phủ xuống một sơn mạch màu đen, hơn nữa trên lưng thằn lằn ngồi xếp bằng bảy tám tu sĩ Ma Châu khí tức cường đại, có một người nâng một la bàn phương viên hơn trượng, mà vào lúc này, kim đồng hồ trên la bàn đang nhanh chóng chuyển động, cuối cùng xa xa chỉ một vùng thung lũng...

- Là ở chỗ này, bày trận, thông tri tiểu đội còn lại chạy đến...

Trên lưng thằn lằn, một cô gái mặc áo trắng hét lớn, tế ra truyền tin phù!

- Sưu!

Cũng đúng vào lúc này, trong thung lũng có bóng người xông thẳng lên, phía sau hai Kiếm Ma Đại Dực triển khai, lại không nhỏ hơn cánh thằn lằn bao nhiêu, mà dưới cặp cánh là Phương Hành tay cầm Long Văn Hung Đao, trực tiếp lao về phía thằn lằn, hung uy vô địch, vung đao chém xuống, đao ảnh đầy trời, vỡ vụn hư không...

- Nhóm người thứ tư, thật coi tiểu gia không biết giết người sai...

Trong tiếng hét phẫn nộ, đao ảnh của Phương Hành chém tới, tu sĩ Ma Châu ngã bay, ngay cả thằn lằn cũng bị trọng thương, gào thét té xuống sơn cốc, đập sập từng mảnh sơn phong quái lĩnh, chấn đại địa rung động.

- Sưu!

Phương Hành xông về trước, trên không trung, la bàn bị tiếp ở trong tay, ánh mắt lạnh lùng quét qua, chỉ thấy trên la bàn, phù văn hiển hóa, kim đồng hồ nhanh chóng xoay tròn, sau đó một mực chỉ mình...

- Lại là cái này!

Ánh mắt Phương Hành lẫm liệt, năm ngón tay dùng sức, răng rắc một tiếng, bóp la bàn thành mảnh vỡ. Sau đó hắn cúi người vọt xuống, chỉ thấy trong thung lũng, Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự ở trên lưng lừa sớm đã chờ hắn.

Cũng không nhiều lời, ra hiệu con lừa nhanh chóng rời đi, chạy về phía chỗ càng sâu trong sơn mạch, tìm địa phương an toàn khác ẩn thân.

- Bọn họ tìm tới tốc độ càng lúc càng nhanh, ngươi còn không định đưa ta trở về?

Phật Tử Huệ Năng níu lấy hai lỗ tai con lừa, phòng ngừa mình từ trên lưng lừa té xuống, run giọng nói.

- Nghĩ hay thật, ta cũng phải xem bọn hắn có bao nhiêu người tới giết ta!

Phương Hành quát to một tiếng, không thèm để ý.

Theo thời gian chuyển dời, bây giờ tình cảnh của hắn cũng không tốt lắm, lúc đầu Tịnh Thổ chỉ ở địa phương đi về Thần Châu bố trí đại trận, phòng ngừa hắn thông qua. Nhưng thời gian dần trôi qua, vậy mà bắt đầu phái ra vô số tiểu đội tìm hắn, mỗi một tiểu đội đều sẽ phân phối một Hồng Hoang di chủng có thể phi hành, tay cầm la bàn tìm tòi, mặc dù phương pháp này đần chút, nhưng thật là có chút tác dụng, la bàn kia vừa tiến vào mười dặm quanh người Phương Hành, sẽ sinh ra cảm ứng, chỉ ra vị trí của hắn.

Bây giờ, không đến hai ngày, Phương Hành đã bị bốn tiểu đội trong lúc vô tình phát hiện, tìm ra chỗ ẩn thân.

Đương nhiên, bốn tiểu đội kia cũng không may mắn thế nào, đều bị Phương Hành giết hết.

Mà chỉ cần Phương Hành bị phát hiện, thì không thể không chật vật đào mệnh, lần nữa tìm địa phương ẩn nấp.

Mà làm cho Phương Hành hiếu kỳ nhất là, la bàn kia là làm sao luyện ra?

Lúc mới đầu, hắn còn tưởng đó là chí bảo nào đó của Tịnh Thổ, có thể vạch ra khí tức của mình, nhưng về sau hắn lại phát hiện, sự tình căn bản không có đơn giản như vậy, nếu thật là chí bảo, sao Tịnh Thổ có thể có nhiều như vậy? Không nghe nói bảo bối chân chính nào có thể sản xuất hàng loạt, mà bây giờ, Tịnh Thổ không chỉ ở trên phòng tuyến thiết hạ vô số la bàn, tiểu đội đi ra tìm kiếm hắn càng một người một cái, hết thảy đến cùng có bao nhiêu, hết lần này tới lần khác mỗi một la bàn đều có hiệu quả, có thể tinh chuẩn tìm ra mình.

Mà thời điểm la bàn kia chỉ hướng mình, mình sẽ ẩn ẩn có một loại cảm giác tâm huyết lai triều, giống như huyết mạch trong cơ thể bốc lên, điều này làm cho hắn âm thầm đoán được, la bàn này xuất hiện, hẳn là có quan hệ tới Bắc Minh gia...

Có thể lợi dụng huyết mạch của mình đến làm văn chương, cũng chỉ có Bắc Minh gia!

Nhưng Bắc Minh gia là làm sao xác định bắt người là mình, hơn nữa nhằm vào mình luyện chế loại la bàn này?

Phương Hành ẩn ẩn đoán được một khả năng, làm hai hàng chân mày nhíu lại.

Hắn và con lừa ở trong sơn mạch tả xung hữu đột, tốc độ cực nhanh, lao vào chỗ sâu, ngay cả mình cũng không biết trốn đi đâu, rất dễ dàng thoát khỏi những tu sĩ Tịnh Thổ đuổi theo, chỉ bất quá dù tạm thời an toàn, nhưng không dễ triệt để thoát thân, dù sao bây giờ tu sĩ Tịnh Thổ giống như bỏ hết cả tiền vốn, không biết phái bao nhiêu người đi ra tìm tòi...

- Móa nó, đây là bức tiểu gia chơi trốn tìm với các ngươi chơi sao, tốt, các ngươi muốn chơi, vậy chúng ta cùng chơi...

Nhanh chóng chạy trốn ở trong núi, Phương Hành càng nghĩ càng phiền, ánh mắt dần dần lãnh khốc, thấp giọng nói:

- Từ giờ trở đi, các ngươi phái một đội người đến, ta sẽ giết một đội, giết đến sạch sành sanh, xem các ngươi bỏ được để cho ta giết bao nhiêu!

Hai ngày nay bị tu sĩ Tịnh Thổ theo đuổi không bỏ ép có chút phiền, sát khí của hắn cũng kiềm chế không được.

- Phương Hành...

Nhưng vào lúc này, xa xa có một thanh âm hùng hồn giống như sấm rền truyền ra.

- Ừm? Đuổi theo tới?

Phương Hành giật mình, cầm đao quay người, ra hiệu con lừa chạy trước, mình lại giết một nhóm truy binh.

Nhưng xoay người qua, thần niệm càn quét, lại phát hiện không có truy binh tới gần.

- ... Ngươi gan to bằng trời, bắt Phật Tử của Tịnh Thổ ta, không sợ oan nghiệt quấn thân, thiên địa không dung sao?

Thanh âm kia chấn động hư không, giống như vang lên bên tai, lại như sấm rền đảo qua chân trời.

Lúc này Phương Hành mới phát hiện, rõ ràng là có người đang thi triển thiên lý truyền âm nói chuyện với mình.

Môn thần thông này chính là người ở phía xa, dùng pháp lực chấn động hư không, thanh âm lan xa mấy vực, có thể truyền âm nghìn vạn dặm, mà tinh tế phân rõ nơi phát ra thanh âm kia, lại là địa phương vừa rồi mình bị phát hiện, hẳn là đối phương đuổi tới, lại phát hiện mình đã không thấy, liền dứt khoát dùng thiên lý truyền âm, chấn động tứ phương.

- Không dung con mẹ ngươi, thật coi tiểu gia là kẻ ngu, sẽ tùy tiện trả lời ngươi?

Phương Hành thu hồi hung đao, xoay người rời đi.

Hắn cũng không có đần như vậy, trực tiếp dùng thiên lý truyền âm đáp lại người kia, làm như thế, vị trí của mình sẽ lập tức bị người khóa chặt.

Quay người muốn tiếp tục đi, thanh âm kia lại truyền đến một câu làm cho hắn khẽ giật mình.

- Coi như ngươi vò đã mẻ không sợ rơi, không sợ tự tìm đường chết, nhưng ngay cả mạng của Phật Tử Linh Sơn Tự cũng không cần sao?

Phương Hành ngừng lại, ánh mắt rét lạnh, hung dữ nhìn về phía sau.

Mà thanh âm kia thì vang lên lần nữa, nghiêm khắc quát lên:

- Phương Hành, Phật Tử Linh Sơn Tự tới tìm ngươi, vừa lúc rơi vào trong tay Bắc Minh tộc ta. Nếu như ngươi còn tiếc tính mạng của hắn, thì dẫn Phật Tử đến Tịch Diệt Cốc trao đổi, nể tình ngươi cũng có huyết mạch của Bắc Minh tộc ta, ta sẽ tha cho ngươi khỏi chết, nếu chấp mê bất ngộ, thì đừng trách ta dùng cực hình với tiểu hòa thượng, thẳng đến ngươi hiện thân mới thôi...

Thanh âm ầm ầm, dần dần tiêu tán, nhưng ánh mắt Phương Hành lại rét lạnh đến cực điểm.

- Tiểu hòa thượng Thần Tú rơi vào trong tay bọn hắn?

Hắn nắm Long Văn Hung Đao, trong lòng như sóng to gió lớn, lây nhiễm đao này, dẫn tới trên đao sát khí tầng tầng.

...

...

Mà vào lúc này, ở vùng Tịch Diệt Cốc, cũng chính là địa phương lúc trước Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự bị bắt, Tiểu hòa thượng Thần Tú toàn thân áo trắng, không chút bụi trần, lẳng lặng xếp bằng ở trên ngọn núi, chung quanh có khắc pháp trận, hóa thành một phương lao tù. Hắn bị vây ở bên trong, mà đối diện hắn, đại biểu tỷ, cũng chính là Bắc Minh Thanh Địch chậm rãi đi lên núi, sau đó ngồi ở đối diện hắn, thật lâu không nói.

- Ta sẽ không để cho bọn họ dùng cực hình với ngươi, chỉ muốn buộc biểu đệ hắn mau trả Phật Tử lại mà thôi...

Trên mặt Bắc Minh Thanh Địch có chút áy náy, trầm mặc thật lâu, mới thấp giọng nói với Thần Tú.

- Các ngươi không có vây khốn sư huynh đúng không?

Tiểu hòa thượng Thần Tú mở mắt, thần sắc bình tĩnh hỏi.

Bắc Minh Thanh Địch trầm mặc nửa ngày, thấp giọng nói:

- Không sai, hắn bản lĩnh thông thiên, sao có thể dễ dàng bị chúng ta vây khốn như vậy, bây giờ chúng ta hết toàn lực, cũng chỉ bày ra một đạo phòng tuyến, để hắn không có cơ hội trốn về Thần Châu mà thôi, thậm chí cho tới hôm nay, còn không sờ đến cái bóng của hắn, cũng chính bởi vì bất đắc dĩ, ta mới không thể không ra hạ sách này, kích ngươi đến đây, làm thẻ đánh bạc trong tay chúng ta, biểu đệ rất coi trọng ngươi, nếu như biết ngươi rơi vào tay chúng ta, tất nhiên sẽ đồng ý trả Phật

Tử lại đổi lấy ngươi...

Nàng như nóng lòng giải thích, trong lúc nhất thời nói rất nhiều lời.

Nhưng Tiểu hòa thượng Thần Tú lại nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

- Sư huynh không bị vây khốn, vậy ta an tâm!

Nhìn thấy Thần Tú nhẹ nhàng thở ra, đại biểu tỷ cảm giác trong lòng hơi đắng chát, thật lâu mới cười khổ nói:

- Tiểu hòa thượng, việc này coi như ta xin lỗi ngươi, bất quá ta cũng không có biện pháp khác, biểu đệ hắn gan to bằng trời, vậy mà đi bắt Phật Tử, đây là tự tuyệt sinh lộ, không để đường rút lui chút nào, hiện tại ta chỉ mong hắn có thể lo lắng tính mạng của ngươi, sớm trả Phật Tử lại...

- Không sao không sao, sư huynh không có việc gì liền tốt...

Tiểu hòa thượng Thần Tú liên tục gật đầu, cười nói:

- Kỳ thật ta sớm nên nghĩ đến, sư huynh bản sự lớn như vậy, hẳn là không dễ dàng bị các ngươi vây khốn, bất quá vẫn có chút bận tâm, liền dứt khoát tới xem mà thôi, bất quá... Bắc Minh sư tỷ...

Hắn do dự một tiếng, thử dò xét nói:

- Dù sao ta cũng đã tới, ngươi nên nói cho đám người Sở Từ tiên tử tình hình thực tế, bảo các nàng không nên tới?

Bắc Minh Thanh Địch nao nao, không biết trả lời như thế nào.

- Không có khả năng!

Lúc này, còn một người khác thay nàng trả lời Tiểu hòa thượng Thần Tú.

Dưới chân núi, một nam tử cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu, chậm rãi đi tới, trong thanh âm có sát khí không đè nén được, lạnh giọng nói:

- Nghiệt chướng kia phạm phải sai lầm lớn bực này, chính là tự tuyệt sinh lộ, tự tuyệt Bắc Minh gia, dù hắn tu thành thân người Ma Tướng, cũng không thể trở về Bắc Minh tộc ta, lần này, không chỉ ngươi, kể cả người dám đến cứu hắn cũng sẽ lâm vào thiên la địa võng ta bày ra, đến lúc đó ta sẽ giết từng cái từng cái, nhìn xem hắn co đầu rút cổ tới khi nào, mới bằng lòng đứng ra nói chuyện!

- Cái này...

Tiểu hòa thượng Thần Tú nghe lời này, gương mặt chấn kinh và sợ hãi, nhìn Bắc Minh Thanh Địch nói:

- Nhất định phải ngăn cản hắn...

- Ta...

Bắc Minh Thanh Địch do dự, lại không biết nên đáp Thần Tú như thế nào.

- Hắn không hiểu rõ sư huynh, ngươi còn không biết sao?

Không đợi nàng trả lời, Thần Tú lại nói:

- Sư huynh không dễ chọc, làm như vậy chỉ sẽ hại chết các ngươi mà thôi...

Chương 854: Chui vào Ma Châu cứu ma đầu

- Viên gia không chịu ra tay, ngược lại còn có ý muốn đoạt mười ngọn núi của Tiểu Cửu...

Thời điểm Sở Từ về tới lãnh địa Kiếp Đạo, nói ra kết quả, các tu sĩ tụ tập ở trong hành cung trầm mặc lại, từng cái hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ vốn không có gửi hi vọng ở trên người Viên gia, dù sao đại gia tộc làm việc, lợi ích đi đầu, cũng chính là nguyên nhân này, dù muốn cầu Viên gia xuất thủ, cũng không có cầm thân phận của Phương Hành nói chuyện, mà dựa theo tiêu chuẩn làm, cầm mười ngọn núi làm hậu lễ, đi cầu Viên gia xuất thủ. Chỉ là bọn hắn không nghĩ tới, thủ đoạn của Phù Tô công tử, còn ác hơn bọn hắn tưởng tượng.

- Hiện tại ngoài cửa trại đã có nhân mã tụ tập, sợ là chẳng mấy chốc sẽ xuất thủ cứng rắn đoạt!

Có người báo tình huống ngoài trại cho Vương Quỳnh biết, sắc mặt nàng âm trầm, thấp giọng nói.

- Đã chờ không nổi sao? Đợi tiểu vương ra ngoài giết mấy người hả giận...

Tiểu Bằng Vương nổi giận, xách kim mâu muốn giết ra ngoài.

- Hiện tại ra ngoài thì có ích lợi gì?

Ô Tang Nhi kéo Tiểu Bằng Vương trở về, giáo huấn:

- Một mình ngươi có thể giết bao nhiêu, có thể thay đổi đại cục sao? Nếu bị những cao thủ ở Thần Châu kia đả thương, ngược lại không công tổn hao trợ lực cứu người, đáng giá không?

Bây giờ tu vi của Tiểu Bằng Vương đã không biết cao hơn Ô Tang Nhi bao nhiêu, nhưng hết lần này tới lần khác ở trước mặt nàng lại cực kỳ trung thực, cau mày hét lên:

- Vậy làm thế nào, tùy ý những người kia cưỡi đến trên đầu chúng ta sao? Tiểu vương ta khi nào nhận qua loại khi nhục này?

Ô Tang Nhi lườm hắn một cái, nói:

- Trước kia Phương đại ca cũng khi dễ ngươi không ít ah...

Trên mặt Tiểu Bằng Vương nóng bỏng, nửa ngày mới mạnh miệng nói:

- Cái kia không giống nhau, ai bảo bối phận của hắn cao hơn chứ?

- Bọn họ muốn cướp, vậy để bọn hắn cưới! Sở Từ muội muội, dù sao mục đích của chúng ta là cứu Phương Hành trở về. Ngươi không cần lo lắng việc này, hắn vốn không nghĩ tới để ngươi giúp hắn bảo vệ đỉnh núi, chúng ta đối chọi gay gắt với những người này, bất quá là vì nhỏ mất lớn, ngược lại bỏ lỡ cơ hội cứu hắn mà thôi. Ngươi nghe ta một lời, ai ra tay giúp đỡ, ai nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, không cần phải nói, nhưng phải nhớ kỹ giao cho Phương Hành, để hắn nhìn mà xử lý!

Thấy Sở Từ tự trách, đám người Vương Quỳnh lại rất thoải mái cười nói.

Ô Tang Nhi cũng mở miệng nói:

- Vừa rồi ta lại bói một quẻ, là bói những người chúng ta, luôn cảm thấy quẻ tượng có kỳ quặc, mặc dù Phương đại ca mệnh số mê ly, khó mà tính toán. Nhưng nhất thời không cần lo lắng cho tính mạng, ngược lại là chúng ta nguy hiểm mọc thành bụi. Dùng cái này suy đoán, ta lại cảm thấy sự tình hắn bị luân hãm không chuẩn, dù hắn bị vây hãm, cũng có kế sách chạy trốn, còn nếu ta dùng mệnh số của chúng ta thôi diễn, tìm ra một con đường ít phong hiểm nhất xâm nhập Ma Uyên lại ra vấn đề rất lớn...

- Ngươi là muốn nói tin đồn là giả?

Đại Thánh Sơn Không Không Nhi mở miệng, thấp giọng hỏi.

Ô Tang Nhi nói:

- Khó mà nói được, bất quá dù sao Ma Châu cũng là đối địch, hơn nữa chúng ta không biết cô nương Bắc Minh gia kia, không rõ tính cách như thế nào, chỉ bằng thư của Ma Châu, chúng ta nhiều nhất chỉ tin một nửa mà thôi!

Các tu sĩ nghe vậy, lại cảm thấy Ô Tang Nhi nói có lý, tu sĩ tu mệnh thuật, vốn là trên thôi thiên cơ, dưới nhìn lòng người, mặc dù Ô Tang Nhi tuổi tác không lớn, tu vi không cao, lại là người duy nhất tu mệnh thuật trong Yêu Địa, tất cả mọi người vẫn rất tin nàng.

- Bất quá coi như quẻ tượng của ngươi biểu hiện tiểu tổ nguy cơ không lớn, chúng ta cũng không thể ngồi yên không lý đến?

Tiểu Bằng Vương do dự một chút, thấp giọng nói.

Vương Quỳnh cũng nhẹ gật đầu nói:

- Chỉ vì nghe đồn liền xâm nhập Ma Châu cứu người, có vẻ hơi ngu xuẩn, nhưng nếu rõ ràng nghe nói hắn bị vây hãm, lại ngồi yên không lý đến, chỉ sợ càng rét lạnh tim người, lần này dù có chút hung hiểm, ta vẫn phải đi một lần, mong Tang Nhi tiên tử giúp ta mở quẻ, cho chút chỉ rõ, để ta an ổn tiến vào Ma Châu, dù chỉ là tìm hiểu chút thông tin đi ra cũng tốt!

- Ta cũng đi, các lão tổ áp chế ta vài chục năm không phá Kim Đan, khó khăn lắm mới phá Kim Đan, học được một thân bản lĩnh, không đi Ma Châu xông xáo một lần thì làm sao ma luyện?

Tiểu Bằng Vương cũng theo sát đứng dậy, dứt lời lại gãi đầu nói:

- Hơn nữa Tà Tổ nói với ta, Phương Hành tiểu tổ là người lòng dạ hẹp hòi, ta đi cứu hắn, hắn có thể sẽ mắng ta ngu xuẩn, lại sẽ cho ta rất nhiều chỗ tốt, nhưng nếu như ta không đi cứu hắn, chỉ sợ ngoài miệng hắn không nói cái gì, trong lòng lại ghi thù, tương lai tìm được cơ hội sẽ gây khó dễ cho ta...

- Có đạo lý...

Hắn nói ngay thẳng như vậy, thình lình đưa tới không ít người cộng minh, nhao nhao gật đầu phụ họa.

Vương Quỳnh và Sở Từ bất đắc dĩ, nghĩ thầm thanh danh của Phương Hành thật không ra sao a...

Không Không Nhi cũng mở miệng nói:

- Nói như thế, không nhân cơ hội này bán cho hắn cái nhân tình, không phải thua lỗ vốn gốc sao?

Ngay cả Ô Nhất Điển một mực sợ hãi trốn ở sau lưng Ô Tang Nhi, trước mặt người ngay cả một câu cũng không dám nói đứng dậy, nói:

- Để ta đi cứu người... Đánh chết ta cũng không đi, vạn nhất ta chết ở bên trong làm sao bây giờ? Bất quá ta quyết định lưu tại nơi này, theo các ngươi nói, ai đến đoạt địa bàn ta đều nhớ kỹ, ai nói xấu các ngươi ta cũng nhớ kỹ, chờ thời điểm tính sổ, cũng có cái dựa vào...

Các tu sĩ nghe vậy, biểu lộ đều có chút cổ quái nhìn thoáng qua, nghĩ thầm tên này lại rất gian xảo...

Ô Tang Nhi lại nở nụ cười, kéo tay Sở Từ nói:

- Cho nên Sở Từ muội muội ngươi không cần thương tâm, thế nhân đều biết Phương đại ca hắn bản lĩnh thông thiên, nhưng sao biết chúng ta cũng không phải đồ đần, bây giờ ta tu hành Chúng Sinh đại thuật do Căn Bá truyền thụ đã vài chục năm, đang muốn mượn cơ hội này thử một chút, phải chăng thật sự có thể trên thôi thiên mệnh, dưới diễn chúng sinh, lần này ta sẽ cùng mọi người đi vào Ma Châu, ven đường thôi diễn cát hung, coi như cứu không được người, cũng tận sức để mỗi người bình an trở về!

Trong lúc đàm tiếu, kế hoạch đã định ra, mỗi người đều muốn bán Phương Hành một cái nhân tình, lại giống như hoàn toàn quên hung hiểm trong đó.

Mà Sở Từ, cũng chỉ có thể cúi đầu, hết thảy ở trong không nói.

Bên ngoài Viên gia ép buộc Sở Từ giao ra mười núi, thậm chí muốn động binh tiến đánh lãnh địa Kiếp Đạo. Đoàn người Kiếp Đạo, Đại Tuyết Sơn thậm chí Yêu Địa làm ra phản ứng thình lình vượt ra ngoài dự kiến của mọi người, vậy mà trực tiếp từ bỏ mười núi, sau đó một mình xâm nhập Ma Châu cứu Phương Hành, phần quyết định này làm cho các đạo thống cảm thấy ngoài ý muốn, người kinh ngạc cũng có, cười nhạo cũng có, thừa cơ mưu tính lãnh địa của Đại Tuyết Sơn cũng có.

Mà lúc này, đám người Sở Từ đã xuống núi, lẳng lặng nhìn lại, chuẩn bị hành trình.

- Hồng Anh tướng quân đưa tin đến, hắn không cách nào tiến lên, nhưng sẽ lệnh người tiến đánh lãnh địa Ma Châu, phân tán áp lực cho chúng ta!

- Thần Châu Bắc Vực, Đạo Tử Thiên Nhất cung gửi thư nói, thân thể của hắn có tật không tiện tiến lên, nhưng sai người đưa tới mười viên Thiên Nhất Vụ Châu!

- Phụng Thiên Đạo đưa tới một bản đồ địa hình Ma Uyên, còn nói khi tất yếu, nguyện tiếp ứng chúng ta trở về!

- Trung Vực Hàn gia chiếm ba núi của Đại Tuyết Sơn...

Trước khi đi, các đạo thống đều làm phản ứng khác biệt, nhao nhao tỏ ra thiện hay ác ý.

Càng có vô số tu sĩ, hoặc ở trên đỉnh núi, hoặc ở trong cốc, hoặc ở giữa rừng như ẩn như hiện, ánh mắt cổ quái nhìn bọn hắn, có quan sát Kiếp Đạo có phải thật từ bỏ mười ngọn núi hay không, cũng có người muốn nhìn, sau khi tiểu ma đầu kia bị vây hãm, có bao nhiêu bằng hữu vì nghĩa quên mình đi cứu, bất luận thành bại, tên của nhóm người đi cứu đều được truyền ra.

- Luôn cảm thấy ánh mắt những người kia nhìn chúng ta giống như đang nhìn đồ đần, trong lòng thật tức giận...

Tiểu Bằng Vương gãi đầu, rất không phục nhìn chung quanh.

- Ma đầu kia lâm nguy ở lãnh địa Ma Châu, có thể có mấy phần hi vọng còn sống trở về, các ngươi chỉ có ngần ấy người, lại muốn vào Ma Châu cứu, không sợ mình cũng hãm ở trong đó sao? Một không viện binh, hai không nắm chắc, mạo muội xâm nhập, không phải người ngu thì là cái gì?

Đang đi, lại có mấy người đuổi tới, rõ ràng là đám người Hồ Tiên Cơ và Cửu Đầu Tiểu Thánh, Vô Ảnh Sơn Đạo Tử…

Lúc này sắc mặt của Hồ Tiên Cơ giận tái, nhìn đám người Tiểu Bằng Vương:

- Yêu Địa chúng ta vốn thế yếu, các ngươi còn muốn lãng phí tinh lực ở trên sự tình vô dụng này, sợ là dù các ngươi có thể bình an trở về, cũng bỏ lỡ thời cơ tiến đánh Ma Châu, chiếm cứ lãnh địa, cách làm như thế đáng giá không? Vì tiểu ma đầu kia, hỏng khí vận của

Yêu Địa, phần khuyết điểm này, các ngươi gánh được sao?

- Hồ tỷ tỷ, sự tình Yêu tộc có ngươi chịu trách nhiệm, chắc hẳn không lo!

Ô Tang Nhi đứng ra, nhìn Hồ Tiên Cơ nói:

- Chuyến này, chúng ta muốn đi một lần, nếu không tâm tư bất an!

- Tang Nhi, ngươi...

Hồ Tiên Cơ nhất thời chán nản, âm thầm nổi giận, nói không ra lời, dư quang quét qua, phát hiện Vô Ảnh Sơn Đạo Tử Ngụy Vô Kỵ dáng người thấp bé, bộ dạng lại hèn mọn đã lặng lẽ không tiếng động chạy vào trong đội ngũ muốn cứu Phương Hành, nhất thời làm nàng phát cuồng, khẽ quát lên:

- Ngụy Vô Kỵ, bọn họ tự nhận anh hùng, muốn đi chịu chết, sao ngay cả ngươi cũng lăn vào?

Vô Ảnh Sơn Đạo Tử không quay đầu lại nói:

- Ta biết theo ngươi vỗ mông ngựa các đạo thống sẽ an toàn, nhưng không biết tại sao đột nhiên cảm giác, nếu ta đi theo bọn họ, chỗ tốt lại càng lớn, cho nên ta quyết định đi theo bọn hắn...

- Ngươi điên rồi phải không?

Hồ Tiên Cơ giận không kiềm được, nghiến răng.

Vô Ảnh Sơn Đạo Tử thì khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm mười mấy năm trước mình bị tiểu ma đầu kia nắm chắc mệnh mạch, không đi cũng không được, nhưng trên mặt lại không nói, ngược lại cười quái dị nói:

- Hồ ly lẳng lơ, người có danh trí kế, nhưng lần trước lại thua rất thảm nha, chỉ là y phục cũng đã bị người lột mấy lần? Từ đó trở đi, bản Đạo Tử liền quyết định ở thời điểm then chốt sẽ không đứng ở bên ngươi...

- Các ngươi đi chịu chết, tự có thời điểm hối hận!

Hồ Tiên Cơ tức đến sắc mặt tái xanh, lại không nói thêm gì nữa, tay áo vẩy lên, quay người rời đi.

Mà đoàn người này, thì do Ô Tang Nhi bói một quẻ, định ra phương vị, sau đó riêng phần mình triển khai tốc độ, biến mất ở giữa dãy núi.

Sau lưng bọn họ, Ô Nhất Điển ngồi ở sau cây tùng, mắt nhỏ gian giảo đánh giá đám người dưới núi, lấy ra một chồng giấy, liếm liếm bút lông, thành thành thật thật ghi:

- Người cứu ngươi, Sở Từ tiên tử, đệ tử Đại

Tuyết Sơn Vương Quỳnh, Yêu Địa Cô Nhận Sơn Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Đại Thánh Sơn Không Không Nhi, Tang Nhi muội muội, Vô Ảnh Sơn Đạo Tử Ngụy Vô Kỵ...

- Đáp ứng ra tay giúp đỡ, Trấn Uyên Bộ Hồng Anh tướng quân, lão đạo sĩ Phụng Thiên Đạo, gia hỏa mập mạp của Thiên Nhất cung...

- Thừa dịp loạn đoạt địa bàn ngươi, Trung Vực Viên gia, Hàn gia, Mạnh gia, Ly Hận Thiên...

- Giúp ngươi liều chết ghi chép lại: Hảo huynh đệ Ô Nhất Điển...

Chương 855: Có tính là người hay không

- Ngươi tuyệt đối đừng chọc tới sư huynh, thực sẽ hại chết các ngươi...

Lúc này ở lãnh địa Ma Châu, trên Tịch Diệt Cốc, nghe Thần Tú nói, ngay cả đại biểu tỷ Bắc Minh Thanh Địch cũng nhất thời trầm mặc, biểu lộ xấu hổ lại có chút áy náy, hình như không nghĩ tới Thần Tú sợ hãi qua đi, nói lại là một câu như vậy, hơn nữa nhìn nét mặt của hắn, có thể biết tiểu hòa thượng nói cực kỳ nghiêm túc, là đang cân nhắc cho mình.

Hắn thật sợ mình chọc giận Phương Hành sẽ rước lấy họa sát thân...

Cũng chính bởi vì nghĩ đến điểm này, nàng nhất thời ngơ ngẩn, trong đầu nhanh chóng lóe lên rất nhiều hồi ức.

Từ Phong Thiện Sơn, lại đến Hoàng Phủ tổ địa đã hóa thành Ma vực, lại đến Quy Khư, Bạch Ngọc Kinh...

Nhìn biểu lộ lo lắng của Thần Tú, trong lòng đột nhiên có chút đắng chát!

Nhưng thanh niên cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu nghe, ngược lại nở nụ cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thần Tú nói:

- Tiểu hòa thượng, Linh Sơn Tự các ngươi thật ký thác biến số duy nhất vào trên người nghiệt chướng kia sao? Ta ngược lại muốn xem, tiểu tạp chủng thoát ly khí vận gia tộc che chở bảy trăm năm, lại vẫn ương ngạnh sống sót đến tột cùng còn lại mấy phần bản lĩnh, dám làm sự tình đại nghịch bất đạo như vậy!

Dứt lời lạnh giọng quát lên:

- Người tới, tra tấn hắn!

Một câu băng lãnh, lại hù Thần Tú rụt đầu, không dám lên tiếng.

Bắc Minh Thanh Địch kinh hãi, vội vàng đứng dậy nói:

- Đại ca, làm gì như thế, dù sao hắn cũng là Phật Tử...

Thanh niên cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu lại lạnh lùng nói:

- Hắn là tâm ma của Phật Tử, kiếp cuối cùng khi Chân Phật hiện thế!

Nói xong lạnh giọng tiến lên, lại thực muốn thi triển cực hình với Thần Tú, Bắc Minh Thanh Địch ngượng ngùng đứng ở bên cạnh, không biết ngăn cản như thế nào, ngược lại dọa kinh Thần Tú, cả kinh kêu lên:

- Uy uy uy, không cần dùng hình, sư huynh sẽ lập tức tới ngay. Ngươi gấp cái gì...

- A, không độc ác một chút, tiểu ma đầu kia há sẽ cam tâm tình nguyện hiện thân?

Thanh niên cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu quát lạnh, bước nhanh đến phía trước. bên hông buộc lấy roi da, dùng Âm Minh Huyền Ti dệt thành nhuyễn tiên, một roi rút qua, đại thụ trực tiếp khô héo, ngoan thạch vỡ thành bột mịn, ngay cả Kim Đan viên mãn trúng một roi, cũng sẽ đau triệt thần hồn, không nhịn được lên tiếng kêu to, nước mắt chảy dài.

- Không cần làm thật a, sư huynh của ta sẽ tới ngay, an tâm chớ vội, kiên nhẫn một chút không được sao?

Thần Tú bị dọa sắc mặt tái xanh, không có một chút cốt khí kêu to.

- Đại ca, không nên dùng hình...

Bắc Minh Thanh Địch nhịn không được khuyên bảo, lại bị nam tữ cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu đẩy sang một bên.

- Tiểu hòa thượng, muốn bớt đau khổ, thì ngóng trông tạp chủng kia mau mau tới đi...

Nam tữ cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu vung

trường tiên, trên không trung lắc một cái, "ba" một tiếng quất về phía Thần Tú.

- Sư huynh cứu mạng...

Thần Tú dọa kinh, giãy dụa kêu lớn.

- Sưu...

Thời điểm một roi sắp rơi xuống cái đầu nhỏ của Thần Tú, đột nhiên xa xa truyền tới tiếng xé gió, một vật như lưu tinh bắn đến, cơ hồ trong chớp mắt đã bay đến trước người nam tữ cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu, nam tử này thấy roi sắp rơi vào trên đầu Thần Tú, lại bị dị biến làm giật nảy mình, vô ý thức quất về phía hòn đá kia.

- Oanh!

Một roi quất ra, đã tiềm vận pháp lực, roi như sắt, kình lực như tơ, ngăn hòn đá kia ở trên không.

- Là ai đánh lén ta?

Nam tữ cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu phẫn nộ, nhìn về phía địa phương hòn đá bay tới hét lớn.

- Cẩn thận!

Nhưng đúng lúc này, hắn còn chưa khóa chặt người đánh lén hắn, liền nghe bên tai hét lớn.

Quát ra lời này, thình lình chính là tăng nhân Bỉ Ngạn Tự đang chạy tới. Đám người này lại đồng thời lao về phía sau, vẻ mặt sợ hãi.

- Ừm?

Nam tữ cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu bỗng nhiên ý thức được một tia không đúng, quay đầu nhìn hòn đá.

Oanh!

Cũng ngay một khắc này, tảng đá nứt ra, lực lượng cường đại bừng lên, hóa thành một đoàn tia chớp màu đen, thu nhỏ thành một hắc cầu, sau đó lại nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, bao phủ nam tử kia, trong đó ẩn chứa lực lượng thiểm điện cực kỳ mạnh, vậy mà dẫn động thiên tượng, trong mây đen có lôi điện bị dẫn xuống...

Rắc rắc rắc…

Lực lượng cuồng bạo đánh bay nam tử này ra ngoài, cả người và trâu, trên người bốc khói, bay ra trăm trượng mới rơi xuống trong sơn cốc.

Ngay cả đại biểu tỷ và Thần Tú, cũng ở trong phạm vi lực lượng nổ tung bao phủ, bất quá chỉ ở biên giới, bị thương không nặng, đương nhiên hai người cũng bị lực lượng kinh thiên động địa dọa sợ hãi, ánh mắt đồng thời nhìn về phía tây...

- Móa nó, ai trói sư đệ Thần Tú của ta?

Giữa không trung, ở bên ngoài hơn hai mươi dặm, một tiếng hét lớn vang lên, chấn động sơn cốc không ngừng hồi âm, rõ ràng là một nam tử, tay cầm ná cao su, ánh mắt hung ác nhìn về phía này, ở bên cạnh hắn còn rúc một con lừa, ánh mắt giảo hoạt mà hung hãn, trên lưng lừa, một hòa thượng áo đen ngồi lẳng lặng, có chút bất đắc dĩ nhìn qua.

- Thực tới?

Bắc Minh Thanh Địch khó có thể tin nhìn ngọn núi kia, vô ý thức có loại xúc động không dám gặp hắn.

- Sư huynh, may mắn ngươi tới nhanh...

Thần Tú thì như trút được gánh nặng, cơ hồ cảm động rơi lệ.

- Là ai?

Tu sĩ Ma Châu tiềm phục ở phụ cận nhao nhao nhảy lên, càng có người bay thẳng đến không trung.

Oanh!

Tu sĩ ẩn thân ở trên núi cũng không tiếp tục ẩn giấu thân hình nữa, đưa tay vỗ bụng con lừa, lực lượng kinh người bộc phát, trực tiếp nâng con lừa lên cao, bả vai hắn nhoáng một cái, sau lưng có hắc dực triển khai, bay thẳng đến không trung, sau đó đưa ra một đạo pháp lực kéo lấy con lừa, từ không trung bay về phía ngọn núi kia...

Sưu sưu sưu…

Thời điểm hắn tới gần mười dặm, la bàn cơ hồ hiện đầy mỗi ngọn núi, kim đồng hồ đồng thời xoay nhanh, chỉ thẳng vào hắn.

- Là nghiệt chướng kia!

Các tu sĩ Tịnh Thổ phát hiện một màn này, đều quá sợ hãi, có người theo bản năng xuất thủ.

Mà Phương Hành từ giữa không trung lướt tới, thình lình vung cánh quét qua, "Bành" một tiếng, cánh như vòi rồng quét tới, đáng sợ hơn là vòi rồng kia do vô số kiếm quang sắc bén đáng sợ tạo thành, không thua gì hàng trăm hàng ngàn thanh phi kiếm đồng thời công kích, những tu sĩ ngăn ở trước mặt hắn kinh hãi, như con ruồi từ không trung rơi xuống.

Oanh!

Người đến rơi xuống trên một ngọn núi cách Thần Tú không xa, chấn động đến đá bay tung trời. Hắn bước ra hố to, chậm rãi bỏ con lừa ở trên đất, lạnh nhạt nhìn về phía Thần Tú, trong thanh âm xen lẫn lửa giận khó nói lên lời:

- Bắc Minh gia vương bát đản, các ngươi thật to gan, lừa gạt sư đệ Thần Tú của ta tới không nói, còn muốn dùng hình?

Tiếng như sấm rền, lửa giận ngập trời, tay cầm Long Văn Hung Đao gác ở trên cổ tăng nhân áo đen, trong thanh âm giống như mang theo lửa giận vô tận:

- Các ngươi có dũng khí dùng hình với sư đệ Thần Tú, cho rằng ta không dám làm thịt hòa thượng này sao?

Xoạt!

Một cử động kia, giống như rút đi linh hồn của các tu sĩ ở chung quanh, nhất thời hư không vắng vẻ, không người có dũng khí lên tiếng.

Mỗi một ánh mắt đều nhìn trên cổ tăng nhân áo đen, không dám thở mạnh.

Người đến tự nhiên chính là Phương Hành, sau khi nghe được thiên lý truyền âm, trong lòng hắn khẩn trương, thông qua sự tình la bàn, hắn đã ngờ tới có người Bắc Minh gia xuất thủ đối phó mình, lại nghe Thần Tú bị bắt, trong lòng của hắn đã xác định một việc, cần biết Tiểu hòa thượng Thần Tú cũng không phải đồ đần, sẽ đần độn chạy tới lãnh địa Ma Châu tìm mình, sau đó bị bắt, vậy thì nhất định là bị người dụ tới hoặc bị kích tới, mà có thể làm cho hắn tin tưởng, lại dẫn hắn tới, tự nhiên chỉ có đại biểu tỷ.

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng hắn cực kỳ phẫn nộ, càng từ trên hai chuyện này, liên tưởng đến khả năng khác đáng sợ hơn, nàng này đã có thể lừa Thần Tú qua, như vậy nếu những người khác cũng bị lừa gạt đến, đây chẳng phải là đáng sợ tới cực điểm?

Cũng chính là nguyên nhân nà, hắn lập tức ngựa không ngừng vó chạy tới.

Vốn còn muốn ngồi ở phụ cận dò xét địa thế, không ngờ phát hiện gia hỏa cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu lại muốn dùng hình với Thần Tú, này để hắn chịu không được, trực tiếp lấy Phù Thạch bắn tới, nhưng khoảng cách quá xa, không đủ để trực tiếp đánh chết đối phương.

- Biểu đệ, buông Phật Tử ra, chớ có làm sự tình ngỗ nghịch nữa...

Nhìn thấy Phương Hành gác đao ở trên cổ Phật Tử Huệ Năng, Bắc Minh Thanh Địch không thể không mở miệng, nhẹ lời khuyên bảo.

Nhưng thẳng đến lúc này, ánh mắt nàng còn không có dũng khí nhìn về phía Phương Hành, vô ý thức tránh ra.

- Đừng kêu tiểu gia biểu đệ, dạng biểu tỷ như ngươi ta nhận không nổi...

Phương Hành tức giận, hung hăng trừng Bắc Minh Thanh Địch:

- Xú nữ nhân, thế mà lại đối xử với tiểu hòa thượng như vậy, ngươi còn là người sao?

- Biểu đệ... Ta cũng không muốn, nhưng ai bảo ngươi hành sự như thế, cướp đi Phật Tử...

Bắc Minh Thanh Địch nghe vậy, biểu lộ thống khổ, không phản bác được, sau một hồi lâu, nàng mới ngẩng đầu, ý đồ giải thích.

- Ai cướp Phật Tử nhà các ngươi?

Phương Hành chỉ Phật Tử áo đen, kêu lên:

- Con mẹ nó chỉ là dẫn hắn đi ra dạo chơi, xem như ta bắt hắn, ngươi xem trên người hắn có thiếu một sợi lông tơ nào không, còn ăn mập đây này... nhưng ngươi thì sao, ngươi lừa tiểu hòa thượng qua thì thôi, lại còn muốn dùng hình, xú nữ nhân, quên lúc trước chúng ta vớt ngươi giống như con chó chết từ trong Bạch Ngọc Kinh ra sao?

Sắc mặt của Bắc Minh Thanh Địch trở nên trắng bệch, nàng và Thần Tú, Phương Hành từng đồng hành vạn dặm, quan hệ tâm đầu ý hợp, ở Bạch Ngọc Kinh, nàng dựa theo pháp chỉ của Bắc Minh lão tổ làm việc, hãm sâu khốn cảnh, là nhờ Thần Tú liều lĩnh nhiễu loạn thế cục, giúp nàng dẫn dắt Nguyên Anh rời đi, lại được Phương Hành hiện thân cứu giúp, lúc này mới thoát thân rời Bạch Ngọc Kinh, nếu không lần kia sẽ vẫn lạc, trở thành quân cờ hiến thân cho đại thế của Tịnh Thổ, tính ra, Thần Tú và Phương Hành đều từng có ân cứu mạng nàng!

Cũng chính là nguyên nhân này, Phương Hành mắng chửi, để cho biểu lộ của nàng càng thêm thống khổ.

- Nghiệt chướng, tạp chủng, lại dám đánh lén ta, nạp mạng đi...

Nhưng lúc này, trong sơn cốc ầm vang, có bóng người xông thẳng lên trời, đằng đằng sát khí muốn đánh tới Phương Hành, là nam tử vừa rồi bị Phương Hành bắn bay, một kích kia không có lấy mạng của hắn, nhưng thương cũng không nhẹ, thẳng đến lúc này mới bớt đau, vừa thẹn vừa bực, lửa giận công tâm, nhảy lên muốn liều mạng.

- Cút con mẹ ngươi!

Phương Hành thuận tay kéo cung, lại một viên Phù Thạch bắn qua, nổ đến nam tử kia "Ngao" một tiếng, lại rơi vào sơn cốc.

Phương Hành thì tiếp tục chỉ Bắc Minh Thanh Địch mắng:

- Xú nữ nhân, tự ngươi nói ngươi còn tính là người hay không?

Chương 856: Song sinh Phật Tử gặp gỡ

Phương Hành mắng chửi, mắng đến Bắc Minh Thanh Địch nói không ra lời, nàng vốn không cho rằng mình làm sai, trước đây từng lường trước Phương Hành sẽ quở trách mình vì Phật Tử đối địch với hắn, tâm tư sớm có lời giải thích, dù sao tư tình là phụ, đại nghĩa là lớn, lại không nghĩ rằng, Phương Hành căn bản không để ý đại nghĩa gì, thậm chí mình lừa Thần Tú tới, hắn cũng không thèm để ý, ngược lại nổi trận lôi đình vì thấy huynh trưởng dùng hình với Thần Tú mà mình lại không ngăn cản.

Cái này khiến tâm tư nàng nhất thời nghĩ đến rất nhiều, lúng ta lúng túng, thật lâu nói không ra lời.

Mà tu sĩ Tịnh Thổ ở chung quanh, thậm chí tăng chúng của Bỉ Ngạn Tự cũng nghẹn họng nhìn trân trối. Thần Tử Bắc Minh tộc, La Hán Bắc Minh Kiêu ở trên Công Đức Phổ... Nếu nói lần đầu tiên là bởi vì hắn núp ở phía xa đánh lén, dẫn đến Bắc Minh Kiêu không kịp phản ứng bị hắn đánh rớt sơn cốc, như vậy lần thứ hai lại là chuyện gì xảy ra?

Cơ hồ là nhìn cũng không nhìn liền bắn...

Cảm giác nhẹ nhõm thoải mái kia, hoàn toàn giống như người lớn một cước đánh ngã hài nhi, thực lực cũng quá đáng sợ đi.

Bắc Minh Kiêu dù sao cũng là Thần Tử cổ tộc, tiểu bối đại biểu của Tịnh Thổ, sao có thể không dùng được như thế?

Trong lúc nhất thời, bọn hắn lại sinh ra một loại cảm giác thâm bất khả trắc với tiểu ma đầu!

Dù biết hắn dựa vào ná cao su và Phù Thạch, nhưng chiến tích này cũng làm người ta hoảng hốt.

- Việc này là ta không đúng, tâm tư hổ thẹn, nhưng vì đại cục, không thể không làm như thế, ta cũng không yêu cầu xa vời ngươi tha thứ, chỉ hy vọng biểu đệ ngươi mau mau thả Phật Tử, chớ có tiếp tục phạm sai lầm lớn, tự tuyệt sinh lộ...

Sau một hồi lâu, Bắc Minh Thanh Địch mới cười khổ một tiếng, thấp giọng nói.

- Ngươi bắt tiểu hòa thượng, ta muốn không thả người cũng không có cách nào!

Phương Hành thở phì phò nói, ánh mắt quét các tu sĩ ở chung quanh:

- Đều thành thật một chút cho ta, hiện tại Phật Tử của các ngươi êm đẹp ở chỗ này. Nếu như không muốn tay tiểu gia khẽ run chặt đầu của hắn, thì ngoan ngoãn thả sư đệ Thần Tú ra, chờ chúng ta rời đi lãnh địa Ma Châu của các ngươi, ta sẽ thả hắn... tiểu gia nói chuyện luôn giữ lời!

- Nghiệt chướng, ngươi bắt Phật Tử, đã là tội ác ngập trời, còn dám trả giá sao?

Giữa không trung, một tăng nhân trừng mắt, lớn tiếng quát tháo, chính là tăng nhân hộ pháp đứng đầu của Bỉ Ngạn Tự.

- Ngập trời cái rắm, ta mang Phật Tử của các ngươi đi ra ngoài chơi một vòng thì đã sao?

Phương Hành liếc mắt, nâng Đả Thần Cung lên, lại các tăng nhân co về phía sau, bất quá Phương Hành lại cõng Đả Thần Cung ở trên lưng, sau đó lớn tiếng nói:

- Người quang minh chính đại không nói

chuyện mờ ám, ở chỗ này thả Phật Tử của các ngươi, coi tiểu gia là kẻ ngu sao? Vạn nhất các ngươi xông tới thì làm sao bây giờ? Hiện tại ta mang hắn tới, là muốn để các ngươi nhìn hắn còn sống, muốn ta thả người… không có khả năng, chờ ta về lãnh địa Thần Châu lại nói, nếu không liền dứt khoát nhất phách lưỡng tán, các ngươi làm thịt Thần Tú, ta làm thịt hắn!

Thái độ không thèm nói đạo lý nhất thời để các tu sĩ Tịnh Thổ vô ngữ, Thần Tú kém chút khóc lên:

- Sư huynh, đừng đùa...

- Ha ha, ngươi là muốn cùng chúng ta nói điều kiện sao?

Tăng nhân khô gầy kia đi ra, nhìn Phật Tử áo đen thi lễ, để bày tỏ thành kính. Sau đó lạnh lùng ngẩng đầu nhìn Phương Hành:

- Nghiệt chướng, nhanh chóng thả Phật Tử, sau đó rời đi, Bỉ Ngạn Tự đáp ứng, lần này không khó xử ngươi, nhưng lần sau...

- Ai nha, nói điều kiện sao?

Phương Hành cắt ngang hắn, dứt khoát ngồi xuống nói:

- Cũng không phải thổi với ngươi, thật muốn nói ta có thể cùng ngươi nói một ngày!

Tư thế chuẩn bị nói chuyện lâu bày ra, mặt mũi tràn đầy khinh thường.

Người vô lại vốn khó chơi, càng khó chơi hơn là vô lại bản lĩnh lại lớn, Phương Hành tự nhiên không có khả năng dễ dàng thả Phật Tử như vậy, phải cùng đối phương bàn điều kiện, cũng không tin đối phương có thể làm gì mình, dù sao Phật Tử ở trong tay mình, bây giờ đứng đối diện, bọn họ dám đánh Thần Tú một cái, hắn dám đánh Phật Tử hai cái, ngược lại nhìn xem ai có thể chơi qua ai...

Nhưng hắn không nghĩ tới là, mình nói câu kia, đám người chung quanh lại cười lạnh nhìn hắn.

Trong ánh mắt kia, có xem thường, có khinh miệt, dường như không sợ mình...

- Bọn tặc hòa thượng này tính toán cái gì?

Trong lòng Phương Hành nhất thời chú ý, ánh mắt u lãnh nhìn đám hòa thượng.

- Nghiệt chướng, ngươi hung hăng càn quấy, còn coi mình có phần thắng sao?

Một thanh âm u lãnh vang lên, chỉ thấy đằng sau Thần Tú, thình lình xuất hiện một nam tử cả người bốc khói đen, chính là Bắc Minh

Kiêu vừa rồi bị mình liên tục đánh hai lần vào trong sơn cốc, mạng của người này cũng cứng rắn, hoặc nói tu vi thâm bất khả trắc, ăn hai viên Phù Thạch, cũng có thể êm đẹp từ trong sơn cốc bò ra, nhưng nhìn bộ dáng, lại không dám lớn lối giống như trước, lặng lẽ không tiếng động leo lên, sau đó đứng ở sau lưng Thần Tú, để phòng Phương Hành lấy Đả Thần Cung cho hắn một phát.

Mà ở trên mặt hắn thì tràn đầy hận ý, ánh mắt tràn đầy vẻ oán độc nhìn Phương Hành.

- Phần thắng? Phần thắng gì, là công bằng trao đổi, đường ai nấy đi, nào có thắng thua gì chứ?

Một câu không đầu không đuôi, ngay cả Phương Hành cũng nhịn không được ngẩn ngơ.

- Ngươi có thể đi, tâm ma lại đi không được!

Tăng nhân hộ pháp của Bỉ Ngạn Tự kia tên Phật Ấn, bỗng nhiên nhàn nhạt mở miệng, nhẹ nhàng chỉ Thần Tú.

Phương Hành ngẩn ngơ, sau đó giận dữ, nhảy dựng lên nói:

- Xú hòa thượng, chớ dài dòng với tiểu gia, ngươi coi tiểu gia là chim non lần đầu tiên bắt cóc tống tiền sao? Không giao sư đệ Thần Tú ra, ta trước chặt Phật Tử của các ngươi lại nói!

Lúc này trong lòng hắn vừa sợ vừa giận, mắt lộ sát cơ, bây giờ mình lui một bước, không tính toán với bọn họ, thành thành thật thật trở về cầm Phật Tử đổi Thần Tú, nhưng nghe ý tứ của bọn hắn, lại muốn lưu Phật Tử và Thần Tú lại? Bọn hòa thượng này từ đâu tới tự tin mình sẽ đứng đắn bàn điều kiện? Thật nghĩ mình không dám giết con tin sao?

- Sư huynh, ngươi đi đi!

Nhưng lúc này, ngay cả Thần Tú cũng mở miệng, biểu lộ phát khổ, bất đắc dĩ nói.

- Đi cái rắm, ta chính là vì đổi ngươi mới tới, không mang ngươi ta đi như thế nào?

Phương Hành mắng một câu, lại mặt lạnh nhìn về phía hòa thượng Bỉ Ngạn Tự, gầm nhẹ nói:

- Xú hòa thượng, lúc đầu đã nói lấy Phật Tử đến đổi Thần Tú, hiện tại các ngươi lại có dũng khí lật lọng? Thật cho rằng tiểu gia không dám giết con tin sao?

Nói xong Long Văn Hung Đao gác ở trên cổ Phật Tử, hung uy đại tác.

- Người xuất gia không nói dối, đáp ứng

ngươi đổi người không phải Bỉ Ngạn Tự...

Trên mặt Phật Ấn có chút xấu hổ, thấp giọng niệm phật hiệu.

- Ừm?

Trong mắt Phương Hành tinh quang đại tác, nhìn về phía Bắc Minh Kiêu.

- Không sai, là ta lừa ngươi, nghiệt chướng, mặc kệ ngươi bản lĩnh thông thiên, dù thành tựu Chân Tiên, cũng không mang tiểu hòa thượng này đi được!

Bắc Minh Kiêu ngồi xếp bằng ở sau lưng Thần Tú chữa thương, lúc này nghe vậy, thanh âm lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt trầm tĩnh.

- Ca ca, đây là có chuyện gì?

Ngay cả Bắc Minh Thanh Địch, lúc này cũng kinh hãi, hoảng sợ nhìn Bắc Minh Kiêu.

Bắc Minh Kiêu lại chỉ trừng Bắc Minh Thanh Địch một cái, lạnh lùng nhìn Phương Hành, thấp giọng mở miệng nói:

- Nghiệt chướng, tử tôn bất hiếu, uổng là con cháu Bắc Minh gia ta, lại gan to bằng trời, trêu ra tai hoạ, có biết lần này làm Bắc Minh gia ta tổn thất bao nhiêu công đức không? Cho dù cứu Phật Tử trở về, sợ cũng đền bù không được sai lầm, bây giờ Tịnh Thổ ta mới thông qua, ước định dùng số lượng công đức chia đều lãnh địa ở Bách Đoạn Sơn, lúc đầu Bắc Minh tộc ta căn cứ Thanh Địch lập đại công, có thể chiếm được cơ duyên nhiều nhất, nhưng vì sự tình của ngươi, tổn thất hơn phân nửa lãnh địa, phần tổn thất này, ngươi lấy cái gì đền bù gia tộc?

Thanh âm hắn lạnh nhạt, không chỉ quát Phương Hành, cũng là đang giải thích cho Bắc Minh Thanh Địch nghe.

- Việc đã đến nước này, chỉ có lấy…

Thanh âm của Bắc Minh Kiêu trở nên lạnh, nhìn Phật Ấn thi lễ, lại nhìn Bắc Minh Thanh Địch nói:

- Ta biết ngươi mềm lòng, không ngừng đung đưa, sợ ngươi lầm việc lớn, lúc này mới lừa gạt không nói, nay đã thành công, đại công sắp đến, chớ có trách ta...

Thần sắc của Bắc Minh Thanh Địch khủng hoảng, run giọng nói:

- Ngươi... Ngươi đến tột cùng dấu diếm ta cái gì?

Bắc Minh Kiêu trầm mặc nửa ngày, mới thấp giọng nói:

- Song sinh Phật Tử, hai hai không gặp gỡ, ngày gặp mặt, chính là thời điểm biện cơ!

Oanh!

Bắc Minh Thanh Địch nghe được lời này, sắc mặt trắng bệch, như ý thức được cái gì.

Mà lúc này biểu lộ của Thần Tú cũng hơi đắng, lẳng lặng nhìn Phương Hành nói:

- Sư huynh, là như vậy, trước khi đến ta đã chuẩn bị kỹ càng, gặp được Huệ Năng sư huynh, thì nhất định phải cùng hắn tiến hành biện cơ lần thứ mười, ta không có khả năng trở về với ngươi, bất quá ngươi yên tâm, ta đã tới, thì tất nhiên sẽ đổi được ngươi trở về...

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía Phật Tử áo đen, cất giọng nói:

- Huệ Năng sư huynh, có thể đáp ứng sư đệ, vô luận ngươi ta ai thắng ai thua, đều để sư huynh hắn mang theo quyển đạo kinh kia rời đi hay không?

- A... A......

Phật Tử áo đen không thể mở miệng, buồn bực a a, không phát ra được âm thanh.

Lúc này các tu sĩ mới phát hiện, thình lình có một tấm phù chú bịt miệng Phật Tử lại...

- Ừm!

Thần Tú nghe Huệ Năng kêu hai tiếng, mới nhìn Phương Hành nói:

- Huệ Năng sư huynh đã đáp ứng, lần này sau khi biện cơ, vô luận ai thắng ai thua, đều sẽ kế thừa đại đạo của đối phương, bên thắng làm Chân Phật truyền nhân, kẻ bại làm tâm ma, nói đơn giản là hai người chúng ta hợp thành nhất thể, ngươi là Phương Hành sư huynh của ta, cũng là sư huynh của hắn, hắn sẽ không làm khó ngươi...

- Ngươi... Ngươi nói đùa cái gì đó?

Phương Hành chỉ cảm thấy cổ họng khô chát, hồi lâu mới nói:

- Nếu ngươi không thể quay về, vậy mới vừa rồi còn gọi ta tới cứu ngươi làm gì?

- Ngươi không cứu, hắn sẽ đánh ta...

- Móa*, ngươi ngay cả chết cũng không sợ, tại sao lại sợ hắn đánh ngươi?

Thần Tú khổ sở nói:

- Sư huynh, chết là chết, nhưng đánh vào người sẽ đau...

Chương 857: Mười thế biện cơ

Trước khi tới, thì biết đã chú định không cách nào trở về!

Tiểu hòa thượng Thần Tú nói để cả người Phương Hành bối rối, khi biết tiểu hòa thượng bị bắt, hắn ngựa không ngừng vó chạy tới, một khắc cũng không chậm trễ, trong lòng cũng nghĩ minh bạch, lần này coi như mình nhận thua, trả Phật Tử cho bọn hắn, quyển Thái Thượng Đạo Kinh kia thì nghĩ những biện pháp khác, trước tiên mang Tiểu hòa thượng Thần Tú trở về lại nói!

Đối với hắn, cái này là một nhượng bộ cực lớn, nhưng không nghĩ tới, từ vừa mới bắt đầu, đã không thể làm được điểm này.

Trong lúc nhất thời, lửa giận của hắn dâng lên, hung ác nhìn về phía Bắc Minh Thanh Địch.

- Ta cho rằng ngươi chỉ muốn bức ta thả hòa thượng của các ngươi, không nghĩ tới ngươi là muốn hại Tiểu hòa thượng Thần Tú!

Ánh mắt hung ác kia khiến cho Bắc Minh Thanh Địch run sợ, lảo đảo lui lại mấy bước, khoát tay nói:

- Ta không có...

Nàng thậm chí không dám nhìn Phương Hành, ánh mắt nhìn sang Thần Tú, mang theo tiếng khóc nức nở:

- Tiểu hòa thượng, ta thật không nghĩ tới sẽ hại tính mạng của ngươi, chuyện này ta không biết... Ta thực không biết, ta chỉ muốn Phương Hành thả Phật Tử, liền để hắn dẫn ngươi trở về, nếu ta sớm biết như thế sẽ hại ngươi, nhất định sẽ không làm như vậy... Ngươi tin tưởng ta được không...

Nàng vừa nói, vừa vô ý thức tiến lên, giống như muốn phá hủy phù văn ở xung quanh Thần Tú.

- Ngươi nói bậy bạ gì đó!

Bắc Minh Kiêu tiến lên, đẩy nàng ra một bên, quát lạnh nói:

- Cái gì gọi là hại hắn, đây là nhân quả luân chuyển của Phật môn, vạn năm trước đã chút định, ta thay Phật môn thôi động việc này sớm trăm năm, chính là đại công thần của Phật môn, trên bảng công đức ít nhất cũng có mười vạn công đức gia thân, trong Bách Đoạn Sơn, Bắc Minh gia ta sẽ được chia lĩnh vực lớn nhất, ngươi nói có đáng giá hay không?

Lời này làm Bắc Minh Thanh Địch nói không ra lời, nhưng ánh mắt cầu khẩn nhìn Phương Hành, trong thanh âm mang theo cầu khẩn:

- Ta thực không muốn... ta không biết ah...

- Chờ ta chặt đầu của ngươi, nhất định sẽ bồi cái không phải cho ngươi!

Phương Hành tức giận rống to, mắt lộ ra sát cơ.

Sau đó hắn quay người, xách cổ áo của Phật Tử áo đen lên, muốn độn không rời đi.

Hắn cũng không tin cái gì hai hai gặp nhau, thì nhất định phải biện cơ, trước mắt mình đã không cứu được Thần Tú, vậy dứt khoát bắt Phật Tử đi. Hai Phật Tử thiếu một người, xem bọn hắn làm sao biện cơ, thực không được, hắn cũng có thể hạ quyết tâm, tìm một cơ hội làm thịt, Phật Tử muốn biện cơ, vậy để Thần Tú cùng một người chết biện cơ đi, tiểu hòa thượng có ngu đi nữa, chẳng lẽ còn mắng không thắng một người chết?

Chỉ tiếc, mặc dù hắn đã nghĩ kỹ hết thảy, nhưng chuyện tiến triển lại không như ý muốn.

Những tăng chúng hộ pháp của Bỉ Ngạn Tự kia, vào lúc này khám phá ý nghĩ của Phương Hành, vậy mà không có phẫn nộ và khẩn trương, ngược lại mắt lộ từ bi, đồng thời cúi đầu, đọc thầm kinh văn, từ những tăng nhân này, các tu sĩ khác cũng bắt đầu tụng kinh, ngay cả Bắc Minh Kiêu cũng không ngoại lệ, Bắc Minh Thanh Địch thì mặt mũi tràn đầy hoang mang, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng đóng lại hai mắt.

Chung quanh, chỉ có Phương Hành và con lừa chưa từng tụng kinh.

Bọn họ vọt lên bầu trời, tả xung hữu đột, hung thần ác sát, muốn trốn bán sống bán chết.

Nhưng theo tiếng tụng kinh vang lên, bọn họ cảm giác mình giống như lâm vào vũng bùn.

Coong coong coong coong...

Tiếng tụng kinh vô tận giống như tràn ngập chung quanh sơn cốc, bao vây cả người hắn lại, những kinh văn kia hiển hóa thành phật tự chói mắt, từ đỉnh đầu mỗi một tu sĩ Tịnh Thổ đang tụng kinh bay lên, chậm rãi trôi về phía cửu thiên, sau đó từ trên cửu thiên, mơ hồ có vô số cánh hoa xinh đẹp bay xuống, như hoa rụng rực rỡ.

Thiên hoa loạn trụy!

- Thí chủ, ta biết ngươi một mảnh chân thành, chỉ là nhân quả sớm định, cần gì phải cưỡng cầu?

Ở trong tay Phương Hành, Phật Tử áo đen bị hắn bắt lấy, lại bỗng nhiên mở miệng nói chuyện.

Trước đó phù triện phong ấn ở trên miệng, chẳng biết lúc nào đã biến mất vô tung vô ảnh.

Mà lúc này hắn cũng ngồi xếp bằng, giống như mọc rễ ở trong hư không, dù lực lượng của Phương Hành có chừng hai mươi vạn cân, lúc này cũng kéo không động, thất thủ xé rách quần áo, sau đó chỉ có thể nhìn thân hình Phật Tử áo đen như bị gió thổi bay về phía Thần Tú, Phương Hành muốn tiến lên bắt lấy, lại bị lực lượng vô hình bức lui trở về.

Phật Tử áo đen ngồi ngay ngắn ở trong hư không, đỉnh đầu hiển hóa ra chín đạo phật quang, như hóa thân Chân Phật.

Mà lúc này, Thần Tú ở trong lao tù cũng bay thăng lên, ở bên ngoài trăm trượng, cùng Phật Tử áo đen xa xa tương đối.

Một đen một trắng, song sinh Phật Tử, cách xa nhau trăm trượng, ánh mắt tĩnh lặng nhìn đối phương.

Mà ở giữa bọn hắn, hình như có phật quang kim sắc va chạm, sau đó bay lên, mơ hồ biến hóa, thình lình ở bên trái hai người bọn họ, hóa thành một huyễn ảnh Đại Phật đỉnh thiên lập địa, như ẩn như hiện, lại thấy không rõ bộ dáng, Đại Phật hai tay hợp thành chữ thập, quanh người hiện đầy kinh văn kim quang chói mắt, ánh mắt thăm thẳm, từ bi mà lại trầm tịch nhìn hắc bạch Phật Tử ngồi xếp bằng ở trước ngực mình.

- Thân như Bồ Đề Thụ, tâm như tấm gương sáng, lúc nào cũng cần lau, chớ để sinh bụi bặm...

Chung quanh hiện lên từng mảnh kim vân, trong mây có thanh âm trong sáng vang lên, mọi người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong mây xuất hiện huyễn tượng, một tăng nhân trẻ tuổi mặc tăng y như tuyết, cực kỳ tuấn mỹ, tay cầm hoa sen màu trắng, ở dưới người Phật Tổ tụng kinh, theo Phạn âm truyền khắp Đại Hùng bảo điện, có thiên hoa từ cửu thiên rơi xuống, tiên âm phiêu phiêu, chúng tăng cúi đầu, cảm tạ hắn truyền thụ phật nghĩa...

Phật Tổ mở hai mắt ra, nhẹ nhàng gật đầu, tăng nhân trẻ tuổi đắc chí vừa lòng, chuẩn bị tiếp nhận Chân Phật truyền thừa.

- Phương pháp này có thể để thế nhân tu phật học phật, lại khó để thế nhân thành Phật!

Thời điểm chúng tăng bái phục, Phật Tổ gật đầu, lại có lão tăng áo đen quét rác mở miệng, dẫn đi vô số ánh mắt.

- Ta có một kinh, có thể giải phật nghĩa!

Lão tăng quét rác nhìn Phật Tổ hành lễ, miệng tụng:

- Bồ Đề vốn không cây, gương sáng không phải bàn, lúc đầu không một vật, nơi nào sinh bụi bặm!

Thiên địa vắng vẻ, chúng tăng ngậm miệng, tăng nhân trẻ tuổi ngơ ngẩn, Phật Tổ mặt lộ vẻ mỉm cười.

- Như thế, có thể truyền đại đạo của ta, Thần Tú, con có phục không?

Phật Tổ mở miệng, nhìn về phía tăng nhân trẻ tuổi hỏi.

- Đệ tử không phục!

Tăng nhân trẻ tuổi nhíu mày, thanh âm truyền khắp Linh Sơn, truyền khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Hình ảnh biến đổi, lại trở thành ở dưới cổ tùng, hai tăng ngàn năm ước hẹn, ở trên đỉnh núi biện cơ.

- Sư đệ, ngàn năm đã qua, ngươi còn không tỉnh sao?

- Đạo ta không sai, vì sao phải ngộ?

Tăng nhân áo trắng mở miệng:

- Tu phật chính là tu thân, như người leo núi, từng bước trèo đi, sư huynh chỉ dạy người biết phong quang trên đỉnh núi, lại không chỉ người đi đường, làm sao để cho người theo núi mà lên, cuối cùng thành phật, đây là tìm quả phế căn, ta không lấy...

- Đỉnh núi là không, vạn vật là không, phật cũng là không, cần gì tu hành, một đêm đốn ngộ, liền được từ tại!

…

2000 năm sau, hai tăng nhân ở trên biển biện cơ, phong quyển tàn vân, thiên địa thanh minh.

- Sư đệ, hai ngàn năm trôi qua, ngươi còn không tỉnh sao?

- Đạo ta không sai, vì sao phải ngộ?

Tăng nhân áo trắng mở miệng, ngón tay chỉ thương hải:

- Chúng sinh cầu thực cầu linh, là thế gian chân thực, sư huynh nói hết thảy là không, vậy chẳng lẽ tôm cá này không chân thực? Chẳng lẽ Thương Hải vạn vật không chân thực, vạn năm sau, thương hải tang điền, biến ảo vô tận, tự có nhân quả lần theo, Ngã Phật ngồi hư không, chiếu cố thế gian, ung dung vạn cổ, nhất niệm sinh diệt, nếu như Phật quả cuối cùng là mất bản thân, vậy cái gì mới là chân thực?

- Thiên địa huyền cơ, tự có nhân quả tạo hóa, tự có quy tắc đại đạo, tuần hoàn tới lui, vạn vật biến hóa lại như thế nào, thương hải tang điền lại như thế nào, ngươi gặp nó, hắn nó có, ngươi không thấy, nó liền không, lúc tịch diệt đến vạn vật là không, không cần người đi gặp nó chân thực?

Vô số hình ảnh biến ảo chập chờn, hai tăng nhân ở trên núi, ở trong biển, ở hồng trần, ở sa trường, ở ngoài cửu thiên, nhiều lần biện cơ, tăng nhân áo trắng nhiều lần thua trận, nhưng nhiều lần không phục, một lần một lần Luân Hồi chuyển thế, tìm kiếm cảm ngộ chứng thực kinh nghĩa của mình, chỉ tiếc mỗi lần biện cơ, phật lý của tăng nhân áo đen luôn thắng một bậc, thời gian dần trôi qua, tăng nhân áo trắng ngày càng ít nói...

- Sư đệ, chín ngàn năm trôi qua, ngươi còn không tỉnh sao?

- Đạo ta không sai, vì sao phải ngộ?

Tăng nhân áo trắng cười đau khổ, thở dài nói:

- Bất quá, sư huynh, chín ngàn năm trôi qua, ta cũng minh bạch, ngươi tu hư không, ta tu viên mãn, hai người chúng ta ở trên đạo này càng đi càng xa, xem ra lại không có khả năng hoà giải!

- Sư đệ, ngươi biết phật lý của ta thắng ngươi, thì cần gì phải chấp nhất?

- Phật lý của sư huynh thắng ta một bậc, chỉ tiếc ta cho rằng đường của mình mới là chính xác, ngươi tu là không, cầu là quả, ta lại nguyện tu viên mãn, nguyện gieo nhân lại được quả. Vô luận tu phật tu đạo, nặng nhất bản thân, dù ta biết phật lý của ngươi mới là chân nghĩa, nhưng vĩnh viễn không bỏ được bản thân, này là chấp nhất, cũng là cảm ngộ tu hành của ta, tu thân tu tâm tu phật, tu đến viên mãn đại đạo!

- Ngươi đã chấp nhất ở bản thân, thì vĩnh viễn không bao giờ thấy Phật quả!

- Phật của ta ở giữa nhân quả, đường của ta ở trên nhân tâm, nếu không có mình, dù tu thành Phật quả, lại đặt ở chỗ nào?

- Sư đệ, ngươi thua!

- Ta thua, năm đó Phật Tổ hỏi chúng ta làm sao tu phật, vấn đề này ta đã thua!

- Nói lý lẽ, một thế này ta lấy Phật quả, nhưng ngươi tâm tư có tiếc, sẽ cùng ngươi đi một ngàn năm, nhìn ngươi có thể có một đáp án hay không!

...

...

Ở dưới vô số hình ảnh và thiền lý, từ trong kim vân xuất hiện, truyền vào trong lòng các tu sĩ, quá trình đại biểu song sinh Phật Tử cửu thế biện cơ, cũng đại biểu hai loại lý niệm của Phật môn va chạm, dù Phương Hành không hiểu Phật pháp, ở dưới loại vân khí kia bao phủ, cũng dần dần khai ngộ, minh bạch Thần Tú nói biện cơ là vật gì, cũng minh bạch Thần Tú thua ở chỗ nào...

- Xú hòa thượng, cái gì hư không Phật quả, có bản lĩnh ngươi tự mình luyện ra cho ta xem!

Phương Hành kích động không thôi, cao cao nhảy lên, nhìn Phật Tử áo đen hét lớn:

- Sư đệ ta nói mới là đúng!

Chỉ tiếc, hắn đã mất người đi nghe.

Không trung, hai Phật Tử xa xa tương đối, tăng nhân áo đen mở mắt nhìn tới, ánh mắt thâm thúy:

- Sư đệ, ngươi còn không tỉnh sao?

Thần Tú cũng mở mắt, lắc đầu cười khổ:

- Sư huynh, đường của ta thực sai rồi sao?

Chương 858: Không độ Bỉ Ngạn

- Muốn ra chuyện...

Nghe Thần Tú mở miệng, trong lòng Phương Hành nhịn không được giật mình, vừa rồi thời điểm kim vân phật quang hiện thế, hắn chỉ thấy quá trình Thần Tú và Huệ Năng chín lần biện cơ ở kiếp trước, biết tiền căn hậu quả, tự nhiên biết từ khi lão tăng quét rác Huệ Năng tụng ra một câu phật kinh, Thần Tú đã thua, nhưng hắn thua không phục, cho nên Phật Tổ mới cho hắn một cơ hội, để Huệ Năng triệt để thắng Thần Tú, mới có thể có Phật quả, kết quả liên tiếp cửu thế, Thần Tú cửu thế đều thua, lại chỉ bằng một tia chấp niệm kiên trì.

Cũng tức là nói, nếu như Thần Tú không chịu thua, vậy sẽ không thua.

Nhưng lúc này, hắn mở miệng, lại không có chấp niệm như cửu thế trước...

Cái này giống như mắng chửi người, toàn bằng một hơi, kết quả còn không có mắng lên, lời đầu tiên liền thua, thì làm sao chiếm được khí thế?

- Phật lý chỉ có cao thấp, không có đúng sai!

Huệ Năng nhàn nhạt mở miệng, hắn rõ ràng không có chút tu vi nào, chỉ là phàm nhân, nhưng lúc này phía sau lại có chín đạo phật quang, chiếu rọi Chư Thiên Vạn Giới, mà từ trong miệng hắn nói mỗi một chữ, đều hóa thành kinh nghĩa bay ra bốn phía, kim quang lướt qua, thiên địa sinh hoa, hóa thành một phương thế giới thanh tịnh, chiếu đạo của hắn, lại chứng pháp của hắn:

- Sư đệ, nếu phật lý của ngươi sai, ta sẽ không cùng ngươi biện cơ mười thế, vạn năm trước liền được Phật quả, nhưng phật lý của ngươi nông cạn, dùng cửu thế ngươi cũng không thắng được ta...

Thần sắc Thần Tú buồn bã thê lương, thật lâu mới thở dài nói:

- Bây giờ đi qua cửu thế, ta vẫn không thể chứng minh phật nghĩa của mình!

Huệ Năng nhẹ giọng nói:

- Trèo cây tìm cá, nam viên bắc triệt, đã không bỏ xuống được bản thân, thì làm sao có thể chứng được Phật quả?

Thần Tú cúi đầu, thật lâu không nói.

Huệ Năng nói khẽ:

- Còn muốn biện cơ không?

Thần Tú than nhẹ:

- Nên nói đều đã nói, cầu cũng đã cầu qua, lặp lại lần nữa, lại có ý gì?

Dứt lời, hắn nở nụ cười, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành, lộ ra vẻ áy náy, sau đó nhìn về phía Huệ Năng nói:

- Phật quả vạn năm, liền trả lại ngươi, chỉ tiếc thế giới phồn hoa này, ta còn chưa có chơi đủ...

- Thiện tai!

Hai tay Huệ Năng hợp thành chữ thập, thấp giọng than nhẹ.

Ở bên cạnh hai người bọn họ, hư ảnh Đại Phật dần dần hóa thành vô số phù văn, sau đó giống như thuỷ triều giáng lâm xuống, bao phủ Thần Tú và Huệ Năng ở giữa. Mà lúc này Thần Tú và Huệ Năng thình lình đều trầm mặc không nói, thanh âm thật thấp tụng phật kinh, Thần Tú giương mắt nhìn về xung quanh, hai đầu lông mày luôn có tiếc ý khó mà tiêu trừ, lại chỉ có thể nhắm mắt lại.

- Đương . .

Nam Chiêm Bộ Châu Linh Sơn Tự, Cổ Chung ở trước sơn môn đột nhiên gõ vang, thanh âm ung dung truyền khắp cổ tháp.

Tiếng chuông không dứt, thăm thẳm cỗ đãng, không ngừng vang lên ba mươi sáu lần...

- Phật kiếp sớm phủ xuống?

Đám người thủ tọa Linh Sơn Tự nghe tiếng chuông, đồng thời kinh hãi, tụ ở trước sơn môn Linh Sơn Tự.

Tiếng chuông qua ba mươi sáu lần, còn đang không ngừng vang lên, vậy chỉ có một khả năng, sẽ vang 108 lần.

Mà chuông vang 108 lần, thì chỉ nói rõ một vấn đề...

- Không phải nói một thế này Thần Tú sẽ không thua sao?

Có tăng nhân thất kinh mở miệng, mặt khó có thể tin nhìn Linh Sơn thủ tọa hỏi thăm.

- Quá sớm, quá sớm...

Linh Sơn thủ tọa buồn bã nói:

- Thiếu trăm năm nhân quả, chúng ta bố cục còn chưa triển khai...

- Cái kia... nếu Thần Tú thua, Linh Sơn Tự chúng ta... lại tính là cái gì?

Có người chấn kinh nói, biểu lộ trên mặt cực kỳ phức tạp.

- Không có Phật Tử, Linh Sơn Tự không còn dựa vào, chúng ta tự nhiên không còn là người trong Phật môn...

Linh Sơn thủ tọa cười khổ lắc đầu:

- Ta tự nhiên vẫn là đồ tể mổ heo...

Chỉ Tửu Nhục hòa thượng nói:

- Ngươi vẫn là ma đầu người người có thể tru diệt!

Lại chỉ tăng nhân khác, cười cười đắng chát, càng nhiều là bất đắc dĩ:

- Ngươi là Đan Quỷ phản bội Hoàng Phủ gia chạy trốn, ngươi là chân truyền Thuần Dương Đạo khi sư diệt tổ. Ngươi là người thương tâm phiêu bạt không nơi nương tựa, ngươi là tội nhân thế gian khó chứa, ngươi là yêu man ti tiện...

Hắn mỗi chỉ một người, đều có một người sắc mặt đại biến, biểu lộ sầu khổ tới cực điểm.

Nếu như không có Phật Tử, không có Thần Tú, thì dù có được phật kinh, lại nhiều cao thủ, Linh Sơn Tự cũng không còn là Phật môn, chỉ là một sơn môn thu nạp rất nhiều con rơi mà thôi, thế nhân đều không biết, không giống Bỉ Ngạn Tự, Linh Sơn Tự vốn không phải một tăng viện tĩnh tu Phật pháp, mà là Vô Gian Địa Ngục để vô số người thương tâm dung thân, không bỏ xuống được chấp niệm.

Bỉ Ngạn Tự, mới thật là nơi truyền thừa của Phật môn.

Tăng nhân của Linh Sơn Tự thương tâm, lại không muốn độ Bỉ Ngạn, tâm tư đều có chấp niệm.

- Không có Linh Sơn, sao là Bỉ Ngạn?

Tửu Nhục hòa thượng ở trong thê lương thấp giọng mở miệng:

- Thần Tú không thua!

Hắn ở thời điểm chúng tăng tuyệt vọng, mắt lộ ra cương nghị:

- Nếu hắn sai, vạn năm trước Phật Tổ đã giao Phật quả cho Liễu Tuệ, cần gì biện cơ mười lần? Ha ha, chúng ta đều không phải phật đồ chân chính, phật tu Bỉ Ngạn, chúng ta chỉ ở Linh Sơn, phật tu hư không, chúng ta lại chỉ muốn tu một thân viên mãn, Bỉ Ngạn Tự từ vạn năm trước đã được Như Lai chân pháp, nói biện cơ, đừng nói mười lần, dù trăm lần Thần Tú cũng sẽ thua, nhưng chúng ta tu vạn năm, sớm có đạo lý của mình, lại có ai dám nói chúng ta sai?

Nghe hắn nói, chúng tăng hai mặt nhìn nhau, thần sắc cổ quái.

Linh Sơn thủ tọa lo lắng:

- Ai nha con mẹ nó, nói tiếng người đi!

Tửu Nhục hòa thượng nói:

- Thủ tọa, ngươi phải tin tưởng tai tinh kia, tin tưởng chuẩn bị chúng ta lưu ở sau...

...

...

- Móa nó, Thần Tú, ta không thích Phật Tử, trở về theo ta làm Tứ đương gia...

Trong Ma Uyên, trước Tịch Diệt Cốc, Thần Tú chưa biện đã thua, phù văn vô tận bao phủ hắn và Huệ Năng, như ngay cả thân thể cũng muốn trở thành nhạt, sắc mặt Thần Tú lạnh nhạt, nhưng Phương Hành lại nhìn không ra, bị hù đến mặt tái đi, trong lúc nhất thời, gấp đến độ hai mắt bốc hỏa, một tiếng ầm vang, vận chuyển pháp lực, phía sau hiện lên huyết hải ngập trời, huyễn ảnh sa trường chém giết xuất hiện, sau đó gia trì đến trên người, đây là trực tiếp vận chuyển Phá Trận Kinh.

Ào...

Sau lưng hắn, hai Kiếm Ma Đại Dực giương ra, vọt thẳng về phía không trung.

Phù văn đầy trời vốn tới áp chế hắn không nhúc nhích được, nhưng vào lúc này, thình lình bị hắn xông phá rất nhiều pháp tắc, vọt thẳng đến không trung, sau đó không nói hai lời, bắt lại cổ áo của Thần Tú, nắm hắn bay đi, hắn đã nhìn ra, phật quang vô tận kia thình lình có năng lực luyện hóa, nếu tùy ý Thần Tú ở lại đây, cuối cùng hắn sẽ hóa thành đạo phật quang thứ mười, gia trì Huệ Năng, đến lúc đó Huệ Năng sẽ trở thành Phật Tử chân chính, mà Thần Tú lại vĩnh viễn biến mất ở trên thế giới này...

Rơi vào đường cùng, Phương Hành muốn mạnh mẽ mang theo Thần Tú đào tẩu!

Hắn không hiểu phật lý chân nghĩa gì, chỉ biết Thần Tú sinh tử, không muốn ngươi chết, ngươi liền không thể chết!

Có lẽ bây giờ hắn lửa giận bừng bừng, khiến cho bản thân thả ra lực lượng tránh thoát phật quang trấn áp, lại tựa hồ như sau khi Thần Tú thua, huyễn ảnh Đại Phật biến mất, khiến cho phật uẩn trấn áp vạn vật ở chung quanh mất đi pháp tắc, lúc đầu Phương Hành động cũng không thể động, vào lúc này lại thành công xông lên, sau đó kéo lấy Thần Tú, muốn trực tiếp bỏ chạy...

- Lớn mật, dám ngăn cản Phật quả hàng thế!

- Nghiệt chướng, nhanh chóng lui ra xem lễ, sao dám lỗ mãng!

Động tác của hắn, lại làm tu sĩ Tịnh Thổ ở chung quanh kinh hãi đến mặt mũi trắng bệch.

Mười thế biện cơ, Phật quả hàng thế, đây là một màn thần thánh bực nào, tiểu ma đầu từ đâu tới gan chó, lại dám ngăn chặn?

Ầm ầm!

Bên tay trái, Phật Ấn hóa thân Đại Phật mười trượng, kim chưởng lập lòe, phô thiên cái địa, vỗ thẳng về phía Phương Hành và Thần Tú, muốn đánh bọn hắn vào trong phật quang, hơn nữa bên tay phải, Bắc Minh Kiêu gầm thét, hóa thành ba đầu sáu tay, tay cầm sáu pháp bảo, đạp trên ma vân, hung thần ác sát, giương nanh múa vuốt giết về phía Phương Hành.

Hư không chung quanh, tu sĩ Tịnh Thổ khác cũng nhao nhao hét lớn, riêng phần mình xông lên giữa không trung ngăn cản Phương Hành.

Vạn năm Phật quả sao mà trọng đại, chí ít cũng có ba thành lực lượng của Tịnh Thổ tụ tập ở Tịch Diệt Cốc, nhưng lúc trước Phật Tử ở trong tay Phương Hành, sau đó mười thế biện cơ mở ra, cho nên các tu sĩ không xuất thủ mà thôi, thẳng đến lúc này, Phương Hành nhiễu loạn Phật quả truyền thừa, kinh sợ các tu sĩ Tịnh Thổ, tất cả cùng ra tay, thình lình chừng vài trăm người hiện thân, lít nha lít nhít, giống như quân trận...

- Tiểu gia mới không quản Phật quả gì của các ngươi, hôm nay ai muốn mạng của sư đệ Thần Tú, ta lấy mạng của hắn!

Phương Hành lên tiếng gầm thét, đằng đằng sát khí, trực tiếp xông vào.

- Người cản ta, ta giết người, phật cản ta, ta thí phật...

Dưới cơn thịnh nộ, Phương Hành cũng hóa thành ba đầu sáu tay, xách Thần Tú, ngạnh sanh vọt về phía các tu sĩ Tịnh Thổ.

Phá Trận Kinh vận chuyển tới cực hạn, lúc này hắn như một vị tướng quân xung phong sa trường.

Bành!

Vừa mới va chạm, Phật Ấn hóa thành kim thân bị đụng lảo đảo, bàn tay màu vàng phô thiên cái địa óng hiện ra vết rách, không thể ngăn được Phương Hành, bị hắn trốn thoát.

- Vậy mà thực tu thành ba đầu sáu tay của Bắc Minh gia ta...

Trong mắt Bắc Minh Kiêu bắn ra quang mang đáng sợ, sáu cánh tay tế lên sáu binh khí, đánh thẳng tới Phương Hành.

- Cút!

Phương Hành vung vẩy Long Văn Hung Đao,

chín đạo long ảnh bay ra, giống như thủy triều bay thẳng về phía trước, một đao đối mặt sáu pháp bảo mà Bắc Minh Kiêu tế ra, hoàn toàn không có kỹ pháp và lý lẽ tương sinh tương khắc, một đao phá lục bảo, nhất lực phá vạn pháp, khiến cho sáu pháp bảo của Bắc Minh Kiêu còn chưa hóa thành Hồn Thiên đại trận, đã bị hắn đánh tan quy tắc, cả người lao thẳng đến, cùng Bắc Minh Kiêu gặp thoáng qua, một cánh tay hung mãnh chấn tới Bắc Minh Kiêu.

Ba!

Một chưởng này quất thẳng tới, ba cái đầu của Bắc Minh Kiêu máu thịt be bét, hét thảm một tiếng, ngã vào trong sơn cốc.

Sau đó Phương Hành đối mặt các tu sĩ Tịnh Thổ quát:

- Các ngươi muốn giết Tứ đương gia của Kiếp Đạo, ta ở Tịnh Thổ các ngươi đại khai sát giới!

Chương 859: Gan chó thật lớn

Kết quả biện cơ đã xuất hiện, chỉ đợi Phật quả phủ xuống, này liên lụy đến Phật môn vạn năm truyền thừa, vậy mà Phương Hành mưu toan cưỡng ép mang Thần Tú rời đi, thậm chí đại náo Tịch Diệt Cốc, thật khiến cho các tu sĩ Tịnh Thổ rống giận không thôi, từng cái ôm theo lửa giận vô tận vọt lên, không chút nương tay, vô số bí thuật, pháp bảo, thần thông như phô thiên cái địa đánh tới, các tu sĩ này cơ hồ đại biểu bốn thành lực lượng của Tịnh Thổ, đột ngột ra tay, hóa thành thiên la địa võng...

Nhưng bây giờ Phương Hành hung hãn cũng phát huy vô cùng tinh tế!

Thân hóa ba đầu sáu tay, xách Long Văn Hung Đao, cầm Đả Thần Cung, nặn Lôi Ấn, bóp Vũ Ấn, vận chuyển Thần Cơ Phá Diệt Quyết, còn đưa ra một cánh tay xách Thần Tú, phía sau Kiếm Ma Đại Dực vỗ mạnh, một người giống như chiến trường, chung quanh thân thể, vô số tàn thi bại giáp im ắng gào thét, vì hắn trợ uy, xung phong khắp nơi, trên trời rơi xuống thần lôi cuồn cuộn, trong phương viên trăm dặm như mưa to bàng bạc.

Oanh! Oanh! Oanh!

Có nữ tu tay cầm phi kiếm vọt tới, kiếm chỉ sau lưng Phương Hành, sát cơ ngập trời, lại bị Phương Hành xoay người chém một cái, phi kiếm vỡ nát, nửa người hóa thành bột mịn, hừ cũng không hừ một tiếng liền tan thành mây khói, không còn ở nhân gian.

Có đại hán tay cầm gậy sắt đánh tới, hung uy ngập trời, lại bị Phương Hành bắt quyền ấn, trên trời rơi xuống vô số thần lôi, bổ trúng đại hán, ba hồn không sao, nhưng bảy phách tiêu tán, lúc rơi xuống mặt đất, chỉ còn một bộ xác không.

Có ba thiếu niên tuấn mỹ bộ dáng giống nhau vọt tới, bị Phương Hành dùng Phá Diệt thần lực đánh trúng, nhanh chóng già yếu, cuối cùng da bọc xương, run rẩy tróc ra, ngay cả màng da cũng hóa thành bùn cát, từ không trung rơi xuống, không còn sót lại chút gì...

Hung ác điên cuồng!

Lúc này Phương Hành biểu hiện ra hung ác điên cuồng, như thôn thiên thực địa!

- Thiết Kiếm Bồ Tát bị ma đầu kia giết...

- Thần hồn của Đại Lực La Hán bị ma đầu kia nhiếp đi, sinh sinh ma diệt!

- Không tốt, Bồ Đề tam tử cũng bị ma đầu kia rút đi sinh mệnh vẫn lạc...

Lúc này tiếng kêu sợ hãi liên tiếp, tiếng kêu thảm không dứt bên tai, không biết bao nhiêu người bị khí thế hung ác của Phương Hành chấn nhiếp, đứng ở phía xa, không dám tới trước.

Nhưng người kia đều là nhân vật cấp Đạo Tử, vậy mà vào lúc này bị ma đầu kia chém chết, nhẹ nhõm như mây gió. Những kỳ tài đó, đều từ trong trăm ngàn ma luyện tạo ra, được người nhận định sẽ ở lần Thần Ma đại chiến này tỏa sáng tài năng, lại vào lúc này, Thần Ma đại chiến còn chưa triển khai, một tia sáng chưa từng nở rộ,đã vẫn lạc không còn.

Ở dưới Phá Trận Kinh thôi động, lúc này Phương Hành như tướng quân tung hoành sa trường, xung phong vô địch.

Phá Trận Kinh tu võ pháp, tu chiến ý, nhưng càng quan trọng hơn là tu khí thế vô địch!

Giống như tướng quân tung hoành chiến trường vô địch, chỗ qua quần hùng cúi đầu, máu chảy thành sông, cũng không phải chỉ bằng sức lực của một mình hắn liền có thể đánh tan thiên quân vạn mã, mà là hắn dưỡng thành một loại uy thế vô địch, khiến cho chỗ đến, người người tâm sợ mật run. Thần thức bị đoạt, mật gan bị nhiếp, còn chưa giao thủ đã thua một nửa, kể từ đó tự nhiên không đâu địch nổi, giống như càng đánh càng mạnh.

Sau khi loại chiến thế này dưỡng thành, gần như không sợ đối phương nhân thủ đông đảo.

Ngược lại nhân thủ của đối phương càng nhiều, loại uy thế vô địch này càng dễ dàng dưỡng thành, uy lực tăng gấp bội!

Bây giờ hắn ôm theo tức giận, tả xung hữu đột, những nơi đi qua, thiên kiêu Tịnh Thổ nhao nhao bại trận, uy thế càng đậm, chiến lực càng mạnh!

Trong lúc nhất thời, lại có một loại khí thế không ai có thể ngăn cản, mắt thấy đã sắp mang theo Thần Tú giết ra khỏi trùng vây!

Nhưng lúc này, Phật Ấn không nhịn được nữa nhíu mày hét lớn:

- Tu sĩ Tịnh Thổ ở đâu, há lại cho ma đầu kia phá hư Phật quả hàng thế? Chân Phật sắp sinh ra, cơ hội vạn năm ở lúc này, phàm là người trợ giúp Phật Tử quy vị nhất định có công đức lớn, phàm là người có công đức lớn tất có đại thiện quả, thành tựu La Hán Bồ Tát chính quả, gia trì phật quang kim cương hộ pháp, tẩy đi một thân tội nghiệt ở ngay lúc này, Tịnh Thổ ai ai không muốn, không ở chỗ này cầu được chính quả, chứng được đại đạo, được phật quang gia trì, còn đợi đến khi nào?

Lời vừa nói ra, vô số tu sĩ động tâm!

Ở trong hồng trần, có tòng long chi công, một đêm thành tựu nghiệp đế vương, tùy tùng bên người đều quyền thế ngút trời!

Trong đạo gia, có câu "một người đắc đạo, gà chó lên trời", một vị Tiên Nhân xuất hiện, đúc thành đạo thống vạn thế.

Mà trong nhà Phật, cũng có "từ phật thiện quả", người đi theo Chân Phật, có công đức lớn, có thể thành Bồ Tát La Hán.

Bình thường, muốn tu ra chính quả này, cần vô số ma luyện, vô số nhân duyên, nhưng nếu theo Phật mà sinh, liền một bước thành Phật!

Tu sĩ Tịnh Thổ, thà bỏ đi cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, cũng phải vì Phật Tử hiệu lực, chưa hẳn không có suy nghĩ cầu được loại phật duyên này!

Ở bình thường, Bồ Tát, La Hán chính quả, lại có bao nhiêu người có thể được?

Ngay cả những Thần Tử cổ tộc kia, cũng phải ở sau khi lập xuống vô số công đức, mới có thể tìm được dạng xưng hô này, hơn nữa từ trình độ nào đó mà nói, cũng chỉ có xưng hô, biểu tượng lấy thân phận và địa vị của bọn họ, lại không có lực lượng gia trì!

Nói cách khác, Phật môn viễn cổ chân chính không thừa nhận!

Nhưng bây giờ Phật Ấn nói, rõ ràng là khuyên bảo các tu sĩ, lúc này được Phật quả, là Phật quả chân chính!

Không giống như trước, chỉ là xưng hô, mà là chỉnh quả thiết thực, có phật quang gia trì.

- Trảm ma đầu, đoạt chỉnh quả, ngay lúc này!

Thình lình, trong các tu sĩ Tịnh Thổ, có mấy đạo khí tức cường hoành xông lên trời, chấn nhiếp các tu sĩ.

Trong chớp mắt, thình lình có bốn thân ảnh xông lên chín tầng trời, vây Phương Hành đang xung phong vô địch ở giữa, là tứ đại Thần Tử của cổ tộc, trong những người này, trừ Bắc Minh Kiêu ngay từ đầu trực tiếp xuất thủ, cùng Phương Hành qua một chiêu ra, mặc dù Thần Tử tam tộc khác cũng ra tay, nhưng thấy Phương Hành uy thế vô địch, không muốn cùng hắn liều lưỡng bại câu thương, nên chưa từng cứng đối cứng, dù sao không có thâm cừu đại hận, không có lợi ích, bọn họ tự quý tính mệnh, ai lại chịu cùng Phương Hành liều mạng?

Nhưng lúc này, ở dưới Phật quả khu động, bọn họ thình lình xuất thủ.

- Nghiệt chướng, hôm nay ta muốn thay Bắc Minh tộc thanh lý môn hộ, trả gia tộc ta thanh danh!

Bắc Minh Kiêu xông ở trước nhất, người cưỡi Ngũ Thải Thần Ngưu ầm ầm lao đến, hóa thành ba đầu sáu tay, nặn các loại pháp ấn, giương nanh múa vuốt, phía sau tinh không đen nhánh, lại thình lình hiển hóa ra đại dương vô biên, loáng thoáng có thể nhìn thấy trong biển có một cự thú thân hình cực lớn đến không cách nào hình dung, phun ra nuốt vào Tinh Thần...

Thần Tử Bắc Minh tộc đến rồi!

- Ma đầu, làm quỷ dưới kiếm ta, giúp ta thành Phật quả!

Một nữ tử mặc đại bào màu đen nhảy ra hư không, lắc mình biến hoá, thình lình biến thành nửa người nửa rắn, lại khác biệt Yêu Địa Xà Tộc, tuy nàng nửa người nửa rắn, lại có khí tức thần thánh, không phải yêu khí hóa hình bình thường, tự xa xa bơi lại, tay cầm hai thanh bảo kiếm màu đen, ở không trung xen lẫn, giống như một cái kéo vô hình, muốn cắt đứt Phương Hành...

Thần Nữ của Oa Nữ tộc đến rồi!

- Giết giết giết, giết ra một mảnh Phật ý, ta là Chân Phật ngươi là Ma!

Có thanh niên mình trần lao về phía Phương Hành, trước ngực có bảy con mắt, bảy mắt đồng thời mở ra, chớp động lãnh quang thăm thẳm, ở dưới ánh mắt nhìn soi mói, ngay cả hư không cũng ngưng kết, huyễn tượng ở chung quanh nhao nhao sinh diệt, phảng phất như xuất hiện một vị Thánh Tiên, đang dẫn dắt Tinh Thần hóa nhập bản thân, luyện hóa thành bảy viên thần nhãn, tái hiện thần uy của tiên tổ.

Thần Tử Thất Nhãn tộc đến rồi!

Có người cưỡi ngựa lao đến, tới chỗ gần, mới phát hiện rõ ràng là nhân mã hợp nhất, thân người mã tướng, bốn vó tung bay, tay cầm trường mâu, chạy lướt qua, hư không rung động, đại địa run rẩy, người thấy được thân ảnh của hắn, phảng phất như ngay cả thân tâm cũng muốn run rẩy lên. Ngay cả thần hồn cũng muốn từ trong nhục thân nhảy ra, từng tầng từng tầng hung uy bị loại rung động này gọt đi, ở trước mặt hắn yếu như giấy mỏng.

Thần Tử Nhân Mã Tộc đến rồi!

Tứ đại Thần Tử liên thủ vọt tới, mỗi người đều thi triển một môn bí thuật, hay pháp bảo kinh nhân, khí thế cơ hồ trong nháy mắt chống đỡ hung uy vô địch của Phương Hành, thậm chí ẩn ẩn áp chế xuống...

Đây là một trận ác chiến, Thần Tử cổ tộc sao dám lơ là?

Nhất là bản thân bọn họ tu thành thân người Ma Tướng, trời sinh liền có một loại thần thông đáng sợ!

Bây giờ tứ đại Thần Tử liên thủ chiến Phương Hành, thần thông phối hợp, càng phát huy uy thế tới cực hạn!

- Muốn trở thành phật, trước cam đoan mình đừng thành quỷ đã!

Phương Hành đối mặt với tứ đại Thần Tử công kích, cũng nhe răng trợn mắt, há miệng rống giận, trực tiếp xông về phía bốn người.

Hung đao vung vẩy, đại thuật xuất hiện, khí thế ngập trời.

Chân đạp Tiêu Dao thân pháp, vắt ngang hư không, tiên tư mờ mịt, giống như một thân hóa bốn, Kiếm Ma Đại Dực cuốn đi, Thần Tử Bắc Minh tộc bị bảo quang vô tận quấn quanh, dây dưa không ngớt, hư không bên người nhao nhao vỡ nát, hóa thành một mảnh kiếm vực; chín đạo long ảnh của Long Văn Hung Đao hiển hóa, bao phủ Thần Nữ Oa Nữ tộc, chống đỡ hai thanh cổ kiếm, nhất thời dây dưa không ngớt, khó mà rảnh tay.

Phong Thiện Sơn ý hiển hóa, phía sau xuất hiện một đại sơn nguy nga, ôm theo uy thế mạnh mẽ đâm tới, phá hủy lao tù vô hình của Thần Tử Thất Nhãn tộc, thậm chí chấn hắn bảy mắt đổ máu; còn Thần Tử Nhân Mã Tộc, thì trực tiếp vận chuyển Phá Trận Kinh tới cực hạn, một người ôm theo chiến trường, ngạnh sanh va chạm với Thần Tử Nhân Mã Tộc, hai người chiến ra huyễn ảnh sa trường, thiên địa biến sắc.

Thình lình lấy một địch bốn, lại không rơi vào thế hạ phong!

Chỉ tiếc ở trong mắt vài người, sau khi chấn kinh Phương Hành hung uy ngập trời, thì đều âm thầm lắc đầu.

- Kẻ này hung ác điên cuồng, nhất định phải bất sống!

Tựa như một người phát điên, có thể tạm thời cùng bốn người đánh nhau, nhưng cuối cùng vẫn phải thua.

Trong thời gian ngắn, Phương Hành chống đỡ bốn tên Thần Tử cổ tộc, nhưng lâu dài đến xem, hắn chẳng khác nào phải thua không thể nghi ngờ!

- Sư huynh, mệnh số của ta như thế, không cầu được đại đạo, ngươi cần gì phải vì ta nghịch thiên cải mệnh, mệt mỏi bản thân?

Sau lưng Phương Hành, Thần Tú ngồi xếp bằng hư không, sắc mặt trắng bệch, thấp giọng cầu khẩn:

- Chớ để ý ta, ngươi tự đi đi...

- Tiểu hòa thượng, ngươi nghe ta, tính mệnh của mình mới là việc lớn, bây giờ ngươi nhận thua, tương lai sẽ phải hối hận!

Thần Tú nhắm mắt lại, biểu lộ thống khổ, run giọng nói:

- Nhưng làm như vậy là không đúng...

Phương Hành nghe vậy, đột nhiên quay đầu mắng to:

- Đánh rắm, mạng nhỏ sắp không còn, nào có thời gian quản đúng sai?

Thần Tú như gặp phải đòn nghiêm trọng, biểu lộ buồn vui khó hiểu...

...

...

- Đại thế như thế, ma đầu ngươi nghịch thiên cải mệnh, chẳng lẽ không phải trò cười?

Thần Tử Thất Nhãn tộc hét lớn, thừa dịp Phương Hành quay đầu nói chuyện, thình lình hóa ra thiên địa lao lung, bao phủ một vực, hung hăng áp chế Phương Hành, sau đó Thần Nữ của Oa Nữ tộc phân ra một đạo kiếm quang, trảm thiên liệt địa, thế như thiểm điện, "Xùy" một tiếng, chém ở sau lưng

Phương Hành ra một vết thương đáng sợ, làm hắn lảo đảo lui về phía sau, lúc này, Thần Tử Bắc Minh tộc Bắc Minh Kiêu được cơ hội, phân ra hai cánh tay, xa xa dẫn dắt hai ngôi sao lớn, giống như diệt thế đập về phía Phương Hành.

- Ma đầu nhận lấy cái chết!

Tứ đại Thần Tử há là bình thường, cơ hồ trong chớp mắt, chiến cuộc nghịch chuyển, Phương Hành thân rơi hiểm cảnh.

Lúc này hắn đã thúc giục pháp lực đến cực hạn, nhưng lực nất tòng tâm, lưu lại tiếc nuối!

- Ah...

Phương Hành kêu to, khí huyết phồng lên, thình lình dự định dùng thân thể mình miễn cưỡng ăn công kích, lại quay đầu giết người.

Bắc Minh Kiêu mắt thấy sắp nện trúng Phương Hành, mắt lộ ra hung quang, thần sắc cực kỳ vui mừng.

Phía dưới, Bắc Minh Thanh Địch thấy cảnh ấy, đã không nhịn được nhắm mắt lại.

Chung quanh, các tu sĩ Tịnh Thổ thì đầy cõi lòng chờ mong, hai mắt trợn tròn.

Thế nhưng thời điểm Bắc Minh Kiêu sắp đánh vào trên người Phương Hành, dị biến nảy sinh.

- Bành!

Thân hình Bắc Minh Kiêu lay động, vẻ mặt kinh ngạc, cả người như khúc gỗ từ không trung rơi xuống dưới.

Mà sau lưng hắn, Tiểu hòa thượng Thần Tú toàn thân áo trắng, biểu lộ lại hung ác, tay cầm cái mõ đứng ở trong hư không, hoàn toàn không có bộ dáng thần thánh trước đây, hung hãn như thợ mổ heo, lạnh nhạt quét qua các tu sĩ, miệng hét lớn như xuân lôi!

- Ai dám đánh sư huynh ta, Phật gia gõ chết hắn!

Chương 860: Kim Cương Hộ Pháp

Ngây dại!

Mặc kệ là tu sĩ Tịnh Thổ hay tăng chúng hộ pháp của Bỉ Ngạn Tự, vào lúc này đều ngây dại, hoặc nói là bị biến hóa của Tiểu hòa thượng Thần Tú dọa sợ, đây là tình huống gì?

Từ khi tiểu hòa thượng này hiện thân, lưu cho các tu sĩ Tịnh Thổ và tăng chúng của Bỉ Ngạn Tự ấn tượng là nhát gan nhu nhược, thánh khiết từ bi, lại thêm Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự biện cơ thắng cửu thế, mỗi người đều nhận định cao hơn Thần Tú Phật Tử một tầng, làm các tu sĩ của Bỉ Ngạn Tự đều khinh thị hắn, cho rằng hắn là một tăng nhân sinh không gặp thời mà thôi...

Nhưng thời điểm Phương Hành gặp nạn, Thần Tú bỗng nhiên đại biến, gõ Bắc Minh Kiêu hôn mê bất tỉnh, lại thêm một tiếng gầm thét kia, làm cho đám tăng nhân và tu sĩ kia đều cảm giác cực kỳ quái dị.

Biến hóa này cũng quá lớn đi?

Ngay cả mấy Thần Tử cổ tộc khác, trong lúc nhất thời cũng quên tiếp tục xuất thủ.

- Ha ha... Ha ha ha ha...

Thời điểm mọi người kinh ngạc, Phương Hành lại cười phá lên:

- Làm tốt lắm con lừa trọc!

Đang khi nói chuyện, Kiếm Sí lật một cái, bức các tu sĩ ở chung quanh lui trở về, nghiêm nghị hét lớn:

- Chúng ta sóng vai xông ra!

Thần Tú cũng xách mõ hét lớn:

- Sư huynh, tất cả nghe theo ngươi!

- Haiii... haii... Còn có ta...

Phía dưới, một tiếng lừa hí vang lên, nhưng được một nửa, thình lình biến thành tiếng người mơ hồ, chỉ thấy một ánh lửa vọt lên, lại là con lừa kia, giống như sợ Phương Hành từ bỏ nó, cực kỳ hoảng sợ xông lên giữa không trung, bốn vó đạp lửa, sau lưng mọc lên lân phiến, đầu mọc một sừng, hình thù cổ quái không nói, hết lần này tới lần khác lại có khí diễm hung ác khó mà hình dung, sóng vai với Phương Hành và Thần Tú.

- Đồ nhi ngoan, bảo vệ mạng nhỏ quan trọng, cùng ta xông!

Phương Hành cười ha ha, sau đó hét lớn một tiếng, vọt thẳng về phía trước.

- Quả là ma đầu, lúc này mới lộ bản tướng!

Phía dưới, Phật Ấn vừa cứu Bắc Minh Kiêu lâm vào trong hôn mê, sau đó nhìn về phía Thần Tú đằng đằng sát khí theo sau lưng Phương Hành, nghiêm nghị quát lớn, phất ống tay áo nói:

- Các loại đạo thống, chư vị Thần Tử, chư vị đồng đạo. Cầu phật hỏi quả chỉ ở hôm nay, mời mở ra đại trận, giam những Ma đồ này ở trong đó...

Oanh! Oanh! Oanh!

Không đợi hắn phân phó xong, không trung các loại đại trận sớm đã hiện lên, liên miên không ngừng, như thành đồng vách sắt.

Mà tứ đại Thần Tử thậm chí cao thủ trong tộc, đều cùng nhau lơ lửng, nhìn chằm chằm.

- Ma đầu, còn không thúc thủ chịu trói!

Vô số người quát chói tai, thanh thế chấn trời.

- Muốn lấy mạng chúng ta, xem đao của các ngươi có đủ nhanh hay không!

Phương Hành cất tiếng cười to, Long Văn Hung Đao chậm rãi giơ lên, chiến ý ngập trời phóng thích, quanh người thỉnh thoảng hiện ra huyễn tượng chiến trường thời viễn cổ, quân nhân thiết huyết bày trận công kích, mà đủ loại huyễn tượng, sát khí vô tận, lại như thực chất quấn quanh hắn, hóa thành tia tia sát khí tràn vào trong cơ thể hắn, dây dưa ở trên đao của hắn, để cả người hắn lộ ra khói đen tràn ngập.

- Cùng ta xông!

Kiếm Ma Đại Dực vẫy một cái, trái con lừa, phải Thần Tú, dẫn đầu phát động công kích.

Chém giết lại nổi lên, biển máu ngập trời!

Ở trong Tịch Diệt Cốc, thình lình hóa thành chiến trường liên quan tới Phật môn vạn năm truyền thừa.

- Cầu phật hỏi quả, chỉ ở hôm nay!

Tu sĩ Tịnh Thổ ở dưới Thần Tử cổ tộc dẫn đầu, ôm theo nộ hải ngập trời giết về phía đám người Phương Hành.

Trận chiến này, cơ hồ đạt đến đỉnh phong, áp lực của đám người Phương Hành cực kỳ khổng lồ, các đạo thống ở thời điểm Phương Hành ác chiến tứ đại Thần Tử, đều đã kết thành đại trận, bây giờ đánh tới, lại có lực lượng đại trận gia trì, uy lực đâu chỉ tăng lên gấp ba, hơn nữa trong đại chiến như vậy, Phương Hành cũng đã mất đi thời gian né tránh đại trận, từ trình độ nào đó, ngược lại chỉ có thể cứng rắn giết cứng rắn chặt, phá ra một con đường máu...

Thần Tú người mang pháp lực, lại không có chiến pháp, chỉ có thể phụ trợ.

Con lừa dị tượng diễn sinh, nhưng dù sao tu vi còn thấp, không cách nào tham gia vào chiến cuộc, chỉ có thể bảo mệnh.

Cái này cũng dẫn đến, Phương Hành cơ hồ một người ác chiến...

- Phật Tử yên tâm, đại thế đã thành, dù ma đầu kia hung ác điên cuồng, lần này cũng trốn không thoát...

Thời điểm ở trên không trung quyết chiến, Phật Ấn đi tới bên người Phật Tử áo đen, thấp giọng niệm Phật, nhẹ giọng an ủi.

Phật Tử áo đen Huệ Năng không có tu vi, vì an toàn, tăng chúng của Bỉ Ngạn Tự đưa hắn ra ngoài mười dặm, vây quanh bảo vệ.

- Tại sao lại gọi hắn ma đầu?

Phật Tử áo đen khe khẽ lắc đầu, bình tĩnh nhìn Phương Hành ác chiến, thấp giọng nói.

- Kẻ này nhiễu loạn Phật quả hàng thế, một lòng che chở tâm ma, nếu không phải ma đầu thì là cái gì?

Phật Ấn nhíu mày, nhẹ giọng trả lời.

- Ai...

Phật Tử áo đen Huệ Năng cúi đầu cười khổ, lại ngẩng đầu nhìn Phật Ấn, chỉ các tu sĩ Tịnh Thổ ở nơi xa đại chiến nói:

- Phật Ấn sư thúc, ngươi nói những tu sĩ Tịnh Thổ kia, tại sao lại một lòng vì chúng ta chém giết huyết chiến, cùng Phương Hành liều mạng?

Phật Ấn nao nao, nhưng cuối cùng vẫn đáp:

- Tự nhiên là vì chứng được Phật quả!

Phật Tử áo đen Huệ Năng nhẹ gật đầu, khẽ cười một tiếng, lại nói:

- Vậy ngươi nói, vị Phương đạo hữu kia lại vì cái gì?

Phật Ấn có chút nghẹn lời, nhất thời không biết nên nói cái gì.

...

...

- Giết ma đầu, chứng Phật quả!

Xa xa chém giết, Phương Hành tả xung hữu đột, liên tiếp chém giết rất nhiều tu sĩ, mà tu sĩ Tịnh Thổ thậm chí Thần Tử cổ tộc, thình lình cũng liều tính mạng, từng người rống to, đánh về phía Phương Hành và Thần Tú, đám người này ở dưới "Phật quả" dẫn dụ, từng cái thực liều tính mạng, bắn ra dũng khí khó nói lên lời, đại trận nghiền ép, thần quang gào thét, vô số bí pháp hiện ra...

Cầu phật, hỏi quả!

Bọn họ không che giấu khát vọng của mình đối với Phật quả chút nào!

Ngày bình thường, tu sĩ Tịnh Thổ có xưng hô "La Hán", "Bồ Tát", nhưng chỉ là hư danh, không phải thực chất.

Nhưng bây giờ, bọn họ lại có một cơ hội thực sự trở thành La Hán và Bồ Tát, đây là tu vi tăng lên thật sự, một khi thành tựu chính quả, không những ở trong Phật môn vĩnh viễn được tôn sùng, còn tìm được Phật pháp gia trì, có được thần thông khó có thể tưởng tượng, mà loại thần thông này gia trì, từ trình độ nào đó, thậm chí có thể tương đương một lần đột phá Trảm Ngã cảnh...

Chính là cơ hội trời ban bực này, mới làm bọn hắn điên cuồng xuất thủ.

Thậm chí ngay cả Thần Tử cổ tộc, cũng không còn tự cao thân phận, tình nguyện liên thủ, cũng muốn bắt lại ma đầu, thúc đẩy Phật quả hàng thế!

Bây giờ, Phương Hành lại hung hãn, cũng đã bị áp chế, tựa như ruồi muỗi rơi vào mạng nhện, nhìn như giãy dụa kịch liệt, trên thực tế ở thời điểm hắn đình chỉ giãy dụa, chính là thời điểm bị mất mạng, cơ hồ không có khả năng chạy thoát...

Giết! Giết! Giết! Chém! Chém! Chém!

Cầu phật hỏi quả, liền ở hôm nay!

Thế nhưng vào lúc này, theo thời gian dần trôi qua, dị biến nảy sinh, xuất hiện một loại biến hóa mà thường nhân khó có thể tưởng tượng.

Phương Hành trong lúc ác chiến, đã không biết bị thương bao nhiêu, sớm đã không thể giống như lúc đầu giọt nước không lọt, khó mà ngăn chặn xuất hiện sơ hở, sau đó bị binh khí hoặc thần quang quét trúng, loại thụ thương này lại thêm ác chiến tiêu hao, chính là một vấn đề trí mạng, không người nào có thể ở Kim Đan cảnh liền có được pháp lực lấy không hết, nhục thân vạn kiếp bất phôi, dù thực lực mạnh hơn nữa cũng không được.

Nhưng Phương Hành rõ ràng nên kiệt lực đợi chết, lại ẩn ẩn có loại xu thế càng đánh càng mạnh.

Ở quanh người hắn, dần dần có phật quang màu vàng kim nhàn nhạt tụ tập, sinh ra lông nhọn kim sắc.

Loại lông nhọn kia, cơ hồ đâm thấu quần áo của hắn, để người thấy được kinh văn kim sắc ở dưới áo, một mực bao lấy thân thể của hắn, dần dần hóa thành một loại đao kiếm, thuật pháp không thương tổn được phòng ngự, đồng thời có pháp lực vô tận từ chỗ không biết vọt tới, rót vào thân thể của hắn, khiến cho hắn không biết mệt mỏi, ác chiến không ngừng, thần sắc uy nghiêm, khiến người sợ hãi.

- Đây là thần thông Phật môn gì?

Có tu sĩ Tịnh Thổ phát hiện loại biến hóa này, nhíu mày kêu to, thần sắc sợ hãi.

- Sưu...

Thần Nữ Oa Nữ tộc vung kiếm từ thiên ngoại bay tới, huyền diệu khó giải thích, trảm ở trên vai Phương Hành, nhưng thình lình bị kim quang bắn bay, thân kiếm kêu khẽ, trốn vào trong tay nàng, lúc nhìn chăm chú, lại phát hiện đầu vai của Phương Hành không hư hao chút nào, đừng nói chém hắn bị thương, ngay cả pháp bào cũng không phá vỡ được!

- Không có khả năng, làm sao có thể?

Thần Nữ Oa Nữ tộc sợ hãi, nghẹn ngào kêu to.

Nàng giống như nghĩ tới điều gì, biểu lộ trở nên hoảng sợ:

- Là Phật môn chính quả...

Trong lúc nhất thời, thanh âm của nàng truyền khắp hu không:

- Ma đầu kia, chứng được Phật vị, đạt được Phật pháp gia trì...

Xoạt!

Chiến trường trong nháy mắt xuất hiện yên tĩnh, người người kinh ngạc, khó nói lên lời.

Có ý tứ gì?

Chúng ta vốn là vì chứng quả vị mà chiến, vì sao lại là ma đầu kia chứng được chính quả?

- Cái này... Đây là có chuyện gì?

Ngay cả Phật Ấn ở ngoài mười dặm cũng mở to hai mắt, giống như gặp quỷ, vẻ mặt khó có thể tin.

Mà Phật Tử áo đen Huệ Năng thì lộ ra cười khổ nói:

- Các ngươi sai rồi, sư đệ Thần Tú không phải tâm ma, ở trước khi Phật quả chính thức phủ xuống, hắn giống như ta, đều là Phật Tử! Chúng ta mười thế biện cơ, tỉnh lại cổ uẩn vạn năm của Phật môn, nhưng Phật quả còn chưa phủ xuống, truyền nhân Phật môn chân chính còn chưa xuất hiện, nói cách khác, ta và hắn là giống nhau, bảo hộ ta, tức là đưa Phật về tây thiên, tự có thiện quả, bảo vệ hắn, cũng sẽ có công đức vô lượng, đạt được chính quả, có phật quang gia trì...

Biểu lộ của Phật Ấn cực kỳ cổ quái và biệt khuất, Phật Tử lại vẫn thấp giọng thở dài:

- Ngươi dùng Phật quả làm lợi, mời các tu sĩ Tịnh Thổ ra tay, nhưng Phương Hành lại tự nguyện xuất thủ che chở, một là lợi, hai là tâm, lập tức phân cao thấp, còn có thể so sánh sao?

Phật Ấn sửng sốt, liên tục lắc đầu, không ngừng nói:

- Làm sao có thể, làm sao có thể, không nên là hắn, không nên là hắn...

Thần sắc của Huệ Năng thì nghiêm túc, hợp thành chữ thập hành lễ:

- Từ thời mạt pháp đến nay, vị Kim Cương Hộ Pháp thứ nhất của Phật môn xuất hiện!

Chương 861: Nhiều người không dứt

Kim Cương trừng mắt, quần ma lui tránh

Ngay cả Phương Hành cũng ẩn ẩn cảm thấy biến hóa của mình, chỉ cảm thấy suy nghĩ thông suốt, lực lớn vô tận, bên người càng có một loại lực lượng nhu hòa lại kiên quyết bao phủ, nếu như mình muốn giết người, suy nghĩ khẽ động, tầng lực lượng nhu hòa kia sẽ hóa thành cứng cỏi như tinh cương, có được năng lực phá hủy hết thảy, nếu mình muốn phòng ngự, tầng lực lượng này sẽ chăm chú bao vây lại, ngăn cản lực lượng vô tận ở bên ngoài, thậm chí trong lúc ác chiến, hết thảy suy nghĩ sợ hãi đều bị lực lượng này bài trừ ra ngoài, chỉ còn một viên chiến tâm, xung phong tứ phương, không đâu địch nổi

Hết thảy mọi người ở lúc đối mặt Phương Hành, thình lình giống như đối mặt với một vị Kim Cương uy không thể xâm phạm, đứng thẳng ở trước người Phật Tổ, Kim Cương bất bại, Phật Tổ không hiểm, tay nâng Linh Sơn, chân đạp Bỉ Ngạn, đối mặt hết thảy tà ma ngoại đạo, phá hủy hết thảy

Còn chưa bắt đầu giao thủ, trong lòng đã e sợ.

- Kẻ ngăn ta chết …

Phương Hành rống to, một quyền đánh về phía trước.

Oanh …

Thần Nữ Oa Nữ tộc vung song kiếm đón đỡ, lại bị một quyền này đánh trúng, thân hình như tờ giấy bay ra ngoài.

Bành bành bành…

Phương Hành dậm chân, đại địa chấn động, hư không run rẩy, lúc đầu Thần Tử Nhân Mã Tộc có thể khống chế loại lực lượng rung động này, nhưng lúc này như bị điện giật, cả người bay lên, sau đó bị Phương Hành một chưởng vỗ bay, không biết ngã đi nơi nào…

- Cút ngay.

Phương Hành gầm thét như sấm, lại bước ra một bước, thiết quyền vung vẩy, bảy mắt trước ngực Thần Tử Thất Nhãn tộc đồng thời đổ máu, thống khổ nhắm mắt lại, thân hình thất tha thất thểu, liên tục lui về phía sau, đã mất đi lực lượng đánh tiếp.

Thẳng đến cuối cùng, Phương Hành bước ra một bước, hai tay xé mạnh, một đại trận ngăn cản ở trước người bị hắn xé nát, tu sĩ Tịnh Thổ ở trong trận nhao nhao ngã bay, tiếng kêu rên liên hồi, tử thương vô số, như mưa thi rơi xuống mặt đất.

Tung hoành vô địch.

Phần hung uy này, làm cho tất cả các tu sĩ Tịnh Thổ sợ hãi.

Không trung còn có vô số tu sĩ, lít nha lít nhít như ruồi muỗi, trong những tu sĩ Tịnh Thổ này, cũng không biết có bao nhiêu cao thủ, có thể cùng Phương Hành đánh một trận, thế nhưng vào lúc này, ở dưới Kim Cương trừng mắt, thình lình mất đi lá gan, không dám lên trước.

Ở Tịnh Thổ, Phật môn luôn là một tồn tại kỳ lạ.

Nó không phải thực lực mạnh nhất, lại trông coi Công Đức Phổ, cũng không phải thế lực lớn nhất, thậm chí ngay cả sơn môn của Bỉ Ngạn Tự cũng cực kì nhỏ, nhưng lại được tôn sùng, ngay cả Đại Dương Thần cũng lễ kính với Bỉ Ngạn Tự, nó cũng không phải danh khí vang dội nhất, nhưng được tu sĩ Tịnh Thổ người người tôn trọng, thậm chí bọn họ dùng xưng hô La Hán, Bồ Tát đến đại biểu địa vị của mình, có thể thấy được Phật pháp hưng thịnh.

Có truyền thuyết, sở dĩ Tịnh Thổ có thể giữ lại, là nhờ vào Phật môn, đây chính là một trong những nguyên nhân sâu xa tạo thành lực ảnh hưởng của Bỉ Ngạn Tự.

Nhưng cũng chính bởi vì loại ảnh hưởng này, khiến cho các tu sĩ Tịnh Thổ, trong vô thức liền ôm một loại cảm giác kính sợ với Phật môn chính quả.

Phương Hành được Kim Cương chính quả, thành tựu vị Kim Cương thứ nhất từ thời đại mạt pháp đến nay, đây quả thực dọa phá đảm lượng của tu sĩ Tịnh Thổ.

Bọn họ liều mạng như vậy là vì cái gì, không phải là vì từ phật thiện quả sao?

Nhưng hôm nay, lại là ma đầu kia được chính quả trước. Cái này đại biểu cái gì?

Mình ủng hộ Phật Tử là giả, hắn bảo vệ vị kia, mới là thật?

Lúc đầu Phương Hành hung uy vô địch, bây giờ một màn này xuất hiện, càng tạo thành một loại đả kích nặng nề với tu sĩ Tịnh Thổ.

- Không có khả năng, tại sao hắn có thể có Phật pháp gia trì, hắn làm sao có thể thành tựu Kim Cương chỉnh quả

Trong hoàn toàn yên tĩnh, Phật Ấn là cái thứ nhất quát to, vẻ mặt bi phẫn, thống khổ. Hắn lớn tiếng gầm thét, phóng lên tận trời, hóa thành Kim Cương Phật tượng mười trượng, hung hăng vỗ về phía Phương Hành một chưởng, lúc này hắn như cực kỳ khó mà tiếp nhận sự thật này, Kim Cương pháp tướng thôi thúc đến cực hạn, như một mặt trời chói mắt hoành không.

Nhưng ở trong mắt các tu sĩ, thấy cảnh ấy lại càng giật mình.

Bọn họ đột nhiên phát hiện, Kim Cương pháp tướng của Phật Ấn, thình lình có chút tương tự Phương Hành.

Loại hào quang màu vàng óng kia, cơ hồ hoàn toàn đồng nguyên.

Chỗ khác biệt chính là, kim quang trên người Phật Ấn, là từ trong đến ngoài tu ra, mà phật quang trên người Phương Hành, lại đến từ hư không, gia trì ở trên người hắn, về phần ai cao ai thấp, đã không phải người trong sân có thể biện luận.

Càng có người âm thầm đoán được vì sao

Phật Ấn đại sư buồn bực, người này vốn là kỳ tài của Tịnh Thổ, lại cam tâm thủ hộ Phật Tử, chờ đợi Chân Phật xuất thế, ở trong tiên đoán của một số người, đợi cho Phật Tử lấy được Phật quả, hắn chính là vị Kim Cương Hộ Pháp thứ nhất từ thời đại mạt pháp đến nay, mà đợi Phật Tử tu thành Phật Chủ, địa vị của hắn sẽ ở trên chúng phật, chỉ cúi đầu với Phật Tổ mà thôi

Nhưng bây giờ, vị Kim Cương Hộ Pháp thứ nhất không ngờ rơi vào trên thân người khác.

Đổi thành ai, đều sẽ không cam tâm.

Kia là một loại dao động đối với đạo tâm .

- Oa à à, xú hòa thượng, còn dám động thủ, ta chặt ngươi.

Phương Hành kêu to, càng chiến càng sảng khoái, cảm giác toàn bộ thế giới đều đứng ở phía mình, chỗ phật quang bao phủ, là sân nhà của mình, tất cả lực lượng giữa thiên địa đều có thể tùy ý điều khiển, trong lúc giơ tay nhấc chân có thể khai sơn liệt hải, thậm chí nói, bây giờ hắn chỉ dùng ba thành lực lượng cũng có thể đánh ra mười thành uy lực, đối với hắn một lòng truy cầu lực lượng mạnh hơn, đột phá trảm lục cảnh mà nói, loại cảm giác này là tha thiết ước mơ, ước gì có càng nhiều đại chiến đến ma luyện bản thân, theo bản năng liền vui vẻ không thôi, vỗ ra một chưởng.

Băng vân liệt phong, thiên địa biến sắc.

Hai vị Kim Cương Hộ Pháp đại chiến, thình lình dẫn động thiên tượng biến hóa vô tận.

Mà chiến cuộc trên không trung, Phật Ấn ở dưới Phương Hành công kích, liên tục bại lui.

Thực lực của Phật Ấn, lúc đầu nằm ở trảm ngũ đến trảm lục, bàn về tu vi và nội tình, cùng với Phương Hành là tám lạng nửa cân, nhưng bàn về hung ác và kinh nghiệm, hắn lại không bằng Phương Hành, nếu ở dưới tình huống bình thường, hai người đọ sức, cũng là Phương Hành chiếm đa số phần thắng, mà bây giờ, Phương Hành được Phật pháp gia trì, hóa thành Kim Cương Hộ Pháp, thực lực chí ít tăng lên gấp ba, hắn có thể có nửa thành phần thắng sao?

Rầm rầm rầm…

Trơ mắt nhìn Phật Ấn bị Phương Hành đánh liên tiếp lui về phía sau, gào thét không thôi lại cực kỳ bất đắc dĩ, các tu sĩ Tịnh Thổ giống như bị bóp cổ, nhất thời không người mở miệng nói chuyện

- Oa ha ha ha ha, tiểu gia cảm giác mình thật uy phong ah.

Phương Hành cười ha ha, bộ dáng không ai bì nổi, ánh mắt lại len lén dò xét chung quanh.

Hắn không ngốc, còn ở trong vòng vây của người ta, mình không hiểu thấu đạt được lực lượng mạnh như vậy gia trì, nhất thời làm cho các tu sĩ sợ hãi, không nhân cơ hội này mang theo Thần Tú và con lừa tranh thủ thời gian chạy, thì đợi đến khi nào, sở dĩ nặng tay đánh lui Phật Ấn, là vì để các tu sĩ ấn tượng mình sở hướng vô địch, để ở thời điểm chạy trốn không ai đi ra ngăn cản mà thôi.

Có vẻ như đạt đến hiệu quả, các tu sĩ đều sợ, kính sợ như thần.

Nhưng chỉ có một người, chẳng những không kính sợ, ngược lại hơi nở nụ cười.

- Nếu như đây là phật kiếp, vậy Phật kiếp này không khỏi quá nhỏ bé đi.

Huệ Năng thấp giọng thở dài, sau đó ngẩng đầu lên, con mắt ẩn ẩn có thần quang để cho người ta không dám nhìn thẳng hiện lên, tay phải hắn nhẹ nhàng bắt phật ấn, nhấc ở trước ngực, tay trái thì nhẹ nhàng điểm ra ngoài, đáy mắt như có một vệt ý cười nhìn Phương Hành, thanh âm thì thấp đến chỉ hắn có thể nghe thấy:

- Là Phật quả nhất định phải dùng loại

phương pháp này hiện thế, hay là nói chúng ta biện cơ vừa mới bắt đầu.

- Không tranh Phật quả, là đại bất kính, vậy ta liền tranh một chuyến đi.

Theo ngón tay của hắn nhẹ nhàng điểm ra, giữa thiên địa, dị biến tăng vọt.

Vô số hoa sen nở ra, từng tiếng phạm âm vang vọng đất trời, đạo đạo kim quang hạ xuống, bao phủ các tu sĩ.

Phật Ấn vừa mới bị Phương Hành đánh lui, bỗng nhiên bị vô số kim quang bao phủ ở trên người, thương thế hoàn toàn không có, trên người kim mang đại thịnh, phảng phất như hóa thành một vị Kim Cương Phật Đà chân chính, cực kỳ thần thánh bay tới không trung, uy thế vô tận chấn nhiếp chư thiên.

- Còn không phục.

Phương Hành trừng mắt, mặc dù biết Phật Ấn trong nháy mắt đã trở nên hơn xa vừa rồi, nhưng vẫn không sợ chút nào, xách đao muốn tiến lên.

- Vẫn chưa xong

Phật Tử áo đen ngồi ngay ngắn ở trên đỉnh núi, lại thấp giọng mở miệng, mặt mỉm cười, lần nữa chỉ hư không.

Phạm âm vang lên, thiên hoa loạn trụy.

Trong lúc nhất thời, áo bào đen của Thần Nữ Oa Nữ tộc chuyển hóa thành màu trắng, phiêu phiêu dục tiên, lại như Bồ Tát, lông mi từ bi.

Thần Tử Thất Nhãn tộc người khoác sa y kim sắc, da hiện lên cổ đồng, khí tức cương liệt vô song.

Thần Tử Nhân Mã Tộc phủ thêm kim giáp, trường mâu trong tay mập mờ kim quang, giống như trong nháy mắt tăng lên vô số phẩm chất.

Quanh người Thần Tử Bắc Minh tộc Bắc Minh Kiêu kim quang hội tụ, hóa thành tỏa liên kim sắc, quấn quanh ở trên người, thần thánh mà uy nghiêm.

Dưới chân Bắc Minh Thanh Địch cũng có hoa sen nở rộ, đưa nàng lên cửu thiên, khí tức trên người mờ mịt khó tìm, mang theo hương vị cách trần.

Mà Phật Ấn vừa mới bị Phương Hành đánh lui, lại lần nữa đứng dậy, thương thế khỏi hẳn, trên người kim quang đại thịnh, hơn xa trước đó.

Trong lúc nhất thời, hư không vắng vẻ, có sáu người bay lên giữa không trung, cùng Phương Hành đối lập, khí tức trên người bọn hắn đều không thua Phương Hành, loại cảm giác thần thánh mà huyền diệu kia, làm cho tâm thần người xuất hiện trùng kích, đủ để chứng minh bọn họ đều lấy được Phật môn chính quả, trọn vẹn sáu người, hoặc La Hán, hoặc Bồ Tát, theo một chỉ điểm ra, hiển hóa ở trên thế gian.

Lấy một địch sáu.

Đường ra của Phương Hành lần nữa bị ngăn lại, nguy cơ càng hơn trước đó.

Thậm chí ở trong đại trận do những tu sĩ Tịnh Thổ bình thường tạo thành kia, ẩn ẩn có kim mang phát ra, giống như kim hải, mà Phương Hành, Thần Tú thậm chí con lừa, thì bị kim hải vây ở giữa, phật quang lưu động giống như từng đợt từng đợt sóng lớn, mãnh liệt tới lui, ấn chiếu chư cao, khiến cho chư thiên chung quanh xuất hiện vô số phật ảnh hư ảo, ngồi bất động, nhìn đám người Phương Hành.

Hòa thượng kia lúc đầu không có chút tu vi, chỉ một điểm, liền điểm hóa ra sáu vị Phật môn chính quả.

Mạnh yếu lập phán, chúng quả lập phán, lập tức phân cao thấp.

- Ghê gớm lắm sao?

Phương Hành vừa mới xách đại đao bước ra hai bước lại lui trở về, bĩu môi la hét.

Chương 862: Không diệt Phật môn thề không nghỉ

Lúc đầu tưởng là đạt được một tia thời cơ, nhưng thoáng qua phát hiện lại là ảo ảnh trong mơ.

Tình thế vẫn nghiêm trọng trước sau như một, thậm chí càng thêm nghiêm trọng, Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự Huệ Năng, thân không có tu vi, nhưng thình lình có đại thần thông, Phương Hành dùng bản tâm đạt được Phật pháp gia trì, hóa thành Kim Cương Hộ Pháp, nhưng Huệ Năng là phàm thai, lại điều động phật uẩn vạn năm, điểm hóa sáu vị La Hán Bồ Tát, từ trình độ nào đó, đây đã là đại pháp lực chỉ Phật Tổ mới có, lúc này hắn lại hạ bút thành văn.

Nghĩ nghĩ, đây giống như đã chứng minh phật lý của hắn mạnh.

Trong lúc nhất thời, Phương Hành và Thần Tú đều trầm mặc, ngay cả con lừa vừa mới học được nói chuyện cũng không dám nói nửa lời.

Loại cục diện này, rõ ràng đã không phải sức người có thể thắng được!

Phương Hành vừa mới chiến lui tứ đại Thần

Tử cổ tộc, tay không xé rách đại trận, Kim Cương trừng mắt, không đâu địch nổi, nhìn thư giãn thích ý, trên thực tế đã liều mạng, mới khó khăn lắm bảo vệ tiểu hòa thượng không bị người cướp đi, nhưng hắn không phải vô địch, luận cảnh giới mà nói, hắn chỉ bất quá trảm ngũ cảnh, dù đạt được Phật pháp gia trì, cũng chỉ có bản lĩnh của trảm lục cảnh mà thôi, lúc đầu hắn đạt được Kim Cương Hộ Pháp chính quả, đã chấn nhiếp các tu sĩ Tịnh Thổ, có một tia cơ hội rời đi, nhưng hết lần này tới lần khác, bị Huệ Năng một chỉ phá hết.

Nhiều người lực lượng lớn, Thần Tú chỉ có hắn là Kim Cương Hộ Pháp, Huệ Năng lại có sáu người!

Bây giờ, đây đã không phải trên khí thế thay đổi, mà là khí thế của các tu sĩ Tịnh Thổ càng lợi hại hơn!

Nguyên bản căn cứ lấy Phương Hành được Kim Cương Hộ Pháp chính quả, dao động tín niệm của tu sĩ Tịnh Thổ, nhưng bây giờ, chiêu này của Huệ Năng lại khiến cho tu sĩ Tịnh Thổ lòng tin tăng nhiều, Huệ Năng đã có thể dễ dàng điểm hóa chính quả, vậy mình hảo hảo hiệu lực, còn sầu không được Phật pháp gia trì sao?

Hơn nữa, một cái là đi theo phía sau cái mông của Kim Cương kêu đánh kêu giết, một cái ngồi ngay ngắn ở trên đài sen, điểm hóa chúng sinh, Huệ Năng và Thần Tú lập tức phân cao thấp. Một cái là tục tử, một cái là Phật Đà, một cái là mệnh đồ ảm đạm, một cái phật quang phổ chiếu...

- Biểu đệ... Phương Hành, ngươi nhận thua đi, không trốn thoát được, cần gì...

Bắc Minh Thanh Địch mở miệng, như muốn thuyết phục Phương Hành.

- Chúc mừng ngươi thành Bồ Tát...

Còn chưa nói xong. Phương Hành lại nhìn nàng một cái, khiến cho nàng không nói được nữa.

- Nghiệt chướng, việc đã đến nước này, ngươi có lời gì để nói?

Bắc Minh Kiêu lành lạnh mở miệng:

- Luận địa vị, ngươi chính là người may mắn được Phật môn ưu ái, hạ xuống Phật pháp gia trì, bất quá là một Kim Cương, ta lại được Phật Tử điểm hóa, thành tựu La Hán, ở trong Phật môn chính quả, ta còn ở trên ngươi; luận công đức, ta trợ giúp Chân Phật đại quả hàng thế, công đức vô lượng, mà ngươi thì một lòng bảo hộ tâm ma, quấy phá khí vận Phật môn, tội nghiệt ngập trời; luận đại thế, ngươi và tâm ma đã rơi vào trong trùng vây của tu sĩ Tịnh Thổ ta, chắp cánh khó thoát, vẫn lạc sắp đến, còn không mau mau bó tay chịu tội?

Hắn quát lạnh, làm tu sĩ Tịnh Thổ người người gật đầu, đại khoái nhân tâm.

Nói thật, vốn cho là một phen mười thế biện cơ thuận lợi, lại ra nhiều ngoài ý muốn như vậy, để trong lòng tu sĩ Tịnh Thổ cảm giác không lưu loát, đối với bọn hắn mà nói, ma đầu kia cản trở Phật quả hàng thế, đơn giản là tội ác ngập trời, hết lần này tới lần khác bọn họ lại kém chút để ma đầu kia cứu tâm ma ra ngoài, trong lòng nén giận có thể thấy được lốm đốm. Bắc Minh Kiêu hét lớn, chính là nói tiếng lòng của bọn họ.

- Ta thỉnh tội con mẹ ngươi, ta chỉ là muốn mang sư đệ ta trở về, có tội gì?

Phương Hành nhìn như vô cùng tức giận, lại không có một chút ý tứ muốn xông lên động thủ, hai tay chống nạnh, trợn mắt mắng to.

- Chưa thấy qua Kim Cương nói chuyện như vậy...

Các tu sĩ Tịnh Thổ đều im lặng, trong lòng âm thầm lật lên bạch nhãn!

Mặc dù kẻ này một mực bị người xưng là ma đầu, nhưng bây giờ tốt xấu gì cũng có Kim Cương chính quả, hơn nữa chính quả này còn là vạn năm phật uẩn trong u minh chủ động gia trì, trong Phật môn không người nào có thể phủ nhận, thậm chí nói, coi như lúc này Huệ Năng thành Chân Phật, chỉ sợ cũng không có tư cách phủ nhận địa vị Kim Cương của hắn! Nói cách khác, trừ khi hiện tại giết hắn, hủy Kim Cương chính quả, bằng không các tu sĩ Tịnh Thổ muốn không thừa nhận cũng không được... Nhưng ngươi đã thành Kim Cương, nói chuyện không thể chú ý hình tượng một chút sao?

- Ngươi cản trở Phật quả hàng thế, chính là tội lớn!

Bắc Minh Kiêu cũng giống như không muốn ra tay, nhưng dù sao vừa thành La Hán, không muốn nhụt chí, đành phải tức giận quát tháo.

- Vậy ta nói các ngươi muốn mạng của sư đệ ta, là chạm vào sát sinh đại giới, đây chẳng phải là tội?

Phương Hành trả lời lẽ thẳng khí hùng.

- Ngươi... làm càn, song sinh Phật Tử, mười thế biện cơ, bên thắng thành phật, người thua thành tâm ma, đây là vạn năm trước Phật Tổ định xuống, sao có thể dùng sát sinh bàn luận, ma đầu ngươi miệng lưỡi dẻo quẹo, là làm sao nhận được Kim Cương chính quả...

Phật Ấn lớn tiếng quát tháo, trên người kim quang đại tác, uy danh ngập trời.

Phương Hành chẳng hề để ý:

- Có Phật Tổ cho các ngươi chỗ dựa thì ngon sao?

- Ha ha...

Thần Nữ Oa Nữ tộc mở miệng cười:

- Phật chỉ ở đây, ngươi còn có ý kiến gì sao?

Phương Hành nói:

- Nếu Phật Tổ của các ngươi ngưu bức như vậy, vậy tại sao không ra đây đánh ta?

- Ngươi...

Một câu làm các La Hán đều nghẹn nói không ra lời, nửa ngày sau cùng quát lên.

- Ma đầu lớn mật, Huệ Năng Phật Tử đã hiển lộ đại thần thông, điểm hóa La Hán Bồ Tát chính quả, ngươi còn dám làm càn?

- Nếu Phật Tổ của các ngươi ngưu bức như vậy, vậy tại sao không ra đây đánh ta?

- Nói hươu nói vượn... Phật Tử thân không tu vi, sự tình phục ma sao có thể cực khổ để hắn động thủ?

- Không phải nói Phật Tổ không gì làm không được sao, hắn không có tu vi thì sao làm Phật Tử?

- Phật pháp cao thâm, ngươi làm sao có thể nói bừa?

- Xem ra ngươi cũng không biết Phật pháp là gì, đi lên nói tào lao gì chứ?

- Ta là không dám vọng giải Phật pháp, nhưng ngươi là từ đâu tới lá gan nói bừa?

- Ta đương nhiên biết Phật pháp!

- Buồn cười, ngươi thử nói xem...

- Phật pháp là cãi nhau, ai cãi thắng người đó nói đúng...

- Làm càn, có dũng khí khinh miệt Phật pháp...

- Ta nói không đúng, ngươi bảo Phật Tổ đi ra đánh ta đi...

Không ai nghĩ tới, vị Kim Cương Hộ Pháp thứ nhất của Phật môn và sáu vị La Hán Bồ Tát lần thứ nhất đối lập, vậy mà mắng giống như vô lại... Đương nhiên dưới tình huống bình thường đây gọi là biện cơ, nhưng nhìn Kim Cương miệng đầy ô ngôn uế ngữ chơi xỏ lá, thật sự là ai cũng không tiện thừa nhận cái này gọi là biện cơ... Hơn nữa vị Kim Cương kia thình lình dùng một mắng sáu, hai tay chống nạnh, miệng lưỡi dẻo quẹo, ngạnh sanh mắng sáu vị La Hán Bồ Tát nói không ra lời, sức chiến đấu này thực có thể nói quét ngang chư địch.

- Chỉ là nhất thời trộm được Kim Cương chính quả, ma đầu vẫn là ma đầu, chỉ biết hung hăng càn quấy, vô lại đùa nghịch giảo hoạt, chư vị, cần gì nói nhảm với hắn. Liền do chúng ta liên thủ, tru kẻ này, gọt đi chính quả của hắn, cho Phật môn ta một mảnh thanh tĩnh...

Đến cuối cùng, Phật Ấn chịu không nổi nữa, nghiêm nghị hét lớn:

- Hết thảy tội lỗi, đều do Bỉ Ngạn Tự ta gánh chịu!

Chư vị La Hán Bồ Tát khác cũng gật đầu, không muốn cùng vị "Kim Cương" kia nhao nhao nữa.

Trước đó bọn họ thấy Phương Hành trở thành Kim Cương Hộ Pháp thứ nhất, cho nên thật không dám động thủ, dù sao nói cho cùng, Kim Cương chính quả của Phương Hành là từ nơi sâu xa lấy được gia trì, từ trình độ nào đó thậm chí có thể nói là Phật Tổ công nhận, mà bọn họ lại là Huệ Năng điểm hóa, trong lòng bọn họ nghĩ, chính quả của ma đầu kia còn danh chính ngôn thuận hơn bọn hắn. Cũng chính là loại ý nghĩ này, làm bọn hắn nhất thời không dám ra tay với Phương Hành, sợ xúc động cấm kỵ trong u minh, trở thành tội nhân thí phật!

Vị Kim Cương Hộ Pháp danh chính ngôn thuận thứ nhất, địa vị và ý nghĩa ở Phật môn chỉ sợ chỉ dưới song sinh Phật Tử!

Trảm giết tất có đại nhân quả, tu sĩ Tịnh Thổ là người thông minh, đều không muốn dính nhân quả này.

Mà bây giờ, Phật Ấn nói, lại làm cho bọn họ dâng lên sát ý.

Có Bỉ Ngạn Tự nguyện ý gánh nhân quả, bọn họ liền không sợ.

Nhất thời đằng đằng sát khí, muốn động thủ.

Mà Phương Hành cũng ngay vào lúc này, đột nhiên hét lớn một tiếng, vung đao chỉ hướng Huệ Năng quát lên:

- Thấy được chưa, cãi nhau là bản sự cái rắm, cuối cùng vẫn phải xem đao của ai nhanh, ngươi giảng đạo lý dù có đạo lý, cuối cùng không phải vẫn để người đến làm tay chân? Vậy ta ngược lại muốn hỏi, ngươi và sư đệ ta biện cơ chín lần, chẳng phải là cởi quần đánh rắm?

Oanh!

Nhất thời hư không vắng lặng, ánh mắt thăm thẳm, đều nhìn về phía Phương Hành và Huệ Năng.

Chẳng ai ngờ, ma đầu kia lại thừa cơ hội này, chỉ đầu mâu về phía Huệ Năng.

Tịnh Thổ cho tới bây giờ không người dám giảng đạo lý với Phật Tử, mà người duy nhất có thể cùng Phật Tử giảng đạo lý là Thần Tú, thì đã thua mười thế!

Nhưng bây giờ, ma đầu kia lại muốn cùng Huệ Năng biên cơ sao?

- Lực có khi tận, coi ngươi lực tẫn thì đã có sao?

Ngoài dự liệu, Huệ Năng Phật Tử lại thực mở miệng, tuy hắn không có tu vi, nhưng thời điểm hắn mở miệng, chung quanh phật uẩn ong ong run rẩy, tự nhiên truyền mỗi một câu của hắn vào tai các tu sĩ:

- Ngươi chính là vị Kim Cương Hộ Pháp thứ nhất từ mạt pháp đến nay, Kim Cương bất bại, Phật pháp không diệt, nhưng ngươi bảo hộ lại là sư đệ Thần Tú, dùng thần thông của ngươi, gắn bó một tia khí vận của hắn, đây là đại thiện, Huệ Năng kính trọng, nhưng bây giờ, ta cũng muốn hỏi ngươi, nếu ngươi bại, đao gãy mất, ngươi lại lấy cái gì hộ pháp?

Hắn nhẹ giọng mở miệng, biểu lộ bình tĩnh:

- Giống như lúc này, phương ta thế lớn, ngươi lại lấy cái gì bảo hộ đạo của sư đệ Thần Tú?

- Ách...

Phương Hành nghẹn họng, hắn phát hiện trong Phật môn một số đạo lý chỉ tốt ở bề ngoài, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương lại cực kỳ nghiêm túc, Thần Tú thua chính là thua ở cãi nhau không bằng đối phương, thế là hắn muốn chơi tâm tư, dự định cùng Huệ Năng biện cơ, vạn nhất mình cãi thắng, không chừng hòa thượng này sẽ hoàn toàn tỉnh ngộ, khóc ròng ròng thả mình và Thần Tú đi?

Nhưng hắn không nghĩ tới, Huệ Năng là người thực có đạo lý, chỉ một câu, đã hỏi mình á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy, đạo lý của mình là lấy đao nói chuyện!

Nhưng hôm nay đao của mình không cứng rắn bằng người khác, thì làm sao cùng người giảng đạo lý?

Thẳng đến thật lâu, Phương Hành mới chậm rãi ngẩng đầu lên, thanh âm âm hàn, vậy mà rất nghiêm túc trả lời Huệ Năng:

- Từ nhỏ đến lớn, ta có qua rất nhiều lần đao không cứng cỏi, năm mười tuổi, chín vị thúc thúc trong cốc bị người làm thịt, ta chỉ có thể trốn, nhưng về sau, ta vẫn tiềm nhập vào đạo môn kia, học được bản lĩnh, sau đó giết Tiêu Kiếm Minh, trở mặt với Thanh Vân Tông, về sau cũng có rất nhiều lần, chọc tới người không chọc nổi, đánh không lại cũng mắng không lại, nhưng sau đó ta đều tìm cơ hội cả gốc lẫn lãi thu hồi lại...

Thời gian dần trôi qua, biểu lộ của hắn thình lình có vẻ dữ tợn:

- Hòa thượng ngươi nhớ kỹ, nếu hôm nay đao ta không cứng, không bảo hộ được sư đệ Thần Tú, vậy ngươi tốt nhất cam đoan ta cũng phải chết ở nơi này, nếu để ta chạy thoát, mài đao sắc hơn, sẽ quay về tìm ngươi, dù hóa thân thành Ma cũng không tiếc, giết ngươi biển máu ngập trời, giết sạch tín đồ Phật môn ngươi... Không tin, ngươi có thể thử một chút...

Chương 863: Đồ phật

- Ma... Ma đầu...

Phương Hành nói cũng truyền vào trong tai các tu sĩ Tịnh Thổ, nhất thời khơi dậy ngàn vạn sóng biển, trên mặt mỗi người đều hiện ra thần sắc kinh sợ, thậm chí còn ẩn ẩn có vẻ sợ hãi, Phương Hành này không hổ là ma đầu, vậy mà nói đồ phật nhẹ nhàng như thế, có thể thấy được trong lòng hắn đối với Phật môn há có nửa phần kính sợ?

Mấu chốt nhất là, đây rõ ràng là ngôn ngữ hoang đường buồn cười, nhưng hắn nói ra, vậy mà ẩn ẩn để các tu sĩ tin tưởng hắn sẽ làm được, tin tưởng nếu hắn trốn đi, Phật môn chắc chắn sẽ phủ xuống đại kiếp!

Dù sao hắn cũng là tiểu ma đầu danh chấn tứ phương!

Một đường đi tới, gây ra bao nhiêu hoạ lớn ngập trời?

Ngay cả tu sĩ Tịnh Thổ, cũng từng nghe qua không ít sự tích của hắn, biết hắn đã làm những chuyện kia, biết hắn gan to bằng trời, làm việc hoang đường, làm việc ngoài dự liệu, nhưng hết lần này tới lần khác luôn có thể nhiễu loạn thiên hạ, mà bây giờ, nếu Phật Tử phủ xuống, chính là cơ hội Phật môn hưng thịnh, nhưng ở trong lúc mấu chốt này, hết lần này tới lần khác cùng ma đầu kia kết thành tử thù, vậy đối với Phật môn mà nói chính là tai kiếp!

- Chấp niệm nặng như vậy, ngươi làm sao cầu được tự tại?

Ngay cả Huệ Năng cũng trầm mặc thật lâu, thấp giọng than nhẹ.

- Các ngươi đừng đến chọc ta, ta sẽ tự tại!

Phương Hành trả lời:

- Cần nghĩ kĩ, đừng cản ta mang sư đệ Thần Tú rời đi!

- Ha ha...

Huệ Năng nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Không có khả năng!

Hắn trả lời như đinh đóng cột, khiến cho Phương Hành và các tu sĩ Tịnh Thổ giật mình, lại chỉ nghe Huệ Năng lạnh nhạt mở miệng:

- Mười thế biện cơ định Phật quả, nay đã mười thế, Phật quả cũng phủ xuống, thân là đệ tử Phật môn, ta cần tiếp nhận y bát, nếu hộ pháp không được phật chỉ của Phật Tổ, tương lai nhất định phải rơi xuống thành Ma, hại đệ tử Phật môn, đó cũng là kiếp số của Phật môn ta, đã không tránh khỏi, vậy cần sợ làm gì? Ngươi là Ma đến phục thù, Phật môn ta tự sẽ có Hộ Pháp Già Lam xuất thế ngăn ngươi, mọi loại nhân quả, muôn vàn tạo hóa, há có thể căn cứ một lời của ngươi mà đổi?

- Xuy...

Giữa thiên địa hình như thiếu đi chút khí tức túc sát, tu sĩ Tịnh Thổ, người người nhẹ nhàng thở ra.

Phương Hành nói, mang đến cho các tu sĩ đại khủng bố, trong lòng người người giống như đè ép một tảng đá lớn.

Nhưng Huệ Năng nói, lại xóa đi khí diễm kinh khủng, chỉ còn thanh tĩnh.

Các tu sĩ Tịnh Thổ, sát khí lại dần dần bành trướng, xem ra, rốt cục tránh không được một trận chiến này.

- Sư... Sư phó ah... Ta có thể trốn không?

Ngay cả con lừa cũng cảm nhận được loại kiềm chế này, nôn nóng bất an, run giọng hỏi.

- Nói nhảm!

Phương Hành quay đầu trừng nó một cái:

- Ngươi ngốc hả, tìm được cơ hội mau trốn, lát nữa ta sợ là không thể để ý tới ngươi!

Nói xong rút ra Long Văn Hung Đao, hung hăng nhìn các tu sĩ Tịnh Thổ.

Tình thế quá nghiêm trọng, gần như tử cục, phần thắng chưa tới một thành!

- Xem ra ngươi là quyết tâm muốn giết sư đệ Thần Tú của ta...

Phương Hành thấp giọng nói chuyện, chậm rãi đi về phía trước, Long Văn Hung Đao chấn minh, sát khí dây dưa.

- Cũng không phải giết hắn, mà chỉ có hắn mới có thể giúp ta được Phật quả mà thôi...

Huệ Năng thấp giọng thở dài:

- Bây giờ mười thế biện cơ đã kết thúc, ngay cả vạn năm phật uẩn cũng đã xuất thế, chỉ đợi Phật quả phủ xuống. Chiều hướng phát triển, vạn năm định số, từ nơi sâu xa sớm đã chút định hết thảy, ngươi cần gì phải làm trái phật chỉ. Đi làm chuyện nghịch thiên?

- Đao chém về phía đầu của ngươi, ta hỏi ngươi tránh hay không tránh?

Phương Hành đi càng lúc càng nhanh, nghiêm nghị hét lớn.

- Thân ta không có, đồ đao cũng không có, tránh hay không tránh, lại có gì khác biệt?

Sắc mặt Huệ Năng bình tĩnh, thấp giọng mở miệng.

- Né, nói rõ ngươi không muốn chết, không tránh, nói rõ ngươi chết đáng đời!

Phương Hành hét to, một tiếng ầm vang, cả người đột nhiên gia tốc, vọt thẳng về phía sáu vị La Hán Bồ Tát, hai đại cánh chụp về phía Thần Nữ Oa Nữ tộc và Thần Tử Nhân Mã Tộc, hung đao chém về phía Thần Tử Thất Nhãn tộc, đại thủ quấn quanh lực lượng phá diệt, hung hăng đánh về phía Phật Ấn, Lôi Ấn hiện lên, không trung mây đen dày đặc, ầm ầm bổ về phía Bắc Minh Kiêu và Bắc Minh Thanh Địch...

Thình lình muốn dùng lực lượng một người ác chiến sáu vị La Hán Bồ Tát!

Phật môn chi chiến!

Nhưng hung uy hiển hách kia, vào lúc này thình lình không có thuận lợi như lúc trước.

Bộ dạng của Thần Nữ Oa Nữ tộc từ bi thiện nhãn, tay nắm phật ấn, đóa đóa hoa sen nở rộ trước người, kháng cự Kiếm Ma Đại Dực của Phương Hành.

Thần Tử Nhân Mã Tộc hét lớn, trên người kim quang lưu động, một mâu chấn khai một đại cánh khác.

Mà Thất Nhãn tộc thì bảy con mắt trước ngực đồng thời mở ra, nở rộ kim quang, giam cầm hư không, lại muốn phong bế hung đao của Phương Hành.

Hai huynh muội Bắc Minh Kiêu và Bắc Minh Thanh Địch thì một cái xích vàng bay múa, một cái thân hình mờ mịt, nhẹ nhõm tránh thoát thần lôi đầy trời...

- Sưu...

Phương Hành cũng không có tử chiến đến cùng, nhưng ngang nhiên xuất thủ, sau đó triển khai Tiêu Dao thân pháp, cấp tốc lui về tại chỗ.

Sắc mặt của hắn âm trầm như nước, vốn chỉ là thăm dò một chút, kết quả thử nghiệm đã ra!

Địch rất mạnh!

Phương Hành hóa thân Kim Cương Hộ Pháp, được Phật pháp gia trì, nhưng vạn năm phật uẩn ở sau khi mười thế biện cơ xuất hiện, khiến cho Huệ Năng có một chút thần thông điểm hóa Bồ Đề chính quả, lập tức phong sáu vị La Hán Bồ Tát, làm bọn hắn đạt được Phật pháp gia trì, mà thực lực của bọn hắn vốn cực kỳ cường hoành, bây giờ sau khi đồng thời có chính quả, lại thêm thần thông, dùng sáu địch một, thì càng không sợ Phương Hành mảy may.

Hơn nữa vừa rồi mình còn tự mình ra tay, cũng không vượt qua nổi, nếu mang theo

Thần Tú, thì càng không có biện pháp.

Trong lúc nhất thời, hắn hận đến nghiến răng, trong mắt tinh quang đại thịnh.

- Sư huynh, xem ra ta vẫn tránh không khỏi kiếp này...

Thần Tú có chút bất đắc dĩ nhìn chung quanh, rụt rụt đầu, có bộ dáng không cam lòng, tiếu dung phát khổ, thấp giọng thở dài:

- Ngươi mang theo sư chất đi thôi, mặc dù ta không muốn chết, không muốn biến mất ở trên thế giới này, nhưng đại thế như thế, ta xác thực không có sinh cơ, cưỡng ép muốn sống, ngược lại sẽ hại ngươi và sư chất, cái kia không phải kết quả ta mong muốn...

- Ta chỉ hỏi ngươi, hiện tại còn một lòng chịu chết không?

Phương Hành quay đầu nhìn về phía hắn, biểu lộ bình tĩn hỏi.

Thần Tú liếc mắt nói:

- Đồ đần mới muốn chết, sư huynh nói đúng, chết hết thảy thành không, ngược lại thành tựu pháp của Huệ Năng sư huynh, đáng tiếc kia không phải pháp của ta, nếu như có bất kỳ khả năng, ta cũng sẽ sống, không nỡ thế giới phồn hoa này...

- Đây mới là sư đệ của ta!

Phương Hành thấp giọng nở nụ cười nói:

- Vậy ta chỉ có thể dùng biện pháp cuối cùng cứu ngươi...

Hắn bỗng nhiên quay đầu, nhìn Huệ Năng:

- Xú hòa thượng, ngươi thật cho rằng hôm nay ngươi nhất định có thể ăn sư đệ Thần Tú?

- Chữ ăn không ổn, nhưng vạn năm biện cơ, hôm nay phải có kết quả!

Huệ Năng thấp giọng mở miệng, mặt không biểu tình, nhưng lại có vẻ cương nghị, giống như Phật Đà tọa trấn hư không, tụng kinh giảng đạo:

- Ta vừa mới hỏi ngươi, Kim Cương dùng thần thông hộ pháp, nhưng lúc thần thông của ngươi tận lại làm như thế nào? Ngươi chỉ nói một lòng tiết giận phục thù, là rơi vào ma đạo, dù về sau ngươi giết sạch chúng tăng Phật môn lại như thế nào? Pháp của sư đệ Thần Tú đã mất, người đã không còn, còn có tác dụng gì?

- Ngươi cảm thấy ta bảo hộ không được sư đệ Thần Tú?

Phương Hành thấp giọng quát hỏi, đáy mắt có hàn quang mập mờ, cùng Huệ Năng đối chọi gay gắt.

- Ngươi có thể thi triển hung uy, đồ diệt tứ phương, thế nhưng đại thế như vậy, dù ngươi giết đến máu chảy thành sông, cũng bất quá là cùng đường, không chỉ không cứu được sư đệ Thần Tú, ngược lại tăng thêm tội nghiệt, cuối cùng ngay cả ngươi, liên đới Thần Thú được đại khí vận kia, cũng sẽ lâm vào nhân quả giãy dụa không ra, thậm chí mệnh số bởi vậy đoạn tuyệt, vẫn lạc ở chỗ này, như thế đáng giá sao? Là ngươi muốn sao?

Huệ Năng thấp giọng trả lời, chém đinh chặt sắt:

- Quá câu chấp, vậy sẽ càng lún càng sâu!

Những lời này, như xuân lôi vang lên, rung động tâm linh của người ta, giống như công án.

Tựa hồ Huệ Năng muốn dùng cách này, thuyết phục Phương Hành, không cần phí công giãy dụa, nhiều nhiều sát nghiệt!

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn nói lại là thật, ngay cả Phương Hành cũng phải thừa nhận mặc dù hòa thượng này thích giảng đạo lý, nhưng hết lần này tới lần khác đạo lý của hắn thật sự là đạo lý!

Các tu sĩ đều đã quay đầu nhìn sang Phương

Hành, không biết ma đầu kia dự định nghe lời phải, hay đối kháng đến cùng!

Hắn nghe theo, việc này đại thiện, Phật quả lại đến thế gian!

Nếu như không nghe theo, huyết hải lật lên, tàn sát tứ phương, cuối cùng Phật quả vẫn sẽ phủ xuống, nhưng tăng thêm rất nhiều sát nghiệt!

- Ngươi nói quá có đạo lý, ta cũng không có ý tứ mắng ngươi nữa...

Sau một hồi lâu, Phương Hành mới mở miệng, con mắt hung hăng trừng Huệ Năng, thanh âm trầm thấp, xen lẫn âm hàn sát khí:

- Bất quá ngươi thật cho rằng đã dồn tiểu gia đến tuyệt lộ? Nói cho ngươi biết, tiểu gia ta bản lãnh lớn lắm, a a a a, ngươi đã nghiêm túc hỏi ta, vậy ta cũng nghiêm túc đáp ngươi, hiện tại đao của ta còn ở trên tay, có ta ở đây, ngươi không ăn được sư đệ Thần Tú!

Dứt lời, hắn quay đầu nhìn Thần Tú, thanh âm quả quyết:

- Sư đệ, trách sư huynh vô năng, đao còn chưa đủ cứng, bản lĩnh không đủ lớn, ngày hôm nay không cách nào giúp ngươi thắng, có thể làm, chỉ có để ngươi đừng thua quá triệt để...

Đang khi nói chuyện, đồ đao của hắn phát sáng lên, chỉ hướng Thần Tú!

Đồ đao sắc bén gác ở trên cổ Thần Tú, cắn chặt răng, cái trán lộ ra gân xanh.

- Ta biết, nếu ngươi bị hắn luyện hóa, liền vĩnh viễn biến mất ở trong thiên địa, nói là hóa thành tâm ma của hắn, trên thực tế là gia trì Phật pháp của hắn, trở thành một bộ phận của Phật Tử, mà bây giờ, chúng ta không trốn thoát được, vậy thì dứt khoát, để ta tới giết ngươi, tốt xấu ngươi còn có thể có một tia thần hồn Luân Hồi chuyển thế, tiếp tục sống ở trên thế giới phồn hoa này...

Thần Tú mỉm cười, tăng bào màu trắng như hoa sen, cười nhẹ nhõm thoải mái:

- Sư huynh, đao phải nhanh, như vậy sẽ ít đau!

Phương Hành nói:

- Tốt!

Đồ đao chậm rãi giơ lên, ở trong phật quang đầy trời, lộ ra huyết hải hung tàn...

Huệ Năng minh bạch hắn muốn làm gì, thần sắc đại biến, đột nhiên hét lớn:

- Tội lớn ngập trời như vậy, ngươi có dũng khí làm sao!

- Ma đầu, dừng tay...

Các tu sĩ Tịnh Thổ cũng nhìn ra, đồng thời sợ hãi, trong lòng chấn kinh, nhao nhao tiến lên.

Đồ phật!

Vị Hộ Pháp thứ nhất của Phật môn, thình lình muốn đồ phật!

- Hắc hắc...

Đối mặt các tu sĩ Tịnh Thổ sắp phát điên, Phương Hành cười đến dữ tợn:

- Nếu như ta làm không đúng, ngươi bảo Phật Tổ tới đánh ta...

Chương 864: Các ngươi thật tốt

Từ mạt pháp đến nay, vị Kim Cương Hộ Pháp thứ nhất của Phật môn!

Hơn nữa không phải như huynh muội Bắc Minh gia, Thần Nữ Oa Nữ tộc, Thần Tử của Thất Nhãn tộc và Nhân Mã Tộc, được Huệ Năng dùng Phật pháp vô thượng điểm hóa gia trì chỉnh quả, Phương Hành là Kim Cương Hộ Pháp chân chính, đạt được phật uẩn gia trì, hơn nữa thời điểm này, cách Phật quả phủ xuống không đến một nén hương thời gian, hắn thình lình giơ lên đồ đao!

Thí phật!

Vậy mà không tiếc tự mình ra tay chém Thần Tú Phật Tử, cũng muốn ngăn cản Phật quả hàng thế!

Các tu sĩ Tịnh Thổ đều điên rồi...

Trước đó dù Phương Hành hung uy vô địch, che chở tiểu hòa thượng, bọn họ cũng không có quá nhiều lo lắng.

Dù sao bên Tịnh Thổ tu sĩ quá nhiều, cao thủ quá nhiều, trọng trọng vây quanh, ma đầu kia hung ác điên cuồng lại như thế nào, như bươm bướm ngã vào trong lưới nhện, trốn là trốn không thoát, Phật quả phủ xuống là chuyện sớm hay muộn, nhưng vào lúc này, bọn họ lại hoảng sợ, trợn tròn mắt, nếu Phật Tử Linh Sơn Tự bị giết, chuyện kia thực rất phiền phức, người đã chết, còn có thể có Phật quả gì?

Vốn là mười thế biện cơ định Phật quả, bây giờ lại phải chờ đời thứ mười một sao?

Thế nhưng bây giờ phật uẩn đã phủ xuống, nếu không có Phật Tử gánh chịu phật uẩn vạn năm, lại sẽ xuất hiện tình huống như thế nào?

Hơn nữa một thế một ngàn năm, ai biết trong ngàn năm sẽ xuất hiện biến số như thế nào?

Vô số suy nghĩ ở trong lòng xoay chuyển, người người xông về phía trước, muốn ngăn cản Phương Hành.

Chỉ tiếc dùng bản lĩnh của Phương Hành, đao đã giơ lên, lại có ai có thể cản được?

- Sư huynh, ta muốn đi!

Dưới đao, biểu lộ của Thần Tú bình tĩnh lạnh nhạt nhìn Huệ Năng:

- Bây giờ ta đã suy nghĩ minh bạch, ta chính là ta, không phải tâm ma của ai, ta là Thần Tú hòa thượng, ta có pháp của ta, đạo lý của ngươi lại lớn, cũng không diệt được pháp của ta, mười thế biện cơ, bất quá là một chuyện cười, bây giờ sư huynh giúp ta Luân Hồi chuyển thế. Đời sau lúc đến, ta không biện cơ với ngươi nữa!

Phảng phất như tạm biệt, thanh âm của Thần Tú rất nhẹ, nhưng tự có một phen thoải mái ngoài ý muốn.

Mà Huệ Năng nghe được lời này, cũng mất đi thái độ lạnh nhạt, thần sắc mê mang mà thống khổ, xoắn xuýt mà bất đắc dĩ...

- Sư đệ, nếu ngươi không biện cơ với ta, ta làm sao sống tiếp?

...

...

- Sưu!

Hung đao thẳng tắp trảm xuống!

Con mắt Phương Hành đỏ bừng, hai tay lại ổn định đáng sợ, nắm đồ đao thật chặt, chém về phía Thần Tú ngồi trên mặt đất.

Trong lòng hắn, như có một đoàn lửa giận đang thiêu đốt!

Đoàn lửa kia, điên cuồng ảnh hưởng khí vận và biến số trong u minh...

Trên không Linh Sơn Tự, mây đen hội tụ, thiên địa biến sắc, một mảnh đen kịt che khuất bầu trời, giống như đêm tối phủ xuống.

- Phật môn phải có đại kiếp phủ xuống sao?

Đám người Linh Sơn thủ tọa và Tửu Nhục hòa thượng đứng ở trước sơn môn đều ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc ngưng trọng.

Tịnh Thổ Bỉ Ngạn Tự, trong đại điện, một ao hoa sen màu trắng bỗng nhiên khô héo, chớp mắt tàn lụi.

- Là ai muốn đoạn khí vận của Phật môn ta?

Trong đại điện, một vị lão tăng đột nhiên mở hai mắt ra, biểu lộ sợ hãi.

Mà trên thế gian, vô luận là trong giới tu hành, hay hồng trần, không biết bao nhiêu người dốc lòng tu phật, đều ở thời khắc này ngẩng đầu lên, biểu lộ ngưng trọng, sát khí trong u minh đánh tới để trong lòng bọn hắn hiện lên báo động, ngay cả người có công phu dưỡng tâm cường đại, cũng không nhịn được cảm giác hãi hùng khiếp vía, tràng hạt trong tay đứt rơi, lão tăng quỳ xuống đất tụng kinh, cầu nguyện tai kiếp đi qua...

Giữa thiên địa. Phật quang ảm đạm, ẩn ẩn có ý tuyệt diệt.

Nhưng trong tuyệt diệt, lại giấu giếm sinh cơ...

Nghe đỉnh đầu truyền đến tiếng gió, Thần Tú tiểu còn thấp giọng tụng kinh, trong lòng cầu nguyện:

- Tuyệt đối đừng đau...

Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy bằng bản lĩnh của sư huynh, một đao liền chém đầu của mình, quyết sẽ không đau.

Nhưng ý nghĩ này còn không có hiện lên, lại nghe "Bành" một tiếng, đầu đau nhức kịch liệt...

Một đao kia của Phương Hành vốn thẳng tắp chém xuống Thần Tú, nhưng bỗng nhiên trong lòng hắn báo động, trong lúc cấp thiết lưỡi đao xoay chuyển, dẫn đến Tiểu hòa thượng Thần Tú xếp bằng ngồi dưới đất, duỗi cổ yên lặng chờ chém "Oa" một tiếng, bị mặt đao đập lên ót, mặc dù Phương Hành đã thu lực đạo, cũng bị đập ngã gục...

- Sư huynh, không phải nói không đau sao?

Tiểu hòa thượng Thần Tú bưng bít lấy cái ót, la hét ngồi dậy, xuyên thấu qua khe hở có thể nhìn thấy đã nổi lên một cái bọc lớn.

- Hô...

Cơ hồ tất cả tu sĩ Tịnh Thổ nhìn thấy màn này, đều thở ra một hơi.

Có một loại cảm giác sống sót sau tai nạn thăng lên, cơ hồ muốn cám ơn trời đất...

Nếu vừa rồi một đao kia chém rơi đầu Thần Tú, cũng không biết sẽ hù chết mấy người...

Nhưng sau đó, trong lòng bọn họ dâng lên nghi vấn vô tận...

Sao ma đầu kia lại ở lúc cuối cùng thu tay lại?

Nhìn tư thế vừa rồi của hắn, hung uy kia hoàn toàn không giống như đùa giỡn!

Ngay cả Thần Tú cũng ôm đầu, nghi ngờ nhìn Phương Hành.

Mà lúc này, Phương Hành nhấc đao lên, biểu lộ cổ quái nghiêng tai nghe, nhìn ra ngoài Tịch Diệt Cốc.

Trong sơn cốc im lặng, không có động tĩnh mảy may, mà tà dương ngã về tây, bóng tối kéo dài, phảng phất như một quái thú há to miệng lặng yên co lại ở nơi đó, lộ ra hồi hộp mà tĩnh mịch, không trung phật uẩn và kim vân bồng bềnh, cũng ẩn ẩn ở nơi đó tạo thành một vòng xoáy, phảng phất như bên trong cất giấu biến số gì khiến người ta run sợ khó an.

Nửa ngày sau, ngay cả sáu vị La Hán Bồ Tát chậm rãi bức tới Phương Hành, cũng đột nhiên thất kinh, cùng nhau quay đầu nhìn lại.

Cũng đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng ầm vang, trong sơn cốc, linh quang vô tận xuất hiện, kéo dài du tẩu, hóa thành đại trận...

- Có biến số, nhanh chóng cầm xuống ma đầu kia!

Ở trong nháy mắt, sáu vị La Hán Bồ Tát đều kinh hãi, phản ứng cũng nhanh, trực tiếp lao về phía Phương Hành.

Bắc Minh Kiêu vung xích sắt quấn tới Phương Hành, mấy vị còn lại cũng thi triển thần thông, muốn thừa dịp biến số chưa xuất hiện, trực tiếp bắt lấy Phương Hành, bọn họ đều là hạng người địa vị siêu tục, ánh mắt và lực phản ứng với đại cục đều không bình thường, đồng thời nghĩ đến, để tránh biến số ảnh hưởng, chỉ có hạ nặng tay, trước bắt Phương Hành đã...

Nhưng lúc này, không trung bắn ra màn nước, thình lình lộ ra hai bóng người một đen một vàng.

Màn nước kia cũng không biết là pháp bảo gì, vậy mà luyện thành huyễn kính, hoàn mỹ che đậy sự hiện hữu của bọn hắn, nhất thời lặng lẽ tới gần bên người Phương Hành, cũng chỉ có Phương Hành thần thức cường đại, mới ở thời điểm bọn họ tới gần chừng trăm trượng cảm ứng được, kịp thời thu tay, không thì tiểu hòa thượng đã đi đời nhà ma rồi.

- Tiểu tổ, tới nơi này...

Hai thân ảnh kia xuất hiện, liền quát to một tiếng.

- Sưu!

Trong kim ảnh, một trường mâu sắc bén đáng sợ đâm thẳng về phía Thần Tử Nhân Mã Tộc.

Ầm ầm!

Cơ hồ cùng lúc đó, một đại bổng quét ngang, hung phong hủy thiên diệt địa, trực tiếp đánh về phía Thần Nữ Oa Nữ tộc, Thần Tử Thất Nhãn tộc, Phật Ấn...

- Là các ngươi!

Phương Hành vừa mừng vừa sợ, hưng phấn nhảy dựng lên, quát to một tiếng, hóa thành pháp tướng ba đầu sáu tay, trực tiếp vọt về phía Bắc Minh Kiêu, ngang nhiên dùng hai tay nắm xích vàng, ở dưới hung uy, trực tiếp kéo Bắc Minh Kiêu qua, sau đó một đao chém tới, hù đến Bắc Minh Kiêu phải tế lên sáu món pháp bảo ngăn cản, thân hình lùi lại mấy trăm trượng.

- Đi!

Phương Hành nhân cơ hội này, kéo Thần Tú và con lừa, vội vàng vọt mạnh vào trong Tịch Diệt Cốc.

Trong lúc nhất thời, hai bóng người một đen một vàng kia công kích, làm cho Thần Tử Nhân Mã Tộc, Thần Tử Thất Nhãn tộc, Thần Nữ Oa Nữ tộc cùng Phật Ấn không thể không trở lại phòng ngự, Bắc Minh Kiêu thì bị Phương Hành đánh lui, cho Phương Hành và Thần Tú lỗ thủng cực lớn, ngăn ở trước mặt Phương Hành chỉ còn Bắc Minh Thanh Địch.

- Xú nữ nhân, ta chặt ngươi!

Sát cơ của Phương Hành lạnh thấu xương, không chút khách khí chém tới.

Sắc mặt Bắc Minh Thanh Địch mờ mịt, sau khi chấn kinh, lại sinh lòng thê lương, vậy mà không có ngăn cản, thân hình ngự phong tránh ra.

- Tính ngươi thông minh...

Phương Hành, Thần Tú và con lừa đoạt được sinh lộ, nhanh như điện chớp vọt về phía Tịch Diệt Cốc.

- Ngươi... Ngươi lại hận ta như thế, ta... lúc đầu ta cũng là vì tốt cho ngươi...

Bắc Minh Thanh Địch thống khổ không thôi, trong lòng bi thống không chịu nổi.

Thời điểm nàng sầu khổ, Phương Hành đã xông ra sáu đại cao thủ vây quanh, cùng bóng đen và kim ảnh tới tiếp ứng tụ hợp, thi triển thần thông na di, giống như sao băng lao về phía Tịch Diệt Cốc, mà bọn họ cách Tịch Diệt Cốc khoảng ba dặm, ở giữa cũng có mấy đại trận vắt ngang, nhưng thời điểm bọn họ vọt tới, một nữ tử tay cầm song luân phá vỡ màn nước, xông vào đại trận đại sát tứ phương, đại trận bị giảo loạn, đám người Phương Hành cực kỳ thuận lợi phóng đi, thẳng vào Tịch Diệt Cốc...

Oanh! Oanh! Oanh!

Bọn họ vừa vọt vào Tịch Diệt Cốc, miệng hang linh quang tăng vọt, một tiểu đỉnh tới trên không sơn cốc, tỏa ra vĩ lực vô tận, lại được trận kỳ dẫn dắt, hóa thành một đại trận huyền ảo đến cực điểm, một mực thủ hộ Tịch Diệt Cốc ở bên trong.

Thẳng đến lúc này, trong sơn cốc mới vang lên tiếng cười to của Phương Hành...

- Oa ha ha ha ha ha ha... Các ngươi làm sao tới?

- Tới cứu ngươi a...

Trong sơn cốc có người thấp giọng trả lời, thanh âm tràn đầy hiếu kỳ:

- Ánh mắt của ngươi làm sao đỏ, vừa rồi khóc hả?

- Ha ha ha ha, các ngươi quá tốt rồi, tiểu gia bị các ngươi làm cảm động...

- ...

- Như vậy ngươi mới cho rằng là đối tốt với ngươi sao?

Bắc Minh Thanh Địch áo trắng như tuyết, không dính bụi trần, thần sắc buồn bã:

- Ta cũng là thật tâm suy nghĩ cho ngươi...

Chương 865: Dời tảng đá đập chân mình

Trong sơn cốc, mấy người hoặc ngồi hoặc đứng, mặt mỉm cười nhìn Phương Hành.

Trước nhất là Sở Từ thân mặc váy trắng, xinh đẹp linh lung, trên mặt còn có vệt nước mắt, bên người Sở Từ, một nữ hài mặc váy vàng mặt tươi cười, còn một chút đắc ý, không ngờ là Yêu Địa Ô Tang Nhi, bên người Ô Tang Nhi là một nam tử thấp bé mặc áo bào xám, bộ dáng hèn mọn, thấy Phương Hành liền có loại vô thức muốn tránh đi, rõ ràng là Đạo Tử Vô Ảnh Sơn Ngụy Vô Ky đã lâu không gặp.

Bên cạnh mình là một người cực kỳ anh tuấn, vai khiêng hoàng kim mâu, khí tức oai hùng chấn động tâm hồn, không phải Cô Nhận Sơn Kim Sí Tiểu Bằng Vương thì là ai? Bên cạnh Tiểu Bằng Vương, một tinh tinh người cao hơn ba trượng, lông đen, tay cầm Thủy Hỏa Đại Bổng, đang nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hung hãn không hiểu, sau lưng hắn là đệ tử Đại Tuyết Sơn Vương Quỳnh hạnh hoàng y sam, khí khái hào hùng...

Chính là đám người này đột nhiên xuất hiện, mới tránh khỏi tình huống Thần Tú bị trảm, trợ giúp Phương Hành trốn vào Tịch Diệt Cốc.

Trong lúc nhất thời, Phương Hành cảm động, thật lâu mới bình phục tâm tình, thở dài:

- Đám khốn kiếp các ngươi quá tốt rồi...

Mọi người không khỏi im lặng, nghĩ thầm còn chưa được cảm tạ, trước đã bị mắng...

- Bất quá các ngươi là làm sao kịp thời xuất hiện như thế?

Phương Hành một bộ lòng vẫn còn sợ hãi, nhìn thoáng qua Thần Tú nói:

- Kém chút ta đã chặt tiểu hòa thượng...

- Còn không bằng chặt đi, trên ót có một cái bọc lớn, vừa đau lại khó coi...

Vẻ mặt Thần Tú như đưa đám, cực kỳ uể oải hét lên.

- Cũng may đuổi kịp!

Đám người Sở Từ cũng nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói:

- Bảy ngày trước, chúng ta đạt được Ma Châu Bắc Minh gia truyền tin, nói ngươi định bắt Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự, kết quả thất thủ, bị vây ở Ma Châu, nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta đều đến cứu ngươi...

Phương Hành liếc mắt nói:

- Tiểu gia bản sự lớn như vậy, sao có thể dễ dàng bị nhốt, trên thực tế ta bắt cóc thành công rồi?

Những người khác trợn trắng mắt nhìn hắn, nghĩ thầm đến bây giờ vẫn không quên nói khoác bản lãnh của mình...

Ô Tang Nhi cười nói:

- Lúc ấy chúng ta cũng cân nhắc đến điểm này, bất quá không cách nào chứng thực. Lại thêm sự tình khẩn cấp, không rảnh đi xác định thông tin thật giả, mọi người thương lượng cũng khó có thể quyết đoán, ngược lại là Tiểu Bằng Vương nói một câu rất có đạo lý, nếu sự tình ngươi thất thủ là thực, chúng ta không cứu, chẳng phải trơ mắt nhìn ngươi mất mạng? Coi như sự tình ngươi thất thủ là giả, nếu chúng ta có tai như điếc, không đi một lần, chỉ sợ ngươi biết cũng sẽ tức giận, cảm giác chúng ta không thèm để ý sinh tử của ngươi...

- Ừm...

Phương Hành vỗ trên ót Tiểu Bằng Vương một cái, gật đầu nói:

- Nói rất có lý!

Tiểu Bằng Vương cơ hồ khóc lên:

- Ta nói có lý ngươi còn đánh ta?

Phương Hành nói:

- Ai bảo ngươi nói xấu ta?

- Chính ngươi rõ ràng cũng thừa nhận, còn là nói xấu sao?

Tiểu Bằng Vương vẫn không dám cứng rắn đối kháng hắn, bĩu la hét đi qua một bên, oán thầm:

- Cái kia chính là lời nói thật!

- Cho nên chúng ta tới, vô luận như thế nào, cũng phải trước xác định an nguy của ngươi!

Vương Quỳnh mở miệng:

- Trước khi tới đây, cũng hy vọng có thể đạt được Thần Châu tương trợ, đáng tiếc kết quả khiến người ta thất vọng... Được rồi, những chuyện này, chờ có cơ hội sẽ nói tỉ mỉ, nói tóm lại, cũng có không ít người tương trợ, nói thí dụ như pháp bảo có thể hóa thành màn nước che đậy thân hình, là Thiên Nhất cung thiếu cung chủ tặng, quả thực giúp đại ân!

- Hơn nữa Trấn Uyên Bộ Hồng Anh tướng quân cũng sai người tiến đánh lãnh địa Ma Châu, giúp chúng ta chia sẻ không ít áp lực!

- Hắc hắc, sau khi đi vào, chúng ta liền cảm thấy sự tình ngươi thất thủ hơn phân nửa là giả, Ma Châu thiết trí rất nhiều nghi trận, muốn dẫn chúng ta mắc câu, bất quá có Chúng Sinh đại thuật của Tang Nhi, thôi diễn hung cát trận lý, lại thêm chúng ta hành sự cẩn thận, những nghi trận mà các cổ tộc bày ra, chẳng những không bắt được chúng ta, ngược lại bị chúng ta tương kế tựu kế, phá vỡ mấy chỗ, lại bắt con tin ép hỏi, cuối cùng xác định bọn họ vây ngươi là giả, vì vậy che đậy dấu vết đi tới Tịch Diệt Cốc tìm ngươi, chuẩn bị ở lúc cần thiết giúp ngươi một tay...

Không Không Nhi mở miệng, nhếch miệng cười nói, hơi có chút đắc ý.

- Nói tóm lại, sự thật chính là như vậy, chúng ta đến kỳ thật không muộn, thời điểm tiểu hòa thượng bị người Bắc Minh tộc mang đến Tịch Diệt Cốc, chúng ta đã đến, bản muốn nhân cơ hội cứu hòa thượng ra, bất quá người Ma Châu tới càng ngày càng nhiều, ngược lại không tiện ra tay, sau đó ngươi mang theo Phật Tử đến đổi hòa thượng, chúng ta cũng nhìn ở trong mắt, vốn nên sớm hiện thân cứu giúp, lại cảm giác thực lực song phương ngày đêm khác biệt, mạo muội xuất thủ bất quá là cùng một chỗ thất thủ, liền tạm thời nhẫn nại, do Tang Nhi muội muội tự mình thôi diễn, mượn thần lực trên Phong Thiện Đỉnh, ở trong cốc bày ra một đại trận ngăn cách thiên địa, sau đó mới tìm thời cơ phù hợp xuất thủ cứu ngươi!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương nói:

- Về sau ngươi cũng thấy, chúng ta vốn còn muốn càng ổn thỏa hơn mới động thủ, lại phát hiện ngươi vì bảo vệ một tia chân linh của tiểu hòa thượng, mà muốn đích thân xuất thủ trảm hắn, chỉ sợ sau đó ngươi sẽ hối hận, lúc này mới vội vã ra tay, cũng may Tang Nhi muội muội lợi hại, thôi diễn ra quỹ tích của những đại trận kia, truyền thụ cho chúng ta, chúng ta lại mượn pháp bảo che đậy khí tức của Thiên Nhất cung, thừa cơ tới gần, lúc này mới khó khăn lắm phá vỡ trùng vây, đưa các ngươi vào trong cốc...

Hành tích của đám người Sở Từ cũng không phức tạp, rải rác mấy câu đã nói minh bạch.

Phương Hành nghe xong, cũng có chút cảm khái, phản ứng đầu tiên là đứng ở cửa cốc nhìn ra phía ngoài kêu lớn:

- Móa*** Bắc Minh gia, các ngươi tính sai đi ha ha ha ha, lại còn muốn dẫn bạn của tiểu gia tới uy hiếp ta, thực nghĩ bọn hắn là ăn chay sao?

Ngoài cốc, các tu sĩ Tịnh Thổ đã bao bọc vây quanh sơn cốc, vốn bởi vì đại trận bất thình lình phong tỏa toàn bộ Tịch Diệt Cốc mà hoang mang lo lắng, lại nghe Phương Hành nói như thế, sắc mặt càng khó coi, nhất là Thần Tử Bắc Minh tộc Bắc Minh Kiêu càng cuồng nộ không thôi, sắc mặt nhăn nhó tới cực điểm, nếu không phải tu vi thâm hậu, thì suýt chút nữa đã phun máu.

Sự thật giống như Phương Hành nói, Bắc Minh tộc giống như nâng đá đập chân mình.

Kế hoạch ban đầu là kích Thần Tú đến, dùng để trao đổi Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự, nhưng Bắc Minh Kiêu không biết đủ, dùng mình độ người, cho rằng Phương Hành không có khả năng chỉ vì một hòa thượng vô thân vô cố mà thả Phật Tử của Bỉ Ngạn Tự, cho nên muốn lừa gạt càng nhiều người tới, để bức Phương

Hành đi vào khuôn khổ, nhưng đại khái hắn cũng không nghĩ tới, nhóm người này có can đảm xâm nhập Ma Uyên cứu người, lại có mấy cái là hạng người bình thường?

Kế hoạch dụ bắt kia, ở trước mặt bọn hắn thành thùng rỗng kêu to, ngược lại bị bọn họ xâm nhập vào, lấy được cơ hội, ở thời điểm Phương Hành hãm sâu tuyệt địa giúp một tay, tạm thời hóa giải nguy cơ...

Nếu ngay từ đầu không dẫn dụ bọn họ vào cuộc, sự tình sẽ không phiền phức như thế.

Đương nhiên, nếu như thế sẽ càng hỏng, một khi Thần Tú chết, sự tình càng không biết rơi vào hoàn cảnh đáng sợ đến bực nào...

Cổ tộc khác đều không phải người ngu, hơn nữa Phương Hành nói quá rõ ràng, tự nhiên đều hiểu ngọn nguồn của sự tình, ánh mắt nhìn về phía Bắc Minh Kiêu đã cực kỳ không hài lòng, cho dù là Phật Ấn, ánh mắt cũng lạnh lẽo nhìn Bắc Minh Kiêu, có ý tứ quở trách, nhưng dù sao hắn còn tu dưỡng, không tiện trực tiếp trách mắng mà thôi.

Mà đủ loại ánh mắt, cũng để Bắc Minh Kiêu xấu hổ đan xen, lửa giận ba trượng.

- Ma đầu, ngươi tạm thời trốn vào trong cốc, hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết!

Hắn hét lớn một tiếng, pháp bảo trong tay ầm ầm đánh vào đại trận, đồng thời lệnh người Bắc Minh tộc toàn lực oanh kích đại trận, tạo nên tầng tầng gợn sóng:

- Ngươi thật cho rằng chỉ là đại trận liền có thể ngăn cản chúng ta sao? Mau mau bó tay chịu trói, nếu không chờ chúng ta đánh vào, không chỉ ngươi và hòa thượng kia, tất cả những người này đều khó thoát khỏi cái chết!

Lúc này hắn vì phá vỡ đại trận của Tịch Diệt Cốc, đã sử dụng khí lực bú sữa mẹ, chỉ tiếc đại trận ngoài Tịch Diệt Cốc kia là tồn tại bực nào, chính là dùng Phong Thiện Đỉnh làm trận nguyên, lại bị thiên tài thuật pháp, truyền nhân của Chúng Sinh đại thuật Ô Tang Nhi tự mình thôi diễn bố trí, nếu ngạnh công, lại có bao nhiêu người có thể phá vỡ vĩ lực của Phong Thiện Đỉnh? Nếu thôi diễn, lại có mấy người trận thuật vượt qua Tang Nhi?

Trong lúc nhất thời, pháp bảo ầm ầm, thần lực xen lẫn, đại trận của Tịch Diệt Cốc lung la lung lay, linh quang dập dờn, lại không có chút dấu hiệu tổn hại nào.

Mà Phương Hành nhìn mấy lần, biết người Tịnh Thổ căn bản không có khả năng đánh vào, không khỏi cười phá lên:

- Nhìn ngươi thổi rất lợi hại, có bản lĩnh ngươi đánh vào thử một chút, ha ha ha ha, tiểu gia ở chỗ này chờ ngươi, ngươi đến ah...

Thần Tú và con lừa cũng đầy bụng tức giận, một cái ở bên trái, một cái ở bên phải hô:

- Có bản lĩnh đến ah!

- Oa à à...

Bàn về mắng chiến, Bắc Minh Kiêu làm sao mắng qua ba tên hỗn đản này?

Hắn giận sôi lên, hận không thể lao vào đại trận giết người...

Ngược lại là Phương Hành mắng vài câu, thoáng xuất khí, cũng tò mò nhìn về phía Ô Tang Nhi:

- Tiểu lắm miệng, vừa rồi nghe các ngươi nói lợi hại như vậy, như cái gì cũng cân nhắc đến vậy, kết quả cuối cùng không phải chúng ta vẫn bị vây ở trong cốc này sao?

- Ngươi... Ngươi mới lắm miệng, ngươi mới lắm miệng...

Nàng vừa nghe đến tên hiệu, Ô Tang Nhi vốn đang giống như một đại gia khuê tú, thiếu chút nữa nhảy dựng lên:

- Trước kia ngươi gọi ta nói nhiều ta đã không thích, hiện tại lại gọi ta lắm miệng, uổng ta bất chấp nguy hiểm tới cứu ngươi, ta cho ngươi biết, hiện tại ta đã tận lực không nói nhiều ở trước mặt người khác, có rất ít người biết ngoại hiệu của ta, đều nói ta là tiểu thư khuê các ôn nhu, người cầu thân không biết có bao nhiêu, chúng ta mười năm không gặp, ngươi đã không hiểu rõ ta, lại còn gọi ta như vậy, rõ ràng là đang chê cười ta, hơn nữa ngươi còn hoài nghi ta sẽ vây chết chúng ta ở trong sơn cốc này, vậy không riêng gì cười ta, còn đang chê cười Chúng Sinh đại thuật mà Căn Bá truyền thụ...

Phương Hành ủ rũ cúi đầu nói:

- Tốt tốt, ta sai rồi...

Chương 866: Truyền tống đại trận thành

- Đến cùng nên làm sao đào tẩu?

Lúc Phương Hành hỏi ra vấn đề này, đầu thật đúng là mơ màng, một nửa là bị Ô Tang Nhi nói, một nửa là thật nghĩ không thông, lúc trước hắn lừa bắt Huệ Năng chính là ở trong Tịch Diệt Cốc, còn từng ở bên này xếp đặt một mai phục, tạo một giả tượng bảo bối xuất thế, lúc ấy hắn quan sát qua sơn cốc, chỉ có một thông đạo đi vào, không có đường rời đi, hơn nữa tu sĩ Tịnh Thổ phản ứng cực nhanh, cộng thêm nhân số đông đảo, thời điểm bọn họ vào sơn cốc, cũng đã vây Tịch Diệt Cốc chật như nêm cối.

Nếu không có biện pháp rời đi, thì vẫn giống như bị nhốt, chỉ thoáng hòa hoãn mà thôi.

Hơn nữa phương phòng thủ dù sao cũng không thể hơn bên ngoài, dù lực lượng của Phong Thiện Đỉnh mạnh hơn, trận thuật của Ô Tang Nhi cao minh đến đâu, nếu không nghĩ biện pháp chạy đi, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị Tịnh Thổ nghĩ ra cách phá giải đại trận, đến lúc đó những người mình càng nguy hiểm.

- Ta tu Chúng Sinh đại thuật vài chục năm, ngươi còn không tin được lực lượng thôi diễn của ta sao?

Ô Tang Nhi lại rất có lòng tin, còn có chút kiêu ngạo, ngẩng đầu nhìn mấy ngọn núi lớn ở cuối sơn cốc, cười nói:

- Thời điểm tới đây, sở dĩ ta chọn nơi này làm chỗ tiếp ứng, là bởi vì cốc này địa thế đặc biệt, ngươi nhìn cốc này bề ngoài không quá mức kỳ lạ, trên thực tế nếu như dùng linh lực thấm xuống lòng đất cảm ứng, sẽ phát hiện có chín Địa mạch hội tụ ở đây, tạo thành thế Cửu Long hội tụ, nói ngắn gọn, nó tương đương với một ngã tư đường, bốn phương thông suốt!

- Địa mạch?

Phương Hành nghe vậy không khỏi nao nao, cau mày, nghĩ thầm cũng không có tác dụng gì ah!

Hắn nghe nói qua, tu sĩ tinh thông Thuật Độn Thổ, có thể mượn Địa mạch ghé qua, cực kỳ thần diệu. Chỉ tiếc loại pháp môn kia ở thời kỳ Thượng Cổ từng thịnh hành nhất thời, bây giờ đã xuống dốc, người biết rải rác. Chỉ ở lúc Quy Khư, từ trên người Thái Hạo nhất tộc Lữ Mỹ Mỹ nhìn thấy qua. Nhưng Thuật Độn Thổ của nàng cũng không cao minh lắm, chỉ có thể tiềm hành một đoạn ở trong địa mạch mà thôi.

Lại nói các tu sĩ trong cốc, càng chưa nghe nói ai đã từng học qua Thuật Độn Thổ, huống hồ cho dù có người học qua, sợ là cũng không có khả năng mang theo nhiều người như vậy thong dong mượn Địa mạch rời đi, các tu sĩ Tịnh Thổ nhìn chằm chằm, Thuật Độn Thổ cũng chưa chắc an toàn!

- Ngươi yên tâm!

Ô Tang Nhi như nhìn ra Phương Hành nghi hoặc, có phần tự tin cười nói:

- Trước khi đến chúng ta đã chuẩn bị kỹ càng, ở lãnh địa Thần Châu, chỗ Hồng Anh tướng quân, đã thiết trí một tế đàn truyền tống, mà ở chỗ này, ta lại muốn mượn chín địa mạch thông suốt, thôi diễn ra một truyền tống trận...

Nàng nói rất rõ ràng, phảng phất như sợ Phương Hành nghe không hiểu, lại giống như khoe khoang một chút, đắc ý nói:

- Nói đơn giản, là ta có thể ở chỗ này chế tạo một tế đàn truyền tống đơn giản, đưa chúng ta trở về là không thành vấn đề!

- Chế tạo tế đàn truyền tống?

Phương Hành trực tiếp nghe sửng sốt, vẻ mặt khâm phục.

Tế đàn truyền tống hắn cũng tiếp xúc không ít, biết đó là một loại trận thế phức tạp tới cực điểm. Liên lụy đến địa thế, trận lý và phù văn vô tận, hơi có bất cẩn sẽ xuất hiện sai lầm lớn, một khi như vậy tu sĩ bị truyền tống coi như thảm rồi, hoặc bị hư không loạn lưu xé nát, hoặc không biết bị truyền tống đi nơi nào, bây giờ tu sĩ tồn tại ở trên Thiên Nguyên Đại Lục, trong truyền thuyết có năng lực xây dựng tế đàn truyền tống, tu vi thấp nhất cũng là Nguyên Anh cảnh, mà bây giờ, Ô Tang Nhi tự tin như vậy, có thể xây dựng tế đàn truyền tống?

Hơn nữa theo nàng nói, còn là ở trong thời gian ngắn, xây dựng một tế đàn truyền tống đơn giản...

Phần bản lĩnh này, thực có thể nói là thông thiên!

- Cần bao lâu?

Phương Hành trịnh trọng hỏi, cũng có chút bội phục nha đầu nói nhiều kia.

- Trước đây bố trí đại trận ở trong Tịch Diệt Cốc, ta đã thăm dò qua Địa mạch nơi đây, không qua ba canh giờ, liền có thể hoàn thành tế đàn, nhưng cần các ngươi giúp ta hộ pháp, trong ba canh giờ, không thể để cho người khác cắt ngang ta thôi diễn, cũng phải cẩn thận, chớ bị tu sĩ Ma Châu công vào, mặc dù Phong Thiện Đỉnh có đạo uẩn vô thượng, nhờ vào đạo uẩn bố trí đại trận vững như thành đồng, nhưng Ma Châu không thiếu năng nhân dị sĩ, nói không chừng sẽ bị bọn họ tìm được biện pháp phá trận, phải cẩn thận!

Ô Tang Nhi ở trận lý có ưu thế tuyệt đối, lời nàng nói người người đáp ứng.

Vì vậy mọi người chia binh, Sở Từ bồi tiếp Ô Tang Nhi vào trong cốc thôi diễn, đám người Phương Hành thì đi đến địa phương cắm trận kỳ, phòng thủ đại trận, để tránh xuất hiện ngoài ý muốn, chỉ đợi tế đàn hoàn thành, sẽ truyền tống rời đi…

- Ma đầu, các ngươi bị vây trong cốc, cũng khó thoát khỏi cái chết!

Ngoài sơn cốc, Bắc Minh tộc, Thất Nhãn tộc, Oa Nữ tộc, Nhân Mã Tộc… thậm chí nhân mã của các đạo thống, đều vây ở ngoài Tịch Diệt Cốc, không ngừng hô quát, tiến đánh đại trận, càng phái tất cả năng nhân dị sĩ am hiểu trận lý ra, khẩn trương thôi diễn đại trận, chỉ bất quá bày trận dễ phá trận khó, lại thêm Ô Tang Nhi vốn là cao thủ trận thuật, những người này muốn phá trận đâu phải nhất thời bán hội có thể làm được, gấp đến đầu đầy mồ hôi cũng tốn công vô ích.

- Đám vương bát đản, các ngươi có bản lĩnh tiến đến, tới một cái tiểu gia trảm một cái, đến hai cái ta giết cả nhà ngươi!

Phương Hành đứng ở chính diện sơn cốc, khiêng đại đao, một người mắng cả đám.

- Các ngươi bọn cặn bã này, dám can đảm vô lễ với tiểu tổ của Cô Nhận Sơn ta, sau này ta nhất định đòi lại!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương vung trường mâu hoàng kim, thần sắc ngạo nghễ, lạnh lùng quát lên.

- Cũng không phải ta hù dọa các ngươi, nói cho ngươi biết, đắc tội Phương đại gia chính là đối địch với Ngụy Vô Kỵ ta, các ngươi chờ, các ngươi hảo hảo chờ cho ta, một ngày đẹp trời nào đó, Ngụy đại gia sẽ tiến vào trong nhà người, giết cả nhà ngươi!

Đạo Tử Vô Ảnh Sơn Ngụy Vô Kỵ càng ra sức, cưỡi ở trên một tảng đá lớn chửi rủa!

- Tới tới tới, ai dám đi vào liền nếm thử một cước của Lừa đại gia… haii ah!

Con lừa cũng chiếm một ngọn núi, diễu võ giương oai, nhưng mồm mép còn không quá sắc bén.

Trên cơ bản đều là công phu miệng lưỡi, mắng cực kỳ ra sức, có thể nói mắng tu sĩ Tịnh Thổ sắc mặt tái xanh, càng nhiều người thì căn bản không để ý tới bọn họ mắng, trực tiếp phong bế thính giác, cúi đầu nhìn mọi người cuồng oanh loạn tạc đại trận…

- Phật Tử, cái đỉnh kia hình như là Thần Châu Bắc Vực Phong Thiện Đỉnh, rất là huyền diệu, đạo uẩn vô tận, muốn đánh đại trận ở ngoài Tịch Diệt Cốc rất khó, mà người bày trận lại là cao thủ trận thuật, phá giải trận lý của nàng cũng không phải chuyện dễ, trong thời gian ngắn rất khó bắt bọn hắn ra, mà ta xem mặc dù bọn hắn trốn vào trong sơn cốc, chắp cánh khó thoát, nhưng lại luôn cảm giác có chút không ổn, những người kia đều có chút bản lĩnh, nếu thật mượn đạo pháp gì đó đào tẩu liền to chuyện, không biết Phật Tử có thượng sách gì không?

Ngoài cốc, trước người Huệ Năng, Phật Ấn hành lễ, thấp giọng hỏi thăm.

Bọn họ thật là thúc thủ vô sách, đám người Ô Tang Nhi trù tính thật lâu, kế hoạch cao minh, lúc này chiếm tiên cơ, tránh vào trong sơn cốc, thật đúng là không phải tu sĩ Tịnh Thổ có thể tùy tiện phá vỡ, mà trong lòng Phật Ấn thì có điểm khả nghi, không thể không chủ động tới xin chỉ thị, mặc dù Phật Tử không có tu vi, nhưng bây giờ phật uẩn vạn năm đã hiện thế, mà Phật Tử rõ ràng có thể chi phối một bộ phận trong phật uẩn, ở Phật Ấn nghĩ, nếu như có lực lượng có thể ngang hàng Phong Thiện Sơn, thì chỉ có vạn năm phật uẩn...

Mà sau khi hắn hỏi, Huệ Năng nhíu mày, nhìn về phía sơn cốc, lâu không mở miệng.

- Phật Tử...

Phật Ấn có chút kinh ngạc, lại nhỏ giọng gọi.

Sau một hồi lâu, Huệ Năng mới giống như từ trong mê mang tỉnh lại, quay đầu nhìn hắn.

- Tiểu tăng là hỏi, Phật Tử có biện pháp phá vỡ đại trận trong Tịch Diệt Cốc không?

Mặc dù cảm giác có chút cổ quái, nhưng Phật Ấn vẫn thấp giọng lặp lại.

Huệ Năng nghe, lại cười nhạt một tiếng nói:

- Có lẽ có biện pháp...

Phật Ấn đại hỉ, vội la lên:

- Mong Phật Tử chỉ dẫn!

Mà Huệ Năng nghe, lại chỉ cười nói:

- Chờ!

Phật Ấn nghi hoặc, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này, Ô Tang Nhi ở trong sơn cốc thôi diễn trận thế cắm trận kỳ lên mặt đất, sau đó đánh vào các loại phù văn huyền ảo, trong mơ hồ, liên hợp thành một trận nhãn nhìn như đơn giản, kì thực phức tạp tới cực điểm, toàn bộ quá trình mau lẹ mà trôi chảy, mang theo một loại khí cơ phù hợp quy tắc đại đạo, giống như một người nắm giữ thiên địa pháp tắc...

- Còn thuận lợi hơn ta tưởng tượng nhiều, xem ra trong vòng nửa canh giờ, chúng ta có thể đi ra!

Trên mặt Ô Tang Nhi lộ ra ý cười, sau đó ra ngoài một chồng phù triện sớm đã chuẩn bị, vẩy ở trên không trung, dùng linh lực liên kết, đặt vào trong đại trận...

Thời gian dần trôi qua, có khí tức quỷ dị bắt đầu lưu động ở trong cốc, tựa như sơn nhạc vô hình dao động, lại như đại địa oanh minh, sơn hà biến ảo, càn khôn thay đổi.

Cũng đúng vào lúc này, giữa sơn cốc không biết nơi nào có sương mù bừng lên, hoàn toàn mờ mịt.

- Không tốt, bọn họ thay đổi Địa mạch, tất có mưu đồ!

Trong Tịnh Thổ không thiếu năng nhân dị sĩ, cảm ứng được Địa mạch biến hóa, không khỏi kinh hãi.

- Đánh, không tiếc hết thảy, cũng phải phá vỡ đại trận...

Ngoài cốc, Bắc Minh Kiêu sợ hãi, nghiêm nghị gào thét, tế lên sáu món pháp bảo, ầm ầm đánh về phía đại trận.

Không cần hắn nói, tu sĩ Tịnh Thổ cũng biết không ổn, tất cả đều thi triển lực lượng lớn nhất đi oanh kích đại trận.

- Ha ha, các ngươi đã chậm...

Lúc này Ô Tang Nhi mang theo đắc ý, nhẹ nhàng đánh một tấm phù chú cuối cùng vào trong trận pháp.

Đại trận truyền tống đã thành!

Nhưng một giây sau, nụ cười trên mặt Ô Tang Nhi cứng đờ, cả kinh kêu lên:

- Đây là có chuyện gì?

Chương 867: Luân Hồi cổ tháp

Thời điểm đại trận truyền tống bố trí thành, dị biến nảy sinh, mà theo Ô Tang Nhi đánh vào tấm phù chú cuối cùng, chỉ nghe một trận đất rung núi chuyển, lại không hình thành phù văn mà nàng dự đoán, chỉ thấy cả sơn cốc bị sương mù không biết từ đâu tới rót đầy, loáng thoáng có Phạn âm hư vô mờ mịt vang lên, hư không rung động không thôi, có lưu quang tụ tán, mà lực lượng của đại trận truyền tống được mình xây dựng thành hình, vào lúc này lại bị kéo đi toàn bộ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Đại địa bị một loại lực lượng quỷ dị quấn qua, tất cả lực lượng Địa mạch đồng thời biến mất vô tung vô ảnh.

Mà lực lượng Địa mạch biến mất, còn dẫn tới địa thế ở chung quanh vô hình cải biến, thậm chí khiến cho đại trận bao phủ Tịch Diệt Cốc cũng mất đi căn cơ, tất cả lực lượng do Phong

Thiện Đỉnh dẫn ra, ở thời khắc này đồng thời thu về trong Phong Thiện Đỉnh, Phong Thiện Đỉnh thì thẳng tắp rơi xuống, cảm ứng lấy khí tức của Phương Hành, rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

- Ách... tại sao đại trận bị phá?

Phương Hành nâng Phong Thiện Đỉnh, ngơ ngác nhìn chung quanh.

Cũng không riêng gì hắn, đám người con lừa, Tiểu Bằng Vương thậm chí Đạo Tử Vô Ảnh Sơn Ngụy Vô Kỵ đang ở trong sơn cốc mắng thống khoái đều gặp tai vạ, bên ngoài sơn cốc, lúc đầu tu sĩ Tịnh Thổ đang không ngừng oanh tới pháp bảo thần quang, nhưng có đại trận cách trở, mới bảo đảm bọn họ an toàn, bây giờ lực lượng đại trận triệt hạ, làm bọn hắn lộ ra ngoài, trong lúc nhất thời bị oanh oa oa gọi bậy, chật vật không chịu nổi chạy về trong cốc, vừa kinh vừa sợ, lớn tiếng quát hỏi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì!

Tu sĩ Tịnh Thổ cũng vậy, lúc đầu đã không có hy vọng phá vỡ đại trận ở ngoài Tịch Diệt Cốc, lại không nghĩ rằng đại trận đột nhiên không có dấu hiệu nào triệt hồi, để bọn hắn trong lúc nhất thời không thể tin được một màn trước mắt, còn tưởng xuất hiện bẫy rập...

- Đại trận phá... Giết... Giết đi vào!

Bắc Minh Kiêu buồn bực nhất, đột nhiên thấy cảnh này, cũng ngẩn ngơ, sau đó đại hỉ.

- Là Phật Tử xuất thủ phá đại trận sao?

- Đại trận bị chúng ta phá vỡ?

- Xác thực không có đại trận phòng ngự, mau mau giết vào ah...

Các tu sĩ Tịnh Thổ yên lặng một lát, sau đó hoàn toàn tỉnh ngộ lại, như thủy triều lao vào trong sơn cốc.

- Móa*, xong đời...

Trong sơn cốc, đám người Phương Hành đều sợ hãi, tay cầm pháp bảo, chuẩn bị kháng địch.

Thẳng đến lúc này, bọn họ còn không biết chuyện gì xảy ra, dẫn đến Ô Tang Nhi bố trí đại trận truyền tống xuất hiện vấn đề, không chỉ không có hình thành lực lượng truyền tống, ngược lại khiến cho trận pháp bao phủ cả Tịch Diệt Cốc mất đi căn cơ, bây giờ đã không kịp bố trí đại trận khác, chỉ có thể liều mạng xung phong, nhưng nhìn ngoài cốc tu sĩ lít nha lít nhít, cũng nhịn không được tê cả da đầu.

- Tang Nhi, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Tiểu Bằng Vương tay cầm trường mâu hoàng kim vọt tới trước nhất, đồng thời lên tiếng kêu to.

- Ta... Ta cũng không biết...

Ô Tang Nhi cũng bị loại biến hóa này dọa sợ, mặt mũi tràn đầy lo lắng hô, trong thanh âm mang theo nghẹn ngào.

Nàng thôi diễn lại mạnh, thì cuối cùng cũng chỉ là một tiểu nha đầu, không có trải qua sóng gió, lúc này bị dọa không nhẹ.

- Sư huynh, hình như là...

Ngược lại là Thần Tú, vẻ mặt nghi ngờ mở miệng, giống như phát hiện cái gì.

Nhưng còn chưa chờ hắn nói, trong sơn cốc lại nổi lên dị biến. Trước đó Phạn âm trầm thấp đến không thể phát giác, ở thời khắc này đột nhiên tăng cường không ít, mà trong sơn cốc, hư không rung động, đại địa oanh minh, tựa như trong nháy mắt mở ra địa chấn, sau đó ở trước mặt Ô Tang Nhi, chỗ chín Địa mạch tụ tập, đột nhiên có một điểm đen xuất hiện, điểm đen không ngừng run rẩy, càng biến càng lớn, vậy mà mấy hơi sau hóa thành một cổ tháp kéo dài không biết bao nhiêu dặm, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung...

Kẹt kẹt...

Theo tiếng vang nặng nề, cửa chính cổ tháp từ từ mở rộng, lộ ra hắc động sâu không thấy đáy.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người bị một màn quỷ dị này dọa sợ ngây người.

Tu sĩ Tịnh Thổ xông tới vội vàng ngừng chân, nhất thời không dám lên trước.

Mà đám người Phương Hành cũng đều ngẩng đầu, ánh mắt ngạc nhiên nhìn cổ tháp...

- Quả nhiên xuất hiện ở đây...

Ở thời khắc này, Bỉ Ngạn Tự Huệ Năng bỗng nhiên đứng dậy, nhìn về trong cổ tháp Tịch Diệt Cốc, thấp giọng nói.

- Phật Tử, đây là...

Phật Ấn kinh hãi, vội vàng hỏi thăm.

- Đây chính là mục đích mười ngày trước ta bảo các ngươi tới cốc này chờ đợi...

Ánh mắt Huệ Năng ngưng trọng, trầm thấp mở miệng.

- Có vẻ giống như gặp qua ở nơi nào...

Lúc này, Phương Hành nhìn cổ tháp vài lần, cảm giác cực kỳ quái dị, ẩn ẩn dâng lên một ý niệm, nửa ngày sau, trong óc hắn lóe lên điện quang, đã suy nghĩ rõ ràng cái gì, lập tức hét lớn:

- Mau vào...

Dứt lời, không nói hai lời, đẩy Sở Từ và Ô Tang Nhi tu vi yếu nhất vào, sau đó mình cũng theo sát tiến vào trong cổ tháp, mà trải qua hắn nhắc nhở, Thần Tú, Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Không Không Nhi, Thử Đạo Tử, Vương Quỳnh… cũng đồng thời vọt vào theo, bây giờ đại quân Tịnh Thổ đã vọt vào sơn cốc, nếu không muốn đẫm máu chiến tử, thì chỉ có tiến vào cổ tháp.

- Thần Tử, chúng ta...

Trong Tịnh Thổ, có người kinh hoàng đặt câu hỏi.

Đám người Bắc Minh Kiêu ngạc nhiên, nhất thời không người dám tiến lên.

Toà cổ tháp này xuất hiện quá quỷ dị, hơn nữa quá mức trùng hợp, làm cho bọn họ nghĩ đây là bên Phương Hành làm ra, rất sợ có mai phục, trong lúc nhất thời không ai dám đi.

- Thăm thẳm vạn năm, mỗi ngày thời không, bí mật cổ tăng, Luân Hồi Vãng Sinh!

Cũng vào lúc này, lúc trước Huệ Năng cách Tịch Diệt Cốc còn khoảng mười dặm, lúc này được các tăng nhân hộ pháp đưa đến trước

Tịch Diệt Cốc, hai tay hợp thành chữ thập, nhìn cổ tháp xá một cái, sau đó vạn năm phật uẩn ở bên cạnh hắn oanh minh nổ vang, hóa thành chín đạo phật quang, dứt khoát cất bước đi vào cổ tháp.

- Trước đây Phật Tử gọi chúng ta tới, chính là vì cổ tháp này hiện thân!

Phật Ấn xoay người, nhìn về phía đám người Bắc Minh Kiêu giải thích, sau đó xoay người đi vào cổ tháp.

- Cái này... Đi theo vào!

Đám người Bắc Minh Kiêu thấy Phật Ấn trực tiếp đi vào cổ tháp, cũng không có giải thích rõ ràng, tâm tư cũng sóng cả mãnh liệt, trước đây Bỉ Ngạn Tự xác thực đã từng phát phật chỉ, muốn các cổ tộc sai người đến Tịch Diệt Cốc gặp gỡ, có việc lớn thương lượng, chỉ bất quá vùng Bách Đoạn Sơn tranh đấu kịch liệt, mặc dù các cổ tộc tôn trọng Bỉ Ngạn Tự, nhưng không phải mỗi một tộc đều nguyện ý vì Bỉ Ngạn Tự mà chậm trễ cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, cho nên đến nhanh nhất chỉ có tam đại cổ tộc, nếu không sự tình Phương Hành bắt Phật Tử rất khó xảy ra, ngay cả Bắc Minh tộc cũng không có sai người đến.

Mà sau đó, Phương Hành gan to bằng trời, cướp bắt Phật Tử, lại ở dưới Bắc Minh tộc mưu tính, khiến cho song sinh Phật Tử gặp gỡ, mười thế biện cơ đến, một việc tiếp lấy một việc, khiến cho các tu sĩ đã quên mục đích Bỉ Ngạn Tự mời bọn họ tới.

Chẳng ai ngờ rằng, bây giờ đám người Phương Hành trốn vào Tịch Diệt Cốc, cổ tháp mà Phật Tử đợi đã lâu lại xuất hiện.

- Ngay cả Phật Tử cũng coi trọng như thế, tạo hóa không cạn!

Thần Tử Thất Nhãn tộc thấp giọng quát lạnh, bay người lên trước:

- Ta cũng đi vào tìm tòi!

- Chúng ta đã được Phật môn chỉnh quả, vốn nên hộ vệ Phật pháp, há có thể để Phật Tử độc thân phạm hiểm!

Thần Nữ Oa Nữ tộc cũng khẽ quát một tiếng, phi thân vào cổ tháp.

- Ha ha, Nhân Mã Tộc ta đã đặt tất cả tiền cược ở trên người Phật Tử, tự nhiên phải đi theo một lần...

Thần Tử Nhân Mã Tộc cũng thấp giọng cười, sau đó bốn vó tung bay, tiến vào trong cổ tháp.

Mặc dù bọn họ không hiểu rõ cổ tháp, dù trong truyền thuyết của Tịnh Thổ, liên quan tới cổ tháp này thường xuyên ở thời gian không gian khác nhau xuất hiện, cũng ghi chép không nhiều, mà tăng nhân Bỉ Ngạn Tự, đối với cổ tháp cũng chưa từng có giải thích rõ ràng, nhưng hôm nay, ngay cả Phật Tử cũng vào cổ tháp, bọn họ cảm thấy trong đó nhất định có tạo hóa cơ duyên, không thể không vào.

Trong lúc nhất thời, bất luận trong lòng ôm loại ý nghĩ nào, Bắc Minh Kiêu, Bắc Minh Thanh Địch, Thần Tử Thất Nhãn tộc, Thần Nữ Oa Nữ tộc, Thần Tử Nhân Mã Tộc đều theo sát Phật Ấn, nhao nhao vọt vào trong cổ tháp, sau đó mất đi tung tích, ngay cả khí tức cũng bị ngăn cách.

Mà trong Tịnh Thổ, không thiếu năng nhân dị sĩ thấy cảnh ấy cũng muốn đi theo vào, nhưng ngay khi Thần Tử Nhân Mã Tộc mượn cực tốc vọt vào trong cổ tháp, toà cổ tháp kia thình lình đóng lại, sau đó cổ tháp dần dần trở nên hư ảo, phảng phất như gợn nước ba động, thăm thẳm ba đãng nửa ngày, cuối cùng biến mất ở trong Tịch Diệt Cốc...

Sương mù nồng đậm hiện lên, tuôn ra đầy cả Tịch Diệt Cốc.

Nhưng cổ tháp đã biến mất không còn tăm tích, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện qua...

- Cái này... Bồ Tát giết người, cốt tăng ngộ đạo... Cái này... Đây là cảnh tượng gì?

Các tu sĩ Tịnh Thổ hai mặt nhìn nhau, có người nghẹn ngào kêu lớn, phảng phất như nhìn thấy cảnh tượng doạ người gì.

Nhưng tu sĩ khác nhìn, lại chỉ thấy sương mù dày đặc, không có một vật.

- Chỉ có người thần niệm mạnh mẽ mới có thể nhìn thấy huyễn tượng, không biết là phúc hay họa, nhanh chóng lui bước...

Có người kêu to, tu sĩ bình thường tự nhiên không chịu bốc lên nguy hiểm, lại thấy cổ tháp đã đóng, không còn cơ duyên, vội vàng lui ra khỏi sơn cốc.

- Đám người Phật Tử... Đến tột cùng đi nơi nào a?

Sau khi rời sơn cốc, mới có người run giọng đặt câu hỏi, biểu lộ sợ hãi.

Trong mấy ngày này, phát sinh sự tình thực để cho người ta suy nghĩ không thấu, mười thế biện cơ, vốn nên có Phật quả hàng thế, lại bị ma đầu kia nhiễu loạn, thẳng đến cuối cùng cũng không thấy Phật Tử tiếp nhận Phật quả, hết lần này tới lần khác cổ tháp thần bí xuất hiện, vậy mà đón đám người Phật Tử đi, sau đó biến mất không thấy gì nữa, chuyện còn lại đã không phải là bất luận kẻ nào có thể đoán.

Chỉ có người tâm tình nặng nề nghĩ, Phật Tử tính cả tứ đại Thần Tử cổ tộc đồng thời mất tích, lực lượng Tịnh Thổ đại giảm...

Chương 868: Hiện tại là chúng ta nhiều người

- Lúc trước đám người Kim Lục Tử bị Trường Sinh Kiếm truy sát, hẳn là trốn vào cổ tháp này!

Sau khi vào cổ tháp thần bí, Phương Hành cau mày dò xét bốn phía, đồng thời giải thích cho những người khác, ban đầu ở bên ngoài Ma Uyên, hắn từng tiến vào một sơn cốc tìm kiếm Kim Lục Tử cùng đoàn người Đại Tuyết Sơn, kết quả người không có gặp, lại thấy được rất nhiều huyễn tượng, thậm chí ở trong một huyễn tượng thấy đám người Kim Lục Tử bị Trường Sinh Kiếm truy sát, sau đó bị ép trốn vào một cổ tháp thần bí, về sau muốn tìm cổ tháp kia, lại hoàn toàn không có manh mối, không nghĩ tới, vậy mà ở trong Tịch Diệt Cốc, gặp lại cổ tháp này.

Trong cổ tháp tia sáng lờ mờ, ngay cả thần thức cũng bị áp chế tới cực điểm.

Đám người Phương Hành dọc theo đường mòn, ở trong cổ tháp đi dạo bốn phía, hoàn toàn yên tĩnh, không gặp được nguy hiểm gì, nhưng không thấy bóng người nào, thật giống như trong cổ tháp hoàn toàn là một tử địa, không chút sức sống.

Hơn nữa ở bên ngoài nhìn, cổ tháp u tĩnh thần thánh, một mảnh tường hòa, nhưng tiến vào nơi đây, lại chỉ thấy tàn phá không chịu nổi, không biết đã qua bao nhiêu năm tháng, hơn nữa khắp nơi sát khí nồng đậm, ngay cả tu vi như bọn họ, cũng cảm giác rất không thoải mái, nơi nào có nửa phần thần thánh, rõ ràng chính là một chùa miếu hoang bại không biết bao nhiêu năm tháng.

- Đám người Kim Lục Tử rõ ràng tiến vào cổ tháp, bây giờ lại đi nơi nào?

Phương Hành lẩm bẩm, nhịn không được nhìn về phía Tiểu hòa thượng Thần Tú.

Toà cổ tháp này rõ ràng có phong cách Phật môn, chắc hẳn tiểu hòa thượng có chút hiểu rõ.

Lại không nghĩ tới, Thần Tú cũng hiếu kỳ quan sát bốn phía, thật lâu mới lắc đầu nói:

- Sư huynh, ta thật không biết cổ tháp này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, cổ tháp này nhìn không biết là đồ vật bao nhiêu năm trước. Thời đại quá xa xưa, nói không chừng là viễn cổ Phật môn lưu lại, hơn nữa đồ vật liên quan tới Phật gia, trong trí nhớ của ta cũng không nhiều, đều là sư tôn, các trưởng bối ở Linh Sơn Tự truyền thụ cho ta, bất quá kỳ thật bọn hắn biết cũng không nhiều, giảng cho ta nghe thì càng ít...

- Ngươi là làm hòa thượng như thế nào a, không có chút chuyên nghiệp nào...

Phương Hành móc lỗ mũi, khinh bỉ nhìn Thần Tú.

Thần Tú cũng có chút bất đắc dĩ nói:

- Tăng nhân trong Linh Sơn Tự chúng ta không phải Phật môn truyền thừa ở vạn năm trước, đại bộ phận là từ thời mạt pháp đến nay, bởi vì nguyên nhân này hay nguyên nhân khác mà bị ép trốn vào Phật môn, ngay cả những phật kinh trong chùa, cũng là ở trong các di tích thăm dò tìm được, Bỉ Ngạn Tự thì có chút quan hệ với Phật môn ở trong truyền thuyết...

Nói đến chỗ này, hắn cũng thở dài:

- Vì vậy Bỉ Ngạn Tự nói chúng ta không chính thống, cũng là có đạo lý!

- Nguyên lai là một đám hòa thượng giả... vậy còn thủ thanh quy giới luật làm gì...

Phương Hành nghe trợn mắt hốc mồm, biểu lộ cổ quái.

- Ngươi gặp qua mấy hòa thượng trong Linh Sơn Tự thủ thanh quy giới luật, ta mấy lần bắt gặp thủ tọa ăn vụng thịt heo, Tửu Nhục đại sư ăn càng rõ ràng, rất nhiều tiền bối đại sư khác cũng lạc tanh không kỵ, ngay cả giết người cũng làm không ít, chỉ có đối với ta, một mực rất nghiêm ngặt, muốn ta tuân thủ nghiêm ngặt thanh quy giới luật, nói Linh Sơn Tự có thể trở thành Phật môn chân chính hay không là nhìn vào ta...

Thần Tú thật có thể nói là lật ra hết nội tình của Linh Sơn Tự rồi.

Nghe mà các tu sĩ ánh mắt ngốc trệ, nghĩ thầm nếu truyền ra ngoài, mặt mũi của Phật môn thánh địa Linh Sơn Tự đặt ở nơi nào ah, đúng là nghịch đồ mà...

- Tiểu tổ, có người đến!

Lúc này, Tiểu Bằng Vương hét lớn một tiếng, tâm tư mọi người run lên, cùng nhau xoay người qua.

Bọn họ mới vào nơi đây, còn có chút cẩn thận. Nhưng Phương Hành gan to bằng trời, Thần Tú hiểu rõ Phật môn sâu nhất, tự nhiên là đi ở phía trước, Tiểu Bằng Vương và Không Không Nhi thì ở phía sau đoạn hậu, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn gian xảo, lại theo Sở Từ, Vương Quỳnh, con lừa đi ở chính giữa, lúc này Tiểu Bằng Vương gào to, tay cầm kim mâu, chỉ vị trí cửa tháp.

Cổ tháp quỷ dị, bọn họ rõ ràng là vừa mới bước vào cửa tháp, nhưng đã nhìn không thấy cửa tháp, chỉ thấy nơi mình đến, một mảnh tối tăm thâm trầm, nhưng lúc này, trong bóng đen lại đang có một bóng người chậm rãi lộ ra, bất động thanh sắc, cực kỳ quỷ dị, tâm thần các tu sĩ đều cực kỳ ngưng trọng, nhưng thấy bộ dáng của bóng đen kia, lại cảm thấy ngoài ý muốn.

Từ trong bóng đen đi ra, rõ ràng là Bỉ Ngạn Tự Huệ Năng, hai tay hợp thành chữ thập, yên tĩnh đi tới.

- Xú hòa thượng, ngươi còn dám theo vào!

Phương Hành thấy vậy không khỏi giận dữ, nghiêm nghị hét lớn:

- Trói lại hắn!

- Tốt!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương đáp ứng lưu loát, bước ra một bước chộp tới.

Nhưng Huệ Năng căn bản không thèm nhìn hắn, ánh mắt lẳng lặng nhìn phía sau bọn họ, tầng tầng cung điện nằm ở trong bóng tối cổ tháp, thời điểm Kim Sí Tiểu Bằng Vương sắp bắt được hắn, trong bóng tối phía sau lại vang lên một tiếng gầm thét, kim sáng lóng lánh, Phật Ấn lao đến, đánh lệch tay của Tiểu Bằng Vương.

- Nha, còn theo vào một cái, cùng trói lại!

Phương Hành hét lớn, rất giống một thủ lĩnh đạo tặc.

- Được!

Đạo Tử Vô Ảnh Sơn Ngụy Vô Kỵ sảng khoái đáp ứng, một bước nhảy ra ngoài, muốn cùng Kim Sí Tiểu Bằng Vương động thủ.

- Ai dám tổn thương Phật Tử...

Nhưng nói thì chậm, khi đó thì nhanh, sau lưng Phật Ấn liên tục không ngừng có người vọt tới, đều có kim quang phật ý, tu vi cao thâm, lạnh như băng nhìn đám người Phương Hành, lẳng lặng đứng ở sau lưng Phật Tử, Bắc Minh Kiêu và Bắc Minh Thanh Địch đều ở bên trong, mấy người được Phật Tử điểm hóa thành La Hán Bồ Tát đều tiến vào, nhất thời uy danh chấn thiên, khí thế thắng qua đám người Phương Hành.

- Lát nữa lại trói...

Phương Hành vội vàng kêu to, sợ Tiểu Bằng Vương và Đạo Tử Vô Ảnh Sơn ăn phải lỗ vốn.

Trong lòng âm thầm cảnh giác, nhìn về phía sau bọn họ, lại phát hiện không có ai đi vào, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Thế cục có chút ngưng trọng, từ Tịch Diệt Cốc đấu đến cổ tháp, sát khí lại chưa hề giảm.

Trực diện đám người Phương Hành, Bắc Minh Kiêu mặt đầy sát khí, đi nhanh tới quát lên:

- Nghiệt chướng, hôm nay ngươi cản trở Phật quả phủ xuống, làm ra bao nhiêu chuyện ác, bây giờ cuối cùng đã tới thời điểm đền tội? Chư vị, Phật quả phủ xuống, việc này không nên chậm trễ, bây giờ lại gặp cổ tháp này, nhân quả biến ảo khó hiểu, hãy theo ta cùng tru ma đầu, trả Phật môn một phần truyền thừa...

Nghe hắn nói, các Thần Tử cổ tộc đồng thời bước lên một bước, thậm chí Phật Ấn cũng ngưng tụ pháp lực, chỉ có Bắc Minh Thanh Địch không động.

Bây giờ bọn họ đều biết mười ngày trước Huệ Năng gọi bọn họ tới nơi này, chính là vì sự tình Tịch Diệt Cốc, trong lòng càng có rất nhiều nghi ngờ, nhưng nếu như đã đi theo

Phật Tử vào cổ tháp, vận mệnh tự nhiên đã liên hệ với Phật Tử, không thể có tư tâm, hơn nữa bản sự của Phương Hành mọi người cũng đã gặp, ở nơi này nếu không đoàn kết, thì ắt sẽ bị hắn áp chế.

Vì vậy trước là trợ giúp Phật Tử lấy được Phật quả, đồng thời vĩnh tuyệt hậu hoạn.

- Móa***, hiện tại cũng không phải ở bên ngoài, các ngươi có thiên quân vạn mã sao...

Phương Hành quan sát bốn phía, chỉ cảm thấy âm trầm quỷ dị, nhìn an toàn một chút là quảng trường xa xa kia, lại không tiện trực tiếp chạy trốn, nếu gặp nguy hiểm gì liền phiền toái, lại thêm trong lòng hắn rất hận mấy người này một lòng muốn giết Thần Tú, vì vậy dứt khoát đi tới, vững vàng cầm đại đao:

- Đến lúc này còn dám đánh rắm, trước hỏi đao của ta một chút!

- Hắc hắc, Phương ma đầu, ta theo ngươi đánh, đừng quên sau đó đền bù tổn thất cho ta...

Không Không Nhi nhếch miệng cười, tiến lên một bước, kéo lấy Thủy Hỏa Đại Bổng, quái nhãn nhìn chằm chằm các tu sĩ Tịnh Thổ.

- Tiểu tổ, còn có ta!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng đi tới, cùng Phương Hành sóng vai, cầm kim mâu, chỉ xéo mặt đất.

Mà ở bên cạnh bọn họ, Vương Quỳnh thậm chí Đạo Tử Vô Ảnh Sơn nơm nớp lo sợ cũng đi tới, cùng tu sĩ Tịnh Thổ đối lập, về phần Sở Từ và Ô Tang Nhi, dù sao không sở trường chiến pháp, tự biết kém quá xa Thần Tử cổ tộc của Tịnh Thổ, không muốn vướng chân vướng tay, dứt khoát lui lại, lấy ra pháp khí phòng ngự bảo vệ bản thân, để tránh chiến giữa tác động đến, ảnh hưởng đám người Phương Hành.

- Cho dù đến nơi này, người của chúng ta cũng nhiều hơn các ngươi!

Bắc Minh Kiêu cười lạnh, cùng các cổ tộc đồng thời đi về phía trước, lúc đầu Bắc Minh Thanh Địch rơi ở phía sau, do dự bất định, Bắc Minh Kiêu và Phật Ấn thì đồng thời quay đầu nhìn nàng, sắc mặt Bắc Minh Thanh Địch tái nhợt như tờ giấy, do dự nửa ngày, mới chậm rãi đi về phía trước, cùng tu sĩ Tịnh Thổ kết thành trận thế, nhưng cúi thấp đầu, không dám nhìn Phương Hành...

- Sẽ là một trận ác chiến ah!

Trong lòng Phương Hành thầm nghĩ, chậm rãi vận chuyển sát khí trong cơ thể mình.

Mặc dù bây giờ tu sĩ Tịnh Thổ tiến vào cổ tháp cực ít, tăng thêm Huệ Năng cũng chỉ có bảy người, nhưng ngoại trừ Phật Tử, mấy cái khác đều là cao thủ hàng đầu, bản thân không chỉ là Thần Tử cổ tộc, còn đạt được Huệ Năng điểm hóa, được chính quả, gia trì Phật pháp, thực lực càng tiến một bước, mà bên mình, không luận thắng thua, có thể chiến đấu chỉ có năm người mà thôi...

- Người nhiều ghê gớm sao...

Phương Hành âm thầm quyết định chủ ý, chỉ có thể là mình gánh nhiều một chút áp lực, hung đao vung mạnh, muốn xông lên phía trước.

Quản hắn nhiều người ít người, đánh trước lại nói!

- Nhận lấy cái chết!

Bắc Minh Kiêu hét lớn, tế lên xích vàng mà Huệ Năng điểm hóa cho hắn, khí thế cường đại quấn tới Phương Hành.

Nhưng lúc này, đột nhiên trong bóng tối hướng tây bắc vang lên tiếng quái khiếu, sau đó kim quang đại thịnh, trong quang mang xen lẫn khí huyết cường hoành tới cực điểm, thậm chí còn chói mắt hơn tu sĩ Tịnh Thổ được Phật pháp gia trì, sau đó chỉ thấy một mặt trời từ hướng tây bắc bay ra, vội xông về phía này...

- Ta giống như nghe được một thanh âm quen thuộc... Mẹ nó, tiểu thổ phỉ là ngươi sao?

Trong thanh âm xen lẫn hoảng loạn và khẩn trương, truyền vào trong tai Phương Hành, giống như nghe được tiên âm...

- Hiện tại là chúng ta nhiều người!

Hắn nhìn về phía Bắc Minh Kiêu, không tự chủ được nở nụ cười, trong lòng đắc ý.

Chương 869: Bồ Đề Quả

Kim Ô!

Dù Phương Hành bịt lỗ tai cũng có thể nghe được đây là thanh âm của tên khốn kiếp kia, hắn sớm biết Kim Ô vào cổ tháp, nhưng lúc đi vào không thấy bóng dáng, cổ tháp lại quỷ dị như vậy, trong lòng còn đang âm thầm lo lắng gia hỏa kia có xảy ra chuyện gì không, lại không nghĩ tới thời điểm mình sắp cùng các tu sĩ Tịnh Thổ đại chiến, tên này liền xuất hiện, nỗi lòng lo lắng xem như rơi xuống, lại cảm nhận được một loại vui sướng khi xa cách trùng phùng, không tự chủ được nở nụ cười.

Mà biến cố bất thình lình, cũng làm cho đám người Bắc Minh Kiêu cẩn thận thu tay lại, biểu lộ khó hiểu, trong cổ tháp hoang vu này còn có sinh linh? Hơn nữa nghe thanh âm của sinh linh kia, lại còn nhận biết Phương Hành?

Cái này để bọn hắn cảm giác có chút không hiểu ra sao!

- Biểu ca!

Ô Tang Nhi nghe được thanh âm này, cũng vội vàng ngẩng đầu, nhìn về phía kim quang.

Chỉ thấy trong đêm tối, thình lình có một con quạ giương cánh bay tới, thân thể to lớn, cơ hồ che đậy bầu trời, lông vũ vàng óng ánh chiếu rọi không gian, giống như một vầng mặt trời chói chang, hơn nữa nó rõ ràng là một con quạ, nhưng biểu lộ trên mặt lại cực kỳ phong phú, đang duỗi thẳng đầu, vừa kinh vừa hỉ nhìn về phía Phương Hành.

- Ai nha ****, tiểu thổ phỉ thật là ngươi, ta còn tưởng mình xuất hiện ảo giác?

Đợi cho xác định người phía dưới chính là Phương Hành, trong mắt con quạ kia lộ ra vẻ ngạc nhiên, "Hô" một tiếng bay về phía Phương Hành, thế như chớp giật, bất quá ánh mắt vui sướng của Phương Hành dần dần trở nên kinh hãi, con quạ đen kia hiển nhiên là muốn từ không trung lao xuống ôm lấy mình, quá lắm rồi, hắn trực tiếp bay lên đạp một cước...

- Oa...

Kim Ô bị hắn đá ra xa mười mấy trượng, lăn trên mặt đất mấy vòng.

- Mẹ nó xú quạ đen, ngươi muốn đụng chết ta hả?

Phương Hành xách đao chỉ con quạ đen kia mắng to:

- Còn nữa, ngươi không phải nói đi Thần Châu tìm phương pháp để ta khôi phục tu vi sao? Sao vừa đi liền bảy năm, ngay cả một tin tức cũng không có. tiểu gia còn tưởng ngươi chết ở góc nào rồi...

- Tiểu thổ phỉ, đại gia ngươi, Kim gia ta và ngươi vừa thấy mặt liền hạ chân, ta không để yên cho ngươi...

Kim Ô từ dưới đất nhảy dựng lên, quơ cánh muốn xông lên liều mạng.

- Sao bọn họ lại đánh nhau?

Người chung quanh đều có chút hết chỗ nói, ngay cả tu sĩ Tịnh Thổ cũng cảnh giác nhìn bốn phía, không có lập tức xuất thủ.

- A? Tang Nhi, Tiểu Huyền tôn nhi, tinh tinh, còn có muội muội vòng sắt, sao các ngươi đều tới rồi?

Nghe Tiểu Bằng Vương hỏi, Kim Ô mới phát hiện các tu sĩ Yêu Địa khác, biểu lộ kinh ngạc không thôi.

- Bớt nói nhiều, trước giúp tiểu gia đánh một trận, giết chết mấy gia hỏa này lại nói!

Phương Hành hét lên một tiếng.

- Muốn đánh nhau, tốt!

Kim Ô lập tức thu hồi vẻ tức giận, ánh mắt âm trầm nhìn các tu sĩ Tịnh Thổ, miệng nói:

- Gọi mấy gia hỏa kia tới đã!

- Quả nhiên còn có người!

Ánh mắt đám người Bắc Minh Kiêu càng thêm ngưng trọng, đã từ thế công phạt hóa thành cảnh giác phòng thủ.

Tư vị trong lòng bọn họ thì đừng nói nữa, nghĩ thầm không phải nói tiểu ma đầu là chuột chạy qua đường, người người đánh hô sao, vì sao chẳng những bên Thần Châu có người không tiếc xâm nhập hiểm địa cứu hắn, bây giờ vào cổ tháp, cũng có thể đụng phải người quen, còn không chỉ một cái?

Thời điểm bầu không khí cực kỳ ngưng trọng, sát cơ lại nổi lên, Huệ Năng sau khi vào cổ tháp, một mực lẳng lặng nhìn bốn phía, thủy chung không nói một câu, vào lúc này giống như tỉnh lại, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn Thần Tú và Phương Hành, cùng Kim Ô vừa mới xuất hiện, ánh mắt thâm thúy, thản nhiên nói:

- Các ngươi thật xác định muốn vào lúc này trước chém giết một trận sao?

Hắn không có tu vi, thanh âm cũng không cao, nhưng lời vừa nói ra, trong sân lại không người dám coi nhẹ.

Ngay cả Kim Ô, lúc này cũng giật mình, giống như nhớ ra cái gì đó, cảnh giác nhìn bốn phương.

Sát khí trong cổ tháp, chẳng biết lúc nào trở nên nồng nặc hơn rất nhiều.

Ánh mắt Kim Ô trở nên ngưng trọng lên, thậm chí còn một chút sợ hãi, đầu co rụt lại, vội vàng nói với Phương Hành:

- Tiểu thổ phỉ, nếu như đám khốn kiếp này không có đại thù ngủ với vợ ngươi mà nói, thì lát nữa lại giết, trong cổ tháp này rất cổ quái, ngươi trước đi theo ta, đệ tử Đại Tuyết Sơn đều ở bên kia chờ, đợi đi vào Thiên Điện, ta lại nói cho ngươi nghe...

- Ừm?

Trong lòng Phương Hành cũng cả kinh, vội vàng nhẹ gật đầu, nhìn về phía tu sĩ Tịnh Thổ.

- Chớ lên sát lục, trước theo ta đi, trong Phật điện có thể tạm lánh sát khí!

Bên Tịnh Thổ, Huệ Năng nhẹ giọng mở miệng, cất bước đi về phía một Thiên Điện ở hướng đông bắc.

Nhìn thấy Phật Tử như thế, mấy người khác tự nhiên càng không dám thất lễ, lập tức theo sau lưng, cảnh giác tách ra đám người Phương Hành.

Mà đám người Phương Hành cũng không biết trong miệng Kim Ô nói cổ quái là cái gì, không dám dông dài, đi theo hắn tới Thiên Điện ở hướng tây bắc, Sở Từ nãy giờ không nói gì, đi tới sau lưng Kim Ô, tức giận đá hắn một cước...

- Ngươi đá ta làm gì?

Kim Ô quay đầu trừng mắt.

Phương Hành đành phải bất đắc dĩ giải thích:

- Cô dâu nhỏ này của ta ngay cả ta còn chưa ngủ qua, ngươi nói như vậy nàng có thể không tức giận sao?

- Ngươi có vợ rồi?

Kim Ô kinh ngạc liếc nhìn Sở Từ, sau đó vội vàng ở trên người rút ra một cây kim vũ đưa tới.

- Đây là cái gì?

Sở Từ ngây ngốc, có chút không hiểu nhìn lại.

Kim Ô nói:

- Tiền mừng ah, bây giờ trên người không có đồ tốt, ngươi cầm tạm đi...

- Ách...

Câu nói kia làm cho Sở Từ đỏ mặt, lúng túng thối lui đến bên người Ô Tang Nhi.

Trong miệng nói chuyện, nhưng ai cũng không dám thả chậm tốc độ, đi nhanh về phía tây bắc quảng trường, qua một đường hẻm, lại tới trước mặt một cổ điện đen kịt rách nát, thình lình nhìn thấy trong Thiên Điện chạy ra một bóng người, dáng người nhỏ gầy, mặc áo gai, là đệ tử Đại Tuyết Sơn Lệ Anh, hắn thấy Phương Hành cũng cả kinh, đáy mắt lộ ra vui mừng.

- Lão đại, vậy mà thật là ngươi?

Sau đó lại cảnh giác nhìn chung quanh, thân thể tránh ra nói:

- Vào trong hãy nói!

Tiểu Quỷ Vương này xưa nay gan to bằng trời, lúc này lại cẩn thận như vậy, không khỏi làm Phương Hành chú ý, cũng không vội ôn chuyện, đoàn người đều vào Thiên Điện, Kim Ô lại cẩn thận đóng cửa, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, Phương Hành thì nhìn vào trong, thình lình nhìn thấy bộ dáng trong Thiên Điện chỉ là một chùa miếu bình thường, ở giữa đặt một tượng Phật, lại cực kỳ rách nát, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, chỉ còn lại hình dáng, nhìn không ra năm đó là vị Phật nào.

Mà ở trước người tượng Phật, lại có hai người ngồi xếp bằng, nhắm mắt điều tức, một người mặc váy đỏ, một người mặc áo xanh, không phải đệ tử Đại Tuyết Sơn Lệ Hồng Y và Hàn Anh thì là ai? Hai người này thình lình đều có một thân sát khí, ngay cả lông mày cũng hiện đen mây. Lúc này đang ngồi xếp bằng bất động, lấy pháp lực chống cự sát khí cổ quái kia quấn thân, căn bản không biết hắn tới.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Phương Hành nhíu mày, vội vàng thấp giọng đặt câu hỏi.

- Một lời khó nói hết a...

Kim Ô thấp giọng hít một hơi, ung dung mở

miệng.

Phương Hành nói:

- Vậy nói ngắn gọn!

- Miếu hoang này có gì đó quái lạ, đi vào được, ra không được!

Kim Ô giải thích khốn cảnh của bọn hắn, sau đó ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm đám người Phương Hành.

- Ách... như vậy liền xong rồi?

Phương Hành nghe không khỏi sửng sốt, ngơ ngác nhìn Kim Ô.

Kim Ô nói:

- Không phải ngươi bảo ta nói ngắn gọn sao?

Phương Hành nhảy dựng lên:

- Tin ta đánh ngươi không...

- Uy uy... Đừng đánh nhau...

Người bên cạnh bất đắc dĩ cười, vội vàng tách hai gia hỏa như gà chọi kia ra. Nghĩ thầm hai người này không phải nói quan hệ rất tốt sao, sao vừa gặp mặt đã muốn đánh hai trận, Lệ Anh bất đắc dĩ, thấp giọng nói sự tình một lần, mặc dù hắn cũng không đáng tin cậy, nhưng so với Kim Ô thì mạnh hơn nhiều.

Mà nghe hắn giảng thuật xong, các tu sĩ mới hai mặt nhìn nhau, thần sắc ngưng trọng.

Bọn họ trải qua cũng không phức tạp, sau khi bị Trường Sinh Kiếm đẩy vào cổ tháp thần bí, một mực xông xáo ở trong cổ tháp, không ngờ phát hiện cổ tháp vào được, lại không ra được, mà trong quá trình tìm đường ra, ngược lại phát hiện diện tích cổ tháp cực lớn, hơn nữa được xưng phật bảo khắp nơi, trải qua dò xét, bọn họ người người đều có thu hoạch, bất quá cũng phát hiện, trong cổ tháp tồn tại một loại Thi Ma cổ quái, cực kỳ đáng sợ, trong quá trình tìm kiếm, cũng cùng Thi Ma giao thủ, hai người kia chính là bởi vậy thụ thương.

- Bọn họ thụ thương không nặng chứ?

Phương Hành nhíu mày nhìn Lệ Hồng Y và Hàn Anh, bọn hắn tới lâu như vậy, hai người còn chữa thương, không có tỉnh lại.

- Hẳn không có việc gì, đã cho ăn loại trái này...

Kim Ô dùng móng vuốt lay mấy quả tròn đen sì trong đĩa nhỏ trước mặt Lệ Hồng Y và Hàn Anh nói.

- Đây là...

Phương Hành cầm trong tay, cau mày quan

sát, đột nhiên con mắt trợn tròn.

- Bồ Đề Quả!

Hắn và Thần Tú đồng thời thốt ra, hai mặt nhìn nhau.

Hắn là dùng Âm Dương Thần Ma Giám nhìn ra lai lịch quả này, lại là Bồ Đề Quả do Bồ Đề Thụ trong truyền thuyết kết ra, chính là trời sinh bảo quả, tục truyền có thể để người ta Ngộ Đạo, được phật uẩn gia trì, có thần uy vô thượng, những trái này nhìn tuổi tác xa xưa, cũng không biết còn có mấy phần dược hiệu, nhưng có thể nhìn ra chúng cực kỳ bất phàm.

Trong truyền thuyết, Bồ Đề Quả là một trong mấy loại trân quả nổi danh cùng Dao Trì Bàn Đào.

- Nguyên lai nó là Bồ Đề Quả, trước đó ta xông vào một Phật điện rách nát phát hiện, hết thảy chừng trăm quả, nhìn đen sì không có tác dụng gì, nên không coi ra gì, nhưng về sau phát hiện bọn nó có thể chống cự sát khí, mới cho bọn họ ăn một người một quả, tình huống đã ngừng lại, đợi bọn họ luyện hóa xong, lại một người ăn hai quả, chắc hẳn có thể khỏi hẳn...

Kim Ô cực kỳ lơ đãng nói.

- Những quả khác đâu?

Phương Hành và Thần Tú biết diệu dụng của quả này, khẩn trương hỏi.

Bồ Đề Quả là bảo bối bực nào, quạ đen này lại phát hiện chừng trăm quả...

Nhưng Kim Ô nói để Phương Hành muốn giết người, tên này chớp con ngươi, rất vô tội nói:

- Trước đó không biết đồ chơi này có tác dụng gì, ở chỗ chết tiệt này không có gì để ăn, nên bị ta nhàn rỗi không chuyện gì làm ăn sạch...

Chương 870: Dẫn họa chảy về hướng đông

Bồ Đề Quả ah!

Kỳ trân dị quả đỉnh tiêm thế gian, hơn nữa có trọn vẹn trên trăm quả!

Vậy mà đều bị tên này ăn sạch!

Phương Hành cúi đầu nhìn trong mâm thưa thớt bốn năm Bồ Đề Quả còn sót lại, nhất thời cảm giác có chút đau lòng, sau đó hắn oán hận nhìn về phía Kim Ô như không có chuyện gì xảy ra, khó trách tên này biến hóa kinh người như vậy, khí huyết hùng hồn không nói, trên người còn vàng óng ánh, phật uẩn thâm hậu, ngay cả hắn là Kim Cương Hộ Pháp đường đường chính chính so sánh, khí huyết cũng không tràn đầy bằng nó, vậy mà... dùng gần một trăm Bồ Đề Quả ngạnh sanh chồng chất lên...

Trong lòng bi phẫn tột đỉnh, Phương Hành "ngao" một tiếng xông về phía Kim Ô:

- Đây chính là Bồ Đề Quả ah...

- Ai, Bồ Đề Quả này, thủ tọa Linh Sơn Tự ta đã từng liên tiếp xông qua mấy bí địa Phật môn cũng không thể được, Tửu Nhục đại sư càng đi khắp thiên sơn vạn thủy, cũng chưa thấy một lần, không nghĩ tới rốt cục ở chỗ này phát hiện tung tích, lại bị tên hỗn đản này ăn hết...

Thần Tú cũng bi thương khó hiểu, bỗng nhiên nhảy dựng lên, chỉ Kim Ô kêu to:

- Đánh!

Ngay cả Lệ Anh cũng như gợi lại chuyện cũ thương tâm, thở dài:

- Cũng may ta phát hiện tặc ô này không biết vì cái gì, hoàn toàn không sợ quái thi trong cổ tháp, lúc đầu chỉ cho rằng khí huyết nó tràn đầy, về sau mới phát hiện có quan hệ tới loại trái này, mới từ trong tay nó lấy hết ra số quả còn lại, cho tỷ và Hàn lão nhị ăn, nếu không hai người bọn họ không chừng đã bị sát khí công tâm...

Kim Ô bị Phương Hành bóp cổ, không ngừng kêu oan:

- Ngay từ đầu ai biết đồ chơi này là bảo bối chứ, nhìn không biết ném bao nhiêu năm, đã sắp mục nát, ta cũng chỉ là đói chịu không được mới ăn. Mới đầu nhường cho bọn họ ăn bọn họ không chịu, sợ có độc, về sau mới biết được đồ chơi này còn có thể chống cự sát khí, có biện pháp gì chứ...

- Móa nó, nếu Lệ sư tỷ và Hàn lão nhị không khỏi, ta sẽ lấy máu của ngươi cứu người!

Phương Hành oán hận buông Kim Ô ra, cũng không thể bóp chết nó nha.

Tên này tu là Trường Sinh đại thuật, khí huyết tràn đầy viễn siêu thường nhân. Nhưng lại càng dễ cảm thấy đói khát, có chút tương tự mình lúc đầu tu luyện Thái Thượng Hóa Linh Kinh, mà trong cổ tháp lại không có cái gì ăn, nói nó bụng đói ăn quàng cũng không sai, nhưng vô luận như thế nào, vừa nghĩ tới Bồ Đề Quả trân quý như vậy bị nó ăn hết gần một trăm quả, liền chọc Phương Hành giận không chỗ phát tiết.

- Loại cổ thi kia rất lợi hại?

Đám người Vương Quỳnh không quá để ý những thứ này, tỉnh táo hỏi thăm tình thế.

- Bên ngoài không phải rất nhiều, nhưng càng vào trong càng nhiều, gặp một cái cũng rất khó chơi!

Kim Ô thành thành thật thật trả lời, nóng lòng chuyển đổi đề tài.

- Bảo bối thì sao, thật nhiều như ngươi nói?

Phương Hành cũng ân cần mở miệng hỏi, nghĩ thầm Bồ Đề Quả đã bị ăn, vậy nhìn xem đồ tốt khác còn có hay không.

Kim Ô nghe xong cũng tỉnh táo, hai mắt sáng lên nói:

- Thật có không ít, ngươi không biết ah, cổ tháp này quá tốt, đại điện nhìn bình thường, tiến vào lại không biết sẽ có bảo bối gì, bất quá thời gian xa xưa, rất nhiều đan dược hóa thành bụi xám, ngay cả một số kinh thư cũng mục nát, có thể tìm được cái gì, còn phải xem vận khí...

Nói cũng cảm giác có chút đắc ý, nếu nói đến vận khí, thật là không ai mạnh hơn Kim gia.

Biết được mình ăn hết chính là Bồ Đề Quả của Phật môn, ngay cả trong lòng hắn cũng có chút chấn kinh, âm thầm mừng thầm.

- Sao không ăn bể bụng ngươi đi?

Phương Hành đen mặt, oán hận dạy dỗ một

câu, Kim Ô không dám nói tiếp nữa.

- Mấu chốt nhất vẫn là cân nhắc làm sao rời đi ah...

Vẻ mặt Lệ Anh đưa đám nói:

- Nếu như bị vây chết ở nơi này, bảo bối lại nhiều thì có tác dụng gì?

- Thực không có đường ra sao?

Phương Hành nhíu mày, vấn đề Lệ Anh nói thật phải suy nghĩ kỹ.

- Chung quanh chúng ta đều thăm dò qua, phần lớn là một số Phật điện suy tàn, có lẽ có chút kinh thư bảo bối, lại không có manh mối rời đi, chỉ có một chỗ, chính là Vấn Đạo Lộ trong cổ tháp, chỗ kia quái thi hoành hành không nói, còn có rất nhiều cửa ải, rất khó thông qua, chúng ta thử né qua quái thi đi xông, chỉ tiếc ngoại trừ tỷ ta xông qua cửa thứ ba, chúng ta đều ngừng bước ở cửa thứ hai!

Lệ Anh khẽ thở dài.

- Vấn Đạo Lộ? Là cái gì?

Thần Tú hiếu kỳ hỏi.

- Các loại đại thần thông hóa thành huyễn tượng, mỗi người gặp phải vấn đề không giống nhau, tỷ ta nói bên trong hiện đầy thiên cơ, chỉ có người phật lý tinh thâm mới có khả năng thông qua, chỉ tiếc mấy người chúng ta không có ngộ qua phật lý, chỉ có tỷ ta đọc qua một số phật kinh, chỉ tiếc nàng cũng không tinh thông, miễn cưỡng thông qua ba cửa trước, nên không qua được, về sau còn bị quái thi đánh bị thương...

Lệ Anh giải thích, có chút hi vọng nhìn Thần Tú hòa thượng.

Nếu bàn về tinh thông phật lý, thì ngoại trừ Thần Tú hòa thượng thì không có người khác.

- Nếu như vậy, ngược lại có thể mang ta đi nhìn xem!

Tiểu hòa thượng Thần Tú cũng sinh hứng thú nói.

- Chờ thêm chút nữa, sát khí của cổ tháp như thuỷ triều, bây giờ chính là thời điểm nồng đậm, đi ra rất có thể lập tức thấy quái thi, hơn nữa trước khi chúng ta đi, cũng phải thương lượng làm sao ứng đối quái thi, vạn nhất lại có người bị loại sát khí trên người quái thi chấn thương, Bồ Đề Quả sợ là không đủ dùng... Còn nữa, đám người theo các ngươi vào cổ tháp là ai?

- Cừu nhân, loại không chết không thôi!

Phương Hành trả lời như đinh đóng cột, đáy mắt lóe lên lệ sắc.

- Thế thì phải thương lượng một sách lược vẹn toàn, không bằng trước xử lý bọn họ, nếu không vào chỗ sâu trong cổ tháp, ứng phó quái thi tầng tầng lớp lớp không nói, còn phải đồng thời đối phó bọn hắn, tinh lực không đủ, càng không có tâm tư phá những thiên cơ kia...

Kim Ô đề nghị.

- Không sai, tỷ ta và Hàn lão nhị đoán chừng cũng sắp tỉnh rồi, chờ bọn họ một chút...

Lệ Anh cũng mở miệng đề nghị, các tu sĩ đều đồng ý, Phương Hành cũng vỗ tay định xuống.

Ở địa phương âm u quỷ dị này, không cẩn thận làm sao đi, đại địch ở bên cạnh, xác thực không tiện thăm dò, huống hồ tiểu hòa thượng và Huệ Năng vốn là cục diện không chết không thôi, nếu bọn họ không cẩn thận, Bỉ Ngạn Tự sẽ không ngại bắt Thần Tú tới luyện hóa, ở trong tình hình này, dùng tính tình của Phương Hành, sao có thể không suy nghĩ tiên hạ thủ vi cường?

- Không bằng chúng ta đi trộm...

Hắn hắc hắc cười quái dị, trầm thấp mở

miệng, nhưng vẫn chưa nói xong, đột nhiên sắc mặt ngưng lại, cảnh giác nhìn ra ngoài điện.

- Im lặng!

Đám người Kim Ô nao nao, nhấc lên cảnh giác.

- Ta đi xem một chút!

Thân hình Lệ Anh như quỷ mị, lặng yên không tiếng động nhào về phía cửa điện.

Trong điện nhất thời không người dám ra một chút thanh âm, Phương Hành thì trực tiếp vận chuyển Liễm Tức Thuật, hóa ra một mảnh khói xanh bao phủ mọi người, sau đó bước đến bên cạnh cửa, thăm dò nhìn ra ngoài, thình lình nhìn thấy lúc này ở nơi xa, đang có một quái vật cao ba trượng chậm rãi bò tới, sát khí nồng đậm, khi đi tới gần, mới phát hiện quái vật kia chính là một bộ xác thối, nhìn có phần giống như hình người, nhưng lấy tứ chi hành tẩu, xương cốt đen kịt, giống như sắt thép...

- Cổ tháp này nhìn như đã từng là một thánh địa Phật môn, tại sao có thể có loại đồ chơi này?

Trong lòng Phương Hành tràn đầy nghi hoặc, đối mặt với loại quái vật này, ngay cả trong lòng hắn cũng dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Xôn xao...

Xác thối kia đi cực chậm, những nơi đi qua, sát khí trên người ngưng tụ, thật lâu không tiêu tan.

Nhìn xác thối chậm rãi từ trong đường hẻm bò qua, ngay cả Lệ Anh cũng không dám thở mạnh.

Trơ mắt nhìn xác thối đi qua đường hẻm, bên ngoài yên tĩnh, trong Thiên Điện, mọi người mới an tâm một chút, không còn bầu không khí kiềm chế, Lệ Anh nhìn Phương Hành nhếch miệng cười một tiếng, ra hiệu hắn đi vào trước, mình đến thủ vệ, thế nhưng lúc này, Phương Hành nhíu mày, mắt sáng như đuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ, Lệ Anh đi theo xem xét, sắc mặt đại biến.

Lúc này xác thối kia thình lình quay trở lại, đầu sát mặt đất, giống như cảm ứng cái gì.

Từ lộ tuyến nhìn, chính là lộ tuyến đám người Phương Hành đi tới!

Quái vật kia giống như ngửi được khí tức mà đám người Phương Hành một đường đi tới lưu lại, đang theo hơi thở đi đến.

Nhìn lộ tuyến kia, tìm tới Thiên Điện chỉ là vấn đề thời gian!

- Những quái thi này bình thường không đi ra, bây giờ hẳn là cảm ứng được các ngươi vừa đi vào, mới dẫn bọn hắn ra, nơi này không an toàn, phỉ lão đại, ngươi và Kim Lục Tử mang theo đám người tỷ tỷ ta từ cửa sau chuồn đi, tìm chỗ an toàn, ta là cửu thế quỷ thân, có thể chống cự sát khí trên người nó, đi ra ngoài dẫn dắt quái vật này rời đi, lại quay đầu đi tìm các ngươi...

Lệ Anh lập tức đứng lên, biểu lộ nghiêm túc nói với Phương Hành, sau đó kéo cửa muốn đi ra.

- Quá nguy hiểm, hai ta đi, ta không sợ sát khí của chúng nó!

Kim Ô vội vàng bu lại, có chút kích động, những người khác không nghĩ tới nguy hiểm đến nhanh như vậy, nhất thời hai mặt nhìn nhau, không biết hỗ trợ như thế nào, nhìn phản ứng của Kim Ô và Lệ Anh, liền biết quái vật bên ngoài cực khó đối phó...

- Hai ngươi đều ở lại, để ta đi!

Lúc này Phương Hành lại nói không thể nghi ngờ, cười một tiếng, lặng yên từ cửa sau chạy ra ngoài.

- Uy, ngươi căn bản không hiểu chúng ah...

Lệ Anh và Kim Ô đều ngơ ngác, nhưng không kịp ngăn cản, cảm thấy cực kỳ lo lắng, đi theo ra ngoài.

Bất quá khi nhìn thấy động tác của Phương Hành, bọn họ lại ngẩn ngơ, cười khổ im lặng.

Phương Hành căn bản không có nghĩ dựa vào bản lãnh của mình đối phó quái thi, sau khi chạy ra Thiên Điện, liền nhảy lên nóc nhà, chỉ thấy quái thi kia men theo hơi thở đi đến, cách Thiên Điện chỉ hơn ba mươi trượng, hắn liền nín thở, lấy Đả Thần Cung, nhắm ngay một nơi, hung hăng bắn ra ngoài...

Sưu!

Phù Thạch bay hơn trăm trượng, trong chớp mắt bắn về phía Thiên Điện của tu sĩ Tịnh Thổ!

Chương 871: Ma cao một trượng

- Bây giờ thân ở trong cổ tháp, tình thế không rõ, giữ lại tiểu ma đầu kia không phải một chuyện tốt, chỉ sợ sẽ sinh ra mầm tai vạ, huống hồ bây giờ mười thế biện cơ đã tới, chính là thời điểm Phật Tử lấy được Phật quả, chúng ta thân là Phật môn Già Lam, cũng nên toàn lực trợ giúp Phật Tử lấy được Phật quả mới phải, chiếu ta xem ra, chúng ta không tìm nghiệt chướng kia, hắn cũng sẽ tới tìm chúng ta, chẳng bằng tiên hạ thủ vi cường, thừa dịp bọn hắn không lưu ý, thương định một sách lược vẹn toàn, trước đi qua đồ sát bọn hắn sạch sẽ, cướp tâm ma tới, cũng dễ ứng phó dị biến trong cổ tháp!

Vào lúc này, trong thiên điện của các tu sĩ Tịnh Thổ, Bắc Minh Kiêu cũng đang cùng những người khác thương nghị.

Sau khi vào thiên điện, Phật Tử một mực chau mày, cũng không biết cân nhắc cái gì, bọn họ thân là La Hán Bồ Tát thậm chí Kim Cương được Phật môn chính quả, tự nhiên không thể không bắt đầu thương lượng cách đối phó, Bắc Minh Kiêu là phái chủ chiến...

- Trong cổ tháp có rất nhiều cổ quái, ngay cả Phật Tử cũng nói không rõ ràng, chúng ta còn không mò rõ nội tình nơi này, liền mạo muội ra tay đánh nhau, nếu rơi vào kết cục lưỡng bại câu thương, sợ là họa không phải phúc, ta nghĩ chẳng bằng tạm thời...

Bắc Minh Thanh Địch do dự mở miệng, không nguyện lại khởi sự đoan.

- Im ngay!

Bắc Minh Kiêu hung hăng quát lên:

- Đến lúc này, ngươi còn không quả quyết, ngươi không nghĩ biện pháp đối phó nghiệt chướng kia, chẳng lẽ hắn sẽ bỏ qua ngươi sao? Vừa rồi ngươi cũng thấy, nghiệt chướng kia lại có người quen ở trong cổ tháp, hẳn là tiến đến trước chúng ta, mà Phật Tử cũng đã nói, trong cổ tháp có giấu rất nhiều cơ duyên, tất nhiên rơi vào trong tay đám người kia, chúng ta không nắm tiên cơ, nhất định sẽ thất lợi!

Bắc Minh Thanh Địch nhất thời á khẩu không trả lời được, cúi thấp đầu xuống, không nói thêm gì nữa.

- Chỉ là không biết ma đầu kia ở trong cổ tháp có bao nhiêu bằng hữu, thực lực như thế nào!

Thần Tử Thất Nhãn tộc mở miệng, sát cơ bốn phía.

- Có mấy người lại thế nào?

Thần Nữ Oa Nữ tộc nhàn nhạt mở miệng, thần sắc lãnh ngạo:

- Chúng ta vốn là Thần Tử cổ tộc, ở trong Kim Đan cảnh khó gặp đối thủ, mà bây giờ lại được Phật Tử điểm hóa, gia trì Phật pháp, thực lực tăng một bậc, ngay cả Thần Tử Trung Vực tới, chúng ta cũng đủ để chiến một trận, bạn của ma đầu kia, còn có thể mạnh hơn Thần Tử Trung Vực sao? Lát nữa nếu tập kích bất ngờ, chúng ta phân ra hai người quấn lấy ma đầu kia. Sau đó những người khác hoặc ra tay giết người, hoặc chuyên đi cướp tâm ma, sét đánh không kịp bưng tai, chỉ cần đồng tâm hiệp lực, trong thời gian ngắn việc lớn tất định!

Những người khác nghe vậy, cũng đều gật đầu, cảm giác rất tán đồng.

Bọn họ vốn là Thần Tử cổ tộc, ở trong Tịnh Thổ tu hành, thực lực chính là đỉnh phong. Từ trước đến nay mục tiêu tranh phong đều là những quái thai ở Thần Châu Trung Vực, mà bây giờ được Phật Tử điểm hóa, thực lực đại tiến, ngay cả Trung Vực Chư Tử cũng ẩn ẩn có chút không để vào mắt, lại càng không cần phải nói mấy bằng hữu của Phương Hành không biết từ nơi nào chui ra, thực lực tính ra vẫn chiếm chín thành phần thắng.

- Im lặng...

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Thần Tử Thất Nhãn tộc thần niệm mạnh nhất mở miệng, ý bảo đám người chú ý, thân hình hắn thì nhảy lên, lặng yên không tiếng động vọt về phía cạnh cửa, nhìn trộm ra ngoài. Sắc mặt nhất thời trở nên ngưng trọng, những người khác cũng theo sau, không ngờ nhìn thấy bên ngoài, thình lình lại có một quái thi bộ dáng cổ quái đang chậm rãi đi tới, sát khí dày đặc.

- Ở trong cổ tháp lại có quái vật bực này, ngàn vạn lần phải cẩn thận!

Sắc mặt Thần Tử Nhân Mã Tộc đại biến, thần niệm truyền âm, như lâm đại địch.

Trơ mắt nhìn quái vật kia từ trong đường hẻm đối diện đi ra, chậm rãi từ từ, phảng phất như một vòng xoáy tràn đầy sát khí, chậm rãi đi về phía các tu sĩ Tịnh Thổ, trong hốc mắt cơ hồ mục nát, lại có hàn quang thăm thẳm, cực kỳ quỷ dị nhìn thiên điện, giống như phát hiện cái gì, tốc độ rõ ràng nhanh hơn, làm các tu sĩ Tịnh Thổ giật nảy mình.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Phật Tử ngồi xếp bằng nhắm mắt, chưa tỉnh lại, Phật Ấn thì mờ mịt, hiển nhiên cũng không biết đây là vật gì, các tu sĩ Tịnh Thổ tâm thần cảnh giác, không nghĩ sẽ xui xẻo như vậy, đi lên liền đụng phải đồ chơi như thế?

Hơn nữa quái thi kia rõ ràng là từ hướng đám người Phương Hành tới, vì sao không phát hiện bọn họ?

- Chớ gấp, ta có biện pháp!

Trong hoảng loạn, Thần Nữ Oa Nữ tộc cười nhạt một tiếng, thấp giọng nhìn Bắc Minh Thanh Địch nói:

- Trên người ngươi có vật cũ của ma đầu kia không?

Bắc Minh Thanh Địch kinh hãi, thần sắc xấu hổ, cúi đầu không nói.

Mấy vị Thần Tử ánh mắt bất thiện nhìn nàng, biểu lộ ngưng trọng, ẩn hàm nộ ý.

- Trở về lại tính sổ với ngươi!

Bắc Minh Kiêu trừng Bắc Minh Thanh Địch một cái, từ trong túi trữ vật của mình lấy một vật, đưa cho Thần Nữ Oa Nữ tộc nói:

- Lệnh này là thời điểm lúc trước nghiệt chướng kia nhờ nàng rải phù chiếu đưa cho, nghe nói là Thần Châu Thánh Nhân luyện chế, có thể ở thời điểm Huyền Vực phủ xuống che đậy khí tức, để tránh bị quy tắc giam cầm, tác dụng tương tự Huyễn Thiên Ngọc Phù của chúng ta, xem như là vật trân quý, lệnh này đã từ trên người nghiệt chướng kia đưa ra, chắc hẳn có khí tức của hắn, có thể coi như vật cũ của hắn, Bồ Tát nhìn xem có dùng được không...

- Thời gian cấp bách, chỉ cần có khí tức của hắn là được!

Thần Nữ Oa Nữ tộc nhận lấy Bạch Ngọc Lệnh, niệm cổ chú, sau đó dán vào một tấm phù triện, nửa ngày sau, vậy mà từ trên Bạch Ngọc Lệnh, hóa ra một bóng người mơ hồ, rõ ràng giống Phương Hành đến mấy phần, sau đó Thần Nữ Oa Nữ tộc chỉ về phía ngoài điện, tiểu nhân kia bay ra ngoài, vọt tới trước mặt quái thi, đột nhiên hóa thành linh khí, tản mát giữa thiên địa...

Mà trong nháy mắt, ở vị trí của quái thi, khí tức của Phương Hành nồng đậm hơn rất nhiều.

Lúc đầu quái thi chuẩn bị đi về phía thiên điện đột nhiên ngừng chân, ngóc đầu lên, như lâm đại địch!

Khí tức kia chỉ tồn tại một sát na liền tiêu tán, nhưng quái thi lại đột nhiên lắc lư, tìm kiếm ở chung quanh, nửa ngày sau, vậy mà lần theo khí tức vi diệu, đầu dán mặt đất, sau đó lần theo lộ tuyến của đám người Phương Hành, đi về phía thiên điện của bọn hắn, nhìn thấy màn này, các tu sĩ Tịnh Thổ nhẹ nhàng thở ra, trên mặt có ý cười.

- Bồ Tát thần thông quảng đại, để cho chúng ta mở rộng tầm mắt!

Bắc Minh Kiêu thấp giọng cười một tiếng, nhìn Thần Nữ Oa Nữ tộc nói.

- Chút thủ đoạn nhỏ mà thôi...

Thần Nữ Oa Nữ tộc chỉ nhàn nhạt nói, hình như không để ở trong lòng.

Nhưng thời điểm bọn hắn thở ra một hơi, đột nhiên cảnh tượng để bọn hắn chấn kinh xuất hiện, quái thi lần theo khí tức của Phương Hành đi về phía thiên điện, bọn họ thình lình nhìn thấy, ma đầu kia trực tiếp nhảy lên nóc nhà, sau đó kéo ná cao su, một vật giống như lưu tinh ầm vang bay tới, đánh thẳng vào nóc điện...

- Móa*...

Đại trận của thiên điện ánh lửa như mưa, cả thiên điện bị nổ sụp nửa bên, tu sĩ Tịnh Thổ ở bên trong vừa sợ vừa giận, chửi ầm lên, mà quái thi lúc đầu đi về phía thiên điện của đám người Phương Hành, cũng đột nhiên quay đầu nhìn về phía bọn họ. Bất ngờ vang lên tiếng rống giận kinh thiên động địa, sau đó hóa thành một đạo sát khí ầm ầm lao đến.

- Khà khà khà khà, không có ý tứ, giúp tiểu gia gánh tai họa đi!

Phương Hành còn có chút tiếc nuối, cười nhẹ nói:

- Ai bảo chúng ta không phải cùng phe!

- Mang Phật Tử đi trước!

Ở trong nháy mắt, Thần Nữ Oa Nữ tộc, Thần Tử Nhân Mã Tộc, Bắc Minh Kiêu, Bắc Minh Thanh Địch đều nghiêm nghị rống to, phi thân nhảy lên, trên người kim quang đại tác, ầm ầm đánh về phía quái thi. Phật Ấn thì không khách khi với bọn họ, cúi người ôm lấy Huệ Năng, thần sắc ngưng kết, thối lui ra đằng sau, nhíu mày, biểu lộ trên mặt không biết nên giận hay nên khóc.

Ma đầu kia cũng quá con mẹ nó trực tiếp a?

Thần Nữ Oa Nữ tộc thi triển vu pháp lợi hại mới dẫn họa chảy về hướng đông, nhưng ma đầu kia...

Trực tiếp bắn hành cung!

Trong lòng tức giận không cần phải nói, cũng có cảm giác bất đắc dĩ và vô lực!

Oanh! Oanh! Oanh!

Tu sĩ Tịnh Thổ cùng quái thi đại chiến, kinh thiên động địa, khiến cho người chấn kinh.

- Các huynh đệ, mau ra đây xem kịch vui...

Phương Hành ngồi ở trên nóc thiên điện, cúi đầu kêu to, gọi đám người Kim Ô lên quan chiến.

- Ai ya. Tiểu thổ phỉ ngươi từ đâu rước lấy một đám đối thủ lợi hại như thế?

Kim Ô nhìn đến ngẩn ngơ.

- Hắc hắc, Ma Châu tứ đại Thần Tử Thần Nữ cổ tộc, ngươi nói ngưu bức không?

Phương Hành thờ ơ lạnh nhạt, hắc hắc cười lạnh.

Kim Ô nghe con mắt sáng lên:

- Vậy trên người bọn họ chẳng phải sẽ có rất nhiều bảo bối?

Tiểu hòa thượng Thần Tú duỗi đầu tới nhìn Kim Ô, lại nhìn Phương Hành.

Kim Ô lập tức bày ra vẻ:

- Con lừa trọc, ngươi nhìn Kim gia làm gì?

Thần Tú nói:

- Luôn cảm thấy ý nghĩ của ngươi và sư huynh sao giống như thế...

Vừa hồ nháo vừa nói chuyện tào lao, tu sĩ Tịnh Thổ cùng quái thi ác chiến đã phân ra thắng bại, Bắc Minh Kiêu hất ra xích sắt, từng tầng từng tầng quấn quái thi lại, phật quang cùng sát khí trên người quái thi tạo thành một loại so sánh mãnh liệt, áp chế gắt gao, Thần Tử Nhân Mã Tộc thì xông lại, trường mâu hung hăng đâm vào trong thi thể, trực tiếp đóng nó ở trên mặt đất.

- Ngao...

Quái thi ngửa mặt lên trời thét dài, sát khí trên người như nước thủy triều, một vòng một vòng khuếch tán ra ngoài.

- Cẩn thận!

Các tu sĩ Tịnh Thổ hét lớn, trên người kim quang đại tác, định trụ thân hình, chống cự sát khí trùng kích, quái thi nỏ mạnh hết đà dùng sát khí trùng kích, thình lình không có hình thành tổn thương trí mạng, ẩn ẩn bị phật quang trên người bọn họ áp chế xuống...

- Nguyên lai phật quang trên người bọn họ đều có thể chống cự sát khí...

Phương Hành thấy cảnh ấy, thấp giọng trầm ngâm, xách đao đứng lên, kích động nói.

- Không bằng thừa cơ hội này...

Ánh mắt của hắn mập mờ, đang suy nghĩ có nên bỏ đá xuống giếng không, nhưng đột nhiên như cảm ứng được cái gì, nhìn về phía hạch tâm của cổ tháp.

Vừa nhìn thấy, nhất thời rụt đầu, nhìn đám người Kim Ô khoát tay:

- Chạy, chạy mau...

Không cần hắn nói, thần sắc đám người Kim Ô cũng đại biến, trượt xuống chuẩn bị chạy.

Hạch tâm của cổ tháp, lúc này giống như nổi lên triều cường sát khí, từng tầng từng tầng cuốn ra, hơn nữa dưới triều cường sát khí kia, là vô số quái thi, thô sơ nhìn lại, không dưới mấy ngàn con ah, từng con dán tường, leo nóc nhà, bò sát đất… trong mắt hàn quang thăm thẳm, khí thế hung ác, cực kỳ hung mãnh vọt về phía tu sĩ Tịnh Thổ, như thiên quân vạn mã.

- Đây là quái thi ở hạch tâm của cổ tháp cũng bị dẫn ra sao?

Kim Ô bị hù đến run lẩy bẩy.

- Nên bọn họ gặp xui xẻo, chúng ta nhân cơ hội này chạy vào trong, bên ngoài đã không an toàn!

Chương 872: Con đường thành Phật

Ở dưới sáu đại cao thủ Tịnh Thổ hợp lực, quái thi kia không có lật lên sóng gió quá lớn đã bị bọn họ đóng chết ở trên mặt đất, cho dù sau cùng sát khí tán dật, cũng không có tạo thành tổn thương quá mức lợi hại, đều bị phật quang trên người chống đỡ, nhưng chuyện kinh khủng kế tiếp mới xuất hiện, trước khi quái thi chết kêu gào, vậy mà đưa tới vô số quái thi, oanh ầm ầm… giống như thuỷ triều lao đến, như sóng lớn bao phủ tu sĩ Tịnh Thổ, đám người Phương Hành thì bị hù run rẩy…

Những quái thi kia cực kỳ đáng sợ, chém rụng một cái còn cần ba đại cao thủ của Tịnh Thổ liên thủ, bây giờ lao đến nhiều như vậy, đơn giản là một loại lực lượng để cho người ta tuyệt vọng, căn bản không có cách chống cự, vượt xa năng lực cực hạn của bọn hắn…

Chỉ sợ dù Thánh Nhân đến, thấy được loại cục diện này, cũng phải cau mày!

Đám người Phương Hành không dám tới đánh lén, sợ bị cuốn vào, vội vàng nhảy xuống nóc nhà, mang theo Lệ Hồng Y và Hàn Anh còn chưa tỉnh lại, thi triển pháp môn Quỷ Già Nhãn che lại khí tức của mọi người, dọc theo góc tường vòng qua đám quái thi điên cuồng vọt tới, lén lút chui vào hạch tâm của cổ tháp, phía sau chỉ nghe từng tiếng tu sĩ Tịnh Thổ tuyệt vọng gầm rú…

Kim Ô cõng Lệ Hồng Y bay nhanh, Lệ Anh cõng Hàn Anh, Phương Hành đoạn hậu, một đoàn người vội vàng chạy vào trong cổ tháp, nhưng cũng đề phòng dị biến nảy sinh, dựa theo Kim Ô nói, những quái thi kia không chỉ có thực lực đáng sợ, sát khí càng rất khó chơi, dính lấy một chút sẽ như bóng với hình, rất khó thoát khỏi, bất quá nó ăn gần một trăm Bồ Đề Quả, bây giờ còn chưa luyện hóa một phần trăm, cũng đã có một thân kim quang, đừng nói đụng quái thi, ngay cả ăn quái thi cũng sẽ không có sát khí dính vào người.

Cũng chính là nguyên nhân này, để tên này xung phong rất thích hợp, Lệ Anh cũng không bình thường, theo hắn nói, mình là cửu thế quỷ thể, không sợ nhất chính là những sát khí này. Đối với người khác đây là chí độc, với hắn mà nói lại không khác tiên đan linh dược, ngay cả tu vi, ở sau khi vào cổ tháp cũng tăng lên trên diện rộng. Nếu không phải bởi vì bản thân quái thi cũng rất khó đối phó, hắn thật muốn vĩnh viễn ở trong cổ tháp tu luyện, cổ tháp âm u quái dị, với hắn lại không thua gì tiên gia phúc địa...

Mà Phương Hành và Thần Tú thì một cái là Linh Sơn Phật Tử, một cái Kim Cương Hộ Pháp, cũng có thể chống cự sát khí, về phần những người khác, thì không có năng lực như vậy, rất khó chống cự sát khí, chỉ có thể bị bọn họ bảo hộ ở giữa, cùng nhau tiến lên...

Cổ tháp thật rất lớn, phạm vi không biết bao xa, nếu thăm dò, tuyệt đối không phải trong thời gian ngắn có thể hoàn thành, bất quá đám người Kim Ô đến đã lâu, sớm tìm tòi nghiên cứu không sai biệt lắm, tiết kiệm được rất nhiều phiền phức, chạy thẳng đến hạch tâm, cũng may lúc này đại bộ phận quái thi đều bị Tịnh Thổ dẫn tới, để bọn hắn an toàn rất nhiều.

- Những quái thi này, trước kia ta gặp qua...

Phương Hành ven đường dò xét những quái thi từ trong bóng tối chui ra, tâm tư bắt đầu cân nhắc.

Mặc dù những quái thi này ngoại hình quỷ dị, hắn lại ẩn ẩn cảm giác có chút quen thuộc, rất nhanh đã nhớ ra ban đầu tìm kiếm đám người Kim Ô, ở trong huyễn ảnh nhìn thấy Bồ Tát áo trắng chém yêu ma, không độ thương sinh không thành phật!

Yêu ma trong huyễn cảnh kia, có chút tương tự những quái thi này. Nhưng so sánh, thì những quái vật kia có linh tính, hình thể nhỏ hơn, thực lực lại mạnh mẽ hơn nhiều. Những quái thi này nhìn giống như yêu ma sau khi chết, lại từ trong thi hài sinh ra quỷ quái, tựa như cương thi của người!

- Quỷ quái này đến tột cùng lai lịch thế nào, không giống sinh linh thế gian nha...

Phương Hành nhíu mày, trong lòng vừa kinh vừa nghi, chỉ cảm thấy đầy bụng không hiểu.

- Chính là chỗ này...

Tâm thần kéo căng, không biết xuyên qua bao nhiêu đường hẻm, vòng qua bao nhiêu Phật điện, ở trên đường cũng không biết tránh bao nhiêu quái thi, rốt cục tới một đại điện, điện này thình lình ở chính giữa cổ tháp, ở đám người Phương Hành xem ra, nếu cổ tháp là một hình vuông, như vậy vị trí của cổ điện này, hẳn là đối mặt với đại môn, cực kỳ nguy nga, cột trụ không biết cao mấy trăm trượng, cơ hồ nhìn không thấy đỉnh, một đại môn màu son pha tạp mục nát, nửa chặn nửa che.

Mà ở hai bên đại điện, vốn nên có hai câu đối, vào lúc này lại phong hóa nghiêm trọng, phân biệt không ra, chỉ mơ hồ có thể thấy được mấy chữ "Chúng Sinh", "Thành Phật", "Bỉ Ngạn", "Tự Tại", đã liên kết không thành câu, chỉ có thể âm thầm đoán ý vị của nó...

- Chúng sinh giai khổ ngô thành Phật hà dụng, nhất tâm tự tại kiến bỉ ngạn bất độ. (*Chúng sinh đều khổ ta thành Phật có tác dụng gì, một lòng tự tại thấy Bỉ Ngạn không độ!)

Thần Tú thấy câu đối kia, suy ngẫm nửa ngày, thần sắc đại chấn, thì thào niệm tụng phật ngữ.

- Có ý tứ gì?

Đám người Phương Hành kinh ngạc nhìn về phía hắn, Thần Tú giống như có chút suy nghĩ, giải thích nói:

- Hai câu phật yết này chính là Địa Tạng tiên sư của Phật môn ta lưu lại, nghe nói Địa Tạng tiên sư vốn nên là Phật Tổ đời thứ ba, nhưng hắn cuối cùng không thể thành Phật. Trong truyền thuyết, lúc ấy Phật pháp của hắn cao thâm, đã sớm tới cảnh giới thành Phật, ngay cả cổ tháp tiếp dẫn hắn tới tây phương thành Phật cũng đã đáp xuống trước mặt, nhưng hắn nhìn về phía Tây Thiên, chính là cực lạc, đi qua sẽ thanh tĩnh tự tại, nhìn về phía sau lưng, lại chỉ thấy chúng sinh mông muội, trầm mê khổ hải, liền lưu lại hai câu phật yết ở trên cổ tháp, ý là chúng sinh đều khổ, một mình ta thành Phật cũng không có tác dụng, nếu thế gian chỉ có một mình ta có thể thành phật, như vậy dù cho thấy được Bỉ Ngạn, ta cũng không muốn một mình đi qua. Về sau hắn phát đại nguyện, không độ chúng sinh không thành phật, cũng chính là nguyên nhân này, vị trí Phật Tổ đời thứ ba trống chỗ, Địa Tạng tiên sư đến nay còn chưa thành phật...

Sắc mặt hắn cũng dần dần thay đổi:

- Phật yết xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ đây chính là Tiếp Dẫn Tháp trong truyền thuyết?

- Tiếp Dẫn Tháp lại là cái gì?

Phương Hành hận không thể đi lên đánh Thần Tú một trận, để con lừa trọc nói lưu loát một chút.

- Tiếp Dẫn Tháp là cổ lộ thành Phật, cũng có người xưng nó là con đường thành Phật, hoặc Bỉ Ngạn Kiều!

Tiểu hòa thượng Thần Tú ngưng trọng lên:

- Trong truyền thuyết, vạn năm trước, mỗi khi có tăng nhân tu thành đạo quả, trên trời sẽ rơi xuống linh hoa, tiên âm diệu thế, Tiếp Dẫn Tháp từ hư không xuất hiện, chỉ cần vào cổ tháp, đi qua con đường thành Phật này, thì có thể đến Tịnh Thổ Bỉ Ngạn, được Phật quả đại tự tại... Tịnh Thổ này cũng không phải Tịnh Thổ của Ma Uyên, mà là Tây Thiên giới chân chính của Phật môn... Chỉ bất quá, vạn năm nay, Phật quả chưa định, mạt pháp phủ xuống, Tiếp Dẫn Tháp cũng vạn năm chưa từng xuất hiện...

Thần Tú ngơ ngác nói, ánh mắt bỗng nhiên xuất hiện khủng hoảng:

- Sư huynh, xem ra Huệ Năng sư huynh thật là Phật Tử, lúc ấy nếu ta giúp hắn lấy được Phật quả, Tiếp Dẫn Tháp chắc chắn sẽ sẽ phủ xuống ở trước mặt hắn, độ hắn đi tây thiên thành phật, nhưng ngươi cứu ta, mới xuất hiện biến số bực này... Chỉ bất quá, vì sao trong Tiếp Dẫn Tháp có nhiều yêu ma như vậy?

- Ta nào biết được?

Phương Hành trừng mắt, sau đó nhìn cung điện kia, nghĩ đến một vấn đề, con mắt hơi sáng, nắm chặt lấy đầu tiểu hòa thượng nói:

- Trước không cần nói nhãm, mới vừa rồi không phải ngươi nói, thông qua con đường này liền có thể thành Phật sao?

Thần Tú ngẩn ngơ nói:

- Đúng vậy!

Kim Ô cũng bu lại chen lời:

- Đây chẳng phải con đường đi tới Kim Loan điện của thế gian, đi lên liền là Hoàng đế sao?

Thần Tú ngẩn ngơ, cười khổ nói:

- Nói như vậy cũng được!

Phương Hành nhất thời nổi quạu, đập trên ót Thần Tú:

- Vậy ngươi còn dông dài cái gì, nhanh đi!

- Tiếp dẫn cổ lộ chỉ có người phật lý chí cao mới có thể đi, nếu không qua không được...

Thần Tú che đầu, vẻ mặt đau khổ giải thích.

Kim Ô minh bạch, trầm ngâm nói:

- Há, tựa như Kim Loan bảo điện, phải là Hoàng đế mới có thể đi vào, trình độ không đủ đi cũng chỉ thành thái giám!

- Nói nhiều!

Phương Hành đá Kim Ô qua một bên, trịnh trọng nhìn Thần Tú nói:

- Sư đệ, ngươi nghe ta nói, Phật pháp của ngươi đã rất lợi hại, không cần phải để ý đến Huệ Năng kia, lúc này nói không chừng đã bị quái thi xé nát, Phật môn hết thảy chỉ có hai Thái tử, vậy khẳng định là ai qua con đường này trước người đó chính là Hoàng đế, đừng nghe Kim Lục Tử nói mò, ta đưa ngươi đi, đoạt Phật vị!

- Ta...

Thần Tú do dự, tựa hồ có chút lòng tin không đủ.

- Tiểu hòa thượng, ngươi thật có thể đi con đường này!

Lệ Anh đứng dậy, ngưng trọng nói:

- Trước đó ta và đám người tỷ tỷ đã thăm dò qua cổ tháp, phát hiện muốn rời đi nơi này cũng không dễ dàng, thông đạo duy nhất đại khái là cổ lộ kia, chỉ tiếc trên con đường này từng bước thiên cơ, Phật pháp không sâu căn bản không qua được, tỷ ta nghiên cứu qua Phật môn, nhưng cũng chỉ qua ba cửa, nếu là ngươi, hẳn có thể thông qua cổ lộ, nghĩ biện pháp cứu chúng ta ra ngoài, nếu không chúng ta chỉ có thể bị vây ở chỗ này, không biết bị nhốt đến năm nào tháng nào...

Liên lụy đến vấn đề hiện thực, biểu lộ của Thần Tú cũng ngưng trọng lên, sau một hồi lâu mới gật đầu nói:

- Tốt, ta đi!

Trước Tiếp Dẫn đại điện, còn có bốn năm quái thi, mà ở bên ngoài Tiếp Dẫn đại điện, trong trăm trượng, lại một cái cũng không có, như trong đại điện kia, có một loại khí tức thần thánh nào đó, làm cho quái thi không dám tới gần, đám người Phương Hành một đường che đậy khí tức tiềm hành, không trực tiếp giao thủ với quái thi, nhưng đến lúc này, lại chỉ có cứng rắn xông tới, mặc kệ những quái thi kia khó chơi bao nhiêu, cũng nhất định phải cứng rắn đánh chúng nó, chỉ có đưa Thần Tú vào đại điện, đạp vào con đường thành Phật, bọn họ mới có hi vọng rời cổ tháp.

- Ta có Phật pháp hộ thể, trước dẫn dắt chúng rời đi, sau đó Kim Lục Tử mượn tốc độ, dẫn mọi người tiến lên!

Sau khi thương lượng, liền định ra sách lược, Phương Hành cầm tiểu đỉnh, phi thân xông ra ngoài, phía sau Kiếm Ma Đại Dực triển khai, uy phong lẫm lẫm lơ lửng ở giữa không trung, nhìn đám quái thi kêu to:

- Bọn quái vật, muốn ăn thịt tiểu gia không?

Mấy con quái vật trước đại điện ngẩn ngơ, nửa ngày sau mới lao về phía Phương Hành, sát khí trùng thiên.

- Đậu phộng, đến thực...

Phương Hành quay đầu bỏ chạy, đại cánh vỗ mạnh, như thiểm điện vừa chạy vừa không quên quay đầu mắng to.

- Ai, xưa có Phật Tổ cắt thịt nuôi ưng, hiện tại có Phương Hành sư huynh xả thân dụ ma, để cho người ta kính nể...

Tiểu hòa thượng Thần Tú lắc đầu thở dài, cảm khái không thôi.

- Xả con mẹ ngươi, mau đi vào!

Không có Phương Hành, Kim Ô liền lắc mình biến thành đại gia, thấy Tiểu hòa thượng Thần Tú dễ ức hiếp, liền đập lên đầu Thần Tú một cái, uy hiếp nói:

- Trọc tặc ngươi nghe cho rõ, không thành Phật được, Kim gia ta ăn ngươi...

Chương 873: Ba hơi thành Nguyên Anh

- Đến ăn ta đi...

Phương Hành triển khai tốc độ, thân hình như điện, mờ mịt như tiên, Kiếm Ma Đại Dực phối hợp, quỹ tích vô thường, xuất quỷ nhập thần, sau lưng hắn, bốn năm con quái thi đã phát triển thành bảy tám con, không ngừng gào thét theo sát, giống như bảy tám cơn lốc theo đuổi không bỏ, thậm chí ở phía trước Phương Hành, trên nóc nhà, trong đường hẻm, trong tàn điện... đều thỉnh thoảng có quái thi lao ra, sát khí lẫm liệt, bao vây chặn đánh, nhưng hết lần này tới lần khác sờ không được hắn mảy may.

Lúc đầu trong lòng Phương Hành còn có chút kính sợ với mấy quái thi này, bây giờ phát hiện, mặc dù những quái thi này va chạm thần tốc, nhưng dù sao chỉ là tử vật, xê dịch cứng nhắc, đối phó tu sĩ bình thường, một thân sát khí ngược lại sẽ tạo thành ảnh hưởng, nhưng đối với Phương Hành mà nói, Kim Cương Hộ Pháp, Phật pháp gia trì, sát khí đều bị phật quang cản ở bên ngoài, căn bản không đả thương được hắn, đối với sát khí như không có gì.

Bất quá dù như thế, lúc quái thi sau lưng càng ngày càng nhiều, đạt đến mười mấy con, trong lòng của hắn cũng không nhịn được cảnh giác, biết không sai biệt lắm rồi, hiện tại hắn chỉ là dựa vào thân pháp quần nhau, tựa như một con ruồi bay múa trêu chọc ở giữa mười mấy đại hán, nhìn thư giãn thích ý, trên thực tế nguy hiểm mọc thành bụi, sơ xẩy một chút sẽ bị bao vây, dù sao những quái thi này cường đại đến cực điểm, bàn về thực lực cá nhân, Phương Hành một chọi một xử lý một cái cũng không có gì, nhưng hai cái đã có chút khó khăn...

- Hiện tại tiểu hòa thượng đã vào đại điện, ta nên chuẩn bị rút lui...

Trong lòng nổi lên tâm tư, nhìn về bốn phía, chuẩn bị cướp đường chạy trở về, nhưng lúc này, trong lòng hắn đột nhiên run lên, thình lình thấy được phía trước, lại có kim quang hùng hồn sáng lên, giống như một vầng mặt trời, đang chậm rãi lan về phía mình, tâm tư thất kinh, ẩn ẩn đoán được cái gì, liền thay đổi phương hướng, dứt khoát vọt về phía vầng thái dương kia, khi sắp đến gần, tâm tư đại chấn.

- Úm, Ma, Ni, Bát, Mễ, Hồng!

Phạn âm trầm thấp lại điếc màng nhĩ người vang lên, kim quang chậm rãi di động đến.

Nhìn chăm chú, lại là tu sĩ Tịnh Thổ mà hắn vốn cho rằng đã chết ở trong miệng quái thi, lúc này bọn họ dùng Huệ Năng làm trung tâm, hợp thành một đại trận đơn giản. Một chữ một bước, đi về phía trước, mỗi bước một bước, phật quang trên người Huệ Năng sẽ sáng lên, khuếch tán ra ngoài, tạo thành một đạo phật quang cường đại, mà quái thi tới gần bọn họ, sẽ bị chấn lui ra ngoài, hơn nữa quanh người bọn họ, quái thi phô thiên cái địa, để cho người ta nhìn một cái đã tê cả da đầu, hãi hùng khiếp vía...

- Lại là hòa thượng kia...

Phương Hành hận nghiến răng, vừa xem xét, hắn liền biết chuyện gì xảy ra, đám người Bắc Minh Kiêu từng cái bị thương, hiển nhiên vừa rồi bị thương không nhẹ, mà sở dĩ có thể chống đỡ được, là mượn phật uẩn trên người Phật Tử, hóa thành một đại trận. Trận này rất đơn giản, lấy phật uẩn của Huệ Năng làm căn cơ, ngạnh sanh ngăn cản quái thi ở bên ngoài ba trượng.

Loại phương pháp này, giống như hắn bình thường dùng Phong Thiện Đỉnh làm trận nguyên bày trận, có diệu dụng to lớn!

- Rõ ràng không có tu vi, lại khó chơi như vậy...

Phương Hành hận cắn răng, nhưng không có cách nào xử lý Huệ Năng.

Lúc trước gia hỏa này rơi vào trong tay mình, đúng là không có chút tu vi nào, muốn khi dễ ra sao cũng được. Nhưng hôm nay xem ra, mặc dù hắn không có tu vi, nhưng bản lĩnh thông thiên, các loại loạn cục hiểm địa, không có hắn không giải quyết được!

Nếu vừa rồi đổi lại bên mình bị quái thi vây kín, ngoại trừ bố trí Phong Thiện đại trận, tại chỗ đợi chết, thì không có biện pháp khác, nhưng bọn hắn lại dùng phật uẩn chấn nhiếp quái thi, Huệ Năng kia tựa như một trận nguyên di động, chỉ cần giữ trận hình không thay đổi, phật uẩn không cạn, vậy bọn hắn chính là vô địch, có thể đi ngang trong cổ tháp...

- Các ngươi đã khó chơi như thế, vậy đừng trách tiểu gia nhẫn tâm!

Phương Hành thầm quát, trong lòng nổi lên sát cơ, ánh mắt thăm thẳm, đảo qua trên người đại biểu tỷ và Huệ Năng.

Đối với các tu sĩ Tịnh Thổ, những người khác hắn đều hận không thể giết cho thống khoái, nhưng đối với đại biểu tỷ và Huệ Năng, ngược lại còn chưa tới cấp độ tất sát, nhất là tự tay mình hạ thủ, sẽ có chút ray rức, nhưng tình huống như thế, hắn không thể không hạ quyết tâm, nhấc lên Long Văn Hung Đao, dưới chân gia tốc, hiện lên một đường thẳng tắp, ngạnh sanh vọt tới đại trận!

- Các ngươi đã sống đến bây giờ, vậy để tiểu gia đến tiễn các ngươi quy thiên!

Trong miệng hét lớn, uy danh trong chốc lát nâng lên.

Mà sau lưng hắn, gần hai mươi con quái thi đồng thời ngửa mặt lên trời gào thét, thẳng tắp đuổi theo.

Loại cảnh tượng này, mới nhìn giống như hắn mang theo bọn quái thi này công kích.

Ầm ầm!

Hắn xông tới gần đại trận, Long Văn Hung Đao cách hơn trăm trượng đã hung hăng bổ xuống.

Đao khí đáng sợ chấn mặt đất rách như mạng nhện, phóng thẳng về phía tu sĩ Tịnh Thổ.

- Lại là ma đầu kia!

Tu sĩ Tịnh Thổ vừa mới vượt qua một trận đại kiếp, đang cẩn thủ tâm thần, tụng Lục Tự Chân Ngôn, mượn phật uẩn của Phật Tử chấn nhiếp quái thi, chậm rãi tiến lên, lại nghe được thanh âm gầm lên giận dữ, không khỏi kinh hãi, trong ánh mắt đều muốn bắn ra hỏa diễm.

Gặp vận đen tám đời, mới trêu chọc phải một ma đầu như thế!

Làm sao mới có thể ngăn hắn?

Oanh!

Phật Ấn thấp giọng gầm thét, tay nắm quyền ấn, ngạnh sanh chống đỡ đao khí, lại bị chấn đến khí huyết quay cuồng.

Đại trận bực này, tối kỵ nhất là trận hình tán loạn, nếu như ở bình thường thì thôi, hết lần này tới lần khác bây giờ quái thi quay chung quanh, hơi không cẩn thận sẽ bị quái thi vọt lên, cho nên dù hắn biết rõ thực lực của mình thấp hơn Phương Hành, cũng chỉ có thể chọi cứng!

Nhưng vẫn chưa xong, sau khi Phương Hành vọt tới, mắt thấy cách những quái thi kia càng lúc càng gần, liền nhảy lên, đạp mạnh lên người quái thi, sau đó lật ngược, thân hình giống như sao băng bắn về phía không trung, mà những quái thi ở phía sau đuổi sát theo thì ngừng không được, đâm vào trong đám quái thi trước mặt, ngươi chen ta, ta chen ngươi, dẫn đến quái thi ở ngoại vi phật quang thân bất do kỷ đụng vào...

Bành!

Lực lượng va chạm cường đại cỡ nào, tu sĩ Tịnh Thổ nhất thời chống đỡ áp lực này, bị đụng đến phật quang dao động, người người thân hình vật ngã, đại trận bị va chạm giải tán, lực lượng chấn nhiếp yếu đi rất nhiều, vô số quái thi nhìn bọn hắn chằm chằm. thèm chảy nước miếng thấy được cơ hội, theo bản năng nhào tới, từng người đứng trước hiểm cảnh đáng sợ...

- Sưu sưu sưu sưu...

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ Phật Ấn và Bắc Minh Thanh Địch, cơ hồ người người vọt ra bốn phía, ném Phật Tử qua một bên, trước cầu tự vệ.

- Nếu các ngươi lại tổ trận, tiểu gia sẽ chặt các ngươi!

Phương Hành thì lạnh lùng nói, dao động vô chừn, gắt gao nhìn chằm chằm đám người Tịnh Thổ.

- Nghiệt chướng, ta chắc chắn chém ngươi thành muôn mảnh!

Bắc Minh Kiêu nổi nóng tới cực điểm, một bên kiệt lực chống cự quái thi, một bên nghiêm khắc hét lên.

- Ha ha, ngươi cho rằng ta chỉ là đơn giản giết ngươi sao?

Phương Hành vận chuyển thân pháp, dao động không chừng, sát cơ lẫm liệt nói.

Giờ khắc này, các tu sĩ Tịnh Thổ đã không lo được hắn, đại trận chấn nhiếp quái thi vừa vỡ, bọn họ người người lâm vào nguy hiểm. Cũng không phải mỗi người đều có thân pháp quỷ thần khó lường như hắn, bên người quái thi lại nhiều, lập tức lâm vào trong khổ chiến, nhất là Bắc Minh Thanh Địch, vì bảo vệ Phật Tử, đã bị một quái thi cắn nát nửa cánh tay...

Ma đầu vừa tới, nguy cơ lại nổi lên!

Trong hiểm cảnh, thậm chí đã có người bắt đầu hối hận vì cuốn vào trong sự tình nội bộ của Phật môn!

Vừa rồi bọn họ bởi vì được Phật Tử nhắc nhở, mới bày ra đại trận, miễn cưỡng chống đỡ quái thi, nhưng bây giờ, nơi nào còn dư lực bố trí lần nữa? Huống hồ ma đầu kia ở bên người, cũng sẽ không cho bọn hắn cơ hội này...

Các Thần Tử cổ tộc đã bắt đầu cảm thấy

hoảng sợ!

- Ai, cuối cùng vẫn không thể một lòng thanh tĩnh, thuận theo tự nhiên...

Nhưng ở thời khắc này, Huệ Năng một mực mặt trầm như nước, rốt cục thấp giọng than nhẹ, trên mặt hiện ra vẻ bất đắc dĩ. Sau đó hắn chậm rãi đưa tay, ấn về phía hư không, ở chung quanh quái thi hung ác điên cuồng, động tác của hắn lộ ra mềm yếu bất lực, mà ở bên cạnh hắn, Phật Ấn và Bắc Minh Thanh Địch một trái một phải, vì bảo vệ hắn, đã rơi vào tình huống cả người là thương, máu tươi văng khắp nơi...

- Thí chủ, ngươi quả nhiên có ma tính!

Huệ Năng giơ tay lên, ánh mắt nhìn Phương Hành, từ tốn nói.

- Vậy thì thế nào? Có bản lĩnh ngươi bảo Phật Tổ tới đánh ta...

Phương Hành cười ha ha, không xem ra gì.

Trên mặt Huệ Năng cũng nổi lên nụ cười nhàn nhạt:

- Không cần!

Ngừng lại một chút, hắn mới nói:

- Ta đến đánh!

- Ừm?

Phương Hành không nghĩ tới hắn sẽ nói những lời này, có chút im lặng, đối với bản sự của Huệ Năng, hắn hiểu rất rõ, xác thật là phàm nhân, vậy mà mở miệng nói muốn đánh mình? Cũng không phải thổi, một ngón tay của mình có thể đánh hắn mười cái...

Nhưng một giây sau, hắn liền biết Huệ Năng nói có ý gì!

Huệ Năng vươn tay ra, lúc thu hồi lại, ở trước ngực kết thành một phật ấn, cúi đầu tụng kinh.

Cùng lúc đó, trên người hắn dần dần có sóng linh khí, hắn đã là tu sĩ Linh Động cảnh.

Lúc này hắn đã không thể xưng là phàm nhân!

Nhưng sự tình càng khiến người ta kinh ngạc còn ở phía sau, sóng linh khí trên người hắn dùng tốc độ đáng sợ tăng trưởng, chung quanh phật uẩn phồng lên, như thủy triều mãnh liệt, mà ở trong quá trình này, linh khí tăng trưởng cực nhanh, trong nháy mắt đã đạt đến đỉnh phong, sau đó khí tức biến đổi, thình lình hóa thành Trúc Cơ, cùng lúc đó vẫn không có chút ngăn chặn nào nhanh chóng tăng trưởng.

Bá...

Khí tức Trúc Cơ tăng tới cực hạn, biến đổi, lại thình lình hóa thành khí tức Kim Đan.

Nhưng đây còn chưa đình chỉ, phật uẩn liên tục không ngừng vòng quanh xoay chuyển, khí tức Kim Đan trên người hắn như vòng xoáy hấp thu linh khí, đến cuối cùng vậy mà hoàn toàn biến đổi, một điểm kim quang từ trán bay ra, hóa thành một Kim Thân pháp tướng đỉnh thiên lập địa, chấn nhiếp vô số quái thi, giống như Phật Đà tại thế, toả ra ánh sáng chói lọi, tọa trấn Chư Thiên Vạn Giới...

- Nguyên Anh...

Phương Hành nhìn thấy một màn này, không khỏi sợ ngây người, nửa ngày sau mới nhanh chân bỏ chạy.

- Xui tám đời mới chọc phải một đồ chơi như thế a...

Trong lòng Phương Hành kêu rên:

- So sánh với những quái thi kia, đây mới thật sự là quái vật...

Chương 874: Tâm niệm vừa động, phàm thai hóa thần!

Ba hơi thành Nguyên Anh, tâm niệm vừa động, phàm thai hóa thần!

Huệ Năng biểu hiện ra cường đại dọa sợ cả Phương Hành.

Tu hành từ trước đến nay luôn là con đường ma luyện, cần rất nhiều tích lũy, đan dược, cảm ngộ, tu hành, thậm chí vận khí và cơ duyên, thế gian ghi chép từ phàm nhân tu thành Nguyên Anh ngắn nhất là bao lâu?

Điểm này Phương Hành đã không nhớ rõ, nhưng vô luận như thế nào, cũng không có khả năng ngắn giống như Huệ Năng, trong ba hơi, không cần đan dược, không cần công pháp tu hành, thậm chí không mượn nhờ bất luận tài nguyên gì, chỉ bằng phật uẩn, tâm tư lưu chuyển, liền lặp đi lặp lại nhiều lần phá cảnh, coi tu hành thành ăn cơm uống nước...

Đây quả thực quá đáng sợ!

Cũng chính là nguyên nhân này, Phương Hành bị hù quay đầu bỏ chạy!

Dùng bản lĩnh trảm lục cảnh của hắn bây giờ, Nguyên Anh cũng có thể chiến một trận, chỉ bất quá đó là đối mặt Nguyên Anh bình thường mà thôi.

Dạng Nguyên Anh như Huệ Năng, hắn không dám đánh!

- Hẳn là đủ dùng!

Trong nháy mắt, Huệ Năng phàm thai hóa thần, vào lúc này cũng trầm thấp nói, mở hai mắt ra, thời điểm nhắm mắt là nhục thân phàm thai, thời điểm mở mắt đã là Nguyên Anh lão quái, khí tức trên người cường hoành đến kinh khủng, kim quang như thực chất bắn ra bốn phía, bất luận quái thi nào tới gần tu sĩ Tịnh Thổ cũng bị trùng kích ra, chật vật chạy trốn, mà tu sĩ Tịnh Thổ đang bị quái thi vây khốn không thoát thân nổi thì cũng từng người sợ hãi, ngay cả vết thương trên người cũng đang nhanh chóng phục hồi như cũ...

Sưu!

Ánh mắt Huệ Năng nhìn về phía trước, Phương Hành giống như một điểm đen, đang nhanh chóng chạy trốn, xuất quỷ nhập thần.

- Phật Ấn, truyền ta một thuật pháp!

Huệ Năng nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt nhìn Phương Hành đang chạy trốn.

- Ách... Vâng!

Phật Ấn cũng bị biến hóa của Phật Tử dọa ngây người, nghe hắn nói, ngơ ngác một chút mới nghĩ tới, mặc dù trong khoảnh khắc liền thành tựu Nguyên Anh cảnh, nhưng bản thân Phật Tử lại không biết bất luận thuật pháp gì, hắn phản ứng cũng cực nhanh, lập tức đánh vào mi tâm Phật Tử một thuật pháp.

Huệ Năng quan sát, đã lĩnh ngộ đạo pháp môn này, bàn tay chậm rãi nâng lên, sau đó trên không trung toả ra ánh sáng chói lọi. Ầm ầm biến đến vô cùng to lớn, ven đường quét ngang quái thi, bắt thẳng về phía Phương Hành.

- Đậu phộng, còn có để cho người sống hay không?

Phương Hành quái khiếu, trong lòng sợ hãi. Nhìn đại thủ từ trên trời giáng xuống, trong lòng hắn cũng hung ác, trong nháy mắt, Quỷ Già Nhãn, Tiêu Dao Kinh đồng thời vận chuyển, thân hình như lưu quang, biến hóa ngàn vạn, khí tức giống như trốn vào giữa hư không, không thể phỏng đoán, trơ mắt nhìn bàn tay của Huệ Năng vồ xuống, giống như nắm càn khôn, nhưng hết lần này tới lần khác lại trốn vào một hắc ảnh khác, giống như sao băng trốn vào trong bóng đen, muốn bắt cái thứ hai đã không còn kịp rồi.

- Ha ha, vẫn để con khỉ hoang kia chạy trốn!

Huệ Năng cười nhạt, có chút trào phúng nhìn về phía tay phải của mình:

- Dù sao cũng vừa học, thuật pháp còn chưa đủ thuần thục!

- Phật Tử...

Hắn tự giễu, nhưng tu sĩ Tịnh Thổ bên người lại bị hù ngây dại.

Vây ở bên người Huệ Năng, ánh mắt nhìn hắn tựa như đang nhìn thần linh!

Thật là quá kinh người, ba hơi hóa Nguyên Anh, lại chỉ dùng một thức thuật pháp vừa học, liền suýt nữa bắt lấy tiểu ma đầu hung ác điên cuồng đến không ai bì nổi kia, bọn hắn đều là thiên tài đứng đầu thế gian, nhưng ở trước mặt Phật Tử, lại đáng là gì?

- Các ngươi không cần kinh ngạc, ta cũng không phải thần dị, chỉ là nước chảy thành sông mà thôi!

Huệ Năng như minh bạch ý nghĩ trong lòng bọn họ, nhàn nhạt giải thích:

- Hai chữ tu hành, đơn giản chính là lĩnh ngộ và tài nguyên, ta tu phật pháp, lĩnh ngộ chí lý, cho nên tâm tư không chướng không ngại, nếu như muốn tu hành, không cần tìm hiểu;

luận tài nguyên, ta được vạn năm phật uẩn gia trì, mặc dù còn không phải thuộc một mình ta, nhưng mượn phật uẩn gia trì kinh mạch, chuyển hóa pháp lực lại dễ dàng, xem như thần dị, kì thực hết thảy đều ở trong đạo lý, các ngươi không cần kinh ngạc, để tránh tổn hại đạo tâm, tương lai làm trễ nải tu hành...

- Đa tạ Phật Tử...

Các tu sĩ Tịnh Thổ kinh ngạc nửa ngày, vội vàng đa tạ Huệ Năng.

Lúc này mới phát hiện Huệ Năng là sợ bọn họ cảm thấy chấn kinh, tổn hại đạo tâm, dùng cái này trấn an.

- Đi vào đi!

Huệ Năng đưa tay, kim quang mãnh liệt lan tràn, chấn nhiếp quái thi, đánh ra một con đường thẳng tắp đi về phía trước, hắn thì trực tiếp cất bước, ánh mắt chậm rãi quét qua thiên điện, cung phiệt, phật bàn, cốt tháp thậm chí bầy thi ở chung quanh, trong thanh âm mang theo than nhỏ:

- Luân Hồi cổ tháp lại hiện thế, đại biểu cho Phật môn ta vạn năm mạt pháp, rốt cục phải có một kết quả?

...

Mà lúc này, Phương Hành dẫn đi quái thi, đám người Kim Ô đã đến trước cổ điện.

- Tiểu hòa thượng, có thể đi ra ngoài hay không đều nhìn ngươi!

Đám người Vương Quỳnh đều rất trọng vọng Thần Tú, Kim Ô thì hung ba ba dặn dò Thần Tú nhất định phải vượt qua thành công.

Thần Tú thì thở dài một hơi, sửa lại tăng bào màu trắng, dáng người thon dài, tuấn dật không bụi, khôi phục bộ dáng cao tăng thanh nhã thánh khiết trước kia, mặt mày mang theo trang trọng, chậm rãi đi về phía đại điện, ở trước cánh cửa hợp thành chữ thập thi lễ.

- Muốn tìm thân thanh tĩnh, chỉ cần tâm tự tại!

Thời điểm Thần Tú bước lên trước một bước, bỗng nhiên giữa hư không biến hóa, hiển hóa ra một tăng nhân khô lâu, đang ngồi ở dưới một gốc Bồ Đề Thụ minh tưởng, thấy Thần Tú tới, hắn ngẩng đầu lên, chỗ sâu trong hốc mắt phun trào quỷ diễm, giống như có ánh mắt âm trầm nhìn lại, xương miệng khép mở, hư không có âm thanh xuất hiện.

- Người đến, muốn vào điện này, đáp lại ta hỏi, cái gì là phật?

Thần Tú quy quy củ củ đứng tại chỗ, hai tay hợp thành chữ thập, ngưng thần suy tư nửa ngày mới nói:

- Ta tức là phật!

Trong mắt khô lâu, Quỷ Hỏa đại thịnh, trong thanh âm phảng phất như có một cỗ uy thế:

- Ai lại là ta?

Thần Tú ngưng thần trả lời:

- Tâm tức là ta!

Khô lâu lần nữa hét lớn:

- Tâm lại là gì?

Thần Tú mở miệng:

- Lòng đang chấp nhất!

Khô lâu phảng phất như tức giận, thanh âm mang theo hàn ý:

- Nghiệt chướng, ngươi muốn nói Phật là chấp nhất?

Thần Tú lại lơ đễnh, tỉnh táo trả lời:

- Không chấp nhất, sao trải qua vạn kiếp, tu thành chính quả?

Một xương một tăng, vấn đáp cực nhanh, trong nháy mắt có mười mấy câu hỏi, đám người Kim Ô đều nghe đến thần sắc kéo căng, vô cùng khẩn trương, lúc đầu bọn họ còn có thể theo kịp hai người nói chuyện, về sau có thể nghe được rõ ràng ngôn ngữ của bọn hắn, nhưng căn bản không biết trong lời nói có gì ý, chỉ phát hiện sắc mặt của Thần Tú một mực lạnh nhạt, khô lâu thì càng lúc càng nổi nóng...

- Có chút không đúng...

Lệ Anh nhìn nửa ngày, nhịn không được nói:

- Con đường này, các loại cửa ải không giống nhau, mỗi người gặp phải thiên cơ cũng không giống nhau, nhưng cửa thứ nhất lại giống nhau, đều là khô lâu tăng hỏi ngươi cái gì là phật, lúc trước ta trả lời đại giải thoát tức là phật, Kim Lục Tử trả lời ta lớn hơn trời mới là phật, tỷ tỷ trả lời lĩnh ngộ tự tại tức là phật, Hàn lão nhị nói tâm không lo chính là phật, lúc ấy khô lâu cũng không hỏi nhiều, nhiều thì bảy tám câu, ít thì hai ba câu, hỏi rõ ràng lĩnh ngộ của chúng ta liền trực tiếp bỏ qua, trước sau không đến thời gian uống cạn chung trà, chỗ nào giống như bây giờ, trả lời nhiều vấn đề như vậy...

Hắn càng nói càng lo lắng:

- Tiểu hòa thượng kia, sẽ không ngay cả ải thứ nhất cũng không qua được chứ?

Những lời này làm các tu sĩ hai mặt nhìn nhau, thật đúng là có chút bận tâm.

Ngay cả bọn họ cũng qua cửa ải rất nhanh, Tiểu hòa thượng Thần Tú làm sao có thể trì hoãn lâu như vậy?

Cũng không thể nói, tạo nghệ Phật pháp của Thần Tú còn không bằng mấy người bọn hắn chứ?

- Lúc ấy chúng ta qua dễ dàng, là bởi vì không có xúc động Phật pháp chân ý!

Nhưng lúc này, một thanh âm thăm thẳm vang lên, các tu sĩ nhìn lại, thình lình phát hiện là Lệ Hồng Y đã tỉnh, lẳng lặng trả lời:

- Chúng sinh đều có Phật tính, cho nên cửa thứ nhất này trên lý thuyết người người đều có thể qua, chỉ bất quá câu trả lời của chúng ta, không xúc động được phật lý của khô lâu tăng, nên hắn chỉ sơ lược hỏi một chút, liền để cho chúng ta đi qua, mà tiểu hòa thượng có thể cùng khô lâu tăng biện luận lâu như vậy, nói rõ Phật pháp của hắn cao hơn chúng ta nhiều lắm, có lĩnh ngộ của mình, lần này có hi vọng thông quan...

- Tỷ, ngươi khỏi rồi sao?

Lệ Anh hưng phấn không thôi, vội vàng đi qua xem xét, lại nói với Lệ Hồng Y sự tình Phương

Hành trở về.

Mà sự thật quả như Lệ Hồng Y nói, Thần Tú và khô lâu tăng biện luận, trọn vẹn tiến hành một nén hương thời gian, khô lâu tăng mới dần dần bình tĩnh, sau một hồi lâu, Quỷ Hỏa trong mắt dập tắt, nhẹ gật đầu, huyễn ảnh biến mất không thấy gì nữa.

Thần Tú thì nhìn hư không, hợp thành chữ thập thi lễ, lần nữa đi thẳng về phía trước.

- Người đến, đáp vấn đề của ta...

Chưa đi bao xa, giữa hư không lại có huyễn ảnh xuất hiện, một Nữ Bồ Tát mặc huyết y ngồi ngay ngắn trên đài sen, cầm đao đặt câu hỏi.

Thần Tú dừng lại, yên tĩnh trả lời.

Sau khi hắn bước vào cổ điện, càng đi càng xa, các tu sĩ đã nghe không rõ ràng câu trả lời của hắn, nhưng hết lần này tới lần khác có thể ở trong bóng đêm thấy rõ ràng cái bóng của hắn, lại phát hiện ở mấy cửa ải sau, Tiểu hòa thượng Thần Tú quả nhiên không bình thường, vô luận xuất hiện loại huyễn tượng nào, hắn cũng chỉ bình tĩnh trả lời, đi lại kiên định, thần sắc bình thản, mặc dù trì hoãn thời gian hơi lâu, nhưng thế xông quan lại một mực chưa từng đình chỉ.

Hai cửa ải, ba cửa ải, bốn cửa ải...

Hắn dễ như trở bàn tay, đã vượt qua cực hạn của Lệ Hồng Y lúc trước, một đường đi vào bên trong.

- Xem ra, chúng ta thực có hi vọng đi ra!

Ánh mắt của Lệ Hồng Y hơi sáng, lẳng lặng nhìn Thần Tú vượt quan, ẩn ẩn có chút kích động.

- Con mẹ nó, hắn sẽ không thực thành Phật chứ?

Kim Ô có chút sợ hãi:

- Vừa rồi ta còn dọa hắn...

- Các huynh đệ, có chuyện...

Đang nói chuyện, chợt nghe một tiếng bạo hống, đám người cùng nhau quay đầu, chỉ thấy Phương Hành một thân sát khí từ trong bóng tối nhảy ra ngoài, thở vù vù, đầu đầy mồ hôi, lớn tiếng quát.

- Làm sao vậy?

Các tu sĩ đều có chút sợ run, không hiểu nhìn hắn.

- Chuẩn bị thí phật!

Phương Hành xách Long Văn Hung Đao, đằng

đằng sát khí trả lời.

Chương 875: Trảm nhân quả, đoạn số mệnh

- Chuẩn bị thí phật?

Phương Hành nói làm người giật nảy mình, bất quá các tu sĩ đều biết Phương Hành từ trước đến nay to gan lớn mật, không sợ trời không sợ đất, việc có thể làm cho hắn trịnh trọng như vậy, tất có biến cố lớn xuất hiện, nhất thời không kịp nhiều lời, Kim Ô nhảy lên, kim vũ dựng thẳng, khí thế hung ác, cùng Phương Hành sóng vai nhìn về nơi xa, mà ở bên cạnh họ, Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Không Không Nhi, Vương Quỳnh, Lệ Anh, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn… cũng bày ra trận thế, Lệ Hồng Y chưa hồi phục thương thế, nên cùng đám người Ô Tang Nhi, Sở Từ thoáng dựa vào sau, chiếu cố Hàn Anh.

- Những lực lượng này đoán chừng còn chưa đủ!

Phương Hành liếc nhìn đồng bạn, tâm tư an định một chút, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, lại lột xuống tràng hạt trên cổ, vẩy lên.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Tràng hạt tứ tán, bay về phía không trung, hóa thành vô số đại yêu to lớn, yêu phong càn quét, hiện đầy một vực...

- Ta sát, cái này... đây là tình huống gì a?

Các tu sĩ Yêu Địa thấy một màn này, đều giật nảy mình, ngay cả Không Không Nhi và Tiểu Bằng Vương cũng nhịn không được rút lui mấy bước.

Đám đại yêu kia xuất hiện, thật để bọn hắn giật mình, thân là Yêu tộc, bọn họ càng có thể trực quan cảm nhận được những đại yêu kia đáng sợ, mặc dù có chút chất phác cứng nhắc, nhưng khí tức hùng hồn đáng sợ, khi còn sống nhất định là một phương đại yêu, mà nhiều đại yêu như vậy tập hợp, thế lực này có thể nói đã vượt qua rất nhiều đạo thống của Yêu Địa, lực lượng sao mà đáng sợ?

- Đây đều là yêu quái bị Hoàng Phủ gia trấn áp ở trong Hắc Thủy Hồ, thập nhất thúc và ta cứu chúng ra, đưa vào luân hồi, chân linh của chúng đều đã đầu thai chuyển thế, oán khí thì lưu ở Hoàng Phủ tộc địa, hóa thành Ma vực, mà lạc ấn của chúng thì phản hồi báo đáp ta, có thể tính là phân thân của ta...

Phương Hành nhìn ra bọn hắn kinh ngạc, vội vã giải đáp.

- Tiểu tổ, bằng một công này, ngươi chính là khách nhân tôn quý nhất vĩnh viễn của Yêu Địa!

Thần sắc của Kim Sí Tiểu Bằng Vương ngưng trọng, nhìn Phương Hành đường đường chỉnh chỉnh bái một cái.

Không Không Nhi cũng cười nói:

- Hoàng Phủ gia chính là công địch của Yêu Địa, ngươi giải cứu rất nhiều tiền bối Yêu tộc, ta miễn phí giúp ngươi mười lần cũng được!

- Đại gia, hiện tại ta là thật muốn bán mạng cho ngươi...

Ngay cả Vô Ảnh Sơn Đạo Tử cũng kích động mở miệng.

- Ách...

Phương Hành cũng không nghĩ tới đệ tử Yêu Địa kích động như thế, hơi có chút xấu hổ, cười nói:

- Nói nhảm thì bớt nói đi, hắc hắc, chỉ cần các ngươi có thể giúp ta làm thịt con lừa trọc kia, tiểu gia ta không cần các ngươi nhớ ân, ta nhớ ân của các ngươi cũng được...

- Khó đối phó như vậy?

Tâm tư mọi người đều khẽ giật mình, nhìn ra Phương Hành không phải nói giỡn.

- Tiếp Dẫn Tháp hiện, Phật môn cơ duyên hưng...

Lúc này, nơi xa bỗng nhiên truyền đến ngâm nga ung dung, chỉ thấy kim quang đại thịnh, bầy quái tán loạn, kim quang bao vây một đám người đi tới. Kia đương nhiên là tứ đại Thần Tử cổ tộc, mà ở giữa, khí cơ của Huệ Năng hùng hồn. Chân linh như Đại Phật, bên người kim vân tùy hành, hiển hóa đóa đóa thiên hoa loạn trụy, vô số quái thi ở dưới phật ý kim sắc chấn nhiếp, không có con nào dám lên tranh phong, chỉ có thể giống như thuỷ triều vây lấy bọn họ, theo thế tới của bọn hắn phân ra hai bên...

Quái thi sát khí đầy người, Huệ Năng và các La Hán Bồ Tát thì một thân phật mang. Thần thánh và u ám, ở thời khắc này đối xứng rõ ràng, ẩn ẩn để các tu sĩ sinh ra ảo giác trong bùn sinh ra hoa sen thanh tĩnh, không khỏi tâm sinh kính sợ.

- Hòa thượng, ngươi trễ rồi, sư đệ Thần Tú đã vào cổ tháp, xông mười mấy cửa ải, tất nhiên sẽ thông qua cổ lộ sớm hơn ngươi!

Phương Hành tay cầm hung đao, nghiêm nghị hét lớn, bừng bừng sát khí, nhưng cũng khiến cho phật ý thần thánh ảm đạm, lòng kính sợ của chư yêu thối lui, nhấc lên chiến ý, tâm tư cảnh giác, minh bạch vừa rồi phật quang trên người Phật Tử thay đổi một cách vô tri vô giác, vậy mà làm bọn hắn nhận lấy ảnh hưởng, có một loại ý vị được Phật Tổ điểm hóa, khiến cho hung nhân quy y...

Nói trắng ra, cái kia chính là một loại huyễn thuật lợi hại!

Trực tiếp ảnh hưởng tâm linh, làm hung thần huyết hải quay đầu, cả đời không nhấc đồ đao lên được!

- Tiếp Dẫn Tháp hiện thế, con đường thành Phật mở ra, sư huynh đệ ta biện cơ mười thế, ước định thế này định ra Phật quả, chờ Tiếp Dẫn Tháp, lại tranh chấp ở trước con đường này, hẳn là cơ duyên thiên định, sớm rõ ràng ở trong u minh?

Huệ Năng nhìn đại điện, cũng khẽ gật đầu, hình như rất cảm khái.

- Đúng vậy, từ nơi sâu xa đã chú định ngươi thất bại, còn tranh cái gì, hết thảy tùy duyên đi đại huynh đệ...

Phương Hành cười hì hì nhìn Huệ Năng nói.

- Phương đạo hữu, ngươi có biết vạn năm trước, sư đệ Thần Tú học phật trăm năm, ta lại chỉ là một lão tăng quét rác, con đường cầu phật không bằng hắn, thời gian học phật cũng không bằng hắn, bây giờ vạn năm trôi qua, ta một lòng cầu phật, không hiểu tu vi, nhưng các ngươi mặc dù tu hành sớm hơn ta, nhưng ta dùng Phật pháp, tâm niệm vừa động, đồng dạng có thể đi sau mà tới trước, có thể thấy được phật đồ, tu hành, đều không hỏi tuần tự, người thành đạt vi sư...

- Ngươi đến tột cùng muốn nói cái gì?

Phương Hành cau mày nói, quái nhãn trừng Huệ Năng.

Huệ Năng lại không phật ý, trầm thấp cười nói:

- Ta muốn nói, ngươi phí tâm nghĩ kéo dài ta, để sư đệ Thần Tú có thể có nhiều thời gian đi thông qua con đường thành Phật kia, tâm tư này để cho người ta khâm phục, chỉ tiếc... tác dụng không lớn!

Nói xong, hắn nhẹ nhàng cất bước, đi thẳng về phía cổ tháp.

- Giết hắn, kém nhất cũng phải lưu hắn lại!

Phương Hành cũng không khách khí, trong nháy mắt trừng lên, nghiêm nghị rống to, vung đao chém tới.

Sau lưng hắn, gần trăm đại yêu gào thét, theo hắn lao đến, mà Kim Ô, Kim Sí Tiểu Bằng

Vương, Đại Thánh Sơn Không Không Nhi, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn… cũng thi triển thần thông, hung ác đánh tới, bọn họ đều là hào kiệt, tu vi ở trong Kim Đan cảnh đều là đỉnh tiêm, sau khi vào cổ tháp, càng được rất nhiều cơ duyên, bản lĩnh càng đáng sợ, vừa xông lên chỉ thấy kim quang, ô ảnh, yêu phong, quỷ khí, thần thông, pháp bảo… đều đến, phô thiên cái địa như mưa to, uy thế sao mà đáng sợ?

Cũng không có biện pháp, sự tình liên quan tới Tiểu hòa thượng Thần Tú, bọn họ cũng có nghe thấy, biết nguyên nhân Phương Hành lo lắng, việc quan hệ tới Phật môn truyền thừa, mười thế biện cơ liên lụy bao nhiêu nhân quả?

Có thể nói, Tiểu hòa thượng Thần Tú ở một mức độ nào đó, nhất định chính là một vật hi sinh đáng buồn đáng tiếc. Mà Phương Hành, bây giờ rõ ràng là dùng sức một mình, muốn đánh phá vạn năm nhân quả của Phật môn, cứu tính mệnh của Tiểu hòa thượng Thần Tú, chỉ tiếc bản lĩnh của hắn lại lớn, ở trước mặt Phật môn truyền thừa vạn năm, lại có thể nổi lên bao nhiêu bọt nước?

Gần như có thể nói hắn là bọ ngựa đấu xe, làm một sự tình căn bản không có khả năng!

Sự thật cũng đúng như này, hắn đã làm được quá nhiều sự tình thường nhân nghĩ cũng không dám nghĩ. Nhưng cục diện vẫn chưa từng chuyển biến tốt đẹp!

Chẳng qua hiện nay, còn có một cơ hội!

Tiếp Dẫn Tháp tái hiện thế gian, con đường thành Phật ở dưới chân Thần Tú!

Từ nơi sâu xa, tự có nhân quả tuần hoàn!

Nếu như trước kia, Thần Tú và Phật Tử tranh đoạt quyền kế thừa hợp pháp, như vậy hiện tại, hai người bọn họ lại trực tiếp đi tranh đồ vật cần phải thừa kế, dùng Kim Ô nói, trước đó là tranh Thái tử, hiện tại là đoạt hoàng vị!

Thời điểm tranh Thái tử, Thần Tú đã thua!

Mà bây giờ, Phương Hành lý giải càng trực tiếp...

Nếu có thể tranh được hoàng vị, còn cần Thái tử vị làm gì, đăng cơ xong chém là được?

Mà vào lúc này. Phương Hành muốn làm, là giết Huệ Năng, hoặc tận khả năng ngăn chặn!

Chỉ cần Thần Tú có thể thành công xông qua phật lộ, như vậy hết thảy đều kết thúc, tối thiểu nhất có thể thoát khỏi số mệnh bị hy sinh!

Nhân quả số mệnh như triều cường, mà bây giờ, Phương Hành dẫn bằng hữu của mình phóng tới triều cường, chặt đứt tất cả nhân quả!

Tối thiểu nhất, cũng phải để thủy triều đình trệ một chút, cho Thần Tú ở cuối thủy triều càng nhiều thời gian thở dốc!

Oanh!

Phương Hành tay cầm hung đao, lệ khí tăng vọt, kim quang tựa hồ cũng ở thời khắc này hóa thành hung diễm ngập trời, xông lên phía trước nhất. Cao cao nhảy lên, đao khí vô tận chém xuống, trong đao khí, chín long ảnh hiển hiện, cao cao bay lên không, bao phủ một mảnh địa vực, nhắm thẳng về phía Huệ Năng, mà sau lưng hắn, Kim Ô xòe hai cánh, kim quang đại thịnh, giống như một vầng mặt trời, cơ hồ nhìn cũng không nhìn phía trước là ai, ỷ vào nhục thân vô địch của mình, ngạnh sanh đánh tới!

Mà sau lưng bọn họ, Lệ Anh, Tiểu Bằng Vương, Không Không Nhi… cũng thi triển thần thông, hung uy nhất thời vô địch.

Lại càng không cần phải nói gần trăm đại yêu phía sau bọn họ, nhìn không khác gì đại quân!

- Tiểu ma đầu này thật hung ác điên cuồng, làm sao khó giải quyết như thế?

Các tu sĩ Tịnh Thổ vừa tức vừa sợ, lúc nhìn về phía Phương Hành, đáy lòng thậm chí đã cảm thấy khủng hoảng.

Nếu như ở bình thường, bọn họ đại khái sẽ chịu thua, thực không muốn tiếp tục liều mạng với ma đầu hung ác điên cuồng như thế.

Nhưng vào lúc này, có Phật Tử ở bên, cũng không có lựa chọn khác, chỉ có thể vận chuyển thần thông, liều mạng vọt tới.

Đại chiến bàn bạc, trong chớp mắt chính là biển máu ngập trời!

Nhưng ở trong quá trình này, Huệ Năng thở dài, cúi đầu hợp thành chữ thập, chậm rãi đi về phía trước, tốc độ của hắn cũng không nhanh, cũng không có quá nhiều uy thế, giống như đi bộ nhàn nhã, nhưng đón hung diễm của Phương Hành, Yêu Địa và đệ tử Đại Tuyết Sơn trùng kích, thân hình của hắn lại ở thời khắc này hiển hóa ra diệu pháp vô tận, cơ hồ chân không chạm đất, thân hình như có như không, đao Phương Hành đánh xuống, xuyên qua thân thể của hắn, rơi ở trên mặt đất, Kim Ô đánh tới, cũng xuyên qua thân thể hắn, xông về phía Bắc Minh Kiêu...

Huệ Năng chậm rãi đi tới trước đại điện, thân hình không dính một chút nhân quả.

- Đây là có chuyện gì?

Đám người Phương Hành chấn kinh, cùng nhau quay đầu, giống như gặp quỷ.

Vốn muốn ngăn Phật Tử, nhưng hắn lại như không có gì, vậy làm sao cản?

- Tu hành quả nhiên cũng có chút thú vị, đã thành Nguyên Anh, ta liền mượn pháp của mình, dựa vào ý của bản thân, thôi diễn ra một đạo thần thông, thân ta vốn không vật, thiên địa như hư ảo, các ngươi muốn ngăn, làm sao cản ta, làm sao ngăn được đồ vật vốn không tồn tại?

Huệ Năng nhàn nhạt mở miệng, sau đó cất bước, đi vào trong đại điện.

Chương 876: Tối tăm có thiên định

Nhìn thấy Huệ Năng dễ như trở bàn tay, mượn đạo pháp của hắn thôi diễn ra thần thông, hóa thân hư vô, dễ như trở bàn tay vượt qua phòng tuyến của nhóm người mình, trái tim Phương Hành nhất thời trầm xuống, thôi diễn đạo thuật của mình, đây là người kinh tài tuyệt diễm bực nào mới có thể làm được, ngay cả mình cơ duyên vô số, tạo hóa phong phú, cho tới hôm nay ngay cả Thiên Địa Đại Ma Bàn cũng chưa hoàn thiện được, mà Huệ Năng, từ khi có tu vi đến giờ, ngay cả thời gian uống cạn chung trà cũng chưa tới, vậy mà đã ngộ ra pháp của mình, thành đạo của mình?

Dựa vào cái gì, đối thủ như vậy để ai cũng tuyệt vọng!

Từ khi bước lên con đường tu hành đến nay, cảm giác bất lực thật lâu chưa từng xuất hiện lần nữa xuất hiện ở trong lòng Phương Hành.

Mà cũng chính bởi vì Huệ Năng nhẹ nhõm xuyên qua phòng tuyến, bước lên cổ lộ, đám người Phương Hành cũng không đánh nhau với tu sĩ Tịnh Thổ, lúc này động thủ đã không có ý nghĩa, nếu như không cản được Huệ Năng, thì dù giết sạch tu sĩ Tịnh Thổ cũng không có ý nghĩa, huống chi tu sĩ Tịnh Thổ cũng không bình thường, một khi liều mạng, chỉ có thể là cục diện lưỡng bại câu thương, phần thắng của bọn họ cũng không nhiều lắm!

- Không cần lo lắng, tiểu hòa thượng chiếm quá nhiều tiên cơ, còn có phần thắng!

Lệ Hồng Y đi tới, thấp giọng an ủi:

- Ta đã nghe nói chuyện của hắn, vốn là thập tử vô sinh, nhưng ngươi giúp hắn cứng rắn chiếm một đường tiên cơ, thậm chí còn cho hắn ưu thế lớn như vậy, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ...

- Đúng... Đúng... Còn cơ hội...

Phương Hành run rẩy, tự lẩm bẩm, nhìn vào trong cổ tháp.

Trong cổ tháp, thiên cơ trọng trọng, cửa ải vô số, mà lúc này Tiểu hòa thượng Thần Tú đã liên phá mười ba ải, cách phần cuối của cổ lộ chỉ tầm trăm trượng, mà Huệ Năng thì mới vừa đi tới cửa đại điện mà thôi...

Hắn không muốn nhận thua, trong lòng không nhịn được dâng lên hi vọng!

Ở trên con đường này, Thần Tú chiếm hết tiên cơ, dù Phật pháp của hắn thua Huệ Năng, cũng nên có phần thắng rất lớn?

- Con đường thành Phật, mười thế biện cơ...

Lúc này Huệ Năng đứng trước đại điện, ngẩng đầu nhìn lại, tự lẩm bẩm, dường như không vội đi vào.

Ở trên mặt hắn, hình như cũng có vẻ nghi hoặc:

- Tiếp Dẫn Tháp, vạn năm chưa từng hiện thân, vẫn giấu kín ở trong Ma Uyên, đến tột cùng là vì cái gì? Hẳn là từ nơi sâu xa, đang chờ ta và sư đệ Thần Tú sao?

- Có lẽ, đây mới thật sự là mười thế biện cơ?

Huệ Năng cúi đầu tự nói, quay đầu nhìn Phương Hành:

- Hẳn là ngươi quấy rầy, cũng từ nơi sâu xa chú định, nhìn như làm sự tình thành một đoàn đay rối, trên thực tế lại thành Hộ Pháp thôi động Phật quả chân chính phủ xuống, cái này mới là nguyên nhân ngươi được Phật pháp gia trì công đức?

Huệ Năng nói xong, nhẹ nhàng lắc đầu, cười nhạt một tiếng, cất bước bước vào đại điện.

- Muốn tìm thân thanh tĩnh, chỉ cần tâm tự tại!

Trước mặt Huệ Năng, giữa không trung huyễn ảnh biến hóa, hiển hóa ra một tăng nhân khô lâu đang ngồi ở dưới một gốc Bồ Đề Thụ minh tưởng, hốc mắt có Quỷ Hỏa thăm thẳm, cái cằm khép mở, phát ra thanh âm, chính là cửa thứ nhất trên con đường thành Phật.

- Người đến, muốn vào điện này, đáp lại lời ta hỏi, cái gì là phật?

Huệ Năng phất tay áo, lạnh nhạt nói:

- Phật tức là phật, hỏi cái gì hỏi, lui ra!

Đối mặt cửa thứ nhất, hắn thình lình quát tháo, tay áo phất qua, để tăng nhân khô lâu thối lui.

Mà thời điểm hắn mở miệng, phật uẩn tản ra, phảng phất như mặt trời mới mọc, phật quang vô tận từ từ tản ra, ngay cả quái thi nhìn chằm chằm đại điện cũng bị chấn nhiếp lùi về phía sau mấy bước. Mà tăng nhân khô lâu trong ảo ảnh kia, vào lúc này thình lình cũng á khẩu không trả lời được, hốc mắt kinh ngạc nhìn Huệ Năng, nửa ngày sau, huyễn ảnh tiêu tán, trực tiếp biến mất.

- Cái này... Làm sao có thể?

Vương Quỳnh nghẹn ngào kêu lên, mặt mũi khó có thể tin.

Nàng đã nghe Lệ Anh nói qua, trước đây bọn họ đều từng vượt quan, lúc qua ải thứ nhất cực kỳ nhẹ nhõm đơn giản, nhưng thời điểm Thần Tú qua cửa, lại cùng khô lâu tăng chất vấn thật lâu mới quá quan, Lệ Hồng Y phân tích, đó là bởi vì Phật pháp của Thần Tú cao hơn bọn họ, chạm đến chân lý Phật pháp của khô lâu tăng, mới có thể chất vấn lâu như vậy, vậy theo đạo lý, coi như Huệ Năng không dùng thời gian lâu hơn Thần Tú, cũng nên biện vài câu, nhưng vì sao hắn nói một câu liền xua tán huyễn ảnh, còn nhanh hơn đám người Lệ Hồng Y?

- Đây chính là nói rõ, Phật pháp của hắn cao hơn tưởng tượng của mọi người?

Lệ Hồng Y lẩm bẩm, đáy mắt tuôn ra vẻ lo lắng, nhìn về phía Phương Hành.

Lúc này Phương Hành cũng nhìn chằm chằm bóng lưng cuối cùng Huệ Năng, ánh mắt hung ác, mơ hồ có sát ý đáng sợ.

- Người đến, lại đáp ta hỏi, trời sinh chúng sinh đều có Phật tính, vì sao không được người người thành Phật?

Trước Huệ Năng, xuất hiện một Bồ Tát ngay ngắn trên hoa sen màu trắng, áo trắng nhuốm máu, thấp giọng hỏi.

- Thế nhân si ngu, vô tri, chấp nhất, không bỏ xuống được, sao thành Phật được?

- Làm sao độ được?

Huệ Năng nhanh chân đi về phía trước, trong miệng trả lời:

- Ta tự cầu thanh tĩnh quả, thế nhân học ta tức tự độ!

Cửa thứ hai qua, Huệ Năng tiếp tục nhanh chân đi về phía trước, bước chân như căn bản chưa có ngừng qua.

Ở trước người hắn, không ngừng xuất hiện huyễn tượng, đều là quan ải, thiên cơ, trên con đường thành Phật, hỏi hắn Phật pháp.

Nhưng không giống Thần Tú mỗi một cửa ải đều qua chậm chạp gian nan, chất vấn thật lâu, Huệ Năng qua cửa tốc độ cực nhanh, vô luận là huyễn tượng bực nào xuất hiện, hỏi hắn phật nghĩa, đều bị hắn một lời phá đi, những nơi đi qua, huyễn tượng đều vỡ vụn, một đường thông suốt không trở ngại...

Trái tim Phương Hành trầm xuống, tay nắm đao tựa hồ có chút bất lực.

Cho đến giờ phút này, hắn mới chính thức cảm nhận được độ cao Phật pháp của Huệ Năng...

Không hổ là vạn năm trước, một câu liền được Phật Tổ ưu ái, bởi vì hắn vốn có phật nghĩa chí cao!

Cho tới nay, đều là Phương Hành cưỡng bách Thần Tú đi tranh với hắn, nhưng thẳng đến lúc này, hắn mới biết áp lực của Thần Tú ở nơi nào, hắn đối mặt vốn là một đối thủ Phật pháp thông hiểu chí cao ah, đạo của đối phương vốn không sai, pháp lại cao, cùng hắn tranh, giống như dựa vào một lời chấp nhất thủ vững pháp của mình, ngộ đạo của mình, nhưng gặp phải, chỉ có một kết cục tất thua...

Nhưng Phương Hành không rõ...

- Ngươi thắng thì thắng, vì sao lại muốn lấy mạng sư đệ ta?

- Nếu tối tăm có thiên định, vậy sư đệ Thần Tú đắc tội trời ở chỗ nào?

Hắn không cam tâm, con mắt đỏ lên, tay run run, sát khí càng mạnh.

Nhưng lại bất đắc dĩ, bất lực, không cách nào cải biến!

Hắn đã làm quá nhiều, nhưng kết cục vẫn xuất hiện ở trước mặt hắn!

- Ha ha, nghiệt chướng, ngươi to gan lớn mật. Không biết tự lượng sức mình, thật cho rằng có thể dựa vào một chút sức lực của mình thay đổi càn khôn, ngăn cản Phật quả phủ xuống? Trò cười, trò cười, thuần túy là bọ ngựa đấu xe! Bây giờ Phật Tử đã đạp vào con đường thành Phật. Bằng trình độ Phật pháp của hắn, thông qua tất cả cửa ải, đợi hắn đuổi kịp tiểu hòa thượng kia, sẽ trở thành Phật Tử chân truyền, đợi đi hết con đường này, chính là thời khắc thành Phật Tổ, Phật môn đại hưng, mà ngươi, một phen tâm huyết chảy về hướng đông, đừng nói cuối cùng ai cũng không cứu được, còn vì mình rước lấy tội nghiệt vô biên...

Đám người Bắc Minh Kiêu thấy Huệ Năng dễ như trở bàn tay đi vào con đường thành Phật, thế như chẻ tre, nhất thời cuồng hỉ gầm thét.

Mà Phương Hành thì tâm chìm đến đáy cốc!

Bàn tay nhịn không được run lên, con mẹ nó, mình làm nhiều như vậy, kết quả đều không thể cải biến sao?

- Hắn thắng thì đã có sao?

Phương Hành nghiêm nghị gào to, ánh mắt hung tợn nhìn về phía Bắc Minh Kiêu:

- Ta tất sát ngươi cho hả giận!

- Ngươi...

Bắc Minh Kiêu cảm giác lạnh cả tim, thật lâu mới gầm thét:

- Có con như ngươi, là sỉ nhục của Bắc Minh gia ta, ta nhất định thanh lý môn hộ!

- Đạo hữu, nhân duyên sớm định, cần gì phải chấp nhất?

Vào lúc này, Phật Ấn rốt cục cũng nhàn nhạt mở miệng, trong thanh âm không có vẻ tức giận, ngay cả ánh mắt cũng bình tĩnh lại:

- Ngươi là Kim Cương Hộ Pháp của Phật môn ta, chính quả này là thực, ai cũng không thể phủ nhận, mặc dù cùng bọn ta phật lý khác nhau, nhưng bây giờ Phật quả sắp giáng lâm, kết quả ai cũng không cải biến được, cần gì phải nhớ mãi không quên? Phật quả sắp phủ xuống, Phật môn sắp đại hưng, chính là lúc dùng người, dùng tài năng của ngươi, quy Phật môn ta, chưa chắc không chứng được Bồ Đề Phật quả...

Những lời này, thình lình kinh động đến các tu sĩ Tịnh Thổ, thậm chí bằng hữu của Phương Hành.

Nhìn như cả hai đã đối chọi gay gắt tới cực điểm, không nghĩ tới Phật Ấn còn lộ ra ý mời chào.

Bất quá ngẫm lại cũng phải, Phật môn muốn đại hưng, xác thực cần rất nhiều nhân thủ, mà bản sự của Phương Hành, thì ai cũng không thể xem nhẹ.

Hơn nữa Phật Ấn nói cũng coi như thành khẩn, nhưng nghĩ nghĩ, lại có chút đại lượng và tha thứ của bên thắng...

Mà Phương Hành, lại rất khó chịu đựng được loại cảm giác này, ánh mắt băng lãnh nhìn Phật Ấn:

- Xú hòa thượng, nếu sư đệ Thần Tú chết, thời điểm ta và Phật môn các ngươi gặp nhau, chính là thời điểm đồ sát sạch sẽ các ngươi...

- Ngươi thật muốn thành Ma, cùng Phật môn ta là địch phải không?

Phật Ấn cũng lên nộ khí, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép gầm thét.

- Cũng không nhất định, bởi vì tiểu gia còn không có nhận thua!

Ánh mắt Phương Hành lạnh lùng trừng Phật Ấn, thanh âm trầm thấp vang lên:

- Bên trong kia là sư đệ của ta, là Tứ đương gia của Kiếp Đạo ta, do ta bảo bọc, chỉ cần ta còn không nhận thua, hắn sao có thể thua?

- Ha ha, con vịt chết mạnh miệng, chấp mê bất ngộ!

Bắc Minh Kiêu lành lạnh mở miệng, đáy mắt lại có vẻ buông lỏng, vừa rồi Phật Ấn nói muốn mời chào Phương Hành, hắn bị hù không nhẹ, ở Bắc Minh tộc, hắn không hy vọng sẽ có một người thực lực mạnh hơn hắn, thanh danh lớn hơn hắn, công đức cao hơn hắn, càng sớm hơn hắn trở thành Kim Cương Hộ Pháp xuất hiện, kia đối với địa vị Thần Tử của hắn, chính là một uy hiếp trí mạng, không thể không phòng!

Mà lúc này, Phương Hành đối với hắn châm chọc khiêu khích thình lình không để ý, thần sắc ngưng trọng, hung hăng nhìn về bốn phía, phảng phất như làm một vấn đề khó mà quyết định, một lúc sau, hắn nhìn về phía con đường thành Phật, thấy Huệ Năng đang nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với Thần Tú, hắn rốt cục hạ quyết định, thình lình quay đầu nhìn đám bằng hữu.

- Các ngươi chờ ở chỗ này, Kim Lục Tử, Tang Nhi, theo ta...

Hắn nhanh chân đi về phía phương tây của cổ tháp, bước chân kiên định, ánh mắt hung ác.

Kim Ô và Ô Tang Nhi giật mình, nhưng lập tức theo sau, ánh mắt nghi hoặc.

- Nói cái gì tối tăm có thiên định, ta không phục thiên này...

Trong mắt Phương Hành như muốn phun ra lửa, ẩn ẩn có một loại điên cuồng khiến người ta run sợ!

- Các ngươi đã chơi ác như vậy, vậy ta chơi ác hơn các ngươi...

Chương 877: Hẳn là có thể làm

Trong cổ tháp to lớn, chỉ có cổ điện này xem như thanh tĩnh, quái thi không dám xâm nhập, lưu ở nơi này, tất nhiên là cực kỳ an toàn, nhưng không biết lúc này Phương Hành đánh ý định gì, vậy mà dẫn Kim Ô và Ô Tang

Nhi rời đi.

Sau khi hạ quyết định, hắn lập tức thi triển Quỷ Già Nhãn, triển khai Tiêu Dao thân pháp, vọt vào trong đám quái thi, cướp đường đi ra, đám người Lệ Hồng Y thấy vậy, đều có chút quái lạ, không biết hắn muốn làm gì.

Quái thi vô số, cơ hồ cả cổ tháp tụ tập đến, không ngừng không nghỉ, lít nha lít nhít, dù Phương Hành có tốc độ cực nhanh, thân hình biến ảo, xê dịch như khói, vào lúc này cũng có chút không thi triển được, hơn nữa còn mang theo Ô Tang Nhi, đối với thân pháp cũng có ảnh hưởng, hơn nữa mặc dù tốc độ của Kim Ô cực nhanh, lại không giỏi biến hóa, ở trong đám quái thi càng khó thoát vây.

Thời điểm gặp xui xẻo, loại cảm giác bất lực kia theo nhau kéo tới, ngay cả xông qua quái thi cũng khó khăn như thế.

Thậm chí Phương Hành cảm thấy một loại tuyệt vọng...

Điên cuồng quơ đại đao trong tay, trong lòng dâng lên một loại cảm giác ủy khuất.

- Tiểu ma đầu bị điên sao?

Tu sĩ Tịnh Thổ hai mặt nhìn nhau, không hiểu Phương Hành muốn làm gì, lại chủ động xông vào trong đám quái thi.

- Cần gì quản hắn, mặc kệ hắn làm gì, chỉ cần chúng ta thủ ở chỗ này, chờ đợi Phật Tử thành Phật là được!

Thần Tử Nhân Mã Tộc cười lạnh, thái độ nhẹ nhõm, bây giờ theo phật thiện quả đến, bọn họ cũng không muốn đi trêu chọc Phương Hành.

- Ta nhìn hắn không xông ra được, không chừng sẽ chết ở trong tay quái thi, chúng ta...

Bắc Minh Kiêu lạnh nhạt nhìn, trong mắt hung ác nham hiểm.

- Cần gì như thế, Phật Tử sắp đắc đạo, chúng ta gây thêm sự đoan, không chừng sẽ phức tạp...

Bắc Minh Thanh Địch vội vàng nói, để các tu sĩ Tịnh Thổ khác đều gật đầu đồng ý.

Hiện tại tiểu ma đầu kia rõ ràng đã điên rồi, đang ở trong đám quái thi liều mạng gào thét, ai muốn đi trêu chọc hắn!

- Ha ha...

Bắc Minh Kiêu nghe vậy, cũng chỉ liếc nhìn Bắc Minh Thanh Địch một cái, cười lạnh, không có mở miệng nói chuyện nữa.

- Hắn đã quen một người gánh lấy tất cả...

Sở Từ nhìn Phương Hành không có lao ra bao xa đã bị bầy thi vây khốn, ánh mắt lo lắng nhìn về phía các tu sĩ.

- Hỗn đản kia từ trước đến nay ngông cuồng, hôm nay cho hắn biết, chúng ta cũng chưa chắc yếu hơn hắn bao nhiêu!

Vương Quỳnh hừ lạnh một tiếng, tay cầm song luân đứng dậy.

Mà các tu sĩ thì liếc nhau một cái, như đã đạt thành một nhận thức chung, mắt lộ ra lãnh ý.

...

...

- Xem ra còn cần chúng ta hỗ trợ ah...

Thời điểm Phương Hành mang theo Kim Ô và Ô Tang Nhi xung kích, gấp đến oa oa gọi bậy, bên người lại có một đại bổng vọt tới, ầm ầm nện lật một hàng quái thi, cho bọn hắn một tia thở dốc, rõ ràng là Không Không Nhi đến.

- Tiểu tổ, ngươi muốn đi đâu, chúng ta trợ giúp ngươi đi qua!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng vọt vào, trường mâu huy sái, trợ giúp Phương Hành mở đường.

Sưu...

Một trường thương màu xanh đánh tới, đâm xuyên một quái thi ở bên người Phương Hành.

Hàn Anh cũng xách thương chạy đến, sắc mặt vẫn tái nhợt, ánh mắt lại cực kỳ tỉnh táo:

- Vừa rồi ta từ trong thanh âm của ngươi nghe được nôn nóng và tuyệt vọng, một người không được, mọi người cùng nhau giúp ngươi, cần gì đến nỗi này?

- Mẹ nó. Tốt, nếu như thế, cùng đi!

Phương Hành quay đầu nhìn lại, Không Không Nhi, Tiểu Bằng Vương, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn, Vương Quỳnh, Lệ Hồng Y, Lệ Anh thậm chí Sở Từ cưỡi con lừa và Hàn Anh vừa tỉnh lại, đều đã không nói một lời lao đến, vậy còn khách khí làm gì, lúc đầu hắn biết chuyến này hung hiểm, không muốn để bọn hắn mạo hiểm, bất quá bọn họ đã xông lại, vậy mình cũng không phải loại người khách sáo. Dứt khoát mang theo hết, hợp thành một đội hình mũi tên, do mình mở đường, phật quang dập dờn, một mạch liều chết phóng đi.

- Tiểu thổ phỉ, ngươi muốn đi làm gì?

Kim Ô hỏi:

- Trước nói rõ ràng đi!

Phương Hành xông lên trước nhất, phật quang sáng rõ, Long Văn Hung Đao đánh đâu thắng đó, Phong Thiện Đỉnh tung bay ở trên đỉnh đầu, đạo uẩn lưu chuyển thủ hộ các tu sĩ, nghe Kim Ô hỏi, hắn cũng không quay đầu lại, gầm nhẹ trả lời:

- Ta muốn đi hủy cái miếu hoang này...

- Gì?

Kim Ô kinh ngạc, nhất thời không rõ Phương Hành nói là có ý gì.

- Rất đơn giản, là hủy cổ tháp!

Phương Hành xung phong, biểu lộ bình tĩnh, nhưng tự có một cỗ chơi liều, gầm nhẹ nói:

- Đã từ nơi sâu xa liền chú định, sư đệ Thần Tú đã nhất định phải làm bàn đạp trên con đường thành Phật của người khác, vậy ta hủy con đường thành Phật kia là được, ta muốn nhìn một chút, con đường thành Phật bị hủy, vậy Phật Tử làm sao thành Phật, làm sao luyện hóa sư đệ Thần Tú...

- Bọn họ đã muốn đoạt hoàng vị, vậy ta đốt Kim Loan điện a!

Hắn một bên lao nhanh, một bên lạnh giọng trả lời, nhưng nội dung trong lời nói lại làm cho các tu sĩ kinh hãi.

- Cái này... Làm sao hủy...

Ô Tang Nhi nửa ngày mới nói được, lẩm bẩm.

Kim Ô càng ân cần nhìn Phương Hành:

- Tiểu thổ phỉ, ngươi không phải là tức váng đầu, mới nói mê sảng chứ?

Nó có chút đần độn nhìn chung quanh, cùng bầy quái thi giống như thuỷ triều, cả người không biết làm sao:

- Cổ tháp lớn như vậy, ngươi làm sao hủy, một gian một gian hủy đi, ngươi cũng cần hủy mấy tháng... Mà xem như ngươi đốt sạch sẽ, cũng hoàn toàn không thể giúp tiểu hòa thượng ah...

Đám người Lệ Hồng Y cũng gật đầu, cảm giác Kim Ô nói có lý.

Này làm bọn họ có chút hối hận không nên theo Phương Hành đi ra, mà nên khuyên nhủ hắn, bình thường bọn họ quá mức tin tưởng Phương Hành, lúc này mới liều lĩnh theo hắn lao đến, thế nhưng lúc này nghe tính toán của hắn, lại phát hiện việc hắn muốn làm quá vô căn cứ, gần như không có khả năng thành công, lúc này hắn rõ ràng giống như có chút tức váng đầu, làm một số chuyện vọng động.

- Ta chỉ minh bạch một đạo lý, chính là xây nhà nhất định phải có nên móng!

Trong ánh mắt kinh ngạc của các tu sĩ, Phương Hành rất nghiêm túc trả lời:

- Cổ tháp này, không có khả năng không có căn cơ, hơn nữa trong tháp này rõ ràng không có sức sống, nhưng trên phật lộ vẫn còn có vô số huyễn tượng và phật ảnh xuất hiện, đây hết thảy, làm sao có thể lăng không sinh ra, cầm miệng nói một chút là có thể ra được sao? Trong cổ tháp, tất nhiên có đại trận vận chuyển vạn năm gắn bó hết thảy!

- Đạo lý thì có đạo lý...

Lệ Hồng Y tỉnh táo mở miệng:

- Đạo thống Cổ Phật hủy diệt, ngàn vạn năm không hiện thân, tàn trận vẫn vận chuyển như cũ, đó chính là bởi vì năm đó người bày ra đại trận tiếp dẫn sơn hà địa mạch, khiến cho đại trận có lực lượng liên tục không ngừng, trước đây chúng ta ở chỗ này hơn tháng, đã tìm tòi nghiên cứu không sai biệt lắm, xác thực từng có vô số đại trận, nhưng bây giờ đều đã hủy hơn phân nửa, trăm không còn một, chỉ có huyễn trận trong cung điện kia còn hoàn chỉnh, đây cũng là nguyên nhân chúng ta cân nhắc nói đó là đường ra duy nhất, chỉ bất quá... Chỉ bất quá...

Nàng càng nói càng mê mang:

- Coi như muốn hủy, nên hủy từ đâu ah...

- Phá hủy đại trận rất đơn giản, ta đã từng thấy qua một loại bí pháp của Bắc Minh gia, hoàn toàn khác biệt các ngươi bình thường phá trận, trực tiếp rút đi trận nguyên, đại trận kia tự diệt, hiện tại chúng ta không cần tìm tòi nghiên cứu cung điện kia đến tột cùng vận chuyển như thế nào...

Phương Hành hung ác nói:

- Trực tiếp tìm tới trận nguyên, sau đó rút trận nguyên!

- Lại chơi thật...

Các tu sĩ nghe được lời này, không khỏi mê mang, tâm tư có chút sợ hãi.

Kim Ô ẩn ẩn hưng phấn lên:

- Việc này có thể làm, bất quá trận nguyên kia ở nơi nào...

Phương Hành chân thành nói:

- Vừa rồi ta đã nghĩ qua, cổ tháp ẩn hiện vào giữa hư không, không một địa điểm cố định, có thể thấy được nó không giống đại trận bình thường tiếp dẫn sông núi địa mạch, mà tự thành một phương thiên địa, cho nên ở trong cổ tháp, nhất định có một hạch tâm, bằng vào ta phỏng đoán, cổ tháp thường cách một đoạn thời gian, sẽ ở nơi địa mạch hội tụ xuất hiện một lần, hẳn là hấp thu lực lượng địa mạch bổ sung trận nguyên, chỉ cần chúng ta có thể tìm ra trận nguyên, không tin nghĩ không ra biện pháp hủy nó...

- Ngươi nói cũng không sai, nhưng đây chính là Tiếp Dẫn Tháp của Phật môn, ngươi cũng nghe được, là bảo địa có liên quan tới Tây Thiên giới ở vạn năm trước, cho dù có pháp trận, đó cũng là Phật môn năm đó bố trí xuống, nhất định có vô số cấm chế điều khiển đại trận này vận chuyển, bằng vào năng lực của mấy người chúng ta, làm sao có thể... làm sao có thể hủy đi đại trận!

Một người vẻ mặt đưa đám kêu lên, chính là Đạo Tử Vô Ảnh Sơn.

Con mẹ nó mình bị chạm dây thần kinh nào a, đi theo tới cứu tiểu ma đầu làm gì!

Đám người này đơn giản là tên điên, vậy mà muốn hủy Phật môn thánh địa có liên quan tới Tây Thiên giới?

- Cái gì bảo địa, là cái miếu hoang!

Phương Hành lại chẳng thèm ngó tới:

- Đã nát thành bộ dạng này, phật kinh bảo khí còn có tượng Phật đều nát không ra hình dáng, đêã bao nhiêu năm không ai xử lý? Nói là Phật môn bảo địa, nhưng ngay cả quái thi cũng chạy tán loạn khắp nơi, không khó phỏng đoán, cấm chế của cổ tháp sớm đã hủy hơn phân nửa, nếu ở năm đó, tự nhiên có Bồ Đề lực sĩ thôi động đại trận vận chuyển, định thời gian xuất hiện, có người đến xông, cũng khẳng định có La Hán hộ pháp ngăn cản, nhưng hôm nay, miếu hoang này đã vạn năm không có người nào, pháp bảo mạnh hơn qua trên vạn năm, cũng sẽ nát thành một khối sắt vụn, loại địa phương dựa vào đại trận vận chuyển này, càng chịu không được tuế nguyệt tàn phá, đoán chừng hiện tại uy lực còn sót lại, ngay cả một phần vạn cũng chưa tới, chúng ta cũng không phải xuẩn vật, ngay cả cái miếu hoang như thế cũng hủy không được chứ?

Hắn càng nói càng kích động, thuận miệng lại ra ví dụ:

- Giống như trong hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, người bình thường tới nhìn một chút cũng sẽ mất mạng, nhưng nếu trong hoàng cung ngay cả thị vệ cũng không có, ngươi còn không dám tiến vào làm thịt hoàng đế lão nhi sao?

- Ách...

Cũng không biết tại sao, nghe hắn nói, các tu sĩ lúc đầu tâm tư trĩu nặng, bây giờ lại có chút hứng thú...

Nhưng hủy Phật môn thánh địa, sẽ gánh bao nhiêu nghiệp quả a?

Chương 878: Hủy Phật địa

Chỉ có tu vi Kim Đan, liền muốn phá huỷ Tiếp Dẫn Tháp, đây cần can đảm bao lớn?

Các tu sĩ nghĩ tới vấn đề này, thậm chí mình cũng cảm giác quá hoang đường, nhưng nghe Phương Hành nói, bọn họ lại không nhịn được sản sinh một loại ảo giác... Không chừng toà cổ tháp vạn năm này, vẫn có thể hủy diệt được!

Kỳ thực thổ phỉ kia nói cũng không sai, Phật địa vạn năm trước tự nhiên không dễ trêu, tuyệt đối không phải bọn họ có thể làm càn, nhưng cái miếu này đổ nát vạn năm, mình còn không phá được sao? Dù sao cổ tháp này thực quá cũ nát, như bị người nhẹ nhàng đụng một cái, sẽ trực tiếp sụp đổ, mà nhìn xung quanh, khắp nơi là dấu vết chiến đấu, có thể thấy được trước khi cổ tháp hoang phế, kỳ thực đã tao ngộ rất nhiều đại chiến...

Thời gian loang lổ, mục nát vạn vật, trước tiên bị thương nặng, lại vạn năm không người hỏi thăm, kỳ thực cổ tháp này sớm nên tự mình sụp đổ rồi?

Có thể tưởng tượng, dù đại trận không có sụp đổ, cũng yếu đuối tới cực điểm!

- Được, nghe lời ngươi, đầm rồng hang hổ Kim gia ta cũng giúp ngươi!

Kim Ô hưng phấn gọi lên, nâng hai cánh phụ họa Phương Hành đề nghị, hai con mắt không ngừng xoay chuyển nhìn bốn phía:

- Những cái khác không nói, nếu như có thể phá đại trận của Tiếp Dẫn Tháp, vậy Kim gia ta... Có thể coi là thiên cổ đệ nhất nhân a!

Các tu sĩ khác, cũng có người trái tim hơi trầm xuống, có người thầm cảm thấy hưng phấn.

Đây chính là bảo địa có quan hệ tới Tây Thiên giới, bây giờ những người mình đang thương lượng làm sao phá huỷ nó...

Con mẹ nó, sao lá gan của ta lớn như vậy!

- Ta giúp ngươi!

- Còn có ta!

- Náo nhiệt này không thể không làm, liều mạng!

Sau một phen trầm mặc, các tu sĩ đều đáp ứng, trong thanh âm căng thẳng, thình lình mang theo chút dã tâm và hưng phấn.

Thử Đạo Tử thì sắp khóc lên: Đây là đám người nào a...

Ngay cả con lừa cũng hưng phấn đá hậu!

- Được, bước thứ nhất, trước tiên tính ra phương vị trận nguyên chủ yếu nhất của cổ tháp...

Việc này không nên chậm trễ, đã quyết định liền không thể trì hoãn thời gian. Kim Ô trực tiếp liền bay lên giữa không trung, mắt nhìn phương xa, hai móng vuốt đưa ra, quan sát địa hình của Phật điện. Sau đó hai mắt bắn mạnh kim quang, bắt đầu nhanh chóng tính toán.

Năm đó Tiếp Dẫn Tháp chỉ là một con đường tiếp dẫn, không có quá nhiều tăng nhân tu hành ở đây, vì sao xây dựng nhiều Phật điện như vậy? Kỳ thực rất đơn giản, ở trong mắt những người thông hiểu trận thuật, mỗi một Phật điện và con đường, đều có hướng đi và dụng ý, giống như trận kỳ, Phật tượng ở đây tọa trấn một phương, làm cho trận khí liên kết, cộng đồng hình thành đại trận vận chuyển vạn năm.

Mà vào lúc này, nó thông qua Phật điện và con đường, liền không khó suy diễn ra vị trí của trận nguyên.

- Ở... Ở hướng đông nam...

Suy diễn một lát, Kim Ô còn khổ sở tính toán, Ô Tang Nhi lại chần chờ chỉ về một chỗ.

Ngay cả vẻ mặt của nàng cũng có chút sợ hãi chần chờ, tựa hồ không nghĩ tới, mình thật có thể suy diễn ra.

Hơn nữa sau khi tính ra kết quả, cũng không nhịn được nhìn Phương Hành, mơ hồ có chút khâm phục.

- Ở nơi đó...

Phương Hành cũng nhìn về phía kia, hít sâu một hơi, âm thầm vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám, từ khi tu vi kết Kim Đan, hắn hầu như không có toàn lực vận chuyển dị bảo này, nhưng lúc này, theo không ngừng vận chuyển bảo vật, ở trong mắt hắn, vô số phù văn quái lạ đang nhanh chóng lưu động, mà thế giới ở trước mắt hắn, cũng đang không ngừng phát sinh biến hóa, đầu tiên là Phật điện và gỗ đá bình thường, sau đó nhìn thấy vô số trận khí liên kết, tới cuối cùng đã nhìn thấy sát khí vô tận ngưng tụ ở trên bầu trời.

- Là ao sen kia...

Ánh mắt Phương Hành lấp loé, rơi vào một ao nước khô cạn, ao nước khoảng chừng trăm trượng, bên trong đều là hoa sen khô héo, nước ao vốn là một linh trì, bây giờ đã bị sát khí xâm nhuộm, trở thành một chỗ giống như U Minh quỷ địa, sát khí rất nặng, ngay cả xung quanh cũng bị kết ra từng tầng sương lạnh...

Ầm! Ầm! Ầm!

Các tu sĩ nhìn thấy ao sen, liền tức hiệp vọt tới.

Đám quái thi trong cổ tháp, vốn khắp nơi đều có, lít nha lít nhít, có điều sau khi Thần Tú và Huệ Năng vào cổ điện, những quái thi này như có cảm ứng, từng cái từng cái tụ tập ở ngoại vi đại điện, mắt nhìn chằm chằm, đám người Phương Hành vọt ra, liền gặp phải quái thi điên cuồng ngăn cản, nhưng sau khi lao ra, bên người lại càng ngày càng ít, bây giờ lao về phía ao sen, quái thi bên người càng như cảm ứng được trong ao sen có khí tức âm u, từng con lặng yên không một tiếng động ngừng lại.

- Ao sen này nằm ở vị trí mắt trận của cổ tháp, như mắt trận của đại trận bình thường, nếu như ta không đoán sai, ao sen này tất nhiên có thể đi về đại trận dưới đáy cổ tháp, cũng chính là đại trận gắn bó cả cổ tháp vận chuyển...

Ô Tang Nhi đi tới nơi này, lần thứ hai suy diễn một phen, cuối cùng có kết luận.

- Nói cách khác, nếu như muốn tiến vào đại trận, trước phải vào ao sen này...

Phương Hành thoáng trầm ngâm, ánh mắt đảo qua, bây giờ cách gần, càng có thể cảm giác được trong ao sen nước ao lạnh lùng quỷ dị, sát khí như thực chất, có thể nói, một giọt thủy trong ao sen, sát khí cũng vượt qua những quái thi kia, người bình thường đừng nói vào ao, chỉ đến gần cũng sẽ bị hàn khí của nó làm cho huyết dịch đọng lại, thân thể thành băng.

- Tiểu thổ phỉ, ngươi thật muốn đi vào...

Kim Ô nhìn ao nước, dù khí huyết của nó dồi dào như vậy, cũng có chút run lập cập:

- Sẽ chết người sao?

- Không nói ta muốn đi vào a...

Ánh mắt Phương Hành quái lạ, ung dung như thường nói.

Kim Ô ngẩn ngơ:

- Vậy ngươi còn phá trận gì?

Phương Hành nặn nặn xương ngón tay của mình, nói:

- Ý của ta là chúng ta cùng vào...

- ****...

Kim Ô nghe xong lông rơ dựng đứng, quay đầu muốn chạy trốn, nhưng Phương Hành cười ha ha, kéo lấy một cái móng vuốt của nó, sau đó hai tay vận chuyển quái lực, mạnh mẽ lôi kéo, trực tiếp ném nó vào trong bể nước, mình cũng phi thân tiến vào.

Nước ao dập dờn, lộ ra một cái đầu.

- Ồ, cũng không có gì đáng sợ nha...

Kim Ô cũng ló đầu ra, cảm giác ao nước này một chút cũng không thể tổn thương mình, liền yên tâm, vung cánh bơi một vòng, nhìn về phía trên kêu:

- Thật thư thích, các ngươi cũng xuống thử xem...

Chỉ là nhìn vẻ mặt gian giảo kia, rõ ràng là muốn hố người khác xuống.

- Khà khà, phỉ lão đại ngươi không cần sốt ruột, ta là cửu thế quỷ thân, không sợ nhất chính là ao nước này, đợi ta đi cùng ngươi!

Lệ Anh nhếch miệng cười quái dị, nhảy vào trong ao, phát sinh một tiếng rên rỉ thoải mái.

Dáng dấp kia làm Kim Ô sửng sốt, so với hắn, Lệ Anh là thật không sợ sát khí trong ao nước.

- Hai người chúng ta đều dùng Bồ Đề Quả, cũng đã luyện hóa ra, có thể chống đỡ nước ao!

Lệ Hồng Y và Hàn Anh nhìn nhau, đều đi về phía ao sen.

Bọn họ vốn vừa tỉnh lại không lâu, sắc mặt tái nhợt, thân thể suy yếu, nhưng đến bên cạnh ao, bị sát khí trong ao sen ép một cái, trong cơ thể nổi lên Phật quang kinh người, như sát khí trong ao sen này trợ giúp bọn họ luyện hóa Bồ Đề Quả trong cơ thể, hơn nữa bọn họ cũng biết chuyến này hung hiểm, nhân thủ càng nhiều càng tốt, liền không dài dòng cái gì, song song đi lên phía trước, nhảy vào trong ao nước...

- Được, các ngươi chờ, huyền tôn nhi và đại hầu tử giúp ta bảo vệ bọn họ, chờ tin tức của chúng ta!

Phương Hành tâm tình vui sướng, cười dặn, muốn lặn xuống ao.

Hiện tại chỉ có mấy người bọn họ có thể chống đỡ ao nước này, những người khác bất luận tu vi cao thấp, không có Phật pháp hộ thể, là vào không được.

- Ta cũng đi trợ giúp một chút sức lực!

Nhưng lúc này, Vương Quỳnh nở nụ cười, tay cầm song luân, trực tiếp nhảy vào trong ao nước, nàng vừa vào trong ao, song luân nhất thời hóa thành hai tia thanh hồng khí, quấn quanh ở bên người nàng, chống đỡ hồ nước âm u ở bên ngoài, nàng thì nhẹ nhàng thở một hơi, lạnh nhạt nói:

- Phong Hỏa Song Luân của ta, vốn là khi còn bé chiếm được ở trong một cổ miếu, có thể giúp ta chống đỡ sát khí!

Mọi người đều biết binh khí của nàng chính là một đôi bảo luân, nhưng không biết lai lịch, lúc này nghe nàng nói, mới hiểu được có quan hệ tới Phật môn, có điều bây giờ sẽ không từ chối, trên thực tế chuyến này hung hiểm, có thể nói đi càng nhiều người càng tốt...

- Tang Nhi, ngươi không chống đỡ được sát khí, không cần theo tới, ở ngoài quan sát trận thế, giúp hai người của ta suy diễn!

Phương Hành cười đáp ứng, lại vứt tới một quyển cổ kinh, thình lình chính là bí điển Phật môn Chư Phật Quan Tưởng Kinh, này cũng là làm chuẩn bị, trình độ trận thuật của Ô Tang Nhi còn vượt qua Kim Ô, chính là một phần sức mạnh không thể coi thường, chỉ tiếc nàng không có khả năng chống đỡ sát khí, dù lúc này ăn Bồ Đề Quả, cũng không kịp luyện hóa, chỉ có thể dùng phương pháp này ở xa xa suy diễn.

Ô Tang Nhi tiếp tới, gật đầu đáp ứng, lại nói:

- Nếu như có chuyện, ta làm sao nói cho ngươi?

Sở Từ bắt chỉ quyết, hóa thành một đạo Kiếm Linh, nhẹ nhàng bay đến bên người Phương Hành, sau đó nói:

- Để Kiếm Linh của ta theo Tiểu Cửu xuống, nếu như Tang Nhi tỷ tỷ có lời, chỉ cần nói cho ta, Kiếm Linh và ta tâm linh tương thông, có thể cách vạn dặm truyền âm!

- Như vậy rất tốt!

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, cũng không nói nhiều, liền phân nhau rời đi.

Kim Ô, Lệ Hồng Y, Lệ Anh, Hàn Anh, Vương Quỳnh cùng với Phương Hành đi phá đại trận, Ô Tang Nhi thì canh giữ ở bên cạnh ao sen, lấy Chư Phật Quan Tưởng Kinh tra khắp tất cả trận tâm phía dưới, suy diễn trận thuật, Sở Từ thì lấy Kiếm Linh truyền âm cho Phương Hành, mà Tiểu Bằng Vương, Không Không Nhi, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn thì ở lại bên cạnh ao bảo vệ hai người này, cũng coi như mỗi người quản lí chức vụ của mình.

Nước ao lạnh lẽo, sâu không lường được, phảng phất như có thể đông chết người, nhưng trái tim Phương Hành lại mơ hồ có chút kích động...

Cũng không biết tại sao, vừa nghĩ tới muốn hủy diệt Thánh Địa Phật môn, liền cảm giác hăng hái!

Chương 879: Lục Đạo Thần Tượng

Phạm vi ao sen chỉ chừng trăm trượng, mặt trên phủ đầy hoa sen khô héo, nhưng nước ao lại cực kỳ sâu, Phương Hành, Kim Ô, Lệ Hồng Y, Lệ Anh, Hàn Anh, Vương Quỳnh… đều có tu vi, có thể ngừng thở lặn xuống, tốc độ cực nhanh, cũng dùng một nén hương thời gian, mới miễn cưỡng tới đáy ao, lại do Kim Ô ở đáy ao thôi diễn, tìm được một khối "Nhị Giới Bi", sau đó mọi người rót pháp lực vào, nhất thời trời đất quay cuồng...

Nước ao âm lãnh biến mất không còn tăm hơi, một nơi u minh quỷ dị xuất hiện ở trước mắt...

Không gian không biết rộng lớn đến mức nào, mênh mông không thấy biên giới, không trung thình lình có sáu pho tượng to lớn trên chống thương khung, dưới tiếp u minh, đồng thời đưa bàn tay ra, ấn về phía trung gian, bảo vệ một mảnh phù văn ở chính giữa...

Sáu pho tượng kia, một người trên đầu lơ lửng vương miện, khí tức bao la như thiên, quanh người ngôi sao quay quanh, lộ ra hàm ý sâu xa khó hiểu, bên hông lơ lửng một thanh cổ kiếm, khí tức hồn nhiên, phảng phất như đại biểu lực lượng thiên địa không thể chống đỡ, tượng này mặt nhìn về phía tây, chính diện với đám người Phương Hành, trong con ngươi lãnh đạm vô tình, tựa hồ tuyên cổ bất biến, mắt lạnh nhìn thương khung.

Người thứ hai, trên người mặc bố y, sắc mặt sáng sủa, mang theo tinh thần phấn chấn, ánh mắt trong sáng, vừa kiên nghị lại trong suốt, mắt trái sáng ngời, mắt phải lại có vẻ mê man, tay trái đưa về phía trước, ấn lại đoàn phù văn ở trung gian ngoại hình mơ hồ giống như hoa sen, tay phải nắm thành quyền, thu ở bên hông, phảng phất như chăm chú nắm lấy cái gì, vĩnh viễn không buông tay.

Người thứ ba, thì thình lình không phải hình người, kì dị quái đản, có bốn cánh tay, đầu lưỡi thật dài từ trong miệng dò ra, quyển ở trên không trung, sau lưng sinh ra đuôi dài, giống như trường tiên, trên hai chân phủ kín vảy, ngón chân sinh móc câu, dáng dấp hung tàn thô bạo, khát máu dữ tợn. Khuôn mặt thì có vẻ thống khổ vặn vẹo, nhưng ánh mắt lại cực kỳ ôn hòa.

Thứ tư là một người bụng bự đến nổi gân xanh, như muốn nổ tung, nhưng ngực lại xẹp lép, ngay cả xương cốt cũng lộ ra, như đói bụng mấy trăm năm, trong mắt hung khí mãnh liệt, ánh mắt tan rã, nước dãi ướt át, như muốn nuốt cả thiên địa vào trong bụng mình...

Thứ năm là một người có hai mặt, một mặt nam một mặt nữ, mặt nữ đẹp như tiên, tay cầm tịnh bình, trong bình mọc ra một đóa hoa sen, mặt nam lại hung ác như quỷ, bên người có trường xà quay quanh, miệng mở lớn, hung tàn đến cực điểm, mà người này, bất luận nam nữ, ánh mắt đều cương nghị. Nhìn thẳng phía trước, trường bào trên người bay lả tả, có vẻ phiêu dật lại lạnh lùng.

Thứ sáu là một nam tử cao quan nguy nga, vóc người vĩ đại, người mặc trường bào, trên áo choàng thêu hoa văn sơn hà, tay trái đè về phía trước, thủ hộ phù văn hình hoa sen, tay phải ấn nhẹ xuống dưới, dưới chưởng thình lình có một lao tù phiêu phù trong hư không, ở trong lao, vô số ác quỷ liều mạng giãy dụa, nóng lòng bỏ ra, càng khủng bố là, lao tù đã phá một góc!

Chính là sáu pho tượng này, cộng đồng bảo vệ hoa sen, đè ép hư không, vừa uy nghiêm, lại thần thánh...

- Đây là... Lục Đạo Thần Tượng!

Lệ Hồng Y ngưng thần viễn vọng, dần dần đổi sắc mặt, thấp giọng giải thích:

- Ta từng đọc qua kinh nghĩa, để cầu công pháp hóa giải sát khí của Quỷ Quốc, khắc chế hung khí trong cơ thể đệ đệ ta, biết được Phật môn Tây Thiên giới tổng cộng chia làm lục đạo, phân biệt là: Thiên Nhân Đạo, Chúng Sinh Đạo, Yêu Ma Đạo, Tu La Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo, cũng không phải thật sự có lục đạo này, mà là đại biểu sáu loại lý niệm, bao dung thiên địa ngàn vạn sinh linh trong đó, theo ta nhìn, sáu pho tượng này, cùng lục đạo mà kinh Phật ghi chép kết hợp lại, chính là lục đạo hóa thân!

- Lại có quan hệ Phật môn tới, nhìn dáng dấp hẳn là đến đúng chỗ!

Phương Hành mắt lạnh quan sát, sau đó nhìn về phía Kim Ô.

Kim Ô bình thường nói năng tưng tưng, nhưng đến thời điểm mấu chốt lại chưa bao giờ là người thất vọng, lúc này đã triển khai hai cánh, hóa thành một đạo kim quang bay ở xung quanh, hai móng vuốt vẫn đang nhanh chóng tính toán, cuối cùng trở lại bên người Phương Hành, trầm giọng nói:

- Đoán không lầm, nơi này chính là ngoại vi của đại trận, không giống trận pháp Đạo gia lấy tám làm cơ sở, đại trận Phật môn được Nhiên Đăng thiền sư thôi diễn đến cực hạn, mở ra lối riêng, lấy sáu làm cơ sở, mà Lục Đạo Thần Tượng này, vừa vặn hợp thành một đại trận của Phật môn, hơn nữa còn không phải hạch tâm, mà là ngoại trận thủ hộ hoa sen bên trong, muốn vào giữa, trước tiên cần phá ngoại trận này!

- Phá như thế nào?

Phương Hành hỏi trực tiếp, chẳng muốn đi nghe nguyên lý.

Kim Ô ngưng thần nói:

- Ngươi nói cho ta trận văn và trận thế của nó!

Phương Hành gật đầu, ngưng thần vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám, trong mắt thoáng hiện phù văn vô tận, miệng nói:

- Trận văn của tượng thần Thiên Nhân Đạo từ bắc đến nam, trận văn tượng thần Chúng Sinh Đạo tự tây đến đông... Kỳ quái, mỗi trận văn đều vắt ngang hư không, ít có biến hóa...

- Này...

Kim Ô nhíu mày:

- Đây là phương pháp tử trận tỏa không!

Người bên cạnh đều cau mày nhìn về phía hắn, Lệ Anh mắng:

- Bớt khoe khoang, mau mau nói đi!

Kim Ô nói:

- Ta nói cái rắm, loại trận pháp này là làm cho người đau đầu nhất, đại trận bình thường đều biến hóa vô số, lúc nào cũng không giống, huyền ảo phức tạp, nhưng cũng vì vậy mà làm cho đại trận vận chuyển, tất sẽ lưu lại một tia sinh cơ, mà loại tử trận này lại không phải vậy, trực tiếp lấy thần lực phong tỏa trấn áp, một chút khe hở cũng không để lại, đơn giản mà nói, chính là một khoá sắt!

Phương Hành nói:

- Khoá sắt cũng phải vạch nó ra!

Kim Ô nói:

- Ta đương nhiên biết, có điều cái khóa này không dễ mở, trừ khi...

Lúc này, Kiếm Linh bên người Phương Hành vang lên ong ong, tiếng kim loại rung kỳ dị hình thành thanh âm của một người:

- Tiểu Cửu ca, Tang Nhi tỷ tỷ nói muốn phá loại đại trận này, không cách nào chỉ dựa vào thôi diễn, nhất định phải cứng đối cứng, đây là ngoại trận, nếu như muốn vào nội trận, thì nhất định phải đồng thời chặt đứt thần lực phòng ngự của sáu tượng thần, nàng kiến nghị sáu người các ngươi phân ra, một người đi tới trước một tượng thần, tìm biện pháp chặt đứt thần lực, liền có cơ hội, trực tiếp thâm nhập vào phù văn chi hải!

Các tu sĩ nghe vậy, đều nhìn về phía Kim Ô.

Ánh mắt của Kim Ô cũng trầm thấp nói:

- Chỉ có biện pháp này, chia nhau đi!

Mọi người đều biết chuyến này hung hiểm, nhưng cũng biết tình thế khẩn cấp, không biết lúc nào Tiểu hòa thượng Thần Tú sẽ bị luyện hóa, hơn nữa nếu mình đến rồi, thì không có đạo lý lùi bước, liền bỏ đi tạp niệm, đồng thời gật đầu, nhìn về phía sáu tượng thần.

- Ha ha, Ngạ Quỷ Đạo này nhìn lên liền hợp ý ta, các ngươi chớ giành với ta!

Ngoài dự đoán của mọi người, Lệ Anh là cái thứ nhất nở nụ cười, dáng dấp đắc ý, muốn bay về phía tượng thần Ngạ Quỷ Đạo.

- Hô!

Nhưng lúc này, Lệ Hồng Y bỗng nhiên ép người tới gần, đưa tay vỗ về phía Lệ Anh.

- Tỷ... tại sao lại đánh ta?

Lệ Anh sợ hết hồn, thân hình muốn lui về phía Phương Hành.

Nhưng Lệ Hồng Y chỉ vỗ vai hắn một cái, nói:

- Cẩn thận, ngươi có thể ăn quỷ, nhưng không thể để ngươi ăn ngươi!

Lệ Anh ngẩn ngơ, một lát mới ngơ ngác gật đầu, nói:

- Há, biết rồi!

Lệ Hồng Y thì xoay người nói:

- Tượng thần Địa Ngục Đạo, trấn áp ác quỷ, do ta đi đi!

Kim Ô thì liếc mắt nói:

- Yêu Ma Đạo chỉ không phải Kim gia ta sao, vậy thì ta đi!

Các tu sĩ không có ý kiến, Lệ Anh vốn là cửu thế quỷ thân, đi đối phó tượng thần Ngạ Quỷ Đạo thích hợp, mà Lệ Hồng Y trấn áp đệ đệ thân là ác quỷ, sát khí vô tận nhiều năm như vậy, đi đối phó tượng thần Địa Ngục Đạo cũng quen cửa quen nẻo, Kim Ô là yêu quái duy nhất trong mấy người, không ai thích hợp

Yêu Ma Đạo hơn hắn, ba người này, hầu như không cần cân nhắc...

- Tượng thần Tu La Đạo kia thật bất phàm, liền do ta đi chém hắn!

Hàn Anh mở miệng, tay cầm trường thương, tự tin tràn đầy, có điều Vương Quỳnh lắc mình, ngăn ở trước người hắn, lạnh nhạt nói:

- Ta cảm thấy tượng thần Tu La Đạo kia rất tương tự tâm cảnh của ta, đại khái là duyên phận từ nơi sâu xa, vẫn là ta đi!

- Vậy ta đổi một cái!

Hàn Anh nhìn Vương Quỳnh một chút, trầm mặc một lát, không có tranh luận, lẳng lặng nhìn về phía hai bức tượng còn lại.

- Tượng thần Thiên Nhân Đạo ta vừa nhìn liền không hợp mắt, dáng vẻ muốn ăn đòn, liền do ta đi, ngươi tuyển cái khác!

Phương Hành trả lời càng lưu loát, trực tiếp để cho Hàn Anh tới chỗ tượng thần Chúng Sinh Đạo.

Các tu sĩ nghe xong, cũng cười không nói, tự nhiên biết Phương Hành nói buồn cười, trên thực tế cũng cân nhắc đến vấn đề sáu tượng thần mạnh yếu, tuy lúc này vẫn còn không rõ sáu tượng thần có phân ra mạnh yếu như trong truyền thuyết hay không, nhưng nếu có, vậy dĩ nhiên là tượng thần Thiên Nhân Đạo mạnh nhất, muốn đi chặt đứt thần lực của tượng thần, cũng sẽ hung hiểm nhất.

- Tùy tiện!

Hàn Anh chẳng muốn tranh chấp, biết này không phải thời điểm tranh chấp, nhưng vẫn không nhịn được nói:

- Ta cũng không phải yếu nhất ở nơi đây a!

Các tu sĩ đều lườm hắn một cái, nghĩ thầm đến lúc này, làm sao còn ngạo kiều chứ...

- Đã như vậy, vậy thì đi thôi, nhớ kỹ, tốc chiến tốc thắng, càng nhanh càng tốt!

Phương Hành khẽ quát, sau đó sáu người đồng thời bay lên, hóa thành lục đạo thần mang, thẳng đến sáu tượng thần.

Phương Hành xông thẳng về phía tượng thần Thiên Nhân Đạo, càng tới gần, càng cảm thấy tượng thần này cao to, mình ở trước mặt hắn, giống như chỉ là con ruồi, bay thẳng đến trán của hắn, mới phát hiện mình thậm chí còn không bằng một hạt trân châu trên đỉnh vương miện, có điều vào lúc này, chỉ thấy giữa trán tượng thần, lại có một cái gương sáng.

Cái gương kia quang hoa mịt mờ, bình lặng như tiên hồ, đang chậm rãi chiếu ra bóng người của hắn...

- Thật là một mỹ thiếu niên...

Phương Hành nhìn nam tử đen kịt, tăng bào rách nát, tóc tai tán loạn trong gương, thoả mãn uốn éo thân thể.

Chương 880: Thiên Nhân Chiếu Tâm Kính

- Thiên đạo mênh mông, có sơ không lậu...

Thời điểm Phương Hành bay tới trước trán của tượng thần Thiên Nhân Đạo, theo bản năng thưởng thức hình chiếu của mình ở trong gương, chợt trong lúc đó, bên tai vang lên thanh âm điếc tai nhức óc, cùng lúc đó, trong mặt kính thình lình xuất hiện biến hóa, hắn nhìn thấy mình thu nhỏ ở trong gương, hóa thành một hài tử tầm ba bốn tuổi, thân ở hoàn cảnh cũng không giống, dĩ nhiên nằm ở bên một ổ gà, bắt một con gà mái hoa ra, vặn gãy cái cổ liền chạy...

- Tên nhóc khốn nạn nào, dám trộm gà mái nhà chúng ta...

Phía sau, một phụ nhân y phục lam lũ cầm dao phay vọt ra, vừa truy vừa chửi ầm lên.

- Ồ, làm sao xuất hiện sự tình của tiểu gia khi còn bé?

Phương Hành nhìn cũng ngẩn ngơ, mặt kính lộ ra hình ảnh, dĩ nhiên là sự tình mình khi còn bé ăn trộm gà...

Một ý nghĩ còn chưa chuyển qua, lại phát hiện mình ở trong gương lớn một chút, đang chổng mông đào hố, sau đó thả bẫy thú, chông sắt xuống, phía trên che lấp cành cây khô, cỏ khô, sau đó lại dẫn một nông phu cường tráng tới, trơ mắt nhìn hắn ngã vào cạm bẫy gãy chân, mà mình thì ở bên cạnh vỗ tay cười ha ha, còn đánh con trai của hắn một trận.

Ánh mắt Phương Hành quái lạ, chuyện này đều là thật, đúng là mình khi còn bé từng làm.

Lại sau đó, hình ảnh liên tục biến hóa, thình lình tất cả đều là sự tình mình từng làm, hãm hại lừa gạt, giết người cướp đoạt, không một không xuất hiện, thậm chí rất nhiều sự tình mình đã quên, cũng hiển hoá ra ở trong kính, giống như hồi ức bị lật ra, mà trong quá trình này, Phương Hành dần dần cảm giác thần hồn của mình bị kéo vào mặt kính, dần dần mê man, trên người áp lực dần nặng.

- Thiên đạo mênh mông, có sơ không lậu...

Thanh âm kia lại vang lên, cùng lúc đó, Phương Hành ở trong mặt kính nhìn thấy trên người mình quấn càng ngày càng nhiều xích sắt, phảng phất như nhân duyên số mệnh gắt gao khóa mình lại.

Hắn nhìn thấy trong mặt kính, xuất hiện một nông hộ bởi vì mất gà mái mà cả nhà bị đói, trong bụng cũng đồng thời cảm giác đói bụng, thân thể bủn rủn...

Hắn nhìn thấy nông phu trong mặt kính chân bị gãy, cũng cảm giác trên đùi đau nhức, giống như gãy lìa...

Hắn nhìn thấy trong mặt kính, một công tử nhà giàu bị mình đâm ngã xuống đất, cũng cảm giác ngực bụng như đao cắt...

Vô số tội lỗi rơi vào thân thể, đã từng gieo nhân, hiện nay nhận quả!

- Phương Hành, ngươi có biết tội của ngươi không...

Từ nơi sâu xa, tựa hồ có đại đạo đến thẩm phán mình, kinh thiên động địa, rung động thần hồn.

Vào lúc này, Phương Hành đầu đầy mồ hôi, tựa hồ cũng bị các loại thống khổ dằn vặt đến đứng không thẳng, ngay cả thần hồn cũng cảm giác mê man, cảm giác mình có tội, cảm giác mình làm nhiều sự tình sai lầm, bây giờ có tội thì phải chịu, chỉ muốn quỳ xuống nhận sai, để cầu sám hối...

Nhưng trong lòng có một cỗ chấp niệm, làm cho Phương Hành đứng thẳng bất động, nghiến răng nghiến lợi, đáy mắt trái lại nổi lên nộ diễm!

- Ta... Ta nhận tội con mẹ ngươi...

Hầu như dùng hết lực lượng toàn thân, Phương Hành mới hét lớn, nhìn về phía hư không mênh mông.

- Ngươi tội nghiệt vô số, tội lỗi chồng chất, nay thiên đạo giáng lâm, thẩm phán chúng sinh. Tội nghiệt đầy người, còn không nhận tội?

Bên tai có âm thanh hét lớn, phảng phất như thanh âm thiên đạo, tra hỏi tâm linh của hắn.

- Ngươi nói tiểu gia có tội thì có tội, ngươi là cái thá gì?

Phương Hành phẫn nộ, không biết thanh âm kia đến từ đâu, chỉ có thể nhìn thương khung mắng to.

- Ngươi trộm gà của người khác, hại người ta đói bụng...

- Con mẹ nó, ta trộm gà mái của bọn họ thì sao, khi đó Quỷ Yên Cốc chúng ta bị quan binh vây quanh, ngay cả bát cháo cũng không có uống, Đại thúc thúc đói bụng suất binh chống lại, tiểu gia ta chạy ra ngoài trộm con gà mái trở lại, mình chỉ gặm hai cái đùi, còn lại đều cho Đại thúc thúc ăn lót bụng thì có tội sao? Dựa vào cái gì ngươi nói ta có tội, sao ngươi không nói gà mái nhà bọn họ không đủ mật?

- ...

Thanh âm kia rõ ràng dừng lại một chút:

- Ngươi tàn bạo hung lệ, đào hố gài bẫy, làm nông phu gãy chân...

- Thả rắm, ngươi chỉ nhìn thấy ta bẫy gãy hắn chân, lại không nhìn hắn là người lớn, lại thay con trai hả giận, đuổi theo đá ta vào trong sông, tên khốn kiếp kia lén lút đào đê, đưa nước vào ruộng mình, để người ở hạ lưu không có nước tưới ruộng, sao ngươi không nói, ta còn biết tên khốn kiếp kia ngủ với Trương quả phụ ở đầu thôn, còn không chịu trả tiền...

- ...

Thanh âm kia hơi ngừng chốc lát, lại vang lên:

- Ngươi đầu đường giết người, máu phun năm bước...

- Thả rắm, không giết ta chờ bị ác nô của bọn họ đánh chết sao...

Một phen thẩm vấn, Phương Hành không chỉ không nhận tội, trái lại càng lúc càng nộ, miệng đầy lý do, tức giận chửi ầm lên:

- Đừng ra vẻ ở trước mặt tiểu gia, thật cho rằng ta không biết chút đạo lý lung ta lung tung của các ngươi sao? Ngươi chỉ là một thần thông ảo ảnh, có tư cách gì đại biểu thiên đạo, ngoan ngoãn cong đuôi cho ta, nếu không ta đập nát ngươi...

- Thiên đạo mênh mông, tuy thưa nhưng khó lọt...

Thanh âm kia lạnh lùng vang lên:

- Ngươi miệt thị thiên đạo, tội đáng muôn chết!

- Nếu như có thiên đạo, vậy thiên đạo là cái đáng chết thứ nhất, chúng sinh vô tội, đều chỉ vì sống tiếp, sống càng tốt hơn...

- Làm một kẻ tư dục không chừa thủ đoạn nào, chính là tội lớn!

- Nếu như tư dục là tội, vì sao thiên đạo để người ta có tư dục?

Lửa giận của Phương Hành càng lúc càng mạnh, tới cuối cùng đột nhiên lớn tiếng rít gào, cả người chấn động, xích sắt bị tà hỏa trên người hắn đánh gãy, liên tiếp đổ nát, hắn thì nộ phát như điên, ra sức đi về phía trước, đập tới chiếc gương, nhưng lúc này, trước mắt hắn xuất hiện vô số ảo giác, thình lình nhìn thấy đang có một Thiên Thần thân cao mười trượng chém tới mình.

Một trảm kia, kinh thiên động địa, phảng phất như thiên địa uy thế, khiến người ta không thể tránh khỏi...

- Chúng sinh có tội, không hối thì diệt...

Thanh âm kia vang vọng Chư Thiên vạn giới, mênh mông cuồn cuộn, giống như thiên âm giáng thế, trấn áp chúng sinh.

- Đi chết...

Phương Hành điên cuồng hét lên, biết rõ không phải là đối thủ, cũng không nhịn được giận dữ múa đao!

- Thiên đạo vô tình, cho nên chúng sinh vô tội, ngươi phán chúng sinh có tội, nói rõ ngươi không phải thiên đạo...

Ầm!

Một đao này của hắn, cùng huyễn ảnh thiên thần chém tới một đao thực sự là chênh lệch quá xa, như con kiến đối kháng con voi.

Nhưng sau khi Phương Hành hô lên đạo lý của mình, dị biến xuất hiện, ở trong thức hải, có một khu vực sương mù, bên trong ẩn giấu rất nhiều dị bảo, tất cả đều đang ngủ đông, bình thường khó gặp, nhưng thời điểm Phương Hành vung đao, miệng đọc đạo lý, tựa hồ xúc động một loại lý niệm nào đó, làm cho trong sương mù có một vật tỉnh lại...

Đó là một ánh kiếm!

Kỳ ảo dập dờn, không thể dự đoán, tựa hồ đại biểu một loại chí lý nào đó trong thiên địa!

Chính là ánh kiếm thiên ý lúc trước Phương Hành luyện hóa Huyền Quan Trảm Thủ Đồ, vẫn ngủ đông ở trong thức hải!

Theo Phương Hành chém ra một đao, ánh kiếm dĩ nhiên cũng tỉnh lại!

Trong thời gian ngắn vắt ngang hư không, như linh dương móc sừng, không dấu tích có thể theo...

Nhưng thời điểm ánh kiếm lóe lên, tồn tại như thiên thần kia lại xuất hiện một kẽ nứt.

Từ kẽ nứt bắt đầu, dần dần có vết rạn nứt giống như mạng nhện xuất hiện, lan khắp toàn thân.

- Ầm ầm...

Cả ảo giác hoàn toàn đổ nát...

Mà Phương Hành cũng vào lúc này bỗng nhiên tỉnh lại, đưa mắt quét qua, không khỏi biến sắc, chỉ thấy bảo kính ở trước mặt tượng thần lu mờ ảm đạm, toàn thân pho tượng kia đang từng mảnh từng mảnh đổ nát, hóa thành bụi mù vô tận tiêu tán ở trong hư không, cuối cùng còn sót lại một bảo kính, hóa thành thần quang, lặng yên bay về phía Phương Hành.

- Ồ? Vậy thì quyết định?

Phương Hành cảm thấy kinh ngạc, theo bản năng đưa tay đón.

Vật kia vốn muốn tiến vào trong cơ thể hắn, nhưng vào lúc này, trong mi tâm hắn mơ hồ có ánh kiếm hiển hiện, diệu đến hư không rực rỡ, bảo kính muốn bay tới chấn động, tựa hồ có hai đạo lực lượng không nhìn thấy giằng co, loại cảm giác đó cực kỳ cổ quái, giống như hai loại đạo lý khác nhau, như nước với lửa, vĩnh viễn khó đan dệt, sau khi va vào một phát, bảo kính hóa thành thần quang run run, thần mang tiêu tan, hóa thành một ngọc kính rơi vào trong tay Phương Hành.

Phương Hành ngẩn ra, cúi đầu nhìn, chỉ thấy nó óng ánh tịnh khiết, không dính một hạt bụi, soi người hiện rõ từng đường nét, thật là bảo kính hiếm có của thế gian, hắn cúi đầu nhìn lên, mơ hồ có thể thấy được, mặt kính xuất hiện năm chữ "Thiên Nhân Chiếu Tâm Kính".

- Lại rơi xuống một bảo kính, đến tột cùng có công dụng gì?

Phương Hành nâng tấm gương, hơi ngẩn ra, đưa mắt nhìn bốn phía, thình lình phát hiện lúc này Lệ Hồng Y, Lệ Anh, Hàn Anh, Vương Quỳnh, Kim Ô đều trôi nổi ở trước một tượng thần, nhắm mắt suy ngẫm, tựa hồ đang trải qua ảo cảnh gì...

Mình là người thoát ly ảo cảnh nhanh nhất.

- Tiểu Cửu ca ca, Tang Nhi tỷ tỷ nói không có thời gian ngẫm nghĩ nữa, bảo ngươi nhân cơ hội này, lập tức chạy vào phù văn chi hải...

Một giây sau, âm thanh của Sở Từ vang lên.

Kỳ thực không cần nàng nhắc nhở, Phương Hành cũng đã ý thức được cơ hội hiếm có, vốn là muốn phá trận này, nên chặt đứt toàn bộ sáu tượng thần mới được, nhưng chẳng ai nghĩ tới, sau khi hắn loại bỏ ảo cảnh, tượng thần dĩ nhiên hủy diệt, mà thần lực của mấy tượng thần khác, thì đang bị đám người Kim Ô ngăn cản, điều này cũng dẫn đến, ngoại trận này, nhất thời xuất hiện một khe hở.

Mà thừa dịp này, hắn có thể nhân cơ hội trốn tới phù văn chi hải!

Vèo!

Hầu như không kịp cân nhắc, Phương Hành thu hồi bảo kính, bay về phía phù văn chi hải, đáy mắt hiện lên vẻ nghiêm nghị:

- Thời gian vẫn còn kịp, chỉ cần ta phá huỷ nó, tiểu hòa thượng có thể cứu!

Chương 881: Phù Đồ Đại Trận

Phù văn chi hải kia từ xa nhìn lại, tựa như một đóa hoa sen, toàn thân do vô số phù văn tạo thành, biến ảo chập chờn, vừa nhìn giống như ngân hà trên trời, nội hàm vô số tinh huy, chỉ là phù văn chi hải vốn nên cực kỳ thần thánh, vào lúc này tựa hồ ngưng tụ vô số sát khí, toàn thân đen kịt như mực, mang theo khí tức âm u quái dị, mới nhìn, cảm giác phù văn chi hải kia giống như một vòng xoáy màu đen sát khí dày đặc, mà trong nước xoáy, lại có phù văn thần thánh thoáng hiện...

- Vốn nên là đại trận chí cao của Phật môn, lúc này lại như U Minh quỷ huyệt...

Phương Hành bay tới phụ cận, liền cảm nhận được trận thế cường đại, không dám tùy tiện tới gần, tạm dừng lại quan sát, lông mày hơi nhíu, thấp giọng than thở, thình lình cảm giác ra, trong phù hải có vô số huyễn ảnh, có Khô Lâu tăng ngộ đạo trước đây hắn gặp, cũng có Bồ Tát chém yêu ma, thậm chí còn có vô số tăng chúng thả xuống kinh nghĩa, nhấc lên đồ đao, kêu gào chém giết… máu tanh khủng bố!

- Ồ? Đó là…

Phương Hành liếc mắt nhìn, liền nhìn thấy vô số ảo giác, căn bản rất khó phân biệt, vội vàng nhắm hai mắt lại, lắc lắc đầu, lúc mở ra lần nữa, không ngờ nhìn thấy trong phù hải, thình lình còn có thân ảnh của hai người, không phải Thần Tú cùng Huệ Năngthì là ai? Hai người này phảng phất như thu nhỏ lại vô số lần để vào trong phù văn chi hải, xung quanh thì là vô số huyễn ảnh…

- Quả nhiên tìm đúng rồi, phù hải này, chính là vị trí hạch tâm của cổ tháp!

Phương Hành rùng mình, biết tìm đúng địa phương rồi, bây giờ hắn nhìn thấy Thần Tú và Huệ Năng, cũng không phải ảo giác, mà là hình chiếu.

Tình cảnh trong phù hải, chính là sự tình hai người bọn họ đang trải qua ở trong cổ tháp. Hiện nay xem ra, tình cảnh của hai người vừa xem hiểu ngay.

Thần Tú đã đi xong bốn phần năm con đường, Huệ Năng thì đi xong ba phần tư, cách Thần Tú đã rất gần, trước đây lưu lại ưu thế hầu như không còn sót lại chút gì. Có điều hiện tại Huệ Năng đã không còn như lúc đầu thế như chẻ tre, mà chậm hơn rất nhiều.

Ở trong phù hải, không nghe hai người bọn họ nói cái gì, chỉ có thể nhìn thấy, vẻ mặt hai người đều cực kỳ ngưng trọng.

Ngay cả Huệ Năng vẻ mặt vẫn hờ hững không gợn sóng, vào lúc này cũng chau mày, không biết nghĩ cái gì...

- Cũng may đến nhanh, nếu không Thần Tú nguy rồi...

Phương Hành thầm than, nhìn thế cục này, Huệ Năng vượt qua tiểu hòa thượng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Tuy hiện tại tốc độ chậm lại, nhưng vẫn nhanh hơn tiểu hòa thượng rất nhiều, mỗi khi trải qua một ảo giác, đều chỉ là sự tình trong thời gian ngắn, chỉ là sau khi trải qua ảo giác, hắn sẽ ngưng thần suy nghĩ, điều này làm cho hắn đi lại trầm trọng, mới coi như cho Tiểu hòa thượng Thần Tú một chút hi vọng, tạm thời không có bị hắn đuổi theo.

- Tang Nhi, nhanh giúp ta thôi diễn!

Phương Hành nhìn kỹ, thấp giọng mở miệng.

- Tang Nhi tỷ tỷ đang thôi diễn, Tiểu Cửu ca đừng có gấp...

Kiếm Linh rung động, phát ra âm thanh của Sở Từ, cũng có vẻ cực kỳ lo lắng.

Phương Hành hít một hơi thật sâu, biết việc này không vội vàng được, mạnh mẽ kiềm chế, bình tĩnh chờ đợi.

Nhưng không bao lâu, hắn bỗng nghe được một tiếng thét kinh hãi, rõ ràng là Kiếm Linh truyền đến:

- Tiểu Cửu ca. Không tốt, Tang Nhi tỷ tỷ nàng... nàng thất khiếu chảy máu, rõ ràng là thần hồn tiêu hao quá lớn, không chống đỡ nổi...

- Hả?

Phương Hành vừa nghe, trái tim nhảy tới cổ họng, tuyệt đối đừng có chuyện chưa cứu tiểu hòa thượng ra, đã bồi Ô Tang Nhi vào...

- Tang Nhi tỷ tỷ nói nàng không có chuyện gì, nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe, chỉ có điều... chỉ có điều nàng nói, trận thế của phù hải này quá khó thôi diễn, trận này tên là Phù Đồ Đại Trận, nội hàm vô số nhân quả, lúc nào cũng biến hóa, phù hợp chí lý Phật môn, không giây lát dừng lại, trận này vừa vặn tương phản ngoại trận, ngoại trận là tử trận tỏa hư không, nguy nga bất động, trấn áp luân hồi, còn đại trận này biến hóa đến cực hạn, mỗi một phù văn vận chuyển đều là một biến hóa, toàn thân biến hóa thậm chí đã vượt qua con số cực hạn, lấy cường độ thần hồn của nàng bây giờ, căn bản thôi diễn không ra trận thế phức tạp như thế, vậy phải làm sao bây giờ...

Phương Hành nghe xong, trái tim không nhịn được chìm xuống.

Đến một bước này, lại làm không nổi sao?

Kỳ thực ngẫm lại cũng phải, năm đó Đại Thánh của Phật môn bày xuống đại trận, những người kia, cảnh giới e rằng đã vượt qua Chân Tiên bình thường, dù cho qua vạn năm, cũ nát không thể tả, lại há là những Kim Đan tiểu bối như bọn họ có thể thôi diễn?

Trước đây hắn nghĩ ra ý đồ này, cũng chỉ là không cam lòng chịu thua, không có biện pháp nào mà thôi!

Dù sao dưới cái nhìn của hắn, Ô Tang Nhi và Kim Ô đều là thiên tài trận thuật, không chừng có thể giúp mình làm được điểm này...

Nhưng bây giờ nhìn lại, vẫn lực bất tòng tâm!

Không phải Kim Ô hay Ô Tang Nhi bản lĩnh không đủ mạnh, mà là yêu cầu của mình quá cao!

Chỉ có điều, phải chấm dứt ở đây sao?

Phương Hành cúi đầu nhìn về phía hình ảnh của Thần Tú và Huệ Năng, tốc độ của Huệ Năng vẫn vượt qua Thần Tú, đang nhanh chóng đi về phía hắn, Tiểu hòa thượng Thần Tú thì rơi lệ, hai tay hợp thành chữ thập, chậm rãi cất bước...

- Tiểu hòa thượng bị doạ khóc...

Phương Hành ảo não, trái tim âm thầm quyết tâm, nhìn về phía phù văn chi hải.

Thời điểm nhìn lại phù văn chi hải, đáy lòng hắn bỗng nhiên bay lên một ý nghĩ lớn mật!

Để Ô Tang Nhi thôi diễn trận thế, kỳ thực chính là vì phát hiện trong phù hải ngang dọc vô số trận lực, để tránh sau khi xông vào, lập tức bị những trận lực kia xoắn thành mảnh vỡ, chỉ có điều, trận thế thực khó có thể thôi diễn, dẫn đến mình bây giờ không thể an toàn xông vào, nhưng lần này nhìn phù văn chi hải, trong lòng Phương Hành khẽ động...

- Nếu ta mặc kệ trận thế, trực tiếp xông vào thì sao?

Ánh mắt hắn dần dần lạnh lẽo:

- Đây là đại trận hạch tâm của cổ tháp, thiết lập là vì phòng tà ma, phòng địch thủ, nhưng chắc chắn sẽ không nhằm vào đệ tử Phật môn? Chẳng lẽ trước đây phù hải này, không cần có người đi vào khắc họa phù văn sao?

Mà tuy tiểu gia bị người gọi ma đầu, nhưng hiện tại là Kim Cương Hộ Pháp chân chính, trên người có Phật pháp hộ thể, cẩn thận cảm giác, tựa hồ lực lượng trong đại trận không hề bài xích, càng mấu chốt là, ta còn có cái này...

Hắn càng nghĩ càng kích động, lấy ra một bộ kinh Phật, thình lình chính là Bát Nhã Kinh!

Cao thủ trận thuật của Phật môn, chính là Nhiên Đăng tổ sư, mà kinh này, chính là Nhiên Đăng tổ sư truyền thừa, nắm giữ khả năng phá trận.

Dựa vào thân phận của hắn, cộng thêm bảo kinh này, có thể bình yên vô sự, xông vào phù hải này hay không?

- Đại trận này bị sát khí xâm nhuộm, tính chất đại biến, phật tính và ma tính hai loại đan dệt, càng tăng thêm mấy phần hung hiểm, chỉ có điều, nếu con đường thành Phật trong cổ tháp vẫn còn, nói rõ tính chất của trận này còn chưa biến, bản ý vẫn còn, vậy thì không thể tổn thương ta, mà dù cho những sát khí kia khó chơi, bằng bản lĩnh của tiểu gia, phòng ngự một lúc vẫn có thể...

Hắn nhíu chặt lông mày, càng nghĩ càng có thể, nhưng cũng càng nghĩ càng thấy hung hiểm!

Việc này là liều mạng a!

Hơi bất cẩn một chút, phỏng chừng mình sẽ bị cắn nát ở bên trong!

Ngay cả Phương Hành, vào lúc này cũng không khỏi do dự một lát, sau đó ánh mắt dần dần lãnh khốc!

- Con mẹ nó, tiểu gia sợ qua ai?

Hắn tàn nhẫn lấy ra Phong Thiện Đỉnh, nghĩ thầm, thực sự không được, còn có đỉnh này bảo mệnh!

Làm ra quyết định, hắn thở một hơi nói:

- Cô dâu nhỏ, thu hồi Kiếm Linh của ngươi đi, miễn cho bị cắn nát...

Sở Từ sợ hết hồn, Kiếm Linh ong ong rung động, vang lên âm thanh:

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

Phương Hành cười hì hì nói:

- Ta trực tiếp xông vào nhìn một chút...

- Ngươi... Ngươi điên rồi sao?

Sở Từ run giọng, giống như dọa sợ, không thể tin được.

- Ngươi mới điên...

Phương Hành mắng:

- Nam nhân của ngươi có nắm chắc!

Nói xong thở hổn hển hai cái, không muốn tiếp tục nhiều lời với Sở Từ, vọt vào đại trận.

- Tiểu Cửu không nên...

Sở Từ kêu to, Phương Hành đã tiến vào đại trận...

- Người mình, người mình, không nên ngộ thương...

Phương Hành không ngừng lẩm bẩm, tâm thần đề phòng tới cực điểm, có điều rất nhanh hắn lại hưng phấn lên, mình đoán không sai, sau khi xông vào phù văn chi hải, Phật quang trên người hắn có vẻ càng sáng sủa, như một thái dương chói mắt, ở trong đại trận che kín sát khí, có vẻ cực kỳ quang minh và thần thánh, mà những trận thế ngang dọc hỗn độn trong đại trận, sau khi đến gần bên người Phương Hành, thình lình như gợn nước mở ra, không thương hắn mảy may.

- Thành công...

Phương Hành thở một hơi thật dài, giang hai tay, như cá ở trong nước, bơi về phía đại trận.

Trong lòng cũng không khỏi cảm thán, may mà tiểu gia gan lớn, người bình thường chỉ nhìn đã sợ, đâu dám đi vào?

Càng lúc càng gần, hắn cũng dần dần đến gần hạch tâm phù hải, thậm chí tiếp cận vị trí hình chiếu của Thần Tú và Huệ Năng, trong mắt, kích cỡ của Tiểu hòa thượng Thần Tú và Huệ Năng như hạt đậu tương, tựa hồ đưa tay là có thể chạm tới, lúc này Huệ Năng đã cách Thần Tú không tới nửa xích, tính tới trong hiện thật, cũng chỉ khoảng mười trượng mà thôi, có thể coi là rất gần, thời gian uống cạn chén trà, liền có thể đuổi theo.

- Thật muốn bóp chết hòa thượng này...

Phương Hành trừng hình chiếu của Huệ Năng một cái, có điều hắn cũng biết, đây là hình chiếu, bóp cũng vô dụng, cho nên ánh mắt tiếp tục nhìn phía trước, nhìn thấy trong đại trận, một đóa hoa sen nửa trắng nõn, nửa đen kịt...

Hoa sen kia, chính là hạch tâm đại trận của này!

Phá huỷ nó, tiểu hòa thượng được cứu...

Chương 882: Nuốt luôn

- Một đóa hoa sen như vậy, dĩ nhiên ẩn chứa lực lượng vô tận...

Nhìn thấy hoa sen kia, Phương Hành thở dài, cảm thán Phật môn thuật số tuyệt diệu, tuy hắn không hiểu trận thuật nhiều, nhưng không phải không biết gì cả, trận thế của đạo gia, thường thường là mượn lực lượng núi sông địa mạch để bản thân sử dụng, thuận thế mà làm, ám hợp đại đạo, nhưng Phật môn phát huy lý niệm nhất sa nhất giới đến cực hạn (*một hạt cát là một thế giới), ở trong đại trận này, sợ là không dưới mười dặm, nếu bao trùm ra, càng không biết có thể kéo dài mấy vạn dặm, nhưng tất cả lại không trọng yếu bằng đóa hoa sen kia, dù là kẻ ngu, hắn cũng có thể đoán được hoa sen này chính là hạch tâm của đại trận...

Thậm chí có thể nói, đóa hoa sen kia chính là Phật trận chân chính.

Ở trước mặt Phương Hành, hoa sen như có linh tính, nhẹ nhàng dập dờn, bắn ra tinh huy.

Này để Phương Hành xuất hiện một loại cảm giác, như hoa sen này đang hiếu kỳ quan sát mình...

- Khà khà khà, đừng sợ, thúc thúc không phải người xấu... (*DG: lạy thánh, méo nhịn được cười)

Phương Hành nhếch miệng nhìn hoa sen nở nụ cười, sau đó vòng quanh hoa sen loanh quanh, muốn tìm nhược điểm của nó.

Trong lòng cũng cảm thán, thực là chưa từng thấy, hạch tâm đại trận lại nắm giữ linh tính...

Nhìn một lát, không ngờ phát hiện Hắc Bạch Liên Hoa căn bản không có kẽ hở, cúi đầu trầm ngâm chốc lát, trong lòng cũng có đáp án, kỳ thực trong Phật trận, Phật quang và sát khí hiện ra, hai màu đen trắng chính là minh chứng, điều này cũng dẫn đến, tuy nó là thực thể, nhưng cũng mịt mờ, căn bản không thể như phàm vật bình thường tìm ra nhược điểm, điều này cũng làm cho hắn chỉ hơi trầm ngâm, liền càng ngày càng bạo, tế lên Phong Thiện Đỉnh, nhìn hoa sen kia một chút, sau đó ầm ầm ầm trấn áp!

- Một là đỉnh trấn vận của Đạo môn, một là liên hoa hộ pháp của Phật môn, xem xem các ngươi ai càng lợi hại!

Phương Hành nói nhỏ!

Cùng lúc đó, hắn hóa ra Kiếm Ma Đại Dực, như kén tằm chăm chú quấn quanh mình.

Hắc Bạch Liên Hoa chính là hạch tâm của Phật trận, chỉ cần hủy diệt nó, giống như hủy diệt đại trận...

Một tiếng vang ầm ầm!

Phong Thiện Đỉnh bay tới trên đầu hoa sen, tỏa ra đạo uẩn vô tận, như sông lớn ầm ầm, mỗi một tia đều mang theo khí tức trầm trọng như sơn hà, chảy về phía Hắc Bạch Liên Hoa, thời khắc này, ngay cả hư không xung quanh Hắc Bạch Liên Hoa cũng bị đè ép, trong nháy mắt trở nên vặn vẹo đổ nát, hoa sen thì như chấn kinh, cánh sen dập dờn, tinh khí đại thịnh...

Phật trận hơi chấn động, cũng sẽ xúc động tới con đường thành Phật ở ngoại giới trời đất xoay vần. Hiện tại cũng như thế, trong Phật trận, hai loại khí tức đan dệt, trực tiếp gợi ra lực lượng làm người ta rung bần bật, mắt thường quét tới, rõ ràng có thể nhìn thấy trên con đường thành Phật, Huệ Năng và Thần Tú đều kinh ngạc ngẩng đầu, không đứng vững được, ảo giác ở xung quanh nhanh chóng sinh diệt!

- Hồ đồ!

Lúc này, tựa hồ Huệ Năng đoán được bên ngoài phát sinh biến hóa gì, trong Phật trận, hình chiếu của hắn thu nhỏ lại vô số lần, ánh mắt như thực chất nhìn Phương Hành, lớn tiếng quát.

Lúc này hắn tựa hồ hận không thể trực tiếp từ trong trận nhảy ra cho Phương Hành một tát, nhưng sau khi do dự một phen, lại cái gì cũng không làm, nhanh chân đi về phía trước, tuy lúc này Phật trận gặp phải công kích nghiêm trọng, nhưng dù sao còn chưa đổ nát, đại trận không đổ nát, Phật lộ sẽ hoàn chỉnh, nhìn dáng dấp của hắn, tựa hồ là muốn nhanh chóng đi tới cuối đường, sau đó lại tới thu thập Phương Hành.

- ****, Phong Thiện Đỉnh tranh khí một chút đi...

Phương Hành bao phủ ở trong Kiếm Ma Đại Dực, chỉ lộ ra hai con mắt nhìn Phong Thiện Đỉnh và Hắc Bạch Liên Hoa tranh đấu.

Hai vật kia, một là ở trên Phong Thiện Sơn hưởng thụ hương hỏa cung phụng, trấn áp khí vận của Đạo môn mười vạn năm, một là bảo vật của Phật môn, cả hai tám lạng nửa cân, lúc này lực lượng của song phương đan dệt, ầm ầm tuôn về phía đối phương, nhất thời thành tư thế giằng co, như mũi nhọn đấu với đao sắc, trong lúc nhất thời ai cũng không bắt được ai, Phong Thiện Đỉnh hung mãnh, Hắc Bạch Liên Hoa kiên cường, ẩn ẩn hóa thành Âm Dương Ngư của Đạo gia, đan vào nhau, ầm ầm vận chuyển, mài giũa ra vô số Hỗn Độn cổ khí, giống như pháo hoa tứ tán!

Lúc này Phương Hành thì như được mùa, đạo đạo cổ khí bị hắn vơ vét sạch sành sanh.

Hơn nữa bây giờ phóng tầm mắt nhìn đi, Phong Thiện Đỉnh và Hắc Bạch Liên Hoa tranh đấu, một là Đạo uẩn, một là Phật quang, tính chất không giống, lại âm thầm phù hợp, hiện nay hai khí tranh bá, tiêu diệt vạn vật, mơ hồ làm cho hắn có một phen lĩnh ngộ...

Âm Dương Đại Ma Bàn... Thiên Địa Đại Ma Bàn...

Ánh mắt hắn âm thầm toả sáng, đối với bản mệnh pháp thuật của mình, ẩn ẩn có thêm một tia lĩnh ngộ!

- Muôn vàn Phật lý, tất cả kinh nghĩa, thông hiểu đạo lí, có điều một yết...

Lúc này, bỗng nhiên một thanh âm tựa hồ xuyên qua thời gian và không gian vang vọng ở bên tai Phương Hành, ầm ầm ầm rung động tâm thần của hắn, làm cho hắn từ trong cảm ngộ thức tỉnh, cúi đầu nhìn, thình lình phát hiện trong đại trận, hình chiếu của Huệ Năng dáng vẻ trang nghiêm, chậm rãi đi tới cuối đường, tay áo buông xuống, trong thanh âm bao hàm Phật lý:

- Bồ Đề vốn không thụ, gương sáng cũng không phải căn, vốn là không một vật, nơi nào dính bụi trần... Ta tu Phật, là tu thanh tĩnh, đại tự tại, siêu thoát thế gian, không nhiễm bụi trần...

Một tiếng Phật lý kia, làm thiên địa tựa hồ yên tĩnh, không hề có một tiếng động...

Lúc này Thần Tú đứng ở sau lưng hắn, như đã chịu thua, lẳng lặng không nói một câu, hai tay hợp thành chữ thập.

Trong nháy mắt, Phương Hành tức giận!

Đây rõ ràng là con đường thành Phật tranh chấp phân ra cao thấp, Thần Tú muốn thua!

Mà nhìn Phong Thiện và Hắc Bạch Liên Hoa tranh đấu, rõ ràng còn giằng co kéo dài, trong thời gian ngắn không thể có kết quả.

Phải tự mình ra tay...

Phương Hành triển khai Kiếm Ma Đại Dực, thân thể hiện ra ở trước đỉnh và liên, vô số tinh khí bắn ra, nhưng không thương hắn mảy may, như ngoan thạch trong dòng sông chảy xiết...

Vù...

Tựa hồ Hắc Bạch Liên Hoa phát hiện Phương Hành khí thế hung ác, khe khẽ run rẩy, tựa hồ xin tha.

Loại linh tính này, giống như một cô bé!

Mà một khi Phương Hành hung ác lên, thì sao có thể cho nó mặt mũi, trong đầu cấp tốc nghĩ, đột nhiên nghĩ ra một kế, tàn nhẫn cười cười:

- Bảo ngươi thành thật ngươi không chịu, vậy tiểu gia ăn ngươi... Thái Thượng Hóa Linh Kinh...

Ầm!

Hắn lại thật sự há mồm, nuốt hoa sen xuống!

Cùng lúc đó, Phong Thiện Đỉnh bay đến đỉnh đầu của mình, trấn áp bản thân.

Mà ở trong cơ thể hắn, vận chuyển Thái Thượng Hóa Linh Kinh, như một hắc động lớn, luyện hóa vạn vật, tiêu diệt vạn vật!

Làm như thế, một là bởi vì Phật lộ chi tranh sắp phân ra cao thấp, lại kéo dài tất cả cố gắng của mình sẽ thành không, thứ hai là hắn cũng phát hiện, không giống mình tưởng tượng, tuy Phật trận lợi hại, nhưng đối với mình nắm giữ thân phận Phật môn hộ pháp, lại không có quá nhiều thương tổn và mâu thuẫn, hơn nữa hắn cũng biết, lúc này thân thể mình cường hãn, trong sương mù có vô số quái vật thần bí, đồ vật có thể làm loạn ở trong cơ thể mình thật không nhiều, không tin trấn áp không được hoa sen này...

...

...

Phần phật...

Thời điểm Phương Hành nuốt hoa sen vào, chuyện quái dị xuất hiện!

Cũng không có tiêu tốn tinh lực quá lớn, hắn vừa nuốt Hắc Bạch Liên Hoa, Phật trận đình chỉ vận chuyển, một lát sau, phù hải ầm ầm ầm tràn về phía hắn, trong nháy mắt ở bên cạnh hắn, hình thành vô số phù văn giống như ngôi sao, ở không trung, ánh vàng rừng rực, Phạn âm vang vọng, làm cho Phương Hành giống như thần linh...

Mà ở trong thức giới, ầm ầm một tiếng, kim quang mãnh liệt.

Một Phật Đà... hoặc nói là Phương Hành dáng dấp giống như Phật Đà khoanh chân ngồi ở trong thức giới, tăng bào rách nát, tóc ngắn hướng lên trời, không có một chút dáng dấp của tăng nhân, lại thần thánh như Chân Phật, quái dị tới cực điểm...

Lúc này ở ngoại giới, trong cổ tháp, trên Phật lộ, Huệ Năng và Thần Tú đã miễn cưỡng đi tới cuối đều ngẩng đầu nhìn về phía trước, vốn ở trong mắt bọn họ, cuối đường chính là Phật quả, biện hết thiên cơ liền có thể đạt được Phật quả, mà theo bọn họ đi tới, trên Phật quả đã lạc ấn bóng dáng của hai người bọn họ, một đen một trắng, đan dệt xoay chuyển...

Nếu như Huệ Năng có thể thắng được Phật lộ, hoa sen sẽ hóa thành màu đen, cũng không phải hắc ám, mà là dáng vẻ bản nguyên vũ trụ.

Nếu Thần Tú thắng, hoa sen sẽ hóa thành màu trắng, cũng không phải thật trắng, mà là lòng người hiện ra.

Bây giờ Huệ Năng rõ ràng chiếm ưu thế, hoa sen đã càng ngày càng thiên về màu đen...

Nhưng bỗng nhiên, Phật quả biến mất!

Phảng phất như có một cái miệng lớn vô hình nuốt lấy Phật quả, lưu lại một mảnh hư tịch...

Biến cố này, ngay cả Huệ Năng và Thần Tú cũng không nghĩ tới, vẻ mặt có chút đờ ra...

Phật quả chạy đi đâu?

...

...

Trong đại trận, Phương Hành nuốt Hắc Bạch Liên Hoa, đại trận tụ lại, hóa thành vô số ngôi sao vờn quanh, trước đây Kiếm Linh bị đại trận ngăn cản ở bên ngoài rốt cục cũng bay vào, vây quanh ở bên cạnh hắn, ong ong ong phát sinh thanh âm, Sở Từ lo lắng thay Ô Tang Nhi lan truyền tin tức, kết quả Phương Hành vọt thẳng vào Phật trận, hoàn toàn không nghe được:

- Tiểu Cửu ca, ngươi đừng vội, Tang Nhi tỷ tỷ nói Phật trận này vốn vô hình không có gì, ngươi vọt vào cũng không có tác dụng, nó không giống đại trận bình thường, căn bản không có trận tâm, ngươi vọt vào cũng không thể hủy, bó tay hết cách rồi...

- Ngạch... Không có trận tâm...

Phương Hành mở mắt, vẻ mặt có chút dại ra...

- ***, nếu không có trận tâm, vậy vừa nãy ta nuốt xuống là cái quái gì?

Chương 883: Quá Khứ Vị Lai Phật

Nhẹ nhàng trôi nổi ở trên không trung, Phương Hành chép miệng, trong nội tâm cảm giác có chút không hiểu thấu, loáng thoáng cảm giác tựa hồ mình gây đại họa, mà thời điểm hắn mê mang, thân hình bắt đầu biến hóa, bị trận quang vây quanh, chung quanh tựa hồ trở nên hư vô, sau đó hắn cảm giác thân thể nổi lên, Thiên Địa biến hóa, vật đổi sao dời, lúc hiện ra lần nữa, bất ngờ phát hiện mình đang ngồi ở trên một đài sen, trước mặt đứng hai tên hòa thượng, một cái hắc y, một cái bạch y, là Huệ Năng và Thần Tú!

Hai người này, biểu lộ cũng hơi có chút cổ quái nhìn hắn, giống như cảm giác có chút hoang đường buồn cười.

Cho đến lúc này, hắn tả hữu dò xét, mới bất ngờ phát hiện mình thân ở trong đại điện, cuối Phật lộ!

Huệ Năng và Thần Tú khổ sở biện cơ xông trận, kết quả lại là mình trước một bước đi tới cuối Phật lộ.

- Sư huynh, đồ vật không nên ăn bậy a.

Huệ Năng và Thần Tú như nghe được Phương Hành nói thầm, biểu lộ cổ quái, qua nửa ngày, Thần Tú mới im lặng thở dài.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Phương Hành bị dọa, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

- Ha ha, vạn năm Phật quả xuất hiện, cuối cùng Phật quả lại bị hắn ăn, sư đệ, ngươi thấy thế nào?

Huệ Năng nhẹ giọng hỏi, có chút bất đắc dĩ, có chút cảm khái, nhẹ nhàng thở dài, trên khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng, cũng có chút hoang đường.

- Cái gì? Ta ăn là Phật quả?

Phương Hành không để ý tới hai hòa thượng nói không đầu không đuôi, chỉ bị ý tứ trong lời nói của Huệ Năng dọa hoảng sợ, cơ hồ từ trên đài sen nhảy xuống, mặt mũi tràn đầy khó có thể tin, mới vừa rồi là có chút sợ, hiện tại là chân chính sợ, vừa rồi mình ăn dĩ nhiên là Phật quả? Sao Phật quả sẽ bị mình ăn? Ăn Phật quả, vậy bây giờ mình chẳng phải là…

Càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, sắc mặt Phương Hành bóp méo:

- Chẳng phải là không thể lấy vợ sao?

Thần Tú nghe Huệ Năng hỏi, biểu lộ cũng xoắn xuýt, cười khổ nói:

- Sư huynh, ta cảm thấy đây là sư tôn nói cho chúng ta biết cái gì đó?

Huệ Năng nhẹ gật đầu, lẳng lặng nói:

- Đúng vậy, ngay cả hắn cũng có thể thành Phật, vậy thế nhân có người nào không thể thành Phật?

Thần Tú nhẹ gật đầu, tựa hồ rất đồng ý.

- Con mẹ nó hai người các ngươi có ý gì, qua nói rõ ràng cho ta.

Phương Hành đang cảm giác khủng hoảng lập tức căm tức, lớn tiếng ồn ào.

Nhưng Huệ Năng và Thần Tú lại không để ý tới hắn, mà lẳng lặng nhìn nhau, thật lâu không nói.

- Sư huynh, vừa rồi một đường xông cửa, ta nhìn thấy rất nhiều chuyện xưa!

Sau nửa ngày, Thần Tú thấp giọng mở miệng, nhẹ nhàng nâng tay, xóa đi vệt nước mắt trên mặt.

- Ta cũng nhìn thấy rất nhiều chuyện xưa, đã minh bạch sư tôn rốt cuộc muốn nói cho chúng ta biết cái gì.

Huệ Năng thấp giọng mở miệng, chậm rãi lắc đầu, biểu lộ vô cùng ngưng trọng.

- Tiểu sư đệ, ngươi mau tới đây, ta nhổ Phật quả cho ngươi.

Phương Hành ở bên kia nghĩ nửa ngày, đột nhiên cao giọng kêu lên, làm Huệ Năng và Thần Tú giật nảy mình, biểu lộ cổ quái nhìn hắn, ánh mắt bất đắc dĩ, lại cảm thấy buồn cười

- Sư huynh, ngươi nói chuyện có thể không nên buồn nôn như vậy hay không?

Thần Tú rụt đầu, trợn trắng mắt nói với Phương Hành.

- Con mẹ nó, thứ tốt cho ngươi còn không muốn.

Phương Hành kêu khổ:

- Sư huynh ta có rất nhiều vợ cần kết hôn, sao có thể làm hòa thượng?

- Ngươi trước làm chút đi, chúng ta còn có việc phải nói.

Thần Tú bất đắc dĩ nhìn thoáng qua sư huynh của mình, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía Huệ Năng, lúc này trên Phật lộ, Phương Hành thứ nhất, trực tiếp hiển hóa ra, ngồi ở trên đài sen, Huệ Năng thì nhanh hơn hắn ba trượng, đã đứng ở trước đài sen:

- Sư huynh, bàn về phật lý kinh nghĩa, ngươi vẫn cao hơn ta một bậc, chư Phật chứng kiến, quả này bất phàm!

- Cái gì?

Phương Hành nghe xong lại nhíu mày mắng:

- Ngươi cái hỗn đản không chịu thua kém này, lại muốn nhận thua sao?

Nghĩ nghĩ lại quát:

- Hiện tại nếu như ta là Phật, ta cảnh cáo hai người các ngươi, không thể cãi nữa, có nghe hay không?

- Ngươi có thể yên tĩnh một lúc hay không?

Ngay cả Huệ Năng cũng nhịn không được nhíu mày, nhìn thoáng qua hắn.

- Con mẹ nó, ngươi dám bất kính với Phật, thấy lão tử đang ngồi trên ngai vàng… ah không, trên đài sen hay không?

Phương Hành ồn ào, đánh giá bổn sự của mình bây giờ, cân nhắc xem có nên nhảy lên đánh đối phương hay không.

Huệ Năng vốn Phật hiệu khó lường, đã vượt ra lẽ thường, Phương Hành thật không muốn cùng người như vậy so chiêu, bất quá hiện tại mình ăn Phật quả, cảm giác giơ tay nhấc chân có thể điều động Phật uẩn vô tận, thậm chí có thể khu động Phù Đồ đại trận, bao phủ địa vực vô tận, vì thế tin tưởng tràn đầy, đối mặt Huệ Năng cũng dám động thủ so chiêu.

- Sư huynh đừng vội, Phật quả là tu ra, không phải kế thừa có được.

Thần Tú bất đắc dĩ mở miệng giải thích nói:

- Phật quả kia, là binh khí sư tôn lưu cho chúng ta, ngươi không cần khẩn trương!

- Binh khí?

Phương Hành nao nao, phát giác không được bình thường.

Dựa theo hắn lý giải, mình nuốt vạn năm Phật quả, bọn hắn dù thế nào cũng nên phẫn nộ mới đúng, nhưng bây giờ nhìn bộ dáng của hai người bọn họ, lại bình tĩnh như vậy? Trọng yếu hơn là, bây giờ nhìn hai người kia, tựa hồ đã không có cảm giác bị số mệnh quấn quanh như lúc đầu, ngược lại như trút được gánh nặng, được tự tại.

- Phật hiệu của ta cao hơn ngươi, đây cũng là nguyên nhân năm đó sư tôn muốn truyền Phật quả cho ta!

Huệ Năng thấy Phương Hành an tĩnh, cũng quay đầu nhìn Thần Tú nhàn nhạt nói, sau đó hắn trầm mặc nửa ngày, lại nói:

- Nhưng pháp của ta cao, pháp của ngươi lại đúng, cho nên sư tôn để cho chúng ta biện cơ mười thế, cuối cùng lấy ra một kết quả.

- Vừa rồi chúng ta chứng kiến những cái kia đều là thật?

Thần Tú mở miệng, thanh âm có chút run rẩy.

- Thật, Tây Thiên giới đã hủy!

Huệ Năng khẽ gật đầu, thở dài:

- Chỗ Bỉ Ngạn Tự, chiến hỏa liệu thương sinh!

- Sư huynh, ta nguyện xả thân, chúc ngươi cầu được thân đại tự tại!

Thần Tú kiên định mở miệng, hai tay hợp thành chữ thập, như làm xuống một quyết định to lớn.

- Ta sát, tiểu hòa thượng ngươi điên hả?

Phương Hành tức muốn nhảy xuống đài sen mắng to, bất ngờ phát hiện mình không thể động.

Huệ Năng và Thần Tú không để ý tới hắn, Huệ Năng lẳng lặng trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng lại lắc đầu, thấp giọng nói:

- Không có tác dụng, không độ đại kiếp không thành Phật, không độ thương sinh không thành Phật, pháp của ta có thể giải Chân Phật chi ý, lại không độ được đại kiếp, không độ được muôn dân trăm họ, dù cưỡng ép gánh vác, cũng chi có thể theo con đường của ngươi đi, trước đây ở trong quá trình tranh Phật, ta cũng đã suy nghĩ, ta có thể trấn áp tà ma, hóa giải nguy cơ, nhưng trên thực tế, nếu làm như vậy lại không hợp đạo của mình, thẳng đến lên Phật lộ, nhìn hết nhân quả, mới xem như minh bạch sư tôn năm đó khổ tâm, mà thôi, mà thôi, sư đệ, nếu ta phải đi theo pháp của ngươi, há không phải thua ngươi? Phần gánh nặng này, ta không gánh được, vẫn là giao cho ngươi đi, Phật quả ở kiếp này, ta cam nguyện cho ngươi!

- Sư huynh, ngươi…

Thần Tú giật mình, thanh âm có chút run rẩy.

- Ta biết rõ, đây là làm sai, không hợp giáo lí Phật môn, nhưng đại kiếp đến thế gian, ai có thể không đếm xỉa đến?

Huệ Năng thở dài, tụng một yết:

- Dục khiết chưa từng khiết, vân không chưa hẳn không!

Ngâm nga qua đi, hắn như làm xuống một quyết định, ánh mắt sáng lên, ngưng trọng nhìn Thần Tú, hai tay hoa tròn, chậm rãi hợp ở trước ngực, sau đó thanh âm như sấm rền cuồn cuộn, xẹt qua chân trời, chấn động hư không:

- Sư đệ, bây giờ quả vị ở phía trước, ta vốn nên tiện tay lấy, phật lý chính thức không ngoài hai chữ từ bi, đã có từ bi, liền không được thanh tĩnh, không được tự tại, không được siêu thoát, là lối rẽ, nhưng đại kiếp buông xuống, chúng sinh đều khổ, ta muốn thanh tĩnh, làm sao có thể chỉ lo thân mình?

- Như thế, quá mức ủy khuất sư huynh.

Thần Tú rưng rưng, hợp thành chữ thập hạ bái.

- Không ủy khuất, Phật môn để cho ngươi thống ngự, vượt qua đại kiếp, cứu vớt thương sinh, sau đó lại do ta thay đổi giáo lí, rầm rộ Phật môn!

Thần sắc Huệ Năng cao thượng bằng phẳng, thanh âm như Thần Chung Mộ Cổ, chấn động Phật uẩn vô tận, phảng phất như pháp tắc nào đó minh khắc vào Đại Đạo chí lý:

- Ba ngàn năm sau, ta trở về thu hồi Phật vị, mà trong ba ngàn năm này, chỉ có thể làm phiền sư đệ!

- Các ngươi rốt cuộc nói gì thế?

Phương Hành cảm thấy khó hiểu, duỗi cái

đầu hỏi.

Nhưng Huệ Năng hoàn toàn không để ý tới hắn, cúi đầu niệm chú, một màn kỳ dị xuất hiện, theo hắn niệm chú, Phật mang sau lưng hóa thành vô số Phật uẩn bay về phía Thần Tú, sinh ở sau lưng Thần Tú, lộ ra cực kỳ thần thánh, một đạo một đạo, liên tục chín đạo sinh ra, tới cuối cùng bất ngờ ngay cả bản thân Huệ Năng cũng trở nên mơ hồ, hóa thành một đạo hắc mang, dần dần sinh ở sau lưng Thần Tú, liên tiếp mười đạo Phật quang, biểu tượng Phật hiệu viên mãn.

Có thiên hoa bay loạn, chung quanh chư không, Phật ảnh vô số, đều hành lễ với Thần Tú!

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trong Phật quang, Phương Hành nhanh chóng chửi ầm lên.

- Sư huynh, Phật môn truyền thừa định ra rồi!

Tiểu hòa thượng Thần Tú xoay người lại, nhìn Phương Hành chậm rãi cúi đầu, thấp giọng nói:

- Vạn năm trước, Mạt Pháp hàng lâm, Quá Khứ Phật tự hủy Phật quả, cam nguyện buông tha thanh tĩnh, hủy đi tự tại, vì hậu thế lưu một tia huyền cơ, bây giờ ta nghĩa bất dung từ, thành tựu Hiện Tại Phật, dùng pháp môn của ta dẫn dắt Phật môn vượt qua đại kiếp, phổ độ chúng sinh, thân thể của ta bất tử, Phật môn bất diệt, thương sinh bất diệt, mà Huệ Năng sư huynh là Vị Lai Phật, Phật môn đại kiếp qua đi, hắn sẽ trở về, minh giải phật lý, dẫn dắt giáo lí của Phật môn đạt tới viên mãn.

- Hiện Tại Phật, Quá Khứ Phật?

Phương Hành nghe mà lông mày nhíu lại, chợt nhớ tới một chuyện:

- Ta tính toán cái gì?

- Ách…

Nghe hắn hỏi, ngay cả Tiểu hòa thượng Thần Tú cũng nhíu mày, nhỏ giọng thăm dò:

- Tham gia náo nhiệt sao?

Chương 884: Phật Tử xuất thế

- Chân Phật xuất thế...

Vào lúc này trong cổ tháp, ngoài đại điện, tu sĩ Tịnh Thổ thủ hộ ở bên ngoài, đột nhiên lòng sinh cảm ứng, một đạo Phật uẩn bàng bạc hạ xuống, mà các tu sĩ Tịnh Thổ thân là Bồ Tát, La Hán… cũng vào lúc này lòng sinh cảm ứng, phảng phất như trong đất trời, có thêm một người tâm phúc, lại giống như Phật pháp gia trì trên người bọn họ, đều không tự chủ được phát sinh sùng kính về một phương hướng, dường như Vạn Phật triều tông...

Cùng lúc đó, xung quanh chỉ cảm thấy đất rung núi chuyển, tựa hồ cả cổ tháp đang từ trên trời cao hạ xuống, có linh hoa hạ xuống từ trên trời, phủ kín cả cổ tháp, tâm linh của mọi người theo đó buông lỏng, từ vừa mới bắt đầu cực kỳ ngột ngạt, Hắc Ám trong tâm cảnh được phóng thích, giống như một người rơi vào nước được kéo lên, theo bản năng thở ra một hơi dài...

Lại nghe được ầm ầm vang vọng, tất cả quái thi gào thét, tiếng hô rung động hư không, phảng phất như đạo đạo sóng gợn chảy về bốn phía, sau đó hết thảy quái thi như cực kỳ hoảng sợ, cùng nhau lui về phía sau, trực tiếp quay đầu bỏ chạy, như hắc triều biến mất ở trong bóng tối.

Các tu sĩ Tịnh Thổ hai mặt nhìn nhau, đều từ trong mắt nhau nhìn thấy vẻ mừng như điên...

Phật quang chiếu khắp, trời hàng Phạn âm, quần ma lui tránh...

Loại dị tượng này, chỉ có một giải thích!

Chân Phật xuất thế, Phật uẩn ngưng tụ...

Trong nháy mắt, bọn họ mừng như điên, vội vã nhìn về một phương hướng, chờ đợi Phật Tử xuất hiện!

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, trong đại điện không có bất cứ động tĩnh gì, trái lại đen kịt, vốn bọn họ có thể ở ngoài điện nhìn thấy Huệ Năng và Thần Tú, lúc này lại tan rã ở trong bóng tối, không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào, tựa hồ bảo quang ảm đạm xuống.

- Bên trong đến tột cùng phát sinh cái gì?

- Có phải Phật Tử đạt được Phật quả hay không?

- Ha ha, Phật môn chính quả hiện thế, chúng ta từ Phật thiện quả. Lần này đến rồi...

Trong chớp mắt, tu sĩ Tịnh Thổ biểu hiện phấn chấn, không nhịn được giao lưu.

Đám người Bắc Minh Kiêu càng lộ ra vẻ vui mừng, cực kỳ kích động, hầu như muốn không nhịn được thét dài...

- Vạn Đằng Thần Tử...

- Kiêu thiếu chủ...

Lúc này, chỉ nghe xa xa ầm ầm vang vọng, nhiều tiếng hô hoán truyền đến, các tu sĩ nghe được rõ ràng, là âm thanh của các hộ đạo giả và tôi tớ, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, biết bởi vì Phật quả giáng lâm, ngay cả Tiếp Dẫn Tháp ẩn nấp ở trong hư không cũng trở về hiện thực, hiện tại dưới trướng của mình đều đã xông vào cổ tháp tìm người rồi...

- Chúng ta ở chỗ này, Phật Tử sắp xuất thế, mau tới làm lễ!

Bắc Minh Kiêu đứng ra, trên mặt có vẻ vui mừng không kiềm chế nổi, nhìn phương xa hét lớn.

Lúc này, sương mù trong cổ tháp quanh năm không tiêu tan cũng theo đó hết sạch, có thể yên tâm triển khai thần thông, gào to một tiếng, có thể truyện mười dặm.

Rất nhanh, bên ngoài có đội đội nhân mã vọt vào, vẻ mặt lo lắng, nhìn thấy đám người Bắc Minh Kiêu, đều vội vàng hành lễ, trên mặt thở phào nhẹ nhõm, thình lình chính là nhân mã của Tịnh Thổ, một đội một đội, trong nháy mắt quảng trường bị chen tràn đầy, dòng người rộn ràng, sát khí tĩnh mịch bị quét sạch sành sanh...

- Các ngươi đừng ồn ào, Phật Tử đã được Phật quả, sắp đi ra, nhanh chóng thu liễm binh đao, để tránh ảnh hưởng Phật khí...

Bắc Minh Kiêu biểu hiện nghiêm túc, nhìn đám tu sĩ Tịnh Thổ hét lớn, như người hộ đạo

Phật môn.

- Phật Tử... Phật Tử thật sự đạt được Phật quả?

- Vạn năm trôi qua, Phật môn rốt cục lại nghênh đón cơ hội hưng thịnh...

- Thiện tai, chỉ tiếc đệ tử tộc ta vì bảo hộ Phật Tử, mất mạng ở trong tay ma đầu, không nhìn thấy được tình cảnh này...

Các tu sĩ Tịnh Thổ nghe được tin tức này, trái tim đều run rẩy, hiện lên vẻ vui mừng, nhưng cũng có người ảo não, hối hận không có đúng lúc đứng ra, đạt được từ Phật thiện quả, càng có người khóc rống, vì trước đây bằng hữu hoặc người thân của bọn họ, lựa chọn trợ giúp Phật Tử, kết quả bị ma đầu kia chém, hiện nay Phật Tử đạt được Phật quả, thân bằng quyến thuộc lại không phân được chỗ tốt!

Bắc Minh Kiêu thì mắt lạnh nhìn xung quanh, biết được tâm tư của mọi người, trái tim khẽ nhúc nhích, nghĩ đến một vấn đề, sắc mặt lập tức thay đổi:

- Tuy Phật quả quy vị, nhưng ma đầu nhiều lần nhiễu loạn Phật quả giáng thế kia còn chưa tru diệt, bọn ngươi lập tức dẫn người đi sưu tầm, bất kể sinh tử, cũng phải bắt giữ bọn hắn, ở thời điểm Phật Tử hiện thân, dâng lên một phần hậu lễ...

- Vâng!

Trong các tu sĩ Tịnh Thổ, có không ít người lớn tiếng đáp ứng, tức khắc lên đường.

Ở giữa, ngoại trừ người Bắc Minh gia và thế gia phụ thuộc, cũng có không ít người, sự tình bắt ma đầu coi như cơ hội cuối cùng trước khi Phật Tử hiện thế, ai không tận lực?

Nhưng Bắc Minh Thanh Địch vừa nghe lời nầy, vẻ mặt có chút phức tạp, năn nỉ nói:

- Đại ca, nếu Phật Tử đã đạt được Phật quả, đại sự đã định, không nên lại làm khó dễ hắn... Hắn... Hắn dù sao cũng là người Bắc Minh gia ta...

Bắc Minh Kiêu nghe xong lời ấy, nhất thời giận không chỗ phát tiết, quát lên:

- Cái gì Bắc Minh gia, tộc ta há có nghiệp chướng bực này, cũng không nhìn hắn bao nhiêu lần nhiễu loạn Phật quả giáng lâm, phạm vào tội lớn cỡ nào, ngươi còn có mặt mũi cầu tình thay hắn, thuần túy là hồ đồ!

Vẻ mặt Bắc Minh Thanh Địch càng đau khổ, cầu khẩn nói:

- Hai người chúng ta đều vì Phật quả giáng lâm mà lập xuống đại công, hẳn có thể chuộc tội cho hắn, không cầu hoàn toàn tẩy sạch tội nghiệt, chỉ cần mang hắn về, để lão tổ xử lý là được...

Bắc Minh Kiêu nghe xong càng tức giận, quát lên:

- Câm miệng, hôm nay không diệt trừ nghiệp chướng này, sao tiêu mối hận trong lòng ta?

Dứt lời, không để ý tới Bắc Minh Thanh Địch, trực tiếp quát lên:

- Các ngươi nghe, nghiệp chướng kia và bằng hữu của hắn ở trong cổ tháp, tru ma đầu này, chính thanh uy của Phật môn, cũng là cơ hội cuối cùng để các ngươi lập công, còn không mau mau đi tìm?

- Vâng...

Các tu sĩ Tịnh Thổ nghe xong, không biết có bao nhiêu người đáp ứng, chia ra bày trận.

Bắc Minh Kiêu nhìn tình cảnh này, không khỏi có chút đắc ý, không nhịn được cất tiếng cười to!

Lần này, từ Phật thiện quả đã định, mình đã là La Hán, cũng không biết còn có thể có bao nhiêu chỗ tốt rơi vào trên đầu?

Công đức nhất định không ít, vừa lúc ở Bách

Đoạn Sơn chia lượng lớn lãnh địa, đối với gia tộc là chuyện cực kỳ tốt.

Còn nữa, nhân cơ hội này diệt ma đầu kia, cũng tiêu trừ một cái tâm bệnh của mình!

Một mũi tên trúng ba đích, làm sao không để hắn mừng rỡ như điên?

- Đến rồi...

Lúc này, Phật Ấn vẫn vững vàng canh giữ ở cửa tháp, bỗng nhiên kích động quát khẽ, lực chú ý của các tu sĩ đều bị hấp dẫn tới, ngay cả Bắc Minh Kiêu cũng cảm nhận được một loại Phật uẩn cường đại lan tràn, như một lò lửa, đang chầm chậm từ trong cổ điện đi ra, để bọn họ đều cảm giác được nhiệt độ biến hóa.

- Cung nghênh Phật Tử...

Hộ pháp tăng Phật Ấn, Thần Tử Nhân Mã Tộc, Thần Tử Thất Nhãn Tộc, Thần Nữ Oa Nữ tộc, Bắc Minh Kiêu, Bắc Minh Thanh Địch… đều bước ra một bước, biểu hiện kính cẩn nhìn về phía cửa điện, mà các tu sĩ phía dưới, cũng cực kỳ nghiêm túc, từng hàng từng hàng, một đội một đội, kính cẩn cưỡng chế tâm tình kích động, lẳng lặng nhìn về phía kim quang trong cung điện...

Ánh vàng dần thịnh, đang chậm rãi đi về phía cửa điện.

Tâm tình đám người Bắc Minh Kiêu xúc động không ngớt, nhưng theo ánh vàng càng gần, sắc mặt lại trở nên quái lạ...

Ánh vàng còn chưa ra, trong cung điện đã có âm thanh lục tục truyền ra...

- Tham gia trò vui?

Một thanh âm tức giận bất bình lải nhải:

- Xú hòa thượng, ta là sư huynh ngươi, là Phật Chủ danh chính ngôn thuận, ngươi lại dám nói ta tham gia trò vui? Có tin hiện tại ta trục xuất ngươi ra Phật môn, trăm năm không thể niệm kinh không?

- Sư huynh, làm Phật tổ rất mệt, to to nhỏ nhỏ mấy chục triệu hòa thượng có việc đều tìm ngươi, ngươi thật muốn làm?

- Không muốn làm có thể bán lấy tiền nha...

- ...

- Sao ngươi không nói chuyện?

- Theo lý thuyết đạt được Phật quả xác thực là một đời Phật Chủ, có điều tương lai thời điểm thành Phật, ta sẽ bãi nhiệm ngươi...

- Bằng cái gì?

- Mất mặt a...

- ...

Ở trong nhiều tiếng cãi vã, dần dần có người từ trong cung điện đi ra, các tu sĩ Tịnh Thổ mắt trợn to, bọn họ nhìn thấy một nam tử tăng bào rách rưới, tóc chỉ dài ba bốn xích, trên cổ treo một chuỗi Bạch Cốt niệm châu, trên vai vác một thanh đao, nhìn rất kỳ quái đi ra.

- Ta sát, làm sao nhiều người như vậy?

Vừa mới đi ra, hắn liền nhìn thấy trước mắt có một đám nhân mã, sợ hãi đến vội vàng lui ra sau một bước, vẻ mặt quái lạ.

Mà các tu sĩ Tịnh Thổ thậm chí Thần Tử cổ tộc, vẻ mặt càng kỳ quái hơn...

- Là hắn?

- Sao ma đầu kia lại từ trong Phật lộ đi ra?

- Hắn vào điện khi nào?

Mọi người phát hiện tiểu ma đầu mà mình đang chuẩn bị vây bắt từ trong cổ tháp đi ra, trong lúc nhất thời các tu sĩ Tịnh Thổ đều sửng sốt, thậm chí quên hỏi đến tột cùng xảy ra chuyện gì...

Mà một người ở phía sau đi ra, càng làm bọn họ ngạc nhiên nói không ra lời.

Tiểu hòa thượng Thần Tú toàn thân áo trắng, sau lưng mười đạo Phật mang thoáng hiện, chói mắt như liệt nhật, quanh người Phật âm mơ hồ vang lên, áo bào trắng sạch sẽ tựa hồ mãi mãi sẽ không dính bất kỳ một tia tro bụi, dáng dấp cực kỳ tuấn mỹ, dáng vẻ trang nghiêm, thời điểm hắn đi ra, trên đỉnh đầu mơ hồ truyền đến ầm ầm nổ vang, một huyễn ảnh đại Phật như ẩn như hiện...

Chương 885: Nghịch ta như nghịch Phật

Nhìn thấy Thần Tú hiện thế, trong các tu sĩ Tịnh Thổ, đã có người nhìn không rõ ràng trực tiếp quỳ xuống, hô to "Cung nghênh Phật Tử xuất thế", bởi vì Phật uẩn trên người tiểu hòa thượng kia quá dồi dào, thậm chí đã vượt qua Huệ Năng lúc trước, vẻn vẹn chỉ là khí tức, liền rung động hư không, hóa thành Phật ảnh đỉnh thiên lập địa, đây là Phật uẩn thâm hậu cỡ nào, ngay cả thủ tọa Bỉ Ngạn Tự tu vi đã đạt đến Độ Kiếp cảnh, cũng không có uy thế ngập trời như vậy?

Mà càng mấu chốt là, trong tim các tu sĩ Tịnh Thổ liên tục vang vọng hai nghi vấn...

Lúc trước ma đầu kia rời đi, không phải là phương hướng trái ngược sao? Sao sẽ từ trên Phật lộ trở về?

Nếu Phật Tử giáng lâm, tiểu hòa thượng tâm ma kia không phải nên bị luyện hóa sao? Vì sao hắn còn sống...

Các loại nghi vấn, để bọn họ mơ hồ tiếp xúc được chân tướng, thân thể không ngừng run rẩy, ngay cả huyết dịch cũng đọng lại, tim quên đập, chỉ ngơ ngác nhìn Phương Hành và Thần Tú đứng ở cửa điện, vắng lặng như tinh không mênh mông...

- Sao... sao sẽ là hai người bọn họ?

Sau một hồi lâu, Phật Ấn mới thất thanh gọi lên.

Cũng theo một câu này, gây nên các tu sĩ kinh ngạc bàn luận:

- Hắn... sao bọn họ từ trong đại điện đi ra?

- Tiểu hòa thượng kia một thân bảo quang, vậy... kia rõ ràng là Phật uẩn chỉ Phật Tử mới có...

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Thần Nữ Oa Nữ tộc cũng trợn to hai mắt, hầu như không dám tin nói:

- Chẳng lẽ... Phật Tử thua?

Ầm!

Câu nói này, như búa tạ mạnh mẽ nện ở trên đỉnh đầu của bọn họ, vẻ mặt mỗi người đều như gặp quỷ.

- Làm sao có khả năng, Phật Tử Phật pháp vô biên, đã đạt tới Phật lý chí cao... Hắn làm sao thất bại?

- Tâm ma kia có tài cán gì, có thể thắng Phật Tử?

- Ta không tin, ta không tin, Phật Tử ở phía sau...

- Là bọn họ... Nhất định là bọn họ không biết dùng phương pháp gì hại Phật Tử...

Dù nhìn thấy dáng dấp của Thần Tú lúc này, dù nhìn thấy trong cung điện, thật lâu không người đi ra nữa, bọn họ cũng không muốn tin tưởng sự thực này, thậm chí khi nghe Thần Nữ Oa Nữ tộc phỏng đoán, bọn họ theo bản năng liều mạng lắc đầu, lúc thì cảm thấy nội tâm sợ hãi, lúc thì lại cảm thấy hoang đường buồn cười, lúc thì lại có sát khí ầm ầm, lúc thì nội tâm hồi hộp không kiềm chế được...

- Huệ Năng sư huynh không có thua!

Đối mặt đám tu sĩ Tịnh Thổ, Thần Tú nhàn nhạt mở miệng:

- Hắn chỉ là nhường ta một bước...

Tuy hắn nói thái độ chân thành, cũng không có vẻ đắc ý, chỉ là thanh âm bình thản kia, ở các tu sĩ Tịnh Thổ nghe tới, lại không khác nào Thiên Lôi chấn động, thân hình lảo đảo lùi về sau, chỉ cảm thấy ngực bị tảng đá lớn ngăn chặn, hận không thể ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, nổi giận quát Tiểu hòa thượng Thần Tú nói hưu nói vượn. Đặc biệt là Bắc Minh Kiêu, vẻ mặt khiếp sợ, dĩ nhiên hóa thành kinh nộ...

- Làm sao có khả năng... Làm sao có khả năng...

Hắn lảo đảo lùi về sau, vẻ mặt như gặp ma, khuôn mặt trắng xám bởi vì nổi giận mà trở nên đỏ ửng!

Cho tới nay, ở chuyện song sinh Phật Tử này, hắn là người xuất lực nhiều nhất, từ che giấu Bắc Minh Thanh Địch lừa gạt Thần Tú, thúc đẩy song sinh Phật Tử mười thế biện cơ. Lại tới vây công Phương Hành, cường lưu Thần Tú ở Tịnh Thổ… đều có công lao của hắn, này cũng chú định sau khi Phật Tử trở về, hắn sẽ là người được công đức nhiều nhất, nhưng vào lúc này, hắn bất ngờ phát hiện, nếu Thần Tú thành Phật, như vậy mình...

Sẽ trở thành người tội nghiệt lớn nhất!

Dù sao mới vừa rồi là mình hô quát muốn bắt giết ma đầu kia, đây cơ hồ là muốn diệt đường lui của mình...

Phát hiện này, để hắn bị doạ bối rối, lui lại mấy bước, sắc mặt nhăn nhó khủng bố, giữa hai lông mày dâng lên sát ý vô tận, đột nhiên cắn răng rống to, song quyền ầm ầm đánh lại, cuốn lên sát khí vô biên...

- Tâm ma, dám to gan giả mạo Phật Tử, ta giết ngươi...

Thời điểm hắn vung quyền, các tu sĩ Tịnh Thổ đều kinh hãi, nhưng không người ra tay ngăn trở.

Thần Tử Nhân Mã Tộc, Thần Tử Thất Nhãn Tộc càng đồng thời bước lên một bước, phân hai bên triển khai thần thông, muốn giúp hắn ngăn địch, chỉ có Thần Nữ Oa Nữ tộc, Phật Ấn, Bắc Minh Thanh Địch vẻ mặt xoắn xuýt, chưa từng nhúc nhích.

Phương Hành nhìn thấy màn này, vốn muốn ra tay, nhưng thấy dáng dấp của Tiểu hòa thượng Thần Tú bình tĩnh, liền lười biếng đứng lại.

Nhìn nắm đấm kia đánh tới, cùng với Thần Tử Nhân Mã Tộc và Thần Tử Thất Nhãn Tộc thi triển thần thông giáp công, Tiểu hòa thượng Thần Tú dĩ nhiên không né không tránh, vẻ mặt bình tĩnh như giếng cổ, chỉ chậm rãi giơ tay, trước ngực hợp thành chữ thập, thấp tụng Phật hiệu...

Ầm!

Nắm đấm của Bắc Minh Kiêu còn chưa đánh tới trên người Thần Tú, đã bị Phật mang ngăn lại, ánh sáng lấp loé, ầm ầm… lực lượng trên quyền chảy ngược trở về, một màn bất thình lình để hắn căn bản không kịp phản ứng, thân hình đột nhiên bay ngược ra ngoài, mặt đất bị kéo ra khe rãnh sâu hoắm, có thể thấy được lực lượng nặng như thế nào...

Mà ở bên cạnh hắn, Thần Tử Thất Nhãn Tộc cũng bị phản thực, chỉ cảm thấy trước mắt kim quang sáng choang, bảy con mắt bị ánh vàng đâm nhói, chăm chú nhắm lại, không còn cách nào mở ra, khóe mắt có máu rớt xuống...

Mà Thần Tử Nhân Mã Tộc thì bởi vì ra tay không hết sức, chỉ lảo đảo lùi lại mấy bước, không có bị thương nặng.

- Hiện tại ta chính là Phật Tử chân chính, Chân Phật đương đại!

Hai tay Thần Tú hợp thành chữ thập, bình tĩnh nhìn ba người này, miệng chậm rãi nói, đồng thời nhấc bước đi về phía Bắc Minh Kiêu, ánh mắt của hắn bình thản, nhưng tự có uy thế, đám người Phật Ấn ngăn ở trước người hắn vội vã tránh ra:

- Ngươi là Phật môn La Hán, đánh ta chính là bất kính với Phật, ta không giống sư huynh, hắn tu thanh tĩnh, ta tu thân, không thể tha cho ngươi, một thân Phật quả này, trả lại Phật môn ta đi!

Nói xong bàn tay hắn bắt về phía Bắc Minh Kiêu, thình lình bắt được ánh vàng giống như thực chất ở quanh người Bắc Minh Kiêu, sau đó nhẹ nhàng kéo một cái, như từ trên người Bắc Minh Kiêu kéo xuống một đoàn kim quang, mà lúc này, khí tức của Bắc Minh Kiêu đột biến, trở lại phàm thân.

- Hắn... Hắn cũng có khả năng phong đoạt quả vị...

Nhìn thấy một màn này, tu sĩ Tịnh Thổ đều kinh hãi đến biến sắc, cùng nhau lùi về phía sau mấy bước.

Ngay cả Bắc Minh Thanh Địch, muốn đi tới nâng Bắc Minh Kiêu dậy, nhưng nhìn thấy sắc mặt Thần Tú không hề cảm xúc, nhất thời cũng không dám.

Bọn họ cam lòng hiệu lực cho Bỉ Ngạn Tự, là vì cái gì?

Không phải là vì từ Phật thiện quả, được chính quả gia trì sao?

Chuyện đến nước này, bọn họ đều xem như là người đạt được chỗ tốt, Phật pháp gia trì, tối thiểu có thể để cho bọn họ chiếm ưu thế rất lớn ở cùng cảnh giới, nếu như lấy phép tính trong Trường Sinh Kiếm, chính là đột phá một cảnh, nhưng hôm nay, Bắc Minh Kiêu chỉ vì giận dữ, ra tay với Thần Tú, liền bị hắn ung dung cướp đoạt Phật quả, không khỏi làm người hoảng sợ.

- Còn có các ngươi!

Thần Tú nghiêng đầu, nhìn về phía Thần Tử Thất Nhãn Tộc và Thần Tử Nhân Mã Tộc.

Rào!

Hai người này kinh hãi, đồng thời lướt về phía sau, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi.

Thần Tử Thất Nhãn Tộc đã bị thương nặng, vừa vội vừa giận, kêu lớn:

- Hòa thượng, há có thể vô lễ?

Thần Tử Nhân Mã Tộc thì lớn tiếng rống to:

- Linh Sơn Tự các ngươi luôn cùng Thần Châu như thể chân tay, bè lũ xu nịnh, dù ngươi may mắn thắng Phật Tử, lại há có thể được Tịnh Thổ chư tộc tán thành? Chư vị, người này vốn đứng ở bên Thần Châu, làm sao có thể là Phật Tử được Tịnh Thổ tán thành? Chúng ta cùng tiến lên, trước tiên tru người này, để Tịnh Thổ ta tránh khỏi một đại kiếp nạn, lại tuyển một người kế thừa Phật uẩn...

Hắn vừa nói ra, thật xúc động tiếng lòng của các tu sĩ Tịnh Thổ!

Trước đây bọn họ liều mạng giúp đỡ Bỉ Ngạn Tự, kính nể Phật môn, đó là bởi vì Bỉ Ngạn Tự từ vạn năm trước đã cùng bọn họ đứng chung một trận tuyến, mà bây giờ, Huệ Năng vốn tưởng chắc thắng dĩ nhiên lại thua, tâm ma vốn tưởng đã bị luyện hóa thì bình yên từ trong cung điện đi ra, nếu đám người mình thừa nhận hắn, như vậy hắn có thể tâm hướng Thần Châu không?

Nếu như vậy, có khác nào đại địch của Tịnh Thổ...

Thà rằng giết hắn, lại lập một Phật Tử khác!

Trước mặt, vô số tu sĩ Tịnh Thổ trên người sát ý hừng hực, như một mảnh mây đen, che kín bầu trời.

- Đám khốn kiếp này lá gan rất lớn nha, đến trình độ này, lại còn không muốn tiếp thu...

Ngay cả Phương Hành cũng hơi nghiêm nghị, chuẩn bị đề đao giúp Thần Tú đánh nhau.

- Sẽ không có thêm Phật Tử!

Đối mặt sát khí của các tu sĩ Tịnh Thổ, Tiểu hòa thượng Thần Tú bình tĩnh như thường, hờ hững không dao động, hắn lẳng lặng mở miệng, ánh mắt chậm rãi quét qua Phật Ấn, Thần Nữ Oa Nữ tộc cùng với đám người Bắc Minh Thanh Địch:

- Tuy ta tu vi nông cạn, còn không dám xưng Phật, nhưng trên trời dưới đất, ta chính là truyền nhân duy nhất của Phật môn, tu sĩ Tịnh Thổ các ngươi có thể không thừa nhận ta...

Thanh âm của Thần Tú kiên định mà thâm trầm:

- Thế nhưng, nghịch ta, tựa như nghịch Phật!

Thời khắc này, thanh âm của hắn như sấm mùa xuân, gầm nhẹ một tiếng, như thiên hàng phích lịch, ầm ầm rơi vào đỉnh đầu của mọi người.

Trên người tiểu hòa thượng Thần Tú, tự có một loại khí khái trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn, nhất thời kinh sợ các tu sĩ Tịnh Thổ, thậm chí ở trong mắt bọn họ, dĩ nhiên nhìn thấy huyễn ảnh phía sau Thần Tú lưu chuyển, trong đó hiện ra bóng người của Huệ Năng, làm bọn hắn sản sinh một loại ảo giác Thần Tú đang cùng Huệ Năng dung hợp...

Nghịch ta, chính là nghịch Phật!

Thần Tú nói, giống như đế vương nhân gian, tuyên ngôn mình sắp sửa thống ngự Phật môn!

Chỉ là khí thế, đã đè ép đám tu sĩ Tịnh Thổ rục rà rục rịch, nhất thời không dám có dị động, nhưng Thần Tú còn chưa xong, sau khi dọa sợ các tu sĩ, mắt nhìn viễn không, âm thanh trầm thấp, nhưng xúc động một loại Phật uẩn nào đó:

- Lục Đạo chi chủ, Bát Bộ Thiên Long, còn không trở về vị trí cũ, còn chờ khi nào?

Chương 886: Phân phong chính quả

Thần Tú quát một tiếng, tựa hồ tỉnh lại cổ tháp trong giấc ngủ say, Phật uẩn vô tận bay lên, thiên địa biến sắc, trên đỉnh đầu, Phật vân hiện ra, hầu như cùng lúc đó, xa xa đột nhiên ầm ầm vang vọng, có dấu hiệu kinh động thiên hạ, sau đó năm đạo quang hoa đồng thời bắn lên không, một lát sau hóa thành thần quang vô tận rơi xuống, phân chia đứng ở bên người Thần Tú, vẻ mặt có chút kinh ngạc, nhưng càng nhiều là ý mừng sau khi ngộ đạo và phật uẩn...

Bên trái là một Kim Ô, một thân yêu khí, can đảm kinh người, cùng Phật uẩn trên người dung hợp, để người rất khó diễn tả bằng lời, một người là nữ tử, anh khí bừng bừng, phía sau có hai Tu La Đại Dực, chấn quét hoàn vũ, một người tay cầm trường thương, biểu hiện kiên nghị, trên đỉnh đầu có hư ảnh chúng sinh lưu chuyển.

Mà ở bên phải, một ác quỷ cả người sát khí nồng nặc tới cực điểm, hung phong phân tán, lạnh lùng nhìn chằm chằm các tu sĩ Tịnh Thổ, sát khí của hắn tà quái tới cực điểm, lại mang theo ý vị đường đường chính chính, một cái khác là nữ tử mặc áo đỏ, phía sau hiện ra vô số quỷ ảnh bị trấn áp, giống như nàng mang một Địa Ngục đi tới...

Năm người này xuất hiện, thậm chí còn xúc động một loại khí tức nào đó trên người Phương Hành, bảo quang xông lên tận trời, các tu sĩ Tịnh Thổ nhìn thấy phía sau hắn có một tượng thần đỉnh thiên lập địa, con mắt nửa mở nửa khép, mang theo ánh mắt coi thường chúng sinh, cao cao tại thượng nhìn về phía tu sĩ Tịnh Thổ, giống như có loại lực lượng tra hỏi tâm linh, bao phủ đại địa...

Nhưng Phương Hành lại không biết, dửng dưng như không đào lỗ mũi, trong lúc vô tình quay đầu, không khỏi sợ hết hồn!

- Lục Đạo Luân Hồi...

Trong các tu sĩ Tịnh Thổ, không ít người am hiểu Phật pháp, nháy mắt liền nhìn ra khí tức của sáu người này, chính là Lục Đạo trong truyền thuyết.

Thiên Nhân Đạo, Chúng Sinh Đạo, Yêu Ma Đạo, Tu La Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo...

Sáu loại đạo pháp chí cao trong truyền thuyết, đi đến cuối con đường, tu vi không thua gì Phật Chủ...

Năm đó Phật môn bị thương nặng, truyền thuyết Lục Đạo cũng thuận theo tiêu tán, mà bây giờ Phật Tử trở về, Lục Đạo chi chủ cũng quy vị?

Nhưng còn chưa xong, thời điểm các tu sĩ Tịnh Thổ ngạc nhiên không kiềm chế được. Xa xa lại có một đoàn người đi tới, thình lình là một thiếu niên mặc giáp vàng, một yêu viên hắc giáp to lớn, một nữ tử mặc váy vàng, một nữ tử mặc váy xanh, một thử yêu khô gầy thấp bé, ánh mắt lấp lóe cùng với một con lừa...

- Từ Phật thiện quả, liền ở hôm nay!

Tiểu hòa thượng Thần Tú tay nắm liên hoa ấn, nhẹ nhàng nhấn tới...

Trên trán Kim Sí Tiểu Bằng Vương hiện lên một đóa liên hoa, Phật uẩn mơ hồ xuyên thấu ra...

Đại Thánh sơn Không Không Nhi cũng chuyển biến, mơ hồ có ánh vàng hiển hiện, lưu chuyển bất định...

Trên tay Ô Tang Nhi có thêm một đóa hoa sen vàng, dập dờn sinh tư...

Trên người Sở Từ bao phủ kim quang, chiếu rọi hư không, biến ảo ra Phật mang năm màu...

Cuối cùng Thần Tú nhìn về phía Thử Đạo Tử và con lừa, hơi do dự, cuối cùng khóe miệng mỉm cười.

- Thôi. Cho các ngươi đi!

Dứt lời, ngón tay lại điểm, dưới bốn vó của con lừa, hiển hoá ra một đóa kim vân, cực kỳ thần dị, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn thì ở trong ánh mắt kinh hỉ vô hạn, được một áo cà sa màu vàng, chậm rãi khoác ở trên người...

Tu sĩ Tịnh Thổ nhìn thấy cảnh này, ánh mắt vừa hâm mộ vừa quái lạ, đã nói không ra lời.

Phật môn chính quả, dĩ nhiên dễ dàng đưa đi sáu cái...

Thậm chí ngay cả con lừa cũng chiếm được, trời ạ, ta đi đâu nói lý?

- Tiểu hòa thượng, ta là nể tình tiểu tổ mới đến giúp đỡ, không muốn làm thủ hạ của ngươi...

Kim Sí Tiểu Bằng Vương còn dửng dưng như không nói, càng khiến người ta muốn quất hắn.

Thần Tú lại nở nụ cười nói:

- Các ngươi không phải người trong Phật môn, tự nhiên không phải thủ hạ của ta, mà ta làm Phật Chủ, chỉ vì vượt qua đại kiếp nạn, không lập tôn ti, không truy xét trong ngoài, lần này chỉ lấy cơ duyên tạo hóa ban tặng, chỉ vì ngày khác cùng độ đại kiếp nạn mà thôi...

- Vậy còn được!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương thoả mãn gật đầu, giơ tay vuốt liên hoa ở mi tâm.

Lục Đạo truyền thừa đều đã có chủ, Bát Bộ Thiên Long chính quả cũng đi sáu cái, chỉ còn hai cái...

Ánh mắt Tiểu hòa thượng Thần Tú bình tĩnh, quay đầu nhìn về phía Bắc Minh Thanh Địch.

Bắc Minh Thanh Địch biến sắc, lui lại mấy bước, cúi người hành lễ, thấp giọng nói:

- Ta tự biết làm rất nhiều sự tình sai lầm, đã không có mặt mũi nào gặp người...

Nàng ngẩng đầu nhìn Phương Hành một chút, rồi lại cúi đầu nói:

- Ta có lỗi với hắn và ngươi, sự tình trước đây không cần nhắc lại, nếu như ngươi muốn giết ta cho hả giận, có thể động thủ, nếu không giết ta, ta cũng sẽ trở về gia tộc, bế quan trăm năm, quyết không hiện thân...

- Nếu như không có ngươi sai, cũng không có hôm nay đúng...

Thần Tú mở miệng, liên hoa ấn nhẹ nhàng điểm ra:

- Bát bộ chính quả, có một phần của ngươi!

Một vệt kim quang bay ra, rơi vào trên cổ tay phải của Bắc Minh Thanh Địch, thình lình là một xiềng xích màu vàng, giống như trước đây Bắc Minh Kiêu được Phật pháp gia trì, hóa thành xích vàng, chỉ là nhỏ hơn rất nhiều, ngưng tụ hơn rất nhiều...

Bắc Minh Thanh Địch không có gì để nói, chỉ rơi lệ đầy mặt, dịu dàng cúi đầu.

Sau đó Thần Tú ngẩng đầu, nhìn về phía Thần Nữ Oa Nữ tộc không nói tiếng nào, lẳng lặng nói:

- Tiền bối Oa Nữ tộc từng có ân với Phật môn, trong Bát Bộ Thiên Long chính quả, có một vị vì Oa Nữ tộc mà thiết trí, hôm nay tu vi của ta không đủ, chỉ có thể phân phong tám vị, vẫn còn dư một vị cuối cùng, cơ duyên này tặng ngươi, cảm tạ ngươi có lòng kính nể với Phật pháp, không biết Thần Nữ có nguyện tiếp thu hay không?

- Nguyện!

Thần Nữ Oa Nữ tộc bình tĩnh mở miệng:

- Tộc ta kính chính là Phật pháp, không phân Linh Sơn Bỉ Ngạn, ngươi là Phật Tử, ta liền kính ngươi, hôm nay ngươi muốn tặng ta chính quả, tương lai Phật môn hưng thịnh, Oa Nữ tộc ta tự nhiên tận sức!

Thần Tú cười nói:

- Thiện!

Liên hoa ấn điểm qua, trên người Thần Nữ Oa Nữ tộc vốn có Phật pháp gia trì, hiện nay ánh vàng càng tăng lên.

- Chính quả của hai người các ngươi, trả lại Phật môn ta đi!

Thần Tú phân phong chính quả xong, lại nhìn về phía Thần Tử Thất Nhãn tộc và Thần Tử Nhân Mã Tộc cách đó không xa, hai tay vung lên, hai ánh vàng bay tới. Mặc cho hai người kia liều mạng chạy trốn, chống đỡ, cũng không có chút tác dụng...

- Hiện nay còn có người dị nghị không?

Cho đến lúc này, Thần Tú mới quay đầu nhìn về phía các tu sĩ Tịnh Thổ, âm thanh bình thản.

Nhất thời, không người hé răng, hiện nay bên người Thần Tú, Lục Đạo chi chủ, Bát Bộ Thiên Long đều vây quanh ở bên cạnh hắn, khí thế kinh thiên động địa, ngay cả Thần Tử cổ tộc cũng không dám nói gì, càng quan trọng là, Thần Tú tùy ý phân phong chính quả, chứng minh hắn xác thực được vạn năm Phật uẩn tán thành, đến lúc này, ai còn dám phủ nhận hắn?

- Bỉ Ngạn Tự là cõi cực lạc cuối cùng của Phật môn, chỉ chờ Phật Tử trở về...

Lúc này, Phật Ấn nặng nề mở miệng:

- Trước khi khởi hành, thủ tọa từng nhắc nhở ta, bất luận cuối cùng Phật quả rơi vào tay ai, cũng lệnh ta đón Phật Tử về Bỉ Ngạn Tự... Ta... Ta vốn tưởng Phật Tử tông ta Phật lý tinh thâm, không thể nào bại, nhưng nếu ngươi đạt được chính quả, như vậy ta cũng vâng lệnh thủ tọa, mời ngươi trở về chùa, chân truyền y bát...

Trở về Bỉ Ngạn Tự, tiếp thu y bát?

Lời này làm cho các tu sĩ Tịnh Thổ trái tim chấn động, không dám tin tưởng.

Bỉ Ngạn Tự là tồn tại cỡ nào, đối với Tịnh Thổ có ảnh hưởng sâu xa, cực kỳ quan trọng...

Mà bây giờ lại muốn mời hòa thượng này trở lại chủ trì đại cục?

- Đúng là phải đi...

Ngoài ý muốn, Thần Tú nghe xong, lại không có chút do dự, khẽ gật đầu nói:

- Ta sinh ra chỉ vì trợ giúp Phật môn vượt qua đại kiếp nạn, một lòng chỉ vì Phật lý, không phân chia Bỉ Ngạn Linh Sơn, cũng sẽ không trộn lẫn vào Thần Châu và Tịnh Thổ phân tranh, dù ở Bỉ Ngạn Tự tu hành cũng không gì không thể, hơn nữa tâm ta có nghi hoặc, cần tìm kinh Phật ở Bỉ Ngạn Tự đến tìm tòi nghiên cứu, hóa giải mê chướng trong lòng...

Nghe xong hắn nói, Phật Ấn thở dài một hơi, chắp tay nói:

- Nguyện làm hộ pháp cho Phật Tử!

- Ngươi muốn đi Tịnh Thổ?

Hiện nay, địa vị của Thần Tú đã không người nào có thể dao động, nhưng nghe hắn nói, Phương Hành cũng không khỏi nhíu mày.

Dù sao Tịnh Thổ và Thần Châu đối lập đã

không biết bao nhiêu năm, tuy Thần Tú đến từ Nam Chiêm Bộ Châu Linh Sơn Tự, nhưng lấy tính tình bài xích của tu sĩ Tịnh Thổ, tất nhiên sẽ coi hắn là người Thần Châu, hắn đi tới Tịnh Thổ, không biết sẽ có bao nhiêu nguy hiểm.

- Sư huynh, ta biết ngươi lo lắng an nguy của ta, có điều về Bỉ Ngạn Tự là tình thế bắt buộc, nếu như ta muốn dẫn dắt Phật môn vượt qua đại kiếp nạn, thì phải chỉnh hợp Bỉ Ngạn Tự và Linh Sơn Tự, thậm chí nói, so sánh với Linh Sơn Tự, Bỉ Ngạn Tự càng chính thống hơn, bên trong có rất nhiều đồ vật mà tiên hiền lưu lại, đều cần ta đi xác minh từng cái, chuyến này dù cho có chút hung hiểm, ta cũng không cách nào từ chối...

Tiểu hòa thượng Thần Tú thần niệm truyền âm:

- Viên Phật quả kia, liền để lại ở trên người sư huynh! Ngươi tu hành công pháp đặc dị, trong thức hải tự thành thiên địa, có thể ngăn cách khí tức Phật quả không để người khác nhận biết, này cũng là sự tình từ nơi sâu xa chú định! Năm đó sư tôn không trực tiếp giao Phật quả cho sư huynh hoặc ta, tuy cũng có ý để chúng ta thông qua mười thế biện cơ đến lĩnh ngộ Phật pháp Đại Thừa chân chính, nhưng càng nhiều là lo lắng chúng ta sớm đạt được Phật quả, ở trong vạn năm sẽ gặp nạn, Phật trận kia nói là thủ hộ Phật lộ, còn không bằng nói là bao vây Phật quả, để tránh khí tức của Phật quả tiết lộ, xúc động một loại tồn tại nào đó cảm ứng!

Nói đến cuối cùng, hắn nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Bây giờ ta thành Phật Tử duy nhất, ở trong quá trình chấn chỉnh lại Phật môn, sợ cũng sẽ xúc động kiếp số từ nơi sâu xa, Phật quả kia lưu ở chỗ ngươi, sẽ an toàn hơn ở trong tay ta, đợi ta công đức viên mãn, có thể lập địa thành Phật, sẽ trở lại cầu sư huynh ban Phật quả...

Mấy câu nói này làm tâm tình Phương Hành nặng trĩu, khuôn mặt bình tĩnh, một lát sau mới nói:

- Ngươi phải đưa tiền chuộc mới lấy được!

Thần Tú nở nụ cười, hai tay hợp thành chữ thập, nhẹ nhàng thi lễ, cười nhẹ nói:

- Sư huynh có lệnh, không dám trả giá...

Nói xong như nghĩ tới một chuyện, lấy ra một thẻ ngọc, hơi điểm nhẹ ở trán mình, đánh vào một tia linh quang, hai tay đưa về phía Phương Hành, cười nói:

- Này coi như là lợi tức đi, Huệ Năng sư huynh ngẫu nhiên đạt được Thái Thượng Đạo Kinh, xin sư huynh vui lòng nhận...

- Thái Thượng Kinh thứ sáu, cuối cùng cũng coi như lấy được!

Phương Hành tiện tay nhận lấy, sau đó cùng Tiểu hòa thượng Thần Tú nhìn nhau, thật lâu không nói.

Một lúc lâu, Phương Hành quay người, hung thần ác sát nhìn Phật Ấn và đám tu sĩ Tịnh Thổ, trong thanh âm hung uy vô hạn:

- Sư đệ ta tới Tịnh Thổ, các ngươi tốt nhất thành thật một chút cho ta...

Dứt lời, đưa tay vỗ vai Thần Tú nói:

- Đừng quên, hòa thượng này do ta bảo kê!

Chương 887: Đi nói lý

- Đại ca, ta là thật không lười biếng, ngươi xem ta ghi chép hết cho ngươi này...

Vùng Bách Đoạn Sơn, sau khi tu sĩ Thần Châu chiếm đoạt lãnh địa, trong một sơn cốc nho nhỏ ven bờ Thái Âm Hà, vẻ mặt Ô Nhất Điển chân thành giao cho Phương Hành một quyển sách, vẻ mặt đại nghĩa lẫm nhiên khiến người ta không dám nhìn thẳng:

- Hết thảy đoạt lấy địa bàn của ngươi, sau lưng nói xấu ngươi, cùng với từng bắt nạt huynh đệ của ngươi... phần lớn đều là bắt nạt ta... Nói tóm lại, hết thảy gia hỏa không được ta yêu thích, ta ghi lại cho ngươi, rõ rõ ràng ràng!

Dứt lời, Ô Nhất Điển nghiêm túc căn dặn Phương Hành:

- Nhớ khi có lợi ngàn vạn lần không thể quên công lao của ta...

- Được rồi được rồi, nói nhiều quá, một cái Thần khí, cầm đi chơi đi...

Phương Hành tiện tay lấy ra một món pháp bảo cho hắn, Ô Nhất Điển kích động đến nước mắt chảy ra, hai tay nâng đi sang một góc chơi.

Bây giờ đã là ngày thứ ba Tiểu hòa thượng Thần Tú thu được vị trí Phật Tử, sau khi đạt được quả vị, Thần Tú không có dừng lại một ngày, liền theo các tăng nhân của Bỉ Ngạn Tự trở về Tịnh Thổ, ngay cả cơ duyên tạo hóa trong Ma Uyên cũng không lưu luyến, mà đám người Phương Hành thì lập tức chạy về địa bàn Thần Châu, trong lòng kìm nén hỏa diễm, trở về báo thù.

Vốn muốn trực tiếp đại náo một trận, nhưng không nghĩ tới, Ô Nhất Điển lại cho mình một phần kinh hỉ.

Gia hỏa nhát gan này, chuyện khác chẳng ra sao, nhưng ở sự tình này lại viết rõ rõ ràng ràng...

- Ha ha, bằng vào danh nghĩa của ta, đoạt quyền khống chế của mười ngọn núi, bày ra nhân thủ, động tác rất nhanh nha...

Phương Hành cười lạnh.

- Thề sống chết chém ta? Nhìn dáng dấp Bắc Tam Đạo kia là không muốn sống nữa...

- Truy nã tất cả những người có quan hệ với ta? Trong hàng tiểu bối của Hoàng Phủ gia rốt cục lại bồi dưỡng được một cao thủ sao?

- Ồ? Chỉ vì Hứa Linh Vân bảo hộ ta, cho nên cùng nàng đại chiến một trận, thiên kiêu Hàn gia này là ngại sống lâu nha...

Vừa lật xem, Phương Hành không ngừng than thở, tựa hồ cảm thấy rất thú vị, mặc dù có chút giận tái mặt, nhưng không chân chính phát hỏa. Nhưng mãi đến cuối cùng, nhìn thấy phía trên ghi chép, hai mắt hắn đột nhiên trừng trừng, ngồi bật dậy, sắc mặt trở nên tái nhợt, mạnh mẽ nhìn về phía Sở Từ nói:

- Tên khốn kiếp kia từng bắt nạt ngươi?

Ngay cả Sở Từ nghỉ ngơi ở bên cạnh cũng ngẩn ra, nhất thời đỏ bừng cả mặt.

Tựa hồ nàng cũng không nghĩ tới, chuyện này cũng bị Ô Nhất Điển ghi chép lại.

- Chỉ là hắn nói năng bậy bạ, bị ta quở trách một trận, không có chuyện gì lớn, ngươi đừng...

Sở Từ do dự trả lời, không muốn Phương Hành tra cứu chuyện này.

Phương Hành lại không để ý tới, trực tiếp kéo Ô Nhất Điển trở về, chỉ vào nội dung phía trên quát lên:

- Nói tỉ mỉ!

Ô Nhất Điển liếc mắt nhìn, sau đó nói:

- Há, chuyện này a. Là ta nghe trộm được, có một nữ đệ tử đến từ đại tông của Trung Vực mở trà hội, ta lẻn vào bưng trà rót nước, lại nghe được các nàng nói một việc buồn cười, nói là Nam Chiêm Bộ Châu Sở Từ không biết phân biệt, từ chối Phù Tô công tử muốn thu nàng phụng dưỡng ở bên người, lại vì ngươi chạy đến Ma Châu chịu chết, còn chẳng biết xấu hổ, chạy đi chỗ Phù Tô công tử cầu hắn xuất binh cứu ngươi. Kết quả bị ba mỹ nhân kia giáo huấn một trận, khóc lóc rời đi, nói chuyện này là thật, có điều ta không xác định được, nên đánh dấu cần xác minh...

- Khà khà, khà khà...

Phương Hành nghe xong, kín đáo đưa cho Ô Nhất Điển một viên bảo đan, sau đó không nói lời nào, chỉ cười gằn.

Sở Từ không nhịn được lo lắng, lôi kéo góc áo của Phương Hành nói:

- Đừng vì việc này mà gây sự đoan. Không đáng...

- Việc này không đáng, thì không có chuyện gì đáng nữa!

Phương Hành lạnh lùng nói:

- Ta thích vì nữ nhân đánh nhau!

- Phải, nam nhân không vì nữ nhân đánh nhau, sinh hoạt quá vô vị...

Bên cạnh, Kim Ô chạy tới kêu lên:

- Huynh đệ, ngươi nói bắt đầu cướp từ đâu?

Phương Hành nói:

- Hiện tại Viên gia có bao nhiêu lãnh địa?

Ô Nhất Điển tin tức linh thông đến khó có thể tưởng tượng chủ động tập hợp tới:

- Mười lăm ngọn núi!

- Mười lăm?

Nghe xong câu này, đệ tử Yêu Địa thậm chí Đại Tuyết Sơn đều hơi run run, không nghĩ tới sẽ nhiều như thế.

Ô Nhất Điển uống một hớp rượu, rung đùi đắc ý nói:

- Các ngươi không biết a, sau khi các ngươi đi, Bách Đoạn Sơn cực kỳ náo nhiệt, cao thủ Trung Vực đều vọt vào, tranh cướp lãnh địa, có thể nói long tranh hổ đấu, trong vòng một tháng, Thần Châu và Thần Châu, Thần Châu và Ma Châu trong lúc đó, không biết triển khai bao nhiêu đại chiến kinh người, làm người nhìn mà than thở, tu sĩ Ma Châu được Hồng Hoang di chủng trong Ma Uyên giúp đỡ, có thể nói lực lượng to lớn, nhưng dù như vậy, cũng bị các tu sĩ Thần Châu tiến công liên tục lùi về phía sau, bây giờ Bách Đoạn Sơn gần trăm ngọn núi, đã bị Thần Châu cướp sáu phần mười, mà trong những thế gia này, Viên gia đầu tiên là chiếm mười ngọn núi của ngươi, lại cướp một ngọn núi của Đại Tuyết Sơn, đã xem như thế gia có lãnh địa nhiều nhất, nhưng Phù Tô công tử còn không biết đủ, sau đó lại ra tay bốn lần, cướp được bốn ngọn núi, bây giờ đã có mười lăm ngọn núi từ trong tay hắn, bất kể là Ma Châu hay Thần Châu, đều được cho là số một, nhà ai cũng không sánh bằng...

Nghe xong tin tức, đám người Phương Hành mới biết thế cục hôm nay đã phát triển đến hoàn cảnh khủng bố, chủ lực của Thần Châu đều đã chạy tới, lúc này ở Bách Đoạn Sơn có thể coi là cao thủ như mây, quần hùng hội tụ, ngoại trừ Thần Châu và Ma Châu tranh đấu, trong Thần Châu và Ma Châu cũng tư đấu không ngừng, hiện nay không biết bao nhiêu tu sĩ trảm lục thậm chí trên trảm lục ra tay đánh nhau, chỉ vì tranh cướp quyền khống chế một thung lũng hoặc một dòng sông, có thể nói khí thế hừng hực...

Mà Trung Vực Viên gia, ở trong tranh đấu này chiếm được tiên cơ, nắm giữ mười lăm ngọn núi.

Có thể nói thiên hạ cơ duyên, Viên gia độc chiếm một phần mười, đã là một con số cực kỳ khủng bố.

Phải biết đạo thống tông môn bình thường, thậm chí không có tư cách tiến vào Bách Đoạn Sơn tranh chấp, chỉ có thể ở bên ngoài chém giết tranh cướp, có thể vào Bách Đoạn Sơn, lại có thế lực nào không tính là hùng trấn một phương, vang danh thiên hạ?

Đương nhiên, tuy như vậy, xu thế phát triển địa bàn của Viên gia cũng đã bị ngăn chặn.

Lúc này đừng nói một ngọn núi, cho dù là một thung lũng, cũng đã không dễ đoạt như vậy, trong Bách Đoạn Sơn tấc đất tấc vàng, dù hắn là một trong Trung Vực tứ đại công tử, lúc này muốn chia sẻ một tấc lãnh địa của người khác, cũng sẽ có người tìm hắn liều mạng...

Có thể nói, lúc đó Phương Hành chiếm mười ngọn núi, mãi đến hiện tại mới coi như thể hiện ra giá trị thực sự!

Có thể nói vô giá!

Ở trong Bách Đoạn Sơn, lấy được một mảnh nhỏ, cũng có thể đổi một tiểu quốc nhân khẩu trăm vạn!

- Nếu nói như vậy, e là không dễ cướp...

Tuy Kim Ô gan to bằng trời, nhưng không lỗ mãng, nghe xong lời này, không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Sự tình đã phát hiện đến mức độ này, xác thực không dễ đoạt, nếu như ra tay với tu sĩ Thần Châu. Không nói sẽ gặp phải chống lại như thế nào, còn sẽ xúc động tâm lý mâu thuẫn của tu sĩ Thần Châu, sợ là sẽ phạm vào chúng nộ, mà nếu ra tay với tu sĩ Tịnh Thổ, đám người Nhân Mã tộc, Thất Nhãn tộc đều ở bên kia, không biết bọn họ sẽ dùng phương pháp gì, cùng Hồng Hoang di chủng trong Ma Uyên kết thành đồng minh, thế lực ẩn ẩn không thua Thần Châu, hiện tại qua ngạnh công, trên căn bản chính là muốn chết...

- Vậy làm sao bây giờ? Đại Tuyết Sơn chúng ta và Yêu Địa Thái Cổ Đạo, không thể một tia cơ duyên cũng chia không được chứ? Lại không nói quãng thời gian này, chúng ta kéo gần bốn phần mười lực lượng của tu sĩ Ma Châu, giảm bớt áp lực cho các tu sĩ Thần Châu. Lúc này mới để bọn họ tranh đoạt sáu phần mười lãnh địa của Bách Đoạn Sơn, chỉ nói phỉ lão đại, hắn từ đầu đã lập công lớn, Thái Âm Hà địa lợi, tất cả đều là hắn quyết định, hiện tại ngay cả một chút địa bàn cũng không có, tặng cho Đại Tuyết Sơn ba ngọn núi cũng bị người cướp, có thể đi nơi nào nói lý?

Lệ Anh mở miệng nói, một bộ nóng lòng muốn thử.

Hắn và đám người Kim Ô đều thu được Lục Đạo truyền thừa, mà loại truyền thừa kia, thậm chí đã vượt qua phạm trù thần quyết, hầu như đạt đến tiên điển chí cao của Thần Châu, không nói tu hành đến cuối sẽ có thành tựu cỡ nào, chỉ nói hiện tại, thực lực cũng tăng mạnh, rất muốn tìm người thử tay nghề, chỉ e thiên hạ không loạn.

- Biết ngươi đạt được Quỷ Vương thánh điển, nhưng tu vi quá nông cạn, không nên cùng người động thủ!

Lệ Hồng Y trừng Lệ Anh một cái, lạnh lùng la rầy.

Lệ Anh nghe xong, không dám nói lời nào, hắn được truyền thừa tên Quỷ Vương Thánh Khúc, Lệ Hồng Y đạt được là Địa Ngục Trấn Vương Kinh, vừa vặn khắc chế hắn, làm cho hắn càng ngày càng sợ tỷ tỷ.

Các tu sĩ thấy, cũng không nhịn được cảm giác buồn cười, có điều tâm trạng lại rõ ràng, kỳ thực Lệ Anh nói cũng không sai.

Quãng thời gian này, các tu sĩ Đại Tuyết Sơn và Yêu Địa giúp Phương Hành tham dự Phật Tử chi tranh, tối thiểu kéo gần bốn phần mười lực lượng của Tịnh Thổ, cũng chính bởi vậy, tu sĩ Thần Châu mới có thể dễ như ăn cháo đoạt được gần sáu phần mười lãnh địa của Bách Đoạn Sơn, bằng không lực lượng song phương ngang nhau, Ma Châu có Hồng Hoang di chủng tương trợ, e là trên toàn diện sẽ không thua Thần Châu, bọn họ cũng không giành được nhiều lãnh địa như vậy!

Nhưng bọn họ đầu tiên là vì trợ giúp Kim Ô, sau đó lại vì Phương Hành, dẫn đến hết thảy chân truyền đều không ở Bách Đoạn Sơn chiếm được một phần lãnh địa, nguyên bản Phương Hành phân cho bọn hắn ba ngọn núi cũng bị người chia cắt, hiện tại có thể coi hai tay trống trơn, mà Yêu Địa Thái Cổ Đạo, thì do đám người Hồ Tiên Cơ khổ sở chiếm được một ngọn núi, hiện tại đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương và Không Không Nhi trở lại, lấy tính tình của Hồ Tiên Cơ, nhất định không muốn chia lợi ích cho bọn họ, bởi vậy bọn họ cũng lười trở lại.

Hiện tại bọn họ xem như châu chấu trên một dây, cũng coi như có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục...

- Thực coi là bảo bối a...

Phương Hành nghe xong cũng cười lạnh, lấy tính tình của hắn, coi như không đề cập tới thù hận với Phù Tô công tử, cũng không thể để các tu sĩ Yêu Địa và đệ tử Đại Tuyết Sơn vì mình mà chiếm không được một phần cơ duyên, trong lòng bắt đầu cân nhắc, một lát sau, hắn như nghĩ tới điều gì, nhếch miệng nở nụ cười nói:

- Có điều đoạt đồ vật của tiểu gia, không phun ra sao có thể được?

- Ngạch, làm sao để bọn họ phun ra?

Nghe Phương Hành nói, mọi người đều có

chút choáng váng.

Phương Hành đứng lên, khí thế dâng trào nói:

- Ta đi nói lý với bọn hắn!

Chương 888: Có công nên được lợi

Chuyện như vậy, ngươi tìm ai nói lý?

Phương Hành nói làm cho đệ tử Yêu Địa và Đại Tuyết Sơn sững sờ, coi như Phương Hành quân công số một, bọn họ dẫn ra bốn phần mười tu sĩ Tịnh Thổ cũng coi như lập công, nhưng lợi ích ở trước mắt, ai nói lý với ngươi?

Then chốt là nhìn dáng dấp kia của Phương Hành, lại không phải đùa giỡn, thì càng để bọn họ có chút không rõ, chẳng lẽ hắn thực dự định đi nói lý, không trực tiếp động thủ sao?

Phải biết tuy bọn hắn đều đạt được tạo hóa, thực lực có thể nói mạnh chưa từng có, cao thủ như mây, nhưng dù sao đoạt được tạo hóa vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa sạch sẽ, thực lực cũng không phải tăng nhanh như gió, bây giờ đối kháng Thần Châu bền chắc như thép, e là cũng sẽ ngã chổng vó...

Có điều nhìn Phương Hành chắp hai tay sau lưng, hưng phấn xông ra ngoài, bọn họ bất đắc dĩ, chỉ có thể theo.

Nói thật, dù cho Phương Hành lại làm cử động ghê gớm như thế nào, nhưng tính tình kia, vẫn để cho người không yên lòng!

Mà lúc này, ở khu vực của Thần Châu, trên một đỉnh núi, thình lình đặt một hành cung, trong hành cung, các Đạo Tử Thần Tử của Thần Châu ngồi xếp bằng, ở trên thềm ngọc thì bày mười cái bồ đoàn, rõ ràng là vị trí tôn quý nhất trong hành cung, Trung Vực Viên gia Phù Tô công tử và Trấn Uyên Bộ Hồng Anh tướng quân đều có vị trí, ngoài ra còn ngồi năm, sáu người, trống hai ba vị trí.

- Các vị đạo hữu đều đến đủ, có chuyện gì cứ thương lượng, ta xem có thể bắt đầu rồi!

Các tu sĩ lẳng lặng ngồi một lát, thấy Thanh Đàn Hương đã cháy hết, Triệu Hồng Anh tướng quân mở mắt ra, nhẹ giọng nói.

- Không nói Phù Diêu công tử cũng sẽ tới sao? Vì sao chậm chạp không thấy tăm hơi?

Trong cung điện, có một nam tử mặc đạo bào nhìn về phía một bồ đoàn trống, cau mày nói:

- Còn có Ly Hận Thiên Thanh Linh tiên tử, Phụng Thiên Đạo Cố Đạo Nhân, Thiên Cơ Cung Ngọc Cơ Tử chân nhân cũng không có mặt, chúng ta thương nghị ra kết quả sao?

- Thanh Linh từ trước đến giờ độc hành, ba ngày trước đã mất tích, ngay cả đệ tử Ly Hận Thiên cũng không biết đi tới nơi nào, không cần chờ nàng, Cố Đạo Nhân thì cùng Ma Châu Lạc Đông Hoa có thù cũ, có người nói ước chiến ở đâu đó, không có tin tức, Thiên Cơ Cung Ngọc Cơ Tử vẫn ở trung bộ Ma Uyên thôi diễn thiên tượng, chí ít phải bảy ngày nữa mới có thể hoàn thành thôi diễn, còn Phù Diêu công tử...

Triệu Hồng Anh tướng quân nói đến chỗ này, nhìn về phía một cô gái mặc áo trắng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, cười khổ nói:

- Phù Diêu Cung công tử nói là một đám người chen ở trong Ma Uyên cướp tạo hóa gì đó quá vô vị, cho nên nửa đường tránh đi, chạy Bắc Hải học đàn, có điều có Phù Diêu Cung Mạc Sầu tiên tử thay hắn đến, cũng giống như vậy!

- Chạy đi Bắc Hải học đàn?

Nghe xong lời của Hồng Anh tướng quân, một đám tu sĩ đều cảm giác bất đắc dĩ.

Ở trong mắt bọn họ, Phù Diêu công tử tự nhiên là một nhân vật hết sức quan trọng, trong mấy ngày này một mực chờ đợi cũng là hắn. Nhưng chẳng ai nghĩ tới, đợi có tới năm ngày, cuối cùng không đợi được hắn đến, đường đường cơ duyên Huyền Quan rơi ở ngay đây, hắn dĩ nhiên cảm giác vô vị, chạy đi Bắc Hải học đàn? Điều này cũng quá không còn gì để nói... Hơn nữa Phù Diêu Cung địa vị cỡ nào, một cô gái cũng có thể thay thế?

Thiên hạ ai không biết nữ đệ tử của Phù Diêu Cung căn bản trời sinh chỉ là thị thiếp?

Nhưng Viên gia Phù Tô công tử nghe vậy nở nụ cười nói:

- Chư vị có khả năng không biết, Mạc Sầu tiên tử không thể so với thường nhân, thiên địa đại thế đã biến, Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ thành nhân sớm, vị trí Thánh nữ cũng sẽ sớm quyết định, Mạc Sầu tiên tử là ứng cử viên Thánh nữ đời tiếp theo của Phù Diêu Cung... Nàng bây giờ, đại khái cách vị trí Thánh nữ chỉ kém một danh phận mà thôi!

- Thánh nữ?

Nghe xong lời này, các tu sĩ đều ngẩn ra, có loại cảm giác nổi lòng tôn kính.

Thánh nữ Phù Diêu Cung và đệ tử bình thường, địa vị có thể nói cách biệt quá xa, một thiên một địa. Vị trí Thánh nữ, có thể ngang hàng Thiếu Tư Đồ, nếu thật như thế, vậy Mạc Sầu tiên tử đại biểu Phù Diêu Cung tới tham gia đại hội, về mặt thân phận là không kém...

- Như vậy liền được!

Nam tử mặc tinh thần đạo bào mở miệng:

- Hôm nay ta đến, chỉ muốn hỏi chư vị, chúng ta còn dự định tiếp tục công kích Ma Châu không?

Nghe xong hắn nói, trái tim của các tu sĩ đều rùng mình, đồng thời trầm mặc lại.

Hồng Anh tướng quân cũng chỉ hơi nhẹ gật đầu, nói:

- Những đạo hữu khác có kiến giải gì không?

Một người mở miệng nói:

- Ý của ta là có thể thu binh, tu sĩ Ma Châu và Hồng Hoang di chủng liên thủ, thế rất lớn, không thể khinh thường, hơn nữa chúng ta có thám tử báo lại, nói tu sĩ Ma Châu mấy ngày nay bỗng nhiên tăng cường, tựa hồ là mấy cổ tộc không ở tiền tuyến đồng thời trở về, thế lực đã không phải mấy ngày trước có thể so sánh, hơn nữa Bách Đoạn Sơn trăm toà sơn mạch, hiện tại đã có năm mươi tám toà vào trong túi Thần Châu ta, đã đạt đến cực hạn của tu sĩ Ma Châu, nếu như làm quá gấp, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ liều mạng, phần tổn thất này, không thể xem thường!

- Ha ha, nào có cái gì cực hạn?

Nam tử mặc tinh thần đạo bào nói:

- Cơ duyên này cực kỳ to lớn, vốn tất cả nên là của Thần Châu chúng ta, chỉ là bị tu sĩ Ma Châu kia âm mưu quỷ kế, phá huỷ đại trận, lúc này mới giáng lâm ở Ma Uyên mà thôi, ta xem ra nên đoạt lại toàn bộ, một ngọn núi cũng không cho bọn họ, đả kích những nhãi con kia bớt hung hăng kiêu ngạo, để bọn họ biết Thần Châu chúng ta không phải dễ trêu!

- Khà khà, trừ ác là phải chảy máu, tạo hóa ngay ở trước mặt, ngươi cam tâm để đệ tử môn phái mình đi chịu chết sao?

Có người lời lẽ vô tình cười lạnh, có ý châm chọc.

- Ta chỉ là không cam lòng, càng không cam tâm Đại Hoang Sơn chúng ta một ngọn núi cũng không chiếm được!

Người nói chuyện lúc trước nổi trận lôi đình:

- Dựa vào cái gì? Các ngươi từng người đến sớm, đoạt lĩnh địa bỏ vào túi, nhưng Đại Hoang Sơn chúng ta chỉ vì thay các Thánh Nhân thủ vệ phù trận ở cực bắc, khi tới Ma Uyên chỉ có thể hai tay trống trơn? Ngày hôm nay ta để lời ở lại chỗ này, hoặc là các ngươi nhường ra ba ngọn núi cho Đại Hoang Sơn ta, hoặc giúp Đại Hoang Sơn ta một chút sức lực, cùng Ma Châu khai chiến, đoạt được lãnh địa đều coi như của Đại Hoang Sơn ta, chư vị đồng đạo, đề nghị này có gì không ổn không?

- Khà khà...

Trong đại điện, có người cười lạnh, lại nhất thời không ai mở miệng.

Bọn họ tự nhiên rõ chuyện gì xảy ra, Đại Hoang Sơn tới chậm, một ngọn núi cũng không chiếm được, trong lòng tự nhiên không cam tâm, chỉ có điều bây giờ phần lớn đạo thống đã chiếm được lãnh địa, nếu như muốn bọn họ giao ra, ai cam tâm? Mà nếu muốn bọn họ xuất binh, giúp đỡ Đại Hoang Sơn và Ma Châu khai chiến, chảy máu chết vì Đại Hoang Sơn cướp địa bàn, trong lòng cũng không muốn.

Dù sao ở trong mắt một vài người tinh tường, cục diện bây giờ gần như đã định!

Thực lực tu sĩ Ma Châu chỉ hơi yếu hơn Thần Châu một chút, không phải là bên này hoàn toàn áp chế, càng mấu chốt là, bọn họ đã ký kết khế ước với Hồng Hoang di chủng. Song phương liên thủ càng khó đối phó, trước đây tu sĩ Thần Châu có thể một lần đoạt được năm mươi tám ngọn núi, là bởi vì phần lớn tu sĩ Ma Châu đều không ở tiền tuyến, mượn cơ hội công kích mà thôi, bây giờ nghe nói đám tu sĩ Ma Châu kia đã trở về, hơn nữa trước đây trong lòng tu sĩ Ma Châu đều tức sôi ruột, hiện tại lại đi chọc bọn họ, e là sẽ gợi ra tu sĩ Ma Châu phẫn nộ, liều lưỡng bại câu thương.

Chỉ có điều, người được lợi ích muốn cầu ổn, nhưng những người chưa từng được lợi ích, hoặc không hài lòng với lãnh địa trong tay lại không cam tâm, lợi dụng Đại Hoang Sơn dẫn đầu, tranh chấp không ngớt, cộng thêm Đại Hoang Sơn không phải hạng người vô danh, chính là đại tông ở Thần Châu Tây Vực, trong tộc có Độ Kiếp cảnh, ảnh hưởng hết sức quan trọng, bọn họ không hài lòng, đạo thống Thần Châu còn thật không dám không nhìn, chỉ có thể ở đây cãi cọ...

- Chư vị không nên cười gằn, cũng không nên coi đây là việc không to tát, ngày hôm nay Đại Hoang Sơn ta nói rõ ràng, đối với kết quả phân phối hiện tại, Đại Hoang Sơn ta rất không vừa ý, cũng tuyệt đối không đồng ý, nếu chư vị không cân nhắc đề nghị của ta, vậy đừng trách Đại Hoang Sơn ta tự mình ra tay đoạt đồ vật nên được, nếu có người dị nghị, vậy thì trực tiếp đánh tới trước mặt Thánh Nhân, ta không tin Đại Hoang Sơn ta phòng thủ mắt trận có công, kết quả lại rơi vào không thu hoạch được gì, Thánh Nhân quyết sẽ không mặc kệ không hỏi...

Nam tử mặc tinh thần đạo bào lạnh lùng bỏ xuống một câu, liền ôm cánh tay ngồi đó, không lên tiếng nữa.

Xung quanh trong nháy mắt yên tĩnh lại, trong lòng rõ ràng, đây là Đại Hoang Sơn hạ tối hậu thư...

Tự mình ra tay cầm lại đồ vật nên được?

Làm sao cầm?

Còn không phải cá lớn nuốt cá bé!

Đại Hoang Sơn là nói rõ thái độ, bọn họ dự định nếu như hôm nay không chiếm được một kết quả, sẽ lập tức không phân địch ta, trực tiếp tiến công đạo thống Thần Châu khác cướp đoạt lãnh địa, một khi rút dây động rừng, lãnh địa Thần Châu sẽ đại loạn, người người tự chiến, không còn cách nào đồng tâm hiệp lực đối phó tu sĩ Ma Châu, không chừng sẽ làm cho người ta có cơ hội lật bàn, Đại Hoang Sơn cũng là một đạo thống lớn ở Thần Châu Tây Vực, cùng Côn Luân Dao Trì có liên hệ nào đó, các tu sĩ không dám cưỡng ép bọn họ...

Trong khoảng thời gian ngắn vô cùng yên tĩnh, không người mở miệng.

Ngay cả Hồng Anh tướng quân, lúc này cũng không biết nên nói cái gì cho phải, duy trì trầm mặc.

Hiện tại Thần Châu, sau khi trải qua đại loạn lúc đầu, đã hình thành hiểu ngầm, chính là lấy lãnh địa lúc trước làm chủ, lẫn nhau không được thảo phạt, để tránh bị Ma Châu thừa dịp, nhưng Đại Hoang Sơn trước đây lập công, rồi lại không được bất kỳ lãnh địa nào chính là một tồn tại đặc thù, thế lực của bọn họ không bình thường, không cho người khinh thường, hơn nữa chiếm lý, không sợ đánh tới trước mặt Thánh Nhân.

Hơn nữa nói trắng ra, lấy địa vị và thế lực của Đại Hoang Sơn, một phần lãnh địa cũng không bắt được, đúng là trò cười.

Chỉ là coi như vậy, ai lại chịu nhường lãnh địa cho bọn họ?

Ngay cả mình cũng không chịu, một khi nhường, những tộc lão kia nhất định sẽ thảo phạt mình!

Điều này cũng dẫn đến, nhất thời bầu không khí lúng túng lên, ở bước ngoặt này, không người dám mở miệng, để tránh gây phiền toái lên người.

Nhưng lúc này có người mở miệng, miễn đi

Hồng Anh tướng quân lo lắng.

- A, Đại Hoang Sơn phòng thủ mắt trận có công, bởi vậy trì hoãn hành trình, không thể trước thời gian tiến vào Ma Uyên chiếm lãnh địa, xác thực không hợp với lẽ thường, chỉ có điều, bây giờ cơ duyên sắp giáng lâm, đang cùng Ma Châu tranh đấu, Thần Châu chúng ta cũng chiếm thượng phong, nếu mạo muội khai chiến, cũng không phải là thời cơ tốt, hơn nữa hiện tại Thần Châu chúng ta đã có minh ước, lẫn nhau không được thảo phạt, nếu Đại Hoang Sơn Cổ Thạch đạo hữu phá hỏng quy củ này, chỉ sợ sẽ dẫn tới Thần Châu đại loạn, quy củ sụp đổ, ngược lại cho Ma Châu cơ hội...

Là Phù Tô công tử nhàn nhạt mở miệng, trên mặt mang theo nụ cười, nâng một chén rượu, nhìn về phía nam tử mặc tinh thần đạo bào:

- Nhưng tuy nói như thế, Đại Hoang Sơn có công huân, nếu như không được một mảnh lãnh địa, vậy thì thực không còn gì để nói, không bằng như vậy, Viên gia ta chiếm được mười lăm ngọn núi, phân ra ba toà tặng cho Đại Hoang Sơn, có làm đạo hữu thoả mãn không?

Chương 889: Quân công đệ nhất

Từ lãnh địa Viên gia phân ra ba ngọn núi, tặng cho Đại Hoang Sơn?

Trong lúc nhất thời, Phù Tô công tử làm cho các tu sĩ kinh ngạc nói không ra lời, kia là ba ngọn núi a, đặc biệt là ở Bách Đoạn Sơn được phù chú chiếu rọi, ba ngọn núi này, đại biểu bao nhiêu cơ duyên và tạo hóa?

Có thể nói, một ít tông môn nhất lưu của Thần Châu, có thể ở Bách Đoạn Sơn cướp được một vùng thung lũng đã hài lòng, chỉ có những đại đạo thống và cổ thế gia, mới có thể khí thôn sơn hà, chiếm ba bốn ngọn núi, mà Viên gia có thể chiếm được mười ngọn núi, thuần tụy là vận may...

Dù cho là Viên gia hắn, đều bởi vì mười lăm ngọn núi này, ở trong bóng tối không biết bị biết bao nhiêu oán thầm.

Nhưng lúc này, Phù Tô công tử nói, liền làm các tu sĩ nổi lòng tôn kính...

Vì lắng lại Đại Hoang Sơn bất mãn, mâu thuẫn trong Thần Châu càng lúc càng kịch liệt, hắn đồng ý phân ra ba ngọn núi?

Đây là khí phách và hào khí bực nào!

Ngay cả Thần Tử Đại Hoang Sơn Cổ Thạch cũng choáng váng, sau một hồi lâu mới run giọng nói:

- Lời ấy thật chứ?

Phù Tô công tử giơ chén rượu trong tay, mỉm cười nói:

- Nếu Cổ Thạch đạo hữu đồng ý, liền uống chén rượu này minh ước?

Vẻ mặt hắn bình tĩnh, rốt cục làm cho Thần Tử Đại Hoang Sơn Cổ Thạch xác định điểm này, tay có chút run rẩy, luống cuống rót một chén rượu, hai tay giơ lên, ánh mắt nhìn Phù Tô công tử, trịnh trọng nói:

- Thực không dám giấu giếm, trước đây Cổ Thạch ta đối với Trung Vực tứ đại công tử còn không để ở trong mắt, nhưng hôm nay, chỉ bằng chén rượu tặng tam sơn này của ngươi, Cổ Thạch ta xem như phục Phù Tô công tử ngươi, hùng hồn cao thượng, khí phách thông thiên, phần ân tình này, Cổ Thạch ta ghi nhớ, Đại Hoang Sơn ta cũng nhớ...

Dứt lời uống cạn hén rượu.

Phù Tô công tử cũng uống sạch, cười nói:

- Cổ Thạch đạo hữu khách khí, tuy ta ở Trung Vực, nhưng sớm nghe nói Tây Vực Đại Hoang Sơn Cổ Thạch học cứu thiên nhân, kinh tài tuyệt diễm, thực lực siêu phàm thoát tục, có thể nói kỳ tài ngàn năm, đã sớm muốn kết giao!

Nói xong nhàn nhạt nhìn thị nữ hoàng sam ở phía sau nói:

- Oanh nhi, hiện tại ngươi đi ra ngoài truyền pháp chỉ, dặn dò thủ hạ nhường ra ba ngọn núi, giao cho đệ tử Đại Hoang Sơn khống chế, không được sai lầm!

Hoàng Oanh Nhi thi lễ nói:

- Tuân chỉ!

Nói xong mềm mại rời đi.

Mà Thần Tử Đại Hoang Sơn Cổ Thạch thì kích động không thôi, cùng Phù Tô công tử nâng mấy chén.

Các tu sĩ hai mặt nhìn nhau, thực không nghĩ tới chuyện này dễ dàng liền giải quyết như thế.

Trên thực tế đối với Thần Châu bây giờ mà nói, đạo thống ôm tâm tình bất mãn như Đại Hoang Sơn rất nhiều, chỉ là tự nghĩ thực lực không đủ, không dám nói ra yêu cầu mà thôi, lần này chính là muốn mượn thế của Đại Hoang Sơn, đồng thời náo một phen, lại không nghĩ tới Phù Tô công tử khí phách như thế, trực tiếp tặng Đại Hoang Sơn ba ngọn núi, không chỉ háo giải mối họa, hơn nữa mượn chuyện này, coi như chặt chẽ vững vàng kéo Đại Hoang Sơn vào trên chiến xa của Viên gia, ân ba ngọn núi, e là Đại Hoang Sơn mấy đời cũng trả không hết!

Mà những đạo thống khác lòng mang bất mãn, không có Đại Hoang Sơn dẫn đầu, thì không lật nổi bọt nước rồi.

Nhất cử lưỡng tiện, Phù Tô công tử nâng rượu tặng tam sơn, sợ là ít ngày nữa sẽ truyền khắp Thần Châu...

- Ha ha, giải quyết tranh chấp là được, các vị đạo hữu, chúng ta hiếm thấy tụ tập với nhau, sao không cùng uống một chén?

Hồng Anh tướng quân giơ chén lên, nhìn về phía Mạc Sầu tiên tử, Phù Tô công tử… nâng chén ra hiệu.

- Được...

Những đạo thống chỉ hy vọng duy trì hiện trạng lớn tiếng khen hay, dồn dập nâng chén, mà những đạo thống bất mãn hiện trạng, thấy Đại Hoang Sơn đã đạt được chỗ tốt, sẽ không vì bọn họ ra mặt, cũng không dám biểu lộ không vui, chỉ có thể rầu rĩ nâng chén.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong sân có vẻ dung dung.

Nhưng lúc này, đột nhiên ở ngoài hành cung truyền đến một trận ồn ào, thình lình có một giọng nói kêu lớn lên:

- Cái gì các Thần Tử cùng thương nghị đại sự, lẽ nào tiểu gia còn không có tư cách đi vào sao? Chớ ép tiểu gia động thủ, nói cho ngươi biết ngày hôm nay tiểu gia là đến giảng đạo lý, còn dám ngăn ta, có tin ta lột đầu tên khốn kiếp ngươi không?

- Trước tiên để ta thông báo một tiếng... A...

- Ồ, Kim Lục Tử, ngươi đánh người đi đâu rồi?

- Ai thích nghe hắn lải nhải, thông báo cái rắm, chúng ta đi vào trước lại nói!

- Có đạo lý!

...

...

Các tu sĩ kinh ngạc, còn không kịp phái người ra ngoài xem xét, đã nhìn thấy ở ngoài hành cung dĩ nhiên xông vào một đoàn người, dẫn đầu là một nam tử cõng đại đao, trên người mặc tăng bào màu xám, rách rách rưới rưới, mắt trừng hung dữ, một bộ thấy ai không vừa mắt sẽ vung nắm đấm đánh người, nổi giận đùng đùng xông vào hành cung, mà ở phía sau hắn, còn theo một nhóm người, vừa có tu sĩ nhân tộc, lại có yêu ma quỷ quái, có thể nói đa dạng, đủ các loại.

- Là hắn...

Hồng Anh tướng quân nhìn thấy người này, khẽ mỉm cười, thầm nghĩ:

- Hắn quả nhiên sống sót trở về, thời gian cũng vừa vặn, nói như vậy, mấy ngày trước tu sĩ Ma Châu bị kiềm chế quả nhiên có quan hệ với hắn, lúc này xem như náo nhiệt rồi...

Phù Tô công tử thấy hắn, không khỏi khẽ cau mày, sắc mặt lạnh lùng.

Phù Diêu Cung Mạc Sầu tiên tử có chút không vui, cảm giác người này vô lễ.

- Lớn mật, cuồng đồ phương nào, dám xông vào phòng nghị sự của đạo thống Thần Châu?

Mấy người chủ trì còn chưa mở miệng, phía dưới sớm có người hét lớn, dồn dập nhảy lên, ngăn cản đường đi.

- Lại có người không biết ta?

Nam tử áo xám chỉ tay vào mũi của mình, vẻ mặt khó tin nhìn mấy người ngăn cản đường đi của mình.

- Ngươi...

Gặp ngông cuồng, nhưng chưa thấy ngông cuồng như vậy, mấy tu sĩ chặn đường trong thời gian ngắn còn thật không biết trả lời như thế nào.

Nhưng lúc này, Hồng Anh tướng quân mỉm cười đứng lên, nghênh đón Phương Hành, cười nói:

- Phương Hành Phương đạo hữu, nghe nói mấy ngày trước bị Ma Châu vây khốn, thật là làm ta lo lắng, hôm nay thấy ngươi an toàn trở về, không những không tổn thương, trái lại khí tức càng chất phác, thật đáng mừng, đến đến đến, mời vào ngồi, một chén này ta tẩy trần cho ngươi...

- Hắn chính là Phương Hành?

Nghe hắn nói, mấy tu sĩ ngăn cản Phương Hành giật nảy mình, theo bản năng lùi về sau hai bước.

Chẳng trách kẻ này ngông cuồng như vậy, tên tuổi Phương ma đầu thật là như sấm bên tai!

Chỉ có điều truyền thuyết không phải nói hắn đã chết ở trong Ma Châu sao?

Sao ngày hôm nay xuất hiện ở trong phòng nghị sự?

- Tẩy trần một lúc lại nói, ngày hôm nay tiểu gia tới đây không phải uống rượu!

Phương Hành cũng không đi đến, mà chống nạnh đứng ở cửa hành cung, dữ dằn nhìn về phía các tu sĩ.

- Ngạch...

Hồng Anh tướng quân bưng chén rượu, cười khổ nói:

- Vậy hôm nay ngươi tới là vì…

Phương Hành trả lời đại nghĩa lẫm nhiên:

- Nói lý!

Phốc...

Trong sân có tu sĩ mới vừa uống rượu không khỏi phun ra ngoài, sau đó vội vã che giấu, những tu sĩ khác nghe xong câu này, từng cái từng cái sắc mặt quái lạ, danh tiếng của Phương Hành cực kỳ vang dội, từ trình độ nào đó gần sánh bằng Trung Vực tứ công tử, nhưng ai không biết ma đầu kia chưa bao giờ nói lý, ai nghĩ tới lần này hắn lại chạy đến phòng nghị sự nói lý chứ?

- Ngạch... Nói lý gì a?

Trên đầu Hồng Anh tướng quân mang theo mũ giáp, không nhìn ra hỉ nộ, chỉ là âm thanh có chút run rẩy, cố nén ý cười.

Nhưng Phương Hành rất chăm chú, xoắn tay áo, nhìn Hồng Anh tướng quân nói:

- Ta chỉ hỏi ngươi, hiện tại quân công của ta xếp thứ mấy?

Hồng Anh tướng quân hơi run, nhưng từ trong tay áo lấy ra một quyển sách ngọc, chăm chú lật xem nói:

- Ba cổ đoạt mười bảy núi, hóa giải Ma Châu chiếm địa lợi Thái Âm Hà là một công; phòng thủ đại trận, ngăn cản tu sĩ Ma Châu trước sau mười bốn lần xâm phạm là một công, tặng Trấn Uyên Bộ bốn núi để trú đóng binh mã, cũng là một công, trước sau tính toán, quân công này có thể nói...

Vẫn chưa xong, Kim Ô đã nói:

- Còn gì nữa không, mấy ngày trước huynh đệ chúng ta tiềm nhập lãnh địa Ma Châu, tối thiểu hấp dẫn bốn phần mười nhân mã, lúc này mới để các ngươi thừa lúc vắng mà vào, nếu không các ngươi thật cho rằng có thể từ trong tay tu sĩ Ma Châu cướp được nhiều địa bàn như vậy, ngươi nói xem, này có tính đại công hay không?

Hồng Anh tướng quân biểu hiện hơi ngưng, nghiêm mặt nói:

- Tự nhiên có thể coi là một công, là đại công!

Phương Hành thoải mái khoát tay áo nói:

- Được, vậy ngươi tính xem ta xếp thứ mấy?

Hồng Anh tướng quân lật sách, biểu hiện nghiêm nghị đáp:

- Trấn Uyên Bộ ghi chép, quân công số một!

Rào...

Các tu sĩ ở xung quanh giật nảy mình.

Không biết có bao nhiêu ánh mắt quái lạ nhìn về phía Hồng Anh tướng quân, vẻ mặt nghi hoặc và không cách nào tin tưởng.

Còn đối với chuyện này, Hồng Anh tướng quân cũng cười khổ nói:

- Chính xác trăm phần trăm, chư vị không tin có thể tìm đọc!

Các tu sĩ đương nhiên sẽ không thật sự đi xem, Hồng Anh tướng quân có gan to bằng trời cũng không dám làm giả quân công, càng không thể vì một ma đầu mà ở dưới vạn chúng chú mục làm giả, chỉ là ma đầu kia lại có quân công cỡ này, thực khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên, này há không phải nói, quân công của một mình hắn, dĩ nhiên còn cao hơn Trung Vực Chư Tử sao?

Vừa nghĩ đến cái này, ánh mắt nhìn về phía ma đầu kia, lại không miễn được có chút quái lạ...

Phương Hành nghe được đáp án này, cũng thoả mãn gật đầu, sau đó đưa tay ra:

- Chỗ tốt đâu?

Hồng Anh tướng quân hơi run run, rất phối hợp ngập ngừng nói:

- Chuyện này...

Phương Hành thì bước ra một bước, hùng hổ doạ người nhìn về phía các tu sĩ, đặc biệt là Phù Tô công tử:

- Tiểu gia ta liều mạng giúp các ngươi lập xuống nhiều quân công như vậy, hiện tại ta không thèm tính toán từng cái với các ngươi, chỉ muốn hỏi các ngươi một câu, lãnh địa của ta đâu?

Chương 890: Đòi lại lãnh địa

- Chỗ mấu chốt tới rồi?

Trong đại điện, nhất thời an tĩnh một lát, sau đó các tu sĩ đều hiện lên nụ cười cổ quái, đã có khinh miệt, cũng có trào phúng, khó trách tiểu ma đầu đột nhiên xông vào trong đại sảnh nghị sự, trước dõng dạc nói muốn giảng đạo lý, lại công khai hỏi công trạng, nguyên nhân mục đích cuối cùng nhất không khác gì Đại Hoang Sơn, là cảm thấy bây giờ thế cục của Bách Đoạn Sơn đã định, mình lại rơi vào cảnh hai tay trống trơn, chạy tới nói lí lẽ, tâm tình này các tu sĩ có thể lý giải, nhưng lại vẫn cảm thấy...

- Hoang đường!

Trong đại sảnh, có người mở miệng cười:

- Ngươi cho rằng tạo hóa chi địa là cái gì, đưa tay đòi hỏi là có thể đạt được?

Người nói chuyện là một thiếu niên tuổi tác không lớn, người khoác hạc bào, xếp bằng ở trên một bồ đoàn, thần sắc rất khinh thường, hơn nữa trong ánh mắt nhìn Phương Hành có vẻ phẫn hận không che giấu được.

- Ngươi là ai?

Phương Hành nhìn về phía thiếu niên này, khẽ cau mày hỏi.

- Ta chính là Thần Châu Bắc Vực, đệ tử chân truyền Thuần Dương Đạo Lý Hiên Dương, như thế nào?

Thiếu niên kia ngóc đầu lên, dù đối mặt với Phương Hành hung danh vô tận, cũng không chịu nhượng bộ chút nào.

- Nguyên lai là hắn...

Các tu sĩ nghe vậy, không ít người âm thầm gật đầu.

Ân oán giữa Phương Hành và Thần Châu Bắc Vực, người biết rất nhiều, năm đó hắn vì giúp sư phụ của mình hả giận, xông vào Phong Thiện Sơn, từ trận thứ nhất xông qua trận thứ mười, diệt sát không biết bao nhiêu thiên kiêu của Thần Châu Bắc Vực, cuối cùng ngay cả Thần Tử Thuần Dương Đạo Tống Quy Thiện cũng rơi xuống thần đàn, còn bại lộ sự tình hắn tu ma, cho nên Thuần Dương Đạo không thể không nhịn đau cắt thịt, trấn áp thiên kiêu được tông môn ký thác kỳ vọng cao ở hậu sơn, cho tới hôm nay còn không có thả, có thể nói diệt tuyệt một đời trẻ tuổi của Bắc Vực.

Mà đến cuối cùng, hắn còn trực tiếp đoạt Phong Thiện Đỉnh đào tẩu, khiến Bắc Vực đại loạn, khí vận tản mạn khắp nơi, mười năm cũng không khôi phục nguyên khí.

Phần thâm cừu này, có thể nói đã sớm chôn sâu ở đáy lòng các tu sĩ Bắc Vực, suốt đời khó quên.

Mà Thuần Dương Đạo Lý Hiên Dương, là sau khi Tống Quy Thiện bị trấn áp. Thuần Dương Đạo phí vô số tâm huyết, dùng thời gian mười năm bồi dưỡng ra được một người nối nghiệp, tục truyền cũng là thiên kiêu bất thế, tiềm lực không thua Tống Quy Thiện, hơn nữa người này đã kế thừa khí vận của Thần Châu Bắc Vực, tự nhiên không có thiện cảm với Phương Hành, nói không chừng ngày nhớ đêm mong, đều muốn đoạt về Phong Thiện Đỉnh, trọng chấn uy danh Bắc Vực.

Hai người này gặp mặt, lộ ra có chút ý tứ.

Nhìn hắn ứng phó như thế nào!

- Thần Châu Bắc Vực?

Phương Hành nghe, rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó kinh ngạc nói:

- Các ngươi còn chưa chết sạch sao?

- Ngươi...

Lý Hiên Dương nghe xong lời này, tức đến lông mày nhíu chặt, vỗ bàn đứng dậy, tay cầm trường kiếm chỉ Phương Hành quát lên:

- Ma đầu, năm đó ngươi giết tu sĩ Bắc Vực ta, đoạt trấn vận chi bảo, thù này không đội trời chung, Bắc Vực Tam Đạo ngàn vạn tu sĩ, không người không muốn chính tay đâm ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ tru ngươi ở dưới kiếm, đoạt lại Phong Thiện Đỉnh...

- Vậy sao bọn hắn không đến, lại không người kéo chân của bọn hắn nha?

Phương Hành uể oải trả lời, một bộ tùy ý.

Lý Hiên Dương thét lên:

- Nếu không phải trong mười năm này, ngươi hoàn toàn không có tung tích, sớm đã bị tu sĩ Bắc Vực ta chém giết!

- Hiện tại ta không phải hoàn toàn không có tung tích, đứng ngay ở chỗ này, sao ngươi không đến?

Phương Hành cười lạnh, chắp hai tay sau lưng, một bộ xem thường.

- Ngươi...

Lý Hiên Dương tức nói không ra lời, mặt nghẹn thành màu đỏ tía.

- Ngươi cái gì ngươi, thấy được ngươi ta mới biết tu sĩ Bắc Vực chính xác chết sạch, nếu không sao đến phiên ngươi vào Ma Uyên?

Phương Hành nói chuyện chậm rãi, lại từng từ đâm thẳng vào tim gan.

- Ta... Ta giết ngươi, vì tu sĩ Bắc Vực chính danh...

Lý Hiên Dương vốn là người tính tình nóng nảy, đây cũng là tác dụng phụ khi tu hành công quyết Thuần Dương Đạo chưa đạt đến đại thành, nếu tu đến cảnh giới của Tống Quy

Thiện hay Thuần Dương Đạo Chủ, hỏa ý nội liễm, cả người trở nên thâm trầm hàm súc.

Lý Hiên Dương rõ ràng không có đạt đến một bước này, bằng không sẽ không vừa thấy Phương Hành liền nhịn không được mở miệng châm chọc, lúc này cùng Phương Hành so công phu miệng lưỡi, chỉ vài câu đã bị tức giận bốc khói, con mắt đỏ bừng, vậy mà giơ kiếm xông về phía trước.

Sưu!

Một kiếm này, giống như ở trong đại điện triệu hoán ra một hỏa long, vắt ngang hư không, muốn xuyên qua ngực Phương Hành!

- Quả nhiên không hổ là người nối nghiệp của Tống Quy Thiện, lão quái vật của Thuần Dương Đạo tốn hao vô số tâm huyết bồi dưỡng ra, tuổi còn nhỏ đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ, một kiếm này càng rất được tinh túy của Thuần Dương Đạo, trưởng thành sẽ là đại nhân vật ah...

Các tu sĩ ở xung quanh không ai là người bình thường, tự nhiên xem thấu môn đạo, nhịn không được mở miệng tán thưởng.

Trong đại sảnh, đã ẩn ẩn có người sinh ra hứng thú, muốn nhìn kết quả như thế nào.

Dùng thân phận của Phương Hành, thắng kẻ này không quá mức hào quang, nhưng nếu thua, dù chỉ thua một chiêu, cũng không mặt mũi làm người.

Mà đối mặt một kiếm của Lý Hiên Dương, Phương Hành vẫn chắp tay sau lưng, ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Trơ mắt nhìn kiếm của Lý Hiên Dương đâm tới lồng ngực, đáy mắt thậm chí tóe lên sát cơ, Phương Hành vẫn không động.

Chỉ bất quá, một người sau lưng hắn lại động, không đúng, là một con lừa!

Con lừa kia người khoác ngân giáp, bốn vó đạp trên hỏa vân, "Sưu" một tiếng từ sau lưng Phương Hành lao ra, đầu xoay chuyển, cái mông quay về phía Lý Hiên Dương, hai chân sau đạp ra ngoài, lực lượng mạnh mẽ, lại không thua một kích của Kim Đan viên mãn, cơ hồ trong chớp mắt đã hung hăng đá vào ngực Lý Hiên Dương, làm xương cốt của hắn vỡ vụn không biết bao nhiêu cái, kêu lên một tiếng đau đớn bay ra ngoài, bảo kiếm trong tay leng keng rơi xuống đất.

- Hừ hừ, loại người như ngươi cũng muốn khiêu chiến sư phụ ta sao?

Con lừa kia miệng nói tiếng người, cực kỳ xem thường:

- Muốn gặp Chân Phật, trước qua con lừa ta!

Xôn xao...

Nhất thời trong đại điện loạn tùng phèo, không biết bao nhiêu người ánh mắt trợn tròn!

Người nối nghiệp của Thần Tử Thuần Dương Đạo Tống Quy Thiện, lại bị một con lừa đá bay?

Con mẹ nó còn là con lừa chưa hóa hình ah...

Càng có người nghĩ, con lừa kia xưng ma đầu kia là cái gì?

Chẳng lẽ ma đầu kia thu một con lừa làm đồ đệ?

- Đồ nhi ngoan, làm không tệ!

Thời điểm các tu sĩ kinh ngạc, Phương Hành hết lần này tới lần khác vỗ vỗ đầu con lừa, một bộ lòng ta rất an ủi.

- Ấy... Khà khà khà khà, là sư phó dạy đúng cách...

Con lừa thu chân, ở trước mặt Phương Hành lắc đầu vẫy đuôi giống như chó xù...

Một bộ sư từ đồ hiếu thật để cho người ta buồn nôn ah...

- Phương đạo hữu thu hảo đồ đệ ah...

Thanh âm của một nữ tử nhàn nhạt vang lên, lại là Trà Trà Tiên Tử, thời điểm Lý Hiên Dương bị con lừa đạp bay, nàng liền xuất thủ tiếp nhận thiếu niên này, nhưng Lý Hiên Dương thấy đạp bay mình lại là một con lừa, đã tức đến khí huyết công tâm ngất đi, Trà Trà Tiên Tử thân là Thần Nữ Âm Linh Đạo, minh hữu của Thuần Dương Đạo, vào lúc này sắc mặt “giận dữ” nói...

- Oa ha ha, còn tạm được, đồ đệ này rất hiếu thuận...

Phương Hành cười ha hả, lại nhìn Trà Trà Tiên Tử truyền âm nói:

- Trước ngươi giúp ta, ta nhận nhân tình này...

Trà Trà Tiên Tử cũng truyền âm nói:

- Không có gì, ta rất không thích kẻ này, lần sau ngươi tìm cơ hội phế hắn luôn giúp ta...

Má ***, Phương Hành hết chỗ nói rồi, nhìn khẩu khí của Trà Trà Tiên Tử… khó trách vừa rồi nàng không ngăn cản Lý Hiên Dương ra tay, cổ nhân nói không sai a, độc ác nhất là lòng dạ đàn bà!

- Ha ha, bây giờ còn có người có ý kiến

không?

Phương Hành đảo mắt nhìn các tu sĩ, hung thần ác sát hỏi.

Lần này, ngược lại không người mở miệng, bản lĩnh không tốt, nhìn thấy một con lừa dưới trướng hắn cũng bất phàm như thế, sau lưng đi theo đám yêu ma quỷ quái kia, cũng không giống như thiện nam tín nữ, nơi nào còn dám khinh thị, mà có bản lĩnh thì tự trọng thân phận, sẽ không vô duyên vô cớ nhảy ra gây chuyện, dù sao người nguyện ý xuất lực không có kết quả tốt, ở trên đời này còn không nhiều...

Nếu nói trước đây còn có người hoài nghi Phương Hành không có tư cách vào phòng nghị sự, vậy bây giờ đã không người hoài nghi.

Con lừa đá bay Lý Hiên Dương, trên thực tế cũng là thay Phương Hành giương oai, bây giờ khí thế đã lên.

Ngược lại có không ít người, nghe Phương Hành nói, ánh mắt đã vụng trộm nhìn phía trên Phù Tô công tử.

Những người có ý đục nước béo cò thì càng vui vẻ, nào còn có thể nhìn không rõ, Phương Hành nhìn như đang hỏi Hồng Anh tướng quân, đang hỏi các tu sĩ trong sảnh, trên thực tế đầu thương là nhắm vào Viên gia Phù Tô công tử Viên Vô Đạo?

Dù sao trước đây hắn vốn có mười ngọn núi, về sau đều bị Viên gia tiếp thu!

Ở trong bầu không khí ngột ngạt, Phù Tô công tử không nói gì, qua nửa ngày mới nhàn nhạt nói:

- Ngươi đi ra ngoài trước, sau đó ta sẽ tìm ngươi!

Bộ dáng kia, giống như đại nhân đang đuổi một hài đồng ngang bướng!

- Tiểu gia là tới nói lý, lý nói không thông, chỗ nào ta cũng không đi!

Phương Hành cười lạnh, dứt khoát đi về phía trước hai bước, ánh mắt nhìn về phía Hồng Anh tướng quân:

- Bằng quân công của ta, có nên được lãnh địa hay không?

Hồng Anh tướng quân trả lời chém đinh chặt sắt:

- Nên!

Phương Hành truy hỏi:

- Vậy lãnh địa của ta đâu?

Hồng Anh tướng quân trả lời càng nhanh:

- Nó không ở trong tay ta!

Phương Hành trực tiếp chửi ầm lên:

- Vậy ở trong tay tên vương bát đản nào?

Hồng Anh tướng quân quay đầu liếc nhìn Phù Tô công tử một cái, cười khổ ngồi xuống uống rượu, không trả lời.

Phương Hành thì nở nụ cười, nhẹ gật đầu nói:

- Há, nguyên lai là ở trong tay ngươi...

Bầu không khí trở nên vô cùng xấu hổ...

Chương 891: Ăn miếng trả miếng

Mặc dù Phương Hành cố ý bỏ bớt đi mấy chữ, nhưng các tu sĩ đều không phải người ngu, nghe không ra hắn nói có ý gì, nhất thời cả đại sảnh đều trở nên an tĩnh, các tu sĩ đều hai mặt nhìn nhau, nghĩ thầm tên vương bát đản này chẳng phải là rõ ràng chỉ Phù Tô công tử?

Lá gan của ma đầu kia cũng quá mập đi, nghe nói hắn cũng có huyết mạch Viên gia, chẳng lẽ không biết Phù Tô công tử ở Viên gia là dạng địa vị gì? Thần Châu Trung Vực cổ thế gia gia quy sâm nghiêm, tội bất kính sẽ nghiêm trị rất nặng...

Bọn họ nhịn không được đi vụng trộm dò xét biểu lộ của Phù Tô công tử, muốn nhìn đối phương sẽ xử lý như thế nào!

Lúc này Phù Tô công tử mặt không biểu tình, bưng một một ly rượu, ánh mắt lạnh lùng, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

- Thập Cửu gia, chớ có hồ ngôn loạn ngữ, công tử bảo ngươi lui ra, ngươi liền lui ra, sau này hắn tự có thủ lệnh triệu ngươi đến!

Phù Tô công tử không nói, sau lưng hắn, Hồng Tước Nhi nhịn không được thấp giọng răn dạy.

Cũng may nàng còn biết lễ nghi, xưng một tiếng Thập Cửu gia, thấp giọng khuyên hắn tạm thời rời đi.

Thế nhưng lúc này, Phương Hành còn cười cợt nói chuyện sắc mặt đại biến, hai mắt như kiếm nhìn về phía Hoàng Oanh Nhi, thanh âm lãnh khốc:

- Tiện tỳ, ta đang cùng công tử nhà ngươi nói chuyện, ngươi ở đâu có tư cách xen vào?

Lời này vừa ra, bầu không khí trong sảnh có chút vi diệu.

Bên người Phù Tô công tử có ba tùy tùng, mặc dù trên danh nghĩa là nha hoàn, nhưng rất được Phù Tô công tử sủng ái, thân phận tự nhiên không bình thường, ngay cả nữ đệ tử của Phù Diêu Cung thấy ba người các nàng, cũng ngang hàng tương giao, mà nếu các nàng mang pháp chỉ của Phù Tô công tử ra ngoài giải quyết việc công, thì ở trong đạo thống bình thường, thân phận không thua gì Đạo Tử Thần Nữ, nhưng lúc này lại bị người quát mắng?

Mặc dù bàn về thân phận Phương Hành xác thực cao hơn nàng, nhưng mắng một tiểu tỳ như vậy, cũng có chút thất lễ a?

Ngược lại là một số người ở sau lưng Phương Hành, đều minh bạch cái gì, quay đầu nhìn Sở Từ.

Lúc này khuôn mặt Sở Từ đỏ bừng, thân hình khẽ run, tràn đầy xúc động.

Người khác không rõ, nàng tự nhiên biết, lúc trước nàng vì cứu Phương Hành, đến trước điện của Phù Tô công tử cầu người, kết quả bị ba người kia nhục nhã, khiển trách nàng không xứng cùng mình đặt song song, dù chịu đi theo, cũng chỉ có thể ở bên cạnh làm nô tỳ, chuyện này lúc đầu bị nàng chôn ở đáy lòng, nhưng Ô Nhất Điển lại đào lên, sau đó thêm mắm thêm muối nói cho Phương Hành biết, Phương Hành thì vốn là người có thù tất báo, lúc này là cố ý nắm cơ hội, chuyên môn giúp nàng hả giận...

Hồng Tước Nhi nhất thời cũng xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, bình thường không người dám quát nàng như vậy, khiến cho nàng nhất thời không kịp phản ứng, cúi đầu nhìn về phía Phù Tô công tử, chỉ thấy hai đầu lông mày của hắn giống như nhiều thêm một vòng sương lạnh, nhưng vuốt vuốt chén rượu trong tay, rõ ràng không có ý tứ mở miệng nói gì, đành phải cưỡng chế lửa giận, thấp giọng nói:

- Ta là thay công tử truyền lời mà thôi, Thập Cửu gia không cần...

- Nô tỳ truyền lời thì có thể tùy tiện sao?

Phương Hành lạnh giọng trả lời, khóe môi nhếch lên cười lạnh.

- Ngươi...

Hồng Tước Nhi bị hắn nói tức đến không kịp thở.

- Ngôn từ ác độc như thế, nào có chút thân phận quý nhân?

Vào lúc này, ngay cả Tử Diên Nhi luôn trầm mặc ít nói cũng không nhịn được mở miệng quát lên.

Nàng này ngược lại lợi hại, một câu chỉ trích

Phương Hành không có phong phạm quý nhân...

Chỉ bất quá so với Phương Hành vẫn kém xa.

Trực tiếp chống nạnh mắng:

- Ta không giống quý nhân cũng là quý nhân, ngươi có vinh quang vẫn chỉ là tiện tỳ thấp hèn!

- Ngươi...

Một câu nói kia, làm Tử Diên Nhi không mở miệng nổi.

- Thập Cửu gia, ngài như vậy là không đúng, dùng thân phận của ngài, cần gì phải ở chỗ này ồn ào với hai tiểu tỳ, nếu như truyền ra ngoài, hỏng thanh danh của ngài không nói, sợ là ngay cả danh dự của gia tộc cũng bị ảnh hưởng, ngài có thể sống từ Ma Châu trở về, ba người chúng ta đều thay ngài cảm thấy cao hứng, nhưng ngài dù sao còn chưa trở về gia tộc, nếu ở nơi này liền hỏng thanh danh, về sau muốn gọi ngài một tiếng Thập Cửu gia cũng khó khăn!

Lúc này, Hoàng Oanh Nhi đi truyền pháp chỉ trở về, thấy một màn này, liền nhẹ lời khuyên bảo, không giống Hồng Tước Nhi và Tử Diên Nhi, nàng mặt đầy mỉm cười, ngôn từ lợi hại, thậm chí còn mang theo uy hiếp...

- Ngươi là cái mặt hàng gì, cũng xứng gọi ta một tiếng gia, gọi đồ đệ của ta cũng không nhất định sẽ đáp ứng!

Phương Hành lại không ăn một bộ kia của nàng, đối với ba mỹ nhân kia hắn đều không có cảm tình gì, bắt ai mắng ai.

Hết lần này tới lần khác con lừa cũng mở miệng hát đệm:

- Gọi đại gia quá già, gọi quái thúc thúc đi...

- Khà khà khà khà, đại chất tử, ngươi là không hiểu được, gọi đại gia là có ý vị khác, nếu không trong kỹ viện lấy đâu ra nhiều đại gia như vậy?

Lúc này Kim Ô đã nghe rõ ràng, nhất thời lòng ngứa ngáy khó chịu, nhịn không được nở nụ cười.

Một sư một đồ ra trận đã khó lường, bây giờ lại thêm Kim Ô, hiệu quả còn hung ác hơn tiên pháp, làm ba mỹ nhân kia cơ hồ muốn bốc khói, trong lúc nhất thời trong lòng ba người đều dâng lên sát khí, cúi đầu liếc nhìn Phù Tô công tử, chỉ thấy hắn vẫn không để ý đến, trong lòng liền có quyết định, thời điểm công tử tức giận, từ trước đến nay chỉ cần không phản đối, kia chính là cho phép ba người mình làm gì cũng được, lại thêm khó thở, càng không rảnh đi tinh tế phân biệt!

- Súc sinh, cũng dám nói hươu nói vượn ở trước mặt tỷ muội chúng ta!

Trong nháy mắt, Tử Diên Nhi nổi giận quát, thân hình như mây khói tung bay qua, một cước đạp về phía Kim Ô.

Cùng lúc đó, Hồng Tước Nhi cũng bắn người bay ra, một kiếm ảnh sáng loáng, thình lình chém thẳng xuống đầu con lừa.

Hai tùy tùng thình lình cũng là cao thủ tuyệt đỉnh, một thân tu vi, sợ không dưới trảm nhị cảnh, cực kỳ đáng sợ.

- Thập Cửu gia đứng lâu, mời uống một chén giải lao...

Lúc này, Hoàng Diên Nhi cũng động, tay nâng chén rượu, thân hình nhẹ nhàng, chớp mắt vọt đến trước mặt Phương Hành, cười cười hạ bái, hai tay nâng rượu dâng lên, động tác nhìn như nâng rượu, nhưng trong lúc giơ tay nhấc chân đạo uẩn vận chuyển, không ngờ phong tỏa hết thảy động tác của Phương Hành ở bên trong, thậm chí ngay cả không gian chung quanh hắn cũng khóa kín, lại mượn tên dâng rượu, muốn ngăn cản Phương Hành cứu viện hai người khác.

Dù sao ba mỹ nhân còn kiêng kị thân phận của Phương Hành, nhưng đối với Kim Ô và con lừa lại không để ý, vào lúc này, ba người liên thủ, do Hoàng Oanh Nhi xuất thủ cuốn lấy Phương Hành, để hắn không rảnh ra tay cứu viện, Hồng Tước Nhi và Tử Diên Nhi xuất thủ với con lừa và Kim Ô, đằng đằng sát khí, lại động sát cơ, như muốn mượn cơ hội trảm hai người này cho hả giận, cũng thuận tiện cho Phương Hành một hạ mã uy!

Nếu là người khác, các nàng bố trí như thế, xuất thủ ngoan độc, thật có khả năng đạt thành mục đích.

Chỉ tiếc các nàng đánh giá thấp bản sự của ba người này!

Đối mặt Hoàng Oanh Nhi dâng rượu, Phương Hành không tránh không né, cười hì hì tùy ý nàng đến trước mặt mình, thậm chí tùy ý nàng phong tỏa hư không xung quanh, sau đó mặt không đổi sắc, khóe môi nhếch lên nụ cười xấu xa, đưa tay cầm tới chén rượu.

Cũng trong nháy mắt, Hồng Tước Nhi và Tử Diên Nhi đã đến trước mặt con lừa và Kim Ô, con lừa cũng dứt khoát, thời điểm cảm nhận được ba mỹ nhân truyền đến sát cơ, trực tiếp quay đầu bỏ chạy, hai vó hung hăng bước ra, dựa thế lẻn đến sau lưng Lệ Anh, Tử Diên Nhi vọt tới vị trí của con lừa, lại chỉ cảm thấy hoa mắt, con lừa đã không thấy, ngược lại trước mặt nhiều một tiểu tử ngốc cực kỳ xấu xí, nhìn mình nhếch miệng cười, dọa đến nàng run rẩy, lảo đảo lui lại!

Hồng Tước Nhi đạp về phía Kim Ô một cước, gần như không thấy Kim Ô có động tác gì, móng vuốt tìm tòi, lưu lại một chuỗi hư ảnh, đợi nàng kịp phản ứng, móng vuốt đã bắt được bắp chân của nàng, kéo nàng lật ở trên mặt đất, sau đó một cái móng khác kéo một cái, thình lình kéo xuống vớ giày của Hồng Tước Nhi, lộ ra một đôi chân ngọc, hai mắt tặc ô này tỏa sáng, trong miệng chậc chậc tán thưởng, từ đáy lòng phát ra tiếng khen...

- Vừa rồi ngươi đạp qua một cước, ta liền biết đây là một đôi chân ngọc cực phẩm, giật ra xem xét, quả nhiên không sai...

Một màn bất thình lình, là ba mỹ nhân đều bị dọa sợ.

Bản thân các nàng đều là cao thủ khó được, thực lực không thua Đạo Tử Thần Nữ bình thường, sao có thể nghĩ đến sẽ xuất hiện một màn này.

Ngay cả cô gái bình thường, bị người chộp chân ngọc ở trong tay thưởng thức cũng sẽ kinh hoảng, huống chi là các nàng?

Dùng thân phận của các nàng, trên người hết thảy đều là của Phù Tô công tử, làm sao có thể để nam nhân khác trông thấy?

Đây quả thực là đùa giỡn dưới ban ngày ban mặt ah!

Hoàng Oanh Nhi kinh hãi, muốn đứng dậy đi qua giúp Hồng Tước Nhi, nhưng phát hiện trên đỉnh đầu của mình, một đạo lực lượng hùng hồn phủ xuống, thình lình ép xương cốt của nàng "ba ba" rung động, tựa như Thái Sơn áp đỉnh, căn bản một chút cũng không thể động, sau đó cúi đầu nhìn, chỉ thấy Phương Hành đưa tay cầm chén rượu trên tay của mình, cũng không có động tác khác, thậm chí không có thi triển thuật pháp, chỉ bằng tay này đỡ chén rượu, liền có lực lượng phủ xuống, trấn áp bản thân không nhúc nhích được.

Nhất thời bầu không khí của cả đại điện đọng lại.

Chỉ có chân ngọc của Hồng Tước Nhi bại lộ ở trong không khí, phảng phất như trân phẩm được người tán thưởng.

Tràng diện bực này, để các tu sĩ thậm chí quên hô hấp!

Không người giống Kim Ô còn có lòng dạ

thanh thản đi thưởng thức chân ngọc, bọn họ chỉ cảm thấy sát khí nồng đậm.

Mưa gió muốn nổi lên!

Phù Tô công tử là nhân vật bậc nào, ba tùy tùng bên cạnh hắn lại là thân phận bực nào?

Con lừa kia còn đỡ, nhưng tặc ô lại dám ở đại sảnh đùa giỡn người?

Không sống nổi, tuyệt đối không sống nổi...

Bất luận tặc ô có chỗ dựa nào, cũng tuyệt đối không sống nổi!

Ngược lại là Phương Hành thấy cảnh ấy, nhịn không được hắc hắc cười xấu xa, hận không thể đi lên ôm Kim Ô một cái!

Vẫn là huynh đệ nhà mình hiểu rõ mình, cái gì cũng ăn, chỉ quyết không thể ăn thiệt thòi!

Ngươi dám chọc cô dâu nhỏ của ta không cao hứng, ta liền có dũng khí ở trước đám đông đùa giỡn bảo bối của ngươi!

Cái này gọi là ăn miếng trả miếng!

Chương 892: Thà cùng bạn lân cận, không tới gần gia nô

Ở trong nháy mắt, bầu không khí ngưng trọng tới cực điểm.

Không biết có bao nhiêu ánh mắt như lợi kiếm nhìn về phía Phù Tô công tử!

Thiếp thân thị nữ bị một tặc ô ở trước mặt mọi người xé vớ đùa giỡn, loại khinh miệt này, dùng tính tình của Phù Tô công tử làm sao có thể nhẫn?

- Ngươi là đang tìm cái chết!

Quả nhiên, Phù Tô công tử không còn thái độ ôn tồn như lúc trước, ngẩng đầu lên, ánh mắt băng lãnh, sát khí ngưng tụ, ở thời khắc này, hắn đột nhiên huy chưởng, đập xuống bàn nhỏ, chỉ nghe "Bành" một tiếng, dưới lòng bàn tay thình lình có kiếm khí nồng đậm, trong nháy mắt hóa thành một Kiếm Long dài mười mấy trượng, giương nanh múa vuốt, sinh động như thật, ở trong không trung im ắng gào thét, sau đó nuốt về phía Kim Ô...

Tay không hóa Kiếm Long, sát khí như hàn băng!

- Mạnh như vậy?

Chiêu kiếm khí hóa rồng này của Phù Tô, làm Kim Ô giật nảy mình, "Oa" một tiếng quái khiếu, xoay người bỏ chạy.

Nhưng lúc này, Phương Hành bước ra một bước, hai tay lúc lên lúc xuống, chậm rãi vẽ một vòng tròn.

Phù Tô công tử tâm niệm khẽ động, tốc độ của Kiếm Long cực nhanh, hơn nữa quán chú linh khí, toàn thân tạo thành đạo đạo kiếm khí sắc bén, mỗi một đạo kiếm quang thật nhỏ, lấy ra đều có được uy lực xuyên sơn đoạn lĩnh, cũng chính là dựa vào chiêu này, Phù Tô công tử danh xưng kiếm đạo đệ nhất nhân trong hàng tiểu bối, đối với hắn tâm niệm khống chế, hiển hóa ra Kiếm Long, ngay cả Nguyên Anh cũng không dám đón đỡ, nhưng vào lúc này, Phương Hành lại bước ra, dùng tay không đè xuống...

Một tiếng ầm vang!

Thời điểm các tu sĩ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, hai tay Phương Hành đã đặt ở trên đầu long.

Đôi tay này, một âm một dương, nhất thiên nhất địa, mang theo huyền diệu chi lý khó mà hình dung, kẹp Kiếm Long ở giữa.

Giống như không trung xuất hiện một đại ma bàn, ma diệt tất cả kiếm khí đi.

Chỉ bất quá theo người khác, lại không nhìn thấy cối xay tồn tại, chỉ nhìn thấy Phương Hành đưa hai tay ra, áo bào xám phồng lên, nhưng hai tay bất động, cưỡng ép đè đầu Kiếm Long...

Trong sân, vô số tu sĩ giật mình, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dám cứng nhận kiếm ý của Phù Tô công tử, ma đầu kia quả nhiên giống như trong truyền thuyết, thực lực không bình thường!

- Trở về!

Phù Tô công tử ỡ trong nháy mắt này, hai mắt lạnh thấu xương, cũng không tiếp tục cường công, mà thấp giọng quát.

Oanh!

Kiếm Long quay đầu, vậy mà hóa thành một vòi rồng, cưỡng ép cuốn lên ba mỹ nhân, kéo về bên cạnh hắn, mà hắn thì trực tiếp đứng lên, đưa tay nắm cổ kiếm, sau đó ánh mắt u lãnh nhìn Phương Hành, trong thanh âm mang theo hờ hững:

- Tặc ô kia sắc đảm bao thiên, lại dám ở trước mặt mọi người bất kính với tùy tùng của ta, ta muốn trảm hắn, ngươi thật muốn cản ta?

- Bất kính lại như thế nào, là ta dạy!

Phương Hành không hề nhượng bộ, nhìn chằm chằm Phù Tô công tử mở miệng:

- Mà vì cái gì ta làm như vậy, ngươi phải biết nguyên nhân nha?

Ánh mắt của Phù Tô công tử lạnh lùng, nhìn thoáng qua Sở Từ, biểu lộ hơi kinh ngạc.

- Vì một nữ nhân, ngươi dám ... hồ náo như vậy?

Trên mặt hắn hoặc nhiều hoặc ít có một tia kinh ngạc, tựa hồ có chút không hiểu.

Phương Hành thì đột nhiên nộ khí vạn trượng, bước ra trước một bước quát:

- Đây là nữ nhân của ta!

Phù Tô công tử giật mình, khẽ gật đầu một cái, như minh bạch cái gì.

Một thân sát khí ở thời khắc này, từ phong mang tất lộ hóa thành sóng ngầm cuồn cuộn.

Trong chuyện này, vốn là hắn đuối lý, trong lòng minh bạch, chính bởi vì mình lúc trước nhất thời nói đùa, mới rước lấy Thập Cửu đệ đối chọi gay gắt, mặc dù trong lòng tức giận không chút nào giảm, nhưng trong lúc nhất thời lại không muốn dây dưa tiếp, lo lắng Phương Hành không biết để ý mặt mũi, ở trên đại sảnh nói ra chuyện này!

Trong lúc nhất thời, tâm hắn bốc lên lửa giận, càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng trên mặt lại sợ ném chuột vỡ bình, nhất thời không nói gì.

- Ha ha, chúng ta gặp nhau nơi đây, là vì thương thảo việc lớn, cũng không phải đến xem người hồ nháo!

Lúc này, một âm thanh lạnh lẽo thâm trầm vang lên, rõ ràng là Thần Tử Đại Hoang Sơn Cổ Thạch, lúc này ánh mắt hắn bất thiện, lạnh lùng nhìn Phương Hành, lại nhìn Phù Tô công tử nói:

- Tô thế huynh, ta cũng đã được nghe nói sự tình Viên gia các ngươi có một đệ tử ngang bướng, bây giờ hắn đại náo phòng nghị sự, quá vô lễ, nếu ngươi không đành lòng, ta có thể thay ngươi ném hắn ra ngoài!

Trước đây hắn vừa thu ba ngọn núi, bây giờ liền cố ý giúp đỡ.

Nếu không phải sự tình Phương Hành là Thập Cửu tử truyền ra rồi, mà hắn cũng biết lúc này Phù Tô công tử không tiếp tục xuất thủ chính là bận tâm mặt mũi của Viên gia, không muốn để người nói đồng tộc tương tàn, nói không chừng đã trực tiếp xuất thủ.

- Ở trước đám đông cởi vớ giày của người khác, tặc ô kia quả thực vô lễ, nếu không giết, chẳng phải hỏng lễ tiết củ quy?

Thanh âm một nữ tử lạnh như băng vang lên, chính là Phù Diêu Cung Mạc Sầu tiên tử.

Lúc này nhìn nét mặt của nàng, đã có phần hơi không kiên nhẫn, chán ghét nhìn đám người Phương Hành, nhất là Kim Ô, tựa hồ bị cử động đùa giỡn Hồng Tước Nhi của Kim Ô chọc giận, lúc này cũng hiện ra sát khí...

- Không sai, chúng ta đến cũng không phải xem các ngươi hồ nháo, sao không đuổi hắn ra ngoài?

- Nơi này là phòng nghị sự, chỗ này có thể cho phép hạng người vô lễ như thế sao?

Chung quanh cũng lục tục ngo ngoe vang lên thanh âm quát tháo, hiển nhiên đều là hạng người tâm hướng Phù Tô, cũng có một chút là xác thật khó chịu cử động của Kim Ô, bọn họ không biết lúc trước Phù Tô nói bậy, chỉ thấy Kim Ô ở trước mặt mọi người đùa giỡn thị thiếp của Phù Tô công tử, lại chết sống muốn bảo vệ hắn, trong lòng đối với đoàn người này đã sinh ra miệt thị.

- Phương Hành huynh đệ, bọn họ nói không sai, đây là phòng nghị sự, chúng ta có sự tình nói sự tình, không phải lúc so đo với ba thị nữ!

Đúng lúc này, Hồng Anh tướng quân cũng nhẹ nhàng mở miệng, bất động thanh sắc dẫn chủ đề về.

- Hắc hắc, đương nhiên là phải nói sự tình!

Ánh mắt Phương Hành bất thiện quét qua Phù Diêu Cung Mạc Sầu tiên tử, Đại Hoang Sơn Cổ Thạch Thần Tử cùng mấy người vừa rồi quở trách mình, nhớ kỹ thù này, sau đó ánh mắt mới quét qua các tu sĩ, lạnh lùng mở miệng:

- Hôm nay tiểu gia ta vốn là tới nói lí, ai kiên nhẫn nói nhảm với các ngươi, lời nói rõ ràng đi, ta đã quân công thứ nhất, vậy vô luận Thần Châu các ngươi chiếm bao nhiêu lãnh địa, cũng nên có một phần của ta, hiện tại nói cho ta biết, lãnh địa của ta ở đâu, có mấy đỉnh núi, được đáp án, tiểu gia sẽ xoay người rời đi!

Hắn vừa nói ra, trong đại sảnh hoàn toàn tĩnh mịch.

Thật muốn dựa vào công trạng phân lãnh địa sao?

Ngay cả Thần Tử Đại Hoang Sơn Cổ Thạch cũng lấy không được, cuối cùng là Phù Tô công tử từ đại cục suy nghĩ, nhường cho hắn ba ngọn núi, mà con rơi của Viên gia, tiểu ma đầu Phương Hành lại ăn không răng trắng đưa tay muốn chỗ tốt, cũng khó tránh khỏi có chút quá ngây thơ đi...

- Có người cho ta hay không?

Phương Hành lần nữa quát hỏi, tiến lên từng bước một, hùng hổ dọa người.

- Ha ha...

Trong đại sảnh vang lên tiếng cười lạnh, nhưng không người chính diện trả lời.

Hồng Anh tướng quân cũng mở miệng nói:

- Phương Hành huynh đệ, tha thứ ta bất lực, trước đây Trấn Uyên Bộ xác thực có mấy phần lãnh địa, nhưng bây giờ sau khi chủ lực của Thần Châu đến, đã theo công trạng, tướng lĩnh phân ra, cũng có thể nói, ở thời điểm này Trấn Uyên Bộ đã giải tán, hiện tại sự vụ của Thần Châu, đều do mọi người cộng đồng thương nghị...

Lời này của hắn thái độ minh xác, nói thẳng mình bất lực, chuyển dời đáp án đến trên người các tu sĩ.

- Mạnh gia chúng ta đã từng từ Trấn Uyên Bộ được chút lãnh địa, bất quá là công trạng được đến, ai cũng đừng phân đi!

Có một nam tử ngồi ngay ngắn ở trên đài cao cười lạnh mở miệng, sau đó cúi đầu uống rượu.

- Phân đất phong hầu đã định, chẳng lẽ lại còn muốn xáo trộn tất cả phân phối sao? Trò cười!

Có người cười lạnh mở miệng, là Thần Tử Hàn gia.

Hai người này nói, lại đưa tới mọi người gật đầu đồng ý, xem như tỏ rõ một thái độ.

Càng có người cười nhẹ nói:

- Nghe nói mười ngọn núi kia, đều không lọt vào tay người ngoài, đồ vật của Viên gia còn thuộc về Viên gia, các ngươi không tự mình đi thương lượng, lúc này lại đến đòi hỏi lãnh địa với chúng ta, không khỏi quá buồn cười đi!

Một câu kia nói trúng tiếng lòng của phần lớn người, vô số đôi mắt nhìn về phía Phù Tô công tử.

Trước đây, Phù Tô công tử vì đại cục, tặng ba ngọn núi cho Thần Tử Đại Hoang Sơn, bây giờ lại biết làm thế nào?

- Không cần hồ nháo!

Phù Tô công tử tự nhiên minh bạch tâm ý của các tu sĩ, cũng không né tránh, hắn tựa hồ suy tính nửa ngày, mới nhàn nhạt mở miệng:

- Viên gia là địa phương có quy củ, ngươi vốn là người Viên gia, mười ngọn núi kia của ngươi tự nhiên cũng thuộc về Viên gia, bây giờ mười ngọn núi kia do ta khống chế, cùng ở trên tay ngươi lại có khácgì? Đợi tạo hóa phủ xuống, ngươi có thể vào trong đó tìm kiếm tạo hóa... Đương nhiên, chỉ có ngươi mà thôi, những bằng hữu loạn thất bát tao kia của ngươi liền miễn đi, nếu không phải người Viên gia ta, không vào được lãnh địa Viên gia!

Dứt lời, hắn vung tay áo, ngồi ngay ngắn lại, nhàn nhạt quét nhìn Phương Hành một chút:

- Lời nói tới đây, ngươi ra ngoài đi!

- Ha ha... Ha ha...

Phương Hành nghe lời này, lại cười một tiếng, sau đó cảm thấy càng hoang đường, dứt khoát mở miệng cười to.

Trong tiếng cười, cả sảnh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn hắn.

- Ai muốn cùng ngươi chung hưởng tạo hóa, ta chỉ cần cầm lại lãnh địa lúc đầu thuộc về ta!

Trong tiếng cười, ánh mắt của Phương Hành càng thêm âm lãnh, gắt gao nhìn Phù Tô công tử:

- Nghe cho rõ ràng, là lãnh địa của ta, không có nửa xu quan hệ với Viên gia các ngươi, ta muốn cho ai vào, người đó có thể vào, không muốn cho ai vào, ai cũng không thể vào, ngươi đã thừa nhận mười ngọn núi kia ở trong tay ngươi, vậy hiện tại ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi đến tột cùng có chịu trả lại cho ta hay không?

- Phù Tô công tử, dùng công trạng của Phương Hành huynh đệ, dù phân hắn mấy ngọn núi cũng không phải là không thể được...

Hồng Anh tướng quân mở miệng, quay đầu nhìn Đại Hoang Sơn Cổ Thạch Thần Tử một chút, cười nói:

- Dù sao...

- Thà cùng bạn lân cận, không tới gần gia nô!

Phù Tô công tử cắt ngang Hồng Anh tướng quân, thần sắc trước sau như một, nhưng lại ẩn ẩn có một chút tức giận, trong thanh âm mang theo lãnh ý, nhìn thẳng Phương Hành:

- Ngươi nên nhận rõ ràng thân phận của mình, có thể được Viên gia tiếp nhận, trở về gia tộc, đã là thiên đại ân tình, bàn về thân phận, ngươi vốn chỉ là chi thứ, gia nô thượng đẳng! Bây giờ ngươi không nghĩ đền đáp gia tộc, chứng minh mình trung thành với gia tộc, để cầu được gia tộc chính thức tiếp nhận, tăng lên địa vị của mình, lại vì một tiện tỳ chạy tới trước mặt ta náo sự, không có phong phạm cổ tộc, bây giờ còn có tâm tư đòi lại lãnh địa, vô lễ bực này, gia tộc cần ngươi làm gì?

Chương 893: Một ngọn núi cũng không cho ta

Thà cùng bạn lân cận, không tới gần gia nô!

Phù Tô công tử ôm hận mà phát một câu lại chấn kinh các tu sĩ, thật lâu không người mở miệng, nếu nói vừa rồi Kim Ô ở trước mặt mọi người đùa giỡn thị thiếp của Phù Tô công tử, để các tu sĩ loáng thoáng cảm nhận được Phù Tô công tử có sát ý vô tận, như vậy hiện tại Phù Tô công tử nói không lưu tình chút nào, lại làm cho các tu sĩ nhịn không được có chút chờ mong Phương Hành phản ứng, mặc dù nói, phàm là xuất thân đại gia tộc, đều hiểu Phù Tô công tử nói là thật, nhưng dù lời này thật, bình thường cũng không ai dám nói ra!

Đại gia tộc nhân khẩu vô số, phân nhánh chi thứ rất nhiều, nào có khả năng mỗi người đều là chủ tử, trên cơ bản ngoài ba đời, thân phận liền không khác gì gia nô, thậm chí nói những đệ tử chi thứ đó, còn không bằng một số nô tài được thế ở trong tộc, bọn họ cũng cần vì gia tộc liều mạng, đổi lấy địa vị và tài nguyên của mình, đây cũng là nguyên nhân con cháu chi thứ tự giễu mình là gia nô thượng đẳng.

Mà Phương Hành, đã lâu không trở về gia tộc, bây giờ muốn lần nữa trở về gia tộc, bất luận mặt ngoài nói êm tai như thế nào, về mặt thân phận kỳ thật chỉ tương đương chi thứ, Phù Tô công tử nói hắn là gia nô thượng đẳng, kỳ thật là nói, hắn trở về gia tộc, cũng không vào được chủ mạch!

Về phần Phù Tô làm, cũng có thể khiến người ta lý giải.

Hắn cho Đại Hoang Sơn ba ngọn núi, thứ nhất là hóa giải nội bộ Thần Châu phân liệt, đi tới trước mặt Thánh Nhân, cũng sẽ được khen hắn hiểu đại thể, biết đại cục, thứ hai cử động kia, không phí chút sức lực thay gia tộc tranh tới một thế lực lớn liên minh có thể kéo dài hơn mấy ngàn năm, thứ ba Viên gia chiếm được quá nhiều lãnh địa, vốn đã ẩn ẩn bị người căm hận, thậm chí mấy thế gia đạo thống tương đương Viên gia, cũng bắt đầu không cam lòng, Phù Tô nhường ra ba ngọn núi, cũng là hóa giải nguy này cơ.

Về phần phân cho Phương Hành, đó lại là một chuyện khác!

Vô luận ai cũng không cảm thấy, chỉ là một Phương Hành, đưa đến tác dụng lại mạnh hơn Đại Hoang Sơn!

Còn nữa, Phù Tô là lãnh tụ của tiểu bối Viên gia, nếu như cúi đầu với Phương Hành, vậy ở trên mặt sẽ không cách nào nói nổi...

Nhưng hiểu thì hiểu, một khi nói ra ngoài, vậy thì có trò hay để nhìn!

Một đám tu sĩ Thần Châu, đều nhắm mắt nín thở, muốn nhìn tiểu ma đầu làm như thế nào!

Lúc này mới được Viên gia nhận mấy ngày, lại muốn vạch mặt sao?

Ngay cả Kim Ô, Lệ Anh, Hàn Anh, Tiểu Bằng Vương, Không Không Nhi… gan to bằng trời, cũng nhịn không được mắt hiện sát cơ, chuẩn bị giết người, dùng bọn họ hiểu rõ, nếu Phương Hành có thể nhịn được mới gọi gặp quỷ, bọn họ đã làm xong chuẩn bị hỗ trợ.

Chỉ bất quá ngoài dự liệu của bọn họ, Phương Hành không có trực tiếp nổi trận lôi đình, ngược lại vẫn bình tĩnh như trước.

- Thà cùng bạn lân cận, không tới gần gia nô, nói cách khác, ta ở trong lòng Viên gia các ngươi, chỉ tính là nô tài?

Hắn nhàn nhạt nhìn Phù Tô công tử, bất động thanh sắc.

Phù Tô công tử nghe vậy, nhàn nhạt nhìn hắn một cái, nhẹ hừ một tiếng, cũng không trả lời.

Phương Hành thấp giọng cười, lại nhìn về phía các tu sĩ, lên giọng nói:

- Còn có các ngươi, biết rõ ta là công trạng đệ nhất nhân, chiếm Thái Âm Hà hiểm địa, còn ở Ma Châu đại náo một trận, giúp các ngươi kiềm chế số lớn nhân mã, không biết giúp các ngươi tiết kiệm được bao nhiêu tài lực, tiết kiệm được bao nhiêu nhân mạng, kết quả bây giờ ngay cả một ngọn núi cũng không chịu đồng ý cho ta phải không?

- Vậy mà nhắc lại sự tình cũ...

Các tu sĩ tâm lúc buồn cười, không người trả lời, bầu không khí trong sân ngưng trọng mà xấu hổ.

- Hắc hắc, thương lượng đi, ta cũng không cần mười ngọn núi, cho ta năm tòa được không?

Như cảm thấy có chút xấu hổ, Phương Hành bất đắc dĩ gãi gãi đầu, cười nói.

Phù Tô lãnh đạm nhìn hắn một cái, nhíu mày, hình như cảm thấy có chút hoang đường, lại không mở miệng nói chuyện.

Ngược lại là Hồng Tước Nhi ở bên người Phù Tô cười lạnh, thấp giọng quát lên:

- Nằm mơ!

Mà các tu sĩ trong sân, cũng không một người mở miệng, thần sắc lạnh lùng...

Phương Hành bất đắc dĩ hít một hơi, lại nói:

- Vậy nếu không ba tòa?

Các tu sĩ hai mặt nhìn nhau, cảm giác trào phúng, ai cũng lười mở miệng.

Phương Hành như bất đắc dĩ, thở dài nói:

- Được được được, ta lại nhường các ngươi một bước, chỉ cần một tòa! Một ngọn núi là đủ rồi, để các huynh đệ của ta có địa phương đóng quân, có thể lấy chút cơ duyên, bằng quân công của ta, đây không quá mức chứ?

Hắn lại sẽ nói như vậy, nhất thời khiến cho các tu sĩ cảm thấy đã ngoài ý muốn lại hoang đường.

Trong truyền thuyết ma đầu kia không phải quen phách lối sao?

Sao hiện tại hồn nhiên không có bộ dáng cường hoành bá đạo, ngược lại đáng thương như chó nhỏ!

Đây là từ bỏ tôn nghiêm cầu xin các tu sĩ cho hắn một ngọn núi sao?

Không phải là uy thế của Phù Tô công tử, hù dọa tiểu ma đầu này chứ?

Các tu sĩ ngược lại càng nghĩ càng thấy có khả năng, dù sao ma đầu kia bốn phía gặp rắc rối, gây ra không biết bao nhiêu cừu gia, trở về Viên gia, đúng là một phương pháp tránh họa tốt, chỉ bất quá hắn vốn cho rằng Viên gia sẽ coi trọng quân công và thanh danh của hắn, cho hắn càng nhiều bao dung, lại không nghĩ rằng Phù Tô công tử một câu xé đi loại ngụy tượng này, để hắn cảm thấy mình không được coi trọng, khí thế liền yếu đi!

- Phương Hành huynh đệ, nếu ngươi thật cần, tộc ta còn có bốn ngọn núi, nguyện phân ngươi một tòa!

Lúc này Hồng Anh tướng quân cũng tưởng Phương Hành là thật không có biện pháp, thở dài một tiếng, mở miệng nói.

Một câu nói kia, lại dẫn tới các tu sĩ chấn kinh, Triệu Hồng Anh tướng quân cũng quá hào phóng đi?

Triệu gia bọn họ không giống Viên gia, có 14 ngọn núi, chỉ có bốn tòa, lại nguyện ý để một tòa ra?

Hắn không sợ gia tộc trách phạt sao?

Nhưng hết lần này tới lần khác, Phương Hành nghe, lại quay đầu nhìn hắn nói:

- Tính ngươi tư nhân tặng cho ta?

Hồng Anh tướng quân giật mình, gật đầu nói:

- Không sai!

Phương Hành nở nụ cười nói:

- Tâm ý ta nhận, nhưng núi trước không cần!

Dứt lời, lại nhìn về phía các tu sĩ và Phù Tô công tử, lên giọng nói:

- Các ngươi thật sự một ngọn núi cũng không cho ta sao?

Lúc này các tu sĩ đã đoán không ra Phương Hành đang suy nghĩ gì, thậm chí có người ẩn ẩn đang nghĩ, hắn có phải điên rồi không, rõ ràng Hồng Anh tướng quân đã nguyện ý cho hắn một ngọn núi, sao còn ở nơi này lải nhải lắm điều?

Hơn nữa nhìn bộ dáng của hắn lúc này, phẫn hận không thôi, nhưng trên mặt lại mang theo tiếu dung, đằng đằng sát khí, lại cố ý giả bộ như bình tĩnh, càng làm cho người cảm thấy trong lòng không chắc.

- Chúng ta vốn là thương nghị việc lớn, sao lại để tên điên kia ở chỗ này mò mẫm quấy rầy, đuổi hắn ra ngoài đi!

Thần Tử Đại Hoang Sơn Cổ Thạch quát lạnh, cao giọng đề nghị.

- Cuồng đồ này nhất thời quấy rối, cũng nên để hắn lui xuống!

Phù Diêu Cung Mạc Sầu tiên tử cau mày nói, biểu lộ không vui.

- Tiểu Cửu ca, chúng ta đi thôi!

Ngay cả Sở Từ cũng kéo lấy cánh tay Phương Hành, thấp giọng khuyên nhủ, nhìn bộ dáng của Phương Hành, nàng có chút đau lòng.

- Tiểu tổ, nói nhảm nhiều như vậy làm gì, bọn họ không trả, liền đánh tới bọn họ trả!

Ở thời khắc này, Tiểu Bằng Vương cũng nhịn không được, xách kim mâu kêu lớn.

- Đúng, giết chết bọn họ!

Lệ Anh cũng hét lớn, thêm gió thêm lửa.

Ngay cả Hàn Anh và Vương Quỳnh cũng lộ ra chiến ý, chuẩn bị xuất thủ.

Ngược lại là Kim Ô, vào lúc này tròng mắt xoay chuyển, không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Tiểu Bằng Vương, Không Không Nhi, các ngươi đi theo một người điên hồ nháo cái gì, còn không mau trở về!

Trong góc đại sảnh, chợt có một người quát lớn, là Yêu Địa Hồ Tiên Cơ, lúc này lạnh lùng hét lớn.

- Tiện tỳ, có chuyện gì của ngươi, im ngay!

Sắc mặt Tiểu Bằng Vương dữ tợn, hung hăng trừng Hồ Tiên Cơ một cái, lửa giận vô tận.

- Ngươi...

Ngay cả Hồ Tiên Cơ cũng không nghĩ tới, Tiểu Bằng Vương sẽ nói chuyện với mình như vậy, nhất thời giật mình, không kịp phản ứng.

Nửa ngày sau, nàng mới tức giận quát:

- Tùy ngươi, hiện tại không chịu trở về, chúng ta tranh được tạo hóa cơ duyên, sẽ không có phần của Cô Nhận Sơn, Phù Tang Sơn, Đại Thánh Sơn cùng Vô Ảnh Sơn các ngươi, các ngươi sẽ phải hối hận!

Nghe lời này, con mắt của Đạo Tử Vô Ảnh Sơn vòng vo, sau một hồi lâu vẫn than nhẹ một tiếng, không có nói chuyện.

- Các ngươi không chịu cho ta, vậy ta...

Phương Hành quét qua hết thảy mọi người, sau đó mở miệng cười, thanh âm chậm chạp...

- Tên này muốn động thủ?

Oanh… trong sân không biết bao nhiêu tu sĩ nhảy dựng lên, dùng Đại Hoang Sơn Cổ Thạch

Đạo Tử cầm đầu, từng cái sát cơ dập dờn, dù sao trong phòng khách này đều là cao thủ tuyệt đỉnh, cơ hồ có thể đại biểu cả Thần Châu, bây giờ đồng thời tăng lên khí thế, kia là cực kỳ kinh khủng, như uông dương đại hải thâm bất khả trắc, ngay cả Nguyên Anh tới nơi đây, cũng sẽ trực tiếp quỳ.

Mà thời khắc này, đám người Kim Ô cũng vội vàng tăng lên khí thế, nhưng rõ ràng yếu hơn nhiều.

Mặc dù bọn họ đều được cơ duyên tạo hóa, nhưng lúc này còn chưa đủ cứng đối cứng với toàn bộ Thần Châu...

Nếu thật muốn động thủ, trong đại sảnh, có một nửa người xuất thủ, cũng có thể tuỳ tiện trấn áp bọn hắn!

Dù sao nội tình của Thần Châu vẫn rất bất phàm.

Chỉ bất quá thời điểm các tu sĩ nâng khí thế lên đỉnh điểm, Phương Hành lại nói:

- ... Vậy ta liền đi!

Dứt lời, hắn chắp hai tay, quay người đi ra ngoài đại sảnh, cũng không quay đầu lại.

Chỉ có trong miệng thấp giọng nói:

- Mẹ nó, một ngọn núi cũng không cho ta...

Các tu sĩ ngẩn ngơ, biểu lộ cực kỳ cổ quái!

Tiểu ma đầu đi?

Đây là tiểu ma đầu hung ác điên cuồng kia sao?

Như vậy liền đi?

Dù sao thanh danh của Phương Hành quá thịnh, cho nên nhìn thấy hắn dễ dàng từ bỏ như vậy, các tu sĩ đều có loại cảm giác không thể tin được.

- Ha ha, cái gì ma đầu, bất quá giống như con chó, mới dọa một chút đã bị hù chạy...

Trong đại sảnh, qua thật lâu Cổ Thạch mới cười lạnh.

- Quả nhiên không sai, nghe danh không bằng gặp mặt, thanh danh của tiểu ma đầu kia, xem ra chỉ là nghe nhầm đồn bậy...

- Cũng không nhìn hôm nay nơi này là trường hợp nào, xem như hắn là ma đầu, cũng phải cúi đầu nhận thua!

Trong từng tiếng nghị luận, đám người Tiểu Bằng Vương biệt khuất tới cực điểm, nhất là nhìn thấy đám người Hồ Tiên Cơ cười trên nỗi đau của người khác, càng giận không chỗ phát tiết, bất quá thế cục như thế, ngay cả Phương Hành cũng nhận thua, bọn họ không có khả năng tự tiện tiến lên khiêu chiến, đành phải buồn rầu lui ra khỏi đại sảnh, ngực giống như đè ép một ngọn núi, hận không thể ngửa mặt lên trời thét dài!

Mà lúc này, Phương Hành còn đang không ngừng trách móc, mặt không biểu tình:

- Móa nó, một ngọn núi cũng không cho ta...

Chương 894: Một ngọn núi cũng không để lại

Ma đầu Phương Hành, cho tới bây giờ chỉ làm sự tình thống khoái, khi nào nhu nhược như vậy?

Bây giờ bọn người kia không thu hoạch được gì, mà Phương Hành chắc hẳn cũng sẽ trở thành chê cười trong giới tu hành!

Chỉ có Kim Ô, lúc này hai mắt tỏa sáng, theo sát sau lưng Phương Hành, có vẻ hơi kích động.

- Tiểu tổ, chúng ta...

Kim Sí Tiểu Bằng Vương nhịn không được mở miệng, muốn đi theo nói một câu, lại bị Kim Ô ngăn cản.

- Chớ quấy rầy, chờ xem kịch vui!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương im lặng, ngẩng đầu nhìn một chút, cũng chỉ có thể chờ.

- Móa nó, một ngọn núi cũng không cho ta...

Phương Hành la hét, lại không có trực tiếp xuống núi, mà đi qua một bên của hành cung, quan sát địa hình, sau đó bay người lên nóc hành cung, bên cạnh có thị vệ thấy vậy muốn tới ngăn cản, lại bị Kim Ô quất bay không biết đi đâu, sau đó bọn họ ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Phương Hành.

- Móa nó, một ngọn núi cũng không cho ta...

Phương Hành lẩm bẩm, sau đó trên mặt dần dần hiện lên tiếu dung, hắn giang tay ra, trong lòng bàn tay thình lình hiện lên một đóa hoa sen màu đen. Thanh huy ngưng tụ, dao động yêu kiều, chung quanh vô số phù văn thật nhỏ hiển hóa, giống như một ngân hà rút nhỏ ngàn vạn lần, sau đó hóa thành một đóa hoa sen tung bay ở trong tay Phương Hành, ẩn hàm đại đạo biến hóa.

Mà nhìn hoa sen, Phương Hành cũng nở nụ cười, thần sắc có chút đắc ý.

Sưu!

Lòng bàn tay của hắn khẽ nhúc nhích, hoa sen bay lên giữa không trung, trong nháy mắt biến hóa trăm trượng, như một mảnh tinh vân.

- Hắn đây là...

Lúc này Lệ Hồng Y giống như đoán được cái gì, sắc mặt đại biến.

Kim Ô thì hưng phấn không thôi, cơ hồ muốn nhảy lên vỗ tay.

- Ma đầu, ngươi đang làm cái gì, còn không mau xuống đây!

Trong hành cung, có người thấy khí cơ chung quanh biến hóa, không khỏi nhìn về phía Phương Hành hét lớn.

- Móa***, các ngươi vậy mà một ngọn núi cũng không cho ta...

Nhìn tu sĩ Thần Châu phía dưới, ánh mắt cố ý đảo qua Phù Tô công tử, Phù Diêu Cung Mạc Sầu tiên tử và Thần Tử Đại Hoang Sơn Cổ Thạch… sau đó cười hung tàn mà tùy tiện:

- ... Vậy tiểu gia ta, ngay cả một ngọn núi cũng không cho các ngươi!

Oanh! Oanh! Oanh!

Ở thời khắc này, hai tay hắn vung lên, phảng phất như thôi động đại ma bàn vô hình!

Ầm ầm… ám lôi phun trào, theo hai tay của hắn thôi động, trên đỉnh đầu, tinh vân phương viên trăm trượng kia không ngừng mở rộng, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng... Giống như một mảnh mây đen to lớn, đang vô hạn kéo dài. Chỗ nó bao phủ, giữa thiên địa một mảnh gió thảm mưa sầu, bắt đầu có sát ý dày đặc hiển hiện.

Ở thời khắc này, ánh mắt các tu sĩ Thần Châu kinh ngạc, đám người Kim Ô thì vừa mừng vừa sợ.

- Là... Phù Đồ đại trận!

Lệ Hồng Y thấp giọng nói, đáy mắt hiện ra vẻ sợ hãi...

Tiểu hỗn đản này, lá gan càng lúc càng lớn a?

Các nàng theo Phương Hành trải qua Tiếp Dẫn Tháp, tự nhiên biết hiện tại Phương Hành thúc giục là cái gì, kia là Phù Đồ đại trận, cũng là lớp bình phong cuối cùng để ẩn tàng Phật quả, đại trận này, ngay cả Thần Tú và Huệ Năng cũng không thể khống chế, Phương Hành là trong lúc vô tình nuốt Phật quả, Phù Đồ đại trận lại theo Phật quả, lúc này mới để hắn có được bản lĩnh mang đi và kích hoạt Phù Đồ đại trận, vào lúc này triệt để thúc giục ra.

Trận này lớn bao nhiêu?

Phật môn chú ý nhất sa nhất thế giới, mà Phù Đồ đại trận, chính là đại trận chí cao của Phật môn!

Hơn nữa không phải Phật môn trên Thiên Nguyên Đại Lục thôi diễn ra, mà là từ Tây Thiên giới hạ xuống, thủ hộ Phật quả!

Trên lý luận, đại trận này có thể bao phủ một tinh vực!

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Phương Hành toàn lực thôi động, Phù Đồ đại trận đã bao phủ cả ngọn núi!

Mà lúc này, còn đang không ngừng kéo dài ra phía ngoài!

- Không tốt, ngăn hắn lại!

Ở thời khắc này, đám người Phù Tô công tử đều cảm thấy một loại khí tức kinh hồn táng đảm.

Mặc dù bọn họ còn không biết Phương Hành đến tột cùng đang làm cái gì, nhưng biết mình không thể ngồi chờ chết!

Cơ hồ trong chớp mắt, Phù Tô công tử xuất kiếm, Thần Tử Đại Hoang Sơn tế bảo, Phù Diêu Cung Mạc Sầu tiên tử thi pháp...

Ầm ầm... ba đạo thần quang đồng thời đánh về phía Phương Hành, muốn ngăn cản hắn thôi động tinh vân!

- Trước qua cửa ải của chúng ta đã!

Giờ khắc này, Phương Hành đang thúc giục đại trận, không tiện xuất thủ, hơn nữa hắn cũng không có ý tứ động thủ, cực kỳ yên tâm giao sau lưng của mình cho người khác, đám người Kim Ô tự nhiên sẽ không để hắn thất vọng, cùng nhau xông tới, Kim Ô, Lệ Hồng Y, Vương Quỳnh, Lệ Anh, Hàn Anh… làm thành một vòng, chăm chú bảo hộ Phương Hành ở bên trong.

Sưu!

Một kiếm của Phù Tô công tử đâm tới, như trường hồng quán nhật, mang theo diệu dụng khó nói lên lời, như phi kiếm hoa rơi.

- Hồng Hoang Yêu Ma Đạo!

Nhưng kiếm này của hắn còn chưa đâm đến trước người Phương Hành, Kim Ô đã kêu to một tiếng, huy động hai cánh đánh tới, thô kệch, dã man, mạnh được yếu thua không giảng đạo lý, một cánh đánh ra, thình lình hiển lộ khí tức hung man chỉ Hồng Hoang thượng cổ mới có, sau lưng xuất hiện vô số đại yêu, cùng kêu lên gào thét, quái lực gia trì đến trên người nó.

- Yêu ma, muốn ngăn ta, còn kém xa lắm!

Phù Tô công tử mặt mày ngưng tụ, sát khí xung thiên, kiếm ý biến đổi, như trảm tinh diệt địa.

Oanh!

Cơ hồ trong nháy mắt, quái lực của Kim Ô đã va chạm với kiếm ý của hắn.

Một màn ngoài dự liệu xuất hiện, Phù Tô công tử vốn nên chém Kim Ô thành hai mảnh, vậy mà bị Kim Ô chụp trở về, hơn nữa không chỉ như thế, còn dư lực đánh đối phương liên tiếp lui về phía sau, cực kỳ chật vật té ra hơn mười trượng.

Tặc ô này lợi hại như vậy sao?

Các tu sĩ nhìn thấy cảnh này, đã dọa sợ hết hồn hết vía!

- Oa ha ha ha, coi như bình thường ngươi có thể đánh ta mười cái, ở trong đại trận này bao phủ, ta cũng có thể đánh ngươi ba cái!

Kim Ô hưng phấn không thôi, oa oa kêu to, đúng lý không tha người, hai cánh liên tiếp chụp qua...

- Không tốt...

Sắc mặt của Phù Tô công tử đại biến, phấn khởi phản kích, dựng thẳng kiếm ở trước người, ngăn cản công kích cuồng bạo của Kim Ô!

Hắn phát hiện một vấn đề nghiêm trọng, ở dưới tinh vân bao phủ, trận lực vô hình phảng phất như núi lớn đặt ở trên người, trong trận tràn ngập sát khí lại vô khổng bất nhập, liều mạng chui vào trong thân thể mình, dẫn đến hắn nhất định phải phân ra đại lượng pháp lực chống đỡ loại quái lực này, mà Kim Ô thì hồn nhiên không phát hiện, ngược lại càng chiến càng mạnh, bên này giảm bên kia tăng, hắn thình lình phát hiện, bình thường mình động ngón tay cũng có thể trấn áp tặc ô, vào lúc này lại có thực lực nghiền ép mình!

- Phiến tinh vân kia, đến tột cùng là đại trận gì...

Phù Tô công tử cả kinh, ánh mắt trở nên cổ quái không thôi.

Lúc này, hai bóng người bên cạnh cũng nhanh chóng bay trở về, là Mạc Sầu tiên tử và Thần Tử Đại Hoang Sơn mới vừa rồi cùng hắn xông tới ngăn cản Phương Hành, sắc mặt hai người này kinh hoàng, hiển nhiên cũng đụng phải loại tình huống này, một cái bị Lệ Hồng Y đánh trở về, một cái bị Vương Quỳnh suýt nữa xé đi một cánh tay...

Bọn họ đều là cao thủ hàng đầu thế gian, nhất là Phù Tô công tử, thậm chí đã vấn đỉnh trảm thất cảnh, trước đó đụng phải những bằng hữu kia của Phương Hành, bọn họ đều có loại cảm giác, muốn trấn áp những người này căn bản không phí chút sức lực, nhưng vào lúc này, bọn họ lại như cừu non bị người nghiền ép, ở trong phiến thiên địa này, bọn họ giống như kẻ ngoại lai, nhận lấy bài xích nghiêm trọng!

Càng nghiêm trọng hơn là, mảnh tinh vân còn đang không ngừng khuếch tán, đã bao phủ gần mười ngọn núi...

Mà bọn họ nhận lực lượng bài xích và trấn áp, cũng càng ngày càng mạnh, lực lượng đang không ngừng bị suy yếu...

- Không tốt, không thể để cho tinh vân bao phủ lãnh địa của chúng ta, ngăn cản hắn!

Vào lúc này, có vô số tu sĩ Thần Châu gào thét, liều mạng vọt lên hành cung, muốn ngăn cản Phương Hành.

Nhưng lúc này, không chỉ đám người Lệ Hồng Y, ngay cả Tiểu Bằng Vương, Không Không Nhi, Đạo Tử Vô Ảnh Sơn, Ô Tang Nhi, Sở Từ… cũng đã tiến lên ngăn trở, một mảnh hỗn chiến triển khai, lực lượng song phương rõ ràng cách xa, lại vào lúc này cục diện nghịch chuyển, ngay cả con lừa cũng phát hiện mình có thể chém giết Thần Tử, đang đuổi theo một Thần Tử nào đó đạp không ngừng...

Tất cả tu sĩ Thần Châu, lực lượng đều bị suy yếu nghiêm trọng.

Mà người bên Phương Hành, thì một thân kim quang, lực lượng đạt được gia trì!

Cái này cũng dẫn đến, dù Thần Châu người đông thế mạnh, cao thủ nhiều như mây, lại bị bọn họ ngăn cản.

Mà dưới tình huống không bị quấy nhiễu, Phương Hành mặt không biểu tình, tế lên Phong Thiện Đỉnh, dẫn ra đạo uẩn vô tận gia trì Phù Đồ đại trận, một là trận nguyên lấy không dứt, một là đại trận kéo dài vô hạn, ở dưới hắn thôi động, tinh vân đang không dừng kéo dài, 10 ngọn núi, 30 ngọn núi, 50 ngọn núi, 60 ngọn núi...

- Ừm, đã làm, vậy dứt khoát thu luôn lãnh địa của Ma Châu...

Thấy lãnh địa Thần Châu đã vào trong túi mình, Phương Hành thì thầm một tiếng, dứt khoát thôi động đại trận tiếp tục mở rộng.

- Cái gì Thần Châu Ma Châu, cái gì của ngươi của ta, dưới Phù Đồ đại trận bao phủ, tất cả lãnh địa đều là của tiểu gia...

Chương 895: Địa bàn của ta

Trong Ma Uyên, xuất hiện một hình ảnh thần dị.

Một tinh vân to lớn vô tận, từ tinh không phủ xuống, bao phủ ở trên Bách Đoạn Sơn, tinh vân thật lớn, tinh huy mênh mông, giống như ngưng tụ vô số ngôi sao, theo nó càng lúc càng lớn, nhìn xa lại không khác gì tinh không, hơn nữa tinh vân lan tràn cực kỳ nhanh chóng, phảng phất như con sứa giãn ra thân thể, từng chút từng chút, chảy về bốn phía, bao phủ cả Bách Đoạn Sơn, sau đó ngăn cách thành hai thế giới trong ngoài.

- Kia đến tột cùng là cái gì?

Vô luận là Thần Châu hay Tịnh Thổ, các tu sĩ đều sợ hãi đến cực điểm.

- Đây là một loại đại trận, mau ngăn cản nó!

Có người kiến thức cao minh, ý thức được bản chất của tinh vân, trong tiếng hét vang, nhao nhao tế lên các loại dị bảo ngăn cản.

Nhưng vô dụng, loại pháp bảo thần quang kia so sánh với tinh vân, thì nhỏ bé như ném cục đá vào đại dương mênh mông, căn bản không ngăn được tinh vân lan tràn, hoặc là nói, tinh vân đại biểu trận lý, đã siêu việt cực hạn mà Kim Đan có khả năng đạt tới, Kim Đan cảnh căn bản không cách nào đụng chạm đến.

Cho nên bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn tinh vân bao phủ lãnh địa của mình, trơ mắt nhìn lãnh địa bị lực lượng ẩn chứa trong tinh vân tràn ngập, cũng trơ mắt nhìn lực lượng của mình bị áp chế, bị suy yếu, lại bất lực...

- Đây là đòn sát thủ của Thần Châu sao?

Có tu sĩ Tịnh Thổ kêu rên:

- Không công bằng, bọn họ chí ít là vận dụng Tiên Bảo...

- Nhanh chóng bẩm báo lão tổ trong gia tộc, đây không phải là chúng ta có thể đối phó...

- Hẳn là trực tiếp mời Thánh Nhân xuất mã, Thần Châu gian lận!

Tu sĩ Tịnh Thổ cho rằng mình nhất thời không đề phòng, bị tu sĩ Thần Châu tính toán, tâm tư phẫn uất và tuyệt vọng không cần nhiều lời, nhưng bọn họ cũng không nghĩ tới, lúc này Thần Châu đã đại loạn, ở trung tâm đại trận, Phương Hành ngồi xếp bằng, trên đỉnh đầu trôi nổi Phong Thiện Đỉnh, mà trên đỉnh thì có đạo uẩn vô tận rót vào tinh vân, khiến cho tinh vân có đầy đủ lực lượng khuếch trương.

Các tu sĩ Thần Châu đều biết lúc này nên tiến lên cắt ngang Phương Hành vận chuyển đại trận, nhưng hết lần này tới lần khác bị đám người Lệ Hồng Y ngăn trở, căn bản không tới gần được, chỉ có thể trơ mắt nhìn phạm vi tinh vân bao phủ càng lúc càng rộng, kéo dài đến chỗ mắt bọn họ không thể thấy...

- Cơ hội không nhiều, hết toàn lực chém ma đầu kia!

Có người nghiêm nghị rống lên, hiệu triệu các tu sĩ, tập hợp tất cả lực lượng chém giết Phương Hành.

Một câu này, nhất thời dẫn phát nhiều người hưởng ứng, vô số cao thủ kết trận, liều mạng lao về phía trước.

Nhưng vào lúc này, thân là nhân vật tuyệt đỉnh trong các tu sĩ Thần Châu, sắc mặt của Phù Tô công tử lại đại biến, ẩn ẩn cảm thấy không lành...

- Phù Tô công tử, pháp lực của ta đang bị trấn áp, mượn pháp lực của ngươi dùng một lát, hợp lực thôi động bảo vật này, chém giết ma đầu kia!

Phù Diêu Cung Mạc Sầu tiên tử lấy ra một chiếc Thanh Đồng Đăng, phí sức nâng ở trước ngực, nhìn Phù Tô công tử hét lớn.

- Không...

Nhưng lúc này, Phù Tô công tử khẩn trương nhìn Phương Hành, quan sát được thủ pháp của hắn đang dần dần trở nên chậm lại, như dự liệu được cái gì, đột nhiên rống to:

- Nhân cơ hội này, nhanh chóng rời đi...

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, hắn gầm lên giận dữ, như chớp giật bỏ chạy.

Mà thấy cảnh ấy, ba mỹ nhân và Mạc Sầu tiên tử nao nao, nhưng cũng ý thức được cái gì, lập tức đi theo.

Không trung tinh vân đã bao phủ cả Bách Đoạn Sơn, rõ ràng đây là một đại trận, hoàn toàn bao phủ Bách Đoạn Sơn ở bên trong, hơn nữa trong trận này, lực lượng của các tu sĩ đều bị áp chế, như sa vào mạng nhện, giãy càng kịch liệt, lực lượng của bọn hắn trôi đi cũng càng nhanh, hiện tại các tu sĩ vội vã tránh phá mạng nhện, có ai ý thức được, con nhện kia muốn làm thế nào?

- Không sai biệt lắm cũng chỉ như vậy, Phù Đồ đại trận lại lớn sẽ mất khống chế, ta không khống chế được!

Lúc này Phương Hành trầm thấp nói, sau đó mở mắt.

Lúc này hắn nhìn qua, không trung mờ ảo, đỉnh núi vô tận đều bao phủ ở trong Phù Đồ đại trận.

Mà ở trong trận này, hắn có thể cảm giác được, mình có Phật quả, có thể nắm cả đại trận ở trong tay.

Mà ở chung quanh hắn, đang vang lên tiếng rống vô tận, tu sĩ giống như thủy triều vọt tới, lại bị bằng hữu của mình cản ở bên ngoài, nhất thời giằng co, người khác không xông vào được, đám người Kim Ô cũng không xông ra được, Phương Hành thì trực tiếp đứng lên, đầu đội tinh không, thân hình như cự nhân thượng cổ đỉnh thiên lập địa...

- Đám vương bát đản, tới thời điểm tính nợ rồi?

Phương Hành rống to, Kiếm Ma Đại Dực hiển hoá, phô thiên cái địa.

Oanh!

Hắn vọt thẳng xuống dưới, ở hướng đông bắc, Thần Tử Đại Hoang Sơn Cổ Thạch tay cầm hai đại giản, một người độc đấu Lệ Anh và Hàn Anh, dù lúc này đại trận đã bao phủ, lực lượng bị suy yếu rất nhiều, nhưng hắn không có nhụt chí, đại giản múa thành gió lốc, bức Lệ Anh và Hàn Anh ở bên ngoài.

- Đại Hoang Sơn các ngươi rất mạnh đúng không?

Phương Hành quát lạnh, từ trên trời hạ xuống, một cước đạp mạnh.

Oanh!

Một cước này của hắn, cơ hồ dẫn động lực lượng của cả Phù Đồ đại trận, theo một cước này đạp xuống, như lực lượng giữa thiên địa đều bị hắn dẫn dắt, ở dưới loại lực lượng này, lực lượng của Cổ Thạch như con kiến, cơ hồ không có bất kỳ phản kháng, bị hắn đạp nằm trên mặt đất, xương cốt vỡ vụn...

- Tên vương bát đản này, lúc ấy quát ta cút đi đúng không?

Phương Hành quay đầu, thấy một nam tử đang bị con lừa đuổi theo đạp, trở tay vỗ một cái.

- Phốc...

Nam tử kia bị hắn đánh miệng phun máu tươi, bay ra ngoài, hóa thành lưu tinh bay ra Phù Đồ đại trận.

- Còn có ngươi, dám mắng ta là tên điên?

Phương Hành quay đầu, thình lình thấy được Hồ Tiên Cơ đang triền đấu với Tiểu Bằng Vương, nhếch miệng cười lạnh.

Hồ Tiên Cơ vốn càng chiến càng băng giá, nhất là thấy Phù Tô công tử và Mạc Sầu tiên tử đều đào tẩu, càng sinh lòng thoái ý, nhưng nhất thời bị Tiểu Bằng Vương cuốn lấy, thoát thân không ra, lúc này thấy Phương Hành nhìn tới, càng bị hù đến hãi hùng khiếp vía, hoàn toàn mặc kệ Tiểu Bằng Vương công kích, xoay người bỏ chạy, Tiểu Bằng Vương nhìn bóng lưng của nàng, cũng không có hạ sát thủ.

- Hồ ly lẳng lơ, ngươi thực không nên đến trêu chọc lần thứ hai ta!

Phương Hành cười lạnh, giơ chân đuổi theo, sau đó vỗ một chưởng.

- Ta sai rồi, cầu ngươi tha ta...

Hồ Tiên Cơ sinh lòng cảm ứng, không khỏi hãi hùng khiếp vía, bỗng nhiên nàng làm xuống một quyết định thật nhanh.

Thình lình từ bỏ đào tẩu, quay người quỳ trên mặt đất, đầu rạp xuống đất, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

- A a a a, ăn ta một đao, tha cho ngươi khỏi chết!

Phương Hành không có một chút do dự, đao trảm tới, nào có một chút lưu tình.

Hắn toàn lực ra đao, dưới tình huống bình thường Hồ Tiên Cơ cũng ngăn không nổi, huống chi là ở trong Phù Đồ đại trận?

Đây rõ ràng là quyết ý chém giết hồ ly.

Hồ Tiên Cơ cũng minh bạch điểm này, biết hắn tâm ngoan thủ lạt, dù mình quốc sắc thiên hương, ở trong mắt hắn chỉ sợ cũng không đáng một đồng, thấy một đao kia chém tới, đao khí tung hoành mãnh liệt, biết không ngăn cản nổi, vậy mà hoàn toàn từ bỏ ngăn cản, thân thể nhảy lên, vọt về phía Tiểu Bằng Vương, ôm lấy hai chân của hắn kêu to:

- Cứu ta...

Nàng bổ nhào về phía trước, thình lình mượn thân thể Tiểu Bằng Vương chặn đao của Phương Hành.

Hơn nữa nàng ôm hai chân của Tiểu Bằng Vương, khiến cho Tiểu Bằng Vương nhất thời ngây người, không có đá văng nàng ra.

- A... Chiêu này diệu ah...

Phương Hành chém tới, thế nào cũng phải chém Tiểu Bằng Vương thành hai nửa, đành phải xoay chuyển, chém Cửu Đầu Tiểu Thánh đang dây dưa với Kim Ô thành hai nửa, đồng thời con mắt tỏa sáng nhìn Hồ Tiên Cơ, "chậc chậc" tán thưởng, cười nói:

- Hồ ly lẳng lơ, ngươi làm người hèn mọn như vậy, lại có thể sống lâu như thế, xem ra quả nhiên có mấy phần đạo lý...

Dứt lời cười ha ha, phi thân lên, lao về phía Phù Tô công tử đang đào tẩu.

Trong sân chỉ còn lại Tiểu Bằng Vương bất đắc dĩ, cùng Hồ Tiên Cơ đầu đầy mồ hôi.

Mà lúc này, Phù Tô công tử mang theo ba mỹ nhân, hết toàn lực trốn ra ngoài trăm dặm.

Trơ mắt nhìn bọn họ đã qua Thái Âm Hà, chỉ vài dặm sẽ trực tiếp trốn ra phạm vi Phù Đồ đại trận bao phủ, phía sau Phương Hành nhanh chóng đuổi theo, thân hình như gió, rơi vào trên một ngọn núi, nhìn thân ảnh đột nhiên Phù Tô công tử, đáy mắt lóe lên cười lạnh, sau đó lấy Đả Thần Cung ra, khẽ động dây cung.

Sưu!

Một viên đạn bay ra, lại không phải Phù Thạch, Phù Thạch đã bị hắn dùng hết, lần này dùng là cục đá bình thường.

Nhưng ở dưới Đả Thần Cung gia trì, ngay cả cục đá bình thường cũng có uy năng kinh thiên động địa!

Một tiếng ầm vang!

Cục đá bay ra, bị lực lượng khổng lồ đánh xơ xác, cục đá đã không thấy, nhưng lực lượng phía trên lại hóa thành một vệt thần quang, giống như mũi tên bắn ra ngoài, đánh vào trên lưng Hồng Tước Nhi...

Chương 896: Tính tình đi lên

Phù Tô công tử xem thời cơ nhanh, hắn cảm ứng được sát khí trên người Phương Hành, thấy không ổn lập tức bỏ chạy, cũng dẫn đến thời điểm Phương Hành còn thúc giục Phù Đồ đại trận, hắn đã lướt qua bốn ngọn núi, trong nháy mắt liền có thể chạy ra đại trận.

Bất quá mặc dù tốc độ của hắn nhanh, nhưng ba mỹ nhân bên cạnh hắn lại không có nhanh như vậy!

Trước đây không lâu Hồng Tước Nhi bị Kim Ô xé vỡ giày, nắm lấy bắp chân, lúc này khí huyết còn không thông, hơn nữa chưa mang giày, ở trong Ma Uyên lại không cách nào lướt không, khó tránh khỏi sẽ có thời điểm mượn địa thế bay lượn, đủ loại nguyên do dẫn đến tốc độ của nàng chậm nhất, ở trong nhóm người đào tẩu, tốc độ của nàng chậm nhất, rơi vào cuối cùng.

Mà lúc này, phát thứ nhất của Phương Hành, thình lình nhắm ngay nàng.

Sưu...

Thời điểm viên đạn bay ra đã vỡ vụn, hóa thành thần quang, trong nháy mắt xuyên thấu ngực bụng của Hồng Tước Nhi...

- Công tử... Cứu ta...

Thân thể của Hồng Tước Nhi đột nhiên căng thẳng, giống như một cây cung, khí huyết trôi qua thật nhanh, thân thể nhu nhược ngưng trệ nửa ngày, sau đó bắt đầu rơi xuống dưới, mà ở trong quá trình này, nàng dùng hết khí lực còn lại cầu cứu Phù Tô công tử...

- Hồng nhi...

Tiếng gọi tuyệt vọng kia, kinh động đến Hoàng Oanh Nhi và Tử Diên Nhi ở phía trước, trong lúc cấp thiết ngừng lại, quay người muốn cứu.

- Thập Cửu, ngươi có dũng khí giết người của ta?

Ngay cả Phù Tô công tử cũng ngừng lại, vẻ mặt kinh sợ, nhìn Phương Hành tức giận quát hỏi.

- Không dám ah, ngươi trở về, ta thừa nhận không dám!

Phương Hành kêu to, lại bắn ra hai cục đá.

Sưu! Sưu!

Hoàng Diên Nhi và Tử Diên Nhi sợ hãi, liều mạng tế pháp bảo thần quang chống cự.

Phù Tô công tử thì thống hận, kiếm khí tăng vọt, cơ hồ hóa thành kiếm vân, ầm ầm trôi nổi ở trên đỉnh đầu.

- Ba tiện nhân, dám mắng vợ ta, hôm nay không chặt các ngươi, tiểu gia không coi là nam nhân...

Phương Hành đả thương ba mỹ nhân, người vỗ cánh chạy tới, Long Văn Hung Đao mang theo đao khí điên cuồng.

- Con rơi! Ngươi có dũng khí tổn thương chúng ta, công tử nhất định chém ngươi vạn đoạn...

Ba mỹ nhân đều bị Đả Thần Cung bắn thương, bất quá dù sao tu vi của ba người các nàng không yếu, hơn nữa Đả Thần Cung chỉ có thể thương nhục thể của các nàng, không tổn hại thần hồn, ba mỹ nhân nhất thời còn chưa chết, ngã ở trên một sườn núi, chen chúc lại với nhau, biểu lộ vừa sợ vừa giận, đã từ trong vẻ hung ác điên cuồng thấy được sát ý của hắn, vội vàng uy hiếp...

- Sao các ngươi không qua đầu xem công tử của các ngươi đi đâu?

Phương Hành cười lạnh trả lời, vung đại đao trong tay lên.

Ba mỹ nhân ngạc nhiên quay đầu, thình lình phát hiện Phù Tô công tử đã lôi kéo Mạc Sầu, chưa quay đầu, nhanh chóng rời đi.

- Thập Cửu gia, chúng ta... chúng ta dù sao cũng là...

Phù Tô công tử rời đi, để ba mỹ nhân tâm lạnh một nửa, Hoàng Oanh Nhi nuốt ngụm nước miếng, cầu khẩn nói.

Chỉ tiếc Phương Hành nơi nào có tâm tình nghe các nàng, hung ác cười nói:

- Kiếp sau đừng trêu chọc nữ nhân của ta...

Bạch!

Hung đao đảo qua, ba cái đầu xinh đẹp bay lên giữa không trung, huyết như suối phun.

- Nghiệt chướng...

Phù Tô công tử hét lớn, cảm ứng được khí tức của ba mỹ nhân biến mất, không khỏi phẫn nộ hét lớn.

- Ngươi cũng trốn không thoát!

Phương Hành hét lớn, căn bản không có dừng chân, hai cánh mở ra, đuổi theo Phù Tô, vậy mà trực tiếp triển khai Tiêu Dao thân pháp, lại mượn Kiếm Ma Đại Dực, như chớp giật tiếp cận Phù Tô và Mạc Sầu tiên tử...

Sưu sưu sưu…

Phù Tô công tử kinh hãi, dù lúc này hắn đã bị Phù Đồ đại trận áp chế phần lớn pháp lực và uy năng, nhưng Viên gia bí truyền sao lại bình thường, hóa thành lưu quang, thân hình lại có mấy phần tương tự Phương Hành thi triển Tiêu Dao thân pháp, chỉ bất quá Phương Hành thi triển Tiêu Dao thân pháp là mờ mịt vô định, dáng người như tiên, Phù Tô công tử thì là Súc Địa Thành Thốn, hình dung đơn giản là, Tiêu Dao thân pháp mang theo tia tia tiên khí, thân pháp của Phù Tô công tử lại có một loại đạo uẩn khó tả nào đó...

- Vương bát đản, nếu ngươi có gan thì đừng chạy!

Phương Hành vừa truy vừa chửi ầm lên.

Phù Tô sống lớn như vậy, chưa từng bị người truy qua, chỉ hận đến nghiến răng, chăm chú ngậm miệng, vùi đầu bay lượn.

- Ma đầu, ngươi hung hăng ngang ngược như thế, sớm muộn gì cũng chết không có chỗ chôn...

Phù Diêu Cung Mạc Sầu tiên tử mở miệng, nghiêm nghị mắng chửi.

Nói trở lại, mặc dù Phương Hành một mực không để ý nàng, nhưng lúc này nàng cũng lửa giận vạn trượng, thân là nhân tuyển

Thánh nữ của Phù Diêu Cung, nàng đi tới chỗ nào cũng cao cao tại thượng, đối mặt với bất luận cường địch nào cũng thong dong bất động, chưa từng bị người đuổi chật vật như thế? Nhất là người đuổi nàng ở mới đầu còn bị nàng khinh bỉ, nhận định là một "người hạ tiện" không ra gì!

- Hây a, xú nữ nhân, còn dám đánh rắm, vừa rồi ngươi cũng mắng ta đúng không?

Phương Hành nghe xong động khí, "ngao ngao" đuổi theo, hết lần này tới lần khác khoảng cách song phương đã kéo ra, ngay cả hắn cũng không dễ đuổi theo, nhưng lúc này, phía sau một trận lọc cọc đát vang lên, lại là con lừa chạy tới, bây giờ tên này một thân lông vàng, bốn vó đạp trên kim vân, tốc độ càng chạy càng nhanh, như không có hạn mức cao nhất...

- Sư phó đi lên...

Con lừa xa xa vọt tới, nhìn Phương Hành kêu to.

Phương Hành vui vẻ, quát to một tiếng:

- Hảo đồ đệ!

Nhảy lên lưng con lừa, nhanh chóng truy đuổi, con lừa đạt được Tiểu hòa thượng Thần Tú tặng cho cơ duyên, dưới vó có kim vân, có lẽ lúc đầu tốc độ không nhanh, nhưng sau khi nó chạy, tốc độ sẽ càng lúc càng nhanh, bây giờ nó triển khai tốc độ, còn nhanh hơn Phương Hành mấy lần, như điện chớp xông về trước.

- Trốn chỗ nào...

Phương Hành đứng ở trên lưng lừa, vung vẩy đại đao, uy phong lẫm liệt.

- Không tốt!

Mạc Sầu tiên tử và Phù Tô công tử đã vọt tới biên giới của Phù Đồ đại trận, lại nhìn thấy Phương Hành chạy tới, thậm chí có thể cảm giác được sát khí trên người hắn, trong lúc nhất thời không dám để cho hắn cận thân, vội vàng xoay người, Mạc Sầu tiên tử tế một chiếc Thanh Đồng Đăng, dấy lên ánh lửa thăm thẳm, chiếu sáng thế giới xung quanh, để người nhìn một cái, liền mất đi bản thân.

Phù Tô công tử thì vội vã bắt kiếm quyết, trên đỉnh đầu hiển hóa một đám mây, trong mây kiếm khí tung hoành...

Chỉ tiếc thế tới của Phương Hành hung mãnh hơn bọn hắn nhiều lắm!

Ở dưới con lừa trợ lực, thân hình trực tiếp xông lên giữa không trung, sau đó uy phong lẫm liệt, từ trên trời giáng xuống!

Dưới Thanh Đồng Đăng, thanh huy ngưng tụ, tản ra quang mang dập dờn, làm cho lòng người thất thủ.

Ngay cả con lừa lúc này cách Thanh Đồng Đăng còn hơn trăm trượng cũng ẩn ẩn có chút giật mình...

Nhưng Phương Hành nuốt Phật quả, giống như một phương thiên địa trấn trụ tinh thần của hắn, làm hắn cơ hồ có thể triệt để miễn dịch huyễn thuật, cho dù chí bảo của Phù Diêu Cung cũng không thể quấy nhiễu, bị hắn bổ xuống một đao, chộp Thanh Đồng Đăng ở trong tay, sau đó quay người đá một cước, đạp Mạc Sầu tiên tử bay ra ngoài.

- Oa...

Mạc Sầu tiên tử miệng phun máu tươi, đâm vào trong một ngọn núi, chỉ còn hai cái đùi run rẩy ở bên ngoài.

Mặc dù chưa chết, nhưng chật vật đến khó hình dung.

Phù Tô công tử thì thảm hại hơn, đối mặt kiếm vân của hắn, Phương Hành mượn Phù Đồ đại trận căn bản ngay cả nhìn cũng không nhìn, trực tiếp bắt tới, "Xoẹt" một tiếng, kiếm vân vỡ toang, giống như xé rách một tờ giấy, bàn tay Phương Hành thì trực tiếp xuyên qua kiếm vân, rắn rắn chắc chắc chộp vào cánh tay của Phù Tô công tử, dùng sức kéo một cái, muốn cứng rắn lôi hắn trở lại...

Phốc...

Phù Tô công tử biết Phương Hành cực hận mình, nào dám để hắn kéo về, cắn chặt hàm răng xông ra ngoài.

Hai người liều lực lượng, Phương Hành kéo hung ác, ẩn chứa lực lượng của đại trận, trực tiếp kéo xuống một cánh tay của Phù Tô công tử, máu tươi dầm dề, thảm không thể nói, thất tha thất thểu trốn ra phạm vi của Phù Đồ đại trận...

- Vương bát đản, có bản lĩnh đừng chạy!

Phương Hành chống nạnh đứng ở trong Phù Đồ đại trận, nhìn Phù Tô công tử và Mạc Sầu tiên tử mắng to.

- Tiểu ma đầu, ngươi... ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ...

Phù Tô công tử và Mạc Sầu tiên tử cực kỳ xấu hổ, thanh âm phát run, run rẩy chửi ầm lên.

- Ta hẳn phải chết thì sao, có bản lĩnh ngươi đến chặt ta...

Phương Hành phách lối đến cực điểm, nhảy lên kêu to.

- Ma đầu, nhanh trả Thanh Nguyệt Đăng cho ta, nếu không Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ của ta nhất định không buông tha ngươi!

Mạc Sầu tiên tử chật vật đến cực điểm, nhưng vẫn cắn răng nhìn Phương Hành hét lớn, sắc mặt vì sợ mà tâm rung động, giống như cảm giác gây ra đại hoạ.

- Bảo hắn đến, chiếu chặt không lầm!

Phương Hành không để vào mắt, một bộ thiên hạ ta lớn nhất.

- Sư phó, dù sao bọn họ cũng bị thương, ra ngoài chém chết bọn họ!

Con lừa đi tới, thấy hai người kia còn không trốn, không khỏi hung ác nói, muốn đi ra ngoài truy sát.

- Không cần, trở về, tuyệt đối đừng bước ra đại trận một bước...

Phương Hành lại ngăn cản nó, thấp giọng phân phó, sau đó lại nhìn Phù Tô và Mạc Sầu mắng, thẳng đến hai người này tức giận rời đi mới thôi.

- Tiểu thổ phỉ, lần này phiền phức có chút lớn ah...

Trên nửa đường trở về, đụng phải Kim Ô chạy tới, tên này tràn đầy lo lắng, nhưng ẩn ẩn có chút hưng phấn:

- Lãnh địa hai phe Thần Ma đều bị ngươi chiếm, chẳng khác gì tạo hóa còn chưa rơi xuống, đã toàn bộ rơi vào trong tay chúng ta, này bằng với hai bên đều đắc tội chết, khà khà khà khà, mặc dù cảm thấy rất kích thích, nhưng phiền phức cũng nhiều, chỉ sợ lão tổ của hai phe, thậm chí là các Thánh Nhân cũng ngồi không yên, ngươi nghĩ như thế nào?

Phương Hành cũng cau mày nói:

- Tính tình đi lên ai còn quản nhiều như vậy...

Chương 897: Tạo một mảnh U Minh

Sự tình gây có chút lớn, dù đám người Kim Ô theo Phương Hành hành động cũng có chút lo sợ bất an.

Tạo hóa ở Ma Uyên, vốn là Thánh Nhân Thần Châu, Thánh Nhân Ma Châu cộng thêm mấy thế lực ẩn giấu thỏa hiệp, chỉ bởi vì bọn hắn xuất thủ quấy nhiễu quá nhiều, ảnh hưởng quá lớn, hơn nữa sẽ dẫn phát một loại phản phệ nào đó của Cửu Thiên Huyền Quan, mới quyết định chỉ cho tiểu bối tranh đoạt Huyền Quan, hơn nữa kết quả này đoán chừng cũng là bọn họ thôi diễn ra, biết Ma Châu, Thần Châu, mấy thế lực ẩn giấu cân sức ngang tài, dù có chút sai lệch, đại khái cũng sẽ không xuất hiện sai lệch quá lớn!

Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ nửa đường ngừng chân, chạy tới Bắc Hải học đàn, cũng không phải là không có nguyên nhân.

Từ đầu hắn đã biết cái này căn bản là trò chơi do các đại nhân vật định tình thế, tiểu bối đi theo biểu diễn mà thôi.

Chỉ bất quá, thế cục trên bàn cờ của Thánh Nhân có chút không đúng lắm...

Vốn là cục diện cân sức ngang tài, đột nhiên có một con cờ giết ra, chiếm đoạt cả bàn cờ...

Còn ở phía trên vẽ địa bàn, không cho phép quân cờ khác đi vào, ai đi vào liền chặt kẻ đó!

Như vậy con mẹ nó trò chơi còn làm sao tiếp tục!

- Ta có dự cảm, một vài đại nhân vật nguyên bản sẽ không nhúng tay, nhất định ngồi không yên!

Đám người Kim Ô ôm lấy ý nghĩ này, ngồi cùng nhau thương nghị đối sách.

Mặc dù mãi cho đến hiện tại, không có Nguyên Anh thậm chí Độ Kiếp cảnh xuất thủ quấy nhiễu bọn họ tranh đoạt lãnh địa, nhưng bọn hắn tin tưởng, tức tức này vừa truyền ra, những lão gia hỏa kia sẽ ngồi không yên, dù sao ai cũng không chịu trơ mắt nhìn tất cả cơ duyên bị một ma đầu chiếm lĩnh, áp lực đến từ các Đạo Chủ, thậm chí là Thánh Nhân, sẽ lập tức phủ xuống!

Đến lúc đó, đừng nói phải rút Phù Đồ đại trận, nói không chừng còn bị trừng phạt!

Phương Hành to gan, bản lĩnh mạnh hơn, cũng không tới cấp độ chính diện chống lại những người kia...

- Vậy chơi hung ác một chút!

Phương Hành nghe cũng trầm tư thật lâu, lại hiện ra một vẻ ngoan ý, đập vào trên mặt bàn, kêu lên:

- Ta cũng biết chắc sẽ có người tới bức ta triệt tiêu đại trận, nói không quản, nhưng những lão hỗn đản kia sao có thể thực mặc kệ? Vừa rồi ta không cho đồ đệ ra ngoài truy người, chính là sợ bị người ám toán, hơn nữa mặc dù Phù Đồ đại trận lợi hại, nhưng ta còn không thể hoàn toàn khống chế nó, khi dễ Kim Đan cảnh đoán chừng không có vấn đề. Nguyên Anh tới ta cũng không sợ, nhưng nếu Độ Kiếp hoặc Thánh Nhân đến... Con mẹ nó, trốn ở trong Phù Đồ đại trận cũng không an toàn, đến lúc đó nếu bọn họ bức ta triệt tiêu đại trận, ta thực không có biện pháp gì...

- Vậy ngươi nói chơi hung ác một chút là có ý gì?

Con mắt Kim Ô hơi sáng, cười quái dị hỏi.

Phương Hành cười đắc ý:

- Làm cục diện đến cấp độ ngay cả chính ta cũng không khống chế được!

Dứt lời, hắn ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhìn về phía Lệ Hồng Y, cười có chút đắc ý.

- Lệ sư tỷ, thả những quái thi bảo bối kia ra đi?

- Quái thi?

Lệ Hồng Y nao nao, vận chuyển Trấn Ngục Kinh, phía sau xuất hiện một lồng giam hắc ám âm u, chỉ xuất hiện một góc, bộ phận khác đều giấu ở giữa hư không, nhưng vẻn vẹn một góc, đã lớn chừng ngàn trượng, đen thẫm huyền phù ở trên đỉnh núi, mà ở trong lồng là vô số quái thi, hình thù cổ quái, tàn bạo đáng sợ, giãy dụa chen ở trong lao ngục, không ngừng kêu gào thê lương...

Những quái thi này, chính là quái thi trong cổ tháp, trên thực tế lúc trước bọn nó bị cao tăng Tây Thiên giới trấn áp ở trong pháp bảo của Địa Ngục Đạo Chủ, theo thời gian trôi qua, tất cả những quái vật này đều tử vong, nhưng sát khí không tiêu tan, lại hóa thành yêu ma vô tận. Mà sau đó, Lệ Hồng Y được Địa Ngục Đạo Chủ truyền thừa, lại căn cứ Phật Tử chân chính hiện thân, kim quang đại tác, trấn trụ những yêu ma này, khiến cho Lệ Hồng Y thuận lợi thu lấy Địa Ngục Đạo Chủ truyền thừa, một lần nữa trấn áp những quái thi này.

Nếu nàng có thể tu luyện Trấn Ngục Kinh tới đại thành, thậm chí có thể hoàn toàn khống chế những quái thi này.

- Hiện tại ta chỉ có thể khống chế mười quái thi, nhiều hơn nữa, một khi thả ra, liền không thu lại được!

Lệ Hồng Y triệu hoán ra Hắc Ám Lao Lung, thấp giọng nói với Phương Hành.

- Không có việc gì, dùng sức thả!

Phương Hành không để ý, vung tay lên:

- Ở trong Phù Đồ đại trận, bọn nó cũng không trốn được, về sau lại nghĩ biện pháp, hắc hắc, hiện tại chúng ta là nghĩ biện pháp, biến Bách Đoạn Sơn thành địa phương ngoại trừ chúng ta, những người khác ai cũng không vào được, đến lúc đó bảo bối rơi vào trong Bách Đoạn Sơn, muốn không về tay chúng ta cũng khó, coi như để bọn hắn vào, bọn họ cũng không dám...

Nghe câu nói này, Lệ Hồng Y thấp giọng thở dài, biểu lộ có chút bất đắc dĩ.

Đám người Kim Ô, Lệ Anh lại liếc nhau một cái, sau đó cười ha ha...

Bọn họ đã minh bạch ý nghĩ của Phương Hành, mặc dù bây giờ Phương Hành dùng Phù Đồ đại trận tăng thêm Phong Thiện Đỉnh khống chế cả Bách Đoạn Sơn, nhưng chuyện này quá lớn, sợ rằng sẽ dẫn tới các phương Đạo Chủ thậm chí Thánh Nhân ra mặt, đến lúc đó trở ngại áp lực, chỉ sợ vẫn phải thu tay, nhưng hôm nay Phương Hành lại xúi Lệ Hồng Y thả tất cả quái thi ra, đến lúc đó cả Bách Đoạn Sơn sẽ trở thành quỷ vực, khắp nơi tràn ngập quái thi độc sát, đơn giản là một mảnh tử địa...

Đến lúc đó, trừ bọn họ thân có Phật pháp gia trì, còn ai dám tiến vào?

Mà điểm trọng yếu nhất, quái thi thả ra dễ dàng, thu lại khó khăn, Lệ Hồng Y là thừa dịp Thần Tú được phật uẩn tán thành, thu phục những quái thi này, cơ hội kia là ngàn năm một thuở, bây giờ lần nữa thả ra, xem như Tiểu hòa thượng Thần Tú và đám người Phương Hành hợp lực, cũng không dễ thu chúng nó trở về...

Bởi vì cơ hội thu vô số quái thi trong cổ tháp, vốn chỉ có một!

Cứ như vậy, giống như là cục diện đã mất đi khống chế, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể tạo áp lực để Phương Hành khuất phục!

Bởi vì đến lúc đó, Bách Đoạn Sơn là một mảnh Ma vực, Ma vực chân chính, ngay cả kẻ gây họa cũng không có cách nào hóa giải.

Những quái thi này, quả thực quá kinh khủng, nếu không có Phật pháp hộ thể, bằng vào sát khí của chúng, ngay cả Nguyên Anh cũng nhức đầu, mà những quái thi này, số lượng lại vô cùng vô tận, một khi thả ra, Bách Đoạn Sơn sẽ trở thành căn cứ của vô số quái thi, đến lúc đó ai đến ai chết, ngay cả Đạo Chủ cũng không thể ở dưới Phù Đồ đại trận và quái thi trấn áp thong dong ra vào nơi đây.

Trừ khi Thánh Nhân có biện pháp phá giải Phù Đồ đại trận lại trấn áp quái thi, không thì chỉ có thể nắm lỗ mũi tán thành sự thật này!

Mà đến lúc đó, Phương Hành mượn một thân Phật pháp gia trì có thể chống cự sát khí, lại có thể mượn lực lượng của Phù Đồ đại trận xua đuổi quái thi, tự nhiên có thể tùy ý vãng lai trong ngoài Bách Đoạn Sơn, đám người Kim Ô thì được Phật môn chính quả, đều có Phật pháp hộ thể, nếu có thể cam đoan mình không bị quái thi vây công chí tử, cũng có thể tiến vào Bách Đoạn Sơn, nhưng cần bốc lên rất nhiều nguy hiểm...

Về phần những người khác thì không thể được, vừa vào nơi đây, đã bị đại trận trấn áp, lại bị quái thi vây công...

Biện pháp của Phương Hành là như thế, các ngươi đã có khả năng bức ta cúi đầu, vậy ta dứt khoát làm cục diện đến cấp độ chính ta cũng xử lý không được, mà ta hết lần này tới lần khác lại là chìa khoá duy nhất giải quyết vấn đề khó khăn này, xem các ngươi còn dám làm sao bức ta...

Hoặc là nói, coi như các ngươi muốn bức ta, ta cũng không giúp được các ngươi!

Lệ Hồng Y tự nhiên minh bạch ý tứ của Phương Hành, trầm thấp hít một hơi, cười khổ lắc đầu nói:

- Sự tình lớn mật như thế, chỉ có ngươi dám nghĩ ra, ngươi là đang tính kế Đạo Chủ và Thánh Nhân a, bức bọn hắn thừa nhận địa vị duy nhất của ngươi...

Trầm mặc một chút, thần sắc lại thu vào, hai đầu lông mày xuất hiện ngoan ý, nói:

- Nhưng cũng chỉ có như thế!

Dứt lời, nàng bay người lên giữa không trung, phía sau là một góc của lồng giam, bắt lấy pháp quyết.

- Địa Ngục Môn mở, ác quỷ xuất thế!

Thanh âm của nàng phảng phất như đại biểu một loại pháp tắc nào đó trong thiên địa, ầm ầm chấn động hư không.

Bang...

Lồng giam đột nhiên mở ra một cánh cửa nhỏ, sau đó trong cửa nhỏ, sát khí đáng sợ dâng lên, xông thẳng tới các nơi của Bách Đoạn Sơn, sát khí rơi xuống đất, thình lình hóa thành vô số quái thi hung tàn ngang ngược, giãy dụa xông về bốn phương tám hướng, trong lúc nhất thời, núi núi có thể thấy được quái thi tán loạn, cả thiên địa giống như Địa Ngục U Minh...

- Gào...

Vô số quái thi thét dài.

- Ah... Gào... Ai nha...

Tâm tình của Lệ Anh bành trướng, muốn cùng gọi, lại bị Kim Ô đập lên đầu:

- Quỷ gào cái gì?

- Hắc hắc, kìm lòng không được mà thôi...

Lệ Anh ôm đầu, ngượng ngùng cười một tiếng, nhìn Bách Đoạn Sơn, lại như nhìn một động thiên phúc địa.

- Ta nghĩ kỹ, nơi đây hóa thành Ma vực, cũng cần người trông coi, ta sẽ lưu tại nơi này tu hành, cũng coi như trông cửa!

Sau khi Lệ Hồng Y thả tất cả quái thi ra, nhìn quái thi đầy khắp núi đồi, sắc mặt nghiêm túc, lúc này bên người nàng tràn ngập quái thi, đỏ hồng mắt, giống như muốn xông lên thôn phệ bọn hắn, nhưng Phương Hành mượn lực lượng của Phù Đồ đại trận, ở bên cạnh hóa ra một phương lĩnh vực, làm cho quái thi chỉ có thể nhìn, lại không cách nào tiếp cận bọn họ mảy may...

Mà trông lấy bọn quái thi này, Lệ Hồng Y thấp giọng nói:

- Ta tiếp nhận Địa Ngục Đạo truyền thừa, thì phải trân quý cơ hội này, bây giờ ta thả tất cả quái thi ra, phía dưới cần luyện hóa tất cả chúng nó sau đó thu hồi lại, đợi cho tất cả quái thi đều vào lao ngục, làm việc cho ta, Địa Ngục Kinh đại thành, đến lúc đó, ngay cả Thánh Nhân... ta cũng dám chiến!

- Tỷ, ta giúp ngươi!

Lệ Anh cười hì hì:

- Ở chỗ này với ta mà nói là phúc địa, ta muốn tu quỷ thân đến đại thành!

- Ta đi là Tu La Đạo, càng chiến càng mạnh, những quái thi này, chính là cơ hội để ta chém giết ma luyện!

Vương Quỳnh cũng mở miệng, ba người bọn họ lại quyết định lưu ở nơi này.

- Các ngươi thì sao? Bước kế tiếp là gì?

Bọn họ dứt lời, nhìn về phía Phương Hành và mấy người khác.

Phương Hành lại cùng Kim Ô liếc nhau một cái, cười hắc hắc nói:

- Chúng ta chuẩn bị đi đàm phán với những lão gia hỏa kia!

Chương 898: Xảy ra chuyện lớn

Giữa hư không, trong tầng mây trùng trùng điệp điệp, vô số thần quang như ngân hà chảy ngược, hai bên đều là tu sĩ râu tóc bạc trắng, khí tức hùng hồn cao thâm, bất kỳ ai đi vào giới tu hành, cũng là đại nhân vật một bước có thể chấn động đại địa ba lần, thân phận của bọn hắn không cần nghĩ cũng có thể suy đoán ra.

Người cầm quyền trong giới tu hành!

Thánh Nhân siêu thoát, mưu cầu đại đạo, không để ý tới tục sự thế gian.

Mà đạo thống chi chủ, thì ánh mắt cực hạn ở một vực, tranh đoạt tài nguyên tạo hóa.

Bọn họ bình thường không xuất thế, lại khống chế hết thảy, chính là nhân vật sau màn của các thế lực, người cầm quyền chân chính!

- Lão tổ, trong Ma Uyên vừa mới truyền tin về, đạo thống Thần Châu chúng ta đã chiếm sáu thành lãnh địa, tiểu Phù Tô càng không chịu thua kém, một hơi đoạt tới cho Viên gia ta 14 ngọn núi, lúc này lão gia ngài đã hài lòng với hắn chưa?

Trong các chư lão, bên người một lão giả vóc người khôi ngô cao lớn, người mặc Bát Quái đạo bào, một đại hán cẩn thận đứng hầu, mặc áo bào tím, dáng người cũng cao lớn giống như lão giả kia, làm cho người khắc sâu ấn tượng nhất chính là đôi mắt, như nội uẩn một thế giới, khép mở tầm đó, bên trong có vô số sinh linh oan hồn đang giãy dụa tiêu tan, giống như ẩn giấu hai thế giới.

Bất quá vào lúc này, đại hán lại cười rất thư thái, nhìn về phía lão giả mặc Bát Quái đạo bào mở miệng.

Mấy đạo thống ở chung quanh đều cách bọn hắn rất xa, không dám tới gần, nam tử mắt tím chính là Viên gia gia chủ, Viên Linh Tiêu. Cũng là phụ thân của Phù Tô công tử, mà lão giả mặc Bát Quái đạo bào càng bất phàm, là lão quái vật mấy ngàn năm không xuất thế của Viên gia, bây giờ đã không biết tới cảnh giới nào...

- A... ngược lại là không chịu thua kém, nhưng tiểu quái miêu của Phù Diêu Cung kia không tới, nếu không có thể nhìn xem hai người bọn họ ai càng mạnh hơn!

Viên lão thần tiên mở miệng cười, giống như một lão gia gia hiền lành.

Viên Linh Tiêu cũng biết lão tổ không phục Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, ở trên thanh danh một mực chèn ép Phù Tô, muốn cho hai tiểu bối so sánh một trận, nếu như thắng, ở Dao Trì Tiên Hội hắn sẽ có vốn liếng khoác lác, chỉ bất quá đối với chuyện này, hắn thân là phụ thân và Viên gia gia chủ lại từ chối cho ý kiến, bất đắc dĩ lắc đầu cười một tiếng, không dám tiếp lời, nhẹ giọng cười một tiếng, lại hỏi:

- Chỉ bất quá, Viên gia ta chiếm địa bàn hơi nhiều, không biết có thể...

Ánh mắt của hắn xem xét bên cạnh, có chút do dự:

- Có thái quá không chứ gì?

Viên lão thần tiên trừng Viên Linh Tiêu một cái, giáo huấn:

- Cái gì gọi là quá mức? Huyền Quan là kéo xuống cho bọn hắn, để những nhóc con kia kiếm tiện nghi còn không biết đủ? Chẳng lẽ lại muốn chúng ta giúp bọn hắn chia chỗ tốt sao? Đơn giản là hồ nháo, hết thảy đều nhìn bản lĩnh của mình, đoạt nhiều đoạt ít, ai cũng không có ý kiến!

- Ách...

Viên Linh Tiêu nghe, cười khổ không thôi, biết lão tổ lại lên tính khí, nói:

- Cũng không phải sợ bọn hắn có ý kiến gì, ta là lo lắng ý tứ của các Thánh Nhân. Mấy ngày trước vị ẩn núp bế quan ở Bột Hải lại hiện thân, cũng không biết cùng các Thánh Nhân nói cái gì. Vậy mà đồng thời biểu lộ không ý nguyện nhúng tay, thậm chí không ở chỗ này nhìn chằm chằm, nhưng trước khi bọn hắn đi lưu lại ý tứ, là không cho phép các đạo thống chúng ta nhúng tay, hết thảy bằng bản sự của tiểu bối, hiển nhiên là muốn chia đều cơ duyên, tạo phúc chúng sinh, ở dưới loại ý nguyện này, Viên gia ta chiếm quá nhiều cơ duyên, có thể...

- Ngươi suy nghĩ nhiều!

Viên lão thần tiên tựa hồ có chút không vui:

- Ý tứ tạo phúc chúng sinh, là cho chúng sinh một cơ hội, lại không phải nói tất cả tạo hóa đều phải chia đều, mà đối với tạo hóa lần này, đã là ân huệ tỏa khắp chúng sinh, bây giờ các vị tiền bối kia rời đi, chúng ta và đám lão bất tử của Ma Uyên cũng có ước định, ở đây trấn thủ đại cục, ai cũng không được nhúng tay, chỉ cần hài tử có bản lãnh, thì đoạt tất cả cơ duyên cũng không có người hỏi đến, huống chi lần này thần ma đại chiến, cũng coi như đường đường chính chính, Thần Châu và Tịnh Thổ tranh giành quá lâu, cũng nên có cái thắng bại... Ngươi bảo Phù Tô ra sức đi tranh, ai có ý kiến liền tới tìm ta!

Nghe lão tổ nói, Viên Linh Tiêu nhẹ nhàng thở ra, cười đáp ứng.

- Đúng rồi... Ngươi nói đứa bé kia trước đây thất thủ ở trong Tịnh Thổ, bây giờ... đã thoát khốn chưa.

Lúc này, Viên lão thần tiên bỗng nhiên chần chờ mở miệng, trên mặt ít có xuất hiện vẻ ngưng trọng.

Viên Linh Tiêu có chút ngưng tụ nói:

- Nghe nói hắn quấn vào sự tình Phật môn, tình huống cụ thể ta sẽ đi tìm hiểu...

Viên lão thần tiên thở dài nói:

- Bảy trăm năm trước ta phụ hắn rất nhiều, lần này tận lực đền bù tổn thất đi!

Viên Linh Tiêu thấp giọng đáp ứng, nhưng không nói lời nào.

Lúc này, trong Ma Uyên, một đạo linh quang đột phá tầng tầng quy tắc cấm kỵ phong tỏa, phá không bay đến, Viên Linh Tiêu thấy vậy, tay áo mở ra, thu linh quang vào trong tay áo, nhìn Viên lão thần tiên cười nói:

- Lại có tin tức truyền đến, đại khái là đám trẻ con kia thương lượng sự tình tiến thối có kết quả, không biết Phù Tô sẽ hóa giải địch ý của đạo thống khác đối với hắn như thế nào...

Vừa nói, hắn lấy ra một ngọc phù, phía trên có từng tia từng tia linh quang hiển hoá.

Mà theo những linh quang này bị Viên Linh Tiêu cảm ứng, sắc mặt hắn đại biến...

- Đã xảy ra chuyện gì?

Viên lão thần tiên đứng thẳng người lên, nhíu mày quát hỏi.

- Có đại sự xảy ra...

Viên Linh Tiêu cứng họng, lại nhất thời nói không ra lời, ngượng ngùng đưa ngọc phù tới.

Viên lão thần tiên trực tiếp đoạt lấy ngọc phù, thần niệm thăm dò vào, cũng tức đến mặt mày run rẩy...

- Mẹ nó... Cái này... Đây thật là hỏng...

Viên lão thần tiên cũng bị hù dọa, hô một tiếng, thình lình bay thẳng lên không, vọt vào trong Ma Uyên. Mà cùng lúc đó, ở chung quanh bọn họ, cũng có vài vị tu sĩ kêu to "Làm sao có thể", hoặc "Phiền phức lớn rồi"... Đồng thời xông lên không, như đạo đạo thần quang xông vào Ma Uyên.

- Lão tổ, mau trở lại, tạo hóa tùy thời rơi xuống, chúng ta không vào Ma Uyên được...

Ở phía sau bọn họ, đám người Viên Linh Tiêu nhao nhao kêu to, bị hù đến biến sắc.

Lúc này Ma Uyên đã bị Cửu Thiên Huyền Quan tuyển định, chín bộ Huyền Quan lúc nào cũng có thể sẽ hạ xuống cơ duyên, hơn nữa thời điểm cơ duyên phủ xuống, sẽ có cấm chế vô thượng kèm theo, loại cấm chế kia phảng phất như pháp tắc trong u minh, bài xích tu sĩ có lực lượng mạnh, ngay cả những Độ Kiếp cảnh kia cũng không ngăn cản nổi, lúc đó Ma Uyên chính là cấm địa ngăn cản những cao nhân này tiến vào, dù đệ tử chân truyền chết ở bên trong, bọn họ thân là trưởng bối cũng không dám đi vào nhặt xác!

Ngoại trừ không muốn vi phạm thánh ý, còn bởi vì bọn hắn không muốn chết bất đắc kỳ tử ở bên trong!

Mà lúc này, những lão già được xưng tụng tổ tông của Thần Châu kia, đều giống như điên xông vào...

Oanh! Oanh! Oanh!

Các lão tổ đồng thời bay vào trong Ma Uyên, như ngay cả nguy hiểm tùy thời có thể chết cũng không để ý.

Dùng tu vi của bọn hắn, thiên địa và quy tắc trong Ma Uyên cũng không áp chế nổi bọn họ quá nhiều, cơ hồ là một đường đi nhanh, trực tiếp thâm nhập vào hạch tâm, tu sĩ Kim Đan bình thường cần mười ngày mới có thể chạy đến Bách Đoạn Sơn, bọn họ lại chỉ dùng hơn nửa ngày đã chạy tới, sau đó đứng ở ngoài núi, thần sắc tái nhợt.

Ở trước mặt bọn hắn, là một đoàn tinh vân cuồn cuộn không dứt, bên cạnh là vô số tu sĩ Thần Châu thê thảm chật vật đông một đống, tây một đám, nhìn qua tinh không mà bất lực, nhìn thấy bọn họ đến, từng cái sợ hãi tiến lên đón...

- Lão tổ, ma đầu kia gan lớn bằng trời, thi triển thủ đoạn ti tiện, chiếm địa bàn của tộc ta, mong lão tổ làm chủ!

- Sư tôn, đồ nhi vô dụng, vốn giành được hai ngọn núi, bây giờ lại bị người đoạt hết...

- Lão tổ minh giám, cũng không phải đồ nhi vô dụng, mà là ma đầu kia thủ đoạn quỷ dị, cưỡng ép bức chúng ta ra Bách Đoạn Sơn...

Trong lúc nhất thời, trước mặt các lão gia hỏa đều là người khóc ròng ròng, loạn tung tùng phèo.

- Xin lão tổ trách phạt, nghiệt chướng kia hắn khăng khăng trêu ra đại họa bực này, huyền tôn nhi vốn định khuyên hắn, lại bị hắn đả thương...

Ngay cả Phù Tô công tử cũng ở dưới một gia nô dìu đỡ, đến trước mặt Viên lão thần tiên quỳ xuống thỉnh tội.

Mà lúc này, bên bờ tinh không khác, đồng dạng cũng có người bay tới, nhìn qua tinh không, nghẹn họng trân trối.

Viên lão thần tiên đen mặt, tựa hồ đang bình tĩnh suy nghĩ, ánh mắt bọn họ nhìn về phía bờ bên kia, giữa hai bên cách trở Bách Đoạn Sơn, nhưng ánh mắt của bọn hắn lại tựa hồ có thể xuyên qua hư không, mơ hồ va chạm, khơi dậy sát ý và căm thù vô tận, như một hơi sau sẽ ra tay với phương, nhưng một lúc lâu, sát ý đồng thời thu hồi, song phương đều bình tĩnh lại, cau mày, cùng đối phương xa xa nhìn nhau.

- Thần Châu đạo hữu, việc này là các ngươi thụ ý sao?

Một bên khác của Bách Đoạn Sơn, có thanh âm giống như sấm rền truyền đến, ầm ầm bao phủ toàn bộ Bách Đoạn Sơn.

- Không phải chúng ta bày mưu đặt kế, việc này cũng vượt ra khỏi chúng ta đoán trước!

Viên lão thần tiên chậm rãi mở miệng, người đứng bên cạnh không thấy thanh âm của hắn lớn bao nhiêu, nhưng lời nói ra, không ngờ cùng đại đạo cộng minh, ung dung truyền khắp Bách Đoạn Sơn, khiến cho các tu sĩ ở bờ bên kia nghe được rõ ràng.

- Bản tọa nghĩ cũng là như thế!

Một bờ khác, một thanh âm truyền tới:

- Trước khi Đại Thánh của Tịnh Thổ rời đi, từng nói trận chiến này đã vì tạo hóa, cũng coi như bọn tiểu bối thay chúng ta tranh phong một trận, tự nhiên phải chú ý công bằng, nếu như mất công bằng, vậy tranh phong còn có gì thú vị, Thần Châu lão hữu, đã có người loạn bàn cờ, vậy chúng ta đồng loạt ra tay, nhổ cái đinh này đi, như thế nào?

Viên lão thần tiên có chút ngưng tụ, còn không đợi trả lời, bên cạnh đã có một người quát lớn:

- Đúng nên như thế!

Chương 899: Lão quái vật Phá Trận

- Đã đến thời điểm ma đầu kia thất bại...

Đợi cho các lão tổ chạy tới, xa xa đối thoại, bọn tiểu bối đều nhẹ nhàng thở ra, lúc đầu tu sĩ Tịnh Thổ nhìn thấy Phù Đồ đại trận đánh tới, bị ép rời khỏi Bách Đoạn Sơn, còn tưởng là tu sĩ Thần Châu không nói đạo nghĩa, vận dụng pháp bảo cấm kỵ, cảm thấy rất tức giận, sợ mình sẽ chẳng được gì, mà tu sĩ Thần Châu thì càng phẫn nộ, lúc đầu bọn họ đã chia đều lãnh địa Bách Đoạn Sơn, chỉ chờ tạo hóa rơi xuống, liền có thể có được cơ duyên, lại bị người đoạt đi tất cả lãnh địa...

Cũng may, bây giờ các lão tổ muốn xuất thủ!

Nghe được tin tức này, thậm chí một số tu sĩ trước đây chưa cầm được lãnh địa cũng âm thầm vui vẻ.

Tính toán ra, này là một lần xào bài lại...

Mà ở trong quá trình này, Hồng Anh tướng quân có chút giao tình với Phương Hành lại than khẽ, nói thật, lúc ấy Phương Hành tế ra Phù Đồ đại trận, cướp đi tất cả lãnh địa của Bách Đoạn Sơn, trong lòng hắn cũng khiếp sợ, bất quá lại không ngăn cản, biết dưới tình huống kia ngăn cản cũng vô dụng, bất quá sau khi lui ra khỏi lãnh địa, hắn cũng không nhịn được cảm thấy lo lắng, đối với thủ đoạn của Phương Hành, hắn rất bội phục, nhưng trong lòng lại cười khổ, cảm thấy vị này làm việc không để ý tới hậu quả a!

- Nếu ngươi chiếm bảy tám đỉnh núi thậm chí là vài chục đỉnh núi, không chừng các đại nhân vật còn có thể nhịn, nhiều nhất là mất chút chất béo mà thôi, thế nhưng bây giờ ngươi chiếm cả Bách Đoạn Sơn, tổn hại lợi ích của tất cả đạo thống, còn có ai sẽ tha cho ngươi? Chỉ sợ chẳng những hủy lãnh địa của ngươi, đoạt đại trận của ngươi, ngay cả tính mạng của mình cũng khó mà bảo toàn...

Hồng Anh tướng quân thấp giọng than thở, nhìn về phía một nữ tử thân mặc áo xanh, bồng bềnh đi đến.

Nữ tử kia lướt qua, các tu sĩ tránh ra thật xa, biết nàng chính là Ly Hận Thiên Thanh Linh Tiên Tử, một thân phận khác là muội muội của Hồng Anh tướng quân, nữ nhi Triệu gia.

Trước đây ra ngoài thu thập dược liệu trong Ma Uyên, bây giờ mới nghe được sự tình này, vội vàng trở về...

- Ca ca, làm sao lại... ta mới rời bao lâu, đã xảy ra nhiễu loạn bực này?

Thanh Linh Tiên Tử chau mày, biểu lộ hơi xúc động.

- Ngươi ngược lại kết giao một bằng hữu tốt, nhưng so với ngươi lúc tuổi nhỏ nghịch ngợm, thì phải làm tổ sư!

Hồng Anh tướng quân thở dài, cười khổ nhìn Thanh Linh Tiên Tử nói:

- Nếu như không người bảo đảm tính mạng hắn, ta sẽ lấy ra công trạng của Trấn Uyên Bộ, cũng nói rõ lúc ấy mọi người ép buộc hắn, hi vọng có thể cầu các lão tổ khai ân, tha cho hắn một mạng!

- Vài chục năm không thấy, hắn vẫn giỏi sinh sự như vậy, bất quá lần này làm quá lớn rồi!

Thanh Linh Tiên Tử thấp giọng thở dài, nửa ngày sau, hình như nhớ ra cái gì đó:

- Thân phận của hắn?

Hồng Anh tướng quân lắc đầu nói:

- Tai họa quá lớn, Viên gia có thể bảo hộ tính mạng hắn, nhưng cũng khó thoát nghiêm trị...

Nghe câu nói này, Thanh Linh Tiên Tử lại thấp giọng thở dài, nhìn về phía một nữ tử bạch y cách đó không xa, trên mặt cười khổ.

Lúc này, hầu như không cần nhiều lời, các lão tổ đến từ Thần Ma nhị địa đồng thời xông vào tinh vân. Đối với bọn hắn mà nói, căn bản không cần lo lắng quá nhiều, nhất định phải xóa đi loạn tượng, hơn nữa về mặt thời gian, bọn họ cũng không rảnh cân nhắc nhiều, sau khi đại trận hoàn thành, Cửu Thiên Huyền Quan nhiều thì ba tháng, ít thì một ngày, lúc nào cũng có khả năng sẽ phủ xuống, bây giờ đã qua hơn tháng, có thể sau một khắc sẽ hạ xuống cơ duyên vô tận a...

Mà theo cơ duyên rơi xuống, chính là Huyền Quan pháp tắc.

Lấy tu vi và thọ nguyên của bọn họ, là ở trong phạm vi pháp tắc bài xích, một khi bị pháp tắc bao phủ, vậy chính là chết không có chỗ chôn!

Cũng chính là nguyên nhân này, xuất thủ bình loạn, nên sớm không nên chậm!

- Đây là tử trận của Phật môn giới, biến hóa vô tận, đặc biệt không có quy luật, nếu muốn phá giải, chỉ có thể dùng lực, chư vị lão hữu, trực tiếp ra tay, xâm nhập đại trận bắt tiểu quỷ kia, bắt được tiểu quỷ kia, sẽ lấy được trận nhãn, bằng không trực tiếp xâm nhập hạch tâm, tìm ra trận nguyên hủy diệt cũng được, Phật môn tử trận khác biệt trận thuật của đạo môn, không có trận tâm, nhưng dựa vào trận nguyên lại cực kỳ trọng yếu, chỉ cần chém đứt trận nguyên, như vậy đại trận sẽ thành lục bình không rễ, rất nhanh tán đi!

Bên Thần Châu, một lão giả mặc áo đay đi ra, khám phá nội tình của trận này, cười lạnh mở miệng.

- Chúng ta từ ba góc độ đi vào, tiểu quỷ này muốn mượn đại trận áp chế chúng ta, cũng sẽ cực kỳ tốn sức!

Càng có người bổ sung, Phù Đồ đại trận này, ở trong mắt bọn hắn giống như không có tác dụng.

Trận pháp lại cao minh, cũng phải ở trong tay người thích hợp mới có thể sử dụng, Phương Hành thúc giục trận này, liền có thể đánh đám người Phù Tô công tử chật vật chạy trốn, nhưng rơi vào trong mắt những lão quái vật kia, lại khắp nơi đều là sơ hở, tùy tiện có thể thương lượng ra đối sách!

Đại trận khó giải, vậy không cần giải, trực tiếp ngạnh xông, bắt giữ người bày trận, hoặc hủy trận nguyên!

Sau khi vào trận, người bày trận sẽ điều động lực lượng đại trận trấn áp, ngay cả bọn họ cũng không thể coi thường, vậy dứt khoát chia mấy phương hướng xâm nhập, dù tiểu quỷ kia hoàn toàn nắm giữ cả đại trận, cũng làm cho hắn quan tâm được đầu, lại không cố được đuôi!

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Bên Thần Châu, bốn năm lão giả không nói hai lời, bay thẳng lên, xông vào trong trận.

Mà lúc này, bên Tịnh Thổ cũng có năm sáu lão giả xâm nhập trong trận.

- Ma đầu kia hẳn phải chết không nghi ngờ...

Bên Thần Châu, có người nghiến răng nghiến lợi, đáy mắt u quang lưu động.

- Mong lão tiền bối thay ta thu hồi Thanh Nguyệt Đăng... Trước đây vô ý, bị ma đầu kia đoạt đi!

Phù Diêu Cung Mạc Sầu tiên tử vội vã cầu một lão giả, đạt được đối phương đồng ý.

- Lão tổ, tha thứ huyền tôn nhi ngu dốt, không thể khuyên hắn ngoan ngoãn trở về gia tộc, ngược lại gây ra đại họa bực này...

Lúc này Phù Tô công tử quỳ ở trên đất, nhìn Viên lão thần tiên thỉnh tội.

Sắc mặt Viên lão thần tiên ngưng trọng, biểu lộ có chút bất đắc dĩ, thật lâu mới hít một tiếng:

- Làm sao lại chọc ra họa lớn như vậy?

- Ma đầu, ngươi tự tìm đường chết, lần này ngay cả lão tổ cũng không bảo vệ được ngươi!

Trong lúc lơ đãng, Phù Tô nhìn về phía đại trận, nghiến răng nghiến lợi, biểu lộ cực hận.

Ở trong suy nghĩ của bọn tiểu bối Thần Châu và Tịnh Thổ, mấy vị lão tổ xuất thủ, bất luận trước mắt là dạng đại trận gì, cũng sẽ dễ như trở bàn tay, nhưng chẳng ai ngờ tới. Thần Ma và Tịnh Thổ hết thảy mười mấy lão quái vật vọt vào Phù Đồ đại trận, lại thật lâu không có âm thanh, qua thời gian uống cạn chung trà, chỉ nghe trong đại trận, tiếng gầm gừ vang vọng, trận pháp biến hóa, thình lình có một lão giả áo đay thất tha thất thểu lui ra, tay áo không ngừng vung vẩy, đẩy ra tia tia khói xanh.

Có người mắt sắc đã thấy, thời điểm hắn đi ra, thình lình có Âm Sát chi khí như ruồi bâu mật theo sau, lão này vung vẩy hai tay áo, rõ ràng là đang dùng tu vi cưỡng ép bức những sát khí đáng sợ kia ra...

- Người này là Hàn gia lão tổ, nhiều năm không xuất thế. Tục truyền tu vi thâm bất khả trắc, làm sao... làm sao...

Có người thấp giọng hô, lại không dám nói tiếp.

Nhưng người bên ngoài tự nhiên biết, hắn là muốn nói “làm sao không chịu được một kích?”

Ý niệm trong đầu còn chưa hiện lên, chỉ thấy đại trận lại ba động, có hai người lui ra, chật vật không chịu nổi.

Oanh!

Các tu sĩ đều kinh động, đứng thẳng người...

Trận này thực lợi hại như thế, để mấy lão tổ nửa đường gãy cánh?

- Trận này không dễ phá. Mặc dù đúng là Phật môn tử trận, nhưng huyền ảo phức tạp, đã đạt đến Phật môn chí lý, lại thêm ta ở trong trận cảm thấy khí tức đạo uẩn tràn đầy, là dùng phật trận làm nhánh, đạo uẩn làm gốc, huyền ảo không hiểu, cũng may người bày trận kia nắm giữ không nhiều. Nếu không chúng ta ngay cả vào cũng không vào được, muốn xông trận tâm, khó càng thêm khó!

Lão giả áo đay mặt trầm như nước, thấp giọng nói.

- Càng đáng sợ là cảnh tượng bên trong, trong Bách Đoạn Sơn, nơi nào đến nhiều quái thi lợi hại như vậy? Vô cùng vô tận, như thủy triều kêu khóc, vừa giết một con, liền từ trong sát khí sinh sôi ra một con khác, trên người mang theo sát khí lợi hại, dù dùng tu vi của chúng ta, nhiễm phải cũng hủy hơn phân nửa tu vi, lại thêm trong trận sẽ suy yếu pháp lực của chúng ta, đối phó quái thi càng khó khăn...

Một lão giả khác mở miệng, hình như lòng vẫn còn sợ hãi.

- Nói thẳng đi, nơi đây đã thành một cấm khu, ngay cả chúng ta cũng không cách nào tự tiện xông vào!

Vị lão giả thứ ba trả lời chém đinh chặt sắt, khiến cho người ở chung quanh nghe được hắn nói rùng mình.

Ma đầu kia từ đâu tới bản sự lớn như vậy, lại tạo ra cấm địa ngay cả các lão tổ cũng không làm gì được?

Đám lão tu sĩ của Thần Châu đều trầm mặc lại.

Việc này khó chơi như thế, nằm ngoài dự đoán của bọn họ, càng mấu chốt là, bọn họ không có quá nhiều thời gian!

Tạo hóa tùy thời giáng xuống, ở chỗ này trì hoãn quá lâu, đối với bọn hắn mà nói, không khác gì muốn chết...

Huống chi, dù thực liều mạng, cũng chưa chắc có thể phá vỡ trận này!

Oanh!

Phương hướng Ma Châu, bỗng nhiên có đạo đạo thần quang lướt đến, là các tu sĩ Ma Châu đến, ánh mắt của bọn hắn cũng cực kỳ ngưng trọng, hẳn là quá trình phá trận xuất hiện ngoài ý muốn, lúc này tới, là tìm tu sĩ Thần Châu thương nghị, nhưng vừa nhìn thấy không khí bên này, liền biết đại khái tình huống, dứt khoát không lên tiếng, từng người biểu lộ vừa ngưng trọng vừa cổ quái...

Thần Ma nhị địa tranh đoạt tạo hóa, kết quả lại bị một tiểu quái vật nửa đường giết ra đoạt hết?

- Oa ha ha ha ha, biết đại trận này lợi hại chưa?

Thời điểm bầu không khí trong sân ngưng trọng tới cực hạn, theo một tiếng cười quái dị, chỉ thấy tinh vân chủ động nứt ra, từ bên trong lộ ra một gia hỏa sắc mặt lấm la lấm lét, ngồi ở trên lưng một con quạ đen, trước lén lén lút lút nhìn chung quanh có nguy hiểm hay không, lúc này mới thả lỏng, hai tay chống nạnh, nhìn về phía các tu sĩ cười to:

- Hiện tại chúng ta có thể nói chuyện rồi chứ!

Nói chuyện?

Nói chuyện gì?

Vừa nhìn thấy người này, không biết có bao nhiêu người trong lòng hiện lên nộ khí khó tả!

Chương 900: Cẩu đảm bao thiên

- Ma đầu, ngươi lại còn dám hiện thân, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi!

- Nghiệt chướng, còn không mau mau thúc thủ chịu trói, muốn lão tổ tự tay trấn áp ngươi sao?

Trong lúc nhất thời, vô số tiểu bối quát lên, có tu sĩ Thần Châu, cũng có tu sĩ Ma Châu, thật là khó gặp tu sĩ hai bên đoàn kết như vậy, thậm chí có vô số tiểu bối xông tới, tế lên pháp bảo, giống như muốn xuất thủ, bất quá chỉ là làm bộ, các lão tổ còn không làm gì được, bọn họ đi lên không phải muốn chết sao, mà các lão giả thấy chính chủ hiện thân, từng cái cũng nhíu mày, thần sắc phức tạp lại cổ quái.

Ánh mắt của Viên lão thần tiên vốn trầm thấp, thấy được kẻ này càng phức tạp rất nhiều.

Mà bên Tịnh Thổ, đồng dạng cũng có một lão giả nhất thời trầm mặc, như lẳng lặng đánh giá người này.

- Tiểu quỷ, nhanh chóng giải đại trận, tự trói thỉnh tội, nếu không đừng trách lão phu trấn áp ngươi...

Lão giả áo đay, Hàn gia lão tổ trầm giọng nói, mặc dù thanh âm bình thản, nhưng không người hoài nghi hắn nói là sự thật.

- Ngươi chớ cho rằng ngươi trốn ở trong đại trận, thì có thể vĩnh sinh tiêu dao, nếu như lão phu đoán không sai, ngươi căn bản không có đầy đủ lực lượng thôi động đại trận này, mà mượn Phong Thiện Đỉnh duy trì, chỉ bất quá, đại đỉnh kia dù sao cũng là tử vật, phía trên đạo uẩn mạnh hơn cũng có hạn, ngươi trốn ở trong đại trận, có thể trốn mười năm hay hai mươi năm? Đợi cho đạo uẩn trên đỉnh tan biến, chính là thời điểm đại trận biến mất, ngươi cho rằng lão phu không có kiên nhẫn chờ đến lúc đó sao?

Càng có một người mở miệng, râu dài râu tóc, cũng không biết là lão tổ phương nào.

Bọn họ nói rất trực tiếp, cũng không tính uy hiếp, bởi vì đều là lời nói thật!

- Ta trước để cho các ngươi vào xem một chút mới nói chuyện chính là nguyên nhân này...

Đối mặt vô số người mắng chửi, uy hiếp, ngay cả Kim Ô cũng có chút mềm nhũn, Phương Hành lại chống eo, mặt không đổi sắc, ngược lại cười phá lên:

- Nói thật với các ngươi đi, lúc ấy tiểu gia chỉ là nhất thời tức giận, liền bày ra đại trận này, thật không nghĩ đến trong đại trận này lại có nhiều quái vật như vậy. Vừa rồi ta đã thử qua, ta không có cách nào xử lý những quái vật kia, hiện tại ngay cả ta cũng giải không được đại trận này, các ngươi nói làm sao bây giờ!

Chính ngươi bày ra đại trận, lại đến hỏi chúng ta làm sao bây giờ?

Nhất thời không người nói chuyện, biểu lộ đều cổ quái tới cực hạn...

- Nói hươu nói vượn!

- Đến lúc này còn hung hăng càn quấy!

- Lại không giải đại trận, nhất định chém ngươi thành muôn mảnh!

Sau khi trầm mặc, trong nháy mắt lại ồn ào quát mắng, tiểu bối của Thần Châu, Tịnh Thổ có nhiều người tính khí nóng nảy, kiềm chế không được nộ khí trong lòng, nhao nhao quát mắng, ngay cả các lão tổ cũng cau mày...

- Cút con mẹ ngươi, lớn lên giống như cháu trai giả trang cái gì hả?

- Ta ở chỗ này, ngươi đến bầm thây ta xem, không đến tổ tông nhà ngươi là cháu trai của ta...

Phương Hành chống nạnh cùng đám tu sĩ mắng nhau, nước miếng văng tung tóe, khí thế trùng thiên, lấy một địch trăm không rơi vào thế hạ phong.

- Tiểu bối, đừng vội ô ngôn uế ngữ, qua đây nói chuyện!

Các tu sĩ thế hệ trước của Thần Châu, ánh mắt cũng dần dần ngưng trọng,

Một người trong đó nghe Phương Hành và một đám tiểu bối mắng nhau nghe không nổi nữa, trầm mặt quát một câu, đưa tay gọi Phương Hành qua.

Phương Hành lại lui về phía sau một chút, kêu lên:

- Ta không qua, nhiều người ô ngôn uế ngữ như vậy, vì sao ngươi chỉ nói ta?

- Còn dám mạnh miệng?

Lão giả áo đay âm trầm xuống, râu dài bồng bềnh, thấp giọng quát lạnh:

- Tiểu tử đáng chết!

- Hàn gia lão tổ nổi giận...

Không khí chung quanh an tĩnh rất nhiều, nhưng cũng có rất nhiều người lộ vẻ mừng thầm.

Trung Vực Hàn gia, là binh gia chi đạo, nặng nhất quy củ và nghiêm luật, mà Hàn gia lão tổ, thì càng có tiếng tính tình nóng nảy, ngày thường Tứ đại công tử đều là thiên kiêu đỉnh tiêm, nhưng ở trước mặt vị này xưa nay không người dám đi sai bước, nếu chọc hắn không vui, vậy chẳng cần biết ngươi là con cháu ai nhà, sẽ ra tay giáo huấn, ngươi còn không thể không nghe.

Bây giờ tiểu ma đầu kia ngược lại tốt, vậy mà vừa đối mặt liền chọc giận vị lão tổ này.

Nhưng để bọn hắn giật mình còn ở phía sau, tiểu ma đầu kia đối mặt với lão tổ kia, vậy mà chống eo, trừng mắt, dắt cuống họng kêu lên:

- Ta đáng chết, ngươi dám giết ta sao?

Lá gan của tiểu ma đầu kia lớn như thế nào a, vậy mà kêu gào với Hàn gia lão tổ?

Ăn gan chó lớn lên sao?

Chung quanh trong nháy mắt an tĩnh, vị Hàn gia lão tổ kia mặt không biểu tình, trên người lại mơ hồ có nộ khí sinh sôi...

Chung quanh có quái phong tăng lên, quét sạch một vực, trùng trùng điệp điệp...

- Lão hữu bớt giận...

Nhưng lúc này, Viên lão thần tiên lại thấp giọng mở miệng, khuyên nhủ Hàn gia lão tổ, sau đó chậm rãi tiến lên một bước, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Phương Hành, thấp giọng nói:

- Lạp nhi, chớ có hồ nháo, lần này hành động của ngươi, trêu ra nhiễu loạn không nhỏ, nghe ta một câu, thu tử trận bao phủ Bách Đoạn Sơn, đuổi quái thi bên trong đi, trả lại Bách Đoạn Sơn thanh tĩnh, sau đó theo ta về nhà, lão phu tự nghĩ còn có mấy phần mặt mũi, có thể cam đoan với ngươi, sau này tuyệt đối không có người tìm ngươi gây chuyện...

- Lạp nhi là ai?

Phương Hành đảo tròng mắt, đoán được một ít gì, nhưng tạm thời không để ý tới, nhìn vị lão thần tiên kia, thái độ tốt lên rất nhiều, cười hì hì nói:

- Trước đây đã nói qua công bằng cạnh tranh, ta cũng không có tìm người tới giúp nha, vậy ta chiếm cả Bách Đoạn Sơn, đó cũng là bản lãnh của ta, các ngươi dựa vào cái gì không nhận? Về phần thu hồi đại trận? Ta không có bản lãnh này, bày trận dễ dàng thu trận khó, một khi bày ra đại trận, ta cũng khống chế không được, dùng bản lãnh của các ngươi, hẳn là có thể tính ra ta nói thật hay giả!

- Cái này...

Hắn đã là lần thứ hai nói vấn đề này, khiến cho các tu sĩ đồng thời nao nao.

Nhìn bộ dáng nói chuyện của tiểu ma đầu, kia không giống như giả.

- Nếu ngươi không khống chế được, vậy ngươi bố trí xuống nó làm gì?

Một lão tổ Tịnh Thổ sớm đã kìm nén không được, mở miệng quát hỏi.

- Bởi vì mặc dù ta không khống chế được, nhưng vẫn có thể tùy tiện ra vào nha...

Phương Hành trả lời đương nhiên:

- Cái này giống như là một bảo khố, ta cho nó một cái khóa, cái khóa này ta không hủy được, bất quá ta có chìa khoá, có thể mở khóa vào lấy bảo bối, các ngươi nói có nên làm hay không...

Các lão tổ cau mày, sau đó phân biệt nhìn về phía hai người.

Là một vị ở Thần Châu, người mặc áo gai, trên người khí tức bình thản, cơ hồ giống như phàm nhân. Cả người nếu không nói, sẽ như giấu vào đại đạo, không người chú ý tới hắn, mà hắn nghe lời ấy, tay áo khẽ nhúc nhích, từ trong tay áo trượt ra mấy đồng tiền, bày ở trong lòng bàn tay nhìn thoáng qua, lại thu hồi tay áo, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng...

- Hắn nói là thật!

Lão giả này thấp giọng mở miệng, như thông qua mấy đồng tiền kia, xác định rất nhiều chuyện.

- Bỉ Ngạn Tự truyền đến tức tức, những quái thi này vốn ẩn thân ở trong Tiếp Dẫn Tháp, lúc trước mượn vô lượng phật uẩn mới khuất phục, bây giờ không có phật uẩn áp chế, hung tính phóng đại, ngay cả chúng ta cũng không thu phục được, tiểu tử này càng không có bản lãnh ấy...

Một người khác cũng thấp giọng mở miệng, mình người đuôi rắn, là một lão giả của Oa

Nữ tộc.

- Tiểu quỷ, lại thực có can đảm sử dụng chiêu thức tổn hại như thế, trêu đùa chúng ta sao?

Đám lão tổ trầm mặc một lát, sau đó Hàn gia lão tổ quát to một tiếng, huy chưởng vồ về phía Phương Hành.

Lão thần tiên xuất thủ, uy thế kia sao àm mạnh mẽ, một chưởng cầm ra, phô thiên cái địa, tinh vân kích động. Trong bàn tay, giống như có vô số xiềng xích đại biểu quy củ và luật pháp xuất hiện, trùng trùng điệp điệp quấn tới Phương Hành, ở thời khắc này, Kim Ô nào dám có chút do dự, quay đầu chạy trốn.

Phương Hành cũng vội vàng dẫn động lực lượng của Phù Đồ đại trận, tinh vân hội tụ, muốn dùng lực lượng đại trận đối kháng, sau đó mình thừa cơ lui hướng đại trận chỗ sâu...

Chỉ bất quá hắn ở vào biên giới đại trận, điều động lực lượng đại trận có hạn, vậy mà bị đại thủ của Hàn gia lão tổ đánh tan, sau đó thẳng tắp trấn áp xuống, trong lúc nhất thời hắn vừa kinh vừa giận, kêu to một tiếng, hóa ra Ma Tướng ba đầu sáu tay, tế Long Văn Hung Đao, Thiên Nhân Chiếu Tâm Kính… thẳng đón đại thủ...

- Hàn lão quái, ngươi dám đụng người Bắc

Minh gia ta?

Ngoài dự liệu, thời điểm Hàn gia lão tổ sắp đánh xuống, bên Tịnh Thổ, thình lình có một thanh âm gào lên, cùng lúc đó, một đạo lực lượng phồn vinh mạnh mẽ lăng không xuất hiện, phảng phất như đại dương mênh mông đánh tới, đẩy đại thủ của Hàn gia lão tổ qua một bên, Phương Hành tránh thoát một chưởng, bị hù kém chút tiểu ra quần, cùng Kim Ô trốn vào trong đại trận.

Người xuất thủ là Bắc Minh lão tổ bên Tịnh Thổ, lúc này hắn tay áo bồng bềnh, lao thẳng về phía trước, phía sau thình lình có một Côn Bằng to lớn hiển hiện, phun ra nuốt vào tinh hà, làm vỡ nát hư không và quy tắc vô tận, hắn một bên đề phòng tu sĩ Thần Châu, một bên nhìn về phía Phù Đồ đại trận, thấp giọng hét lớn:

- Kỳ Lân nhi đừng hoảng hốt, có lão tổ ở đây, ta xem ai có thể động tới ngươi!

- Kỳ Lân nhi là ai a?

Lúc này Phương Hành đã núp ở trong Phù Đồ đại trận, biểu lộ cổ quái lẩm bẩm.

- Bắc Minh lão quái, ngươi muốn như thế nào?

Lúc đầu Hàn gia lão tổ tính toán tinh diệu, vốn nên một tay bắt lấy tiểu quỷ kia, lại bị ngăn cản, giận dữ quát hỏi.

Ngay cả bên Tịnh Thổ, cũng có người ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Bắc Minh lão tổ, lão giả này lại quyết định thật nhanh, quát:

- Chư vị chê cười, kẻ này là bảy trăm năm trước, nữ nhi số khổ của ta sinh hạ, pháp tướng ba đầu sáu tay chính là bằng chứng, trước đây ta đã sai tiểu tôn Thanh Địch đi tìm hắn về gia tộc, một tìm chính là mười năm, chỉ vì sự tình trì hoãn, mới kéo tới lúc này, bây giờ đã gặp, tự nhiên trước dẫn hắn về tộc, bất kể là ai, làm tổn thương con cháu Bắc Minh gia ta, lão hủ há sẽ bỏ qua?

- Không sai, nên nhận tổ quy tông!

Đám lão hồ ly của Tịnh Thổ phản ứng cực nhanh, mặc dù còn cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng đều gật đầu đồng ý, sắc mặt cười nở hoa.

Nhưng lúc này, bên Thần Châu, có người thấp giọng cười lạnh:

- Hài tử của Viên gia ta, dựa vào cái gì Bắc Minh tộc ngươi mang đi?

Chương 901: Thần tranh Ma đoạt

- Lúc trước, là Viên gia các ngươi hại chết Kỳ

Lân, hiện tại còn muốn đón người về?

Bắc Minh lão tổ biểu lộ âm lãnh, nghiến răng hét lớn.

Viên gia lão tổ càng thịnh nộ:

- Bắc Minh tộc các ngươi không phải đã từng khoanh tay đứng nhìn sao? Thậm chí bỏ đá xuống giếng? Còn nữa, vô luận trước kia thế nào, hắn dù sao cũng là hài tử của Tiểu Cửu, tự nhiên thuộc về Viên gia, trở về gia tộc chính là thiên kinh địa nghĩa, trước đây ta đã lệnh Phù Tô dẫn hắn quy tộc, sớm đã nhận tổ quy tông, chỉ kém bái tế tiên tổ, Bắc Minh tộc các ngươi chớ lên dị tâm, ngoan ngoãn rút đi, đợi ta hỏi rõ Lạp nhi sự tình ở Bách Đoạn Sơn, sẽ xem xét cho các ngươi một câu trả lời thỏa đáng!

- Nói hươu nói vượn!

Bắc Minh lão tổ một bước không nhường:

- Mẹ của nó là nữ nhi ta sủng ái nhất, nó chính là ngoại tôn ta thương yêu nhất, cùng ta trở về có gì không ổn? Cái gì mẫu tộc phụ tộc, năm đó nếu Tinh Nữ và hỗn trướng kia nghe ta khuyên, ở Bắc Minh tộc định cư, về sau sẽ không có thảm hoạ kia, lần này nếu như hắn theo ngươi đi, còn không biết người Thần Châu âm hiểm xảo trá các ngươi sẽ làm ra chuyện gì, ngoan ngoãn cùng ta về Bắc Minh tộc, hảo hảo tu hành, tương lai thay cha mẹ của hắn báo thù mới là chính đạo...

- Đánh rắm!

Viên lão thần tiên cũng kích động không thôi, cùng Bắc Minh lão tổ đối chọi gay gắt:

- Ngoài miệng nói dễ nghe, Bắc Minh tộc các ngươi lại tốt chỗ nào? Năm đó ngươi làm những sự tình kia thật cho rằng không có người nhớ kỹ hả? Còn nữa, bảy trăm năm trước hắn họ Viên, bây giờ tự nhiên cũng phải họ Viên, lão thất phu ngươi muốn đục nước béo cò, là khinh thường Thần Châu Viên gia ta sao!

Nghe bọn họ tranh cãi, các tu sĩ đã cơ hồ hóa đá, đầu óc có chút chuyển không kịp!

Lúc đầu Phương Hành bị Thần Châu, Tịnh Thổ nhằm vào, không biết có bao nhiêu người muốn nghiền xương hắn thành tro, đột nhiên trở thành đối tượng mà Tịnh Thổ Bắc Minh tộc và Thần Châu Viên gia tranh đoạt, các tu sĩ nhất thời đầu óc quá tải, thần sắc phức tạp, nhất là đám tiểu bối, vô luận là Phù Tô công tử hay Bắc Minh Kiêu, đều theo bản năng coi Phương Hành là con rơi của gia tộc, cho rằng hắn gây ra đại họa bực này, ngay cả gia tộc cũng không có khả năng bốc lên phong hiểm đối địch với những đạo thống khác, đến bảo vệ ma đầu kia!

Mà sự thật cũng đúng như vậy, trước đây thế cục không rõ, xác thực Bắc Minh lão tổ và Viên gia lão tổ đều không có mở miệng nhận con rơi mà bảy trăm năm trước đã bị vứt bỏ, mà những lão quái vật khác cũng minh bạch đạo lý trong đó, tâm hữu linh tê, không có ai nhấc lên...

Nhưng lúc này, bọn họ lại nghe hai vị lão tổ tranh đoạt, thì đều lấy làm kinh hãi.

Bọn họ không phải người ngu, rất nhanh liền hiểu rõ.

Mới đầu Phương Hành gây ra đại họa, họa này đã lớn đến ngay cả gia tộc cũng không dám đi bảo vệ hắn, nhưng bọn hắn không nghĩ tới, họa này so với bọn hắn tưởng tượng càng lớn, đã lớn đến không cách nào bù đắp, nhưng hết lần này tới lần khác, bởi vì họa này to lớn, không bổ cứu được, chỉ có thể thuận thế làm việc, bây giờ Phương Hành đã từ thân phận tai tinh, biến thành chìa khoá duy nhất tiến vào Bách Đoạn Sơn.

Nếu là mầm hoạ, tự nhiên người người tru diệt!

Nhưng trở thành chìa khoá, vậy người người đều muốn đoạt vào tay mình!

Trước đây Hàn gia lão tổ đột nhiên xuất thủ, chính là muốn cầm lấy chìa khóa này...

Mà bây giờ, Bắc Minh tộc và Viên gia tranh đoạt, cũng là muốn nhận về cái chìa khóa này!

Mà Viên gia lão tổ nói, lại khiến cho người người trong sân ngưng trọng, bên Tịnh Thổ thì lửa giận ngút trời.

Dù sao ở Thiên Nguyên Đại Lục, dùng phụ vi tôn, như thế tính toán ra, Viên gia mang Phương Hành đi xác thực danh chính ngôn thuận.

Nhưng hết lần này tới lần khác vào lúc này, trong Phù Đồ đại trận đột nhiên vang lên một thanh âm, là Phương Hành dắt cuống họng kêu to:

- Nhưng tên vương bát đản Phù Tô kia không cho ta nhận tổ quy tông, hắn nói dù ta trở về gia tộc, cũng chỉ là gia nô thượng đẳng, không chỉ như thế, hắn còn từng thấy chết không cứu, cướp đi mười ngọn núi của ta, thậm chí còn từng đùa bỡn thê tử của ta...

- Ách...

Nghe một câu bất thình lình, Phù Tô công tử bị hù cả người chảy mồ hôi lạnh, sắc mặt cổ quái.

Viên gia lão tổ thì trợn mắt như lửa, hung hăng nhìn về phía Phù Tô công tử:

- Hắn nói là thật hay giả?

- Lão tổ ngươi nghe ta giải thích...

Phù Tô công tử trực tiếp quỳ xuống, lắp ba lắp bắp mở miệng, muốn cãi lại, nhưng nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

- Ngu xuẩn, ta bảo ngươi thành tâm khuyên tiểu tổ trở về gia tộc, hảo hảo đền bù tổn thất, khi nào cho ngươi cố làm ra vẻ? Cũng cho tới hôm nay, ta mới biết 14 ngọn núi kia là tới như vậy, còn có hắn nói ngươi đùa giỡn thê tử của hắn... kia là chuyện gì xảy ra? Trong Viên gia chúng ta, khi nào ra chuyện bại hoại gia phong như thế? Ngươi... Ngươi tức chết lão phu...

Viên lão thần tiên quát tháo, Phù Tô công tử một câu cũng cãi không ra, bị lão đầu thịnh nộ phất ống tay áo, cả người văng ra ngoài, bay hơn mười trượng, đụng nát một tảng đá mới ngã xuống, miệng phun máu tươi, nhất thời đứng cũng đứng không nổi.

- Về gia tộc, trước cấm túc mười năm, ta ngược lại muốn hỏi phụ thân của ngươi, xem hắn dạy ngươi thế nào...

Viên lão thần tiên chỉ Phù Tô công tử mắng to, nộ khí vẫn chưa tiêu.

- Ha ha ha ha...

Một màn này làm các tu sĩ tâm phát lạnh, Bắc Minh lão tổ lại cười phá lên, nhìn Phù Đồ đại trận nói:

- Kỳ Lân, bảy trăm năm trước, chân thân của ngươi bị Viên gia rút đi đạo nguyên, ngạnh sanh hại chết, cũng làm tức chết mẹ của ngươi, bây giờ bọn họ lại còn vô lễ như thế, lang tâm cẩu phế, lạnh lùng đến tận đây, có lời gì để nói, cùng ta về Bắc Minh tộc, nơi đó mới là nhà của ngươi, trước đây ta bảo Thanh Địch tìm ngươi mười năm, chính là vì dẫn ngươi trở về, dùng an ủi tưởng niệm với mẫu thân ngươi Tinh Nữ...

Nghe vậy, Viên lão thần tiên, thậm chí các lão tổ của Thần Châu đều nhíu mày.

Bây giờ tiểu ma đầu kia còn ẩn thân ở trong Phù Đồ đại trận, nếu thật muốn theo Tịnh Thổ đi, bọn họ cũng không có cách nào...

- Cũng không đúng, trước đó hỗn đản Bắc Minh Kiêu của Bắc Minh tộc các ngươi, một lòng muốn giết ta thanh lý môn hộ, còn mắng ta nghiệt chướng, xú nữ nhân tự xưng là đại biểu tỷ của ta cũng muốn hố chết huynh đệ của ta, ta làm sao tin các ngươi?

Trong Phù Đồ đại trận lại vang lên thanh âm, tràn đầy không thoải mái.

- Lão tổ, ta...

Bây giờ Bắc Minh Thanh Địch đã theo Thần Tú trở về Bỉ Ngạn Tự, Bắc Minh Kiêu vẫn còn ở chỗ này, nghe vậy bị hù mặt như màu đất.

- Nghiệt chướng, nhìn ngươi làm chuyện tốt!

Bắc Minh lão tổ tức đến giơ lên, như hận không thể một tay chụp chết Bắc Minh Kiêu, nhưng hơi do dự, cuối cùng không bỏ được hạ sát thủ, hung hăng đá Bắc Minh Kiêu ra xa mấy chục trượng...

Bầu không khí trong sân đã cực kỳ cổ quái, đám tu sĩ đều không người dám lên tiếng, Thần Tử Viên gia cùng Thần Tử Bắc Minh tộc đồng thời ngã nhào, chọc hai vị lão tổ giận tím mặt, trong lòng càng lo lắng không thôi, ai cũng không biết tiếp xuống sẽ có dạng hậu quả gì, trong lòng càng cực hận ma đầu kia, vào lúc này lại đi cáo trạng, thật là đẩy mình vào trong hố lửa...

- Lạp nhi, xuẩn vật kia làm việc lỗ mãng, tự tác chủ trương, hiểu lầm ý tứ của lão phu, trước đây nghe nói ngươi xuất hiện ở Bắc

Vực, sau khi sai người điều tra thân thế của ngươi, lão phu đã quyết định muốn nhận ngươi về gia tộc, hảo hảo bồi dưỡng, dù năm đó phụ thân ngươi đã từng gây ra sai lầm lớn, lão phu cũng chuyện cũ sẽ bỏ qua, nhưng xuẩn vật này coi trời bằng vung, tư tâm quấy phá, mới làm sự tình biến thành như vậy, ngươi không cần oán giận, ta tự sẽ nghiêm trị xuẩn vật kia, cho ngươi một câu trả lời thỏa đáng, lúc này không phải thời điểm bốc đồng, cùng ta về gia tộc đi...

Viên gia lão tổ phất tay đánh Phù Tô công tử ra ngoài, xoay người lại tận tình khuyên bảo Phương Hành:

- Sau khi về tộc, gia tộc sẽ không để ngươi ủy khuất, tính cả bảy trăm năm trước ngươi mất đi cùng nhau đền bù tổn thất cho ngươi, thư tịch cuồn cuộn, vô số tài nguyên mặc cho ngươi sử dụng, lại có lão phu cho ngươi chỗ dựa, thiên hạ to lớn, nơi nào đi không được, người nào dám làm khó dễ ngươi?

- Ôi tốt như vậy?

Phương Hành như cảm thấy rất hứng thú:

- Ta làm Thần Tử Viên gia được không?

- Ách...

Viên lão thần tiên khẽ giật mình, nhất thời không trả lời được, Thần Tử một nhà, sao có thể trò đùa? Nhất là quái vật khổng lồ như Viên gia, Thần Tử đại biểu một đời khí vận ngưng tụ, nhất là ở trong giới tu hành, ít thì 300 năm một đời, nhiều thì ngàn năm một đời, nói cách khác, một vị Thần Tử, liền biểu tượng gia tộc ngàn năm khí vận, ngay cả Viên lão thần tiên cũng không có khả năng tùy ý thay đổi...

- Theo ta về Bắc Minh tộc, lão phu để ngươi làm Thần Tử!

Viên lão thần tiên vẫn chưa trả lời, lại bị Bắc Minh lão tổ cắt ngang:

- Muốn làm Thần Tử Bắc Minh tộc ta, cần tu thành Ma Tướng, mà nghiệt chướng kia vốn tu hành không cố gắng, Ma Tướng là lão phu xuất thủ, mới trợ giúp hắn tu thành, ngươi lại có thể bằng bản lãnh của mình tu ra Ma Tướng, đã nói ngươi có tư cách gánh chịu khí vận của Bắc Minh tộc ta, lại thêm nghiệt chướng này lòng dạ nhỏ mọn, làm việc xúc động, càng không đáng trọng dụng, ngươi theo ta trở về Bắc Minh tộc, ta liền lập ngươi làm Thần Tử, như thế nào?

- Lão tổ, ta...

Bắc Minh Kiêu bị dọa sợ, tuyệt đối không nghĩ tới sự tình sẽ tới mức độ này, gian nan ngẩng đầu cầu khẩn.

- Im miệng!

Bắc Minh lão tổ nộ khí tràn đầy, phất ống tay áo một cái, hình như còn muốn tát hắn một cái.

Trong sân yên tĩnh, nhìn trận tranh đoạt này, thật sự là không biết nói cái gì cho phải.

Viên gia cùng Bắc Minh tộc vì tranh đoạt con rơi bảy trăm năm trước, thật có thể nói là bỏ hết cả tiền vốn...

- Ai da à, thật khó tuyển...

Thanh âm của Phương Hành vang lên, tiện hề hề cảm thán, hình như khó quyết định, nhìn về phía Kim Ô hỏi:

- Hai bên đều rất có thành ý, Kim Lục Tử, ngươi cảm thấy ta về tộc nào tốt hơn?

Kim Lục Tử tức giận bất bình:

- Vậy còn cần nghĩ, Diêu tỷ ở kỹ viện cũng biết, ai cho chỗ tốt nhiều thì đi theo người đó!

Phương Hành bừng tỉnh đại ngộ, hít vào một ngụm khí lạnh:

- Có đạo lý!

Nói xong ánh mắt sáng ngời, cười xấu xa nhìn hai vị lão tổ, ánh mắt kia lại để hai người sợ hãi...

Chương 902a: Cãi nhau

- Mẹ nó, con quạ đen kia thật đáng chết!

Ánh mắt Phương Hành cổ quái đã nói rõ vấn đề, nhất thời để hai vị lão tổ của Viên gia và Bắc Minh tộc không nắm chắc, đồng thời không biết bao nhiêu người ở trong lòng thầm mắng Kim Ô, bây giờ là trường hợp nào, đây chính là Bắc Minh tộc và Viên gia muốn nhận con cháu phiêu bạt bảy trăm năm về nhà, tên này dùng cái ví von gì không tốt, sao lại dùng Diêu tỷ ở kỹ viện, ví tiểu ma đầu kia là Diêu tỷ ở kỹ viện, vậy hai đại gia tộc trở thành cái gì? Bất quá mặc dù trong lòng tức tối, lại không tiện quát tháo, đều cố giấu ở trong lòng...

- Lạp nhi, ngươi theo ta về tộc, gia tộc tự nhiên không bạc đãi ngươi, ngươi muốn làm Thần Tử Viên gia, cũng không phải không có thương lượng, trên thực tế gia tộc vốn định đền bù tổn thất cho ngươi, không hề kém hơn Thần Tử, hơn nữa gia tộc cũng sẽ không chiếm tiện nghi của ngươi, nghe nói ngươi từng dựng lên Kiếp Đạo đạo thống, chiếm núi làm vương, nếu ngươi chịu trở về, gia tộc tự mình làm chủ cho ngươi, để ngươi một mình có mười ngọn núi, như thế nào?

Viên lão thần tiên mở miệng, từ biểu lộ đến xem, ngược lại có chút khẩn thiết.

Nhưng biểu lộ hơi có vẻ xấu hổ, dùng thân phận của bọn hắn, dùng chỗ tốt dẫn dụ Phương Hành trở về, thật đúng là có chút ngượng nghịu!

- Ha ha, vậy còn lại 90 tòa thì tính thế nào?

Bắc Minh lão tổ cười lạnh mở miệng:

- Bách Đoạn Sơn vốn đã ở trong tay Kỳ Lân nhi, Viên gia các ngươi là dự định cầm tạo hóa đã ở trong tay hắn làm ân huệ sao? Huống hồ, Thần Châu chư tộc các ngươi, cho tới bây giờ đều dùng lợi làm đầu, nhân tình lạnh lùng, hiện tại ngươi nói dễ nghe đi nữa, ai dám cam đoan sau khi Kỳ Lân nhi đi Viên gia các ngươi, sẽ không bị các ngươi vứt bỏ, thậm chí lợi dụng?

Không giống Viên gia lão tổ, Bắc Minh lão tổ mới mở miệng liền nói phá.

- Thất phu, im ngay, bảy trăm năm trước, tiện... Thánh nữ của Bắc Minh tộc các ngươi câu dẫn thiên kiêu tộc ta, sổ sách này còn chưa tính với ngươi đâu!

Viên lão thần tiên bị Bắc Minh lão tổ đâm thọc, thù mới hận cũ cùng nhau bạo phát ra, hung hăng nhìn Bắc Minh lão tổ hét lớn. Xem ra hắn vốn còn bất mãn với chuyện xưa năm đó, vào lúc này phát tiết ra, lúc đầu vô ý thức muốn mắng ma nữ kia là "tiện nhân", chỉ là nghĩ đến ma nữ kia là mẹ của Phương Hành, mới vội vàng nhịn xuống, đổi thành "Thánh nữ" !

- Lão hỗn trướng, ta cũng nhịn ngươi rất lâu, năm đó tộc ngươi hại ngoại tôn của ta, chọc tức chết nữ nhi của ta. Khoản nợ này thật cho rằng ta quên sao?

Bắc Minh lão tổ giận tím mặt, vén tay áo lên, muốn động thủ.

- Chẳng lẽ vì ma đầu kia, các lão tổ của Thần Châu Tịnh Thổ lại muốn đại chiến một trận sao?

Các tu sĩ nhìn thấy một màn này, đều đã bị dọa sợ, trong lòng kêu thảm nghĩ.

Chuyện xưa bảy trăm năm trước, vốn sáng tạo ra thù cũ của Bắc Minh tộc và Viên gia, đến nay còn chưa giải quyết.

Mà bọn họ muốn động thủ, các tu sĩ Thần Châu và Tịnh Thổ đi cùng cũng nhấc lên sát cơ, việc này bề ngoài là Bắc Minh tộc và Viên gia tranh đoạt, trên thực tế ai cũng biết đây là vì tranh đoạt cái "chìa khoá" kia, Viên gia thắng, chính là Thần Châu thắng, Bắc Minh tộc thắng, chính là Tịnh Thổ chiếm ưu thế, ai có thể nắm giữ Phương Hành, người đó sẽ nắm giữ Bách Đoạn Sơn, đây là trọng yếu bực nào?

Căn cứ vào vấn đề này, vô luận là Thần Châu hay Tịnh Thổ, ai cũng sẽ không nhường một bước, trước mang kẻ này trở về lại nói.

Chỉ bất quá những lão tổ kia, đã bao lâu không cùng người động thủ rồi?

Thời đại của bọn họ đã qua, bây giờ ngay cả vị trí Đạo Chủ thậm chí gia chủ cũng truyền cho tiểu bối, ngày bình thường tĩnh tu tạo hóa, lĩnh ngộ thiên đạo, chỉ cầu ở lần tiếp theo lôi kiếp phủ xuống, có thể kháng nhiều một lần. Lần này nếu không phải việc quan hệ tới Huyền Quan, tạo hóa thông thiên, bọn họ cũng sẽ không rời tộc địa, đi tới ngoài Ma Uyên tọa trấn, càng sẽ không bốc lên phong hiểm tùy thời bị đại đạo pháp tắc từ trên trời phủ xuống trấn áp chạy vào Ma Uyên xử lý loạn tượng...

Nhưng bây giờ, bọn họ thình lình không chỉ tới, còn muốn đích thân động thủ đấu pháp?

Hơn nữa là lão thần tiên của hai địa phương, liên thủ đối kháng!

Một màn này, thật để bọn tiểu bối ở xung quanh bị hù ngay cả tới gần cũng không dám!

Ai biết đám lão quái này đánh hội đồng sẽ có dạng sự tình gì phát sinh, đại khái Ma Uyên sẽ bị dẹp yên một mảnh a...

- Khà khà khà khà, ngươi đoán bên nào có thể thắng?

- Ta đoán Tịnh Thổ...

- Ta đoán Thần Châu...

- Các lão đầu Thần Châu khí thế mạnh hơn một chút, nhưng người Tịnh Thổ tương đối nhiều...

Trong Phù Đồ đại trận, Phương Hành và Kim Ô cười xấu xa trao đổi ý kiến, còn cược một vò rượu.

- Viên lão quái, sáu trăm năm trước chúng ta giao thủ qua một lần, phân thắng bại nhưng chưa phân sinh tử, hôm nay dứt khoát chấm dứt đi?

Bắc Minh lão tổ lành lạnh gầm thét, bước lên một bước, trường bào trên người như có Tinh Thần tô điểm, lưu lạc quang hoa.

- Tốt, sáu trăm năm trước ngươi chưa vượt qua đạo lôi kiếp thứ nhất, hôm nay vừa vặn để lão phu xem bản lãnh của ngươi!

Viên lão thần tiên cũng không có nửa phần lùi bước, nhanh chân tiến lên, râu trắng bồng bềnh, uy phong lẫm liệt, sát cơ tràn đầy, cái bộ dáng này, ngay cả Phù Tô cũng cảm giác cực kỳ lạ lẫm, chỉ cảm thấy lão tổ trong trí nhớ từ trước đến nay đạo uẩn khoan thai, chuyện trò vui vẻ, vô luận đối mặt cục diện gì, cũng chưa từng thất thố, càng chưa từng thấy lão tổ đằng đằng sát khí như vậy?

- Tốt, để lão phu đến lĩnh giáo Tam Thanh đại thuật của ngươi một lần!

Bắc Minh lão tổ càng không đáp lời, "Hô" một chưởng đánh ra ngoài.

Chỉ nháy mắt, giữa thiên địa phảng phất như trống rỗng xuất hiện một vùng biển mênh mông, bao phủ mười dặm ở trong đó, trong đại dương, thình lình có một quái vật khổng lồ chìm chìm nổi nổi, có lực lượng quấy cả càn khôn, chính là Côn trong truyền thuyết, cự thú này khẽ động, đại dương mênh mông dâng lên sóng cả, sau đó ầm ầm hóa thành thủy triều vô tận vỗ ra.

Nhấc tay lộ ra đại dương mênh mông, chưởng rơi bao phủ càn khôn!

Bắc Minh lão tổ hiển nhiên rất giận, vừa ra tay liền hiển lộ thực lực chân chính!

Ngay cả Phương Hành ở thời khắc này cũng nhìn trợn cả mắt, đây chính là pháp môn đỉnh tiêm thế gian ah...

Vô luận là tu vi, hay thôi diễn đại thuật, đều đã đạt đến cực hạn!

Nhưng đối mặt một chưởng này, Viên lão thần tiên lại quát lạnh một tiếng, dậm chân, đại địa giống như bị cự thú sâu trong lòng đất ủi mạnh, phát sinh địa chấn hủy thiên diệt địa, lực lượng khổng lồ hiện lên, chấn đại dương mênh mông quân lính tan rã...

Ở dưới lực lượng to lớn va chạm, từ trung tâm khuếch tán ra, loại thần lực đáng sợ kia, làm đám tiểu bối ở chung quanh sợ mất mật, nhao nhao né tránh. Nếu chạy chậm một chút, sẽ bị lực lượng kia bao phủ, cặn bã cũng không còn!

Ngay cả Phương Hành và Kim Ô cũng vội vã thôi động đại trận bảo vệ mình, mới khó khăn lắm khỏi bị tác động.

Hơn nữa theo nhị lão giao thủ, trận doanh Thần Châu và Tịnh Thổ phía sau bọn họ cũng sát khí bừng bừng phấn chấn, muốn xuất thủ.

- Chậm đã!

Nhưng lúc này, lão giả lúc trước thôi diễn quẻ tượng bỗng nhiên mở miệng hét lớn, ngăn trở trận hỗn chiến sắp triển khai:

- Đại kiếp sắp tới, cơ duyên chưa định, mấy vị lão hữu, còn có đồng đạo Tịnh Thổ, Thần Châu và Tịnh Thổ lẫn nhau cừu thị mấy vạn năm, đều kiềm chế lửa giận, bây giờ chính là thời điểm khẩn yếu, các ngươi lại dự định nhấc lên Thần Ma đại chiến sao?

Lão giả này nói một câu, khiến cho các tu sĩ đều trầm mặc lại, thoáng tỉnh táo.

Người nói chuyện chính là Thiên Cơ Cung cung chủ, người xưng Thiên Cơ lão nhân, chính là đương thời lĩnh ngộ Thiên Cơ đệ nhất nhân, danh xưng người tu mệnh thuật ra số lượng thất thất, đại đạo 50, thiên diễn 49, cho nên phàm là người tu mệnh thuật, đều cho rằng đại đạo vận chuyển, mỗi một hơi thở đều có 49 loại khả năng. Mà phán định tu vi mệnh thuật của một người sâu cạn, là nói hắn tu thành mấy đạo mệnh thuật, một đạo là phàm nhân, chỉ có thể nhìn thấy một loại khả năng, mà người tu mệnh thuật, lại có thể thôi diễn ra 49 loại khả năng. Thiên Cơ lão nhân danh xưng tu ra số lượng thất thất, chính là chỉ hắn tu thành 49 đạo mệnh số, không chỉ ở Thần Châu địa vị phi phàm, ngay cả ở Tịnh Thổ, cũng không có người có dũng khí khinh thường hắn!

Bây giờ đại thế va chạm, giấu giếm sát cơ, cũng chỉ có hắn có thể ngăn cản kiếp nạn.

- Thần Toán, dùng ý kiến của ngươi, lại nên như thế nào?

Bên Tịnh Thổ, có một người thấp giọng mở miệng, lớn tiếng quát hỏi, hiển nhiên là biểu thị có thể thương lượng.

Nói thật, nếu không phải thế cục như thế, bọn họ cũng không muốn động thủ.

Dù sao tu luyện đến cảnh giới như bọn họ, lại có mấy người thực nguyện ý cùng người khác đánh nhau chết sống?

Thiên Cơ lão nhân thấy có hi vọng ngăn cản, hơi thở phào nói:

- Viên gia là phụ tộc, Bắc Minh là mẫu tộc, nếu các ngươi muốn nhận vị tiểu hữu kia, đều danh chính ngôn thuận, đã không tranh chấp được, vậy tại sao không hỏi ý nguyện của vị tiểu hữu kia?

- Hỏi hắn?

Có mấy người ánh mắt lãnh khốc nhìn thoáng qua Phương Hành, hơi có chút xem thường.

Việc lớn bực này, quan hệ trọng đại, tiểu quỷ kia sao có thể quyết định hướng đi!

Bất quá nhìn ánh mắt của Thiên Cơ lão nhân, trong lòng bọn họ lại tỉnh ngộ, bản sự của Phương Hành ở trong mắt bọn hắn tự nhiên tính không được cái gì, nhưng bây giờ tiểu quỷ này núp ở trong Phù Đồ đại trận, còn không sợ uy hiếp của bọn hắn, hiện tại ý kiến của hắn rất trọng yếu, trước khi hiểu tâm tư của tiểu quỷ kia đã đại chiến một trận, còn không bằng trước để cho tiểu quỷ này lựa chọn rồi mới quyết định!

- Móa nó, lão già đáng chết kia làm hỏng một trò hay...

Mà lúc này trong Phù Đồ đại trận, Phương Hành không có trò hay nhìn, cũng đầy bụng bất mãn, bất quá trên mặt không dám biểu lộ ra, cười híp mắt nói:

- Hỏi ta ah, ngạch, cái này thật khó quyết định, ai cho ta chỗ tốt nhiều ta sẽ đi với người đó...

- Đừng hồ nháo, ngươi đi phương nào, đều sẽ không bạc đãi ngươi!

Thiên Cơ lão nhân lãnh đạm mở miệng, một câu nói phá tiểu tâm tư của Phương Hành.

- Kỳ Lân nhi tự nhiên là sẽ theo ta!

Bắc Minh lão tổ quát lạnh:

- Nếu đi Viên gia, chờ lại bị giết một lần sao?

Chương 902b: Chuyện xưa ở bảy trăm năm trước

- Nói hươu nói vượn, lúc ấy Bắc Minh tộc các ngươi không phải cũng thấy chết không cứu sao?

Viên lão thần tiên tức giận quát tháo, hai đầu lông mày ẩn hiện tức giận.

- Chậm đã chậm đã, nghe các ngươi nói nửa ngày, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, vì sao ta không nhớ rõ?

Đến lúc này, Phương Hành không mở miệng cũng không được, hắn đã sớm nghe ra, Viên gia và Bắc Minh tộc có thể nói thù cũ cực sâu, hơn nữa thù cũ này, còn có quan hệ tới "mình", chỉ bất quá hắn không xem ra gì, hơn nữa trong lòng sớm đoán được cái gì, cho nên không quan hệ, nhưng nghe bọn hắn lại lần nữa nhấc lên, trong lòng không nhịn được hiếu kỳ, cắt ngang nhị lão tranh đấu, mở miệng hỏi.

- Xem ra ngươi còn không có khôi phục ký ức mấy đời trước...

Bắc Minh lão tổ nghe, lại khẽ giật mình, sau đó cười lạnh, đáy mắt nhiều hơn mấy phần nắm chắc, quay đầu nhìn Phương Hành nói:

- Kỳ Lân, đó là một chuyện xưa bảy trăm năm trước, nếu ngươi nghe, đại khái sẽ không do dự lựa chọn bất định...

- Bắc Minh lão quái, chớ có hồ ngôn loạn ngữ!

Ánh mắt Viên lão thần tiên lẫm liệt, biết Bắc Minh lão tổ muốn làm cái gì, ánh mắt bùng cháy!

- Các ngươi làm được, nhưng không cho lão phu nói sao?

Bắc Minh lão tổ cười lạnh, bi thương mở miệng:

- Hết thảy đều bắt nguồn từ dã tâm của Viên gia! Bảy trăm năm trước, Viên gia ra một kỳ tài, ở Kim Đan cảnh lại một kiếm tru thất anh, chiến lực mạnh phá vỡ ghi chép của giới tu hành, từ trước đến nay không có một người, ở Kim Đan cảnh có bản lĩnh như hắn, mà người kia, cũng danh xưng vô tiền khoáng hậu, nghe Viên gia thả ra tiếng gió nói, người kia chính là Tiên Thiên Đạo Thể, chỉ xuất hiện qua ở thời kỳ thượng cổ, Kim Đan cảnh liền có bản lĩnh bực này. Nếu trưởng thành, hắc hắc...

- Một kiếm trảm thất anh, nói là quái thai kia sao?

Phương Hành nghe, cũng giật mình không

nhỏ, trong lòng thầm nghĩ:

- Nguyên lai là người Viên gia...

- Không phải Viên gia ta thả ra tiếng gió, Kiếm Cửu vốn chính là Tiên Thiên Đạo Thể, cùng cổ thư ghi lại không khác nhau chút nào!

Nghe Bắc Minh lão tổ nói, Viên lão thần tiên quát lạnh uốn nắn.

Bắc Minh lão tổ lại không để ý tới hắn, cười lạnh nói:

- Là thực cũng tốt, là giả cũng được. Nói tóm lại, là một kẻ chết yểu cuối cùng ngay cả Nguyên Anh cảnh cũng không đột phá được mà thôi, cái gì lập tức thành tiên, cái gì vạn thế siêu thoát… đều là lời nói ngoa! Người kia vì mạnh mẽ tu đại thuật, vì tăng cao tu vi, không vừa lòng ở thần thuật và kinh điển đã có của Viên gia, tìm vô số người khiêu chiến, đoạt thư tịch của người, Viên gia không cho là nhục, còn thấy là quang vinh, khắp nơi bao che khuyết điểm, dự định muốn mượn tiềm lực trưởng thành của người kia, chính danh thiên hạ đệ nhất thế gia!

Tựa hồ Bắc Minh lão tổ đang cố ý bóc trận vết sẹo của Viên gia, càng nói càng tức giận:

- Thời điểm đó Viên gia không ai bì nổi, không chỉ quái thai kia hoành hành bá đạo, ngay cả đám trưởng bối cũng không để vào mắt, ngay cả Viên Thiểu Bạch hắn danh xưng kỳ tài thứ hai trong tộc cũng là một hỗn trướng. Sau đó quái thai kia mượn thời điểm đến Tịnh Thổ ta dạo chơi, vậy mà hoa ngôn xảo ngữ, lừa nữ nhi của ta...

- Là con gái của ngươi tự nguyện đến Viên gia ta, sao nói là đệ tử Viên gia ta lừa nàng?

Viên lão thần tiên lại căm giận bất bình mở miệng.

- Im miệng!

Đột nhiên, hai người đồng thời quát mắng, một cái chính là Bắc Minh lão tổ nổi nóng.

Mà một cái khác, rõ ràng là Phương Hành đang nghe đến mê mẩn, nhưng cũng thốt ra...

Viên lão thần tiên tức điên lên, trừng Phương Hành một cái, lại không tiện quát tháo.

Phương Hành cũng theo bản năng co rụt đầu lại, không có dũng khí phách lối, nhưng mong đợi Bắc Minh lão tổ nói tiếp.

- Mắng tốt!

Bắc Minh lão tổ lại hết sức hài lòng liếc nhìn Phương Hành một cái, tiếp tục nói:

- Con gái lớn không dùng được, Tinh Nữ...

cũng là mẫu thân của ngươi, nàng nguyện ý kết duyên với hỗn trướng kia, ta mắng không nghe, quản cũng không quản được, ta giam nàng, nàng cùng hỗn trướng kia lén chạy ra ngoài, ta thấy nàng tâm ý đã định, liền dứt khoát từ bọn họ, chỉ coi như không có nữ nhi này, về sau nghe nói, nàng gả vào Viên gia, lại bị ức hiếp, nhưng trời cao nước xa, ta làm cha cũng ngoài tầm tay với...

- Nhưng quá đáng hơn còn ở phía sau, ba năm sau, bọn họ có thai...

Bắc Minh lão tổ nhìn Phương Hành, tựa hồ có chút buồn rầu, hít một hơi mới nói:

- Tinh Nữ không hổ là nữ nhi ta yêu thích nhất, hỗn trướng kia cũng không phải hạng người bình thường, hài tử truyền thừa huyết mạch của hai người bọn họ, tự nhiên cực kỳ bất phàm, vừa ra đời không bao lâu, liền có tin tức truyền đến, nói kia thể chất của hắn thình lình cũng giống như quái thai, nói cách khác, nếu như cho hắn tài nguyên và tạo hóa giống nhau, đứa nhỏ này cũng có khả năng đạt tới cảnh giới giống quái thai kia, thậm chí mạnh hơn hắn...

Đến lúc này, chung quanh đã yên tĩnh, không có bất kỳ người nào mở miệng.

Liên quan tới bí văn bực này, thế gian nghe đồn rất ít, Viên gia che giấu rất kín, từ bảy trăm năm trước quái thai kia vẫn lạc, liền có một loại lực lượng âm thầm quét sạch hết thảy nghe đồn liên quan tới hắn, rất nhiều người ngay cả quái thai kia xuất thân Viên gia cũng không biết...

- Hắc hắc, một môn song đạo thể, lúc đó Viên gia thật đúng là phong quang...

Bắc Minh lão tổ cười lạnh mở miệng, lại ẩn hàm mỉa mai:

- Đứa bé kia là ngoại tôn của ta, chính ta cũng ưa thích, Viên gia vì chính danh, đặt tên Viên Lạp, ta liền vì nó lấy tự, xưng Kỳ Lân, chỉ tiếc tiệc vui chóng tàn, quái thai kia còn chưa đột phá Nguyên Anh cảnh, lại bỗng nhiên truyền đến tin tức tẩu hỏa nhập ma, nói là vì cưỡng ép đạt tới cảnh giới viên mãn, tu hành đến hỏng. Theo lý thuyết, hết thảy đều là hắn tự tìm, đã tu hành hỏng, vậy tùy hắn đi thôi. Nhưng hết lần này tới lần khác... nhưng hết lần này tới lần khác...

Đột nhiên ánh mắt của Bắc Minh lão tổ hung ác nhìn về phía Viên lão thần tiên:

- Nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ bị ma quỷ ám ảnh, vậy mà một lòng muốn cứu sống quái thai kia, mà biện pháp của bọn hắn, không ngờ là hy sinh ngoại tôn lúc ấy vẫn chưa tới mười tuổi của ta...

Phương Hành lẳng lặng nghe, biểu lộ đã cực kỳ cổ quái.

Mặc dù Bắc Minh lão tổ nói rất bất công, Viên lão thần tiên lại phủ nhận rất nhiều, nhưng hắn không phải kẻ đần, có thể nghe ra chân tướng của sự thật, nhất thời tâm tư chấn động, thật lâu nói không ra lời, đồng thời có oán khí vô tận bốc lên...

Sự thật kỳ thật rất đơn giản!

Lúc đó tiểu hài không đến mười tuổi kia, cuối cùng trở thành vật hi sinh để Viên gia cứu quái thai kia!

Dù sao quái thai của Viên gia, ba tuổi đọc thuộc lòng kinh nghĩa, năm tuổi tu luyện thuật pháp, không chỉ đạo thể phi phàm, càng có tiếng thần đồng, mà Viên Lạp, mặc dù cũng là Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng đứa bé kia lại có vẻ hơi vụng về, năm tuổi mới biết nói, học chữ, còn chậm hơn những đứa trẻ khác một nhịp, tu hành cũng không cố gắng, cho nên rất nhiều người Viên gia đều cho rằng hắn đã chú định không thể đạt tới độ cao như quái thai, thậm chí ngay cả Thần Tử của gia tộc cũng không sánh nổi.

Cho nên thời điểm quái thai Viên gia tẩu hỏa nhập ma, liền có người đưa ra một biện pháp, chính là rút ra đạo nguyên trên người hài tử, rót vào trong cơ thể quái thai Viên gia...

Cử động này không chỉ giúp quái thai Viên gia vượt qua đạo kiếp, còn có thể trợ giúp hắn nâng cao một bước, siêu việt dĩ vãng!

Theo đại gia tộc, cách làm này hình như không gì đáng trách, nhưng phụ mẫu của đứa bé kia lại khác...

Thế nhưng gia tộc quyết định, dù là phụ mẫu cũng bị trấn áp, đứa bé kia cũng nhất định trở thành vật hi sinh!

Nhưng chẳng ai ngờ, vào lúc đó, bỗng nhiên trên trời rơi xuống Huyền Quan, ảnh hưởng sâu xa.

Lần đầu tiên Huyền Quan rơi xuống, kinh động đến các đạo thống Thần Châu, biết trong Huyền Quan có vô số cơ duyên, lại không biết nên làm sao lấy được, tự nhiên xuất hiện một nhóm "vật hi sinh", những người kia chính là tiến vào trong Huyền Quan dò đường, mà phụ thân của tiểu hài tử kia, là một cái trong số đó, dù sao hắn cũng rất hận gia tộc, đã thuộc về loại "không thể lưu lại", nhưng chẳng ai ngờ tới, vị phụ thân kia sau khi vào Huyền Vực, vậy mà thực thành công sống sót, còn đánh chết người theo hắn tiến vào Huyền

Vực, hoặc nói là người trông coi hắn, phá hủy tất cả cấm chế trên người, sau đó trộm dị bảo mà gia tộc đoạt được ở trong Huyền Quan đào thoát.

Lúc đó hắn đào thoát quá ngoài dự liệu, hơn nữa hắn lại bố trí nghiêm cẩn, tránh đi gia tộc phát giác, mà hắn thì mượn đoạn thời gian kia, lặn lẽ về gia tộc, đoạt hài tử đã bị người rút ra đạo nguyên, nửa chết nửa sống đi, trong đêm đào thoát, vượt qua Ma Uyên, đi vào Tịnh Thổ tìm Bắc Minh tộc trợ giúp, lúc đó Bắc Minh tộc có một gốc tiên dược từ thượng cổ lưu truyền xuống, tên Luân Hồi Thảo, danh xưng có năng lực tái tạo lại toàn thân, lúc ấy hắn hi vọng Bắc Minh tộc có thể dùng dị bảo này, chữa khỏi đứa bé kia.

Chỉ tiếc, Luân Hồi Thảo kia là một trong mấy tiên dược còn sót lại thế gian, Bắc Minh tộc tự nhiên không bỏ, lại sai người liếc nhìn đứa bé kia một cái, biết đạo nguyên tổn hao, dù cứu được trở về, chỉ sợ cũng không cách nào đạt tới đỉnh phong, cuối cùng cự tuyệt vị phụ thân kia thỉnh cầu, còn có một ít hạng người lòng lang dạ thú, nghĩ kế muốn rút ra đạo nguyên còn lại của đứa bé kia, rót vào trên người tiểu bối của Bắc Minh tộc, nói không chừng có thể tạo nên một nhóm thiên tài siêu thoát cùng thế hệ, triệt để thương thấu trái tìm vị phụ thân kia...

Trong lúc vô tình dò xét được tin tức này, ở trong đêm trốn thoát Bắc Minh tộc, cuối cùng chẳng biết đi đâu.

Bắc Minh tộc và Viên gia, một mực đang tìm hiểu các nơi, trong lúc này cũng mò được tung ảnh của hắn mấy lần, thông qua một số dấu vết để lại, bọn họ xác định một sự kiện, vị phụ thân kia đang lấy Luân Hồi bí thuật, học bí pháp của Quỷ Quốc Nam Chiêm Bộ Châu, rút ra thần hồn và đạo nguyên còn sót lại của đứa bé kia, trợ giúp hắn Luân Hồi chuyển thế, hi vọng có thể trị khỏi hắn, phương pháp này, khả năng thành công cực thấp, ngay cả Viên gia và Bắc Minh tộc, cũng chưa bao giờ cảm thấy hắn có thể thành công, thẳng đến hôm nay, Phương Hành trên người mang theo Viên gia phù lệnh hiện thế...

Trên người có Viên gia phù lệnh, lại tu thành thần thông của Bắc Minh tộc, cộng thêm một số chứng cứ của Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương, Viên gia và Bắc Minh tộc, cơ hồ đều lập tức xác nhận, Phương Hành là đứa bé kia!

Chương 903: Hai bên đều tuyển

Mặc dù phát hiện thân phận của Phương Hành, nhưng cho tới bây giờ, tâm tư tìm lại đứa bé kia của hai tộc đã không quá bức thiết.

Quái thai Viên gia ở bảy trăm năm trước mai danh ẩn tích, ngoại nhân chưa thấy qua, Viên gia cũng không có nhắc qua, ngược lại hạ phong khẩu lệnh, trong truyền thuyết đã vẫn lạc, thành vết thương không đề cập tới của Viên gia trong bảy trăm năm, mà đứa nhỏ kia chuyển sinh nhiều lần như vậy, mỗi chuyển sinh một lần, thần hồn đều đại biến, đạo nguyên tiêu hao, chỉ sợ cũng còn thừa không có mấy, lại thêm cơ duyên Huyền Quan càng ngày càng nhiều, tiểu bối sinh ra vô số kỳ tài, ngay cả quái thai ở bảy trăm năm trước kia, cũng đã không phải không thể vượt qua, các đạo thống phảng phất như phát hiện một vùng trời mới, chú ý vào thể chất đặc dị của đứa bé kia ngày càng phai nhạt, Viên gia lo lắng hơn, ngược lại phẫn nộ của vị phụ thân kia.

Đương nhiên, theo thời gian phát triển, Viên gia và Bắc Minh tộc đều phát hiện, hài tử chuyển sinh đến kia, bản lĩnh lại không yếu, một thân một mình sinh ra, không có bất kỳ trợ lực gì, lại xông ra vô số đại họa, cũng sáng tạo ra vô số truyền kỳ, có thể gây tai hoạ mà không chết, tự nhiên cũng là một loại bản lĩnh, thời gian dần trôi qua, hắn cũng vào pháp nhãn của hai tộc, đều lên tâm tư muốn đón hắn về.

Một là để gia tộc tăng thêm một kỳ tài, thứ hai, cũng hi vọng nhờ vào đó hóa giải lửa giận của vị phụ thân kia!

Loại tâm tư tiếp dẫn hắn trở về này, mặc dù mãnh liệt, nhưng không tới cấp độ quyết phải đón về, nếu không hai vị lão tổ đã sớm tự mình ra tay, nhưng cuối cùng, không ai nghĩ tới, sự tình lại phát triển đến một bước này, hài tử chuyển sinh mà đến kia, bản lĩnh còn lớn hơn bọn hắn tưởng tượng, Huyền Quan rơi xuống quan hệ tới khí vận của thiên hạ, cuối cùng lại bị tiểu tử này một người đoạt hết.

Nếu nói mới đầu bọn họ nhận hài tử về là áy náy, bây giờ lại không đoạt không được!

Có Bắc Minh lão tổ, Viên gia sở tác sở vi tự nhiên không che giấu được, mà có Viên gia lão tổ, lúc trước Bắc Minh gia làm việc xấu cũng bị lật ra, kể từ đó, khiến cho sự tình bảy trăm năm trước hiện ra ở mặt trước các tu sĩ, nhất thời làm người người trầm mặc, tâm tình nặng nề.

Có vài người đồng tình Phương Hành, càng có người âm thầm cảm thán, khó trách tiểu ma đầu này bản sự lớn như vậy, nguyên lai hắn có được thể chất của quái thai bảy trăm năm trước, có thể danh xưng một phương kỳ tài!

- Sự thật là như thế, hai tộc đều có lỗi với ngươi, bây giờ là thực tình muốn đền bù, bảy trăm năm trước thua thiệt ngươi, bây giờ đều muốn trả lại cho ngươi. Chuyện cũ đã vậy, lo lắng cũng vô dụng, không biết ngươi đến tột cùng dự định trở về tộc nào?

Thiên Cơ lão nhân trầm mặc một hồi lâu, thấp giọng nhìn Phương Hành hỏi.

Vô số đôi mắt nhìn về phía Phương Hành, hoặc đồng tình, hoặc cổ quái, bên trong có ánh mắt đầy cõi lòng mong đợi của Bắc Minh lão tổ, cũng có ánh mắt áy náy của Viên gia lão tổ, càng có ánh mắt cừu địch của Phù Tô công tử và Bắc Minh Kiêu

Mà ở trong vô số ánh mắt nhìn tới, Phương Hành lại không để ý.

Hắn đang đắm chìm trong chuyện xưa, đột nhiên cảnh tỉnh, chờ nửa ngày, mới biết mọi người đều đang đợi nghe đáp án của mình.

Phương Hành cau mày, tựa hồ có chút do dự, qua nửa ngày, lại nhịn không được nhìn sang quạ đen.

Kim Ô như không có chuyện gì lườm hắn một cái:

- Nhìn ta làm gì, đến lúc này còn không biết tuyển như thế nào sao?

Phương Hành bừng tỉnh đại ngộ, kêu lên:

- Đúng a, ai cho chỗ tốt nhiều ta đi theo người đó.

Ta***.

Các tu sĩ cảm giác có chút hết chỗ nói rồi.

Bọn họ nghe qua chuyện xưa, cũng nhịn không được có chút đồng cảnh ngộ của tình ma kia, thậm chí ngầm sinh lòng thương hại, Bắc Minh lão tổ và Viên gia lão tổ càng lòng mang áy náy, không thể tự kiềm chế, thậm chí đã làm tốt chuẩn bị bị đứa nhỏ kia xúc động chửi ầm lên, sau đó chân thành nói xin lỗi, nhưng chẳng ai ngờ đợi nửa ngày, hắn lại nói một câu như vậy.

Nhìn bộ dáng hắn hoàn toàn không có coi ra gì ah!

Tâm tình của hai vị lão tổ Bắc Minh tộc và Viên gia nhất thời đều trở nên cổ quái, nói thực, nếu như lúc trước, mặc dù bọn họ làm qua chuyện như vậy, nhưng vẫn cảm thấy nhận Phương Hành về tộc là một loại ban ân, không riêng gì bọn họ, ngay cả đám tiểu bối trong tộc cũng nghĩ như vậy, đây cũng là nguyên nhân Phù Tô công tử và Bắc Minh

Kiêu đều không coi trọng Phương Hành, nhưng sau khi giảng giải chuyện cũ, lại thêm hiện tại thân phận Phương Hành đặc thù, loại tâm thái ban ân kia đã không còn, thay vào đó, là một loại tâm thần bất định.

Cũng chính là nguyên nhân này, dùng tu vi và tâm cảnh của bọn hắn, cũng có vẻ hơi bất an!

Dù sao hiện tại Phương Hành quá trọng yếu, cùng bảy trăm năm trước vứt bỏ có cách biệt một trời, hiện tại hắn là chìa khoá lấy được cơ duyên của năm Huyền Quan. Bắc Minh tộc và Viên gia, bất luận tộc nào lấy được, đều có công huân cực lớn với Thần Châu và Tịnh Thổ, mà Viên gia và Bắc Minh tộc làm người chưởng khống chìa khoá, không thể nghi ngờ cũng sẽ trở thành lãnh tụ của hai phe, địa vị tăng lên tột đỉnh!

Nhưng không nghĩ tới, phí hết nửa ngày miệng lưỡi, kết quả tiểu quỷ này còn không xem ra gì, làm người ta có chút nhức đầu!

Nhìn thấy các tu sĩ quăng tới kinh ngạc ánh mắt, Phương Hành lại nói:

- Những sự tình ở bảy trăm năm trước kia ta không nhớ rõ, các ngươi nói nhiều như vậy đối với ta cũng không có chỗ tốt gì, dù sao nghe hai người các ngươi nói đều là hỗn đản như nhau, cũng không thể lấy ai hỗn đản nhẹ một chút liền để ta lĩnh tình nha? Thống khoái chút đi, đều là người râu dài tới ngực, làm việc có thể thành thục chút không? Có thể cho tiểu gia chỗ tốt gì thì thống thống khoái khoái lộ ra, chỉ cần ta hài lòng liền đi với các ngươi.

Quá thẳng thắn vô tư!

Mặc dù trong giới tu hành đã quen hết thảy nhìn lợi ích nói chuyện, nhưng đến mức độ này lại không thấy nhiều!

Biểu lộ của Viên gia lão tổ và Bắc Minh lão tổ cũng giật giật!

- Ngươi theo ta về Viên gia, bái tế tiên tổ, lập ngươi làm Thần Tử, các loại thư tịch trong tộc mặc cho ngươi mượn đọc, tất cả tài nguyên đều cung ứng ngươi, ta sẽ đích thân giúp ngươi luyện chế Thần Tử phù lệnh, ở trong lĩnh vực Viên gia, quyền lực của ngươi gần với ta và gia chủ, ngay cả trưởng lão cũng không quản được ngươi, thân binh thiết vệ của gia tộc, tùy ý điều phối, chỉ cần hồi bẩm cho ta, tất cả cừu gia tai họa gia tộc gánh chịu!

Viên lão thần tiên phản ứng cực nhanh, kéo da mặt mở miệng, thình lình đều là chỗ tốt thật sự!

Phù Tô công tử nghe trợn tròn cả mắt, con mẹ nó, ma đầu kia làm Thần Tử, vậy mình tính toán là cái gì?

Còn có lão tổ chính miệng hứa hẹn những quyền lợi kia, ngay cả hắn cũng không có ah, phải biết, coi như mình là Thần Tử, bình thường ở trong tộc cũng bị Thái Thượng trưởng lão chế ước, hơn nữa muốn điều động thân binh thiết vệ của gia tộc, cũng phải cần một nhóm lớn thủ tục quy trình.

Lão tổ hứa hẹn cho tiểu ma đầu đủ loại quyền lực, há không phải là dùng danh nghĩa Viên gia, cho hắn một lệnh bài miễn tử?

Đương nhiên, hắn đầy ngập bất mãn cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng, một tiếng cũng không dám ra!

- Cái gì bái tế tiên tổ, vạn nhất vừa trở về các ngươi lại đổi ý làm sao bây giờ? Kỳ Lân, ngươi theo ta về Tịnh Thổ, phàm là của Bắc Minh tộc, hết thảy tùy ngươi sử dụng. Phàm là ngươi coi trọng Bắc Minh tộc không có, lão phu sẽ thay ngươi đi lấy, về phần quyền lực trong gia tộc, ha ha, chỉ cần ngươi muốn, ngay cả vị trí Bắc Minh gia chủ, cậu ruột của ngươi cũng sẽ nghe ngươi điều khiển.

Bắc Minh lão tổ cũng không yếu thế, thấy không ổn, lập tức ưng thuận hứa hẹn.

- Tốt như vậy, là thật?

Phương Hành nghe trợn cả mắt lên, đây chẳng phải nói nội tình bảo khố của hai đại gia tộc, mở rộng cho mình hay sao?

- Tự nhiên là thật!

- Hứa một lời vạn đỉnh!

Viên gia lão tổ và Bắc Minh lão tổ đồng thời mở miệng, chém đinh chặt sắt.

Phương Hành như rất khổ não nghĩ nghĩ, ánh mắt lại quét về phía những lão quái khác:

- Bọn họ thì sao? Vạn nhất đám lão quái vật này coi trọng ta, muốn bắt ta trở về làm con rể, các ngươi có thể bảo vệ được ta hay không, nói cho các ngươi biết, ta là người có thê tử rồi!

- Cũng không nhìn mình lớn lên giống cái gì, ai có thể vừa ý ngươi?

Đám lão quái vật còn lại đồng thời oán thầm, bất quá cũng biết, Phương Hành nói không yên lòng, trên thực tế là lo lắng mình sẽ gây bất lợi cho hắn, muốn mình tỏ thái độ, trên mặt liền biểu hiện ra vẻ hòa ái, bên Thần Châu ra vẻ trước, chỉ nói nếu như Phương Hành đến Thần Châu, các đạo thống coi là khách quý, bọn họ sẽ liên thủ tuyên bố pháp chỉ, không cho bất luận kẻ nào thương hắn nửa cọng lông.

- Bất quá lão hủ có một huyền tôn nữ, thiên tư kinh diễm, dung nhan thanh lệ, bị một số tiểu tử nghịch ngợm liệt vào Trung Vực thập đại mỹ nhân, nếu cùng tiểu hữu nói chuyện hợp ý, vậy trực tiếp kết thành đạo lữ, nam nhân tam thê tứ thiếp cũng không có gì…

Càng có một lão quái vật mặc áo bào màu vàng, ha ha cười nói, đi ngược lại con đường cũ.

Ánh mắt Phương Hành sáng lên, nhìn lão quái vật kia híp mắt nở nụ cười, cực kỳ thân thiết.

- Ha ha, tiểu hữu đi Tịnh Thổ ta, tự nhiên phụng làm khách quý của Tịnh Thổ, thậm chí có thể mời Tịnh Thổ Thánh Nhân chỉ điểm tiểu hữu tu hành, về phần hôn phối, Tịnh Thổ ta người tuổi tác thích hợp rất nhiều, các loại nhân duyên tạo hóa, ai có thể nói định chứ?

Tu sĩ Tịnh Thổ cũng cười ha hả mở miệng, từng cái hòa ái giống gia gia nhà bên.

Nhưng trên mặt buông lỏng, đáy mắt lại ngưng trọng, thực lo lắng tiểu ma đầu sẽ chọn Thần Châu, trong lòng cũng đã quyết định chủ ý, nếu như tiểu ma đầu tuyển Thần Châu, vậy vô luận như thế nào cũng phải lưu hắn lại, thậm chí không tiếc nhấc lên đại chiến, mà bên Thần Châu, đồng dạng cũng là ý nghĩ này, mặc dù mặt ngoài giao quyền lựa chọn cho Phương Hành, nhưng trên thực tế ai cũng sẽ không nhượng bộ nửa bước.

- Thật sự là hai bên đều có thành ý, để cho ta tình thế khó xử.

Phương Hành làm bộ thở dài nói:

- Ngươi nói làm sao tuyển đây, tuyển Viên gia, mẫu thân quá cố của ta có phát cáu không? Tuyển Bắc Minh tộc, ta lão cha có cao hứng không, mặc dù ta từ nhỏ được chín thúc thúc nuôi lớn, nhưng cũng là người hiếu thuận, buộc ta làm ra một lựa chọn như vậy, thật quá đau đầu, tới tới tới, Kim Lục Tử, ngươi càng ưa thích bên nào…

Đến lúc này, Phương Hành lại lải nhải dông dài, các tu sĩ đều nghẹn lửa giận vạn trượng.

- Không phải tiểu quỷ này đang trì hoãn thời gian chứ?

Có lão tổ ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, tâm tư đã có chút ngưng trọng.

Này quá nguy hiểm, dùng tu vi của bọn hắn, ở lại trong Ma Uyên, dưới hình chiếu phù văn, chẳng khác nào phàm nhân ngồi trên miệng núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào, vốn là vấn đề giải quyết dứt khoát, không nghĩ tới lại trì hoãn lâu như vậy.

Bất quá cũng may, Phương Hành rất nhanh liền hạ quyết định, cười nói:

- Dứt khoát, ta tuyển hai bên!

Nói xong, còn sợ người khác nghe không hiểu, nghiêm túc giải thích nói:

- Ta làm Thần Tử Viên gia, cũng làm Thần Tử Bắc Minh tộc, đã làm quý khách Thần Châu, cũng làm quý khách Tịnh Thổ, ngay cả nàng dâu cũng cưới đều hai bên, lúc này các ngươi hài lòng chưa?

Chương 904: Đoạt tử chi khế

Tuyển hai bên?

Con mẹ nó như vậy ngươi cũng nói được!

Vừa nghe Phương Hành trả lời, không biết bao nhiêu người vô ý thức muốn quát tháo, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống, từng cái biểu lộ cực kỳ cổ quái, bọn họ tưởng tượng sâu thêm, thình lình phát hiện, tiểu ma đầu trả lời vậy mà cực kỳ điều hòa cục diện bây giờ, thậm chí đã xem như trả lời duy nhất. Dù sao lão quái vật hai bên đều đã tụ tập đến nơi này, còn có thể thế nào?

Vô luận là Thần Châu hay Tịnh Thổ, trong lòng đều hiểu, vô luận tiểu ma đầu tuyển phương nào, đại chiến cũng sẽ hết sức căng thẳng, dù sao hiện tại hắn là chìa khoá duy nhất mở ra Bách Đoạn Sơn, cho dù liều mạng, Thần Châu hay Tịnh Thổ cũng sẽ không dễ dàng tha thứ hắn rơi vào trong tay một phương khác.

Cái gọi là để Phương Hành chọn, chỉ là muốn để ma đầu kia từ trong Phù Đồ đại trận đi ra, chủ động tới trong tay bọn họ, lấy cái chính thống mà thôi, thực muốn mang hắn về, là không thể thiếu một trận huyết chiến, không chừng trong những lão quái vật kia sẽ có người vẫn lạc!

Mà Phương Hành trả lời, nhìn như lòng tham không đáy, thình lình lại hóa giải sát khí của song phương

Vốn là dự định hai bên chia đều tạo hóa, nhưng bị tiểu quỷ này giết ra, làm rối loạn tiết tấu mà thôi.

Bây giờ, nếu thật là hai phe lần nữa phân phối tạo hóa, vậy cũng không phải một cục diện không thể tiếp nhận!

Dù sao vừa rồi Thiên Cơ lão nhân nói rất đúng, ai cũng không muốn ở trước khi đại kiếp phủ xuống liền nhấc lên Thần Ma đại chiến.

Cái này cũng dẫn đến, các tu sĩ vốn định mắng chửi tiểu ma đầu, tâm tư đều đại chấn, chợt phát hiện một điểm gì đó…

Hoang đường, lại bị tiểu ma đầu chui chỗ trống!

- Ha ha, đúng nên như thế, ngươi vốn là cháu ngoại của ta, tự nhiên là về phía ông ngoại, bất quá lão hỗn đản kia cũng là lão tổ của cha ngươi, lão phu cũng sẽ không buộc ngươi cắt đứt huyết mạch liên hệ, như thế rất tốt, đã làm Thần Tử của Bắc Minh tộc ta, cũng làm Thần Tử của Viên gia. Đã là quý khách của Tịnh Thổ, cũng là quý khách của Thần Châu, mà tạo hóa ở Bách Đoạn Sơn, cũng là song phương cùng hưởng, như thế rất tốt!

Phản ứng đầu tiên lại là Bắc Minh lão tổ.

Các tu sĩ Tịnh Thổ cũng phản ứng lại, liên tục gật đầu, đều biểu thị đồng ý.

Kỳ thật đối với bọn hắn mà nói, mặc dù ở sự tình bảy trăm năm trước, Bắc Minh tộc phạm vào sai lầm kém xa Viên gia. Nhưng trong lòng bọn họ cũng ẩn ẩn cảm thấy, khả năng Phương Hành lựa chọn Tịnh Thổ không lớn, chủ yếu là vì Tịnh Thổ thế yếu, chỉ chiếm Tây Hạ, mà Thần Châu lại tương đương khống chế Yêu Địa thậm chí Nam Chiêm Bộ Châu, hơn nữa Thần Châu phì nhiêu, danh xưng độc chiếm bảy phần khí vận của thiên hạ, bàn về tài nguyên tu hành, tự nhiên không phải Tịnh Thổ có thể so sánh, trước đây các tu sĩ Tịnh Thổ một mực lo lắng Phương Hành từ cân nhắc thực tế, lựa chọn quy về Thần Châu.

Một khi như vậy, đối phương sẽ nắm chính nghĩa, bên mình hoàn toàn rơi vào bị động, vì vậy lập tức tỏ thái độ, ủng hộ đề nghị này.

Mà đám lão quái vật Thần Châu, phản ứng chậm nửa nhịp, nhất thời không người trả lời.

Thần Châu một nhà độc đại lâu như vậy, còn không quá quen cùng người khác chia sẻ.

- Viên lão thất phu, ta cảm thấy chủ ý của Kỳ Lân nhi rất tốt, ngươi lại muốn thế nào đây?

Bắc Minh lão tổ lớn tiếng khen hay, lại lạnh lùng nhìn về phía Viên lão thần tiên:

- Xem ra ngươi rất không hài lòng nha?

- Chớ có kiếm chuyện, đề nghị này rất tốt, lão phu cực kỳ hài lòng!

Viên gia lão tổ hừ lạnh, cùng những lão quái vật Thần Châu khác trao đổi ý kiến, sau đó mở miệng.

Lúc này, bọn họ nhất thời không biết nên biểu đạt ý kiến như thế nào, rất sợ không đáp ứng, ngược lại sẽ làm cho tiểu ma đầu kia nhảy về bên Tịnh Thổ, không làm sao được, chỉ có thể đáp ứng đề nghị này, lưu đó chờ về sau lại suy tính, chỉ bất quá đến lúc này, người nghĩ làm sao thúc đẩy đề nghị này ngược lại không phải Phương Hành, mà là các lão quái vật bên Tịnh Thổ, bọn họ tự nhiên biết lúc này định xuống, bất quá là ngộ biến tùng quyền, nói không có bằng chứng, lúc nào cũng có thể phản đối, vì vậy lập tức thuận nước dong thuyền.

- Thần Châu đạo hữu, nói miệng không có bằng chứng, không bằng định ra hiệp nghị đi!

Trong đám lão quái vật Tịnh Thổ, một lão giả Oa Nữ tộc cười lạnh tiến lên, ánh mắt lãnh đạm quét qua các tu sĩ Thần Châu.

- Ngươi nghĩ viết thỏa thuận gì?

Bên Thần Châu, Hàn gia lão tổ mở miệng cười, ý có khinh thường.

- Tự nhiên là một hiệp nghị để cho song phương chúng ta đều có thể yên tâm!

Lão giả Oa Nữ tộc thản nhiên nói:

- Hài tử Bắc Minh tộc đã lựa chọn song phương, vậy chúng ta thuận theo tâm ý của hắn, mượn tay hắn, hai địa phương đồng thời khống chế Bách Đoạn Sơn, ha ha, đương nhiên, nói trắng ra là, song phương chúng ta đối địch đã lâu, ai cũng tin không được ai, sợ lời hôm nay ngày mai lại quên sạch sẽ, đã như vậy, thì ký hiệp nghị, thề cùng nhau tuân thủ đi.

Thanh âm nàng bình thản, đột nhiên xoay chuyển, hung tàn đến cực điểm:

- Hơn nữa phải lập xuống lôi thệ!

- Lôi thệ!

Đám lão quái vật bên Thần Châu run lên, ánh mắt thâm trầm phức tạp.

Người trong tu hành rất hay thề, đương nhiên trong đó cũng có một chút không tin tà, coi thề là uống nước, nói thí dụ như Phương Hành, nhưng những lão quái vật kia có thể đi tới hôm nay, đều không phải nhân vật bình thường, gan lớn ra tay ngoan độc, vẫn cần có tâm tự tại, không bị thế sự trói buộc, bình thường đối với những lời thề kia, căn bản không coi ra gì, nhưng cũng có ngoại lệ, đó chính là lôi thệ!

Bọn họ đều là tới Độ Kiếp cảnh, bây giờ quan tâm nhất chính là lôi kiếp!

Một kiếp một cái mạng, một lôi một rãnh trời, mỗi vượt qua một đạo lôi kiếp, là một lần trọng sinh của bọn họ.

Mà lôi thệ, là dùng lôi kiếp phát thệ, nếu có vi phạm, sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh, thần hồn tan biến.

Trong truyền thuyết, lôi thệ là tối kỵ của Độ Kiếp cảnh, hơn nữa cực chuẩn!

Lấy cảnh giới của Phương Hành bây giờ, là sẽ không hiểu được loại úy kị này, để hắn nói đoán chừng cũng nói không nên lời, nhưng lão quái vật của Tịnh Thổ biết nha, nói ra đề nghị này, liền để các lão tổ của Thần Châu nhức đầu, nhưng cục diện đã trở thành đâm lao phải theo lao, không lập sẽ rất khó thủ tín, mà một khi lập ra, lại không ai dám vi phạm!

- Ha ha, các đạo hữu Thần Châu, các ngươi không lập lôi thệ cũng không sao, bởi vì dùng tu vi của các ngươi, ai có thể làm gì được các ngươi chứ?

Bắc Minh lão tổ không thèm đếm xỉa, cười ha hả nói.

Nhưng lời này rõ ràng trong gấm giấu kim, nói đến tu sĩ Thần Châu buồn nôn.

- Chúng ta thề!

Lúc này, Hàn gia lão tổ mở miệng, nhàn nhạt nói một câu.

Mấy lão quái vật Thần Châu khác trong lòng minh bạch, đều nhẹ gật đầu, ánh mắt của Viên lão thần tiên cũng âm u nhìn về phía Bắc Minh lão tổ, cười nói:

- Thôi được, đã nhất định phải thề, vậy lập lôi thệ, mới có thể để cho người yên tâm!

Lời vừa nói, vậy mà thật sự định ra hiệp nghị!

Song phương ở lúc này tinh thần giao hội, dùng tốc độ thường nhân khó có thể hiểu tranh luận, trao đổi, rất nhanh, liền có một hiệp nghị định ở trong đầu, viết ra một tấm da thú, bao gồm Bắc Minh tộc và Viên gia tán thành thân phận Thần Tử hai tộc của Phương Hành, lão quái vật Thần Châu và Tịnh Thổ không thể âm thầm ra quỷ kế khống chế Phương Hành… nói tóm lại, có thể nói từng cái từng cái cẩn thận, đều là người già đời, định xuống điều khoản có thể nói chu đáo.

Định ra rất nhiều điều khoản, lại lập xuống lôi thệ, hết thảy liền có hiệu quả.

Bất quá lúc này, Hàn gia lão tổ lại cười nhạt nói:

- Nếu muốn lập xuống hiệp nghị, chúng ta vẫn còn thiếu một vị, Viên gia tiểu hữu, hiệp nghị này, nói là Thần Châu Tịnh Thổ chúng ta lập, lại đều liên hệ lấy ngươi, nếu chúng ta lập xuống hiệp nghị, ngươi chợt đổi ý lại như thế nào cho phải? Theo ta thấy, trước khi chúng ta lập lôi thệ, ngươi cũng nên để cho chúng ta yên tâm nha?

Lời này ngược lại là nhắc nhở các tu sĩ, nhất thời đám lão quái vật của Thần Châu và Tịnh Thổ đều nhìn sang Phương Hành.

- Mẹ nó, quả nhiên già thành tinh!

Trong lòng Phương Hành thầm mắng, trên mặt lại cười híp mắt nói:

- Vậy làm sao để cho song phương các ngươi yên tâm?

Hàn gia lão tổ nhẹ giọng cười nói:

- Đã là Thần Tử hai tộc, mệnh đăng nên gửi ở Bắc Minh và Viên gia nha!

- Cái này sao…

Phương Hành chậc chậc lưỡi, cực kỳ khổ sở nói:

- Cũng được!

Kể từ đó, hiệp nghị mới được thuận lợi ký kết.

Đám lão quái vật đến từ Thần Châu và Tịnh Thổ đồng thời lập lôi thệ, thề tuân thủ nội dung hiệp nghị, Phương Hành cũng ngoan ngoãn lưu lại hai mệnh đăng, kể từ đó, một phần Ma Uyên chi khế chấn kinh đương thời được xác định ra, khế ước này tập hợp hết thảy 16 vị Độ Kiếp cảnh của Thần Châu và Ma Uyên, thậm chí còn bức đến bọn hắn lập xuống lôi thệ, có thể nói là một phần duy nhất của Thiên Nguyên Đại Lục trong ba ngàn năm nay, hơn nữa bởi vì khế này trên thực chất là hiệp nghị đoạt một tên tiểu bối, lại được người xưng là "Đoạt tử chi khế" !

Có phần khế ước này, Phương Hành chính là Thần Tử Viên gia được Thần Châu công nhận, đồng thời cũng trở thành Thần Tử Bắc Minh tộc được Tịnh Thổ công nhận, thân phận hiển hách, bất luận đến Thần Châu hay Tịnh Thổ, đều là khách quý của các đạo thống và cổ tộc, thậm chí trong hiệp nghị ghi rõ hắn được các đạo thống bảo hộ, thân phận hiển hách, tìm không được bất luận người nào có thể so sánh!

Mà xem như trả giá, lúc cơ duyên rơi xuống, hắn cần nghe theo hiệp nghị của Thần Châu và Tịnh Thổ mà phân phối!

Đương nhiên, dựa vào cái miệng ba hoa, Phương Hành cũng tận lực giúp mình tranh thủ một số quyền nói chuyện!

Mà kết quả của việc này, thì để đám tiểu bối của Thần Châu thậm chí Tịnh Thổ mở rộng tầm mắt!

Phù Tô công tử cùng Bắc Minh Kiêu mất đi vị trí Thần Tử không nói, rõ ràng lửa giận đã sắp thiêu đốt bọn hắn thành người khô, hết lần này tới lần khác còn phải kiềm chế tính tình đi qua nhận lỗi với tiểu ma đầu, thừa nhận địa vị Thần Tử của hắn, để cho hai người cơ hồ điên mất.

Mà đối với tu sĩ khác mà nói, cũng sinh ra một loại cảm giác khóc không ra nước mắt, nhìn tiểu ma đầu kia xếp bằng ở trên lưng quạ đen dương dương đắc ý, trong lòng liền nhịn không được mắng to, chúng ta liều chết liều sống vào Ma Uyên cướp đoạt lãnh địa tạo hóa, vừa bày trận vừa mưu tính, chỉ riêng sinh tử quyết chiến đã không biết bao nhiêu trận, kết quả lại chẳng được gì, hoàn toàn tiện nghi tiểu ma đầu kia sao?

Chương 905: Phù Diêu Cung Thanh Nguyệt Đăng

Ma Uyên chi tranh, cuối cùng hạ màn hoang đường như thế!

Vốn là hai phe Thần Châu và Tịnh Thổ tranh bá, cũng có thể nói là đạo thống Thần Châu và Tịnh Thổ tranh đoạt lãnh địa, một số đạo thống khác như Linh Sơn Tự thì không trộn lẫn, Thương Lan Hải Long cung mai danh ẩn tích, Nam Chiêm Bộ Châu Đại Tuyết Sơn và Hoàng Phủ gia, cùng Hải Ngoại Tiên Sơn thì không có tự thành một phái, mà là mượn tên tuổi Thần Châu đến tranh đoạt, kết quả sự tình ra nhiễu loạn lớn, cuối cùng vẫn là cục diện Thần Châu Tịnh Thổ tranh đoạt lãnh địa, nhưng ở giữa lại không hiểu thấu nhiều ra một cái "Thần Tử nhị tộc", để cho người ta dở khóc dở cười!

Cục diện có một nhân vật trọng yếu đồng thời thân ở hai phe đạo thống cũng không hiếm thấy, như ở Thần Châu Bắc Vực, Thuần Dương Đạo Tống Quy Thiện là Thần Tử Thuần Dương Đạo, lại là Đạo Tử Tống gia, hay Thần Châu Trung Vực, muội muội của Hồng Anh tướng quân Thanh Linh Tiên Tử là thiên kiêu Triệu tộc, lại là Thần Nữ của Ly Hận Thiên, đều là hai thế lực lớn ký thác hi vọng vào trên người bọn họ, vinh hạnh đặc biệt khó được!

Nhưng giống Phương Hành, thì càng hiếm thấy hơn!

Vậy mà đồng thời làm Thần Tử của Viên gia và Bắc Minh tộc cơ hồ thủy hỏa bất dung, vượt ngang Thần Châu Tịnh Thổ, thật khó có thể tưởng tượng...

Vô luận như thế nào, tạo hóa còn chưa rơi xuống, nhưng người thắng lớn cũng đã xuất hiện!

Chỉ là "Đoạt tử chi khế", đã đủ để cho Phương Hành ghi vào sử sách Thần Châu, ít nhất lưu truyền trăm ngàn năm!

Đương nhiên, cũng có người đối với sự tình này cầm thái độ lặng yên quan sát, cho rằng hiện tại Phương Hành đắc thế, bất quá là Thần Châu và Tịnh Thổ tranh chấp, thỏa hiệp với nhau mà thôi, song phương đều là đang lợi dụng hắn lấy được cơ duyên Huyền Quan, đợi chuyện chỗ này kết thúc, Phương Hành tất nhiên sẽ bị nghiêm trị, hiện tại hắn trèo càng cao, tương lai sẽ té càng nặng, có mới nới cũ, sau khi lấy đi cơ duyên, chìa khoá nhất định thịt nát xương tan!

Đối với ý nghĩ này, trong lòng Phương Hành minh bạch, nhưng tự có tính toán.

Sau khi ký kết hiệp nghị, lão quái vật của Thần Châu và Tịnh Thổ đều lui ra, không dám ở trong Ma Uyên quá lâu. Đương nhiên sau khi rời Ma Uyên, ở giữa lại có rất nhiều cãi cọ, nghiên cứu thảo luận, tranh luận phân chia, này lại không phải Phương Hành có thể quản được.

Hắn hôm nay, thân phận to lớn, trước đây chưa từng gặp, chính là bảo bảo chạm tay có thể bỏng. Liền ở bên ngoài Bách Đoạn Sơn, dựng lên một hành cung, mỗi đêm tiếp đãi Thần Tử Đạo Tử của các đạo thống bái kiến, vô số hậu lễ cười híp mắt thu xuống, cả ngày ăn uống tiệc rượu, không ai bì nổi, những đệ tử đạo thống kia, thực để ý hắn cũng được, hư tình giả ý cũng được, nói tóm lại ai cũng không dám đắc tội hắn, ngược lại cẩn thận nịnh nọt, để tránh tương lai đạo thống nhà mình vào Bách Đoạn Sơn lấy tạo hóa bị tiểu ma đầu này hố chết, cũng là dụng tâm lương khổ...

- Trả ta Thanh Nguyệt Đăng!

Trong các tu sĩ tiểu bối lưu lại Ma Uyên, đều khách khí nhiệt tình với Phương Hành, tốt còn hơn thân huynh đệ, đương nhiên cũng có ngoại lệ. Lúc Phù Diêu Cung Mạc Sầu tiên tử tìm tới cửa, sắc mặt lạnh giống như hàn băng, xông thẳng đại điện, không chút khách khí quát hỏi.

Lúc này Phương Hành đang cùng Kim Ô mở tiệc rượu, uống ngã trái ngã phải, mắt say lờ đờ nhập nhèm, thấy Mạc Sầu tiên tử, các Thần Tử ở trong sân đều trầm mặc lại, bầu không khí ngưng trọng đáng sợ, mà bọn họ lại mất hồi lâu mới rõ ràng vị nữ tử sắc diện khó coi kia là ai, Phương Hành cũng lên tính tình, ném bình rượu tới dưới chân Mạc Sầu tiên tử, kêu lên:

- Xú nữ nhân, nói chuyện với ai đó, ngươi mất Thanh Nguyệt Đăng liên quan gì tới ta?

Kim Ô cũng nở nụ cười, vung cánh nói:

- Tới tới tới, tiểu nương tử, uống chén rượu này...

Mạc Sầu tiên tử tức đến run run, lúc ấy nàng nhất thời không quan sát, bị tiểu ma đầu cướp đi Thanh Nguyệt Đăng, lúc đầu thề muốn bầm hắn toái thi vạn đoạn, chỉ tiếc phía sau cục diện nằm ngoài dự đoán, để cho nàng không cách nào ngay mặt đối kháng tiểu ma đầu, nàng cũng không phải người không có cái nhìn đại cục, lòng dạ lại ngạo, biết lúc này không thể đắc tội Phương Hành, nên một mực kiềm chế tính tình, sai người đưa mấy phong thư tới, ý là để Phương Hành trả Thanh Nguyệt Đăng lại nàng, làm thù lao, ân oán của nàng và Phương Hành tiêu tán, thiếu hắn một món nợ ân tình.

Nhưng chẳng ai ngờ tới, liên tiếp mấy phong thư đều như đá ném vào biển rộng, cuối cùng có một phong hồi âm, lại chỉ vẽ một con rùa đen to lớn, đến lúc này, Mạc Sầu tiên tử thật nhịn không được, nổi giận đùng đùng lên cửa tự mình đòi hỏi...

Bất luận Mạc Sầu tiên tử tới nơi nào, cũng được người coi là tiên tử, thân phận tôn quý khó tả, chưa từng nhận qua khinh miệt bực này, huống chi phần khinh miệt này còn tới từ tiểu ma đầu xuất thân thấp hèn cùng quạ đen ti tiện? Chỉ cảm thấy lòng sắp tức giận nổ tung, nhưng vì đại cục, còn cố nén lửa giận, từng chữ nói rõ ràng:

- Thanh Nguyệt Đăng là trọng bảo của Phù Diêu Cung ta, mời ngươi trả lại!

- Xú nữ nhân này thật không có lễ phép, đã không có lễ vật đưa lên, cũng không bày rượu mở tiệc chiêu đãi, thậm chí ngay cả tiếng đại gia cũng không gọi...

Phương Hành mượn hơi men, trong lòng tức giận còn mãnh liệt hơn Mạc Sầu tiên tử mấy phần, "Bành" một tiếng, lại đập một bình rượu, kêu lên:

- Tiểu gia nào có Thanh Nguyệt Đăng của ngươi...

Nói xong lấy ra một chiếc Thanh Nguyệt Đăng quan sát nửa ngày, lại cười lạnh thu vào, nói cực kỳ nghiêm túc:

- Bảo bối này bị tiểu gia ta đoạt được, kia chính là Thanh Nguyệt Đăng của ta...

- Ngươi...

Mạc Sầu tiên tử hận ý tràn đầy, lửa giận như thiêu đốt:

- Ta đã hết lời ngon ngọt, ngươi còn thực không trả?

- Ai nghe thấy ngươi nói lời hữu ích rồi?

Phương Hành trợn trắng mắt, trong lòng thầm nghĩ, ngoài miệng lại cười toe toét nói:

- Không trả thì thế nào?

Mạc Sầu tiên tử giống như đã trở nên tỉnh táo, nửa ngày sau mới nhàn nhạt mở miệng nói:

- Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, Thanh Nguyệt Đăng là trọng bảo của Phù Diêu Cung ta, hiện tại ta nhẹ nhàng đòi lại, cố ý hóa giải tai họa, ngươi lại một lòng không trả, chờ tương lai Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ tự tay đến đòi, sẽ không nhẹ nhàng như thế!

- Con mẹ nó cái gì thiếu Tư Đồ lão Tư Đồ, coi tiểu gia ta dọa lớn sao?

Phương Hành cười lạnh, không xem ra gì.

- Ngươi... làm càn!

Mạc Sầu tiên tử nghe được câu nói này, nhất thời lửa giận bùng cháy mạnh, hình như chịu không nổi người khác nói Thiếu Tư Đồ không tốt, lửa giận vốn đã bị đè nén xuống, lại dùng tốc độ gấp trăm lần cháy rừng rực, nổi giận quát lạnh, thân hình nhào ra, trong tay áo thanh quang lấp lóe, âm độc mà tàn nhẫn cắt tới cổ của Phương Hành, lại muốn một đao đoạt tính mạng người!

- Xú nữ nhân, muốn chết!

Phương Hành thấy thế, cũng nhảy dựng lên, một cước đạp bàn ngọc, lại không xuất thủ, chỉ Mạc Sầu tiên tử kêu to:

- Đánh nàng!

Oanh! Oanh!

Thời điểm Mạc Sầu tiên tử xông về phía Phương Hành, bên người Phương Hành nhìn như không ai, đột nhiên xuất hiện hai bóng người, một đỏ, một đen, một trái, một phải, ôm theo uy thế khó nói lên lời vọt tới, vừa lúc đón nhận Mạc Sầu tiên tử, hai người cùng ra một chưởng, chưởng lực mạnh mẽ giống như đại dương, Mạc Sầu tiên tử bị đánh bay ra ngoài, dùng tu vi của nàng, vậy mà nhất thời đứng không vững, thất tha thất thểu lùi lại bảy tám bước, khí huyết sôi trào...

Cùng lúc đó, trong hư không chung quanh, thình lình còn có hai mươi đạo sát khí từ bốn phương tám hướng lao qua, thẳng bức Mạc

Sầu tiên tử.

- Đánh, ra sức đánh cho ta!

Phương Hành giương nanh múa vuốt, lớn tiếng kêu lên.

Bất quá hai bóng người lại ngăn ở trước mặt hắn, không tiếp tục xuất thủ, bóng người màu đen lãnh đạm nói:

- Chúng ta chỉ phụ trách an toàn của ngươi, không phải thuộc hạ của ngươi, nếu muốn đánh người, ngươi tự mình động thủ đi...

Mà cái bóng màu đỏ thì nhìn về phía Mạc Sầu tiên tử, khẽ thở dài nói:

- Mạc Sầu tiên tử, ngươi đi đi!

- Ngươi... Các ngươi... Rất tốt!

Mạc Sầu tiên tử bị ám thương, vừa gấp vừa giận, hung hăng trừng Phương Hành một cái, vậy mà thực quay đầu rời đi.

- Không trả Thanh Nguyệt Đăng, ngươi nhất định sẽ hối hận, ai cũng không bảo hộ được ngươi!

Lúc đi tới cạnh cửa, nàng xoay đầu lại, lành lạnh nói.

- Hừ, đồ vật đến trong tay tiểu gia còn muốn lấy về?

Phương Hành khinh thường nhìn nàng rời hành cung, cười lạnh, cũng không để ý, ngồi về bàn ngọc, lại lấy ra Thanh Nguyệt Đăng, kỹ càng xem xét, sau đó hỏi cái bóng màu đỏ bên người:

- Hồng Anh tướng quân, đèn này đến tột cùng là cái quái gì?

Hai cái bóng kia, là trước khi các lão tổ Thần Châu và Tịnh Thổ lui đi, bản thân chỉ định thiết vệ cho Phương Hành, bóng đỏ chính là Trấn Uyên Bộ Hồng Anh tướng quân, màu đen là cao thủ nào đó của Tịnh Thổ, nghe thanh âm là nữ tử, nhưng cả người bao bọc ở trong áo choàng đen, thấy không rõ hình dáng tướng mạo, hai người mỗi người mang theo mười cao thủ hộ vệ Phương Hành, một tấc cũng không rời, không dung bất luận kẻ nào tổn thương Phương Hành, đương nhiên, trong này cũng có ý vị giám thị, mọi người cũng không nói toạc.

Hồng Anh tướng quân vốn là quen biết cũ của Phương Hành, không giống nữ tử áo bào đen chỉ vì giải quyết việc chung, thấy Phương Hành đặt câu hỏi, cười khổ một tiếng nói:

- Phương Hành huynh đệ, ta cũng cảm thấy, ngươi nên trả Thanh Nguyệt Đăng về mới tốt, đèn này là một trong tam đại dị bảo của Phù

Diêu Cung, chính là pháp bảo của Thánh nữ Phù Diêu Cung, cũng là tượng trưng thân phận, bây giờ Mạc Sầu tiên tử còn chưa trở thành Thánh nữ, nhưng sự tình Ma Uyên quá quan trọng, Thánh nữ đời trước của Phù Diêu Cung mới đưa đèn này cho nàng mượn, nếu không trả, tất nhiên sẽ trêu ra đại họa...

- Thánh nữ... Phù Diêu Cung...

Phương Hành nghe lời này, lại không có cảm giác đại họa lâm đầu, ngược lại trầm ngâm.

Hồng Anh tướng quân thấy vậy, khẽ lắc đầu, cũng không khuyên nhiều, quay người trở về âm thầm, tận chức trách hộ vệ của mình.

Phương Hành lại càng nghĩ càng trầm mặc, rượu cũng không uống, cầm Thanh Đồng Đăng trong tay lật tới lật lui, hắn giống như nhớ ra cái gì, càng xem càng ngưng trọng, khi thì nghiến răng nghiến lợi, khi thì khóe miệng mỉm cười, khi thì mắt lóe tinh quang, khi thì chau mày, đến cuối cùng, rốt cục hạ quyết tâm, thu Thanh Đồng Đăng lại, ôm lấy bình rượu uống một ngụm, hào hùng dần dần bành trướng...

- Tiểu Man của ta, hiện tại cũng không biết thế nào a?

Chương 906: Phù Diêu Cung

- Hiện tại Tiểu Man như thế nào?

Ở dưới Hồng Anh tướng quân an bài, Phương Hành gặp được Thần Nữ Ly Hận Thiên, cũng là muội muội của Hồng Anh tướng quân… Triệu Thanh Ngư, đạo hiệu Thanh Linh Tiên Tử, mà nàng cũng là tặc phỉ áo xanh năm đó ở Nam Chiêm Bộ Châu Huyền Vực theo Phương Hành ăn cướp, cũng coi như bằng hữu, bất quá rất kỳ quái, thời điểm thân phận Phương Hành hiển hách, đại yến ba ngày, nàng lại không đến, tựa hồ trốn tránh Phương Hành, vẫn là Phương Hành căn cứ lấy sự tình Thanh Nguyệt Đăng, tưởng niệm với Tiểu Man khó mà ngăn chặn, cưỡng bách Hồng Anh tướng quân gọi nàng qua.

- Tiểu Man rất cố gắng, ở trong nữ đệ tử thế hệ này của Phù Diêu Cung, nàng xem như Đan pháp đệ nhất nhân, tu vi cũng không kém, trổ mã càng sở sở động lòng người, bây giờ đã coi như là một trong mấy người siêu quần bạt tụy trong hàng đệ tử Phù Diêu Cung.

Thanh Linh Tiên Tử than thở mở miệng:

- Chỉ tiếc, nàng vĩnh viễn không làm được Thánh nữ Phù Diêu Cung!

Phương Hành nhíu mày:

- Dựa vào cái gì?

Thanh Linh Tiên Tử nói:

- Bởi vì huyết mạch của nàng!

Ngừng lại một chút, nàng nói bổ sung:

- Ngươi hẳn còn nhớ, Tiểu Man có huyết mạch Hồ tộc, chính là yêu man, hơn nữa Thần Châu, các đạo thống ở ngoài mặt không nói, nhưng trên thực tế đối với cấm kỵ này nghiêm phòng thủ, nàng thân là yêu man, vĩnh viễn không có khả năng nắm giữ Thanh Nguyệt Đăng, thành Thánh nữ Phù Diêu Cung phổ độ chúng sinh, đây là nguồn gốc tội lỗi của nàng, vô luận nàng cố gắng như thế nào, thiên tư tốt bao nhiêu, cũng không cải biến được!

- Cút ****** nguồn gốc tội lỗi, Tiểu Man của ta là tốt nhất!

Phương Hành buồn bực, một cước đạp lăn bàn ngọc, thịt rượu vẩy xuống đầy đất.

Hắn biết, thân phận của yêu man, từ trước đến nay xấu hổ, bị người coi là hạ đẳng, ngay cả năm đó, Tiểu Man còn chưa tới mười tuổi, đã bị người coi như gia súc, xách ở trên đài cao lớn tiếng kêu giá, mà bây giờ Yêu Địa ở Thần Châu lập đạo thống, thế đối địch từ từ cải biến, nhưng nhận thức với yêu man thâm căn cố đế, vẫn tồn tại ở trong lòng rất nhiều

người.

Nhất là truyền thừa cổ xưa như Phù Diêu Cung càng như vậy, như người trong giới tu hành cũng chia đủ loại khác biệt, như nhóm người ở đây, không thể nghi ngờ là một nhóm cao quý nhất.

Chỉ bất quá, Phương Hành bình thường không biết những thứ này, thỉnh thoảng nghe người nhấc lên, còn là quan hệ đến Tiểu Man, nên cảm giác nộ khí thiêu đốt.

- Mặt khác còn có một việc, ta muốn bồi tội ngươi!

Thanh Linh Tiên Tử đợi Phương Hành phát tiết lửa giận xong, mới bỗng nhiên mở miệng, biểu lộ có chút ngưng trọng, hơi có vẻ thất lạc.

- Ách, bồi tội gì chứ?

Phương Hành ngơ ngác ngẩng đầu, không biết Thanh Linh Tiên Tử có ý gì.

- Có lẽ ngươi nên gặp một người trước…

Thanh Linh Tiên Tử trầm mặc, sau đó lấy ra một ngọc phù, linh khí phiêu tán, sau một hồi lâu, từ ngoài hành cung đi vào một người mặc váy trắng, dáng người cao gầy, dung nhan tĩnh lệ, trong ngực ôm một thanh kiếm, sau khi bay vào hành cung, liền lẳng lặng nhìn Phương Hành, khóe miệng mỉm cười, nói khẽ:

- Đã lâu không gặp, Phương Hành sư đệ!

- Linh Vân sư tỷ, ngươi càng ngày càng xinh đẹp rồi.

Gặp được nàng này, Phương Hành cũng hơi hưng phấn, một bước nhảy tới, con mắt gian giảo trên dưới dò xét, vòng quanh nữ tử bạch y, lúc này mới cười hì hì nói, hưng phấn có thể nói tùy tâm mà phát, một chút cũng không giả được

Nàng này là Hứa Linh Vân!

Sau hành trình Nam Chiêm Bộ Châu Huyền Vực, được Thanh Linh Tiên Tử mang đến Thần Châu!

Hơn mười năm không thấy, Phương Hành cũng thỉnh thoảng nghe nói qua sự tình liên quan tới nàng, biết nàng đã bái nhập Thần Châu Ly Hận Thiên, thanh danh vang dội, dần dần có tên tuổi của mình, lại ở trong mười năm mình mai danh ẩn tích, nàng còn đi Yêu Địa tìm mình, cũng từng đánh với Hồ Tiên Cơ một trận, cuối cùng chiến thắng, từ chiến tích này đến xem, cũng có thể biết tu vi nàng bây giờ tăng lên rất nhanh

Bây giờ ở Thần Châu, người khác gặp nàng, cũng cần xưng một tiếng "Linh Vân tiên tử", không thể khinh thường.

Lúc trước hắn nhờ Thanh Linh Tiên Tử mang Hứa Linh Vân đến Thần Châu, bái nhập đạo thống tu hành, dùng hiện trạng của Hứa Linh Vân đến xem, Thanh Linh Tiên Tử xác thực không phụ trông cậy, Phương Hành càng không biết trong miệng nàng nói bồi tội là có ý gì.

- Ngươi không có phát hiện, Linh Vân sư muội là tùy thân mang kiếm sao?

Thanh Linh Tiên Tử trầm thấp mở miệng, thần sắc lộ ra cực kỳ thất lạc.

- Trước kia Linh Vân sư tỷ cũng dùng kiếm, tùy thân mang kiếm không phải rất bình thường sao?

Phương Hành không để ý nói, bất quá nói phân nửa, hắn cũng đột nhiên giật mình, nhíu mày.

Mặc dù Hứa Linh Vân dùng kiếm, nhưng xác thực không nên tùy thời mang kiếm!

Năm đó ở Nam Chiêm Bộ Châu Huyền Vực, bọn họ đoạt Kiếm Trủng, được năm Kiếm Thai tuyệt thế, phân biệt tặng cho Kim Ô, Hàn Anh, Lệ Anh, Hứa Linh Vân, còn có một đạo giao cho Thanh Linh Tiên Tử mang hộ cho

Tiểu Man, mà bây giờ, bọn họ ôn dưỡng Kiếm Thai trọn vẹn hơn mười năm, sớm đã đến thời khắc thức tỉnh, tựa như Sở Từ, tâm niệm vừa động, kiếm linh tự sinh, kích phát kiếm khí ngập trời, đây là thượng cổ phi kiếm thuật, không kém gì kiếm pháp tuyệt thế của các đạo thống bây giờ, căn bản không cần mang kiếm, nhưng Hứa Linh Vân hết lần này tới lần khác trên người mang theo kiếm.

Từ một điểm này, Phương Hành liền ý thức được vấn đề ở nơi nào!

- Kiếm Thai của ngươi đâu?

Ánh mắt hắn cổ quái.

- Việc này không trách Thanh Linh muội muội, năm đó Kiếm Thai kia là ta tự nguyện giao ra!

Hứa Linh Vân biết Thanh Linh Tiên Tử đang cùng Phương Hành nói cái gì, lẳng lặng mở miệng giải thích:

- Hơn nữa sau khi ta bái nhập Ly Hận Thiên, bọn họ cũng xác thực không có tàng tư, truyền ta Ly Hận kiếm đạo, hiện tại đã tiểu thành, ngược lại không yếu hơn Kiếm Thai.

- Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Khuôn mặt Phương Hành kéo căng, biết sự tình không có đơn giản như vậy.

- Kiếm Thai của Linh Vân sư tỷ, cùng một đạo mà ngươi nhờ ta mang cho Tiểu Man, đều không có giao cho trong tay của các nàng !

Thanh Linh Tiên Tử đã mở miệng, liền không tiếp tục che giấu, nói thẳng:

- Năm đó ở Nam Chiêm Bộ Châu Huyền Vực, ta tìm được một số linh dược thất truyền trong đan phương thượng cổ, trợ giúp sư tôn luyện chế thượng cổ bảo đan, lập xuống đại công, trở thành chân truyền sớm nhất của Ly Hận Thiên, thậm chí có hi vọng vấn đỉnh vị trí Thần Nữ, nhưng thời điểm đề cử Linh Vân sư tỷ vào đạo thống, lại xuất hiện ngoài ý muốn, có người coi trọng Kiếm Thai trên người Linh Vân sư tỷ, ý đồ tác thủ, ở dưới tình huống ta và sư tôn không biết, cưỡng ép rút đi Kiếm Thai, rót vào trong cơ thể Đại sư huynh, lúc ấy tính mệnh của Linh Vân sư tỷ hấp hối, cũng may sư tôn có thượng cổ bảo đan vừa luyện tốt, cứu được tính mạng của nàng, mà Ly Hận Thiên cũng đền bù tổn thất cho nàng, đặc biệt lập nàng làm đệ tử chân truyền, cũng truyền cho nàng rất nhiều tài nguyên và kiếm đạo.

Cọt kẹt…

Phương Hành cắn chặt hàm răng, lại không nói tiếng nào, chưa từng cắt ngang Thanh

Linh Tiên Tử.

Sắc mặt Thanh Linh Tiên Tử áy náy, lại nói:

- Đại sư huynh lấy được Kiếm Thai, liền trực tiếp bế tử quan, một lần là mười năm, ở trong mộng luyện kiếm, đồng thời dùng cổ pháp ôn dưỡng Kiếm Thai, cho tới bây giờ, ta cũng chưa từng thấy qua hắn, nên một mực không thể giúp Linh Vân sư tỷ lấy lại công đạo, hơn nữa chuyện này sở dĩ phát sinh, là bởi vì lúc ấy ta một lòng luyện đan, chăm sóc Linh Vân sư tỷ không chu toàn, chính là một việc ta muốn bồi tội, mà việc thứ hai, là đồ vật ngươi nhờ ta mang hộ cho Tiểu Man, cuối cùng không thể rơi xuống trên tay nàng, mặt nạ kia bị Dao Trì tiểu công chúa lấy được, đồ vật này ta cũng không có ý đồ đòi lại, bởi vì cái kia đã vượt ra khỏi năng lực của ta!

- Đạo thống Thần Châu các ngươi đều là quỷ nghèo sao?

Phương Hành nhịn không được thấp giọng quát:

- Ngay cả đồ vật của nha hoàn cũng muốn đoạt?

Hiện tại trong lòng hắn thật rất tức giận, trong giới tu hành, cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt nòng nọc, lẫn nhau cướp đoạt bảo bối là chuyện bình thường, ngay cả Phương đại gia hắn cũng dựa vào cướp bóc lập nghiệp, bất quá đến trên đầu mình, lại khó tránh khỏi tức giận, không nói năm đó Linh Vân sư tỷ bị rút đi Kiếm Thai, suýt nữa khó giữ được tính mạng, dù sao bây giờ thấy Linh Vân sư tỷ êm đẹp, tu vi tiến nhanh, để cho hắn an tâm, mà năm đó hắn sai người mang hộ Thanh Hồ Quỷ Diện cho Thanh Linh Tiên Tử, sau đó chuyển giao Tiểu Man bị cướp thì làm hắn tức giận, phải biết Thanh Hồ Quỷ Diện là bảo bối trọng yếu nhất của hắn lúc ấy, nếu không phải Tiểu Man, căn bản không nỡ tiễn đưa!

Ngược lại là đối với Thanh Linh Tiên Tử áy náy, hắn cũng không để ý chút nào, sự tình Hứa Linh Vân nàng cố nhiên có hiềm nghi chăm sóc không chu toàn, nhưng cũng may sau đó cầm bảo đan cứu trở về, cho Hứa Linh Vân một tạo hóa khác, nếu không có viên thượng cổ bảo đan kia, đại khái Hứa Linh Vân tu hành tiến cảnh, cũng không có khả năng nhanh như vậy, mà đối với Dao Trì tiểu công chúa cướp đi Thanh Hồ Quỷ Diện của Tiểu Man, cũng xác thực vượt ra khỏi năng lực của nàng, dù sao Dao Trì chính là Tư Đồ gia tộc phía sau Phù Diêu Cung, có thể xưng Thần Châu đệ nhất đại tộc.

Dao Trì này, không phải Dao Trì tiên cảnh của

Tây Vương Mẫu ở thượng cổ, thượng cổ đã từng có một tông môn tên Dao Trì, nhưng sớm đã dời lên thượng giới, mà Dao Trì di địa và Bàn Đào Lâm lại bị Phù Diêu Cung chiếm dụng, từ đó về sau, liền trở thành nơi các đời Tư Đồ của Phù Diêu Cung thoái ẩn, người trong Dao Trì tiên cảnh, ra thì khống chế Phù Diêu Cung, lui thì chăm sóc Bàn Đào Lâm, chính là nội tình của bọn họ.

- Không thể chờ tới Nguyên Anh…

Phương Hành âm thầm lẩm bẩm, sau đó cùng Kim Ô liếc nhau một cái, hạ quyết định.

- Bây giờ lực lượng của ngươi còn chưa đủ nói điều kiện với Phù Diêu Cung!

Thanh Linh Tiên Tử khám phá tâm tư của hắn, nhàn nhạt mở miệng, thần sắc cực kỳ nghiêm túc.

- Phù Diêu Cung có tư cách nói điều kiện với toàn bộ Thần Châu sao?

Phương Hành rất thẳng thắng, chẳng hề để ý cười hỏi.

- Có!

Ngoài dự liệu, Thanh Linh Tiên Tử trả lời không do dự.

Phương Hành ngẩn ngơ, cười lạnh nói:

- Vậy lại thêm Tịnh Thổ thì sao?

Thanh Linh Tiên Tử thoáng trầm mặc lại, không có trả lời, hiển nhiên Thần Châu tăng thêm Tịnh Thổ, nói dễ nghe thì xác thực không phải Phù Diêu Cung có thể so sánh, nói khó nghe chút là tiện tay có thể diệt.

Lúc này Phương Hành mới đắc ý, chỉ cái mũi của mình, cười hắc hắc nói:

- Nhìn cho rõ ràng, hiện tại tiểu gia không phải tiểu gia năm đó, hiện tại ta là Thần Tử của Viên gia và Bắc Minh tộc, quý khách của Thần Châu và Tịnh Thổ, toàn bộ Bách Đoạn Sơn đều ở trong tay ta, ta ngược lại muốn xem xem, hiện tại Thiên Nguyên Đại Lục ngoại trừ những Thánh Nhân kia, còn ai có dũng khí nói điều kiện với ta.

Chương 907: Ăn mày tới cửa

Bách Đoạn Sơn đã bị Phương Hành chiếm hết, còn lại chỉ là ngoại vi của hình chiếu phù văn, căn bản không đáng tranh đoạt, hơn nữa liên quan tới phân phối cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, cũng đã không cần các Thần Tử Đạo Tử liều mạng tranh đoạt, mà trở thành các đại nhân vật của Thần Châu và Tịnh Thổ hoặc sáng hoặc tối đánh cờ, cơ hồ đã không có chuyện gì của các Thần Tử Đạo Tử, hiện nay tiếp tục ở trong Ma Uyên, đại đa số là vâng lệnh gia tộc, thời khắc canh giữ ở chung quanh Bách Đoạn Sơn, giám thị các thế lực khác dị động...

Đơn giản mà nói, cục diện chém giết tranh đoạt kịch liệt đã không có, còn lại là buồn tẻ chờ đợi.

Mà hết lần này tới lần khác, cơ duyên Huyền Quan hình như lúc nào cũng có thể phủ xuống, lại không cách nào xác định đến tột cùng khi nào mới phủ xuống...

Có tư cách thôi diễn thời gian cơ duyên Huyền Quan phủ xuống, có lẽ chỉ có Thánh Nhân, nhưng bây giờ Thánh Nhân đã biến mất, không biết đi đâu!

Cái này cũng dẫn đến, buồn tẻ chờ đợi để Phương Hành hơi không kiên nhẫn.

Mấy ngày đầu, hắn còn có thể uống rượu thăm bạn, tùy ý vui chơi, nhưng qua vài ngày nữa, sẽ không còn hứng thú.

Mấu chốt nhất là, sau khi cùng Thanh Linh Tiên Tử tán gẫu, trong lòng của hắn không cầm được dâng lên một ý niệm, đáy lòng luôn có một cái bóng vung không được, cũng theo bản năng, một ý nghĩ lớn đến không biên giới dần dần thành hình...

Cùng Kim Ô thương lượng mấy ngày, cuối cùng hắn hạ quyết định, sau đó ở một buổi tối, hai gia hỏa trực tiếp chuồn đi.

Ngay cả đám người Sở Từ và Lệ Hồng Y cũng không nói một tiếng, im ắng rời Ma Uyên, kề vai sát cánh tới Thần Châu, đợi đám người Sở Từ phát hiện bọn họ đã rời hành cung, thì đã không biết đi ra bao nhiêu dặm, chỉ có trên nền đá, dùng chân vẽ ra mấy chữ lớn xiêu xiêu vẹo vẹo:

- Về Thần Châu Viên gia thăm người thân...

Bất quá sự tình bọn hắn đi chơi, lại bị Hồng Anh tướng quân và nữ tử áo bào đen được Tịnh Thổ phái tới phát hiện, hai người bọn họ cũng không có giấu những người này, đối bọn hắn mà nói, những người này bình thường cơ hồ là không tồn tại, bất quá mỗi khi có nguy hiểm, chỉ cần mình cần, rống to một tiếng, hai người kia sẽ ra tay thay hắn giải quyết, cho Phương Hành một loại cảm giác làm đại gia.

Sự tình hắn rời Ma Uyên tiến về Thần Châu, lập tức bị Hồng Anh tướng quân và nữ tử áo bào đen báo cho Thần Châu và Tịnh Thổ, mặc dù chư lão thấy hắn đi lung tung có chút hãi hùng khiếp vía, nhưng sau một phen do dự, cuối cùng quyết định tùy hắn, dù sao trong Ma Uyên chi khế ghi chú rõ bất kỳ bên nào cũng không được trói buộc Phương Hành.

Nói cách khác, Phương Hành được hai bên coi trọng, hắn cũng tự do, lại có một điểm là Tịnh Thổ Bắc Minh tộc có mệnh đăng, cũng không sợ Phương Hành hoặc lão quái ở Thần Châu có thể chơi ra hoa chiêu gì...

Đương nhiên, Phương Hành không có ý đồ thoát khỏi nữ tử áo bào đen giám thị, đây cũng là nguyên nhân Bắc Minh tộc yên tâm.

Về phần Tịnh Thổ còn có chuẩn bị khác ở sau, để cam đoan Phương Hành không có gì bất ngờ xảy ra hay không, vậy thì không phải Phương Hành có thể nhìn rõ.

Thần Tử trở về, ở Viên gia tạo thành ảnh hưởng cực lớn!

Đối với vị Thần Tử này, từ trên xuống dưới Viên gia và các thế lực, đều sinh ra một loại cảm giác vô cùng kinh ngạc!

Nhận hắn, cảm giác như hài kịch, cơ duyên qua đi, còn không biết sẽ xử trí hắn như thế nào!

Không nhận, hắn lại là lão tổ chính miệng xác lập, thậm chí còn định khế ước, lập lôi thệ, còn chính thức hơn cả Phù Tô công tử!

Nhưng vô luận như thế nào, còn phải bày ra vẻ nghênh đón Thần Tử về tộc, lễ nghi làm cực kỳ hoàn chỉnh. Ngàn dặm một đội, trăm dặm một tổ, vô số nha hoàn hộ vệ, ở địa phương cách lãnh địa Viên gia mấy vạn dặm dựng đài cao, đồn trú nhân thủ, Viên gia từ Trúc Cơ đến Nguyên Anh, tất cả cảnh giới đều có, do trưởng lão dẫn đội, dùng lễ nghi long trọng nhất nghênh đón "Thần Tử Viên gia" Phương Hành từ Ma Uyên trở về.

Tộc địa Viên gia ở Thiên Cương Lĩnh của Thần Châu Trung Vực, diện tích lãnh thổ mười vạn cương vực, càng có thật nhiều động thiên do tiền bối Viên gia luyện hóa ra, chỉ là tộc nhân liền không dưới trăm vạn, càng có gia nô, tùy tùng đếm không hết, có thể nói, một bộ tộc chính là một nước, hơn nữa vương triều dưới trướng, quốc chủ chính là gia nô của Viên gia, thay mặt Viên gia hành sự, quản lý dân chúng, khai thác tài nguyên trong nước.

Thế gian một mực lưu truyền, Thần Châu độc chiếm bảy thành khí vận của thiên hạ, đây không phải chỉ nói mà thôi.

Trên thực tế, ở trên tài nguyên và nội tình, Thần Châu một mực được trời ưu ái, không giống Nam Chiêm Bộ Châu đại bộ phận địa vực đều là quốc độ sinh tồn phàm nhân, linh mạch khan hiếm, cũng không giống Yêu Địa đại bộ phận địa vực bị sa mạc ăn mòn, hoang vu, càng không giống như Tịnh Thổ khắp nơi rừng thiêng nước độc, tài nguyên thiếu thốn, Thần Châu có thể xưng tụng tấc đất tấc vàng, tài nguyên nội tình cơ hồ nhiều hơn mấy châu khác cộng lại, hơn nữa có ưu thế địa mạch, linh khí hội tụ, linh thạch thần mỏ viễn siêu mấy châu khác!

Cũng chính là nguyên nhân này, mới càng thể hiện ra nội tình của Viên gia hùng hậu, vẻn vẹn lấy Đại Phong vương triều dưới trướng bọn họ mà nói, trong nước có 13 quận, chỉ sợ tài nguyên nội tình của mỗi một quận, còn hùng hậu hơn Sở Vực của Nam Chiêm Bộ Châu, loại địa lợi này, thực để cho người khác hâm mộ không tới...

Theo lễ nghi trở về gia tộc, hành trình chậm lại, trọn vẹn dùng hơn tháng mới tới Đại Phong vương triều, mặc dù tốc độ này đối với Kim Ô và Phương Hành tính nôn nóng mà nói giống như dày vò, bất quá trước kia hai người chưa từng hưởng thụ qua loại tiếp đãi long trọng này, cảm giác mới mẻ, nên nhẫn nại xuống, không qua mấy ngày, ngược lại vui ở trong đó, từng bước từng bước, giá đỡ đại gia bày cực kỳ tinh tế...

Ở lại Đại Phong vương triều ba ngày, sau đó chính thức chỉnh đốn tùy tùng, trở về tộc địa

Viên gia, một Viên gia trưởng lão tu vi Nguyên Anh cảnh chờ đợi ở trước một cung điện nghênh đón Phương Hành, dùng Già Lam Diệp Thanh quét bụi bặm trên người, sau đó mời vào tộc địa, chuyên chỉ định một cung điện cho hắn, sau đó buổi chiều thiết hạ đại yến, mời tộc nhân Viên gia đến gặp gỡ.

Chỉ bất quá, trong nghi thức nhìn như long trọng, lại luôn cảm giác có chút không thích hợp, Kim Ô gian xảo, rất nhanh liền phát hiện manh mối, thấp giọng nói với Phương Hành:

- Tiểu thổ phỉ, Viên gia nhận ngươi làm Thần Tử, rất là không tình nguyện nha, ngươi xem trưởng lão cũng tốt, tộc nhân cũng tốt, bất luận cảnh giới cao thấp, hết thảy đều là con cháu chi thứ, tộc nhân trực hệ một cái cũng không lộ diện, hơn nữa những lễ nghi này thoạt nhìn không có sai lầm, nhưng người chấp hành đều là tiểu nhân vật, mặt ngoài hoa lệ, trên thực tế qua loa tới cực điểm, thật cho rằng chúng ta không có kiến thức sao!

- Nếu thật nghiêm túc đối đãi, sự tình còn không dễ làm...

Phương Hành cười lạnh:

- Bọn họ là chiêu cáo thiên hạ, cho thấy thái độ tán thành ta là Thần Tử, để ta an lòng, nhưng trong nội tâm không có tính tình mới lạ, bất quá như vậy vừa vặn, bọn họ chỉ cho ta chút mặt mũi, ta cũng chỉ cho chút mặt mũi...

- Hắn là hài tử của lão Cửu?

Thời điểm đại yến tiến hành, trên một ngọn núi ở hậu điện, đang có một đại hán áo bào tím đứng chắp tay, hai mắt như vực sâu, thần uy nội uẩn, chính là Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu, hắn xa xa đưa ánh mắt nhìn về phía Phương Hành đang cùng tặc ô vui chơi giải trí, quan sát kỹ thật lâu, khóe miệng lại dâng lên cười lạnh, thần sắc lộ ra xem thường.

- Nhìn bộ dạng của hắn, hắn rất hài lòng vinh dự mà gia tộc cho hắn, còn cho là thật...

Ở bên người Viên Linh Tiêu, một nam tử áo bào trắng cẩn thận phụng dưỡng, thần sắc âm lãnh nói.

- Ha ha, hiện tại hắn là Thần Tử!

Viên Linh Tiêu lạnh giọng cười một tiếng, sau đó phẩy tay áo bỏ đi:

- Cho hắn chút chỗ tốt, nhưng nhìn chằm chằm hắn, đừng để hắn sinh sự!

- Vâng...

Nam tử áo trắng vội vàng đáp ứng, đợi Viên

Linh Tiêu đi xa, mới vung tay áo đi về phía cung điện, trong lòng vẫn đang nghĩ, theo ý tứ của gia chủ, coi như là đuổi ăn mày, cho ngươi chút chỗ tốt, an an phận phận đừng gây chuyện là được...

Bất quá rất nhanh, Viên gia Đại tổng quản này muốn khóc cũng không khóc được...

Hắn đi tới trong cung điện, cẩn thủ lễ nghi bái phục Phương Hành, sau đó tự giới thiệu, chính là Viên gia Đại tổng quản, đặc biệt vâng lệnh gia chủ, hầu ở bên người Thần Tử, Thần Tử có gì cần, cứ hướng hắn mở miệng, những lời khách khách khí khí này mới nói phân nửa, chỉ thấy gia hỏa kia xách một cái chân heo nướng đứng lên, đạp bàn nói.

- Ngươi là Văn tổng quản, vậy nhanh, điều trăm cao thủ cho ta...

- Ách, không biết Thiếu chủ là muốn...

Văn tổng quản sửng sốt, nhưng vẫn cung kính hỏi.

Phương Hành trả lời dứt khoát lưu loát:

- Ta muốn đi nện đạo tràng, là cái cách bờ sông, trên núi đá kia...

Văn tổng quản giật nảy mình, nghĩ thầm vị Thần Tử này thật không coi mình là ngoại nhân ah, trên mặt lại cười khổ:

- Cái này... Thiếu chủ, ngươi nói đó là Thanh Thạch Tông, một mực rất cung kính với Viên gia ta, nện bọn họ làm gì?

Phương Hành chỉ Kim Ô nói:

- Vừa nghe huynh đệ ta nói, trước kia hắn đến Thần Châu giúp ta tìm linh dược khôi phục tu vi, tông môn kia không chỉ không giúp đỡ, còn truy sát nó...

- Đúng! Ta chỉ là vào dược viên của bọn họ dạo một vòng, đi kinh quật dạo một vòng, đi hậu sơn nhìn các nữ đệ tử tắm rửa một vòng, tông môn kia lại phái ra hơn một trăm tu sĩ truy sát ta mười vạn dặm, quá khốn kiếp, phải nện!

Kim Ô nghe xong tinh thần cũng tỉnh táo, thần sắc nghiêm túc nói.

Văn tổng quản đã hết chỗ nói rồi, nửa ngày mới mở miệng, cười khổ khuyên nhủ:

- Thiếu chủ, gia quy của Viên gia ta từ trước đến nay thiện chí giúp người, trân ái danh dự, chưa bao giờ có thanh danh lấy mạnh hiếp yếu, ta xem chuyện này... Ngài thận trọng một chút mới tốt...

Mặt Phương Hành lập tức lạnh xuống:

- Ta là Thần Tử, muốn ngươi đi chọn người cũng không cho?

- Cái này...

Văn tổng quản nghẹn lời, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

- Lão tổ đâu, ta kêu hắn ra, hỏi hắn có cho hay không...

Phương Hành trực tiếp lấy ra ngọc phù, lại Viên lão thần tiên tự mình ban cho, muốn kích hoạt.

- Không cần... Chuyện nhỏ này cần gì quấy rầy lão tổ tĩnh tu, nhân thủ này... cho... lập tức cho...

Văn quản gia nói mấy câu, trên trán đã chảy ra mồ hôi lạnh, nghĩ tới vị Thần Tử này vừa trở về, còn là lão tổ khâm điểm, hơn nữa việc quan hệ tới cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, trước thỏa mãn hắn một lần, miễn cho quấy nhiễu lão tổ...

Đương nhiên, hắn tuyệt đối không nghĩ tới, này chỉ là vừa mới bắt đầu!

Chương 908: Thần Châu đệ nhất khố hoàn

- Văn tổng quản, lấy cho ta một vạn viên Linh

Tinh, ta muốn đi kỹ viện dạo chơi.

- Văn tổng quản, cho ta chiếc pháp thuyền tốt nhất trong nhà, không có pháp bảo thay đi bộ, không phải làm trò cười cho người khác sao.

- Văn tổng quản, ta đánh Thần Tử của Thiên Chính Môn, lão tổ nhà bọn hắn tìm tới cửa, ngươi đi ứng phó đi!

- Văn tổng quản, chúng ta không cẩn thận nhìn lén Linh Lung Tông tông chủ tắm rửa, tuyệt đối đừng nói cho nàng ta trốn ở trong nhà.

…

Phương Hành về tộc không đến nửa tháng, Văn tổng quản liền phục, vị Viên gia Đại tổng quản này, thống lĩnh hết thảy sự vụ trong Viên gia, thân phận tôn quý không thua bất luận một vị Thái Thượng trưởng lão nào, tu vi tinh thâm, xử sự khôn khéo, rất được gia chủ coi trọng, bất luận thời điểm nào, luôn hoà hợp êm thấm giải quyết các loại vấn đề khó khăn ở trong mắt người khác, nhưng bây giờ, vị tổng quản này phục rồi, mỗi ngày thậm chí đi ngủ cũng ngủ không ngon, vừa nghe được ba chữ "Văn tổng quản" đột nhiên vang lên ở bên tai liền run rẩy.

Mấy ngày đầu, hắn còn mỗi ngày đi theo bên người Phương Hành hầu hạ, cũng coi như chấp hành mệnh lệnh của gia chủ, nhìn chằm chằm tên ăn mày kia không cho hắn sinh sự, nhưng rất nhanh, hắn không dám xuất hiện ở trước mặt Phương Hành nữa, sau đó trực tiếp trốn tránh Phương Hành, nhưng như vậy cũng không được, thỉnh thoảng tiểu hỗn đản kia lại chủ động tìm hắn, trốn ở trong động phủ của tiểu tình nhân cũng bị hắn tìm ra.

Không hổ là có ngoại hiệu "tai tinh", cũng quá biết sinh sự đi!

Cứ như vậy trong nửa tháng, Văn tổng quản đã không biết giúp tiểu hỗn đản này lau đít bao nhiêu lần, hắn bình thường am hiểu nhất là công phu mài nước, lúc đầu muốn chấp hành mệnh lệnh của gia chủ, tiểu hỗn đản muốn 100, liền cho hắn 50, có yêu cầu gì thống khoái đáp ứng, nhưng những chiêu số này ở chỗ của tiểu hỗn đản lại căn bản không dùng được, một lời bất hòa liền muốn tìm lão tổ cáo trạng, muốn cái gì cho trễ liền trực tiếp tiến vào bảo khố tìm, Văn tổng quản muốn ngăn cũng không ngăn được.

Hết lần này tới lần khác đối với tiểu hỗn đản này diễn xuất, đừng nói Văn tổng quản, ngay cả Viên gia cũng không dám ngăn cản, dù sao lão tổ đã nói, ai dám làm loạn kế hoạch của hắn, trực tiếp loạn bổng đánh chết, ngay cả

Thần Tử Phù Tô công tử trước kia, cũng bởi vì ở trong Ma Uyên bị tiểu ma đầu cáo trạng, bị lão tổ ở dưới cơn thịnh nộ nhốt vào hậu sơn bế, đến bây giờ còn chưa thả đây!

Hơn nữa những đạo thống bị hắn trêu chọc, dưới tình huống bình thường cũng không dám làm gì hắn, dù sao ma đầu kia khống chế cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, mặc dù quyền chi phối đều ở trong tay đám lão quái vật của Thần Châu và Ma Châu, nhưng ma đầu kia là mấu chốt đi vào, vạn nhất đến lúc đó đào hố cho mình nhảy, hại mình mất cả chì lẫn chài thì làm sao bây giờ?

Cũng căn cứ đủ loại suy nghĩ, khiến cho rất nhiều đạo thống bị Phương Hành khi dễ đều giận mà không dám nói gì, không cách nào thật đi đối phó hắn, nhưng ở sau lưng các loại mắng chửi nguyền rủa, khiến cho thanh danh của Phương Hành vốn không tốt càng ngày càng kéo không trở lại.

Đương nhiên, cái này đối với Phương Hành mà nói không tính là việc lớn gì, nhất vừa nghe thấy "Thần Châu đệ nhất bại hoại", "Viên gia đại hoàn khố"… còn cực kỳ vui vẻ, bất quá Kim Ô lại khó chịu, trong đủ loại truyền thuyết, nó biến thành nanh vuốt và chó săn của Phương Hành, cái này khiến nó phẫn nộ tới cực điểm, vô số lần giải thích, rõ ràng rất nhiều chuyện xấu chính là mình ra chủ ý ah.

Đánh nhau, nháo sự, nhìn lén tiên tử tắm rửa, ăn cắp cướp bóc hủy vườn thuốc người… Đủ loại việc xấu nếu như nói còn có thể để Viên gia và tu sĩ Thần Châu nhẫn nại, chuyện kế tiếp lại làm cho các tu sĩ kinh hãi, cũng thành công hấp dẫn ánh mắt của các đạo thống Thần Châu!

Thần Châu Trung Vực có một tiểu quốc, tên Đa Bảo quốc, chen ở giữa vô số thế gia và đạo thống, cũng tự có chi đạo sinh tồn của mình, kỳ danh là Đa Bảo quốc, lại không phải nói trong nước có bao nhiêu trân bảo, mà nước này tiền thân vốn là một phường thị, chuyên trao đổi hoặc mua sắm pháp bảo trong giới tu hành.

Rất nhiều thế lực rắc rối giao thoa, lại ở chỗ này tạo thành một loại cân bằng vi diệu, tuy Đa Bảo quốc nhỏ, lại trở thành chợ giao dịch yên ổn, ngay cả đệ tử của đại thế gia cũng thường xuyên đến nơi đây tìm kiếm bảo bối hợp tâm ý của mình, thậm chí có vật muốn bán, bọn họ cũng tới nơi này, danh xưng nơi giao dịch an toàn nhất thiên hạ.

Trở về Viên gia hơn hai mươi ngày, Phương Hành mới phát hiện Đa Bảo quốc, sau đó cùng Kim Ô lao thẳng tới cửa hàng lớn nhất, cửa hàng kia ở trong đô thành của Đa Bảo quốc, lầu các cao nhất, giống như đế vương ngạo thị cả nước, kỳ danh là "Đế Trân Hiên", nội tình hùng hậu, trong truyền thuyết, chỉ cần có đủ Linh Tinh, thì ngay cả Tiên binh và công quyết Tiên cấp cũng có thể ở chỗ này mua được.

- Cũng không có gì nha, cảm giác còn không bằng bảo bối của ta.

Tùy tiện xông vào Đế Trân Hiên, hơi quét qua, Phương Hành chán nản, rất là khinh thường.

- Vị đạo hữu này, mời vào đại sảnh ngồi, chậm rãi thưởng thức, bất quá tọa kỵ xin ở lại ngoài các bên.

Có người đi vào, trong Đế Trân Hiên lập tức có người lên đón, rất cung kính mời Phương Hành dẫn Kim Ô ra, Phương Hành còn chưa trả lời, tên tiểu nhị kia đã bị Kim Ô hất bay ra ngoài cửa, sau đó Kim Ô dắt cuống họng gọi:

- Người trong Đế Trân Hiên đều chết sạch sao? Thần Tử Viên gia và Thái Cổ Đạo Kim gia tới, tìm vài người có mắt đến hầu hạ đi.

Thần Tử Viên gia?

Lúc đầu thấy hai người này trực tiếp động thủ đánh người, hộ vệ của Đế Trân Hiên đều đã chuẩn bị xuất thủ, muốn ném hai người gây chuyện này ra ngoài, thế nhưng nghe Kim Ô nói, lại giật nảy mình, chưởng quỹ trong Đế Trân Hiên càng bị hù mồ hôi đầm đìa, vội vàng vọt xuống, quát lui hộ vệ, sau đó cung kính mời Phương Hành lên lầu uống trà, lại vụng trộm phát một đạo mệnh lệnh, lệnh hộ vệ Đế Trân Hiên tăng mạnh gấp mười lần, thổ phỉ đến rồi!

- Không biết Thần Tử giá lâm, không có tiếp đón từ xa, vạn mong thứ tội.

Vị chưởng quỹ này hiển nhiên cũng đã được nghe nói tiếng xấu của Phương Hành và tặc ô bên cạnh hắn, công phu dưỡng khí mấy trăm năm, cũng áp chế không nổi khẩn trương, cố gắng trấn định chào hỏi, lại nói:

- Trong Đế Trân Hiên chúng ta bảo bối rất nhiều, cho tới bây giờ đều là công bằng giao dịch, già trẻ không gạt, không biết Thần Tử muốn nhìn cái gì, lão hủ giúp Thần Tử mang tới, nhất định sẽ để Thần Tử hài lòng.

- Khụ khụ, cái này sao…

Trong lòng Phương Hành suy nghĩ, đưa tay đi lấy tiên trà trên bàn.

Nhưng động tác này lại dọa chưởng quỹ giật nảy mình, cả kinh kêu lên:

- Trong Đa Bảo quốc không cho phép tư đấu a.

Phương Hành có chút im lặng, bưng tiên trà lên uống một hớp, nói:

- Hôm nay ta tới là vì…

Chưởng quỹ chợt nhớ tới cái gì, lại vội vàng nói:

- Đế Trân Hiên từ trước tới giờ không bán thiếu.

Phương Hành nghẹn không biết nói cái gì cho phải, nghĩ thầm mấy ngày trước sự tình mình và Kim Ô đoạt bảo khố của Thanh Thạch Tông, nói rõ là mua, bất quá trước ký sổ, chờ Viên gia đến trả tiền không biết làm sao lại truyền ra nhanh như vậy, hù chưởng quỹ sợ xanh cả mặt.

- Ai, hôm nay ta không phải tới mua đồ!

Phương Hành sợ hù chạy chưởng quỹ, đành phải trước tỏ rõ ý đồ đến của mình.

- Cái này…

Chưởng quỹ nghe xong càng khẩn trương hơn:

- Đa Bảo quốc cũng không có tiền lệ giao phí bảo hộ ah.

Phốc …

Phương Hành trực tiếp phun nước trà ra

ngoài, nghĩ thầm thanh danh của mình lúc nào hỏng đến mức độ này rồi?

- Chúng ta là đến mượn chỗ các ngươi bán hàng, ngươi khẩn trương cái rắm, thật muốn đánh cướp đã sớm hạ thủ!

Kim Ô cũng nhìn không được, nói thẳng ra.

- Bán đồ?

Chưởng quỹ nghe câu này, thoảng buông lỏng xuống, mở miệng nói:

- Nếu Thần Tử muốn bán đồ, ngược lại đơn giản, Đế Trân Hiên không đơn thuần là bán pháp bảo Tiên quyết, còn có thu mua pháp bảo, nếu ngài có đồ vật muốn bán, trước lấy ra để lão phu xem qua, đánh giá, hoặc trực tiếp bán cho Đế Trân Hiên, hoặc là Đế Trân Hiên chúng ta thả ra tiếng gió, tổ chức đấu giá, người trả giá cao thì được, chẳng qua nếu như bán đấu giá, Đế Trân Hiên sẽ thu ba thành lợi tức, này là quy định, ta không có lừa gạt ngài ah!

Thanh danh của Phương Hành quá vang dội, cũng quá hỏng, trực tiếp hù vị chưởng quỹ này ngay cả nhấc lên chuyện thu tiền thuế cũng sợ mất mật.

- Không có gì, đừng nói ba thành, ngươi làm thành việc này, ta cho ngươi bốn thành cũng

được!

Phương Hành cười hắc hắc, ánh mắt ám muội nhìn chưởng quỹ, nói:

- Cũng không biết các ngươi có dám bán hay không!

Chưởng quỹ thấy Phương Hành không hung ba ba giống như trong truyền thuyết, ngược lại có chút thủ lễ nghi, nhìn biểu tình kia cũng không giống như đang trêu đùa mình, lá gan dần dần lớn lên, tiến vào trạng thái làm ăn, cười nói:

- Thần Tử nói đùa, Đa Bảo quốc chúng ta vốn là vì để cho tiện các vị đạo hữu mà thiết lập, rất nhiều đạo thống đã đạt thành hiệp nghị, cho phép Đa Bảo quốc chúng ta đứng ở bên ngoài quy tắc, đơn giản mà nói, không có đồ vật gì chúng ta không thể bán, ha ha, trên phố có truyền thuyết, chắc hẳn ngài cũng nghe qua, Đế Trân Hiên chúng ta ngay cả Tiên binh cũng bán!

Hắn nhìn thoáng qua Phương Hành, giống như nhớ ra cái gì đó, lại nhẹ giọng cười một tiếng, thấp giọng, nói:

- Lão hủ bổ sung một câu, cho dù là đồ vật lai lịch bất chính, chúng ta cũng có thể bán, dù sao chúng ta là cung cấp một trường hợp, không truy cứu nguồn gốc đồ vật, cho dù là người mất đánh tới cửa, cũng không quan hệ gì tới Đế Trân Hiên chúng ta, việc này có tiền lệ, các đạo thống đều chấp nhận quy củ này!

Nói xong chớp mắt vài cái, ý tứ mọi người lòng dạ biết rõ.

- Mẹ nó, lão già chết tiệt này coi tiểu gia là tới thủ tiêu tang vật sao?

Phương Hành lật bạch nhãn, nhưng không phát tác, trên thực tế chưởng quỹ nói cũng hợp tâm ý của hắn, cười híp mắt lấy ra một món pháp bảo đặt ở trên bàn, nói:

- Nói như ngươi ta an tâm, chính là bảo vật này, đánh giá đi!

- Há, một chiếc Thanh Đồng Đăng, mời Thần Tử nói phẩm cấp và công dụng của nó một chút

Chưởng quỹ kia rất chuyên nghiệp, cầm Thanh Đồng Đăng lên, đưa đến trước mắt xem.

Kim Ô chờ không kiên nhẫn, nói thẳng:

- Bảo vật này là một trong tam đại dị bảo của Phù Diêu Cung… Thanh Nguyệt Đăng, ngươi trực tiếp nói cái giá đi!

- Má ơi…

Một câu bất thình lình hù chưởng quỹ từ trên ghế bành té xuống, Thanh Nguyệt Đăng "bang lang" rơi xuống đất.

Chương 909: Đấu giá Thanh Nguyệt Đăng

- Bảo bối của ta…

Không nghĩ tới phản ứng của chưởng quỹ lớn như vậy, đường đường lão chưởng quỹ thâm niên, vậy mà thất thủ làm rơi bảo bối xuống mặt đất, làm Phương Hành và Kim Ô giật nảy mình, mà lão chưởng quỹ kia càng suýt nữa bị hù một hơi không lên, cũng may Phương Hành nhặt lên xem xét, Thanh Đồng Đăng không có việc gì, dù sao cũng là tiên bảo của Phù Diêu Cung, không có khả năng dễ dàng tổn hại như vậy, nhưng hành động của chưởng quỹ lại làm Phương Hành giật nảy mình, lão đầu kia đã trực tiếp quỳ xuống, đầu giống như giã tỏi lạy Phương Hành.

- Thần Tử đại gia tiểu tổ tông, ngài tha cho ta đi…

Chưởng quỹ khóc mặt đầy nước mắt:

- Ngài đưa đồ vật này cho chúng ta, đây không phải là chuốc họa cho chúng ta sao?

- Là ngươi nói thứ gì cũng dám bán!

Phương Hành cực kỳ im lặng, cầm Thanh Đồng Đăng nói với chưởng quỹ.

- Vậy cũng phải coi là thứ gì ah, tiểu tổ tông, đồ vật của Phù Diêu Cung, là người bình thường có dũng khí bán sao?

Lão chưởng quỹ hết chỗ nói rồi, hận không thể quất mình hai tát, vừa rồi nói với hắn những chuyện kia làm gì a!

- Thứ này đáng tiền, ta hứa cho các ngươi bốn thành lợi tức, có thể kiếm rất nhiều.

Phương Hành tràn đầy thành ý, triển khai lợi dụ.

Lão chưởng quỹ lại kém chút khóc lên:

- Vậy cũng phải có mạng lấy mới được.

- Ngươi không dám bán đồ vật của Phù Diêu Cung, vậy chính là nói dám đắc tội hai huynh đệ chúng ta?

Nhìn bộ dáng của lão chưởng quỹ là không khuyên nổi, Kim Ô trực tiếp đóng vai mặt đen, lành lạnh uy hiếp.

Lão chưởng quỹ bị hù xanh mặt, liên tục dập đầu, lại không nói lời nào.

- Ngươi không tiếp sinh ý cũng không có việc gì, bất quá địa bàn và nhân mạch của Đế Trân

Hiên các ngươi phải cho ta mượn sử dụng, hắc hắc, dù sao muốn bán, cũng phải trước thả tiếng gió ra, ngươi đứng lên trước đi, mặc kệ ngươi dập đầu mấy cái, thì địa bàn này ta cũng phải lấy. Coi như ngươi không đáp ứng, ta sẽ ném Linh Tinh ra, mướn người nói hộ, để bọn hắn đều đến chỗ các ngươi, muốn rũ sạch là không thể nào!

Phương Hành cũng lười nhiều lời, hạ tử lệnh.

Chưởng quỹ kia hết chỗ nói rồi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Thần Tử lại chờ một lát!

Dứt lời, trực tiếp quay người ra cửa, lấy ngọc phù, thương nghị với đại lão bản ở sau màn Đế Trân Hiên.

Qua nửa ngày, hắn lại đi trở về, đi cùng còn có bốn năm lão đầu ăn mặc giống như hắn, từng cái thần sắc ngưng trọng, lại do lão chưởng quỹ kia bước ra một bước, nhìn Phương Hành thi lễ nói:

- Viên Thần Tử, vừa rồi chúng ta đã thương nghị qua, Thần Tử đã muốn mượn Đế Trân Hiên chúng ta, chúng ta không dám cự tuyệt, sau khi hỏi qua Đại tiên sinh, chúng ta đã quyết định tiếp nhận chuyện này, hết thảy dựa theo quá trình bình thường xử lý, tuyệt đối để ngài yên tâm, bất quá chúng ta có một điều kiện.

Đế Trân Hiên đổi chủ ý, lại làm cho Phương Hành giật mình, sau đó cười nói:

- Điều kiện gì, ngươi cứ việc nói là được!

Mấy chưởng quỹ kia liếc nhau một cái, có một người thở dài một hơi, trầm giọng nói:

- Không cần lợi tức!

Một người khác càng thêm ngưng trọng bổ sung một câu:

- Hết thảy miễn phí, mong Thần Tử thành toàn!

Còn có chuyện tốt như vậy?

Phương Hành và Kim Ô liếc nhau một cái, đều cảm giác có chút kinh ngạc. Bất quá nghĩ lại, cũng lý giải dụng ý của Đế Trân Hiên, thân phận của mình bây giờ không bình thường, quyết tâm muốn mượn địa bàn của bọn hắn, bọn họ cũng không dám cự tuyệt, bất quá tên tuổi của Phù Diêu Cung thực quá vang dội, cũng quá đáng sợ, bọn họ một chút cũng không dám mạo hiểm, liền dứt khoát cự tuyệt tất cả lợi tức, cho thấy Đế Trân Hiên không có lợi nhuận gì trong chuyện này, đến lúc đó thật có phiền phức, cũng có thể thẳng thắn nói mình bị buộc.

Mà càng để lão bản ở phía sau bọn hắn động tâm là, đấu giá dị bảo của Phù Diêu Cung, sẽ có lợi thật lớn với thanh danh của Đế Trân Hiên, đừng nói Thần Châu Trung Vực, chỉ sợ thanh danh này lập tức truyền khắp toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục cũng không có vấn đề

- Vậy thì tốt, các ngươi đã có thành ý như vậy, vậy ta không trả tiền!

Phương Hành đã đạt tới mục đích, trầm thấp cười cười, không nói gì nữa.

Tin tức Thần Tử Viên gia muốn đấu giá Thanh Nguyệt Đăng của Phù Diêu Cung, ở dưới Đa Bảo quốc Đế Trân Hiên thôi động, rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ Thần Châu Trung Vực, sau đó lại dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng truyền khắp cả Thần Châu, nhìn xu thế, truyền khắp Thiên Nguyên cũng chỉ là vấn đề thời gian, dù sao chuyện này quá điên cuồng, đấu giá dị bảo của Phù Diêu Cung, đây là muốn chính diện đối địch với Phù Diêu Cung sao?

Trước đây Phương Hành xông họa toàn bộ cộng lại, lại nhân gấp mười lần, cũng không lớn bằng một lần này!

Dù sao đường hoàng đấu giá dị bảo của Phù

Diêu Cung như thế, Phù Diêu Cung muốn xử lý điệu thấp cũng không được.

Phù Diêu Cung, hùng cứ Trung Vực và Tây Vực, kế thừa một bộ phận truyền thống của Dao Trì Cung thượng cổ, lại nắm trong tay Thần Châu đệ nhất tiên quả Bàn Đào Lâm, tựa như quái vật khổng lồ, đã không biết ở Thần Châu quật khởi bao nhiêu năm, thậm chí nói là đạo thống thanh danh vang nhất cũng không đủ, mà mỗi ngàn năm một lần Dao Trì Tiên Hội, càng trở thành một trong mấy thịnh sự lớn nhất Thần Châu, đối với khống chế và phân phối Bàn Đào, càng làm cho Phù Diêu Cung trở thành tồn tại đặc thù, loáng thoáng giống như nắm giữ quyền hành vô hình, tu vi lại cao, cũng không có người dám đắc tội với bọn họ.

Nhưng hết lần này tới lần khác, bây giờ thân phận của Phương Hành cũng không bình thường, kế hoạch lớn mật ở trong Ma Uyên, để hắn lắc mình biến hoá, trở thành chìa khoá duy nhất mở ra cơ duyên Huyền Quan ở Bách Đoạn Sơn, Viên gia và Bắc Minh tộc cùng chiêu cáo thiên hạ, phong hắn làm Thần Tử hai tộc, các đạo thống Thần Châu căn cứ sự tình cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, tất cả đều nhịn hắn, sủng ái hắn, nịnh nọt hắn, làm vầng sáng trên đỉnh đầu hắn vượt xa Thần Tử chư tộc.

Nếu nói thế gian còn có một người có tư cách gọi nhịp với Phù Diêu Cung, vậy chỉ có Phương Hành.

Mà nếu nói thế gian còn có đạo thống nào có thể không để ý tới vầng sáng trên đầu Phương Hành bây giờ, cũng chỉ có Phù Diêu Cung.

Hai bên giao thoa ma sát, kết quả như thế nào, thật đúng là để cho người ta khó dự đoán.

Lập tức, cả Thần Châu náo nhiệt lên, không biết bao nhiêu người bị Phương Hành trêu chọc qua, khi dễ qua, trong lòng đều đang âm thầm chờ mong, tiểu ma đầu cuối cùng cũng tự mình tìm đường chết, đối địch với Phù Diêu Cung, thật hy vọng hắn có thể té ngã, để cho mình xả giận

- Ôi, tiểu tổ tông của ta, ngươi làm sao dám bán đấu giá Thanh Nguyệt Đăng a, trước mấy ngày hỏi tới, ngươi không phải nói chuẩn bị trả dị bảo cho Phù Diêu Cung sao? Nghe lão nô khuyên một lời, tranh thủ thời gian thả ra tiếng gió làm sáng tỏ chuyện này, nếu không chờ Phù Diêu Cung làm ra phản ứng, chuyện này liền ván đã đóng thuyền, không đường quay đầu, lão nô giúp ngươi đi an bài việc này…

Văn tổng quản một mực trốn tránh Phương Hành rốt cục xuất hiện, giống như gắn mô tơ vào đít vội vã chạy tới.

- An bài cái rắm, bản Thần Tử rất cần tiền dùng, đấu giá một thứ rách rưới đổi ít tiền thì đã sao?

Phương Hành kéo Văn tổng quản, vẻ mặt khinh thường nói.

- Đây chính là dị bảo của Phù Diêu Cung, làm sao có thể gọi rách rưới.

Văn tổng quản khóc không ra nước mắt, gần như sắp quỳ xuống cầu Phương Hành, liên tục nói:

- Còn nữa, tiểu tổ tông, ngài thiếu tiền, nói cho lão nô không phải được sao, cần gì bán đồ vật, trước mấy ngày không phải vừa lấy vạn viên Linh Tinh cho ngài sao?

Phương Hành nói:

- Ta lúc đầu muốn mười vạn, ngươi chỉ cho ta một vạn, ta đương nhiên dùng không đủ!

- Ngài muốn làm gì ah, lại muốn mười vạn viên?

Văn tổng quản đã không biết nói cái gì cho phải, lại ngoan tâm, dậm chân nói:

- Thôi, thôi, ta đi thương nghị với gia chủ, giúp ngài lãnh mười vạn Linh Tinh được không? Tiểu tổ tông, chỉ cầu ngài đáp ứng lão nô một sự kiện, phát tin tức làm sáng tỏ đi.

- Ngươi coi tiểu gia là loại người không có cốt khí sao?

Phương Hành trừng mắt lên:

- Trước mấy ngày hỏi các ngươi mười vạn viên, lại chỉ cho ta một vạn, làm đuổi ăn mày sao? Hiện tại lại cho ta, ta không thèm, dù sao dị bảo của Phù Diêu Cung đoán chừng cũng có thể bán không ít tiền, đủ ta chi tiêu một thời gian.

- Ngươi còn có cốt khí, chưa thấy qua ai vô lại như vậy.

Trong lòng Văn tổng quản đã mắng, ngoài miệng lại không dám nói, vẻ mặt đưa đám nói:

- Đây là một đại họa ah!

Phương Hành cười lạnh nói:

- Các ngươi sợ gánh tai họa, đại khái có thể mặc kệ ta!

Dứt lời, phất tay áo bỏ đi, hiển nhiên là quyết định chủ ý.

Văn tổng quản thì hoàn toàn không biết nên làm thế nào mới tốt, đành phải vội vàng trở về xin ý kiến gia chủ, đối với Viên gia mà nói, Phù Diêu Cung là một trong mấy minh hữu vững chắc nhất, mặc dù nói song phương ở trên thế lực rất khó phân cao thấp, nhưng vô luận như thế nào, làm Phù Diêu Cung tức giận đối với Viên gia mà nói cũng là một thất lớn cực tổn, nhưng hết lần này tới lần khác tiểu hỗn đản kia trên danh nghĩa là Thần Tử Viên gia, hơn nữa vì cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, Viên gia không có khả năng bỏ mặc hắn, chiêu trò tổn hại như thế, thật đúng là hại Viên gia bị gác ở trên núi lửa nướng!

Mà Phương Hành thì ở trong Đa Bảo quốc tìm một quán rượu, cùng Kim Ô thoải mái ăn uống, như đã tính trước.

Từ khi rời Ma Uyên, trong lòng của hắn liền có một kế hoạch to gan, bây giờ bất quá là từng bước một thực hiện mà thôi.

Vốn cho rằng lần này Văn tổng quản đi, sẽ dẫn Viên gia gia chủ một mực giả thần giả quỷ, hơn một tháng không ra gặp mình tới, lại không nghĩ rằng, sau ba canh giờ, Văn tổng quản trở về, nhưng sau lưng hắn theo lại không phải Viên Linh Tiêu, mà là một ngọc xa (*xe bằng ngọc) bảo khí bức người, ngọc xa bay trên không trung, phía trên hiện đầy trận văn tinh mỹ mà huyền ảo, phía trước là 18 Hoàng Cân Lực Sĩ bay dẫn đường, lại có mười hai tiểu nha hoàn ăn mặc hoa mỹ, thần thái linh xảo phụng dưỡng ở hai bên trái phải.

Mà bên trái cỗ kiệu, lại chậm rãi theo một lão ẩu mặc y phục rực rỡ, thần sắc lạnh nhạt, cực kỳ kiêu ngạo.

Mà khi nhìn thấy bà lão này, đáy mắt Phương Hành đột nhiên có lửa giận nổ tung, nghiến răng nghiến lợi, thần sắc âm lãnh đến cực điểm.

- Tiền bà bà, Thần Tử tộc ta ở trong thành trì phía dưới, đợi ta đi gọi hắn…

Ngọc xa bay đến trên không thành trì liền ngừng lại, Văn tổng quản khách khí, chuẩn bị xuống mời Phương Hành đến đây.

- Không cần, ta cùng đi với ngươi!

Bà lão kia nghe vậy, là nhẹ nhàng cười nói:

- Nhiều năm không thấy, lão thân ngược lại muốn nhìn xem, năm đó là một ý nghĩ sai lầm, con khỉ nhỏ không bị ta một chưởng vỗ thành thịt nát kia, bây giờ có phải thật biến thành đại nhân vật ghê gớm gì hay không!

Chương 910: Ngươi bắt nạt ta nhỏ, ta khinh ngươi già

Trên không thành trì, lão ẩu mặc y phục rực rỡ và Văn tổng quản cười tủm tỉm nói chuyện, sau đó lướt xuống dưới.

Mà trong tửu lâu, Phương Hành thì híp mắt nhìn lão ẩu kia, trong đầu đột nhiên xuất hiện rất nhiều chuyện xưa, vô số ký ức, vô số cảm xúc lộn xộn tràn về, không nghĩ tới nhanh như vậy đã gặp cố nhân, năm đó ở Thanh Vân Tông, ở trước động phủ của Thập Nhất thúc, bà lão này ra một chưởng phô thiên cái địa, tựa như thanh thiên đè xuống mình, lại như thần sơn trấn áp khỉ con, chi chi gọi bậy, hết lần này tới lần khác một chút cũng tránh không được, cơ hồ thành ác mộng, để hắn giống như gắn mô tơ vào đít gấp rút tu hành.

Tiền bà bà!

Phương Hành là người mang thù, đến nay đối với bà lão kia vẫn nhớ tinh tường, thiếp thân hầu cận của Huyên Tứ Nương, Phù Diêu Cung Tiền bà bà, năm đó cũng là biểu tượng của Phù Diêu Cung ở trước mặt Phương Hành bày ra lực lượng, ngay lúc đó Phương Hành quá yếu, không đáng để Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương xuất thủ, ngược lại là bà lão này xuất thủ hai lần, sát cơ tất hiện, kém một chút liền để Phương Hành không còn mạng nhỏ!

Cũng chính là những hồi ức kia, khiến cho đáy mắt của Phương Hành tinh quang mập mờ, lửa giận vạn trượng.

- Khà khà khà khà…

Lửa giận vạn trượng qua đi, hắn lại bỗng nhiên hắc hắc nở nụ cười, giống như nghĩ đến cái gì.

- Thiếu chủ, Tam phu nhân đã tới, mời ngài lên nói chuyện.

Tới ngoài cửa sổ quán rượu, Văn tổng quản thấp giọng bẩm báo, Phương Hành lại bất động thanh sắc, ở Viên gia ngây người gần một tháng, hắn cũng được nghe nói một ít chuyện, Tam phu nhân kỳ thật là Huyên Tứ Nương, nàng có hôn ước với tam đệ của Viên gia gia chủ Viên Thiếu Thành, bây giờ hôn kỳ rất gần, mặc dù còn chưa gả, nhưng từ trên xuống dưới Viên gia nhấc lên Huyên Tứ Nương, đều đã xưng là Tam phu nhân, nàng này cùng Viên gia thường xuyên có lui tới, trong Thiên Cương Lĩnh cách nơi đây không xa, còn có một động thiên mà Viên gia tặng nàng tu hành, nàng thường xuyên ở nơi đó tu hành, chắc hẳn cũng chính bởi vậy, nàng mới có thể sớm nhất đạt được tin tức, sau đó từ trên Thiên Cương Lĩnh chạy đến triệu kiến mình.

- Tiểu quỷ, trưởng thành không chậm nha.

Thời điểm Văn tổng quản mở miệng nói chuyện, Tiền bà bà cũng đang nhìn Phương Hành từ trên xuống dưới, hình như cũng nhớ lại chuyện cũ, biểu lộ hơi có vẻ ngoài ý muốn, lúc này Phương Hành, mặc dù chưa từng vận chuyển tu vi khí tức, nhưng ngồi ở nơi đó, uyên đình nhạc trì, cùng hư không tan thành một khối, loại biến hóa tự nhiên này liền thể hiện ra tu vi của hắn không bình thường, lại liên tưởng đến con khỉ nhỏ mười mấy năm trước chỉ kém chút bị mình chụp chết, trong lòng Tiền bà bà cũng không nhịn được dâng lên một loại cảm giác cảnh còn người mất.

Bất quá, sau khi cảm thán một câu, nàng lại không nhịn được thở dài một tiếng, nhẹ giọng cười nói:

- Lần thứ nhất gặp mặt, ngươi liền làm chuyện ngu xuẩn, vốn nên chụp chết ngươi, lão thân một ý nghĩ sai lầm, để ngươi sống sót, không nghĩ tới, ngươi lại còn có chút quan hệ với Viên gia, cũng khó trách năm đó ngươi không biết tự lượng sức mình cản ở trước động phủ của người kia, ha ha, bất quá nhiều năm như vậy không gặp, ngươi vẫn đần như vậy, năm đó hành động, đã có vẻ hơi buồn cười, bây giờ ngươi lại gan to bằng trời làm xuống hành vi bực này, chẳng phải…

Nghe những lời này, ngay cả Văn tổng quản cũng không nhịn được liếc nhìn Tiền bà bà một cái.

Bây giờ Phương Hành dù sao cũng là Thần Tử Viên gia, dù chỉ là trên danh nghĩa, nhưng Tiền bà bà trái một câu chụp chết, phải một câu đần độn, cũng làm cho Viên gia Đại tổng quản như hắn cảm giác có chút khó chịu, bất quá trong lòng nhất thời do dự, cuối cùng lười nói cái gì, Phù Diêu Cung thế lớn, Tiền bà bà thân là người hầu của Huyên Tứ Nương, từ trước đến nay tự cao tự đại, Văn tổng quản hắn cũng không tiện nói cái gì.

- Ngươi còn nhớ rõ ta?

Cũng vào lúc này, Phương Hành rốt cục ngẩng đầu lên, giống như cười mà không phải cười nhìn Tiền bà bà.

Tiền bà bà bị hắn cắt ngang mà nói, liền hơi có chút không vui, cười lạnh nói:

- Đương nhiên nhớ kỹ, năm đó ngươi…

- Ngươi còn nhớ năm đó đánh ta không?

Phương Hành mở miệng lần nữa.

Tiền bà bà hai lần bị hắn cắt ngang, lông mày đã nhíu lại, cười lạnh nói:

- Nhớ kỹ…

- Ngươi còn nhớ lúc đó ngươi căn bản không phải muốn đánh ta, mà là muốn giết ta không?

Phương Hành lại lần nữa cắt ngang nàng, theo sát hỏi câu thứ ba.

Loại phương thức nói chuyện không có chút lễ phép nào này, làm cho lửa giận trong lòng Tiền bà bà tăng lên, dù năm đó ở Thanh Vân Tông đã từng suýt nữa chụp chết đối phương, nàng cũng không thấy hiện tại hai người có thể sẽ đánh nhau, dù sao Huyên Tứ Nương sắp gả vào Viên gia, trở thành trưởng bối của tiểu quỷ này, mà tiểu quỷ này cũng đã lắc mình biến hoá, trở thành Thần Tử Viên gia, trên thân phận đã rất khác trước, tự nhiên không có khả năng lại giống như trước đây tùy tiện chém chém giết giết, mình ở trước mặt hắn, ít nhiều gì cũng tính là tiền bối, hắn sao dám động thủ với mình?

Dù sao ngay cả Thần Tử Viên gia Phù Tô trước kia đối với mình cũng khách khách khí khí, mình còn chỉ điểm qua thị nữ của hắn tu hành!

- Tiểu quỷ, lão thân hảo hảo nói chuyện với ngươi, ngươi xách những chuyện xưa kia ra làm gì?

Tiền bà bà tức giận mở miệng, khẩu khí đã có vẻ hơi trầm thấp, cho thấy mình đang tức giận.

- Xách những chuyện xưa này ra, tự nhiên là muốn nói cho ngươi biết, ta còn không có quên.

Phương Hành cười híp mắt trả lời, sau đó thần sắc lạnh lẽo, đột nhiên thân hình bạo khởi, hung hăng vỗ ra một chưởng, dùng tu vi của hắn bây giờ, bạo khởi một kích sao mà đáng sợ, cơ hồ trong nháy mắt liền đột phá khoảng cách giữa hắn và Tiền bà bà, đánh thẳng tới trước người nàng, chưởng lực như nước thủy triều, lại như đại sơn va chạm, đánh bay Tiền bà bà ra ngoài.

- Phốc…

Tiền bà bà không kịp phản ứng, tuyệt đối không nghĩ tới tiểu quỷ này thực dám động thủ.

Trong lúc cấp thiết, nàng theo bản năng nhấc lên pháp lực phòng ngự, nhưng sau một giây, đã bị Phương Hành đánh bay ra ngoài, nội tức hỗn loạn, miệng phun máu tươi, trong đầu chỉ có một ý niệm:

- Tiểu quỷ này điên rồi, cũng dám tự mình động thủ, lát nữa quyết không thể nhẹ nhàng tha thứ hắn, dù hắn là Thần Tử trên danh nghĩa của Viên gia, cũng phải cho hắn nếm mùi đau khổ.

Nhưng thời điểm ý nghĩ này còn chưa hiện lên, nàng chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu tối đen, thình lình phát hiện tiểu quỷ kia chẳng biết lúc nào đã đuổi theo, hung hăng huy quyền, từ trên xuống dưới đánh tới, trong kinh hoảng, Tiền bà bà quát to một tiếng, giơ hai tay cản ở trước người, nhưng một quyền kia của Phương Hành sao mà cường đại, giống như Phong Thiện Sơn áp đỉnh, "Phốc" một tiếng, đập lên hai tay, hai cánh tay gãy xương, sau đó cự lực vọt xuống, đánh bà bay ra ngoài, giống như cự thạch từ không trung rơi xuống.

- Lão yêu bà, năm đó ngươi khi dễ ta nhỏ, hôm nay ta khi dễ ngươi già.

Phương Hành đạp mạnh, thân hình theo đuổi không bỏ, không ngừng hành hung, Tiền bà bà đáng thương, chỉ vì phản ứng chậm, đằng sau bị hắn coi là bao cát hành hung, bà vốn chỉ có tu vi Kim Đan hậu kỳ, cùng năm đó ở Thanh Vân Tông không có khác nhau quá nhiều, dù sao người đã già, tư chất có hạn, cuối cùng cả đời chỉ có thành tựu bực này, mà Phương Hành bây giờ là có thể chém giết Nguyên Anh cảnh, hai người giao thủ, giống như tình cảnh năm đó trọng hiện ở giờ khắc

này.

Khác nhau ở chỗ, năm đó Phương Hành không hề có lực hoàn thủ, bây giờ không hề có lực hoàn thủ thành bà!

- Ôi tiểu tổ tông của ta…

Văn tổng quản bị Phương Hành xuất thủ dọa bối rối, một hồi lâu mới phản ứng được, kinh hãi vọt lên ngăn cản, trong miệng không ngừng kêu to:

- Đừng đánh đừng đánh đừng đánh, ngài còn ngại gây sự tình không đủ lớn sao?

- Văn tổng quản, gấp cái gì, đùa giỡn thôi!

Văn tổng quản vừa ra tay, Kim Ô lập tức vọt lên, kề vai sát cánh ngăn cản hắn, cho Phương Hành cơ hội xuất khí.

- Nào có đùa giỡn như thế, lại chơi nữa sẽ chết người.

Văn tổng quản khẩn cấp, huy chưởng muốn đẩy Kim Ô sang một bên.

Nhưng bây giờ Kim Ô xưa đâu bằng nay, vung cánh xóa đi chưởng lực của Văn tổng quản, thần sắc trở nên ngưng trọng, thấp giọng nhìn Văn tổng quản quát:

- Văn tổng quản, ngươi đừng vội, ngươi trước nghe ta nói, ta có một vấn đề rất trọng yếu hỏi ngươi.

Vẻ mặt ngưng trọng như vậy, để Văn tổng quản sửng sốt một chút:

- Vấn đề gì?

Ánh mắt Kim của Ô bỗng trở nên gian giảo, thần thần bí bí quét qua dưới háng của Văn tổng quản, giảm thấp thanh âm nói:

- Ngươi có tiểu đinh đinh không?

Văn tổng quản:

- Ta *** con mẹ ngươi!

Bành Bành Bành Bành…

Phương Hành truy tinh cản nguyệt đánh một trận, sớm đánh Tiền bà bà cực kỳ thê thảm, nói cũng nói không nên lời, Văn tổng quản lại bị Kim Ô hung hăng càn quấy ngăn lại, không thể tới cứu giúp, trận đánh này là ăn rắn chắc, nhưng một màn này, đều bị ngọc xa ở trên thành trì thu vào đáy mắt, người trong xe sớm đã giận tím mặt, thấp giọng gầm thét:

- Tiểu hỗn đản kia hung ác như vậy!

Một bàn tay duyên dáng từ trong kiệu ló ra, hung hăng điểm về phía dưới.

Oanh!

Thình lình có một đạo thần quang năm màu từ đầu ngón tay lấp lóe, giống như thần lôi, từ trên trời giáng xuống, thẳng tới đỉnh đầu của Phương Hành.

Thần uy nội uẩn, nghiêng như ngân hà, là một kích thuộc về Nguyên Anh cảnh.

Ở thời khắc này, Phương Hành đang cưỡi ở trên người Tiền bà bà hành hung cũng ngẩng đầu lên, cảm ứng được thần uy đáng sợ kia, ánh mắt trở nên tàn nhẫn, thẳng đón thần quang, ánh mắt lạnh như băng nhìn sang ngọc xa, "Oanh" một tiếng, Kiếm Ma Đại Dực giương ra, Long Văn Hung Đao chủ động nhảy dựng lên, một giây sau, thân hình Phương Hành đột nhiên phóng lên tận trời, mang lên cuồng phong vô tận.

- Ah…

Trong tiếng rống to, Phương Hành xông thẳng lên trời, ở giữa không trung cầm lấy Long Văn Hung Đao, thân pháp như tiên, dễ dàng đạp mấy bước, thình lình tránh khỏi thần quang, quấn tới đằng sau ngọc xa, sau đó hai tay cầm đao, hung hăng chém về phía ngọc xa, thanh âm như thần lôi chấn kinh khắp nơi:

- Xú nữ nhân, trả Tiểu Man cho ta!

Ầm ầm…

Đao quang từ từ, sát cơ dày đặc, dưới hung đao, ngọc xa trong nháy mắt một phân thành hai!

Chương 911: Văn Hương Chú

Xoẹt một tiếng, ngọc xa hiện đầy trận văn tinh xảo chia làm hai nửa, lực lượng nổ tung bắn ra, lực sĩ và nha hoàn ở chung quanh ngọc xa đều bị chấn động đến chia năm xẻ bảy, hóa thành một đóng lá bùa phiêu phiêu từ không trung rơi xuống, hơn nữa ở vị trí của ngọc xa, không ngờ có một nữ tử phong thái yểu điệu, đình đình ngọc lập, trên mặt mang theo giận dữ, đầu đầy châu ngọc, ung dung hoa lệ, là Huyên Tứ Nương từng ở Thanh Vân Tông thấy qua, tứ nữ của Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ đời trước, Dao Trì Tứ công chúa.

- Tiểu quỷ, sắp hai mươi năm không thấy, ngươi uy phong hơn không ít nha!

Huyên Tứ Nương bị Phương Hành chém vỡ ngọc xa, trên mặt cũng dâng lên lửa giận, thần sắc có chút phẫn hận, thời điểm nói chuyện, thần sắc không thay đổi, hai tay không ngừng biến ảo, bóp ra mấy cái pháp ấn, trên bầu trời chẳng biết lúc nào bay xuống một mảnh hoa vũ, tựa như không trung chẳng biết lúc nào xuất hiện một rừng đào, đang ở thời điểm cả cây rực rỡ, có gió thổi tới, hoa rơi như mưa, hương hoa xông vào mũi, thiên địa hoàn toàn bị bao trùm, nhìn đẹp tới cực điểm, cơ hồ khiến người ta say mê ở trong đó.

Nhưng Phương Hành lại ở thời khắc này, sắc mặt đại biến.

Hắn là người thân kinh bách chiến, thấy nhiều thần thông, cộng thêm thần thức linh mẫn, nháy mắt liền nhìn ra thuật này đáng sợ.

Bay xuống nhìn như hoa, nhưng chính là kiếm biến ảo!

Hoa vũ đầy trời, chính là kiếm ảnh đầy trời, hương hoa ở khắp mọi nơi, chính là kiếm ý ở khắp mọi nơi, nếu không phải trong cơ thể hắn có Phật quả, phát ra tinh huy vô tận, khiến cho hắn miễn dịch tất cả huyễn thuật, như vậy thời điểm hắn thấy được một kiếm kia, trong lòng đại khái đã mất đi sát ý, lực lượng trước yếu ba phần, thậm chí có khả năng say mê trong đó, còn chưa động thủ đã thua.

- Ẩn cư nhiều năm như vậy, ngay cả ta cũng nhiều lần nghe nói tên tuổi của ngươi, biết ngươi gây không ít tai họa, nay gặp, cũng muốn nhìn tiểu quỷ năm đó ở Linh Động cảnh liền có dũng khí ngăn ta, bây giờ đến tột cùng phát triển đến loại tình trạng nào.

Huyên Tứ Nương thấp giọng nói, đã bóp lên pháp ấn, đứng ở trong mưa hoa, tuyệt mỹ như tiên.

Mà trong ánh mắt của nàng, cũng đồng thời hiện lên ý tò mò, hình như nàng cũng muốn nhìn thử, thời điểm mình tấn thăng Nguyên Anh, ở trong Dao Trì Bàn Đào Lâm tự ngộ thần thuật Văn Hương Chú, tiểu quỷ này đến tột cùng có bản lĩnh ngăn cản hay không?

- Những cánh hoa này lợi hại, Kiếm Ma Đại Dực cũng đỡ không nổi.

Ở thời khắc này, đáy lòng Phương Hành dâng lên rất nhiều suy nghĩ, vốn định cuốn lên Kiếm Ma Đại Dực chống đỡ, lại từ bỏ ý nghĩ này, Kiếm Ma Đại Dực là do hắn tu luyện Kiếm Ma đại thuật biến ảo thành, mà đại thuật kia, vốn là kiếm pháp tiến công, nhưng hắn tự nghĩ hiện tại còn không cách nào lĩnh ngộ ảo diệu ở bên trong, cho nên hóa công thành thủ, biến thành đại cánh dùng để gia trì thân pháp và chống cự công kích, nhưng dù sao thuật này chính là tiến công, dùng để phòng thủ là có lỗ thủng, mà Huyên Tứ Nương thi triển đại thuật này, kiếm ý như hương hoa, ở khắp mọi nơi, vô khổng bất nhập, phàm là có một lỗ thủng, cũng sẽ bị nó tìm khe hở chui vào, sát thương chính mình.

Trừ khi có Phong Thiện Đỉnh, dẫn ra đạo uẩn, mới có thể ngăn cản loại kiếm ý vô khổng bất nhập này.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Phong Thiện Đỉnh đã lưu ở trong Ma Uyên, chưa từng mang đến.

- Thái Thượng Tiêu Dao Kinh.

Không rảnh suy nghĩ nhiều, thời điểm mưa kiếm xuất hiện đầy trời, thân hình Phương Hành đã lập tức hoành không sải bước, bồng bềnh như Tiên Nhân, dáng người hào phóng, hết lần này tới lần khác ẩn chứa đại đạo chí lý vô tận, vậy mà tránh khỏi tất cả cánh hoa thổi tới.

Bây giờ theo hắn lĩnh ngộ Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, thi triển thân pháp này cũng càng ngày càng phiêu dật, ngay cả Phương Hành có đôi khi cũng không thể không thừa nhận, mặc dù nhân phẩm của Lữ Tiêu Dao không ra sao, nhưng sáng tạo thân pháp thật rất thần diệu

- Hảo thân pháp, rất có tiên phong đạo uẩn, tiểu quỷ, xem ra mấy năm này tạo hóa của ngươi không cạn!

Ngay cả Huyên Tứ Nương thấy được thân pháp này, cũng không nhịn được khen một tiếng, sau đó pháp quyết nhẹ nhàng biến đổi, thuật pháp lại biến.

Hoa đào kiếm ảnh đầy trời, vừa mới bị Phương Hành hiểm lại càng hiểm tránh khỏi, lại như bị làn gió vô hình cuốn lại, lần nữa bay về phía Phương Hành, Phương Hành bước nhanh, du tẩu ở trong không trung, thân pháp huyền ảo khó mà hình dung, nhưng hết lần này tới lần khác hoa đào cũng theo rắn chắc, như bóng với hình, như giòi trong xương, thân pháp của hắn càng nhanh, hoa đào đuổi càng chặt, vậy mà không thể thoát khỏi nó đi theo.

- Kiếm như hoa mai, như bóng với hình, ngươi thật coi Văn Hương Chú của ta là kiếm quang bình thường sao?

Huyên Tứ Nương nhẹ giọng mở miệng, làn gió chung quanh phất động váy áo của nàng, khiến cho nàng bồng bềnh giống như Tiên Nhân.

- Ngươi cảm thấy tiểu gia ta còn là tiểu hài tử năm đó mặc cho ngươi khi dễ sao?

Phương Hành nhất thời nổi giận, đồng dạng cũng quát khẽ một tiếng, thân hình đột nhiên ngừng lại, thu Kiếm Ma Đại Dực, thu Long Văn Hung Đao, hai tay lúc lên lúc xuống, một âm một dương, chậm rãi huy động, như đẩy cối xay, ở thời khắc này, thiên địa như bị kéo gần lại rất nhiều, đại lực bàng bạc không chút khe hở, ngột ngạt chuyển động, cánh hoa vô tận bay tới Phương Hành, lại bị cối xay ma sát, biến thành thần quang, dần dần tụ ở chung quanh Phương Hành.

Thiên Địa Đại Ma Bàn!

Lúc trước ở trong cổ tháp, Phương Hành quan sát Phù Đồ đại trận mà sinh lòng cảm ngộ Thiên Địa Đại Ma Bàn.

Bây giờ đã không phải thôi động Âm Dương nhị khí hóa thành Đại Ma Bàn, mà là dẫn động lực lượng thiên địa cho mình dùng, vị trí của hắn chính là hạch tâm Đại Ma Bàn, thiên địa hư không quanh người hóa thành hai phiến cối xay, tất cả lực lượng phóng tới hắn, đều bị Đại Ma Bàn dẫn đi, sau đó ma sát tiêu diệt tất cả quy tắc và phù văn, hóa thành đạo đạo thần quang tinh túy, ngưng tụ ở quanh người Phương Hành không tiêu tan, linh động tung bay.

Đấu pháp!

Hiện tại hắn và Huyên Tứ Nương, rõ ràng là đấu pháp!

Huyên Tứ Nương thi triển "Văn Hương Chú, một cánh hoa chính là một kiếm ảnh, kiếm ý như hương hoa, ở khắp mọi nơi, tràn ngập thiên địa, không thể thoát khỏi, cũng không thể ngăn cản, thật sự là một loại kiếm ý thôi diễn đến cực hạn, đây đã không quan hệ tới thuật pháp nàng tu hành, mà chính là lĩnh ngộ, bản lĩnh chân chính của nàng, sản phẩm của Trảm Ngã cảnh hiển hóa.

Phương Hành cũng khám phá dụng ý của nàng, không có hung hăng càn quấy, mà thi triển Thiên Địa Đại Ma Bàn.

Đây cũng là hắn lĩnh ngộ, là thuật pháp mà từ khi hắn tu hành đến nay, sử dụng tâm tư nhiều nhất, năm đó Vạn La lão quái tạo thuật pháp này, dùng căn cơ không trọn vẹn thôi diễn, hóa thành một thức Âm Dương Đại Ma Bàn hoàn chỉnh, về sau lại ở Phong Thiện Sơn, Phương Hành vỡ nát pháp chủng, thôi diễn thuật này cao hơn một bậc, dẫn phát lực lượng Hỗn Độn, thấy được cái bóng của Thiên Địa Đại Ma Bàn.

Chỉ tiếc, loại lực lượng kia rất khó nắm giữ, hắn có chút lực bất tòng tâm, nhưng không giờ khắc nào không nhớ hoàn chỉnh thuật pháp, thẳng đến vào Ma Uyên, ở trong cổ tháp, hắn quan sát Phù Đồ đại trận mà sinh lòng cảm ngộ, mới có một thức Thiên Địa Đại Ma Bàn hoàn chỉnh này, dùng bản thân làm hạch tâm, hiển hóa lực lượng thiên địa, ở quanh người hình thành một loại tồn tại giống như trận lại không phải trận.

Kiếm Ý của ngươi như hương hoa, ở khắp mọi nơi, vậy ta liền hóa thiên địa thành cối xay, ma diệt hết thảy!

Trong lúc nhất thời, từng mảnh hoa vũ biến mất, kiếm ý như tuyết gặp nước sôi, chốc lát tan rã ở giữa thiên địa.

- Hảo tiểu quỷ, quả nhiên xưa đâu bằng nay!

Ngay cả Huyên Tứ Nương, ở thời khắc này ánh mắt cũng biến ảo, hiện ra mấy phần khen ngợi:

- Hiện nay chỉ là Kim Đan cảnh, cũng đã có thể phá giải Văn Hương Chú của ta, nếu đến Nguyên Anh cảnh, sợ là ngay cả ta cũng không có tư cách sánh vai.

- Ngự Lôi đại thuật

Thời điểm tâm tư nàng chuyển động, quanh người Phương Hành, Thiên Địa Đại Ma Bàn ma diệt đtc, sau đó thanh âm trầm thấp, lạnh giọng hét lớn, đồng thời đưa tay lên trời, vô số đạo thần quang nghịch thiên, chui vào trong mây đen, cùng lúc đó, giữa không trung thình lình xuất hiện từng mảnh mây đen to lớn, âm u bao phủ cả thành trì.

Nửa ngày sau, đột nhiên "rắc" một tiếng, trên trời rơi xuống vô số lôi xà!

- Thương Lan Hải đại thuật?

Ở thời khắc này, sắc mặt Huyên Tứ Nương đại biến, trầm thấp tự nói.

Không nghĩ tới tiểu quỷ này phản kích nhanh như vậy, trong chớp mắt, giữa thiên địa đã hiện đầy lôi xà kinh khủng, ngay cả tránh cũng không có chỗ trốn.

Oanh!

Một tia lôi xà trực tiếp đánh vào đỉnh đầu của Huyên Tứ Nương, lại giống như đánh trúng rừng đào, thân ảnh của Huyên Tứ Nương thình lình biến mất, vậy mà hóa thành vô số cánh hoa, bay tới bay lui trên không trung, giống như vật vô hình, thần lôi đầy trời bổ xuống, lại giống như đánh vào giữa hư không, nhiều nhất đốt cháy mấy cánh hoa mà thôi, căn bản không có loại cảm giác chân chính đánh vào trên người nàng.

- Móa***, nguyên lai tới không phải chân thân!

Phương Hành thầm mắng một tiếng, dứt khoát lấy đi thần lôi, sau đó thờ ơ lạnh nhạt.

Huyên Tứ Nương tới chỉ là một pháp tướng, tùy thời có thể trốn vào hư không, ra ở vô hình, Long tộc Ngự Lôi đại thuật không có biện pháp nào, chỉ lãng phí pháp lực, còn không bằng trước thu thần lôi, nhìn xem cục diện lại tính làm như thế nào.

- Tiểu quỷ, thấy tốt thì lấy đi, nếu ta toàn lực xuất thủ, liều mạng tổn hao hóa thân này, ngươi chưa chắc có thể sống!

Trong mưa hoa, vang lên thanh âm của Huyên Tứ Nương, quanh quẩn trên không trung, lại hóa thành dáng dấp của nàng.

- Ngươi rất khách khí, ta cũng lưu lại mấy chiêu, muốn đánh xuống, còn không biết ai chiếm tiện nghi!

Phương Hành thấp giọng trả lời, dù đối mặt với Nguyên Anh cảnh của Phù Diêu Cung, cũng không có chút lui bước, mà hắn trả lời, cũng là lời nói thật, Huyên Tứ Nương động thủ, thành phần thăm dò hắn chiếm đa số, không có ý chân chính giết người, mà bây giờ át chủ bài của Phương Hành nhiều lắm, đồng dạng cũng không có lấy ra, chỉ dùng Thiên Địa Đại Ma Bàn và Long tộc Ngự Lôi đại thuật, trả lời nàng thăm dò.

- Ngươi xác thực có mấy phần bản lĩnh, thật có cái bóng Hỗn Thế Ma Vương của nhà chúng ta!

Huyên Tứ Nương cũng không tranh luận, lẳng lặng đánh giá Phương Hành vài lần, tựa hồ có chút cảm khái, nửa ngày sau mới nói:

- Thôi, ngươi từ con khỉ hoang năm đó, tu luyện tới bây giờ có thể cùng ta đấu pháp, cũng coi như không dễ, năm đó Tứ Nương ta xem như thua thiệt ngươi, hôm nay liền trả ngươi! Trả lại Thanh Nguyệt Đăng, ta có thể đại biểu Phù Diêu Cung đáp ứng không truy cứu ngươi, cũng coi như miễn đi một trận đại họa sát thân cho ngươi!

- Ta cũng trả lại ngươi một câu!

Thần sắc của Phương Hành cực kỳ ngưng trọng, chân thành nói:

- Trả Tiểu Man cho ta, ta liền thu tay, miễn đi Phù Diêu Cung các ngươi đại họa hủy diệt!

Chương 912: Một ý nghĩ sai lầm

Phương Hành đối chọi gay gắt, khiến cho Huyên Tứ Nương có loại cảm giác không tin được.

Nhìn ánh mắt của nàng, hình như hơi có chút khó lý giải, đồng thời cảm giác buồn cười, nàng là người sắp gả vào Viên gia, lại thêm năm đó xác thực có chút áy náy với Phương Hành, cố ý muốn hóa giải ân oán, lúc này mới chuyên từ Thiên Cương Lĩnh chạy đến, mục đích là hi vọng có thể ở trước khi chuyện này lên men quá lợi hại, thuyết phục Phương Hành, để hắn trả Thanh Nguyệt Đăng cho Phù Diêu Cung, thậm chí trong lòng nàng, đã nghĩ tới chuyện đền bù tổn thất, tỷ như lần Dao Trì Tiên Hội sắp tới, sẽ cho hắn một ghế, nhưng nàng không nghĩ tới, Phương Hành há miệng, mình ngay cả nói cũng không được nữa.

Há miệng nói muốn miễn đi đại họa cho Phù Diêu Cung?

Lời này đại khái nghe vào trong tai ai, cũng sẽ là một chuyện cười!

Nhưng hết lần này tới lần khác Huyên Tứ Nương không coi thành một chuyện cười, bởi vì nàng gặp qua thời điểm Phương Hành yếu ớt nhất!

Nếu là hai mươi năm trước, có người nói cho nàng, một tiểu hỗn đản ở nông thôn xa xôi, sinh tử chỉ ở một ý niệm của mình, chỉ dùng không đến hai mươi năm, liền trưởng thành đến trình độ làm nàng không dám khinh thị, Huyên Tứ Nương nhất định sẽ không tin tưởng!

Nhưng hết lần này tới lần khác một màn này thực phát sinh!

Tốc độ phát triển quá kinh người!

Hơn nữa ở thời điểm mình ẩn cư, sự tình liên quan tới hắn nhiều lắm, mỗi một việc đều đang nhắc nhở Huyên Tứ Nương, kẻ này không thể khinh thường, cho hắn hai mươi năm, hắn cơ hồ giày vò khắp cả Yêu Địa và Nam Chiêm Bộ Châu, lại cho hắn hai mươi năm nữa, ai có thể bảo chứng hắn giày vò không chết Phù Diêu Cung?

Đương nhiên, ý nghĩ thế này chỉ thoáng qua, Huyên Tứ Nương thân là người Phù Diêu Cung, biết nội tình của Phù Diêu Cung hùng hậu đến cỡ nào, không có khả năng sợ Phương Hành, nhưng nàng còn theo bản năng muốn hóa giải ân oán, bởi vậy mới thoáng lộ ra thiện ý.

- Ngươi thật một lòng vì tiểu nha đầu kia mới làm hết thảy?

Trầm mặc hồi lâu, Huyên Tứ Nương mới nhẹ nhàng mở miệng, thần sắc có chút phức tạp.

- Không sai!

Phương Hành trả lời:

- Nghe nói Thanh Nguyệt Đăng là một trong tam đại dị bảo của Phù Diêu Cung các ngươi, xem ra rất trọng yếu, ngươi trả Tiểu Man lại cho ta, ta trả Thanh Nguyệt Đăng lại cho các ngươi. Hơn nữa hận cũ trước kia xóa bỏ, cam đoan không gây phiền phức cho các ngươi!

- Ngươi...

Huyên Tứ Nương cau mày, hồi lâu mới nói:

- Lần này ta tới là muốn cùng ngươi hóa giải thù cũ, không muốn bởi vì chuyện của ngươi dẫn đến Viên gia và Phù Diêu Cung trở mặt, nếu như ngươi bởi vì chuyện xưa, lòng mang oán niệm, vậy ta có thể cho ngươi đền bù tổn thất, mặc dù ta sắp gả vào Viên gia, nhưng ở Dao Trì còn có thể làm chủ được một vài chuyện, đối với ngươi bây giờ mà nói, ta tin tưởng ta đưa cho ngươi những đền bù tổn thất kia sẽ cực kỳ có trợ giúp!

- Như vậy sao...

Phương Hành nhíu mày, nâng cằm suy nghĩ nửa ngày nói:

- Đền bù tổn thất khác sau đó lại nói, trước trả Tiểu Man cho ta?

- Ngươi...

Thần sắc của Huyên Tứ Nương không vui.

Lúc đầu nghe Phương Hành đề cập Tiểu Man, còn tưởng hắn là bởi vì trong lòng oán khí, nhưng bây giờ nghe tới, dường như rất nghiêm túc.

Mặc dù nàng cũng thân là nữ tử, lại có chút không rõ, trên đời này ngoại trừ Hỗn Thế Ma Vương nhà mình, thì sao có thể có người cũng bởi vì một tiểu nha đầu huyết mạch yêu man, mà sinh ra chấp niệm mãnh liệt như vậy?

- Rất công bằng nha, đối với Phù Diêu Cung các ngươi mà nói, Thanh Nguyệt Đăng không thể còn trọng yếu hơn Tiểu Man nha?

Phương Hành thấy Huyên Tứ Nương không nói lời nào, nhịn không được mở miệng nói:

- Ta lấy đèn này đổi Tiểu Man, coi như các ngươi chiếm tiện nghi!

- Kia không có khả năng!

Huyên Tứ Nương trầm mặc thật lâu, mới

bỗng nhiên trầm thấp mở miệng.

- Móa, còn nói có thành ý?

Phương Hành cũng nổi điên, trực tiếp cầm đao chỉ Huyên Tứ Nương:

- Ta nhìn ngươi là cố ý sống mái với ta đi!

- Mỗi đạo thống đều có kiêng kị của mình!

Huyên Tứ Nương thấp giọng nói:

- Phù Diêu Cung tối kị chính là những nữ đệ tử đó, ngoại trừ Tư Đồ, các nàng sẽ không gả cho bất luận kẻ nào!

- Cái gì Tư Đồ, các ngươi coi mình là Hoàng đế sao?

Trong lòng Phương Hành, lửa giận nổ tung, nghiêm nghị quát:

- Xem như Hoàng đế cũng không được, Tiểu Man là của ta, thời điểm ta mua nàng lại từ trong tay bọn buôn người đã là của ta. Ai cũng đoạt không được, coi như thật sự là Hoàng đế cũng không được...

Tiếng rống giận dữ kia, rốt cục khiến cho Huyên Tứ Nương thấy được hắn nghiêm túc, ánh mắt dần dần trở nên ngưng trọng, thần sắc lo lắng hiện lên, phảng phất như thấy rõ ràng mâu thuẫn này không thể điều hòa, nhưng qua thật lâu, nàng vẫn còn có chút do dự nói:

- Đệ tử Phù Diêu Cung không thể rời đi, trong này quan hệ đến một số bí ẩn, ta không cách nào nói cho ngươi, ta chỉ có thể nói với ngươi, Tiểu Man thiên tư rất tốt, tu hành chăm chỉ, nếu không phải huyết mạch của nàng xuất thân đê tiện, ta thậm chí có suy nghĩ muốn để nàng làm Thánh nữ, cũng chính là nguyên nhân này, nàng càng không có khả năng rời Phù Diêu Cung, đệ tử biểu hiện càng xuất sắc, Phù Diêu Cung càng xem trọng, tài sản, tính mệnh thậm chí thần hồn của nàng, đều liên hệ tới Phù Diêu Cung... Ngươi nói, căn bản chính là một yêu cầu không có khả năng đạt thành!

Phương Hành bỗng nhiên trầm mặc lại, không lên tiếng nữa.

Chỗ sâu trong mắt, dũng mãnh tiến ra phẫn nộ và vẻ mệt mỏi...

- Nhưng đây là yêu cầu duy nhất của ta!

Cảm thấy Huyên Tứ Nương xác thực có ý hoà giải, Phương Hành cũng nhẫn nại, nói một câu cuối cùng giống như giải thích.

Sau đó giữa hai người xuất hiện thời gian dài trầm mặc.

Bọn họ đều phát hiện, độ khó giải quyết chuyện này vượt xa tưởng tượng của bọn hắn!

Huyên Tứ Nương phát hiện Phương Hành là thật muốn đòi lại Tiểu Man, phần chấp niệm này vượt xa tưởng tượng của nàng, không cách nào san bằng, thậm chí không cách nào dùng thủ đoạn khác đền bù, dưới loại tình huống này, đòi lại Thanh Nguyệt Đăng cơ hồ trở thành chuyện không thể nào.

Mà Phương Hành thì phát hiện, Huyên Tứ Nương nói cũng rất chân thành, liên quan tới nữ đệ tử Phù Diêu Cung không cho phép gả ra ngoài, hình như cũng không phải chỉ là một điều quy định mà thôi, mà liên lụy đến một chút bí ẩn, cũng chính bởi vì những bí ẩn này, quyết định hắn muốn dễ dàng đổi Tiểu Man về là vọng tưởng!

- Ôi, Tam phu nhân, tiểu tổ tông, các ngươi không có sao chứ...

Phía dưới, Văn tổng quản cuối cùng thoát khỏi Kim Ô dây dưa, đạp trên hư không chạy tới, thấy được Phương Hành và Huyên Tứ Nương, bị hù đến ứa ra mồ hôi lạnh, hai người kia một cái là phu nhân tương lai chờ đợi gả vào Viên gia, một cái là đương kim Thần Tử, bất kỳ ai xảy ra vấn đề, hắn đều không thoát khỏi trách nhiệm, còn tốt đi lên xem xét, phát hiện hai người này đều không có thụ thương, nhưng thần sắc của hai người lại làm cho hắn nhìn đáy lòng cũng phát lạnh, quá nghiêm túc, hai người này bình thường tính tình hoạt bát, sắc mặt đều âm trầm như nước.

- Ta nhất định sẽ dẫn Tiểu Man trở về, các ngươi không trả, ta sẽ tự nghĩ biện pháp!

Phương Hành không muốn dài dòng, phát hiện sự tình cầm Thanh Nguyệt Đăng đổi Tiểu Man về là không làm được, hắn quay người rời đi.

Huyên Tứ Nương do dự một chút, cuối cùng mở miệng kêu:

- Ta là vì tốt cho ngươi, tốt nhất trả Thanh Nguyệt Đăng...

Phương Hành đột nhiên ngừng chân, xoay người qua, thanh âm gầm nhẹ:

- Muốn lấy Thanh Nguyệt Đăng?

Trong giọng nói của hắn tràn đầy xem thường, còn mang theo một tia tàn nhẫn không cho người hoài nghi:

- Trước giết chết ta lại nói!

Dứt lời, phi thân hạ xuống Đa Bảo thành, nửa ngày sau, từ một chỗ khác, thân hình của hắn và Kim Ô hiển hiện, bay về phía trời xa, Huyên Tứ Nương do dự nửa ngày, nhưng không có ngăn cản, chỉ trầm thấp hít một hơi, ngược lại là Văn tổng quản, vỗ đùi, đuổi về phía trước hoán vài tiếng, nhưng không thấy Phương Hành quay đầu, chỉ có thể buồn rầu đi trở về, không ngừng than thở, lúc đầu hắn rất có lòng tin với Tam phu nhân, cho là nàng có thể hóa giải ân oán này, nhưng ai có thể nghĩ tới, sự tình lại giống như trở nên càng khó giải quyết hơn!

Ngay cả hắn hiện tại cũng không thể nghĩ ra một phương pháp giải quyết thích hợp!

Để vị tiểu tổ tông kia đấu giá Thanh Nguyệt Đăng tự nhiên là không được, sự kiện kia ảnh hưởng quá lớn, thậm chí có khả năng bốc lên Viên gia và Phù Diêu Cung đối lập, nhưng hết lần này tới lần khác, hiện tại Viên gia không thể ép buộc tiểu tổ tông kia giao ra Thanh Nguyệt Đăng, hôm nay thân phận của vị tiểu tổ tông này là cực kỳ đặc thù, ở Viên gia lão tổ xem ra, có thể một mực bảo trì hiện trạng, thẳng đến cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn trôi qua, chính là kết quả tốt nhất, ở giữa ra bất luận một điểm sai lầm nào, cũng có thể khiến cho cục diện thoáng cân bằng phá vỡ...

- Tam phu nhân...

Văn tổng quản kêu một tiếng, muốn nói lại thôi.

Lúc này thần sắc của Huyên Tứ Nương cũng có chút cô đơn, như có tâm sự nặng nề.

Ở đáy mắt nàng, hình như lại lần nữa thấy được từng màn chuyện cũ năm đó phát sinh ở Thanh Vân Tông...

Hết thảy chỉ là một ý nghĩ sai lầm!

Chỉ một ý nghĩ sai lầm, nàng coi trọng tiểu nha đầu mà Thanh Điểu trưởng lão dẫn tới bên cạnh mình, tiểu nha đầu kia lớn lên xinh đẹp, giống như một viên đá quý, hơn nữa thiên tư cực giai, để cho nàng cũng động tâm, đủ loại tâm tư vi diệu, để cho nàng quyết định thưởng Thanh Điểu trưởng lão kia, làm ra một quyết định ngoài kế hoạch, mang tiểu nha đầu kia về Phù Diêu Cung, trở thành đệ tử chính thức!

Chỉ một ý nghĩ sai lầm, khi đó nàng nhìn thấy con khỉ hoang kia đuổi theo, không có sát phạt quả đoán, để Tiền bà bà hung ác hạ sát thủ, chém giết cây cỏ dại còn chưa trưởng thành kia, cũng không có bởi vì nước mắt của tiểu nha đầu mà mềm lòng, thả nàng trở về... Có thể nói, vô luận là lúc ấy nàng tâm cứng một chút hoặc mềm lòng một chút, sự tình đều sẽ không trở thành như bây giờ!

Chỉ một ý nghĩ sai lầm như vậy, nàng thay ngoan đồng và tiểu thị nữ năm đó quyết định vận mệnh biệt ly!

Sau đó, một ý nghĩ sai lầm kia, tạo thành sự tình hôm nay!

Phù Diêu Cung đương nhiên sẽ không sợ tiểu ma đầu kia, mặc dù hắn đã biểu hiện ra tiềm lực cực kỳ đáng sợ, nhưng dù sao còn không tính đã trưởng thành, đối với Phù Diêu Cung không tạo được uy hiếp quá lớn, chỉ bất quá, Phù Diêu Cung cũng mưu đồ lấy cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn a, bây giờ lại trực tiếp đắc tội chìa khoá mở bảo tàng, ai cũng không biết cuối cùng sẽ tạo thành dạng ảnh hưởng gì...

Trình độ phức tạp của chuyện này, đã không phải mình có thể giải quyết, sự tình vượt khỏi tầm kiểm soát của nàng.

Cũng chính vì lo lắng, để cho nàng thân là Nguyên Anh cảnh, tâm thần kiên định, cũng bỗng nhiên không hiểu thấu lóe lên một tia hối hận:

- Nếu như... Nếu như năm đó không đoạt tiểu thị nữ kia thì tốt biết mấy...

Chương 913: Thái Thượng Nhất Khí Kinh

Sự tình Phương Hành và Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương âm thầm gặp mặt người khác cũng không biết, nhưng bọn họ phát hiện, Thần Tử Viên gia giống như quyết tâm muốn đối địch với Phù Diêu Cung, tin tức đấu giá Thanh Nguyệt Đăng một mực lưu truyền, thậm chí ngay cả thời gian cũng đã xác định, bởi vì trọng bảo này quá không bình thường, cho nên muốn bán một cái giá cao, là phải chờ đợi tu sĩ các nơi cảm thấy hứng thú, từ bốn phương tám hướng chạy tới, cần thời gian sung túc, nên thời gian bán đấu giá định ở sau một tháng.

Mà địa điểm là đô thành Đa Bảo quốc, chính sảnh của Đế Trân Hiên.

Các nơi Thần Châu, đã có vô số tu sĩ xuất phát, lao về phía Đa Bảo quốc.

Cũng không phải những người này thực có dũng khí mua dị bảo của Phù Diêu Cung, trên thực tế người dám động ý định này ít càng thêm ít, dù có một ít, cũng là gan to bằng trời, có dũng khí cố ý đối địch Phù Diêu Cung, càng nhiều là bị chuyện này hấp dẫn, chạy tới xem náo nhiệt mà thôi, chuyện giống như vậy, cơ hồ đã chú định sẽ loạn, mà trong loạn cục, thì khẳng định có vô số cơ duyên và tạo hóa, hoặc mượn chuyện này dính líu quan hệ với Phù Diêu Cung, hoặc thừa loạn cục đục nước béo cò, tóm lại, người vây xem tuyệt đối sẽ không thiếu.

Mà sau khi gặp mặt Huyên Tứ Nương, Phương Hành có một đoạn thời gian chưa từng lộ diện, hắn cũng không trở về Viên gia, mà ở thâm sơn phụ cận, tìm một khe nước thanh tĩnh, thu tâm tư, thôi diễn tu vi của mình.

- Phù Diêu Cung tuyệt đối sẽ không dễ dàng đối phó như vậy!

Hắn nhìn sự tình cực kỳ thấu triệt, từ khi mình thả ra tin tức đấu giá Thanh Nguyệt Đăng, đã qua hơn nửa tháng, ngay cả Viên gia và rất nhiều đạo thống của Thần Châu Trung Vực, đều đã tới không ít người khuyên nhủ mình thu hồi tin tức, nhưng bị mình bỏ mặc, mà trong quá trình này, Phù Diêu Cung lại trầm mặc, không có tỏ thái độ rõ ràng. Bất quá Phương Hành tin tưởng, dùng thế lực của Phù Diêu Cung, tất nhiên đã sớm biết chuyện này, nói không chừng bọn họ đã xuất thủ, chỉ là mình không biết mà thôi.

Mà cùng Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương đọ sức một phen, cũng làm cho hắn nhận thức được một góc băng sơn về thực lực của Phù Diêu Cung.

Huyên Tứ Nương không phải đệ tử chân

chính của Phù Diêu Cung!

Trên thực tế, nữ nhi của Tư Đồ tiền nhiệm giống như nàng, là thuộc về Dao Trì, nhưng ở trước khi xuất giá, một mực giúp đỡ quản lý sự vụ Phù Diêu Cung mà thôi, chỉ bất quá Dao Trì và Phù Diêu Cung liên hệ chặt chẽ, cả hai khó mà phân chia, năm đó Tư Đồ nhất mạch, kế thừa Dao Trì Cung thượng cổ, cũng dựng lên thế lực Phù Diêu Cung, nói đơn giản, Phù Diêu Cung đã từng là một thanh kiếm của Dao Trì, bất quá thời gian chuyển dời, thanh danh của Phù Diêu Cung càng lúc càng vang, ngược lại che đậy quang mang của Dao Trì, trở thành đại diện của mạch này mà thôi.

Ra thì khống chế Phù Diêu Cung, lui thì quy về Dao Trì ẩn cư, này là biểu tượng của Tư Đồ Phù Diêu Cung.

Huyên Tứ Nương xuất thân Dao Trì, hơn nữa nàng là nữ nhi của Tư Đồ đời trước, tương lai phải xuất giá, cho nên coi như nàng quản lý rất nhiều sự vụ và quyết sách của Phù Diêu Cung, nhưng lại có một thứ không cách nào nhúng chàm, đó chính là công pháp tu hành của các đệ tử Phù Diêu Cung, sau khi vào Nguyên Anh, nàng tự ngộ ra Văn Hương Chú, kỳ thật cũng có nguyên nhân phương diện này, nhưng coi như nàng không tu hành công pháp lợi hại của Phù Diêu Cung, thực lực cũng khủng bố như thế. Như vậy lực lượng trung kiên chân chính của Phù Diêu Cung sẽ mạnh bao nhiêu?

Bằng thực lực của Phương Hành hôm nay, đối mặt Nguyên Anh bình thường, tuyệt đối có thể nhẹ nhõm chiến thắng, nhưng thời điểm đối mặt Huyên Tứ Nương, lại phải cẩn thận ứng đối. Về điểm này đã có thể nhìn thấy người trong Phù Diêu Cung thực lực đáng sợ, huống chi theo lời đồn đãi, Huyên Tứ Nương còn không phải công chúa am hiểu chiến đấu nhất, bản lãnh của nàng là quản lý công việc và giao tế.

- Ta vốn có thực lực trảm ngũ cảnh, về sau đạt được Phật pháp gia trì, tuy là ngoại vật, nhưng đối với thực lực cá nhân cũng có tăng lên, lại căn cứ quan sát Phù Đồ đại trận, ngộ ra Thiên Địa Đại Ma Bàn, mặc dù chỉ thôi diễn ra một hình thức ban đầu, nhưng thực lực bản thân lại coi như tăng lên một bậc, đã ở trên trảm lục cảnh, bây giờ, muốn thêm mấy phần tự tin, chỉ có hai con đường!

Ánh mắt Phương Hành trở nên túc sát!

- Một là đột phá Nguyên Anh, bước vào cảnh giới mới, như vậy pháp lực hay thần hồn đều sẽ có đại biến!

- Hoặc là mau chóng lĩnh ngộ Thái Thượng

Nhất Khí Kinh, để thực lực của mình đạt tới trảm thất cảnh!

Phương Hành cau mày, trong đầu lóe lên một đoạn kinh văn!

Chính là một trong Thái Thượng cửu kinh… Thái Thượng Nhất Khí Kinh, kinh này theo Huyền Quan phủ xuống Tịnh Thổ, bị Huệ Năng ngẫu nhiên đạt được, về sau Huệ Năng tự nguyện tặng Phật vị cho Thần Tú, thần hồn của mình hóa thành Phật pháp gia trì đến trên người Thần Tú, cho nên kinh văn này đến trong thức hải của Thần Tú, Thần Tú thì ở lúc phân biệt tặng kinh này cho Phương Hành.

Không giống thân pháp Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, võ pháp Thái Thượng Phá Trận Kinh, Thái Thượng Nhất Khí Kinh là thuật pháp!

Trên thực tế, có thể coi kinh này như Thái Thượng Đan Đạo Tổng Cương kéo dài.

Thái Thượng Đan Đạo, chú ý đan vô pháp, có thể ngự vạn pháp, coi trời bằng vung!

Sau khi Phương Hành tu thành Thái Thượng Đan Đạo Tổng Cương, cũng xác thực phát hiện, mình có thể tùy thời bổ sung pháp chủng, không nhận tiên thiên hạn chế, chỉ bất quá có pháp chủng, còn cần có đại thuật tương ứng mới có thể phát huy uy lực của nó, mà hắn chỉ có thể ở nơi này tìm một khối, nơi đó học một đạo, học rất nhiều đại thuật, mặc dù uy lực không tệ, nhưng trên thực tế rất loạn, không thành hệ thống.

Trận chiến ở Phong Thiện Sơn, hắn vỡ nát pháp chủng, mười năm tinh thần sa sút, trên thực tế đã bắt đầu con đường hòa tan pháp chủng.

Mà càng về sau, hắn ở dưới Thập Nhất thúc Bạch Thiên Trượng trợ giúp, nuốt Vạn Linh Đan, thu được nội tình càng khó nói lên lời.

Đủ loại nội tình, giống như một vùng biển mênh mông lắng đọng vào thức giới, không cách nào điều động.

Mà Thái Thượng Nhất Khí Kinh, thình lình có hi vọng để hắn thống nhất sửa sang lại lực lượng này, hóa thành bản lĩnh của mình!

Thái Thượng Nhất Khí Kinh, nhất mạch ngự vạn pháp!

Nếu nói Thái Thượng Đan Đạo khai sáng một con đường vượt qua pháp chủng trong nội đan, vậy Thái Thượng Nhất Khí Kinh liền giải quyết vấn đề tu hành đại thuật!

Tu kinh này, có thể ngự vạn pháp, Phương Hành không biết nếu mình tu thành Thái Thượng Nhất Khí Kinh, thực lực sẽ tăng vọt tới trình độ nào, đừng nói trảm thất cảnh, thậm chí siêu việt trảm thất cảnh cũng có thể, đến khi ấy hắn trong lúc phất tay, liền có thể khống chế lực lượng thế gian. Bản thân tu hành các loại đại thuật dung nhập một lò, thậm chí ở trên cơ sở đó, phát triển con đường thuộc về mình!

- Chỉ bất quá tu hành kinh này quá khó khăn.

Phương Hành than thở, Thái Thượng Nhất Khí Kinh không giống Tiêu Dao Kinh và Phá Trận Kinh, mỗi lĩnh ngộ một chút, liền tăng lên một chút uy lực, mà giống như là một loại bí thuật dục hỏa trùng sinh. Hoặc là lĩnh ngộ đầy đủ, tu thành thuật này, hoặc chỉ kém một tia, vĩnh viễn không phát huy ra uy lực, ở giữa không có chiết khấu gì, đây cũng là địa phương Phương Hành nhức đầu nhất.

Phương pháp tu hành này quá khó khăn!

Trong này cần thôi diễn và lĩnh ngộ vô tận, thậm chí còn cần Sinh Tử Kiếp lịch luyện!

Mà hết lần này tới lần khác, hiện tại thời gian của Phương Hành không nhiều, hắn là mượn thân phận đặc thù của mình bây giờ mới đẩy cục diện thành hỗn loạn như thế, nếu cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn phủ xuống, như vậy rất nhanh, giá trị của hắn sẽ mất đi, đến lúc đó đối với quái vật khổng lồ Phù Diêu Cung mà nói, hắn chỉ là một con kiến nhỏ lúc nào cũng có thể sẽ bị người bóp chết mà thôi, nào có tư cách khiêu chiến.

- Như vậy Phù Diêu Cung hiện tại cũng không dám tùy tiện đụng đến ta, tựa như Huyên Tứ Nương kia trơ mắt nhìn ta đánh thiếp thân tùy tùng của mình, cũng không dám nổi lên sát tâm, bất quá cái này không có tác dụng gì, coi như bọn họ không dám đụng đến ta, nhưng Tiểu Man bị giam lỏng, ta cũng đoạt không trở lại, mấu chốt nhất là ta không có thời gian, càng kéo đối với ta càng bất lợi.

Từng điểm từng điểm suy nghĩ, Phương Hành càng ngày càng nhức đầu.

Cùng Huyên Tứ Nương đối thoại cũng làm cho hắn phát hiện, mình muốn dẫn Tiểu Man về, quả thật có chút trò đùa, lúc đầu hắn nghĩ dùng thân phận của mình bây giờ muốn đoạt Tiểu Man về không khó, lại không nghĩ tới lại từ trong miệng Huyên Tứ Nương nghe ra “bí ẩn”.

- Thôi, không trả Tiểu Man cho ta, vậy ta chơi tới cùng với các ngươi, để cho các ngươi nhìn xem bản lãnh của tiểu gia!

Phương Hành suy nghĩ thật lâu, lại hung ác hạ quyết tâm, nghiến răng nghiến lợi, như muốn từ trên người Phù Diêu Cung xé xuống một miếng thịt!

- Cẩu tặc gan to bằng trời kia, hiện tại giấu ở trong Đa Bảo thành sao?

Thời điểm Phương Hành trốn ở trong núi sâu khổ công lĩnh ngộ Thái Thượng Nhất Khí Kinh, thình lình có một công tử ca bộ dáng phấn điêu ngọc trác từ phương tây đi tới đô thành Đa Bảo quốc, hắn không mang tùy tùng, lẻ loi một mình, bộ dáng cực kỳ tuấn mỹ, dáng người thon gầy lung linh, mặc trường bào tuyết trắng, sau khi vào Đa Bảo thành, tràn đầy hiếu kỳ đánh giá chung quanh, sau đó đi vào tửu lâu xa hoa nhất, lẳng lặng uống trà thơm, rốt cuộc nhìn thấy khách nhân hắn sớm ước hẹn.

- Vâng, tiểu công tử, có người ở bảy ngày trước gặp qua hắn, mặc dù hành tung không rõ, nhưng hẳn còn ở nơi đây!

Người tới là một trung niên Nguyên Anh cảnh, nhưng ở trước mặt công tử này, lại có vẻ cực kỳ kính cẩn.

- Tìm ra hắn, ta muốn tự tay giết hắn!

Công tử ca uống một hớp rượu, cảm thấy có chút cay, nhíu mày, vừa quạt gió vừa nói.

- Tiểu công tử, người này thân phận đặc biệt, không thể trực tiếp chém giết, vẫn là chờ các trưởng lão…

Vị Nguyên Anh cảnh kia chần chờ mở miệng, có chút do dự.

- Các trưởng lão lo lắng nhiều lắm, Phù Diêu Cung ta lúc nào cần sợ một cẩu tặc như vậy?

Công tử ca kia rõ ràng có chút khinh thường, cười lạnh nói:

- Thời gian dài như vậy, các trưởng lão còn không có làm ra quyết định, trong mắt người xung quanh, còn tưởng Phù Diêu Cung ta sợ hắn, hắc hắc, các trưởng lão lo lắng quá nhiều, ta mới không muốn quản nhiều như vậy, các ngươi nghe ta, trực tiếp đi chém cẩu tặc kia, cầm lại Thanh Nguyệt Đăng của Phù Diêu Cung, để hắn biết Phù Diêu Cung ta lợi hại.

Chương 914: Hố bẫy cùng thòng lọng

- Trấn áp Phương Hành, kiếm tru Kim Ô!

Trên đô thành Đa Bảo quốc, chẳng biết lúc nào nổi lên một phù chiếu to lớn, tám chữ kim quang lóng lánh trôi lơ lửng ở trên không trung, cách vài trăm dặm đã có thể thấy rất rõ ràng, mà đạo phù chiếu này, trong lúc nhất thời giống như một tấm mây đen, triệt để bao phủ đô thành, người người đều có thể cảm nhận được bên trong ẩn chứa sát khí, ở dưới phù chiếu, chỗ cửa thành thình lình dựng lên một đài cao, trên đài, một lão tu sĩ áo xám chống một thanh kiếm, khí thế trùng thiên, rủ mi không nói, lẳng lặng chờ cái gì.

Vậy mà lại có người công khai khiêu chiến tiểu ma đầu thanh danh như mặt trời ban trưa kia?

Trong thành, không biết có bao nhiêu người cảm giác kinh ngạc, nhưng lão giả này ở cửa thành lẳng lặng ngồi cả ngày, lại không có bất kỳ người nào có dũng khí tiến lên nói gì, chủ nếu là bởi vì bên người lão giả này, thình lình cắm một cây cờ, trên lá cờ thêu một huy ấn tinh mỹ huyền ảo, người sáng suốt đều nhận biết, huy ấn kia là của Phù Diêu Cung, có cờ này, liền chứng minh lão giả áo xám này là người Phù Diêu Cung che chở, lại thêm hắn ở ngoài thành khiêu khích, cho nên các tu sĩ Đa Bảo quốc không dám ngăn cản.

Chỉ bất quá, từ khí tức trên người lão giả kia đến xem, lại chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, hơn nữa hắn ngênh ngang bày cờ hiệu muốn khích Phương Hành đi ra đánh một trận, bộ dáng kia làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Người bình thường có mấy cái sẽ chịu khiêu khích như vậy?

Hơn nữa một Nguyên Anh sơ kỳ khiêu chiến tiểu ma đầu có thể sánh vai cùng Thần Tử Trung Vực, cũng quá khinh thường đi?

Hơn nữa dùng nội tình và thế lực của Phù Diêu Cung, thật muốn động tiểu ma đầu kia, cũng sẽ không phái dạng người này tới?

Đa Bảo thành, đầu đường cuối ngõ, trong lầu các động phủ… không biết có bao nhiêu người đang âm thầm nghị luận.

Các tu sĩ không ngốc, sự tình khác thường tất có yêu dị, lão tu sĩ kia bày ra trận thế, rõ ràng là cái bẫy a?

Đồ đần cũng có thể nhìn ra được!

- Đây con mẹ nó là cái hố nha?

Mà lúc này, Phương Hành cũng bị Kim Ô kéo qua, xa xa ẩn thân ở trong mây đen, nhìn về phía phù chiếu, không khỏi bị chọc tức cười, nghĩ thầm tiểu gia trà trộn ở trong giới tu hành lâu như vậy, bao nhiêu sóng to gió lớn, âm mưu quỷ kế cũng kiến thức qua, nhưng hôm nay nhìn thấy một màn này thật rất có ý tứ, muốn bố trí bẫy rập cũng nên làm cao minh một chút, đây là đùa ta sao?

- Bẫy rập thì bẫy rập, nhưng dựa vào cái gì chỉ trấn áp ngươi, lại muốn một kiếm tru ta?

Kim Ô tức giận bất bình, có chút ủy khuất.

Trong khoảng thời gian Phương Hành ở trong núi sâu bế quan, nó vẫn không có việc gì đi lung tung, rất sớm thì thấy được đạo phù chiếu này, dùng trí tuệ của nó, tự nhiên nhìn thấu đây là cái hố, cũng bất động thanh sắc lén vào thâm sơn, kêu Phương Hành lên, nhưng còn chưa kịp nghiên cứu thảo luận người bày bẫy rập là ai, đến tột cùng có mục đích gì, nên nhịn không được bị chọc giận quá mà cười.

- Tiểu công tử, chờ cả ngày, tên cẩu tặc kia đại khái là sẽ không tới a?

Trong Xá Lợi tháp, nơi địa thế cao nhất của Đa Bảo thành, ở tầng cao nhất, công tử áo trắng xa xa nhìn chăm chú, mà bên cạnh hắn, lại có mấy tu sĩ khí tức ngưng trọng đứng trang nghiêm, người cầm đầu lộ vẻ chần chờ, cẩn thận tìm từ nói.

- Gấp cái gì, chờ một chút, các ngươi tìm không thấy hắn, ta đương nhiên phải nghĩ biện pháp dẫn dụ hắn ra!

Công tử áo trắng kia không nhịn được phất phất tay, tất có tự tin nói.

Tu sĩ cầm đầu biểu lộ có chút xấu hổ, trước đây bọn họ vâng mệnh đi truy tầm tung tích của ma đầu kia, kết quả lại biệt vô âm tín, ngược lại bắt được cái bóng của Kim Ô một lần, phái người lần theo, lại không nghĩ tới tặc ô kia trơn trượt như thế, chỉ đơn giản bay hai vòng, liền đùa nghịch người truy tung nó xoay quanh loạn chuyển.

Không qua hai ngày, tiểu công tử liền không kiên nhẫn được nữa, cho rằng bọn họ quá vô dụng, tìm không thấy ma đầu kia, thế là tự mình thiết hạ mưu kế dẫn xà xuất động, nhưng mưu kế này lại đơn giản đến mức để vị tu sĩ kinh nghiệm phong phú kia muốn che mặt, thật không có chút hàm lượng kỹ thuật, truyền ra ngoài thật không biết người khác sẽ nhìn Quảng Lăng Thập Tiên bọn họ thế nào, bất quá hắn không có cách nào, mười huynh muội kết nghĩa bọn họ, vốn là bị Phù Diêu Cung trấn áp, sau đó thu phục làm thủ hạ, không khác nô bộc, tự nhiên không dám xen vào.

- Thuộc hạ cảm thấy có thể tiểu ma đầu kia đã phát hiện đây là bẫy rập hay không?

Lão đại trong Quảng Lăng Thập Tiên lắp bắp, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng.

- Ngươi yên tâm, hắn nhất định sẽ trúng kế!

Công tử áo trắng tràn đầy lòng tin, ưỡn ngực nói.

- Ách… tiểu công tử thần cơ diệu toán, thuộc hạ bội phục.

Lão đại trong Quảng Lăng Thập Tiên mở miệng cười, cái vỗ mông ngựa này làm đạo tâm của mình cơ hồ hỏng mất.

Trong lòng đã điên cuồng mắng: Trừ khi tiểu ma đầu kia là kẻ ngu si, làm sao có thể trúng kế của ngươi?

Ngươi rõ ràng là đang nhắc nhở tiểu ma đầu kia, có người tới Đa Bảo quốc, chuẩn bị đối phó hắn a?

- Ha ha, có phải trong lòng ngươi đang nghĩ, chỉ có đồ đần mới trúng kế này hay không?

Ai biết, công tử áo trắng vào kia đột nhiên quay đầu, nhàn nhạt nhìn hắn nói.

Lão đại trong Quảng Lăng Thập Tiên nao nao, cười khổ nói:

- Kế này quả thực…

Công tử áo trắng cười lạnh một tiếng, mở miệng nói:

- Kế sách này quả thực quá mức đơn giản, người sáng suốt vừa nhìn là có thể thấy rõ, mà tên tuổi của cẩu tặc kia thực cũng không thấp, không biết xông qua bao nhiêu sóng to gió lớn, trí tuệ có thể nói thông thiên, cho nên ngươi cảm thấy mưu kế này của ta căn bản không có khả năng dẫn hắn ra, ngược lại chỉ biết đánh rắn động cỏ, để cẩu tặc kia biết có người chuẩn bị đối phó hắn…

Liên tiếp nói rất nhiều, công tử áo trắng nhìn về phía Quảng Lăng Thập Tiên nói:

- Đúng không?

Thần sắc của lão đại trong Quảng Lăng Thập Tiên ngưng lại, cúi đầu nói:

- Thuộc hạ biết sai!

Nghe mấy câu này, ý khinh thường trong lòng của hắn đã thu vào.

Mình dù sao vẫn quá xem thường tiểu công tử, hắn có thể nói như vậy, đã nói hắn tâm lý nắm chắc!

Nhưng vậy tại sao còn muốn bày mưu kế như vậy?

Trên mặt công tử áo trắng như phủ lên một tia đùa cợt nhàn nhạt, nói:

- Các ngươi theo ta không lâu, hôm nay ta trước dạy các ngươi thông minh một chút, miễn cho về sau ở dưới tay ta làm việc bất tranh khí, ha ha, kỳ thật nhắc tới cũng đơn giản, mưu kế của ta đại khái là ai cũng sẽ không trúng kế, nhưng hết lần này tới lần khác tên cẩu tặc kia nhất định sẽ trúng kế, hơn nữa chẳng mấy chốc hắn sẽ xuất hiện, ngươi tin không?

- Cầu chủ thượng dạy bảo!

Quảng Lăng Thập Tiên cùng nhau cúi đầu, thần sắc ngưng trọng, thành kính mở miệng.

- Bởi vì tính tình của hắn!

Công tử áo trắng nhàn nhạt mở miệng:

- Người khác thấy nguy hiểm, thấy sự tình gây bất lợi cho mình, phản ứng đầu tiên là tránh đi, nhưng tính tình của cẩu tặc kia, lại là đi lên chơi đùa một chút, nhìn xem có thật gây nguy hiểm với mình hay không, hơn nữa một số thời khắc, coi như hắn biết rõ kia là nguy hiểm, cũng không nhịn được đi lên thử sức.

Quảng Lăng Thập Tiên bỗng nhiên lại cảm thấy tiểu công tử nói hươu nói vượn.

Bất quá vào lúc này, tiểu công tử còn nói một ví von tuyệt diệu:

- Tiểu ca ta, chuyên môn phân tích qua tính tình của cẩu tặc kia, tính tình của hắn xưng là chọc tổ ong vò vẽ, thật giống như người lớn thấy được trên cây có một tổ ong, sẽ vòng quanh nó đi, nhưng cẩu tặc kia gặp, lại lòng ngứa ngáy khó chịu, không nhịn được muốn đi lên đâm một cái, cho dù biết rõ một giây sau mình có khả năng sẽ bị ong truy chạy đầy đất, thậm chí trên đầu còn có thể nhiều mấy cái bao, nhưng vẫn muốn chọc một cái.

Nói nói, tiểu công tử cũng nhịn không được bật cười:

- Lúc này các ngươi minh bạch chưa?

- Này…

Quảng Lăng Thập Tiên nghe biên luận, đều đã ngây dại, tựa hồ minh bạch, nhưng hết lần này tới lần khác nghi ngờ hơn.

- Nghe là nghe ra, nhưng tại sao hắn phải làm như vậy.

- Bởi vì hắn thích.

Công tử áo trắng liếc mắt, vẻ mặt khinh thường nói.

…

- Thật coi chúng ta là đồ đần, ai sẽ nhảy vào thòng lọng chứ?

Kim Ô trợn trắng mắt, phất cánh nói:

- Không cần để ý, hắn sẽ tự bại, chúng ta không để ý tới hắn đến cùng có phải Phù Diêu Cung thiết hạ bẫy rập hay không, trước chờ

Kim gia ta điều tra lại nói!

- Hắc hắc, chỉ sợ trong thành đã bày thiên la địa võng, chờ ngươi hiện thân điều tra đây!

Phương Hành khinh thường nói:

- Loại thủ đoạn này, tiểu gia ta mười tuổi liền chơi không biết bao nhiêu hồi!

- Vậy thì đi thôi, chờ thời điểm đấu giá Thanh Nguyệt Đăng đến, lại về Đa Bảo quốc!

Kim Ô nói:

- Thừa dịp trong khoảng thời gian này, nghĩ làm sao đối phó Phù Diêu Cung, vớt cô dâu nhỏ của ngươi ra mới là trọng yếu!

Dùng hai người này giảo hoạt, tự nhiên không thể dễ dàng mắc lừa như thế, quay người ẩn ở trong mây rút đi, bất quá đi không mấy bước, lại lại đồng ngừng chân, nhìn nhau một chút, biểu lộ đều có chút cổ quái, đầu tiên là Kim Ô mở miệng nói:

- Ta luôn cảm giác, nếu như chúng ta cứ đi như thế, giống như thiếu chút gì ah, ngươi nói những tu sĩ Đa Bảo quốc kia có thể nghĩ chúng ta sợ hay không?

- Thanh danh không trọng yếu, chỗ tốt mới là vĩnh hằng!

Phương Hành lại nói:

- Bất quá luôn cảm thấy, gia hỏa ở phía sau đặt bẫy đối phó chúng ta rất đáng giận, vậy mà dùng loại mưu kế đơn giản như vậy, đây rõ ràng là xem thường tiểu gia, cảm giác nếu như chúng ta đi, gia hoả kia nhất định càng phách lối, nghĩ chúng ta là bị hắn bị hù không dám lộ diện, vừa nghĩ tới hắn sẽ đắc ý lại càn rỡ cười to, trong lòng liền khó chịu!

Nói như vậy, thần sắc hai người càng ngày càng nghiêm túc!

- Làm hắn!

Qua nửa ngày, hai người đồng thời mở miệng, hạ quyết tâm.

Hai người bắt đầu đi chuẩn bị, nửa ngày sau, trong núi sâu xa xa, đột nhiên bay ra một phù chiếu to lớn, xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ ra mấy chữ lớn, khẩu khí lớn đến không biên giới:

- Chân đạp Phù Diêu, kiếm trảm Tư Đồ!

Chương 915: Sẽ chết người đấy có biết không

Đợi lâu như vậy, kỳ thật trong lòng Phương Hành đã sớm có dự liệu, Phù Diêu Cung hơn phân nửa đã nhắm vào mình làm ra phản ứng, nhưng loại xuất thủ này, quyết không phải loại thủ đoạn cường ngạnh gióng trống khua chiêng, mà là một vài an bài để người không tưởng tượng nổi mà thôi, cũng chính là nguyên nhân này, tâm hắn một mực đề phòng, thời điểm mình trốn ở trong núi sâu tu hành, sẽ để Kim Ô ra ngoài dạo vài vòng, nhìn xem có dị động gì không, nhưng chờ đến nay, lại phát hiện một cái bẫy như thế, để trong lòng hắn cảm giác đã cổ quái lại nghi hoặc.

Vốn có thể bỏ mặc, bày mưu đồ khác, nhưng vẫn quyết định đến trêu chọc một chút, nhìn xem có môn đạo gì!

Đương nhiên hắn cũng không có ngốc đến trực tiếp đi nghênh đón khiêu chiến, lâm vào trong an bài của đối phương, mà ăn miếng trả miếng, ở trong núi dựng đại kỳ, ngược lại muốn dẫn dụ đối phương tới.

- Có thể thành công không?

Kim Ô và Phương Hành núp ở dưới đại kỳ, có chút không tự tin thầm nói.

- Có thể!

Phương Hành lòng tin tràn đầy:

- Đối phương xem ta như đồ đần lừa gạt, nói rõ hắn thừa nhận mình là kẻ ngu!

Kim Ô bĩu môi, chỉ có thể trước theo Phương Hành trông coi.

- Khinh người quá đáng, dám bắt nạt bản công tử!

Phương Hành ở trong núi dựng đại kỳ khiêu khích Phù Diêu Cung, rất nhanh truyền khắp cả đô thành, mà công tử áo trắng lẳng lặng ở trong thành đợi Phương Hành hiện thân nghe được tin tức này, cũng tức đến nghiến răng nghiến lợi, mắt phóng độc hỏa, liên tiếp ném mấy chén rượu, sau đó xách trường kiếm, nổi giận đùng đùng từ trong tháp vọt ra, muốn xông vào dãy núi tìm cẩu tặc kia tính sổ.

- Vậy mà học kế sách của ta, vô sỉ! Vậy mà vô liêm sỉ đến nói muốn chân đạp Phù Diêu Cung, vô lễ! Vậy mà dõng dạc đến nói kiếm trảm Tư Đồ, vô tri! Hôm nay nếu ta không lập tức giáo huấn cẩu tặc vô sỉ vô lễ vô tri kia, thì mặt mũi còn đặt ở nơi nào?

- Tiểu công tử, thận trọng.

Quảng Lăng Thập Tiên đã bị dọa sợ, vội vàng khuyên bảo cản trở:

- Đây là tiểu ma đầu kia tương kế tựu kế ah.

Trong lòng bọn họ đã sắp khóc, mới đầu thời điểm giảng giải tính cách của tiểu ma đầu kia, vị tiểu công tử này đạo lý rõ ràng, trí tuệ vững vàng, nhưng khi đổi lại mình, lại kiềm chế không được, cũng không biết nói hắn thông minh hay là đần. Người ta không có trực tiếp hiện thân, mà ở trên núi dựng đại kỳ, rõ ràng là khám phá kế hoạch nơi đây, đang chờ ngươi đi qua tự chui đầu vào lưới ah.

Vừa rồi thông minh đâu, sao hoàn toàn không thấy được?

- Tương kế tựu kế lại như thế nào?

Công tử áo trắng cắn răng:

- Ta chỉ là muốn buộc hắn hiện thân, hiện tại hắn đã hiện thân, vậy đi qua trảm hắn, Viên gia không dám phái người đến ngăn cản ta, hơn nữa chỉ mới qua một ngày, bọn họ cũng không kịp điều số lớn nhân mã. Chúng ta lại có mười Nguyên Anh cảnh, có thể hảo hảo giáo huấn hắn một trận, tại sao phải sợ hắn có bẫy rập gì?

Ngừng lại một chút, hắn quơ quơ kiếm, kêu lên:

- Chỉ cần bản sự của ngươi đủ lớn, hết thẩy âm mưu quỷ kế đều là mây khói!

Lời nói đều bị ngươi nói hết ah.

Quảng Lăng Thập Tiên im lặng, nhưng thấy tiểu công tử quyết tâm, lại không dám khuyên nữa.

Không làm sao được, chủ thượng có lệnh, bọn họ phải chấp hành, vì vậy thương nghị kỹ càng, nhất trí cảm thấy, ở dưới đại kỳ kia, tất nhiên có đại trận mà tiểu ma đầu bố trí. Nói không chừng đang chờ bọn hắn tự chui vào đại trận, mà tiểu ma đầu kia, thì hơn phân nửa trốn ở chung quanh đại trận, thấy không ổn sẽ kịp thời thoát đi, cho nên bọn họ thương nghị, mười người chia mấy đường, hai người thực lực mạnh nhất theo tiểu công tử từ chính diện giết qua, mà tám người khác thì phân ba đường, từ ba phương hướng đông, tây, nam phân biệt đánh tới.

Oanh! Oanh! Oanh!

Đối với người trong thành mà nói, thì đều cảm giác được có trò hay sắp diễn ra, mỗi người đều dự liệu được Phù Diêu Cung đã xuất thủ, nhưng còn không biết sẽ từ phương diện nào đến giải quyết vấn đề, nhưng hôm nay thấy được vở kịch lẫn nhau khiêu khích kia, lại cảm thấy có chút hoang đường, cử động này tuyệt đối không phải thế lực lớn như Phù Diêu Cung có thể làm, trái ngược giống như tiểu hài tử hồ nháo, bất quá bất luận có phải hồ nháo hay không, hai phe sắp gặp mặt, không trung đóa đóa tường vân từ bốn phương tám hướng hội tụ, tụ về phía dãy núi kia, trong mây ẩn giấu cao thủ của Phù Diêu Cung, có lẽ một giây sau đại chiến sẽ mở màn.

- Văn tổng quản, chúng ta có xuất thủ ngăn cản không?

Mà vào lúc này, ở trong đô thành Đa Bảo quốc, trên một nhà cao tầng, mấy Nguyên Anh cảnh khí tức không bình thường cau mày hỏi thăm:

- Lão tổ phái chúng ta đi ra, vô luận như thế nào cũng phải bảo đảm Thần Tử chu toàn, bây giờ Phù Diêu Cung làm ra sự tình đường đột như thế, vạn nhất Thần Tử bị bọn họ chém, thậm chí thụ thương, lão tổ sẽ trách đến trên đầu chúng ta!

- Không cần phải gấp!

Văn tổng quản khoát tay áo nói:

- Thật cho rằng Thần Tử nhà chúng ta là kẻ ngu sao, về mặt thân phận có lẽ có chút hoang đường, nhưng bản sự là thực, ngay cả Tô thiếu chủ cũng thua thảm hại, loại cục diện này với hắn mà nói có thể tính nguy hiểm sao? Hơn nữa…

Văn tổng quản lắc đầu, nghi ngờ nói:

- Ta luôn cảm thấy, trận tiểu hài tử đánh nhau nháo kịch này, không hề đơn giản giống như bề ngoài, có lẽ bên trong ẩn giấu thâm ý nào đó của Phù Diêu Cung.

Vô số thế lực chú ý, hư không chung quanh, đóa đóa tường vân tụ họp về phía sơn lâm.

Xùy…

Trong đám mây chính diện chạy tới, có một đạo kiếm quang tiết ra, chém đại kỳ thành hai đoạn.

- Cẩu tặc Phương Hành, nhanh chóng hiện thân, ngươi có dũng khí khiêu chiến uy nghiêm của Phù Diêu Cung ta, có dám hiện thân đánh với ta một trận hay không?

Thân ảnh của công tử áo trắng như ẩn như hiện, nghiêm nghị hét lớn.

- Ngươi là cái thá gì, cũng tới khiêu chiến tiểu gia?

Thanh âm lười biếng của Phương Hành vang lên, rõ ràng ở phụ cận, nhưng lại có vẻ phiêu hốt bất định, khó mà nắm lấy.

Công tử áo trắng nghe Phương Hành nói, lại tức đến đỏ bừng cả khuôn mặt, quát lên:

- Bản tiểu chủ chính là Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, cẩu tặc ngươi gan to bằng trời, công khai đấu giá dị bảo Thanh Nguyệt Đăng của Phù Diêu Cung ta, càng ở thời điểm Tứ nương nương tới tìm cả gan làm loạn, tục truyền ngay cả nàng cũng đắc tội, xem ra bản sự không nhỏ ah, nếu Bổn thiếu chủ không đến chém ngươi, chẳng phải để người trong thiên hạ khinh thường Phù Diêu Cung ta?

- Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ?

Phương Hành có chút kinh ngạc, lão đại Quảng Lăng Thập Tiên tập trung thanh âm của hắn, sau đó phân tán ra mấy đạo thần niệm, đóa đóa tường vân lặng yên không tiếng động biến ảo, ẩn ẩn kết thành trận thế đơn giản, muốn vây quanh phạm vi thanh âm kia truyền đến ở bên trong, lại không nghĩ tới, thời điểm thanh âm của Phương Hành vang lên lần nữa, thình lình lại đến một phương hướng khác, trong thanh âm có chút ngoài ý muốn nói:

- Ngươi chính là ẻo lả từ trong đống nữ nhân lớn lên kia?

Ẻo lả?

Sắc mặt công tử áo trắng tức đến phát xanh.

Ngay cả Quảng Lăng Thập Tiên cũng thầm kêu không tốt, biết cuồng phong mưa rào sắp giáng lâm.

Dám mắng Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ là ẻo lả, tiểu ma đầu không biết đây là cấm kị của Thiên Nguyên Đại Lục sao?

- Ngươi dám mắng ta ẻo lả?

Công tử áo trắng gằn từng chữ nói, thanh âm của hắn cũng ỡ trong nháy mắt lạnh như băng, xen lẫn lửa giận khó nói lên lời:

- Lúc đầu chỉ cần ngươi giao ra Thanh Nguyệt Đăng, ta chỉ giáo huấn ngươi một trận liền thả ngươi một sinh lộ, nhưng bây giờ, là ngươi đang tự tìm đường chết, cẩu tặc, lưu di ngôn lại đi.

Phương Hành thình lình cũng trầm mặc nửa ngày, sau đó mới nhẹ nhàng vang lên:

- Ngươi là nghiêm túc?

Trên cổ công tử áo trắng đã lộ ra gân xanh, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Ai còn có tâm tình đùa với ngươi?

- Ta một mực đang chờ Phù Diêu Cung xuất thủ, nhưng không nghĩ tới cuối cùng chờ đến lại là ngươi.

Thanh âm của Phương Hành vang lên, có chút bình tĩnh:

- Bất quá, ngươi đã tới tìm ta, chắc hẳn cũng làm xong chuẩn bị, ******, đùa giỡn, mặc dù tiểu gia ta bình thường cũng ưa thích chơi như vậy. Bất quá sáo lộ ta chơi không giống loại ẻo lả lớn lên từ trong đống nữ nhân như ngươi, tiểu gia ta chơi là sẽ chết người.

Thời điểm thanh âm này vang lên, thân hình của hắn xuất hiện.

Hoàn toàn không có ở trong vòng vây của Quảng Lăng Thập Tiên, là ở trên không mà bất luận người nào cũng không nghĩ tới.

Khói xanh nhàn nhạt bay đi, lộ ra thân hình của hắn và Kim Ô, lẳng lặng trôi lơ lững giữa không trung, trên người mặc pháp bào, dưới chân mang đôi giày cũ, tóc miễn cưỡng buộc thành một bím tóc nhỏ, bên hông đeo Long Văn Hung Đao. Mà ở bên cạnh hắn, Kim Ô một thân kim vũ phát ra ánh sáng, như một mặt trời làm bạn ở lân cận hắn.

- Hiện thân?

Quảng Lăng Thập Tiên ở thời khắc này con ngươi co lại, từng đám mây tụ tới.

- Cái gì chìa khoá Bách Đoạn Sơn, cái gì Thần Tử song tộc, cái gì quý khách Thần Châu…

Công tử áo trắng cũng mắt sáng như đuốc nhìn Phương Hành, sau đó lạnh lùng hạ lệnh:

- Giết hắn, có phiền phức ta chịu trách nhiệm!

Oanh! Oanh! Oanh!

Cơ hồ ngay khi hắn phân phó, Quảng Lăng Thập Tiên đã xuất thủ, trong đám mây, đạo đạo ảo ảnh đập ra, ôm theo thần quang và kiếm ảnh vô tận chém giết về phía tiểu ma đầu và quạ đen, Quảng Lăng Thập Tiên sao lại bình thường, vốn là mười vị Nguyên Anh cảnh ẩn cư ở Thần Châu Quảng Lăng quận, chỉ vì cùng Phù Diêu Cung nổi lên xung đột, mới bị Tư Đồ xuất thủ trấn áp, bất đắc dĩ làm thủ hạ cấp dưới của Phù Diêu Cung, có thể nói là cao nhân thành danh đã lâu, lúc này thình lình toàn lực xuất thủ, giết tới Phương Hành.

Bọn họ không dám không hết toàn lực, bởi vì bọn hắn phát hiện trên người Phương Hành thả ra sát khí cuồn cuộn.

Ở thời khắc này, bọn họ thà rằng chém giết tiểu ma đầu, cũng không muốn bị hắn đả thương tiểu công tử.

Dù sao tiểu ma đầu chết rồi, trời sập có tiểu công tử gánh, tiểu công tử bị thương, vậy bọn họ hữu tử vô sinh.

- Vậy mà phái ra đồ chơi như thế tới đối phó ta, có phải Phù Diêu Cung quá coi thường ta hay không?

Ở thời khắc này, Phương Hành nhếch miệng, phất tay làm ra thủ thế, ra hiệu đám người Hồng Anh tướng quân và nữ tử áo bào đen của Tịnh Thổ không cần hiện thân giúp đỡ, cùng Kim Ô liếc nhau một cái, sau một khắc, bọn họ động, thân hình Kim Ô xoay tròn, hai cánh hoành quấy, hóa ra bão tố vô tận, thuật pháp thần quang của Quảng Lăng Thập Tiên tán loạn, mà nhân cơ hội này, Phương Hành bước ra một bước, Long Văn Hung Đao chủ động nhảy tới trong tay hắn.

- Hô…

Thân pháp như tiên, khí thế biến ảo, giống như huyễn ảnh lướt ra ngoài vòng vây, đao quang như không để lại dấu vết lướt qua, thuận tay xách lên một cái đầu người, máu phun tung tóe.

- Sẽ chết người đấy ngươi có biết không?

Phương Hành nhìn công tử áo trắng, cau mày nói.

Chương 916: Một trận đánh chết mười anh

- Vấn đề lớn nhất của các ngươi, là không nên mang theo nhục thân đến phân cao thấp với

ta...

Thân hình như ảnh như huyễn, xuyên qua đám người và thần quang vô tận, Long Văn Hung Đao tiện tay lướt qua, liền chém xuống một cái đầu, mà Phương Hành trong nháy mắt lao đến, lại trong nháy mắt rời đi, một tay cầm đầu, một tay nhấc Long Văn Hung Đao, phía sau Kiếm Ma Đại Dực hiển hóa, chậm rãi trôi nổi ở trong không khí, trong mắt bắn ra hung mang, ánh mắt quét qua Quảng Lăng Thập Tiên bi thống mà kinh ngạc, thần sắc có chút khinh miệt, thanh âm trầm thấp chìm nói, ẩn chứa sát ý vô tận.

- Thất đệ...

Trong Quảng Lăng Thập Tiên, mấy người cùng nhau kêu lên, thần sắc bi thống đến cực điểm.

Bọn họ kết nghĩa huynh đệ, lại không nghĩ tới hôm nay mới vừa giao thủ, liền chết ở trong tay Phương Hành một cái.

Thần sắc của công tử áo trắng càng kinh ngạc, hình như không nghĩ tới một màn này.

- Người tu hành tu Kim Đan đến cực hạn, có thể dung nhập vào trong thần hồn, hóa thành Nguyên Anh, dù bỏ nhục thân, cũng có thể tiếp tục sinh tồn thậm chí tu hành, càng có rất nhiều dị năng, nhưng đám người các ngươi, trình độ rất bình thường nha, mặc dù Kim Đan tan vào trong thần hồn, cũng tu ra Nguyên Anh, nhưng ngay cả liên hệ giữa Nguyên Anh và nhục thân cũng không có chặt đứt, xa xa không đạt tới cảnh giới Nguyên Anh tùy ý thần du vạn dặm, trảm diệt nhục thể của các ngươi, thì có thể trọng thương Nguyên Anh, đối với các ngươi mà nói, nhục thân lại trở thành nhược điểm lớn nhất, thật không biết các ngươi ở dưới loại tình huống này, từ đâu tới lá gan mang nhục thân đến đây đối nghịch với tiểu gia, là xem thường ta sao?

Phương Hành gầm nhẹ, năm ngón tay dùng sức, "Phốc" một tiếng, cái đầu trong tay hắn hóa thành khói bụi, hơn nữa trong cái đầu kia, Nguyên Anh ngay cả cơ hội trốn cũng không có, liền theo cái đầu tiêu tán khỏi thiên địa.

Lời ấy của hắn không sai, Nguyên Anh cảnh, đã dung hợp Kim Đan và thần hồn, bước vào một cảnh giới mới, thực lực tự nhiên tăng lên rất nhiều. Nhưng cũng xuất hiện rất nhiều vấn đề, trừ khi ở Kim Đan cảnh, đã bắt đầu tu luyện nhục thân, tu luyện lực lượng nhục thân đến cực hạn, có thể bổ sung với lực lượng của Nguyên Anh, khi cùng người đấu pháp, mang theo nhục thân đến đây còn không bằng trực tiếp dùng pháp tướng phủ xuống, dù sao mặc dù nhục thân đến, thực lực sẽ mạnh hơn một chút, nhưng cũng có một nhược điểm to lớn.

Dùng tu vi hiện tại của Phương Hành, nếu đả thương pháp tướng của bọn họ, thậm chí đánh tan, nhục thân của bọn họ không có ở đây, có thể trốn qua một kiếp, nhưng nhục thân tới, ngược lại cho Phương Hành một nhược điểm kích giết bọn hắn, thật sự là quá không sáng suốt.

Đương nhiên Quảng Lăng Thập Tiên cũng không phải không rõ đạo lý này, bọn họ cũng có nỗi khổ không nói được, dù sao thân là tùy tùng bị người hàng phục, tính mạng của bọn hắn không trọng yếu như chủ thượng, không có chủ thượng nào sẽ tin tưởng một tùy tùng chỉ cho pháp tướng phủ xuống, nhục thân nhất định phải đến mới có thể yên tâm.

- Ngươi... Ngươi lại đánh Thất đệ của chúng ta hồn phi yên diệt... Ma đầu, chúng ta liều mạng với ngươi!

Chín người còn lại của Quảng Lăng Thập Tiên, đều đã gấp đến đỏ mắt, trong tiếng gầm gừ, đều thi triển thần quang đánh tới.

- Mới nói sẽ chết người đấy!

Phương Hành cũng rống to, phi thân xông về đám Quảng Lăng Cửu Tiên, phía sau hiển hóa ra một vùng chiến trường đỏ ngòm.

Thái Thượng Phá Trận Kinh!

Trong nháy mắt triệu hoán ra sát khí của chiến trường thời viễn cổ, cả người hắn tựa hồ hóa thành một pháp tướng to lớn.

Oanh!

Lão Bát trong Quảng Lăng Cửu Tiên, tay nắm pháp ấn, từ trên trời giáng xuống, bao phủ Phương Hành, ở trong pháp ấn, thình lình hiển hóa ra một ngọn núi, tuy là huyễn ảnh, lại cực kỳ chân thực, trong tay hắn giống như vung vẩy một nhánh cây nhẹ nhõm, nhưng đối với Phương Hành mà nói, lại giống như một đại sơn chân chính đụng vào, mà đối mặt một kích này, Phương Hành múa hung đao, đạo đạo lực lượng nổ ra, thẳng đón ngọn núi kia, nửa hơi sau, đại sơn băng liệt, khói lửa vô tận tràn ngập không trung.

- Ngay cả đại sơn thật ta cũng có thể chém rách, huống chi là pháp thuật biến ảo?

Trong khói lửa, Phương Hành rống giận như sấm, một ánh đao từ dưới chém lên, trong chớp mắt biến mất.

Xùy...

Lão Bát giật mình, sau nửa ngày, thân thể bỗng nhiên nứt ra, Nguyên Anh kêu khóc chạy trốn.

- Nhục thân kẻ này lợi hại, hiển hóa pháp tướng trảm hắn!

Lão đại nghiêm nghị rống to, cùng bảy người khác thối lui, nắn pháp ấn, trên đỉnh đầu đồng thời có đạo đạo Nguyên Anh bay ra, trên không trung biến lớn, giống như bảy đạo thần chỉ, bao bọc vây quanh Phương Hành, sau đó thi triển thần thuật, phô thiên cái địa đánh về phía Phương Hành.

- Cuối cùng cũng ra chút chủ ý thông minh, bất quá chẳng lẽ ngươi không biết tiểu gia tu qua Lôi thuật của Long tộc sao?

Phương Hành bị vây vào giữa, thanh âm lại không sợ chút nào, ngược lại sát khí càng đậm.

- Ngự Lôi đại thuật!

Trong nháy mắt, tay hắn nắm pháp ấn, quanh người đạo đạo pháp lực hóa thành gợn sóng, dũng mãnh lao tới, cùng lúc đó, không trung mây đen dày đặc, đạo đạo lôi xà to như thùng nước từ không trung hạ xuống, khiến cho vùng thế giới này, cơ hồ hóa thành một mảnh lôi trạch.

Oanh! Oanh! Oanh!

Lôi thuật thế gian, không có ai diện tích che phủ càng rộng hơn Lôi Thần của Long tộc, uy lực tiếp cận với Thiên Lôi, dù hiện tại Phương Hành không chuyên tu Lôi thuật, thôi diễn nó tới cực hạn, nhưng theo cảnh giới của hắn tăng lên, sử dụng càng ngày càng nhiều, uy lực thẳng tắp lên cao, lôi xà giáng lâm xuống, khiến cho các pháp tướng sắc mặt đại biến, tựa như chuột bị mèo hù dọa đồng thời chui vào nhục thân, nhưng ở trong lôi xà dày đặc như vậy, vẫn có ba bốn người bị chém trúng.

Rắc rắc rắc...

Tất cả Nguyên Anh pháp tướng bị sét đánh trúng, đều giống như đồ sứ bị đập mạnh, xuất hiện vết rạn, mấy hơi sau, thậm chí trực tiếp tan vỡ, sau đó biến mất ở giữa hư không, nhục thể của bọn hắn cũng lập tức ngã xuống.

Không chịu nổi một kích!

Quảng Lăng Thập Tiên đã sớm tu thành Nguyên Anh, vào lúc này ở trong tay Phương Hành, thình lình không chịu nổi một kích.

Dùng nhục thân đến đây, bọn họ liền có nhược điểm của nhục thân, bởi vì ở Kim Đan cảnh không chuyên môn tu nhục thân, cho nên thời điểm cận chiến nhục thân rất dễ thụ thương, mà một khi nhục thân thụ thương, Nguyên Anh cũng sẽ bị thương nặng, thậm chí ngay cả cơ hội chạy trối chết cũng không có, còn nếu trực tiếp dùng Nguyên Anh lột xác đến cùng Phương Hành đấu pháp, vậy Nguyên Anh cũng giống như một hài nhi chân chính không có chút phòng hộ nào, đối mặt thuật pháp khác còn tốt, nhưng gặp Lôi thuật, kia đơn giản là không có chút năng lực chống cự nào...

Nguyên Anh lột xác, sợ nhất chính là lôi lực!

Nếu không như thế, vượt qua chín đạo lôi kiếp, cũng sẽ không trở thành chín ngọn núi trên con đường tu hành Nguyên Anh cảnh!

- Ta cũng coi như minh bạch, vì cái gì quái thai kia ở Kim Đan cảnh ngạnh sanh thôi diễn ra Trảm Ngã cảnh, đó là bởi vì những Nguyên Anh các ngươi, căn bản không phải là tu hành nước chảy thành sông, mà là đi đường tắt mới để Kim Đan và thần hồn dung hợp, mặc dù cảnh giới nâng lên, nhưng tu vi cũng xuất hiện nhược điểm cơ hồ vĩnh viễn không thể bù đắp, các ngươi căn bản không phải Nguyên Anh chân chính, chỉ là một đám ngụy anh, vĩnh viễn không có khả năng tới Độ Kiếp cảnh, con đường thành tiên của các ngươi, ở thời điểm Kết Anh cũng đã gãy mất!

Trong khoảng thời gian này Phương Hành vì tu luyện Thái Thượng Nhất Khí Kinh, núp ở trong núi sâu khổ khổ suy tư con đường tu hành, có thể nói chính là thời điểm phong phạm học thuật dày đặc nhất, lúc này cùng Quảng Lăng Thập Tiên đấu pháp, trong lòng bùi ngùi mãi thôi, nhịn không được hét lớn.

- Năm đó quái thai kia, một kiếm tru thất anh, uy phong như vậy, hôm nay tiểu gia một trận chiến diệt mười anh, nhìn xem còn có ai dám chọc ta!

Oanh!

Kiếm Ma Đại Dực triển khai, ầm ầm vọt về phía Quảng Lăng Thập Tiên!

Ngụy anh, chính là Nguyên Anh cảnh có nhược điểm to lớn, nói đơn giản, Kim Đan và thần hồn của bọn họ tan hợp lại với nhau, đúng là tu sĩ Nguyên Anh cảnh, nhưng nếu đấu pháp với người, sẽ xuất hiện nhược điểm trí mạng, bây giờ Quảng Lăng Thập Tiên chính là như thế, bọn họ dùng nhục thân chiến Phương Hành, sẽ bị Phương Hành am hiểu lực lượng nhục thân chém chết nhục thể, đối với Nguyên Anh hình thành tổn thương cực kỳ đáng sợ, còn nếu Nguyên Anh lột xác, đối mặt với Phương Hành nắm giữ Ngự Lôi đại thuật của Long tộc, sẽ tuỳ tiện bị kích thương thần hồn, hai đầu không lấy lòng.

Tu hành vốn là cân bằng chi đạo, sau khi bọn họ tu thành Nguyên Anh, đã không còn thăng bằng, nhược điểm càng rõ ràng hơn lúc ở Kim Đan cảnh, một khi bị người nhằm vào, vậy trong mười thành bản lĩnh, ngay cả một thành cũng không phát huy ra được, sẽ phải vẫn lạc!

Tựa như Quảng Lăng Thập Tiên, bọn họ thậm chí còn không có cùng Phương Hành chân chính đấu pháp qua, đã hao tổn mấy người...

Không có cách nào, nhược điểm quá rõ ràng, giống như một người trưởng thành bại lộ bụng của mình ở trước mặt một hài tử cầm dao, như vậy đứa bé kia căn bản không cần đọ sức lực lượng với người trưởng thành, chỉ cần đâm dao vào là được.

Quái thai kia thôi diễn ra con đường Trảm Ngã cảnh, là một loại đền bù những nhược điểm này, thậm chí đạt tới con đường cân bằng hoàn mỹ nhất.

Con đường này, kỳ thật một mực tồn tại ở trong giới tu hành, chỉ bất quá chưa từng công khai, chỉ có một ít người tu hành thiên phú cực giai, hoặc nội tình hùng hậu, mới có thể thuận lý thành chương bước vào loại cảnh giới này, nhưng không có hình thành hệ thống...

Quái thai kia, chỉ là dùng đạo lý của mình, minh xác con đường này, cũng cho cảnh giới một cái tên tương xứng mà thôi!

- Các ngươi lũ ngu ngốc này, nhanh lui lại, hắn thực sẽ giết các ngươi...

Thấy Phương Hành như gió cuốn mây tan đuổi giết Quảng Lăng Thập Tiên, ngay cả công tử áo trắng kia cũng ngồi không yên, hắn đầu tiên là lộ ra biểu tình khiếp sợ, sau đó trên mặt dâng lên vẻ phẫn hận khó nói nên lời, trước nhìn về phía Quảng Lăng Thập Tiên hét lớn, để bọn hắn thối lui, mình thì hít sâu một hơi, lấy ra một mặt nạ màu xanh đeo ở trên mặt mình...

Chỗ mi tâm, một điểm tiên tinh thăm thẳm tỏa sáng, dần dần tán phát ra hung diễm đáng sợ!

- Ngươi cái cẩu tặc giết người như điên này, hôm nay ta muốn giết ngươi vệ đạo!

Trong tiếng gầm nhẹ, công tử áo trắng xông ra ngoài, trong chớp mắt đến trước người Phương Hành, tố thủ thon dài đập thẳng xuống.

Chương 917: Lại gặp Thanh Hồ Quỷ Diện

Từ khí tức trên người đến xem, công tử áo trắng thình lình chỉ có Kim Đan cảnh, nhưng sau khi hắn xuất thủ, trên người bạo phát ra uy thế, thình lình còn mạnh hơn Quảng Lăng Thập Tiên, không chỉ khí tức như núi lửa bộc phát, còn giống như quỷ mị.

Phương Hành đang thi triển Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, cả người như tiên như huyễn, dù ở trong thần quang như mưa to, cũng có thể linh hoạt xen kẽ, không dính một chút bụi bặm, ngay cả Quảng Lăng Thập Tiên cũng không làm gì được hắn, nhưng tiểu công tử kia lại một bước liền tới.

Đạp một bước, liền đến trước người Phương Hành, sau đó huy chưởng vỗ xuống!

Oanh!

Một chưởng kia nhìn như không dùng lực, nhưng ở sau lưng hắn, thình lình giống như xuất hiện một thân ảnh cả người cao hơn mười trượng, theo một chưởng này nhấn xuống, sau đó lực lượng kinh thiên động địa trấn áp về phía Phương Hành...

Lực lượng của một chưởng này, đáng sợ khó nói lên lời, tránh không chỗ tránh, giấu không chỗ giấu.

Chỉ là một chưởng của Kim Đan, thình lình còn bá hơn Quảng Lăng Thập Tiên!

Mà lúc này, đối mặt với một chưởng này, Phương Hành cũng ngẩn ngơ, nhất thời không kịp phản ứng.

- Thanh Hồ Quỷ Diện...

Hắn liếc nhìn ra, mặt nạ này là Thanh Hồ Quỷ Diện mà lúc trước mình vốn định đưa cho Tiểu Man.

Năm đó tu vi của hắn bị phế, nản lòng thoái chí, lưu mặt nạ ở trong Quy Khư, nhắn đám người Lệ Hồng Y nghĩ biện pháp đưa mặt nạ cho Tiểu Man, ý nghĩ lúc đó nói ra kỳ thật cũng rất đáng thương, là cảm giác mình trở thành phế nhân, đại khái vĩnh viễn không thể dẫn Tiểu Man trở về, trong tuyệt vọng lại vẫn có tôn nghiêm và tư tâm của nam nhân, không muốn Tiểu Man gả cho người khác, đưa phần đại lễ này cho nàng, coi như trợ giúp nàng, để nàng ở thời điểm cùng người khác đoạt vị trí Thánh nữ nắm chắc nhiều hơn.

Về sau gặp đám người Vương Quỳnh cũng nói qua, Vương Quỳnh bái sư đạo thống Trung Vực, không tiếp xúc đến Tiểu Man, nhưng nhận biết Hứa Linh Vân, vì vậy giao mặt nạ cho Hứa Linh Vân, Hứa Linh Vân lại nhờ Thanh Linh Tiên Tử, đưa mặt nạ cho Tiểu Man, ở giữa rất nhiều chi tiết Phương Hành không rõ ràng, nhưng trong Ma Uyên gặp Thanh Linh Tiên Tử, mới từ trong miệng nàng biết được.

Mặt nạ cuối cùng không có rơi vào trên tay Tiểu Man.

Hắn từng ỷ vào mặt nạ này đánh thắng qua không ít trận ác liệt, vừa nhìn liền xác định mặt nạ kia là của mình. Thậm chí nói tiên tinh khảm nạm ở mi tâm mặt nạ, khả năng là lúc trước mình từ trong Yêu Địa lấy được, cùng nhau đưa qua!

Mà mặt nạ này, vậy mà xuất hiện ở trên tay Thiếu chủ Phù Diêu Cung?

Tình huống có chút không đúng...

Oanh!

Một ý niệm còn chưa hiện lên, một chưởng của tiểu công tử đã đập tới vị trí mi tâm của hắn.

Phương Hành không rảnh suy tư, khí huyết tăng vọt, một chưởng ầm ầm vỗ tới!

Trong chớp mắt song chưởng của bọn họ giao tiếp, một vòng ba động mà mắt trần có thể thấy khuếch tán ra, thậm chí xuất hiện huyễn ảnh hư không bị chém thành hai nửa, hơn nữa sau một chưởng này, Phương Hành kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình trượt ra hơn mười trượng, công tử áo trắng lại không nhúc nhích tí nào, biểu lộ hơi nghi hoặc thu hồi bàn tay của mình, ánh mắt ngưng trọng.

- Vậy mà có thể ngăn lại một kích, ngươi rất lợi hại, khó trách Tứ tỷ đánh giá cao như vậy!

Mà trong lúc nói chuyện, quanh người nàng bắt đầu xuất hiện điểm điểm Hồ Hỏa, vòng quanh nàng càng chuyển càng nhanh, hỏa ý càng chuyển càng mạnh, lay động quần áo của nàng, làm nàng xuất hiện một loại tiên ý bồng bềnh, tuấn mỹ cao khiết, giống như từ trên chín tầng trời phủ xuống, không dính bụi mù.

- Ngươi đến tột cùng là ai?

Mà lúc này, Phương Hành lui về phía sau hơn mười trượng, lắc lắc cổ tay, lại giơ lên ngực, lẳng lặng đặt câu hỏi.

- Nói ta là Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, hôm nay tới là thay Phù Diêu Cung ta giáo huấn ngươi!

Công tử áo trắng kia nở nụ cười lạnh, hai tay khẽ nâng, hỏa ý quanh người nhất thời tăng vọt, lộ ra càng đáng sợ, mà thanh âm của nàng thì xa xa truyền ra, giống như ám lôi tiên âm, rung động khắp nơi:

- Đừng tưởng có thể đón lấy một chưởng của ta thì ngon, dù hung danh của ngươi lại thịnh, hôm nay cũng phải ăn thiệt thòi lớn ở trong tay bản công tử, để ngươi biết một chút, cái gì gọi là trên người có người!

Sưu sưu sưu…

Trong lúc nói chuyện, nàng kết pháp quyết, hỏa ý quanh người như Độc Long tấn công ra, trong nháy mắt quay quanh chư thiên, linh động đáng sợ, giống như xích sắt vắt ngang ở giữa thiên địa, quanh người Phương Hành đều bị phong tỏa ngăn cản, thình lình là muốn mượn đạo pháp thuật này, phong tỏa thân pháp của Phương Hành, sau đó lại thừa cơ chém giết, ngưng tụ một thân pháp lực giết địch...

- Lui lại, lui lại...

Nhìn thấy một màn này, ngay cả mấy vị trong Quảng Lăng Thập Tiên may mắn còn sống sót cũng đại biến, cùng nhau lui về phía sau, mặc dù bọn họ là Nguyên Anh, nhưng vào lúc này lại cảm giác tiểu công tử thi triển ra thuật pháp ẩn ẩn có lực lượng áp chế bọn hắn, trong lòng minh bạch, vị tiểu công tử này vốn là thiên kiêu, đã sớm bước vào trảm ngũ cảnh, bây giờ lại vận dụng dị bảo kia, thực lực lần nữa tăng vọt, đã đạt đến cấp độ bọn họ không cách nào so sánh, nếu như bị ảnh hưởng, thậm chí sẽ mất mạng.

- Văn tổng quản, chúng ta muốn...

Mà lúc này, trong đô thành, Văn tổng quản và hộ vệ Viên gia phái ra sắc mặt đột biến, thấp giọng hỏi thăm.

Văn tổng quản lại cau mày:

- Không cần phải gấp, gia chủ có ý tứ là, nếu như Phù Diêu Cung không phái ra các trưởng lão xuất thủ, vậy chúng ta cũng tận lực đừng xuất thủ, để tránh song phương ngày sau không tốt gặp nhau, hơn nữa mặc dù vị tiểu công tử kia xuất thủ tàn nhẫn, nhưng lại không có sát khí, coi như đánh bại Thần Tử, cũng chưa chắc sẽ hạ sát thủ, nhẫn nại một phen, đến khi tất yếu lại ra tay...

Mấy vị trưởng lão khác nghe vậy cũng cau mày, bọn họ là Viên lão thần tiên phái tới, nhưng trong lòng lại rõ ràng ý tứ của gia chủ không tiện vi phạm, mà vị Văn tổng quản này, ở trình độ nào đó chính là đại biểu ý tứ của gia chủ, nghe hắn nói như vậy, nhất thời không tiện mở miệng, chỉ bất quá trong lòng vẫn còn có chút nghi vấn, một người dứt khoát nói thẳng:

- Giới hạn thấp nhất của gia chủ ở nơi nào, mời Văn tổng quản chỉ rõ!

Nghe lời này, Văn tổng quản hé mắt, nửa ngày mới cười nói:

- Chỉ phải bảo đảm hắn không chết là được...

Mấy vị trưởng lão khác giật mình, có chút không hiểu.

Văn tổng quản cũng cười giải thích:

- Chỉ cần bảo đảm hắn còn sống là được, ngoài ra ăn thiệt thòi, trọng thương, thậm chí bị người phế bỏ cũng không có gì... Có lẽ đối với tai tinh kia mà nói, bị người phế bỏ, còn có thể để hắn an phận một chút...

Lần này, chư vị trưởng lão đều giật mình, thật lâu nói không ra lời.

Trong lòng loáng thoáng có chút đồng tình với tiểu ma đầu kia, làm Thần Tử làm đến mức này, cũng thật là đủ thảm!

- Hi hi, thậm chí có người bắt đầu so sánh ngươi với Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ ta, thật là buồn cười, hôm nay ta muốn để thế nhân biết, tiểu ma đầu như ngươi, lại tu luyện mười thế cũng không xứng so sánh với chúng ta, hôm nay ta muốn ở trước mặt tất cả mọi người đánh ngươi một chầu, cầm về Thanh Nguyệt Đăng của chúng ta, cũng cho người trong thiên hạ biết chút bản lĩnh ấy của ngươi rất có hạn...

Công tử áo trắng càng đánh càng đắc ý, thân hình như khói, xu thế như lửa, các loại thuật pháp tinh diệu bày ra, uy lực mạnh mẽ đâu chỉ gấp ba, tiên tinh liên tục không ngừng cung cấp pháp lực mạnh mẽ cho nàng, khiến cho nàng chẳng những trong lúc giơ tay nhấc chân có thể phát huy ra uy lực đáng sợ, pháp lực còn giống như liên tục không ngừng, một đường đuổi theo Phương Hành hành hung không thôi...

Chỉ bất quá, bây giờ bản lĩnh của Phương Hành sao lại bình thường, thân pháp du tẩu, hỏa ý đầy trời cũng trói buộc không được hắn, công tử áo trắng công kích mạnh nữa, lại chỉ để hắn lẫn hơi có vẻ chật vật, nhìn rơi vào hạ phong mà thôi, trên thực tế đấu thời gian uống cạn chung trà, ngay cả nửa cọng lông măng cũng không có làm bị thương, ngược lại quan sát công tử áo trắng rất kỹ, hình như xác định cái gì.

- Bất quá là dùng thần uy của Thanh Hồ Quỷ Diện mà thôi, ngươi có uy phong gì chứ?

Trong tránh né, Phương Hành dù bận vẫn ung dung, châm chọc khiêu khích.

- Mượn thần uy của mặt nạ thì thế nào, nếu người không dùng binh khí, thì khác hầu tử ở chỗ nào...

Công tử áo trắng kia không phục hét lên, ra tay càng nhanh, thuật pháp vô tận che đậy hư không, thanh âm liên tiếp vang lên:

- Tạo ra pháp bảo là để cho người ta dùng, bản công tử ghét nhất những người động một chút lại nói cái gì không mượn thần uy của pháp bảo, thật không chịu thua kém như vậy, ngươi cũng đừng tu hành ah, dù sao tu hành chính là mượn nhờ lực lượng thiên địa cường hóa bản thân, khác gì dùng pháp bảo?

- Nha, lời này cũng có chút đạo lý...

Phương Hành nghe vậy nhãn tình sáng lên, kém chút bị công tử áo trắng độ hóa.

- Đó là tự nhiên...

Công tử áo trắng theo đuổi không bỏ, lại đắc ý ngóc đầu lên, có chút thưởng thức Phương Hành.

- Bất quá mặc dù ngươi mượn thần uy của mặt nạ này, nhưng không biết ngươi có biết một sự kiện hay không?

- Chuyện gì?

Phương Hành vừa trốn tránh công tử áo trắng công kích vừa mở miệng, trong lòng một mực đang tính toán cái gì, thời điểm câu nói này nói lên, hắn đột nhiên bóp động thủ chỉ, hai chân đạp ở trong hư không, cả người vọt tới công tử áo trắng, hết lần này tới lần khác vào lúc này, tiên tinh ở mi tâm công tử áo trắng ảm đạm, mất đi tất cả thần lực, Phương Hành xông lên cực kỳ vừa khớp, công tử áo trắng đang luống cuống tay chân từ trong túi trữ vật lấy ra tiên tinh mới, lại bị hắn chạy tới bên người, tay như điện chớp bóp lấy cổ của hắn, một tay khác lấy xuống mặt nạ.

Thẳng đến lúc này, Phương Hành mới trầm thấp nở nụ cười:

- Kia chính là, đối với mặt nạ này, tiểu gia ta hiểu rõ hơn ngươi rất nhiều!

- Oa oa...

Công tử áo trắng giật mình, như không ngờ tới mình thua nhanh như vậy, kịch liệt giãy giụa:

- Thả ta ra! Trả mặt nạ cho ta.

- Im ngay!

Trên lòng bàn tay Phương Hành tuôn ra pháp lực, cưỡng ép phong bế kỳ kinh bát mạch của hắn, sau đó ánh mắt lạnh lẽo, thấp giọng quát hỏi:

- Ngươi đến tột cùng là ai?

- Ta... Ta là Phù Diêu Cung Thiếu chủ, ngươi dám khi dễ ta, ta... ta nhất định...

Công tử áo trắng còn cắn chết không chịu thừa nhận, một mực chắc chắn mình là Phù Diêu Cung Thiếu chủ.

Phương Hành trầm mặt, đột nhiên đưa tay lên ngực hắn bóp mấy cái, hình như chưa đã ghiền, lại bóp thêm mấy cái, sau đó trên mặt hiện ra vẻ tức giận.

- Xú nữ nhân, còn dám gạt ta? Thiếu chủ thà ai để hai cái bánh bao ở trong ngực?

Chương 918: Dao Trì tiểu công chúa

Công tử áo trắng vốn đang cật lực giãy dụa trong nháy mắt bất động, đôi mắt trừng còn lớn hơn chuông đồng, ngơ ngác nhìn Phương Hành, tựa hồ bị động tác của Phương Hành dọa sợ, hồn nhiên không có phách lối bá đạo như vừa rồi, giống như một con thỏ nhỏ kinh hoảng, ngược lại là Phương Hành, bộ dáng không để ý trừng mắt, cắn răng, bàn tay còn cao cao giơ lên, một bộ tiểu gia đã phơi lột trần trang của ngươi, tên vương bát đản ngươi lại không thành thật cung khai, ta sẽ tát chết ngươi...

- Ô ô…

Phương Hành nâng cao tay chuẩn bị bức cung, bất quá không chờ được đáp án mình muốn nghe, ngược lại nhìn thấy công tử áo trắng nguyên bản phách lối đến giương nanh múa vuốt, lại đột nhiên khóc lên.

Tiểu công tử phách lối vô hạn kia, lại bỗng nhiên khóc cực kỳ thương tâm, nước mắt rơi như mưa.

Làm Phương Hành đánh không nổi nữa, ngay cả tay nóp cổ nàng cũng vô ý thức nới lỏng ra.

- Ta giết ngươi…

Cũng trong nháy mắt này, tiểu công tử nhìn khóc sướt mướt, mềm yếu vô lực, bỗng nhiên đánh về phía Phương Hành, Phương Hành giật nảy mình, xoay người nhảy dựng lên, một tay đặt nàng ở dưới thân, dùng sức đè ép bờ vai của nàng, trong miệng hét lớn:

- Ngươi có thôi hay không?

- Cẩu tặc, cũng dám sờ ngực ta, bản công chúa muốn giết ngươi…

Tiểu công tử kêu to, lại từ bỏ biến hóa thanh âm, nghe hiển nhiên là một nữ nhân.

- Không phục? Không phục ta đánh không chết ngươi!

Phương Hành kêu to, vung nắm tay muốn đánh xuống.

- Lớn mật!

- Nhanh chóng dừng tay!

- Ma đầu, ngươi dám đả thương Dao Trì Thập công chúa, thì có mấy cái mạng cũng không đủ chém!

Giờ khắc này, Quảng Lăng Thập Tiên vừa vặn lẫn ra xa cũng bị hù sợ vỡ mật, tất cả đều vọt lên, liều lĩnh muốn giải cứu tiểu công chúa, lão đại trong Quảng Lăng Thập Tiên càng thông minh, dù trước đây tiểu công tử hạ lệnh, bảo bọn hắn không cho phép tiết lộ thân phận của nàng, chỉ giả trang thân phận của Phù Diêu Cung Thiếu chủ tới đối phó cẩu tặc, hắn cũng bất chấp, cố ý quát phá thân phận của tiểu công tử, chỉ hy vọng thân phận này có thể làm cho tiểu ma đầu kia kiêng kị, ngàn vạn lần đừng xuống tay độc ác với tiểu công chúa!

Dù sao vị tiểu công chúa này là bảo bối trong Dao Trì, vạn nhất bị tiểu ma đầu làm bị thương, bọn họ còn có thể sống sao?

- Hắc hắc, tiểu công chúa trong Dao Trì Cung, quả nhiên là ngươi!

Phương Hành cười lạnh, mắt lộ ra ngoan ý, một tay nhấc nàng lên, ánh mắt quét qua, rất nhanh phát hiện trên đầu nàng có một khuyên tai ngọc cổ quái, liền kéo xuống, trên người tiểu công chúa nhất thời có quang hoa nhàn nhạt, Phương Hành thì thuận tay nâng cằm nàng lên đánh giá.

Quả nhiên càng xác định điểm này, trước đây trên mặt vị tiểu công chúa này thình lình bị che đậy một loại thần quang dịch dung nào đó, khiến cho nàng thu lại mấy phần dung quang, lại nhiều hơn mấy phần khí khái hào hùng, nhưng lúc này, hắn lấy đi khuyên tai ngọc, lập tức phát hiện, ngũ quan và màu da của tiểu công chúa có biến hóa nhàn nhạt, nhưng vẻn vẹn chỉ biến hóa một chút, cũng đã tưởng như hai người.

Ngũ quan tinh mỹ như tiên trân, da như bạch ngọc, mắt như thanh tuyền, ngay cả cắn răng oán giận cũng có thể làm cho người say mê không thôi.

- Còn đẹp hơn hồ ly lẳng lơ kia, làm sao lớn lên a?

Ngay cả thổ phỉ không hiểu phong tình như Phương Hành cũng nhịn không được bị dung mạo của tiểu công chúa làm kinh hãi ngẩn ngơ, mấy hơi mới phản ứng lại, nếu không phải Kim Ô xuất thủ cản lại Quảng Lăng Thập

Tiên, không chừng hắn phân tâm đã xảy ra chuyện lớn, cũng không thể trách hắn chủ quan, thật không nghĩ tới thế gian lại có người xinh đẹp như vậy, Hồ Tiên Cơ đã là mỹ nhân nhất đẳng thế gian, liếc nhìn nàng một cái, trong lòng sẽ dâng lên suy nghĩ thế gian không có nữ tử sánh bằng, nhưng thấy được tiểu công chúa này, lại theo bản năng cảm thấy, Hồ Tiên Cơ chỉ là hơi quyến rũ, vị trước mắt này mới là mỹ nhân chân chính.

- Cẩu tặc, ngươi thả ta ra, chúng ta lại đại chiến ba trăm hiệp

Khuôn mặt của tiểu công chúa khuynh quốc khuynh thành, lại hồn nhiên không có một chút ưu nhã và rụt rè của mỹ nhân, đang hung tợn cắn răng, giương nanh múa vuốt cào cấu về phía Phương Hành, nhưng mặc dù tu vi của nàng không thấp, nhưng ở trên tu hành nhục thân, lại kém Phương Hành mấy dặm, lúc này bị khống chế, không còn chút sức nào, cho nên bị Phương Hành ấn xuống, một chút cũng không thể động.

- Vẫn là Tiểu Man nhà ta đẹp mắt!

Đánh giá tiểu công chúa nửa ngày, Phương Hành lầm bầm lầu bầu nói một câu, trong mắt lấp lóe tinh quang.

- Ôi tiểu tổ tông của ta, nhanh thả tiểu công chúa ra đi.

Ở phương hướng đô thành Đa Bảo quốc, mấy đóa tường vân cấp tốc bay tới, trong mây Văn tổng quản bị hù mặt như màu đất kêu to, ngay cả bọn hắn cũng mắt choáng váng, ai nghĩ tới, vừa rồi Phù Diêu Cung tiểu công chúa rõ ràng còn chiếm thượng phong, vậy mà nói bại liền bại, để bọn hắn ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, mặc dù Văn tổng quản sớm nhìn ra thân phận chân chính của nàng, nhưng trong lòng chỉ coi nàng và Phương Hành thực lực không sai biệt lắm, dù sao Dao Trì tiểu công chúa được sủng ái, thiên phú lại cao, cũng là Kim Đan cảnh nhất đẳng thế gian ah!

Đương nhiên, kỳ thật hắn suy đoán cũng không sai, trên thực tế, Phương Hành có thể trong nháy mắt lật bàn, bắt lấy Dao Trì tiểu công chúa, chính là bởi vì tiểu công chúa kia sử dụng Thanh Hồ Quỷ Diện, Phương Hành quá hiểu rõ lực lượng của mặt nạ này, nên thời điểm nàng mượn Thanh Hồ Quỷ Diện thi pháp, đều bị Phương Hành dự đoán, mượn Tiêu Dao thân pháp tránh né, cũng hiểu rõ tiên tinh kia có thể chèo chống nàng thi triển bao nhiêu thuật pháp, ngược lại là vị tiểu công chúa kia, ở điểm này kém xa Phương Hành.

Mà Phương Hành cũng chính là thừa dịp tiên tinh ở mi tâm của Thanh Hồ Quỷ Diện hao hết sạch lực lượng, trong nháy mắt cận thân lật bàn.

- Thả nàng?

Phương Hành ngẩng đầu nhìn về phía Văn tổng quản, nhìn thấy hắn chạy tới kịp thời như thế, chỗ nào còn không đoán được bọn họ đã sớm tới, chỉ là không hiện thân?

Trong lòng lập tức cười lạnh, sau đó xách theo tiểu công chúa trốn tới không trung, ánh mắt lành lạnh quét qua Quảng Lăng Thập Tiên bị Kim Ô ngăn cản cùng đám người Văn tổng quản xa xa chạy tới, thét dài một tiếng, sát khí trên người lạnh thấu xương, tay cầm hung đao.

Một tay ném tiểu công chúa tới hư không trước mặt, hai đầu lông mày hiện ra sát khí đáng sợ.

- Tiểu gia chỉ muốn giết nàng!

Phương Hành rống to, hung ác cười một tiếng, đột nhiên vung đao chém tới tiểu công chúa.

- Gia gia của ta…

Văn tổng quản bị hù kêu to một tiếng, mặt không huyết sắc, che ngực đứng ở trên không trung.

Mà Quảng Lăng Thập Tiên đang cùng Kim Ô ác đấu, trong nháy mắt bị hù không nhúc nhích, huyết dịch giống như ngưng kết.

- Xùy!

Hung đao của Phương Hành vung qua, thình lình sát qua đầu của tiểu công chúa, lại chỉ chém rụng một chùm tóc đen.

Chỉ bất quá một đao kia nhìn cực kỳ đáng sợ, ngay cả tiểu công chúa cũng bị hù nghẹn họng, thật lâu không dám mở miệng.

Phương Hành thì vung tay khẽ vẫy, nhiếp một chùm tóc phiêu tán trở về, cầm trong tay, giống như xách một cái đầu người, nhìn đám người Văn tổng quản và Quảng Lăng Thập Tiên quát to:

- Trở về nói cho chủ tử sau lưng các ngươi biết, tiểu nương này không biết tự lượng sức mình đến trêu chọc ta, hiện tại lọt vào trong tay ta, là con tin của tiểu gia, trong vòng ba ngày, các ngươi trả Tiểu Man lại cho ta, nếu không, ta cắt đầu của Dao Trì tiểu công chúa xuống, chờ đưa đến Phù Diêu Cung cho Thiếu Tư Đồ kia làm hạ lễ!

Dứt lời đằng đằng sát khí, tay giương lên, ném một chiếc Thanh Đồng Cổ Đăng về phía giữa không trung.

Trong nháy mắt, trong đèn bắn ra ánh sáng, bao phủ một vực.

Bị ánh sáng bao phủ, bất luận là Nguyên Anh hay Kim Đan, tất cả người thấy được quang hoa đều sợ run, phảng phất như thần niệm bị hấp dẫn vào, tu vi cao chút, phản ứng nhanh nhạy thì vội vàng nhắm mắt, thậm chí không dám dùng thần niệm liếc nhìn. Mà tu vi thấp thì trực tiếp bị quang hoa dẫn đi lực chú ý, ngay cả năng lực tránh thoát cũng không có

Giữa thiên địa, nhất thời chỉ có Thanh Đồng Đăng tồn tại, cả phiến hư không đều đọng lại mấy hơi.

Sau một hồi lâu, ánh sáng mới dần dần biến mất, các tu sĩ mở mắt, nhưng phát hiện giữa hư không trống rỗng, chỉ có một chiếc Thanh Đồng Đăng từ không trung rơi xuống, tiểu ma đầu kia tính cả Kim Ô và tiểu công chúa, đều đã không thấy.

Thanh Nguyệt Đăng!

Ở thời khắc này, Phương Hành dùng Thanh Nguyệt Đăng, thúc giục thần quang vô tận, làm các tu sĩ ở chung quanh sợ hãi, sau đó mượn cơ hội đào mệnh.

Thanh Nguyệt Đăng chính là một trong tam bảo của Phù Diêu Cung, cực kỳ thần diệu, dưới tình huống xuất kỳ bất ý ném ra, người người chấn kinh, nhượng bộ lui binh, thừa dịp này, đừng nói Quảng Lăng Thập Tiên hoặc Viên gia Văn tổng quản cùng những trưởng lão kia, ngay cả Hồng Anh tướng quân và nữ tử áo bào đen Tịnh Thổ một mực núp trong bóng tối, vâng lệnh các lão quái thiếp thân bảo hộ và giám thị Phương Hành cũng bị hắn thoát khỏi.

Nghĩ đến liền làm, thời điểm phát giác được thân phận chân chính của tiểu công chúa, Phương Hành đã quyết định chạy trốn.

Bây giờ hắn đã không thể ở Đa Bảo thành được nữa, thậm chí Thần Châu cũng ngốc không được!

Dù Viên gia thậm chí các đạo thống Thần Châu bởi vì cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn mà coi trọng mình, cũng sẽ không ngồi nhìn mình mang Dao Trì tiểu công chúa đi, Dao Trì tiểu công chúa, thân phận này quá trọng yếu, mặc dù đám lão quái vật kia chưa chắc có dũng khí đắc tội chết mình, nhưng chỉ sợ quấy rầy đòi hỏi, thậm chí trực tiếp xuất thủ cướp người cũng làm ra được, mình muốn dùng nàng đổi Tiểu Man trở về, vậy chỉ có thể trước thoát ly người Viên gia khống chế lại nói, bọn họ không khống chế được mình, mới có thể thực lo lắng!

Cũng không tin Phù Diêu Cung bỏ được hi sinh một vị tiểu công chúa, cũng không trả Tiểu Man cho mình.

Trong lòng có chủ ý này, trốn càng nhanh chóng, mượn Thanh Nguyệt Đăng giúp mình tranh thủ thời gian qua một lát, hắn đã trốn ra vài trăm dặm, trực tiếp trốn vào trong núi sâu, phi độn ở trong hoang sơn dã lĩnh, tìm kiếm chỗ ẩn thân.

- Tiểu thổ phỉ, bây giờ đi đâu?

Kim Ô chạy tới, thở hồng hộc hỏi.

- Trốn đi, chờ ba ngày, nhìn Phù Diêu Cung sẽ cho đáp án gì!

Phương Hành thi triển Quỷ Già Nhãn đại thuật, triệu hoán ra khói xanh bao phủ mình và Kim Ô, đồng thời nói.

- Ngươi làm có chút mạo hiểm ah.

Kim Ô bu lại, thấp giọng thương lượng:

- Nếu Phù Diêu Cung còn không chịu trả người, ngươi làm sao bây giờ?

Phương Hành nhìn thoáng qua tiểu công chúa trong tay đã bị một đao vừa rồi dọa mộng, nửa ngày sau mới nói:

- Vậy ta sẽ giết nàng!

Liếc nhìn Kim Ô một cái, Phương Hành cười nhẹ, giải thích:

- Hiện tại Đa Bảo quốc tụ tập tu sĩ càng ngày càng nhiều, vậy ta ở địa phương nhiều người nhất chém tiểu công chúa, đến lúc đó Phù Diêu Cung không thể không giết ta, Viên gia cùng với những đạo thống Thần Châu khác không thể không che chở ta, nếu bọn họ thật đánh nhau, cuối cùng bên nào sẽ thắng?

Kim Ô nghe ánh mắt đăm đăm, nửa ngày mới run giọng nói:

- Ngươi là tìm đường chết ah.

Phương Hành nói:

- Thừa dịp hiện tại có vốn liếng tìm đường chết, nên làm càng lớn, chỗ tốt càng nhiều!

Chương 919: Nguy cơ bao phủ

- Ngươi mất tích là việc lớn, có thể trốn được ba ngày không bị phát hiện sao?

Thần Châu Trung Vực, trong Thiên Cương Lĩnh, trên núi đại thụ che trời, Phương Hành đang ngồi xếp bằng, cả thâm sơn lan tràn sương mù màu xanh nhàn nhạt, mới nhìn rất giống sương mù bình thường, nhưng lại có công năng vô thượng, có thể lừa gạt thần niệm liếc nhìn, núp ở trong sương mù, ngay cả Nguyên Anh viên mãn đi qua, nếu không quan sát kỹ, cũng không biết bên trong trốn người.

Mà đây, chính là Phương Hành phát huy Quỷ Già Nhãn tới cực hạn, muốn ở chỗ này trốn ba ngày.

Bất quá, đối với hiệu quả của Quỷ Già Nhãn, Kim Ô lại còn hơi nghi ngờ, một hồi đến bên này nhìn, một hồi lại đi bên kia nhìn, cực kỳ lo lắng sẽ có người đột nhiên tìm tới cửa, dù sao trong lòng nó rõ ràng, hiện tại thân phận của Phương Hành quá trọng yếu, một khi hắn thất tung, không biết bao nhiêu lão tổ của Thần Châu Trung Vực sẽ phát rồ, thậm chí các lão quái vật ở Tịnh Thổ cũng sẽ đứng ngồi không yên, lại thêm Dao Trì tiểu công chúa bị Phương Hành bắt cóc, không biết sẽ có bao nhiêu bậc đại thần thông liều mạng tìm hắn.

- Yên tâm, hiệu quả của Quỷ Già Nhãn rất tốt, năm đó Liên đại tiểu thư cũng nói thuật này thần dị, ngay cả thiên cơ cũng có thể che lấp, đám lão quái vật kia bản sự lại lớn, ta muốn một lòng trốn đi, bọn họ nhất thời bán hội cũng tìm không thấy ta, dù sao chúng ta chỉ tránh ba ngày, ba ngày sau, ta tự động thả ra khí tức, đám lão quái vật kia có thể lập tức tìm tới, đến lúc đó, hắc hắc, đợi nghe ý kiến của bọn hắn và Phù Diêu Cung đi, tin tưởng ba ngày đủ bọn họ nghi thần nghi quỷ suy nghĩ rất nhiều rất nhiều...

Phương Hành xếp bằng ở trên đỉnh núi, cực kỳ có nắm chắc nói.

- Ba ngày sau, nếu như... nếu như Phù Diêu Cung không đáp ứng yêu cầu của ngươi, ngươi thực sẽ giết ta sao?

Dao Trì tiểu công chúa ở bên cạnh cách hắn không xa, lúc này đã đàng hoàng hơn, thời điểm Long Văn Hung Đao sát lỗ tai của nàng chém xuống, chém rụng một chùm tóc của nàng, vị tiểu công chúa được Dao Trì Cung sủng ái lớn đã chân chính cảm nhận được sinh tử uy hiếp, thậm chí bị đao ý ăn mòn tâm thần, cho tới bây giờ còn một bộ thần bất thủ xá, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành cực kỳ sợ hãi.

- Không giết ngươi, chẳng lẽ còn ngủ với ngươi sao?

Phương Hành liếc mắt, không chút khách khí mắng.

- Ta sẽ phản kháng... Ta sẽ phản kháng kịch liệt...

Dao Trì tiểu công chúa nghe xong bị hù mặt mũi trắng bệch, ôm ngực co lại, lớn tiếng uy hiếp.

- Ách...

Kim Ô và Phương Hành nghe đều ngây người, nửa ngày nói không ra lời.

- Ta thế nào cảm giác nàng là đang dụ hoặc ngươi nhỉ?

Kim Ô đánh giá Dao Trì tiểu công chúa nửa ngày, biểu lộ cổ quái nói.

Ánh mắt Phương Hành cũng có chút cổ quái:

- Ta cũng cảm thấy thế, kỳ thật ta vốn chỉ nói một chút mà thôi...

- Dù sao cũng có ba ngày, ngươi thật muốn ngủ nàng, làm huynh đệ, ta có thể giúp ngươi đè lại hai tay của nàng...

Kim Ô nở nụ cười.

- Uy uy uy, ta đã hai ngày không có tắm rửa, còn nữa, ta biết cắn người, nói cho ngươi biết...

Dao Trì tiểu công chúa bị dọa kinh, một bộ lúc nào cũng có thể sẽ đào tẩu. Chỉ bất quá trên người bị Phương Hành hạ cấm chế, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, chỉ có thể vắt hết óc nghĩ biện pháp, hi vọng có thể bỏ đi tâm làm loạn của cẩu tặc kia với mình...

Nhưng không ngờ câu nói kia làm Phương Hành và Kim Ô cười phá lên, cực kỳ khinh bỉ.

- Hai ngày tính là gì, tiểu gia ta đã bảy ngày không có tắm rửa!

Phương Hành móc lấy lỗ mũi, một bộ tiểu công chúa yếu đến phát nổ.

Kim Ô càng đắc ý run run lông vũ:

- Ta từ sinh ra tới giờ không biết tắm là gì!

Dao Trì tiểu công chúa bị hù đến khóc lên, nức nở nói:

- Chúng ta trước làm bằng hữu, từ từ bồi dưỡng tình cảm có được hay không...

- ...

- ...

Kim Ô và Phương Hành đột nhiên nói không ra lời, cực kỳ kinh ngạc, có loại cảm giác không biết nên mở miệng như thế nào.

- Khục khục...

Phương Hành hắng giọng, quyết định không hồ nháo với nàng, khinh bỉ liếc nhìn tiểu công chúa một cái nói:

- Ta ngay cả cô dâu nhỏ nhà mình còn chưa động phòng, ngươi nghĩ hay lắm, còn muốn chen ngang sao?

Dứt lời cười toe toét khoát tay áo, âm thanh lạnh lùng nói:

- Bánh bao nhỏ, ngươi nghe kỹ cho ta, ba ngày sau có chết hay không đều xem thái độ của Phù Diêu Cung các ngươi, đến lúc đó thực làm thịt ngươi cũng đừng trách ta...

- Ta là Dao Trì Cung, không phải Phù Diêu Cung, hơn nữa ta đã quyết định đứng ở bên ngươi...

Tiểu công chúa chuyển đổi trận doanh, dáng vẻ cực kỳ thành khẩn.

- Có gì khác nhau?

Phương Hành nghe nháy nháy mắt, không biết trả lời thế nào.

- Đương nhiên là có khác biệt!

Dao Trì tiểu công chúa nghiêm mặt nói:

- Phù Diêu Cung có thù oán với ngươi, Dao Trì Cung không có đắc tội ngươi ah...

Phương Hành lại nói không ra lời, Kim Ô ở bên cạnh cười hắc hắc nói:

- Phù Diêu Cung đều là tính tình như vậy sao?

- Được rồi được rồi, đừng nghĩ lấy biện pháp khác lừa ta, nói cho ngươi biết, chỉ cần ngươi không nghe lời, ta sẽ lập tức ngủ ngươi!

Phương Hành vung tay, nhìn ra nha đầu này chỉ là hung hăng càn quấy, một câu đánh nàng về hiện thực.

- Ta đã quyết định đứng ở bên ngươi ah...

Tiểu công chúa còn có chút ủy khuất nói:

- Ngươi nói đi, chỉ cần không ngủ ta, làm gì ta cũng đáp ứng!

- Ngươi trước đi bắt mấy con gà rừng về, ngoan ngoãn nướng chín để hai chúng ta ăn...

Phương Hành không chút khách khí sai bảo Dao Trì tiểu công chúa.

- Dựa vào cái gì để cho ta đi làm việc!

Tiểu công chúa nhíu mày, rõ ràng có chút không phục.

- Chỉ bằng ngươi không nghe lời ta sẽ ngủ ngươi!

Phương Hành trả lời cũng cực kỳ nghiêm túc, một chút cũng không có ý đùa giỡn.

Mặc dù tiểu công chúa không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi bắt gà rừng, hiện tại trên người nàng bị Phương Hành hạ cấm chế, nhưng lực lượng vẫn mạnh hơn người bình thường mấy phần, ước chừng là Linh Động tầng năm, ở trong núi rừng này đào tẩu chính là muốn chết, hơn nữa dùng tu vi của Phương Hành, một đạo thần niệm quét qua, trong vòng trăm dặm hết thảy cảnh tượng rõ ràng ở trong lòng, nàng muốn trốn cũng không có nơi trốn.

Phương Hành thì nhân cơ hội này, nghiêm mặt cùng Kim Ô thương lượng, bao quát ba ngày sau, cụ thể nên làm như thế nào, nếu xuất hiện biến cố thì ứng đối như thế nào, việc này đã huyên náo không nhỏ, ngay cả hai người bọn họ cũng cần nghiêm túc đối đãi mới được...

Sau một phen thảo luận, chỉ thấy Dao Trì tiểu công chúa lại thật lâu không trở lại, Phương Hành nhíu mày, một đạo thần niệm huy sái ra, lướt qua núi rừng, sau đó sắc mặt đột nhiên thay đổi, đứng thẳng lên, đưa mắt liếc ra hiệu cho Kim Ô.

Cũng thẳng đến lúc này, hai người bọn họ mới đột nhiên phát hiện, giữa rừng núi vậy mà tĩnh đáng sợ.

Khói xanh bồng bềnh, nguyên bản khiến cho sơn lâm có vẻ hơi quỷ dị, nhưng lúc này, thình lình ngay cả côn trùng kêu vang cũng biến mất không còn một mảnh, phảng phất như phiến thiên địa này bị ngăn cách, tràn ngập sát khí nồng đậm, ngay cả những trùng chim kia cũng ở trong lúc vô hình bị cỗ sát khí này lấy đi sinh mệnh, hóa nơi đây thành tử vực...

- Có người tìm được chúng ta...

Kim Ô và Phương Hành liếc nhau, ánh mắt có chút cổ quái.

Lúc bọn họ ở Đa Bảo quốc, dùng Thanh Nguyệt Đăng làm đại giá thoát thân, thoát khỏi tất cả mọi người theo dõi đến nơi đây, lại dùng Quỷ Già Nhãn cách trở khí tức, có thể nói từ đầu tới đuôi đều cẩn thận, tự nghĩ ngay cả những lão quái kia cũng không cách nào ở trong vòng ba ngày tìm được mình, Dao Trì tiểu công chúa trừ một bộ quần áo trên người, tất cả pháp bảo đều bị Phương Hành lột sạch sẽ, quyết không thể phát ra tín hiệu, như vậy hiện tại, là ai trong thời gian ngắn tiếp cận mình, lại không bị phát giác?

- Sự tình liền quyết định như vậy, ngươi tốt nhất nhớ kỹ!

Thần sắc của Phương Hành không thay đổi, trong miệng vẫn nhàn nhạt nói với Kim Ô.

- Không có vấn đề, ngươi cứ việc yên tâm tốt!

Kim Ô cũng mặt không đổi sắc, cười hì hì đáp ứng.

Sau đó ở giây tiếp theo, hai người bỗng nhiên ra tay về một phía, bàn tay của Phương Hành và cánh của Kim Ô trong nháy mắt va chạm, thần quang nổ tung, trong nháy mắt thúc giục hai người bọn họ đồng thời bay vút ra ngoài, lướt qua gần trăm trượng, cơ hồ trong khoảnh khắc đó, chỗ hai người vừa ngồi xuất hiện đạo đạo vết rách giao thoa tung hoành, khói lửa lấp lóe, sau đó ở giữa hư không, vậy mà trong nháy mắt hiện ra mấy chục thân ảnh lơ lửng.

Sưu sưu sưu sưu...

Mấy chục thân ảnh kia lăng không dậm chân, thân hình biến ảo, chớp mắt nhào về phía Phương Hành và Kim Ô, trong lòng bàn tay tách ra kiếm quang, giống như pháo hoa, "xì xì xì" xé rách hư không chung quanh bọn họ, kiếm kiếm chỉ hướng yếu hại.

- Trường Sinh Kiếm!

Phương Hành híp mắt lại, từ trong tay đám người này, khám phá ra thân phận của bọn hắn.

Bọn thích khách lặng yên không một tiếng động tới gần mình, bày ra thiên la địa võng, là

Trường Sinh Kiếm.

Hắn tự nghĩ đã thoát khỏi tất cả mọi người theo dõi, lại bày ra Quỷ Già Nhãn đại trận che đậy thiên cơ, vốn cho rằng thiên y vô phùng, tối thiểu nhất có thể tránh thoát ba ngày, không nghĩ tới, cái thứ nhất tìm tới cửa lại không phải đám lão quái vật kia, mà là thích khách Trường Sinh Kiếm ký sinh ở dưới Bạch Ngọc Kinh...

- Bằng thân phận của ta bây giờ, các ngươi cũng dám đến trêu chọc, không sợ bị đạo thống Thần Châu liên thủ trừ diệt sao?

Phương Hành kích hoạt Kiếm Ma Đại Dực, ầm ầm đánh tan hơn mười kiếm quang, trong miệng hét lớn.

Lúc này hắn cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, mặc dù thời điểm ở Ma Uyên, cùng Trường Sinh Kiếm kết thâm cừu, nhưng bây giờ hắn lấy Bách Đoạn Sơn làm dẫn, thân phận hóa thành chìa khoá để Thần Châu và Tịnh Thổ tranh đoạt, mạng nhỏ trân quý đến bất luận Thần Tử tộc nào cũng không sánh nổi, vốn cho rằng tổ chức thích khách như Trường Sinh Kiếm cũng không dám đến trêu chọc mình, chỗ nào nghĩ đến đám người này không khách khí như thế...

- Cũng chính bởi vì thân phận của ngươi như vậy, mới làm cho chúng ta có giá trị xuất thủ với ngươi...

Giữa không trung, một bóng người cao lớn hiện ra, sau lưng cõng một cây Phương Thiên Họa Kích, trong tay thì mang theo một nữ hài, không nhúc nhích, không rõ sống chết, đương nhiên là Dao Trì tiểu công chúa vừa rồi ra ngoài bắt gà rừng lại lặng yên không tiếng động mất tích...

Chương 920: Hiểm cục

Trong chớp mắt, lúc đầu sơn lâm yên tĩnh im ắng, biến thành địa phương kiếm khí tung hoành hung hiểm!

Sát thủ của Trường Sinh Kiếm tối thiểu nhất cũng hiện thân hai mươi người, đều cầm một thanh trường kiếm, người mặc trường bào bó sát người, mặt mang theo mặt nạ quỷ, ở trên không trung tung hoành du tẩu, thân pháp phiêu dật khó có thể tưởng tượng, mà tu vi của bọn hắn thình lình đều cực cao, phân nửa là Nguyên Anh cảnh, ngay cả những Kim Đan cảnh còn lại, chí ít cũng bước vào trảm tứ cảnh, ngay cả tu vi như Phương Hành và Kim Ô, cũng liên tiếp gặp nạn, dựa vào thân pháp cao minh và tốc độ nhanh chóng mới khó khăn lắm hóa giải nguy cơ.

- Ha ha, chuyên bố trí cho các ngươi hai Trảm Lục Sát Trận, nếu còn bắt không được, Trường Sinh Kiếm cũng uổng xưng đoạn trường sinh!

Nam tử lưng cõng Phương Thiên Họa Kích cũng không trực tiếp xuất thủ, mà đứng yên ở không trung, mắt lạnh nhìn động tĩnh không lớn ở giữa hư không, không giống cao thủ đấu pháp, nhưng sát cơ dày đặc, thanh âm như từ trong năng vớt ra, lành lạnh đáng sợ:

- Con quạ đen kia trực tiếp chém, về phần Thần Tử Viên gia... Có thể đả thương có thể phế, nhưng nhớ kỹ, cần lưu lại hắn một mạng!

Oanh! Oanh! Oanh!

Các Trường Sinh Kiếm lập tức chia làm hai nhóm, sáu người vây quanh Kim Ô, lại chừng mười bốn người vây quanh Phương Hành, đạo đạo kiếm quang thậm chí pháp thuật đáng sợ xuất hiện, vọt tới nơi yếu hại của hai người bọn họ, cũng chưa chắc đẹp mắt cỡ nào, lại cực kỳ hữu hiệu, mỗi một kiếm đâm ra, mỗi một vệt thần quang xuất hiện đều vừa đúng, phảng phất như mạng nhện vây khốn Phương Hành và Kim Ô.

- Lữ Tiêu Dao, cái tên vương bát đản ngươi, lúc nào cũng đầu phục Trường Sinh Kiếm rồi, tin tiểu gia nhổ tận gốc Lữ gia bọn ngươi không?

Phương Hành nhất thời kinh sợ, một bên động thủ, một bên chửi ầm lên!

- Ha ha, ngươi nhận ra ta?

Nam tử vác Phương Thiên Họa Kích nhàn nhạt mở miệng, có chút trêu tức.

Phương Hành mắng:

- Ngươi cho rằng mang mặt nạ thì nhận không ra ngươi, coi tiểu gia mù sao...

- Ha ha...

Nam tử vác Phương Thiên Họa Kích dứt khoát tháo xuống quỷ diện trên mặt, lộ ra khuôn mặt gầy như que củi, là bộ dáng của Lữ Phụng Tiên, hắn ném mặt nạ xuống, thản nhiên nói:

- Vốn không muốn che giấu thân phận, nhưng ngươi vẫn nhìn lầm...

- Ừm?

Phương Hành nghe ra hắn nói có ý khác, nao nao, nhưng trong ác đấu không thể suy nghĩ nhiều.

- Ta chính là Lữ Phụng Tiên, không phải Tiêu Dao lão tổ!

Lữ Phụng Tiên lãnh đạm mở miệng, biểu lộ có chút hưng phấn:

- Ngược lại còn phải đa tạ ngươi, nếu không phải ngươi và tiểu hòa thượng năm lần bảy lượt trọng thương lão quỷ kia, thần hồn của ta bị hắn trấn áp, đại khái không có cơ hội lần nữa đoạt lại thể xác, mà bây giờ, tàn linh của lão quỷ kia bị ta trấn áp ở sâu trong thức hải, ngược lại thành một bộ tiên tàng của ta, tiên điển đạo kinh vô tận làm việc cho ta, kiến thức tu hành vạn năm cung cấp ta lĩnh ngộ, giống như nhiều một vị tiên sư chỉ điểm tu hành, nói đến ngược lại là ta nhân họa đắc phúc...

- Ta sát, còn có tạo hóa như vậy?

Nhìn Lữ Phụng Tiên cười có chút điên cuồng, trong lòng Phương Hành thất kinh, nói thầm mấy câu.

Tàn linh của Tiêu Dao lão tổ, là không biết tu hành bao nhiêu năm ah, coi như lúc trước bị mình và Tiểu hòa thượng Thần Tú giày vò không nhẹ, đó cũng là một Tiên Linh, không nghĩ tới Lữ Phụng Tiên lại có thể từ trạng thái bị áp chế lần nữa đoạt lại thể xác của mình.

Hơn nữa trấn áp Tiên Linh, ép hắn nói ra đạo lý tu hành, đây thật là một đại tạo hóa, năm đó ở Thanh Vân Tông, nếu không có dưới cơ duyên xảo hợp trấn áp thần hồn của lão Tà, Phương Hành cũng đi không tới trình độ bây giờ...

- Vậy ngươi hẳn là cám ơn ta nha, vương bát đản ngươi vong ân phụ nghĩa, tìm người đến ám sát ta làm cái gì?

Không kịp nghĩ nhiều, Phương Hành theo bản năng thuận theo ý của Lữ Phụng Tiên mắng, đồng thời không ảnh hưởng mình cùng người đấu pháp.

Nhưng không ngờ không nói câu này còn tốt, vừa nhắc tới, Lữ Phụng Tiên trở nên nghiến răng nghiến lợi quát:

- Bởi vì ngươi vô sỉ, vậy mà tìm người Viên gia đối phó ta, thừa dịp ta vừa mới trấn áp thần hồn của lão quỷ kia, cực kỳ suy yếu, sai người vây giết, không chỉ chém ta một cánh tay, thậm chí còn tạo áp lực lên Lữ tộc, làm hại ta bây giờ bị gia tộc xoá tên, trốn đông trốn tây, ngay cả tu hành cần có một số tài nguyên tất yếu, cũng phải tự mình đi đoạt, thậm chí là giúp Trường Sinh Kiếm giết người đổi lấy...

- Nguyên lai còn phát sinh những chuyện này...

Phương Hành giật mình, mới nhớ tới lúc

trước Viên gia vì đưa mình đại lễ, sai người vây giết hắn.

Chắc hẳn ngoại trừ vây giết, Viên gia còn thả ra tiếng gió, chính là đưa Lữ Phụng Tiên lên danh sách tất sát của Viên gia, mà đồng dạng ở Thần Châu lập đạo, Trung Vực Viên gia lại mạnh hơn Nam Vực Lữ gia nhiều, sát ý cường ngạnh bực này, khiến cho Lữ gia lão tổ không dám lưu Lữ Phụng Tiên ở trong tộc, trục xuất khỏi gia môn, bởi vậy Lữ Phụng Tiên có thể nói là danh lợi đều mất, hắn vốn là một người tâm cao khí ngạo, ai cũng không phục, lại từ trên mây rơi xuống đáy vực, hận ý trong lòng không cần nói cũng biết.

- Liên quan gì tới ta, người Viên gia muốn nịnh nọt ta, tự mình giết ngươi, cũng không phải ta dạy nha...

Phương Hành vung vẩy Long Văn Hung Đao, bức lui hai tên thích khách xông tới gần mình, sau đó xoay người nhìn về phía Lữ Phụng Tiên mắng to.

- Ha ha, ta vốn nghĩ ngươi dám làm dám chịu, nguyên lai cũng là hạng người vô năng nói năng bậy bạ!

- Móa nó, lừa ngươi ta chính là lão tổ của ngươi, tiểu gia lúc nào lừa người?

Phương Hành vừa đại chiến vừa mắng to, hai trận không chậm trễ, hơn nữa nói gần nói xa, một chút thua thiệt cũng không chịu ăn.

- Lúc trước thực không phải ngươi tìm Viên gia?

Lữ Phụng Tiên rất nghiêm túc suy nghĩ lời của Phương Hành, hình như tin mấy phần, bất quá sau khi suy tính, nhưng lại cười lạnh một tiếng, chậm rãi lắc đầu, thấp giọng nói:

- Vậy cũng không quan trọng, xem như thực, ta cũng muốn bắt ngươi!

Phương Hành giận dữ:

- Dựa vào cái gì?

Lữ Phụng Tiên nói:

- Bởi vì đầu của ngươi rất đáng tiền, mà ta hiện tại rất thiếu tiền!

- Ta... Ta *** con mẹ ngươi...

Phương Hành hết chỗ nói rồi, Lữ Phụng Tiên thấy Phương Hành bị mười bốn thích khách Trường Sinh Kiếm vây giết, vậy mà nhất thời không rơi vào thế hạ phong, sát ý trên người cũng bay lên, ném Dao Trì tiểu công chúa xuống đất, sau đó lấy ra Phương Thiên Họa Kích, bước ra một bước, Phương Thiên Họa Kích lan ra đạo đạo kẽ nứt màu đen, chém thẳng tới Phương Hành.

- Hôm nay trước giam giữ ngươi, đổi lấy tài nguyên, lại đi hủy diệt Viên gia, tiết mối hận của ta!

Oanh!

Long Văn Hung Đao cùng Phương Thiên Họa Kích đâm vào một chỗ, nổ ra gió lốc đáng sợ, Trường Sinh Kiếm ở chung quanh đều bị bức lui.

- Tên này còn mạnh như vậy...

Trong lòng Phương Hành thầm mắng, Lữ Phụng Tiên thật đúng là một quái thai, kỳ thật tài nguyên và công pháp gia tộc của hắn so với rất nhiều Thần Tử Trung Vực, tuyệt đối không chiếm ưu thế, nhưng hết lần này tới lần khác được Tiên Thiên ưu thể, nói đến đánh nhau giống như bị điên, lực lượng liên tiếp dâng lên, như không có hạn mức cao nhất, không nói trước đây ở ngoài Ma Uyên đại chiến với hắn, bây giờ Phương Hành trong thời gian ngắn liên tục đột phá, sớm đã xưa đâu bằng nay, nhưng đón đỡ hắn một kích, vẫn cảm giác hai tay run lên, xem ra trong khoảng thời gian này đối phương cũng tiến bộ không ít.

Ầm ầm!

Lữ Phụng Tiên xuất thủ, khiến cho chiến cuộc trong sân càng hiểm, vô số thần quang kiếm ý phô thiên cái địa, tràn ngập hư không.

Lúc này áp lực của Phương Hành càng tăng gấp bội, có lẽ đã không kịp thi triển bất luận thuật pháp gì, chỉ có thể dùng nhục thân ngăn địch.

Đặc tính của Trường Sinh Kiếm ở ngay đây, thời điểm vây giết Kim Đan cảnh, thi triển sát trận, tầng tầng lớp lớp, liên miên không ngừng, khiến cho Kim Đan cảnh ngay cả thời gian thi pháp cũng không có, dù sao thi triển thuật pháp, vô luận thuật pháp thuần thục cỡ nào, tối thiểu nhất cũng cần bắt ấn, vận chuyển huyền công, nhưng Trường Sinh Kiếm dùng Trảm Lục Sát Trận vây công, kiếm quang thần quang tầng tầng truyền đạt, làm cho người ngay cả một chút cơ hội thở dốc cũng không có, ấn pháp nặn không lên, một thân thực lực tối thiểu suy yếu ba thành.

- Ma đầu, chặt đầu!

Sau khi Lữ Phụng Tiên gia nhập chiến đoàn, Trường Sinh Kiếm vây công Phương Hành chỉ còn lại ba người, mấy người khác ở dưới uy thế kia căn bản không thể tới gần, chủ động quay đầu đi vây công Kim Ô, đến lúc này không chỉ Phương Hành, ngay cả Kim Ô cũng cực kỳ nguy hiểm, hết lần này tới lần khác Trường Sinh Kiếm là dự định muốn cái mạng nhỏ của nó, khiến cho nó quái khiếu liên tục, vừa sợ vừa giận, ra sức chống cự, hai cái cánh khuấy động phong bạo vô tận, đồng thời hét lớn:

- Tiểu thổ phỉ, ngươi lại nghĩ không ra biện pháp, Kim gia ta sẽ chạy trốn...

Bằng tốc độ của nó, nếu thật xông ra trùng vây, một lòng đào tẩu, chạy trốn còn rất dễ dàng, bất quá nó dù sao cũng giảng nghĩa khí, không muốn vứt bỏ Phương Hành một mình chạy trốn, cho nên nỗ lực chèo chống, nhìn xem có cách thức vẹn toàn đôi bên gì không!

Hết lần này tới lần khác vào lúc này, Dao Trì tiểu công chúa vừa rồi ở trong tay Lữ Phụng Tiên không rõ sống chết, giống như bị hạ cấm chế lợi hại, trên người nổi lên quang hoa nhàn nhạt, thân thể khẽ động, lấm la lấm lét bò lên, thấy bên này đang ác chiến, nàng lập tức rụt đầu, rón rén chui vào trong rừng, giống như làm tặc...

- Nha đầu kia muốn chạy...

Phương Hành thoáng nhìn, chỉ phương hướng Dao Trì tiểu công chúa đào tẩu kêu to.

- Nàng không có tên trên đơn hàng của chúng ta, trốn thì đã có sao?

Lữ Phụng Tiên rống to, xuất thủ lại càng hung mãnh.

Phương Hành càng tức giận hơn, tình thế nguy hiểm trước mắt là hắn bình sinh ít gặp, tuyệt đối không nghĩ tới, mình vì bắt cóc Dao Trì tiểu công chúa đến đổi Tiểu Man mà thoát khỏi đám hộ vệ, lại đưa tới Trường Sinh Kiếm tiềm phục âm thầm theo lấy mình, bây giờ tốt rồi, mình lâm nguy không nói, Kim Ô cũng nguy hiểm, càng mấu chốt là, con tin thật vất vả đến tay cũng muốn chạy, cục diện dã tràng xe cát làm hắn lo lắng.

- Đầu tiên chờ chút đã, ta có việc nói cho ngươi...

Dưới tình thế cấp bách, trong đầu hắn đột nhiên lóe lên linh quang, trên người bạo phát sát khí kinh người, tạm thời bức lui Trường Sinh Kiếm và Lữ Phụng Tiên, vội vã hét lớn, đưa tay cản trở Lữ Phụng Tiên, ra hiệu hắn không cần vội đi lên:

- Ngươi thật giống như rất thiếu tiền?

Lữ Phụng Tiên cũng không nghĩ tới hắn sẽ hỏi ra vấn đề này, nao nao, vô ý thức nói:

- Phải thì như thế nào?

- Vậy ngươi qua đây đi theo ta đi...

Phương Hành hít sâu một hơi, thừa dịp khe hở này vội vàng nói:

- Ai cũng biết ta tiền nhiều xài không hết!

Chương 921: Lại hố người

Má...

Nghe Phương Hành nói, đừng nói Lữ Phụng Tiên biểu lộ trở nên cổ quái, ngay cả những thích khách Trường Sinh Kiếm ở bên cạnh ánh mắt cũng cổ quái, thậm chí còn có một người trực tiếp bật cười, nghe thanh âm là nữ, thời điểm lên pháp trường còn muốn thu mua đao phủ, chủ ý của tiểu ma đầu thật đúng là kịp thời, đương nhiên, cùng lúc đó, trong lòng bọn họ còn có một suy nghĩ cổ quái, là ma đầu kia xác thực có tiền!

Cả ngày chạy ngược chạy xuôi cướp đoạt, ra tay vừa chuẩn lại hung ác, không biết bao nhiêu di địa, bao nhiêu thế gia bí tàng bị hắn cướp sạch, năm đó Nam Chiêm Bộ Châu Huyền Vực rơi xuống tạo hóa, bị hắn một người chiếm đi ba phần tạo hóa của Nam Chiêm Bộ Châu, mà bây giờ, cơ duyên Bách Đoạn Sơn nắm giữ ở trong tay hắn, cái này càng là một loại tài phú vô hình, trong giới tu hành, sớm bắt đầu có đồn đãi "Phương Ma bảo tàng", này ở trong tán tu Trúc Cơ và Kim Đan cảnh cực kỳ được hoan nghênh, thậm chí một số con cháu thế gia và tán tu Nguyên Anh cũng tim đập thình thịch...

Cùng nhau đi tới, Phương Hành hoặc nhiều hoặc ít cảm nhận được chung quanh truyền đến địch ý, kỳ thật cũng có quan hệ tới tin đồn, dù sao ngoại hiệu "bảo khố di động" của hắn, khiến cho hắn ở trong mắt rất nhiều người, là thịt Đường Tăng cắn xuống một miếng có thể trường sinh!

- Ha ha, chỉ cần giam giữ ngươi, lo gì lấy không được tiền?

Lữ Phụng Tiên cũng chỉ ngẩn người, liền nở nụ cười lạnh, kích ra như rồng, so với vừa rồi còn mạnh hơn.

- Ngươi bắt ta, tiền là của Trường Sinh Kiếm, có quan hệ gì tới ngươi?

Phương Hành chống đỡ, đồng thời ngoài miệng không nhàn rỗi:

- Ngươi nhiều nhất chỉ có thể cầm một phần thù lao mà thôi?

Bành!

Hắn đón đỡ Họa Kích của Lữ Phụng Tiên:

- Trường Sinh Kiếm sẽ cho ngươi bao nhiêu tiền? Tiểu gia đáng tiền như thế, các ngươi trả thù lao sẽ không quá thấp nha? Mười vạn Linh Tinh? Ba mươi vạn? Con mẹ nó một trăm vạn có hay không? Nói cho ngươi biết, cho ngươi hai trăm vạn cũng thua lỗ...

Bá bá bá…

Liên tục ba đao bức lui ba tên thích khách của Trường Sinh Kiếm, Phương Hành lại nói:

- Bởi vì tiểu gia quá đáng tiền, hiện tại ở trên Thiên Nguyên Đại Lục còn ai có thể càng đáng tiền hơn ta? Ngay cả chính ta hiện tại cũng không biết ta có bao nhiêu tiền, ta chỉ biết, ngàn vạn Linh Tinh ta cũng không để vào mắt, ngươi dạo qua Quy Khư, hẳn phải biết nơi đó có bao nhiêu đồ tốt, đều không cách nào dùng tiền tính toán...

- Im ngay!

Lữ Phụng Tiên không nghĩ tới tên vương bát đản này nói còn không xong, tức giận quát tháo, vung vẩy đại kích điên cuồng phách trảm.

Trong lòng mơ hồ bị Phương Hành nói đến chỗ đau, trên thực tế Phương Hành đoán quá cao, thích khách Trường Sinh Kiếm mỗi xuất thủ một lần, mặc dù đều có không ít thù lao, nhưng trên thực tế nào có nhiều như hắn đoán.

Nhất là Lữ Phụng Tiên, ở dưới đủ kiểu bất đắc dĩ mới chủ động gia nhập Trường Sinh Kiếm, mặc dù thực lực không cạn, nhưng bàn về tư lịch vẫn là người mới, mỗi xuất thủ một lần chỉ bất quá một vạn Linh Tinh, lần này ám sát Phương Hành là nhiệm vụ đặc biệt, cũng chỉ có ba vạn Linh Tinh, đương nhiên, Trường Sinh Kiếm phân biệt phái mấy tiểu đội thích khách ra, nếu bọn họ bắt được Phương Hành, sau khi trở về ngược lại còn sẽ có mười vạn Linh Tinh hoa hồng...

Hết lần này tới lần khác Phương Hành nhấc lên Quy Khư, thì càng để hắn xấu hổ!

Quy Khư là địa phương bảo bối khắp nơi trên đất, lúc đầu hắn muốn trở thành Khư Chủ, nhưng hôm nay lại lưu lạc không bằng chó nhà có tang, Tiêu Dao lão tổ lưu lại tàn niệm ở trong thức hải của hắn, càng làm cho hắn sợ hãi Quy Khư, bây giờ căn bản không có dũng khí trở về, tới gần Nam Hải cũng không dám, nghĩ đến bảo tàng kia không có duyên với mình, lại phải giúp kẻ khác giết người kiếm chút Linh Tinh...

Chậc chậc chậc, này đúng là để Lữ Phụng Tiên có loại cảm giác ủy khuất đến cực điểm!

Đương nhiên, hắn cũng không có động tâm với đề nghị của Phương Hành, trên thực tế, loại tình huống này Phương Hành đưa tiền mời chào hắn vốn là trò đùa. Lữ Phụng Tiên không ngốc, làm sao có thể lâm trận phản chiến, uy danh của Trường Sinh Kiếm cũng không phải dễ trêu!

Hết lần này tới lần khác Phương Hành lại coi hắn giống như kẻ ngu, nói đến nghiện:

- Ngươi qua đây theo tiểu gia lăn lộn, một tháng không làm gì liền cho mười vạn Linh Tinh, muốn ngươi làm việc còn có thù lao ngoài định mức. Mỗi làm thành một việc cho ngươi thêm hoa hồng, điều kiện này thế nào?

- Còn có tài nguyên tiên điển vô tận miễn phí chia sẻ cho ngươi, ngươi phải biết tiểu gia chưa bao giờ đau lòng loại vật này, Thái Thượng Đạo Kinh ta cũng tùy tiện giảng ra, ở sự tình này ta từ trước đến nay cực kỳ hào phóng, quyết không hố ngươi...

- Điều kiện tốt như vậy, ngươi lại không ngốc, còn không biết chọn tốt sao?

- Thế nào, có theo ta lăn lộn không?

...

...

- Ngươi trước chạy ra ngoài rồi nói sau!

Lữ Phụng Tiên bị Phương Hành nói bất đắc dĩ, nghĩ thầm lúc này sắp bị người bắt, từ đâu tới lòng dạ thanh thản nói hươu nói vượn, không phải hắn thực cho rằng mình sẽ bị hắn đả động chứ, đây chẳng phải nhìn mình còn không bằng đồ đần?

Hắn càng nghĩ càng giận, Phương Thiên Họa Kích tung hoành như rồng, đánh rách hư không, giống như chiến thần phủ xuống, trong khi xuất thủ thần uy quá mạnh, bao phủ một vực, cương khí cuồn cuộn, ngay cả mấy tên Trường Sinh Kiếm ở chung quanh hắn cũng choáng váng, thoáng lui lại, không dám tùy tiện tiến vào trong cương khí.

- Tốt, quyết định như vậy đi!

Hết lần này tới lần khác ở thời điểm Lữ Phụng Tiên thả ra thần lực mạnh nhất, Phương Hành thình lình gật đầu, đồng thời đầu hơi nghiêng, giống như cùng người truyền âm nói cái gì, sau đó mặt lộ vẻ vui mừng, cùng lúc đó, quanh người khói đen cuồn cuộn, lại hiển hóa ba đầu sáu tay, hai cánh tay cầm Long Văn Hung Đao, ngạnh sanh ngăn cản một kích, hai cánh tay khác lại lấy ra một bảo kính.

Thiên Nhân Chiếu Tâm Kính!

Chính là ban đầu ở trong cổ tháp, ngẫu nhiên lấy được chí bảo truyền thừa của Thiên Nhân Đạo.

Kính này vừa lấy ra, trong gương lập tức soi ra cái bóng của Lữ Phụng Tiên, quang hoa ẩn hiện...

Cũng ở trong nháy mắt này, thần sắc của Lữ Phụng Tiên giật mình, kinh ngạc và xấu hổ, thậm chí đại kích trong tay nới lỏng.

Thiên nhân chiếu tâm, thẩm phán quá khứ!

Phương Hành nhìn ra, lúc này Lữ Phụng Tiên đã lâm vào tâm ma như mình lúc trước, kính này có một loại thần lực, phàm là sinh linh bị kính này soi sáng, sẽ ở trong thức hải lật ra sự tình làm mình áy náy, để cho đạo tâm xuất hiện sơ hở cực lớn, mặc dù sẽ không hình thành giam cầm trực tiếp với nhục thân, nhưng loại sơ hở trên đạo tâm này, lại sẽ ảnh hưởng cử động, tựa như Lữ Phụng Tiên ở thời khắc này, đột nhiên hoàn toàn không có sát khí...

Mặc dù chỉ có một cái chớp mắt, nhưng đối với Phương Hành mà nói lại đầy đủ.

- Ha ha, đa tạ, quay đầu lại tìm ta lấy tiền, ta đuổi theo nha đầu kia, những thích khách này ngươi trước giúp ta giết đi...

Thừa dịp Lữ Phụng Tiên khẽ giật mình, Phương Hành xoay người bỏ chạy, Kiếm Ma Đại Dực lướt ra vô số huyễn ảnh, vút qua mấy chục dặm, nhắm thẳng về phương hướng vừa rồi Dao Trì tiểu công chúa đào tẩu, trước khi đi còn thuận tiện chém về phía đám thích khách đang bao vây Kim Ô một đao, ngạnh sanh xé rách Trảm Lục Sát Trận, cho Kim Ô một cơ hội đào tẩu...

Sưu! Sưu!

Hai bóng người một vàng một xám bay xa, thoát đi phạm vi thích khách phục sát.

- Nhanh truy...

Lữ Phụng Tiên phản ứng lại, trên mặt nổi lên tức giận, vung vẩy đại kích muốn đuổi theo...

Bá bá bá…

Ở trước người hắn, bóng người bạo phát, trong thích khách Trường Sinh Kiếm phân ra mười mấy người đuổi theo Phương Hành, nhưng còn lại bốn năm người lại lách mình tới, ngăn ở trước người hắn, kiếm quang rét lạnh, mang theo sát khí đáng sợ xa xa chỉ vào hắn.

- Họa Kích, ngươi phải biết phản bội Trường Sinh Kiếm là hậu quả như thế nào?

Một người trong đó quát lạnh, hô tên giả của Lữ Phụng Tiên ở trong Trường Sinh Kiếm.

- Ta không có phản bội, đều là tiểu ma đầu kia hồ ngôn loạn ngữ!

Lữ Phụng Tiên giật mình, sau đó cái trán hiện lên gân xanh, gầm thét nói.

- Nếu ngươi không phản bội, vì sao vừa rồi bức lui chúng ta, mình lại bỗng nhiên thu tay lại, thả hắn đi?

Một tên thích khách trong Trường Sinh Kiếm trầm giọng mở miệng, ánh mắt hoàn toàn không có chút tín nhiệm với Lữ Phụng Tiên.

Lữ Phụng Tiên ra sức giải thích:

- Ta... Ta bị một món pháp bảo của hắn chiếu rọi, ảnh hưởng tới đạo tâm...

- Ha ha, pháp bảo kia chính là Linh Tinh hả?

Lữ Phụng Tiên há to miệng, còn muốn nói nữa, nhưng cuối cùng trầm mặc, ẩn ẩn cảm giác được, ma đầu đáng giận kia trong lúc vô hình lại đào hố cho mình, càng ở thời điểm mấu chốt hố hắn, dù rất đơn giản, nhưng mình lại thực không tiện giải thích, Thiên Nhân Chiếu Tâm Kính cổ quái không nói, hơn nữa trước đó, mình dưới cơn thịnh nộ xuất thủ, không áp chế thần lực, thần uy quá mạnh, bức lui ba thích khách khác, mặc dù không phải cố ý, nhưng bây giờ lại có vẻ càng không tiện giải thích...

- Không cần giảo biện ở trước mặt chúng ta, là thật hay giả, trở về nói với Kiếm Chủ đi!

Tên thích khách thứ ba lạnh như băng nói, càng làm cho tâm của Lữ Phụng Tiên chìm đến đáy cốc.

Bây giờ ma đầu kia đã chạy trốn, nhiệm vụ lần này tám chín phần mười thất bại, đám người này là đang tìm dê thế tội!

...

...

- Bánh bao nhỏ, còn muốn chạy?

Mà lúc này, Phương Hành thoát ly thích khách Trường Sinh Kiếm vây giết đã như chớp giật đuổi theo Dao Trì tiểu công chúa, bây giờ hắn khẩn trương nhất chính là lần nữa bắt lấy con tin, dù sao còn trông cậy vào cầm nàng đến đổi Tiểu Man, đối với thích khách đuổi theo phía sau hắn lại không quá lo lắng, bây giờ Phương đại gia không phải người bình thường, trong đám thích khách, đáng giá hắn kiêng kỵ thật đúng là không nhiều, lúc đầu nguy hiểm chỉ bởi vì lâm vào trùng vây, bây giờ mình thoát ly vòng vây, hơn nữa ngôn ngữ gây chuyện, diễn ra trò hay, Lữ Phụng Tiên và đám thích khách kia nhất định không cách nào hợp tác, có thể tạo thành uy hiếp với mình đã không lớn...

Nếu không phải vội bắt tiểu công chúa kia, hắn thậm chí muốn quay đầu giết mấy tên.

- Má ơi, đuổi theo tới...

Thần niệm liếc nhìn, Dao Trì tiểu công chúa bây giờ còn bị áp chế tu vi, rất nhanh liền xuất hiện ở trong tầm mắt của Phương Hành, nàng đang ngồi ở bên dòng suối rửa mặt, thấy Phương Hành hung thần ác sát từ trên cao vọt xuống, bị hù đến hét lên một tiếng, co cẳng bỏ chạy.

- Xú nữ nhân, ngươi chạy không được, lúc này không ngủ ngươi là không thể...

- Oa oa oa...

Dao Trì tiểu công chúa vừa trốn vừa khóc lớn:

- Không phải nói làm bằng hữu trước sao?

Chương 922: Dẫn Tiên Đại Tự

Trên người Dao Trì tiểu công chúa còn bị Phương Hành hạ xuống cấm chế, không sử dụng pháp lực được, ngay cả cưỡi mây cũng làm không được, ở dưới tốc độ nhanh như điện chớp của Phương Hành, kia có thể nói là dễ như trở bàn tay, mà Dao Trì tiểu công chúa cảm giác được Phương Hành ở sau lưng càng ngày càng gần, cũng bị dọa kinh hồn táng đảm, như hoảng hốt chạy bừa, vậy mà chạy về phía thác nước, sau đó tế một tấm phù chú, thả người nhảy lên, lao vào trong thác nước, Phương Hành thấy thế cũng cả kinh, thúc giục Tiêu Dao thân pháp tới cực hạn, kéo lấy cẳng chân tròn trịa của nàng.

- Oa oa oa, phi lễ…

Dao Trì tiểu công chúa bị hù giãy dụa lung tung, cực lực thu hồi cổ chân.

- Trở lại cho ta!

Phương Hành kéo chân sau của nàng trở về, tuyệt đối không chịu buông lỏng.

- Đạo thần phù này chứa thần lực chịu không được hai chúng ta ah.

Dao Trì tiểu công chúa giống như thật sợ hãi, liều mạng kêu lớn lên.

- Ngươi trước hóa đi phù lực.

Phương Hành nắm thật chặt, tuyệt đối không buông tay.

- Ta tích lũy pháp lực lâu như vậy chỉ đủ thôi động phù này.

Dao Trì tiểu công chúa đã mang theo nức nở, giống như thật dọa sợ.

Nhưng cũng ngay một khắc này, chỉ thấy kim phù trong nháy mắt thiêu đốt, hóa thành tia sáng màu vàng quấn ở trên người Dao Trì tiểu công chúa, sau đó hoàng quang lan tràn, vậy mà bơi đến trên người Phương Hành, cơ hồ cùng lúc đó, Phương Hành và Dao Trì tiểu công chúa đồng thời chui vào trong thác nước, vậy mà biến mất không thấy gì nữa, phảng phất như hóa thành dòng nước, cùng thác nước hòa thành một thể, tùy theo cuồn cuộn đi xa.

- Thủy Độn Thần Phù?

Thích khách Trường Sinh Kiếm xa xa đi qua, nhìn thấy cảnh này cũng choáng váng, cùng nhau thu lại bước chân.

Phương Hành và Dao Trì tiểu công chúa mượn Thủy Độn Thần Phù rời đi, bọn họ đã không cách nào truy nữa, phù này tới từ Ngũ Hành độn pháp thời thượng cổ, bây giờ đã thất truyền, chẳng ai ngờ tới trong tay Dao Trì tiểu công chúa lại có một tấm, nếu là hồ nước dòng sông bình thường, nàng tối đa chỉ thoát ra mười dặm hai mươi dặm, nhưng bây giờ lại mượn thác nước chảy xiết điên cuồng, trong nháy mắt trốn vào thủy mạch dưới thác nước, lại đi qua vô số sông ngầm, chạy về bốn phương tám hướng, căn bản không biết đi nơi nào.

Thân hình như trong nháy mắt hóa thành vô hình, lại như có vô số phân thân, dọc theo một loại linh lực nào đó dẫn dắt tiến lên.

Có một đoạn thời gian như vậy, Phương Hành căn bản không biết mình người ở chỗ nào, nhưng thân thể kéo dài vô tận, như muốn hòa vào trong nước.

Trận chảy xiết này, không biết đi qua bao lâu, mới thoáng như trong mộng tỉnh lại, đột nhiên ngẩng đầu, lấy lại tri giác của mình.

Bất quá trong lúc nhất thời, vẫn cảm thấy có chút uể oải, thân thể phảng phất như tan ra thành từng mảnh.

Chung quanh rõ ràng là một màu đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng trong tay mình, lại cảm thấy nắm một bắp chân ôn hương mịn màng. Hắn giật giật, không có nghe được thanh âm gì, thuận mắt cá chân tìm tòi lên, mò tới một địa phương mềm nhũn vểnh lên, dùng sức quất xuống, lập tức nghe được trong bóng tối vang lên tiếng hét thảm.

- Ai đánh cái mông của ta?

Nghe thanh âm chính là của Dao Trì tiểu công chúa, lúc này Phương Hành mới thở phào nhẹ nhõm.

- Còn tốt, không chết, nếu không không đổi được Tiểu Man

Phương Hành lẩm bẩm một câu, ngồi dậy mắng:

- Bánh bao nhỏ, ngươi mang tiểu gia đi đâu vậy?

- Ta nào biết được, sao chung quanh nơi này đen như vậy?

Thanh âm tức giận của Dao Trì tiểu công chúa vang lên, bất quá rất nhanh liền biến thành lòng vẫn còn sợ hãi, nhỏ giọng đặt câu hỏi.

- Ngươi mang ta tới, ngươi không biết thì ta làm sao biết?

Phương Hành tức giận, đưa tay muốn kéo Dao Trì tiểu công chúa qua.

Tiểu nha đầu này lại kêu lên sợ hãi, rụt rụt ra xa, vừa tức vừa gấp nói:

- Ai bảo ngươi kéo chân của ta không buông tay, lúc đầu Thủy Độn Thần Phù sẽ mang ta xuôi theo sông nhỏ đi về phía tây Thiên Cương Lĩnh, thế nhưng ngươi kéo ta, phù lực tự nhiên phân tán, trở nên hỗn loạn, chỉ mang chúng ta xuôi theo thủy mạch du tẩu lung tung, pháp tắc bên trong hoàn toàn mất khống chế, giờ tốt rồi, ngay cả ta cũng không biết chúng ta đến tột cùng đi bao lâu, lại đi bao xa, lại càng không biết nơi này là nơi quái quỷ gì.

- Ngươi ngốc hả, nắm giữ không được phù lực liền dùng linh tinh!

Phương Hành nghe xong cũng tức giận, chửi ầm lên.

- Là ngươi ngốc, lại nắm lấy ta không thả.

- Ngươi ngốc!

- Ngươi ngốc!

- …

- …

- Không muốn cãi nhau với những nữ nhân các ngươi!

Mắng nhau vài câu, Phương Hành cũng phiền, thêm nữa vừa tỉnh lại, đã khôi phục không ít pháp lực, liền hít sâu một hơi, pháp nhãn mở ra, nhưng sau khi xem xét, vẫn là đen sì không thấy một vật, biết đây là bởi vì mặc dù pháp nhãn có thể tăng cường thị giác, nhưng không có cách nào ở địa phương hoàn toàn không có ánh sáng nhìn vật, lại vận chuyển tâm pháp, thi triển pháp tướng ba đầu sáu tay, ở giữa mi tâm mở ra mắt dọc, cảnh vật chung quanh cuối cùng rơi vào tầm mắt.

Hắn và Dao Trì tiểu công chúa đang ở trong một hang động rộng rãi, ước chừng mười trượng, trên dưới đều là quái nham màu đen, trước sau là ám quật tối om, bên chân bọn họ, một dòng suối mềm yếu chảy xuôi, trong suối nước có một lá bùa tổn hại trôi nổi, là tấm Thủy Độn Thần Phù vừa rồi, đã mất đi hiệu lực, lại ước lượng xung quanh, không thấy chỗ đặc biết gì, xem ra bọn họ là thuận theo sông ngầm, cũng không biết đi bao lâu, ngẫu nhiên đi tới một chỗ như vậy.

- A? Hướng đi của linh lực có chút lạ…

Phương Hành đánh giá vài lần, lại nao nao, cúi đầu nhìn về phía suối nước.

Dưới tình huống hắn dùng Nhân Thân Ma Tướng mở ra quái nhãn, không chỉ có thể âm thầm thấy vật, còn có thể trực tiếp nhìn thấy hướng đi của linh lực, bây giờ lại phát hiện một điểm kỳ quái, bây giờ chỗ ở của bọn họ vốn là trái cao phải thấp, suối nước cũng từ trái chảy sang phải, nhưng linh khí trong suối nước vốn nên thuận dòng suối mà đi, bây giờ lại đi ngược dòng nước, chảy về phía bên trái.

- Đây đến tột cùng là địa phương nào?

Dao Trì tiểu công chúa nghe Phương Hành nói, liền biết hắn phát hiện cái gì, run giọng hỏi.

- Là một hang động rộng rãi, chỉ là có chút cổ quái!

Phương Hành nói tràng cảnh mình nhìn thấy cho nàng, cũng nói sự tình linh khí ngược dòng, sau đó nói:

- Chúng ta đi qua nhìn một chút!

Bây giờ tu vi của Dao Trì tiểu công chúa bị phong ấn, không có bản lãnh nhìn thấy cảnh tượng chung quanh, sớm đã lục thần vô chủ, thà rằng đi theo Phương Hành cũng không muốn bị hắn lưu ở địa phương quỷ quái này, ngoan ngoãn đứng lên, sờ sờ tìm tìm kéo một cánh tay của Phương Hành, chậm rãi từng bước đi thẳng về phía trước, đi vài bước, thấy nàng kém chút ngã sấp xuống, một cánh tay khác liền đỡ bờ vai của nàng.

- Nơi này tối quá, chúng ta nhanh tìm đường ra ngoài đi, ta cam đoan không trốn.

Dao Trì tiểu công chúa nhìn phách lối, cũng là Kim Đan đỉnh phong, không nghĩ tới lại sợ tối, nơm nớp lo sợ nói.

- Ừm, tốt, chúng ta ra ngoài.

Phương Hành thuận miệng đáp ứng, trong lòng lại nổi lên ý đồ xấu.

Một cánh tay của hắn nắm tay trái của Dao Trì tiểu công chúa, một cánh tay vịn vai phải của nàng, hết lần này tới lần khác cánh tay thứ ba sờ lên ngực nàng, dùng sức bóp một cái, sau đó nhanh chóng thu hồi, chỉ nghe Dao Trì tiểu công chúa rít lên một tiếng, chấn màng nhĩ mình run lên, trực tiếp nhảy vào trong ngực hắn, ôm eo của hắn không buông tay.

- Ah, nơi này còn có người, có người đánh lén ta…

- Ừm? Thật sao? Vừa rồi ta cũng nhìn thấy một bóng đen lóe lên.

Thanh âm Phương Hành ngưng trọng nói, nhưng một cái đầu khác đưa tới, cắn lên mặt nàng một cái.

- Oa…

Dao Trì tiểu công chúa bị dọa sợ, rõ ràng nghe thanh âm của Phương Hành còn đang vang, lại có một cái đầu bu tới gặm mình một cái, vậy rõ ràng chính là quái vật ở địa phương quỷ quái này, nhất thời bị hù gào khóc, ôm Phương Hành không buông tay.

- Hả! Thứ quỷ gì, nhanh chóng lui ra!

Phương Hành làm bộ hét lớn, giống như xua đuổi quỷ vật gì, bốn cánh tay và hai cái đầu nhàn rỗi lại không thành thật, nơi này bóp một cái, nơi đó gặm một ngụm, Dao Trì tiểu công chúa bị hù oa oa khóc lớn, ở trong ngực Phương Hành co thành một đoàn, ngược lại là

Phương Hành tràn đầy phấn khởi, huy quyền, đá chân, một lúc lâu mới giả bộ như thở hồng hộc ngừng lại, biểu thị đã đuổi đi quỷ vật.

Bất quá đến lúc này, vị tiểu công chúa kia là đánh chết cũng không chịu từ trên người hắn đi xuống, coi là chỗ an toàn nhất.

- Nhát gan…

Phương Hành lại cảm thấy có chút nhàm chán, đang muốn kéo nàng xuống, nhưng đột nhiên nhướn mày, trong nháy mắt đưa tay che kín cái miệng tiểu công chúa, sau đó lách mình trốn vào sau một tảng đá, bóp pháp quyết, vẫy tay gọi khói xanh che khuất mình, sau đó quay đầu nhìn về phía trước, thình lình nhìn thấy phía trước đang có một con hạc giấy bay tới, phù văn dày đặc, trên người lóe ra phù quang nhàn nhạt, ở trong hang động rộng rãi, linh mẫn đến cực điểm, nếu không phải Phương Hành phản ứng nhanh, thì nhất định đã bị hạc giấy đụng phải.

Hắn dùng Quỷ Già Nhãn ẩn thân, ngay cả cao thủ Nguyên Anh cũng khó phát hiện, lại càng không cần phải nói một con hạc giấy, nó trực tiếp lướt qua trước mặt, lại ở địa phương vừa rồi Phương Hành hù dọa tiểu công chúa xoay vài vòng, giống như không phát hiện cái gì, lại quay đầu bay đi, Phương Hành thấy phương hướng kia, chính là phương hướng linh khí lướt tới, trong lòng nắm chắc, trầm thấp truyền âm dặn dò tiểu công chúa, bước nhẹ đi theo.

- Chẳng phát hiện bất cứ thứ gì, tất nhiên là ngươi nghe lầm!

- Kỳ quái, vừa rồi ta rõ ràng nghe được có người đang khóc.

- Ha ha, có thể là quái phong trong động đá vôi a.

Theo hạc giấy đi về phía trước hai mươi dặm, chỉ thấy phía trước có ánh sáng, Phương Hành lặng yên không tiếng động thu hồi Nhân Thân Ma Tướng, sau đó khẽ bước nhìn về phía trước, chỉ thấy phía trước lại là một hang động rộng rãi, vô số thông đạo nhỏ bé thông hướng nơi này, mà ở trong động đá, thình lình có một tế đàn to lớn, linh khí ở bốn phương tám hướng tuôn về phía tế đàn, mà con hạc giấy vừa rồi kia, là thủ vệ thủ hộ tế đàn thả ra, hẳn là tiểu công chúa khóc kinh động bọn hắn.

- Đây là thứ quỷ gì?

Phương Hành ẩn nấp thân hình, lặng lẽ đánh giá tế đàn kia vài lần, có chút nhíu mày, ánh mắt cổ quái mà ngưng trọng:

- Lại có tiên khí nồng nặc như vậy, chẳng lẽ bên trong cất giấu một vị Chân Tiên sao?

- Đó là Dẫn Tiên Đại Tự.

Nhưng lúc này, tiểu công chúa một mực bị hù núp ở trong ngực Phương Hành không chịu mở mắt, bỗng nhiên trầm thấp mở miệng, thanh âm cực kỳ sợ hãi.

Chương 923: Tiên này, trở về

- Dẫn Tiên Đại Tự là cái gì?

Nhìn thấy tiểu công chúa bị dọa thành bộ dáng này, Phương Hành vội vàng hỏi, cũng may hắn một mực cẩn thận, kịp thời cản lại thanh âm của tiểu công chúa truyền ra, mới không có bị thủ vệ nghe được, bất quá trong lòng cũng bành bành trực nhảy, nhìn ra vẻ sợ hãi trên mặt tiểu công chúa không phải giả mạo, mà là chân chính bị tế đàn kia hù dọa, trên thực tế trong lòng hắn cũng cảm giác hãi hùng khiếp vía, giống như trong tế đàn kia, lúc nào cũng có thể sẽ nhảy ra vật gì đáng sợ.

- Dẫn Tiên Đại Tự, làm sao có thể, làm sao có thể…

Tiểu công chúa lại không có trả lời Phương Hành, trong miệng lẩm bẩm chỉ có mấy chữ này:

- Hiện tại làm sao còn sẽ có người vận chuyển Dẫn Tiên Đại Tự, đây là cấm kỵ, Thánh Nhân biết cũng sẽ nổi trận lôi đình, bọn họ sao dám làm chuyện như thế.

- Trước tiên nói một chút, nó là cái quái gì?

Phương Hành bóp lấy gò má của tiểu công chúa, dùng sức kéo ra thật dài, kéo con mắt của nàng nhìn về phía mình.

- Oa đau đau đau…

Tiểu công chúa há mồm cắn tới, Phương Hành vội vàng co lại, để nàng cắn không.

- Dẫn Tiên Đại Tự, kỳ thật là…

Tiểu công chúa lấy lại bình tĩnh, bắt đầu thấp giọng giải thích cho Phương Hành, nhưng vừa há miệng, đã bị Phương Hành che lại.

Trong bụng nàng giận dữ, hung hăng cắn về phía bàn tay Phương Hành, đáng tiếc pháp lực bị cấm, dùng sức cắn cũng cắn không thương, lúc này ngay cả nàng cũng cảm giác được tiên khí chung quanh càng dày đặc, lập tức minh bạch dụng ý của Phương Hành, có chút quay đầu, không ngờ thấy trên tế đàn lại xảy ra biến hóa, ở một chỗ khác của tế đàn là một con đường, lúc này đang có mấy người từ trong động đi ra, trên người khí cơ đáng sợ, đều là Nguyên Anh viên mãn.

Người cầm đầu mặc áo gai, hai tay nâng một bàn tay bằng bạch cốt, ở sau lưng hắn là một nam tử tóc dài rủ xuống trán, tay áo bồng bềnh, kiếm ý cường đại, phía sau còn có hai người, thân hình mờ mờ ảo ảo, dùng thần niệm cường đại của Phương Hành, một chút liền nhìn ra, đối phương là loại người chuyên tu thần niệm.

Hắn cảm ứng được những người này xuất hiện, mới vội vàng che kín miệng tiểu công chúa, để tránh bị người phát hiện.

Một nhóm bốn người tới trước tế đàn, người cầm đầu cung kính đặt bàn tay lên trung tâm tế đàn, lùi về sau hậu chín bước, cùng nam tử tóc dài quỳ trên mặt đất, hai lão giả khác mặc cổ bào tế tự thì đi lên, khoa tay múa chân, giống như bị kinh phong múa máy, thanh âm quỷ dị, như chú ngữ thượng cổ, xuyên thấu thời gian vô tận.

Phụ cận tế đàn, bắt đầu có đại lượng linh khí dâng lên, từ động quật ở chung quanh lao tới, nhưng sau khi ngưng tụ ở xung quanh tế đàn, trên tế đàn, thình lình xuất hiện chín cột sáng. Mà ở giữa chín cột sáng, trên bàn tay bạch ngọc, có vô số phù văn lộn xộn bừng lên, trên không trung nhảy vọt, chớp động, va chạm lẫn nhau. Sau đó biến mất, mơ hồ tạo thành một hình người như ẩn như hiện, tựa hồ thì thào mở miệng, nói cái gì đó.

Mà sau khi phù văn hình người xuất hiện, hai tên tế tự múa càng ra sức, thanh âm cổ quái quanh quẩn ở trong động quật.

Loại thanh âm kia cũng không vang dội, nhưng lại giống như có lực xuyên thấu vô tận, đâm màng nhĩ người, khó chịu đến cực điểm.

- Bọn họ nói chính là thượng cổ đạo ngữ, ý nghĩa là…

Tiểu công chúa tới gần sát lỗ tai Phương Hành, thổ khí như lan, lặng lẽ giải thích.

- Ta biết, chính là: Tiên này, trở về.

Thần sắc Phương Hành cũng ngưng trọng, thấp giọng trả lời, đáy mắt xuất hiện vẻ sợ hãi.

Tiên này, trở về.

Thông qua Âm Dương Thần Ma Giám, hắn hiểu ngữ điệu của hai tên tế lễ ngâm xướng.

Trong lòng càng nhịn không được giật mình, trong bốn chữ này, đại biểu hàm nghĩa gì?

Bây giờ, hắn cũng minh bạch vì sao mình và tiểu công chúa đến chỗ này, thần lực của thần phù hỗn loạn, mang bọn hắn vào thủy mạch, bởi vì không có pháp tắc, cho nên chỉ có thể lần theo linh khí du tẩu, mà chẳng ai ngờ, dưới mặt đất lại có người dựng lên tế đàn cổ quái, dẫn dắt linh lực chung quanh qua, mà bọn họ chắc hẳn là ở thời điểm tế đàn khởi động, theo linh khí dẫn đạo, cơ duyên xảo hợp đến phụ cận.

- Tiên này, trở về.

Vào lúc này, hai tên tế tự nhảy múa giống như đã đạt đến đỉnh điểm, động tác quái dị, lại mang theo một loại cảm giác yêu dị khó nói lên lời, tay áo bồng bềnh, mồ hôi lâm ly, cả người giống như từ trong nước đi ra, tiêu hao rất nhiều pháp lực, cơ hồ móc sạch mình.

- Cơ hội tốt vạn năm, sẽ lập tức trôi qua, lại không trở về, chờ đến khi nào?

Cũng vào lúc này, tu sĩ Nguyên Anh viên mãn mặc áo gai bỗng nhiên đứng lên, cao giọng ngâm nga, hắn nói lại là ngôn ngữ bình thường, nhưng so với hai tên tế tự, lại lộ ra trầm thấp đáng sợ, thời điểm hắn nói chuyện, phất ống tay áo một cái, trên tế đàn ngưng tụ linh khí và những phù văn kia đồng thời biến mất sạch sẽ, cũng không biết bị tế đàn truyền tống đi địa phương nào, chỉ còn lại một bàn tay.

- Hô…

Hai tên tế tự giống như mệt mỏi tê liệt, trực tiếp ngồi trên đất, hô hô thở mạnh, mồ hôi như mưa.

Mà nam tử tóc dài cũng đứng lên, cung kính thi lễ nói:

- Sư tôn, trận đại tế này, chúng ta đã tiến hành một tháng, Tiên Tổ ở thiên ngoại đến tột cùng có thể nhận được tin tức chúng ta truyền đi hay không?

- Ta cũng không biết!

Tu sĩ Nguyên Anh viên mãn thấp giọng mở miệng, thần sắc nghi hoặc:

- Thiên Nguyên Đại Lục phong thiên đã lâu, tất cả Tiên Vực ở thiên ngoại và đạo thống ở Thiên Nguyên Đại Lục liên hệ đều bị chém đứt, ha ha, căn cơ của chúng ta vốn là không ở nhân gian, chặt đứt liên hệ với Tiên Vực, liền chú định nội tình của chúng ta không đủ, biến thành mạt lưu, chẳng qua hiện nay Huyền Quan rơi xuống, lực lượng phong thiên từ từ suy yếu, chúng ta phải nhân cơ hội này, bắt được liên lạc với Tiên Tổ, đợi cho Tiên Tổ trở về, chỉ là Phù Diêu Cung, lại đáng là gì?

Nam tử tóc dài nói:

- Vâng, bất quá bên Thánh Nhân?

Tu sĩ mặc áo gai cười lạnh nói:

- Bọn họ mai danh ẩn tích, cũng không biết đang thương lượng cái gì, chỉ sợ hiện tại đã sớm không chú ý tới, lại thêm chúng ta làm kín đáo, trộm linh khí của Thiên Cương Lĩnh, lại có Hỗn Độn đại trận che lấp khí tức, sẽ không bị bọn họ phát hiện, đợi cho Tiên Tổ trở lại, bọn họ phát hiện thì đã sao? Thực coi mình là Cổ Thánh Nhân sao? Có thể nhục thân thành tiên? Ha ha, bây giờ Huyền Quan trên trời rơi xuống, chính là cơ duyên to lớn, đạo thống tộc ta được tạo hóa, lo gì không thể ngạo thị thiên hạ?

- Đồ nhi minh bạch!

- Mấy ngày nay, ngươi nhìn chằm chằm, nếu Tiên Tổ có đáp lại, cũng sẽ trong mấy ngày nay!

- Vâng!

Hai người nói xong, lão giả áo gai mang theo cốt chưởng màu trắng rời đi, nam tử tóc dài lưu lại, một mình xếp bằng ở dưới tế đàn, lẳng lặng thủ hộ, hư không chung quanh một mực tĩnh lặng đáng sợ, không trung ẩn ẩn có uy áp vô hình dày đặc.

- Hỏng, hỏng, việc lớn không tốt.

Lại một lát sau, Phương Hành và Dao Trì tiểu công chúa mới lui về phía sau, lúc này tiểu công chúa đã cực kỳ sợ hãi:

- Là Ly Hận Thiên, đây lại là thủ bút của Ly Hận Thiên, người mặc áo gai là Đạo Chủ Ly Hận Thiên, mà người tuổi trẻ kia, là Ly Hận công tử trong truyền thuyết bế quan luyện kiếm, mười năm chưa từng xuất thế, bọn họ lại truyền tin tức ra ngoài, ý đồ để Tiên Tổ trở lại quê hương!

- Có gì ghê gớm đâu, hắc hắc, không phải người ta vừa về, Phù Diêu Cung các ngươi sẽ bị đánh chứ?

Phương Hành chẳng hề để ý, cười trên nỗi đau của người khác.

- Không phải, không phải…

Dao Trì tiểu công chúa níu tay áo của Phương Hành thật chặt, cuống đến phát khóc:

- Chuyện này không có đơn giản như vậy, những người đã phi thăng kia, là không cho phép trở về, bọn họ vừa về, Thần Châu sẽ loạn, Thiên Nguyên nhất định loạn, đại họa sắp tới trước mắt.

- Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Thấy nàng khẩn trương như vậy, Phương Hành cũng nhíu mày, không còn trêu chọc nàng.

Tu hành tu hành, mục tiêu cuối cùng nhất chính là thành tiên, cho nên người tu hành, đối với tiên ấn tượng đều vô cùng tốt, đây cũng là nguyên nhân hắn thấy Ly Hận Thiên bố trí Dẫn Tiên Đại Tự, mặc dù cảm thấy quỷ dị, lại không cảm giác có gì không ổn, bất quá nhìn tiểu công chúa hoảng sợ, hình như chuyện này không có đơn giản như vậy, trong lòng hắn không khỏi lưu ý, bắt đầu đường đường chỉnh chỉnh hỏi thăm.

- Ngươi có biết tiên là gì không?

Dao Trì tiểu công chúa vội vàng giải thích, nhưng há hốc mồm, không biết nên nói cái gì, cuối cùng mở miệng.

- Ách, còn có thể là gì, ngưu nhân nha.

Phương Hành cảm giác vấn đề này vũ nhục IQ của mình, khá là khinh thường đáp.

Nhưng Dao Trì tiểu công chúa lại lắc đầu, thần sắc ngưng trọng nói:

- Kỳ thật ngay từ đầu, tiên chính là tội nhân, người bị lưu vong!

- Ách, ngươi đùa ta hả?

- Không có nói đùa, đây là sự thực, trong Dao Trì Cung chúng ta có thư tịch viết rõ ràng!

Dao Trì tiểu công chúa giải thích:

- Trong giới tu hành người người đều biết, trước kia tiên lộ chưa đoạn, vượt qua Cửu Kiếp, liền có thể thành tiên, sau khi thành tiên, có thể bạch nhật phi thăng, rời Thiên Nguyên Đại Lục, tiêu diêu tự tại, nhưng ngươi biết phi thăng đến tột cùng là chuyện gì không? Thế gian ghi chép nhóm Tiên Nhân đầu tiên, kia căn bản không phải tự nguyện phi thăng, mà là sau tiên thánh đại chiến, chúng tiên thất bại, bị Thánh Nhân ở nhân gian ngạnh sanh bức đi, lúc ấy này không được xưng phi thăng, mà gọi là lưu vong!

- Bà mẹ nó, ta ít đọc sách, ngươi không thể gạt ta nha?

Chỉ mấy câu, liền dọa Phương Hành biến sắc, thấp giọng nói:

- Trong này khác biệt quá lớn đi?

Chương 924: Có tin ta giết chết ngươi hay không?

- Ta đọc sách nhiều, quyết không lừa ngươi!

Dao Trì tiểu công chúa nghiêm mặt nói:

- Trong Dao Trì, rất nhiều thư tịch, có Thượng Cổ Dao Trì để lại, cũng có Phù Diêu Cung sưu tập đến, bên trong ghi chép rất nhiều bí mật, đây là trước kia, thời điểm ta vào Kinh điện chơi đùa đọc qua không ít, rất nhiều cổ tịch đều ghi chép trận Tiên Thánh đại chiến ở viễn cổ, bất quá những thư tịch quá cũ, lại thêm văn tự di biến, cực kỳ tối nghĩa, ta cũng rất khó xem rõ ràng, nhưng có một việc có thể cam đoan, năm đó nhóm Tiên Nhân đầu tiên phi thăng, là Thánh Nhân đuổi đi! Mà bây giờ, thế gian cũng có minh ước, bất luận là Tiên Giới hay Tiểu Tiên Giới, sau khi phong thiên không cho phép trở về, Ly Hận Thiên hiển nhiên là đang triệu hoán người của Tiểu Tiên Giới, nhưng bọn hắn không thể trở về, một khi trở về, Thiên Nguyên Đại Lục nhất định đại loạn, ngay cả Thánh Nhân cũng không cách nào bình định!

- Có nghiêm trọng như ngươi nói không, hù ta sao?

Phương Hành nghe vậy nao nao, sau đó trợn trắng mắt, khá là khinh thường, một bộ bán tín bán nghi, đối với Dao Trì tiểu công nói, hắn thật có chút bán tín bán nghi, dù sao hắn lăn lộn ở trong giới tu hành thời gian không ngắn, người người nhấc lên "Tiên", đều cực kỳ tôn sùng, coi là mục tiêu trên con đường tu hành của mình, nhưng tiểu công chúa lại nói tiên là tội nhân, là Thánh Nhân đuổi ra ngoài.

Cái này quá khiêu chiến thế giới quan của mình a!

- Ta thực không có hù dọa ngươi.

Dao Trì tiểu công chúa vội vã rời đi:

- Chuyện này quá nghiêm trọng, ta nhất định phải đi nói cho đám người đại trưởng lão!

- Ngươi muốn đi thì đi sao, hiện tại ngươi là con tin của ta!

Phương Hành ngang ngược đến cực điểm, không chịu thả người:

- Trước tiên nói rõ ràng sự tình!

- Ta nói không rõ ràng sao?

Dao Trì tiểu công chúa gần như sắp khóc:

- Ta chỉ là trong lúc vô tình nhìn vài lần, ai có tâm tư đi nghiên cứu những chuyện xưa ở thời kỳ viễn cổ, bây giờ ta có thể nói cho ngươi, là Tiên Nhân phi thăng không có đơn giản như vậy, hơn nữa những đạo thống như Ly Hận Thiên, kỳ thật trước kia mạnh mẽ hơn hiện tại nhiều, bất quá bọn hắn theo cổ lệ. Lúc ấy đều chia thế lực thành hai, đại bộ phận thế lực ở Ngoại vực Tinh Không, thành lập Tiểu Tiên Giới của mình, căn cơ sơn môn lưu ở Thiên Nguyên Đại Lục, để tìm kiếm đệ tử có căn cốt thích hợp

- Nhưng về sau, Thông Tiên Lộ đoạn, Thiên Nguyên Đại Lục trở thành một thế giới đóng kín, chẳng những gãy mất con đường phi thăng Tiên Giới, ngay cả Tiểu Tiên Giới mà bọn họ xây dựng ở ngoại vực cũng mất đi liên hệ, cho nên thực lực giảm lớn, nhất lưu biến thành nhị lưu, thậm chí có mấy đạo thống chôn vùi, ngược lại là Phù Diêu Cung ta và Bát đại gia thừa cơ quật khởi, chiếm cứ khí vận càng lớn, bây giờ Huyền Quan sắp rơi xuống, bọn họ lại muốn tiếp dẫn người ở Tiểu Tiên Giới trở về, đây chẳng phải để thế cục loạn hơn? Ngươi tin tưởng ta, trong giới tu hành xưa nay lưu truyền câu nói, tiên tức tội nhân, để Tiên Nhân trở về, sẽ dẫn tới tai kiếp!

Trải qua Dao Trì tiểu công chúa nói chuyện, Phương Hành mới dần dần hiểu rõ.

Nguyên lai Tiểu Tiên Giới, cũng không phải Tiên Giới chân chính, mà là một số đạo thống ở Ngoại vực Tinh Không thành lập đạo thống, trước đây Thiên Nguyên Đại Lục chưa phong thiên, có nhiều tu sĩ trốn ra ngoài vũ trụ, vào tinh vực thăm dò tài nguyên tu hành. Thậm chí có thế lực đạo thống khổng lồ, sẽ ở ngoại vực tìm kiếm địa vực thích hợp, thành lập căn cơ, sau khi tu sĩ nhà mình vượt qua Cửu Kiếp, sẽ không vào Tiên Giới chính thức, mà đi đến đạo thống của mình ở ngoại vực tiếp tục tu hành, đây chính là "Tiểu Tiên Giới".

Mà sau khi Cửu Thiên Huyền Quan phủ xuống, thiên địa ngăn cách, ngoại trừ Thánh Nhân và rải rác mấy lão quái vật, tu sĩ bình thường căn bản không thể đến ngoại vực, loại phong cấm này giống như có người dùng đại pháp lực phong ấn Thiên Nguyên Đại Lục, cho nên bị người tu hành gọi là phong thiên.

Trước khi phong thiên, rất nhiều đạo thống ra ngoại vực thành lập sơn môn, giống Ly Hận Thiên, Vong Tình Thiên... cũng là như thế, bọn họ có thể ở trong tên đạo thống ghi một chữ "Thiên", cũng không phải chỉ nói suông, lúc ấy chỉ có ở ngoại vực thành lập đạo thống, cũng chính là tông môn ở "Tiểu Tiên Giới", mới có tư cách viết một chữ "Thiên", chỉ tiếc ở lúc phong thiên, những đạo thống này lại bị thiệt lớn, cắt đứt liên lạc với đạo thống ở ngoại vực, thực lực đại tổn, ngược lại không bằng Phù Diêu Cung và Bát đại gia...

Mà từ Dao Trì tiểu công chúa nói biết được, hiện nay các Thánh Nhân trên Thiên Nguyên Đại Lục, có vẻ như cũng có hiệp nghị, vì tránh né đại kiếp, không muốn để người trong Tiểu Tiên Giới trở về, bởi vì Cửu Thiên Huyền Quan phong thiên, kỳ thật chính là vì bảo đảm Thiên Nguyên vượt qua đại kiếp, mà người Tiểu Tiên Giới không có Cửu Thiên

Huyền Quan thủ hộ, ai cũng không biết có thể có quan hệ với đại kiếp hay không, bây giờ Ly Hận Thiên vì tư dục bản thân, kéo cả Thiên Nguyên Đại Lục đi mạo hiểm, tiểu công chúa khiếp sợ chính là ở chỗ này, Ly Hận Thiên quá lớn mật rồi.

- Nghiêm trọng như vậy?

Phương Hành nghe cũng ngẩn ngơ, nhíu chặt lông mày.

Dao Trì tiểu công chúa liên tục gật đầu:

- Rất nghiêm trọng, chúng ta mau chóng rời đi, nói cho đám người đại trưởng lão!

- Chờ một chút, thật vất vả bắt được ngươi, ta lại phải đưa ngươi trở về sao?

Phương Hành lại kéo nàng, vẻ mặt hồ nghi:

- Lại nói, sự tình có nghiêm trọng như ngươi nói hay không còn không biết, ngươi cũng nói, người trong Tiểu Tiên Giới có khả năng có quan hệ tới đại kiếp mà thôi, Ly Hận Thiên lại không phải người ngu, nếu triệu hoán người ở Tiểu Tiên Giới trở về sẽ chuốc họa, bọn họ sẽ không làm như vậy.

- Đây đây đây đây là đại kiếp ah, ngươi lại không để ý?

Dao Trì tiểu công chúa hết chỗ nói rồi, bỗng nhiên thở phì phò vọt lên, cắn cánh tay của Phương Hành.

Trên thực tế cũng không trách nàng, Phương Hành đúng là nghĩ như vậy, hắn vốn gan to bằng trời, không sợ trời không sợ đất, cái gọi là đại kiếp, mỗi khi có người nhắc lên, đều thần thần bí bí, cực kỳ ngưng trọng, nhưng hắn cảm thấy, ngươi nói đại kiếp, hắn cũng nói đại kiếp, nhưng đại kiếp đến cùng là cái quái gì, lại không ai nói rõ ràng, người bình thường khả năng sẽ sợ hãi, hắn lại không xem ra gì, ngược lại rất tò mò, mong đại kiếp nhanh tới xem thử.

Nếu Dao Trì tiểu công chúa biết ý tưởng này của hắn, đoán chừng tâm lý cắn chết hắn cũng có.

- Ha ha, vị đạo hữu này nói rất đúng, Ly Hận Thiên chúng ta cũng không phải đồ đần, nếu thật có khả năng dẫn tới đại kiếp trong u minh, cũng sẽ không gọi Tiên Tổ trở lại quê hương, trên thực tế, Ly Hận Thiên Tiểu Tiên Giới ta, thậm chí là các đạo thống Tiểu Tiên Giới khác, đều không quan hệ tới đại kiếp, nhưng bọn họ bị một số người từ bỏ, dự định để bọn hắn ở lúc đại kiếp đến làm đạo phòng tuyến thứ nhất mà thôi.

Lúc này, đột nhiên có một thanh âm nhàn

nhạt vang lên, ngay ở lân cận:

- Cho nên Ly Hận Thiênchúng ta tiếp dẫn Tiên Tổ hồi hương, thiên kinh địa nghĩa, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể nói cái gì, dù sao chúng ta không tìm bọn hắn lấy lại công đạo đã rất tôn trọng rồi!

- Oa…

Nghe được thanh âm này, Dao Trì tiểu công chúa đột nhiên lẻn đến sau lưng Phương Hành, nắm vạt áo của hắn, run lẩy bẩy.

Mà Phương Hành cũng run lên, quay đầu nhìn sang, là nam tử tóc dài kia.

Này là Ly Hận công tử bế quan mười năm kia, hắn lại chẳng biết lúc nào đi tới bên người, còn nghe được bọn hắn nói chuyện.

Người này cùng Phù Tô công tử Viên Bất Ngữ, Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, Triệu gia Triệu Hồng Anh cùng xưng Trung Vực Tứ đại công tử, chính là bốn vị tiểu bối hào quang chói mắt nhất Trung Vực mười năm trước, đã từng danh truyền Thiên Nguyên.

Chỉ bất quá mười năm nay, mặc dù bốn vị công tử danh vẫn còn, mệnh đồ lại khác lạ, rất ít thấy bọn họ lộ diện ở trước mặt người khác, trong bốn người, ngoại trừ Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ vẫn tiêu diêu tự tại, cao

cao tại thượng, ba người còn lại thì Triệu Hồng Anh bại ở trong tay Thiếu Tư Đồ, không mặt mũi gặp người, vào Trấn Uyên Bộ, ma luyện mười năm. Trở thành tướng quân Kim Đan cảnh duy nhất của Trấn Uyên Bộ, Phù Tô công tử bị Phương Hành hố thảm, mất đi vị trí Thần Tử Viên gia, bây giờ đang bị giam lỏng ở trong nhà.

Mà Ly Hận công tử, lại ở mười năm trước liền mai danh ẩn tích, bế quan luyện kiếm, ngoại nhân đều nói hắn đạt được một bộ kinh quyết do Huyền Quan truyền thừa, bế quan mười năm khổ tu, ở trong mộng luyện kiếm. Phương Hành lại biết, hắn là chiếm Kiếm Thai của Hứa Linh Vân, cho nên bế quan ôn dưỡng, thẳng đến trước đó không lâu, Ly Hận Thiên vì đoạt tạo hóa ở Ma Uyên, chọn Thanh Nguyệt tiên tử làm Thần Nữ, thời điểm vào Ma Uyên, cũng không có nhìn thấy hắn lộ diện, không nghĩ đến, lại ở trong lòng đất bày tế đàn, tiếp dẫn người của Tiên Giới trở về.

- Ngươi làm gì bị hù giống như tôn tử vậy.

Phương Hành nhàn nhạt liếc Ly Hận công tử, mặc dù cẩn thận, nhưng còn không để vào mắt, thấy Dao Trì tiểu công chúa bị dọa thành như vậy cảm giác rất hiếu kỳ, phải biết nha đầu này gan lớn đến lúc trước kêu gào muốn đánh mình một trận.

- Mọi người đều biết, Tứ đại công tử, Phù Tô công tử danh tốt, Hồng Anh công tử hảo hữu, Ly Hận công tử…

Dao Trì tiểu công chúa lắp bắp:

- Dễ giết người!

Nàng theo bản năng không có nói Tư Đồ công tử, chắc là bởi vì danh tiếng Thiếu Tư Đồ "háo sắc" không êm tai.

Bầu không khí trong sân rất vi diệu, hình như có mũi kiếm nhẹ nhàng đảo qua da mặt.

Dao Trì tiểu công chúa một câu "dễ giết người", đột nhiên khiến cho trên người Ly Hận công tử nhiều một vòng huyết sắc.

- Ha ha, Tiêu Thanh muội muội nói kỳ thật không đúng, ta cũng không phải dễ giết người!

Ly Hận công tử nghe Dao Trì tiểu công chúa nói, lại cười khẽ, hắn gọi thẳng danh tự, giống như trước kia gặp qua tiểu công chúa, hơn nữa nhận biết, ở trên người hắn cũng thanh thanh đạm đạm, không có sát ý, nhưng hắn nói lại làm người ta kinh ngạc.

- Nhưng trên đời này người đáng chết quá nhiều mà thôi!

Bá…

Thời điểm hắn nói câu kia, liền có một đạo kiếm quang bắt tới mi tâm của Dao Trì tiểu công chúa.

Một kiếm này, hoàn toàn không có dấu hiệu, cực kỳ quỷ dị, lại tàn nhẫn vô tình, trực chỉ mi tâm.

Dao Trì tiểu công chúa đối mặt với một kiếm này, trợn mắt hốc mồm, vẻ mặt kinh hãi, nhưng bị phong cấm tu vi, thình lình trốn cũng trốn không thoát.

- Hưu!

Nhưng thời điểm kiếm quang khó khăn lắm chỉ đến trán của nàng, bỗng nhiên một nắm tay ló ra, vững như bàn thạch, diệu đến đỉnh phong, kiếm quang vô hình lại phảng phất như hữu hình bị hắn giữ ở trong tay, rốt cuộc không nhúc nhích được.

- Con tin của ta ngươi cũng dám động?

Thanh âm lạnh lùng của Phương Hành vang lên, mang theo sát ý:

- Có tin ta giết chết ngươi hay không?

Chương 925: Ta đến tột cùng mạnh bao nhiêu!

Ly Hận công tử thuộc về loại vừa hiện thân liền khiến người ta cảm thấy sát khí lạnh người, Phương Hành đối với loại người này lý giải là cực kỳ hung ác, thế là hắn quyết định phải biểu hiện một chút, nên lúc này, đối mặt Ly Hận công tử, hắn không ngại uy hiếp, bất quá uy hiếp kia ở dưới Dao Trì tiểu công chúa và Ly Hận công tử nghe, lại đều ngẩn ngơ, biểu lộ có chút quỷ dị, rõ ràng là tràng diện sát khí ngập trời, lại không hiểu thấu nhiều hơn mấy phần buồn cười, nhưng gương mặt Phương Hành nghiêm túc, ánh mắt khinh miệt lại hung ác nhìn hắn.

- Ta vốn không phải rất chán ghét ngươi, nhưng bây giờ bắt đầu chán ghét!

Ly Hận công tử nhìn Phương Hành vài lần, nửa ngày mới nhàn nhạt mở miệng nói.

- Ta lại không thích ngươi, ngươi ghét ta có quan hệ gì chứ?

Phương Hành cười hắc hắc, năm ngón tay dùng sức, bóp nát kiếm quang, sau đó cười nói.

- Ta muốn giết người, ngươi có dũng khí cản ta?

Ly Hận công tử nhíu mày, nhìn về phía hắn.

Bây giờ cục diện này, Phương Hành và Dao Trì tiểu công chúa đã bị người phát hiện, nhưng Phương Hành lại một bộ lạnh nhạt, giống như không lo lắng cho tình cảnh của mình, nhưng trên mặt hiện lên vẻ ngạo nhiên, cười lạnh nói:

- Ngươi dễ giết người, tiểu gia lại dễ giết ngoan nhân và người lợi hại, nhìn ngươi xuất thủ cũng tương đối hung ác, không biết ngươi có mấy phần bản lĩnh, có tính là lợi hại hay không!

Chung quanh bắt đầu có sát cơ hiển hiện, ánh mắt của hắn và Ly Hận công tử va chạm, ẩn có hỏa hoa lấp lóe.

- Bế quan tu kiếm mười năm, ta cũng đang muốn tìm người thử kiếm đạo của ta một chút, nhìn ngươi rất phù hợp!

Ly Hận công tử như có điều suy nghĩ, thấp giọng nói.

Phương Hành thì không nói một câu, đi vào trong thông đạo, vài chục bước mới đứng vững, tay cầm Long Văn Hung Đao, sát khí bắt đầu gào thét ngưng tụ, bây giờ hắn và Ly Hận công tử không xa không gần, đúng lúc mười trượng, chính là khoảng cách các tu sĩ Kim Đan cảnh bình thường đấu pháp. Thái độ rất rõ ràng, đây là chuẩn bị muốn cùng Ly Hận công tử cứng đối cứng.

- Lại nói, ta còn chưa chính thức đọ sức với Trung Vực Tứ đại công tử nha!

Phương Hành cười hì hì, xách Long Văn Hung Đao, sát khí trên người tăng lên đến đỉnh điểm.

- Hưu!

Ly Hận công tử sinh lòng cảm ứng, quanh người mơ hồ hiện lên kiếm quang vô tận.

- Cái này...

Dao Trì tiểu công chúa sắp khóc, trong lòng không biết là tư vị gì.

Bây giờ đã bị người phát hiện, thế cục hung hiểm, cũng không biết tiểu ma đầu có thể thắng được Ly Hận công tử hay không.

Mấu chốt là, coi như hắn thắng, bây giờ thân hãm trùng vây, ai cam đoan nhất định có thể chạy thoát?

Theo thời gian chuyển dời, người của Ly Hận Thiên tới sẽ càng ngày càng nhiều?

Nhưng lúc này tu vi của nàng bị phong cấm, muốn chạy trốn cũng trốn không được, chỉ có thể ở một bên lo lắng suông.

- Trung Vực Tứ đại công tử, tiểu gia và tiếp xúc không ít. Chưa chắc có bao nhiêu lợi hại, tên vương bát đản ngươi lại có thể nhận ta mấy chiêu?

Ở thời khắc này, Phương Hành đã vung Long Văn Hung Đao lên, trên đao ngưng tụ thần lực đáng sợ, ẩn chứa lực đạo khó nói lên lời, phong mang trực chỉ mi tâm của Ly Hận công tử, Ly Hận công tử cũng không dám chủ quan, kiếm quang càng chuyển càng nhanh, càng tụ càng nhiều, nổi lên đạo đạo quang hoa, mang theo một loại sắc thái mộng ảo, giống như chỉ dựa gần kiếm quang, liền có thể mê hoặc tâm thần, trảm hồn phách người!

Một tiểu ma đầu danh khắp thiên hạ, một Trung Vực Tứ đại công tử, cả hai sắp muốn va chạm.

Cũng vào lúc này, hung đao của Phương Hành bổ ra ngoài, "Oanh" một tiếng, hung mang tăng vọt, Ly Hận công tử run lên, vận chuyển đủ loại kiếm pháp tuyệt diệu chuẩn bị đón một đao kia của hắn, nhưng chẳng ai ngờ tới, một đao kia của Phương Hành đang bổ tới, đột nhiên chuyển hướng, trực tiếp quét vào vách đá, những hang động này rộng rãi, nhưng tối đa chỉ cao ba trượng, rộng bốn năm trượng, loại dung nham cứng chắc kia, mặc dù cứng như Kim Cương, nhưng ở dưới đao ý đáng sợ của Phương Hành, lại yếu ớt giống như đậu hũ.

Cơ hồ là nháy mắt, đao ra, dung nham nhao nhao rơi xuống, giống như động đất.

Hắn và Ly Hận công tử cách khoảng mười trượng, thình lình bị dung nham lộn xộn rơi xuống chồng chất lên, biến thành một bức tường dày.

Biến cố này, làm Dao Trì tiểu công chúa kinh hãi ngây người, còn không kịp phản ứng, Phương Hành đã "Sưu" một tiếng chạy tới, ôm nàng chạy trốn, trong miệng cười ha ha:

- Hôm nay ta còn có việc, lần sau tái đấu...

Chạy trốn?

- Ngươi vậy mà chạy trốn?

Dao Trì tiểu công chúa theo bản năng ôm eo Phương Hành, chỉ cảm thấy chung quanh kình phong gào thét, cảnh vật nhanh chóng lui về phía sau, nửa ngày mới phản ứng lại, ngay cả nàng vừa rồi cũng theo bản năng nghĩ tiểu ma đầu nổi lên lòng háo thắng, muốn cùng Ly Hận công tử tranh đấu một trận, nhưng không nghĩ tới, tên này chỉ cố ý kéo ra chút khoảng cách, sau đó đánh nát hang động ngăn cản truy binh, mình thì thừa cơ đào tẩu...

- Ta lại không ngốc, lúc này cùng hắn đánh nhau, vạn nhất hắn có người giúp đỡ thì làm sao bây giờ?

Phương Hành vừa trốn vừa nhìn tiểu công chúa nói, không cảm thấy mình làm có chỗ nào không đúng.

Vừa trốn hắn vừa ném linh phù ra sau lưng, chỉ nghe phía sau ầm ầm… linh phù nổ tung, lực lượng hủy vô số hang động, tất cả địa phương hắn đi qua đều đổ sụp vỡ nát, truy binh phía sau trừ khi dọn dẹp sạch sẽ đá vụn, nếu không tuyệt đối không có khả năng đuổi theo tới, cũng để tiểu công chúa ở trong lòng khẽ buông lỏng.

Mặc dù tiểu công chúa cảm thấy Phương Hành làm những chuyện như vậy, nói ra không có chỗ nào không ổn, nhưng đến cùng vẫn để nàng rất không quen, quệt miệng nói:

- Tương lai truyền ra ngoài, người ta nhất định sẽ cười ngươi!

- Làm trò cười cho người khác nghiêm trọng, hay mất mạng nhỏ nghiêm trọng, không bằng ta ném ngươi lại, để ngươi quyết đấu?

- Không muốn!

Tiểu công chúa giật nảy mình, dùng sức ôm eo của hắn, thật đúng là sợ hắn ném mình ở lại địa phương quỷ quái này.

Thông đạo phía sau đã hủy, người phía sau muốn đuổi tới cần mở ra một con đường khác, bây giờ Phương Hành lại thi triển Tiêu Dao thân pháp, như quỷ mị tiến lên, theo lý thuyết chạy đi là không có vấn đề gì, ngay cả hắn cũng cảm thấy khẽ buông lỏng, nhưng lúc này, vách tường chung quanh đột nhiên phá vỡ, mấy đạo kiếm quang lành lạnh như chớp giật chém tới mình.

- Ừm?

Trong lòng Phương Hành cả kinh, giơ chân đạp vách đá, thân hình đảo ngược, khó khăn lắm tránh thoát mấy đạo kiếm quang kia, lông mày dựng thẳng.

- Hưu hưu hưu hưu…

Trên vách đá, dưới nền đất, thậm chí trên trần, thình lình có vô số kiếm quang lộn xộn bừng lên, mang theo sát ý lành lạnh, rầm rầm như nước chảy tụ lại, hóa thành bộ dáng một người, chính là Ly Hận công tử mới vừa rồi bị hắn lừa gạt. Ánh mắt có chút trêu tức nhìn Phương Hành, ung dung chắp hai tay sau lưng, bộ dáng kia giống như một con mèo đang nhìn con chuột.

- Ngươi cho rằng sụp đổ vách động là có thể ngăn ta?

Ly Hận công tử nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt lóe ra lãnh quang:

- Tu kiếm mười năm, thành tựu duy nhất của ta là tu không có mình, nhục thân và Kiếm Thai dung hợp, ta chính là kiếm, kiếm tức là ta, ngươi hủy vách động, có thể ngăn được người, lại có thể ngăn được kiếm sao? Hơn nữa ngươi không biết địa thế nơi này, nhìn như chạy trốn thẳng tắp, trên thực tế không biết lượn quanh bao nhiêu vòng, có thể tránh được ta sao?

- Ách...

Lúc này Phương Hành cũng ngẩn ngơ, có chút ảo não lắc đầu, thầm nói:

- Trên thế giới này đồ đần sao mà càng ngày càng ít?

Hắn thật có chút uể oải, cảm giác chiêu gạt người này càng ngày càng không dùng được!

- Thời điểm ta muốn giết người, chạy đi sẽ không quá tốt. Tựa như ngươi đã cởi quần áo ra, hẳn không hy vọng nữ nhân trên giường chuồn đi chứ?

Kiếm ý trên người Ly Hận công tử phong mang tất lộ, thanh âm lại có chút trêu tức, vừa rồi Phương Hành lừa gạt, giống như để hắn có hứng thú hơn.

- Nhưng hiện tại ta thực không muốn cùng ngươi lên giường nha, ngươi đây là bức lương dân làm kỹ nữ…

Phương Hành cũng hít vào một ngụm khí lạnh, có chút bất đắc dĩ nói.

Ly Hận công tử nghe vậy nhẹ nhàng cười một tiếng, thản nhiên nói:

- Không sao, ta thích bá vương ngạnh thượng cung!

Phương Hành nhìn hai bên một chút, lại liếc mắt nhìn Ly Hận công tử kiếm khí lưu chuyển quanh người, tựa như lúc nào cũng biết hóa thành kiếm quang nhào lên, cũng trầm thấp hít một tiếng, vỗ vỗ cái mông của Dao Trì tiểu công chúa, thanh âm ảo não nói:

- Ngươi xuống trước đi!

Dao Trì tiểu công chúa cực kỳ sợ hãi Ly Hận công tử, một mực ôm eo của hắn, run giọng kêu lên:

- ngươi muốn làm gì?

Phương Hành nói:

- Ta muốn cùng nam nhân kia lên giường… con mẹ nó, không phải, là đại chiến ba trăm hiệp!

Mặc dù nói trêu tức, nhưng trong lòng cũng chân chính nhấc lên chiến ý, chơi lừa gạt không được, lần này muốn tuỳ tiện đào thoát cơ hồ đã không có khả năng, Ly Hận Thiên mưu tính quá lớn, quyết không thể nào để mình và tiểu công chúa tuỳ tiện ly khai, mà hết lần này tới lần khác Ly Hận công tử còn là nhân vật khó giải quyết, hắn từ chỗ Hứa Linh Vân cướp đi Kiếm Thai, về sau ôn dưỡng mười năm, thình lình tu luyện cũng không giống đám người Kim Ô, bọn họ ôn dưỡng mười năm, là nuôi thành kiếm linh, cực kỳ linh động, kiếm ý kinh nhân, nhưng Ly Hận công tử lại dung hợp Kiếm Thai, luyện mình thành kiếm, đơn giản là sự tình chưa bao giờ nghe thấy...

Lơ đãng buông tiểu công chúa xuống, bàn tay phất qua người nàng một cái, hóa đi cấm chế trên người nàng, Dao Trì tiểu công chúa cũng ngẩn ngơ, minh bạch dụng ý của Phương Hành, lại giả bộ như hoảng sợ đứng ở một bên.

Phương Hành thì hoạt động tay chân, bỗng nhiên nhìn Ly Hận công tử nhếch miệng cười nói:

- Ngươi có biết không?

Ly Hận công tử thản nhiên nói:

- Biết cái gì?

Phương Hành cười nói:

- Kỳ thật ta cũng muốn nhìn mình bây giờ mạnh như thế nào...

Oanh!

Thanh âm còn chưa rơi xuống, hắn đột nhiên xông tới, thời điểm bước ra bước đầu tiên, thân hình đã bắt đầu bao phủ ma khí, lúc bước ra bước thứ ba, ma khí tiêu tán, thình lình lộ ra bộ dáng ba đầu sáu tay, tay trái Thiên Nhân Chiếu Tâm Kính, tay phải Long Văn Hung Đao, phía sau huyễn hóa Kiếm Ma Đại Dực, gào thét tập cuốn đi...

Trên mặt biểu hiện điềm nhiên như không có việc gì, nhưng trong lòng biết rõ nguy cơ, vừa ra tay là hết toàn lực!

Chương 926: Hóa thân thành kiếm

Câu nói kia của Phương Hành cũng không sai, hiện tại hắn thực không biết mình đến tột cùng mạnh bao nhiêu, bởi vì theo cảnh giới tăng lên, ở Kim Đan cảnh, hắn đã khó gặp đối thủ, đối phó người tu hành bình thường, cơ hồ tiện tay diệt sát, căn bản không cần nghênh chiến toàn lực, mà đối với một số người nhìn mạnh hơn mình, tính tình của hắn lại quyết định hắn sẽ không chọn ngạnh chiến, mưu kế đầy mình đã sớm một cái tiếp một cái nhảy ra ngoài, này cũng dẫn đến hắn dự đoán thực lực của mình, không sai biệt lắm trở thành suy tính trên lý luận, Ly Hận công tử căn cứ bế quan mười năm mà không biết kiếm đạo của mình mạnh bao nhiêu, hắn thì là đối thủ quá ít mà không biết mình mạnh biết bao!

Bây giờ, thế cục hiểm ác, là thời điểm phải buông tay đánh cược một lần!

Không chiếm tiện nghi có thể không đánh sẽ không đánh, nhưng thời điểm thật muốn đánh, Phương Hành chưa bao giờ lơ là!

Trong nháy mắt xuất thủ, Thiên Nhân Chiếu Tâm Kính chiếu về phía Ly Hận công tử, ba đầu sáu tay hiển hóa, ma nhãn mở ra, Long Văn Hung Đao vung ra ma vân đáng sợ, tay còn lại bốc lên các thức pháp ấn, cơ hồ trong chớp mắt, liền bao phủ Ly Hận công tử ở bên trong...

Đủ loại pháp bảo, đại thuật tổ hợp lại, hung uy là khó dùng ngôn ngữ hình dung!

- Thật lợi hại...

Ngay cả Dao Trì tiểu công chúa cũng sợ ngây người, lần thứ nhất thấy được bản lĩnh chân chính của Phương Hành.

Bất quá rất nhanh nàng liền nhíu mày:

- Ah, hắn có ba cái đầu sáu cánh tay...

- Mười năm trong mộng luyện kiếm, tỉnh lại Kiếm Thí Thiên Hạ!

Đối mặt với Phương Hành tiến công hung ác điên cuồng, Ly Hận công tử lại khép mi mắt, khoan thai ngâm nga, thân thể của hắn giống như trong nháy mắt biến mất, thình lình hóa thành kiếm quang vô tận, dao động bay đi, tràn ngập ở trong hang đá, Thiên Nhân Chiếu Tâm Kính của Phương Hành chiếu qua, trong kính lại không một vật, căn bản không có bắt được hắn tồn tại, tự nhiên mất đi thần uy.

Mà Long Văn Hung Đao của Phương Hành bổ tới, thình lình cũng bổ trống không, đạo đạo thuật pháp thần quang hiển hóa, đồng dạng không có hiệu quả rõ rệt.

Hóa thân thành kiếm, luyện không có mình!

Đám người Kim Ô ôn dưỡng thành kiếm linh, hóa thành thủ đoạn công kích mạnh nhất, nhưng đối thủ vẫn có thể tiến công nhục thể. Mà con đường tu hành của bọn hắn, cũng là lấy bản thân làm chủ, kiếm linh làm phụ, nhưng Ly Hận công tử hiển nhiên đi lên con đường hoàn toàn khác, hắn mười năm luyện kiếm, lại không có thành tựu kiếm linh, kiếm linh kia là hắn, hắn cũng chính là kiếm linh, không có nhục thân...

Rất khó nói ai đúng ai sai!

Loại kiếm đạo này của Ly Hận công tử, uy lực mạnh không chỉ gấp mười lần đám người Kim Ô. Đồng dạng là ôn dưỡng mười năm, kiếm linh của đám người Kim Ô vừa mới bắt đầu hiện ra uy lực, hắn đã thúc giục ra bảy tám phần thần uy, không thể so sánh nổi.

Nhưng tương ứng, hắn từ bỏ nhục thân của mình.

Loại chơi liều này, đại khái chỉ có người không thích chưng diện, chỉ thích giết người như Ly Hận công tử mới có!

- Hưu hưu hưu...

Các loại đại thuật pháp bảo mất hết công hiệu, Kiếm Ma Đại Dực tập cuốn tới, cùng kiếm quang vô tận va chạm, vỡ vụn.

- May mà thủ đoạn của ta nhiều, nếu không sẽ bị hắn khi dễ chết...

Phương Hành cũng âm thầm cắn răng, dứt khoát thu hồi những pháp bảo khác, chuyên tâm điều khiển Kiếm Ma Đại Dực ngăn địch, trong lúc nhất thời, chỉ có thể nhìn thấy tay áo hắn vung vẩy, thân hình trầm ổn như sơn nhạc, một mực đóng ở trên mặt đất, quanh người kiếm quang tạo thành đại cánh tùy ý huy sái, quét ngang hư không, mà ở trong hư không, lại có kiếm quang phô thiên cái địa bay múa, kéo dài lần theo mỗi một sơ hở của hắn, xảo trá tai quái, để cho người ta hoa mắt.

- Xuy xuy xuy xùy…

Nham thạch chung quanh bị ánh kiếm của bọn họ lau tới, giống như cắt đậu phụ, đá vụn nhao nhao rơi xuống, sau đó lại bị kiếm quang xoắn thành bột mịn, vậy mà khiến cho hang động càng rộng lớn, vòng chiến của bọn họ cũng đã từ phương viên 20 trượng, khuếch trương lớn đến phạm vi ba mươi trượng, trăm trượng, ngạnh sanh gọt ra một hang đá to lớn!

- Ta ở trong mộng luyện kiếm mười năm, thành tựu kiếm đạo, sau khi tỉnh lại lại phát hiện mình đã không còn...

Kiếm linh và Kiếm Ma kịch liệt va chạm, giống như hóa ra một chiến trường, hơn nữa trong chiến trường này, thanh âm kiếm minh vô tận vang lên, rõ ràng là Ly Hận công tử đang nói chuyện, tựa hồ có chút kinh ngạc, cũng có chút ngoài ý muốn:

- Bất quá không có mình, ngược lại giúp ta bước lên kiếm đạo vô thượng, một kiếm tùy tâm, phá diệt vạn pháp, tự nghĩ có thể một kiếm phá vạn đạo, cảnh ở tương đồng vô địch thủ, không nghĩ tới kiếm pháp cổ quái của ngươi, vậy mà có chút tương tự kiếm đạo ta ngộ ra, chỉ tiếc, ngươi không từ bỏ mình, cho nên chỉ có thể nghĩ biện pháp phòng thủ, mà kiếm đạo là sát phạt chi đạo, ngươi có ý che chở, đã chú định kiếm đạo không thuần, làm sao có thể so sánh với ta?

- Đinh đinh đinh...

Không trung vô số thanh âm nhỏ vụn vang lên, nổi lên trận trận kiếm phong lành lạnh đáng sợ, Ly Hận công tử trong tiếng cười lạnh, kiếm quang biến ảo như trận, không ngừng chém tới Kiếm Ma Đại Dực, giống như một loại kiếm ý ăn mòn một loại kiếm ý khác, thận trọng từng bước, từng chút từng chút chiếm ưu thế mạnh hơn, thời gian dần trôi qua chiếm cứ thượng phong, mà thanh âm của hắn, thình lình cũng như kiếm, hung hăng đâm vào đáy lòng Phương Hành, không ngừng chọc lấy tiếng lòng của hắn, tan rã lấy ý chí chiến đấu của hắn, thậm chí khi dễ kiếm đạo của hắn...

Lời hắn nói xác thực có mấy phần đạo lý, thời điểm đấu pháp với Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương, Phương Hành đã phát hiện, Kiếm Ma đại thuật của hắn uy lực vô tận, chỉ tiếc mình chưa hoàn toàn tìm hiểu ra, chỉ dùng để phòng ngự, bởi vì Kiếm Ma đại thuật này vốn là kiếm thuật tiến công, nên sẽ khó tránh khỏi xuất hiện một số sơ hở, trên uy lực trong lúc vô hình yếu đi ba thành, cùng Ly Hận công tử đấu pháp, thế yếu sẽ càng lộ rõ.

Hắn đã luyện không còn mình, cho nên có thể hoàn toàn từ bỏ phòng thủ, một lòng sở trường kiếm đạo.

Đương nhiên, đạo lý là đạo lý này, nhưng Ly Hận công tử nói, Phương Hành lại không cao hứng...

- Đánh nhau thì đánh nhau, ngươi nhiều lời như vậy làm gì?

Hắn một bên ngưng thần điều khiển Kiếm Ma Đại Dực, một bên lông mày kích động, lốp ba lốp bốp mắng lên:

- Hiện tại ngươi khoác lác rất tiêu sái, nhưng Kiếm Thai này là thế nào tới trong lòng mình không rõ sao? Không biết xấu hổ, từ trong tay một nữ nhân giành lấy? Nói cho ngươi, Kiếm Thai của nàng là ta tặng. Hiện tại ngươi cầm bảo bối lúc đầu thuộc về ta khoác lác, nghĩ tới cảm thụ của Kiếm Thai kia chưa?

- Nói cho ngươi biết, mới đầu nghe nói việc này, ta còn rất tức giận, lúc ấy muốn bắt ngươi tới quất chết, nhưng bây giờ thấy bộ dạng ngươi như vậy, ta đột nhiên không tức giận, sớm biết ngươi lấy được Kiếm Thai sẽ trở thành dáng vẻ này, không chừng tiểu gia còn sẽ chủ động tặng Kiếm Thai cho ngươi. Ha ha ha ha, luyện kiếm luyện đến mình không còn, ngươi cũng không cảm thấy ngại nói, rất đắc ý sao?

Ầm ầm!

Nói đến chỗ hưng phấn, Kiếm Ma Đại Dực đột nhiên cuốn một cái, đãng xuất tầng tầng ma quang, bức lui kiếm quang mấy trượng, dứt khoát chống nạnh mắng lên:

- Hiện tại tiểu gia ta hỏi ngươi, coi như bây giờ ngươi tìm hiểu kiếm đạo chí cao thì sao, coi như ngươi thực vô địch cùng cảnh giới thì sao? Ngay cả nhục thân của mình cũng không còn, bây giờ ngươi ăn còn có hương vị sao? Ban đêm còn có thể ngủ sao?

Thanh âm càng ngày càng lớn, cuối cùng khí thế cực thịnh, hỏi lẽ thẳng khí hùng:

- Trong đũng quần còn có tiểu đinh đinh không?

- Ai, hỏi cái này làm gì...

Dao Trì tiểu công chúa cũng nghe không nổi nữa, đưa tay che kín lỗ tai.

Bất quá bị Phương Hành nhắc nhở, nàng thật đúng là nghĩ đến vấn đề này...

Đúng a, Ly Hận công tử nói luyện mình không còn, kỳ thật là nhục thân dung nhập kiếm linh, hóa thân thành kiếm, từ nay về sau trở nên như Khí Linh, chỉ bất quá như vậy, đặc thù làm người đều biến mất, như vậy hắn...

- Ai ai, quá dơ bẩn, không thể suy nghĩ...

Khuôn mặt của tiểu công chúa đỏ bừng, lúc này dứt khoát che kín mặt.

- Hồ ngôn loạn ngữ!

Giữa không trung, mấy đạo kiếm quang ong ong run rẩy, thanh âm tức giận của Ly Hận công tử cũng vang lên, thanh âm của hắn vốn băng lãnh như kiếm, lúc này cũng xuất hiện phẫn nộ khó nói lên lời, dù sao hắn vừa tỉnh lại không lâu, phát hiện mình mười năm ở trong mộng luyện kiếm, luyện đến không còn mình, cũng chỉ là vừa mới tiếp nhận, mặc dù Phương Hành quát mắng thô tục, thậm chí có vẻ hơi không ra gì, nhưng thình lình lại là vết thương của hắn, lửa giận đã khó mà ngăn chặn tăng vọt:

- Ở dưới kiếm của ta, ngươi còn có thể có tính mệnh sao?

Oanh!

Vô số kiếm quang tụ hợp, hóa thành tám quái kiếm khí tức cổ phác, ấn lấy phương vị Tiên

Thiên Bát Quái, một mực bao vây Phương Hành ở giữa, sau đó dừng lại một cái chớp mắt, kiếm khí tăng vọt, lao thẳng mà đến!

Lúc này, hắn thúc giục kiếm đạo mạnh nhất của mình!

Phảng phất như đáp lại Phương Hành, coi như ta không có hết thảy lại như thế nào, ở dưới kiếm của ta, ngươi sẽ mất mạng!

Kiếm Ma Đại Dực của Phương Hành, vốn bị hắn ma diệt không sai biệt lắm, bây giờ rõ ràng là muốn bằng một kích này, nhất cử đánh nát.

Bất quá Phương Hành chờ cũng là giờ khắc này, thời điểm tám kiếm đánh tới, hắn trực tiếp thu Kiếm Ma Đại Dực lại!

Cứ như vậy đứng ở giữa tám đạo cổ kiếm.

- Bánh bao nhỏ, ngay lúc này!

Phương Hành hét lớn, hai tay lúc lên lúc xuống, chậm rãi thôi động.

Tám đạo cổ kiếm sắp đâm đến trên người Phương Hành, xoắn nát hắn, tiểu công chúa xuất thủ, cũng không biết thi triển thuật pháp cổ quái gì, không trung thình lình xuất hiện từng tầng từng tầng gợn sóng, giam cầm tám thanh cổ kiếm ở giữa hư không.

Chỉ một cái chớp mắt, nhưng lại là một cái chớp mắt cực kỳ trọng yếu.

Trong nháy mắt đó, quanh người Phương Hành hiển hóa ra lực lượng cường đại, vách tường chung quanh bóp méo, phảng phất như bùn nhão, trời bắt đầu xoay tròn, ở trong thần niệm cảm ứng, giống như thấy được trời đang rơi xuống, đại địa thì đang lên cao, dùng Phương Hành làm hạch tâm, hai loại lực lượng đại biểu trời đất va chạm, vạn sự vạn vật đều giáp ở giữa thiên địa.

- Cái này... Đây là thuật pháp gì?

Tám đạo cổ kiếm gào thét, vang lên thanh âm hơi có vẻ kinh hoàng của Ly Hận công tử.

- Ngươi luyện không còn mình, hóa thân thành kiếm, một kiếm phá diệt vạn vật, vậy tiểu gia liền hóa thiên địa thành cối xay...

Phương Hành chậm rãi thôi động Thiên Địa Đại Ma Bàn, cười lạnh mở miệng:

- Còn muốn bá vương ngạnh thượng cung, thật uy phong, vậy ngươi cưỡng gian thiên địa cho ta xem một chút?

Chương 927: Không công bằng

Thiên địa hóa thành cối xay, trấn áp tám thanh cổ kiếm ở giữa.

Mà theo hai tay Phương Hành lúc lên lúc xuống, chậm rãi thôi động Thiên Địa Đại Ma Bàn, chung quanh cũng bắt đầu ầm ầm phát sinh biến hóa đáng sợ, đại địa dưới chân hắn theo Thiên Địa Đại Ma Bàn đẩy ra, bắt đầu trở nên vặn vẹo, sụp đổ, tất cả đều bị dẫn động, ngay cả ngọn núi cũng sụp xuống, sau đó bị Thiên Địa Đại Ma Bàn quét qua, một tiếng ầm vang, trên đỉnh đầu bỗng nhiên sáng lên, lộ ra tinh không, đại sơn trên đỉnh đầu đã phân liệt, khiến cho sơn mạch đổ sụp, hóa thành thung lũng, bại lộ ở dưới tinh không.

Mà ở trong thung lũng, tiểu công chúa trừng lớn hai mắt, trốn ở xa xa, Phương Hành thì đứng giữa hư không, hai tay thôi động Đại Ma Bàn, quanh người tung bay tám thanh cổ kiếm, một đạo gần nhất đã đâm vào ngực Phương Hành ba tấc, một đạo chỉ hướng mi tâm, cũng đã tiếp xúc đến da của hắn, thậm chí đâm ra một điểm màu đỏ tươi!

Nhưng đúng vào lúc này, tám thanh cổ kiếm bị lực lượng thiên địa trấn áp, rốt cuộc không thể động đậy nửa phần.

Thậm chí theo Phương Hành thôi động Thiên Địa Đại Ma Bàn, tám thanh cổ kiếm bắt đầu vặn vẹo, xuất hiện vết rạn.

- Không, đây không công bằng...

Tám thanh cổ kiếm oanh minh, vang lên thanh âm phẫn nộ của Ly Hận công tử.

Hắn phát hiện mình bị Phương Hành trấn áp, trong lòng tràn ngập không cam lòng, nguyên bản một kích cuối cùng kia, thế như thiểm điện, có thể trực tiếp xoắn nát Phương Hành, nhưng bị Dao Trì tiểu công chúa xuất thủ, làm hắn chậm một cái chớp mắt, mới cho Phương Hành thành công thi triển ra thần thông vô hạn tiếp cận tiên pháp.

Hơn nữa nếu ở bình thường, dù đại bộ phận kiếm quang bị trấn áp, chỉ cần còn có một đạo kiếm quang ở bên ngoài, hắn vẫn như cũ đứng ở thế bất bại, bởi vì hắn vốn không có mình, kiếm quang chỉ là hiển hóa mà thôi!

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lúc ấy bị Phương Hành kích thích, cố ý muốn một kích giết địch, hóa thân tám kiếm, chiếm cứ tám phương vị, dự định nhất cử xoắn nát Phương Hành, lại không ngờ rơi vào bẫy của đối phương, dẫn đến mình toàn bộ bị một thức thần thông này trấn áp...

Loáng thoáng, hắn cảm thấy nguy cơ rất trí mạng!

Kiếm của hắn mạnh hơn, trảm không phá thiên, cũng trảm không nát địa...

Mà thức thần thông này của Phương Hành, lại lấy thiên địa làm gốc, vừa vặn khắc chế kiếm đạo của hắn!

Không cam tâm!

Hắn tức giận gào thét, cực lực giãy dụa...

- Ha ha, muốn công bằng, đi chơi bùn với tiểu hài tử đi...

Phương Hành cắn răng, cái trán lộ ra gân xanh, ngực bị cổ kiếm đâm ra vết thương, máu tươi đang phun tung toé, hai tay của hắn run rẩy, nhưng không ngừng thôi động Thiên Địa Đại Ma Bàn.

Bây giờ nhìn như hắn chiếm thượng phong, nhưng trên thực tế chỉ cần hắn có chút thư giản, tám thanh cổ kiếm đâm về phía trước, hắn sẽ bị xoắn nát. Cho nên hắn cũng dùng hết toàn lực, pháp lực ầm ầm thúc giục ra, không có chút lưu thủ nào.

Có thể nói, từ khi diệt Hoàng Phủ tổ địa, hắn còn là lần đầu tiên gặp cục diện khủng bố như vậy.

Ly Hận công tử rất đáng sợ!

So sánh với quái thai của Viên gia ở bảy trăm năm trước, Phương Hành càng thấy hắn mới là quái thai!

Trong truyền thuyết, quái thai kia vì cưỡng ép tu đại thuật, luyện mình đến chết!

Mà Ly Hận công tử này, lại luyện mình đến không còn!

Dạng người này căn bản chính là người điên!

Chỉ bất quá, coi như liều vứt bỏ mạng nhỏ, hắn cũng phải dẫn đối phương vào thòng lọng!

Thiên Địa Đại Ma Bàn không ngừng chuyển động, tám thanh cổ kiếm đều đã xuất hiện vết rạn, sau đó vỡ vụn thành từng mảnh từng mảnh kiếm quang, trong đó một số kiếm quang, ở dưới lực lượng thiên địa nghiền ép, vỡ vụn thành mảnh vỡ thật nhỏ, bây giờ Phương Hành là muốn thông qua thôi động Thiên Địa Đại Ma Bàn, nghiền những mảnh vỡ kia thành thần quang thuần túy, trong triệt để nghiền nát những kiếm quang ẩn chứa thần hồn và ý thức của Ly Hận công tử kia, cũng không tin đến lúc đó, tên điên này còn có thể bất tử...

Mặc dù hiểm như đi ở trên dây, nhưng cuối cùng vẫn có thể lật bàn, tám thanh cổ kiếm đều bị trấn trụ, dần dần ma diệt.

Trận đọ sức này, thiên bình thắng lợi đã nghiêng về phía Phương Hành.

Nhưng lúc này, trong sân bỗng nhiên vang lên một tiếng cười nhàn nhạt:

- Ma đầu nhiễu loạn Ma Uyên chi tranh quả nhiên danh bất hư truyền, Hoặc nhi mười năm luyện kiếm, bước lên đại đạo của mình, lại có mấy năm đi tới cực hạn của Kim Đan cảnh, liền có thể tu thành vô thượng kiếm anh, theo lão phu, thế gian chỉ có Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ mới có năng lực tranh phong với hắn, không nghĩ tới ở dưới thủ đoạn của ma đầu ngươi, ngay cả hắn cũng ăn thiệt thòi lớn, nếu lão phu không xuất thủ, lần này hắn thực xem như xuất quân bất lợi...

Nghe được thanh âm này, nội tâm Phương Hành không nhịn được chìm xuống.

Sau đó hắn chỉ thấy trong hư không chung quanh xuất hiện mấy thân ảnh, tâm càng chìm vào đáy cốc.

Bây giờ, hắn và Ly Hận công tử đại chiến phá vỡ đại sơn, ngạnh sanh từ trong hang động đi ra, phá núi liệt địa, chiến trường hóa thành thung lũng, đầu đội tinh không, mà lúc này, trên thung lũng chẳng biết lúc nào lại xuất hiện một lão giả mặc áo gai, thân hình phù phiếm bất động, trường bào phần phật, lại là Đạo Chủ Ly Hận Thiên, người này chẳng biết lúc nào cũng đuổi tới, lặng im đứng ngoài quan sát.

Mà ở chung quanh, càng có mấy nhân ảnh hiển hóa, râu dài mày trắng, khí tức hùng hồn, hẳn là trưởng lão của Ly Hận Thiên.

Phương Hành vốn còn muốn mau mau đánh bại Ly Hận công tử sau đó đào tẩu, không nghĩ rằng bên này còn chưa phân ra thắng bại, mình đã rơi vào trùng vây, hi vọng trong lòng nhất thời tan vỡ, giống như thú nhỏ lâm vào vũng bùn.

- Tiêu Thanh nha đầu, ngươi ra tay giúp ma đầu kia một lần, ta cũng xuất thủ trợ giúp đồ nhi ta một lần...

Ly Hận Đạo Chủ cười ha hả nhìn về phía Dao Trì tiểu công chúa, giống như một lão nhân hiền lành, nhưng ánh mắt kia lại làm Dao Trì tiểu công chúa hãi hùng khiếp vía, đang khi nói chuyện, lão giả này đưa tay, một vệt thần quang giáng lâm xuống, tám thanh cổ kiếm đã bị Thiên Địa Đại Ma Bàn xoắn nát, ở dưới thần quang lại thu được lực lượng mới, bắt đầu lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tiến lên.

- Xuy xuy xuy xùy...

Tám thanh cổ kiếm vốn cách Phương Hành rất gần, bị hắn dùng lực lượng của Thiên Địa

Đại Ma Bàn trấn áp, vào lúc này thần quang kia thôi thúc, cưỡng ép bay về phía trước, nhất thời lại có mấy thanh đâm vào thân thể của Phương Hành, cắt ra vết thương đáng sợ, chỉ có thanh đâm về mi tâm thì không có tiếp tục đi tới, Ly Hận Đạo Chủ rõ ràng không muốn để cho Phương Hành thần hồn tiêu tán.

- Uy uy... Đây không công bằng...

Phương Hành gấp đến mồ hôi nhễ nhại, liều mạng kêu lớn lên.

- Ha ha, muốn công bằng, đi chơi bùn với tiểu hài tử đi?

Ly Hận Đạo Chủ lạnh giọng bật cười, trả lại câu nói vừa rồi.

- Lão hỗn đản, vậy ngươi chẳng phải ngay cả tiểu hài chơi bùn cũng không bằng?

Phương Hành chửi ầm lên, lại làm Ly Hận Đạo Chủ nghẹn nói không ra lời...

- Hừ, miệng lưỡi lợi hại, tiểu nhi hoang đường như thế, lưu lại làm chi?

Ly Hận Đạo Chủ quát lạnh một tiếng, mắt lộ sát cơ, tay áo phủi nhẹ, thần quang phủ xuống.

Ly Hận công tử biến thành tám thanh cổ kiếm trong chớp mắt thu được trợ lực cường đại, nhanh chóng bay về phía trước.

Kiếm quang lành lạnh, sát cơ vô hạn, mắt thấy muốn xoắn nát nhục thân của Phương Hành.

Giờ khắc này, Phương Hành cũng sợ hãi, không lo được lưu thủ, kêu lên một tiếng đau đớn, cắn răng thôi động Thiên Địa Đại Ma Bàn nghịch chuyển, tám thanh cổ kiếm đang lấy cự lực khó có thể tưởng tượng đâm về phía trước, lại không ngờ hắn sẽ đột nhiên đẩy ngược Thiên Địa Đại Ma Bàn, nhất thời âm dương nghịch chuyển, lực lượng trấn áp hóa thành lực lượng thôi động, trong phạm vi pháp lực bao phủ, lực lượng nghịch chuyển tiến lên biến thành lui lại, tám thanh cổ kiếm bay về phía trước bao nhanh, bây giờ lui lại bao nhanh, trong chốc lát trốn tới tứ phương, gọt sập vô số sơn phong.

Phương Hành cũng máu me khắp người, thất tha thất thểu, lại cắn răng không ngã, xách hung đao muốn nhảy đến không trung liều mạng với Ly Hận Đạo Chủ.

- Ma đầu còn dám làm càn!

Trên không trung, mấy vị trưởng lão của Ly Hận Thiên quát lạnh, tất cả bay xuống, huy chưởng trấn áp, bây giờ Phương Hành đã là nỏ mạnh hết đà, một hơi kia chỉ là nâng lên lực lượng cuối cùng của mình mà thôi, làm sao có thể chống được những Nguyên Anh trưởng lão kia trấn áp, lập tức bị đánh rơi xuống, Phương Hành điên tiếng rống giận, huy động Long Văn Hung Đao, kìm nén một hơi cuối cùng liều mạng.

- Các ngươi không nên hạ sát thủ, để Hoặc nhi xuất thủ tru tặc này, hắn bế quan mười năm, tu thành vô thượng kiếm đạo, bây giờ mới ra đời trận chiến đầu tiên, chỉ có thể thắng không thể bại, để kiếm của hắn uống máu ma đầu kia, cũng coi như giúp hắn tế kiếm!

Ly Hận Đạo Chủ quát lạnh hạ lệnh, sau đó nhìn về phương xa hét lớn:

- Hoặc nhi, còn không đi chém kẻ này?

- Đa tạ sư tôn thành toàn...

Nơi xa, mấy đạo kiếm quang từ trong đất đá bay ra, hóa thành bộ dáng của Ly Hận công tử, chắp tay bái tạ.

- Ngươi bế quan mười năm, thiếu thốn khí vận, bây giờ chính là cơ hội, dùng kiếm của ngươi, chém ma đầu kia, trong lúc vô hình được khí vận của hắn, đủ để bù đắp ngươi mười năm thiếu thốn, bất quá cần nhớ kỹ lưu lại thần hồn của hắn, kẻ này có quan hệ tới cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, vi sư muốn luyện thần hồn của hắn thành con rối, đợi cho Tiên Tổ trở lại, cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, Ly Hận Thiên ta thu dễ như trở bàn tay...

Ly Hận Đạo Chủ quát lạnh, trí tuệ vững vàng, đã định ra vận mệnh của Phương Hành.

Ly Hận công tử thì cất tiếng cười to, mắt lộ sát cơ:

- Ma đầu, mặc kệ ngươi xảo trá đủ kiểu, còn không phải chết ở dưới kiếm của ta?

Hưu hưu hưu hưu...

Trong tiếng quát, thân hình hắn bay vào giữa không trung, sau đó hóa thành mưa kiếm đầy trời bay xuống.

Giờ khắc này, Phương Hành bị chư vị trưởng lão của Ly Hận Thiên cưỡng ép trấn áp, mặc cho mưa kiếm rơi xuống, giống như thịt cá đợi làm thịt...

Chương 928: Hỗn Độn Nhất Khí ngự vạn pháp

- Cẩn thận...

Dao Trì tiểu công chúa vội vàng vọt ra, mặc dù nàng nhát gan, nhưng vẫn dứt khoát ra tay, trong lòng minh bạch, Phương Hành chết rồi, nàng cũng phải chết, dù Phù Diêu Cung và

Ly Hận Thiên quan hệ tâm đầu ý hợp, dù nàng từng tôn Ly Hận Đạo Chủ là trưởng bối, còn từng được hắn ban thưởng, nhưng biết Ly Hận Thiên căn bản không nghĩ tới lưu nàng một mạng, so sánh với đó, nàng thậm chí còn không bằng Phương Hành, tối thiểu nhất Ly Hận Thiên dự định lưu lại thần hồn của Phương Hành, mà mình, chỉ sợ sẽ lập tức hồn phi phách tán.

Oanh!

Thân hình nàng bay đến, khống chế lực trường vô hình, vọt vào vòng chiến!

Chư vị trưởng lão của Ly Hận Thiên cũng có chút kiêng kị Dao Trì bí thuật của nàng, không có cứng rắn ngăn cản, thân hình hơi lui, mà trên không trung, Ly Hận công tử hóa thành kiếm quang nhao nhao hạ xuống, ẩn chứa sát cơ vô tận, trong ánh mắt Dao Trì tiểu công chúa nửa là hoảng sợ nửa là kiên định, bay lượn đến bên người Phương Hành, hai tay bắt đầu nắn pháp ấn phức tạp huyền ảo, cắn môi, chuẩn bị cùng Phương Hành kề vai chiến đấu.

- Cút ngay!

Nhưng ngay cả nàng cũng không nghĩ tới, vừa mới rơi xuống, Phương Hành lại quay người, huy chưởng đẩy nàng trở về.

Trong ánh mắt kinh ngạc, nàng chỉ thấy cả người Phương Hành là máu, áo bào rách rưới, tóc buộc thành một chùm cũng tản ra, giống như người điên đứng ở trong sơn cốc, trên người sát khí nồng đậm đáng sợ, giống như dây lụa quấn ở xung quanh người, hắn phẫn nộ tới cực điểm, cũng điên cuồng tới cực điểm, lúc này mục quang hung hăng nhìn về phía Ly Hận công tử, nghiêm nghị hét lớn:

- Chỉ bằng ngươi cũng muốn giết ta?

Sau đó nhìn về phía mấy vị trưởng lão của Ly Hận Thiên:

- Bằng các ngươi cũng muốn giết ta?

Cuối cùng nhìn về phía Ly Hận Đạo Chủ, thanh âm cuồn cuộn như sấm rền:

- Chỉ bằng lão già chết tiệt ngươi cũng muốn giết ta?

Ba tiếng hét lớn, hung tính hiển thị rõ, con mắt thăm thẳm, giống như hóa thân ma đầu, đáy mắt lóe lên ngoan ý nồng đậm, như làm xuống một quyết định gì đó:

- Các ngươi đã muốn giết ta, vậy đừng trách tiểu gia trước chơi chết các ngươi...

Nhìn bộ dáng của hắn bây giờ, rõ ràng đã có chút điên, ngay cả Dao Trì tiểu công chúa cũng hơi sợ.

Nếu như hắn nhìn Ly Hận công tử quát ra lời này, còn có thể thông cảm được, dù sao Ly Hận công tử suýt nữa chết ở dưới thần thông của hắn.

Nhằm vào trưởng lão Ly Hận Thiên quát ra lời này, cũng không gì không thể, dù sao bản thân hắn có bản lĩnh giết Nguyên Anh.

Nhưng nhằm vào Ly Hận Đạo Chủ quát ra lời này, lại có vẻ hơi tức cười...

Coi như hắn còn có át chủ bài gì, cũng không tổn thương được Đạo Chủ Ly Hận Thiên nha?

Nhìn hắn hét lớn, giống như một loại phát tiết trước khi chết, một loại hồ ngôn loạn ngữ khi tuyệt vọng.

- Ha ha, lần này muốn giết ngươi thì thế nào?

Quả nhiên, Ly Hận Đạo Chủ ngẩn người, nở nụ cười lạnh:

- Chó con sủa ngày mà thôi, Hoặc nhi, xuất thủ chém hắn đi!

Thân là Đạo Chủ một phương, Nguyên Anh viên mãn, hắn thật không chú ý Phương Hành ở lúc sắp chết quyết tâm, dù sao giữa hai người kém quá xa, dù Phương Hành là người nổi bật trong tiểu bối, có thể kiếm trảm

Nguyên Anh. Nhưng loại chênh lệch kia vẫn là hồng câu, giống như lạch trời, tuyệt đối không phải tùy tiện có thể vượt qua.

- Muốn giết người, quả nhiên vẫn phải giết dạng người như ngươi mới có hứng thú...

Ly Hận công tử cũng nở nụ cười, phi thân phủ xuống, khống chế ngàn vạn kiếm, phô thiên cái địa.

Mấy vị trưởng lão Ly Hận Thiên cũng không có khoanh tay đứng nhìn, đồng loạt ra tay, hóa ra thuật pháp vô tận trấn áp Phương Hành, đến lúc này, đã không có tất yếu coi trọng mặt mũi.. dù sao cũng đã nhúng tay, lúc này nếu thu tay lại, cũng không có ý nghĩa gì...

Một phen ác chiến, cũng là một phen huyết chiến!

Phương Hành lấy một địch năm, một cái là Ly Hận công tử hóa thân thành kiếm, Kim Đan cảnh tiếp cận vô địch.

Còn lại là trưởng lão Ly Hận Thiên, đều là Nguyên Anh cảnh tu vi thâm hậu.

Hơn nữa Phương Hành lại nỏ mạnh hết đà, toàn bộ nhờ vào một hơi chống đỡ ác chiến, các loại đại thuật lăn lăn lộn lộn phát huy ra, Tiêu Dao thân pháp, Quỷ Già Nhãn, Phá Trận

Kinh, Kiếm Ma đại thuật, ba đầu sáu tay… ngay cả Ly Hận Đạo Chủ cũng hơi kinh ngạc, trong lòng nghĩ đến, có lẽ sau khi lấy được thần hồn của tiểu ma đầu, trước tìm bí mật trong thức hải của hắn lại nói.

Oanh! Oanh! Oanh!

Thân thể Phương Hành không ngừng bị đánh bay, vô số vết thương trí mạng lưu ở trên người.

Đây là một trận hắn hoàn toàn bị đè đánh chém giết, vướng trái vướng phải, cơ hồ không có bất kỳ sức đánh trả nào.

Thậm chí nhìn, hắn lúc nào cũng có thể sẽ chết, nhưng hết lần này tới lần khác ngoan cường đáng sợ, mỗi lần chỉ cách tử thần một bước.

Nhìn ác chiến vượt xa khỏi thời gian đoán trước kia, Ly Hận Đạo Chủ như cảm nhận được cái gì, lông mày hơi nhíu lại.

Không trung chẳng biết lúc nào hạ xuống giọt nước, trên đỉnh đầu, mây đen dày đặc, có lôi điện vô tận du tẩu.

Thiên địa vẫn là một phương thiên địa kia, nhưng ẩn ẩn có một loại biến hóa khó tả, giống như sinh ra một loại khí tức nào đó, thời gian dần trôi qua cùng một hạt giống nào đó trong cơ thể Phương Hành liên hệ, nhất cử nhất động của Phương Hành, dẫn dắt hạt giống kia, sau đó lại thông qua hạt giống kia dẫn dắt lực lượng giữa thiên địa, hắn huy quyền, không trung mây đen dày đặc, hắn gào thét, trong hư không mưa gió bàng bạc, hắn xuất kiếm, trong mây sấm sét vang dội, hắn thụ thương, sâu trong lòng đất ẩn ẩn có địa chấn ầm ầm sôi trào...

- Linh tê nhất ý, dẫn dắt thiên địa...

Ánh mắt Ly Hận Đạo Chủ có chút tỏa sáng, có chút tán dương nhìn Phương Hành, càng có một ít kinh ngạc và ngoài ý muốn, thấp giọng tự nói:

- Khó trách nhìn chết đến trước mắt, vẫn có dũng khí kêu gào với lão phu, là bởi vì có át chủ bài bực này sao?

Phương Hành càng ngày càng khó đối phó!

Trong lòng Ly Hận công tử và chư vị trưởng lão của Ly Hận Thiên đều sinh ra loại cảm giác này, bọn họ nguyên bản cảm giác có thể tuỳ tiện trấn áp tiểu ma đầu, lại không nghĩ rằng, nhìn như cỏ dại yếu đuối, vậy mà bền dẻo như vậy, một cước đạp ngã, lại sẽ đứng lên, sấm sét mưa gió vùi dập, lại sẽ lần nữa toả sáng hi vọng sống, thậm chí ở dưới bọn họ tiến công, có càng xu thế khỏe mạnh...

Rõ ràng đã nỏ mạnh hết đà, nhưng hắn xuất thủ lại càng ngày càng nhanh, thuật pháp càng đánh càng nhiều.

Thật giống như pháp lực của hắn liên tục không ngừng, hắn thi pháp căn bản không cần thời gian...

- Phải, chính là cái này...

Ngay cả Phương Hành, dù thời khắc này tuyệt vọng, trong lòng cũng xuất hiện vẻ vui mừng khó nói ra lời.

- Nguyên lai là như vậy...

Thái Thượng Nhất Khí Kinh, quả nhiên cần trải qua sinh tử ma luyện mới có thể tu thành...

Cũng không phải nói Thái Thượng Nhất Khí Kinh cần dùng áp lực tử vong kích phát ra tiềm lực của mình mới có thể lĩnh ngộ, mà là nói, chỉ có ở thời điểm giữa sinh và tử, hơn nữa nhất định phải là loại chết nhưng không chết, cắn răng kiên trì, mới có thể cảm nhận được nó tồn tại!

Bây giờ Phương Hành đã sớm tới nỏ mạnh hết đà, có thể kiên trì, hoàn toàn là bởi vì hắn không muốn chết, cho nên không muốn từ bỏ, dù tuyệt vọng cũng cắn răng, kiên trì một hơi không buông ra, tựa như ngàn cân treo sợi tóc, tùy thời tùy khắc sẽ đứt đoạn, nhưng hết lần này tới lần khác dựa vào lực ý chí của hắn lại kỳ tích kiên trì được.

Chỉ cần một hơi kia gãy mất, hắn sẽ chết!

Nhưng một hơi kia một mực không gãy, hắn vẫn kiên trì.

Đại đạo đơn giản nhất, rất nhiều đạo lý hắn đã sớm nghe qua.

Khi còn bé học võ, Đại thúc thúc dạy qua, người sống ở một hơi!

Trong kinh phật có một điển tích, năm xưa Phật Đà từng hỏi các đệ tử, sự sống giới hạn ở điểm nào, các đệ tử có người trả lời đi đứng là sống, ăn ngủ là sống, tu hành là sống… khi hỏi tới A Nan tổn giả, A Nan tôn giả trả lời, ở một hơi thở! Sự sống chỉ giới hạn ở một hơi thở mà thôi.

Mà đạo lý của Thái Thượng Nhất Khí Kinh, vậy mà cùng câu nói này không mưu mà hợp.

Tu luyện nhất mạch, khống chế vạn pháp!

Bây giờ Phương Hành càng rõ ràng cảm nhận được một hơi kia tồn tại, cũng dần dần lĩnh ngộ Thái Thượng Nhất Khí Kinh!

Thuật pháp chi đạo, chính là mượn lực lượng thiên địa vạn vật cho mình dùng, nhưng muốn lợi dụng những lực lượng này là cực kỳ khó khăn, phàm nhân muốn lợi dụng lực lượng của nước, cần đào kênh đào mương, người tu hành muốn dùng lực lượng của nước, cần thi pháp bắt ấn, đại đạo rất đơn giản, sự tình nhìn như thiên biến vạn hóa, kỳ thật bản nguyên chỉ ở một hơi mà thôi...

Mà đạo lý của Thái Thượng Nhất Khí Kinh chính là ở chỗ này, cần gì tu ngàn vạn pháp chủng, cần gì thi pháp bóp ấn đốt phù?

Chỉ cần lĩnh ngộ Hỗn Độn Nhất Khí, cảm ngộ thiên địa, lĩnh ngộ thiên địa, dẫn dắt thiên địa, cho đến hóa thân thiên địa!

Một hơi phun ra nuốt vào, thuật pháp từ trước đến nay, thần uy tự lộ ra!

Mà một hơi kia, thình lình đã sớm tồn tại ở trong cơ thể hắn...

Thức giới!

Thời điểm tu luyện Thái Thượng Đan Đạo, trong cơ thể hóa thành thức giới, về sau đạo nguyên vỡ nát, trong thức giới ra đời Hỗn Độn, hơn nữa lúc hủy diệt Hoàng Phủ gia bởi vì nuốt vào Vạn Linh Đan, lại bắt đầu xuất hiện sinh cơ, thậm chí xuất hiện vạn vật và sinh linh...

Có thể nói, thức giới sớm đã theo Phương

Hành trải qua một lần phá diệt và một lần trùng sinh, ở trong quá trình này, bản nguyên nhất của thức giới đã hiện lên, chỉ là lúc trước Phương Hành không cảm giác được nó, hơn nữa không cách nào khống chế nó mà thôi, thẳng đến lúc này, mới mượn cơ hội sinh tử phát hiện nó, sau đó nắm giữ ở trong tay mình!

- Ha ha ha ha... Đây mới là uy lực chân chính của Thái Thượng Đan Đạo...

Nhìn Phương Hành sau một khắc sẽ tê liệt ngã xuống đất mặc người chém giết, đột nhiên cười phá lên, cực kỳ tùy tiện, trong tiếng cười, hắn tung người nhảy lên, nhảy tới giữa không trung, thình lình không có hiển hóa Kiếm Ma Đại Dực, cũng không có thi pháp ngưng tụ tường vân, nhưng hắn lại tự nhiên đứng ở giữa không trung, giống như thiên địa này hóa thành đại trận của hắn...

Hắn ở đâu, nơi đó chính là một phương đại trận!

Trận nguyên là thức giới trong cơ thể hắn, mà trận cơ, chính là một hơi Hỗn Độn khí kia.

Chương 929: Tự chém con đường hoàn mỹ

Sau khi hiểu thấu đáo Thái Thượng Nhất Khí Kinh, Phương Hành xuất hiện biến hóa cực lớn, giống như cả người hắn cùng thiên địa dung hợp lại, như ẩn như hiện, tựa như lúc nào cũng có thể dung nhập vào thiên địa, lại phảng phất như cả người hắn hóa thân thành thiên địa, thậm chí để cho người có một loại cảm giác cao không thể chạm, ở trên tâm linh, chỉ cho người nhìn một cái, liền có một loại ảo giác đối địch với hắn là đối địch với cả thiên địa, vô ý thức liền thua ba phần.

- Giả thần giả quỷ.

Loại cảm giác này, khiến cho trong lòng Ly Hận công tử giống như đặt lên một tảng đá lớn, nhất thời lộ ra trĩu nặng, nhưng dù sao hắn cũng tu thành vô thượng kiếm đạo, tâm ý như kiếm, trảm phá sợ hãi, hét lớn một tiếng, kiếm quang từ bốn phương tám hướng phi độn đâm tới.

Kiếm như lưu quang, thoáng qua liền tới.

Thân hình Phương Hành trôi lơ lửng trên không trung, đối với Ly Hận công tử mà nói, chính là bia ngắm thích hợp nhất!

Nhưng đối mặt kiếm quang sắc bén ở chung quanh, Phương Hành lại thờ ơ lạnh nhạt, sau đó chậm rãi giơ tay phải lên, nhấn về phía dưới một cái.

Oanh!

Lực lượng cường đại phủ xuống, vừa rồi Thiên Địa Đại Ma Bàn hiển hóa ra thần uy xuất hiện lần nữa, nhưng lần này lại nhanh hơn rất nhiều, thậm chí giống như theo tâm ý của hắn mà động, bàn tay nhấn một cái, liền khiến người ta cảm thấy thương thiên trên đỉnh đầu bỗng nhiên thấp hơn rất nhiều, loại lực lượng khổng lồ đến cực điểm kia phủ xuống, tất cả kiếm quang đột nhiên ở thời khắc này bị trấn áp, không thể động đậy mảy may!

- Không có khả năng, điều đó không có khả năng…

Ly Hận công tử hóa thân kiếm quang không ngừng giãy dụa chấn động, nhưng ở dưới loại lực lượng này trấn áp, lại giống như rắn bị người dẫm đuôi, giãy dụa chỉ là phí công, ngược lại ở dưới lực lượng trấn áp, không ngừng run rẩy, hóa thành vô số kiếm quang nhỏ vụn.

Lúc này con mắt của Phương Hành tỏa sáng, nở nụ cười.

Hắn rốt cuộc minh bạch vì sao Hồng Anh tướng quân cùng là Tứ đại công tử, năm đó ở trong tay Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ lại bại dễ dàng như vậy!

Một bước đạp ra ngoài, tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới!

Nguyên bản Ly Hận công tử để hắn cảm giác rất khó giải quyết, vào lúc này giơ tay nhấc chân là có thể trấn áp!

Nhưng trên thực tế hắn cũng biết, mình bây giờ so với mình lúc trước cũng không nhiều hơn thứ gì, cũng không phải tu thành đại thuật mới, hoặc thu hoạch pháp chủng mới gì, hắn chỉ là nắm lấy một hơi vốn đã tồn tại ở trong thức giới mà thôi.

Một hơi kia đã sớm tồn tại, hắn tu luyện Thái Thượng Đan Đạo, kỳ thật là chuẩn bị cho một hơi kia, nhưng hắn không có Thái Thượng Nhất Khí Kinh, cho nên tỉnh tỉnh mê mê, từ đầu đến cuối không có phát hiện và nắm giữ, bây giờ nắm giữ, cũng sơ bộ nắm giữ thức giới, mà nắm giữ thức giới, thì ở một mức độ nào đó đạt được lý niệm đan vô chủng, sinh vạn chủng, đạo vô pháp, ngự vạn pháp!

Bởi vì trong thức giới có thể tự nhiên diễn hóa vạn pháp, cho nên hắn không cần pháp chủng, trong cơ thể hắn sẽ tự động sinh ra pháp chủng!

Bởi vì hắn dùng một tia Hỗn Độn khí liền có thể thúc đẩy sinh ra vô số pháp chủng, cho nên hắn cũng không cần đại thuật gì!

- Tiểu nhi, thu tay lại!

Thời điểm Phương Hành đưa tay trấn áp Ly Hận công tử, chung quanh hư không, ba trưởng lão Ly Hận Thiên kinh hãi, thi triển thần thông đánh tới Phương Hành, người dẫn đầu tay cầm thần phiên, ở trên không trung lắc lư, hiển hóa đạo đạo Âm Lôi, sau đó có quỷ vật dữ tợn từ trong Âm Lôi hiển hiện, giương nanh múa vuốt, lôi kéo về phía Phương Hành.

Trưởng lão thứ hai thì từ trên cao cấp tốc rơi xuống, phảng phất như một ngọn núi từ trên trời giáng xuống. Hai chân bước ra một cái hố to, chấn đại địa run rẩy, như sóng lớn chập trùng bao phủ Phương Hành, sau đó từng tầng từng tầng cuốn tới, như muốn trực tiếp hóa thành một ngọn núi, sau đó một mực nhốt hắn ở bên trong.

Trưởng lão thứ ba thì trực tiếp hơn nhiều, thân hình thoắt một cái, lại biến lớn không chỉ gấp mười lần, vươn tay hướng lên trời, liền có linh khí vô tận hội tụ qua, sau đó hóa thành trường kiếm, đạp lên trước một bước, chém thẳng về phía Phương Hành.

Sự tình đột phát quá nhanh, ba vị trưởng lão cũng không lưu tay nữa, quyết định trước triệt để khống chế Phương Hành lại nói.

Nhưng lúc này, động tác của Phương Hành lại cực kỳ nhanh, hắn cũng không có trực diện ba vị trưởng lão, thậm chí không có quay đầu nhìn bọn hắn, mưa to đầy trời chính là ánh mắt của hắn, bước về phía trước một bước, đưa tay điểm ra, không trung vốn mưa to bàng bạc, đột nhiên xuất hiện hỏa diễm, thiêu đốt liệt hỏa ý đáng sợ, trong chớp mắt quét sạch một vực, đón nhận quỷ vật của vị trưởng lão thứ nhất, chỉ trong nháy mắt, quỷ vật va chạm với hỏa diễm, sau đó nổ lên hỏa cầu giống như liệt nhật, vô số quỷ vật tan biến.

- Đó là Tam Muội Chân Hỏa?

Trưởng lão kia kinh hãi ngây người, luống cuống tay chân thu hồi quỷ vật, run như cầy sấy.

Cùng lúc đó, vạt áo Phương Hành bay lên, mưa to rơi xuống hóa thành một vùng biển mênh mông, thổ địa xông tới bị đại dương mênh mông tách ra, thuật pháp của trưởng lão thứ hai bị đánh tan.

Nhân cơ hội này, cự kiếm của trưởng lão thứ ba đã chém tới đỉnh đầu Phương Hành.

Tình cảnh này, Phương Hành rõ ràng không có thời gian sử dụng thuật pháp, trừ khi dùng nhục thân đón đỡ.

Nhưng Phương Hành căn bản không có thi pháp, mà ngẩng đầu lên, nhìn về phía trưởng lão thứ ba cười một tiếng, tiếu dung cực kỳ cổ quái.

- Rắc rắc …

Kiếm của trưởng lão thứ ba còn chưa rơi xuống, chợt nghe trên đỉnh đầu hạ xuống vô số thần lôi, pháp tướng vốn e ngại lôi lực, thần lôi còn chưa rơi xuống, chỉ vừa xuất hiện đã hù hắn run như cầy sấy, quát to một tiếng, pháp tướng cấp tốc thu nhỏ, chỉ bất quá thần lôi rơi quá nhanh, dù hắn trong nháy mắt từ cao mười trượng hóa thành nhỏ như con bươm bướm, vẫn bị bổ trúng, trong tiếng kêu gào thê thảm, pháp tướng mang theo dấu hiệu mây khói sụp đổ, trốn vào nhục thân của mình cách đó không xa.

Cũng may hắn không phải ngụy anh như Quảng Lăng Thập Tiên, đường đường lão tổ Ly Hận Thiên, còn ngạnh kháng được một kích!

Trong nháy mắt, thế cục đại biến, Phương Hành sơ bộ hiển lộ thần uy của Thái Thượng Đan Đạo, trấn áp Ly Hận công tử, đánh bại ba trưởng lão!

Hư không vắng vẻ, thật lâu không có âm thanh vang lên.

Miệng Dao Trì tiểu công chúa há lớn, nước miếng chảy xuống cũng không biết.

Ly Hận Đạo Chủ thì lẳng lặng nhìn hắn, biểu lộ như lộ ra rất thú vị.

Hắn sinh ra hứng thú rất lớn với Phương Hành, cho nên cho dù Phương Hành trấn áp Ly Hận công tử và đánh bại ba vị Nguyên Anh trưởng lão cũng không xuất thủ, mà tỉ mỉ quan sát, thẳng đến lúc này, Phương Hành ngừng tay, ánh mắt nhìn hắn, mới thỏa mãn nhẹ gật đầu nói:

- Tốt! Tốt! Tốt! Dưỡng một mạch, ngự vạn pháp, đây là Đan pháp bí truyền của Thái Thượng Đạo vạn năm trước? Quả nhiên tuyệt diệu, không giống bất kỳ Đan pháp nào, mặc dù tu luyện không dễ dàng, nhưng cảnh giới có khả năng đạt tới, lại không phải Đan pháp gia truyền có khả năng đạt tới, bảy trăm năm trước, quái thai kia muốn tu chín đạo đại thuật, đi đến cực hạn của Kim Đan cảnh, nhưng ta nhìn, con đường của hắn sai rồi. Ngươi đi mới là đúng, bây giờ ngươi cách Kim Đan cực cảnh còn kém bao xa?

Hắn tựa như một vị trưởng bối nhiệt tâm, hiếu kỳ hỏi vãn bối xuất sắc:

- A... nói như vậy có lẽ không dễ lý giải, không bằng dùng thuyết pháp của cha ngươi,

ngươi bây giờ, là cảnh giới thứ mấy trong Trảm Ngã cảnh?

- Siêu việt trảm thất cảnh. Còn thiếu một chút sẽ tới trảm bát cảnh!

Phương Hành cũng thành thành thật thật trả lời, còn giang tay ra:

- Ta thấy được đại đạo, nhưng chỉ vừa đi tới!

- Ừm ân, bất kỳ một loại đại đạo nào cũng phải cần thời gian lịch luyện, tiểu tử Phù Diêu Cung kia thấy được đại đạo của hắn, chẳng qua hiện nay bảy năm trôi qua, hắn còn không có phá anh, nói rõ hắn vẫn không có đi tới cuối đường, ngươi cốt linh mới bao nhiêu? Có thể đạt tới mức độ này đã rất không dễ dàng, cho ngươi thêm mười năm, chắc hẳn có thể đi đến cực hạn?

Ly Hận Đạo Chủ nhẹ giọng tán thưởng, nhìn thần sắc là từ đáy lòng.

- Không cần lâu như vậy, có lẽ năm ba năm là được!

Phương Hành cau mày nói:

- Chỉ là thiếu mấy phần cảm ngộ, thiếu một chút lịch luyện, thời gian đến, tự nhiên viên mãn!

- Diệu!

Ly Hận Đạo Chủ cười to, đáy mắt có vui mừng không che giấu được:

- Đây chính là hạt giống hoàn mỹ ah, thực nghĩ không ra trong thế tục, cũng có thể sinh ra kỳ tài bực này, trước kia chỉ có bọn tiểu bối ở Tiên Giới lắng nghe thanh âm đại đạo mới có thể đạt tới loại cảnh giới trong truyền thuyết này, nếu như ngươi chân chính đạt đến trảm cửu cảnh, có lẽ sẽ kết thành cửu phẩm Tiên Anh màu tím trong truyền thuyết.

Hắn tán thưởng thật lâu, không tiếc bất luận từ ca ngợi nào, bất quá một hồi lâu sau, ánh mắt của hắn lại ảm đạm xuống, nhẹ giọng thở dài:

- Thật đáng tiếc, đáng tiếc, loại hạt giống hoàn mỹ này, chỉ thiếu một chút thời gian là có thể đi đến Kim Đan cực cảnh, nhưng lão phu lại muốn làm một sự tình phá hư phong cảnh, tiểu bối, tu loại Đan Đạo này tới viên mãn, chính là lá bài tẩy của ngươi a? Chỉ là đáng tiếc, nếu ngươi thật có thể đi đến trảm cửu cảnh, có lẽ còn có cơ hội từ trong tay lão phu rời khỏi, nhưng bây giờ…

Hắn lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng, lại không nói gì nữa.

Nhưng ý tứ của hắn đã rất rõ ràng, dù sao Phương Hành mới chỉ là Kim Đan, hơn nữa là thấy được đại đạo, nhưng chưa đi đến cực hạn, đối mặt Nguyên Anh viên mãn như hắn, còn có chênh lệch rất lớn, trọn vẹn một đại cảnh giới áp chế

Mặc dù Ly Hận Đạo Chủ có chút không nỡ, nhưng vẫn quyết định muốn trấn áp Phương Hành.

- Đến cùng vẫn không chịu buông tha ta.

Phương Hành lắc đầu, cười khổ một tiếng, sau đó ngẩng đầu lên, thần sắc ngưng trọng nói:

- Nhưng cái này không phải thủ đoạn cuối cùng của ta!

Ly Hận Đạo Chủ nao nao:

- Không phải?

Phương Hành nhẹ gật đầu nói:

- Ta cũng không nghĩ tới sẽ vào lúc này tu thành pháp quyết kia!

- Vậy thủ đoạn sau cùng của ngươi là cái gì?

Ly Hận Đạo Chủ theo bản năng mở miệng hỏi thăm.

Mặc dù hắn đã quyết định chủ ý muốn chém giết tiểu bối này, nhưng quá yêu quý kỳ tài, lại có chút không nỡ lập tức xuất thủ.

Phương Hành cười cười, sau đó khí tức trên người đại biến!

Vào lúc này, trong cơ thể hắn bắn ra quang mang, hiển hóa một thế giới hư ảo, trong thế giới kia, núi non sông ngòi, thần mộc đại dương mênh mông đều sinh động như thật, thậm chí còn có sinh linh chạy nhảy bốn phía, không trung có một vầng mặt trời chói chang, nhìn kỹ lại, lại là Phương Hành ngồi xếp bằng, đây rõ ràng chính là thức giới, lại vào lúc này hình chiếu ra, giống như thế giới đang trở nên cực kỳ chân thực, mà thần hồn của hắn, cũng đang dần dần chân thực.

Vầng mặt trời chói chang kia, vốn chính là thần hồn của Phương Hành hiển hóa.

Bây giờ lại đang trở nên chân thực, tựa như một Phương Hành lớn gấp mười lần sinh ra ở trong hư không.

Pháp tướng.

Tử quang dập dờn, tiên khí lưu chuyển như tơ lụa, phiêu phiêu đãng đãng.

- Ngươi ngươi… lại muốn Kết Anh?

Ly Hận Đạo Chủ nhìn thấy cảnh này, giống như lửa đốt cái mông nhảy dựng lên, vẻ mặt khó có thể tin.

Thậm chí ở trên mặt hắn, còn có một loại đành lòng và tiếc hận khi thấy được đồ vật trân quý bị hủy, hắn cơ hồ theo bản năng muốn xuất thủ ngăn cản Phương Hành, nhưng cuối cùng vẫn thu tay lại, trầm thấp than tiếc một tiếng, lộ ra vẻ đáng tiếc.

Vô luận như thế nào, hắn cũng không nghĩ tới tiểu quỷ này sẽ ở thời khắc cuối cùng ngưng tụ pháp tướng.

Hắn đã thấy đại đạo của mình, một loại đại đạo để Ly Hận Đạo Chủ than thở không thôi, có thể đi đến Kim Đan cực hạn trảm cửu cảnh, kết quả thời điểm vừa mới thấy được loại khả năng này, đã tự chém cảnh giới hoàn mỹ, cưỡng ép tấn thăng Nguyên Anh.

Chương 930: Chém rụng quá nhiều

Đột phá Kim Đan, đạt tới Nguyên Anh cảnh!

Sự tình này tự nhiên là một chuyện tốt, cảnh giới tăng lên mãi mãi là khát vọng của tu sĩ.

Nhưng đối với Phương Hành mà nói lại không phải như thế!

Tiểu bối cảnh giới giống như hắn, tích lũy hùng hậu, nội tình phi phàm, vốn thuộc về loại người tùy thời tùy chỗ có thể đột phá Nguyên Anh, đối với bọn hắn mà nói, sức hấp dẫn của Nguyên Anh cảnh căn bản không lớn, bọn họ theo đuổi là Kim Đan hoàn mỹ, đạt tới trảm cửu cảnh trong truyền thuyết, chỉ có đi tới một bước kia, lại đột phá Nguyên Anh, mớicó thể tu thành vô thượng Tiên Anh chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết kia, nhưng hắn ở cuối cùng, tự chém cảnh giới hoàn mỹ, không có tiếp tục đi tới đích, lâm thời phá cảnh, thành tựu Nguyên Anh...

Từ một ý nghĩa nào đó, đây chỉ là ngụy anh!

Dù bây giờ cảnh giới của Phương Hành vẫn vượt xa Quảng Lăng Thập Tiên, nhưng trên bản chất vẫn chỉ tính là ngụy anh!

Tự chém đại đạo, nửa đường Kết Anh, đối với một tu sĩ truy cầu cảnh giới tối cao mà nói, cách làm này đơn giản là tự sát!

Ngay cả Ly Hận Đạo Chủ nhìn thấy màn này, cũng cảm giác tiếc hận không thôi, giống như thấy được một đồ vật âu yếm bị đánh nát.

- Đây mới là việc ta cần phải làm!

Lúc này pháp tướng của Phương Hành ngồi xếp bằng ở trong hư không, mặt không biểu tình, thần âm miểu miểu, cùng Ly Hận Đạo Chủ đối diện nhau.

- Cần gì chứ?

Trong thanh âm của Ly Hận Đạo Chủ có tiếc nuối và thất lạc:

- Ngươi đã thấy đại đạo, thậm chí bước lên con đường cực hạn, chênh lệch bất quá là mấy năm cảm ngộ và tích lũy mà thôi, nếu như đi tới trảm cửu cảnh lại phá Nguyên Anh, chắc chắn đứng trên tất cả chúng sinh. Thậm chí thành Tiên Anh, vượt qua cả tiểu quái vật Phù Diêu Cung kia, nhưng bây giờ ngươi lại phá hủy đại đạo của mình, thành tựu ngụy anh, vĩnh viễn mất đi khả năng thành tựu cực hạn... Tại sao phải làm như vậy, ai, rõ ràng đã thấy đại đạo, đáng tiếc đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc. Con đường tu hành, từng bước gian nguy, mảy may không sai, ngươi nhìn như một ý nghĩ sai lầm, trên thực tế là hủy mất đại đạo của mình, một bước này phóng ra, ngươi hủy không chỉ khả năng tới Kim Đan cực hạn, còn bao gồm cơ hội cùng những tiểu bối kia tranh phong, thậm chí là khí vận của mình...

Hắn càng nói càng cảm thấy tiếc hận, thậm chí có chút phẫn uất khi mài sắt không thành thép:

- Hồ đồ! Trò đùa! Tự hủy tương lai! Chẳng lẽ là lo lắng ta chém ngươi, cho nên lâm thời Kết Anh, sau đó chống lại lão phu? Ha ha… hoang đường, căn bản là si tâm vọng tưởng, đến cảnh giới như ngươi, hẳn nên minh bạch, ngươi bây giờ, dù vào Nguyên Anh, thực lực tăng lên cũng lác đác không có mấy, bởi vì các ngươi ở Trảm Ngã cảnh đi quá xa, cách Nguyên Anh vốn cực kỳ gần, cho dù kết thành Nguyên Anh, tu vi cũng không tăng lên quá nhiều...

Hắn nói thật lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu, thanh âm trầm thấp:

- Ngươi còn không bằng cầu ta, có lẽ ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

- Hắc hắc, tiểu gia ta không thích cầu người...

Thanh âm của Phương Hành thật thấp:

- Hơn nữa ta cũng không muốn cho ngươi cơ hội cầu ta!

- Ngươi chỉ là vừa vào Nguyên Anh, lại có thể tăng lên bao nhiêu?

Ly Hận Đạo Chủ thở dài một hơi, giống như có lẽ đã hạ quyết định, thanh âm nhàn nhạt:

- Ngươi tự chém cực hạn, lâm thời Kết Anh, Nguyên Anh có tiên khí, tiên đạo thần thông lại không được đầy đủ, nhiều nhất chỉ là ngụy Tiên Anh, lại thêm ngươi vừa mới Kết Anh, nội tình tiêu hao sạch sẽ, mà lão phu đã đạt đến Nguyên Anh viên mãn, chỉ thiếu chút nữa liền có thể Độ Kiếp, bằng tiểu bối vừa mới Kết Anh như ngươi, còn muốn đấu pháp với lão phu sao?

Hắn quát lạnh, khí cơ tăng vọt, lại ẩn ẩn có ý che khuất bầu trời, hoàn toàn lấn át Phương Hành.

- Ai nói ta muốn đấu với ngươi pháp?

Phương Hành trầm thấp mở miệng, thanh âm có chút trêu tức, giống như là đang cười nhạo hắn.

Thần sắc của Ly Hận Đạo Chủ ngưng lại, cảm thấy có chút không ổn, ánh mắt ngưng tụ, tinh thần nhanh quay ngược trở lại...

- Khà khà khà khà...

Phương Hành lại nở nụ cười, biểu lộ có chút dữ tợn, đột nhiên nhìn Ly Hận Đạo Chủ hét lớn:

- Hiện tại tiểu gia là Thần Tử của Viên gia và Bắc Minh tộc, quý khách của Thần Châu thất đại đạo thống, Tịnh Thổ thập đại cổ tộc, chưởng khống giả của cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, là bảo bối trong tay không biết bao nhiêu lão quái vật Độ Kiếp, lão già chết tiệt ngươi lại muốn giết ta? Cút *** con mẹ ngươi, ngươi có bản lãnh gì dám giết ta?

Bộ dáng kia, làm Dao Trì tiểu công chúa nhìn cũng ngây người, việc này giống như một Hùng hài tử được sủng ái đang uy hiếp người ah...

Nhưng hết lần này tới lần khác, Ly Hận Đạo Chủ ngưng thần nhìn về nơi xa, nửa ngày sau, thần sắc đại biến, thân hình nhất thời tăng vọt như núi, hung hăng vỗ về phía Phương Hành, trong miệng hét lớn:

- Tiểu nhi, dám xảo trá lão phu, ta giết ngươi...

- Chính là muốn hố chết lão hỗn đản ngươi...

Phương Hành cũng trừng mắt hét lớn, Nguyên Anh lơ lửng giữa không trung, hai tay vỗ xuống.

Oanh!

Pháp tướng của Phương Hành khẽ động, tựa như kéo theo một phương thiên địa, tựa hồ cả sơn cốc cùng hắn ngưng làm một thể, giống như một tiểu thế giới ầm ầm đụng về phía Ly Hận Đạo Chủ, nhưng Ly Hận Đạo Chủ sao sẽ bình thường, thân hình tăng vọt, tựa như một cự nhân đỉnh thiên lập địa, ầm ầm đánh xuống một chưởng, lại hung hăng đập vào trên thế giới, muốn đánh vỡ thế giới này...

Âm thanh nổ thật to càn quét bốn phương...

Ngay cả Dao Trì tiểu công chúa cũng bị dọa sợ, trong khoảng điện quang hỏa thạch làm ra quyết định thông minh nhất, "Sưu" một tiếng nhảy vào sơn cốc, ôm chặt lấy nhục thân của Phương Hành, dưới cái nhìn của nàng, dưới đại chiến bực này, nơi này rõ ràng chính là chỗ an toàn nhất...

Oanh! Oanh! Oanh!

Ly Hận Đạo Chủ sắp bị điên rồi, cuồng oanh loạn tạc về phía Phương Hành, giống như muốn trong khoảng thời gian ngắn trấn áp tiểu quỷ này.

Nhưng hết lần này tới lần khác Phương Hành đột phá Nguyên Anh, mặc dù còn kém hắn rất xa, nhưng một lòng tự vệ, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể bắt được, sau một phen cường công, Ly Hận Đạo Chủ nộ khí càng tăng, đang muốn thi triển các loại thủ đoạn đánh vỡ thế giới của Phương Hành, lại chỉ thấy chung quanh, mấy đạo khí tức cường hoành từ bốn phương tám hướng vọt tới, dẫn phát hư không loạn lưu cuồn cuộn...

- Người nào lớn mật như thế, dám đả thương Thần Tử Viên gia ta?

- Quý khách của đạo thống Thần Châu, người nào dám can đảm trêu chọc?

- Phương Hành tiểu hữu, ngươi ở nơi nào?

Mấy thanh âm phẫn nộ đến cực điểm vang lên, giữa không trung, lưu quang biến ảo, trọn vẹn bảy tám lão quái vật râu tóc bạc trắng, trong lúc giơ tay nhấc chân như có lực lượng hủy thiên diệt địa hiển hoá ra thân hình, vừa thấy cục diện trong sân, ba bốn người trong đó không hỏi xanh đỏ đen trắng, hung hăng đánh về phía Ly Hận Đạo Chủ.

Độ Kiếp cảnh xuất thủ, há có thể bình thường, trong đó bất kỳ người nào Ly Hận Đạo Chủ cũng không ngăn cản nổi, huống chi là ba bốn người đồng loạt ra tay? Cơ hồ trong nháy mắt, đã bị đánh bay ra ngoài, một tiếng cũng rên không ra.

Mà mấy người khác, thì vội vàng phủ xuống ở bên người Phương Hành, thấy Phương Hành vô sự, hơi nhẹ nhàng thở ra, sau đó lại xem xét, không ngờ phát hiện Phương Hành đã phá Nguyên Anh, thần sắc nao nao, lộ ra vẻ kinh ngạc...

Những người này, là lão tổ các tộc, cũng là đám người lúc trước ký kết Ma Uyên chi khế.

Mà lá bài tẩy mà Phương Hành dùng để đối kháng Ly Hận Đạo Chủ, chính là cái này!

Hắn tự biết tu vi và thực lực kém xa Ly Hận

Đạo Chủ, dù tấn thăng Nguyên Anh, cũng không phải đối thủ của hắn, cho nên căn bản không có gửi hi vọng bằng lực lượng của mình thoát khốn, mà gửi hi vọng ở trên người những lão quái vật kia, hắn biết, sau khi mình bắt cóc Dao Trì tiểu công chúa rời đi, những người này nhất định tìm mình tìm điên rồi, lúc trước hắn chỉ nghĩ làm sao tránh thoát, bây giờ lại biết để bọn hắn tìm tới mới là sinh lộ duy nhất, cho nên thủ đoạn từ đầu của hắn, là làm sao để bọn hắn tìm tới!

Một trận ghé qua ở trong thủy mạch, hắn cũng không biết mình người ở chỗ nào, thậm chí không biết mình còn ở Thiên Cương Lĩnh hay không, hơn nữa nếu nơi đây là địa phương Ly Hận Thiên thiết hạ đại trận, tất nhiên đề phòng nghiêm mật, có đại trận vô hình che đậy khí tức, bọn họ lại ở trong đó, rất khó bị người cảm giác được, cho nên hắn quyết định chắc chắn, liền lựa chọn ngay tại chỗ Kết Anh...

Thời điểm Kết Anh, chính là thời điểm khí cơ một người mạnh nhất, nhất là Phương Hành bây giờ Kết Anh, thậm chí sẽ dẫn động thiên cơ biến hóa.

Hắn có lòng tin, một khi mình Kết Anh, những lão quái vật kia tất nhiên sẽ phát giác mình, sau đó tìm kiếm qua!

Sự thật cũng đúng như này, Ly Hận Đạo Chủ cũng không biết, thời điểm Phương Hành Kết Anh, hắn đã thua...

Thời điểm đó hắn, bị Phương Hành tự chém cảnh giới hoàn mỹ làm sợ ngây người, không nghĩ sâu như vậy!

- Viên lão tiền bối, Hàn lão tiền bối...

Dao Trì tiểu công chúa ngạc nhiên nhìn những lão quái vật kia, nàng đầu óc sáng tỏ, mồm miệng lanh lợi, lập tức nói sự tình rõ ràng:

- Ly Hận Thiên thiết hạ Dẫn Tiên Đại Tự, bọn họ thừa dịp trên trời rơi xuống Huyền Quan dẫn dắt người ở Tiểu Tiên Giới...

- Cái gì?

Tin tức này quá đáng sợ, các lão quái vật vừa nghe, trong nháy mắt thần sắc trở nên ngưng trọng.

- Tế đàn ở hướng kia...

Dao Trì tiểu công chúa chỉ xa xa, vội vã nói.

Tu vi của bọn hắn không bình thường, thần thức quét qua sông núi địa mạch, thâm nhập dưới đất ngàn dặm, rất nhanh thì thấy được một ít tràng cảnh, thần sắc trong lúc nhất thời trở nên cực kỳ ngưng trọng, đã có sợ hãi, lại có chấn kinh, càng nhiều hơn là phẫn nộ...

Oanh!

Hàn gia lão tổ tính khí nóng nảy đột nhiên vung tay, một đạo lực lượng hùng hồn đến khó mà hình dung cuốn ra ngoài, thẳng vào tầng tầng sơn mạch sông ngòi, đại địa oanh minh, sơn nhạc sụp đổ, lộ ra một hang động rộng rãi... Hắn cứng rắn bóc đại địa ra, bộc lộ tế đàn mà Ly Hận Thiên bố trí...

- Quả nhiên là Dẫn Tiên Đại Tự, trộm bản nguyên của Thiên Cương Lĩnh thắp sáng tiên đăng, dẫn người của Tiểu Tiên Giới trở về...

- Tiểu Tiên Giới vốn là họa nguyên, dẫn bọn họ trở về, đại họa nhất định sinh...

Các lão quái vật quay đầu nhìn về phía tế đàn, biểu lộ ngưng trọng, sau này lửa giận vạn trượng.

- Ly Hận Thiên, các ngươi từ đâu tới lá gan, dám làm sự tình đại nghịch bực này?

Chương 931: Người vô dụng

Tiếp dẫn người từ Tiểu Tiên Giới trở về, ảnh hưởng quá lớn, ngay cả lão tổ của các đạo thống cũng giật nảy mình.

Đối với người trong giới tu hành mà nói, tiếp dẫn người từ Tiểu Tiên Giới trở về, không khác để Thiên Nguyên Đại Lục khó được bình tĩnh mấy năm trở nên hỗn loạn, đối với chư tộc đều không có chỗ tốt, nói đơn giản, loại hành vi của Ly Hận Thiên, tựa như quốc độ phàm tục, dẫn dắt quân địch xâm phạm, tương đương với phản nghịch cả Thiên Nguyên Đại Lục, dù ở trong ý nghĩ của Ly Hận Thiên, bọn họ là tiếp dẫn người vốn thuộc về đạo thống của mình trở về, cũng chạm tới kiêng kỵ của Thần Châu Trung Vực!

Ly Hận Đạo Chủ ở trong mắt Phương Hành là không thể chống cự, nhưng ở trong tay đám lão quái vật thịnh nộ, lại chỉ có thể coi là tiểu bối, rất nhanh liền bị đánh trọng thương, ngay cả pháp tướng cũng bị nhốt, trốn cũng trốn không thoát...

- Ly Hận Thiên, các ngươi bố trí Dẫn Tiên Đại Tự, là muốn bốc lên Thiên Nguyên đại loạn sao?

Lúc đầu Triệu gia và Ly Hận Thiên quan hệ cực kỳ thân nhất, chính là minh hữu, nhưng đến lúc này, lại không dám giữ gìn đối phương, Triệu gia lão tổ tay phong trấn Ly Hận Đạo Chủ, nộ khí lộ rõ trên mặt:

- Thiệt thòi Triệu gia ta nể tình Ly Hận Thiên các ngươi đã từng là vô thượng đạo thống, nể tình các ngươi ở lúc phong thiên hao tổn quá nhiều, một mực âm thầm tiếp tế các ngươi, nghĩ lấy ngày sau cùng độ đại kiếp, nguyên lai các ngươi căn bản là lòng lang dạ thú, vì tư lợi, không tiếc mang cả Thiên Nguyên Đại Lục theo các ngươi mạo hiểm, cùng ta về Ly Hận Thiên, việc này nhất định phải hỏi thăm rõ ràng, nếu tất cả mọi người của Ly Hận Thiên tham dự vào kế hoạch này, vậy hôm nay phải để cho Ly Hận Thiên các ngươi xoá tên!

Oanh! Oanh! Oanh!

Các lão quái vật dưới cơn thịnh nộ, mấy người xuất thủ, đập tế đàn tan nát, thời điểm tế đàn hủy diệt, bên trong lại có tiên khí dập dờn, hóa thành một cự nhân, người mặc cổ bào, đỉnh đầu cao quan, phía sau hiển hóa ra một mảnh Tinh Thần, ánh mắt phẫn hận mà u lãnh nhìn về phía mấy lão quái vật, giống như có lửa giận vô tận, hận tới cực điểm.

Người bên ngoài chỉ thấy hắn há miệng, lại nghe không được thanh âm, nhưng dù như thế, cũng đủ làm người ta kinh ngạc.

Cái kia rõ ràng là Tiểu Tiên Giới hiển hóa, tế đàn đã làm đến loại trình độ này...

Cũng may việc này phát hiện sớm, bằng không, có lẽ mấy ngày sau, đi ra không chỉ là hư ảnh.

- Hai vị tiểu bối, các ngươi lập xuống đại công, thay Thiên Nguyên lẩn tránh một đại họa...

Mạnh gia lão tổ lòng còn sợ hãi, nhìn thoáng qua Phương Hành và Dao Trì tiểu công chúa, có chút động dung nói.

- Cái này... Cái kia... Không phải ta, là hắn cứu ta...

Dao Trì tiểu công chúa cũng có chút kích động, đỏ mặt, ngược lại không chịu giành công, chỉ Phương Hành liên tục giải thích.

- Ha ha, việc này tạm thời để nói sau đi!

Mạnh gia lão tổ cười một tiếng, phất tay đánh ra một đóa tường vân, mang theo Phương Hành và tiểu công chúa bay về Ly Hận Thiên.

Trên dưới Ly Hận Thiên đều kinh động, từ khi phong thiên, Tiểu Tiên Giới và Thiên Nguyên cắt đứt liên lạc, thế lực Ly Hận Thiên ở Thiên Nguyên Đại Lục rớt xuống ngàn trượng, đã bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện bảy vị Độ Kiếp đồng thời phủ xuống sơn môn, các trưởng lão chân truyền đang bế quan cùng nhau xuất động, thiết hạ hương án, môn nhân đệ tử xếp hàng, cung kính nghênh đón những lão quái vật này.

- Người Ly Hận Thiên nhanh chóng trình diện, bản tướng của Ly Hận Đạo Chủ ở đâu, nhanh chóng đi ra nói chuyện!

Hàn gia lão tổ hét lớn, thanh âm mênh mông cuồn cuộn, truyền khắp Ly Hận Thiên.

Vừa nghe được câu nói này, đệ tử trong Ly Hận Thiên, thậm chí ngay cả Thanh Nguyệt tiên tử, Hứa Linh Vân mới vừa từ Ma Uyên quay về đạo thống không lâu cũng ngây dại, từ trong lời nói của Hàn gia lão tổ và ánh mắt của những lão quái vật khác, tự nhiên nhìn ra những lão quái vật này đến bất thiện, mặc dù có chút không hiểu rõ nổi, nhưng mặt đối với những lão quái vật kia liên thủ đến đây, ai cũng không dám phản kháng, ngay cả hộ sơn đại trận cũng không mở, từng người ngoan ngoãn buông pháp bảo xuống, đứng tại chỗ chờ đợi xử lý.

- Việc này là một mình ta bố trí, môn nhân trưởng lão, có nhiều người không biết...

Trên chủ phong của Ly Hận Thiên, một lão giả áo xám đi ra, trên mặt cười khổ, cánh tay bị trói.

Đó là Ly Hận Đạo Chủ, lần này nhục thân xuất hiện, cũng không có ý đồ đào tẩu, cam tâm tình nguyện một người gánh tội.

- Có biết hay không, hỏi qua liền biết!

Hàn gia lão tổ cười lạnh, phất tay đánh ra một mảnh đồng ảnh, rõ ràng là mười cây châm đồng, mười châm đồng rơi xuống đất, đón gió mà lớn, hóa thành mười cây cột khổng lồ, từng hàng từng hàng, lành lạnh đứng ở trong sơn môn Ly Hận Thiên, mà trên mỗi cây cột, bay ra rất nhiều xích sắt, trói chặt Ly Hận Đạo Chủ, giống như tù phạm.

- Ông...

Bốn đồng trụ khác cũng bay ra xích sắt, trói Ly Hận công tử và ba đại trưởng lão lại.

- Phàm là người tham dự Dẫn Tiên Đại Tự lần này, không hỏi xuất thân, không hỏi tu vi, hết thảy dùng thần lôi trấn sát, răn đe!

Hàn gia lão tổ nói cuồn cuộn truyền khắp Ly Hận Thiên, giống như mây đen trấn áp ở trên không Ly Hận Thiên...

...

...

"Dẫn Tiên tội loạn" chấn kinh toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục bị kíp nổ, Ly Hận Thiên ở Thần Châu Trung Vực địa vị không thấp, có thể so sánh với chư đại cổ thế gia thậm chí Phù Diêu Cung, nhưng lần này gây họa quá lớn, lại bị mấy lão quái vật bắt tận tay, một chút tình cảm cũng không giảng, Ly Hận Đạo Chủ bị mấy lão quái vật ở dưới cơn thịnh nộ dẫn thần lôi bổ chết, tan thành mây khói, Ly Hận công tử và tam đại trưởng lão cũng không trốn thoát, cùng nhau xử tử.

Mà sau đó, lại do Bát đại gia thẩm vấn, trong Ly Hận Thiên, tất cả trưởng lão biết việc này đều bị kéo ra, trấn sát ở trên đồng trụ, ngay cả những người không biết chân tướng, nhưng phụng mệnh làm việc cũng khó thoát khỏi cái chết, bất quá cũng may, sự tình Dẫn Tiên Đại Tự xác thực là chủ ý của Ly Hận Đạo Chủ, lừa gạt rất nhiều môn nhân, vì vậy miễn đi Ly Hận Thiên họa diệt môn, mấy vị trưởng lão cùng một số đệ tử xem như khó khăn lắm sống sót.

Mà Thanh Nguyệt tiên tử cũng bởi vì việc này, bị Triệu gia lão tổ kéo về gia tộc, cùng Ly Hận Thiên chặt đứt tất cả liên quan, ngược lại là Hứa Linh Vân nhân họa đắc phúc, nàng không biết sự tình Dẫn Tiên Đại Tự, cũng không có công lao gì, nhưng bởi vì thần hồn của Ly

Hận công tử bị đánh tan, Kiếm Thai không thể nào vô chủ, nó nhận lấy khí cơ của nàng dẫn dắt, về lại trong cơ thể nàng, mà Ly Hận Thiên nguyên khí đại thương, chính là thời điểm cần bồi dưỡng người mới, sau khi mấy vị trưởng lão may mắn còn sống sót thương nghị, thình lình lập Hứa Linh Vân làm Thần Nữ...

Từ phản ứng của mấy lão quái vật, thì có thể thấy việc này nghiêm trọng, Dao Trì tiểu công chúa "phát hiện" âm mưu động trời lập xuống đại công, nhất thời thanh danh vang dội, xuất hiện rất nhiều phiên bản truyền thuyết, được vô số người truy phủng.

Mà một người khác lập xuống đại công, lúc này lại lâm vào trong một loại hoàn cảnh phức tạp...

- Ngươi... sao lại bỗng nhiên bước vào Nguyên Anh?

Trên một đỉnh núi, các lão quái vật vây quanh Phương Hành, thần sắc phức tạp, Viên gia lão tổ ngưng trọng hỏi.

- Vì dẫn các ngươi tới...

Phương Hành trả lời rất thẳng thắn, như hoàn toàn không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

- Kim Đan Kết Anh, vốn là chính đồ tu hành, nhưng tiểu bối các ngươi lại không giống, các Đạo Tử Thần Tử, vô luận thọ nguyên bao nhiêu, thiên tư như thế nào, đều bị các trưởng bối cưỡng ép áp chế tu vi, không cho phép Kết Anh, vì chính là ở Kim Đan cảnh đi càng xa, thời điểm Kết Anh thành tựu Tiên Anh, bồi dưỡng ra thế hệ mạnh nhất, chống cự trận đại kiếp chẳng biết lúc nào sẽ phủ xuống kia, lúc đầu ngươi cũng có hi vọng, người khác cho rằng lão phu bồi dưỡng ngươi làm Thần Tử Viên gia, là vì cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, là lừa gạt ngươi, nhưng lão phu là thật coi ngươi trở thành hạt giống bồi dưỡng, ký thác kỳ vọng thậm chí còn vượt xa Phù Tô, thế nhưng ngươi...

Thần sắc Viên gia lão tổ ngưng trọng, tràn đầy vẻ thất vọng:

- Ngươi như vậy là tự chém tiền đồ, tự đoạn khí vận, đã mất đi căn cơ tranh phong với những tiểu bối khác, nhìn như nhanh hơn những người khác một bước, trên thực tế lại thua tương lai, thực sự là... Ai!

- Lúc ấy ta cũng không có biện pháp khác, dù sao cũng tốt hơn mất đi mạng nhỏ chứ!

Phương Hành trả lời có chút không quan trọng, làm cho Viên gia lão tổ không biết nên nói cái gì cho phải.

- Lão phu chỉ hỏi ngươi, đột phá Nguyên Anh, vậy ngươi còn có thể vào Bách Đoạn Sơn không?

Hàn gia lão tổ đi lên, thần sắc ngưng trọng, ánh mắt rơi vào trên mặt Phương Hành.

Những lão quái khác nghe vậy, cũng lộ ra ân cần, bây giờ Phương Hành đã Kết Anh, vấn đề này đúng là bọn họ quan tâm nhất.

- Có thể ra vào Bách Đoạn Sơn, bất quá thời điểm cơ duyên Huyền Quan phủ xuống, chỉ sợ cái thứ nhất chết chính là ta!

Phương Hành nhàn nhạt trả lời, biểu lộ cũng có chút bất đắc dĩ.

- Cái này... Phải làm sao mới ổn đây?

Mạnh gia lão tổ trầm mặc nửa ngày, có chút chần chờ mở miệng.

Chuyện cho tới bây giờ, ngay cả bọn họ cũng có chút bất đắc dĩ, cục diện vốn miễn cưỡng cân bằng, lại vì Phương Hành sớm Kết Anh mà xuất hiện nan đề khó hóa giải, bây giờ cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn bị Phù Đồ đại trận vây khốn, chỉ có Phương Hành có thể ở trong đại trận tới lui tự nhiên, mà trong Phù Đồ đại trận lại có vô số quái thi sát linh, người bình thường tiến vào như tìm đường chết, nhưng hết lần này tới lần khác, chìa khoá duy nhất có thể mở ra tạo hóa, vậy mà hóa Nguyên Anh, không còn cách nào tới gần chỗ kia, sự tình liền phiền toái.

- Nói cách khác, ngươi không còn cách nào giúp chúng ta?

Yên lặng một hồi lâu, một lão giả lạnh giọng mở miệng, thanh âm ảo não, lại ẩn chứa lạnh lùng vô tận.

- Có thể là như vậy...

Phương Hành ngẩng đầu nhìn hắn, biểu lộ có chút phiền não, gãi đầu.

Thái độ của hắn chọc giận vị lão giả kia, vậy mà nổi lên sát cơ:

- Vậy còn lưu ngươi làm gì?

- Không cần để ý...

Viên gia lão tổ thở dài, thấp giọng mở miệng:

- Ta trước tạm dẫn hắn về tộc tĩnh dưỡng, việc này sau đó bàn bạc kỹ hơn...

Mấy lão giả khác liếc nhau, không người phản đối, chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể như thế.

Trên thực tế, nếu như không phải bởi vì Ma

Uyên chi khế, hiện tại không chừng sẽ có người chém Phương Hành cho hả giận...

Chương 932: Kế hoạch chết yểu

- Bây giờ ngươi vừa kết Nguyên Anh, chính là điểm củng cố tu vi thời, về nhà tu hành đi, tất cả tài nguyên ta sẽ sai người cho ngươi đầy đủ, thư tịch của gia tộc cũng mặc ngươi tìm hiểu, nếu như cần người chỉ điểm, ta cũng sẽ chỉ định mấy vị Nguyên Anh trưởng lão giải thích cho ngươi, nhưng ngươi cần nhớ kỹ, không thể ra ngoài sinh sự, sự tình ngươi bắt cóc Dao Trì tiểu công chúa ảnh hưởng quá lớn, dù các ngươi trùng hợp hóa giải đại họa cho Thiên Nguyên Đại Lục, cũng đền bù không được hậu quả, ngươi tốt nhất ở trong nhà, nếu Phù Diêu Cung đến hỏi tội, ta giúp ngươi gánh, nhưng nếu ngươi còn đi ra ngoài hồ nháo, bị bọn họ bắt, sợ là ta cũng không giúp ngươi được!

Nhất trọng cảnh giới nhất trọng thiên, sau khi đột phá Nguyên Anh, Phương Hành chỉ cảm thấy thái độ của toàn bộ thế giới khác hẳn.

Khác biệt tình huống bình thường là, người bên ngoài đều ở sau khi phá Nguyên Anh, liền được tôn sùng thành một phương lão tổ, vô luận thân phận hay đãi ngộ đều vượt xa Kim Đan, mà Phương Hành rõ ràng là kỳ tài hiếm thấy, tuổi còn nhỏ liền phá Nguyên Anh, để ở trước kia chính là truyền kỳ, nhưng hắn phá Nguyên Anh, lại chỉ cảm thấy đãi ngộ lập tức giảm đi.

Dù sao cũng là tự chém cảnh giới hoàn mỹ, đã mất đi tư cách tranh phong với bọn tiểu bối cao cấp nhất.

Hơn nữa mất đi quyền khống chế tài nguyên Bách Đoạn Sơn, nhược điểm để hắn có thể uy hiếp người khác cũng mất, lúc đầu hắn còn dự định mượn thân phận kia, bắt cóc tiểu công chúa nói điều kiện với Phù Diêu Cung, nhưng hôm nay, cái gọi là nói điều kiện trở thành trò cười, ngược lại lo lắng Phù Diêu Cung tới tìm hắn hỏi tội, bất quá Dao Trì tiểu công chúa rất nghĩa khí, nhìn ra thân phận xấu hổ của Phương Hành bây giờ, cố ý đi theo hắn và Viên lão thần tiên về Viên gia, trên đường còn lặng lẽ tiến tới bên người Phương Hành khuyên nhủ:

- Ngươi đừng ủy khuất, ta biết dưới tình huống đó hung hiểm bao nhiêu, nếu như không phải ngươi nghĩ ra biện pháp này dẫn các lão tiền bối tới, hai người chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn, còn nói gì tranh phong không tranh phong, ta phải cám ơn ngươi a.

- Không nghĩ tới ngươi còn có tâm tư này .

Phương Hành cũng có chút ngoài ý muốn khi nàng sẽ tới an ủi mình, uể oải trả lời một câu.

Dao Trì tiểu công chúa liếc mắt nói:

- Bản công chúa cũng không phải loại người lang tâm cẩu phế.

Phương Hành nói:

- Chỉ nói cảm ơn có làm được gì, cho chút thực chất di.

Dao Trì tiểu công chúa đột nhiên nghẹn lời, nửa ngày mới hét lên:

- Ngươi bắt ta đi ta còn không có tính toán đây, nhiều nhất hòa nhau .

- Ngươi dẫn người tới giết ta không coi là sổ sách sao?

- Ta… ta chẳng qua là hù dọa ngươi, nhiều nhất đoạt lại Thanh Nguyệt Đăng sau đó đánh ngươi một chầu mà thôi.

- …

- …

Viên lão thần tiên ở trên đường đi nhìn lấy hai tiểu bối đấu võ mồm, trầm thấp hít một hơi, cũng cảm thấy có chút tiếc hận.

Đối với Phương Hành hiện tại, Viên gia còn không có lập tức lộ ra trở mặt vô tình, mặc dù trong mắt Viên gia lão tổ có thất vọng và tiếc hận, nhưng vẫn an an toàn toàn che chở hắn về Viên gia, an trí ở hậu sơn, ở một động phủ linh khí dư dả củng cố tu vi, tất cả tài nguyên và thư tịch không thiếu thứ gì, nhưng cũng lên tiếng, bảo Phương Hành không thể tùy ý rời Viên gia, cũng không giống trước đó chuyên môn phái Văn tổng quản đến nghe lệnh.

Đối với cái này, Phương Hành vui mừng tiếp nhận, hắn thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng lại nhìn cực kỳ thông thấu.

Viên gia lão tổ đối với mình như vậy, một là bởi vì cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn còn chưa có kết quả, hơn nữa có Ma Uyên chi khế, dù bây giờ mình đã kết anh, không còn cách nào tiếp xúc cơ duyên kia, nhưng trước khi thảo luận ra một kết quả, thì ai cũng không dám để mình xảy ra chuyện, thậm chí hiện tại đoán chừng Viên gia còn đang chuẩn bị làm sao giải thích với Bắc Minh tộc.

Còn nữa, coi như mình kết anh, mất đi tư cách tranh phong, nhưng tuyệt đối không phải hạng người hời hợt, trên thực tế đời này bọn tiểu bối được trời ưu ái, sớm đã vượt rất xa mấy đời trước.

Mặc dù bây giờ hắn không có ở Kim Đan cảnh đi đến cực hạn liền kết anh, nhưng đợi hắn trưởng thành, vẫn là tồn tại mà bất luận kẻ nào cũng không dám khinh thường, tối thiểu nhất cũng có thể sánh vai với Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu, xem như hạt giống số hai bồi dưỡng, Viên gia cũng sẽ không triệt để từ bỏ.

Về phần những lão quái vật khác đều dùng tốc độ nhanh nhất quên Phương Hành không còn một mảnh, lực chú ý của bọn hắn chỉ tập trung ở cơ duyên trong Bách Đoạn Sơn, bây giờ hợp mưu hợp sức, hy vọng có thể mau sớm thương lượng ra một phương pháp giải quyết khốn cảnh, ngẫu nhiên nhớ tới Phương Hành, chỉ là cảm giác thất vọng, tiểu hỗn đản kia lừa gạt ra nhiều như vậy, cuối cùng lại hỏng việc lớn, quá bất tranh khí.

Về phần Dao Trì Cung, cuối cùng vẫn phái người tới Viên gia, nhưng không giống Viên gia như lâm đại địch, Dao Trì Nhị tiên cô và Tứ tiên cô đến Viên gia đều không có biểu hiện ra quá nhiều phẫn hận, chỉ đơn thuần là đón Dao Trì tiểu công chúa, cũng không đưa ra yêu cầu trừng phạt gì, ngược lại ở xa xa liếc nhìn Phương Hành một cái, biểu lộ của Huyên Tứ Nương có chút tiếc nuối, ung dung thở dài.

- Đã sớm nói cho ngươi, biện pháp kia không làm được, bây giờ kẻ này lại sớm Kết Anh, hỏng mất tiền đồ, càng không cần nhắc lại!

Nhị tiên cô nhìn Huyên Tứ Nương, có ý riêng nói.

Huyên Tứ Nương tiếc nuối:

- Nếu không phải ra ngoài ý muốn, trước đây an bài là vừa vặn!

Nhị tiên cô cười lạnh nói:

- Ngươi chiếm hắn một hầu gái, lại bồi hắn một Dao Trì tiểu công chúa?

Huyên Tứ Nương ngẩng đầu lên nói:

- Ta coi trọng không phải cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, mà là bản lĩnh của tiểu quỷ này, nếu thật có thể kết quan hệ thông gia, thực hiện câu nói đùa của lão Tư Đồ ở bảy trăm năm trước, hóa giải thù hận của tiểu quỷ này, còn giúp Phù Diêu Cung kéo tới một đại trợ lực, có thể nói một công ba việc, cớ sao mà không làm? Theo ta thấy, đứa nhỏ này chỉ là sớm kết anh, mặt ngoài mất đi tư cách tranh phong, nhưng cũng không thể khinh thường, chuyện này, còn đáng giá suy tính một chút!

Nhị tiên cô nhíu mày, quát lên:

- Quá hoang đường, việc này đừng muốn nhắc lại, cũng không biết trước đây tại sao đại tỷ lại đáp ứng đề nghị này của ngươi, để tiểu Tiêu Thanh ra hồ nháo một trận, cũng may hai người không có làm ra chuyện hoang đường gì, nếu không hiện tại Dao Trì chúng ta chẳng phải đâm lao phải theo lao? Ha ha, kẻ này phế vậy, vô luận thân thế, tiền đồ, thậm chí là thực lực cá nhân, đều đã không đáng để Dao Trì chúng ta quan tâm, nếu như hắn có lá gan đến Phù Diêu Cung cướp người, vậy cho hắn đến thử xem.

Huyên Tứ Nương nghe vậy nhíu mày, trầm thấp hít một hơi.

Trước đây Trung Vực một mực đang hiếu kỳ, vì sao đối mặt Phương Hành đấu giá Thanh Nguyệt Đăng, Phù Diêu Cung và Dao Trì Cung lại chậm chạp không có phản ứng, tất cả đại trưởng lão bản lĩnh thông thiên cũng không một người hiện thân, cũng không nghĩ biện pháp giải quyết quan hệ song phương, ngược lại phái một vị tiểu công chúa không biết trời cao đất rộng đến giày vò, kết quả bị Phương Hành bắt, chẳng ai ngờ rằng, kỳ thật Dao Trì đã xuất thủ, thậm chí còn an bài diệu kế, muốn lôi kéo Phương Hành từ vị trí đối địch qua, còn muốn đường hoàng xía vào cơ duyên ở trong Bách Đoạn Sơn, cướp đi một nửa quyền nói chuyện.

Chỉ tiếc, kế hoạch này lại căn cứ lấy Phương

Hành sớm Kết Anh mà nửa đường chết yểu, chỉ có số ít người biết được.

Hai người trong cuộc, lại ngây thơ không biết, thời điểm Dao Trì tiểu công chúa đi về còn lớn tiếng cam đoan:

- Ngươi cứu mạng ta, nhân tình này ta ghi nhớ, chờ Bàn Đào Hội tới, ta nhất định chọn cái lớn nhất cho ngươi.

Phương Hành lại uể oải ngồi ở trên đỉnh núi, hữu khí vô lực vẫy tay, để cho nàng cút nhanh lên.

- Ngược lại càng xem càng xứng đôi.

Huyên Tứ Nương không khỏi tiếc nuối nói một câu, nhưng lực bất tòng tâm.

Sự tình bắt tiểu công chúa vô kinh vô hiểm trôi qua, Phương Hành cũng hình như rất nhanh bị người quên lãng.

Người Viên gia tận lực không để mắt đến hắn, chỉ có thủ vệ ngẫu nhiên xuất hiện, để hắn biết muốn rời đi không có dễ dàng như vậy, trong đoạn thời gian này, hắn cũng không có tâm tư rời đi, cả ngày khoanh chân ngồi tĩnh tọa, hoặc là tìm rượu, không say không nghỉ.

- Tiểu thổ phỉ, ngươi trở về sao không đến tìm ta, làm hại ta vì ngươi lo lắng vô ích lâu như vậy.

Ngày thứ tư, Kim Ô rốt cục tìm trở về, cũng không biết nó từ nơi nào nghe nói Phương Hành trở lại Viên gia, nghênh ngang trở về, còn dáng vẻ đại gia, ở trong Viên gia hoành hành bá đạo, so với người Viên gia còn giống chủ nhân hơn, có mấy nô bộc muốn ngăn nó, không cho nó tùy tiện đi vào hậu sơn, lại bị nó một cánh đánh bay, trực tiếp xông qua động phủ của Phương Hành.

- Nghiệt súc phương nào, cả gan dám xông vào hậu sơn Viên gia ta?

Đặt ở trước kia, Kim Ô mượn thế của Phương Hành, ở trong lãnh địa Viên gia có thể nói hoành hành bá đạo, không người đi ra quản, lần này lại khác, vừa mới vọt tới trước động phủ của Phương Hành, liền có thủ vệ ẩn nấp ở trong bóng tối hiện thân, vây làm một đoàn.

- Dám mắng ta nghiệt súc? Xé ngươi tin không?

Kim Ô nghe xong xưng hô này liền nổi giận, giận dữ nhìn sang.

- Gia chủ có lệnh, hậu sơn cấm địa, người rảnh rỗi tự tiện xông vào, giết bất luận tội!

Thủ vệ cầm đầu là một lão giả Nguyên Anh cảnh, thân mặc hắc bào, sát ý lành lạnh.

- Ngươi dám động thủ với ta?

Kim Ô cũng không ngốc, lập tức cảm thấy sát ý trên người đối phương không phải giả mạo, bị hù nhảy về phía sau.

- Gần ngàn năm không người nào dám tự tiện xông vào hậu sơn Viên gia, giết ngươi, răn đe cũng không tệ.

Lão giả thủ vệ cười lạnh, từng bước đi về phía trước, thình lình có ý động thủ.

- Ta sát, lúc này mới mấy ngày, làm sao đổi mặt rồi.

Kim Ô cũng phát giác có chút không ổn, gian giảo nhìn về bốn phía, chuẩn bị thấy không ổn sẽ chạy.

- Nhanh như vậy liền vội vã cho ta một hạ mã uy rồi?

Mà lúc này, Phương Hành cũng từ trong động phủ đi ra, trong miệng ngậm sợi cỏ, cười rất âm trầm.

Chương 933: Pháp tướng như đế vương

Nếu thật không muốn để cho Kim Ô đến, chỉ sợ Kim Ô ngay cả Viên gia tộc địa cũng vào không được, rõ ràng là có người tận lực để Kim Ô vào, vốn biết nó hay đi ngang, hơn nữa lúc này nó còn không biết Phương Hành kết anh, cố ý chờ nó thói cũ hiện ra, muốn cho nó một bài học để cho Phương Hành khó xử, dùng thủ pháp không cao minh lắm, bất quá lại rất hả giận, bởi vì lão tổ lên tiếng, để người không dám vô lễ với Phương Hành, cho nên không ai dám tìm hắn phiền toái, lại cố ý dẫn Kim Ô tới dằn mặt!

- Tiểu thổ phỉ, sao bọn họ đột nhiên không sợ ngươi rồi?

Thấy Phương Hành, Kim Ô lập tức bay tới, đầy bụng bất mãn ồn ào.

Bất quá nhìn thoáng qua Phương Hành, bỗng nhiên lại cảm thấy có chút không đúng, cúi đầu nhìn hắn một cái, kinh ngạc nói:

- Ngươi…

- Bây giờ tiểu gia và ngươi không phải một cảnh giới…

Phương Hành nhìn nó một cái, bất quá không giải thích thêm, nhìn sang Nguyên Anh thủ vệ kia, tự tiếu phi tiếu nói:

- Ngươi muốn giết huynh đệ của ta?

Mặc dù Nguyên Anh thủ vệ kia cảnh giới không thấp, lại không phải trực hệ Viên gia, nếu không đường đường Nguyên Anh sẽ không đến mức ở hậu sơn làm thủ vệ, mà hôm nay thân phận Phương Hành đặc thù, tên tuổi Thần Tử Viên gia còn không có lấy xuống, huống hồ Phương Hành đã phá anh, coi như không đến cực hạn, tu luyện thành Tiên Anh chân chính, nhưng phẩm chất Nguyên Anh không biết cao hơn hắn bao nhiêu, bàn về thân phận, hắn thấp hơn không ít, nhưng lúc này lại ỷ vào thân phận của mình, thản nhiên nói:

- Thần Tử đừng trách, là bằng hữu của ngươi quấy rầy hậu sơn thanh tĩnh trước.

- Vậy ngươi quấy rầy thanh tĩnh của ta lại tính thế nào?

Phương Hành ngồi xổm ở trên sườn núi, thần sắc nhàn nhạt nhìn hắn.

- Ngươi…

Nguyên Anh thủ vệ nghe Phương Hành làm khó dễ, hai đầu lông mày có chút tức giận, lãnh đạm nói:

- Ta là tận tâm chức trách, nếu Thần Tử bất mãn, có thể đi tìm gia chủ nói chuyện. Nhưng hôm nay nghiệt súc này, ta nhất định phải trục xuất nó đi!

- A? Lại biến thành trục xuất, mới vừa rồi không phải ngươi còn nói muốn làm thịt ta sao?

Kim Ô âm dương quái khí mở miệng, mặc dù vẫn không rõ Phương Hành muốn làm gì, lại cực kỳ phối hợp.

- Muốn làm thịt ngươi, cũng không tính là việc khó gì!

Nguyên Anh thủ vệ kia khẽ quát một tiếng, quanh người hiển hiện thần quang, sát khí oanh minh, hơn nữa thời điểm hắn nói chuyện, trong hư không, chẳng biết lúc nào xuất hiện bốn năm thủ vệ giống như hắn, trong đó hai người là Nguyên Anh cảnh, mấy người khác là Kim Đan, thấy Phương Hành cũng không hành lễ, ánh mắt bất thiện nhìn về phía Kim Ô, đây là điềm báo muốn đường đường chính chính động thủ.

- Đậu phộng, hù không được người sao?

Kim Ô cảnh giác co rụt lại, nhìn về phía Phương Hành:

- Sao ngươi kết anh rồi?

Dùng cơ linh của nó, một chút liền nhìn ra vấn đề. Nhất là sự tình Phương Hành kết anh, để nó rất ngoài ý muốn.

- Vì giải cứu Thiên Nguyên Đại Lục đại loạn.

Phương Hành bất đắc dĩ cười khổ, sau đó nhìn về phía đám thủ vệ kia, đáy mắt dâng lên lửa giận, đột nhiên đứng lên, cười nói:

- Móa*** một đám nô tài, tiểu gia là Thần Tử Viên gia, còn là quý khách của Thần Châu, bằng hữu của ta đến Viên gia tìm ta lại có thể có vấn đề gì? Vậy mà từng cái chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng cùng ta đùa nghịch uy phong, thật coi tiểu gia là bù nhìn sao?

Đang khi nói chuyện, dáng người trong chớp mắt tăng vọt không chỉ gấp mười lần, hung dữ vỗ về phía các thủ vệ một chưởng.

- Giết chết bọn họ.

Trong âm thanh, không chút khách khí xuất thủ, bộ dáng hung ác.

- A a a a. Rất tốt…

Kim Ô thấy một màn này, lập tức hưng phấn lên, oa oa kêu to, đi theo bay vút ra ngoài.

- Thật mạnh, đây là tu vi của một người vừa kết anh sao?

Đám thủ vệ đón một chưởng phô thiên cái địa của Phương Hành, chỉ cảm thấy cự lực hùng hồn như sơn băng hải tiếu vọt tới. Vậy mà trong chớp mắt, khu vực của bọn hắn hoàn toàn bị bao phủ, tựa như vỗ ra một chưởng, sẽ phân chia ra một thế giới độc lập, bên trong pháp tắc hùng hồn, đạo đạo thần lực bắn ra, hóa thành một mảnh hỗn độn, các tu sĩ đều cảm giác như sa vào đầm lầy

- Tiểu bối có dũng khí, dám tùy tiện như vậy, xem gia quy là vật gì?

Dưới lòng bàn tay Phương Hành, hai vị Nguyên Anh thủ vệ hét lớn, tất cả xuất toàn lực chống cự, trên đỉnh đầu thủ vệ lúc trước nói chuyện bay ra một pháp tướng, chân đạp hư không, hai tay chống trời, trên đỉnh đầu lại hóa thành một rừng thương kiếm kích, đằng đằng sát khí, liều mạng chống cự một chưởng của Phương Hành, mà một tên thủ vệ khác, thì một mực không lên tiếng, đỉnh đầu lặng yên huyễn hóa ra ngân xà mười trượng, trong chớp mắt phân ra trăm đạo ngân quang, thôn phệ về phía Phương Hành

- Chỉ là Huyết Anh, cũng tới kêu gào?

Ánh mắt Phương Hành quét qua hai người, thanh âm trầm thấp, lạnh lùng chế giễu cười một tiếng, sau đó đánh ra.

Đoạn thời gian này, hắn trốn ở hậu sơn Viên gia, cảm ngộ Nguyên Anh cảnh, cũng nhìn trình bày và giảng giải liên quan tới Nguyên Anh cảnh, đối với cảnh giới mới này cũng có một cái nhìn trực quan, càng biết cảnh giới của mình bây giờ.

Thế gian công pháp vô số, phương pháp kết anh cũng đủ loại, nói tóm lại, chỉ cần lực lượng Kim Đan và thần hồn dung hợp, trên lý luận là có thể kết anh, nhưng đủ loại phương pháp khác nhau, ngưng kết ra Nguyên Anh cũng có khác biệt, đã có pháp tướng khác biệt, cũng có uy lực và cảnh giới chênh lệch, tựa như Yêu Địa Thanh Khâu Sơn Hồ tộc, kết thành Nguyên Anh chính là pháp tướng Cửu Vĩ Hồ, là bản tướng của một vị tiên tổ Hồ tộc, mà Nam Chiêm Bộ Châu Hoàng Phủ gia căn cứ tu luyện Thần Cơ Phá Diệt Quyết, kết thành Nguyên Anh lại là một Phá Diệt Thần Tướng bá đạo.

Bất quá từ Nguyên Anh mạnh yếu cùng phẩm cấp đến xem, có thể sơ lược chia làm năm cấp độ.

Nguyên Anh yếu nhất thế gian, chính là căn cứ cơ duyên hoặc mượn đan dược, miễn cưỡng kết anh, ẩn hiện màu xanh, tính chất u hàn, sợ liệt nhật, sợ hỏa pháp, thậm chí đao kiếm cũng có thể tổn thương, giống ma quỷ hơn là Nguyên Anh, cho nên trong giới tu hành xưng là "Quỷ Anh" !

Mạnh hơn một chút, chính là đạt đến Kim Đan viên mãn, bằng vào huyết mạch tiên tổ còn sót lại trong người, hoặc tu luyện công pháp đặc biệt ngưng kết thành, tính chất căn cứ huyết mạch bản thân định ra, căn cứ có huyết quang quấn quanh, tu sĩ xưng là "Huyết Anh" !

Mà cao hơn một chút, là đột phá huyết mạch và công pháp hạn chế kết thành Nguyên Anh, thời điểm ngưng kết Nguyên Anh bực này, người tu hành đã ngưng tụ ý niệm của mình ở bên trong, cho nên bất luận huyết mạch của hắn như thế nào, công pháp như thế nào, kết thành Nguyên Anh sẽ là bộ dáng của mình, loại Nguyên Anh này được người xưng là "Thần Anh", ý nghĩa là bản thân phong thần, chỉ bái mình không bái thiên!

Trong truyền thuyết, muốn kết thành "Thần Anh", nhất định phải ở Kim Đan đột phá cảnh giới của mình mới được!

Đơn giản mà nói, chính là không vào Trảm Ngã cảnh, liền tu không ra Thần Anh!

Mà ở Trảm Ngã cảnh đi càng xa một chút, kết thành Nguyên Anh, trừ một chút đặc tính cơ bản, còn trời sinh có được thần thông vương đạo, đế vương chi uy, Nguyên Anh vừa ra, Nguyên Anh khác đều sẽ cảm nhận được tiên thiên áp bách và khuất phục, là ở Kim Đan cảnh tu luyện đại đạo ngưng tụ thành đế vương uy, tượng trưng duy ngã độc tôn, loại Nguyên Anh này, được người xưng là "Đế Anh" !

Mà ở Trảm Ngã cảnh đi tới tiếp cận cực hạn, tiên khí quanh quẩn, Tử Khí Đông Lai, chính là "Tiên Anh" trong truyền thuyết!

Đó là một loại Nguyên Anh chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết thượng cổ, được người xưng là "Tiên chủng" !

Ở trước mặt Huyết Anh, Quỷ Anh ngay cả ánh nắng cũng không thể gặp, liền bị coi là ngụy anh, không đáng một đồng.

Mà ở trước mặt Thần Anh, Huyết Anh dựa vào công pháp hoặc huyết mạch kết thành, lại chỉ có thể coi là giả anh, không có chân chính đột phá.

Nhưng ở trước mặt Đế Anh, Thần Anh bình thường chỉ có thể coi là giả anh, Đế Anh vừa ra, bầy thần cúi đầu!

Bất quá ở trước mặt Tiên Anh, tất cả Nguyên Anh đều chỉ có thể coi là giả anh, pháp tắc không được đầy đủ.

Mà bây giờ, Phương Hành kết thành Nguyên Anh chính là Đế Anh, hắn vốn có hi vọng kết thành Tiên Anh chân chính, nhưng bởi vì nửa đường tự chém, cho nên thất bại trong gang tấc, trên phẩm chất kém một bậc, đương nhiên dù như thế, cũng cực kỳ bất phàm, ngay cả Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu bây giờ, cũng bất quá là Đế Anh, hoặc nói các Đạo Chủ khác, cũng nhiều là Đế Anh, dù sao Tiên Anh chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết.

Hai tên thủ vệ kia, có thể đến bảo hộ hậu sơn Viên gia, trên thực tế ở cùng cảnh giới đã có chút bất phàm, bất quá căn cứ công pháp và thiên tư có hạn, kết thành Nguyên Anh lại là Huyết Anh, mặc dù bọn họ đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ, cao hơn Phương Hành một bậc, nhưng phẩm chất Nguyên Anh lại kém xa, một chút liền bị Phương Hành khám phá rất nhiều nhược điểm, co ngón tay bắn hai lần, hai vệt thần quang lấp lóe, một đạo bắn vào mi tâm thần giáp lực sĩ, một đạo khác đánh vào vị trí bảy tấc của ngân xà, sau đó chỉ thấy hai Nguyên Anh cùng nhau kêu rên, thần giáp lực sĩ vỡ nát, ngân xà hóa thành bảy tám đoạn, thần lực hỗn loạn tuôn trào chung quanh, che mất một mảnh địa vực, cương phong văng khắp nơi.

- Lớn mật…

Hậu sơn Viên gia chính là địa phương chư lão bế quan, sao mà tôn quý, đại chiến vừa mới mở ra, liền đưa tới vô số người chú ý, đứng ở trong hư không, chớp mắt xuất hiện mấy đạo khí tức hùng hồn, tràn đầy sát khí, càng có người mở miệng quát lên!

- Lớn mật chính là bọn ngươi!

Nội tình Viên gia khẽ động, đáng sợ như thế nào, trong chớp mắt giữa hư không, vô số khí tức ẩn tàng tựa như dệt thành một mảnh thiên la địa võng, nhìn về phía Phương Hành, loại khí tức khổng lồ kia, làm cho Phương Hành nhìn vô cùng nhỏ bé, nhưng vào lúc này, Phương Hành hít một hơi, pháp tướng hiển hóa, bay thẳng lên không trung, sau đó càng lúc càng lớn, khí tức càng điên cuồng, lại có một loại tư thế ngang nhau với Viên gia.

- Con mẹ nó cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn còn chưa kết thúc, đã bắt đầu chơi hai mặt với tiểu gia sao?

Pháp tướng như đế vương, phiêu phù giữa không trung, thanh âm như sấm:

- Nói cho Viên Tam Thanh, nếu muốn được cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, mau tới gặp ta!

Chương 934: Phật pháp vô biên

Viên Tam Thanh, chính là tục danh của Viên gia lão tổ, chỉ bất quá bởi vì vị lão thần tiên này bối phận quá cao, người Viên gia đã không nhớ nổi bao lâu không có ai dám can đảm ở tộc địa Viên gia nghe người ta kêu lên ba chữ này, nhất là người gọi ra ba chữ này, lại còn là Thần Tử đã mất đi tác dụng? Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong sân giống như đọng lại, tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Phương Hành, trong ánh mắt có lạnh lùng, có trào phúng, còn có bị làm nhục.

- Tiểu nhi cuồng vọng, dám can đảm gọi thẳng tên của lão tổ?

Trong hư không, một nam tử dáng người thon dài đi ra, nhìn không ra tuổi tác, thanh sam giày vải, xa xa xem xét, chỉ cảm thấy khí cơ trên người như ẩn như hiện, giống như cùng đại đạo cộng minh, chỉ bất quá chưa từng hiện ra pháp tướng, ngược lại nhìn không ra phẩm giai Nguyên Anh cụ thể, người chung quanh thấy hắn đều im lặng, lui qua một bên, càng có thật nhiều người hành lễ, miệng nói "Tam gia" .

- Đây chính là đệ đệ của Viên gia gia chủ, phu quân tương lai của Huyên Tứ Nương?

Phương Hành gặp người này, lông mi ngưng lại, ánh mắt cũng đi theo lạnh xuống.

Hắn ở Viên gia làm Thần Tử thời gian không ngắn, cũng làm mưa làm gió một đoạn thời gian, bất quá chỉ ở trước mặt người hầu và con cháu chi thứ đùa nghịch uy phong, các chủ tử chân chính của Viên gia lại một cái không thấy, không nghĩ tới hôm nay các chủ tử của Viên gia lại xuất hiện, hơn nữa vừa xuất hiện liền bày ra mặt thối, càng làm cho hắn cảm thấy thú vị.

- Trước đây ngươi không tuân quy củ, cả ngày ở trong tộc hô to gọi nhỏ, nhưng nể tình ngươi ở bên ngoài quen lỗ mãng, thiếu quản giáo, mới không có so đo với ngươi, chẳng qua hiện nay ngươi ở Viên gia thời gian cũng không ngắn, vẫn còn không có học qua quy củ sao?

Nam tử áo xanh chậm rãi đi tới, thần tình nghiêm túc, nhàn nhạt giáo huấn.

- Ngươi muốn dạy ta quy củ?

Phương Hành cười hì hì nhìn thoáng qua hắn, ánh mắt u lãnh, hơi có chút khinh thường.

Nam tử áo xanh có chút không vui nhìn hắn, thản nhiên nói:

- Người Viên gia đều phải thủ quy củ. Lão tổ đã nói, muốn để ngươi quay về Viên gia tộc phổ, việc này không ai ngăn cản, bất quá trước khi trở về, thì trước tiên phải học quy củ, thứ nhất, gia quy như thiên, không thể làm trái. Có công thì thưởng, có tội thì phạt, ngươi dung túng thủ hạ yêu nghiệt đại náo hậu sơn, lại gọi thẳng tên lão tổ, chí ít cũng phải cấm đoán một năm, mà yêu nghiệt này, phải phế đi tu vi, trục xuất Viên gia.

- Ha ha, trước kia Viên lão gia hỏa kia đã nói với ta, chỉ cần ta trở về, vậy cứ tùy tâm sở dục, ai cũng không được xen vào.

Phương Hành giống như cười mà không phải cười nói.

- Lúc trước khác, bây giờ khác!

Nam tử áo xanh nhàn nhạt mở miệng, thần sắc không có một chút biến hóa.

- A a a a…

Phương Hành nhịn không được bật cười, khoát tay áo nói:

- Cút *** con mẹ ngươi đi quy củ, ít nói hươu nói vượn đi, nói cái gì có công thì thưởng, tiểu gia giúp Thiên Nguyên Đại Lục các ngươi miễn đi một trận đại họa, cũng không thấy thưởng ở nơi nào. Hôm nay ngươi không cần tới đây giả thần giả quỷ, bây giờ huynh đệ của ta đang ở đây, nếu ngươi thật có bản lãnh, dám đi lên động nó thử xem?

Nói xong chỉ Kim Ô, ý khiêu khích rõ ràng.

Này làm Kim Ô giật nảy mình, nhỏ giọng nói:

- Vạn nhất hắn thực đến làm sao bây giờ?

Nam tử áo xanh nghe, sắc mặt lộ ra vẻ hoang đường, thậm chí lười giải thích, chậm rãi đi về phía trước, thản nhiên nói:

- Ngươi nghĩ mình kết thành Nguyên Anh thì không người trị được ngươi? Ha ha, tài nguyên phong phú như thế, tạo hóa huyền bí như thế, lại chỉ kết thành Đế Anh, còn có vốn liếng gì càn rỡ? Thân là trưởng bối, ta nên chỉ điểm ngươi một chút, Nguyên Anh sơ kỳ và Nguyên Anh đỉnh phong khác biệt như thế nào!

Khi nói chuyện, đã cất bước đi tới, mỗi một bước đạp không, hư không chung quanh đều chấn động.

Kim Ô giật nảy mình, rụt rụt về phía bên người Phương Hành, nghĩ thầm hôm nay xong đời.

Mặc dù nó cũng có tu vi Trảm Ngã cảnh, nhưng chưa từng nghĩ qua mình thực có thể động thủ với Viên gia Tam gia, xem như Phương Hành, bây giờ cũng bất quá là vừa vặn kết Nguyên Anh không lâu, đối mặt Nguyên Anh cảnh cùng là Đế Anh uy tín lâu năm, lại có mấy phần thắng?

Mà các tu sĩ chung quanh, thì lẳng lặng đứng xem, thậm chí có người cười trên nỗi đau của người khác, muốn nhìn Phương Hành gặp xui xẻo.

Chỉ là bọn hắn càng như thế, Phương Hành càng cười lạnh, tâm tư lửa giận càng thịnh.

- Dừng tay!

Thời điểm nam tử áo xanh đi tới trước người Phương Hành, không trung thình lình truyền đến tiếng rít lên, một pháp tướng hiển hóa ở trên không trung, người mặc đạo bào, như một thần ma tọa trấn hư không, là Viên lão thần tiên hiển thánh, người Viên gia ở chung quanh đều giật nảy mình, tất cả đều hành lễ, ngay cả nam tử áo xanh cũng hơi kinh hãi, vội vàng thi lễ, không dám ngẩng đầu nhìn.

- Ngươi thật đúng là tới.

Phương Hành ngẩng đầu nhìn Viên gia lão tổ, cười hì hì.

- Trước đó ta từng đưa thần phù cho ngươi, hứa hẹn ngươi có thể trực tiếp gọi ta, đến tột cùng là có chuyện gì?

Viên lão thần tiên chau mày, trầm giọng hỏi.

- Ha ha, cũng không có việc gì, chỉ muốn hỏi, các ngươi nghĩ ra biện pháp đi lấy cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn chưa?

Phương Hành cười hì hì mở miệng, bộ dáng bại hoại.

Viên lão thần tiên không nghe còn tốt, nghe xong lại nhíu mày, hồi lâu mới nói:

- Nào có dễ dàng như vậy, những tiểu bối kia căn bản phá không được đại trận bao phủ Bách Đoạn Sơn, dù xông vào, có thể ở trước mặt quái thi chống đỡ xuống lại có mấy người? Nếu là Nguyên Anh cảnh, ngược lại có thể chèo chống được, nhưng Huyền Quan tự có pháp tắc, Thánh Nhân luyện chế phù triện cũng chỉ có thể giúp Kim Đan cảnh che lấp khí cơ, bây giờ chúng ta thương lượng hồi lâu, thử qua các loại cách thức, cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì, ai…

Nói xong nhìn về phía Phương Hành, lông mày lại không nhịn được nhíu lại.

Bây giờ hắn nhìn Phương Hành, cũng thật có chút đau đầu, trong lòng hắn, là thật nghĩ đền bù sự tình bảy trăm năm trước, hơn nữa Phương Hành ngưng kết Đế Anh, trưởng thành cũng là một tồn tại ngang hàng Đạo Chủ, xem như một trợ lực cực lớn, thế nhưng hết lần này tới lần khác, kẻ này có chút giá trị, lại giỏi sinh sự, đối với lão tổ như mình càng không có kính ý, đối với quy củ gia pháp càng không có nửa phần kính sợ!

Ngược lại là người Viên gia ở chung quanh, có mấy người thấy vậy, tâm tư đều vui vẻ.

Phương Hành nhìn qua đám người chung quanh, trong lòng có chút lạnh lẽo, cố ý hắng giọng, cười nói:

- Kỳ thật ta cũng thay các ngươi suy nghĩ, trong khoảng thời gian này, ngược lại phát hiện muốn lấy tạo hóa, cũng không phải là không có biện pháp

- Ừm?

Nghe câu nói này, Viên gia lão tổ giật mình, trong mắt tinh quang đại tác, vội hỏi:

- Biện pháp gì?

Tu sĩ Viên tộc ở xung quanh đều khẽ giật mình, thần sắc kinh ngạc nhìn Phương Hành.

Mà lúc này Phương Hành cười càng vui vẻ hơn, nửa ngày mới nhàn nhạt phun ra mấy chữ:

- Phật pháp vô biên.

Viên lão thần tiên nhất thời giật mình, thì thào đọc mấy chữ này, lại không biết nên lý giải như thế nào.

Phương Hành nói:

- Bách Đoạn Sơn đã bị Phù Đồ đại trận bao phủ, trừ ta ra, dù ai cũng không cách nào khống chế lực lượng của đại trận kia, chỉ bất quá nếu có mấy phần bản sự, chống đỡ lực lượng đại trận tiến vào bên trong vẫn được, khó đối phó nhất chính là những quái thi kia, mà đối với những quái thi kia, ta lại có chút hiểu rõ, tu vi Phật pháp càng tinh thâm, thì càng có thể chống cự sát khí, nói cách khác, bây giờ Bách Đoạn Sơn không phải là người người không thể vào, người đạt được Phật pháp gia trì muốn tiến vào còn rất dễ dàng.

- Phật pháp gia trì?

Viên lão thần tiên nhất thời không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, nao nao, trầm giọng nói:

- Bây giờ Phật môn suy thoái, người tu phật tin phật càng lúc càng ít, ngay cả hạng người có Phật pháp tinh thâm, cũng chỉ là lão tăng phàm tục, mà như lời ngươi nói đạt được Phật pháp gia trì, chỉ sợ phải là người tu luyện thành kim thân mới có thể làm được? Dạng người này chỉ ở trong Linh Sơn Tự và Tịnh Thổ Bỉ Ngạn Tự có vài cái, nhưng theo ta biết đều đã sớm bước vào Nguyên Anh cảnh, trong hàng tiểu bối, đi nơi nào tìm a?

Trước đây hắn và mấy lão quái vật thương nghị, xác thực từng có người nhắc qua từ Phật môn ra tay, giải quyết Phù Đồ đại trận của Bách Đoạn Sơn, nhưng nếu như tìm Linh Sơn Tự, thì cần phân ra một phần tạo hóa, mà nếu như tìm Tịnh Thổ Bỉ Ngạn Tự, thứ nhất là người bên Thần Châu không tin tưởng bọn họ, thứ hai Bỉ Ngạn Tự đã từng bắn tiếng, nói tuyệt đối sẽ không nhúng tay sự tình Bách Đoạn Sơn.

Cũng chính là nguyên nhân này, mới làm bọn hắn thương nghị lâm vào khốn cảnh, không nghĩ tới lúc này Phương Hành lại nói ra.

- Dạng người này không nhiều, nhưng vẫn có mấy vị.

Phương Hành cười cười nói:

- Chỉ không biết những đạo thống các ngươi sẽ dùng giá bao nhiêu mời được bọn hắn mà thôi!

Hắn ngừng lại một chút, lại chỉ Kim Ô nói:

- Nói thí dụ như vị này, đáng tiếc kém chút bị hiếu tử hiền tôn của ngươi làm thịt.

- Lời ấy thật chứ?

Viên lão thần tiên nghe được lời này, trong mắt tinh quang lưu chuyển, nghĩ đến rất nhiều vấn đề.

Kim Ô thì kinh ngạc liếc nhìn Phương Hành, tâm tư hơi động, đã minh bạch suy nghĩ trong lòng Phương Hành.

Nó thở dài, nhìn Phương Hành thật sâu, sau đó vỗ cánh, vận chuyển pháp lực.

Một tiếng ầm vang, yêu khí quanh người Kim Ô cổn đãng, che khuất bầu trời, như cả phiến thiên địa đều lâm vào trong bóng tối, hết lần này tới lần khác ở trong bóng tối này, nhục thân của nó lại phát sáng lên, trong yêu khí xuất hiện một loại khí tức an lành, kim quang chói mắt từ trong ra ngoài, từ từ thông thấu, chiếu sáng cả phiến thiên địa, giống như Phật Đà phủ xuống, hiển hóa thế gian, quang mang phổ chiếu.

- Ngươi lại là…

Ánh mắt của Viên Tam Thanh trở nên ngưng trọng, vừa khiếp sợ lại cuồng hỉ.

Kim Ô thì đột nhiên thu thần thông, cánh chỉ Viên Tam gia, kêu lên:

- Ngươi trước giết chết cháu trai này lại đến nói với ta!

Ánh mắt của Viên Tam gia trở nên cực kỳ cổ quái

Chương 935: Huyền Quan vừa rơi xuống không phong thiên

Thời điểm Phương Hành nói bốn chữ "Phật pháp vô biên", Kim Ô đã minh bạch tâm tư của hắn.

Nó theo Phương Hành trải qua sự tình Tiếp Dẫn Tháp, đệ tử Đại Tuyết Sơn đều được tạo hóa, hoặc phong chính quả, hoặc nhận truyền thừa, đối với đám sát thi cổ quái kia đều có năng lực chống cự nhất định, hơn nữa trên Bách Đoạn Sơn bao phủ Phù Đồ đại trận, mặc dù cũng sẽ trấn áp bọn họ, nhưng khí tức của bọn hắn bắt nguồn từ Phật môn, làm cho bọn hắn bị trấn áp, cũng có một chút hi vọng sống ở trong trận, so với tu sĩ khác đã chiếm tiện nghi rất lớn, khác Phương Hành chỉ là bọn hắn không khống chế được Phù Đồ đại trận, cho nên không thể tới lui tự nhiên ở trong trận mà thôi

Trước đây bọn họ vì phối hợp kế hoạch của Phương Hành, một mực không có nói qua việc này, cho nên tu sĩ thế gian đều không biết, mặc dù Phương Hành là chìa khoá duy nhất, nhưng cũng có mấy người, dù không thể mở ra bảo tàng, lại có thể trộm đi cơ duyên!

Bây giờ Phương Hành bị ép kết anh, bỏ lỡ cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, nhưng lại thừa cơ đẩy bọn hắn lên sân khấu.

Tin tức này quá kinh người, ngay cả Viên lão thần tiên cũng trở nên khiếp sợ, sau một hồi lâu, mới vẻ mặt cuồng hỉ, từ không trung bay xuống, khách khí vái chào Kim Ô, cười nói:

- Lão hủ nguyện cùng tiểu hữu chia lấy cơ duyên, không biết tiểu hữu ý định thế nào?

Kim Ô quay đầu nhìn thoáng qua Viên gia Tam gia, làm vị kia mặt mũi tràn đầy hắc khí.

Viên lão thần tiên hiểu được tâm tư của người này, chỉ nhàn nhạt nói một câu:

- Giết thì giết, đánh thì đánh, nhốt thì nhốt!

Một câu liền định ra nhạc dạo, sau đó Phương Hành âm thầm nghe ngóng và quan sát, cũng coi như biết kết quả việc này, lần này Kim Ô kém chút bị giết ở trước mặt Phương Hành, là bởi vì một tiểu bối của Viên gia, cũng là đường đệ của Phù Tô công tử tự tác chủ trương, hơn nữa sau khi Kim Ô lắc mình biến hoá trở thành quý khách của Viên gia, tiểu bối kia bị phạt mười roi, sau đó cấm đoán, mấy thủ vệ phòng thủ ở hậu sơn bị Phương Hành phế bỏ hơn phân nửa tu vi, gia tộc cũng không có làm chủ cho bọn họ, ngược lại còn giáng chức thành Chấp Sự trưởng lão, mà mấy gia nô ở giữa truyền lời thì bị đánh chết.

Nhất là Viên gia Tam gia bị Kim Ô nhằm vào, phải cấm đoán ba năm, hôn kỳ hoãn lại.

Mà Phù Tô công tử thì càng xui xẻo, lúc đầu sau khi Phương Hành nhập chủ Viên gia, hắn liền bị cấm đoán. Kết quả Phương Hành kết anh, gia chủ liền thả hắn ra, nhưng bởi vì thời gian thả ra quá trùng hợp, khó tránh khỏi để cho người ta phỏng đoán chuyện này là hắn bày mưu nghĩ kế, Viên lão thần tiên không kiên nhẫn tìm kiếm chân tướng, Kim Ô lại ép quá gắt, thế là hắn vừa mới đi ra, lại bị giam cầm.

Mà Kim Ô bị Phương Hành đẩy lên sân khấu, cũng dẫn phát một loạt phản ứng dây chuyền, tên này vốn gan lớn da dày tâm hắc, am hiểu nhất là bán mình giá cao, lại thêm hắn không chỉ có bản lĩnh không nhỏ, trong nhà còn có Thánh Nhân làm chỗ dựa, nên có thể nói hoành hành vô kỵ, trước kia Phương Hành mượn cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn giày vò mấy lão quái vật đau đầu, bây giờ đổi lại đám người Kim Ô mới cảm giác tiểu ma đầu kia đã là hài tử rất hiền lành.

Giấy không thể gói được lửa, lại thêm Phương Hành âm thầm thôi động, rất nhanh, trừ Kim Ô, Bát Bộ Thiên Long thậm chí Lục Đạo truyền nhân có liên quan tới Phật môn chính quả đều bị người biết. Đều trở thành đối tượng bị các đạo thống tranh nhau cướp đoạt và hợp tác, Thần Châu nhất thời đại loạn, Đại Tuyết Sơn và Yêu Địa Thái Cổ Đạo cũng ở trong quá trình này truyền khắp Thiên Nguyên Đại Lục, địa vị nước lên thì thuyền lên, nhất thời có một không hai.

Mà đổi thành một điểm không thể không nhắc tới chính là, thuyết pháp Phật pháp có thể khắc chế sát khí, rất nhanh lưu truyền khắp Thiên Nguyên Đại Lục, khiến cho Phật pháp nhất thời rất được hoan nghênh, các đạo thống thậm chí một số tán tu đều muốn vấn phật, Linh Sơn Tự lâu không xuất thế cũng mượn lực lượng này đi ra một bước, ở Thần Châu thiết lập đạo thống, nhất thời người triều bái như mây, cũng chứng thực câu tiên đoán kia, Phật môn nhờ Phương Hành mà đại hưng!

Chỉ bất quá, người bái Phật rất nhiều, nhưng tu luyện ra chính quả hoặc Kim Thân lại nói nghe thì dễ, chân chính có thể vào Bách Đoạn Sơn, chỉ có đám người Kim Ô lúc trước được từ phật thiện quả, bất quá căn cơ Phật môn hưng thịnh lại nhờ vào đó mà hoàn thành.

Đây là một trận giao dịch công bằng, Phương Hành bỏ lỡ cơ hội ở Bách Đoạn Sơn, lại tặng cơ hội này cho Kim Ô và đám người Lệ Hồng Y, mà những người kia lại thông qua giao dịch này, giúp Đại Tuyết Sơn và Yêu Địa Thái Cổ Đạo hưng thịnh đặt vững căn cơ, mà Phật môn ở dưới loại cục diện đặc thù này, cũng thu được kỳ ngộ trước nay chưa từng có, thời điểm Phật môn đại hưng đã đến, Linh Sơn Tự và Bỉ Ngạn Tự hùng tâm tráng chí.

Ánh mắt của toàn bộ Thần Châu, hoặc nói toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục đều nhìn về phía Đại Tuyết Sơn Ngũ Tử cùng Thái Cổ Đạo Ngũ Tiểu Thánh, Đại Tuyết Sơn Ngũ Tử, bây giờ chính là Lệ Hồng Y, Vương Quỳnh, Lệ Anh, Hàn Anh và Sở Từ, mà Thái Cổ Đạo Ngũ Tiểu Thánh còn lại là Phù Tang Sơn Kim Ô, Ô Tang Nhi, Cô Nhận Sơn Tiểu Bằng Vương, Đại Thánh Sơn Không Không Nhi cùng Vô Ảnh Sơn Ngụy Vô Kỵ, lại thêm Tịnh Thổ Bắc Minh Thanh Địch và Thần Nữ Oa Nữ tộc, thân phận của mười hai người bây giờ có thể nói nước lên thì thuyền lên, đạt được các đạo thống tán thành và tranh đoạt, không nói thực lực cá nhân, chỉ thân phận và địa vị đã đủ để ngang hàng Trung Vực Tứ công tử, chính là bên thắng lớn nhất trước khi cơ duyên Huyền Quan phủ xuống.

Nhưng tiểu ma đầu lúc trước quấy cả Thần Châu và Tịnh Thổ không được an bình, lại từ từ phai nhạt ra khỏi tầm mắt mọi người, ngày thường thời điểm giới tu hành an bình, hắn sẽ nhảy ra khuấy gió nổi mưa, bây giờ giới tu hành gió nổi mây phun, hắn lại cả ngày ở hậu sơn Viên gia đọc kinh điển, thử thuật pháp, minh ngộ đạo lý tu hành.

Sau ba tháng, Phương Hành đang cầm một quyển cổ tịch quan sát, đột nhiên trong lòng có cảm ứng, ngẩng đầu lên, chỉ thấy bầu trời phía nam, một mảnh thải hà như lửa, không trung đạo đạo thần quang phủ xuống, giống như một cơn mưa sao băng, giờ khắc này, linh khí của toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục đều bị ảnh hưởng, sôi trào như nước.

- Rốt cục rơi xuống rồi sao?

Phương Hành ngóng nhìn trời nam, buông xuống thư tịch, ung dung hít một hơi.

- Cơ duyên Huyền Quan rốt cục phủ xuống sao?

Nơi xa, trong một động phủ, một lão giả áo xám nhảy ra ngoài, nhìn trời cao, kích động rống to.

Sau đó càng nhiều người bế quan xuất hiện, tranh nhau nhìn về phía trời nam, từng người kích động không thôi.

Trừ hậu sơn thanh tĩnh, thì cả tộc địa Viên gia đều trở nên náo nhiệt, những nơi khác thì càng không cần nói, lúc đầu các tu sĩ đều chạy về Ma Uyên, nhân thủ lưu lại canh giữ đạo thống cực ít, nhưng lúc này đều nhảy ra ngoài, nhìn trời nam, há miệng hét dài. Thậm chí có người quỳ xuống cúng bái, càng có người cắn răng, một lòng muốn đi Ma Uyên tìm cơ hội, cũng có người buồn bã hối tiếc, hận mình vì sao sớm kết anh, cho nên bỏ lỡ khí vận.

Bất quá sau reo hò vô tận, theo sát mà đến chính là kinh ngạc khó tả!

Trên chư thiên, thần quang phủ xuống, tựa như mấy lần trước cơ duyên Huyền Quan phủ xuống, đều nhằm về một vực, nhưng lần này lại tựa hồ nhiều một chút đồ vật, trong vô số thần quang, thình lình xen lẫn vật gì khác, thần quang theo sát mưa sao băng đại biểu Huyền Quan phủ xuống, cả hai kẹp vào nhau, rất khó phân biệt.

Nhưng thời điểm mưa sao băng rơi về phía Ma Uyên, những thần quang kia lại chia lìa, nhắm về bốn châu, cuối cùng ầm vang, rơi vào Lạc Nhật Đại Mạc của Yêu Địa.

Đó là một tế đàn màu đen, bám rễ sinh chồi, văng lên cát vàng vạn trượng, ổn định ở trên linh mạch của Yêu Địa.

So sánh với cơ duyên Huyền Quan, tế đàn kia phủ xuống, lộ ra quá mức mịt mù, ít có người chú ý.

Yêu Địa to lớn như vậy, lại chỉ có rải rác mấy người phát giác, một người trong đó, chính là Phù Tang Sơn Căn Bá.

- Trở về rồi?

Lão đầu đứng lên, đấm đấm sau lưng đau nhức của mình, giống như muốn rời Phù Tang Sơn, nhưng cuối cùng lại ngồi xuống.

- Ha ha, một đám người thiển cận.

Thiên Nguyên Đại Lục, Tây Hải, trên một cung điện bí ẩn, nam tử mặc hắc bào thật dài ngự phong mà đứng, bên cạnh hắn đi theo một quý phụ nhân thiên kiều bách mị, nam tử mắt nhìn Ma Uyên, lộ ra tiếu dung khinh bỉ, sau đó tay áo hất lên, nước biển dưới thân thình lình phân liệt ra, lộ ra một tế đàn màu đen to lớn, phía trên thần quang oanh oanh, bắn ngược thương khung.

- Sự tình cuối cùng vẫn không theo phương hướng tốt nhất.

Nam Chiêm Bộ Châu Bột Hải quốc, trên Thanh Khâu Sơn, Liên Nữ đón gió mà đứng, nhìn phía dưới cúi đầu than tiếc.

- Tiên tử, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Giữa không trung, tầng mây xé rách, hiển lộ ra một huyễn tượng, thần sắc có chút kinh dị nhìn Liên Nữ.

- Còn có thể chuyện gì xảy ra, cơ duyên Huyền Quan tới, bọn họ cũng quay về rồi!

Liên Nữ trả lời điềm nhiên như không có việc gì, giống như đang trả lời một việc nhỏ không quan trọng gì.

- Bọn họ bị giam giữ ở thiên ngoại, sao có thể tuỳ tiện trở về?

Gương mặt kia chấn kinh, không giải thích được.

- Bởi vì tất cả truyền thừa của Cửu Thiên Huyền Quan đều giáng lâm, cho nên Phong Thiên Đại Trận cũng không còn!

Liên Nữ lẳng lặng trả lời:

- Lúc đầu sau ba trăm năm, cỗ Huyền Quan thứ chín mới có thể phủ xuống, Phong Thiên Đại Trận tiêu tán, chỉ bất quá, các ngươi quá nóng lòng, trước 300 năm kéo xuống chín bộ Huyền Quan, cũng trước thời hạn 300 năm giải trừ Phong Thiên Đại Trận, những người bị giam ở thiên ngoại tự nhiên tùy thời có thể trở về.

Nàng nói, khóe miệng hiện lên ý cười:

- Cũng may tiểu phôi đản kia đánh thức ta trước 300 năm, nếu không còn không biết chờ

300 năm sau ta tỉnh lại, Thiên Nguyên Đại Lục sẽ trở thành cái bộ dáng gì nữa.

- Vậy vì sao ngươi không có nói cho chúng ta biết?

Huyễn ảnh chấn động, cực kỳ không hiểu hỏi.

- Bởi vì ta sẽ không quấy nhiễu lựa chọn của các ngươi, mặc kệ là tốt hay xấu.

Liên Nữ lẳng lặng trả lời, ngừng một chút mới lại nói:

- Hơn nữa ta cảm thấy, đây cũng chưa chắc không phải chuyện tốt!

Vô số thần quang rơi vào Ma Uyên, tạo hóa vừa tới Thần Châu loạn!

Thời điểm cơ duyên Huyền Quan phủ xuống, Phương Hành buông thư tịch, lẳng lặng nhìn, bây giờ hắn đã phá Nguyên Anh, thần niệm trưởng thành nhanh chóng, sớm không phải lúc trước có thể so sánh, không chỉ nhìn thấy vô tận thần quang phủ xuống Ma Uyên, càng thấy được trong thần quang ẩn tàng đồ vật cổ quái, trong lòng hơi mỉm cười, ngược lại đoán được sau khi Huyền Quan rơi xuống, còn có chút việc khác phát sinh.

- Hẳn rất náo nhiệt nha.

Hắn hơi xúc động thở dài, bất quá rất nhanh lại lắc đầu:

- Bất quá ta tạm thời không đi được.

Dứt lời, hắn nâng thư tịch lên tiếp tục đọc, giống như sau khi phá Nguyên Anh, hắn đã tâm như chỉ thủy.

Chương 936: Sứ giả Tiểu Tiên Giới

Huyền Quan rơi xuống, Tiểu Tiên Giới cũng lần lượt trở về, Thiên Nguyên Đại Lục nhất thời trở nên náo nhiệt.

Bởi vì tranh địa vực, tranh danh phận, tranh cơ duyên, nên thời thời khắc khắc tiến hành chém giết kịch liệt, khiến cho toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục như liệt hỏa nấu dầu, phát sinh biến hóa khó nói lên lời, bốn châu giống như sắp gặp phải biến hóa cực lớn, sóng ngầm cuồn cuộn, bất quá còn tốt, Tiểu Tiên Giới riêng phần mình phân bố ở trong Ngoại Vực Tinh Không, cách Thiên Nguyên Đại Lục có xa có gần, hơn nữa dù sao cũng mất tin tức vạn năm, ngay cả các tu sĩ của Nguyên Đại Lục, cũng không biết còn có tồn tại này, hay là sớm đã tiêu vong ở trong tinh vực mênh mông, bây giờ trở về mấy thế lực, còn không thể dao động cục diện sớm đã ổn định của Thiên Nguyên Đại Lục, mà những người trở về kia cũng cực kỳ thần bí, chỉ gặp Thánh

Nhân và các lão quái vài lần, tất cả xác định cấm khu, nơi bọn họ phủ xuống không cho người tùy ý ra vào, mà người Tiểu Tiên Giới bọn họ cũng hiếm có ai xuất thế, cũng không có lập tức dẫn phát họa loạn như trong dự đoán.

Kết quả này, làm cho các đạo thống mừng rỡ, nắm chặt thời gian đoạt tạo hóa ở Bách Đoạn Sơn.

Huyền Quan phủ xuống, vô số dị bảo tiên điển, làm cho người ta thèm nhỏ dãi, tự nhiên cũng nương theo vô số chém giết và tranh đoạt, bất quá còn tốt, các lão quái vật tận lực duy trì cục diện cân bằng, loại chém giết và tranh đoạt này bị khống chế ở trong một phạm vi có thể tiếp nhận, bởi vì Tiểu Tiên Giới thần bí phủ xuống, những người được xưng là "chìa khoá" như Đại Tuyết Sơn Ngũ Tử và Thái Cổ Yêu Đạo Ngũ Tiểu Thánh, đều được bảo vệ nghiêm ngặt, phong hỏa lớn hơn nữa cũng không đốt tới trên người bọn họ, ngược lại theo cơ duyên được lấy ra, thân phận nước lên thì thuyền lên.

Huyền Quan phủ xuống một tháng, giai đoạn thứ nhất cơ duyên mở ra đã kết thúc, mà một sự kiện khác chấn động cả Thiên Nguyên Đại Lục cũng xuất hiện, mà sự kiện này, chính là Thánh Nhân tự mình truyền đạo thụ nghiệp, chỉ điểm tiểu bối tu hành, Chư Tử Đạo Tràng mở ra.

Chư Tử Đạo Tràng, ở trước khi Ma Uyên mở ra đã có tin tức, lại nửa đường trì hoãn, mãi cho đến các tu sĩ Tiểu Tiên Giới trở về mới được Thánh Nhân đưa ra lần nữa, mục đích xuất hiện rất đơn giản, là bồi dưỡng người kế tục có hi vọng thành tựu "Tiên Anh".

Trải qua một phen tranh đoạt và đấu đá ở trong Ma Uyên, sẽ có một trăm thiên chi kiêu tử vào Chư Tử Đạo Tràng, được coi là có hi vọng thành tựu Tiên Anh, cũng là tồn tại chống cự Thiên Nguyên đại kiếp, trong lúc nhất thời, Thiên Nguyên bốn châu vô số tuấn kiệt phá vỡ đầu, muốn đoạt được một danh ngạch của Chư Tử Đạo Tràng, không nói trong Chư Tử Đạo Tràng có thể được Thánh Nhân tự mình chỉ điểm, vẻn vẹn chỉ là tài nguyên và cơ duyên Huyền Quan do các đạo thống cung cấp, cũng đã khiến cho những danh ngạch này thành tồn tại để cho người đỏ mắt.

Càng quan trọng hơn chính là… danh!

Một thế này bị cơ duyên Huyền Quan ảnh hưởng, vốn chính là một đời hoàng kim nhất trong mười vạn năm của giới tu hành, mà Chư Tử Đạo Tràng, không thể nghi ngờ là địa phương ngọa hổ tàng long, vừa vào đạo tràng, thì nhất định danh truyền vạn cổ!

Trong quá trình Chư Tử Đạo Tràng mở ra, không ai để mắt đến Phương Hành, mặc dù hắn đã từng là người trẻ tuổi xuất sắc nhất của thế hệ này, nhưng so với người khác đi sớm một bước, đã mất đi khí vận, dù hiện tại hắn là Nguyên Anh đệ nhất nhân trong vòng trăm năm, hơn nữa là Đế Anh hiếm thấy thế gian, cũng bị người tận lực xem nhẹ, Chư Tử Đạo Tràng không có vị trí của hắn.

Không biết có bao nhiêu đối thủ đã từng bị hắn khi dễ hoặc chẳng thèm ngó tới, đều tiến vào Chư Tử Đạo Tràng, nhưng hắn lại bị người quên lãng!

Mỗi khi nghe nói Chư Tử Đạo Tràng thống nhất chỉnh lý tất cả tạo hóa lấy được ở trong Bách Đoạn Sơn, do Thánh Nhân tham ngộ, sau đó truyền thụ cho các tiểu bối, để bọn họ càng tiến một bước đột phá, biểu lộ của Phương Hành rất lạnh nhạt, mỗi khi nghe nói Thánh Nhân dẫn tu sĩ của Chư Tử Đạo Tràng tiến về ngoại vực, tìm kiếm ngoại vực tiên tinh, để cho bọn họ ở trên Trảm Ngã cảnh đi càng xa, Phương Hành vẫn không để ý.

Một loại tâm tình kỳ diệu sinh sôi ở dưới đáy lòng, Phương Hành lạnh nhạt cười cười, sau đó phảng phất như hết thảy đều không liên quan đến mình.

Hắn bây giờ sinh hoạt, là cực kỳ bình tĩnh!

Hậu sơn Viên gia, vốn là chỗ tu hành thanh tĩnh nhất, trừ một chút trưởng lão Viên gia, thì phần lớn là người bế tử quan, bình thường không hỏi thế sự, mà tuổi tác của những người này, cơ hồ là gấp trăm lần Phương Hành, nhưng lúc này Phương Hành lại có vẻ còn nhẫn nại hơn bọn hắn, mỗi ngày lẳng lặng đọc kinh, ngộ pháp, đối với thế cục bên ngoài không có chút quan tâm nào, phảng phất như thoái ẩn.

Trong lúc này, Kim Ô và Đại Tuyết Sơn thậm chí chư tiểu thánh của Thái Cổ Yêu Đạo, nhiều lần tới bái phỏng, tất cả đều thở dài.

Bọn họ đều cảm thấy, Phương Hành sớm kết anh, thật sự là quá đáng tiếc.

Bây giờ, chính là thời kỳ vàng son của tu sĩ, vô số tạo hóa cơ duyên, vạn năm khó gặp!

Nhưng ở trong loại thời cơ này, Phương Hành lại sớm kết anh, chém đi thành tựu tương lai, thực quá không đáng, không đáng nhất chính là, lúc ấy hắn vì Thiên Nguyên Đại Lục mà chém cảnh giới hoàn mỹ của mình, kết quả Tiểu Tiên Giới vẫn ở sau khi cơ duyên Huyền

Quan phủ xuống lần lượt trở về, càng lộ ra hắn hi sinh không có giá trị, càng đáng giận là, công lao lúc trước ngăn trở Tiểu Tiên Giới trở về, đều trút hết cho Dao Trì tiểu công chúa, người đời biết được là Phương Hành sớm phát hiện và thông tri các lão tổ chỉ rải rác.

Hoặc là nói, dù biết cũng tận lực quên lãng.

Đám người Kim Ô rất phẫn uất, mỗi lần đến, đều mang hậu lễ long trọng, có đoạt được trong cơ duyên Huyền Quan, cũng có một bộ phận là các đạo thống vì lôi kéo bọn họ mà đưa tặng bảo khí, có thể nói đều là bảo vật ngày bình thường người tu hành khó gặp, bất quá bọn hắn cảm niệm ân đức của Phương Hành, tự nguyện giao ra mà thôi, ngược lại để Phương Hành ở Thần Châu có thanh danh người mang trọng bảo.

- Phương tiểu tổ, con ta tu hành đến Kim Đan trung kỳ, rất là chăm chỉ, chỉ thiếu một loại linh đan liền có thể siêu thoát, mong tiểu tổ thành toàn.

- Thần Tử ở trên, tiểu chất hữu lễ, nghe nói Thần Tử có một quyển kinh, chuyên tu Đan pháp, nhưng tiểu tổ đã kết anh không cần dùng nữa!

- Tiểu tổ, con ta là huyết mạch đời thứ ba của

Viên gia, nhưng tài nguyên không đủ, không thể siêu thoát, mong tiểu tổ nhìn lấy xử lý.

Trong khoảng thời gian Phương Hành bế quan ẩn cư, Viên gia luôn có người tới bái phỏng, hoặc mang theo tiếu dung đạt được kết quả tốt, hoặc mang theo ánh mắt kính sợ, hoặc mang theo kiêu hoành không ai bì nổi lui tới, kéo đông kéo tây, đơn giản là muốn đòi hỏi những tài nguyên ở trên tay Phương Hành mà thôi, mà đối với những mục đích này, Phương Hành rất rõ ràng, nhưng lại không nói toạc, phàm là trên tay mình có thì đều đáp ứng, như nước chảy đưa ra ngoài, vốn cho rằng có thể giao hảo mấy bằng hữu, lại không nghĩ tới thanh danh của mình càng kém.

- Ma đầu kia một lòng muốn quy về Viên gia ta, để chống cự cừu nhân trước đây, hiện tại nhu nhược giống như một con rùa đen!

- Dù sao hắn đã kết anh, lưu nhiều tạo hóa như vậy làm gì, chẳng bằng lấy ra cho chúng ta sử dụng!

- Ha ha, cứ việc đi lấy, bây giờ ma đầu kia một lời oán giận cũng không dám có, chỉ cần mở miệng, không có không đáp ứng!

- Hắn thật là sợ vỡ mật, nào có phong thái ma đầu trước đây, rõ ràng là con trùng đáng thương.

- Dù sao người ta cũng là Đế Anh, còn có mấy vị bằng hữu làm ăn cũng không tệ, đừng trêu chọc hắn quá mức.

- Ha ha, trước kia Đế Anh, chính là người kế tục Đạo Chủ, bây giờ Đế Anh, lại có thể tính được cái gì?

- Phù Tô công tử đã vào Chư Tử Đạo Tràng, tương lai tất nhiên thành tựu Tiên Anh, thù hận giữa hắn và ma đầu kia, người người thấy rõ ràng, mọi người đoán xem, đợi Tô thiếu chủ thành tựu Tiên Anh trở lại, kẻ này còn có thể sống được bao lâu?

Trong đủ loại nghị luận, Phương Hành giống như chưa tỉnh, cả ngày mắt điếc tai ngơ, bất cứ người nào nhìn hắn, đều sẽ cảm giác hắn giống như biến thành người khác, trầm mặc, bình tĩnh, tụng kinh, tu hành, phảng phất như một lão tu sĩ qua ngàn tuổi, trung thực tới cực điểm, tính tình cũng tốt tới cực điểm, hình như thật tu tâm dưỡng tính, không còn có một chút hỏa tính.

Loại cục diện này, thẳng đến một năm sau, cuối cùng bị người đánh vỡ.

Một tu sĩ áo đỏ tay cầm pháp chỉ, dẫn đầu hơn mười tu sĩ khí cơ không tục phủ xuống Viên gia.

Viên gia vì nghênh đón nhóm quý khách này, bày ra hương án, thiết hạ lễ tiết long trọng nhất, do gia chủ tự mình rời núi đón tiếp.

Bởi vì đám quý khách này, rõ ràng là người của Tiểu Tiên Giới tới.

- Tiên sứ phủ xuống, may mắn quá thay, mời vào trong nói chuyện.

Viên gia gia chủ biểu hiện rất khách khí, cung cung kính kính, mời sứ giả Nguyên Anh cảnh vào trong sảnh.

Sau nửa canh giờ, Văn tổng quản mặt mũi tràn đầy mồ hôi, thần sắc kéo căng xông vào động phủ của Phương Hành.

- Thần Tử, gia chủ cho mời.

Mặc dù một mực không có bị tước đoạt danh hiệu Thần Tử Viên gia, nhưng Phương Hành lại bị người Viên gia tận lực quên lãng gần một năm nghe được lời này, lại có chút hiếu kỳ mở mắt, nhìn về phía Văn tổng quản, biểu lộ rõ ràng là có vẻ hơi nghi hoặc.

Thần sắc của Văn tổng quản cực kỳ phức tạp, thấp giọng nói:

- Vừa rồi có tiên sứ tới Viên gia, chính là bọn họ chỉ tên muốn gặp ngươi!

Phương Hành nao nao, cười nói:

- Tiên sứ, là chỉ sứ giả Tiểu Tiên Giới sao?

Văn tổng quản hơi có vẻ do dự, giống như đã quyết tâm cực lớn, tiến lên mấy bước, thấp giọng nói:

- Không sai, hơn nữa có quan hệ tới Ly Hận Thiên!

Tiểu Tiên Giới lần lượt trở về, phủ xuống các nơi của Thiên Nguyên, phần lớn là chiếm địa vực làm căn cơ, vạch ra cấm khu, ngoại trừ lúc trước liên hệ các đạo thống và Thánh Nhân một chút, thì cùng ngoại giới cơ hồ không có gặp nhau, một mực lộ ra thần bí, thế mà chủ động sai sứ giả ra ngoài câu thông, vốn đã có chút cổ quái, mà sứ giả Tiểu Tiên Giới đi tới Viên gia, lại chỉ tên muốn gặp Phương Hành, thì sự tình càng thú vị.

Mà nghe Tiểu Tiên Giới có quan hệ tới Ly Hận Thiên, Phương Hành càng cười nhạt.

Văn tổng quản nhíu mày, thần sắc phức tạp, hiển nhiên cảm giác việc này rất khó giải quyết.

Ngược lại là Phương Hành, lẳng lặng trầm mặc nửa ngày, bỗng nhiên cười nói:

- Rốt cục có người nhớ tới ta rồi!

Chương 937: Hòa hay chiến

Sứ giả Tiểu Tiên Giới phủ xuống, ở Viên gia nhấc lên sóng to gió lớn, các trưởng lão tu sĩ đều xa xa ngắm nhìn.

Nhất là khi biết người đến là sứ giả của Ly Hận Thiên, tâm tình đám người Viên gia càng ngưng trọng, không biết có bao nhiêu người âm thầm lo lắng, một năm qua, Tiểu Tiên Giới lần lượt trở về, sau khi phủ xuống Thiên Nguyên Đại Lục, phần lớn là chiếm địa vực, hiếm khi xuất thế, không gây chuyện thị phi, cũng không tập hợp lại, không có ý tranh bá với các đạo thống Thần Châu, ngược lại để lòng người an tâm không ít, nhưng trong này, duy nhất làm cho người lo lắng là thái độ của Ly Hận Thiên Tiểu Tiên Giới, trước đây lão tổ các đạo thống bởi vì bọn họ thiết trí Dẫn Tiên Đại Tự, từng nghiêm trị Ly Hận Thiên, tru Đạo Chủ, chém Thần Tử, càng có rất nhiều trưởng lão mất mạng, mà trong âm thầm, cũng có rất nhiều đạo thống lớn nhỏ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cướp đoạt lãnh địa, linh mạch, sinh ý, cho nên Ly Hận Thiên cơ hồ bởi vậy xoá tên.

Cũng chính là nguyên nhân này, các đạo thống vẫn luôn có chút lo lắng Ly Hận Thiên Tiểu Tiên Giới trở về, sẽ dẫn phát một trận đại loạn, bất quá may mắn, tất cả Tiểu Tiên Giới trở về, đều biểu hiện ra nhẫn nại và an phận lạ thường, Ly Hận Thiên cũng không ngoại lệ, nhưng từng sai sứ giả xuất thủ, hủy diệt những đạo thống nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, đoạt đi linh mạch vốn thuộc về Ly Hận Thiên, nhưng không làm lớn chuyện.

Nhưng bây giờ, bọn hắn bỗng nhiên sai sứ giả đi vào Viên gia, liền không khỏi khiến người ta ý nghĩ kỳ quái.

Văn tổng quản ở phía trước dẫn đường, Phương Hành mặc áo xanh, lẳng lặng theo ở phía sau, không nhanh không chậm, phiêu phiêu dục tiên.

- Ma đầu kia tới, sứ giả Ly Hận Thiên chỉ tên muốn gặp hắn...

- Lúc ấy người vạch trần Ly Hận Thiên bố trí Dẫn Tiên Đại Tự, giống như là hắn nha...

- Mà lúc này cục diện nhìn như bình ổn, kì thực sóng ngầm cuồn cuộn, chỉ mong đừng căn cứ kẻ này, dẫn tới đại họa mới tốt!

Trong đủ loại suy đoán, Phương Hành theo Văn tổng quản đi tới chính điện, sau đó vung ống tay áo đi vào, đưa mắt xem xét, liền nhìn thấy trong đại điện ngồi sứ giả Ly Hận Thiên và Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu. Mà sau lưng bọn họ thì phân biệt có hơn mười người đứng thẳng, Viên gia Tam gia trước đây bị cưỡng chế bế quan thình lình cũng xuất hiện.

- Sứ giả này chính là người Tiểu Tiên Giới?

Phương Hành vào đại điện, cũng không nói chuyện, nhưng ánh mắt lướt qua sứ giả kia, đáy lòng hơi nghi hoặc:

- Tu vi cũng không quá cao, bất quá là Thần Anh mà thôi, nhưng đạo uẩn trên người rất nồng, hơi khác biệt Thiên Nguyên Đại Lục!

Hắn phát hiện, đạo uẩn của người Tiểu Tiên Giới có chút khác biệt tu sĩ Thiên Nguyên, tu sĩ Thiên Nguyên bởi vì phong thiên, tu sĩ đản sinh trong gần vạn năm này, khí cơ trên người đều có một loại cảm giác tự nhiên thiên thành, mà người Tiểu Tiên Giới lại có chút xa xôi, xem ra căn cứ chỗ tu hành khác biệt, tu hành ra đại đạo cũng có khác nhau, nếu không động thủ, khó nói ai mạnh ai yếu!

- Kẻ này chính là Phương Hành?

Sứ giả Tiểu Tiên Giới nhẹ nhàng để chén trà trong tay xuống, quay đầu nhìn thoáng qua Phương Hành, bất động thanh sắc hỏi.

Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu nhẹ gật đầu nói:

- Thần Tử Viên gia ở đây, tiên sứ có chuyện, có thể hỏi hắn!

Sứ giả Tiểu Tiên Giới cười cười nói:

- Đã là Thần Tử Viên gia, vì sao họ Phương?

Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng cười nói:

- Còn chưa kịp bái tế tiên tổ, thay hắn sửa họ!

Sứ giả Tiểu Tiên Giới từ trong những lời này, hình như hiểu rõ rất nhiều chuyện, nhẹ nhàng gật đầu, nhàn nhạt mở miệng nói:

- Viên gia chủ, tu sĩ ta tộc sống ở ngoại vực, không được trở lại quê hương, thôn quê dã phu, không biết cấp bậc lễ nghĩa, nếu có chỗ đường đột, mong gia chủ thứ lỗi, ha ha, có chuyện ta liền nói thẳng, lần này tới thăm, một là vừa trở về, liền nghe nói rất nhiều thanh danh của Viên gia, đặc biệt tới bái phỏng, tất cả mọi người là người tu hành, có việc mong chiếu cố nhiều hơn, còn thứ hai, là muốn thỉnh giáo Viên gia một vấn đề!

Viên gia gia chủ bình tĩnh nói:

- Chiếu cố thì không dám, có vấn đề gì, tiên sứ cứ nói, tất nhiên biết gì nói nấy!

Sứ giả Tiểu Tiên Giới cười một tiếng, sắc mặt dần dần trở nên ngưng trọng, thật lâu mới mở miệng:

- Chúng ta trở lại quê hương, là đúng hay sai?

Ngay cả Viên gia gia chủ, giống như cũng không nghĩ tới hắn sẽ hỏi ra vấn đề này, nửa ngày sau mới cười nói:

- Tiên sứ nói đùa, Tiểu Tiên Giới vốn là từ nơi này đi ra, chỉ vì trước đây phong thiên, mới không trở về được, bây giờ Phong Thiên Đại Trận đã giải, nếu như người của Tiểu Tiên Giới muốn trở về là danh chính ngôn thuận, hơn nữa trong pháp tắc do thượng cổ Thánh Nhân định xuống, Chân Tiên không được lưu thân, như vậy chỉ là không cho Tiên Nhân ở lại Thiên Nguyên Đại Lục mà thôi, cũng không phải chỉ Tiên Nhân ngay cả trở về cũng không được, tiên sứ lời ấy, chẳng phải nói đùa sao?

Sứ giả Tiểu Tiên Giới nghe lời này, sắc mặt cũng không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng âm trầm, ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn ngọc, thấp giọng nói:

- Vậy ta lại có một vấn đề muốn hỏi, sau khi trở về, Giới Chủ tộc ta trở lại căn cơ Ly Hận Thiên, lại phát hiện những phế vật lưu ở nhân gian quá bất tranh khí, Đạo Chủ bị tru, căn cơ bị đoạt, cơ hồ xoá tên nhân gian, mà hỏi nguyên nhân, là bởi vì bọn hắn đã từng thiết lập Dẫn Tiên Đại Tự, chỉ rõ con đường hồi hương cho chúng ta, bởi vậy bị các đạo thống xuống tay độc ác trừng phạt, ha ha, ta ngược lại muốn hỏi một chút, chúng ta có lỗi gì, mà các đạo thống không muốn để cho chúng ta trở về như vậy?

Thần sắc của Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu cũng nghiêm túc, hồi lâu mới nói:

- Việc này nhất định có kỳ quặc, ta cảm thấy tiên sứ nhất định là hiểu lầm!

Sứ giả Tiểu Tiên Giới hơi mỉm cười nói:

- Ta cũng cảm thấy là hiểu lầm, cho nên mới muốn gọi Thần Tử Viên gia hỏi một chút, nghe nói lúc ấy sự tình Dẫn Tiên Đại Tự, là hắn báo cho các lão thần tiên biết, sau đó đưa tới đại họa cho Ly Hận Thiên!

Nói xong, hắn xoay chuyển ánh mắt, giống như hai lợi kiếm hung hăng rơi vào trên mặt Phương Hành.

Thẳng đến lúc này, sứ giả kia mới hiện ra chỗ không giống của tu sĩ Tiểu Tiên Giới, trong ánh mắt như ẩn chứa tinh thần biến hóa vô tận, chém thẳng thần hồn, tu sĩ bình thường chỉ liếc hắn một cái, chỉ sợ sẽ lâm vào trong đó, không biết phương hướng, không thể tự kiềm chế, bất quá ánh mắt kia rơi vào trên người Phương Hành, lại giống như đá chìm đáy biển, không lên một chút gợn sóng, hắn còn lẳng lặng đứng tại chỗ, bất động thanh sắc.

- Việc này ngươi đừng hỏi ta, bằng bản lĩnh của ta lúc đó, cũng không giết được Đạo Chủ Ly Hận Thiên của các ngươi!

Phương Hành đối với ánh mắt của hắn phảng phất như không thấy, nhàn nhạt hồi đáp.

Sứ giả Tiểu Tiên Giới giống như cũng có chút kinh ngạc với công phu dưỡng khí của hắn, ánh mắt ngưng lại, cười lạnh nói:

- Thật sao? Vậy là ai giết?

Viên Linh Tiêu nghe vậy, lập tức nhìn thoáng qua Phương Hành, ám chỉ Phương Hành không nên nói lung tung.

Lúc đó người xuất thủ tru Đạo Chủ Ly Hận Thiên là Hàn gia lão tổ tính tình táo bạo nhất, việc này người biết rất nhiều, bất quá cùng một chỗ tới tìm Ly Hận Thiên, lại khoảng chừng bảy vị lão tổ, vậy coi như liên lụy vào bảy đại đạo thống, một khi loại cừu hận này bạo phát, có thể sẽ đưa tới Tiểu Tiên Giới và Thiên Nguyên đạo thống đại chiến, một câu cũng không thể nói sai.

- Đệ tử Ly Hận Thiên các ngươi cũng không chết hết, đều mù lòa sao, là ai giết, còn muốn tới hỏi ta?

Một câu âm dương quái khí, lại chọc sứ giả Tiểu Tiên Giới sắc mặt không vui.

- Tự nhiên có người đã nói với ta, chỉ là bây giờ ta lại muốn hỏi Thần Tử Viên gia một chút mà thôi!

Công phu dưỡng khí của hắn không tệ, còn cưỡng chế lấy tức giận, lành lạnh mở miệng hỏi.

- Ta cũng không phải cha ruột ngươi, tại sao phải nói cho ngươi những chuyện này?

Phương Hành ung dung trả lời, lời nói lại chọc người giận chết.

- Ngươi... Hỗn trướng!

Sứ giả Tiểu Tiên Giới rốt cục nhịn không được, giận dữ vỗ xuống, bàn ngọc vỡ nát, mà sau lưng hắn, mười mấy tùy tùng từng cái lộ ra sát cơ, giống như mười mấy thanh lợi kiếm chỉa về phía Phương Hành, ngay cả người Viên gia cũng không nhịn được nhíu mày, thần sắc không vui nhìn Phương Hành, như cảm giác tiểu ma đầu quá không biết nói chuyện...

- Viên gia chủ, ta theo lễ nghi đến thỉnh giáo, người Viên gia các ngươi chính là loại thái độ này sao?

Sứ giả Tiểu Tiên Giới thịnh nộ chưa tiêu, nhưng không có xuất thủ với Phương Hành, mà gầm lên hỏi Viên Linh Tiêu.

- Không có quy củ, nhanh xin lỗi tiên sứ!

Ngay cả Viên Linh Tiêu, thần sắc cũng khó nhìn tới cực điểm, nghĩ thầm không cho ngươi nói lung tung, nhưng không có bảo ngươi chửi loạn ah!

- Bồi con mẹ ngươi, sao ngươi không bồi tội ta trước?

Phương Hành đối mặt với Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu thâm bất khả trắc, thần sắc cũng nhàn nhạt, không mang theo một tia hỏa khí:

- Đồ vật các ngươi hiểu ta cũng hiểu, nhưng đồ vật tiểu gia hiểu các ngươi chưa hẳn biết, bớt nói nhãm đi, nếu muốn đánh ý định gì với ta, thì nghĩ kỹ xong lại nói thẳng ra, ta còn phải đọc sách, nào có tâm tư hồ nháo với các ngươi...

Nói xong cười lạnh quét qua sứ giả Tiểu Tiên Giới và Viên Linh Tiêu, không nói thêm gì nữa, trực tiếp quay người đi ra ngoài điện, đi hai bước lại dừng chân, thầm nói:

- Móa nó, một năm này sách thật không có đọc phí công, ta vậy mà biết dùng thành ngữ...

- Hung hăng ngang ngược, làm càn!

Sắc mặt sứ giả Tiểu Tiên Giới khó coi tới cực điểm, lạnh lùng nhìn về phía Viên Linh Tiêu:

- Viên gia chủ, đây chính là thái độ của Viên gia các ngươi sao?

Trên mặt Viên Linh Tiêu cũng khó coi tới cực điểm, nhưng cố nén, hít sâu một hơi, quay đầu nhìn sứ giả Tiểu Tiên Giới nói:

- Kẻ này trước giờ như vậy, thiếu khuyết giáo dưỡng, xin tiên sứ bớt giận, bất quá kỳ thật Viên mỗ cũng muốn hỏi một câu, việc này có thể lớn có thể nhỏ, liên luỵ rất rộng, cũng không phải sự tình một nhà Viên gia ta, tiên sứ tới Viên gia, đến tột cùng là muốn hỏi cái gì, nói cái gì?

- Không sai, chuyện này không phải sự tình một nhà Viên gia ngươi, nhưng cũng không chỉ là sự tình của Ly Hận Thiên chúng ta...

Sứ giả Tiểu Tiên Giới ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Viên Linh Tiêu, thanh âm ngưng trọng nghiêm túc:

- Ta đến, chỉ muốn đại biểu mười hai Tiểu Tiên Giới trong một năm này phủ xuống Thiên Nguyên Đại Lục, hỏi đạo thống Thần Châu các ngươi một câu...

Câu tiếp theo, hắn nói lời kinh người:

- ... Chúng ta, đến tột cùng hòa hay chiến?

Chương 938: Chuyện xưa tái diễn

Từ khi sứ giả Tiểu Tiên Giới bái phỏng Viên gia, chiến hỏa ở trên Thiên Nguyên Đại Lục uẩn nhưỡng ròng rã một năm bắt đầu hiện mánh khóe, sau khi người Tiểu Tiên Giới trở về, liền một mực quy củ, phân đất ẩn cư, rất ít lộ diện, nhưng một thế lực cường đại phủ xuống, tất nhiên sẽ dẫn đến một loạt biến động, rất nhiều người tỉnh táo đã sớm dự liệu được trận tranh bá này sẽ đến.

Thậm chí có người suy đoán, Thánh Nhân thiết trí Chư Tử Đạo Tràng, kỳ thật là vì bảo hộ những tiểu bối kiệt xuất kia, khiến cho bọn hắn không đến mức bị trận chiến hỏa này tác động đến, dù sao bọn họ đều là hậu duệ của Chân Tiên, chính là hy vọng để chống đỡ đại kiếp, chỉ bất quá Tiểu Tiên Giới an phận, lại khiến cho trận chiến hỏa này uẩn nhưỡng một năm không có bốc cháy, gần như sắp bị người không để mắt đến, nhưng cuối cùng bọn họ cũng lộ ra răng nanh.

- Chúng ta cũng là Thiên Nguyên huyết mạch, các ngươi rắp tâm hại người, không cho chúng ta trở về, chính là có ý gì?

- Thiên Huyền Cửu Quan, tạo hóa vô tận, các ngươi được chia sạch sẽ, không cho bọn ta một phần, lại là ý gì?

- Chúng ta chỉ muốn trở lại quê hương, lại dẫn tới đại họa sát thân, thù này giải thích thế nào?

Trong lúc nhất thời, sứ giả của các đạo thống Tiểu Tiên Giới riêng phần mình đi ra, bái phỏng các đạo thống Thần Châu, ngôn từ sắc bén, hùng hổ dọa người.

Hòa hay chiến, cực kỳ căng thẳng!

Đạo Chủ của các đạo thống Thần Châu, thậm chí chỗ dựa chân chính phía sau bọn họ đã tụ tập thương thảo rất nhiều lần, sau khi Tiểu Tiên Giới trở về, thần bí đến cực điểm, để cho người ta khó suy đoán, ai cũng không biết nếu đánh nhau, đạo thống Thần Châu sẽ có bao nhiêu phần thắng, bây giờ thế cục Thiên Nguyên, đã không phải Tịnh Thổ, Thần Châu, Yêu Địa tạo thế chân vạc nữa. Mà ở một trình độ nào đó, biến thành Thần Châu chấp chưởng các đạo thống, cùng đại biểu các đạo thống Tiểu Tiên Giới giằng co.

Thời điểm đạo thống Thần Châu do dự, Tiểu Tiên Giới xuất thủ!

Tựa hồ là vì biểu hiện ra lực lượng của mình, bọn họ đều ra một đạo kì binh, càn quét các tông môn đạo thống ở phụ cận cấm khu, trong ba ngày, thu hoạch vô số đầu người, còn hàng phục rất nhiều đạo thống, trở thành phụ thuộc của bọn họ, trong này thậm chí còn bao gồm Nam Chiêm Bộ Châu thanh danh không cạn Hoàng Phủ gia thậm chí Thần Châu Bắc Vực Thiên Nhất cung... tin tức vừa ra, Thiên Nguyên chấn kinh, đại loạn xuất hiện.

Tiểu Tiên Giới dùng loại thủ đoạn này cảnh cáo thế lực Thiên Nguyên, Tiểu Tiên Giới có thực lực chiến một trận, hơn nữa có can đảm chiến một trận!

Cuối cùng vẫn phải hoà đàm!

Đạo thống Thần Châu bất luận là thái độ cường ngạnh, hay chỉ cầu bình an nhất thời, vào lúc này đều không muốn khai chiến!

Dù sao Phong Thiên Đại Trận đã giải, đại kiếp sắp tới, hơn nữa bọn họ vừa mới đạt được đại lượng cơ duyên Huyền Quan, đang ở thời khắc quật khởi, ai cũng không hy vọng ở trước mắt này, cùng những tu sĩ Tiểu Tiên Giới thực lực khó lường triển khai sinh tử đại chiến.

Cách ngày sứ giả Tiểu Tiên Giới vào Viên gia ba tháng, 12 Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới cùng các lão tổ trên Thiên Nguyên Đại Lục định ra minh ước hòa bình, Tiểu Tiên Giới đưa ra mười điều khoản, bao gồm các đạo thống chung sống hoà bình, chống đại kiếp, cùng hưởng cơ duyên Huyền Quan cùng các loại tin tức mà Tiểu Tiên Giới lấy được ở ngoại vực… cực kỳ phức tạp, lại nói ba ngày mới xong, các đạo thống ở Thiên Nguyên nhường ra một bộ phận lợi ích, nhưng cũng không có để Tiểu Tiên Giới muốn làm gì thì làm, nói tóm lại, song phương đều duy trì ở một điểm cân bằng, cuối cùng là vì đại kiếp, có điều cố kỵ, nhường nhịn lẫn nhau một bước.

Chỉ bất quá nói đến cuối cùng, Ly Hận Thiên Tiểu Tiên Giới lại đưa ra một yêu cầu, khiến cho chư đạo trầm mặc, Viên gia kinh hãi.

- Các ngươi đã nói, đạo thống của Ly Hận Thiên ta lưu ở nhân gian suýt nữa hủy diệt là hiểu lầm, lại cho ra bù tổn thất, vậy chúng ta cũng không hùng hổ dọa người, đại chiến có thể miễn, chỉ bất quá Đạo Chủ ở nhân gian không thể chết vô ích, những trưởng lão và đệ tử kia cũng không thể tùy tiện mặc người chém giết, chúng ta đã trở về, tự nhiên phải thay bọn họ đòi lại một công đạo, chuyện này, không tính quá mức chứ?

Lời vừa nói ra, toàn trường yên tĩnh, các lão tổ cũng không biết nói cái gì cho phải.

Lúc đó bọn họ vì giết gà dọa khỉ, xác thực hạ tử thủ với Ly Hận Thiên, bây giờ lại trở thành sai lầm lớn khó bù đắp.

- Không biết Giới Chủ muốn giải quyết thế nào?

Sau một hồi lâu, Hàn gia lão tổ trầm giọng mở miệng.

- Nếu là hiểu lầm, cũng có căn nguyên, ban đầu là ai chọc ra chuyện này, giao hắn ra, chém đầu tế điện người chết oan!

Giới Chủ Ly Hận Thiên đứng lên, thanh âm cuồn cuộn như sấm, lộ ra không dung thỏa hiệp.

- Này…

Thần sắc Viên gia lão tổ run run, chần chờ không mở miệng.

- Chúng ta thương nghị một lát…

Đám người Hàn gia lão tổ đều cùng Viên gia lão tổ thần niệm tranh cãi.

- Viên lão quái, Tiểu Tiên Giới chỉ là muốn một con dê thế tội mà thôi, một là giao ra Dao Trì tiểu công chúa, hoặc giao ra Thần Tử của các ngươi, bây giờ Dao Trì tiểu công chúa đã bị Thánh Nhân đưa vào Chư Tử Đạo Tràng che chở, đừng nói Phù Diêu Cung chưa chắc chịu, dù đáp ứng, chúng ta cũng không có tư cách lấy nàng ra, có thể làm dê thế tội…

- Việc này đừng nói, đứa bé kia, bảy trăm năm trước Viên gia ta thua thiệt hắn rất nhiều, hơn nữa sự tình lúc ấy, là hắn tự buông tha tiền đồ báo cho chúng ta biết, vốn là đại công, chỉ bởi vì hắn làm cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn như một đoàn đay rối, lúc này mới công tội bù nhau, không có ban thưởng mà thôi, bây giờ lại vì lắng lại lửa giận của Ly Hận Thiên, giao hắn ra hy sinh? Thật quá mức, việc này lão hủ không đồng ý, nếu Ly Hận Thiên thực không hài lòng, cùng lắm thì cho bọn họ nhiều chút tạo hóa là được, lại hi sinh đứa bé kia lần nữa, Viên gia không làm được.

- Bây giờ minh ước đã thỏa đàm, sao có thể tùy tiện sửa đổi? Chúng ta hơi thả lỏng một chút, sợ là bọn họ sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước, Viên lão quái, ngươi suy nghĩ rõ ràng, đứa bé kia tiền đồ đã hủy, so với những tiểu bối ở trong Chư Tử đạo trường, sợ là không khác gì phế nhân, dù cho hắn trăm năm ngàn năm thời gian, cũng bất quá là một Nguyên Anh viên mãn, rất khó Độ Kiếp, chí ít có năm thành thất bại, bảo vệ hắn, còn không bằng chúng ta cho Viên gia ngươi một số tài nguyên, đầy đủ các ngươi bồi dưỡng được một Chân Tiên khác rồi!

- Việc này không ổn, bảy trăm năm trước đã là chuyện sai, bây giờ lại há có thể chuyện xưa tái diễn?

- Ha ha, đến cảnh giới chúng ta, đạo tâm vô cấu, còn nói cái gì hổ thẹn, mọi việc chỉ nói chính xác hay không, cần gì phải để cảm xúc phàm tục nhiễu loạn tâm cảnh? Viên lão quái, kỳ thật chúng ta đều biết, Viên gia các ngươi chôn một hạt giống ở trên người Phù Tô, nhưng bằng lực lượng của các ngươi lại không cách nào để nó thức tỉnh, nếu chúng ta nguyện ý giúp hắn thức tỉnh hạt giống này, như vậy…

- Lời ấy thật chứ?

- Trước kia không giúp, là bởi vì tất cả có cố kỵ, bây giờ sao có thể tư tâm?

- …

- …

Sau một phen nghiên cứu thảo luận, Viên lão thần tiên trầm mặc, ý kiến của các đạo thống đều đã cực kỳ rõ ràng, chỉ nguyện mau chóng cùng Tiểu Tiên Giới đạt thành hòa bình, để tránh lại khởi phong ba, thậm chí ai làm dê thế tội cũng đã không trọng yếu, ngay cả người Bắc Minh gia cũng giữ vững trầm mặc, từ nơi sâu xa, người hy sinh thứ nhất trong minh ước đã định xuống.

Lúc này, Phương Hành còn đang ở trên sườn núi đọc sách, thật yên lặng, đạo mạo ảm đạm, như một thư sinh đáng chết.

Thời điểm tiên sứ Ly Hận Thiên dẫn đầu một đám giáp sĩ trực tiếp xâm nhập tộc địa Viên gia, bao vây hắn lại, hắn mới nhẹ nhàng để kinh thư trong tay xuống, có chút hiếu kỳ nhìn lại, ánh mắt lướt qua sứ giả Tiểu Tiên Giới và giáp sĩ sau người, cuối cùng lại rơi ở trên mặt Văn tổng quản và đám người Viên gia, mỉm cười nói:

- Quyết định rồi sao?

Văn tổng quản thở dài, đạp tiến lên một bước, truyền âm nói:

- Thần Tử đừng trách, đây là ý tứ của cao tầng.

Hắn ngừng lại một chút, mới hơi khó khăn mở miệng nói:

- Vì đại cục, ngươi hi sinh đi.

Vì đại cục, hi sinh đi.

Thần sắc của Phương Hành kinh ngạc một chút, sắc mặt cực kỳ cổ quái.

Mà không đợi Phương Hành hỏi, sứ giả Tiểu

Tiên Giới đã đi về phía trước một bước, nghiêm nghị quát:

- Tội tử Phương Hành, làm việc xằng bậy, âm thầm khích bác, khiến Ly Hận Thiên chết oan bốn mươi hai người, lệnh bắt về sơn môn, lên Trảm Tiên Thai chịu một đao!

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, giáp sĩ phía sau cùng nhau xông về phía trước, bao bọc vây quanh Phương Hành.

Văn tổng quản cùng đám người Viên gia thì đều lui về phía sau một bước, thần sắc cực kỳ cổ quái, có người cười trên nỗi đau của người khác, có người thấp giọng thở dài.

Phương Hành lại mặt không đổi sắc, giống như cười mà không phải cười liếc nhìn mọi người, thấp giọng cười nói:

- Trực tiếp đến hậu sơn bắt ta?

Một câu nói kia, càng khiến người Viên gia lúng túng.

Thần Châu Trung Vực Viên gia, là tồn tại bực nào, trước kia có tiếng là bao che khuyết điểm và cường thế, Viên gia phù lệnh trong người, đi khắp thiên hạ không ai có dũng khí trêu chọc, lúc nào xuất hiện qua sự tình ngoại nhân trực tiếp tiến vào hậu sơn Viên gia bắt người?

Hết lần này tới lần khác kẻ này còn là Thần Tử Viên gia, trải qua chuyện này thì càng lúng túng hơn, đương nhiên, cũng có người an ủi, nghĩ thầm dù sao tiểu ma đầu này còn không bái qua liệt tổ liệt tông của Viên gia, thậm chí ngay cả họ cũng không có đổi, không tính được người Viên gia, bắt hay không, không có gì đáng trách.

- Phương đạo hữu, gia chủ có lệnh, từ giờ khắc này, ngươi không phải người Viên gia, tự giải quyết cho tốt đi!

Văn tổng quản nhẹ giọng mở miệng, sau đó xa xa lui ra.

Giáp sĩ Tiểu Tiên Giới đều xông tới, tay cầm xiềng xích, chậm rãi vây kín, tùy thời chuẩn bị xuất thủ, phòng ngừa Phương Hành phá vây.

Mà dưới loại tình huống này, Phương Hành lại nở nụ cười, sau đó thanh âm càng ngày càng thấp.

- Đọc sách đọc sách đọc con mẹ ngươi, dưỡng khí dưỡng khí dưỡng con mẹ ngươi.

Cười đến cuối cùng, hắn đột nhiên nhảy dựng lên, một tay xé nát quyển sách trong tay, rầm

rầm rải đầy dốc núi, mặt mũi tràn đầy phẫn nộ, giống như hầu tử bị đốt cái mông, dắt cuống họng kêu to:

- Tiểu gia ta không chịu nổi, pháp môn khốn kiếp này không học cũng được.

Một bóng đen mơ hồ hiện lên ở trước người Phương Hành, oán giận nói:

- Không phải đã nói dưỡng khí ba năm sao?

- Dưỡng khí ba năm cái rắm.

Phương Hành nhảy lên, chỉ bóng đen kia mắng to:

- Rõ ràng là bị khinh bỉ ba năm?

Chương 939: Phá sát giới

Phương Hành bỗng nhiên biểu hiện ra táo bạo làm người Tiểu Tiên Giới và Viên gia ngẩn ngơ, tương phản quá lớn a, một năm qua, tiểu ma đầu kia giống như một tiên sinh dạy học, trong mỗi ngày đọc sách tu đạo, dưỡng khí chế giận, an tĩnh giống như nho sinh, ngay cả người Viên gia ngấp nghé trọng bảo Huyền Quan trên tay hắn, hoặc sáng lấy hoặc ám đoạt, hắn đều thoải mái đưa ra, thậm chí còn được một ngoại hiệu "ứng đầu trùng", bộ dáng này, thậm chí để người quên hung danh của hắn!

Nhưng bây giờ, Viên gia dự định từ bỏ hắn, mặc cho sứ giả Tiểu Tiên Giới trói hắn đi, hắn rốt cục bạo phát.

Vừa lên liền xé sách, lộ ra thống hận đến cực điểm!

Sau đó nhìn bóng đen bồng bềnh giữa không trung thống mạ, cũng làm cho người lộ ra kinh ngạc, trong lúc nhất thời không người nói chuyện, ngốc ở một bên, nhìn Phương Hành kêu gào ầm ĩ, có người cho rằng hắn đã bị bức đến nổi điên...

Sứ giả Tiểu Tiên Giới đầu tiên phản ứng lại, cười lạnh nói:

- Giả thần giả quỷ, trước bắt hắn lại nói!

Các giáp sĩ được lệnh, lập tức áp sát về phía trước, muốn nhất cử bắt lại Phương Hành.

Mà sứ giả Tiểu Tiên Giới nói, cũng khiến cho Phương Hành chú ý tới hắn, hung hăng quay đầu, ánh mắt hung ác.

- Chế giận chế giận, đừng vội sát sinh...

Bóng đen bồng bềnh giữa không trung vội vã mở miệng, không ngừng khuyên bảo.

Ánh mắt Phương Hành sâu kín nhìn sứ giả Tiểu Tiên Giới, từ trong hàm răng bức ra mấy chữ:

- Áp chế không được nữa...

Một chữ cuối cùng chưa rơi xuống, khí cơ trên người hắn đại thịnh, sau đó cả người lung lay nhoáng một cái, thân hình trong nháy mắt này, phảng phất như hoa sen nở rộ rất nhiều huyễn ảnh, trong chớp mắt, tất cả huyễn ảnh đều trùng hợp ở một chỗ, hóa thành bộ dáng chân thân của hắn, nhưng chân thân này đã xuất hiện ở trên đỉnh đầu sứ giả Tiểu Tiên Giới, một chưởng vỗ xuống, thân pháp nhanh chóng, khí thế hung hãn, vượt xa các tu sĩ trong sân dự kiến, lộ ra đột ngột đến cực điểm...

- Hảo tiểu quỷ...

Sứ giả Tiểu Tiên Giới kia cũng bị tốc độ của hắn dọa giật nảy mình, nhưng không bối rối, hai mắt ngưng lại, trước người huyễn hóa ra một mảnh tinh vân, giống như kéo xuống một mảnh tinh không, ngăn ở giữa hắn và Phương Hành, nhìn một chưởng kia của Phương Hành cách hắn rất gần, nhưng trong nháy mắt tinh vân huyễn hóa ra, lại trở nên càng ngày càng xa, một chưởng kia giống như tay phàm nhân dò xét tinh không, không đáng nói đến.

- Là thuật pháp của Tiểu Tiên Giới?

Phương Hành nhíu mày, sau đó cảm thấy có chút thú vị, có chút khác biệt thuật pháp nhân gian nha.

Sứ giả Tiểu Tiên Giới vốn là Thần Anh, Nguyên Anh hậu kỳ, cao hơn Phương Hành hai bậc, tu luyện thuật pháp càng khác biệt nhân gian, rất là huyền bí, bây giờ vừa vừa ra tay, liền hiện ra người của Tiểu Tiên Giới bất phàm.

- Thật sự là gan to bằng trời, có dũng khí xuất thủ với ta, ngay cả Viên gia gia chủ, đối với ta cũng phải khách khí...

Trên mặt sứ giả Tiểu Tiên Giới kia hiện ra vẻ tức giận, tựa hồ bị Phương Hành khinh thị, nghiêm nghị hét lớn:

- Bắt lấy hắn!

- Ha ha, Viên gia gia chủ tính là thứ gì?

Sắc mặt Phương Hành cứng lại, hung ác cười nói:

- Các ngươi bọn nhà quê từ thiên ngoại tới này, là chưa từng nghe qua tên tuổi của tiểu gia nha...

Đang khi nói chuyện, một chưởng chụp xuống đột nhiên dựng lên, hóa chưởng thành kiếm.

Trong nháy mắt chưởng kiếm vung ra, khí cơ trên người như mũi kiếm sắc bén, sau đó thuận thế vẽ qua, thẳng hướng tinh không, tay như chưởng kiếm, giống như hóa thành mũi kiếm chân chính, vô kiên bất tồi, kiếm ý điên dại huyền ảo, vậy mà sinh ra một loại cảm giác phách tuyệt thương khung, thẳng tắp rơi xuống, tinh không bị cắt thành hai nửa, sau đó...

Phốc...

Cái đầu của sứ giả Tiểu Tiên Giới bay lên, bị Phương Hành xách ở trong tay, lui về tại chỗ.

Hết thảy chỉ trong nháy mắt, người chung quanh thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Bọn họ ngơ ngác nhìn, thân hình Phương Hành như chưa động qua, trong tay lại nhiều một cái đầu người, mà sứ giả Tiểu Tiên Giới kia thì thành thân thể không đầu, nhưng không ngã xuống, kinh ngạc đứng tại chỗ, trong cổ máu tươi bay vọt...

- Ngươi... Ngươi... Ngươi dám giết ta...

Trong tay Phương Hành, cái đầu của sứ giả Tiểu Tiên Giới mở miệng, thanh âm kinh hoàng.

Ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, kẻ này có thể dễ dàng cắt lấy đầu mình, nhất là dùng chưởng làm kiếm chém tới, vậy mà kinh khủng đến như vậy, mang theo một loại tuyệt nhiên và bá ý có thể chém rách hết thảy, thuận thế vung lên liền phá thuật pháp của mình, mà đây vẫn chỉ là dùng chưởng làm kiếm mà thôi, nếu trong tay có kiếm, như vậy một thức này sẽ đáng sợ đến mức nào?

Bất quá trong kinh hoàng, hắn không kịp nghĩ nhiều, càng lo lắng cho tính mạng của mình.

Dưới tình thế cấp bách lớn tiếng hô quát, hình như đến lúc này, cũng không tin tiểu quỷ kia dám giết mình.

Dù sao mình là sứ giả Ly Hận Thiên, hắn giết mình, không sợ Ly Hận Thiên giận dữ, khai chiến với Viên gia sao?

Nhưng đối mặt vấn đề của hắn, Phương Hành cơ hồ không chút suy nghĩ, cười nói:

- Có dũng khí!

Nói chuyện, năm ngón tay bóp lại, "Bành" một tiếng, cả cái đầu nổ ra, bên trong ẩn tàng Nguyên Anh muốn trốn, lại bị Phương Hành vung tay, trực tiếp chém chết ở trong không trung, sứ giả Tiểu Tiên Giới kêu thảm không dứt, thân thể không đầu rốt cục ngã xuống.

- Ngươi... Ngươi giết tiên sứ?

Văn tổng quản ở thời khắc này rốt cục phản ứng lại, sắc mặt tái nhợt, âm thanh kêu to, hắn đã bị hù mồ hôi lạnh chảy xuống, cả người rét run, một màn này quá đáng sợ, tiểu ma đầu kia trong nháy mắt biểu hiện ra thực lực kinh khủng chỉ là phụ, mấu chốt nhất là tiên sứ không thể chết ah, hắn hiểu rõ thế cục bây giờ, thật vất vả mới hình thành cân bằng, lại xảy ra sự tình sứ giả Tiểu Tiên Giới chết ở Viên gia, sơ sót một cái, đây chính là tiết tấu khai chiến lần nữa!

- Bắt lấy hắn, bắt lấy hắn, người Viên gia xuất thủ, nhanh chóng bắt lấy hắn!

Văn tổng quản phản ứng lại, lớn tiếng thét lên, kế sách bây giờ cũng chỉ có giúp Ly Hận Thiên bắt đối phương, đi gánh tội thay.

- Lớn mật, giết không tha!

Giáp sĩ đi theo sứ giả Tiểu Tiên Giới cũng sợ hãi, gầm thét ra tay.

Trong lúc nhất thời, hậu sơn Viên gia một mảng thần quang oanh oanh, phủ đầy sát cơ.

- Bằng các ngươi cũng muốn bắt ta? Trò cười, Đế Anh hậu kỳ không đến, các ngươi hết thảy đều là cỏ dại!

Phương Hành cũng lên sát tâm, nhất thời kìm nén không được, thân hình thình lình vọt lên trời, sau đó huy chưởng chỉ thiên, nhấn về phía dưới một cái, chỉ nghe ầm ầm rung động, thương khung tựa hồ trong nháy mắt rơi xuống, hóa thành đại lực vô hình, rắn rắn chắc chắc đội lên đỉnh đầu các tu sĩ, sau đó theo thần lôi vô tận rơi xuống, không trung mây đen dày đặc, nửa ngày sau mưa to bàng bạc như ngân hà khuynh tiết phủ xuống.

- Giết! Giết! Giết! Giết! Giết!

Các tu sĩ vọt về phía Phương Hành, trong nháy mắt phảng phất như lâm vào đại trận, nhận lấy uy áp vô tận, vô luận là tốc độ hay lực lượng thi triển thuật pháp, đều suy yếu nghiêm trọng, thậm chí ngay cả vùng này cũng bị phong tỏa lại, ngoại nhân rất khó cảm ứng được nơi đây xảy ra chuyện gì, chính là Phương Hành tu thành thần thông Thái Thượng Đan Đạo, dùng bản thân làm trận nhãn, thiên địa hóa thành đại trận.

Mà sau khi trấn áp các tu sĩ, mắt hắn hiện hung quang, hai mắt khép hờ, trong trán lại bay ra một vệt thần quang, rõ ràng là pháp tướng của hắn. Đó là một quái thần ba đầu sáu tay, giương nanh múa vuốt, nhưng rõ ràng là pháp tướng, trong đó một cánh tay cầm một thanh kiếm lớn màu đen, cùng pháp tướng của hắn chặt chẽ kết hợp lại với nhau, phảng phất như trên pháp tướng vốn đã có.

Pháp tướng như điện chớp xuyên qua đám người, tu sĩ Viên gia hay giáp sĩ đi theo sứ giả

Tiểu Tiên Giới, đều bị trảm thành thịt nát, kiếm quang cơ hồ vô kiên bất tồi, pháp bảo gì, thần thông gì, hết thảy đều bị chém nứt. Thậm chí ngay cả Nguyên Anh của bọn họ cũng trốn không thoát, một khi chui ra khỏi nhục thân, liền bị thần lôi phủ xuống đánh thành tro bụi.

Trận chiến này, sứ giả Tiểu Tiên Giới bị trảm, giáp sĩ tùy hành đều hủy diệt, Nguyên Anh cảnh của Viên gia ở hậu sơn xuất quan ngăn trở cũng bị chém không dưới mười người, chiến bộc Kim Đan cảnh và tộc nhân xem náo nhiệt thì bị diệt sát vô số, tộc địa an lành nay máu chảy thành sông...

Phương Hành nói không sai, đối với hắn bây giờ mà nói, tu vi đã củng cố, Kim Đan cảnh tích lũy cũng dần dần có thể vận dụng tùy tâm sở dục, lại thêm một số thủ đoạn, khiến cho hắn bây giờ chém giết Đế Anh trung kỳ cũng không thành vấn đề, ngay cả Đế Anh hậu kỳ tới, cũng có thể chiến một trận, chỉ có Đế Anh viên mãn còn có thể vượt qua hắn, nhưng Đế Anh viên mãn cùng tu sĩ vượt qua cảnh giới này, toàn bộ Viên gia chỉ có Viên gia lão tổ và Viên gia gia chủ mà thôi, hai người này không đến, trong sân không ai là đối thủ của hắn.

- Có cao thủ tới, chớ bị cuốn lấy, đi nhanh!

Bóng đen bồng bềnh giữa không trung thờ ơ lạnh nhạt, đột nhiên giống như phát giác cái gì, mở miệng nhắc nhở.

- Nhớ kỹ, Viên gia các ngươi đắc tội ta...

Phương Hành nghe khuyên, biết Viên gia lão tổ không ở tộc địa, lúc này chạy tới hẳn là Viên gia gia chủ, cũng không muốn vào lúc này bị hắn cuốn lấy, cười lớn một tiếng, Nguyên Anh pháp tướng không hạn chế lớn lên, cơ hồ phô thiên cái địa, sau đó hung hăng chém xuống một kiếm, hậu sơn Viên gia bị chém thành hai nửa, lại cố ý hét to một tiếng, chờ đạo khí tức kia cách mình chỉ mấy chục dặm, lúc này mới cười ha ha, hóa thân thành hắc ảnh, như sao băng độn đi.

Nói thì chậm, kỳ thật cả sự tình chỉ không đến thời gian uống cạn chung trà.

- Nghiệt chướng, ở đâu dám như thế...

Người độn đến thân hình cao lớn, râu quai nón, chính là Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu.

Để sứ giả Tiểu Tiên Giới đến hậu sơn mang Phương Hành đi, dù sao đối với Viên gia mà nói không phải sự tình có mặt mũi gì, hắn thân là gia chủ, dù không thích Phương Hành, cũng cảm giác trên mặt tối tăm, bởi vậy ngay từ đầu không có chạy đến tiếp khách, chỉ tọa trấn ở trước đại điện, nhưng đợi đã lâu, tâm lý lại càng bất an, nhịn không được chạy đến xem xét, nhất thời tâm tư kinh hãi, chỉ thấy hậu sơn một mảnh huyết tinh bừa bộn, sứ giả Tiểu Tiên Giới đầu một nơi thân một nẻo, Nguyên Anh trưởng lão bế quan cũng tử thương vô số, Văn tổng quản thì bị dọa tiểu trong quần, ngồi ở trong đống xác chết run rẩy, trong nháy mắt, ngay cả công phu dưỡng khí như hắn cũng cảm thấy hai mắt nhói nhói, lửa giận cháy rừng rực.

Viên Linh Tiêu rít lên một tiếng, cái gì cũng không lo được, thân hình nở rộ khí cơ vô tận, đuổi theo phương hướng Phương Hành bỏ chạy, mà sau lưng hắn, mấy trưởng lão Viên gia thực lực đỉnh tiêm chạy tới, ánh mắt cũng như máu, đi theo sát phía sau.

Thật sự là quá mức, không thể để nghiệt tử kia rời đi, không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải tru sát hắn!

- Quá hung ác, quá hung ác, dù sao cũng là người Viên gia, sao có thể tru sát đồng tộc như vậy...

Hư không xung quanh vắng vẻ, không có một tia sinh khí, cơ hồ tất cả người có thể di động đều đuổi theo ma đầu kia, nhất thời không có người đến nhặt xác, cả hậu sơn Viên gia chỉ có Văn tổng quản nơm nớp lo sợ ngồi trong vũng máu lẩm bẩm, sắc mặt tái nhợt.

- Ngươi nên biết làm sao tiến vào Viên gia bảo khố chứ?

Văn tổng quản đang si ngốc ở trong khủng hoảng, lại cảm thấy một bóng râm bao phủ ở trên đỉnh đầu, ngẩng đầu lên, lập tức dọa đến đáy lòng run rẩy, người trước mắt cười hung ác, thân mặc áo xanh, không phải ma đầu vừa mới trốn kia thì là ai?

- Làm... Làm gì...

Văn tổng quản bị hù cơ hồ muốn bất tỉnh, lại không dám hôn mê, thậm chí không dám không trả lời.

- Cướp đoạt...

Phương Hành cười một tiếng, lộ ra răng trắng lành lạnh.

Chương 940: Dưỡng khí ba năm trảm một kiếm

Ngày ma đầu Phương Hành bội phản, trở thành một ngày hắc ám nhất trong lịch sử Viên gia.

Thời điểm Viên gia đã làm tốt bỏ qua ma đầu, để người Tiểu Tiên Giới mang hắn đi, ma đầu kia chợt biểu hiện ra thực lực để cho người ta khiếp sợ, ra tay tàn nhẫn, nhất cử tru sát sạch sẽ sứ giả Tiểu Tiên Giới cùng Nguyên Anh trưởng lão bế quan ở hậu sơn, ngay cả theo tới xem náo nhiệt cũng bị diệt sát không ít, đợi Viên gia gia chủ phát giác không ổn chạy đến, hắn đã bỏ trốn mất dạng.

Viên gia gia chủ tức giận mang theo tất cả trưởng lão, truy sát hắn gần vạn dặm, trơ mắt nhìn sắp đuổi tới, không ngờ phát hiện bóng đen kia biến mất, cường giả Viên gia tìm nửa ngày, không thấy một chút tăm hơi, chỉ có thể không công mà lui, hơn nữa sau khi về Viên gia, lại khiếp sợ không thôi, thình lình phát hiện trong khoảng thời gian mình đuổi theo này, bảo khố bị trộm!

Không chỉ đoạn thời gian trước Viên gia được chia bộ phận cơ duyên Huyền Quan bị đánh cắp, ngay cả nội tình của Viên gia nhiều năm trước kia, cũng cơ hồ quét sạch sành sanh, trong bảo khố trống rỗng, chỉ có trên tường viết mấy chữ to: Thiếu nợ ta nhất định phải tar3.

Mà Văn tổng quản thì bị người phát hiện ở trong bảo khố, chưa chết, nhưng thần hồn đã bị đánh tan, mất thần trí, cũng mất đi tu vi, ngơ ngơ ngác ngác, chỉ biết lăn qua lộn lại lẩm bẩm một câu:

- Ma đầ… ma đầu trở về…

Viên gia tức giận, một phương diện phái người đi Ly Hận Thiên giải thích, một phương diện ra pháp chỉ, quyết bắt giết phản nghịch Phương Hành!

- Chạy trốn thì chạy trốn, vì cái gì còn trộm bảo khố của người ta?

Thời điểm Viên gia phát huyết thệ, lên trời xuống đất, bích lạc hoàng tuyền, không giết Phương Hành không bỏ qua, Phương Hành lại nhanh như tia chớp trốn về phía nam Thần Châu, ở bên cạnh hắn nổi lơ lửng một hắc ảnh, vô luận tốc độ của hắn nhanh bao nhiêu, bóng đen này như bóng với hình, mới nhìn trái ngược với kiếm linh mà đám người Sở Từ tu luyện ra, còn nói liên miên lải nhải:

- Bảo vật tạo hóa, chỉ cần đủ là được. Cướp quá nhiều, gánh vác khí vận sẽ càng nặng, còn sẽ rước lấy họa sát thân, không đáng…

- Im miệng, ngươi cái lão tổ bị khinh bỉ, tiểu gia ta thề sẽ không tiếp tục nghe ngươi.

Phương Hành hận không thể che lỗ tai, nhưng thanh âm của bóng đen lại không có chút trì trệ truyền vào thức hải của hắn:

- Không nghe ta? Không nghe ta sao được? Lão tổ ta tận tình khuyên bảo, còn không phải là vì tốt cho ngươi? Nói cho ngươi biết, bao nhiêu người muốn nghe ta nói còn không có cơ hội đâu.

- Tốt với ta? Tốt với ta liền để ta bị người khinh bỉ, tiểu gia thật sự là chịu đủ rồi!

Phương Hành ồn ào, một bộ tức giận bất bình.

- Bị khinh bỉ gì? Đó là dưỡng khí.

Bóng đen nghe xong cũng tức giận bất bình, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

- Không dưỡng khí, ngươi làm sao chém ra một kiếm kia?

- Ta thà không chém cũng không ăn khinh bỉ, còn có những biện pháp khác không!

- Không có!

- Không có ngươi nói phét làm gì, giống như trên trời dưới đất duy ngã độc tôn, mau cút ra khỏi thức giới của ta.

- Tiểu hỗn đản ngươi dám mắng ta?

- Mắng lão hỗn đản ngươi thì thế nào?

- Oa à à gỗ mục khó điêu, ngang bướng không chịu nổi dạy bảo.

- Dù sao ngươi để ta đọc sách, không động khí, không sát sinh, dưỡng khí ba năm ta là không làm được, ngươi nhìn đám vương bát đản kia, đều cho rằng ta dễ ức hiếp, rõ ràng là chính bọn hắn trêu ra phiền phức, lại muốn ta tới gánh tội, loại tình huống này ta có thể không giận sao? Lại không giận không sát sinh, sẽ bị người chộp tới Ly Hận Thiên chém, ba năm gì kia, làm sao qua được!

- Ai, mới đầu để ngươi tĩnh tâm dưỡng khí mười năm, ngươi không phải nói nhiều nhất ba năm, ba năm thì ba năm, nhưng bây giờ mới một năm đã phá giới, lão tổ ta cũng không có biện pháp, lúc trước sao lại hết lần này tới lần khác chọn ngươi chứ.

- Còn mười năm?

Phương Hành nghe xong liền giận không chỗ phát tiết:

- Ta nhổ vào, ngươi xem ngươi làm chuyện tốt, mới không đến một năm, cơ duyên Huyền Quan bị người cướp đi không ít, Chư Tử Đạo Tràng ta cũng bỏ qua, mười năm lại trảm, có tác dụng quái gì, đoán chừng lông cũng không thừa một cây.

- A a a a…

Bóng đen cười lạnh, tự có một cỗ khí thế bễ nghễ chúng sinh:

- Cơ duyên Huyền Quan không phải dễ cướp như vậy, nói là đoạt bảo, không bằng nói là mượn tiền, tiểu tử ngươi ôm tất cả tạo hóa ở trong tay mình, làm mấy lão già chúng ta bị hù không nhẹ, hiện tại nhường ra một bộ phận vừa vặn, còn nữa, những tạo hóa kia căn bản không phải kiện kiện huyền bí, lúc ấy là quơ một đống chở về, bên trong đồ tốt không ít, nhưng cũng phải biết chọn mới được, trước đó thời điểm con quạ đen kia tới thăm ngươi không phải đã nói sao, khai thác đám tài nguyên kia quá phiền phức, bây giờ bọn hắn chỉ lấy không đến ba thành mà thôi, lão tổ ta ở bên cạnh nghe, đồ tốt còn rất nhiều.

Phương Hành cũng biết đạo lý này, đám người Kim Ô trở về thăm hắn, sự tình gì cũng không dối gạt, trình độ khai thác cơ duyên ở

Bách Đoạn Sơn hắn cũng cực kỳ thấu hiểu, biết bây giờ là giai đoạn khai thác thứ nhất, bởi vì Tiểu Tiên Giới âm thầm cùng Thánh Nhân thương thảo gì đó nên ngừng lại, bây giờ đám người Kim Ô đều vào Chư Tử Đạo Tràng, đi ngoại vực nghiêm khắc tu luyện, nên hoàn toàn gác lại.

Chỉ bất quá trong lòng vẫn khó chịu, thầm nói:

- Vậy ta còn bỏ lỡ Chư Tử Đạo Tràng nha, kia là có Thánh Nhân chỉ điểm!

Bóng đen nghe xong càng khinh thường, cười lạnh nói:

- Thánh Nhân quái gì, bất quá là vãn bối tu luyện có thành tựu, lại không đi Tiên Giới được mà thôi, nhiều nhất chỉ là tiêu chuẩn Chân Tiên, thế nhân không biết hình tượng cảnh giới của bọn hắn như thế nào, mới gọi bọn họ là 'Thánh ', so với Cổ Thánh ở Thái Cổ trảm quần tiên là kém xa, trước kia lão tổ ta cũng không để bọn hắn vào mắt, ngươi có ta tự mình dạy bảo, còn đi Chư Tử Đạo Tràng làm gì, ngoan ngoãn nghe ta, cam đoan tương lai ngươi thành tựu không thể đoán trước, siêu thoát cửu thiên.

- Mặc dù mỗi lần đều cảm giác ngươi đang khoác lác, nhưng vẫn rất động tâm a.

Khí thế của Phương Hành nhược xuống, nói thầm mấy câu, lại nói:

- Vậy bây giờ làm sao, làm sao trảm một kiếm kia?

Bóng đen trầm ngâm một lát, nói:

- Đã phá giới, không bằng bắt đầu lại từ đầu…

Lời còn chưa nói hết, Phương Hành đã kêu lên, trực tiếp cự tuyệt, mặt mũi tràn đầy bực bội và sợ hãi:

- Không làm. Tuyệt đối không làm, thật quá đáng sợ, lúc này mới học sách một năm ta đã biết dùng thành ngữ, lại đọc ba năm, đây chẳng phải là biết viết văn thơ rồi?

- Viết văn cũng không phải chuyện xấu.

Bóng đen lộ ra có chút không hiểu:

- Ngay cả ta cũng đã từng đọc ngàn năm, duyệt khắp kinh điển.

- Dù sao ta là không làm, tuyệt đối không làm, bị khinh bỉ như vậy, không luyện cũng được.

Phương Hành từ chối cực kỳ dứt khoát, cũng làm cho bóng đen nhất thời im lặng, lẩm bẩm:

- Mới nói là dưỡng khí không phải bị khinh bỉ.

Trầm ngâm nửa ngày, thanh âm của nó lần nữa vang lên, thấp giọng nói:

- Nếu thật không muốn đi dưỡng khí, vậy mài kiếm đi!

- Mài kiếm?

Phương Hành ngẩn người, lặp lại một câu.

Bóng đen trầm giọng nói:

- Không sai, chính là mài kiếm! Trước đây để ngươi dưỡng khí, là vì để thần hồn của ngươi được ôn dưỡng, càng cường đại hơn, có thể nhận được một kiếm kia, nhưng ngươi đã không làm được loại sự tình này, vậy kiếm mài sắc bén hơn một chút. Kiếm càng sắc bén, lúc chém ra một kiếm kia thần hồn tổn thương càng nhỏ, như vậy cũng có thể đạt tới hiệu quả đồng dạng, nhưng phong hiểm lớn chút mà thôi.

- Tốt, chỉ cần không bị khinh bỉ, tất cả đều dễ nói chuyện!

Phương Hành vội vàng đáp ứng, lại hỏi:

- Làm sao mài kiếm?

- Giết người!

Bóng đen trả lời chém đinh chặt sắt:

- Dưỡng khí là giới nộ giới sát, mài kiếm là đại khai sát giới, ngươi quyết đoán bao nhiêu, kiếm sẽ mài sắc bén bao nhiêu. Trong đó khảo nghiệm ý chí, hóa giải hung hiểm, thậm chí từng tràng ác chiến, đều là quá trình mài kiếm, ha ha, lúc xác chết trôi trăm vạn dặm, ma kiếm tự nhiên thành. Có thể mài kiếm tới trình độ nào, thì nhìn tiểu tử ngươi quyết đoán lớn bao nhiêu, mệnh cứng đến bao nhiêu!

- Hiện tại ta mới có chút tin tưởng ngươi đã từng là Ma Tổ tung hoành đại Tiên Giới.

Ma Tổ nói hung ác băng lãnh, bá đạo đến cực điểm, nhưng Phương Hành nghe, lại trầm thấp thở dài, vẻ mặt vui mừng.

- Ha ha…

Bóng đen nghe xong lại cười lạnh, trong thanh âm lộ ra khí phách cuồng vọng:

- Không nên đánh đồng những đạo thống ngoại vực kia cùng Tiên Giới chân chính, cái gì Tiểu Tiên Giới, một đám chó hoang mà thôi, năm đó lão tổ ta một kiếm có thể chém sạch.

- Hiện tại chỉ có mười mấy Tiểu Tiên Giới, ngươi đi chém giúp cái.

- Khụ khụ, năm đó mà thôi.

Hai người nói chuyện, đột nhiên Phương Hành hạ xuống đám mây, nhìn thành lớn phía trước, mắt lộ ra sát cơ.

- Ngươi muốn làm gì?

Bóng đen đã nhận ra cái gì, thấp giọng hỏi.

- Cướp bóc, thuận tiện chuẩn bị mài kiếm!

Phương Hành thuận miệng giải thích:

- Nơi này là Đa Bảo thành, Hàn gia, Viên gia thậm chí là Phù Diêu Cung… đều ở chỗ này buôn bán, thậm chí thiết lập bảo khố của mình, bọn họ đã đạt thành hiệp nghị, không cho phép bất luận kẻ nào náo sự ở chỗ này, hắc hắc, những lão quái vật kia đều rất chán ghét, hiện tại ta không làm thịt được bọn hắn, nhưng trước đi đoạt sạch bọn hắn, hảo hảo trút cơn giận

Bóng đen nghe, hơi có chút im lặng:

- Không phải nói với ngươi đoạt nhiều đồ như vậy cũng vô dụng sao?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Đồ tốt ai còn có thể ngại nhiều?

Bóng đen có chút hết chỗ nói rồi, nửa ngày mới thở dài:

- Lấy tính tình của ngươi, thật đúng là hạt giống thành tiên tốt ah.

Phương Hành không để ý, trực tiếp cưỡi mây vọt về phía Đa Bảo thành, theo hắn cách thành càng ngày càng gần, mắt trần có thể thấy một mảnh mây đen càng lúc càng lớn, cuối cùng bao phủ phương viên chừng trăm dặm, một mảnh đen kịt phủ xuống trên không Đa Bảo thành, khiến cho ban ngày lại giống như hóa thành hắc ám, các tu sĩ sợ hãi giật mình vọt ra, nhìn về phía không trung.

- Đây là có chuyện gì?

- Khí cơ mạnh mẽ như thế, là Đạo Chủ tộc nào tới sao?

- Trên không đô thành của Đa Bảo quốc không cho phép cưỡi mây a, Đạo Chủ làm sao có thể phá hư quy củ này?

Nội thành, các tu sĩ kinh hoảng, có người độn lên giữa không trung, có người khe khẽ nghị luận, đều có chút kinh hoảng luống cuống.

Mà ở trong bóng tối, bỗng nhiên có một pháp tướng to lớn giống như núi xuất hiện, nhìn xuống cả Đa Bảo thành, khí cơ trên người kinh khủng như Ma Thần, chậm rãi mở miệng, thanh âm như lôi điện, ầm ầm lăn qua phố lớn ngõ nhỏ, khiếp sợ cả thành:

- Người trong thành nghe kỹ cho ta, hiện tại cướp đoạt!

Cướp đoạt?

Cả thành đều hóa đá.

Từ khi Đa Bảo quốc xây thành đến nay, liền được tất cả cổ thế gia che chở, chưa từng bị người cướp đoạt?

- Ha ha, không cho sao?

Trong mây đen truyền đến tiếng cười lạnh, đen nghịt giáng lâm xuống, thanh âm của Phương Hành cực kỳ âm trầm:

- Không cho ta sẽ đồ thành!

- Đạo hữu, Đa Bảo thành là địa phương hòa bình được các đạo thống Trung Vực công nhận, không động đao thương, một khi có người phạm cấm, sẽ lập tức bị liệt thành công địch Thần Châu, tất cả đạo thống đều sẽ đối địch với ngươi, ngươi bốc lên phong hiểm như vậy, đến tột cùng là muốn làm cái gì?

Trong Đa Bảo thành, một lão tu sĩ đi lên thi lễ, nửa là uy hiếp, nửa là thăm dò.

Mà đối mặt với vấn đề của hắn, Phương Hành lại nhướn mày nói:

- Đối địch với tất cả đạo thống của Thần Châu?

Nói xong tiếu dung hiện lên, điềm nhiên nói:

- Vậy thì tốt, ta chính là hạ chiến thư với Thần Châu!

Các tu sĩ khiếp sợ, Phương Hành lại trầm thấp nói với bóng đen:

- Ta dùng Thần Châu mài kiếm, có đủ hay không?

Chương 941: Khai chiến với Thần Châu

Thiên Nguyên Đại Lục căn cứ Tiểu Tiên Giới ngoài ý muốn trở về, suýt nữa lâm vào đại loạn, cuối cùng vì đủ loại nhân tố, nhất là đại kiếp sắp tới, khiến cho hai phe đều lui một bước, ký minh ước, tránh khỏi Thiên Nguyên lâm vào đại loạn, nhưng chẳng ai ngờ tới, Ly Hận Thiên Tiểu Tiên Giới nói một điều kiện đi kèm, cuối cùng lại chọc giận một người, mà người này, lại không kiêng nể gì cả, liên tục gây tai hoạ, quấy phong quấy nước, thình lình làm cho cả Thần Châu đại loạn, thậm chí có thể nói là một người dẫn phát Thần Châu đại chiến.

Ngày đầu tiên trốn ra Viên gia, Phương Hành liền cướp sạch bảo khố Viên gia.

Chạng vạng tối ngày hôm đó, hắn cướp sạch

Đa Bảo quốc mà từ xưa tới nay chưa từng có ai dám động, sau đó tiềm phục ở trong âm thầm, chờ cường giả của các thế gia và đạo thống đến tra, một trận đại sát, chém chết mười lăm Nguyên Anh cảnh.

Liên tiếp ba chuyện, khiến cho Thần Châu tức giận, các đạo thống đều phái ra tướng tài đắc lực, bốn phía vây giết Phương Hành, Ly Hận Thiên Tiểu Tiên Giới bởi vì tiên sứ bị trảm cùng trước đó gắn tội danh lên đầu Phương Hành, cũng đồng dạng phái ra nhân thủ đi bắt, vốn là hai phe đối lập, ngược lại vì Phương Hành nhất thời liên thủ, mục đích cộng đồng chính là bắt giết Phương Hành răn đe, bình ổn đại loạn!

Chỉ bất quá, tấm lưới lớn nhìn như phô thiên cái địa kia, không chỉ không bắt được tiểu ma đầu, ngược lại cho hắn cơ hội.

Bây giờ Phương Hành đã kết anh, xưa đâu bằng nay, mặc dù theo cao tầng, kia là chém rụng con đường hoàn mỹ, mất đi khí vận, nhưng mặc kệ như thế nào, tiểu ma đầu lúc ở Kim Đan đã để người đau đầu, bây giờ kết Nguyên Anh lại càng đáng sợ, nhất là hắn đến gần trảm bát cảnh mới kết thành Nguyên Anh, mặc dù không phải Tiên Anh, nhưng vượt xa Đế Anh bình thường.

Mặc dù theo phẩm chất để tính, còn chỉ có thể quy về Đế Anh, nhưng căn cơ còn mạnh hơn Đế Anh bình thường, chỉ nói tiềm lực, ngoại trừ những hạt giống tiền đồ vô hạn trong Chư Tử đạo trường, còn trong giới tu hành, có thể so sánh với Phương Hành chỉ có quái thai Viên gia ở bảy trăm năm trước, trên cả Đạo Chủ.

Chỉ bởi vì thân phận xấu hổ và Tiểu Tiên Giới áp bách, cùng một số người Viên gia đối với chuyện bảy trăm năm trước nhớ mãi không quên, mới khiến Viên gia cuối cùng từ bỏ một vị Nguyên Anh trẻ tuổi như vậy.

Bây giờ Phương Hành tựa hồ đang dùng hành vi của mình chứng minh Viên gia sai lầm!

Hắn trở thành một ma đầu rút kiếm chém giết bốn phía!

Ngày thứ ba trốn ra Viên gia, Nguyên Anh trưởng lão Hàn Thiên Phương của Hàn gia ra ngoài phụ trách truy nã Phương Hành bị ám sát, đầu người treo ở trên sơn môn của Hàn gia, sau khi hoảng sợ, cũng làm cho người nhận thức được ma đầu kia gan lớn.

Ngày thứ năm, Ly Hận Thiên Tiểu Tiên Giới phái ra vị tiên sứ thứ hai bị trảm, chúng giáp sĩ không ai còn sống.

Ngày thứ bảy, nữ tử Mạnh gia đã cùng Viên gia Viên Dung có hôn ước, bị người phát hiện toàn thân cởi sạch, cùng một đệ tử Lý gia nằm ở trên giường, hết lần này tới lần khác cái giường kia lại bị người đưa tới trong thành, hai người bị dán Định Thân Phù, không thể động đậy, nhất thời gian tình bại lộ, Viên gia rất mất mặt, suýt nữa khai chiến với Mạnh gia và Lý gia, phong ba to lớn, kinh động tứ phương.

Ngày thứ chín, thương đội Triệu gia bị cướp.

Ngày thứ mười, Tần gia Tổ miếu bị đốt.

Ngày thứ mười ba, Lý gia tiểu công tử bị người đánh mặt mũi bầm dập, đạo tâm hủy hết, gặp người liền sợ.

Ngày thứ mười lăm, Mạnh gia gia chủ tự mình xuất thủ, bị tiểu ma đầu dẫn ra mấy vạn dặm, cuối cùng rơi vào bẫy, thân tử đạo tiêu.

Ngày thứ mười sáu, Vệ gia gia chủ hóa ra phân thân, chắn giết Phương Hành, bị chém chết phân thân, tất cả trưởng lão đồng hành mất mạng!

Ma đầu!

Mới mấy tháng, Phương Hành đã ngồi vững tên ma đầu, thậm chí còn vượt qua rất nhiều lão ma thành danh đã lâu!

Phải biết cách làm này của hắn, quả thực là đối địch với toàn bộ Thần Châu.

Ngẫm lại cũng cảm giác đáng sợ, không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn thật làm như vậy, không có chút cố kỵ nào, không sợ đắc tội bất kỳ đạo thống nào của Thần Châu!

Kinh người hơn là, trận chiến tranh này, hắn thậm chí còn chiếm phần thắng.

Chỉ một tháng sau, vô số nhân mã khí thế như hồng muốn bắt Phương Hành bắt đầu co vào, không còn giống như lúc đầu lòng tin tràn đầy, Phương Hành xuất quỷ nhập thần làm quá trình bọn hắn tìm kiếm tung tích Phương Hành khó như lên trời, hết lần này tới lần khác sau khi tìm tới, bọn họ lại thình lình phát hiện thực lực của tiểu ma đầu kia căn bản là vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn hắn, đây cơ hồ là một nhiệm vụ chịu chết, không người nào nguyện ý đi chết, một số thế gia còn chưa bị nhiều thua thiệt ở trên tay Phương Hành, đã thông minh thu nhân mã về, không dám để bọn họ ở bên ngoài mạo hiểm.

Tu sĩ Nguyên Anh cảnh, cho dù là đối với Trung Vực tài đại khí thô, nội tình hùng hậu cũng không phải rau cải trắng, chết một cái liền thiếu một cái, hơn nữa Phương Hành biểu hiện ra thực lực làm những thế gia kia không dám khinh thường, đều đã nhận định, bằng thực lực của tiểu ma đầu kia, đại khái chỉ có Đế Anh hậu kỳ mới có nắm chắc trảm hắn, mà Đế Anh, một cổ thế gia cũng phải mấy đời người mới có thể xuất hiện một cái, chính là chiến lực hạch tâm chân chính của gia tộc, tương lai có hi vọng đi đến Độ Kiếp cảnh, các đạo thống cộng lại có thể có mấy người?

Ở trong tình hình này, tựa hồ chỉ có gia chủ hoặc lão quái vật xuất thủ mới có thể trấn áp tiểu ma đầu.

Nhưng hết lần này tới lần khác, thời điểm những đại nhân vật kia nhịn không được muốn xuất thủ, lại tìm không ra hắn!

Phương Hành không phải người ngu, trái lại, mặc dù hắn gan to bằng trời, nhưng lại trơn trượt hung ác.

Ngày bình thường che đậy hành tung, khó mà truy tung, mà mỗi lần đặt bẫy dẫn hắn mắc câu, hắn lại luôn có thể sớm thăm dò ra nguy hiểm, co đầu rút cổ, hoặc giương đông kích tây, làm người đau đầu, tỉ như ngày thứ bốn mươi chín, Mạnh gia cùng Hàn gia gia chủ tuần tự xuất thủ, quyết định trấn sát ma đầu, kết quả trong đoạn thời gian này, tiểu ma đầu kia hết lần này tới lần khác mai danh ẩn tích, để bọn hắn không công mà lui, nhưng bọn hắn trở về không tới mấy ngày, tiểu ma đầu lại nghênh ngang xuất hiện, tận lực nhằm vào hai nhà này, cửa hàng phân bố ở các nơi bị phá huỷ vô số.

Mà tháng thứ hai vừa qua, Vệ gia lão tổ tự mình xuất thủ, bố trí một cái bẫy, dẫn dụ Phương Hành mắc câu, kết quả cuối cùng không công đợi một ngày, nghe được lại là Vệ gia tộc địa gặp nạn, bảo khố bị cướp sạch, Tàng Kinh Các bị người đốt cháy, làm Vệ gia lão tổ tức phun máu, huy chưởng đánh nổ vài chục đỉnh núi, cơ hồ tẩu hỏa nhập ma.

Cứ thế, xuất hiện một tràng cảnh quái dị, ma đầu một người liền quấy đến Thần Châu đại loạn, nhưng không ai làm gì được hắn!

Không phải bởi vì Ma Uyên chi khế mà không thể thống hạ sát thủ, mà là chân chính không làm gì được hắn!

Phái ra vô số tu sĩ, căn bản không phải đối thủ của Phương Hành, đơn giản là như chém dưa thái rau.

Mà Hành gia chủ, Đạo Chủ thậm chí lão quái vật có năng lực đánh giết Phương Hành, lại có thể tùy ý xuất động, chuyên vì tìm ma đầu kia sao?

Thân phận bọn họ cao quý, gia chủ bình thường đều cần tọa trấn tộc địa, nếu không có việc lớn, hiếm khi rời khỏi, mà đám lão quái vật kia, bình thường cũng chỉ bế quan khổ tu, không hỏi thế sự, để lần tiếp theo lôi kiếp phủ xuống có thể vượt qua, mấu chốt nhất là, dùng thân phận của bọn hắn, lần một lần hai tìm không thấy Phương Hành, còn bị hắn trêu đùa, mặt mũi cũng chịu không nổi, bọn họ là không thể nào thời gian dài ở bên ngoài tìm kiếm tiểu ma đầu kia, mặc dù âm thầm hận nghiến răng, nhưng mặt ngoài lại phải phong khinh vân đạm, hồn nhiên vô sự.

Ba tháng trôi qua, các thế lực phát ngôn bừa bãi nhất định phải bắt giết Phương Hành càng lúc càng ít, tối thiểu nhất mặt ngoài rất nhiều đạo thống đều đã hành quân lặng lẽ, tối đa chỉ là âm thầm sai người nghe ngóng, hoặc giá cao tìm Trường Sinh Kiếm mua Trường Sinh Phù, để đám thích khách kia đi tìm hiểu hành tung của Phương Hành mà thôi, nhân mã mặt ngoài truy sát tựa hồ chỉ thành bài trí, không có việc gì hô to hai ba tiếng, bình thường co đầu rút cổ ở trong thành trì không ra mà thôi.

Kết quả này, để cho người ta kinh thán không thôi, không biết có bao nhiêu người trong âm thầm nghị luận, trận đại chiến này, thật sự là tiểu ma đầu kia thắng sao?

Dùng sức một mình chiến Thần Châu, nay đã giống như truyền thuyết, nếu có thể bằng sức một mình, bức các đạo thống Thần Châu hành quân lặng lẽ, không lời nào để nói, vậy tiểu ma đầu kia cũng quá thần rồi, ngay cả quái thai Viên gia bảy trăm năm trước cũng không bằng hắn.

Đương nhiên, chỗ khác biệt là, quái thai bảy trăm năm trước là vì Viên gia tranh danh, ma đầu kia lại thật muốn hủy thanh danh của Viên gia, theo hắn làm ầm ĩ, Viên gia bây giờ ở Thần Châu là người người khó chịu.

Đương nhiên, cũng có càng nhiều người than nhẹ, khẳng định:

- Tiểu ma đầu kia là đang tự tìm đường chết!

- Thật cho rằng đạo thống Thần Châu có thể tuỳ tiện đắc tội sao?

- Nhân mã truy sát ở bên ngoài, có lẽ sẽ tạm thời yên tĩnh, nhưng trong bí mật vận dụng lực lượng truy tung, sẽ tăng trưởng gấp bội, chỉ sợ theo tiểu ma đầu mỗi một lần hiện thân, vòng vây cơ hồ vận dụng toàn bộ lực lượng Thần Châu sẽ thu nhỏ một chút, thiên la địa võng sẽ co lại càng ngày càng chặt, giọt nước không lọt, pháp bảo cùng bí thuật áp đáy hòm của các đạo thống sẽ bày ra, thế lực khắp nơi thậm chí Tiểu Tiên Giới cũng ra lực, mặc dù hắn có thể làm ầm ĩ, nhưng ở trước mặt nội tình vô tận, lại còn có thể chống mấy ngày?

Thời gian từng ngày chuyển dời, tên tuổi của Phương Hành càng ngày càng càng lớn, chấn kinh vô số người.

Trong tu sĩ bình thường, thậm chí đã có vô số bàn cược, đánh cược Phương Hành có thể sống sót không, có người cược hắn còn có thể sống mấy ngày, chuyện này như trở thành vấn đề làm toàn bộ các tu sĩ Thần Châu thích nghị luận nhất, lúc nào cũng có thể nghe, khắp nơi có thể thấy được, dù các tu sĩ Thần Châu không có bất kỳ hảo cảm gì với Phương Hành, nhưng cũng không nhịn được bị dũng khí của hắn tin phục.

Có người cho rằng, tiểu ma đầu kia có thể sống lâu thêm một ngày, chính là một ngày chiến thắng, là một loại chiến tích không bình thường!

Cũng có người cho rằng, tiểu ma đầu nhìn như uy phong, trên thực tế tình cảnh càng ngày càng hung hiểm, đao đã gác ở trên cổ!

Nói không khoa trương, hiện tại cơ hồ toàn bộ Thiên Nguyên đều đang suy đoán vấn đề

này.

Chương 942: Bảy đại cao thủ

Cách địa phương Phương Hành ẩn giấu không tới vạn dặm, trong Bạch Đế thành ở biên giới Trung Vực, trong một cung điện trống rỗng, đang có mấy người ngồi xếp bằng, những người này khí cơ mạnh mẽ, tu vi thâm hậu, áo bào trên người khác biệt, nếu có người nhận biết, tất nhiên sẽ giật mình, những người này đều là đại nhân vật hết sức quan trọng của các đạo thống và thế gia, không phải gia chủ, lại trên cơ bản ngang hàng với gia chủ, địa vị cao cả, tùy tiện xuất hiện một người, cũng có thể làm Thần Châu rung động.

Nói đơn giản, đều là nhân vật thành danh trong giới tu hành, nhưng bây giờ lại tụ tập một đường, ở trước mặt bọn hắn trưng bày các loại pháp bảo khác biệt, nín thở ngưng thần, thần sắc trang nghiêm, tựa hồ đồng mưu đại sự gì.

Trong đại điện, người ở giữa là một nam tử áo xanh, thần sắc tuấn dật, quan sát bản đồ trước mặt, phía trên linh khí mờ mịt, gắn đầy núi non sông ngòi, nhìn kỹ lại, thậm chí phía trên còn có bóng người nhỏ bé đến cực hạn, sinh động như thật, phi thường linh động, đều là hình ảnh người sống, là chí bảo Sơn Hà

Xã Tắc Đồ của Phù Diêu Cung, có thể thôi diễn chỗ của Huyền Quan, lại dùng để thôi diễn một người.

Mà ở bên tay phải của hắn, là một nam tử mặc thiết giáp, mắt như chuông đồng, toàn thân sát khí, ánh mắt nháy cũng không nháy nhìn la bàn, trên la bàn hiển hóa vô số phù văn, tìm kiếm lấy đầu mối gì.

Một góc đại điện thì ngồi xếp bằng một trung niên mặc áo bào trắng, trước người để mấy mai rùa, dùng để xem bói.

Trước cửa sổ là một nữ tử, lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, đón gió mà đứng.

Phía bên phải đại điện, là một lão giả râu tóc bạc trắng, đứng ở trước một kệ sách to lớn, phía trên lít nha lít nhít, thình lình đều là quyển trục. Trên mỗi một quyển trục đều ghi chép một tin tức, viết năm nào tháng nào ngày nào, Phương Hành hoặc hư hư thực thực là Phương Hành hiện thân, một quyển trục đều đại biểu một tin tức. Mà vô số tin tức này, dệt thành một tấm lưới vô cùng to lớn.

Trong đại điện yên tĩnh, thật lâu không người mở miệng.

- Ha ha, nếu như truyền ra ngoài, chúng ta tụ cùng nhau, chỉ vì đối phó một tiểu hỗn đản vừa mới kết anh, không biết sẽ có người tin tưởng hay không, tin tưởng lại có thể cười đến rụng răng, hủy thanh danh của chúng ta hay không?

Sau một hồi lâu, lại có một người nhẹ nhàng mở miệng, tự giễu nói một câu.

- Sẽ, bất kỳ người nào biết Viên gia Tam gia Viên Thiểu Mặc, Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương, Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử tiền bối, Hàn gia Hàn Kiếm Khiếu, Ly Hận giới Tiểu Tiên Giới Lâm Đan Thần cùng Mạnh gia Mạnh Vân Triết tụ đến cùng một chỗ, chỉ vì suy tính phương vị của một tiểu hỗn đản, đều nhất định sẽ cười đến rụng răng.

Huyên Tứ Nương đứng bên cửa sổ thăm thẳm nói một câu, không biết là tự giễu hay chính xác tâm lo như thế.

- Ha ha, người sau lưng phái chúng ta đi ra, còn quan tâm được cái gì. Bắt không được tiểu hỗn đản kia, mặt mũi Thần Châu lại đặt ở nơi nào? Hơn nữa đang có đại nhân vật mở bàn cược chờ nhìn một kết quả đây. Nếu như chúng ta liên thủ cũng bắt không được hắn, vậy ở trong mắt người khác, trận chiến này Thần Châu chúng ta thua.

Trong giọng nói nhàn nhạt, thể hiện ra bọn họ cũng có chút không cam lòng và hoang đường, như thẳng đến lúc này, bọn họ cũng không tin tưởng, bằng thân phận và địa vị của mình, vậy mà lại bị phái ra đối phó một tiểu bối mới kết Đế Anh, hơn nữa còn liên thủ với mấy đạo thống thân phận tương tự mình, chuyện này bản thân là một sự tình bất khả tư nghị, hoang đường buồn cười.

- Thời điểm chúng ta tập hợp một chỗ, kỳ thật Thần Châu đã thua!

Sau một hồi lâu, mới có một người mở miệng, thanh thanh đạm đạm, lại là Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương.

Cho tới hôm nay, nàng còn có loại cảm giác như còn ở trong mơ, như không thể tin được tiểu hỗn đản năm đó suýt nữa bị mình chụp thành thịt nát, bây giờ lại có một ngày khiêu chiến Thần Châu, để cho mình cùng các tu sĩ liên thủ đối phó.

- Ha ha, cần gì tăng uy phong cho hắn?

Bầu không khí trong điện hơi có vẻ xấu hổ, Hàn gia Hàn Kiếm Khiếu phá vỡ trầm mặc, cười lạnh nói:

- Bản sự gây tai hoạ của tiểu ma đầu kia cố nhiên không nhỏ, nhưng thực lực chưa chắc lớn bao nhiêu, nếu chính diện đấu pháp, trong chúng ta sợ là ai cũng có thể trấn áp hắn, nhưng hắn quá giảo hoạt, chọc ra sự tình liền chạy, lại tu hành một pháp môn che lấp khí tức, lúc này mới nhiều lần bắt không được hắn, bây giờ chúng ta liên thủ, chính là vì bố trí xuống một tấm lưới lớn, chỉ cần vây chết hắn, muốn bắt vào tay, lại có gì khó?

Viên gia Tam gia Viên Thiểu Mặc cười nói:

- Không sai, chúng ta liên thủ thôi diễn chỗ ở của hắn, chỉ là vì mau chóng bắt hắn mà thôi, nghiệt chướng kia giỏi trơn trượt, kế sách giương đông kích tây chơi cực diệu, nếu như đi theo cái bóng của hắn, thì ngay cả các lão tổ cũng khó có thể đuổi được hắn, nhưng bây giờ chúng ta mượn Phù Diêu Cung Sơn Hà Xã Tắc Đồ, mưu đồ dòm ngó thiên cơ, có thể thận trọng từng bước, lại có Thanh Đồng La Bàn từ Bắc Minh tộc mượn tới, chỉ cần tiểu ma đầu kia tới gần trăm dặm, dù thuật che đậy cao minh đến đâu, cũng có thể chỉ rõ phương vị, hơn nữa bình thường, do Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử đạo hữu dẫn đầu 49 đệ tử Thiên Cơ Cung thời thời khắc khắc thôi diễn khí tức của hắn, Liễm Tức Thuật kia cao minh đến đâu, cũng không thể một mực thi triển, luôn có thời điểm bị chúng ta bắt được một tia, vòng vây từng chút từng chút thu nhỏ

Hắn lẳng lặng nói, ngược lại lòng tin tràn đầy, năm ngón tay hư nắm, cười lạnh nói:

- Dù hắn trốn, lại có thể trốn tới đâu?

Nghe hắn nói, mặc dù biết hắn nói là sự thật, nhưng mọi người đều riêng phần mình mỉm cười, nhất thời không người đáp hắn, qua nửa ngày, Hàn gia Hàn Kiếm Khiếu mới bỗng nhiên cười nói:

- Viên gia ngược lại là địa phương nhân kiệt, có thể thấy được phúc phận thâm hậu, bảy trăm năm trước một thế hoàng kim, che đậy Thần Châu, không chỉ ra Viên gia cửu tử, còn ra quái thai trảm thất cảnh, một thế này cũng không bình thường, Viên gia một môn 18 tử, không chỉ có Phù Tô, từ bên ngoài tiếp một cái trở về, vậy mà cũng là một tiểu ma đầu bản lĩnh thông thiên.

- Ha ha…

Có mấy người mỉm cười, cũng không đáp lời, đều nghe được ý trào phúng của Hàn Kiếm Khiếu.

Bầu không khí có vẻ hơi xấu hổ, trong lòng Viên Thiểu Mặc ngưng lại, nộ khí ngầm sinh, biết đây là nguyên nhân gì, mặc dù bây giờ hắn và các đạo thống liên thủ thôi diễn hành tung của nghiệt chướng kia, hơn nữa Viên gia đối với chuyện này cũng xuất tiền xuất lực, cực kỳ có thành ý, nhưng ở trong lòng những người này, lại vẫn có chút xem thường, dù sao nghiệt chướng kia xuất thân Viên gia, theo bọn hắn nghĩ, đại họa lần này, Viên gia là có trách nhiệm, thậm chí phải gánh vác trách nhiệm chủ yếu. Cho nên Viên gia làm lại nhiều, bọn họ cũng cảm thấy chưa đủ, có chút âm dương quái khí.

Mà ở trong lòng Viên gia thì lại cảm thấy, lúc trước giao nghiệt chướng kia ra làm dê thế tội, là các đạo thống liên thủ, Viên gia đã làm theo, nghiệt chướng kia bản lĩnh không nhỏ chạy thoát, bị hao tổn nặng nhất là Viên gia, bây giờ làm sao có thể trách chúng ta?

Đương nhiên, lời này hắn lại nói không nên lời, một ngụm ác khí cũng chỉ có thể nuốt xuống.

- Ha ha, có rồi, hiện tại Phương Hành hẳn là ở Nam Vực Bạch Ngọc Kinh?

Lúc này, vị hôn thê của hắn Huyên Tứ Nương nhẹ nhàng mở miệng, giúpViên Thiểu Mặc giải vây.

Viên Thiểu Mặc cũng thừa cơ dời đi chủ đề, quay đầu nhìn sang Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nhẹ nhàng điểm một cái, bảo cầu bao phủ cả Thần Châu cấp tốc phóng đại. Phía trên xuất hiện điểm điểm hơi khói màu đen yếu ớt, lấm ta lấm tấm, cũng có thời điểm kéo thành một đường thẳng, là Phương Hành ngẫu nhiên hiển lộ khí cơ hành tung, ở trên đây, có thể sơ lược nhìn thấy phương vị hắn di động, sau đó nhờ vào đó thôi diễn phương vị của hắn, nhìn hành tung quỷ dị, không thể nắm lấy, nhưng trên đại thể là đi về phương nam.

Nhìn nhìn khói đen hình thành lộ tuyến, đáy mắt Viên Thiểu Mặc tinh quang bạo phát:

- Nghiệt chướng kia cũng không ngốc, chính mình cũng biết ở Thần Châu gây họa quá lớn, dự định chạy trốn đi, Nam Chiêm Bộ Châu bảo hộ không được hắn, Yêu Địa Tiểu Tiên Giới phong kín đường ra, nhìn bộ dạng của hắn, hẳn là muốn chạy trốn về Ma Châu, ha ha, đại khái là muốn đi Bắc Minh tộc tìm kiếm che chở a, đáng tiếc còn quá ngây thơ.

Nói xong, hắn nhìn về phía Thanh Đồng La Bàn, cắn răng cười hai tiếng.

Quá ngây thơ, tiểu ma đầu thật cho rằng Bắc Minh tộc có thể bảo vệ được hắn sao?

Mặc dù bỏ ra một chút đền bù, nhưng Bắc Minh tộc cho mượn Thanh Đồng La Bàn, đã biểu lộ tâm ý không muốn đối địch với Tiểu Tiên Giới!

- Chỉ cần tiểu ma đầu kia tiết lộ hành tung một lần nữa, là có thể phong tỏa vòng vây đến nhỏ nhất

Ánh mắt của Hàn Kiếm Khiếu cũng lạnh lẽo, thấp giọng nói.

Các tu sĩ thoáng trầm mặc, trong lòng cũng có chút chờ mong.

Trò chơi mèo đùa chuột nghịch lâu như vậy, bọn họ cũng muốn nhìn xem biểu lộ của tiểu ma đầu kia khi bị bọn họ ngăn ở một góc.

Sự tình hình như cực kỳ thuận lợi, thời điểm hắn vừa nói xong, Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử một mực không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng, thấp giọng nói:

- Có rồi.

Dứt lời vẫy tay một cái, lại có hai ngọc phù từ ngoài cung điện bay vào, bị hắn đưa tay bắt được, sau đó thần niệm quét qua, phân biệt ghi lại nội dung trong ngọc phù, sau đó nhanh chóng đọc lên hai vị trí.

Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương cau mày, căn cứ phương vị hắn nói, ngón tay nhanh chóng điểm lên Sơn Hà Xã Tắc Đồ hai lần, rất nhanh trên tuyến đường do điểm đen tạo thành, nhiều thêm hai điểm đen mới, đều rơi vào phía tây Bạch Ngọc Kinh.

- Tiểu ma đầu kia quả nhiên là muốn độ Nam Hải, đi Ma Châu!

Hàn Kiếm Khiếu thấy mũi tên, ánh mắt ngưng tụ, trầm giọng quát.

Viên Thiểu Mặc thì đáy mắt thoáng hiện ra vui mừng, thấp giọng cười nói:

- Hắn đây là tự tìm đường chết!

Nghiệt chướng kia trái không trốn, phải không trốn, vậy mà trốn về phía Bạch Ngọc Kinh, phía trước chính là Ma Uyên, vắt ngang ở Thần Châu Nam Vực, mà lúc này Ma Uyên đã phủ xuống cơ duyên Huyền Quan, Ma Uyên trăm vạn dặm, cũng có đại bộ phận bị Huyền Vực bao bọc, Nguyên Anh cảnh tiến vào trong đó là từng bước nguy cơ, bình thường không dám bước chân, nếu tiểu ma đầu muốn tây độ Ma Châu, cũng chỉ có thể đi Nam Hải, vòng qua Ma Uyên.

Mà trên Sơn Hà Xã Tắc Đồ, lộ tuyến này đã định chết rồi, chỉ cần đi cửa biển, tất nhiên có thể bắt hắn.

- Các vị đạo hữu, việc này không nên chậm trễ, đi thôi!

Viên Thiểu Mặc hạ quyết định, phát ra pháp chỉ, lệnh người Viên gia vây lại, sau đó cùng với những cao thủ khác đồng thời bay ra cung điện, bảy đạo thần quang lướt ra Bạch Đế thành, gào thét đáng sợ, thẳng đến trời nam.

Đạo thống Thần Châu tùy ý tiểu ma đầu giày vò, trầm mặc thật lâu, đã chính thức xuất thủ!

Chương 943: Không đường

- Thời gian ba tháng, trải qua lớn nhỏ 86 trận chiến, thụ thương bốn lần, tránh thoát thòng lọng của lão quái vật ba lần, trận trảm Đế Anh trung kỳ một người, tiên sứ Tiểu Tiên Giới bốn người, hai phân thân Đế Anh viên mãn, bốn Thần Anh viên mãn, Thần Anh hậu kỳ mười sáu người, Huyết Anh trở xuống bảy mươi hai người, hỗn chiến mười bảy lần, cụ thể chém giết người không thể đếm hết được, ở giữa còn giành được 11 bảo khố các tộc, thiêu hủy 182 cửa hàng, ba kinh các, đánh tiểu hài tử bảy tám hồi, nhìn lén tiên tử tắm rửa bốn năm lần, ah... còn có tróc gian một lần...

Thời điểm toàn bộ Thần Châu đều vì hắn mà động, Phương Hành lại như không có chuyện gì xếp bằng ở trong một sơn động, đếm mình hết thảy xông ra bao nhiêu tai họa, giết bao nhiêu người, tính toán nửa ngày lại quên cả số, dứt khoát nhìn về phía bóng đen trôi nổi ở trước mặt hắn, nghiêm túc nói:

- Chính ta đếm cũng có chút dọa người, chuôi kiếm này mài đủ sắc bén chưa?

- Không tệ, mặc dù còn không đạt tới cảnh giới của lão phu xác chết trôi trăm vạn dặm, cũng coi như có chút phong mang!

Bóng đen nhẹ gật đầu nói:

- Bất quá nếu muốn chém ra một kiếm kia, lại còn kém một chút hỏa hầu...

- Còn kém chút hỏa hầu?

Phương Hành nhíu mày:

- Không sai biệt lắm là được rồi a...

Bóng đen lại cười lạnh nói:

- Nếu ngươi muốn lười biếng ta không có ý kiến, dù sao một kiếm này trảm không phải ta!

- Ngươi có thể nói chuyện phiếm hay không?

Phương Hành liếc mắt, không biết nên làm sao tiếp, nửa ngày mới cau mày nói:

- Còn phải giết bao nhiêu người?

Bóng đen trầm giọng nói:

- Lão phu không biết, nhưng ngươi cần linh tê nhất điểm sau cùng!

Phương Hành giật mình, ngẩng đầu nhìn nó.

Bóng đen thở dài, trầm giọng nói:

- Bây giờ sát khí của ngươi đã tích lũy không sai biệt lắm, tựa như đúc kiếm, đã ngưng tụ phôi thai, bất quá phong mang còn chưa đủ thịnh, sát ý còn chưa đủ thuần, hiện tại cần không phải tích lũy, mà là khai phong!

Phương Hành trầm mặc nửa ngày nói:

- Làm sao khai phong?

- Cách thức rất nhiều, nhưng đơn giản nhất vẫn là giết người!

- Ách... Giết loại người nào?

Bóng đen nói:

- Tìm người nào tùy ngươi, bất quá tu vi cao chút. Đế Anh hậu kỳ trở lên là tốt nhất!

- Đế Anh hậu kỳ?

Phương Hành nhíu mày.

Bây giờ hắn cũng là Đế Anh, bất quá vừa mới kết anh không lâu, chỉ có thể coi là sơ kỳ, mặc dù phẩm chất Nguyên Anh mạnh hơn Đế Anh bình thường một chút, càng được bóng đen chỉ điểm, dưỡng khí ngộ kiếm, thực lực đại trướng, ngay cả Đế Anh trung kỳ cũng dám chém giết, nhưng nói lên Đế Anh hậu kỳ, trong lòng lại còn có chút không chắc, dù sao đó là tồn tại cao hơn mình hai cấp.

- Lòng tin không đủ phải không?

Bóng đen cười lạnh nói:

- Chính bởi vì ngay cả ngươi cũng không có nắm chắc, mới để ngươi chém giết một người như thế, kiếm của lão phu, cũng không có dễ học như vậy, kiếm chiêu và pháp môn, ta đã sớm cho ngươi, nhưng ngươi lại chưa ngộ kiếm tâm, mà kiếm của lão phu, trọng tâm không nặng ở kiếm, hoặc nói tâm chính là kiếm, chỉ có kiếm chiêu, ngươi có thể đánh ra mấy thành thần uy? Bây giờ ta cho ngươi, chính là kiếm tâm, hắc hắc, nếu như dựa vào ý tứ của lão phu, ngay cả một kiếm kia ngươi cũng không cần trảm. Chỉ cần nghe theo lão phu phân phó, giết người luyện tâm, sớm muộn gì cũng có thể đạt đến cảnh giới của lão phu năm đó, những hạt giống Chân Tiên do ngụy Thánh Nhân dạy dỗ kia, hết thảy chặt là được...

- Nhưng cuối cùng ngươi vẫn bị người chém nhục thân, vỡ nát tiên chủng, gửi thân ở trong kiếm, áp tải về Thiên Nguyên Đại Lục đấy thôi?

Phương Hành thăm thẳm tới một câu, làm bóng đen nghẹn nói không ra lời.

- Được được được, tùy ngươi tùy ngươi, tìm Đế Anh hậu kỳ chém đi!

Bóng đen không muốn cùng Phương Hành nói nữa, không nhịn được khoát tay áo, trốn vào thức giới.

- Thực phải chém Đế Anh sao...

Phương Hành cau mày, trầm ngâm thật lâu:

- Vậy giết ai tốt đây?

Theo tính tình của hắn, người không có nắm chắc đối phó, thì sẽ không đi trêu chọc, nhưng bóng đen nói chém đinh chặt sắt, lại để cho hắn không thể bỏ mặc, mặc dù tính tình của Ma Kiếm lão tổ vừa xấu vừa thối, nhưng đối với hắn, Phương Hành lại vô ý thức tin tưởng, bất quá vừa nghĩ tới Thiên Nguyên mênh mông, Đế Anh rải rác, cái nào cũng không giống như quả hồng mềm, làm sao chém đây?

- Có người đến!

Nhưng lúc này, bóng đen trong thức giới bỗng nhiên trầm giọng nhắc nhở hắn một câu, cùng lúc đó, Phương Hành run lên, trên trán, Nguyên Anh pháp tướng ba đầu sáu tay gào thét bay ra, ở giữa không trung mở ma nhãn, ánh mắt trầm tĩnh nhìn phía trước, rất nhanh chỉ thấy phía trước ẩn hiện tử quang kim sắc, không khỏi giật mình, sau đó đại hỉ.

- Con mẹ nó vận khí quá tốt rồi, vừa muốn ngủ đã có gối đầu tới...

Hắn bật cười, hưng phấn xoa xoa tay, pháp tướng trở về nhục thân, muốn nghênh đón.

Sau khi hắn kết Nguyên Anh, Nhân Thân Ma Tướng đã hóa thành pháp tướng, không chỉ thêm rất nhiều năng lực, ngay cả một số thần lực ẩn tàng cũng xuất hiện, ma nhãn là một loại trong đó, một khi mở ra, khí tức Nguyên Anh trong vòng vạn dặm đều có thể cảm ứng được, thậm chí có thể thông qua màu sắc khí tức và trình độ mạnh yếu phán đoán tu vi của đối phương, có thể nói như vậy, người còn chưa thấy, đã biết trình độ của đối phương bao nhiêu, trước đây hắn nhiều lần ở trong vòng vây đào thoát, là nhờ có bản lĩnh này.

Mà ở bình thường, phẩm chất Nguyên Anh một người, nếu không đấu pháp, là rất khó nhìn ra.

Chỉ bất quá, lúc hắn định chạy lên trước khai đao, đột nhiên trong lòng nhảy một cái, lần nữa nhìn về phía tây, thình lình nhìn thấy một đạo khí tức bạch sắc gào thét lao đến, thình lình cũng là vị trí này...

- Thần Anh hậu kỳ?

Trong lòng Phương Hành ngưng lại, không có tiếp tục chạy tới, trong lòng cảm giác có chút không đúng.

- Còn có người đến!

Vào lúc này, bóng đen trong thức giới nhắc nhở, thanh âm có chút cấp bách.

Không cần hắn nhắc nhở, Phương Hành cũng cảm thấy, ánh mắt quét qua, không khỏi trầm xuống.

Vào lúc này, phía tây, phía bắc, thình lình cũng có khí tức không thấp chạy tới, Đế Anh hậu kỳ chừng ba người, Đế Anh trung kỳ một người, Thần Anh viên mãn một người cùng Thần Anh hậu kỳ hai người, bọn họ đến từ từng phương hướng khác nhau, ẩn ẩn bao vây phương vị của Phương Hành lại, bằng khí tức của bọn hắn đến xem, tuyệt đối không phải trùng hợp, cách Phương Hành đã chỉ có ngàn dặm, xa cũng đã tiến vào phạm vi vạn dặm, nhất thời khiến cho Phương Hành chăm chú, lại không lo được ẩn tàng, "Sưu" một tiếng nhảy lên giữa không trung.

- Đám khốn kiếp này, vậy mà có thể tìm ra ta?

Mặt mũi hắn tràn đầy khó tin, có chút tức hổn hển.

- Hắc hắc, đi đêm nhiều nhất định gặp quỷ, loại dựa vào cái đầu nóng hành tẩu thiên hạ như ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ thua thiệt, người thiên hạ cũng không phải đều là kẻ ngu, trừ khi bản lãnh của ngươi lớn đến vô địch, mới có thể được cho tung hoành thiên hạ...

Lão quỷ trong thức giới lại còn cho Phương Hành một bài khóa.

Trong khoảng thời gian này Phương Hành sở tác sở vi cũng thật làm cho hắn khâm phục, tối thiểu nhất mình ở thời điểm đó, cũng không dám làm ra hành vi khiêu khích một vực như hắn, bất quá sau khâm phục, tự nhiên cũng có chút không phục, luôn cảm thấy tiểu quỷ kia là dựa vào gan chó bao thiên mới làm được những đại sự này, không thể tính bản sự chân chính, thấy hắn kinh ngạc, liền cười trên nỗi đau của người khác...

- Tung hoành thiên hạ để cho người ta đánh giống như cháu trai, ngay cả nhục thân cũng mất?

Phương Hành cười lạnh một tiếng, làm đối phương hổn hển nói:

- Ngươi trước đào mệnh rồi nói sau!

- Đám khốn kiếp này, truy tiểu gia cùng giống như truy lão bà vậy...

Phương Hành giận dữ mắng một tiếng, không cần đối phương nhắc nhở, quay đầu liền chạy.

Hắn to gan, nhưng cũng không dám cùng đám người này chính diện đánh nhau, ba tháng nay, mặc dù hung hiểm, ác chiến vô số, nhưng mỗi một đối thủ, đều là tỉ mỉ chọn lựa qua, chí ít nắm chắc năm thành trở lên mới sẽ động thủ, thấy Đạo Chủ hoặc lão quái vật xuất thủ, hắn sẽ chạy xa, bây giờ cục diện này, xem như một lần hung hiểm nhất trong ba tháng qua, ánh mắt quét tới, ba phương vị đông, tây, bắc đều có người chạy đến, phảng phất như một vòng vây to lớn, chỉ còn phương nam có thể trốn...

Chỉ bất quá ở phương nam, chính là phương vị của Ma Uyên.

- Bọn cháu trai này...

Phương Hành thống mạ, lại không dám ở lâu, phi thân lên, triển khai Tiêu Dao thân pháp, thân hình như khói, thẳng hướng phương nam bay vút.

- Ha ha, nghiệt chướng, đã tới tuyệt lộ, còn muốn chạy sao?

Phía chính bắc, một âm thanh cười lạnh truyền tới, là một nam tử áo xanh, thân pháp như tiên, chính là Viên Thiểu Mặc.

- Cháu trai ngươi dám mắng ta chó cùng rứt giậu?

Phương Hành tức điên, quay đầu chửi ầm lên.

Đọc sách nhiều cũng không có chỗ xấu, đã có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của người khác.

- Dám lấy một người chiến Thần Châu, đảm lượng của ngươi không nhỏ, đáng tiếc hôm nay sẽ biến thành một chuyện cười...

Một phương hướng khác, một nam tử mặc chiến giáp tay cầm thiết thương, đạp không mà đến, trên người hàn quang đại thịnh, giống như một cơn gió tuyết.

- Lại có nhiều cao thủ như vậy...

Trong lòng Phương Hành kêu khổ, ngoài miệng lại không ngừng thống mạ, trốn nhanh hơn.

Mặc dù so với những người đuổi theo kia, cảnh giới của hắn kém hơn, nhưng Tiêu Dao thân pháp là Tiên Kinh, huyền ảo vô tận, bây giờ trốn đi, tốc độ lại không chậm, những người kia cũng không biết là xác thực không đuổi kịp, hay cố ý thả hắn trốn về phía nam, vậy mà nhất thời không đuổi theo, nhưng vòng vây lại xiết chặt, càng có người tế Thanh

Đồng La Bàn, xa xa chỉ vào Phương Hành, quyết định dù để hắn trốn một đoạn, cũng không chịu để cho hắn dùng Liễm Tức Thuật đào tẩu...

Sưu...

Dưới ánh trăng, mấy đạo thần quang xẹt qua chân trời, khiến cho tu sĩ ở Bạch Ngọc Kinh thậm chí Ma Uyên đều ngẩng đầu lên xem.

- Là ma đầu kia...

- Người truy phía sau là Viên gia Tam gia cùng Hàn gia Tứ gia...

Vùng Ma Uyên vì sự tình cơ duyên Huyền Quan, tụ tập vô số tán tu, tu sĩ rất nhiều, bây giờ vừa lúc trở thành nhân chứng, trong lòng kinh hoảng qua đi, rất nhanh liền hưng phấn lên, đã ý thức được mình nhìn thấy là cục diện gì, truyền thuyết tiểu ma đầu Phương Hành một người chiến Thần Châu đã truyền khắp Thiên Nguyên Đại Lục, không ai không biết không người không hiểu...

Bây giờ, thình lình muốn xuất hiện kết quả ở trước mắt mình sao?

Chương 944: Viên gia tiên pháp

Từng phương hướng đều đã có cao thủ đuổi theo, lưu ở trước mặt Phương Hành, thình lình chỉ còn phía nam, nhưng ở phương nam, lại là Ma Uyên trăm vạn dặm vắt ngang, tuôn ra ma vân, Phương Hành đã cùng đường mạt lộ, hắn cắn răng, cũng chỉ có thể chú ý trước không để ý sau, lao thẳng về phía Ma Uyên, mặc dù Huyền Quan phủ xuống Ma Uyên, khiến cho trong Ma Uyên cực kỳ hung hiểm, nhưng ở lại bên ngoài không thể nghi ngờ sẽ càng hung hiểm, hơn nữa Huyền Vực dùng Bách Đoạn Sơn làm trung tâm, cũng chưa hoàn toàn bao phủ cả Ma Uyên, khiến cho trong Ma Uyên, còn có một bộ phận ở biên giới an toàn, bây giờ hắn cũng chỉ có thể mạo hiểm xông vào Ma Uyên lại nói.

- Ha ha, muốn mượn đường Ma Uyên, nằm mơ!

Đám người Viên Thiểu Mặc đuổi theo, liếc nhau một cái, cũng không do dự, cũng đi theo xông vào Ma Uyên.

Trước kia, Ma Uyên chính là địa phương Nguyên Anh trở lên không dám đặt chân, sợ Huyền Quan phủ xuống, sẽ bao phủ bọn hắn ở trong Huyền Vực, nhưng bây giờ Huyền Quan đã phủ xuống, phạm vi Huyền Vực bao phủ đã cố định, cho nên bọn họ nghĩ cũng giống như Phương Hành, dám xông vào biên giới Ma Uyên, chỉ cần chú ý đừng ngộ nhập Huyền Vực là được .

Liên tiếp tám đạo thân hình xông vào trong Ma Uyên, làm các tu sĩ trong ngoài Ma Uyên bị kinh động, biết một màn này chính là đạo thống Thần Châu truy bắt tiểu ma đầu danh khắp thiên hạ, có thể nói ngàn năm một thuở, ai cũng không muốn bỏ lỡ, tất cả đều đi theo xông vào.

Sưu!

Sau khi Phương Hành vào Ma Uyên, thân hình gia tốc, ngay lúc đó cũng đã thi triển Quỷ Già Nhãn. Người ở bên ngoài nhìn, giống như sau khi hắn vọt vào Ma Uyên, thân hình liền trở thành nhạt, đã không thấy hình bóng.

- Ha ha, còn muốn chơi trò này!

Đối mặt với Quỷ Già Nhãn của tiểu ma đầu, Viên Thiểu Mặc thình lình không để ý, lấy ra Thanh Đồng La Bàn, chỉ thấy trên la bàn phù văn mập mờ, kim đồng hồ nhảy lên, rất nhanh liền chỉ hướng một sơn phong.

- Ở nơi đó!

Hàn gia Hàn Kiếm Khiếu quát lạnh, vung thương tật chỉ, một tiếng ầm vang, trong hư không giống như hạ xuống thần lôi, quét về phía sơn phong, sơn phong bị chẻ thành hai đoạn, ầm ầm sụp xuống, khói lửa cuồn cuộn, cũng lộ ra thân ảnh ngơ ngác ở phía sau.

- Móa nó, ngay cả Bắc Minh tộc cũng muốn xuất thủ đối phó ta?

Phương Hành rống to, nhận ra lai lịch của Thanh Đồng La Bàn kia, nhất thời giận không chỗ phát tiết, một bên chửi ầm lên, một bên triển khai Tiêu Dao thân pháp, lần nữa chạy trốn về phía trước, ở trong dãy núi tả xung hữu đột, muốn lần nữa cướp đường đào tẩu.

- Ha ha. Chạy tới chạy lui làm cho người ta chán ghét, chậm một chút đi!

Trong thất tử, một nam tử mặc áo bào lam vượt qua đám người, chính là huyền tôn của Mạnh gia lão tổ, hai trăm năm trước kết thành Đế Anh, bây giờ chính là Đế Anh trung kỳ Mạnh Vân Triết, đã từng là nhân vật thiên kiêu dẫn dắt một thời đại, hắn bay tới không trung, tay bắt pháp quyết, sau đó đột nhiên phóng tới đại địa, một quyền nện xuống, cơ hồ trong nháy mắt, thiên địa đại biến, trên mặt đất, lại có vô số sơn phong ầm ầm sụp đổ, dãy núi giống như thủy triều biến ảo.

Dưới loại tình huống này, Phương Hành đã không còn dám xuyên qua dãy núi, bị bức phải độn lên không trung, vội vàng chạy trốn về phía trước, chỉ bất quá lúc này, đám người Viên Thiểu Mặc, Hàn Kiếm Khiếu sớm chờ đợi ở giữa không trung đã đuổi theo.

Bảy đại cao thủ đều có thần thông, lại thêm chuẩn bị nhiều ngày, mặc cho Phương Hành thi triển các loại thủ đoạn bỏ chạy, đều bị bọn họ phá vỡ, bảy người bọn họ thật giống như liên thủ dệt thành một tấm lưới lớn, Phương Hành lại chỉ là một con ong vò vẽ giảo hoạt hung ác, bị vây ở trong lưới, vô luận giãy dụa như thế nào cũng khó có sinh lộ.

Phía trước đã xuất hiện đạo đạo thần quang, giống như một cái lồng từ trên trời giáng xuống che đậy mặt đất, bên trong khí tức pháp tắc phun trào đáng sợ, làm lòng người lạnh ngắt, coi như phía sau có người truy tới gấp rút, lúc Phương Hành vọt tới trước cái lồng, cũng vội vàng dừng lại, từ không trung nhảy xuống, rơi vào trên một ngọn núi, sau đó xoay người, ánh mắt u lãnh đánh giá phía sau.

Phía trước có Huyền Vực chặn đường, ai cũng không dám đi về phía trước.

Sau lưng hắn, từ ba phương hướng, bảy đạo thần quang gào thét lao đến, đuổi tới phụ cận, tất cả đều hiển lộ thân hình.

Một người váy trắng bồng bềnh, đầu đầy châu ngọc như là Nữ Hoàng, chính là Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương, Thần Anh hậu kỳ.

Một nam tử bên cạnh nàng, dáng người thon dài, dung nhan tuấn lãng, là Viên Thiểu Mặc, Đế Anh hậu kỳ.

Một cái khác người mặc thiết giáp, tay cầm trường thương, chính là Hàn gia Hàn Kiếm Khiếu, Đế Anh hậu kỳ.

Người thứ tư là lão giả râu bạc trắng, Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử, giống như Huyên Tứ Nương, Thần Anh hậu kỳ.

Người thứ năm chính là Mạnh gia Mạnh Vân Triết, Đế Anh trung kỳ.

Người thứ sáu là nam tử mặc tinh bào, khí cơ phi phàm, cũng là Đế Anh hậu kỳ, người này Phương Hành chưa thấy qua, nhưng áo bào trên người hắn lại rất quen mắt, tương tự hai tiên sứ của Ly Hận Thiên Tiểu Tiên Giới, hẳn là người của Tiểu Tiên Giới.

Mà người thứ bảy, là một thanh niên thần sắc âm lãnh, Thần Anh viên mãn, Phương Hành nhìn hắn có chút quen mắt, lại nhất thời nhớ không nổi đây là ai, nhưng hắn lại cực kỳ hận ý nhìn Phương Hành, so với những người khác hận ý càng nồng.

- Các ngươi coi tiểu gia là con thỏ đuổi sao?

Phương Hành cắn răng, ánh mắt hung hoành quét qua bảy người, lòng trầm xuống.

Bảy đại cao thủ, trừ Huyên Tứ Nương và Viên Tam gia hắn nhận biết, lão giả râu bạc trắng nhìn thần thần quái quái thực lực hơi yếu, chỉ là Thần Anh hậu kỳ, trong đám người khác, vậy mà có ba Đế Anh hậu kỳ, một Đế Anh trung kỳ, một Thần Anh viên mãn, đây quả thực quá đáng sợ, phải biết Thần Châu Trung Vực hết thảy mới có mấy Đế Anh ah, vậy mà thoáng cái xuất hiện nhiều như vậy, chỉ sợ đều là nhân vật hết sức quan trọng của Thần Châu, lấy tu vi và thân phận của bọn họ, lại đi vây công mình?

- Nghiệt chướng, thúc thủ chịu trói đi, không nên ép ta thanh lý môn hộ!

Một người lạnh lùng mở miệng, có loại cảm giác hăng hái, chính là Viên gia Tam gia Viên Thiểu Mặc.

- Vậy nếu như ta thúc thủ chịu trói, có phải ngươi sẽ không thanh lý môn hộ không?

Phương Hành vuốt cái mũi, thanh âm trở nên cực kỳ dễ thương lượng.

Ngay cả Viên Thiểu Mặc cũng có chút ngoài ý muốn, dừng một chút, cười lạnh nói:

- Chuyển sang nơi khác thanh lý môn hộ mà thôi!

Phương Hành nổi giận:

- Vậy con mẹ nó còn bảo ta thúc thủ chịu trói? Ngươi ngốc hay ta ngốc hả?

Đối mặt với hắn nhục mạ, Viên Thiểu Mặc không có tức giận, nhưng biểu lộ âm trầm, sau đó trực tiếp đứng ra, điềm nhiên nói:

- Vốn biết sẽ không dễ dàng bắt ngươi như thế, nghiệt chướng, vẫn là để ta tới ra tay thu phục ngươi đi.

Đang khi nói chuyện, khí tức trên người hắn dần dần ngưng trọng, có cuồng phong nổi lên, bao phủ một phương địa vực, chấn động đến góc áo phần phật, mà lúc này, sáu cao thủ khác đều đồng thời lui lại, phân biệt đứng ở trên mấy ngọn núi chung quanh quan sát, dù sao bọn họ đều là đại nhân vật, không muốn rơi vào tên tuổi liên thủ khi dễ một tiểu bối, dù sao phía dưới đang có vô số tán tu chạy tới vây xem, bọn họ cũng muốn thanh danh a.

Tiểu ma đầu xuất thân Viên gia, như vậy do người Viên gia đến thu phục hắn, cũng là thuận lý thành chương!

- Viên gia đời đời truyền thừa ba đạo tiên thuật, nguồn gốc từ Cổ Tổ Thiên Cương Thánh Nhân, công tham tạo hóa, huyền ảo khó lường, nghiệt chướng, mặc dù ngươi hung hăng ngang ngược, nhưng lại chưa bao giờ tu qua bất luận một đạo nào trong ba đạo tiên thuật, làm sao có thể tính là người Viên gia?

Viên Thiểu Mặc vận chuyển pháp lực, khí cơ càng ngưng trọng, thanh âm như từ trên trời giáng xuống:

- Hôm nay để ngươi ở trước khi đền tội, nhìn xem Viên gia tiên thuật chân chính đi!

- Đạo Pháp Tam Sinh.

Oanh!

Viên Thiểu Mặc đã quyết định xuất thủ, cũng không phải hạng người nói nhiều, thời điểm thanh âm rơi xuống, đã có thần quang cuồn cuộn.

Ở thời khắc này, hắn thình lình chia ra làm ba, hóa thành ba người, tay cầm thần kiếm, chém thẳng tới Phương Hành.

Cơ hồ như ba Đế Anh hậu kỳ hợp lực chém tới một kiếm!

Công pháp Tiên cấp, đây là lần thứ nhất Phương Hành chân chính thấy được công pháp Tiên cấp, hơn nữa không phải tiên pháp mà Kim Đan cảnh lĩnh ngộ dở dang, mà là một vị Đế Anh tìm hiểu gần ngàn năm, sau khi thấy được một màn này, hắn mới ý thức tới Viên Thiểu Mặc này bình thường hung hăng ngang ngược vốn liếng ở nơi nào, tu tiên pháp tới loại trình độ này, xác thực rất đáng sợ.

Trước kia hắn còn không coi Đế Anh hậu kỳ Viên Thiểu Mặc là đối thủ, bây giờ lại biết mình sai rồi.

Người ta cũng không phải chỉ cao hơn mình hai cảnh giới mà thôi, còn có tiên pháp gia truyền nha.

Trong nháy mắt, trong đầu lóe lên vô số cách đối phó.

Phá Trận Kinh, Tiêu Dao Kinh, Nhất Khí Kinh… nhưng rất nhanh lại ném ra sau đầu.

Những công pháp này, là Tiên Kinh không thể nghi ngờ, nhưng không có thể ép qua Viên gia tiên pháp, càng chỗ mấu ở chỗ, những tiên pháp này, hắn đều không có tu luyện đến nơi đến chốn, lại thêm cảnh giới chênh lệch, căn bản không có cách so sánh, coi như ngạnh sanh phát huy ra, chỉ sợ cũng bị người ép xuống hạ phong, sau đó từng bước đè chết mình!

Nếu hắn ở Kim Đan cảnh đi tới cực hạn lại kết anh, như vậy còn có thể phát huy ra uy lực chân chính của ba đạo Tiên Kinh, nhưng bây giờ sớm kết anh, dù thi triển ra ba đạo tiên pháp kia cũng có tỳ vết, không ngăn cản được tiên pháp của Viên Thiểu Mặc, còn nữa, hắn và Viên Thiểu Mặc đều là Đế Anh, Nguyên Anh không thể gia trì thần thông ngoài định mức!

- Mặc hắn tiên pháp thông huyền, ta một lòng trảm bảy tấc, kiếm chỉ Bắc Đẩu.

Thời điểm hắn cảm thấy kiềm chế, tâm tình ngột ngạt, đột nhiên trong đầu truyền đến một tiếng hét lớn.

Trong nháy mắt, hắn không chút nghĩ ngợi, vung ra một kiếm!

Trong mi tâm, một Nguyên Anh pháp tướng biến ảo ra, ba đầu sáu tay, sát khí cuồn cuộn, trong đó một cánh tay nắm kiếm vung mạnh, quét thẳng ra ngoài, một kiếm kia khác biệt Viên Thiểu Mặc, mang theo Ma ý lành lạnh, một kiếm chém ra, liền có một loại bá đạo chém chết hết thảy, thậm chí ở lúc chém ra một kiếm này, hoàn toàn không để ý Viên Thiểu Mặc chém tới nhục thân của mình.

Không tiếc đồng quy vu tận, cũng phải dùng công đối công!

- Tà khí lẫm nhiên, quả nhiên không phải chính đạo!

Ngay cả Viên Thiểu Mặc cũng không nhịn

được nhíu mày, vội vàng thu tiên pháp, tạm thời lui thân.

Hắn không nguyện cùng Phương Hành liều lưỡng bại câu thương, dù sao quá uổng phí!

Mà trong thức giới của Phương Hành, thanh âm của Ma tổ lần nữa vang lên:

- Rất tốt, một kiếm này của ngươi chém rụng lá gan của hắn, tiểu quỷ, chớ có bị tiên pháp của bọn họ hù sợ, đám người này bỏ gốc lấy ngọn, vốn là một đám người đi vào lối rẽ, dù tu tiên pháp lại vô địch, trên tâm cảnh cũng có sơ hở, ngươi theo lão phu chỉ điểm xuất kiếm, nếu có thể chém giết người này, coi như trọng kiếm khai phong, hình thành kiếm tâm.

Chương 945: Nửa bước đại đạo

Cho tới nay, Phương Hành cùng người đấu pháp là có thể chiếm tiện nghi liền chiếm tiện nghi, có thể hố ngươi liền không nương tay, có thể sử dụng Tiên pháp đối phó ngươi, vậy tuyệt đối sẽ không dùng huyền pháp, có thể sử dụng cảnh giới áp chế ngươi, vậy tuyệt đối sẽ không chỉ dùng Tiên pháp, mà hắn bình thường am hiểu nhất cũng là dùng Tiên pháp nghiền ép người khác, cho nên khi thấy Viên Thiểu Mặc thi triển Viên gia Tiên pháp, hắn giật nảy mình, trong lòng sinh ra cảm giác vô lực, may mắn Ma Tổ kịp thời nhắc nhở, phá đi tâm chướng nhất thời, kịp thời vung ra một kiếm, chính là một kiếm này, để hắn không chỉ không rơi vào hạ phong, ngược lại chiếm thượng phong...

Một kiếm kia của hắn thật ra là đùa nghịch vô lại, đánh bạc lưỡng bại câu thương dọa lui Viên Thiểu Mặc, bất quá Ma Tổ ở trong thức hải hắn xem ra, đây là đạt đến hiệu quả:

- Kiếm đạo của lão phu, vốn là không chỗ không trảm, trảm nhục thể của hắn, trảm thần hồn của hắn, trảm khí thế của hắn, cũng trảm khí vận của hắn, tiểu tử, ngươi nghe kỹ cho ta, lần này thoạt nhìn là tuyệt địa của ngươi, nhưng nếu như ngươi thực có bản lãnh, có thể thắng trận chiến này, thì không thể nghi ngờ là cơ duyên tốt để ngươi tu luyện kiếm tâm, ngàn năm một thuở, cần phải nắm chắc...

- Vậy nếu như thua thì sao?

- Thua thì thua, lão tổ ta chỉ có thể nghĩ biện pháp tìm một thể xác khác, ah... tiểu tử mặc tinh bào kia kỳ thật cũng không tệ...

- Ngươi... Vương bát đản...

Phương Hành hận đến chửi ầm lên, trên tay lại một khắc không ngừng, Nguyên Anh hiển hóa, tay cầm lợi kiếm, một kiếm một kiếm không ngừng chém ra ngoài, dưới sự chỉ điểm của Ma Tổ, mỗi một kiếm đều là lưỡng bại câu thương, nhưng loại đấu pháp vô lại này, là phương pháp đối phó Viên Thiểu Mặc hữu hiệu nhất, đối mặt Phương Hành liều lĩnh, nếu hắn khăng khăng sử dụng Tiên pháp, vậy ít nhất sẽ bị mình trảm nhục thân vỡ nát, tu vi tàn phế, làm cho Viên Thiểu Mặc không thể không tự cứu, dù sao ở trong lòng Viên Thiểu Mặc, lúc đầu tu vi mình liền thắng qua nghiệp chướng này, hơn nữa có nhiều người ở đây như vậy, hắn sắp đền tội, mình không có đạo lý cùng hắn liều lưỡng bại câu thương.

Như vậy cũng dẫn đến, tu vi của Viên Thiểu Mặc rõ ràng vượt qua Phương Hành rất nhiều. Nhưng mấy chục giây trôi qua, vậy mà không có hiệu quả, thậm chí ngay cả một thức tiên thuật hoàn chỉnh cũng không có ra, theo người khác, thân pháp của hắn ung dung không vội, tiểu ma đầu kia mỗi lần đều toàn lực xuất kiếm, nghiến răng nghiến lợi. Giữa hai người lập tức phân cao thấp, chỉ có trong lòng của hắn biết, mình càng đấu càng mệt mỏi, tâm phiền ý loạn...

- Nguyên lai ta thật có thể thắng hắn...

Phương Hành ở trong quá trình này, lại sinh lòng cảm ngộ.

Bây giờ phẩm chất Nguyên Anh của hắn tương đương với Viên Thiểu Mặc, mặc dù vượt qua cũng không chiếm ưu thế quá lớn, mà tìm hiểu Tiên pháp thì kém xa, tu vi càng thấp hơn đối phương hai cảnh giới, rõ ràng không có chút phần thắng nào.

Nhưng hết lần này tới lần khác sau khi bóng đen chỉ điểm, để khí thế trong lòng hắn càng lúc càng mạnh, mỗi một kiếm chém ra, đều làm cho Viên Thiểu Mặc thu chiêu tự cứu, dũng khí yếu đi một phần, dũng khí trong lòng hắn lại tăng một phần, loại cảm giác này để hắn thấy được một loại khả năng, nếu đấu tiếp xuống như vậy, thậm chí hắn có cơ hội trực tiếp chém rách đạo tâm của Viên Thiểu Mặc, để hắn dù có bản lĩnh thông thiên, cũng không sử dụng ra được, cuối cùng chỉ có thể đầy bụng biệt khuất đền tội ở dưới kiếm của mình!

- Ma Tổ nói kiếm tâm chính là cái này?

Hắn nhíu mày, đáy mắt hiện lên vẻ vui mừng, xuất kiếm càng điên cuồng.

Chỉ tiếc, loại ý mừng này còn chưa nổi lên đã bị người chặt đứt, nhìn thấy Viên Thiểu Mặc và Phương Hành đấu mấy chục chiêu cũng không phân thắng bại, thậm chí giữa hai người chưa từng xuất hiện một lần đấu pháp thật sự, Hàn gia Hàn Kiếm Khiếu nhìn không được, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên bước lên một bước, ngăn ở trước người Viên Thiểu Mặc, vung vẩy thiết thương hoành kích về phía Phương Hành, trong miệng quát chói tai:

- Xem ra Viên thế huynh còn không nỡ ra tay, vậy tạm thời lui lại, để ta tới làm thay đi...

Sưu!

Hắn đâm ra một thương, Phương Hành chỉ cảm thấy phô thiên cái địa, khắp nơi đều có thương ảnh đâm tới.

Rõ ràng cảm thấy hắn chỉ có một người một thương, nhưng khí tức của hắn lại hiện đầy hư không, căn bản không thể nào chống đỡ.

- Tuy hắn dùng thương, lại hỗn loạn hư không, nhiễu loạn pháp tắc, cũng là một loại Tiên pháp...

Trong thức giới, thanh âm của Ma Tổ kịp thời vang lên:

- Chưa chắc mạnh hơn Tiên pháp của tiểu tử vừa rồi, kiếm chỉ tây huyền, trảm hắn!

- Tốt!

Phương Hành cắn răng, nhắm mắt huy kiếm, Ma ý lành lạnh, lấy thương đổi thương, dùng

Ma Kiếm liều Tiên pháp!

- A?

Hàn Kiếm Khiếu cảm giác quái dị, khí thế trì trệ, thương ảnh tản mạn khắp nơi.

Hắn cũng sinh ra loại cảm giác giống như Viên Thiểu Mặc, rõ ràng cảm thấy mình trấn áp tiểu ma đầu hoàn toàn không có vấn đề, nhưng một kiếm kia quá cao minh, siêu việt hai đại cảnh giới, thật có thể uy hiếp đến mình, một thương kia của mình, mặc dù cảm giác có thể trực tiếp đâm chết hắn, nhưng cũng phải cứng rắn ăn hắn một kiếm, lưỡng bại câu thương, thật sự là có chút không đáng, chỉ có thể bị ép tạm thời thu tay, mặc dù không bị tổn hại gì, mặt ngoài còn giống như chiếm thượng phong, nhưng tâm cảnh thẳng tiến không lùi lại trì trệ, để hắn cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Liên tục hai đại cao thủ, vậy mà đồng thời gặp khó, bầu không khí trong sân nhất thời cực kỳ quỷ dị.

Lúc đầu bọn họ đều tu luyện Tiên pháp, hơn nữa tạo nghệ rất sâu, nhưng ở dưới Ma Kiếm, lại không phát huy ra uy lực được.

Nguyên nhân chủ yếu nhất, là bởi vì bọn hắn kiến thức ngắn.

Đại khái vô luận bọn họ nghĩ như thế nào, cũng sẽ không nghĩ tới trong thức hải Phương Hành, có một lão quái vật viễn siêu cảnh giới của bọn họ.

- Ha ha, con của quái thai kia thật mạnh như vậy sao? Ta đi thử một chút!

Mạnh gia Mạnh Vân Triết thấy vậy, cũng cảm thấy cổ quái, trong khi nói chuyện, người xông ra ngoài, vung ra đạo đạo thần quang.

- Móa***, từng người xa luân chiến sao, lão quái vật, có biện pháp khác không...

Phương Hành hận đến nghiến răng, chết chống đỡ, nhưng trong lòng không ngừng kêu khổ.

- Không có cách nào, lão phu cũng chỉ có thể dùng kinh nghiệm của mình giúp ngươi kháng một hồi, trên thực tế muốn so lĩnh ngộ Tiên pháp, ngươi kém xa bọn hắn, ngươi mới học Tiên pháp mấy năm, bọn họ động một tí lại mấy trăm năm mấy chục năm, sao có thể so?

Ma Tổ nói cực kỳ trực tiếp, một câu liền gãy mất tưởng niệm của Phương Hành.

- Vậy làm sao bây giờ?

Trong lòng Phương Hành nhịn không được hỏi.

Ma Tổ cười lạnh nói:

- Bọn họ lĩnh ngộ Tiên pháp lại sâu, cũng sâu không qua lão tổ của bọn hắn, ngươi lại khác, tốt xấu gì cũng bước ra nửa bước đại đạo, muốn tìm sinh cơ, chỉ có thể từ nửa bước đại đạo kia đi tìm, bây giờ ta có thể giúp ngươi, cũng chỉ có dùng kiến thức của ta giúp ngươi phát huy bản lãnh thật sự, làm tốt ngươi thắng được một tia sinh cơ, làm không tốt thì thân tử đạo tiêu, phải nhìn ngươi có thể nắm được hay không... Dù sao lão tổ ta là không lo lắng, ở trong thức giới của ngươi ngủ say lâu như vậy, đã có thể tự mình hành động một đoạn thời gian, tìm chỗ náu thân mới!

Lĩnh ngộ Tiên pháp?

Nửa bước đại đạo?

Phương Hành nghe Ma Tổ nửa là nghiêm túc nửa là trêu chọc, cũng không nhịn được ngẩn ngơ, như có điều suy nghĩ.

Một năm qua không ngừng đọc thư tịch, thật đúng là để hắn tăng không ít kiến thức.

Tối thiểu nhất, hắn biết cho dù mình là Đế Anh, tương đương đám người Viên Thiểu Mặc, nhưng kỳ thật bên trong có khác biệt rất lớn.

Bọn họ có thể có được tu vi và thực lực hôm nay, kỳ thật bằng là nội tình gia tộc và Tiên pháp truyền thừa.

Đạo thống Trung Vực, sở dĩ có thể đứng ngạo nghễ Thiên Nguyên, hùng thị tứ phương, là bởi vì nội tình của bọn hắn thâm hậu, có thư tịch Tiên cấp, mà đám người Viên Thiểu Mặc, bản thân vốn là thiên kiêu, tu hành Tiên pháp, mặc dù theo sự phát triển của thời đại, thiên địa quy tắc từ từ biến hóa, bọn họ tu Tiên pháp uy lực không bằng Thánh Tổ năm đó thi triển ra, nhưng dù sao cũng có thể phát huy ra một bộ phận thần uy, chỉ một bộ phận thần uy này, đã đủ để khiến cho bọn hắn đứng ngạo nghễ thế gian, đơn giản mà nói, con đường bọn họ đi, chính là con đường truyền thừa. Cuối cùng có thể phát huy ra mấy thành uy lực, thì quyết định thành tựu tương lai và địa vị của bọn họ như thế nào...

Mà con đường năm đó quái thai Viên gia đi, là con đường bản thân siêu thoát, hắn không giống đám người Viên Thiểu Mặc, chỉ cảm thấy tích lũy đủ thì sẽ kết anh, mà không ngừng ở Kim Đan cảnh siêu việt bản thân, thẳng đến cực hạn, tu hành như vậy sau khi thành công, đầu tiên ở căn cơ sẽ mạnh hơn cùng thế hệ, giống như đám người Viên Thiểu Mặc, cao nhất cũng chỉ có thể kết thành Đế Anh, thậm chí ngay cả Đế Anh cũng không phải toàn bộ nhờ bản thân tích lũy, mà phải giống như tu sĩ bình thường dùng Phá Chướng Đan, mượn một ít linh đan diệu dược đến tương trợ, tăng lên phẩm chất Nguyên Anh.

Sau khi kết thành Nguyên Anh, muốn bản lĩnh của mình tăng lên, cũng chỉ có thể nhờ tu luyện và tìm hiểu Tiên pháp, cũng chính là nguyên nhân này, bọn họ ở Kim Đan cảnh có lẽ thành tựu có hạn, nhưng đến Nguyên Anh cảnh, lại theo lĩnh ngộ Tiên pháp mà càng ngày càng mạnh...

Chỉ bất quá, bọn họ đi con đường này, dù thực lực có tăng lên, nhưng cũng có hạn, hạn chế chính là thần uy của Tiên pháp có hạn, trong giới tu hành phổ biến cho rằng, bọn họ tu hành Tiên pháp, thực lực mạnh hơn, cũng vĩnh viễn không siêu việt được tiên tổ, cũng tức là người sáng lập môn Tiên pháp kia, cái này còn chưa tính, sau khi bọn họ tiến vào Nguyên Anh, Tam Tai Cửu Kiếp sẽ đúng giờ hàng lâm, con đường tu hành khó càng thêm khó, nếu muốn thành tiên, thậm chí cần nhờ vận khí sờ không được nhìn không thấy kia, vận khí của ngươi đủ mạnh, thì có thể một đường Độ Kiếp, cho đến thành tiên, vận khí không đủ, như vậy lúc Độ Kiếp đến, trực tiếp vẫn lạc, có thể thành tiên hay không, thì phải xem sắc mặt của lão thiên!

Quái thai Viên gia kia lại một lòng dựa vào mình siêu việt Đế Anh, kết ra Tiên Anh trong truyền thuyết.

Hắn cho rằng, làm như vậy chẳng những có thể siêu thoát Tiên pháp hạn chế, hoàn toàn khống chế những Tiên pháp kia, thậm chí sau khi thành tựu Nguyên Anh, còn có thể hoàn toàn nắm giữ vận mệnh của mình, cái gì Tam Tai Cửu Kiếp, cũng chỉ là chướng ngại trên con đường tu hành, không mượn ngoại vật, không cần khí vận, chỉ dựa vào bản thân ngạnh sanh trảm phá, một đường thành tiên.

Mà con đường này, mặc dù cũng mượn tri thức của tiên tổ truyền thừa, nhưng càng nhiều hơn là dựa vào mình, chính là con đường siêu thoát!

Tựa như Phương Hành, ở Kim Đan cảnh đã được đủ nhiều truyền thừa, thậm chí tu luyện ra hỏa hầu nhất định, nhưng hắn vẫn chỉ nói mình thấy được đại đạo, mà không dám nói đi lên đại đạo, nguyên nhân chính là ở chỗ, hắn cho đến bây giờ, vẫn còn vận chuyển Tiên pháp bí thuật của các bậc tiền bối, mặc dù có cảm ngộ của mình, nhưng cảm ngộ còn chưa hoàn toàn thành hình, cho nên chưa bước lên con đường chính thức.

Lúc này hắn kết anh, tự nhiên cũng chỉ có thể tính là Đế Anh!

Bất quá cũng may, hắn không có dựa vào linh đan diệu dược đến đề thăng, mạnh hơn đám người Viên Thiểu Mặc rất nhiều!

Hơn nữa thời điểm hắn kết anh, đã có bước đầu cảm ngộ, theo Ma Tổ nói, là nửa bước đại đạo...

- Thật muốn liều một phen sao?

Phương Hành tâm tư linh động, sau khi được Ma Tổ chỉ điểm, đã có chủ ý của mình, chỉ là ngay cả mình cũng giật nảy mình, trầm giọng đặt câu hỏi.

- Một bước quỷ dưới kiếm, một bước vương trong tiên, muốn làm gì, phải nhìn sự can đảm của ngươi!

Ma Tổ nói, như mê hoặc, lại như khích tướng, lại khiến cho Phương Hành cười gằn:

- Vậy ta an tâm, tiểu gia không có cái khác, nhưng lá gan vĩnh viễn không thua người!

Chương 946: Lấy một địch bảy

Đấu pháp, nói đến phức tạp, kỳ thật rất đơn giản, chính là tu vi và thuật pháp của một người điệp gia, mà bây giờ, cảnh giới của

Phương Hành không bằng bất kỳ người nào của đối phương, thậm chí ngay cả lĩnh ngộ Tiên pháp cũng không bằng đối phương, nhưng thực không có cách gì ngăn địch sao?

Cũng không hẳn vậy, tốt xấu gì mình cũng là người thấy được nửa bước đại đạo, từ trên điểm này, so với những người dựa vào tài nguyên mới kết thành Đế Anh, hơn nữa một thân bản lĩnh chỉ dựa vào lĩnh ngộ Tiên pháp do Tiên Tổ lưu lại thì mạnh hơn không ít, chỉ là ngay cả hắn trước đây cũng không có ý thức được mà thôi

Ma Tổ một câu điểm phá người trong mộng, trong lòng Phương Hành lập tức dâng lên ý liều mạng!

- Đám vương bát đản, xa luân chiến rất thoải mái đúng không, vậy để các ngươi mở mang kiến thức thủ đoạn của tiểu gia.

Nghĩ như vậy, một cỗ khí tức phồn vinh mạnh mẽ từ đáy lòng bay lên, hai con mắt của Phương Hành trong nháy mắt trở nên đỏ như máu, sáu cánh tay cùng nhau vung vẩy, Ma Kiếm bạo phát ra sát ý làm cho người hoảng sợ, rậm rạp chém về phía Mạnh gia Mạnh Vân Triết, một kiếm này chính là liều mạng, trước đó là lấy thương đổi thương, bây giờ có thể nói là dùng cái mạng nhỏ của mình đi đổi thương của người khác, hoàn toàn không để ý mình, nhưng cũng chính là nguyên nhân này, một kiếm kia tách ra uy lực viễn siêu trước đây, trong nháy mắt xoắn nát vô số sơn phong.

- Tiểu ma đầu đã chó cùng rứt giậu, muốn tìm ta liều mạng.

Ánh mắt Mạnh gia Mạnh Vân Triết mập mờ, trong chốc lát làm ra lựa chọn chính xác, pháp tướng chìm xuống, trốn vào trong đại địa, hắn thi triển là Tiên pháp Đại Khôn Nguyên của Mạnh gia, tục truyền Tiên Tổ Mạnh gia tu luyện đến cực hạn, có thể khống chế Tinh Thần, trực tiếp luyện hóa sao trời, hóa thành lực lượng của mình, mặc dù Mạnh Vân Triết lĩnh ngộ Tiên pháp còn thấp, nhưng cũng có thể trốn vào đại địa, một kiếm kia của Phương Hành muốn chém hắn, đầu tiên phải chém rách đại địa, giống như hắn coi phiến đại địa này là tấm chắn của mình.

- Những Tiên pháp gia truyền kia, quả nhiên không tệ…

Ánh mắt Phương Hành trầm thấp, đáy lòng thầm khen, biết đám người này quả nhiên khó đối phó, bất quá cũng chỉ trong một ý nghĩ, hắn không có loạn trảm, một cánh tay vung lên. Ầm ầm một tiếng, trên bầu trời bỗng nhiên u ám, mưa to bàng bạc giáng xuống, bao phủ phương viên mấy chục dặm, hạt hạt mưa bụi mang theo kiếm ý, liên tiếp không ngừng đánh xuống mặt đất, Mạnh Vân Triết trốn vào đại địa, lợi hại ở chỗ lúc nào cũng có thể từ bất kỳ chỗ nào chui ra, tiếp tục chinh chiến, Phương Hành thì lợi dụng hạt mưa hình thành kiếm ý, dù là thương không đến Mạnh Vân Triết, nhưng có thể để hắn chật vật không chịu nổi.

Mà lúc này, Mạnh gia Mạnh Vân Triết còn chưa cầm xuống thậm chí đánh lui, Phương Hành lại giống như điên, cười lớn một tiếng, đột nhiên không để ý Mạnh Vân Triết trốn vào dưới đất, mà cong người vọt về phía phía đám người Huyên Tứ Nương quan chiến, một kiếm bạo trảm, trong miệng hét lớn:

- Xú nữ nhân, còn chưa trả Tiểu Man cho ta, ngươi lại dám đến chọc ta?

Trong tiếng quát lớn, kiếm quang như mưa, rậm rạp rơi xuống.

- Ai…

Mặc dù Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương tới, nhưng vẫn không có lộ ra ý tứ muốn động thủ với Phương Hành. Đến lúc này, thấy tiểu ma đầu chủ động lao về phía mình, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, trầm thấp hít một hơi, thân hình tứ tán ra, hóa thành từng mảnh hoa đào, bay lả tả ở trong không trung, chính là đại thuật Văn Hương Chú mà nàng ở thời điểm kết anh tự ngộ, Dao Trì tiên tử các nàng, mặc dù thân phận tôn quý, nhưng lại không thể tu hành Tiên pháp của Phù Diêu Cung.

Địa vị của nàng phi thường, thậm chí có thể xử lý một số sự vụ của Phù Diêu Cung, nhưng cũng chính bởi vì ngộ tính của nàng, Văn Hương Chú cực kỳ bất phàm, đã mang cái bóng của Tiên pháp, nếu không phải Nguyên Anh của nàng phẩm chất không cao, chỉ là Thần Anh, thành tựu tương lai không quá chú ý, như vậy Dao Trì quyết sẽ không cam lòng để cho nàng lấy chồng, thậm chí có khả năng để nàng làm Dao Trì cung chủ đời tiếp theo.

Oanh!

Cánh hoa tứ tán, tung bay ở trong vô hình, một kiếm của Phương Hành chém xuống, kiếm quang như nước thủy triều, chẻ sơn phong thành hai nửa.

- Ai, ta không nguyện đối địch với ngươi, thậm chí muốn hóa giải hiểu lầm giữa chúng ta, nhưng lần này ngươi gây họa quá lớn, làm loạn toàn bộ trật tự của Thần Châu, Phù Diêu Cung không thể ngồi yên không lý đến, cũng chỉ có thể phái ta tới trấn áp!

Không trung truyền đến thanh âm của Huyên Tứ Nương, lại không thấy bóng dáng, khó mà nắm lấy.

Lần này nàng là chân thân đến, thực lực mạnh hơn lần trước rất nhiều.

Bất quá nếu hắn muốn đấu, thì hoàn toàn có thể tìm ra, nhưng không biết hắn đang có ý đồ gì, lại buông tha Huyên Tứ Nương không để ý tới, thân hình xoay chuyển, khí huyết cổ động, quanh người tách ra kim quang nhàn nhạt, gia trì pháp lực Phật môn, sau đó hai tay khống chế Thiên Lôi, dùng Phật pháp thôi động uy lực thần lôi, phô thiên cái địa đánh về phía Viên Thiểu Mặc, Viên Thiểu Mặc thấy Huyên Tứ Nương bị hắn bức xuất thủ, vội tiến lên ngăn cản, bây giờ chỉ có thể tạm thời tránh né Thiên Lôi.

- Còn có tên vương bát đản ngươi, ăn tiểu gia một cước!

Sau khi kéo Viên Thiểu Mặc vào, Phương Hành giống như muốn chết, thi triển Tiêu Dao thân pháp đến cực hạn, trên không trung liên tục đạp mấy bước, thình lình vọt tới đỉnh đầu của Hàn gia Hàn Kiếm Khiếu, cả người giống như hóa thành Phong Thiện Sơn, hung hăng trấn áp xuống, đối mặt với đấu pháp vũ nhục này, Hàn Kiếm Khiếu giận phát điên, thiết thương như rồng, trực chỉ lên trời, muốn đâm thủng hắn, chỉ bất quá Phương Hành đánh mỗi người một chiêu, liền lập tức thu tay lại, lao về phía Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử.

- Nhìn thấy đám thầy bói các ngươi liền chán ghét.

- Ha ha…

Bặc Ky Tử già vẫn tráng kiện, một bộ lão thần tiên, bị người mắng là thầy bói cũng hết chỗ nói rồi, bất quá hắn lại không muốn cùng Phương Hành đấu pháp, vận chuyển thân pháp, xa xa tránh khỏi một tát này của Phương Hành.

- Đồ hèn nhát.

Phương Hành cũng không đuổi theo, tức giận mắng một câu, lại vọt về phía người thứ sáu, kích hoạt Phá Trận Kinh, sau lưng giống như hóa thành chiến trường, ở trên người hắn gia trì sát khí vô tận, khiến cho hắn giống như hung thần, ngạnh sanh bổ ra liên tục ba kiếm. Kiếm kiếm muốn mạng, giống như phát điên, trong miệng còn mắng:

- Sao tên vương bát đản ngươi nhìn có chút quen mắt?

Người kia chính là một thanh niên thần sắc hung ác, tu vi lại là Nguyên Anh viên mãn.

Nhưng phẩm chất Nguyên Anh chỉ là Thần Anh, ánh mắt hắn nhìn về phía Phương Hành cừu hận nồng nặc nhất, vốn nghĩ thời điểm Phương Hành đến cùng mình đấu pháp, lớn tiếng quát ra tội nghiệt của đối phương, lại không nghĩ tới kẻ này lại quên mình, chỉ cảm thấy mình có chút quen mắt

Lửa giận trong lòng hắn bùng cháy, kém chút thiêu đốt mình.

- Ma đầu, ngươi ở Bắc Vực xông Phong Thiện thập trận, đánh chết Thần Tử của đạo thống ta, gãy mất khí vận tộc ta, lại quên sao?

Trong lời nói giận không kiềm được, thân hình hắn liên tiếp lui về phía sau, không muốn đón đỡ công kích của Phương Hành, trong miệng lại nghiêm nghị quát mắng.

- Thần Châu Bắc Vực…

Phương Hành nghe cũng khẽ giật mình, sau đó bừng tỉnh đại ngộ:

- Ah, ngươi là Âm Linh Đạo Đạo Chủ.

- Ta *** con mẹ ngươi chứ Âm Linh Đạo Chủ…

Thanh niên nham hiểm suýt nữa tức xỉu, lửa giận thì khỏi phải nói.

Con mẹ nó thiên hạ người nào không biết Âm

Linh Đạo Đạo Chủ chính là thân nữ nhi.

Tên vương bát đản này là thực không có nhận ra mình, hay cố ý nói như vậy để chọc tức mình?

- Ta đánh chết ngươi.

Nương theo lửa giận vô tận, pháp tướng tăng trưởng, hai tay lại nâng một ấn phù nho nhỏ, cao cao giơ lên giữa không trung, sau đó như trèo núi, húc đầu về phía Phương Hành, chưa rơi xuống đã bắn ra lôi quang vô tận.

- Pháp khí này lợi hại.

Phương Hành thấy thế, trong lòng cũng run lên, lập tức thi triển Tiêu Dao thân pháp, thoát ra lui lại, nhìn về phía người cuối cùng.

Cứ như vậy trong nháy mắt, hắn đã liên tục xuất thủ với sáu người, bây giờ chỉ thiếu người cuối cùng

Người cuối cùng kia, rõ ràng là đến từ Ly Hận Thiên Tiểu Tiên Giới. Cũng không biết có địa vị gì, nhưng nhìn tu vi của hắn, lại là Đế Anh hậu kỳ, khí cơ càng đáng sợ, thấy Phương Hành liên tục tiến công sáu người, ai cũng hiểu kế tiếp Phương Hành sẽ đánh hắn, nhưng hắn lại hồn nhiên vô sự, ánh mắt thăm thẳm, thậm chí mang theo lạnh lùng chế giễu, tràn đầy khinh thường nhìn về phía Phương

Hành.

- Đây rõ ràng là tiết tấu chuẩn bị kỹ càng chờ đợi mình đi qua đánh hắn ah.

Phương Hành nhìn hắn một chút, ngừng lại ở trên không trung, nhìn chằm chằm hắn, bỗng nhiên mắng:

- Ta *** đại gia ngươi.

Mắng xong xoay người chạy.

Cao thủ Tiểu Tiên Giới vốn đã chuẩn bị kỹ càng ngẩn người, có chút ngoài ý muốn, nhưng sau đó sát khí nồng đậm bay lên, thân phận như mình, vậy mà lại bị người nhục mạ? Đây quả thực làm hắn phát bực, Phương Hành không đến đánh hắn, hắn lại chủ động xuất thủ, kêu lên một tiếng đau đớn, đưa tay chộp về phía Phương Hành, một chưởng kia, vậy mà biến ảo vô tận, như thiên thần xuất thủ!

Bảy người!

Vốn tới đối phó một người cũng quá sức, Phương Hành lại muốn tìm đường chết, trong nháy mắt trêu chọc bảy người.

Này khiến cho hắn lâm vào một loại cục diện cực kỳ hung hiểm, bây giờ hắn vì tránh né cao thủ Tiểu Tiên Giới, vốn là trốn về phía sau, cũng không biết có phải khéo hay không, lại đứng ở giữa các đại cao thủ, sau đó rất nhanh, các cao thủ phản ứng lại, thần quang Tiên pháp đều đánh tới, hắn bị nhốt ở trung ương, giống như con kiến sắp bị dìm ngập.

- Là lúc này rồi.

Trong tình cảnh nhìn như cực kỳ nguy hiểm, Phương Hành lại rất tỉnh táo, chậm rãi thở ra một hơi, sau đó giơ hai cánh tay lên!

Ở thời khắc này, thiên địa đột biến, một loại hoàn cảnh cổ quái khó nói lên lời xuất hiện ở quanh người hắn.

Thiên địa phảng phất như hóa thành đại trận, mà bản thân hắn thì khống chế hết thảy lực lượng giữa thiên địa!

Phương Hành trầm lắng than nhẹ, chậm rãi nói nhỏ:

- Để cho các ngươi mở mang kiến thức nửa bước đại đạo pháp của tiểu gia.

Chỉ thấy Phương Hành ra tay thật nhanh, nhưng nhất thời sắc mặt đại biến:

- Con mẹ nó còn không kịp nghĩ tên, đánh rồi nói sau!

Chương 947: Nửa bước đại đạo pháp

Lúc đầu dùng thân phận của đám người Viên Thiểu Mặc, là thực khinh thường liên thủ vây công Phương Hành, dù sao theo bọn hắn nghĩ, trong những người mình, mỗi một cái đều có thể trấn áp Phương Hành, nếu liên thủ đối phó hắn, ngược lại là trợ thành danh của đối phương, nhưng Phương Hành quá tiện, biết rõ không địch lại, nhưng vẫn lấy gan chó liên tục tiến công bảy người, bức bảy đại cao thủ xuất thủ, như vậy liền dẫn đến, trong sân ngoại trừ Huyên Tứ Nương không muốn cùng hắn đấu pháp và Bặc Ky Tử quyết định không tham gia ra, thì tất cả đều xuất thủ.

Mạnh gia Mạnh Vân Triết giơ tay ném núi, là một ngọn núi chân chính, cao trăm trượng, nặng không biết bao nhiêu trăm vạn cân...

Hàn gia Hàn Kiếm Khiếu một thương như rồng, lại biến ảo ngàn vạn thương ảnh, đâm thẳng tới đỉnh đầu Phương Hành...

Viên gia Viên Thiểu Mặc thân hình dập dờn, kiếm khí vô tận, đâm thẳng Phương Hành...

Phù Khí Đạo Chủ tế lên Lôi Ấn, hạ xuống thần lôi vô tận...

Về phần cao thủ Tiểu Tiên Giới, thì trực tiếp một trảo phủ xuống, phô thiên cái địa!

Năm đạo công kích, bất kỳ một kích nào cũng đủ để đánh Phương Hành chật vật không chịu nổi, nhưng bây giờ lại đồng thời ra tay, càng khiến cho tình cảnh của Phương Hành cực kỳ hung hiểm, như một giây sau, hắn sẽ bị năm sát chiêu xoắn thành bột mịn, tan biến ở trong trời đất!

Nhưng hết lần này tới lần khác vào lúc này, Phương Hành đã thi triển ra đạo pháp của mình!

Trong pháp tướng, thình lình xuất hiện hình chiếu của một thế giới, sau đó hình chiếu biến lớn, bao phủ phương viên trăm dặm. Mà ở trong phương viên trăm dặm, khí tức thiên địa đại biến, vậy mà giống như biến thành một đại trận, dùng hắn làm trung tâm, ở trong đại trận này, tất cả lực lượng đều để cho hắn sử dụng, hắn trở thành chúa tể duy nhất giữa thiên địa.

Một thức thuật pháp này, đúng là cảnh giới mà lúc ấy sau khi hắn tu thành Thái Thượng Nhất Khí Kinh bước vào, nhất mạch ngự vạn pháp!

Đây là cực hạn của Thái Thượng Đan Pháp, dùng lực lượng thức giới dẫn động lực lượng thiên địa, để cho hắn có thể thôi động vô số thuật pháp, chỉ cần hắn tâm niệm vừa động, thì có thể thúc đẩy tất cả lực lượng giữa thiên địa. Không cần pháp chủng, cũng không cần đại thuật, chỉ cần một mạch mà thôi...

Chỉ bất quá, bây giờ rõ ràng vô dụng.

Nếu đối phó người cùng cảnh giới, hắn sử dụng thức thuật pháp này, là đứng ở thế bất bại, nhưng hôm nay hắn đối mặt là năm người cảnh giới cao hơn hắn. Hắn có khả năng sử dụng thuật pháp, còn không thể tạo thành uy hiếp quá lớn với đối phương, mà năm người kia đồng thời phản kích, lại để hắn cực kỳ nguy hiểm, bất kỳ thuật pháp gì cũng không thể ngăn cản...

Bất quá còn tốt, lần này Phương Hành không có dự định thi triển Nhất Khí Kinh!

Hắn ở trên cơ sở Nhất Khí Kinh, thấy được một loại khả năng, đó là đại đạo thuộc về mình!

Vì sớm kết anh, hắn không thể ở Kim Đan cảnh thôi diễn loại đại đạo kia đến cực hạn, nếu không mình nhất định có thể trảm cửu cảnh!

Chỉ tiếc, hắn sớm kết anh, mặc dù cảnh giới cao, nhưng mất đi loại cảm giác huyền diệu kia, bị ép nửa đường dừng bước...

Nhưng dù như thế, nửa bước đại đạo, cũng đủ hắn làm rất nhiều...

- Các ngươi đã lợi hại như vậy, vậy cho ta mượn lực lượng của các ngươi dùng một chút đi...

Thanh âm phảng phất như từ trong hàm răng cắn ra, không lớn, nhưng lại kinh thiên động địa, hơn nữa thời điểm thanh âm của hắn vang lên, giữa thiên địa xảy ra dị biến, theo hắn thi triển Nhất Khí Kinh, lúc đầu các công kích thẳng tắp đánh xuống, bỗng nhiên nhận lấy ảnh hưởng không hiểu, giống như bị người cưỡng ép cải biến quỹ tích, lướt qua Phương Hành, đánh về phía nhau.

Oanh!

Mạnh Vân Triết ném tới ngọn núi, thẳng tắp đánh về phía Hàn Kiếm Khiếu, một tiếng ầm vang, lực lượng nổ tung, Hàn Kiếm Khiếu không kịp đề phòng lảo đảo, miệng phun máu tươi, lui về sau mấy chục bước mới ngừng lại được, thần sắc vừa phẫn nộ vừa hoảng sợ, há miệng muốn quát mắng Mạnh Vân Triết, nhưng Nguyên Anh héo rủ, nhục thân rạn nứt, lần này chẳng khác gì là hắn dưới tình huống không có chuẩn bị miễn cưỡng ăn một chiêu của Mạnh Vân Triết, mà tu vi cảnh giới của hai người vốn ngang nhau, không thiệt thòi lớn mới là lạ...

Mà hắn đâm ra một thương, thình lình vọt tới trước người Phù Khí Đạo Đạo Chủ, "Bành" một tiếng, thương ảnh vô tận đánh vào pháp bảo của Phù Khí Đạo Chủ Đạo Chủ, làm đại ấn rạn nứt, Nguyên Anh pháp tướng run rẩy, phản phệ về lại nhục thân, không kịp rên một tiếng, tuôn ra không biết bao nhiêu huyết vụ, rơi vào tình trạng trọng thương...

Còn trên pháp ấn của Phù Khí Đạo Chủ phủ xuống thần lôi, lại không khách khí đánh vào trên người Viên gia Viên Thiểu Mặc, Viên Thiểu Mặc giật nảy mình, muốn chạy trốn, lại có chút không kịp, rắn rắn chắc chắc ăn mấy tia, Nguyên Anh vội vàng rút về nhục thân, đối mặt thần lôi bực này, pháp tướng lại có dấu hiệu băng liệt, cũng may lần này là nhục thân đến, có thể kịp thời ôn dưỡng Nguyên Anh, đương nhiên ăn mấy đạo thần lôi như thế, tu vi của hắn cũng phế hơn phân nửa!

Dưới kinh sợ, hắn còn chưa kịp chửi ầm lên, lại thấy mình cũng gây tai hoạ!

Uy lực của Tiên pháp đã thả ra, không trung tràn đầy lưu ảnh, một kiếm chém ra, liền hóa thành ba kiếm, sau đó ba kiếm lại hóa thành chín kiếm, chín kiếm này không phải chỉ là phân hình hóa ảnh, mỗi một kiếm kỳ thật đều có lực lượng của một kiếm lúc đầu, theo thời gian điệp gia, một kiếm này của hắn sẽ có uy lực vô tận, chỉ nhìn đối thủ khi nào đón lấy một kiếm này của hắn, hay là hắn lúc nào triệt để không khống chế được chém xuống.

Một kiếm kia, phát huy rất không tệ, một kiếm sinh ba, ba lại sinh chín, lực đạo mãnh liệt, điên cuồng chém xuống.

Chỉ tiếc, kiếm kia vốn là chém về phía tiểu ma đầu, toàn bộ lại trảm lên người cao thủ Tiểu Tiên Giới...

Oanh! Oanh! Oanh!

Liên tiếp ba tiếng bạo hưởng, trên người cao thủ Tiểu Tiên Giới có thêm chín vết rách, xé tới cốt nhục, thậm chí có một vết suýt nữa chém nhục thể của hắn thành hai đoạn, máu tươi rơi xuống mặt đất, tư tư rung động, như là kịch độc...

Đương nhiên, đại ca đừng nói nhị ca, cao thủ Tiểu Tiên Giới bắt ra một chưởng, cũng cực kỳ cổ quái sượt qua người Phương Hành, thẳng tắp đập vào trên người Mạnh gia Mạnh Vân Triết, Mạnh Vân Triết không có chút nào chuẩn bị Nguyên Anh vỡ vụn, cực kỳ thê thảm, sau đó một khối một khối bay trở về nhục thân, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, cực kỳ cổ quái, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma!

Chỉ trong nháy mắt, năm đại cao thủ đồng thời trọng thương!

Bọn họ giống như đồng thời cho đồng bọn một kích toàn lực, hơn nữa dưới tình huống tu vi chênh lệch không quá xa, một kích như vậy giống như đánh lén, hơn nữa là loại đánh lén không chút nương tay, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

- Làm sao lại xuất hiện tình huống này?

Trong chớp mắt, đừng nói năm người này, ngay cả Huyên Tứ Nương cùng đám tán tu ở phía dưới vây xem cũng sợ ngây người.

Rõ ràng nhìn thấy năm cao thủ đồng thời xuất thủ, muốn xoắn nát tiểu ma đầu, nhưng vì sao xuất hiện một màn như vậy?

Vì sao năm người này muốn đánh lén nhau, chẳng lẽ bọn họ đều có oán hận với nhau sao?

Dù đánh chết bọn họ, cũng không tin năm người đánh nhầm, bởi vì tới cảnh giới như bọn họ, khoảng cách lại gần như thế, dù bịt kín mắt, thu hồi thần niệm, chỉ bằng bản năng xuất thủ, cũng không có khả năng lệch thành bộ dạng này...

- Ha ha... Ha ha ha ha...

Trong kinh ngạc, chỉ có Phương Hành cất tiếng cười to, càn rỡ mà đắc ý, thậm chí còn có một chút mừng thầm ngoài ý muốn.

Chiêu này, đúng là thần uy của nửa bước đại đạo...

Thái Thượng Đạo Nhất Khí Kinh, vốn là một loại kéo dài của Thái Thượng Đan Đạo, dưỡng một hơi, điều khiển vạn pháp, mà điều khiển vạn pháp, kỳ thật là dùng thức giới dẫn dắt, lấy lực lượng giữa thiên địa cho mình dùng, chỉ cần thần niệm của ngươi đủ mạnh, có thể khống chế được, trong nháy mắt liên tục thi triển bốn năm đạo đại thuật cũng có khả năng, chỉ bất quá Phương Hành trời sinh tính tình không giống người khác, sau khi tu thành Nhất Khí Kinh, hắn lập tức nghĩ đến một vấn đề, mượn lực lượng thiên địa tính là gì, nếu có thể mượn lực lượng của đối thủ...

Lúc đó Đạo Chủ Ly Hận Thiên hỏi hắn, hắn nói hắn đã thấy đại đạo, nhìn thấy chính là loại khả năng này!

Chỉ bất quá còn không kịp tinh tế lĩnh ngộ, hắn liền bị ép đột phá Nguyên Anh, lưu lại vô số tiếc nuối!

Mà bây giờ, ở dưới Ma Tổ chỉ điểm, hắn quyết định thử một lần!

Dù sao đối thủ quá mạnh, mình không thể ngăn cản Tiên pháp của bọn họ, có lẽ chỉ có lúc trước mình linh cơ khẽ động, nghĩ tới nửa bước đại đạo kia mới có khả năng sinh ra kỳ hiệu, cũng vì ý nghĩ này, hắn mới giống như muốn chết đồng thời trêu chọc bảy đại cao thủ, nguyên nhân là hắn nắm giữ còn chưa thuần thục, lĩnh ngộ không đủ, căn bản không thể khống chế lực lượng của đối phương, nhiều nhất chỉ là cải biến phương hướng mà thôi, loại tình huống này, nhân số càng nhiều, hắn càng dễ đục nước béo cò...

Mà kết quả sau cùng, dưới tình huống vội vàng không kịp chuẩn bị, thật đúng là bị hắn lợi dụng!

Những Tiên pháp cường đại kia, trở thành lợi khí để Phương Hành đối phó bọn hắn, mượn lực lượng cho mình dùng, phản công địch thân!

Một màn này, sao không để Phương Hành cất tiếng cười to?

Bất quá vừa cười vài tiếng, liền ho kịch liệt lên, bọt máu tự trong miệng trào ra.

Vẫn còn có chút miễn cưỡng, thực lực của năm đại cao thủ quá mạnh, cưỡng ép mượn lực lượng thiên địa thay đổi lực lượng của bọn hắn, cũng siêu việt cực hạn của Phương Hành, mặc dù hắn nhất cử thành công, nhưng loại lực lượng kia phản phệ, cũng làm cho hắn bị trọng thương...

Ở dưới loại chiến tích này, hắn chịu chút thương tích ấy, thật không đáng chú ý.

Tất cả mọi người, bao quát Huyên Tứ Nương ở bên trong, chỉ cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi, thậm chí ẩn ẩn dâng lên một loại cảm giác khủng hoảng.

Nếu tiểu ma đầu lấy tu vi Nguyên Anh sơ kỳ chiến bại năm đại cao thủ, vậy cũng không tránh khỏi quá biến thái đi!

Cũng chẳng biết tại sao, trong nháy mắt, tất cả bọn họ đều nhớ tới quái thai Viên gia bảy trăm năm trước...

Chương 948: Phương Hành kinh khủng

Bảy trăm năm trước, quái thai Viên gia cùng giai vô địch, từng ở lúc bị người vây công, một kiếm chém xuống bảy vị Nguyên Anh, danh chấn Thiên Nguyên Đại Lục, bây giờ tiểu ma đầu một thức nửa bước đại đạo, vậy mà đồng thời đánh đám người Viên Thiểu Mặc trọng thương, chi tiết bên trong đã không cần phải nói, chiến tích này thật có thể nói để cho người ta chấn kinh, nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ không nhất định sẽ có người tin, từ trình độ nào đó mà nói, chiến tích này đã có thể sánh vai bảy trăm năm trước, đủ để danh dương thiên hạ.

- Cái này là bản lĩnh của Trảm Ngã cảnh sao?

Thần sắc đám người Viên Thiểu Mặc đều phức tạp, cưỡng chế thương thế, mục quang âm lệ nhìn Phương Hành.

Bọn họ và quái thai bảy trăm năm trước là người cùng một thời đại, thời điểm nhìn thấy Phương Hành, cảm xúc sẽ càng nhiều.

Dù sao tiểu ma đầu chọn con đường của quái thai kia, đều là con đường siêu thoát.

Bảy trăm năm trước, quái thai kia hoành không xuất thế, đoạt đi tất cả hào quang của bọn họ.

Bất quá đối với bọn họ mà nói, cảm giác về quái thai kia cực kỳ phức tạp, lúc trước bọn họ ở cùng một thời gian bước lên con đường tu hành, bất quá quái thai kia vì siêu thoát, một mực áp chế tu vi, lúc ở Kim Đan cảnh, hắn mạnh hơn cùng thế hệ, nhưng thời gian ở Kim Đan cảnh cũng càng lâu, năm đó hắn cự tuyệt hết thảy linh đan diệu dược, toàn bộ nhờ vào khổ tu, một lòng muốn khai sáng con đường mới, mà cái này cuối cùng đưa đến hắn vẫn lạc, có vẻ hơi hoang đường, hắn muốn nắm vận mệnh của mình, kết quả lại chết sớm hơn người khác.

Nói trở lại, bởi vì quái thai Viên gia ở Kim Đan cảnh biểu hiện quá mạnh, cho nên đám người Viên Thiểu Mặc khen không dứt miệng, nhưng nếu nói đáy lòng bội phục, lại cũng chưa chắc, dù sao trong giới tu hành, tìm kiếm truyền thừa, bái tế tổ tiên đã trở thành lý niệm cố định, ai cũng không dám nói bừa mình có thể siêu việt Tiên Tổ, lúc đó quái thai Viên gia suy nghĩ, vốn là có ý tứ cuồng vọng tự đại, hơn nữa năm đó hắn ở Kim Đan cảnh tốn hao thời gian quá lâu, thực lực của đám người Viên Thiểu Mặc tăng lên trên diện rộng, sau khi kết anh, lại lấy thực lực của bọn hắn so sánh với quái thai kia, khó tránh khỏi có chút bất công.

Thử hỏi, ngươi dùng một trăm năm đi tới Kim Đan cực hạn, kiếm trảm thất anh, ta đồng dạng dùng một trăm năm đi tới Đế Anh viên mãn, cũng có thể chém giết vô số tu sĩ cảnh giới tương đồng, nếu như vậy, ngươi ta đến tột cùng ai mạnh ai yếu?

Nhưng sở dĩ không thể nói những lời này, là bởi vì không người nào biết nếu quái thai kia thành công, lúc tới Nguyên Anh viên mãn sẽ mạnh cỡ nào, có phải thật sẽ hoàn toàn nắm giữ thậm chí siêu việt Tiên Tổ hay không, hơn nữa sau khi kết Nguyên Anh, tốc độ tu hành của hắn sẽ cực kỳ nhanh chóng, hoàn toàn nắm giữ con đường tu hành của mình, thời điểm hắn tới Độ Kiếp cảnh, sẽ thế như chẻ tre, nhanh chóng vượt qua đám người mình...

Bọn họ bây giờ, kỳ thật ở trình độ nào đó, là coi Phương Hành thành đá thử kiếm, muốn giải nghi hoặc trong lòng.

Năm đó có phải mình thật kém quái thai kia xa như thế hay không?

Mặc dù Phương Hành chưa đi đến cực hạn trên con đường của quái thai kia, nhưng dù sao cũng bước lên, hơn nữa từng có nghe đồn, năm đó tiểu ma đầu kết anh, mặc dù là tự chém con đường hoàn mỹ, nhưng kỳ thật cảnh giới ngay lúc đó, đã không xê xích quái thai kia bao nhiêu...

Năm đó quái thai kia, một người khiêu chiến toàn bộ lý niệm của giới tu hành.

Mà tiểu ma đầu bây giờ, thì không biết tự lượng sức mình, mưu toan một người khiêu khích cả Thần Châu, từ nơi sâu xa sao mà tương tự?

Đám người Viên Thiểu Mặc đều là người nổi bật trong con đường truyền thừa, sao có thể không dâng lên chút tâm tư, đến cùng hắn phân cao thấp?

Bây giờ kết quả lại chấn kinh tất cả mọi người bọn họ!

Bọn họ lĩnh ngộ Tiên pháp viễn siêu Phương Hành, cảnh giới cao hơn rất nhiều, nhưng nhất thời không quan sát, lại bị người đánh trọng thương!

Đây chẳng phải nói rõ bọn họ và quái thai kia chênh lệch?

Trong lúc nhất thời, hoặc thẹn thùng hoặc buồn bực, hoặc gấp hoặc giận, trong lòng bừng bừng sát khí tăng lên.

Nhưng dù sao một thức đạo pháp của Phương Hành quá tà môn, cho nên để tâm tư của bọn hắn kiêng kị, ngược lại nhất thời không dám tùy tiện xuất thủ.

- Ha ha ha ha, ta có đại đạo, chuyên khắc Tiên pháp!

Phương Hành nuốt xuống ngụm máu. uy phong lẫm liệt, quét về tứ phương quát to:

- Hiện tại đến phiên ta...

Oanh!

Hắn cố nén thương thế bước ra, Ma Kiếm lành lạnh, chém thẳng về phía Viên Thiểu Mặc!

Viên Thiểu Mặc kinh hãi, thân hình quay lại, thoát ra bên ngoài trăm trượng, không dám trực diện giao thủ.

Dù sao vừa rồi tiểu ma đầu biểu hiện ra thần thông quá kinh khủng, lại thêm hắn đã thụ thương, dù còn có lực đánh một trận, cũng không dám liều mạng với Phương Hành, chỉ muốn trước tránh đi phong mang, lại nghĩ biện pháp quay đầu chế địch, bất quá Phương Hành thi triển Tiêu Dao thân pháp, Ma Kiếm vô kiên bất tồi, sắc bén đến cực điểm, hắn vừa trốn, ngược lại bị Phương Hành thừa dịp, cười lớn truy sát, "Sưu" một kiếm, bắp đùi của Viên Thiểu Mặc bị chém dưới, máu vẩy giữa hư không...

- Ngươi...

Viên Thiểu Mặc vừa đau vừa gấp, bóp nát một tấm ngọc phù, hóa ra vô số lưu quang che giấu bản thân, mồ hôi lạnh trên trán cuồn cuộn.

- Thứ hèn nhát!

Phương Hành mắng to, đảo ngược vọt tới Hàn gia Hàn Kiếm Khiếu.

- Tiểu tử ngươi dám...

Hàn Kiếm Khiếu cưỡng chế thương thế, vung thương ngạnh chiến, bất quá trên thanh thế yếu đi mấy phần, căn cứ vừa rồi bị thiệt lớn, thậm chí ngay cả Tiên pháp bản thân am hiểu nhất cũng không dám dùng, chỉ có thể bằng vào thương thuật ngăn địch, liên tiếp đỡ mấy phát, dưới chân liên tục thối lui bảy tám bước, cuối cùng bị Phương Hành một kiếm hất đi thiết thương, đạp ở ngực một cước, đạp hắn như sao chổi bay tới một ngọn núi, ầm… khói lửa cuồn cuộn, ngọn núi sụp đổ, không ngừng nôn ra máu.

- Còn có ngươi, Âm Linh Đạo Chủ...

Đạp bay Hàn Kiếm Khiếu, đang muốn đuổi theo, chợt nhìn thấy một người bên cạnh, đáy mắt Phương Hành lóe lên hàn quang, quay người đuổi theo.

- Ta chính là Phù Khí Đạo Chủ...

Thanh niên nham hiểm muốn phun ra lửa, mình rõ ràng là nam nhân ah, tiểu ma đầu gọi mình Âm Linh Đạo Chủ là có ý gì, hơn nữa từ trận chiến ở Phong Thiện Sơn, mình và tiểu ma đầu đã trở thành đại địch, cho nên nghe nói hắn ở Thần Châu Trung Vực trêu chọc khắp nơi, liền lập tức lên đường, nhất định phải trảm hắn, kết quả hắn ngay cả mình là ai cũng không nhớ rõ...

Đây con mẹ nó là vũ nhục lớn nhất a!

Trong tiếng quát chói tai, hắn tế lên hai thanh phi kiếm, như ánh sáng trảm về phía Phương Hành.

Lôi Ấn đã bị thiết thương của Hàn Kiếm Khiếu phá hủy, tế không ra nổi, chỉ có thể lâm thời đổi hai thanh phi kiếm.

- Ta cần biết ngươi là ai?

Phương Hành chân đạp Tiêu Dao thân pháp, vòng qua hai thanh phi kiếm, bàn tay quất tới.

Ba!

Trong lúc gấp rút, Phù Khí Đạo Chủ giơ cánh tay phải lên, sau đó bị một tát này quất bay ra ngoài, ngã ra trăm trượng, có thể nói rất mất mặt, mặc dù trên thực tế hắn cản lại một tát này của Phương Hành, không có bị hắn đánh ở trên mặt, bất quá nhìn xa xa, lại rất khó để cho người ta chú ý tới điểm này, giống như bị Phương Hành tát bay ra ngoài.

- Ha ha ha ha...

Một tát này làm Phương Hành thoải mái, trong tiếng cười lớn, quay đầu nhìn về phía Mạnh gia Mạnh Vân Triết.

Cái nhìn này, lại làm thần sắc của Mạnh Vân Triết đại biến, không chút nghĩ ngợi trực tiếp trốn vào dưới đất, thậm chí ngay cả ý tứ so chiêu cũng không có.

- Đậu phộng...

Phương Hành ngẩn ngơ, cảm giác có chút im lặng, lại thuận thế nhìn về phía cao thủ Tiểu Tiên Giới.

Nam tử mặc tinh bào kia hiển nhiên cũng kiêng kị Phương Hành đến cực điểm, trực tiếp bày ra vẻ phòng ngự, còn lâu mới có bộ dáng khinh thường như lần đầu đấu pháp, dù sao một thức nửa bước đại đạo pháp vừa rồi kia, vậy mà đồng thời đánh bọn hắn trọng thương, làm bọn hắn không còn dám khinh thường, dưới tình huống không mò ra nội tình của hắn, thì đều cực kỳ kiêng kị, không dám lại dùng Tiên pháp đối phó hắn, tựa như đám người Viên Thiểu Mặc, bị hắn đánh chật vật như thế, cũng không phải không bằng hắn, mà là bị hắn hù dọa, chỉ dám phòng thủ, không dám mạo muội phản kích, một đến một đi, tự nhiên sẽ bị thiệt lớn!

Phương Hành cùng cao thủ Tiểu Tiên Giới bình tĩnh nhìn nhau, nửa ngày hắn mới đột nhiên chửi ầm lên:

- Ta *** con mẹ ngươi!

Cao thủ Tiểu Tiên Giới mặt nghẹn thành màu đỏ tía, mắt đầy nộ khí, tay khẽ run rẩy, như muốn xông lên...

Vừa rồi hắn bị Phương Hành mắng kìm nén không được, phẫn nộ ra tay, mới ăn thiệt thòi lớn, không nghĩ tới lúc này, tiểu hỗn đản kia lại chơi tiếp, nhưng hắn không dám tiếp tục ra tay, theo bản năng cho rằng bên trong có lừa dối...

- Hắc hắc, cái gì bảy đại cao thủ, thuần túy là một đám phế vật...

Phương Hành quét hắn vài lần, lên tiếng hét lớn, khí thế hung ác cuồn cuộn, nhất thời có một không hai.

Hắn bây giờ, đầu tiên là một thức nửa bước đại đạo pháp đồng thời đả thương Hàn Kiếm Khiếu, Viên Thiểu Mặc, cao thủ Tiểu Tiên Giới, Mạnh Vân Triết, Phù Khí Đạo Chủ, lại thừa thắng truy kích, mượn đối phương thụ thương và kiêng kỵ chém Viên Thiểu Mặc một chân, đạp Hàn Kiếm Khiếu một cước, tát bay Phù Khí Đạo Chủ, hù Mạnh Vân Triết trốn vào đại địa không dám thò đầu ra, mắng cao thủ Tiểu Tiên Giới không dám hoàn thủ, có thể nói hung phong vô lượng, ở trong mắt các tu sĩ, có lẽ đã cường đại đến ngang hàng các lão quái vật!

Đối mặt hắn quát mắng, hư không chung quanh vắng vẻ, vậy mà không người cãi lại!

Trên mặt các tu sĩ, đều là nửa kinh sợ, nửa là hồ nghi, không dám mạo hiểm xuất thủ.

Chỉ có Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử một mực không tham gia, ánh mắt thâm trầm cau mày.

- Ma đầu kia lại đáng sợ như thế?

Ở phía dưới, còn có vô số người tu hành, đều đang quan sát trận đại chiến váng đầu hoa mắt này, bây giờ thấy Phương Hành sở hướng vô địch, lại khiếp sợ đến ngay cả lời cũng nói không nên lời, như trước kia nói tới Phương Hành, tâm tư dâng lên đều là ấn tượng "giảo hoạt", như vậy từ giờ trở đi, đáy lòng của bọn hắn liên tưởng sẽ là hai chữ "kinh khủng".

Chương 949: Bước kế hoạch thứ hai

- Thực muốn đối phó ta, gọi lão tổ nhà các ngươi tới đi...

Sau một phen thống mạ, Phương Hành cũng không tiếp tục xuất thủ, ngược lại nghênh ngang xoay người, giống như một vị tướng quân đắc thắng, ánh mắt lạnh lùng quét qua các tu sĩ trong sân, bất động thanh sắc nuốt xuống ngụm máu trong cổ, bảo trì trấn định nói:

- Hôm nay ta còn có việc, không chấp nhặt với các ngươi, nếu không thức thời, tiểu gia ta sẽ đại khai sát giới...

Nói xong tay áo bồng bềnh, quay người muốn đi, như vào chỗ không người!

Cũng không phải hắn không muốn đuổi tận giết tuyệt, mà là lực bất tòng tâm.

Mặc dù lúc này đã chấn nhiếp những người kia, nhưng trong lòng hắn kỳ thật cũng không nắm chắc, một là hắn có thể làm đến mức độ này, cũng có hơn phân nửa nguyên nhân là bởi vì vội vàng không kịp chuẩn bị, còn nữa là, vừa rồi hắn cưỡng ép thay đổi phương hướng Tiên pháp công kích của năm người, mình cũng bị phản phệ, bị thương chưa chắc nhẹ hơn đối phương, vừa rồi cưỡng ép xuất thủ, trên thực tế là áp chế lấy thương thế giả vờ uy phong, chứ nói không chừng thương thế của mình còn nặng hơn một chút...

Bây giờ năm người đối phương vẫn có lực đánh một trận, nếu tái đấu, ai thắng ai thua còn rất khó nói, rất có khả năng là mình sẽ ăn thiệt thòi ở dưới tay bọn họ, chỉ có thể thừa dịp đối phương nhìn không ra hư thực của mình, nhanh chóng rời đi!

Mà bây giờ, thấy hắn muốn đi, mặc dù sắc mặt đám người Viên Thiểu Mặc đại biến, nhưng trong lúc nhất thời lại không người ngăn cản.

- Không chừng không cần liều mạng là có thể rời khỏi…

Nhìn các tu sĩ vẻ mặt ngưng trọng, trong lòng Phương Hành cuồng hỉ, thấy được hy vọng chạy trốn!

Sưu…

Nhưng lúc này, đột nhiên có một bóng người chạy tới, ngăn ở trước mặt Phương Hành, rõ ràng là Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử, thời điểm các tu sĩ không dám cản Phương Hành, lại lách mình ngăn ở trước mặt hắn.

- Thầy bói, ngươi muốn tìm phiền toái?

Phương Hành thấp giọng quát, sát cơ rậm rạp.

Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử không trả lời, nhưng bình tĩnh nhìn Phương Hành vài lần, đột nhiên thân hình khẽ động, đưa tay điểm ra, một vệt thần quang đánh tới làm Phương Hành giật nảy mình, hai tay đưa ra, vận chuyển pháp lực đánh bay, lại không nghĩ rằng một chỉ kia của Bặc Ky Tử, nhìn như uy lực không mạnh, nhưng lại xảo trá, vậy mà trực tiếp dẫn dắt khí tức của hắn, dù sao Phương Hành đã bị thương, chỉ áp chế thương thế mà thôi, bị chỉ phong điểm trúng, khí huyết chấn động, khóe miệng lại có máu tươi chảy ra.

Những người khác đều bị hù không nhẹ, còn tưởng Bặc Ky Tử một chỉ điểm thương Phương Hành...

- Quả nhiên là nỏ mạnh hết đà!

Các tu sĩ kinh ngạc, Bặc Ky Tử cười nhạt nói, đáy mắt tinh quang mãnh liệt, như khám phá hư thực của Phương Hành, thản nhiên nói:

- Vừa rồi một thức mưu lợi, mặc dù may mắn thành công, nhưng ngươi trả giá cũng không thấp hơn người khác đi...

- Ừm?

Thần sắc đám người Viên Thiểu Mặc đều run lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Phương Hành.

Mà thần sắc của Bặc Ky Tử lại nhàn nhạt, dường như tự nói, lại như đang giải thích cho người khác, thấp giọng nói:

- Một thức thuật pháp kia, ba phần bản lĩnh, bảy phần may mắn, đạo pháp của kẻ này không hoàn chỉnh, nhược điểm rất nhiều, chớ có bị hắn lừa dối quá ải!

Ba phần bản lĩnh, bảy phần may mắn...

Đám người Viên Thiểu Mặc minh bạch ý ám chỉ, như có điều suy nghĩ.

Bọn họ vốn có thực lực bất phàm, ánh mắt cũng rất lợi hại, chỉ là nhất thời bị Phương

Hành dọa sợ mà thôi, trong lòng vốn có hồ nghi, hôm nay Bặc Ky Tử điểm phá, lại trực tiếp chỉ ra hư thực của Phương Hành, cũng để trong lòng bọn hắn nổi sóng, gần như đồng thời nghĩ đến, nếu như hôm nay để đối phương chạy thoát, vậy tương lai truyền ra ngoài, chúng ta tránh không được hóa thành đá kê chân để tiểu ma đầu thành danh?

Còn nữa, con đường siêu thoát mạnh như vậy, có thể bù đắp cảnh giới chênh lệch lớn như thế sao?

Thậm chí cường hãn đến trình độ liên tiếp đánh bại năm người chúng ta?

- Xú thầy bói, ngươi nói nhiều như thế, sao không đến cùng tiểu gia so chiêu một chút?

Lúc này, Phương Hành đã không thể dung lão già thối tha kia nói tiếp, cưỡng ép nuốt xuống một ngụm máu, nhanh chân bước ra, Ma Kiếm lành lạnh chém về phía Bặc Ky Tử, cố ý muốn một kiếm chém rụng đầu người, lần nữa lập uy...

- Nghiệt chướng, đạo thần thông kia của ngươi không tệ, ta cũng muốn đến lĩnh giáo một phen!

Nhưng lúc này, Viên gia Viên Thiểu Mặc thấp giọng mở miệng, thân hình nhảy lên, hoàn toàn ngăn ở trước người Phương Hành, trường kiếm xoay chuyển, lành lạnh chỉ hướng mi tâm của Phương Hành, áp bách hắn không thể không tạm thời bỏ Bặc Ky Tử, trở lại đón đỡ một kiếm này...

- Quả nhiên là lực đạo phù phiếm...

Một kiếm chém ra, Viên Thiểu Mặc tâm tư đại định, trên mặt hiện ra hàn ý.

Mặc dù hắn bị thương không nhẹ, nhưng còn có lực đánh một trận, lúc này tăng thêm cẩn thận, một kiếm đâm ra, phần lớn là thăm dò, mà thông qua Phương Hành đón đỡ, cũng bị hắn phát hiện, pháp lực của Phương Hành đã kém xa vừa rồi, dù sao vừa rồi hắn là cố nén thương thế xuất thủ, lại không có khả năng một mực ngăn chặn thương thế, bây giờ bị trì hoãn, lực đạo đã khó đạt đến đỉnh phong...

- Ha ha, lại tiếp ta một kiếm...

Viên Thiểu Mặc cười ha ha, lại chém tới một kiếm.

Trong một kiếm này, đã tăng thêm mấy phần lực đạo, không chỉ là thăm dò, còn muốn cho người nhìn hư thực của Phương Hành.

Bất quá này lại khiến cho Phương Hành nhất thời nổi giận, hi vọng chạy trốn đã phá diệt, trong lòng cực hận lão đầu Thiên Cơ Cung, rõ ràng tu vi của lão đầu này không tính đỉnh tiêm, thậm chí sắp hạng chót, nhưng hết lần này tới lần khác ánh mắt hơn người, mình đã hù dọa những người khác, lại bị lão đầu bề ngoài xấu xí kia nói phá hư thực...

Viên Thiểu Mặc liên tiếp đâm ra hai kiếm, đã làm mình lộ tẩy!

- Lại đến chọc ta, tiểu gia sẽ giết người...

Phương Hành vung vẩy Ma Kiếm, chống đỡ Viên Thiểu Mặc, thanh âm giận dữ, hung hăng uy hiếp.

- Ha ha, vậy ngươi tới giết ta xem!

Lúc này lại có người xuất thủ, chính là Hàn gia Hàn Kiếm Khiếu, thiết thương như rồng, xoắn thẳng tới Phương Hành.

Lúc đầu bọn họ đều là hạng người tâm cao khí ngạo, chỉ là nhất thời bị Phương Hành hù sợ, nhưng chưa chắc bị sợ vỡ mật, sau khi kịp phản ứng, ngược lại càng có ý muốn thăm dò, lại thêm bọn họ đều tin được ánh mắt của đệ tử Thiên Cơ Cung, lại ra tay lần nữa, có loại cảm giác tranh nhau chen lấn, người người đều muốn bắt Phương Hành, rửa sạch nhục nhã, thậm chí ngay cả đơn đả độc đấu cũng không để ý...

- Các cháu trai, các ngươi là muốn bức ta giết người sao...

Phương Hành khó thở, lấy ra một viên linh đan nuốt vào trong miệng, cắn răng hét lớn, hai tay chấn động, lần nữa thi triển Thái Thượng Nhất Khí Kinh, thiên địa ầm ầm đại biến, bao phủ một vực, thiên địa hóa thành đại trận, hắn đứng ở trong đó, giống như thần chủ...

- Ừm?

Đám người Viên Thiểu Mặc nhìn thấy một màn này, đáy lòng phát lạnh, cùng nhau lui về phía sau.

Trước đây không lâu là bị thức thần thông này đánh thiệt lớn, bây giờ bọn họ thật đúng là có chút kiêng kị...

- Sức lực lưu ba phần, công phạt có độ, chiếm trước trận môn, nghịch chuyển huyền cơ!

Nhưng lúc này, Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử tay áo bồng bềnh, đứng ở một bên, thấp giọng ngâm tụng, phảng phất như niệm thơ cổ.

Đám người Viên Thiểu Mặc tâm tư khẽ động, cười to nói:

- Đa tạ Bặc Ky Tử tiền bối chỉ điểm...

Trong tiếng cười, lần nữa xuất kiếm, phân tả hữu đánh úp về phía Phương Hành.

- Lão hỗn đản...

Lời nói của Bặc Ky Tử tiến vào trong lỗ tai Phương Hành, lại làm hắn run lên, lão đầu này quá đáng giận, hắn liên tục nói bốn câu, vậy mà đều trực chỉ nhược điểm của mình, sức lực lưu ba phần, mình liền không thể mượn lực, công phạt có độ, mình liền không thể thu lực lượng của bọn hắn đối kháng lẫn nhau, chiếm trước trận môn sẽ để cho đám người Viên Thiểu Mặc giành địa lợi, mà nghịch chuyển huyền cơ, chính là chỉ nếu như mình không thể thành công dẫn động lực lượng của bọn hắn, như vậy dưới nhiều lần phản phệ, ăn thiệt thòi chính là mình!

Nửa bước đại đạo pháp, dù sao không được đầy đủ, nhược điểm nhiều lắm, sau khi bị người nói phá, thần diệu mất hết!

Oanh! Oanh! Oanh!

Ác chiến lại nổi lên, Phương Hành bị nhốt ở giữa, Viên gia Viên Thiểu Mặc, Hàn gia Hàn Kiếm Khiếu, Mạnh gia Mạnh Vân Triết lại thêm Bắc Vực Phù Khí Đạo Chủ, cao thủ Tiểu Tiên Giới đều xuất thủ, khống chế Tiên pháp thần quang, đè ép về phía Phương Hành, còn hung mãnh hơn vừa nãy!

- Phốc...

Ở dưới loại chiến cuộc này, Phương Hành vướng trái vướng phải, thân hình như bị cuồng phong cuốn lên, vừa mới tránh thoát một kiếm của Viên Thiểu Mặc, lại bị thần thông của Mạnh Vân Triết đánh trúng, Phương Hành miệng phun máu tươi, liên tiếp lui về phía sau, lại bị Phù Khí Đạo Chủ đuổi đến, một thanh phi kiếm suýt nữa chém rụng đầu, cao thủ Tiểu Tiên Giới càng xuất thủ tàn nhẫn, thẳng bức về phía nhục thể của hắn, lợi trảo nhắm ngay trái tim.

Mà ở trong tình hình này, Phương Hành chỉ có thể cắn chặt răng, thôi động nửa bước đại đạo pháp, bầu trời hỗn loạn, đoạt đến cho mình một tia thở dốc...

- Kẻ này quả nhiên đang phô trương thanh thế, ngược lại suýt nữa bị hắn hù sợ!

Đám người Hàn Kiếm Khiếu vừa mừng vừa sợ, còn cảm giác có chút hổ thẹn, nhìn ra nội tình của Phương Hành, căn bản không có cường đại như mình tưởng tượng, vừa rồi ngược lại kém chút dọa sợ mình, vừa thẹn vừa giận, xuất thủ càng lăng lệ!

- Xem ra thật phải giết người a...

Phương Hành cắn răng, hất đầu một cái, ném đi một tia may mắn cuối cùng, bắt đầu bước kế hoạch thứ hai!

Ở thời khắc này, ngay cả trong lòng hắn cũng cảm giác có chút khẩn trương:

- Ta là thực không có ý định làm ác như vậy a...

Chương 950: Chết chung

- Lão hỗn đản, tiểu gia ta sớm muộn gì cũng giết chết ngươi!

Sau khi Phương Hành hạ quyết định, đột nhiên cắn răng, quanh người nổ tung vô số kiếm quang, cưỡng ép tách ra các Tiên pháp đánh tới, sau đó giống như liều mạng, thân hình nhảy một cái, lao về phía Bặc Ky Tử, pháp tướng nắm Ma Kiếm, chém thẳng về phía lão đầu râu bạc trắng, bất quá bên người Bặc Ky Tử, Huyên Tứ Nương thi triển Văn Hương Chú, từng mảnh hoa đào bay thấp, lại bức Phương Hành trở về, sau đó năm đại cao thủ khác lập tức vây hắn lại.

- Việc đã đến nước này, ngươi thúc thủ chịu trói đi, cần gì phải khổ chiến đến chết?

Huyên Tứ Nương thấp giọng thở dài, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Phương Hành, nhẹ giọng khuyên bảo.

Dưới cái nhìn của nàng, tiểu ma đầu là một tiểu bối không thua Hỗn Thế Ma Vương, chỉ bất quá vận mệnh và địa vị của hai người chênh lệch quá lớn, một cái là đệ nhất anh tài của Chư Tử Đạo Tràng, một cái lại bị các cao thủ vây giết đến chết!

- Chết còn chưa nhất định là ai!

Phương Hành quát chói tai, xuất thủ càng hung, giống như liều mạng.

- Tiền bối, không có cách nào khống chế hắn sao?

Huyên Tứ Nương thấp giọng hỏi Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử, hai hàng chân mày nhíu chặt.

Bây giờ Phương Hành muốn liều mạng, ở dưới nửa bước đại đạo pháp của hắn, đám người Viên Thiểu Mặc thật không dám thi triển thủ đoạn áp đáy hòm chân chính, sợ bị hắn thừa dịp, mà càng như thế, càng cảm giác Phương Hành quá mức trơn trượt, mặc dù mỗi lần gặp nạn, nhưng luôn có thể ở cuối cùng hóa giải, đánh lâu lại làm người nóng lòng, dù sao bọn họ là cao thủ thành danh của các đạo thống, bây giờ bị ép đến vây công một tiểu bối, kết quả còn chậm chạp không bắt được, vô luận như thế nào, thanh danh tổn hại đều quá nghiêm trọng...

Còn nữa, mục đích bọn họ tới, là bắt sống tiểu ma đầu!

Kẻ này gây xuống tai họa quá lớn, chỉ có bắt sống, thẩm phán ở trước mặt thiên hạ, mới có thể vãn hồi mặt mũi của Thần Châu.

Trực tiếp đánh chết hắn, ngược lại không đủ cường độ.

- Nếu muốn bắt sống hắn, chỉ có phá thần thông của hắn...

Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử nhàn nhạt mở miệng, phất trần trong tay chỉ ra, nói khẽ:

- Hắn hóa thiên địa làm đại trận, vốn là công pháp huyền diệu đến cực điểm, chỉ tiếc hắn lĩnh ngộ không đủ, còn có sơ hở, nếu như chúng ta dùng trận phá trận, có thể trực tiếp trấn áp kẻ này...

- Xin Bặc Ky Tử tiền bối chỉ điểm...

Huyên Tứ Nương thấp giọng thi lễ.

Bặc Ky Tử nhẹ gật đầu, chân đạp thiên cương, chỉ nặn huyền đấu, thôi diễn trận pháp.

- Cửa thứ nhất, phía đông Thanh Long môn, vị trí 32...

Sau một phen thôi diễn, Bặc Ky Tử thấp giọng mở miệng, đọc lên một câu phương vị, dùng thần niệm đánh vào đáy lòng Viên Thiểu Mặc.

Viên Thiểu Mặc nghe thấy, thân hình lóe lên, chuyển hướng phía đông Phương Hành, một mực giữ vững phương vị.

Nhắc tới cũng kỳ quái, sau khi hắn chiếm phương vị này, thậm chí không xuất thủ, thiên địa khí cơ quanh người Phương Hành liền xuất hiện kẽ nứt, thật giống như trên đồ sứ hoàn mỹ xuất hiện một vết nứt, mặc dù vết rạn không lớn, nhưng khiến cho đồ sứ không hoàn mỹ, khí cơ lưu chuyển đến đây bị cắt ra, không còn thông thuận.

- Cửa thứ hai, phương tây Bạch Hổ môn, vị trí 49...

Bặc Ky Tử tiếp tục thôi diễn, rất nhanh truyền phương vị thứ hai cho Hàn Kiếm Khiếu biết.

- Ha ha...

Hàn Kiếm Khiếu ứng thanh tiến tới, chiếm đóng vị trí phía tây của Phương Hành, sau đó xoay người đâm ra một thương.

Xùy...

Phía sau lưng Phương Hành trúng thương, mặc dù kịp thời tránh né, nhưng vẫn nứt ra một vết máu đáng sợ.

- Cửa thứ ba, phương nam Chu Tước môn, vị trí 53...

- Cửa thứ tư, phương bắc Huyền Vũ môn, vị trí 61...

- ...

Bặc Ky Tử không ngừng nói, thôi diễn ra các phương vị, báo cho những người khác biết.

Thẳng đến cuối cùng, hắn và Huyên Tứ Nương cũng xuất thủ, hết thảy bảy người, thình lình chiếm cứ bảy vị trí bên người Phương Hành.

Một màn quỷ dị xuất hiện, bảy vị trí chiếm định, Phương Hành giống như tiến vào lao tù, không thể động đậy...

Hắn hóa thiên địa thành đại trận, thật giống như một tấm lưới lớn, trong lưới hết thảy tùy tâm, mà Bặc Ky Tử thôi diễn ra tám trận môn, sau đó tính cả sáu người khác, định tấm lưới ở trên mặt đất, khiến cho Phương Hành cũng bị đinh ngay tại chỗ...

Bây giờ trong bát môn, thất môn bị chiếm, lưu tại trước mặt Phương Hành, chỉ có một Tử môn!

Mà vị trí Tử môn, chính là Huyền Vực...

Hoặc là hắn đứng yên bất động, thúc thủ chịu trói!

Hoặc là hắn phóng tới Tử môn, tự tìm đường chết!

Dồn đến chỗ chết!

Bây giờ Phương Hành mới xem như bị dồn

đến chỗ chết!

Hắn hóa thiên địa thành đại trận, Bặc Ky Tử lại dùng trận phá trận, chiếm hết trận nhãn của hắn!

Bây giờ bảy người này giống như hóa thân thành một bộ phận thiên địa, một mực định Phương Hành ngay tại chỗ!

- Tiểu ma đầu, còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại sao?

Viên Thiểu Mặc nhẹ nhàng thở ra, nhìn Phương Hành hét lớn, đáy mắt hung quang lưu động.

Mặc dù phế đi rất nhiều công phu, nhưng cuối cùng vẫn khống chế tiểu ma đầu này...

Đám người Hàn Kiếm Khiếu sát cơ lẫm liệt, dùng tu vi và địa vị của bọn hắn, liên thủ đối phó một tiểu ma đầu, vậy mà hao tốn thời gian lâu như vậy, hao phí nhiều tinh lực như vậy, ở giữa thậm chí còn bị tiểu ma đầu hù sợ, đối với bọn hắn mà nói, thật sự là một vũ nhục, bây giờ thấy tiểu ma đầu đã bị phong tỏa, bọn họ hận không thể trực tiếp một tay chụp chết, nhưng trong lòng còn nhớ mục đích lúc đầu, mới cưỡng ép nhẫn nhịn sát cơ...

- Ha ha, các ngươi thật cho rằng chỉ đơn giản như vậy sao?

Phương Hành đứng tại chỗ, trầm thấp mở miệng, trong thanh âm có ngoan ý nhàn nhạt.

- Ha ha...

Các tu sĩ cười lạnh, khinh thường trả lời, cục diện vừa xem hiểu ngay.

- Lão đầu tử, ngươi rất lợi hại...

Phương Hành ngẩng đầu, nhìn về phía Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử, thanh âm lạnh lùng, mắt lộ ra hàn ý.

Bặc Ky Tử chắp tay sau lưng, ánh mắt nhàn nhạt, bình tĩnh nhìn Phương Hành, không có chút gợn sóng nào...

Trận chiến này, đúng là hắn lập xuống đại công, nếu không phải hắn dùng bí pháp của Thiên Cơ Cung thôi diễn ra sơ hở của Phương Hành, như vậy mọi người muốn bắt Phương Hành sẽ không có dễ dàng như vậy, muốn không đánh mà thắng khống chế Phương Hành, càng là một sự tình khó càng thêm khó, chỉ bất quá dùng tu vi và tuổi tác của hắn, là khinh thường giải thích nhiều với tiểu bối kia.

- Ta cũng phải cảm tạ ngươi, giúp ta sáng tạo một cơ hội tốt như vậy...

Phương Hành cũng không để ý tới Bặc Ky Tử có trả lời hay không, chỉ lẳng lặng nói chuyện, sau đó lại giơ hai tay lên.

Lúc lên lúc xuống, chậm rãi thôi động như cối xay...

Thiên địa đại trận lúc đầu đã bị bảy người đinh trụ, bắt đầu cưỡng ép vận chuyển, thiên địa rút ngắn, cự lực trấn áp.

- Thẳng đến lúc này, còn muốn phản kháng?

Phù Khí Đạo Chủ hét lớn, cùng bảy người khác đồng thời đứng nghiêm thân hình, cưỡng ép trấn áp thần thông của Phương Hành.

Ở trong phiến thiên địa này, bọn họ đã cùng Phương Hành thông qua khí cơ tương liên, hóa thành tồn tại một thể, bọn họ bất động, Phương Hành không thể động, chỉ cần bọn họ đứng vững trận nhãn, như vậy Phương Hành chính là cá ở trong lưới, mơ tưởng nhảy ra lòng bàn tay...

Khí cơ của song phương giằng co, giống như kéo co, ai cũng không chịu thư giãn một tia!

Chỉ bất quá so sánh với bảy người, lực lượng của Phương Hành vẫn quá yếu...

Sau một phen so lực, hắn thình lình phát hiện mình căn bản vận chuyển không được Thiên Địa Đại Ma Bàn!

Trốn cũng trốn không thoát, phản kháng cũng phản kháng không được, tựa như một đứa bé bị bảy tám tráng hán nhấn trên mặt đất, mặc kệ ngươi khóc lóc om sòm, lăn lộn cắn loạn đá lung tung, nhưng ở dưới lực lượng cường đại trấn áp, lại mơ tưởng lật người, tăng thêm trò cười mà thôi...

- Trận nhãn bị đinh trụ, thần thông của ngươi đã hoàn toàn bị phá, ma đầu, ngươi còn có thể đi sao?

Viên Thiểu Mặc bị chém mất một chân, đã thi pháp chữa thương, pháp tướng lộ ra hoàn chỉnh, lúc này mới có thời gian nói chuyện, giống như phát tiết, hung tàn nói:

- Tới lúc này, còn phản kháng cái gì, ngoan ngoãn chịu trói, trở về Thần Châu tiếp thu thẩm phán, ở trong Tiểu Tiên Giới ăn một đao, cũng coi như rửa sạch oan nghiệt của ngươi, có lẽ nể mặt đồng tộc, Viên gia sẽ nhặt xác giúp ngươi...

Trong lời nói, hắn chậm rãi đưa tay ra, pháp lực vô hình nhiếp về phía Phương Hành.

Đối với Phương Hành lúc này không thể động đậy mà nói, đạo pháp lực kia lại bình thường, cũng đã không phải là hắn có thể tránh thoát được.

- Ha ha, ngược lại rất rắn chắc, quả nhiên không tránh thoát...

Phương Hành trầm thấp nở nụ cười, người khác nhìn, lại còn tưởng hắn đã tuyệt vọng.

Chỉ có Huyên Tứ Nương ở đối diện, đột nhiên thấy được ý điên cuồng, đáy lòng run lên...

- Mau mau bắt hắn...

Nàng hơi do dự, thấp giọng mở miệng, muốn thuyết phục mọi người mau mau bắt Phương Hành.

Nhưng lúc này, Phương Hành đột nhiên cười lạnh nói:

- Vậy cùng một chỗ đi theo ta đi!

Nói xong câu này, hắn đột nhiên thả người nhảy lên, nhảy vào Huyền Vực!

Thiên địa đại trận đã bị đóng đinh, tám trận môn bị đinh bảy cái, nhưng vẫn còn có một trận môn không có phong kín!

Cái kia chính là Tử môn!

Một cửa tự tìm đường chết, mà cửa kia chính là Huyền Vực!

Trên trời rơi xuống Huyền Vực, pháp tắc vô tận, Nguyên Anh cảnh tiến vào, sẽ lập tức thịt nát xương tan...

Nhưng lúc này, Phương Hành thình lình không muốn sống, vọt thẳng vào Huyền Vực!

Lúc này hắn thông qua thiên địa đại trận, cùng bảy cao thủ liên hệ với nhau, bảy cao thủ bất động, hắn cũng không thể động, trừ khi vọt vào Tử môn không người chiếm cứ, mà tương ứng, hắn khẽ động, bảy cao thủ cũng động theo, hắn vọt về phía Tử môn, bảy cao thủ vội vàng không kịp chuẩn bị, thình lình cũng đi theo hắn nhảy vào Huyền Vực, nhất thời kinh hãi.

- Tiểu ma đầu muốn tìm cái chết sao...

Trong lòng đám người Viên Thiểu Mặc lóe lên ý nghĩ này, dưới sự kinh hãi, có người ý đồ kéo lấy Phương Hành, có người ý đồ đi ra ngoài.

Chỉ tiếc, người ý đồ rời đi vùng thế giới này, thình lình phát hiện mình không thoát ly được.

Thời điểm bọn họ đinh trụ Phương Hành, Phương Hành cũng kéo lấy bọn họ.

Tựa như hai người tay nắm tay, ngươi cố nhiên là kéo lại ta, nhưng nếu ta không buông tay, ngươi cũng không thể rời đi!

Cứ như vậy, ta đi chịu chết, ngươi cũng phải đi theo!

- Các ngươi nhất định muốn quấn lấy ta, vậy theo ta đi chịu chết đi!

Chương 951: Toàn quân bị diệt

Một chuỗi người, dùng Phương Hành làm trận nhãn, thình lình cùng nhau vọt về phía Huyền Vực.

Thông qua thiên địa đại trận, bọn họ không cần tốn nhiều sức liền trấn áp Phương Hành, một mực vây hắn ở tại chỗ, bất quá bọn hắn dù sao chỉ có bảy người, vẫn còn dư lại một Tử môn không có chiếm cứ, đương nhiên, dù có người thứ tám, cũng tuyệt đối sẽ không chạy đến vị trí này tìm chết, bất quá cũng chính là nguyên nhân này, lại lưu cho Phương Hành đường lui cuối cùng, kia chính là Tử môn, thất môn khác đều bị trấn áp, hắn không đi được, cũng không thể động đậy, chỉ có nhảy về phía Tử môn mới có thể di động, dẫn động đại trận cải biến phương hướng.

Một màn này, khiến cho bảy cao thủ Thần Châu kinh hãi, ra sức tranh thoát!

Chỉ bất quá thời điểm bọn họ đinh trụ Phương Hành, Phương Hành cũng kéo bọn hắn lại, muốn thoát ra căn bản không có khả năng, cho nên bọn họ chỉ có thể liều mạng, định trụ thân hình, kéo lấy thân hình Phương

Hành, không cho hắn nhảy vào Huyền Vực...

Nhưng lúc này, Phương Hành lại lần nữa thi triển ra nửa bước đại đạo pháp!

Vừa rồi hai phiên ác chiến, mọi người đều lưu ý, không cho hắn cơ hội dẫn động lực lượng của mình đến đối kháng lẫn nhau, nhưng đến lúc này, bởi vì tình thế nguy cấp, lần nữa phạm vào sai lầm, bảy đạo lực lượng đồng thời phát huy ra, rơi vào trong khống chế của Phương Hành, nửa bước đạo pháp dẫn dắt lẫn nhau, dẫn đến bảy đạo lực lượng này đụng tới, triệt tiêu lẫn nhau...

Trong bảy đại cao thủ, bất luận hai người nào cũng có đầy đủ lực lượng kéo lấy Phương Hành, không cho hắn phóng tới Huyền Vực, nhưng lúc này bọn họ đồng thời phát lực, tựa như vây công Phương Hành sau đó bị thiệt lớn, ngược lại cho Phương Hành cơ hội!

Lực lượng triệt tiêu lẫn nhau, cơ hồ không có lực lượng nào rơi vào trên người Phương Hành, mà Phương Hành thì thừa cơ hội này, một cái chớp mắt không ngừng, trực tiếp nhảy vào Huyền Vực, thân hình tùy ý bảo quang của Huyền Vực bao phủ...

Viên Thiểu Mặc, Hàn Kiếm Khiếu, Mạnh Vân Triết, Phù Khí Đạo Chủ, cao thủ Tiểu Tiên Giới, Bặc Ky Tử, Huyên Tứ Nương đều kinh hãi, thân bất do kỷ, ngã vào trong Huyền Vực theo, ngay lúc này, lực lượng của bọn hắn bị triệt tiêu lẫn nhau, thân hình lại thông qua thiên địa đại trận trói chặt với nhau, thật đúng là thúc thủ vô sách. Tiên pháp hùng hậu đến đâu, cũng không có biện pháp ngăn cản Phương Hành phóng ra một bước này!

Mà cái này, cũng chính là Phương Hành sau khi đạt được Ma Tổ ám chỉ, thương lượng ra bước thứ hai của kế hoạch!

Từ vừa mới bắt đầu bị bảy cao thủ vây quanh, hắn và Ma Tổ đều ý thức được một vấn đề!

Bằng thực lực cá nhân của hắn, muốn đối phó bảy đại cao thủ, căn bản không có khả năng!

Đừng nói chiến thắng, ngay cả đào tẩu cũng không có một chút hi vọng!

Chỉ có thể mượn nhờ lực lượng khác!

Cũng chính là nguyên nhân này, hắn gan to bằng trời liền chế định hạ một kế hoạch.

Kế hoạch hết thảy có ba bước!

Bước đầu tiên, là suy yếu lực lượng của bảy đại cao thủ, đồng thời chấn nhiếp bọn họ, để bọn hắn sinh ra kiêng kị!

Mà bước thứ hai, là kéo bảy đại cao thủ vào

Huyền Vực, mượn lực lượng Huyền Vực kích giết bọn hắn!

Bất quá sau bước đầu tiên, hắn nhìn thấy bảy cao thủ bị hù dọa, ngược lại muốn nửa đường bỏ chạy. Dù sao kế hoạch này với hắn mà nói cũng cực kỳ hung hiểm, nếu không vạn bất đắc dĩ, hắn thật không muốn đi như thế, nhưng kết quả Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử khám phá hư thực, đẩy hắn vào khốn cảnh, ngược lại khiến cho hắn không thể không chấp hành kế hoạch tới cùng...

Còn phải dựa vào kế hoạch nguyên lại, giết chết đám người này mới được, ở giữa không có chỗ để thỏa hiệp!

Đương nhiên, kế hoạch vẫn ra một chút ngoài ý muốn!

Nguyên bản kế hoạch của Phương Hành là, trước đả thương bảy đại cao thủ vây công hắn, tối thiểu nhất suy yếu lực lượng của bọn hắn, sau đó lại thi triển Thiên Địa Đại Ma Bàn dẫn dắt bọn hắn, đồng thời mình thiêu đốt tu vi, lại mượn bộ phận lực lượng còn sót lại của Ma Tổ, ngạnh sanh lôi kéo những người này cùng nhau nhảy vào Huyền Vực, căn bản không nghĩ tới để bọn hắn gặp xui xẻo hết, bất quá là có thể kéo mấy cái tính mấy cái mà thôi...

Bất quá gặp xui xẻo lâu như vậy, cuối cùng phát sinh một chuyện may mắn, Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử còn lợi hại hơn hắn tưởng tượng, nhìn tu vi không cao, nhưng kiến thức rộng rãi, nhãn lực siêu quần, vậy mà thôi diễn ra kế hoạch đinh trụ trận nhãn, sau đó khóa hắn lại, cái này liền bớt đi rất nhiều sức lực, không cần phí hết tâm tư kéo bọn hắn vào Huyền Vực.

Là những người đó chủ động nhảy vào cái bẫy của hắn!

Đến cuối cùng, hắn thật rất muốn cảm tạ lão đầu Thiên Cơ Cung!

Bước kế hoạch thứ hai hoàn mỹ như vậy, thật đúng là may mắn mà có lão đầu kia “chỉ điểm” nha!

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Tăng thêm Phương Hành, tám người cùng nhau nhảy vào Huyền Vực, lập tức đưa tới quy tắc của Huyền Vực phủ xuống!

Vô số gợn sóng mà mắt trần có thể thấy giáng lâm, giống như thần lôi đánh xuống người bảy đại cao thủ, tính cả Phương Hành, giống như Chân Tiên xuất thủ, thần quang hộ thể vỡ nát, sau đó là nhục thể, cuối cùng là thần hồn...

- Không thể... Không thể... Không thể...

Viên Thiểu Mặc muốn rách cả mí mắt, liều mạng tru lên, cực lực giãy dụa, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn nhục thân của mình hóa thành bột mịn...

- Làm sao có thể, sao ngươi dám như thế?

Hàn Kiếm Khiếu liều mạng hét lớn, nâng thiết thương đánh tới, như muốn đối kháng pháp tắc của Huyền Vực.

Chỉ tiếc, pháp tắc ầm vang đánh lên thiết thương, sau đó lan tràn đến toàn thân của hắn...

Nửa ngày sau, trên mặt đất chỉ còn lại một cây thiết thương, cùng thanh âm rống giận không cam lòng của Hàn Kiếm Khiếu còn phiêu đãng trên không trung...

- Tiểu ma đầu, ngươi thực muốn đồng quy vu tận với chúng ta?

Mạnh gia Mạnh Vân Triết vội vã chui xuống đất, như muốn lần nữa dùng đại địa làm thuẫn bài bảo vệ mình, chỉ tiếc trong Huyền Vực, lôi phạt ở khắp mọi nơi, cho dù hắn trốn vào lòng đất, cũng chỉ thấy pháp tắc vô tận bổ tới, nửa ngày sau, mặt đất tuôn ra huyết thủy, một thần hồn tùy theo chui ra, bất lực mở to hai mắt, bi thương mà vô lực tiêu tán...

- Ta không cam lòng...

Phù Khí Đạo Chủ rống giận, ngay cả một câu cũng không kịp nói xong, liền tiêu tán vô hình.

- Tiểu ma đầu ngươi dám...

Cao thủ Tiểu Tiên Giới vung vẩy lợi kiếm chém về phía mình, thình lình chém đứt liên hệ giữa mình và Phương Hành, liều mạng tu vi giảm nhiều cũng phải chạy ra Huyền Vực, nhưng lại nghe bên tai truyền đến một tiếng mắng to:

- Ngươi còn muốn trốn?

Vội quay đầu, lại thấy tay Phương Hành nắm đến, dắt hắn bay thẳng vào trong Huyền Vực!

- Ta giết ngươi...

Cao thủ Tiểu Tiên Giới giận dữ, liều mạng huy kiếm chém tới Phương Hành.

Chỉ tiếc, thời điểm hắn giơ cánh tay lên, nhục thân đã bắt đầu vỡ nát, hóa thành một mảnh huyết vụ...

- Ai, tại sao lại như vậy?

Trong các tu sĩ, ngược lại chỉ có Thiên Cơ Cung Bặc Ky Tử ánh mắt yên tĩnh, nhưng trầm thấp thở dài, nhìn về phía Phương Hành, đáy mắt có bất đắc dĩ và không giải thích được:

- Rơi vào tử địa bực này, chúng ta không có sinh lộ, vì sao ngươi lại...

- Bởi vì thủ đoạn của tiểu gia nhiều hơn các ngươi!

Phương Hành hung hăng kêu to, hung dữ chém về phía Bặc Ky Tử một kiếm, một cái đầu bay lên giữa không trung.

- Cần gì như thế, ngươi làm như vậy, mình không phải cũng khó thoát khỏi cái chết sao?

Cách đó không xa, Huyên Tứ Nương kinh hoàng kêu to, ánh mắt nhìn Phương Hành đã tràn đầy hoảng sợ và không hiểu.

- Ta đã nói qua, lại chọc ta ta sẽ đại khai sát giới, là các ngươi nhất định muốn đến trêu chọc ta...

Phương Hành rút kiếm hung hăng vọt tới nàng, bất quá vừa mới xông ra chưa được hai bước, liền có lôi phạt vô tận lao qua, bao phủ hắn ở trong đó, sau đó trong nháy mắt, khí tức của hắn hoàn toàn không có, Huyên Tứ Nương buông lỏng, chỉ cảm thấy lực lượng liên hệ giữa nàng và Phương Hành đột nhiên biến mất, thân hình vừa được tự do, vội vàng vọt ra ngoài Huyền Vực...

Oanh!

Nhưng nàng chỉ vừa mới trốn ra hai bước, một tia lôi phạt rơi xuống, đánh vào nhục thân của nàng.

Một sát na sau, nhục thân vỡ nát, thần hồn không nơi nương tựa, thê thảm bay ra Huyền Vực...

Thế cục đại biến, chấn kinh khắp nơi!

Người ở bên ngoài nhìn, Phương Hành và bảy đại cao thủ vọt vào Huyền Vực, tựa như chủ động nghênh đón lôi kiếp, một đoàn mây đen từ bốn phương tám hướng vọt tới, bao phủ bọn họ, dẫn phát phản ứng dây chuyền liên tiếp, trong lúc đó, chỉ có một đạo hồn quang bay ra, hơn nữa thoạt nhìn thương thế cực nặng, thuộc về loại lúc nào cũng có thể sẽ tiêu tán, mà những người khác, thì toàn bộ bị mây đen bao phủ, thần quang loá mắt băng liệt, trong Huyền Vực sạch sẽ, không còn gì cả...

- Tại sao có thể như vậy...

Tia thần hồn kia nỗ lực ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Vực, thần sắc giật mình, thần niệm ba động, im ắng khóc thảm.

Pháp tướng của người này bị hao tổn, tu vi mười không còn một, hình như lúc nào cũng có thể tiêu tán, chật vật đến cực điểm, chính là Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương, cũng là nàng gặp may, trong bảy người, nàng chiếm Sinh môn, hơn nữa Phương Hành ở trước khi trảm nàng, đã bị lôi phạt nuốt hết, cho nên nàng mới thoát được một mạng, mặc dù nhục thân tổn hại mất, nhưng thần hồn may mắn trốn thoát khỏi Huyền Vực.

Nhưng những người khác không có vận khí tốt như nàng, tất cả đều bị ma đầu kia mang vào Huyền Vực, hài cốt không còn!

- Ngươi... Vậy mà đến chết, cũng phải kéo những người khác chôn cùng?

Huyên Tứ Nương thần hồn phiêu đãng, sợ vỡ mật, cơ hồ khó có thể tin:

- Cần gì phải như thế...

Mà ở dưới chiến trường, những tán tu vây xem cũng chấn kinh nói không nên lời.

Huyên Tứ Nương chỉ còn lại một tia tàn hồn, bị bảo quang của Huyền Vực che đậy, nhất thời không có bị bọn họ phát giác, cho nên bọn họ càng khiếp sợ hơn!

Vậy mà đồng quy vu tận?

Bảy đại cao thủ Thần Châu liên thủ bắt tiểu ma đầu, vậy mà rơi vào kết quả bi thảm như vậy?

Đó đều là cao thủ thành danh của Thần Châu ah!

Lúc đầu nhìn thấy bọn họ áp chế tiểu ma đầu kia, nắm chắc phần thắng, nhưng ai nghĩ đến tình cảnh cuối cùng này?

Huyền Vực, Nguyên Anh cấm địa, đi vào hẳn phải chết!

Chẳng ai ngờ tới tiểu ma đầu sẽ ác như vậy, vậy mà ở cuối cùng mang theo mọi người xông vào Huyền Vực...

Mà kết quả, bảy đại cao thủ, thình lình không có người nào trốn ra!

Chẳng lẽ nói, Thần Châu và tiểu ma đầu chiến tranh, cuối cùng thành kết cục lưỡng bại câu thương sao?

Hư không vắng vẻ, trận chiến kết thúc, trong tử khí trầm lắng, chỉ còn lại thần hồn của Huyên Tứ Nương thê thảm buồn khóc...

Chương 952: Nếu như ngươi chết

Tin tức tiểu ma đầu và bảy đại cao thủ ở Ma Uyên Huyền Vực đồng quy vu tận, rất nhanh liền truyền khắp Thần Châu, sau đó truyền khắp Thiên Nguyên Đại Lục!

Các tộc và đạo thống đạt được tin tức này, đều khiếp sợ không gì sánh nổi, nhất là đạo thống và thế gia của bảy đại cao thủ, càng bi thống không thôi, khó nói lên lời, bảy đại cao thủ đều không phải hạng người bình thường, đều là trụ cột của gia tộc, kết quả vậy mà không chút giá trị chết ở trong Ma Uyên, có thể không khiến người ta đau lòng sao?

Nhất là Viên gia, thời điểm nghe được tin tức này, ngay cả Viên gia lão tổ cũng nổi giận, vỗ nát một ngọn núi, sau đó buồn bã bế quan ba ngày ba đêm.

Một cái là cao tầng chỉ đứng sau gia chủ.

Một cái là tiểu bối có bản lĩnh lôi kéo bảy đại cao thủ chết chung.

Viên gia tổn thất, đã khó mà hình dung!

Viên lão thần tiên đã hối hận khi giao Phương Hành ra!

Bất quá may mắn, cũng có tin tức tốt truyền đến, đám tiểu bối theo Thánh Nhân tiến về ngoại vực, tìm kiếm Thái Dương Thần Tinh sắp trở về, mà Phù Tô dưới sự chỉ điểm của Thánh Nhân, thành công đột phá trảm tất cảnh, thấy được đại đạo, sau khi hắn trở về, mình đã được các tộc hứa hẹn, sẽ tập trung tài nguyên giúp hắn tỉnh lại hạt giống kia, đến lúc đó, một hạt giống tiên đạo có thể chạm đến trảm cửu cảnh hoàn mỹ, hẳn là có thể bù đắp tổn thất nghiêm trọng này?

Các đạo thống khác cũng như thế, Mạnh gia gia chủ biết vậy chẳng làm, trọn vẹn bảy ngày không hề lộ diện.

Hàn gia gia chủ tức giận chỉ đầu mâu về phía Viên gia, phát ngôn bừa bãi muốn cùng Viên gia đoạn tuyệt hết thảy quan hệ hợp tác.

Thần Châu Bắc Vực, Phù Khí Đạo trong vòng một đêm bị diệt, vốn là một trong Bắc Vực tam đại đạo thống cứ như vậy xoá tên.

Cả Thần Châu tựa hồ ở trong lúc nhất thời lâm vào trầm lắng bi thương. Một loại áp lực nặng nề phảng phất còn hơn cả Tiểu Tiên Giới phủ xuống lơ lửng ở trên không Thần Châu, trong lòng mỗi người đều có một loại kiềm chế khó nói lên lời.

Nếu như nói, đây là trận chiến giữa tiểu ma đầu và Thần Châu, như vậy tới cuối cùng, tính Thần Châu thắng sao?

Dù sao tiểu ma đầu đã chết!

Chỉ bất quá Thần Châu cố nhiên là thắng, nhưng cái giá cũng quá lớn rồi?

Cũng may, trong một mảnh bi thương, cuối cùng có tin tức tốt truyền ra, Chư Tử Đạo

Tràng theo Thánh Nhân đi ngoại vực tu hành rốt cục trở về, những tiểu bối được tuyển chọn ra kia biểu hiện cực kỳ tốt, để các đạo thống phấn chấn.

Mà lúc này, Phù Diêu Cung cũng thả ra một tin tức tốt kinh động Thần Châu, thời điểm Chư Tử Đạo Tràng trở về, Phù Diêu Cung giúp Thiếu Tư Đồ tổ chức lễ trưởng thành, chính thức phong hắn làm Tư Đồ, mà Dao Trì Tiên Hội cũng tổ chức sớm bảy mươi năm!

Ngàn năm một lần Dao Trì Tiên Hội, là tiên yến lớn nhất Thần Châu thậm chí Thiên Nguyên.

Tin tức này truyền ra, khiến cho toàn bộ Thiên Nguyên chú ý, người người đều đang suy đoán. Lần này Dao Trì Tiên Hội, sẽ có người nào được mời, Tiểu Tiên Giới vừa mới trở về, có phải sẽ trở thành thượng khách của Dao Trì Tiên Hội hay không, mà bởi vì Dao Trì Tiên Hội sớm mở ra, không biết Bàn Đào có chín chưa?

Theo lệ cũ, sau Dao Trì Tiên Hội sẽ bí mật chảy ra Bàn Đào, ở trên chợ đen bán được bao nhiêu Linh Tinh một quả, càng làm cho người ta mong đợi, còn có mỗi ngàn năm một lần Dao Trì Tiên Hội, Thiên Kiêu diễn võ ngàn năm một lần lại sẽ có tiểu bối nào trổ hết tài năng, trở thành ngôi sao mới trong giới tu hành.

Thời điểm Thần Châu lâm vào trong hải dương phấn chấn, lại có một số người cảm xúc trầm thấp bi thương

- Phương Hành chết rồi?

Thời điểm tin tức Phương Hành cùng bảy đại cao thủ Thần Châu đồng quy vu tận truyền đến Đại Tuyết Sơn. Hồ Cầm lão nhân đã đạt đến Nguyên Anh cảnh trầm mặc, thật lâu mới hít một hơi, từ trên bồ đoàn đứng dậy, thắp một nén hương, đi tới trước bốn bức họa ở sau lưng mình, , nhìn lão hữu của mình, trầm thấp thở dài, nước mắt tuôn đầy mặt

- Lão hữu, là ta phụ ngươi nhờ vả, không lo được hắn ah.

- Nhưng Đại Tuyết Sơn sẽ không im lặng…

…

- Hắn chết.

Thần Châu Trung Vực, một thành nhỏ không người chú ý.

Ở trong một tiểu điếm, một nam tử áo trắng tóc trắng, tuấn mỹ như Tiên Nhân bưng chén rượu lên, lại chậm chạp không có đưa vào trong miệng, hắn tự lẩm bẩm, như mình cũng bị tin tức này chấn kinh, "Ba" một tiếng, chén rượu vỡ vụn, trên mặt nam tử thì lộ ra thần sắc hối hận, tay áo phất một cái, đứng lên nhìn thương khung, trầm lắng hít một hơi:

- Ta đến tột cùng là báo thù, hay để cho mình ăn khổ sở như bảy trăm năm trước lần nữa?

…

- Hắn chết rồi?

Thương Lan Hải Bắc Vực, trên tiên đảo kỳ hoa dị thảo nở rộ, một nữ tử bạch y dáng người cao gầy, dung nhan có một không hai thế gian ngồi ở trên một tảng đá, nhìn tin tức trong ngọc phù, tay nàng run lên, ngọc phù rơi xuống đất, môi son run rẩy, thần sắc bi thương, nửa ngày sau mới đột nhiên đứng lên, nhưng bởi vì đứng quá nhanh, suýt nữa ngã trên mặt đất, nhanh chân đi về phía trước, càng đi càng nhanh, nắm tay càng siết càng chặt, hiển lộ hận ý vô tận.

- Lúc ngươi còn sống không đến tìm ta, nhưng ngươi chết, ta phải báo thù cho ngươi!

- Mẫu thân, người đi đâu vậy?

Một cánh tay nhỏ mềm mại kéo lấy váy áo của nữ tử bạch y, khuôn mặt tinh xảo ngẩng đầu nhìn nàng.

- Chúng ta đi báo thù cho phụ thân con!

Nữ tử cúi người bế nàng lên, nhìn con mắt của nàng, cực kỳ nhu hòa nói, lại lệ rơi đầy mặt.

…

Thái Cổ Yêu Đạo, trong hậu sơn, một đám tiểu nữ hài có đuôi cáo, y phục tuyết trắng tụ với nhau, các nàng cùng nhau xem hết nội dung trên ngọc phù, sau đó trầm mặc, sau một hồi lâu, trong các tiểu nữ hài, một nữ hài vóc người thoáng nở nang lại cực kỳ xinh đẹp ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử ngồi giữa, tuổi tác lớn hơn các nàng một chút, trong đôi mắt to tràn đầy hoảng sợ, cố gắng mấy lần, mới run giọng đặt câu hỏi:

- Tiểu Nhất tỷ, đây… đây là giả sao?

- Nhất định là giả, bản lĩnh của sư phó lớn như vậy, làm sao có thể… làm sao có thể…

Có người rất nhanh liền kêu lên, nhưng thanh âm lại không tự tin như vậy.

Dù sao bản lĩnh của sư phó rất lớn, nhưng đối thủ của sư phó lại càng cường đại hơn!

Mà Tiểu Nhất tỷ ở giữa nhất thì trầm mặc nửa ngày, nhấc tay gạt đi nước mắt, đứng lên, nhìn các muội muội nói khẽ:

- Bất luận là thật hay giả, chúng ta cũng không thể tiếp tục lưu lại nơi này.

- Tiểu Nhất tỷ, chúng ta đi đâu?

- Nếu sư phó còn sống, chúng ta đi tìm hắn, nếu hắn chết, chúng ta đi báo thù cho hắn!

Một đám nữ hài ánh mắt dần dần trở nên kiên định, xếp thành một hàng, đi ra ngoài sơn cốc.

…

- Dư sư huynh, hắn nhất định không chết, đúng không?

Nam Chiêm Bộ Châu, Bột Hải quốc, trên Hải Yêu thành, một nam tử bụng phệ lại khí độ bất phàm đứng chắp tay, kinh ngạc nhìn biển trời, sau lưng hắn lại có một tiểu nữ hài áo đỏ mặt đầy nước mắt, phảng phất như người chết chìm nắm lấy một cọng cỏ cứu mạng nhìn nam tử mập mạp, mà nam tử kia, bờ môi cũng run rẩy, sau một hồi lâu, hắn mới dùng sức lắc đầu nói:

- Làm sao có thể, đừng nghe bọn họ nói mò, Phương sư đệ bản lĩnh lớn như vậy, ai có thể giết hắn? Nhiều nhất là bị thương, sau đó tới Bột Hải quốc chúng ta dưỡng thương mà thôi, ngươi mau mau chuẩn bị, trang điểm xinh đẹp một chút, không chừng sau một khắc hắn sẽ từ trên biển bay tới…

Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng thanh âm lại không có tự tin như vậy.

Chỉ dùng thanh âm chính hắn mới có thể nghe được nói:

- Ngươi tuyệt đối đừng chết ah, sư huynh thật không có bản sự giúp ngươi báo thù.

…

Mà thời điểm tin tức này truyền đến Thái Thượng Đạo ở Thần Châu Bắc Vực, một lão giả người khoác kim bào, ánh mắt hung ác nham hiểm hơi ngẩn ra, chậm rãi để ly trà trên tay xuống, hắn trầm mặc thật lâu, biểu lộ mới cổ quái cười nói:

- Lại chết một lần?

Chậm rãi đứng dậy, hắn ngắm nhìn phương nam, ánh mắt dần dần trở nên bén nhọn.

- Vô luận là thật hay giả, dù sao cũng nên ra ngoài một chút!

…

- Hi hi, chúng ta đều sắp gả cho Thiểu Tư Đồ a, các ngươi hài lòng không?

Trong Phù Diêu Cung, trên một dãy núi giống như tiên cảnh, vô số nữ đệ tử Phù Diêu Cung đều vì tin tức Thiểu Tư Đồ sớm 80 năm ngồi lên vị trí Thiểu Tư Đồ mà hưng phấn, tranh nhau trêu ghẹo, cũng có một số người âm thầm cổ động, chuẩn bị phấn đấu, thành công ở trong vô số nữ đệ tử trèo lên đỉnh phong, trở thành nữ chủ nhân của Phù Diêu Cung, nhưng trong hải dương ồn ào, ở hậu sơn, ngồi một nữ hài dung nhan đẹp đến cực hạn, nàng nhìn sơn cốc trống không, mắt sưng giống như quả đào.

- Các ngươi nhìn, Tiểu Hồ Man lại ở nơi đó ngẩn người.

- Thiểu Tư Đồ không ở đây, nàng diễn như vậy cho ai nhìn chứ?

- Hi hi, đây là tuyệt kỹ độc môn của người ta, lúc trước là dựa vào bộ dáng này, hấp dẫn Thiểu Tư Đồ từ không trung hạ xuống, nói nàng đẹp như tiên vẽ, không gì sánh được, mà nàng lại cố ý không nể mặt mũi Thiểu Tư Đồ, mới chiếm được Thiểu Tư Đồ si mê!

- Ha ha, bây giờ Thiểu Tư Đồ sắp trở về, nàng cũng ra sức muốn bò lên cành cây cao nha?

Đủ loại thanh âm hoặc châm chọc hoặc kiếm chuyện vang lên, nhưng nữ hài đều không để ý, nàng từ ban ngày, một mực ngồi tới ban đêm.

Thẳng đến lúc trăng lên giữa trời, không một tiếng động, lỗ tai nhọn của nữ hài mới nhẹ nhàng nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn về phía vầng trăng sáng kia.

Mặt trăng tròn trịa như biến thành một khuôn mặt, cười vừa xấu xa lại mê người.

- Thiếu gia, nếu như ngươi chết, vậy ai có thể tới đón ta đi đây?

Nàng nói thật nhỏ, ngữ điệu chua xót, xuất phát từ nội tâm, lại không người có thể nghe thấy.

Chương 953: Dao Trì Tiên Hội

Ngàn năm một lần Dao Trì Tiên Hội, trên Côn Luân Sơn hội tụ quần tiên!

Dao Trì Tiên Hội, mỗi một lần đều là thịnh thế trong giới tu hành, từ Thời Đại Thái Cổ đã có truyền thừa này lưu truyền, thời điểm hưng thịnh nhất, thậm chí có thể được xưng Tiên yến chân chính, có Chân Tiên từ Tiên Giới phủ xuống, chuyên vì tham dự thịnh yến này, bây giờ trăm vạn năm trôi qua, Dao Trì Cung đã đổi chủ, nhưng truyền thống vẫn lưu truyền, mỗi ngàn năm một lần, thời điểm Bàn Đào chín, sẽ do Dao Trì Cung phát thiệp mời, mời các lộ thần tiên đến đây dự tiệc, đồng thời chứng kiến Tư Đồ mới của Phù Diêu Cung sinh ra, lấy đó tôn sùng...

Mấy tháng nay, vô số rượu ngon, món ngon trân hiếm nói không hết, đều như nước chảy vận chuyển về Dao Trì thánh địa, cũng có không biết bao nhiêu lão tu sĩ thân phận và tu vi cao siêu phá quan đi ra, tiếp nhận thiệp mời của Dao Trì Cung, chuẩn bị dự tiệc.

Mà có thể dẫn động nhiều cường giả đi Dao Trì như vậy, nguyên nhân chủ yếu nhất là Bàn Đào.

Dao Trì thánh địa, nhất đẳng kỳ trân, chính là Bàn Đào trong truyền thuyết, tục truyền quả này truyền từ Thái Cổ, là của Cổ Dao Trì, quả này có ba loại, trong đó kém nhất ngàn năm mới chín, sau khi ăn có thể cảm ngộ tiên đạo, loại vừa ba ngàn năm mới chín, tục truyền sau khi ăn, có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí gia tăng cơ hội Độ Kiếp thành công, mà loại cao nhất, thì chín ngàn năm mới chín, tử văn mảnh hạch, sau khi ăn có thể cùng thiên địa đồng thọ, là tuyệt thế kỳ trân, có thể xưng đệ nhất thiên hạ.

Chỉ bất quá thời điểm Dao Trì Cung gặp nạn, về sau Cổ Dao Trì dời tới Tiên Giới, nên trong Dao Trì Cung bây giờ, đã không có Bàn Đào ăn vào có thể cùng thiên địa đồng thọ như trong truyền thuyết, bất quá hai loại Bàn Đào khác cũng rất có lực hấp dẫn, không nói đến loại có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí gia tăng tỷ lệ

Độ Kiếp, chỉ nói loại Bàn Đào kém nhất, ngàn năm mới chín. Đối với các tu sĩ tiểu bối đang đứng ở thời điểm tu hành then chốt mà nói là có khó sức hấp dẫn khó nói lên lời!

Nói không khách khí, Phù Diêu Cung ở Thần Châu có thể có địa vị như vậy, cùng Bàn Đào là có quan hệ không dứt bỏ được.

Bất quá muốn ăn Bàn Đào, đối với người tu hành bình thường mà nói, lại không dễ dàng như vậy.

Hoặc là, chỉ có được thiệp mời của Dao Trì, đi Dao Trì Tiên Hội, nhưng đây trừ khi là Đạo Chủ hoặc Thái Thượng trưởng lão, nếu không nghĩ cũng đừng nghĩ. Ngay cả Côn Luân Sơn cũng không bước lên được, hoặc là bản thân có địa vị phi phàm, có trưởng bối được mời, cùng theo đi qua, có lẽ có thể ăn được một hai quả, trở thành cơ duyên to lớn trên con đường tu hành.

Hoặc là thông qua tham gia thiên kiêu diễn võ do Dao Trì Tiên Hội đồng thời tổ chức.

Cái gọi là thiên kiêu diễn võ, kỳ thật chính là do Dao Trì tổ chức lôi đài đấu võ.

Mỗi ngàn năm một lần, Dao Trì sẽ mời tài tuấn thọ nguyên dưới 300 tuổi tới Dao Trì diễn võ, phàm là có thể trổ hết tài năng, chẳng những có thể đạt được thanh danh cực lớn, còn thưởng Bàn Đào, quả thực là cơ duyên lớn nhất trừ Huyền Quan, đây là truyền thống xưa nay của Dao Trì, thiên hạ đều biết, ban đầu ở Thanh Vân Tông, Thanh Vân Tông tông chủ Trần Huyền Hoa cũng nghe nói qua quy củ này, lúc ấy mới có thể để các đệ tử diễn võ đọ sức, dùng lấy niềm vui của Huyên Tứ Nương.

Mà Dao Trì diễn võ lần này, thì càng khiến người ta chờ mong. Vô số người vì đó ma quyền sát chưởng, nguyên nhân chủ yếu là, có truyền ngôn nói Dao Trì tiểu công chúa đã đến tuổi chọn chồng, các trưởng lão Dao Trì cố ý thừa dịp diễn võ lần này, giúp Dao Trì tiểu công chúa chọn lựa phu quân.

Không nói Dao Trì tiểu công chúa là tiểu mỹ nhân đứng đầu Thần Châu Trung Vực, chỉ nói thân phận của nàng đã khó lường, một khi cưới nàng về, vậy sẽ có bao nhiêu đồ cưới? Hoặc là nói sẽ không lấy về nhà, mà trực tiếp nhập chủ Dao Trì, vậy thì đồng nghĩa với gia nhập Phù Diêu Cung, thân phận thật có thể nói lắc mình biến hoá, một bước lên mây.

Đương nhiên, nói tới nói lui, người bình thường đánh chủ ý này cũng không nhiều.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là, lần này thời điểm quá không khéo, Dao Trì đã có tin tức truyền ra, 100 môn đồ được Thánh Nhân thu vào Chư Tử Đạo Tràng, nhận ưu ái đặc biệt, đạt được cơ hội tham gia Bàn Đào Yến, thậm chí trong này còn có người chuẩn bị tự mình tham dự diễn võ tiên hội, biểu hiện thành quả mà bọn họ theo Thánh Nhân tu hành một năm qua, những người này vốn là kỳ tài của các phương, lại thêm cơ duyên Huyền Quan, được Thánh Nhân dạy bảo tu hành, thực lực tăng mạnh, tu sĩ bình thường ai có bản lĩnh so sánh với bọn hắn?

Cũng may, diễn võ tiên hội chia Linh Động cảnh, Trúc Cơ cảnh, Kim Đan cảnh, Nguyên Anh cảnh, mà đám thiên kiêu trong Chư Tử đạo trường, thì đều là Kim Đan cảnh, trừ cảnh giới này, còn có ba cảnh giới khác có thể lựa chọn...

Dao Trì Tiên Hội, đã định ở ngày chín tháng chín tổ chức, cách bây giờ còn một tháng nữa, nhưng các tu sĩ được mời, cùng bọn tiểu bối mới vừa từ Chư Tử Đạo Tràng trở về, trở lại gia tộc một chuyến, đã bắt đầu chạy về phía Dao Trì!

Phù Diêu Cung lập ở Thần Châu Trung Vực, Dao Trì lại ở Tây Vực Côn Luân Sơn, tục truyền này là một trong mấy linh mạch lớn nhất Thiên Nguyên Đại Lục, bởi vậy được người xưng là long mạch, mà Dao Trì thánh địa thì vừa lúc tọa lạc ở trên mạch nhãn, cho nên đã chú định chung linh dục tú, tiên cảnh bất phàm, mà Côn Luân Sơn lại có tiếng nguy nga vô hạn, cùng Phong Thiện Sơn xa xa tương đối, được người coi là hai đại Thần Sơn của Thần Châu, một mực đinh trụ long mạch Thần Châu.

Từ dưới chân núi, một cầu thang bạch ngọc từ từ kéo lên, nối thẳng đỉnh núi, để tỏ lòng tôn sùng với Dao Trì Cung, đa số tu sĩ đều dừng ở dưới chân núi, từ từ đi lên.

Từ trên cao nhìn xuống, người đi ở trên cầu thang bạch ngọc kéo thành một vệt đen, giống như con kiến, hơn nữa ở chân núi còn hội tụ rất nhiều người, đều là chờ lên núi, ngoài ra còn có vô số người hội tụ tới chân núi, nguyên nhân chủ yếu là, lần này mặc dù Dao Trì Tiên Hội trước thời hạn bảy mươi năm, lại là lần lớn nhất gần vạn năm đến nay, không chỉ mời đạo thống Thần Châu, còn mời người Yêu Địa và Nam Chiêm Bộ Châu, thậm chí còn có Tiểu Tiên Giới và Tịnh Thổ, không nói nhân số tăng lên bao nhiêu, chỉ nói danh sách mở rộng, đã đủ khiến cho Thần Châu người người ghé mắt...

- Kỳ đạo hữu, ngươi cũng tới?

- Ha ha, thịnh sự như thế, sao có thể không đến?

- Ai, xem ra chúng ta muốn lên núi, còn phải chờ một thời gian!

- Không sao, dùng tu vi và thân phận của chúng ta, có thể ở Dao Trì Tiên Hội vạn năm khó gặp lộ mặt một lần, đã là khó được, xếp hàng liền xếp hàng, xếp hàng hai ba ngày cũng đáng giá, nói thật, Dao Trì Tiên Hội lần này lớn đến làm cho lòng người kinh hãi, lão hủ cũng không trông cậy vào có thể ăn được Bàn Đào, có thể ở trên yến tiệc, uống một bình Dao Trì Tiên Nhưỡng đã thấy đủ...

Chân núi, thỉnh thoảng có người gặp được người quen, mỉm cười vấn lễ, đối thoại như thế khắp nơi có thể thấy được.

Các tu sĩ đến nơi này, đều cần xếp hàng chờ đợi lên núi, ngoại trừ có thể mang một hai tiểu bối tử tôn xuất chúng nhất ra, tất cả nô bộc gia tướng, toàn bộ đều cần lưu ở ngoài núi, dù như thế cũng lộ ra dòng người tấp nập, chờ xếp hàng lên núi...

Oanh...

Thời điểm các tu sĩ đang chờ đợi, đột nhiên nghe được trong sân có từng tiếng kinh hô, quay đầu nhìn lại, thình lình nhìn thấy chân trời phía đông, lại có một chiếc pháp thuyền to lớn bay tới, lúc đi tới trước núi, thình lình không có ý tứ hạ xuống, ngược lại lơ lửng giữa không trung, chỉ có một ngọc phù bay về phía Côn Luân Sơn, nửa ngày sau, trên đỉnh Côn Luân Sơn, một pháp chỉ tràn ngập các loại màu sắc bay ra, cao cao treo ở trên trời, phía trên hiển hóa một hàng chữ lớn:

- Dao Trì có lệnh, Thánh Nhân môn đồ không cần giữ lễ tiết, bay thẳng lên núi!

Sau khi thấy được pháp chỉ kia, trong pháp thuyền cũng có âm thanh truyền ra:

- Đa tạ Dao Trì tiên tử!

Dứt lời, pháp thuyền ầm ầm rung động, bay thẳng lên núi, so sánh với tu sĩ đi bộ phía dưới, lập tức phân cao thấp, thân phận và đãi ngộ có thể nói cách biệt một trời, thẳng đến pháp thuyền đi qua thật lâu, còn có người đang không ngừng nghị luận...

- Thánh Nhân môn đồ, đây là người của Chư Tử Đạo Tràng, lại được cho phép bay thẳng lên Dao Trì Cung...

- Ai, bao năm qua, cho phép bay thẳng tới Dao Trì Cung, chỉ có các lão thần tiên, hay Thánh Nhân ngẫu nhiên lộ diện, mà đám đệ tử của Chư Tử Đạo Tràng, chỉ là Kim Đan cảnh, lại có vinh hạnh bực này, sao mà tôn sùng...

- A, bọn họ gánh vác thiên địa đại kiếp, có vinh hạnh đặc biệt này cũng không đủ...

Mà ở phía dưới, thời điểm các tu sĩ sôi nổi nghị luận, trong pháp thuyền, lại đang có mấy người ngồi xếp bằng, từng cái thần sắc đều lạnh như muốn giết người, không khí ngột ngạt đáng sợ, sau một hồi lâu, một con quạ đen mới đột nhiên thấp giọng mở miệng:

- Hắc hắc, chẳng những mời chúng ta tham dự Dao Trì thịnh yến, còn cho phép chúng ta bay thẳng lên Dao Trì, phần vinh quang này, thật đúng là khó được, cho đủ mặt mũi nha...

Nói xong ánh mắt nó dần dần âm lãnh, nghiến răng nghiến lợi:

- Nhưng huynh đệ của ta đâu?

- Chúng ta và bọn hắn lá mặt lá trái, lấy ra cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn cộng hưởng với các đạo tổng, một điều kiện trong đó là đối xử tử tế với Phương lão đại, kết quả mới theo Thánh Nhân ra ngoài tu hành một năm, trở về liền nghe nói chuyện này, cái gì Viên gia, cái gì bảy đại đạo thống, việc này làm quá không chính cống, trước kia Phương lão đại quá nhượng bộ, hiện tại nếu chúng ta không làm chút gì, sao có thể trút cơn giận này?

Nói chuyện chính là một thiếu niên cả người quỷ khí âm trầm, ánh mắt lại cực kỳ trong trẻo.

- Ác khí khó nhịn, tự nhiên phải ra, nhưng đến tột cùng ra như thế nào, cũng nên thương lượng một chút!

Người nói chuyện mặc áo đỏ, thần sắc bình tĩnh, kiều diễm như nữ quỷ.

- Việc này đơn giản!

Ở bên cạnh nữ quỷ, một nam tử mặc áo bào xanh nhàn nhạt mở miệng, tích chữ như vàng:

- Bảy đại đạo thống, một người chia một cái đi!

Chương 954: Cổ thế gia tử

Dao Trì Tiên Hội sắp bắt đầu, các đạo thống tụ hội Côn Luân, nhưng cũng căn cứ việc này, các đạo thống ngày bình thường xa xa tương đối, địa vực cách nghìn vạn dặm, bắt đầu thể hiện ra địa vị cao thấp, ở trên Côn Luân Sơn, cách Dao Trì Cung ngàn dặm, chính là một mảnh phong lâm, nơi đây tọa lạc rất nhiều kỳ phong, linh khí dày đặc, kỳ hoa dị thảo, động thiên phúc địa, mà nơi đây, bây giờ cũng bị Dao Trì coi là địa phương đãi khách, các đạo thống tới Dao Trì Cung, sẽ được an trí ở chỗ này, hoặc là mấy nhà cùng ở, hoặc một nhà độc đại, tự chiếm một phong, cách Dao Trì Cung càng gần, càng lộ ra địa vị tôn sùng, mảy may không giả được.

Bây giờ, trong mảnh sơn phong được tôn sùng nhất, tự nhiên bị Thần Châu Trung Vực Bát đại gia chiếm đoạt, phía trên lập xuống hành cung, cực kỳ lộng lẫy bất phàm, hơn nữa trong lâm phong, có hai địa phương làm người khác chú ý, một cái là đạo thống Đại Tuyết Sơn, một cái khác là Yêu Địa Thái Cổ Đạo, hai đạo thống này căn cứ tiểu bối của mình có quan hệ tới cơ duyên Bách Đoạn Sơn, nước lên thì thuyền lên, thanh danh ngày càng hưng thịnh, đã không thua gì Trung Vực Bát đại gia và các đạo thống đỉnh tiêm.

Đám người Kim Ô liên thủ mà đến, đều vì cái chết của Phương Hành, đối với các đạo thống Thần Châu lòng mang phẫn nộ, tính cả Phù Diêu Cung cũng hận luôn, nhưng vẫn bất động thanh sắc, sau đó vào ở Côn Luân Sơn, không hề lộ diện.

Bất quá theo đạo thống vào Dao Trì Cung càng ngày càng nhiều, trong Côn Luân Sơn cũng bắt đầu có hạng người quen biết tổ chức trà hội, nói chút chuyện xưa, cũng có người muốn kết giao bằng hữu, thừa cơ hội này mở tiệc chiêu đãi hảo hữu, mời một đám tu sĩ đến uống rượu luận đạo, đàm luận thế cuộc, kết giao tuấn kiệt, đây là sự tình thường thấy ở trong giới tu hành, ngay cả Dao Trì Tiên Hội, từ trình độ nào đó kỳ thật cũng là loại tính chất này, bất quá cao hơn mà thôi!

Bây giờ đệ tử Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo đều có địa vị phi phàm, nhất là đám người Kim Ô, bởi vì liên quan tới cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, trở thành tân tinh chạm tay có thể bỏng, nên rất được hoan nghênh, mấy ngày nay cũng không biết nhận được bao nhiêu thiệp mời, nhưng bọn hắn đều có tâm sự, một mực không rảnh để ý, ngược lại dần dần có tiếng xấu thanh cao, mỗi lần có người đề cập thì mặt mũi đều tràn đầy bất mãn, nói cái gì "đón gió lên trời, mắt cao hơn đầu", bọn họ cũng không để ý tới.

Bất quá, ở ngày thứ mười bọn họ tới Côn Luân Sơn, rốt cục vẫn có một thiệp mời, để bọn hắn không thể xem nhẹ, sau khi thương nghị, quyết ý đến gặp mặt, mà người mở tiệc, lại dùng Viên gia, Mạnh gia, Hàn gia… làm danh nghĩa, cực kỳ long trọng, thân phận tôn sùng, ở Thần Châu đã tìm không ra phần thứ hai, hơn nữa căn cứ lấy ân oán giữa Phương Hành cùng Bát đại gia, bọn họ minh bạch, sớm muộn gì cũng sẽ có một lần đối lập, đã kéo dài, còn không bằng trực tiếp gặp mặt.

Tiểu Tiên Yến ở trên một ngọn núi cách Dao Trì không xa, xa xa có thể nhìn thấy một góc của Dao Trì Cung, có thể nói phong cảnh cực giai, sau khi bước vào ngọn núi này, xa xa liền nghe trên đỉnh núi truyền đến trận trận đàm tiếu, đang có người cao đàm khoát luận:

- Ha ha, trùng hợp tiên hội, thế gian chúc mừng, không biết chư vị đạo huynh có từng nghe nói, dưới chân Côn Lôn Sơn, ngay cả Tiên thú cũng xuất thế, trước mấy ngày, lại có người thấy được Kỳ Lân, trong truyền thuyết cũng không biết là đoạn thời gian trước từ Tiểu Tiên Giới trở về, hay trước kia ở trong núi sâu tu hành, bị hương vị của Bàn Đào thành thục dẫn qua, lúc ấy nó chỉ lộ mặt một lần, lại va chạm vào tiên giá của Mạnh gia, hao tổn mấy vị trưởng lão, về sau cao nhân Mạnh gia đuổi theo, Tiên thú kia đã trốn mất dạng!

- Ồ? Nếu là thật, bắt nó tới làm tọa kỵ, sẽ tăng thêm rất nhiều lực lượng ah!

- Nói đúng lắm, đợi chuyện nơi này qua đi, chúng ta cùng đi thử vận khí.

- Ha ha, đừng nhúng tay, Phù Tô công tử đã có lệnh, người Viên gia ở bên ngoài bốn phía tìm hiểu tung tích của nó rồi!

- Ai, vậy lại không tiện xử lý, Thiểu Tư Đồ bế quan, đợi Dao Trì đại hội tới mới xuất quan, hiện tại không ai có thể tranh phong với Phù Tô hắn, xem ra vạn năm hiếm thấy Kỳ Lân Thụy Thú, chỉ sợ sẽ trở thành vật trong túi của hắn.

Đám người cao đàm khoát luận, nói chính là sự tình Kỳ Lân Thụy Thú xuất hiện, nhưng nghe khẩu khí của bọn hắn, lại giống như Kỳ Lân đã thành vật trong bàn tay mình, Kim Ô đi ở phía trước, nghe vậy không khỏi cười lạnh nói:

- Ta nói mấy người các ngươi lá gan cũng không nhỏ nha, Kỳ Lân là tọa kỵ của Thái Cổ Thánh Nhân, nếu không phải hạng người có đại công đại đức thì ngồi không được, ngay cả Tiên Nhân cũng không có bản lãnh này, các ngươi cũng muốn đặt mông ngồi lên, không sợ ngã chết sao?

Thanh âm trêu tức khiến cho trong sân yên tĩnh, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn bọn họ.

Kim Ô, Lệ Hồng Y, Hàn Anh, Vương Quỳnh, Lệ Anh, Tiểu Bằng Vương, Không Không Nhi đi đến, cùng các tu sĩ trong sân đối mặt, chỉ thấy trên đỉnh núi xây dựng một bình đài, thưa thớt trưng bày mười mấy bồ đoàn, mơ hồ chia hai bộ phận, trước mỗi bồ đoàn đều bày một cái bàn nhỏ, phía trên chỉ có một bình tiên nhưỡng, một đĩa dị quả mà thôi, không quá xa hoa, nhưng nhiều hơn mấy phần tiên phong đạo khí, nơi này cũng không có người hầu, trên bồ đoàn ngồi sáu bảy người, khí cơ bất phàm.

Sáu bảy người kia hình dung khác nhau, y phục bất phàm, nhưng hấp dẫn người nhất, chính là trên đỉnh đầu, đều có khí tức đại đạo mờ mịt, hiển hóa ra biến ảo vô tận, như sơn nhạc, như sông ngòi… làm người ngắm mà say mê, không nói thân phận của bọn hắn, vẻn vẹn chỉ là khí tức đại đạo trên đỉnh đầu bọn họ, người tu hành bình thường gặp sợ rằng sẽ chấn kinh không nhỏ, quỳ xuống đất cúng bái, bởi vì loại khí tức đại đạo kia, là ở lúc Kim Đan cảnh đi tới cực hạn, tối thiểu nhất cũng tiếp cận cực hạn, thấy được chính mình muốn đi đại đạo về sau mới có thể xuất hiện.

Trước khi Chư Tử Đạo Tràng mở ra, trong hàng tu sĩ tiểu bối, dựa vào lực lượng của mình tu ra khí tức đại đạo, chỉ có Phù Diêu Cung Thiểu Tư Đồ, Ly Hận công tử và Phương Hành mà thôi, mà bây giờ, Thánh Nhân mở Chư Tử Đạo Tràng, chỉ điểm trăm tử tu hành, lại có tài nguyên tạo hóa vô tận của Huyền Vực, sau đó lại ở trên cơ sở này, dẫn bọn hắn đi ngoại vực tìm kiếm Thái Dương Thần Tinh lịch luyện, một phen khổ công cuối cùng không có uổng phí, trong trăm tử, ngược lại có không ít tiểu bối thấy được đại đạo của mình, tiền đồ vô hạn.

Mà sáu bảy người trong sân, đều là đệ tử Bát đại gia theo Thánh Nhân tiến về ngoại vực tu hành, thiên tư vốn không bình thường, nội tình cường đại, lại thêm Thánh Nhân chỉ điểm, cơ duyên Huyền Quan bồi dưỡng, thực lực đều xuất hiện bay vọt, trên đỉnh đầu xuất hiện khí tức đại đạo, nói rõ bọn họ đã có hi vọng đi đến Kim Đan cực hạn, từ trình độ nào đó mà nói, đã không thua Phương Hành lúc chưa kết anh.

Có người nói Thánh Nhân tổ chức Chư Tử Đạo Tràng là tạo hóa lớn nhất thế gian, còn trên cả cơ duyên Huyền Quan, cũng không phải là không có đạo lý!

Chư Tử Đạo Tràng trở về, lập tức được Dao Trì coi trọng, mời đi gặp, còn cho phép bọn họ bay thẳng lên núi, cũng là có nguyên nhân!

Nhóm tiểu bối này, có thể dự đoán ở trong tương lai, sẽ vượt qua tổ tông của mình!

Bây giờ đã thấy được đại đạo, lại lắng đọng ôn dưỡng vài năm, kết thành Tiên Anh hoàn mỹ, đã không phải là hi vọng xa vời nữa!

- Là đạo hữu của Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Đạo đến, ha ha, mời ngồi mời ngồi.

Thấy đám người Kim Ô đến, trong sân có một nam tử mặc cổ bào màu đen nở nụ cười, phất ống tay áo một cái, mời đám người Kim Ô ngồi xuống, những người khác cũng nhìn đám người Kim Ô gật đầu, bầu không khí nhất thời không có lộ vẻ xấu hổ, mà trên thực tế, một năm qua, bọn họ theo Thánh Nhân tu hành, cũng coi là đồng môn, lúc ở ngoại vực coi như quen thuộc, nhưng sau khi về Thiên Nguyên, nghe nói Phương Hành cùng bảy cao thủ đồng quy vu tận, làm tình nghĩa đồng môn chưa bắt đầu sinh ra, đã rơi vào băng lãnh.

- Lát nữa chúng ta có mấy tiểu bối đến, cần phải đi tiếp các nàng lên núi, thời gian không nhiều, không nên khách sáo, các vị đạo hữu, muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi, ta nghĩ hôm nay các ngươi không phải mời chúng ta tới uống rượu đơn giản như vậy?

Kim Ô cười hì hì mở miệng, đồng thời giơ móng vuốt móc móc lỗ mũi, tùy ý gảy một cái.

Bộ dáng này, làm mọi người trong sân nhíu mày, trong đó thanh niên mặc cổ bào màu đen, cử chỉ hào phóng, chính là Hàn gia Thần Tử, tên Hàn Tuyết Linh, hắn thấy Kim Ô mới mở miệng, bầu không khí trong sân liền có chút yên lặng, không khỏi cười nói:

- Lân Hoa đạo hữu lời ấy sai rồi, ngươi ta cùng là đệ tử Thánh Nhân, lần này đến Dao Trì, cũng đại biểu mặt mũi của Chư Tử Đạo Tràng, đây là danh phận, lúc ở ngoại vực, đã từng liên thủ đối kháng rất nhiều gian nguy do Thánh Nhân bày ra, có thể nói kề vai chiến đấu, đây là tình nghĩa, đã có danh lại có nghĩa, như vậy ước định cùng nhau uống rượu luận đạo, há không phải chuyện đương nhiên, cần gì phải lạnh lùng như vậy?

- Tâm tư của gia gia không thoải mái, sao có thể đến uống rượu, luận đạo?

Kim Ô vẫn chưa trả lời, Lệ Anh đã mở miệng cười, đáy mắt quỷ khí trong vắt.

Chư Tử giật mình, nụ cười trên mặt đã có chút cứng ngắc.

Kim Ô thì cười ha hả bổ sung một câu:

- Vì cái gì trong lòng chúng ta không thoải mái, các ngươi hẳn phải biết nha?

Lời này vừa nói ra, làm bầu không khí trượt xuống băng điểm, chỉ còn sát khí nhàn nhạt tán dật.

- Ha ha, lần này mời các ngươi đến, chính là vì để trong lòng các ngươi thoải mái, bỏ đi khúc mắc!

May mắn vào lúc này, một thanh âm xa xa truyền đến, chân trời phía đông, tiên vân mênh mông, một người như tiên chậm rãi phủ xuống.

- Ha ha, Viên gia cũng tới.

Kim Ô hơi có chút khinh thường quay đầu nhìn thoáng qua, cười lạnh lẩm bẩm, bất quá lời còn chưa nói hết, đột nhiên trợn tròn tròng mắt nhìn sang, ánh mắt trở nên chấn kinh thậm chí là hoảng sợ, không chỉ hắn, Đại Tuyết Sơn Ngũ Tử thậm chí đệ tử Thái Cổ Đạo, đệ tử cổ thế gia cũng chấn kinh, ngạc nhiên nhìn về phía người đến.

Chương 955: Vị Tiên Anh thứ nhất

Người tới là Phù Tô công tử, đối với vị một trong Trung Vực tứ đại công tử này, người người đều không xa lạ gì, bao quát đám người Kim Ô, cũng cùng hắn đánh qua mấy lần quan hệ, nhưng lúc này, hắn vừa hiện thân, lại để mọi người cảm thấy kinh ngạc, liếc mắt nhìn, chỉ thấy lúc này hắn mặc trường bào vàng nhạt, bên hông thắt một dây lụa màu tím, tóc dài rủ xuống vai, dưới chân đạp trên tường vân chậm rãi hạ xuống, ý cười đầy mặt, trong hai con ngươi, vậy mà tử khí lấp lóe.

Người vẫn là người kia, nhưng để các tu sĩ khiếp sợ là tu vi của hắn.

Tiên phong mịt mờ, khí cơ cuồn cuộn, giống như cùng thiên địa đại đạo tan hợp lại với nhau, lúc nào cũng sẽ ẩn vào giữa thiên địa.

Nguyên Anh!

Lúc này Phù Tô công tử đã là Nguyên Anh cảnh!

Để đám người Kim Ô khiếp sợ là điểm này, thời điểm ở Chư Tử Đạo Tràng phân biệt, bọn họ còn gặp qua Phù Tô và Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, khi đó ngoại trừ Thiếu Tư Đồ tu vi ẩn ẩn đạt đến nửa bước Nguyên Anh cảnh, đã khó có thể áp chế ra, thì Phù Tô theo bọn hắn nghĩ, cách Kim Đan cực hạn còn xa một bước, dù cao hơn bọn họ một bậc, nhưng lại thua Thiếu Tư Đồ một bậc, mà một bước kia, cũng ý nghĩ bọn hắn ít nhất phải mất mười năm hai mươi năm ôn dưỡng mới có thể vượt qua!

Nhưng bây giờ, rõ ràng mới hai ba tháng không thấy, hắn đã kết anh rồi?

Phải biết ngay cả Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ hiện tại, cũng còn đang bế quan, chưa có tin tức kết anh thành công truyền ra!

Hắn làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy kết anh?

Hơn nữa thoạt nhìn, khí cơ của hắn tự nhiên thiên thành, căn bản không phải như Phương Hành nửa đường tự chém!

Cái kia rõ ràng là đi tới Kim Đan cực hạn, mới chính thức kết thành Tiên Anh hoàn mỹ!

Tiểu bối thứ nhất kết thành Tiên Anh hoàn mỹ, thế nào lại là hắn?

Lúc ở trong Chư Tử Đạo Tràng, bọn họ đều có kiến thức không bình thường, đã sớm nghị luận qua, nhất trí nhận định có khả năng kết thành Tiên Anh hoàn mỹ thứ nhất chính là Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, đại khái Phù Diêu Cung vội vã thay Thiếu Tư Đồ tổ chức lễ trưởng thành, sớm bảy mươi năm tổ chức Dao Trì Tiên Hội, là vì có nguyên nhân này, mời các đạo thống tới chứng kiến Tiên Anh hoàn mỹ sinh ra.

Mà Phù Tô công tử, bất quá là người thứ hai trong Chư Tử Đạo Tràng mà thôi!

Chư Tử Đạo Tràng thu nạp tất cả tiểu bối anh tài của Thiên Nguyên, không biết bao nhiêu thiên kiêu ngày bình thường ít lộ diện đều bộc lộ tài hoa, ngay cả cổ thế gia cũng không thể ổn chiếm vị trí đầu, giống như Đại Tuyết Sơn Ngũ Tử cùng Yêu Địa Thái Cổ Đạo Tứ

Tiểu Thánh, bọn họ ngày thường không nổi danh, xuất thân càng không tốt, đặt ở bình thường, nếu không có cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, lại có ai sẽ coi trọng bọn hắn?

Nhưng vừa vào Chư Tử Đạo Tràng, tiếp nhận Thánh Nhân chỉ điểm, mới để cho người thấy được tiềm lực của bọn hắn!

Mà hạng người vào Chư Tử Đạo Tràng mới rực rỡ hào quang như bọn họ, còn có rất nhiều!

Ở trong những người này, có thể ổn ép người khác, ngồi lên chức thủ khoa, chỉ có Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ.

Nhưng cuối cùng, vị Tiên Anh hoàn mỹ thứ nhất xuất hiện, lại không phải Thiếu Tư Đồ, mà là…

Phù Tô công tử Viên Bất Ngữ!

- Hắn nhất định có tạo hóa khác!

Đám người Kim Ô vừa nhìn Phù Tô, trong lòng liền khẳng định một sự kiện.

Chỉ dựa vào năng lực của Phù Tô, có lẽ có hi vọng tu thành Tiên Anh, nhưng tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn như vậy!

- Hạt giống trong truyền thuyết kia, rốt cục nảy mầm ở trong cơ thể hắn sao?

Có người thấp giọng than nhẹ, đáy mắt ánh sáng chớp động, là Thần Tử Mạnh gia, ánh mắt bọn họ hơi ảm đạm, thân là đệ tử cổ thế gia, bọn họ tự nhiên nghe nói qua một chút bí ẩn mà ngoại nhân không biết, trong cơ thể Phù Tô có một hạt giống, nhưng dùng lực lượng của Viên gia là không cách nào làm cho nó thức tỉnh, về sau vì lắng lại lửa giận của Tiểu Tiên Giới, các đạo thống đều khuyên Viên gia giao Phương Hành ra, mà đền bù tổn thất, chính là tập trung tài nguyên trợ giúp Phù Tô thức tỉnh hạt giống trong cơ thể.

Bây giờ, Phù Tô hơn tháng không lộ diện, bây giờ vừa xuất hiện, thình lình đã kết thành Tiên Anh, chỉ có thể là nguyên nhân này!

Này giống như Viên gia dùng tiểu ma đầu chỉ thiếu chút nữa kết thành Tiên Anh đổi lấy cho hắn.

Đương nhiên, sau đó mới phát hiện, ở giữa lại liên lụy tới Viên gia Viên Thiểu Mặc cùng với sáu đại cao thủ khác!

Trong lúc nhất thời, tâm tư cực kỳ phức tạp!

Lần này bọn họ gặp nhau, chính là do Phù Tô công tử Viên Bất Ngữ ước hẹn, cùng Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Đạo gặp mặt trao đổi, hoàn thành ý nguyện của gia tộc, không nghĩ tới vừa gặp được Phù Tô công tử, hắn đã cho những người mình một kinh hỉ!

- Ha ha, chư vị đồng môn, hơn tháng không thấy, vẫn mạnh khỏe chứ?

Phù Tô hạ xuống, áo bào chậm rãi vung lên, tiên phong đạo uẩn tản mạn khắp nơi, hai tay thả lỏng phía sau, chậm rãi đi về phía trước, quanh người thỉnh thoảng huyễn hóa ra tiên hạc, cung điện, mây trôi… biến hóa ngàn vạn khí tượng, khí độ cực kỳ bất phàm.

- Ách… ha ha, Phù Tô thế huynh kết thành Tiên Anh, chúc mừng.

Trong bầu không khí có chút trầm muộn, Thần Tử Mạnh gia Mạnh Chiếu Y mở miệng cười, chắp tay chúc mừng.

Trong sân dù sao đều là đệ tử cổ thế gia, vô luận là phong độ hay hàm dưỡng, lễ nghi đều không thể bắt bẻ, mới nhìn thấy Phù Tô công tử, bọn họ cũng chấn kinh, bất quá rất nhanh liền phản ứng lại, tâm tư kinh ngạc, ghen ghét, thầm hận, mưu nghĩ… đều đặt ở đáy lòng, trên mặt cũng thu lại vẻ chấn kinh, ngược lại từng cái đứng lên, cười chúc mừng Phù Tô công tử.

- Năm nay Phù Tô thế huynh còn không đến nhị giáp, vậy mà đã kết thành Nguyên Anh, còn là Tiên Anh trong truyền thuyết, thực có thể xưng là Thần Châu đệ nhất kỳ tài trong ba ngàn năm qua, việc này truyền ra ngoài, sẽ danh dương Thiên Nguyên, người người truyền tụng.

- Phù Tô thế huynh cho kinh hỉ quá lớn, sao không nói sớm, để mời các hảo hữu tới chúc mừng Viên huynh.

Đủ loại thanh âm chúc mừng khác biệt vang lên, trên mặt Phù Tô công tử cũng treo nụ cười thản nhiên, nói:

- May mắn mà thôi, một là có Thánh Nhân dạy bảo, cơ duyên Huyền Quan, hai là dính tiện nghi của gia tộc, đa tạ chư vị huynh đệ khích lệ, chúc các ngươi cũng có ngày kết thành Tiên Anh, vi huynh tới trước một bước, vừa vặn có rất nhiều kinh nghiệm, có thể chia sẻ cho mọi người, bất quá bây giờ Dao Trì Tiên Hội sắp mở ra, Thiếu Tư Đồ mới là tiêu điểm, sự tình này ta không muốn mọi người đều biết.

Không muốn mọi người đều biết ngươi còn sớm xuất quan tới tham gia Dao Trì Tiên Hội?

Trong lòng các đệ tử cổ thế gia đều cười gằn, nhưng lơ đễnh

Bọn họ từ nhỏ quen biết, mặc dù trên danh nghĩa giao hảo, nhưng ám đấu chưa từng ít qua, lúc đầu là ra bốn người nổi bật, được xưng là Trung Vực Tứ đại công tử, về sau Thiếu Tư Đồ ở trước mặt mọi người đánh bại Hồng Anh công tử, ngồi vững tên tuổi Trung Vực tiểu bối đệ nhất nhân, chèn ép ba vị công tử khác xuống, mà bây giờ, Phù Tô công tử ở thời điểm Dao Trì Tiên Hội sắp tổ chức, lặng yên không tiếng động kết thành Tiên Anh, đi tới Dao Trì Tiên Hội, mà lúc này Thiếu Tư Đồ còn đang bế quan, không hề nghi ngờ, vị tiểu bối thứ nhất kết thành Tiên Anh nhất định danh dương thiên hạ, ngược lại đè ép Thiếu Tư Đồ một đầu.

Dao Trì Tiên Hội là dùng Thiếu Tư Đồ làm trung tâm không giả, nhưng Phù Tô công tử vừa xuất hiện, hào quang của Thiếu Tư Đồ nhất định sẽ ảm đạm không ít!

Đương nhiên, những chuyện này mọi người lòng dạ biết rõ, lại không người sẽ nói cái gì.

Nhưng ẩn ẩn nghĩ, đại khái trận Dao Trì Tiên Hội này, bên thắng lớn nhất có thể là Phù Tô công tử!

- Hắc hắc, 120 năm mới kết anh, cũng không thể coi là kỳ tài, ta biết có nhân tài không đủ trăm tuổi liền kết anh nha!

Thời điểm mọi người đang chúc mừng, Phù Tô công tử khiêm tốn mĩm cười, bỗng nhiên có một thanh âm cười lạnh vang lên.

Nói chuyện là Kim Ô, móng vuốt còn móc lỗ mũi, bộ dáng vô lại.

Thời điểm các đệ tử cổ thế gia đứng dậy chúc mừng Phù Tô công tử, các tu sĩ của Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Đạo lại cực kỳ bình thản, một mực không có ai đứng dậy nói chuyện, mà Phù Tô công tử cũng giống như không nhìn thấy bọn họ, chỉ cùng đệ tử cổ thế gia nói chuyện, thẳng đến câu nói kia vang lên, hắn mới giống như thấy được những người này, mỉm cười nhìn bọn họ, nhàn nhạt "A" một tiếng.

Kim Ô cười quái dị nói:

- Ta còn biết mặc dù người nọ không phải họ Viên, nhưng cùng Viên gia lại có quan hệ không cạn nha.

- Ha ha, ngụy Tiên Anh mà thôi, có gì đáng giá khoe khoang?

Trong đệ tử cổ thế gia, có một nữ tử tuổi trẻ lạnh giọng mở miệng, thanh âm có chút khinh miệt, đồng thời không vui nhìn Kim Ô, là Thần Nữ Trưởng Tôn gia Trưởng Tôn Thanh Lưu, ánh mắt nàng nhìn Phù Tô công tử rất nóng bỏng, mà trước đây cũng rất khó chịu vì đám người Kim Ô kiêu căng, lúc này nghe Kim

Ô nói, liền biết hắn nói tới ai, nhịn không được mở miệng mỉa mai.

- Hừ hừ, kết thành ngụy Tiên Anh lại thế nào, còn không phải vì thay Thần Châu thậm chí Thiên Nguyên tránh đi một trận đại họa, chỉ bất quá lúc ấy hắn đại khái cũng không nghĩ tới, một ít Thượng cổ thế gia lưu truyền vạn năm sẽ vô sỉ như thế, cuối cùng coi hắn thành dê thế tội nộp ra mà thôi.

Cái miệng của Kim Ô vốn không tha người, không làm cho người ta tức chết thì không thôi.

Sắc mặt của Thần Tử Hàn gia, Mạnh gia đã khó coi đến cực điểm, muốn qua loa cười một tiếng cũng làm không được.

- Ha ha, Kim Ô đạo hữu nói đùa!

Phù Tô công tử nhàn nhạt mở miệng, mỉm cười nói:

- Kỳ thật ta cũng biết trong lòng các ngươi nghĩ cái gì, vừa xuất quan liền vội mời các ngươi qua gặp, cũng là muốn cùng các ngươi hòa giải chuyện này, nghiệt…

Nói đến lúc, hắn hơi nao nao, cười khổ nói:

- Ai, vị Thập Cửu đệ bất thành khí kia, cùng các ngươi giao tình không cạn, ta là biết, nghe nói hắn xảy ra loại chuyện này, các ngươi là bạn bất bình, ta cũng có thể hiểu được, nhưng ta hi vọng các ngươi có thể minh bạch một sự kiện, sở dĩ hắn sẽ rơi xuống kết cục bực này, không phải Viên gia không dung được hắn, mà là tính tình của hắn quá mức nóng nảy, chỉ vì sứ giả Tiểu Tiên Giới muốn hỏi hắn một câu chân tướng lúc đó, hắn đã điên cuồng ra tay giết tiên sứ, sau đó đại náo hậu sơn, mưu phản Viên gia, cuối cùng càng coi trời bằng vung, dùng lực lượng một người chiến Thần Châu, cuối cùng gieo gió gặt bão, mất mạng ở trong Ma Uyên…

Ánh mắt nhàn nhạt quét qua đám người Kim Ô, lại thở dài một tiếng, nói:

- Người chết là lớn, chuyện này đúng sai, lại nói đã không có ý nghĩa, hắn có sai lầm lớn hơn nữa, cũng là người Viên gia chúng ta, Viên gia đã một mình gánh chịu, sẽ không gây họa tới người bên ngoài, về phần ta, kỳ thật là muốn thành khẩn cùng chư vị nói một câu, sự tình của Thập Cửu đệ là vết nhơ của Thần Châu, chẳng ai trách ai được, tâm tình của các ngươi ta hiểu rõ, nhưng vẫn không hy vọng một ít cảm xúc ảnh hưởng tới các ngươi hành động, dù sao chúng ta đều có tình nghĩa đồng môn, tương lai có lẽ còn phải chung kháng đại kiếp, gánh nặng trên vai không thể đổ cho người khác, nên buông xuống thù riêng mới là cách làm thông minh nhất.

Nói đến cuối cùng, hắn thở ra một hơi, ánh mắt quét về phía đám người Kim Ô:

- Thuyết pháp này, chư vị cảm thấy thế nào?

Hình như không nghĩ tới hắn nói như vậy, ngay cả đệ tử cổ thế gia cũng có chút ngoài ý muốn, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm đám người Kim Ô, Thần Tử Hàn gia Hàn Kiếm Linh được ám chỉ, cười cười bồi thêm một câu:

- Các đạo hữu Tuyết Sơn và Yêu Địa đừng quên, trước đây chúng ta đã định ra rất nhiều minh ước, công phòng nhất thể, Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo phía sau các ngươi đều ở trong minh ước thu được lợi ích cực lớn, nếu hủy minh ước, ảnh hưởng không chỉ là các ngươi!

- Đơn giản mà nói…

Trưởng Tôn Thanh Lưu càng thẳng thắn lạnh nhạt mở miệng nói:

- Các ngươi muốn cầm lấy tương lai của hai đại đạo thống, đi liều vì một người đã chết sao?

Chương 956: Vì danh dự của sư tôn

mà chiến

Lời thật khó nghe.

Trường Tôn Thanh Lưu nói làm không chỉ đám người Kim Ô, ngay cả đám người Phù Tô công tử cũng nhíu mày, đối với bối phận của đám người Kim Ô, căn cứ bọn hắn có quan hệ với cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, ngay cả Phù Tô công tử và Thần Tử Hàn gia, cũng đều lấy trấn an làm chủ, tận hết khả năng biểu đạt ra thiện ý, nhưng Trường Tôn Thanh Lưu mở miệng, lại trực tiếp đặt quan hệ lợi ích ra ngoài rồi!

Mặc dù nói không sai, át chủ bài lớn nhất của các đạo thống Thần Châu xác thực là tương lai của Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo, hai phe là quan hệ hợp tác, đạo thống Thần Châu hài lòng, địa vị của Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo sẽ nước lên thì thuyền lên, tiền đồ vô lượng, còn nếu đám người Kim Ô khư khư cố chấp muốn đối nghịch với đạo thống Thần Châu, như vậy đạo thống Thần Châu tự nhiên có thể phản chế, rơi vào trên người hai đạo thống!

Thế nhưng coi như là lời nói thật, nói ra lại quá khó coi rồi.

Sau khi cười khổ, bọn họ cũng rất bất đắc dĩ

Tục truyền Thần Nữ Trưởng Tôn gia cũng là một đóa kỳ hoa, vẫn luôn là hòn ngọc quý trên tay gia tộc, ngoại trừ tu hành thiên tư thông minh, những chuyện khác lại xem như nhất khiếu bất thông, bình thường bên người nàng có rất nhiều gia phó gia tướng quay chung quanh, không cần nàng xử lý những sự vụ này, bây giờ lên Côn Luân Sơn, không mang được gia phó, còn là lần thứ nhất nàng nghiêm chỉnh tham dự xử lý những sự vụ này, hình như vị đại tiểu thư kia rất có suy nghĩ, nóng lòng mở miệng nói chuyện, nhưng biểu hiện lại làm cho người ta thất vọng!

Thấy được ánh mắt bất mãn của mọi người, vị đại tiểu thư kia lại trừng trở về:

- Nhìn ta làm gì, ta nói không đúng sao?

Các Thần Tử khác đều cười cười, dời đi ánh mắt.

Trong sân lẳng lặng, ngược lại đều đang đợi đám người Kim Ô trả lời thế nào?

Mặc dù lời khó nghe, lại là lời thật!

Dù sao tiểu ma đầu kia đã chết, các ngươi có quyết đoán cầm tương lai của Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo đến liều sao?

Phải biết hiện tại hai đạo thống, một phe là hi vọng của Nam Chiêm Bộ Châu, một phe là hi vọng của Yêu Địa bát đại tộc, môn hạ đều có mấy ngàn đệ tử, hơn nữa con số này còn đang tăng trưởng, này giống như khí vận một châu, hóa thành gánh nặng ở trên đầu vai!

Hiện tại bọn họ đã không phải tiểu bối vô câu vô thúc ở dưới cánh chim của trưởng bối!

Trên người đều có gánh nặng, dù sao đã là Kim Đan cảnh, hơn nữa kết anh không xa, sắp xưng tông làm tổ.

- Ha ha, nếu hai đạo thống cần chúng ta che chở, nhìn ánh mắt các ngươi mới có thể quật khởi mà nói…

Trầm mặc một hồi lâu, Kim Ô mới liếc nhìn bọn hắn một cái, ngoan ý đại tác, âm lãnh mở miệng, tràn đầy sát khí, bất quá còn chưa nói xong, lại nhướng mày, lấy ra ngọc phù trong túi, thần niệm đánh vào xem xét, biểu lộ nhất thời thay đổi, lửa giận vạn trượng.

- Gan chó thật lớn!

Nó vỗ cánh, cuốn bay bảy tám cái bồ đoàn trong sân, quay đầu bay vút xuống dưới núi.

Một màn kinh người này, khiến mọi người trong sân giật mình, thần sắc cổ quái nhìn Kim Ô.

Đại Tuyết Sơn Chư Tử cùng các tu sĩ của Thái

Cổ Yêu Đạo phản ứng tương đối nhanh, nhìn bộ dáng của nó, liền biết có chuyện phát sinh, theo sát bay vút xuống dưới, mà các đệ tử cổ thế gia cũng có chút không hiểu, không biết đã xảy ra chuyện gì, mới khiến cho tặc ô kia đột nhiên bỏ bọn họ lại rời đi, Trường Tôn Thanh Lưu lông mày dựng thẳng, chuẩn bị quở trách, Thần Tử Hàn gia Hàn Kiếm Linh cũng đột nhiên lấy ra một khối ngọc phù, đánh vào thần niệm quan sát, biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn đám người Phù Tô công tử nói một câu, quay người xuống núi.

Mà lúc này dưới chân núi Côn Lôn, bên cạnh một thác nước, đang vây quanh rất nhiều tu sĩ, phần lớn là gia nô của các thế gia, lúc này vây thành một vòng lớn hưng phấn đứng xem, mà ở trong vòng, có hai người đang đối đầu, một người trong đó thân mặc hắc bào, chính là một tiểu thiếu niên hơn mười tuổi, dung mạo tuấn mỹ, thần sắc lại lạnh như băng, đứng chắp tay, ở đối diện hắn là một nữ hài mặc áo trắng, mặc dù còn có mấy phần non nớt, nhưng xinh đẹp dị thường, làm người động tâm, ở sau lưng nàng che chở mấy tiểu nữ hài.

- Ta chẳng qua là cùng bằng hữu đàm luận sự tình ma đầu kia, nhưng tiểu nha đầu kia lại mắng ta, cô nương, ta cũng không muốn ức hiếp bọn ngươi, chỉ là chuyện này cũng nên có một lời giải thích, để tiểu nha đầu kia đi ra bồi cái không phải, nếu không…

Thiếu niên tuổi tác không lớn, lại khí độ phi phàm, nhàn nhạt mở miệng, lộ ra rất có hàm dưỡng.

- Ta không xin lỗi.

Tiểu nha đầu phía sau hơi có vẻ mập, lại nhô cái đầu ra kêu lên, không chỉ kêu to, còn rất thẳng thắn hít một hơi, phun nước miếng về phía thiếu niên hắc bào.

- Hừ!

Tiểu thiếu niên tuổi tác không lớn, tu vi lại rất bất phàm, vung ống tay áo lên, kình khí ngầm sinh, nước miếng tự nhiên phun không đến trên người hắn, nhưng cử động của tiểu nha đầu kia lại để hắn nộ khí ngầm sinh, mặt đỏ rần lên, phẫn nộ quát:

- Thật vô lễ, ta nể tình các ngươi chỉ là một đám nữ nhân, không người chiếu cố, lúc này mới nhường nhịn, nếu như các ngươi coi Hàn mỗ mềm yếu có thể bắt nạt, vậy thì chọn sai đối tượng rồi!

Vừa nói chuyện, tay áo hắn lắc một cái, một cây đoản thương tinh quang sáng như tuyết thình lình xuất hiện ở trong tay, trực chỉ nữ tử đối diện.

- Bảo nàng đi ra xin lỗi, nếu không ta bắt nàng đi ra.

Đám người chung quanh nhìn náo nhiệt, đều chỉ trỏ, thấp giọng nói nhỏ, ngược lại đều cảm thấy đám nữ hài kia hơi quá.

- Nàng sẽ không xin lỗi ngươi!

Đến lúc này, nữ hài tầm mười bảy mười tám tuổi kia rốt cục mở miệng, nhìn thiếu niên hắc bào một cái, ngữ khí bình tĩnh lại hết sức chăm chú nói:

- Ta cũng sẽ không xin lỗi, trên thực tế, hẳn là ngươi và bằng hữu của ngươi xin lỗi chúng ta.

- Cái gì?

Thiếu niên hắc bào ngẩn ngơ, tựa hồ có chút không thể tin vào tai của mình.

Mà đám người chung quanh thì cất tiếng cười to, hào hứng xem náo nhiệt càng đậm.

- Tiểu nha đầu này đại khái không nghĩ tới, người nàng trêu chọc chính là Trung Vực Hàn gia tiểu thiếu gia, ở trước mặt hắn đùa nghịch điêu ngoa, đây là tìm nhầm người, cũng may vị Hàn gia tiểu thiếu gia này hàm dưỡng không tệ, nếu không đã sớm vận dụng gia phó bắt nàng.

- Hắc hắc, vị tiểu tiên tử này tuổi tác không lớn, lại trổ mã xinh đẹp, có lẽ là Hàn gia tiểu thiếu gia thương hoa tiếc ngọc!

Mà ở trong tiếng cười to, biểu lộ của nữ hài kia càng thêm nghiêm túc, gằn từng chữ một:

- Ta không có nói đùa!

- Há, vậy ngươi thử nói xem, muội muội của ngươi phun nước miếng ta, vì sao ta phải xin lỗi nàng?

Hàn gia tiểu thiếu gia giận quá mà cười, hừ lạnh một tiếng nói.

Hắn vốn chỉ hỏi cho có lệ, lại không nghĩ rằng, câu tiếp theo hắn liền nghe đến sắc mặt đại biến.

- Bởi vì ngươi vũ nhục sư phụ của chúng ta!

Nữ hài kia nói, biểu lộ bình tĩnh, lại kiên định lạ thường:

- Lúc chúng ta đến, vừa lúc nghe được ngươi và các bằng hữu của ngươi lớn tiếng đàm luận, nói sư phụ ta từng bởi vì thù riêng với Ly Hận Thiên, ở trước mặt các lão tổ bàn lộng thị phi, kích thích Tiểu Tiên Giới và Thần Châu thù hằn, lại ở thời điểm sứ giả Tiểu Tiên Giới đi tra hỏi, ra tay đả thương người, mưu phản Viên gia, về sau càng không biết tự lượng sức mình, kêu gào đối địch với Thần Châu, cuối cùng rơi vào trong Ma Uyên, thân tử đạo tiêu, là thiên lý sáng tỏ, trừng phạt đúng tội, chỉ đáng tiếc Hàn gia tứ tổ của các ngươi…

Nàng chậm rãi nói, biểu lộ càng ngưng trọng, thậm chí nhiều hơn mấy phần xúc động:

- Ngoài ra còn có một vài lời hỗn trướng, ta không cần thuật lại từng cái, nhưng vẻn vẹn chỉ mấy câu nói đó, chúng ta làm đệ tử liền không dung được ngươi, thật sự là hoang đường buồn cười, thế nhân người nào không biết, lúc ấy sư phụ ta rõ ràng là vì Thiên Nguyên tránh đi đại họa, mới không tiếc tự trảm cảnh giới hoàn mỹ, sớm kết anh, đưa tin tức này ra ngoài, hơn nữa ở lúc đầu, cả Thiên Nguyên đều ca ngợi Dao Trì tiểu công chúa, không người nào nguyện ý giao công lao cho sư phụ ta, về sau Tiểu Tiên Giới trở về, cần dê thế tội, các ngươi lại giao sư phụ ta ra, còn muốn vu hãm là hắn kiếm chuyện ly gián? Ha ha, đây chính là diễn xuất của Thần Châu cổ thế gia các ngươi sao? Lời nói bực này, đồ đần cũng sẽ không tin, các ngươi lại ở trước mặt chúng ta hồ ngôn loạn ngữ, nếu không xin lỗi, tỷ muội chúng ta có thể dung được ngươi sao?

- Ah nha…

Nghe những lời này, rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng, trong đám người chợt vang lên một tiếng thở nhẹ.

Các tu sĩ quay đầu nhìn, chỉ thấy là một lão đầu râu bạc trắng từng bước từng bước đi tới, mặc đạo bào nhăn nhúm, cưỡi một con lừa, nháy cũng không nháy nhìn mấy tiểu nữ hài và Hàn gia tiểu thiếu gia, trên vai vác một cây phướn gọi hồn viết "Thiết Đoạn Thần Toán", trong đó chữ "Đoạn" còn viết sai, phải xóa viết lại, nhưng xem kỹ càng lại phát hiện chữ "Đoạn" thứ hai vẫn thiếu một nét, kỳ thật vẫn là chữ sai.

Thấy có không ít người nhìn mình, lão đầu xem bói liếc mắt, bất mãn nói:

- Nhìn cái gì, muốn đoán mệnh không?

Dưới Côn Luân Sơn rồng rắn lẫn lộn, chung quanh lại nhiều là gia nô, mặc dù bộ dáng của lão nhân này không đáng chú ý, nhưng không có người phản ứng đến hắn, sợ chọc một ít đại nhân vật dạo chơi nhân gian, chỉ trừng mắt liếc hắn một cái, liền quay đầu không để ý.

Mà lúc này, Hàn gia tiểu thiếu gia cũng đã nghe được ý tứ trong mà nói của nữ hài, thần sắc đại biến, cắn răng nói:

- Sư phụ của ngươi…

Tiểu nữ hài lẳng lặng nói:

- Không sai, sư phụ của chúng ta chính là ma đầu Phương Hành trong miệng ngươi!

Nàng sờ cái đầu nhỏ của nữ hài trốn ở sau lưng mình, sau đó xoay người nhìn về phía Hàn gia tiểu thiếu gia, thanh âm không lớn, lại chém đinh chặt sắt nói:

- Các ngươi ở trước mặt mọi người nói xấu sư tôn ta, chúng ta làm đồ nhi há có thể có tai như điếc? Tiểu muội ta phun ngươi một ngụm nước miếng, chỉ là nàng không hiểu chuyện, hơn nữa thiên tính thiện lương, không muốn đả thương người mà thôi, cho nên nói xin lỗi là ngươi, không phải nàng.

Nghe những lời này, thần sắc các tu sĩ đều ngưng trọng lại cổ quái.

Tiểu ma đầu đã thân tử đạo tiêu kia, lúc nào có đồ đệ?

Hàn gia tiểu thiếu gia mặt đầy lửa giận, thần sắc vặn vẹo, ánh mắt cừu hận cắn răng nói:

- Thì ra là thế, nguyên lai là đệ tử của ma đầu kia lưu lại, nếu ta không xin lỗi, ngươi lại muốn thế nào?

Đón ánh mắt của hắn, thần sắc của nữ hài kia không thay đổi, chậm rãi bóp pháp ấn:

- Vậy ta tự nhiên vì giữ gìn danh dự sư tôn mà chiến!

Oanh!

Đám người chung quanh lập tức nổ tung, lần này náo nhiệt rồi.

Ma đầu kia lại còn có đồ đệ?

Mà đồ đệ của hắn, vậy mà ở dưới Côn Luân Sơn, vì danh dự sư tôn chiến với Hàn gia tiểu thiếu gia?

Náo nhiệt, lần này có náo nhiệt.

Các tu sĩ Thần Châu, hơn phân nửa không có hảo cảm với tiểu ma đầu kia, nhất là bọn gia phó lưu ở dưới Côn Luân Sơn, vào lúc này, trong lòng tự nhiên là nghiêng về phía Hàn gia tiểu thiếu gia, đã có người nghi ngờ chờ mong, muốn nhìn Hàn gia tiểu thiếu gia chặt đứt mầm tai hoạ.

- Ai, hảo hài tử ah.

Lúc này, lại có người mở miệng, tràn đầy cảm xúc thở dài nói.

Chung quanh nhất thời lại có vô số ánh mắt bất mãn nhìn sang hắn, ngược lại muốn xem

xem là ai điên khùng như vậy, thế mà đi tán dương đồ đệ của tiểu ma đầu kia, nhưng không ngờ quay đầu nhìn lại, vẫn là lão đầu xem bói, thấy có người nhìn mình, hắn lại trừng mắt lên:

- Nhìn cái gì, có phải muốn ta tính vận mệnh cho các ngươi không?

Chương 957: Sư phó dạy tốt

- Ngươi muốn khiêu chiến ta?

Trong tiếng nghị luận, trên mặt Hàn gia tiểu thiếu gia hiện ra tiếu dung hoang đường, ánh mắt có chút khó tin nhìn về phía tiểu hồ ly đứng ở đối diện mình, quan sát tỉ mỉ thêm vài lần, có chút thở dài, trên người mơ hồ hiện lên khí cơ hùng hồn sắc bén, như sợi tơ xông ra chung quanh, chấn kinh vô số người, tuổi của hắn bất quá mười bảy mười tám tuổi, nhưng tu vi đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, làm cho vô số người vây xem sợ hãi thán phục

- Không sai, trừ khi ngươi thừa nhận, là ngươi bêu xấu sư phụ ta!

Nữ hài nhìn thấy tu vi của hắn, sắc mặt cũng hơi đổi, nhưng vẫn kiên định nói.

- Hoang đường, ma đầu kia tự tìm đường chết, thế gian ai không biết, ngươi ở chỗ này hồ ngôn loạn ngữ, ngăn được miệng của người trong thiên hạ sao?

Hàn gia tiểu thiếu gia nhíu chặt lông mày, một bộ giận không kiềm được, lên tiếng giáo huấn.

Tiểu nữ hài nghe vậy, cũng lửa giận khó nhịn:

- Cổ thế gia các ngươi thế lực cường đại, là quản được miệng người trong thiên hạ, ngạnh sanh đổi trắng thay đen, nói sai thành đúng, các ngươi vô sỉ nói thành đại nghĩa, nhưng các ngươi quản được tâm của người thiên hạ sao?

Nàng nói, thanh âm càng cao:

- Ta không tin người Thần Châu đều mù lòa, không biết chân tướng đến tột cùng là cái gì!

Oanh!

Nói đến cuối cùng, nàng không cần phải nhiều lời nữa, trực tiếp bóp pháp ấn, hóa thành kiếm quang đâm tới.

Một kiếm này, lăng không mà sinh, không thể nắm lấy, là bản mệnh thuật pháp Hồ Đan Kiếm của Hồ tộc!

- Đồ đệ ma đầu, cũng không cảm thấy ngại nói đại nghĩa?

Hàn gia tiểu thiếu gia cũng không nương tay, cau mày, trên mặt khó nén vẻ chán ghét, thân hình vọt ra.

Nhìn thần sắc trên mặt hắn, lại không giống giả mạo, mới đầu có bao nhiêu ưa thích cô gái này, bây giờ liền có bao nhiêu chán ghét thân phận của nàng

Trong sân có không ít người, Hàn gia tiểu thiếu gia cũng không phải hạng người phàm tục, sớm nhìn ra những nữ hài này đều là Hồ Yêu, bất quá bọn nữ hài này quá đẹp, dù là Hồ Yêu, cũng làm cho người theo bản năng cảm thấy yêu thương, không dám có tâm xem thường, thứ hai bây giờ Yêu Địa Thái Cổ Đạo cắm rễ ở Thần Châu, địa vị một ngày hơn một ngày, người Thần Châu đối với yêu chủng xem thường khinh bạc cũng đang bị cưỡng ép thay đổi.

Bất quá tất cả hảo cảm, đều ở thời điểm nữ hài này thừa nhận mình là đồ đệ của ma đầu tan thành mây khói.

Ma đầu Phương Hành đã từng lấy lực lượng một người khiêu chiến Thần Châu, là anh hùng trong lòng một bộ phận người, nhưng cũng là một cây gai trong lòng đại bộ phận người Thần Châu, nhất là những người lưu ở dưới Côn Luân Sơn, phần lớn là gia phó của đạo thống thế gia, nên càng chán ghét thống hận ma đầu kia.

- Hàn công tử uy vũ, cho những mầm hoạ kia biết lợi hại đi.

- Đồ đệ của ma đầu, cũng không phải đồ tốt, Hàn công tử trảm thảo trừ căn, gãy mất mạch này của bọn họ.

Vô số người tranh nhau hét lớn, Hàn gia tiểu thiếu gia và kiếm quang của tiểu hồ nữ va chạm, tay hắn nắm một cây đoản thương, xoay chuyển ở trong tay, thình lình vung vẩy ra đạo đạo hàn quang đáng sợ, giống như một cơn gió lốc, vỡ nát kiếm quang của tiểu hồ nữ, sau đó thuận thế vung lên, đâm tới xương sườn.

Hàn gia tiểu thiếu gia là tiểu thiên kiêu, thực lực quả nhiên không phải bình thường, cơ hồ chỉ trong một chiêu, liền muốn trọng thương đối thủ.

Ba!

Thời điểm nguy hiểm, tiểu hồ nữ kịp thời phản ứng lại, trong túi trữ vật bay ra một thanh cổ kiếm, ngăn lấy đoản thương của Hàn gia tiểu thiếu gia, sau đó một thân pháp lực tung tóe, ngạnh sanh lui về phía sau, tu vi của nàng cũng hiển lộ ra, vậy mà cũng là Trúc Cơ cảnh, bất quá chỉ vừa mới đi vào Trúc Cơ tầng năm mà thôi.

- Ha ha, bằng tu vi của ngươi, cũng dám khiêu chiến ta?

Hàn gia tiểu thiếu gia nao nao, sau đó cười lạnh:

- Ma đầu kia tên tuổi lớn như vậy, dạy dỗ đồ đệ lại không được tốt lắm nha!

Nói xong vận chuyển pháp lực, muốn đâm tiểu hồ nữ.

Tu vi của hắn cao hơn đối phương không ít, đến lúc này đã chắc chắn mình có thể thắng!

Nhưng lúc này, sau lưng hồ nữ bóng người lắc lư, liên tiếp bóng trắng chui ra, động tác nhanh chóng, bố thành một tiểu trận, riêng phần mình bắt pháp ấn, đông một đống, tây một đám, há mồm phun ra đạo đạo hỏa liên, giống như một mạng nhện, trong nháy mắt trói Hàn gia tiểu thiếu gia lại, bịch một tiếng ngã trên mặt đất.

- Ngươi thua, nhanh xin lỗi sư tôn chúng ta.

Một tiểu nha đầu mập mạp nhảy ra, đứng ở trên đầu Hàn gia tiểu thiếu gia, tay trắng nõn nà chỉ hắn kêu lên.

Chung quanh yên tĩnh trở lại, rất nhiều người còn không biết chuyện gì xảy ra.

Đã nói là một chọi một a?

Sao Hàn gia tiểu thiếu gia còn chưa thi triển hết một thức thuật pháp, đã bị quần đấu?

- Quả nhiên không hổ là đồ đệ của ma đầu kia.

Trong đám người, không biết có bao nhiêu người trong lòng thầm than, hận không thể che mặt.

Bất quá, càng nhiều người phản ứng lại, nhất thời giận tím mặt, nhao nhao hét lớn:

- Hồ nháo, lại dám ám toán?

- Rõ ràng là đấu pháp, nhiều người chứng kiến như vậy, sao có thể dùng quỷ kế?

Các tu sĩ hét lớn, mấy hộ đạo giả ở phía sau Hàn gia tiểu thiếu gia càng trực tiếp đạp ra, nghiêm nghị quát:

- Tuổi còn nhỏ đã giảo hoạt như vậy, quả nhiên không hổ là mầm hoạ do ma đầu kia dạy dỗ, dám vô lễ với tiểu thiếu gia, vậy ta tiễn đưa các ngươi đi gặp sư phó đi?

Oanh!

Tên hộ đạo giả kia là Kim Đan cảnh, bước ra một bước, khí cơ dập dờn, muốn trực tiếp chộp tới.

Thế nhưng lúc này, tiểu hồ ly nhảy tới bên cạnh Hàn gia tiểu thiếu gia, gác đao ở trên cổ hắn, nhìn mấy tên hộ đạo giả kia kêu lên:

- Đừng nhúc nhích, mau mau tự phế tu vi, nếu không ta cắt cổ của hắn.

- Ta sát…

Mấy tên hộ đạo giả kia cũng ngẩn ngơ, trực tiếp ngây ngẩn cả người, thần sắc kéo căng.

Đầu tiên là ám toán, sau đó áp chế con tin, hành vi vô sỉ cũng quá thông thạo đi?

Mắt thấy tính mạng của tiểu thiếu gia rơi vào trong tay đối phương, mặc dù theo bản năng cảm giác mấy tiểu yêu tinh này không dám thật sự đả thương tiểu thiếu gia, nhưng thân là hộ đạo giả, bọn họ có chức trách trên người, nhất thời run như cầy sấy, không dám lên trước chọc các nàng.

Bất quá lúc này, đột nhiên sau lưng các nàng, mấy tên gia phó không biết của gia tộc nào ột nhiên cười lạnh, đồng thời ra tay, thân hình lóe lên, thi triển na di, trong chớp mắt đến sau lưng tiểu hồ nữ, trực tiếp bóp cổ của các nàng, mấy thanh phi kiếm chỉ tới, một người trong đó mở miệng cười nói:

- Tiểu hồ ly, các ngươi muốn giở trò lừa bịp, cũng không nhìn đây là địa phương nào, hiện tại mau buông Hàn gia tiểu thiếu gia ra, nếu không ta sẽ hạ sát thủ!

Tiểu hồ ly nhìn thấy cảnh này, lập tức ngẩn ngơ, không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại cục diện này.

Sư phó không dạy qua ah.

Bất quá chung quanh cường địch vây quanh, há sẽ cho nàng quá nhiều thời gian, nàng mới ngây người, hộ đạo giả của Hàn gia đã thừa cơ lấn đến gần, khí cơ vận chuyển, chấn nhiếp nàng ngay tại chỗ, sau đó một người khác nhanh chóng xuất thủ, cứu Hàn gia tiểu thiếu gia trở về, ôm vào trong ngực, nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, một người khác thì bước nhanh đến phía trước, một chưởng vỗ xuống, bất quá cũng may, trong mấy người các nàng, hồ nữ Tiểu Nhất tu vi cao nhất tiến lên, ôm Tiểu Bàn lăn ra mấy trượng, tránh thoát một kích này.

Mấy người đứng xem khác xuất thủ thấy thế, đều cười cười, ném tiểu hồ nữ trong tay ra ngoài.

Hàn gia tiểu công tử đã giải vây, bọn hắn đợi xem náo nhiệt là được.

- Giết bọn hắn, giết bọn hắn.

Thời điểm Hàn gia tiểu thiếu gia bị bắt thì cắn răng không nói lời nào, bây giờ thoát khốn lại kêu lớn.

Mặc dù bởi vì quỷ kế của đối phương mới trúng chiêu, nhưng đối với hắn mới ra đời mà nói, cũng là một chuyện rất mất mặt.

- Tuân lệnh!

Hộ đạo giả thậm chí gia phó của Hàn gia lạnh giọng đáp ứng, vây lại mười hai tiểu hồ nữ, sát cơ tóe hiện.

Nguyên bản bọn họ còn không muốn lấy nhiều khi ít, sợ mất mặt mũi Hàn gia, nhưng bây giờ đã tâm không cố kỵ.

- Ai, học nghệ không tinh ah.

Trong đám người, lão đầu xem bói thở dài, lắc lắc đầu, bàn tay chậm rãi giơ lên.

- Ai con mẹ nó to gan như vậy, có dũng khí chọc người Thái Cổ Đạo chúng ta?

Bất quá lúc này, xa xa giữa không trung, bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm thét, thanh âm như sấm rền cuồn cuộn, từ trên trời giáng xuống, trấn áp một vực, dẫn tới vô số người hãi hùng khiếp vía, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy kim vân phủ xuống, tốc độ cực nhanh, các tu sĩ còn chưa kịp phản ứng, kim vân đã vọt tới, đám người Hàn gia một câu cũng không nói, đã bị đại cánh đánh bay ra ngoài, ngay cả mấy người vừa rồi đã từng xuất thủ bắt tiểu hồ nữ cũng bị đánh bay không biết bao nhiêu.

Oanh!

Một bọn xa xa ngã bay, gãy xương gân nứt, miệng phun máu tươi, càng có người Kim Đan vỡ vụn, nửa chết nửa sống.

Mà lúc này, Kim Ô chậm rãi thu cánh, một cái cánh khác bảo hộ đám hồ nữ, uy phong lẫm liệt giống như gà mái, làm người vô ý thức hãi hùng khiếp vỉa.

- Kim Ô sư bá?

Đám tiểu hồ nữ mừng rỡ, chen chúc ở bên người hắn hô to.

- Không phải nói đến chân núi nói cho ta biết, ta mang các ngươi đi lên sao?

Kim Ô có chút bất mãn trừng bọn tiểu hồ ly này một chút, nghiêm nghị giáo huấn:

- Lá gan của các ngươi cũng rất lớn, vậy mà len lén trốn ra sơn môn? Trốn tới thì cũng thôi đi, lại còn có dũng khí đánh nhau? Đánh thì đánh, lại còn đánh thua?

- Không trách chúng ta, là hắn nói xấu sư phó, ta giận mới phun nước miếng hắn.

Tiểu Bàn chỉ Hàn gia tiểu thiếu gia cáo trạng.

- Ồ?

Kim Ô không có hảo ý nhìn về phía Hàn gia tiểu thiếu gia, đột nhiên há miệng.

- Nhổ nước miếng có tác dụng quái gì, trực tiếp ăn mới là chính đạo!

Chương 958: Khi còn sống công, sau khi chết danh

- Nó thực có can đảm ăn mình...

Thời điểm Kim Ô xuất hiện, hộ đạo giả của Hàn gia đã không nhịn được hãi hùng khiếp vía, bởi vì con quạ đen này quá nổi danh, chính là yêu ma gần với tiểu ma đầu, bây giờ tiểu ma đầu kia chết ở trong Ma Uyên, như vậy Kim Ô đã coi như là ma đầu lớn nhất thế gian, vừa thấy được nó, ai có thể không sợ hãi, trong lòng cầu khẩn, Thần Tử của mình đã được tin tức tiểu thiếu gia đi vào Côn Luân Sơn, sao còn không thấy tới đón, liền nhìn thấy Kim Ô há miệng, thình lình muốn ăn thịt người...

Mấu chốt nhất là, nó là thực có can đảm...

Lần này dọa sợ hai tên hộ đạo giả, một người ôm lấy tiểu thiếu gia bỏ chạy, một người khác không muốn mạng vọt lên ngăn cản...

- Đây là Trung Vực Hàn gia tiểu thiếu gia, ngươi có dũng khí...

Hộ đạo giả vọt lên vừa kêu to vừa toàn lực xuất thủ, tế vài kiện pháp khí, muốn ngăn cản Kim Ô.

Nhưng không ngờ Kim Ô đối mặt với hộ đạo giả đồng dạng cũng là Kim Đan cảnh, con mắt chẳng thèm ngó tới, tiện tay vỗ ra một cánh, hung phong trận trận, kim quang dập dờn, dưới một kích, pháp khí và hộ đạo giả kia cùng một chỗ bay ra ngoài, còn ở giữa không trung hóa thành huyết vụ, miệng của nó ở trong nháy mắt trở nên giống như núi nhỏ, hung hăng nuốt xuống.

- Đây chính là Hàn gia tiểu thiếu gia, nó thực có can đảm ăn hết hay sao?

Người chung quanh cũng bị dọa sợ, nhưng đối mặt với hung uy của Kim Ô, không người dám tiến lên ngăn cản.

Bất quá cũng may vào lúc này, không trung đột nhiên hạ xuống một đạo kiếm quang, giống như một bức tường cao ngăn ở giữa hộ đạo giả ôm Hàn gia tiểu thiếu gia và Kim Ô, miệng của Kim Ô hung hăng đâm vào kiếm quang, giống như đụng phải một bức tường vô hình, kiếm quang vỡ vụn, bất quá xu thế cũng bị ngăn lại, không có hảo ý ngẩng đầu nhìn trời cao.

- Ha ha, Thương Hoa thế huynh đùa có chút lớn rồi...

Không trung, Phù Tô công tử pháp tướng trang nghiêm, tiên phong đạo cốt, chậm rãi phủ xuống, giống như Tiên Nhân chân chính.

Đám gia phó phía dưới đã kinh chấn không có bất kỳ người nào nói chuyện.

Có không ít người nhận ra thân phận của Phù Tô công tử, lại nhìn thấy khí cơ của hắn, khiếp sợ đến ngay cả lời cũng nói không ra.

Tiên uy của Phù Tô công tử, là đã kết anh sao?

- Hắc hắc, ta chỉ hù dọa hắn một chút, ngươi vội vã đuổi tới như vậy làm gì?

Kim Ô cười lạnh, thu thần thông, một bộ đại thúc hòa ái.

Mà lúc này, Tuyết Sơn Ngũ Tử, các tu sĩ Thái Cổ Yêu Đạo và đệ tử cổ thế gia cũng chạy tới, bên Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo dùng Kim Ô tốc độ nhanh nhất, còn trong đệ tử cổ thế gia, thì Phù Tô công tử thần thông khó lường, sớm chạy đến, mặc dù không thấy một màn Kim Ô há miệng muốn ăn thịt người, nhưng xem xét tình hình trong sân, cũng đã minh bạch mấy phần.

- Tiểu thúc thúc...

Hàn gia tiểu thiếu gia bị Kim Ô hù không nhẹ, liếc nhìn Thần Tử Hàn gia, ủy khuất kêu lên.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Thần Tử Hàn gia Hàn Kiếm Linh cau mày hỏi, còn là lần đầu tiên nhìn thấy chất nhi của mình bị dọa thành như vậy.

- Thần Tử chứng giám, tiểu thiếu gia bất quá là cùng bằng hữu đàm luận sự tình ma đầu kia vài câu, liền dẫn tới...

Hộ đạo giả ở bên cạnh vội vàng tiến lên, nhanh chóng hồi bẩm, càng nghe Thần Tử Hàn gia càng nhíu mày.

- Ha ha, Chung nhi nói cũng không sai nha...

Bên cạnh Trường Tôn Thanh Lưu nghe vậy, ngược lại mỉm cười, vỗ vỗ đầu Hàn gia tiểu thiếu gia, thần sắc xen lẫn không vui nói:

- Ma đầu kia suýt nữa khiêu khích Tiểu Tiên Giới và Trung Vực đại chiến, về sau lại tự tìm đường chết. Một người khiêu chiến cả Thần

Châu, cuối cùng đền tội ở trong Ma Uyên. Đây chẳng lẽ không phải thiên đạo sáng tỏ, tuy thưa nhưng khó lọt sao? Ha ha, còn không cho người ta nói sao?

- Ah... xí!

Tiểu Bàn nghe mà giận dữ, hít sâu một hơi, phun ra một ngụm nước miếng.

- Muốn chết!

Trường Tôn Thanh Lưu dựng thẳng, đầu ngón tay vạch một cái, một vệt thần quang cấp tốc bắn phía Tiểu Bàn.

- Đừng sinh sự!

Thần Tử Hàn gia Hàn Kiếm Linh cau mày, vung tay áo một cái, đánh bay nước miếng, cũng cuốn lấy thần quang của Trường Tôn Thanh Lưu, sau đó nhìn thoáng qua tiểu chất nhi, ra hiệu hắn không cần nói nữa, cau mày nhìn Kim Ô nói:

- Thái Cổ Đạo đạo hữu, xem ra chỉ là một hiểu lầm, hài tử đấu khí mà thôi, chúng ta cần gì coi là thật, mời mọi người lên núi, thương nghị việc lớn đi...

- Lời đã nói rõ ràng, còn có cái gì để thương nghị?

Trường Tôn Thanh Lưu không vui, lạnh giọng nói một câu, còn trừng Hàn Kiếm Linh một cái.

Nàng cảm thấy mình là giúp Hàn gia, Hàn Kiếm Linh thu thần quang của mình, thật có chút không biết tốt xấu.

- Người có tội không phải sư phụ ta, là Thần Châu thế gia các ngươi...

Mà lúc này, Tiểu Nhất mặt đỏ bừng, lần nữa mở miệng, ánh mắt không hề sợ hãi nhìn Trường Tôn Thanh Lưu:

- Vô sỉ cũng không phải sư phụ ta, là các ngươi những người ngay cả chân tướng cũng không dám thừa nhận, ngược lại muốn đổi trắng thay đen!

- Tiểu hồ ly lớn mật, nhanh mồm nhanh miệng cũng dám gọi rầm rĩ với ta?

Trường Tôn Thanh Lưu quát lạnh, lông mày nhíu lại.

- Ta là đệ tử của sư phó, vô luận ai nói xấu hắn, ta cũng sẽ vì hắn chính danh!

Tiểu Nhất lại lộ ra cực kỳ kiên định, nghĩa chính ngôn từ nói, hơn nữa bên cạnh nàng, một chuỗi tiểu hồ nữ xông tới, kiên định đứng ở sau lưng, từng người không cao, tu vi cũng không mạnh, nhưng khí thế cực kỳ cường đại.

- Muốn chết…

Lấy tính tình của Trường Tôn Thanh Lưu sao có thể nhẫn, đáy mắt đã có sát khí, bất quá nhìn qua đám người Kim Ô và Đại Tuyết Sơn, Thái Cổ Đạo, biết mình ra tay chỉ sợ mất mặt, huống hồ nhìn bộ dáng đám người Hàn Kiếm Linh, hình như cũng không muốn dây dưa với chuyện này, mặc dù nàng điên cuồng, lại không phải kẻ ngu.

Bất quá chỉ chớp mắt, nàng thấy Hàn gia tiểu công tử không cam lòng, lại giật mình, mỉm cười truyền qua một đạo thần niệm:

- Tiểu Chung, ngươi đường đường Hàn gia tiểu thiên kiêu, tương lai sẽ trở thành Thần Tử, lần này lại bị người khi dễ, tiểu hồ ly kia thấy thế nào tu vi cũng không bằng ngươi, ngươi lại bị người trói ở trên mặt đất, suýt nữa mất mạng, thật đúng là làm mất mặt Hàn gia…

Chỉ mấy câu đã chọc Hàn gia tiểu thiếu gia lòng tràn đầy tức giận, thời điểm Tiểu Nhất nói xong, người chung quanh đều có tâm sự, hắn đột nhiên mở miệng kêu lên:

- Ma đầu chính là ma đầu, đáng chết là nên chết, không chỉ ở nơi này ta có thể nói như vậy, đến bất kỳ địa phương nào ta cũng sẽ nói, xem như ngươi là đệ tử của hắn, lại có thể làm khó dễ được ta?

- Câm miệng!

Hàn Kiếm Linh nhíu mày, thấp giọng khiển trách.

- Tiểu thúc thúc, ta không có nói sai!

Hàn gia tiểu thiếu gia cứng cổ kêu lên, làm cho Hàn Kiếm Linh có chút bất đắc dĩ.

Dù sao chất tử của hắn nói không sai, ngay cả hắn cũng không dễ cưỡng ép ngăn cản, nhưng lại không thể nói a.

Đám người Tiểu Nhất nghe được câu này, tức đến khuôn mặt đỏ bừng, kêu lên:

- Ngươi dám nói, chúng ta liền cùng ngươi không chết không thôi!

Hàn gia tiểu thiếu gia cười lạnh:

- Ha ha, các ngươi là đệ tử của ma đầu kia, âm hiểm xảo trá, bất quá giống như ma đầu kia, chỉ biết đùa nghịch tâm cơ ám toán người, nhưng không có bản lĩnh thật sự, có thể để cho ta sợ sao?

Lần này tốt rồi, không chỉ quay chung quanh sự tình Tiểu Tiên Giới, mà trực tiếp vũ nhục đến Phương Hành, biểu lộ của đám người Tiểu Nhất càng khó coi, ở trong giới tu hành, ai không để ý thanh danh, lúc ấy bởi vì Tiểu Nhất không muốn sư phó bị oan uổng mới ra tay khiêu chiến, nhưng nói thật, Phương Hành bị người mắng ma đầu, chính hắn cũng không xem ra gì, bọn họ là đồ đệ cũng không để ý, chẳng qua hiện nay Hàn gia tiểu thiếu gia còn nói Phương Hành bản lĩnh không tốt, vậy thì nghiêm trọng.

Thị phi đúng sai không tiện một lời nói rõ, nhưng xem thường bản lĩnh một người, chính là mắng người ta "phế vật" !

Trong giới tu hành, đây thường thường là xem thường và vũ nhục đối lớn nhất!

- Bản lĩnh của sư phó ta không học được, nhưng ta há có thể ngồi nhìn ngươi nói xấu hắn?

Tiểu Nhất cắn răng, bước lên một bước:

- Lần này, chúng ta tái chiến một trận, ta muốn để ngươi vì lời nói của mình mà trả giá đắt!

- Tiểu hồ ly trở về...

Kim Sí Tiểu Bằng Vương kinh hãi, muốn gọi Tiểu Nhất lại, lo lắng nàng không địch lại Hàn gia tiểu thiếu gia.

- Không cần ngăn cản!

Lúc này, Lệ Hồng Y kéo Kim Sí Tiểu Bằng Vương lại, lắc đầu ra hiệu.

- Tiểu hài tử hồ nháo mà thôi, có ý nghĩa sao?

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cau mày, cực kỳ không hiểu vì sao Lệ Hồng Y ngăn mình.

- Đối với Phương sư đệ mà nói có ý nghĩa!

Đáy mắt Lệ Hồng Y u quang chớp động, thấp giọng nói:

- Khi còn sống công, sau khi chết danh, chính là hai chuyện lớn trọng yếu nhất của một người! Đạo thống Thần Châu lòng dạ độc ác, khi còn sống Phương Hành vì ngăn cản Tiểu Tiên Giới trở về lập công lao, bị bọn họ mạt sát không còn một mảnh thì thôi, bây giờ bởi vì mặt mũi, thậm chí ngay cả thanh danh của Phương sư đệ sau khi chết cũng muốn hủy đi! Đối với Phương sư đệ mà nói, cái gì ma đầu không ma đầu, hắn đại khái cũng không thèm để ý, trên thực tế trong mắt chúng ta, hắn xác thực chính là ma đầu, không quan trọng thanh danh tốt xấu. Nhưng coi như hắn là ma đầu, cũng có hai chuyện không thể suy đoán mơ hồ, thứ nhất, hắn không thể bị người oan uổng, đen là đen, trắng là trắng, hắn đã làm sẽ không phủ nhận, hắn chưa làm qua, chúng ta quyết không thể để hắn bị oan, chuyện này là cần chúng ta làm, để những người bóp méo chân tướng trả giá đắt! Chuyện thứ hai, hắn không phải phế vật, hắn là thiên kiêu đủ để sánh vai Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, cái gì Chư Tử thiên kiêu, ở trước mặt hắn không đáng một đồng, chuyện này cần đệ tử của hắn chính danh!

- Cái này...

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cưỡng ép nhịn xuống, nhắm mắt lại.

Hắn biết Lệ Hồng Y nói không sai, nếu đổi lại mình, cũng hi vọng sẽ có một đệ tử vào lúc này đứng ra.

- Tiểu Bằng Vương thúc thúc, các ngươi không nên cản ta, thanh danh của sư tôn bị khinh miệt, lúc này chỉ có ta tới ra tay!

Tiểu Nhất quay đầu liếc nhìn Kim Sí Tiểu Bằng Vương, vẻ mặt nghiêm túc, váy trắng tung bay, giống như tiểu tiên tử.

- Sư phụ ta ở thời điểm tuổi như ngươi, đã danh dương thiên hạ, ngươi một mao đầu tiểu nhi, từ đâu tới lá gan nói xấu hắn?

Chương 959: Mặt mũi đệ nhất

Người chung quanh càng vây càng nhiều, tin tức tiểu hồ nữ vì sư danh mà chiến, đã đưa tới vô số người vây xem.

Không chỉ tất cả gia nô trú ở dưới Côn Luân Sơn, thậm chí ngay cả một số lão tu sĩ tới tham gia Dao Trì Tiên Hội cũng bị hấp dẫn, khiến cho trận đấu pháp giữa các tiểu hài tử càng lộ ra ngưng trọng, không gian đã trống ra phương viên trăm trượng cho Tiểu Hồ và Hàn gia tiểu thiếu gia đấu pháp, mà hai tiểu bối cũng đã động thủ, Hàn gia tiểu thiếu gia tay cầm đoản thương, gần có thể chém giết, xa có thể thi pháp, thực lực hiển lộ không thể nghi ngờ, bất quá Tiểu Nhất cũng không đơn giản, nàng và mười một muội muội lúc đầu bị Phương Hành lưu ở Phù Tang Sơn, được Căn Bá chỉ điểm, Cô Nhận Sơn cũng từng dạy bảo các nàng, về sau được Phù Tang Sơn đưa vào Thái Cổ Đạo, ở nơi đó được các tiền bối Yêu tộc chỉ điểm tu hành, kỳ ngộ cũng rất bất phàm.

Hai thiếu niên, một cái thương ảnh hàn quang thăm thẳm, một cái Hồ Hỏa điểm điểm, đấu lên vậy mà khó phân cao thấp.

- Tu vi của tiểu hồ nữ không bằng đối

phương, chỉ cần chống qua 100 hiệp, liền coi như thắng!

Lệ Hồng Y đã thấp giọng truyền âm cho Tiểu Bằng Vương và Kim Ô, ánh mắt mọi người nháy cũng không nháy nhìn trong sân.

Trận chiến này, kỳ thật đáy lòng các nàng đều không muốn, dù sao tu vi của Tiểu Nhất yếu hơn một bậc, đấu pháp tự nhiên ăn thiệt thòi, nhưng Hàn gia tiểu thiếu gia vũ nhục tên tuổi của Phương Hành, Tiểu Nhất là đệ tử, lại không thể không tranh cho sư phó, ngay cả đám người Lệ Hồng Y cũng không tiện ngăn cản, bất quá trong lòng các nàng rõ ràng, trận chiến này không cần thắng, chỉ cần chống qua 100 hiệp, đã bình ổn kết thúc, như vậy tu vi của Tiểu Nhất vốn thấp hơn một bậc, tự nhiên chứng minh thực lực của Phương Hành.

Đến lúc đó, Hàn gia tiểu thiếu gia dõng dạc khinh miệt mắng Phương Hành, không khác gì đánh mặt mình.

Mà bằng bọn họ hiểu rõ với Tiểu Nhất, mặc dù tuổi tác không lớn, tu vi cũng không bằng đối phương, thậm chí ngay cả Thanh Khâu Sơn cũng không có truyền cho nàng bí pháp hạch tâm nhất Hồ tộc, nhưng Phù Tang Sơn, Cô Nhận Sơn thậm chí Thái Cổ Đạo truyền nàng đều là thuật pháp tinh diệu nhất, Căn Bá cũng đã từng giúp nàng đặt xuống nội tình tốt đẹp, coi như khó thắng Hàn gia tiểu thiếu gia, nhưng chống nổi 100 chiêu vấn đề không lớn.

- Ta chính là truyền nhân của Hàn gia Tiên pháp, cùng thế hệ vô địch, chỉ bằng con chồn hoang không biết chỗ nào chui ra như ngươi, cũng muốn thắng ta?

Hàn gia tiểu thiếu gia càng chiến càng giận, trong tiếng gầm gừ, thương ảnh đầy trời vọt về phía Tiểu Nhất.

Lúc này đã đấu thắng hai ba mươi chiêu, hắn vậy mà không thể ổn thắng, đã để hắn có chút nôn nóng, vốn cho rằng dựa vào tu vi bản thân ổn ép đối phương một đầu, có thể tuỳ tiện cầm xuống tiểu hồ ly này mới phải, vừa rồi đấu pháp, lúc đầu hắn cũng tuỳ tiện liền chiếm thượng phong, nhưng bị những tiểu hồ ly khác đánh lén, mới bị thiệt lớn, bây giờ nhiều người như vậy ở bên cạnh nhìn, đám người Tiểu Bàn không thể vây công, có thể nói mình sẽ thắng trăm phần trăm, lại không nghĩ tới sẽ khó khăn như vậy.

Tu vi của mình quả thật ổn ép đối phương, Tiên pháp huyền diệu ẩn ẩn thắng qua đối phương, nhưng đối phương không thẹn với hai chữ hồ ly, nhìn như một tiểu cô nương thành thành thật thật, đấu pháp lại mánh khóe rất nhiều, thuật pháp phức tạp, mỗi lần bị mình dồn đến tuyệt cảnh, đều đột phát kỳ chiêu, chuyển nguy thành an, vốn cho rằng trong vòng mười chiêu chiến thắng, lại nhiều lần không công rút lui!

- Hàn gia Thiếu chủ lại như thế nào? Tiên pháp truyền nhân lại như thế nào?

Thân pháp Tiểu Nhất linh xảo, xen kẽ ở trong thương ảnh, hai tay quét qua, biến ảo điểm điểm Hồ Hỏa, từ bốn phương tám hướng đánh về phía Hàn gia tiểu thiếu gia, mà trong đại chiến kịch liệt, thanh âm lại bình ổn như trước đây, thậm chí còn có chút kiêu ngạo:

- Sư phụ ta dựa vào mình, từng bước một đi tới cảnh giới vô địch cùng thế hệ, đây mới thật sự là thiên kiêu, ta là đệ tử của hắn, chỉ tiếc hắn không có thời gian dạy ta, mười thành bản sự ta ngay cả một thành cũng không học được, nhưng dù như vậy, cũng chưa chắc sẽ thua ngươi...

Oanh! Oanh! Oanh!

Thuật pháp xen lẫn, lóe lên vô số bụi bặm, trong lúc nói chuyện lại mười mấy chiêu đi qua.

- Tiểu Nhất nha đầu này, nhìn như trung thực, lại không tính chất phác nha, lời này nói rất hay…

Lệ Hồng Y nhìn đấu pháp trong sân, tâm tư càng chắc chắn, mỉm cười khen.

- Đệ tử của tiểu tổ, làm sao có thể chất phác được?

Kim Sí Tiểu Bằng Vương cũng cười tiếp lời, nói:

- So ra đã rất thành thật, không có đạt được tiểu tổ chân truyền, ngươi nhìn cái kia…

Các tu sĩ đều theo ánh mắt của hắn nhìn sang, nhìn thấy Tiểu Bàn đang khẩn trương nhìn đấu pháp, không ngừng huy quyền đá chân, miệng hét lớn:

- Đánh hắn… **** con mắt… Đá háng hắn… Ai nha tỷ tỷ ngươi làm sao không đá háng hắn…

- … Tiểu gia hỏa này tuổi tác nhỏ nhất, nhưng mới được chân truyền…

Các tu sĩ nhìn một lát, đồng thời cảm giác vừa bực mình vừa buồn cười, lắc đầu, nhưng dần dần trầm mặc lại.

Trong lúc nhất thời, cảm thấy lòng hơi đau buồn!

Ở trong mắt bọn hắn, tiểu ma đầu kia luôn mang theo sắc thái truyền kỳ, chỉ tiếc nửa đường chết yểu...

Mà lúc này, các đệ tử cổ thế gia xem đấu pháp, thần sắc đều có chút ngưng trọng.

Lần này bọn họ mời đám người Kim Ô, kỳ thật là vì hóa giải ân oán, tối thiểu nhất để bọn hắn tạm thời bỏ đi suy nghĩ đối địch với cổ thế gia, để tránh lần thứ hai vào Bách Đoạn Sơn lấy tạo hóa xảy ra nhiễu loạn, mặc dù ẩn ẩn chuẩn bị lấy thế đè người, nhưng không dám không nể mặt mũi, cho nên lần này Hàn gia tiểu bối và đệ tử Phương Hành đấu pháp, ngược lại phù hợp ý tứ của bọn họ, vô luận thắng thua, đều không đến mức để chiến hỏa mất khống chế, hơn nữa trong lòng bọn họ nghĩ, Hàn gia tiểu thiếu gia không thể nghi ngờ sẽ thắng chắc, con cháu cổ thế gia Thần Châu Trung Vực, đều là thiên chi kiêu tử, có một không hai bốn Vực, lúc nào ở cùng thế hệ đấu pháp thua qua?

Nhưng nhìn cục diện trong sân, lại có chút không ổn...

Sắc mặt của Thần Tử Hàn gia Hàn Kiếm Linh đã có chút xanh mét, nếu Hàn gia tiểu thiếu gia thua, thậm chí không cần thua, chỉ hòa, vậy mặt mũi của Hàn gia cũng mất không sai biệt lắm, cũng không thể để cho người ta ra ngoài nói con cháu Hàn gia bản lĩnh còn không bằng đệ tử của ma đầu kia chứ? Cổ thế gia để ý nhất mặt mũi, mất đi mặt mũi còn nghiêm trọng hơn mất mạng!

Trường Tôn Thanh Lưu đã ẩn ẩn nhếch miệng, hiển nhiên không hài lòng với kết quả này.

- Ngươi có dũng khí xem nhẹ ta?

Hàn gia tiểu thiếu gia hình như đã nhận ra ánh mắt người chung quanh nhìn mình, càng phẫn nộ, khàn giọng rống giận, thân hình đột nhiên ở giữa nhảy lên không trung, sau đó đáp xuống, ném đi đoản thương trong tay, vậy mà một hóa thành hai, hai hóa thành bốn, qua giây lát hóa ra thương ảnh đầy trời, theo hắn từ trên trời giáng xuống, phô thiên cái địa vọt về phía Tiểu Nhất, trong miệng hét lớn:

- Phá Vân Thương...

- Bí thuật Hàn gia!

Mọi người xem cuộc chiến, thần sắc đều ngưng trọng lên.

Hàn gia tiểu thiếu gia thi triển ra chiêu này, đã nói hắn động sát tâm, không muốn quần đấu nữa.

- Thập Vạn Bát Thiên Kiếm...

Lúc này, Tiểu Nhất cũng thấp giọng quát khẽ, hai tay bóp pháp quyết, thình lình thi triển ra bí pháp của Cô Nhận Sơn, điểm điểm Hồ Hỏa ngưng tụ, hóa thành hai đại cánh, ở sau lưng động một cái, xông thẳng về giữa không trung, tốc độ cực nhanh, phần lớn thương ảnh đều bị nàng tránh thoát, xem như có chút không ngăn nổi, cũng bị hai cánh đẩy ra chung quanh...

Oanh!

Trong sân tràn ngập khói lửa, cát bay đá chạy, thật lâu mới rơi xuống.

Không trung, hai bóng người một trái một phải đối lập, một cái là Hàn gia tiểu thiếu gia thở hồng hộc, một cái là Tiểu Nhất váy trắng bồng bềnh, mới nhìn lại là hồ nữ Tiểu Nhất điềm tĩnh hơn, quần áo phần phật, khí độ bất phàm.

Trên thực tế, vừa rồi một thức kia, Tiểu Nhất hiểm tới cực điểm, bất quá nàng dùng bí thuật Bằng tộc tăng thêm bí pháp Hồ tộc, trốn khỏi một kiếp này, nhìn từ bề ngoài, thì càng thêm bình tĩnh hơn Hàn gia tiểu thiếu gia, như nàng ổn chiếm thượng phong.

- Ha ha, hảo nha đầu, không có làm mất mặt sư phó ngươi...

Kim Ô cười ha ha, đi tới trong sân.

Lệ Hồng Y tâm lý nắm chắc, cũng cười nhạt nói:

- Đã đấu 100 chiêu, không cần tái đấu, liền dùng bình thủ kết thúc đi?

Sắc mặt đám người Thần Tử Hàn gia Hàn Kiếm Linh đã trở nên cực kỳ khó coi.

Trăm chiêu thoáng qua, Hàn gia tiểu thiếu gia còn chưa thể thắng đối phương, ngược lại làm mình mệt mỏi quá sức!

Thế này sao là thế hoà không phân thắng bại?

Rõ ràng là Hàn gia ăn một tát nha?

Bất quá hết lần này tới lần khác, đối mặt đám người Kim Ô và Lệ Hồng Y, bọn họ tâm tư do dự, không biết nên ngăn cản hay không.

Nếu ngăn trở, song phương oán hận càng sâu, không hợp với dự tính ban đầu của bọn hắn.

Mà Hàn gia tiểu thiếu gia thì đầu đầy mồ hôi, thần sắc ảo não, thậm chí mang theo ủy khuất.

Dựa vào cái gì, rõ ràng là mình tu vi cao hơn, thuật pháp cũng thần diệu hơn, cảm giác tiếp qua mấy chiêu sẽ thắng...

- Ha ha, thắng bại chưa phân, cần gì phải lấy thế hòa kết thúc?

Lúc này, có một giọng nói vang lên, chính là Trường Tôn Thanh Lưu, nàng chậm rãi bước vào trong sân, khí cơ trên người bừng bừng phấn chấn, vừa lúc ngăn ở trước đám người Lệ Hồng Y, đồng thời lại có một đạo thần niệm nhàn nhạt bắn về phía Hàn gia tiểu thiếu gia, mang theo ý vị đùa cợt:

- Ngươi không có tí sức lực nào rồi hả? Mặt mũi của Hàn gia đều bị ngươi vứt sạch...

Hàn gia tiểu thiếu gia nghe vậy, sắc mặt càng biến thành màu đỏ tía, bỗng nhiên hét lớn:

- Còn không có kết thúc, chúng ta tiếp tục chiến!

Đột nhiên nghe được hắn nói, Tiểu Nhất vốn định rời vòng chiến nao nao, quay đầu nhìn hắn.

- Tiểu Nhất về đi, ngươi đã giúp sư phó tranh giành khẩu khí, không cần tái đấu!

Sắc mặt đám người Lệ Hồng Y khẽ biến, nhìn Tiểu Nhất quát nói.

- Ha ha ha ha, đệ tử của ma đầu kia nhát gan như vậy? Mới chỉ đấu 100 chiêu, liền không dám tiếp tục đấu nữa sao? Đệ tử hèn nhát, có thể thấy được sư phó cũng là đồ bỏ đi, phế vật bực này, chết 100 lần cũng chê ít, lại còn có người hoang đường buồn cười nói cái gì uy danh của ma đầu kia, phế vật như vậy ngay cả gia nô của Hàn gia ta cũng không bằng, lại có thể có uy danh gì?

Thấy Tiểu Nhất do dự, Hàn gia tiểu thiếu gia dứt khoát chửi ầm lên, con mắt màu đỏ tươi, giống như sung huyết.

- Ngươi còn dám khinh miệt sư tôn ta... Tốt, tốt, hôm nay ta cùng ngươi phân cái sinh tử!

Hồ nữ tiểu nghe hắn mắng to, đã kìm nén không được, quát lạnh một tiếng, không ngờ quay đầu lại.

- Lần này, ta tất sát ngươi!

Hàn gia tiểu thiếu gia đại hỉ, trong tiếng hét vang, cầm thương xông tới...

- Lớn mật!

Đám người Kim Ô xông lên, không muốn để bọn hắn tiếp tục đấu nữa, bình thường theo quy củ, chỉ cần không phải sinh tử đại thù, đấu pháp trăm chiêu là đủ, Hàn gia không có khả năng không biết quy củ này, vậy mà kích lửa giận của Tiểu Nhất, rõ ràng đã quá giới hạn, nếu thật để Tiểu Nhất tiếp tục đấu pháp, vậy chỉ sợ kết cục...

- Ha ha, tiểu bối đấu pháp, chúng ta không cần nhúng tay nữa!

Nhưng lúc này, Hàn gia Hàn Kiếm Linh cùng với con cháu thế gia khác đồng thời bay lên, ngăn ở trước đám người Kim Ô, Hàn Kiếm Linh có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng lộ ra đã hạ quyết tâm, mặc dù sự tình là Trường Tôn Thanh Lưu gây ra, nhưng đối với mình mà nói, trước phải giữ gìn mặt mũi của Hàn gia làm trọng, trận chiến này, thật nên để bọn hắn tiếp tục đấu.

- Không sai, đệ tử ma đầu kia và tiểu bối Hàn gia đấu pháp, các ngươi xen tay vào làm gì?

Trường Tôn Thanh Lưu cười lạnh nói:

- Thật cảm thấy không có phần thắng, vậy đổi lại một đệ tử đi lên đi...

Đám người Lệ Hồng Y giận dữ, liếc nhau một cái, đã quyết định xuất thủ.

- Đi thôi...

Lúc này, trong đám người, lão đầu coi bói ngồi ở trên lưng lừa khẽ thở dài nói.

Con lừa quay đầu, tựa hồ có chút nghi ngờ nhìn hắn.

- Quả thật có chút ảnh hưởng kế hoạch của chúng ta...

Lão đầu coi bói thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Bất quá mặt mũi nha... chết cũng phải tranh một lần!

Chương 960: Thầy của ta Phương Hành

- Ngươi không phải nói sư phó ngươi rất lợi hại sao? Vì cái gì không dám đón đỡ thuật pháp của ta?

- Ngươi không phải vì sư mà chiến sao? Vì sao chỉ dựa vào thân pháp du tẩu?

- Nhận thua đi! Nếu như ngươi không nhận thua, ta sẽ đánh chết ngươi!

Hàn gia tiểu thiếu gia nguyên bản còn được cho khí chất đôn hậu, ở dưới Trường Tôn Thanh Lưu kiếm chuyện và khích tướng, cũng thình lình lộ ra bản chất hung tàn bá đạo của con em thế gia, mỗi một thức mỗi một chiêu đều mang theo sát ý nồng nặc, giống như hóa thân hung ma, phô thiên cái địa đánh về phía Tiểu Nhất, trong miệng liên thanh hét lớn, không chỉ nhục mạ Phương Hành, còn muốn ép Tiểu Nhất cúi đầu nhận thua, hơn nữa loại cục diện này, Tiểu Nhất đã kiên trì rất vất vả, nhưng một mực cắn răng, gượng chống thuật pháp.

Lúc đầu, Hàn gia tiểu thiếu gia còn có sự kiêu ngạo của mình, cùng Tiểu Nhất động thủ vô tình hay cố ý áp chế tu vi của mình, chỉ sử dụng linh lực tương đương Trúc Cơ trung kỳ, thẳng đến một kích cuối cùng, mới bạo phát tất cả lực lượng, nhưng tới lúc này, hắn cái gì cũng bất chấp, linh lực hiển lộ, mỗi một kích đều hết toàn lực, lại thêm sát tâm của hắn đã lên, lĩnh ngộ thuật pháp gia truyền càng lúc càng sâu, động thủ vậy mà uy lực tăng gấp bội, giống như biến thành người khác.

Mà Tiểu Nhất, trước đây dùng hết toàn lực, cùng đối thủ tu vi vượt qua mình đấu hơn trăm chiêu, đã thuộc về khó được, bây giờ ở dưới uy áp của đối phương, càng vất vả khó cầm cố, chỉ có thể ỷ vào thuật pháp mà Cô Nhận Sơn chỉ điểm nàng, nhanh chóng du tẩu.

Bất quá dù hung hiểm, nhưng nghe Hàn gia tiểu thiếu gia nói muốn nàng nhận thua, vẫn giận dữ hét lớn:

- Nằm mơ!

Tuyệt không nhận thua!

Trong nội tâm nàng rõ ràng, lúc này mình nhận thua, liền đại biểu chấp nhận Hàn gia nói xấu sư tôn mình!

- Đấu pháp đã kết thúc, các ngươi còn muốn hùng hổ dọa người?

Đám người Lệ Hồng Y nổi giận xông về phía trước, muốn mạnh mẽ ngừng đấu pháp.

Nhưng đám người Hàn gia thì lạnh lùng ngăn cản, âm thanh lạnh lùng nói:

- Đấu pháp có kết thúc hay không, là hai người bọn họ định đoạt, vừa rồi sau trăm chiêu, tiểu hồ nữ kia không có nói ngừng đấu, hiện tại chiến cuộc đã không phân thắng bại, lại có thể nói dừng thì dừng?

Trường Tôn Thanh Lưu cười ha hả nói:

- Nếu như muốn kết thúc, cũng dễ thôi, bảo tiểu hồ ly kia nhận thua không phải xong rồi?

- Ha ha, đây chính là quy củ của Thần Châu sao?

Đám người Kim Ô quát lạnh, pháp lực hội tụ, đã bày ra tư thế không tiếc chiến một trận.

Nhưng lúc này, trên đỉnh đầu, một đạo pháp lực đáng sợ giáng lâm, bao phủ tứ phương, làm bọn hắn cảm thấy run lên, cảm nhận được một loại uy hiếp tới thần hồn. Ngẩng đầu nhìn lại, là Viên gia Phù Tô công tử một mực xếp bằng ở giữa không trung, giống như thần phật được người cúng bái xuất thủ, mí mắt cũng không nhấc một cái, nhàn nhạt mở miệng, thanh âm truyền khắp tứ phương:

- Trúc Cơ tiểu bối đấu pháp, các ngươi là Kim Đan cảnh lại muốn xuất thủ ngăn cản, há không ngại thân phận của mình sao?

- Ngươi…

Đám người Kim Ô tức giận tới cực điểm:

- Hắn cũng là người Viên gia, thua tên tuổi, trên mặt Viên gia các ngươi rất có ánh sáng sao?

Phù Tô công tử cau mày, thật lâu mới nhàn nhạt mở miệng:

- Viên gia không có phế nhân như hắn!

Xoạt!

Cảm xúc của các tu sĩ trong sân bị hắn đẩy lên đỉnh điểm, vô số người nghị luận ầm ĩ, châu đầu ghé tai.

Ở giữa chỉ có Lệ Hồng Y đoán được:

- Tên tuổi của Phương Hành quá thịnh, thậm chí ép cả hắn xuống, vị Thần Tử Viên gia này không cao hứng ah, âm thầm vẫn luôn có người không có hảo ý lấy hắn so sánh với Phương sư đệ, nói Viên không bằng Phương.

- Ha ha ha ha…

Nhìn thấy cục diện bị Viên gia Phù Tô công tử khống chế, không người quấy rầy mình nữa, Hàn gia tiểu thiếu gia càng hưng phấn, xuất thủ càng lăng lệ, quát lên:

- Cái gì đồ đệ của ma đầu, không gì hơn cái này, tiểu hồ ly, ngươi đến tột cùng có nhận thua hay không?

Tiểu Nhất phất ống tay áo, quyển ra điểm điểm Hồ Hỏa, trong miệng hét lớn:

- Nằm mơ!

Trên mặt Hàn gia tiểu thiếu gia hiện lên ý cười lạnh lẽo:

- Vậy đừng trách ta.

Pháp lực của Tiểu Nhất chống đỡ hết nổi, thân pháp đã không linh hoạt bằng lúc trước, ánh mắt của hắn lạnh lùng quét qua, đã bắt lấy một sơ hở, cả người truy tinh cản nguyệt vọt lên, thiết thương vung vẩy, pháp lực càn quét, dồn Tiểu Nhất đến chỗ chết, sau đó đoản thương lành lạnh nhấc lên, ngưng tụ pháp lực, hung hăng đâm về phía mi tâm của nàng, đồng thời rống to:

- Nhanh chóng nhận thua!

Hô!

Tiểu Nhất trơ mắt nhìn thiết thương bay thẳng mi tâm của mình, không nhịn được sợ hãi.

Nhưng cuối cùng, hai chữ "nhận thua" lại không nói ra, thốt ra lại là:

- Chết cũng không nhận thua!

- Vậy ngươi chết đi.

Hàn gia tiểu thiếu gia cười lạnh, thiết thương gia tốc đâm xuống dưới.

- Không tốt…

Đám người Kim Ô đều bạo phát, liều mạng chạy đến cứu giúp, ngay cả đám người Thần Tử Hàn gia cũng đã không dám cản.

Bất quá lúc này, một màn không tưởng tượng được phát sinh, ở phương hướng hậu sơn, đột nhiên truyền đến một trận âm thanh lọc cọc, đồng thời truyền đến, thình lình còn có một đạo khí diễm đáng sợ, trong các tu sĩ vây xem, hạng người thần niệm cường đại, vào lúc này tất cả đều sinh lòng cảm ứng, quay đầu nhìn sang, sau đó bọn họ chỉ thấy một màn làm cho người khiếp sợ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Trong sơn cốc, giữa không trung, thình lình có một đạo hồng quang lao đến, tốc độ không ngừng điệp gia.

Lần đầu tiên nhìn thấy, nó còn ở ngoài mười dặm, lúc nhìn lại, đã đến bên ngoài ba dặm, sau đó bay thẳng vào sân.

Thẳng đến lúc này, các tu sĩ mới thấy được bề ngoài của nó, nhất thời sợ nói không ra lời, đầu sinh sừng thú, vảy màu vàng sậm, hai con mắt giống như chuông đồng, bên trong phun trào hỏa diễm linh quang, miệng nhe răng nanh, lộ ra dị thường hung ác, thân hình như một ngọn núi nhỏ, bốn cái móng khổng vũ hữu lực, hư không bước ra vòng vòng sóng gợn, trong lúc lao nhanh, không trung tự nhiên hiển hóa ra một vòng kim vân, khiến cho chỗ nó đến, đều lưu lại vệt lửa nhàn nhạt.

- Kỳ Lân…

- Là Kỳ Lân trong truyền thuyết.

Kinh ngạc nửa ngày, đã có vô số người kêu lớn, đầy mặt chấn kinh.

Oanh!

Ngoài dự liệu, Kỳ Lân lao thẳng đến, tốc độ nhanh như thiểm điện, đi tới chỗ gần, càng phóng qua đám người vây xem, vọt thẳng vào vòng chiến, tới trước người Hàn gia tiểu thiếu gia, thân hình uốn éo, hai cái móng sau giơ lên thật nhanh, "Bành" một tiếng, rắn rắn chắc chắc đá vào ngực Hàn gia tiểu thiếu gia.

Một cước của nó ôm theo xu thế một đường chạy tới, lại ẩn chứa quái lực, lực lượng sao mà đáng sợ?

- Phốc…

Hàn gia tiểu thiếu gia miệng phun máu tươi, thân hình giống như diều đứt dây bay ra ngoài, đoản thương trong tay bay xa mấy chục trượng, nghiêng nghiêng cắm trên mặt đất, mà hắn thì bay ra không dưới trăm trượng, đụng vào vách đá, giống như một bãi bùn nhão.

Chung quanh vừa mới vang lên tiếng kinh hô, lại đột nhiên an tĩnh!

Một màn trước mắt này quá có lực trùng kích.

Côn Luân Sơn có truyền thuyết Kỳ Lân ẩn hiện, nhưng không người phát hiện tung tích, thậm chí ngay cả Phù Diêu Cung cũng từng phái ra trưởng lão xem xét, lại không thể bắt được nó, dần dà, thậm chí có người bắt đầu hoài nghi đây chỉ là nghe nhầm đồn bậy!

Nhưng bây giờ, Kỳ Lân thực xuất hiện ở trước mặt mình, làm sao có thể không chấn kinh?

Nhưng càng khiếp sợ là, Kỳ Lân và Hàn gia có thù hận lớn như thế nào, sao vừa xuất hiện đã trực tiếp đạp bay Hàn gia tiểu thiếu gia?

- Nghiệt súc, dám can đảm tổn thương chất nhi của ta.

Phản ứng đầu tiên chính là Hàn Kiếm Linh, trong lòng của hắn đã khiếp sợ đến cực điểm, nhưng rất nhanh ý thức được trong sân xảy ra chuyện gì, muốn rách cả mí mắt nhìn về phía Kỳ Lân rống lớn một tiếng, vội vàng chạy tới nhìn cháu của mình, vừa xem xét đã đau lòng tới cực điểm, trái tim run rẩy, đây là chất tử cực kì thông minh, thiên tư hơn người của mình sao?

Gãy xương gân nát, máu thịt be bét, rõ ràng đã hóa thành một đoàn thịt nhão, mặc dù còn có sinh cơ tồn tại, nhưng đó là gia tộc vì phòng ngừa vạn nhất cho hắn Hộ Tâm Phù mà thôi.

Run rẩy bế Hàn Minh Chung lên, Hàn Kiếm Linh lửa giận vạn trượng, nhảy lên không trung, con mắt trở nên đỏ như máu:

- Nghiệt súc, Hàn gia ta và ngươi có thù hận gì, vậy mà dám hạ độc thủ như vậy?

Kỳ Lân trong truyền thuyết xuất hiện ở trước mắt, Hàn Kiếm Linh quá mức chấn động, mặc dù thịnh nộ, cũng không có lập tức xuất thủ.

Hắn giận dữ hỏi, chỉ là vô ý thức mở miệng, thậm chí không biết Kỳ Lân, hoặc nói quái vật kia hiểu tiếng người hay không.

Bất quá sự tình ngoài dự liệu phát sinh, Kỳ Lân quay đầu, hai mắt màu đỏ tươi nhìn hắn, có chút lạnh lùng chế giễu, lại như có hung hãn vô tận, càng giống như có tặc quang nhàn nhạt:

- Không có thù.

- Ngươi…

Hàn Kiếm Linh nhất thời nghẹn lời, hắn thậm chí nghĩ không ra đối đáp như thế nào.

Nhưng may mắn, Kỳ Lân mở miệng, trong mắt hung quang đại thịnh, cười lạnh nói:

- Bất quá, tiểu hỗn đản này khi dễ sư muội ta không nói, còn luôn miệng vũ nhục sư phụ ta, ta làm đệ tử, sao có thể nhịn được?

- Sư phó ngươi?

Hàn Kiếm Linh nghe không chỉ không minh bạch, ngược lại triệt để phát mộng.

- Đúng thế, ma đầu các ngươi nói, chính là sư phó của ta.

Kỳ Lân đương nhiên nói, sau đó cao cao ngẩng cổ, khí vận lồng ngực, thanh âm long trời lở đất vang lên:

- Dưới trướng Thống Thiên Đạo Chủ, Kiếp Đạo đại đệ tử kiêm truyền nhân Thái Thượng

Đạo Phương Thanh La ở đây, ai dám mắng sư tôn ta một câu?

Chung quanh an tĩnh, các tu sĩ một nửa chấn kinh, một nửa nghi hoặc, còn có người triệt để mộng bức.

- Chuyện gì a, Kỳ Lân kia nói nó là ai?

- Thống Thiên Đạo Chủ? Đây không phải đạo hiệu của ma đầu kia sao?

- Không thể nào? Kỳ Lân lại là đồ đệ của ma đầu kia?

Trong vô số thanh âm, chỉ có một người lúng ta lúng túng mở miệng nói:

- Đây là Kỳ Lân sao? Sao âm thanh giống như con lừa vậy?

Chương 961: Trưởng bối tới

Kỳ Lân dẫn động tứ phương chú ý, vậy mà lại là đệ tử của Phương ma đầu?

Trong lúc nhất thời, tin tức này khiến cho tứ phương kinh động, im ắng thật lâu.

Dù tin tức này là do Kỳ Lân chính miệng nói, nhưng các tu sĩ cũng không thể tin được!

Cần phải biết, Kỳ Lân chính là Thụy Thú, tung tích khó tìm, Thời Đại Thái Cổ, đã từng làm tọa kỵ của Thánh Nhân, cùng Tiên Nhân đại chiến, về sau từng vì nhân gian thanh trừ tà ma, cho nhân gian thái bình, sau đó Kỳ Lân rời đi, biến mất khỏi nhân gian, không nghe nói qua tung tích dấu vết nữa.

Căn cứ Kỳ Lân từng cùng Thánh Nhân kề vai chiến đấu, cho nên người thế gian đều cho rằng Kỳ Lân là hóa thân của tính tình cao khiết, không phải người có đại công đức không thể gần, trước đây đệ tử cổ thế gia từng nói, muốn hàng phục Kỳ Lân làm tọa kỵ, kỳ thật chỉ là nói đùa.

Dù hàng phục đoán chừng hắn cũng không dám ngồi, Kỳ Lân không phải người nào cũng ngồi được!

Nhưng lúc này, Kỳ Lân miệng nói tiếng người, nói mình là đệ tử của Phương ma đầu?

Này liền không bình thường, toàn thân Phương ma đầu có điểm nào coi là đại công đức?

Cũng chính là nguyên nhân này, bầu không khí mới quỷ dị, khiến cho người người trầm mặc, ngay cả Hàn gia cũng nhất thời không người mở miệng.

Thời điểm người chung quanh đều hoảng sợ, Kỳ Lân lại cười híp mắt cúi đầu, cực lực bày ra giá đỡ của Đại sư huynh, ôn hòa mà không mất uy nghiêm đánh giá Tiểu Nhất:

- Khà khà khà khà, ngươi là tiểu sư muội sao? Nhìn bộ dạng rất xinh đẹp nha.

- Ngươi ngươi là?

Tiểu Nhất cau mày, đầy mặt nghi ngờ nhỏ giọng hỏi.

- Ta?

Kỳ Lân cười ha ha, ngẩng đầu nói:

- Ta cũng là đồ đệ của sư phó, ha ha ha, ta là đại đệ tử.

Mặc dù là lần thứ hai nghe được, nhưng Tiểu Nhất vẫn không hiểu, nàng cách gần, nhìn càng rõ ràng hơn người bên ngoài, nên đáy lòng nghi vấn sâu hơn, nửa ngày mới thấp giọng nói thầm:

- Thế nhưng vì cái gì sư phó thu một con lừa làm đệ tử chứ?

Một câu làm Phương Thanh La chảy ra mồ hôi lạnh, nửa ngày sau mới nói:

- Nói nhỏ chút, hiện tại ta là Kỳ Lân.

- Đây là Kỳ Lân gì? Rõ ràng là con lừa lúc ấy ở trong Ma Uyên thấy qua kia?

Lúc này, đệ tử Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Đạo cũng trợn to mắt nhìn "Kỳ Lân", càng xem càng quen mắt, nhịn không được nhỏ giọng nói:

- Tên này từ khi Phương lão đại trở về Viên gia, thì một mực xuất quỷ nhập thần, về sau dứt khoát không thấy bóng dáng, lúc lấy cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, chúng ta tìm nó cũng không có tìm được, sao lúc này lại đột nhiên xuất hiện?

Kim Sí Tiểu Bằng Vương nói:

- Chính là nó! Bất quá tên vương bát đản này làm sao càng lúc càng giống Kỳ Lân, tiểu tổ dạy thế nào a?

- Ha ha ha….

Kim Ô cười lạnh nói:

- Lấy tính tình của tiểu thổ phỉ kia, nào có kiên nhẫn dạy đồ đệ, rõ ràng là cầm vô số tài nguyên quý hiếm ngạnh sanh tích tụ ra, đoán chừng là cho ăn quá nhiều thiên trân địa bảo, bức một con lừa thành Kỳ Lân ah, này có thể nói bức lương dân thành kỹ nữ không nhỉ?

- Kỳ thật nó còn có chút khác biệt với Kỳ Lân chân chính.

Lệ Hồng Y đánh giá nửa ngày, cũng thấp

giọng nói:

- Trong cổ tịch ghi lại Kỳ Lân chính là sư tử, sừng hươu, mắt hổ, thân nai, vảy rồng, đuôi trâu, bụng chứa hỏa tinh, ngôn ngữ như sấm, có thể dẫn động thiên tượng, chỗ đến thần quang sáng chói, nhưng nhìn vị sư điệt kia của chúng ta, còn có rất nhiều chỗ khác biệt Kỳ Lân, nhưng hiện tại ở trong giới tu hành, lại có ai thấy tận mắt Kỳ Lân chân chính? Không hiểu rõ nội tình của nó, đoán chừng thật bị nó hù dọa, hoặc là nói, gia hỏa này vốn có huyết mạch Kỳ Lân, ngạnh sanh bị bảo dược thúc giục ra.

- Thần Tử điện hạ, có người nhận ra Kỳ Lân này có chút giống con lừa phun lửa ở Ma Uyên.

Lúc này, nội tình của Hàn gia cũng hiển lộ ra, khi nhìn thấy Kỳ Lân, sau khi hết khiếp sợ, đủ loại tin tức đã bắt đầu sưu tập, nhất là nghe Kỳ Lân nói mình chính là đệ tử của Phương Hành, bắn tên có đích, rất nhanh liền có người phát hiện mánh khóe, hồi báo cho Thần Tử Hàn gia biết:

- Hơn một năm không thấy, cũng không biết nguyên nhân gì, tọa kỵ kia lại có mấy phần bộ dáng của Kỳ Lân, nhưng từ thân phận và bề ngoài đến xem, hẳn là con lừa kia không thể nghi ngờ!

- Ta mặc kệ ngươi là Kỳ Lân hay con lừa, con cháu Hàn gia ta, sao có thể tha cho ngươi nói thương liền thương?

Trong lòng Thần Tử Hàn gia đã nắm chắc, lửa giận rốt cuộc kìm nén không được, giao Hàn Minh Chung cho người bên cạnh, nhanh chân đi về phía trước.

Kỳ Lân nghe xong nổi giận, lớn tiếng hét lên:

- Ngươi mới là con lừa, cả nhà ngươi đều là con lừa, ta rõ ràng là Kỳ Lân.

Móa…

Một câu nói như vậy, khí thế xem như không còn sót lại chút gì.

Sắc mặt các tu sĩ Thần đều trở nên cực kỳ quỷ dị, càng có người tinh tế dò xét Kỳ Lân, so sánh với ghi chép trên cổ tịch, ngược lại phát hiện càng ngày càng có nhiều chỗ khác biệt, chỉ bất quá dù như thế, cũng không có người có dũng khí khinh thường nó, các tu sĩ đều cho rằng, coi như đây là con lừa, nói không chừng cũng là con lừa đã thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân, một khi huyết mạch thức tỉnh, vậy giống như mở ra một đại đạo tu hành, có thể thông qua huyết mạch tẩy luyện, dần dần trưởng thành Kỳ Lân chân chính, mà một Kỳ

Lân chân chính, vậy ý nghĩa sao mà trọng đại?

Tọa kỵ của Thánh Nhân thời đại Thái Cổ, hóa thân điềm lành, địa vị của nó không thua gì ngọc tỉ nhân gian.

- Ngươi thương người Hàn gia ta, dù là Kỳ Lân chân chính cũng phải trả giá đắt!

Hàn Kiếm Linh mặc kệ nhiều như vậy, một ngụm ác khí khó mà phát tiết, dậm chân bay lên, thiết thương hiển hóa ở trong lòng bàn tay.

Kỳ Lân giật nảy mình, vô ý thức muốn trốn đến sau lưng Tiểu Nhất, bất quá tưởng tượng mình chính là Đại sư huynh, không có ý tứ làm như vậy a, chỉ có thể ánh mắt ngượng ngùng nhìn về phía đám người, nhưng chỗ kia vắng vẻ không có ai.

- Xong, bị sư tôn lừa nữa rồi, móa, có sư tôn chuyên hố đệ tử như vậy sao…

Thời điểm nội tâm gào thét, đột nhiên có một kim ảnh hoành không bay tới, ngăn ở trước mặt Thần Tử Hàn gia, lại là Kim Ô sư thúc uy phong lẫm lẫm, hai cánh giương ra, giống như một ngọn núi nhỏ, cười ha ha nói:

- Hàn đạo hữu, ngươi làm như vậy coi như không đúng nha, sư điệt của ta vì chính sư danh mà chiến, thiên kinh địa nghĩa, tiểu bối bọn họ đấu pháp, chỉ là thất thủ mà thôi, ngươi đường đường nửa bước Nguyên Anh, thọ nguyên ba giáp, xuất thủ đối phó tiểu bối, thất lễ nha?

- Ngươi…

Hàn Kiếm Linh trở nên ảo não, lời này vốn là lí do thoái thác của bọn họ, lúc này lại bị Kim Ô trả lại!

Chỉ bất quá, cháu ruột bị người đánh gần chết, dù chữa khỏi cũng phế đi, chuyện này ảnh hưởng quá lớn, hắn làm sao có thể bởi vì một hai câu mà từ bỏ, trực tiếp vung thiết thương quát:

- Tránh ra…

Ầm ầm!

Thiết thương như rồng, thẳng hướng Kim Ô.

Ba!

Kim Ô vung cánh, ngạnh sanh hất trường thương đi, quát:

- Mới vừa rồi ngươi còn hỏi chúng ta có thể quên tiểu thổ phỉ chết hay không, Kim gia ta vẫn chưa trả lời ngươi, hiện tại ta đến nói cho ngươi, nếu bởi vì mấy câu của các ngươi, chúng ta liền sợ ngay cả thù cũng không dám báo…

Oanh! Oanh! Oanh!

Lúc nói chuyện, cánh nó huy động liên tục, liên chấn ba lần, tạm thời bức lui Thần Tử Hàn gia.

Mà thanh âm của nó thì chấn thiên địa, cuồn cuộn tứ phương:

- … đây chẳng phải ngay cả con lừa cũng không bằng sao?

- Ha ha, nói rất hay!

Bên cạnh, một người cười to mở miệng, cao giọng phụ họa, chính là tiểu quỷ vương Lệ Anh.

Những lời này, có thể nói là biểu lộ cõi lòng của bọn họ, một lời hào khí ngút trời, bễ nghễ thế gian.

Chung quanh các tu sĩ im lặng không nói gì, chỉ có Kỳ Lân nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Lừa tộc thì thế nào, không bằng chúng ta là ý gì?

- Vậy ngươi nhìn xem có thể bảo vệ được nó hay không đi!

Kim Ô nói những lời này, liền biểu thị đàm phán tan vỡ, Hàn Kiếm Linh cũng có chút thẹn quá hoá giận, trong tiếng quát chói tai, muốn xuất thủ đại sát tứ phương, các tu sĩ của Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Đạo cũng vây quanh, chiến thế hết sức căng thẳng

- Ha ha, tiểu bối vô tri, ngươi cũng có biết câu nói này của mình sẽ mang đến dạng hậu quả gì không?

Lúc này, không trung bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm thét, một pháp tướng cao lớn từ trên Côn Luân Sơn lướt xuống, trên người khí cơ cổn đãng, trấn áp một phương, người này thân mặc hắc bào, đầu đội cổ quan, tu vi Nguyên Anh viên mãn cơ hồ trấn áp mọi người nói không ra lời, mà thanh âm của hắn càng lành lạnh, để cho người ta run như cầy sấy:

- Nếu muốn khăng khăng đối địch Hàn gia ta, đối địch với Thần Châu, Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Đạo còn muốn tồn tại ở trên đời sao? Lại đi về hỏi trưởng bối của các ngươi, có dũng khí dám nói như thế hay không?

Đang khi nói chuyện, hắn bá đạo vô địch, đại thủ trực tiếp vượt qua đám người Kim Ô, hung hăng bắt về phía con lừa.

- Là Hàn gia gia chủ…

- Hàn gia gia chủ tự mình xuất thủ.

Các tu sĩ thấy người này, không biết bao nhiêu người chấn kinh thốt ra.

Người đến lại là Hàn gia gia chủ, nửa bước Độ Kiếp, vừa xuất hiện liền muốn bắt Kỳ Lân, cực kỳ bá đạo.

Đám người Kim Ô kinh hãi, nếu là đám người Hàn Kiếm Linh xuất thủ, bọn họ còn có thể ngăn lại, nhưng Hàn gia gia chủ tự mình phủ xuống, muốn mạnh mẽ bắt Kỳ Lân, đây đã vượt ra khỏi phạm vi năng lực của bọn họ, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Con lừa càng bị hù không để ý cái khác, cụp đuôi núp ở sau lưng Tiểu Nhất, run lẩy bẩy:

- Xong đời xong đời!

Bất quá lúc này, hai phía đông nam bỗng nhiên có một đạo khí tức hùng hồn xông lên trời.

Sưu!

Phía nam là một lợi trảo thiêu đốt hỏa diễm, xuyên qua hư không, một trảo chống đỡ đại thủ của Hàn gia gia chủ, ngạnh sanh chấn hắn trở về, ngay cả Nguyên Anh pháp tướng cũng chấn động không thôi

Ông…

Đến từ đông phương là từng tiếng đàn thanh minh, theo tiếng đàn vang lên, một đạo kiếm quang lăng không hiển hóa, "Xùy" một tiếng chặt đứt đại thủ của Hàn gia gia chủ, kiếm khí vẫn chưa hết, xoắn đại thủ thành bột mịn, sau đó mới biến mất.

- Người đến là ai?

Hàn gia gia chủ vừa sợ vừa giận, gào thét hét lớn.

- Ngươi không phải bảo bọn hắn đi về hỏi trưởng bối trong nhà sao?

Hai hướng có hai nhân ảnh xuất hiện, thanh âm nhàn nhạt, lại như sấm rền:

- Hiện tại, trưởng bối của bọn hắn đến rồi!

Chương 962: Thiên kiêu diễn võ

Theo thanh âm giống như sấm rền kia, hai bóng người phân biệt từ hai hướng xuất hiện.

Phương nam là một lão giả người khoác kim bào, quái nhãn mũi cao, ở sau lưng hắn, hư ảo pháp tướng như ẩn như hiện, lại là một quái điểu to như ngọn núi, cả người xích vũ, giống như thiêu đốt lên từng tia từng tia linh diễm, hết lần này tới lần khác ở thời điểm xích vũ vỗ cánh, lại xen lẫn tia tia kim quang, lộ ra cực kỳ thần thánh, như lôi cuốn lấy tiên khí nồng đậm, khí cơ cổn đãng, như muốn xé rách hư không.

Mà từ đông phương tới, lại là một lão giả ôm cổ cầm, hắn nhìn như bình thường, chậm rãi đạp trên hư không, sau lưng đồng dạng hiển hóa pháp tướng, nhưng làm cho người giật mình là, pháp tướng của hắn lại không chỉ một, mà khoảng chừng năm cái, cái ở giữa tương tự bản thân hắn, bốn cái khác hoặc bá đạo, hoặc thâm trầm, hoặc ngang nhiên, từng người khác biệt, giống như năm ngọn núi cao dựng ở sau lưng hắn.

Hai lão giả, tất cả đều chậm rãi đi tới, khí cơ trên người giống như núi cao, lại không thua Hàn gia gia chủ.

- Hai người các ngươi là ai?

Đối mặt với hai lão nhân này, Hàn gia gia chủ dưới cơn thịnh nộ bình tĩnh lại, không có lập tức xuất thủ, mà thấp giọng hỏi, trong tâm thì cảnh giác, hai người kia vừa ra tay, hắn thình lình phát hiện, tu vi của hai người này đều bất phàm, dường như không thua mình, nhưng ở trong các cao thủ thành danh trên Thần Châu, hắn phần lớn quen biết, dù chưa từng gặp mặt cũng được nghe nói, có thể từ trên pháp tướng hoặc hình dáng tướng mạo phân biệt ra, nhưng hai người này, vậy mà cực kỳ lạ lẫm, chắc hẳn không phải cao thủ thành danh đã lâu.

- Ha ha, lão phu chưởng giáo Đại Tuyết Sơn Hồ Cầm, Hàn gia chủ hữu lễ!

Lão giả phía đông tới, thời điểm xuất thủ sát khí dập dờn, nhưng lúc mở miệng nói chuyện lại ôn nhã khiêm tốn, cực kỳ bình thản.

Ngược lại là lão giả từ phương nam tới, cười lạnh một tiếng, tà khí lẫm nhiên:

- Bản tọa chính là Thái Thượng Đạo đại trưởng lão, cũng là trưởng bối của Thái Cổ Đạo, được chư đạo hữu ở Yêu Địa nhờ vả, tới Thần Châu trông chừng những tiểu bối này, người xưng Tà Vương, Hàn gia gia chủ, con lừa kia thứ nhất là yêu loại, đồng tộc với lão phu, thứ hai, nó còn là truyền nhân Thái Thượng Đạo ta, ngươi nói bắt thì có thể bắt sao?

- Đại Tuyết Sơn Thái Cổ Đạo.

Nghe được hai người này trả lời, Hàn gia gia chủ run lên, chau mày, tâm tình càng ngưng trọng vạn phần.

Hắn tự nhiên biết hai đại đạo thống này, thậm chí còn biết sơ lược, một cái là Nam Chiêm Bộ Châu ở Thần Châu thiết lập đạo thống, một cái là Yêu Địa ở Thần Châu thiết lập đạo thống, có thể nói, phía sau đều là đại biểu khí vận một châu, chỉ bất quá luận đến thực lực, hắn, hoặc nói là Thần Châu, còn không để hai đạo thống nào vào mắt, một cái là do nơi hoang vắng Nam Chiêm Bộ Châu thiết lập, một cái là Yêu Địa không phải tộc ta thiết lập, hơn nữa mặc dù hai đạo thống thành công đứng vững, nhưng không nghe nói có cao thủ đỉnh tiêm gì tọa trấn!

Nói câu không dễ nghe, địa vị của hai đạo thống kia, từ trình độ nào đó mà nói, là do một đám Kim Đan tiểu bối xông ra, cùng những trưởng bối trấn giữ ở trong đạo thống quan hệ không lớn, đây cũng là nguyên nhân Hàn gia gia chủ khinh miệt để đám nhóc con này trở về hỏi trưởng bối!

Nhưng hắn không nghĩ tới, vừa dứt lời, trưởng bối của hai đạo thống này đã tới, thực lực thậm chí vượt ra tưởng tượng của hắn!

Trưởng bối Thái Cổ Đạo kia không biết tu luyện thế nào, nhục thân cường hoành đến cực điểm, không chỉ có khí tức huyết mạch cường đại mà thần bí, trong pháp tướng còn có tiên khí mờ mịt, cái này khiến hắn giống như núi lửa, nhìn tu vi không cao, chỉ có Nguyên Anh trung kỳ, Nguyên Anh càng giống như là Huyết Anh còn thấp hơn Thần Anh, nhưng lại để Hàn gia gia chủ không dám khinh thường.

Mà lão giả ôm cổ cầm, Nguyên Anh pháp tướng càng kỳ quái!

Phân thần hóa niệm, hóa ra rất nhiều linh thân thậm chí hóa thân, đối với cao thủ Nguyên Anh cảnh mà nói đều không khó, nhưng giống lão giả này, trực tiếp có được năm pháp tướng, là nghe cũng chưa nghe nói qua, hơn nữa năm pháp tướng kia, trong đó có bốn cái khí tức tuyệt đối không giống nhau, có người mặc hoàng bào, như là đế vương, có thì áo bào xám loạn, giống như tên điên, còn có người mặc đạo bào, trên người khí cơ mờ mờ ảo ảo, càng có người thần tình ngạo thân, gánh vác trường kiếm, giống như kiếm khách, hết lần này tới lần khác năm pháp tướng dung nhập một thể, đồng sinh đồng nguyên.

Cổ quái!

Hai người này, đều cực kỳ cường đại, hơn nữa cổ quái, để cho người ta không dám khinh thường.

- Các ngươi đã nghĩ minh bạch, muốn đối địch Hàn gia ta?

Mặc dù đáy lòng chấn kinh, nhưng Hàn gia gia chủ không mất khí độ, rất nhanh liền lạnh giọng mở miệng, uy áp tăng vọt.

Cho dù hắn đến lúc này, vẫn không quá tin tưởng, Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Đạo dám đối địch với Hàn gia?

Thần Châu Trung Vực Bát đại gia, từ trình độ nào đó là đại biểu cả Thần Châu!

Lúc trước Phương Hành gan to bằng trời, có dũng khí đối địch với Bát đại gia, lúc này mới rơi xuống tên tuổi một người chiến Thần Châu!

- Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Đạo, không có ý định đối địch với bất kỳ đạo thống nào, sở cầu bất quá là mong bọn tiểu bối có một đường ra, tộc đàn có thể kéo dài mà thôi, chỉ bất quá, sự tình hôm nay, chính là một vãn bối của Đại Tuyết Sơn ta, vì sư danh mà chiến, cho nên chọc giận tới Hàn gia các ngươi, làm ngươi không để ý đến thân phận, xuất thủ trấn áp, lão phu thân là trưởng bối của Phương Hành, đạt được lão hữu phó thác, bảo hộ không được hắn thì thôi, chẳng lẽ nói ngay cả một đồ đệ của hắn cũng bảo hộ không được sao? Hàn gia chủ, nếu như ngươi khăng khăng xuất thủ, đó cũng không phải Đại Tuyết Sơn đối địch với ngươi…

Hồ Cầm lão nhân nhàn nhạt mở miệng, thanh âm không lớn, lại như xuân lôi gợn sóng:

- … Mà là ngươi đối địch với Đại Tuyết Sơn!

- Ha ha, vị lão hữu này nói không sai!

Đại Bằng Tà Vương đi tới phụ cận cười lạnh, thần sắc mỉa mai:

- Hàn gia các ngươi uy phong thật to, động một tí là nhấc lên Thần Châu, coi mình là đế vương Thần Châu sao? Lão phu vô luận là ở Thái Thượng Đạo hay Yêu Địa, lời nói còn có mấy phần trọng lượng, kia chính là mặc dù chúng ta không muốn đối địch với Hàn gia, nhưng nếu các ngươi dám tới, thử xem chúng ta có dám tiếp chiêu hay không!

- Tốt, tốt, tốt!

Hàn gia gia chủ giận dữ, nói liên tục ba chữ "tốt", tay áo cổ động, pháp trương ngập trời, hoành không oanh kích.

- Vậy để lão phu đến lãnh giáo bản sự của hai đạo thống các ngươi!

Oanh! Oanh! Oanh!

Hắn nhanh chân bước ra, thình lình muốn lấy một địch hai, trên Côn Luân Sơn, có mấy đạo khí tức cường hoành phóng thích, hiển lộ ra mấy thân hình thâm bất khả trắc, đều đứng ở trong hư không, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống, phía dưới, vô số nô bộc gia tướng quỳ đầy đất, nhận ra những người kia chính là gia chủ của mình, Viên gia gia chủ Viên Linh

Tiêu, Mạnh gia gia chủ Mạnh Bất Phàm, Trưởng Tôn gia gia chủ Trưởng Tôn Lưu… đều ở trong đó, khí cơ giống như núi cao.

Lúc này, sau lưng Hồ Cầm lão nhân có mấy tăng nhân xuất hiện, xa xa đạp không đi đến, trên người kim quang mờ mờ ảo ảo, thanh âm tụng kinh trầm thấp chấn động hư không, thiên hoa nhao nhao bay xuống, khí tức thần thánh, để cho người ta nhịn không được sinh lòng cúng bái.

Mà ở sau lưng Đại Bằng Tà Vương, cũng có vài đại yêu hiển lộ thân hình, như trưởng lão Cô Nhận Sơn, Đại Thánh Sơn Lão Bạch Viên...

Ba phe nhân mã, đều là cao nhân đỉnh phong thế gian, hùng bá một phương, bây giờ xa xa tương đối, trên khí thế lại có ý tứ chia đều thiên hạ, bên Thần Châu, mặc dù khí thế hơn một bậc, nhưng Đại Tuyết Sơn có mấy vị tăng nhân của Linh Sơn Tự tương trợ, Yêu Địa thì nội tình ra hết, hai phe gộp lại, thình lình đã có khí phách không thua Thần Châu, thậm chí ẩn ẩn đè ép cổ thế gia một đầu.

- Ta sát, Nam Chiêm Bộ Châu và Yêu Địa, khi nào đã có lực lượng đối kháng Thần Châu rồi?

Ở phía dưới, có người thấp giọng kinh hô, thần sắc phức tạp, trong lòng run sợ.

Bên Thần Châu là các gia chủ cổ thế gia, những gia chủ này, từ trình độ nào đó cơ hồ có thể đại biểu ý nguyện của Thần Châu, mà bây giờ, Yêu Địa và Nam Chiêm Bộ Châu liên thủ, đã có lực lượng khiêu chiến những gia chủ kia sao? Thật sự là quá kinh người, mặc dù bên Thần Châu còn có rất nhiều át chủ bài chưa ra, nhưng Nam Chiêm Bộ Châu và Yêu Địa từ trước đến nay khiêm tốn ôn hòa, lại có dũng khí gọi nhịp, bản thân đã đầy đủ kinh người rồi.

- Vậy để lão phu đến lĩnh giáo đi.

Đối mặt Hàn gia gia chủ xuất thủ, Hồ Cầm lão nhân và Đại Bằng Tà Vương cũng không có dự định liên thủ, mà liếc nhau một cái, Hồ Cầm lão nhân cất bước đi ra, áo bào không gió mà bay, phía sau năm cỗ pháp tướng đồng thời mở mắt, không trung nhất thời sát cơ bốn phía, sát khí khó mà phát giác lành lạnh tung hoành gào thét, khiến cho lão giả từ bi kia trở nên như một hung thần!

Tranh tranh…

Cổ cầm vang lên hai lần, kiếm khí gào thét, xé rách mây trôi.

Mắt thấy hai cao thủ sắp giao thủ, nhưng lúc này, không trung lần nữa có linh vân bay tới, làm người khác chú ý.

- Hai vị đạo hữu, tạm thời bớt giận, bây giờ dù sao cũng là thời điểm Dao Trì ta tổ chức tiên hội, ở chỗ này đấu đá không tốt lắm đâu?

Không trung, theo một âm thanh lạnh lùng vang lên, lại có một nữ tử mặc áo bào vàng từ trên trời giáng xuống, nàng này nhìn chừng ba bốn mươi tuổi, tay áo bồng bềnh, dây lụa quanh người đón gió tung bay, phía sau đi theo ba mươi sáu thị nữ, nàng từ trong Côn Luân Sơn bay đến, vừa nói một câu, thanh âm đã như thần chỉ truyền vào đáy lòng mỗi người, ngay cả Hàn gia gia chủ thịnh nộ và Hồ Cầm lão nhân chuẩn bị xuất thủ ngăn địch, ở thời khắc này đều đè xuống sát khí, quay đầu nhìn về phía nữ tử kia.

- Là Dao Trì Vương Mẫu…

Có người nói, ấn vãn bối bên người quỳ xuống hành lễ.

Người đến là đại tỷ của Huyên Tứ Nương, có tôn hiệu Vương Mẫu, nữ chủ nhân của Dao Trì, cũng là chủ nhân của Dao Trì Tiên Hội.

- Đại kiếp sắp tới, lợi kiếm trước mắt, tai kiếp ở trong u minh đã hiện, bây giờ chính là thời khắc Thiên Nguyên đại lục đồng tâm hiệp lực đối kháng đại kiếp, lần này Dao Trì ta tổ chức Bàn Đào đại hội, không theo tiền lệ, mà là mời tất cả đạo hữu của Nam Chiêm Bộ Châu, Tịnh Thổ, Yêu Địa và Tiểu Tiên Giới tới, vốn là vì hóa giải mối thù truyền kiếp của các nơi, để mọi người đồng tâm hiệp lực, dùng ứng phó đại kiếp, kết quả tiên hội chưa bắt đầu, các vị đạo hữu đã ma quyền sát chưởng, truyền ra ngoài, chẳng phải để nỗi khổ tâm của Dao Trì ta biến thành trò cười?

Dao Trì Vương Mẫu ngưng trọng nói, lại tựa hồ có chút vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu, thở dài, hòa nhã nói:

- Lại nói, các ngươi đều là người cao tuổi rồi, không thể ép hỏa khí một chút sao? Hôm nay, trước cho lão thân chút tình mọn, thu lại sát khí, vào Dao Trì uống mấy chén tiên trà được không? Thật muốn có cái gì không bỏ xuống được, ngày mai thiên kiêu diễn võ, lại lên lôi đài chiến thống khoái đi!

- Thiên kiêu diễn võ.

Sau khi trưởng bối xuất thủ, Phù Tô công tử một mực ở bên cạnh lẳng lặng đứng xem nghe vậy, trên mặt hiện ra nụ cười thản nhiên.

- Hắc hắc…

Nghe câu này, Kỳ Lân tránh ở một bên ánh mắt cũng sáng lên, vội vã nhìn bốn phía, giống như đang tìm cái gì.

Chương 963: Chư Thiên chi minh

Căn cứ Dao Trì Vương Mẫu xuất hiện, một trận đại chiến liên lụy Thần Châu, Yêu Địa, Nam Chiêm Bộ Châu cuối cùng hóa giải mất.

Một đêm này, sóng ngầm cuồn cuộn, làm cho Dao Trì Tiên Hội xưa nay yên tĩnh an lành bịt kín một tầng huyết khí, không biết có bao nhiêu thế lực cả đêm không ngủ, phân tích thế cuộc trước mắt, phán đoán ý đồ và hướng đi của thế lực khắp nơi, trong đó có một điểm không hề nghi ngờ, là Nam Chiêm Bộ Châu và Yêu Địa quật khởi đã không thể ngăn cản, lần này đối lập, nói là vì đệ tử Phương Hành an nguy, không bằng nói là Nam Chiêm Bộ Châu và Yêu Địa cố ý biểu hiện ra thực lực và thái độ, Yêu Địa nội tình ra hết không nói, Linh Sơn Tự cũng thay đổi điệu thấp và ẩn nhẫn như dĩ vãng, trong lúc đối đầu biểu lộ thái độ của mình, thực lực song phương điệp gia, làm Thần Châu không thể không coi trọng, cẩn thận trọng đối đãi.

Cũng chính là nguyên nhân này, làm các gia chủ vội vàng gặp mặt thương nghị.

Nam Chiêm Bộ Châu và Yêu Địa muốn thoát khỏi bóng tối Thần Châu bao phủ ở trên đỉnh đầu, đứng ở trước sân khấu, mà Thần Châu thì tâm tư khó hiểu.

Muốn trấn áp, Thần Châu có lẽ có nội tình như vậy, nhưng nhất định sẽ trả giá rất lớn.

Muốn không để ý tới, khí vận Thần Châu trôi đi, người cầm đầu chấp chưởng Thiên Nguyên sẽ trở thành chuyện cũ.

- Lật trời rồi!

Trong cung điện, một nam tử áo bảo đen đập bàn, lạnh giọng quát:

- Thần Châu ta chấp chưởng Thiên Nguyên mấy vạn năm, chẳng lẽ lần này phải để mặc cho bọn hắn tự lập môn hộ sao? Bây giờ đại kiếp sắp tới, nên do Thần Châu ta thống lĩnh Thiên Nguyên, đối kháng đại kiếp, vào lúc này bọn họ lại lộ ra dã tâm, đó là không để ý đại cục, lần này, ta đề nghị bát đại cổ thế gia lấy ra tất cả lực lượng ẩn tàng, cũng phải để bọn hắn hiểu được Thần Châu lợi hại, biết hậu quả khi vuốt râu hùm.

- Lời ấy sai rồi!

Một lão giả người mặc cổ bào đỏ nhạt thấp giọng mở miệng:

- Tiểu Tiên Giới trở về, lại đóng cửa không ra, thái độ không rõ, không thể không đề phòng, Tịnh Thổ nhìn như bình tĩnh, kì thực sóng ngầm cuồn cuộn, Thương Lan Hải xé bỏ minh ước với Thần Châu chúng ta, không rõ hướng đi của Vương tộc, chỉ lưu lại một đám binh tôm tướng cua để cho chúng ta xuất khí, ở trong tình hình này, nếu chúng ta thật khai chiến với Nam Chiêm Bộ Châu và Yêu Địa, không trả giá đắt là không trấn áp được bọn hắn, nhưng kể từ đó, không nghi ngờ sẽ cho các thế lực khác cơ hội xuất thủ. Hơn nữa nói cho cùng Nam Chiêm Bộ Châu vốn là đồng nguyên với Thần Châu chúng ta, từ trước tới nay không thấy có dã tâm quá lớn, chỉ hi vọng chân chính nhận tổ quy tông mà thôi, Yêu Địa thì chỉ hi vọng Trục Yêu Minh rút khỏi Yêu Địa, giảm bớt áp lực, như vậy tính ra, tính uy hiếp của bọn họ lại nhỏ nhất!

- Không sai, lúc này các thế lực nhìn chằm chằm, tuy Thần Châu ta mạnh, nhưng nếu muốn lấy một địch bốn, kia chính là muốn chết, ở loại cục diện này, Nam Chiêm Bộ Châu trời sinh thân cận Thần Châu và Yêu Địa chỉ cầu một nơi sống yên ổn, ngược lại thành đối tượng đáng giá liên minh, bây giờ, nếu chúng ta thực khai chiến, ngược lại làm cho Tiểu Tiên Giới, Tịnh Thổ và Thương Lan Hải chui chỗ trống, quả thực đáng lo, chẳng bằng dùng bất biến ứng vạn biến, dựa theo kế hoạch lúc đầu, Dao Trì Tiên Hội tổ chức bình thường, ký kết Chư Thiên chi minh cũng như thường lệ, dù sao đại kiếp trước mắt, Nam Chiêm Bộ Châu và Yêu Địa có thể co đầu rúc cổ sao? Sau khi Thần Châu ta biểu lộ thái độ, nếu như bọn họ vẫn nhất ý đi một mình, đối địch Thần Châu, đó chính là không để ý đại cục, chắc chắn bị người trong thiên hạ chỉ trích, trên danh phận đã không còn chính nghĩa nữa.

- Chư Thiên chi minh tự nhiên là phải ký kết.

Hàn gia gia chủ cau mày, thấp giọng quát lạnh:

- Nhưng bọn hắn đánh cờ hiệu, là muốn đòi công đạo cho ma đầu kia, ha ha, phần công đạo này, các ngươi bỏ được cho bọn hắn sao? Chẳng lẽ thật muốn cổ thế gia chúng ta liên hợp lại, thừa nhận lúc trước chúng ta bắt tiểu ma đầu kia làm dê thế tội sao? Ha ha, cái mặt mũi này, các ngươi bỏ được sao? Còn nữa, huyền tôn của ta bị súc sinh kia đá trọng thương, gân cốt đứt gãy, tu vi mất hết, toàn bộ nhờ tiên đan linh dược kéo dài mệnh, phần đại thù này, các ngươi muốn để Hàn gia chúng ta từ bỏ sao?

- Đối với chuyện này, tự nhiên không thể để cho người khác nắm đuôi!

Nghe Hàn gia gia chủ nói, Mạnh gia gia chủ nhàn nhạt mở miệng:

- Ký kết Chư Thiên chi minh, cùng chống cự đại kiếp, chính là ý tứ của Thánh Nhân, cũng là cam đoan để chúng ta cùng vượt qua đại kiếp, việc này không thể sơ thất, mà sau khi ký kết, Thần Châu ta tự nhiên là minh chủ, thống lĩnh các thế lực, vào lúc này, Thần Châu chi uy không thể xâm, ma đầu kia chính là ma đầu, lại đã là người chết, vậy hắn hi sinh liền để hắn tiếp tục hi sinh đi, dù sao hắn xác thực không phải vật gì tốt, về phần thù của tôn nhi ngươi, tạm thời chớ có nói ra, việc đã đến nước này, dù làm thịt súc sinh kia cũng vu sự vô bổ, trái lại súc sinh kia chắc là đã thức tỉnh huyết mạch Kỳ Lân, tương lai ngược lại có tác dụng lớn, ha ha, Kỳ Lân chính là điềm lành, nếu có thể tranh thủ, sẽ càng lộ ra Thần Châu ta thống lĩnh thiên hạ danh chính ngôn thuận!

- Ha ha, nói đơn giản đi, ngươi có biện pháp gì để bọn hắn ngoan ngoãn nghe lời?

Hàn gia gia chủ nghe Mạnh gia gia chủ nói, có ý tứ hi sinh huyền tôn nhi của mình, thanh âm nhất thời âm lệ.

Bất quá lúc này, Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu nhàn nhạt mở miệng nói:

- Nếu muốn bọn hắn nghe lời, lại có gì khó?

Các tu sĩ giật mình, ánh mắt khó hiểu nhìn sang.

Viên Linh Tiêu cười nhạt, mở miệng nói:

- Nếu muốn để bọn hắn nghe lời, hoặc là chỗ tốt, thỏa mãn khẩu vị của bọn hắn, một biện pháp khác đơn giản hơn, chính là đánh tới bọn họ không dám có dị nghị, chỉ có thể nghe theo hiệu lệnh của Thần Châu!

- Đây không phải tương đương với không nói sao?

Hàn gia gia chủ mỉa mai, lạnh giọng trào phúng.

Viên Linh Tiêu lơ đễnh, cười nhạt nói:

- Ta biết ý của các ngươi, chia lợi ích, vậy trả giá không khỏi quá lớn, nếu muốn dùng vũ lực áp chế, Thần Châu chúng ta cũng song quyền nan địch tứ thủ, bất quá ta không có nói nhất định phải là chúng ta tự mình xuất thủ, ha ha, từ thái độ của Thánh Nhân liền nhìn ra được, tương lai trận đại kiếp kia, căn bản không phải những người như chúng ta có thể gánh vác, cho nên ngay cả Thánh Nhân cũng tự mình bồi dưỡng Tiên chủng, ở tương lai, bọn họ mới có thể là hi vọng chống đại kiếp, đã như vậy, lần quyền thế chi tranh này, cần gì phải do chúng ta tự mình xuất thủ? Cứ để bọn tiểu bối tranh đi, chúng ta án lấy cước bộ của bọn hắn đi là được!

Nghe được lời này, các gia chủ đều trầm mặc lại.

Nếu bàn về thế lực và nội tình chân chính, Thần Châu bây giờ đối mặt với Tiểu Tiên Giới, Tịnh Thổ, Nam Chiêm Bộ Châu, Yêu Địa, xác thực không có năng lực trở tay trấn áp, nhưng nếu chỉ luận bản lĩnh của bọn tiểu bối, vậy Viên gia gia chủ nói không phải không có lý.

Dù sao bây giờ Thần Châu tiểu bối đã có một vị Tiên Anh xuất thế, hơn nữa cái thứ hai cũng sắp xuất thế.

Hai Tiên Anh làm sao không thể trấn áp tiểu bối của những thế lực khác?

Điểm này sớm đã có người nghĩ đến, nhưng kể từ đó, không chỉ các thế lực bái phục, ngay cả Trung Vực cổ thế gia bọn họ bình khởi bình tọa, đại khái cũng phải dùng Viên gia và Phù Diêu Cung cầm đầu, đây mới là nguyên nhân bọn họ không nhắc tới!

- Các vị đạo hữu, đại kiếp trước mắt, tư tâm cần tạm thời buông xuống, nếu các ngươi có biện pháp tốt hơn, Viên mỗ rửa tai lắng nghe!

Viên Linh Tiêu tự nhiên minh bạch tâm tư của mấy thế gia khác, lúc này mới cười nhạt một tiếng mở miệng.

Trong lúc nhất thời, các tộc đều trầm mặc, thật lâu không người mở miệng.

- Chư vị, còn có một chuyện cần nói cho các vị biết.

Sau khi trầm mặc nửa ngày, Dao Trì Vương Mẫu một mực không nói gì bỗng nhiên nhẹ giọng cười cười, mở miệng nói:

- Dao Trì ta và Viên gia, vốn có một hôn ước, chỉ tiếc bởi vì ma đầu kia làm loạn, hai tài tuấn kia đều chết, bất quá đại thế trước mắt, cũng nên có một việc vui hòa tan bầu không khí ngột ngạt, cho nên ta đã cùng Viên gia gia chủ thương nghị, cũng nói với Viên lão thần tiên, sẽ gả tiểu nha đầu Tiêu Thanh cho Viên gia Phù Tô, cũng coi như kế thừa nhân duyên của Huyên nha đầu và Thiếu Mặc, thời điểm thiên kiêu diễn võ, Phù Tô lực áp quần hùng, thu hoạch được khôi thủ, chính là thời điểm Dao Trì ta tuyên bố hôn ước, đến lúc đó, Viên lão thần tiên sẽ tới chứng kiến!

- Thông gia?

Nghe được lời này, mới chính thức để các thế gia chấn kinh.

Nguyên bản, các thế gia bọn họ trợ giúp Phù Tô thức tỉnh hạt giống trong cơ thể, vốn là vì để hắn kết thành Tiên Anh, ẩn ẩn đối kháng Thiếu Tư Đồ của Phù Diêu Cung, địa vị ngang nhau, tranh đoạt khí vận, mà sự thật cũng đúng như này, sau khi Phù Tô kết thành Tiên

Anh, thế gian đã có tin đồn, nói Phù Tô và Thiếu Tư Đồ chính là địch nhân thiên định, trong vòng trăm năm, hai người nhất định có một trận chiến.

Thời điểm hai người bọn họ tranh phong, chính là cơ hội để Thần Tử các tộc khác trưởng thành!

Nhưng chẳng ai ngờ tới, không có dấu hiệu nào, lặng yên không tiếng động, Dao Trì và Viên gia lại muốn thông gia?

Đây chẳng phải là không cho các tộc khác một cơ hội nhỏ nhoi?

Mặc dù không biết trong bọn họ đến tột cùng đã đạt thành thỏa thuận gì, nhưng xem ra, ý nghĩ của các thế gia, bọn họ đã rõ ràng tại ngực.

- Đương nhiên, cũng chính là thời điểm dùng bọn tiểu bối làm cờ, ký kết Chư Thiên chi minh, nhất thống Thiên Nguyên bốn châu.

Viên Linh Tiêu mỉm cười bổ sung, Vương Mẫu nghe cũng nhẹ nhàng gật đầu, hiển nhiên, đối với những vấn đề này, bọn họ đã sớm thương nghị qua rồi.

- Tiểu Phù Tô thực có nắm chắc quét ngang chư địch, chấn nhiếp cùng thế hệ?

Sau một hồi lâu, mới có người hơi lộ ra nghi ngờ mở miệng, lại là Trưởng Tôn gia gia chủ.

Nghe lời này, Viên Linh Tiêu mỉm cười, cũng không trả lời, mà sai người gọi Phù Tô công tử đến, chờ hắn hành lễ xong, Viên Linh Tiêu nhẹ giọng cười hỏi:

- Ta đã cùng chư vị gia chủ thương nghị, ngày mai thiên kiêu diễn võ, tu sĩ thọ nguyên tam giáp trở lên đều sẽ không xuất thủ, dùng bản lĩnh của ngươi bây giờ, có chắc chắn ở trên diễn võ, dùng sức một mình đánh bại cao thủ của Tịnh Thổ, Nam Chiêm Bộ Châu, Yêu Địa thậm chí Tiểu Tiên Giới bồi dưỡng ra, đoạt được khôi thủ, giúp Chư Thiên chi minh định ra căn cơ hay không?

- Việc lớn thành rồi.

Đáy mắt Phù Tô công tử lóe lên vui mừng, nhưng rất nhanh liền thu lại, thần sắc tự tin mà trầm ổn, không chút hoang mang thi lễ, lúc này mới ngẩng đầu lên, mỉm cười nói:

- Trọng trách trên vai, không dám từ chối, mặc dù Phù Tô bất tài, cũng nguyện dùng đại đạo thuật quét ngang tứ phương, chấn nhiếp người trong thiên hạ, không phụ chư vị tiền bối hậu ái và kỳ vọng.

Chương 964: Đá khắp chư giới tất cả

địch

Thiên kiêu diễn võ, truyền thống xưa nay của Dao Trì Tiên Hội!

Thế nhân thích gọi tiểu bối thiên tài là thiên kiêu, nhưng cái từ thiên kiêu này, là nguồn gốc từ Dao Trì tổ chức thiên kiêu diễn võ, xưa nay tương truyền, tự phong thiên kiêu, lẫn nhau nói khoác ra thiên kiêu, kia không tính là thiên kiêu chân chính, chỉ có ở trên Dao Trì Tiên Hội tổ chức diễn võ đại hội quét ngang chư địch, bộc lộ tài năng, mới có thể được cho là thiên chi kiêu tử chân chính, nhất cử thành danh, từ đó thiên hạ không ai không biết, mà lần này Dao Trì Tiên Hội mời tới Tiểu Tiên Giới, Nam Chiêm Bộ Châu, Yêu Địa thậm chí Tịnh Thổ, hàm lượng tự nhiên càng cao!

Thời khắc thiên kiêu diễn võ chân chính đến, không biết bao nhiêu tu sĩ tiểu bối ma quyền sát chưởng, âm thầm cổ vũ sĩ khí, muốn nhất cử thành danh!

Tự nhiên cũng có không biết bao nhiêu trưởng lão thế gia phân tích thế cục, phán đoán hài nhi nhà mình có nên xuất chiến hay không!

Thắng, nổi tiếng thiên hạ!

Thua, mọi người đều biết!

Diễn võ sẽ lên đoạt danh, nhưng như lợi kiếm, một thân hai lưỡi!

- Thiên kiêu diễn võ, trấn tà vệ đạo.

Trên Côn Luân Sơn Tiểu Hoa phong, Liên Hoa phong, Tứ Phương phong, Long Thủ phong, Vân Ẩn phong, Trưởng Thai phong… đã tụ đầy tu sĩ các phương, mờ mờ ảo ảo hình thành bốn thế lực, Dao Trì tiên tử cùng trưởng bối khắp nơi đều ngồi ở trên Tiểu Hoa phong, mà chủ lực của Thần Châu thì trú ở trên Long Thủ phong, đệ tử Nam Chiêm Bộ Châu Đại Tuyết Sơn thì trú tại trên Tứ Phương phong, tu sĩ Tiểu Tiên Giới ngừng chân ở trên Vân Ẩn phong, tu sĩ Tịnh Thổ trú ở trên Liên Hoa phong, Yêu Địa Thái Cổ Đạo thì trú ở trên Trưởng Thai phong.

Ngoài ra trong sơn cốc lại tụ tập không biết bao nhiêu tán tu và tu sĩ Hải Ngoại Tiên Sơn chạy đến, dòng người cuồn cuộn, một ngày này, bởi vì thiên kiêu diễn võ, cho nên Dao Trì không cấm cản, chỉ cần là người tu hành, đều có thể vào Côn Luân Sơn quan chiến.

Chỉ là không được vào Dao Trì mà thôi, hơn nữa sau khi thiên kiêu diễn võ kết thúc, Dao Trì Tiên Hội mở ra, bọn họ tự nhiên sẽ bị thanh lý, bất quá dù như thế, cũng hấp dẫn không biết bao nhiêu người tu hành chạy đến quan chiến, không tham gia được Dao Trì Tiên Hội, tới xem người đánh nhau cũng không tệ.

ở giữa chư phong lại có một khán đài trôi nổi ở giữa không trung, chung quanh che kín phù văn, chính là lôi đài của thiên kiêu diễn võ, ở trên lôi đài, một Dao Trì trưởng lão mặc đại hồng bào, đầu đội cao quan, tay nâng sách cổ, ngâm nga ngắn tụng, thanh âm thần thánh, tuyên đọc quy củ và ban thưởng của thiên kiêu diễn võ, thỉnh thoảng dẫn tới tu sĩ ở chung quanh reo hò.

- Đệ nhất lôi, hạn Linh Động cảnh, quyết ra mười vị trí đầu, thưởng một viên linh đan, một đạo Huyền quyết.

- Đệ nhị lôi, hạn Trúc Cơ cảnh, quyết ra mười vị thiên kiêu, khôi thủ thưởng một cây linh dược, một đạo Thần quyết.

- Đệ tam lôi, hạn thọ tam giáp, cảnh giới không hạn chế, quyết ra mười thiên kiêu, khôi thủ một người. Người nhập mười vị trí đầu, thưởng một quả Thanh Linh Bàn Đào. Có thể vào Dao Trì cổ điện, duyệt tàng thư ba ngày. Người đoạt giải nhất, ban thưởng một thanh Ngọc Như Ý, một viên thần đan, đặc biệt ban thưởng ba quả Thanh Linh Bàn Đào, một quả Bạch Ngọc Bàn Đào, thành hôn phu của Dao Trì tiêu công chúa, ngay hôm đó thành hôn.

Theo trưởng lão áo bào đỏ nói chuyện, giữa sơn cốc thỉnh thoảng truyền đến trận trận reo hò, thậm chí chấn kinh.

Nhất là khi hắn nói đến đệ tam lôi, càng làm cho người kinh hô, trước kia thiên kiêu diễn võ, bởi vì truyền thống xưa nay, chỉ là thông qua loại phương thức này, đến quan sát thiên tư và tiềm lực của các tiểu bối trong giới tu hành, cho nên chỉ thiết ba lôi, theo thứ tự là Linh Động diễn võ, Trúc Cơ diễn võ cùng Kim Đan diễn võ, Nguyên Anh cảnh đã có thành tựu, ỷ vào thân phận, là sẽ không tham gia diễn võ, nhưng quy củ bây giờ lại thay đổi, lần này đệ tam lôi, thình lình chỉ hạn thọ nguyên tam giáp, bất luận cảnh giới, đều có thể tham dự!

Kinh người hơn là không chỉ ban thưởng Bàn Đào, còn ban cho hôn phối?

Đây chẳng phải thiên kiêu diễn võ thành luận võ kén rể?

Hơn nữa thê tử còn được người ca tụng là Thần Châu đệ nhất tiểu mỹ nhân!

Lần này có náo nhiệt nhìn, nếu đoạt được khôi thủ, có thể nói danh lợi song thu, còn có thể cưới đệ nhất mỹ nhân, một bước lên trời!

Sau khi trầm mặc ngắn ngủi, trong núi trong cốc, tiếng hoan hô như sấm, khiếp sợ không thôi.

Mà ở trên Tiểu Hoa phong, nhân vật thủ lĩnh các thế lực, đã từ trong quy định nghe ra ý tứ khác, sắc mặt đều trầm lại, không hề nghi ngờ, khôi thủ của đệ tam lôi, chính là người thắng lớn nhất của Dao Trì Tiên Hội lần này, nhất phi trùng thiên, trấn áp chư đạo, mấu chốt nhất là, nếu như gia tộc phía sau hắn và Dao Trì liên thủ, kỳ thế ai có thể tranh phong?

Theo lý thuyết, bọn hắn phải lệnh tiểu bối ra sức tranh đoạt mới là, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, chư đạo lại tâm ý nguội lạnh.

Một khi ánh mắt nhìn về phía Phù Tô công tử, trong lòng liền nhịn không được dâng lên tuyệt vọng!

Lôi đài này, là chuyên thiết trí cho người nọ!

- Diễn võ bắt đầu.

Theo trưởng lão áo bào đỏ tuyên bố, giữa hư không, tiếng trống trận trận, áng mây bồng bềnh, thiên kiêu diễn võ chính thức bắt đầu.

Mà trong núi cũng náo nhiệt hẳn lên, một lão đầu người mặc quẻ bào, vứt kỳ phiên trong tay xuống, ngồi xổm ở trên một tảng đá lớn, cao hứng bừng bừng quơ tay gọi tu sĩ ở chung quanh:

- Tới tới tới, bắt đầu phiên giao dịch, một bồi ba, hoặc là thua, hoặc là thắng, đều xem nhãn lực của mình, già trẻ không gạt, mua xong rời tay.

Bên cạnh có người cảm thấy buồn cười, trêu ghẹo nói:

- Lão tiền bối, ngươi là coi bói hay mở sòng bạc?

Lão đầu trợn mắt:

- Ta kiêm chức không được sao? Muốn mua thì mua, không mua thì cút, nếu không ta coi ngươi có họa sát thân!

Tu sĩ trêu ghẹo kia sắc mặt trầm xuống, không nghĩ tới lão đầu coi bói kia tính khí lớn như vậy, nhưng ở Côn Luân thánh địa, hắn không dám tranh đấu, bất quá liếc trên đài một cái, nhất thời cười lạnh, phất tay ném tới một túi trữ vật, miệng túi mở rộng, lộ ra Linh Tinh, sợ là không dưới mấy trăm, cười lạnh nói:

- Vậy nếu ta muốn mua một cái thì sao?

Lão đầu xem bói nhất thời mặt mày hớn hở, nhặt túi trữ vật lên, cười nói:

- Vậy ngươi sẽ có rủi ro tai ương.

Tu sĩ này tức điên, chỉ hai người trên đài nói:

- Được, ta mua đệ tử Bồng Lai Đảo thắng, thua ngươi cũng đừng bồi không ra!

- Khà khà khà khà, vậy ngươi nhất định phải thua, ta coi tiểu gia hỏa Bồng Lai kia có tai ương bị đánh.

Lão đầu coi bói cười híp mắt, liếm liếm bút lông, viết chứng từ cho tu sĩ này. Tu sĩ này nhận lấy xem xét, lại kém chút tức đến méo miệng, tài nghệ như thế này còn con mẹ nó mở sòng bạc. Chỉ viết có mấy chữ, lại hết thảy sai năm chữ.

Bất quá vẫn thu hồi bằng chứng, nhìn lão nhân kia thua có nhận nợ hay không.

Hắn là nhìn chuẩn, trên lôi đài một phe là tiểu hỗn đản của Thái Cổ Yêu Đạo, một phe là tiểu đạo đồng của Bồng Lai, tiểu đạo đồng kia khí cơ mạnh mẽ hơn nhiều lắm, thấy thế nào cũng không có khả năng thua tiểu hỗn đản của Thái Cổ Yêu Đạo, mình hẳn là thắng chắc.

Ngược lại là lão đầu coi bói nhìn hai người trên đài giao đấu, nghĩ thầm chất tử của Đại Thánh Sơn Không Không Nhi, tiểu hỗn đản năm đó kéo lấy hai đầu nước mũi liền có dũng khí anh hùng cứu mỹ nhân. Mặc dù áp chế tu vi, đến nay chỉ là Linh Động cảnh, nhưng quyết sẽ không thua người bên ngoài?

Trong sân, một con khỉ một đạo đồng, đấu hơn mười chiêu, tiểu hỗn đản đã rơi xuống hạ phong, thời điểm đạo đồng hăng hái, xuất liên tục mấy chiêu, đột nhiên tiểu hỗn đản kia chi chi kêu hai tiếng, tay cầm Tứ Phương Côn vọt lên. Một thân quái lực hoàn toàn bắn ra, thình lình lộ ra khí tức nửa bước Trúc Cơ, một gậy đánh bay phi kiếm của đạo đồng. Sau đó hai cước cách mặt đất, đạp bay đối thủ.

- Thái Cổ Sơn Viên Phi thắng.

Dao Trì trưởng lão cao giọng tuyên bố, lão đầu coi bói nhất thời vui mừng, cười to không thôi.

Tu sĩ thua sắc mặt khó xử, giảm thấp thanh âm nói:

- Trong túi của ta có hơn ba trăm Linh Tinh, ngươi lấy 100 viên đi!

Sắc mặt lão đầu coi bói lại kéo xuống:

- Ta coi ngươi lập tức sẽ có họa sát thân ah.

Tu sĩ kia giận dữ, hung hăng uy hiếp nói:

- Xú lão đầu, đừng không biết tốt xấu.

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên trên mặt ăn một quyền, cả người ầm ầm ngã văng ra ngoài, mặt mũi tràn đầy tiên huyết, sống chết không rõ.

Lão đầu coi bói thì giận dữ lắc lắc tay mắng:

- Mới nói già trẻ không gạt, ngươi còn muốn khi dễ lão đầu ta?

Dứt lời tiếp tục kêu:

- Tới tới tới, mua xong rời tay, già trẻ không gạt, miễn phí đoán mệnh.

Mặc dù đi lên liền đánh một người, nhưng dù sao ở thời điểm thiên kiêu diễn võ dám mở sòng bạc cũng là chuyện lạ, thật có không ít tu sĩ bu lại, nhao nhao đặt cược, tới giữa trưa, sòng bạc lật qua lật lại, mở vô số lần, cố nhiên có người thắng Linh Tinh, nhưng kiếm nhiều nhất vẫn là lão đầu xem bói nhãn lực cực kỳ chuẩn xác, có thể nói bồn đầy bát tràn, trong lúc đó, cũng không ít thua muốn không nhận nợ, nhưng đều bị lão đầu kia miễn phí phê một câu "họa sát thân", sau đó một mặt là máu nằm ở trong núi rừng.

Đến giữa trưa, Linh Động cảnh diễn võ chuẩn bị kết thúc, mười vị trí đầu cũng đã quyết ra, ngược lại để lão nhân này thắng được hỗn danh "Thiết khẩu trực đoạn", nhãn lực chuẩn đến không biên giới, cơ hồ nói người nào thắng thì người đó thắng.

Cuối cùng, Linh Động cảnh diễn võ kết thúc, thời gian không dài, lúc đầu ghi danh cũng chỉ mấy chục người mà thôi, từ bên trong quyết ra mười người cũng không khó, Thái Cổ Yêu Đạo chiếm một danh ngạch, bên Tịnh Thổ đoạt hai danh ngạch, Thần Châu chiếm ba danh ngạch, dưới trướng Nam Chiêm Bộ Châu Đại Tuyết Sơn cũng có một mầm mống tốt, chiếm một chỗ cắm dùi, Hải Ngoại Tiên Sơn chiếm một cái, Tiểu Tiên Giới chiếm hai cái.

Bất quá Linh Động cảnh chỉ quyết mười vị trí đầu, không quyết khôi thủ, đến đây liền kết thúc.

Sau khi ban thưởng phong danh, diễn võ tiếp tục, đến phiên Trúc Cơ cảnh diễn võ, lần này càng náo nhiệt, người ghi danh có mấy trăm, cạnh tranh tương đối kịch liệt, bất quá cái này vốn là công bằng diễn võ, thời điểm con lừa giống như Kỳ Lân lắc đầu vẫy đuôi lên đài, vô liêm sỉ một mực chắc chắn mình chỉ là Trúc Cơ cảnh, vô số người đều phẫn nộ, lớn tiếng kháng nghị.

Con mẹ nó khí tức trên người còn đáng sợ hơn Kim Đan, ngươi nói mình là Trúc Cơ, vậy cũng phải có người tin mới được chứ?

Nhưng hết lần này tới lần khác Dao Trì trưởng lão tự mình kiểm tra thực hư, lại không cách nào phủ nhận, gia hỏa này đi con đường căn bản không giống ai, ở trong cơ thể nó không thấy Đạo Đài và Kim Đan, liền không thể phán định tu vi của nó, nói cách khác, trên thực tế đừng nói Trúc Cơ lôi đài, coi như nó vô sĩ đến muốn đi tham gia Linh Động lôi đài cũng không có người bắt bẽ được.

Không có cách nào, chỉ có thể cho phép nó dự thi, cuối cùng đại đệ tử của ma đầu dựa vào hai cái chân sau, đá khắp Thần Châu, Tịnh Thổ, Tiểu Tiên Giới không địch thủ, việc nhân đức không nhường ai trở thành khôi thủ, càng làm người phát điên là, nó đá lăn tất cả mọi người, nói cách khác, thiên kiêu trước mười đều là bại tướng dưới tay của nó, không còn chút hào quang, xem như triệt để bị nó đảo loạn.

Đệ tử Phương ma đầu Hỏa Kỳ Lân, cũng coi như dựa vào trận chiến này, chính thức tiến vào tầm mắt của tu hành giới!

Chương 965: Truyền kỳ mới

- Hừ, đệ tử ma đầu, quả nhiên không phải vật gì tốt!

Hiển nhiên một con lừa đại xuất danh tiếng, làm các tu sĩ đều tức bốc khói, nhất là những đạo thống và cổ thế gia của Thần Châu, lúc đầu dự định ở Trúc Cơ cảnh, để tiểu bối mình hảo hảo tranh đoạt, ra làm náo động, giờ tốt rồi, tất cả danh tiếng đều bị con lừa kia cướp sạch, vậy còn đoạt cái gì, tự biết không địch lại, bởi vì không muốn để hài tử nhà mình thua một con lừa, cho nên rất nhiều thế gia đạo thống, lúc đầu dự định để hài nhi xuất chiến, cũng dứt khoát lui xuống, cho phép con lừa kia đi lên giày vò...

Bất quá, con lừa này dù sao cũng là đệ tử của ma đầu, làm rối như thế, khiến cho người người nhớ tới tiểu ma đầu vô pháp vô thiên kia, căn cứ lấy sự tình Tiểu Tiên Giới và Ma Uyên trước đây, ân oán rất phức tạp, dựa theo ý tứ của Thần Châu, thậm chí đã âm thầm hạ phong khẩu lệnh, không cho người đề cập tới tiểu ma đầu kia, để cho hắn sớm bị người quên lãng, chỉ bất quá con lừa này đại náo diễn võ, làm cho thanh danh của tiểu ma đầu lập tức vang lên, trái ngược ý nguyện của Thần Châu.

- Bất quá, đệ tam lôi sắp bắt đầu!

Cũng có người thấp giọng mở miệng:

- Một truyền kỳ mới sẽ sinh ra, trấn áp hết thảy, như mặt trời mới lên, khiến cho Tinh Thần ảm đạm!

Một câu như vậy, để các tu sĩ Thần Châu hơi khoan khoái.

Mặc dù Phù Tô công tử quật khởi, để các cổ thế gia của Trung Vực cảm thấy có chút không vui, nhưng tốt xấu gì cũng có thể tiếp nhận, dù sao trước đó, nếu nói ai là người thanh danh thịnh nhất thế gian, vậy trừ tiểu ma đầu Phương Hành ra thì không ai khác, nhất là trận chiến cuối cùng của tiểu ma đầu, một người giết chết Thần Châu bảy đại cao thủ, khiến cho thanh danh của hắn lan xa, như mặt trời ban trưa.

Mặc dù sau trận chiến ấy tiểu ma đầu kia thân tử đạo tiêu, nhưng danh tiếng của hắn lại nhất thời không giảm, thậm chí lấn át Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ vẫn luôn được vinh dự Thần Châu tiểu bối đệ nhất nhân, càng quan trọng hơn là, việc này bởi vì Thần Châu muốn hi sinh hắn mà lên, cho nên tên của hắn trở thành vết nhơ của các cổ thế gia, thanh danh của hắn càng vang dội, Thần Châu cổ thế gia càng không có mặt mũi!

Thông qua một số phương thức phong tỏa tin tức thậm chí thay đổi chân tướng đến che lấp điểm này, chẳng bằng mau sớm đưa ra một thiên tài mới, để hào quang của hắn che lại ma đầu kia, sau đó khiến cho các tu sĩ trong giới tu hành mau chóng quên tiểu ma đầu...

Viên gia Phù Tô, hẳn có thể làm được điểm này!

Đệ tam lôi đã chuẩn bị hoàn tất, so sánh với hai lôi trước, sân bãi không thể nghi ngờ càng rộng lớn, uy lực của phù văn cũng càng mạnh!

Vào lúc này, không biết ánh mắt của bao nhiêu người đều nhìn về phía Viên gia Phù Tô công tử, người này lại xếp bằng trên Tiểu Hoa phong, ở bên người Viên gia lão tổ, hai mắt rủ xuống, khí cơ không hiện, một bộ không quan tâm hơn thua, ánh mắt người chung quanh ngạc nhiên hoặc nhiệt liệt, hắn đều làm như không thấy, cẩn thủ bản tâm, phong khinh vân đạm, ẩn ẩn có một loại phong thái Tiên Nhân lánh đời!

Bất quá để các tu sĩ hơi thất vọng là, vị Phù Tô công tử này cũng không phải đầu tiên liền trèo lên lôi đài, hiển lộ vô địch, ngược lại là một nam tử vóc người cao lớn lên sân, người này không phải môn đồ ở Chư Tử Đạo Tràng, cũng không phải cao thủ Tiểu Tiên Giới âm thầm bồi dưỡng ra được, trên áo bào trắng trống rỗng, cũng không có huy ấn tồn tại, nhìn giống như là một tán tu...

Này làm cho mọi người có chút không hiểu, các tu sĩ thế gian ai không từ quy củ của Phù Diêu Cung nghe ra chút môn đạo, đệ tam lôi, kỳ thật căn bản là chuẩn bị cho Thánh Nhân môn đồ, thọ nguyên ở dưới tam giáp, có thể đi tới đỉnh phong, thậm chí ngay cả Nguyên Anh cũng không thể địch, ngoại trừ 100 Thánh Nhân môn đồ ở trong Chư Tử Đạo Tràng, thì ai có thể đạt tới cảnh giới kinh người như vậy?

Mà nam tử này, hoặc nói là tán tu, từ đâu tới đảm lượng, có dũng khí lên đệ tam lôi?

Tự rước lấy nhục sao?

- Hắc hắc, lão đầu, ngươi còn mở bàn hay không?

Giữa núi rừng, đã có người vây quanh lão đầu xem bói, mở miệng trêu chọc.

- Mở chứ, đương nhiên mở, ngươi muốn mua ai?

Lão đầu xem bói uể oải, phía sau chất một đống Linh Tinh, đều là thu hoạch hôm nay.

- Đều nói ngươi là thiết khẩu thần đoạn, ta ngược lại muốn hỏi một chút, tán tu này cùng Thánh Nhân môn đồ quyết đấu, ai sẽ thắng?

Các tu sĩ đều cười hì hì đến hỏi, có người động tâm tư, muốn để lão nhân này bồi sạch.

- Hắc hắc, ta cược tán tu này thắng...

Ánh mắt lão đầu cực kỳ giảo hoạt, cười hắc hắc mở miệng.

Các tu sĩ đại hỉ, nhao nhao dâng lên, chuẩn bị đánh cược một lần, nhưng lúc này, trên lôi đài đã đi lên người quyết đấu, là một đệ tử đến từ Thần Châu Đông Vực Bồng Lai tiên đảo, cũng được Thánh Nhân thu vào Chư Tử Đạo Tràng, các tu sĩ đều hô lên, tranh cướp muốn mua Thánh Nhân môn đồ thắng, tràng diện nhất thời hỗn loạn.

Chỉ bất quá, chiến đấu trong sân rất nhanh liền để bọn hắn mở rộng tầm mắt!

Thánh Nhân môn đồ quả nhiên bất phàm, xuất thủ khống chế ba đạo hỏa long, triển lộ hỏa pháp kinh nhân, muốn nhất cử đánh ngã.

Nhưng tán tu đối diện hắn, lại không chút hoang mang, cầm Phương Thiên Họa Kích, bước ra một bước, vung kích hoành tảo...

Bành!

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của các tu sĩ, Thánh Nhân môn đồ máu phun phè phè, ngã xuống lôi đài, đứng lên cũng không nổi.

Tứ phương sợ hãi, một mảnh trầm mặc!

Thánh Nhân môn đồ, sao sẽ kém cỏi như thế?

Cho dù kẻ này ở trong Chư Tử Đạo Tràng chỉ coi là tu vi yếu nhất, cũng không nên bị người đánh xuống trận như thế?

- Ta Lữ Phụng Tiên, nguyện lấy Họa Kích trong tay, khiêu chiến Thánh Nhân môn đồ, ai dám đến chiến ta?

Cũng vào lúc này, nam tử thân hình cao lớn kia vung vẩy Phương Thiên Họa Kích, nhìn về phía hư không chung quanh hét lớn, trên mặt lại có vẻ bi thương, giống như trong ngực kìm nén lửa giận, mà hắn hét lớn, càng mang theo một cỗ quyết tuyệt, khí thế trên người đánh tan mây trôi, cả người giống như cao lớn hơn rất nhiều, khiêu chiến tứ phương!

- Lữ Phụng Tiên, người nọ là con rơi Lữ gia, từng có tên vô địch?

Các tu sĩ đều kinh ngạc, có người nhớ tới con rơi Lữ gia đã từng có tên tuổi không cạn.

Mà trông lấy tán tu kìa, lão đầu coi bói lại lộ ra ý cười, lẩm bẩm:

- Xem ra tên này chịu không ít khổ sở ah...

- Lớn mật, có dũng khí phạm thần uy của Chư Tử Đạo Tràng?

Sau một tiếng hét lớn, rất nhanh liền có người ra sân, thình lình cũng là Thánh Nhân môn đồ, đến từ Thần Châu Nam Vực Bạch Ngọc Kinh, gánh vác trường kiếm, hiển nhiên là bị con rơi Lữ gia chọc giận, Chư Tử Đạo Tràng ở Thần Châu, có thể nói cực kỳ thần thánh, mà những

Thánh Nhân môn đồ kia, đều dùng thân phận của mình tự ngạo, đương nhiên không dung người khác khinh miệt...

- Cái gì Chư Tử Đạo Tràng, thế gian thiên kiêu, ta một giới tán tu, lại có sợ ai?

Lữ Phụng Tiên căn bản không nhiều lời, hét lớn một tiếng, hai tay cầm kích, ầm ầm xông tới.

Một kích hoành không, khí diễm ngập trời, thậm chí mặc kệ đối thủ ứng đối như thế nào, trực tiếp dùng lực lượng cuồng bạo đánh lên.

Rắc…

Đối thủ vừa mới tế pháp bảo, thậm chí chưa thúc giục ra thần uy, đã bị một kích đánh rớt lôi đài.

Một kích giết địch, thần uy cái thế.

Chung quanh vô luận là các tu sĩ Thần Châu hay các đại nhân vật, đều bị người này chấn kinh, nhìn ra được, tu vi của người này bất quá là Kim Đan viên mãn, tiến vào Trảm Ngã cảnh, nhưng tu vi của hắn tuyệt đối không cao hơn đối thủ quá nhiều, nhưng lực lớn vô cùng, hơn nữa khí thế vô địch, càng quan trọng hơn là, người này nhìn tràn đầy oán khí, mỗi một kích xuất thủ đều toàn lực, không để đường lui, khiến cho hắn vừa ra tay liền cơ hồ vượt qua lực lượng của mình, trực tiếp kích đối thủ xuống lôi đài.

Nếu như là sinh tử bác đấu, đối thủ đại khái còn có khả năng lật bàn, nhưng trên lôi đài, cũng không thể lên đài tái đấu a?

- Ha ha ha ha, Thánh Nhân môn đồ không gì hơn cái này, Lữ mỗ ở đây, còn có ai dám chiến ta?

Liên tiếp đánh bại hai đối thủ, Lữ Phụng Tiên đứng thẳng trên đài, vung vẩy Phương Thiên Họa Kích, nhìn về phía chung quanh gầm thét.

- Đừng hung hăng ngang ngược, ta đến chiến ngươi!

Trầm mặc nửa ngày, lại có người mở miệng hét lớn, xông lên đài, lại không phải Thánh Nhân môn đồ, mà là một chân truyền của đại đạo thống.

- Cút!

Lữ Phụng Tiên hét lớn, trọng kích hoành không, lực quét dãy núi.

Hắn giống như tức sôi ruột, chuyên chạy tới đây phát tiết, ra tay không dung tình chút nào, không đến nửa canh giờ, đã đánh bại tám đối thủ, tám người này, có Thánh Nhân môn đồ, cũng có chân truyền của đại đạo thống, không ai là hạng người bình thường, nhưng ở dưới Phương Thiên Họa Kích, lại không ai qua nổi ba chiêu, người người đều bị hắn vỡ nát pháp lực, không lưu tình chút nào nện xuống lôi đài, mất hết mặt mũi...

- Danh tiếng cũng ra đủ rồi, liền để ta đưa ngươi xuống đài đi...

Rốt cục vẫn có cao thủ nhất lưu ngồi không yên, trong âm thanh quát lạnh, lại là Thần Tử Mạnh gia.

- Vậy thì tới đi!

Lữ Phụng Tiên nhìn người này, hoàn toàn không có ngưng trọng và kính sợ, mà giống như nhìn kẻ thù, đối phương vừa bước vào lôi đài, hắn liền trực tiếp vung kích xông tới, Phương Thiên Họa Kích ngang qua hư không, xé rách hư không thành lỗ hổng khổng lồ, giống như một tia chớp màu đen lăng không sinh ra, ầm ầm bắn ra ngoài trăm trượng, đánh về phía Thần Tử Mạnh gia.

- Cũng có một thân man lực...

Thần Tử Mạnh gia hơi giật mình, lui về sau một bước, hai tay bóp ấn, bố trí xuống đạo đạo trận văn, chặn một kích này.

Hắn đang chuẩn bị thừa cơ hoàn thủ, lại không nghĩ rằng, Lữ Phụng Tiên sau một kích,

kích thứ hai theo sát đập tới.

Oanh!

Một kích này càng nặng, Thần Tử Mạnh gia xuất kỳ bất ý, chỉ có thể ngậm miệng lại, miễn cưỡng ăn một kích, lui về sau nửa bước.

- Lại đến!

Lữ Phụng Tiên rống to, kích thứ ba theo sát qua, không hề có thời gian thở dốc và tụ lực.

Sắc mặt Thần Tử Mạnh gia nghiêm túc, chỉ có thể ráng vận chuyển pháp lực, lại ăn hắn một kích, lui về sau hai bước.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Lữ Phụng Tiên không tha người, một kích đi theo một kích, liên tiếp không ngừng, hơn nữa mỗi một kích đều lực nặng như núi.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Hắn đã lui đến biên giới lôi đài, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, mặt đầy biệt khuất, Lữ Phụng Tiên lại càng chiến càng mạnh, ầm ầm một kích đập tới, lực lượng còn nặng hơn lúc trước, đập tới Thần Tử Mạnh gia buồn bực rống một tiếng, lực lượng nổ tung, dùng hết tất cả pháp lực ngăn cản Phương Thiên Họa Kích, nhưng mình cũng đứng không vững, ngã xuống lôi đài.

Lại thắng một trận, đã liên tiếp chín thắng!

Các tu sĩ đã chấn kinh, mặt đầy kinh ngạc và không hiểu.

Lữ Phụng Tiên thì hào khí như điên, lên tiếng hét lớn:

- Cái gì Chư Tử Đạo Tràng, cái gì Thánh Nhân môn đồ, bị người bưng cao như thế, lại chỉ là nửa bước thiên kiêu, đáng tiếc, duy nhất một đối thủ đáng giá Lữ mỗ xem trọng, lên không lên lôi đài được...

Dứt lời, sắc mặt hắn tái xanh, từ trong ngực lấy ra một bình rượu, rải ở trên lôi đài.

- Ma đầu, ngươi chết đáng tiếc...

Chương 966: Tam vấn vô địch

Lữ Phụng Tiên áp chế lôi đài, khiến cho các tu sĩ kinh ngạc không thôi, không biết có bao nhiêu người nhíu mày, tuyệt đối không nghĩ tới, con rơi Lữ gia không biết từ chỗ nào nhảy ra kia, vậy mà có bản sự bực này, thắng liên tiếp chín vị cao thủ trong Chư Tử Đạo Tràng, trong đó thậm chí còn bao gồm Thần Tử Mạnh gia, có lẽ từ tu vi chân chính đến xem, hắn không phải mạnh nhất, nhưng trời sinh thần lực cộng thêm oán khí đầy cõi lòng, thật đúng là để người đau đầu, trong lúc nhất thời, căn bản nghĩ không ra nên làm sao đối phó quái nhân kia.

Lúc đầu nhìn hắn đại náo Dao Trì diễn võ hội, lại liên tiếp đánh bại chín người, trong lòng đã nhẫn nhịn đầy bụng tức giận, hơn nữa hắn cuối cùng lấy ra bình rượu, tế điện người nào đó, thì càng khiến cho đạo thống Thần Châu lửa giận vạn trượng, thậm chí trong lòng bọn họ, còn dâng lên nghi hoặc

Là người ai cũng không quên tiểu ma đầu kia?

Như thế nào đi nữa, cũng chỉ là một người chết mà thôi.

Những bằng hữu của hắn nhớ mãi không quên thì thôi, làm sao ngay cả địch nhân cũng chạy tới làm như thế?

Trong nghi hoặc, nộ khí không thể nghi ngờ sẽ sâu hơn.

Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu chau mày, đã không muốn chờ đợi thêm nữa, trầm thấp kêu một tiếng:

- Phù Tô!

- Vô Đạo minh bạch!

Phù Tô công tử nghe vậy, mở hai mắt ra, nhẹ nhàng gật đầu, tay áo bồng bềnh, đạp không đi đến.

- Phù Tô công tử muốn xuất thủ!

Không biết là ai mắt sắc, thấy được Phù Tô công tử đứng dậy, vừa kinh vừa vui, há miệng kêu to.

Bá bá bá bá bá!

Trong nháy mắt, chung quanh tất cả đỉnh núi, không biết bao nhiêu người nhìn hắn, ánh mắt kính sợ, như nhìn thiên thần.

Tiên Anh!

Sau thượng cổ, mấy vạn năm qua, trong giới tu hành xuất hiện Tiên Anh thứ nhất!

Chân chính siêu việt dĩ vãng, đại biểu cho thời đại hoàng kim của giới tu hành phủ xuống, Tiên Anh tu sĩ rốt cục muốn xuất thủ.

Có người chờ mong, có người kích động vạn phần!

Mà lúc này, ngay cả các cổ thế gia có chút bất mãn với Viên gia độc, cũng khẽ thở dài một cái, như từ bỏ thứ gì.

- Chư Tử Đạo Tràng, nạp thiên hạ anh tài, còn đại biểu các truyền thừa thế gian, ngàn vạn đại đạo, có lẽ thực lực cao có thấp có, nhưng ở dưới Thánh Nhân dạy bảo, chí ít đều hiểu được đạo của mình ở phương nào, có lẽ có người bây giờ thực lực không hiện, nhưng tương lai cảnh giới đại thành, thì nhất định có thể nhất phi trùng thiên, vị đạo hữu này, bất quá là ỷ vào mấy phần man lực, may mắn thắng mấy trận, liền dám cuồng ngôn, không để Chư Tử Đạo Tràng vào mắt, thật có chút hoang đường buồn cười, cũng được, ngươi đã muốn chiến, vậy Viên mỗ đến bồi ngươi chiến một trận.

Nhẹ nhàng nói chuyện, Phù Tô công tử tay áo bồng bềnh, chậm rãi phủ xuống lôi đài.

Chung quanh đều trong nháy mắt an tĩnh, không biết bao nhiêu người ánh mắt sốt ruột, muốn chờ nhìn Phù Tô công tử hàng phục dã tu kia!

Mà lúc này Lữ Phụng Tiên tế điện xong, thuận thế ném bình rượu đi, lắc đầu, thần sắc rất tịch liêu.

- Tới đi.

Phù Tô công tử chậm rãi giơ lên một cánh tay, thần sắc rất nhẹ nhõm, nhưng khí tràng tán phát ra, quanh người tự có tiên phong lăng không, hóa thành đạo đạo mây trôi, dị thú, tiên hạc, kỳ hoa… ở bên cạnh hắn tụ tán không chừng, giống như đại đạo hiển hóa, trong lúc vô hình, khí thế tụ lên, thậm chí không thua Nguyên Anh viên mãn, để cho người ta vô ý thức kính sợ.

- Ha ha…

Nhưng lúc này, Lữ Phụng Tiên giống như mới vừa vặn chú ý tới Phù Tô công tử, nhíu mày, đánh giá hắn vài lần.

Bất quá cuối cùng, hắn vẫn không có nhấc lên Phương Thiên Họa Kích trong tay, mà lắc đầu nói:

- Ta không đấu với ngươi.

- Cái gì?

Khí thế của Phù Tô công tử đã bừng bừng dâng cao không khỏi trì trệ, theo bản năng mở miệng hỏi.

Lữ Phụng Tiên híp mắt nhìn hắn, tay phải chậm rãi siết lại, hình như nghĩ hận cũ, nhưng cừu hận này không có để hắn xuất thủ, mà trong ánh mắt tràn đầy mỉa mai, mang theo ý trào phúng nhàn nhạt, nhìn Phù Tô vài lần, mới lẳng lặng mở miệng nói:

- Lữ mỗ đến, là để chứng minh cảnh giới tương đồng chiến một trận, cái gì Chư Tử Đạo Tràng, cái gì Thánh Nhân môn đồ, có lẽ thực lực không bình thường, bất quá coi như Lữ mỗ bị người trong thiên hạ vứt bỏ, như chó nhà có tang, nhưng cùng thế hệ chiến một trận, lại tuyệt đối không thua bất luận kẻ nào, mà ngươi, ha ha, chỉ ỷ vào Tiên Anh tới khiêu chiến ta, ở trong mắt Lữ mỗ đã tính không được anh hùng, ah, ngươi muốn chiến, vậy chờ Lữ mỗ đột phá Nguyên Anh cảnh, tự nhiên sẽ tới tìm ngươi chiến một trận, nhưng bây giờ, ta dựa vào cái gì để ngươi chiếm tiện nghi?

- Ngươi…

Ánh mắt Phù Tô công tử lạnh lẽo, lửa giận lên cao, từ trong mắt Lữ Phụng Tiên thấy được khinh miệt.

Lữ Phụng Tiên lại chưa nói xong, vẫn không nhanh không chậm nói:

- Còn nữa, nhìn bộ dáng của ngươi, hình như rất tự ngạo Tiên Anh của mình nha, chỉ là mượn ngoại lực kết thành Tiên Anh, thật không biết ngươi ngạo ở nơi nào! Viên gia thật có một người đáng để ta coi trọng, chỉ tiếc, hắn trở thành vật hi sinh để các ngươi thỏa hiệp, ai, đáng tiếc, đáng tiếc, hắn vốn nên cùng Lữ mỗ công bằng chiến một trận, sau đó chết ở dưới Phương Thiên Họa Kích của ta, nhưng bây giờ Viên gia lại không anh hùng, trên đời không còn thiên kiêu!

Dứt lời, hắn cầm Phương Thiên Họa Kích chậm rãi đi xuống lôi đài, vậy mà không nhìn Phù Tô một cái.

Phù Tô công tử nghe được lời này, đã tức đến lông mày dựng thẳng, lửa giận thiêu đốt, nhìn bóng lưng của Lữ Phụng Tiên, hận không thể một tay chộp tới, cưỡng ép trấn áp, nhưng nghĩ đến chung quanh nhiều người nhìn như vậy, còn cưỡng chế lửa giận, không có xuất thủ!

Các tu sĩ đều trầm mặc, tâm tình cực kỳ cổ quái!

Vốn cho rằng sẽ có một trận long tranh hổ đấu xuất hiện, lại không nghĩ rằng, Lữ Phụng Tiên trực tiếp đi, không đánh với Phù Tô một trận!

Hơn nữa, Lữ Phụng Tiên đã liên chiến chín người, hắn muốn rút lui, cũng không ai có thể cưỡng ép bức hắn chiến một trận.

Thậm chí hắn nói, cũng dẫn tới không ít người rõ ràng.

Đúng vậy, ngươi một Nguyên Anh cảnh, tới ra vẻ cái gì, chúng ta Kim Đan cảnh ở chỗ này diễn võ, còn không phải Phù Diêu Cung chiếu cố ngươi, mới có quy củ gì "hạn thọ tam giáp", dựa theo truyền thống trước kia, ngươi căn bản không có tư cách ra sân, thật muốn đọ sức, vậy ngươi có gan chờ mấy năm, chờ chúng ta thành Nguyên Anh, chưa chắc sẽ thua ngươi.

Mà Phù Tô mang khí thế vô địch ra sân, lại không có đối thủ, cũng có một loại cảm giác một quyền đánh hụt, trong lòng khó chịu đến cực điểm, giống như bị người gọt uy nghiêm, đứng ở trên đài chờ nửa ngày, lại không ai lên đài, cuối cùng hắn cũng bình phục tâm tình, đứng chắp tay, chậm rãi nhìn chung quanh, đảo qua các tu sĩ, nhàn nhạt hỏi:

- Có người nguyện đánh với Viên mỗ một trận không?

Chung quanh lẳng lặng, không một người mở miệng!

Ai con mẹ nó nguyện đánh với ngươi, trước mặt nhiều người như vậy bại ở trong tay ngươi rất có mặt mũi sao?

Thật lâu không người lên đài, khiến cho cảm giác vắng vẻ trong lòng Phù Tô công tử nặng hơn, ánh mắt hắn nhìn về phía Đại Tuyết Sơn:

- Có người nguyện đánh với Viên mỗ một trận không?

Chỗ đạo thống Đại Tuyết Sơn, thật lâu không người đáp lời, đám người Kim Ô đều ánh mắt quái dị, nửa ngày sau, Kim Ô mới dắt cuống họng kêu lớn:

- Ta nguyện đánh với ngươi một trận…

Lời này vừa ra, đáy mắt Phù Tô công tử hiện ra vẻ vui mừng, nhưng còn không kịp nói, Kim Ô đã lại hô lên:

- Chờ Kim gia kết thành Nguyên Anh đi, ha ha ha ha, nhà ta không có trưởng bối giúp ta kết thành Tiên Anh, toàn dựa vào chính mình tu hành, tốc độ chậm chút, không có cách nào nha, trước để cho ngươi tùy tiện vài ngày đi.

- Ha ha…

Bên cạnh có một người cười ngửa tới ngửa lui, vừa cười vừa đấm bàn, lại là tiểu quỷ vương Lệ Anh.

Lệ Hồng Y đập hắn một cái, giáo huấn:

- Khiêm tốn một chút.

Lệ Anh vội vàng ngậm miệng, ánh mắt u oán nhìn tỷ tỷ của mình:

- Ta biểu hiện mình khinh thường một chút cũng không được sao?

Lệ Hồng Y thản nhiên nói:

- Không cần, hảo hảo tu hành, tương lai trách nhiệm hủy diệt Mạnh gia chính là ngươi, cần gì phải vào lúc này đấu khí nhất thời? Ha ha, đạo thống Thần Châu quá coi thường chúng ta, chỉ cho rằng chúng ta nhất thời phẫn uất, dạy dỗ ra một vị Tiên Anh, muốn thừa cơ hội này trấn áp chúng ta, áp chế chấp niệm phục thù, lại không nghĩ rằng, phục thù chính là phục thù, thật muốn phục thù, chính là đại thù hủy diệt đạo thống, sao có thể là một trận lôi đài có thể giải quyết? Thật cho rằng chúng ta chỉ là con nít sao?

Ánh mắt mỉa mai của Đại Tuyết Sơn, khiến cho trong lòng Phù Tô công tử không thoải mái hơn, cưỡng chế hận ý, tử ý trong mắt càng thịnh, lành lạnh nhìn về phía Tiểu Tiên Giới, nhàn nhạt hỏi:

- Có người nguyện đánh với Viên mỗ một trận không?

Bên Tiểu Tiên Giới, ngồi xếp bằng một thanh niên thon gầy, tóc vàng, trong con ngươi có từng tia từng tia lôi điện quấn quanh, lộ ra cực kỳ quái dị, hắn thấy ánh mắt của Phù Tô công tử nhìn tới, khóe miệng hơi câu, cũng lộ ra nụ cười lạnh lùng, thấp giọng nói:

- Nhân tộc Tiên Anh? Ha ha, ta cũng muốn thử một lần, Tiên Anh này có thể có mấy phần thần uy?

Ở bên cạnh hắn, một lão giả thần sắc run lên, vội vàng khuyên nhủ:

- Thần Chủ, chớ có xúc động.

- Được rồi được rồi!

Người trẻ tuổi kia uể oải phất tay nói:

- Nói cũng phải, không thể ở chỗ này động thủ, dù sao sớm muộn gì cũng có cơ hội!

Mà Phù Tô công tử, thấy Tiểu Tiên Giới cũng không có người đáp, lông mày nhăn càng chặt hơn, lại quay đầu nhìn về phía các tu sĩ Tịnh Thổ, trong thanh âm đã có vẻ không kiên nhẫn:

- Các vị đạo hữu, có người nguyện đánh với Viên mỗ một trận không?

Bên Tịnh Thổ yên tĩnh đến cực điểm, không người đáp.

Liên tiếp tam vấn, không có người đáp.

Trong rừng, đã có người trêu chọc hỏi lão đầu coi bói:

- Lão gia ngài là thiết khẩu trực đoạn, thử nói xem vị này vận mệnh như thế nào?

Lão đầu coi bói khoát tay áo, khinh thường nói:

- Mệnh bị chết thảm, có cái gì để tính toán chứ?

Các tu sĩ đều lạnh lùng chế giễu, cười nói:

- Lão già này điên rồi sao?

Chương 967: Nữ nhi của Phương Hành

Liên tiếp tam vấn, vô luận là Nam Chiêm Bộ Châu, Yêu Địa, Tiểu Tiên Giới hay Tịnh Thổ, thình lình không một người nguyện ý xuất chiến, này khiến cho ánh mắt của Phù Tô công tử có chút tịch liêu, nhưng hắn hơi nhắm mắt lại, nửa ngày sau mới mở ra, trên mặt lại dâng lên nụ cười thản nhiên, khe khẽ lắc đầu, nói:

- Liên tiếp tam vấn, đều không có người nguyện đánh với Viên mỗ một trận sao? Ha ha, xem ra chư vị đồng đạo đều hậu ái Viên mỗ, chỉ tiếc, nếu ngay cả một trận chiến cũng không đánh, liền nhận lấy khôi thủ, Viên mỗ cảm thấy hơi có chút băn khoăn!

Nghe lời này, không biết bao nhiêu người đều dâng lên không cam lòng, nhưng hơi chút cổ động liền lại xì hơi.

Tiên Anh sao mà chính thịnh, ai nguyện ý đi tự mình chuốc lấy cực khổ!

- Ta ta ta, ta đến đánh với ngươi một trận.

Bất quá thời điểm mọi người an tĩnh, đột nhiên có tiếng kêu to vang lên.

Các tu sĩ kinh hãi, chỉ thấy ở phương hướng

Dao Trì Cung, vậy mà đang có một bóng trắng như điện chớp vọt ra, người ở trên không trung đã hét lớn, lộ ra cấp bách đến cực điểm, bất quá theo nàng xông lại, đằng sau lại theo sát xông ra bốn năm đạo thần quang, trên không trung kết thành tấm lưới, cưỡng ép kéo nàng xuống, bóng người kia rơi vào trong lưới, nhưng vẫn còn ra sức hét lớn:

- Thả ta ra, ta muốn đi đánh với hắn một trận, dựa vào cái gì hắn làm khôi thủ liền có thể cưới ta, vậy ta dứt khoát đi chiếm khôi thủ là được.

Các tu sĩ nhìn thấy một màn này, đều cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

Không nghĩ tới lúc này, vọt ra lại là Dao Trì tiểu công chúa, bất quá xem ra nàng không hài lòng với hôn sự này.

Dao Trì Vương Mẫu thấy nàng, cũng tức đến biến sắc, quát lạnh lên:

- Làm sao để nàng đi ra, nhanh chóng mang về cung đi!

- Tiểu thư, cùng chúng ta trở về đi

Những người đuổi tới kia, từng người thấp giọng cầu khẩn, muốn kéo nàng trở về.

- Ta không về!

Tiểu công chúa lại giãy dụa lợi hại hơn, ở trong thần quang tả xung hữu đột, vừa khóc vừa kêu to:

- Các ngươi thả ta ra, nói cho các ngươi biết, ta đã chịu đủ rồi, ta chịu đủ sắp xếp của các ngươi rồi, trước đó các ngươi gắn công lao ở trên đầu ta, ta đã không hài lòng, về sau có người tìm tới cửa, các ngươi lại hy sinh Phương Hành, hắn đã từng cứu mạng ta a, các ngươi làm việc sao không biết xấu hổ như vậy, việc này truyền ra ngoài ta sẽ mất mặt như thế nào, ta không làm, ta kiên quyết không nghe các ngươi an bài.

Nghe nàng nói, ánh mắt các tu sĩ trong sân cực kỳ phức tạp.

Hạng người tin tức linh thông tự nhiên biết ẩn ý trong lời nói của nàng, là trước khi Tiểu Tiên Giới trở về, tiểu ma đầu kia cùng vị tiểu công chúa này vô tình bắt gặp Ly Hận Thiên tế tự, cuối cùng tiểu ma đầu dựa vào khí tức kết anh của mình, đưa mấy lão thần tiên tới, thay Thần Châu tránh đi một trận đại họa, bất quá sau đó công lao này lại tụ hết ở trên người tiểu công chúa, ma đầu lại bị người quên lãng, bất quá để cho người ta không nghĩ tới là, sau khi Huyền Quan rơi xuống, Tiểu Tiên Giới vẫn trở về, muốn truy cứu việc này, lúc đó các cổ thế gia lại quên tiểu công chúa, ném tiểu ma đầu ra làm dê thế tội.

Không thể không nói, chuyện này chính là vết nhơ của cổ thế gia và Dao Trì Cung, ai nói ra người đó chết!

Nhưng lúc này, tiểu công chúa tự mình lột trần, khiến cho một số người hiểu ý hơi nở nụ cười.

- Im ngay!

Dao Trì Vương Mẫu nghe không nổi nữa, nghiêm khắc quát một tiếng, hư không biến sắc, vân khí tụ tán, các tu sĩ bị hù không dám thở mạnh.

- Ta không câm miệng!

Nàng có thể hù sợ các tu sĩ, lại doạ không được tiểu công chúa, làm nàng kêu la lợi hại hơn:

- Ta chịu đủ sắp xếp của các ngươi rồi, nói cho các ngươi biết, lần này ta chết cũng không gả, coi như ta gả cho hỗn đản kia, ta cũng không gả cho khôi thủ mà các ngươi tuyển ra.

- Làm càn!

Dao Trì Vương Mẫu nghe vậy, sắc mặt đại biến, vỗ bàn ngọc, chân thân bay lên hư không, hung hăng điểm tới một chỉ, trực tiếp đánh vào mi tâm của tiểu công chúa, vậy mà ngạnh sanh đánh ngất xỉu nàng, sau đó đưa tay ôm lấy, trở xuống Tiểu Hoa phong, hung hăng trừng đám lão bộc không có trông kỹ nàng, sắc mặt cực kỳ âm trầm, không nói một lời.

Ngay cả Phù Tô công tử, nụ cười thản nhiên trên mặt cũng đã biến mất, ẩn ẩn phát xanh, vị tiểu công chúa này nói giống như lưỡi đao, hung hăng đâm vào trái tim của hắn, để hắn cảm thấy rất mất mặt, vốn mình chính là Tiên Anh đệ nhất nhân, mang khí thế vô địch đi lên lôi đài, không có đạt được vinh quang như trong tưởng tượng thì thôi, thậm chí ngay cả tiểu công chúa cũng đi ra nói loại lời này.

Cái gì thà rằng gả cho tiểu ma đầu kia cũng không gả cho mình, nàng biết tính nghiêm trọng của lời nói này sao?

Mặc dù Vương Mẫu đã đánh ngất xỉu nàng, không để cho nàng nói tiếp, nhưng Phù Tô vẫn cảm thấy, ánh mắt người chung quanh nhìn mình, đều đã tràn đầy ác ý, cái này khiến hắn không thể duy trì bộ dáng phong khinh vân đạm, chỉ cảm thấy nội tâm uất ức khó tả.

Người người đều đang nói tiểu ma đầu kia!

Hắn có gì tốt?

Bất quá là một đứa nhà quê giỏi về đầu cơ trục lợi mà thôi, hơn nữa hắn đã chết!

Mình là ai?

Tiên Anh đầu tiên từ thượng cổ tới nay, vốn nên được người người kính ngưỡng, thậm chí được người kính sợ, nhưng vì sao bọn hắn lại khinh bỉ mình?

Đủ loại suy nghĩ, khiến cho tâm thần của hắn nhất thời thất thủ, hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh, thấp giọng mở miệng:

- Ha ha, vị Thập Cửu đệ kia của ta, thật sự là một phương nhân kiệt, cho tới bây giờ, còn có rất nhiều người nhớ kỹ hắn, ngược lại để ta cảm thấy có chút đáng tiếc, nếu không phải hắn đi lên tà đạo, chia rẻ Tiểu Tiên Giới và đạo thống Thần Châu trước, một người làm loạn Thần Châu ở sau, tội không thể dung, thì ngay cả ta cũng thay hắn tiếc hận, có lẽ nếu như hắn còn tại thế, ta còn có thể đánh với hắn một trận, để cho thế nhân minh bạch, đến tột cùng ai mới có thể đại biểu Viên gia.

- Phù Tô, đừng nói nữa!

Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu quát lạnh:

- Nghiệt chướng kia đã chết, đừng nhắc chuyện cũ!

Mà lúc này, Viên lão thần tiên đang ngồi ngay ngắn trong sân có chút xuất thần, thật lâu không nói một câu.

Phù Tô công tử nao nao, cũng cảnh tỉnh lại, nhìn về phía phụ thân thi lễ, không lên tiếng nữa.

Hắn trong vô thức cực hận Phương Hành, tiểu ma đầu kia đã chết, nhưng vẫn để hắn cảm giác khó chịu, hận không thể tìm ra thi cốt nghiền thành phấn, cũng chính là nguyên nhân này, hắn theo bản năng muốn cho thấy, tiểu ma đầu kia không tính là gì, hắn coi trời bằng vung, tội đáng chết vạn lần, hơn nữa coi như hắn không chết, cũng không phải là đối thủ của ta, chỉ bất quá, hắn nói đường hoàng, cũng hợp tâm ý của các thế gia, ở mấy chục năm thậm chí là trăm năm sau, có lẽ sẽ biến thành sự thật chân chính, nhưng bây giờ vẫn không nói được.

Ngay cả Hàn gia tiểu thiếu gia nói câu này, cũng chọc tới tai kiếp, một số người có địch ý với cổ thế gia đều ở trong bóng tối nói hắn đáng đời, tự rước lấy nhục, mà bây giờ mình nói như vậy, ở trong lòng một số người càng là buồn cười!

Hắn khôi phục bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng:

- Các vị đạo hữu hậu ái, như vậy chức thủ khoa, Viên mỗ từ chối thì bất kính!

Dứt lời, tay áo hắn nhẹ nhàng phất một cái, muốn quay người rời đi.

- Chậm đã…

Bất quá lúc này, đột nhiên có một thanh âm bi phẫn vang lên, Phù Tô ngừng chân, nhìn về phía sau, liền nhìn thấy trong trận doanh Thần Châu, địa phương thuộc về Bắc Vực, trong đạo thống Thiên Nhất cung, đang có một nữ tử bạch y dáng người cao gầy đứng lên, ở trong ngực nàng, còn ôm một bé gái chừng năm sáu tuổi, nàng đạp trên hư không đi đến, tiến thẳng vào lôi đài, thần sắc trên mặt nhàn nhạt, lộ ra bi thương và kiên nghị mờ mờ ảo ảo khó mà hình dung, đi thẳng về phía Phù Tô.

- Phù Tô công tử xin dừng bước, nữ nhi của ta có vài câu muốn hỏi ngươi!

Cô gái mặc áo trắng nhẹ nhàng nói, để tiểu nữ hài ở trên mặt đất, sau đó ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng.

Mà tiểu nữ hài kia, thì quay đầu nhìn nàng một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía Phù Tô công tử, giống như cố lấy hết dũng khí, do dự nửa ngày mới sợ hãi mở miệng nói:

- Ngươi nói phụ thân ta ly gián quan hệ giữa các đạo thống Thần Châu và Tiểu Tiên Giới, vậy ta muốn hỏi các ngươi một câu, đạo thống Thần Châu và Tiểu Tiên Giới đều là một đám ngu ngốc sao?

Thanh âm của nữ hài không lớn, nhu nhu nhược nhược, nhưng dùng tu vi của các tu sĩ, tự nhiên có thể nghe được nhất thanh nhị sở.

Trong lúc nhất thời, không một tiếng động, không người mở miệng.

Có một bộ phận người thuận theo tiểu nha đầu này nói suy nghĩ, liền nhìn ra sơ hở lớn nhất trong lời nói của Phù Tô, chính là đạo thống Thần Châu và Tiểu Tiên Giới, chẳng lẽ thật là kẻ ngu ngốc sao, bị người tùy tiện ly gián, liền diệt Ly Hận Thiên?

Chỉ bất quá, nhiều người hơn thì bị xưng hô của nữ hài này dọa ngây người!

Cha?

Nữ hài này xưng ma đầu kia là cha?

Tiểu ma đầu kia có hài tử rồi?

- Nữ nhân kia là Thương Lan Hải trưởng công chúa Ngao Trinh.

Có người nhận ra, thấp giọng kêu to, trong lời nói tràn đầy khiếp sợ.

Đám người Kim Ô kinh hãi đến trực tiếp nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn nữ hài, thật lâu nói không ra lời.

Hồ Cầm lão nhân và Đại Bằng Tà Vương cũng mở mắt, nháy cũng không nháy nhìn tiểu nữ hài trong sân.

Đám người Tiểu Nhất và Phương Thanh La cũng nhìn về phía tiểu nữ hài, một câu nói không nên lời.

Trong lòng bọn họ, chỉ có một ý niệm quanh quẩn: Phương Hành lại có hài tử rồi?

Sắc mặt của Phù Tô công tử âm tình bất định, ánh mắt lành lạnh nhìn về phía Ngao Trinh, quát lên:

- Ngươi đến tột cùng là ai?

Nữ tử bạch y nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó khí tức trên người mãnh liệt thả ra, giữa hư không, thình lình có một long ảnh hư ảo quanh quẩn, khí tức kia thậm chí ngay cả tiên uy của Phù Tô công tử cũng bị trấn áp, mà thanh âm của nàng, thì kiên định để mỗi người đều nghe được rõ ràng:

- Ta chính là Thương Lan Hải trưởng công chúa Ngao Trinh, thê tử của Phương Hành, hôm nay tới đây, chính là muốn hỏi Viên gia các ngươi một câu, tính mệnh của phu quân ta bị các ngươi hại, thanh danh bị các ngươi hủy…

Ánh mắt nàng vượt qua Phù Tô công tử, thẳng tắp nhìn về phía Viên lão thần tiên, trong thanh âm tràn đầy quyết tuyệt và cừu hận:

- Thời điểm các ngươi đổi trắng thay đen, vu khống công lao của hắn thành sai lầm, trong lòng có từng hổ thẹn không?

Có gió lạnh gào thét thổi qua, hư không vắng vẻ, chỉ có thanh âm của Long Nữ quanh quẩn.

- Bắt nữ nhân này!

Trên Tiểu Hoa phong, sắc mặt Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu đột biến, vội vã truyền âm cho Phù Tô công tử.

Phù Tô công tử cũng phản ứng lại, vội vã bước lên một bước, quát lên:

- Long Nữ, lúc trước Thương Lan Hải các ngươi ruồng bỏ minh ước với Thần Châu, nhiễu loạn đại kế Huyền Quan, sau đó lại trốn đi, không có một người lộ diện giải thích việc này, bây giờ ngươi rốt cục hiện thân, vừa vặn bắt ngươi, hảo hảo thẩm vấn một phen, lúc trước bán Thần Châu, sau đó lại trốn trốn tránh tránh, đến tột cùng là bị người nào sai sử, có âm mưu gì!

Dứt lời, một thân pháp lực cuồn cuộn như mây, phô thiên cái địa trấn áp về phía Long Nữ.

Bất quá lúc này, ngoài lôi đài, ở phương hướng sườn núi, bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu sợ hãi, sau đó chỉ thấy một bóng người như điện chớp vội vã vọt vào lôi đài, thuận thế đạp Phù Tô bay về phía sau, giữa hư không, giống như vang lên thanh âm lôi đình phích lịch, lực lượng cuồng bạo dọa sắc mặt Phù Tô đại biến, hai tay quét ngang, ngăn cản một cước này, sau đó chấn hắn liên tiếp lui về phía sau.

Mà bóng người đạp hắn đến liên tiếp lui về phía sau kia, lại căn bản không có thừa thắng truy kích, mà ngơ ngác xoay người, ánh mắt nhìn chằm chằm Long Nữ, trong thanh âm thậm chí còn mang theo chút hoảng sợ, run giọng kêu lên:

- Ta có hài tử rồi?

Chương 968: Phương ma đầu trở về

Thời điểm Phù Tô chuẩn bị bắt Long Nữ, là lúc lấy hết toàn lực, dù sao không chỉ vì Phương Hành, còn bởi vì thân phận của Long Nữ rất trọng yếu, Thương Lan Hải là một trong mấy thế lực mạnh nhất đương thời, sau khi chối bỏ Thần Châu, quỷ dị mất tích, hướng đi không rõ, một mực là cây gai trong lòng các thế gia Thần Châu, bây giờ có cơ hội, tự nhiên phải bắt nàng thẩm vấn, nói không chừng có thể thấy được âm mưu của Thương Lan Hải, hơn nữa thân phận nàng tôn quý như thế, nếu có thể bắt nàng, cũng là một đại trợ lực để Viên gia ký kết Chư Thiên chi minh, chính bởi vậy, Phù Tô mới không chút do dự, toàn lực xuất thủ, ý đồ nhất cử trấn áp Long Nữ, sau đó giao cho Viên gia gia chủ.

Nhưng chẳng ai ngờ tới, lại sẽ có người ngoài ý muốn nhúng tay, xông vào lôi đài.

Càng khiến người ta không nghĩ tới là, người nọ đá ra một cước, lại có lực lượng như núi, đạp Phù Tô lui về sau hơn mười trượng.

Mình là Tiên Anh ah!

Thế gian này, người có bản lĩnh một cước đạp mình lui hơn mười trượng, hết thảy lại có bao nhiêu?

Sau khi ổn định thân hình, hắn lập tức cảnh giác, hai mắt như kim nhìn sang, vừa xem xét lại khẽ giật mình.

Người xông lên lại là một lão già họm hẹm, người mặc đạo bào, nhìn bề ngoài tuổi tác đã không nhỏ, khí cơ trên người cực kỳ thâm trầm, nhất thời nhìn không rõ đến tột cùng là cảnh giới gì, bất quá từ một cước có thể bức lui mình đến xem, tất nhiên chính là Nguyên Anh cảnh, nói không chừng đã là Độ Kiếp cảnh, điều này làm cho hắn vô cùng cảnh giác...

- Người tới là vị tiền bối nào, xưng tên ra!

Phù Tô hét lớn, đầy mặt lửa giận, ở đệ tam lôi, quy định "hạn thọ tam giáp", nếu lão nhân này thọ nguyên quá tam giáp, thậm chí là đại nhân vật của đạo thống nào, kia đã xúc phạm quy củ, không cần mình ra tay...

Bất quá đáng nghi ngờ là, lôi đài này vốn từ thượng cổ truyền thừa, quy củ chính là quy củ, phù văn đã khảm lên trên, dựa theo lẽ thường, trừ khi thọ nguyên ở trong ba giáp, nếu không hẳn ngay cả lên cũng không được, lão đầu này có tu vi như vậy, nhìn lại già nua như thế, rõ ràng quá giới hạn này, hắn là dùng phương pháp gì tiến vào?

Chỉ bất quá, thời điểm hắn quát hỏi, lão đầu kia lại không thèm quan tâm, vội vàng nhìn Long Nữ, sau đó lại ngó ngó tiểu nữ hài đứng ngơ ngác trên mặt đất, một bộ tay chân luống cuống, thanh âm nôn nóng, nói lải nhải, vừa gấp vừa nhanh:

- Ta có hài tử rồi? Còn là khuê nữ? Đây thật là con của ta sao? Làm sao lớn lên xinh đẹp như vậy, không quá giống ta nha?

Long Nữ hiển nhiên cũng giật mình, nghi hoặc nhìn lão nhân này, ngơ ngác hỏi:

- Ngươi là ai?

Lão đầu nôn nóng không thôi, nghe lời này mới ý thức tới cái gì, tay giơ lên vuốt qua mặt, thình lình cả người phát sinh biến hóa, vô luận là khí cơ hay bề ngoài đều khác nhau rất lớn, thần quang trên người rút đi, nếp nhăn đầy mặt biến mất không thấy gì nữa, lại trở thành một thiếu niên mày rậm mắt to, chỉ là trên người vẫn mặc đạo bào rách nát, có chút dở dở ương ương...

Nhìn gương mặt này, Long Nữ ngây dại, Ngọc Như Ý trong tay "leng keng" rơi xuống đất.

Chung quanh lại an tĩnh đáng sợ...

Sau khi thanh niên kia xóa đi ngụy trang, lộ ra chân dung, không biết bao nhiêu người biểu lộ như gặp quỷ!

Còn hung ác hơn sét đánh...

Người đột nhiên xông vào trong võ đài kia, quá quen với một ít người...

Đơn giản là in dấu thật sâu, muốn quên cũng không thể quên được!

Ma đầu!

Có ít người thề, xem như người nọ đốt thành tro, bọn họ cũng có thể nhận ra, kia chính là ma đầu!

Tiểu ma đầu Phương Hành đã từng đại náo Thần Châu, về sau nghe đồn chết ở trong Ma Uyên!

Hắn làm sao sống lại, còn êm đẹp xông lên đệ tam lôi nhận thân?

- Đúng... là ma đầu kia sao?

Ở trong một mảnh cô tịch, có người run giọng mở miệng, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

- Đúng... là hắn... là hắn!

Có người hét to, thanh âm bi phẫn, lại hoảng sợ khó nói lên lời.

Trong lúc nhất thời, mọi người kinh hãi, yên lặng không thôi, nửa ngày sau, lại hoàn toàn đại loạn, ồn ào như sấm.

- Ha ha, mặc dù không biết vì sao làm được, nhưng lão phu biết tai họa như ngươi không có khả năng chết dễ dàng như vậy!

Ánh mắt của Đại Bằng Tà Vương trầm thấp, khóe miệng lại mang theo từng tia tiếu dung và kiêu ngạo, dùng thanh âm chỉ có mình có thể nghe được nói:

- Ha ha, tiểu hỗn đản này là lão phu nhìn tận mắt lớn lên, nếu có thể chết dễ dàng như vậy đó mới lạ, người khác đều tin ngươi chết, chỉ có ta không tin, đừng nói Thần Châu bảy đại cao thủ cùng ngươi đồng quy vu tận, xem như cổ thế gia thất đại gia chủ cùng một chỗ vây công ngươi, cũng không có khả năng đổi được tính mạng của ngươi, vương bát đản như ngươi, nhất định tai họa ngàn năm...

- Ha ha, lão hữu, tảng đá lớn trong lòng có thể buông xuống, người ngươi chọn lựa, quả nhiên sẽ không sai...

Ánh mắt của Hồ Cầm lão nhân cũng vui mừng, cười nhạt nhìn về phía một pháp tướng của mình.

- Vương bát đản, con lừa đáng chết kia, hôm qua Kim gia hỏi ngươi, ngươi còn giả ngu bảo không biết!

Lúc này Kim Ô trực tiếp nhảy dựng lên, một móng vuốt nắm chặt Phương Thanh La qua, nhấn ở trên mặt đất không ngừng quát, còn có quỷ oa tử cũng lao đến đánh hùa, đánh tới Phương Thanh La gào khóc nói mình cũng là bị buộc, bất quá Kim Ô và quỷ oa tử không quan tâm, đánh cực kỳ hưng phấn, ngay cả Lệ Hồng Y cũng hận hận đá nó một cước...

Về phần đám người Tiểu Nhất, thì đều đã ngây dại, một hàng tiểu hồ nữ nhảy tới trên đại thụ, nhón mũi chân đi xem người trong võ đài có phải là sư phó của mình hay không, bộ dáng trông rất đáng yêu, đợi cho thấy rõ ràng, Tiểu Bàn gào một tiếng khóc lên, không có đứng vững, từ trên cây ngã xuống, may mà có Hàn Anh nhanh tay lẹ mắt, trường thương vẩy một cái, lại hất nàng trở về trên cây.

Mà trên Tiểu Hoa phong, nhân vật lĩnh tụ của các đạo thống cũng cực kỳ chấn động.

Tiểu Tiên Giới một mảnh im lặng, chỉ có thanh niên lúc trước thấp giọng tự nói:

- Có ý tứ...

Viên lão thần tiên thì ngây dại, ánh mắt kinh ngạc, râu ria nhẹ nhàng run run, thật lâu không nói một lời.

Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu thì theo bản năng vỗ bàn, vì dùng sức quá lớn, làm chén rượu trên bàn ngọc nảy lên, rượu chảy xuống áo bào, hắn lại không có cảm giác, con ngươi giống như ẩn giấu vô số oan hồn nhìn chằm chằm ma đầu kia, bên trong nửa là chấn kinh, nửa là âm lãnh, giống như quỷ hỏa ở đáy mắt nhẹ nhàng nhảy lên...

Những cổ thế gia gia chủ khác cũng chấn kinh, thậm chí không biết nên nói cái gì cho phải, sau một hồi lâu, mới có người xoay người, nhìn về phía Dao Trì Vương Mẫu cách đó không xa, đầy mắt đều là nghi ngờ, thần sắc của Dao Trì Vương Mẫu cũng ngưng trọng, đứng dậy, phân ra một cỗ hóa thân bay về phía Dao Trì, nửa ngày sau, hai tay nâng một quyển trục trở về.

Dao Trì Vương Mẫu vội vã mở quyển trục ra, chỉ thấy trên quyển trục, thình lình vẽ chân dung của một nữ tử, váy trắng lưu luyến, khóe miệng mỉm cười, chính là Huyên Tứ Nương ở trong Ma Uyên đại chiến, thân tử đạo tiêu, chỉ còn lại thần hồn trốn ra, sau khi nàng trở về Dao Trì, được Vương Mẫu phong ấn thần hồn ở trong tiên họa, coi như động phủ tu luyện linh thân, từ lâu không xuất hiện ở nhân thế...

- Tứ muội, tỉnh lại!

Dao Trì Vương Mẫu vội vã gọi.

Nữ tử trong tranh lay động, sau đó một cái bóng hư ảo từ trong tranh nổi lên, đứng ở giữa hư không, mờ mịt vô chừng, sau khi lấy lại bình tĩnh, giống như mới phản ứng kịp, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Vương Mẫu:

- Tỷ tỷ gọi ta ra chuyện gì sao?

- Tứ muội, ban đầu ở trong Ma Uyên, ma đầu kia và các ngươi cùng nhau tiến vào Huyền Vực, là ngươi tận mắt nhìn thấy?

Huyên Tứ Nương nghe vậy, ánh mắt có chút cổ quái, cũng xuất hiện vẻ thống khổ, sau một hồi lâu mới than khẽ nói:

- Tỷ tỷ, ta đã nói rất nhiều lần, việc này làm sao có thể là giả? Lúc ấy ta bị hắn kéo vào Huyền Vực, trơ mắt nhìn pháp tắc Huyền Vực phủ xuống, các vị đạo hữu tính cả ta, ở dưới quy tắc của Huyền Vực nhục thân vỡ nát, tan thành mây khói, mà coi như ở dưới cục diện như vậy, hắn... hắn lại còn muốn vọt tới ta, muốn ở trước khi tiêu vong chém ta, có thể thấy được hắn hận ta như thế nào...

Có thể nhìn ra, Huyên Tứ Nương cực kỳ đau khổ, còn muốn nói nữa, nhưng Dao Trì Vương Mẫu đã vội vã chỉ lôi đài:

- Ngươi nhìn đó là ai?

Huyên Tứ Nương nghi hoặc, theo nàng chỉ

nhìn qua, bỗng nhiên kêu lên sợ hãi, thần hồn suýt nữa tán loạn...

- Làm sao có thể?

Nàng cực kỳ chấn kinh, thậm chí sợ hãi, thần hồn không ngừng ba động, truyền ra thần âm:

- Cái này sao có thể?

- Không đúng, không đúng, đây nhất định không phải hắn...

- Hắn rõ ràng đã trốn vào Huyền Vực, bị quy tắc Huyền Vực bao phủ, căn bản không có khả năng chạy thoát...

- ... Không có khả năng... Không có khả năng...

Dao Trì Vương Mẫu im lặng, rất hiển nhiên, lúc trước tiểu ma đầu kia còn có át chủ bài khác, ngay cả Huyên Tứ Nương tận mắt thấy cũng bị lừa!

Trong tiếng ồn ào, ma đầu kia lại điềm nhiên như không có việc gì, căn bản không quản những người khác phản ứng như thế nào, nhéo nhéo mặt tiểu nữ hài trên dưới dò xét, làm tiểu nha đầu xinh đẹp miệng nhỏ kéo căng, sợ đến sắp khóc, nhưng hắn vẫn còn trừng mắt nhìn, biểu lộ cổ quái, bất quá nhìn một chút, đột nhiên giống như ý thức được cái gì, bóp lấy ngón tay tính toán, kinh hãi

nói:

- Không đúng, tháng ngày không đúng, này là khuê nữ thân sinh của ta sao?

Trên mặt Long Nữ có thanh lệ chảy xuôi, vẻ đau thương ở đáy lòng hóa thành vui sướng, bất quá sau đó lại có một loại nộ khí khó mà ức chế vọt lên, nhất là nghe được tiểu hỗn đản này không đầu không đuôi hỏi, nàng cắn răng, bỗng nhiên dùng hết toàn lực kêu to lên.

- Dĩ nhiên không phải con của hỗn đản ngươi...

- Ách...

Tiểu ma đầu ngây dại, nét mặt hưng phấn triệt để ngưng kết.

Nửa ngày sau, một loại biểu lộ phẫn nộ xuất hiện ở trên mặt hắn, "Ngao" một tiếng nhảy dựng lên, bụm mặt khóc rống:

- Xong xong, gia môn bất hạnh, ngươi cái xú nữ nhân này, vậy mà làm ra chuyện như thế, Phương gia chúng ta làm sao còn có mặt mũi gặp người, thương thiên, ngươi mau đánh chết ta đi, ta là kiên quyết không thể sống thêm ở trên đời này nữa, quá mất mặt xấu hổ...

Chương 969: Mệnh bị chết thảm

Khó khăn lắm mới có một khuê nữ, việc này còn chưa tiếp nhận được, vậy mà phát hiện không phải con ruột của mình!

Phương Hành bị Long Nữ nói dọa sợ, đấm ngực dậm chân, khóc tê tâm liệt phế, thật muốn tìm khối đậu hũ đâm chết đi, không có để ý ánh mắt người chung quanh nhìn về phía mình khiếp sợ, ngược lại là Long Nữ oán hận nói một câu, thấy đồ đần kia coi là thực, cảm giác tức giận không hiểu thấu tan biến, chỉ còn cảm giác buồn cười, tiến lên nhéo lấy lỗ tai của hắn mắng:

- Lúc trước ngươi ở Phong Thiện Sơn nói chạy liền chạy, từ trong tay người khác cướp tới một nữ hài cứng rắn nhét cho ta, ta không thay ngươi nuôi chẳng lẽ ném đi sao? Ngươi tên vương bát đản này, đối với hai mẫu tử chúng ta hơn mười năm hỏi cũng không hỏi, hiện tại còn có mặt mũi nói những lời này?

- Xú nữ nhân, thả lỗ tai của ta ra, ta còn chưa có tính sổ với ngươi đâu, hôm nay thế nào cũng phải đánh lão bà…

Phương Hành dắt cuống họng kêu lên, đột nhiên ý thức được Long Nữ nói cái gì, lập tức nao nao, cũng ngừng khóc, ánh mắt nhìn tiểu nữ hài, nghẹn ngào kêu lên:

- Nguyên lai không phải ngươi sinh, đây là vật nhỏ kia?

Long Nữ níu lấy lỗ tai của hắn vặn một vòng, giọng căm hận nói:

- Ngươi cho rằng của ta?

- Ai nha, đau đau đau…

Phương Hành vuốt tay Long Nữ, ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía tiểu nữ hài:

- Sao mới lớn chút như thế?

Hắn tính một chút, nhớ kỹ nữ hài này không sai biệt lắm đã mười mấy tuổi, bây giờ nhìn lại chỉ có năm sáu tuổi!

Long Nữ lại tăng thêm sức lực, truyền âm nói:

- Tình huống của nàng ngươi còn không biết sao? Có thể khỏe mạnh sống sót đã coi như không tệ!

- A...

Phương Hành tỉnh ngộ, lúc ấy vật nhỏ này bị phụ thân ruột rút đi đạo nguyên, có thể nói nửa chết nửa sống, phải xin Kim Ô một giọt bản mệnh tinh huyết, mới khó khăn lắm kéo lại tính mệnh, về sau bị Long Nữ mang đi, đại khái cũng phát sinh rất nhiều chuyện, bằng không lấy tình huống của nàng năm đó, thật chưa chắc có thể sống đến bây giờ, bây giờ nhìn lại mặc dù nhỏ chút, nhưng sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, khỏe mạnh hơn tưởng tượng nhiều, mà đối với đứa bé này, có thể bình an sống đến lớn như vậy, đã là khó được!

- Hắc hắc, vật nhỏ này…

Phương Hành yên tâm ngừng khóc, hiếu kỳ đánh giá nữ hài kia, càng nhìn càng ưa thích, nện bước đi tới sờ lên đầu của nàng, toét miệng cười nói:

- Đến, gọi cha đi!

Tiểu nữ hài bị hắn dọa sợ, liếc nhìn Long Nữ một cái, cẩn thận từng li từng tí rụt rụt trở về.

- Nàng nhát gan, ngươi đừng dọa nàng!

Long Nữ cốc Phương Hành một cái, dặn dò.

Phương Hành không để ý tới nàng, từ trong túi lấy một cái túi trữ vật ra, khẽ đảo, một đống Linh Tinh giống như núi nhỏ xuất hiện, thình lình đều là hôm nay mở sòng thắng được, sợ là không dưới một vạn Linh Tinh, tử khí dào dạt làm cho người ta trông mà thèm, hắn cực kỳ hào phóng, đưa tay cuốn một cái, thu tất cả Linh Tinh lại, cất vào trong túi trữ vật, sau đó trực tiếp nhét vào trong tay nữ hài, cười nói:

- Tới tới tới, đừng khách khí, cầm đi mua đường ăn.

Tên này thật hào phóng.

Trong hư không, có tu sĩ phản ứng lại, ánh mắt nhịn không được mở to, nghĩ thầm nhiều Linh Tinh như vậy lấy cho tiểu hài mua đường ăn sao? Phụ thân, xin nhận của hài nhi một lạy.

Nhất là ở dưới Liên Hoa phong, Lữ Phụng Tiên ngồi xếp bằng, càng nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn.

- Nghiệt chướng, nguyên lai ngươi không chết…

Thời điểm Phương Hành trái xem phải xem tiểu nha đầu, càng xem càng cảm thấy mới mẻ, phía sau bỗng nhiên có một người quát lạnh.

Lúc này Phù Tô công tử cũng từ chấn kinh phản ứng lại, vẻ mặt tái nhợt, mục quang lãnh lệ nhìn qua.

Trong lòng hắn, có thể nói như thủy triều lăn lộn, một khắc cũng khó thể lắng lại.

Ma đầu kia vậy mà không chết!

Lúc trước rõ ràng không biết có bao nhiêu người thấy được hắn và bảy đại cao thủ Thần

Châu đấu pháp, cuối cùng không địch lại, ra biện pháp đồng quy vu tận, lôi kéo bảy đại cao thủ cùng một chỗ vọt vào trong Huyền Vực, mượn quy tắc Huyền Vực đánh chết bảy đại cao thủ, mà chính hắn cũng khó thoát quy tắc của Huyền Vực phản phệ, bị kiếp vân bao phủ, một màn này, không chỉ Huyên Tứ Nương tận mắt nhìn thấy, lúc ấy còn có thật nhiều tán tu tụ tập ở Huyền Vực tận mắt chứng kiến, quả quyết sẽ không sai, nhưng rõ ràng là sự tình không sai, lại xuất hiện sai lầm.

Hắn thực tiến vào Huyền Vực sao?

Nếu tiến vào Huyền Vực, làm sao có thể yên lành xuất hiện ở trên lôi đài?

Tà môn, thật sự quá tà môn!

Ở trong nháy mắt, Phù Tô công tử đã không biết có bao nhiêu ý niệm mãnh liệt, muốn lập tức trấn áp Phương Hành!

Nhưng Phương Hành bỗng nhiên xuất hiện, chuyện này quá kinh dị, này mới khiến hắn cưỡng ép nhẫn nhịn sát khí cho tới bây giờ.

- Ai nói với ngươi ta đã chết?

Phương Hành cũng quay đầu nhìn hắn một cái, trên mặt vui mừng dần dần biến mất, giống như cười mà không phải cười nhìn đối phương một cái.

Phù Tô công tử nói không ra lời, thần sắc âm lãnh, đáy mắt sát cơ lấp lóe.

Phương Hành thì vung tay lên, bảo hộ Long Nữ và tiểu nha đầu ở sau lưng, sau đó bước ra một bước, xoắn tay áo, thần sắc hung ác nói:

- Vương bát đản, vừa rồi ta thấy rõ ràng, ngươi chuẩn bị khi dễ lão bà và hài tử của ta đúng không?

Phù Tô công tử không nói, nhưng lạnh như băng nhìn hắn.

Mà lúc này trên Tiểu Hoa phong, các đạo thống cũng phản ứng lại, không biết có bao nhiêu cổ thế gia gia chủ vừa nhìn thấy Phương Hành, ánh mắt đã trở nên huyết hồng, cừu hận của bọn họ và tiểu ma đầu kia là một lời khó nói hết, lúc trước tiểu ma đầu mưu phản Viên gia, một người đại náo Thần Châu, làm các thế gia sứt đầu mẻ trán không nói, càng ở chiến dịch Ma Uyên, một người lừa giết bảy đại cao thủ, ngay cả Phù Diêu Cung Huyên Tứ Nương cũng mất đi nhục thân, trở thành cô hồn, chỉ có thể gửi thân ở trong Tiên Đồ kéo dài hơi tàn.

Thâm cừu đại hận này, một hai câu sao có thể nói rõ ràng?

Càng đáng sợ là, ma đầu kia lặng yên không tiếng động sống sót, vậy mà không người biết được!

Chỉ sợ nếu không phải tự hắn nhảy ra, còn không biết sẽ ẩn giấu tới khi nào!

Hắn là làm sao sống sót ở trong Huyền Vực?

Mà hắn đã sống sót, như vậy cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn có phải đã bị ảnh hưởng hay không?

Đủ loại suy nghĩ bay lên, ùn ùn kéo đến!

Bất luận là vì uy nghiêm thế gia, hay vì đại cục, hôm nay đều không thể để cho tiểu ma đầu kia đào tẩu!

- Vương Mẫu, nhanh chóng mở cấm chế lôi đài, chúng ta muốn liên thủ trấn áp tiểu ma đầu kia, tuyệt đối không trễ được!

Hàn gia gia chủ vỗ bàn ngọc, cắn răng nói.

Mấy vị gia chủ khác cũng tràn đầy sát ý, ánh mắt lạnh như băng nhìn Phương Hành.

Lôi đài kia là thượng cổ truyền thừa, nguồn gốc từ Cổ Dao Trì, cấm chế cực kỳ lợi hại, đã hạn định thọ tam giáp mới có thể đi vào, như vậy thì sẽ không để người thọ nguyên cao hơn đi vào, mà bọn họ muốn trấn áp tiểu ma đầu kia, tự nghĩ chỉ có mình ra tay mới có nắm chắc, nhưng tuổi của bọn hắn đều đã vượt qua giới hạn này, bởi vậy chỉ có thể trước mời Dao Trì Vương Mẫu giải cấm chế lại nói.

- An tâm chớ vội, giải cấm chế có chút phiền phức, hơn nữa…

Dao Trì Vương Mẫu lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn thoáng qua nơi xa.

Các tu sĩ nhìn lại, thình lình nhìn thấy Nam Chiêm Bộ Châu Đại Tuyết Sơn, Yêu Địa Thái Cổ Đạo khí cơ ngang nhiên, Hồ Cầm lão nhân và Đại Bằng Tà Vương tu vi cổ quái, thậm chí có chút thâm bất khả trắc đều đã đứng lên, mặc dù không có mở miệng, nhưng khí cơ thôi động đến cực hạn, một cái phía sau hiển lộ ra huyễn ảnh hung cầm, một cái phía sau hiển lộ ra năm pháp tướng, làm cho không người nào có thể coi nhẹ.

Ý tứ của Vương Mẫu quá rõ ràng, nếu muốn trấn áp tiểu ma đầu kia, chỉ sợ tam phương sẽ lập tức khai chiến!

- Lão tổ…

Viên Linh Tiêu trầm mặc nửa ngày, trầm thấp kêu một tiếng.

Các tu sĩ đều nhìn về phía Viên lão thần tiên, đoạn thời gian này, lão thần tiên các tộc đều như Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, tựa hồ bận bịu đại sự gì, ngay cả Viên lão thần tiên, kỳ thật cũng là vì hôn sự của Phù Tô mới cố ý sớm chạy đến Dao Trì, mà lão tổ chư tộc khác, thì chỉ có ở thời điểm Dao Trì Tiên Hội chính thức bắt đầu mới đến, mà nếu như trận đại chiến này không cách nào tránh khỏi, vậy cách thức ổn thỏa duy nhất, chính là mời Viên lão thần tiên xuất thủ trấn áp người Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Đạo, mới có thể tránh miễn trận đại chiến này!

Nhưng không biết Viên lão thần tiên đang suy nghĩ gì, ánh mắt kinh ngạc, nhìn hai người trên lôi đài.

Trên danh nghĩa, hai người này kỳ thật đều là hậu bối của hắn.

Sau một hồi lâu, Viên lão thần tiên mới nhẹ nhàng thở dài nói:

- Để Phù Tô bắt hắn xuống đi!

- Này…

Các tộc có chút do dự, tựa hồ không tình nguyện, nhưng lại không tiện nói cái gì.

Suy nghĩ kỹ một chút, Phù Tô chính là Tiên Anh, tiểu ma đầu kia lại nửa đường tự chém hoàn mỹ, chỉ kết thành Đế Anh, bàn về thực lực, Phù Tô không thể nghi ngờ mạnh hơn tiểu ma đầu kia, nếu để cho hắn xuất thủ bắt tiểu ma đầu, hình như cũng không thành vấn đề!

Nhưng những cổ thế gia kia lại có chút không cam tâm để cho tiểu ma đầu lọt vào tay Viên gia.

Bất quá nhìn lân cận, các thế lực cuồn cuộn sóng ngầm, Viên lão thần tiên ngồi ở cao cao, dùng thực lực và bối phận của hắn, đã nói như vậy, vậy chắc hẳn không phải các thế gia có thể cải biến, mà Phù Tô xuất thủ, vô luận là từ trên đạo nghĩa hay thế cục, hiển nhiên đều là lựa chọn thích hợp nhất, sau khi cân nhắc, bọn họ cũng chỉ có thể cưỡng chế suy nghĩ trong lòng, tạm thời quan chiến.

Nam Chiêm Bộ Châu Đại Tuyết Sơn Hồ Cầm lão nhân và Đại Bằng Tà Vương liếc nhau một cái, cũng không có cử động, nhưng vẫn đứng tại chỗ yên lặng theo dõi kỳ biến.

Ngược lại là Phương Hành, hắn hoàn toàn mặc kệ người chung quanh thương lượng đối phó hắn như thế nào, chỉ nhìn Phù Tô công tử đi tới, trên mặt nổi giận không kiềm được:

- Tên vương bát đản ngươi dám khi dễ lão bà và hài tử của ta, hôm nay không giết chết ngươi, tiểu gia còn là nam nhân sao?

Mà Phù Tô công tử, vào lúc này đã nhận được phụ thân mình truyền âm, ánh mắt u lãnh, cả người bình tĩnh lại, tiên khí nhàn nhạt phóng thích ra, đáy mắt tử quang đại thịnh, làm cả người hắn tựa hồ tiến vào một loại cảnh giới hư vô mờ mịt, như ẩn như hiện, hình như đã không ở thế gian này, môi của hắn không động, nhưng thanh âm giống như từ bốn phương tám hướng truyền đến, thần thánh mà lạnh lùng:

- Ngươi không chết, cũng chính hợp ý ta, ở trước mặt người trong thiên hạ trấn áp ngươi, để bọn họ rõ ràng một vài thứ!

- Hắc hắc…

Đối mặt với Tiên Anh dị tượng, Phương Hành lại như không thấy, vẫn nhanh chân đi về phía trước, thanh âm khinh miệt mang theo sát cơ khó nói lên lời:

- Vừa rồi ở dưới đài, ta đã bói cho ngươi một quẻ, hôm nay ngươi là mệnh bị chết thảm ah!

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm cất cao, cùng lúc đó hắn dậm chân huy chưởng, tát tới mặt Phù Tô một cái!

Chương 970: Viên gia có người kế tục

Bước ra một bước, chính là tát tai, hung hoành bá đạo đến không biên giới!

Không nói một chưởng này có thể tát trúng hay không, chỉ là động tác như vậy, Phù Tô công tử cũng đã giận dữ, chỉ cảm thấy nhiệt huyết từ đáy lòng bừng bừng... nghiệt chướng kia coi mình là người nào, vậy mà sử dụng động tác vũ nhục như thế, hắn cho rằng mình là đang giáo huấn lưu manh bên đường sao?

Dù sao cũng là người trong tu hành, đủ loại kỳ thuật, đại đạo ngàn vạn, còn là ở trên đệ tam lôi, hắn làm sao lại có dũng khí vung tay với mình?

Loại đấu pháp này, là trần trụi vũ nhục, dù đánh không trúng mình, cũng có một loại cảm giác bị khinh thị!

- Làm càn!

Phù Tô công tử vốn một mực ghen ghét Phương Hành, xem như bị một chưởng này chọc giận, gầm nhẹ một tiếng, thân thể như mây khói tụ tán vô hình, trong nháy mắt nhào đến trên không, sau đó bàn tay từ trong hư không ló ra, mặc dù nhanh như thiểm điện, nhưng hết lần này tới lần khác ở trong tầm mắt mọi người, lưu lại ấn tượng lại giống như hoa sen, thanh tĩnh vô trần, không nhiễm trần thế, đường đường chính chính vỗ xuống, loại cảm giác này, giống như hoa sen lẳng lặng nở rộ.

Một tát kia của Phương Hành thô bạo đến cực hạn, rất giống vô lại ở nhân gian đánh nhau.

Mà một chưởng của Phù Tô, lại thần thánh thanh nhã đến cực hạn, không có chút khói lửa nhân gian nào, như Chân Phật tâm đầu ý hợp.

Đại tục đối với phong nhã!

Cái tương phản kia, mãnh liệt tới cực điểm!

- Mắc câu rồi...

Nhưng thời điểm một chưởng của Phù Tô đầu tới, đáy mắt Phương Hành lại lóe lên tinh quang, cơ hồ ở trong nháy mắt, hắn thu hồi thủ chưởng, tiềm vận tâm pháp, hung hăng đạp về phía mặt đất.

Ầm ầm!

Pháp lực bộc phát, khói đen cuồn cuộn, ma khí bao phủ một vực, toàn bộ lôi đài tựa hồ bị hắn đạp chấn động, giống như địa chấn run rẩy lên, hơn nữa ở dưới ma khí bao phủ, thiên địa như sinh ra biến hóa cực lớn, cự lực vô tận bị hắn dẫn dắt, từ trên trời giáng xuống, giống như gông xiềng trấn áp, pháp tướng của Phù Tô công tử vừa lúc hiện ra ở trên đỉnh đầu, lập tức bị cự lực trấn áp lại.

Mà cùng lúc đó, Phương Hành cười ha hả,

thân hình phóng lên trời, quay đầu đạp ra một cước.

Động tác này như mây trôi nước chảy, một mạch mà thành, tựa như Phù Tô công tử chủ động đưa tới cửa!

Oanh!

Đối mặt với đạp mạnh, sắc mặt của Phù Tô công tử đại biến, trong lòng thầm hận, một nước đạp sai, hắn đã bị Phương Hành dẫn động lực lượng thiên địa khóa lại hư không, không thể tuỳ tiện trốn tránh, chỉ có thể giao hai tay, đặt ngang ở trước ngực, miễn cưỡng ăn một kích này!

Một cước kia đạp tới, không chỉ ẩn chứa một thân quái lực của Phương Hành, còn dẫn động thiên địa khí cơ, như cả phiến hư không đều bị hắn mang qua, sau đó đâm vào trước người Phù Tô công tử, làm hắn lui về phía sau, hư không sau lưng bị hắn kéo theo giống như thuỷ triều, ầm ầm đâm vào phù trận trên lôi đài.

Lại bị một cước đạp lui!

Mặc dù chỉ thoáng giao thủ, nhưng các tu sĩ chung quanh đã nhìn váng đầu hoa mắt, suýt nữa vỗ tay kêu lên...

Cũng có người không nhịn được nghĩ:

- Thật không hổ là sư phó của con lừa kia...

Đại đồ đệ dựa vào đôi chân sau đá khắp Thần Châu, Tịnh Thổ, Tiểu Tiên Giới, mà làm sư phụ, lộ diện liền đá Phù Tô công tử uy danh không ai bì nổi lùi lại hơn ba mươi trượng, bây giờ giao thủ đá ra một cước, lại rắn rắn chắc chắc đạp Phù Tô công tử tới biên giới lôi đài, lực lượng lớn hơn chút nữa, liền có thể trực tiếp kết thúc!

- Móa nó, sức lực kém chút, nếu không một cước đánh bại ngươi...

Mà sau khi đá ra một cước kia, tinh thần của Phương Hành cũng sảng khoái, từ không trung rơi xuống, tựa hồ có chút tiếc hận nói.

Bất quá từ ánh mắt của hắn đến xem, tiếc hận gì cũng là giả vờ, rõ ràng là mừng thầm mới đúng!

Một cước kia nhìn như cao minh, kì thực là khoe khoang kỹ xảo, có thể thành công, đã là niềm vui ngoài ý muốn...

- Ha ha, quả nhiên vẫn là chó không đổi được **** ah...

Sắc mặt Phù Tô công tử âm trầm đáng sợ, nếu lúc trước tiểu ma đầu lộ diện đá một cước, còn có thành phần đánh lén, như vậy một cước này hắn rơi vào hạ phong, lại là chính diện đấu pháp thất lợi, điều này làm cho hắn có một loại cảm giác xấu hổ, hận hận nói một câu, sau đó chậm rãi rơi xuống trên lôi đài, ánh mắt nhìn Phương Hành đã cực kỳ cổ quái, thời gian dần trôi qua bắt đầu nghiêm túc!

Trước đây mặc dù hắn một mực không có đường đường chính chính giao thủ qua với Phương Hành, lại âm thầm nghe qua sự tích của hắn, biết ma đầu kia bản sự không nhỏ, hết lần này tới lần khác không có phong phạm cao nhân, cùng người đấu pháp, từ trước đến nay đều trước hố sau đánh, một khi trúng kế của hắn, thì dù tu vi mạnh hơn hắn cũng rất dễ dàng ăn thiệt thòi, bây giờ lần thứ nhất đấu pháp, ngược lại phát hiện xác thực không sai!

Tiểu ma đầu nhìn như nhẹ nhàng, trên thực tế lại suy tính cực kỳ thấu đáo, một chưởng kia chỉ là vì chọc tức hắn, huyền cơ ở trong một cước kia, một cước đạp xuống, dẫn động thiên địa biến hóa, lực lượng chư thiên ở chung quanh đều bị tiếp dẫn xuống, khóa kín hắn ở giữa hư không, mà tới lúc này hắn mới trở lại đạp một cước, Phù Tô chắc chắn trốn không thoát.

Hơn nữa một cước kia của hắn, nhìn như tùy ý, kì thực cũng là từ thân pháp Thái Thượng Tiêu Dao Kinh biến hóa ra, huyền diệu không chịu nổi.

Giờ khắc này, trong lòng Phù Tô đã thầm mắng, có loại cảm giác xấu hổ và khinh miệt xen lẫn.

Tức không phải mình bị tiểu ma đầu hố, mà là đối phương lại dùng loại phương pháp này tới đối phó mình...

- Ta chính là Tiên Anh!

Thanh âm của Phù Tô công tử trầm thấp, thanh âm từ bát phương vang lên, như mang theo một loại lực lượng thiên địa nào đó trấn áp, ầm ầm giống như thuỷ triều từ bốn phương tám hướng cuốn tới:

- Ta chính là Tiên Anh đầu tiên sau thượng cổ, vị đệ tử thứ nhất của Chư Tử Đạo Tràng bước vào Tiên Anh, Kim Đan cảnh đi tới cực hạn... Ngươi lại dùng trò hề này tới đối phó ta, không thấy buồn cười sao?

Oanh! Oanh! Oanh!

Hắn vừa nói vừa đi về phía trước, mỗi đi ra một bước, thiên địa chấn động, trong vòng ba mươi trượng, Phương Hành cảm thấy hư không chung quanh trở nên sền sệt, giống như lâm vào trong vũng bùn, hô hấp trở nên khó khăn, mà càng đáng sợ là, thời điểm Phù Tô công tử đi tới chỗ 30 trượng, đột nhiên trên mặt cười lạnh, sau đó cong ngón búng ra, chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, trên đỉnh đầu Phương Hành, giữa hư không, một tia lôi điện ầm vang rơi xuống.

- Mả mẹ nó...

Phương Hành kinh hãi, lực lượng nhục thân hùng hồn bộc phát, ngạnh sanh bước ra một bước.

Oanh!

Lôi điện lướt qua thân thể hắn bổ xuống, đánh vào lôi đài, làm vỡ vô số đá vụn.

Trong lòng hắn cũng vừa kinh vừa sợ, Tiên Anh thật có chút khó lường, trước khi Phù Tô công tử đi, dùng thanh âm dẫn động thiên tượng biến hóa, từng điểm từng điểm trói buộc mình, càng thêm đáng sợ là, hắn lại còn đồng thời dùng loại thần âm kia dẫn động Thiên Lôi chú âm, thời điểm hắn nói hết lời, không chỉ trói buộc mình lại, còn dẫn động thiên lôi...

Không nói uy lực, chỉ nói bản lĩnh dẫn lôi bày trận, so với mình tu Long tộc đại thuật thì nhanh hơn mấy phần!

Cũng may mình quái lực vô tận, ngạnh sanh tránh thoát trói buộc, mới khó khăn lắm tránh thoát kết cục Thiên Lôi kích lên đỉnh đầu...

Bất quá thời điểm hắn thở ra một hơi, dự định trêu chọc Phù Tô công tử vài câu, chỉ thấy Phù Tô công tử mỉm cười, chỉ chỉ bầu trời, trong lòng Phương Hành run lên, ngẩng đầu nhìn, bị hù đến rùng mình, sau một đạo Thiên Lôi màu xanh, thình lình còn theo một đạo Thiên Lôi màu đỏ, không chỉ khí tức kinh khủng, hơn nữa từ to cỡ chén ăn cơm biến thành cỡ thùng nước, tự giữa không trung cấp tốc rơi xuống...

- Lại còn có!

Phương Hành bị hù không nhẹ, trong chớp mắt hai tay nắm chặt, lòng bàn tay ngưng tụ sơn ý, cũng may bây giờ hắn đã tu luyện thành Thái Thượng Nhất Khí Kinh, thi pháp cơ hồ là tâm niệm vừa động, pháp lực ngập trời tự hai tay bắn lên, thình lình hóa thành bộ dáng một ngọn núi, giống như cổ mộc sinh trưởng về phía hư không!

Phong Thiện Sơn!

Hắn lúc này, rõ ràng huyễn hóa ra Phong Thiện Sơn, nắm trong tay, ngăn cản thần lôi màu đỏ từ trên trời giáng xuống!

Một màn này, làm các tu sĩ ở chung quanh kinh hãi, không nói Kim Đan, ngay cả Nguyên Anh cảnh cũng bị dọa sợ.

Tay nâng đại sơn làm tấm thuẫn, ngăn cản thần lôi từ trên trời giáng xuống, một màn này thực quá có lực trùng kích.

Oanh!

Lúc này, thần lôi màu đỏ từ trên trời giáng xuống, đánh vào trên ngọn núi, chỉ chấn động ra một mảnh khói lửa cuồn cuộn, đất đá vỡ nát, còn chưa rơi xuống đất đã hóa thành đạo đạo thần quang, tiêu tán trong vô hình, thần lôi cũng bị tiêu hao sạch lực lượng, tán thành từng tia lôi xà, sau đó hóa giải ở giữa hư không.

- Bản sự không nhỏ nha...

Trong khói lửa cuồn cuộn, đạo bào của Phương Hành bay phất phới, trong thanh âm cũng nhiều một tia âm hàn.

Ngược lại là Phù Tô công tử, vẫn một bộ bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Vẫn chưa xong đâu...

Phương Hành cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy trên không trung, một đạo thần lôi bạch sắc xuyên thấu tầng mây, rơi xuống lôi đài.

Đến lúc này, đừng nói hắn và các tu sĩ ở chung quanh kinh ngạc, ngay cả Viên gia lão tổ cùng có chút chấn kinh.

- Tiểu Phù Tô mới vừa kết anh không quá một tháng, đã tu luyện Thiên Cương Ngũ Lôi Pháp đến loại cảnh giới này...

Viên lão thần tiên mở mắt ra, nhìn đạo thần lôi thứ ba từ không trung rơi xuống, khóe miệng hiện lên vui mừng nhàn nhạt, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, mới mở miệng nói:

- Tiên Anh quả nhiên danh bất hư truyền, Viên gia cuối cùng có người kế tục!

Chương 971: Ta có Chân Ma Kiếm

Thiên Cương Ngũ Lôi Pháp, một trong tam đại Tiên thuật của Viên gia!

Tục truyền thời kỳ thượng cổ, Tiên Tổ Viên gia đã từng lấy Ngũ Lôi Pháp này dẹp yên yêu loạn, uy chấn thiên hạ, mà từ đó bắt đầu, Thiên Cương Ngũ Lôi Pháp cũng một mực được thế gian ca tụng là pháp thuật khắc chế yêu tà ma quái nhất, lúc này Phù Tô công tử chuyên môn thi triển Tiên thuật này đến trấn áp Phương Hành, kỳ thật cũng có ý ám chỉ Phương Hành là tà ma, mà mình thì thi triển Tiên pháp trấn áp yêu tà, cảnh giới tối cao có thể dẫn động năm đạo Thiên Lôi, uy lực tầng tầng tăng dần, chính xác có được thần uy dẹp yên thế gian, trấn sát Tiên Nhân!

Bây giờ Phù Tô công tử chỉ có thể dẫn ba đạo thần lôi, nhưng đã cực kỳ đáng sợ, Viên gia ngoại trừ Viên lão thần tiên tu thành Tiên pháp này, thì ngay cả Viên gia gia chủ và Viên Thiểu Mặc cũng không lĩnh ngộ được.

Các tu sĩ suy đoán, Viên lão thần tiên tán thưởng Phù Tô công tử, nói Viên gia có người kế tục, hẳn là chỉ phương diện này!

Ba đạo Thiên Lôi, một đạo hơn một đạo, nếu đạo Thiên Lôi thứ ba bổ trúng, thì ngay cả Phương Hành cũng phải lâm trận nuốt hận!

Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu nhìn về phía Phương Hành, đáy mắt tinh quang lấp lóe.

Hắn ngược lại muốn xem xem tiểu ma đầu sẽ né qua một chiêu này như thế nào, nếu là hắn, ngăn cản đạo thần lôi thứ ba, cũng chỉ có tránh né hoặc tế lên pháp bảo ngăn cản, tuyệt đối sẽ không đi gượng chống, mà tiểu ma đầu kia, đã bị hai đạo thần lôi trước bức vào góc chết, bây giờ trong tay trống rỗng, nhìn cũng không có ý tứ tế lên pháp bảo, chẳng lẽ muốn bị thần lôi trấn sát?

Giờ khắc này, hắn lại có tâm tư muốn nhắc nhở Phù Tô hạ thủ lưu tình, lưu tiểu ma đầu kia một mạng, cố nén mới không có nói ra miệng.

Dù sao bằng bản lĩnh của tiểu ma đầu kia, nếu trực tiếp chôn vùi ở nơi này, hình như rất không có khả năng

Bất quá để hắn có chút hiếu kỳ là, Phương Hành lại thành thành thật thật chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn thần lôi.

- Ha ha, lực lượng Tiên Anh.

Thẳng đến thần lôi sắp hạ xuống, Phương Hành mới thấp giọng nở nụ cười, sau đó đằng không bay lên.

Không giống Viên Linh Tiêu nghĩ, lần này Phương Hành không có ý đồ tránh né, cũng không có tế pháp bảo đón đỡ, hắn lại trực tiếp xông lên giữa không trung, thẳng đón thần lôi, sau đó người ở giữa không trung, khí cơ đại biến, trên người ma khí cuồn cuộn, hiển hóa ra pháp tướng ba đầu sáu tay, trên một cánh tay cầm có thanh kiếm, tản ra khói đen.

Nhìn thần lôi to như thùng nước, Phương Hành chém lên một kiếm!

Răng rắc một tiếng, không trung xuất hiện dị tượng!

Phương Hành chém ra một kiếm kia, thình lình khí tức cả người đại biến, ở quanh người hắn, lực lượng thiên địa bị hắn dẫn động, đều bị một kiếm kia mang theo, sau đó tụ ở một chỗ, bị kiếm ý thôi động, hóa thành lực lượng vô kiên bất tồi, thẳng tắp trảm tới thần lôi, sau đó thần lôi và kiếm quang va chạm, lực lượng ngập trời tán loạn, thần lôi và hư không chung quanh đồng thời bị một kiếm này chém thành hai nửa, khí lưu và lôi lực loạn thành một bầy, hóa thành lôi vân!

Mà lúc này, Phù Tô công tử lúc đầu ánh mắt yên tĩnh, mặt lộ vẻ mỉm cười, thần sắc đã đại biến, loạng choạng lui lại.

Hình như trúng một kiếm này, hắn cũng đã bị phản phệ!

- Này…

Trên khán đài, các tu sĩ người người biến sắc!

Trên mặt Viên lão thần tiên nguyên bản hơi có vẻ vui mừng cũng chấn kinh.

Sắc mặt của Viên Linh Tiêu thì tái xanh, chỉ cảm thấy một ngụm trọc khí ngăn ở ngực, chậm chạp phát tiết không ra.

Đám người Kim Ô lại vừa mừng vừa sợ, cơ hồ muốn nhảy dựng lên kêu to!

Mà các tu sĩ ở chung quanh quan chiến, cũng đều há to miệng, thật lâu không có âm thanh hô ra, giống như một kiếm kia của Phương

Hành đã trảm diệt thanh âm của bọn hắn, bọn họ đều biết thực lực của Phương Hành không bình thường, trong một trăm người, cũng có sáu bảy mươi người không tin hắn sẽ dễ dàng bị Phù Tô trấn áp, nhưng dù như thế, cũng chỉ cho rằng hắn sẽ sử dụng pháp bảo gì ngạnh kháng, hơn nữa trơ mắt nhìn hắn dùng một kiếm chặt đứt thần lôi, trong lòng chấn kinh đã không cần phải nói!

Giống như thần linh, một kiếm trảm Thiên Lôi!

Khi nào tiểu ma đầu có kiếm ý mạnh như thế?

Trong truyền thuyết, hắn không phải kiếm tu sở trường kiếm đạo ah.

Mà lúc này pháp tướng của Phương Hành chậm rãi phủ xuống, chầm chậm thu tay về, lơ lửng ở cách mặt đất khoảng ba trượng, nhìn phía Phù Tô công tử, ánh mắt có chút mỉa mai:

- Ta cần thời gian, vốn định chơi nhiều một lúc.

Hắn thấp giọng nói chuyện, nhưng thanh âm dần dần lạnh lùng:

- Nhưng bức tiểu gia ra kiếm, vậy ngươi chuẩn bị để mạng lại tế kiếm đi!

Lời còn chưa nói hết, pháp tướng của hắn đột nhiên xông ra ngoài, huy kiếm lại chém!

Oanh!

Một đạo kiếm quang bay lượn, trận văn ở chung quanh Phù Tô công tử tan thành mây khói, sát khí lành lạnh thẳng bức mi tâm!

Không cách nào hình dung tốc độ kia, chỉ có thể cảm giác được trong kiếm quang ẩn chứa sát ý vô tận!

Càng quan trọng hơn là ý quyết tuyệt không nói rõ được.

Một kiếm chém ra, giống như có lòng tin đồ diệt chúng sinh, Tiên Phật không lưu!

Xùy!

Trong nháy mắt này, sắc mặt Phù Tô đại chấn, vội vàng lui lại, trốn vào giữa hư không, thân hình biến mất không thấy gì nữa, nhưng một kiếm kia của Phương Hành tới quá nhanh, cơ hồ cùng lúc đó, ngay cả hư không cùng bị chém rách, không trung phiêu phiêu đãng đãng, một góc áo tung bay rơi xuống, mà pháp tướng của Phù Tô thì tức giận đan xen, hai mắt bắn ra cừu hận!

- Ngươi có kiếm, ta không có kiếm sao?

Thanh âm từ bốn phương tám hướng vang

lên, mang theo hận ý và mỉa mai ngập trời:

- Chẳng lẽ ngươi không biết trước kia ta tu chính là kiếm đạo?

Tranh…

Có kiếm minh vang lên, một đạo kiếm quang ẩn chứa lực lượng kinh khủng từ trong hư không chém ra, thẳng bức Phương Hành.

Sau khi xuất thủ, một kiếm hóa ba kiếm, ba kiếm hóa chín kiếm, chín kiếm lại hóa thành hai mươi bảy kiếm, không bao lâu sau, thình lình hóa thành kiếm quang phô thiên cái địa, từ bốn phương tám hướng hiển hiện, sau đó cuốn về phía Phương Hành, gào thét như gió.

Kiếm quang như cá bơi, xen lẫn khăng khít không khe hở.

Lại là Đạo Pháp Tam Sinh Quyết mà Phương Hành từng ở chỗ Viên Thiểu Mặc thấy được!

Đinh đinh đinh đinh đinh…

Trong một thức kiếm quyết này, ẩn chứa oán khí vô tận của Phù Tô công tử, ầm ầm va chạm với kiếm khí của Phương Hành, trong lúc nhất thời, không trung vang lên vô số thanh âm chói tai, thậm chí tu vi yếu sẽ bị thanh âm này đánh rách màng nhĩ, kiếm quang bắn tung toé ra, ngay cả hư không cũng bị xé rách, vô số tia chớp màu đen xuất hiện rồi chôn vùi, cơ hồ tràn ngập cả lôi đài!

Mà hai pháp tướng của Phương Hành và Phù Tô công tử, thì chớp mắt xuất hiện, lại chớp mắt biến mất, thậm chí một hơi cùng lúc xuất hiện ở mười mấy nơi, nhìn tựa như mỗi người đều phân ra hơn mười hóa thân, phân biệt thi triển kiếm đạo khác biệt, hung hăng chém về phía đối phương, vô số kiếm pháp huyền diệu đáng sợ hiện ra, giống như quỷ mị, lại như trích tiên.

Dưới loại tình huống này, cả lôi đài thình lình đã không có chỗ đặt chân, ngay cả tu vi như Long Nữ, lúc này cũng chỉ có thể ôm nữ hài, thi pháp chống đỡ kiếm quang vô tận, sau đó phi thân thoát ra lôi đài, vọt vào trong trận doanh của Đại Tuyết Sơn!

Mà tu sĩ ở chung quanh quan chiến, lúc này đã sớm sợ ngây người!

Thần Tử Viên gia và con rơi đại chiến, thình lình hóa thành hai loại kiếm đạo chí cao quyết đấu!

Kiếm của Phương Hành ma khí cổn đãng, chém chết hết thảy, quyết tuyệt đáng sợ

Mà kiếm của Thần Tử Viên gia thì huyền ảo vô địch, liên tục không ngừng.

- Ngươi chỉ là kẻ thất bại bỏ dở nửa chừng, lại có thể hiểu được Tiên Anh diệu dụng?

Trong kiếm quang ngập trời, thanh âm của Phù Tô công tử thình lình truyền ra, vậy mà vẫn còn dư lực:

- Một tháng trước, ta kết thành Tiên Anh, từ đó cảm ngộ đại đạo, thế gian vạn vật, đại khái ngươi còn không biết, Viên gia ta vốn có tam đại Tiên pháp, một là Trảm Yêu Thuật, một là Đãng Ma Thuật, một là Phong Tiên Thuật, ngươi có thể phá Đãng Ma Thuật, lại có gì hiếm lạ? Bởi vì cái kia vốn là ta ở một tháng trước thành tựu Tiên Anh mới bắt đầu tu hành, Trảm Yêu Thuật này, mới là kiếm đạo ta từ nhỏ tu hành.

Ở trong giọng nói của hắn, kiếm khí càng ngày càng mạnh, càn quét một vực, áp chế Phương Hành nói không ra lời.

Mà ý tứ trong lời nói của hắn, là càng làm người nghe kinh sợ, không biết bao nhiêu người theo bản năng nhìn về phía Viên lão thần tiên!

Trong giới tu hành, tu sĩ thọ nguyên đã lâu đại khái đều từng nghe nói, Viên gia vốn có ba đạo Tiên pháp, một là Trảm Yêu Thuật, hai là Đãng Ma Thuật, ba là Phong Tiên Thuật, về sau bởi vì ba Tiên pháp thanh danh quá thịnh, vì tránh né tai kiếp trong u minh, lúc này mới sửa lại danh tự, Đãng Ma Thuật chính là Thiên Cương Ngũ Lôi Pháp thanh danh truyền khắp Thiên Nguyên, Phong Tiên Thuật thì đổi thành Hỗn Nguyên Độ Ma Kinh, Trảm Yêu Thuật chính là Đạo Pháp Tam Sinh Quyết, ba đạo Tiên thuật này chính là căn cơ lập tộc của Viên gia, tộc nhân từ trước đến nay sẽ ở thời điểm Trúc Cơ liền chọn một loại tu hành, cho đến tận hôm nay, trải qua vạn năm, ngoại trừ Viên lão thần tiên cơ duyên xảo hợp tu đủ ba đạo Tiên pháp, thì không ai có thể kiêm tu hai đạo!

Mà trong lời nói của Phù Tô công tử hiển lộ ra ý tứ, lại làm người ta kinh ngạc!

Hắn vốn tu là Đạo Pháp Tam Sinh Quyết, cũng chính là Trảm Yêu Thuật, việc này mọi người đều biết, cho nên vừa rồi hắn thi triển Thiên Cương Ngũ Lôi Pháp trấn áp Phương Hành, mới khiến mọi người kinh sợ, nhưng khiếp sợ đến đâu, cũng không dọa người bằng lúc này hắn nói.

Ngũ Lôi Pháp kia, hắn vừa mới tu hành không đến một tháng?

Chỉ một tháng, liền tìm hiểu Thiên Cương Ngũ Lôi Pháp khó khăn nhất, thậm chí khống chế đạo Thiên Lôi thứ ba.

Nếu cho hắn một năm thậm chí trăm năm thì sao?

Có phải hắn sẽ tu thành ba đạo Tiên pháp, thậm chí phát huy ra uy lực mạnh nhất của ba đạo Tiên pháp hay không?

Trên Tiểu Hoa phong, người người sắc mặt tái xanh, thậm chí đáy mắt xuất hiện vẻ hoảng sợ!

Bọn họ đã có chút minh bạch, vừa rồi Viên lão thần tiên tán dương Viên gia có người kế tục là ý gì, nguyên lai không phải chỉ Phù Tô tìm hiểu Thiên Cương Ngũ Lôi Pháp, trở thành người thứ hai lĩnh ngộ lôi pháp kế hắn, mà là chỉ thiên tư của hắn!

Tiên Anh, quả nhiên thần diệu, hắn có bản lĩnh bực này, tương lai sẽ có vô hạn khả năng.

Bất quá phần chấn kinh này cũng không kéo dài quá lâu, liền bị thanh âm của một người khác hấp dẫn!

- Đại đạo sơ thành, thần thông tự hiện.

Trên lôi đài, Phù Tô công tử thi triển Đạo Pháp Tam Sinh Quyết mình am hiểu nhất, thần uy quả nhiên vượt xa Thiên Cương Ngũ Lôi Pháp, cơ hồ trấn áp kiếm khí sắc bén của Phương Hành, trong tiếng oanh minh, các tu sĩ quan chiến gần như không biết hiện tại

Phương Hành sống hay chết, thẳng đến thanh âm của hắn mang theo ý trào phúng nhàn nhạt, lần nữa vang lên:

- Vừa rồi ta suy nghĩ, bản mệnh thần thông của ngươi, đến tột cùng là cái gì, nguyên bản là cái này.

Oanh!

Trong thanh âm, trên lôi đài, ở dưới một mảnh kiếm hải ngân sắc trấn áp, một tia khói đen đánh tan kiếm quang vô tận, xông lên trời, trong khói đen, pháp tướng Phương Hành ba đầu sáu tay, điều khiển Ma Kiếm, biểu lộ trên mặt mỉa mai quá rõ ràng:

- Lợi hại thì có lợi hại, nếu để cho ngươi đầy đủ thời gian, đây chẳng phải là có thể thành tồn tại vô địch? Bất quá, đáng tiếc.

Nói chuyện, khí tức Ma Kiếm càng lúc càng thịnh, cuối cùng thình lình xuất hiện sáu oan linh màu đen, vòng quanh mũi kiếm bay múa, giống như sáu kiếm linh, đều mang theo khí tức Nguyên Anh cường đại.

Trên Tiểu Hoa phong, các gia chủ thấy sáu oán linh kia, trực tiếp kinh hãi đến ngay cả lời cũng nói không ra, trong các tiểu bối quan chiến, càng có người trực tiếp khóc rống, quỳ xuống, bởi vì sáu oán linh kia, là sáu cao thủ chết thảm ở trong Ma Uyên, bọn họ rõ ràng đã thần hồn tiêu tán, ngay cả mệnh đăng cũng dập tắt, nhưng hôm nay, lại sinh động như thật, mang theo thần sắc thống khổ mà buồn bã, xoay quanh Ma Kiếm, làm khí tức của Ma Kiếm càng ngày càng mạnh!

Thời điểm khí tức của Ma Kiếm tăng cường, Phương Hành đáp xuống, một kiếm chém thẳng về phía Phù Tô.

Thanh âm của hắn vang khắp nơi:

- Hôm nay ngươi nhất định chết yểu ở đây, không có cơ hội trưởng thành!

- Tiên Anh lại như thế nào?

- Khả năng trưởng thành vô hạn lại như thế nào?

- Ta có Chân Ma Kiếm, chuyên môn trảm thiên kiêu!

Chương 972: Đạp Tiên Anh ở dưới chân

Nếu như tương lai ngươi vô địch, vậy ta chém tương lai của ngươi!

Phương Hành tay cầm Ma Kiếm từ giữa không trung đáp xuống, sáu oán linh trên thân kiếm đều há to miệng, phát ra gào thét im ắng, một cỗ khí tức buồn bã từ trên kiếm lan ra, xen lẫn kiếm khí của Ma Kiếm quấn về phía Phù Tô, hung phong cực thịnh, có loại cảm giác hạ xuống từ trên trời, ngạnh sanh nghiền ép, trong thanh âm ầm ầm, một kiếm này đụng vào Vô Tận Kiếm Hải do Phù Tô huyễn hóa ra, sau đó tựa như lưỡi dao cắt đậu hũ, vỡ nát tất cả kiếm quang, ngạnh sanh chấn Phù Tô bay ra ngoài!

Mặc dù kiếm đạo của Phù Tô rất mạnh, nhưng lúc này còn kém xa kiếm đạo của hắn!

Trong nháy mắt Phù Tô có thể chém ra bốn năm kiếm, nhưng Phương Hành có thể trốn tránh, có thể ngăn cản, không cần đón đỡ mỗi một kiếm...

Nhưng Phương Hành mỗi ra một kiếm, lại đều sắc bén quyết tuyệt, không thể không làm cho Phù Tô toàn lực ngăn cản!

- Không có khả năng, không có khả năng, không có khả năng...

Phù Tô liều mạng kêu to, một kiếm một kiếm tăng vọt ra ngoài...

Kiếm khí càn quét, hình thành đủ loại kiếm quang quỷ dị, công kích về phía Phương Hành.

Nhưng đối mặt với kiếm quang trước mắt,

Phương Hành lại hung hãn như ma, pháp tướng khống chế Ma Kiếm, vậy mà đối cứng lấy kiếm quang, mỗi một kiếm chém ra, đều làm vỡ nát không biết bao nhiêu kiếm quang, như hoa tuyết bay lả tả, mà hắn thì ở trong một mảnh bông tuyết, nhanh chân đạp vào, hung tợn bức về phía Phù Tô, giống như một ác ma cường đại đến căn bản không thể ngăn cản!

- Hôm nay tiểu gia xuất hiện, là tới chém chết ngươi!

Trong tiếng kêu to của Phù Tô công tử, Phương Hành ầm ầm đánh nát kiếm quang vô tận, lao thẳng đến Phù Tô.

Hắn lúc này, vận chuyển đã không chỉ là Ma Kiếm, còn gia trì võ pháp ghi lại trên Phá Trận Kinh, phía sau một mảnh chiến trường đẫm máu hiển hoá, sát khí vô tận gia trì đến trên kiếm của hắn, khiến cho kiếm ý kinh nhân, vô kiên bất tồi, giống như ác ma xông tới gần Phù Tô, sau đó pháp lực tăng vọt, hung hăng chém về phía cổ của Phù Tô!

- Nghiệt chướng kia thi triển đến tột cùng là kiếm đạo gì, sao ma ý nặng như vậy...

Ở thời khắc này, ngay cả Viên Linh Tiêu cũng không nhịn được hét to một tiếng, hai mắt trợn tròn, tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Hắn nhất thời không chú ý, trong lòng bàn tay đã thấm đầy mồ hôi lạnh.

Ngược lại là Viên lão thần tiên, nhìn Phương Hành hung mãnh vô địch, trong ánh mắt lộ ra vẻ mỏi mệt thật sâu.

- Không có khả năng, không có khả năng, ta chính là Tiên Anh, có thể dòm đại đạo bản nguyên, tu hành Tiên pháp làm ít công to, ngươi sao có thể hơn ta được?

Mà lúc này, Phù Tô bị Phương Hành dồn đến một góc lôi đài, giống như cừu non đợi làm thịt, mặt mũi tràn đầy không cam lòng, liều mạng kêu to, nhìn pháp tướng của Phương Hành vọt tới, ma ý đã cường đại đến để hắn cảm giác cả người rét run, hắn thậm chí cảm nhận được hoảng sợ, mà ý hoảng sợ kia để hắn vừa thẹn vừa giận, thời khắc tuyệt vọng mới mang theo vẻ tuyệt nhiên, một bên kêu to, một bên chém ra ngoài.

Nói đến kỳ diệu, đáy lòng hắn sinh ra hoảng sợ, vậy mà trong lúc vô hình xúc động một dây cung ở dưới đáy lòng của hắn.

Mà dây cung kia khẽ động, cũng khiến cho trái tim hắn run lên, Đạo Pháp Tam Sinh Quyết ở thời khắc này bước vào một loại cảnh giới mới!

Hưu hưu hưu…

Một kiếm chém ra, quang ảnh rung động, hóa thành ba kiếm, nhưng còn chưa xong, ba đạo kiếm quang vừa xuất hiện đã trốn vào hư không, sau đó kiếm quang kéo dài, phân thần hóa niệm, 3 hóa 9, 9 hóa 27, trong nháy mắt giống như hai mươi bảy Phù Tô đồng thời hiển hoá, tất cả cắn chặt hàm răng, ngưng tụ lực lượng toàn thân, đồng thời chém về phía Phương Hành một kiếm mạnh nhất của mình, tất cả kiếm quang đều bao phủ thành một tấm lưới lớn, vây Phương Hành ở trong đó!

27 kiếm!

Thiên Cương Ngũ Lôi Pháp, đây cơ hồ đã là cảnh giới chí cao mà Phù Tô có khả năng thi triển ra!

Đạo Pháp Tam Sinh Quyết, huyền diệu vô song, có thể một kiếm sinh, ba kiếm hóa chín, nhưng này cũng cần thời gian, địch nhân không có khả năng đứng ở nơi đó, mặc cho ánh kiếm của ngươi tùy ý kéo dài, cho nên muốn phán đoán người tu luyện Tiên pháp này tới đâu, là có thể trong nháy mắt trảm ra bao nhiêu kiếm, lúc đó Viên Thiểu Mặc cũng là thiên kiêu Viên gia, nhưng trong nháy mắt chỉ chém ra chín kiếm!

Vừa rồi đấu kiếm, Phù Tô cũng nhiều nhất chỉ có thể trong nháy mắt chém ra chín kiếm!

Nhưng vào lúc này, hắn giống như bị Phương Hành bức ra tiềm lực, vậy mà ở trong ác đấu ngạnh sanh tăng lên một cảnh giới, trong nháy mắt chém ra 27 kiếm, ngay cả chính hắn cũng chấn kinh.

- Tư chất quá tốt rồi...

Trong chớp mắt, ngay cả Viên lão thần tiên và Viên Linh Tiêu cũng ngồi ngay ngắn, con mắt không nháy nhìn xuống.

Ngay cả bọn họ, xem như hiểu rõ Phù Tô công tử, cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc!

Thế nhân đều biết Tiên Anh tốt, nhưng có mấy người thực hiểu rõ Tiên Anh kinh khủng?

Chỉ một tháng thời gian, luyện thành Thiên Cương Ngũ Lôi Pháp không nói, thậm chí ngay cả Đạo Pháp Tam Sinh Quyết cũng đột phá hai đại cảnh giới, ngạnh sanh từ lúc đầu 3 kiếm, hóa thành 9 kiếm, bây giờ ở trong quá trình đấu pháp đột phá, lại phá một cảnh, biến thành 27 kiếm, loại tốc độ phát triển này, khiến người ta cảm thấy kinh khủng...

Tiềm lực của hắn, còn lớn hơn chúng ta tưởng tượng!

Khó trách ngay cả Thánh Nhân cũng ký thác kỳ vọng, nhận định tương lai có thể dựa vào bọn họ chống đỡ đại kiếp...

Nguyên bản Viên lão thần tiên còn có một tia áy náy với Phương Hành, lúc này đã bị thiên phú của Phù Tô hòa tan!

Dù sao bây giờ Phương Hành mạnh, lại chưa từng thấy qua kiếm đạo, dựa vào chỉ là Ma ý, mới nhìn còn giống như hắn dùng tà pháp gì luyện hóa sáu thần hồn, gia trì ở trên kiếm, thành tựu ma công!

Mà Phù Tô, bày ra mới thật sự là tiềm lực, một loại tiềm lực thành tựu vô hạn ở tương lai...

- Không tốt...

Kim Ô nhảy dựng lên, lông vũ dựng ngược.

Đám người Lệ Hồng Y cũng lo lắng, ở trong nội tâm, thậm chí cảm thấy một loại tuyệt vọng...

Cao thủ đấu pháp, chiến cuộc thay đổi trong nháy mắt, Phù Tô đã nghịch chuyển sinh tử, đẩy Phương Hành vào tử địa...

Đối mặt kiếm quang của Phù Tô, Phương Hành chỉ có thể ra sức vung vẩy Ma Kiếm, cưỡng ép ngăn trở.

Bành bành bành bành...

Hai mươi bảy đạo kiếm quang đồng thời nổ tung, đâm vào trên thân kiếm của Phương Hành, ngạnh sanh đánh thân hình của hắn lùi gần trăm trượng, sắc mặt tái xanh.

- Nghiệt chướng, nhận lấy cái chết!

Phù Tô công tử thì hơi ngẩn người, sau đó sắc mặt đại hỉ, đạp ra một bước, cưỡng ép áp chế tâm tình kích động của mình, hai tay chấn động, vận chuyển Đạo Pháp Tam Sinh Quyết, sau đó kiếm kiếm chém ra, hóa thành mưa kiếm...

Không giống đa số kiếm quang hư ảnh khác, lần này mưa kiếm đáng sợ đến khó có thể tưởng tượng.

Mỗi một kiếm đều tương đương với hai mươi bảy “hắn” toàn lực chém ra!

- Tiên pháp thật lợi hại, tư chất thật đáng sợ...

Vào lúc này, ngay cả người tuổi trẻ của Tiểu Tiên Giới kia, cũng thấp giọng trầm ngâm, tinh quang bạo phát.

Mưa kiếm như nước thủy triều, đã bao phủ Phương Hành!

Trận đại chiến này, cũng sắp muốn kết thúc...

Trái tim của các tu sĩ đều đã nâng lên cổ họng!

Nhưng lúc này, tiếng cười tùy tiện của Phương Hành đột nhiên vang lên, truyền khắp bốn phương!

- Ta làm sao càng ngày càng cảm giác, ngươi trời sinh đã bị tiểu gia khắc chế a?

Đối mặt với Phù Tô phúc chí tâm linh, chém ra 27 kiếm, tiếng cười của Phương Hành lộ ra đã khinh miệt lại hung hăng ngang ngược, thậm chí còn mang theo vui mừng ngoài ý muốn, sau đó ở trong nháy mắt, hai cánh tay khác giơ lên, lúc lên lúc xuống, một âm một dương, chậm rãi xoay chuyển như cối xay, sau đó dẫn động lực lượng thiên địa đáng sợ, khí cơ liền thành một khối.

Cũng vào lúc này, thân hình hắn dừng lại, chân đạp mặt đất, lần nữa bay thẳng về phía trước.

Bành!

Nơi chân hắn đạp xuống, bị rung ra một cái hố to, thân hình của hắn thì như sao chổi phóng lên trời.

Ở trước mặt hắn chính là vô số kiếm quang do Phù Tô chém ra, mỗi một đạo đều có lực lượng đáng sợ.

Một màn này, tựa như Phương Hành đang chủ động tìm chết, xông vào khu vực lực lượng mạnh nhất của Phù Tô.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện, những nơi thân hình của hắn đi qua, lực lượng thiên địa mãnh liệt, mỗi một đạo kiếm quang do Phù Tô chém tới, nhìn như nhắm ngay hắn, lại ở trước khi chém tới người, đã bị lực trường vô hình lôi kéo, hiểm lại càng hiểm trượt ra ngoài, tự mình đánh chém lẫn nhau, tiêu tan hủy diệt.

Nửa bước đại đạo pháp, dẫn dắt khí cơ thần lực!

Ở trong kiếm quang như mưa, thân pháp của Phương Hành tiêu dao như tiên, như ẩn như hiện, xen kẽ ở giữa kiếm quang vô tận, giống như hành tẩu ở trong bụi hoa, phiến lá không dính vào người, ngẫu nhiên mới có thể vung lên một kiếm, đánh rơi kiếm quang tránh không khỏi...

- Cái này... Làm sao có thể...

Con mắt Phù Tô đã trở nên đỏ như máu, cắn răng chém ra một kiếm sau cùng.

Nhưng vẫn vô dụng, thân hình của Phương Hành nhìn có chút không nhanh, nhưng sải bước lao đến hắn, lại không có tận lực trốn tránh hoặc đón đỡ, tất cả kiếm quang chém về phía hắn đã mất đi khống chế, nhao nhao vòng quanh, thậm chí va chạm với kiếm quang khác, làm cho người ta có một loại ấn tượng, giống như ngay cả những kiếm quang này cũng sợ hắn, trốn tránh hắn, hơn nữa trong cảnh tượng kinh nhân kia, hắn còn thẳng tắp vọt tới trước người mình, sau đó thả người bay lên giữa không trung, một cước đạp xuống...

Bành...

Lần này không phải Phù Tô bị đạp bay ra ngoài, mà từ trên cao đạp xuống, lại xuất kỳ bất ý, khiến cho thân thể của hắn ngã nhào, làm lôi đài vỡ nát, giẫm ở dưới chân.

- Ngươi có đại đạo pháp, tiểu gia không có sao?

Phương Hành ở trên cao nhìn xuống, nhìn con mắt Phù Tô sung huyết, cầm kiếm vỗ vỗ mặt của hắn, cười lạnh nói.

Chương 973: Các ngươi vẫn như vậy!

Các tu sĩ thấy Phù Tô công tử biểu hiện ra thiên tư kinh khủng mà kinh ngạc, kinh hô còn chưa kêu ra miệng, lại đột nhiên im bặt, giống như một cước kia không chỉ đạp Phù Tô công tử ngã xuống mặt đất, còn giẫm ở trên lồng ngực của bọn hắn...

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, đối với các tu sĩ ở chung quanh quan chiến mà nói, một giây trước bọn họ còn thấy Phù Tô đại phát thần uy, lâm trận đột phá, thi triển 27 kiếm, giống như hóa thân hai mươi bảy Phù Tô, tề lực chém ra một kiếm, tiểu ma đầu xa xa bắn ra ngoài, một giây sau liền nhìn thấy, thân hình Phương Hành giống như sao băng vọt vào trong mưa kiếm ngập trời, cơ hồ trong chớp mắt liền xuyên qua mưa kiếm vô tận, vọt thẳng tới trước mặt Phù Tô, sau đó thân hình phóng tới giữa không trung, như hoa sen xoay chuyển, một cước đạp xuống...

Sau đó, Phù Tô công tử vừa mới nở rộ thần uy đã bị hắn đạp ở dưới chân!

Một cước này nặng như vậy, ngay cả pháp tướng của Phù Tô công tử cũng bị hắn đạp về trong thân thể.

Một màn này, làm ngay cả đám người Viên lão thần tiên cũng khiếp sợ đến trực tiếp đứng lên, vẻ mặt khó có thể tin!

Mà Phù Tô công tử, sau khi Phương Hành vũ nhục đạp ở trên lồng ngực của hắn, đồng thời khinh miệt dùng thân kiếm vỗ vỗ gương mặt, càng tức giận rống to, nhưng chưa kịp hô đã "phốc" một tiếng, ọe ra một ngụm máu tươi...

Ngược lại là Phương Hành, cảm giác cực kỳ đắc ý, thậm chí còn cảm thấy có chút buồn cười.

Đại khái Phù Tô cũng không nghĩ tới, đại đạo pháp của Phương Hành vừa lúc khắc chế Tiên thuật của hắn.

Nguyên bản nửa bước đại đạo pháp của Phương Hành không được đầy đủ, nhưng hết lần này tới lần khác đạo pháp Tam Sinh Quyết của hắn, vốn là một kiếm hóa ba, phân biệt từ ba phương hướng khác nhau công kích, mỗi một kiếm chém ra, đều giống như mình hóa thành ba người, hơn nữa là ba người cường đại giống như mình chém về phía đối thủ, nhưng hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, Phương Hành không sợ nhất chính là loại vây công này, cũng chỉ có khi hai mươi bảy đạo kiếm quang đồng thời xuất hiện, hắn mới dễ tá lực đả lực, mượn lực lượng của Phù Tô đánh lại Phù Tô!

Loại trùng hợp trong u minh này, thật để cho người ta dở khóc dở cười...

- Ta... Ta là Tiên Anh, ngươi có dũng khí khinh miệt ta?

Đến lúc này, tựa hồ Phù Tô công tử cũng không muốn tin tưởng một màn này xuất hiện, miệng đầy là máu, vẫn đang cực lực hét lớn.

Phương Hành nhìn hắn, ý mỉa mai càng lúc càng đậm, lành lạnh cười nói:

- Ta lười khinh miệt ngươi...

Hắn gãi gãi đầu, vung lên Ma Kiếm, tựa như muốn chém xuống, nhưng lại do dự một chút, đá ra ngoài một cước.

- Ngươi cảm thấy ngươi là nhân vật, nhưng ta chỉ xem như đá kê chân mà thôi...

Oanh!

Phù Tô công tử bị hắn đá giống như diều đứt dây bay lên giữa không trung, sau đó hắn quay người vung kiếm.

Bất quá Phù Tô công tử đã được chút cơ hội, theo bản năng vận chuyển pháp lực, cản lại một kiếm này, nhưng kiếm quang chưa tiêu, Phương Hành đã vọt lên, lấn đến gần bên cạnh hắn, sau đó trở tay vỗ một chưởng, tát lên mặt Phù Tô công tử, Tiên Anh đầu tiên từ thượng cổ tới nay bị tát bay ra ngoài, trượt thêm mấy trượng mới ngừng, thân ảnh Phương Hành thì đột nhiên biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lần nữa, đã đến phía sau hắn, mũi chân vẩy một cái, hất hắn bay đến giữa không trung, lại thêm một cước.

Hành hung a!

Hắn ở trên đệ tam lôi, ở trước vô số tu sĩ quan chiến, hành hung Phù Tô công tử...

Một màn này, thực quá kinh người!

Phù Tô công tử chính là vị Tiên Anh thứ nhất từ thượng cổ đến nay, Viên gia thậm chí Thánh Nhân cũng ký thác kỳ vọng cao, ai có thể nghĩ tới, vậy mà ở trận chiến đầu tiên, đã bị Phương Hành đường hoàng đánh bại, sau đó ở trước mặt các tu sĩ hành hung?

- Sao lại như vậy?

Lúc này trên Tiểu Hoa phong, đám người Viên lão thần tiên quá sợ hãi, nhanh chóng lao ra.

Lúc này hắn và Viên Linh Tiêu là bị dọa sợ.

Phù Tô lại thua ở trong tay ma đầu, thật vượt ra khỏi dự liệu của bọn hắn!

Bất quá vào lúc này, bọn họ đã không kịp nghĩ nhiều như vậy, càng thêm lo lắng là, nếu ma đầu kia thật một kiếm chém Phù Tô, đây chẳng phải gãy mất hi vọng của Viên gia? Đây chính là Tiên chủng, hơn nữa là Tiên chủng tiềm lực đã bị bọn họ nhìn thấy, tương lai thành tựu không thể đoán trước, chỉ cần cho hắn thời gian nhất định, thì có thể trưởng thành đến độ cao mà người khó có thể tưởng tượng...

Hạt giống như vậy, người Viên gia làm sao có thể trơ mắt nhìn hắn chết?

Oanh!

Viên lão thần tiên và Viên Linh Tiêu căn bản không có thương nghị, nhưng dùng tu vi của bọn hắn, tự nhiên phối hợp khăng khít, Viên lão thần tiên bước ra một bước, đã đến trước lôi đài, sau đó đại thủ ầm ầm đánh xuống, phù văn vậy chung quanh lôi đài phản kích ra thần quang vô tận, giống như thuỷ triều cuốn về phía hắn.

Thân hình Viên lão thần tiên lại bất động, hai tay chống lên, tiếp dẫn tất cả phù văn phản kích, trong miệng quát khẽ:

- Cứu người!

Viên Linh Tiêu không dám chậm chạp, trong mắt lóe lên tử quang, chỗ ánh mắt chiếu tới, thình lình hiển hóa ra đạo đạo lực sĩ người khoác trọng giáp, đều cầm thương cầm kích, binh khí trong tay tỏa ra thần quang, ngạnh sanh xông về phía đệ tam lôi, Viên Linh Tiêu thì ở sau lưng đám lực sĩ, sải bước chạy tới lôi đài, muốn xông vào cứu người...

- Chút lòng kiên trì ấy cũng không có sao?

Động tác cuồng bạo của hai người này, làm Phương Hành ở trên lôi đài giật nảy mình, kế hoạch muốn kéo dài thời gian đã không thể thực hiện được, chỉ có thể trước liều một cái, trở tay kéo Phù Tô qua, Ma Kiếm vung lên, muốn cắt cổ đối phương...

- Ngươi có dũng khí...

Viên Linh Tiêu hét lớn, thân hình cuồng bạo vô biên, trong chớp mắt vọt tới bên cạnh lôi đài.

Mượn cơ hội Viên lão thần tiên gánh lấy lực lượng của phù trận, hắn muốn xông vào trong võ đài đánh chết Phương Hành.

Tu vi của hắn cao cường, lại có Viên lão thần tiên thay hắn sáng tạo cơ hội, trong chớp mắt ngay cả Đại Tuyết Sơn Hồ Cầm lão nhân và Đại Bằng Tà Vương cũng không ngăn kịp, trơ mắt nhìn hắn vọt tới trước lôi đài, sắp bước đi vào...

Thế nhưng lúc này, xa xa vang lên một tiếng thờ dài nhè nhẹ.

- 700 năm qua đi, các ngươi vẫn như vậy...

Theo tiếng thở dài kia, giữa thiên địa có gió lớn nổi lên, mây đen che đậy mặt trời, thế gian một mảnh lờ mờ.

Trong không gian lờ mờ, chỉ có một người thánh khiết, trắng loá mắt, tản ra quang mang như trăng sáng!

Người nọ từ trên trời giáng xuống, nhìn như chậm chạp, lại vừa đúng ngăn ở trước người Viên Linh Tiêu, mái tóc bạc trắng theo gió phất phới, bộ dáng lại tuấn mỹ như tiên, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt không một chút tình cảm, một ngón tay điểm ra ngoài, sau đó giữa thiên địa đại biến, đạo đạo thần quang màu tím lăng không xuất hiện, giăng khắp nơi, lại sắc bén như mũi kiếm, tất cả lực sĩ vọt về phía lôi đài đều bị xoắn thành bột mịn...

Mà thần quang vẫn còn chưa biến mất, vẫn thẳng tắp phóng về phía Viên Linh Tiêu!

- Là ngươi...

Viên Linh Tiêu bị công kích bất thình lình giật nảy mình, tay áo vung vẩy, bố trí xuống đạo đạo phòng ngự, thân hình lại không cầm được bị thần quang bức lui, liên tiếp lui về phía sau...

- Ngươi...

Hắn vội vã nói phân nửa, nhưng cuối cùng kiềm chế xuống, biến thành ngữ khí lãnh khốc:

- ... Ngươi rốt cục xuất hiện!

- Ta xuất hiện!

Nam tử tóc trắng rất bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng, đứng chắp tay, chỉ có áo bào phần phật bay lên.

Nhìn nam tử này, Viên Linh Tiêu nhất thời nói không ra lời, chỉ có ánh mắt trở nên lạnh lùng, tràn đầy sát khí.

Mà Viên lão thần tiên cũng cực kỳ khiếp sợ, hai tay chậm rãi thu hồi, con ngươi lúc đầu có chút giận dữ, vào lúc này trở nên nhu hòa đến cực điểm, đáy mắt như lướt qua vô số hồi ức, phong mang trên người ảm đạm, cả người tựa hồ ở sát na nam tử tóc trắng này xuất hiện già đi rất nhiều, thậm chí nhiều hơn một ít áy náy...

- Lão tổ mạnh khỏe, Thiếu Bạch thỉnh an...

Ở trong ánh mắt phức tạp của Viên lão thần tiên, nam tử tóc trắng lẳng lặng mở miệng, nhìn Viên lão thần tiên vái chào thi lễ.

- Được...

Viên lão thần tiên như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng chỉ nói một chữ liền nói không được nữa, chỉ quơ quơ tay áo.

- Người này... Là người bảy trăm năm trước mưu phản Viên gia kia?

Hư không vắng vẻ, không biết bao nhiêu người bị một màn này khiếp sợ, nhất là người hiểu Viên gia, càng hít vào một ngụm khí lạnh, bên Bắc Minh tộc, Bắc Minh gia chủ tới tham gia Dao Trì Tiên Hội cũng run lên, ánh mắt phức tạp, hắn nhận ra người này, chính là bảy trăm năm trước đã từng vì Viên gia mang đến họa loạn không nhỏ… Viên Thiểu Bạch.

Mà bên Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Đạo, Đại Bằng Tà Vương thần sắc cổ quái, đáy mắt nhất thời nổi trận lôi đình, nhất thời thở dài, hình như cả người không biết nên giận hay nên cười, hắn nhận ra được, người này chính là lúc trước hắn đại náo Nam Chiêm Bộ Châu, chạy tới Thanh Vân Tông cướp đoạt linh dược chữa thương đột nhiên xuất thủ, một chỉ liền trấn áp hắn, trọn vẹn 300 năm không thấy ánh mặt trời... Bạch Thiên Trượng.

Trong sân gió lạnh rít gào, bầu không khí ngưng trọng ngay cả người vây xem cũng không dám mở miệng nói chuyện, đè nén đáng sợ.

- Thiếu Bạch, tránh đường, để cho con của ta đi ra...

Cuối cùng là Viên Linh Tiêu lo lắng cho hài nhi của mình, dẫn đầu mở miệng trước.

Thế nhưng Bạch Thiên Trượng không nhúc nhích chút nào, nhàn nhạt mở miệng:

- Lúc trước thời điểm hài nhi của ta bị người rút đi đạo nguyên, các ngươi có cho hắn một con đường sống không?

Hắn quay người lại, nhìn về phía lôi đài một chút, nhẹ nhàng cười lạnh, lại nói:

- Lúc hài nhi của ta bị Tiểu Tiên Giới lấy ra làm dê thế tội, các ngươi có cho hắn một con đường sống không? Lúc các ngươi đẩy hắn vào Ma Uyên, có cho hắn một con đường sống không?

Ánh mắt của Viên Linh Tiêu trầm xuống, lửa giận vạn trượng, nhưng không có lập tức trả lời.

Phương Hành phản ứng lại, kêu lớn:

- Không có, hoàn toàn không có...

Bạch Thiên Trượng nghe vậy, nhàn nhạt cười một tiếng, sau đó quay đầu nhìn Viên Linh Tiêu, thần sắc trở nên lạnh lùng, mang theo sát cơ nhàn nhạt, thấp giọng nói:

- Đã không có, vậy ngươi thử một chút, xem ta có nhường đường cho ngươi hay không?

Chương 974: Vẫn thiên vị như vậy

Phản nghịch của Viên gia ở bảy trăm năm trước tái hiện, hoành thân ngăn ở trước lôi đài, không chỉ để Viên lão thần tiên và Viên Linh Tiêu khiếp sợ, thậm chí để các tu sĩ quan chiến cũng khiếp sợ không thôi, không khí ngột ngạt đến đáng sợ, ngược lại là Phương Hành, thấy Thập Nhất thúc hiện thân, giống như suy nghĩ minh bạch rất nhiều chuyện, cười hì hì nhẹ gật đầu, sau đó bình tĩnh xoay người, tay cầm Ma Kiếm, đi về phía Phù Tô công tử đã bị hắn hành hung một trận, lúc này hoàn toàn mất đi sức phản kháng, muốn cắt đầu người...

- Lão Cửu, nhanh tránh ra cho ta!

Viên Linh Tiêu lo lắng cho tính mạng của Phù Tô, kìm nén không được nữa, nổi giận gầm lên một tiếng, huy quyền đánh về phía Bạch Thiên Trượng, quyền phong gào thét, cặp mắt của hắn bùng cháy tử khí, giữa hư không, vậy mà hiện lên vô số lực sĩ quỷ dị, gào thét vọt tới Bạch Thiên Trượng, khiến cho một quyền này của hắn giống như đồng thời vung ra một mảnh chiến trường, vô số oan hồn xuất hiện, chấp kích vung thương, trùng trùng điệp điệp cuốn về phía trước, đừng nói thần uy trong đó, chỉ là tràng cảnh, đã cực kỳ đáng sợ.

Hắn thi triển chính là Hỗn Nguyên Độ Ma Kinh!

Mà đối mặt với tràng cảnh kinh khủng, vạt áo của Bạch Thiên Trượng bay lên, đứng nghiêm hư không, tuyệt đối không có ý tứ tránh ra, mà đáy mắt lóe lên tinh quang, chậm rãi giơ lên một chỉ, trên không trung hiện ra rất nhiều huyễn ảnh, nhanh chóng vẽ ra một phù văn, sau đó đè xuống!

Một chỉ điểm ra, giống như thế giới đều chậm lại!

Tất cả lực sĩ lao về phía hắn, đều giống như lâm vào trong vũng bùn, động tác càng ngày càng chậm!

Một chỉ, như chậm mà nhanh, một chỉ điểm ra, ở trên đỉnh đầu tất cả oan hồn đều vẽ xuống một ấn phù, sau đó hư không xuất hiện vô số đạo tử khí tung hoành, xen lẫn, thình lình tạo thành một lồng giam to lớn, tất cả lực sĩ đều bị trấn áp.

Viên Linh Tiêu giật nảy mình, thân hình trong nháy mắt rút lui trăm trượng, mới né qua một kiếp này!

Mà Bạch Thiên Trượng lại chỉ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, nói khẽ:

- Bảy trăm năm, ngươi vẫn không có chân chính hiểu thấu đáo Hỗn Nguyên Độ Ma Kinh, chỉ có thể dựa vào một số thủ đoạn tà môn đến gia trì pháp lực của mình, sao có thể ngộ ra bản ý phong tiên?

- Ngươi...

Sắc mặt của Viên Linh Tiêu đã tái nhợt, đáy mắt đều là vẻ tức giận.

Thanh âm của Bạch Thiên Trượng cũng không vang dội, nhưng ở trước mặt mọi người, lại như vạch vết sẹo của hắn, để hắn vô cùng khó xử!

Mình là Viên gia gia chủ, truyền nhân của Hỗn Nguyên Độ Ma Kinh mọi người đều biết, nhưng hắn ở trước mặt mọi người giáo huấn mình, giống như bảy trăm năm trước vô luận mình cố gắng như thế nào, hắn cũng sẽ phong khinh vân đạm nói mình tu luyện sai phương hướng...

Lúc đó thiên tư của mình không bằng hắn thì cũng thôi đi!

Bây giờ 700 năm qua đi, mình đã trở thành Viên gia gia chủ, hắn lại còn muốn giáo huấn mình!

Sao hắn vẫn làm người ta ghét như thế?

Mà Đại Bằng Tà Vương ở xa xa quan chiến thấy được một chỉ kia, sắc mặt cũng tái xanh, nhớ lại chuyện cũ không vui...

Người này vẫn mạnh như vậy!

Đều nói quái thai Viên gia bảy trăm năm trước kia như thế nào như thế nào, nhưng dù sao chưa thấy qua, nhưng gia hỏa tóc trắng kia, ba trăm năm trước mình đại náo Thanh Vân Tông, hung uy vô địch, người nào có thể cản?

Hết lần này tới lần khác chính là gia hỏa này hiện thân, một chỉ liền phong ấn mình, 300 năm cũng không biết đối phương làm được như thế nào!

Bây giờ lần nữa thấy được hắn xuất thủ, mới có thể cảm nhận được cảnh giới huyền ảo trong đó, không hổ là Phong Tiên Thuật thần bí nhất của Viên gia, danh xưng ngay cả Chân Tiên cũng có thể phong ấn, Viên gia gia chủ mượn cái này phong ấn oan hồn lực sĩ, một quyền đánh ra, liền có thể đạt được vô số lực sĩ gia trì, nhưng Bạch Thiên Trượng nhẹ nhàng một chỉ, liền phá Tiên pháp của hắn, phong ấn tất cả oan hồn lực sĩ, nếu không phải hắn đào tẩu nhanh, ngay cả bản thân Viên Linh Tiêu cũng khó thoát kết cục bị phong ấn...

Mà Viên lão thần tiên nhìn thấy cảnh này, thần sắc lộ ra càng thêm tịch liêu.

Đây chính là tiểu bối năm đó mình coi trọng nhất...

Lúc đó Viên gia, một môn cửu tử, rực rỡ hào quang, tiền đồ vô lượng...

Nhưng mình coi trọng nhất, chỉ có lão Cửu Tiên Thiên Đạo Thể cùng tiểu bối thiên tư thông tuệ này mà thôi, bàn về thiên tư, quái thai kia tự nhiên vượt xa những người khác, nhưng hắn quá kiêu ngạo, kiêu ngạo đến thậm chí không nguyện ý đi con đường mà tiên tổ Viên gia đã đi qua, một lòng muốn khai sáng con đường của mình, nói đến yêu thương, hắn càng ưa thích lão Cửu Viên Thiểu Bạch hiểu chuyện minh lý này, ngay cả Phong Tiên Thuật kia, cũng là năm đó mình tự tay chỉ điểm, dốc túi truyền thụ...

Nhưng về sau ai nghĩ tới, sẽ phát sinh loại chuyện đó?

Mình là Viên gia lão tổ, tự nhiên phải cân nhắc thay Viên gia, làm vậy có lẽ không đúng, nhưng đối với Viên gia là có chỗ tốt?

Nhưng để lão quái vật sống mấy ngàn năm như hắn nghĩ không hiểu là, rõ ràng là lựa chọn chính xác, sao lại xuất hiện nhiều biến cố như vậy? Lần nữa nhìn thấy hậu bối mình yêu thích, phong thái của hắn vẫn giống như quá khứ, bình bình đạm đạm, để cho người ta tán thưởng thiên tư và trí tuệ, ngay cả Viên

Linh Tiêu cũng bị hắn nói không chịu nổi...

Trong nháy mắt, Viên lão thần tiên tu hành mấy ngàn năm, tu ra bàn thạch chi tâm, cũng xuất hiện thất thần trong nháy mắt, nếu như năm đó mình không làm chuyện kia, như vậy sau khi mất đi Tiên Thiên Đạo Thể thứ nhất, còn có Tiên Thiên Đạo Thể thứ hai có thể chờ mong, mà coi như Tiên Thiên Đạo Thể thứ hai không thể trưởng thành, Viên gia hảo hảo dạy dỗ vị thiên kiêu thứ hai, cũng đủ để gánh vác Viên gia, sau khi mình đi về cõi tiên bình yên thủ hộ khí vận của Viên gia, để tộc quần phồn thịnh thêm mấy ngàn năm?

Thời điểm Viên lão thần tiên thất thần, Phương Hành chạy tới trước người Phù Tô công tử, tay cầm Ma Kiếm.

- Không thể không giết ngươi a, không giết ngươi sẽ lộ tẩy, cũng may Thập Nhất thúc xuất hiện quá đúng lúc...

Hắn thì thầm trong miệng, một cước đạp ở trên ngực Phù Tô công tử, muốn vung kiếm cắt đầu của hắn.

- Ta... Ta chính là Tiên Anh... Ngươi... dám khinh miệt ta như thế?

Phù Tô công tử cho đến lúc này, vẫn trừng mắt to, hình như không muốn thừa nhận mình thất bại.

- Cho tới bây giờ ngươi còn không biết tại sao ngươi thua sao?

Phương Hành lại nghiêm túc, lạnh lùng nhìn Phù Tô công tử.

Dáng vẻ nghiêm túc kia, làm Phù Tô cũng nao nao, ánh mắt nhìn chằm chằm hắn.

Mặc dù không có mở miệng, nhưng từ thần sắc đến xem, rõ ràng là rất muốn biết đáp án.

- Bởi vì tiểu gia lợi hại hơn ngươi nhiều lắm...

Nhưng mới nghiêm túc nháy mắt, Phương Hành lại khôi phục vẻ mặt cợt nhả, vung Ma Kiếm lên.

Phù Tô công tử bị hắn đùa nghịch, sắc mặt không khỏi cứng lại, nửa ngày sau, phẫn nộ vô tận dâng lên, một tiếng rống giận từ trong lòng truyền ra, giống như dã thú tuyệt vọng, chấn kinh khắp nơi, ngay lúc đó, hắn phun ra máu tươi, trong thức hải truyền đến âm thanh "răng rắc"...

- Ừm?

Phương Hành cảm thấy có chút không đúng, nao nao, một giây sau nhìn thấy trong mi tâm Phù Tô công tử, đột nhiên thần quang mập mờ, một đạo khí tức cổ quái truyền ra, hắn theo bản năng tưởng Phù Tô là không cam lòng nhận lấy cái chết, pháp tướng muốn bay ra phản kháng, nhưng sau khi liếc mắt nhìn, không ngờ phát hiện không phải như thế, pháp tướng của Phù Tô công tử bay đến giữa không trung, cũng không có ra tay với mình, mà thống khổ giãy dụa, ẩn ẩn có một loại khí tức muốn phân liệt, sắp vỡ nát...

- Nguyên Anh cũng có thể tự bạo?

Phương Hành giật nảy mình, trong nháy mắt lui về sau hơn mười trượng, bất quá nhìn chăm chú, lại phát hiện cái kia không phải ý tứ muốn tự bạo.

Trong Nguyên Anh của Phù Tô công tử, hình như có một cỗ lực lượng thống khổ giãy dụa, muốn chia lìa ra...

Cảm thụ được cỗ khí tức này, biểu lộ kiêng kỵ của hắn dần dần biến mất, hiện lên kinh hỉ, sau đó cười ha hả.

- Đây chính là bí mật ngươi thành tựu Tiên Anh?

Hắn thả người xông về phía trước, chém về phía Nguyên Anh của Phù Tô một kiếm, đồng thời cười ha ha:

- Đồ tốt a...

- Không tốt…

Cảm nhận được loại khí tức này, Viên lão thần tiên cũng kinh hãi, từ trong thất thần phản ứng lại, một bước đạp về phía trước, khí tức đáng sợ trên người giống như thuỷ triều khuếch tán, trấn áp chư thiên, mà bản thân hắn thì hiển hóa thủ chưởng, phô thiên cái địa bắt tới lôi đài, muốn ngăn cản Phương Hành chém về phía Phù Tô…

Thời điểm gấp rút, hắn đã không lưu lực, dù hủy diệt lôi đài cũng không tiếc!

Viên gia lão tổ tự mình xuất thủ, thần uy của Độ Kiếp cảnh phô thiên cái địa, ai có thể ngăn cản?

Nhưng trước bàn tay của hắn, bóng trắng lóe lên, Bạch Thiên Trượng xuất hiện…

Đối mặt Viên lão thần tiên toàn lực xuất thủ, hắn lộ ra nhỏ bé như vậy, giống như bọ ngựa đấu xe!

Nhưng xem như bọ ngựa đấu xe, hắn cũng không có ý tránh ra, mà vận chuyển tất cả pháp lực, hung hăng đẩy về phía trước, hai tay chống thiên, giữ lấy đại thủ của Viên lão thần tiên, đồng thời trong thanh âm xen lẫn bi phẫn vô tận, nhìn Viên lão thần tiên kêu to:

- Bảy trăm năm, ngài vẫn như vậy, vẫn thiên vị như vậy! Xử sự vẫn bất công như thế!

Cưỡng ép chống đỡ đại thủ của Viên lão thần tiên, Bạch Thiên Trượng tức giận rống to, tóc trắng tung bay, như lụa trắng trong gió…

- Nó cũng là hậu nhân của ngài, vì sao ngài bất công như thế?

- Vì sao mỗi lần ngài đều muốn hi sinh hài nhi của ta?

- Vì sao vẫn không chịu cho hắn một cơ hội công bằng?

(*DG: Ở đây mình cũng có điểm không hiểu, tác giả lúc thì nói Phương Hành là con của quái thai Viên gia, nhưng lúc thì Bạch Thiên Trượng nói là con của mình, trong này không biết tác giả có nhầm lẫn gì không, hay là một điểm nhấn nào đó, vì không biết là nguyên nhân nào, nên mình dịch y theo nguyên tác tiếng Trung, nếu sau này là sự nhầm lẫn của tác giả, thì mong các đọc giả thông cảm)

Tiếng rống bi phẫn truyền vào lỗ tai của Viên lão thần tiên, khiến cho tâm thần hắn cuồng loạn.

Nhìn Bạch Thiên Trượng bi phẫn, trái tim của hắn phảng phất như bị người bóp một cái, ngừng đập.

Đồng thời trong lòng cũng có áy náy vô tận bay lên, giống như thủy triều lao nhanh vạn dặm...

Mà loại áy náy này, lại khiến cho động tác của Viên lão thần tiên dừng lại một hơi, Phương Hành lấy được cơ hội khó được, phi thân nhảy tới trước người Phù Tô công tử, kiếm hung hăng trảm vào Nguyên Anh, sau đó chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, thần sắc Nguyên Anh của Phù Tô công tử đau khổ, tuyệt vọng liếc nhìn Phương Hành một cái, sau đó dần dần xuất hiện rất nhiều vết nứt, "ba" một tiếng nổ tung, từ trong Nguyên Anh chui ra một tia thần quang, ngũ thải hoa ban, bay thẳng về phía cửu thiên!

- Trở về!

Phương Hành cuồng hỉ, đuổi theo thần quang, sáu cánh tay đồng thời triển khai, ôm lấy thần quang.

Chương 975: Quyết định chính xác

Sưu một tiếng, thần quang bay thẳng lên trời, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Nhưng tốc độ của Phương Hành càng nhanh, triển khai thân pháp cực hạn, xa xa đuổi theo, thậm chí trực tiếp đuổi theo ra lôi đài, ở giữa không trung, sáu cánh tay đồng thời mở ra, một mực nắm thần quang ở trong tay, chỉ thấy đạo thần quang kia nở rộ ngũ thải, thần thánh đến cực hạn, giống như một con rắn giãy dụa, lại bị sáu cánh tay của Phương Hành tóm chặt, một hồi bị thần quang kéo bay loạn, một hồi lại bị chân hắn đạp hư không, chết kéo lấy không tha, một người một quang không ngừng giằng co, nhất thời khó phân cao thấp...

Thế nhưng tu sĩ quan chiến ở chung quanh, lại đều chấn kinh nói không ra lời!

Trên lôi đài, đệ nhất Tiên Anh từ thượng cổ đến nay, Thần Tử Viên gia Phù Tô công tử đã hiển lộ tư chất vô địch, hai mắt trừng trừng, thân thể cứng ngắc nằm trên lôi đài, đờ đẫn nhìn hư không, thần sắc trên mặt đã cứng lại, tràn đầy không cam lòng, bi phẫn, lửa giận, còn có sợ hãi, giống như là một bức tranh!

Khí cơ trên người hắn đã biến mất, không còn một chút sinh cơ!

Chết!

Vậy mà chết!

Đường đường Thần Tử Viên gia, đã triển lộ thiên tư để các đạo thống thế lực cảm giác kinh khủng, vậy mà chết rồi?

Bị ma đầu kia chém giết ở trên lôi đài?

Một màn này cực kỳ đáng sợ, thậm chí lộ ra không chân thực!

Làm sao có thể chết như thế...

Ngay cả Viên lão thần tiên ở thời khắc này, cũng như già đi ngàn tuổi, lúc đầu già vẫn tráng kiện, sinh cơ bừng bừng, khi nhìn thấy Nguyên Anh của Phù Tô bị chém chết, tinh khí thần đồng loạt ảm đạm xuống, tản ra một loại khí tức dần dần già đi...

Nhìn thi thể Phù Tô, môi hắn run rẩy, như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói được!

Vừa rồi dùng tu vi của hắn, thật ra là có cơ hội cứu Phù Tô!

Mặc dù Bạch Thiên Trượng triển lộ thực lực khủng bố, nhưng dù sao chưa từng Độ Kiếp, còn không cản được hắn, thế nhưng Bạch Thiên Trượng nói, để đạo tâm của hắn không nhịn được run lên, vậy mà ở thời điểm then chốt xuất thủ cứu người, có một chút do dự, hồi tưởng chuyện cũ, xác thực cảm thấy mình quá không công bằng với lão Cửu và con của hắn, vô luận là bảy trăm năm trước hay bảy trăm năm sau đều không công bằng, cho nên hắn do dự, mà chút do dự kia, khiến cho hắn bỏ qua cơ hội cứu người!

Phù Tô bị hắn coi là người nối nghiệp Viên gia, bị con rơi chém chết Nguyên Anh...

Về phần Viên Linh Tiêu, lúc này cả người đã dại ra.

Cả người phát run, con mắt theo bản năng nháy mấy cái, hình như không thể tin được mình nhìn thấy...

Về phần Bạch Thiên Trượng, lúc này lại cực kỳ bình tĩnh, đáy mắt cảm xúc lộn xộn, trong thống khổ xen lẫn một tia khoái ý!

- Bị tiểu gia để mắt tới, ngươi còn muốn chạy trốn sao?

Trong hư không hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có Phương Hành còn hô to gọi nhỏ, cực kỳ chuyên chú đối phó thần quang, lúc thì theo nó chạy lên trời, lúc thì kéo nó trở về mặt đất, giống như nắm cái đuôi của một con rồng, thậm chí ngay cả chân cũng đã vận dụng, hung hăng giẫm lên không cho nó động đậy, chỉ bất quá thần quang rất trơn trượt, bên trong ẩn chứa thần lực lại mạnh, một mực bắt không được.

Mà hư không ở xung quanh thần quang, thì bị ánh sáng năm màu bao phủ, lúc nào cũng chuyển hóa, xuất hiện huyễn ảnh khác biệt, không ngừng biến ảo, vây quanh thân thể của

Phương Hành bay múa, có một huyễn ảnh lại là tiểu đồng người mặc nho sam, thần sắc chất phác, huyễn ảnh thứ hai lại là một nam tử áo bào xanh, khí cơ trên người để cho người ta run như cầy sấy.

Hai hư ảnh giống như hai người trầm mặc, thời điểm Phương Hành và thần quang phân cao thấp, một trái một phải lẳng lặng nhìn hắn...

- Kia chính là hạt giống đạo nguyên trong truyền thuyết của Viên gia?

Trong những người vây xem, có người liên tưởng đến thân phận của Phương Hành, trong lòng nhịn không được thở dài...

Mà Bạch Thiên Trượng, khi nhìn thấy một ảo ảnh trong thần quang, ánh mắt trở nên nhu hòa đến cực hạn...

Nhưng Phương Hành mặc kệ nhiều như vậy, chết nhấn không tha thần quang, đột nhiên bạo hống một tiếng, năm cánh tay nắm lấy thần quang, một tay huyễn hóa ra Ma Kiếm, hung hăng chặt mấy kiếm, làm người chung quanh run lên, giống như đang nhìn hài tử cầm đồ cổ làm bóng đá...

- Ngươi... Ngươi trả tiên chủng cho con ta...

Tựa hồ chỉ qua giây lát, lại như qua thật lâu, trong trầm mặc, bỗng nhiên có người rống lên.

Là Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu...

Thời điểm Phương Hành chém giết Phù Tô quá hung ác, cũng quá dứt khoát, không có chút dây dưa dài dòng nào, huy kiếm liền chém, để hắn ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, mà thẳng đến lúc này, hắn thấy Phương Hành huy kiếm chém thần quang, mới rốt cục phản ứng lại, trong lúc nhất thời, thất vọng, phẫn nộ, đau khổ… tràn ngập tâm can, khiến cho hắn giống như người điên gào thét, pháp tướng hiển hóa, hai tay chấn động, triệu hoán ra oan hồn lực sĩ ngập trời, cả người như Cự Ma lao về phía Phương Hành.

Hắn rống to, dường như đánh thức rất nhiều tu sĩ, ở thời khắc này, không biết bao nhiêu pháp tướng bay lên không trung, phô thiên cái địa, xa xa nhìn về phía Phương Hành, trên người có sát khí, có địch ý, nhưng trong mắt lại chớp động lên dã tâm, tâm tư đều đặt ở trên người Phương Hành.

Cao thủ Tịnh Thổ, Thần Châu thậm chí Tiểu Tiên Giới không hẹn mà cùng đứng lên, ý thức được thế cục nghiêm trọng, tâm tư đều dâng lên ý tứ bắt lại Phương Hành...

Lúc này Phương Hành vì đuổi theo thần quang, đã trốn ra lôi đài, ở trên không trung không che không đậy, đúng là thời điểm hắn mất đi che chở, Viên Linh Tiêu thẳng lao đến, thậm chí trực tiếp bao phủ ở trên đỉnh đầu hắn, làm Phương Hành giật nảy mình, sau đó hắn thấy được chung quanh có vô số ánh mắt không có hảo ý, tâm tư không khỏi run lên!

Lôi đài ở ngay bên cạnh hắn, nhưng nhìn bộ dạng của hắn, lại không có một chút ý tứ muốn chạy vào.

Mặc dù thế lực khắp nơi đều đã chuẩn bị xong, nhưng trong lúc nhất thời kiêng kị lẫn nhau, không có lập tức xuất thủ.

Nhưng Viên Linh Tiêu không kiêng kỵ chút nào, lửa giận công tâm, vọt thẳng về phía Phương Hành...

Nhìn động tác của hắn, con ngươi của các tu sĩ hơi co lại, hình như đang đợi cơ hội!

Bởi vì vào lúc này, thân hình của Bạch Thiên Trượng đã phóng lên trời, bạch y tung bay, ngăn ở trước người Phương Hành.

Cùng lúc đó, Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo cũng đồng thời có hai thân hình vọt lên, một cái ôm cổ cầm, áo bào xám tung bay, phía sau hiển hóa năm pháp tướng, khí cơ tràn ngập thiên địa, một cái khác người khoác kim bào, ánh mắt lạnh lùng, trước cực kỳ bất mãn lườm Bạch Thiên Trượng một cái, sau đó mới ngăn một hướng, ba vị đại tu giống như tam giác, một mực bảo hộ Phương Hành ở bên trong, cảnh giác nhìn các tu sĩ ở chung quanh, khí cơ trên người lạnh nhạt, mờ mờ ảo ảo có ý tứ không tiếc chiến một trận...

Mà các Kim Thân La Hán của Linh Sơn Tự và trưởng lão Thái Cổ Yêu Đạo cũng đều đứng dậy, khí thế dật tán.

Đường đường Dao Trì Tiên Hội, các phương thế lực, lúc này đều ẩn ẩn chỉ hướng Phương Hành.

Phương Hành đang ở trên không trung nắm lấy thần quang không ngừng lay động, đã trở thành tiêu điểm của toàn bộ thế giới.

Nửa bước đại đạo chém Tiên Anh, mặc dù đủ kinh người, nhưng hắn từ Huyền Vực còn sống trở về, càng làm cho lòng người kinh hãi...

Phương Hành không vào được Huyền Vực, chính là phế nhân trong mắt một số người, nhưng Phương Hành có thể vào Huyền Vực, liền đại biểu cơ duyên vô tận!

Các đạo thống Thần Châu, Tiểu Tiên Giới, thậm chí bao gồm Tịnh Thổ đã trở mặt với Phương Hành, trong lòng đã bỏ đi ý nghĩ thỏa hiệp với Phương Hành, bọn họ chỉ muốn thừa cơ hội này, trước bắt Phương Hành lại, nắm giữ quyền chủ động ở Bách Đoạn Sơn, trong loại loạn cục này, chỉ có đồ vật mình nắm giữ, mới là ưu thế chân chân!

Nhưng bọn hắn ai cũng không muốn làm người đầu tiên xuất thủ, sợ trở thành mục tiêu chủ yếu của Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo.

Cũng sợ Viên lão thần tiên xuất thủ trấn áp!

Cho nên bọn họ đang chờ người đầu tiên xuất thủ!

Mà Viên Linh Tiêu lao về phía Phương Hành, thì mờ mờ ảo ảo trở thành dây dẫn nổ...

Trơ mắt nhìn Viên Linh Tiêu sắp vọt tới trước người Phương Hành, cùng Bạch Thiên Trượng giao thủ, các thế lực đã làm tốt chuẩn bị, sát cơ dâng lên, có một loại kiên quyết không tiếc hết thảy cũng phải cướp Phương Hành đến tay...

Phương Hành thì cắn răng hung hăng cười một tiếng, hình như rất hài lòng cục diện trước mắt.

Đối với Viên Linh Tiêu lao đến, hắn chẳng những không hề sợ hãi, thậm chí còn ẩn ẩn có chút chờ mong...

Bất quá cảm giác chờ mong bị người phá vỡ!

Thời điểm Viên Linh Tiêu phẫn nộ lao đến, lại có một cánh tay nhẹ nhàng khoác lên vai hắn, thời điểm cánh tay kia bắt tới, tất cả lực sĩ của Viên Linh Tiêu tan thành mây khói, thậm chí ngay cả pháp tướng của hắn cũng bị cưỡng ép ấn vào trong thân thể, Viên Linh Tiêu giãy dụa không được, hai mắt đỏ lòm quay đầu, lại thấy là Viên lão thần tiên.

- Để hắn cầm đi đi, kia vốn là của hắn...

Thanh âm của Viên lão thần tiên lộ ra mỏi mệt, lại mang theo kiên quyết không cho người hoài nghi.

- Lão tổ, ngài...

Viên Linh Tiêu quay đầu, ánh mắt khó có thể tin, nghẹn ngào kêu to:

- Kia là con ta Phù Tô...

- Thu thi hài của Phù Tô đi!

Viên lão thần tiên nhìn như bình tĩnh, nhưng cả người run rẩy, cưỡng chế không để người nhìn ra.

- Ngài... Ngài có ý gì?

Đáy mắt Viên Linh Tiêu hiện ra tuyệt vọng điên cuồng, gào thét nhìn Viên lão thần tiên quát hỏi.

- Ta...

Thần sắc của Viên lão thần tiên có chút ngưng tụ, sau đó bi thương cười khổ:

- Ta vì gia tộc làm ra một quyết định chính xác mà thôi...

Chương 976: Lễ gặp mặt

Lại là quyết định chính xác...

Viên lão thần tiên nói một câu bình thường, lại không biết làm bao nhiêu người điên cuồng gào thét...

Giờ khắc này, đáy mắt Bạch Thiên Trượng lộ ra mỉa mai và trào phúng, phảng phất như nhớ tới Viên lão thần tiên ở bảy trăm năm trước làm ra quyết định, nghĩ tới Phương Hành ở Ma Uyên độc đấu bảy đại cao thủ Thần Châu ... vị lão tổ này, đúng là một lòng vì Viên gia, luôn đứng ở góc độ vì Viên gia tộc kéo dài khí vận, chỉ bất quá trước kia ở trong quyết định chính xác, hi sinh luôn là Bạch Thiên Trượng và con của hắn mà thôi...

Mà Viên Linh Tiêu, thì cơ hồ tuyệt vọng!

Trước kia lão tổ làm ra quyết định chính xác, để mạch hắn nhiều lần thu lợi, nhưng lần này, lại như lưỡi đao xuyên tim!

Thời điểm Viên lão thần tiên nắm lấy vai mình, hắn cảm nhận được thần lực cường đại, trong lòng biết, lão tổ không chỉ khuyên mình, mà còn trấn áp mình, không để cho mình xuất thủ, đoạt lại đạo thần quang kia...

Phương Hành nghe Viên lão thần tiên nói, lại hung hăng nhíu mày, nghĩ thầm:

- Chính xác con mẹ ngươi...

Ngược lại là một số thế gia gia chủ ở chung quanh, mặc dù không cam lòng, lại ẩn ẩn lý giải cách làm Viên lão thần tiên!

Lợi ích gia tộc!

Đối với cổ thế gia truyền thừa mấy vạn năm thậm chí mấy chục vạn năm mà nói, còn có cái gì trọng yếu hơn?

Phù Tô công tử đã chết, dù Viên lão thần tiên chỉ là bởi vì nhất thời phân thần mới dẫn đến, nhưng hiện tại hắn chết rồi, trở thành tử thi!

Cho dù hắn có thiên phú thành Tiên Vương, cũng đã mất tất cả tương lai!

Nhưng Phương Hành sống sót!

Bất luận trước đây hắn dùng thân phận gì tồn tại, bất luận tư chất của hắn có phải vượt qua Phù Tô hay không, hắn cũng sống sót.

Mà hắn, sẽ ở trong một đoạn thời gian rất dài, là hậu bối kiệt xuất nhất của Viên gia!

Thậm chí có khả năng ở lúc đại kiếp đến, thành hy vọng duy nhất dẫn dắt Viên gia vượt qua...

Dưới loại tình huống này, Viên lão thần tiên sao có thể mặc cho Viên Linh Tiêu xuất thủ trấn áp?

Mà Viên Linh Tiêu bị ngăn cản, Viên lão thần tiên lại mở miệng, cũng khiến cho các đạo thống ở chung quanh nhất thời tiến thối lưỡng nan...

Không có đạo thống nào có dũng khí vào lúc này chọc giận Viên lão thần tiên đã ở biên giới điên cuồng!

Nhưng bọn hắn lại không thể tuỳ tiện buông tha Phương Hành, cho nên nhất thời ngưng kết ở giữa hư không, vắng lặng một cách chết chóc.

Ngược lại là Viên lão thần tiên, sau khi trả lời Viên Linh Tiêu giống như nhẹ nhàng hơn nhiều, ánh mắt chậm rãi đảo qua các đạo thống, trong ánh mắt mờ mờ ảo ảo có sát khí điên cuồng, giống như muốn tìm mấy người tới giết phát tiết oán hận, đến cuối cùng, ánh mắt hắn mới nhìn về phía Bạch Thiên Trượng, bờ môi run rẩy mấy lần, thanh âm hơi khô chát:

- Ngươi nói đúng, ta vẫn luôn không công bằng, nhưng ta có thể làm, chỉ là chuyện có lợi với Viên gia, tựa như hiện tại ta đang làm, cũng là lấy gia tộc làm trọng...

Thần sắc Bạch Thiên Trượng lạnh nhạt, không có trả lời, cũng không có bất kỳ biểu hiện gì, chỉ lẳng lặng nhìn.

Viên lão thần tiên lẳng lặng đợi nửa ngày, không có chờ đến Bạch Thiên Trượng trả lời, ánh mắt giống như càng tịch liêu, hắn xoay người qua, nhìn về phía Dao Trì Vương Mẫu, suy ngẫm chốc lát, mới thấp giọng mở miệng nói:

- Phù Diêu Cung và Viên gia mấy vạn năm kết minh, hai bên cùng ủng hộ, không nên vì những chuyện nhỏ nhặt này mà hủy đi minh ước, sự tình của Tứ Nương, lão hủ sẽ tìm linh đan bảo dược giúp nàng tái tạo nhục thân, cũng nguyện dùng một trong ba quyển Tiên kinh của Viên gia dâng tặng, chỉ mong Vương Mẫu có thể lý giải nỗi khổ tâm của lão phu...

Dao Trì Vương Mẫu tĩnh tọa nửa ngày, lúc này chậm rãi đứng dậy vén áo thi lễ nói:

- Từ kinh biến bảy trăm năm trước đến nay, Phù Diêu Cung và Dao Trì nhiều lần được lão thần tiên tương trợ, ân này khó quên, lão thân cũng minh bạch nổi khó xử trong lòng lão tiền bối, lúc này nên lấy đại cục làm trọng...

Viên lão thần tiên nhẹ gật đầu, thở dài một hơi, nhìn về phía Hàn gia gia chủ cách đó không xa:

- Sự tình của Kiếm Khiếu, Viên gia ta sẽ có bàn giao, người chết không thể sống lại, nhưng gia tộc nên kéo dài tiếp, lão phu nhất định sẽ cho Hàn gia một câu trả lời hài lòng...

Thần sắc của Hàn gia gia chủ ngưng trọng, do dự một chút mới nói:

- Việc này quá lớn, cần bẩm qua lão tổ biết mới được!

- Tin tưởng Kiếm Khải lão hữu sẽ minh bạch tâm ý của ta!

Viên lão thần tiên gật đầu, sau đó nhìn về phía Mạnh gia!

Mỗi nhìn về một gia chủ, hắn đều sẽ có lí do thoái thác, bi thương lại kiên định.

Thời gian dần trôi qua, các tu sĩ đều đã nhìn ra dụng ý của hắn, tâm tư chấn kinh và bất đắc dĩ khó mà hình dung.

Thay gia tộc làm ra lựa chọn chính xác...

Viên lão thần tiên không chỉ là nói một chút mà thôi!

Hắn lúc này, là thay Phương Hành hóa giải tất cả cừu hận, hoặc là nói, hắn thay Phương Hành gánh đi cừu hận, dọn đường để Phương Hành nắm giữ Viên gia sau này, bất luận trong lòng những đạo thống kia có vui hay không, tu vi cảnh giới của Viên lão thần tiên bày ở chỗ đó, hắn đã mở miệng, các thế gia không đáp ứng thì đã làm sao?

Ai dám ở trước mặt một tu sĩ Độ Kiếp cảnh cướp người?

Trừ khi các thế lực cùng lên, vậy còn có chút hi vọng, nhưng bây giờ Viên lão thần tiên làm, là tan rã loại khả năng kia!

Mà chỉ cần vào lúc này, tạm thời khống chế một phần người tức giận, vậy sự tình phía sau còn có thể thương lượng!

Nửa là trấn áp, nửa là hứa hẹn, bầu không khí giương cung bạt kiếm lại mơ hồ biến mất...

Thẳng đến lúc này, ánh mắt của Viên lão thần tiên mới nhìn về phía Phương Hành, hắn trầm mặc thật lâu, nhìn ánh mắt của Phương Hành, lúc thì ảm đạm, lúc thì lo lắng, lúc thì bất đắc dĩ, thẳng đến cuối cùng, hắn mới thở một hơi thật dài, nhẹ nhàng mở miệng:

- Ta biết bây giờ ngươi đối với gia tộc nhất định tràn đầy bất mãn và hận ý, nhưng ta hi vọng ngươi có thể minh bạch một đạo lý, người tu hành tu trường sinh, nhưng chân chính có thể đạp phá tiên đạo, tiêu dao bất tử lại có mấy người? Phần lớn thời gian, chúng ta trường sinh là dùng một phương thức khác tiến hành tiếp, đó chính là huyết mạch truyền thừa và kéo dài, sau khi Tiên Tổ Viên gia ta thành Thánh, sớm đã đi về cõi tiên nhiều năm, nhưng Viên gia ta vẫn còn, là Viên gia Tiên Tổ vẫn còn sống ở trên đời, cho nên chúng ta luôn muốn thay gia tộc làm chút chuyện, cam đoan nó phồn thịnh không suy, vì thế thậm chí ở một số thời khắc sẽ hi sinh một số người, nhưng không có nghĩa là gia tộc không thích những người này, tựa như thời điểm chiến đấu, chúng ta có khả năng vì mạng của mình mà dẫn dụ đối thủ chém giết phân thân thậm chí nhục thân của chúng ta, chỉ cầu cuối cùng có thể thắng sống sót...

Hắn nói rất nhiều, như có chút tận tình khuyên bảo, lông mày càng nhăn càng chặt:

- ... Nói như vậy, ngươi hiểu không?

- Minh bạch, bảy trăm năm trước Viên gia các ngươi vì bảo vệ quái thai kia, mới hi sinh một người khác đi bảo đảm hắn, trước đây Phù Tô là mệnh căn của Viên gia các ngươi, các ngươi cũng muốn hi sinh ta đi bảo đảm hắn, còn bây giờ…

Phương Hành trả lời rất nhanh, cười hì hì:

- Ta chặt hắn, cho nên ta thành mệnh căn của các ngươi!

Những lời này nói quá rõ, ngay cả Viên lão thần tiên cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, bất quá trầm mặc một chút, cuối cùng nói:

- Ngươi có thể minh bạch đạo lý này thì tốt, ta không cầu trong lòng ngươi hoàn toàn không có hận ý, chỉ hy vọng ngươi có thể hận lão phu, mà không hận gia tộc của mình, từ giờ trở đi, ngươi chính là Thần Tử duy nhất của Viên gia, thu hồi đạo nguyên, bên trong có một bộ phận vốn thuộc về ngươi, mặc dù ngươi đã kết thành Nguyên Anh, bỏ qua cơ hội tốt nhất, nhưng lão phu sẽ không tiếc một thân tu vi, giúp ngươi luyện hóa tia đạo nguyên kia, chỉ hy vọng có thể giúp ngươi trúc lại căn cơ, có được tư chất không thua Tiên Anh, cũng coi như gia tộc đền bù tổn thất cho ngươi…

Lời này, nói rõ ràng là có chút làm thấp hắn!

Cho dù Phương Hành ở trên lôi đài, đường đường chính chính đánh bại Phù Tô công tử, nhưng hắn dù sao không phải Tiên Anh chân chính, tiềm lực kém hơn Phù Tô quá nhiều, chỉ ỷ vào Ma Kiếm sắc bén mà thôi, mà Viên lão thần tiên nói, cũng làm cho người có chút hâm mộ Phương Hành, nếu được tiên chủng, lại được Viên lão thần tiên toàn lực tương trợ, hắn thật có hi vọng trúc lại căn cơ!

Phần tạo hóa này, từ trình độ nào đó mà nói, giống như đại lễ gặp mặt mà Viên lão thần tiên đón hắn hồi tộc!

Nhưng Phương Hành nghe lời này lại không có bao nhiêu xúc động, chỉ sốt ruột nói:

- Ngươi nói cho ta biết trước làm sao thu phục nó đi?

Lúc này hắn còn đang dùng sức nắm thần quang, lúc nào cũng có thể sẽ bị nó đào tẩu.

Viên lão thần tiên thở dài, nhẹ nhàng vung tay nói:

- Tiên chủng vốn là đạo nguyên, dựa vào pháp tướng là bắt không được nó, chỉ có dùng nhục thân ôn dưỡng, sau đó chậm rãi dung hợp nó với thần hồn mới được, ngươi trước phong ấn nó vào nhục thân của mình đi...

- Phong ấn vào nhục thân?

Phương Hành ngẩn ngơ, hình như không nghĩ tới sẽ đơn giản như vậy, ánh mắt hắn quay tròn.

Sau khi suy tư một phen, hắn đột nhiên dùng sức kéo thần quang, từ không trung nhảy xuống, ba chân bốn cẳng, thật nhanh vọt tới trước người Long Nữ, sau đó ánh mắt nhìn nữ hài được Long Nữ ôm vào trong ngực, cười nói:

- Chúng ta lần đầu gặp gỡ, ta cũng không có chuẩn bị cho ngươi lễ gặp mặt gì, ngươi vì đạo nguyên thiếu thốn mà không trưởng thành, vậy liền cho ngươi đi...

Nói xong hắn không chút do dự phong ấn thần quang vào trong cơ thể nữa hài, lại thiết trí tầng tầng phong ấn.

Động tác cực kỳ lưu loát, hơn nữa quá ngoài dự liệu, căn bản không người kịp ngăn cản.

Ngay cả Long Nữ cũng bị cử động của hắn hù dọa, nghẹn ngào kêu lên:

- Đây là vật giúp ngươi ngưng luyện căn cơ a...

Phương Hành nghe vậy, trợn mắt trừng một cái, cười lạnh nói:

- Ta cần bọn họ giúp sao?

Chương 977: Chân tướng rõ ràng

Thần quang kia là vật quý báu bực nào?

Rõ ràng chính là Tiên Thiên đạo nguyên, không nói đến bảy trăm năm trước quái thai Viên gia từng ỷ vào loại đạo thể trời sinh này bước vào Trảm Ngã cảnh chấn kinh tu hành giới, Phù Tô công tử dựa vào tiên chủng thành tựu Tiên Anh cũng thể hiện ra tiềm lực vô địch, mà bây giờ, đối với tiểu ma đầu là cơ hội khó được, hắn lại tiện tay cho nữ nhi của mình, hơn nữa rất nhiều người lúc trước đều đã nghe được, kia căn bản không phải nữ nhi ruột của hắn!

Không biết có bao nhiêu người, ở thời khắc nhìn hắn đã giống như đang nhìn đồ đần!

Vì hờn dỗi Viên gia, từ bỏ cơ hội duy nhất để mình tăng lên căn cơ, đáng giá không?

Phải biết, có tiên chủng này, dù Phương Hành đã kết anh, không cách nào giống như thiên kiêu của Chư Tử Đạo Tràng khác bền vững đánh căn cơ, tu thành Tiên Anh hoàn mỹ chân chính, nhưng cũng có cơ hội tăng lên căn cơ, đến gần Tiên Anh vô hạn!

Dù sao Viên lão thần tiên đã đáp ứng muốn đích thân thay hắn luyện hóa tiên chủng!

Nhưng bây giờ Phương Hành lại từ bỏ tiên chủng, tùy tiện đưa cho ngoại nhân, ở trong mắt các tu sĩ, cũng ẩn ẩn đoán được dụng ý hắn làm như thế, đơn giản là không bỏ xuống được phẫn hận với Viên gia, cho nên cố ý đối nghịch, bỏ đi tiên chủng, để Viên gia thất vọng, tựa như một hài tử nghịch ngợm không nghĩ hậu quả hồ nháo một phen, hoặc là nói, hắn tự cho mình siêu phàm, cho rằng mình không thua Tiên Anh, cho nên khinh thường tiên chủng, muốn chứng minh mình không có tiên chủng, cũng có thể quật khởi.

Đối mặt với đủ loại suy đoán, vô luận là loại nào, các tu sĩ đều chỉ muốn khiển trách hắn một câu: Ngây thơ!

Coi như ở trên lôi đài, Phương Hành chém Phù Tô, cũng không chứng minh được hắn mạnh hơn Tiên Anh.

Dù sao đặc điểm lớn nhất của Tiên Anh, biểu hiện ở trên tiềm lực, thời gian kết anh càng lâu, thực lực sẽ càng đáng sợ!

Mà Phương Hành chẳng qua là ở lúc hắn còn chưa trưởng thành, chiếm được tiện nghi mà thôi!

Phương Hành bỏ tiên chủng, là hủy mất tương lai của mình!

Ngay cả Viên lão thần tiên cũng sửng sốt kinh hãi, nhưng không kịp tiến lên ngăn cản, ánh mắt lộ ra trầm lắng, sau một hồi lâu, mới thấp giọng thở dài:

- Trong lòng ngươi còn có oán khí với gia tộc sao? Hay là thiếu niên tâm tư kiêu ngạo? Hiện tại ngươi đã là hy vọng duy nhất của Viên gia ta, sao còn ôm tính tình tiểu hài như vậy?

Giờ khắc này hắn lộ ra già nua hơn rất nhiều, thậm chí có chút tận tình khuyên bảo, còn có chút bất đắc dĩ.

Trước đó thù hận giữa Viên gia và Phương Hành tự nhiên là một lời khó nói hết, nhưng lúc này Viên lão thần tiên muốn cho Phương Hành minh bạch, còn bày ra thành ý, lúc này có thể nói với Phương Hành mấy câu như vậy, đã rất khó được rồi.

Chỉ bất quá Phương Hành nghe lời này, lại không có một chút giác ngộ, hắn sờ lên đầu nữ hài, sau đó nhìn Long Nữ truyền âm nói thứ gì, lúc này mới chắp tay sau lưng đi trở về, thậm chí không có trở lại vòng bảo hộ của Bạch Thiên Trượng và Hồ Cầm lão nhân, Đại Bằng Tà Vương, mà tự mình đi tới Tiểu Hoa phong ngồi xuống, thở dài một hơi, lúc này mới nhìn về phía Viên lão thần tiên nói:

- Kỳ thật lão gia ngài nói hết thảy ta đều lý giải.

Bộ dáng của hắn rất thành khẩn, lời nói cũng lộ ra rất hiểu chuyện:

- Đối với địa vị và thân phận như ngài, làm ra lựa chọn gì, thực tế không cần biết đúng sai, có mất mặt hay không, chỉ xem xét có chỗ tốt với gia tộc hay không mà thôi, đây là đứng ở điểm cao nhất của gia tộc làm ra lựa chọn, cho nên thân là người gia tộc, đều phải cảm tạ ngươi, chưa nói tới hận hay không hận, có oán hay không oán…

Ngoại trừ bên trong xen lẫn "có mất mặt hay không" ngữ điệu hơi chói tai, hắn nói đã xem như rất thành khẩn.

Ngay cả Viên lão thần tiên cũng có chút ngoài ý muốn nhìn hắn, dường như rất mong đợi hắn tỏ thái độ.

- Mặc dù Viên gia đối với ta không hề tốt đẹp gì, nhưng ta chưa ăn qua thua thiệt, cho nên ta có thể thừa nhận là không có oán khí!

Phương Hành rất nghiêm túc nói:

- Ngươi muốn đặt gánh nặng của Viên gia lên người ta, ta lại cảm giác không có ý tứ, ai, trước kia làm thổ phỉ, lúc nào cũng nghĩ làm sao có thể dính líu quan hệ với Trung Vực Viên gia, nếu như ta thực thành Thần Tử Viên gia, lấy danh hào này về Nam Chiêm Bộ Châu đùa nghịch uy phong, những vương bát đản ở Thanh Vân Tông kia còn không phải bị dọa chết nhất?

Hắn càng nói càng kích động, thậm chí hưng phấn lên.

Người ở trên mấy ngọn núi xung quanh, ánh mắt đều bị hắn hấp dẫn, một mực theo dõi hắn, theo hắn từ giữa hư không, nhảy tới trên Tiểu Hoa phong, người của các thế lực đều di động theo, vây quanh hắn tạo thành một vòng tròn to lớn, hơn nữa trong vòng tròn, chỉ có Bạch Thiên Trượng tay áo bồng bềnh, đứng ở bên cạnh, Viên lão thần tiên thì ánh mắt trầm tĩnh, lẳng lặng nghe Phương Hành nói chuyện.

Ở trong tình hình này, lại không có ai phát hiện, Long Nữ thậm chí đám người Đại Tuyết Sơn, Yêu Địa đã lần lượt biến mất.

Cũng thẳng đến lúc này, Phương Hành một phen thao thao bất tuyệt mới đứng lên, nhìn Viên lão thần tiên vẻ mặt mong đợi thở thật dài, nói:

- Cho nên nói, lão gia ngài hậu ái thật làm cho ta cảm động, nhưng vấn đề duy nhất là…

Hắn vỗ đùi kêu lên:

- Con mẹ nó ta và Viên gia các ngươi không hề có một chút quan hệ gì ah.

Một câu nói, chấn kinh khắp nơi, biểu lộ trên mặt tất cả mọi người đều nghi hoặc lại cổ quái!

Nói thao thao bất tuyệt, các tu sĩ đều cho rằng hắn đang mượn sườn núi hạ lừa, trở về Viên gia!

Ai có thể nghĩ tới, nói nửa ngày, cuối cùng lại thành như vậy!

Phương Hành nhịn không nổi, kích động đứng lên, chỉ Thập Nhất thúc nói:

- Lão Bạch mao kia rất tốt với ta, nhưng hắn làm sao có thể là phụ thân của ta, phụ thân nào không có việc gì ném con trai của mình vào ổ thổ phỉ hả.

Thần sắc của các tu sĩ càng cổ quái.

Mà đối với Phương Hành nói, ngay cả thần sắc của Viên lão thần tiên cũng cổ quái.

Hắn nhàn nhạt quét qua Phương Hành một chút, giống như lần nữa xác nhận khí tức của Phương Hành, không khỏi lắc đầu, nhẹ giọng cười khổ, trong lòng tưởng Phương Hành còn oán hận, kiên trì không chịu tiếp nhận thân phận của mình, cũng có chút bất đắc dĩ, quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Thiên Trượng, bộ dáng kia không cần nói cũng hiểu, con trai nổi nóng, tự nhiên cần phụ thân ra giáo huấn mấy câu.

Thế nhưng Bạch Thiên Trượng ngẩng đầu nhìn bốn phía, lại liếc nhìn Phương Hành, hình như cũng minh bạch cái gì, hắn khe khẽ thở dài, đón vô số ánh mắt quăng tới, nhẹ giọng cười nói:

- Hắn tự nhiên không phải con của ta!

Hắn tựa hồ có chút bất đắc dĩ, cười khổ nói:

- Nhìn bộ dáng liền biết, nhi tử của ta sao có thể xấu xí như vậy?

Oanh!

Bốn phía đều im lặng, không giống Phương Hành hờn dỗi nói chuyện, Bạch Thiên Trượng nói đưa tới rất nhiều người chấn kinh.

Có người nhìn Bạch Thiên Trượng một chút, lại nhìn Phương Hành một chút, ngược lại phát hiện hai người này một cái phong trần tuấn dật, bồng bềnh như tiên, bộ dáng không dính khói lửa trần gian, tuyệt đối là nam tử tuấn mỹ nhất đẳng thế gian, lại nhìn Phương Hành, mặc dù không thể nói hắn xấu, thậm chí thuộc hàng tuấn tú, nhưng nhìn rất láu cá, vô luận là dung mạo hay khí chất đều kém

Bạch Thiên Trượng quá xa.

Nếu ở bình thường nhìn thấy, đại khái ai cũng sẽ không nghĩ hai người này là phụ tử.

Nhưng sự tình không thể luận như thế!

Trên người Phương Hành có Viên gia phù lệnh, khí tức trên người càng ẩn ẩn có chút tương tự đạo thần quang kia, càng mấu chốt là, cho tới bây giờ, pháp tướng của hắn là ba đầu sáu tay của Bắc Minh tộc, đây chính là bằng chứng ah, chứng minh hắn chính là hài tử của Viên gia và Bắc Minh tộc bảy trăm năm trước, huống hồ ngay cả Viên gia Viên Thiểu Bạch, vừa rồi cũng đã thừa nhận sự thật này!

Trong yên lặng, Phương Hành bất mãn trừng Bạch Thiên Trượng một cái, kêu lên:

- Nói kiểu gì đấy, ta còn uy phong hơn ngươi nhiều!

- Ha ha, xin lỗi, nói thuận miệng.

Bạch Thiên Trượng cười nhạt một tiếng, nhìn Phương Hành bồi cái không phải, lúc này mới quay đầu, nhìn Viên lão thần tiên bình tĩnh nói:

- Để lão tổ thất vọng, Phương Hành này, là đồ đệ lúc ta ẩn cư ở Nam Chiêm Bộ Châu dạy dỗ, tính lên ngài cũng là trưởng bối của hắn, bất quá trên người hắn xác thực không có huyết mạch Viên gia ta, chỉ sợ không đảm đương nổi trách nhiệm gánh chịu khí vận của Viên gia!

Ánh mắt của hắn bình tĩnh, người chung quanh đều dựng lỗ tai lên.

- Thiếu Bạch, việc quan hệ trọng đại, mặc dù ta biết trong lòng ngươi tràn ngập hận ý, nhưng không nên nói năng lỗ mãng như vậy.

Sau một hồi lâu, Viên lão thần tiên mới thấp giọng mở miệng:

- Nếu như hắn không phải Liệp nhi năm đó, sao có thể tu thành thần thông ba đầu sáu tay?

Lúc này nhìn bộ dạng của Viên lão thần tiên, hình như cũng có chút bất an, giống như cảm thấy chuyện gì đó không hay.

- Liệp nhi đã chết!

Thần sắc của Bạch Thiên Trượng lại có vẻ cực kỳ bình tĩnh, trong thanh âm không có nửa phần tình cảm ba động, lẳng lặng nói:

- Con ta Viên Liệp, chữ Kỳ Lân, bởi vì gia tộc hãm hại, đạo nguyên tổn hại hơn phân nửa, mặc dù lúc ấy ta cực lực muốn để hắn Luân Hồi chuyển thế, tái tạo nhục thân, nhưng vẫn thất bại, thần hồn của hắn quá yếu ớt, chịu không được nỗi khổ Luân Hồi, ở thời điểm Luân Hồi lần thứ hai đã tiêu tán.

Nói xong, trên mặt hắn lại có nụ cười khổ nhàn nhạt:

- Thần hồn tiêu vong, trên trời dưới đất, Lục Đạo Luân Hồi, đã tìm không được lạc ấn của con ta nữa, bất quá đạo nguyên của hắn vẫn còn, mặc dù không nhiều, nhưng dầu gì cũng thừa một chút, thế là ta luyện đạo nguyên của hắn thành linh dịch, ở Nam Chiêm Bộ Châu lựa chọn một tiểu hài tử gan to bằng trời, truyền đạo nguyên cho hắn, hi vọng hắn có thể thay hài nhi ta báo thù

Nói tới đây, Bạch Thiên Trượng bình tĩnh nhìn Viên lão thần tiên, thản nhiên nói:

- Lão tổ, ngài làm sai, vừa rồi ngài thật không nên bởi vì một ít áy náy mà ngừng động tác cứu người, chỉ một chút do dự,

ngài đã mất đi hậu nhân có thể gánh khí vận cuối cùng của Viên gia.

Chương 978: Hai người chiến Côn Luân

Thanh âm của Bạch Thiên Trượng một mực không mặn không nhạt, thậm chí không có dùng pháp lực thôi động, nhưng nghe vào trong tai Viên gia lão tổ và các tu sĩ ở chung quanh, lại không khác Thiên Lôi cuồn cuộn, đinh tai nhức óc, nhất là Viên lão thần tiên cùng Viên Linh Tiêu vừa mới trải qua thống khổ mất con, thì bị Bạch Thiên Trượng nói ra chân tượng khiếp sợ, đã có kinh nghi vô tận, vừa có hoài nghi khó tả, thậm chí còn có cảm giác "quả là thế", nguyên bản năm đó sau khi bọn họ đoán được dụng ý của Bạch Thiên Trượng, thì một mực cho rằng hắn không có khả năng thành công, thần hồn chuyển thế thực quá khó khăn, huống chi lúc ấy thần hồn của đứa bé kia đã bị thương nặng, đạo nguyên càng còn thừa không có mấy?

Nhưng về sau, Phương Hành ở Thần Châu Bắc Vực hiện thế, cùng những sự tích hắn làm ra, mới để bọn hắn tin tưởng Bạch Thiên Trượng thành công, bởi vì đứa bé kia biểu hiện quá kinh người, rõ ràng không có chỗ dựa, lại nhiều lần làm ra sự tình kinh nhân, để cho người ta theo bản năng suy đoán đứa nhỏ này nhất định có một vị minh sư, có một bối cảnh thâm hậu, có một thiên phú siêu việt cùng thế hệ, cho nên sau khi ở trên người Phương Hành mang theo Viên gia phù lệnh bị người phát hiện liền theo bản năng coi hắn là đứa bé kia...

Lại thêm lúc phái người điều tra thân phận của kẻ này, Bạch Thiên Trượng như ẩn như hiện, cũng để bọn hắn càng thêm vững tin, tiểu hài tử xuất thân bình thường, lại ở Nam Chiêm Bộ Châu quấy phá phong vân, chính là hài tử lúc trước bị Viên gia Cửu tử mang đi đầu thai chuyển thế, chỉ có như thế, hắn mới có thể làm thành nhiều việc lớn như vậy, đánh bại nhiều cao thủ cùng thế hệ như vậy!

Còn có tư chất nào cao hơn Tiên Thiên Đạo Thể?

Lại thêm, Phương Hành hiển lộ thần thông ba đầu sáu tay, cũng càng chứng thực điểm này!

Nhưng hôm nay, thanh âm của Bạch Thiên Trượng nhàn nhạt, từng chút từng chút tiết lộ chân tướng.

Hắn từ ngày mình bội phản Viên gia bắt đầu, một mực nói đến đi Tịnh Thổ Bắc Minh tộc cầu bảo dược, còn nói mình bị người truy sát, trốn vào Nam Chiêm Bộ Châu, đi Nam Cương Quỷ Quốc ép hỏi bí pháp chuyển sinh, còn nói đến con của mình hồn phi phách tán, hắn thì ẩn thân ở Sở Vực Thanh Vân Tông, chọn lựa hạt giống thích hợp phục thù, cuối cùng làm sao phát hiện Phương Hành, lại làm sao truyền đạo nguyên cho hắn đều nói rõ ràng, ngay cả Phương Hành cũng ở trong những lời này, biết rất nhiều chi tiết lúc ấy mình không phát hiện, có loại cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

Mà theo Bạch Thiên Trượng nói, các tu sĩ rốt cuộc hiểu rõ chân tướng, khó trách đứa nhỏ này có thể tu thành thần thông ba đầu sáu tay, khó trách hắn có thể mang theo Viên gia phù lệnh lại không bị bài xích, khó trách hắn trời sinh không có bất kỳ một chút lòng trung thành nào với Viên gia...

Bởi vì hắn căn bản là con cờ của một vị phụ thân phẫn nộ dùng để phục thù!

Sau khi con mình hồn phi phách tán, hắn liền dùng lửa giận và trí tuệ của mình, nuôi dưỡng tai tinh ra, sau đó đưa mầm hoạ kia vào thế gian, an tâm bế tử quan chờ chết, tin tưởng mầm họa này nhất định có thể giúp mình phục thù...

Đương nhiên, hắn chắc chắn mầm họa này nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của mình, này cũng là một chủ đề thú vị, để các tu sĩ nhịn không được suy nghĩ, năm đó tiểu ma đầu này mới mười tuổi, đến tột cùng nhân thần cộng phẫn đến cỡ nào, mới có thể để cho Viên Thiểu Bạch tin tưởng bản sự gây tai hoạ của hắn, đặt hết hi vọng phục thù của mình lên người hắn!

Bất quá sau đó nhìn xem, giống như hắn thật thành công rồi!

Bạch Thiên Trượng có thể còn sống sót chỉ là ngẫu nhiên, mà cho dù hắn còn sống, cũng không có tận lực làm gì, tùy ý Phương Hành tự mình xông xáo, sau đó hắn chờ đến thời cơ thích hợp nhất, hiện thân ra, làm rõ chân tướng mà thôi!

Nếu không phải lúc này Bạch Thiên Trượng không có tất yếu nói dối, thì không người tin tưởng hết thảy đều là tự nhiên phát sinh!

Chỉ có thể nói, dù năm đó hắn đã thất ý tới cực điểm, nhưng ánh mắt chọn người lại không tồi!

Đương nhiên, hết thảy chân tướng rõ ràng, để các tu sĩ bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời cũng cảm nhận được nộ diễm vô tận trong lòng Bạch Thiên Trượng...

Một phụ thân, tự tay luyện đạo nguyên của con trai mình thành linh dịch, này cần nhẫn tâm bao lớn?

Hắn đây là tự tay luyện hóa một tia lạc ấn cuối cùng của hài tử mình lưu ở trên đời...

Nếu không có hận ý mãnh liệt đáng sợ chèo chống, ai có thể làm được điểm này?

Viên lão thần tiên trầm mặc, thần sắc càng lúc càng ảm trầm, dưới biểu lộ hờ hững, là cảm xúc mãnh liệt dâng trào.

Mà các tu sĩ ở chung quanh, thì đắm chìm ở trong chân tướng đáng sợ, lẳng lặng đứng xem...

Mà ở trong các tu sĩ kinh ngạc, Bạch Thiên Trượng nói xong, sắc mặt bình tĩnh, cất bước đi về phía Phương Hành, đi tới cách Phương Hành ba trượng mới ngừng lại, lẳng lặng nhìn Phương Hành, rất lâu sau mới thấp giọng nói:

- Thật có lỗi...

Phương Hành lúc đầu cười hì hì, nghe câu nói này, lại mở to hai mắt nhìn:

- Vì sao?

Bạch Thiên Trượng khẽ thở dài một hơi, thần sắc áy náy:

- Ngươi là đồ nhi của ta, ta lại đang lợi dụng ngươi báo thù!

Phương Hành bừng tỉnh đại ngộ, cười nói:

- Ngươi nói cái này sao, ta đã sớm biết ngươi đang lợi dụng ta...

Bạch Thiên Trượng nghe vậy, không khỏi nao nao, có chút tò mò nhìn hắn.

Phương Hành cười phá lên nói:

- Từ ngày đầu ngươi nghiêm túc dạy ta như vậy, còn cho ta vô số tài nguyên tốt, ta đã đoán được ngươi muốn lợi dụng ta làm chuyện gì, nếu không ngươi không phải cha ruột của ta, bằng cái gì đối với ta tốt như vậy?

Bạch Thiên Trượng có chút hiếu kỳ:

- Ngươi không ngại?

- Ngươi cho ta chỗ tốt, ta để ngươi lợi dụng, này rất công bằng!

Phương Hành nói lẽ thẳng khí hùng, trừng tròng mắt, rất nghiêm túc nói:

- Lúc mới bắt đầu, ta hơi để ý, về sau phát hiện ngươi không phải muốn lấy mạng nhỏ của ta, liền lười suy nghĩ, lại về sau cảm giác ngươi đối với ta cũng không tệ lắm, nên muốn phối hợp ngươi một chút...

Nói xong hắn bỗng nhiên thấp giọng, cười nói:

- Kỳ thật ta biết lúc đầu ngươi không có ý định vạch trần chân tướng, bất quá ta cảm thấy lúc này bóc chân tướng ra, mới có thể để ngươi thoải mái nhất...

Đáy mắt của Bạch Thiên Trượng như có chút cảm xúc lưu động, nhưng hắn trầm mặc nửa ngày, mới chậm rãi từ trong lồng ngực của mình lấy ra một tiểu tháp đưa tới, sau đó một đạo thần niệm ẩn không thể tra truyền vào thức hải của Phương Hành:

- Tiểu tử ngốc này, ta không muốn ở thời điểm này nói chân tướng, không phải bởi vì ta còn có dự định khác, mà muốn đợi ngươi trốn đi mới nói...

- Rốt cục gặp lại...

Phương Hành thấy tiểu tháp, tâm tư đại hỉ, vội vàng cầm tới, kiểm tra đồ vật bên trong có thiếu hay không.

Bất quá xem xét liền yên tâm, đồ tốt vẫn còn, hơn nữa nhiều hơn rất nhiều thứ.

- Phù văn trong tiểu tháp ta đã chữa trị một lần, bất quá tu vi của ta còn chưa đủ, chỉ có thể miễn cưỡng chữa trị, nó hẳn có thể dẫn ngươi rời đi nơi này, những vật bên trong, là mấy năm nay ta chuẩn bị cho ngươi, cũng coi như báo đáp ngươi giúp ta báo thù!

Thanh âm của Bạch Thiên Trượng nhẹ nhàng truyền vào trong thức hải của Phương Hành, sau đó nhìn Phương Hành mỉm cười, giống như đang cáo biệt.

Phương Hành ngẩng đầu nhìn chung quanh, hiểu dự định của Bạch Thiên Trượng, vị Thập

Nhất thúc này của mình, đại thù được báo, đã không còn muốn sống, hơn nữa mình ở thời điểm này vạch trần chân tướng, cũng khiến cho hắn lâm vào tuyệt cảnh, bất luận là lát nữa thừa nhận Viên lão thần tiên bão nổi, hay các tu sĩ khác đục nước béo cò, đều sẽ không dễ dàng để cho mình rời đi, Thập Nhất thúc giao tiểu tháp cho hắn, là mình chuẩn bị lưu lại đoạn hậu, để cho hắn trốn.

- Còn biết chuẩn bị cho ta chút đồ tốt, lúc này mới đúng!

Phương Hành ngược lại não cứng, lẩm bẩm một câu, sau đó nghiêng đầu nhìn Bạch Thiên Trượng, nửa ngày mới nói:

- Ngài thực không phải phụ thân ta?

Bạch Thiên Trượng giật mình, cười nói:

- Chính ngươi không phải cũng nhìn ra được sao?

Phương Hành nói:

- Ta xác nhận một chút mà thôi!

Bạch Thiên Trượng nao nao, thần sắc có chút nghiêm túc, lẳng lặng nhìn nửa ngày, mới nhẹ nhàng thở dài, biểu lộ tựa hồ có chút thất lạc, thấp giọng cười khổ nói:

- Kỳ thật ta cũng hi vọng Liệp nhi của ta có thể giống như ngươi, đáng tiếc... ngươi xác thực không phải!

Nghe Bạch Thiên Trượng nói, biểu lộ hơi có vẻ ngưng trọng của Phương Hành đột nhiên chậm lại, chẳng hề để ý khoát tay áo, hình như thở dài một hơi, vỗ ngực cười nói:

- Còn tốt, còn tốt, nếu như ngươi là phụ thân ta, vậy không phải nói là nhân tình của mẫu thân ta sao?

Hắn một bộ lòng vẫn còn sợ hãi:

- Ngẫm lại đã cảm thấy đáng sợ!

- Ha ha...

Bạch Thiên Trượng nghe vậy cười phá lên, hai tay triển khai, áo trắng bị gió thổi bay phất phới, ánh nắng từ trước người hắn vẩy xuống, như khảm lên một tầng viền vàng, hắn không để cho Phương Hành nhìn thấy nét mặt của mình, chỉ có như trút được gánh nặng truyền thanh âm trở về:

- Chỉ cần ngươi không so đo, chịu gọi ta một tiếng sư phụ, vậy ta đã đủ hài lòng!

Thời điểm nói chuyện, hắn một thân thần quang, giống như thần linh, còn cao hơn trời chiều.

- Ngươi đi đi, ta giúp ngươi đoạn hậu!

Mà lúc này, Phương Hành còn lẳng lặng nhìn Bạch Thiên Trượng, thật lâu không nói lời nào.

Bất quá đến cuối cùng, hắn vẫn không có y theo Bạch Thiên Trượng nói, tiến vào tiểu tháp, sau đó mượn thần lực trong đó chạy đi, mà nhét tiểu tháp vào trong ngực, nghênh ngang đi tới bên người Bạch Thiên Trượng, cười hì hì ôm lấy bả vai của Bạch Thiên Trượng, nhỏ giọng nói mấy câu, làm Bạch Thiên Trượng nghe mà ngây ngẩn cả người, tựa hồ có chút nghi ngờ quay đầu nhìn hắn...

- Lời ấy thật chứ?

Bạch Thiên Trượng dừng một chút, mới có chút chần chờ mở miệng hỏi.

- Ta có thể hố mình sao?

Phương Hành liếc mắt, rất khinh thường trả lời Bạch Thiên Trượng.

Bạch Thiên Trượng nghe, thoáng ngây người, cuối cùng nở nụ cười khổ, nửa là im lặng, nửa là vui mừng, nhẹ nhàng vuốt vuốt mi tâm, tiêu hóa sự tình mà Phương Hành nói cho hắn biết, mới thở dài nói:

- Đã như vậy, vậy chúng ta sóng vai đại chiến một trận đi!

- Tốt!

Phương Hành đáp ứng, lấy Hắc Kiếm ra, lại nhét Huyết Ẩm Cuồng Đao vào trong tay Thập Nhất thúc, cùng hắn đứng sóng vai.

Sau lưng bọn hắn, là trời chiều như máu!

Dưới chân, là Côn Luân nguy nga!

Chương 979: Côn Luân đại chiến

Bạch Thiên Trượng và Phương Hành đối mặt với cục diện cơ hồ đã là tuyệt cảnh, quyết ý sóng vai chiến một trận, đối mặt với các tu sĩ ở trong hư không chung quanh, lại không có lập tức nghênh đón một trận chiến mưa to gió lớn, trên thực tế, lúc này trong mắt bọn hắn, thật không có đặt toàn bộ lực chú ý ở trên người các tu sĩ chung quanh, mà đang lẳng lặng nhìn Viên lão thần tiên, mà các tu sĩ ở trong hư không, dù lúc này trong lòng dã tâm lại lớn, ý muốn bắt được Phương Hành lại gấp, cũng không có ai dám động thủ, tất cả lực chú ý đều đặt ở trên người Viên lão thần tiên, đang lẳng lặng chờ hắn làm ra phản ứng, sau đó quyết định tự mình ra tay hay không!

Sau khi nghe Bạch Thiên Trượng giảng thuật chuyện cũ, nhất là câu "ngài đã mất đi hậu nhân cuối cùng có thể gánh chịu khí vận của Viên gia", Viên lão thần tiên một mực yên tĩnh bất động, không nói một câu, nhưng khí tức trên người hắn lại làm cho mỗi người theo bản năng thối lui ra rất xa, ở dưới bình tĩnh, hình như ẩn giấu một núi lửa sắp bộc phát, không có bất kỳ người nào nguyện ý vào lúc này tới gần một vị Độ Kiếp cảnh cảm xúc bất định, rất sợ trở thành vật hi sinh ở dưới cơn thịnh nộ của hắn

Chỉ có Viên gia gia chủ Viên Linh Tiêu, ở thời điểm Phương Hành và Bạch Thiên Trượng nói khẽ với nhau, vừa rồi đã trải qua thống khổ mất con, trong hai mắt ẩn chứa cừu hận vô tận, đang nhìn chằm chằm Viên lão thần tiên, đáy mắt lửa giận như nước thủy triều

- Ngươi nghe được rồi chứ?

Nửa ngày sau, thanh âm hắn ẩn chứa lửa giận vô tận vang lên.

Viên lão thần tiên thoáng chuyển động ánh mắt, rơi xuống trên mặt của hắn.

- Ngươi nghe được rồi chứ?

Viên Linh Tiêu bỗng nhiên lên giọng, lần nữa rống to, giống như điên cuồng, bởi vì Phù Tô chết, Viên Linh Tiêu cũng giận phát cuồng, lúc này trong lòng ẩn chứa lửa giận vô tận, phẫn nộ nhìn Viên lão thần tiên hô lên:

- Ngươi vì một ngoại nhân, hại chết huyền tôn nhi của mình! Tự mình gãy mất hi vọng của Viên gia, gãy mất khí vận của Viên gia, nếu Viên gia xuống dốc, ngươi chính là tội nhân vạn cổ.

Oanh…

Khí tức của Viên lão thần tiên vào lúc này đạt đến đỉnh phong, nhưng ngoài dự liệu, hắn không có lập tức xuất thủ, đại sát tứ phương, ngược lại ở sau khi loại khí tức kia đạt đến đỉnh phong, sắc mặt đột nhiên ảm đạm, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, óng ánh tinh khiết, một hạt một hạt giống như hồng ngọc, bên trong ẩn chứa thần tính và sinh cơ kinh người, thậm chí ở trên không trung tràn ra thần quang vô tận.

Mà thời điểm phun ra một ngụm máu tươi, tinh thần của Viên lão thần tiên suy sụp, hạ xuống mặt đất, lảo đảo mấy bước mới ngừng lại.

Hắn lúc này, không có chút bộ dáng của Độ Kiếp cảnh, rất giống một lão nhân sắp dầu hết đèn tắt.

Không biết có bao nhiêu người, ở thời khắc này con ngươi co vào, tâm tư giống như Thiên Lôi trận trận, cực kỳ chấn kinh.

Không ai nghĩ tới, Viên lão thần tiên dưới cơn thịnh nộ không chỉ không thông qua đại sát tứ phương đến phát tiết lửa giận, ngược lại bị Viên Linh Tiêu giận dữ chỉ trích gây ra nội thương, đường đường Độ Kiếp cảnh, Bán Tiên chi thể, vậy mà miệng phun máu tươi, đầy mặt khí xám.

Đây là dưới cơn thịnh nộ đả thương bản nguyên ah!

Đã có người suy đoán, chỉ sợ Viên lão thần tiên không còn sống lâu nữa!

Loại trạng thái này của hắn, dù dùng linh đan bảo dược nhất đẳng của thế gian kéo lại được mạng, cũng tuyệt đối không thể vượt qua lần lôi kiếp tiếp theo!

- Lão tổ…

Viên Linh Tiêu vừa mới trải qua thống khổ mất con cũng không nghĩ tới một màn này, mặt giận dữ rút đi, hoảng sợ kêu một tiếng.

Ngay cả hắn dời lửa giận về phía Viên lão thần tiên, cũng không nghĩ tới sẽ thấy cảnh này!

Hắn đang phát tiết không cam lòng và lửa giận của mình, thậm chí hi vọng Viên lão thần tiên ở dưới cơn thịnh nộ, lập tức xuất thủ đánh giết Bạch Thiên Trượng và nghiệt chướng kia, nhưng hắn không nghĩ tới, mình lửa cháy đổ thêm dầu, vậy mà khiến cho Viên lão thần tiên lửa giận phản phệ, tổn hại đạo tâm

Viên lão thần tiên là Viên gia lão tổ, tồn tại giống như thủ hộ thần!

Coi như Viên gia bây giờ không có tiểu bối gánh chịu khí vận, nhưng chỉ cần Viên lão thần tiên còn sống một ngày, Viên gia còn có thể chống một ngày, nhưng hôm nay Viên lão thần tiên biến hóa lại làm cho Viên Linh Tiêu hoảng sợ, vậy mà ở dưới buồn giận đan xen, ngay cả bản mệnh chân huyết cũng phun ra, gương mặt tử khí, một màn này thật quá dọa người, nếu Viên lão thần tiên vẫn lạc, Viên gia sẽ chân chính tàn lụi!

Thẳng đến lúc này, các tu sĩ ở chung quanh mới ý thức được, Viên lão thần tiên không chỉ là một tu sĩ Độ Kiếp cảnh, còn là một lão nhân!

- Mau đỡ Viên lão thần tiên đến hậu sơn, lấy Hồng Ngọc Bàn Đào đến nhanh!

Dao Trì Vương Mẫu kinh hãi, thân hình như mây trôi lướt xuống, đỡ Viên lão thần tiên, sau đó thấp giọng phân phó.

- Vương Mẫu…

Nha hoàn tựa hồ có chút ngoài ý muốn, trầm thấp kêu một tiếng, giống như đang nhắc nhở Vương Mẫu.

Vương Mẫu nhíu mày quát lên:

- Nhanh đi!

Lúc này nha hoàn mới cắn môi, cùng mấy người đỡ Viên lão thần tiên, đi về phía hậu sơn.

Mà Bạch Thiên Trượng thì lẳng lặng nhìn Viên lão thần tiên rời đi, ánh mắt yên tĩnh, đáy mắt như có bi thương nhàn nhạt.

- Nghiệt chướng!

Vào lúc này, một thanh âm bi phẫn vang lên, Viên Linh Tiêu xông lên trời, hận hận nhìn Bạch Thiên Trượng, đáy mắt cơ hồ phun ra lửa:

- Ngươi hại hài nhi ta, khiến cho Viên gia không người kế tục còn chưa đủ, bây giờ ngay cả lão tổ cũng bị ngươi chọc tức thành cái dạng này, hiện tại ngươi hài lòng chưa? Nhìn cơ nghiệp mấy vạn năm của Viên gia hủy hoại chỉ trong chốc lát, thậm chí tan thành mây khói, ngươi hài lòng không?

Bạch Thiên Trượng không trả lời, nhưng lẳng lặng nhìn hắn.

Trên người Viên Linh Tiêu sát khí vô hạn, cũng chỉ hướng Bạch Thiên Trượng:

- Phản đồ, nghiệt chướng, trả lời ta!

Bạch Thiên Trượng rốt cục chầm chậm mở miệng, bình thản nói:

- Đạo lý vì gia tộc hi sinh, ta cũng không phải không hiểu, lúc ở Viên gia, ta đã từng cùng địch nhân của Viên gia xá thân tử chiến, bất kể sinh tử, chỉ bất quá, chúng ta đã là một phần tử của gia tộc, nên vì gia tộc hi sinh, cũng nên được gia tộc che chở, nhưng hài nhi của ta, không có đạt được hắn cơ hội kia, lại bị bức hi sinh, vậy gia tộc này còn có tất yếu gì tồn tại? Bất quá được rồi, không cùng đồ ngốc luận ưu khuyết điểm, ngươi không cách nào minh bạch đạo lý kia, động thủ đi!

- Ngươi!

Ánh mắt của Viên Linh Tiêu trở nên đỏ tươi, hét lớn:

- Tru sát nghịch tử, trấn áp ma đầu!

Oanh!

Hắn dẫn đầu xông tới, khí cơ trên người bộc phát, oan hồn vô tận giống như một đội quân, mang đến sát khí phô thiên cái địa.

Mà sau lưng hắn, người Viên gia vào Côn Luân, thậm chí gia tướng ở dưới núi, cũng cùng nhau vọt lên.

Trong lúc nhất thời, bốn phương tám hướng, đều là bóng người lay động, giống như mây đen tụ tới.

Mà nhìn thấy cảnh này, Bạch Thiên Trượng chỉ liếc Phương Hành một cái, sau đó phân biệt xông ra ngoài.

Oanh!

Đại kiếm màu đen tế lên giữa không trung, Phương Hành hóa ra pháp tướng, Ma Kiếm và đại kiếm màu đen dung hợp, nở rộ ra sát khí ngập trời, hóa thành từng hàng ô quang màu đen, chém giết tới đám người Viên gia, kiếm khí vô kiên bất tồi, những trưởng lão Nguyên Anh cảnh hoặc gia tướng Kim Đan cảnh kia, hoàn toàn không có ai địch nổi, giống như trời mưa nhao nhao rơi xuống mặt đất.

Mà Bạch Thiên Trượng, một bộ áo bào trắng bồng bềnh như tiên, tay cầm Huyết Ẩm Cuồng Đao, trực tiếp chém về phía Viên Linh Tiêu, đao ảnh nhao nhao, chém chết vô số oan hồn lực sĩ, cùng Viên Linh Tiêu thịnh nộ chiến lại với nhau, hắn ung dung không vội, Huyết Ẩm Cuồng Đao như tiên khí không dính khói lửa trần gian, đường đường chính chính, thong dong trấn áp Viên Linh Tiêu ở hạ phong.

Viên lão thần tiên giận dữ thổ huyết, nhất thời không thể xuất thủ, mà người Viên gia khác, thình lình không phải đối thủ của đôi thầy trò này.

- Hôm nay Viên lão tiền bối tổn hại đạo tâm, không tiện xuất thủ, nếu không rất dễ vẫn lạc!

Hàn gia gia chủ và Mạnh gia gia chủ nói:

- Chúng ta đã là minh hữu, vậy liền thay Viên gia bọn họ trảm phản nghịch một lần đi!

Mạnh gia gia chủ cười lớn quát:

- Đúng là nên như thế!

Hai người tâm ý tương thông, hai tay chấn động, đồng thời nhào ra ngoài, phía sau mấy trăm tộc nhân theo sát.

Trong miệng nói muốn giúp Viên gia chém giết phản nghịch, nhưng mục tiêu đương nhiên là Phương Hành!

- Làm sao có thể thiếu đi Trưởng Tôn gia chúng ta?

Một phương khác, cũng có người quát lớn, khí tức tăng vọt, dẫn một đám tộc nhân vọt lên.

Các đạo thống Thần Châu đều tâm tư giống nhau, ma đầu kia lại chỉ là một cô hồn dã quỷ, như vậy tùy ý hắn bị người Viên gia thịnh nộ chém giết, còn không bằng mau sớm bắt được hắn, khảo vấn bí mật trên người hắn, tóm chặt lấy quyền chủ động của cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, dù sao hắn có thể từ trong Huyền Vực còn sống trở về, đã nói rõ cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn có biến.

- Sự tình quan hệ trọng đại, Tịnh Thổ chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn!

Bên Tịnh Thổ, mấy gia chủ cổ tộc thấp giọng thương nghị, đáy mắt có tinh quang mãnh liệt:

- Không lo được nhiều, xuất thủ cướp người!

Oanh!

Lại một phương thế lực vọt vào chiến trường, xa xa phóng tới Phương Hành.

- Ha ha, Côn Luân Sơn đại loạn, chính là cơ hội trời cho, không cần lại bó tay bó chân, trước bắt tiểu quỷ kia, nắm giữ quyền chủ động của cơ duyên Huyền Quan lại nói, hơn nữa vừa rồi ta nhìn tiểu quỷ kia thi triển công pháp, rất có cái bóng của thiên công Thần tộc ta, phải bắt xuống thẩm vấn, chư vị Giới Chủ, đại công đang ở trước mắt, các ngươi còn kiêng kị cái gì, trước thừa dịp loạn bắt người kia đã!

Bên Tiểu Tiên Giới, người trẻ tuổi mắt vàng kia thấp giọng phân phó, bất động thanh sắc ra lệnh.

Chương 980: Chiến Bát đại gia chủ

- Vâng, cẩn tuân pháp chỉ của tiểu Thần Chủ.

Chư vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới thân phận đều bất phàm, nhưng nghe người tuổi trẻ kia nói, lại không dám có nửa phần dị nghị, đồng thời xuất thủ.

Trong lúc nhất thời, trên Côn Luân Sơn lại trực tiếp hóa thành chiến trường, cuồn cuộn hỗn chiến.

Mà ở trung ương nhất, Phương Hành và Bạch Thiên Trượng một cầm kiếm, một cầm đao, đại sát tứ phương.

Một màn kinh người như vậy, đã dẫn lực chú ý của hết thảy mọi người qua, thỉnh thoảng có người xa xa chạy đến vây xem.

Đám người hỗn loạn, đã dung không được người người đều dựa vào cận chiến, có thể xông vào bên trong nhất, cũng chỉ có mấy đại cao thủ của chư tộc mà thôi.

Mà lúc này Phương Hành, tay cầm đại kiếm màu đen, lực lượng Ma Kiếm tăng vọt, hắn như xé mở ngụy trang, Ma Kiếm chi uy không bảo lưu phóng thích ra, bày ra chiến lực còn kinh người hơn lúc đánh với Phù Tô công tử, đối mặt các cổ thế gia gia chủ cũng không rơi vào thế hạ phong, hơn nữa nhìn địch nhân ở chung quanh để cho người ta tuyệt vọng, hắn không chỉ không sợ, ngược lại cười phá lên:

- Tiểu gia đã từng một người chiến Thần Châu, hôm nay liền để hai người chúng ta đấu với Thiên Nguyên Đại Lục!

(*bị thiếu một đoạn text ngắn, mình tìm hết các web Trung đều không có đoạn này, mong mọi người thông cảm)

Sưu Sưu Sưu…

Khắp nơi đều là tu sĩ không có hảo ý chạy tới, có thể nói lít nha lít nhít, bao gồm Thần Châu, Tịnh Thổ, Tiểu Tiên Giới, có thể vào được Côn Luân Sơn, tham dự Dao Trì Tiên Hội, đã nói rõ thân phận không bình thường, cơ hồ đều có lực ảnh hưởng to lớn, tu vi thâm hậu.

Có thể dùng cái giá nhỏ như vậy chạy ra cục diện nguy hiểm, chỉ có thể nói Hàn gia gia chủ tu vi thâm hậu, nhưng xem ở trong mắt người khác, lại nhất thời nghĩ không ra quá nhiều, chỉ chấn kinh vì Viên gia gia chủ và Hàn gia gia chủ đồng thời bị thương nặng.

Một màn này, đã khiến cho các tu sĩ rục rịch thầm cảm thấy kinh hãi.

Đôi thầy trò này, thật sự là quá đáng sợ, thân hãm trùng vây, lại còn có hung uy như thế, không đâu địch nổi.

- Ha ha, ta chặt cánh tay của một cổ thế gia gia chủ, tương lai có thổi ngất trời nha.

Phương Hành nhìn thấy cảnh này, lại cười ha ha, lòng tin bùng lên, pháp tướng hiển hóa ba đầu sáu con mắt, đồng thời mở ra, hung ác nhìn về phía chung quanh, hung phong bắn ra bốn phía, đồng thời nhìn Bạch Thiên Trượng hét lớn:

- Thập Nhất thúc, sở dĩ ngươi bị người khi dễ, nguyên nhân lớn nhất còn không phải năm đó quái thai Viên gia của các ngươi quá lợi hại, người khác đều cảm thấy ai cũng kém hắn sao, lúc ấy hắn ở Kim Đan một kiếm trảm thất anh, ta cảm thấy hai người chúng ta cũng không kém hắn nha, không bằng nhân cơ hội này, hiển lộ bản sự của mình đi.

Thời điểm Bạch Thiên Trượng cùng người ác chiến, thuộc về loại tỉnh táo không nói, nhưng hết lần này tới lần khác có cái đồ nhi lắm miệng, bị hắn kích lên hào hứng, nhàn nhạt cười một tiếng, cắt ngang đao ở ngực, mỉm cười nói:

- Tốt, ngươi nói làm sao hiển lộ bản lãnh đây.

Ánh mắt Phương Hành quét qua, cười quái dị nói:

- Hắn có thể một kiếm trảm thất anh, vậy chúng ta chém Bát đại gia gia chủ được không?

- Tốt, theo ngươi nói.

Bạch Thiên Trượng biết nghe lời phải, bước ra một bước.

Hai sư đồ tâm ý tương thông, đồng thời xông về phía đông, ở nơi đó, thình lình là Mạnh gia gia chủ một mực chờ đợi cơ hội tốt xuất thủ, thần sắc hơi kinh ngạc, tuyệt đối không nghĩ tới mình còn không có tìm ra chỗ trống xuất thủ, kết quả đôi thầy trò kia đã phản công, lao về phía hắn, đáy lòng không khỏi giận dữ, bất quá hoàn toàn không sợ hãi, nhưng sắc mặt trầm xuống, hai tay đánh ra, "Oanh" một tiếng, quy tắc giữa thiên địa đại biến, vậy mà hiển hóa ra mấy chục núi đá.

Những núi đá này, giống như núi nhỏ lơ lửng ở quanh người hắn, che khuất bầu trời, tràng diện cực kỳ hùng vĩ.

- Hết thảy trấn áp…

Mạnh gia gia chủ thấp giọng quát lạnh, hai tay chấn động, đẩy núi đá bay về phía trước.

Một màn này, có thể nói hắn phất tay ném ra mấy chục ngọn núi, lực lượng cuồng bá đến không có bằng hữu.

Nhưng đôi thầy trò kia càng hung ác điên cuồng, Phương Hành đón mấy chục ngọn núi đá, lại hung ác cười một tiếng, triển khai Tiêu Dao thân pháp xông về phía trước, Bạch Thiên Trượng thì ở sau lưng hắn, tay bấm tiên ấn, cả hư không hiện đầy lực lượng phong cấm kinh khủng, khiến cho mấy chục núi đá xông về phía trước giống như lâm vào trong vũng bùn, tốc độ càng lúc càng chậm, đến cuối cùng cơ hồ đứng im.

- Làm càn.

Mạnh gia gia chủ quát khẽ, đang chuẩn bị thôi động pháp lực càng mạnh, lại thấy Phương Hành lao đến, thân hình giống như lưu quang, vậy mà đạp trên núi đá lấn đến gần, như điện chớp vọt tới trước người mình, sau đó cắn răng bổ tới một kiếm, kiếm khí còn chưa tới, đã thấy sáu oán linh giương nanh múa vuốt lao đến, làm hắn giật mình không nhỏ, lập tức làm xuống quyết đoán, nhanh chóng lùi lại, có thể nói quyết định thật nhanh, tốc độ phản ứng nhanh đến cực hạn.

Nhưng dù như thế, Phương Hành tới quá

nhanh, vẫn bị hắn chém trúng ngực, pháp tướng nứt ra một lỗ hổng đáng sợ.

- Ha ha ha ha, cái thứ ba…

Phương Hành cười to, duỗi chân đạp mạnh núi đá, lại lộn về một phương hướng khác.

Mạnh gia gia chủ nghe một câu nói kia, hận đến không thể chửi ầm lên:

- Cái thứ ba em gái ngươi, bất quá chỉ là bị các ngươi xuất kỳ bất ý chiếm tiện nghi mà thôi, sao ngươi lại mặt dày như thế, tính thành gia chủ thứ ba bị các ngươi chặt.

Hung mãnh vô địch, liên tục chém ba vị cổ thế gia gia chủ, uy thế của Phương Hành và Bạch Thiên Trượng, đã uy hiếp các tu sĩ, xâm nhập đáy lòng.

Không hề nghi ngờ, nếu trận chiến ngày hôm nay lưu truyền ra ngoài, tên tuổi của hai thầy trò này không thể nghi ngờ sẽ truyền khắp thiên hạ, được vô số người tán thưởng, bởi vì cho dù là hai người liên thủ, có thể liên tục chém ba vị cổ thế gia gia chủ, cũng cực kỳ kinh người, không phục không được, cũng chính là nguyên nhân này, các tu sĩ ở xung quanh bao vây bọn hắn, vào lúc này thậm chí nhất thời không người dám tiến lên, lúc đầu những tu sĩ này phân thuộc đạo thống bất đồng, thế lực khác biệt, mặc dù người người đều muốn bắt Phương Hành, nhưng ai cũng không muốn đần độn làm chim đầu đàn, ngươi nạnh ta, ta nạnh ngươi, bây giờ thì run như cầy sấy, không người dám tiến lên.

Ngược lại là Phương Hành, càng chiến càng hưng phấn, thật có một loại bá đạo khí phách "Ma Kiếm nơi tay, ngoài ta còn ai", mặc kệ nhìn ai cũng giống như đang nhìn dê béo, sau khi một kiếm chém lui Mạnh gia gia chủ, liền không còn hứng thú với đối phương, con mắt quay tròn xoay chuyển, lại thấy được Trưởng Tôn gia gia chủ cách đó không xa, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn mình, lập tức cười lạnh, chân đạp hư không, liên tục đạp chín bước, thân pháp diệu đến đỉnh phong, đồng thời kêu to:

- Thập Nhất thúc, làm hắn!

Hắn đạp chín bước, không bàn mà hợp đại đạo, phá vỡ hư không, vọt thẳng tới đám mây kia, một kiếm bạo trảm.

Vào lúc này hình như Bạch Thiên Trượng cũng cam làm lá xanh bên người đồ đệ, trợ giúp hắn nhất chiến thành danh, thời điểm Phương Hành xông ra ngoài, thân pháp của hắn cũng đã như mây trôi, xuất hiện ở đối diện Trưởng Tôn gia gia chủ, hai tay vung vẩy, đánh ra đạo đạo pháp tắc huyền ảo, thi triển lực lượng phong tiên bàng bạc, bao phủ Trưởng Tôn gia gia chủ, muốn trấn trụ đối phương, để cho đồ đệ của mình dương danh, nhưng Trưởng Tôn gia gia chủ lại không ngốc, thấy Phương Hành lao đến, thân hình lập tức lùi lại...

Chạy trốn...

Trưởng Tôn gia gia chủ lại chạy trốn...

Này để cho quá nhiều người trợn mắt hốc mồm, đường đường Trưởng Tôn gia gia chủ, vậy mà không chiến mà lui?

Ngược lại cũng có chút người hiểu dự định của Trưởng Tôn gia gia chủ, bây giờ tiểu ma đầu và Bạch Thiên Trượng thuần túy là đoạt danh, chung quanh vô số tu sĩ vây quanh, chỉ mệt mỏi cũng có thể mệt chết bọn họ, căn bản không có hi vọng đào thoát, mà bọn họ rõ ràng dùng toàn lực, muốn ở trận chiến cuối cùng rực rỡ hào quang, phát tiết một trận, đây không phải việc nhỏ, người tu hành đối với vinh hoa phú quý, quyền thế ngút trời đều dễ như trở bàn tay, cho nên nhìn rất nhạt, chỉ có thanh danh, thanh danh lại trở thành vật trân quý nhất trong giới tu hành!

Chương 981: Thần Chủ

Coi như trận chiến này thành công chém Viên Thiếu Bạch và tiểu ma đầu kia, nhưng sau đó nếu như có người nói, ở trong trận chiến kia, gia chủ nhà ta bị hai thầy trò này trọng thương, rõ ràng không địch lại, tất nhiên sẽ tổn hại thanh danh của bọn hắn, thậm chí ảnh hưởng thanh danh của gia tộc, cho nên Trưởng Tôn gia gia chủ làm ra một lựa chọn chính xác, không cùng Phương Hành chính diện giao phong, dù sao không nói tiểu ma đầu, Viên Thiếu Bạch lại thật là nhân vật lợi hại, hắn tự nghĩ không thể ở thời điểm đối kháng với Bạch Thiên Trượng, đồng thời ứng phó tiểu ma đầu...

- Oa ha ha, Trưởng Tôn gia gia chủ bị dọa chạy, kế tiếp...

Phương Hành ngẩn ngơ, sau đó vui mừng, chỉ Trưởng Tôn gia chủ cười phá lên.

Trưởng Tôn gia chủ mới vừa trốn ra không xa mặt tái xanh, bỗng nhiên hối hận quyết định tránh chiến của mình...

Thanh danh đào tẩu cũng không êm tai chút nào ah!

Bất quá để cho hắn trở về cùng tiểu ma đầu và Viên Thiếu Bạch cứng đối cứng để cho người khác kiếm tiện nghi, hắn là kiên quyết không chịu làm, sắc mặt tái xanh đứng qua một bên, âm thầm cắn răng, suy nghĩ lúc bắt được tiểu ma đầu kia nhất định phải cho hắn chút giáo huấn!

- Phương tiểu hữu, Thần Châu nguy hiểm, cùng chúng ta về Tịnh Thổ đi, chúng ta che chở ngươi...

Thời điểm Phương Hành tìm kiếm Bát đại gia chủ khác, lại có âm thanh truyền đến.

Quay đầu nhìn, lại là bốn năm bóng người đứng ở trong sương mù, trên người khí cơ bàng bạc, gần như không thua cổ thế gia gia chủ, là tu sĩ bên Tịnh Thổ tới Dao Trì tham dự Bàn Đào đại hội, lúc này âm thầm truyền âm cho hắn...

- Bát đại gia chủ bị hù chạy, bắt các ngươi bù số lượng đi!

Phương Hành trả lời gọn gàng mà linh hoạt, đạp trên hư không tiến lên, một đao chém tới.

- Sao tiểu hỗn đản này gặp người liền chặt?

Người bên Tịnh Thổ nhìn thấy một màn này, nhịn không được đáy lòng chửi ầm lên, lại không muốn trở thành mục tiêu chủ yếu của hắn, một người trong đó tức giận bất bình vận chuyển bí thuật, từng mảnh mê vụ giáng lâm, tầng tầng bao phủ thân hình của bọn hắn, đưa đến thời điểm Phương Hành chém tới, không trung đã trống trơn, một người cũng không có, những người kia đã trốn ra ngoài trăm trượng.

- Có ngon thì đừng chạy...

Phương Hành giận dữ, vung kiếm đuổi tới.

- Tiểu tặc, càn rỡ đủ rồi!

Còn chưa vọt ra hai bước, chỉ nghe chung quanh có âm thanh quát lạnh truyền đến.

Hư không trung, thình lình xuất hiện mấy người thân hình mờ mịt quỷ dị, đứng vào góc độ kỳ lạ, đồng thời bắt pháp ấn, cùng lúc đó, hư không quanh người Phương Hành bắt đầu xuất hiện một lực lượng giam cầm quỷ dị, thậm chí trước mắt hắn hiện ra huyễn tượng, trên cửu thiên, Tinh Thần ở thời khắc này vô cùng sáng tỏ, hóa ra một mảnh tinh đồ trấn áp xuống, loại lực lượng kia giống như một người đối mặt với tinh không mênh mông, vô ý thức đáy lòng dâng lên một loại tuyệt vọng, cam tâm tình nguyện bị trấn áp...

Tiểu Tiên Giới!

Một màn này, đừng nói Phương Hành giật mình, ngay cả rất nhiều thế lực ở chung quanh nhìn chằm chằm cũng lấy làm kinh hãi.

Không nghĩ tới lúc này Tiểu Tiên Giới lại xuất thủ, hơn nữa là đồng thời liên thủ, muốn trực tiếp trấn áp Phương Hành!

Các cổ thế gia lo lắng, thậm chí hiện lên sát khí!

Mặc dù hiện tại ai cũng không muốn làm bia đỡ đạn, đi đánh nhau chết sống với Phương Hành và Bạch Thiên Trượng, nhưng cũng không muốn trơ mắt nhìn Phương Hành rơi vào trong tay thế lực khác, bọn họ đi lên tiêu hao lực lượng của Phương Hành là được, muốn bắt người, kia chính là muốn chết.

Ngươi đi lên liều mạng với Phương Hành, người khác chỉ coi ngươi là đồ ngốc, làm áo cưới cho những thứ khác, nhưng muốn bắt Phương Hành, lại là địch nhân của các tu sĩ!

Lúc này Phương Hành đã bị năm người của Tiểu Tiên Giới liên thủ trấn áp.

Ở thời khắc này, ánh mắt Bạch Thiên Trượng lộ ra dị quang, lành lạnh từ xa giết tới.

Cùng lúc đó, Phương Hành bị một mảnh tinh không trấn áp cũng hiện lên ngoan ý, trên pháp tướng, khí tức kinh người tăng vọt, lúc này hắn thúc giục pháp lực tới cực hạn, thậm chí ngay cả pháp tướng cũng phát sinh biến hóa quỷ dị, mơ hồ không rõ, hình như muốn thu nhỏ, bất quá hình như cố kỵ cái gì, phân ra một tia thần niệm bao phủ nhục thân, nhưng đồng thời thúc giục tất cả pháp lực khác, pháp tướng tăng trưởng vô tận, sát khí ngập trời ngưng tụ ở đỉnh đầu của mình, hóa thành liệt diễm!

- Muốn trấn áp ta, các ngươi có bản lãnh này sao?

Trong tiếng rống giận dữ, Phương Hành huy kiếm tật trảm, tất cả liệt diễm đều ngưng tụ ở trên kiếm của hắn.

Oanh!

Bạch Thiên Trượng ở bên ngoài chém vào, Phương Hành từ bên trong bổ ra, hai đạo lực lượng giao hội ở cùng nhau, thình lình đánh nát tinh vân, chung quanh pháp tướng của Phương Hành bao phủ ma vân cuồn cuộn, giống như sao băng từ bên trong vọt ra, kỳ thế vô địch, trên người ở thời khắc này bạo phát ra khí thế, thậm chí không thua Nguyên Anh viên mãn!

- Có chút ý tứ!

Tiểu Thần Chủ một mực lẳng lặng đứng ở đằng xa quan sát, lúc này đáy mắt tinh quang lấp lóe, hình như cực kỳ hưng phấn, khó mà kiềm chế chiến ý, thân hình khẽ động, vậy mà lao về phía Phương Hành, thân hình nhanh chóng, đơn giản khó mà hình dung, căn bản không có bộ pháp hay thân pháp gì gia trì, thuần túy là tốc độ của mình, thân hình khẽ động, xuất hiện ở sau lưng Phương Hành, sau đó tay vồ một cái, chụp vào pháp tướng của Phương Hành.

- Tiểu Thần Chủ không thể...

Các cao thủ Tiểu Tiên Giới thấy cảnh ấy, bị hù hồn phi phách tán, cơ hồ theo bản năng, các vị cường giả đồng thời vận chuyển Tiên pháp, từng mảnh tinh vân hiển hóa, bao phủ Phương Hành và nam tử mắt vàng ở trong đó, người khác gặp còn cho rằng bọn họ là muốn trấn áp Phương Hành, lại không biết bọn họ là lo lắng Phương Hành cùng nam tử mắt vàng kia đấu pháp bị người khác nhìn thấy, kéo tới từng mảnh từng mảnh tinh vân, thuần túy là che lấp khí cơ, không hề có lực lượng trấn áp.

- Trong phàm nhân vậy mà cũng có cường giả trẻ tuổi như ngươi, làm cho ta cảm thấy có chút hứng thú...

Nam tử mắt vàng vồ xuống một trảo, giam cầm hư không, lực đạo đáng sợ, lời nói truyền vào đáy lòng Phương Hành.

- Dám xưng tiểu gia là phàm nhân, ngươi lại là cái quái gì?

Phương Hành thất kinh, lại không bối rối, pháp tướng chấn động, ma khí ngập trời, tách ra lực lượng giam cầm, sau đó huy chưởng oanh kích, cùng một trảo kia cứng đối cứng, đồng thời thân hình lật lên, đạp tới nam tử mắt vàng.

- Ha ha, ngươi là phàm nhân, ta tự nhiên là... Thần!

Thân hình nam tử mắt vàng run lên, một cước kia của Phương Hành đạp không, thanh âm của hắn lại từ phía sau lưng vang lên.

- Không phải Na Di thuật...

Trong lòng Phương Hành thất kinh:

- Tốc độ thật nhanh, từ đâu tới quái vật bực này?

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại, hắn không chút nghĩ ngợi, Ma Kiếm bạo trảm.

Khóe mắt liếc qua, nam tử mắt vàng đã không thấy, trong lưu quang như chớp giật, hiện ra là một cái quái vật hình người hình dung quỷ dị, nói là quái vật hình người, là bởi vì hắn nhìn như hình người, nhưng khác người cực lớn, giống như người mà không phải người, lại không giống như yêu vật tu luyện có thành tựu, trên người không có khí tức yêu loại, ngược lại đường đường chính chính, rất giống như được thiên địa khí vận mới trở thành nhân loại chúa tể chúng sinh...

- Cuối cùng là cái quái gì thế?

Phương Hành có chút ngây người, một mặt chống cự công kích không chỗ không có, một bên cả kinh kêu lên.

Chương 982: Lực lượng của Phù Diêu Cung

Phương Hành theo bản năng nói, vậy mà chọc tồn tại tự xưng là "Thần" kia tức xanh mặt, mặc dù hắn lấy tốc độ cực nhanh dao động vô định, từ bốn phương tám hướng phát động công kích về phía Phương Hành, hơn nữa bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, Phương Hành căn bản không có cách bắt được thân ảnh của hắn, chỉ có thể ở trong thần thức đại thể cảm ứng ra hình dạng của hắn và nguy cơ, mà không phân biệt ra bộ dáng cụ thể, nhưng cũng có thể cảm nhận được loại sát khí kinh người kia, cảm thấy hồi hộp không thôi, chỉ có thể nhấc lên tất cả tâm thần đến ứng đối "Thần" xuất thủ, không nói một lời.

Thoáng qua, hai người giao thủ mấy chục hiệp, Tiểu Thần Chủ không có thương tổn đến Phương Hành, Phương Hành thình lình cũng không bắt được cái bóng của hắn, cục diện mới nhìn, là Phương Hành một mực ở vào cục diện bị đánh, không có hình thành uy hiếp tới đối phương.

- Quả nhiên có mấy phần bản lĩnh, ta đối với ngươi càng ngày càng cảm thấy hứng thú...

Tiểu Thần Chủ thấp giọng tự nói, khí tức trên người càng lúc càng thịnh, bộ dáng giống như người, cũng biến hóa càng lúc càng lớn.

Mà hắn biến hóa một chút, thực lực sẽ cường đại một chút, cực kỳ đáng sợ.

Phương Hành cảm thấy hãi hùng khiếp vía, coi trọng đối thủ này, đã vượt qua những cổ thế gia gia chủ ở bên ngoài.

Đang chuẩn bị dùng át chủ bài, cùng đối phương hảo hảo tranh tài một trận, lại nghe trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm vang dội, tựa hồ có người chém tinh vân, khiến cho không gian ẩn nấp dao động không thôi, sắp vỡ nát.

- Tiểu Thần Chủ, nhanh chóng thu chân thân, bị người phát hiện sẽ việc lớn không tốt...

Cùng lúc đó, chung quanh cũng truyền tới âm thanh hoảng sợ của các cao thủ Tiểu Tiên Giới, hiển nhiên có chút không chống đỡ được.

- Ai, thật phiền phức...

Lưu quang biến mất, thanh niên mắt vàng hóa thành thân người lúc đầu, hình như không có ý cùng Phương Hành đánh nhau kịch liệt, hắn cảm giác cực kỳ thất vọng, lắc đầu, có chút tiếc hận nhìn Phương Hành nói:

- Hi vọng hôm nay ngươi đừng chết, nếu không...

Hắn trầm thấp nở nụ cười, đáy mắt kim quang lấp lóe:

- Sẽ rất vô vị!

Ngay lúc này, tinh vân bao phủ xung quanh vỡ nát, lần nữa lộ ra trời xanh mây trắng, thanh niên mắt vàng cười nhạt một tiếng, liếc nhìn Phương Hành một cái, quay người rời đi, thân hình giống như thuấn di, trực tiếp xuất hiện ở trên Tiểu Hoa phong, sau lưng, hư không căn cứ lấy thân hình của hắn mà vẽ ra một cái bóng nhàn nhạt, thật lâu không tiêu tan.

- Vương bát đản kia đừng chạy...

Phương Hành phản ứng lại, vung kiếm đuổi tới.

Nhưng các cao thủ của Tiểu Tiên Giới lại không triền đấu với hắn, thân hình chớp động, tất cả đều bay về phía Tiểu Hoa phong, giống như sợ Phương Hành, không muốn tiếp tục tranh đấu với hắn, cùng lúc đó, ở bốn phương tám hướng của Phương Hành, cũng có mấy đạo khí tức kinh người lướt tới, giống như thuỷ triều đánh thẳng vào tinh thần của hắn, khiến cho Phương Hành không rảnh quan tâm Tiểu Thần Chủ kia.

- Đều cút ngay cho ta!

Phương Hành gào thét, quay người vung kiếm, cũng không nhìn đối phương là ai, loạn trảm một mạch.

Kiếm khí ở trong lúc ác chiến, chẳng những không có suy giảm, ngược lại càng ngang ngược, quét ngang qua hư không, các cao thủ bị chém rơi xuống đất, chết thì chết, thương thì thương, tàn chi đoạn thể giống như trời mưa nhao nhao rơi xuống, mà ở bên cạnh hắn, Bạch Thiên Trượng cũng chạy tới, thấy hắn không việc gì thì nhẹ nhàng thở ra, hai sư đồ lần nữa liên thủ, chém giết tứ phương...

Trong lúc nhất thời, theo Tiểu Tiên Giới đại bại, trong lòng các tu sĩ chấn kinh đã đạt đến cực hạn!

Tiểu ma đầu kia cũng quá hung hãn đi!

Chân đá Viên gia gia chủ, kiếm trảm Hàn, Mạnh hai gia chủ, lại hù Trưởng Tôn gia chủ trốn chạy, gia chủ nhà khác không chịu hiện thân lộ diện thì thôi, còn dọa cao thủ Tịnh Thổ cổ tộc tránh chiến, các cao thủ Tiểu Tiên Giới xuất thủ, lại bị hắn cưỡng ép phá phong trấn, truy sát trốn loạn, mặc dù cái này không thể rời bỏ công lao của Bạch Thiên Trượng, nhưng hung uy cũng không chịu nổi.

- Ha ha, còn có ai?

Phương Hành chém rụng các tu sĩ vọt tới, trong lòng vui vẻ, chuẩn bị tìm người tái chiến.

Bộ dáng kia, giống như liên chiến vô địch, miệt thị chúng sinh.

- Không thể tùy ý hắn càn rỡ nữa, chúng ta liên thủ bắt hắn đi!

Cách đó không xa, một nam tử thân cao chí ít ba trượng, giống như một thiết tháp màu đen hét lớn, tay cầm Lang Nha Bổng.

Là Chiến gia gia chủ, chư vị gia chủ khác nghe vậy, đều từng người tiến lên, hiển lộ thân hình, ngay cả Tiểu Tiên Giới và Tịnh Thổ cũng rục rịch, bọn họ không dám đào ngũ nữa, nếu không có khả năng bị thế lực khác bắt giữ tiểu ma đầu, đến lúc đó đòi chia lợi ích sẽ không dễ dàng, còn không bằng trước liên thủ bắt Phương Hành, như vậy coi như gia tộc mình không thể độc chiếm cơ duyên, cũng sẽ được chia lợi ích...

Dù sao so sánh với rơi vào trong tay Tịnh Thổ hoặc Tiểu Tiên Giới thì tốt hơn nhiều!

Gia chủ tự mình liên thủ, tu sĩ khác thấy thế, tất cả đều lui ra, không dám quấn vào vòng chiến.

- Hừ, một đám bại tướng dưới tay, hiện tại còn dám tới?

Phương Hành đối mặt với khí tức đáng sợ ở bốn phía, có chút khinh thường, cầm kiếm quát lạnh.

Các thế gia gia chủ suýt nữa tức điên, da mặt phải dày cỡ nào mới có thể nói bọn họ là bại tướng dưới tay a?

- Chó con nói năng bậy bạ, nhanh chóng chịu trói đi...

Có gia chủ thấp giọng quát lạnh, cùng nhau ép tới, phong tỏa bốn phương tám hướng.

Khí cơ xen lẫn, giống như bầu trời, làm cho người ta kinh hãi.

Ác chiến chân chính đến rồi!

Phương Hành và Bạch Thiên Trượng liếc nhau một cái, đều thấy được ngưng trọng trong mắt đối phương!

Vô luận như thế nào, có thể bức các cổ thế gia gia chủ không để ý đến thân phận liên thủ trấn áp, đây cũng đã là một vinh dự kinh người.

Nhưng vào lúc này, đáy lòng Phương Hành không có chút sợ hãi, ngược lại càng hưng phấn, càng chờ mong...

- Đủ rồi!

Bất quá lúc này, đột nhiên một tiếng quát lạnh nhàn nhạt truyền khắp hư không, chỗ thanh âm truyền đến, mấy đạo khí tức kinh người từ bốn phương tám hướng bay lên, ẩn ẩn bao vây hư không, lần theo phương hướng khí tức truyền đến, thình lình nhìn thấy ở trên Côn Lôn Sơn, từng phương hướng đều bay lên một tu sĩ khí cơ kinh người, có là nữ tử, quần áo hoa lệ, có là lão giả áo bào trắng, râu tóc bồng bềnh, đều chiếm một phương vị, mờ mờ ảo ảo tạo thành một đại trận bát giác, tọa trấn hư không.

Mà người lên tiếng là Dao Trì Vương Mẫu, lẳng lặng đứng trên không trung, bây giờ đã trời chiều lặn về phía tây, thiên địa một mảnh thương mang, nhưng thần quang trên người nàng lại giống như ráng mây, chiếu sáng lên một khoảng trời, thậm chí ngay cả không trung minh nguyệt quang mang đều đã che đậy qua, mà thanh âm của nàng, lại là thanh lãnh bên trong mang theo nhàn nhạt tức giận:

- Dao Trì ta mời các vị đạo hữu đến đây, là tham gia Bàn Đào tiên hội, không phải muốn nhìn các vị đạo hữu đại hiển thần uy, các ngươi một lời không hợp, liền ở trên Côn Luân Sơn đại chiến không dứt, máu chảy thành sông, là thị uy với Dao Trì ta sao?

- Dao Trì xuất thủ?

Một màn này, khiến cho tu sĩ các tộc giật mình, sát khí dần dần thu liễm.

Bây giờ dù sao cũng là ở Côn Luân Sơn, phạm vi thế lực của Dao Trì, chẳng khác gì là ở trong sơn môn của người ta, đại sát tứ phương như thế, xác thực không lý hợp, càng mấu chốt là, Dao Trì nội tình thâm hậu, có đại sát khí như Phù Diêu Cung, cũng không biết có bao nhiêu cao thủ ẩn cư ở trên Côn Luân Sơn, còn có thể dẫn ra lực lượng đại trận, ở trong vùng thế giới này, có thể nói là thực lực mạnh nhất...

Xem như Viên lão thần tiên, cũng chưa chắc có thể ở trong Côn Luân Sơn náo sự, huống chi bọn họ?

Nhìn thấy các tu sĩ sát khí dần lui, thần sắc của Dao Trì Vương Mẫu hơi hòa hoãn, ánh mắt nhàn nhạt chuyển hướng Phương Hành, thần sắc trở nên có chút phức tạp, từ trên xuống dưới đánh giá hắn nhiều lần, mới nói khẽ:

- Phương tiểu hữu, ngươi tuổi còn trẻ, liền lực chiến quần tu, thật là khó được!

- Hắc hắc, khách khí khách khí, là bọn họ quá vô dụng!

Phương Hành gãi đầu, cười hì hì nói.

Một câu lại chọc các thế gia gia chủ tức xanh mặt, bọn họ chợt phát hiện, nếu như hôm nay tùy ý tiểu hỗn đản kia nói tiếp, nói không chừng trên đời thực sẽ xuất hiện truyền thuyết ma đầu thần uy vô địch, dốc hết sức chiến bại Bát đại gia gia chủ a...

- Nhưng ngươi sẽ không thực cho rằng mình có bản lĩnh khiêu chiến Thần Châu, chiến bại chư vị cao thủ trong sân chứ?

Dao Trì Vương Mẫu nhàn nhạt cười một tiếng, ánh mắt lẳng lặng nhìn về phía các tu sĩ ở chung quanh, bình tĩnh mở miệng nói:

- Bây giờ đại kiếp sắp tới, các vị đạo hữu, các ngươi còn muốn vì lợi ích cá nhân, tính toán không ngừng sao? Trước đây Dao Trì chúng ta đã nói qua, lần này Dao Trì tụ hội, là cùng bàn đại kế, ký kết Chư Thiên chi minh, đối kháng đại kiếp, ở dưới đại kế này, cái gì ân oán tình cừu, cái gì gia tộc lợi ích, đều là chuyện nhỏ, sao có thể vượt qua an nguy của cả Thiên Nguyên Đại Lục?

- Ừm?

Nghe Dao Trì Vương Mẫu nói, các tu sĩ trong sân người người nhíu mày, cảm thấy trong lời nói của Vương Mẫu có hàm ý riêng.

- Còn muốn đánh nữa hay không?

Phương Hành thấy chung quanh trầm mặc đáng sợ, xách đại kiếm màu đen, nhỏ giọng thầm thì.

- Ta nói tất cả mọi người, cũng bao gồm ngươi ở bên trong!

Dao Trì Vương Mẫu nhìn về phía hắn, lẳng lặng nói:

- Ngươi tuổi nhỏ thành danh, thọ nguyên chưa qua một giáp đã kết thành Nguyên Anh, thiên tư mạnh có thể thấy được lốm đốm, mặc dù tự chém hoàn mỹ, chỉ kết thành Đế Anh, nhưng đại đạo ba ngàn, ai có thể một câu kết luận ngươi tự hủy tiền đồ chứ? Lúc trước ngươi có thể ở trên lôi đài đường đường chính chính thắng Phù Tô, đã chứng minh tiềm lực của ngươi, càng quan trọng hơn là, không luận ngươi tu vi như thế nào, nếu có thể tự do ra vào Ma Uyên Huyền Vực, không thể nghi ngờ là chìa khóa nắm giữ cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, căn cứ tầng quan hệ này, không luận ân cừu khác, các thế lực đều sẽ vì tranh đoạt ngươi mà lâm vào phân tranh vô tận, cái gọi là Chư Thiên chi minh, cũng sẽ thành chuyện tiếu lâm!

- Ngươi đến tột cùng muốn nói gì?

Ánh mắt Phương Hành có chút cổ quái nhìn Dao Trì Vương Mẫu, cảm thấy mỗi một câu của nữ nhân này đều có thâm ý sâu sắc.

Dao Trì Vương Mẫu trầm mặc nửa ngày, đột nhiên cười khẽ:

- Nghe nói trong Phù Diêu Cung chúng ta có một tiểu thị nữ của ngươi?

Phương Hành nghe lời này, không khỏi giật mình, vội vàng gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Dao Trì Vương Mẫu nhẹ giọng nở nụ cười:

- Phù Diêu Cung đã nợ ngươi một người, vậy chúng ta liền trả lại ngươi một người! Ngươi đã là khôi thủ, dựa theo quy củ, vốn sẽ trở thành phò mã của Dao Trì ta, dùng tư chất của Tiêu nhi, hắn bù đắp được thị nữ mà ngươi nhớ mãi không quên kia?

Nàng ngừng lại một chút, lại nhẹ giọng nở nụ cười:

- Huống chi, Dao Trì còn sẽ thưởng ngươi một phần đồ cưới?

Nàng như đã tính trước, mang theo chút ngạo ý giải thích:

- Một phần đồ cưới có thể chân chính bù đắp con đường Tiên Anh của ngươi!

Chương 983: Không có thành ý

Xem là khôi thủ, còn muốn gả tiểu công chúa cho hắn?

Dao Trì Vương Mẫu nói để các đạo thống không thể tin vào tai của mình, vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, tiểu ma đầu hung hăng ngang ngược như thế, đại náo Côn Luân, Dao Trì chẳng những không có lập tức xuất thủ trấn áp hắn, ngược lại biểu hiện ra thiện ý.

Hơn nữa nói rõ ra, tiểu ma đầu và Phù Diêu Cung còn có thâm cừu đại hận, lúc trước hắn đoạt Thanh Nguyệt Đăng đi đấu giá không nói, còn ở trong Ma Uyên hại Dao Trì Tứ công chúa Huyên Tứ Nương mất đi nhục thân, chỉ còn một tàn linh...

Ở dưới tình huống như vậy, Dao Trì lại còn muốn tiếp nhận tiểu ma đầu này?

Còn nữa chính là, Thần Châu Trung Vực Bát đại gia, cơ hồ mọi nhà đều có ân oán với tiểu ma đầu, không nói bị hắn đảo loạn sinh ý và quét xuống mặt mũi, chỉ nói trận chiến ở trong Ma Uyên, các cao thủ bị hắn kéo vào Huyền Vực chết thảm, chính là nổi thống khổ của tất cả cổ thế gia, phần cừu hận này cơ hồ không thể hóa giải, đây cũng là nguyên nhân các cổ thế gia muốn trực tiếp bắt Phương Hành!

Mà trước đó, Viên gia biểu hiện ra thiện ý với tiểu ma đầu, các tu sĩ có thể hiểu được, dù sao Viên gia Phù Tô đã chết, nếu muốn tìm một tiểu bối có thể gánh khí vận của gia tộc, thì chỉ còn lại tiểu ma đầu này, hơn nữa Viên lão thần tiên buông xuống mặt mũi cầu khẩn, bọn họ muốn không tạm thời đáp ứng cũng không được, quan hệ cùng Viên gia ở chỗ đó, về tình về lý, bọn họ đều phải lui nhường một bước.

Nhưng kết quả chân tướng bị làm rõ, tiểu ma đầu và Viên gia không có một xu quan hệ, vậy các thế gia không cần phải cho Viên gia mặt mũi, trực tiếp trấn áp Phương Hành, nói ra còn tính là giúp Viên gia, cục diện cực kỳ sáng tỏ...

Nhưng lúc này, Dao Trì lại nhảy ra làm cái gì?

- Đại kiếp sắp tới, hết thảy ân oán gút mắc phải buông ra, tập hợp lực lượng của Thiên Nguyên Đại Lục, đối kháng thiên uy, Chư Thiên chi minh, chính là ứng vận mà sinh, liên kết năm châu bốn biển trăm ngàn đạo thống, truyền thừa ý nguyện của Thánh Nhân vượt qua thiên kiếp. Lần này Dao Trì Tiên Hội, mời vô số đạo thống, chính là ứng ý nguyện này, mong các đạo thống bỏ đi tư oán, đoàn kết một lòng, chung hưởng tạo hóa ở Ma Uyên Huyền Vực, tăng cường nội tình, bồi dưỡng Tiên chủng, cùng chống chọi với đại kiếp ở tương lai, đã như vậy, cần gì phải vì chút tư lợi và thù hận mà đấu cái ngươi chết ta sống?

Thanh âm của Dao Trì Vương Mẫu không lớn, nhưng truyền khắp mọi nơi, khiến cho mỗi một người đều nghe rõ ràng:

- Dao Trì ta kế thừa viễn cổ đạo thống, tự nhiên nghĩa bất dung từ, nguyện vì thiên hạ bỏ đi thù riêng, vì thiên hạ làm gương mẫu, cùng Phương Hành tiểu đạo hữu, trước đây cũng rất có không khe hở, nhưng lại không muốn chấp nhất oán niệm này, sinh ra sự đoan, nguyện chiêu làm phò mã Dao Trì, thậm chí dùng nội tình mấy vạn năm của Phù Diêu Cung, trợ hắn bù đắp Tiên Anh, cũng giúp Thiên Nguyên ta tăng thêm một Tiên chủng...

Hư không vắng vẻ, chỉ có thanh âm của Dao Trì Vương Mẫu như là tiên âm.

Nhưng nghe nghe, sắc mặt của các đạo thống lại cực kỳ nặng nề.

Dao Trì toan tính quá lớn!

Các nàng rõ ràng là muốn trở thành người chủ đạo Chư Thiên chi minh, thậm chí trở thành minh chủ!

Thiên Nguyên Đại Lục là gia hương của chư Tiên, thời điểm thượng cổ, được vinh dự là hạch tâm của Chư Thiên Vạn Giới, khởi nguyên chi địa, chủng tộc phong phú, bí địa vô số, có Yêu, Tiên, Ma phân chia, lại có pPhật, Đạo, Nho chi tranh, có thể nói hỗn loạn không chịu nổi, một lời khó mà nói hết, nói tóm lại, từ viễn cổ đến nay, chưa từng có thế lực nào có thể độc bá Thiên Nguyên, nhưng vào lúc này, Dao Trì Vương Mẫu nói mặc dù êm tai, nhưng ẩn ẩn lộ ra dã tâm, thử hỏi nếu thật ở dưới Dao Trì chủ đạo thành lập Chư Thiên chi minh, kết quả kia sẽ như thế nào?

Dao Trì đã có một Tiên Anh, chính là Thiếu

Tư Đồ một mực bế quan chưa ra, tương lai xuất quan nhất định một tiếng hót lên làm kinh người, đây đối với vị trí chủ đạo của Dao Trì có ảnh hưởng sâu xa, trước đây các cổ thế gia hào phóng như vậy, ra tài nguyên bí pháp cho Viên gia, bồi dưỡng Phù Tô, không phải vì trông cậy vào hắn tương lai đối kháng Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ sao?

Nhưng hiện tại, Phù Tô đã chết, thanh danh mất sạch, thân tử đạo tiêu, hy vọng hóa thành bọt nước, căn bản không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn lại bồi dưỡng được một Tiên chủng có thể đối kháng Thiếu Tư Đồ, bây giờ suy nghĩ một chút, hi vọng duy nhất tự nhiên chính là Phương Hành, dù sao hắn đường đường chính chính chiến bại Phù Tô, nhưng hắn hết lần này tới lần khác thuộc về loại tự chém hoàn mỹ, tiềm lực khô kiệt, tương lai chênh lệch với Thiếu Tư Đồ sẽ càng kéo càng xa, lại thêm thù hận, các cổ thế gia cơ hồ ngay cả cân nhắc cũng không có suy nghĩ qua!

Nhưng Dao Trì suy tính!

Nhãn lực kinh người của Dao Trì Vương Mẫu vào lúc này hiển lộ không thể nghi ngờ, nàng nói yêu cầu làm cho lòng người cơ hồ tuyệt vọng!

Thời điểm tiểu ma đầu bị các đạo thống vây công, tử cục rõ ràng, nàng ra mặt hóa giải ân oán, thậm chí lấy ơn báo oán, gả tiểu công chúa cho hắn, lại hứa hẹn sẽ dùng nội tình mấy vạn năm của Dao Trì, trợ giúp hắn bù đắp Tiên Anh, chẳng phải tiểu ma đầu sẽ bị Dao Trì các nàng nắm giữ ở trong tay?

Tiểu ma đầu quy thuận, tượng trưng cho cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn quy tụ, mà nếu các nàng thật có thể giúp tiểu ma đầu bù đắp Tiên Anh, sẽ giống như Dao Trì một tay nắm giữ hai Tiên chủng, phần thanh thế này, phần khí vận này, Thiên Nguyên ai có thể so?

Bàn Đào, Đạo điện, Bách Đoạn Sơn, hai vị Tiên chủng...

Đối với Thiên Nguyên Đại Lục mà nói, cái này là ưu thế căn bản không có cách đối kháng!

Có ưu thế này, Dao Trì không muốn làm minh chủ, cũng không có cách cự tuyệt!

Thậm chí ngay cả Thánh Nhân cũng sẽ ủng hộ, bởi vì đây là một ưu thế mà ngay cả Thánh Nhân cũng không thể khinh thường.

Mấu chốt là, liên quan tới quyết định này của Dao Trì, các đạo thống thậm chí không thể ngăn cản, chỉ có thể ngồi nhìn phát sinh!

Dao Trì căn bản không có chơi âm mưu quỷ kế gì, người ta là quang minh chính đại mời chào tiểu ma đầu!

Lý do cũng đơn giản, tiểu ma đầu chính là khôi thủ, bọn họ là theo ước định trước đây làm việc mà thôi!

Đại thế trước mắt, nếu như ngươi khăng khăng ngăn cản, chính là làm trái ý nguyện của Thánh Nhân, hơn nữa là rõ ràng đối địch với Dao Trì!

Mà đối địch với Dao Trì, vậy thì lúng túng rồi, Bàn Đào một trái cũng không có, cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn cũng nhất định không có duyên với ngươi...

Càng mấu chốt là, ở trong Côn Luân Sơn, trên địa bàn của người ta, coi như ngươi muốn mạnh mẽ cướp người cũng không giành được!

Không biết bao nhiêu người, vào lúc này đều tuyệt vọng nhìn về phía Phương Hành!

Ở bọn họ nghĩ, tiểu ma đầu này căn bản không có lý do gì không đáp ứng, dù sao một lời đáp ứng, có Dao Trì tiểu công chúa danh xưng Thần Châu đệ nhất mỹ nhân, thậm chí còn chiếm được một cơ hội bù đắp Tiên Anh, đây chính là thiên đại hảo sự, càng mấu chốt là, một lời đáp ứng, tuyệt cảnh thập tử vô sinh tự nhiên hóa giải.

Bất quá để cho người ta ngoài ý liệu là, Phương Hành không có lập tức đáp ứng, mà cau mày, nghiêm túc suy nghĩ.

Bạch Thiên Trượng cảm thấy có chút thú vị, lẳng lặng nhìn hắn.

- Ta không gả cho Phù Tô công tử, thà rằng gả cho ma đầu các ngươi nói kia...

Trong hư không vắng vẻ, lại có một thanh âm mơ mơ màng màng vang lên, các tu sĩ nhìn về phía Tiểu Hoa phong, thình lình thấy một tiểu nữ hài uể oải từ trên đài ngọc ngồi dậy, mặt mũi buồn khổ, không khỏi dở khóc dở cười, tỉnh lại kia không phải Dao Trì tiểu công chúa thì là ai, nàng thật biết chọn thời điểm thức tỉnh, tâm cơ của Dao Trì Cung thật quá kinh khủng...

- Ngươi có thể hài lòng, dựa theo Dao Trì chúng ta lập xuống quy củ, Phương tiểu hữu chính là khôi thủ!

Dao Trì Vương Mẫu nhàn nhạt nói, ánh mắt phức tạp nhìn Phương Hành.

- Ngươi lừa ta hả? Ma đầu kia đã sớm chết!

Dao Trì tiểu công chúa lung lay cái đầu, thần sắc có chút bi phẫn kêu lên.

Dao Trì Vương Mẫu thở dài, vẫn lẳng lặng nhìn Phương Hành, thản nhiên nói:

- Chính ngươi nhìn!

- Ta nhìn cái quỷ...

Dao Trì tiểu công chúa không cam lòng, vô ý thức quay đầu nhìn sang, sau đó thấy được một người mà mình nghĩ đã sớm chết cũng đang quay tới, nhìn mình cười nhẹ một tiếng, hù đến nàng "Ngao" một tiếng nhảy dựng lên, sắc mặt tái nhợt, hoàn toàn làm không rõ là tình huống gì, qua bốn năm hơi mới phản ứng lại, bất quá sau khi kịp phản ứng lại thốt lên:

- Ah ah, ta nói sai, ta thà gả cho Tô ca ca cũng không gả cho tên ma đầu này...

Phương Hành cười hì hì, nửa ngày mới nói:

- Ngươi muốn làm quả phụ đúng không?

Dao Trì Vương Mẫu cũng không nghĩ tới tiểu công chúa sẽ nói như vậy, rất là đau đầu, bất quá thời điểm mấu chốt tự nhiên không thể bị nàng quấy cục, một chỉ điểm tới, tiểu công chúa đang nhảy dựng lên muốn đấu khẩu với Phương Hành bất tỉnh, ánh mắt nàng bình tĩnh nhìn Phương Hành, thản nhiên nói:

- Ta biết ngươi luôn nhớ mãi không quên thị nữ lúc trước bị Tứ muội mang về Phù Diêu

Cung, chỉ tiếc nàng đã vào Phù Diêu Cung ta, không có khả năng tái giá cho người khác, nhưng công chúa Dao Trì ta thân phận tôn quý, kim chi ngọc diệp, tổng không đến mức ủy khuất ngươi, còn nữa, các ngươi đã từng chung hoạn nạn, xem như một nhân duyên trời định!

Lúc trước tiểu công chúa là bị Phương Hành bắt cóc, Vương Mẫu lại nói hai người từng chung hoạn nạn, dễ nghe hơn không ít a, hơn nữa nàng ẩn ẩn ám chỉ, đó chính là Tiểu Man không có khả năng trả cho Phương Hành, ngược lại dùng tiểu công chúa đến bồi thường hắn...

Nói xong những lời này, nàng liền không lên tiếng nữa, lẳng lặng chờ Phương Hành trả lời.

Thân phận của một vị công chúa tổng sẽ không thua một tiểu thị nữ chứ!

Ở dưới cục diện này, đáp ứng, một bước lên trời, không đáp ứng, thân tử đạo tiêu, quyết định như thế nào, tin tưởng đồ đần cũng hiểu!

Các tu sĩ đều minh bạch đạo lý này, trong lòng đã từ bỏ ý niệm ngăn trở!

Chỉ bất quá, vô luận là bọn họ hay Dao Trì Vương Mẫu, nhận được kết quả là không ai ngờ tới...

- Một tiểu mỹ nhân như thế, các ngươi muốn gả cho ta, ta đương nhiên đáp ứng...

Phương Hành suy tính một phen, sau đó hưng phấn trả lời, để trên mặt Dao Trì Vương Mẫu lộ ra ý mừng nhàn nhạt, nhưng nàng chưa kịp cười, Phương Hành nói tiếp lại để sắc mặt nàng tái nhợt:

- Nhưng Tiểu Man càng không thể không cần, như vậy đi, ngươi cho ta hai cái, dù sao lúc trước các ngươi đoạt của ta, hiện tại nên trả lợi tức nha...

Giờ khắc này, nội tâm các tu sĩ đều cuồng phong gào thét:

- Tiểu ma đầu quả nhiên không phải người ngu, quá con mẹ nó tham lam a!

Dao Trì Vương Mẫu nghe mà thầm hận, nửa ngày sau, sắc mặt mới xanh mét, âm thanh lạnh lùng nói:

- Điều đó không có khả năng!

Phương Hành nghe vậy, mặt cũng trầm xuống, oán hận nói:

- Vậy các ngươi cũng quá không có thành ý đi!

Chương 984: Ngươi nghiêm túc?

Dao Trì không có thành ý?

Phương Hành nói làm các tu sĩ dở khóc dở cười, dù đối với dương mưu của Dao Trì ngầm sinh bất mãn cũng không thể vụng trộm bất bình thay Dao Trì, nghĩ thầm ngươi một người lâm vào tuyệt cảnh, đợi chết, người ta bất kể hiềm khích lúc trước, hóa giải tình thế nguy hiểm của ngươi, dùng thân phận của Dao Trì đạo thống, cùng tiểu ma đầu không có căn cơ như ngươi bình đẳng đàm phán, thiếu ngươi một tiểu thị nữ, lại trả ngươi một tiểu công chúa thân phận tôn quý, hơn nữa còn sẽ cho một phần đồ cưới có thể bù đắp Tiên Anh... Cái này là không có thành ý sao?

Đây đối với bất kỳ một người tu hành nào, cũng là thiên đại hảo sự!

Thần sắc của Dao Trì Vương Mẫu rất khó coi, thậm chí có chút không hiểu, nàng nhíu chặt lông mày nhìn Phương Hành, tựa hồ có chút không nắm chắc hiện tại tiểu ma đầu này là đang nói nhảm, hay thật quyết tâm nhất định phải đòi được tiểu thị nữ kia...

Ngược lại ở một hướng khác, một lão tu râu bạc trắng bồng bềnh lành lạnh mở miệng:

- Tiểu hỗn đản không biết điều, thực cho rằng Dao Trì ta có tính nhẫn nại với ngươi sao, nếu chúng ta như vậy cũng tính không có thành ý, vậy trực tiếp làm thịt ngươi chính là có thành ý sao?

Sắc mặt của Phương Hành trầm xuống, lộ ra nghiêm túc, âm thanh lạnh lùng nói:

- Năm đó là Phù Diêu Cung các ngươi cướp Tiểu Man của ta đi, tiểu gia ta qua nhiều năm như vậy liều mạng, chính là vì cướp Tiểu Man về mà thôi, nếu các ngươi thật có thành ý, thì trả Tiểu Man cho ta, biết rất rõ ràng ta muốn là cái gì, lại cho ta cái khác, còn lừa ta nói món này càng tốt hơn, để cho ta thích hợp dùng, loại diễn xuất này, có thể được cho có thành ý sao? Hai loại đưa hết cho ta mới tính có thành ý...

- Ngươi...

Mấy câu như vậy, lại khiến người ta cảm thấy có chút không phản bác được.

Mặc dù có chút cưỡng từ đoạt lý, hung hăng càn quấy, nhưng có vẻ như có chút đạo lý...

Dao Trì Vương Mẫu lẳng lặng đánh giá Phương Hành thật lâu, rốt cục mới nhẹ nhàng mở miệng:

- Ngươi nghiêm túc?

Phương Hành không tránh né ánh mắt của Vương Mẫu, thản nhiên nói:

- Ta vẫn luôn là người rất nghiêm túc!

Bạch Thiên Trượng ở bên cạnh bỗng nhiên cười khẽ, thấy Phương Hành quặm mặt lại trừng hắn, liền quay đầu sang chỗ khác, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này Phương Hành mới quay đầu, nhìn về phía Vương Mẫu, gương mặt ngưng trọng:

- Ta thực rất chân thành!

Sắc mặt của Dao Trì Vương Mẫu đã trầm như nước, nàng trầm mặc nửa ngày, mới thấp giọng nói:

- Đệ tử Phù Diêu Cung không thể gả ra ngoài, đây là truyền thống xưa nay, vài vạn năm qua chưa từng có ai có dũng khí phá lệ, cho nên chúng ta cũng không phải là làm khó dễ ngươi, cố ý không trả tiểu thị nữ cho ngươi, mà là không thể, hi vọng ngươi có thể minh bạch khác nhau trong này, cũng minh bạch cổi khổ tâm của Dao Trì chúng ta...

Không phải không muốn, mà là không thể!

Dao Trì Vương Mẫu nói những lời kia, đã làm người giật mình.

Này bằng với tự hạ thấp địa vị, kéo xuống thân phận giải thích cho Phương Hành, lộ ra cực kỳ có thành ý.

Nhưng Phương Hành lại biểu hiện "không biết tốt xấu" đến cực hạn, nghe lời này không chỉ không có giác ngộ mượn sườn núi hạ lừa, ngược lại bộc phát lửa giận, đại thủ vẫy một cái, thân hình xông lên giữa không trung, ở trên cao nhìn xuống quát:

- Vậy lúc trước các ngươi từ bên cạnh ta cướp đi Tiểu Man, vì sao không cân nhắc những chuyện này? Hiện tại nói cái gì khổ tâm, sao không suy nghĩ khổ tâm của ta khi một lòng muốn cứu Tiểu Man trở về? Chớ nói nhảm với ta, hiện tại, tiểu gia chỉ hỏi các ngươi một câu, đến cùng có chịu trả Tiểu Man lại cho ta hay không?

Oanh!

Hắn ở trên cao nhìn xuống, nhìn Dao Trì Vương Mẫu hét lớn, thật sự là chấn kinh các tu sĩ ở chung quanh.

Phần khí diễm này cũng quá khoa trương đi?

Đây chính là Dao Trì Vương Mẫu, thân phận tôn quý, ngay cả Thánh Nhân cũng sẽ khách khách khí khí với nàng!

Tiểu ma đầu lại ở trên cao nhìn xuống chất vấn nàng, thậm chí ẩn ẩn còn có ý uy hiếp...

Hắn là thật chán sống sao?

Không chỉ vì tiểu thị nữ từ bỏ cơ hội một bước lên mây của mình, còn muốn tự tìm họa sát thân?

- Xem ra, ngươi là một người không biết tốt xấu!

Dao Trì Vương Mẫu nhìn Phương Hành, ánh mắt lạnh xuống, sau một hồi lâu, mới trầm lắng mở miệng:

- Dao Trì ta tự hạ thấp địa vị, thành tâm thương thiên chứng giám, nhưng ngươi lại không biết nhân tâm tốt, nhất định phải xúc phạm cấm kỵ của Phù Diêu Cung ta, đó chính là quyết tâm muốn đối địch với chúng ta, ta thật không biết ngươi là từ đâu tới tự tin, cảm giác chúng ta không dám giết ngươi, hay ngươi có cơ hội chạy đi?

Trong lời này, đã mang theo sát ý nhàn nhạt!

Mà theo tiếng nói của nàng, Dao Trì bố trí xuống các vị đại tu, đồng thời vung lên, bắt pháp quyết, lại chỉ nghe một tiếng ầm vang, giống như sấm rền, phương viên trăm dặm đồng thời nổi lên tử quang nhàn nhạt, sau đó kết thành một đại trận bao phủ thương khung, giống như cái lồng chụp thiên địa ở trong đó, không lưu khe hở mảy may.

Cùng lúc đó, ở dưới Tiểu Hoa phong, Liên Hoa phong… thình lình có nham thạch, cổ mộc, thậm chí dòng nước, kim thiết, hỏa diễm ngưng tụ, điểm điểm phù văn quấn quanh, phân biệt ngưng kết thành năm người khổng lồ thân cao trăm trượng, phân biệt trắng, xanh, đen, vàng, đỏ, người khoác chiến giáp, lưng đeo cự kiếm, đỉnh thiên lập địa, lành lạnh vây Phương Hành vào giữa, ánh mắt đan xen, một mực khóa chặt Phương Hành lại, trên người khí diễm mạnh mẽ, khí tức khủng bố, thình lình không thua Đế Anh viên mãn...

- Ngũ Hành lực sĩ...

- Dao Trì lại luyện chế được Ngũ Hành lực sĩ...

Không biết có bao nhiêu người thấp giọng hô lên, thần sắc hoảng sợ đến cực hạn.

Dao Trì Cung triệu hoán ra, là thượng cổ Ngũ Hành lực sĩ, giam cầm lực lượng Ngũ Hành cho mình dùng, hóa thành khôi lỗi, có được uy năng cực kỳ đáng sợ, mặc dù là loại bình thường, cũng có thể có thực lực địch nổi Đế Anh viên mãn, bởi vì loại tồn tại do lực lượng thiên địa ngưng kết ra này, vốn không phải khôi lỗi bình thường có thể so sánh, trên thực tế, ở Thời Đại Thái Cổ, loại tồn tại từ lực lượng thiên địa trực tiếp ngưng tụ thành kia, danh xưng là "Thần", chính là tồn tại được vạn dân kính ngưỡng cúng bái, tượng trưng cho lực lượng cực hạn.

Hoặc là nói, bọn họ đại biểu chính là lực lượng!

Nhất thời các tu sĩ chấn kinh, thật lâu không người mở miệng, trong đáy lòng không biết lóe lên bao nhiêu suy nghĩ!

Lúc này Dao Trì triệu hoán ra Ngũ Hành lực sĩ làm gì?

Chỉ vì bắt tiểu ma đầu, chỗ nào cần công phu lớn như vậy?

Sợ là các nàng muốn mượn lý do này, đồng thời phơi bày một ít nội tình cường đại của mình mà thôi!

- Hắc hắc, nói cái gì ta không biết tốt xấu, rõ ràng là Dao Trì các ngươi không biết tốt xấu nha?

Bị năm "Thần" vây vào giữa, Phương Hành không có chút sợ hãi nào, ngược lại càng tức giận lên, lành lạnh quát:

- Triệu hoán ra năm khôi lỗi là muốn làm gì? Hù dọa tiểu gia sao? Ta nói cho xú nữ nhân các ngươi biết, hiện tại là tiểu gia ta cho Dao Trì các ngươi cơ hội cuối cùng, lập tức trả Tiểu Man cho ta, lại gả tiểu công chúa làm vật đính kèm, mời ta ngồi lên chủ vị của Bàn Đào tiên hội, đưa đến một giỏ đào ngon nhất, như vậy tiểu gia còn có thể cùng Dao Trì các ngươi kết làm bằng hữu, nếu không... Hừ hừ...

Nói đến cuối cùng, ánh mắt hắn híp lại:

- ... Ta sẽ tức giận!

Thực sự quá phận!

Ngay cả người không có hảo cảm với Dao Trì cũng bắt đầu cảm thấy Phương Hành quá mức, xưng vương mẫu là "xú nữ nhân" không nói, còn âm thầm uy hiếp, nhất định phải lấy cả tiểu thị nữ và công chúa, đây con mẹ nó là cưới dâu sao? Rõ ràng là muốn cướp người a?

Loáng thoáng, các tu sĩ thậm chí đều cảm thấy, tiểu ma đầu không chừng là thật điên rồi!

Mà nghe Phương Hành nói, thần sắc của Dao Trì Vương Mẫu lại hòa hoãn, lẳng lặng nhìn Phương Hành, thật lâu mới ung dung thở dài.

- Phiến thiên địa này, đã bị trưởng lão của Dao Trì ta phong cấm, ngay cả Độ Kiếp lão tiền bối tới, nếu không đánh vỡ đại trận này, cũng không có khả năng đi ra ngoài được!

Thần sắc của Dao Trì Vương Mẫu không thay đổi, nhưng vẫn lẳng lặng nhìn Phương Hành, chậm rãi mở miệng:

- Trốn ngươi là trốn không thoát, nếu muốn khí lực va chạm, có Dao Trì ta luyện chế Ngũ Hành thần tướng ở đây, ngươi cũng không có khả năng chống cự được, mà Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo trước đây biểu thị ra che chở ngươi, đều không muốn gây chuyện, bây giờ đã rút ra Côn Luân Sơn...

Thanh âm của nàng thật thấp tự nói, ánh mắt mập mờ:

- Cho nên, ta thực không rõ...

Ông!

Nàng nhẹ nhàng nâng bước, đi về phía trước, tiên phong phiêu phiêu, giống như Nữ Hoàng...

- Ngươi đưa tiên chủng cho một tiểu nha đầu, từ bỏ một cơ hội tốt tăng lên căn cơ...

- Ngươi vạch trần chân tướng, tức giận đến Viên lão thần tiên thổ huyết, mất Viên gia che chở...

- Ngươi chọc giận các đạo thống, hãm mình ở trong tuyệt địa...

- Ngươi vì một tiểu thị nữ, lại vô duyên vô cớ từ bỏ thiện ý của Dao Trì ta đối với ngươi, cũng từ bỏ sinh cơ duy nhất của mình...

Thời điểm lẳng lặng mở miệng, nàng đã đi tới cách Phương Hành ba mươi trượng, tay giơ lên, bóp thành một tiên ấn, nhưng chậm chạp không đè xuống, nhìn Phương Hành:

- Tìm đường chết như vậy, đến tột cùng là vì cái gì?

Cũng chỉ hơi hỏi, tiên ấn của nàng đã rơi xuống, trong thanh âm hơi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

- Lúc đầu ngươi có hi vọng bù đắp Tiên Anh, thành thiên kiêu chân chính a...

Oanh! Oanh! Oanh!

Trong tiếng thở dài, tiên ấn đánh xuống, dẫn động lực lượng đại trận, trấn áp xuống Phương Hành.

Bạch Thiên Trượng và Phương Hành liếc nhau một cái, đồng thời xuất thủ, một đao một kiếm, đối kháng lực lượng của Dao Trì đại trận.

Nhưng cùng lúc đó, Ngũ Hành lực sĩ đều mở mắt, nhìn về phía hai người bọn họ, sau đó chậm rãi cất bước!

Nhất thời thiên địa kịch chấn, tình cảnh của hai người bọn họ cực kỳ nguy hiểm, như một giây sau sẽ bị Ngũ Hành lực sĩ chụp thành bùn nhão...

Nhưng lúc này, Phương Hành nở nụ cười, truyền cho Bạch Thiên Trượng một đạo thần niệm:

- Là lúc này rồi Thập Nhất thúc!

Cùng lúc đó, một cánh tay của mình âm thầm bắt pháp ấn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Dao Trì Vương Mẫu:

- Rất đơn giản, bởi vì tiểu gia vốn chính là thiên kiêu, nhưng các ngươi lại một mực không nhìn trúng ta...

Chương 985: Hai cái Phương Hành

Dao Trì Vương Mẫu xuất thủ, tuy chỉ một người, lại dẫn động lực lượng Dao Trì đại trận, cơ hồ tương đương với ba vị Độ Kiếp cảnh hợp lực, cực kỳ kinh khủng, trực tiếp bao phủ Bạch Thiên Trượng và Phương Hành ở bên trong, mà cùng lúc đó, Ngũ Hành lực sĩ cũng động, như muốn mượn cơ hội này, thể hiện thực lực kinh khủng của mình, hơn nữa đại trận ở chung quanh, ngay cả muốn trốn cũng trốn không được, trừ khi Dao Trì Vương Mẫu tự động mở ra đại trận, vô luận như thế nào, nhìn Phương Hành và Bạch Thiên Trượng đều đã không có hy vọng chạy thoát, thân hãm tuyệt địa...

Bất quá vào lúc này, Phương Hành dữ tợn quát lớn, đáy mắt hiển lộ hung tính kinh người.

Cùng lúc đó, Bạch Thiên Trượng liếc nhìn Phương Hành một cái, tế lên tiểu tháp, thân hóa lưu quang, trốn vào trong đó.

Sau đó giữa thiên địa chỉ còn lại Phương Hành, sáu cánh tay đồng thời nâng lên, chống cự lấy đại lực hùng hồn của Dao Trì Vương Mẫu.

So với Vương Mẫu thân hóa pháp tướng, dung hợp đại trận, như một ngọn núi lớn, lúc này hắn lộ ra cực kỳ nhỏ bé.

Hơn nữa theo một chưởng của Dao Trì Vương Mẫu vỗ xuống, thân hình của hắn trở nên càng lúc càng nhỏ...

Thời điểm Vương Mẫu ra tay, cả người hắn phảng phất như bị chụp không còn, từ pháp tướng cao lớn chừng mười trượng, đập xuống chỉ còn ba trượng, lại đập tới pháp tướng biến mất, rút vào nhục thân, kinh khủng hơn là, nhục thân vậy mà cũng đang thu nhỏ lại, hiện ra vết rạn như thủy tinh, sau đó vỡ nát, giảm bớt, đạo đạo thần quang tràn ra, hóa thành quang cầu, hào quang loá mắt, giống như thiểm điện.

Thần sắc của Dao Trì Vương Mẫu trở nên hoảng sợ, lật bàn tay một cái, nắm quang cầu ở trong tay.

Mặc dù đã bị Phương Hành chọc giận, nhưng nàng thật không muốn trấn sát Phương Hành!

Nàng chỉ muốn bắt giữ Phương Hành, cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn còn cần tới hắn.

Tay vồ xuống, nắm giữ Phương Hành ở trong lòng bàn tay, sau đó nàng vội vã giơ tay lên, cúi đầu nhìn.

Sau đó sắc mặt nàng đột nhiên thay đổi, nghi ngờ không thôi, con ngươi co lại như châm!

Trong lòng bàn tay, không có nhục thân của Phương Hành, chỉ có một tiểu cầu bằng xương to chừng quả trứng ngỗng, óng ánh tinh khiết, tản ra thanh huy vô tận, dùng nhãn lực của Dao Trì Vương Mẫu, tự nhiên có thể nhìn ra, đây là sau khi đại tu sĩ thân tử đạo tiêu, để lại Xá Lợi, đổi câu thuyết pháp, đây chính là một người tu hành sau khi chết để lại đạo nguyên kết thành.

Hơn nữa nàng rất xác định, Xá Lợi này tuyệt đối không phải của Phương Hành.

Coi như vừa rồi mình thất thủ, trực tiếp chụp chết tiểu ma đầu, hắn cũng không có đạo lý ngưng kết Xá Lợi nhanh như vậy.

Như vậy, đến tột cùng xảy ra tình huống gì?

Dao Trì Vương Mẫu giật mình, ẩn ẩn đoán được nguyên nhân!

Hưu...

Cũng ở thời điểm nàng hoảng sợ, tiểu tháp ẩn hình biệt tích, vẽ ra một dấu vết nhanh hơn chớp giật, nhanh chóng bay về phía viễn không, tốc độ kia nhanh chóng, cơ hồ ngay cả thần niệm của người tu hành cũng không đuổi theo kịp, nhưng lúc này trên người Dao Trì Vương Mẫu gia trì lực lượng đại trận, ở dưới đại trận bao phủ, một hạt cát một lá cây cũng chạy không khỏi cảm giác của nàng, cho nên nàng kịp thời phản ứng lại, không chút nghĩ ngợi, vung một chưởng về phía tiểu tháp, trong miệng quát lạnh:

- Viên Cửu công tử, ở lại đây đi...

Lúc này nàng nhất thời còn không dám xác nhận trên người Phương Hành đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng có một việc là có thể khẳng định, sự tình đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình, cho nên nàng dùng tốc độ cực nhanh phản ứng lại, muốn bắt Bạch Thiên Trượng làm con tin.

- Ha ha, lưu ở Dao Trì cũng không có gì, đáng tiếc... Đồ đệ không cho...

Thanh âm của Bạch Thiên Trượng vang lên, trên tiểu tháp nở rộ thần huy kinh người, hất ra bàn tay của Dao Trì Vương Mẫu, làm Dao Trì Vương Mẫu bị hù không nhẹ, một chưởng của mình phủ xuống, ẩn chứa lực lượng của cả Dao Trì đại trận, dù ba vị Độ Kiếp liên thủ, sợ rằng cũng chưa chắc có thể tuỳ tiện ngăn cản mình, nhưng tiểu tháp kia lại dễ như trở bàn tay làm được, làm nàng nhịn không được sinh nghi, tiểu tháp là Thánh Nhân luyện chế sao?

Nàng kinh nghi, đã không kịp suy nghĩ nhiều, một chưởng không thành, chưởng thứ hai đã chụp đến, vẫn muốn giữ lại tiểu tháp kia.

- Ở trong Phong Sơn đại trận của Dao Trì ta, vô luận ngươi và tiểu ma đầu kia có âm mưu quỷ kế gì, cũng đừng muốn chạy trốn!

Thanh âm của nàng lạnh lùng, truyền khắp bốn phương, không chỉ nói với Bạch Thiên Trượng, càng giống như nhắc nhở Phương Hành, lúc này lòng nàng đã loạn, theo tâm loạn, dâng lên chính là lửa giận vô tận!

Bạch Thiên Trượng cũng không trả lời, tiểu tháp giống như thiểm điện, chui vào hư không, như hoàn toàn không nhìn đại trận bao phủ, cũng không lo lắng tiểu tháp sẽ bị thần quang ngăn cản...

Thế nhưng lại có hai người trả lời Dao Trì Vương Mẫu.

Một thanh âm vang ở lân cận, một thanh âm truyền từ phía đông, ở vị trí Dao Trì Tiên cung…

- Nếu như ta căn bản không ở trong đại trận thì sao?

Vừa nghe đến câu nói kia, trong lòng bàn tay Dao Trì Vương Mẫu, viên Xá Lợi kia thình lình biến hóa thành Phương Hành, vẫn là bộ dáng như vậy, ba đầu sáu tay, Nguyên Anh cảnh, vô cùng chân thật, đang cười hì hì ôm sáu cánh tay, mặt mũi tràn đầy xấu xa nhìn nàng.

Thấy cảnh này, Dao Trì Vương Mẫu kinh hãi, vội xoay người nhìn lại, chỉ thấy ở phương hướng Dao Trì Tiên cung, đang có một cái bóng, chậm rãi bay lên giữa không trung, trên người mặc đạo bào, tóc búi đuôi ngựa buộc ở sau ót, hai tay chắp ở sau lưng, vẻ mặt khinh thường, trên vai còn vác một nhánh đào trĩu quả, đang xa xa nhìn về phía này, mà ở bên cạnh hắn, còn đi theo một quái vật, nhìn tựa như Kỳ Lân, đương nhiên mỗi người ở đây đều biết, kia kỳ thật là một con lừa !

Con ngươi của Dao Trì Vương Mẫu co lại, tâm tư chấn kinh khó mà hình dung.

Mà các tu sĩ khi nhìn thấy cái bóng kia, cũng cứng cả họng, nói không ra lời.

Từng người biểu lộ giống như sét đánh...

Lại một tiểu ma đầu!

Rõ ràng nơi này có một tiểu ma đầu quấy phá phong vân, sao bên Dao Trì Tiên cung lại xuất hiện một cái?

Bất quá sự tình càng để bọn hắn khiếp sợ còn ở phía sau...

Tiểu ma đầu bên này cười cười, thân hình dần dần phai nhạt, phảng phất như khói xanh biến mất, chỉ để lại viên Xá Lợi kia, mà Phương Hành ở phương hướng Dao Trì Cung thì chậm rãi, từ trên cành đào chọn lấy quả to nhất, bỏ tới trong miệng gặm một cái, nhíu mày, hình như cảm thấy hương vị không ngon, liền thuận tay nhét vào trong miệng con lừa...

Gương mặt con lừa ghét bỏ, không chút do dự nhổ ra, sau đó duỗi cái đầu đi cắn quả đào trên cành.

Động tác của một người một lừa khiến cho không biết bao nhiêu người đau nhói, nghĩ thầm đây chính là Bàn Đào ah, con lừa khốn kiếp kia...

Mấu chốt là con lừa còn ghét bỏ...

Các tu sĩ kinh ngạc, Phương Hành dứt khoát ném cành đào cho con lừa, uể oải tiến lên hai bước, hai tay nâng lên, như thôi động cối xay, trên người dần dần có một loại khí tức thánh khiết bay lên, khác biệt Phương Hành mà các tu sĩ nhận thức, pháp thuật tiểu ma đầu tu hành có chút hỗn tạp, tăng thêm tâm tính, tu hành giống Ma nhiều hơn giống Tiên, khí tức từ trước đến nay cũng âm u, nhưng vào lúc này, khí tức của hắn theo động tác phóng thích ra ngoài, không ngờ tràn đầy thánh khiết, đó là một loại tiên khí thuần túy gần đại đạo...

Nhưng càng làm người ta giật mình, là tu vi của hắn lúc này!

Khí tức tinh thuần như tiên, hùng hồn như biển, lại cực kỳ ngưng tụ!

Kia căn bản không phải Nguyên Anh cảnh, mà là khí tức Kim Đan cảnh!

Khí tức Kim Đan, nửa bước Tiên Anh...

Hắn rõ ràng đã sớm kết anh, sao có thể còn là Kim Đan cảnh?

Người tu hành, cảnh giới không tiến tắc thối, nhưng cảnh giới lui xuống, đó là không trọn vẹn, giống như ban đầu ở Thần Châu Bắc Vực

Phong Thiện Sơn, Phương Hành bởi vì đạo nguyên trôi qua, cảnh giới lui lại, nhưng lúc kia cảnh giới của hắn không trọn vẹn, để cho người ta một chút liền cảm giác được có vấn đề, không giống lúc này, rõ ràng là Kim Đan cảnh, còn cực kỳ viên mãn, có một loại cảm giác cực hạn!

Không sai, chính là cảm giác Kim Đan cảnh đi tới cực hạn!

Đó là một loại đạp tới đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa, liền có thể lập tức kết thành Tiên Anh!

So với những Thánh Nhân môn đồ ở trong Chư Tử Đạo Tràng, hắn càng tiếp cận viên mãn, cũng chính là cực hạn của Trảm Ngã cảnh!

- Ta đưa tiên chủng cho khuê nữ, là bởi vì bản thân ta chính là tiên chủng, không cần của người khác!

Thời điểm thi pháp, thanh âm của Phương Hành xa xa truyền tới, rõ ràng giống như vang ở bên tai các tu sĩ.

- Ta nói chân tướng, là bởi vì ta căn bản không cần bất luận người nào che chở, tiểu gia bảo vệ được mình, bảo vệ được vợ con!

Thoáng qua, hắn đã liên tục đánh ra bảy tám phù văn, xa xa rơi về phía địa vực dưới chân hắn, hiển hóa trật tự thần liên.

- ... Ta không để ý tới Dao Trì các ngươi lôi kéo, cự tuyệt cái gọi là thiện ý, là bởi vì các ngươi vốn thiếu nợ ta, hiện tại các ngươi nên trả lại ta, còn phải thêm đền bù tổn thất, mà không phải cao cao tại thượng ban thưởng cho ta...

Hắn vừa thi pháp vừa nói chuyện.

Đến cuối cùng, hắn ngẩng đầu nhìn Dao Trì Vương Mẫu, thanh âm thật thấp cười lạnh:

- Về phần bù đắp Tiên Anh?

- Ha ha ha ha...

Hắn đột nhiên cuồng tiếu, thân hình xông về không trung, hai tay chấn động, thiên địa đại biến, dù Tiểu Hoa phong cách Dao Trì Cung trăm dặm, nhưng vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được thiên địa sinh ra biến hóa kinh người, không trung, thình lình xuất hiện một cửa đồng to lớn đáng sợ, ngột ngạt mở ra, lộ ra không gian tối om, Phương Hành thì đứng ở cổng, vung hai tay lên, dùng sức bứt lên tám đạo thần liên...

Oanh!

Theo hắn hét lớn, tám đạo thần liên đồng thời kéo căng, sau đó từ phía dưới bứt lên một vật...

Đó là một ngọn núi, hoặc nói là đại địa!

Một khối đại địa phương viên cơ hồ vài trăm dặm, bị hắn từ dưới đất kéo lên, nhìn giống như một ngọn núi, hơn nữa ở trên đại địa, thình lình sinh trưởng một rừng đào xanh ngắt óng ánh, xa xa nhìn lại, thậm chí có thể nhìn thấy trong cành lá sinh trưởng vô số Bàn Đào khí tức thần thánh, tinh quang mập mờ, lít nha lít nhít, vô cùng vô tận...

Mà Phương Hành thì dắt lấy tám thần liên, dùng sức kéo một cái, đại địa bị kéo lên, sau đó dụng lực kéo vào cửa đồng, lúc này mới vỗ vỗ tay, thở hổn hển, nhìn về phía Dao Trì Vương Mẫu nở nụ cười.

- Tiểu gia vốn tùy thời có thể kết thành Tiên Anh, ai còn thèm các ngươi lấy lòng?

Chương 986: Từ nay Dao Trì không Bàn Đào

- Không tốt.

Sau khi thấy được Phương Hành ném ngọn núi vào đại môn, Dao Trì Vương Mẫu và các trưởng lão sắc mặt đều đại biến, kinh dị đến khó hình dung, lúc đầu Phương Hành hiện thân, tay cầm một cành đào, các nàng cũng đã đoán được, ma đầu kia không biết dùng đạo pháp gì, phân thần hóa niệm, tiềm nhập Bàn Đào Lâm, bất quá phần khiếp sợ này còn không tính quá lớn, Bàn Đào là thiên địa kỳ trân, không cách nào cất vào túi trữ vật, trên người Phương Hành chỉ có một cành đào, nói rõ hắn chỉ trộm chút này, mà Dao Trì gia đại nghiệp đại, tổn thất mấy quả Bàn Đào chẳng đáng là gì, nhưng ai có thể nghĩ đến, một giây sau hắn lại làm ra sự tình đáng sợ như thế?

Một ngọn núi lớn như vậy, trực tiếp cướp đi?

Con mẹ nó cái này nếu để ở thời điểm Thượng Cổ, yêu tinh nào có thể tiến vào Dao Trì Tiên Hội trộm một quả Bàn Đào, cũng truyền khắp thế gian, như là truyền kỳ, bây giờ tiểu ma đầu kia ở dưới vô số người nhìn chằm chằm, lại trộm cả Bàn Đào Lâm đi, có thể hù chết người a?

Đám người Dao Trì Vương Mẫu phản ứng cũng không chậm, ngoại trừ lúc ban đầu khiếp sợ ra, vừa thấy không ổn, lập tức mở đại trận, vội vàng tiến lên ngăn cản, Bạch Thiên Trượng lập tức được cơ hội, trốn ra ngoài đại trận, bay về phía hư không mênh mông, Dao Trì Vương Mẫu và tất cả trưởng lão thì cực kỳ lo lắng, có người vội vàng đuổi theo Bạch Thiên Trượng, người thì bay về phía Phương Hành.

- Ma đầu lớn mật, dám can đảm đại náo Dao Trì Tiên Hội.

Khoảng cách vài trăm dặm, Dao Trì Vương Mẫu trong nháy mắt liền đến, lành lạnh hét lớn, toàn lực vỗ xuống một chưởng.

Lúc này Phương Hành vừa mới ném Bàn Đào Lâm vào đại môn, vỗ tay xoay người, chỉ thấy một chưởng kinh thiên động địa của Dao Trì Vương Mẫu, cả người hắn đã bị chưởng lực bao phủ, áo bào phần phật bay lên, nhưng hắn biểu hiện không chút kinh hoảng, thậm chí còn hơi nở nụ cười, chậm rãi giơ lên một tay, đặt ở trước ngực.

Oanh!

Một chưởng này của Dao Trì Vương Mẫu, dưới cơn thịnh nộ mà ra, khó có thể hình dung uy thế kia mạnh bao nhiêu!

Thế nhưng thời điểm chưởng lực đến trước người Phương Hành, ánh mắt tiểu ma đầu kia đột nhiên hiện lên hung quang, sau đó vỗ ra, chỉ nghe một tiếng ầm vang, theo hắn đánh ra một chưởng, Thiên Địa ở chung quanh tựa hồ nổi lên rung động, một tầng một tầng, một vòng một vòng, như từng cây cung, bắn ra vô số mũi tên đáng sợ.

Bành

Hắn lại trực tiếp cứng đối cứng với Dao Trì Vương Mẫu!

Hắn chỉ là Kim Đan cảnh, lại lựa chọn cùng Vương Mẫu tu vi Đế Anh viên mãn cứng đối cứng!

Thế nhưng càng làm cho người giật mình là, một chưởng của Vương Mẫu không có trực tiếp đập hắn thành thịt vụn, mà bất ngờ bị hắn chấn lảo đảo lui lại, thân hình giống như tia chớp xông lên phía trước, sau đó giống như đụng phải bức tường, nhanh chóng bay trở lại.

Cứng đối cứng một chưởng, rõ ràng là Phương Hành công khai đánh lui Vương Mẫu!

Giữa không trung, đã không biết có bao nhiêu người tu hành, bị một màn này chấn kinh trợn mắt há hốc mồm, dùng sức văn vê tròng mắt.

Nếu nói vừa rồi Phương Hành hiển hóa Nguyên Anh cảnh có thể làm được điểm này thì cũng thôi, dù sao cũng là Đế Anh, hơn nữa hung tính khôn cùng, nhưng bây giờ Phương Hành thoạt nhìn chỉ là Kim Đan cảnh, lại có thể một chưởng đánh bay Dao Trì Vương Mẫu?

- Thực cho rằng đại gia còn là tiểu hài tử năm đó bị các ngươi tiện tay bóp chết sao?

Dao Trì Vương Mẫu bị một chưởng kia đập bay, Phương Hành lại đứng thẳng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, chỉ có hư không quanh người giống như gợn sóng rung động lắc lư, thật lâu mới dần dần lui xuống, hắn thì mỉa mai, lẳng lặng giương mắt nhìn thoáng qua Dao Trì Vương Mẫu, lại nhìn lướt qua các tu sĩ kinh hãi, lúc này mới ngồi ở trên lưng Kỳ Lân, lộc cộc đi vào đại môn, sau đó đại môn biến mất, không còn một chút dấu vết.

Một chưởng đẩy lui Dao Trì Vương Mẫu, sau đó cưỡi Kỳ Lân thong dong rời đi, đã trở thành ấn tượng cuối cùng về Phương Hành trong tâm các tu sĩ!

Một màn này để lại ấn ký khó có thể phai mờ ở trong nội tâm vô số người, đến nỗi về sau một màn này bị người vẽ thành họa, truyền lưu rất rộng ở trên thế gian, mà về sự tích ma đầu đoạt Dao Trì Bàn Đào Lâm, cũng trở thành truyền thuyết truyền lưu mười vạn năm!

- Làm sao có thể? Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Các trưởng lão Dao Trì Cung theo sát Dao Trì Vương Mẫu chạy tới, nhưng đã không thấy bóng dáng của tiểu ma đầu kia, bọn hắn cũng nhìn thấy cảnh tượng Dao Trì Vương Mẫu bị đánh lui, trên mặt tức giận và hồi hộp khó có thể hình dung, mấy hơi trước, bọn hắn còn nắm chắc thắng, vẻ mặt tin tưởng, nhưng hôm nay, sắc mặt mỗi người tái nhợt, giống như trời sụp, một nhóm người tới nâng Vương Mẫu dậy, một bộ phận khác thì nghĩ tới một vấn đề càng thêm nghiêm trọng, nhanh chóng vọt về phía Dao Trì cung, đi qua xem xét tổn thất.

Một đống bừa bộn!

Ánh vào tầm mắt của bọn hắn quả thực là vô cùng thê thảm!

Dao Trì Tiên Điện như nữ nhân bị ba mươi đại hán cường bạo!

Trân ngoạn cổ bảo, vỡ thì vỡ, không thấy thì không thấy!

Kỳ cầm dị thú, chết thì chết, không có lông thì không có lông!!

Đình đài lầu các, loạn thì loạn, nghiêng sập thì nghiêng sập!

Thị nữ lực sĩ canh giữ Tiên Điện, thì cả đám nằm ở trên mặt đất nằm ngáy o..o… trời sập cũng gọi không tỉnh.

Thảm trạng khiến cho chư vị trưởng lão tâm rung động, bất quá bọn hắn còn không lo nổi, vội vàng xuyên qua Dao Trì Tiên Điện, đến hậu sơn xem xét, nhưng vừa xem xét, vẫn không khỏi trái tim tan nát, ở đâu còn có hậu sơn gì, Bàn Đào Lâm đã hoàn toàn biến thành một cái hố to, sâu mấy trăm trượng, đừng nói Bàn Đào Thụ, ngay cả da đất cũng không lưu lại.

Hắn đến tột cùng là làm sao làm được?

Hắn làm sao có thể làm quá mức như vậy?

Trong lòng các trưởng lão Dao Trì rất có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt, thậm chí không thể tin được một màn này!

- Hồng Ngọc Bàn Đào!

Đột nhiên, có một vị trưởng lão khẽ quát một tiếng, những người khác mới phản ứng qua.

Sau đó đoàn người liếc nhau một cái, vội vọt tới một vị trí bí ẩn, ở đó còn có một cây Cổ Bàn Đào Thụ trân quý nhất của Dao Trì Cung, Bàn Đào Thụ vốn có rất nhiều loại, cao thấp khác nhau, có Thanh Linh Bàn Đào, Bạch Ngọc Bàn Đào… mà quý trọng nhất là Hồng Ngọc Bàn Đào, lại xưng "Chu Đan Đào", là năm đó lúc Thượng Cổ Dao Trì dời đi Tiên Giới lưu lại một cây, chính là Tiên chủng chân chính, giá trị vô lượng!

Bàn Đào Lâm không biết bị tiểu ma đầu kia dùng thủ đoạn nghịch thiên gì bứng đi, nhưng đối với Dao Trì mà nói, trọng yếu nhất lại là Hồng Ngọc Bàn Đào, gốc Bàn Đào kia không có ở trong Bàn Đào Lâm, hơn nữa cực kỳ che giấu, khả năng bị người phát hiện tương đối thấp, còn nữa, trên Hồng Ngọc Bàn Đào Thụ có dán phù triện của Cổ Dao Trì, tiểu ma đầu kia không có bổn sự dời nó đi.

Các tu sĩ Dao Trì nghĩ đến điểm này, mới vội vàng đi qua xem xét!

So sánh với Bàn Đào Lâm, Hồng Ngọc Bàn Đào mới là trân quý nhất.

Sưu sưu sưu…

Các tu sĩ nhanh chóng độn về phía tây Dao Trì Tiên Điện, sau đó tiến vào một phúc địa che giấu, mắt quét qua, thần sắc lập tức tuyệt vọng, thậm chí một lão tu sĩ sắc mặt buồn bã, phun ra một ngụm tinh huyết, ủ rũ ngồi dưới đất.

Phúc địa không lớn, chỉ có trăm trượng, sinh đầy kỳ trân dị thảo, giống như Tiên Cảnh.

Mà ở trung ương nhất, vốn sinh trưởng một cây Cổ Bàn Đào Thụ mà Dao Trì không bao giờ cho người thấy, lúc này Cổ Bàn Đào Thụ xác thực vẫn còn, bọn hắn đoán không sai, tiểu ma đầu kia bổn sự lại lớn, cũng không có biện pháp dời nó đi, thế nhưng bọn hắn không ngờ tiểu ma đầu kia ác như vậy, Cổ Bàn Đào Thụ xác thực vẫn còn, chỉ là trái cây hết sạch, hơn nữa cả gốc cổ thụ đã biến thành than cháy!

Hắn xác thực không thể mang Cổ Bàn Đào Thụ đi, thế nhưng châm một mồi lửa đốt đi.

Đây chính là Cổ Bàn Đào Thụ duy nhất ở thế gian a!

Lúc này biểu lộ của các trưởng lão Dao Trì Cung quả thực khó có thể dùng ngôn ngữ đi hình dung, cả đám như nhà có tang, cực kỳ bi thương!

- Hắn làm sao lại hạ thủ được a!

Có người bi thảm kêu lớn, buồn bã gần chết, chỉ muốn giết người!

- Viên lão tiền bối, vừa rồi vì sao ngươi không ngăn cản hắn?

Có người khác nhìn về phía một phương vị của Tiên Viên, chỉ thấy ở góc tây bắc, trước một thạch án tinh xảo, Viên lão thần tiên lẳng lặng ngồi xếp bằng, thần sắc lộ ra có chút ảm đạm, cho dù thấy được các trưởng lão của Dao Trì Cung đến, hắn cũng không nói chuyện, giống như xuất thần đang suy nghĩ cái gì, mà ở trước người hắn, còn để một quả Hồng Ngọc Bàn Đào lớn cỡ nắm tay, sáng óng ánh long lanh như thủy tinh, tán ra tiên quang như ẩn như hiện, phía trên có một vết khuyết, như bị người cắn qua.

Nhìn thấy quả đào này, các trưởng lão Dao Trì Cung mới đột nhiên ý thức được, Viên lão thần tiên hẳn là tiến vào Tiên Viên trước khi tiểu ma đầu hái sạch tất cả quả đào, lại thiêu Cổ Bàn Đào Thụ, bằng không thì hắn không có khả năng hái được một quả đào.

- Bọn tiểu bối đã lớn rồi!

Viên lão thần tiên trầm mặc thật lâu, mới đột nhiên khẽ thở dài, thần sắc cô đơn vô tận.

- Chúng ta những lão gia hỏa này, đã không còn dùng được nữa!

Hắn nói thật nhỏ, sau đó nhặt Hồng Ngọc Bàn Đào lên, nhét vào trong tay áo, chậm rãi đứng dậy, thân hình có chút còng, từ từ đi ra ngoài, vậy mà không muốn giải thích nhiều, chuẩn bị trực tiếp rời đi.

- Không phải lão phu không ngăn cản, là lão phu ngăn không được!

Lúc trải qua bên người Dao Trì Vương Mẫu, Viên lão thần tiên mới trầm thấp hít một hơi, khuyên nhủ:

- Thiếu nợ hắn thì phải trả hắn, đã không thể dùng ánh mắt nhìn tiểu bối đến xem bọn hắn rồi, thế hệ bọn hắn, vốn không giống chúng ta, ở trên người của bọn hắn, một ít quy củ cũ nên bỏ rồi, kịp thời thu tay lại, có lẽ đối với chúng ta, đối với Thần Châu, đối với Thiên Nguyên, đều là một chuyện tốt.

Hắn nói rất nhiều, chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi ra, thanh âm già nua xa xa truyền đến.

- Lão phu bế quan, Bàn Đào Tiên Hội này cũng không tham gia nữa, từ nay Dao Trì không Bàn Đào rồi.

Chương 987: Làm sao làm được

- Ma đầu Phương Hành, quả nhiên danh bất hư truyền!

Thời điểm Dao Trì đại loạn, các đạo thống hoảng sợ không chịu nổi, đám người Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo đã lên pháp thuyền, bay nhanh về phía Thần Châu Nam Vực, hơn nữa trên pháp thuyền, các tu sĩ đều nhìn hình ảnh mà thám tử ở Dao Trì Cung truyền về, từng cái khiếp sợ không kiềm chế được, mặc dù trước đây, bọn họ được Phương Hành ám chỉ, kịp thời thoát ra, nhưng dù sao trong lòng vẫn không nắm chắc, thẳng đến kết quả truyền về, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng nổi lên cảm giác khó có thể tin, hai mặt nhìn nhau, âm thầm nghị luận, khiếp sợ không thôi.

Cái kia dù sao cũng là Dao Trì Cung ah, vậy mà bị hắn khuấy thành như vậy!

Ngay cả Bàn Đào cũng không còn, như vậy Dao Trì Tiên Hội làm sao tổ chức?

- Ha ha, liền biết thổ phỉ kia sẽ không để người thất vọng, lần này chúng ta có thể thoải mái ăn Bàn Đào rồi?

Trên pháp thuyền bên trái, đám người Kim Ô nhìn thấy tin tức, từng cái cao hứng bừng bừng, nhất là Kim Ô, tiếng cười truyền khắp nơi, cách xa mười dặm cũng có thể nghe nhất thanh nhị sở.

- Dao Trì từ nay không Bàn Đào, ta ngược lại muốn nhìn Dao Trì Tiên Hội làm sao tổ chức!

Lệ Hồng Y ngồi xếp bằng, tay bưng một ly trà, vừa uống vừa thở dài.

- Ta càng hứng thú hơn là, Phương sư đệ đối phó cục diện này thế nào.

Vương Quỳnh nhàn nhạt cười, ánh mắt lại nhìn về phía một phương hướng khác, trong phòng khách, bên cạnh một bàn ngọc bày hai cái bồ đoàn, Long Nữ ôm nữ hài ngồi ở một bên, khí chất cao quý xuất trần, hơn nữa một bên khác là Sở Từ, so với Long Nữ thong dong đại khí, nàng có vẻ hơi gấp rút bất an, ngẫu nhiên vụng trộm nhìn Long Nữ một cái, liền đỏ cả mặt, có chút nhăn nhó bất an.

- Ứng Xảo Xảo sư muội cũng đã từ Bột Hải quốc xuất phát!

Lệ Hồng Y bưng trà uống, nhưng bởi vì không chịu được bầu không khí kia, nghe vậy không khỏi cười trên nỗi đau của người khác nói.

- Hắn còn có nữ nhân khác không?

Con mắt Lệ Anh sáng lên, cười quái dị nói:

- Kêu đến hết đi!

- Đúng đúng, phải nhìn thổ phỉ ăn quả đắng.

Kim Ô cũng cười phá lên, ánh mắt gian xảo, như tên trộm quét qua đám người Lệ Hồng Y, Vương Quỳnh, cuối cùng ngay cả biểu muội của mình Ô Tang Nhi cũng không bỏ qua, đôi quái nhãn xoay chuyển nhanh như chớp, thận trọng hỏi:

- Lại nói, mấy người các ngươi không có bị hắn ăn qua đậu hũ chứ? Có việc gì không thể lộ ra ngoài cứ nói để mọi người nghe giải buồn?

Sưu…

Trong nháy mắt, ba đạo sát khí trực tiếp nhìn lại nó.

- Oa…

Kim Ô bị hù đến quái khiếu, vỗ cánh bay đến không trung, nhất thời không dám về pháp thuyền.

- Nếu thật còn có, thì nhanh gọi đi!

Lúc này, Hàn Anh trầm mặc không nói nhàn nhạt mở miệng:

- Nhất định sẽ rất náo nhiệt!

Bên này thảo luận, làm các đệ tử của Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo hai mặt nhìn nhau, biểu lộ cổ quái, trong mắt bọn hắn, đám người Kim Ô đều là truyền kỳ của tộc đàn thậm chí đạo thống, không chỉ tuổi trẻ lại tu vi thâm hậu, viễn siêu cùng thế hệ, còn làm đủ loại sự tích khiến cho người nhìn mà than thở, ở trong mắt những đệ tử bình thường này, đã sớm coi bọn họ như sư thúc sư bá, ngày bình thường cực kỳ kính trọng, lại không nghĩ rằng bọn họ cũng sẽ bát quái.

- So sánh với đó, ta càng cảm thấy hứng thú là, tiểu tổ đến tột cùng là làm sao làm được điểm này.

Trong hỗn loạn tưng bừng, Kim Sí Tiểu Bằng Vương mở miệng, nói nghi vấn lớn nhất trong tâm các tu sĩ.

- Bị hắn nháo trò như thế, Dao Trì Tiên Hội đã không tổ chức nổi nữa, Chư Thiên chi minh cũng trở thành bọt nước!

Hồ Cầm lão nhân, Đại Bằng Tà Vương, mấy vị Kim Thân La Hán của Linh Sơn Tự, cùng mấy lão tổ của Thái Cổ Yêu Đạo ngồi ở trong đại sảnh, uống trà nói chuyện phiếm, thần sắc nhàn nhã, khi lấy được tin tức Phương Hành thành công thoát thân, bọn họ cũng coi như buông xuống, chỉ còn chờ pháp thuyền chạy về Thần Châu Nam Vực cùng Phương Hành gặp mặt là được.

- Bất quá Chư Thiên chi minh vẫn cần phải ký kết, đại kiếp sắp tới, nếu chúng ta riêng phần mình tự chiến, chỉ sợ không chống đỡ được!

Một vị lão tổ của Thái Cổ Yêu Đạo nhẹ nhàng mở miệng, thần sắc có chút ngưng trọng.

- Ha ha, khó khăn!

Một người khác mở miệng, mặc áo xanh, thần sắc có chút thất vọng, lại là Nguyên Anh lão tổ của Hồ tộc, nàng thấp giọng nói:

- Dao Trì vốn là muốn mượn Bàn Đào tiên hội, thúc đẩy các thống kết minh, nhưng ai ngờ Bàn Đào đại hội lại bị làm thành bộ dáng này, bây giờ chỉ sợ loạn thế lại nổi lên, chúng ta cùng Thần Châu, thậm chí các đạo thống trên Thiên Nguyên Đại Lục, trong thời gian ngắn sẽ không có khả năng hòa hoãn, thậm chí có khả năng loạn chiến không ngừng, đừng nói đại kiếp đến, chỉ là nội chiến cũng đã tiêu hao không nổi!

Nói xong, thần sắc của nàng có chút phẫn uất, trầm lắng bồi thêm một câu:

- Quả nhiên không hổ là tai tinh.

Những lời này nói có chút nặng nề, làm các tu sĩ tâm trĩu nặng.

- Cũng chưa chắc.

Lúc này Đại Bằng Tà Vương cười lạnh một tiếng, mở miệng:

- Ai nói Chư Thiên chi minh chỉ có thể do Dao Trì đến thúc đẩy?

- Ừm?

Các tu sĩ giật mình, đều bay lên một ý niệm, nhưng quá mức chấn kinh, không người dám nói ra ngoài.

- Ha ha, này chuyện tới Nam Vực bàn lại đi!

Hồ Cầm lão nhân nhẹ nhàng mở miệng:

- So sánh với đó, ta ngược lại càng muốn hỏi tiểu quỷ kia, là làm sao làm được như vậy!

Cách pháp thuyền không xa, lúc này cũng đang có một tiểu tháp màu trắng bay trên không trung, thân tháp dài ước chừng khoảng mười trượng ngắn, có một nam tử bạch y đứng ở trên tháp, chắp hai tay sau lưng, phiêu phiêu dục tiên, chính là Bạch Thiên Trượng thừa dịp Dao Trì đại loạn, thành công từ Côn Luân Sơn trốn ra, lúc này đối diện với hắn, giữa hư không, đang ngồi xếp bằng một lão giả áo gai, tiên phong đạo cốt, tay cầm cốt trượng óng ánh, bình tĩnh nói với Bạch Thiên Trượng:

- Đại loạn không thể lên, khí vận của Thần Châu đã liên kết lại với nhau, mong Viên tiểu hữu thận trọng!

- Thiên Cơ lão tiền bối thần cơ diệu toán, vậy mà có thể từ nơi sâu xa tính tới hướng đi của ta, ở chỗ này chờ ta, vãn bối quả thực bội phục!

Nhìn lão giả áo gai, ánh mắt của Bạch Thiên Trượng yên tĩnh, mỉm cười trả lời:

- Lão tiền bối nói ta đều hiểu, bất quá mặc dù Phương Hành là đệ tử của ta, nhưng ta không làm chủ thay hắn được, chỉ có thể truyền lời của tiền bối cho hắn, để hắn định đoạt!

- Như thế cũng tốt!

Lão giả áo gai bình tĩnh nhẹ gật đầu, có chút dừng lại, sau đó thần sắc xuất hiện vẻ lo nghĩ:

- Bất quá ở chuyện này, kỳ thật trong lòng lão phu cũng có chút nghi vấn, trước đây thế gian truyền đến tin tức hắn vẫn lạc, lão phu còn ra sức thôi diễn, chỉ thấy hắn còn có một chút hi vọng sống, thậm chí đoán được hắn có khả năng xuất hiện ở Dao Trì Tiên Hội, đại náo tứ phương, nhưng vô luận như thế nào, cũng không nghĩ tới hắn sẽ cướp toàn bộ Dao Trì đại hội, ai, việc này quả thực khiến người ngoài ý muốn, ngược lại muốn thỉnh giáo một chút…

- Sự tình này ta không giúp được!

Bạch Thiên Trượng trả lời rất gọn gàng, đánh gãy lão giả áo gai nói, sau đó ở trên mặt hắn hiện ra vẻ cười khổ, ánh mắt xa xăm, nhớ tới cảnh Bàn Đào Viên bị ném vào cửa đồng, sau đó một chưởng đẩy lui Dao Trì Vương Mẫu, cưỡi Kỳ Lân chậm rãi rời đi, trong lòng cảm giác vừa buồn cười vừa cảm khái, thậm chí còn có chút cổ quái, khẽ cười khổ hồi đáp:

- Bởi vì ngay cả ta cũng muốn biết, tiểu hỗn đản này, đến tột cùng là làm sao làm được.

Một Phương Hành, sao lại có hai thần hồn hoàn chỉnh phân biệt xuất hiện ở hai địa phương?

Người đã kết anh, sao lại quay về Kim Đan, tiếp tục bước lên con đường hoàn mỹ?

Lúc trước đã kết Nguyên Anh, là làm sao sống sót ở trong Huyền Vực, còn làm một màn kịch lớn như vậy?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ giới tu hành, bất luận địch bạn, đều hiếu kỳ vấn đề này.

Bởi vì quá mức huyền bí, quá mức kinh dị, ngay cả Độ Kiếp cảnh nghĩ nát óc cũng không hiểu được.

Nếu nói là phân thân, một phân thân sao có thể có được thần hồn hoàn chỉnh?

Nếu là phân thần hóa niệm, cũng không có khả năng phân ra hai cảnh giới khác biệt a.

Huống chi, Phương Hành Nguyên Anh cảnh kia, nếu thật là hóa thân, cũng không gạt được nhiều tu sĩ như vậy.

Ôm nghi vấn này, đám người Đại Tuyết Sơn, Thái Cổ Yêu Đạo, Bạch Thiên Trượng… đều nhanh chóng chạy về Thần Châu Nam Vực, đây cũng là lúc ở Côn Luân Sơn ước hẹn, sau khi rút ra Côn Luân, trực tiếp chạy đến Nam Vực, sẽ có kinh hỉ cho mấy người bọn hắn!

Mà thời điểm bọn họ ngựa không dừng vó chạy đến Thần Châu Nam Vực, nơi cùng Bạch Ngọc Kinh xa xa tương đối, có một ngọn núi cao ngàn trượng, mấy trăm người hầu đang bận rộn, ở dưới một con lừa đốc xúc bố trí ngọn núi thành dã yến, điêu thạch làm bàn, trải cỏ làm thảm, gọt mộc làm chén, dẫn nước làm hồ… cảnh tượng cực kỳ nhiệt náo, mà lúc này tiểu ma đầu Phương Hành đại náo cả Thiên Nguyên Đại Lục, lại đang cười hì hì ngồi ở trên một pháp đài, ôm bình rượu nhìn mọi người bận rộn, hưng phấn không thôi, cực kỳ hài lòng.

- Sư phụ, nói cho ta biết đi, lúc trước ngươi đến tột cùng là làm sao làm được, ta ở trong Huyền Vực tìm bảo bối, kết quả ngươi bỗng nhiên cả người là máu xuất hiện ở trên Bách Đoạn Sơn, thật dọa ta sợ hết hồn, còn tưởng ngươi thành quỷ, tới tìm ta tính sổ.

Đốc thúc một hồi, Phương Thanh La đi tới bên người Phương Hành, vuốt mông ngựa phàn nàn.

- Nếu không phải hỗn đản ngươi chỉ lo vớt bảo bối, không quan tâm sư phụ, làm sao lại bị dọa như thế?

Phương Hành liếc mắt, trừng Phương Thanh La.

- Nào có?

Phương Thanh La không vui, vội vàng nói:

- Ta là thay ngài lấy a, biết ngài sớm muộn gì cũng sẽ trở về!

Biện giải xong, lại hưng phấn dùng đầu cọ cọ cánh tay Phương Hành, vuốt mông ngựa nói:

- Bất quá sư phụ ngài bản lĩnh thông thiên, ngài là làm sao tu luyện từ Nguyên Anh về Kim Đan a? Loại phân thân kia ngay cả nghe cũng chưa nghe nói qua, nếu ngài không nói, căn bản khó xem thật giả, tương lai hố người đánh cướp quá thuận tiện, dạy ta đi?

- Ngươi thật muốn học?

Phương Hành trợn trắng mắt, nhìn đồ đệ không có tiết tháo chút nào kia.

- Đương nhiên rồi!

Phương Thanh La trừng mắt, cực kỳ ngưng trọng gật đầu.

- Muốn học rất đơn giản!

Phương Hành uể oải buông bình rượu xuống, giống như cười mà không phải cười nói:

- Đầu tiên, ngươi trước tiên cần phải chém mình một kiếm!

Chương 988: Một kiếm phân thần hồn

- Đây kỳ thật không phải một môn thần thông, mà là một loại bản lĩnh!

Phương Hành rất nghiêm túc nói cho đồ đệ, cũng khiến cho Phương Thanh La tâm hoa nộ phóng, nghe cực kỳ thành khẩn, cái đuôi lắc giống như quạt gió, còn ân cần hơn cả chó:

- Mà muốn có loại bản lĩnh này, đầu tiên phải đủ hung ác, không phải nói hung ác với người khác, mà là hung ác với mình, hung ác đến có thể mặt không thay đổi chặt mình một đao, còn phải có đại phách lực, có uy phong trong thiên hạ ta là hùng, lão thiên không bằng ta, mà loại quyết đoán này, phải dựa vào nuôi dưỡng, nếu không ngươi nói mình uy phong liền uy phong, mà phải chứng minh cho mình nhìn, dùng một số chuyện ngay cả mình cũng cảm thấy không bình thường đến cổ động mình, dùng đại phách lực tự chém thần hồn một đao...

- Tự chém thần hồn?

Phương Thanh La run run, ánh mắt nhìn Phương Hành đã có chút cổ quái.

Thần hồn là căn bản, một khi xảy ra vấn đề, ngay cả cơ hội đầu thai chuyển thế cũng không có, là đồ vật người tu hành coi trọng nhất, ngay cả một số công pháp tu luyện thần hồn, cũng phải cẩn thận ôn dưỡng, không dám có chút sai lầm, có đôi khi tình nguyện vô công, cũng không dám bốc lên chút phong hiểm, cho nên nghe Phương Hành nói tự chém thần hồn, Phương Thanh La vô ý thức đã cảm thấy sợ hãi.

- Một bước Tiên Nhân Vương, một bước quỷ dưới kiếm, không có gì có thể nói, có dũng khí trảm mình mới có bản lĩnh trảm người khác...

Phương Hành nhàn nhạt nói, lại hốc một ngụm rượu:

- Huống chi, lúc ấy sư phụ ngươi cũng không có lựa chọn!

Nghe Phương Hành uể oải nói, thần sắc của Phương Thanh La đại biến, mồ hôi lạnh rơi xuống như mưa.

Trảm mình một kiếm, rõ ràng là suy nghĩ sau khi Phương Hành kết thành Nguyên Anh đã có!

Thế sự như mây, biến ảo khó lường, phúc họa tương y, khó mà dự đoán!

Lúc trước ở ngoài Đa Bảo thành, Phương Hành bắt cóc Dao Trì tiểu công chúa, vốn muốn mượn cái này tạo áp lực với Phù Diêu Cung, đổi về Tiểu Man, nhưng chẳng ai ngờ tới, kết quả lại trời xui đất khiến, bước vào Dẫn Tiên Đại Tự của Ly Hận Thiên, kết quả bị Ly Hận Đạo Chủ để mắt tới, cửu tử nhất sinh, cũng là vì mạng sống, Phương Hành bị ép sớm kết anh, sử dụng khí tức kết anh đưa tới các lão quái vật, bóc trần kế hoạch của Ly Hận Thiên, cũng coi như vì mình xả cơn giận, bức tử Ly Hận Đạo Chủ, đánh Ly Hận Thiên nửa tàn...

Bất quá tổn thất của mình cũng rất lớn, sớm kết Nguyên Anh, không chỉ mất đi cơ hội thành Tiên Anh hoàn mỹ, còn mất đi tư cách tiến vào Bách Đoạn Sơn, nói cách khác, bao khổ tâm mới đoạt được cơ duyên Huyền Quan, vậy mà vô duyên với mình...

Không nói đến lúc ấy Viên gia chơi hai mặt, vẻn vẹn dựa vào tính tình giặc cướp của Phương Hành, thì làm sao có thể để thịt mỡ đã vào miệng chuồn đi? Bất quá khi đó hắn thật không có cách, kết anh chính là kết anh, đây là sự thật, hắn cũng không có khả năng tự phế tu vi hoặc đầu thai chuyển thế, tu luyện lại từ đầu, cho nên hắn dùng hết biện pháp, tìm kiếm phương pháp giải quyết việc này!

Bằng tu vi và kiến thức của hắn, muốn giải quyết khó khăn này thật không dễ dàng, thế là hắn nghĩ đến thức giới.

Trong mê vụ ở thức hải, vẫn luôn tồn tại một số quái vật, Phương Hành nhớ tinh tường, còn biết trong những vật kia, kỳ thật có rất nhiều đều có được ý thức của mình, bất quá bởi vì một ít nguyên nhân, bọn họ một mực ngủ say, đối với mình căn bản hờ hững, dù mạng nhỏ của mình sắp chơi chết, cũng từng cái giả câm vờ điếc, không muốn để ý tới mình!

Bất quá bây giờ Phương đại gia đã cùng

đường mạt lộ, còn có thể tùy ý các ngươi sống chết mặc bay sao?

Thế là Phương Hành làm một sự tình, mỗi ngày đắm chìm trong thức hải cãi lộn, la hét đòi tiền thuê nhà, ồn ào như thế, thật đúng là đánh thức một vị, chính là Ma Kiếm Kiếm Thai ban đầu ở Nam Hải đã từng truyền cho hắn Quỷ Già Nhãn và Kiếm Ma đại thuật, hoặc nói là một đạo kiếm linh, lúc đầu nó đã từng nói Phương Hành ở sau khi kết anh gọi nó tỉnh lại, bây giờ không phải vừa vặn sao.

Sau khi kiếm linh thức tỉnh, cũng dự định truyền cho hắn kiếm đạo vô thượng, nhưng lúc này, nó lại kỳ dị phát hiện, khí tức của Phương Hành rất quái lạ, rõ ràng đã là Nguyên Anh, thần hồn lại không hoàn toàn dung hợp với Kim Đan, như kết anh kết cũng không triệt để!

Đối với điểm này, Phương Hành minh bạch chuyện gì xảy ra!

Lúc trước ở Trúc Cơ cảnh, hắn từng cơ duyên xảo hợp, tu thành chân linh ngoại ma trong thánh, nói cách khác, thần hồn của hắn chia thành nội ngoại hai tầng, hai tầng đều là hắn, lẫn nhau có liên hệ, nhưng lại có khác nhau, lúc trước hắn kết anh, vốn chỉ là thuận thế mà làm, cho nên dẫn động một tia Nguyên

Anh chi khí, kỳ thật chỉ thành tựu Ma xác, mà thần hồn chân chính, kỳ thật vẫn tồn tại ở trong Nguyên Anh của Ma xác, không dung hợp Kim Đan, nói cách khác, vẫn chỉ có thể coi là Kim Đan cảnh...

Nếu như tu sĩ bình thường đụng phải loại vấn đề này, đại khái sẽ cực kỳ buồn rầu, bởi vì cái này cần kết anh hai lần, hơn nữa cân nhắc vấn đề thăng bằng trong đó, nhưng Phương Hành lại không giống, hắn nội tình thâm hậu, kết anh bất quá là một ý niệm, ngược lại không kết anh càng khó khăn!

Sau khi bị kiếm linh chỉ ra, hắn lập tức hưng phấn lên, thúc giục kiếm linh giúp mình giải quyết vấn đề này.

Nhưng kiếm linh căn bản không để ý cái này, hắn thậm chí không thèm để ý Phương Hành đến tột cùng là loại Nguyên Anh nào, hắn thấy, chỉ cần Phương Hành đạt đến Nguyên Anh cảnh, liền có căn cơ truyền thừa kiếm đạo của mình, cực kỳ có tính cách không muốn để ý tới Phương Hành, còn cười toe toét bảo Phương Hành bái sư, hảo hảo vuốt mông ngựa, sau đó ngoan ngoãn tu hành Kiếm đạo của mình, tương lai chờ đại sát tứ phương là được!

Bất quá hắn có tính cách, Phương đại gia càng có tính cách, một lời không hợp, liền muốn đuổi hắn đi...

Sau khi kết thành Nguyên Anh, Phương Hành chưởng khống thức giới càng mạnh, đã có thể cưỡng ép tiến vào mê vụ, thậm chí trục xuất bọn hắn ra thức giới, kiếm linh, hoặc nói là Ma Tổ ngủ say, hiển nhiên không nghĩ tới mình đụng phải gia hỏa như thế, từ lúc mới bắt đầu ngạo kiều đến nhẹ nhàng trao đổi, về sau thẹn quá hoá giận cùng bất đắc dĩ thỏa hiệp, thực là một lời khó nói hết!

Cuối cùng, dường như hắn cũng cực kỳ kiêng kị một loại đồ vật ở trong thức giới của Phương Hành, cuối cùng vẫn đáp ứng hỗ trợ.

Sau khi suy nghĩ, hắn cho Phương Hành hai con đường, một là nghe hắn, không cần để ý căn cơ Nguyên Anh, chuyên tu Ma Kiếm, thứ hai là truyền hắn một kiếm, tự chém thần hồn, tách ra Ma xác đã kết anh!

Phương Hành muốn đi con đường chí cường, không chút do dự lựa chọn con đường thứ hai.

Thế là từ thời điểm ấy bắt đầu, hắn ở dưới Ma Tổ chỉ dẫn, ôn dưỡng thần hồn, đọc sách dưỡng khí, giới giận giới sát, mặc dù làm trái bản tâm, nhưng vì đoạt lại đồ vật của mình, vẫn kiên trì xuống, nhưng không nghĩ tới, tạo hóa trêu ngươi, hắn không đi sinh sự, lại có việc tới chọc hắn, trước đó nói rõ muốn dưỡng khí ba năm, cuối cùng chỉ hơn một năm đã phá giới...

Hơn nữa một năm nay hắn cũng nghẹn khó chịu, kiên quyết không chịu chơi lần nữa.

Ma Tổ bất đắc dĩ, lúc này mới truyền hắn phương pháp mài kiếm!

Kiếm trảm thần hồn, vốn chỉ có hai loại biện pháp, một là thần hồn đủ mạnh, có thể chịu được một kiếm kia, hai là Tâm Kiếm đủ sắc, có thể không chút dây dưa chém ra một kiếm, mà muốn bồi dưỡng Tâm Kiếm, thì phải dựa vào đại phách lực, lúc ấy Phương Hành một người chiến Thần Châu, gây tai hoạ khắp nơi, chính là vì bồi dưỡng quyết đoán, mài sắc Tâm Kiếm...

Thời điểm sắp bị bảy cao thủ Thần Châu vây ở Ma Uyên, hắn cũng đã chuẩn bị chém ra một kiếm kia, nhưng nắm chắc còn không quá đủ, bởi vì lúc ấy hắn một người chiến Thần Châu, theo người khác cực kỳ ghê gớm, nhưng theo Phương Hành, kia căn bản là xe nhẹ đường quen, cảm thấy không có độ khó gì, mà Tâm Kiếm kia, cần chính là đại phách lực, hắn không phục mình, vậy quyết đoán sẽ không sinh ra...

Bất quá cũng chính là nguyên nhân này, thời điểm bảy đại cao thủ vây công Phương Hành, Phương Hành hung ác, nghĩ đến một kế hoạch to gan.

Một bước Tiên Nhân Vương, một bước quỷ dưới kiếm, không có chút chơi liều sao có thể thành sự?

Bảy đại cao thủ muốn lấy mạng của hắn, thế là hắn liền quyết định dùng bảy đại cao thủ đến mài kiếm của mình...

Lúc đó hắn định ra ba kế hoạch bước, hai bước trước, chính là kéo bảy đại cao thủ vào Huyền Vực, bước kế hoạch thứ ba là mượn lực lượng Huyền Vực giết chết bảy đại cao thủ, dùng chiến tích kia đến dưỡng phách lực của mình, ma luyện Tâm Kiếm, về sau hắn thành công, thời điểm thi triển Tâm Kiếm, đều sẽ có oán linh của sáu đại cao thủ hiển hóa, kỳ thật cái kia không phải oán linh của sáu đại cao thủ, mà là tâm niệm của hắn hiển hóa, đó là một chiến tích ngay cả hắn cũng lấy làm kiêu ngạo, cho nên hiển hóa ở trong kiếm!

Đương nhiên, theo Ma Tổ, loại cách thức kia kỳ thật có chút mưu lợi, tính không được chiến tích chân chính, nhưng hết lần này tới lần khác Phương Hành lại rất vui vẻ, cho là mình thắng liền thắng, loại hình thủ đoạn không quan trọng, kia đại khái là bởi vì tính cách, dù sao dưỡng tâm kiếm, là muốn để cho mình tin tưởng, mà Phương Hành từ trong tâm cảm thấy mình mạnh mẽ không biên giới, Tâm Kiếm tự nhiên thành...

Mà thời điểm chém giết Thần Châu sáu đại cao thủ, cũng là lúc Tâm Kiếm mài đủ sắc bén, có thể chém ra một kiếm kia!

Phương Hành cần ở trước khi pháp tắc của Huyền Vực triệt để trấn sát hắn, chém ra một kiếm, tách ra thần hồn của mình!

Thành hay bại, sống hay chết, chỉ có một tia khả năng, cũng chỉ có một cơ hội trong chớp mắt!

Lúc ấy Ma Tổ hỏi hắn lá gan có đủ lớn hay không, chính là nguyên nhân này.

Lá gan của Phương Hành rất lớn, không nói hai lời thi hành kế hoạch này, đồng thời thành công chém ra một kiếm kia!

Không cách nào hình dung cảm thụ ngay lúc đó, Phương Hành dùng Tâm Kiếm trảm thần hồn, giống như trong Hỗn Độn, Bàn Cổ khai thiên, một búa phân âm dương, chém ra một kiếm, thần hồn trên Ma xác bị trảm xuống, cũng chém rụng một tia đạo nguyên mà ở

Thanh Vân Tông được Bạch Thiên Trượng ban tặng, đồng thời chém rụng, còn có tất cả thuật pháp loạn thất bát tao mà xưa nay hắn tu hành, nói đơn giản, hắn một kiếm chém ra hai "mình", một cái là mình Nguyên Anh cảnh, truyền thừa ba đầu sáu tay, Kiếm Ma đại thuật, lạc ấn Vạn Linh Đan, thậm chí các loại Kim Đan pháp chủng lúc ấy hấp thu, mà một cái khác, lại là mình ở Kim Đan cảnh, cái gì cũng không lưu, chỉ còn Tiên pháp!

Thái Thượng cửu kinh, Hóa Linh Kinh, Cảm Ứng Kinh, Bất Tử Kinh, Phá Trận Kinh, Tiêu Dao Kinh, Nhất Khí Kinh, cùng nửa bước đại đạo pháp!

Đây là một mình chỉ tu Tiên pháp, không dính bụi bặm!

Dùng Ma Tổ nói, đây là một Tiên chủng thuần chính, ở Tiên Giới cũng không thấy nhiều!

Chương 989: Hội Bàn Đào sơn trại

Ma xác bị chém xuống, Phương Hành vốn định vứt bỏ, dù sao một kiếm chém ra thần hồn, không có khả năng cùng tồn tại ở trong một nhục thân mà không xảy ra vấn đề, lại thêm Ma xác chính là Nguyên Anh cảnh, Thánh Nhân luyện chế Bạch Ngọc Lệnh bảo hộ không được hắn, khó có thể trốn qua pháp tắc Huyền Vực trấn áp, nhưng Ma Tổ nảy sinh ý định khác, hắn dẫn Ma xác vào thức giới của Phương Hành, che đậy Thiên Cơ, không có bị quy tắc Huyền Vực trấn sát, êm đẹp lưu lại, đương nhiên Ma Tổ cũng giải thích một chút, kỳ thật Ma xác vào mê vụ, sẽ trở thành tồn tại giống như hắn, chỉ cần không hiển lộ khí cơ, sẽ không dẫn động Huyền Vực biến hóa!

Lại về sau, Phương Hành cùng Ma Tổ thương lượng, lần nữa lợi dụng Ma xác, nhắc tới cũng xảo, cơ duyên tạo hóa của Phương Hành, có thể nói là độc nhất thế gian, Vạn Linh Đan trong cơ thể hắn có rất nhiều thần diệu, nói thí dụ như trong Vạn Linh Đan đều là đạo nguyên tinh khiết, dùng những đạo nguyên này luyện chế phân thân, Phương Hành có thể để Ma xác sống nhờ ở trong đó, sau đó phân ra một tia linh tính khống chế, có thể man thiên quá hải, lấy giả loạn chân, nếu không phải Thánh Nhân, thì quyết nhìn không ra sơ hở...

Mà càng kinh người là phân thân của Phương Hành, cũng có được thần hồn và linh tính của hắn, chẳng khác nào hắn có được hai hạt giống, chỉ cần một trong hai thần hồn bất diệt, hắn sẽ không chân chính tiêu vong, có thể mượn một tia linh tính kia ngưng tụ lần

nữa!

Dùng thuyết pháp đơn giản nhất, là Phương Hành có hai cái mạng!

Mặc dù cửu tử nhất sinh, hiểm lại càng hiểm, nhưng Phương Hành rốt cục đạt được ước muốn, một lần nữa về tới Huyền Vực, chuyện thứ nhất tự nhiên là chạy đi xem cơ duyên của mình còn dư bao nhiêu, sau khi xem xét, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, cơ duyên Huyền Quan vô cùng vô tận, bị lấy đi cũng chỉ không đến ba thành, còn lại đều ở Bách Đoạn Sơn, bị Phù Đồ đại trận và quái thi hỗ trợ trông chừng...

Sau khi tiến vào Bách Đoạn Sơn, Phương Hành ngoài ý muốn thấy được đại đồ đệ của mình, tên này đã tu luyện càng lúc càng giống Kỳ Lân, dựa theo Ma Tổ nói, cái này căn bản là mình luyện sai lệch, nó bước lên con đường tu hành, vốn là bị Phương Hành điên cuồng cho ăn linh đan diệu dược, về sau chính nó cũng không tiết chế, ỷ có Hóa Linh Kinh, thấy vật gì tốt đều há miệng nuốt vào, kết quả dược tính trong cơ thể bàng bạc phức tạp, giội rửa huyết mạch, khiến cho nó từng bước biến hóa, ai cũng không biết sẽ biến thành cái quái gì...

Mà sau khi xem qua cơ duyên ở Bách Đoạn

Sơn, lại bố trí một phen, Phương Hành quyết định rời núi báo thù.

Hắn vốn không phải thiện nam tín nữ, huống chi còn bị thiệt thòi lớn?

Sau khi cân nhắc một phen, hắn quyết định trước ra tay với Dao Trì, dù sao ban đầu hắn đại náo Thần Châu, mấy cổ thế gia đều nếm qua thua thiệt, phái ra cao thủ đến vây giết mình là việc đương nhiên, nhưng Phù Diêu Cung thì khác, lúc ấy mình không có động thủ với bọn họ, vậy mà cũng phái người đến vây giết mình, đây theo Phương Hành là xen vào việc của người khác...

Cũng chính là nguyên nhân này, Phương Hành mới có thể ở thời điểm Dao Trì Tiên Hội sắp tổ chức, xuất hiện ở trên Côn Luân Sơn.

Đương nhiên, trực tiếp giết người cho tới bây giờ đều không phải là phong cách của Phương Hành, báo thù có chỗ tốt mới thật sự là báo thù.

Lần này rời núi, hắn lời thề son sắt nói muốn hung hăng báo thù, để mắt tới tự nhiên chính là Dao Trì Bàn Đào, lúc ấy sau khi xâm nhập vào Côn Luân, kế hoạch của hắn vốn rất đơn giản, dùng ma thân đi gây hỗn loạn, hấp dẫn ánh mắt của các tu sĩ, sau đó chân thân chui vào Bàn Đào Viên vớt chút chỗ tốt, bất quá với hắn mà nói, mấy quả đào hiển nhiên không thể đền bù tổn thất tinh thần của hắn...

- Ta biết một môn đại thuật dời núi...

Thời điểm Phương Hành buồn rầu, Ma Tổ như có điều suy nghĩ bồi một câu.

Sau đó Phương Hành liền vỗ đùi:

- Vậy dời cả Bàn Đào Viên đi...

Sự tình phía sau liền đơn giản, thời điểm ma thân hấp dẫn lực chú ý của các tu sĩ, chân thân của Phương Hành tiềm nhập vào Dao Trì cung, mặc dù Dao Trì cung là căn cơ của đạo thống, đại trận vô số, cấm chế tầng tầng, nhưng đối với Phương Hành có Âm Dương Thần Ma Giám, Phật môn Bàn Nhược Kinh, lại thêm Quỷ Già Nhãn, căn bản là dễ như trở bàn tay tiềm nhập vào, sau đó hắn thi triển đại đạo pháp, mượn nhờ lực lượng thiên địa, chấn thần hồn của các lực sĩ và nữ hầu, những nô bộc kia tu vi vốn yếu, nên đều bị hắn chấn ngất đi!

Có thể dễ như trở bàn tay làm được điểm này, là nhờ Phương Hành có Tiên Hồn chi thân, dựa theo Ma Tổ nói, thần hồn của hắn đã có chút tương tự Tiên Giới chuyên môn bồi dưỡng hạt giống Tiên Vương, đơn giản mà nói, loại thần hồn này vô luận là phẩm chất hay lực lượng, đều vượt rất xa phàm nhân, đã sớm bước vào một cấp độ mới, dùng loại thần hồn này thi triển một số huyễn thuật, kia đơn giản là mèo đối phó chuột, dễ như trở bàn tay!

Phương Hành xác thực không phải bình thường, hắn vừa xuất hiện, toàn bộ giới tu hành đều tức giận, nguyên bản ở trong cung có hai vị đại trưởng lão tọa trấn, cũng bị Dao Trì Vương Mẫu gọi ra ngoài, chuẩn bị tọa trấn thiên kiêu lôi đài, ở lúc cần thiết đoạt Phương Hành vào tay, lại không nghĩ tới, cái này căn bản là chính hợp tâm ý của Phương Hành, cả Dao Trì ngoại trừ đại trận và nô bộc, vậy mà rỗng tuếch, đương nhiên, đây cũng không thể trách Dao Trì chủ quan, mà vì lôi đài cách Tiên Điện không xa, chỉ là sự tình cất bước mà thôi...

Phương Hành gan lớn, Ma Tổ ánh mắt cao, lại dẫn đi lực chú ý của những người khác, vậy chuyện còn lại liền đơn giản nhiều, Phương Hành chạy vào Bàn Đào Lâm, chấn choáng thủ vệ, sau đó bày ra phương pháp dời núi, bất quá thời điểm hắn chuẩn bị hành động, Ma Tổ lại nói cảm ứng được một tia khí tức đặc biệt, chỉ điểm hắn tìm tới, mà nhìn thấy, lại chính là Hồng Ngọc Bàn Đào, lúc ấy Phương Hành hết sức vui mừng, chuẩn bị ngay cả cây Bàn

Đào này cũng nhổ!

Thế nhưng lúc này, hắn đụng phải Viên lão thần tiên!

Thời điểm Viên lão thần tiên và hai nữ hầu vừa vào Tiên Điện, liền lập tức phát giác không đúng, nhưng Viên lão thần tiên phản ứng rất nhanh, hắn nhìn thấy đầy đất bừa bộn, cũng đã đoán được cái gì, cũng không biết tâm tư của hắn như thế nào, vậy mà không cho phép nữ hầu trở về bẩm báo Dao Trì Vương Mẫu, mà mang theo các nàng trực tiếp đi vào, bước vào tiên vườn, liền thấy Phương Hành đang ngồi ở trên tàng cây gặm quả đào ăn...

Lần này coi như lúng túng!

Cân nhắc đến tổn thất và khả năng đào tẩu của mình, Phương Hành quyết định thương lượng với Viên lão thần tiên.

Hắn nói câu đầu tiên là:

- Ngươi giết ta không được, ta có thủ đoạn bảo mệnh!

Viên lão thần tiên đối với cái này biểu thị đồng ý.

Phương Hành lại nói:

- Chỉ cần ta không chết, ngươi biết tương lai của ta sẽ rất đáng gờm!

Viên lão thần tiên càng không có dị nghị.

Sau đó Phương Hành rất nghiêm túc nói câu thứ ba:

- Ta không phải người Viên gia, nhưng Thập Nhất thúc lại phải!

Viên lão thần tiên nhẹ gật đầu, sau đó vươn ba ngón tay:

- Đáp ứng ta ba chuyện, ta sẽ làm như không thấy, mặc kệ ngươi rời đi!

Thứ nhất, thời điểm Viên gia gặp đại kiếp, Phương Hành không được khoanh tay đứng nhìn!

Thứ hai, cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, Phương Hành có thể không chia cho Viên gia, nhưng nhất định phải có Bạch Thiên Trượng một phần!

Hai điểm này trong lòng Phương Hành rõ ràng, tất cả đều đáp ứng.

Sau đó Viên lão thần tiên nói câu thứ ba: Hồng Ngọc Bàn Đào, phải có một phần của ta...

Lúc đó Phương Hành có chút chấn kinh da mặt dày của lão thần tiên này!

Bất quá người gặp có phần, hắn vẫn đáp ứng, nhịn đau phân đi không ít, đương nhiên, hắn cũng là về sau mới biết được, Viên lão thần tiên không biết là ăn hay giấu ở nơi nào, nói tóm lại mặt ngoài hắn chỉ mang đi một quả Bàn Đào bị người cắn, cái khác một mực không thấy tăm hơi, người khác đều tưởng Phương Hành lấy hết, nhưng hắn rõ ràng, mình chí ít lưu lại 30 quả...

Chuyện đã xảy ra là như thế, ngay cả Phương Thanh La nghe, cũng mở to hai mắt nhìn, cảm giác có chút khó tin.

- Lúc ấy vì sao Viên lão đầu có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?

Nó cảm thấy rất khó tin tưởng điểm này, rõ ràng là có thâm cừu đại hận, sao lão nhân này còn giúp Phương Hành?

Nhưng sư phụ trả lời cực kỳ đơn giản:

- Bởi vì hắn đã phục ta!

Sau đó, ánh mắt của hắn hơi trầm xuống, thấp giọng cười nói:

- Kia đúng là một lão đầu chỉ biết lựa chọn chính xác...

- Sau này chúng ta làm thế nào?

Phương Thanh La nghe xong chân tướng, mới cảm khái lên, nhìn bàn đá đầy khắp núi đồi, có chút khổ não nói:

- Sư phụ, ta cảm thấy hiện tại chúng ta nên suy tính là làm sao ứng đối lửa giận của Phù Diêu Cung mới phải, so sánh với Dao Trì Cung, Phù Diêu Cung mới thật sự là nhân vật hung ác, kia vốn là một thanh kiếm sắc bén của Dao Trì, Dao Trì ăn phải lỗ vốn, đoán chừng Phù Diêu Cung chẳng mấy chốc sẽ đánh tới, thế nhưng chúng ta không tranh thủ thời gian bày trận nghênh địch, lại bày nhiều bàn ghế như vậy làm gì, mời người ăn cơm sao?

- Đến cùng là con lừa, học không được nửa phần thông minh của tiểu gia...

Phương Hành vỗ đầu con lừa một cái, uể oải đứng lên, nhìn núi hoang, trầm thấp nở nụ cười:

- Ta là muốn mời người ăn cơm, nhưng không phải mời người Phù Diêu Cung và cổ thế gia, mà là mời tất cả những người không hợp với bọn hắn...

- Mời bọn họ ăn cái gì?

- Bàn Đào, dù sao nhiều như vậy, hai chúng ta ăn cũng ê răng!

- Ngươi... Ngươi đây là...

Phương Thanh La như nghĩ tới điều gì, có chút khiếp sợ nói.

- Ta muốn bày Bàn Đào Yến!

Phương Hành bình tĩnh trả lời, ánh mắt sâu xa:

- Người khác cho rằng ta là đoạt Bàn Đào, kỳ thật ta cướp là Bàn Đào Yến!

Phương Thanh La nháy mắt, thần sắc từ chấn kinh biến thành hưng phấn, cái đuôi càng lắc càng nhanh, nó không hỏi Phương Hành chi tiết, trong lòng đã minh bạch, nửa ngày sau mới mở miệng hỏi lại:

- Dao Trì tổ chức tiên hội gọi Dao Trì Bàn Đào Yến, vậy Kiếp Đạo chúng ta tổ chức tiên hội kêu cái gì? Kiếp Đạo tiên hội? Kiếp Đạo Bàn Đào Yến? Sư phụ ngươi tranh thủ thời gian lấy danh tự đi...

- Danh tự ta đã sớm nghĩ kỹ!

Phương Hành cười đắc ý:

- Đây là sơn trại chúng ta làm tiên yến, vậy gọi Sơn Trại Bàn Đào Yến đi!

Chương 990: Vị kia ở trong Vạn Bảo Lâu

Thời điểm Đại Tuyết Sơn, Thái Cổ Yêu Đạo tới Thần Châu Nam Vực, tất cả trợn tròn cả mắt!

Tới bây giờ bọn họ mới minh bạch, Phương Hành nói cho bọn hắn một kinh hỉ là cái gì...

Là một Bàn Đào Yến!

Lúc ở Côn Luân Sơn, bởi vì Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo đều có ý muốn báo thù cho Phương Hành, cho nên mặc dù tiếp nhận Dao Trì mời, tiến về dự tiệc, nhưng Bàn Đào này là không muốn ăn, nói cách khác, lúc đó bọn hắn không nghĩ tới mình có thể chân chính tham gia Bàn Đào Yến, trong vô thức không coi mình là khách nhân của Bàn Đào Yến, mà lúc đó bọn họ sở tác sở vi, tất cả đều bị Phương Hành nhìn ở trong mắt, tiểu ma đầu cho tới bây giờ đều là có thù báo thù, có ân báo ân, thế là làm một trận Bàn Đào Yến!

Một màn mà Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo nhìn thấy, chính là Sơn Trại Bàn Đào Yến!

- Chư vị tiền bối hữu lễ, vãn bối dâng sư mệnh, chuyên ở đây nghênh đón người tham dự hội nghị...

Bên cạnh núi hoang, Phương Thanh La choàng một bộ ngân giáp dở dở ương ương nhìn càng quái dị hơn, Kỳ Lân không giống Kỳ Lân, quái vật không giống quái vật, rõ ràng là dữ tợn giống như yêu quái ăn người, hết lần này tới lần khác nói năng nhã nhặn, bày ra một bộ biết lễ nghi đón khách, mà sau lưng nó, thì dựng hai cột cờ lớn, bên trái viết "Thống Thiên Đạo Chủ đạo tràng", mà bên phải thì viết "Sơn Trại Bàn Đào đại hội", lá cờ bay bổng, trăm dặm có thể thấy được, có loại cảm giác cực kỳ uy phong.

- A... chữ viết của Phương Hành lại có tiến triển!

Hồ Cầm lão nhân dở khóc dở cười, mang theo một đám đệ tử Đại Tuyết Sơn ngừng chân ở cửa trại, nhìn nét chữ nhẹ nhàng gật đầu.

Ngược lại là Phương Thanh La nghe vậy mặt mũi có chút không có ý tứ:

- Chữ này không phải sư phụ viết, là ta dùng miệng ngậm bút vẽ ra...

Hồ Cầm lão nhân xạm mặt, lắc đầu thở dài, không biết nói cái gì cho phải.

- Đi đi đi, đi xem tiểu thổ phỉ có thể làm ra Bàn Đào đại hội dạng gì...

Kim Ô không để ý tới chữ viết đẹp xấu, hào hứng muốn chạy vào trong sơn trại.

Đám người khác cũng sớm tò mò, từng cái

không nói nhiều, theo Đại Bằng Tà Vương và Hồ Cầm lão nhân vào đạo tràng giản dị, vượt qua một góc núi, nhìn về phía trước, lại lập tức sửng sốt, từng cái dở khóc dở cười...

Khoan hãy nói, đồ vật ở Dao Trì Tiên Hội có, nơi này đều có!

Chỗ thiết lập Sơn Trại Bàn Đào Yến, là vài núi hoang tựa lưng Ma Uyên, lúc này trong núi đã bày đầy bàn đá ghế đá, càng có một ít lụa đỏ lụa xanh, phiêu phiêu sái sái bay theo gió, mà ở trong núi, lại có mấy ngàn thái giám cung nữ bận rộn trưng bày, bưng lấy một bàn một bàn món ăn truyền tống ở trong núi, hơn nữa ở trong cốc, thì có mấy trăm đại hán mình trần đổ mồ hôi như mưa, mổ heo làm dê, đốt than bày nồi, làm cho người cảm thán, Hội Bàn Đào này thật đúng là...

Không có một chút tiên phong đạo khí, nhưng khói lửa nhân gian lại trực chỉ mây xanh!

- Cái này... Ngàn năm một lần Dao Trì Tiên Hội, là sự tình phong nhã, tiểu ma... còn Hội Bàn Đào của Phương tiểu hữu, thật đúng là...

Ở sau lưng Đại Bằng Tà Vương, một lão ẩu mặc áo xanh thở dài, có chút bất đắc dĩ.

Mặc dù nàng không nói tiếp, nhưng ai cũng nghe được rõ ràng, nàng cảm thấy Dao Trì

Tiên Hội là sự tình phong nhã, mà Sơn Trại Tiên Hội thì thành đại tục, thậm chí nói đại tục cũng là khen hắn, căn bản chính là tục không chịu nổi...

- Có Bàn Đào cho ngươi ăn không được sao?

Đại Bằng Tà Vương lạnh nhạt nói, lại làm Thanh Y lão ẩu nói không ra lời.

- Bàn Đào Hội này, làm sư phụ ta bỏ ra không ít tâm tư!

Phương Thanh La nghe lại dương dương đắc ý:

- Chúng ta ở nơi này chỉ ăn Bàn Đào, răng cũng ê ẩm, hơn nữa nhanh ngán, sư phụ ta vì chiêu đãi khách nhân, chuyên môn chạy tới thế gian thu heo mua dê, sau đó thấy nhân thủ không đủ, lại bảo ta đi Ngạo Lai quốc, một hơi nhiếp toàn bộ thái giám cung nữ ở trong hoàng cung qua, đầu bếp đồ tể, càng là giá cao thuê nhân sĩ chuyên nghiệp tới...

Nó không giải thích còn tốt, vừa giải thích, một đám tu sĩ sắc mặt càng đen hơn.

Đây con mẹ nó ở đâu là tiên yến ah, rõ ràng là yêu quái chiếm núi làm vua mới như vậy a?

Con lừa này còn đắc ý nói cái gì mình một hơi hút đi toàn bộ cung nữ thái giám trong hoàng cung...

Ngươi như vậy không sợ có tu sĩ lợi hại đi ngang qua, coi ngươi là yêu quái ăn người hàng phục sao!

- Ai, yến hội của các ngươi làm còn chưa đủ long trọng ah...

Kim Ô gian giảo đánh giá dã yến, như có điều suy nghĩ nói.

- Ai u, vậy xin Kim sư bá chỉ điểm...

Phương Thanh La nghiêm túc nhìn Kim Ô.

Kim Ô sắc mị mị nở nụ cười:

- Chỉ có tiệc rượu làm sao đủ? Ít nhất cũng phải bắt mấy trăm kỹ nữ tới hát múa mới được ah!

- Ah, có đạo lý, khó trách sư phụ một mực nói cảm thấy thiếu thiếu cái gì đấy!

Phương Thanh La nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, muốn đi vào quốc độ phàm nhân bắt kỹ nữ.

Đại Bằng Tà Vương lại nhảy dựng, một tay đập tới đầu Kim Ô...

- Nếu tiểu tử kia là sỉ nhục Nhân tộc, vậy ngươi chính là sỉ nhục Yêu tộc!

Kim Ô không sợ trời không sợ đất, duy chỉ kiêng kị Đại Bằng Tà Vương, lại thêm vô luận là bối phận hay tu vi đều không sánh bằng lão nhân này, bàn về giao tình với tiểu ma đầu kia, hình như lão nhân này cũng mạnh hơn mình một chút, bất kể như thế nào, cũng là gia hỏa duy nhất mình từng thấy có dũng khí ở trước mặt người khác tự xưng là "gia gia" của tiểu ma đầu kia, nhưng không có bị Phương Hành chém chết, không ăn tát, cũng không dám nổi giận, vì vậy chỉ có thể bỏ đi ý nghĩ này, lại hỏi Phương Thanh La:

- Sư phụ ngươi đâu?

Phương Thanh La cười tủm tỉm nói:

- Sư phụ đi Bạch Ngọc Kinh mua rượu, ta trước mang mọi người tiến vào nghỉ ngơi!

- Một mảnh loạn thất bát tao, mang ta đi vào nhìn một chút!

Đại Bằng Tà Vương hừ lạnh một tiếng, chắp tay sau lưng đi ở phía trước, một bộ giống như chủ nhân.

- Ách, tốt... Tà Tôn tiền bối...

Phương Thanh La cũng rụt rè, ngoắt ngoắt cái đuôi muốn ở phía trước dẫn đường, nhưng lại bị Đại Bằng Tà Vương cho một cước:

- Gọi thái gia gia!

- Ta ăn chút thiệt thòi ngược lại không có gì, chỉ là sợ giảm bối phận của sư phụ, quay đầu bị đánh ah...

Phương Thanh La mặt mũi tràn đầy ủy khuất, nói thầm trong lòng, nhưng không dám nói rõ ràng.

- Hừ, một thổ phỉ, học người ta làm Bàn Đào đại hội gì chứ...

Đại Bằng Tà Vương chắp tay sau lưng đi ở phía trước, tra xét các vị trí, có chút bất mãn bĩu môi.

...

...

Một thổ phỉ chính tông, tổ chức Bàn Đào Yến gì chứ?

Bây giờ cũng không phải Đại Bằng Tà Vương đang nghĩ, Đan Hương lâu chủ đóng giữ ở Bạch Ngọc Kinh cũng tức giận đến nhảy dựng lên.

Nhìn tiểu ma đầu đáng giận ở trước mắt, trong lòng của hắn vừa sợ vừa giận, hận không thể cắn hắn hai cái, hết lần này tới lần khác lại giận mà không dám nói gì, đáy lòng kiêng kị, đoạn thời gian này, lúc đầu Bạch

Ngọc Kinh vẫn đề phòng tiểu ma đầu kia.

Sau khi cướp Dao Trì Bàn Đào Viên, người người đều nghĩ Phương Hành sẽ lập tức trốn đi, trong trăm năm đoán chừng không dám lộ diện, nhưng chẳng ai ngờ tới, hắn không chỉ không trốn, ngược lại nghênh ngang xuất hiện ở cực nam Bạch Ngọc Kinh, biên giới Ma Uyên, còn ở lại không đi...

Bạch Ngọc Kinh tâm thần bất định, không biết hắn muốn làm gì, có liên lụy tới Bạch Ngọc Kinh hay không, không biết phái ra bao nhiêu thám tử tìm hiểu, bất quá thám tử của bọn hắn thăm dò đều không ngoại lệ, bị ma đầu kia phát hiện, đánh mặt mũi bầm dập đuổi trở về, điều này càng làm cho trong lòng Bạch Ngọc Kinh không nắm chắc, dù sao bọn họ đều nghe nói qua thù oán giữa tiểu ma đầu kia và Trường Sinh Kiếm, còn tưởng tiểu ma đầu tìm không thấy Trường Sinh Kiếm, chuẩn bị lấy Bạch Ngọc Kinh trút giận, chỉ dựa vào mấy người bọn hắn lưu thủ, là không phải đối thủ của ma đầu kia!

Nhất là lúc nghe nói ở phía bắc Bạch Ngọc Kinh, đang có tu sĩ của Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo khí thế hung hăng chạy tới, trong lòng bọn họ càng lo lắng, bây giờ ở Bạch Ngọc Kinh, đại bộ phận tu sĩ đều đến Côn Luân Sơn tham gia Dao Trì Tiên Hội, mặc dù tiên yến đã bị hủy, nhưng bởi vì thương lượng việc lớn, chưa từng trở về, chính là thời điểm lực lượng của Bạch Ngọc Kinh yếu kém nhất, Đan Hương lâu chủ đã là người tu vi cao nhất, đáng tiếc hắn là đan tu, không am hiểu đấu pháp!

Mà Trường Sinh Kiếm bình thường thấy Bạch Ngọc Kinh gặp nạn, sẽ lập tức xuất thủ giải quyết nguy cơ, nhưng lần này lại chậm trễ không thấy tăm hơi!

Trong lòng Đan Hương lâu chủ cực kỳ bất an, thẳng đến tiểu ma đầu tìm tới cửa, lại tính toán thời gian, biết các tu sĩ của Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo đã đến vùng này, trong lòng càng khủng hoảng, run như cầy sấy.

- Ta nói lão đầu, tiểu gia nói với ngươi sự tình mua rượu, ngươi chi chi ngô ngô làm gì? Nhất định muốn ta động thủ đoạt sao?

Nhìn thấy Đan Hương lâu chủ không yên lòng, Phương Hành lại gấp, quan sát phía nam, khí tức xung thiên, biết hẳn là tu sĩ của Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo đã tới, đanh vội mua rượu trở về chiêu đãi, hết lần này tới lần khác lão đầu kia làm việc không lanh lẹ, tiểu gia đã nói sẽ dùng Linh Tinh mua tiên nhưỡng, ngươi lại mở ra đại trận phòng ngự là có ý gì?

- Tiểu ma đầu này thật hung, quả nhiên muốn đối bất lợi với Bạch Ngọc Kinh chúng ta...

Đan Hương lâu chủ hãi hùng khiếp vía, cho rằng Phương Hành muốn lừa gạt mình giải trừ đại trận phòng ngự của Bạch Ngọc Kinh, tự nhận trận kiếp nạn này khó tránh khỏi, cảm thấy lời đầu tiên có chút e sợ, không dám mở đại trận, chỉ nói "ta xuống dưới thương nghị một chút", liền trở lại Bạch Ngọc Kinh, lưu Phương Hành một mình ở bên ngoài, mình thì vội vã đi tìm hai vị lâu chủ khác thương nghị.

- Ghê gớm, ma đầu kia quả nhiên đánh tới cửa rồi...

Đan Hương lâu chủ có chút kinh hoảng, gặp được mấy vị lâu chủ khác, vẻ sợ hãi trên mặt vẫn chưa tiêu.

- Ai, mấy ngày trước, đệ tử của ma đầu kia một hơi hút sạch thái giám và cung nữ trong hoàng cung Ngạo Lai quốc, có thể nói làm người nghe kinh sợ, ma đầu kia là sư phụ của Kỳ Lân, chỉ sợ càng khó chơi, bằng lực lượng của mấy người chúng ta, sợ là không phải đối thủ của hắn... Hơn nữa ta nghe nói, Dao Trì đại trận trên Côn Luân Sơn cũng ngăn không được ma đầu kia, đại trận của Bạch Ngọc

Kinh chúng ta đoán chừng cũng không được!

Một vị lâu chủ khác nghe vậy, thần sắc cũng ngưng trọng, lạnh giọng nói.

- Phải làm sao mới ổn đây?

Đan Hương lâu chủ nghe xong, thần sắc đại biến, khẩn cấp hỏi.

- Chỉ có lấy ra di chỉ của sư tôn, mời vị kia trong Vạn Bảo Lâu xuất thủ...

Vị lâu chủ cuối cùng trầm thấp mở miệng, trong lời nói mang theo quyết tuyệt.

Chương 991: Tiên sinh quản sổ sách

- Móa***, mời người ăn một bữa cơm còn nhiều chuyện như vậy sao?

Phương Hành khổ não che trán, một bộ đau đến không muốn sống.

Quyết định muốn mở Sơn Trại Bàn Đào Yến, lại phát hiện đây căn bản không phải sự tình một hai câu có thể làm được, các loại rượu, trân soạn, nô bộc, hầu gái, thậm chí bố trí núi hoang tổ chức Bàn Đào Yến... đâu đâu cũng cần nhân thủ, lúc đầu ném hết cho đại đồ đệ đi làm, lại phát hiện con lừa kia cũng gánh không nổi, không có cách nào, Kiếp Đạo Đạo Chủ đành phải tự mình ra mặt đến Bạch Ngọc

Kinh mua rượu, dù sao mở yến không rượu quá không ra gì, rượu bình thường thì làm mất mặt Phương đại gia, nghe nói tiên nhưỡng ở Bạch Ngọc Kinh vang danh thiên hạ, có thể dùng chiêu đãi.

Đương nhiên, lấy cái đầu của hắn, sẽ không kiên nhẫn đi để ý tới tiểu tâm tư của Đan Hương lâu chủ, chỉ nghĩ trong một nén hương, nếu tên này không đưa rượu ra, sẽ trực tiếp đánh vào Bạch Ngọc Kinh, dù sao hiện tại đại gia ta xưa đâu bằng nay, ngoại trừ Độ Kiếp lão quái và Thánh Nhân, thật đúng là không để đạo thống bình thường vào mắt, Bạch Ngọc Kinh nho nhỏ, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua có cao nhân gì tọa trấn nha!

Mà lúc này, mấy vị lâu chủ trong Bạch Ngọc Kinh còn đang thương lượng một đại sự.

- Quái vật… lão tiên sinh kia, nếu đi ra, ai cũng không biết sẽ xuất hiện sự tình đáng sợ gì ah.

Đan Hương lâu chủ làm người cẩn thận, run giọng nói.

- Đến lúc này, nơi nào còn có lựa chọn khác?

Một vị lâu chủ khác trầm giọng nói:

- Bạch Ngọc Kinh mấy vạn năm truyền thừa, chúng ta cũng không thể vứt bỏ mà đi chứ?

Nghe lời này, mấy người đưa mắt nhìn nhau, sau một hồi lâu, rốt cục đã quyết định chủ ý.

- Thôi, nếu thật có thể chém, thậm chí hàng phục tiểu ma đầu, đối với thế gian mà nói, cũng là một công lớn!

- Còn nữa, năm đó sư tôn bảo vị lão tiên sinh này bế quan đọc sách trăm năm, hiện tại cũng đã vượt xa kỳ hạn!

Phương Hành tự nhiên không nghĩ tới mình đơn thuần tới mua rượu, lại làm Bạch Ngọc Kinh phản ứng lớn như vậy!

Nói trở lại, cũng bởi vì hắn bây giờ thanh danh quá vang dội, ở trên Côn Luân Sơn chém giết Tiên Anh Phù Tô công tử, chọc Viên lão thần tiên tức giận đến thổ huyết, ở trong vòng vây của các đạo thống giết bảy vào bảy ra, đánh bại Bát đại gia chủ, dọa lùi cao thủ Tiểu Tiên Giới, cuối cùng lại ở dưới vạn chúng chú mục cướp đi Bàn Đào Lâm, một chưởng đẩy lui Dao Trì Vương Mẫu… đã sớm truyền khắp toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục, thanh danh của hắn như mặt trời ban trưa, phần chiến tích này, thử hỏi ai nghe trong lòng không sợ?

Hơn nữa đại bộ phận cao thủ của Bạch Ngọc Kinh đều đi Côn Luân Sơn tham gia Dao Trì

Tiên Hội, chưa trở về, những người còn lại căn bản không dám chọc hắn!

- Cầu lão tiên sinh xuất thủ, trảm yêu trừ ma.

Thời điểm Phương Hành ở bên ngoài Bạch Ngọc Kinh chờ có phần không kiên nhẫn, Đan Hương lâu chủ cùng hai vị lâu chủ khác tụ tập ở bên ngoài Vạn Bảo Lâu, trong tay cầm lấy một đạo pháp chỉ, cung cung kính kính, lo lắng hô hoán.

- Sư tôn từng nói, năm đó lão tiên sinh đã đáp ứng, nếu Bạch Ngọc Kinh có khó khăn, có thể mời lão tiên sinh xuất thủ một lần.

Đám người Đan Hương lâu chủ ở ngoài Vạn Bảo Lâu gọi nửa ngày, thấy trên lầu không hề có động tĩnh, đáy lòng không khỏi lo lắng, nhịn không được hai mặt nhìn nhau, lần nữa cao giọng kêu:

- Hiện nay, tiểu ma đầu kia binh lâm dưới thành, mong lão tiên sinh xuất thủ, trảm yêu phục ma!

Trên lầu vắng vẻ, không người đáp ứng.

Trong lòng đám người Đan Hương lâu chủ lo lắng, đành phải liên thanh kêu gọi:

- Lão tiên sinh cứu mạng…

- Nể tình mặt mũi sư tôn, mong lão tiên sinh chớ có khoanh tay đứng nhìn…

Từng tiếng kêu gọi truyền lên Vạn Bảo Lâu, nhưng thật lâu không người đáp ứng, thời điểm tuyệt vọng, ngẫu nhiên ngẩng đầu một cái, mấy lâu chủ kinh hãi, chỉ thấy chỗ cổng Vạn Bảo Lâu, thình lình chẳng biết lúc nào nhiều một lão đầu áo bào xám, chắp hai tay sau lưng, lẳng lặng đứng ở nơi đó, dùng tu vi Nguyên Anh cảnh của bọn họ, vậy mà không biết lão giả này xuất hiện khi nào, một tia khí cơ cũng không có.

- Là hắn chém Viên gia tiểu Phù Tô?

Trong một mảnh vắng lặng, lão đầu kia chậm rãi mở miệng, trong thanh âm nghe không ra hỉ nộ.

- Này…

Chư vị lâu chủ bị hù không nhẹ, nửa ngày sau, mới có người lớn mật nhỏ giọng nói:

- Vâng!

- Đường đường chính chính đánh bại, hay chỉ là dùng âm mưu quỷ kế?

Lão đầu lẳng lặng mở miệng đặt câu hỏi, chỗ sâu trong mắt, tựa hồ có chút nghi hoặc.

Các lâu chủ không nghĩ tới lão đầu này sẽ hỏi như vậy, ở trước mặt hắn cũng không dám nói dối, cẩn thận nhớ lại tình báo ở Côn Luân Sơn truyền về, suy tính rất nhiều chi tiết, mới kính cẩn nói:

- Không có âm mưu quỷ kế gì, hẳn là đường đường chính chính ở trên lôi đài thắng Phù Tô công tử, thậm chí lúc ấy trên lôi đài xuất thủ, chỉ là một bộ phân thân của hắn!

- Một bộ phân thân.

Đáy mắt lão đầu ẩn ẩn có quang hoa nở rộ, tựa như nhìn thấy sự tình gì để hắn cực kỳ hứng thú.

- Ha ha, kẻ này thú vị!

Lão đầu trầm mặc một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng, bước ra một bước.

Trong chớp mắt, thiên địa run rẩy một cái, có loại khí tức kỳ quái xông lên trời, cùng thiên địa đại đạo cộng minh, ngay cả mặt trời chói chang ở trên không trung cũng lặng yên ẩn ở sau mây, khiến cho thiên địa ảm đạm mấy phần, gió từ bốn phương tám hướng thổi qua, nhưng đến cách lão đầu này mười trượng lại trở nên lặng yên không một tiếng động, giống như gió cũng sợ lão giả này, lúc vô ý thức trải qua bên cạnh hắn, liền thu liễm âm thanh, sợ sẽ chọc hắn không vui.

Mà Đan Hương lâu chủ cùng với mấy vị lâu chủ khác, mặc dù không phải Chiến Tu, nhưng đường đường là Nguyên Anh cảnh, thời điểm lão nhân này bước ra một bước, trong lòng thình lình run lên, chỉ cảm thấy khí cơ nặng nề như sơn nhạc ép xuống, trấn bọn họ ngay cả đầu cũng không dám nhấc, lão đầu kia rõ ràng không có vận chuyển pháp lực, chỉ là tâm cảnh biến hóa mang tới một tia khí tức mà thôi!

- Cũng nên ra rồi!

Lão giả khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía trời xanh, chậm rãi giật giật hai vai, xương cốt trong cơ thể rung động đùng đùng, một đường đi ra ngoài, mà trong lúc lơ đãng thả ra một tia khí tức, cũng chậm rãi bị hắn thu về, mới nhìn giống như một lão nho sinh già nua hư nhược!

- Trăm năm ước hẹn, đã kết thúc!

Lão đầu đưa tay lấy pháp chỉ ở trong tay Đan Hương lâu chủ, hình như nhớ tới sự tình nào đó, hơi có chút dư vị, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn cũng đã buông xuống, bàn tay khẽ nhúc nhích, pháp chỉ hóa thành tro bụi.

Làm xong chuyện này, hắn không có tiếp tục để ý ba vị lâu chủ, chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi ra Bạch Ngọc Kinh.

- Móa***, mua rượu mà thôi, còn là dùng Linh Tinh mua, cần thời gian lâu như vậy sao?

Lúc này ở ngoài Bạch Ngọc Kinh, Phương Hành đã chờ hơi không kiên nhẫn, thì thầm trong miệng:

- Tiểu gia trở về còn có việc đây!

Hắn vừa lẩm bẩm vừa tính toán:

- Ừm, hết thảy 3452 bàn, một bàn có thể chiêu đãi năm người, bất quá trong những người này khẳng định có giá đỡ lớn, sẽ không ngồi chung với người khác, nói không chừng chỉ ngồi hai người hoặc một người, mỗi hai người ăn một cái đầu heo, hẳn là đủ ăn, lại chia Bàn Đào, bất quá người thân phận khác biệt ăn Bàn Đào cũng khác biệt, rượu cũng vậy, có người tửu lượng lớn, có người tửu lượng nhỏ, một người một vò cũng không nhiều a.

Tính tính, hắn lại khổ sở, chỉ cảm thấy tâm tư một đoàn đay rối!

Phương đại gia cho tới bây giờ đều là bỏ tiền mua số lớn hoặc trực tiếp đoạt, khi nào tính qua sổ sách nhiều như vậy, chỉ vài phép tính đơn giản đã làm ngay cả đầu cũng nở ra, có loại cảm giác sống không bằng chết, nhịn không được ngẩng đầu lau trán.

- Không thể, ta không thể tính loại sổ sách này, quá làm khó mình, ta phải tìm người có học vấn.

Trong lòng của hắn bỗng nhiên nghĩ nghĩ, nhịn không được động tâm tư.

Lúc này, ánh mắt của hắn hơi đổi, đột nhiên nhìn thấy trong Bạch Ngọc Kinh chậm rãi chạy ra một người, lại là một lão đầu dung mạo già nua, dáng người khô gầy, trên người mặc nho bào màu xám, trên đầu còn mang khăn vuông thư sinh, trên sống mũi lại chống hai phiến lưu ly, cũng không biết là dùng làm gì, nhìn rất buồn cười, chủ yếu hơn là, vậy mà khá quen.

Lúc này cả Bạch Ngọc Kinh, toàn bộ đã bị hắn hù không dám ló mặt, cửa thành sớm đóng, nửa người đi đường cũng không thấy, nhưng lão đầu này lại chậm rãi đi ra, chắp hai tay sau lưng, bước chân không nhanh cũng không chậm đi về phía Phương Hành, như không có cảm nhận được không khí túc sát ở chung quanh.

- Này…

Ánh mắt Phương Hành đột nhiên sáng lên, quát to một tiếng, thân hình như rồng, trực tiếp lao về phía lão nho sinh.

Oanh một tiếng, thân hình hắn mang theo cuồng phong vô tận, qua trong giây lát liền vọt tới trước mặt lão nho sinh, cách nhau bất quá ba trượng.

Lão nho sinh ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn Phương Hành.

- Lão già, ngươi còn nhớ ta không?

Phương Hành như đụng phải người quen, chỉ cái mũi của mình cười nói.

Nhìn thấy phản ứng của hắn, lão nho sinh nao nao, chần chờ mở miệng nói:

- Ngươi không phải là…

- Đúng thế, là người lúc trước cướp đoạt Vạn Bảo Lâu, sao bọn họ thả ngươi rồi?

Phương Hành cười hì hì, hắn nhận ra được, lão nho sinh này là lúc trước mình mới vào Bạch Ngọc Kinh, cướp Vạn Bảo Lâu, ở tầng thứ chín gặp phải lão toan nho, lúc ấy còn kém chút một nghiên mực đánh hắn hôn mê, về sau thấy lão đầu này rất khôi hài, lại là kẻ đáng thương bị người nhốt ở trong lầu, mới bỏ qua đối phương một lần, thậm chí còn đột phát thiện tâm, muốn cứu người ra.

Hắn ngược lại không nghĩ tới, sẽ vào lúc này gặp lão nhân kia.

- Thả rồi…

Lão nho sinh hình như cũng bị Phương Hành nhiệt tình ảnh hưởng, nửa ngày mới điều chỉnh biểu lộ, theo bản năng trả lời.

Bất quá hắn lời còn chưa hết, Phương Hành đã nhiệt tình nói:

- Ngươi đi theo ta quản sổ sách đi!

- Ah…

Lão nho sinh triệt để sợ ngây người, không hiểu ra sao.

- Làm gì, lúc trước ngươi nói muốn đi trông cửa cho ta, hiện tại để ngươi quản sổ sách, đã tiện nghi ngươi rồi!

Phương Hành sầm mặt, một bộ nhìn lão nhân này rất không vừa mắt:

- Nếu không phải nhìn ngươi có học vấn, ta đã sớm đánh ngươi!

Chương 992: Kế hoạch của Phương Hành

Lão nho sinh từ trong Bạch Ngọc Kinh đi ra, lúc này đã phát mộng, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào!

Phương Hành còn tưởng hắn không vui, ân

cần nói:

- Ngươi chớ xem thường sự tình quản sổ sách, này quan hệ đến căn bản của tiểu gia, để ngươi quản sổ sách là nể tình ngươi bị người nhốt cả đời, không có chỗ để đi, thương hại ngươi, theo tiểu gia ta quản sổ sách, không nói cái khác, một tháng trăm Linh Tinh, có thể thưởng thêm, còn nữa, nghe qua Bàn Đào chưa? Đây chính là bảo bối của Dao Trì, cũng không phải tiểu gia thổi, hiện tại ở trong tay ta, Bàn Đào nhiều đến ăn không hết, chỉ cần làm tốt, ta thưởng ngươi Bàn Đào nếm thử cũng không phải không thể được, ngươi đây là cái biểu lộ gì? Ngay cả sổ sách cũng không quản được? Vậy đọc sách bao năm làm cái quái gì, khó trách ngươi thi không đậu tú tài.

Hắn mỗi nói một câu, sắc mặt của lão nho sẽ cổ quái một chút, hết lần này tới lần khác Phương Hành còn không lưu ý đến hắn, toàn bộ lực chú ý đều ở Bạch Ngọc Kinh, căn bản không nghĩ đến lão toan nho là Bạch Ngọc Kinh mời ra đối phó hắn!

- Sổ sách vẫn có thể tính toán.

Lão toan nho ở sau khi Phương Hành líu lo không ngừng, thần sắc cũng cổ quái, sau một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng.

Bất quá câu trả lời này, ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn!

- Vậy là được rồi, trước tính toán giúp ta mua mười vạn vò tiên nhưỡng của Bạch Ngọc Kinh sẽ mất bao nhiêu Linh Tinh!

Phương Hành thở một hơi, rất hài lòng đánh giá lão toan nho, sau đó lập tức ném vấn đề cho lão đầu này.

- Mình lập tức nhậm chức rồi?

Lão toan nho có chút mơ hồ, thời điểm Phương Hành nhìn hắn, hắn cũng đang nhìn Phương Hành, trong đôi mắt tựa hồ như có cảm giác thanh minh không nói rõ được, trong đáy lòng lại có chút do dự, hai cánh tay ở sau lưng, ngón tay nhẹ nhàng đánh lẫn nhau, mỗi một lần đánh, đều ám hiệu đáy lòng của hắn một lần suy nghĩ chuyển biến, bất quá nhìn Phương Hành thật lâu, cũng nhìn ra hắn không biết nền tảng của mình, mang mình về tính sổ sách là chân tâm thật ý, hắn mới thở dài một tiếng.

- Rượu đến bao no!

Phương Hành cười to:

- Dễ nói, ba vạn vò tiên nhưỡng, cho phép ngươi tham ô 100 vò!

Chuyện để ba vị lâu chủ trong Bạch Ngọc

Kinh khiếp sợ xuất hiện, đại chiến trong dự đoán của bọn họ căn bản không có xuất hiện, lão quái vật kia lại chỉ đứng ở cửa thành, cùng tiểu ma đầu nhiệt tình hàn huyên, sau đó lại chắp tay đi tới, mà tiểu ma đầu kia chẳng những không có ý rời đi, thậm chí còn giống như thở dài một hơi.

- Lão tiên sinh, này…

Trong Bạch Ngọc Kinh, ba vị lâu chủ mắt choáng váng, chần chờ nhìn lão toan nho.

- Chuẩn bị ba vạn vò tiên nhưỡng, mỗi vò bao nhiêu tiền, hết thảy bao nhiêu tiền, tính cái rõ ràng, ta muốn kiểm toán!

Lão toan nho mở miệng, liền để ba vị lâu chủ thần sắc quỷ dị, không biết nên đáp như thế nào.

- Tiểu ma đầu kia…

Đan Hương lâu chủ qua thật lâu, mới chần chờ nhìn về phía Phương Hành.

- Đến mua rượu!

Lão toan nho nhàn nhạt đáp một câu, lại nói:

- Mau lấy sổ sách ra, ta vẫn còn muốn nhìn một chút!

Vậy mà thật đến mua rượu?

Đan Hương lâu chủ cùng mấy vị lâu chủ khác biểu lộ cực kỳ cổ quái, có loại cảm giác như ở trong mộng.

Ngược lại là một vị lâu chủ khác, từ trong giọng nói của lão nho sinh nghe được ý tứ gì khác:

- Vậy ngài đây là…

- Hiện tại lão phu là người giữ cửa, kiêm tiên sinh kế toán của Kiếp Đạo!

Lão nho sinh trả lời cũng không vang dội, lại khiến cho ba vị lâu chủ sợ ngây người.

- Không phải vừa rồi ngài còn…

Đan Hương lâu chủ lắp ba lắp bắp hỏi, lại không có dũng khí nói tiếp.

- Bây giờ hắn còn chưa trưởng thành đến trình độ đáng giá ta xuất thủ!

Lão nho sinh đáp rất nhẹ nhàng, lại nhất thời khiến cho ba vị lâu chủ câm như hến.

Sau nửa canh giờ, ba vạn vò rượu được lực sĩ trong Bạch Ngọc Kinh dời ra, chất thành mấy ngọn núi ở cửa thành, nhìn bạch ngọc làm vò, phía trên điêu khắc đủ loại hoa văn màu sắc không đồng nhất, tinh xảo đến cực hạn, Phương Hành tùy tiện nhiếp tới một vò, đánh rớt niêm phong, hài lòng hít một hơi!

- Sớm như vậy không phải xong rồi!

Phương Hành lườm ba vị lâu chủ của Bạch Ngọc Kinh một chút, tiện tay ném một cái túi trữ vật tới.

- Đếm tiền rõ ràng, mặc kệ nhiều hay ít, qua rồi sẽ không chịu trách nhiệm!

Dứt lời đưa tay tìm tòi về phía không trung, kéo xuống đóa đóa vân khí, bao phủ tất cả vò rượu lại, cười ha ha một tiếng, cưỡi mây bay lên, mấy vạn vò rượu thình lình đều bị hắn nhiếp lên, chiêu "tụ khí thành mây" này, không nói ba vị lâu chủ của Bạch Ngọc Kinh, ngay cả lão nho sinh ánh mắt cũng sáng lên.

- Lão già, đi đi!

Phương Hành xếp bằng ở trên mây, vỗ chân kêu to, làm cho ba vị lâu chủ của Bạch Ngọc Kinh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ngược lại là lão nho sinh bình chân như vại, chậm rãi bước lên cưỡi mây, theo Phương Hành hét dài một tiếng, mây trắng xông thẳng lên trời, sau đó như chớp giật bay về phương nam, không bao lâu đã biến thành điểm nhỏ, sau đó biến mất ở chân trời

Trong Bạch Ngọc Kinh, ba vị lâu chủ một mực đứng ở cửa thành, nhìn mây trắng biến mất không thấy gì nữa, thật lâu không người mở

miệng.

- Ôi…

Qua nửa ngày, Đan Hương lâu chủ trong lúc vô tình mở túi trữ vật, lấy làm kinh hãi, thấp giọng kêu lên.

- Làm sao vậy?

Hai vị lâu chủ khác đại mộng mới tỉnh, còn tưởng xảy ra đại sự gì, khẩn cấp hỏi.

- Không đủ tiền ah…

Đan Hương lâu chủ ngơ ngác nói.

- So với chuyện này, tiền tài lại tính là cái gì!

Hai vị lâu chủ khác thở một hơi, đều cảm thấy vừa tức vừa cười, bất mãn nhìn Đan Hương lâu chủ.

- Mấu chốt là…

Đan Hương lâu chủ dở khóc dở cười, lật túi trữ vật một cái, đổ ra một đống nhỏ Linh Tinh, tử quang làm người tâm động, bất quá số lượng kia thật quá đáng thương, đoán chừng gộp lại cũng chỉ mấy trăm Linh Tinh:

- Tiền này quá ít đi, tiên nhưỡng của Bạch Ngọc Kinh nổi tiếng Thiên Nguyên Đại Lục, thời điểm Dao Trì tổ chức tiên hội từ chỗ chúng ta lấy đi số lớn, cũng phải trăm viên

Linh Tinh một vò, nhưng chút này…

Đan Hương lâu chủ khóc không ra nước mắt:

- Đặt ở bình thường, mua một vò cũng không đủ ah!

- Không đủ thì sao, tiên sinh kế toán của hắn lợi hại như vậy, ngươi còn dám đi đòi sao?

Một vị lâu chủ trầm thấp hít một hơi, lại khiến cho ba người đồng thời rơi vào trong trầm mặc.

Căn cứ chuyện này, ba người bỗng nhiên có loại cảm giác xem không hiểu thế giới này.

Mà lúc này, Phương Hành đã mang theo lão nho sinh và ba vạn vò rượu, nghênh ngang cưỡi mây bay về phía phương nam Ma Uyên, bảo lão nho sinh đi theo Phương Thanh La tính toán bày tiệc, mình thì hào hứng chạy tới hành cung trên núi gặp Đại Bằng Tà Vương và Hồ Cầm lão nhân, lão nho sinh cũng không nói nhiều, hắn ngẫu nhiên nhìn về phía Phương Hành một chút, đáy mắt có hiếu kỳ thật sâu, lúc này thấy Phương Thanh La, càng hơi kinh ngạc, rất dễ nói chuyện đi theo Phương Thanh La, vừa đi vừa dò xét nó.

- Ai u, trên cái đuôi làm sao còn sinh gai ngược?

- Ai u, trên lân phiến sinh hỏa văn là thế nào sinh ra?

- Ai u, dưới lân phiến này, lông của ngươi còn không?

Làm Phương Thanh La tức đến nghiến răng, nghĩ thầm nếu không phải sư phụ nói mình phải khách khí với lão nhân này, thì nó đã một móng đá chết lão già này!

- Ngươi mở Bàn Đào Hội là tính thế nào?

Lúc vào đại sảnh, đám người Kim Ô lại không có mặt, nghe nói Phương Hành đã dời cả Bàn Đào Lâm vào trong Huyền Vực, bọn họ đã kìm nén không được kích động, chạy tới nhìn no mắt, chỉ có Đại Bằng Tà Vương, Hồ Cầm lão nhân cùng với mấy vị Nguyên Anh cảnh đến từ Thái Cổ Yêu Đạo còn ở trong sảnh chờ hắn.

Bọn họ đã nghị luận rất lâu, thấy Phương Hành đến, cũng không đợi hắn bái kiến, Đại Bằng Tà Vương liền mở miệng.

- Còn có thể tính thế nào, ăn đào uống rượu a!

Phương Hành ngẩn ra, sau đó nở nụ cười, đi tới ghế bành bên cạnh Đại Bằng Tà Vương nằm xuống.

- Bây giờ ngươi cũng là Nguyên Anh cảnh vang danh thiên hạ, xưng tông làm tổ cũng có tư cách, sao làm việc vẫn nhẹ dạ như thế, bây giờ ngươi nắm giữ cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, lại đoạt được Bàn Đào Lâm, nói là người nắm giữ tạo hóa mạnh nhất của Thiên Nguyên Đại Lục cũng không đủ, cơ hội như vậy không hảo hảo lợi dụng, lại muốn mở dã yến, vui chơi giải trí liền xong việc sao?

Đại Bằng Tà Vương có chút bất đắc dĩ mở miệng, che trán nhẹ giọng giáo huấn.

Hồ Cầm lão nhân nhẹ nhàng cười nói:

- Tiểu Phương Hành làm việc cho tới bây giờ luôn hồ nháo, lại có đạo lý của mình, kiếm tẩu thiên phong, nhưng nhiều lần có kỳ hiệu, chúng ta những lão gia hỏa này còn không bằng hắn, lần này hắn làm ra việc lớn như vậy, nếu nói trong lòng không có trù tính, này ta là không tin, Tà Tôn đừng để ý, trước nghe hắn nói đến tột cùng dự định gì cái đã!

Nghe lời này, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Phương Hành.

- Vẫn là Hồ Cầm lão tiền bối hiểu rõ lí lẽ.

Phương Hành cũng cười hì hì, thầm chê Đại Bằng Tà Vương một câu, sau đó cười nói:

- Kế hoạch ta vẫn phải có!

- Há, vậy nói thử xem!

Mấy lão tu sĩ quay đầu lại, thần sắc ngưng trọng.

- Hừ hừ…

Phương Hành cười lạnh:

- Phù Diêu Cung không phải chết sống không chịu trả Tiểu Man lại cho ta sao? Vậy ta đoạt đồ vật quý báu nhất của các nàng, bây giờ tất cả mọi người nói đại kiếp sắp tới, vậy mảnh Bàn Đào Lâm kia, không phải là nhóm trái cây sau cùng trong ngàn năm này sao? Ta cũng không tin bọn họ không đau lòng, hiện tại ta mặc kệ, cứ một mực ăn, mình ăn ê răng, thì mời bằng hữu tới ăn, càng ăn càng ít, ăn xong liền không còn, cũng không tin bọn họ có thể nhịn được, trước khi ta ăn sạch những Bàn Đào này không trả Tiểu Man lại cho ta!

- Ách, đây là kế hoạch của ngươi?

Một đám lão tu sĩ ngây ngẩn cả người, dở khóc dở cười.

- Đây quả thực là hồ nháo a!

Lão ẩu Hồ tộc nhịn không được, vỗ bàn lên án mạnh mẽ.

Chương 993: Chư Thiên Minh Chủ

- Cái gì là hồ nháo, ta cảm thấy rất có đạo lý.

Phương Hành nghiêng mắt nhìn lão ẩu Hồ tộc một chút, ban đầu ở Bắc Câu Yêu Địa đã gặp qua một lần, bất quá căn cứ lấy quan hệ với Hồ Tiên Cơ, hắn đối với mấy hồ ly này đều không có hảo cảm, đối với nàng tự nhiên cũng không khách khí bằng đám người Cô Nhận Sơn Bằng Ngũ và Đại Thánh Sơn Lão Bạch Viên, lúc nói chuyện với nàng chỉ nghiêng mắt nhếch miệng, người hiểu rõ tính tình hắn đều biết trong lòng hắn có bất mãn, không chừng câu kế tiếp sẽ mở miệng mắng chửi người.

Bà lão này cũng không ngốc, hiểu được nhìn mắt người nói chuyện, nhưng vẫn còn có chút giận dữ:

- Bây giờ ngươi trộm Bàn Đào Lâm của Dao Trì Cung tới, làm Thiên Nguyên Đại Lục đại loạn, chỉ sợ một cái sơ sẩy, các châu đại chiến sẽ bạo phát, táng diệt toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục cũng có thể, mà bây giờ ngươi nắm giữ Bàn Đào Lâm và cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, dù không định thừa thế xông lên, cũng nên thận trọng xử lý mới phải, sao còn có thể ngày ngày nhớ nhi nữ tình trường? Chẳng lẽ tiểu nha đầu kia thật là quốc sắc thiên hương gì, có thể để ngươi tình thâm ý trọng như thế?

Lời này lại hơi có chút trào phúng.

Trong ba chiếc pháp thuyền cùng đi Ma Uyên, nàng tự nhiên cũng nhìn thấy Long Nữ và Sở Từ, nghĩ thầm tiểu ma đầu đã một vợ một thiếp, lại có thể nói rõ hắn là một người chuyên tình sao? Còn nữa, trong một vợ một thiếp kia, một vị là Long Nữ Thương Lan Hải, nội tình thâm hậu, thân phận tôn quý, một vị khác là công chúa Sở Vực, đệ tử Đại Tuyết Sơn, cũng coi như có Đại Tuyết Sơn nhất mạch ở sau lưng làm chỗ dựa, mà tiểu thị nữ kia, lại có thể coi là thân phận tôn quý gì, đáng giá hắn không để ý đại cục như thế? Coi như hắn muốn thông qua phương pháp thông gia này dính líu quan hệ với Phù Diêu Cung hoặc Dao Trì, thì nên lựa chọn Dao Trì tiểu công chúa ah, mà không phải vì một hầu gái mà làm ra trận chiến như thế!

- Tiểu Man là quốc sắc thiên hương ah.

Phương Hành liếc mắt, trả lời lẽ thẳng khí hùng.

- Ngươi…

Câu trả lời này làm trưởng lão Hồ tộc nói không ra lời.

- Ngươi đến tột cùng muốn nói cái gì?

Ánh mắt Phương Hành bình tĩnh nhìn về phía nàng, hơi không kiên nhẫn.

- Sự tình nàng muốn nói kỳ thật cũng là sự tình chúng ta lo lắng, đó là ngươi nên ứng đối như thế nào!

Đại Bằng Tà Vương mở miệng, khẩu khí có chút ngưng trọng :

- Trước kia ngươi làm việc, luôn quấy cục diện hỗn loạn, sau đó từ bên trong thủ lợi, nhưng lúc này không giống, những chuyện ngươi làm quá mức nghiêm trọng, đã vượt khỏi giới hạn tiếp nhận của các đạo thống Thần Châu, thậm chí ngay cả Thánh Nhân cũng không cách nào ngồi yên không lý đến, hơn nữa, lần này coi như cục diện lại loạn, Thần Châu và Dao Trì cũng sẽ không bỏ qua ngươi, dù cho vì cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn và Bàn Đào Lâm, bọn họ cũng sẽ theo đuổi không bỏ, không chết không thôi!

Hắn liếc nhìn Phương Hành, khẽ ngẩng đầu nhìn bầu trời:

- Lần này nếu thật xảy ra đại loạn, thì không chỉ một vực hoặc mấy đạo thống phân tranh, mà là một trận đại loạn tác động đến cả Thiên Nguyên Đại Lục, bây giờ đại kiếp trước mắt, cần Thiên Nguyên Đại Lục ngưng tụ một lòng, cùng chống chọi đại kiếp, Thánh Nhân sẽ không cho phép loại đại loạn này xuất hiện, trước đây bọn họ tận lực khắc chế ảnh hưởng của mình, không nhiễu loạn thế gian vận chuyển bình thường, nhưng một khi bọn họ thật muốn xuất thủ, tất nhiên sẽ vô cùng kinh khủng!

- Con mẹ nó, Thánh Nhân sẽ ra tay giết ta?

Phương Hành rụt cổ, cảm giác sau lưng lạnh lẽo, nhỏ giọng thầm thì:

- Không thể nha.

Đại Bằng Tà Vương cười cười nói:

- Thánh Nhân sẽ không giết ngươi, điểm này ngươi làm rất tốt, cố ý ở Côn Luân Sơn hiển lộ căn cơ Kim Đan cực hạn, tiềm lực vô tận, còn kéo da hổ làm áo khoác, một chưởng đẩy lui Dao Trì Vương Mẫu, chỉ là chuyện này, đã đủ Thánh Nhân coi trọng, bọn họ coi trọng Tiên chủng như thế, ký thác kỳ vọng, không có đạo lý sẽ đích thân hủy diệt Tiên chủng, thậm chí còn sẽ chăm sóc ngươi, hình thành một ô dù vô hình, chỉ bất quá, coi như Thánh Nhân ưu ái ngươi, cũng sẽ không ngồi nhìn trận đại loạn này phát sinh, bọn họ không xuất thủ chém ngươi, nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ không xuất thủ ngăn cản ngươi!

- Vậy bọn hắn sẽ làm thế nào?

Đại Bằng Tà Vương điểm phá lo lắng của Phương Hành, hắn cũng không thèm để ý, như có điều suy nghĩ hỏi.

Hắn gây ra họa lớn như thế, còn thoải mái như thế, quả thật có chút tính toán của mình, nghĩ thầm Thánh Nhân vì bồi dưỡng Tiên chủng, ngay cả Chư Tử Đạo Tràng cũng mở ra, tự mình chỉ dạy, vậy chỉ cần mình biến thành Tiên chủng mạnh nhất, ai còn dám gây mình? Chút tâm tư ấy, cũng là hắn sớm chuẩn bị kỹ càng, đến ứng đối những Độ Kiếp lão tổ của các cổ thế gia.

Đương nhiên, một biện pháp khác để hắn ứng đối những người này, chính là tùy thời tiến vào Bách Đoạn Sơn, dù sao bọn họ cũng không vào được!

Bất quá nghe Đại Bằng Tà Vương nói, lại cảm thấy rất có đạo lý.

Trước đây hắn muốn làm lớn một chút, dù dẫn cả Thiên Nguyên Đại Lục vào loạn cục cũng không tiếc, nhưng bây giờ suy nghĩ cẩn thận, không chừng ý niệm này sẽ kinh động những Thánh Nhân kia, vạn nhất những lão gia hỏa kia tới vung tay múa chân với mình, nói cái này có thể làm cái kia không thể làm, vậy đến lúc đó mình nghe hay không nghe đây?

- Tâm tư của Thánh Nhân không dễ phỏng đoán, nhưng vô luận như thế nào, cũng sẽ không hết thảy đều như ý ngươi!

Đại Bằng Tà Vương một câu nói phá, khiến cho Phương Hành buồn bã thở dài.

- Có khả năng nhất, chính là trung gian hoà giải!

Hồ Cầm lão nhân nhẹ nhàng mở miệng, bình thản phân tích cục diện :

- Mà tất cả trung gian hoà giải, đều sẽ xây dựng ở trên đạo lý nhất định, mà nói đến đạo lý, ngươi trước giết người cổ thế gia, lại chiếm Bàn Đào Lâm của Dao Trì, vô luận như thế nào cũng không chiếm đạo lý, dù Thánh Nhân coi trọng tiềm lực của ngươi, giữ gìn ngươi, nhưng chỉ sẽ bảo đảm an nguy của ngươi mà thôi, đồ vật ngươi đoạt của người khác, lại có mấy thành có thể lưu lại trong tay ngươi? Dù sao hiện tại Thần Châu thế mạnh, hơn nữa Phù Diêu Cung cũng có một thiên kiêu không thua ngươi, Thánh Nhân vô luận như thế nào cũng không có đạo lý rét lạnh tâm những người khác, chỉ để giữ gìn một mình ngươi!

- Huống chi…

Đại Bằng Tà Vương thăm thẳm mở miệng :

- Trước đây ta nghe nói, Dao Trì cùng mấy vị Thánh Nhân cũng rất có giao tình, ngàn năm một lần Dao Trì Hội, đều sẽ do Phù Diêu Cung Tư Đồ tự mình đi Thánh Nhân đạo tràng đưa thiệp mời, dù Thánh Nhân không đến, cũng sẽ đưa Bàn Đào lên, phần giao tình này không cạn, nhưng ngươi thì sao? Ngoại trừ nghe nói qua tên tuổi của Thánh Nhân, lại khi nào cùng Thánh Nhân có nửa phần quan hệ?

- Ý của ngươi là nói Thánh Nhân sẽ còn bất công?

Phương Hành có chút khiếp sợ nhìn Đại Bằng Tà Vương.

- Đây không phải bất công, mà là nhân chi thường tình!

Đại Bằng Tà Vương nói.

- Vậy thì phải cẩn thận, không được mà nói, ta ra ngoài hái sạch quả đào, giấu đi.

Phương Hành như có điều suy nghĩ, đột nhiên hạ quyết định, lầm bầm lầu bầu nói.

- Như vậy có thể có tác dụng gì? Ngươi đây là muốn quang minh chính đại đối địch với Thánh Nhân sao?

Nguyên Anh trưởng lão của Hồ tộc cười lạnh nói.

Phương Hành tức giận, chỉ ra ngoài đại sảnh nói :

- Ngươi ra ngoài, tiểu gia không mời ngươi ăn đào!

Trưởng lão kia giận dữ, mặt đỏ tới mang tai, tuyệt đối không nghĩ tới mình nói một câu lại chọc giận hắn, mặc dù nói là tính tình tiểu hài, nhưng nghe vào tai lại để cho người ta xấu hổ, có loại cảm giác thẹn quá hoá giận.

Bất quá nàng cũng nhìn ra, Phương Hành giận hoàn toàn là bởi vì cảm thấy nàng nói có đạo lý, dù sao coi như tiểu ma đầu có thể trốn ở trong Huyền Vực không ra, ở trước mặt Thánh Nhân cũng chưa chắc an toàn, những Thánh Nhân kia mỗi một người đều thần thông quảng đại, coi như bây giờ bọn họ còn không thể đối kháng pháp tắc trong Huyền Vực, bình an xuất nhập, nhưng nếu muốn đối phó người nào đó giấu ở trong Huyền Vực, thì không phải là không có thủ đoạn!

- Kỳ thật cũng không phải không có biện pháp giải quyết!

Thời điểm Phương Hành suy nghĩ, Hồ Cầm lão nhân cười ha hả nói.

- Ai…

Đại Bằng Tà Vương trừng lão đầu này một cái, Hồ Cầm lão nhân hiểu ý tứ của hắn, là muốn để Phương Hành buồn rầu một hồi, hắn hiểu rất rõ tiểu ma đầu này, tính tình trời lão nhị hắn lão đại, ai cũng không để vào mắt, thời điểm làm việc càng thường thường có ý nghĩ hão huyền, nhưng hết lần này tới lần khác năng lực còn rất mạnh, nghĩ đến liền làm, thường thường để cho người ta khó lòng phòng bị, dở khóc dở cười, lần này mặc dù đáy lòng bọn họ đã sớm có chủ ý, nhưng nếu không cho hắn buồn rầu một chút, hắn cũng chưa chắc sẽ coi là thật.

- Hồ Cầm lão tiền bối là người tốt, mau nói cho ta biết!

Phương Hành nở nụ cười, chạy tới bên người Hồ Cầm lão nhân hai tay nâng trà.

- Vỗ mông ngựa thật không có chút kỹ thuật hàm lượng.

Đại Bằng Tà Vương thở dài một tiếng.

- Ha ha, kỳ thật chúng ta thương lượng ra cách thức cũng đơn giản, ngược lại cùng chuyện ngươi làm bây giờ không mưu mà hợp!

Hồ Cầm lão nhân cười nói :

- Thánh Nhân đăm chiêu suy nghĩ là làm sao vượt qua đại kiếp, ở dưới tiền đề này, Thiên Nguyên Đại Lục không những không thể loạn, ngược lại còn phải như tường đồng vách sắt, trước đây ở Dao Trì, từng có thuyết pháp dùng Phù Diêu Cung và Trung Vực cổ thế gia dẫn đầu, ký kết Chư Thiên chi minh, kỳ thật chính là ý nguyện của Thánh Nhân, yêu cầu các đạo thống buông xuống tư oán, một lòng ứng đối đại kiếp, bất quá Dao Trì Bàn Đào Yến bị ngươi hủy, sự tình ký kết Chư Thiên chi minh biến thành bọt nước, chắc hẳn Thánh Nhân nghe nói việc này cũng sẽ cảm giác có chút thất vọng.

- Mà ngươi bây giờ có thể làm…

Hắn nhẹ nhàng để chén trong trà tay xuống, thần sắc hơi có vẻ ngưng trọng :

- Là lần nữa để Chư Thiên chi minh thành lập!

Đại Bằng Tà Vương cười nói :

- Cho ngươi cái minh chủ làm một chút, cũng không bôi nhọ ngươi a?

- Chư Thiên chi minh? Minh chủ?

Phương Hành nghe ngây người, nửa ngày mới nở nụ cười nói:

- Ta ngược lại không có ý kiến, nhưng bọn hắn cũng phải chịu mới được nha!

Mặc dù là người luôn cuồng vọng, nhưng Phương Hành vẫn hiểu mấy sự tình này, cho dù bây giờ hắn có Bàn Đào, có cơ duyên ở

Bách Đoạn Sơn, thậm chí tu vi ngoại trừ những lão quái vật Độ Kiếp kia, ai cũng không sợ, nhưng muốn làm Chư Thiên Minh Chủ, vậy căn bản không thể nào, một là tuổi nhỏ, hai không có nội tình, căn bản không có khả năng được các đạo thống tín nhiệm, coi như mình cầm Bàn Đào và cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn ra, đoán chừng cũng chỉ bị người âm phụng dương vi, được chỗ tốt xong liền không để ý tới mình, sau đó kết quả là, minh chủ không làm được, ngược lại còn có thể trở thành trò cười!

- Ai nói không thể nào?

Đại Bằng Tà Vương chậm rãi mở miệng :

- Ngươi không có khả năng, nhưng còn có những lão gia hỏa chúng ta giúp ngươi bày mưu tính kế!

Chương 994: Thượng Cổ Thiên Đình

Những lão gia hỏa này phát uy, thật khó lường ah.

Nghe Đại Bằng Tà Vương nói, Phương Hành đã kinh hãi ngây người, không nghĩ tới đám lão gia hỏa này dã tâm lớn như vậy!

Ký kết Chư Thiên chi minh, chỉnh hợp thế lực của Thiên Nguyên Đại Lục, cùng chống chọi trận đại kiếp trong u minh kia.

Mà mình chính là minh chủ?

- Chư Thiên chi minh, ngươi thật cho rằng chỉ là chống chọi đại kiếp đơn giản như vậy sao? Thời đại Thượng Cổ, từng có Cổ Thiên Đình thống ngự nghìn vạn đạo thống, trên trấn Cửu Thiên, dưới vọng U Minh, uy chấn hoàn vũ, có thể nói huy hoàng nhất thời, đây là cơ hội duy nhất, vạn năm khó gặp, Chư Thiên chi minh thành lập, kỳ thật tương đương với hình thức ban đầu của Cổ Thiên Đình, sau khi vượt qua đại kiếp, nếu có thể lưu lại khung xương của Chư Thiên chi minh, không chừng sẽ có một Thiên Đình khác quật khởi, nói cách khác, ai có thể ở trong Chư Thiên chi minh chiếm cứ vị trí chủ đạo, tương lai sau khi Thiên Đình dựng lên, liền có hi vọng quật khởi ở thế gian, ha ha, thế nhân luôn nói tòng long chi công, đây mới thật sự là tòng long chi công ah!

Đại Bằng Tà Vương nói xong, bầu không khí trong đại sảnh nhất thời trở nên ngưng trọng khó tả.

Cổ Thiên Đình.

Phương Hành kinh hãi ngay cả lời cũng không nói được!

Đối với hắn mà nói, sự tình thượng cổ quá mức xa xôi, xa xôi đến không chân thực!

Bất quá sự tình Thiên Đình hắn lại nghe nói qua, đó là sự tình huy hoàng nhất của giới tu hành lúc trước, dựng lên một vương triều tiên gia, cao cư cửu thiên, thống ngự ức vạn thần dân, ngàn vạn chủng tộc và đạo thống, thế gian bây giờ quốc độ vô số, kỳ thật nói ra, là mô phỏng Thiên Đình năm đó, Hoàng đế tự xưng thiên tử, ý nghĩa chính là con trai của Thiên Đế, Thiên Đế thống ngự chúng tiên, Hoàng đế tự xưng thiên tử, thống ngự chúng sinh thế gian, đế vương nhân gian nói một câu có thể quyết định vinh hoa phú quý của phàm nhân, thế gia hưng suy, mà năm đó một đạo pháp chỉ của Thiên Đế ra, có thể quyết định chúng tiên sinh tử, đạo thống hưng thịnh và hủy diệt, kia là uy phong bá khí bực nào.

Không bị Đại Bằng Tà Vương điểm phá điểm này, Phương Hành còn thật không biết Chư Thiên chi minh lại có bí ẩn như vậy!

Nói cái gì Chư Thiên chi minh cùng độ đại kiếp, nhưng lại có người sớm nghĩ đến mượn công lao của Chư Thiên chi minh, trùng kiến Cổ Thiên Đình, sau khi kháng qua đại kiếp, liền mượn cơ sở của giá đỡ này, xây lại Thiên Đình, thống ngự ngàn vạn chúng tiên.

- Mới bây giờ đã nghĩ tới cái này, còn có chút sớm a.

Phương Hành nửa ngày mới ngơ ngác nói, cảm giác như ở trong mơ, đề nghị này quá không chân thực.

- Tựa như đánh cờ vây, chiếm tiên cơ, sự tình về sau ai có thể nói chuẩn, ai không muốn sớm chôn xuống ám kỳ?

Đại Thánh Sơn Lão Bạch Viên cười ha ha, thở dài:

- Lần này sau khi vượt qua đại kiếp, vận mệnh của Thiên Nguyên Đại Lục ai có thể nói trước? Không độ được đại kiếp, trăm họ lầm than, chúng ta tan thành mây khói, tất cả dã tâm tự nhiên sẽ theo nước chảy về biển đông, nhưng nếu vượt qua đại kiếp, Thiên Nguyên Đại Lục, ngay cả đại thiên thế giới cũng sẽ nghênh đón một lần tẩy bài, Thiên Nguyên Đại Lục chính là tiên hương (*quê hương của chúng tiên), Cổ Thiên Đình cũng bắt nguồn từ Thiên Nguyên Đại Lục, bây giờ trăm vạn năm trôi qua, lại quật khởi một Thiên Đình cũng không phải chuyện không thể nào, ha ha, đương nhiên…

Hắn thấp giọng cười một tiếng, tựa hồ muốn đảo qua bầu không khí ngột ngạt trong sảnh:

- Bây giờ nói cái này xác thực còn sớm, Thiên

Nguyên Đại Lục phong thiên đã lâu, tin tức bên ngoài biết cực ít, vọng luận Thiên Đình quả thật có chút hiềm nghi ếch ngồi đáy giếng, bất quá sau khi ký kết Chư Thiên chi minh, một số ưu thế trước mắt lại không thể phủ nhận, tối thiểu nhất sẽ không đến mức bị người coi như pháo hôi đi hi sinh không phải sao?

- Nói như vậy ta còn có thể hiểu được.

Phương Hành nghe lời này mới thở một hơi, cuối cùng tỉnh thần, thần sắc cổ quái nhìn Đại Bằng Tà Vương, oán giận nói:

- Lão già ngươi cần chỗ tốt ta liền nói sự tình chỗ tốt, không có việc gì nói Cổ Thiên Đình làm gì, vạn nhất hù dọa tiểu gia thì làm sao bây giờ?

- Lấy gan chó của ngươi còn có thể bị hù dọa?

Đại Bằng Tà Vương khinh bỉ, nửa là nghiêm túc nửa là trêu chọc nói.

- Ha ha, Phương tiểu hữu có đảm lượng, bản lĩnh cũng không yếu, đáng tiếc cách cục quá nhỏ.

Lão ẩu Hồ tộc thở dài một tiếng, như ẩn ẩn có chỗ ám chỉ.

Bất quá mấy người trong đại sảnh lại không để ý nàng, Hồ Cầm lão nhân cười nói:

- Tiểu Phương Hành chỉ cần biết tầm quan trọng của Chư Thiên chi minh là được, không có gì ngoài tranh ích lợi, tranh tiên cơ, càng quan trọng hơn là, bây giờ Chư Thiên chi minh xuất hiện, chính là ý nguyện của Thánh Nhân, bọn họ không muốn tự mình ra mặt tổ kiến Chư Thiên chi minh, hẳn là muốn ở trong quá trình này, nhìn xem đến tột cùng phương nào mới là người có được quyết đoán và đảm đương, hiện tại tiểu Phương Hành ngươi gặp phải khốn cảnh, phá cục chính là ở chỗ này, dẫn dắt Chư Thiên chi minh, Thánh Nhân chắc chắn ủng hộ!

Phương Hành như có điều suy nghĩ:

- Hồ Cầm lão tiền bối có ý là, nếu ta chỉnh hợp lực lượng của các đạo thống, ký kết Chư Thiên chi minh, đạt thành cục diện mà Thánh Nhân hi vọng nhìn thấy, như vậy bọn họ sẽ không bất công trong chuyện của ta và Phù Diêu Cung?

Hồ Cầm lão nhân trầm mặc nửa ngày, cùng đám người Đại Thánh Sơn Lão Bạch Viên và Đại Bằng Tà Vương trao đổi ánh mắt, âm thầm gật đầu.

- Chính là ý này!

- Thế nhưng này nên làm như thế nào đây?

Phương Hành giang tay ra, cười nói:

- Nói trắng ra là, hiện tại tiểu gia hoàn toàn không có nội tình, hai không chỗ dựa, ba không danh phận, ngoại trừ có tiền thì chỉ còn lại bản lĩnh và khuôn mặt tuấn mỹ, chỉ dựa vào những vật này đã muốn để các đạo thống quy tâm, căn bản không thể nào nha?

Thấy các tu sĩ kỳ quái nhìn mình, Phương Hành trợn trắng mắt giải thích:

- Ta cũng là người nghiêm túc đọc sách một năm nha!

- Nếu bàn về tài tiền, kỳ thật ngươi cũng không chiếm ưu thế!

Đại Bằng Tà Vương nói:

- Bây giờ ưu thế lớn nhất của ngươi chính là nắm giữ cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn và Bàn Đào Lâm, những pháp bảo tài nguyên kia, nếu bàn về một người, tự nhiên là phú giáp thiên hạ, nhưng so sánh với nội tình của một đạo thống, lại không có ưu thế quá lớn, càng quan trọng hơn là, tất cả tài nguyên của ngươi đều là tử vật, không có hoạt tính, nếu muốn dựa vào tiền tài mở đường, những số tiền kia kỳ thật không đủ tiêu hao, nào giống như những cổ thế gia kia, mấy vạn năm tích lũy kinh doanh, nắm giữ vô số nhân mạch tài lộ, đây mới thực sự là thứ đáng giá, cho nên ngươi muốn cầm tiền nện người là có thể bỏ đi, điểm này không những không phải ưu thế của ngươi, còn là thế yếu!

- Vậy còn nói gì Chư Thiên chi minh, mọi người cùng nhau ăn quả đào đi thôi?

Phương Hành phủi tay, định rời đi.

- Ha ha, ngươi thực cho rằng đám lão gia hỏa chúng ta thương lượng, là sự tình không có đường ra sao?

Đại Bằng Tà Vương căn bản không để ý tới hắn nói đùa, rất có ngạo ý nói.

- Có đường ra?

Phương Hành biết bọn họ nói đến trọng điểm, ngẩng đầu nhìn Đại Bằng Tà Vương.

- Nếu muốn ký kết Chư Thiên chi minh, kỳ thật rất đơn giản!

Thanh âm của Đại Bằng Tà Vương không cao, nhưng lại có chút ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Để lợi cho đời, đại nghĩa đi đầu!

- Ừm?

Phương Hành lập tức dựng lỗ tai lên, thần sắc

ngưng trọng.

Đại Bằng Tà Vương thấy bộ dáng này của hắn, liền nở nụ cười:

- Cảm giác phương pháp kia như thế nào?

Phương Hành suy tư thật lâu, rốt cục chậm rãi mở miệng:

- Lời này quá thâm ảo, đến tột cùng là có ý gì?

Đại Bằng Tà Vương xạm mặt, trong nháy mắt không biết nói cái gì.

Hồ Cầm lão nhân cũng hết chỗ nói rồi, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích:

- Nói đơn giản chút, là chia tạo hóa cho chúng sinh, trộm tiền tài của người lợi mình là tặc, cướp phú tế bần là hiệp, mà đại nghĩa đi đầu, chính là chiếm danh phận, lập xuống đại nguyện.

- Tốt tốt, hết thảy đều nghe các ngươi!

Phương Hành căn bản lười động não với chuyện này, khoát tay áo, chân thành nói:

- Ta chỉ có một điều kiện!

- Nói thẳng đi!

Các tu sĩ thấy hắn nói như vậy, tất cả đều nghiêm túc.

- Bất luận các ngươi định làm gì, ta đều đồng ý.

Phương Hành rất nghiêm túc mở miệng:

- Nhưng Tiểu Man của ta, nhất định phải nghĩ biện pháp đòi lại!

- Ngươi…

Các tu sĩ đều trầm mặc, hiển nhiên chuyện này có chút vượt ra khỏi dự liệu của bọn hắn.

Lão ẩu Thanh Khâu Sơn đã có chút tức không chịu nổi:

- Sự tình đã nói rõ ràng như vậy, ngươi còn muốn để ý một thị nữ? Lúc trước ở trên Côn Luân Sơn, ngươi ngay cả Dao Trì tiểu công chúa cũng không chịu tiếp nhận, bây giờ lại vì một thị nữ dây dưa không dứt sao?

- Trọng điểm không ở chỗ nàng là thị nữ hay công chúa!

Phương Hành quay đầu, nghiêm túc nói:

- Trọng điểm ở chỗ, nàng là của ta!

Bàn Đào Hội rất nhanh thì được tổ chức, nhưng khác biệt lúc đầu Phương Hành thiết lập chỉ vì buồn nôn Dao Trì và Phù Diêu Cung, có một đám lão gia hỏa âm thầm mưu đồ, trận tiên yến này khí thế hung hung, vậy mà lộ ra khí phách khó tả, đầu tiên là bỏ đại kỳ của Phương Thanh La viết, do Hồ Cầm lão nhân chấp bút, viết xuống bốn chữ "Độ Kiếp Tiên Hội", bay bổng giữa không trung, trăm dặm có thể thấy được

Sau đó do Hồ Cầm lão nhân, Đại Bằng Tà Vương thậm chí các lão tu sĩ liên danh viết thiệp mời phát đi khắp Thiên Nguyên Đại Lục, ngay cả Thánh Nhân đạo tràng cũng có thiếp mời, trong này thậm chí còn bao gồm Trung Vực cổ thế gia, không hề đề cập tới sự tình Bàn Đào Lâm của Dao Trì, chỉ chân thành mời các đạo thống thương nghị sự tình "Độ Kiếp", thành ý tràn đầy, dụng tâm xảo diệu!

Sau đó, một pháp chỉ dùng danh nghĩa Kiếp Đạo Đạo Chủ phát ra, truyền khắp Thiên Nguyên Đại Lục, thân hiểu đại nghĩa.

Đương nhiên, ở dưới đám người Đại Bằng Tà Vương nhất trí giảng đạo lý, Phương Hành bị ép từ bỏ pháp danh của mình, bởi vì bọn hắn nhất trí nhận định "Kiếp Đạo" kia, chữ " Kiếp" ngụ ý không tốt, hơn nữa Thống Thiên Đạo Chủ cũng lộ ra vẻ quá trẻ con, cưỡng ép hắn "Kiếp Đạo" đổi thành "Tiệt giáo", Thống Thiên Đạo Chủ, thì đổi thành "Thông Thiên giáo chủ" !

Cả Thiên Nguyên Đại Lục đều căn cứ "Độ Kiếp

Tiên Hội" này xuất hiện mà dẫn phát ngàn vạn mạch nước ngầm, ngoài dự liệu, lại thật có rất nhiều đạo thống ở sau khi nhận được thiệp mời liền chạy tới, dù không chạy tới cũng chính thức hồi âm, biểu thị sẽ có mặt, đến lúc này, Phương Hành mới hiểu được thủ đoạn chân chính của những lão gia hỏa kia, nếu hắn lấy danh nghĩa cá nhân tổ chức Sơn Trại Bàn Đào Hội, chỉ sợ trừ một vài người thân thiết, thì đạo thống chân chính có thực lực căn bản sẽ không đến.

Đạo thống dám đắc tội Dao Trì và Phù Diêu Cung rất ít!

Nhưng nếu dùng danh nghĩa "Độ Kiếp" đến đây nghị sự, vậy không có áp lực tâm lý, đây là đại nghĩa, ai dám nói này nói kia?

Chương 995: Tương giao khắp thiên hạ

Thần Châu tuy mạnh, nhưng không phải siêu quần xuất chúng, Dao Trì tuy mạnh, cũng không làm được một tay che trời, trên đời này có mạnh, tự nhiên cũng có vô số kẻ yếu muốn quật khởi, mà đám người Đại Bằng Tà Vương ý đồ ký kết Chư Thiên chi minh, là từ những đạo thống bị Trung Vực Thần Châu ép không thở nổi, nhưng cũng có truyền thừa vạn năm, nội tình thâm hậu, những đạo thống này, đã từng có quá khứ huy hoàng và tiên gia công pháp, nhưng tài nguyên không đủ, Tiên chủng không ra, cho nên nhất thời lộ ra có chút xuống dốc mà thôi.

Phá núi ngự lĩnh, trúc thạch làm cung, biên giới Ma Uyên đã bị khai thác trở thành một dãy cung điện, cũng may các tu sĩ đều là người có đại pháp lực, nếu không trong vòng mười ngày ngắn ngủi, muốn hoàn thành công trình lớn như vậy, kia cơ hồ là thiên phương dạ đàm.

Mà ở trong đoạn thời gian này, cũng lần lượt tới mấy chục đạo thống tham dự, bất quá nhiều là nhị lưu thậm chí tam lưu, một số đạo thống chân chính có nội tình tạm thời còn chưa lộ diện, ở trong mưu đồ của Đại Bằng Tà Vương và Hồ Cầm lão nhân, những đạo thống chân chính kia mới là quan trọng, chủ yếu là chờ bọn hắn, còn nữa, thận trọng đề phòng Dao Trì và Thần Châu cổ thế gia tác động cũng cực kỳ trọng yếu.

Bất quá còn tốt, Thần Châu cổ thế gia thậm chí Dao Trì, hình như cũng biết Phương Hành ném Bàn Đào Lâm vào Bách Đoạn Sơn, có pháp tắc Huyền Vực, Phù Đồ đại trận phòng thủ, bọn họ không nghĩ ra biện pháp gì ứng đối, cho nên chậm chạp chưa từng xuất hiện, ngược lại để một số đạo thống lo lắng đại chiến lúc nào cũng có thể sẽ bộc phát, cho nên một mực ở vào trạng thái quan sát nhẹ nhàng thở ra, đến tham dự càng nhiều.

- Thần Châu Ngự Linh Tông đến.

- Bắc Hải Thiết Kiếm môn đến .

- Nam Vực Phiêu Vân tán nhân đến .

Trước Vệ Đạo Sơn, ngoài Độ Kiếp cung, đám người Phương Hành đang tiếp đãi các đạo thống và chân nhân tán tu đến tham dự, ăn mặc nghiêm chỉnh, Đại Bằng Tà Vương, Hồ Cầm lão nhân, Đại Thánh Sơn Lão Bạch Viên, Thanh Khâu Sơn lão ẩu… đều mặc pháp bào, khí cơ lưu chuyển, quanh người tinh khí hiển hóa, khí như mây trôi, phiêu phiêu dục tiên, phong phạm đại tu hiển lộ không thể nghi ngờ, Phương Hành cũng phủ thêm hắc giáp, áo choàng màu đỏ bị gió thổi lên, lộ ra uy nghiêm trước nay chưa có, chỉ tiếc biểu lộ trên mặt lại vừa buồn khổ lại vô vị, thỉnh thoảng gãi gãi lỗ tai, nếu không phải bị Đại Bằng Tà Vương và Hồ Cầm lão nhân kẹp ở giữa, chăm chú nhìn, đoán chừng đã sớm trượt đi chơi rồi.

- Đều là chút tiểu môn tiểu phái, ngay cả đánh cướp cũng không có hứng, ta đường đường Thông Thiên giáo chủ, tại sao phải ở chỗ này trông coi a?

Phương Hành không vui, nhỏ giọng thầm thì.

Mỗi đến một đạo thống, đám người Đại Bằng Tà Vương sẽ khuôn mặt tươi cười tiến lên đón, mời vào hậu sơn nghỉ ngơi, mà Phương Hành là chủ nhân của Độ Kiếp Tiên Hội, Tiệt giáo Thông Thiên giáo chủ không thể không tươi cười, cực kỳ không tình nguyện nói "chào mừng" !

- Hoặc là ngươi trốn ở trên núi trông hài tử, tới thì phải có đầu có đuôi, chủ nhân đón khách đón một nửa đã chạy tính là chuyện gì xảy ra?

Ánh mắt của Đại Bằng Tà Vương nhìn các đạo thống ở dưới núi, trên mặt lại bất động thanh sắc nói với Phương Hành.

- Ai, ngươi biết cái gì chứ, hiện tại trên núi rất đáng sợ, hai nữ nhân kia, thời điểm một người đều rất tốt, nhưng thời điểm ở chung với nhau sẽ rất đáng sợ, đều không nói chuyện, ánh mắt lạnh buốt giống như thanh kiếm, tiểu gia ở cùng với các nàng căn bản không sống được, còn không bằng các nàng đánh ta một chầu, như vậy ta thẳng thắn thu thập hai người bọn họ, còn dáng vẻ kia, thật làm người nhức đầu!

Phương Hành buồn rầu, chính bởi vì hậu sơn không sống được mới ra ngoài làm chính sự a.

Lúc đầu nghênh đón Long Nữ và Sở Từ, hắn còn rất vui vẻ, một cái dâu cả, một cái vợ bé, còn có một khuê nữ, làm gì cũng nên để Phương đại gia hưởng thụ niềm vui gia đình a, kết quả ngược lại tốt, thời điểm hai nữ nhân ở cùng nhau, bầu không khí quỷ dị đáng sợ, không tranh cãi cũng không đánh nhau, chỉ là ánh mắt kia làm Phương Hành run rẩy, cả người không được tự nhiên, một hơi cũng không sống được.

Vấn đề mấu chốt ở chỗ, dâu cả và dâu nhỏ trong miệng Phương Hành, là theo tuổi tác tính toán, lại không phải thực phân ra thân phận cao thấp, hơn nữa hắn cũng không muốn phân ra, vấn đề này không giải quyết được, bầu không khí quỷ dị kia đoán chừng vẫn sẽ tiếp tục

- Ha ha, người tu hành thọ nguyên lâu dài, lựa chọn đạo lữ là việc lớn, nếu như xử lý không tốt, sẽ là mấy ngàn năm buồn rầu, ngươi nhanh nghĩ phương pháp xử lý đi, nếu không ta đoán chừng về sau ngươi ngay cả một ngày tốt lành cũng không có!

Đại Bằng Tà Vương cười trên nỗi đau của người khác dạy dỗ.

- Nói như ngươi có nhiều kinh nghiệm lắm vậy, lão độc thân!

Phương Hành trợn mắt trừng Đại Bằng Tà Vương, làm lão đầu kia tức giận đến kém chút động thủ.

- Ba vị đảo chủ Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu đến.

Đang nhỏ giọng tranh cãi, chợt nghe dưới núi truyền đến một tiếng hô to, đám người Đại Bằng Tà Vương đều mừng rỡ.

- Những lão gia hỏa này rốt cục chịu lộ diện!

Mấy ngày nay tiếp đãi đều là Đạo Chủ hoặc chân truyền của một số tiểu đạo thống, đại đạo thống lại một mực đang quan sát, mấy người bọn họ cũng có chút nóng lòng, dù sao nếu muốn tổ chức Độ Kiếp Tiên Hội, thậm chí dựng lên Chư Thiên chi minh, dựa vào những tiểu đạo thống truyền thừa nhiều nhất mấy trăm hơn ngàn năm là không thể nào, tất nhiên phải có những đạo thống truyền thừa cổ lão gia nhập mới được, khó khăn chờ đến hôm nay, rốt cuộc đợi được Bồng Lai tam đảo, ba đảo này truyền thừa vạn năm, đã từng huy hoàng nhất thời, danh phận thực không bình thường

- Ba vị đạo hữu đại giá quang lâm, may mắn quá thay.

Hồ Cầm lão nhân mỉm cười, nghênh đón tiếp lấy, xa xa chắp tay thở dài.

- Đạo hữu khách khí, thân là một phần tử của Thiên Nguyên Đại Lục, đại kiếp sắp tới, sao có dũng khí không đếm xỉa đến?

Xa xa, ba vị tu sĩ tay áo bồng bềnh chạy tới, đều là Nguyên Anh cảnh, một cái là tăng nhân thân hình cao lớn, một cái là đạo nhân vóc người gầy cao, cái cuối cùng là một mỹ phụ, chính là đảo chủ của Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, mà sau lưng bọn họ còn theo một người trẻ tuổi, lại là chân truyền đại đệ tử, đi tới trước núi, ba người trẻ tuổi hành lễ, nhưng ánh mắt không nhịn được nhìn về phía Phương Hành, có chút cổ quái.

- Vì sao ba chân truyền kia dùng loại ánh mắt này nhìn ngươi?

Đại Bằng Tà Vương cũng phát hiện không đúng, truyền âm hỏi.

Phương Hành cười ha hả, truyền âm trả lời:

- Trước kia ở Bách Đoạn Sơn, kém chút đánh ba người bọn hắn.

Đại Bằng Tà Vương lập tức hết chỗ nói rồi.

- Tịnh Thổ cổ tộc Oa Thần tộc tộc trưởng đến.

- Tịnh Thổ cổ tộc Thái Ách tộc đại trưởng lão đến.

- Tịnh Thổ cổ tộc Thần Tử Đại Hoang tộc đến.

Hồ Cầm lão nhân vừa dẫn đảo chủ của Bồng Lai tam đảo vào hậu sơn nghỉ ngơi, liền nghe được phía dưới có âm thanh truyền đến.

- Người Tịnh Thổ cũng đến? Tốt!

Đại Bằng Tà Vương giật mình, sau đó lộ ra vui mừng, nhanh chân nghênh đón.

Mặc dù Ma Châu và Thần Châu chinh chiến nhiều năm, nhưng theo đại kiếp phủ xuống, hận ý truyền thừa vạn năm kia đã tạm thời bị gác qua một bên, bây giờ Tịnh Thổ chính là một thế lực lớn, ngay cả Dao Trì lúc ấy tổ chức tiên hội, cũng phải trịnh trọng đối đãi Tịnh Thổ cổ tộc như một đại đạo thống, bọn họ đến tham dự Độ Kiếp Tiên Hội, tự nhiên có thể ảnh hưởng đại cục.

Không bao lâu, ba vị chủ sự dẫn mấy người lên núi, khách khí hành lễ, sau đó vào núi, bất quá trong nhóm người này, ánh mắt đại đa số người đều hiếu kỳ nhìn Phương Hành, nhất là Thần Nữ Oa Nữ tộc, đi theo sau lưng tộc trưởng, người khoác kim lân, kim quang như ẩn như hiện, nhìn cũng không tục, nhưng ánh mắt nhìn Phương Hành, luôn có vẻ hơi cổ quái, cực kỳ phức tạp.

- Ha ha, ta đánh qua nàng.

Thấy Đại Thánh Sơn Lão Bạch Viên quăng tới ánh mắt hiếu kỳ, Phương Hành bình tĩnh giải thích.

- Thần Châu Bắc Vực, Thần Nữ Âm Linh Đạo Trà Trà Tiên Tử đến.

Lúc này, dưới núi lại truyền tới thanh âm, lại là một đại đạo thống đến.

Cô Nhận Sơn Bằng Ngũ lập tức chỉnh đốn y phục, nghênh đón tiếp lấy, hiện tại Âm Linh Đạo đã không như lúc trước, từ khi Phong Thiện Đỉnh bị đoạt, Thần Châu Bắc Vực hoàn toàn đại loạn, Thuần Dương Đạo vốn cường đại nhất trong Bắc Tam Đạo đã xuống dốc, Phù Khí Đạo trực tiếp xoá tên, chỉ còn Âm Linh Đạo quật khởi, bây giờ đã sắp trở thành đạo thống chí cao độc lập với Bắc Vực, không thể khinh thường.

- Phương Hành đạo hữu, lại gặp mặt.

Dưới núi, mấy vị trưởng lão khí tức cường đại vây quanh một nữ tử thần sắc không màng danh lợi đi tới, nữ tử kia xinh đẹp như hoa, khí chất thanh nhã, tuy không có giá đỡ, nhưng khí chất trên người không ai dám xem thường, đi lên núi, khẽ mỉm cười thi lễ với

Phương Hành.

- A ha ha, Trà Trà Tiên Tử càng ngày càng tươi ngon mọng nước!

Phương Hành nhìn cô nương nhà người ta thi lễ, cũng chỉ có thể cười lớn tiến lên hoàn lễ, còn khen nàng một câu.

Bất quá câu tán dương kia nghe như thế nào cũng giống như lưu manh đang đùa giỡn, mấy vị trưởng lão phía sau Trà Trà Tiên Tử sắc mặt đã không vui, nhưng Trà Trà Tiên Tử không thèm để ý, che miệng cười một tiếng, nhìn Phương Hành đánh giá vài lần, cười nói:

- Hôm nay Phương đạo hữu cũng khí vũ hiên ngang.

- Đúng thế, xưa nay đã như vậy!

Phương Hành cười lớn, thi lễ qua đi, Bằng Ngũ đưa bọn họ vào hậu sơn.

- Cái này lại có giao tình?

Đại Thánh Sơn Lão Bạch Viên có ý riêng nở nụ cười, nhạo báng Phương Hành.

- Hắc hắc, cùng với nàng làm qua giao dịch.

Phương Hành trả lời không khỏi đắc ý, nghĩ thầm tiểu gia cũng tương giao khắp thiên hạ a?

- Linh Sơn thủ tọa Đồ Linh đại sư đến.

Đang lúc náo nhiệt, dưới núi bỗng nhiên truyền đến một tiếng báo cửa, lập tức dẫn tới tứ phương vân động, người người đều duỗi đầu nhìn xem, Linh Sơn thủ tọa là cao nhân thế gian ít có, thần thông quảng đại, lại nhiều năm ẩn thân ở trong Linh Sơn Tự tiềm tu, bình thường khó khăn gặp một lần, ngay cả Dao Trì Tiên Hội cũng không xuất hiện, ai cũng không nghĩ tới, Độ Kiếp Tiên Hội lại dẫn động vị cao nhân này, làm bọn hắn chấn kinh.

- Phương tiểu hữu, theo ta xuống núi đón khách quý!

Đại Thánh Sơn Lão Bạch Viên cùng lão ẩu Thanh Khâu Sơn thần sắc trang nghiêm, chỉnh lý y phục, muốn cùng một chỗ xuống núi nghênh đón.

Nhưng nhìn lại, Phương Hành chẳng những không có ý tứ xuống núi, ngược lại co cẳng bỏ chạy, làm mấy người kia sững sờ.

- Quyết không thể nhận ta trộm qua đồ vật của bọn họ.

Chương 996: Bạn cũ trùng phùng

Theo Linh Sơn thủ tọa dẫn đầu Tửu Nhục hòa thượng cùng 36 vị Kim Thân La Hán hiện thân, lực ảnh hưởng của Độ Kiếp Tiên Hội nhất thời tăng vọt, rất nhiều đạo thống đang ngắm nhìn nhao nhao chạy đến, dùng danh nghĩa thương thảo đại sự độ kiếp chạy đến Ma Uyên, so sánh với mấy ngày trước leo queo vài người khác nhau rất lớn, chân chính có mấy phần tiên gia khí tượng, phẩm cấp tiên hội bực này, nhìn chính là thân phận và địa vị của người tham dự hội nghị, cùng thời gian đạo thống truyền thừa, càng nhiều nhân vật lợi hại hiện thân, hàm kim sẽ càng cao, phẩm cấp cũng càng cao, có thể hấp dẫn càng nhiều đạo thống và các đại nhân vật đến đây, từ một điểm này đã nói, thời cơ Linh Sơn Tự xuất hiện tuyệt không thể tả...

Đám người Đại Bằng Tà Vương bởi vì Linh Sơn thủ tọa xuất hiện mà hưng phấn không thôi, trên núi chỉ có Phương Hành là chủ nhân trên danh nghĩa một đường trốn tránh Linh Sơn thủ tọa, chạy trốn tới một ngọn núi khác đứng xa xa nhìn, thấy thần sắc hòa thượng mập kia bình thường, không có ý tứ vừa lên núi liền muốn tìm mình đòi lại tang vật, mới thoáng yên tâm, bất quá vô luận như thế nào cũng không chịu tiến đến bái kiến.

- Ngay cả Linh Sơn Tự cũng xuất hiện, thật là khó lường...

- Độ Kiếp Tiên Hội này nguyên bản là chuyện tiếu lâm, ai ngờ ngay cả Linh Sơn thủ tọa cũng đích thân đến!

- Lần này có trò hay để nhìn, cũng không biết còn sẽ có bao nhiêu đạo thống phái người đến!

- Ta nghĩ Dao Trì sẽ ngồi không yên, lại nói vì sao bọn họ một mực không có đến đánh?

- Nghe nói Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ sắp xuất quan, đại khái là chờ Thiếu Tư Đồ xuất quan mới đánh a!

Ở dưới chân núi, đã tụ họp vô số tán tu, đều là loại người nghe tin lập tức hành động, nơi nào có sự kiện lớn phát sinh, bọn họ sẽ chạy tới, tìm kiếm cơ duyên, lúc mới đầu, bọn họ thấy Bàn Đào Hội này, liền cực kỳ hưng phấn, từng cái đuổi đến lấy lòng, mà lúc đầu Phương Hành bày yến, kỳ thật cũng là nhằm vào bọn hắn, chẳng qua hiện nay Độ Kiếp Tiên Hội tổ chức càng trang nghiêm, những tán tu không có tu vi, nội tình và thân phận kia đã không có tư cách tiến vào Độ Kiếp Tiên Hội, chỉ có thể lưu ở chân núi xem kịch.

- Bạch Ngọc Kinh Trảm Tà Lâu Chủ đến...

- Phụng Thiên Đạo chân truyền đại đệ tử đến...

- Thiên Cơ Cung Tiểu Thiên Sư Ngọc Ki Tử đến...

- Thiên Nhất cung cung chủ Đạo Vô Nhai đến...

Cũng không lâu lắm, lại lần lượt có mấy đại đạo thống hiện thân, đưa thiệp mời, sau đó do người ở dưới chân núi báo môn cao giọng hô lên, những người này có thật nhiều đã sớm tới, nhưng không hiện thân mà thôi, thẳng đến Linh Sơn thủ tọa lên núi, mới hiện thân đi ra đưa bái thiếp, mà theo bọn hắn xuất hiện, đám tán tu ở chung quanh cũng thu hồi ngữ điệu trêu chọc Độ Kiếp Tiên Hội, thậm chí ngay cả tiếng nghị luận cũng trở nên rất thấp, cơ hồ không người dám tới gần một bước.

- Bạch Ngọc Kinh Trảm Tà Lâu Chủ...

Phương Thanh La canh giữ ở sơn môn nghênh đón khách quý, vừa nghe được danh hào của Bạch Ngọc Kinh Trảm Tà Lâu Chủ, lại giật nảy mình, nó biết sư phụ mình trước mấy ngày vừa đi Bạch Ngọc Kinh hố ba vạn vò rượu trở về, hơn nữa Bạch Ngọc Kinh từ trước tới nay cùng Dao Trì giao hảo, Dao Trì Tiên Hội dùng tiên nhưỡng, cũng có hơn phân nửa là từ Bạch Ngọc Kinh cung cấp, mà Trảm Tà Lâu Chủ, càng là thực lực mạnh nhất trong Bạch Ngọc Kinh, còn tưởng vị này đến tìm phiền toái.

Bất quá vượt qua dự liệu của nó, sau khi vị Trảm Tà Lâu Chủ kia hiện thân, thần sắc ngưng trọng, trước đi tới bên cạnh Phương Thanh La, nhìn lão nho sinh đang cầm bút lông ghi chép tính danh khách quý thi lễ, vậy mà không có chút thất lễ, khách khách khí khí nộp thiệp mời, sau đó ở dưới Hồ Cầm lão nhân tự mình đi ra nghênh tiếp, cùng những người khác lên núi...

- Lão gia hỏa, ngươi nhìn sư phụ ta uy phong không, ngươi theo hắn lăn lộn, ngay cả lâu chủ của Bạch Ngọc Kinh cũng khách khí với ngươi!

Phương Thanh La nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy hưng phấn, thừa dịp không người đến, dương dương đắc ý nói với lão nho sinh.

- Ha ha, xác thực có mấy phần phong thái của lão phu năm đó!

Lão nho sinh từ chối cho ý kiến, chậm rãi viết tên của lâu chủ Bạch Ngọc Kinh, nhàn nhạt cười trả lời.

- Ôi, đây thổi như vậy không sợ lật trời sao?

Phương Thanh La khinh bỉ nhìn lão nho sinh một chút, thấy lại có người tới, lập tức hấp tấp nghênh đón.

- Phương sư đệ thật uy phong...

Ở cửa trại, tới một nhóm người, cầm đầu là một mập mạp mặc áo lam, sau lưng thì theo mấy đệ tử mặc áo da thú và một tiểu cô nương hồng y, những người này tu vi không cao, mập mạp áo lam chỉ vừa tới biên giới Kim Đan cảnh, ngược lại là tiểu cô nương hồng y kia đã là Kim Đan cảnh, đặt ở bình thường, cũng coi là một thiên kiêu làm cho người ghé mắt, chẳng qua hiện nay tiên hội sắp đến, chung quanh không biết hội tụ bao nhiêu Thần Tử, chút tu vi ấy của nàng, thật không đủ để thò đầu ra.

Lúc đầu đám người này đứng ở bên cạnh các tán tu xem náo nhiệt, không tính nổi bật, nhưng lúc này lại đi lên, mập mạp áo lam nhìn Kỳ Lân thi lễ:

- Vị này...

Phương Thanh La thấy mập mạp áo lam, nao nao, sau đó nhếch miệng nở nụ cười:

- Các ngươi cũng tới tham gia tiên hội sao?

Mập mạp áo lam giật mình, cười bồi nói:

- Chúng ta là đến tìm...

Phương Thanh La hắc hắc cười quái dị, nói:

- Đưa thiệp mời ra đi?

Mập mạp áo lam cười khổ nói:

- Không có thiệp mời...

Phương Thanh La lật lên bạch nhãn:

- Không có thiệp mời, nha... Bằng hữu ngươi tu hành ở nơi nào?

Mập mạp áo lam nói:

- Cái này, Nam Chiêm Bộ Châu Bột Hải quốc Bách Thú Tông...

Phương Thanh La ngắt lời hắn:

- Chưa nghe nói qua, có chỗ tốt cho ta không?

Lúc này mập mạp áo lam là thật bối rối, nửa ngày sau mới nói:

- Không có ah...

Phương Thanh La bỗng nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy vẻ ngạo mạn:

- Độ Kiếp Tiên Hội là đùa giỡn sao? Người tới tham dự ai không phải đại tu sĩ một phương? Vị huynh đài này không có thiệp mời, đã nói không ở trong danh sách mời của sư phụ ta, đạo thống cũng không biết là tông môn cửu lưu nào, này không quan trọng, nhưng mấu chốt là ngươi ngay cả chỗ tốt cho đại đệ tử của Thông Thiên giáo chủ cũng không có, có thể nói vừa yếu vừa nghèo vừa không có danh phận, lại dám tới tham gia tiên hội, về nhà hảo hảo tu luyện đi...

Mập mạp áo lam nghe trực tiếp ngây dại, các đệ tử bên cạnh hắn thần sắc xấu hổ đến cực điểm.

Bọn họ thấy khí thế của Độ Kiếp Tiên Hội, vốn có chút nhát gan, lúc này lại bị Phương Thanh La giễu cợt, mặt mũi càng tràn đầy đỏ bừng, tiến thối lưỡng nan, những tán tu ở chung quanh xem náo nhiệt thấy vậy, không khỏi cười vang, để bọn hắn xấu hổ không chịu nổi.

Lúc này, tiểu cô nương hồng y tức không nhịn nổi, vọt lên quát:

- Bảo Phương Hành đi ra!

Phương Thanh La trợn trắng mắt nói:

- Sư phụ đang bận, nào có thời gian đi ra gặp các ngươi?

Tiểu cô nương tức giận nói:

- Ngươi nói với hắn ta tới, hắn sẽ đi ra!

Phương Thanh La lắc đầu:

- Ngươi cho rằng ngươi là thần tài sao...

Tiểu cô nương bị con lừa kia mắng hốc mắt đỏ lên, chung quanh càng cười vang một mảnh.

Ngược lại là Phương Thanh La thấy bộ dáng này của nàng, đã có chút sợ, tặc mi thử nhãn đánh giá chung quanh, đang muốn tìm biện pháp để bọn hắn vào, lại nghe có người ngạc nhiên kêu lớn lên:

- Trư sư huynh?

- Xong đời...

Phương Thanh La bị hù kẹp đuôi, quay đầu muốn chạy, nhưng không trung có một đạo khí cơ kinh người giáng xuống, làm nó ngay cả động cũng không dám động, sau đó có một người rơi vào sau lưng nó, một cước đá vào trên mông, đá nó bay xa mấy chục trượng, dán ở trên vách đá, nửa ngày mới tuột xuống, không nhúc nhích, lè lưỡi nằm trên mặt đất giả chết.

Mà người từ trên trời giáng xuống kia, người mặc hắc giáp, áo choàng màu son, khắp khuôn mặt là ý cười, không phải Phương

Hành thì là ai?

- Oa ha ha, ta tính các ngươi mấy ngày này sẽ đến, may mắn xuống liếc nhìn...

Thông Thiên giáo chủ Phương Hành cười lớn đi lên trước, dùng sức ôm đây mập mạp áo lam một cái, sau đó nhìn tiểu nữ hài hồng y.

Người chung quanh cười vang cũng đột nhiên ngừng lại, từng cái bị hù không dám thở mạnh.

Bây giờ Thông Thiên giáo chủ là thanh danh bực nào, thân phận cỡ nào, vừa rồi Linh Sơn thủ tọa giá lâm cũng không có tự mình ra nghênh tiếp, làm sao lúc này lại tự mình xuống núi đón mấy dã tu không biết ở trong góc nào chui ra? Hơn nữa nhìn hắn đạp con lừa kia một cước, là có thể thấy nhiệt tình không phải làm bộ, kia là trong lòng vừa giận lại hưng phấn ah, những người này đến tột cùng là ai?

- Phương sư đệ, ta...

Mập mạp áo lam tự nhiên là Dư Tam Lưỡng, lúc này hắn cũng kích động có chút không thể tự kiềm chế, bị Phương Hành ôm một hồi, cả thân thể cứng đờ, bây giờ ở trước mặt Phương Hành, lại cảm thấy có chút tự ti mặc cảm, càng nhiều hơn là thụ sủng nhược kinh, miệng há nửa ngày, mới lắp ba lắp bắp nói một câu:

- Ta... Ta thực họ Dư...

- Ta một mực nhớ kỹ nha Trư sư huynh...

Phương Hành cười to, lại chỉ Kỳ Lân nằm ở dưới đất giả chết, giải thích nói:

- Con lừa kia kỳ thật là năm đó ngươi đưa ta, hiện tại tu thành yêu quái, đoán chừng còn nhớ mối thù trước kia các ngươi sai vặt nó, cố ý trả thù, các ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không dễ tha tên vương bát đản này, phạt nó ba ngày không được dùng bốn móng bước đi, hai cái móng trước có dũng khí rơi xuống đất, ta liền chặt nướng ăn!

- Là con lừa kia?

Dư Tam Lưỡng và Ứng Xảo Xảo nghe, cũng có chút chấn kinh, bọn họ nghe nói qua đại đệ tử của Phương Hành, có người nói là con lừa, có người nói là Kỳ Lân, lại chưa nghe nói qua, nguyên lai tên này là con lừa năm đó từ Bột Hải quốc đi ra...

- Khà khà khà khà, chỉ đùa một chút thôi...

Phương Thanh La thấy Phương Hành không có tức giận đến trực tiếp làm thịt mình, cũng không giả chết nữa, hai cái móng sau chạm đất, nhún nhảy chạy tới hiến ân cần, cái đuôi lắc nhanh đến thấy không rõ lắm, đầu còn cọ xát lấy ngực của Dư Tam Lưỡng...

- Phương sư đệ, đây thật là...

Dư Tam Lưỡng được Phương Hành dắt bay lên trên núi, nhìn lấy khí tượng xung quanh, vẫn có chút chấn kinh.

Nhưng Phương Hành cười phá lên:

- Nói cái kia làm gì, ta có Bàn Đào ăn, còn có thể thiếu phần của ngươi sao?

Chương 997: Trận chiến không thể cự tuyệt

Độ Kiếp Tiên Hội càng long trọng, theo các đạo thống phủ xuống, đã khiến cho trận Độ Kiếp Tiên Hội này lúc đầu danh bất chính, ngôn bất thuận, bị người coi là trò cười, lực ảnh hưởng đã càng lúc càng lớn.

Hôm nay bốn châu, nghìn vạn đạo thống, chỉ có Trung Vực cổ thế gia và Tiểu Tiên Giới gần đây mới trở về Thiên Nguyên Đại Lục không có người tới, đạo thống còn lại hoặc nhiều hoặc ít đều biểu thị ra thành ý, thành ý nhiều thì Đạo Chủ đích thân đến, ít cũng là Thần Tử hoặc chân truyền đại đệ tử đến, mà chỉ cần bọn họ ở Độ Kiếp Tiên Hội lộ mặt lưu danh, không thể nghi ngờ là một một loại thái độ công nhận ở bề ngoài, loại thái độ này, chính là căn cơ của Chư Thiên chi minh!

Đám người Đại Bằng Tà Vương cảm thấy rất vui mừng, bây giờ cục diện này, còn tốt hơn bọn hắn tưởng tượng, ngoại trừ Linh Sơn thủ tọa tự mình giá lâm, Thiên Cơ Cung và Phụng Thiên Đạo đều phái người đến, cũng là một kinh hỉ để bọn hắn ngoài ý muốn...

Ngược lại là Phương Hành, tính tình không thích xã giao, với hắn mà nói, những đạo thống này tới còn kém xa Trư sư huynh và Ứng Xảo Xảo, hào hứng mang theo hai người lên núi, an trí Dư Tam Lưỡng ở trong một cung điện hoa lệ, sau đó có chút vui vẻ đánh giá Ứng Xảo Xảo, thấy tiểu cô nương kia gặp được mình vừa mừng rỡ lại ngượng ngùng thì càng thêm ưa thích, dù sao cũng đã bái đường, thành vợ của mình, mạnh hơn hai xú nữ nhân kia nhiều...

- Cuối cùng tới một cái để cho người ta nhìn thuận mắt...

Phương Hành vui vô cùng, vừa nhìn Ứng Xảo Xảo vừa khen.

- Trưởng công chúa và Sở Từ muội muội cũng ở nơi đây đi, ta phải đi tiếp các nàng!

Ứng Xảo Xảo nhớ tới chuyện này, tăng thêm bị Phương Hành khen không có ý tứ, nhẹ nhàng chạy đi.

- Đúng đúng đúng, để cho các nàng xem kỹ, hảo hảo học một chút!

Phương Hành đại hỉ, dắt tay Ứng Xảo Xảo đến hậu sơn, hắn quyết định đi nói với Long Nữ và Sở Từ mỗi ngày mắt lớn trừng mắt nhỏ, làm cho cả người mình không được tự nhiên một tiếng, muốn làm vợ của mình, phải học Xảo Xảo, ngoan ngoãn, nghe lời...

Bất quá một màn kế tiếp để hắn triệt để hết chỗ nói!

- Long Nữ tỷ tỷ hữu lễ, Sở Từ muội muội hữu lễ...

Ứng Xảo Xảo vừa nhu thuận vừa ngượng ngùng đi theo hắn, gặp Long Nữ và Sở Từ không khỏi cười khanh khách tiến lên hành lễ, xác thực vừa nghe lời lại ôn nhu.

- Vị này là Xảo Xảo muội muội đi?

Long Nữ hơi kinh ngạc, nhẹ nhàng tiến lên đỡ Ứng Xảo Xảo, vừa đại khí lại biết lễ nghi.

- Xảo Xảo rốt cục tới rồi!

Sở Từ mừng rỡ tiến lên đón, nắm tay Ứng Xảo Xảo, vẻ vui mừng tuyệt đối không phải giả mạo.

- Ừm, đúng nha, Dư sư huynh đưa ta từ Bột Hải quốc tới tìm hắn!

Ứng Xảo Xảo cười trả lời, sau đó quay đầu nhìn về phía Phương Hành.

Long Nữ và Sở Từ cũng nhìn Phương Hành, ánh mắt có chút cổ quái...

Nhất thời trong sân không người nói chuyện, bầu không khí hơi có chút biến hóa.

- A a a a...

Phương Hành cười ngây ngô, sau đó cười một nửa liền không cười tiếp được, ngơ ngác nhìn ba nữ nhân.

Bốn người mắt lớn trừng mắt nhỏ, mơ hồ cảm thấy trong sảnh hình như có âm phong thổi qua...

- Ách ngạch, ta còn có việc, đi trước á...

Phương Hành run run, xám xịt ra đại sảnh, chỉ cảm thấy trên người đã nổi da gà.

- Thời gian này qua không nổi rồi...

Hắn tức giận bất bình, nghĩ thầm cô dâu nhỏ thật tốt, sao vào đại sảnh kia liền thay đổi a?

Lúc này mới ba cái đã khó giải quyết như vậy, lúc trước nếu thật nghe Thập Nhất thúc, lấy mười cái, vậy làm sao sống?

- Sao lại sống không nổi?

Lúc này, không trung truyền đến thanh âm, Phương Hành giật mình, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy chân trời phía đông, đang có một tiểu tháp xa xa bay tới, hơn nữa nam tử trên tháp dáng người thon dài, áo trắng tóc trắng, tuấn mỹ giống như trích tiên, vừa thấy không khỏi hưng phấn lên, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, không phải Thập Nhất thúc Bạch Thiên Trượng thì là ai?

Lúc ở Côn Luân Sơn, hắn và Phương Hành đã hẹn đến Thần Châu Nam Vực gặp nhau, lại không nghĩ rằng tới muộn như vậy.

- Thập Nhất thúc, sao hiện tại mới tới?

Phương Hành đại hỉ, hưng phấn nghênh đón.

- Ở giữa có việc, chậm trễ mấy ngày!

Bạch Thiên Trượng cười khanh khách, đánh giá Phương Hành, ánh mắt cũng có chút kinh dị.

Lúc này Phương Hành hiển lộ ra, tự nhiên là tu vi chân chính, chỉ là Kim Đan, khí tức lại nặng nề hơn Nguyên Anh, ẩn ẩn có một loại cảm giác bước lên đại đạo, tiềm lực vô tận, càng mấu chốt là, người hiểu rõ nội tình của hắn đều biết, chỉ cần hắn muốn, có thể tùy thời hóa ra một phân thân gần như không thua Đế Anh viên mãn, phần thực lực này, sớm đã siêu việt cảnh giới!

Lúc đó ở Côn Luân Sơn, Phương Hành đã nói qua lá bài tẩy của mình, chỉ bất quá cho tới hôm nay Bạch Thiên Trượng mới nghiêm túc dò xét.

- Ngươi bây giờ có thể tùy thời kết anh không?

Đánh giá một phen, Bạch Thiên Trượng bỗng nhiên mở miệng hỏi.

- Kết anh không khó, bất quá ta không muốn hiện tại kết anh...

Phương Hành cười hắc hắc, thấp giọng trả lời.

- Là sợ sau khi kết anh, liền không thể vào Huyền Vực sao?

Bạch Thiên Trượng có chút tò mò nhìn hắn.

- Ta là sợ sau khi kết anh, lão thiên sẽ dùng sét đánh ta...

- Kéo dài không được nữa, ta đã nghe nói, trên không Phù Diêu Cung, mấy ngày nay tử vân ngưng tụ, tiên khí mờ mịt, chắc là ngày Thiếu

Tư Đồ xuất quan tới gần, người này kỳ tài ngút trời, lại có nội tình mấy vạn năm của Dao Trì bồi tụ, Thánh Nhân tự mình chỉ điểm, một khi xuất quan, tất nhiên là Tiên Anh, mà đến lúc đó, mối nhục của Dao Trì hắn sẽ không ngồi yên không lý đến, bây giờ đại kiếp sắp tới, Thánh Nhân không đành lòng ngồi nhìn Thiên Nguyên Đại Lục đại loạn, cho nên đạo thống chi tranh tám chín phần mười tranh không nổi, ngược lại là hai Tiên chủng các ngươi, vô luận là khí vận hay thù riêng, đều nhất định sẽ có một trận chiến, hiện tại kỳ thật các đạo thống đều đang quan sát, bọn họ đang chờ ngươi và Thiếu Tư Đồ phân ra thắng bại...

Bạch Thiên Trượng nói nhỏ, thanh âm ngưng trọng:

- Ngươi lại không kết anh, đến lúc đó khó là đối thủ của hắn!

- Ta cũng một mực chờ hắn xuất quan!

Phương Hành nghe, thần sắc cũng trịnh trọng lên, cười lạnh nói:

- Không phải nói một khi Thiếu Tư Đồ kia xuất quan, sẽ trở thành Tư Đồ chân chính sao? Đến lúc đó Tiểu Man sẽ trở thành thị thiếp của hắn nha? Ta lúc đầu còn nghĩ, đuổi ở trước khi hắn xuất quan tổ chức Độ Kiếp

Tiên Hội, làm cho Dao Trì sớm lên tiếng, kết quả không nghĩ tới đám nữ nhân kia kiên nhẫn tốt như vậy, còn không sợ ta ăn sạch Bàn Đào, cho tới bây giờ còn không nói tiếng nào, ngược lại tựa như ngạnh sanh nuốt xuống cơn giận này, khiến cho ta mấy ngày nay có chút tâm thần không tập trung!

- Cơn tức này tự nhiên là nuốt không trôi, Bàn Đào Lâm chính là nội tình của Dao Trì, các nàng không có quyết đoán lớn như vậy!

Bạch Thiên Trượng hít một hơi, lẳng lặng mở miệng:

- Bất quá các nàng nhìn rõ thế cục, những người sau lưng ngươi mưu lược rất lợi hại, thâu thiên hoán nhật, thay mận đổi đào, mượn tên độ kiếp chiếm đại nghĩa, lúc này nếu các nàng khăng khăng khó xử ngươi, trên danh phận đã thua trước, hơn nữa nếu các nàng muốn thắng ngươi, còn cần các cổ thế gia đồng tâm hiệp lực đến giúp, nhưng bây giờ ở giữa các cổ thế gia, cũng minh tranh ám đấu, khó mà đồng lòng, lại thêm bây giờ ngươi xảy ra chuyện gì, có thể nhảy vào Huyền Vực, các nàng không có cách nào bắt ngươi, vì vậy đâm lao phải theo lao, chẳng chờ đợi thời cơ, một kích toàn lực, giải quyết triệt để vấn đề!

Bạch Thiên Trượng nhìn về phía Phương Hành, thần sắc có chút nghiêm túc:

- Các ngươi thi triển dương mưu, chiếm đại nghĩa, làm cho Dao Trì bó tay bó chân, nhưng kỳ thật các nàng cũng sớm liệu định, sớm chuẩn bị chờ ngươi và Thiếu Tư Đồ phân ra thắng bại, vô luận ngươi ở Độ Kiếp Tiên Hội tổ chức lớn bao nhiêu, dẫn tới bao nhiêu đạo thống, chỉ cần trong trận chiến cuối cùng ấy ngươi bại, tự nhiên hết thảy đều sẽ tan thành mây khói, mà hết lần này tới lần khác, chỉ cần ngươi một mực đề phòng các nàng đánh tới, không buông tha đường lui trốn vào Huyền Vực, tự nhiên sẽ không chịu kết anh, như vậy kéo đến kéo đi, đối với ngươi là càng bất lợi, trước khi ta đến, cũng một mực lo lắng sự tình ngươi kết anh, hiện tại xem xét, quả như thế!

- Thật đúng là...

Phương Hành cũng nhíu mày, thầm nói:

- Ta còn thực không thích cùng người đường đường chính chính đánh nhau...

- Ngươi không thể cự tuyệt!

Bạch Thiên Trượng thản nhiên nói:

- Kỳ thật ta hay những người khác, cũng không hy vọng ngươi cự tuyệt trận chiến này, mặc dù bây giờ nội tình của ngươi hùng hậu, nhưng tiên thiên vẫn không đủ, kiếm tẩu thiên phong, nội tình không bằng Thiếu Tư Đồ, cho nên mới khuyên ngươi từ bỏ tiểu thị nữ kia!

Phương Hành nghe Bạch Thiên Trượng nói tới Tiểu Man, không khỏi nao nao, ngẩng đầu nhìn hắn.

- Tên kia lấy Tiểu Man làm tiền đặt cược, ngươi không có khả năng cự tuyệt trận chiến này!

Bạch Thiên Trượng bình tĩnh mở miệng, chỉ ra điểm yếu lớn nhất của Phương Hành.

- Thập Nhất thúc, ngay cả ngươi cũng khuyên ta từ bỏ Tiểu Man?

Đáy mắt Phương Hành ẩn ẩn có chút nổi nóng, nhìn Bạch Thiên Trượng hỏi.

- Không, ta ủng hộ ngươi cướp nàng về!

Thần sắc của Bạch Thiên Trượng ngưng trọng, thấp giọng nói:

- Ngươi ưa thích đoạt đồ vật của người khác, lại không dung người khác giật đồ của mình, người khác chỉ nói ngươi vì một tiểu nha đầu dây dưa không dứt, không lấy đại cục làm trọng, ta lại lý giải tâm tư của ngươi, nếu không đoạt lại tiểu nha đầu kia, trong lòng ngươi mãi mãi sẽ có tâm ma, đã như vậy, vậy không cần tránh chiến, đường đường chính chính thắng trận chiến này là được!

- Ách...

Phương Hành nghe vậy, hận không thể đi lên ôm Bạch Thiên Trượng một cái, bất quá sau đó lại nghi ngờ nói:

- Nhưng ngươi cũng cảm thấy phần thắng của ta không lớn?

Bạch Thiên Trượng thản nhiên nói:

- Từ khi ngươi xuất đạo đến nay, trận chiến nào phần thắng lớn đâu?

- Ách... Người hiểu ta chỉ có Thập Nhất thúc...

Phương Hành lay đầu, lại thuận miệng nói câu thành ngữ, sau đó hưng phấn nói:

- Vậy liền nện hắn!

Bạch Thiên Trượng cũng có chút im lặng, sau đó cười một tiếng, phất tay áo nói:

- Vậy đi thôi!

Phương Hành ngẩn ngơ:

- Đi đâu?

Bạch Thiên Trượng nói:

- Tìm nơi yên tĩnh, ta có chút lĩnh ngộ phải nói cho ngươi, cũng coi là lần dạy bảo sau cùng của ta đối với ngươi đi!

Nói đến chỗ này, hắn có chút thất lạc:

- Về sau, đại khái ta không dạy được ngươi cái gì nữa rồi...

Phương Hành nao nao, đã hiểu dụng ý của Bạch Thiên Trượng, gật đầu nói:

- Tốt, ta đi, bất quá chờ ta báo cho mấy cô nương kia đã!

Nói xong đi tới Lưu Ly Cung, Bạch Thiên Trượng hơi xúc động, nghĩ thầm rốt cuộc là người có gia đình, biết trước khi đi làm việc phải nói cho thê tử một tiếng, bất quá rất nhanh hắn liền bị phương thức chào hỏi của Phương Hành dọa ngây người, chỉ thấy Phương Hành đứng ở trước Lưu Ly Cung, nhảy lên mắng to:

- Ba xú nữ nhân các ngươi giỏi thì ở đây đi, hiện tại tiểu gia đi, không trở lại nữa...

Chương 998: Nội tu thân, ngoại tu Ma

Đối với cảm ngộ mà Bạch Thiên Trượng nói tới, trong lòng Phương Hành minh bạch giá trị của nó nặng bao nhiêu.

Trên con đường tu hành bây giờ, người có thể chỉ điểm cho Phương Hành đã không nhiều lắm, dù sao con đường hắn đi quá mức bất phàm, con đường kết Tiên Anh, chính là con đường siêu thoát, mặc dù cường đại, nhưng nguy cơ trùng trùng, trừ khi hắn đạt được Thượng Cổ truyền thừa, nếu không căn bản tìm không thấy con đường tham khảo, bởi vì sau Thượng Cổ, quy tắc thiên địa đại biến, người tu hành trở nên gian nan, không còn Tiên Anh xuất hiện, một khi hắn bước lên con đường Tiên Anh, thì đã khác biệt con đường tu hành của người đương thời, cần tự mình tìm tòi phương hướng, hắn một mực không muốn kết anh, cũng có nguyên nhân phương diện này, ở trên tu vi, Đại Bằng Tà Vương hoặc Hồ Cầm lão nhân, thậm chí xem như Đại Thánh Sơn Lão Bạch Viên, người người đều cao hơn hắn, nhưng những lão tiền bối này lại không thể chỉ điểm hắn, bởi vì con đường mọi người đi đã khác biệt.

Vì cái gì Bạch Thiên Trượng nói nội tình của Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ cao hơn Phương Hành?

Bởi vì đối phương thiên tư hơn người không nói, mỗi đi một bước, đều có vô số lão tu sĩ học thức thâm hậu chỉ điểm, để tránh đi sai, tu hành chính là nghịch thiên, cần cẩn thận hành sự, hiện tại đi sai một bước, có lẽ lúc ấy không sao, nhưng mấy chục năm sau, chút sai lầm kia sẽ hại mình tẩu hỏa nhập ma, rơi vào vực sâu vô tận, mà trong mắt thế nhân, truyền thừa đạo thống trọng yếu như vậy, là bởi vì nó có thể để người tránh đi sai bước nhầm, khả năng hiện tại một pháp thuật cơ sở không có ý nghĩa, cũng là tiền nhân dùng vô số tâm huyết mới tổng kết ra, người tu hành thời kỳ Thượng Cổ, cũng không có nhiều thuật pháp như vậy...

- Thái Cổ tu đạo, Thượng Cổ tu thân, đương thời tu pháp, đây là chiều hướng phát triển, cũng là thiên địa quy tắc chú định!

Tùy ý đi tới, dần dần đi vào Ma Uyên, Bạch Thiên Trượng ở phía trước, chắp hai tay sau lưng, thanh âm bình thản truyền trở về:

- Thượng Cổ lại xưng Hồng Hoang, chính là thời đại hắc ám nhất, yêu ma hoành hành, nhân tộc gian khổ, con đường tu hành của nhân tộc thời ấy, cũng khác biệt đương thời, cơ duyên trên trời rơi xuống, đại khí vận gia thân, công lao mấy chục năm hoặc trăm năm, còn hơn người tu hành đương thời ngàn vạn năm tích lũy, bởi vì nhiều Thánh Nhân Tiên Vương ở thời kỳ Thượng Cổ, con đường và đạo quả của bọn hắn, là người đời sau không thể sánh bằng, hơn nữa Thượng Cổ, mặc dù lấy được đạo quả cực kỳ gian nan, nhưng vẫn có hạng người có thể bước ra con đường Chân Tiên, kết thành Tiên Anh, bạch nhật phi thăng, diễn hóa vô số đạo thống, phồn thịnh nhất thời!

- Giới tu hành xuống dốc, cũng không phải sau khi phong thiên mới bắt đầu, trên thực tế, sau Thượng Cổ, con đường tu hành vốn càng khó khăn, cho nên con đường Tiên Anh đoạn tuyệt, thế nhân bắt đầu lựa chọn con đường tu hành Đế Anh thậm chí Thần Anh càng đơn giản hơn, có lẽ ngàn vạn năm sau ngay cả con đường Đế Anh thậm chí Thần Anh cũng sẽ trở nên gian nan, thậm chí nghênh đón thời đại mạt pháp, loại đại thế này là không thể tránh né!

- Vậy ta nên tu pháp?

Phương Hành nghe Bạch Thiên Trượng nói có chút ngoài ý muốn, từ khi hắn đạp vào con đường tu hành đến nay, không có người nói với hắn những đại thế và lý luận này, huống hồ sự tình Bạch Thiên Trượng nói đều quá xa xưa, mặc dù nghe đơn giản, nhưng nếu không phải có nội tình mấy vạn năm chèo chống, thì căn bản không biết những kiến thức nhìn như vô dụng, kì thực ẩn chứa đại đạo lý kia.

- Nếu muốn tu pháp, hiện tại trên thế gian mạnh nhất tự nhiên là Tiên pháp, đạo thống bình thường xem ra, Tiên pháp xa không thể chạm, nhưng đối với một số cổ thế gia, cũng không phải công pháp gì đó không thể được, nếu ngươi thôi diễn Tiên pháp đến cực hạn, tự nhiên sẽ đứng ở đỉnh phong đương thời, chỉ bất quá, bây giờ ngươi và Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, hoặc nói Tiên chủng ở trong Chư Tử Đạo Tràng, cũng không phải chỉ tu hành Tiên pháp đơn giản như vậy, mà phải siêu thoát đương thời, kết nối Thượng Cổ, đạp vào con đường Tiên Anh của các tiên hiền, cùng lúc đó, các ngươi đồng thời phải kiêm tu pháp môn đương thời, cả hai điệp gia, siêu việt không chỉ là đương thời, còn có Thượng Cổ!

Bạch Thiên Trượng lẳng lặng nói, khẩu khí cực kỳ thâm trầm, Phương Hành nghe cũng bị hù dọa.

- Siêu thoát đương thời và Thượng Cổ...

Hắn trừng mắt, thần sắc có chút cổ quái nhìn Bạch Thiên Trượng.

Thái Cổ quá xa xưa, một số bí văn và truyền thừa sớm đã chôn vùi, đối với giới tu hành bây giờ mà nói, thời đại Thượng Cổ chính là thời đại hoàng kim ở trong mắt các tu sĩ, ở trong vô số điển tịch, trăm vạn năm trước là thời đại giới tu hành phồn thịnh nhất, Cổ Thiên Đình chính là vào lúc đó xuất hiện, Tiên Nhân nổi danh thế gian cũng nhiều là ở thời đại kia lưu lại truyền thuyết phi thăng...

Bạch Thiên Trượng bảo Phương Hành đạp vào con đường của bọn hắn, vậy Phương Hành còn có thể tiếp nhận, nhưng nói siêu việt, vậy thì có chút chấn kinh.

- Người tu hành Thượng Cổ chú ý tu thân, cái gọi là Tiên pháp, càng nhiều là người hậu thế ở trên căn cơ mà bọn họ lưu lại, hao tốn vô số tâm huyết thôi diễn ra, vẻn vẹn chỉ là bản thân thuật pháp, đã siêu việt Tiên pháp phù trận mà lúc ấy bọn họ lưu lại, bởi vậy, nếu như có người bước lên con đường tu hành của bọn họ, lại lĩnh ngộ thuật pháp đương thời tới cực hạn, như vậy cả hai hợp nhất, liền có thể siêu việt đương thời và Thượng Cổ, đây là hoàn toàn có khả năng, thậm chí ngay cả Thánh Nhân tổ chức Chư Tử Đạo Tràng, cũng là muốn bồi dưỡng Tiên chủng như vậy, bằng không chỉ là Chân Tiên phi thăng bình thường, há sẽ bị những tiền bối mắt cao hơn đầu kia coi trọng?

- Nói quá đơn giản a...

Nghe Bạch Thiên Trượng nói trịnh trọng,

Phương Hành theo bản năng cảm thấy có chút khó khăn.

Thuật pháp đương thời thì dễ nói rồi, coi như Tiên pháp khó được, nhưng hắn tài nguyên phong phú, không lo không có, dốc lòng tu hành trăm năm, chắc hẳn như thế nào đi nữa cũng sẽ có thành tựu, nhưng lên con đường Tiên Anh, bởi vì truyền thừa thiếu thốn, tràn đầy biến số và gian nan, có thể tu thành hay không, vậy không phải vấn đề có chăm chỉ hay không, mà càng cần vận khí rất lớn, về phần muốn kết hợp hai con đường này, biến số và gian nan trong đó thật tăng lên gấp bội, cơ hồ có thể nói rất không có khả năng...

- Không chỉ là nói đơn giản!

Bạch Thiên Trượng quay người, bình tĩnh nhìn Phương Hành, thật lâu mới mở miệng, đáy mắt như có áy náy nhàn nhạt:

- Trước đây ta lợi dụng ngươi báo thù, ở giữa cũng có mấy lần tâm tư do dự, bất quá ngươi chớ trách ta, ta là một người nhẫn tâm, cuối cùng vẫn không có ngăn cản, mà nhìn ngươi đi ra ngoài con đường ta vẽ ra, từ điểm này đã nói, ta đã không có tư cách làm sư phụ ngươi, nếu ngươi hận ta, đại khái ta sẽ còn dễ chịu chút, nhưng ngươi lại không có chút hận ý, thì càng để cho ta tâm tư khó nhịn, trước đây vẫn muốn đền bù tổn thất cho ngươi, cho nên sau khi ngươi bước lên con đường tu hành này, ta cũng không có nhàn rỗi, cuối cùng làm được chút sự tình...

Hắn mở tay, nhẹ nhàng đưa tiểu tháp tới:

- Trong này chính là đền bù tổn thất ta đưa cho ngươi!

- Ừm? Là vật gì?

Phương Hành hiếu kỳ nhận lấy, ở Côn Luân Sơn đã nghe Bạch Thiên Trượng đề cập qua, nhưng chưa hỏi kỹ càng.

- Là một chút trợ lực có thể giúp ngươi đạp vào con đường đỉnh phong đương thời, cũng là chút thành tựu nhỏ bé của ta mấy năm này...

Bạch Thiên Trượng cười có chút miễn cưỡng, như cảm thấy đây hoàn toàn không đủ để đền bù Phương Hành thiếu thốn.

- Khà khà khà khà, Thập Nhất thúc quá khách khí, dù sao ngươi lại không ép buộc qua ta...

Phương Hành cảm thấy hưng phấn, vừa nói khách khí, vừa không chút nghĩ ngợi thu tiểu tháp vào.

- Chính vì không có ép buộc, mới thành duyên phận sư đồ, cũng may tính tình ngươi cởi mở, nếu không đổi thành người khác, đại khái đã triệt để trở mặt với ta rồi!

Bạch Thiên Trượng khẽ cười nói:

- Bất quá đây chỉ là đồ vật trước đó ta chuẩn bị cho ngươi, thích hợp ngươi trước kia, bây giờ ngươi đã khác nhau rất lớn, lại có cơ sở kế thừa con đường của Thượng Cổ Tiên Anh, cho nên lần này đến, ta còn có một số vật khác cho ngươi, có thể giúp ngươi thành công kết thành Tiên Anh, thậm chí phương hướng tu hành này...

- Phương hướng tu hành sau này?

Phương Hành kinh hãi, ngẩng đầu lên nhìn Bạch Thiên Trượng.

Cũng không phải hiện tại hắn có bao nhiêu tâm cao khí ngạo, nhưng dù sao hắn đã bước lên con đường Tiên Anh khác biệt đương thời, mặc dù Thập Nhất thúc cũng là kỳ tài ngút trời, thực lực phi phàm, nhưng hình như hắn còn không có lợi hại đến cảnh giới có thể ở trên con đường này chỉ điểm mình...

- Cũng không chỉ có công lao của ta, còn có những người khác trợ giúp, ngươi chỉ cần biết con đường này đi thông là được!

Bạch Thiên Trượng lẳng lặng trả lời, trong ngôn ngữ có vài phần tự tin.

- Đến tột cùng là phương pháp gì?

Phương Hành cũng ẩn ẩn có chút kích động, liên tục không ngừng hỏi.

- Tiên Anh tu thân, Ma Anh tu pháp!

Bạch Thiên Trượng trả lời cực kỳ gọn gàng mà linh hoạt, lại khiến cho cả người Phương Hành lâm vào trong khiếp sợ.

- Đây kỳ thật là vì ngươi ở trên Côn Luân Sơn biểu hiện quá mức kinh người, mới để cho chúng ta liên tưởng đến một bước này, lúc trước mọi người đều không biết Ma Anh kia chính là phân thân của ngươi, cho dù biết cũng khó mà tin được, bởi vì Ma Anh kia biểu hiện quá mức loá mắt, các loại đại thuật thần thông đều vận chuyển tới trình độ để cho người ta khiếp sợ, mà chân thân của ngươi, càng được xưng Tiên Anh không tì vết, giống như mỹ ngọc, đã có Tiên Thiên chi lợi, sao có thể không lợi dụng, một tu Thượng Cổ Tiên Anh, một tu thuật pháp đương thời, hai bút cùng vẽ?

Bạch Thiên Trượng nhẹ nhàng nói, trên mặt lại hiện lên nụ cười thản nhiên:

- Đợi thời điểm ngươi song thân dung hợp, chính là ngày siêu thoát cổ kim!

- Nói rất hay, phương pháp này có thể thực hiện!

Phương Hành đang ngơ ngác, còn không kịp trả lời, đã nghe trong thức giới có tiếng tán thưởng, chính là Ma Tổ.

- Ma Anh tu pháp, Tiên Anh tu thân...

Phương Hành cũng nao nao, trầm mặc nửa ngày, sau đó nhàn nhạt nở nụ cười.

- Nếu lão thiên đã chuẩn bị cho ta con đường này, vậy ta còn có thể tuyển cái khác sao?

Trên mặt Phương Hành nhàn nhạt nở nụ cười, trong tươi cười lại xen lẫn ngoan ý, trầm giọng nói:

- Vậy thì tu thôi!

Ma Tổ nghe vậy, lớn tiếng khen hay:

- Nói rất hay, làm người nếu không thể siêu thoát, vậy còn có ý nghĩa gì?

Trong lòng Phương Hành đã nghĩ minh bạch, thấp giọng cười nói:

- Trước muốn siêu thoát, cũng chỉ có một người thôi!

Chương 999: Tiên Anh

Ma tu pháp, Tiên tu thân!

Đây cũng là phương hướng tu hành mà Bạch Thiên Trượng định xuống cho Phương Hành, cũng là nội dung tu hành cuối cùng hắn muốn dạy bảo Phương Hành.

Đối với pháp môn này, Phương Hành lại lý giải, khi còn bé hắn xuất thân Quỷ Yên Cốc, đã từng học qua võ công, tự có pháp môn lý giải của mình, Bạch Thiên Trượng chỉ tu pháp, hoặc tu thân, kỳ thật tựa như khi còn bé Đại thúc thúc dạy mình võ công chỉ nội công và chiêu thức.

Khi còn bé Phương Hành lười biếng, học tập chiêu thức võ công cực nhanh, nhưng đối với nội công lại thủy chung lười nhác không bỏ công sức, theo Đại thúc thúc, khi đó hắn chẳng khác nào đi lên con đường tà đạo, bởi vì chiêu thức chính là ngoại vật, nội công mới là căn cơ, mà bây giờ, mặc dù cảnh giới và cấp độ của song phương đều sớm không giống nhau, nhưng bản chất lại giống, Tiên Anh chẳng khác gì nội công, con đường này đi ổn kiên cố, lực lượng của Phương Hành sẽ càng ngày càng mạnh, căn cơ càng hùng hậu, mà Tiên pháp, chính là chiêu thức, là thủ đoạn khắc địch chế thắng!

Cả hai đều phải chiếu cố, tiến cảnh tu hành sẽ càng lúc càng chậm, bất quá bây giờ Phương Hành được trời ưu ái, hai đạo thần hồn, nguyên làm một thể, thậm chí ngay cả cảnh giới cũng khác biệt, dễ dàng đi lên đại đạo, tu Tiên Anh, trúc Tiên thể, một cái khác thì tu Tiên pháp thậm chí Tà pháp, nói tóm lại có thể tăng lên sức chiến đấu đều không buông tha, tạo thành một thanh kiếm vô địch...

Định ra con đường tu hành này, vui vẻ nhất ngược lại là Ma Tổ!

Lai lịch người này thần bí, đối với chuyện dĩ vãng không hề đề cập tới, nhưng có một chuyện có thể xác nhận, hắn kỳ thật là một người tu luyện Tiên pháp đến cực hạn, cho nên hắn một mực quán thâu cho Phương Hành một lý niệm, chính là Tiên Anh vô dụng, căn cơ vô dụng, truyền thừa kiếm đạo của hắn, Tiên Anh gì cũng chém sạch sành sanh, Phương Hành suy đoán, kỳ thật lão đầu này là một dị loại đến từ Thượng Cổ, tối thiểu nhất trong đối thủ của hắn, hẳn là có thật nhiều đại năng đi con đường Tiên Anh, lúc này mới để cho lão ma oán khí nặng như vậy.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, ở góc độ người tu hành truyền thừa Thượng Cổ đạo thống đến xem, Tiên Anh chính là căn cơ, hạng người nặng kiếm đạo mà không nặng căn cơ, vốn là thuộc về tà đạo, lại thêm hắn làm người ngang ngược, giết người luyện kiếm, được xưng là "Ma" cũng danh chính ngôn thuận.

Trong Ma Uyên, một nơi bí ẩn, địa thế quái dị, có một hồ một núi, núi cao trăm trượng, cô tuyệt như kiếm, hàm uẩn sát khí lăng lệ, mà hồ lại có phạm vi mấy chục dặm, trơn nhẵn như kính, thanh tịnh thấy đáy, lúc này trên núi đang có một Phương Hành xếp bằng, hiển hóa pháp tướng ba đầu sáu tay, một cánh tay nâng tiểu tháp, năm cánh tay khác thì bóp các loại pháp ấn khác biệt, quanh người đạo đạo tinh khí cổ quái lưu chuyển, lúc nào cũng dẫn động thiên Ttượng, hoặc gió nổi mây phun, hoặc sấm sét vang dội, hoặc đại địa chấn động, hoặc mưa to bàng bạc...

- Pháp này vô danh, chính là ta lúc hành tẩu Thần Châu, từ trong các đạo thống lấy ra tiên ý tập hợp đến, lúc trước nghe nói ngươi bị ép sớm kết anh, gãy mất con đường Tiên Anh, đã dùng hết thủ đoạn giúp ngươi mang tới đạo tiên này ý, chuẩn bị tặng cho ngươi làm đền bù, tiên ý là gốc của Tiên pháp, nếu ngươi có thể dung hội quán thông, tu ra pháp của mình, như vậy cho dù ngươi chỉ là Đế Anh, cũng có thể đạp vào đỉnh phong!

Một hóa ảnh của Bạch Thiên Trượng đứng ở giữa hư không trước người Phương Hành, lẳng lặng giảng thuật.

Hắn cho Phương Hành, chính là rất nhiều pháp quyết cổ lão, thậm chí là một số bản thiếu, đây là hắn dùng hết các loại thủ đoạn mang tới, bên trong hội tụ không biết bao nhiêu tâm huyết của tiên hiền, nếu phân ra, đại khái giá trị cũng không lớn, chỉ bất quá hắn bỏ bao công sức mang tới nhiều như vậy, cũng không phải là muốn Phương Hành tu hành những Tiên pháp này, mà là muốn nhờ những Tiên pháp này ẩn chứa đạo thống, đến chỉ điểm Phương Hành, mở ra quan khiếu, để Phương Hành đi lên con đường thuật pháp đỉnh phong, có được pháp của mình!

Đây là lúc trước hắn chuẩn bị cho Phương Hành khi sớm kết anh, chính là phương pháp bổ cứu, lúc ấy sự tình Phương Hành sớm kết anh, kỳ thật cùng hắn quan hệ không lớn, bất quá Bạch Thiên Trượng cảm thấy Phương Hành bị mình đưa vào giới tu hành, bước lên con đường phục thù mình bày ra, vậy hết thảy đều có quan hệ với mình, cho nên nghĩ ra loại biện pháp này đền bù tổn thất, trong những khẩu quyết này, có một bộ phận là đạo điển công quyết lúc trước Phương Hành đoạt, đều đặt ở trong tiểu tháp, bị hắn sửa sang lại, cũng có một bộ phận là hắn ở Linh Sơn Tự đọc thư tịch lấy được, cũng có một chút là ban đầu hắn ở Viên gia tu hành đoạt được, càng có một ít, là thời điểm hắn hành tẩu ở giữa các đạo thống, hoặc trộm hoặc đoạt lấy được, nhiều như rừng, bao hàm toàn diện, xưng là pháp quyết, chẳng bằng nói là Đạo Tạng!

- Không có danh tự sao?

Phương Hành tạm dừng tu hành, cùng Bạch Thiên Trượng nói chuyện:

- Vậy chúng ta lấy cho nó cái danh tự đi!

- Danh tự cũng đơn giản, Vạn Đạo Thư là được!

Bạch Thiên Trượng nhẹ giọng cười, thuận miệng lấy một cái tên, trực chỉ bản ý của phương pháp này.

- Không dễ nghe!

Phương Hành lại lắc đầu, suy nghĩ một lát mới cười nói:

- Phương pháp này bao hàm toàn diện, lai lịch lại phức tạp, không bằng gọi Bách Gia Ý?

- Bách Gia Ý... Cơm trăm nhà?

Bạch Thiên Trượng ngẩn ngơ, thần sắc trở nên cổ quái:

- Thật khó nghe...

- Dù sao ngươi là chuẩn bị cho ta, ta lấy danh tự không được sao?

Phương Hành lật lên bạch nhãn.

Bạch Thiên Trượng cười khổ thở dài:

- Tùy ngươi vậy!

Trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, đạo pháp môn này, mặc dù không phải hắn sáng tạo, lại là hắn từ trong rất nhiều đạo điển chỉnh lý quy nạp, lại thôi diễn biến hóa trong đó tạo ra, bên trong gia nhập rất nhiều cảm ngộ, cũng là tâm huyết hơn nửa cuộc đời của hắn, hắn không có nói rõ, trên thực tế quyển đạo điển này, làm trấn tông chi bảo của một đại đạo thống cũng đủ, nếu kỳ danh khai hỏa, đoán chừng sẽ lưu truyền vạn năm, bất quá bởi vì Phương Hành lấy tên, Bạch Thiên Trượng đột nhiên không muốn để cho đạo điển này lưu truyền thế gian!

Bản sự đặt tên của tiểu hỗn đản này thật không được tốt lắm ah...

Mà ở trên hồ lớn, một Phương Hành khác mặc áo bào trắng, ngồi xếp bằng ở giữa hồ, ngưng thần bất động, lẳng lặng thổ nạp, không thể nghe thấy tiếng hít thở, lại có thể nhìn thấy nước hồ phát ra vòng vòng gợn sóng, dùng hắn làm trung tâm, khuếch tán về phía chung quanh, sau đó lại một vòng một vòng thu hồi lại, thời gian dần trôi qua, loại lực lượng này thậm chí vượt ra khỏi hồ lớn, bắt đầu lan tràn ra cả phiến thiên địa, nhỏ không thể biết, hắn giống như trở thành trung tâm của cả phiến thiên địa, có thể khống chế hết thảy lực lượng!

- Mặc dù bgươi bây giờ chỉ là Kim Đan cảnh, nhưng khí tức để cho ta cũng cảm giác sợ hãi!

Thân hình Bạch Thiên Trượng hiển hóa ở trước người hắn, nhìn Phương Hành thổ nạp, lông mày hơi nhíu, cảm thán một tiếng, lại nói:

- Bằng nội tình này, muốn kết thành Nguyên Anh không khó a? Tích lũy đã đủ rồi!

- Kết thành Tiên Anh không khó...

Phương Hành mở mắt, biểu lộ có chút buồn rầu:

- Nhưng ta càng lo lắng chính là sau khi kết thành Tiên Anh...

- Ồ?

Bạch Thiên Trượng nao nao, mắt hơi nghi hoặc.

- Tiên Anh của Phù Tô quá mức mưu lợi, không đáng tham khảo, hiện tại ta muốn nhìn, thời điểm Thiếu Tư Đồ xuất quan, sẽ là một quang cảnh như thế nào, hiện tại ở Thiên Nguyên Đại Lục, con đường tu hành có thể xác minh tham khảo lẫn nhau, chỉ có hai chúng ta...

Phương Hành cau mày nói, lại nở nụ cười khổ:

- Từ điểm này mà nói, chúng ta xác thực nhất định có một trận chiến!

- Nhưng ngươi không thể lấy kinh nghiệm Tiên Anh của người khác, ngươi bây giờ kết anh muộn một ngày, trận chiến kia sẽ mất đi một chút ưu thế!

Bạch Thiên Trượng bình tĩnh trả lời, nói một sự thật rất nghiêm trọng.

...

...

Thời điểm Phương Hành và Bạch Thiên Trượng ở trong Ma Uyên nghiên cứu thảo luận con đường tu hành, Trung Vực Phù Diêu Cung, hư không trong vòng vạn dặm, đều là mây đen dày đặc vô tận, ẩn hàm tử khí, mà ở trung tâm mây đen, là một động phủ ở hậu sơn Phù Diêu Cung, động phủ này tọa lạc ở đầu long mạch từ Côn Luân kéo đến, nói là động phủ linh khí nồng nặc nhất Thiên Nguyên Đại Lục cũng không đủ, thời điểm không trung tử vân dày đặc, lúc lên lúc xuống, kêu gọi kết nối với nhau, liền hóa thành một loại cảnh tượng kỳ dị...

Thì ở chung quanh động phủ này, Dao Trì Vương Mẫu, Phù Diêu Cung đại trưởng lão, cùng một đám cao tầng của Phù Diêu Cung và Dao Trì đều xếp bằng ở xung quanh, lẳng lặng thủ hộ, dùng tu vi của bọn hắn, thần sắc trên mặt vậy mà có chút kích động và chờ mong!

Không chỉ bọn họ, thậm chí ở nơi sâu xa, còn có không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn sang, lẳng lặng chú ý.

- Tử vân càng nồng đậm, hắn muốn xuất quan...

Thời điểm tử vân hội tụ đến mạnh nhất, Dao Trì đại trưởng lão bỗng nhiên mở hai mắt, ánh mắt như điện nhìn sang.

Cũng ngay lúc này, trong động phủ một mực lặng lẽ không động tĩnh, đột nhiên truyền đến thanh âm hít thở, thật giống như hài tử mới sinh há miệng, hô hấp lần đầu tiên khi vào thế gian, mà một hơi kia, lại khiến cho linh khí trong long mạch bắt nguồn từ Côn Luân Sơn, giống như cá voi hút nước, thao thao bất tuyệt tụ về phía động phủ, linh khí quá mạnh, làm những Nguyên Anh viên mãn kia cảm giác giật mình, linh khí như vậy đã vượt khỏi phạm trù pháp lực của bọn hắn...

Mà theo một hơi kia phun ra nuốt vào, tử khí trên không trung thình lình bị hắn dẫn xuống, tạo thành vòng xoáy giống như cái phễu, thẳng tắp rơi xuống, ở giữa tử vân, lôi quang phun trào, vô số điện xà du tẩu, hơn nữa đạo đạo điện xà kia là màu vàng tím, ẩn chứa khí tức khủng bố khó nói lên lời, giống như một đại thủ ẩn chứa thiên uy, ầm ầm đánh tới động phủ, tựa như có một loại lực lượng ở trong u minh, muốn nhất cử hủy diệt tồn tại trong động phủ.

- Kiếp lôi... kia lại là kiếp lôi!

Giờ khắc này, Dao Trì Vương Mẫu và đám người đại trưởng lão đều chấn kinh, bọn họ tụ ở chỗ này, vốn là vì hộ đạo, phòng ngừa thời điểm người trong động phủ xuất quan có cái gì ngoài ý muốn, nhưng vào lúc này, ngoài ý muốn xác thực xuất hiện, nhưng bọn hắn lại không dám lên...

Cái kia lại là kiếp lôi!

Độ Kiếp cảnh mới sẽ gặp phải kiếp lôi!

Đối với bọn hắn mà nói, đây chính là một loại lực lượng không thể chống cự, nếu không bọn họ đã sớm độ lôi kiếp, ở trên cảnh giới bước ra một bước cao hơn, chẳng ai ngờ rằng, thời điểm vị kia trong động phủ xuất quan, vậy mà lại đụng phải loại vật này, có nên xen vào hay không?

Nếu xen vào, bọn hắn sẽ thân tử đạo tiêu!

Mà mặc kệ, vị kia trong động phủ có thể chịu được sao?

Thời điểm nghiến răng nghiến lợi nhưng không thể hạ quyết định, trong động phủ bỗng nhiên có một âm thanh trong trẻo truyền ra, giống như tiếng sấm ầm ầm, đồng thời mang theo tự tin vô tận:

- Các ngươi tránh hết ra đi, đây là đại lễ thượng thiên ban thưởng cho ta!

Chương 1000: Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ

Kiếp lôi hạ xuống, ngay cả đám người Dao Trì Vương Mẫu cũng không dám tùy tiện tiến lên, bởi vì kiếp lôi kia quá kinh khủng.

Tu sĩ bình thường, sau khi kết thành Nguyên Anh, đều cần nhiều năm tích lũy lịch luyện, có hoàn toàn nắm chắc mới dám dẫn kiếp lôi, nhưng dù như thế, vẫn không biết có bao nhiêu Nguyên Anh viên mãn ở thời điểm độ kiếp nuốt hận thất bại.

Độ kiếp, là sinh tử quan, chống đỡ qua, liền bước vào Độ Kiếp cảnh, không qua, tan thành mây khói, hết thảy thành không.

Cũng chính là nguyên nhân này, thế gian không biết có bao nhiêu Nguyên Anh cảnh, nhưng cả đời không dám bước vào Độ Kiếp cảnh, trực tiếp đoạn tuyệt tâm tư này, hoặc là chỉ ở thời điểm thọ nguyên sắp hết, mới dám nếm thử độ kiếp, chỉ tiếc, khi đó tinh huyết của tu sĩ khô kiệt, khả năng vượt qua lôi kiếp đã thấp đến hầu như bằng không, cho nên thế gian thường nói: chỉ có người đại phách lực mới có thể độ kiếp!

Đám người Dao Trì Vương Mẫu không thể nói không có quyết đoán, nhưng ở dưới tình huống không có chút chuẩn bị nào nhìn thấy kiếp lôi, thì đều bị dọa hãi hùng khiếp vía, ai dám lên chứ?

Thậm chí ở sâu trong nội tâm bọn họ, đều hận không thể lập tức quay đầu bỏ chạy, rời kiếp lôi càng xa càng tốt!

Nhưng lúc này, một màn để bọn hắn cũng cảm thấy khiếp sợ xuất hiện.

Dưới kiếp lôi, trong động phủ, cửa đá từ từ mở ra, một nam tử trẻ tuổi người mặc trường bào đỏ sậm, trường thân ngọc lập, giống như trong tranh nhẹ nhàng bước ra ngoài, hắn ngẩng đầu nhìn kiếp lôi trên trời, không có chút sợ hãi, ngược lại trầm thấp cười, sau đó một bước đạp lên không trung, giơ cao tay phải, nghênh đón kiếp lôi...

- Cẩn thận!

Dao Trì Vương Mẫu kinh hãi, không nhịn được cao giọng kinh hô.

Ngay cả tu vi như các nàng cũng không dám đụng vào kiếp lôi, bảo bối kia mới vừa kết anh, sao lại có dũng khí đối diện?

Bất quá lôi kiếp phủ xuống, nhanh chóng biết bao, thanh âm của nàng vừa ra khỏi miệng, lôi kiếp đã từ trên trời giáng xuống, vùng thế giới này, trong nháy mắt hóa thành lôi hải, đạo đạo khí tức kinh khủng quanh quẩn bốn phía, ngay cả bọn họ cũng ở thời khắc này bị hù rùng mình, vừa rồi bởi vì lo lắng Thiếu Tư Đồ, bọn họ không kịp thời né ra, vào lúc này, vậy mà cũng bị lôi kiếp lan đến gần, lúc này muốn chạy trốn đã không kịp, chỉ cảm thấy thiên uy huy hoàng, tu vi lực lượng nhanh chóng trôi đi, vậy mà rõ ràng cảm nhận được khí tức tử vong!

- Ha ha, kiếp lôi này là thượng thiên ban cho ta, các ngươi đừng đoạt a?

Ở trung tâm lôi hải, truyền đến từng tiếng cười to, sau đó có một bóng người thong dong xuất hiện, là thiếu niên lúc trước, hắn giang hai cánh tay, đón lôi kiếp xông tới, thân hình ở thời khắc này như trở nên vô cùng to lớn, vậy mà ngăn cản tất cả kiếp lôi từ không trung hạ xuống, cái này còn chưa tính, còn đón kiếp lôi bay lên, đạo đạo kiếp lôi mang theo khí tức hủy diệt khủng bố oanh kích ở trên người hắn, để thân hình hắn trở nên mơ hồ, nhưng hắn lại còn cười to...

- Hắn làm sao...

Dao Trì Vương Mẫu nhìn lấy một màn này, cơ hồ không thể tin được, thần sắc đại chấn, nghẹn ngào kêu lên.

Bọn họ vốn là hộ đạo giả, nhưng ai có thể nghĩ tới, ở dưới thiên uy, bọn họ đã thành người được bảo vệ?

Chỉ có thể dựa vào người trẻ tuổi kia xông thẳng lên trời, cản lại tất cả kiếp lôi, bọn họ mới tránh bị tác động đến, nhưng trong lòng kinh ngạc, lại còn đáng sợ hơn gặp lôi kiếp, đây chính là kiếp lôi ah, hắn mới vừa xuất quan, làm sao có dũng khí đối cứng kiếp lôi?

- Nguyên Anh vừa thành, kiếp lôi trên trời rơi xuống...

Phù Diêu Cung đại trưởng lão chấn kinh,

thậm chí khủng hoảng:

- Hắn đây là... bởi vì thành Tiên Anh, mà bị trời ghét sao?

Oanh! Oanh! Oanh!

Kiếp lôi giống như mưa rơi xuống, ngay cả tiếng kinh hô của đại trưởng lão cũng bị che mất, thậm chí bọn họ đã không dám ở lân cận, liếc nhau một cái, không hẹn mà cùng bay về phía xa, cách tới mười dặm, thi triển pháp nhãn nhìn một màn để người khiếp sợ kia, không chỉ bọn họ, trên dưới Phù Diêu Cung bóng trắng lắc lư, không biết bao nhiêu nữ đệ tử bị kinh động, có người kinh hô, có người khủng hoảng, có người kích động, cũng có người quỳ xuống, cầu nguyện Thiếu Tư Đồ có thể thuận lợi vượt qua trận kiếp nạn này...

Mà lúc này, Thiếu Tư Đồ ở trên không trung đã biến thành một đoàn lôi cầu, đó là vô số kiếp lôi hạ xuống bao phủ hắn, tầng tầng oanh kích ở trên người hắn, sau đó lại sụp đổ ra, tung tóe bốn phương, một đạo một đạo, từng tầng từng tầng, thật giống như thác nước từ trên chín tầng trời trút xuống, lại như Thiếu Tư Đồ dùng bản thân nghênh chiến thượng thương, ngạnh kháng binh khí lôi điện từ trên trời giáng xuống!

Ở trong thiểm điện tán diệt, bọn họ có thể nhìn thấy thân ảnh cô tuyệt kia, pháp bào trên người đã bị kiếp lôi đánh tan, lộ ra nhục thân thon dài, tản ra bảo quang óng ánh, lúc nào cũng có lôi kiếp nổ xuống, cơ hồ đánh tan nhục thể của hắn, lộ ra mảng lớn vết thương khét lẹt, nhưng hắn nắm giữ mộc pháp vô thượng, vết thương không ngừng nứt ra, lại không ngừng khép lại, như nước chảy không ngừng tắm rửa hắn, mà ở trong quá trình này, trong kiếp lôi, dường như có một loại vật chất nào đó, theo vết thương của hắn xuất hiện và khép lại, tiến vào trong thân thể hắn, khiến cho nhục thân của hắn dần dần xuất hiện tử ý, thụ thương cũng càng ngày càng nhẹ...

- Tiên Anh!

- Nguyên lai đây mới thật là Tiên Anh...

Dao Trì Vương Mẫu ngơ ngác, phảng phất như nhìn ra cái gì, thần sắc vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ:

- Tiên Anh như thế, lo gì không thể thành tiên?

- Nguyên lai, Tiên Anh phải đưa tới kiếp lôi, ở trong kiếp lôi tẩy luyện ra Tiên Anh...

Phù Diêu Cung đại trưởng lão cũng nhìn ra, tự lẩm bẩm.

Ngoại trừ Viên gia Phù Tô công tử mượn đạo nguyên thành tựu Tiên Anh, sau Thượng Cổ, Tiên Anh thứ nhất chân chính rốt cục xuất hiện, thủ đoạn tu luyện của hắn vậy mà tàn khốc như thế, để tu sĩ thế gian sợ hãi đến khó hình dung...

- Sơ kết Tiên Anh, liền lây dính khí tức Độ Kiếp, nếu đến Nguyên Anh viên mãn chân chính, sẽ đáng sợ cỡ nào?

Trưởng lão Phù Diêu Cung thì thào nói, Thiếu Tư Đồ để bọn hắn mong đợi lâu như thế không cho bọn họ thất vọng, trái lại, hắn biểu hiện vượt xa dự liệu của mình, sơ kết Nguyên Anh liền có dũng khí trực diện kiếp lôi, dùng lôi kiếp luyện ra Tiên Anh, điều này nói rõ năng lực chịu đựng lôi kiếp của hắn mạnh hơn Nguyên Anh bình thường rất nhiều, đối với người tu hành bình thường mà nói chính là độ kiếp sinh tử đại quan, với hắn mà nói lại chỉ là một quá trình, đây nhất định có thể thành Tiên chủng, Tiên chủng chân chính!

Còn thực lực...

Nguyên Anh cảnh, một khi độ kiếp, dù chỉ là vượt qua đạo lôi kiếp thứ nhất, vậy vô luận là thọ nguyên hay thực lực, đều sẽ dâng lên trên phạm vi lớn, hiện tại hắn vừa mới kết anh liền gánh lôi kiếp, lây dính tiên khí trong lôi kiếp, như vậy thực lực của hắn mạnh bao nhiêu?

Tối thiểu nhất, Phù Diêu Cung đại trưởng lão nhìn thấy một màn này, trong lòng lại ẩn ẩn sinh ra sợ hãi!

Dù hắn là Đế Anh viên mãn, cũng không dám cùng tiểu bối vừa mới kết anh kia đấu pháp...

- Có lẽ với hắn mà nói, căn bản không tồn tại Nguyên Anh cảnh...

Dao Trì Vương Mẫu tiếp lời của đại trưởng lão, nội dung nói ra lại càng kinh người.

- Tu sĩ đã trải qua lôi kiếp, liền tượng trưng cho bước vào Độ Kiếp cảnh...

Thanh âm của nàng thật thấp, đáy mắt hiện lên vô số kích động:

- Như vậy, coi như hắn vừa mới kết anh, nhưng độ lôi kiếp... Hiện tại, chúng ta nên định cảnh giới của hắn như thế nào?

Đại trưởng lão nghe lời này, thần sắc cũng ngưng trệ, nửa ngày mới trầm lắng nói:

- Sinh liền độ kiếp, siêu việt đương thời...

Theo hắn nói câu này, các tu sĩ vắng lặng, tâm tình khuấy động, vậy mà một câu cũng nói không ra.

- Ha ha, bế quan mấy tháng, tỉnh lại liền được tắm rửa, thật đúng là thoải mái...

Ước chừng một nén hương sau, kiếp lôi càng lúc càng ít, cho đến cuối cùng biến mất không còn tăm tích, mà trên không trung ngưng tụ vân khí màu tím, cũng dần dần tán ra, bầu trời Phù Diêu Cung âm u mấy tháng, rốt cục nghênh đón hư không quang đãng, mà lúc này ở giữa không trung, Thiếu Tư Đồ còn giống như thiên thần lơ lửng, pháp bào trên người đã sớm bị kiếp lôi đốt một tia không thừa, cả người trần truồng, chỉ có mấy sợi vân khí bồng bềnh ở bên cạnh, che chắn lấy bộ vị yếu hại...

- Nhanh đi! Nhanh đi!

Dao Trì Vương Mẫu vui vẻ, phân phó đám nữ đệ tử ở trong Phù Diêu Cung.

Sớm đã có nữ đệ tử chuẩn bị tốt ứng thanh đi ra, có người bưng pháp bào, có người bưng ủng ngọc, có người bưng bội kiếm, cũng có người bưng ngọc sức… bay tới không trung, vây quanh Thiếu Tư Đồ, có hai thị nữ một người khoác áo bào lên người hắn, một người ở sau lưng chỉnh lý nếp uốn trên quần áo, một người động tác nhẹ nhàng ngồi ở trước người, mặt đỏ bừng mang đai lưng, những người khác cũng cười hì hì xông tới, đâu vào đấy, mặc giày, buộc tóc, còn có người treo ngọc bội ở trước ngực, đeo bội kiếm ở hông...

Những sự tình này đều làm quen, nhưng lúc này đối mặt với Thiếu Tư Đồ trần truồng, lại từng cái đỏ mặt, có người che miệng cười, có người nhắm hai mắt, còn có mấy người to gan hiếu kỳ xốc áo choàng của Thiếu Tư Đồ lên nhìn vào trong...

- Ha ha, sắp thành phu thê rồi, lúc này hiếu kỳ cái gì chứ?

Thiếu Tư Đồ xoa đầu mấy thị nữ nghịch ngợm, cười ha ha, cất bước đi xuống, ánh mắt nhìn bốn phía:

- Tiểu Man đâu? Lúc ấy không phải nói sau khi ta xuất quan, hi vọng người thứ nhất nhìn thấy chính là nàng sao?

- Ta giam nàng lại rồi, hiện tại còn không phải thời điểm ngươi gặp nàng!

Dao Trì Vương Mẫu chậm rãi tiến lên đón, ý mừng trên mặt còn chưa thu lại, đã nhiều hơn một phần ngưng trọng.

- Ha ha, về sau ta thành Tư Đồ, đừng loạn quản nữ nhân của ta nữa, nếu không ta sẽ trở mặt!

Thiếu Tư Đồ nở nụ cười, trên mặt tuấn mỹ lại mang theo chút trêu tức, cũng không biết nói thật hay giả.

- Trở thành Tư Đồ, thì nên hiểu chút chuyện, hiện tại Dao Trì có một đối thủ, cần ngươi đi giải quyết!

Dao Trì Vương Mẫu không thèm để ý hắn đối nghịch, ngược lại thần sắc ngưng trọng hồi đáp.

- Ta mới vừa kết anh, không nói tìm muội tử để ta động phòng, lại để cho ta đi giết người?

Thiếu Tư Đồ nghe vậy lắc đầu liên tục:

- Không làm được không!

Dao Trì Vương Mẫu vừa bực mình vừa buồn cười, nghiêm mặt nói:

- Chỉ là người này một mực muốn cướp nha đầu Tiểu Man, không chết không thôi!

Thần sắc của Thiếu Tư Đồ bỗng nhiên ngưng trọng lên, ánh mắt cũng lạnh xuống, nửa ngày sau, âm thanh lạnh lùng nói:

- Nói cho ta biết hắn ở đâu!

Chương 1001: Chiến thư

Tiên anh xuất thế, chấn kinh Thiên Nguyên!

Tin tức Thiếu Tư Đồ Phù Diêu Cung bắt đầu bế quan vẫn luôn là tiêu điểm của cả tòa Thiên Nguyên đại lục, tất cả mọi người đều muốn nhìn tiểu bối thứ nhất tính từ thượng cổ đến nay có khả năng dùng bản lãnh của mình kết thành tiên anh, đến tột cùng sẽ kinh diễm đến cỡ nào, mà trên thực tế, Thiếu Tư Đồ cũng không có khiến người ta thất vọng, thời điểm hắn xuất quan, không trung hội tụ tử khí, Thiên lôi cuồn cuộn, bảo phủ vạn dặm, dùng mắt trần đều có thể thấy được, có thể nói là cả thiên địa cùng nhìn, trong vòng vài ngày ngắn ngủi, cái tên "Sinh Nhi Độ kiếp" đã truyền khắp tứ vực Thiên Nguyên, danh tiếng cực thịnh, hung uy của hắn khiến chúng tu Thiên Nguyên đại lục đều khiếp sợ, trong đầu tất cả mọi người đều sinh ra một cái ý niệm, chỉ có thiên kiêu bực này mới có thể gọi là Tiên chủng chân chính

Chỉ cần hắn không chết sớm và có thời gian nhất định để trưởng thành thì chắc chắn hắn sẽ biến thành Chân Tiên!

Tương ứng, hai cái "Tiên chủng" khác sẽ bị hắn làm cho lu mờ ảm đạm

Thời điểm vị Tiên anh thứ nhất của Viên gia từ thượng cổ đến nay triển lộ thiên tư bản thân cũng chấn kinh bốn tòa đại lục, nhưng rất nhanh liền thua ở trên tay tiểu ma đầu Phương Hành, trực tiếp thân tử đạo tiêu, thiên tư có cao hơn cũng vô pháp che giấu sự thật tài nghệ không bằng người, hơn nữa sau đó còn truyền ra chuyện hắn kết thành Tiên anh là do mượn nhờ ngoại lực, không phải là do tự mình tu thành, chỉ tính là ngụy Tiên anh mà thôi, chuyện này cho cái danh Tiên anh của hắn càng lúc càng giống như là một chuyện cười, thế nhân đã bắt đầu lãng quên hắn, không thèm để ý đến nữa.

Mà một cái Tiên chủng còn lại chính là tiểu ma đầu Phương Hành đại danh đỉnh đỉnh, trước khi Thiếu Tư Đồ xuất quan, hắn đã từng là đệ nhất thiên kiêu trong lớp tiểu bối của Thiên Nguyên Đại Lục, đầu tiên hắn ở bên trên diễn võ đài Dao Trì thiên kiêu, đánh bại Phù Tô công tử, đoạt được danh hiệu đệ nhất, lúc chúng tu Đạo Thống vây bắn hắn, hắn đã liên thủ với phản đồ Viên gia, đánh bại bát đại gia chủ, quát lui Tịnh Thổ cổ tộc, đánh tan cao thủ Tiểu Tiên Giới, về sau càng trực tiếp cướp đi Bàn Đào Lâm, thiết lập Tiên Hội Độ kiếp, mời toàn bộ chúng tu trong Thiên Nguyên đạo thống, mơ hồ có dáng vẻ liên minh chư thiên...

Phần uy danh, bá khí này, đừng nói tuổi đời của hắn, cho dù là lão tu thành danh nhiều năm, lại có bao nhiêu người có thể làm được?

Chỉ có điều, tất cả những chuyện này đều diễn ra trước khi Thiếu Tư Đồ xuất quan mà thôi

Thiếu Tư Đồ vừa xuất quan, Sinh Nhi Độ kiếp, một mình chống đỡ thiên lôi, lập tức đoạt đi tất cả ánh sáng trong thiên địa!

Tiểu ma đầu Phương Hành thì ngược lại, thời điểm Thiếu Tư Đồ Phù Diêu Cung chói mắt nhất liền mai danh ẩn tích...

Tiên Hội Độ kiếp ở Nam Vực Thần Châu vẫn đang tổ chức bình thường, tiệc lớn tiệc nhỏ tiếp đãi chúng tu tiến về đạo thống diễn ra cả ngày, chỉ có điều người tiếp đãi đều là một số lão gia hỏa, ngẫu nhiên có một ít tiểu bối lộ diện, cũng chỉ là mấy tiểu bối xuất sắc của Đại Tuyết Sơn cùng Thái Cổ Yêu Đạo mà thôi, thỉnh thoảng phu nhân Long Nữ của hắn và tiểu công chúa bách thú quốc Ứng Xảo Xảo cũng sẽ lộ diện, tiếp đãi một số người quen, mà tiểu ma đầu Phương Hành thì biến mất không thấy, bảy tám ngày đều không hề lộ diện, đã có người suy đoán hắn chạy trốn

Đương nhiên, người có ác ý sẽ không ý nghĩ gì tốt, còn phần lớn mọi người suy đoán hắn bế quan chuẩn bị chiến đấu!

Chỉ có điều, đối mặt với Thiếu Tư Đồ đang như mặt trời ban trưa, hắn thực có khả năng thắng sao?

Chư đạo thống Thiên Nguyên đều đang quan sát

Tiên Hội Độ kiếp đã có hình thức ban đầu, lực ảnh hưởng của hắn cũng gần bằng Dao Trì Tiên Hội!

Dao Trì Tiên Hội đã bị người ta phá hoại một lần, lại còn muốn nhân cơ hội liên hệ Dao Trì ngàn năm với đại kiếp nạn cùng một chỗ, thống nhất chư đạo, ký kết Chư Thiên Chii Minh không phải chuyện dễ, dựa trên điểm này thì Tiên Hội Độ kiếp chiếm ưu thế, nhưng cho dù Tiên Hội Độ kiếp đã có hình thức ban đầu, vẫn có thể trở thành áo cưới cho người khác, mà cuối cùng hoa rơi vào nhà nào, trái cây Tiên Hội Độ kiếp sẽ bị ai hái đi, vẫn phải nhìn kết quả của trận chiến giữa tiểu ma đầu và Thiếu Tư Đồ!

Đây là lần thứ nhất giới tu hành xuất hiện cục diện quỷ dị như vậy!

Trận chiến giữa hai vị tiểu bối Kết Anh sơ kỳ lại có thể ảnh hưởng cục diện cả tòa Thiên Nguyên Đại Lục!

Ban đầu, trong nội tâm chư đạo thống đến Tiên Hội Độ kiếp, đều cảm thấy trận chiến giữa tiểu ma đầu cùng Thiếu Tư Đồ, tối thiểu tiểu ma đầu cũng có năm thành phần thắng, nhưng sau khi Thiếu Tư Đồ “Sinh Nhi Độ kiếp”, phần thắng của Phương Hành lập tức ít đến đáng thương.

Trừ phi hắn cũng có thể Sinh Nhi Độ kiếp

Chỉ tiếc, Thiếu Tư Đồ “Sinh Nhi Độ kiếp” từ khi hắn bắt đầu bế quan, trên không Phù Diêu Cung đã có mây tím ngưng tụ, tích uẩn mấy tháng, che đậy trăm dặm hư không, dày đặc như tiên giới phủ xuống, mới sinh ra một đạo lôi kiếp để cho người ta khiếp sợ, coi như bây giờ Phương Hành đang bế quan, trên không Tiên Hội Độ kiếp cũng không có dấu hiệu mây tím ngưng tụ, chuyện này đại biểu cho hai loại khả năng, hoặc là tiểu ma đầu đã sớm chạy trốn, căn bản không có ở nơi này, hoặc là hắn không có khả năng Sinh Nhi Độ kiếp, sóng vai cùng Thiếu Tư Đồ!

- Còn thiếu một chút thời gian ah

Bên trong Ma Uyên, một núi, một hồ cách xa nhau, hai Phương Hành đang ngồi ở trên núi và trong hồ, lẳng lặng tu hành.

Trên miệng một ngọn núi ở phía xa xa, đám người Bạch Thiên Trượng, Hồ Cầm lão nhân, Đại Bằng Tà Vương đều nghiêng đầu nhìn hắn, Đại Kim Ô cùng mấy người Lệ Hồng Y cũng ở chỗ này, Bạch Thiên Trượng đứng giữa, trên tay có một phong chiến thư, lúc này hắn đang nhíu mày, hình như có chút tiếc hận.

Hiện tại Phương Hành vẫn không bước ra một bước Kết Anh cuối cùng, chuyện này nói rõ hắn còn không có nắm chắc, nhưng bên Phù Diêu Cung đã truyền đến tin tức, Thiếu Tư Đồ đại công cáo thành, Sinh Nhi Độ kiếp, phong chiến thư này cũng nằm trong dự liệu

- Phù Diêu Cung không hổ là đạo thống đứng đầu Thiên Nguyên, nhưng Thiếu Tư Đồ thật không xứng được mọi người xưng là thiên kiêu số một trong đám tiểu bối, vì muốn tiểu thổ phỉ nhanh chóng ứng chiến, vậy mà phát ra chiến thư bực này, nếu như truyền ra ngoài, chẳng lẽ không sợ sẽ bị người trong thiên hạ chê cười sao?

Đại Kim Ô có chút tức giận bất bình, bên trong ảo não cũng ẩn giấu đi sự lo lắng của nó.

- Không tính giai đoạn tích lũy trước đó, thời gian Thiếu Tư Đồ bế quan Kết Anh cũng phải đến ba tháng, nhưng từ khi Phương sư đệ bước vào cảnh giới trảm ngã đến bây giờ, mới trôi qua bao lâu? thời gian bế quan lần này cũng chưa đến mười ngày, coi như căn cơ cùng tạo hóa của hắn không kém Thiếu Tư Đồ, vội vàng ứng chiến, căn bản không phát huy ra tất cả tiềm lực của hắn, trận chiến này hắn ăn thiệt thòi quá lớn!

Lệ Hồng Y cũng cau mày, lộ ra vẻ vô cùng lo lắng.

Nếu như bình thường, bọn họ tuyệt đối sẽ không lo lắng Phương Hành đi ứng chiến, bởi vì tên này không phải là người chịu thua thiệt, đừng nói ăn thiệt thòi ứng chiến, cho dù chiếm lợi cũng khó có khả năng đáp ứng, nhưng lần này lại khác vì sau khi Phương Hành nhìn thấy chiến thư, nhất định sẽ đi!

Bởi vì phía trên chiến thư đến từ Phù Diêu Cung có hai chữ..."Tiểu Man" !

Đây là một nước cờ quá độc ác!

Nếu Thiếu Tư Đồ dùng lý do trả thù riêng hay vì đại nghĩa khiêu chiến Phương Hành thì đám người Bạch Thiên Trượng sẽ không chút do dự giữ chiến thư lại, không đi quấy rầy Phương Hành tĩnh tu, có thể kéo dài ngày nào hay ngày đó, thẳng đến khi Phương Hành có tự tin sẽ để hắn đi tham gia trận chiến này, nhưng sự thật vô cùng tàn khốc, thế nhân đều biết Phương Hành cướp Bàn Đào Lâm đi, bắt được mệnh mạch của Dao Trì cùng Phù Diêu Cung, lại có rất ít người biết lúc Phương Hành vẫn chỉ là một đứa nhỏ mười mấy tuổi đã bị Phù Diêu Cung nắm mệnh mạch trong tay!

Hai chữ bên trên chiến thư chính là mệnh mạch của Phương Hành!

Tiểu Man ở Phù Diêu Cung, hơn nữa dựa theo quy củ Phù Diêu Cung đã sớm định ra, sau khi Thiếu Tư Đồ xuất quan là hắn có thể tổ chức nghi lễ trưởng thành, chính thức trở thành Tư Đồ, ba ngàn nữ đệ tử kia xem như thê thiếp của hắn, Phù Diêu Cung có thể dùng chuyện này ép Phương Hành ứng chiến, nhưng dù sao bọn hắn vẫn cần chút mặt mũi nên không nói thẳng, có điều hai chữ bên trên chiến thư đã nói rõ hết thảy!

Phương Hành sẽ không cho phép Tiểu Man trở thành thị thiếp của Thiếu Tư Đồ, bởi vậy hắn chỉ có thể tiến lên ứng chiến!

Cũng vì nguyên nhân này mà đám người Bạch Thiên Trượng mới lộ ra vẻ do dự, không biết nên đưa chiến thư cho hắn hay không!

- Hiện tại con khỉ nhỏ này có quan hệ đến đại sự Chư Thiên Chii Minh, làm sao có thể để hắn vì một tiểu nha đầu mà đặt mình vào hiểm địa, nếu như hắn thua cũng không phải là sự tình của mình hắn, ngay cả một phen tâm huyết của chúng ta cũng biến thành nước chảy về hướng đông, không thể đưa bức chiến thư này cho hắn!

Lão ẩu Thanh Khâu Sơn nhíu mày nói ra, giọng nói chắc chắn giống như không cho người khác hoài nghi.

- Ta lại không cho là như thế, ta chỉ biết nếu như ngươi giữ bức chiến thư này lại, làm hại hắn bỏ qua trận chiến kia, khiến tiểu nha đầu nhà hắn biến thành thị thiếp người khác, vậy thì sau khi tiểu vương bát đản biết chuyện, việc thứ nhất hắn làm chính là xé ngươi

Đại Bằng Tà Vương lạnh lùng nói một câu, khiến trưởng lão Thanh Khâu Sơn bị dọa không nhẹ, bà ta thầm nói:

- Cũng không phải là ta giữ lại!

- Quyết định này do hắn tới làm chứ không phải chúng ta!

Hồ Cầm lão nhân bình tĩnh nói ra, thần sắc rất là lạnh nhạt.

- Ha ha, biết rõ kết quả không tốt vẫn cố làm, xác thực là làm cho người ta nhức đầu ah

Lão Bạch Viên Đại Thánh Sơn cười khổ một tiếng, cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ

- Cứ đưa cho hắn đi

Cuối cùng vẫn là Bạch Thiên Trượng bình tĩnh hít một hơi, thấp giọng nói:

- Có lẽ dưới tình huống không chuẩn bị sẵn sàng, vội vàng ứng chiến sẽ khiến hắn thất bại, nhưng nếu dấu diếm hắn chuyện này, coi như tương lai hắn không thất bại thì đạo tâm vẫn bị ảnh hưởng lớn!

Chúng tu nghe xong đều yên lặng, không tiếp tục tranh luận nữa.

Mặc dù danh phận sư đồ giữa Bạch Thiên Trượng và Phương Hành không rõ ràng, nhưng Phương Hành lại cực tín nhiệm hắn, sư phụ người ta đường đường chính chính làm ra quyết định, tự nhiên những người khác không dị nghị nữa, mặc dù lập trường chúng tu trong sân không giống nhau nhưng quan hệ rất thân cận với Phương Hành, mấy người hiểu rõ tính tình hắn, càng ủng hộ việc giao chiến thư cho hắn quyết định, những người khác không đồng ý cũng vô dụng!

- Thập nhất thúc, tên kia chưa xuất quan sao?

Không ai nghĩ tới, ngay tại thời điểm Bạch Thiên Trượng cầm chiến thư trong tay, muốn gọi Phương Hành tỉnh lại, Phương Hành ở trung tâm hồ cũng đã tự động tỉnh lại.

- Ngươi muốn đi sao?

Bạch Thiên Trượng dừng bước, lăng không bay đến trước người Phương Hành đưa chiến thư cho hắn.

- Đương nhiên muốn đi

Vẻ mặt Phương Hành không thay đổi, hắn chỉ nhìn lướt qua liền thu chiến thư vào sau đó đứng dậy, hai cánh tay hắn hơi giơ lên giống như là duỗi lưng một cái, cùng lúc đó, trên một ngọn núi khác ma thân đang tu hành cũng hóa thành một đạo ánh sáng, bay tới chỗ hắn, trực tiếp trốn vào mi tâm của hắn biến mất không thấy, chỉ còn lại một khỏa xá lợi rơi xuống tay hắn chừng hai lần, rồi không biết bị hắn cất vào chỗ nào.

Sau đó, hắn bước một bước về phía trước, đột nhiên thân hình liền đến cạnh chúng tu, cùng nhìn về phương Bắc.

Có gió từ xa thổi tới, khiến quần áo hắn bay phất phới.

- Ta đã đợi rất lâu rồi!

- Hả, tiểu thổ phỉ, có muốn giả bộ bẫy thằng kia một cái hay không?

Đại Kim Ô xông tới, mắt lộ ra hung quang, sau khi mài đao xong liền đưa ra chủ ý xấu.

Nếu như là bình thường, chắc chắn Phương Hành sẽ giơ hai tay tán thành, nhưng lúc này hắn lại giống như biến thành một người khác, cười nói:

- Không cần, năm đó Phù Diêu Cung cả gan cướp người của ta đi, như vậy ta hiện tại cũng phải đường đường chính chính đến cướp người về mới là chính đạo! (~^~)

Chương 1002: Quyết định Hội Kê Sơn Tiểu ma đầu đồng ý ứng chiến!

Mỗi một người từng nghe nói chuyện về

Phương Hành hay là tự nhận hiểu rõ Phương Hành, đều cho rằng hắn sẽ tìm ra một đống lý do không chiến, hoặc dứt khoát không tìm cớ liền biến mất vô tung vô ảnh, tất cả những người từng nghiên cứu dấu chân hắn cho tới nay đều tin tưởng như vậy, đây chính là một mặt chân thực của tiểu ma đầu kia, cũng có thể nói đây là nguyên nhân hắn thành công đi đến một bước này, xem như hắn có khả năng đánh một trận, nhưng chỉ cần không có lợi ích quá lớn hắn cũng sẽ ẩn giấu tìm kiếm cơ hội tốt hơn, huống chi bây giờ lại là cục diện thua thiệt?

Nhưng nằm ngoài sự dự liệu của mọi người, thời điểm sự tình Phù Diêu Cung hạ chiến thư đối với hắn truyền khắp Thiên Nguyên, hắn đã xuất hiện.

Một câu trả lời vô cùng đơn giản truyền khắp nam bắc: Trả ta!

Dưới cái nhìn của chúng tu, Phương Hành đoạt đồ vật của Dao Trì, Bàn Đào Lâm to như vậy đều vào tay hắn, càng không nói đến những cái khác?

Nhưng hắn lại trả lời đúng hai chữ "Trả ta"!

Ngoại trừ đương sự hai bên thì không có ai hiểu hàm ý hai chữ này, nên chỉ có thể dẫn phát vô số suy đoán.

Bạch Ngọc Kinh Bắc Nam Vực Thần Châu có một ngọn núi tên là Hội Kê Sơn cao nghìn trượng, sau khi Thiếu Tư Đồ Phù Diêu Cung xuất quan đã tới núi này, tạm thời nghỉ ngơi chờ đợi Phương Hành đến, đã có tin tức ngầm truyền ra, nếu ba ngày sau Phương Hành không đến, Hội Kê Sơn sẽ trở thành nơi Thiếu Tư Đồ nhận quan miện chi địa, sau khi nhận vương miện xong Thiếu Tư Đồ chính thức trở thành cung chủ Phù Diêu Cung, đến lúc đó, không chỉ có ba ngàn Phù Diêu đệ tử trở thành thị thiếp của hắn, mà hắn còn chính thức tiến đánh Tiên Hội Độ kiếp.

Có người hoài nghi, tin tức ngầm này do Phù Diêu Cung truyền ra, tiến đánh Tiên Hội Độ kiếp chỉ là việc cuối cùng, hắn muốn ám chỉ với Phương Hành rằng, hắn sẽ ở Hội Kê Sơn chờ Phương Hành ba ngày, nếu trong vòng ba ngày Phương Hành không đến, hắn sẽ vĩnh viễn mất đi Tiểu Man!

Đám người Đại Kim Ô đều rất tức giận, cho rằng Thiếu Tư Đồ dùng Tiểu Man ép Phương Hành sớm ứng chiến, thủ đoạn thực sự là quá ti tiện, trong lòng những người hiểu biết lại rõ ràng Thiếu Tư Đồ vốn là một người có ý nghĩ kỳ quái, từ nhỏ đã làm việc hồ nháo không chịu nổi, nghĩ gì làm nấy, nếu không phải hắn có cái tên Thiếu Tư Đồ chống đỡ, từ những sự tình hắn đã làm đến xem, kỳ thật hắn cũng chỉ là một tiểu ma đầu khác mà thôi!

Chuyện vượt ra ngoài dự kiến của Phù Diêu Cung chính là, bọn họ cho Phương Hành ba ngày thời gian nhưng ngày thứ nhất Phương Hành đã đến.

Chưa bao giờ tiểu thổ phỉ ăn mặc chỉnh tề giống như hôm nay, từ lúc đi ra khỏi Tiên Hội Độ kiếp, Long Nữ đã tự mình chuẩn bị quần áo cho hắn, sau đó hai người Ứng Xảo Xảo và Sở Từ cũng tự tay chỉnh lại đai lưng, đầu tóc cho Phương Hành khiến hắn bị dọa đến ngây người, thân thể một mực căng thẳng, bụng đầy hồ nghi, sợ ba nữ nhân này không có ý tốt, muốn chơi vở kịch vợ mưu sát chồng.

Mặc dù sự tình hắn đi đón Tiểu Man không thể lay động, nhưng ở trước mặt ba người này lại có chút không ổn ah.

- Gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, ba tỷ muội chúng ta theo chàng làm áp trại phu nhân, cũng là chuyện không có biện pháp!

Trước khi đi, Long Nữ nhẹ nhàng tiến lên, nhẹ nhàng nói với Phương Hành:

- Chàng trời sinh phóng khoáng, không thích phiền phức, để chàng thấy ba người chúng ta ở cùng một chỗ sẽ khiến chàng bị dọa chạy, ba người chúng ta đã bàn bạc qua, sẽ không hỏi nhiều về chuyện này, chàng cứ làm theo tâm ý của mình là có thể, đã theo chàng là không nghĩ tới chuyện rời đi, nhưng chàng đi đấu sinh tử cùng người khác cũng tốt, đoạt lại tiểu nha đầu đi theo chàng lúc nhỏ cũng được, chỉ cần chàng nhớ kỹ chúng ta thực tâm yêu chàng, muốn làm bạn cùng chàng...

Dứt lời, nàng liền im lặng nhìn Phương Hành nửa ngày mới nói tiếp:

- Cho nên, bất luận như thế nào, chàng cũng phải còn sống trở về!

Hình như Phương Hành cũng cảm động, hết nhìn Long Nữ lại nhìn Sở Từ cùng Ứng Xảo Xảo, tâm tình một mảnh thổn thức, mặt đầy vẻ cảm động, vậy mà trên khuôn mặt kiệt ngạo kia lại nhiều hơn một vòng nhu tình, bỗng nhiên thâm tình chậm rãi nói:

- Nếu như ta không về được, các nàng sẽ không tái giá chứ?

Mặt ba người Long Nữ, Ứng Xảo Xảo, Sở Từ hiện đầy hắc tuyến, Long Nữ càng hừ lạnh một tiếng:

- Chàng đoán xem?

Trong nháy mắt Phương Hành liền cuống lên:

- Ta không đoán, cho dù các nàng đi đâu cũng bắt trở về.

- Đi đi! Đi sớm về sớm!

Một buổi tiễn biệt thật tốt lại có thêm tiếu ý, thực tế thì Long Nữ cũng không nhìn được, liền đẩy Phương Hành ra, để hắn đi nhanh về nhanh.

- Hắc hắc, hâm nóng rượu chờ ta!

Phương Hành cười ha ha một tiếng, sau đó đạp mây bay thẳng về hướng Hội Kê Sơn.

Ma đầu khẽ động, đại quân tùy hành, vô số tu sĩ tới tham gia Tiên Hội Độ kiếp lúc trước, đều vội vàng chạy theo hắn tới Hội Kê Sơn.

Phàm là thế lực có chút nội tình đều đã chiếm định một chỗ cắm dùi ở trên hư không hoặc là ngọn núi thấp xung quanh Hội Kê Sơn, xem trận chiến Tiên anh mấy vạn năm khó gặp này, càng muốn thông qua trận chiến, xác nhận xem cụ diện Thiên Nguyên Đại Lục sẽ biến thành cái dạng gì, có rất nhiều người ôm ý nghĩ như thế nên lúc này Bạch Ngọc Kinh đã biến thành nơi tụ hội của chư đạo thống Thiên Nguyên đại lục, Nam Chiêm, Bắc Câu, Tịnh Thổ, Thần Châu, Tiểu Tiên Giới, có thể nói hơn bảy thành đạo thống đều đã tụ tập ở nơi này, so với nhân mã của Dao Trì Tiên Hội hay là Tiên Hội Độ kiếp gộp lại đều nhiều hơn, từng người ổn định tâm thần, mong chờ trận đại chiến này!

- Tiểu Phương Hành, đại chiến hung hiểm, ngươi cần nhớ kỹ giữ mệnh quan trọng!

Đám người Hồ Cầm lão nhân, Đại Bằng Tà Vương, Bạch Thiên Trượng cùng Linh Sơn Tự thủ tọa phía nam Hội Kê Sơn, đều lẳng lặng theo dõi hắn, tất cả mưu đồ, tâm huyết một đời của bọn họ đều ở trên người Phương Hành, vì không muốn gia tăng áp lực cho Phương Hành vào lúc này, nên biểu hiện của từng người đều rất nhẹ nhõm, thời điểm Hồ

Cầm lão nhân mở miệng, lời thứ nhất chính là muốn Phương Hành nhớ kỹ bảo vệ tính mạng.

- Không sai, lúc cần thiết có thể cầu cứu, cho dù bản tọa phải vứt bỏ mặt mũi cũng sẽ cứu ngươi một mạng!

Thủ tọa Linh Sơn Tự vẫn luôn bị Phương Hành trốn tránh, lần đầu tiên ra mặt nói chuyện.

- Ha ha, không phải ngươi có ý định tìm ta lấy những kinh văn kia chứ?

Phương Hành nghe xong mừng rỡ, cười hì hì hỏi.

Trong nháy mắt mặt thủ tọa Linh Sơn Tự đen lại:

- Sau khi cứu ngươi trở về lại trấn áp trong chuồng heo!

- Đại hòa thượng thù dai.

Phương Hành không dám nhiều lời mà chỉ nhỏ giọng thì thầm sau đó xoay người rời đi, ở dưới ánh mắt soi mói của chúng tu thiên hạ, không chút chần chờ nhanh chân leo lên Hội Kê Sơn, ở xa xa đã thấy bên trong đỉnh núi thiết kế vương tọa tinh xảo mà cao quý, lúc này phía trên vương tọa có một nam tử trẻ tuổi mặc quần áo màu đỏ đang cười, thân hình người này cao lớn, khí tức huyền ảo khó dò, khuôn mặt tuấn mỹ vô song giống như thu nguyệt vậy, trong số những người Phương Hành nhìn thấy từ khi sinh ra đến nay, chỉ tính riêng bề ngoài thì chỉ có Thập Nhất thúc là có thể so sánh với hắn.

Nhưng mà lúc này gia hỏa tuấn mỹ vô song kia lại há to miệng để mấy hầu gái bên cạnh đút bồ đào cho hắn ăn, không có chút phong độ nào cả, thân ảnh đám người Dao Trì Vương Mẫu cùng gia chủ Cổ thế gia như ẩn như hiện bên trong tường vân sau lưng hắn, chăm chú nhìn về nơi đây, xưa nay những lão ngoan đồng này vẫn luôn yêu thích treo quy củ ở trên miệng, nhìn nam tử không ra thể thống gì kia giống như nhìn thấy bảo bối!

Lần đầu tiên Phương Hành nhìn thấy hắn, trên chiếc bồ đoàn bên cạnh vương tọa kia còn có một cô gái đang ngồi.

Bên cạnh nam tử trẻ tuổi mặc áo bào đỏ có mười nữ tử xinh đẹp vây quanh, dáng vẻ từng người đều thon gọn xinh đẹp, tu vi không tầm thường, có người đút bồ đào cho hắn, có người đấm chân cho hắn, còn có người lại cẩn thận lau bội kiếm của hắn đến mức không nhuốm bụi trần, mỗi một nữ tử đều cam tâm tình nguyện bận rộn vì hắn, tất cả tâm thần chỉ để trên một người, duy chỉ có một người lẳng lặng ngồi cụp xuống đầu, không nói câu nào!

Cô gái kia có đôi tai nhọn nhọn, làn da trắng như son như ngọc, xinh đẹp vô hạn, có thể sánh cùng nhật nguyệt.

Lúc Phương Hành nhanh chân leo lên Hội Kê Sơn, lỗ tai nhọn nhọn của nàng giật giật, vội vàng ngẩng đầu lên.

Khi nàng nhìn thấy Phương Hành, ánh mắt Phương Hành cũng nhìn về phía nàng.

Sau đó nàng liền rơi lệ đầy mặt, dường như cả người sắp bị hòa tan vậy.

Dường như tâm tư tất cả nữ nhân bên trên Hội Kê Sơn đều vây quanh nam tử trẻ tuổi mặc áo bào đỏ kia, duy chỉ có cô bé tai nhọn này là tập trung tâm thần ở trên người Phương Hành, mặt mũi tràn đầy nước mắt.

Tiểu Man!

Sau lần từ biệt ở Thanh Vân Tông Nam Chiêm, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tiểu Man.

Rốt cục vào lúc này hắn cũng có chút cảm giác không chân thật, cả người như trong mộng!

- Gầy quá!

Lúc Phương Hành nhìn thấy Tiểu Man, Phương Hành cũng đánh giá nàng, nửa ngày sau mới lắc đầu, thở dài.

Tiểu Man nghe thấy lời này, trên khuôn mặt vẫn còn tràn đầy nước mắt lại bắt đầu xuất hiện nụ cười xán lạn như hoa mùa xuân.

- Sao thức ăn Phù Diêu Cung các ngươi kém như vậy?

Dường như thấy Tiểu Man gầy đi nên Phương Hành tức giận hỏi nam tử mặc áo bào đỏ kia, bộ dạng giống như đang chất vấn vậy.

- Bởi vì Phù Diêu Cung quanh năm ăn chay, không ăn thịt tanh!

Những người bên cạnh nam tử kia đều muốn quát tháo Phương Hành, nhưng nam tử kia lại cười khanh khách, nghiêm túc trả lời.

- Nghèo đến nỗi thịt cũng không ăn nổi sao?

Mặt Phương Hành tràn đầy khinh bỉ, u lãnh nói một câu:

- Vậy tại sao lại nuôi nhiều nữ nhân như vậy?

Trong lời nói tràn đầy ý vị gây chuyện khiến đám hầu gái không nhịn được, vậy mà trên đời này lại có người nói Phù Diêu Cung nghèo?

Nhưng nam tử mặc áo bào đỏ vẫn không tức giận, mà cười híp mắt nói:

- Sắc đẹp cũng có thể ăn mà…

- Tên oắt con này không dễ dàng nổi giận …

Trong lòng Phương Hành đã đạt được đáp án, nên không lên tiếng châm chọc nữa, thần sắc trở nên bình tĩnh hơn.

Hai mắt nam tử mặc áo bào đỏ nhẹ nhàng rơi vào trên người Phương Hành, đánh giá hồi lâu, không khí chung quanh cũng bắt đầu trở nên căng thẳng, có một loại cảm giác kiềm chế khiến cho người ta khó chịu hạ xuống, hình như lúc này gió trên không trung cũng biến thành một thanh đao, cắt lên trên thân người, để cho người ta khó chịu, lúc nam tử mặc áo bào đỏ mở miệng, loại cảm giác kiềm chế này càng đạt đến đỉnh điểm, giống như là có một tòa núi lớn từ trên trời giáng xuống:

- Không nghĩ tới, ngươi thật sự dám đến.

- Người của ta ở nơi này, ta không tới đón trở về, chẳng lẽ còn chờ ngươi dẫn tới cho ta sao?

Mặt Phương Hành tràn đầy vẻ khinh thường, trả lời ngược lại một câu.

- Những người này đều là của ta!

Nam tử mặc áo bào đỏ chỉ vào thị thiếp bên người, vẽ một cái vòng tròn, Tiểu Man cũng ở trong phạm vi cái vòng tròn kia, làm ra bộ dạng đương nhiên.

- Lúc trước các ngươi cướp nàng đi, cho nên nàng là của ngươi, hiện tại ta lại cướp về, chẳng phải sẽ thành của ta sao?

Phương Hành cũng trả lời một cách đương nhiên.

- Bành!

Nam tử mặc áo bào đỏ nghe vậy thì giận dữ, đột nhiên dùng một chưởng vỗ nát bàn ngọc trước người, thân thể đứng thẳng lên khỏi ghế, giống như là một tôn Cổ Thần tỉnh lại, đúng lúc này thời khắc này phong vân trên không trung biến sắc, tiếng quát chói tai truyền khắp khắp nơi:

- Ngươi có dũng khí đoạt nữ nhân của ta, ta liền giết ngươi!

Đối mặt với sự tức giận có thể dẫn động thiên tượng nhưng Phương Hành không hề sợ hãi, ngược lại càng phùng mắt trợn má, tức giận đến nỗi khuôn mặt cũng thay đổi, giống như muốn nhịn cũng không nhịn được, hắn trực tiếp nhảy dựng lên, chỉ vào nam tử mặc áo bào đỏ mắng to:

- Đừng có nổ với ông mày, ngươi lớn lên mũi thì như quả chuối tiêu, mắt như tam giác so với tam đệ của ta còn xấu hơn, ngươi còn tưởng mình đẹp với ai, một đại nam nhân lại ăn mặc váy đỏ bôi son phấn, sao ngươi không nhìn lên trời xem, lại còn đẹp có thể ăn, ngươi không sợ mang chính ngươi ăn cho bể bụng sao? Tiểu gia tới ngươi vẫn còn ra vẻ đáng thương, là các ngươi đoạt nữ nhân của ta trước đấy, ít nói lời vô ích, nào tới đây tới đây, chơi cùng tiểu gia một chút, hôm nay không đánh chết ngươi không được.

Một lát sau trời đất lại bình tĩnh, giống như thiên địa dị tượng bị hắn mắng cho không dám khing thường nữa.

Chương 1003: Thiếu Tư Đồ hoành nguyện

Một người nổi giận khiến thiên địa xuất hiện dị tượng!

Một người mắng to khiến cho thiên địa lại bình tĩnh lại, tiếng mắng của hắn vẫn vang vọng xung quanh...

Chúng tu sĩ xung quanh đã bị phản ứng của hai tiểu bối làm cho kinh hãi, thậm chí có chút cảm giác dở khóc dở cười, tâm niệm Thiếu Tư Đồ vừa động, thiên địa kịch biến, tất nhiên là muốn hiển lộ một góc vô thượng diệu pháp bên trong Tiểu Hà của hắn, Phương Hành chửi ầm lên nhìn như thô tục, nhưng kì thực cũng ẩn chứa đạo lý của hắn, mắng thiên địa bình tĩnh, càng có thần thông ẩn chứa ở bên trong, cả hai nhìn như vừa quát vừa mắng, nhưng trên thực tế là hai người bọn họ đang có một trận giao phong, từ cục diện này nhìn lại, đại khái là ngang sức ngang tài!

Đương nhiên, Thiếu Tư Đồ hạ bút thành văn, tùy tâm sở dục, còn Phương Hành thì lộ ra một chút mất sức.

Cùng lúc đó, chúng tu cũng bởi vì hai người này mà trong lòng sinh ra một loại ý niệm cổ quái...

Nguyên nhân khiến hai đại Tiên chủng cần phải chiến một trận có nhiều lắm, tranh đoạt khí vận, tranh đoạt thanh danh, tranh đoạt Bàn Đào lâm, quan trọng nhất là tranh đoạt Chư Thiên Chi Minh, mỗi một cái lý do trong đó đều đủ cho bọn họ ra sức chiến một trận...

... Nhưng hết lần này tới lần khác, nguyên nhân khiến hai người bọn họ chiến một trận lại vì một nữ tử!

Một nữ tử yêu man mà ngay cả nhân tộc thuần chủng cũng đều không phải!

Loại người này ở phàm tục đều là nô lệ, bây giờ lại bị hai đại Tiên chủng đỉnh tiêm đương thời ra sức tranh đoạt!

Chúng tu đều cảm khái không thôi, trong tâm có rất nhiều cảm xúc!

Có lẽ từ nay về sau, địa vị những yêu man bị nhân tộc xem thường, không được Yêu tộc tiếp nhận sẽ được đề cao rất nhiều!

- Nghe nói lúc trước ngươi đoạt một trong tam bảo Thanh Nguyệt Đăng của Phù Diêu Cung ta, đường hoàng đấu giá, gọt mặt mũi Phù Diêu Cung ta, lại cướp tiểu cô cô Tiêu Thanh của ta, cuối cùng xâm nhập vào Dao Trì Tiên hội, ngay cả Bàn Đào Lâm cũng mang đến Ma Uyên, có thể nói là gan to bằng trời, tội không thể tha, mà ngươi hết thảy những chuyện kia chỉ vì đổi tiểu nha đầu này, việc đó là thật hay giả?

Bị chửi mắng một phen, sắc mặt Thiếu Tư Đồ càng trở nên âm trầm, lành lạnh quát hỏi Phương Hành.

- Ta đoạt Thanh Nguyệt Đăng của Phù Diêu Cung các ngươi, các ngươi không chịu đổi, về sau ta trói tiểu công chúa Dao Trì lại, các ngươi vẫn không chịu đổi, cuối cùng ta tới cướp Bàn Đào Lâm đi nhưng các ngươi vẫn không chịu đổi, nên ta không có cách nào khác, hôm nay ta phải nện cho ngươi chết bầm...

Mặt Phương Hành không đổi sắc, trả lời rất là trình tự rõ ràng.

- Giết chết ta? Hoang đường!

Thiếu Tư Đồ nghe xong liền nở nụ cười lạnh:

- Ta mười tuổi Trúc Cơ, mười lăm tuổi kết đan, mười bảy tuổi trở thành Kim Đan Đại Thừa, cũng trong năm đó cảm ngộ Trảm Ngã chi cảnh, bước vào Kim Đan viên mãn, sau đó cảm ngộ ở cảnh giới này hai mươi năm, cuối cùng được Thánh Nhân chỉ điểm, nhìn thấy đại đạo, bước vào nửa bước tiên anh, bế quan ba tháng, một lòng minh ngộ, dùng thiên lôi tắm thân luyện hồn, hiển lộ hết những tích lũy khi sống, Sinh Nhi Độ kiếp, không phải ta khoe khoang nhưng những người phía dưới cảnh giới Độ kiếp ta đều không để ở trong mắt, mà ngươi, kinh lịch bình sinh đều bị ta nắm giữ, biết ngươi cũng có hi vọng Tiên anh, chỉ tiếc tích lũy không bằng ba thành của ta, lại không có đầy đủ thời gian cảm ngộ, kém ta ròng rã hai đại cảnh giới, thì ngươi lấy cái gì chiến cùng ta?

Nghe hắn mỉa mai xong, Phương Hành lại trầm mặc.

Ở trình độ nào đó mà nói, Thiếu Tư Đồ nói không sai, hắn chưa kết thành tiên anh, cuối cùng vẫn chỉ là Kim Đan!

Mà Thiếu Tư Đồ đã tiến một bước vào Kết Anh, nghênh đón thiên lôi, trên người có khí tức Độ kiếp, khá giống "Độ kiếp" chi cảnh!

Nếu như bàn đến thì đúng là hắn kém Thiếu Tư Đồ hai đại cảnh giới!

Thời điểm Phương Hành trầm mặc, Thiếu Tư Đồ cũng đang lẳng lặng đánh giá hắn, nửa ngày về sau mới nhẹ nhàng khẳng định:

- Trên người ngươi cũng có khí tức đại đạo, càng có hình thức ban đầu của nửa bước Tiên anh, nếu để cho ngươi thời gian một năm dốc lòng lĩnh hội, ngươi vẫn có thể đánh với ta một trận, chỉ tiếc hiện tại ngươi tới quá sớm, chỉ thiếu thời gian một năm, ngươi và ta đã không cùng một cấp bậc, ngươi đấu pháp cùng ta không khác với việc chịu chết, có lẽ người khác thấy không rõ ràng đạo lý này lắm, nhưng ngươi và ta rất đại đạo gần nên trong lòng tự biết rõ, ta thật không biết tại sao ngươi vẫn tới...

- Mẹ nó đừng có châm chọc, nếu tiểu gia không đến chẳng phải Tiểu Man nhà ta sẽ bị ngươi cho lên giường sao?

Phương Hành nghe xong lại tức giận, bước lên một bước, quát lạnh nói:

- Đừng nổ nữa, động thủ đi!

Lúc này hắn đã đằng đằng sát khí, trên người bắn ra ý quyết tuyệt!

Nhưng tên Thiếu Tư Đồ kia lại nở nụ cười lạnh, nhìn Tiểu Man một chút rồi nói:

- Ngươi thật sự vì nàng?

Phương Hành cười lạnh, hắn chẳng muốn trả lời vấn đề này nữa.

Mà thời điểm Thiếu Tư Đồ nhìn về phía Tiểu

Man, ánh mắt cũng biến thành vô cùng nhu hòa, nửa ngày sau mới nói:

- Tứ đại công tử Trung Vực, Hồng Anh hảo hữu, Phù Tô háo danh, Ly Hận háo giết, Tư Đồ háo sắc? Sắc, đúng là thuyết pháp này không sai, đối với ta mà nói, ba ngàn nữ đồ bên trong Phù Diêu Cung đều là hảo tỷ muội tốt của ta, các nàng giống như là hoa sen không nhuốm bụi trần, nam nhân khác nhìn bọn họ một chút ta đều cảm thấy không đáng thay bọn họ, trong miệng người khác đề cập đến các nàng, ta đều muốn cắt đầu lưỡi người kia, Tiểu Man thiên tính nhu thiện, xinh đẹp vô song lại thanh tịnh tự thủ, thông minh hơn người, ôn nhu thiện lương, nàng vốn có tư cách cao cao tại thượng, nhưng lại trung thành không hai, trong ba ngàn đệ tử Phù Diêu Cung ở đây cũng là vạn dặm không một, nha đầu tốt như này ngay cả ta đụng phải cũng cảm thấy mình vô cùng may mắn, yêu thương còn không kịp, ngươi lại luôn mồm đòi cướp nàng từ bên cạnh ta đi... Ha ha, chúng ta còn chưa từng gặp mặt, ngươi cũng đã là kẻ ta ghét nhất...

Rất nhiều nữ tử bên cạnh hắn nghe được câu nói này đều nhếch miệng lên, có chút bất mãn.

Hai vai Tiểu Man run nhẹ một cái, rõ ràng bị hù không nhẹ, vẻ lo lắng trong đáy mắt càng nồng đậm.

Vào lúc này, Thiếu Tư Đồ cũng đứng lên, đi đến bên người Tiểu Man, ánh mắt nhìn Phương Hành thản nhiên nói:

- Nhưng sau khi Kết Anh ta cũng cần có một đối thủ xứng tầm, đến ma luyện kiếm trong tay của ta, hiện tại Phù Tô đã chết, ngươi là người xứng đáng kiểm chứng đại đạo của ta nhất, ta thực sự không muốn bóp chết ngươi quá sớm, thời điểm ngươi nhìn thấy ta, ngươi cũng đã biết giữa chúng ta có bao nhiêu chênh lệch, hiện tại ta cho ngươi một cái cơ hội, bỏ ý niệm này đi, một năm sau lại tới khiêu chiến ta, được không?

- ... Ngươi nghĩ hay lắm!

Thiếu Tư Đồ nói ra câu nói kia, không nói người khác có bao nhiêu giật mình, mà ngay cả Phương Hành cũng có chút cổ quái, hắn không chút nghĩ ngợi trả lời luôn.

- Đây là cơ hội duy nhất ta đưa cho ngươi, ngươi xác định không cần?

Thiếu Tư Đồ lãnh đạm nhìn Phương Hành.

Phương Hành lại trực tiếp lắc đầu:

- Đến cùng thì ngươi có đánh hay không?

- Ha ha...

Thiếu Tư Đồ cười lạnh, hai mắt lạnh lùng nhìn qua khuôn mặt Phương Hành.

Tiểu Man đã sợ hãi đến mức cả người phát run, nàng nhẹ nhàng hướng về phía Phương Hành lắc đầu, ra hiệu hắn rút đi.

Nhưng Phương Hành lại trừng nàng một cái, không có nửa phần ý nghĩ lùi bước.

Theo sắc mặt Thiếu Tư Đồ âm trầm xuống, sát khí trên không trung càng ngưng tụ lại, trận đại chiến đã đến hồi hết sức căng thẳng!

Chúng tu xung quanh cũng rất là kích động, mặt mũi tràn đầy chờ mong, chờ quan sá trận đại chiến này.

- Ha ha...

Ngay tại thời điểm hai mắt Phương Hành như điện, chuẩn bị tìm sơ hở động thủ trước thì Thiếu Tư Đồ chợt nở nụ cười:

- Tiểu Man, quả thật ánh mắt của ngươi cũng không tệ, có thể làm cho một người từ trước tới nay không chịu thua thiệt lại vì ngươi mà ăn thiệt thòi, ta cũng không nhất định làm được chuyện này!

Nụ cười của hắn khiến sát khí trong hư không nhất thời tan thành mây khói, bầu trời biến thành một mảnh trong sáng.

Ngay cả Phương Hành cũng choáng, ngưng tụ pháp lực nhưng không có phát ra, lại phải ngạnh ngạnh sinh sinh ngưng lại.

Trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, Thiếu Tư Đồ đã ngồi lên trên vương tọa, uể oải nhìn về Phương Hành nói:

- Mang nàng đi đi, từ hôm nay trở đi nàng cũng không phải là đệ tử Phù Diêu Cung nữa, hai người các ngươi cứ lưu lạc thiên nhai, từ nay về sau nàng cũng không phải nhận bất kỳ trói buộc nào từ Phù Diêu Cung, nhưng ngươi cần phải đáp ứng ta, ngươi không được nghe ngóng bí mật Phù Diêu Cung từ Tiểu Man, Tiểu Man cũng không thể để lộ ra trước bất kỳ ai!

Thanh âm uể oải của hắn còn mang theo một chút cảm giác không bỏ được, giống như là đang mạnh mẽ ép mình nói ra vậy.

Lúc Phương Hành cùng Tiểu Man nghe được lời này, đều ngây dại, mặt đầy vẻ khó có thể tin.

Thiếu Tư Đồ thấy Phương Hành quăng ánh mắt tới chỗ mình, thì bất mãn liếc mắt nói:

- Ngươi nhìn cái gì vậy, từ trước đến nay ta cảm thấy sắc đẹp cũng có thể ăn, nhưng không phải là không kén ăn, với ta mà nói, tâm ở chỗ ta mới là mỹ thực, tâm không ở chỗ ta, cho dù hương vị có tốt thì khi ăn cũng là nhạt nhẽo vô vị. Lại nói, từ ngày thứ nhất Tiểu Man thấy ta đã luôn lẩm bẩm chuyện của ngươi, đến nỗi lỗ tai ta sắp đóng kén rồi, hiện tại ngươi tới, không tranh thủ thời gian đuổi đi còn chờ cái gì?

- Đi mau đi mau, thừa dịp ta không có thay đổi chủ ý, Đi đi đi!

Lời này vừa ra, dường như Thiếu Tư Đồ biến thành người khác, mặt mũi tràn đầy vẻ hối hận, dáng vẻ một bộ nhịn đau cắt thịt.

- Ơ... Không đánh nữa à?

Cho tới bây giờ Phương Hành mới phản ứng được, chuyện này vượt ra ngoài dự kiến của hắn, nên hắn ngơ ngác hỏi.

- Đánh cái gì? Hiện tại ngươi không phải là đối thủ của ta!

Thiếu Tư Đồ có phần hơi mất kiên nhẫn:

- Bây giờ đấu pháp cùng ngươi, không chứng minh được đại đạo của ta, đánh nữa thì có ý gì, trước tiên dẫn Tiểu Man đi đi, sau đó hảo hảo bế quan lĩnh hội, có lẽ thời gian một năm đủ để ngươi bước ra một bước kia, đến lúc đó lại đến chiến một trận!

Mặt Phương Hành đầy vẻ chấn kinh, nói không ra lời.

Một vị hầu gái bên người Thiếu Tư Đồ cũng mở miệng cười:

- Sau khi Tư Đồ nghe chuyện của các ngươi đã sớm quyết định trả lại Tiểu Man cho ngươi, chỉ có điều muốn thử xem ngươi có đáng để phó thác hay không mà thôi, các ngươi thật sự cho rằng Tư Đồ là quỷ háo sắc hay sao? Đây chính là dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, từ trước đến nay Thiếu Tư Đồ đều dùng thực tình đối xử mọi người, hắn đối với mỗi một cô gái đều rất tốt, che chở chúng ta, yêu thương chúng ta, làm trò đùa cười cùng chúng ta, nhưng tới bây giờ vẫn không muốn chiếm lấy chúng ta, vì vậy chúng ta mới khăng khăng một mực...

- Không phải Phù Diêu Cung các ngươi tuyệt không cho phép nữ đệ tử gả ra ngoài sao?

Kết quả này quá mức kinh người, Phương Hành trầm mặc thật lâu mới nghiêng đầu nhìn Thiếu Tư Đồ, thấp giọng hỏi.

- Đúng, không biết đây là quy củ của một đời Tư Đồ nào định xuống!

Thiếu Tư Đồ thản nhiên nói:

- Hiện tại ta là Tư Đồ Phù Diêu Cung cho nên ta muốn phá bỏ quy củ này, mỗi một cô gái trên thế gian đều là một viên minh châu xinh đẹp, ngay cả ta tốt với họ như vậy, độc bá nhiều như vậy cũng cảm thấy đáng tiếc, ai biết đời Tư Đồ tiếp theo sẽ là mặt hàng gì? Dựa vào cái gì mà hắn chiếm được nhiều cô gái tốt như vậy?

Lúc hắn nói vẻ mặt rất nghiêm túc, hắn vung tay lên:

- Cho nên ta nhất định phải hủy bỏ cái quy củ này, sau này nữ đệ tử Phù Diêu Cung, yêu ai thì lấy người ấy, muốn đi thì đi, muốn cưới mấy người cũng có thể, chỉ có điều phải nhìn vào mị lực bản thân xem có thể khiến người ta cam tâm tình nguyện lưu lại hay không, đừng ỷ vào quy củ lão tổ tông định xuống, làm việc giống như heo dùng sức ủi cải trắng là được...

Lời nói này rất dõng dạc, nhưng nó lại giống như hắn đang truyền thụ đại ý nguyện gì vậy.

- Những nữ nhân kia cho phép ngươi làm như thế?

Phương Hành trợn tròn mắt, nhìn Dao Trì Vương Mẫu như ẩn như hiện ở phía sau lưng Thiếu Tư Đồ một chút, ngơ ngác hỏi.

- Hiện tại ta đã là Tư Đồ, lại là tiên anh, còn ai quản được ta?

Thiếu Tư Đồ trả lời rất tự nhiên, nhưng hùng tâm cao vạn trượng, lộ ra vẻ vô cùng tự tin.

Con mẹ nó đây chính là hàng loại hai đi...

Rốt cục Phương Hành cũng xác định tên này không phải đang lừa hắn, nhưng trong lòng cũng xuất hiện một cái định nghĩa!

Vậy mà trên đời này vẫn còn có người đuổi vợ của mình ra ngoài... Không phải kỳ hoa thì là cái gì?

Đương nhiên khi nghĩ lại trong lòng cũng cảm thấy có chút hiểu, ngẫm lại lúc ở Tiên Hội Độ kiếp, ba cô vợ gộp chung lại một khối khiến cho hắn đau đầu không thôi, Thiếu Tư Đồ có ba ngàn cô vợ, thời gian trôi qua có biết bao cay đắng?

- Ai, nếu đã như vậy, ta cũng không đành lòng lừa ngươi...

Sau khi Phương Hành chân chính tiếp nhận kết quả này, hắn lại tiếc hận hít sâu một cái, sau đó từ trên người cởi xuống rất nhiều thứ.

Từng cái từng cái, ném trên mặt đất, khiến Thiếu Tư Đồ nhìn đến mức sửng sốt, thậm chí có chút hoảng sợ.

Chương 1004: May mắn

Trên người Phương Hành không có vật thường, từng cái từng cái ném xuống khiến sắc mặt Thiếu Tư Đồ cũng thay đổi.

Một chiếc ná cao su được chế tác vô cùng quái dị, một đống phù thạch buộc vào nhau, một xấp dày Bạo Lôi phù màu tím chồng chất lên nhau, hai cái bình đen kịt, không biết đến tột cùng là cái quỷ dị gì, còn có một cái cờ lớn hiện đầy phù văn quỷ dị, đống lớn đan dược bổ huyết, một cánh cửa đồng, Thần Khí cùng Bán Thần khí đếm mãi không hết, Bạch Cốt Xá Lợi đã sớm luyện chế tốt, thậm chí còn có các loại vôi sống... Dùng nhãn lực của Thiếu Tư Đồ, vậy mà có thật nhiều đồ vật nhận không ra nhưng có thể tưởng tượng là, uy lực đều cực kỳ khủng bố!

- Ngươi... Trên người ngươi mang nhiều đồ chơi như vậy để làm gì?

Giọng nói của Thiếu Tư Đồ hơi thay đổi, ánh mắt có chút kiêng kỵ nhìn Phương Hành.

- Dự định bẫy ngươi!

Phương Hành trả lời một cách chân thật:

- Đây là Thần Khí ná cao su do chính ta luyện chế, tên gọi Đả Thần Cung, có thể trực tiếp bắn những phù thạch này đi ra, một khi phát nổ, uy lực còn lợi hại hơn so với một vị lão tổ Độ kiếp xuất thủ, đống Bạo Lôi phù này vơ vét từ bên trong Huyền Vực, ta đã thử qua rồi, một khi dẫn nổ, đừng nói là ngươi, cho dù vạn vạt trong vòng nghìn dặm đều sẽ hóa thành tro bụi, trong cái chai này là sát khí quái thi ta mang từ Bách Đoạn Sơn tới, lão tổ tông Độ kiếp dính vào một chút cũng sẽ đau đầu không thôi, còn có những Thần Khí này, đây là Bạch Cốt Xá Lợi...

Hắn làm như không có chuyện gì xảy ra, lấy từng cái từng cái đến giới thiệu, bộ dạng hồn nhiên vô sự lại khiến sắc mặt Thiếu Tư Đồ đại biến, sợ hãi không thôi, thậm chí giọng nói của hắn cũng có chút khô khốc:

- Không phải ngươi nói đánh một trận đàng hoàng cùng ta sao?

- Hứ...

Phương Hành khinh bỉ nhìn hắn một cái:

- Tai mắt Phù Diêu Cung các ngươi đông như thế, ta mà nói ra thì làm gì có tác dụng?

- Cái này...

Thiếu Tư Đồ nói không ra lời.

Thế lực Phù Diêu Cung bọn họ trải rộng khắp, tự nhiên đã có người xâm nhập vào Tiên Hội Độ kiếp, thậm chí có biện pháp biết được mỗi một lời nói cử động của Phương Hành bên trong đoạn thời gian này, cũng chính vì vậy hắn mới biết Phương Hành từng nói “dự định đường đường chính chính đánh với hắn một trận”, cũng vì nguyên nhân chính này hắn mới xác nhận Phương Hành thật tâm, đồng ý trả lại Tiểu Man cho Phương Hành, nhưng ai có thể lường trước, tên này vẫn có hậu thủ!

Lúc này hắn có chút nghĩ mà sợ...

Bằng tu vi của hắn, một hai kiện đồ vật mưu lợi tự nhiên không được hắn để vào mắt, nhưng nhiều như thế này thì...

... Sau khi so sánh một chút, ánh mắt của hắn trở nên cổ quái, hắn thực không dám hứa chắc mình có thể hoàn toàn tránh được!

- Có lẽ vừa rồi là ta tránh thoát một kiếp?

Hắn sững sờ một lát mới hơi tự giễu nói ra.

Đám hầu gái ở bên cạnh hắn, càng khiếp sợ đến mức ngay cả lời cũng không nói ra được.

- Đó cũng không phải, còn có rất nhiều kế hoạch ta chưa nói ra đấy!

Phương Hành trả lời như không có chuyện gì xảy ra, rất có cảm giác cao cao tại thượng.

- Hô...

Thiếu Tư Đồ thở ra một hơi thật dài, giống như đang làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, hắn tự cười nhạo nói:

- Quả nhiên thế nhân đồn về ngươi không sai chút nào, không chiếm tiện nghi sẽ là ăn thiệt thòi, lần này đám người Đại cô cô bảo ta dùng Tiểu Man buộc ngươi xuất thủ, thật sự là hạ sách, ta thà để ngươi chuẩn bị xong rồi đánh một trận đàng hoàng, còn hơn phải đối diện với mấy thủ đoạn tầng tầng lớp lớp này, cũng may ngay từ đầu ta không có ý định nghe các nàng, ha ha, ta đã trả Tiểu Man cho ngươi, coi như ngươi thiếu ta một cái nhân tình, trận chiến một năm sau, hãy dùng bản lĩnh thật sự tới đi!

- Không tệ, ta sẽ nhớ kỹ nhân tình này của ngươi, cho nên cũng không cần một năm sau!

Phương Hành cười tủm tỉm trả lời, trước kéo Tiểu Man đến bên cạnh mình, sau đó nhìn Thiếu Tư Đồ:

- Bây giờ tới liền đi!
Thần sắc Thiếu Tư Đồ càng thêm cổ quái:

- Ngươi còn không có chuẩn bị kỹ càng!

Phương Hành càng cười đắc ý hơn:

- Đây cũng là một cái thủ đoạn ta chuẩn bị vì ngươi!

Nói xong, hắn liền lung lay hai vai, khí cơ trên người dần dần xuất hiện biến hóa...

Biến hóa này cũng không lớn, nhưng lại giống như là ném một cục đá vào trong hồ lớn, khiến cho nước hồ nổi lên vô số gợn sóng, loại biến hóa này rất nhỏ, không đáng chú ý, nhưng ánh mắt Thiếu Tư Đồ lại nhất thời chấn động, cuối cùng, loại chấn kinh này đã biến thành ngưng trọng, hắn trầm mặc nhìn Phương Hành thật lâu, mới khẽ gật đầu một cái...

- Hóa ra ngươi đã chuẩn bị xong!

Đoạn thời gian này không dài, nhưng biến hóa bên trong lại là tầng tầng lớp lớp, gần như khiến người hoa cả mắt.

Lúc đầu mỗi một nữ hầu bên người Thiếu Tư

Đồ đều mang theo vẻ đặc trưng của Phù Diêu Cung, đó chính là thần sắc cao ngạo, trong mắt chỉ có Thiếu Tư Đồ, hình như trên đời này trừ hắn ra, những người khác là gà đất chó cảnh, coi như Tiểu Man một lòng muốn trở lại bên người Phương Hành, Thiếu Tư Đồ cũng đáp ứng, các nàng không có chút hâm mộ nào, ngược lại còn cảm thấy tiểu nha đầu yêu man này thật sự là quá ngu...

Tới lúc này các nàng đã mất đi vẻ cao cao tại thượng kia, thậm chí đối với Phương Hành còn tràn đầy sự cảnh giác cùng sợ hãi.

Cánh tay lôi kéo quần áo Thiếu Tư Đồ, cũng càng ngày càng gấp.

Rốt cục đám nữ nhân này cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng vì Thiếu Tư Đồ!

- Dùng một trận chiến đường đường chính chính trả lại nhân tình này của ngươi, có tính tiểu gia ta cao thượng hay không?

Phương Hành cười tủm tỉm nhìn Thiếu Tư Đồ, hiển lộ vẻ thẳng thắn vô tư chưa bao giờ có.

- Rất cao thượng!

Thiếu Tư Đồ cũng nghiêm túc trả lời:

- Có địch như thế, mới có thể chứng được Đại Đạo!

Nói xong, hắn đứng dậy đi lên trên đỉnh núi, huy chưởng đánh ra, vương tọa liền biến mất không thấy gì nữa, mà sắc mặt những nữ tử cung phụng hắn đều hiện lên vẻ không bỏ được, nhưng lại không thể không ngoan hạ quyết tâm bay lên không trung, đứng ở bên người Dao Trì Vương Mẫu, nhường lại đỉnh núi Hội Kê Sơn làm chiến trường cho hắn, Dao Trì Vương Mẫu nhìn thấy đám nữ đệ tử đều trở về, Tiểu Man vẫn còn lưu lại bên người Phương Hành thì sắc mặt đột biến, thời điểm Phương Hành nói chuyện cùng Thiếu Tư Đồ, đã dùng pháp lực phong tỏa đỉnh núi, khiến ngoại nhân nghe không được.

- Hồng nhi muốn làm gì?

Vương Mẫu cau mày, nhìn chòng chọc vào Tiểu Man đang nắm chặt góc áo bên người Phương Hành, như đoán được cái gì.

Mấy nữ đệ tử thấy thế, đều lặng lẽ cúi đầu, ai cũng không chịu "Bán" Thiếu Tư Đồ.

- Đại chiến trước mắt, đừng làm loạn tim của hắn!

Đại trưởng lão cũng nhìn ra một số mánh khóe, lại liên tưởng đến tính tình hồ nháo xưa nay của Thiếu Tư Đồ, đã đoán ra tám chín phần mười, nhưng nhìn thấy khí cơ ngưng tụ ở giữa Phương Hành cùng Thiếu Tư Đồ đã biết trận chiến này vẫn không cách nào tránh được, cái khác cũng không để ý tới, Tiên anh chiến, không tầm thường, bên thắng thăng thiên, kẻ bại thành bùn, đừng nói chỉ là một Tiểu Man, cho dù mang ba ngàn đệ tử Phù Diêu Cung đều cho ma đầu kia thì như thế nào? Dù sao chỉ cần hắn bại, hết thảy sẽ tan thành mây khói!

- Hỗn Thế Tiểu Ma Vương này cái gì cũng tốt, chỉ có tính tình là bướng bỉnh chút...

Dao Trì Vương Mẫu hận hận nói ra một câu, tuy có chút bất đắc dĩ nhưng vẫn nghe theo đề nghị của đại trưởng lão.

- Quả nhiên hai người bọn họ có chút tương tự...

Cũng vào lúc này, một người ở bên cạnh nhẹ nhàng mở miệng, người này là Huyên Tứ

Nương, lúc này nàng tồn tại ở trạng thái linh thân, nhưng mới nhìn qua không khác chân thân là mấy, nàng nhìn Phương Hành cùng Thiếu Tư Đồ ở trên đỉnh núi, lại có phần hơi xúc động, hình như lại nghĩ đến cảnh tượng mới nhìn thấy Phương Hành năm đó, lúc đó nàng đã có cảm giác hắn và Hỗn Thế Ma Vương trong nhà có chút tương tự, chỉ có điều lúc đó ý niệm này cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi, vô luận như thế nào cũng không cảm thấy một tiểu tử xuất thân thô bỉ, có thể so sánh cùng Hỗn Thế Tiểu Ma Vương, tại sao lại có được ngày hôm nay?

- Thiếu gia, chẳng lẽ các ngươi cứ phải.. phải...

Lúc này Tiểu Man vẫn nắm chặt góc áo Phương Hành, mặt đầy vẻ lo lắng, không đành lòng buông tay.

- Không có cách nào, muốn tránh cũng không tránh khỏi!

Phương Hành uể oải, cảm thấy Tiểu Man đứng ở bên cạnh mình, nhưng trong cảm giác mơ hồ lại giống như đã từng thiếu nàng sự bù đắp, có loại cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có, hắn không điều tra ngọn nguồn cảm xúc, không nguyện biểu hiện ra ngoài, ngược lại khôi phục bộ dạng bại hoại, cái cằm hơi hếch về phía nam:

- Trước qua bên kia chờ ta, đoán chừng sẽ rất nhanh thôi!

- Thiếu gia...

Tiểu Man không muốn đi, lo lắng nói:

- Ta vừa mới nhìn thấy ngươi, ta không muốn ngươi... bị thương...

Lúc nói đến hai chữ "bị thương", nàng hơi dừng lại một chút, Phương Hành biết nàng chỉ sợ chuyện nghiêm trọng hơn.

- Ai nói ta nhất định bị thương chứ?

Phương Hành liếc mắt, nhìn Thiếu Tư Đồ ở phía đối diện:

- Không chừng là ta đánh hắn thành đầu heo!

Tiểu Man cuống đến mức khóc lên:

- Nhưng Thiếu Tư Đồ cũng là tốt người, ta không muốn nhìn thấy hắn bị thương...

- Xú nha đầu, vậy mà ở ngay trước mặt ta quan tâm người khác!

Phương Hành nghe xong hơi giận, hoài nghi nhìn Tiểu Man:

- Hay là ngươi muốn hồng hạnh xuất tường?
- Không có học vấn thì không nên nói lung tung được không?
Thiếu Tư Đồ xoa trán, than thở nói:

- Đây là cái gì vậy, ta chân tình cảm hóa, ngây người hơn hai mươi năm đều không có kết quả, chẳng lẽ hiện tại nàng trở lại bên cạnh ngươi lại động tâm đối với ta? thật sự là quá cổ quái! Nhưng nha đầu Tiểu Man vẫn còn biết lo lắng cho ta, cũng không uổng công xưa nay ta chiếu cố nàng như vậy, được rồi, nàng đi xuống trước đi, nếu có cơ hội, ta sẽ giữ lại cho hắn một mạng!

- A a a a, đây là lần thứ nhất ta gặp phải người nổ hơn so với ta!

Phương Hành nở nụ cười lạnh, mười phần khinh thường nhìn Thiếu Tư Đồ.

- Ngươi nói ra câu nói này đã biểu thị ngươi nổ hơn ta!

Thần sắc Thiếu Tư Đồ nhàn nhạt, nhưng

không chịu thua thiệt chút nào.

- Các ngươi không thể không đánh sao?

Trong thanh âm Tiểu Man đã mang theo nức nở.

Phương Hành nghe xong câu nói này, nhất thời trầm mặc lại, không có trả lời.

- Không thể...

Ánh mắt Thiếu Tư Đồ cũng biến thành có chút ngưng trọng, hồi lâu mới nói:

- Kỳ thật, cái gì mà tranh đoạt nhân gian đệ nhất mỹ nữ, cái gì chứng đại đạo chi pháp, cái gì tranh thiên hạ đệ nhất thiên kiêu, tất cả đều là giả, nói trắng ra là lợi ích chi tranh, phía sau hắn có người của hắn, đằng sau ta có người của ta, trận chiến này cũng không phải là vì mình chúng ta, cho nên chúng ta không từ chối được!

- Lời này có chút đạo lý!

Phương Hành nghe xong cũng cười nhạt một tiếng, nhẹ gật đầu.

Tiểu Man nhìn về phía sau lưng Thiếu Tư Đồ, Dao Trì Vương Mẫu, đại trưởng lão, đám người gia chủ Cổ thế gia, thần sắc lạnh lùng, xa xa nhìn tới.

Lại nhìn về phía sau lưng Phương Hành, thủ tọa Linh Sơn Tự, trưởng lão Thái Cổ Yêu Đạo, Hồ Cầm lão nhân Đại Tuyết Sơn, cũng đầy mặt ngưng trọng.

Giờ khắc này, nàng cũng hiểu ra cái gì, nàng nhẹ nhàng buông tay ra, nước mắt chảy xuống.

Chương 1005: Bất Tử Tiên Thân

Cho dù khoái hoạt thoát như Phương Hành, thoải mái như Thiếu Tư Đồ, thì hai người cũng bị một số sự tình thế tục làm cho mệt mỏi, giống như lúc này chẳng hạn, một trận chiến này đã không phải là chuyện cá nhân giữa bọn họ, mà trong đó xen lẫn quá nhiều nguyên nhân, thứ có thể làm cho hai người bọn họ cam tâm tình nguyện chiến một trận cũng chỉ có Tiểu Man, nhưng sau khi sự tình của Tiểu Man được giải quyết, cho dù trong lòng bọn họ cũng không cam lòng, cũng chỉ có thể vì hi vọng của tất cả những người sau lưng chiến một trận, trận chiến này không thể tránh né, mâu thuẫn cùng lợi ích của những người sau lưng bọn họ căn bản không có khả năng hóa giải.

Tiểu Man ngậm nước mắt, lui xuống Hội Kê Sơn, đứng ở bên người Đại Bằng Tà Vương, lẳng lặng quan chiến.

Hai người trên đỉnh Hội Kê Sơn, mặt đối mặt mà đứng, nhìn nhau cười một tiếng, sau đó đồng thời hướng về đối phương ra tay!

Mỗi một thức thần thông đánh ra, đều hung mãnh vô hạn, ai cũng không có thủ hạ lưu tình!

- Phù diêu chín vạn dặm!

Thiếu Tư Đồ bước ra một bước, miệng quát khẽ, trong lúc đó thân hình liền phóng lên tận trời, khí thế như tiên, lúc ở trong không trung đạp chín bước tới trước mặt Phương Hành, không cách nào hình dung ra sự huyền bí của bộ pháp này, chỉ có thể cảm ứng được, bên trong chín bước ẩn chứa sự thần diệu, tuyệt đối là thuộc về một loại phạm trù tiên pháp, sau khi hắn bước ra chín bước, Phương Hành chỉ cảm thấy trước người sau người, đều là bóng của hắn, kình khí nặng nề như núi lớn hướng về phía Phương Hành ầm ầm đập tới, vào lúc này thần thức cũng không theo kịp tốc độ của hắn, có một loại cảm giác không thể địch lại...

- Ta là Tiêu Diêu tiên trên đời!

Nhưng thời điểm chín bước này đạp xuống, Phương Hành cũng trầm giọng quát khẽ, gần như không chút nghĩ ngợi, liền tụng ra một câu khẩu quyết chí cao bên trong Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, cùng lúc đó hắn cũng phát huy Tiêu Diêu thân pháp đến mức tận cùng, tay áo bồng bềnh, thân hình như tiên, không nhiễm nửa điểm bụi trần, nhanh đến mức cực hạn, thình lình sượt qua người Thiếu Tư Đồ, không chỉ tránh thoát kình lực phô thiên cái địa, thậm chí còn đến phía sau của Thiếu Tư Đồ, đánh ra một chưởng lên Thiếu Tư Đồ, hùng hồn như sấm...

- Vạn lý giang sơn nhất chỉ phá!

Thiếu Tư Đồ đạp một cước vào không trung, chẳng những không bối rối, ngược lại còn có chút hưng phấn lên, hình như hắn không nghĩ tới chuyện lần đầu tiên đi lên, lợi dụng bí pháp Phù Diêu Cung uy hiếp đối thủ, lại bị đối thủ dùng tiên pháp không thua gì hắn ngăn chặn ở giữa không trung, chuyện này khiến hắn cực kỳ hưng phấn, nhận định

Phương Hành có tư cách làm đối thủ của mình, Phương Hành cũng cảm giác tiên pháp bí truyền của tên kia có chút giống với mình, trong lòng càng nổi lên cảm giác tri kỷ, cùng lúc đó mở miệng cười ha ha, quay đầu đón Nhất Chỉ Phá của Thiếu Tư Đồ đánh tới!

Tuy một chỉ này xuất ra rất gấp nhưng vẫn dẫn phát thiên địa dị tượng, phá toái hư không, thậm chí còn có một loại bá khí phá hủy vạn dặm, chưởng lực của Phương Hành và một chỉ này đụng vào nhau, trong chớp mắt bị vỡ nát, rõ ràng không địch lại, thân hình hắn không tự chủ được bay ngược về sau!

Vẻ mặt Thiếu Tư Đồ tràn đầy nụ cười, nhưng xuất thủ lại vô cùng hung ác, một nước chiếm ưu, không chút nghĩ ngợi, liền đuổi sát theo sau.

Thế nhưng đúng vào lúc này, Phương Hành đang lui về sau nổi giận nói:

- Không đánh chết ngươi ta không mang họ Phương!

- Sưu!

Đột nhiên bên trong tay áo của hắn có một khỏa Xá Lợi bay ra ngoài, tản ra tinh quang loá mắt, bay thẳng về phía Thiếu Tư Đồ đau lao tới, cùng lúc đó, trên trán của hắn thình lình bay ra một vệt thần quang, trong nháy mắt liền đuổi kịp viên Xá Lợi kia, Thiếu Tư Đồ nhìn thấy Xá Lợi đập tới, nhưng kình lực không quá mạnh thì dùng tay áo phất một cái, muốn phật nó qua một bên, tiếp tục hướng về phía Phương Hành đuổi tới, hắn không nghĩ tới, lúc Xá Lợi và thần quang bay ra từ trán Phương Hành tiếp xúc với nhau, lại ở trong nháy mắt thiêu đốt, khiến dị biến xảy ra!

Vậy mà lúc này Viên Xá Lợi kia bỗng hóa thành bộ dạng Phương Hành, sinh động như thật, khí cơ chân thực, bay giữa không trung, hiển hóa pháp tướng ba đầu sáu tay, hai cánh tay phía trước một cầm Ma Kiếm, một cầm Thiên Nhân Quan Tâm Kính, hướng về Thiếu Tư Đồ chiếu tới, quang mang lưu chuyển, mà Ma Kiếm trong tay thì hung hăng trảm xuống cổ Thiếu Tư Đồ, sát khí cực mạnh, làm cho người ta kinh hãi...

Chúng tu ở xung quanh nhìn thấy một màn này cũng không nhịn được, trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ rồi, mắt đầy kinh dị!

Đây chính là bí thuật độc nhất vô nhị của ma đầu kia, thân ngoại hóa thân!

Lúc trước ở Côn Lôn Sơn, hắn đã dùng cỗ thân ngoại hóa thân này làm mồi nhử, dẫn dắt lực chú ý của chúng tu rời đi, còn chân thân thì đi trộm Bàn Đào lâm!

Từ khí cơ cùng pháp bảo đến xem, tu vi cùng thực lực cỗ ma thân này, thậm chí còn vượt qua bản thể!

Oanh!

Thiên Nhân Quan Tâm Kính tràn ra vô số ánh sáng, trong mặt gương phản chiếu cái bóng Thiếu Tư Đồ, cũng đang vận thần thông lên, Thiếu Tư Đồ hơi ngơ ngác một chút, động tác trong tay chậm hơn, trong lòng Phương Hành hiểu rõ, đây là biểu hiện khi Thiếu Tư Đồ tiếp thụ khảo vấn của Thiên Nhân Quan Tâm Kính, cơ hội chỉ có một cái chớp mắt, hắn bắt lấy cơ hội, Ma Kiếm trong tay không chút do dự trảm xuống, mũi kiếm lướt qua hư không khiến nó phát ra âm thanh nứt vỡ, bị một kiếm của hắn hoạch xuất ra một vết nứt đáng sợ, giống như mang theo một tia chớp màu đen, bay thẳng mà đến chém đầu người vậy!

- Ta là Tiên Nhân vương, đỉnh cao của chúng tiên!

Dường như Lúc Ma Kiếm chém tới, Thiếu Tư Đồ không có cách nào tránh né thì từ nơi sâu xa lại có thanh âm của hắn vang lên, cho dù hắn bị Thiên Nhân Quan Tâm Kính bao phủ ở bên trong, lòng hắn vẫn tràn đầy ngạo khí như cũ, không có bị làm cho sợ hãi, lúc toàn bộ tinh thần chống lại thần uy Thiên Nhân cảnh, vẫn có một tia suy nghĩ phân hoá đi ra, thi triển thần thông, hai chân hướng về mặt đất đạp mạnh, đỉnh núi Hội Kê Sơn to như thế, bất thình lình trở nên mềm mại như dòng nước, bị cả người hắn làm lún xuống dưới, chìm thẳng vào bên trong tâm núi, Ma Kiếm chém xuống, chém mất một góc đỉnh núi Hội Kê Sơn, nhưng không làm bị thương đến Thiếu Tư Đồ mảy may, rõ ràng là hắn đã biến ngọn núi lớn này trở thành khôi giáp!

- Thế nào tiểu gia ta cũng phải.. Đập chết Tiên Nhân vương như ngươi...

Thời điểm Thiếu Tư Đồ tránh thoát một kiếm xuất kỳ bất ý của Ma Anh, bản thể Phương Hành cũng cắn răng thầm mắng.

Chuyện này chứng minh Thiếu Tư Đồ cũng có mấy phần bản lĩnh, lúc đầu hắn nghĩ một chiêu xuất kỳ bất ý của mình kiểu gì cũng khiến tên kia bị thương, nhưng không lường trước được, lại bị tên kia bắt được khe hở tránh thoát, không bị tổn hại mảy may, quả thực chuyện này vượt ra ngoài dự kiến của hắn...

Nhưng ngoài tập kích bất ngờ ra, hắn còn có hậu thủ!

Lúc này chân thân của hắn đã bay đến giữa không trung, chân đạp cương bộ, tiềm vận tiên pháp, khiến sau lưng xuất hiện thiên địa di tượng, thình lình hiển hóa ra một mảnh chiến trường thời viễn cổ, vô số quân đội bày thành trận hình, chém giết chấn thiên, mà luồng sát khí gần như có thể dùng mắt trần nhìn thấy, lại đang ngưng tụ ở trên người Phương Hành, khiến cho một thân khí cơ của hắn không ngừng tăng vọt, lúc ma thân dây dưa cùng Thiếu Tư Đồ một chút, loại sát khí này đã tăng cường tới cực điểm, giống như một mảnh như thủy triều ở sau lưng hắn, phiêu diêu không dừng, mãnh liệt vô hình, che khuất bầu trời.

- Đồ diệt chúng sinh cũng là từ bi, trong đống người chết trồng phật liên... Vô biên phật pháp, đi ra cho ta!

Dùng phá kinh trận triệu hoán ra vô tận sát khí tăng cường bản thân còn không tính, Phương Hành còn thấp giọng hét lớn, khiến quanh người nổi lên vô số quang mang màu vàng óng, vậy mà trên ngực lại mơ hồ xuất hiện một đóa hoa sen màu vàng nhạt lóe lên một cái rồi biến mất, hắn mang luồng kim quang này thôi động đến cực hạn, kim quang tràn đầy phật pháp, từ bi vô hạn cùng sát khí đầy trời hòa lại cùng nhau, một cái lành lạnh vô hình như lưỡi dao cạo xương, một cái lại mờ mịt không dừng như áo cà sa phật môn, hai loại lực lượng đồng thời bị Phương Hành khống chế, từ giữa không trung vọt xuống dưới...

Tay trái dẫn dắt vô tận sát khí, tay phải hiển hóa phật quang từ bi!

Trước dùng Phá Trận kinh triệu hoán viễn cổ sát khí, lại dùng phật châu trong thể nội thôi động hộ pháp kim mang, vậy mà Phương Hành mang hai loại lực lượng hoàn toàn khác biệt, thậm chí tương khắc đồng thời phát huy ra, sau đó bay thẳng xuống, hung hăng đánh vào Hội Kê Sơn...

Oanh!

Hai cánh tay hắn đồng thời đánh vào bên trên Hội Kê Sơn, rót hai loại sức mạnh to lớn đi vào.

Hội Kê Sơn to lớn như vậy, sau nửa khắc yên lặng liền bộc phát như núi lửa, rung động cực kỳ kịch liệt, nửa ngày sau, hai đạo thần quang khiến người ta khiếp sợ chui ra từ chân núi, hai loại lực lượng hoàn toàn khác biệt giao thoa va chạm ở trong lòng núi, chôn vùi lẫn nhau, sinh ra thần lực to lớn tràn ngập mỗi một tấc trong ngọn núi lớn này, sau thời gian lên men ngắn ngủi thì bộc phát, vậy mà cả tòa núi lớn bị xé toạc tận gốc, bay thẳng lên không trung, một giây tiếp theo, trực tiếp nổ tung...

Cả tòa núi lớn đều nổ tung ra!

Phần uy thế này vô cùng lớn, thần lực cuồn cuộn tuôn trào khắp nơi, khói lửa che đậy chín tầng mây!

Có một số đạo thống đứng gần đó, không cách nào nghĩ được một màn như thế lại xuất hiện, tất cả bị hù cho hồn bay lên trời, hô lớn hô nhỏ chạy trốn, nhưng rất nhanh sau đó cũng bị thần lực tác động đến, bao phủ ở bên trong, đành phải kêu rên một trận, đợi cho thần lực thoáng rút đi, trên không trung bắt đầu có từng mảnh từng mảnh thi thể rơi xuống mặt đất, tất cả những người ở bên trong phạm vi tác động, trừ phi là tu sĩ Nguyên Anh trở lên còn có thể trốn được, những người khác đều bị tai họa ập xuống, bị lực lượng kinh khủng này đoạt đi tính mệnh trong nháy mắt.

- Thiếu Tư Đồ sao rồi?

Vào lúc này, đám người Dao Trì Vương Mẫu đều đứng thẳng lên, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ nhìn về phía trong sân.

Chúng tu sĩ không bị liên lụy ở xung quanh cũng không kịp nhìn những người xui xẻo bị tử thương, mà ân cần nhìn về phía trước.

Chẳng ai ngờ rằng, trận đại chiến này mới bắt đầu đã xuất hiện tràng diện khủng bố như vậy, tiểu ma đầu vẫn là tiểu ma đầu ah, thủ pháp quỷ dị, cuồng bạo vô song, một thức thần thông xoắn nát cả tòa Hội Kê Sơn, loại sự tình này nói ra ngoài sẽ có mấy người tin tưởng?

Lúc trước Thiếu Tư Đồ vì tránh né Ma Anh của Phương Hành tập kích bất ngờ đã trốn vào trong núi lớn, dùng đại sơn làm khôi giáp bảo hộ bản thân, nhưng cũng chẳng khác gì hòa chung vào cùng đại sơn, miễn cưỡng ăn một đòn kinh khủng từ sát khí chiến trường thời viễn cổ và vô biên phật pháp hòa vào nhau dẫn ra, chỉ vẻn vẹn dư ba đã có thể quét xuống một mảng lớn tu sĩ ah, Thiếu Tư Đồ cứng rắn ăn một kích, liệu có bị... hay không.

- Trong số những địch thủ ta gặp, luận hung ác, điên cuồng nhất chính là ngươi...

Đúng vào lúc chúng tu sợ hãi không hiểu, thì bên trong khói lửa lại có một giọng nói vang lên.

Theo khói lửa dần dần tán đi, bên trong hiển lộ ra một cái thân hình đứng ở vị trí trung tâm Hội Kê Sơn, Thiếu Tư Đồ lăng không mà đứng, quanh người có tử lôi quấn quanh, đợi đến khi nhìn thấy rõ hình dạng của hắn, chúng tu đều lập tức kinh hãi, lúc này nhìn hắn quả thực có chút thê thảm, trên người có mảng lớn vết thương, máu thịt be bét, có vố tử điện từ thể nội phát tán ra, gần như bao trùm toàn thân của hắn, nơi điện quang lướt qua, nhục thân nhanh chóng phục hồi như cũ, ngay cả khí tức cũng càng lúc càng mạnh, rất nhanh sẽ viễn siêu trước khi thụ thương!

- Nhanh như vậy đã ép ta lộ ra Bất Tử Tiên Thân, nói rõ ta tìm đúng đối thủ!

Chương 1006: Tiên chủng

Một câu nói của Thiếu Tư Đồ Phù Diêu Cung rơi vào trong tai chúng tu sĩ ở chung quanh, như lôi đình nổ vang!

Bất Tử Tiên Thân!

Thế gian đều biết, lúc Thiếu Tư Đồ tu thành Tiên Anh, dẫn hạ lôi kiếp tắm thân luyện hồn, tất có thần thông đại đạo, nhưng lúc hắn chân chính hiển lộ thần thông, người chung quanh đều giật mình kêu lên, hắn kết thành Tiên Anh, vậy mà lại là Bất Tử Tiên Thân.

Vừa rồi Phương Hành đi lên liền thi triển Tiên pháp cuồng bạo, triệu hoán sát khí của chiến trường thời viễn cổ cùng phật pháp, xoắn nát một tòa núi lớn thành mảnh vỡ, Thiếu Tư Đồ ở trung tâm ngọn núi cũng bị lực lượng này làm thương nặng, dù hắn có được vô thượng mộc pháp, muốn chữa trị trọng thương bực này cũng không có nhẹ nhàng như vậy, càng quan trọng hơn là, sau khi dùng mộc pháp chữa thương, khí tức của hắn sẽ khô héo không phấn chấn, trong thời gian ngắn thực lực sẽ giảm xuống, nhưng chẳng ai nghĩ tới hắn lại dễ dàng, lợi dụng tử lôi chữa thương, không chỉ thương thế khỏi hẳn, ngay cả khí tức cũng tăng vọt, thực lực càng mạnh thêm!

Cái này căn bản là không hợp với lẽ thường!

- Người khác không biết, nhưng ngươi và ta đều biết sau khi kết thành Tiên anh, căn cơ vững chắc, tạo hóa vô tận, nhưng thứ thay đổi lớn nhất kỳ thật chính là đạo nguyên, nếu ở trong cơ thể mình gieo một khỏa tiên chủng, tựa như Phù Tô chẳng hạn, lúc ấy hắn là dùng đạo nguyên của người khác thay thế đạo nguyên của chính mình, chỉ có thể là ngụy Tiên anh, không tính Tiên Anh chân chính, nhưng ta khác biệt, thời điểm xuất quan, ta triệu hoán thiên lôi, tắm thân luyện hồn, đúc thành vô thượng bảo thể, Sinh Nhi Độ kiếp. Nhưng đây chỉ là một cái biểu tượng mà thôi, biến hóa chân chính của ta lúc ấy, chính là dùng lôi kiếp tẩy luyện đạo nguyên, một thân đạo nguyên đã tương đồng cùng lôi kiếp , đạo nguyên không diệt, ta liền bất tử không thương tổn.

Thiếu Tư Đồ lẳng lặng nhìn Phương Hành, thanh âm rõ ràng, truyền khắp khắp mọi nơi.

Không biết xung quanh có bao nhiêu tu sĩ nghe được câu nói này liền động dung, ghi tạc đáy lòng.

Đối với Tiên Anh, bọn họ đều nghe thấy nhưng không biết rõ ràng, Thiếu Tư Đồ đang giảng đạo cho mấy người bọn họ!

Có những kinh nghiệm này, tương lai tu sĩ kết thành Tiên Anh, sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Dù sao trước đó, chúng tu cũng coi kết thành Tiên Anh giống với Kết Anh chi pháp phổ thông, cứ tích lũy càng hùng hậu, phẩm chất Nguyên Anh sẽ siêu việt người cùng thế hệ mà thôi, có ai nghĩ tới kết thành Tiên anh thật ra là ở đạo nguyên?

- Phương đạo hữu, đại chiến giữa ngươi và ta lần này cũng vì xác minh tu vi lẫn nhau, thứ cho ta mạo phạm, trước đây ngươi nói kỳ thật mình đã chuẩn bị xong, ta cũng cảm ứng ra, khí tức của ngươi mờ mịt không rõ, lại dùng bí pháp nào đó ẩn tàng, hẳn là đã kết thành Tiên Anh, nhưng giả vờ biểu hiện của Kim Đan, đại khái là vì mê hoặc ta đi, từ một thức thần thông vừa rồi của ngươi cũng có thể phát hiện, lực khống chế sớm của ngươi đã vượt qua Nguyên Anh phổ thông, cái này càng biểu thị ngươi đã Kết Anh thành công, chỉ có điều ngươi còn thiếu một bước cuối cùng.

Thiếu Tư Đồ chậm rãi bay về hướng Phương Hành, trên mặt không hề có hận ý:

- Nếu chỉ Kết Anh thì không đủ, ngươi không được lôi kiếp tẩy lễ, liền không được tính là Tiên Anh chân chính, bởi vì đạo nguyên của ngươi chưa đạt được tế luyện, dạng Kết Anh này, coi như nội tình có nhiều hơn nữa, cũng không thể coi là Tiên Anh chân chính!

Oanh!

Câu nói kia vừa dứt, hắn liền bước ra một bước nhẹ nhàng điểm chỉ, về phía trán Phương Hành.

Nhất Chỉ Điểm Giang Sơn!

Thình lình lại là một trong những tiên pháp bí truyền của Phù Diêu Cung, Nhất Chỉ Điểm Giang Sơn, lúc tiên hiền sáng tạo ra môn tiên pháp này, đã lợi dụng Nhất Chỉ Phá Vạn Dặm mà thành danh, về sau trải qua vô số hậu bối thôi diễn cùng bù đắp, một chỉ này đã trở thành tuyệt đỉnh Tiên pháp, từng có một đời Tư Đồ Phù Diêu Cung chỉ một cái phá hủy vực ngoại tinh thần, lúc đó vô luận là công pháp gì hắn cũng có thể tâm niệm vừa động, hóa thành một chỉ, vô biên thần lực ngưng tụ một điểm, một chỉ phá vạn pháp, biến thành một trong những thần thông kinh khủng nhất cùng khó chơi nhất thế gian.

- Phá Trận Kinh.

Phương Hành nhìn thấy một chỉ này thần sắc cũng run lên, trở mình vỗ ra một chưởng.

Đối mặt với một chỉ của Thiếu Tư Đồ, hắn cũng thi triển Thái Thượng Phá Trận Kinh, uy thế hung phong vô tận, dùng công đoạt công.

Thái Thượng Phá Trận Kinh chính là võ pháp hung ác điên cuồng bên trong Thái Thượng Cửu Kinh, môn tiên pháp này cũng không nặng chiêu thức, giơ tay nhấc chân đều có thể thi triển, cùng Nhất Chỉ Phá Giang Sơn của Thiếu Tư Đồ hoàn toàn trái ngược, vô luận là công pháp thần thông hạng gì thì Thiếu Tư Đồ cũng có thể dùng một chỉ thi triển, còn Thái Thượng Phá Trận Kinh của Phương Hành lại dùng tiên pháp Phá Trận kinh thi triển đủ loại chiêu số, tùy tâm sở dục, vô kiên bất tồi.

Bành! Bành! Bành! Bành!

Thẳng đến lúc này, trận đại chiến giữa hai người mới hiển lộ sự tinh diệu chân chính, chỉ thấy hai đạo thân hình không ngừng giao thoa va chạm trong không trung, bộc phát ra vô số thần quang, thân hình Thiếu Tư Đồ như mây bay, hiển hóa ở bốn phương tám hướng, mỗi một chỉ điểm ra, hư không liền xuất hiện một cái hố, đột ngột tiến thối, rất khó nắm bắt, còn Phương Hành thì cuồng bạo vô biên, thân pháp cũng không thua gì Thiếu Tư Đồ, nhưng bên cạnh hình ảnh tiên nhân phiêu dật, không ngờ còn nhiều hơn mấy phần hung mãnh, động tác mạnh mẽ, bàn tay quyền cước, thần lực hùng hồn, hư không bạo liệt.

- Không hổ là Tiên chủng.

Tinh quang trong mắt mọi người bắn ra càng mãnh liệt, nhìn chằm chằm đại chiến trong sân, vui mừng không thôi.

- Đạo pháp, võ pháp của hai người này đều huyền ảo khó lường, lực lượng cũng ngang nhau, niên kỷ bực này đã có bản lĩnh như vậy thật sự là khó có được, có lẽ tiểu bối thế gian cũng chỉ có hai người bọn họ có tư cách làm đối thủ lẫn nhau.

Có người cảm thán.

Đó là một tên lão tu, hắn nhìn hai vị tiểu bối đại chiến, thậm chí cảm thấy có chút tự giễu.

- Chỉ tiếc, tiểu ma đầu còn thua một bậc.

Có người khác trầm thấp mở miệng, nhẹ nhàng cảm thán.

- Thiếu Tư Đồ nói không sai, kỳ thật tiểu ma đầu đã sớm Kết Anh, nhưng giả vờ ở cảnh giới Kim Đan mà thôi, thật không biết Tiên chủng có nội tình giống như hắn, làm như thế nào che trời vượt biển Kết Anh, không để lộ một điểm phong thanh ra ngoài, hắn lặng yên không một tiếng động Kết Anh nên không có vượt qua lôi kiếp giống như Thiếu Tư Đồ, liền không có cơ hội tôi luyện đạo nguyên, chỉ kém một đường này cũng đã kinh đã chú định căn cơ bọn họ chênh lệch, đừng nói đạo pháp và võ pháp của bọn họ đều có lực lượng ngang nhau, cho dù tiểu ma đầu nắm giữ đạo pháp cùng võ pháp vượt qua Thiếu Tư Đồ, Thiếu Tư Đồ cũng có thể dựa vào một đường chênh lệch bên trên cảnh giới thắng dễ dàng.

Trong sân không thiếu tu sĩ có ánh mắt cao minh, họ đã nhìn ra chênh lệch giữa hai vị Tiên chủng.

Lúc đầu hai người đánh ra lực lượng ngang nhau, nhưng theo ưu thế về cảnh giới của

Thiếu Tư Đồ hiển hoá ra ngoài, Phương Hành càng có vẻ bó tay bó chân, không phải là Tiên pháp của hắn không cao minh, cũng không phải võ pháp của hắn không đủ hung mãnh, nguyên nhân chủ yếu là bên trên tu vi còn chênh lệch một đường, dựa vào một đường chênh lệch kia, ưu thế của Thiếu Tư Đồ càng lúc càng lớn, giống như quả cầu tuyết, từ từ chế trụ Phương Hành.

- Phương đạo hữu, nếu không phải ngươi vì trả lại ân tình cho ta, từ bỏ rất nhiều thủ đoạn bí ẩn, cuộc chiến hôm nay còn chưa nhất định là ai thua ai thắng, chỉ có điều dựa vào tu vi chân chính giao đấu, ngươi còn kém một bước, không phải là đối thủ của ta.

Thiếu Tư Đồ nhẹ nhàng nói, giữa ngón tay đã ngưng tụ ra vô số tử lôi, thân hình ngay cả đạp ra chín bước, đi đến bên cạnh Phương Hành, một tiếng "Hô" vang lên, dẫn phát chư thiên biến hóa, dường như lúc này giữa thiên địa chỉ còn lại một chỉ quấn đầy tử lôi đáng sợ, trực tiếp bay về phía mi tâm Phương Hành, khí thế như muốn dồn Phương Hành đến chỗ chết, nhưng hắn lại thở dài:

- Coi như ta chiếm tiện nghi của ngươi!

Cứng đối cứng!

Bây giờ Phương Hành đã mất cơ hội trốn tránh, bị Thiếu Tư Đồ đẩy vào góc chết, duy chỉ có một đường cứng đối cứng.

Nếu lựa chọn cứng đối cứng thì hắn nhất định ăn thiệt thòi, bởi vì tu vi của hắn kém một đường!

Vô luận là lực lượng hay là những địa phương khác, không tẩy luyện đạo nguyên, hắn liền yếu hơn so với Thiếu Tư Đồ rất nhiều!

Thiếu Tư Đồ thấp giọng than thở cũng bởi vì nguyên nhân này!

Nếu Phương Hành không vứt bỏ nhiều chuẩn bị ra sau như vậy, hắn còn có cơ hội bù đắp lại một đường chênh lệch này.

Nhưng hiếm khi Phương Hành được một lần quang minh lỗi lạc, vì trả nhân tình của Tiểu Man mà từ bỏ chuẩn bị ra sau, quang minh chiến một trận!

Loại thái độ này đã chú định cục diện chiến thắng của Thiếu Tư Đồ!

- Tiểu ma đầu thua?

Thời điểm Thiếu Tư Đồ điểm ra một chỉ kia, không biết có bao nhiêu người ở chung quanh đều quay đầu nhìn sang, tất cả đều không dám thở mạnh một cái, một phương Tiên Hội Độ kiếp, Hồ Cầm lão nhân, Đại Bằng Tà Vương thậm chí là đám người thủ tọa Linh Sơn Tự, đều ở thời khắc này bắn ra tinh quang mãnh liệt, gần như không kìm nén được chính mình muốn xuất thủ cứu giúp, bởi vì từ kiến thức của bọn họ đến xem, lúc này Phương Hành đã sắp bị thua, chênh lệch tu vi vô pháp đền bù, loại chiến thuật cứng đối cứng này, hắn nhất định bị thua thiệt.

- Việc lớn đã định.

Đám người Dao Trì Vương Mẫu thì lộ vẻ vui mừng, thần sắc khẽ buông lỏng.

Cũng tại lúc này, bọn họ đều đề cao cảnh giác, nhìn sang phía Tiên Hội Độ kiếp phòng ngừa có người xuất thủ can thiệp.

Nhưng cuối cùng phía Tiên Hội Độ kiếp vẫn không có người xuất thủ, Bạch Thiên Trượng đưa tay ngăn cản chư tu.

- Hắn không phải là một người dễ buông tha, chắc chắn hắn có hậu chiêu!

Một câu thuyết phục đám người Hồ Cầm lão nhân, để họ tiếp tục quan sát.

Lời này cũng khiến đáy lòng bọn hắn khẽ nhúc nhích: Tiểu vương bát đản này thật sự là không có lúc nào đường đường chính chính ngăn địch cả.

Ngay trong lúc mọi người phân thần, một chỉ của Thiếu Tư Đồ đã điểm tới trước người Phương Hành.

Đường đường chính chính ngưng tụ tử lôi, điểm ra một chỉ phá diệt giang sơn.

Nhìn Phương Hành như không còn đường lui, nếu muốn đón đỡ nhất định ăn nhiều thua thiệt, thậm chí bị một chỉ này khiến thân tử đạo tiêu, nhưng đang lúc vào lúc này hắn lại ngẩng đầu lên, hai mắt lẫm liệt, trực tiếp nhìn sang phía Thiếu Tư Đồ, sau đó lộ ra nụ cười có chút hung hãn, dùng thanh âm trầm thấp nói một câu:

- Làm sao ngươi biết ta không có tiên chủng?

- Oanh!

Đột nhiên hắn dựng hai ngón tay lên trước ngực, dẫn động một hồi thiên địa biến hóa.

Từ trong mi tâm của hắn lóe lên một ngọn lửa, biến thành tam muội, mang theo một loại thần uy khó nói lên lời.

Đúng lúc này một chỉ của Thiếu Tư Đồ cũng đến, điểm vào ngực Phương Hành, nhưng một khắc sau, thần sắc Thiếu Tư Đồ liền ngưng lại, hắn phát hiện ra Phương Hành dưới một chỉ của mình đã biến mất, hóa thành một ngọn lửa mà ngay cả hắn cũng cảm thấy đáng sợ, lúc ngọn lửa này tản ra, giữa thiên địa cũng hóa thành một biển lửa, hướng về bốn phương tám hướng quanh hắn bao vây lại, khiến hắn không có chỗ để trốn.

- Ngươi dùng lôi kiếp tẩy luyện đạo nguyên, khiến thiên hạ đều biết.

Thanh âm Phương Hành lại vang lên ở bên tai của hắn:

- Nhưng ta tẩy luyện đạo nguyên, ngay cả người thân cận nhất bên cạnh ta cũng không biết!

- Bởi vì ta đã hiểu được việc tẩy luyện đạo nguyên này khi còn ở cảnh giới Trúc Cơ!

Chương 1007: Thiên Địa Đại Đồng Lô

Thời điểm một chỉ đánh vào hư không, thần sắc Thiếu Tư Đồ đột nhiên thay đổi, thậm chí trên mặt còn lộ ra biểu tình khiếp sợ.

Một chỉ này hắn đã vận chuyển lực lượng lôi kiếp , đó là lực lượng khi hắn kết thành Tiên Anh, triệu hoán lôi kiếp tắm thần luyện hồn, tu luyện đạo nguyên của mình mà thành, đó là tiên chủng của hắn cũng là thủ đoạn mạnh nhất của hắn, nhưng sau khi một ngón tay điểm ra ngoài, hắn chợt phát hiện Phương Hành cũng có được thủ đoạn có thể so sánh cùng hắn, vậy mà tên vương bát đản này không chỉ kết anh, hơn nữa đã sớm luyện thành tiên chủng, nhưng một mực ẩn giấu, chờ đợi cơ hội này đến mới đột nhiên bạo phát ra, vì muốn cho hắn một kích không kịp đề phòng...

Hắn thậm chí có chút không hiểu, sao lại có chuyện này?

Tiên chủng của hắn chính là Lôi kiếp, vì thế hắn phải chịu đựng thiên lôi nỗi khổ tắm thân, khiến cho thiên hạ đều biết!

Đây không phải hắn khoe khoang, mà là loại tu hành đoạt thiên địa tạo hóa này, căn bản không có cách che giấu!

Dưới tình huống Phù Diêu Cung có rất nhiều thám tử, ma đầu kia đã làm như thế nào khiến họ không biết gì cả, kết thành Tiên anh lại luyện được tiên chủng?

Ngay cả hắn cũng bị tên kia lừa!

Lúc đầu ma đầu kia nhìn như hào phóng, lấy hết thủ đoạn bẫy người đã chuẩn bị sẵn ra, thậm chí hiển lộ một chút khí tức tự thân để cho mình nhìn thấy hắn đã thật sự Kết Anh, đoán chừng là vì để cho mình yên tâm, cho rằng hắn đã từ bỏ tất cả thủ đoạn lừa người, chuẩn bị đánh một trận đàng hoàng cùng mình, nhưng trên thực tế lại là giấu đi thủ đoạn lợi hại nhất, chờ đợi một cái cơ hội!

- Sưu!

Sau khi điểm ra một chỉ, Thiếu Tư Đồ cũng không chút nghĩ ngợi, chân đạp hư không, xông thẳng lên trời!

Nhưng vào lúc này, lửa cháy chung quanh đã bắt đầu cháy rừng rực, tràn ngập hư không...

Ngọn lửa kia tuyệt không phải phàm hỏa, mà là một loại tiên diễm có thể tạo thành uy hiếp đối với mình!

- Tam Muội Chân Hỏa!

Kiến thức Thiếu Tư Đồ bất phàm vừa nhìn liền nhận ra được, trong lòng chấn kinh khó mà bình thường!

Đây thật là một loại tiên chủng trong truyền thuyết mà chỉ Chân Tiên mới có thể nắm giữ, tu hành vượt qua chín lần lôi kiếp là có thể thành tiên, trong quá trình vượt chín lần Lôi kiếp lại luyện hóa tam tâm, dưỡng ra Tam Muội Chân Hỏa, lửa này được gọi là tiên diễm, có thể trợ giúp người tu hành luyện thành Tiên thân, nói một cách khác thì đây chính là tiên nguyên, sau chín lần Lôi kiếp, người tu hành đạo nguyên sẽ chính là loại Tam Muội Chân Hỏa này...

- Là Tam Muội Chân Hỏa hoàn chỉnh, chuyện này sao có thể, chẳng lẽ trước đây hắn đã vượt qua chín lần Lôi kiếp sao?

Tâm tư Thiếu Tư Đồ chấn động mãnh liệt, trong đầu dâng lên một cái suy nghĩ quái đản, nhưng rất nhanh liền bị hắn bác bỏ.

Nếu tiểu ma đầu vượt qua chín lần Lôi kiếp, đây chẳng phải là đã sớm thành tiên?

Huống hồ độ kiếp gian nan như vậy, những lão tổ tông trong đám thế gia, mỗi một lần độ kiếp, bất luận thành bại, đều sẽ nhanh chóng truyền khắp Thần Châu, ngay cả lúc trước hắn kết thành Tiên Anh, cũng vì tiếp dẫn tới lôi kiếp mà nổi tiếng khắp tứ vực, đừng nói tiểu ma đầu vượt qua chín lần lôi kiếp, coi như lần trước độ kiếp cũng không ẩn giấu được, hắn không hiểu thấu Tam Muội Chân Hỏa, tất nhiên là có ẩn tình khác!

Đương nhiên lúc này hắn không có thời gian đi tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân, vì hắn bị tiểu ma đầu lừa một vố nên đã rơi vào hiểm cảnh.

- Ha ha ha ha, tới rồi thì đừng chạy...

Tiếng cười của Phương Hành vang vọng ở bên tai hắn, cùng lúc đó, hai cánh tay hắn vung lên, chuyển vận lực lượng thiên địa, một khu vực to như thế, vậy mà bắt đầu chuyển hóa theo tâm ý của hắn, hư không vặn vẹo biến hình, ẩn ẩn hóa thành bộ dạng một cái Đồng Lô khổng lồ...

Thiếu Tư Đồ thì bị hắn vây ở bên trong lò, muốn chạy trốn cũng không có đường để trốn, chỉ có thể ngưng thần vận khí, trán lập loè tử lôi, ngạnh sinh sinh chống đỡ đạo tiên diễm này, oanh, oanh, oanh, bây giờ hắn giống như bị đặt ở trong lò đan luyện khô, bốn phương tám hướng đều có hỏa diễm thiêu đốt, thậm chí cái Đồng Lô kia còn ngăn cách liên hệ giữa hắn và ngoại giới, muốn bổ sung một luồng linh khí cũng khó khăn...

Tên ma đầu này, tên vương bát đản này, thật sự có chủ ý lừa hắn một cái, nhờ vào đó nắm vững cục diện chiến thắng!

- Chuyện này! làm sao có thể?

Chư tu quan chiến ở chung quanh thấy cảnh này, không biết có bao nhiêu người mặt đầy hoảng sợ đứng lên.

Thiếu Tư Đồ thì cũng thôi đi, tiếp dẫn thiên kiếp tẩy luyện Tiên anh đã truyền khắp tứ vực, nhưng ma đầu kia lại là chuyện gì xảy ra?

Loại tiên diễm khiến Nguyên Anh Đại Thừa nhìn thấy cũng có cảm giác hãi hùng khiếp vía kia lại là chuyện gì xảy ra?

Vô luận là lôi kiếp hay là tiên diễm, đều vượt xa lực lượng cảnh giới của bọn họ, bọn họ làm thế nào để khống chế?

Chỉ có Thập Nhất thúc sau khi kinh ngạc, khóe miệng liền hiện lên vẻ mỉm cười, hình như cũng có chút không thể làm gì...

Tiểu vương bát đản này, thật sự là ai cũng lừa gạt được!

Nhưng ông ta cũng không nghĩ tới, lúc trước ông ta truyền cho hắn Huyền Quan Dị Bảo Trảm Thủ Đồ, cũng chỉ làm cho hắn thu được một muội bên trong Tam Muội Chân Hỏa mà thôi, hai muội đằng sau hắn bù đắp như thế nào, làm sao có thể chân chính chưởng khống loại lực lượng này, khó mà đoán được, nhưng từ kết quả này suy ra, chắc hẳn là hắn đã sớm nghĩ đến việc dùng Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa đạo nguyên, chân chính tu thành Nguyên Anh Đại Thừa, Tam Muội Chân Hỏa vốn ở trong cơ thể hắn, thế nên hết thảy đều lặng yên không tiếng động hoàn thành, người ngoài căn bản không có khả năng đoán được tâm tư của hắn!

Oanh!

Lúc này Hội Kê Sơn đã bị xoắn thành mảnh vỡ, một mảng núi non đều biến thành đá vụn cùng khói lửa, mà ở phía trên đá vụn cùng khói lửa còn có một mảng lớn tiên diễm thiêu đốt hư không, thân hình Phương Hành ở bên trong tiên diễm xuyên thẳng qua, khống chế hỏa diễm đánh về phía Thiếu Tư Đồ, lúc này hắn đã hóa thành pháp tướng, chân thân pháp tướng cũng không phải là ba đầu sáu tay, mà giống như chân thân của hắn, nhưng nhiều hơn một vòng thần quang, nhìn rất tiên phong đạo cốt, nơi ngực thì hiển hóa ra một cái lò lửa.

Đó là một tòa Đồng Lô vừa cổ kính vừa tinh xảo, điêu khắc vô số đường vân, bên trong có lửa cháy hừng hực.

Tam Muội Chân Hỏa đây đầy trời đều từ nơi này tràn ra ngoài, Phương Hành dựa vào hình dáng cái Đồng Lô này mà hiển hoá ra tòa Đồng Lô cự đại trong không trung, cái lò này cũng là một trong những chiêu bài ẩn của Phương Hành, theo hắn Kết Anh, những tồn tại ngủ say cũng bắt đầu từ từ thức tỉnh, Đồng Lô là cái thứ nhất, trên thực tế, Đồng Lô là hỏa chủng của Tam Muội Chân Hỏa biến thành, năm đó hắn từ Huyền Quan Trảm Thủ Đồ lấy được muội thứ nhất của Chân Hỏa, về sau ở Nam Chiêm Huyền Vực giành được tạo hóa, bổ túc muội thứ hai, cuối cùng được Liên Nữ chỉ điểm đạt được muội thứ ba, Tam Muội Chân Hỏa đã thành nhưng bằng tu vi lúc đó của hắn căn bản không có cách để khống chế triệt để…

Lúc ấy hỏa chúng ngủ say ở trong sương mù, thu liễm phần lớn lực lượng.

Thẳng đến khi Phương Hành kết anh lần đầu mới có một loại lực lượng khống chế đối với mê vụ, cũng dần dần vận dụng những lực lượng này!

Lúc đó hắn bế quan tu luyện bên trong Ma Uyên, hắn đã thương lượng qua với Ma Tổ, sự tình dùng Tam Muội Chân Hỏa đến luyện hóa đạo nguyên cũng là do Ma Tổ nói cho hắn biết, chỉ có điều trong lòng hắn cũng đã hiểu rõ, coi như hắn tu luyện đạo nguyên, kết thành Tiên Anh chân chính, lúc đối đầu Thiếu Tư Đồ của Phù Diêu Cung cũng không chiếm quá nhiều ưu thế, thế là hắn dứt khoát ẩn giấu việc này đi, ngay cả Thập Nhất thúc đều không nói, giữ lại lừa người!

Bây giờ nhất cử thành công!

Thiếu Tư Đồ hoàn toàn rơi vào bẫy rập của hắn, muốn chạy trốn cũng khó khăn!

- Ha ha ha ha, nhanh nhận thua gọi đại gia đi, nếu không ta liền thiêu chết ngươi đấy...

Thiên Địa biến thành Đại Đồng Lô, vô tận tiên diễm hướng về phía Thiếu Tư Đồ quấn qua, giống như từng mảnh từng mảnh hỏa vân che khuất bầu trời, trong vòng vây của tiên diễm, thân hình Thiếu Tư Đồ cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, tử lôi trong cơ thể hắn không ngừng tuôn ra, chữa trị pháp tướng, nhưng tiên diễm từng bước từng bước xâm chiếm xuống dưới, tốc độ chữa trị căn bản kém tốc độ luyện hóa của tiên diễm, dù sao tiên diễm cũng cách tuyệt thiên địa, khiến cho hắn không có biện pháp bù đắp Linh khí, chuyển hóa đạo nguyên, chuyện này giống như nước không có nguồn, chỉ có thể bị tiêu hao từng chút từng chút đến hết...

Đấu pháp ở tầng thứ của bọn họ, vốn là cục diện một bên!

Nế Thiếu Tư Đồ khốn trụ được Phương Hành, dùng thiên lôi trấn sát, Phương Hành cũng khó mà thoát khốn!

Bây giờ chư tu chung quanh trơ mắt nhìn thân hình Thiếu Tư Đồ trở nên khét lẹt, héo rút thì cũng triệt để kinh động.

- Đường đường là Thiếu Tư Đồ Phù Diêu Cung, lại bị tiểu ma đầu ở dưới ánh mắt mọi người luyện đến chết tươi hay sao...

Không biết có bao nhiêu người thấp giọng hô lên, đám người Dao Trì Vương Mẫu càng không nhịn được muốn xuất thủ tương trợ.

Nhưng đến lúc này cục diện lại tương phản, đám người thủ tọa Linh Sơn Tự không có động tác khác, nhưng ánh mắt u lãnh lại nhìn chằm chằm về phía họ, hiển nhiên là đã chuẩn bị kỹ càng, nếu các nàng có dũng khí nhúng tay, tất cả người chủ chốt của Tiên Hội Độ Kiếp cũng sẽ không khách khí, thời điểm song phương chiếm ưu thế, đều không cho phép một phương khác nhúng tay vòa trận đại chiến này, trừ phi một phương muốn dẫn phát Thiên Nguyên đại loạn...

- Đám nhân tộc các ngươi luôn là như vậy, luôn cho rằng dùng âm mưu quỷ kế là có thể tung hoành thiên hạ, thật sự là nên diệt tộc...

Ở chỗ sâu trong tầng mây mà đám người Tiểu Tiên Giới đứng, có một vị nam tử mắt vàng nhìn cục diện lúc này của trận đấu trầm thấp thở dài, giống như hắn cực kỳ bất mãn đối với việc cuối cùng trận đấu này vẫn dựa vào quỷ kế phân ra thắng bại, nên mang theo ý châm chọc nói, nhưng đám người của Tiên giới ở bên cạnh hắn lại không có người dám ứng tiếng, thần sắc từng người ngưng trọng, ngược lại có chút tiếc hận nhìn hai người bên trong trận đại chiến.

- Thà bị ta sinh sinh luyện chết cũng không chịu kêu một tiếng đại gia sao? hình như gia hỏa này không giống như là có cốt khí!

Lúc này Phương Hành ở bên trong trận vực cũng nhíu mày, trầm thấp lẩm bẩm một câu.

Hắn rất có hảo cảm đối với Thiếu Tư Đồ, dù sao đối phương cũng mang Tiểu Man trả lại cho hắn, xem như đền bù một cái tâm bệnh cho chính mình, cho nên trong lòng của hắn cũng đang nghĩ, nếu có thể ở dưới tình huống không thương tổn đến tính mệnh gia hỏa này thắng một trận thì kết quả kia cũng không tệ, nhưng không nghĩ rằng hắn đã cho Thiếu Tư Đồ cơ hội nhận thua, mà tên kia vẫn không nói tiếng nào, ngạnh sinh sinh để hắn tùy ý luyện chết...

Mà chỉ cần tên kia không nhận thua, chính hắn cũng không có khả năng buông tha!

Đều là người kết thành Tiên anh, biết sự lợi hại của lẫn nhau, mặc kệ bây giờ Phương Hành tổn thương hắn nặng bao nhiêu, chỉ cần hắn còn lại một sợi tiên nguyên, sau khi thả hắn ra ngoài hắn có thể mượn lực lượng thiên địa sống lại, nếu tu vi hắn đầy đủ, thậm chí có thể trực tiếp triệu hoán thiên lôi đến, ở trong lôi kiếp bổ sung lực lượng cho mình, một lần nữa trở lại trạng thái đỉnh phong, không chừng Phương Hành còn bị lật thuyền...

Hoặc là nhận thua hoặc là trực tiếp giết chết!

- Tên vương bát đản này cũng không đáng ghét, thật sự phải trực tiếp luyện chết sao?

Đây là lần đầu tiên trong đời lúc hắn chiến đấu sinh ra lòng trắc ẩn, nên không lưu ý đến một khối nham thạch chân dưới đang bay lên.

Đó là một khối nham thạch sau khi Hội Kê Sơn bị xoắn nát, chu vi ước chừng ba trượng, đủ để một người ẩn thân, lúc này khối nham thạch kia lặng lẽ bay lên, phía trên ẩn ẩn có lôi quang màu tím mập mờ, một đạo thần niệm truyền ra, hình như lòng còn sợ hãi:

- Quả nhiên không hổ là ma đầu, may mắn ta cũng lưu lại một chiêu, nếu không lúc này thật sự bị hắn ép gọi một tiếng đại gia...

Chưa xong còn tiếp.

Chương 1008: Tiên chủng va chạm

Một chiêu Thiên Địa Đại Hồng Lô, luyện hóa vô tận sinh linh!

Đây chính là một đạo pháp môn Phương Hành tự sáng tạo ra sau khi luyện hóa đạo nguyên thành tiên chủng, hắn vốn có đại đạo pháp, có thể chưởng ngự lực lượng thiên địa, sau khi Kết Anh lại nắm trong tay Tam Muội Chân Hỏa cực kỳ uy năng, hai bên kết hợp lại liền sáng chế ra một thức thần thông đáng sợ này, dùng lực lượng thiên địa phong ấn đối thủ ở trong một khu vực nhất định, ngăn cách thiên địa, sau đó tế lên Tam Muội Chân Hỏa không ngừng rèn luyện, một mực luyện đến khi toàn bộ đối thủ đều biến mất không thấy mới bằng lòng dừng tay, nhưng dù sao một thức này cũng mới luyện thành, còn chưa hoàn thiện đầy đủ, bởi vậy hắn nhất định phải "Gậy ông đập lưng ông" mới được, giả vờ mình chưa kết thành tiên chủng, khiến Thiếu Tư Đồ xuất thủ chính là vì ý này!

- Một khi vào đây lò của ta, bảo đảm ngươi lên trời không được, xuống đất không xong!

Lúc này hai mắt Phương Hành cũng tỏa sáng nhìn chằm chằm Thiếu Tư Đồ, thấp giọng kêu:

- Đừng do dự nữa, mau gọi đại gia đi, nếu không sẽ bị luyện chết đấy...

Xem ra hắn vẫn có chút không muốn hạ sát thủ. Đương nhiên, khi miệng hắn nói, Tam Muội Chân Hỏa vẫn không có rút đi mà cháy hừng hực.

Một câu nhắc nhở đã là nhân tình, vào lúc này hắn sẽ không lưu thủ, phạm phải sai lầm để đối thủ lật bàn...

- Ai, ngươi ngược lại cũng không tệ lắm, ngay cả ta đều không đành lòng lừa ngươi...

Đúng lúc Phương Hành hô to vào trong lò, bỗng nhiên sau lưng vang lên tiếng thở dài thăm thẳm, khiến hắn kinh hãi quái khiếu một tiếng, hắn vừa quay đầu liền nhìn thấy một khối nham thạch to lớn, phía trên lóe ra vô số tử lôi, thẳng lao đến...

- Thứ gì vậy?

Phương Hành kêu to, vô thức đánh ra một chưởng.

Một chưởng nặng nề đánh lên trên mặt đá, đánh cho đá vụn bay tán loạn, khói lửa cuồn cuộn, trong nham thạch thình lình xuất hiện một đạo tử lôi, bay lên không trung khiến mây đen tụ lại, thiên địa biến sắc, trong mây đen bắt đầu có vô số lôi ý xuất hiện, tất cả đều hướng về phía đạo tử lôi này vọt tới, hóa thành một đạo nhân hình, áo bào đỏ bồng bềnh, tiên phong đạo cốt, tuấn mỹ như tiên nhân, chậm rãi đạp trên hư không, hướng về phía dưới bay xuống, làm cho con mắt Phương Hành đều trợn lên, kia không phải Thiếu Tư Đồ thì là ai?

Hắn lại quay đầu nhìn vào trong thiên địa Đại Đồng Lô, Thiếu Tư Đồ đã bị triệt để luyện không còn, tan thành mây khói.

Nhưng trên không trung, Thiếu Tư Đồ thần thái như ngọc, trên người vậy mà nhìn không ra nửa điểm thực lực bị hao tổn...

- Phân thân? hay là hóa thân?

Phương Hành cũng chỉ hơi giật mình, liền cấp tốc bình tĩnh lại, phất tay thu Đại Đồng Lô, quay đầu nhìn Thiếu Tư Đồ tò mò hỏi.

- Đây là một chiêu hậu thủ ngươi chuẩn bị...

Vậy mà Thiếu Tư Đồ cũng thành thật trả lời, chỉ xuống một mảnh núi đổ nát phía dưới:

- Từ thời điểm ngươi xoắn nát Hội Kê Sơn ta đã cảm thấy ngươi không đơn giản, có thể có bản lĩnh bực này, tự nhiên ánh mắt ngươi cũng không kém, có thể đoán được cảnh giới bây giờ của ta, đã biết rõ cảnh giới của ta như thế còn dám đấu pháp cùng ta, hoặc là ngươi điên rồi, hoặc là còn ẩn giấu những chiêu khác, thế là lúc ngươi xoắn nát Hội Kê Sơn, ta liền giấu một chút tiên chủng ở địa phương khác, đợi thời điểm ngươi thi triển Tam Muội Chân Hỏa, điểm tiên chủng này sẽ trở thành hy vọng cho ta lật ngược thế cờ!

Hình như hắn vừa giải thích vừa có chút bất đắc dĩ, cười khổ chỉ một cái Phương Hành:

- Vốn là muốn trực tiếp đánh lén ngươi!

- Thật không biết xấu hổ!

Phương Hành lập tức căng thẳng mặt mày, nghĩ đến cục diện vừa rồi, nếu hắn đánh lén mình, thật sự có thể đắc thủ, càng nghĩ càng sợ, nên tức giận mắng một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Thiếu Tư Đồ, hỏi ngược lại:

- Vậy sao ngươi không làm như vậy?

Thiếu Tư Đồ cười khổ một tiếng, nói:

- Nhìn thấy lúc cuối ngươi còn bắt ta gọi là đại gia, ta liền không đành lòng!

Phương Hành nghe xong liền vui vẻ:

- Để ngươi gọi đại gia là hoàn thành chuyện tốt?

Thiếu Tư Đồ nói:

- Muốn sống liền gọi một tiếng đại gia, đây là nhân tình lớn bao nhiêu?

Phương Hành nghe xong cảm thấy rất đúng, không ngừng gật đầu nói:

- Nói rất hay, quan hệ đến mạng nhỏ, đừng nói đại gia, gọi gia gia cũng đều giá trị!

Hai người nhẹ nhàng nói mấy câu cùng chung chí hướng.

Dưới cái nhìn của Thiếu Tư Đồ, Phương Hành là một người hoàn toàn có tư cách đánh một trận đàng hoàng cùng hắn, mình kết Tiên Anh, hắn cũng kết Tiên Anh, mình luyện tiên chủng, đối phương cũng có tiên chủng không thua gì với mình, càng may mắn chính là hắn đã sớm lưu lại một cái tâm nhãn, nếu không lúc này đã sớm bị luyện chết tươi, đổi thành người khác sẽ chỉ biết vừa sợ vừa giận, nhưng đối với Thiếu Tư Đồ mà nói, đây hoàn toàn là nguyên nhân chủ yếu hắn để ý Phương Hành, có thể uy hiếp được chính hắn mới đáng giá làm đối thủ...

Mà đối phương đi tới nói, thì hắn cảm thấy cái tiên chủng chí cao vô thượng trong mắt người khác thật sự không làm người ta ghét như trong tưởng tượng, nhất là loại ý tưởng đột phá, làm ra đủ loại ứng đối trong đấu pháp, càng hợp tính khí của hắn, ở trong mắt Phương đại gia, người thông minh trên đời này cũng không nhiều, từ lúc Thiếu Tư Đồ hiện thân đến nay đã làm ra đủ loại sự tình, tất cả đều tiến hành dựa trên sự "Thông minh"!

- Ngươi chưa từng lừa ta, ta cũng không muốn lừa ngươi, như vậy...

Thiếu Tư Đồ yên lặng nửa ngày, mới thấp giọng mở miệng, ngẩng đầu nhìn về hướng Phương Hành.

- ... Vậy thì không lừa, đường đường chính chính tranh đấu một trận, xem ai cứng rắn hơn!

Phương Hành tiếp hắn, chậm rãi đi về phía trước, quanh người bắt đầu có tam muội hỏa ý nhàn nhạt quanh quẩn, thiêu đốt hư không.

- Nên như thế!

Thiếu Tư Đồ nhẹ gật đầu, cũng cất bước đi về phía trước, trên trán có tử ý lập lòe.

Lúc đầu tốc độ của bọn hắn cũng không nhanh, nhưng thái độ lại cực kỳ kiên quyết, từng bước một tiến lên, cũng bắt đầu vận chuyển loại sức mạnh khung bố nhất của chính mình, một cái là hỏa ý quanh người càng lúc càng nồng, mấy giây thời gian đã đạt đến trình độ nung chảy hư không, như ma quái cổ xưa, một cái khác lại là tràn ngập lôi điện quanh người, giống như hóa thân thành một tôn thiên thần đến từ thượng cổ, ngay cả thiên tượng chung quanh cũng bị đạo pháp của hai người bọn họ kinh động đến, mây đen quay cuồng, thiên địa biến sắc, cửu thiên chi thượng tầng tầng lớp lớp tạo thành một cái phễu cự đại...

- Hai người bọn họ không đấu pháp, mà muốn trực tiếp va chạm tiên chủng, một chiêu phân thắng bại?

Tất cả các tu sĩ xung quanh đều kinh động, từng người đứng thẳng lên nhìn vào trong sân không hề nháy.

Chẳng ai ngờ tới trận đấu pháp của hai vị Tiên chủng lại kinh thiên động địa tới mức độ này, không thi triển các loại tiên pháp, võ pháp, tâm kế, mà trực tiếp thúc giục lực lượng mạnh nhất, phân ra thắng bại ở trong chớp mắt...

Hai bên Tiên Hội Độ Kiếp cùng Dao Trì Tiên Hội đều trở nên ngưng trọng và khẩn trương, tâm thần căng như dây đàn!

Cả hai bên đều không muốn tiên chủng của chính mình xảy ra vấn đề, nên đã làm tốt chuẩn bị coi như tiên chủng thất bại cũng muốn xuất thủ cứu giúp, nhưng vào lúc này tiên chủng trực tiếp va chạm mạnh, cho dù bọn họ dự định cứu giúp cũng không có cơ hội, thắng bại của trận chiến này sẽ xuất hiện ở trong chớp mắt, có khả năng người thua sẽ tan thành mây khói, bên thắng có bảo mệnh được hay không cũng không biết, bọn họ chỉ có thể tiếp nhận, chứ không có cơ hội cải biến!

Một lôi, một hỏa, giống như hai đạo vận mệnh khác biệt, bắt đầu tiến vào càng lúc càng gần.

Mà tất cả lực chú ý của chư đạo thống Thiên Nguyên cũng bị hấp dẫn đi, nhất thời quên mất chư vật ngoài thân.

- Tiểu thần chủ nên rời đi!

Vào lúc này, mấy vị lão tu của Tiểu Tiên Giới lại không quan tâm kết quả trận đại chiến trong sân chút nào, trầm thấp thúc giục.

Nơi ánh mắt bọn họ hướng đến chính là vị trí của nam tử trẻ tuổi mắt vàng, lúc này người kia vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào hai người trong sân, hình như hắn cũng muốn cùng với những chư đạo thống khác, xem đến hai đại tiên chủng quyết một trận thắng bại, nhưng chư vị lão tu bên cạnh hắn đã gấp đến mức không thể nghĩ nhiều, thậm chí đánh liều nắm lấy ống tay áo của hắn, kể cả có bị trách tội cũng phải dẫn hắn rời khỏi vùng này...

- Ai, được rồi, vốn còn muốn nhìn bọn họ phân ra thắng bại, ta lại một ngụm nuốt người thắng nhưng...

Người trẻ tuổi mắt vàng tỏ ra rất bất đắc dĩ, ngẩng đầu liếc bầu trời một cái, cuối cùng vẫn lắc đầu, giống như là mười phần tiếc hận.

Rất nhanh, đám người Tiểu Tiên Giới mượn tầng tầng mây mù che chắn, lặng yên rút đi, không lưu lại một tia dấu vết, mà lực chú ý của chúng tu xung quanh cũng hoàn toàn tập trung vào trận tranh đấu giữa hai vị tiên chủng, nên không có ai chú ý tới, ngay cả khi có người nhìn lướt qua, phát hiện khu vực kia thì bên trong đã rỗng tuếch, nen cũng chưa từng suy nghĩ nhiều, trong ý thức đã mất đi sự chú ý xem người Tiểu Tiên Giới đi nơi nào...

Bên trong chiến trường, hai đại tiên chủng đã đụng vào nhau, đầu tiên là tiên chủng đưa tới tiên khí va chạm, khiến một mảnh hư không chấn động đến mức cuồn cuộn, vặn vẹo, một đạo sóng gợn giống như lợi kiếm khuếch tán ra phía ngoài, xé rách mặt đất, cắt ngang hư không, quấy đến chín tầng mây cũng phải vũ động, thiên tượng biến hóa giống như bị hỗn loạn, không có chút quy củ nào có thể nói, khi thì bạo vũ, khi thì đại tinh, hiển lộ rõ ràng vẻ điên cuồng.

Về sau chính là tiên chủng chân chính va chạm!

Lôi kiếp màu tím cùng Tam Muội Chân Hỏa va chạm vào nhau, đan xen lẫn nhau, vậy mà sinh ra một loại hỗn độn chi ý, rất giống với sự lộn xộn lúc thiên địa sơ khai được ghi chép bên trong sách cổ, những lực lượng nguyên thủy nhất đó chôn vùi lẫn nhau, sau đó tách ra đủ loại đạo pháp, vạn vật ...

Một màn thần kỳ như thế đã khiến mỗi người cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Trong mắt của bọn họ, vô luận là đứng ở bên nào, đều không sinh ra lòng coi thường hoặc ý miệt thị đối với một người khác, trận chiến giữa hai vị tiên chủng đều triển lộ ra thực lực chinh phục đối thủ, thậm chí tại thời khác bọn họ sắp phân ra thắng bại, vẫn khiến cho tâm tư chúng tu trong không cầm được, dâng lên một cái ý niệm:

- Vì cái gì nhất định phải phân ra một bên thắng một bên bại chứ?

- Hai người này, vô luận là người nào thua, đều sẽ là một tổn thất to lớn của Thiên Nguyên Đại Lục...

- Có phải chúng ta đã làm sai hay không?

Đúng lúc này đại trưởng lão phía Tiên Hội Độ Kiếp là Hồ Cầm lão nhân và đại trưởng lão phía Dao Trì bỗng nhiên tự lẩm bẩm:

- Trận chiến này bắt đầu từ ý muốn cá nhân của chúng ta mà xảy ra, cái gì Chư Thiên Chi Minh, cái gì chung độ đại kiếp, nếu thật sự muốn chung độ đại kiếp, thì phải là chân chính vứt bỏ hiềm khích lúc trước mới đúng, nhưng cuối cùng vẫn lấy ý muốn riêng của chúng ta, làm hai cái tiên chủng không thể không triển khai một cuộc chiến sinh tử, vô luận kết quả sau cùng như thế nào, đến tột cùng là song phương chúng ta ai thắng ai thắng, thì đối với việc chung độ đại kiếp của Thiên Nguyên mà nói, đều là thua...

Ý nghĩ này có vẻ hơi cổ quái, nhưng trên mặt hai người bọn họ lại đồng thời xuất hiện vẻ hối hận nhàn nhạt.

Mà thời điểm trong lòng bọn họ dâng lên ý hối hận, vô số tầng mây đã tích tụ càng ngày càng nhiều giữa không trung, tầng tầng lớp lớp, vô cùng nặng nề, hình như ở trong đó tích chứa vô tận sát cơ, đã uẩn dưỡng tới mức cực điểm, mà phía dưới hai đại tiên chủng va chạm bắn ra lực lượng kinh người, giống như lợi kiếm bay thẳng vào cửu tiêu, không ngờ đã dẫn phát vĩ lực trong mây!

Oanh! Oanh! Oanh!

Bỗng nhiên ở giữa đám mây có ba đạo lôi điện u ám trực tiếp giáng lâm xuống, giống như ba đạo thiên trụ, trùng kích một vực.

- Không tốt, hai đại tiên chủng va chạm, lực lượng quá mạnh, đã dẫn phát lôi kiếp ...

Có người phát giác biến hóa này, quá sợ hãi ngẩng đầu lên nói.

- Không... Không phải lôi kiếp mà là Thiên Kiếp!

(chưa xong còn tiếp) .

Chương 1009: Cuồn cuộn Thiên Kiếp

Hai đại tiên chủng sắp va vào nhau, đã dẫn phát thiên địa đại biến, kinh khủng nhất chính là bên trong tầng tầng lớp lớp mây đen trên không trung xuất hiện ba đạo lôi kiếp giáng lâm, nó hoàn toàn khác biệt với tử lôi lúc Thiếu Tư Đồ xuất quan, ba đạo lôi kiếp này vô cùng tối tăm mờ mịt, hơn nữa thô to như núi lớn, từ chín tầng mây lao xuống, giống như ba đạo thiên trụ, trong nháy mắt nối liền thượng thiên và mặt đất, chư tu phát hiện dị biến trong chớp nhoáng này đồng thời hoảng sợ kêu lớn, chư đạo thống cũng hoàn toàn đại loạn, thậm chí quên mất hai đại tiên chủng!

- Chẳng lẽ hai đại tiên chủng quyết đấu, dẫn động kiếp số trong truyền thuyết, hạ thiên kiếp xuống hay sao?

Lão tu có tu vi cao thâm gầm nhẹ, mắt đầy kinh nghi.

Đời người tu hành, mỗi khi đến cửa ải quan trọng đều có đạo kiếp trong thiên địa phủ xuống, nếu chịu đựng được sẽ bước vào một cảnh giới mới, không chịu đựng được thì thân tử đạo tiêu, thế gian cũng có một truyền thuyết là thời điểm người tu hành quá mức cường đại, lôi kiếp đưa tới sẽ không phải là đạo kiếp mà là thiên kiếp, là một loại lực lượng kinh khủng mà thượng thiên trực tiếp giáng lâm xuống, mạt sát người đụng chạm kiếp số!

Lại liên tưởng đến sự kinh diễm của hai người Phương Hành cùng Thiếu Tư Đồ liền không khỏi không mang cả hai liên hệ đến cùng nhau.

Hai đại tiên chủng đã phát triển đến mức đủ để dẫn lạc thiên kiếp phủ xuống sao?

Nhưng rất nhanh, bọn họ liền phát hiện lôi kiếp trên không trung phủ xuống, không đơn giản là thiên kiếp...

- Không tốt, thiên địa dị biến!

Bên phía Tiên Hội Độ Kiếp, Bạch Thiên Trượng phát giác ra sự việc không đúng, cất cao giọng rống to, thanh âm như sấm, đánh thức chư tu lâm vào trong yên lặng!

Rất nhanh liền có nhiều người phát hiện, ba đạo thiên kiếp kia căn bản không hướng về phía hai đại tiên chủng trong sân, mà phân biệt cách xa nhau mấy vạn dặm, trực tiếp bao phủ khu vực mấy vạn dặm chỗ bọn họ vào trong, càng kinh khủng hơn chính là, ba đạo thiên kiếp kia giống như thiên Trụ đứng ở ba phương hướng, mang một phương khu vực này ngăn cách ra, mà ở bên trong ba lượt thiên kiếp còn có vô số lôi kiếp phủ xuống, từng đạo từng đạo, khí tức vô cùng kinh khủng, tử khí tối tăm mờ mịt bao phủ mấy vạn dặm, mang tất cả tu sĩ bao khỏa ở bên trong!

- Oanh...

Có lôi kiếp giáng lâm xuống đã rơi vào khu vực một phương đạo thống, đạo thống kia chính là một phương đạo thống của Thần Châu Tây Vực, có một vị Nguyên Anh lão tổ dẫn đầu hơn mười vị đệ tử, thực lực cũng coi như không tầm thường, được Bạch Thiên Trượng hét lớn một tiếng, nên Nguyên Anh lão tổ đã kịp thời cảnh tỉnh lại, hiển nhiên lôi kiếp phủ xuống quá nhanh, muốn trốn tránh đã không kịp, vị Nguyên Anh lão tổ này gần như không chút nghĩ ngợi, hai tay hướng lên không trung chấn động, tế khởi chí bảo tông môn, vậy mà là một cái ô to lớn bao phủ trên đỉnh đầu hắn cùng chúng đệ tử.

Thế nhưng ngay tại thời điểm lôi kiếp rơi xuống, cái ô có thể ngăn cản ba lần độ kiếp của lão tu kia, ngay cả nửa hơi công phu cũng không chống lại được, đã bị xé rách tan tành, trong tiếng rống phẫn nộ của Nguyên Anh lão tổ, lôi kiếp càng nhanh chóng phủ xuống đỉnh đầu hắn cùng chư đệ tử, trong chớp mắt, tất cả mọi người bao gồm cả vị Nguyên Anh lão tổ này ở bên trong đều bị loại lôi kiếp màu xám hóa thành tro bụi, hồn tiêu cốt tán, ngay cả mặt đất chỗ bọn họ đứng cũng xuất hiện một cái hố sâu to lớn...

Một phương lực lượng trung kiên, cứ như vậy hủy diệt, không sót lại một chút nào...

- Cái kia... Cái kia đến tột cùng là cái gì?

Không biết có bao nhiêu người bị tình cảnh đột biến đó hù dọa, quên mất làm ra ứng đối, ngơ ngác hỏi.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay sau đạo lôi kiếp thứ nhất phủ xuống càng ngày có càng nhiều lôi kiếp từ trên trời giáng xuống, liên tiếp không ngừng, vì trận chiến giữa Phương Hành và Thiếu Tư Đồ, mà vùng này tụ tập không biết bao nhiêu đạo thống, trừ nơi quyết chiến giữa bọn họ ra, tất cả khu vực xung quanh dù là dưới mặt đất, hay trong hư không đều là lực lượng trung kiên của các phương đạo thống, không đến mức người chen người thì cũng không xê xích gì nhiều, mà dưới thiên kiếp dày đặc như mưa rào, những đạo thống này ngay cả tránh cũng không thể tránh, tất cả đều bị lôi kiếp bao phủ, nhất thời người ngã ngựa đổ...

Cả khu vực đều bị loại lôi kiếp này bao bọc, chỗ lôi kiếp bao phủ, có không biết bao nhiêu tu sĩ hoảng sợ rống to, trốn cũng không có chỗ trốn, tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể tuyệt vọng dùng pháp thuật hoặc là pháp bảo đến phòng ngự, có lẽ uy lực của loại thiên kiếp này khó có thể tưởng tượng, bọn họ gần như không có nửa phần lực lượng phòng ngự, liền bị loại lôi kiếp kia càn quét, trực tiếp tan thành mây khói, biến mất ở giữa thiên địa!

- Là thượng thiên muốn tuyệt diệt sinh linh sao?

Bên phía Dao Trì cùng Cổ thế gia cũng bị lôi kiếp bao phủ, sau khi Dao Trì Vương Mẫu kịp phản ứng lại, liền sợ hãi kêu to, bà ta nhìn lên trên đỉnh đầu thấy một đạo lôi kiếp vô cùng kinh khủng liền không chút nghĩ ngợi, xông lên trời, hai cái tay áo điên cuồng bay múa, tế khởi một vòng lưu hà, giống như một mảnh tiên vân tung bay ở trên đỉnh đầu nàng cùng chư đệ tử Dao Trì, lôi kiếp rơi xuống, đánh cho một mảnh tiên vân biến hình không thôi, rơi xuống phía dưới, nhưng nhất thời vẫn chưa bị phá, cho các nàng cơ hội thở dốc trong thoáng chốc.

- Nhanh... Đi mau... Mang theo Hồng nhi rời đi...

Hai mắt Dao Trì Vương Mẫu đã trở nên đỏ như máu, bắn ra pháp lực vô tận về phía tiên vân trên không trung, đồng thời quát lớn với mấy người đại trưởng lão.

- Xuy xuy ...

Cũng vào lúc này, tiên vân trên đỉnh đầu bà ta đã phát ra thanh âm xé nát của vải vóc, hơi thở tiếp theo, toàn bộ tiên vân sẽ bị lôi kiếp đánh cho thất linh bát lạc, lôi kiếp to lớn hạ xuống, bao phủ cả người Dao Trì Vương Mẫu vào trong, lấy tu vi bực này của bà ta, sau khi bị lôi kiếp bao phủ vạy mà không có chút lực phản kháng nào, thậm chí pháp y, huyết nhục trên người cũng bắt đầu vỡ nát, hóa thành mây khói.

- Vương Mẫu...

Đám người đại trưởng lão nhờ vào thời cơ một cái chớp mắt kia, trốn ra khỏi đợt oanh kích thứ nhất của thiên kiếp, khi bọn họ nhìn về phương hướng Vương Mẫu, gần như họ không thể tin được đây chính là Dao Trì Vương Mẫu, một trong những người có quyền lực nhất thế gian, vậy mà ở dưới thiên kiếp lại dễ dàng tiêu vong như thế?

- Con cháu Hàn gia, nhanh chóng rời đi...

Cách bọn họ không xa có một tên nam tử mặc áo đen kêu to, cầm thiết thương trong tay đánh về hướng không trung, biến ảo ra ngàn vạn thương ảnh, hướng về phía thiên kiếp đang giáng xuống người Hàn gia, nhưng sau khi hắn đón nhận đạo thiên kiếp kia cũng chỉ chống đỡ được mấy hơi công phu, liền hóa thành một bộ xương khô, sau đó ngay cả xương khô cũng hóa thành bột mịn, duy chỉ có một cây thiết thương là bị lôi kiếp nung chảy không còn hình dáng, chảy thành nước thép, rơi thẳng xuống mặt đất, đám con cháu Hàn gia rống to, muốn muốn xông lên cứu giúp gia chủ, nhưng lôi kiếp rất nhanh liền hạ xuống, trong nháy mắt tiếng hô của bọn họ bị dìm ngập, nửa ngày sau cũng biến mất ở giữa thiên địa.

Hàn gia, một trong bát đại gia tộc Thần Châu Trung Vực, vậy mà trực tiếp diệt tộc!

Đại trưởng lão Dao Trì thấy cảnh này mắt đều đỏ lên, nhưng tâm tư cũng cực kỳ bình tĩnh lại,ông ta khẽ trầm mặc một chút, liền quay đầu bay đi, đồng thời trong miệng hét lớn:

- Đại biến đã hiện, đệ tử Dao Trì cùng Phù Diêu Cung nghe lệnh, không tiếc hết thảy, cứu Tư Đồ ra!

- Sưu sưu sưu.

Một đám đệ tử Dao Trì và Phù Diêu Cung, cắn chặt hàm răng, bay thẳng về phía chiến trường.

- Việc này quá kỳ quặc, nhanh chóng rút đi!

Thời khắc Bạch Thiên Trượng phát hiện dị biến sinh ra đã phản ứng đầu tiên, nên làm ra ứng đối cũng nhanh hơn những người khác, ông ta hét lớn một tiếng, triệu hoán tiểu tháp bằng ngà voi mà trước đây Phương Hành lưu lại cho ông ta, cái tiểu tháp kia nhanh chóng biến lớn trên không trung, hóa thành một tôn bạch tháp cao chừng trăm trượng, sau đó ông ta mỗi tay một người, túm lấy Đại Kim Ô và Lệ Hồng Y ở bên cạnh ném vào bên trong tiểu tháp, sau một tiếng hét lớn của ông ta, một phương Tiên Hội Độ Kiếp, chúng đệ tử Đại Tuyết Sơn cùng tiểu bối Thái Cổ Yêu Đạo cũng phản ứng lại, nhao nhao hướng về phía tiểu tháp làm bằng ngà voi vọt vào, lúc này đã không kịp giải thích, thương nghị cái gì, chỉ có thể dựa vào phản ứng.

- Nhanh chóng vào tháp tránh né...

Phản ứng của lão bà Hồ tộc Thanh Khâu Sơn cũng không chậm, bà ta hóa thành một đạo ảo ảnh màu xanh, bay thẳng về hướng tiểu tháp ngà voi, trước người bà ta có rất nhiều đệ tử, đều bị bà ta không chút do dự đánh sang một bên, muốn ở trong đám tiểu bối, cướp đường xông vào tiểu tháp.

- Cút!

Nhưng ngay tại thời điểm bà ta sắp xông vào trong tháp, một tiếng quát lạnh truyền đến, Đại Bằng Tà Vương hóa ra chân thân, là một đầu hung cầm lớn như quả núi, một móng vuốt bắt lấy bà lão này, sau đó không chút do dự xé thành hai nửa, máu me đầm đìa vẩy xuống đầy đất, ánh mắt hung ác của hắn, lạnh lùng quét qua chư vực, dùng thanh âm trầm thấp:

- Bọn tiểu bối lần lượt nhập tháp, ai loạn người đó chết!

Thủ đoạn sát phạt vừa nhanh vừa tràn đầy sát khí uy hiếp như thế, đã chấn nhiếp chư tu ở chung quanh, một số trưởng lão vội vã muốn chạy đến tháp nhất thời không dám cướp đường, ngay cả những tiểu bối vì kinh hoảng mà có suy nghĩ tranh đoạt nhập tháp cũng đều trung thực xuống, mặc dù vẫn hoảng sợ, nhưng ai cũng không dám cướp đường, từng bước từng bước, đè ép tâm tư hoảng sợ, lần lượt chui vào trong tháp.

- Bảo vật này là Tiên Khí, nhưng phù văn của nó bị thiếu, năm khu vực này rất nhiều người, cần phải có người đi ra ngoài, đồ linh đại sư, xin nhờ ngươi!

Sau khi Bạch Thiên Trượng giao tiểu tháp ra, liền hướng về thủ tọa Linh Sơn Tự cúi đầu, một khắc cũng không chậm, phi thân hướng phía địa phương dầy đặc lôi kiếp nhất vọt tới, chư tu thấy hắn phóng tới nơi đó, nghĩ hành động này không khác gì tìm chết, lập tức đều kinh hãi, nhưng rất nhanh Đại Bằng Tà Vương cùng Hồ Cầm lão nhân cũng đều phản ứng lại, cùng nhau đuổi kịp, sóng vai xông về chỗ lôi kiếp dầy đặc nhất.

Phương Hành chính là ở chỗ này, điều lúc này bọn họ nghĩ tới, là muốn cứu được hắn ra!

Loạn! Loạn! Loạn!

Thời điểm này, thiên địa đã không còn một chỗ an toàn, dưới thiên kiếp kinh khủng bao phủ, tất cả đạo thống đều hoàn toàn đại loạn, không biết có bao nhiêu nhân vật thân phận không tầm thường đại, ở dưới lôi kiếp vừa đột ngột mà vừa kinh khủng bao phủ, chưa kịp phản ứng đã bị đánh cho hồn phi phách tán trong nháy mắt, đến chết cũng không biết xảy ra chuyện gì, mà cho dù nhất thời còn sống sót, cũng nhiều thất kinh chạy trốn về bốn phía, nhưng không cần biết trốn ở đâu, đều có thiên lôi phủ xuống, vào lúc này sinh mệnh tu sĩ đều như cỏ rác!

- Đến tột cùng là ai đang ở đây?

Lúc này mặt thủ tọa Linh Sơn Tự cũng trầm như nước, ngẩng đầu nhìn về phía cửu thiên, đáy mắt là vẻ ngưng trọng cùng cảnh giác trước nay chưa từng có!

Chương 1011: Sinh linh Thiên Nguyên tận làm nô!

(*** tất cả text Trung đều thiếu chương 1010, mong các vip thông cảm)

- Thần Chủ phủ xuống Nhân Gian Giới, Thiên Nguyên sinh linh tận làm nô!

Người nói chuyện là thanh niên mắt vàng đang trôi lơ lửng trên không trung, trong tay cầm một đạo pháp chỉ màu kim sắc, sau khi hắn mang câu nói này truyền khắp nơi liền nở nụ cười, cầm pháp chỉ ném một cái, chắp hai tay trên lưng, lẳng lặng đánh giá bốn phía, nhưng chủ yếu nhất vẫn rơi vào địa phương Phương Hành cùng Thiếu Tư Đồ quyết đấu, giống như muốn lấy cái gì đó, ánh mắt hắn chiếu tới liền thấy được bộ dạng thê thảm của tu sĩ chư đạo thống bị thiên lôi bao phủ, hình như cảm giác vô cùng thích ý, trên mặt xuất hiện một chút ý cười, sau khi hít sâu một hơi, mùi máu tươi tràn ngập không trung để hắn khiến say mê!

- Cái gì? Thần Chủ? đến tột cùng thì các ngươi là người phương nào?

Sau khi hắn tung pháp chỉ trong tay ra, trong hư không cách đó không xa liền vang lên một tiếng gầm thét, người nói chuyện lại là một người lão tu sĩ mặc đạo bào, máu me khắp người, trong đám người hỗn tạp thì khoảng cách giữa nam tử mắt vàng này và hắn khá gần, bỗng nhiên lúc này hắn bạo khởi, thân hình biến lớn, lao về phía nam tử mắt vàng giống như một tia chớp, thực lực hắn đã là Nguyên Anh đại thừa, lại là đảo chủ tiên đảo Bồng Lai Đông Vực. Hắn vẫn chưa chết nên lúc này bạo khởi một kích, lao thẳng đến chỗ nam tử mắt vàng!

- Người?

Thanh niên mắt vàng đối mặt với một kích toàn lực, khiến cả hư không cũng phải biến sắc của tu sĩ Nguyên Anh cảnh nhưng vẫn không có khí tức gì lạ, bình tĩnh như là một ngọn núi khổng lồ, dường như hắn không để ý đến đạo công kích đột ngột này, trên mặt ngược lại dâng lên vẻ trào phúng nhàn nhạt, hắn vẫn chậm rãi như vậy, bước ra một bước, lướt ngang hư không.

- Ai nói chúng ta là người?

Thời điểm hắn bước ra một bước, thân hình của hắn đã xuất hiện biến hóa khó nói lên lời, thân hình cả người bành trướng lên rất nhiều, cao hơn thân hình nguyên bản của hắn gấp ba lần, giống như một cái tháp màu vàng, bề ngoài biến đổi như hoàng kim, có hoa văn trời sinh, tựa như tia chớp, cái trán càng kéo dài, sinh ra độc giác quái dị, đùi cũng biến thành cực kỳ tráng kiện, chỗ khớp nối sinh ra gai ngược, móng vuốt sắc bén như là lợi kiếm, cắm chặt vào giữa hư không, phía sau thì sinh ra ba cặp màng cánh...

Oanh!

Hắn hóa thành bộ dáng này, tốc độ cũng biến thành nhanh chóng khó mà hình dung, hai chân đạp vào hư không một cái, ba cặp màng cánh phía sau chấn động, cả người biến mất ngay tại chỗ, nhanh đến mức mà ngay cả thần thức của đảo chủ Bồng Lai đảo, Nguyên Anh cảnh Đại Thừa cũng không bắt được thân hình của hắn, lúc hắn xuất hiện lại đã đến phía sau lưng Bồng Lai đảo chủ, móng vuốt sắc bén trực tiếp giữ lấy đầu Bồng Lai đảo chủ, giọng nói khàn khàn mà lành lạnh vang lên:

- Chúng ta là thần, là tử thần chưởng ngự sinh linh chư giới!

Lúc hắn nói chuyện, móng vuốt cũng đồng thời dùng lực.

Bồng Lai đảo chủ tuyệt đối không nghĩ tới thực lực của hắn lại bùng nổ trong nháy mắt như vậy, tâm tư hoảng sợ, muốn chạy trốn.

Nhưng thời điểm quái vật duỗi tay bắt lấy đầu của ông ta, phù văn phía trên năm ngón tay nó đã phát sáng lên, đạo đạo lưu quang phun trào như nước, vậy mà giữa ngón tay hóa ra lĩnh vực, giam cầm thần hồn của đảo chủ Bồng Lai đảo ở bên trong đầu...

- Ở trước mặt Thần tộc, các ngươi chỉ là thứ trộm được một chút đại đạo, làm sao có thể so sánh với Thần tộc trời sinh bọn ta?

Quái vật kia thấp giọng cười, sau đó móng vuốt hơi dùng sức, trực tiếp kéo cái đầu đẫm máu của đảo chủ Bồng Lai đảo từ trên thân thể xuống, sau đó cười lớn ném một cái, rồi ngẩng đầu lên mở cái miệng như bồn máu lớn ra, đớp lấy cái đầu còn giam cầm thần hồn của đảo chủ Bồng Lai đảo xuống dưới, cắn mấy cái, sau đó nuốt vào trong bụng, hài lòng thở một hơi.

- Tu sĩ nhân tộc, quả nhiên là một loại súc vật tốt...

Hình dáng hắn lại chậm rãi thay đổi, hóa thành thiếu niên thanh y phong độ nhẹ nhàng, từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng, nhẹ nhàng lau khóe miệng dính máu mấy lần, xóa đi vết máu bắn tung toé, sau đó mỉm cười, tiếp tục tiến lên...

- Dị tộc...

- Lại là dị tộc xâm lấn...

- Là sinh linh vực ngoại đã từng chiến đấu Cổ Tiên Nhân, là những vực ngoại tà ma đó...

Hắn làm ra một màn này, khiến không biết bao nhiêu tu sĩ chấn kinh, nhao nhao hoảng sợ, sợ hãi lui về phía sau.

Đối mặt với thiếu niên phong độ nhẹ nhàng này, bọn họ còn muốn sợ hãi hơn so với việc đối mặt với thiên kiếp.

Lúc này bọn họ đều hiểu ra, đây không phải là thiên kiếp mà là xâm lấn, là một sinh linh vực ngoại xâm lấn, hơn nữa người có kiến thức rộng rãi còn nhớ rõ, thời đại viễn cổ đã từng ghi chép qua loại sinh linh vực ngoại chiến đấu cùng Cổ Tiên Nhân này, nhưng ghi chép kia quá xa xưa, xa xưa đến nỗi nhân gian mất hết ghi chép, chỉ còn lại một cái cái bóng mơ mơ hồ hồ mà thôi...

Nghĩ đến sinh linh viễn cổ xâm lấn, liền có thật nhiều tu sĩ hoảng sợ, chiến ý rút đi giống như thủy triều.

Đây chính là sinh linh đã từng có thực lực khai chiến cùng cổ tiên ah, thực lực kia khủng bố đến cỡ nào?

Nhất là tên quái vật nhìn như còn rất trẻ tuổi kia, vậy mà dùng một kích liền giết chết đảo chủ Bồng Lai đảo cảnh giới Nguyên Anh Đại Thừa, động tác vô cùng dễ dàng, hình như chưa dùng hết toàn lực, chẳng phải chuyện này đã nói rõ thực lực của hắn chí ít cũng có thể so với tu sĩ độ kiếp sao?

- Dị tộc xâm lấn, chém giết tà ma, bảo hộ Thiên Nguyên...

Có người sợ hãi, cũng có người dũng cảm, sau khi thanh niên mắt vàng hiển lộ bản thể, cũng không phải tất cả mọi người đều giật mình mất hết can đảm, mà họ cùng nhau trở lại, có rất nhiều người bị hắn chọc giận, gần như một cái chớp mắt tiếp theo, giữa không trung liền vang lên rất nhiều tiếng rống giận, có bốn năm đạo khí tức khổng lồ hiển lộ ra, tất cả thân ảnh từ giữa hư không đập tới, thi triển ra đủ loại thần thông đạo pháp, tế lên đủ các kiểu pháp bảo, bi phẫn khó hiểu lao đến chỗ thanh niên mắt vàng, trong đó thình lình có gia chủ nhà họ Mạnh cùng mấy vị tộc trưởng Bắc Minh tộc.

- Hừ, muốn chết!

Thanh niên mắt vàng thấy cảnh này, trên mặt cũng hơi lộ ra vẻ kiêng dè, khí thế ngừng lại, nhưng cũng không có chút ý tứ muốn lui lại nào, khóe miệng ngược lại dâng lên một nụ cười tà, nhìn đám người lao đến chỗ mình, cảm giác vô cùng buồn cười, sau đó hai tay chấn động, bên trong cửu thiên đột nhiên có một đạo kôi kiếp càng thêm khổng lồ so với thiên kiếp phổ thông giáng lâm xuống, ầm ầm chấn động trong hư không, đám lão tu hướng về hắn lao đến, dù không có bị lôi kiếp đánh trúng, cũng bị chấn cho bay loạn xạ ra bốn phía...

- Chỉ tại các ngươi nội đấu quá kinh khủng, một lòng đoạt lợi, để ta nấp ở chỗ này nhìn các ngươi đấu pháp, cũng cho ta một cái cơ hội một lưới bắt hết bọn ngươi, sinh linh chỉ biết tư đấu giống như các ngươi, có tư cách gì thủ hộ khí vận chứ?

Thanh niên mắt vàng thấp giọng cười lạnh, sau đó thanh âm đột nhiên nhấc lên:

- Bắt đầu từ hôm nay, sinh linh Thiên Nguyên mãi mãi làm nô!

Theo thanh âm của hắn phát ra, chấn động khắp nơi, giữa không trung cũng bắt đầu ẩn hiện kim quang, hình như có vô số vầng thái dương từ trong tầng mây trầm xuống, mang theo mê vụ mênh mông, vào lúc này lôi kiếp đã càng ngày càng ít, kiếp vân kia cũng dần dần trở nên mỏng manh, xem ra loại lôi kiếp uy lực kinh khủng kia, cũng không phải là một cái pháp bảo có thể đánh xuống vô hạn, chỉ có điều lôi kiếp ít đi thì đám sinh vật lạ vận sức chờ phát động ở sau mây cũng bắt đầu phủ xuống, lúc bọn họ hiển lộ chân dung, thế giới an tĩnh.

Lít nha lít nhít, vô biên vô hạn...

Bên trong mây xuất hiện đủ loại sinh linh cổ quái kỳ lạ, phân biệt theo tộc đàn mà đứng, liếc nhìn lại đông đúc giống như hải dương, bất kỳ một cái nào, thực lực đều kinh khủng đến mức khó có thể tưởng tượng, số lượng một bộ phận đã hiển lộ ra không dưới mấy ngàn, mà đây vẫn chỉ là bề nổi của tảng băng chìm, không biết còn bao nhiêu số chưa từng hiển lộ ra...

- Ba ngàn thần tộc tiến nhập Thiên Nguyên, sinh linh làm nô không đầu hàng chết!

Theo những sinh linh này xuất hiện, không trung cũng bắt đầu có một cái âm thanh hét lớn, rung động khắp nơi, thậm chí rung động khắp chư thiên.

- Sưu sưu sưu sưu.

Theo tiếng hét lớn, vô tận sinh linh trong không trung đột nhiên hướng xuống phía dưới lao đến, để lộ ra răng nanh, lợi trảo, đủ loại phù văn kỳ lạ cổ quái xuất hiện, tất cả đều có các thần thông, vô cùng hung tàn, vô cùng khát máu, vọt thẳng về hướng tu sĩ chư đạo thống may mắn còn sống sót ở dưới, đồ sát trắng trợn, không lưu tình chút nào!

Ban đầu số lượng tu sĩ chư đạo thống đến đây xem trận quyết chiến giữa hai đại tiên chủng Thiên Nguyên không dưới mấy vạn, có thể nói là tụ tập rất nhiều tinh anh cùng trưởng lão các đạo thống, thân phận không đủ, căn bản không có tư cách đến, nhưng trải qua một trận thanh tẩy bất ngờ kia, mấy vạn tu sĩ gần như diệt tuyệt hơn phân nửa, số người sống sót không khỏi cảm thấy may mắn tới cực điểm, chỉ có điều bọn họ còn chưa kịp cảm thấy may mắn khi mình chạy trốn được, đã bị những sinh linh "Thần tộc" có thực lực cường đại mà hung tàn này bao vây.

Những sinh linh kia không hoàn toàn giống nhau, chỉ cần nhìn một chút là có thể nhìn thấy mấy chục con khác biệt, có con sinh trưởng giống như bọ ngựa, có con thân thể như rắn, toàn thân mọc giáp, có con chỉ lớn chừng quả đấm, nhảy nhót ở trong hư không, cắn nuốt dịch não hết thảy tu sĩ, càng có một số giống hình dạng con người, nhưng lại có được thần thông hoàn toàn khác biệt nhân tộc... Nhưng vô luận như thế nào, bọn chúng đều có một đặc điểm giống nhau, đó chính là hung tàn, cường đại, những con xông lên phía trước nhất, càng như thế...

- Bá bá bá ...

Vô số đầu người bay lên, vô số huyết nhục bắn tung tóe, vô số tu sĩ bị chết, bị phệ huyết hút xương.

- Chúng ta đầu hàng, chúng ta đầu hàng...

Có người bị sợ vỡ mật, liên tục quỳ xuống giữa không trung, quỳ bái, chỉ cầu sinh lộ.

Càng có người hoàn toàn lâm vào trong tuyệt vọng, một bên điên cuồng quơ binh khí trong tay, chiến đấu với những sinh linh không rõ này, một bên gào thét thê lương:

- Đây chính là đại kiếp sao? Đây chính là ngày tận thế của Thiên Nguyên sao? Làm sao lại tới đột nhiên như vậy? Thánh nhân ở đâu? Tiên chủng ở đâu? Tại sao không có người ra giúp chúng ta chống cự đại kiếp? Tại sao không có người đi ra chém giết những yêu ma này?

Chương 1012: Người đứng xem

Trên Thiên Nguyên Đại Lục, mọi người đều biết đến truyền thuyết liên quan tới đại kiếp, thậm chí còn mượn danh nghĩa đại kiếp làm một số việc, nhưng không có quá nhiều người để đại kiếp ở trong lòng, dù sao dưới đại kiếp mọi người đều khó thoát, coi như ta không nghĩ biện pháp Độ kiếp, người khác cũng sẽ nghĩ biện pháp Độ kiếp, coi như trời sập cũng có người cao đỡ lấy, ta cần gì phải đi bận tâm đến phần này? Bởi vậy, có rất nhiều người dùng danh nghĩa đại kiếp, nghĩ xem mình nên làm như thế nào, tranh thủ một điểm tiên cơ cho chính đạo thống của mình, đại kiếp còn chưa thấy đâu, Dao Trì cùng Độ kiếp Tiên Hội cùng các đạo thống khác đều đã cân nhắc đến sự tình kiếp sau trùng kiến Thiên Đình, chuyện từ đó về sau đã có thể thấy được lốm đốm...

Nhưng đến lúc này, trận tập kích bất ngờ kia mới khiến cho chúng tu chân chính chính cảm thấy tuyệt vọng.

Bọn họ vốn cho rằng, lúc đại kiếp đến Thánh Nhân sẽ chống cự đại kiếp, thế nhưng Thánh Nhân lại chưa từng xuất hiện...

Bọn họ vốn cho rằng lúc đại kiếp đến lão tổ Độ Kiếp cảnh thần thông quảng đại sẽ chống cự đại kiếp, nhưng cường giả Độ Kiếp cảnh cũng chưa từng xuất hiện...

Bọn họ vốn cho rằng lúc đại kiếp đến, những thủ đoạn thông thiên của nhóm gia chủ đạo chủ sẽ chống cự đại kiếp, nhưng vào lúc này, dưới thiên kiếp và sự vây giết của những Thần tộc vực ngoại đó, ngay cả gia chủ thậm chí đạo chủ cũng không hề có lực hoàn thủ...

Mà chỗ bọn họ ký thác hi vọng là đồ đệ Thánh Nhân, Tiên chủng lại chưa trưởng thành, hai người miễn cưỡng có căn cơ nhất, bởi vì phân tranh lợi ích nội bộ Thiên Nguyên, đã trải qua một trận đại chiến, sống chết không rõ!

Đại kiếp chân chính phủ xuống, phải hoàn toàn dựa vào chính mình...

Tình cảnh ở giữa phiến thiên địa lúc này đã làm cho người ta tuyệt vọng, tất cả tu sĩ đạo thống Thiên Nguyên bị trận thiên kiếp đến đột ngột kia thanh tẩy, ít nhất có hai phần ba tu sĩ chết không rõ ràng, số còn lại hoặc là bị thương hoặc là kinh hoảng, ở trước mặt những sinh linh Thần tộc kết thành quần đội xông vào trong sân giết chóc, căn bản đã mất đi dũng khí chiến một trận, trong tuyệt vọng bị vây giảo đến chết, hoặc là không dám đánh một trận, kinh hoàng chạy trốn ra bốn phía, hoặc là trực tiếp phủ phục xuống đất, xin hàng làm nô...

Thanh niên mắt vàng vừa mới ban bố pháp chỉ trông thấy cảnh tượng buồn bã kia cảm thấy tâm tình thật tốt, vừa cười vừa bước về phía Phương Hành cùng Thiếu Tư Đồ, con mắt màu vàng óng cẩn thận tìm kiếm hai người bọn họ.

- Hai người này nhìn cũng có khí vận, sẽ không bị Thiên kiếp trực tiếp đánh thành tro chứ?

Nam tử mắt vàng vừa tìm kiếm vừa lẩm bẩm, thậm chí cảm thấy có chút tiếc hận.

Tìm được! bỗng nhiên lúc này tâm hắn hơi rung động một chút, con ngươi màu vàng óng co rụt lại, sau đó lành lạnh nhìn phía bốn phía.

Lúc này thiên địa đã hoàn toàn đại loạn, vô số người chạy trốn, chém giết lẫn nhau, tu sĩ Nhân tộc còn dư lại cũng không nhiều, đại khái cũng chỉ có mấy ngàn, chen chúc cùng rất nhiều sinh linh Thần tộc ở bên trong, cũng coi như có bóng người lay động, căn bản khó mà phân biệt rõ ràng ai là ai, nhưng ở dưới ánh mắt của nam tử mắt vàng dường như hư không thoáng ngưng đọng lại trong chốc lát, sau đó không ngừng phóng đại, khuôn mặt tất cả tu sĩ chung quanh, đều lướt qua trước mắt hắn giống như trong phim vậy.

Rất nhanh hắn liền nhìn về phía một người, trên mặt hiện ra một vòng ý cười, thân hình nhào ra ngoài.

- Biết ngay các ngươi không có dễ dàng chết như vậy!

- Bạch!

Vào lúc này bàn tay ôn nhuận như ngọc của hắn biến thành móng vuốt nhọn, chộp thẳng tới bóng một người.

Đạo thân ảnh kia đứng ở vị trí phương bắc của Hội Kê Sơn lúc trước, dáng người thon dài, thần sắc thâm trầm, nhưng hình như quanh người lại có đạo đạo lôi ý màu tím lượn lờ, khiến cho thân thể của hắn đang nhanh chóng huyễn hóa ra, khôi phục tướng mạo vốn có của hắn từng chút một, đương nhiên đó là bộ dáng Thiếu Tư Đồ Phù Diêu Cung, xem ra hắn cũng bị trọng thương, suýt nữa hồn phi phách tán, nhưng dù sao hắn cũng là Tiên Anh, nên hắn đang lấy lực lượng lôi kiếp nlàm căn nguyên, trùng sinh tại chỗ, lúc này cũng mới khôi phục được hơn phân nửa, còn chưa hoàn toàn trưởng thành...

- Hắn vẫn sống, như vậy... trận chiến vừa rồi tiểu ma đầu thua?

Nam tử mắt vàng nhắm thẳng vị trí Thiếu Tư Đồ bắt tới, nhếch miệng lên lộ vẻ mỉm cười.

Nhưng khi một trảo này sắp bắt đến người Thiếu Tư Đồ, thần sắc hắn lại run lên lần nữa, ánh mắt nhìn về phía phương nam, lông mày chăm chú nhíu lại, rất nhanh, ánh mắt của hắn liền vượt qua đủ loại chướng ngại, tập trung lên trên thân hình một người, ở nơi đó đang có bốn năm người giống như là người khổng lồ, Thần tộc toàn thân là nham thạch đang vây công một nữ tử có vóc người cao gầy, thực lực mấy tên Thần tộc kia yếu kém, bốn năm người vây công một người, vậy mà còn chậm chạp không thể bắt được đối thủ, nhưng cũng dồn được đối thủ vào góc chết, chuẩn bị tìm khe hở hạ sát thủ.

Nhưng bông nhiên ở bên cạnh họ lại có một đám hỏa diễm đột nhiên xuất hiện, bên trong ngọn lửa kia, thình lình có một bóng người nhảy ra ngoài, thân hình đầy rẫy huyết hồng, một quyền bay thẳng, nện xuyên qua đầu một tên Thần tộc, sau đó xé rách cơ thể nó ra, nhảy tới bên người nữ tử kia...

- Đều không có chết?

Nam tử mắt vàng nao nao, ngược lại có chút do dự, không biết nên bắt người nào trước.

Tự nhiên hai người kia chính là Phương Hành cùng Thiếu Tư Đồ, bọn họ đều không có chết, nghiêm túc mà nói thì bọn họ bị trận Thiên kiếp đột nhiên xuất hiện này cấp cứu, ban đầu trận chiến hung hãn như tiên chủng va chạm đã chú định giữa bọn hắn sẽ phân ra một người thắng một người bại, hoặc là đồng quy vu tận, trên cơ bản không có thỏa hiệp, nhưng lúc bọn họ thúc giục tiên chủng đánh về phía đối phương, muốn phân ra một người sống một người chết, trong lòng hai người đều hiện lên một điểm tiếc hận...

Hoặc là nói một chút không cam tâm...

Vì tranh danh một cái hư danh liền nhất định phải phân ra ngươi chết ta sống như thế hay sao?

Chỉ có điều, mặc dù không cam lòng, thực tình không muốn, nhưng tên đã trên dây không phát không được!

Từ khi hai người bắt đầu xuất thủ, đã không có chỗ để thỏa hiệp.

Nhưng vào lúc này, kiếp vân hội tụ giữa không trung, chi uy kinh khủng uẩn nhưỡng tới cực điểm, vô số Lôi kiếp từ trên trời giáng xuống!

Tại thời khắc này, bọn họ đồng thời sinh lòng cảnh giác!

Tu sĩ khác không hiểu rõ Tiên Anh chi uy, còn tưởng rằng Kiếp vân trên không trung là do hai người bọn họ dẫn tới, nhưng bọn hắn lại rất rõ ràng, lúc này bọn họ đều giấu Thần uy bên trong, ngưng tụ lực lượng mạnh nhất phân ra cao thấp với đối phương, làm gì có nửa phần tinh lực dư thừa tràn ra ngoài? Loại kiếp vân kia, căn bản không thuộc về bất kỳ người nào bên trong bọn hắn, có phe thứ ba tồn tại…

Đối mặt với dị biến, tâm tư hai người đều chuyển biến cực nhanh, nhìn về phía đối phương.

Sau đó bọn họ cùng làm xuống một cái quyết định.

Hai người bọn họ đồng thời thu hồi ba thành thần lực!

Vốn muốn toàn lực liều mạng cùng Phương Hành, lại thu hồi ba thành Thần lực, thật sự là quá mức hung hiểm, đối phương hoàn toàn có khả năng dùng một kích toàn lực, nhân cơ hội này đánh chết chính mình, đương nhiên, một phương thắng, cũng không chạy thoát Lôi kiếp từ cửu thiên chi thượng phủ xuống, nhưng vô luận như thế nào, mang tính mạng của mình giao vào trong tay đối phương cũng là một sự tình hung hiểm đến khó hình dung, nhưng đối với hai người này mà nói, tâm linh lại nhất thời tương thông, trong chớp mắt liền làm ra quyết định, sau đó thu hồi ba thành Thần lực của chính mình!

Bọn họ đồng thời mang tính mạng của mình giao cho đối phương.

Thu hồi ba thành Thần lực, mặc dù bọn họ đụng vào nhau cũng không đánh nát tiên chủng của chính mình, ngược lại mượn lực đạo đối phương, ở trong chớp mắt lôi kiếp phủ xuống, bắn ngược về phía sau, cũng chính vì nguyên nhân này, mới khó khăn tránh thoát Lôi kiếp dầy đặc nhất vốn nhắm ngay chỗ hai người bọn họ giáng lâm xuống, mặc dù tiên chủng không có vỡ nát nhưng bảy thành lực lượng va chạm, cũng làm cho bọn hắn đồng thời bị trọng thương, lại thêm Lôi kiếp tác động đến nên thân hình hai người đều vỡ nát, trong thời gian ngắn khó mà khôi phục lại được...

Phương Hành bị bắn lệch về phương nam, hóa thành một đoàn hỏa vân nhàn nhạt, nhìn như là một đoàn hư không chi hỏa Lôi kiếp đưa tới nên không đáng chú ý, mà hắn cũng thụ thương không nhẹ, mất thời gian uống cạn chung trà mới chữa trị được chân thân, bên trong thời gian uống cạn chung trà hắn không cử động được, cũng không thể nói chuyện, nhưng hỏa diễm của hắn là tiên diễm, là thần trí của hắn, nên có thể để cho hắn thật sự cảm giác được, nghe được, nhìn thấy tất cả những gì phát sinh chung quanh, đây như thảm trạng Địa Ngục, như tận thế đồ diệt, khiến cả người hắn đều ngơ ngẩn!

Tại sao có thể như vậy?

Đến tột những sinh linh này là cái quái gì, làm sao lại mạnh như vậy, hung ác như vậy?

- Nhất định phải cứu tiểu Phương Hành...

Hắn thấy Thập Nhất thúc, Hồ Cầm lão nhân cùng Đại Bằng Tà Vương không để ý Lôi kiếp đầy trời, phóng tới chiến trường muốn cứu mình, nhưng không có nghĩ đến, một đám hư không chi hỏa bên người kia kỳ thật chính là hắn, họ thoáng đi qua hắn, vọt vào khu vực nguy hiểm nhất...

Hắn nhìn thấy Bằng Ngũ Cô Nhận Sơn bị một đạo thiên kiếp đánh trúng, trong nháy mắt thân hình biến mất một nửa, một nửa thân thể khác điên cuồng chống đỡ, trong tay cầm Thiết Kích hướng về không trung gào lên đau đớn, kêu to "Ai muốn diệt ta, có bản lĩnh hiện thân chiến một trận ", cũng nhìn thấy thủ tọa Linh Sơn Tự điên cuồng như ma, trong tay cầm đồ đao xông lên tận chín tầng trời, sau đó bị một cánh tay giống như Thiên Trụ trực tiếp vỗ xuống, trấn ở trên mặt đất...

Hắn thấy nam tử mắt vàng cầm pháp chỉ, liền nghĩ đến một trận chiến ngắn ngủi ở Côn Lôn Sơn, trong lòng hắn có vô tận hoảng sợ bay lên, hóa ra loại tồn tại kinh khủng này đã sớm xuất hiện ở Thiên Nguyên, có khả năng thời điểm Tiểu Tiên Giới phủ xuống bọn họ đã theo tới, kỳ thật chính mình đã phát hiện qua sự hiện hữu của bọn hắn, vậy mà không coi ra gì, căn cứ quá nhiều sự tình suy nghĩ trong lòng, cũng không nghĩ lại, chỉ cho rằng tên kia là thần tử được một vị nào đó trong Tiểu Tiên Giới bồi dưỡng ra, căn bản không quan trọng gì!

Trong lòng của hắn có vô tận kinh nghi, vô tận tức giận, lại thêm việc trong lúc nhất thời không thể động đậy, chỉ có thể lẳng lặng nhìn.

Hắn thấy vô số cảnh chém giết xuất hiện ở bên cạnh mình, vô số người vẫn lạc ở trước mặt mình, vô số người kêu cứu tuyệt vọng, trong đó không thiếu người chính mình quen biết, hắn muốn cứu giúp họ nhưng ngay cả một tia thần niệm cũng không thể động đậy...

Dưới tình cảnh thê thảm nhất, vậy mà hắn chỉ có thể làm một người đứng xem!

Chương 1013: Đồ thần

Vô số tu sĩ Thiên Nguyên ở bên người bị thiên kiếp oanh sát, kêu khóc, bị sinh linh Thần tộc giáng lâm xuống xé xác, bị hấp huyết phệ cốt, nhưng Phương Hành thụ trọng thương, chỉ có thể hóa thành một đoàn hỏa diễm, chữa thương ở trong lửa, ngưng tụ pháp lực một lần nữa, mặc dù hắn va chạm cùng Thiếu Tư Đồ chỉ sử dụng bảy thành lực lượng, nhưng vẫn khiến cho hắn bị hao tổn quá nặng, căn bản không thể ở trong thời gian ngắn trở lại đỉnh phong, đây còn là hắn có Tam Muội Chân Hỏa làm tiên chủng, đổi lại là tu sĩ Nguyên Anh phổ thông khác chịu va chạm như thế, tất nhiên sẽ hồn phi phách tán!

- Tà quái phương nào tới, dám đả thương người Yêu Địa ta...

Hắn thấy tiểu lão đầu Đại Thánh Sơn xưa nay luôn cười ha hả, một chút kiêu ngạo cũng không có, giống như là một người có tính tình vô cùng tốt cũng giận tím mặt, tóc trắng dựng thẳng, trong tay cầm một cây Hỗn Thiên côn vọt tới không trung, thình lình nhìn thấy mấy tên sinh linh Thần tộc hình dạng bọ ngựa, ngạnh sinh sinh nện ba, bốn con bọ ngựa thành thịt vụn, huyết nhục tung bay, nhưng lại bị một con bọ ngựa cánh tím yên lặng không tiếng động đi vòng ra sau lưng, một đao đâm xuyên qua ngực, một đôi con ngươi huyết hồng tràn đầy tức giận dần dần ảm đạm, cuối cùng biến thành tối tăm.

- Cho dù yêu ma các ngươi hung hăng ngang ngược, đợi ta trở về, nhất định sẽ...

Hắn cũng nhìn thấy Mạnh gia chủ, vậy mà vứt bỏ một đám tộc nhân, hóa thành lưu quang chạy trốn, vừa trốn vừa mắng mấy lơi cay độc, nhưng lúc tên này chạy trốn tới trước người Phương Hành, vẫn bị mấy con sinh vật quái dị lớn cỡ nắm tay, thân thể mọc đầy chân, miệng hiện đầy răng nanh vây quanh, cùng nhau tiến lên gặm nuốt huyết nhục của ông ta, cuối cùng gặm ông ta thành xương khô, giãy dụa ngã xuống...

- Ta nguyện làm nô, ta nguyện làm nô...

Hắn cũng nhìn thấy một vị lâu chủ Bạch Ngọc Kinh quỳ trên mặt đất, lớn tiếng xin tha, lại bị sinh linh Thần tộc giết quá hưng phấn dùng một chưởng vỗ chết.

Đủ loại tình cảnh hoặc là thê thảm, hoặc là oanh liệt, hoặc là buồn cười, xuất hiện ở bên người.

Vậy mà lúc này Phương Hành trở thành một người đứng xem, dù hắn tràn đầy huyết hồng vẫn không có cách nào như cũ.

- Lão quái vật Độ Kiếp ở đâu?

- Các thánh nhân ở đâu?

Trong lòng của hắn cũng vô cùng lo lắng, vì sao những đại nhân vật kia không người xuất hiện vào lúc này, chống cự đại kiếp?

Nơi này phát sinh biến cố kinh người như thế, những người kia không thể không biết...

Hoặc là nói...

Thời điểm Phương Hành nghĩ đến đây tâm đã chìm xuống dưới...

... Chẳng lẽ những người kia không tới, bởi vì bọn hắn cũng bị tai kiếp đồng dạng?

Địch nhân quá mạnh, ngay cả cường giả như thủ tọa Linh Sơn Tự cũng đều bị đập lên trên mặt đất, trấn áp gắt gao!

- Phương Hành, tên hỗn đản chết tiệt này, ngươi ở đâu?

- Tên hỗn đản, ngươi mau chạy ra đây...

Bên trong tuyệt vọng và bất lực, hắn nghe được một giọng nói lo âu đang kêu to, hắn dùng thần niệm quét tới, liền thấy Long Nữ mặt đầy lo lắng đang lao đến, các nàng bởi vì lo lắng, không có tự mình tới quan chiến, mà ở địa phương cách chiến trường không đến nghìn dặm chờ đợi thông tin, nên vừa lúc tránh thoát khu vực dầy đặc thiên kiếp nhất, nhưng vào lúc này nàng và Sở Từ, Ứng Xảo Xảo, đều kinh hoảng lao đến, đi tới địa phương hung hiểm nhất, muốn tìm được hắn...

- Không thể tới!

Rượu thịt hòa thượng của Linh Sơn Tự hóa thân thành người khổng lồ cao mười trượng, chống đỡ tiểu tháp trên đỉnh đầu, ngăn cản thiên kiếp thỉnh thoảng phủ xuống, vội vã xông ra ngoài khu vực có thiên kiếp đứng đối diện với ba nữ tử, hắn hiểu được nặng nhẹ nên rống to một tiếng, duỗi ra bàn tay ra bắt lấy ba người này, muốn ngăn cản các nàng đi chịu chết, nhưng chỉ có Sở Từ và Ứng Xảo Xảo tu vi yếu nhất bị hắn một phát bắt được, ném vào trong tiểu tháp, còn Long Nữ thì không chút do dự tránh qua, tránh né một trảo này của hắn, tiếp tục hướng về bên trong chiến trường lao đến, lớn tiếng kêu gọi.

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Bốn tên cự nhân có thân thể làm bằng nham thạch chú ý tới nàng, hình như chúng cũng cảm thấy nữ tử chủ động tới chịu chết có chút buồn cười, nên bao vây nàng vào giữa, dùng đại lực bàng bạc đánh về phía nàng, thực lực Long Nữ không yếu, nàng điều khiển đại thuật Long tộc cẩn thận đọ sức, vậy mà chiến trường của các nàng ở ngay bên người Phương Hành, nhưng lúc này hắn cũng chỉ có thể nhìn Long Nữ nỗ lực chèo chống, nhiều lần gặp nạn mà không có nửa điểm năng lực ra tay hóa giải giúp nàng, hận ý trong lòng càng điên cuồng phát ra, im ắng gào thét, ngọn lửa kia cũng bắt đầu tăng vọt...

- Phốc...

Long Nữ tránh thoát bốn năm chiêu, rốt cục cũng bị một cánh tay đá quẹt vào phía sau lưng, tiên huyết dâng trào, mà Phương Hành cũng ở trong nháy mắt kia kinh sợ lên, Tam Muội Chân Hỏa ở dưới sự tức giận của hắn thôi động, càng ngày càng mạnh, tốc độ chữa trị thương thế cũng nhanh hơn rất nhiều lần, giống như trong nháy mắt tránh thoát một loại trói buộc vô hình nào đó, đột nhiên hắn thu được tự do, chân thân từ trong ngọn lửa nhảy dựng lên, ôm theo vô tận lửa giận, một quyền hướng về quái thạch đả thương Long Nữ đánh tới, chỉ một quyền này liền xuyên thủng đầu nó...

Mà một màn này cũng bị tiểu thần chủ mắt vàng nhìn thấy!

- Dám đánh nàng dâu của ta, tiểu gia ta nện chết các ngươi...

Lúc này trong lòng Phương Hành đã sớm nhẫn nhịn không biết bao nhiêu lửa giận, con mắt đỏ lên giống như lửa, trực tiếp gào thét vọt tới những thần linh kia, vào lúc này Phá Trận Kinh cũng được thôi động đến mức mạnh nhất, phất tay liền giống như thần tướng xông trận, vô kiên bất tồi, vậy mà cùng mấy tên cự nhân làm bằng nham thạch ngạnh ngạnh sinh sinh đối cứng, một thân pháp lực giống như vô cùng tận, nộ diễm ngập trời lưu chuyển ở bên người như là Chiến Thần!

Vừa rồi không thể động đậy, nhưng hắn cũng phát hiện một số hiện tượng, những sinh linh tự xưng là thần này, có thực lực mạnh yếu không đồng nhất, cường giả giống như chủ nhân của hoàng kim cự trảo từ trên cửu thiên chi thượng phủ xuống, chỉ dùng một kích liền trấn áp thủ tọa Linh Sơn Tự trên mặt đất, hay là người tuổi trẻ mắt vàng dùng một chiêu đánh giết đảo chủ Bồng Lai đảo rất ít, đại đa số trong đó chỉ có thực lực như Nguyên Anh cảnh mà thôi, tự nhiên so với tu sĩ phổ thông đã coi như là kinh khủng, nhưng so sánh với hắn, còn kém rất xa!

Mấy tôn quái thạch này liền thuộc về phạm trù phổ thông, không có triển lộ ra thủ đoạn đáng sợ như thanh niên mắt vàng, chỉ tương đương với tu sĩ Nguyên Anh cảnh, hơn nữa trong chiến đấu nhìn, hình như bọn hắn cũng không hiểu thuật pháp hoặc là võ pháp, chỉ có quái lực kinh khủng, một quyền có thể nện nứt đại sơn, hấp thu lực lượng từ bên trong lòng đất tu bổ tự thân, nhưng ở trước mặt Phương Hành, loại lực lượng này có vẻ rất yếu...

Oanh! Oanh! Oanh!

Hắn giơ tay nhấc chân cũng có lực lượng lớn như núi, ngạnh ngạnh sinh sinh đánh nát mấy tôn quái thạch, hình ảnh hung mãnh, chấn kinh khắp nơi.

Chung quanh có thật nhiều sinh linh Thần tộc chú ý đến hắn.

- Hỗn đản thối, ngươi... ngươi còn sống...

Tuyệt địa trùng sinh nên lúc này Long Nữ đã hoàn toàn giật mình, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống.

- Nam nhân trên chiến trường, nữ nhân đừng khóc, điềm xấu đấy!

Phương Hành dùng hai tay siết vỡ đầu một tôn quái thạch cuối cùn nhưng không quay đầu lại nói ra.

Lúc này Long Nữ cũng giật mình, ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng Phương Hành.

- Trước tiên nàng tới địa phương an toàn chờ ta, ta đi gọi đám người Thập Nhất thúc trở về...

Phương Hành không nhiều lời, dùng thanh âm trầm lắng căn dặn, giống như là đang cam đoan “Ta nhất định trở về”!

Dứt lời hắn đã bước nhanh chân về phía trước, để Long Nữ ngay lại đó, vừa rồi hắn đã thấy Thập Nhất thúc cùng Hồ Cầm lão nhân, Đại Bằng Tà Vương xông về phía trước muốn cứu mình về, kết quả lại khiến bọn họ hãm sâu vào trong đó, không thấy bóng dáng, hắn không thể bỏ đi mà phải đi cứu ba người bọn họ trở về, hắn cuồng bạo đánh nát bốn tôn quái thạch nên đã bị rất nhiều sinh linh cổ quái để mắt tới, Long Nữ đi theo bên cạnh hắn, vậy sẽ không an toàn.

- Sưu!

Hắn triển khai Tiêu Diêu thân pháp, di chuyển ở giữa chiến trường, thời điểm này đã không có Lôi kiếp, nhưng khắp nơi giữa không trung đều là sinh linh Thần tộc điên cuồng đuổi theo tu sĩ Nhân tộc, vô cùng hung hiểm, nhưng Tiêu Diêu thân pháp của Phương Hành huyền diệu vô cùng, lúc lướt qua không trung thân ảnh mờ mịt, không thể nắm bắt, không biết có bao nhiêu sinh linh Thần tộc muốn vọt qua bắt hắn nhưng đều vồ hụt, ngược lại bị hắn thuận tay xé nát, thần huyết vung vẩy khắp nơi, sau đó tiện tay ném huyết nhục của bọn nó xuống, tiếp tục phóng tới một địa phương khác.

- Các loại mệnh thuật đều là tử lộ, vậy ta sẽ giết ra một đầu sinh lộ...

Cách đó không xa, có một vị nữ tử thân hình thanh lệ, trên tay cầm một đạo Huyền Tinh kiếm mờ nhạt, ác chiến cùng sinh linh Thần tộc, nửa người đều là máu, vừa lộ ra vẻ hung ác điên cuồng, vừa có chút cuồng loạn, đương nhiên đó là thần nữ Âm Linh Đạo Thần Châu Bắc Vực chuyên dùng ngực để "suy nghĩ" khi làm việc, nàng là hạng người có thể không động thủ liền không động thủ, vậy mà lúc này cũng liều mạng.

- Theo ta đi!

Thân hình Phương Hành hơi chuyển, vòng qua người nàng, pháp tướng tăng vọt, kiếm ý đại thịnh, chém vỡ đầu sinh linh Thần tộc ác chiến cùng nàng, sau đó hướng về phía nàng hét lớn, Trà Trà Tiên Tử trở về từ cõi chết liền ngẩng đầu lên nhìn hắn, nàng không nói lời khách sáo nào mà chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, đi theo phía sau hắn, tiếp tục theo hắn xung phong, mục tiêu của Phương Hành là tìm kiếm đám người Bạch Thiên Trượng, nhưng lúc này chiến trường quá loạn, quét mắt khắp bốn phía căn bản không tìm thấy bóng dáng đám người Thập Nhất thúc, chỉ có thể nhìn thấy tràng cảnh tu sĩ Thiên Nguyên ác chiến và bị tàn sát.

Cẩn thận tìm tòi nên mỗi lúc hắn nhìn thấy có người lâm nguy mà hắn có thể cứu lại hắn đều cứu, không bao lâu, sau lưng hắn có chừng mười mấy người tụ lại, tất cả đều không nói một lời, cũng không muốn chạy trốn, đi theo sau lưng Phương Hành, một đường chém giết tới.

- Ngươi là yêu tà, ta liền chém yêu tà, ngươi là thần, ta liền thí thần!

Đang lúc một mạch liều chết, bỗng nhiên phía trước xuất hiện một chiến đoàn, bên trong có âm thanh quen thuộc truyền đến, Phương Hành định thần nhìn lại, vậy mà lại là Lữ Phụng Tiên, lúc này hắn bị ba tên sinh linh Thần tộc mặc giáp cốt vây quanh chém giết, mặc dù hình dạng những sinh linh Thần tộc này khác nhau, thực lực cũng có cao có thấp, nhưng vẫn có thể phân biệt ra được trong đó có một điểm khác biệt, phàm là sinh linh khoác trên người áo giáp đơn sơ, thực lực đều mạnh hơn rất nhiều so với sinh linh phổ thông, lúc này vận dụng Âm Dương Thần Ma Giám hoàn mỹ, vậy mà gần tiếp cận chiến tướng!

Ba tên thần tướng vây quanh Lữ Phụng Tiên, nhưng trong tay hắn cầm Phương Thiên Họa Kích, khí thế càng điên cuồng, không rơi vào thế hạ phong, chiến đấu ngang sức với chúng, quả thực để cho người ta chấn kinh, thực lực ba tên thần tướng kia cũng rất cường đại, nên nhất thời không phân ra thắng bại, Phương Hành nhìn thấy một màn này, liền không chút nghĩ ngợi vọt tới, thân hình hắn như một con đại bằng từ cửu thiên hạ xuống, hung hăng đạp một cước ở trên lưng một tên thần tướng, khiến miệng tên này phun ra kim huyết, bổ nhào về phía trước, bị Lữ Phụng Tiên đâm vỡ đầu, máu tươi vẩy ra tứ phương...

- Giết...

Đám tu sĩ đi theo sau lưng Phương Hành đã sớm oanh một cái lao lên, vây quanh hai gã thần tướng khác loạn đả, thực lực thần tướng có mạnh hơn, bị những người này bốn năm cái đánh một cái, lại có cường giả như Phương Hành cùng Lữ Phụng Tiên ở bên, nên rất nhanh liền chém giết chúng tại đương trường.

- Ta không cần ngươi giúp!

Lữ Phụng Tiên thu hồi đại kích, thấy người tới là Phương Hành thì lông mày đều ngưng lại, phẫn nộ quát chói tai.

- Bớt nói nhảm, ta cần ngươi giúp!

Phương Hành lười nói nhiều cùng hắn liền quát lạnh một tiếng, sau đó chọn một phương hướng khác phóng đi:

- Theo ta đi!

Lữ Phụng Tiên nghe thấy lời nói không chút khách khí nào chợt ngơ ngẩn, nói:

- Há, vậy được!

Chương 1014: Có dám đi làm thịt hắn hay không?

Sau lưng lại có nhân vật lợi hại như Lữ Phụng Tiên đi theo, thực lực đoàn người Phương Hành lập tức tăng cường không ít, một mạch liều chết, lao thẳng về phía trung tâm trận vực, trong lúc nhất thời không có ai phát hiện bọn họ phóng tới nơi hung hiểm nhất, đối với Phương Hành mà nói hắn căn không muốn tới nơi có nhiều sinh linh Thần tộc như vậy, hắn chỉ muốn tới tìm đám người Thập Nhất thúc, nhưng trên đường đi thấy tu sĩ Thiên Nguyên bị người săn giết nên ra tay cứu giúp, cho phép bọn họ đi theo sau lưng mình, bởi vì nếu ném bọn hắn ngay tại chỗ, đoán chừng vẫn bị sinh linh Thần tộc vây công thậm chí chết thảm, đi theo hắn còn có thể an toàn hơn một chút.

Mà những tu sĩ được hắn cứu ở ven đường, sau khi trở về từ cõi chết, cũng không có chút suy nghĩ nào, dưới lửa giận cùng sự không cam lòng trùng kích, bọn họ thậm chí không biết mình đang xông tới đâu, nhưng sau khi được Phương Hành cứu về, liền đi theo hắn xung phong, diệt sát hết thảy sinh linh Thần tộc gặp phải trên đường, những người Phương Hành cứu lại đều có cân nhắc, cũng không phải người nào cũng cứu, những người này đều là tu sĩ không cam lòng khuất phục, để sinh linh Thần tộc vây giết, họ là hạng người có huyết khí nồng nặc nhất.

Đương nhiên trong những người này, Lữ Phụng Tiên lại là một cái ngoại lệ, hắn căn bản không có nghĩ quá nhiều, sau khi nghe được câu nói "Xin giúp đỡ" ngoài dự liệu của Phương Hành, liền xông về phía trước nhất, Phương Thiên Họa Kích bay múa, tung hoành vô địch, trên khuôn mặt nghiêm túc căng thẳng, vậy mà nhiều hơn một vòng đắc ý như ẩn như hiện, cả người lộ ra thần thái bay lên!

Đoàn người ở bên trong thế liều chết phóng đi, nhân số càng lúc tụ càng nhiều, chừng bốn mươi, năm mươi người.

Có điều bọn hắn đã khiến cho rất nhiều sinh linh Thần tộc chú ý, có không ít sinh linh hung tàn từ bốn phương tám hướng vọt lên, ngăn cản chặn đường, nhưng sinh linh Thần tộc cũng có mạnh có yếu, thời điểm phân chia đối thủ cũng có quy luật, hiện tại sinh linh Thần tộc ra tay chỉ là một số cùng loại với binh sĩ tiền trạm, tối đa chỉ có mấy vị thần tướng trà trộn vào trong đó mà thôi, một đường đi lên, vậy mà không ngăn cản được đoàn người Phương Hành, ngược lại bị hắn cùng Lữ Phụng Tiên liên thủ, chém giết bảy tám vị thần tướng cùng hai mươi sinh linh Thần tộc trên đường.

Đương nhiên cùng với một mảng lớn chiến trường so sánh, ảnh hưởng của bọn họ vẫn còn quá nhỏ, căn bản không quan hệ nặng nhẹ.

Tựa như là có một dòng sông lớn chảy xuôi, phá vỡ tung hết thảy, nhưng lại có một đoàn kiến hôi tụ thành đội, đi ngược dòng nước...

Mà số sinh linh Thần tộc bị bọn họ chém rụng, cũng chỉ là một số tên đầu không có não, ngu dốt mà thôi!

Nói là pháo hôi cũng không được!

- Phốc...

Giữa không trung, Phương Hành trở tay rút một đoạn xương xuyên qua chính mình ra, lại dùng một cước đạp bay sinh linh quái dị mọc đầy gai xương ở trước người ra, hung hăng cầm đoạn xương cắm lên trên khuôn mặt nó, sau đó tức giận cắn răng, ánh mắt quét bốn phía, khắp nơi đều có chiến loạn, để cho người ta hoa mắt, thậm chí để cho người ta có cảm giác chung quanh đều là địch nhân vô cùng vô tận, hắn không nhìn thấy đám người Thập Nhất thúc ở nơi nào, chắc hẳn bọn họ cũng đang đại chiến ở một nơi nào đó, mà lúc này hắn mang theo một đội người, nên có cảm giác càng xông càng mệt mỏi!

Khắp mọi nơi đều là địch, không có phần cuối...

Mỗi khi chém giết một tên địch nhân, bọn hắn cũng phải đánh đổi một số thứ, trong những người được hắn cứu ra cũng đã có người bị thương thậm chí vẫn lạc, mà chung quanh bọn họ vẫn tồn tại vô số sinh linh Thần tộc âm hiểm...

- Làm như thế nào tìm được đám người Thập Nhất thúc đây...

Phương Hành cắn răng nghĩ, giận dữ nhìn về phía chung quanh.

Lúc này đám người bọn họ đã kinh động đến những người ở xung quanh, có tu sĩ liều mạng hướng về phía bọn họ lao đến, ý muốn liên hợp lại với bọn hắn cùng nhau xung phong, nhưng cũng có thật nhiều sinh linh Thần tộc âm thầm quan sát bọn họ, không có vội vã xông lại, mà ở trong bóng tối ngấp nghé cơ hội, có một số sinh linh là sát thủ trời sinh, căn bản không chính diện nghênh địch, thời điểm bọn họ công kích, liền thừa dịp Phương Hành hoặc Lữ Phụng Tiên không chú ý, đột nhiên vòng ra từ phía sau, nhẹ nhàng lấy đi tính mệnh một người...

Mặc dù ngay từ đầu cứu đám người này cũng chỉ là sự tình tiện tay, nhưng những người này đã đi theo phía sau mình, mà để bọn hắn đi chịu chết cũng không được, dù trong những người nạp mạng đó, có một ít chính hắn cũng không quen biết, nhưng nhìn thấy bọn hắn chết ở trước mặt mình, Phương Hành cũng cảm thấy bụng đầy biệt khuất, có một loại lửa giận vẫn luôn đè nén dưới đáy lòng không thoát ra được.

Mặc dù đoàn người của hắn bây giờ, so với toàn bộ chiến trường, vẫn là tồn tại không có ý nghĩa, nhưng đối với rất nhiều sinh linh Thần tộc chung quanh mà nói, cũng đã là dị số cực kỳ dễ thấy, nếu tiếp tục xông về trước, sẽ không ngừng có người đến ngăn cản!

Nếu là chút sinh linh phổ thông hoặc là thần tướng thì cũng thôi đi, nhưng nếu chọc phải hơn tồn cao cấp chú ý...

Vậy đối với tiểu đội do đám tu sĩ bọn hắn làm chủ mà nói, chính là một trận tai hoạ ngập đầu!

Trong lòng hắn có lửa giận, còn có một loại áp lực trĩu nặng!

Hắn một lòng muốn tìm tới Thập Nhất thúc, nhưng những người chặn đường phía trước lại càng ngày càng nhiều!

Vào lúc này, ngay cả tâm của Phương Hành cũng sắp loạn, có một loại cảm giác sắp phát điên!

Lúc này hắn thà bắt được một số người, ác chiến một trận còn hơn, rất nhiều sinh linh Thần tộc đều coi bọn họ thành con mồi nhưng không chính diện đến ngăn cản, mà là trêu tức hắn, càng có một ít quái vật có khí tức cường đại, đứng ở phía xa xa tập trung vào bọn họ, chúng không vội xuất thủ, mà dùng ánh mắt u lãnh đánh biểu hiện của bọn hắn, sau khi tìm ra giá trị cao hơn lại đến thu hoạch!

- Đã đến mức này, vậy liền chơi lớn đi...

Người khác đối mặt tuyệt cảnh sẽ càng cẩn thận, nhưng Phương Hành chỉ biết điên cuồng hơn, hắn gầm nhẹ nhìn về phía một chỗ.

Tại một phương cách bọn họ không đến trăm trượng, thình lình có một trận đại chiến, người xuất thủ chính là người lúc trước đã đánh qua một trận với thanh niên mắt vàng ở Côn Lôn Sơn, thanh niên mắt vàng kia cũng chính là quái vật thứ nhất hiện thân đi ra nói thần chủ phủ xuống sau khi thủ tọa Linh Sơn Tự bị trấn áp trên mặt, mấy lần hắn xuất thủ đều biểu hiện ra thực lực làm cho người ta chấn kinh, ngay cả đảo chủ Bồng Lai đảo Nguyên Anh cảnh Đại Thừa cũng bị hắn dùng một kích giết chết, ngạnh sinh nhai đầu, cái vẻ nhàn nhã dạo chơi kia, cũng làm cho trong lòng người ta nổi lên cảm giác không thể địch lại.

Mà vào lúc này, người hắn để mắt tới lại là Thiếu Tư Đồ Phù Diêu Cung.

Người trẻ tuổi mắt vàng còn chưa hoàn toàn hóa ra chân thân, nhưng ở sau lưng đã xuất hiện hai cái cánh dơi, bay quanh Thiếu Tư Đồ nhanh như điện chớp, xuất thủ vừa hung tàn vừa dữ dằn, Thiếu Tư Đồ bị ép đến mức chỉ có thể cắn răng chống đỡ, dùng nhãn lực của Phương Hành, chỉ nhìn một chút liền nhận ra, lúc này Thiếu Tư Đồ còn chưa hoàn toàn khôi phục thực lực, tu vi của Thiếu Tư Đồ và hắn có quan hệ, bản thân hắn dùng Tam Muội Chân Hỏa làm tiên chủng, Tam Muội Chân Hỏa lại đến từ trong cơ thể hắn, cộng thêm hắn nuốt hơn vạn viên linh đan, đạo nguyên hùng hậu, nên việc khôi phục thực lực sẽ rất nhanh!

Còn tiên chủng của Thiếu Tư Đồ tới từ Lôi kiếp, nên ở địa phương bị ngăn cách với thiên địa, tốc độ khôi phục vô cùng chậm chạp, vùng thế giới này đã bị những Thần tộc kia sớm bao phủ, thiên địa chi lực gần như bị ngăn cách hoàn toàn ở bên ngoài, cho nên tốc độ khôi phục của hắn so với Phương Hành chậm hơn rất nhiều, lại thêm tiểu thần mắt vàng sớm để mắt tới hắn, vừa mới hiển lộ chân thân liền hướng hắn giết tới, khiến cho Thiếu Tư Đồ không thể không gắng gượng đối địch, thiếu khuyết thời cơ thở dốc giống như Phương Hành, lúc này đã bị rơi xuống hạ phong...

- Ha ha, sau khi do dự một chút, ta vẫn chọn ngươi trước tiên, bởi vì tiên chủng của ngươi quá hợp khẩu vị của ta...

Thanh niên mắt vàng cười nói, thân hình lướt ra phía sau Thiếu Tư Đồ giống như là một tia chớp, kéo một khối lớn pháp bào của hắn xuống, đồng thời lưu lại ở trên người hắn một vết thương, cùng lúc đó Thiếu Tư Đồ cũng quay người điểm ra một chỉ, nhưng trong nháy mắt hắn đã về tới chỗ cũ, ngay cả tiếng nói cũng chưa từng đứt đoạn:

- ... Tộc ta vốn có năng lực thôn phệ Lôi điện để tăng lên thực lực, nếu tiên chủng của ngươi bị ta nuốt, đại khái có thể tiết kiệm cho ta ba trăm năm thời gian, nhưng ngươi yên tâm, đối thủ ngươi ta cũng sẽ không bỏ qua, hắn may mắn hơn so ngươi!

Oanh!

Thiếu Tư Đồ không nói lời nào, lao hướng đến chỗ hắn, dùng một quyền đập vỡ nát thân thể của hắn, nhưng thanh âm của hắn rất nhanh lại vang lên ở sau lưng, một quyền kia chỉ đập nát một đạo tàn ảnh của hắn mà thôi:

- ... Ta không thể lấy tiên chủng của hắn làm đồ ăn, nhưng ta sẽ thu hắn làm nô, để hắn ở bên cạnh ta, dù sao ta cũng rất thích tính tình của hắn...

Thần thái của hắn lúc này vậy mà có một loại trêu tức, giống như coi Thiếu Tư Đồ Phù Diêu Cung là vật trong tay, hắn khẽ cười nói:

- Thật uổng cho tu sĩ Nhân tộc được thương thiên sủng ái, bên trong đám tiểu bối Thiên Nguyên, người có thể khiến ta để ở trong mắt, cũng chỉ có hai người các ngươi mà thôi!

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng nheo mắt lại nhìn Thiếu Tư Đồ, giống như nhìn thấy một trái bàn đào...

Lúc này, Thiếu Tư Đồ tận mắt nhìn thấy Dao Trì Vương Mẫu chết cũng chỉ trầm mặc ít nói, buồn bực giống như dã thú bị nhốt, rốt cục đáy mắt cũng có hung quang nhàn nhạt lóe lên, trầm thấp mở miệng, trong thanh âm mang theo giọng điệu mỉa mai:

- Ngươi để ý hai chúng ta?

Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, nở nụ cười lạnh:

- Đáng tiếc ta chướng mắt ngươi, hơn nữa ta cam đoan, tên tiểu ma đầu kia cũng vậy!

Sắc mặt thanh niên mắt vàng âm trầm xuống, thản nhiên nói:

- Thật sao? Vậy ta lại muốn xem bản sự chân chính của ngươi!

Một chữ cuối cùng vừa mới rơi xuống, thân hình hắn đã cử động, rõ ràng là công kích trực diện, tay trái hóa thành một cái móng vuốt sắc nhọn, dường như so với bất luận thần binh lợi khí gì cũng đều sắc bén hơn, xé rách hư không ra một cái lỗ hổng thật dài, sau đó hướng thẳng về ngực Thiếu Tư Đồ chộp tới!

Mà Thiếu Tư Đồ cũng quát lên một tiếng lớn, Tử lôi ngưng tụ trên trán, vận chuyển tất cả sức mạnh tiên chủng, cùng chính diện đối cứng.

- Đã khó tìm đám người Thập Nhất thúc, vậy liền để bọn họ tới tìm ta!

Lúc này Phương Hành thấy bọn hắn gặp phải khốn cảnh, cũng làm ra quyết định:

- Những vương bát đản chung quanh này đã nhìn chằm chằm vào chúng ta, giống như nhìn con mồi, vậy chúng ta liền dứt khoát diễn kịch cho bọn hắn nhìn! Đám khốn kiếp này đều tự cho mình là thần, vậy chúng ta liền dứt khoát làm thịt một vị thần tới chơi chơi... Lư phân tươi, có dám bồi tiếp tiểu gia đi làm thịt cái tên tiểu thần chủ càn rỡ kia hay không?

Ánh mắt hắn đỏ như máu, gắt gao nhìn chằm chằm vào Lữ Phụng Tiên, mặt tràn đầy ý khiêu khích.

Chúng tu sĩ Nhân tộc ở xung quanh nghe thấy lời hắn nói, cho dù là thời điểm nhiệt huyết xông lên não, cũng nhất thời không nói ra lời.

Lữ Phụng Tiên nghe được câu nói này, mắt lại sáng rực lên, trên mặt hắn có xẹt qua cả sợ hãi lẫn vui mừng nhưng chớp mắt liền trôi qua, cuối cùng cố ý lộ ra vẻ mặt lạnh lẽo, giống như không muốn để cho người ta nhìn thấy vẻ cuồng hỉ cùng kích động trong lòng của hắn, nhưng hết lần này tới lần khác lại không che giấu được, ánh mắt cùng đầu lông mày của hắn đã sớm bán rẻ chính mình, hắn lại làm như không có chuyện gì xảy ra nhấc Phương Thiên Họa Kích lên, thản nhiên nói:

- Được thôi!

Chương 1015: Thiểm Điện Tử

- Bành bành bành bành...

Nếu nói đám người Phương Hành bắt đầu bị người khác âm thầm để mắt tới, như vậy Thiếu Tư Đồ cùng tên nam tử mắt vàng kia ác chiến lại thành tiêu điểm của một phương chiến trường, bây giờ đã có rất nhiều sinh linh Thần tộc phủ xuống, nhưng phần lớn sinh linh đều khinh thường xuất thủ, chỉ vây xem ở trên chín tầng trời, chiến đấu bình thường căn bản không lọt vào mắt bọn họ, duy chỉ có trận chiến giữa nam tử mắt vàng cùng Thiếu Tư Đồ là ngược lại, vì nguyên nhân thân phận nên nó đã dẫn phát rất nhiều sinh linh Thần tộc chú ý, chung quanh đã có rất nhiều sinh linh Thần tộc vây xem, thỉnh thoảng lớn tiếng khen hay...

Mặc dù nam tử mắt vàng còn chưa hóa ra bản tướng, nhưng ba cặp cánh phía sau đã hiển hoá ra ngoài, tốc độ tăng lên tới mức kinh người, lúc hắn bay vòng quanh Thiếu Tư Đồ, một người lại giống như hóa ra hơn mười đạo phân thân, từ bốn phương tám hướng hướng phát khởi tiến công về phía Thiếu Tư Đồ, lúc này vẻ mặt Thiếu Tư Đồ rất căng thẳng, quanh người hiển hóa ra rất nhiều tử lôi, giống như vô số xúc tu kéo dài đến giữa không trung, hạn chế một phần nào đó tốc độ của nam tử mắt vàng, cố gắng bắt lấy thân ảnh của hắn.

Ở trong tình hình này, mặc dù nam tử mắt vàng chiếm thượng phong, nhưng vô pháp bắt được hắn.

- Ha ha, Thiểm Điện Tử, chỉ là một sinh linh Nhân tộc còn chưa thành tiên, đã khiến ngươi tốn nhiều công sức như vậy sao?

Trong hư không có một sinh linh Thần tộc đi tới, người này mang hình dạng con người, thân hình cao lớn nhưng trên đỉnh đầu lại có hai cái sừng trâu to lớn, phía sau còn có một thanh đại phủ màu đen, toàn bộ thân hình ẩn chứa lực đạo kinh khủng, hắn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhưng dường như hư không chung quanh đều bị lực lượng kinh người ẩn chứa trong cơ thể hắn làm chấn động, lúc nào cũng run rẩy, khiến thân thể của hắn lộ ra vẻ mơ hồ không rõ, trong vòng mười trượng quanh người hắn, không có người nào dám tới gần, tất cả sinh linh Thần tộc đều tỏ ra vô cùng kính sợ đối với hắn, không dám đến gần.

Trong lòng bàn tay phải của hắn, nắm một sợi dây gai bị thắt nút mấy trăm chỗ, phần cuối mỗi một nút thắt đều có một tên tu sĩ Nhân tộc, những tu sĩ Nhân tộc kia tuyệt vọng, quỳ trên mặt đất, mặc cho tên ngưu đầu này bắt, đáy mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng chết lặng, chỉ khi nhìn về vị trí Thiếu Tư Đồ Phù Diêu Cung ở trong sân, mới ngẫu nhiên có một chút thần sắc.

- Hừ, chuyện của ta khi nào đến phiên ngươi để ý tới rồi?

Nam tử mắt vàng được xưng là Thiểm Điện Tử một bên ác chiến, một bên lạnh giọng mở miệng, hình như cực kỳ bất mãn.

Tên đầu trâu kia lại lơ đễnh, phá lên cười ha ha:

- Ta chỉ muốn nhìn xem, người lập đại công cho ba ngàn Thần tộc chúng ta phủ xuống, đến tột cùng có bao nhiêu bản sự mà thôi, tương lai cũng dễ cho mấy vị hảo hữu đi nói khoác một phen thay ngươi, nhưng hôm nay thấy được lại rất là thất vọng a, ngay cả một tên Nhân tộc còn chưa thành tiên đều không bắt được, mặt mũi Thiểm Điện tộc các ngươi đều mất sạch ah...

Trong giọng nói của hắn tràn đầy ý mỉa mai, khiến tên Thiểm Điện Tử kia nổi nóng lên, xuất thủ càng thêm lăng lệ hơn mấy phần, những nơi thân hình hắn đi qua thình lình dẫn phát vô số vết rách hư không, giống như một tầng tia chớp màu đen quanh quẩn ở xung quanh hắn, lực lượng kinh khủng tới cực điểm, sau khi loại lực lượng này cường thịnh tới cực điểm, hắn thình lình bắt được một cái cơ hội, đụng vào người Thiếu Tư Đồ, tử lôi cùng vết nứt hư không chạm vào nhau, lập tức bạo phát ra lực lượng chôn vùi vô cùng đáng sợ, ầm ầm quét về bốn phía.

- Ah nha...

Cả đám sinh linh Thần tộc vây xem ở xung quanh đều bị hù không nhẹ, vội vàng tránh né, duy chỉ có tên đầu trâu kia là đứng im ở chỗ cũ, loại lực lượng chôn vùi này quét tới chỗ hắn, đánh vào trên người hắn, nhưng ngay cả nửa điểm vết thương cũng không có hình thành, ngược lại giống như gió nhẹ đập vào mặt.

Mà sau khi Thiếu Tư Đồ va chạm cùng tên Thiểm Điện Tử kia xong, thân hình cũng không kìm nổi phải lùi lại hơn mười trượng, mới khống chế được thân hình, tử điện trên người ảm đạm, hắn chưa kịp phản ứng thì trước mắt đã có hư ảnh lóe lên, sát khí đột kích, Thiểm Điện Tử đã vọt thẳng lên, lúc này hắn đã hóa ra một nửa bản tướng, lợi trảo nhọn hoắt chộp thẳng về phía trán Thiếu Tư Đồ, vô luận là lực lượng hay là tốc độ, đều tăng lên gần như gấp đôi so với vừa rồi, xem ra đến lúc này, hắn mới thi triển thực lực chân chính...

- Bành...

Thiếu Tư Đồ giơ hai tay lên, trong khoảnh khắc cản lại một trảo này, nhưng hai cánh tay của hắn gần như bị đánh nát, cả người càng bay ngược ra sau vài chục trượng, tử lôi trên người đều ảm đạm xuống, đường đường là Thiếu Tư Đồ lại nhìn có chút chật vật!

- Thiểm Điện Tử đại nhân đại hiển thần uy, bắt lấy tên Nhân tộc không biết lượng sức...

- Thiểm Điện Tử đại nhân uy vũ...

- Tiểu tu sĩ Nhân tộc, còn không quỳ xuống, cúng bái Thần Chủ?

Mấy lần như vậy đã dẫn phát rất nhiều sinh linh Thần tộc ở chung quanh lớn tiếng khen hay, xem ra vị Thiểm Điện Tử này ở trong đám sinh linh Thần tộc là hạng người có uy vọng, rất nhiều sinh linh Thần tộc đều đình chỉ truy sát, đặc biệt tới xem trận chiến này của hắn...

- Hừ!

Trong số mọi người, duy chỉ có tên đầu ngưu đeo đại phủ sau lưng là có chút khinh thường, sắc mặt không vui.

- Ha ha, Thần tộc vĩnh tồn, thời đại huy hoàng của chúng tiên Nhân tộc không bao giờ có thể xuất hiện nữa...

Thiểm Điện Tử cũng có ý muốn đánh chết Thiếu Tư Đồ để lập uy, trong tiếng quát lành lạnh đánh ra ba đòn liên tiếp, sau đó phi thân vọt lên lần nữa, thân hình hoàn toàn hóa ra bản tướng, toàn thân tựa như tinh cương, vậy mà đón tử lôi của Thiếu Tư Đồ xông thẳng về phía trước, trong chớp mắt bay tới đỉnh đầu Thiếu Tư Đồ, lăng không bắt xuống một trảo, giống hệt lúc hắn đánh giết đảo chủ Bồng Lai đảo lúc trước, một trảo vồ xuống muốn chế trụ đầu người, sau đó mượn nhờ tốc độ tự thân, giật một cái xuống...

Lúc này đáy mắt Thiếu Tư Đồ đã tràn đầy vẻ bi phẫn, giống như hắn biết đối mặt với một chiêu này mình không có lực lượng chống đỡ vậy, nhưng hắn không có ý đồ chạy trốn hoặc là liều mạng, mà bàn tay nhẹ nhàng đặt ở vị trí lồng ngực của mình, trầm thấp hít một tiếng...

- Đáng tiếc thế gian này vẫn còn quá tươi đẹp...

Thời điểm hắn nghĩ như vậy, tử lôi trong cơ thể hắn liền ẩn ẩn biến mất, sau đó ngưng tụ thành một điểm ở thể nội.

Thiểm Điện Tử thấy mình sắp bắt được con mồi, trên mặt liền lộ ra ý cười lãnh đạm.

Tại thời khắc này các sinh linh Thần tộc cũng lớn tiếng khen hay, vô cùng vui mừng.

Nhưng càng có nhiều tu sĩ Nhân tộc quỳ gối trước tên đầu trâu quan chiến, thống khổ nhắm mắt lại.

Đối với bọn họ mà nói, một trảo của Thiểm Điện Tử vồ xuống cũng liền tượng trưng cho hi vọng tan vỡ.

Ngay cả Thiếu Tư Đồ Phù Diêu Cung ở trước mặt những "Thần Linh" này đều như thế, vậy mình còn có hy vọng gì đây?

Có lẽ biệt khuất cầu sinh như vậy cũng đúng đi, tốt xấu gì cũng còn sống sót...

Thế nhưng tại thời điểm Thiểm Điện Tử chộp xuống đầu Thiếu Tư Đồ, bỗng nhiên trong hư không có một hòn đá nhỏ bay ra, tốc độ kia gần như xuyên qua hư không, nhanh đến mức khó mà hình dung, lúc đầu Thiểm Điện Tử muốn chộp xuống, nhưng tại thời khắc này trong lòng sinh ra cảm giác nguy cơ, đột nhiên dừng bước, chụp ngược trở lại bắt lấy viên đá nhỏ kia vào trong tay, tốc độ phản ứng của hắn cũng đáng sợ tới cực điểm, một đôi con ngươi màu vàng hướng ra phía ngoài nhìn lại, khẽ quát:

- Là ai đánh lén ta?

Nhưng câu nói này còn chưa có nói xong, thần sắc hắn đã đại biến, nhanh chóng ném hòn đá nhỏ bị hắn giữ trong lòng bàn tay ra ngoài, lúc viên đá vừa mới tuột khỏi tay một cái chớp mắt, đột nhiên nổ tung, tản ra hồng quang ngập trời, bao phủ hắn ở bên trong, một số sinh linh Thần tộc vây ở xung quanh, càng lớn tiếng kêu thảm, đã có người bị bỏng, không ngừng chạy trốn...

- Ha ha, Thần tộc? Thiểm Điện tộc?

Trong hư không cách đó mấy trăm trượng, có một cái thân hình hiển lộ ra, ánh mắt tàn nhẫn, trong tay cầm một cái ná cao su to lớn, hình như trong thanh âm xen lẫn ý đùa cợt khó nói lên lời:

- Ta biết các ngươi, đã sớm biết!

...

...

- Là tên tiểu ma đầu kia...

Những tu sĩ Nhân tộc bị tên đầu trâu bắt nhìn thấy đạo thân ảnh này đều kêu lên sợ hãi, bọn họ không có loại thần thông như Thiểm Điện Tử, có thể ở bên trong chiến trường hỗn loạn phát hiện ra thân ảnh Phương Hành, trước đó bọn họ nhìn thấy Thiếu Tư Đồ cùng Thiểm Điện Tử ác chiến, liền nghĩ Thiếu Tư Đồ vẫn còn sống thì tiểu ma đầu đã chết, cho nên trong lòng mới coi Thiếu Tư Đồ là hi vọng duy nhất, thật không nghĩ đến, ngay tại lúc này ma đầu kia lại xuất hiện!

Hơn nữa hắn còn cứu Thiếu Tư Đồ!

Không biết hắn dùng phương pháp gì, vậy mà một chiêu liền đả thương nặng Thiểm Điện Tử?

- Ngươi... là đang tìm cái chết, lúc đầu ta dự định thu ngươi làm nô tài...

Một đoàn lửa màu đỏ xuất hiện nhanh biến mất cũng nhanh, trong ngọn lửa kia đã hiện ra thân hình Thiểm Điện Tử có vẻ hơi chật vật, nhưng so với bộ dáng chật vật của hắn còn có thứ càng kinh người hơn, dưới ánh sáng màu đỏ đáng sợ, thân thể của hắn không bị quá nhiều tổn thương, chỉ thỉnh thoảng có mấy điểm vết cháy, đang nhanh chóng phục hồi như cũ, ngược lại là vẻ tức giận dưới đáy mắt hắn càng làm người ta giật mình.

- Ha ha, có ý tứ...

Trên mặt tên đầu trâu quan chiến cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ, trầm thấp cười đánh giá Phương Hành.

- Thật ra ta không có ý định thu ngươi làm nô bộc, bởi vì ngoại trừ làm ná cao su, ta không biết các ngươi còn có tác dụng gì!

Phương Hành nở nụ cười, huy vũ ná cao su trong tay hai lần.

Đến lúc này mới có người chú ý đến món pháp khí cổ quái kia, trên thực tế họ không nghĩ ra, làm như thế nào mà pháp khí đơn giản như vậy lại phát sinh ra một kích kinh khủng kia, chỉ có Thiểm Điện Tử nhờ vào một câu nhắc nhở của Phương Hành, mới lập tức nghĩ đến cái gì, lại thêm việc phía trên cái ná cao su tán phát ra khí tức để hắn cảm giác quen thuộc, càng làm cho hắn đoán được cái gì, ánh mắt hắn đại biến!

Vậy mà cái ná cao su này chỉ dùng gân cốt của tộc nhân mình chế ra...

Phát hiện này khiến người tâm cao khí ngạo như Thiểm Điện Tử cũng phải đỏ mắt lên!

- Ta muốn nghiền xương ngươi thành tro...

Trong tiếng rống to, lực lượng đáng sợ trên người hắn cũng dâng lên tới mức cực thịnh, hắn hoàn toàn hóa ra bản tướng đáng sợ, sáu cánh đồng thời chấn động, tốc độ tăng lên giống như na di, trực tiếp xuất hiện ở trước người Phương Hành, hai cái lợi trảo bổ xuống mặt Phương Hành, bên trên lợi trảo bốc lên khói đen kinh người, bao phủ cả người Phương Hành ở bên trong, không lưu lại cho hắn nửa phần chỗ trống...

Chương 1016: Nở mày nở mặt

Thẳng đến lúc này trong lòng Phương Hành mới nổi lên sát tâm đối với tên Thiểm Điện Tử kia, hắn dùng Âm Dương Thần Ma Giám nhìn chộm tên kia một cái, đến cảnh giới hiện tại, đối thủ hắn gặp phải đều có thực lực đáng sợ, nên muốn nhìn trộm tu vi cùng nội tình của đối phương, đã không đơn giản như lúc trước, nhất là những sinh linh ngoại vực có được dịch hình chi thuật lợi hại này, nói nghe thì dễ nhưng trong chiến đấu không có cách nào kịp thời sử dụng, ngay cả Phương Hành cũng phải tốn thời gian uống cạn nửa chén trà mới vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám khám phá ra chân thân tên kia, đúng lúc này tâm thần đại chấn, nhớ tới một sự kiện!

Lúc trước ở trên tầng thứ chín Vạn Bảo Lâu, hắn đã từng gặp qua Thiểm Điện tộc, thậm chí trong lúc vô tình còn chiếm được gân cốt của bọn họ, sau đó sử dụng gân cốt chế tạo ra một cái ná cao su, phối hợp với phù thạch Hồng Hoang chủng, cho ra uy lực cực kỳ cường đại, lúc tìm hiểu nguyên lý liền phát hiện bởi vì bộ tộc này trời sinh có tốc độ cực nhanh, nên gân cốt phi thường cứng, thử hỏi gân cốt trên một bộ xương đã sớm khô héo, không còn hoạt tính đã có thể chế tạo ra Đả

Thần Cung uy lực cường đại như thế, như vậy xương cốt sinh linh Thiểm Điện tộc còn sống sẽ cường đại đến trình độ nào?

Càng làm cho hắn khiếp sợ hơn là, tại sao trong Huyền Quan lại di cốt sinh linh bộ tộc này?

Không phải là nhân vật lưu lại Huyền Quan, đã sớm dự liệu được một ngày này, cho nên sớm đặt xương cốt của Thiểm Điện tộc vào trong Huyền Quan, chuẩn bị cho người đời sau nghiên cứu, hiểu rõ nội tình của những sinh linh tự cho mình là "Thần tộc" này chứ?

Nếu thật sự là như thế, vậy bọn họ sẽ phải thất vọng rồi, ánh mắt thế nhân chỉ nhìn chằm chằm vào công pháp, tài nguyên, tiên đan, linh dược trong Huyền Quan, chứ có mấy người đi chú ý tới những bộ xương khô đó? ngay cả Bạch Ngọc Kinh, cũng cất nó lên tầng lầu thứ chín, chẳng quan tâm ah!

Đương nhiên, một tiểu thổ phỉ như hắn sẽ không xen vào những vấn đề này, bây giờ cũng không phải thời điểm đi cân nhắc những vấn đề đó, tất cả tâm thần của hắn đều rơi vào trên người Thiểm Điện Tử bị hắn chọc giận, sau khi hắn phát hiện thân phận của Thiểm Điện Tử, đã cố ý lấy Đả Thần Cung ra chính là vì chọc giận tên kia, mà hiệu quả cũng rất tốt, lúc này Thiểm Điện Tử đã không chỉ bị chọc giận...

- Oanh!

Hắn thẳng vọt tới trước người Phương Hành, móng vuốt sắc nhọn hung hăng vồ xuống, so với lúc đối phó Thiếu Tư Đồ còn muốn hung ác hơn!

Từ phần tốc độ này của hắn đến xem, một khỏa phù thạch vừa rồi Phương Hành đánh qua, dường như không có tạo thành thương tổn quá lớn đối với hắn...

Dưới loại tốc độ này, ngay cả Phương Hành cũng có cảm giác khó phản ứng kịp!

Lúc trước ở Côn Lôn Sơn, hắn cũng đã lĩnh giáo qua thần tốc của vị Thiểm Điện Tử này, nhưng khi đó kẻ này không có dũng khí hiển lộ chân thân, cho nên tốc độ mặc dù nhanh cũng không nhanh đến trình độ này, thẳng đến lúc này hắn mới hiện ra bản tướng, lại ở dưới cơn thịnh nộ ra tay không thương tiếc, nên phần tốc độ đáng sợ này mới hiển lộ ra, vậy mà giống như trực tiếp xuyên qua hư không, nháy mắt liền vượt qua mấy trăm trượng...

Thế nhưng đúng vào lúc này Phương Hành đã sớm chuẩn bị xong cắn răng cười một tiếng, hai tay huy vũ một vòng, thúc giục bí thuật nào đó.

Một trảo của Thiểm Điện Tử xé rách thân thể Phương Hành, nhưng sau khi xé xuống mới phát hiện thân thể Phương Hành hóa thành ngọn lửa có uy lực kinh người, cái kia căn bản không phải là chân thân, mà là hóa thân luyện hóa từ hỏa diễm và vạn linh xá lợi trong nội đan, cũng ngay trong nháy mắt này, tâm thần Thiểm ĐiệnTử run lên, hắn đã nhận ra một loại cảm giác không đúng nào đó, hình như trong thiên địa nhiều hơn một loại lực lượng cổ quái đang dần dần hình thành, phong tỏa cả phiến thiên địa, chuyện này khiến tâm thần hắn khẽ động, liên tưởng đến một chiêu Phương Hành vừa mới sử dụng đối với Thiếu Tư Đồ!

Bẫy rập!

Tên này cũng dám thiết hạ bẫy rập đối với mình, hơn nữa còn dùng kế cũ vừa rồi đã sử dụng!

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy trên đỉnh đầu hiện ra chân thân của Phương Hành, đang dùng hai tay bấm quyết thay đổi lực lượng thiên địa ở chung quanh, dưới tác dụng đáng sợ của thần thông hắn thi triển, phiến thiên địa này thình lình hóa thành một tòa

Đồng Lô, hoàn toàn phong tỏa chỗ hắn đang đứng lại, bên trong Đồng Lô nổi lên Tam Muội Chân Hỏa uy lực đáng sợ, Thiểm Điện Tử hiểu rất rõ đối với ngọn lửa này, không ít lần hắn nghe trưởng bối nói đến uy lực đáng sợ của loại tiên diễm kia, nên cũng cảm giác vô cùng e dè!

- Muốn luyện hóa ta? Nằm mơ?

Thiểm Điện Tử phát giác ý đồ của Phương Hành liền cười dữ tợn một tiếng, sau đó ba đôi cánh đồng thời chuyển động.

Tại thời khắc này thiên địa gần như thay đổi hình dạng, không trung bị song trảo của hắn đạp mạnh, xuất hiện một cái lỗ đen vỡ nát, cả người hắn hoàn toàn hóa thành một vệt đen, sau đó lướt ra ngoài mấy trăm trượng, vậy mà ở bên trong chút ít thời gian Đồng Lô chưa kịp phong bế hết chạy ra ngoài, thật giống như đối mặt với một con cá trong chậu, lúc đầu cảm giác dễ như trở bàn tay, chỉ cần cài nắp lên liền trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào, vậy mà nó lại ở trong nháy mắt cái nắp sắp khép lại trốn thoát!

- Nhanh vậy sao?

Ngay cả Phương Hành ở phía trên Đồng Lô cũng ngẩn ngơ, ánh mắt cổ quái, không nghĩ tới có người chạy trốn còn nhanh hơn so với chính mình!

Nhưng chỉ cần kế hoạch được triển khai, sẽ là một vòng chụp lấy một vòng, chưa chắc đã nhất định thất bại!

Thiểm Điện Tử rút lui mấy trăm trượng, nhàn nhã giống như đi bộ, trốn thoát khỏi một chiêu thần thông "Thiên Địa Đại Đồng Lô" Phương Hành thi triển, hắn đang muốn cười lạnh đột nhiên lại cảm thấy phía sau có một đạo lực lượng cường đại lao đến, vậy mà lại là Thiếu Tư Đồ vừa mới bị hắn dồn đến tử lộ, tên kia hoành không bay đến, hai tay tràn ngập lôi ý, cả người giống như là khống chế một mảnh lôi hải, trực tiếp đánh tới phía sau hắn, vừa vặn hợp mưu cùng Phương Hành, không chút kẽ hở!

Sau khi Phương Hành xuất thủ, hắn cũng không có thời gian thương nghị cái gì với Thiếu Tư Đồ, ngay cả thần niệm cũng chưa kịp truyền lại, nhưng Thiếu Tư Đồ chỉ cần liếc mắt, liền phát hiện ý đồ của Phương Hành, biết hắn muốn dùng lại kế sách lúc trước, luyện hóa Thiểm Điện Tử ở bên trong lò, cho nên thời điểm Thiểm Điện Tử phóng tới chỗ Phương Hành, hắn cũng lao đến, cho nên sau khi Thiểm Điện Tử trốn ra khỏi Đồng Lô, Thiếu Tư Đồ vừa lúc xuất hiện ở phía sau lưng hắn, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Thiếu

Tư Đồ bức mình tiến vào bên trong lò của Phương Hành lần nữa...

Đúng lúc này Phương Hành cũng phản ứng lại, đẩy Thiên Địa Đại Đồng Lô xông về phía trước, mở to miệng lô...

Tốc độ hai người bọn họ đều kém Thiểm Điện Tử, nhưng sau khi phối hợp xuống, lại gần như đẩy hắn vào góc chết!

- Ha ha, hai người các ngươi muốn liên thủ chiến ta sao?

Đối mặt với cục diện tiền hậu giáp kích nhưng Thiểm Điện Tử lại không hề sợ hãi, ngược lại giận dữ phá lên cười, ba cặp cánh đồng thời chấn động, trên thân bắt đầu lóe ra vô số điện quang đáng sợ, khiến cho hắn giống như một vầng mặt trời cực kỳ loá mắt...

- Ta mang huyết mạch Thiểm Điện tộc, chính là Thần tộc trời sinh, bằng vào hai người các ngươi cũng muốn đẩy ta vào tử địa?

Theo hắn rống to một tiếng, trong tay hắn thình lình xuất hiện một cây trường mâu tạo thành từ lôi điện, đối mặt với một mảnh lôi trì Thiếu Tư Đồ đẩy tới, hắn tránh cũng không tránh, mà hướng về một phương lôi hải lao tới, chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang lên, lôi hải to lớn ở dưới một mâu này bị nâng lên vạn trượng lôi thác, đảo ngược cửu thiên, khiến cả phiến thiên địa ảm đạm vô quang, bên trong tràng cảnh kinh nhân này hắn lại cười ha ha, thong dong từ trong tử địa đào thoát ra ngoài!

- Quả nhiên Thiểm Điện Tử đại nhân thần thông quảng đại, thần uy vô địch...

Dưới một sát na này, có không biết bao nhiêu sinh linh Thần tộc kêu lớn, hưng phấn khen hay.

Còn những sinh linh Nhân tộc thì tâm thần tuyệt vọng tới cực điểm...

Phương Hành cùng Thiếu Tư Đồ đều là tiên chủng đứng đầu thế gian, nhưng hai người bọn họ liên thủ cũng không làm gì được sinh linh Thần tộc sao?

Trái tim tất cả mọi người cũng không nhịn được chìm xuống dưới, nổi lên một loại cảm giác tuyệt vọng đắng chát!

Có điều cảm giác tuyệt vọng cũng không kéo dài đến một hơi thời gian, dị biến đã nảy sinh!

Thiểm Điện Tử ngạnh ngạnh sinh sinh dành được một con đường sống, trong tiếng cười đắc ý vì chạy thoát, muốn đánh tan từng người Phương Hành và Thiếu Tư Đồ, vậy mà trong hư không trước người hắn lại có một nam tử cao lớn mặc ngân giáp màu trắng vọt ra, trong tay cầm theo một cây Phương Thiên Họa Kích, từ trên không trung hoạch xuất ra một mảnh thủy triều có khí tức kinh nhân, loại thủy triều này khiến Thiểm Điện Tử đều đứng không vững, còn cây Phương Thiên Họa Kích kia thì hung mãnh vô địch đánh tới chỗ Thiểm Điện Tử!

- Người nào?

Tại thời khắc này, ngay cả Thiểm Điện Tử cũng bị dọa cho hãi hùng khiếp vía, hắn vạn lần không nghĩ tới còn có cao thủ tiềm phục ở bên cạnh!

Vô luận là Thiên Địa Đại Đồng Lô của Phương Hành, hay là một mảnh lôi hải của Thiếu Tư Đồ phát huy ra cũng đủ để uy hiếp được hắn, nhưng dù sao hai người này cũng là hai tiên chủng có danh khí thịnh nhất Thiên Nguyên, có bản lãnh bực này cũng còn đỡ, hắn dựa vào tốc độ của mình đủ để dây dưa cùng bọn hắn, nhưng ai có thể nghĩ đến, trong tình thế gấp rút lại có một vị giết ra như thế?

Oanh!

Lúc hắn suy nghĩ lại, trường mâu trong lòng bàn tay đã đâm ra ngoài, lấy cứng chọi cứng!

Người đến quá mức bất ngờ, lại có Thiếu Tư Đồ ở bên, nên hắn đã không kịp thi triển tật tốc của chính mình!

Nhưng hắn có tự tin, bằng vào lực lượng một mâu của bản thân, chắc chắn sẽ không thua với bất kỳ tiểu bối Nhân tộc nào!

Chỉ có điều ngay cả hắn cũng không nghĩ tới người cầm Phương Thiên Họa Kích thấy một mâu của hắn đánh tới, vậy mà cắn răng nở nụ cười, hình như đúng với ý muốn của gã, sau khi trường mâu và Phương Thiên Họa Kích chạm vào nhau, sắc mặt hắn liền trực tiếp thay đổi, hắn cảm thấy một cỗ cự lực kinh khủng hướng về phía chính mình lao đến, khó mà hình dung loại lực lượng kia mạnh bao nhiêu, nhưng thân hình của hắn không thể chống đỡ được một giây một phút, liền bị lực đạo to lớn phản chấn đập bay về sau, rơi thẳng vào trong Đồng Lô...

Vô luận là sinh linh Thần tộc hay là tu sĩ Nhân tộc nhìn thấy một màn này đều trực tiếp sợ ngây người!

Thực tế vượt ra ngoài dự đoán của mọi người, hết thảy đều phát sinh quá nhanh, bọn họ chỉ thấy thời khắc Thiểm Điện Tử sắp chạy thoát, đột nhiên có một vị cầm Phương Thiên Họa Kích nhảy ra ngoài, sau đó đánh bay hắn giống như là đánh bay một khối nham thạch, cưỡng ép Thiểm Điện Tử vào trong Đồng Lô mà Phương Hành đã mở nắp sẵn, tình cảnh này cũng quá đáng sợ đi?

Tiên chủng trong thế gian, thế song hùng vững như chân vạc, từ khi nào lại xuất hiện một vị như thế?

- Ta là Lữ Phụng Tiên, ai dám tới đánh với ta một trận?

Toàn trường hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có ngân giáp tu sĩ cầm Phương Thiên Họa Kích, tay chỉ tứ phương hét lớn.

Người không hiểu rõ hắn, từ tiếng hét lớn này lại nghe ra được một loại xúc động mở mày mở mặt nào đó!

Chương 1017: Đồng Lô luyện Chân Thần

- Lúc này còn không luyện chết ngươi sao?

Thời điểm Lữ Phụng Tiên mở mày mở mặt, quát chiến tứ phương, Phương Hành cũng rất vui mừng, từ trên không trung vọt xuống, một cánh tay hướng lên bầu trời, lúc năm ngón tay bắt đầu khép lại, dường như bầu trời cũng co vào, ẩn ẩn hóa thành bộ dạng một cái nắp ấm to lớn, sau đó bị hắn đậy lên phía trên Đồng

Lô, đến lúc này Đồng Lô to lớn lập tức trở nên kín mít không kẽ hở, từ bên ngoài có thể nhìn thấy Thiểm Điện Tử cũng giật nảy cả mình, xông tả xung hữu đột, trường mâu trong tay hung hăng nện lên trên vách ấm, giống như điên dại!

Nhưng dường như cái Đồng Lô kia vô cùng kiên cố, hắn trái trùng phải đụng vẫn không có nửa phần khả năng trốn ra ngoài!

Thiên địa hóa lô, tiên nguyên làm củi, tam muội chân hỏa, luyện hóa vạn vật!

Một chiêu này chính là đại thần thông sau khi Phương Hành chân chính kết anh thôi diễn ra!

Thời điểm hắn mới kết thành tiên anh, hắn cũng đã nắm trong tay nửa bước đại đạo pháp, có thể mượn dùng thiên địa chi lực, về sau hắn dùng kiếm trảm thần hồn phân một thành hai, lại có thêm một lần tu luyện đại đạo pháp, năng lực lợi dụng thiên địa chi lực cũng trở thành hoàn thiện, nhưng thiên địa chi lực quá mức cường đại, dùng tu vi cảm ngộ đạo pháp hiện tại của hắn cũng khó có thể thôi động hay là thúc giục, dẫn đến uy lực hời hợt không đủ để khắc chế địch, cho nên thời khắc tôi luyện thân thể hắn đã mượn Tam Muội Chân Hỏa, mang một thức đại đạo pháp này luyện thành thần thông!

Hóa một phương thiên địa thành Đồng Lô, trong ngoài ngăn cách, sau đó triệu hoán Tam Muội Chân Hỏa, sinh sinh luyện hóa hết thảy tồn tại trong lò!

Một thức thần thông này chính là bản lĩnh mạnh nhất bây giờ của hắn, cường giả Độ Kiếp tiến vào Đồng Lô cũng khó thoát!

- Phàm nhân, ngươi có dũng khí vây nhốt ta, ta nhất định chém ngươi thành muôn mảnh...

Trong Đồng Lô Thiểm Điện Tử vẫn liều mạng tả xung hữu đột không ngừng nghỉ, muốn trốn ra ngoài.

Nhưng lúc này hắn giống như là một con ruồi bay vào trong ấm, tốc độ có nhanh hơn nữa cũng không còn đường lui!

- Gọi đại gia!

Phương Hành hét lớn, hai tay đập vào bên trên Đồng Lô, Tam Muội Chân Hỏa tự đáy lò tăng vọt lên giống như là núi lửa, đối với Thiểm Điện Tử hắn không có nửa điểm nương tay, Tam Muội Chân Hỏa so với thời điểm luyện Thiếu Tư Đồ còn hung mãnh hơn, đốt cho Thiểm Điện Tử oa oa chửi bậy, ở trong lò tốc độ của hắn có nhanh cũng vô dụng, nhục thân vô kiên bất tồi ở dưới Tam Muội Chân Hỏa cũng không phải tan chảy, không bao lâu sau nhục thân đã hiện ra hình dạng cháy khét lẹt, ba cặp cánh phía sau có một cặp bị lửa dấy lên, đốt rụi một nửa...

Chúng tu ở chung quanh nhìn thấy một màn này, vô luận là sinh linh Thần tộc hay là tu sĩ Nhân tộc đều sợ ngây người, nhìn Thiểm Điện Tử bị đốt đến mức kêu thảm ở bên trong Đồng Lô, lại không có chút sinh lộ nào, bọn họ thậm chí không dám tin vào hai mắt của mình!

Thiểm Điện Tử cũng bị người trấn áp sao?

Hắn là cao thủ có thanh danh vang dội trong ba ngàn tiểu bối thần tộc đấy!

Vào lúc này khuôn mặt sinh linh Thần hiện đầy vẻ giận dữ, còn những tu sĩ Nhân tộc bị trấn áp, hàng phục lại lộ ra dị quang, thậm chí có người quên mất sinh tử, đột nhiên đứng lên, đấm ngực dậm chân, tròng mắt rưng rưng, lại cười ha ha!

- Hưu...

Tên đầu trâu vẫn luôn quan chiến cong ngón tay búng ra, một vệt thần quang xuyên thấu đầu tên tu sĩ Nhân tộc đang cười lớn khiến thần hồn hắn tán dật, sau đó trên mặt mang theo một nụ cười lạnh đứng dậy, trong miệng lo lắng nói:

- Thiểm Điện lão đệ, tên tuổi ngươi lớn như thế lại bị một tu sĩ Nhân tộc chấn ép, nguy cơ sớm tối, chuyện cười thế này thật là lớn a...

Hắn vừa nói vừa đi tới, con mắt giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Phương Hành, sau đó đưa tay chỉ một cái, nói khẽ:

- Thả hắn ra, ta cho phép ba người các ngươi không bị nô dịch, làm chiến tướng của ta!

- Ngươi muốn thả người!

Lần đầu tiên Phương Hành không có chế giễu lại, mà dùng thanh âm lạnh lùng trả lời:

- Để người chung quanh đi, ta liền không giết hắn!

Giờ khắc này Tam Muội Chân Hỏa bên trong Đồng Lô vẫn đang thiêu đốt hừng hực, nhưng hắn không có tận lực thôi động mà thoáng chậm lại, chuẩn bị bắt Thiểm Điện Tử đến đổi người, trước đây hắn từng gặp qua người này ở Côn Lôn Sơn, xác nhận tên kia là hoa tiêu Thần tộc vực ngoại đang đi do thám, vừa rồi lại chính mắt thấy hắn tuyên đọc pháp chỉ, tất cả đã nói rõ thân phận của hắn cũng không tầm thường, ở trong thần tộc có được địa vị không thấp.

Tổng hợp hết thảy hắn liền kết luận người này có giá trị không nhỏ, chuẩn bị bắt làm con tin!

Nhưng tên đầu trâu kia nghe xong, chẳng những không có đáp ứng, trên mặt còn dâng lên nụ cười chế nhạo...

- Ngươi đang trả giá cùng ta?

Hắn có chút buồn cười nhìn Phương Hành, sau đó lắc đầu:

- Không phải ta đang nói điều kiện với ngươi, mà là cho ngươi cơ hội thôi!

- Mẹ ngươi, tranh thủ thời gian thả người đi!

Với tình hình trước mắt, Phương Hành đã không có hơi nhiều lời cùng hắn, nên quát to một tiếng.

Nhưng trên mặt tên đầu trâu kia lại dâng lên một nụ cười lạnh, hắn không nói một lời, mà đột nhiên đi lên trên một bước, hai tay cầm lấy đại phủ ở sau lưng, hung hăng bổ về phía Đồng Lô đang lơ lửng trong không trung, lực lượng cuồng bạo đến mức lúc hắn xông lao tới, phương viên trong vòng trăm dặm đều nổi lên cuồng phong, người bên ngoài căn bản đứng không vững, một búa trảm xuống càng có lực lượng thế gian hiếm thấy, để cho người ta nhìn thấy liền hãi hùng khiếp vía, đoán chừng một búa đơn giản này giáng xuống cũng không thua một kích toàn lực của cường giả Độ Kiếp!

- Bên trong lò khó phá, chẳng lẽ bên ngoài cũng cứng rắn như thế sao?

Thẳng đến khi một búa rơi xuống, thanh âm khinh thường kia mới vang lên, chấn động khắp nơi.

Câu nói kia cũng biểu lộ ra tâm cảnh của hắn, căn bản khinh thường nói điều kiện cùng Phương Hành, thậm chí cảm giác rất buồn cười, dù sao lò vẫn ở chỗ này, đi qua bổ ra một búa, người liền cứu ra, cần gì đổi hay không đổi người với ngươi?

Thiếu Tư Đồ cùng Lữ Phụng Tiên nhìn thấy một búa này, sắc mặt cũng trở nên đại biến, muốn đi lên ngăn cản nhưng đã không kịp.

Bọn họ trơ mắt nhìn tên đầu trâu kia bổ lên phía trên Đồng Lô, sau đó liền thấy một màn càng kinh người hơn!

- Bành!

Dưới một búa kinh thiên này Đồng Lô như gặp đòn nghiêm trọng, hư không run rẩy, chấn động không thôi, nhưng không có âm thanh vỡ vụn truyền ra, mà nổi lên vô số vệt sóng gợn, giống như là dòng nước hấp thu lực lượng một búa này tới, sau đó hội tụ về phía

Thiểm Điện Tử đang tả xung hữu đột bên trong Đồng Lô, Thiểm Điện Tử đang chuẩn bị nội ứng ngoại hợp, mượn lực lượng một búa của tên đầu trâu lao ra, không nghĩ tới sẽ phát sinh sự tình như vậy, thân thể cứng đờ trên không trung, cả người nhảy dựng lên, thất khiếu trên người đồng thời phun ra kim huyết...

Một búa kia không có chấn vỡ Đồng Lô, ngược lại chấn cho Thiểm Điện Tử thất khiếu phun máu!

Thật giống như một búa đó không có bổ lên trên Đồng Lô, mà trực tiếp bổ lên trên người hắn...

Thấy cảnh này, đừng nói Thiếu Tư Đồ và Lữ Phụng Tiên mà ngay cả tên đầu trâu cũng ngây ngẩn cả người.

Hắn đã ý thức được sự đáng sợ của Đồng Lô, nên không tiếp tục bổ ra búa thứ hai, hắn sợ người cứu không ra được, lại hại chết hắn ở bên trong!

- Ở bên trong lò của tiểu gia, ngươi không cứu được hắn đâu, nhanh chóng thả người ra!

Phương Hành ở bên ngoài lạnh lùng hét lớn, Đồng Lô là do hắn hiển hóa ra, dựa theo lý thuyết gặp đòn nghiêm trọng, hắn sẽ bị phản phệ mới đúng, nhưng nhìn hình dạng của hắn, khí định thần nhàn, sắc mặt như thường, hình như không có dấu hiệu nhận bất kỳ tác động nào...

Đây chính là chỗ tự tin của hắn, Thiên Địa Đại Đồng Lô chính là Đại Đạo pháp biến thành, ở trong lò hắn có thể mượn dùng hết thảy lực lượng, lực lượng tên đầu trâu kia có mạnh hơn nữa, lúc trảm lên trên Đồng Lô lực lượng cũng bị hắn dẫn đi, sau đó truyền đến trên người Thiểm Điện Tử, cũng vì nguyên nhân này mà chỉ cần có người bên trong lò, lò này vĩnh viễn không bị phá, muốn phá vỡ lò trừ phi tên đầu trâu kia đánh chết Thiểm Điện Tử trước, sau khi bên trong lò không có người chịu đựng, mới có hi vọng đánh vỡ Thiên Địa Đại Đồng Lô!

Đơn giản mà nói là không có người nào có thể cưỡng ép cứu người từ tay Phương Hành!

Tên đầu trâu không nói một lời, nhưng hiển nhiên hắn đã phát hiện vấn đề này, ánh mắt của hắn lạnh lùng, không muốn từ bỏ việc cứu người, nhưng hiển nhiên càng không muốn thỏa hiệp với Phương Hành, hắn liếc nhìn Phương Hành một cái, rồi đột nhiên cười lạnh:

- Ngươi xác thực muốn ta thả người?

Tiếng nói còn chưa rơi xuống, lại có một tên tu sĩ Nhân tộc bị hắn bắt tới.

"Xùy" một tiếng, tên tu sĩ Nhân tộc không có nửa điểm sức phản kháng kia liền đầu rơi xuống, thần hồn cũng bị một búa chém chết!

Người chung quanh đều ngây dại, tuyệt đối không nghĩ tới một kết quả lại như vậy!

Còn tên đầu trâu thì khiêu khích nhìn về phía Phương Hành, cười lạnh một tiếng nói:

- Tộc đàn yếu đuối cũng có tư cách nói điều kiện cùng ta sao? Ngươi có con tin, ta cũng có, ngươi không thả người, vậy ta liền một hơi trảm một người, nhìn xem ta và ngươi ai chịu được!

- Phốc!

Khi đang nói chuyện, hắn lại vung búa một lần nữa, chém rụng một đầu người, sau đó xách búa đi đến chỗ người thứ ba.

Lại dùng thủ đoạn như thế!

Hành động của tên đầu trâu khiến con mắt Phương Hành tràn đầy màu tươi!

Một hơi trảm một người, giống như đồ tể làm thịt dê, cái này căn bản là coi tu sĩ Nhân tộc thành súc sinh!

Hơi thở dồn dập, con mắt ẩn ẩn nổi lên huyết hồng!

Thiếu Tư Đồ và Lữ Phụng Tiên cũng giận tím mặt, hướng về phía tên đầu trâu vọt tới, nhưng từ bốn phương tám hướng, lập tức có rất nhiều sinh linh Thần tộc lao ra, vây quanh hai người bọn họ loạn đả chém giết, làm cho hai người này vô pháp tiếp cận tên đầu trâu!

- Đề nghị của ta như thế nào?

Tên đầu trâu không nhanh không chậm chém rụng đầu tu sĩ Nhân tộc thứ ba, sau đó hướng về phía Phương Hành cười nói.

- ... Rất tốt!

Phương Hành rít ra mấy chữ, sau đó ngẩng đầu hướng hắn nhìn lại.

Trên mặt tên đầu trâu hiện lên vẻ tươi cười, coi như Phương Hành đã thỏa hiệp, cười nhạt nói:

- Đại cục đã như thế, ngươi lại có thể thế nào...

Lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên hắn liền mở to hai mắt...

Sau khi Phương Hành dứt lời, đột nhiên vỗ lên trên Đồng Lô một chưởng, cũng ngay trong nháy mắt này, tiên diễm trong lò tăng vọt, tràn ngập mỗi một tấc không gian, sau khi Thiểm Điện Tử bị nhốt ở trong lò gánh chịu một búa của tên đầu trâu đã héo mòn đến mức không chịu nổi, nhưng vào lúc này chợt thống khổ nhảy dựng lên, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp nơi, hắn chỉ kêu gào được một nửa, thanh âm liền đột ngột ngừng lại, cả người duy trì bộ dạng nhảy dựng lên, dừng ở giữ không trung, sau một hồi lâu hóa thành tro bụi...

- Tiểu gia giống người nghĩ đến đại cục sao?

Trong thanh âm của Phương Hành lộ ra vẻ trầm lắng, mắt phun lửa giận.

Chương 1018: Cứng cỏi không gãy, Thiên Nguyên bất diệt.

Thế mà thực giết!

Tên đầu trâu vốn có cảm giác hết thảy đều ở trong tầm khống chế, nhưng tại thời khắc này ánh mắt cũng trở nên đỏ như máu, không phải là hắn thương tâm mà là tràn đầy phẫn nộ, cảm giác mình bị Phương Hành đùa nghịch, bởi vì cục diện thoát ly tầm kiểm soát của mình mà phẫn nộ, đại phủ bổ về phía tu sĩ Nhân tộc thứ tư không có rơi xuống, mà thẳng tắp quay lại, nhắm ngay vào Phương Hành, sát khí trên người giống như hóa thành thực chất, từ trong hư không gào thét mà đến, cắt ngang khắp nơi, khiến cho nhiệt độ chung quanh chợt hạ xuống như là trời đông giá rét!

Mà sinh linh Thần tộc chung quanh cũng ngây dại, từng cái phẫn nộ khó tả, gần như không thể tin được!

Thiểm Điện Tử vì ba ngàn thần tộc lập được đại công, vậy mà dễ dàng vẫn lạc như vậy?

Đây là một cái kế sách ấp ủ nhiều năm, trăm lần không thiếu sót, sao đại nhân vật lại vẫn lạc ở đây chứ?

- Đông đông đông.

Vào lúc này cửu thiên chi thượng cũng có tiếng trống trầm trầm vang lên, một mảnh sát khí kinh động đến đám tu sĩ đang đại chiến ở bốn phía, khiến cho phiến chiến trường này hoàn toàn vắng lặng, mỗi người đều khó tin nhìn sang, bọn họ biết tiếng trống này vang lên, đại biểu cho việc Thần tộc có nhân vật thân phận tôn quý vẫn lạc, nhưng bọn họ khó có thể lý giải được, trong loại chiến đấu chiếm hết ưu thế này, tại sao lại có quý tộc vẫn lạc? Là không cẩn thận bị người ám toán, hay bởi vì tranh công, dẫn đến những quý tộc hạ độc thủ?

Bên trong khung cảnh hoàn toàn yên tĩnh, có hai ánh mắt cũng xuyên qua vô số tầng mây bắn xuống dưới, dường như tồn tại vô thượng nào đó chú ý tới phiến chiến trường này, thấy được ba tu sĩ Nhân tộc có khí tức bất phàm là Thiếu Tư Đồ, Lữ Phụng Tiên, Phương Hành, cũng nhìn thấy gương mặt hung dữ tràn đầy sát khí của tên đầu trâu đứng cách đó không xa đang vung búa lớn chỉ về hướng Phương Hành.

Dưới ánh mắt soi mói này dường như toàn bộ chiến trường cũng ngưng đọng lại.

- Giết ba tên này, lấy đầu dâng lên thần chủ Thiểm Điện tộc thỉnh tội!

Sau một hồi lâu, mới có một đạo thanh âm hùng hồn rơi xuống, vang vọng khắp nơi.

Ánh mắt kia dừng lại ở trên người tên đầu trâu mấy hơi thời gian, liền ẩn giấu vào trong tầng mây lần nữa.

Oanh!

Khắp nơi trong bát hoang là cảnh tượng từng người chiến đấu, hoặc là giết chóc hoặc là vội vàng thuần phục làm nô bộc cho sinh linh Thần tộc, sau khi nhận được mệnh lệnh của người mạnh nhất hạ xuống, bọn họ đều từ bỏ đại chiến trước mắt, có người tức giận gào thét, có người cười gằn, có người dùng ánh mắt âm trầm theo dõi, giống như thủy triều cuồn cuộn hướng về trung tâm lao đến, từ trên cửu thiên nhìn xuống, loại khí thế từ bốn phương tám hướng xông tới, chỉ dựa vào lực lượng va chạm, cũng có thể đè ép ba người trong vòng vây thành thịt vụn.

- Không thể không nói, lần này ngươi hại ta khổ rồi!

Tên đầu trâu cách đám người Phương Hành gần nhất, lúc này ánh mắt hắn cũng trở nên âm trầm, hướng về phía Phương Hành đi tới.

Nhìn bộ dạng, thần sắc của hắn lại có thêm một tầng nặng nề cùng bất đắc dĩ!

- Đúng là gia hoả kia khiến người khác không ưa thích, có cơ hội ta cũng sẽ nuốt hắn nhưng hắn chết như nào không chết lại cứ chết đi như vậy, nhất là trong trường hợp ba ngàn thần tộc hợp tác hạ xuống Thiên Nguyên, hắn lại chết dưới tình huống cách ta gần như thế, thật sự là..

Tên đầu trâu thấp giọng nói, sát khí trên người càng ngày càng nặng:

- Thật buồn ah, lúc này không riêng gì Thiểm Điện tộc hận ta, ngay cả Cửu U vương cũng hoài nghi ta!

Trong lời nói đằng đằng sát khí, vậy mà hắn vẫn có vẻ hơi bất đắc dĩ.

Chiêu này của Phương Hành thật sự vượt quá dự liệu của hắn, hắn vốn cho rằng mình có thể khiến Phương Hành thả Thiểm Điện Tử ra, nếu không được hắn cũng sẽ cưỡng ép Thiểm Điện Tử cầu xin thoát thân, dù sao từ trước tới giờ hắn vẫn hiểu tu sĩ Nhân tộc sẽ làm như vậy, mà hắn làm ra ứng đối cũng sẽ khiến cho mình không rơi vào cục diện bị động, nếu có thể cứu được Thiểm Điện Tử, như vậy hắn dùng sát chế sát, không chỉ không làm mất uy phong, còn bán cho Thiểm Điện Tử vẫn luôn khó chịu với mình một cái ân tình lớn!

Mà coi như tên kia sợ, dùng Thiểm Điện Tử làm con tin để cầu thoát thân, thì chính hắn cũng khống chế được cục diện trong sân!

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, tên kia thực hạ sát thủ!

Dù sao cũng có rất nhiều người đang nhìn, tương lai Thiểm Điện tộc hỏi, biết được Thiểm Điện Tử ở trong quá trình hắn đàm phán cùng tu sĩ Nhân tộc, bởi vì hắn đồ sát tu sĩ Nhân tộc mà khiến tên kia ra tay ác độc, vậy Thiểm Điện tộc sẽ không hoài nghi dự tính ban đầu của hắn sao?

Không theo dõi hắn sao!

Thiểm Điện Tử vừa chết, không phải mình đột nhiên trở thành người bên trong ah!

- Chuyện đã tới nước này, biện pháp duy nhất chính là lấy đầu ba người các ngươi xuống, chứng minh sự trong sạch của ta!

Oanh!

Sinh linh Thần tộc ở bốn phương tám hướng vọt tới giống như thủy triều, hắn là người thứ nhất nhảy lên thật cao, búa lớn trong tay ẩn chứa lực lượng phá núi, hung hăng chém xuống phía Phương Hành, phần lực đạo kinh khủng kia giống như khai thiên phách địa.

- Sưu sưu.

Cùng lúc đó hai đạo thân ảnh hướng về phía Phương Hành lao đến, một trái một phải, một người khống chế vô tận tử lôi, biến ảo ra một phương lôi hải, một người cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay, quấy lên một phương phong vân, Phương Hành điều khiển hư không hình thành một cỗ lực đạo to lớn, ba loại sức mạnh hợp lại cùng nhau tạo nên một loại lực lượng kinh thiên, hung hăng bắn ra phía ngoài, ngạnh ngạnh sinh sinh cản lại một búa kia.

Trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, Thiếu Tư Đồ và Lữ Phụng Tiên chạy tới, hợp lực tiếp nhận một kích này.

Lúc này thần sắc của hai người bọn họ đều có chút nghiêm trọng, nhìn sinh linh Thần tộc lít nha lít nhít ở bốn phương tám hướng, mặc kệ là ai thì trong lòng cũng sẽ tràn đầy áp lực, lúc đầu sinh linh Thần tộc không tập trung toàn bộ ở bên trong chiến trường, bây giờ đều hướng đến chỗ bọn họ, ba người bọn họ đã biến thành mục tiêu chủ yếu nhất sau khi ba ngàn sinh linh Thần tộc phủ xuống, bị sinh linh Thần tộc chí cao để mắt tới!

- Làm sao lại bị làm thịt rồi.

Đối mặt với tình cảnh sinh linh Thần tộc phô thiên cái địa lao đến, ba người bọn họ đứng thành hình tam giác, dựa sát nhau, chăm chú nhìn về ba hướng, Lữ Phụng Tiên khẽ thở dài một tiếng, cười khổ, tuy không có ý oán trách nhưng thanh âm vẫn có chút bất đắc dĩ, giống như là không nghĩ tới!

- Ngươi sợ?

Phương Hành cười lạnh một tiếng, trêu tức hỏi.

Trong nháy mắt Lữ Phụng Tiên liền nổi giận phừng phừng, quát lên:

- Không sợ!

- Thực ra ta rất sợ.

Thiếu Tư Đồ cười khổ một tiếng, nói:

- Ai, không biết có bao nhiêu nữ đệ tử Phù Diêu Cung, thiên kiều bá mị, quốc sắc thiên hương, nguyện theo giúp ta xông pha khói lửa, nhưng ai có thể nghĩ tới cuối cùng Nhiếp Thiên Hồng ta lại phải chết cùng một chỗ với hai đại nam nhân các ngươi?

- Hừ!

Phương Hành và Lữ Phụng Tiên đều hừ lạnh một tiếng, không muốn nghe lời này của hắn.

Sau khi Phương Hành trầm mặc mấy hơi thời gian chợt nhớ tới cái gì:

- Ngươi gọi là Nhiếp Thiên Hồng?

Thiếu Tư Đồ nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, họ Nhiếp tên Thiên Hồng, nhũ danh Hồng nhi, hào danh Hồng công tử, chuyên giải tâm nữ nhi!

Hắn trả lời rất trịnh trọng, Phương Hành lại nhịn không được bật cười một tiếng:

- Ha ha, đại nam nhân gọi là 'Hồng nhi'

- Không nghĩ tới đường đường Thiếu Tư Đồ Phù Diêu Cung, vậy mà nổ to như thế!

Lữ Phụng Tiên nói một câu lãnh đạm, đẩy Thiếu Tư Đồ xuống đài.

Ầm ầm!

Mấy câu nói đó chỉ tốn mấy hơi thời gian, nhưng vô số sinh linh Thần tộc ở chung quanh đã vọt tới, giống như thủy triều, ba người bọn họ lập tức lâm vào trong ác chiến, giao chiến mới bắt đầu, ba người đều không mở miệng, nhưng nửa ngày về sau, thanh âm Phương Hành vang lên:

- Tư Đồ lẹo cái, Lư Phân Viên, nếu như đại chiến lần này không chết, về sau tiểu gia ta sẽ không bắt nạt hai người các ngươi nữa.

- Ha ha, ta luôn luôn khinh thường người cùng thế hệ, nếu sớm biết còn có nhân vật như các ngươi, cũng sẽ không cảm thấy tịch mịch nhiều năm!

Thiếu Tư Đồ cất tiếng cười to, hào tình vạn trượng, tử lôi bao phủ một phương.

- Ta tên Lữ Phụng Tiên, tung hoành thế gian, chưa bại một lần, nếu sau này còn sống nguyện kết bái cùng hai người các ngươi!

Lữ Phụng Tiên cầm Phương Thiên Họa Kích trong tay, đánh bay một đám sinh linh Thần tộc, gầm giọng hét lớn.

Sinh tử chính là đại kiếp, bây giờ bọn họ thân hãm trùng vây, nhưng ai cũng không có ý chạy trốn, ngược lại muốn thả tay đại chiến một trận, cho dù là thiên kiêu chi tử đã từng vang danh thế gian, hay là tiểu ma đầu đảo loạn phong vân Thiên Nguyên, hay là chiến tướng tự cho mình vô địch, hết lần này tới lần khác ngăn trở nhân sinh khắp nơi, nhiều lần bị người ta khinh thị, trước đây giữa bọn họ cũng có phần ân oán với nhau, nhưng đến lúc này lại cảm thấy trong lòng không còn ân oán, sự tình trước kia đều tan thành mây khói, yên tâm giao phía sau lưng cho lẫn nhau, tất cả đều buông tay giết địch!

- Tu sĩ Thiên Nguyên, vậy mà khó chơi như thế!

Một ý nghĩ như vậy cũng theo ba người bọn họ xuất thủ toàn lực, mà dâng lên ở trong lòng rất nhiều sinh linh Thần tộc.

Sau khi bọn họ dùng thiên kiếp oanh kích, lại có vô số sinh linh Thần tộc đồ sát, khiến khắp nơi như một mảnh lũ lụt, vì vậy trong thời gian ngắn đã khiến cho sinh linh Thần tộc đối với tổ tiên Nhân tộc đã từng có vô tận huy hoàng nổi lên lòng khinh thị, cảm thấy Nhân tộc cũng không hơn gì cái này, nhưng thẳng đến hiện tại bọn họ mới cảm nhận được một ít thâm trầm sợ hãi, quả nhiên tu sĩ Nhân tộc rất khó chơi, ba người này còn không phải tiên đã khó đối phó như vậy, nếu tương lai bọn họ thành chân tiên.

Dưới ý nghĩ này, sinh linh Thần tộc xuất thủ càng kinh khủng, bọn chúng đã dâng lên suy nghĩ muốn giết chết ba người này sớm!

Oanh! Oanh! Oanh!

Từng mảnh từng mảnh sinh linh Thần tộc vọt lên, lại từng mảnh từng mảnh bị ba người bên trong trung tâm chiến trường tiêu diệt, ba người bọn họ đã chiến ra khí thế, giống như mãnh tướng vô địch, đều chiếm một phương, chính diện nghênh địch, thình lình không có một người nào có thể xông tới trước người.

Bây giờ trên chiến trường đã sớm yên tĩnh lại, dưới hung uy của sinh linh Thần tộc, tu sĩ phản kháng còn chưa kịp kết thành trận tuyến, đã bị vây kín giảo sát, mà tu sĩ không phản kháng cũng sớm bái phục dưới đất, cam tâm làm nô, khẩn cầu mạng sống, lại có một ít người âm thầm tiềm hành, tránh việc bị chém giết chính diện, có thể nói toàn bộ chiến trường đã bớt đi chiến hỏa, tất cả đang thu cung.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà một mảnh chiến trường càng dễ thấy, không chỉ thu hút tới càng ngày càng nhiều sinh linh Thần tộc, ngay cả tu sĩ Nhân tộc cũng hướng ánh mắt về phía bên này nhìn lại, nhìn ba người Phương Hành, Nhiếp Thiên Hồng, Lữ Phụng Tiên tựa lưng vào nhau đại sát tứ phương, hình ảnh bọn họ giống như một cây gai đâm vào trong tim sinh linh Thần tộc, giống là một ngọn lửa nhỏ bắt đầu cháy rừng rực dưới đáy lòng tu sĩ Nhân tộc.

- Kiên cường bất khuất, Thiên Nguyên bất diệt, giết.

Đột nhiên ở bên ngoài vòng vây có một tu sĩ nhảy dựng lên, lớn tiếng gào thét.

Đó là một tên tu sĩ đã sớm quỳ rạp dưới đất nhận thua.

Chương 1019: Suy nghĩ

Kiên cường bất khuất, Thiên Nguyên bất diệt!

Theo tên tu sĩ Nhân tộc đã sớm khuất phục kia hô lên câu nói này, sau đó không muốn sống nhào tới chỗ sinh linh Thần tộc cách hắn gần nhất, tu sĩ Nhân tộc bị hàng phục ở chung quanh hư không cũng sôi trào, trận ác chiến của Phương Hành, Thiếu Tư Đồ và Lữ Phụng Tiên giống như là sắt thép nung đỏ in dấu trong lòng bọn hắn, làm cho đáy lòng vốn đã tuyệt vọng dâng lên từng tia hỏa ý, theo câu nói kia phát ra, trái tim như tro tàn của bọn hắn đã được đốt lên...

Những sinh linh tự xưng là "Thần" này không có mạnh như vậy, không phải vừa rồi có một đại nhân vật vẫn lạc rồi sao?

Tu sĩ Thiên Nguyên cũng không có yếu như vậy, ba người kia bị sinh linh Thần tộc vây công hồi lâu, buông tay đại sát, không có chút sợ hãi nào!

Đủ loại suy nghĩ đan vào một chỗ, cộng dồn cho bọn hắn một chút "Dũng khí!"

Quả thực tu sĩ Thiên Nguyên hội tụ ở Hội Kê Sơn quan chiến không ít, tổng cộng không dưới mấy vạn, sau đó bị sinh linh Thần tộc tập kích, một trận lôi kiếp quét xuống, liền tuyệt diệt hai phần ba, nhưng vẫn còn lại không ít người, theo số lượng sinh linh Thần tộc lớn phủ xuống, vô số người bị tàn sát, tuy nhiên vẫn có một bộ phận sống tiếp được, đại bộ phận trong đó đều ở tình cảnh sinh mệnh bị uy hiếp, lựa chọn khuất phục, cam tâm làm nô, bọn họ không bị giết, mà bị bắt lại thành từng nhóm quỳ trên mặt đất, chờ ý chỉ Thần tộc phủ xuống...

Số lượng những người này không ít, ước chừng gần vạn!

Những người này đều thuộc về lực lượng đã bị hàng phục, nhưng vào lúc này lại bùng nổ.

Bọn họ không để ý sinh tử, nhảy dựng lên lần nữa, lao về phía sinh linh Thần tộc ác chiến.

Hơn nữa lúc này bọn họ không còn tự chiến đấu giống như vừa rồi, mà có chủ tâm, liều lĩnh vọt về phía đám người Phương Hành, chuyện này cũng dẫn đến vòng vây kín mít có một tia dấu hiệu tán loạn, lúc đầu chiến trường đã yên tĩnh, bây giờ chiến hỏa lại dâng lên khắp nơi, cục diện đã nằm trong sự khống chế của sinh linh Thần tộc trở nên loạn tùng phèo.

- Hôm nay chúng ta kề vai chiến đấu, cùng sống cùng chết!

Có người thấp giọng hét lớn, vọt ra khỏi vòng bảo hộ, rõ ràng là những người trước đây không lâu được Phương Hành cứu, lúc này không có chạy trốn, ngược lại lao đến cứu Phương Hành, vốn có suy nghĩ dựa vào mình hấp dẫn lực chú ý của đám sinh linh Thần tộc, để bọn họ chạy trốn, nhưng vào lúc này, bọn họ lại lựa chọn từ bỏ, không chùn bước vọt tới bên cạnh Phương Hành, chuẩn bị cùng hắn buông tay đại sát, mà người đầu lĩnh trong số bọn họ chính là trưởng công chúa Thương Lan Hải...

- Bà nương thối, ngươi tới đây làm gì?

Thời điểm Phương Hành thấy đám người này, liền tức chửi ầm lên.

Nhưng trưởng công chúa Ngao Trinh chỉ cúi xuống thở dài:

- Tình hình đã như thế, lại có thể lựa chọn thế nào? Chỉ có thể cùng ngươi chiến một trận mà thôi!

- Lại không nghe lời, ngươi chờ đó cho ta, sau khi làm xong chuyện này ta lập tức bỏ ngươi!

Phương Hành thở hồng hộc, nhưng không có biện pháp gì, chỉ có thể tức giận mắng một tiếng.

- Có vợ như thế, còn cầu mong gì?

Thiếu Tư Đồ thấp giọng nói một câu, tràn đầy ý thưởng thức.

- Đó là vợ ta, ngươi nhìn cái gì?

Phương Hành hét lớn, tay quất tới, nhưng bị Thiếu Tư Đồ nhẹ nhàng tránh thoát.

- Bọn họ đang tìm cái chết, dứt khoát tiêu diệt toàn bộ đi!

Có sinh linh Thần tộc nhìn thấy cảnh này, liền tức giận rống lên, chuẩn bị từ bỏ lòng kiêu ngạo, tự mình xuất thủ đồ diệt.

- Không thể giết sạch, chúng còn có tác dụng lớn, vẫn phải lấy hàng làm chủ!

Có người đưa ra chủ trương hàng phục.

- Dù sao cũng là hậu duệ của chúng tiên, cốt cách trong lòng vẫn phải có, chém tâm cốt của bọn họ là được!

Càng có người nói nhỏ, ánh mắt đảo qua trung tâm toàn bộ chiến trường.

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng, được đại bộ phận sinh linh Thần tộc tán đồng, ba người kia chính là hạch tâm dẫn phát trận đại loạn này, chỉ cần chém rụng ba người này, đám tu sĩ Thiên Nguyên vừa dâng lên chiến ý, chắc chắn sẽ bị dập tắt như tưới nước lạnh...

- Cho dù ba người này chưa thành tiên, cũng không phải đám tiểu tử phổ thông có thể đối phó, vẫn là chúng ta ra tay đi!

Có người đề nghị, sau đó đứng dậy, khí cơ trên người trở nên hùng hồn, cao hơn Thiểm Điện Tử rất nhiều.

- Ha ha, nếu chúng ta xuất thủ, cũng không phải là chuyện tốt, đám tiểu tử nhìn vào trong mắt sẽ sinh ra ý sợ hãi với Nhân tộc!

Lại có một người khác nhàn nhạt mở miệng, hình như lời này nói đến tâm khảm đám người, nên họ một mực trầm mặc không nói gì.

- Chẳng lẽ cứ nhìn như vậy?

- Không cần, để bọn hắn đi!

Có người nở nụ cười lạnh, chỉ về một phương hướng, bên kia cũng tụ tập một đám tu sĩ, trong đó có mấy người có khí tức bất phàm, nhưng hình như đứng trong một đám mây nên bọn họ có chút không hợp nhau, giống như trời sinh thấp hơn một đầu so với người bên ngoài, từng người ngưng thần bài trừ khí cơ, trang nghiêm mà đứng, ánh mắt nhìn về chiến trường phía dưới, không ai nhìn bên này một cái, hình như bọn họ ngay cả lời cũng không dám nói, sợ chọc hiềm nghi gì đó, những người này chia thành mười hai nhóm, chính là đám tu sĩ Tiểu Tiên Giới trở về trước.

- Bọn nô tài này ngược lại lập xuống công huân không nhỏ, chúng ta cũng phải giúp bọn hắn một chút!

Sinh linh Thần tộc trước đó nói:

- Vô Gian Thần Vương giao con trai ruột của mình cho bọn hắn, chui vào Nhân Gian Giới làm nội ứng, tính mệnh của Thiểm Điện Tử tự nhiên cũng trói cùng bọn hắn, mặc dù đến hôm nay, công đức viên mãn, bọn họ quả thật bảo vệ Thiểm Điện Tử không tệ, nhưng ai nghĩ tới, Thiểm Điện Tử lại ở trong trận đại chiến này ngoài ý muốn vẫn lạc? Ha ha, mặc dù bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng dù sao không có tự mình giao Thiểm Điện Tử về đến trong tay Vô Gian Thần Vương, vị lão Thần Vương kia sẽ bỏ qua bọn họ sao? Bây giờ hắn đang cùng những Nhân tộc Thánh Nhân kia tranh đoạt chí bảo, đợi cho lúc trở về, sợ rằng cũng là thời điểm những nô tài này mất mạng?

Thanh âm của hắn không nhỏ, giống như cố ý để đám tu sĩ của Tiểu Tiên Giới nghe được.

Mà những người kia nghe lời này, quả nhiên có không ít người thân thể chấn động, trong ánh mắt nổi lên ý sợ hãi.

- Cho nên nói, cho bọn hắn một con đường sống đi!

Sinh linh Thần tộc nói chuyện nở nụ cười:

- Lấy đầu của ba người bọn hắn xuống, dù sao cũng là một chút giao phó với Vô Gian Thần Vương, trên sổ ghi chép công đức ghi một bút cho bọn họ, tương lai Vô Gian Thần Vương muốn giận lây sang bọn họ, cũng không đến mức một người sống cũng không lưu lại nha...

Mấy sinh linh Thần tộc khác giờ mới hiểu được ý tứ của hắn, đều nở nụ cười.

- Nguyện vì Cửu U Thần Vương xuất chiến, trảm những người phản nghịch này!

Không chờ bọn họ chủ động ra lệnh, trong các tu sĩ Tiểu Tiên Giới, đã có vài lão giả tự mình đi lên phía trước, khom người chờ lệnh.

- Đi đi!

Cửu U Thần Vương cao cao tại thượng gật đầu, nhẹ nhàng khoát tay áo.

Các sinh linh Thần tộc nhìn nhau, ha ha cười to, mà đám cao thủ Tiểu Tiên Giới sắc mặt lại ngưng trọng, từ trên trời vọt xuống, mà trong quá trình phủ xuống, bọn họ cũng thình lình thả ra sát khí của mình, từng cái khí cơ trùng thiên, chấn động hư không, khí tức vô hình nhiếp đến toàn bộ chiến trường yên tĩnh lại, mặc kệ là tu sĩ Nhân tộc hay sinh linh Thần tộc cũng vì đó cứng lại, trọn vẹn chín lão tu từ trên trời giáng xuống, hiển lộ tu vi, thình lình đều là Độ Kiếp cảnh, không thua các lão tổ của cổ thế gia!

Trọn vẹn chín lão tổ Độ Kiếp cảnh phủ xuống, cái kia là đáng sợ bực nào?

- Có cứu binh tới rồi...

- Các lão tiền bối Độ Kiếp cảnh tới cứu chúng ta rồi...

Đã có tu sĩ Nhân tộc hưng phấn cuồng hô, cảm thấy phấn chấn.

Nhưng rất nhanh, không trung truyền tới thanh âm để bọn hắn một câu cũng nói không nên lời, nét hưng phấn trên mặt cứng đờ.

- Thần Chủ phủ xuống Nhân Gian Giới, người làm nô sinh, người bất khuất chết!

Một câu nói kia biểu lộ thái độ, khiến cho đám tu sĩ tâm tuyệt vọng, nhận rõ hiện thực.

Những người này không phải tiền bối Độ Kiếp cảnh của Thiên Nguyên tới cứu, mà là tu sĩ Nhân tộc của Tiểu Tiên Giới, bọn họ đã sớm đầu phục sinh linh Thần tộc, nói không chừng tu sĩ Thần tộc phủ xuống là bọn họ dẫn tới...

- Phản nghịch! Thiên Nguyên phản nghịch!

- Dẫn ngoại địch xâm lấn Thiên Nguyên, các ngươi là tội nhân vạn cổ...

Nghĩ thông suốt điểm này tu sĩ Nhân tộc, không biết có bao nhiêu, điên cuồng đại mắng lên, chỉ tay không trung chín tu.

- Người nói nhảm chết!

Một tên Tiểu Tiên Giới Giới Chủ nghe vậy giận dữ, huy chưởng đánh xuống, một nhóm tu sĩ Nhân tộc mắng to bị đập thành thịt vụn, mà mấy người khác, sắc mặt cũng không dễ nhìn, càng không nói nhiều, trực tiếp đáp xuống, phóng về phía đám người Phương Hành, Thiếu Tư Đồ, Lữ Phụng Tiên, dưới lực lượng cuồng bạo, chung quanh bọn họ không biết bao nhiêu tu sĩ bị chấn bay, chỉ còn lại có ba người bọn hắn, cô linh linh đứng tại chỗ cũ, giống như dê đợi làm thịt, hình như một giây sau sẽ hóa thành thịt vụn...

- Giết ba người này, đại chiến sẽ kết thúc!

Có người trong lòng dâng lên ý nghĩ này, sau đó tiếc hận nhắm mắt lại.

Hi vọng cuối cùng của Thiên Nguyên, sẽ táng diệt ở trong tay mình!

- Thiên Nguyên phản nghịch, tội ác tày trời...

Nhưng lúc đó, trong hư không, thời điểm chín Tiểu Tiên Giới Giới Chủ xuất thủ, đám người Phương Hành đã không có hi vọng chạy trốn, giữa không trung, lại đột nhiên vang lên tiếng rống to, lại có một lão giả râu tóc bạc trắng, người mặc quẻ bào, khống chế tử quang đầy trời, hư không hóa thành lồng giam vô tận, ầm ầm đụng tới chín vị Giới Chủ, cùng lúc đó, hắn chập ngón tay làm kiếm, hung hăng vạch một cái, trong chớp mắt, một kiếm sinh ba, ba kiếm sinh chín... cuối cùng hóa thành tám mươi mốt đạo kiếm quang!

Độ Kiếp cảnh!

Thình lình cũng là Độ Kiếp cảnh, bất quá hắn rõ ràng không phải người của Tiểu Tiên Giới.

Hắn cuồng bạo xuất thủ, làm cho chín vị Tiểu Tiên Giới Giới Chủ ghé mắt, toàn bộ tinh thần phòng ngự, không dám tiếp tục xuất thủ!

Viên lão thần tiên!

Vị lão giả kia xuất hiện, khiến cho tất cả tu sĩ giật mình, sau đó là cuồng hỉ.

Đến cùng vẫn có Độ Kiếp cảnh của Thiên Nguyên tới cứu viện, lại là Viên gia lão tổ, Viên Tam Thanh Viên lão thần tiên!

Ngay cả đám người Phương Hành cũng không ngờ, ở thời điểm này, lại là Viên lão thần tiên xuất hiện ngăn cản cường địch, cứu bọn họ một mạng, bằng không mà nói, đối mặt với chín Tiểu Tiên Giới Giới Chủ toàn lực công kích, ba người bọn họ làm sao còn có mạng sống?

- Viên Tam Thanh, nguyên lai ngươi còn ở nhân gian!

Trong đó một vị Tiểu Tiên Giới Giới Chủ nghiêm nghị rống to, thi triển thần thông, vọt tới lão giả kia.

- Lão phu tự nghĩ khó vượt qua lần lôi kiếp tiếp theo, vốn muốn bế tử quan, lại không nghĩ rằng sẽ có một kiếp này...

Viên lão thần tiên trầm thấp đáp trả, lại kết pháp quyết, giữa không trung, thình lình đánh xuống mấy đạo Thần Lôi đáng sợ, đối mặt với thần thông cuồng bạo của hắn, chín vị Tiểu Tiên Giới Giới Chủ không dám khinh thị, một bên tránh né lấy Thần Lôi, một bên phân ra mấy người xông đi đối phó hắn, riêng phần mình tế ra pháp bảo, trong miệng hét lớn:

- Vậy ngươi nên trốn kéo dài hơi tàn...

- Ha ha, chỉ là một tàn mệnh, trốn thì có ích lợi gì?

Viên lão thần tiên không ngừng ngự pháp, trên miệng lại cười khổ:

- Nên làm chút sự tình hữu dụng mới tốt!

Trong tiếng nói chuyện, thân hình hắn như điện, vọt thẳng tới trên không đám người Phương Hành, điều khiển tam đại Tiên pháp, lấy một địch chín.

- Trước hợp lực chém hắn, lại tru ba tiểu bối kia!

Trong chín vị Tiểu Tiên Giới Giới Chủ, có người rống to, xuất thủ như điên, chín đại cao thủ cùng đánh về phía Viên lão thần tiên.

Viên lão thần tiên như đánh bạc mạng già, biết rõ khó địch, lại không có ý tứ lui lại, mà càng chiến càng điên cuồng.

Nhìn bộ dáng, hắn đã dần dần chống đỡ hết nổi, vẫn lạc là sự tình sớm muộn.

Đường đường Độ Kiếp cảnh, dường như không có bất kỳ ảnh hưởng gì với đại cục, thật sự là đau khổ khó hiểu.

Nhưng trong lúc vô hình, đã có rất nhiều chuyện bị hắn cải biến.

- Lão ngoan cố ah...

Xa xa, đang có một lão nho sinh đứng ở trước cổng Độ Kiếp Tiên Hội, lẳng lặng trông lại nơi này, thời điểm đại chiến kịch liệt, đám người Phương Hành nguy cấp, lão nho sinh cũng không có ý xuất thủ, nhưng lúc này thấy Viên lão thần tiên ra tay, hắn lại trầm thấp thở dài, chậm rãi đứng lên, hai tay thả lỏng phía sau, chậm rãi bước lên phía trước, thân hình dần dần bay lên không.

- Quả nhiên là mãi mãi chỉ biết làm lựa chọn chính xác, nhưng có khi làm người ta ghét, có khi lại làm cho người ta ghét không nổi...

Trong hư không, Bạch Thiên Trượng cũng hiện lên thân ảnh, thấp giọng thở dài, sau đó chậm rãi đi ra.

- Thiếu Tư Đồ...

Đám người Phù Diêu Cung đại trưởng lão cũng mang theo tất cả nhân mã, từ trong chiến cuộc hỗn loạn vọt ra, mặt đầy bức thiết.

Trải qua chiến loạn, bọn họ rốt cuộc tìm được đám người Phương Hành.

Càng quan trọng hơn là trong cuộc chiến, một âm thanh lạnh lẽo thâm trầm vang lên:

- Cứng cỏi không gãy, Thiên Nguyên bất diệt...

Địa phương thanh âm vang lên, chính là trong chiến trường, chỗ Linh Sơn Tự thủ tọa trước đó bị Thần tộc đánh rơi xuống, sau khi phát hiện dị biến, đón lôi kiếp nghịch xông cửu thiên, vọt tới trước mặt các sinh linh Thần tộc, lại bị tồn tại cường đại kia nhấn xuống, trấn áp ở trên mặt đất, không rõ sống chết, nhưng dần dần có một tia thần thức quay lại, chỉ bất quá, đã từ loại suy nghĩ trách trời thương dân, hóa thành một loại Ma ý biển máu ngập trời, lành lạnh gầm rú, chấn động khắp nơi...

- Ma lại như thế nào?

- Phật lại như thế nào?

- So với tộc đàn sinh diệt, suy nghĩ bất công, lại có ý nghĩa gì?

Ở trong tiếng hét, lại làm cho tất cả mọi người cảm nhận được suy nghĩ của hắn, một loại Ma ý từ địa phương Linh Sơn thủ tọa bị trấn áp bay lên, thậm chí ảnh hưởng bầu trời, khiến cho không trung xuất hiện ma vân, từng mảnh từng mảnh, đều ẩn chứa sát ý đáng sợ...

Chương 1020: Cứu người gấp rút

- Ba ngàn năm trước, ta bỏ xuống đồ đao, trốn vào Phật môn, tìm một chỗ thanh tĩnh!

- Lại chưa từng nghĩ, tu phật ba ngàn năm, đọc khắp kinh Phật, nhưng thủy chung chưa thành chính quả...

- Thôi, thôi, đại khái thiên ý không cho người kiểu như ta tiến vào Phật môn, vậy ta dứt khoát bỏ Phật môn, xông vào Ma đạo, ha ha ha ha, cái gì hết thảy là không, toàn là đánh rắm, sắc bất thị không, không bất thị sắc, thế gian nhân duyên trăm ngàn chuyển, tự có một đao đoạt tạo hóa, người chết mới có thể độ bờ bên kia, Khổ Hải mới có thể mọc Kim Liên, thua ảo ảnh trong mơ, thắng hồng phúc tề thiên...

Ở trong tiếng kêu điên dại, vị trí Linh Sơn thủ tọa bị trấn áp rung động ầm ầm, phảng phất như có địa chấn phát sinh, lại tựa hồ có núi lửa ở phía dưới uẩn nhưỡng, đạo đạo thần lực bức người, để cho người ta theo bản năng tâm thần rung động, tránh ra thật xa…

Sau khi bị đại năng của Thần tộc đánh từ cửu thiên rơi xuống, đại thủ kia đã thu về, cùng lúc đó, lại tiện tay chuyển đến một ngọn núi lớn đặt ở trên đỉnh đầu Linh Sơn thủ tọa, phía trên điêu khắc đạo đạo phù văn cổ quái, tạo thành một trận pháp phong ấn, Linh Sơn thủ tọa Đồ Linh đại sư, một mực bị phong ấn, vạn kiếp khó thoát.

Nhưng lúc này, thình lình có lực lượng cuồng bạo đánh thẳng vào ngọn núi kia, như có Chân Ma muốn thoát khốn.

- Thủ tọa…

Trong hư không, Tửu Nhục đại sư cùng một đám La Hán được đệ tử Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Đạo cứu ra đồng thời kinh hãi, quay đầu nhìn lại, mặc dù không nhìn thấy tình hình cụ thể, lại có thể cảm nhận được khí cơ cải biến, cực kỳ kinh nhân!

Mà ở chung quanh ngọn núi lớn kia, 18 vị Kim Thân La Hán lưu lại chuẩn bị cứu Đồ Linh đại sư lại thúc thủ vô sách, lúc này sắc mặt chấn kinh, liếc nhau một cái, đột nhiên đều xếp bằng ở giữa không trung, sau đó miệng tụng chân kinh, loại kinh văn kia không phải kinh văn gia trì pháp lực cho Đồ Linh đại sư, mà là

"Vãng Sinh Kinh", chuyên môn tụng cho người chết nghe!

- Đồ tể muốn nhập ma?

Ngay cả Viên lão thần tiên nhìn thấy màn này, cũng cực kỳ chấn kinh.

Người bình thường không hiểu nội tình, chỉ nhìn thấy Đồ Linh đại sư đã bị trấn áp có thể thoát khốn, sinh lòng nhảy cẫng, nhưng lại không biết, Đồ Linh đại sư lựa chọn nhập ma, này là tổn thất quá lớn, Phật môn đi vào mạt pháp, hắn chính là trụ cột, vì Phật môn lưu lại hương hỏa, có hi vọng dùng Phàm nhập Phật nhất, mà hắn cầu Phật pháp cầu đến ba ngàn năm, lại không thể thành Phật, bởi vì hắn muôn đời sát sinh, oan nghiệt quấn thân, từng bị Thiên Cơ cung chủ khẳng định, hắn là Thiên Sát chi mệnh, nhất định đời đời không được chết tử tế, trừ khi cam tâm vào Súc Sinh Đạo muôn đời, mặc người chém giết, hay tự đoạn thần hồn, biến mất giữa thiên địa...

Nói cách khác, đối với Đồ Linh đại sư mà nói, hắn sinh ra liền có muôn đời oan nghiệt cần hóa giải!

Mà bây giờ, phần hi vọng này đã thấy, Phật tử chân chính đã sinh ra, đang ở Tịnh Thổ Bỉ Ngạn Tự tu hành, mà hắn làm sư tôn của Phật tử, đã tích lũy xuống công đức khổng lồ, chỉ chờ Tây Thiên giới mở ra, sẽ đạp vào Phật đạo, trở thành người sớm nhất được tiến vào Tây Thiên giới, mà lúc đó, oan nghiệt của hắn cũng sẽ hóa giải, ba ngàn năm khổ tu không phí công!

Nhưng lúc này, bởi vì sinh linh Thần tộc phủ xuống, trắng trợn sát lục, vị đại sư này nổi giận!

Hắn từ bỏ tu Phật, chủ động tiếp dẫn oan nghiệt muôn đời phủ xuống, nhờ vào đó tu Ma, bước lên một con đường không có lối về...

- Ha ha ha ha ha ha...

Trong lúc mọi người kinh ngạc, ngọn núi trấn áp Đồ Linh đại sư vỡ nát, khói lửa tràn ngập đầy trời, che đậy một vực, chung quanh trăm dặm, tất cả sinh linh đều bị lực lượng đáng sợ quét bay như lá rụng, trong này thậm chí còn bao gồm 18 vị La Hán!

- Thế gian thương sinh đều có tội, ta đồ thương sinh như giết chó...

Trong khói lửa, một tiếng hét lớn điên cuồng tới cực điểm vang lên, tràn đầy tà ý đáng sợ.

Sau đó đạo đạo cuồng phong xoắn tới, xua tán đi khói lửa, lộ ra bộ dáng của Đồ Linh đại sư, lúc này vị hòa thượng kia đã trở nên người không ra người quỷ không ra quỷ, thân hình cao lớn, cả người đen kịt, giống như một tòa thiết tháp, cử động tầm đó, ma khí cuồn cuộn, xông phá khắp nơi, trong con ngươi như cất giấu một Địa Ngục, đang có vô số oan hồn muốn xông ra, mà những oan hồn này, rõ ràng ảnh hưởng tới thần trí của hắn, khiến cho hắn nhìn có chút điên, ánh mắt lành lạnh đảo qua, đều là sát khí dày đặc đến làm người ta kinh ngạc!

- Sát sát sát sát sát, ta tội nghiệt đã ngập trời, còn sợ lại nhiều thêm chút sao?

- Ha ha ha ha ha ha...

Trong tiếng cười điên dại, ánh mắt tập trung vào đám sinh linh Thần tộc đang xông tới, làm bọn hắn kinh hồn táng đảm, không dám xông lên, không chút do dự đánh ra một chưởng, một chưởng này vỗ xuống, vậy mà như ma vân che trời, những sinh linh Thần tộc kia tổng số không dưới trăm người, bên trong thậm chí còn xen lẫn một vài tu sĩ Nhân tộc đang cùng bọn họ ác chiến, lại đều bị Đồ Linh đại sư chụp thành thịt vụn, huyết nhục lâm ly từ không trung vẩy xuống, giống như rơi ra một trận huyết vũ, toàn bộ thế giới tựa hồ đang khóc.

Đồ Linh đại sư lại càng hưng phấn, trong tiếng cười lớn, mắt lộ hung quang, huy chưởng nhiếp một cái, trong máu thịt, thình lình có vô số bạch cốt bay ra, ngưng tụ tới trong tay hắn, hóa thành một thanh bạch cốt đao, lượn lờ vô số oan hồn, tản ra hung diễm đáng sợ, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, hai chân dùng sức đạp mạnh, lần nữa xông lên...

- Lão hữu, là lão phu sai, nếu như có một lần nữa, ta chắc chắn truyền cho ngươi Phong Tiên Thuật của Viên gia, giúp ngươi vượt qua kiếp nạn này!

Viên lão thần tiên nhìn Đồ Linh đại sư ngút trời mà chiến, ánh mắt trầm thấp, trong lòng dâng lên áy náy vô tận.

Vấn đề Đồ Linh đại sư oan nghiệt quấn thân, vốn cũng không phải vô giải, Viên gia có Phong Tiên Thuật, có thể giúp hắn trấn áp oan nghiệt, lúc trước Đồ Linh đại sư cũng từng tới cầu Viên gia, bất quá Phong Tiên Thuật vốn là một trong tam đại Tiên pháp của Viên gia, làm sao có thể truyền cho hắn?

Cũng chính bởi vậy, mới làm cho Đồ Linh đại sư không thể không bước lên con đường cầu Phật, bất quá đến bây giờ, Viên lão thần tiên nhìn hắn hóa thân thành Ma, nghịch xông cửu thiên, trong lòng lại ẩn ẩn hối hận, Thiên

Nguyên Đại Lục thiên kiến bè phái, từng gãy mất bao nhiêu thiên kiêu ah...

Mà bây giờ, đã chậm, Đồ Linh đại sư nhập ma, không giống người khác, người khác là tu Ma công, hắn lại là tu Ma tâm, một khi nhập ma, hắn đã không phải là hắn, muôn đời oan nghiệt làm vật dẫn, phát tiết oán khí xong, chính là thời điểm tan thành mây khói!

- Ngăn hắn lại!

- Thiên Nguyên trừ Thánh Nhân, sao còn sẽ có loại quái vật này?

- Chớ để hắn tới gần Thần Vương...

Trên cửu thiên, truyền đến từng tiếng hét lớn, sau đó sấm sét vang dội, thần chiến đã mở ra ở cửu thiên.

- Ta đến ngăn bọn họ, các ngươi mau mau rời đi!

Nhưng chỉ nhìn cửu thiên một cái, Viên lão thần tiên lập tức thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nhìn chín vị Tiểu Tiên Giới Giới Chủ, sau đó cuồng bạo xuất thủ, lấy một địch chín, đồng thời hét lớn, muốn thừa dịp cửu thiên rối loạn, cứu đám người Phương Hành ra, cách làm bực này, biểu hiện bực này, cơ hồ khiến Phương Hành trợn mắt hốc mồm, cảm giác có chút lạ lẫm...

- Không giống ah...

Thời khắc đại kiếp tới, rất nhiều người đều trở nên không giống như trước!

- Giết...

Sinh linh Thần tộc thấy cảnh ấy, cũng đều giận dữ, có người suất lĩnh, cùng kêu lên hét to, vọt về phía trước.

- Tuyệt đối không thể cho bọn họ đào tẩu!

Chín vị Tiểu Tiên Giới Giới Chủ cũng hét lớn, liên thủ đánh ra thần thông, đánh Viên lão thần tiên không ngừng lui lại, huyết phun như thác nước, sau đó liều lĩnh oanh kích xuống dưới, bọn họ biết tầm quan trọng của đám người Phương Hành, nếu như không thể chém, tương lai Thần tộc Vô Gian Thần Vương trở về, tất nhiên sẽ tìm Tiểu Tiên Giới bọn hắn phiền phức, đến lúc đó 12 Tiểu Tiên Giới, không người có thể đối kháng được!

Oanh!

Trong sân lần nữa lâm vào đại loạn, Viên lão thần tiên lấy một địch 9, cho dù liều mạng, nhưng vẫn ngăn không nổi, hắn cuốn lấy chín vị Tiểu Tiên Giới Giới Chủ, để bọn hắn không thể rảnh tay truy sát đám người Phương Hành, nhưng không phòng được tất cả công kích, mà phía dưới, có thể ngăn cản được một kích của Độ Kiếp cảnh lại có mấy người? Lại thêm trong sinh linh Thần tộc, cũng ẩn tàng vô số cao thủ, nhất thời khiến cho tràng diện đại loạn, khắp nơi đều là chiến hỏa, khắp nơi đều là chém giết, đã khó phân địch ta!

- Mặc kệ, chuẩn bị chết một cái tính một cái, oa a a...

Phương Hành ở trong chiến trường bị bức cho biện không rõ phương hướng, vừa rồi hắn đã cách Bạch Thiên Trượng không đến 30 trượng, nhưng rất nhanh liền bị chín vị cường giả Tiểu Tiên Giới vung chưởng đánh xơ xác, mà hắn và Thiếu Tư Đồ, Lữ Phụng Tiên lại là mục tiêu chiếu cố trọng điểm của Tiểu Tiên Giới Giới Chủ, ăn hơn phân nửa lực đạo của một kích kia, một kích của Độ Kiếp sao mà đáng sợ, trực tiếp oanh hắn trọng thương, dùng tiên chủng chữa trị cũng không kịp, lúc này lại khó ăn đan dược, chỉ có thể cắn răng, gượng chống công kích, quái khiếu không dứt...

Oanh! Oanh! Oanh!

Bao quát Ngưu Đầu Nhân ở bên trong, mấy cao thủ trong Thần tộc để mắt tới hắn, tất cả đều vọt tới, đối mặt đối thủ như vậy, dù hắn không bị thương cũng khó ứng đối, huống chi bây giờ?

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng cực kỳ nguy hiểm, bị thương nặng, trong lòng đã dâng lên tuyệt vọng, nắm tay tựa hồ nặng vạn cân, vung vẩy không động, như muốn nằm trên mặt đất...

Bất quá thời điểm hắn liều mạng, đột nhiên chung quanh hỗn loạn, có người giết ra một con đường máu, đi tới trước người hắn, ánh mắt song phương đụng một cái, sau đó đều ngẩn ngơ, lao tới lại là Phù Diêu Cung đại trưởng lão và mấy vị tiên cô của Dao Trì, ở bên cạnh họ còn đi theo mấy nữ đệ tử Phù Diêu Cung, thấy Phương Hành, vẻ sợ hãi lẫn vui mừng trong mắt bọn họ rút đi, không che giấu được thất vọng, càng có một nữ đệ tử trực tiếp khóc lên:

- Không phải... Không phải Thiếu Tư Đồ...

- Là ma đầu kia?

Đại trưởng lão cũng có chút ngoài ý muốn, muốn thối lui, nhưng liếc nhìn Phương Hành trọng thương cùng người ác chiến, trong lòng lại có một loại suy nghĩ phức tạp, hơi ngừng lại, hắn đột nhiên vọt lên, miệng hét lớn:

- Nhanh chóng cứu người!

Chương 1021: Mùi son phấn cùng máu tươi.

Trên chiến trường, nghìn cân treo sợi tóc, thế cục vạn biến, ngay cả Phương Hành cũng tuyệt đối không nghĩ tới, lúc mình sắp hết sức lại được đám người đại trưởng lão của Phù Diêu Cung vọt tới cứu giúp, rõ ràng đám người này đang tìm kiếm bóng dáng của Thiếu Tư Đồ bên trong chiến trường hỗn loạn, vừa rồi mình cùng Thiếu Tư Đồ, Lữ Phụng Tiên đại chiến một trận, hấp dẫn bọn hắn tới, chỉ có điều sau đó, Giới Chủ Tiểu Tiên Giới xuất thủ khuấy ra một mảnh đại chiến, toàn bộ chiến trường loạn tung tùng phèo, không phân biệt rõ ai là ai, cũng không biết ai ở nơi nào, khắp nơi đều là ác chiến, muốn tìm kiếm người ở bên trong cục diện này, chính là một chuyện gần như không thể nào...

Đám người Phù Diêu Cung hẳn là giống bọn Bạch Thiên Trượng vọt vào trong chiến trường cứu người, tìm không thấy người, cũng chỉ có thể xông vào từng vòng vây, chắc là thấy được vị trí của mình bị tầng tầng lớp lớp người vây quanh, liền cho rằng Thiếu Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng của Phù Diêu Cung ở chỗ này, liền vọt vào trong vòng chiến, sau lại phát hiện mình bị thương nặng gần chết, lúc đầu bọn họ còn có cơ hội lập tức rút đi, dù sao sinh linh Thần Tộc xung quanh đều để mắt tới mình, bọn họ lại chưa làm bất cứ hành động nào, nhưng bọn hắn lại hơi do dự, rồi sau đó vọt lên...

- Các ngươi dẫn hắn đi trước đi!

Đại trưởng lão Phù Diêu Cung đi đầu, thi triển thần thông, ngăn được sinh linh Thần Tộc đang mãnh liệt vọt tới Phương Hành, sau đó mấy vị tiên cô Dao Trì cùng một đám nữ đệ tử Phù Diêu Cung cùng nhau tiến lên, hai người trong đó đỡ Phương Hành đã gần như hết sức, những người khác còn đang khóc lóc, nhưng vẫn cầm bảo kiếm bảo vệ ở bên người, sau đó một đoàn người bọc lấy hắn xung phong liều chết đi ra ngoài.

- Giữ người lại!

Tên đầu trâu cầm đầu một đám sinh linh Thần tộc cường đại nhìn thấy một màn này, ánh mắt đỏ bừng bừng, lành lạnh rống lớn vọt tới.

Mà đại trưởng lão Phù Diêu Cung quay đầu nhìn thoáng qua bọn họ, khí thế vô hình trên người bắn ra, râu bạc trắng đung đưa, pháp bào bay lên, bình thường khí tức của hắn luôn luôn nội liễm ít lộ ra, làm một người nam nhân lại luôn ở dưới Vương Mẫu Dao Trì, mà đến lúc này, khí thế toàn thân của hắn bỗng nhiên hoàn toàn bạo phát, tay phải thăm dò vào trong tay áo trái, cầm binh khí của mình vào trong tay, đó là một cây đại chùy, ở trong gió nhoáng một cái, đã trở nên dài hơn mười trượng, được hắn đón gió cầm trong tay, giống như thiên thần.

- Ta chính là đại trưởng lão của Đoan Mộc Kỳ_ Phù Diêu Cung, có ta ở đây, ai dám lên bước lên trước nửa bước?

Oanh!

Bên trong tiếng rống của hắn, một chùy nghiêng vung, chấn động thiên địa, hư không từng mảnh vỡ nát, giống như nhấc lên một trận thủy triều hư không to lớn...

Theo một đòn kinh thiên động địa, tên đầu trâu và các loại sinh linh Thần tộc cường đại nhất thời bị bức lui, nhưng rất nhanh, bọn họ càng tức giận hơn, trơ mắt nhìn Phương Hành ở sau lưng đại trưởng lão được một đám nữ nhân vây quanh chạy trốn, cơn tức giận của bọn hắn cũng đạt tới cực điểm, có mấy người trực tiếp hiện nguyên hình, giống như núi nhỏ ầm ầm đạp lên hư không lao đến, cùng với một đám sinh linh Thần tộc khác vây quanh đại trưởng lão mãnh liệt chém giết, mà đại trưởng lão thì cắn chặt hàm răng, rống giận liên tục, vững vàng như cột.

- Oanh!

Tên đầu trâu vọt lên, đại trưởng lão vung vẩy cự chùy, cùng hắn điên cuồng tấn công, trên người bị rung ra nhiều đạo huyết sương mù, giống như suối phun, nhưng ở bên trong ba chùy đối đầu, Tên đầu trâu vẫn bị ép lui lại, đại trưởng lão cất tiếng cười to, tiếng cười động trời...

- Bành!

Có Hoàng Kim Cự Nhân vọt lên, một quyền đập vào đầu đại trưởng lão, đập đại trưởng lão lảo đảo, suýt chút nữa ngã trên mặt đất, nhưng đại trưởng lão lại trở nên hung ác, hất đầu lên, sau đó lần nữa lao tới, vậy mà lấy đầu đâm vào đầu Hoàng Kim Cự Nhân kia, đụng Hoàng Kim Cự Nhân lui ra hơn mười trượng, sau đó lại giống như một tòa núi nhỏ đặt mông ngồi trên mặt đất, choáng choáng nặng nề.

Oanh! Oanh! Oanh!

Có một đám sinh linh Thần Tộc như thủy triều vọt lên, tựa như con kiến bao trùm thân thể con voi, đại trưởng lão gào lên đau đớn một tiếng, nghịch chuyển Pháp lực, bên trong thân thể Nguyên Anh xuất hiện vết nứt, đạo đạo thần diễm từ trong cơ thể thiêu đốt đi ra, tự đốt mình, cũng đốt tất cả sinh linh Thần Tộc đang trùm lên thân thể mình, khiến bọn nó kêu thảm từ trên người hắn nhảy xuống, bay loạn bốn phía!

- Trước mặt thế nhân thì tôn kính ta, nhưng sau lưng lại nói lão phu cam chịu rơi xuống, vốn là một đạo thống chi chủ, sau khi thấy mặt Mạc Nhan, giải thích đạo thống, thân phận bên ngoài của họ là gia nhập Dao Trì, cam tâm tình nguyện trốn sau lưng Mạc Nhan, vì nàng bổ sung vào chỗ thiếu, cả đời dốc sức, không có một chút khí khái nam nhân nào...

Nhìn một nhóm đại quân sinh linh Thần tộc đang dâng lên ý sợ hãi ở trước mặt mình, lúc đầu bọn họ khiến chư tu Thiên Nguyên đều cảm thấy vô cùng kinh khủng, lúc này nhìn lấy mình, liền giống như lúc tu sĩ Thiên Nguyên khác nhìn thấy bọn hắn, loại cảm giác này khiến hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ, hào tình vạn trượng phá lên cười:

- ... Nhưng sau trận chiến ngày hôm nay, còn có ai dám nói lão phu không gánh vác được?

- Ha ha ha ha...

Hắn điên cuồng cười một tiếng, lại giơ đại chùy lên lần nữa:

- Hôm nay có lão phu ở đây, các ngươi liền không qua được nửa bước!

- Tới tới tới, xem ai có bản lĩnh đưa ta sớm đi gặp Mạc Nhan!

...

...

- Đại trưởng lão, vì sao đại trưởng lão không đi theo?

- Thiếu Tư Đồ đâu, Thiếu Tư Đồ ở nơi nào?

- Chúng ta phải đi sao? Chúng ta cứ như vậy rời đi à?

Lúc này, Phương Hành được một cánh tay mềm mại ôm ấp ôm thật chặt, xung quanh truyền đến tiếng khóc ríu rít của nữ nhân, có người thê lương kêu, không ngừng quay đầu nhìn lại, muốn chờ đại trưởng lão đuổi theo, cũng có người không ngừng khóc, vẫn tìm kiếm bóng dáng Thiếu Tư Đồ, càng có người không cam lòng rút đi như vậy, vừa tức vừa gấp, oán hận kêu giống như trời sắp sập.

- Bây giờ, chúng ta đã không còn sức chiến đấu, cứu người gấp rút, trước... trước dẫn hắn ra ngoài!

Có một vị tiên cô giọng điệu bi thương, nhưng lại kiên định nói.

- Vì sao? Chúng ta tới cứu Thiếu Tư Đồ, tại sao phải cứu hắn?

- Vì cứu hắn, chúng ta mặc kệ Thiếu Tư Đồ sao? Hắn vốn là kẻ địch của chúng ta, là hắn đoạt Bàn Đào lâm, là hắn đánh Huyên Tứ nương nương chỉ còn lại một tàn hồn, là hắn cướp đi tên tuổi của Dao Trì Tiên hội, cũng là hắn thiếu chút giết chết Thiếu Tư Đồ nhiều lần, hắn vốn chính là kẻ địch phải giết của chúng ta, lúc chúng ta gặp được hắn liền phải giết chết hắn mới đúng, nhưng vì sao...

Những nữ tử xung quanh càng khóc lớn hơn, phần lớn là thị thiếp của Nhiếp Thiên Hồng, các nàng đều hoảng sợ thê lương, tâm ý đại loạn, vào lúc này không hiểu hành động của đại trưởng lão và nhóm tiên cô, .thậm chí có người trực tiếp khóc lên, lớn tiếng chất vấn.

- Ba!

Đột nhiên, có một tiên cô trở lại tát vào mặt thị thiếp kia, ở trong ánh mắt mông lung của Phương Hành, hắn nhìn ra, cô gái này thường xuyên đi theo bên cạnh Dao Trì Vương Mẫu, cũng không biết là xếp thứ ba hay thứ năm trong mười vị mỹ nữ của Dao Trì, nàng là một trong mấy vị công chúa, mỗi lần nhìn thấy Phương Hành, cô gái này cũng là một trong những người kiên định cường thế, rất nhiều lần trực tiếp đề nghị muốn chém chết Phương Hành, chấm dứt hậu hoạn, nhưng vào lúc này chợt nhíu mày, nặng nề tát vào mặt thị thiếp kia, lửa giận ở đáy mắt sắp phun ra.

- Kẻ địch?

Giọng nói của nàng giống như lôi điện, ẩn chứa phẫn nộ cùng đau thương vô tận:

- Kẻ địch của ngươi ở phía sau, là những sinh linh vực ngoại đó! Là những kẻ phản bội Thiên Nguyên Tiểu Tiên Giới đưa tới những ngoại địch đó! Hiện tại các ngươi phải nhớ kỹ, Vương Mẫu vì bảo hộ chúng ta mà chết, đại trưởng lão vì cứu người cũng dữ nhiều lành ít, hiện tại chuyện các ngươi có thể làm không phải khóc, mà là cứu người, dù các ngươi có phải chết, cũng phải cứu người ra ngoài, Hồng nhi không thể chết, cái tên khốn kiếp này cũng không thể chết, bây giờ chúng ta không có thời gian tìm Hồng nhi, chỉ có thể cứu hắn ra ngoài trước.

- Tam cô cô...

Nữ đệ tử Phù Diêu Cung chịu một tát kia ngây dại, nữ đệ tử khác cũng ngây dại.

Mà sau khi Tam tiên cô kia tát một cái này, hình như khí lực cả người cũng mất đi, nàng lảo đảo hai lần, hình như đã dùng hết khí lực cả người mới đứng vững, cũng ở thời khắc này, nước mắt cũng rơi xuống, trong giọng nói mang theo một loại nghẹn ngào đè nén, nàng cực lực khống chế, nhưng khó mà che đậy sự run rẩy trong giọng nói của mình:

- Bọn họ... Đều là hi vọng của Thiên Nguyên, là hạt giống Chân Tiên, bọn họ nhiều người còn sóng, Thiên Nguyên liền nhiều thêm một phần hi vọng, hiện tại với khả năng chúng ta không thể tìm thấy Hồng nhi, có thể cứu một người… Thì cứu một người!

- Giết ra ngoài, nhất định phải bảo vệ hắn chu toàn, hắn không thể chết!

Sau khi giọng nói của Tam tiên cô trầm xuống, trầm mặc nửa ngày, có người nhấc trường kiếm lên, chỉ về phía trước:

- Nhất định phải lao ra!

Vào lúc này, một đám nữ nhân đều cắn chặt hàm răng, đã không còn người nói, cũng không có người lại khóc lóc, dù nước mắt vẫn đọng ở trên mặt, nhưng từng người từng người đều cắn chặt hàm răng, vây quanh nữ tử đang ôm Phương Hành, một mạch liều chết xông ra ngoài.

- Rống...

Có một sinh linh mọc thân rắn thật dài lao tới chỗ các nàng, lại bị một kiếm của vị Tam cô cô kia chém thành hai đoạn, nhưng thân thể bị cắt ra kia chợt bắn ngược lại, cắn vào cánh tay của Tam cô cô, sau đó nữ tử này không nhíu mày một cái, một kiếm chặt đứt cánh tay của mình, sau đó hung hăng đâm xuyên đầu của nó, găm đầu lớn trên mặt đất, rồi rời đi không quay đầu lại...

- Oanh...

Có Nham Thạch cự nhân cao hơn mười trượng lao đến, lại bị ba nữ đệ tử Phù Diêu Cung xông tới, dùng tay ôm lấy đầu của nó, sau đó một bên rơi lệ, một bên tự bạo Kim Đan, cùng hóa thành tro tàn...

Dù đại trưởng lão đã chống đỡ phần lớn truy binh, nhưng ở trên chiến trường này, cũng vĩnh viễn không thiếu kẻ địch, chỉ có điều bất luận là hung ác, kinh khủng, hung mãnh, hay âm hiểm, lại không có một kẻ có thể tới gần Phương Hành, vào lúc này, đám nữ đệ tử quanh người kia không ngừng có người trọng thương, có người bị giết, có người tụt lại phía sau, nhưng Phương Hành lại không nhận lấy một tia uy hiếp.

Ngay tại lúc này, Phương Hành không nói được lời nào, trong lòng lại có một loại cảm giác khó nói lên lời dâng lên, hắn càng ngày càng điên cuồng, lo lắng, hận không thể dùng hết sức lực toàn thân rống to, nhưng tất cả lời nói đều ngăn ở trong cổ họng, chỉ có thể mặc cho đám nữ nhân này dùng thân thể của các nàng xông phá kẻ địch, ngăn cản truy binh cho mình, tạo ra một hàng rào son phấn cùng máu thịt an toàn.

Chương 1022: Điểm tướng đài

Bên trong một mảnh hỗn chiến, chư nữ Phù Diêu Cung cùng Dao Trì bảo vệ Phương Hành, giết thẳng ra ngoài mảnh chiến trường này, bây giờ toàn bộ chiến trường, mặc dù ngẫu nhiên có một bộ phận Thần tộc sinh linh bị đánh giết, thậm chí ngay cả Thiển Điệm Tử thân phận cao quý bên trong sinh linh Thần tộc đều bị Phương Hành dùng Thiên Địa Đại Hỏa Lô luyện chết, nhưng từ độ cao toàn bộ chiến trường mà nói, sinh linh Thần tộc vẫn còn chiếm ưu thế tuyệt đối, tu sĩ nhân tộc không có khả năng nghịch chuyển chiến cuộc, Đồ Linh đại sư hóa thân thành Ma, nghịch xông cửu thiên, không biết sống chết, Viên lão thần tiên liều mạng, một người chiến chín vị Giới Chủ Tiểu Tiên Giới, dốc sức chiến đấu, tựa như lúc nào cũng sẽ bị người đánh giết, mà ở chỗ khác trên chiến trường càng là một cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Đối với chúng tu sĩ Thiên Nguyên mà nói, có thể chạy đi liền thắng cuộc chiến.

Đám người Bạch Thiên Trượng xuất hiện ở trận đại kiếp nạn này trước tiên, cũng đã xác định được điểm này, bọn họ kết luận đây là một trận mưu đồ xâm lấn đã lâu, cho nên trước tiên, liền lấy tiểu tháp ngà voi ra, một món có thể ngăn cản Lôi Kiếp Tiên bảo, sau đó đưa đám người Đại Kim Ô ra ngoài, với suy nghĩ để một đám tiểu bối kia chạy trốn, bảo vệ tốt những hạt giống này, mà bọn họ muốn thực hiện ý nghĩ này cũng không dễ, đều đã dùng hết biện pháp, cho dù mình bỏ mình, cũng phải đưa bọn tiểu bối ra khỏi mảnh chiến trường trước.

Những chuyện Phương Hành cùng Thiếu Tư Đồ, Lữ Phụng Tiên làm ở trung tâm chiến trường, chỉ làm xuất hiện một kỳ tích ở trong cuộc chiến nghiêng hẳn về một bên mà thôi, nâng lên hy vọng trong lòng mọi người, nhưng lại không cách nào thay đổi được gì, chỉ có thể trước chạy đi rồi nói!

Lúc đó Phương Hành máu dồn lên não, quên cả chạy trốn, lại không nghĩ rằng, bản thân sẽ được một đám nữ đệ tử Phù Diêu Cung cưỡng ép cứu ra.

Chỉ có điều, trải qua trăm đắng ngàn cay, không biết tử thương bao nhiêu người, cuối cùng khó khăn lắm bọn họ mới vọt tới biên giới một mảnh chiến trường, đám nữ đệ tử này liền lâm vào trong tuyệt vọng, ở biên giới chiến trường, người trốn tới cũng không ít, đều giấu đi đau khổ trong lòng, cõi lòng đầy hi vọng hướng về nơi xa, nhưng rất nhanh, bọn họ liền tuyệt vọng, ở một nơi trong mảnh địa vực này, cách Hội Kê Sơn chừng vạn dặm xa, bỗng nhiên có một bình chướng hình tam giác to lớn vắt ngang, giống như một cái lồng cực lớn, phân ra một mảnh Tử Vực với thiên địa.

Cái lồng to lớn này do ba đầu lôi trụ thông thiên kết nối, phân chia ra một khu vực, có người rất nhanh nghĩ tới, ba đầu Thiên Trụ này là Lôi Kiếp vừa mới rơi xuống, một trong ba Lôi Kiếp từ trên trời hạ xuống phân biệt rơi xuống 3 cái vị trí, bây giờ xem ra, 3 vị trí này rõ ràng là do sinh linh Thần tộc bố trí, chính là một loại trận nhãn, chia cắt chiến trường, bao vây tất cả mọi người ở trong này, cho dù trốn thoát, cũng không có cách rời đi, giống như con mồi bị quây lại, chỉ có thể thở một lúc, chờ đợi giết chóc phủ xuống.

- Rống.

Có người không cam lòng bay vọt lên, cầm trong tay cự kiếm chém vào bên trên bình chướng, nhưng chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang, phía trên bình chướng, bắn ngược ra rất nhiều thần quang, tên tu sĩ Nguyên Anh kia không nói tiếng nào, liền rơi xuống, một thân xương cốt vỡ vụn, ngay cả pháp lực trên người cũng bắt đầu tiêu tán, loại bình chướng kia rõ ràng là từ lúc sinh linh Thần tộc khống chế Kiếp Lôi vì nguyên hóa thành, có được Thần uy đáng sợ, cho dù là Độ Kiếp cũng khó có thể trực tiếp ngăn cản, lại càng không cần phải nói đến chuyện đánh nát bình chướng cường đại đến đáng sợ này, bọn họ đã bị vây chết ở nơi này!

- Những sinh linh Thần tộc này muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta.

Có người tuyệt vọng kêu lớn lên, lớn tiếng khóc thảm thương.

Khó khăn tránh thoát Lôi Kiếp từ trên trời giáng xuống kia, lại khó khăn lắm mới thoát khỏi sinh linh Thần Tộc ở xung quanh bốn phía, vốn nghĩ có thể chạy thoát, nhưng người nào lại nghĩ tới, lại bị ngăn cản ở chỗ này, sau lưng, còn có vô tận sinh kinh Thần tộc lớn tiếng kêu, vừa đi vừa đánh giết tu sĩ nhân tộc, mà bọn họ, con đường phía trước đã bị ngăn cản, dường như sớm muộn gì cũng bị những sinh linh Thần tộc đuổi tới.

- Không trốn thoát được sao?

Lúc đó đội ngũ Dao Trì theo đại trưởng lão vọt vào trung tâm chiến trường cứu người chừng hai ba mươi người, nhưng bây giờ, chỉ còn lại sáu bảy người, đã thế tình trạng vô cùng thê thảm, có người gãy mất cánh tay, có người một thân toàn máu, càng có người sắp ngã xuống ở phía xa được người đỡ lấy mới chạy tới nơi này, nhưng ngẩng đầu nhìn lại, lại là một đạo thiên chướng cao không thấy đỉnh, trong lòng nhất thời tuyệt vọng, khí lực chống đỡ bản thân trốn đến đây giống như bị người ta rút sạch, có người trực tiếp cúi đầu yên lặng không nói, có người thì trực tiếp khóc lên.

- Rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì?

- Mau mau, mau mau đánh vỡ thiên chướng, cứu người ở bên trong ra.

Ở một bên kia thiên chướng, có mấy vị đạo thống chạy tới, bọn họ thông qua hơi mờ thiên chướng, nhìn thấy cảnh tượng thê thảm bên trong, có người phát hiện không đúng, quay người dẫn con cháu nhà mình nhanh chóng rời đi, rời xa tai hoạ, cũng có người mang người đến dùng hết tất cả biện pháp muốn đánh vỡ thiên chướng cứu người ở bên trong đi ra, chỉ buồn cười là, những người không đến đây xem Phương Hành đấu với Thiếu Tư Đồ, ngược lại phần lớn là một số đạo thống nhỏ yếu, bởi vì bọn hắn không có tư cách chiếm cứ một vùng ở Hội Kê Sơn, cũng bởi vì nguyên nhân chính này, bọn họ không có lực rung chuyển mảnh thiên chướng kia, chỉ có thể vô ích cực khổ kêu to, cùng người ở bên trong thiên chướng bốn mắt nhìn nhau, bất lực cứu giúp.

- Không đúng, chẳng phải Viên lão tiền bối đuổi đến sao? Hắn đến từ phía bắc, hẳn là bình chướng phía bắc đã bị hắn phá vỡ?

Có một vị nữ đệ tử Phù Diêu Cung nghẹn ngào kêu lên, nghĩ đến một chuyện, trong lòng càng dâng lên hi vọng.

Vào thời khắc này, không biết bao nhiêu người dấy lên hi vọng trong lòng, muốn xông tới phía bắc.

Nhưng trong giọng nói của Tam tiên cô lại vô cùng cay đắng:

- Lão nhân gia ông ta đã sớm chạy đến nơi này, nhưng một mực trốn trên một đỉnh núi cách đó không xa xem trận chiến, không có hiện thân mà thôi, hiện tại, chỉ có thể mời cao thủ ở bên ngoài đến đánh vỡ bình chướng này.

- Cao thủ… Cao thủ đều ở bên trong, vậy thì đi nơi nào tìm người?

Bên ngoài, có một người chính là lâu chủ Đan Hương lâu, lão này ngơ ngác, nhìn thiên chướng to như vậy, thần sắc tuyệt vọng.

- Các thánh nhân đâu?

- Tất cả các lão tổ tông của các thế gia khác đâu?

Có người khóc rống lên, tuyệt vọng kêu:

- Bọn họ cũng không có ở trong chiến trường, chắc hẳn đang ở bên ngoài đấy, đã qua lâu như vậy, cho dù một vực có xa, bằng bản lãnh của bọn hắn cũng có thể chạy tới, nhưng vì sao bọn họ còn chưa chạy đến cứu giúp? Chẳng lẽ bọn họ đã bỏ chúng ta rồi, để cho chúng ta tự sinh tự diệt ở chỗ này hay sao? Hay là bọn họ đều đã gặp nạn ở những nơi khác rồi?

Một tiếng khóc này khiến trong lòng của mỗi người đều chìm vào trong vực sâu tuyệt vọng.

Thánh Nhân cùng Độ Kiếp, chẳng lẽ đều đã gặp nạn sao?

Bọn họ đã bị vây ở nơi này, Thánh Nhân cùng Độ Kiếp cũng đều gặp nạn, Thiên Nguyên làm gì còn có hi vọng tồn tại?

- Các ngươi cứ coi như mình đã gặp nạn đi!

Mà vào lúc này, ở vực ngoại xa xôi, bên trong mảnh tinh vân vỡ vụn trôi lơ lửng trong Tiên Cung vang lên tiếng gào thét của một người, nơi này rõ ràng chính là một mảnh chiến trường vừa mới đã trải qua đại chiến, trên mặt đất có vô số thi thể của sinh linh Thần tộc cùng binh khí, hiện có một nhóm mấy người đứng ở trên mảnh chiến trường này, một vị nữ tử mặc áo hoa sen trắng hờ hững nhìn bọn hắn, ánh mắt yên tĩnh vô tình.

- Ngươi lừa chúng ta!

Trong đám người này, có người rống to, trên mặt ẩn chứa tức giận:

- Trước đây phát hiện Tiểu Tiên Giới có dị triệu, chúng ta liền biết có chuyện lớn phát sinh, nhưng ngươi lại nói với chúng ta rằng, Tiểu Tiên Giới không dám động thủ nhanh như vậy đâu, việc cấp bách chính là đến cướp đoạt dị bảo này, để tránh bị nó rơi vào trong tay Thần Vương vực ngoại, chúng ta tin ngươi, nghe theo ngươi đến đây, nhưng Thần Vương vực ngoại chỉ có một người như thế, có chỗ nào cần tất cả chúng ta xuất động? Vừa rồi ngươi cũng nghe thấy hắn nói, ba ngàn Thần tộc phủ xuống Thiên Nguyên, có thể thấy được Thiên Nguyên mới là mục tiêu chính của bọn họ… Hôm nay, chúng ta đến nơi này đoạt dị bảo, vậy thì như thế nào? Thiên Nguyên bị chiếm cứ, các tu sĩ tiểu bối bị tàn sát, chúng ta làm sao chạy về cứu giúp được?

- Lúc đầu ta không có ý định để cho các ngươi trở về cứu giúp!

Nữ tử mặc đồ hoa sen trắng hờ hững mở miệng:

- Hơn nữa sau khi đi ra, các ngươi cũng không trở về được!

- Ngươi

Chư tu đều tức giận, có người chỉ tay hét lớn: "Ngươi nữ nhân này là gian tế mà những sinh linh vực ngoại đó phái tới hay sao?"

- Đám nô tài kia có tư cách gì để cho ta làm gian tế?

Giọng điệu của nữ tử mặc đồ hoa sen trắng hờ hững, ngạo ý thanh lãnh, hình như cũng không để sinh linh Thần tộc vào trong mắt.

- Nha đầu, ngươi tốt nhất giải thích chuyện này cho rõ ràng!

Trong đám người, một lão giả thân hình cao lớn, trên người đốt một ít hỏa ý đi ra, trong ánh mắt không che giấu sát khí chút nào, u lãnh nhìn nữ tử mặc đồ hoa sen trắng:

- Chúng ta vì thân phận của ngươi mới tôn trọng ngươi, nhưng ngươi tốt nhất không nên trêu đùa chúng ta, nhanh chóng nói hết ra tính toán của ngươi, nếu không lão phu cũng không nể mặt mũi của vị sau lưng ngươi, mà giết chết ngươi!

- Ha ha, Tịnh Thổ Dương Ma, được truyền thừa bộ phận Chân Ma, tiểu nữ tử tự nhiên không dám lừa gạt ngươi.

Nữ tử nhẹ nhàng cười một tiếng, lắc đầu, nói:

- Ta vốn sẽ nói rõ tác dụng của dị bảo này đối với các ngươi, chỉ sợ các ngươi quá nóng lòng mà thôi, lại nói, sinh linh Thần tộc chỉ sai mười đại Thần Vương bên trong Vô Gian Thần Vương đến tranh đoạt dị bảo này, ngược lại là một chuyện tốt, điều này cho thấy bọn họ cũng không rõ nội tình của dị bảo này, các ngươi có thể không thương tổn một người lấy được bảo vật, đã là vô cùng may mắn, mà trước đây, ta dự tính trong nhóm các ngươi ít nhất phải ngã xuống hơn phân nửa mới có thể nắm dị bảo ở trong tay!

Nói đến đây, nàng ngược lại thở dài khe khẽ, cười nói:

- Có thể nhẹ nhàng cầm được bảo vật này, cho thấy nguyên khí vẫn còn tồn tại, là chuyện tốt!

Nghe thấy những lời kia của nàng, chư tu đều nhất thời không mở miệng, mà là quay người nhìn về phần cuối không trọn vẹn của Tiên cung, nơi đó là một mảnh tinh vực không trọn vẹn, bên trong có ít ngôi sao lớn đang bảo vệ xung quanh bệ đá đen, đại tinh đều là hài cốt của Dương Viêm khô kiệt dương tinh, nhìn giống như là người có thần thông vô thượng, đã từng dùng lực câu mấy viên Dương Tinh vốn không có khả năng đồng thời tồn tại trong một vực tới nơi này, sau đó coi nó giống như lò lửa rèn đúc đá vuông đài kia, bây giờ vẫn còn nhiệt độ, như vừa mới dừng lại không lâu.

- Đến tột cùng bảo vật này là cái gì?

Có một vị lão tu trầm lắng mở miệng, ánh mắt sáng ngời, hình như đoán được cái gì.

- Điểm tướng đài!

Nữ tử nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt sâu thẳm, trong giọng nói giống như mang theo một chút tự hào, như là mang theo một chút cảm khái, nhẹ nhàng nói:

- Phong Thần bảng, điểm tướng đài, thần thông ở phía xa Tạo Hóa bên ngoài lấy được bảo vật này, mới xem như bước đến bước đầu tiên để vượt qua đại kiếp.

Nàng bỗng nhiên nở nụ cười, phất tay nói: "Cho nên các ngươi yên tâm đi, chuyến này chạy đến rất đáng giá, cầm được bảo vật này không nói, Thiên Nguyên cũng chưa chắc giống như các ngươi nghĩ như vậy không chịu nổi một kích, cũng không phải tất cả thánh nhân cũng đi theo chúng ta, trong lòng những người đó nghi ngờ rất nặng, sau khi nhận được lời mời của ta, còn không phải một mực giả bộ hồ đồ? Ha ha, không tránh khỏi, ở lại Thiên Nguyên trọng trách gánh trên vai càng nặng, ta cũng để lại linh thân ở Thiên Nguyên, nhìn chằm chằm đại cục, mặc dù không nói tất cả đều nằm trong khống chế, nhưng cũng không mất khống chế.

- Hơn nữa...

Nàng ngừng lại một chút, cười vô cùng thần bí:

- Tất cả mọi người cũng sẽ không chết vô ích!

Chương 1023: Người trong nhà.

Một đạo thiên chướng, trở thành vực sâu tuyệt vọng cản trở chư Thiên Nguyên, vất vả khổ cực trốn đến nơi này, lại phát hiện không có cách nào chạy thoát, thật làm cho nội tâm của bọn họ tuôn ra ý tuyệt vọng, mà một số người đoán Thánh Nhân cùng Độ Kiếp đều đã gặp nạn, cũng không khả năng hiện thân cứu bọn họ, càng làm cho bọn hắn cảm nhận được vô tận khủng hoảng, nếu như chạy ra ngoài, không tìm thấy Thánh Nhân hoặc là Độ Kiếp lão tu tương trợ mà nói, trốn hay không trốn khác nhau ở chỗ nào? Sớm muộn đều bị sinh linh Thần tộc tìm tới đồng thời trấn áp, kết cục như vậy...

Ý niệm khuất phục ở trong đầu lại lần nữa sinh ra ở trong lòng rất nhiều người.

- Làm nô lệ thì người sống, bất khuất thì người chết.

Ở nơi xa trong chiến trường,vang lên tiếng hét ngập trời của sinh linh Thần tộc, phần lớn tu sĩ đều không còn mạng để trốn tới biên giới chiến trường, mà sinh linhThần tộc truy đuổi ở phía sau, trung tâm chiến trường cũng dời về biên giới, ở trên chín tầng trời, càng có mấy bóng dáng khí tức đáng sợ giáng lâm xuống, phân ra ba hướng, đứng ở một vùng trong thiên chướng chờ đợi Thiên Nguyên tu sĩ vọt tới phá vòng vây, đó rõ ràng là kẻ bị Đồ Linh đại sư cuốn lấy, nhất thời chưa phân cường giả sinh linh Thần tộc tới, vào lúc này, rốt cục phân ra mấy người xuống trấn giết bốn phương.

- Giao Tam Tử ra, nếu không giết tộc hắn, quét sạch núi hắn.

Ở trung tâm chiến trường cũng có người quát lớn, chính là chín vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới lại ra tay, có mấy người vọt ra, lúc này Viên lão thần tiên đã bị người bức vào thế hạ phong, bất lực ngăn cản, lúc này, hắn đã là nỏ mạnh hết đà, máu me khắp người, thương tu bồng bềnh, thần quang trên người đều đã ảm đạm xuống, chín vị Giới Chủ Tiểu Tiên Giới cũng đã tách ra sáu vị, hai người một phương, đi đuổi giết mục tiêu lúc đầu của bọn hắn, chỉ còn lại ba vị Giới Chủ Tiểu Tiên Giới đang vây quanh Viên lão thần tiên, các loại thuật pháp thần thông trấn áp, chuẩn bị lấy mạng của hắn.

- Phía trước không có đường ra, phía sau có truy binh, chúng ta trốn không thoát.

Vào thời điểm này, có người tuyệt vọng kêu lớn lên, thân hình bi thương quỳ xuống đất:

- Đầu hàng đi!

- Chúng ta chính là tiên chủng, cao cao tại thượng, Tiên Tổ của chúng ta từng quét sạch thiên hạ, mở ra vô tận huy hoàng, quê hương Thiên Nguyên chúng ta từng được coi là trung tâm thế giới, là nơi Đạo bắt đầu, chúng ta nhất định cùng trời cùng đừng, tỏa sáng cùng nhật nguyệt, làm sao có thể làm nô bộc cho tà ma vực ngoại?

Vào lúc này, có người hét lớn:

- Con cháu Tiên Tổ thà chết chứ không chịu khuất phục, liều mạng với bọn hắn!

Vào lúc này, chịu khuất phục cùng liều mạng đã trở thành hai lựa chọn trong lòng chư tu, có người rất sợ hãi, cho dù làm nô, cũng phải sống sót, cũng có người cảm thấy thay vì chết ở chỗ này, không bằng tạm thời bảo mệnh, mưu đồ về sau, cũng có người thà chết chứ không chịu khuất phục, cho rằng huy hoàng của nhóm Tiên Tổ Thiên Nguyên Tiên Tổ đều ở nơi đó, loại huy hoàng kia đã hòa tan vào trong máu, tạo thành một loại kiêu ngạo, vì loại kiêu ngạo này, dù là bọn họ chết trận, dù là rơi vào một tình cảnh hồn phi phách tán thân tử đạo tiêu, cũng tuyệt không cúi đầu, cam tâm làm nô bộc cho sinh linh vực ngoại.

Ầm ầm!

Bóng dáng từ trên trời phủ xuống, từ từ hạ độ cao, ép tới gần!

Ở trung tâm chiến trường, Giới Chủ Tiểu Tiên Giới cuồn cuộn đuổi theo, cũng dẫn đầu vô tận sinh linh Thần tộc, như thủy triều lao đến!

Giờ này khắc này, bất luận trong lòng chư tu nghĩ như thế nào, nhưng có một điều có thể xác định được, đó chính là tuyệt vọng đang bao trùm tất cả.

- Tam cô cô, chúng ta làm gì bây giờ?

Trên mặt nữ đệ tử Phù Diêu Cung đầy vẻ thê lương, nhìn về tiên cô bị cụt một cánh tay kia.

Tiên cô cụt một tay kia nhìn thoáng qua Phương Hành đang được lão Ngũ ôm vào trong ngực, trầm mặc lại, ánh mắt chần chờ.

- Người Tiểu Tiên Giới để mắt tới chính là hắn, nếu như chúng ta không giao hắn ra ngoài, thì chỉ có một con đường chết!

Ngũ tiên cô bình tĩnh nói ra, trong giọng nói không chứa bất cứ tình cảm nào.

Đạo lý này tiên cô cụt một tay đương nhiên cũng biết, bây giờ trốn không trốn thoát được, nếu không giao Phương Hành ra, như vậy ngay cả cơ hội đài hàng khuất phục các nàng cũng đều không có, chỉ biết bị trấn giết, những cơn tức giận của Giới Chủ Tiểu Tiên Giới đã nói rất rõ ràng điểm này.

- Nếu như hắn là Hồng nhi, các ngươi vẫn sẽ nghĩ đến việc giao hắn ra sao?

Tiên cô cụt một tay trầm mặc nửa ngày, bỗng nhiên lạnh lùng nói ra.

Lập tức, thần sắc của một đám nữ đệ tử Phù Diêu Cung trở nên nghiêm nghị, liếc nhau một cái, từng người cầm kiếm đứng ở bên ngoài đối mặt với sinh linh Thần Tộc từ trên trời dưới đất mãnh liệt lao đến, tiên cô cụt một tay cũng phi thân lên trời, ngóng nhìn Giới Chủ Tiểu Tiên Giới đang vọt tới, mà tiên cô ôm Phương Hành kia thì lui về sau một bước, đứng ở giữa, ôm Phương Hành cực kỳ chặt, gần như siết hắn tới mức sắp không thở nổi.

- Ai dám phản kháng, giết không luận tội!

Cường giả Thần tộc vọt lên trời hét lớn, huy chưởng trấn áp, đại lực bàng bạc càn quét một vực, chư tu sĩ Thiên Nguyên chạy trốn tới biên giới này, có người đỏ mắt xông lên trời cùng liều mạng, cũng có người hai đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp trên mặt đất.

Mà Giới Chủ Tiểu Tiên Giới kia lại để mắt tới đám nữ đệ tử của Phù Diêu Cung, nhất là khi nhìn vào Phương Hành được các nàng ôm vào trong lòng kia, ánh mắt âm trầm, sát cơ vô hạn, một tên Giới Chủ trong đó dáng người thấp bé, màu da đen kịt, hắn lành lạnh liếc nhìn tiên cô cụt một tay, bỗng nhiên nở nụ cười lạnh:

- Mạc ~~ cô, giao người ra đây.

- Không!

Tiên cô cụt một tay lẳng lặng trả lời, thậm chí hỏi lại:

- Ngươi cảm thấy tiên cô Dao Trì sẽ bởi vì một câu chó nhà có tang của các ngươi mà sợ hãi sao?

Nghe được bốn chữ chó nhà có tang kia, ánh mắt của lão đầu đen kịt kia sắc bén như kiếm:

- Lúc trước ở Côn Lôn Sơn, tiểu ma đầu đại náo Dao Trì Tiên hội, đánh cắp Bàn Đào viên, lão phu đều nhìn ở trong mắt, các ngươi thà chết cũng muốn bảo vệ kẻ thù này sao?

Hắn nói một câu như vậy, nhưng cũng hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều tu sĩ chung quanh.

Mà đón nhiều ánh mắt chú ý như vậy, tiên cô cụt một tay cụp mắt xuống, giống như đang suy tư vấn đề này, sau nửa ngày, nàng rốt cục cũng ngẩng đầu lên, trả lời gió nhẹ mây bay, nhưng kiên định không thay đổi:

- Người một nhà Thiên Nguyên chúng ta nhốn nháo mâu thuẫn, cãi vã, thậm chí là chém chém giết giết, vậy cũng là chuyện của nhà bọn ta, đóng cửa đến giải quyết cũng được, làm gì đến lượt các ngươi những người ngoài này đến khoa tay múa chân?

Oanh!

Một lời nói bình thường như vậy dường như xúc động đến đáy lòng của rất nhiều người tu hành, để bọn họ nghĩ tới cái gì đó.

Mà trong nháy mắt, Giới Chủ Tiểu Tiên Giới kia trở nên vô cùng tức giận, quát lên:

- Vậy các ngươi tự tìm cái chết!

- Nói nhảm với các nàng nhiều như vậy làm gì, nếu đã muốn chết, liền thành toàn cho nàng!

Trên không trung, có mấy vị sinh linh Thần tộc hét lớn, trực tiếp huy chưởng đánh xuống dưới.

Thần lực cuồn cuộn lan tỏa ra bốn phía, từ trên trời hạ xuống, rơi thẳng vào đám nữ đệ tử Phù Diêu Cung, ở dưới lực lượng kinh khủng bực này, cho dù là tiên cô cụt một tay đã ở Nguyên Anh viên mãn, đều khó mà ngăn cản, đám nữ đệ tử kia ngay cả khí lực cầm kiếm hình như cũng không có, các nàng gần như tuyệt vọng nhìn không trung, đã có người nhắm hai mắt, chờ đợi lực lượng kia phủ xuống.

Nhưng, thẳng đến lúc này, kiếm trong tay các nàng vẫn nắm chặt, không một người nào buông ra.

- Ha ha, lão phu tìm hiểu đạo lý cả đời, vẫn là đạo lý này phù hợp với tâm ý lão phu nhất.

Lúc lực lượng kinh khủng phủ xuống, chư đệ tử Phù Diêu Cung sinh lòng tuyệt vọng, thì ở xa xa, lại có một giọng nói hờ hững vang lên, giọng nói kia hình như cách rất xa, nhưng hết lần này tới lần khác lại khiến người ta nghe được rất rõ ràng, hình như vô cùng bình tĩnh, hết lần này tới lần khác lại giống như ẩn chứa lực lượng vô tận kinh khủng, cho nên sau khi âm thanh này vang lên, sắc mặt của mấy vị cường giả Thần Tộc đột biến đổi, thu hồi chưởng lực, một thân thần thông ngưng ở thân, sau đó cảnh giác quét tới nơi truyền đến thanh âm kia, đầy rẫy kinh nghi.

Mà ở xung quanh thiên chướng, tất cả người tu hành cũng đều nhìn về phía thanh âm truyền.

Bên ngoài thiên chướng, ở giữa hư không, có một vị lão đầu tử mặc nho trang, còng lưng vai cõng, chậm rãi đi tới, trong tay nắm lấy một thanh kiếm rỉ, khí cơ trên người vô cùng ảm đạm dị, hình như kém hơn so với phàm nhân tập võ bình thường, nhưng hết lần này tới lần khác trên người của hắn có cái gì đó đặc biệt, hấp dẫn ánh mắt Chư Thiên Vạn Giới, làm cho người ta nhịn không được muốn đi nhìn hắn, chú ý nhất cử nhất động của hắn!

Hắn đi không nhanh, nhưng từng bước một, tới gần thiên chướng lại không có ý dừng lại.

- Là hắn!

Lúc này, lâu chủ Đan Hương Lâu Bạch Ngọc Kinh còn đang canh giữ ở bên ngoài thiên chướng, nghĩ biện pháp cứu người, gặp được người này, bị dọa cho sắc mặt đại biến, lập tức dẫn theo chư đệ tử đứng qua một bên, sau đó do dự một chút, kêu to:

- Tiền bối, thiên chướng này không thể phá

Hắn còn chưa nói hết lời, đã ngậm miệng lại.

Bởi vì lúc còn cách thiên chướng trăm trượng, kiếm của lão nho sinh đã rút ra.

Kiếm rỉ nhìn như sắp mục nát, vào lúc này bị hắn đưa ra ngoài, vạch một cái vào thiên chướng cao vút trong mây kia.

- Xôn xao.

Giống như tấm màn lớn rơi xuống đất, lại như là lưu ly vỡ nát, lúc một kiếm của hắn cắt tới, thiên chướng hơi mờ to lớn bỗng nhiên xuất hiện đầy vết rạn, ầm ầm rơi xuống, thần quang cùng lôi lực vô tận tan biến, khiến cho hư không liên tiếp xuất hiện mấy kẽ nứt cực lớn, sau đó hoàn toàn biến mất giữa thiên địa, vào lúc này, ngay cả cột sáng to lớn đứng ở ba nơi, cũng có một cái đột nhiên trở nên ảm đạm đến cực điểm, sau đó dần dần biến mất, trong quá trình này, lão nho sinh kia chậm rãi thu kiếm, thậm chí bước chân không có chậm dần lại!

- Ngươi… Ngươi là ai?

Bất luận là Giới Chủ Tiểu Tiên Giới, hay là chư vị cường giả Thần tộc đều kinh động, có người trầm giọng hét lớn, giọng nói khẽ run.

- Ta?

Đôi mắt lờ mờ của lão nho sinh nhìn về phía trước, nhìn vào ở giữa chiến trường, Viên lão thần tiên đang bị ba vị Giới Chủ Tiểu Tiên Giới trấn áp, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, nhìn về phía Bạch Thiên Trượng đang ác chiến ở một phía khác trong thiên chướng, rồi nhìn về phía đệ tử Phù Diêu Cung đang bất lực tuyệt vọng, còn cả Phương Hành đang được các nàng ôm, siết đến mức mắt trợn trắng, cuối cùng, trầm lắng thở dài:

- Ta là một kẻ cầu đạo thất bại, một người chết bị người quên lãng, một tội nhân tự tù ba trăm năm, còn là một người giúp người quản trướng trông nom cửa vào.

Hắn vừa liên miên lải nhải nói, vừa bước chân ra:

- Nhưng bất luận như thế nào, ta đều là người trong nhà!

Chương 1024: Một kiếm rụng bốn thần.

Sau khi lão nho sinh lấy bội kiếm rỉ phá thiên chướng, chậm rãi bước vào trong đó, giọng nói của hắn cũng như sấm vang vọng bốn phương, trôi dạt bốn phương tám hướng cực xa, giống như Kinh Trập Xuân Lôi, đang nỗ lực đánh thức một số thứ ở bốn châu các vực đang ngủ say tỉnh lại.

Mà nghe được ba chữ "Người trong nhà"của hắn, hai vị Giới Chủ Tiểu Tiên Giới đã sớm giận dữ, vừa xấu hổ lại nghẹn khuất, tự nhiên biết bất luận là theo lời nói của tiên cô Phù Diêu Cung hay là vị lão nho sinh này, đều loại trừ bọn hắn ra bên ngoài, nhưng dù sao bọn hắn cũng xuất thân từ Thiên Nguyên, đứng ở chỗ này, là vì lựa chọn đứng về trận doanh của sinh linh Thần tộc, chỉ dẫn bọn hắn vào Thiên Nguyên.

Câu nói này, thái độ này tự nhiên là hoàn toàn gạt bỏ bọn hắn ra ngoài Thiên Nguyên.

Dù bọn họ sớm đã hạ quyết tâm, cũng tìm được lý do của mình, nhưng đứng trước câu nói này, vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

- Cái gì người một nhà với không người một nhà, đã như vậy, các ngươi cùng chết ở chỗ này đi!

Sinh linh Thần tộc không có suy nghĩ kiểu này, sau khi nhìn thấy lão nho sinh một kiếm phá thiên chương, bọn họ cũng đã liệt hắn vào kẻ địch số một, sau đó, lúc ánh mắt của hắn quét bốn phía, nhìn hơi phân tâm, đã có mấy vị cao thủ đồng thời lựa chọn xuất thủ!

Ầm ầm ầm ầm!

Có ít nhất bốn đạo thần quang đáng sợ từ trên trời giáng xuống, ẩn chứa thần uy đáng sợ khó nói lên lời xông về phía lão nho sinh.

Chủ nhân của bốn đạo thần quang này đều có chiến lực không thua gì Viên lão thần tiên kia, ít nhất một kích này, ngay cả cảnh giới Độ Kiếp đều phải cẩn thận ứng đối, vượt xa lực lượng mà chư tu Thiên Nguyên ở cảnh giới Nguyên Anh có thể ngăn cản, mà bốn người đồng thời xuất thủ, lực lượng xen lẫn, càng khiến cho phần Thần uy này tăng vọt, đoán chừng ngay cả người ở cảnh giới như Viên lão thần tiên cũng đều muốn tạm tránh nó.

Mà lão nho sinh nhìn như hững hờ, tâm sự đầy cõi lòng kia, tâm thần đều đặt ở trên thân người khác, nhưng đối mặt với bốn đạo thần quang xen lẫn mà đến, lại lơ đễnh, đợi cho thần quang gần như phủ xuống trên đỉnh đầu, hắn mới ngẩng đầu nhìn bốn vị sinh linh kia, khẽ vuốt mũi kiếm, thấp giọng mỉm cười:

- Ha ha, cổ tiên địch, vực ngoại Thần Minh? Đúng là vừa vặn, đến tắm thần kiếm một thân rỉ sắt của ta!

Từ lúc bốn vị sinh linh Thần tộc xuất thủ, đến khi thần quang phủ xuống đỉnh đầu của hắn, kỳ thật chỉ trong nháy mắt.

Có thể hắn thấy, thời gian này hình như vô cùng đầy đủ, giống như kéo dài vô số lần.

Hắn bình tĩnh lay thân kiếm, sau đó nhẹ nhàng bắn mũi kiếm ra, một thanh kiếm rỉ lại vang lên tiếng rồng ngâm êm tai.

Cũng ở một chốc này, hắn đã xuất kiếm!

Kiếm như lưu quang không chói mắt màu mè, nhưng nhanh vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Kiếm của hắn phát sau mà đến trước, trước khi bốn tên sinh linh Thần tộc kịp phản ứng cũng đã vung đến cửu thiên.

Chỗ mũi kiếm hướng không gì không phá, thậm chí ngay cả thần quang mà bốn tên sinh linh Thần tộc kia đánh ra, đều bị một kiếm này của hắn đánh vỡ nát, sau đó không hề dừng lại bắn ngược về không trung, bốn tên sinh linh Thần tộc kia phải sợ hãi kêu to, tranh nhau lui lại, nhưng rất nhanh đã bị đạo kiếm quang này đuổi kịp, sau đó tay chân thân thể bị cắt đứt, cũng không chỉ bị một đạo kiếm quang này cắt đứt, thậm chí ngay cả nhục thân đều bị một đạo kiếm quang ẩn chứa lực lượng kinh khủng kia đánh vỡ nát, tiêu diệt, trong mắt người ngoài, kiếm quang chỉ thoáng một cái mà qua, bọn họ cũng thành công lui đến bên ngoài mấy trăm trượng, chỉ có điều, lúc vừa mới dừng lại, đáy mắt bọn họ cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, sau đó nhục thân đột nhiên vỡ nát!

Rầm rầm!

Máu, thịt vụn bắn tung tóe, giống như một trận mưa máu rơi xuống mặt đất Thiên Nguyên.

- Cái này….

Chư thiên chấn động, con mắt của hai tên Giới Chủ Tiểu Tiên Giới đã mở lớn, mặt đầy hoảng sợ, hai tay đều đang run run.

- Thiên Nguyên làm sao còn có cao thủ bậc này?

- Đây là Thánh Nhân ở lại Thiên Nguyên sao?

- Không đúng, cho dù là Thánh Nhân, sợ cũng không có khí thế hung ác động trời đến bực này.

Hai người gần như vô ý thức nói chuyện, sau đó đồng thời làm một quyết định, xoay người chạy trốn!

Gần như không có bất kỳ ý định xuất thủ nào, xoay người bỏ chạy, đường đường là tu sĩ Độ Kiếp cảnh, vào lúc này trốn giống như con thỏ.

Mà những người khác, sinh linh Thần tộc, hoặc là người tu hành các loại ở Thiên Nguyên đều ngây ngẩn cả người, thật lâu không người mở miệng, mỗi người cũng chỉ ngơ ngác nhìn lão nho sinh kia, lúc nhìn thấy bản lĩnh một kiếm phá thiên chương cùng khí thế của lão nho sinh, bọn họ liền nghĩ đến vị lão nho này có thể là cao nhân một phương, nhưng bất luận như thế nào, đều không nghĩ tới vị cao nhân lại đáng sợ như thế, nếu như lão nho sinh bày ra thực lực có thể so với Độ Kiếp, thậm chí kém hơn Độ Kiếp một chút, mỗi người đều sẽ tâm sinh kính ngưỡng, nhưng vào lúc này….

Sợ hãi!

Gần giống với sinh linh Thần tộc, bọn họ cũng cảm thấy sợ hãi!

Thật sự quá mạnh, đó là một loại sức mạnh gần như vượt qua phạm vi hiểu biết của người thường.

- Lão tiền bối, ngươi... Ngươi là...

Vào lúc này, tiên cô cụt tay của Phù Diêu Cung phản ứng đầu tiên, tiến đến nhẹ nhàng bày ra lễ nghi, xuất thân cùng địa vị của nàng bày ở nơi đó, can đảm hơn so những người khác một chút, biết lúc này về tình về lý đều phải cảm ơn một tiếng.

Mà đối mặt với tiên cô tiến lên thi lễ, lão nho sinh chợt nở nụ cười, hắn thu hồi kiếm rỉ vào trong tay áo, chậm rãi xoay người qua, ánh mắt quan sát nàng, sau một hồi lâu, mới trầm thấp cười, nói:

- Người khác gọi ta là tiền bối cũng còn đỡ, Mạc Tâm sư tỷ, ngươi lại gọi ta tiền bối giống như đang chiết sát ta vậy, bảy trăm năm không gặp, ngươi đã không nhận ra ta rồi hả?

- Mạc Tâm sư tỷ?

Trong lúc đó, tiên cô cụt tay giật mình, ngơ ngác nhìn lão nho sinh, đầy vẻ chấn kinh.

Một lão giả như vậy lại gọi mình là "Sư tỷ", làm cho nàng nhất thời cảm thấy rất khó tiếp nhận, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, người tu hành dựa vào chênh lệch tu vi cùng thực lực, bình thường bề ngoài không phù hợp với tuổi của bản thân, ví như mình, nhìn chỉ khoảng ba mươi tuổi, nhưng trên thực tế đã hơn chín trăm tuổi, rất nhiều lão tu Kim Đan nhìn sắp dầu hết đèn tắt, tuổi còn không lớn bằng mình.

Nhưng đây là lão tu, không nên...

Trong mắt của nàng càng lúc càng nghi hoặc, hiển nhiên vẫn không nhận ra, mà lão nho sinh cũng không giải thích nhiều, thản nhiên cười một tiếng, rồi đi vào trong chiến trường, ở trước mặt hắn, một đám lại một đám sinh linh Thần Tộc, số lượng không dưới mấy vạn, mà ở đằng sau một đội đại quân sinh linh Thần tộc, lại là Viên lão thần tiên đang bị ba vị Giới Chủ Tiểu Tiên Giới vây công, dầu hết đèn tắt, pháp lực khô kiệt, sắp vẫn lạc, ánh mắt lão nho sinh rất là kiên định, bước từng bước một đi về phía trước, giống như rất gấp, một người tựa như một đội quân.

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo khoảng cách rút ngắn, một đội quân sinh linh Thần tộc bắt đầu giống như thuỷ triều dũng mãnh lao về phía sau, có điều dù sao số lượng nhiều như thế, lúc xông tới thế ngập trời, khó mà ngăn chặn, lúc muốn rút đi, nhưng cũng bởi vì số lượng quá nhiều, cực kỳ chậm chạp, rất nhanh cũng đã bị lão nho sinh kia đuổi kịp, mà lúc lão nho sinh chạy tới, một câu thừa thãi cũng đều không nói, lại lần nữa rút kiếm rỉ trong tay áo ra, sau đó kiếm rung lên, bất ngờ giết vào bên trong sinh linh Thần tộc, từ trên cao nhìn xuống dưới, hắn giống như một thanh kiếm, trực tiếp chém vào quân đoàn sinh linh Thần tộc, một đạo tơ máu nhanh chóng xâm nhập vào một bên khác của đội quân.

Một kiếm chém chết bốn vị cao thủ sinh linh Thần tộc còn không tính, lúc này hắn lại muốn trực tiếp giết cả một đội quân!

Phần cuồng ngạo này, phần hung hãn ngày, rốt cục khiến cho tứ tiên cô Mạc Tâm của Phù Diêu Cung nhớ tới một người!

- Là hắn… Chính là hắn.

Trong mắt nàng tràn đầy hoảng sợ, gần như khó có thể tin:

- Làm sao hắn còn sống?

- Làm sao hắn lại già nua rồi?

Ở trước mặt lão nho sinh kia, mấy vạn sinh linh Thần tộc tạo thành đại quân chẳng khác gì giấy, mà thoạt nhìn lão đầu tử này rất ôn hòa, hiền lành, vào lúc này giống như hóa thân Ma Thần, giết người như ngóe, biển máu ngập trời, tốc độ tựa hồ cũng không có chậm dần lại, giết xuyên thẳng qua toàn bộ đại quân, mà sau đó đi đến phía sau quân đội, cũng chính là nơi Viên lão thần tiên bị người vây công, lúc này ba tên Giới Chủ Tiểu Tiên Giới vây công Viên lão thần tiên sớm đã chạy mất dạng, thậm chí không dám lưu thêm một khắc, bổ thêm phát cuối cùng cho Viên lão thần tiên.

Lúc này, Viên lão thần tiên cúi xuống té ngồi trên mặt đất, khí như lưu ti, nghe được có người đến đây, mới dùng sức ngẩng đầu lên.

Đôi mắt mờ kia khi nhìn người đã mơ hồ không rõ, càng không nhận ra người trước mắt này là ai.

Nhưng khí tức mơ hồ quen thuộc, làm cho hắn cảm thấy có hơi nghi hoặc.

- Đây vị lão hữu này, không biết...

Viên lão thần tiên nặng nề mở miệng, hình như muốn chào hỏi, nhưng lời nói lại vô cùng yếu ớt.

- Ta không phải người bạn già của ngươi, ta là cháu cố của ngươi.

Lão nho sinh đi tới trước người hắn, không có đi đỡ, chỉ cúi đầu, cười khẽ.

- Cháu cố?

Viên lão thần tiên cật lực mở to hai mắt, gắt gao nhìn lão nho sinh kia, trước mắt là lão nhân già nua rất lạ lẫm, nhưng càng nhìn, lại cảm thấy có một loại cảm giác quen thuộc, ngũ quan khóe mắt, rốt cục từ từ dung hợp với một hình bóng trong trí nhớ, điều này làm trong lòng hắn đột nhiên run lên, ý thức được cái gì, trong cơ thể đã gần khô kiệt cũng bắt đầu có sinh khí nổi lên, hắn đột nhiên nặng nề đưa tay lên kéo lấy áo bào của lão nho sinh, dùng hết lực khí toàn thân kêu:

- Ngươi… Ngươi đi nơi nào?

- Ta vẫn luôn ở Thiên Nguyên, chưa bao giờ rời đi!

Lão nho sinh nhẹ nhàng trả lời, không có ngồi xổm người xuống, cũng không có tránh cái lôi kéo của Viên lão thần tiên.

- Ngươi làm sao… Sống thế nào...

Viên lão thần tiên thở hổn hển nói, nhưng nói đến một nửa, đã ho kịch liệt.

- Đạo nguyên của ta đều đã lưu lại trong gia tộc, làm thế nào mà còn sống được phải không?

Lão nho sinh biết hắn muốn hỏi cái gì, thần sắc cũng rất bình tĩnh trả lời:

- Bởi vì bản thân ta còn lưu lại một sợi đạo nguyên, một sợi đạo nguyên tinh khiết thuộc về mình, trong mấy trăm năm nay, ta một mực đang kéo dài hơi tàn, dù chưa chết, nhưng cũng không tính là chân chính còn sống!

- Vậy ngươi… Vậy ngươi vì sao không trở về… Về nhà?

Lúc này, khí lực cuối cùng của Viên lão thần tiên đều đeo trên thân người này, mỗi một vấn đề đều cố hết sức đến cực điểm.

- Bởi vì ta luôn… Rất hận ngươi!

Lão nho sinh do dự một chút, vẫn nói ra, trong giọng nói tựa hồ có chút bất đắc dĩ, nhưng càng nhiều hơn là một loại thoải mái, hắn cười khổ một tiếng, nói:

- Bảy trăm năm trước, ta vốn ở trong thời điểm mấu chốt nhất trên con đường tu hành của mình, thân gặp nạn lớn, giống như Luyện Ngục, nhưng nếu như vượt qua, liền được trùng sinh, giống như Phượng Hoàng dục hỏa Niết Bàn, nhưng vào lúc này, đột nhiên bị đánh vào đạo nguyên của người khác!

Nụ cười của hắn giống như tràn đầy đắng chát:

- Phượng Hoàng đang niết bàn, chợt được người cứu, đó là cảm giác gì?

Viên lão thần tiên ngây dại, chòm râu run rẩy, thật lâu nói không ra lời.

Thật lâu sau, hắn mới cay đắng hỏi:

- Vậy vì sao bây giờ ngươi lại hiện thân?

Lão nho sinh nhẹ giọng cười một tiếng, nói:

- Chuyện người trong nhà đều là chuyện nhỏ, không phải sao?

Chương 1025: Lời trước khi chết.

- Quả nhiên không hổ là con cháu quần tiên, vẫn còn có một ít nhân vật lợi hại tồn tại!

Ở trên cửu thiên cao cao, sau trận đại náo của Đồ Linh đại sư lúc nhập ma, lúc này cũng có vẻ hơi hỗn loạn, vân khí lượn lờ đều đã bị đẩy ra, lộ ra một Hoàng Kim Cự Nhân cao cao ngồi ở phía trên vương tọa, bao quát chúng sinh, hắn thân cao mười trượng, toàn thân khoác lên kim giáp, ngồi ngay ngắn trên cửu thiên, đôi mắt ở dưới nón trụ màu vàng mơ hồ có hàn quang bắn đi ra, cả người còn chói mắt hơn cả mặt trời, hoặc là nói, hắn là thuộc về loại người làm cho người ta có thể cảm giác được lực lượng ẩn chứa trong cơ thể còn khủng bố hơn cả mặt trời.

Ở trước người hắn có hai nhóm, mỗi một nhóm có bốn vị khí tức quỷ dị, không thuộc về cùng một tộc quần sinh linh, khí cơ trên người đáng sợ ngập trời, nhưng so với hắn lại yếu hơn một bậc, nhìn trên phương diện thân phận, cũng giống là hạng người phụ thuộc hắn, đứng yên như pho tượng.

Mà ở phía trước nhóm người này, có bốn cái đồng trụ to lớn được dựng lên, Đồ Linh đại sư nổi điên đã bị treo lên, không rõ sống chết, vô số phù văn lập loè, trấn áp hắn lại, chung quanh, vô số thương thần tướng bao bọc vây quanh người hắn, ngay cả bốn vị thần tướng ở trước vương tọa, trên thân hai người cũng mang theo vết thương, hiển nhiên là bị đả thương trong trận đại náo vừa rồi của hắn.

Chỉ trấn áp vị Đồ Linh đại sư này, thần sắc của các sinh linh thần tộc đều đã có chút ngưng trọng, bọn họ có rất nhiều thần tướng, vậy mà không bắt được tên hòa thượng điên kia, thiếu chút nữa để hắn vọt tới trước Thần Vương, cuối cùng vẫn phải dựa vào Thần Vương tự mình xuất thủ, mới có thể trấn áp hòa thượng này, thật sự để trong lòng bọn họ dâng lên một loại suy nghĩ, Thiên Nguyên tiên duệ, quả nhiên ngọa hổ tàng long.

Có điều, một hơi còn chưa nhẹ nhàng thở ra, bọn họ chợt thấy ánh sáng trong mắt Thần Vương trở nên vô cùng sắc bén.

Giống như hai đạo lợi kiếm, thẳng tắp nhìn xuống phía dưới.

Trong lòng bỗng cảm thấy không ổn, chư thần đồng thời rẽ mây sang một bên, nhìn quanh xuống phía dưới, sau đó thần sắc lập tức trở lên kinh hãi!

Bọn họ nhìn thấy, vừa lúc là một màn lão nho sinh vung kiếm chém vỡ thiên chương, sau đó còn không chờ bọn họ kịp phản ứng, liền nhìn thấy bốn vị thần tướng bọn họ phái xuống dưới trước đây để khống chế cục diện, đã bị một kiếm ngang trời kia hoàn toàn chém chết ở giữa hư không, một màn này khiến tâm thần của bọn hắn không yên, suýt chút nữa bị mây bên trên đẩy xuống dưới, trong lòng nhịn không được nổi lên một trận khủng hoảng, vị cao thủ này từ đâu tới vậy?

Ầm ầm!

Một đạo tơ máu từ đông đến tây, giết xuyên qua mấy vạn sinh linh Thần tộc tạo thành đại quân, bay thẳng vào trong chiến trường, vào lúc này, mạng của sinh linh Thần Tộc cao cao tại thượng vậy mà như cỏ dại bị người thu hoạch, hình ảnh dạng này khiến cho ánh mắt của chư thần trở nên nóng bỏng!

- Lớn mật!

Ở thời khắc này, một giọng nói hùng hồn vang lên, người lên tiếng rõ ràng là Cửu U Thần Vương đang ngồi ở trên vương tọa.

Vị Thần Vương này phụng mệnh Thần Chủ đi nhổ Thiên Nguyên, truyền đạt ý chỉ của Thần Chủ phủ xuống. Hắn vẫn luôn cho rằng loại chuyện lặt vặt này lại để cho mình đi làm chẳng khác gì lấy dao mổ trâu đi giết gà, không có cam lòng, mà sau khi phủ xuống, hắn tùy ý để thần tướng dưới tay bố trí một chút hành động để hoàn thành kế hoạch trước đó, còn bản thân hắn ngay cả động cũng không có động đậy, thẳng đến khi hòa thượng điên giết đến tận cửu thiên, hắn mới trấn áp hai lần liên tiếp, mà đến lúc này, nhìn thấy một màn dưới mây, hắn vô cùng tức giận, u quang trong mắt sáng lên, gắt gao chăm chú nhìn vào lão nho sinh kia.

- Vốn muốn lưu lại mấy sợi linh khí cho Thiên Nguyên, nhưng bọn họ đã không thức thời như thế, vậy thì chém toàn bộ đi!

Vị Thần Vương kia đứng lên, thân hình cao lớn, theo hắn đứng dậy, mây trôi đầy trời trở nên mãnh liệt hỗn loạn, mà trong giọng nói của hắn không có chút tình cảm, vô cùng lạnh lùng:

- Một trận chiến này vốn chính là giết gà dọa khỉ, tiên duệ Thiên Nguyên cũng có can đảm không nhỏ, vậy chứng tỏ chúng ta giết người còn chưa đủ, tiếp tục giết! Một vạn không đủ giết hai vạn, hai vạn không đủ giết mười vạn, giết tới khi bọn họ không dám phản kháng mới thôi.

- Cẩn tuân thần chỉ!

Tất cả các thần tướng còn lại đều hét lớn lên, sau đó đi theo Thần Vương kia hạ xuống chiến trường.

Vào lúc này, khí thế của toàn bộ chiến trường đều thay đổi ngẩng đầu nhìn lên cửu thiên, mấy đạo bóng dáng chậm rãi hạ xuống, nhất là Thần Vương ở giữa kia vóc người cao lớn, khí cơ trên người giống như có thể làm cho ánh mặt trời vì thế mà ảm đạm, vào lúc này, sinh linh Thần tộc rống to động trời, hô quát, mà tu sĩ Thiên Nguyên thì run như cầy sấy, chỉ cảm thấy loại khí thế kia giống như trời xanh trấn áp xuống, thậm chí để bọn hắn ngay cả thở đều không kịp thở, mỗi một chuôi phi kiếm trong tay đều trở nên nặng nề như núi lớn, ngay cả xách cũng xách lên không nổi.

- Thần Vương phủ xuống, chư tu Thiên Nguyên quỳ lạy, không quỳ phải chết!

Bên cạnh Thần Vương kia có người quát lớn, giọng nói ầm ầm quét ra khắp nơi, như là thần lôi từ trên trời rơi xuống.

Giờ khắc này, không một tiếng động, không người dám nói, mà Thần Vương ở không trung kia tựa như mặt trời hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Duy ở trong trung tâm chiến trường, có ba người không thèm ngẩng đầu nhìn hắn.

Ở thời khắc này, khí cơ trên người Viên lão thần tiên đã bắt đầu tiêu tan, tựa như lão nhân chân chính dầu hết đèn tắt, nhìn người nói chuyện đều trở nên hữu khí vô lực, hắn nhất thời cười vài tiếng, nhất thời tự giễu lắc đầu, thật lâu sau đó, mới kéo góc quần của lão nho, ngẩng khuôn mặt già nua lên, nỗ lực kéo một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn:

- Hi sinh Tiểu Liệp Nhi, bức Thiếu Bạch đi, bảo ngươi lưu lại hạt giống cho tiểu Phù Tô, lại hại hắn không kết thành Tiên Anh chân chính, bây giờ mới biết ngay cả ngươi khi đó Niết Bàn thất bại… Đều bởi vì ta tự cho là thông minh… Ta muốn làm chuyện đúng đắn, nhưng không ngờ... Ta chưa làm chuyện đúng đắn bao giờ?

- Đúng!

Lão nho sinh nhẹ nhàng mở miệng, sau đó

trầm mặc nửa ngày, lại nở nụ cười:

- Ngươi có lòng tốt, nhưng luôn luôn làm chuyện xấu!

Một câu nói kia hoàn toàn không đủ để sắp xếp nỗi lòng mất mát như thủy triều của Viên lão thần tiên, hắn thống khổ mà dùng sức lắc đầu, nở nụ cười khổ:

- Khó trách các ngươi đều rời ta mà đi… Ngươi hận ta, Thiếu Bạch cũng hận ta, để cho ta trở thành người cô đơn...

- Nếu như hắn hận ngươi, hiện tại sẽ không giết đến rồi!

Lão nho sinh nhẹ nhàng mở miệng nói, rồi nhìn về một phương hướng khác, Viên lão thần tiên cũng nhìn sang, thần sắc có chút kinh ngạc.

Ở nơi cách hắn không xa, một bóng người bạch y tung bay, khắp đầu tóc bạc tung bay trong gió, đương nhiên đó là Bạch Thiên Trượng, cũng không biết hắn đã tới bao lâu, nhưng một mực ngừng chân ở cách đó không xa, nhìn Viên lão thần tiên, sau khi thấy được lão nho sinh, hắn liền không có tới gần, để thời gian cho hai người này nói chuyện, nhưng cũng không có rời đi, hình như cũng muốn bồi Viên lão thần tiên trút một hơi cuối cùng kia.

Viên lão thần tiên hiểu rõ tâm ý của hắn, trong mắt dần dần hiện lên tia áy náy.

Hắn chậm rãi đưa tay, lấy ra một cái trữ vật pháp bảo, chậm rãi đập vào tay lão nho sinh, nói chuyện càng ngày càng trôi chảy, cũng bởi vì nguyên nhân hồi quang phản chiếu, nhìn thoáng qua lão nho sinh, rồi liếc mắt nhìn Bạch Thiên Trượng, thở dài nói:

- Các ngươi đều là đứa trẻ tốt, nhất định sẽ là thiên kiêu danh lưu truyền thiên cổ , là ta hại bọn ngươi thành cái dạng này, đây là Bàn Đào mà ta lừa gạt từ trong tay khỉ hoang, đều là Bàn Đào hồng ngọc tốt nhất, các ngươi cầm lấy chia nhau, một người một nửa, nhất định phải công bằng, ai cũng không cần lấy thêm!

Bất công cả một đời, rốt cục muốn làm một chuyện công bằng rồi hả?

Bạch Thiên Trượng thở dài, chậm rãi tiến lên, nói khẽ:

- Chúng ta sẽ nhớ kỹ chuyện này, ngươi yên tâm đi, chúng ta cũng sẽ báo thù cho ngươi!

Một câu nói kia hiển nhiên cũng đại biểu cho việc tha thứ cho Viên lão thần tiên!

Mà lúc hắn cùng lão nho sinh nói những lời này, đồng thời quay đầu, nhìn về phía bọn người Giới Chủ Tiểu Tiên Giới ở trong hư không cách đó không xa, cũng lập tức khiến cho những người này cảm thấy một trận hãi hùng khiếp vỉa, không chút nghĩ ngợi liền lần nữa trốn xa ngàn dặm, không muốn bị bọn họ để mắt tới.

- Không… Không cần báo thù..

Vào lúc này, Viên lão thần tiên dùng sức lắc đầu đến, hắn gần như đã dùng hết tất cả khí lực, chỉ về những tu sĩ Thiên Nguyên đang bàng hoàng kia, gân xanh trên cổ lộ ra, rống nhẹ lên:

- Báo thù cho ta không quan trọng… Quan trọng là cứu bọn hắn ra ngoài… Cứu được nhiều người còn quan trọng hơn so với việc báo thù cho ta… Chuyện này các ngươi nhất định phải nhớ kỹ, nếu không lão phu chết không nhắm mắt.

Bạch Thiên Trượng cùng lão nho sinh nghe câu nói này, đồng thời hơi ngẩn ra, hình như hơi xúc động.

- Làm chuyện sai cả đời, cũng nên làm một chuyện chính xác...

Viên lão thần tiên thê thảm nở nụ cười, đột nhiên dùng sức đẩy lão nho sinh ra, sau đó

Pháp lực một thân ngưng tụ lại, ngồi thẳng thân thể, nghiêm nghị quát to:

- Chư vị lão hữu, chớ có lại không đếm xỉa đến, Thiên Nguyên gặp phải đại kiếp, giờ không ra tay, còn chờ đến khi nào? Đừng thấy lợi trước mắt, mà bỏ tên tuổi muôn đời sau lưng! Đi thôi, đi thôi, hôm nay, lão phu hổ thẹn mà chết, mng các ngươi lấy lão phu làm gương!

Giọng nói mênh mông cuồn cuộn, ẩn chứa pháp lực cuối cùng của Viên lão thần tiên truyền khắp nơi, vang vọng các châu.

Giống như một lời khuyên bảo sau cùng, truyền đạt cho một ít người tránh nạn khi đại kiếp phủ xuống.

Mà sau khi hắn nói dứt lời này, cũng rốt cục khí tuyệt, thân hình cứng ngắc, giống như một bức tượng đá.

Đến chết, trên mặt đều là vẻ áy náy!

- Đường huynh, chúng ta...

Lão nho sinh nhìn về phía Bạch Thiên Trượng, thần sắc có chút phức tạp mở miệng.

- Cuối cùng lão tổ tông đã làm một chuyện chính xác, vậy thì chúng ta liền nghe hắn.

Bạch Thiên Trượng thở dài một tiếng, nhìn về phía chung quanh, trầm thấp mở miệng:

- Cứu người đi.

Cũng ở lúc này, ở trên cửu thiên, Thần Vương đã phủ xuống, tất cả chư vị thần tướng mang theo một đội sinh linh Thần tộc cường đại, phóng tới khắp nơi, thẳng hướng những những chu tu Thiên Nguyên chưa chịu khuất phục, mà vị Thần Vương có khí cơ cường đại đến mức khó mà hình dung kia, cũng giáng lâm xuống, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía lão nho sinh, rõ ràng là muốn đấu với hắn một trận, nhưng lão nho sinh quay đầu nhìn hắn một cái, lắc đầu cười một tiếng, sau đó, cả người đột nhiên hóa thành một đạo kiếm quang, lấy tốc độ khó mà hình dung hướng về thiên chướng phía bắc.

- Tu sĩ, có dám đến đánh với ta một trận hay không?

Thần Vương giận dữ, mặc kệ người bên ngoài, mang lên vạn trượng sóng lớn, chạy về phía lão nho sinh chạy.

- Ta sẽ đánh với ngươi một trận, nhưng phải chờ ta cứu được người trước đã.

Lão nho sinh thấp giọng đáp trả, thân như mây trôi, nhảy lên vạn dặm, đi tới bức tường thiên chướng phía bắc, vung kiếm chém nát.

Oanh!

Thiên chướng lấp kín bị vỡ nát, lập tức tu sĩ Thiên Nguyên tụ tập tại nơi này giống như thuỷ triều dũng mãnh lao ra ngoài.

Theo quyết đinh cuối cùng của Viên lão thần tiên, tu sĩ Thiên Nguyên bắt đầu chạy trốn.

Mà thần tướng từ trên chín tầng trời vọt xuống, bắt đầu chỉ huy tất cả nhân mã, tàn sát tất cả tu sĩ Thiên Nguyên trốn ra khắp nơi.

Cũng cùng lúc đó, chư Vực Thiên Nguyên không biết che giấu bao nhiêu cường giả, khí tức bắt đầu thức tỉnh.

Lời cuối cùng của Viên lão thần tiên đã xúc động rất nhiều người tâm địa ngoan thạch.

Chương 1026: Thiên Nguyên cấm khu.

Theo thiên chướng ngăn cách vùng thế giới này bị kiếm của lão nho sinh phá hủy, tu sĩ Thiên Nguyên khó khăn trốn thoát, lại bị thiên chướng ngăn trở đường chạy trốn, bắt đầu như ong vỡ tổ chạy ra ngoài, kể từ lúc Thần tộc sinh linh phủ xuống đến nay đây chỉ có khoảng thời gian ngắn, bọn họ thật sự đã trải qua quá nhiều sợ hãi cùng kinh hãi, bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội, tự nhiên sẽ không tiếc tất cả trốn ra ngoài, một số tu sĩ nhân tộc sớm đã khuất phục, cũng tranh nhau phản kháng, chạy ra ngoài, mà hai đạo thiên chướng bị phá hủy cũng đại biểu cho việc mưu đồ của sinh linh Thần tộc đã không thể hoàn thành, thậm chí đã bắt đầu mất khống chế, chuyện này khiến Thần tộc giận dữ, mấy đại thần tướng cùng chư thần tử dẫn theo đại quân truy kích tàn sát...

- Không ngừng nỗ lực đến phút cuối, không dừng không ngừng, pháp chỉ của Thần Vương ở đây, trực tiếp cắt ngang bay ra ngoài, gặp tiên đồ tiên, gặp Phật diệt Phật, gặp yêu chém yêu, sinh linh Thiên Nguyên đều là nô lệ, người chịu quỳ gối đầu hàng, tận hưởng vinh hoa vô tận, không người đầu hàng, giết không tha, diệt đạo, diệt tộc hắn.

Có người cầm pháp chỉ trên không trung hét lớn, trong nháy mắt đưa tới vô số sinh linh Thần tộc reo hò, trong đó, riêng chư thần cùng Tên đầu trâu, và sinh linh cấp Thiếu chủ nào đó là hưng phấn nhất, lúc đầu bọn họ xâm lấn Thiên Nguyên, đã sớm nhẫn nhịn một bụng sát khí, ai cũng biết Thiên Nguyên Đại Lục phì nhiêu vô hạn, lại có đại tiên giới phủ xuống vô số tài nguyên cùng Tiên bảo, tự nhiên phải cướp đến tay, nhưng từ lúc chân chính phủ xuống đến giờ, bọn họ lấy được ý chỉ của Thần Chủ lại là dùng thủ đoạn lôi đình chấn nhiếp Thiên Nguyên, nhưng lại không thể giết người quá nhiều, đối với sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục chủ yếu bắt hàng phục làm nô dịch, cho nên bọn họ sát phạt cũng được, tàn sát cũng được, vẫn luôn hơi khắc chế, không dám quá mức!

Hiện tại thì tốt rồi, chẳng ai ngờ rằng sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục lại phản kháng mạnh như thế, chọc giận Cửu U Thần Vương, khiến hắn phát ra ý chỉ sát phạt, vậy thì còn khách khí làm gì, tất cả sát khí đều phát tiết ra ngoài, liều mạng đi đoạt tất cả trân bảo tài nguyên...

- Rống! Rống! ...

Không biết bao nhiêu sinh linh Thần tộc vọt ra, đấm ngực dậm chân, ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó bay về phương xa.

Thiên chướng bị hủy, sinh linh Thiên Nguyên bị nhốt có đường ra, nhưng cũng giống như mở ra Ma hộp, sinh linh Thần tộc cũng truy sát đi ra!

Thiên Nguyên Đại Lục, thiên hạ tiên thôn quê, nơi Đạo bắt đầu, bây giờ rốt cục nghênh đón hạo kiếp lớn nhất từ xưa đến nay...

Sinh linh Thần tộc cực kỳ cường hãn, mặc dù sau khi bọn hắn phủ xuống, nhiều lần xuất hiện mấy kết quả chiến đấu làm cho người ta khiếp sợ, Thiên Nguyên Tam Tử hợp lực tiêu diệt Thiển Điện Tử của Thần tộc, lại có Đồ Linh đại sư nhập ma, nghịch xông cửu thiên cuồng chiến thần tướng, còn có lão nho sinh thần bí một kiếm chém bốn thần…, nhưng nhìn chung mà nói, sức mạnh của sinh linh Thần tộc không phải lực lượng mà tu sĩ Thiên Nguyên có thể chống cự, những sinh linh Thần tộc đó, yếu nhất cũng đã đến cảnh giới Nguyên Anh, mặc dù rất nhiều bọn họ không hiểu thuật pháp thần thông, nhưng hình như trời sinh đã đáng sợ như vậy rồi...

Mà phía trên sinh linh Thần Tộc bình thường còn có Thần Tướng, thậm chí là Thần Vương, Thần Chủ...

Đây là lực lượng mà đạo thống bình thường không thể chống cự, đối với một số đạo thống nhỏ cùng tông môn mà nói, hai ba tên sinh linh Thần tộc liền có thể hủy diệt, tàn sát đệ tử môn nhân không còn một ai, cộng thêm sinh linh Thần tộc thần xâm lược nhập lửa, đã hung ác điên cuồng, lại có các loại chủng tộc có tốc độ đáng sợ, rất nhiều tông môn đạo thống chưa kịp phản ứng, cũng đã bị xâm chiếm, hoặc chết, hoặc hàng, hoặc trốn...

- Rống...

Có sinh linh Thần Tộc sau lưng mọc ra hai cánh phủ xuống quốc đô của Thần Châu nào đó, há cái miệng lớn như chậu máu một ngụm nuốt cả trăm vạn sinh linh.

- Giết...

Có chủng tộc có tính giết chóc, ba năm người liên thủ phá vỡ đại trận hộ sơn của đạo thống một phương nào đó, hung tàn vọt vào, săn giết mấy ngàn người trong đạo thống này, không còn một mống. Máu tươi từ trên đỉnh núi chảy xuống, nhuộm đỏ suối nước dưới núi, trọn vẹn mấy tháng, suối nước đều là màu đỏ máu, thậm chí thúc đẩy không biết bao nhiêu Yêu thú cùng cỏ Mộc Tinh Linh sinh trưởng bên dòng suối, mà những tinh quái này tựa hồ lây dính bi phẫn cùng oán khí của đạo thống kia, ngày đêm khóc nỉ non, trăm dặm đều có thể nghe thấy, vốn là động thiên phúc địa, cuối cùng hóa thành Tà Vực một phương...

- Hàng… Kim kiếm tông ta hàng...

Có đạo thống, lúc Thần tộc sinh linh phủ xuống đỉnh núi liền đã đầu hàng, tông chủ cầm đầu, một mảnh đen kịt quỳ gối trên đỉnh núi, thậm chí ngay cả đại trận hộ sơn đều không có mở ra, ngay cả một tý chống cự cũng đều không có, đạo thống to như vậy, liền bị hai ba tên sinh linh Thần tộc bắt lại, quá trình dễ dàng, tính tình ôn thuần, thậm chí ngay cả mấy tên sinh linh Thần tộc kia đều ngây dại, lấy không được một đại công...

- Hàng… Trên dưới toàn tông Thánh bảo tông cung nghênh sinh linh Thần tộc phủ xuống, nguyện làm đầy tớ...

Còn có mấy tên sinh linh Thần tộc, sau khi tàn sát tiểu quốc một phương, ăn đến bụng to, cao hứng bừng bừng trở về, trên nửa đường liền nhìn thấy một nhóm tu sĩ Nhân tộc, chỉ dọa đã làm chúng nó quay đầu bỏ chạy, cũng không trốn được mấy bước, liền nghe được phía sau có người hô to, kinh ngạc xoay người lại, thế mới biết mấy đạo thống kia chủ động tới đây, chẳng những không có ác ý, ngược lại biểu thị muốn giúp đỡ.

- Hàn gia ta không hàng!

Có sinh linh Thần tộc vọt vào nơi cổ thế gia tộc ở Trung Vực, đứng trước điên cuồng chống cự, trong đó đặc biệt Hàn gia là nhiều nhất, Hàn gia trừ lão tổ tông cùng gia chủ và người có bối phận cao nhất, dẫn theo Thiết Thương nghịch xông cửu tiêu, điên cuồng rống to: "Thiết thương Hàn gia Tiên Tổ Thượng Cổ xuất thân chiến trận, đánh đâu thắng đó, chưa từng có địch thủ, trên người con cháu Hàn gia chảy dòng máu của lão nhân gia có thể chết trận, có thể tiêu vong, nhưng tuyệt đối không hàng, giết giết giết, tất cả người Hàn gia, bất luận là phụ nữ trẻ em, mặc giáp ra trận, vì Thiên Nguyên giết địch, bảo vệ gia tộc cho đến người cuối cùng!

Kịch liệt chém giết, kéo dài cả ngày.

Đợi đến khi chỗ của Hàn gia tộc bị sinh linh Thần tộc chiếm lĩnh, trên toàn bộ đất gia tộc đã không còn một người còn sống!

Hoặc là phản kháng, hoặc là hàng phục, ở trước mặt sinh linh Thần Tộc, các đạo thống, các thế gia diễn ra một trò hay!

Mặc dù sinh linh Thần tộc ngẫu nhiên gặp phản kháng, nhưng trong vòng mười ngày, đã dần dần chiếm lĩnh phần lớn địa vực Thần Châu, mà ở trong mười ngày này, lại có mấy nhóm sinh linh Thần tộc dưới sự dẫn dắt của Thần Vương đi đến dị vực, tiếp tục xâm chiếm.

Tuy nhiên trong quá trình này, cũng xuất hiện nhiều lực lượng cường đại mà người ngoài chưa biết trước đây, âm thầm che chở Thiên Nguyên Hỏa chủng.

- Lui về Hắc Sơn bên kia.

Lữ Phụng Tiên từ chiến trường trốn thoát, tụ hợp cùng một đám tu sĩ, bên thì đánh nhau, bên thì rút lui, nhưng hắn đã bị một vị Thần tướng để mắt tới, dẫn theo một số lớn sinh linh Thần tộc chạy đến, hiển nhiên đã không còn đường có thể trốn, bị ép lui vào một chỗ hoang vắng phụ cận Hắc Sơn, quyết ý đánh một trận ở đây, nhưng lúc một đám sinh linh Thần tộc sắp công tới, lại có một đạo khói đen từ trong núi bay lên, hóa thành trận Vực vô hình bao phủ bọn hắn ở bên trong, trong núi sâu có người quát lớn:

- Bất luận người nào, cả gan xông vào chỗ tu hành của ta, giết không tha!

Thần tướng kia bị đạo khí tức này làm cho kinh ngạc, không dám tự ý đi vào, lên tiếng hét lớn:

- Thần tộc bắt người, ai dám ngăn trở?

Vị tồn tại ở Hắc Sơn ha ha phá lên cười:

- Ta đã ngủ say vạn năm, chớ có bức ta sớm thức tỉnh…

Thần tướng lạnh mình, cắn răng hạ lệnh, toàn quân rút lui, quay về báo cáo Thần Vương rồi mới quyết định.

Có Thần Tướng dẫn binh truy sát đám đệ tử Đại Tuyết sơn cùng đám người Tửu Nhục đại sư chạy trốn đến Thái Cổ Yêu Đạo, hiển nhiên đã đuổi kịp, Thần lực cuồn cuộn từ trên trời giáng xuống, đánh lui Tửu Nhục đại sư, càng trực tiếp đánh vào một đám tiểu bối Đại Kim Ô, nhưng từ phía bắc xa xa, bay tới một mũi tên không biết đi ngang qua mấy vạn dặm, ẩn chứa thần lực khó nói lên lời, một mũi tên xuyên thủng bả vai thần tướng kia, lại mang hắn bay ngược về sau trăm dặm, sau đó có âm thanh lạnh lùng truyền đến:

- Đến liền đến, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?

Một mũi tên này bắn vỡ can đảm của Thần Tướng kia, trơ mắt nhìn đám người hòa thượng Tửu Nhục chạy trốn, không người dám cản.

Long Nữ Ngao Trinh mang theo một đám người trốn đến bờ biển, phía sau đã có vô số sinh linh Thần tộc đuổi theo, nhưng vào lúc này, sóng cả nổi lên, mãnh liệt động trời, bên trong sóng cả, hiện ra một nhóm nhân mã đều là sinh linh Hải tộc, người cầm đầu thân mặc long giáp, ánh mắt màu đỏ tươi, cầm trong tay một đại kỳ, vung mấy vung về phía sinh linh Thần tộc đang chạy tới, cười to nói:

- Chư vị ở xa tới vất vả, làm gì phải đuổi theo không bỏ? Mau đi nghỉ ngơi đi, nhóm tu sĩ này cứ giao cho Thương Lan Hải chúng ta đến xử lý đi, các ngươi có thể trở về phục mệnh Cửu U Vương đại nhân...

Đám sinh linh Thần tộc kia nhìn thấy đại kỳ liền rút lui, khiến cho chư tu kinh hãi.

Mà là nam tử trên sóng cả ngồi xổm xuống, cúi nhìn Long Nữ phía dưới, thần sắc cười như không cười, thấp giọng nói:

- Đại tỷ, lại gặp mặt rồi, chúng ta thương lượng một chút, ngươi ngoan ngoãn cùng ta hồi Long Cung, ta liền tha mạng cho những tiện tu này, ngươi thấy thế nào?

- Các ngươi... Các ngươi...

Long Nữ đoán được rất nhiều, vô cùng tức giận, cuối cùng vậy mà nhẹ gật đầu:

- Được, ta cũng muốn xem xem các ngươi làm chuyện tốt gì?

Vừa dứt lời, liền trốn vào sóng cả đi cùng nhóm người kia.

Loại chuyện này còn phát sinh ở tất cả mọi nơi, có sinh linh Thần tộc xuất hiện ở Bắc Câu Yêu trắng trợn tàn sát, bỗng nhiên xuất hiện ảo giác, giống như điên cuồng chém giết lẫn nhau, cuối cùng một tên cũng không sống sót, có sinh linh Thần tộc đuổi theo một nhóm tu sĩ, lúc vọt vào đảo nhỏ một phương, đảo nhỏ lại hóa thân thành một con rùa đen to lớn, một ngụm nuốt sống Thần tướng dẫn đầu, sau đó dùng thân làm đảo, chở tu sĩ nhân tộc trên lưng bơi vào biển rộng mênh mông, nghe nói sinh linh Thần Tộc chạy tới đã dùng hết tất cả biện pháp, cũng không tìm được hành tung của nó.

Có sinh linh thần tộc bước vào một chỗ trong Ma Uyên, bị Hồng Hoang di chủng công phạt, tử thương vô cùng thê thảm.

Có Thần Vương lĩnh đội xông vào Tịnh Thổ, lúc chuẩn bị tàn sát bờ bên kia, thì mộ cổ nào đó ở trên vùng Tịnh thổ rung chuyển, một nhân vật nào đó tựa hồ bị sát khí trên người đám bọn hắn làm cho bừng tỉnh, mở mắt, nhìn thoáng qua Thần Vương ở phía xa, làm cho Thần Vương kinh hãi, lập tức dẫn binh rút đi, cũng khoanh tròn phạm vi mộ cổ kia trong mười vạn dặm đặt là cấm khu, nghiêm lệnh sinh linh Thần tộc không được bước vào...

Thiên Nguyên Đại Lục dần dần biến thành nơi sinh linh Thần tộc chiếm lĩnh, nhưng cũng có rất nhiều chỗ đặc biệt xuất hiện vào lúc này, sau đó, lại đã trải qua một số sát phạt không muốn người biết, rốt cục có chín nơi bị Thần tộc sinh linh coi là cấm địa.

Chương 1027: Tiên nô dịch.

Lúc Phương Hành tỉnh lại, phát hiện mình đã ở trong sơn cốc tĩnh mịch.

Đang được tiên cô Dao Trì tôm vào trong ngực, lúc trốn ra, bản thân hắn đã chịu trọng thương, đó là đòn nặng nề của tu sĩ Độ Kiếp, khiến cho Thần hồn của hắn khuấy động, tâm thần bất định, lại thêm, cảm giác hư ảo kia cũng không cố gắng nhiễu loạn thần hồn của hắn, cảm giác vô cùng quái dị, trong tai trước mắt, tràn ngập tiếng quát cùng bi thương của nữ tử lúc chém giết, từng đoàn máu tươi bắn tung toé cùng khuôn mặt dữ tợn của sinh linh Thần Tộc khoác hắc giáp, trong lỗ mũi lại tràn ngập một loại hỗn hợp son phấn cùng mùi máu tươi, từng tia từng tia huyết tinh, từng tia từng tia điểm hương lăn lộn hợp lại cùng nhau, tạo ra một mùi cổ quái khó mà hình dung chui vào chóp mũi, lại nhập vào thức hải, quanh quẩn không đi.

Dưới loại tình huống này, hắn rốt cục vẫn ngất đi, đối với chuyện sau đó hoàn toàn không biết gì cả.

Hắn chỉ nhớ kỹ, lúc trước có một đống nữ nhân che chở mình chạy trốn, phía sau có truy binh, phía trước có cản địch, lâm vào tuyệt cảnh!

Có điều ở trong mơ, còn phát sinh vô số cảnh tượng kinh khủng, hắn nhìn thấy Bạch Thiên Trượng phóng tới chiến trường, giết chết vô số sinh linh Thần tộc hung ác, lại bị một bàn lớn từ trên trời giáng xuống vỗ nát bấy, Thần hồn chạy mất tích, cũng nhìn thấy Đại Bằng Tà Vương hóa thân thành Chu Tước, cùng một vị Thần Tướng lưỡng bại câu thương, móng vuốt của Chu Tước xuyên qua ngực Thần Tướng, mà một đao của Thần Tướng trước khi chết cũng chém nhục thể của hắn làm hai nửa, còn nhìn thấy Hồ Cầm lão nhân hợp với tu sĩ không quen biết làm một đội cản phía sau, bị những sinh linh Thần tộc phía sau bao phủ...

Thật giả khó cãi, không biết là mơ hay là thật!

- Các ngươi có dũng khí! Các ngươi có dũng khí! Các ngươi có dũng khí!

Khi nhìn đến Long Nữ hóa thân thành Kim Long, xung phong một phương, triệu hồi ra liệt diễm vô tận, đốt cháy toàn bộ chiến trường, lúc bị vô số sinh linh Thần tộc cầm gai sắt găm trên mặt đất, thì Phương Hành tỉnh lại, lập tức liền cảm thấy mãn hồn cực nóng, nhục thân giống như sắp bị đốt thành tro tàn, loại đau khổ này khó mà hình dung được, mà trong tầm mắt, chiếu ra bóng dáng mấy nữ nữ tử, có ba người lần lượt vây mình ở giữa, mấy nữ tử khác đang nhẹ nhàng xoa mồ hôi lạnh trên trán của mình, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

- Đừng lộn xộn.

Người lên tiếng là một nữ tử ngồi ở trước người mình, nàng này ngày thường xinh đẹp, lại gãy một cánh tay, lúc này chỉ còn một tay đang lăng không ấn xuống trước ngực mình ba thước, truyền Pháp lực ôn hòa vào trong cơ thể mình, áp chế hỏa ý gần như mất khống chế, sau đó nàng nhanh chóng giải thích:

- Tiên chủng trong cơ thể ngươi đã mất khống chế, đang đứng ở ranh giới tẩu hỏa nhập ma, chúng ta đang nghĩ biện pháp giúp ngươi áp chế, chỉ là chúng ta cũng không hiểu chỗ huyền diệu của Tiên Anh, không có biện pháp giúp ngươi giải quyết khó khăn này, còn cần ngươi tự mình dẫn dắt hỏa ý, giấu hư về nguyên!

- Tẩu hỏa nhập ma?

Nội tâm của Phương Hành run lên, hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra trên người mình, không rảnh hỏi nhiều, liền vận chuyển huyền công.

Trong cơ thể hắn vốn có một đại tiên nguyên, chính là Tam Muội Chân Hỏa biến thành, dù có đủ loại thần thông huyền diệu, chính là căn cơ lớn nhất bây giờ của hắn, chỉ có điều một trận chiến ở núi Hội Kê bị mấy vị Giới Chủ Tiểu Tiên Giới liên thủ đánh một kích, đã bị trọng thương, suýt chút nữa tiên nguyên vỡ nát, có điều dù sao cũng là tiên nguyên, căn cơ kiên cố đến mức người thường khó có thể tưởng tượng được, rất nhanh liền đã phục hồi như cũ, nhưng hết lần này tới lần khác vào lúc này, Phương Hành tâm thần kích động, thậm chí quên dẫn lực lượng tiên nguyên này, đến nỗi chúng nó bắt đầu không chút kiêng kỵ lan tràn lên, thậm chí phản phệ.

Tam Muội Chân Hỏa vốn là từ giận, giận do tam muội hóa thành, cho nên cảm xúc ảnh hưởng cực nặng với nó.

Lúc đầu, tâm Phương Hành như khánh thạch, mới có thể thành công chuyển vận Tam Muội Chân Hỏa này, nhưng hết lần này tới lần khác lúc đang thoát khỏi chiến trường, tâm tình của hắn kích động, đánh mất bản tâm, dẫn đến Tam Muội Chân Hỏa mất khống chế, suýt chút nữa hại bản thân rơi vào tình cảnh tẩu hỏa nhập ma!

Nhưng sau khi hắn thanh tỉnh, nhận thấy tính nghiêm trọng của vấn đề, liền lập tức thu hồi tạp niệm, tâm thần quy nhất, tiên diễm đang đi loạn trong cơ thể hắn, thậm chí ngay cả tiên cô cụt một tay kia, ba vị cao thủ Nguyên Anh đều không áp chế nổi, lập tức như là ngựa hoang bị thuần hóa, ngoan ngoãn quy về một chỗ, chậm rãi chìm xuống, giống như thủy triều cuồng bạo đột nhiên thu liễm âm thanh, hóa thành giếng cổ một phương...

- Không hổ là Tiên Anh...

Ở đáy mắt của tiên cô cụt một tay cùng với hai nữ tử giúp Phương Hành trấn áp thương thế, hiện lên vẻ sợ hãi, lộ ra vẻ vô cùng ngoài ý muốn, ba người các nàng trợ giúp Phương Hành trấn áp tiên diễm mất khống chế đã trọn vẹn ba ngày, không biết tiêu hao bao nhiêu linh trân dị bảo, càng làm cho pháp lực của các nàng tiêu hao sạch sẽ, cũng chỉ có thể mơ hồ ngăn chặn những tiên diễm vô ý thức mà thôi, theo bọn hắn nghĩ, loại lực lượng này thậm chí đã vượt qua Độ Kiếp, cuồng bạo đến khó có thể tưởng tượng, nhưng sau khi Phương Hành tỉnh lại, chỉ một tâm niệm, tất cả tiên diễm liền trở về vô hình!

Cái này chỉ có thể nói rõ, mặc dù tiểu ma đầu này vừa mới kết thành Tiên Anh không lâu, nhưng căn cơ hùng hậu, pháp lực cường thịnh, thậm chí là nhục thân cường đại đều đã vượt xa các nàng đã kết Nguyên Anh mấy chục năm thậm chí mấy trăm năm.

Đây quả nhiên là một mầm Tiên có tư cách tranh phong với Hỗn Thế Ma Vương kia...

Tiên diễm rút lui, nhiệt độ thân thể cực nóng của Phương Hành cũng dần dần chậm lại, sắc mặt bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, khí tức trở nên bình ổn.

- Hừ!

Phát hiện hắn đã không có chuyện gì, nữ tử lau mồ hôi cho hắn kia cũng nhẹ nhàng ném khăn lụa lên người hắn, đứng dậy đi ra ngoài.

- Về sau xảy ra chuyện gì vậy?

Phương Hành nặng nề thở dài, mở mắt, lẳng lặng đặt câu hỏi.

Thần niệm thoáng quét qua, hắn liền hiểu rõ tình cảnh của mình. Hắn đang ở trong núi sâu của một tòa Sơn Cốc u bí, xung quanh Sơn Cốc có bày khí cơ đại trận che lấp, mà ở trong sơn cốc, còn có rất nhiều nữ tử đi lại bốn phía, có người đang phòng thủ, có người đang thu dọn đồ đạc, rất rõ ràng, đây tất nhiên là các đệ tử Phù Diêu Cung, chắc hẳn mình được các nàng cứu tới nơi này.

- Ba ngàn Thần tộc phủ xuống, lúc ấy, chúng ta đều trở thành mục tiêu bị săn giết, ngươi bị thương được chúng ta cứu ra, chỉ có điều, Dao Trì đã bị chiếm cứ, Phù Diêu Cung cũng trở thành mục tiêu tiến đánh trọng điểm của sinh linh Thần tộc, chúng ta thừa dịp loạn, mang theo ngươi chạy trốn tới Phù Diêu Cung, có thể sinh linh Thần tộc sẽ rất nhanh liền đuổi tới đây, từ lúc hai vị thần tướng lãnh binh tiến đánh, chúng ta tự biết không địch lại, liền mang một số tài nguyên cùng điển tạ trong cung bỏ núi mà đi, chạy trốn vào trong núi sâu, hiện tại, sinh linh Thần tộc còn công phạt bốn phía bên ngoài...

Tiên cô cụt một tay trầm mặc nửa ngày, nói một ít chuyện phát sinh lúc Phương Hành đang hôn mê cho hắn biết.

- Những người khác đâu?

Phương Hành hình như đang chậm rãi tiêu hóa, có hơi chật vật mở miệng hỏi thăm:

- Đã có ai chết rồi?

- Viên lão thần tiên đã tọa hóa ở giữa chiến trường...

Tâm tình của tiên cô cụt một tay cũng cực kỳ ngột ngạt, chậm rãi mở miệng:

- Ở lúc cuối cùng, một vị cố nhân của Viên gia xuất thủ phá thiên chướng, chúng ta mới trốn thoát, về sau nghe nói hắn đánh một trận ác chiến với Cửu U Thần Vương ở trên cửu thiên, kết quả cuối cùng như thế nào, ai cũng không biết, có người nói hắn vẫn lạc, có người nói hắn trốn, nhưng có một chút có thể xác nhận, trận chiến kia hẳn là hắn chưa thắng, nếu không thế công của sinh linh Thần tộc không có khả năng mãnh liệt như vậy, nửa tháng ngắn ngủi, cũng đã xâm chiếm rất nhiều đạo thống.. . Còn những người khác, chúng ta cũng không biết, lúc ấy trên chiến trường thực sự quá hỗn loạn, kể cả về sau, chúng ta cũng chỉ có thể chạy trốn giữ mạng trước, còn chưa kịp tìm hiểu thông tin!

- Ba ngàn Thần tộc... Ba ngàn Thần tộc...

Phương Hành thấp giọng nỉ non, nghe xong cái tên này, trong lòng liền có lửa giận bay lên.

- Rốt cuộc ở đâu bỗng nhiên chui ra nhiều cường địch như vậy?

Hắn gần như có chút khó có thể tin nhìn về phía chư vị tiên cô, khi hắn nghĩ đến, đạo thống của Phù Diêu Cung chính là cực hạn thế gian, tự nhiên cũng có trách nhiệm nhìn khắp chư thiên, âm thầm phát hiện một số tai hoạ ngầm, cho nên hắn càng khó có thể hiểu được, tại sao có thể có sinh linh cường đại như vậy xâm lấn, mà các đạo thống lại hoàn toàn không biết? Nhất là, bây giờ suy nghĩ lại một ít chuyện khác, lúc trước cái tên sinh linh Thần Tộc tên là Thiểm Điện Tử kia, thậm chí còn từng xuất hiện ở núi Côn Lôn, Phù Diêu Cung là dạng tồn tại bực này làm sao có thể chậm lụt như thế, vậy mà hoàn toàn không biết gì cả?

- Là lỗi của chúng ta...

Tiên cô cụt một tay nghe được nghi hoặc của Phương Hành, sau một hồi lâu, cũng nhẹ nhàng thở dài:

- Lúc đầu chúng ta đã phát hiện điểm này, nhưng khi đó ánh mắt mọi người đều đang ngó chừng Chư Thiên chi Minh kia, thậm chí nghĩ ở thời điểm Chư Thiên chi Minh thành lập chiếm được một điểm tiên cơ, lại không ngờ tới, Thiên Nguyên sớm đã bị một số thứ tồn tại đáng sợ theo dõi, bọn hắn lấy Tiểu

Tiên Giới làm tiên khu, phủ xuống Thiên Nguyên, âm thầm bố trí, mặc dù chúng ta đã nhận ra thái độ của Tiểu Tiên Giới luôn không đúng, lại không rảnh suy nghĩ nhiều, còn cảm thấy lấy sự thông minh của Thánh Nhân, nếu bọn họ thực sự có mưu đồ gì, nhất định sẽ bị phát giác, nhưng chẳng ai ngờ rằng, Thánh Nhân đột nhiên mất tích, chúng ta… Lại trở thành dê đợi làm thịt!

- Thánh Nhân mất tích?

Phương Hành vô cùng kinh hãi, giương mắt nhìn nàng.

Trong lòng chấn kinh, hàm ý của mấy chữ ngắn ngủi này thực sự quá kinh khủng!

Thánh Nhân có tu vi cùng cảnh giới bậc này cũng sẽ mất tích?

Tiên cô cụt một tay nhẹ nhàng gật đầu một cái:

- Từ lúc sinh linh Thần tộc phủ xuống, Thánh Nhân đến nay chưa hiện thâm, thậm chí ngay cả Độ Kiếp lão tổ cũng mất tích hơn phân nửa!

Phương Hành có chút nói không ra lời, sau nửa ngày, mới thấp giọng nói:

- Những sinh linh Thần tộc đó là từ đâu tới?

- Đều là sinh linh vực ngoại.

Vào lúc này, không phải tiên cô cụt một tay trả lời, mà là tiên cô ngồi khoanh chân ở phía sau Phương Hành, cũng không biết xếp hàng thứ mấy, nàng lấy quyển cổ tạ trong túi trữ vật ra, đưa cho Phương Hành, thấp giọng nói:

- Kỳ thật đạo thống Thiên Nguyên không xa lạ gì với sinh linh vực ngoại này, thậm chí có thể nói là hết sức quen thuộc, trên cổ tạ có ghi chép tỉ mỉ về bọn nó... Nói ra thật xấu hổ, nói bọn hắn xâm lấn, còn không bằng nói đến phục thù, nhưng mà không ai nghĩ tới, bọn hắn vậy mà trở nên cường đại như vậy!

- Ở thời Viễn Cổ, Tiên Thánh đại chiến, Tiên Nhân thất bại, bị trục đi thiên ngoại, ở vực ngoại, bọn họ gặp phải đối thủ, chính là những sinh linh vực ngoại này, vì tranh đoạt chỗ tu hành, triển khai vô số đại chiến, nhóm cổ tiên thực lực cường đại trấn áp ba ngàn sinh linh vực ngoại, đoạt tổ địa của hắn, bắt họ làm nô, ha ha, nói đến buồn cười, kỳ thật tên 'Thần tộc' này là do nhóm cổ tiên ban cho bọn chúng...

- Tiên nô dịch, xưng Thần Tướng gì.

Chương 1028: Đồ thần đi

Tiên nô dịch?

Một câu nói như vậy lại làm cho Phương Hành chấn kinh nửa ngày, mặc dù đã sớm biết những sinh linh vực ngoại này nhất định có liên hệ với Thiên Nguyên, từ bọn họ có muôn hình muôn vẻ từng loại chủng tộc, đều nói ngôn ngữ cùng với nhân tộc là có thể biết, bọn họ nhất định đã từng có kết giao mật thiết với Nhân tộc, nhưng đáp án này vẫn làm cho hắn cảm thấy có chút khó có thể tin, các sinh linh tự xưng là "Thần tộc"cường đại mà hung ác điên cuồng như thế, lại từng thua dưới nhóm thủ hạ Tiên Nhân của Thiên Nguyên, thậm chí bị nô dịch không biết bao lâu?

- Thời kỳ thượng cổ, lúc Tiên Phàm tương thông, những Thần Linh vực ngoại này đã từng phủ xuống Thiên Nguyên nhiều lần, nhưng đều bị Tiên Nhân dùng để vượt qua khoảng không truyền tin, hoặc là trực tiếp đưa cho đạo thống phía dưới ra sức huấn luyện, thậm chí hiện tại nhân gian còn có rất nhiều chủng tộc trên người có được huyết mạch của bọn hắn, có điều đối với trận đại chiến giữa Tiên Nhân cùng bọn hắn, trên cổ tạ ghi chép quá mức ít ỏi, chỉ rải rác mấy lời: "Tiên bay qua, thấy tà ma thuộc, như máu uống máu, nhắm người mà cắn, tiên thất bại, giáo hóa văn minh, để thoát man sử. . ."

Mấy vị tiên cô Dao Trì tựa hồ vô cùng hiểu rõ những cổ sử này, âm thanh bình tĩnh giải thích với Phương Hành:

- Những Thần tộc đó, hẳn là có một số sinh linh vực ngoại do thiên địa sinh ra, có rất nhiều sinh linh chênh lệch bẩm dị với nhân tộc, bọn hắn trời sinh cường đại, vốn không cần tu hành, huyết mạch của bản thân chính là một tòa bảo khố, chỉ cần thuận lợi trưởng thành liền có thể sánh vai với cường giả Tiên Vương, có điều pháp tắc thiên địa đã định trước, bọn hắn càng cường đại, số lượng càng thưa thớt, năm đó nhóm Cổ Tiên Nhân tác chiến với những đối thủ này, hẳn là cực kỳ chật vật, nhưng cuối cùng vẫn thu được thắng lợi, không đuổi tận giết tuyệt bọn họ, mà là truyền ngôn ngữ, văn minh cho bọn hắn, với ý đồ đồng hóa bọn họ!

- Cách làm này hẳn là thành công, nhiều năm sau đó, thậm chí cả cổ, chúng tiên cùng Thần tộc đều là quan hệ chung sống, thẳng đến bây giờ, trên thế gian vẫn còn nhiều 'Thần tiên', là chỉ tên chung của cổ tiên cùng những Thần tộc đó, hơn nữa Tiên Nhân nô dịch nó cũng không gắt gao, cho nên rất nhiều người đánh đồng Thần tộc với chúng tiên khác, đối với đại kiếp tương lai, chúng ta cũng từng thôi diễn qua rất nhiều lần, nhưng bất luận nghĩ như thế nào, cũng đều sẽ không nghĩ tới đại kiếp có quan hệ với Thần tộc, nhất là khi bọn họ đã sớm được giáo hóa, cộng thêm đã có chúng tiên áp chế, bọn hắn làm sao có thể thành kẻ địch của Thiên Nguyên, thậm chí ba ngàn Thần tộc tụ tập cùng một chỗ cùng nhau xâm nhập Thiên Nguyên?

Bình tĩnh phân tích, vị tiên cô này nhíu mày, cuối cùng nói ra suy đoán của mình:

- Sau Phong Thiên, chúng tiên nhất định đã xảy ra chuyện, cho nên không áp chế nổi những Thần tộc này, mà bọn hắn hoặc là lực lượng cường đại sinh ra hai lòng, hoặc là vẫn còn canh cánh với việc đã từng khuất nhục trong lịch sử, lúc này mới tận lực trả thù, phủ xuống Thiên Nguyên, muốn nô dịch tất cả sinh linh Thiên Nguyên. . . Thật đáng buồn chính là, hiện tại đối mặt với bọn họ, lực lượng của Thiên Nguyên thật sự quá yếu ớt, Thánh Nhân cùng rất nhiều Độ Kiếp tiền bối cũng đã mất tích, hiện tại đối với Thần Tộc vực ngoại mà nói, Thiên Nguyên vốn không có lực đánh một trận, bị bọn họ hoàn toàn nô dịch. . . Nhưng vấn đề chỉ là thời gian!

Ba vị tiên cô Dao Trì này đều lẳng lặng nghe, trong lúc Phương Hành hôn mê, các nàng cũng đã nghiên cứu thảo luận qua những vấn đề này.

- Nợ của các lão tổ tông, hiện tại tử tôn của bọn họ đến trả, cũng coi là một báo ứng nhân quả, không có gì đáng nói!

Nói chuyện, chính là một vị trầm mặc nhất trong ba vị tiên cô của Dao Trì, cũng chính là nàng ôm Phương Hành từ chiến trường trốn tới đây, người thì xinh đẹp, nhưng tính tình hình như có hơi mềm yếu, trước đây một mực trầm mặc, thẳng đến nơi đây, mở miệng nói ra được một câu lại làm cho tiên cô cụt một tay cùng một người khác đều trầm mặc lại, ngay từ lúc ba người các nàng cùng những người khác nhìn thấy ba ngàn Thần tộc phủ xuống, đánh giết vô số thân nhân, bằng hữu của mình, lại điều khiển đại quân bức tất cả người Thiên Nguyên làm nô tài, thì tức giận không chịu nổi, nhưng sau khi hiểu rõ huyện xưa, lại hoang mang với tương lai, thậm chí hận ý đối với ba ngàn Thần tộc cũng không có nồng đậm như vậy, bọn họ đều cảm thấy đây là báo ứng.

Cổ tiên đã từng đánh bại chư thần tộc, đẩy họ làm nô lệ, hiện tại bọn hắn phủ xuống Thiên Nguyên, đến để báo thù, hình như cũng không có gì có thể nói. . .

Có những lúc, các nàng kiếm cớ cho mình, theo bản năng liền muốn chứng minh, năm đó cổ tiên không đối xử với Thần tộc tàn nhẫn như vậy, bọn họ truyền ngôn ngữ cũng văn minh Nhân tộc cho những Thần tộc này, giáo hóa bọn họ thoát khỏi man rợ, đây đều là việc thiện vô thượng, nhưng vì sao những sinh linh Thần tộc này không cảm kích, còn phải xâm nhập Thiên Nguyên với quy mô lớn, quay lại báo thù hậu duệ chúng tiên đây?

Đương nhiên, những ý niệm này cũng chỉ trong tiềm thức, cũng không nói ra miệng, thậm chí bản thân các nàng cũng không hay biết.

Nhưng có một chút lại rất rõ ràng, đó chính là khí thế của các nàng đều rất yếu.

- Ha ha, ngươi cảm thấy những Thần tộc này quay lại báo thù là chuyện đương nhiên?

Sau khi Phương Hành nghe nàng nói, cũng cười mở miệng, ánh mắt có chút cổ quái nhìn các nàng.

Vị tiên cô kia hơi ngẩn ra, lắc đầu nói:

- Tự nhiên không phải chuyện đương nhiên, nhưng dù sao rõ ràng là. . .

- Nữ nhân vẫn chỉ là nữ nhân, nữ nhân ở Phù Diêu Cung cũng không có gì khác biệt so với nữ nhân ở nơi khác.

Phương Hành mở miệng đánh gãy lời nàng, nhếch miệng nói:

- Tóc dài kiến thức ngắn!

- Ngươi. . .

Một câu nói như vậy, lại khiến cho bầu không khí đối thoại vẫn luôn bình tĩnh trở nên hơi ngưng trọng, bất luận như thế nào, đều là Phù Diêu Cung cứu mạng Phương Hành, vào lúc này, khẩu khí quái gở của Phương Hành khiến cho sắc mặt của ba vị tiên cô đều có chút không dễ nhìn.

- Hiện tại các ngươi cũng sợ?

Phương Hành trực tiếp mở miệng nói, rất không khách khí:

- Đi nghiên cứu một cái điển tạ, phát hiện bản thân lão tổ tông cũng từng bắt nạt bọn họ, ngược lại cảm thấy hiện tại bọn hắn bắt nạt trở lại là chuyện đương nhiên, có đúng không? Cũng không thể nói chỉ cho phép chúng ta bắt nạt người, không cho phép người bắt nạt lại chúng ta? Ha ha, bây giờ không phải các ngươi đang nghĩ đạo lý này sao?

Hắn trêu tức nói, trong giọng nói đầy trào phúng, không có nửa điểm khách khí:

- Nhưng ông đây lại thấy, đây thuần túy chính là đánh rắm, thối không ngửi được, con mẹ nó phải ngu xuẩn tới trình độ nào mới có thể xuất hiện ý nghĩ như vậy? Chỉ có người hèn nhát mới dùng loại lý do này tới nói phục mình? Ha ha, trong mắt của ta, dạng người này nên ném ra ngoài cho chết đói mới đúng.

Vừa dứt lời, hắn đột nhiên đứng lên, duỗi lưng một cái, xương cốt trong cơ thể kêu ba ba, nhẹ nhàng cắn răng, đáy mắt cũng xuất hiện một tia hung ác:

- Còn sống đi, ai cũng muốn sống tốt một chút, ai cũng muốn để người bên cạnh mình sống tốt hơn một chút, thứ đạo lý này chỉ có giảng cho người mình nghe, còn muốn giảng với người ngoài giảng chỉ có nắm đấm, cho nên trong lòng các ngươi tuyệt đối không nên có suy nghĩ trở về trả thù là chuyện đương nhiên, sở dĩ các ngươi nghĩ như vậy cũng bởi vì các ngươi sợ, trước kia các lão tổ tông ra ngoài đánh nhau với bọn hắn, tất nhiên là vì lý do ngươi không chết thì là ta vong, không còn gì để nói, lúc có thể ủy khuất đối thủ, thì tại sao phải ủy khuất mình?

Nghe hắn dùng khẩu khí giặc cướp không đứng đắn nói, thần sắc của ba vị tiên cô Phù Diêu Cung đều có chút cổ quái, mơ hồ cảm thấy u cục trong lòng giống như được hóa giải, nhưng vẫn không hiểu hắn muốn biểu đạt cái gì. . .

- Ai cũng không biết chúng tiên đã từng đánh bại những Thần tộc này, rồi nô dịch bọn họ đã xảy ra vấn đề gì, đến tột cùng đã đi nơi nào rồi, có điều đây cũng không quan trọng, thậm chí nói bọn khốn kiếp tự xưng 'Thần tộc' kia đến cùng có phải đại kiếp trong truyền thuyết hay không cũng đều không quan trọng, ông đây biết, bọn hắn tới giết người, giết rất nhiều người ta quen biết, thậm chí ngay cả ta cũng ăn thua thiệt trong tay bọn họ, vậy bọn hắn đừng mơ tưởng an toàn rời đi, bọn họ đã từng bị cổ tiên đánh bại, chứng tỏ không phải bọn họ quá mạnh, mà là chúng ta quá yếu. . .

Nói đến cuối cùng, đáy mắt Phương Hành mơ hồ có hỏa diễm bốc lên, trong giọng nói cũng mang theo một cỗ sát khí trước nay chưa có:

- Vậy thì hãy coi bọn họ như đá mài đao đi, dù sao trên đời cũng không tìm thấy mấy người có thể so tài cùng mình, liền buộc hai người không quen biết khai đao lẫn nhau cũng tốt đi? Hắc hắc, ta lại nhớ tới tên khốn Lữ Phụng Tiên kia rồi, trên đời này người khổ vì không có cơ hội ra mặt như hắn còn có rất nhiều, hiện tại kỳ ngộ lớn tới, so với kỳ ngộ thiên thượng cửu quan còn muốn lớn hơn, ta thậm chí cũng bắt đầu hoài nghi, có phải những tên tiểu tử kia ném thiên thượng cửu quan đến Thiên Nguyên Đại Lục, kỳ ngộ chân chính lưu cho Thiên Nguyên chính là những sinh linh Thần tộc sinh linh này đi?

Nghe hắn nói, thần sắc của ba vị tiên cô đều trở nên có chút cổ quái.

Ba ngàn Thần tộc phủ xuống, cả thế giới chìm trong chiến hỏa, bốn châu đều lâm vào một mảnh tuyệt vọng, làm sao tiểu ma đầu này lại có chút. . .

. . . Hưng phấn?

Hơn nữa, trước đây các nàng một mực đang thương lượng vấn đề, làm thế nào sống sót dưới mí mắt sinh linh Thần tộc, trước bảo toàn tính mệnh cùng Hỏa chủng, rồi chờ đợi cơ hội thích hợp nào đó, chờ những cao thủ Thánh Nhân cùng Độ Kiếp đã biến mất trở về. . .

. . . Nhưng khẩu khí của tiểu ma đầu, vậy mà trực tiếp muốn lấy Thần tộc làm đá mài đao?

- Chuyện này có gì không tốt, trông cậy vào các thánh nhân trở lại cứu người, còn không bằng dựa vào mình tự suy nghĩ một ít biện pháp.

Phương Hành giống như nhìn ra ý nghĩa trong lòng của ba vị tiên cô, có hơi khinh thường nói:

- Người ta đánh tới, tự nhiên phải nghĩ biện pháp đánh lại, chỉ muốn trốn đi không chịu quay lại đánh, chỉ có cháu trai mới có ý nghĩ đó, dù sao trước kia nhóm Cổ Tiên Nhân có thể đánh bại bọn họ, vậy chúng ta khẳng định cũng có thể, đương nhiên, lần này chúng ta sẽ làm khác với nhóm cổ tiên trước kia ở chỗ. . .

Hắn ngừng lại một chút, nở nụ cười gằn:

- Trước kia Thần tộc bại, sau đó làm nô, nhưng lần này. . . Ông đây muốn giết sạch bọn họ!

Lời nói này, khiến cho sắc mặt của ba vị tiên cô Dao Trì tu vi đều không thấp thay đổi, vô cùng quỷ dị, nhìn giống như một khỉ hoang giận điên lên nói huênh hoang, nhưng Phương Hành nói ra lại khiến người ta cảm thấy hắn đang nghiêm túc!

Thậm chí hắn không chỉ nói, sau khi ném ra câu nói như vậy, liền quay đầu đi ra ngoài động, khí thế hùng hổ.

- Ngươi đi đâu vậy?

Tiêm cô cụt một tay cảm thấy trong lòng mười phần không chắc, nhịn không được hỏi một câu.

- Đi giết thần...

Sắc mặt Phương Hành cổ quái trả lời một câu, giống như rất không hiểu tại sao nàng phải hỏi câu này.

Chương 1029: Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ

- Trở về!

- Không cho phép đi!

- Ngươi muốn chạy đúng hay không?

Ba vị tiên cô Dao Trì đều ngẩn ra một chút sau đó phản ứng lại, tiểu ma đầu này nói nhiều như vậy, thực sự muốn quay đầu rời đi, chạy đi tìm sinh linh Thần tộc kia gây phiền phức, lập tức đều hoảng hồn, khẩn trương gọi hắn trở về, một người theo bản năng hạ lệnh cấm túc hắn, ngược lại là tiên cô cụt một tay thuộc kiểu tâm tư kín đáo, nhìn một chút liền nhìn thấu ý tưởng chân thật trong nội tâm tiểu ma đầu kia, trực tiếp quát phá mục đích của hắn, thậm chí nhảy lên, kéo lấy tay Phương Hành, một đôi con ngươi như bảo thạch chăm chú nhìn vào mặt của hắn!

- Làm gì vậy, ta muốn đi làm việc lớn các ngươi còn ngăn cản ta?

Phương Hành cổ quái nhìn các nàng, tựa hồ có chút không cam tâm tình nguyện.

- Thần tộc thế lớn, cường giả như mây, một mình ngươi chạy đi chịu chết hay sao?

- Can hệ trọng đại, bất luận như thế nào đều phải cẩn thận thương nghị một phen mới được.

Hai vị tiên cô đều tận tình khuyên, ngược lại là tiên cô cụt một tay kia cười lạnh một tiếng, nhìn Phương Hành nói:

- Tiểu ma đầu, đừng quên mạng của ngươi là được Phù Diêu Cung cứu, hiện tại trên dưới mấy trăm mạng Phù Diêu Cung đang cần ngươi bảo vệ, ngươi há có thể một mạch đi thẳng?

- Ách... Ta cũng không nói muốn đi thật...

Đối diện với ánh mắt giống như có thể xuyên thủng tâm tình của tiên cô cụt một tay, Phương Hành có chút bất đắc dĩ.

Hắn ném ra một câu liền muốn rời khỏi, thật đúng là có lý do không muốn cùng đám nữ nhân lăn lộn cùng một chỗ, nhất là ngay lúc này, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết tất nhiên sẽ có thật nhiều phiền phức đi ra, mặc dù đám nữ nhân này cứu mình, nhưng người có hảo cảm với mình lại không nhiều, nhìn vừa rồi nữ tử kia lau mồ hôi cho mình, lúc mình tỉnh lại, lập tức vứt khăn lụa xuống, tức giận bỏ đi liền nhìn ra, dù sao trước đó mình là kẻ địch của bọn hắn, hơn nữa các nàng cũng vì cứu mình, mà đã mất đi cơ hội cứu Thiếu Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng, dưới tình huống như vậy , mặc kệ là ai cũng đều khó có khả năng có thiện cảm với mình, chứ đừng nói là một đám nữ nhân?

Nhưng hết lần này tới lần khác, các nàng quả thực đã cứu mình, mình còn không tốt trở mặt với các nàng.

Thay vì chờ đợi rắc rối lớn phủ xuống, còn không bằng mình một mạch đi thẳng một, ân tình lại ghi ở trong lòng, có cơ hội sẽ báo đáp các nàng thật tốt, nhưng ngày bình thường, trời đất bao la, tất cả đi đường Dương quan, cầu độc mộc, suy nghĩ làm sao tìm được sinh linh Thần tộc gây hiền phức.

Ý niệm này ẩn giấu rất sâu, nhưng không nghĩ rằng, lại bị tiên cô cụt một tay Mạc Tâm nhìn thấu.

- Ngươi nói cái gì đó? Ông đây là loại người này sao? Được rồi được rồi không đi nữa!

Phương Hành mặt đầy bất mãn, nghi ngờ nhìn về phía tiên cô cụt một tay, ồn ào vài câu, bất đắc dĩ ngồi xuống, hắn là nợ đối phương một nhân tình, mà đối phương đã nói toạc điểm này ra, vậy bất luận như thế nào, hắn đều không có ý tứ lại rời đi...

Mấy vị tiên cô thấy hắn ngồi xuống, cũng liếc nhau một cái, cảm thấy tiểu ma đầu này thật đúng là hơi khó chơi!

- Đầu tiên nói trước, các ngươi muốn giữ ta tới khi nào?

Sau khi do dự một chút, vẫn là Phương Hành mở miệng trước.

Vấn đề này hắn không hỏi rõ ràng, đáy lòng luôn luôn không chắc, dù sao hắn cũng có quá nhiều người muốn tìm.

- Chúng ta sẽ không một mực quấn lấy ngươi, nhưng bất luận như thế nào, ngươi cũng phải giúp chúng ta tìm được Thiếu Tư Đồ, hoặc là dàn xếp một nơi an toàn rồi lại nói, điểm này rất công bằng? Thật ra mà nói, hiện tại chúng ta cũng chưa thoát khỏi hiểm cảnh, bên ngoài, còn có vô số sinh linh Thần tộc đang tìm chúng ta, một khi bị bọn họ phát hiện, bằng lực lượng của ba người chúng ta không có khả năng bảo vệ được các đệ tử!

Tiên cô cụt một tay Mạc Tâm thấp giọng nói ra, giọng điệu rất ngưng trọng.

- Được, không có vấn đề!

Phương Hành nghe xong, ngược lại có chút ngưng tụ, rồi đáp ứng.

Hắn không phải một người vong ân phụ nghĩa, nghe thấy nữ đệ tử Phù Diêu Cung còn chưa thoát khỏi hiểm cảnh, tự nhiên liền không tùy ý rời đi.

Mà Mạc Tâm cùng hai vị tiên cô khác liếc nhau một cái, lại nói:

- Trước khi tìm thấy Hồng Nhi, chúng ta còn cần ngươi đáp ứng một chuyện.

Thấy nàng nói nghiêm túc, Phương Hành cũng hơi ngẩn người:

- Chuyện gì?

Mạc tâm hít một hơi thật sâu, thần sắc cực kỳ trang nghiêm:

- Làm Đại Tư Đồ của Phù Diêu Cung.

- Ách...

Trong nháy mắt, Phương Hành liền ngây ngẩn cả người, trên mặt đầy vẻ khó có thể tin.

Đại Tư Đồ của Phù Diêu Cung này thật sự là một cái tôn hiệu nổi tiếng thiên hạ, không chỉ là Đạo Chủ đạo thống cực hạn thế gian, tượng trưng cho địa vị vô thượng, càng là một trong những danh từ mạnh nhất thế gian, quan trọng nhất chính là người thế gian đều biết Đại Tư Đồ Phù Diêu Cung có được ba ngàn thị thiếp, diễm phúc vô song , có thể nói, trong giới tu hành, gần như người người đều mơ trở thành Đại Tư Đồ Phù Diêu Cung, nhưng đương nhiên nó cũng chỉ là một mộng đẹp mà thôi, Tư Đồ chi vị truyền thừa vô cùng khắc nghiệt, bình thường đầu thai mười đời, cũng không dính một chút vào bên cạnh...

Phương Hành càng chưa bao giờ nghĩ tới, ngoại trừ cùng đối phương đánh một chầu bên ngoài, mình còn có thể có nửa điểm liên quan đến Tư Đồ của Phù Diêu Cung...

Nhưng bây giờ, tiên cô cụt một tay đã nói ra như vậy, còn là một thỉnh cầu nữa...

Cái này thật sự làm cho hắn chấn kinh, kinh ngạc, nghi hoặc, khiếp sợ, thậm chí còn có một chút thẹn thùng nho nhỏ...

Sau nửa ngày, hắn mới cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói:

- Trong nhà của ta đã có ba người, giờ lấy thêm ba ngàn … Thật khó nuôi đó..

Câu này vừa nói ra, lại đến lượt ba người Mạc Tâm biểu lộ ra vẻ cổ quái.

- Tiểu ma đầu này nghĩ đi đâu vậy?

Ho nhẹ một tiếng, tiên cô cụt một tay Mạc

Tâm thản nhiên nói:

- Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, đệ tử Phù Diêu Cung sẽ không gả cho ngươi!

Phương Hành nghe xong ngẩn ngơ, sau cùng cả giận nói:

- Ngay cả nàng dâu cũng không cho, vậy thì ta làm Tư Đồ bỏ đi kia làm gì, dù sao ta không làm..."

Đám người Mạc Tâm nghe xong lời này, lập tức không biết nói cái gì cho phải, nhìn khuôn mặt giận dữ của Phương Hành, trong lòng nhịn không được dâng lên một cái ý niệm trong đầu:

- Quả nhiên tiểu ma đầu này không phải đèn đã cạn dầu, còn khó dây hơn Hỗn Thế Ma Vương trong nhà kia...

Trong lúc nhất thời, các nàng vừa muốn quát tháo, vừa muốn khuyên, nhưng lại lại không nắm chắc được Phương Hành sẽ ăn cái dạng nào, ngược lại hơi khó xử.

Qua nửa ngày, tiên cô Mạc Tiêm đã từng ôm Phương Hành từ bên trong chiến trường trốn thoát, nhẹ nhàng mở miệng:

- Đệ tử Phù Diêu Cung không thể nào gả cho ngươi được, các nàng là đạo lữ của Hồng nhi, không thể nói bừa, ngược lại là tiểu công chúa của Dao Trì có thể gả cho ngươi!

- Tiểu công chúa của Dao Trì? Là bánh bao nhỏ kia?

Phương Hành nghe lời này, không khỏi hơi ngẩn người, thần sắc có chút cổ quái.

Hiện tại hắn càng nghe càng mơ hồ, không hiểu rõ ba người nữ nhân này đang suy nghĩ cái gì.

Cuối cùng vẫn là tiên cô cụt một tay Mạc Tâm ho một tiếng, giải thích nói:

- Để ngươi trở thành Đại Tư Đồ của Phù Diêu Cung, cũng là vì cân nhắc cho hai bên chúng ta, dù sao trước kia chúng ta cũng không quen biết, thậm chí còn có mối thù truyền kiếp, mà bây giờ sống nương tựa lẫn nhau, hai bên nhất định phải luôn ủng hộ nhau, trên dưới mấy trăm đệ tử Phù Diêu Cung đi theo chúng ta trốn thoát, chúng ta không thể không thận trọng cân nhắc, nói thật, thanh danh trước kia của ngươi… Quả thực không hề tốt đẹp gì, nhưng lại có một chuyện cả thiên hạ đều công nhận, đó chính là từ trước đến nay ngươi luôn bao che khuyết điểm, đối với người bên cạnh không tiếc ném đầu, vẩy máu, cho nên chúng ta cũng cần kết quan hệ thông gia với ngươi, có thể thẳng thắn vô tư đối diện với nhau, không giữ tư tâm chút nào, mới có thể tin tưởng lẫn nhau trong lúc loạn thế.

- Còn một điểm nữa, Phù Diêu Cung kinh doanh mấy vạn năm, thâm căn cố đế, rất nhiều thế lực đạo thống đều là quân cờ mà chúng ta bố trí, cho dù là sinh linh Thần tộc cũng không có khả năng nhổ tận gốc, mà bây giờ, đã đến lúc chúng ta vận dụng những quân cờ này, chỉ tiếc, Vương Mẫu đi về cõi tiên, Hồng nhi lại không thấy tăm hơi, ngườicó thể điều động những quân cờ này cũng chỉ có Đại Tư Đồ của Phù Diêu Cung, cho nên chúng ta muốn mời ngươi làm Thiếu Tư Đồ Phù Diêu Cung trước khi Hồng nhi về, đây cũng không phải là vì che giấu tai mắt, lúc đầu Dao Trì có xác nhận quyền lực của Đại Tư Đồ Phù Diêu Cung, mà lần này, ba người chúng ta liên thủ đề cử ngươi làm Tư Đồ, đến lúc ngươi chính là Tư Đồ thật của Phù Diêu Cung, có thể điều động những lực lượng kia!

Nói đến chỗ này, tiên cô cụt một tay Mạc Tâm có hơi dừng lại, ngược lại là tiên cô Mạc Tiêm tiếp lời nói:

- Đương nhiên, còn có một điểm nữa, có lẽ người ngoài cảm thấy không quan trọng gì, nhưng đối với nữ nhân chúng ta mà nói lại là cực kỳ quan trọng, mấy trăm nữ đệ tử Phù

Diêu Cung cần ngươi bảo hộ, nhưng dù sao các nàng cũng là người của Hồng nhi, cả ngày ở chung một chỗ với đại nam nhân như ngươi, thanh danh không thể không cân nhắc, cho nên chúng ta muốn gả nha đầu Tiêu Thanh cho ngươi, kể từ đó, ngươi bảo hộ các nàng cũng là danh chính ngôn thuận, trên thanh danh cũng sẽ tốt lên rất nhiều...

Sau khi nghe xong ba vị tiên cô giải thích, trong đầu Phương Hành rất rối loạn, bỗng nhiên có một cái ý niệm:

- Đây là cái gì cùng cái gì?

Không thể không nói tâm tư của nữ nhân vô cùng tinh tế tỉ mỉ, các nàng suy tính những vấn đề này, ngoại trừ điểm thứ hai ra, Phương Hành còn có thể miễn cưỡng lý giải bên ngoài, những cái khác đều không biết lý giải ra sao, các nàng cứu được tính mạng của mình, mình đương nhiên sẽ không bỏ các nàng không để ý, các nàng có thể không tin mình, nhất định phải kết xuống một mối quan hệ thông gia mới có thể tín nhiệm mình vô điều kiện sao?

Còn có điểm thứ ba, ở một chỗ với mình, sợ hỏng thanh danh của mấy trăm nữ đệ tử Phù Diêu Cung, làm sao không sợ làm hỏng thận của mình vậy?

Còn có, cái gì gọi là mình phải cưới bánh bao nhỏ của Dao Trì, thanh danh mới khá lên nhiều?

Nếu như mình thực sự muốn cưới ba vị tiên cô này, thanh danh hỏng kia cũng phải hỏng...

- Đương nhiên, kỳ thật còn có điểm quan trọng hơn.

Ba vị nữ tiên cô liếc nhau một cái, tiên cô Mạc Từ lấy quyển cổ tả kia ngay từ đầu, thấp giọng mở miệng:

- Ngươi chính là Tiên Anh chi thân, sơ kết Tiên Anh không lâu, cũng là lúc nên cực kỳ tu luyện, bây giờ là loạn thế, chúng ta cũng không thể che giấu nó, Dao Trì thậm chí là Phù Diêu Cung đều có phần lớn Tiên quyết đạo điển có thể cung cấp cho ngươi lĩnh hội, chỉ có điều, đạo thống xưa nay có nghiêm huấn, Tiên quyết đạo điển không thể truyền ra ngoài, ngoại trừ Tư Đồ Phù Diêu Cung ra, ngay cả chúng ta cũng không thể đọc qua, cho nên, chúng ta muốn truyền những Tiên quyết đạo điển cho ngươi, cũng chỉ khi ngươi là Đại Tư Đồ của Phù Diêu Cung, hi vọng ngươi có thể hiểu được nỗi khổ tâm của chúng ta, đáp ứng điều kiện này...

- Đạo quyết đạo điển của Phù Diêu Cung? Có thể truyền toàn bộ cho mình?

Nghe được điểm này, tim Phương Hành đập thình thịch, thần sắc trở nên ngưng trọng lên.

Suy tính thật lâu, hắn mới thở dài một hơi:

- Được, ta đáp ứng các ngươi làm Đại Tư Đồ Phù Diêu Cung, nhưng ta còn có một điều kiện…

Ngừng lại một chút, vẻ mặt hơi đau khổ nói:

- … Không cưới tiểu công chúa kia có được hay không? Chúng ta không có cơ sở tình cảm...

- Không thể!

Không đợi ba vị tiên cô kịp phản ứng, ngoài động bỗng nhiên có một người kêu lớn lên:

- Dựa vào cái gì?

Chương 1030: Nhậm chức Đại Tư Đồ đời thứ ba mươi sáu.

Đang lúc Phương Hành chính nghĩa nghiêm trang đưa ra một điều kiện để mình nhậm chức Đại Tư Đồ Phù Diêu Cung, ba vị tiên cô đều không có trả lời, lại không nghĩ rằng sẽ có một người khác kêu lớn lên, vừa kêu vừa vọt vào sơn động, trên mặt đầy tức giận bất bình, người này không phải là tiểu công chúa Dao Trì Mạc Tiêu Thanh thì là ai? Lúc này, nha đầu này lại có chút ủy khuất, sau khi nghe người ta nói Phương Hành đã tỉnh lại, liền biết hắn nhất định sẽ thương nghị với ba vị tiên cô cái gì đó, hơn nữa trước đây nàng cũng đoán được chuyện này sẽ liên quan đến mình, cho nên chạy tới nghe lén, kết quả là nghe được các nàng muốn gả mình cho tên tiểu ma đầu này, lập tức tức sôi ruột, muốn nhảy ra phản đối, nhưng sau khi nghe ba vị tiên cô phân tích, khiến cho lòng của nàng càng thêm trĩu nặng, nhất thời không nói ra được lời cự tuyệt, liền chậm trễ mấy hơi công phu. . .

Sau đó nàng nghe thấy Phương Hành nói, hắn thế nhưng lại cự tuyệt. . .

Cái này lập tức làm cho nàng cực kỳ bất mãn, một lòng muốn phản đối chuyện này, lúc thốt ra lại trở thành phản đối Phương Hành!

Nghĩ tới ta đường đường là tiểu công chúa Dao Trì, xinh đẹp như hoa tuổi vừa mới mười sáu, có tiền có diện mạo có địa vị, tu vi không thấp, ai nhìn cũng thích, cái tên này lớn lên tính tình vừa nóng nảy vừa thối, ăn đậu hũ của nữ nhân giống như ăn bánh bao, chỉ là một tay ăn chơi lỗ mãng cũng dám cự tuyệt cưới mình?

Lật trời rồi!

Một ý niệm hiện lên trong đầu hiện lên, lúc đầu tiểu công chúa Dao Trì bụng đầy ý cự tuyệt, bỗng nhiên trở thành đầy bụng ủy khuất cùng bất bình!

- Càn quấy, trưởng bối nói chuyện, ngươi xông vào làm cái gì?

Nhìn thấy Mạc Tiêu Thanh xông vào động phủ đến, Mạc Cô cũng không nhịn được nhíu mày hét lớn.

Các nàng đã sớm phát hiện nàng ở bên ngoài nghe lén, một lời vừa rồi là cố ý nói cho nàng nghe..

- Ta không tiến vào, các ngươi liền bán ta đi.

Tiểu công chúa Dao Trì hét lên, mười phần ủy khuất lại uất ức.

- Tiêu Thanh nha đầu, đây không phải lúc ngươi bốc đồng.

Mạc Cô cau mày nói.

- Ta biết đây không phải lúc bốc đồng, để cho ta gả cho hắn cũng không phải là không thể được, nhưng hắn dựa vào cái gì không chịu cưới ta.

- Một đại cô nương, nói những chuyện này làm gì, ngươi mau đi ra, chuyện này này không cần ngươi xen vào!

Chuyện liên quan đến ta, dựa vào cái gì không cho ta xen vào, ta cứ muốn nói. . .

Trong lúc nhất thời, tiểu công chúa Dao Trì Mạc Tiêu Thanh làm rùm beng với ba vị tiên cô, trong sơn động loạn tung tùng phèo.

- Ông trời ơi, còn có thể tốt một có được hay không. . .

Các nàng ở một bên cãi nhau, làm phiền Phương Hành không nhẹ, nhịn không được thở thật dài một cái, hai tay đè xuống phía dưới, nói:

- Được rồi, đừng ồn ào nữa, ba nữ nhân không cãi nhau đều có thể làm phiền ta quá sức, bốn cô gái cãi nhau còn để cho ta con đường sống hay không?

Nói xong, giống như đang hạ quyết tâm, sẵn sàng tình nguyện hi sinh mình:

- Chuyện này coi như ta ăn thiệt thòi đi, ta đáp ứng cưới ngươi được hay không?

Ba vị tiên cô nghe vậy, ánh mắt cổ quái nhìn lại hắn.

Ngược lại là Mạc Tiêu Thanh thấy hắn sửa lại lời nói, có chút đắc ý nói:

- Vậy còn tạm được. . .

Nói xong, nàng bỗng nhiên sửng sốt:

- A? Ta đáp ứng gả cho ngươi lúc nào?

- Vừa rồi đó!

Phương Hành đương nhiên nói:

- Không cưới ngươi ta sợ ngươi tự sát!

- Gả cho ngươi, ta mới tự sát thì có, ta không đáp ứng. . .

Mạc Tiêu Thanh phát hiện mình nói không rõ ý tứ, vội ồn ào.

- Được được được, không đáp ứng liền không đáp ứng thôi, không cưới cũng được.

Phương Hành trợn trắng mắt:

- Dù sao trong nhà của ta đã có ba người, ta còn ngại mệt khi phải nuôi vợtừ nhỏ đây. . .

- Đã cưới ba người dựa vào cái gì không cưới ta?

- . . .

- . . .

Hiển nhiên hai người này một người cứng rắn, một người ngang ngược, làm cho ba vị tiên cô không biết nói cái gì cho phải, với nhãn lực của bọn nàng, tự nhiên cũng nhìn ra, kỳ thật hai người kia đều không quá mức phản cảm với đối phương, nhưng cũng không có bao nhiêu tình cảm thâm hậu, bình thường các nàng cũng đã nói qua với Mạc Tiêu Thanh, ngược lại phát hiện nha đầu này từ khi bị Phương Hành lừa mang đi một lần, về sau lại đã trải qua chuyện tiên đại tự, trong lòng đã sinh ra hảo cảm như có như không, chỉ có điều, trước kia các nàng đều cật lực áp chế ý nghĩ này của nàng, bây giờ lại muốn thuận nàng bồi dưỡng ra ý nghĩ này, nhưng tính tình của Mạc Tiêu Thanh rất ngang ngược, nếu Phương Hành thuận theo nàng, chuyện này tự nhiên nước chảy thành sông, nhưng Phương Hành cũng cứng rắn, tổn hại người không nể mặt mũi, ngược lại làm cho tình hình có hơi căng thẳng.

Từ trận ầm ĩ của hai người này, lời nói cứng rắn, nhưng cũng không có nói hoàn toàn cự tuyệt, liền có thể thấy tâm tư cự tuyệt của bọn họ thực sự không có nặng nề như vậy, nhưng cục diện trước mắt này, cứ để bọn họ nhao nhao xuống dưới, nói không chừng manh mối còn sót lại đều bị gạt bỏ, chỉ đợi tới lúc bọn họ nói ra tuyệt tình tuyệt ý, đến lúc đó ngược lại không biết nên thu dọn như thế nào, ba vị tiên cô liếc nhau một cái, trong lòng liền đã có chủ ý, Tiên cô cụt một tay Mạc Tâm vỗ thạch án bên cạnh quát:

- Đủ rồi! Các ngươi không được ầm ĩ, việc này sẽ do chúng ta định đoạt, nhưng chúng ta cũng sẽ không ép các ngươi, tạm thời cho các ngươi định ra hôn ước, một năm sau thành hôn, nếu như các ngươi thực sự đều không đồng ý, đến lúc đó hủy bỏ là được!

- Chỉ là hôn ước?

- Một năm sau?

Phương Hành cùng Mạc Tiêu Thanh nghe được, hơi ngẩn người không có lập tức mở miệng phản bác.

Mạc Tiêm tiên cô dậm chân:

- Nếu như người các ngươi đều không có dị nghị gì, việc này liền quyết định như vậy!

Phương Hành cùng Mạc Tiêu Thanh liếc nhau một cái, đều nặng nề hừ một tiếng, sau đó quay đầu qua một bên.

- Ta đi sắp xếp một chút!

Tiên cô cụt một tay Mạc Tâm thấy việc lớn đã định, liền đứng lên đi ra ngoài động.

Không bao lâu sau, nàng trở về lần nữa, thần sắc ngưng trọng, thấp giọng nói với Phương Hành:

- Ngươi ra đi!

Một đoàn người bước ra khỏi hang đá, liền nhìn thấy bên trong thung lũng, tất cả nữ đệ tử Phù Diêu Cung đều đã tụ tập ở một chỗ, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành đều lộ ra cực kỳ phức tạp, có người không cam lòng, có người phẫn uất, cũng có người rất tò mò, mà ở trong sơn cốc đã dựng lên một bệ đá, kiểu dáng phong cách cổ xưa, giống như vương tọa, chín vị nữ đệ tử Phù Diêu Cung lần lượt chia nhau đứng sau bệ đá, mỗi người bưng một cái khay có để một bộ cổ bào, một cổ quan, còn có giày vàng, bảo kiếm,..

- Thời gian rất gấp rút, sắp xếp đơn sơ, ngươi đừng có để ý!

Mạc Tiêm dẫn Phương Hành đi tới, rồi trầm thấp hít một tiếng, nhẹ nhàng nói.

- Dù sao đều là giả, có cái gì phải ngại!

Phương Hành chẳng hề để ý nói một câu, cảm thấy các nàng trịnh trọng quá mức.

Nhưng Mạc Từ tiên cô nghe xong, thần sắc ngưng trọng, trịnh trọng nói:

- Đây cũng không phải là giả, lấy tiên bào, đeo đạo quan, ngươi sẽ chân chính Đại Tư Đồ thứ ba mươi sáu của Phù Diêu Cung, tên của ngươi cũng sẽ ghi vào trong điển tạ của Phù Diêu Cung, tất cả lực lượng của Phù Diêu

Cung cất giấu trong đạo điển cổ tạ, đều đưa ngươi sử dụng, tương lai dù tìm được Hồng nhi, ngươi thoái vị nhường cho hắn, hắn cũng chỉ trở thành Đại Tư Đồ thứ ba mươi bảy, tính ra, ngươi chính là trưởng bối của hắn, chuyện này, chúng ta hết sức chăm chú, cũng hi vọng ngươi gánh vác trọng trách lớn!

- Tạm thời góp cho đủ số, còn tùy thời thoái vị, ngươi nói nghiêm túc ta cũng phải tin. . .

Phương Hành liếc nhìn vị tiên cô này, thấy thấy lời nàng nói rất không thực tế.

Mạc Từ tiên cô thở dài, nói đến một chuyện xưa:

- Thần Châu Thánh Nhân Câu Ly đại thánh cũng từng trải qua chuyện này, ông ta cùng người nhậm chức Đại Tư Đồ thứ ba mươi ba của Phù Diêu Cung tâm đầu ý hợp, tình như thủ túc, cho nên bảy trăm năm trước, sau khi Đại Tư Đồ Phù Diêu Cung mất tích ở Tiên điện, Dao Trì cùng Phù Diêu Cung như rắn mất đầu, lão nhân gia liền đã lấy tiên bào, năm đạo quan, tạm thời nhậm chức Đại Tư Đồ thứ ba mươi năm của Phù Diêu Cung, mặc dù chỉ làm ba ngày, liền hái quan mà đi, nhưng cũng vì vậy mà che chở Phù Diêu Cung bảy trăm năm, trong bảy trăm năm này kỳ thật Dao Trì cùng Phù Diêu Cung ngay cả một vị cao thủ Độ Kiếp cảnh cũng đều không có, nhưng địa vị cũng không bởi vậy mà giảm xuống, vẫn đứng trên đỉnh tu hành như cũ, càng không người nào dám tới ngấp nghé Bàn Đào lâm của Dao Trì. . . Có tiền lệ phía trước này, ngươi còn cảm thấy làm chủ Phù Diêu Cung là ủy khuất ngươi sao?

- Thánh nhân cũng đã làm qua? Đùa thật?

Phương Hành nghe xong, thần sắc ngưng trọng rất nhiều, đi tới bệ đá cũng có vẻ hơi nặng nề.

Đã có Thánh Nhân làm tiền lệ, thế thì cũng không giống như Phù Diêu Cung lợi dụng mình, nhưng nếu như mọi người lợi dụng lẫn nhau còn tốt, trọng trách trong lòng của hắn cũng không nặng, nhưng lúc này nhìn đỉnh đạo quan kia, trong lòng lại trĩu nặng, mặc dù biết rõ nó không chỉ là một đỉnh đạo quan, mà còn là một loại trách nhiệm, chỉ cần mang lên người, những nữ đệ tử Phù Diêu Cung này, ngay cả vợ cũng đều sống dựa vào mình. . .

Nhưng nghĩ lại, người ta cứu mạng mình, ân tình lớn như vậy, cho dù gánh vác trách nhiệm này thì như thế nào?

Sau khi tâm tư suy nghĩ thông suốt, đi lại cũng dễ dàng hơn, thở dài một tiếng, đi tới bệ đá.

Tiên cô cụt một tay Mạc Tâm cùng hai vị tiên cô khác cũng đều đứng ở trên bệ đá, lẳng lặng nhìn hắn, chờ hắn bước lên bệ đá, ba vị tiên cô này cũng liếc nhau một cái, trong mắt đều là ngưng trọng không nói ra được, Mạc Tiêm tiên cô đứng ở trên bệ đá lấy đỉnh đạo quan trong tay nữ đệ tử phía sau, nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Phương Hành, chỉnh đến khi ngay ngắn, rồi giúp hắn nịt băng rua, sau đó lui về sau một bước, thét dài than nhẹ, mang theo một phong cách cổ xưa thần bí không nói ra được:

- Lấy cửu thiên tinh thần quan, bầu trời trên đầu, đạo dữ thiên tề, chư thiên phía dưới ta là vua. . .

Sau đó, Mạc Từ tiên tử tới phủ tiên bào cho hắn.

- Khoác trên vai sông núi vạn dặm, lưng đeo muôn dân trăm họ, không rời. . .

- Đi giày đạp một bước lên mây, lên như diều gặp gió đi chín vạn dặm, dạo bước trong mây nhâm tiêu diêu. . .

- Đeo kiếm vạn dặm sông núi, tư thế hào hùng chiến cửu thiên, bảo vệ Thương Thiên trảm bất chính. . .

- . . .

- . . .

Từng tiếng than nhẹ giống như từng tiếng tuyên thệ, chín món bảo khí đeo lên người Phương Hành, cũng giống như hắn lập xuống chín lời thề.

Cuối cùng, Mạc Cô đi tới, một tay khoác lên vai Phương Hành, trong giọng nói mang theo một loại cảm xúc phức tạp: "Từ nay về sau, ngươi chính là Đại Tư Đồ thứ ba mươi sáu của Phù Diêu Cung, vận mệnh, khí số của chúng ta rốt cuộc không thể tách rời. . .

- Ai. . .

Phương Hành cũng không trả lời, nhưng trầm lắng thở dài, sau đó vừa quay đầu lại đã đối mặt với rất nhiều nữ đệ tử Phù Diêu Cung.

- Bái kiến Đại Tư Đồ. . .

Ở trước mặt hắn, mấy trăm nữ đệ tử Phù Diêu Cung đều quỳ xuống, bất luận là không phục hắn, hay là thống hận hắn, hay là nghe nhiều chuyện cũ của hắn mà cảm thấy sợ hắn, vào lúc này, đều thành tín quỳ xuống, không người nào dám có bất kỳ dị nghị gì, trong đó thậm chí còn bao gồm tiểu công chúa Dao Trì Mạc Tiêu Thanh, nàng ở trước người các đệ tử Phù Diêu Cung, dịu dàng bái lạy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lộ ra vẻ trang nghiêm đến cực điểm.

- Được rồi, đừng bái nữa, đều đứng lên đi!

Phương Hành bất đắc dĩ phất tay, nhìn thấy tiểu công chúa Dao Trì cách mình gần nhất, im lặng nói: .

- Hai bánh bao trước ngực đều nhìn thấy được!

Chương 1031: Loạn thế đồ tiên pháp

Lấy Phù Diêu cung tượng trưng cho chín món Linh Bảo truyền thừa, lại được mấy trăm nữ đệ tử lễ bái, Phương Hành cũng coi như đã đường đường chính chính đảm nhiệm Đại Tư Đồ Phù Diêu cung thứ ba mươi sáu rồi, cho đến khi chuyện này xác định xuống, hắn vẫn còn có cảm giác không chân thật, mấy ngày trước hắn còn là địch với Phù Diêu cung, coi Nhiếp Thiên Hồng Đại Tư Đồ Phù Diêu cung là địch thủ lớn nhất, nghĩ mọi cách muốn dồn đối phương vào chỗ chết, Tiên Hội Độ Kiếp càng thêm kiên định với chủ ý lật đổ căn cơ Dao Trì tiên cung, để cho bọn họ hai bàn tay trắng, nhưng ai có thể lại lường trước được, lúc này mới qua có mấy ngày ngắn ngủi mà thế cục đã thay đổi, thế mà hắn lại chuyển mình trở thành Đại Tư Đồ Phù Diêu cung?

Thế sự hoang đường, tạo hóa trêu ngươi,

chứng giám một chút!

- Lại đi theo ta!

Sau khi làm xong nghi thức, nữ đệ tử khác của Phù Diêu cung tự nhiên tan đi, Mạc Từ tiên cô thấp giọng gọi Phương Hành, đi về phía một hang đá nhỏ kín đáo trong sơn cốc, Mạc Tiêu Thanh nhìn thấy liền cũng tò mò đi theo tới, nhưng mà đi chưa được mấy bước, liền bị Độc Tí tiên cô giữ chặt lại, kêu đi tới một góc sơn cốc sửa sang lại phù văn đi khiến Mạc Tiêu Thanh bất mãn đầy mình.

- Mấy thứ trong này, có rất nhiều thứ Tiêu Thanh tiểu nha đầu không thể xem!

Mạc Từ tiên cô xấu hổ cười, nhẹ giọng giải thích, lấy ra vài bộ điển tịch từ trong hang đá, đều là mấy thứ có vẻ mộc mạc, khí tức từ xưa, bên trên tăng thêm từng tầng cấm chế, thần bí lạ thường, khiến cho người ta vừa nhìn đã biết đây tất nhiên là bí mật không truyền ra một đời đạo thống nào đó, trong ngày thường nhìn còn nặng hơn mạng, thường lui tới trong tu chân giới cũng có một phần lớn ân oán, đều bởi vì ngươi nhìn trộm bí mật không truyền ra của đạo thống nhà ta, ta liếc nhìn pháp ấn khi ngươi thi pháp, cơ sở của một tông môn sống yên ổn, thật sự không phải nhỏ.

- Dao Trì ba ngàn đạo tạng, đại bí truyền của Phù Diêu cung đều là vô thượng đạo điển nổi tiếng nhất thế gian, chỉ tiếc thần tộc giáng xuống, tấn công cướp đoạt như lửa, lúc đó ta canh phòng ở Phù Diêu cung, sau khi nhận được truyền tấn của tam tỷ, phát hiện thời gian khẩn cấp, không kịp vận chuyển toàn bộ đạo điển bí truyền, chỉ có thể tăng thêm vài đường phong ấn, chìm vào dưới Cửu Uyên, sau đó chỉ mang theo ba bộ đạo điển bí truyền quan trọng nhất của Phù Diêu cung trốn thoát, hội họp với bọn họ, đó là mấy bộ đạo điển trước mắt này, còn đây là bí mật vô thượng không phải Tư Đồ Phù Diêu cung không thể lật xem, ngay cả chúng ta cũng không cách nào làm chủ tùy tiện truyền cho người khác, nhưng mà bây giờ ngươi đã là Tư Đồ Phù Diêu cung, có thể cho ngươi!

- Bí truyền vô thượng của Phù Diêu cung...

Vẻ mặt Phương Hành cũng ngưng trọng lên, chậm rãi quét qua ba bộ đạo điển này, tâm tình rõ ràng hơi kích động.

Đang định theo bản năng đưa tay đi chạm vào, lại bị Mạc Từ tiên cô ngăn cản:

- Không thể tự ý động, phía trên những đạo điển này đều có cấm chế do các đời Đại Tư Đồ lưu lại, nếu không nhận được tán thành của bọn họ, đó là hủy đi đạo điển, cũng sẽ không thể tiết lộ một chữ!

- Còn phải đạt được tán thành của bọn họ?

Phương Hành lại ngẩn ngơ, chân mày nhíu chặt lại, cảm thấy cách làm việc của đại đạo thống này quả nhiên phiền toái đến cực điểm, nghĩ tới lão nhân gia hắn lúc trước ngay cả thái thượng cửu kinh của thái thượng đạo thống đều tùy tiện truyền cho người khác, nào từng có ý tưởng cổ quái này.

- Đây là tự nhiên, bây giờ ngươi là Đại Tư Đồ, vẫn còn cần nhận được tán thành của bọn họ!

Mạc Từ tiên cô nói như chuyện đương nhiên, sau đó bắt đầu truyền thụ phương pháp đọc xem đạo điển này cho Phương Hành, cũng cực kỳ rườm rà.

Cũng may Phương Hành rất muốn nhìn xem nội dung của những đạo điển này, cho nên nhẫn nhịn nhớ kỹ, sau đó làm theo lệ, trước nhỏ một giọt máu của mình lên trên, rồi sau đó đặt bội kiếm Đại Tư Đồ Phù Diêu cung bên người lên trên đạo điện, thấp giọng niệm một đoạn cổ chú thần bí, tiếp theo thần niệm phóng lên trên cao, lại hợp làm một chỗ với đạo quan trên đỉnh đầu mình, lập tức chỉ cảm thấy bên trong thần niệm cảm ứng thay đổi hình ảnh, giống như trong nháy mắt này mở ra một đôi mắt thần, trước mắt cực kỳ huyễn lệ, đều là chữ to màu vàng trôi nổi vô tận.

Tất cả chữ to màu vàng này rõ ràng đều từ trong đạo điển này bay ra, giống như ẩn chứa linh tính nhảy ra trong không trung.

Những đạo điển này rõ ràng không dùng để xem, mà chủ động giáo huấn người ta.

- Má nó, má nó, má nó...

Trong lòng Phương Hành khiếp sợ đến cực điểm, nói tục liên tiếp ba tiếng, gần như muốn nhảy dựng lên.

Cho dù là lúc tu hành thái thượng cửu kinh, hắn cũng chưa từng kích động như thế, thật sự bị bí truyền với cấp bậc đại đạo ẩn chứa trong mấy bộ đạo điển này làm cho sợ ngây người, không khỏi thầm than trong lòng, Phù Diêu cung quả nhiên không hổ là đại đạo thống hạng nhất đương thời...

Bên trong ba bộ đạo điển mà Mạc Từ tiên cô lấy ra, bộ ở bên trái nhất đương nhiên ghi lại bút ký tu hành của mỗi một đời Đại Tư Đồ, mỗi một ma chướng có liên quan đến trong quá trình tu hành mà bọn họ gặp được, mỗi một cửa ải, tránh né như thế nào, phá giải như thế nào, đều ghi lại rõ ràng, trong đó thậm chí còn có một vài bút ký hoàn chỉnh của tiên tổ cảnh giới Chân Tiên lưu lại, mà thông qua những ghi chép này, sau khi tổng hợp lại cho thấy chính là đại đạo quang minh hoàn mỹ nhất, trực tiếp nhất thông đến con đường tu hành cảnh giới cao nhất...

Khó trách các Thiếu Tư Đồ của Phù Diêu cung đều một đám kinh tài tuyệt diễm, con đường tu hành nhanh mà cường đại, bởi vì bọn họ có những bút ký này, quả thật chẳng khác nào có thêm hơn mười thậm chí trên trăm vị minh sư chỉ điểm cho bọn họ nên tránh thoát tất cả chướng ngại trên con đường tu hành như thế nào!

Còn một bộ bên phải nhất rõ ràng ghi lại tiên quyết không ít hơn chín đạo, đều là phương pháp tinh thâm huyền diệu, học thành bất cứ một đạo nào đều có được thần uy tung hoành trong trời đất, trong đó, một trận chiến khi ở Hội Kê sơn, phương pháp “Nhất chỉ điểm giang sơn” và “Phù Diêu cửu vạn lý” mà Thiếu Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng thi triển ra đều rõ ràng ở trong đó, hơn nữa nhìn ra, hai đạo tiên pháp này thậm chí còn không phải là mạnh nhất, bên trong còn có mấy đạo tiên pháp càng khó tu luyện hơn, từ trên uy lực đến xem, quả thật sẽ vượt trên “Nhất chỉ điểm giang sơn” mấy lần...

Liền ngay cả Phương Hành đều nhịn không

được cảm thấy hơi sợ hãi khi nhìn thấy những tiên pháp này, nếu lúc đó Thiếu Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng thiên tư lại cao minh hơn một chút, học nhiều thêm vài đạo tiên pháp, hoặc học hết những tiên pháp này, vậy bản thân thật sự không phải là đối thủ của hắn...

Dĩ nhiên đây cũng chỉ là nói mà thôi, trong lòng hắn rõ ràng, chỉ sợ không phải Thiếu Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng kia không học mà bởi vì tư chất của người này còn thấp, mà tu luyện tiên pháp không đơn giản như vậy, mỗi một đạo tiên pháp đều cần người tu hành tiêu phí vô số tâm huyết, vô số thời gian đi đắm mình vào trong đó, đi nghiền ngẫm, đi cảm ngộ, hàm nhai nhiều không nát, nếu Thiếu Tư Đồ kia thật sự muốn học hết tất cả tiên pháp mà nói, vậy chỉ sợ đến cuối cùng khi có thể phát huy ra thực lực còn không mạnh bằng lúc trước chiến một trận với mình ở Hội Kê sơn...

Sau một lúc lâu tấm tắc lấy làm kỳ, ánh mắt của Phương Hành dần dần ngưng trọng, rơi vào trên mặt một bộ đạo điển cuối cùng.

Nếu hai bộ đạo điển kia đã thần kỳ như thế, bộ đạo điển này được từ trong miệng Mạc Từ nói ra là bộ quan trọng nhất sẽ là cái gì?

- Ngươi... xác định muốn xem bộ đạo điển này sao?

Ngoài ý muốn, khi hắn xem hai bộ đạo điển khác thì Mạc Từ luôn luôn mặc kệ hắn, nhưng vào lúc này nàng lại đột nhiên hơi do dự, bàn tay khẽ nâng, dừng ở giữa không trung, giống như muốn ngăn cản Phương Hành, nhưng mà cuối cùng vẫn không đưa tay qua.

- Ta không thể nhìn bộ này sao?

Phương Hành ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt hơi cổ quái, mang theo chút đùa cợt.

Mạc Từ tiên cô thở dài nói:

- Ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải muốn giấu giếm gì ngươi, chính là trước khi ngươi xem bộ đạo điển này, ta cần giải thích trước cho ngươi một chút, bộ đạo điển này không phải là nhỏ, mà chính là bí truyền tối cao của Phù Diêu cung, chỉ có các đời Đại Tư Đồ mới có thể tu hành, cho dù là Hồng Nhi, bởi vì trước đây hắn vẫn luôn luôn không thể chân chính trở thành Đại Tư Đồ, cho nên cũng không có tư cách lật xem, ngươi bây giờ chính là đảm nhiệm Đại Tư Đồ thứ ba mươi sáu của Phù Diêu cung, tự nhiên có tư cách lật xem thậm chí có tư cách tu luyện, nhưng mà ta vẫn phải dặn dò ngươi một tiếng, sau khi thấy được nội dung bên trong đạo điển, cho dù pháp quyết ghi lại bên trong thần kỳ cỡ nào, đều phải kiềm chế kích động bản thân, không đi tu luyện!

- Nhìn mà không đi tu luyện?

Thấy nàng nói nghiêm túc, ánh mắt của Phương Hành trở nên rất nghi hoặc, không biết nàng đang lo lắng điều gì.

- Không phải ta nói ngoa, bộ đạo điển này tuyệt đối có thể được xưng là một đạo mạnh nhất trong các đạo vô thượng tiên pháp Thiên Nguyên, thế gian có thể đánh đồng với nó đều cực kỳ ít ỏi, đó là dị thuật cửu quan giáng xuống chứa nhiều bí điển, có thể so sánh được với bộ đạo điển này cũng không nhiều, các đời Đại Tư Đồ của Phù Diêu cung ta sở dĩ có thể độc bộ cửu thiên, không thua bất cứ kẻ nào, đó là bởi vì do tu luyện bộ đạo điển này mang đến, cho nên người tu hành thế gian, nhất là ngươi bản thân có tư chất hơn người này sau khi thấy được bộ đạo điển này sẽ rất khó kiềm chế tính tình đi tu luyện, nhưng ta muốn nói chính là... ngươi bây giờ không cách nào tu luyện nó, so với chuyện mạo hiểm phiêu lưu này, còn không bằng trực tiếp nhịn không nhìn nó!

Mạc Từ tiên cô đại khái có ý tốt, nhưng mà lời của nàng lại càng khiến Phương Hành ngứa ngáy khó chịu.

- Sao ngươi nói chuyện lại không thoải mái vậy, ta chỉ hỏi ngươi, hiện giờ ta là Đại Tư Đồ của Phù Diêu cung đi?

Phương Hành nghiêng đầu, nghiêm cẩn hỏi.

Mạc Từ tiên cô nghiêm mặt nói:

- Đó là đương nhiên!

Phương Hành lại hỏi:

- Bộ đạo điển này cũng chỉ có Đại Tư Đồ của Phù Diêu cung có thể tu luyện đi?

Mạc Từ tiên cô thở dài:

- Đúng!

Phương Hành nghe xong, “Xoẹt” một tiếng liền đặt bội kiếm lên trên bộ đạo điển này, cười nói:

- Vậy ta đây dựa vào gì lại không thể tu luyện?

Mạc Từ tiên cô định ngăn cản, nhưng đã không kịp, vẻ mặt khó xử, thậm chí cảm thấy hơi xấu hổ mở miệng:

- Bởi vì... bởi vì cho dù ngươi là Đại Tư Đồ thứ ba mươi sáu, nhưng vốn không có thị thiếp cùng lớn lên ở bên cạnh từ nhỏ...

Trong quá trình nàng nói chuyện, dị biến đã xuất hiện, nàng cũng không nói nổi nữa.

Lúc này Phương Hành đã vận chuyển bí pháp, hấp thu nội dung bên trong bộ đạo điển kia ra, háo thành chữ to màu vàng, từng chút từng chút một dẫn vào thức hải của bản thân, mà theo nội dung ghi chép lại bên trong bộ đạo điển này mà hắn lĩnh hội ra được, biểu cảm cũng dần trở nên hưng phấn, lúc thì đầy mặt kinh ngạc, lúc lại ha ha cười to, khi thì kinh thán không thôi, khi lại mặt ủ mày chau, giống như ma chướng...

- Ha ha, ha ha, độc bộ cửu thiên, duy ngã độc tôn, trảm tiên diệt đạo, hay cho bộ loạn thế đồ tiên pháp...

- Phương pháp này, ta nghĩ...

Chương 1032: Thánh nhân đạo

Loạn thế đồ tiên pháp...

Rất khó hình dung sự khiếp sợ trong lòng Phương Hành khi nhìn thấy nội dung bên trong bộ đạo điển này!

Mạc Từ quả nhiên không nói sai, đây đúng là một bộ đạo điển vô thượng, cũng khó trách ngay cả Thiếu Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng đều chưa từng tu hành được, bởi vì đạo điển này vốn chính là phải ngoài Nguyên Anh cảnh mới có thể tu hành, mà lúc chiến một trận với Phương Hành, Thiếu Tư Đồ này cũng mới vừa bước chân vào cảnh giới Nguyên Anh, còn chưa kịp tìm hiểu, dưới tình huống đương thời, nếu như hắn tìm hiểu bộ đạo điển này, đoán chừng sẽ không cách nào đấu pháp với Phương Hành, bởi vì sẽ phân tâm, bộ đạo điển này quá mạnh mẽ, đối với người tu hành, nhất là người tu hành đi con đường chiến tu mà nói, lực hấp dẫn cũng quá mạnh mẽ, bởi vì bộ đạo điển này vốn không thuộc về phạm trù tiên pháp, chuẩn xác mà nói, đây lại là một bộ Cổ Thánh Thiên Công lưu truyền từ Thái Cổ đến nay.

Rất lâu trước kia, Phương Hành đã từng nghe Dao Trì tiểu công chúa Mạc Tiêu Thanh nói về đại chiến tiên thánh trong thời kỳ Thái Cổ, mà kết quả cuối cùng lại là Cổ Tiên cường đại bị thua, có người lên Trảm Tiên Đài, có người bị trục xuất ra khỏi vực ngoại, về sau đoạn lịch sử bí mật này giống như bị người cố hết sức xóa đi, rất ít người biết được, cũng chỉ có Phù Diêu cung đạo thống có nội tình thâm hậu này mới ngẫu nhiên có một chút mảnh nhỏ ghi chép lại, nhưng mà mức độ chân thật lại rất cao, bởi vì đủ loại truyền thuyết trong thế gian cũng từng đề cập đến sự tồn tại của Cổ Thánh Nhân, bọn họ đều thuộc về hạng người có thực lực kinh người, thậm chí vượt qua tiên, nhưng tuổi thọ của bọn họ lại đều quá ngắn, chưa sống được bao nhiêu năm đã biến mất trên thế gian.

Trong bộ đạo điển này cũng đề cập đến một chút chuyện xưa đó, thậm chí còn nói rõ, ghi lại bên trong bộ đạo điển này là thiên công do một vị Cổ Thánh Nhân từ thời đại Thái Cổ lưu truyền xuống, vị Cổ Thánh Nhân này đã từng thi triển ra môn thiên cổ này trong đại chiến tiên thánh, chém ngã vô số tiên nhân, cùng với các Cổ Thánh khác dẹp yên “Mối họa tiên loạn”, cho nên mới đặt tên cho pháp quyết này là “Loạn thế đồ tiên pháp”.

Dĩ nhiên, giống như ba môn tiên thuật của Viên gia, những tên này đều là tên cổ xưa nhất, mà ở đời sau, vì tránh né nhân quả trong tối tăm nên đã sớm không dám tiếp tục dùng cái tên này nữa, rất sợ làm tiên đố kỵ, cho nên dưới tình huống bình thường ngẫu nhiên nhắc tới với bên ngoài cũng chỉ nói là “Vệ đạo thiên công” của Phù Diêu cung, mà tuyệt đối sẽ không liên hệ một chỗ môn công pháp này với mấy chữ “Trảm tiên” gì đó.

Dĩ nhiên, tên thay đổi, nhưng nội dung không thay đổi, đây đúng là một môn...

... Thiên công đủ để trảm tiên!

Mà nhiều đời Tư Đồ của Phù Diêu cung không khỏi thực lực khủng bố, ngạo thế đương thời, bí mật chính là ở nơi này!

Cho dù tư chất không đủ, không cách nào hoàn toàn tìm hiểu thiên công này, nhưng chỉ cần tu luyện pháp quyết này tới tiểu thừa, thậm chí chính là lĩnh ngộ một chút pháp môn trong đó, như vậy thực lực tăng lên, đứng ở cao nhất đương thời, són vai với các thiên kiêu đều hoàn toàn không thành vấn đề!

Nhưng mà, càng nhìn thêm nội dung bên trong môn công quyết này, trên khuôn mặt vốn hưng phấn của Phương Hành lại xuất hiện một chút ngưng trọng, rồi sau đó vẻ ngưng trọng này dần dần biến thành khiếp sợ, thậm chí còn hơi thổn thức, lại phát hiện ra một bí mật từ trong bộ đạo điển này, khiến cho trong lòng hắn giống như bị nhéo một phát, nhất thời trở nên cảm khái...

- Khó trách thánh nhân cũng đoản mệnh như vậy...

- Cũng khó trách một đám Tư Đồ của Phù Diêu cung các ngươi đều sống không quá dài, còn cần nhiều thị thiếp như vậy...

Hắn chậm rãi rút bội kiếm về trong tay, nhẹ nhàng thở ra, rồi sau đó ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Mạc Từ tiên cô.

Nhiều đời Đại Tư Đồ của Phù Diêu cung không khỏi là hạng người kinh tài tuyệt diễm, với thực lực đặt ở bất cứ thời đại nào đều có thể đứng ở đỉnh đương thời, nhưng nhiều đời Tư Đồ cường đại này lại không có mấy người trường thọ, đừng nói hở ra là sông mấy ngàn năm, thậm chí trên vạn năm giống như tu sĩ Nguyên Anh hoặc Độ Kiếp, các Tư Đồ của Phù Diêu cung thậm chí sống trọn một ngàn năm giống như Kim Đan cũng không nhiều, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tư Đồ của Phù Diêu cung đã có lịch sử tồn tại mấy vạn năm nhưng lại có hơn mười vị Tư Đồ.

Gần như ngàn năm đổi một người!

Mà nguyên nhân chính là ở trong này, công pháp mà Cổ Thánh Nhân lưu truyền xuống là cường đại, nhưng cũng không có nghĩa là tốt, người tu hành cầu đó là trường sinh, đó là bất diệt, mà Cổ Thánh Nhân lại trái ngược với ý niệm này, đường đi lúc đầu của bọn họ giống với tiên, còn chân chính phân ra với tiên chính là theo bọn họ bắt đầu tự cắt đường trường sinh, đó là một con đường vô cùng cường đại, nhưng lại không phải là con đường có thể trường sinh, thậm chí là một con đường tự hao tổn tuổi thọ của mình, mà nhiều đời Tư Đồ của Phù Diêu cung vì tu hành bộ đạo điển này mà hoặc ít hoặc nhiều đều bước lên con đường này, cho nên bọn họ cường đại, cũng lại bởi vì vậy mà tất cả bọn họ đều đoản mệnh!

- Lấy pháp quyết ra để ở đây là vì thể hiện ra với ngươi rằng Phù Diêu cung không hề giấu giếm, bí pháp lớn nhất, bí mật lớn nhất đều có thể bày ra ở trước mặt ngươi, hơn nữa loạn thế hiện giờ, chúng ta cũng rất hy vọng thực lực của ngươi có thể tăng lên, càng nhanh càng tốt, mà ta cũng rất không hy vọng ngươi tu luyện pháp quyết này, thứ nhất là đại giới tu luyện pháp quyết này quá lớn, cho dù là Phù Diêu cung ta cứu mạng ngươi, cũng tự nghĩ không có tư cách yêu cầu ngươi trả giá cao như vậy, thứ hai, tu hành pháp quyết này khó khăn, thật sự quá khó khăn, nhiều đời Đại Tư Đồ, cho dù có ba ngàn thị thiếp, lúc tu hành pháp quyết này vẫn cứ dè dặt cẩn trọng, nhưng tu luyện được tới tiểu thừa cũng không nhiều, phần lớn chính là nắm giữ một ít pháp môn trong đó liền dừng lại...

Mạc Từ tiên cô thở dài một hơi, vô cùng thành khẩn nói:

- Mà ngươi, dù sao mới trên đường nhập chủ Phù Diêu cung, cũng không có thị nữ cùng tu, nữ đệ tử của một khu vực này là của Hồng Nhi, ngươi cũng không động vào được, huống hồ dưới tình huống các nàng không cam tâm tình nguyện cũng không giúp đỡ được gì cho ngươi, cho nên ta vẫn khuyên ngươi một câu, bỏ qua đi, quên hết tất cả những gì ngươi vừa nhìn thấy, miễn cho tu hành không thành, trái lại hao tổn bản thân...

- Ai nói ta không có thị thiếp rất tốt với ta?

Phương Hành nghe xong lại lơ đễnh, ngược lại ném cho Mạc Từ tiên cô ánh mắt xem thường.

- Ngươi đang chỉ...

Mạc Từ tiên cô đang nhớ lại một câu chuyện cũ, biết hắn nói đến ai, khẽ cười khổ, lại lắc đầu:

- Kia không đủ, có cũng như không!

- Nhưng ta còn có biện pháp khác nha!

Phương Hành lại lộ ra vẻ mặt đắc ý hả hê, cười nói:

- Các ngươi cần dùng phương pháp này đến để tránh cho tẩu hỏa nhập ma, đó là bởi vì các ngươi ngu xuẩn, chỉ có thể dùng biện pháp ngu ngốc này, nhưng ta lại không giống như các ngươi, biện pháp mà ta có chính là có một mình tiểu Man như vậy đủ rồi!

Tuy rằng ánh mắt của hắn có vẻ trêu tức, nhưng Mạc Từ tiên cô càng nghe lại càng trịnh trọng, phát hiện hắn cũng không phải đang nói chuyện cười.

Thật lâu sau, nàng mới nghiêm mặt nói:

- Vậy ngươi muốn tu hành pháp quyết này, không sợ bị tổn thọ sao?

- Lúc trước các ngươi còn từng thăm dò ta, hiểu biết về ta, nhưng nếu quả thật đã hiểu biết thì khẳng định sẽ không hỏi cái này!

Phương Hành trả lời vô cùng thống khoái, nhẹ nhàng cười nói:

- Ta vốn chính là tiểu cường đạo, đi theo chín vị thúc thúc vào nhà cướp của, ăn miếng thịt lớn, uống chén rượu lớn, cuộc sống được gọi là thoải mái, nhưng mà ngươi biết vì sao ta lại liều mạng nhỏ tiến vào thế giới tu hành không? Cũng bởi vì vào lúc cuộc sống của Quỷ Yên cốc chúng ta đang trôi qua sung sướng, đã có một vị tu hành... ừm, hiện giờ xem ra kia quả thật không tính là người tu hành, chỉ là một thằng nhãi con Linh Động cảnh cưỡi một Thiết Ưng, cầm một thanh kiếm sắt trong tay, từ trên trời giáng xuống, một người một kiếm giết sạch sẽ huynh đệ của Quỷ Yên cốc chúng ta, hù ta leo chuồng chó chạy trốn...

Hắn nói xong, giọng nói lại dần dần thấp xuống:

- Đáng sợ, cảnh tượng đó thật sự dọa hỏng ta rồi, suýt chút nữa tiểu trong quần, hoặc là nói lúc đó đã tiểu ra, chính là rất sợ hãi cho nên đã không phát hiện ra, nhưng mà từ sau đó ta liền phát hiện hóa ra trên đời này còn có người lợi hại như vậy, cho nên ta liền phát thề nhất định phải giỏi hơn gia hỏa kia, vì thế ta liền bái vào Thanh Vân tông, học tập cách học của hắn, đi con đường hắn đi, cuối cùng giết hắn, sau đó từng bước một đi tới hiện giờ... không sai, ta chính là muốn học tập bản lĩnh mạnh nhất, mạnh đến cuối cùng không có ai có thể giả vờ mình giống như thiên thần ở trước mặt ta, mạnh đến không còn ai có thể hù ta chui chuồng chó!

- Nhưng ngay mấy ngày trước, ta giống như lại thấy được cái tên cưỡi Thiết Ưng kia, nhưng mà lần này không chỉ có một tên mà là một đám, bọn họ cưỡi cũng không phải Thiết Ưng mà là đạp trên đám mây màu xám, từng nhóm lớn từ trên trời giáng xuống, giết người được gọi là mau lẹ, còn đáng sợ hơn máu chảy thành sông, ta thấy được rất nhiều người ta quen biết, hơn nữa không hề có người nào thật đáng ghét đều bị bọn chúng giết, ngay cả ta đều bị bọn chúng đánh giống như chó, được một nhóm nương môn các ngươi ôm lấy mới thoát được một cái mạng, ha ha ha ha...

Phương Hành đột nhiên cúi đầu nở nụ cười, ánh mắt sâu kín nhìn Mạc Từ tiên cô:

- Ngươi nói ta sẽ làm như thế nào?

Nhìn tiểu ma đầu trước mắt tuổi tác không lớn, chỉ có thể coi là hài tư ở trước mặt mình lại bình tĩnh kể ra như thế, Mạc Từ tiên cô thậm chí cảm thấy một cảm giác không rét mà run, nàng há to miệng, lại không nói ra được, chỉ có hơi co quắp mà giật giật.

Mà Phương Hành cũng không chờ câu trả lời của nàng, đứng lên duỗi thắt lưng, trời chiều sáng rọi sau lưng hắn chiếu vào hang đá, giống như khảm lên một tầng viền vàng ở trên người hắn, giọng nói nặng nề:

- Người khác tu tiên vì trường sinh, cho tới bây giờ ta đều không phải vậy! Giống như lời của mấy vị thúc thúc trong Quỷ Yên cốc của chúng ta đã nói, những người đàng hoàng giống như nhà nông này, nơm nớp lo sợ đau khổ cay đắng tồn tại, đó là sống lâu trăm tuổi lại có ý nghĩa gì? Tung hoành bốn phương, một đời thống khoái mới là khó được nhất, so với trường sinh tu tiên, có vậy mới là ta thích nhất...

Dứt lời, hắn liền xoay người đi ra ngoài động, một tay túm lấy Dao Trì tiểu công chúa Mạc Tiêu Thanh đang núp ở bên cạnh nghe lén ra, hai tay dùng sức nhéo mặt nàng, khiến vị tiểu công chúa này đau lập tức kêu ầm lên, có thế mới cười ha ha, sải bước đi vào tận cùng sơn cốc, giọng nói trong trẻo từ xa xa truyền về:

- Thà làm gia gia đoản mệnh, cũng không làm tôn tử vương bát trường sih!

- Á...

Dao Trì tiểu công chúa nhìn bóng lưng này cũng hơi sợ run, thậm chí đã quên đi lên báo thù Phương Hành nhéo mặt nàng.

Sau một lúc lâu, nàng mới thở phào ra thật dài, nói với Mạc Từ tiên cô ở bên cạnh:

- Tên khốn kiếp này thật đẹp trai...

Chương 1033: Thiên phong bên trong thiên phong

Ở Thần Châu, hay ở trong ấn tượng của Thiên Nguyên tu sĩ, Phù Diêu cung chính là chính thống trong chính thống.

Từ một chuyện nhỏ có thể nhìn ra được, Phù Diêu cung không ẩn chứa dã tâm giống như Hoàng Phủ gia Nam Chiêu, nhưng khi người khác đề cập đến chư nữ Dao Trì, vẫn sẽ theo bản năng xưng là “Công chúa”, nguyên nhân trong đó là Dao Trì kế thừa đạo thống Cổ Dao

Trì trong quá khứ, cũng chưởng ngự Bàn Đào lâm, cùng với thực lực cường đại, từ trước đến nay Phù Diêu cung ngạo tuyệt đương thời, từ rất nhiều góc độ mà nói, đều có được uy nghiêm với độ tán thành giống như hoàng thất, nhưng sau khi Phương Hành tiếp xúc sâu sắc với đạo điển vô thượng của Phù Diêu cung mới phát hiện ra, hóa ra Phù Diêu cung chính thống ngoài thực lực ra còn có căn cơ vô địch, sáng lập ra một bộ kiếm pháp trong thiên phong.

Sự cường đại trong đạo điển này tất nhiên không cần phải nói, nhưng tu hành lên lại cũng cực kỳ gian nan.

- Độc dương bất sinh, cô âm bất trường...

Trong sơn cốc có một hang đá kín đáo, Phương Hành chính đang thì thào lẩm bẩm, chỉ rõ giá cao phải trả với con đường chính xác để tu luyện bộ đạo điển này:

- Cho nên nếu muốn cầu được trường sinh, liền phải bất cứ lúc nào đều bảo trì âm dương cân đối của bản thân, đây chính là con đường căn nguyên của một người tu hành nhất định phải tuân thủ, phù hợp với nguyên lý thiên đạo, có thể xưng là thiên đạo, nhưng loạn thế đồ tiên pháp này lại nghịch thiên mà đi, chẳng những không tuân theo con đường cân bằng này, ngược lại muốn dốc sức phá vỡ nó, khiến lực lượng bản thân không khống chế được, va chạm vào nhau, đạt tới thần uy khủng bố vượt xa cảnh giới bản thân có khả năng khống chế, nhưng mà cứ như vậy, phản phệ mà bản thân nhận đến cũng quá mạnh mẽ...

- Không chỉ khi thi triển loại thần thông này sẽ bị phản phệ, đó là lúc tu luyện bình thường cũng sẽ nhận đến phản phệ, phản phệ này không thể tránh né, chỉ có thể khống chế nó ở trong phạm vi nhất định, tránh cho phản phệ quá mạnh mẽ, một lần hao tổn hết sạch tuổi thọ của bản thân, mà kế sách đối ứng Phù Diêu cung đã nghĩ ra đó là ba ngàn nữ hầu, những nữ hầu này cũng không phải là đỉnh lô của Tư Đồ, cũng không phải là thị nữ vô cùng đơn giản, mà là một loại linh dược hòa dịu phản phệ này, dùng nguyên âm lực băng thanh ngọc khiết của các nàng để hòa tan mỗi một lần mức độ phản phệ...

- Khó trách các cô nương kia nói không có nữ hầu liền không tu được đồ tiên pháp này, nguyên nhân đó là bởi vì tu luyện đạo tiên pháp này rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, thậm chí nói rằng quá trình tu hành đó là quá trình không ngừng tẩu hỏa nhập ma, mà ở trong quá trình không ngừng tẩu hỏa nhập ma này, phát hiện một mức độ thích hợp với bản thân, từ đó nắm lực lượng tẩu hỏa nhập ma kia trong tay, dưới tình huống có nữ hầu liền có thể trải qua nhiều lần nỗi khổ tẩu hỏa nhập ma, nhưng dưới tình huống không có nữ hầu, khả năng trong quá trình tu luyện lần một lần hai liền khiến bản thân đang sống sờ sờ vì tu luyện mà chết...

- Đương nhiên, cho dù có thể tìm được mức độ này hay không, mỗi một lần nhận đến phản phệ đều là nhất định...

- Tu luyện pháp này liền bị thương căn nguyên, gần như vô duyên với trường sinh đại đạo...

- Nhưng uy lực này thật sự tương đương với làm cho người ta chờ mong...

Phương Hành do dự chần chừ trong hang đá, mà do dự này không phải đang suy nghĩ có muốn tu hành hay không, mà đang lo lắng nếu như tu hành đạo này, phương pháp trước đó mình đã nghĩ ra rốt cuộc có thể thông được không, bởi vì mặc dù hắn có một ý tưởng, nhưng cũng không hoàn toàn xác định.

- Lão ma đầu, đi ra cho ta...

Do dự thật lâu, sau đó hắn chìm vào thức hải, lớn tiếng gọi.

Mà hắn gọi chính là Kiếm Ma lão tổ đã đánh xong một trận ở Hội Kê sơn rồi không còn động tĩnh nữa.

Rất kỳ quái, đây là chỗ mà lão ma đầu hay thường lui tới, vừa gọi liền đi ra, nhưng hôm nay liên tục gọi thế mà lại không được đáp lại.

- Khi ở Hội Kê sơn ngươi không giúp ta, hiện giờ lại giả bộ chết sao? Có tin ta trục xuất ngươi ra khỏi thức giới không?

Phương Hành căm tức, cảm giác Kiếm Ma lão tổ rất không bình thường, giống như đang cố ý trốn tránh mình.

- Thu liễm tất cả khí tức của ngươi, đừng phóng ra một luồng thần niệm gì...

Cuối cùng dưới liên tục mắng to với uy hiếp của hắn, ý thức của Kiếm Ma lão tổ lặng yên vang lên trong đáy lòng hắn.

- Ngươi giở trò gì vậy?

Phương Hành vừa nghe được giọng nói của hắn liền cực kỳ tức giận:

- Ta chỉ hỏi ngươi, vì sao lúc đó ngươi lại...

- Đừng nói chuyện, hãy nghe ta nói!

Nhưng hắn còn chưa nói xong đã bị ma tổ ngắt lời:

- Ta không có khả năng nói chuyện với ngươi trong thời gian quá dài, ngươi trước hãy nghe ta nói hết... thật sự quá độc ác, ta cũng không nghĩ tới, bọn người kia thậm chí dẫn cả Thiên Nguyên tới đây, thật sự quá ác... tiểu tử, không phải là lão tổ ta trốn tránh ngươi, sự thật ta đúng là đang trốn, nhưng trốn không phải là ngươi, ta trốn chính là một lão kẻ thù trước kia, hắn đã đi tới Thiên Nguyên các ngươi, nhưng cũng không biết ta ở trong này, kẻ này thần thông quảng đại, đừng nói ta ngưng thành linh thể giống như trước kia, cho dù bị hắn cảm ứng đến một luồng khí tức bất kỳ gì, hắn đều sẽ không tiếc bất cứ giá nào tìm ra tiêu diệt ta, đến lúc đó ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết, hiểu chưa?

- Á...

Cơn tức giận trong bụng Phương Hành không có chỗ phát tiết ra, lại bị lời ma tổ hù dọa đến trong lòng có phần không nắm chắc.

Tồn tại gì có thể dọa lão ma đầu thành như vậy?

Là sinh linh thần tộc sao?

- Ta mới vừa nghe đối thoại giữa ngươi và nữ nhân kia, cũng biết được bây giờ ngươi muốn hỏi cái gì, chỉ có thể cho ngươi một điểm đề nghị, nếu như ngươi thật sự cam tâm buông tha cho trường sinh đại đạo, cổ pháp này có thể tu luyện, uy lực của phương pháp này thậm chí còn vượt quá tưởng tượng của ngươi, bao gồm đạo điển của Phù Diêu cung này kỳ thật đều không trọn vẹn, nếu là phương pháp hoàn chỉnh kia quả thật có khả năng diệt thiên đồ tiên, nhưng mà phương pháp tu luyện quá mức gian nan, trả giá cao cũng quá lớn, ngươi muốn tu hành, trước dùng phương pháp này là có thể, nhưng nhiều nhất chỉ có thể dùng biện pháp này tu hành đến tiểu thừa mà thôi... Mặt khác, mượn dùng nguyên âm nữ tử đến hòa dịu phản phệ kia cũng không phải là biện pháp xử lý duy nhất, he he, trước đây đã từng nói với ngươi, nói vậy chắc ngươi còn nhớ rõ...

- ... Được rồi, ta không thể thức tỉnh thời gian quá dài, tên kia rất lợi hại, sẽ cảm ứng ra được ta, đợi ngày nào đó ngươi tìm được một nơi có thể hoàn toàn ngăn cách lực lượng thiên địa, lão tổ ta tự nhiên sẽ hiện thân, nói tất cả từ đầu chí cuối cho ngươi nghe...

Nghe được giọng nói của ma tổ dần dần yếu đi, Phương Hành suýt chút nữa nóng mắt:

-Này này, lời còn chưa nói hết đâu...

Chỉ tiếc, ma tổ giống như vô cùng kiêng kỵ, cho dù hắn la lên như thế nào vẫn cứ đều núp đi, không chịu thốt lên một tiếng.

- Lão vương bát đản này trước kia luôn khoác lác bản thân lợi hại như vậy, ta biết thật ra là đồ không đáng tin...

Phương Hành oán hận châm chọc, nghĩ rằng bình thường lão vương bát đản này có khẩu khí rất lớn, động một cái lại nói bản thân đã từng là tồn tại chém thiên diệt địa, nhưng mà kết quả đi đến Thiên Nguyên lại bị người phong ấn lại, trực tiếp ném về, hiện giờ khó khăn lắm mới thức tỉnh lại, lại bị sự tồn tại của một sinh linh thần tộc nào đó hù đến ngay cả nói cũng không dám nhiều lời, nào có một chút phong phạm nào của cao nhân, thoạt nhìn lá gan còn không cường tráng bằng tiểu gia!

- Nhưng mà, nếu như biện pháp này có tác dụng, ta đây liền có thể yên tâm tu hành rồi...

Hắn tự nói, vẻ mặt dần dần trở nên ngưng trọng, rồi sau đó chậm rãi xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay thế mà lại dần dần có một sợi linh quang lớn dần lên, sau một lúc lâu, rõ ràng biến thành một hình dáng của hắn, trông rất sống động, khí tức kinh người, nếu như có người khác ở bên cạnh sẽ kinh ngạc phát hiện đây rõ ràng là một đường thần hồn chỉ thuộc về hắn, hơn nữa khí cơ hoàn chỉnh, cũng không phải phân thần hóa niệm, đây quả thật là một chân linh có thể trực tiếp đưa vào luân hồi đi đầu thai chuyển thế, nhưng cố tình lại cùng chung một gốc với thần hồn của bản thân hắn, cổ quái đến cực điểm!

- Trên đời này, đại khái cuối cùng không có ai giống như tiểu gia ta, chính là ngoại ma nội thánh, hơn nữa một kiếm chém ra thần hồn song sinh...

Phương Hành thì thào tự nói:

- Người khác tu luyện đạo điển kia sợ khó có thể khống chế được xu thế tẩu hỏa nhập ma, cho nên từng bước cẩn thận, nhưng ta không sợ, ta lấy vạn linh đan xá lợi luyện chế hóa thân, lại lấy đường thần hồn này nhập chủ trong đó liền có thể không hề cố kỵ tu luyện đạo điển này, mặc dù tẩu hỏa nhập ma mà đi, chỉ cần bản thân ta không có chuyện gì cũng có thể sử dụng đường thần hồn này tái sinh, đây tương đương với ta không ngừng tiếp diễn, không ngừng thí nghiệm, cho đến trong quá trình tẩu hỏa nhập ma vô tận tìm được một con đường an toàn, lại tu bổ lại chân thân...

Hắn nghĩ như vậy, dần dần hưng phấn lên, hai mắt sáng lên.

Lúc đó ở Độ Kiếp tiên hội, thập nhất thúc chỉ rõ cho hắn chia ra tu luyện thần hồn song sinh, lại cho con đường tu hành cuối cùng khi hòa hợp thành một khối, quả nhiên giúp hắn đại ân, giống như đặc biệt đặt ra một con đường tu hành tồn tại thần hồn độc nhất vô nhị cho hắn...

- Tình hình bên ngoài như thế nào?

Vào lúc Phương Hành tăng thực lực lên, ba vị tiên cô Dao Trì cùng với nhiều nữ đệ tử Phù Diêu cung cũng không nhàn rỗi, phái ra rất nhiều đệ tử đi thăm dò tin tức bên ngoài, đã an bài đường lui của mình, cuối cùng vào ngày thứ ba, một đội đệ tử sai ra ngoài thăm dò tin tức đã hoảng hốt lo sợ báo về, đám người Mạc Tâm tiên cô lập tức phát hiện không đúng, vội vàng đi hỏi.

- Thật phiền toái!

Một đội nữ đệ tử mới trở về nói:

- Sinh linh thần tộc đã gần như dẹp yên toàn bộ thế lực đạo thống phản kháng của Trung Vực với Nam Vực Thần Châu, lại nâng đỡ một đám đạo thống cam nguyện làm nô, mượn tay bọn họ thống ngự Thần Châu, hiện giờ cục diện thoáng hòa hoãn, bọn họ đã bắt đầu phái ra số lượng lớn nhân mã, thanh lý thế lực của đạo thống đã trốn đi giống như chúng ta, hiện giờ đã phái ra một vài đại quân tiến vào sơn mạch Thiên Cương, ở dưới cục diện như vậy, chúng ta muốn che giấu không bị bọn họ phát hiện gần như là chuyện không có khả năng...

- Chỉ có rời đi thôi!

Mạc Tiêm tiên cô ngưng trọng nói:

- Một khi bị phát hiện, chúng ta tất nhiên là đối tượng đuổi giết trọng điểm của sinh linh thần tộc!

- Nhưng mà đi đâu đây?

Nữ đệ tử ra ngoài thăm dò nhíu chặt chân mày:

- Hiện giờ bên ngoài khắp nơi đều là nanh vuốt với cơ sở ngầm của sinh linh thần tộc, đạo thống đáng giận này, bọn họ không hề có một chút ngông nghênh, sau khi đầu phục sinh linh thần tộc liền tranh nhau cướp đoạt tìm kiếm bóng dáng của chúng ta, cũng may lập công trước mặt sinh linh thần tộc, chúng ta vừa đi ra ngoài sẽ bị bọn họ phát hiện, nhất là chúng ta còn mang theo tiểu... mang theo Đại Tư Đồ, hiện giờ hắn là một trong bảy đại tu sĩ nhân tộc được sinh linh thần tộc treo giải thưởng cao, không biết có bao nhiêu đạo thống đang tìm kiếm hắn đó!

- Ai tìm ta?

Khi mọi người đang thương lượng tính kế liền nghe thấy một giọng nói lười biếng vang lên, chính là Phương Hành mang theo một hồ lô thanh bì, chậm rãi giống như đi dạo trên đường tới gần, vừa đúng nghe được lời nói của người đệ tử này, dáng vẻ tràn đầy tò mò...

- Không phải ngươi mới vừa còn đang tu hành sao?

Các nữ tử đều bị hành động xuất hiện bất ngờ của hắn làm cho ngoài ý muốn, Mạc Tâm tiên cô cau mày hỏi.

- Hiện giờ cũng đang tu hành!

Phương Hành đáp một câu, rồi sau đó cười nói;

- Chủ yếu là thấy các ngươi đều đau đầu thành như vậy, thật sự không nhịn được!

Mạc Tâm tiên cô biết hắn mới vừa rồi nghe được đối thoại của bọn họ, trong lòng khẽ động, vội hỏi:

- Ngươi có biện pháp tốt nào không?

- Biện pháp tốt thì không có!

Phương Hành lắc lắc đầu, cười nói:

- Nhưng biện pháp hư thì có mấy cái!

Chương 1034: Thiên ma chi mộ

Đối mặt với thế cục cực kỳ khó khăn ở bên ngoài, ngay cả đám người Mạc Tâm tiên cô đều tâm tình trầm trọng, hết đường xoay xở, đến chỗ tiểu ma đầu này... Hoặc là nói từ trong miệng Đại Tư Đồ nhà mình, ngược lại thành một đống lớn biện pháp? Vài vị tiên cô thêm với đệ tử Phù Diêu cung đều cảm thấy xem thường, nhưng lại biết rõ tiểu ma đầu này rất nhiều ý xấu, trước kia có tu vi bình thường đã từng đùa giỡn các đại đạo thống đau đầu không thôi, hiện giờ tu vi tăng vọt, nói vậy thủ đoạn càng nhiều đi, liền không dám xem nhẹ lời hắn nói, một đám cùng nhau tiến lên, đầy mặt ngưng trọng, hỏi kỹ kết quả.

- Đầu tiên các ngươi nói thử cục diện với ta xem, để cho ta nghe một chút!

Phương Hành mang theo hồ lô thanh bì, ngồi xuống trên một tảng đá, thỉnh thoảng nhấp một ngụm, lười biếng hỏi.

Nữ đệ tử ra ngoài thăm dò tin tức kia lại không nói chuyện, mà trước hết liếc mắt nhìn Mạc Tâm tiên cô.

Mạc Tâm tiên cô biết được tâm tư của nàng, nhíu mày giáo huấn;

- Đừng vô lễ với Đại Tư Đồ, nếu ngươi biết thì cứ việc nói ra!

Lúc này nữ đệ tử kia mới nói

- Hiện giờ bên ngoài đã hiện đầy tai mắt với nannh vuốt của thần tộc, mỗi con đường lớn, từng ngọn núi đều có thế lực hiệu trung với bọn họ tuần tra mọi nơi, thậm chí còn có rất nhiều nơi hư không đều hạ lệnh cấm, không được tùy ý qua lại, nhưng mà phần lớn thế lực này đều là đạo thống nhân tộc, sinh linh thần tộc chân chính ngược lại không nhiều lắm, nhân số thần tộc rất thưa thớt, tối đa cũng chỉ bố thủ tinh binh một đạo 布守精兵一道, vài tên thần tướng, mỗi một khu vực đều đóng quân xuống, để ứng đối với dị biến mà thôi, nhưng mà, bọn họ liên hệ tin tức, nếu như có biến cố, lập tức liền sẽ có thế lực thần tộc đóng quân bốn phương tám hướng tới tương trợ, bởi vậy nếu như chúng ta bị phát hiện, đó là tuyệt đối không trốn thoát được đâu...

Phương Hành nghe xong lời nàng nói, nhẹ nhàng gật đầu, nhấp một ngụm rượu, ý bảo nàng tiếp tục nói.

Cục diện thế đạo hiện giờ cho dù đoán cũng có thể đoán được, ban đầu khi ở Hội Kê sơn, tuy rằng thấy được sinh linh thần tộc lơ lửng đầy trời, nhưng trên thực tế đó là vì ba ngàn sinh linh của thần tộc tụ tập cùng nhau đồng thời xông vào gây nên, số lượng của những sinh linh thần tộc này có vẻ cực ít, nhưng đây cũng là đặc tính của sinh linh thần tộc quyết định, hắn đã nghe nói tới từ chỗ Mạc Từ, lực lượng của sinh linh thần tộc cường đại, trưởng thành là cường giả một phương, nhưng bởi vậy, huyết mạch khan hiếm, số lượng cực nhỏ.

Dĩ nhiên, đại lục Thiên Nguyên phần lớn là tu sĩ, nhưng rừng lớn vốn loại chim nào cũng có, ban đầu khi ở Hội Kê sơn, tuy rằng trên chiến trường xuất hiện không ít tu sĩ thiết huyết ngông nghênh, thà huyết chiến cho đến chết cũng không nguyện quỳ gối làm nô, mà lúc đó là lúc đó, bây giờ là bây giờ, người trên đại lục Thiên Nguyên nguyện ý làm nô cũng không phải số ít, hiện giờ có thể nhìn ra, không biết có bao nhiêu đạo thống cả tộc đi theo địch, thay thế sinh linh thần tộc số lượng rất thưa thớt này canh chừng một phương, chuyện bọn họ nhận làm còn gần như tận tâm tận lực hơn bản thân sinh linh thần tộc...

Hiện giờ đề xuất ra chuyện cùng thăm dò Thiên Cương sơn mạch, hoàn toàn tìm bắt ra thế lực đạo thống trốn đi, đó là nhân tộc đầu hàng dị tộc.

Cách làm của đạo thống, sinh linh thần tộc hiện giờ còn đang chinh chiến bốn phương, thế cục chưa định, vốn không cần ra tay!

- Đợi cho thần tộc lục soát núi, tất nhiên có cao thủ cấp Thần Tướng đi theo, đó chính là tồn tại có thể đủ để sánh vai với đại tu Độ Kiếp, một khi bị bọn họ phát hiện, chúng ta vốn không đủ sức đánh một trận, bởi vậy phương pháp xử lý duy nhất đó là rời đi trước khi bọn họ lục soát núi, tìm kiếm chỗ đặt chân mới, chỉ tiếc, ngoài Thiên Cương sơn, từng đường phòng tuyến, khắp nơi trú binh, khả năng chúng ta vừa đi ra liền lập tức bị bọn họ phát hiện...

Nữ tử kia bình tĩnh chỉ ra nhiều loại tình huống, sau đó liền lẳng lặng nhìn Phương Hành.

- Ừm...

Phương Hành làm bộ làm tịch gật gật đầu theo hình thwcsc, lại nói:

- Ngươi tên là gì?

Nữ đệ tử kia ngẩn ra, nhưng vẫn cung kính nói:

- Thưa Đại Tư Đồ, đệ tử tên gọi Thanh Dữu!

- Dữu tử tử vô cùng tốt...

Phương Hành lấy ra phong thái Đại Tư Đồ, khen nữ đệ tử này một câu, sau đó đưa hồ lô cho nàng:

- Đi chuẩn bị rượu cho ta!

Đệ tử tên Thanh Dữu này không nói gì nhận lấy hồ lô, có phần không biết nên làm như thế nào mới tốt, ngơ ngác nói:

- Ở đâu có rượu?

Mạc Từ tiên cô cũng phản ứng lại, quái gở nói:

- Trong sơn cốc này nào có rượu? Rượu ngươi uống từ đâu vậy?

Phương Hành nói:

- Hứng ở phía dưới sơn tuyền kia đó...

Mạc Từ tiên cô không hiểu nổi tình huống ra sao:

- Sơn tuyền bên kia còn có rượu?

Phương Hành nói:

- Cứ hứng chút nước suối là được, chính là uống ý cảnh...

Vài vị tiên cô triệt để hết chỗ nói rồi, nữ đệ tử tên Thanh Dữu kia càng hơi bất mãn nhìn Phương Hành, trong lòng các nàng những nữ đệ tử Phù Diêu cung này cũng không hề phục hắn, theo các nàng, có thể trở thành Đại Tư Đồ của Phù Diêu cung cũng chỉ có Thiếu Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng mà thôi, cho dù Phương Hành đã nhận được sự tán thành của ba vị tiên cô Dao Trì, cho dù hắn đã làm lễ kính thiên, nhưng vẫn chính là gia.

- Đi lấy cho hắn đi!

Vẫn là Mạc Từ tiên cô thở dài, phân phó Thanh Dữu cầm hồ lô đi, sau đó nhíu mày nhìn về phía Phương Hành.

- Để nàng ấy rời đi là muốn nói cái gì?

Mạc Tâm tiên cô nhẹ giọng hỏi, vừa liếc mắt đã khám phá ra dụng ý của Phương Hành.

Phương Hành ngẩng đầu lên, cười he he, chân thành nói:

- Ta muốn hỏi, các ngươi thật sự coi ta là Đại Tư Đồ sao?

Mấy vị tiên cô nhíu mày, Mạc Từ tiên cô nói:

- Chuyện này chúng ta đã nói rất nhiều lần...

Phương Hành ngắt lời nàng, nói:

- Ta biết, danh hào là thật, nhưng ta hỏi ngươi chính là lời của ta có được tính không?

Vài vị tiên cô phản ứng lại, mới hiểu được tiểu ma đầu này đang hỏi quyền nói chuyện của hắn có bao nhiêu, đại khái hắn đã nhìn ra được tuy rằng hiện giờ hắn chính là Đại Tư Đồ trên danh nghĩa của Phù Diêu cung, nhưng ở trong lòng một đám nữ đệ tử cũng không có phân lượng bao nhiêu, cho dù là một chuyện nhỏ, nữ đệ tử này cũng sẽ hỏi ba vị tiên cô trước mới đến quyết định có cần nghe theo sắp xếp của hắn hay không...

- Nếu là tốt, tự nhiên có tính!

Vài vị tiên cô liếc nhìn nhau, lại chỉ đưa ra một câu trả lời như vậy.

Phương Hành nghe xong lại nhíu mày, nở nụ cười lạnh:

- Nếu các ngươi còn không tin được ta, vậy chúng ta tốt nhất đừng thương lượng chút chuyện này, dù sao các ngươi đã cứu mạng của ta, trên danh nghĩa ta cũng là Đại Tư Đồ của các ngươi, cho nên khi các ngươi gặp nguy hiểm, ta tự nhiên sẽ ra tay giúp các ngươi, nếu dính đến quyết định khác ta đây liền không nói câu nào, tùy chính các ngươi đến thương lượng làm ra thế nào, được không?

Mấy vị tiên cô đều nhìn thấu ra được trong lòng hắn có bất mãn, vẻ mặt cũng hơi khó xử, trao đổi vài thần niệm, vẫn là Mạc Tâm tiên cô làm ra quyết định, trịnh trọng nhìn Phương

Hành nói:

- Là lỗi của chúng ta! Nghi ngờ người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người, trước đây ba người chúng ta đều bế quan tu hành hàng năm, không hỏi thế sự, thực lực một thân hiện giờ cũng không bằng ngươi, chính bởi vì vậy mới muốn mời ngươi làm vị trí đại Tư Đồ này, tiện bảo vệ chu toàn cho mấy trăm đệ tử trên dưới Phù Diêu cung, hiện giờ nghĩ lại không hợp với ý niệm lúc đầu, cũng được, nếu ngươi có lòng kia, vậy sự vụ trên dưới Phù Diêu cung đều giao cho ngươi có được không? Đương nhiên, nếu ba người chúng ta cảm thấy không hợp, hy vọng ngươi sẽ nghe khuyên giải!

- Được rồi được rồi, như vậy đủ rồi!

Phương Hành cũng biết có thể để cho ba người này làm ra quyết định này đã rất khó được nên liền đáp ứng, rồi sau đó ngồi ngay ngắn, hắng giọng một cái, nghiêm mặt nói:

- Nơi này tự nhiên không phải là nơi ở lâu, nhưng nếu phải đi, lại có nơi nào có thể đi?

Mạc Tiêm tiên cô nói:

- Thiên Nguyên chư vực hiện giờ đều đã đầy thế lực của thần tộc, nhưng có vài chỗ thần bí có cao nhân trấn thủ, đó là nơi mà sinh linh thần tộc cũng không dám xâm nhập, nếu chúng ta muốn đi tự nhiên là tìm kiếm cấm địa che chở tốt nhất, Thiên Nguyên hiện giờ rất nhiều đạo thống với thế lực không muốn cúi đầu với thần tộc, chính làm như vậy, đi tới cấm địa đã được che chở, lại có thể cùng nhau bàn đại kế!

- Cấm địa này... an toàn chứ?

Phương Hành nhíu mày, nghiêm cẩn hỏi.

Mạc Từ tiên cô cũng suy tư một chút nói:

- Không nhất thiết là an toàn, những cấm địa này phân bố khắp châu Thiên Nguyên, có rất nhiều nơi đều cực kỳ xa xôi, không nói khoảng cách xa gần, về tính an toàn cũng khó mà cam đoan, thật ra sinh linh thần tộc cũng không khẳng định hoàn toàn không dám trêu chọc những cấm địa này, theo ta thấy, bọn họ chính là đại cục chưa ổn, lại không muốn gặp phải tồn tại thần bí khó giải quyết này cho nên tạm thời mặc kệ cấm địa này tồn tại mà thôi, đại khái chờ sau khi hoàn toàn khống chế được cục diện trước tiên sẽ phái binh đi tấn công cấm địa...

- Này cũng không sai, còn có thể lấy danh cấm địa hấp dẫn không ít đạo thống không chịu khuất phục tiến đến tụ tập, vừa vặn một lưới bắt hết!

Phương Hành nở nụ cười, nói một câu nhân tiện phá tâm tư của sinh linh thần tộc.

- Nhưng mà, cấm địa được cái tạm thời là nơi an toàn, luôn tốt hơn chúng ta lưu lạc bên ngoài!

Mạc Tâm tiên cô mở miệng nói:

- Hơn nữa, cấm địa cũng có khác biệt, có một nơi đúng là nơi mà sinh linh thần tộc không dám đặt chân đến, có người từng nói, chỗ kia đã từng có Thần Vương bước chân vào, nhưng cảm ứng được một tồn tại cực kỳ khủng bố nên lập tức lui về đến đây, nếu chúng ta có thể đi tới chỗ kia, chính là có thể chân chính bố trí ổn thỏa, sau đó lại thương nghị đối phó với sinh linh thần tộc như thế nào!

- Dọa chạy Thần Vương?

Phương Hành nghe xong cũng nao nao, vội vàng hỏi kỹ đến cùng.

- Nơi cực tây Tịnh Thổ, Vô Lượng sơn!

Mạc Tâm tiên cô nghiêm mặt nói:

- Đồn đại nơi đó chôn cất một vị thiên ma, đã chết gần vạn năm, ma linh bất diệt, tu sĩ tầm thường vốn không dám bước vào chu vi mười vạn dặm chung quanh, có người đoán, lúc đó dọa chạy vị Thần Vương kia chắc là ma linh của thiên ma đó, hơn nữa vì việc này mà không chỉ chung quanh núi Vô Lượng không có sinh linh thần tộc đóng giữ, liền ngay cả khắp Tịnh Thổ đều là chỗ ít sinh linh thần tộc nhất trên đại lục Thiên Nguyên, trong khoảng thời gian ngắn nơi đó có thể nói là nơi an toàn nhất ở khắp đại lục Thiên Nguyên, nếu có thể đi vào trong đó thì đại sự định rồi!

- Tịnh Thổ... Vô Lượng sơn...

Phương Hành nghe xong lại nhướng mày, cảm thấy hơi quen thuộc.

- Haizz, vấn đề lớn nhất ở chỗ, sinh linh thần tộc cũng biết được rất nhiều đạo thống đều muốn trốn vào Tịnh Thổ, cho nên thiết lập từng tầng phòng thủ ở chung quanh, nghiêm cấm đặt chân, nếu như chúng ta muốn đi vào trong đó, đầu tiên phải xuyên qua một đường phòng tuyến bên cạnh Ma Uyên, sau đó đi ngang qua cả tòa Ma Uyên, trên đường lại phải ứng phó với vô số tay sai và tai mắt của sinh linh thần tộc, đường sá xa xôi, nguy cơ trùng trùng, cũng không thoải mái...

- Mặc kệ, phải đi Tịnh Thổ, không quan tâm cái khác, ta đã nghĩ xong biện pháp rồi!

Phương Hành vỗ đùi, đã định ra rồi, sau đó cười tủm tỉm nói ra biện pháp của mình.

Hắn nói chưa dứt lời, tuy rằng vài vị tiên cô có phần hoài nghi bản lĩnh của hắn, nhưng dù sao cũng có thể tin được, nhưng mà nghe xong hắn nói chủ ý với tính toán trong lòng mình xong, các nàng lại đồng thời mặt biến thành xanh mét, trong lòng không nhịn được dâng lên cảm xúc muốn bóp chết hắn...

Chương 1035: Liên minh hiến bảo

- Phương pháp này làm được hả?

Lúc này đệ tử trên dưới Phù Diêu cung đã sớm rời mảnh sơn cốc này, đoàn người đều bước lên con đường đi tới Tịnh Thổ, nhưng dáng vẻ đã thay đổi, Mạc Tâm và Mạc Từ ba vị tiên cô đi đầu, lúc này rõ ràng đã biến thành dáng vẻ của một lão nhân khô gầy với một hòa thượng tai to mặt lớn và một lão nhân một mắt, nhiều nữ đệ tử ở phía sau các nàng cũng đổi lại đủ loại quần áo khác nhau, nữ có nam có, có lấy thần thông biến hóa, lại vẫn còn có một vài người chính là đổi vài bộ quần áo mà thôi, nhưng không có ngoại lệ, đều ăn mặc dở dở ương ương, sơn đen sơn đỏ, đi lắc lư lộn xộn, lẻ bảy loạn tám, vừa liếc mắt nhìn chính là một đạo thống tán tu môn quy lỏng lẻo, giáo hóa bại hoại.

Càng mấu chốt chính là một người đi giữa bọn họ còn vác một cây cờ lớn, trên mặt rõ ràng viết bốn chữ to “Liên minh hiến bảo”, liền uy phong lẫm lẫm chạy về phía Ma Uyên, người trên đường nhìn thấy chẳng những không né, ngược lại nghênh đón.

- Yên tâm đi, khẳng định làm tốt!

Người vác cờ nghe thấy câu hỏi này, chẳng hề để ý trả lời một câu.

Lúc này ở ngoài Thiên Cương sơn mạch đã sớm tụ tập không biết bao nhiêu đạo thống có ý đồ lập công trước mặt sinh linh thần tộc, tự nguyện đảm nhận tai mắt với cơ sở ngầm của sinh linh thần tộc, bắt giết tìm kiếm đạo thống trốn vào Thiên Cương sơn mạch, không tuân theo pháp chỉ thần tộc, thậm chí còn tự phát hợp thành mấy đường phòng tuyến, nếu trên dưới Phù Diêu cung muốn đi tới Tịnh Thổ, đầu tiên là phải trốn tránh phòng tuyến nhỏ do những đạo thống này bày ra trước, rồi su đó xuyên qua phòng tuyến lớn cấm kỵ do sinh linh thần tộc tự mình bày ra ở bên ngoài Ma Uyên, lại vượt qua Ma Uyên, đi thẳng đến Tây Châu Tịnh Thổ ở một chỗ khác...

Hiện giờ thần tộc định ra thiết chỉ, không thể tùy tiện ngự không mà đi, cũng không thể tán loạn trong núi, bằng không nếu như bị phát hiện lập tức liền bị vây lấy, nhưng nếu như đi đường lớn, từng đường phòng tuyến với vặn hỏi và điều tra nhiều không đếm được bên trong đó lại làm cho người ta đau đầu, tuy rằng dựa vào bản lĩnh của các đệ tử Phù Diêu cung, nếu muốn xông vào, những đạo thống nhỏ này vốn không ngăn được các nàng, nhưng chỉ cần vừa bại lộ hành tung, sinh linh thần tộc trú đóng ở gần đó đại khái sẽ lập tức xung phong liều chết xông đến, cho nên không nghĩ cách giải quyết những tai mắt với nanh vuốt này, thật sự nửa bước khó đi.

Trong lúc hai người đang đối đáp liền nhìn thấy ở giữa hai đỉnh núi trước mắt có pháp trận đạo thống bày ra, phái người canh giữ, nhìn thấy một đội người đi tới như vậy, người cầm đầu lập tức sáng rực mắt lên, hai ba tu sĩ đạp trên đằng vân liền bay vút lại về phía này, đưa tay chặn lại từ xa xa giữa không trung, quát to:

- Người đi tới dừng lại, chúng ta chính là đệ tử Kim Kiếm môn, đã nguyện trung thành với Mạc Vu thần tộc, phụng mệnh bày ra phòng tuyến ở đây, kiểm tra đám người không tuân thần tộc pháp chỉ, các ngươi đến từ đâu, đi về nơi nào, cấp tốc báo chi tiết ra...

- A... ngay cả thằng hề Trúc Cơ cảnh cũng nhảy ra tỏ uy phong...

Một gã đệ tử đi ở bên người Phương Hành nhìn thoáng qua, giao cờ lớn cho hắn, sau đó cười lạnh nghênh đón.

Ba gã đệ tử Kim Kiếm môn tiến đến chặn đường này có tu vi thật sự có hạn, đương nhiên đây cũng không thể nghi ngờ, nếu như bọn họ thật sự có thực lực cao cường mà nói, địa khái sẽ không thể chỉ đầu nhập vào cái gì mà Mạc Vu thần tộc, lại bị phái đến nơi hoang vắng này canh phòng...

- Các ngươi đầu nhập vào thần tộc gì?

Lúc này Phương Hành đã biến thành một tiểu lão đầu, cười hì hì nghênh đón hai gã đệ tử cảnh giới Trúc Cơ kia.

- Ai kêu các ngươi đi tới? Đứng ở phía sau đi!

- Kim Kiếm môn ta hiện giờ thuộc về dưới trướng Mạc Vu thần tộc, ngươi không nghe thấy sao?

Nhìn thấy Phương Hành thế mà lại trực tiếp nghênh đón, ba gã đệ tử Kim Kiếm môn kia lập tức hét lớn.

- Đứng ở phía sau đi...

Phương Hành cười cười, đột nhiên lật tay vung lên một chưởng, xuống tay không hề nhẹ, một chưởng liền kéo một gã đệ tử cầm đầu trên mặt đất, nện mặt đất ra một hố sâu, ngay cả nói cũng không nói ra một tiếng, rồi sau đó bước một bước lên trước, kéo hai kẻ đệ tử Kim Kiếm môn đang vẻ mặt kinh hoảng định xoay người bỏ chạy về, dùng sức đập vào trong tay, sau đó đã đánh xuống dưới.

- Cái này...

Mạc Tâm tiên cô cùng với các đệ tử khác đều trở nên yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

Trước đây các nàng vạn bất đắc dĩ, bị ép nghe theo an bài của Phương Hành, đường đường Dao Trì tiên cô cùng với nữ đệ tử Phù Diêu cung mà lại ăn mặc dở ông dở thằng, sau đó cũng không đi đường nhỏ ven núi, mà nghênh ngang đi theo đường lớn một đường hướng nam đến đây, đã nhận được Phương Hành cam đoan, nói là gặp phiền toái do hắn ra mặt, khẳng định một đường thẳng tiến, ai cũng không nghĩ đến, mới chạm phải phòng tuyến đầu tiên hắn đã chọc ra nhiễu loạn lớn như vậy, đạo thống nhỏ này quả thật không coi ra gì, nhưng bọn chúng dù sao cũng là nô tài đầu phục sinh linh thần tộc rồi mà...

- Chẳng lẽ bắt đầu từ nơi này sẽ một đường liều chết sao?

Các tiên cô với nữ đệ tử đều có vẻ mặt lạnh lùng, đã dâng lên sát khí nhàn nhạt.

- Người nào xông vào cửa?

- Đệ tử Kim Kiếm môn nghe lệnh, mở đại trận ra, thông báo Mạc Vu thần tộc...

Lại nói phía trước đường phòng tuyến này, Phương Hành tùy tùy tiện tiện động thủ, liền tỉnh mổng ba vị đệ tử Kim Kiếm mon, cũng khiến đệ tử Kim Kiếm môn trong đại trận ở phía sau sợ hãi, nhất tề hét lớn, có vài người canh chừng, có người đi thông báo, chỉ cho rằng gặp phải đạo thống thù địch bọn họ đã đầu hàng thần tộc, cố ý đến tìm phiền toái, người như vậy thật sự không ít, trong nửa tháng ngắn ngủi, Kim Kiếm môn đã vì vậy mà mất đi tính mạng của bảy tám tên đệ tử, nhưng đều bị bọn họ coi thường hành động, hoặc bị bọn họ tra xét ra khi người tới liều mạng giết chết.

- Xông vào cửa? Hừ hừ, trận rách này của các ngươi cũng có tư cách ngăn chúng ta lại?

Trong một mảnh kinh hoàng, Phương Hành đột nhiên mở miệng, quát lạnh uy nghiêm, giọng nói chấn động bốn phương.

- Ỷ vào Mạc Vu thần tộc chó má gì liền dám đến diễu võ giương oai, cũng không nhìn thử xem các đại gia đang làm cái gì, thật sự là mắt chó đui mù!

Một tiếng hét lớn giống như sấm sét giữa trời quang của hắn lại khiến tất cả người trong pháp trận này chấn động cả kinh, người của Kim Kiếm môn đang rối thành một nùi hòa hoãn động tác lại, một lão giả trong đó thoạt nhìn có thân phận không tầm thường, thấy được dáng vẻ chắc chắn của Phương Hành, trong lòng cảm thấy có phần không nắm chắc, liền vẫy tay ngăn động tác của một đám đệ tử lại, tính toán đi nhìn coi, kêu lên:

- Xin hỏi...

- Hỏi đầu đại gia ngươi đi, đi ra nói chuyện cho bổn tọa!

Phương Hành hét to một tiếng ngắt lời hắn nói, phần khí thế kia như muốn lên trời.

- Ơ...

Thấy khí thế của hắn đầy đủ như vậy, lão giả Kim Kiếm môn kia thật sự đúng là mò không ra, đương nhiên không dám đi đến trước người hắn, mà do dự lê chầm chậm, đứng cách xa mấy trăm trượng vừa chắp tay kêu lên:

- Vị đạo hữu này đến từ phương nào vậy?

- Ha ha, khi nào thì thứ không hợp thời này của Kim Kiếm môn cũng xứng xưng đạo hữu với lão phu rồi?

Giọng nói của Phương Hành càng thêm cuồng vọng, quát lạnh nói:

- Mở mắt chó của ngươi ra nhìn xem, lão phu đó là quật chủ của Đông Hải đại đạo thống Nương Nhi quật, người tặng ngoại hào vạn hoa tùng trung nhất điểm lục... Hôm nay đi tới Ma Uyên, hiến bảo cho thần tử Lạc thần tộc đóng tại nơi đó, ha ha, các ngươi mới vừa nói là phụng mệnh lệnh của Mạc Vu thần tộc đóng giữ nơi này nhỉ? Vậy mau chóng gọi một vài tộc nhân ra đây, lão phu cũng muốn hỏi một chút, Mạc Vu thần tộc tính là gì vậy, lại có tự tin này, chẳng lẽ định cướp bảo bối mà lão phu chuẩn bị hiến cho Lạc thần tộc sao?

- Lạc thần tộc?

Lão giả Kim Kiếm môn kia vừa nghe ba chữ kia, nhất thời ngẩn người ra, suýt chút nữa thở gấp một hơi.

Ba ngàn thần tộc hạ xuống Thiên Nguyên, tộc loại rắc rối, có rất nhiều danh mục, có rất nhiều tên tộc cổ quái, vốn gọi không tới.

Nói thật ra, Kim Kiếm môn bọn họ đầu nhập vào Mạc Vu thần tộc liền gần như được cho là cái tên không nổi danh, cs vẻ uy phong bá đạo ở trước mặt tu sĩ nhân tộc, nhưng trong ba ngàn thần tộc đến xem, vốn không coi là cái gì, nhưng Lạc thần tộc lại khác, nổi danh cùng với Thiểm Điện tộc, Ngưu Ma tộc, Sơn Nhân tộc vân vân trong ba ngàn thần tộc kia, là một trong vài thần tộc cường đại nhất, cũng khó trách người này có vẻ cuồng vọng như vậy, tuyệt đối không nghĩ tới người nhà mình bố trí tuyến phòng thủ ở đây lại ngăn cản người đi đến đầu nhập vào Lạc thần tộc.

Tuy rằng nói một cách nghiêm cẩn, hình như bọn họ còn chưa đầu nhập thành công, nhưng khẩu khí này đã có cực kỳ tin tưởng nha...

Dù sao đầu nhập vào thần tộc cũng có đủ loại phương pháp khác nhau.

Có giống như cấp bậc Kim Kiếm môn vẫy đuôi hy vọng được vái dưới chân người ta nhưng lại từ đầu đến cuối không hề được người ta coi trọng liếc mắt một lần, cũng có thế lực đạo thống được thần tộc chủ động kéo vào, đãi ngộ rất nặng, mà cao minh hơn chính là dâng chí bảo, tiên đan, bí điển của đạo thống lên, đổi lại đối đãi kiểu khác của thần tộc, sau khi thần tộc hạ xuống, khát vọng đối với mấy thứ này vẫn luôn luôn vô cùng mãnh liệt, tìm kiếm đủ loại dị bảo chung quanh, cho nên phương pháp đầu nhập cuối cùng này lại là bất phàm nhất, nếu dâng lên được vài bảo bối hợp với tâm ý của bọn họ, địa vị thông thường sẽ một bước lên trời, thậm chí có thể được đến mục thủ một phương甚至可以得到牧守一方, không thua gì địa vị với thân phận của tiểu tiên giới, hơn xa nô tài tầm thường có thể sánh bằng.

- Tiểu lão nhân có mắt như mù, vạn lần xin đại nhân thứ tội...

Lão nhân Kim Kiếm môn bị hù quá đáng, liên tục thở dài, cười làm lành xin lỗi, nhưng mà trên mặt hiển nhiên còn hơi nghi hoặc:

- Nhưng mà... đại nhân đừng trách tiểu lão nhân lắm miệng, các ngươi đi hiến bảo, vì sao lại làm một cái cờ liên minh hiến bảo vậy?

- Hừ hừ, đều là một đám vương bát đản đi theo lão phu đầu cơ trục lợi!

Phương Hành hừ lạnh cười một tiếng:

- Nương Nhi quật chúng ta cũng không nhiều người như vậy, nhưng mà một lần này, lão phu ta thừa cơ hội hiến bảo, kết bạn với đại nhân của Lạc thần tộc, sau đó thành lập đại đạo thống, mở rộng thu đệ tử, làm vinh dự cửa nhà, bọn vương bát đản này đều kết giao trên đường, cũng muốn đầu nhập vào Lạc thần tộc, nhưng mà trong tay bọn họ cũng không có bảo bốt tốt gì, liền lén lút cho lão phu không ít ưu việt, để cho ta dẫn bọn họ cùng đi, cùng dâng bảo bối mà bọn họ muốn hiến cho Lạc thần tộc, đến lúc đó có món chí bảo của lão phu giữ thể diện, đại nhân Lạc thần tộc nào có lý không thu? Mà một khi những đại nhân này thu, đám vương bát đản này có thể dính líu quan hệ với Lạc thần tộc, đến lúc đó được danh vọng như vậy bao bọc, bốn châu Thiên Nguyên còn không đi ngang sao?

- Hả... phương pháp này...

Lão nhân Kim Kiếm môn kia nghe xong lại ngẩn ra, giống như rất động lòng, do dự sau một lúc lâu, hắn mới đánh bạo tiến tới trước mặt Phương Hành, thấp giọng nói:

- Tiểu lão nhân cả gan, xin hỏi một câu, không biết đại nhân định hiến cho Lạc thần tộc là bảo bối gì vậy?

- Ha ha...

Phương Hành cười như không cười nhìn hắn, rồi sau đó kéo vạt áo của mình, lộ ra một vật cho hắn xem.

Tròng mắt của lão nhân Kim Kiếm môn bỗng nhiên trừng lớn lên, sau một lúc lâu, phịch một tiếng quỳ xuống, ôm lấy chân Phương Hành.

- Cầu xin đại nhân rủ lòng thương xót, ban cho Kim Kiếm môn ta một phần cơ duyên đi...

Chương 1036: Man thiên quá hải

- Hả, thật sự quỳ xuống cho hắn...

Nhìn một màn phía trước, các đệ tử Phù Diêu cung ở phía sau đều trực tiếp ngây dại, mặc dù trước đó Đại Tư Đồ nói cực kỳ có tin tưởng, nhưng các nàng vẫn có phần không tin được kế hoạch vốn không hề đáng tin chút nào này của hắn, chính là không còn thượng sách mới không thể không nghe theo sắp xếp của hắn, trên thực tế trong lòng mỗi người đều đã chuẩn bị xong liều mạng bất cứ lúc nào, nhưng ai đều không thể nghĩ đến, bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn thế mà lại tiến hành thuận lợi như vậy, đi lên liền đánh ngã vài người, rồi sau đó giả vờ đại gia còn hơn đại gia ở trước mặt đạo thống đã hàng phục thần tộc này, kết quả chẳng những không khiến cho đạo thống này bắn lại, ngược lại trực tiếp hù dọa đối phương quỳ xuống...

- Lão nhân kia là kẻ ngốc sao? Sẽ tin hắn như vậy?

Mạc Tiêu Thanh ở bên người Mạc Tâm tiên cô trát tro trên mặt, giả trang thành một tiểu đạo sĩ mặt đen thò đầu ra nói.

- Có thể không tin sao?

Mạc Tâm tiên cô khẽ cắn răng, oán hận nói:

- Hóa trang chúng ta thành dáng vẻ như quỷ không nói, còn muốn... hiến bảo kia...

Mạc Từ tiên cô nhẹ giọng cười, nói:

- Nhưng mà hắn nói cũng có lý, đặc điểm lớn nhất của Dao Trì với Phù Diêu cung chúng ta chính là âm khí quá nặng, tiên khí quá nồng, đi ra bên ngoài cho dù là ai vừa thấy liền biết là chúng ta, cần cải trang giả bộ là nhất định, nếu muốn cải trang liền cải trang xấu một chút, lôi thôi một chút, như vậy người khác mới sẽ không liên tưởng đến Phù Diêu cung, lại lấy danh nghĩa hiến bảo đi tới Ma Uyên, đây nhiều nhất chẳng qua là vài đạo thống có chút dính dáng đến tiểu thần tộc không có danh tiếng gì, liền không dám ngang ngược ngăn cản...

Mạc Tiêm tiên cô cau mày nói:

- Nhưng mà biến hóa với ngụy trang như bây giờ của chúng ta còn có khả năng lừa gạt những người này, càng đi tới chính là sẽ càng tiếp xúc với một vài đạo thống thực lực bất phàm, đến lúc đó ngụy trang thô thiển như này có thể lừa được những người đó sao?

Mạc Từ tiên cô cười nói:

- Vậy nhìn xem hắn có phương pháp ứng đối gì, ta cứ cảm thấy hắn đã sớm nghĩ xong đối sách cho mấy chuyện này rồi!

...

...

- Ha ha, ngươi nói để ta ban cho ngươi một phần cơ duyên?

Mà Phương Hành lúc này đang cười như không cười nhìn lão nhân Kim Kiếm môn:

- Lời này nói như thế nào?

Tròng mắt lão nhân Kim Kiếm môn đảo quanh, giống như hạ quyết tâm, thấp giọng nói:

- Tiền bối ngài nếu như có dị bảo bậc này dâng lên, nào còn lo lắng những đại nhân của Lạc thần tộc không coi trọng và liếc nhìn ngài được? Khó trách nhiều người sẽ đi theo ngài như vậy... thật sự không dám giấu giếm, sở dĩ Kim Kiếm môn chúng ta được tính là bởi vì chúng ta có một món thần khí, tên gọi là lưu ly kim bảo kiếm, đây là nội tình lớn nhất của Kim Kiếm môn chúng ta, haizzz, cũng định nhờ mượn bảo bối này mà đổi lấy đại thần tộc một phương ưu ái với che chở, chỉ tiếc không người tiến cử, nếu tiền bối ngài không để ý, vậy liên minh hiến bảo này không ngại tính cả Kim Kiếm môn chúng ta một người? Đợi cho ngày sau được ưu việt, cũng tiện cho hai bên hỗ trợ đúng không...

- Hả? Không phải các ngươi đã đầu phục Mạc Vu thần tộc sao?

Phương Hành nhìn hắn, giống như hơi kinh ngạc.

- Haizzz, cũng đừng nhắc đến chuyện này...

Lão nhân của Kim Kiếm môn tỏ vẻ cảm khái

- Tu vi mạnh nhất của Kim Kiếm môn ta chẳng qua chỉ là một Kim Đan, thế lực nhỏ đến không hề lớn hơn tổ kiến bao nhiêu, sao có thể lọt vào pháp nhãn của thần tộc được? Hiệu trung với này... này... Mạc Vu thần tộc không chính thức trong thần tộc này đều nhờ mấy tầng quan hệ mới được một câu hứa hẹn cửa miệng mà thôi, trên thực tế người ta vốn không để chúng ta vào mắt, ngay cả tôi tớ đường đường chính chính cũng không chịu cho chúng ta, tính ra chỉ xem như nô tài của nô tài trong thần tộc... Hiện giờ chính là cơ hội, đi theo ngài về phía Lạc thần tộc hiến bảo, nếu có thể trở thành tùy tùng do chính miệng Lạc thần tộc thừa nhận, đây chẳng phải còn mạnh hơn Mạc Vu thần tộc gì kia sao?

Nói xong, giọng nói của hắn lại trở nên ngoan độc, căm hận nói:

- Đang thời loạn thế, đúng là lúc chúng ta thuận gió đứng lên, hiện giờ các bộ thần tộc đúng là lúc dùng người, tiểu môn tiểu phái như chúng ta nếu muốn lọt vào pháp nhãn của bọn họ cũng chỉ sớm làm đầu phục, bằng không chẳng khác nào Thiên Nguyên thế cục ổn định, trước kia hạng bét, tương lai vẫn là hạng bét, đây cũng là nguyên nhân khiến lão nhân ta khẩn cầu ngài ban cho một cơ duyên...

Nhìn ánh mắt thành khẩn của lão giả này, trong lòng Phương Hành dữ tợn, nhưng hắn lại cười càng vui vẻ hơn, vỗ bả vai lão giả nói:

- Nói rất hay, lão phu cũng ôm ý nghĩ này nên mới không tiếc dâng bảo bối ra, đổi lấy cơ hội quật khởi của đạo thống, ta cực kỳ hiểu tâm tình của ngươi, hơn nữa thật sự không dám giấu giếm, hiện giờ ta cũng không ngại nhiều thêm một vài người dính tiện nghi của ta, bởi vì nói trắng ra muốn đầu nhập vào thần tộc, lại còn tăng thêm coi trọng của bọn họ, vậy cũng không chỉ hiến bảo bối là được, bảo bối chính là nước cờ đầu, để cho bọn họ chú ý tới chúng ta, quan trọng nhất, còn phải để cho bọn họ nhìn thấy thế lực của chúng ta, có vậy mới có thể được coi trọng, mà Nương Nhi quật chúng ta thật sự không có bao nhiêu đệ tử, ta dẫn theo những người này đi cùng, thật ra cũng vì tập trung càng nhiều lực lượng, hình thành đại liên minh một phương, đến lúc đó không chỉ có rất nhiều bảo bối cùng nhau dâng lên, dễ dàng nhận được đến ưu ái, càng quan trọng hơn là, nhiều người, bọn họ cũng coi trọng...

Lời này của hắn có thể nói đã chạm đến trong tâm khảm lão nhân, hưng phấn liên tục gật đầu.

- ... Nhưng mà, phải nói lời cảnh cáo trước, mọi người cùng nhau đi cầu phú quý, trên đường nên nghe ta...

Phương Hành tỏ vẻ trịnh trọng nói ra:

- ... Hơn nữa sau khi được phú quý, cũng đừng quên cùng chung một đoàn, dốc sức vì thần tộc!

Lão nhân Kim Kiếm môn vui mừng quá đỗi, liên tục gật đầu:

- Đã hiểu đã hiểu, ngài lão đó là minh chủ...

- Đừng vội đã hiểu...

Phương Hành nói đến đây, lại đột nhiên ngắt lời lão giả này nói, nhẹ nhàng cắn răng cười nói:

- Ta còn chưa hoàn toàn đáp ứng đi?

- Hả... đã nói nhiều như vậy rồi...

Lão nhân Kim Kiếm môn ngẩn ngơ, không nghĩ tới hắn lại đột nhiên ra một chiêu này.

Phương Hành lại nở nụ cười, tiến sát vào bên người lão nhân, hai đầu ngón tay giơ lên trước, nhẹ nhàng mân mê, cười nói hàm xúc ý tứ ám chỉ rõ ràng:

- Đạo thống muốn theo ta đi cầu phú quý nhiều lắm, vì sao ta phải mang theo Kim Kiếm môn các ngươi đây?

- A...

Lão nhân ngẩn ngơ, chợt phản ứng lại, vội vàng gật đầu nói:

- Đã hiểu đã hiểu, Kim Kiếm môn còn chút nội tình...

Chỉ hàn huyên trong chốc lát như vậy, các nữ đệ tử Phù Diêu cung vẫn chờ đợi đến nóng lòng không yên ở phía sau đột nhiên nhìn thấy Đại Tư Đồ cùng với lão nhân Kim Kiếm môn đang kề vai sát cánh cùng nhau cười phá lên ở phía trước, sau đó đệ tử Kim Kiếm môn kia rõ ràng nâng tới một chiếc rương lớn, được Đại Tư Đồ kiểm tra một phen, sau đó thu toàn bộ vào trong túi trữ vật, lại tiếp theo đệ tử Kim Kiếm môn vốn dốc sức trung thành vì thần tộc đang canh giữ phòng tuyến bên này, liền rút toàn bộ đại trận, sau đó gia nhập vào trong hàng ngũ của bọn họ.

- Đây là...

Cảnh tượng trước mắt vượt ra ngoài kế

hoạch, lại khiến cho đệ tử trên dưới Phù Diêu cung đều có phần không hiểu.

Mà Phương Hành lại đĩnh đạc vẫy Thủ Nhiếp tới, sau đó ném cho lão nhân:

- Lão Lữ, đi trước mở đường...

- Đã rõ...

Chưởng môn Kim Kiếm môn Lữ Kim Hồng kích động nhận lấy lá cờ lớn, uy phong lẫm liệt, vác lá cờ lớn tiến lên đầu đi trước.

Lão nhân này lại không hề hoài nghi Phương Hành làm thật giả, một là cho dù hắn nghĩ như thế nào, cũng đoán không được sẽ có người chơi ngụy trang lừa dối hiến bảo cho thần tộc, dù sao đi tới trước mỗi một bước đều gần thần tộc cường đại thêm một bước, nếu giả vờ, đây gần như muốn chết, một điểm khác chính là bởi vì trên đại lục Thiên Nguyên bây giờ, đạo thống hiến bảo cầu che chở chỗ thần tộc thật đúng là không thiếu, bọn họ đều nghe nhiều nên quen, một điểm càng quan trọng hơn chính là dị bảo mà Phương Hành cho hắn xem, thật đúng là nhất định được thần tộc ưu ái!

Đại đội nhân mã lại khởi hành, đi không quá ba trăm dặm lại thấy được phía trước ánh sáng chiếu lên trời, tu sĩ dày đặc trấn thủ, nhìn thấy một đội lớn nhân mã này đến gần, từ rất xa đã có người bay ra ngoài chặn đường:

- Người đi tới dừng bước, chúng ta chính là đệ tử Chân Viêm cung, phụng meenhj lệnh Dạ Đế thần tộc bày phòng tuyến ở đây, kiểm tra người không tuân theo thần tộc pháp chỉ, các ngươi đến từ phương nào, đi về phương nào, cấp tốc bẩm báo chi tiết...

Một lần này cũng không cần Phương Hành mở miệng, Lữ Kim Hồng vác lá cờ lớn kia đã nhảy ra ngoài trước, gào to một trận với đối phương:

- Lão Hoàng, đừng đánh cờ lớn của Dạ Đế thần tộc giả bộ đi, người ta biết ngươi là ai đó? Mau mau lăn ra đây, chỗ của ta có cơ duyên lớn...

Dứt lời còn không biết xấu hổ cười nói với Phương Hành:

- Lão tiền bối, ta và lão Hoàng này là lão bằng hữu...

Phương Hành nhẹ nhàng ngắt lời hắn, thản nhiên nói:

- Nếu như ngươi có thể tin được, kéo vào trong liên minh chúng ta thật sự không có chuyện gì, ta đã nói với ngươi rồi, càng nhiều người càng tốt, nếu thật sự có thể kéo được đại quân xấp xỉ một vạn người, đó là không có bảo bối này, những đại nhân của Lạc thần tộc cũng sẽ không thể bỏ qua chúng ta, nhưng mà cảnh cáo trước, tốt nhất đừng kéo phân con chuột có lòng khác vào, lỡ như tâm địa độc ác, theo chúng ta đi gặp mặt đại nhân vật của thần tộc, cuối cùng lại gây ra nhiễu loạn, chúng ta đều chịu không nổi...

- Không có không có...

Lữ Kim Hồng vỗ ngực cam đoan:

- Vị lão hữu ta đây tuyệt đối trung thành và tận tâm với thần tộc, khẳng định không phải là phân con chuột...

- Hừ hừ hừ hừ...

Phương Hành từ chối cho ý kiến khẽ gật đầu, nghĩ rằng: “Hắn đại gia nó, sao giống như đang mắng bản thân ta chứ?”

Lữ Kim Hồng kia tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng hắn, bị kích động xông lên trước, không bao lâu liền có một lão đầu lĩnh hói đầu râu mép đỏ có vẻ mặt cung kính đi theo hắn qua gặp mặt Phương Hành, lại là cá tìm cá, tôm tìm tôm, bằng hữu của Lữ Kim Hồng này cũng không phải là đại nhân vật gì, chẳng qua chính là tu vi Kim Đan tam chuyển, cũng giống như Kim Kiếm môn, thuộc về nương nhờ nguyện trung thành với người, trên thực tế không có bao nhiêu người quan tâm, vừa nghe có cơ hội cùng nhau hiến bảo, đầu nhập vào Lạc thần tộc, lập tức động tâm, chủ động tới cầu gia nhập...

Phương Hành không cự tuyệt người tới, quang minh chính đại đòi ưu việt, liền đồng ý để đệ tử tên Chân Viêm cung này gia nhập vào, rồi sau đó lại một lần nữa khởi hành, số người của liên minh hiến bảo này có vẻ khổng lồ rất nhiều, các đệ tử Phù Diêu cung đã càng cảm thấy bất mãn hơn với Phương Hành, đều là tồn tại tâm cao khí ngạo giống như tiên tử, hiện giờ lại bị ép sóng vai mà đi cùng với tiểu nhân vật đạo thống hạng bét đáng khinh hạ lưu này, khiến trong lòng bọn họ cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng cùng nhau đi tới này lại có ưu việt rõ ràng, có Lữ Kim Hồng cùng với cung chủ Hỏa Đầu Đà cung chủ Chân Viêm cung đi cùng, gần như không hề có đạo phòng tuyến nào nghi ngờ bọn họ, ngược lại dưới một ít tận lực tuyên truyền, lục tục có không ít đạo thống nhỏ đến nhảy vào...

Một đường đi tới, qua liên tiếp hơn mười cửa ải, không gặp một trận ác chiến, càng chưa giảm đi một người, ngược lại đội ngũ khổng lồ chừng ngàn người chậm rãi nhắm thẳng Ma Uyên mà đến, mà theo số lượng người gia tăng, mấy trăm nữ đệ tử Phù Diêu cung trà trộn trong đó, cũng vô cùng không dễ làm người chú ý...

Chương 1037: Cướp đường (canh một)

Vốn dựa vào ý tưởng của một đám nữ đệ tử Phù Diêu cung, thậm chí ba vị tiên cô, các nàng muốn đi qua từng đường phòng tuyến này, đi Tịnh Thổ, tự nhiên cần một đường điệu thấp, giấu kín, thậm chí nghênh chiến, chém giết, một đường dè dặt cẩn trọng, giống như đi trên mũi đao, nhưng ai cũng không thể nghĩ tới theo thiết kế an bài của Phương Hành, một chuyến hành trình này lại tràn đầy bừa bãi với liều lĩnh, không chỉ tuyệt đối không điệu thấp, ngược lại càng lúc càng cao điệu lên, không biết bao nhiêu người đều biết đến một liên minh hiến bảo như vậy, âm thầm mắng cũng có, tiến đến đầu nhập cũng có, ghen ty thầm hận cũng có, lại chỉ không dám ngăn cản đường đi của bọn họ, thậm chí nói, một vài phòng tuyến bày ra trên con đường lớn điều tra nghiêm cẩn đạo thống nhỏ tử thủ lại bày ra vẻ cung kính nghênh đón từ rất xa, còn thiết hạ yến hội, chiêu đãi đám người Phương Hành.

Rất nhiều đạo thống, cho dù đã chân chính đầu nhập thần tộc, không cách nào thay đổi sang danh nghĩa Lạc thần tộc nữa, nhưng theo bản năng muốn làm tốt quan hệ với Phương Hành, ân cần đối đãi, khiến cho hành trình vốn nghiêm túc trầm trọng của đám người Phương Hành trở nên vô cùng dễ dàng.

Hoang đường nhất đó là đám chó săn đã có lòng đầu phục thần tộc này vào thời điểm bây giờ lại trở thành ô dù của đám người Phương Hành, đó là có một vài người hoài nghi thân phận của bọn họ, thấy được đệ tử của mấy đạo thống Kim Kiếm môn, Chân viêm cung liền đều thu hồi lòng hoài nghi, tuy rằng những đạo thống này thật sự không lớn, nhưng thanh danh đúng là quá thúi, thuộc một nhóm người muốn đầu nhập vào thần tộc sớm nhất, cố tình thần tộc còn chướng mắt bọn họ, cho nên vẫn luôn là đối tượng bị người cười nhạo, dĩ nhiên, cười nhạo thì cười nhạo, lại không ai hoài nghi đám người này sẽ không trung thực cái gì, đối với thần tộc mà nói, bọn họ cũng tương đương với lũ hề không có lực uy hiếp nhất, đều lười phải đi hoài nghi.

Dĩ nhiên, tuy rằng vô duyên vô cớ có được nhiều ô dù như vậy, nhưng Phương Hành còn chưa trả giá cao gì, nhưng có mỗi một đạo thống mới gia nhập, hắn đều thu hoạch được nhiều ưu việt, chuyến cùng đi tới này thu được pháp bảo đủ thứ linh tinh đã là một khoản tài vật nhỏ khả quan.

Mà đối với đệ tử Phù Diêu cung mà nói, chuyện các nàng cần làm liền đơn giản, chính là nghiêm ngặt tuân thủ theo dặn dò của Phương Hành, trong ngày thường ít trao đổi với người khác để tránh lộ ra, dĩ nhiên thật ra chuyện này cũng vốn không cần dặn dò gì, nữ đệ tử Phù Diêu cung vốn tâm cao khí ngạo, trước kia những tiểu đạo thống này thật sự có thể nói là xách giày cho các nàng cũng không xứng, các nàng cũng lười giao tiếp với bọn họ, hơn nữa trước kia Phù Diêu cung cao cao tại thượng, các nữ đệ tử càng ru rú trong nhà, hai bên vốn không ở cùng một cảnh giới, cũng không cần lo lắng bị lộ cái gì.

Một đường dần dần đi về phía phương nam Ma Uyên như thế, số người càng đông, đã đến mấy ngàn, càng thêm ngư long hỗn tạp, liền ngay cả nhóm tán tu Linh Động cảnh đều trà trộn vào trong đội ngũ, có thể nói rất náo nhiệt, mà thanh danh cũng chính xác truyền ra, khi ở gần bên vùng Ma Uyên, thậm chí gặp một đạo sinh linh thần tộc chân chính đóng giữ phòng tuyến, sau khi nghe được bọn người này tiến về hiến bảo cho Lạc thần tộc liền không dám cứng rắn ngăn nhóm Phương Hành lại, ngoan ngoãn cho đi, dù sao ở thần tộc Lạc thần tộc có địa vị cực cao.

- Hình lão tiền bối, từ đây đi về phía nam mấy vạn dặm, đó là Bạch Ngọc Kinh trước kia, hiện giờ đã bị thần tộc trưng dụng, đó là động phủ của những đại nhân Lạc thần tộc, chúng ta muốn hiến bảo, tự nhiên phải đi nơi nào thích hợp nhất, chính giữa đường còn vẫn phỉa đi qua một đạo quan ải, đạo quan ải này cũng không tầm thường, không phải tiểu đạo thống lung tung lộn xộn trước đó có thể sánh bằng, chúng ta tốt nhất đưa thiệp lên...

Đi được thêm mấy ngày, đã bước chân vào cảnh giới Nam Vực Thần Châu, Lữ Kim Hồng tự nhận là tâm phúc của Phương Hành liền chủ động tới gặp.

- Đưa thiệp cái rắm, chúng ta hiến bảo cho những đại nhân Lạc thần tộc, hiện giờ tập trung lại đông mấy ngàn, ai dám không để chúng ta vào trong mắt? Trong mấy đường phòng tuyến trước đó, chính là nơi sinh linh thần tộc chân chính chiếm đóng là như thế nào? Còn không phải ngoan ngoãn cho đi, sợ làm trễ nải chúng ta hiến bảo? Ngươi nói đạo thống phía trước kia, chỉ sợ đã sớm chuẩn bị xong rượu và thức ăn chờ chúng ta rồi đi? Ha ha…

Phương Hành lại tương đối không thèm để ý, đã sớm hoàn toàn nhập vai, rất giống một lão già mất nết tiểu nhân đắc chí.

Hắn cười như vậy lại đưa tới rất nhiều tiếng phụ họa từ chung quanh, mỗi một người đều có sắc mặt tiểu nhân vật càn rỡ…

Nhng mà vị Lữ Kim Hồng chưởng môn Kim Kiếm môn này lại có vẻ ổn trọng chút, vẻ mặt đau khổ nói:

- Chuyện này ngài không biết, đường phòng tuyến trước đó chính là đặc biệt đóng giữ đại đạo Triêu Thiên thông tới Nam Vực, tuy rằng cũng là đạo thống của Thần Châu chúng ta, nhưng địa vị lại không phải bình thường, đừng nói hiện giờ bọn họ đã lọt vào pháp nhãn sinh linh thần tộc, tính ra là một trong những thế lực cao cao tại thượng được sủng ái, cho dù là trước kia cũng là đạo thống có thanh danh vang dội ở Bắc Vực, danh vọng của Thiên Nhất cung Thần Châu Bắc Vực, trước kia ai nghe thấy mà không sợ, ai nghe thấy mà không kinh hãi?

- Thiên Nhất cung Thần Châu Bắc Vực?

Phương Hành chợt nghe được một câu này lại hơi ngẩn ra, vẻ mặt ngưng trọng lên.

Hắn cũng không xa lạ gì Thiên Nhất cung, ban đầu khi ở Bắc Vực, còn đã từng đi vào trong đó đại náo một phen, cũng có chút quen thuộc với thiếu cung chủ Đạo Vô Phương mập mạp chết tiệt của Thiên Nhất cung, sau này còn kết lên giao tình không hiểu ra làm sao, tiếp theo đó vào Ma Uyên tranh đoạt Tạo Hóa, đại mập mạp kia cũng từng trong sáng trong tối trợ giúp hắn một chút, ấn tượng lưu lại cũng không tệ, lại không ngờ theo lời Lữ Kim Hồng chính là bọn họ!

- Đúng vậy, haizzz, người so với người tức chết người mà, trước kia Thiên Nhất cung có thanh danh ầm ầm, chúng ta những đạo thống hạng bét trong giới tu hành này không cách nào so sánh được với bọn họ, hiện giờ tất cả mọi người đều đầu phục vào trận doanh của thần tộc, nhưng vẫn không cách nào so sánh được với bọn họ...

Lữ Kim Hồng sụt sùi, rất có một chút oán niệm ủy khuất.

- Sao bọn họ có thể... cung chủ Thiên Nhất cung lại thông minh, sẽ xếp hàng...

Phương Hành thốt ra theo ý thức, lại giữa chừng cứng rắn đổi lại.

- Ha ha, còn không phải có chỗ dựa vững chắc...

Hỏa Đầu Đà đầu trọc bên người Lữ Kim Hồng kia lại nở nụ cười lạnh:

- Thiên Nhất cung bây giờ, nghe nói ngay từ đầu đã có uyên duyên sâu đậm với Thương Lan Hải, năm đó có thể cắm rễ ở Bắc Vực Thần Châu lúc rồng rắn lẫn lộn liền không thể thiếu Thương Lan Hải nâng đỡ, tới Thần Châu giáng xuống, thế cục trời đất biến đổi, bọn họ lại càng gặp may, có đồn đãi nói, phía Thương Lan Hải chính là một trong những trợ lực lớn nhất tiếp đón những đại nhân thần tộc phủ xuống, mà làm lực lượng chính của Thương Lan Hải, bọn họ cũng tự nhiên lập tức ném qua theo, Thiên Nhất cung hiện giờ tỏ vẻ còn không tuyên thệ nguyện trung thành với thần tộc phương nào, vẫn trung thành với Thương Lan Hải, nhưng mà vì quan hệ với Thương Lan Hải, thần tộc cũng rất khách khí với bọn họ!

- Thương Lan Hải... nhà cha vợ ta...

Chân mày Phương Hành nhíu chặt hơn, trong lúc vô ý tìm được một tin tức kinh người như vậy.

Hắn vộ vàng hỏi kỹ đến cùng, nhưng loại người như Lữ Kim Hồng với Hỏa Đầu Đà vốn chính là hạng bét trong giới tu hành, một ít tin tức nghe được cũng là tin tức vỉa hè, lời đồn đại vô căn cứ, hỏi kỹ ra bọn họ lại hỏi gì cũng không biết, Phương Hành chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

Trong lòng có chuyện, hắn chỉ biết lắng nghe, theo ý Lữ Kim Hồng lấy danh nghĩa Hình lão hán minh chủ "Liên minh hiến bảo" đưa thiệp cho Thiên Nhất cung, nói rõ khi nào tới lãnh thổ Thiên Nhất cung trấn giữ, cố ý thưm hỏi cung chủ Thiên Nhất cung, tiện thể mượn đường vân vân, chẳng qua chỉ là một ít lời hay ý tốt đẹp mắt trên mặt mà thôi, Thiên Nhất cung hồi âm lại cũng cực nhanh, buổi chiều ngày đó liền phái sứ giả lướt không mà đến, khách khách khí khí đưa lại một tấm thiếp đáp lời, còn nói rõ thêm, ước định buổi chiều ngày thứ hai khi liên minh đến liền thiết hạ đại yến tẩy trần đón gió cho bọn họ. Đám người Lữ Kim Hồng với Hỏa Đầu Đà nhận được hồi âm rất hưng phấn, trước kia bọn họ những tiểu đạo thống này cũng sẽ không được Thiên Nhất cung người ta để mắt đến, hiện giờ khen ngược, liền ngay cả mấy người bọn họ cũng đã trở thành thượng khách, đây chính xác nói rõ lựa chọn của mình đã đúng, ôm đến một cái chân thật lớn, về sau có thể nói tiền đồ vô lượng, vì quyết định chính xác này, bọn họ ngược lại ăn uống tiệc rượu một phen.

Lúc ăn uống tiệc rượu cũng mời Phương Hành, vào lúc bình thường Phương Hành tự nhiên đều đáp ứng, nhưng lúc này đây lại cự tuyệt kỳ dị, một mình ngồi trên một đỉnh núi suy tính thật lâu, người khác đều cho rằng hắn đang suy tính chuyện hiến bảo được ổn thỏa hơn như thế nào, đạt được ích lợi lớn hơn nữa, cũng không nghi ngờ gì khác, lại không biết rằng lúc này cả người hắn đều dựng lên gợn sóng vì tin tức trong lúc vô ý biết được này...

Thiên Nhất cung, Thương Lan Hải...

Nói ra đều có quan hệ với mình, thuộc về thế lực của nhà vợ!

Cũng không biết có phải bọn họ thật sự đã sớm đầu phục thần tộc, có liên quan đến ba ngàn thần tộc giáng xuống không.

Cha vợ Long Quân của nữ nhân mà mình thích nhất cũng từ sau khi từ biệt ở Phong Thiện sơn, lại chưa nghe nói đến tin tức gì...

Suy nghĩ hồi lâu, lại nghĩ tới cậu em vợ Ngao Liệt lúc trước bị mình để vào trong lôi trì, nhưng hắn chiếm được đại tạo hóa, đại cơ duyên mà trời ưu ái, hiện giờ đã nhiều năm trôi qua như vậy, ngay cả bản thân đã có thực lực có thể so sánh với Độ Kiếp, còn hắn thì sao?

... Là sắp thành tiên, hay vẫn còn cần tiếp tục ngủ say thành mấy trăm mấy ngàn năm đây?

- Cho dù như thế nào, một lần này gặp được người của Thiên Nhất cung, đều phải nghĩ cách tìm hiểu được một chút tin tức về Thương Lan Hải!

Suy nghĩ thật lâu, sau đó trong lòng hắn âm thầm lamfmotoj quyết định, ực mạnh mấy ngụm rượu, ném vẻ u sầu vô dụng này sang bên cạnh.

Sáng sớm hôm sau, chỉnh đốn rồi đi, bởi vì tới trước cũng đã là một trạm gác cuối cùng, mục đích xa xa trước mắt, các tu cũng đều hưng phấn lên, hành động hơi nhanh chóng, tuy rằng không thể ngự không nhưng lực chân của bọn họ lại không bình thường, sải bước chạy đi, hành trình tương đối nhanh, lúc giữa trưa đã bay qua rặng núi, tới trên đường lớn, lúc này Phương Hành chính là đang rơi vào phía sau, đang thương nghị đối sách với ba vị tiên cô Dao Trì đã giấu đi dung mạo, đột nhiên nghe được trước mặt ồn ào một trận, giống như xuất hiện rối loạn, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn.

- Các ngươi cũng biết chúng ta là người đi hiến bảo cho đại nhân Lạc thần tộc, còn có thiệp mời của Thiên Nhất cung ở đây lại còn dám cướp đường?

Rất xa, thần niệm đảo qua đã phát hiện ra nhóm người Lữ Kim Hồng đang tranh cãi với người khác, chính là bởi vì vừa đi ra khỏi một ngọn núi lớn, ở giao lộ, khi đang định đi ra, chếch nghiêng bên trong cũng có một nhóm nhân mã chạy ra, vô cùng cường thế tách các đệ tử của Kim Kiếm môn với Chân Viêm cung đi ở phía trước ra tan rác, cướp đường mà đi, hiện giờ đám người Lữ Kim Hồng đang bành trướng tin tưởng tự nhiên lòng tràn đầy không vui.

- Ha ha, một đám ô hợp, cũng muốn lọt vào trong pháp nhãn đại nhân Lạc thần tộc?

Đám người cướp đường bên cạnh vây quanh, từ trong một chiếc kiệu tám người khiêng truyền ra một tiếng hừ lạnh, hơi khinh thường.

- Ôi ngươi người này không nói đạo lý, sao há mồm liền mắng người chứ?

Đám người Lữ Kim Hồng bất mãn, nhưng đối phương khí thế mạnh mẽ, thực lực cao thâm, cũng không dám thật sự động thủ, há mồm ồn ào lên.

Phương Hành thấy, đang định chuẩn bị đi qua hỏi chút xem, lại chưa từng nghĩ tới, ba vị tiên cô Dao Trì cũng nghe thấy lời của người trong kiệu nói, sắc mặt đột nhiên đồng thời thay đổi, lộ ra thần sắc hoảng sợ không thể tin được, cùng kêu lên:

- Lại là... hắn!

Chương 1038: Thành chủ Bạch Đế thành

Người cướp đường cũng là đạo thống một phương không kém, ước chừng gần trăm đệ tử, đều đang mặc hắc y, khí tức cường thịnh mà đáng sợ, trong đó lại có hơn mười vị Kim Đan, cũng có mấy khí tức Nguyên Anh mơ hồ có thể xem xét, các đệ tử đều cưỡi yêu thú thay vì đi bộ, phía trước vây quanh một cỗ kiệu màu tím, còn ở phía sau lại vây quanh một chiếc xe ngựa che tấm vải đen, bên ngoài vô số phù văn, ngăn cách thăm dò của người khác, từ toàn thể số người mà nói, một phía liên minh hiến bảo này của Phương Hành chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng bàn về thực lực hai bên, bọn họ cố ý giấu đi một phần lực lượng, cho dù không bằng đối phương, hơn mười Kim Đan, lại thêm vài vị Nguyên Anh đã là nội tình của đạo thống một phương Thần Châu mới có được.

Đám người Lữ Kim Hồng nói ra là tiểu nhân đắc chí, gặp được đối thủ như vậy tự nhiên liền không dám bừa bãi, nhưng nếu như rút đi như thế, đáy lòng cũng cảm thấy không cam lòng, liền đều quay đầu nhìn lại, chính là trông cậy vào vị “Hình lão tiền bối” kia nói ra vài lời.

Vào lúc này Phương Hành vốn tính toán đứng ra xử lý chuyện này cũng đã chẳng quan tâm đến bọn họ, đang tò mò nhìn ba vị tiên cô.

Hắn cũng có phần không rõ ràng, ba vị tiên cô coi như công phu dưỡng khí không tệ, sao lại có thể có phản ứng to lớn như thế sau khi nghe được giọng nói của người nam nhân này, trong lòng đã không nhịn được âm thầm phỏng đoán: “Chẳng lẽ người trong kiệu kia là tình nhân của ba vị tiên cô?”

- Thành chủ Bạch Đế... Diệp Hồn Thiên...

Không đợi Phương Hành hỏi ra miệng, Mạc Tâm tiên cô đã hạ thấp giọng nói, oán hận nói ra.

Từng chữ, lại giống như nặn ra từ trong kẽ răng!

Vừa nghe cái tên Bạch Đế thành này, Phương Hành lại hơi quen thuộc, biết đây là đạo thống một phương của Đông Vực Thần Châu, thực lực không tầm thường, bình thường làm việc rất khiêm nhường, mấy năm gần đây trong thành cũng không có tiểu bối xuất sắc gì, nhưng chưa từng quen biết với Phương Hành, nhưng mà vào trăm năm trước, thành chủ Bạch Đế Diệp Hồn Thiên kia vốn là một vị thiên kiêu xuất sắc, từng có được danh vọng thật lớn trong giới tu hành, được đạo thống bốn phương mượn sức, nhưng Phương Hành vẫn có phần không hiểu, cho dù Diệp Hồn Thiên này có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không dám là địch với Phù Diêu cung đi?

Sao hắn lại đắc tội với ba vị tiên cô rồi?

Mạc Từ tiên cô liền một câu giải thích nghi hoặc trong lòng Phương Hành:

- Trước khi ngươi làm Đại Tư Đồ của Phù Diêu cung ta, chúng ta đã từng nói với ngươi, Phù Diêu cung từng âm thầm nâng đỡ rất nhiều thế lực, để vào lúc mấu chốt hỗ trợ lẫn nhau, nguyên nhân muốn ngươi làm Đại Tư Đồ Phù Diêu cung chính là tập hợp thế lực che giấu này... vị thành chủ Bạch Đế thành trẻ tuổi Diệp Hồn Thiên này đó là một trong những con cờ kia...

- Diệp Hồn Thiên... thủ hạ của ta?

Lúc này Phương Hành cũng hơi ngây ngốc, hơi khó có thể tin nhìn về phía trước.

Nhưng không nghĩ tới, Phù Diêu cung quyết đoán lớn như vậy, ngay cả đường đường thành chủ Bạch Đế thành này đều do các nàng âm thầm nâng đỡ lên.

Càng không nghĩ tới chính là người nói ra chính là thủ hạ của mình lại gặp được dưới tình huống này!

Hắn cũng biết nơi phát ra ý hận của ba vị tiên cô Dao Trì, người này đã công khai xuất hiện ở đây, hay là đã...

- Trước đây Phù Diêu cung tan tác, ta còn từng để một đội đệ tử đến Bạch Đế thành hội họp với hắn, không nghĩ tới hắn thế mà lại...

Mạc Tiêm tiên cô cắn chặt môi, sắc mặt xanh mét, cũng đã nghĩ tới một khả năng cực kỳ đáng sợ.

- Đừng quá lộ ra, thăm dò thêm chút tin tức, hy vọng hắn... Không đúc thành sai lầm lớn!

Cuối cùng vẫn là Mạc Tâm tiên cô lên tiếng, ba người cố gắng đè tức giận trong lòng xuống, ánh mắt lại nhìn về phía Phương Hành.

Phương Hành cũng thoáng trầm mặc, vẫn chưa nhiều lời, chính là gật đầu tỏ ý mình đã rõ.

Mà vào lúc này, bởi vì bên phía liên minh hiến bảo Phương Hành chậm chạp không hề lộ diện, người của Bạch Đế thành tự nhiên cướp đường thành công, trong tiếng cười lạnh đã lên đại lục, đoàn người đẩy xe nâng kiệu chậm rãi đi thẳng về phía trước, một nhóm mấy ngàn người của liên minh hiến bảo này lại chỉ có thể đông nghìn nghịt ngăn ở giao lộ, cùng đợi người của bọn họ đi trước, đám người Lữ Kim Hồng sắc mặt xanh mét, đồng thời hơi trầm trọng, cũng phát hiện ra một chút chân tướng, đó chính là cho dù làm chó săn, phản bội Thiên Nguyên ngã về phía thần tộc, người thực lực càng mạnh càng có lực lượng!

Đối với chuyện Phương Hành chưa từng ra mặt thương lượng với người của Bạch Đế thành, bọn họ đều cho rằng Phương Hành sợ, cố ý không lộ mặt.

Dù sao trong gần trăm đệ tử của đối phương, có vài chục Kim Đan không nói, còn có khí tức của ba bốn vị Nguyên Anh, mà trong liên minh hiến bảo này của bọn họ, tu vi lộ ra ngoài mặt trừ bỏ Phương Hành “Hình lão hán” này chính là cảnh giới Nguyên Anh ra, những người khác cao nhất chẳng qua là Kim Đan!

Đi theo phía sau đoàn người Bạch Đế thành, rầu rĩ lên đường, đám người liên minh hiến bảo chính là lúc hưng phấn lại bị người đoạt mất nổi bật, tự nhiên hơi nặng nề, nhưng mà cũng may, đi thêm nửa ngày liền đã nhìn thấy phòng tuyến của Thiên Nhất cung ở xa xa, chính là bên trái đường lớn phía trước, trên một ngọn núi xanh, thiết lập một tòa hành cung, bên trong đường lớn lại dựng một đại trận do đệ tử của Thiên Nhất cung canh gác, còn bên đường lại có người chuyên môn chờ đợi, nhìn thấy đại đội nhân mã đi đến liền cầm phất trần nghi lễ trong tay đón chào từ rất xa.

- Bạch Đế thành đạo hữu... hả, Hình đạo hữu Nương Nhi quật Đông Hải đã ở đây, thật đúng dịp, không nghĩ tới hai người đi cùng một chỗ, không tiếp đón từ xa, vạn xin thứ tội, chủ nhân nhà ta đã ở trong hành cung chuẩn bị hậu yếu, xin mời lên núi nghỉ ngơi uống vài chén rượu đi...

Người tiến lên đón chào kia cực kỳ khách khí, đều chú ý đến cảm xúc của hai bên, lễ phép mời lên núi.

- Chính là người của đại đạo thống, nhìn Thiên Nhất cung người ta khách khí bao nhiêu...

Tâm tình của đám người Lữ Kim Hồng hơi thả lỏng, đều âm thầm oán, các bất mãn với đám người Bạch Đế thành.

Hai bên liền theo thứ tự lên núi, vẫn là người của Bạch Đế thành đi trước, liên minh hiến bảo nhường nhịn đi sau, dọc theo đường núi đi lên hơn mười dặm, liền nhìn thấy có một lão giả áo xám cầm phất trần trong tay đứng trên một thạch đài bên đường nghiêm trang đón chào, chính là Hồ Quân trưởng lão mà đã từng gặp ở Thiên Nhất cung trước kia, mấy năm không gặp, người này càng có vẻ già nua, một thân áo bào tro, mang theo một khí tức cô tịch không nói nên lời, thấy được đám người Phương Hành đi lên núi, trên mặt đã hiện lên nụ cười mất tự nhiên, nói:

- Bạch Đế thành chủ, Hình đạo hữu, đường xa mệt nhọc, xin mời đi vào!

Dứt lời liền dẫn đường ở phía trước, còn có một đám đệ tử đi ra ngoài theo, giúp đỡ an trí hai bên nhân mã.

Lại đi lên trên núi, phát hiện trên quảng trường trước hành cung đã thiết lập một khu thịnh yến, mà ở dưới quảng trường là bàn tiệc lẻ dày đặc chi chít, rất rõ ràng, thịnh yến trên quảng trường chính là chiêu đãi Phương Hành với thành chủ Bạch Đế thành cùng với nhân vật quan trọng của hai bên, còn bàn tiệc lẻ phía dưới chính là để chiêu đãi các đệ tử, Phương Hành cũng hiểu quy củ này, liền liếc mắt ra hiệu với Mạc Tâm tiên cô, ám chỉ các nàng có thể tránh xuống bàn tiệc lẻ phía dưới, bản thân lại chỉ dẫn theo đám người Lữ Kim Hồng, Hỏa Đầu Đà cùng nhau lên quảng trường.

- Haizzz...

Mấy người Lữ Kim Hồng với Hỏa Đầu Đà đi theo Phương Hành lên quảng trường, ngược lại nhìn chung quanh đều tràn đầy hứng khởi, trước kia bọn họ không có tư cách ngồi trên yến đài của Thiên Nhất cung, lúc này nhịn không được thở dài thở ngắn, trên mặt đều không che giấu được hưng phấn.

- Cút sang bên kia!

Khi đám người Phương Hành ngồi xuống bên trái chủ khách, định tùy tiện ngồi xuống, lại đột nhiên nhìn thấy trước mặt có mấy bóng đen, còn không phải là đệ tử Bạch Đế thành thì là ai? Đang mắt không có ý tốt nhìn bọn họ, trong miệng quát khẽ, lại đến đuổi người, mà sau lưng bọn họ, Diệp Hồn Thiên đi từ trong kiệu ra cũng mặc một thân áo bào tím, ánh mắt không hề liếc nhìn về phía bên này, đang cúi đầu buôn chuyện cũ với Hồ Quân trưởng lão, nhưng hiển nhiên không có ý tứ ngồi xuống phía bên phỉa, mà đang chờ đám người Phương Hành nhường chỗ bên trái lại cho hắn.

Còn Hồ Quân trưởng lão kia lại đầy mặt ngượng ngùng, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Phương Hành.

Đột nhiên phát sinh chuyện như vậy, ngay cả Phương Hành cũng không phản ứng kịp, vẻ mặt ngẩn ngơ, không biết bọn người này gây sự gì!

Nhưng đám người Lữ Kim Hồng ý thức được vấn đề ở đâu, một đám sắc mặt chợt đỏ bừng, cũng thầm trách bản thân quá mức hưng phấn lại không lưu ý đến tiểu tiết này, cũng không dám làm khó dễ, cẩn thận giật giật tay áo của Phương Hành:

- Hình lão tiền bối, chúng ta đi qua bên phải ngồi đi...

- Bên trái? Bên phải?

Phương Hành ngẩn ra, cũng cuối cùng hiểu được vấn đề ở đâu.

Hễ là lúc tiên yến tổ chức, đối với khách nhân mà nói đều lấy bên trái của chủ nhà vi tôn, cho nên vị khách tôn quý nhất trên tiệc đều ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái, vừa rồi trong lòng mình có việc, vẫn chưa nghĩ nhiều, tiện tay an vị đến trên vị trí bên trái, cũng ngồi theo thói quen bình thường, lại không muốn bởi vậy mà chọc giận tới thành chủ Bạch Đế thành kia, thế mà lại trực tiếp đuổi người muốn hắn đi sang bên phải.

Chẳng qua, nếu trước khi ngồi xuống để cho bọn họ ngồi vào vị trí, nhưng đã ngồi xuống lại bị người đuổi đi qua, thể diện này sẽ mất rất lớn, ngay cả đám người Lữ Kim Hồng đều cảm thấy cực kỳ bực tức, bất mãn chứ đừng nói tới Phương Hành tính khí nhỏ mọn này...

- Nói với ngươi đó, lăn sang bên phải ngồi!

Nhìn thấy Phương Hành nhất thời trầm ngâm, vẫn không lập tức nhường chỗ ngồi, đệ tử của thành Bạch Đế tiến đến đuổi người đã vô cùng không nhịn được.

- Hình lão tiền bối, chúng ta...

Trên mặt Hỏa Đầu Đà rất tức giận, tr tỏ vẻ rất có cốt khiên việc cướp chỗ ngồi này.

Phương Hành không để ý đến hai người hắn và Lữ Kim Hồng, cười như không cười ngẩng đầu, nhìn sang phía đệ tử Bạch Đế thành:

- Ngươi nói cái gì?

Đệ tử Bạch Đế thành kia căm tức, bước lên một bước quát:

- Ta kêu ngươi nhường chỗ này lại cho sư tôn ta...

Một câu còn chưa nói xong, Phương Hành đột nhiên xòe bàn tay, năm ngón tay vừa xòe ra, tự nhiên sinh ra một lực hấp dẫn cực kỳ đáng sợ, trực tiếp hút đệ tử Bạch Đế thành cảnh giới Kim Đan kia lại, túm chặt lấy cổ của hắn, rồi sau đó tay kia vung trái vung phải, trong thời gian ngắn liên tiếp tát hắn bảy tám cái, cả hàm răng đánh một cái đều không còn, miệng đầy máu phun ra.

Một cử động kia nhất thời hù sợ chung quanh lặng ngắt như tờ, hai người Lữ Kim Hồng với Hỏa Đầu Đà thiếu chút nữa bị dọa ngất.

- Kêu ta nhường chỗ ngồi?

Phương Hành vừa tát vừa lạnh lùng nói, ánh mắt nhằm thẳng về phía thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên, ý tứ khiêu khích hàm xúc hết sức rõ ràng:

- Ngươi có tư cách gì để cho Hình lão hán ta đứng dậy nhường chỗ ngồi? Tất cả mọi người đều là khách của Thiên Nhất cung, chẳng lẽ ngồi ở bên phải, sư tôn ngươi sẽ thật mất mặt sao? Ha ha, đều là người làm nô tài, lúc này ngược lại còn đòi thể diện?

Chương 1039: Hai đại hậu lễ (canh

ba)

Hoàn toàn yên tĩnh, người chung quanh đều bị dọa!

Vị Hình lão hán Nguyên Anh lão tu của Nương Nhi quật Đông Hải này làm việc thật sự bá đạo, thế mà lại một tay hút đệ tử thành chủ Bạch Đế thành lại, bạt tai người ta ở trước mặt sư tôn, đám người Lữ Kim Hồng không thể tin được một màn này, trước đó, hắn rõ ràng ngay cả bị người cướp đường cũng không dám thò mặt ra, sao lúc này lại trở nên bá đạo như vậy? Càng mấu chốt chính là, lời nói kia cũng nói quá độc ác đi, tất cả mọi người là nô tài, lúc này nhớ tới đòi thể diện... Cũng không chỉ mắng thành chủ Bạch Đế thành, chính là mắng tất cả mọi người ở đây!

- Ha ha, nói rất hay, rất hay!

Thành chủ Bạch Đế thành nhìn Phương Hành, mặt không biểu cảm, chính là phun ra mấy chữ.

Bàn về vẻ ngoài mà nói, đây đúng là một người trung niên tướng mạo thật tốt, hắn hơn Phương Hành không ít, nhưng lại trẽ hơn người một thế hệ Bạch Thiên Trượng kia, hiện giờ chắc có độ tuổi chừng bốn năm trăm tuổi, nhưng vẻ ngoài thoạt nhìn giống như chỉ có khoảng ba mươi tuổi, khí tức súc tích thâm trầm, có phần không tầm thường, khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền sinh lòng kính sợ, là hắn vào lúc này, trên mặt nhìn không ra vui giận, nhưng đáy mắt lại hơi tức giận đã hiển lộ ý tưởng chân thật trong lòng hắn, lẳng lặng nhìn Phương Hành, bàn tay đã giơ lên, có pháp lực ngưng tụ.

- Diệp thành chủ, bớt giận...

Hồ Quân trưởng lão vội vàng mở miệng khuyên bảo, nhưng rõ ràng rất khó khuyên bảo được.

Lời nói kia của Phương Hành quá mức độc ác, hơn nữa bạt tai đệ tử người ta ở ngay trước mặt người ta, đổi lại là ai cũng không nhịn được đi?

- Ha, muốn động thủ?

Phương Hành cười lạnh, ném đệ tử Bạch Đế thành kia sang bên, rồi sau đó vén cổ tay áo lên.

Một màn giương cung bạt kiếm này đã sớm dọa đám người Lữ Kim Hồng Hỏa Đầu Đà dựng lông, lặng lẽ lui sang bên, kéo dài khoảng cách với Phương Hành ba mươi trượng, sau đó liếc nhìn nhau, lại cảm thấy khoảng cách này còn chưa đủ, lại lặng lẽ lui ra xa hơn.

Mà ở phía dưới, ba tiên cô Dao Trì cũng nhíu chặt mày lại, trước đây các nàng đã thương lượng với Phương Hành, muốn để cho hắn thử thái độ của Bạch Đế thành chủ Diệp Hồn Thiên trước, có ai nghĩ được hắn thế mà lại vừa đi lên đã khiêu khích? Một khi đánh nhau, làm sao mà tốt được? Đừng nói Phương Hành không phải là đối thủ của Diệp Hồn Thiên, lỡ như ở trong quá trình đấu pháp bại lộ ra thực lực chân thật của bản thân, cũng là chuyện thật phiêu lưu mạo hiểm đi?

Nhưng mà đến nước này, hiển nhiên chính là muốn khuyên cũng đã không kịp, các nàng chỉ có thể kiềm chế kích động, yên lặng xem xét.

- Ha ha, quả thật nói rất hay, nói thật hay quá...

Nhưng mà ngay khi Phương Hành với Diệp thành chủ Bạch Đế thành sắp động thủ, trong hành cung lại truyền ra một tiếng nói lười biếng, hòa tan sát khí ở đây:

- Tất cả mọi người là nô tài, lại còn vào thời điểm này đòi thể diện? Khà khà, nói thật sự rất tốt, vị này là Hình lão tiền bối của Nương Nhi quật Đông Hải đi? Chỉ bằng một câu nói này của ngươi, Đạo Vô Phương ta nhất định phải mời ngươi một ly rượu..

Theo câu nói này truyền đến, ở trong hành cung lại có một trái cầu thịt lảo đảo nghiêng ngả đi ra, nhìn chăm chú lại mới phát hiện đó là một người cực mập mạp. Trong tay còn cầm một thùng rượu... Người mập mạp này mặc cẩm y, chất vải xa xỉ, chính là vừa dơ vừa loạn, một thân tu vi cực kỳ không tầm thường, rõ ràng cảm giác được tuy rằng tuổi của hắn k lớn nhưng đã là cảnh giới Nguyên Anh, lúc này thoạt nhìn hắn đã có bảy tám phần men say, vừa nâng thùng đổ vào trong miệng mình, vừa lười biếng lảo đảo đi ra, đặt mông ngồi trên chủ tọa.

- Thiếu cung chủ, ngươi...

Hồ Quân trưởng lão thấy hắn, vẻ mặt nhất thời phức tạp lên, nhịn không được nhíu mày nói một tiếng.

- Không phải cha ta trách ta mỗi ngày giống như con heo say, không chịu chia sẻ thay hắn sao? Bây giờ ta tới...

Mập mạp kia tự nhiên là thiếu cung chủ Đạo Vô Phương của Thiên Nhất cung, lười biếng cười, còn ợ hơi rượu.

Còn Hồ Quân trưởng lão thấy dáng vẻ này của hắn, cũng nhất thời khó mà nói được gì, chính là cúi đầu, nặng nề thở dài.

- Nào nào, Hình lão tiền bối, ngồi sang bên này, chúng ta trước cạn một ly...

Đạo Vô Phương cười lớn, ý bảo Phương Hành ngồi xuống, an vị ở bên tay trái của hắn, vừa quay đầu, thấy Bạch Đế thành chủ Diệp Hồn Thiên vào lúc này vẫn ánh mắt âm lệ nhìn về phía Phương Hành, hiển nhiên không có ý tứ ngồi xuống, mập mạp này lại nheo ánh mắt lên, cười như không cười nói:

- Diệp thành chủ còn không hài lòng, vẫn muốn ngồi ở bên trái sao? Ha ha, trái tôn phải ti, đây là quy củ trong giới tu hành, nhưng mà ta ngược lại biết được, sở dĩ truyền quy củ này xuống cũng bởi vì vào thời Thái Cổ, thánh nhân với tiên nhân đàm phán, thánh nhân bên trái, tiên nhân bên phải, cho nên trong giới tu hành đời sau liền đều theo phong tục này, chỉ tiếc... khà khà, chúng ta đều có thể mất hết mặt mũi các đời trước, đoán chừng tương lai xuống cửu tuyền đều không có mặt mũi gặp thánh nhân với tiên tổ, nào còn mặt mũi theo quy củ của bọn họ, tùy tiện ngồi đi!

Thoạt nhìn mập mạp này uống quá nhiều, suy nghĩ lại hết sức rõ ràng, nói ra một điển cố này, đó là trên mặt Diệp Hồn Thiên cũng không nén được giận.

- Đã là ghế ngồi chủ nhân ban thưởng, Diệp mỗ không lời nào để nói, nhưng mà vị Hình đạo hữu này tổn thương đệ tử Bạch Đế thành ta, chuyện này không hay, nơi này là hành cung của Thiên Nhất cung, ta kính Thiên Nhất cung là chủ nhân, không tính toán với ngươi, ngày mai lúc rời đi tự nhiên muốn đòi lại công đạo!

Diệp Hồn Thiên bị Đạo Vô Phương đại mập mạp này đánh căm phẫn, đã không tiện tranh cãi nữa, lạnh mặt ngồi xuống phía bên phải.

- Ha ha, đúng vậy, đúng vậy, động thủ ở trên địa bàn của Thiên Nhất cung ta, chính là không nể mặt chúng ta...

Đạo Vô Phương cười lớn, sau đó nhấc thùng rượu lên, nặng nề đặt lên trên bàn ngọc, cười nói:

- Nào nào, uống rượu!

Cũng chẳng trách được hắn uống rượu dùng thùng, chỉ bằng thân thể giống như núi nhỏ kia, dùng bình rượu để uống, đúng là hơi ít.

Rõ ràng là một phen yến hội tốt đẹp lại bị thiếu cung chủ phá rối, sắc mặt của Hồ Quân trưởng lão cũng hơi lúng túng, nhưng vẫn phải để ý đến đại cục, thấy thiếu cung chủ nói chuyện không xuôi tai, lão nhân này liền cười theo, nâng một ly rượu từ trên bàn ngọc đưa về phía Diệp Hồn Thiên, lại đưa về phía Phương Hành, cười nói;

- Mọi người đều dốc sức vì thần tộc, tự nhiên đồng tâm hiệp lực mới đúng, cần gì phải vì tranh giành tôn ti trái phải không có gì kia mà không thoải mái như vậy? Thiên Nhất cung ta thiết hạ thịnh yến, khoản đãi hai vị, xin mời uống chung một ly, liền quên không thoải mái đi!

- Đa tạ Hồ Quân trưởng lão!

Diệp Hồn Thiên biết Hồ Quân trưởng lão, lại thấy hắn nói chuyện khách khí, liền cũng nâng rượu lên, cười nói.

- Ha ha, biết bổn tọa phải làm gì không?

Phương Hành lại vào lúc này nói lời lạnh nhạt, thoạt nhìn giống như tiểu nhân đắc chí liền càn rỡ, lười biếng nâng ly rượu trong tay, cũng không chạm vào bên môi, liếc mắ nhìn thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên, cười lạnh nói:

- Bổn tọa ta chuẩn bị hai đại dị bảo, lại kết bạn đồng minh với các đại đạo thống, tổng cộng mười tám món thần khí, đồ quý báu khác vô số, còn có một số tân bí, chính là chuẩn bị đi hiến vật quý về phía những đại nhân Lạc thần tộc, đợi dâng dị bảo lên, những đại nhân của Lạc thần tộc tự nhiên sẽ có vài phần kính trọng chúng ta, Diệp Hồn Thiên... ha ha!

Hắn nói xong, cố ý liếc nhìn đám người Lữ Kim Hồng, cười quái dị nói:

- Cũng vẫn là một cá nhân như ngày trước thôi!

- Ha ha...

- Ha ha...

Hai người Lữ Kim Hồng và Hỏa Đầu Đà nghe xong, trong lòng đều sinh ra cảm giác tri kỷ, đồng thời phụ họa hắn cười to.

Bọn họ tự nhiên không nghe ra hàm ý tiếng lóng chỉ Diệp Hồn Thiên hiện giờ không phải người từ trong lời nói của Phương Hành, còn tưởng rằng vị Hình lão hán này nói là trước kia thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên là một nhân vật, nhưng chờ sau khi bọn họ chiếm được ưu ái của Lạc thần tộc liền sẽ không coi trọng Diệp Hồn Thiên nữa rồi!

- Dã tu từ đâu chui ra, lại dám bất kính với sư tôn của ta?

Rõ ràng mắng chửi đến trên mặt Diệp Hồn Thiên, một đám trưởng lão với đệ tử Bạch Đế thành nhất thời bất mãn, lớn tiếng quở trách.

- Ha ha, dã tu?

Phương Hành cười lạnh một tiếng, nghiêm sắc mặt quát:

- Lão Lữ, nói cho bọn chúng biết bổn tọa chuẩn bị hậu lễ là gì!

Lữ Kim Hồng nghe vậy cười to một tiếng, liền nhảy dựng lên, hai tay chống hông, hơi kiêu ngạo nói:

- Hình lão tiền bối lão nhân gia ngài chuẩn bị dâng lên cho những đại nhân của Lạc thần tộc cũng không phải là pháp bảo bình thường gì như trong tưởng tượng của các ngươi, từng món đều không tầm thường, tiểu lão nhân ta có may mắn được nhìn thấy, liền nói cho các ngươi một chút, món thứ nhất nha, đó là một bản đồ cực kỳ quan trọng, trên bản đồ này vẽ chính là từng đường linh mạch với sông ngòi bên trong Thiên Cương sơn mạch, có bản đồ này, muốn bắt những đạo thống lại muốn trốn vào trong Thiên Cương sơn mạch liền thoải mái hơn...

- Ha ha...

Trong quá trình hắn nói, Phương Hành cố ý vén vạt áo lên, lộ ra từng đường văn, có vậy mọi người mới biết được, hóa ra bản đồ này lại vẽ ở trên người hắn, cho dù là ai muốn nhìn cũng phải gần sát vào hắn mới được, từ xa chỉ thấy một mảng nét vẽ.

- Hóa ra là bản đồ!

Hồ Quân trưởng lão với thiếu chủ Đạo Vô Phương của Thiên Nhất cung hấy được cũng đều hơi ngưng trọng, nghĩ rằng lão giả này có vài phần mưu trí, đại bộ phận đạo thống Trung Vực Thần Châu không chịu khuất phục người thần tộc đều trốn vào trong Thiên Cương sơn mạch, mà Thiên Cương sơn mạch này rất sâu, cực xa, nếu muốn tìm bắt cũng thật tốn tinh lực, nhưng nếu như có bản đồ sông núi linh mạch ở đây sẽ tìm được bọn họ dễ hơn.

- Ha ha...

Người khác trong hoàn toàn ngưng trọng, nhưng thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên lại bưng ly rượu, nhẹ nhàng nở nụ cười, từ chối cho ý kiến.

Lữ Kim Hồng cũng có vẻ hơi xấu hổ, một bộ bản đồ sông núi linh mạch của Thiên Cương sơn mạch này không hề dọa sợ được Diệp Hồn Thiên khiến cho trong lòng hắn hơi mất mát, nhưng cũng may, đúng lúc này Phương Hành ại truyền cho hắn một đường thần niệm, nghe được mà ánh mắt hắn sáng lên, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành đã vô cùng sùng bái, vái chào thật sâu rồi mới xoay người lại.

Đầu tiên cười ha ha một tiếng, sau đó mới tiếp tục nói:

- Chư vị đạo hữu, lúc trước tiểu lão nhân ta thấy một món đồ này đã xem thế mà than thở, ai có thể lường trước được lão nhân gia này thế mà lại chuẩn bị đại lễ còn dầy hơn tưởng tượng của ta, món pháp bảo thứ hai này, bất phàm hơn, đó đã từng là bội kiếm của Đại Tư Đồ Phù Diêu cung tùy tay cầm, Đại Tư Đồ Phù Diêu cung từ trước đến nay cầm kiếm này chém trừ yêu nghịch, đại biểu cho chính thống thế gian, trong lúc vô tình Hình lão tiền bối chiếm được kiếm này, định là món bảo bối thứ hai dâng lên cho các đại nhân Lạc thần tộc...

“Keng keng” một tiếng, còn không đợi hắn nói xong, Phương Hành đã rút ra một thanh kiếm, tiện tay ném lên trên mặt bàn.

- Bội kiếm của Đại Tư Đồ Phù Diêu cung?

Hồ Quân trưởng lão với Đạo Vô Phương nghe vậy đều giật giật chân mày, ngẩng đầu nhìn lại đã thấy một chuôi kiếm chỉnh tề, vô vị không có gì lạ, khí tức phong cách cổ xưa, cũng nhìn không ra có chỗ huyền dị gì, mấu chốt nhất chính là biết đây là một món đồ cổ, lại khó phân thật giả, nhưng mà nếu như lời bọn họ nói không sai, đây thật sự là kiếm của Đại Tư Đồ Phù Diêu cung mà nói, vậy đúng là có giá trị xa xỉ, dù sao cho tới này Phù Diêu cung đều có địa vị phi thường, rất nhiều người coi bọn họ là nhất mạch hoàng gia trong giới tu hành, ý nghĩa của bội kiếm này cũng không phải nhỏ.

Đoàn người này hiến thanh kiếm đó cho Lạc thần tộc, gần như tương đương với người phàm dâng ngọc tỷ về phía hoàng đình!

Chương 1040: Đại lễ của Bạch Đế thành (canh bốn)

Phù Diêu cung có địa vị phi thường, cái tên Đại Tư Đồ cũng quả thật là tồn tại như đế vương của rất nhiều người trong giới tu hành, mà bội kiếm của hắn tự nhiên cũng chứa nhiều ý nghĩa tượng trưng, không nhất thiết kiếm này có thần uy mạnh đến cỡ nào, mấu chốt chính là nó có ý nghĩa phi phàm đại biểu cho địa vị chính thống, mà ở trong mắt những người khác, loại ý nghĩa tượng trưng này thật đúng là lợi dụng truyền thuyết với quy cách này, vô cùng hữu ích, hiện giờ thần tộc đang vào lúc trấn áp Thiên Nguyên bạo loạn, thật đúng là cần một món đồ hàm xúc ý tứ tượng trưng như vậy, ở trên mức độ nào đó, có món đồ này, bọn họ thậm chí có thể lại giúp đỡ lên một Phù Diêu cung, thay bọn họ chưởng ngự Thiên Nguyên chư đạo.

- Nếu kiếm này là thật, vậy Lạc thần tộc đúng là sẽ có vài phần kính trọng bọn họ!

Trong lòngHồ Quân trưởng lão đã vô cùng ngưng trọng, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành đã mang theo một chút kính sợ.

Khó trách liên minh hiến bảo này lại tự tin như vậy, bọn họ đúng là nhất định một bước lên trời...

Mà đám người Mạc Tâm tiên cô ở phía dưới lại có vẻ mặt ngưng trọng, lúc trước các nàng thương lượng với Phương Hành về bảo vật hiến ra cũng không bao gồm thanh kiếm này ở trong đó, dù sao kiếm này có ý nghĩa trọng đại đối với Phù Diêu cung, các nàng cũng không thể đáp ứng dâng ra...

Mà lúc này, Phương Hành lại chậm rãi thu hồi bội kiếm, đắc ý dương dương, không ai bì nổi.

- Ha ha, vị Hình đạo hữu này quả nhiên chuẩn bị đầy đủ, nào nào, lão phu mời ngươi một ly, chúc ngươi làm việc thuận lợi...

Hồ Quân trưởng lão nâng một ly rượu lên, đầy mặt tươi cười, ra hiệu từ xa.

- Ha ha, khách khí, đến lúc đó tất cả mọi người làm việc vì thần tộc, còn phải xin Thiên Nhất cung quan tâm nhiều hơn nữa mới được!

Phương Hành cười ha ha, cũng bưng ly rượu lên, giống như khiêu khích nhìn về bên chỗ Bạch Đế thành.

Hai món bảo bối, nhất là kiếm của Đại Tư Đồ vừa ra, Thiên Nhất cung đã bị khuất phục, trong lời nói thái độ đều nhận thấy tiền cảnh với địa vị của liên minh hiến bảo, hắn cũng muốn nhìn xem, vị thành chủ Bạch Đế thành thoạt nhìn dã tâm bừng bừng này sẽ có phản ứng gì.

- Chẳng qua chỉ là một đám ô hợp, cùng với vài món đồ rách nát, liền muốn mượn nó may mắn lọt vào mắt của thần tộc đại nhân?

- Ha ha, trước kia là tồn tại giống như bùn nhão, bây giờ thiên hạ đại loạn cũng mơ tưởng một bước lên trời!

Ngoài dự đoán của mọi người, một đám đệ tử Bạch Đế thành lại không lộ ra bao nhiêu vẻ kinh ngạc, ngược lại hi hi ha ha, châm chọc khiêu khích, ý tứ coi thường lộ ra không thể nghi ngờ, liền ngay cả thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên cũng có vẻ mặt nhàn nhạt, giống như mấy món dị bảo mà Phương Hành lấy ra vốn không đáng nhắc tới, chỉ nâng ly rượu của mình chậm rãi nhấp, cũng lười liếc mắt nhìn xem.

- Ha ha, khẩu khí người Bạch Đế thành cũng không nhỏ, không biết lần này chuẩn bị dị bảo gì để dâng lên cho đại nhân thần tộc đây?

Hỏa Đầu Đà cũng không nhịn được, cười lạnh một tiếng, đáp lại một câu.

- Không sai, đến lúc đó chẳng phải Bạch Đế thành cũng đi Bạch Ngọc Kinh bái kiến Lạc thần tộc sao, cũng dâng lên đại lễ hả?

Vào thời điểm này, thiếu cung chủ Thiên Nhất cung, đại mập mạp Đạo Vô Phương cũng cười cười, thịt béo trên mặt cười đến mức núng nính, chỉ có ánh mắt lạnh như băng, thoạt nhìn cười đặc biệt vô ý, nhưng mà hắn che giấu cực kỳ tốt, người bình thường rất khó phát hiện ra thôi:

- Nếu các ngươi chướng mắt đại lễ của liên minh hiến bảo, vậy đại lễ các ngươi chuẩn bị không ngại lấy ra để mọi người thưởng thức một chút, cũng tiện trợ tửu hứng?

Người Bạch Đế thành sẽ mặc kệ lời Hỏa Đầu Đà nói, nhưng đại mập mạp Đạo Vô Phương tự mình mở miệng, bọn họ lại không thể giả bộ làm như tai điếc, Diệp Hồn Thiên nhàn nhạt liếc mắt nhìn sang, mỉm cười nói:

- Thiếu cung chủ muốn xem, Diệp mỗ tự nhiên không thể ngăn cản, nhưng mà nói lời cảnh báo trước, Diệp mỗ lo lắng sau khi thiếu cung chủ nhìn rồi chẳng những không trợ tửu hứng được, ngược lại không uống nổi nữa!

- Hả?

Ánh mắt của Đạo Vô Phương liền ngưng lại, mỉm cười nói:

- Nói như vậy ta ngược lại càng cảm thấy hứng thú!

Liền ngay cả Phương Hành cũng nheo mắt lại, lẳng lặng chờ thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên lấy đại lễ của hắn ra.

- Ha ha, chủ nhân có lệnh, không thể thoái thác, Trĩ Tử, liền lấy đại lễ chúng ta chuẩn bị ra nhìn xem đi!

Diệp Hồn Thiên nhàn nhạt cười cười, phân phó xuống.

Một vị đệ tử hắc y ở bên người hắn lập tức đáp lời, đầu tiên ánh mắt hèn mọn mà khinh thường liếc nhìn về phía Phương Hành, sau đó mới chậm rãi lấy ra một túi trữ vật màu đen, đứng ở trong quảng trường, lại sai người lấy ra một chiếc bàn ngọc thật dài, đặt ở trước mặt, có vậy mới cất cao giọng nói:

- Trên tay ta là một món hậu lễ mà sư tôn chuẩn bị hiến cho những đại nhân của Lạc thần tộc, mời chư vị xem...

Lúc nói chuyện, thò tay vào trong túi trữ vật, lúc rút ra đã nhiều thêm một món đồ phồng phồng tròn tròn, mùi máu tươi tràn ngập, khiến đám đông giật nảy mình, kia đương nhiên là một cái đầu lâu, trên mặt còn dính vết máu loang lổ, nhìn ra được là một lão giả già nua, mắt như chuông đồng, miệng há to, vẻ giận dữ đầy mặt đọng lại trên mặt, thoạt nhìn trước khi chết còn đang tức giận thét lên...

- Người này tên là Mạnh Thương Long, tứ trưởng lão Mạnh gia Trung Vực, sau khi thần tộc hạ xuống, Mạnh gia bọn họ không giáng xuống, ngược lại mang theo một đám người trốn vào bên trong thâm sơn, cũng nhiều lần khai chiến với đạo thống hiệu trung thần tộc, giết không ít người, sau khi sư tôn của ta nghe nói xong, liền dẫn chúng ta lẻn vào trong thâm sơn, tìm ba ngày ba đêm mới tìm được bọn họ, chém giết sạch sẽ toàn bộ tộc nhân Mạnh gia, lấy thủ cấp của lão nhân này...

Đệ tử Bạch Đế thành tên Trĩ Tử kia nhàn nhạt giải thích, đặt đầu lâu này trên bàn ngọc, rồi sau đó lại thò tay vào trong túi trữ vật, lấy thêm một cái đầu lâu ra, là một vị nữ tử thoạt nhìn hơi xinh đẹp, sắc mặt tái nhợt, nhưng môi hồng như máu, vẻ tuyệt vọng ngưng trọng trên mặt, ánh mắt khô khốc đang ngơ ngác nhìn bầu trời, có vẻ tuyệt vọng với thê mỹ khó có thể nói.

- Nàng này tên Thường Nguyệt tiên cô, tu hành ở Tủy Nguyệt Động Thiên Đông Vực Thần Châu, sau khi thần tộc hạ xuống, công nhiên thề với thần tộc không chết không ngừng, cũng chém giết vài vị đạo hữu tiến đến khuyên bảo nàng nguyện trung thành với thần tộc, đúng lúc sư tôn của ta biết được, một thân một mình xông vào Thủy Nguyệt Động Thiên, ác chiến một phen sau đó chém giết toàn bộ một nhà đệ tử hai mươi mốt người, lại lấy thủ cấp của nàng ta, cảnh cáo các đạo thống Đông Vực...

Nói xong, hắn đặt đầu của Thường Nguyệt tiên tử lên trên bàn, lại thò tay vào trong lấy ra thủ cấp của một nam tử trung niên.

- Người này tên là Liễu Yếm Khung, chính là Đại Hồng vương triều...

Mỗi một lần thò tay đều sẽ lấy ra một cái đầu xếp lên, xếp thành một hàng đặt trên bàn ngọc, không bao lâu thế mà lại đặt thành một hàng thật dài, chừng hơn mười cái, những người này hoặc là suất lĩnh tộc nhân trốn vào trong núi sâu, trốn tránh thần tộc tróc nã, hoặc chỉ huy binh mã, thề cùng thần tộc không chết không ngừng, thậm chí có rất nhiều người đều thuộc vào trong danh sách phải giết của thần tộc, thân phận không giống nhau, tu vi khác nhau, danh khí cũng khác biệt, nhưng có một điểm giống nhau, đó là không chịu làm nô bộc của thần tộc, lúc này những đầu còn thừa lại đều xếp ở đây.

Đệ tử tên gọi "Trĩ tử" kia còn đang không nhanh không chậm nói ra lai lịch của từng cái đầu, thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên đã không nhanh không chậm nhấp rượu trong ly, nhưng các tu ở đây đã không ai lên tiếng, hoàn toàn tĩnh mịch, càng không ai dám đi chạm vào ly rượu với đồ ăn trước mắt, bọn họ không phải chưa từng thấy người chết, thậm chí mạng người trên tay mỗi một người đều không dừng lại ở đó, nhưng sau khi thấy được một loạt thủ cấp, vẫn là cả đám đều không nhịn được trong lòng cực kỳ buồn bực, có một cảm giác lành lạnh lông tóc dựng cả lên...

- Rầm rầm...

Đột nhiên thiếu cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương ngồi trên ghế chủ tiệc rượu nhấc thùng rượu lên, ừng ực rót vào mồm.

Hắn không ra miệng ngăn cản, nhưng âm thanh uống rượu quá lớn, lại khiến cho đệ tử Bạch Đế thành không nói được nữa.

Dĩ nhiên, mục đích bước đầu đã đạt được, đệ tử kia hơi khiêu khích mà liếc mắt nhìn đám người Phương Hành.

- Ha ha, chẳng qua chỉ giết vài người mà thôi, bổn tọa từ Đông Hải mà đến, cũng đã giết rất nhiều tu sĩ không chịu quy hàng thần tộc, chẳng qua, rất đáng tiếc, lại không nghĩ tới cắt đầu tới tranh công, không bằng người nào đó đầu cơ trục lợi như vậy...

Phương Hành cũng cười lạnh một tiếng, chậm rãi bưng ly rượu đặt lên bên môi, giọng nói rất không tốt.

- Ngươi...

Đám đệ tử Bạch Đế thành nghe được như vậy, đầy mặt tức giận, tập thể phẫn nộ nhìn Phương Hành.

Phương Hành lại tỏ vẻ điềm nhiên không có việc gì, cười nói với Đạo Vô Phương:

- Xem ra thành ý của Diệp thành chủ không lớn, còn che đậy, chỉ lấy mấy đầu người ra cho đủ số, trên đường tới ta đã nhìn thấy bọn họ còn áp giải một chiếc xe ngựa kích thước to lớn, vô cùng thần bí ngăn cách thần niệm người khác tra xét, nói vậy đây mới thật sự là hậu lễ chuẩn bị cho các đại nhân Lạc thần tộc đi, đã không nỡ để chúng ta nhìn xem!

- Ha ha, ha ha...

Đạo Vô Phương uống xong rượu, đôi mắt ti hí lọt trong đống thịt béo hơi đỏ, đầu tiên cười như không cười liếc nhìn Phương Hành, sau đó lại lạnh như băng nhìn sang phía thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên, cười lạnh nói:

- Diệp thành chủ... thật sự keo kiệt như vậy

Các đệ tử Bạch Đế thành khác nghe vậy đều nhìn sang phía Diệp Hồn Thiên, hàm ý dò hỏi rất rõ ràng.

Lúc này cũng không biết Diệp Hồn Thiên đang nghĩ cái gì, trầm mặc sau một lúc lâu, mới nhẹ nhàng cười, nói:

- Nếu thiếu cung chủ và Hình đạo hữu đều có hứng thú, vậy liền mang tới xem một chút đi, ha ha, phần đại lễ thứ hai ta đây chuẩn bị, còn tốt hơn phần thứ nhất nhiều...

- Tuân mệnh!

Mấy vị đệ tử Bạch Đế thành nghe vậy đều đầy mặt hưng phấn, liền ôm quyền đi ra phía ngoài, không bao lâu, mấy người chia ra khiêng một bên xe ngựa tới, bay lên quảng trường, đặt xe ngựa ở giữa tiệc rượu vẫn là đệ tử tên “Trĩ Tử” của Bạch Đế thành kia mở miệng, cười lạnh một tiếng với mọi người chung quanh, nói khẽ:

- Mời chư vị xem, đây là phần đại lễ thứ hai mà sư tôn ta chuẩn bị cho Lạc thần tộc!

Dứt lời, ở trong ánh mắt hiếu kỳ của các tu, hắn mở màn đen che phủ trên xe ngựa ra...

Một giây sau, mọi người đột nhiên trợn trắng mắt, có người đang uống rượu, ly rượu rơi xuống đất cũng không biết.

Bên trong xe ngựa, dưới miếng vải đen, nhốt chính là nữ tử!

Bảy tám vị nữ tử tuổi trẻ xinh đẹp vô song, lại vẻ mặt héo hon, trên người không mảnh vải...

- Hắn... hắn đáng chết...

Không biết bao nhiêu nữ đệ tử Phù Diêu cung vào một khắc này đều hai mắt đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi đồng thời lại rơi lệ đầy mặt.

Mà ánh mắt của Phương Hành cũng vào lúc

này phai nhạt vô tận đi.

Chương 1041: Sinh lòng nghi ngờ

- Hình đạo hữu, phần đại lễ thứ hai của ta như thế nào?

Sau khi không khí chung quanh trở nên ảm đạm, thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên ngược lại nhẹ nhàng mở miệng, tự mình giới thiệu phần đại lễ thứ hai mà mình chuẩn bị dâng lên Lạc thần tộc:

- Vài tên nữ tử này, chính là do ta chọn lựa ra từ trong gần trăm tên nữ tử, thiên hương quốc sắc, tu vi cao thâm, càng thêm vẫn còn là thân hoàn bích, vì nghe nói các đại nhân trong Lạc thần tộc thích nhất nữ tử nhân gian, nói vậy vài vị này mới có thể để cho bọn họ vừa lòng đi?... A đúng rồi, quan trọng nhất còn không nói, vài vị nữ tử này, hay nhất chính là ở chỗ thân phận của các nàng, đều là đệ tử do Phù Diêu cung lấy bí pháp ra dạy, lúc trước bị ta dụ giam giữ trăm tên, trong kịch liệt phản kháng, giết chết hơn phân nửa, sau này lại chọn lựa một phen, để lại vài tên dung mạo xuất chúng, người khác đều giết, đặc biệt lưu lại cho đại nhân của thần tộc trải nghiệm diệu dụng trong đó!

- Đệ tử Phù Diêu cung?

Câu này vừa ra khỏi miệng, thiếu cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương với Hồ Quân trưởng lão đều đột nhiên trợn trừng tròng mắt.

Ban đầu khi bọn họ thấy được những nữ tử ở trong lồng này đều chỉ kinh diễm vì mĩ mạo của bọn họ cùng với thủ đoạn Diệp Hồn Thiên nhốt bọn họ vào trong lồng mà thôi, lại hồn nhiên không nghĩ tới vẫn còn có lai lịch như vậy, nhất thời đều bị khiếp sợ...

Phù Diêu cung ba ngàn nữ đệ tử, đó là thân phận như thế nào, lấy ra một vị đều không kém thần nữ tiểu đạo thống!

Nhưng hôm nay lại bị lột trần truồng, làm lễ vật đưa cho Lạc thần tộc?

- Mười chín thủ cấp phản nghịch, bảy vị nữ đệ tử Phù Diêu cung...

Mà vào lúc này, đệ tử Bạch Đế thành tên “Trĩ Tử” kia cũng cười lạnh mở miệng, vẻ mặt khinh bỉ nhìn về phía Phương Hành và đám người Lữ Kim Hồng, Hỏa Đầu Đà ở bên cạnh hắn, khẩu khí ngạo nghễ:

- Bây giờ đã biết Bạch Đế thành ta và đám ô hợp các ngươi khác nhau ở chỗ nào rồi đi? Các ngươi chính là đi hiến bảo, ý đồ may mắn lọt vào pháp nhãn của đại nhân thần tộc, còn chúng ta, là đi hiến công!

- Hiến bảo... hiến công...

Mọi người ở đây đều theo bản năng cân nhắc đến khác biệt giữa hai chữ này!

Đúng vậy, quả thật là một bên hiến bảo, một bên hiến công!

Cho dù Bạch Đế thành chém giết rất nhiều thủ cấp kia, hay là mấy tên đệ tử Phù Diêu cung này, thật ra đều là một phần quân công, không nói đến thay thần tộc chém giết phản nghịch không chịu khuất phục, hiện giờ đạo thống bày ra phòng tuyến trên con đường lớn này đều đánh chủ ý này, mà bắt giết đệ tử Phù Diêu cung, lại còn để lại những người sống này, ý nghĩa càng quan trọng, ai cũng biết khi ở Hội Kê sơn Phù Diêu cung công nhiên đối kháng với thần tộc, thậm chí nghe đồn các nàng cứu đi tiểu ma đầu Phương Hành mà thần tộc muốn giết, với sau này khi thần tộc xâm nhập Trung Vực đến Tây Vực Thần Châu, càng nhận lấy chống cự từ Dao Trì với Phù Diêu cung, thậm chí còn trúng cạm bẫy, tổn thất cực kỳ thảm trọng...

Hai phần đại lễ này của Diệp Hồn Thiên quả thật nặng vô cùng, biến nhiều loại bảo bối của liên minh hiến bảo thành mảnh vụn!

Chẳng qua, đối với hai phần đại lễ này của hắn, ở đây lại thật lâu không có ai mở miệng, chứ đừng nói khen ngợi.

Trong ánh mắt của thiếu cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương đã lộ ra khí tức hung hãn thuộc về mập mạp, còn Hồ Quân trưởng lão cũng vì thủ đoạn hung tàn của Diệp Hồn Thiên chấn nhiếp, lời nói khen ngợi đã đến bên miệng lại cứng đờ không nói ra lời, đám người Lữ Kim Hồng với Hỏa Đầu Đà ngược ại hoàn toàn bị thành chủ Bạch Đế thành này dọa sợ, từ trên tâm lý đã thấp đi hơn nửa đoạn, không có một chút ý niệm dám tranh phong với người ta...

Về phần Phương Hành, chỉ nhẹ nhàng cầm ly rượu, cũng không nâng lên hay buông xuống, giống như đang nhập thần.

- Ác tặc, ta giết ngươi!

Cũng vào lúc này, trong đám người phía dưới quảng trường đột nhiên vang lên một tiếng hét to, lại có ba bốn người bất ngờ bộc phát ra tiếng mắng mãnh liệt, rồi sau đó phi thân lên, vài đường phi kiếm khống chế trong tay hóa thành trắng hồng dày đặc, giết thẳng về phía Diệp Hồn Thiên trên yến tiệc ở quảng trường, sát khí nặng nề, hận ý dày đặc kia khiến người ta nhìn thấy mà ghê người, trong ánh mắt dường như có huyết quang hiện ra!

Một màn này thật sự ngoài dự đoán của mọi người, liền ngay cả Diệp Hồn Thiên đều "Ủa" một tiếng nhẹ nhàng, rồi sau đó quay đầu nhìn sang.

Tuy rằng người tế xuất mấy đường phi kiếm này có tu vi không kém, nhưng hiển nhiên còn không thương tổn được hắn, thậm chí trong lúc hắn ra tay, mấy vị trưởng lão Bạch Đế thành ngồi bên cạnh đã vỗ ngọc án nhảy dựng lên, xòe rộng năm ngón tay, túm lấy mấy thanh phi kiếm kia...

- Càn quấy!

Cũng vào lúc này, Phương Hành đột nhiên vỗ ngọc án, trầm giọng gầm to.

Một tiếng ầm vang, trời đất đều chấn động!

Một tiếng gầm này của hắn giống như vang lên một tiếng sét kinh thiên ở bên tai người ta, chấn động đến mang tai người chung quanh run lên!

Thậm chí vài đường phi kiếm đang bay về phía Diệp Hồn Thiên đều bị một tiếng gầm này của hắn chấn động phá nát ra, hóa thành nhiều điểm bạc trong không gian, rơi bốn phía, còn mấy người đang đầy mặt tức giận, đỏ mắt muốn đi tới liều mạng với Diệp Hồn

Thiên, cùng với mấy người đang định nhắm tới mấy nữ đệ tử Phù Diêu cung trên xe ngựa đều vào lúc này cảm giác được một luồng uy áp thần niệm cường đại đến vốn vượt ra khỏi phạm vi thừa nhận của các nàng, trong đầu lập tức trở nên trống rỗng, thân hình lảo đảo muốn ngã, đã quên mình muốn làm gì.

- Nhanh chóng quay về, không thể làm bậy!

Vào thời điểm này, ba vị Dao Trì tiên cô cũng phản ứng lại, đồng thời hét lớn, áp chế đám nữ đệ tử đang trà trộn trong đám người chung quanh, tỷ muội các nàng tình thâm, có người là tỷ muội tốt tình như thủ túc với nữ tử trong xe ngựa, vừa nhìn thấy liền choáng váng đầu, lại không nghĩ tới kể từ đó sẽ lộ thân phận ra, sẽ tạo nên nguy hiểm thật lớn cho tất cả người của Phù Diêu cung.

Nhưng mà cũng may Phương Hành gầm lên một tiếng, kinh thiên động địa, đã đoạt đi tất cả tinh thần của các nàng, không tạo thành hậu quả xấu quá lớn, mà ba người các nàng kịp thời mở miệng cũng thức tỉnh những nữ đệ tử này, sau ngẩn ngơ, suy sụp ngồi xuống, có người ôm mặt khóc rống...

Biến cố này thức tỉnh các tu, ánh mắt đều hơi nghi hoặc nhìn về phía Phương Hành.

Thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên kia càng ánh mắt lóe lên, giống như phát hiện ra đầu mối gì, ánh mắt quét qua trên người những nữ đệ tử Phù Diêu cung bị Phương Hành chấn choáng váng lại bị những người khác đè xuống, thấp giọng cười nói:

- Hình đạo hữu, đây là có chuyện gì?

Trong tay Phương Hành bưng một ly rượu, cười híp mắt nói:

- Nào có chuyện gì chứ?

Diệp Hồn Thiên nhẹ giọng cười nói;

- Trong những người mà ngươi mang đến, hình như có rất nhiều người có bất mãn với ta nha... Thân phận của các nàng, ngươi đã điều tra chưa?

Vừa nói, hắn vừa nhẹ nhàng nâng ly rượu lên, lại nâng lên không trung, nhưng không uống vào, mà ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên người Phương Hành:

- Hơn nữa thoạt nhìn Hình đạo hữu già nua, nhưng vừa rồi hét lớn một tiếng lại trung khí mười phần, giống như thanh niên!

Ngụ ý trong lời nói phen này của hắn, liền ngay cả mập mạp đạo tử Đạo Vô Phương với Hồ Quân trưởng lão như có đăm chiêu.

- Ha ha, đương nhiên nhìn ngươi không vừa lòng rồi...

Phương Hành đón lấy ánh mắt ngờ vực của nhiều người như vậy, lại hồn nhiên như không có chuyện gì, hơi cười lạnh nói:

- Đừng nói các nàng, liền ngay cả ta nhìn ngươi cũng không thích, haizz, nói lời không xuôi tai, chúng ta đầu nhập vào thần tộc, đó cũng bởi vì phân rõ thế cục, chọn cành tốt mà đậu, không có gì hay để nói, nhưng đây cũng không đại biểu rằng bản thân phải biến thành kẻ cặn bã nha, ha ha ha ha, Diệp đạo hữu ngươi có bản sự này, chém rất nhiều đầu của phản nghịch làm đại lễ hiến cho Lạc thần tộc, bổn tọa thật sự bội phục, nếu ngươi cũng chém đầu một đám nữ đệ tử Phù Diêu cung này đưa tới Lạc thần tộc, ta liền càng bội phục ngươi, thậm chí nói ngươi cẩn thận nhốt các nàng lại, làm phạm nhân áp tải đi, vậy cũng không có gì...

Hắn vừa suy tư vừa chậm rì rì nói:

- ... Nhưng mà ngươi lại lột sạch xiêm y của nữ tử nhân tộc đang êm đẹp nhét vào trong xe ngựa, coi như thịt heo đưa đi Lạc thần tộc... Diệp đạo hữu, thật sự không dám giấu giếm, tuy rằng lão phu cũng sẵn sàng đi góp sức cho thần tộc, nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ thay cho hành động này của ngươi, chúng ta là người tu hành, dựa vào một thân bản lĩnh ăn cơm, vì sẵn sàng góp sức cho đại nhân Lạc thần tộc, tất cả bảo bối của bổn tọa đều có thể dâng ra, thậm chí cái mạng này cũng có thể gộp vào, nhưng chỉ có một điểm, nữ nhân nhà chúng ta tuyệt đối không để cho người ta nhúng chàm, chứ đừng nói chi là hiến cho người khác, ngươi nói chúng ta hiến bảo chính là hãnh tiến, lại không biết ngươi dựa vào hiến nữ nhân được xem như là hành vi gì?

Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu tăng lên, nhiều thêm một chút sát khí âm trầm, ánh mắt rơi thẳng lên trên mặt Diệp Hồn Thiên:

- Cho dù dã thú chưa mở linh tính đều biết bảo vệ mẫu thú ở trong lãnh địa của mình, ngươi một đại nam nhân lại đối xử như vậy với nữ tử cùng loại? Ha ha, nói thật, bổn tọa cũng lòng dạ ác độc, không biết giết bao nhiêu nữ nhân rồi, nhưng chưa bao giờ tra tấn người như vậy, chứ càng đừng nói tới những nữ đệ tử của Nương Nhi quật chúng ta, bình thường ở trên đường các nàng nhìn thấy nữ tử phàm trần đánh lão bà đều hận không thể nâng phi kiếm làm thịt kẻ kia, chứ càng đừng nói tới loại người như ngươi có hành vi còn khốn nạn hơn đánh lão bà!

Những lời nói như thật như giả này lại mơ hồ giáng Diệp Hồn Thiên xuống nâng bản thân lên, thậm chí còn âm thầm nâng những người khác sẵn sàng góp sức cho thần tộc, nhưng dưa tới một số người đồng tình, thiếu cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương có ánh mắt hơi sợ hãi đảo qua đảo lại trên người Phương Hành với Diệp Hồn Thiên, còn Hồ Quân trưởng lão lại khe khẽ thở dài, ánh mắt nhìn về phía Diệp Hồn Thiên đã hơi khinh miệt, thậm chí ngay cả hai người Lữ Kim Hồng với Hỏa Đầu Đà đều hừ lạnh một tiếng với Diệp Hồn Thiên, ngẩng đầu lên thật cao, hơi khinh thường.

Trong lòng bọn họ ngược lại đều sinh ra một ý nghĩ giống nhau: “Bo bo giữ mình, sẵn sàng góp sức cho thần tộc cùng với làm đồ khốn chính là hai chuyện khác nhau...

- Về phần ngươi nói giọng của bổn tọa...

Phương Hành lại cười hì hì, tiếp nhận, hơi thần bí nói:

- Nữ đệ tử của Nương Nhi quật Đông Hải ta gần ngàn, nam đệ tử cũng chỉ có mấy trăm, cơ thiếp của một mình lão phu liền mấy trăm, nếu không có thân thể thanh niên, sao chống đỡ lại được?

- Ha ha, Hình lão tiền bối gừng càng già càng cay, so ra không hề hạ phong hơn thanh niên chút nào...

Lữ Kim Hồng với Hỏa Đầu Đà hai người khờ khạo như vậy, nghe xong giải thích này trực tiếp phá ra cười, không hề hoài nghi.

- Nha...

Nhưng Diệp Hồn Thiên lại giống như không hề buông tha cho ý tứ hoài nghi trong lòng, bất động thanh sắc nhìn về phía Phương Hành nói:

- Đạo thống của Hình đạo hữu hình như trên biển Đông Hải đi? Diệp mỗ cũng lập đạo ở Đông Vực, có giao tình với rất nhiều đạo thống trên biển tiên sơn, nhưng vì sao chưa từng nghe nói tới cái tên Nương Nhi quật này vậy? Cao nhân giống như Hình đạo hữu, đáng ra không nên vô danh như thế mới đúng, chuyện này giải thích như thế nào?

- Vậy sao?

Phương Hành bình tĩnh liếc nhìn hắn, rồi sau đó lắc đầu liên tục, cười nhẹ nói:

- Không có khả năng, ngươi nhất định đã từng nghe nói tới tên của ta!

Chương 1042: Tiên hạ thủ vi cường

- Ha ha, được rồi, tối ngay trăng sáng gió mát, đúng là lúc thích hợp uống sảng khoái, việc gì phải nói những lời vô căn cứ này?

Thấy không khí có vẻ trầm trọng khó hiểu, Diệp Hồn Thiên cúi đầu cười, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành rất có vẻ toan tính, mà Phương Hành lại khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng xoay xoay ly rượu trong tay, thiếu chung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương liền cười lớn nâng ly tới mời rượu, hòa tan ngưng trọng khó hiểu kia, những người khác cũng tự nhiên vội vội vàng vàng nâng ly lên phụ họa, nói vài lời đãi bôi, mà hai người Phương Hành với Diệp Hồn Thiên đều lười nói thêm gì, làm như đều tự có ý nghĩ với đáp án của bản thân, lười mở miệng nói nhiều.

Không khí đã bị phá hư, cho dù nói thêm chuyện cười lý thú nữa, tiệc rượu này đã nhất định không thú vị, kéo dài chưa tới một canh giờ, thấy trăng đã lên đỉnh đầu, liên minh hiến bảo liền cùng đám người Bạch Đế thành chia ra cáo từ, trở lại chỗ ngủ mà Thiên Nhất cung đã chuẩn bị.

Người của liên minh hiến bảo rất nhiều, đại đa số chỉ có thể ngồi xếp bằng ngoài trời, chỉ có đám người Phương Hành được Thiên Nhất cung bố trí động phủ với cung điện ở lại, khi Phương Hành lẩm bẩm khúc dân ca về tới cung điện ở sườn núi phía tây do Thiên Nhất cung an bài cho hắn, đã thấy ba tiên cô Dao Trì với một đám nữ đệ tử Phù Diêu cung đều đã ở chỗ này chờ hắn, trên mặt mỗi một người đều hiện lên sát khí với không khí quỷ dị khiến cho Lữ Kim Hồng với Hỏa Đầu Đà đưa hắn về đều cảm thấy không được tự nhiên, đưa hắn đến trước cung điện liền vội vàng cuống quýt cáo từ.

- Đều đừng nói chuyện!

Phương Hành đi đến trước cung điện, nhìn đệ tử Phù Diêu cung đang vây quanh mình, hừ lạnh một tiếng, sau đó không để ý đến ai, bước nhanh chân vào trong thiên điện, nhất thời khiến cho đệ tử Phù Diêu cung ở bên ngoài tỏ vẻ giận dữ, thoáng nghi ngờ tức giận.

Mà vào lúc này, bên trong thiên điện, ba vị tiên cô Dao Trì với mấy nữ tử đệ tử Phù Diêu cung ngồi xuống chung quanh, không khí đè nén đáng sợ, những nữ đệ tử này mới vừa rồi đều cuống lên muốn động thủ ám sát Diệp Hồn Thiên, nhưng bị Phương Hành gầm to một tiếng phá vỡ thần niệm, sau đó lại bị ba vị tiên cô Dao Trì chế trụ, rồi tiếp theo lặng lẽ đưa tới nơi này, ba vị tiên cô vẫn chưa yên tâm, luôn luôn ở trong này tự mình canh chừng các nàng.

- A, lúc này thành thật đi?

Phương Hành đi vào, giống như còn mang theo hơi rượu, lười biếng ngồi trên thạch đài.

- Vừa rồi vì sao lại ngăn cản chúng ta?

Một nữ tử nẩng đầu lên, chính là đệ tử Phù Diêu cung tên Thanh Dữu, trong ánh mắt nhìn về phía Phương Hành lại mang theo tức giận nhè nhẹ.

Phương Hành không trả lời, vẫn cười tủm tỉm nhìn nàng.

- Ta không thể nhìn tỷ muội của ta bị hành hạ như vậy, ta muốn cứu bọn họ...

Tên nữ đệ tử kia càng nói càng kích động, lời nói giống như không phải đang phát tiết mà đang tỏ rõ thái độ với Phương Hành và ba vị tiên cô Dao Trì, trong mắt nở rộ hận ý vô tận:

- Cho dù chúng ta chết cũng phải cứu các nàng ra, giết chết súc sinh kia...

- Không sai, cầu ba vị tiên cô thành toàn, đừng ngăn cản chúng ta!

Các nữ đệ tử khác cũng vào lúc này mở miệng kêu lên, cùng chung kích động.

- Nếu các ngươi chịu chết có tác dụng, ta sẽ không ngăn cản các ngươi!

Phương Hành cười tủm tỉm, nhưng trong giọng nói lại lộ ra vẻ lạnh lùng:

- Dù sao ta cũng không phải là cha ruột của các ngươi, buổi tối các ngươi cũng không ngủ cùng ta, ta mới lười quản sống hay chết, nhưng mà bản thân các ngươi chịu chết thì thôi, nếu như liên lụy đến những người khác rơi vào hiểm cảnh thì không được, nghĩ đến tuy rằng các ngươi ngu xuẩn, nhưng còn không đến mức ngốc đến không thấy rõ thế cục đi, hiện giờ chúng ta đang ở đâu? Là một đám vương bát đản đầu phục thần tộc với ở trong vòng vây của thế lực thần tộc, có biết vừa rồi nếu như ta không ngăn cản các ngươi sẽ phát sinh chuyện gì không?

Hắn lười biếng, không nhanh không chậm nói hết:

- Đầu tiên, đó là các ngươi bị đám cao thủ của Thiên Nhất cung với Bạch Đế thành giết chết ngay tại chỗ, lại sau đó, càng nhiều đệ tử Phù Diêu cung nhảy ra đi chịu chết theo các ngươi, chúng ta hoàn toàn bại lộ, người của Thiên Nhất cung với Bạch Đế thành liên thủ lại treo cổ chúng ta, đạo thống chúng ta nhặt được ở trên đường cũng sẽ vì chứng minh trong sạch vây giết chúng ta, còn có sinh linh thần tộc đóng trong Bạch Ngọc Kinh cách đó không xa cũng sẽ đuổi tới, kết quả cuối cùng, tất cả đệ tử Phù Diêu cung các ngươi, thậm chí ba vị tiên cô đều sẽ chết trong một trận đại chiến này, thảm hại hơn chút chính là chết cũng không chết được, cùng bị nhốt vào trong xe ngựa, lột hết sạch xiêm y giống như những người khác...

- Haizzz...

Khi nói xong lời cuối cùng, hắn thở dài, cười nói:

- Đại khái có một người duy nhất có hy vọng đào tẩu chính là ta!

- Ngươi...

Có người bị lời này của hắn hù sợ, vẻ hoảng sợ mãnh liệt trên mặt, định nói cái gì, nhưng lại không thể phản bác.

Dù sao các nàng cũng không ngốc, thật ra từ sau khi bị Phương Hành ngăn cản cũng đã biết khi đó mình làm như vậy cực kỳ lỗ mãng, lúc này còn nói ra những lời kia, thật ra muốn tỏ rõ cõi lòng nhất định phải cứu người với Phương Hành và ba vị tiên cô mà thôi!

- Ngươi... ngươi là Đại Tư Đồ của Phù Diêu cung, nếu ngay cả mọi người đều không cứu được, vậy cần ngươi để làm gì?

Trong hoàn toàn yên tĩnh, nữ đệ tử tên Thanh

Dữu kia quá tức giận, đột nhiên nói một câu như vậy.

Sắc mặt của Phương Hành đột nhiên trầm xuống.

Không khí chung quanh cũng trong một thoáng này trở nên vô cùng xấu hổ!

Liền ngay cả ba vị tiên cô Dao Trì cũng lập tức nhìn sang phía Thanh Dữu không lựa lời mà nói kia, cho rằng lời này của nàng đã nói quá mức.

Nhưng sau khi Thanh Dữu nói câu này xong, hiển nhiên cũng biết mình không đúng, nhưng không chịu cúi đầu, ngược lại cố tình ngẩng đầu lên.

- Ha ha, không sai, ta là Đại Tư Đồ, là ta nợ các ngươi!

Thật lâu sau, Phương Hành tức giận trong dự đoán lại không xuất hiện, ngược lại cười khổ một tiếng, giống như tự giễu nói.

- Chúng ta cũng biết tình cảnh hiện giờ hung hiểm, không thể vọng động, chính là có thể thấy đệ tử Phù Diêu cung chịu vũ nhục này thật sự khó có thể nhịn được, Đại Tư Đồ, ba người chúng ta đã thương lượng rồi, vì vài tên đệ tử bị mất đi mà kéo đại bộ phận mọi người vào trong hiểm cảnh đặc biệt mất lý trí, những không quan tâm đến sinh tồn của những đệ tử kia lại không phải chuyện mình nên làm, không bằng như vậy, ngươi mang phần lớn đệ tử đi trước giữ nguyên kế hoạch đi tiếp, man thiên quá hải, tiến vào Ma Uyên, trong ba người chúng ta sẽ lưu lại một người, mang theo vài tên đệ tử nghĩ cách cứu giúp, rồi lại hội họp với các ngươi!

Vẫn là Mạc Tâm tiên cô nhìn thấy dáng vẻ này của Phương Hành, không đành lòng nhẹ giọng nói.

- Không sai, ta nguyện lưu lại cứu người!

- Ta cũng nguyện ý...

Mấy tên nữ đệ tử Phù Diêu cung nghe vậy mừng rỡ, tranh nhau mở miệng muốn lưu lại.

- Ha ha, không cần, kế hoạch ban đầu đã không thể thực hiện được!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng mở miệng:

- Các ngươi không cần lưu lại!

- Cái này...

Mạc Tâm tiên cô ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành.

- Thật sự cho rằng những người kia là kẻ ngốc, dễ dàng bị ta lừa gạt như vậy sao?

Phương Hành ngẩng đầu lên, ánh mắt mỉa mai nhìn về phía các nàng:

- Khi các ngươi hung hăng lên ám sát tên họ Diệp kia, hắn đã sinh lòng nghi ngờ, sau này mấy vấn đề hỏi ta, trên thực tế ta một vấn đề đều không trả lời chính diện, càng đừng nói thuyết phục được hắn, dựa vào cảnh giác của kẻ kia, cho dù lúc này không đoán được thân phận thật sự của các ngươi, cũng tất nhiên nghĩ tới tâm tư của các ngươi đại khái nằm ở đầu nhập vào thần tộc, mà đại mập mạp của Thiên Nhất cung kia, ta từng quen biết người này, thoạt nhìn giống như con heo, trên thực tế là một con heo thông minh...

Phương Hành nhẹ giọng nói, mặt không biểu cảm:

- Hiện giờ chắc bọn họ đã bắt đầu dò hỏi tin tức của chúng ta, thậm chí xếp gian tế vào trong liên minh hiến bảo của chúng ta, tìm hiểu chi tiết, khi bọn chúng biết được vị trí xuất hiện của chúng ta, lòng nghi ngờ này sẽ lớn hơn nữa, rất có khả năng chúng ta vừa mới tới Bạch Đế thành, bọn họ sẽ liên hợp với thần tộc lập tức bắt chúng ta lại thôi, ha ha...

- Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ?

Ba tiên cô họ Mạc đều giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành.

Tu vi của các nàng không thấp, nhưng ít đi lại trong giới tu hành, một đường trí tuệ và mưu kế lại kém xa, lúc này hoàn toàn không có chủ ý.

Liền ngay cả mấy nữ đệ tử vẫn căm phẫn không thôi cũng vào lúc này đều ngây dại, vốn cho rằng các nàng tự tiện ra tay đã vượt qua nguy cơ, không nghĩ tới sự tình chính là bắt đầu, cục diện càng hung hiểm hơn còn ở phía sau, nhất thời trong lòng sợ hãi, hơi áy náy, lại nhất thời đầy bụng hoài nghi, suy nghĩ đối phương thật sự phát hiện ra hay vẫn là do vị Đại Tư Đồ không đáng tin này cố ý nói láo hù dọa, dọa nạt bản thân.

- Vậy không bằng bây giờ ta sẽ đi cướp xe tù luôn, lập tức chạy trốn... như thế nào?

Một người trong đó nhịn một lúc lâu mới đưa ra đề nghị như vậy.

Phương Hành cười từ chối cho ý kiến, đầy mắt là vẻ mỉa mai.

- Vậy... chúng ta khởi hành trước, đuổi tới Bạch Ngọc Kinh trước Bạch Đế thành, theo kế hoạch ban đầu?

Lại có một người đưa ra ý kiến.

Phương Hành vẫn cười lạnh:

- Nếu hiện giờ Diệp Hồn Thiên kia đang hoài nghi, chỉ cần chúng ta khởi hành trước, hắn liền hoàn toàn xác định!

- Vậy... ngươi nói làm sao bây giờ, ở chỗ này chờ chết hay sao?

Thanh Dữu lại hơi kích động, không lựa lời nói.

- Khi các ngươi động thủ không phải rất có chủ ý sao, tự mình nghĩ đi chứ...

Phương Hành cười lạnh, tỏ vẻ mặt kệ.

- Ngươi...

Mấy tên đệ tử Phù Diêu cung kia lại nổi sóng giận, đều căm giận nhìn Phương Hành.

- Được rồi, Tư Đồ, đừng trêu đùa các nàng, nếu ngươi có biện pháp gì thì nói ra đi!

Mạc Từ tiên cô lại thở dài, ngăn cản Phương Hành với mấy vị nữ đệ tử chọc giận, nhẹ giọng khuyên.

- Ta đương nhiên có biện pháp, bằng không các ngươi tìm ta làm Đại Tư Đồ làm chi?

Phương Hành vẫn hừ lạnh lẩm bẩm một câu, dáng vẻ kiêu ngạo lại khiến mọt đám nữ đệ tử Phù Diêu cung hận nghiến răng.

- Biện pháp gì?

Nhưng ba vị tiên cô nghe vậy lại mừng rỡ, vội vàng mở miệng hỏi.

- Tiên hạ thủ vi cường!

Phương Hành nhàn nhạt nói một câu, rồi sau đó trở nên nghiêm túc, ánh mắt quét qua ba vị tiên cô và chúng nữ đệ tử, nghiêm cẩn nói

- Đồ khốn họ Diệp kia hoài nghi chúng ta không quan trọng, hắn rất đa nghi, trước khi lấy được chứng cứ chắc sẽ không động thủ nhanh như vậy, bằng không cũng không cần sau khi bắt đầu sinh lòng nghi ngờ lại vẫn bất động thanh sắc uống rượu cùng với ta, như vậy lại phù hợp với toan tính của chúng ta, trước đào cho hắn một hố rồi nói, hiện giờ ta có chủ ý, cần ba người phối hợp, một người thông minh lanh lợi bản lĩnh lớn hơn trời, một người thực lực không thấp có năng lực nghe ta nói còn phục chúng, một người cuối cùng... đó là bất cứ tất cả giá nào, cho dù chịu chết đều cam tâm tình nguyện...

Hắn chỉ vào mình:

- Chuyện thông minh lanh lợi bản lĩnh lớn hơn trời này để cho ta làm!

Lại chỉ vào Mạc Tâm tiên cô:

- Chuyện thứ hai, liền do ngươi đến phụ trách đi!

Cuối cùng nhìn về phía Thanh Dữu đang phẫn nộ nhất ở đây:

- Công việc chịu chết thứ ba, liền do ngươi đi, như thế nào?

- Hả... vì sao chứ?

Sắp xếp của hắn đến quá mức đột ngột, phần lớn mọi người còn chưa phản ứng kịp, sau một lúc lâu, Thanh Dữu mới ngơ ngác hỏi một câu.

Mà Phương Hành lại không hề tránh né đi, trực tiếp nhìn nàng nói:

- Bởi vì ta không thích ngươi!

Chương 1043: Mật báo

Chỉ bởi vì không thích một người, liền quang minh chính đại phái người ta đi chịu chết?

Lời Phương Hành nói lập tức khơi dậy lên phẫn nộ của vài tên nữ đệ tử Phù Diêu cung đang ở đây, ngay cả ba vị tiên cô đều nhíu chặt mày, cảm thấy Phương Hành an bài như vậy thật sự không ổn, còn Thanh Dữu lúc trước bởi vì quá mức tức giận mà nói với Phương Hành câu “Nếu ngay cả mọi người đều không cứu được, cần ngươi làm chi?” cũng nhất thời ngây dại, đối mặt với ánh mắt đùa cợt kia của Phương Hành, trong lòng nàng không phân rõ ràng Phương Hành đang trêu đùa mình hay là muốn hãm hại mình, vẻ mặt lúc thì phẫn nộ lúc lại do dự, nhưng thật lâu không nói ra lời...

- Thế nào, đến lượt ngươi cứu người, lại không dám rồi?

Phương Hành nói giọng mỉa mai, lạnh lùng nhìn Thanh Dữu.

- Nếu như... nếu như có thể cứu người, ta liền chịu chết thì có làm sao?

Thanh Dữu bị kích, cũng hung hăng ngẩng đầu lên, đón lấy ánh mắt của Phương Hành nhìn lại.

- Được, cứ định như vậy!

Phương Hành vỗ đùi, lập tức xác định ra, một chút do dự cũng không có.

- Ngươi rốt cuộc... có chủ ý gì, sao không nói ra cùng góp ý một phen?

Vẫn là Mạc Từ tiên cô trầm ổn, nhẹ giọng hỏi một câu.

- Được, cũng để cho nương môn này rõ ràng!

Phương Hành cười hì hì đáp lại, rồi sau đó nghiêm túc nói ra một lần suy nghĩ của bản thân từ đầu đến cuối, lại chỉ nghe thấy ba vị tiên cô Dao Trì với vài tên đệ tử Phù Diêu cung ở đây đều tỏ vẻ ngưng trọng, các nàng vốn tưởng rằng Phương Hành lòng dạ hẹp hòi, dốc sức trả thù, nhưng nghe xong kế hoạch của hắn mới phát hiện hắn đúng là dốc sức trả thù, nhưng cho dù là trả thù cũng trả thù làm cho không ai có thể nói nổi, có thể bảo toàn phần lớn đệ tử Phù Diêu cung, thậm chí có thể báo huyết hải thâm cừu này, kế hoạch này đã có thể nói là viên mãn...

- Nếu là như thế, vậy ta... ta chết cũng cam tâm tình nguyện!

Nữ đệ tử tên Thanh Dữu kia cũng sa sầm mặt xuống, nửa quỳ dưới đất, dứt khoát nói.

- Được rồi, liền gặp ở trong Ma Uyên đi!

Phương Hành đứng dậy, cười tủm tỉm, xoay người đi ra ngoài thiên điện.

Một đám nữ đệ tử bên ngoài điện đều không biết bọn họ thương lượng chuyện gì ở bên trong, cũng không dám cản trở hắn, mà Phương Hành sải bước đi ra như vậy, bước từng bước chân vào trong khe núi, như bóng ma chìm vào trong một mảnh hắc ám, khi lại xuất hiện rõ ràng đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác, lại hóa thành một nam tử khô gầy dáng vẻ đáng khinh, một thân tu vi thoạt nhìn cũng chỉ Kim Đan thò đầu ra, lén lút vụng trộm, đi dọc theo một sơn đạo, mà tới điểm cuối của sơn đạo này, đương nhiên đó là vị trí ở lại của đoàn người Bạch Đế thành...

- Liên minh hiến bảo gì kia thật sự có vấn đề?

Mà vào lúc này, trên sườn núi, bên trong một căn thiên điện đèn đuốc sáng trưng, đoàn người Bạch Đế thành cũng đang trong đại sảnh thương nghị, mở miệng lúc này hcinsh là một vị trưởng lão Bạch Đế thành, hắn cau mày, nghi ngờ nói

- nếu có vấn đề, sao bọn họ dám chủ động chạy tới Bạch Ngọc Kin chờ chết chứ? Hơn nữa, Kim Kiếm môn kia, Chân Viêm cung kia, ta đã từng nghe nói đến, đều là một đám không xương cốt, thuộc loại sẵn sàng góp sức cho thần tộc, cũng không có ai để ý đến loài chuột nhắt bọn chúng, bọn họ có can đảm gi, dám giở trò với Lạc thần tộc, chuyện này...

- Có vấn đề không phải là bọn họ!

Thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên ngồi ở ghế chủ vị nhẹ nhàng cười nói:

- Theo ta thấy bọn họ chỉ là một đám ngu xuẩn, bị người coi là ngụy trang mà không biết thôi, nhưng Hình lão hán gì đó này khẳng định có vấn đề, trong số những người dưới trướng hắn cũng tất nhiên rất nhiều khó hiểu, rất nhiều người ở phía dưới sau khi nhìn thấy một đám nữ đệ tử Phù Diêu cung bị ta nhốt đều lộ ra vẻ bi thương cũng không phải giả dối!

- Một khi đã như vậy, còn vô nghĩa gì với bọn chúng, trực tiếp bắt lại là được!

Có người đứng lên hùng hổ.

Diệp Hồn Thiên nhàn nhạt liếc nhìn hắn, nói:

- Ngươi thật sự cho rằng liên minh hiến bảo yếu kém giống như biểu hiện ra ngoài như vậy sao? Trong bọn họ có rất nhiều g người không chỉ ngụy trang thân phận với vẻ ngoài mà thôi, ngay cả tu vi chân chính đều che giấu đến khéo, khi bọn họ nhìn thấy được đệ tử Phù Diêu cung trong xe ngựa, chí ít có ba vị lộ ra khí tức không hề thua gì cảnh giới Nguyên Anh, ngay cả ta đều cảm thấy hết hồn, có thể thấy được bọn họ nhất định có che giấu cao thủ, nếu như chúng ta mạo muội ra tay với họ, nói không chừng chịu thiệt chính là chúng ta, vẫn giả vờ làm ra vẻ trước, yên lặng xem xét đi, sai nhiều thêm một ít nhân thủ đi tìm hiểu hư thật, trong liên minh rời rạc như của bọn họ, cũng không quá khó tìm hiểu thông tin...

Cũng vào thời điểm này, bên ngoài cửa đột nhiên có đệ tử Bạch Đế thành xông vào, lễ bái nói:

- Bẩm báo thành chủ, mới vừa rồi chúng ta bắt được một người lén lút ở dưới chân núi, tự xưng là bên chỗ liên minh hiến bảo kia tới, có chuyện cơ mật muốn bẩm báo với ngài!

- Hả?

Liền ngay cả Diệp Hồn Thiên cũng hơi ngẩn ra, rồi sau đó vẫy tay:

- Để hắn đến đây!

Không bao lâu, ngoài cửa đã túm lấy một nam nhân vóc người khô gầy tiến vào thiên điện, người này giống như vô cùng sợ hãi, vừa mới vào đại sảnh liền quỳ gục trên đất, khóc nói với Diệp Hồn Thiên:

- Tiểu nhân Phượng Hoàng lĩnh Tán Tu Dư Tứ Lưỡng, cầu Diệp thành chủ cứu mạng...

Biến cố như vậy khiến ngay cả Diệp Hồn Thiên cũng cảm thấy hơi tò mò, đánh giá liếc nhìn hắn, thản nhiên nói:

- Ngươi có chuyện gì?

Nam tử khô gầy kia liền ngẩng đầu lên, khóc nói:

- Đại sự liên quan đến tính mạng, Diệp thành chủ ngài không biết chứ, Đại Mi liễu đảo liễu chúng ta trước đây có nghe nói đến có liên minh hiến bảo như vậy, liền muốn theo bọn họ lăn lộn chút ưu việt, nhưng ai biết... nhưng ai biết... bọn họ vốn chính là hiến bảo làm danh, lòng mang ý xấu, trong liên minh kia, thế mà lại... thế mà lại cất giấu nữ đệ tử Phù Diêu cung...

- Hả?

- Cái gì?

- Cấp tốc nói chi tiết đi!

Cho dù trước đó đã có hoài nghi, nhưng một người đến mật báo như vậy vẫn khiến cho người của Bạch Đế thành đều kinh hãi, nhất là tuy rằng bọn họ có sinh lòng nghi ngờ nhưng cũng không nghĩ tới, trong liên minh hiến bảo kia thế mà lại ẩn giấu đệ tử của Phù Diêu cung.

- Ta... ta... cụ thể ta cũng không biết...

Nam tử khô gầy này lắp ba lắp bắp, ở dưới khiển trách của người Bạch Đế thành vẫn đàng hoàng tử tế nói ra:

- Cái này, tiểu nhân... tiểu nhân luôn luôn có một ham thích, đó là làm ít công to... Lúc đầu ta mới vừa vào liên minh hiến bảo liền cảm thấy hơi cổ quái, nữ tu bên trong lại nhiều như vậy, hơn nữa có có rất nhiều người cải trang giả bộ, tuy rằng thủ pháp cao minh nhưng cũng không lừa gạt được cái mũi của tiểu nhân... từ đó, ta... ta liền chú ý đến!

- Hóa ra là yêu đạo hái hoa...

Người của Bạch Đế thành liếc nhìn nhau, trong ánh mắt đều là vẻ khinh thường không che giấu được.

Nam tử khô gầy vẫn còn thành thành thật thật nói:

- Lúc đó ta ngược lại cũng không nghĩ nhiều, dù sao nữ tu ra ngoài, giả trang thành nam tử để thuận tiện cũng thật sự không hiếm thấy... nhưng mà, nhưng mà bệnh cũ của ta tái phát, đến buổi tối liền không nhịn được núp ở chỗ các nàng tắm rửa... liếc nhìn... nhưng hôm nay vừa đi, lại khiến cho ta phát hoảng, thế mà lại nhìn thấy mấy người các nàng tụ tập lại một chỗ khóc với nhau, trong miệng còn nhắc đến ngài... tên của ngài, nói ngài là phản đồ, là ác tặc, nên thiên đao vạn quả bầm thây vạn đoạn... Còn có người nói muốn đến ám sát ngài, muốn cứu người về, nhưng mà nhanh chóng bị khiển trách, nói là gì mà kế lớn liên quan đến sinh tử của Phù Diêu cung, việc cấp bách đó là lừa dối qua cửa, trước xông vào Ma Uyên đi gặp Thiếu Tư Đồ trước, trong lúc nguy cấp không để ý nhiều được, chỉ có thể hy sinh vài tên nữ tử kia!

Tuy rằng thoạt nhìn hắn có vẻ kinh hãi, nhưng vẫn thành thật nói từ đầu chí cuối nghe thấy nhìn thấy ra, đủ chi tiết trong đó, bao gồm hắn nghe được những người kia thống mạ Diệp Hồn Thiên như thế nào, những nữ tử kia bi thiết, đầy ngập thống hận như thế nào vân vân

Lời nói này khiến người của Bạch Đế thành nghe được mà vẻ mặt đều ngưng trọng lên, một đám quay đầu nhìn về phía Diệp Hồn Thiên.

- Ngươi nói đều là thật?

Ngoài dự đoán của mọi người, rõ ràng chuyện này đều không mưu mà hợp với dự đoán của Diệp Hồn Thiên, nhưng hắn đến thời điểm này rồi vẫn bình tĩnh lại, đôi tròng mắt âm u khiếp sợ rơi vào trên người nam tử khô gầy Dư Tứ Lưỡng, khóe miệng giống như còn mang theo chút ý cười.

- Vô cùng chính xác, ta tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, còn có thể giả bộ?

Nam tử khô gầy lập tức kêu oan.

- A.. vậy ngươi có biết các nàng định lừa dối qua cửa như thế nào không?

Diệp Hồn Thiên nhẹ giọng mở miệng hỏi, dáng vẻ thảnh htowi.

Nam tử khô gầy lại ngây dại, sau một lúc lâu mới vẻ mặt đau khổ nói:

- Ta nào biết, cũng không dám hỏi...

- Ha ha...

Diệp Hồn Thiên nở nụ cười, cũng không nói gì, cúi đầu, giống như đang nghĩ đến điều gì.

- Thành chủ, người này có thể tin không?

Có một trưởng lão Bạch Đế thành đi lên, thấp giọng hỏi.

Diệp Hồn Thiên lại nhàn nhạt liếc nhìn nam tử khô gầy đang đứng trên mặt đất, hơi ngưng thần, sau một lúc lâu, hắn đột nhiên thẳng người lên nói:

- Tin được hay không đều không sao cả, chuyện này là thật hay giả, thử một lần liền biết, người đâu, cầm bản đồ tới!

Bên cạnh sớm có đệ tử dâng lên một bản đồ, mà Diệp Hồn Thiên lại nhàn nhạt quét qua trên bản đồ, ánh mắt càng nhìn về phía từng đường phòng tuyến, cùng với phương hướng đại đạo thông đến, còn có trong Bạch Ngọc Kinh, rơi lên chỗ thần tộc đóng lại, đến cuối cùng, ánh mắt đặt ở bên cạnh Ma Uyên, một chỗ thâm sơn nối liền với Ma Uyên, ánh mắt hắn chìm xuống thật sâu, giống như đã nhìn thấy manh mối gì, ngón tay nhẹ nhàng gõ, thản nhiên nói:

- Cho dù là thật hay giả, chúng ta phải đi nhìn chỗ này một chút..

Rồi sau đó, ánh mắt của hắn lạnh lùng liếc nhìn lên trên người nam tử khô gầy đang đứng ngây phía trước, đôi mắt giống như nhìn thấu tất cả, giọng nói hờ hững, sát khí lẫm liệt:

- Đi phái người nhìn chằm chằm, nếu đám ô hợp này một đêm không có chuyện gì, trước giờ Mẹo sáng mai cũng đã xuất phát thì thưởng cho người này ngàn lượng gì đó, cho hắn được che chở dưới danh nghĩa Bạch Đế thành, còn nếu như người này đêm nay có dị động, có ý đồ dời đi lực chú ý của chúng ta, tới cứu người hoặc làm chút chuyện gì đó, vậy lập tức chém, thần hồn ma diệt...

- Vâng!

Một đáp đệ tử Bạch Đế thành lập tức đáp lời, đều đi ra ngoài.

Tính cả nam tử khô gầy kia cũng bị người dẫn xuống, kiểm tra lần nữa, thêm trông coi nghiêm.

Mà Diệp Hồn Thiên lại đứng lên, tới trước cửa sổ thiên điện, lẳng lặng nhìn bầu trời đêm sâu xa, thật lâu không nói.

- Sự tình chắc không đơn giản như vậy, nhưng mà kia là con đường nhỏ nhất tuyến thiên không khiến người biết, đó là con đường nhỏ duy nhất né qua tuyến canh phòng của thần tộc để tiến vào Ma Uyên, cũng muốn xem xem các ngươi có thể giở trò gì!

Chương 1044: Phản nghịch lớn mật

- Thành chủ, nhóm người liên minh hiến bảo kia đã chào từ biệt Thiên Nhất cung lúc canh bốn.

- Thành chủ, người trong liên minh hiến bảo vô tình chia ra làm hai, một bên lựa chọn nhắm thẳng Bạch Ngọc Kinh mà đi, một bên lựa chọn dây dưa kéo dài.

Bên trong thiên điện, Diệp Hồn Thiên một đêm chưa ngủ, lẳng lặng ngồi thổ nạp trong đại sảnh, chờ thủ hạ của mình bẩm báo lại hết tin tức này đến tin tức khác về liên minh hiến bảo, mấy tin tức này giống như từng chứng cứ nghiệm chứng suy đoán trong lòng Diệp Hồn Thiên, khiến trong lòng hắn càng lúc càng nắm chắc, cũng càng lúc càng sinh ra một phần kiêu căng, những nữ nhân Phù Diêu cung này quả nhiên vẫn là cửa lớn không ra, cửa sau không bước trong thời gian quá dài, chỉ biết cao cao tại thượng, lại quên nỗi khổ nhân gian, trước kia có vị đại trưởng lão Dao Trì kia âm thầm chưởng ngự, tất cả đều có thể khống chế các nàng trong đó, nhưng đại trưởng lão này vừa chết, các nàng chỉ là một đám ngu xuẩn!

Lúc trước bản thân vừa nghe đại trưởng lão chết ở Hội Kê sơn, liền lập tức quyết định tách khỏi Phù Diêu cung, đó là nguyên nhân vì thế.

Mình quả nhiên là quân cờ ẩn núp của Phù Diêu cung, chỉ tiếc, sau khi đại trưởng lão đi, bọn nữ nhân ngu xuẩn không có một thân tu vi này còn không có bản lĩnh giữ được hắn quân cờ này, lúc trước thần tộc giáng xuống, nghĩ tới sắc mặt của hơn trăm tên nữ đệ tử Phù Diêu cung vọt tới Bạch Đế thành của mình mệnh lệnh mình lập tức thu nạp tất cả lực lượng, trốn vào Thiên Cương sơn mạch hội họp với ba vị tiên cô, hắn liền cảm thấy hoang đường và buồn cười, lúc trước chọn mình chính là đạo trưởng lão Dao Trì Đoan Mộc Kỳ, nâng đỡ mình chính là Đoan Mộc Kỳ, thậm chí để lại rất nhiều hậu quả đến kiềm chế mình cũng là Đoan Mộc Kỳ, mà Đoan Mộc Kỳ đã chết dưới tay thần tộc ở Hội Kê sơn, còn có ai có thể khống chế được mình?

Cho nên hắn lập tức ra tay, phản loạn không hề do dự!

Hắn thậm chí muốn gặp vị đại trưởng lão Dao Trì Đoan Mộc Kỳ nam tử khác họ, lại cam tâm tình nguyện núp ở sau lưng nữ nhân Dao Trì, bày mưu tính kế cho các nàng, hỏi hắn xem có từng nghĩ tới nữ tử của Phù Diêu cung lại không chịu thua kém như vậy không?

- Đám nữ nhân này gặp đại biến, cũng cuối cùng bắt đầu lây dính chút khói lửa, lần này có thể nghĩ đến danh nghĩa liên minh hiến bảo đến lừa dối qua cửa, đã nói rõ các nàng học được không ít thứ, chỉ tiếc các nàng gặp phải ta, những chiêu trò này còn quá thô thiển, nói cho các hài nhi ta, đừng lo các nàng chia ra bao nhiêu, hành trình như thế nào, chăm chú nhìn vào người tên Hình lão hán kia, nếu ta đoán không sai, Hình lão hán cũng là quân cờ ẩn núp của Phù Diêu cung, người này không đơn giản, hắn đi đâu liền nhìn chằm chằm nơi đó là được.

Lẳng lặng nghe xong thuộc hạ báo lại, Diệp Hồn Thiên lại áp chế điên cuồng trong lòng, lúc này mới bình tĩnh phân phó.

- Bẩm báo thành chủ, minh chủ liên minh hiến bảo kia vẫn chưa từng hiện thân, kể cả khi chào từ biệt cung chủ Thiên Nhất cung cũng do người khác làm thay.

- Hay là hắn đã khởi hành trước?

Diệp Hồn Thiên hơi ngưng thần, rồi sau đó hạ quyết định:

- Đã không nhìn thấy hắn, vậy chúng ta liền đi chờ hắn!

Dứt lời đứng dậy, hơi suy tư, sau đó trên mặt hiện lên tươi cười nhàn nhạt:

- Nhưng cũng cẩn thận thuyền lật trong mương, như vậy đi, đi mời thiếu cung chủ Thiên Nhất cung với Hồ Quân trưởng lão đến đồng hành cùng ta, cứ nói ta muốn mời hai người bọn họ tới xem màn kịch vui!

- Vâng!

Thuộc hạ nghe lệnh mà đi.

Mà trên mặt Diệp Hồn Tiên cũng dần dần lộ ra ý cười hung ác nham hiểm:

- Phù Diêu cung à Phù Diêu cung, các ngươi thật đúng là quý nhân của ta, năm đó lúc ta gặp nạn, sau này đoạt quyền ở Bạch Đế thành lại do các ngươi âm thầm làm chỗ dựa, mới đánh bại được tộc nhân của nhất mạch sư tôn ta, mà hiện giờ ha ha, thần tộc giáng xuống, đúng là cần chúng ta lập đại công, lúc một bước lên mây các ngươi lại đưa tới cửa, sáng tạo ra cơ hội để cho ta lập công lớn nhất này.

- Chính là vài tên đệ tử Phù Diêu cung, giá trị vẫn còn quá thấp, hy vọng trong những người này có thể có con cá lớn đi.

Hắn thì thào tự nói, yên lặng chờ nhân mã Bạch Đế thành tập kết, không bao lâu, thiếu cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương với Hồ Quân trưởng lão cũng đã chạy đến nơi này, vẻ mặt ngưng trọng, hỏi kỹ kết quả, nhưng Diệp Hồn Thiên cố tình một mình nắm đại công, lại bán cái nút, chỉ cười tủm tỉm nói bản thân nhận được một tin tức nào đó, muốn đi làm đại sự, nhận được Thiên Nhất cung khoản đãi nên muốn mời hai vị cùng đi xem trò hay này.

Thiếu cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương không nói gì, Hồ Quân trưởng lão lại hơi khó xử, giống như có đại sự khác.

Diệp Hồn Thiên cười nói:

- Một đám ô hợp, trời còn chưa sáng đã vội vàng rời đi, chắc lộ ra không ít dấu vết, nếu đại sự của Hồ Quân trưởng lão là muốn nhìn chằm chằm một đám ô hợp này thì không cần đâu, đi theo ta đi, nhất định không để cho bọn chúng chạy mất một tên!

Nghe hắn nói như thế, Đạo Vô Phương với Hồ Quân trưởng lão liền không nói thêm gì nữa, liếc nhau, theo hắn mà đi.

Dĩ nhiên, riêng về các lộ nhân mã đều sai ra ngoài, nhìn chằm chằm các phương hướng.

Đó là Bạch Đế thành đã như thế, các vị Nguyên Anh trưởng lão đều đuổi về bốn phương tám hướng, nhìn chằm chằm từng phương hướng khác nhau, dự phòng các loại biến cố, còn thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên lại chỉ dẫn theo vài vị thân tín, còn dẫn theo thiếu cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương với Hồ Quân trưởng lão, mang theo cả Dư Tứ Lưỡng kẻ tiến đến mật báo kia, ngồi mây kéo sương, nhằm thẳng một mảnh sơn mạch trên góc đông nam này mà bay thẳng tới.

Nam Vực Thần Châu nhiều núi cao sông lớn, Bạch Ngọc Kinh Nam Lâm Ma Uyên, đây đều là rừng sâu núi thẳm mênh mông vô bờ, địa thế hiểm trở, nhưng mà bởi vì Ma Uyên là một nơi hiểm trở sụp đổ quy tắc, cho nên mảng lớn thâm sơn cùng với nơi giáp giới Ma Uyên đều là sơn lĩnh trụi lủi, khó có thể giấu người, thần tộc lại lấy Bạch Ngọc Kinh làm trung tâm, tự mình bày ra trọng binh canh gác, kéo ra một phòng tuyến thật dài, cho nên cũng gần như ngăn cản tất cả tu sĩ bình thường có khả năng tùy ý vượt qua phòng tuyến này tiến vào Ma Uyên, xem như phòng ngự cực kỳ sâm nghiêm.

Nhưng mà cho dù phòng ngự sâm nghiêm đi nữa cũng sẽ có một ít góc chết không thể chú ý đến, Diệp Hồn Thiên lật bản đồ, lại tìm được một vài con đường nhỏ bí mật có thể chứa được mấy trăm người lẻn vào Ma Uyên trong thời gian ngắn nhất, chính là góc núi cách Bạch Ngọc Kinh vạn dặm sinh trưởng ra một dây mây quái dị, khiến cho thâm sơn với Ma Uyên trực tiếp tiếp giáp, có thể nhằm thẳng vào trong núi sâu chạy đến Ma Uyên, cho dù là phòng tuyến của sinh linh thần tộc đều rất khó để ý đến nơi này.

Diệp Hồn Thiên lật một phen, kết luận nếu có người của Phù Diêu cung muốn chạy đến Ma Uyên, phải đến đường nhỏ này.

- Ha ha, nơi này non xanh nước biếc, giấu gió giữ khí, nam nhìn Ma Uyên, dựa lưng tiên sơn, lại cố tình ẩn vào sau ngọn núi lớn, cũng là một chỗ sơn thủy đẹp giấu kín, các vị đạo hữu kiềm chế tính khí, theo giúp ta uống một ly đan trà ở trong này có được không?

So với Hồ Quân trưởng lão tâm sự nặng nề, thiếu cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương vui giận không biểu hiện, người mật báo Dư Tứ Lưỡng kia nơm nớp lo sợ, Diệp Hồn Thiên lại chính xác có vẻ tiêu sái vô tận, chọn một tảng đá dưới cây cổ thụ rồi ngồi xếp bằng xuống, tự mình lấy các thứ lò đan, trà cụ từ trong túi trữ vật ra, liền luyện đan, pha trà ngay tại chỗ, mỗi người một ly, rồi sau đó ba hoa khoác lác, cùng với gió mát cười nói.

- Diệp thành chủ thật sự khám phá ra huyền cơ gì sao?

Hồ Quân trưởng lão hỏi, liếc mắt nhìn Dư Tứ Lưỡng, trang phục trên người rõ ràng không giống với đệ tử Bạch Đế thành.

- Buổi tiệc rượu tối hôm qua, chắc Hồ Quân trưởng lão với thiếu cung chủ cũng đã nhìn ra được đi?

Diệp Hồn Thiên nhẹ nhàng cười, nhìn thoáng qua Hồ Quân trưởng lão với Đạo Vô Phương.

- Không sai, cho đến cho dù hôm nay bọn họ cáo từ hay là chia thành từng nhóm, lão phu đều không ngăn cản, chính là phái người nhìn chằm chằm, cũng muốn xem rốt cuộc bọn họ định làm trò mèo gì, nhưng mà Diệp thành chủ lại kéo chúng ta tới đây, ta hơi khó hiểu.

Hồ Quân trưởng lão hơi nhíu mày, nhưng lại có lời nói thẳng.

- Hồ Quân trưởng lão nói đúng lắm, chẳng qua, nếu chúng ta bị bọn họ nắm mũi dẫn đi, thứ nhất mất phong độ, thứ hai cũng dễ dàng bị bọn họ bỏ đuôi dụ địch, vừa thất thủ liền có khả năng chỉ lấy được mấy cá tôm nhỏ, lại chạy mất cá lớn chân chính, cho nên ta mời hai vị đến nơi này, trên đời này đại khái đã không còn sự tình gì càng làm cho người ta sung sướng tâm tình bằng ôm cây đợi thỏ đi.

Diệp Hồn Thiên nhẹ giọng cười, ngọc phù bên hông không ngừng lóe lên bích quang mơ hồ, đưa tin suốt dọc đường chính là thông qua ngọc bội này, đưa tin của đệ tử Bạch Đế thành vào trong thức hải của hắn, cũng khiến cho hắn trong trò chuyện vui vẻ vẫn nắm giữ tất cả đại cục, nhất là lúc hắn nghe được trong liên minh hiến bảo có một nhóm tổng cộng ước chừng bốn năm trăm người đang đi vòng vài vòng tròn lớn, rồi sau đó từng nhóm nhằm tới phương hướng này, tiếng cười càng vui vẻ hơn, trong lòng gần như có mười phần nắm chắc, kết luận bản thân hôm nay tất nhiên có thể câu được cá lớn

Hắn thậm chí còn thỏa mãn nhìn thoáng qua Dư Tứ Lưỡng, đổ một đan trà cho Dư Tứ Lưỡng.

- Nếu Diệp thành chủ nắm tất cả trong tay thì tốt rồi, nhưng mà nhân thủ của chúng ta đủ sao?

Hồ Quân trưởng lão nhíu mày nói:

- Thật sự không được, liền gửi một phong mật tín về phía Lạc thần tộc đi, bọn họ cách nơi đây chẳng qua chỉ xa vạn dặm, nếu ngự không mà đến, đại khái thời gian một nén hương liền có thể chạy đến, chuẩn bị nhiều luôn không sai.

- Chính bởi vì các đại nhân của Lạc thần tộc đều gần đây, cho nên chúng ta mới càng yên tâm, kia tự nhiên là chuyện cá lớn, mà cho dù con cá lớn này giãy giụa có phần lợi hại, lại cầu cứu đại nhân Lạc thần tộc cũng tới kịp, ngược lại nếu hiện giờ đi cầu cứu, lỡ như chúng ta không bắt được chứng cứ, sự tình ngược lại không dễ nhìn!

Nghe xong lời Diệp Hồn Thiên nói, Hồ Quân trưởng lão với Đạo Vô Phương liền không nói gì.

Thật ra bọn họ cũng hiểu, Diệp Hồn Thiên nói dễ nghe như vậy, thật ra muốn bản thân lập được công lớn này mà thôi!

- Lập tức sẽ đến.

Uống xong hai ly đan trà, Diệp Hồn Thiên liền cười tủm tỉm, hắn đã nhận được bẩm báo của thuộc hạ, nói sau khi người này vào thâm sơn, cũng đã không đi đường nữa, mà trực tiếp cưỡi mây ở tầng trời thấp, gấp gáp chạy tới phương hướng này, mà hắn cũng cảm thấy mỹ mãn thở dài, phất phất tay áo, chỉnh đốn quần áo, khoanh tay đứng trên mặt đá lồ ra ở trước dốc núi.

Nhìn phương tây, trong lòng hắn đã làm xong chuẩn bị, vì giải mối hận trong lòng nhiều năm như vậy, đợi đám người muốn lẩn trốn kia khi nhìn thấy rõ bản thân nhất định phải cười tủm tỉm nhìn bọn họ một câu:

- Các đạo hữu Phù Diêu cung, hoang sơn dã lĩnh, lại muốn đi đâu vậy?

Quả nhiên, sau thời gian một nén hương, phương đông đã lờ mờ, có một nhóm tu sĩ đáp mây chạy đến.

Câu nói Diệp Hồn Thiên chuẩn bị đã lâu kia cũng đã đến bên miệng.

Nhưng mà hắn còn chưa nói ra, bởi vì trước khi hắn nói câu nói kia ra khỏi miệng đã bị người giành trước!

- Phù Diêu cung phản nghịch lớn mật, tới hoang sơn dã lĩnh này, lại muốn chạy trốn đi đâu vậy?

Chương 1045: Phương Hành ở đâu?

Diệp Hồn Thiên tự cho là thiên kiêu cái thế nhưng vẫn bị Phù Diêu cung nắm trong tay, chỉ có thể làm một con cờ ẩn núp ở Bạch Đế thành, có oán khí vô hận đối với Phù Diêu cung, một lần bội phản này cũng có một phần vì triệt để thoát khỏi Phù Diêu cung nắm trong tay, thậm chí còn đáp lại cho đám nữ nhân vẫn xem mình như quân cờ này, cũng chính bởi vì vậy, khi đang suy nghĩ kế hoạch nên đối phó với Phù Diêu cung như thế nào, hắn cũng hơi có vẻ lỗ mãng một chút, luôn hy vọng đạt tới một chút hiệu quả hý kịch hóa!

Nhưng mà để cho hắn tức giận chính là lúc vạn sự sẵn sàng, lời kịch của hắn lại bị người đoạt mất!

Hơn nữa khi nghe được câu này, trong lòng hắn lại có dự cảm nhàn nhạt không rõ ràng, khiến cho hắn giữ vững trầm mặc, ánh mắt không tốt nhìn phía trước!

Sau ngọn núi có một đám người lao tới, đưa mắt nhìn lại rõ ràng là một đám ô hợp, trong hàng ngũ không hề có một điểm quy tắc, đằng vân thì đằng vân, ngự khí thì ngự khí, thậm chí còn có cả cưỡi yêu thú, liền ngay cả tu vi đều thấp bé, số lượng Kim Đan cũng không nhiều, đại bộ phận đều là cảnh giới Trúc Cơ, người cầm đầu cũng là cảnh giới Kim Đan, mặc một bộ đạo bào thêu kim tuyến, còn không phải chưởng môn Kim Kiếm môn Lữ Kim Hồng thì còn ai nữa, cũng chính là tán tu cực kỳ vô danh này mới vừa rồi đã cướp lời mình muốn nói...

Ánh mắt của Diệp Hồn Thiên quét nhìn bốn phía, vẫn chưa phát hiện ra hình dáng của Hình lão hán, cũng không nhận ra người nào có dáng vẻ là đệ tử Phù Diêu cung, trong lòng hơi có vẻ kỳ quái nhưng vẫn duy trì bình tĩnh, trầm giọng quát:

- Hình lão hán ở trong này? Đệ tử Phù Diêu cung ở đâu?

Lúc này trong lòng hắn đã hơi khả nghi.

Trong dự đoán của hắn, người của những đạo thống nhỏ Kim Kiếm môn với Chân Viêm môn này chính là người giả mạo cho Phù Diêu cung, đợi cho các nàng thật sự chuẩn bị tiến vào trong khu vực Ma Uyên sẽ bỏ rơi những người này, đại khía cho đến khi người của Phù Diêu cung tiến vào Ma Uyên rồi thì những người này đều không biết rằng mình đã bị lợi dụng, lại không nghĩ rằng bọn người này là nhóm đầu tiên đến nơi này, không đúng lắm!

Thấy vẻ mặt âm u đáng sợ của Diệp Hồn Thiên, Lữ Kim Hồng cầm đầu lại cảm thấy trong lòng hơi sợ hãi, bình thường hắn cũng không dám nói vài lời quá bất kính với thành chủ Bạch Đế thành, thậm chí một ánh mắt của người ta, hắn phải quỳ thụp xuống, nhưng vừa nghĩ tới lời minh chủ liên minh hiến bảo đã nói với mình trước khi đến, lại nghĩ đến chỗ dựa vững chắc sau lưng mình, lá gan lại lớn lên, biết đây là một cơ hội ngàn năm một thuở của mình, càng thêm ra sức biểu hiện, trực tiếp dậm chân lăng nhục:

- Đệ tử Phù Diêu cung, còn không phải ngươi sao? Còn dám giả ngu?

- Hả?

Diệp Hồn Thiên nghe xong lời này liền bối rối, cảm thấy tất cả đều ngoài dự kiến.

Mà Lữ Kim Hồng dừng cười lớn nói tiếp:

- Họ Diệp kia, đừng giả bộ ngốc, trước khi ta tới lão tiền bối đã nói với ta, ngươi tên vương bát đản này chơi trò khổ nhục kế, giả vờ khổ đại thâm cừu, nói muốn hiến bảo về phía đại nhân Lạc thần tộc, trên thực tế lại định ám độ Trần Thương, lén vào Ma Uyên, nhóm lão Lữ ta một đường nhìn chằm chằm các ngươi, quả nhiên thấy các ngươi chạy về phía nơi này, ha ha, hiện giờ bị ta bắt được ở trong này, ngươi còn có lời gì để nói? Nên lão Lữ ta phát đạt, lập kỳ công bất thế ở trước mặt đại nhân thần tộc rồi nha!

- Ha ha ha ha, chưởng môn anh minh!

- Họ Diệp ngươi còn không đầu hàng?

Sau lưng hắn, một đám đệ tử Kim Kiếm môn đều phá lên cười, cao hứng phấn chấn, đều là dáng vẻ câu được cá lớn.

- Có vấn đề!

Vào lúc này Diệp Hồn Thiên liền cảm thấy đủ loại không đúng, chân mày nhíu chặt lại.

- Nói hươu nói vượn, sư tôn ta bày thiên la địa võng ở đây, đó là chờ các ngươi mắc câu, lại còn dám trả đũa?

Vào lúc này đột nhiên trong hư không có từng nhóm nhân mã hiện thân, chia ra hiện lên xu thế bốn phương tám hướng, lại ngầm vây đám người Lữ Kim Hồng này lại, hét lớn trong không trung là mấy vị trưởng lão của Bạch Đế thành, bọn họ vừa mới hiện thân, khí thế ở đây đột nhiên biến hóa, tuy rằng số người yếu hơn đám người Lữ Kim Hồng không ít, nhưng trên khí thế lại hoàn toàn áp chế, một đám vẻ mặt giận dữ, đầy mặt sát khí, chỉ chờ thành chủ ra lệnh một tiếng liền nhất tề ra tay, giết một đám dám can đảm cắn loạn ở trước mặt thành chủ thành mảnh giáp không lưu lại..

- Ôi...

Một đám ô hợp thấy đám người này lập tức cảm thấy lùn đi hơn nửa đầu, một đám trừng mắt to mắt nhỏ.

- Hay là... bọn họ còn có mưu kế khác?

Vào lúc này Diệp Hồn Thiên vốn không có thời gian hạ lệnh cắn giết những người này, hắn nhíu chặt mày lại, tâm tư nhanh chóng quay ngược lại:

- Không có khả năng, nếu muốn tiến vào Ma Uyên, hoặc bọn họ nhập cư trái phép từ nơi này, hoặc xông vào phòng tuyến Bạch Ngọc Kinh, không có đạo lý...

- Hay là bọn họ còn có tính toán khác?

Hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía Dư Tứ Lưỡng đến mật báo, trên người tản mát ra khí thế khủng bố.

- Các ngươi bắt đám người ô hợp này trước, ta muốn lập tức chạy tới Bạch Ngọc Kinh!

Hắn lạnh lùng hạ mệnh lệnh này, sau đó ánh mắt đảo qua, mây trôi dưới chân ngưng tụ, chuẩn bị đằng vân mà đi.

- Chạy đi đâu!

Không như hắn đoán, hắn vừa động, Lữ Kim Hồng của Kim Kiếm môn kia lại kêu lên:

- Họ Diệp kia, đừng mong trốn, mau thúc thủ chịu trói!

Đám ô hợp sau lưng cũng hét lớn theo một đám, khí thế thật ra bất phàm.

Mà Diệp Hồn Thiên cũng vốn bởi vì cảm thấy mình suy tính sai lầm chuyện gì rồi, trong lòng không thoải mái, thấy bọn tán tu hạng bét bình thường ở trước mặt mình ngay cả chó hoang đều không bằng thế mà lại dám khiêu khích mình, một đống lửa giận đã không khống chế nổi nữa, thân hình đột nhiên lùi về giữa không trung, vung chưởng quét về phía đám tán tu dám can đảm cản đường kia:

- ... Dựa vào các ngươi cũng dám để cho ta thúc thủ chịu trói?

Một chưởng này của hắn thanh thế đoạt thiên, khí thế rộng lớn, đừng nói Kim Đan, đó là Nguyên Anh bình thường cũng không dám đón, vốn định một chưởng chụp tan tác đám người Lữ Kim Hồng, thậm chí giết vài người cho hả giận, su đó lợi dụng tốc độ nhanh nhất tiến tới Bạch Ngọc Kinh, cũng không ngờ một chưởng lực này vừa mới vung ra, trong hư không kia lại đột nhiên có một thần quang màu tro mênh mông phủ xuống, chạm vào chưởng lực của hắn, chưởng lực cuồn cuộn như sông lớn kia lập tức tán loạn, bản thân Diệp Hồn Nhiên hình như cũng nhận ra bị thương nặng, thân hình dừng không được trầm xuống, lui về chỗ...

- Người tới là ai?

Sắc mặt Diệp Hồn Thiên thay đổi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang không trung, một đám đệ tử Bạch Đế thành vốn bày trận trong không trung vây quanh đám người ô hợp Lữ Kim Hồng cũng có một phần phản ứng cực nhanh, vừa thấy thành chủ bị tập kích, lập tức có rất nhiều người vọt tới một cụm mây màu tro kia, từng đường kiếm quang giống như chỉ bạc, cuốn vào trong cụm mây màu tro kia, sát khí đáng sợ nhất thời hiện đầy hư không.

- Rầm!

Ngoài dự đoán của mọi người, từng đường kiếm quang kia cuốn vào trong cụm mây màu tro lại không hề có một chút động tĩnh nào, yên lặng một lúc lâu, ngược lại đột nhiên có một lực lượng kinh người không cách nào hình dung khuếch tán ra, trực tiếp đánh đám đệ tử Bạch Đế thành vây quanh cụm mây màu tro tan tác, một đám hộc máu trong miệng, từ trên không trung ngã xuống, có người còn đã hoàn toàn không có hơi thở từ giữa không trung, rõ ràng đã bị trực tiếp giết chết.

- Đại nhân Lạc thần tộc ở đây, phản nghịch Phù Diêu cung, còn dám làm càn?

Cũng vào thời điểm này, bên trong cụm mây màu tro rõ ràng vang lên một tiếng gào to, rồi sau đó mây tản đi lộ ra một bóng dáng màu vàng, chỉ thấy người nọ thân cao ba trượng, cực kỳ khôi ngô, trên người khoác bảo giáp màu vàng, thậm chí cả gương mặt đều được bọc lại, không nhìn thấy khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt lành lạnh ở dưới mũ giáp, một thân sát khí chân thật, giống như tụ tán vô hình chân thật, mây trôi màu xám kia đương nhiên là do sát khí trên người hắn ngưng tụ mà thành, cũng không phải là do thuật pháp gì gây nên.

Sau lưng hắn còn có bốn năm tên trang phục giáp sĩ giống như hắn, có một nữ tử khác mặc váy xanh đứng ở bên người hắn, đầy mặt buồn bã, trong mắt bắn ra thù hận khó có thể che giấu, giống như hai thanh kiếm bén nhìn thẳng về phía Diệp Hồn Thiên ở phía dưới...

- Đại nhân của Lạc thần tộc...

Diệp Hồn Thiên ngẩn ngơ, khiếp sợ trong lòng khó có thể hình dung, thậm chí nhất thời đều không hồi hồn.

Liền ngay cả thiếu cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương với Hồ Quân trưởng lão vào thời điểm này đều ngây dại, vẻ mặt quỷ dị nhìn về phía không trung.

- Thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên?

Nam tử mặc kim giáp kia có ánh mắt âm trầm, chậm rãi đạp trên hư không đi xuống dưới:

- Ta biết ngươi, ta đã xem thư làm nô lúc trước ngươi gửi tới, cũng từng nghe người báo lại, nói ngươi và mấy phần đại lễ đến

Bạch Ngọc Kinh, tỏ vẻ nguyện trung thành với Lạc thần tộc chúng ta, ta còn cảm thấy hứng thú, cho nên khi có người liều chết tiến đến mật báo với ta, nói ngươi dùng khổ nhục kế, ngoài sáng là nguyện trung thành, thật ra ám độ Trần Thương đưa một số người xuyên qua phòng tuyến, ta còn hơi hoài nghi, tuy rằng đã đến đây nhưng không vội vã hiện thân, vì xem rốt cuộc...

Hắn vừa nói, đi tới trước Diệp Hồn Thiên cách trăm trượng, rồi nói tiếp:

- Chuyện cho tới bây giờ còn chưa rõ ràng, ngươi cần gì phải vội vã?

Cho đến lúc này Diệp Hồn Thiên mới phản ứng được, không rảnh nghĩ lại, vội vàng bái trong không trung:

- Bạch Đế thành chủ bái kiến...

Nói đến đây, hơi ngừng lại, vẫn là giáp sĩ kia thản nhiên nói:

- Ta tên Quỷ Mộc!

Diệp Hồn Thiên vội vàng nói tiếp:

- ... Bái kiến Quỷ Mộc đại nhân Lạc thần tộc, đại nhân minh giám, tiểu nhân một mảnh hết sức chân thành, tuyệt đối không dám không trung thực!

Khi đối mặt với đám người Lữ Kim Hồng, hắn vốn lười giải thích, nhưng sau khi Lạc thần tộc hiện thân, lại không thể không giải thích rõ ràng.

Hắn đã ý thức được bản thân mơ hồ đột nhiên rơi vào trong cái bẫy nào đó, cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

- A... có phải thành tâm sẵn sàng góp sức hay không, cũng không phải nói dứt khoát ra là được, ta chỉ hỏi ngươi hai vấn đề thôi!

Giáp sĩ Lạc thần tộc này giống như đã sớm có chuẩn bị, bình tĩnh mở miệng:

- Vấn đề thứ nhất, ngươi có phải người của Phù Diêu cung?

Sau lưng Diệp Hồn Thiên chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, cảm giác hắn như có điều ngụ ý, hơi trầm mặc một chút, trầm giọng trả lời:

- Ở trước mặt thần tộc đại nhân, tiểu nhân không dám nói dối.. Trước kia ta quả thật nhận được ân huệ của Phù Diêu cung, nhưng không phải là đệ tử của Phù Diêu cung, chính là quân cờ do các nàng âm thầm bày ra, hơn nữa sau khi thần tộc đại nhân giáng xuốn, tiểu nhân liền nhất đao lưỡng đoạn với các nàng, trước đây đệ tử Phù Diêu cung đi đến Bạch Đế thành liên lạc với ta đều bị ta giết không ít, còn đặc biệt để lại mấy người hiến cho đại nhân của Lạc thần tộc, chính là giam giữ ở phía sau...

- Ừm, vấn đề này lại tương tự...

Giáp sĩ Lạc thần tộc kia quay đầu nhìn về phía nữ tử áo xanh bên người, rồi sau đó lại nhìn Diệp Hồn Thiên, ánh mắt lạnh lùng, ẩn chứa uy áp vô tận:

- Vấn đề thứ hai, Phương Hành Thiên Nguyên ma đầu mà ba ngàn thần tộc ta liên thủ truy nã, hiện giờ ở đâu?

- Ơ...

Một câu này trực tiếp hỏi Diệp Hồn Thiên ngây ngốc:

- Ma đầu kia? Ta má nó nào biết hắn đang ở đâu?

Chương 1046: Khắp người miệng nói không rõ

Vào lúc này Bạch Đế thành chủ Diệp Hồn Thiên thật sự mê man, tuyệt đối không nghĩ tới đại nhân Lạc thần tộc sẽ hỏi như vậy!

Hắn tự nhiên biết cái tên Thiên Nguyên ma đầu Phương Hành này, hoặc là nói, hiện giờ trong tất cả đạo thống của Thiên Nguyên đại lục không biết cái tên này chỉ sợ không nhiều lắm, đừng nói đến chuyện kẻ này đã làm ra trước khi thần tộc giáng xuống, chỉ mới đầu khi thần tộc giáng xuống, lúc khí thế mạnh nhất, hắn đã cùng với Thiếu Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng của Phù Diêu cung, đồ bỏ đi của Lữ thị thần tộc Lữ Phụng Tiên ba người liên thủ chém giết thiếu chủ Thiểm Điện tộc Thiểm Điện Tử đã lập được công lớn trong chuyện thần tộc giáng xuống, có thể nói là một trong những tin đồn thần kỳ được người nói chuyện say sưa nhất thế gian hiện giờ.

Dĩ nhiên, phản ứng của thần tộc đối với chuyện này cũng cực kỳ sắc bén!

Không chỉ có đứng đầu Thiểm Điện tộc, Thần Vương khăng khít lập huyết thệ, nhất định phải bắt được ba người này, bầm thây vạn đoạn, ba ngàn thần tộc càng lấy danh nghĩa Thần Chủ truy nã ba người này. Hiện giờ thế gian lan truyền mạnh mẽ, trong quá trình thần tộc giáng xuống, thậm chí sau khi nhận lấy phản kháng, liên thủ truy nã đối với toàn bộ bảy người mà bọn họ ghi hận thật sâu, được xưng là “Thất hung”, mà Thiên Nguyên ma đầu chính là tồn tại hạng nhất trong thất hung!

Nếu mình biết tiểu ma đầu này ở đâu, còn có thể đợi bọn họ đến hỏi mình sao?

Nếu có thể cung cấp được dù chỉ là một chút tin tức tình báo, đó chính là nhận được thưởng dày với trọng dụng của toàn bộ thần tộc, đây có thể là công lao còn lớn hơn việc mình lấy ra mấy đầu người của tu sĩ không chịu khuất phục, tru bắt vài đệ tử Phù Diêu cung nhiều!

Chuyện này thật sự hoang đường, đến nỗi khiến cho Diệp Hồn Thiên sửng sốt hồi lâu, nhưng lại nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

- Họ Diệp kia, chuyện đã làm ra, còn không dám thừa nhận sao?

Nhưng mà hiển nhiên một nhóm người của Lạc thần tộc rõ ràng đã không có ý định cho hắn nghĩ tới bên trong rốt cuộc đã phát sinh vấn đề gì, ngay khi hắn ngẩn ra, không trực tiếp trả lời vấn đề của Quỷ Mộc Lạc thần tộc, nữ tử váy xanh vẫn luôn đi theo phía sau Quỷ Mộc Lạc thần tộc đã cười lạnh mở miệng:

- Phù Diêu cung các ngươi quả thật trăm phương ngàn kế, không bàn tới chuyện vận dụng quân cờ bí ẩn tiềm tàng đã lâu này của các ngươi, còn thi triển khổ nhục kế như vậy, chỉ vì đưa tiểu ma đầu kia đi Tịnh Thổ, chỉ tiếc ta đều đã tố cáo tất cả từ đầu tới cuối cho đại nhân thần tộc!

- Ngươi là ai, dám can đảm nói xấu ta như thế?

Không đầu không đuôi nện đủ thứ như vậy lên trên đầu mình, Diệp Hồn Thiên cũng nổi giận, mãnh liệt quát nữ tử này.

- Ta khí đồ Thanh Dữu của Phù Diêu cung cam chịu sẵn sàng góp sức vì thần tộc, nhổ ra ngươi quân cờ ngầm này của Phù Diêu cung!

Nữ tử áo xanh kia đón thẳng tiếng quát chói tai của Diệp Hồn Thiên, rồi sau đó không đợi hắn trả lời, liền vội vàng nói với Quỷ Mộc Lạc thần tộc:

- Quỷ Mộc đại nhân, kính xin lập tức bắt lấy hắn kiểm tra thật hư, tiểu ma đầu kia biết giả trang, khó có thể phân biệt xem xét, chính là Diệp Hồn Thiên đã muốn đưa hắn ra ngoài, nhất định sẽ mang hắn theo bên người, ta dám cam đoan, có bảy phần khả năng tiểu ma đầu kia chính là một trong vài tên thân tín bên người hắn...

- Tiện nhân, dám can đảm nói hươu nói vượn ở trước mặt ta, bên người ta làm sao có thể...

Diệp Hồn Thiên đã giận đến gần như điên cuồng, gầm to một tiếng, liền định mở miệng phủ quyết, nhưng đột nhiên trong lúc đó, hắn hơi ngơ ngác.

Bên ạnh mình thật đúng là không nhất định mỗi người đều có thể cam đoan trong sạch...

Một ý niệm này vừa lóe lên trong đầu hắn, bên người hắn đột nhiên vang lên tiếng gầm giận dữ giống như sét đánh:

- Diệp huynh, chúng ta bị tiện nhân kia bán đứng, đừng giả bộ, chạy trốn quan trọng hơn, trước liên thủ giết chết đồ khốn Lạc thần tộc kia, cùng nhau cướp đường mà đi...

Ở trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người chung quanh, đột nhiên liền nhìn thấy nam tử cao gầy bên người Diệp Hồn Thiên bất ngờ nhảy dựng lên vào thời điểm này, thân hình còn trong không trung đã bắt đầu biến hóa, thân hình khô gầy trở nên đầy đặn, mặt màu nâu cũng dần trở nên hồng hào, thậm chí khí tức trên thân cũng không ngừng tăng trưởng, gần như trong giây lát liền hóa thành một nam tử trẻ tuổi, lúc người ra giữa không trung liền gầm nhẹ một tiếng, vung chưởng đánh về phía trước, chưởng lực ngang trời, giống như một tia chớp xuyên suốt hư không.

- Ngươi... ngươi rốt cuộc là ai?

Diệp Hồn Thiên bị biến hóa này làm cho chấn kinh rồi, vừa vội vừa giận, khàn giọng hét lớn.

- Ta là Phương Hành nha, ngươi chưa từng nghe nói về ta?

Cố tình trong lúc này, người thanh niên ấy lại quay đầu lại từ trong không trung, chớp chớp mắt với Diệp Hồn Thiên, rồi sau đó hắn đã giảm thấp giọng, dùng một giọng điệu mà Diệp Hồn Thiên rất rõ ràng:

- Ta đã sớm nói, ngươi nhất định từng nghe nói tới danh hiệu của ta...

- Hình lão hán!

Diệp Hồn Thiên đột nhiên trở nên lạnh như băng toàn thân, một luồng sợ hãi xen lẫn tức giận từ lòng bàn chân chui lên đỉnh đầu.

Thì ra là thế, hóa ra Hình lão hán kia chính là tiểu ma đầu Phương Hành!

Hóa ra thế gian truyền lại, tiểu ma đầu kia được nữ nhân của Phù Diêu cung cứu cũng là thật!

Mà tất cả mưu kế, vốn không phải nữ nhân nào của Phù Diêu cung kia nghĩ ra được, đều lấy ra từ trên tay tiểu ma đầu này!

Nháy mắt nghĩ thông suốt mọi chuyện, ánh mắt của Diệp Hồn Thiên đã trở nên đỏ bừng như tụ máu!

Cả trái tim cũng vào một khắc này giống như ngã vào bên trong hầm băng!

Đến nay hắn vẫn còn không biết kế hoạch hoàn chỉnh của tiểu ma đầu này là gì, nhưng kết luận một điểm!

Từ khi tiểu ma đầu này hiện thân bên cạnh mình, lại hô lên câu này, bản thân đó là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Trừ phi... lập tức giết chết hắn!

- Quả nhiên là hắn...

Mà khi Phương Hành hiện thân, một chưởng chụp về phía nữ tử áo xanh kia, sinh linh thần tộc được xưng là Quỷ Mộc của Lạc thần tộc này cũng đột nhiên co rút tròng mắt lại, tay phải hắn mở ra, trong lòng bàn tay nhanh chóng hiện lên một bước chân dung, trên bức tranh vẽ một người trông rất sống động, đang hư không xông qua, xé vài tên sinh linh thần tộc thành hai nửa, đây chính là một màn trong trí nhớ của một gã sinh linh thần tộc, hóa thành hình vẽ, ba ngàn sinh linh thần tộc, gần như mỗi người giữ một phần, hy vọng mượn nó tìm ra tiểu ma đầu kia, rồi sau đó bầm thây vạn đoạn, lấy cảnh cáo Thiên Nguyên!

Hai bên đối chiếu, thật sự rất rõ!

Người đang đánh về phía nữ tử áo xanh, cùng với trên bức họa rõ ràng là cùng một người, tuyệt đối không sai lầm!

- Ha ha ha ha ha ha ha ha...

Quỷ Mộc của Lạc thần tộc này phá lên cười:

- Ba ngàn thần tộc đều đang tìm ngươi, không nghĩ tới lại lạc vào trong tay ta!

Trong tiếng cười lớn, mây trôi màu xám chung quanh hắn đột nhiên phóng thích ra, hóa thành một đường lực lượng hùng hồn khó hiểu, nhằm thẳng về phía Phương Hành, đây rõ ràng là một lực lượng gần như có thể so sánh được với Độ Kiếp, kể cả là tu sĩ của cảnh giới Nguyên Anh cũng khó tránh thoát được một kích này.

- Ma đầu, ngươi dám lừa ta?

Cũng vào lúc này, Diệp Hồn Thiên phía sau Phương Hành đột nhiên thét lớn một tiếng, dưới khó thở, hắn cũng chìa tay.

Phương Hành hiện thân ở bên cạnh mình, thật sự để cho hắn có một cảm giác hết đường chối cãi, phương pháp duy nhất đó là lập tức diệt sát Phương Hành, hoặc là bắt giữ lấy, giao cho đại nhân Lạc thần tộc đi thẩm vấn chặt chẽ mới có một khả năng trong sạch bản thân, cho nên hắn cũng không rảnh rỗi suy nghĩ, mau chóng chìa tay, muốn ra tay trước sinh linh thần tộc kia, liền đánh trọng thương tiểu ma đầu này, hai tay dâng lên...

Trước sau giáp kích đều là lực lượng cường đại không thể khinh thường.

Nhưng Phương Hành vào lúc này lại nở nụ cười quái dị kinh sợ, rồi sau đó người đột nhiên xoay tròn ở trong không trung, thân hình giống như hóa thành một con quay, lực lượng thiên địa lúc này đều giống như lấy hắn làm trung tâm, tạo thành một lực trường quái dị, một chưởng đến từ phía sau của Diệp Hồn Thiên lại bị hắn xảo diệu đến tận cùng, thế mà lại lướt qua bên người hắn, nhằm thẳng đụng vào lực lượng do sinh linh của Lạc thần tộc kia đánh tới, cùng lúc đó, lực lượng của chính hắn cũng thu lại, đồng thời đánh ra cùng với lực đạo của Diệp Hồn Thiên...

Rầm! Rầm!

Lực lượng của hai người bọn họ liên hợp cùng một chỗ, nặng nề đánh lên trên lực lượng cổ quái của sinh linh Lạc thần tộc đánh tới, hai tiếng phá nát cực kỳ cuồng bạo liên tiếp vang vọng trong không trung, Phương Hành với Diệp Hồn Thiên đồng thời bị lực phản chấn cực lớn chấn động trượt ra phía sau, mà sinh linh Lạc thần tộc kia cũng bị hợp lực của hai người bọn họ chấn đến liên tiếp lui về sau mấy bước, ánh mắt dưới nón giáp đã u lãnh vô tận.

- Diệp Hồn Thiên, ngươi quả nhiên rắp tâm hại người...

Hắn thấp giọng gầm lên, rồi sau đó lại một bước đạp lên:

- Đã có can đảm ra tay với ta, vậy đón thêm mấy chiêu của ta thử xem!

Rầm!

Một phen này hắn trực tiếp lao đến, kim quyền như núi, trấn áp một phương...

- Không không không không... ta không có mà...

Diệp Hồn Thiên ngơ ngác nhìn bàn tay của mình, gần như sắp khóc ra, hắn nghĩ như thế nào đều không nghĩ thông, vừa rồi mình rõ ràng đánh một chưởng về phía sau lưng tiểu ma đầu kia, sao lại không hiểu ra làm sao thay đổi phương hướng, như có ý thức vậy, cố tình vòng qua từ bên người tiểu ma đầu, ngược lại đánh về phía một chưởng của vị Quỷ Mộc đại nhân Lạc thần tộc kia đang đánh về phía này?

Nhưng mà hắn cũng không rảnh nghĩ lại, thần quyền của sinh linh Lạc thần tộc kia hạ xuống, đã bao phủ hắn vào trong đó.

Đến thời điểm này, cho dù hắn nghĩ sao, đều chỉ có thể ra sức tự bảo vệ mình!

- Quả nhiên... tất cả đều như hắn dự liệu...

Lúc này Thanh Dữu ở giữa không trung nhìn ở đây xuất hiện biến động, vẻ mặt cũng hơi giật giật, lúc đầu sau khi nghe được mưu kế của Đại Tư Đồ, trong lòng các nàng còn cảm thấy có chút lỗ hổng, cảm thấy sự tình chưa chắc đã thuận lợi được như vậy, nhưng mà lúc đó hắn lại nói, chỉ cần mỗi người đều làm theo lời hắn, sự tình nhất định sẽ thành công, không phải hắn cam đoan kế hoạch của hắn không ra lỗ hổng, mà là từng bước áp sát, cho dù xuất hiện lỗ hổng, người khác cũng vốn không có cơ hội bù lại, chỉ có thể căn theo quỹ tích hắn đã thiết kế đi tiếp...

- Cũng đúng, mấy vị tỷ muội bị cầm tù kia chắc đã được cứu rồi, tiên cô các nàng đại khái cũng nhanh chóng có thể tiến vào trong Ma Uyên, ta là một quân cờ nhất định sẽ bị hy sinh xuống, vậy ném tác dụng cuối cùng của mình hoàn chỉnh chút đi...

Trong lòng nàng dâng lên ý nghĩa này, rồi sau đó bước một bước chân vào hư không, rồi đột nhiên hét lớn:

- Lập kỳ công chính vào lúc này, các ngươi còn do dự cái gì nữa, bắt toàn bộ đệ tử của

Bạch Đế thành, giao lại cho Quỷ Mộc đại nhân của Lạc thần tộc, người dám can đảm phản kháng, giết không tha...

- A...

Vào thời điểm này, đám người Lữ Kim Hồng mới từ trong mừng như điên phản ứng lại, một đám vung phi kiếm pháp bảo, lao về phía đệ tử Bạch Đế thành, vào thời điểm này, bọn họ gần như hưng phấn muốn điên cuồng gào thét, trước đó vị Hình tiền bối kia từng nói muốn tự đưa cho bọn họ một phần kỳ công cái thế, bọn họ còn không tin tưởng, cho đến nghe nói đại nhân vật của Lạc thần tộc cũng sẽ tới, có vậy mới can đảm đến đây, cho dù là ai đều không nghĩ đến phần kỳ công này lại sẽ lớn như vậy, thế mà lại vây tiểu ma đầu Phương Hành ở trung tâm...

Tiểu ma đầu Phương Hành, một trong thất hung thần tộc truy nã, đó cũng là tồn tại đủ để cho ba ngàn thần tộc coi trọng!

Chương 1047: Huynh đệ đồng tâm

Sinh linh Lạc thần tộc ở bên cạnh khiến người của liên minh hiến bảo đều có một viên thật can đảm, sau khi Thanh Dữu thét lớn một tiếng, tranh nhau không ngừng xung phong liều chết về phía các đệ tử của Bạch Đế thành, tuy rằng số lượng người của bọn họ đông hơn, nhưng về thực lực chỉnh thể lại kém quá xa Bạch Đế thành, nếu như đặt vào bình thường chính là bị tàn sát trong dự liệu, nhưng mà vào thời điểm này tham niệm lập đại công vì thần tộc rồi sau đó một bước lên trời đã tăng thêm lá gan cho bọn họ, tán tu cảnh giới Trúc Cơ cũng dám lấy dao nhỏ về phía lão tu sĩ cảnh giới Kim Đan của Bạch Đế thành, mà cố tình tu sĩ của Bạch Đế thành bị một màn trước mắt này triệt để hỗn loạn, thế mà lại nhất thời không ai dám hạ tử thủ về phía bọn họ, chỉ có thể ngăn cản.

Thật ra giống với suy nghĩ trong lòng đệ tử liên minh hiến bảo, bọn họ đều ôm ý niệm sẵn sàng góp sức cho thần tộc mà tới, nhưng cho dù như thế nào đều không nghĩ đến bản thân đột nhiên trở thành đối tượng bị thần tộc công phạt, phản kháng lại là hành vi làm tức giận thần tộc, chuyện này trái ngược với tâm tư của bọn họ, ở sâu trong lòng càng không dám thật sự chọc giận Lạc thần tộc, bởi vậy nên quả thật không có lá gan buông tay đại sát, nhưng nếu không phản kháng lại, bị đám con kiến của liên minh hiến bảo này bao vây, cũng thật sự nhiều lần rơi vào hiểm cảnh, rất nhiều người thậm chí đã bị vây giết hết...

- Thành chủ...

Dưới tình huống triệt để hỗn loạn này, không biết bao nhiêu người đều tha thiết mong chờ nhìn về phía thành chủ nhà mình, hy vọng có thể nhận được mệnh lệnh chính xác từ chỗ lão nhân gia, nhưng thành chủ Bạch Đế thành Diệp Hồn Thiên đã chẳng quan tâm đến bọn họ, lúc này đi cùng với tiểu ma đầu Phương Hành kia, bị Quỷ Mộc đại nhân của Lạc thần tộc bức vào tuyệt cảnh, vừa dốc sức giữ mệnh, vừa dùng hết biện pháp giải thích...

- Thần tộc đại nhân hãy nghe ta nói...

Diệp Hồn Thiên thở dốc một hơi, dùng hết khí tức gào to.

Phương Hành nghe thấy được lập tức phi thân xông lại, một thân khí thế hung ác đáng sợ làm cho Diệp Hồn Thiên lập tức gắt gao ngậm miệng lại, vung chưởng căm phẫn đánh, nhưng bị Phương Hành thò tay dẫn đi hung hăng đánh một đạo chưởng lực này về phía Quỷ Mộc, giống như một kích hai người liên thủ, đồng thời còn quay đầu lại, hung hăng nhìn Quỷ Mộc, theo lời Diệp Hồn Thiên kêu lên:

- ... Hôm nay không đánh ngươi gọi cha...

Diệp Hồn Thiên tức phát run, trốn ra xa xa, vừa vội vàng kêu to:

- Ta và ma đầu này không liên quan...

Phương Hành hét lớn một tiếng, lại đuổi theo hắn, đồng thời tiếp lời

- Cùng nhau vì Thiên Nguyên dốc hết lực..

Diệp Hồn Thiên hận nghiến răng, vừa trốn vừa căm phẫn kêu to:

- Chuyện lần này là âm mưu...

- A ha ha ha ha...

Phương Hành vung một đôi cánh kiếm, chấn động một mảnh hư không, buộc Diệp Hồn Thiên ngậm miệng lại, bản thân lại cười lạnh nhìn về phía Quỷ Mộc của Lạc thần tộc kia, lại tiếp lời Diệp Hồn Thiên nói:

- ... Đặc biệt dẫn ngươi qua tiện đánh chó...

- Ma đầu... im miệng!

Mỗi một câu đều bị xuyên tạc, Diệp Hồn Thiên đã hoàn toàn nổi giận, lập tức gầm lên dữ dội về phía Phương Hành.

Nhìn thấy dáng vẻ giống như sư tử phát cuồng của hắn, Phương Hành phá lên cười:

- Diệp huynh, hai ta quả nhiên trời đất tạo nên nha...

- Diệp Hồn Thiên, ta vốn tưởng rằng ngươi là người thông minh, hóa ra ngu xuẩn đến mức độ như vậy...

Quỷ Mộc Lạc thần tộc lại không quan tâm đến đối thoại khó chịu kỳ quặc của bọn họ, trên thực tế, vào khoảnh khắc khi Phương Hành hiện ra, toàn bộ tâm thần của hắn đã treo trên người ma đầu này, một lòng muốn bắt lấy ma đầu này, vốn không hề có bao nhiêu tâm tư đói với Diệp Hồn Thiên, nếu không lúc này chắc đã phát hiện ra đầu mối gì từ trên biểu cảm của Diệp Hồn Thiên, nhưng hắn lại bị chính đối thoại này khơi lên lửa giận, vừa hét lớn, vừa thân hình như một tia chớp bay thẳng lên trời, khói khí màu xám ngưng tụ quanh người, rồi sau đó xương cốt trong cơ thể thế mà lại vang lên răng rắc, một thanh cốt đao lớn rộng sinh trưởng trong thân thể trên cánh tay phải của hắn, kèm theo thần lực của hắn hung hăng vung mạnh trên không trung, từ trên trời giáng xuống, trong đánh xuống vang dậy bổ ra một mảnh khu vực hư không, chém thẳng tới chỗ Phương Hành với Diệp Hồn Thiên.

- Quỷ Mộc đại nhân, tin tưởng ta...

Diệp Hồn Thiên đầy bụng khổ sở, giải thích đều giải thích không rõ ràng, nhìn thấy sinh linh Lạc thần tộc kia đã thật sự nổi giận, trong lòng lập tức ngoan độc, quyết ý một lần này cho dù như thế nào cũng phải phối hợp với sinh linh kia đánh chết tiểu ma đầu này rồi lại nói, sau khi giết được ma đầu này rồi, bản thân có lẽ còn có cơ hội giải thích tất cả, bằng không chính xác bị thần tộc ôm hận, vướng mắc này giải cũng không giải được.

Ôm ý nghĩ này, hắn trực tiếp gầm lên một tiếng dữ dội, tế ra một cổ ngọc to bằng đầu nắm tay, tách ra thần quang ẩn chứa ký hiệu vô tận từ bên trong, há mồm cắn rách đầu lưỡi của mình, phun ra một ngụm tinh huyết lên trên, rồi sau đó trên cổ ngọc này rõ ràng đã tuôn ra khí tức vẩn đục, giống như một viên đạn màu đen bay về phía Phương Hành, tốc độ nhanh khó có thể hình dung...

- Ha ha, huynh đệ tốt, còn lấy bảo bối như vậy ra giúp ta!

Vào lúc này Phương Hành cười ha ha, đối mặt với một trên một trái hai bên đồng thời tập kích, hắn thế mà lại chân đạp mạnh, hai tay vung tròn, vận chuyển nửa bước đại đạo pháp, trong lúc vung tay rõ ràng đã giam cầm một mảnh hư không, rồi sau đó ra sức tung ra, trong mảnh hư không chính là cổ ngọc vẩn đục đang hung tợn đánh tới sau lưng hắn, thế mà lại cứng rắn bị hắn thay đổi phương hướng, hóa thành một đường ô quang bay về phía trước mặt, “Ầm” một tiếng đụng vào cốt đao của sinh linh thần tộc kia, chấn động rung trời vang vọng một phương.

Viên cổ ngọc kia được hắn coi là bảo bối giấu kín thật bất phàm, thế mà lại đánh thẳng vào một kích Quỷ Mộc của Lạc thần tộc kia ra sức mà quay ngược về, cả người đều bắn ngược lên giữa không trung, rồi sau đó phịch phịch phịch phịch lui liền bảy tám bước trong hư không rồi mới dừng lại...

- Ngươi muốn chết!

Lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt của Quỷ Mộc đã toát ra sát khí vô tận!

- Xong rồi, không có cách nào giải thích...

Diệp Hồn Thiên nhìn thấy một màn này, trong lòng triệt để lạnh như băng, cho tới bây giờ hắn đều không nghĩ rõ ràng, tiểu ma đầu kia rốt cuộc đã tu hành pháp môn cổ quái gì, thần thông xoay mình thì thôi, lại vẫn còn có thể xoay pháp bảo của mình?

Chuyện này đã không cách nào giải thích, ngay cả ở bình thường đều nói không rõ được, huống chi ở trong ác đấu như vậy?

- Đi, đi mau, rời khỏi chỗ này rồi nói sau...

Lại chỉ chớp mắt, nhìn thấy đệ tử Bạch Đế thành nhà mình đã bị người vây công, một đám nguy hiểm liên tiếp, cố tình đều bị khắc chế, không dám hạ tử thurp hản kích, trong một lúc đã bị Thanh Dữu của Phù Diêu cung kia với tán tu Lữ Kim Hồng chó hoang cũng không bằng chém giết hơn mười người, mấu chốt nhất chính là liền ngay cả vài tên sinh linh thần tộc đi theo Quỷ Mộc Lạc thần tộc mà đến đều đang rục rịch, giống như bị khơi lên sát tâm, nếu tiếp tục nữa, vậy hơn trăm tinh anh của Bạch Đế thành mà mình dẫn theo ra lần này đoán chừng sẽ không còn thừa nổi bao nhiêu...

Trong lúc tâm tư thay đổi thật nhanh, hắn bất đắc dĩ hạ lệnh, trước bỏ chạy lại nói!

Cho dù có hiểu lầm lớn hơn nữa, cũng chỉ có thể rời khỏi nơi đây trước, bằng không tiếp tục kéo dài, chỉ có thể càng ngày càng nói không rõ ràng được!

- Diệp huynh nói rất đúng, chúng ta vẫn tạm thời rút đi, sau này có cơ hội lại đến diệt Lạc thần tộc này...

Mệnh lệnh “Bỏ chạy” vừa ra khỏi miệng Diệp Hồn Thiên, chợt nghe thấy một người bên cạnh phụ họa, quay đầu nhìn lại thiếu chút nữa tức khóc, không biết từ lúc nào tiểu ma đầu kia đã lao đến mình, tỏ vẻ muốn cùng mình sóng vai chiến một trận, còn thuận tiện đánh ra một đường thần quang rất xa, cứu đệ tử Bạch Đế thành suýt chút nữa bị phi kiếm của Lữ Kim Hồng đâm thủng ngực, tránh thoát một kiếm.

- ... Tạ... tạ sư...

Đệ tử Bạch Đế thành kia được cứu trợ còn kinh hồn chưa định, tưởng rằng là sư tôn cứu mình, theo bản năng nói lời cảm tạ.

- Đều là người trong nhà, còn cảm tạ cái gì, mau lên, che chở sư tôn ngươi đi trước, ta tới cản phía sau!

Phương Hành liền đón nhận lấy, nghiêm mặt, có vẻ vô cùng nghiêm túc, hiên ngang lẫm liệt.

- Ta cắt phía sau đại gia ngươi ấy...

Diệp Hồn Thiên lập tức giận đến cái gì đều đã quên, vung chưởng liền hung hăng đánh lại.

Phương Hành cười hì hì, hai tay lại vừa chuyển, lực lượng thiên địa vô hình phủ xuống, cứng rắn thay đổi hướng lực lượng một chưởng này của Diệp Hồn Thiên, lại đánh về phía Quỷ Mộc của Lạc thần tộc đang vọt tới bên này, thoạt nhìn giống như Diệp Hồn Thiên thấy Quỷ Mộc vọt tới, lo sợ Phương Hành bị thương, lập tức phấn đấu quên mình vọt lên đánh ra một chưởng về phía Quỷ

Mộc...

- Ôi, Diệp huynh quả nhiên nghĩa khí, đã không để ta cản ở phía sau, vậy ta đây liền đi trước một bước, ngươi giúp ta cản phía sau nha!

Phương Hành nghiêm mặt, cố nén ý cười, ra vẻ bất đắc dĩ thở dài, thả người nhằm lên giữa không trung, giống như muốn chạy trốn, nhưng mà nhảy lên giữa không trung lại cuối cùng không nhịn được, cất tiếng cười to bay vút về phía phương đông xa xôi...

- Hôm nay các ngươi ai cũng không đi được!

Thấy được một màn này, sinh linh thần tộc kia lại lửa giận vạn trượng, cuối cùng không áp chế nổi, hơn nữa bố trí chung quanh đã thỏa đáng, vì bắt tiểu ma đầu ba ngàn thần tộc liên thủ truy nã này, hắn không quan tâm đến chuyện gì khác, vừa mới phấn chấn quát lên, sau lưng đã bay lên một lá cờ lớn, nhằm thẳng lên chín tầng trời, bị gió mạnh thổi qua phần phật mở ra, thấy được lá cờ lớn này, trong hư không chung quanh, xa xa ngoài ngàn dặm đột nhiên vang lên nhiều tiếng gầm to rung trời, rồi sau đó hàng loạt sinh linh thần tộc hiện thân từ trong không trung...

Đông tây nam bắc đều có một đội, rõ ràng kết thành một chiếc lưới lớn vây chặt khu vực này như nêm cối.

- Ha ha, ma đầu, sau khi nhận được tin tức ngươi có khả năng xuất hiện ở nơi này, ta liền điều động tất cả lực lượng của tộc ta, phong tỏa khu vực ba ngàn dặm, chật như nêm cối, đó là ngươi có khả năng thông thiên, một lần này cũng nhất định phải trở thành tù nhân của tộc ta...

Quỷ Mộc thần tộc kia lạnh lùng quát to, trong tiếng quát mang theo hung ác tàn bạo vô tận.

- Hả...

Thấy được nhiều sinh linh thần tộc chặn đường như vậy, Phương Hành đều ngây người, lúng ta lúng túng dừng trong hư không, giống như có phần không hiểu nhìn về phía Quỷ Mộc, cười nói:

- Kéo hết người qua vây giết ta, phòng tuyến Bạch Ngọc Kinh của các ngươi không lưu người lại hả?

- Ha ha, nếu có thể bắt được ngơi, chính là một đường phòng tuyến, đó là bỏ qua thì như thế nào?

Quỷ Mộc cười lạnh, hai tay thả lỏng phía sau, chậm rãi đi về phía trước.

Mà sinh linh thần tộc hiện thân ở bốn phương tám hướng cũng đều thấp giọng hét lớn, từng bước một ép tới trước, theo bọn họ tới gần, vòng vây thu nhỏ lại, ở đây bắt đầu tràn ngập sát khí lành lạnh đáng sợ, giống như ngay cả hư không đều đọng lại, liên minh hiến bảo thậm chí đệ tử có tu vi hơi thấp của Bạch Đế thành thậm chí đã bị hù đến run run dưới tình huống sát khí đánh sâu vào trong này, đứng cũng không vững.

- Vậy... vậy phải sao mới được?

Bốn phương tám hướng đều bị bao vây, Diệp Hồn Thiên tự nhiên cũng đi không xong, không nhịn được sắc mặt xám tro, thì thào tự nói.

- Không sao, huynh đệ chúng ta kỳ lợi đoạn kim, có thể giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu!

Phương Hành bay từ nơi không xa đến, đứng ở bên cạnh Diệp Hồn Thiên, dáng vẻ huynh đệ tình thâm.

Chương 1048: Đại tàn sát thần pháp

Thần tộc rốt cuộc coi trọng Phương Hành bao nhiêu, hoặc là nói muốn giết hắn bao nhiêu, từ bây giờ đã có thể nhìn ra.

Lạc thần tộc rõ ràng đã huy động đến đây rất nhiều sinh linh, bố trí phòng thủ hư không, tổng số không dưới bốn năm trăm, vây chặt cả khu vực này như nêm cối, phải biết rằng lúc trước thần tộc giáng xuống Thiên Nguyên, tuy rằng để lại ấn tượng người đông thế mạnh cho chúng tu Thiên Nguyên, nhưng đây dù sao cũng là liên minh ba ngàn thần tộc, thần tộc chân chính, trời sinh huyết mạch cường đại, mỗi một vị sinh linh thần tộc trưởng thành đều có lực lượng cường đại, nhưng vì nguyên nhân này nên bị trời ghét, số lượng cực kỳ ít ỏi, có gần trăm tộc nhân đã là đại tộc khó có được.

Lạc thần tộc điều động bốn năm trăm sinh linh tới, gần như chẳng khác gì rút sạch hết binh lực của phòng tuyến Bạch Ngọc Kinh.

- Thiên Nguyên thất hung, tội ác tày trời, giết không đặc xá, Bạch Đế thành bao che hung đồ, làm đồng phạm giết...

Sinh linh Lạc thần tộc sải bước tiến lên trước, ôm lấy hung phong vô tận, sát khí lẫm liệt, bàn tay giơ lên cao cao, rồi sau đó nặng nề vung lên trước:

- Giết! Phương ma âm hiểm giả dối, quỷ kế đa đoan, vì đề phòng hắn thừa dịp loạn đào tẩu, vì đề phòng hắn có đồng lõa nào khác ẩn núp trong đó, trong vòng ngàn dặm này, không cho người nào chạy trốn, toàn bộ chém giết, thà giết nhầm một vạn, không thể buông tha một người...

Rầm! Rầm! Rầm!

Sinh linh thần tộc chung quanh được lệnh, khí thế ngập trời, đều ép tới trước, hư không chấn động, gió cuốn mây tan.

- Đầu hàng... đầu hàng...

- Thần tộc đại nhân, chúng ta thật tình đầu hàng...

Phần hung uy này không biết đã dọa vỡ lá gan của bao nhiêu người, Bạch Đế thành với liên minh hiến bảo đều có người ào ào quỳ xuống cầu tha.

Nhưng bọn họ đột nhiên phát hiện, đám sinh linh thần tộc bao vây bọn họ vốn không có đồng minh gì, thế mà lại coi toàn bộ bọn họ là kẻ địch, cẩn tuân mệnh lệnh không tha cho một người đào thoát của Quỷ Mộc, trực tiếp giết tới, ào ào treo cổ bọn họ giữa không trung, cho dù là đầu hàng hay phản kháng, đều là kết cục giống nhau, huyết nhục như mưa từ không trung rơi xuống, tiếng kêu gào thê thảm như thủy triều, một khu vực này rõ ràng đã biến thành một lò sát sinh, vào thời điểm này tất cả mọi người đều biến thành dê đợi làm thịt...

- Chúng ta... liên minh hiến bảo chúng ta một lòng đầu nhập vào, ngươi giết đồ đệ của ta làm chi?

Đám người Lữ Kim Hồng trong liên minh hiến bảo chính là nhóm người trải qua tâm tình phập phồng lớn nhất, mới vừa rồi còn làm mộng đẹp vây giết Thiên Nguyên thất hung, để lập đại công với Lạc thần tộc, một bước lên mây, một phen này liền thấy được đối phương tập kích về phía mình, không lưu lại một người sống đối với đồ đệ môn nhân của mình, một màn trước mắt này giống như mộng ảo.

Chính là mới vừa là mộng đẹp đột nhiên lại ngã vào trong ác mộng.

Lữ Kim Hồng nhìn từng màn, nhìn từng đệ tử mình thương yêu nhất bị thiết mâu của sinh linh thần tộc không có biểu cảm đâm thủng, nhất thời tâm tình kích động, đầy mắt màu đỏ xong về phía sinh linh thần tộc kia, hai tay dùng sức ôm lấy thiết mâu, căm phẫn kêu lớn lên, thậm chí còn dùng sức giãy giụa, có ý đồ rút thiết mâu khỏi lồng ngực của đồ đệ mình, nhưng với tu vi này của hắn, thật sự không tính là gì ở trước mặt sinh linh thần tộc, thiết mâu không hề động, bên cạn lại có hai cốt đao chém rụng xuống, lỗ máu tươi chảy ra.

Một cái đầu tròn trơn nhẵn rơi xuống, mang theo mê man, bi phẫn, không hiểu rơi thẳng xuống dưới mặt đất.

- Má nó, lão tử đầu nhập vào các ngươi là vì vinh hoa phú quý, kết quả các ngươi muốn mạng của ta?

Hỏa Đầu Đà cũng nổi giận, nhảy lên không trung cao cao, khống chế một hỏa mãng tiên, tập kích về phía sinh linh thần tộc.

Chỉ tiếc hắn mới vọt tới được một nửa, liền có một thần tộc lạnh lùng phun ra một ngụm hỏa tức, khiến hắn lẫn tiên đều hóa thành than cháy ở giữa không trung, rồi sau đó bị gió khẽ thổi, liền hóa thành tro bụi, phân tán bốn phương, giống như chưa từng xuất hiện...

- Ma đầu khi dễ ta... thần tộc khi dễ ta...

Vào thời điểm này Diệp Hồn Thiên nhìn các đệ tử Bạch Đế thành bị tàn sát cũng hai mắt màu đỏ, tức giận khó có thể áp chế bốc lên từ đáy lòng, hắn hung hăng nhìn về phía Phương Hành, như muốn nhằm người mà cắn, nhưng chính là còn chưa xông về phía Phương Hành, hung tợn ra lệnh, đi trước làm gương, vọt tới hướng bawscc, sau lưng dẫn toàn bộ đệ tử Bạch Đế thành may mắn còn tồn tại:

- Theo ta cùng nhau lao ra...

- Một kẻ cũng không tha, toàn bộ chém giết!

Trong hư không, một mệnh lệnh ném ra, sau đó liền nhìn thấy một đám sinh linh thần tộc tập kích về phía đệ tử Bạch Đế thành.

Quỷ Mộc sinh linh thần tộc hạ mệnh lệnh xong lại thả tay sau lưng, chậm rãi đi về phía Phương Hành, giọng không lớn, nhưng mang theo tàn khốc nhàn nhạt:

- Nhân tộc Phương Hành, ngươi thật sự cho rằng ta không nhìn ra trận này chứa bao nhiêu kỳ quái sao? Ha ha, ngươi quả nhiên là kẻ quỷ kế không dứt, tự ý càn quấy nhất như trong truyền thuyết, hiện giờ thật ra ngay cả ta cũng nhìn không thấu trận này rót cuộc là ai thật tình đầu hàng, ai lòng dạ xấu xa, tình cảnh thật sự rối loạn, vào lúc này ta cũng không có công phu đi thẩm vấn từng người, chia ra biện giải...

- Cho nên ngươi giết sạch tất cả mọi người?

Lúc bắt đầu giết hại chung quanh, Phương Hành liền trầm mặc kỳ dị, vào lúc này mới cúi đầu mở miệng.

- Không sai, phương pháp này rất đơn giản không phải sao?

Quỷ Mộc nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói mang theo mỉa mai nhàn nhạt:

- Ta không quan tâm ngươi có quỷ kế gì, có chuẩn bị gì sau đó, lại có mưu ma chước quỷ gì, lấy bất biến ứng vạn biến, mặc kệ trong lòng ngươi ôm tính toán gì, ta chỉ cần giết sạch tất cả mọi người là được, dù sao chỉ cần thần tộc ổn định thế cục Thiên Nguyên, sao phải lo không có người sẵn sàng góp sức? Dù sao chỉ cần có thể giữ ngươi lại, mục đích của ta đã đạt tới!

- Thật là một phương pháp tốt, may mà ta tạm thời sửa lại chủ ý...

Phương Hành nhìn cảnh giết hại chung quanh cùng với sinh linh thần tộc dày đặc đang đi về phía mình, vòng vây chung quanh càng ngày càng nhỏ, hắn cũng không nhịn được nữa cúi đầu thở dài nói:

- Tuy rằng ta cũng cảm thấy vương bát đản này đáng chết, thậm chí là ta cố ý đưa bọn họ đến chết, nhưng thấy cảnh tượng trước mắt này, vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái... có chút lửa giận cần phải phát tiết...

Nhẹ nhàng nói, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, ười như không cười nhìn Quỷ Mộc.

- Nếu như nói có thể giữ ta lại, vậy ngươi giết nhiều người hơn nữa cũng vô dụng, nhưng nếu như... ngươi không thể lưu ta lại thì sao đây?

Khi nói ra câu này, trên người hắn xuất hiện khí tức quỷ dị nhàn nhạt nào đó.

Quỷ Mộc sinh linh thần tộc cũng nhíu mày lại, trên người bắt đầu phiêu tán lên khói khí màu xám nhàn nhạt, cười như không cười nói:

- Ta thừa nhận ngươi mạnh hơn tu sĩ bình thường một chút, nhưng mà nếu là âm mưu quỷ kế không cách nào thi triển, vậy muốn đào tẩu từ dưới tay ta, thế còn quá buồn cười đi... Ha ha, cốt tộc chúng ta từng cổ tiên đại chiến bên ngoài Thiên Nguyên các ngươi ở thượng cổ, một trận chiến đó là ba ngàn năm, đánh chết vô số cổ tiên cùng với thần tướng bọn họ sử dụng, có vậy mới nhận được cái tên “Lạc Thần”, chính là một trong những thần tộc cường đại tiên giới đều tán thành, người mạnh nhất có thể đánh nhau với Tiên Nhân Vương, mặc dù ta bất tài, nhưng cũng có tin tưởng đánh chết nhân tộc Tán Tiên hạ cấp, ngươi muốn chiến với ta...

Đánh chết Tán Tiên hạ cấp?

Tròng mắt Phương Hành hơi nhíu lại!

Cái tên Tán Tiên, trên thế gian đã lâu không nghe thấy, nhưng trên thực tế Tán Tiên chỉ là tu sĩ Độ Kiếp, độ xong chín kiếp, tu sĩ đó là Chân Tiên, mà nhóm người bắt đầu Độ Kiếp lại chưa từng độ xong chín kiếp, từ thời thượng cổ được coi là Tán Tiên, nhưng mà sau này đường thông thiên bị cắt, trên đời không còn Chân Tiên, cho nên cái tên Tán Tiên đã bắt đầu bị người quên lãng, một khi nói ra liền gọi chung là Độ Kiếp...

Người này nói bản thân có thể đánh chết Tán Tiên, chẳng phải nói có thể đánh chết tu sĩ dưới ba đạo lôi kiếp?

Hắn không giống như đang nói dối, vào thời điểm này cũng không cần phải nói dối như vậy!

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Phương Hành đột nhiên mở miệng, giọng thật thấp hỏi.

Tồn tại có được thực lực đánh chết Tán Tiên hạ cấp, tuyeetj đối không phải là sinh linh thần tộc bình thường, hơn nữa từ khi người này có thể thống ngự sinh linh thần tộc ở Bạch Ngọc Kinh, thậm chí điều người đến vây giết mình, cũng có thể kết luận hắn có thân phận không thấp trong thần tộc!

- Nhi tử thứ hai thủ hạ Thiết Cốt Thần Vương

Lạc thần tộc Quỷ Mộc, thân phận này có lọt được vào mắt của ngươi?

Quỷ Mộc biết Phương Hành đang hỏi cái gì, mỉm cười, nhẹ nhàng mở miệng trả lời

- À, nếu là thân phận này thì có thể chơi đùa...

Phương Hành đột nhiên nở nụ cười, trong quá trình đối thoại với Quỷ Mộc, hắn đã âm thầm vận huyền pháp, còn đối phương hiển nhiên đã có chuẩn bị, khi đến nơi này đều cảm giác khí cơ của nhau đạt tới cao nhất, rõ ràng là lúc ra tay, khi nói ra câu cuối cùng, hắn liền đột nhiên cười dài một tiếng, một thân pháp lực đều phát động ra, trên đỉnh đầu rõ ràng hiển hóa một cụm lửa cháy, khiến cho lực lượng của hắn vào thời điểm này tăng lên gấp bội, bộc phát ra khí thế hung ác đáng sợ...

- Đại tàn sát thần pháp...

Theo luồng khí thế hung ác này nảy sinh, trong một thoáng Phương Hành giống như hóa thành một mãnh thú, khí nuốt núi sông, hai chân đạp một bước trong hư không, lập tức dẫm nát từng mảnh hư không, cả người giống như một ngọn núi lửa, kéo dài thẳng tắp qua hư không, đánh về trước...

Được loạn thế tàn sát tiên pháp từ Phù Diêu cung, cuối cùng lần đầu tiên được hắn thi triển ra.

Nhưng mà tạm thời hợp với tình hình, đã thay một cái tên, không gọi là tàn sát tiên pháp, cũng không gọi là vệ đạo thiên công, mà gọi là “Đại tàn sát thần pháp”!

- Đây chính là…

Thấy được dáng vẻ này của hắn, Quỷ Mộc vốn tỏ vẻ lạnh nhạt lại đột nhiên lóe lên chút hồi hộp, nhưng sau đó đầy mặt mừng như điên, chỉ cảm thấy không muốn chờ đợi chút nào thân hình run lên, trực tiếp lột bỏ kim giáp trên người, xương cốt trong cơ thể biến hóa vô tận, bành trướng, rõ ràng ở trong một chốc lát này hóa thành một quái thú kích cỡ như ngọn núi, bên ngoài thân tràn đầy cốt giáp màu xám, một con mắt giữa trán hiện lên màu xám mất đi, gắt gao nhìn chằm chằm vào Phương Hành, đạp trên hư không, cũng hung hăng đánh về phía Phương Hành..

Rầm! Rầm! Rầm!

Hai người vọt tới từ xa xa, mắt thấy sẽ đụng vào nhau, Phương Hành đột nhiên thân hình vừa chuyển, sau khi khống chế lực lượng đáng sợ này, thân pháp vẫn còn linh hoạt tự nhiên, thế mà lại vòng ra phía sau đánh tới bản tôn Quỷ Mộc, lao thẳng đến một đám sinh linh thần tộc kết đội phòng thủ, chiêu bất ngờ này lại thế khó chắn, khiến sinh linh thần tộc vốn có lực lượng đáng sợ vô tận lại dưới xông tới của hắn mà giống như giấy mỏng, bị hắn nện vào huyết nhục mơ hồ, ào ào ngã xuống mặt đất...

- Ta còn phải cảm tạ thần tộc các ngươi, đưa tới cho ta nhiều bia ngắm luyện tập như vậy...

Phương Hành thi triển đại tàn sát thần pháp giống như xông vào trong sinh linh thần tộc bình thường, quét rơi xuống vô số sinh linh thần tộc.

Phần thoái mái với thích ý kia, quả thật giống như bổ dưa thái rau, giống như sinh linh thần tộc đối chiến những tu sĩ nhân tộc này, không phải là chém giết, mà là giết hại!

Chương 1049: Ba ngàn thần tộc dùng mài kiếm

Rõ ràng bên cạnh có một đối thủ, nhưng Phương Hành lại như dã thú xông ào vào trong hàng ngũ sinh linh thần tộc mà chém giết, bốn phương tám hướng chung quanh tụ tập mấy trăm sinh linh thần tộc, một đám khí tức đáng sợ, kết thành đội ngũ, khi cốt đao vung thiết mâu, từ bốn phía giết tới đây, diệt sát toàn bộ sinh linh nhân tộc ở đây, cho dù sẵn sàng góp sức cho bọn họ, hay là không chịu khuất nhục bọn họ, diệt sát tất cả, mà ở trước mặt sinh linh thần tộc, trừ phi là hạng người Nguyên Anh, bằng không gần như không có kẻ nào địch lại, sinh này quả thật có tư cách tự xưng là “Thần”, tối thiểu ở trên lực lượng, bọn họ còn cao hơn tu sĩ nhân tộc, vừa sinh ra đã có thể chiến Nguyên Anh!

Giống như mãnh hổ không cần tu luyện, chỉ cần trưởng thành lên liền có thể đánh giết phàm nhân!

Đây là ưu thế về huyết mạch, khiến cho người ta phát cuồng, phẫn hận, nhưng không thể làm gì!

Khổ sở tu luyện mấy chục mấy trăm năm, nhưng vẫn không chiến được một sinh linh thần tộc bình thường trưởng thành lên, tư vị này chỉ có người tu hành trước khi chết mới có thể nhấm nháp cẩn thận, tu hành đó là vi tu siêu phàm thoát tục, ở trước mặt người ta mình lại giống như con cừu non bị tàn sát, cảm giác này, tư vị này vốn không phải một lời hai câu có thể nói rõ...

Mà vào lúc này, sau khi Phương Hành ra tay, tình thế lại quay ngược lại!

Phương Hành thi triển ra “Đại tàn sát thần pháp”, cả người giống như hóa thành một đầu mãnh thú, kẹp lấy hung phong vô tận xông vào bên trong sinh linh thần tộc kết thành đội ngũ, hóa thân ba đầu sáu tay, một thân ma khí cuồn cuộn, sáu cánh tay sinh ra, một tay cầm một thanh ma kiếm dài rộng, một tay cầm thiên nhân chiếu tâm kính óng ánh sạch sẽ, mấy tay khác cũng không nhàn rỗi, giống như một chiếc phong xa lớn, ầm ầm nghiền áp qua đám người...

Thê thảm!

Ở trước mặt hắn, sinh linh thần tộc gần như không có ai địch nổi, không phải bị ma kiếm cắt cụt đầu, chính là bị cốt đao chém thành hai nửa, hoặc bị thiết mâu đâm thủng, bốn năm cái chồng lên nhau, giống như chuỗi kẹo hồ lô, bất lực vung cánh tay...

Đây vốn không phải là chém giết, mà là đồ sát!

Thật giống như người lớn cầm trong tay nhiều loại binh khí xông vào đám trẻ con, điên cuồng gặt lấy từng tính mạng!

- Ma đầu ngươi dám!

Nhị thiếu chủ Lạc thần tộc Quỷ Mộc mặt mày nghiêm nghị trong chớp mắt, nhìn tộc nhân của mình bị người diệt sát mấy chục người như chém dưa thái rau trong thời gian ngắn, cho dù tính tình của hắn lạnh lùng nữa đi cũng không chịu nổi, gần như ánh mắt đều biến thành đỏ như máu, lạnh lùng quát to vội xông tới, hai móng giơ lên, rõ ràng hóa ra từng đường cốt liên màu xám, đan vào thành cái võng trong không trung, lượn vòng quanh Phương Hành.

- Ha ha ha ha, đau lòng sao?

Vào lúc này Phương Hành lên tiếng cuồng tiếu, sáu tay rung lên, thế mà lại không hề để ý tới cốt liên cuốn qua đây của đối phương, một đầu đâm vào trong sinh linh thần tộc, nương theo thân thể hắn ngăn cản cốt liên, đồng thời sáu cánh tay vẫn cứ xoay chuyển, một kiếm chém ra hai sinh linh thần tộc chắn ở trước mặt mình, lại nâng chân đạp quất một tên, còn thuận tay túm lấy mấy tên ném về Quỷ Mộc ở phía sau.

- Vô sỉ!

Quỷ Mộc khẩn trương, chỉ có thể nhẹ nhàng vung gạt cốt liên, đón lấy mấy tên đồng tộc, ánh mắt đã tức giận thành màu đỏ!

Hành động hiện giờ của Vân Triệt quả thật khiến cho hắn ném chuột sợ vỡ đồ, ma đầu kia xông ào vào trong tộc nhân nhà mình, thả tay đại sát, mỗi một giây mỗi một khắc đều có người chết, hắn chỉ có thể đuổi theo sau, nhưng ma đầu kia vốn không chính diện giao thủ với hắn, ngược lại dựa vào sinh linh thần tộc ngăn cản, tránh né công kích của hắn, phương pháp này gần như không có cách nào giải quyết, phương pháp duy nhất chính là để cho tộc nhân của mình chạy ra, lưu lại đủ không gian để cho mình đấu với ma đầu kia, nhưng vấn đề ở chỗ, một khi bọn họ tản ra, cũng khiến cho ma đầu này có cơ hội chạy trốn, Lạc thần tộc cũng không phải Thiểm Điện tộc, không có tốc độ ngạo thị vòm trời này...

- Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Giết hại sinh linh thần tộc như cắt cỏ, trong thời gian không đến nửa tách trà nhỏ, trên tay Phương Hành đã thu gặt được không biết bao nhiêu tính mạng!

Phần hung uy này, phần ma khí này, không chỉ khiến Quỷ Mộc giận không thể kiềm chế được, càng chấn kinh toàn bộ tu sĩ nhân tộc chung quanh...

Ma đầu...

Không hổ là ma đầu...

Giết người như cỏ rác, tàn sát thần như diệt kiến!

Thảm trạng tính mạng rõ ràng biến mất từng mảng ở trước mặt mình, nhằm thẳng vào phế phủ người ta, gần như khiến người ta choáng váng mắt hoa.

- Hắn làm như thế nào? ... Đây quả thật, đây quả thật là nhập ma mà...

Hồ Quân trưởng lão nói với Đạo Vô Phương lúc này chỉ đang lo thân mình, tu vi của hai người bọn họ bất phàm, thân phận cũng không giống với những người khác, sau khi sinh linh thần tộc triển khai giết hại, bọn họ liền núp ở bên cạnh, lại không tiến lên tương trợ, cũng không bị sinh linh thần tộc để mắt đến, trước đây nhìn dáng vẻ liên minh hiến bảo với đệ tử Bạch Đế thành bị sinh linh thần tộc tàn sát, bọn họ chỉ cảm thấy bi thương vô hạn, lại hơi oán giận, vào lúc này nhìn thấy được Phương Hành đang giết hại sinh linh thần tộc bốn phía, lại trực tiếp cảm thấy khủng hoảng một trận từ tận đáy lòng, phát ra kiêng kỵ từ đáy lòng!

Bởi vì so với thủ đoạn sát nhân Phương Hành làm ra, sinh linh thần tộc quả thật ôn nhu tới cực điểm!

- Ha ha, cho thần tộc kia tàn sát nhân tộc ta, lại không cho phép tiểu ma đầu giết ngược lại rồi?

Lúc này ánh mắt Đạo Vô Phương tỏa sáng, vẻ mặt hơi kích động, nghe được lời Hồ Quân trưởng lão nói, nhịn không được cười lạnh phản bác.

- Ta chỉ chính là biện pháp của hắn, chẳng lẽ ngươi còn chưa nhìn ra sao?

Hồ Quân trưởng lão thấp giọng nói, trong ánh mắt mơ hồ mang theo vẻ hoảng sợ.

- Hả?

Đạo Vô Phương cũng nao nao, thu liễm tâm thần, nhìn kỹ lại, nhanh chóng phát hiện ra manh mối, lúc này Phương Hành đã hóa thành dáng vẻ ba đầu sáu tay, xông ào vào bên trong sinh linh thần tộc tàn sát bốn phía, thoạt nhìn giống như giết hại đơn giản, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, mỗi lần hắn chém một cái mạng, liền mơ hồ có một đường hắc tuyến từ trong hài cốt của sinh linh thần tộc kia dẫn lại, vòng lên trên ma kiếm pháp tướng trong tay hắn, khiến cho chuôi ma kiếm này càng ngưng thực, kiếm phong càng sắc bén, uy lực tăng trưởng từng phần...

Mà pháp tướng của hắn, sau khi lây dính vô số máu tươi của sinh linh thần tộc, khí tức đã càng đáng sợ hơn, khói đen cuồn cuộn quanh thân kia dường như càng nồng liệt hơn, theo hắn tả xung hữu đột, liền giống như một chiếc áo choàng màu đen thật dài bay theo sau người...

- Hắn đang tu luyện!

Đạo Vô Phương thốt ra, trong một khoảnh khắc này vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

- Không sai, hắn đang tu luyện, dùng tính mạng của sinh linh thần tộc, tu luyện thủ đoạn ma đạo...

Vẻ mặt của Hồ Quân trưởng lão vừa tiếc hận lại đồng tình:

- Đến khi nào thì nhập ma... tuy rằng phương pháp này có thể cấp tốc tăng thực lực lên, nhưng sớm muộn gì sẽ bị phản phệ, nhất là hắn đại sát đặc sát như vậy, lây dính một thân oan nghiệt, một cái xử lý không tốt, sẽ giống như Đồ Linh đại sư của Linh Sơn tự, nhận đến oán nghiệt quấn thân tới báo, hủy diệt nhân quả nhiều đời của bản thân...

- Không đúng... không chỉ là ma đạo...

Ở trong than tiếc của Hồ Quân trưởng lão, Đạo Vô Phương híp đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm vào Phương Hành, thật lâu sau đột nhiên quát khẽ một tiếng.

Hồ Quân trưởng lão cũng ngẩn ra, nhìn sang theo ánh mắt của hắn, ánh mắt nhanh chóng rơi lên hỏa diễm đang thiêu đốt trên đỉnh đầu

Phương Hành, ngọn lửa kia thật cổ quái, thiêu đốt trong vô hình, phóng xuất ra lực trường đáng sợ, khiến cho lực lượng của Phương Hành càng cường đại hơn, mà mỗi lần Phương Hành giết hại, ngọn lửa kia sẽ có vẻ tràn đầy thêm một phần, rõ ràng cũng dựa theo vô số tính mạng của sinh linh thần tộc kia mất đi mà tăng cường thêm lực lượng, nhưng khí tức lại đoan chính nghiêm chỉnh khó có thể hình dung, thần thánh tinh khiết...

- Không có đạo lý, vì sao hắn giết càng nhiều, khí tức lại càng đoan chính hơn... giống như là... giống như là...

Hồ Quân trưởng lão cũng nhìn thấu chỗ không thích hợp, nỉ non lên, nhưng lại không nghĩ ra một từ nào thích hợp để hình dung.

- Giống như thánh nhân vậy, giơ tay nhấc chân đều đại biểu hạo nhiên chính khí ở giữa trời đất...

Đạo Vô Phương thấp giọng nói, đáy mắt đã nở rộ ý tứ mừng rỡ như điên.

Hồ Quân trưởng lão hiểu ý của hắn, nhịn không được hít vào một hơi:

- Hắn đây là...

- Lấy thủ đoạn ma đạo, tu phương pháp thánh nhân!

Trong giọng nói của Đạo Vô Phương giống như ẩn chứa mừng như điên vô tận, thịt béo trên mặt đều rung động giống như cuộn sóng.

- Cái này...

Hồ Quân trưởng lão lại bị cách nói to gan của hắn hù sợ, khiếp sợ nhìn Phương Hành:

- ... Cái này làm thông được sao?

- Làm thông được...

Vào thời điểm này, Phương Hành cũng đang lòng tràn đầy mừng như điên, gần như điên cuồng hô lên.

Hắn tập kích ở giữa sinh linh thần tộc, lấy xu thế cuồng bạo cắn giết toàn bộ sinh linh thần tộc trước mắt, thoạt nhìn thoải mái lạ thường, nhưng trên thực tế sinh linh thần tộc không phải thật sự là cải trắng, mỗi tên đều có thực lực không tầm thường, sau lưng càng có một Quỷ Mộc thực lực cường đại đuổi theo phía sau, cả trái tim hắn vẫn luôn thắt chặt, nhưng mà theo chém rụng sinh linh thần tộc càng nhiều, suy nghĩ trong lòng dần dần nhận được nghiệm chứng, nhưng hắn lại không nhịn được cao giọng hơn:

- Lão vương bát đản Ma Tổ kia trước khi ngủ say để lại cho ta phương pháp chính xác, tu luyện biện pháp thánh nhân của Phù Diêu cung này, không nhất thiết bắt buộc phải dùng bí pháp của các nàng đến tu luyện, thông qua giết hại cũng có thể phát tiết phản phệ do kiếm tẩu thiên phong này mang đến…

Thông qua một phen giết hại sinh linh thần tộc này giống như chọc thủng một tầng cửa sổ, trong lòng hắn đột nhiên sáng lên quang minh, trên đường tu hành, cho dù ý niệm hỗn loạn không manh mối, vào thời điểm này giống như trăm ngàn dòng suối chảy vào biển lớn, một cảm giác minh ngộ hiện ra trong lòng hắn, giống như mặt trời đỏ rực, khiến phía trước đại đạo của hắn nhảy ra biển mây: “Thuật pháp ngàn vạn, đại đạo tương thông, hóa ra trước kia rất nhiều thuật pháp mà ta tu luyện đều ẩn chứa đạo lý khắc sâu hơn, nhưng mà khi đó cảnh giới của ta chưa đủ, tìm hiểu không ra mà thôi!”

“Căn Bá truyền cho ta sát sinh đại đạo, sát chính là sinh, luyện chính là tâm; Ma Tổ truyền cho ta kiếm ma đại thuật, lấy sát nhập đạo, tàn sát hết ngàn vạn người, đúc thành cực phong kiếm; thánh nhân pháp môn của Phù Diêu cung, mặc dù lấy sát phạt lập đạo, lại lấy dừng loạn làm cơ sở… Những đạo thuật này, những đạo lý này thật ra đều vô cùng thâm ảo, trước kia là ta coi thường chúng nó, hôm nay giết hại một phen lại đã thành chỉ rõ đại đạo, khà khà... lấy sát sinh đại thuật Trúc Cơ, lấy kiếm ma đại thuật tu hành, lấy thánh nhân pháp môn luyện tâm, vừa đúng tu luyện ra con đường sát phạt của ta!

- Đây mới là đại tàn sát thần pháp của ta!

Đến cuối cùng, Phương Hành cũng không nhịn được nữa hét lớn ra tiếng:

- Tàn sát thần càng đông, uy lực càng mạnh, vĩnh viễn không ngừng...

- Từ đây, ba ngàn thần tộc, đều là đá mài kiếm của ta!

Chương 1050: Ác nhân hữu dụng

- Không sai, là cái này... chính là thứ mà Thần Chủ muốn tìm...

Chính vào lúc Phương Hành đang dựa vào tàn sát sinh linh thần tộc để ngộ đạo, chân chính bắt đầu hiểu được con đường sát phạt của bản thân, lại có một người khác còn kích động hơn hắn, Quỷ Mộc sinh linh của Lạc thần tộc một mực trơ mắt đuổi theo hắn không rời nhìn hắn giết hại tộc nhân của mình ở ngay trước mặt mình, thu gặt từng tính mạng, trong cuồng nộ vô tận, nhưng cũng vì khí cơ biến hóa trên người Phương

Hành, xuất hiện chút vẻ kinh hỉ, giống như người trong sa mạc đói khát đan xen, kề cận cái chết phát hiện ra một mỏ vàng vô chủ...

- Cho dù như thế nào đều phải bắt lấy hắn, nếu có thể giao hắn đến trong tay Thần Chủ, ta thậm chí có khả năng được phong làm Thần Vương...

Trong lòng Quỷ Mộc vang lên một âm thanh lớn, khiến cho hắn càng mừng như điên, càng kiên định ý niệm bắt được Phương Hành.

- Lui... rút lui đi...

Vào thời điểm này, hơn bốn trăm sinh linh thần tộc đã bị Phương Hành điên cuồng giết hại, đoạt đi tính mạng của gần một nửa số người, khu vực này đã sớm giết máu chảy thành sông, thần huyết vô tận chảy trên đất, trên đỉnh núi rót thành một dòng suối nhỏ, chảy nhỏ giọt xuống, hội tụ thành sông, cuốn lấy núi đá cỏ cây, cuồn cuộn chảy xuống, tình trạng thê thảm quả thật nhìn thấy mà ghê người, mà sinh linh thần tộc ở đây cho dù chiến nữa, dữ dằn nữa cũng bị cách làm của Phương Hành dọa bể mật, đã có người theo bản năng rút lui.

- Người tự ý lui chết! Hôm nay cho dù trả giá gì, đều phải bắt được ma đầu này!

Phát hiện người dưới tay mình đang có ý hoảng sợ lui tán, Quỷ Mộc đột nhiên cao giọng hét lớn, ra nghiêm lệnh như chém đinh chặt sắt.

Sinh linh thần tộc dưới quản lý của hắn nghe được mệnh lệnh này đều suýt nữa bật khóc, dù sao ở trước mặt ma đầu điên cuồng giết hại kia, bọn họ đều có thể vứt bỏ tính mạng bất cứ lúc nào, nhưng mà thần tộc từ trước đến nay cấp bậc sâm nghiêm, không thể vượt qua, Quỷ Mộc ra nghiêm lệḥ, vừa nghĩ tới hậu quả trái lệnh, cũng không thể không hạ quyết tâm, ôm ý niệm chắc phải chết lao về phía Phương Hành, trong lòng thống mạ Quỷ Mộc .

Quỷ Mộc vừa ra nghiêm lệnh, vừa tâm tư cũng quay vòng, hắn tự nhiên biết bây giờ gượng chống cũng không phải là biện pháp, ma đầu kia thật sự giả dối, không hề có một chút uy nghiêm của cường giả, rõ ràng mình ở nơi này, nhưng hắn thế mà lại không đến chính diện chiến một trận với mình, ngược lại vọt vào trong đám người, không hề cố kỵ chém giết sinh linh thần tộc yếu hơn hắn, thậm chí còn dựa vào tộc nhân của mình đến ngăn trở công kích của mình, cách nói này, cho dù là đại tiên giới trước kia, hay là đám thần tộc bọn họ mà nói, đều là cực kỳ vô sỉ!

Cố tình phương pháp này lại dùng vô cùng tốt!

Nếu đổi lại là tu sĩ bình thường, sát phạt bốn phía như vậy, pháp lực luôn luôn có một khắc tiêu hao, cũng khó bảo vệ được không bị thương ở trong chém giết hỗn loạn như vậy, bản thân chỉ cần ngoảnh mặt làm thinh, chờ cơ hội một hành động bắt lấy Phương Hành là được, nhưng ma đầu này rõ ràng tu hành một thu đoạn ma đạo, vừa chém giết vừa tu hành, pháp lực lại dường như vô cùng vô tận, hơn nữa theo hắn chém giết sinh linh thần tộc càng nhiều, phòng thủ vây ở bốn phương tám hướng cũng càng ngày càng mỏng, rất có khả năng hắn sẽ giết ra một vị trí, bỏ trốn mất dạng...

Đối với chuyện này, Quỷ Mộc cũng không thể không cấp tốc suy nghĩ ra đối sách.

Hắn phản ứng không chậm, trong lòng nhanh chóng liền có đối sách, nghĩ ra một độc kế, ánh mắt âm u lạnh lẽo nhìn về phía đám tu sĩ nhân tộc đang kinh ngạc đứng trong góc, những người này đều là liên minh hiến bảo với đệ tử Bạch Đế thành, đáng lẽ đều có kết cục bị sinh linh thần tộc tàn sát, lại vì Phương Hành đột nhiên ra tay, triển khai chém giết khủng bố đối với sinh linh thần tộc mà khiến cho bọn họ tạm thời thoát được một mạng, hiện giờ đang hoặc là ngơ ngác đứng ở đó nhìn trận chiến này, hoặc đang cố sức suy nghĩ tìm kiếm phương pháp trốn khỏi nơi này!

- Sâm la cốt ngục!

Quỷ Mộc nghĩ tới một phương pháp này, cười âm hiểm, đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, phát động nên một thân huyết mạch, cũng trong một lúc này, con mắt dựng thẳng mờ mịt ở giữa trán hắn vừa nhìn về phía hư không, ở giữa trời đất lập tức xuất hiện một sương mù màu xám vô tận, từng vòng tràn ngập giữa trời đất, hóa trọn một vùng trời đất thành mơ hồ, rồi sau đó, một cái cốt đuôi thô to phía sau hắn đột nhiên tự động gãy ra, rơi xuống dưới mặt đất, lại giống như hạt giống trực tiếp chui vào dưới đất.

Sau một lúc lâu, dưới sơn mạch và mặt đất cả khu vực này đột nhiên vang lên rung động, từng cốt thụ thô to sinh trưởng lên từ dưới mặt đất, toàn bộ hài cốt của sinh linh Lạc thần tộc trước đó rơi trên mặt đất vào lúc này đều hóa thành một phần của mảnh cốt lâm này, rầm rầm rào rào, chui ra từ mặt đất, đâm thẳng lên chín tầng trời, gắn liền xung quanh một mảnh, che lấp mặt trời, thế mà lại cứng rắn trưởng thành ra một rừng yêu cốt, giống như một bàn tay to mở ra, từ đuôi đến đầu vây khu vực này vào giữa.

- Được, ngươi muốn giết, ta liền tặng người cho ngươi, giết thống khoái!

Theo sâm la cốt ngục vây quanh lấy khu vực này, tiếng gầm của Quỷ Mộc cũng vang lên, theo tiếng kêu, từ trên tất cả cốt thụ đột nhiên đều sinh trưởng ra từng đoạn cốt liên đáng sợ, quét về bốn phía, lại quét tất cả sinh linh của khu vực này về trung tâm, sinh linh này mới vừa thoát khỏi dao mổ của sinh linh thần tộc tránh được tính mạng, nào nghĩ đến tai họa nối gót đến, còn chưa phản ứng kịp, đã thân không theo ý mình, từng đám bay vào vòng chiến của Phương Hành...

- Hả?

Phương Hành đang xoay vũ khí, đại sát đặc sát về phía các sinh linh thần tộc, vô cùng thống khoái, nhưng đột nhiên giữa chừng, ma kiếm trong tay liền hơi ngưng lại, trong một khắc không nỡ chém ra thu về, mà ở dưới kiếm của hắn lại là một tu sĩ nhân tộc, đang kinh hoàng nhìn ma kiếm kiếm phong đang chính diện cách hắn một khoảng cách không đủ một ngón tay, đáy mắt tràn ngập ý tứ cầu xin tha thứ với sợ hãi khó diễn tả bằng lời...

“Vèo vèo.”

Sinh linh thần tộc ở chung quanh cũng không ngốc, ngay trong lúc Phương Hành ngẩn ra, đa xcos vô số thân cốt đao với trường mâu đâm tới.

Phương Hành hoảng hốt nơi đáy lòng, thân hình vội vàng rút lui, khó khăn tránh thoát vài món binh khí này, ánh mắt ngưng trọng.

- Giết đi! Ngươi giết đi!

Quỷ Mộc ở sau lưng lành lạnh cười to, vung cốt liên, quét càng nhiều tu sĩ nhân tộc về phía Phương Hành.

- Ngươi đã muốn giết, vậy tặng người cho ngươi giết, cũng muốn xem ngươi đối xử với tộc nhân mình như thế nào, có phải cũng có thể hạ thủ được không...

Ào ào ào ào...

Từng đám tu sĩ nhân tộc bị hắn quét tới, mà trong những người này, sinh linh thần tộc ẩn hình biệt tích vung cốt đao với trường mâu cũng lao đến, giống như thủy triều, từng cơn sóng ép Phương Hành lui về phía sau...

Mà trên mặt Quỷ Mộc vẫn là nụ cười lành lạnh, ánh mắt nhìn thẳng sang phía Phương Hành đang bị bó tay bó chân.

Đây đúng là quỷ kế của hắn, Phương Hành đã không chịu chính diện chiến một trận với mình, ngược lại bỏ thân phận đi giết hại tộc nhân của mình, như vậy mình cứ quét của tu sĩ của nhân tộc tới, nếu Phương Hành còn định không kiêng nể gì giết hại bốn phía giống như mới vừa rồi, tu sĩ nhân tộc cũng sẽ không thể tránh khỏi bị bỏ mạng ở trong tay hắn, còn nếu như trong lòng hắn có một chút do dự, như vậy xu thế diệt sát không kiêng nể gì mới vừa rồi của hắn sẽ nhận đến nhiều ảnh hưởng, cuối cùng không cách nào thông thuận như thế, liền sẽ cho mình cơ hội tự ra tay!

Kế này quả nhiên hữu hiệu, sát ý như điên dại của Phương Hành đã bắt đầu mất đi, ngược lại bị buộc không thể không lui về phía sau.

“Xoẹt...”

Theo bốn năm tu sĩ nhân tộc bay về phía hắn, một sinh linh thần tộc núp trong những tu sĩ nhân tộc này thậm chí còn nhân cơ hội bổ tới một đao, tuy rằng hắn tránh thoát được yếu hại, nhưng vẫn bị một vết rách ở trên bụng, máu tươi chảy đầm đìa...

- A...

Phương Hành bị thương, biểu cảm cũng trở nên vô cùng âm ngoan, hai mắt vừa chuyển, hung quang bắn ra, liền định vung kiếm chém tới.

- Cứu mạng...

- Đừng mà... đừng mà...

Nhưng đón lấy hắn đã có càng nhiều tu sĩ nhân tộc bị ném lại, khóc lóc nức nở trong không trung, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Ma kiếm Phương Hành sắp vung ra lại đành ngừng lại, bị sinh linh thần tộc kia chạy ra.

- Ha ha, không phải ngươi giết người như ngóe, không hề cố kỵ gì sao?

Quỷ Mộc cười to, càng phát hiện biện pháp này của mình dùng tốt, quét càng nhiều tu sĩ nhân tộc về phía Phương Hành, đồng thời cũng âm thầm hạ lệnh, kêu sinh linh thần tộc ẩn núp trong đó, cắn giết về phía Phương Hành, hắn đã phát hiện, hiệu quả của phương pháp này vượt xa tưởng tượng của mình, có lẽ đều không cần bản thân mình tự ra tay, hơn trăm sinh linh thần tộc còn thừa lại trên khu vực này đã đủ để đánh trọng thương Phương Hành, bản thân chỉ cần trấn áp hắn vào sau cùng, sau dó áp giải đi gặp Thần Chủ, lập được một phần kỳ công cái thế này là được rồi.

- Trước kia không phải chưa từng giết người, sao lại... sao lại không hạ thủ được vậy?

Phương Hành lui về sau từng bước một, thi triển thân pháp chạy đi, trong tay có âm thanh đang rít lên, cảm giác mình xảy ra vấn đề.

Những người này rõ ràng là hạng người đáng chết đều muốn sẵn sàng góp sức cho thần tộc, nếu vào trước kia, mình giết hại bọn họ đại khái sẽ không hề có một chút do dự, nhưng vào lúc này, một đám bọn họ hoảng hốt bay tới, mình lại giống như không cách nào giết hại bọn họ giống như đám sinh linh thần tộc, nhất là không cách nào dùng thủ đoạn ma đạo tu luyện phương pháp thánh nhân, đi thu hoạch tính mạng của bọn họ mà coi như không có chuyện gì...

- Vì sao do dự?

Khi hắn cảm giác cả trái tim đều rơi vào trong vũng bùn, một bóng dáng màu xanh đột nhiên vọt tới trước mặt hắn.

Người khác đều bị Quỷ Mộc ném lại, chỉ có nàng tự mình xông đến, xen lẫn trong đám người, nhằm thẳng tới trước mặt Phương Hành, gắt gao nhíu đôi mày thanh tú lại, đôi mắt trong suốt thấy đáy, nhẹ nhàng rơi tới trước mặt Phương Hành, chính là nữ đệ tử Phù Diêu cung Thanh Dữu, trước đây bởi vì đắc tội Phương Hành, bị hắn chọn ra đi mật báo với Lạc thần tộc, đã xác định sẽ chết.

Vào thời điểm này nàng giống như có phần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Phương

Hành, thấp giọng quát.

- Ta...

Phương Hành luôn nhanh mồm nhanh miệng vào lúc này thế mà lại có vẻ mồm miệng hơi vụng về.

- Đừng do dự, buông tay đại sát đi, bắt đầu từ ta...

Thanh Dữu bức tới trước, đáy mắt mang theo vẻ dứt khoát:

- Dù sao từ vừa mới bắt đầu ta đã không định còn sống trở về!

- Ta... ta đùa giỡn với ngươi thôi, không muốn thật sự để cho ngươi chết, ta có biện pháp mang ngươi đi...

Phương Hành hơi hoảng loạn trả lời, theo bản năng lui về phía sau một bước.

- Ha ha, thật ra ngươi là người tốt, là một người tốt giống như Thiếu Tư Đồ...

Vào lúc này Thanh Dữu lại buồn bã nở nụ cười, thân hình tiến lên trước, thế mà lại đón lấy ma kiếm của Phương Hành, không tránh không né, ngược lại hai tay chìa về phía trước, cầm lấy chuôi ma kiếm này, rồi sau đó đâm vào ngực mình, một kiếm xuyên tim mà qua...

- Nhưng ngươi nên đi làm một ác nhân, một ác nhân hữu dụng...

Nàng dùng hết khí lực cuối cùng, buồn bã cười với Phương Hành, không tiếng động mở miệng:

- Xin lỗi, Đại Tư Đồ...

Chương 1051: Tàn sát người của bộ tộc ngươi, không chừa một mống!

Nhìn Thanh Dữu nhẹ nhàng rơi xuống đất, Phương Hành ngây dại.

Ma kiếm trong tay lúc này nở rộ một tầng ô quang đáng sợ mang theo ma khí lành lạnh, trong lòng dường như có vật gì chặn lại, lại hình như có một đám lửa đang thiêu đốt. Hàm răng hung hăng cắn vào nhau, đường nét trên mặt căng chặt, giống như một mỏm đá lạnh lùng điêu khắc thành. Tựa như đã trải qua một thời gian rất lâu rồi, hắn đều chìm đắm trong cảm xúc chậm chạp mà cứng ngắc. Con ngươi vô thần, vào lúc này như mông lung hiện lên huyết sắc nhàn nhạt, tuy là có vẻ hơi dại ra nhưng mơ hồ có sát khí đang dần phun mạnh.

Loạn thế, mạng người không hề đáng giá, nhưng tại sao lại nói chết liền chết như thế?

Mình tuy là chán ghét nàng nhưng chưa từng muốn thực sự để nàng chết...

- Ta không muốn chết, Phương Hành đại nhân cứu ta...

- Tha mạng, tha mạng...

- Cùng là nhân tộc, xin tiền bối thủ hạ lưu tình...

Váy dài màu xanh nhẹ lung lay rơi xuống, trước mắt lại có nhiều thân ảnh hơn bị ném bay tới. Dưới sức mạnh huyết thống mạnh mẽ mà quái đản của Quỷ Mộc, những người này hầu như không có chút khả năng chống lại nào. Từng người thân bất do kỷ bị ném tới, bên người, có vô số sinh linh thần tộc hung ác độc địa ẩn thân; mà ở trước mắt, còn có một ma đầu cầm trong tay ma kiếm, toàn thân tản ra dáng vẻ bệ vệ đáng sợ. Không thể so sánh được, ma đầu kia dù sao cùng chủng tộc với mình, cho nên bọn họ cũng theo bản năng mà cầu xin tha mạng.

- Ha ha. Cứu mạng?

Dường như mới tỉnh mộng, Phương Hành ngẩng đầu nhìn bọn họ, ánh mắt hung ác lại mang theo nụ cười nhạt.

Kiếm trong tay dường như đang chậm rãi giơ lên...

Ma khí trên thân kiếm trong một chốc này đạt tới cực thịnh, trong nháy mắt gào thét khắp nơi xoắn tất cả sinh linh bao gồm cả tu sĩ nhân tộc hoặc sinh linh thần tộc trước người mình trong vòng mười trượng thành từng chùm huyết nhục, sau đó văng khắp nơi...

- Ngay cả người không đáng chết ta cũng giết cả rồi, giết nhiều thêm vài người thì có làm sao?

Trong tiếng hô thật thấp tựa như ẩn chứa sự phẫn nộ cùng hận ý vô tận của hắn, con mắt đã trở nên đỏ như máu gầm thét vọt tới, còn hung mãnh hơn hồi nãy nữa. Sáu cánh tay vung lên sáu khí giới, cả người tựa như hóa thành một binh khí hình người to lớn. Chỗ đi qua máu chảy thành sông, bất kể là sinh linh thần tộc rục rịch muốn bắt hắn lại hay là đám tu sĩ nhân tộc đang bất do kỷ đau khổ cầu khẩn đều bị binh khí trong tay của hắn chém giết, hóa thành từng oan nghiệt hoặc mà ma ý bám vào trên kiếm của hắn, nhè nhẹ lắng đọng!

Vô số tiếng kêu thảm thiết, vô số lời cầu xin, hắn đã hoàn toàn mắt điếc tai ngơ, như là một tên đao phủ máu lạnh.

Vào lúc này, dường như chuyện duy nhất hắn biết chính là giết chóc!

Cho dù là nhân tộc hay là thần tộc, chỉ cần ở trước mặt của hắn thì sẽ phải ăn một nhát đao...

- Ma đầu! Ma đầu! Ma đầu!

Một màn này ngoài dự liệu của Quỷ Mộc Lạc Thần tộc. Gã dường như là gầm thét lên ba tiếng, cũng không có cách nào giới hạn đối phương giết chóc tu sĩ nhân tộc giống như mới rồi được, không thể không lần nữa đạp lên không vọt tới, quyết ý liều mạng cũng muốn dùng tất cả biện pháp để ngăn cản Phương Hành. Thần tộc không thể so với nhân tộc, số lượng của mỗi tộc đều cực nhỏ. Cốt tộc của bọn họ đã là đại tộc hiếm có rồi, khi tất cả tới Thiên Nguyên cũng chỉ có số lượng hơn ngàn mà thôi. Lần này một chi này trong tay gã đã coi như là một nhánh đại quân!

Nhưng nhánh đại quân này lại đang bị tiểu ma đầu tàn sát sạch, cảm giác đó giống như đang dùng đao cắt thịt của gã vậy!

- Vậy mà lại đi tàn sát tộc nhân của mình, ngươi là ma đầu chân chính!

Quỷ Mộc gào thét lớn vượt qua vũ trụ, vọt thẳng về phía Phương Hành, hai tay cầm một thanh cốt đao to lớn.

- Ồ, vậy ngươi cũng thử xem tư vị đó đi?

Phương Hành điên cuồng cười to, đối mặt với Quỷ Mộc đang xông về phía mình. Lúc này hắn không tránh né, thuận tay thi triển lực thu lấy một vùng hư không ném mười mấy sinh linh thần tộc ở bên người về phía Quỷ Mộc. Sau đó mình thì theo phía sau đó đó vọt về phía trước, một thân ma khí ngập trời như thành hình báo động, xông thẳng lên cửu tiêu, hung uy đáng sợ...

- Ngươi... Vô sỉ...

Bị phương pháp này của Phương Hành phản chế, Quỷ Mộc mới cảm giác được cảm giác bó tay bó chân này, trong chốc lát giận không kềm được.

Gã rõ ràng cảm thấy sát ý cùng hung uy đáng sợ trên người Phương Hành đang vọt về phía mình. Dựa theo đạo lý bình thường nên ngưng tụ lực tối cường vọt tới trước, nhưng ở trước mặt gã, mười mấy sinh linh Thần tộc đang bay tới lại làm gã do dự. Cốt đao trong lòng bàn tay ngưng tụ lực đạo to lớn không đành lòng chém ra, trong lúc nhất thời chỉ có thể bị ép lui lại!

- Ha ha, ngươi không giết được bọn hắn, cũng không cứu được bọn hắn!

Nhưng vừa mới thối lui ra khỏi hơn mười trượng liền nhìn thấy ma kiếm của Phương Hành vung qua từ trên không, chém mười mấy tộc nhân đang sống sờ sờ thành mảnh nhỏ. Mỗi người kêu thảm rồi bị lấy đi tính mạng, bản thân mình rõ ràng đã tỏ ra yếu kém lại hoàn toàn là chuyện vô bổ...

- Ma đầu, có gan thì tới đánh với ta một trận!

Quỷ Mộc đã không có cách nào phát tiết sự phẫn nộ trong tim mình nữa, chỉ có thể gào thét lần thứ hai vọt tới.

- Được... chờ ta tàn sát hết sinh linh Thần tộc nơi này thì sẽ tới quyết sinh tử chiến với ngươi một trận!

Phương Hành lên tiếng cuồng tiếu nhưng vẫn không chính diện đối địch với gã, cười lớn đạp không mà đi, không ngờ lại phóng về phía sinh linh Thần tộc.

Trước mặt hắn, sinh linh thần tộc thực lực cường đại, quy củ sâm nghiêm lập tức hoang mang không ngớt, mơ hồ hiện ra dấu hiệu tán loạn. Tới tận bây giờ, bốn trăm sinh linh Thần tộc vẫn còn lại hơn một trăm người, những người khác đều đã bị ma đầu kia tàn sát không còn nữa. Đây quả thực là một chuyện nhắc tới làm người ta không thể tin được, mà hậu quả việc giết hại như điên đó cũng làm cho sinh linh Lạc Thần tộc còn lại quanh đây khó có thể ức chế cảm giác khủng hoảng dâng lên từ đáy lòng bọn họ, đã khống chế hành động của bọn họ...

- Tản ra! Tản ra! Toàn bộ đều tản ra...

Quỷ Mộc cấp thiết quát to, ra lệnh cho những tộc nhân kia nhanh chóng tự bảo mệnh.

Cho dù gã còn muốn bắt Phương Hành lại, cho dù gã biết trên người Phương Hành đang có thứ có thể giúp gã lập được kỳ công cái thế, gã cũng không muốn lấy tính mạng của tộc nhân mình cho hắn chém dưa thái rau nữa. Hơn bốn trăm sinh linh Cốt tộc, đường đường là Cốt tộc, do chúng tiên thượng cổ tự mình ban tên Lạc Thần đại tộc, bây giờ lại phải chôn vùi nhiều tộc nhân như vậy ở chỗ này sao?

Ầm ầm!

Vừa nghe đến một câu nói này, sinh linh thần tộc vốn bị Phương Hành giết cho run như cầy sấy lập tức chạy tứ tán, như chim muông bị chấn kinh ôm đầu cụp đuôi sùng sức bỏ chạy tới sát biên giới chiến trường, thậm chí hận không thể chôn mình dưới đất.

- Hôm nay sát tâm của ta đã lên, không giết sạch các ngươi, người nào cũng đừng mong trốn được!

Phương Hành cũng đã giết đỏ cả mắt rồi, vậy mà bất chấp tất cả, càng không có ý nhân cơ hội mà bỏ chạy, đang vọt thẳng đánh tới đám sinh linh Thần tộc đang chạy tứ tán. Trong mấy bước đã đuổi kịp hai sinh linh Thần tộc đang ôm đầu trốn chui như chuột ở phía trước. Thân hình nhảy lên thật cao ở giữa không trung, sát khí vô biên giống như mây đen bao phủ hai người kia...

- Tha... Tha mạng...

Hai sinh linh Thần tộc này dường như có cảm ứng ở trong lòng. Một người trong số đó lại trực tiếp xoay người quỳ xuống, lớn tiếng cầu xin tha mạng.

- Ồ?

Phương Hành lại hơi ngẩn ra, sau đó đột nhiên cuồng tiếu:

- Thì ra các ngươi cũng sợ chết, ha ha...

Trong tiếng cười, ma kiếm trong bàn tay hắn hung hăng bổ xuống, chém người nọ đang chạy trốn thành hai nửa. Tay kia thì trực tiếp thăm dò vào trong cơ thể của người đang cầu xin tha mạng, bụp một tiếng móc ra một thứ máu me dầm dề, sau đó bóp chặt lấy ném sang một bên. Một người trốn chạy, một người cầu xin tha mạng, hai người đều không có chút lực phản kháng nào rơi xuống đất. Tới lúc chết, đầy mặt đều là sự thê lương.

- Ma đầu, không giết ngươi ta thề không làm thần...

Nhìn thấy cảnh tượng này, Quỷ Mộc đã cực kỳ phẫn nộ. Hai móng bỗng nhiên vung lên, sau đó hung hăng đè xuống phía dưới. Từng luồng thần lực đáng sợ tràn từ hai cánh tay của gã về tứ phía, cốt thụ sinh trưởng ở xung quanh lúc này đồng thời ong ong run rẩy, sau một hồi lâu lại bỗng nhiên có bốn, năm cây bay lên giữa không trung, hóa thành cốt đao bay về phía Phương Hành.

Đây là cốt trận mà gã đã sớm bố trí xong, thầm nghĩ chờ thời cơ chín muồi sẽ bắt Phương Hành lại, nhưng đến lúc này lại đành phải hành động trước. Cho dù nhờ đó mà để lại cho Phương Hành một cơ hội chạy trốn, gã cũng chỉ có thể dùng cốt trận này trước. Nếu không, bằng vào tốc độ của gã căn bản là không có cách nào đúng lúc ngăn cản ma đầu kia truy sát tộc nhân mình đã chạy trốn tứ tán. Hơn nữa cốt trận do gã bày ra tuy là có thể khốn trụ Phương Hành nhưng cũng khốn trụ cả tộc nhân của mình, giống như thả bọn họ vào trong lồng tre, bị người ta tàn sát.

- Bịch

Phương Hành vừa mới chạy lên xé một sinh linh thần tộc thành hai nửa, đột nhiên cảm thấy phía sau có sát khí kéo tới thì nhanh chóng vội nghiêng đầu đi, lập tức thấy được bốn năm cái cốt đao to lớn uy thế kinh thiên bổ về phía mình. Thân hình hắn lóe lên, tuy là thoát được hai, ba cái nhưng vẫn bị hai thanh cốt đao một trước một sau kẹp ở giữa. Dưới tình thế cấp bách chỉ có thể lần lượt lấy Ma Kiếm cùng thiết mâu trong lòng bàn tay ra đâm tới. Chỉ nghe trên không trung có một tiếng vang rền, trên không bị chấn động không ngừng run rẩy, khóe miệng đã có máu tươi chảy ra.

Không chỉ có hai thanh cốt đao này bên trên ẩn chứa thần thông thần tộc của Quỷ Mộc cùng với sức mạnh kinh khủng của ba tu sĩ Lôi Kiếp khó địch nổi kia, nguyên nhân quan trọng hơn chính là trải qua thời gian dài chém giết như vậy, bản thân Phương Hành cũng đã có chút hỗn loạn nội tức. Tuy là hắn lấy thủ đoạn tu luyện ma đạo, pháp thuật cuồn cuộn không dứt, hung uy càng lúc càng thắng, nhưng bản thân hắn chịu đựng sự phản phệ cũng càng ngày càng nặng!

- Cuối cùng vẫn phải chính diện giao thủ một lần rồi...

Nhìn thấy màn này, Quỷ Mộc lại cảm động tới rơi lệ.

Nói ra thật xấu hổ, chém giết lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gã bắn trúng Phương Hành.

- Ma đầu, nằm xuống cho ta...

Một kích thành công, Quỷ Mộc lập tức biến hóa ra càng nhiều cốt đao hơn, nhao nhao phóng về phía Phương Hành đang ở trong không trung.

Từng cái cốt thụ hóa thành cốt đao đáng sợ bay về phía không trung, xé rách trên không, chém về phía cái bóng ma khí sâm nghiêm kia. Gã sử dụng cốt đao càng lúc càng nhiều, kẽ hở để lại cho Phương Hành có thể chạy trốn càng lúc càng lớn. Cho nên gã lập tức thi triển toàn lực, muốn lấy phương pháp khắc nghiệt chém Phương hành trọng thương, bắt sống để tránh khỏi làm tổn thất thêm nhiều sinh mạng của tộc nhân, còn tránh việc hắn có thể đào tẩu.

- Ha ha...

Phương Hành lành lạnh cười to, ngoài dự liệu của Quỷ Mộc, tới thời điểm này rồi, hắn hoàn toàn không có ý chạy trốn, ngược lại lau máu tươi dính trên miệng đi, vọt thẳng tới một sinh linh thần tộc ở một bên đang run lẩy bẩy. Phía sau, ở bên trái có cốt đao chém tới, nhưng hắn lại không chút để ý, thân hình nhảy lên tránh thoát được cốt đao chém tới từ phía bên trái, sau đó hung hăng chống đỡ trảm kích của cốt đao phía sau. Trong miệng phun máu tươi, vọt tới trước mặt sinh linh thần tộc đó rồi bóp chặt lấy đầu của gã.

- Ta nói muốn tàn sát sạch tộc nhân của ngươi, thì sẽ không để lại một người sống nào!

Máu tươi phun tung tóe, Phương Hành quay người sang, ánh mắt lành lạnh hét lớn với Quỷ Mộc.

Chương 1052: Có mặt mũi hay không

Ma đầu kia điên rồi!

Chiến đấu tới lúc này rồi, bất luận là Quỷ Mộc hay là tu sĩ nhân tộc, hay là đám sinh linh thần tộc lòng tràn đầy kinh hoàng, đã sợ tới mức tan tác như chim muông, vào lúc này đều đã sợ ngây người. Phương Hành rõ ràng như đã phát điên, hắn dường như hoàn toàn bỏ qua ý chạy trốn, thậm chí không hề để ý tới cốt đao đầy trời của Quỷ Mộc, chỉ quyết chủ ý muốn giết sạch tất cả sinh linh thần tộc. Giống như một con mãnh thú đang nổi điên, đứng giữa cốt đao đầy trời vẫn lướt dọc như bay, sau đó đuổi về phía từng sinh linh thần tộc đang chạy tứ tán, vô tình giết chết.

- Ma đầu, quay lại đánh với ta một trận!

Quỷ Mộc tức tới mức mắt cũng đỏ lên. Bình sinh gã cũng đã trải qua vô số trận đại chiến, nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp phải đối thủ như vậy. Không muốn chính diện đánh với mình cũng cho qua đi, thậm chí còn không trốn đi, tự đưa thân vào nơi sinh tử, gắt gao theo dõi tộc nhân của mình rõ ràng có thực lực không bằng mình. Hung ác độc địa, thậm chí là tàn bạo gặt tính mạng của bọn họ, tàn sát trước mặt mình.

Tất cả chuyện này đều là chuyện gã phải mở trừng mắt nhìn, nhưng gã lại không có sức mạnh để ngăn cản.

Đến bây giờ, gã cũng chỉ có thể lớn tiếng hò hét bảo tộc nhân của mình đào tẩu, sau đó hung hăng đuổi tới Phương Hành. Chỉ có điều Cốt tộc không phải Thiểm Điện tộc, mặc dù có chiến lực cường đại không thua gì với Thiểm Điện tộc nhưng không có tốc độ cực nhanh như thế. Bàn về tốc độ và thân pháp, gã rõ ràng là yếu hơn một khoảng, căn bản không có khả năng đuổi theo hắn, chỉ có thể điều khiển cốt đao khắp bầu trời. Lúc Phương

Hành đuổi giết tộc nhân của mình cũng liều mạng đuổi giết hắn, một đao hợp một đao, như thiên la địa võng hung hăng bổ về phía Phương Hành.

- Vèo!

Phương Hành lại dùng một cước đuổi kịp một gã địch nhân Lạc Thần tộc, đạp y nát vụn, chỉ có điều cũng phải trả một cái giá lớn. Cốt đao của Quỷ Mộc từ xa chém tới, tuy là bị đao phong của hắn đỡ được nhưng lại bị sức mạnh bám trên đao kia cuồng bạo quét trúng, thân hình cũng bị ảnh hưởng. Đến lúc này, sinh linh của Lạc Thần tộc đã sớm thoát được cảnh bị giết sạch. Hắn truy giết cũng rất cố sức, hơn nữa thực lực của tên Quỷ Mộc này xác thực là không kém. Cho dù tốc độ không bằng mình nhưng mình cũng không có khả năng không coi gã ra gì được, đã chịu vài lần ám toán rồi...

- Đến đằng sau ta đi...

Lúc này Quỷ Mộc đã lên tiếng hét lớn, hạ mệnh lệnh với sinh linh Lạc Thần tộc đang chạy trốn khắp nơi.

Lúc này gã cũng phát hiện, ma đầu kia thật sự điên rồi, trước đây mình lo hắn sẽ đào tẩu thuần túy là đã suy nghĩ nhiều, hắn lại thật sự chuyên tâm muốn giết sạch tộc nhân của mình. Đã như vậy, tộc nhân trốn khắp nơi đều không bằng cách mình gần một chút. Bọn họ chạy trốn càng xa, ma đầu kia liền đuổi càng xa, mình theo không kịp với tốc độ của hắn làm gã cũng khó xử. Nhưng sau khi tộc nhân cách mình gần hơn thì thừa dịp ma đầu kia điên cuồng giết người, mình mới có thể khống chế cốt đao bất cứ lúc nào tạo cho hắn càng nhiều thương thế hơn!

Nói trắng ra là, hiện tại đã đến lúc lấy tính mạng của tộc nhân mình đổi lấy cơ hội làm ma đầu kia bị thương nặng rồi!

- Vèo vèo vèo

Trong quá trình đuổi giết, Phương Hành đã bị thương không nhẹ, máu me khắp người, trên người xuất hiện rất nhiều vết thương đáng sợ nhưng hắn vẫn giống như đã phát điên. Những thương thế này không chỉ không làm chậm tốc độ của hắn, ngược lại càng làm cho hắn có chiến ý và ma khí cường thịnh hơn. Bị thương càng nặng, tốc độ càng nhanh, hạ thủ càng ác, thân hình như một luồng khói đen không ngừng xuyên qua hư không, chém giết từng sinh linh Lạc Thần tộc, trong một chốc bị một đao của Quỷ Mộc bổ trúng cũng chỉ lảo đảo một chút rồi hung hăng cười, lần nữa xông về mục tiêu kế tiếp!

- Đây là người nào chứ... ma đầu, ngươi điên rồi!

Trong bụng Quỷ Mộc hung hăng mắng, thi triển tất cả thủ đoạn chém về phía bóng người màu đen trong không trung.

Gã rõ ràng đã cảm giác được, ma ý trên người Phương Hành tuy nặng nhưng đã dần dần có cảm giác dầu hết đèn tắt. Hơn nữa ngay cả ma ý thoạt nhìn có vẻ vô cùng khủng bố, hơn nữa còn không ngừng tăng lên cũng bắt đầu trở nên không ổn định. Điều này cũng làm cho gã đưa ra kết luận, nếu luôn duy trì sát ý cường thịnh và tốc độ cực nhanh như vậy lại vừa đánh giết, thực lực của tộc nhân mình kỳ thực cũng không kém, lại còn phải ứng phó với tấn công của mình, lúc này tiểu ma đầu đã tiêu hao không thua gì với đánh chính diện với mình, thậm chí còn vượt xa khi đánh một trận chính diện với mình!

Lúc này hắn đã nỏ hết đà!

Nếu cứ vậy tiếp tục, gã có nắm chắc có thể dây dưa Phương Hành đến chết, làm cho hắn đến lúc đó muốn trốn cũng không thoát!

Nhưng mà vấn đề ở chỗ, gã căn bản không phải thực sự muốn dứt khoát giết chết Phương Hành, tuy là gã hận không thể chém hắn thành tám mảnh!

Trên người ma đầu kia có thứ mà thần chủ muốn, gã phải bắt hắn lại, giao cho thần chủ!

Nhưng bây giờ gã cũng sâu sắc cảm giác được, bản thân mình rất khó bắt giữ được ma đầu kia, đến cảnh giới như bọn họ, thực lực như bọn họ, ai cũng có công phu bảo mệnh cùng thần thông am hiểu riêng. Cho nên cục diện chiến đấu cũng thiên biến vạn hóa, hầu hết thời gian, đánh bại là một chuyện, chém giết là một chuyện, bắt giữ lại là một chuyện khác. Nhìn như xấp xỉ như nhau, nhưng sự chênh lệch trong đó không thể tính theo lẽ thường...

Ầm...

Các loại suy nghĩ đan vào nhau trong đầu, gã hóa mấy thanh cốt đao thành cốt liên đầy trời, muốn cuốn lấy Phương Hành nhưng bị hắn chạy được ra ngoài, thuận tiện còn giết một sinh linh của Lạc Thần tộc, cười ha ha bay về một chỗ khác. Trong lòng Quỷ Mộc đã dâng lên sự phẫn nộ cùng vô lực khó nói lên lời, nhưng đúng vào lúc này chợt có dị biến xuất hiện làm cho trái tim của gã mừng rỡ không thôi...

Phương Hành thoát ra từ trong một vùng cốt liên của gã, đang cuồng tiếu đuổi theo một sinh linh Lạc Thần tộc khác nhưng bỗng nhiên trong hư không lóe lên một tia ô quang đụng thẳng vào hắn. Tia ô quang kia tới cực nhanh, Phương Hành còn chưa kịp phản ứng liền bị đụng đầu, kêu đau một tiếng, mặc dù không bị thương nhưng lại bị đánh lui về sau mấy trượng, thân hình ngưng lại.

- Quỷ Mộc đại nhân, hiện tại nên tin tưởng ta đi?

Hướng mà tia ô quang kia bay tới, một thanh âm lãnh đạm vang lên, mây trôi tản đi lộ ra một thân ảnh.

Người mặc một bộ áo bào tím, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt lạnh nhạt, đỉnh đầu đội quan màu trắng. Lòng bàn tay mở ra, tia ô quang kia đã bay trở về với y, lại là một cổ ngọc bay lơ lửng ở trong lòng bàn tay của y, quay tròn không ngừng, không phải Bạch Đế thành chủ Diệp Hồn Thiên thì là ai?

- Là ngươi?

- Là ngươi?

Phương Hành và Quỷ Mộc đồng thời mở miệng, một người hơi có vẻ kinh ngạc, một người ngầm có ý tức giận.

- Tiểu nhân là thành chủ Diệp Hồn Thiên của Bạch Đế thành Thần Châu Đông Vực, đặc biệt sẵn sàng góp sức cho Lạc Thần tộc, nhưng không ngờ lại bị gian nhân hãm hại khiến Quỷ Mộc đại nhân hiểu lầm, mới rồi muốn chạy trốn đều chỉ là vì tránh việc xung đột chính diện với đại nhân thần tộc mà thôi, hiện tại ta nguyện giúp đại nhân bắt giữ tên ma đầu này đã chứng minh sự thanh bạch của bản thân, coi như là Bạch Đế thành ta dâng một món lễ vật lớn với Lạc Thần tộc...

Vẻ mặt Diệp Hồn Thiên lạnh nhạt, ánh mắt thâm trầm chậm rãi xoay người nói với Quỷ Mộc.

Mấy câu nói như vậy, nói cho Quỷ Mộc vừa mừng vừa sợ. Ngay từ đầu gã thật sự là không nhìn trúng Bạch Đế thành chủ này. Nhìn thấy thân phận của y khó dò lại không có cách nào giải thích được tại sao ma đầu kia lại xuất hiện cạnh y. Vì vậy mình cũng không muốn chấp nhận, liền dứt khoát hạ lệnh treo cổ tất cả người của Bạch Đế thành bọn họ. Hiện tại Bạch Đế thành có ít nhất bảy thành đệ tử đã mất mạng trong chuyện đó, vốn tưởng rằng phần thâm cừu này đã kết, không ngờ rằng trong lúc nguy cấp này y lại lần nữa hiện thân, chuẩn bị trợ giúp mình một tay, thật sự là...

Cho dù là suy nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu Quỷ Mộc, cuối cùng cũng cười khẩy:

- ... Thật sự là quá bỉ ổi!

Chỉ có điều nét mặt đương nhiên không thể thể hiện ra sự khinh miệt được, gã cũng không che giấu trái tim khiếp sợ cùng mừng như điên, cười to nói:

- Được, được, được, Bạch Đế thành quả nhiên là vô cùng chân thành, giúp ta bắt giữ ma đầu kia, ta liền tin ngươi, đảm bảo Bạch Đế thành ngươi sẽ một bước lên mây!

- Nếu như thế liền đa tạ Quỷ Mộc đại nhân cho cơ hội này rồi!

Diệp Hồn Thiên nhẹ nhàng khẽ khom người, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Phương Hành.

- Tại sao ngươi lại không biết xấu hổ như vậy?

Phương Hành nhẹ cắn môi, ánh mắt thậm chí có vẻ hơi cổ quái nhìn Diệp Hồn Thiên.

- Người biết thực lực của mình mới là trang tuấn kiệt...

Diệp Hồn thiên không tiếng động há mồm, nói một câu nói như vậy, sau đó đột nhiên lên tiếng hét lớn:

- Ma đầu Phương Hành, vừa rồi ngươi thiết kế cạm bẫy hại ta không nói, còn giết liền ba đệ tử của Bạch Đế thành ta, hận này khó giải thù này khó tiêu, nằm xuống cho ta...

Trong tiếng hét, hai cánh tay y rung lên, viên cổ ngọc kia lập tức tỏa ô quang cực thịnh, đánh thẳng về phía Phương Hành.

Ngay lúc đó, Quỷ Mộc cũng cất tiếng cười to khống chế vô số cốt đao hung hăng bổ về phía Phương Hành.

Có sự giúp đỡ ngoài ý muốn của Diệp Hồn Thiên, gã đã có nắm chắc bắt được Phương Hành lúc này đã gần như dầu hết đèn tắt. Cho dù tu vi của Diệp Hồn Thiên này chẳng qua chỉ có Nguyên Anh đại thừa, so với mình, so với tiểu ma đầu kia thì kém không ít nhưng lại có thể phối hợp với mình bay vây chặn đánh ma đầu kia, làm mình tiện đưa ma đầu kia vào tử cục hơn, thật xem như là buồn ngủ lại có gối đầu đưa tới...

- Đúng là mượn đao giết người...

Phương Hành cũng nhận ra sự lợi hại, nhìn phía sau Quỷ Mộc còn có bảy tám chục sinh linh Lạc Thần tộc còn chưa chết, bản thân mình lại chỉ có thể trước tiên tránh thế vây công của hai tên này. Vừa thấy Diệp Hồn Thiên cầm cổ ngọc trong tay, hắn liền muốn dùng lại kế cũ, thi triển Bán Bộ đại đạo pháp, dẫn cổ ngọc để đánh Quỷ Mộc, nhưng lại không ngờ rằng lúc hắn đã mạnh mẽ vận chuyển thủ đoạn ma đạo, ma khí trên người quá lớn đã ảnh hưởng đến việc vận chuyển pháp lực của mình, hoàn toàn không thi triển thành công, không thành công dẫn động cổ ngọc mà còn bị nó đánh ngược trở lại. Tuy là đúng lúc tránh được không bị nó chính diện bắn trúng nhưng trên cánh tay lại bị đánh một cái, pháp tướng suýt nữa vỡ nát.

- Ha ha, ma đầu, còn không thúc thủ chịu trói?

Diệp Hồn Thiên nhìn thấy một màn này thì nét mặt cũng tỏ ra mừng rỡ như điên. Biết nước cờ quay đầu của mình đã đi đúng rồi, lúc này tiểu ma đầu đã như dầu hết đèn tắt, bản thân mình coi như tự nhiên lập được một công lao lớn. Bắt được tiểu ma đầu này tất nhiên sẽ giúp mình có được sự thưởng thức của đại nhân vật trong Lạc Thần tộc, so với đại lễ gì dâng lên đều trân quý hơn, đủ để bù đắp tổn thất người của Bạch Đế thành!

- Ha ha ha ha, làm tốt lắm, bắt hắn lại!

Quỷ Mộc nhìn thấy một màn này thì cất tiếng cười to gấp gáp chạy tới, khắp trời là cốt liên bay lượn.

- Aiz...

Cũng ngay lúc này, thiếu cung chủ Thiên Nhất cung là Đạo Vô Phương vẫn luôn ở bên cạnh xem cuộc chiến bỗng nhiên cúi đầu thở dài, chậm rãi cất bước tiến lên.

- Ngươi không muốn sống nữa sao?

Vẫn âm thầm lưu ý tới gã, Hồ Quân trưởng lão bỗng nhiên xoay người lại, kéo gã, vừa sợ vừa giận.

- Ta muốn mặt mũi!

Trên gương mặt béo mập của Đạo Vô Phương xuất hiện vẻ tự giễu nhàn nhạt, cúi đầu nói một câu với Hồ Quân trưởng lão.

Chương 1053: Nói giết sạch, liền giết sạch!

Một câu nói của Đạo Vô Phương làm cho Hồ Quân trưởng lão phải trầm mặc. Từ lúc bắt đầu đến giờ, tuy là tình hình ở đây lũ lượt thay đổi, máu chảy thành sông, người người gào thét nhưng hai người bọn họ lại là một ngoại lệ. Dù sao thân phận thế này cũng làm đám Quỷ Mộc của Lạc Thần tộc phải nể mặt. Cho nên khi sinh linh của Lạc Thần tộc tàn sát tu sĩ nhân tộc thì vô tình hay cố ý tránh hai người bọn họ ra. Dù cho Quỷ Mộc lấy cốt liên bao vây Phương Hành cũng cố ý tránh bọn họ ra, cho nên bọn họ hoàn toàn trở thành những người đứng xem, vẫn quan chiến đến nay.

Trong lúc đó, khi Phương Hành lần thứ mấy gặp nạn cũng không nhớ nữa, thiếu cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương đã nhiều lần muốn động thủ, muốn lên đó tương trợ nhưng rõ ràng chưa có quyết định chính xác. Cho đến giờ phút này, Phương Hành bị Quỷ Mộc cùng Diệp Hồn Thiên vây quanh, rốt cục gã mới hạ quyết tâm. Trên khuôn mặt phì nộn đã không còn vẻ do dự nữa, vô cùng lo lắng. Con mắt bị thịt béo chen chúc tới không nhìn nổi cũng tỏ ra kiên định lạ thường.

- Thiên Nhất cung chúng ta được Thương Lan Hải che chở mới có thể đứng ở trung gian trong trường hạo kiếp này, nhưng Thương Lan Hải cũng không phải tồn tại vạn năm, một khi ngươi đã quyết định chọc giận tới thần tộc, cho dù có Thương Lan Hải giúp đỡ, Thiên Nhất cung ta cũng không thể giữ được mình trong trường hạo kiếp này, huống chi... ha ha, nếu chúng ta quyết ý là địch với thần tộc, đại khái Thương Lan Hải sẽ là người đầu tiên động thủ với chúng ta!

Hồ Quân trưởng lão trầm mặc mấy hơi rồi mới trầm trầm mở miệng, như là đang tự thuật một sự thật.

- Bây giờ Thương Lan Hải đã không còn là Thương Lan Hải trước kia nữa rồi, Thiên Nhất cung còn cần nhờ vào bọn họ, như thiên lôi sai đâu đánh đó sao?

Giọng nói của Đạo Vô Phương trả lời thật thấp:

- Có ân với tiên tổ Thiên Nhất cung ta chính là Long Vương, nhưng bây giờ Thương Lan Hải đã sớm đổi chủ, thể hiện ra việc che chở Thiên Nhất cung ta kỳ thực đều là muốn thu thập thế lực cho Thương Lan Hải mà thôi, ta không biết quyết định cuối cùng của ngươi và phụ thân như thế nào, nhưng thời gian dài như vậy tới nay, ta cũng đã có quyết định của chính mình rồi...

Nói rồi gã trầm mặc một lát, trực tiếp giẫm chân tại chỗ bay lên hư không.

- Hồ Quân trưởng lão, trở về nói cho phụ thân ta biết, ông ấy vẫn luôn cảm thấy ta béo ụt ịt ngu ngốc, không chịu học hỏi...

Đạo Vô Phương thấp giọng nói, giọng nói trầm thấp:

- Nhưng lần này, ta cảm thấy ta không thua kém gì!

- Aiz...

Nghe xong Đạo Vô Phương nói, sắc mặt của Hồ Quân trưởng lão lưỡng lự, khẽ lắc đầu một cái, không thử giữ gã lại nữa.

- Phương Hành huynh đệ, ta tới giúp ngươi...

Đạo Vô Phương mập mạp cũng không quay đầu lại, tốc độ càng lúc càng nhanh. Thoạt nhìn béo ục không chịu nổi, giống như một ngọn núi thịt vậy, nhưng lúc này gã lại có vẻ càng lúc càng nhanh nhẹn, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh. Quanh người đã bắt đầu quanh quẩn lôi điện, càng lúc càng nhiều, đến lúc gã vọt tới gần toàn thân cũng đã như hóa thành một quả lôi cầu to lớn, vô cùng hung mãnh đánh tới...

Lúc này Phương Hành đã bị hai người Diệp Hồn Thiên cùng Quỷ Mộc quấn lấy ác chiến. Hắn lúc này sớm đã gần dầu hết đèn tắt, một thân ma khí nặng hầu như đã tới tình trạng mất khống chế. Lúc chưa có Diệp Hồn Thiên nhúng tay vào, hắn còn có thể bằng vào tốc độ của mình du đấu với Quỷ Mộc, nhưng bây giờ có Diệp Hồn Thiên gia nhập vào bao vây chặn đánh đã làm hắn bị bó tay bó chân, hở trái hở phải rồi. May mà Quỷ Mộc chỉ muốn bắt hắn lại nên chưa hạ sát thủ, chỉ là biến hóa cốt liên khắp bầu trời, từng đợt từng đợt muốn bao vây hắn triệt để...

Một khắc Đạo Vô Phương xuất thủ chính là lúc Diệp Hồn Thiên suýt nữa bức Phương Hành vào vòng lao tù cốt liên!

Ầm!

So với ngoại hình khôi hài, Đạo Vô Phương hành động lại có vẻ cực kỳ dũng mãnh. Thân hình như núi thịt, chứa lôi ý ngập trời đánh thẳng tới. Người còn chưa tới gần đã làm Diệp Hồn Thiên hoảng sợ tới lạnh hết cả sống lưng, nhất là chứng kiến người xuất thủ là Đạo Vô Phương thì càng cấp thiết bứt ra, một độn trăm trượng, sau đó ngón tay búng một cái, trong lòng bàn tay, viên cổ ngọc kia liền hóa thành một tia ô quang đáng sợ đánh tới Đạo Vô Phương, đồng thời trong miệng quát chói tai:

- Thiếu cung chủ, ngươi lại dám phản bội Thần tộc ngay lúc này, không sợ mang tới tai họa ngập đầu cho Thiên Nhất cung hay sao?

- Tra!

Đạo Vô Phương há mồm, một thanh kiếm quang quấn quanh điện quang bay ra, đụng thẳng tới cổ ngọc, sau đó gã gào thét như sấm, lớn giọng hét:

- Bạch Đế thành các ngươi phản bội nhân tộc ngay lúc này, không sợ tương lai sẽ bị tất cả đạo thống thanh toán hay sao?

Ầm!

Cổ ngọc va chạm với kiếm quang do Đạo Vô Phương phun ra, bỗng nhiên tóe ra từng luồng lực yên diệt. Sau đó trên cổ ngọc, ô quang ảm đạm bay trở về tay của Diệp Hồn Thiên, kiếm quang kia cũng xoay ngược lại, được Đạo Vô Phương một ngụm nuốt vào. Hai người đấu một chiêu, trong chốc lát không phân thắng bại, sau đó Đạo Vô Phương trực tiếp cúi xuống vọt tới, hai cánh tay rung lên, lôi điện quanh người đều ầm ầm đánh ra ngoài, làm xung quanh gã như có du xà đang va chạm với cốt liên, hét lớn với Phương Hành:

- Mau ra đây...

- Ha ha, tên mập chết bầm...

Lúc này Phương Hành đã có chút rũ mi không còn phấn chấn nữa, ngẩng đầu lên thấy được khuôn mặt béo phì tràn đầy sự lo lắng thì cười thật thấp. Thân hình búng một cái, từ trong vòng vây của cốt liên nhảy ra ngoài, con mắt nhìn lướt qua Đạo Vô Phương, dường như có hơi kinh ngạc, còn có một chút vui mừng, sau một hồi lâu cũng chỉ lắc đầu, cười nói:

- Không nhìn ra ngươi còn có chút lương tâm đấy!

- Thiếu cung chủ Thiên Nhất cung ta đây danh tiếng dường như vẫn luôn tốt hơn ma đầu ngươi!

Đạo Vô Phương cười lạnh một tiếng, lưng quay sang:

- Bây giờ gặp thời loạn thế, làm sao có thể để mình ngươi thể hiện anh hùng?

Lúc hai người đang nói chuyện, sinh linh Lạc Thần tộc Quỷ Mộc cũng đã giận tím mặt, điều khiển mấy thanh cốt đao chém thẳng tới vị trí hiện tại của Đạo Vô Phương và Phương Hành, giọng nói giận không kiềm được:

- Một đám Thiên Nhất cung trợ giúp ma đầu, nhất định phải giệt tộc các ngươi...

- Ha ha, hiện tại sắp bị diệt tộc chính là bọn ngươi đó!

Đôi mắt ti hí của Đạo Vô Phương nhìn lướt qua đám tộc nhân thưa thớt may mắn còn sống sót phía sau lưng Quỷ Mộc, lạnh giọng cười, sau đó nhanh chóng truyền âm với Phương Hành:

- Phương đạo hữu, tình hình nguy cấp, không phải lúc để bốc đồng, đừng có ham chiến, lát nữa ta sẽ lấy ra một món pháp bảo ép lui sinh linh Lạc Thần tộc cùng Diệp Hồn Thiên, sau đó chúng ta cùng nhau chạy trốn, trước giữ được tính mạng đã rồi sẽ mưu đại kế sau này!

- Vấn đề này...

Phương Hành chần chừ há mồm nhưng còn chưa nói xong liền nghe được Đạo Vô Phương hét lớn một tiếng:

- Tới đây!

Trong cuộc chiến, tình thế vạn biến, đâu tha cho bọn họ có cơ hội để nói chuyện. Không đợi Phương Hành nói xong, tên Quỷ Mộc cùng Diệp Hồn Thiên cũng đã trao đổi ý kiến xong, đồng thời vọt về phía trước. Diệp Hồn Thiên lần nữa sử dụng viên cổ ngọc kia, ô quang nở rộ vô tận giống như một đám mây đen rơi xuống, còn Quỷ Mộc thì sử dụng thần thông của Cốt tộc họ tới tối cường. Từng thanh cốt đao như hoa nở rộ, lộ ra vô số cốt liên như xúc tu, tầng tầng lớp lớp đều quấn về hướng Phương Hành và Đạo Vô Phương.

- Long uy huy hoàng không thể xâm phạm...

Lúc này Đạo Vô Phương lại đột nhiên hét lớn, lấy tay thò vào trong túi trữ vật thiếp thân lấy ra một đoạn vật giống như san hô, dài khoảng một ngón trỏ, trong suốt rực rỡ như làm từ ngọc. Hai tay gã đặt trước ngực cúi đầu niệm vài câu gì đó, sau đó liền hung hăng mở hai mắt ra, dùng sức ném về phía không trung. Thứ như san hô đó lại đột nhiên tỏa ra hào quang chói mắt, những ánh sáng này như dòng nước đang lưu chuyển, bỗng nhiên hóa thành một con rồng dáng vẻ hơn trăm trượng xoay một vòng trên không trung, bay xuống bên dưới.

Ầm!

Sau khi hư ảnh rồng hạ xuống, một vùng hư không này lại liên tiếp bị nghiền nát hóa thành một vực sâu tăm tối. Sinh linh Lạc Thần tộc cưỡi vô số cốt liên, giờ khắc này cũng đều không ngừng vỡ nát hóa thành bột mịn tản ra trong hư không. Còn cổ ngọc mà Diệp Hồn Thiên sử dụng tức thì bị khí tức của hư ảnh rồng làm chấn động tới ánh sáng ảm đạm, mất đi tất cả linh tính.

- Long giác... đó là long giác!

Diệp Hồn Thiên có chút kiến thức, lúc này hoảng sợ kêu lớn lên, không chút nghĩ ngợi, phi độn mấy trăm trượng.

Đạo Vô Phương lấy ra đương nhiên là một đoạn long giác, hơn nữa không phải chân long thông thường, tất nhiên là sừng rồng mà tổ tiên của Thương Lan Hải tu thành chân thiên thân tiên long, bên trong ẩn chứa long tức, một khi phát động thì uy lực khó có thể tưởng tượng. Chỉ có điều loại bảo bối này cũng chỉ có thể sử dụng một lần, sau khi long uy bên trong bị dẫn ra liền hóa thành phàm vật, thần tính hoàn toàn biến mất.

- Chính là lúc này, đi!

Đạo Vô Phương cũng hét lớn vào lúc này, cùng với Phương Hành đồng thời phi thân nhảy lên, nhảy ra khỏi phạm vi cốt liên.

Đến lúc này rồi đã trời cao biển rộng, muốn chạy trốn, chính là cơ hội tốt duy nhất.

- Không thể để cho hắn đào tẩu được, cản hắn lại...

Quỷ Mộc bị long uy làm cho sợ hãi, cốt liên vô tận vỡ nát, chỉ có thể nhanh chóng lui về phía sau, thoát khỏi long uy trấn áp, nhưng gã thấy Phương Hành và Đạo Vô Phương đồng thời nhảy ra trên không, trong lòng vạn phần lo lắng lớn tiếng quát to. Việc đã đến nước này, mình mang tới bốn trăm tộc nhân hầu như đã tử thương không còn, làm sao có thể cho phép tiểu ma đầu đào tẩu được? Nếu như giam giữ được hắn, giao hắn cho thần chủ thì sẽ là một công lớn, nhưng nếu không bắt được hắn thì mình đã phạm vào sai lầm lớn, có thể trực tiếp bị trấn áp!

- Ma đầu chạy đi đâu!

Đến lúc này, lúc trước bị Phương Hành làm cho sợ vỡ mật trốn như chó nhà có tang, sinh linh Lạc Thần tộc đã lần nữa tụ tập lại vỡi nhau, ác độc đuổi về phía Phương Hành. Bọn họ cũng đã nhìn ra, ma đầu kia đã nỏ mạnh hết đà, không thể tiếp tục tàn sát bọn họ như vừa rồi được nữa. Mấu chốt hơn là, chỉ cần mình cuốn lấy hắn trong chốc lát là có thể làm cho thiếu chủ xuất thủ trấn áp được hắn rồi!

Mà vào lúc này, nếu Phương Hành muốn đi thì vẫn có hy vọng thoát khỏi bọn họ, nhưng chẳng ai ngờ Phương Hành nhảy ra khỏi phạm vi cốt ngục lại bỗng nhiên quay người sang, hung hăng cười rồi lần nữa nhấc ma kiếm lên. Ma khí trên người cuồn cuồn như khói báo động, lại một lần nữa giống như mãnh thú cọt tới đám sinh linh Lạc Thần tộc còn lại, cười to nới:

- Ta nói rồi, muốn giết sạch các ngươi, nghĩ ta đùa hay sao?

- Không ổn rồi...

Tình cảnh như vậy hù dọa tất cả sinh linh của Lạc Thần tộc còn lại, gấp gáp muốn xoay người chạy trốn cũng đã không kịp nữa. Trong thời gian ngắn bị Phương Hành vọt tới bên người, ma khí cuồn cuộn che trời, các loại khí giới vung lên, lần nữa triển khai trận tàn sát dữ dằn...

- Ngươi dám...

Cách đó không xa, Quỷ Mộc thấy tộc nhân của mình còn lại đã bị ma đầu kia giết chết từng người một, trong ánh mắt như đang rỉ ra máu.

- Hà tất phải như vậy?

Đạo Vô Phương thấy vậy thì trong lòng như rơi vào hầm băng, một cơ hội tốt chạy trốn cuối cùng đã bị Phương Hành dùng để giết chóc rồi...

Chương 1054: Phương Hành, đại gia nhà ngươi!

Máu tươi bắn tung tóe, tiếng kêu rên liên hồi...

Hơn bốn trăm sinh linh thần tộc đã bị Phương Hành giết chỉ còn lại hơn bốn mươi người cuối cùng này. Lúc đầu bọn họ đều đã phân tán ở bốn phía hoặc trốn phía sau Quỷ Mộc, hoặc cách hắn càng xa càng tốt. Phương Hành truy giết từng người từng người một, tung hoành ngang dọc căn bản không dễ dàng như vậy, nhưng vào lúc này bọn họ lại cho rằng Phương Hành muốn chạy trốn, liên tục không ngừng vọt tới, quyết ý dùng hết mọi cách để giữ chân Phương Hành lại. Chuyện này lại làm bọn họ khó mà tự giữ mình, hầu như là lúc thương lượng xong liền chủ động tiến tới trước mặt ma đầu kia...

Mà trong tưởng tượng của bọn họ, cục diện Phương Hành nhất định sẽ chạy trốn lại không hề xuất hiện, ma đầu kia lần thứ hai vọt về phía họ.

Chạy trốn không phải mục tiêu, mình mới chính là mục tiêu!

Đám sinh linh thần tộc này hoảng sợ phát hiện ra sự thật đó, sau đó lại liên tục muốn chạy trốn.

Chỉ tiếc, Phương Hành đã không cho bọn họ cơ hội này.

Lúc này Phương Hành cũng đã như nỏ mạnh hết đà, một thân tổn thương không nói đến, chỉ là ma khí càng lúc càng đáng sợ, cũng đã bắt đầu không khống chế được, tuy là cung cấp cho hắn chiến lực cường đại nhưng cũng làm thân thể của hắn đạt tới một giới hạn như sắp bị phá hủy. Trong lòng hắn cũng hiểu, đây không chỉ là cơ hội đào tẩu cuối cùng như Đạo Vô Phương nói, cũng chính là một cơ hội giết người cuối cùng của mình. Vì vậy hắn vừa ra tay liền khác với lúc đầu, trực tiếp tụ tập tất cả ma khí lại, đồng thời đánh ra.

Ùng ùng!

Thiên địa đột nhiên tối xuống, như là trời trăng sao đồng thời biến mất, một vùng u minh phủ xuống nhân gian!

Phương Hành không tiếng động gào thét, ba đầu sáu tay vào giờ khắc này vung lên thật cao, ngay cả một đầu tóc đen cũng chổng thẳng lên trời. Ma khí cuồn cuộn lấy hắn làm trung tâm, như ngưng tụ thành thực chất như thủy triều ào tới, cuốn về tứ phương, lại hóa phạm vi trăm trượng quanh hắn thành một cảnh tượng tràn ngập ma khí. Giữa ma khí thậm chí mơ hồ nhìn thấy được sinh linh vô tận kéo thân thể tàn phế, gào thét thê lương lăn lăn lộn lộn trong tràng vực này, chính là tất cả âm hồn trước đây bị Phương Hành chém rụng...

- A... Chạy mau...

- Không ổn, ta bị kéo chặt rồi, đi không được...

- Quỷ Mộc đại nhân cứu ta... Cứu ta...

Những sinh linh Lạc Thần tộc may mắn còn tồn tại này mỗi người đều tranh nhau kêu thảm. Tiếng hô không dứt, liều mạng chạy trốn, nhưng bên trong trăm trượng đều đã bị u minh vô tận bao phủ. Sinh linh đáng sợ này bỗng nhiên tàn bạo hung lệ vọt tới bọn họ, kéo tay níu chân, tay xé miệng cắn kéo từng người từng người bọn họ vào trong ma khí cuồn cuộn, chỉ có tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra.

- Ma đầu, ngươi dám...

Lúc này Quỷ Mộc cũng cảm nhận được sự đáng sợ, gã mở trừng mắt nhìn tộc nhân cuối cùng của mình thất kinh trốn ra ngoài u minh rồi lại bị từng mảnh nhỏ ma khí như một bàn tay khổng lồ lôi trở lại, ánh mắt kinh hoảng vẫn luôn nhìn mình, trong lòng cũng có một ngọn lửa tuyệt vọng hừng hực bay lên. Điều này làm gã liều lĩnh nhanh chóng vọt về phía trước, hư ảnh của con thần long trên không trung vẫn còn đó nhưng gã vẫn chính diện va chạm với long uy, rống lên vọt về phía trước.

- Bùm... bùm

Một tiếng phá toái không gian vang vọng trong tai của người xung quanh. Long uy vốn chỉ có thần lực trong một chốc, lúc này đã tới lúc gần như tiêu tán. Sau khi Quỷ Mộc liều lĩnh xông về phía trước, hư ảnh thần long trên không trung cũng đang dần dần trở nên ảm đạm, sau đó từng tia thần quang tán về phía xa, bay vào không trung. Long ảnh cũng từ từ biến mất ở trên bầu trời, long giác rơi xuống.

Ầm!

Sau khi long ảnh biến mất, tốc độ của Quỷ Mộc cũng đột nhiên nhanh hơn, thẳng tắp vọt tới bầu trời giống như ma ngục u minh. Mấy thanh cốt đao hung tợn chém xuống đẩy ra tầng tầng ma khí, xua tan khói đen cuồn cuộn, lộ ra tình cảnh xung quanh đây...

Chư tu ở xung quanh đều ngây dại, tình cảnh quanh đây thực sự quá thê thảm.

Hơn bốn mươi tộc nhân sau cùng của Lạc Thần tộc lại trong thời gian ngắn ngủi như vậy đều đã bị mất mạng. Thân hình bọn họ cứng ngắc, còn nguyên dáng vẻ liều mạng giãy dụa trước khi chết, trên mặt là sự đau đớn mà hoảng sợ giống như tạc ra từ nham thạch. Có thân người bị tứ phân ngũ liệt, thậm chí tàn khuyết không đầy đủ, như là bị con dã thú nào đó cắn xé; có một vài người cũng không biết chuyện gì xảy ra, giằng co lẫn nhau, thiết mâu của ngươi đâm vào ngực bụng của ta, cốt đao của ta chảm vào cổ của ngươi, như là tự giết lẫn nhau mà chết!

Nói ngắn gọn, quanh đây đã không còn một người sống nào nữa, tất cả mọi người đều đã chết.

... Ngoại trừ tiểu ma đầu đang ngồi xếp bằng ở giữa, hung hăng bật cười!

Xem ra thi triển một kích cuối cùng này, tiểu ma đầu cũng bị thương rất nặng, lúc này tựa như ngay cả khí lực để nhúc nhích cũng không có. Nhưng hắn vẫn ngồi xếp bằng dưới đất, dương dương đắc ý nhìn Quỷ Mộc cười, không nói gì, nhưng so với thiên ngôn vạn ngữ đều đáng hận hơn!

Rõ ràng chính là khiêu khích!

Như là đang cười nhạo Quỷ Mộc không có một thân kỹ năng, lại bị hắn tàn sát hết tộc nhân, không chừa một mống!

- Ta giết ngươi...

Quỷ Mộc rống to, cốt đao khắp bầu trời đều bị gã khống chế lên, từ trên trời giáng xuống, ùng ùng chém về phía Phương Hành.

Cho dù gã vẫn luôn muốn bắt giữ Phương Hành, lúc này cũng máu nóng dồn lên não, đành phải vậy, chỉ có thể giết chết ma đầu thôi!

Cách đó không xa, Diệp Hồn Thiên cũng lướt trở lại, nhìn thấy cảnh tượng này chỉ cảm thấy hết hồn, sắc mặt trắng bệch, sâu sắc cảm thấy một trận khủng hoảng, bắt đầu mơ hồ có phần hối hận khi đối kháng với Phương Hành. Chỉ có điều cũng may, nhìn thấy ma đầu kia rốt cục cũng khó thoát khỏi cái chết thì mới thoáng an tâm một chút, đôi mắt không chớp cái nào nhìn sang, muốn nhìn thấy Phương Hành hồn phi phách tán mới có thể an tâm...

- Aiz, sao phải khổ như thế chứ?

Đạo Vô Phương nhìn Phương Hành bị vô số cốt đao bao phủ thì trong lòng cũng không nhịn được dâng lên một loại cảm giác bất lực.

Vì cứu Phương Hành, ngay cả con bài chưa lật của Thiên Nhất cung gã cũng đã dùng hết rồi, lại không ngờ tới có kết quả như vậy. Phương Hành bỏ qua cơ hội đào sinh cuối cùng, dùng cơ hội này để chém giết một đám tộc nhân còn lại bên cạnh Quỷ Mộc, sau đó cũng hoàn toàn làm mình lâm vào hoàn cảnh hẳn sẽ phải chết. Đến lúc này, ngay cả gã cũng không có khả năng giúp được hắn nữa, có thể thuận lợi đào sinh đã là vạn hạnh rồi!

Sau khi vô số cốt đao giáng xuống, trong lòng gã cũng dâng lên sự tuyệt vọng, không nhịn được mà nhắm hai mắt lại, chuẩn bị đào tẩu!

- Ha ha ha ha...

Ngay khi cốt đao nhao nhao ập xuống đỉnh đầu Phương Hành đang ngồi dưới đất phía dưới bỗng nhiên truyền tới tiếng cười to vô cùng đắc ý của hắn. Tiếng cười kia làm Đạo Vô Phương giật mình đột nhiên trợn mắt nhìn sang, đúng là Phương Hành lại cười. Cho dù đã đối mặt với tình cảnh hẳn phải chết lại không hề có hy vọng chạy trốn, hắn cũng đang cười, cười đắc ý không gì sánh được, vô cùng bừa bãi. Cũng không phải nụ cười to bình thường khi cuồng nhân đối mặt với cái chết, mà là một nụ cười vô cùng đắc ý, giống như một người mới vừa hãm hại người khác, sau khi làm chuyện gì đó, coi đối thủ như là một thứ cực kỳ ngu xuẩn vậy...

Cũng chính là tiếng cười kia nhắc nhở Đạo Vô Phương làm cho gã ý thức được cái gì đó.

- Không đúng, ma đầu kia làm sao có thể đơn giản để mình rơi vào kết cục phải chết như thế được?

- Hắn đâu phải một người bởi vì một chốc lát nóng máu mà không quản tới tính mạng của mình chứ...

- Cho dù người của Thiên Nguyên đều chết hết, ma đầu kia cũng sẽ sống rất tốt...

Các loại suy nghĩ trong đầu làm Đạo Vô Phương trong nháy mắt đoán ra được gì đó, mắt lóe tinh quang nhìn xuống phía dưới.

- Rầm rầm rầm

Vô số cốt đao đã khó khăn lắm rơi xuống đỉnh đầu Phương Hành, nhưng ngay lúc này, trong lòng Quỷ Mộc cũng chợt chuyển tâm niệm. Cốn chuẩn bị trực tiếp đánh chết Phương Hành xả hận, lúc cốt đao khó khăn lắm mới rơi xuống chợt có thời gian phản ứng lại. Cản thân mình bây giờ chém giết ma đầu kia thì có ích lợi gì? Bốn trăm tộc nhân bị tàn sát, cho dù mình cũng chém chết tên ma đầu này thì đối với tộc nhân, mình cũng đã phạm vào một tội lớn, không thể thoát thân được. Chỉ có giam cầm được ma đầu kia lại, hỏi ra được bí mật lập được đại công thì mới có thể giữ mạng!

Suy nghĩ này làm gã nhanh chóng tỉnh táo lại, động tâm niệm, tất cả cốt đao đều hóa thành cốt liên, tầng tầng lớp, từng vòng một quấn về phía Phương Hành, trực tiếp hóa thành một cái cốt lồng không có một khe gió thổi lọt, vây khốn hắn ở trong đó. Tất cả cũng rất thuận lợi, mắt thấy Phương Hành đã mất đi năng lực phản kháng, căn bản không cố gắng phản kháng, mặc cho cốt lồng hình thành.

- Cuối cùng cũng vẫn bắt được ma đầu kia rồi...

- Tuy là phải trả giá đắt là bốn trăm mạng tộc nhân nhưng chỉ cần hỏi ra bí mật trên người hắn, đây vẫn là đại công!

- Ba nghìn thần tộc giáng xuống Thiên Nguyên chỉ vì tìm kiếm bí mật kia, lại bị ta trong lúc vô tình hoàn thành...

Nghĩ tới đây, trong lòng gã lại dâng lên một chút vui vẻ, hòa tan sự bi thương khi mới vừa phải chứng kiến cảnh tất cả tộc nhân đều bị giết.

Nhưng mà cũng trong nháy mắt cốt lồng thành hình, chuyện không ngờ tới lại xuất hiện.

Phương Hành vẫn luôn đắc ý cuồng tiếu mặc dù không chịu đòn nghiêm trọng cuối cùng của Quỷ Mộc nhưng tới lúc dầu hết đèn tắt, nhất là lần cuối cùng hắn phóng ra tất cả ma khí, giết chết một tên tộc nhân cuối cùng của Lạc Thần tộc làm hắn bị phản phệ mãnh liệt. Trong khi hắn liên tục duy trì tiếng cười, loại phản phệ đó cũng đang không ngừng tăng cường, dường như làm tiêu hao một luồng sức sống cuối cùng của hắn, làm khí tức trên người hắn càng lúc càng nhạt, càng lúc càng yếu giống như là một luồng khói xanh, dần dần biến mất trong không trung...

- Bốp...

Cốt lồng ráp lại một đoạn khớp xương cuối cùng, chính thức thành hình, cũng đại biểu cho Quỷ Mộc hoàn toàn khống chế được người bên trong lồng.

Nhưng ngay lúc này trong lồng lại không còn ai nữa...

Phương Hành lại đã biến mất, tất cả ma khí, tất cả tiên huyết, tất cả cốt nhục, đều biến mất sạch sẽ.

Trong lồng tre chỉ còn lại một viên bạch cốt xá lợi to bằng một quả trứng thiên nga, sau đó vỡ thành bột mịn, tản ra tứ phía!

Trên không vắng vẻ, duy nhất còn lại chỉ có tiếng cười của Phương Hành, dường như còn vang vọng trên không trung, kiêu ngạo vô tận, dương dương đắc ý!

- Chuyện này... có chuyện gì xảy ra?

Cả người Quỷ Mộc đều ngây dại, tất cả trong cốt lung gã đều có thể cảm nhận được, nhưng lúc này gã xác thực cảm thấy trong lồng không có cái gì cả. Bản thân mình hao hết tâm tư nghĩ muốn bắt sống, vì thế thậm chí hy sinh hết hơn bốn trăm tộc nhân để bắt ma đầu Thiên Nguyên Phương Hành, đại biểu cho mình sẽ lập được công lớn khi bắt được ma đầu Phương Hành, lúc này lại đã hoàn toàn biến mất!

- ... Đó là phân thân sao?

Ngay cả Đạo Vô Phương cách đó không xa, gương mặt thịt béo cũng không nhịn được mà run rẩy, khiếp sợ, ngoài ý muốn, nghĩ mà sợ, khủng hoảng, các loại suy nghĩ đan xen trong đầu gã. Tựa như mới qua nháy mắt, nhưng cũng tựa như đã qua quá lâu rồi, gã đột nhiên phản ứng lại, quay đầu lại bỏ chạy, vừa chạy vừa mắng:

- Đại gia nhà ngươi! Tiểu ma đầu, chỉ là một phân thân cũng không nói sớm, để ta ở lại nơi này gánh trách nhiệm...

Chương 1055: Cái giá phải trả khi làm anh hùng

Đạo Vô Phương thực sự bối rối!

Gã coi như là hiểu đối phương, trước đây lúc ở Thần Châu Bắc Vực, gã cũng từng quen biết với Phương Hành, hoặc có lẽ là bị thua thiệt, càng từng nghe nói tới các loại sự tích của Phương Hành, cũng hiểu được tính tình của hắn. Cho nên khi nhìn thấy Phương Hành rơi vào hiểm cảnh, gã lại khá có tự tin cảm thấy Phương Hành chắc chắn đã để lại hậu thủ gì đó, không đến mức sẽ bị Quỷ Mộc giết chết nên không trước tiên bỏ chạy cũng chỉ dựa vào một ý niệm trong đầu. Muốn xem thử ma đầu kia rốt cục là sẽ dựa vào cái gì để chuyển bại thành thắng, chỉ có điều khi thật sự thấy được, gã lại không nhịn được mà tức miệng mắng to!

Phân thân!

Phương Hành ở chỗ này lại chỉ là một phân thân!

Khó trách khi hắn đối mặt với đại sự sống còn tuyệt không sợ không hoảng, giống như chuyện đó hoàn toàn không liên quan gì đến mình vậy...

Dù sao thì cũng chỉ là một phân thân, chết thì chết thôi!

Ngay vào lúc này, Đạo Vô Phương mới nhớ tới lúc ở Dao Trì tiên hội, sự tích truyền ầm ầm đó chính là Phương Hành cùng lúc đánh tới sống chết cùng Phù Tô công tử trên lôi đài, mặt khác, chân thân lại lẻn vào Dao Trì tiên điện, đánh cắp bàn đào trong đào lâm...

Cảm thấy hiện tại hắn lại dùng biện pháp cũ!

Dĩ nhiên cho tới lúc này, trong lòng Đạo Vô Phương còn chưa tin được đó là một phân thân của Phương Hành. Thần thông thế gian có cả nghìn vạn, có không ít phương pháp biến hóa ra phân thân, một vài thiên kiêu tư chất cao minh lúc ở cảnh giới Kim Đan đã có thể luyện chế ra phân thân khiến người khác khó phân biệt được thật giả. Cao thủ cấp bậc Nguyên Anh muốn chia hóa thân ra lại chỉ cần dùng một suy nghĩ trong đầu là có thể đạt thành, dễ dàng không gì sáng được. Nhưng bộ phân thân kia của Phương Hành lại khiến người ta nhìn vào không chút hoài nghi, cho dù là khí tức hay huyết nhục, thậm chí là tính hoàn chỉnh của thần hồn đều không chê vào đâu được!

Thậm chí gã tình nguyện tin mới vừa rồi người động thủ chính là huynh đệ sinh đôi của Phương Hành cũng không muốn tin đó chỉ là một phân thân.

Dĩ nhiên, không tin cũng không được, sự thực đã là như thế!

Nghĩ tới đoạn mấu chốt này, Đạo Vô Phương vừa không ngừng thầm mắng, vừa cấp thiết trốn chạy, khuôn mặt cũng đổi thành màu xanh...

Mình tự tiện động thủ làm cái gì, quản ma đầu kia làm gì?

Rõ ràng đã có quyết tâm cực lớn, còn làm tiêu hao một món bảo bối mà Thiên Nhất cung cất giấu riêng muốn cứu ma đầu kia một mạng, không ngờ tới người ta căn bản sớm có hậu kế. Người không cứu được, ngược lại còn làm mình bị liên lụy vào, thực sự là bị thiệt thòi lớn rồi...

- Thiếu cung chủ, việc đã đến nước này, còn muốn đi đâu?

Đang cấp thiết bay đi được không bao xa, phía sau đã vang lên tiếng quát lạnh của Diệp Hồn Thiên, làm trong lòng Đạo Vô Phương lại lạnh đi một nửa.

Thấy Phương Hành biến mất, Diệp Hồn Thiên và Quỷ Mộc đồng thời như rơi vào trong mộng.

Diệp Hồn Thiên cảm thấy nghĩ mà sợ, thủ đoạn của Phương Hành dữ dằn thế nào y đều đã nhìn thấy trong mắt, cũng biết mình đã đắc tội chết với hắn. Cho nên vừa rồi mới ra sức trợ giúp Quỷ Mộc, một là vì suy nghĩ tới địa vị của mình, hai là muốn mượn cơ hội này để giết chết tiểu ma đầu khó dây dưa đó, vĩnh tuyệt hậu hoạn. Khi y lựa chọn phe trên chiến trường, trợ giúp Quỷ Mộc bắt giết Phương Hành đã biết rõ cừu hận giữa bọn họ đã không có cách nào hóa giải nữa, hoặc là ngươi chết hoặc là ta mất mạng, may mắn, rõ ràng tiểu ma đầu này nên chết sớm chút...

Nhưng thấy được tiểu ma đầu này chỉ là một phân thân thì y lại cảm giác khủng hoảng vô tận!

Ma đầu kia lại không chết, vậy mình... Về sau buổi tối còn có thể ngủ một giấc an yên được sao?

Hơn nữa vừa nghĩ tới thực lực của Phương Hành càng làm lòng y bất an hơn. Một phân thân đã có thể mạnh như thế, chuyện này chỉ có thể nói rõ thực lực của ma đầu kia đã vượt xa tưởng tượng của mình rồi, tương lai nếu hắn tìm tới cửa thì mình sẽ có kết cục thế nào?

Dĩ nhiên, Diệp Hồn Thiên cũng có điều không biết, phân thân của Phương hành không giống bình thường. Ưu thế của bản thể hắn ở chỗ nội tình thâm hậu, tiên anh hoàn mỹ, tiền đồ vô lượng, nhưng bàn về lực sát phạt hiện nay, thực lực của phân thân không chỉ không hơn bản thể, thậm chí bởi vì lấy pháp môn tu luyện của Thánh Nhân nên mạnh hơn một ít, nếu như chân thân của hắn xuất hiện ở đây sẽ càng mạnh hơn!

Dĩ nhiên, hai người Diệp Hồn Thiên và Đạo Vô Phương cộng lại cũng không bằng đả kích mà Quỷ Mộc đang phải chịu. Vị đại nhân vật của Lạc Thần tộc lúc này đã hoàn toàn bị chuyện này đả kích cho bối rối, trong lòng có sự khổ sở như tê liệt, trong đầu như đang mê man. Phải trả giá lớn như vậy, bốn trăm tộc nhân không một người nào còn sống, kết quả vây bắt cũng chỉ là một phân thân của người ta?

Mình xong đời rồi!

Không, gần như là sẽ trở thành trò cười cho ba nghìn chúng thần trong thần tộc, cha của mình chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này!

Ùng ùng một tiếng, cốt đao bay múa đầy xung quanh, cốt lồng bền chắc không thể gãy, cốt thụ sinh trưởng nghịch thiên đều trong một chốc này mất đi thần lực chống đỡ, bắt đầu mục nát hóa thành tro bụi đổ rào rào xuống đất, mang theo một loại cảm giác ảm đảm mà tuyệt vọng. Mà lúc này gã cũng hóa thành hình người, trên người vẫn khoác kim giáp, lúc này có vẻ ảm đạm vô quang, nghe được tiếng Diệp Hồn Thiên truy kích Đạo Vô Phương, gã cũng chỉ ngẩng đầu lên vô thần nhìn thoáng qua, sau đó thân hình lay động, phun ra một ngụm máu tươi.

Tuổi của gã không lớn lắm, ở trong thần tộc cũng được xem như là một thiếu niên thiên tài, nhưng lúc này lại đau khổ như một lão nhân.

Ngay cả Diệp Hồn Thiên kêu gọi đi lên truy sát tên Đạo Vô Phương phản bội thần tộc, gã cũng không có chút hứng thú gì. Bốn trăm tộc nhân đều đã chết sạch, kết quả chỉ như công dã tràng, cho dù bắt được tên mập kia thì có thể thế nào?

So với ma đầu Phương Hành, tên mập này ngay cả dùng cho gã phát tiết lửa giận cũng không đủ...

- Bạch Đế thành chủ, ngươi làm con chó trung tâm như thế, không sợ ma đầu kia sẽ tìm tới ngươi tính sổ hay sao?

Lúc này Đạo Vô Phương đang vội vàng đào tẩu, phía sau, Diệp Hồn Thiên đuổi theo không bỏ, cũng làm gã bị tức giận mở miệng quát mắng.

- Chuyện đã làm rồi hà tất phải hối hận, ta đã quyết định sẵn sàng góp sức cho thần tộc thì liền không có ý chần chừ!

Diệp Hồn Thiên thấp giọng hét lớn nhanh chóng tới, lời này tựa như đang tự an ủi mình. Trước đây y sẵn sàng góp sức cho thần tộc đương nhiên là vì tiền cảnh tốt, thuận tiện có thể thoát khỏi sự khống chế của Phù Dao cung, mà là bởi vì y đã từng nghe một bí văn, nói các Thánh Nhân đang ẩn thân sẽ không tiếp tục xuất hiện ở Thiên Nguyên đại lục nữa. Vì vậy, kết luận Thiên Nguyên không có cách nào phản kháng lại sự thống trị của thần tộc liền quyết định đoạt trước tiên cơ, dẫn đầu sẵn sàng góp sức cho thần tộc. Mà suy nghĩ này kỳ thực khi nhìn thấy Phương Hành hung hăng tung hoành thì thoáng không còn kiên định nữa.

Đương nhiên, phần không kiên định này cũng làm cho y càng kiên định hơn về suy nghĩ muốn ôm chặt bắp đùi của thần tộc, biết mình không còn lựa chọn nào khác!

Nhanh chóng đuổi theo Đạo Vô Phương rồi

lập tức thi triển các loại thần thông, quấn lấy gã, đồng thời trong miệng hét lớn:

- Quỷ Mộc đại nhân, lần này bị ma đầu kia đào tẩu, không phải tội của ngươi mà là do Thiên Nhất cung ẩn chứa mầm tai họa ngầm trợ giúp ma đầu kia, đặt bẫy mới khiến Lạc Thần tộc hao binh tổn tướng. Việc đã đến nước này, bắt người này lại vấn tội mới là đúng lý, chớ miên man suy nghĩ nữa, mau mau xuất thủ giúp ta...

- Việc này là ta khư khư cố chấp, không liên quan gì tới Thiên Nhất cung...

Đạo Vô Phương nghe nói vậy thì tức đến mắt đỏ cả lên, lớn tiếng rít gào, hận không thể giết chết Diệp Hồn Thiên.

- Ha ha, cho tới bây giờ, chuyện này đã không phải do ngươi định đoạt nữa!

Diệp Hồn Thiên âm thầm cười nhạt, thi triển các loại pháp môn công kích Đạo Vô Phương.

- Hửm?

Quỷ Mộc kia ngay lúc này đáy lòng nguội lạnh như tro tàn, Diệp Hồn Thiên vừa lúc đánh trúng vào chuyện khó trong tim gã. Lúc này sự thất lạc, chán nản, hối hận, tự trách lan tràn đan xen trong lòng gã, nhưng thứ nhiều hơn là khủng hoảng. Không biết nên giao phó với phụ vương như thế nào, không biết nên làm sao giải thích với ba nghìn thần tộc rằng mình làm hao binh tổn tướng nhưng cuối cùng lại như công dã tràng, suy nghĩ này hầu như làm gã phát điên, nhưng sau khi nghe được Diệp Hồn Thiên nói, gã chợt xuất hiện một ý nghĩ…

Đúng vậy!

Nếu mình hao binh tổn tướng không thể bắt được Phương Hành đó là một tội lớn, là thiếu sót lớn, không có cách nào che giấu gièm pha!

Nhưng nếu nguyên nhân mình hao binh tổn tướng là bị Thiên Nhất cung ám toán thì sao?

Bởi vì Thiên Nhất cung ám toán, bản thân mình bị tổn thất bốn trăm tộc nhân, để tiểu ma đầu chạy trốn được nhưng phát hiện đầu mối quan trọng hơn trên người hắn, hơn nữa lập tức lấy phương pháp khắc nghiệt để bắt giữ thiếu cung chủ thủ ác của Thiên Nhất Cung Đạo Vô Phương, lại diệt bộ tộc Thiên Nhất cung rắp tâm hại người, đến lúc đó những lời gièm pha sẽ bị che giấu sạch sẽ, tối thiểu cũng là một kết cục không quá bẽ mặt.

Nghĩ tới đây, gã thậm chí cảm thấy hưng phấn!

Dĩ nhiên, cũng chỉ có Diệp Hồn Thiên cảm giác được những sinh linh thần tộc này nhìn như cường đại không ai bằng, nhưng trên thực tế mỗi người đều vô cùng đơn thuần. Phương pháp giá họa này tìm người chịu tội thay đơn giản hơn, gã đương nhiên là cần nhắc nhở của mình mới có thể nghĩ tới được...

Đương nhiên, chuyện này đối với Diệp Hồn thiên là một chuyện tốt, càng có lòng tin tương lai sẽ thuận gió đẩy thuyền!

- Thiên Nhất cung phản bội thần tộc, ngầm trợ giúp ma đầu thiết kế mai phục, làm hại bốn trăm tộc nhân phải bỏ mạng... tội này nên diệt tộc!

Giọng nói của Quỷ Mộc lạnh lẽo chậm rãi đi về phía trước, trong đôi tròng mắt, sát khí lóe bốn phía.

Lúc này gã có vẻ hơi suy yếu, bắt giết ma đầu nhưng lại tổn hao bốn trăm tộc nhân đã lại làm gã bị đả kích lớn. Sau khi phun ra một ngụm máu tươi thì đã bị trọng thương, ngay cả bước đi hầu như cũng sắp ngã sấp xuống, cũng nhờ vào nhắc nhở của Diệp Hồn Thiên làm gã có thêm một chút hy vọng. Nếu không... cường giả thiếu niên đơn thuần của thần tộc này còn không biết sẽ bị đả kích tới bộ dạng gì nữa.

Đương nhiên, cho dù thực lực bây giờ không bằng một nửa lúc bình thường, có gã xuất thủ, bắt giữ Đạo Vô Phương vẫn không có vấn đề gì.

Mà nhìn thấy Quỷ Mộc tới gần, Đạo Vô Phương cũng trở nên nóng nảy, vừa âm thầm mắng tiểu ma đầu hại mình thảm như này, vừa thật nhanh nháy mắt với Hồ Quân trưởng lão bảo ông ấy không cần lên trợ giúp mình. Dù sao có lên cũng là làm chuyện vô bổ, tối đa phải bỏ thêm một mạng mà thôi, cùng lắm thì bảo ông ta mau chóng chạy về Thiên Nhất cung nghĩ biện pháp đưa tin cho phụ thân lúc này còn đang ở Thương Lan Hải, bảo lão nhân gia ông ấy chuẩn bị thêm chút. Cũng không thể bởi vì một suy nghĩ của mình mà làm tất cả người trong Thiên Nhất cung đều trở thành vật bồi táng được!

Hồ Quân trưởng lão hiểu được ý của gã, âm thầm do dự mấy lần, rốt cục vẫn hung hăng quay đầu lại trốn về phía xa.

Mà vào lúc này, Quỷ Mộc cũng đã chạy tới, ngũ chỉ mở ra làm vô số cốt liên kéo tới, quấn về phía Đạo Vô Phương.

Đối mặt với Quỷ Mộc và Diệp Hồn Thiên liên thủ, Đạo Vô Phương đã không ôm bất kỳ hy vọng gì nữa, trong lòng thầm thở dài một tiếng dùng hết khí lực toàn thân đánh hết pháp lực ra, trong lòng dâng lên ý khổ:

- Không ngờ tới, cái giá phải trả khi làm anh hùng lại lớn như vậy...

- Phương Hành à Phương Hành, cũng không biết ngươi sẽ báo thù cho ta hay không...

Chương 1056: Ta là Đại Tư Đồ của Phù Dao cung

- Phương Hành ngươi là một tên khốn kiếp...

Trái tim đã tuyệt vọng, cho dù là Quỷ Mộc đánh tới cốt liên vô tận hay là cổ ngọc mà Diệp Hồn Thiên đánh tới cũng làm cho đáy lòng Đạo Vô Phương xuất hiện cảm giác không thể chống đỡ được. Hơn nữa nhìn thấy Hồ Quân trưởng lão đã bỏ chạy thành công, gã cũng không thể thả lỏng tâm tình được, chuẩn bị chịu đựng tấm màn đại nạn rơi xuống... Thực là mất mặt, mình thông minh một đời, tại sao ở một khắc cuối cùng đó lại làm chuyện dở khóc dở cười như thế chứ? Truyền ra ngoài cũng sẽ làm mình bị mất mặt!

Chỉ có thể trách tên khốn Phương Hành kia!

Làm mình đường đường là một thiếu cung chủ của Thiên Nhất cung phải trở thành trò cười như thế...

Cũng chính là ôm ý niệm như vậy, một khắc cuối cùng, Đạo Vô Phương dùng hết khí lực toàn thân mà mắng, tiếng nói dao động khắp nơi...

Lúc này, cốt liên mà Quỷ Mộc thi triển ra đã quấn chặt lấy Đạo Vô Phương ở trong hư không, làm gã không trốn đi đâu được, còn Diệp Hồn Thiên thì giáng từ trên trời xuống, hay tay cầm cổ ngọc, ùng ùng đánh xuống gã. Hai người bọn họ phong tỏa và ngăn cản tất cả khả năng đào tẩu của Đạo Vô Phương, dường như là lo lắng một màn mới rồi tiểu ma đầu chạy trốn sẽ tái diễn, vô ý thức đồng thời ra nặng tay.

Đạo Vô Phương đã không còn hy vọng sống nào nữa, ngay cả bản thân gã cũng đã chuẩn bị phải chết.

Ngoại trừ một tiếng mắng to, gã hầu như cũng không làm gì.

Nhưng sau khi một tiếng mắng to truyền ra, trong hư không bỗng nhiên nổi lên sự rung động, giống như từng tầng nước gợn sóng lan ra. Trung tâm tầng rung động kia vừa may là vị trí đỉnh đầu của Quỷ Mộc, một đại thủ ngoài dự đoán của mọi người đột nhiên thò ra từ bên trong đó mang theo hung uy vô tận, kèm theo tiên uy cuồn cuộn quanh quẩn mây khói, lặng yên không một tiếng động vồ thẳng về phía Quỷ Mộc.

Lúc này Quỷ Mộc vốn bởi vì tâm thần vô cùng xao động, trước đó còn bị Phương Hành làm tức giận ói máu tươi. Loại thương thế tới khí huyết phế phủ này vốn là một loại ảnh hưởng tới thực lực nhất, không chỉ có thể làm một thân thần lực hỗn loạn khó nhịn, dưới uy lực của nó còn làm cả người gã đều mất hồn mất vía, phản ứng ước chừng chậm đi nửa nhịp. Cho nên khi bàn tay lớn kia xuất hiện rồi vươn tới gần áo lót của gã rồi mà gã vẫn chưa phát giác ra, vẫn đang toàn lực điều khiển cốt liên muốn bắt Đạo Vô Phương lại, thậm chí còn đồng thời xuất thần...

Giá họa cho Thiên Nhất cung, rốt cục là có khả năng hóa giải cục diện khó xử hiện tại của mình hay không?

Đây vẫn là một vấn đề choán hết cả tâm thần của Quỷ Mộc!

Diệp Hồn Thiên cũng không phát hiện ra bàn tay lớn kia xuất hiện. Lúc này y cũng đang đầy bụng là suy nghĩ muốn bắt Đạo Vô Phương lại, biết mình muốn một bước lên mây thì cần đạp lên Thiên Nhất cung. Nhưng Thiên Nhất cung dù sao cũng liên lụy tới rất nhiều thế lực lớn, quan hệ cũng không đơn giản, trong lòng đã bắt đầu đặt mưu xem đến lúc đó rốt cục nên thao tác như thế nào mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất!

Ba người, ba suy nghĩ trong đầu dần dần bắt đầu nghĩ sâu hơn, càng ngày càng nghiêm trọng...

Sau đó bọn họ liền đồng thời bị một bàn tay lớn cắt đứt suy nghĩ!

Bàn tay lớn kia móc ra từ vị trí lồng ngực của Quỷ Mộc, trong lòng bàn tay còn mang theo một trái tim máu me dầm dề, vẫn đang đập thình thịch!

Bịch một tiếng, cả người Quỷ Mộc đột nhiên trở nên đần ra, ngơ ngác nhìn bàn tay xuyên qua ngực mình, nhất thời còn cho là mình hoa mắt, dùng sức dụi hai mắt, vẻ mặt vừa nghi hoặc vừa sợ hãi, không rõ xảy ra chuyện gì!

Lúc này gã suy trì dáng người đang thi triển thần thông của thần tộc, không phải chỉ biến hóa huyễn thuật bề ngoài mà là chân chính biến thành người, bên trong giống y hệt người. Cũng chỉ có như vậy bọn họ mới có thể thuận lợi dung hợp vào thiên địa này hơn, chỉ có điều đồng thời nảy sinh vấn đề, đó chính là sau khi hóa thành hình người, chỗ yếu hại sẽ tương tự với tu sĩ nhân tộc. Một vài chỗ bình thường không phải thương thế nặng đối với bọn họ, sau khi hóa thành hình người có thể trực tiếp lấy mạng của bọn họ. Cho dù sinh mệnh của bọn họ bình thường ngoan cường bao nhiêu!

Một bàn tay to thình thình chui ra từ bộ ngực của gã chính là như thế.

Trong bàn tay lớn siết trái tim máu me dầm dề tượng trưng cho tính mạng của mình đã bắt đầu tiêu tán!

- Rốt cuộc là có chuyện gì đây?

Giọng nói của Quỷ Mộc thật thấp vang lên, tỏa ra sự mê man.

Nhưng chủ nhân của bàn tay không trả lời, ngũ chỉ co lại, bụp một tiếng bóp vỡ trái tim của gã.

Vẻ mặt nghi hoặc của Quỷ Mộc cũng dừng ở đây, cả người cứng ngắc ngã xuống, chậm rãi rơi xuống mặt đất, thân thể cũng rơi xuống theo, bắt đầu không ngừng biến hóa, hiện ra bổn tướng, càng lúc càng lớn, một tiếng ầm vang lên làm sụp cả một dãy núi.

- Ta rõ ràng đã nói là muốn giết sạch tộc nhân của ngươi, ngươi còn sống, làm sao coi như giết sạch được?

Sau khi Quỷ Mộc ngã xuống rốt cục trên

không trung cũng lộ ra chủ nhân phía sau bàn tay lớn kia, mặc một bộ cổ bào màu trắng nhạt, vóc người thon dài, cắt khéo, trên người ẩn chứa một loại đạo uẩn cùng tiên phong không diễn tả được bằng lời, tuyệt nhiên trái ngược với ma khí vừa rồi hắn đại sát tứ phương bộc lộ ra. Ở trong ngực của hắn còn thừa một tay ôm thi thể của một cô gái, chính là nữ đệ tử Thanh Dữu của Phù Dao cung trước đó chết dưới kiếm của hắn. Lúc này hắn đã thu hồi bàn tay to dính đầy thần huyết lại, vẻ mặt chán ghét nhẹ vung vẩy!

Một chốc thấy được người này, Diệp Hồn Thiên sợ tới ngây người, Đạo Vô Phương cũng sợ ngây người.

Mặc dù là đang rơi xuống mặt đất, chút linh thức còn lại chưa hoàn toàn tiêu tán nên Quỷ Mộc cũng sợ ngây người!

Ma đầu kia!

Ma đầu Phương Hành rốt cuộc đã lại trở lại...

Hoặc có lẽ là, hắn căn bản là vẫn chưa từng đi, chỉ là mới rồi thứ xuất hiện là phân thân, hiện tại chân thân xuất hiện!

Sự khiếp sợ trong lòng Diệp Hồn Thiên quả thực khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, cho dù hiện tại có một Thánh Nhân xuất hiện trước mặt y cũng không làm y kinh sợ bằng lúc này. Khi nhìn thấy ma đầu kia dùng phân thân huyết chiến, sau đó tiêu tán trên không trung, y tự nghĩ đã đoán được ý niệm trong đầu của ma đầu kia. Lấy phân thân làm mồi, lừa trọng binh của Bạch Ngọc kinh xuất quan đồng thời giá họa cho mình, nói vậy khi trận ác chiến này tiến hành, chân thân của hắn nhất định đã sớm dẫn nhân mã của Phù Dao cung vượt qua phòng tuyến, an toàn tiềm nhập vào Ma Uyên rồi!

Cũng chính là vì vậy, sau khi nhìn thấy phân thân của Phương Hành biến mất, tuy trong lòng bọn họ uất khí vô tận nghĩ lại mà sợ nhưng cũng chân chính thả lỏng cảnh giác, căn bản chưa từng nghĩ tới sau khi phân thân biến mất, tiểu ma đầu này dĩ nhiên lại mang cả chân thân tới đây...

Hơn nữa vừa ra tay liền tàn nhẫn lại tinh chuẩn dùng một kích giết chết Quỷ Mộc đang ở trạng thái suy yếu nhất!

- Ngươi... Ngươi...

Trong lòng Diệp Hồn Thiên không biết có bao nhiêu nghi hoặc đang dâng lên, nhưng cuối cùng y nói, cũng chỉ có một câu.

- Ngươi... tại sao ngươi đã trở về rồi?

Vừa nói câu này ra, y vừa bứt ra mà đi như một tia chớp, nhanh chóng trốn lên không.

Vào lúc này, y không còn chút chiến lực nào nữa, trực tiếp thi triển tốc độ mạnh nhất, giống như chó nhà có tang...

- Ta vẫn luôn ở đây mà...

Phương Hành cũng thành thật trả lời vấn đề của y, sau đó nhìn thân ảnh của Diệp Hồn Thiên nhanh chóng trốn chui trốn lủi. Hắn híp mắt cười cười, sau đó giơ bàn tay to dính thần huyết mới vừa giết Quỷ Mộc lên, nhẹ nhàng che thi thể của Thanh Dữu lại rồi bước một bước ra ngoài. Một bước nhẹ bỗng lại ẩn chứa đại đạo chí lý khó có có thể dùng lời diễn tả được, tốc độ trong một chốc đạt tới đỉnh phong, dường như một bước đã vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, thân hình quỷ dị xuất hiện trước người Diệp Hồn Thiên, sau đó giơ tay lên vồ qua, trực tiếp bóp cổ y.

Cảnh tượng này thoạt nhìn quả thực giống như là Diệp Hồn Thiên liều mạng trốn, chủ động đưa đến bên tay hắn vậy.

Cả người bị ma đầu kia chế trụ giữa không trung, mặt của Diệp Hồn Thiên đã biến thành màu đỏ tía, vô lực giùng giằng. Y muốn phản kháng lại chỉ thấy một tia hỏa ý cực thịnh vọt vào trong cơ thể mình, một thân tu vi cùng pháp lực lúc này trở nên trống rỗng, giống như người bình thường, mềm nhũn không còn chút lực phản kháng, chỉ có thể tuyệt vọng bị người ta chế trụ giữa không trung...

Một sự tuyệt vọng hiện lên trong lòng làm cho trong lòng y thậm chí xuất hiện sự tự giễu.

Khi nhìn thấy người bị ép vào tuyệt cảnh chỉ là một phân thân, y liền nghĩ ma đầu kia sớm muộn gì cũng sẽ bởi vì chuyện mình làm mà tới tìm mình gây phiền toái. Chỉ là cho dù như thế nào cũng không ngờ tới, hắn đã thực sự mang tới phiền toái lớn với mình, hơn nữa còn tới nhanh như vậy...

- Ta... Ta...

Nhìn thấy Phương Hành chế trụ mình, mãi lâu không mở miệng, Diệp Hồn Thiên liền dùng hết khí lực toàn thân muốn nói cái gì đó.

Ngược lại không phải là muốn nghĩ tới chuyện đào tẩu hay gì, chỉ là không cam lòng phải chết như vậy, dù sao cũng muốn nói gì đó, làm gì đó.

- Nghĩ lại thì vẫn nên giết ngươi một cách đoan chính một chút!

Chỉ có điều khi y vừa mới mở miệng lại bị Phương Hành cắt lời, rốt cục hắn như đã nghĩ ra lý do thoái thác, cúi đầu nhìn thoáng qua

Thanh Dữu trong ngực, sau đó sắc mặt trở nên ngưng trọng, chậm rãi ngẩng đầu lên, tinh quang bắn ra bốn phía, con ngươi nhìn thẳng hai mắt Diệp Hồn Thiên, giọng nói trầm thấp mà lãnh khốc, mang theo uy nghiêm của vương giả:

- Ta là Phương Hành, đảm nhiệm vị trí Đại Tư Đồ thứ ba mươi sáu của Phù Dao cung, Diệp Hồn Thiên, ngươi phản bội Phù Dao cung, sẵn sàng góp sức cho thần tộc, nhân thần đều phẫn nộ, hiện tại ta muốn thanh lý môn hộ, trảm tà phù chính, ngươi còn muốn nói gì nữa?

- Đại... Đại Tư Đồ?

Sắc mặt của Diệp Hồn Thiên trong thời gian ngắn đã thay đổi, mang theo ánh mắt khó tin, vẻ mặt lại có chút dở khóc dở cười.

- Thì ra là thế, thì ra là thế...

Vốn tưởng rằng Dao Trì đại trưởng lão Đoan Mộc Kỳ chết sẽ không thể ngăn được mình nữa, cho nên liền nắm lấy cơ hội không chút do dự phản bội Phù Dao cung, lại không ngờ tới mình nghĩ quá đơn giản. Cũng không biết là ai ra chủ ý cho Phù Dao cung, nói ngắn lại thì các nàng lại đưa ra một lựa chọn chính xác, mất đi một Đoan Mộc Kỳ đa mưu túc trí lại tìm được một tiểu ma đầu đầy dẫy xảo trá, buồn cười là mình trước đây lại vẫn không coi đám nữ nhân đó ra gì...

- Ta...

Diệp Hồn Thiên dùng hết tất cả khí lực để nói, Phương Hành cũng hơi hơi buông lỏng cánh tay, cho y cơ hội nói chuyện.

Thoạt nhìn khuôn mặt Diệp Hồn Thiên tự giễu, lắc đầu chỉ nói ra một câu:

- Ta... Ta là chết vì ngu xuẩn!

Nghe xong câu nói không đầu không đuôi này của y, Phương Hành hơi ngẩn ra, sau đó gật đầu:

- Đúng vậy!

Vừa nói chuyện, bàn tay hắn dùng sức, lòng bàn tay bỗng nhiên tỏa ra ác diễm vô tận, Diệp Hồn Thiên bị hóa thành tro tàn.

Một hơi thở đã nhẹ nhàng thổi sạch tro bụi đầy trời, lúc này Phương Hành mới xoay người nhìn sang Đạo Vô Phương, nhìn tên mập trên mặt vẫn còn mang sự may mắn kia, trên mặt hắn bỗng nhiên nở nụ cười bỡn cợt:

- Mới rồi ngươi nói ai là tên khốn kiếp hả?

Chương 1057: Thạch đài thần bí

- Chuyện này... Ta đùa thôi...

Vốn đã lâm vào tuyệt cảnh, nghĩ thầm hôm nay không thể còn sống trở về, Đạo Vô Phương lại bị Phương Hành hiện thân ngoài ý muốn làm cho sợ ngây người. Nhìn hắn đầu tiên là lén tập sát Quỷ Mộc, sau đó lại lấy thân phận Đại Tư Đồ của Phù Dao cung giết chết tên phản bội Phù Dao cung là Diệp Hồn Thiên, toàn bộ quá trình như nước chảy mây trôi cũng làm cho trong lòng gã mừng rỡ như điên. Lúc đầu đầy bụng oán giận hắn nhưng lúc này lại hận không thể lên ôm hôn hắn hai cái, chỉ có điều rốt cục đến khi ma đầu kia nhìn qua phía này, trong lòng gã chợt dâng lên một loại dự cảm rất xấu, trái tim gào khóc. Mình thật đúng là gặp xui xẻo, vận xui thúc giục mà! Lúc đó đã quyết định phải chết rồi, sao lại còn lắm miệng mắng hắn một câu chứ?

Lấy tính tình nhớ thù của tiểu ma đầu này, mình mắng hắn như vậy không phải là muốn chết sao?

- Được, ngươi ra tay giúp ta là đại nhân tình, có điều ngươi lại mắng ta, coi như chúng ta huề nhau vậy!

Phương Hành lại không động thủ, hài hước cười, cực kỳ hào phóng tha thứ cho Đạo Vô

Phương.

Làm Đạo Vô Phương suýt nữa phát khóc, để ma đầu kia phải nợ một nhân tình dễ dàng sao? Lại nói, mình bỏ ra cái giá lớn như vậy, thậm chí ngay cả mình cũng suýt chút nữa mất cái mạng nhỏ, kết quả là bởi vì thuận miệng mắng hắn một câu mà cứ như vậy huề nhau?

Nếu lấy nhân tình này làm chuyện trao đổi, vậy mình có thể tính là bồi tới già rồi?

- Sao ngươi lại trở về rồi?

Đạo Vô Phương không dây dưa nhiều ở vấn đề nhân tình nữa mà không kịp chờ đợi hỏi ra vấn đề đó.

Gã cùng Diệp Hồn Thiên và Quỷ Mộc đều giống nhau, sau khi nhìn thấy phân thân của Phương Hành biến mất, trong lòng hầu như tuyệt vọng, căn bản không nghĩ tới, tuy Phương Hành đã khống chế phân thân tới ác chiến một trận như vậy rồi, nhưng chân thân của hắn cũng lại chạy tới...

Nếu sớm quyết định chân thân sẽ xuất hiện, vậy còn phí tinh thần lớn như vậy làm cái gì?

- Ta vẫn luôn ở đây mà!

Nụ cười Phương Hành nhạt đi, cúi đầu nhìn

Thanh Dữu một cái, có chút bất đắc dĩ:

- Tuy là lấy phân thân làm mồi, nhưng ta cũng biết muốn lừa gạt những người này cũng không dễ dàng như vậy, chân thân vẫn luôn núp trong Hiến Bảo Liên Minh, nếu không, ngươi cho rằng bằng vào những người Lữ Kim Hồng cùng Hỏa Đầu Đà, ở đâu ra lá gan dám dẫn người qua đây vây công Bạch Đế thành? Aiz, chân thân của ta qua đây tuy là cũng có cam đoan cả kế hoạch tiến hành thuận lợi, nhưng quan trọng hơn là vì người phụ nữ này không thể thật sự để nàng chết không minh bạch ở đây được?

Lúc nói tới chỗ này thì có vẻ hơi mất mát, muốn nói lại thôi, khẽ lắc đầu một cái:

- Chẳng qua là ta cũng không ngờ tới, ta để cho nàng chủ động chịu chết chỉ là một trò đùa, nhưng người phụ nữ này lại thực sự chủ động đi chết, để cho ta ngay cả cơ hội cứu nàng cũng không có!

- Tiên tử Phù Dao cung trung trinh nghĩa liệt, thực sự khiến người ta đáng kính đáng ca ngợi!

Khi nói tới chuyện này, vẻ mặt của Đạo Vô Phương cũng nghiêm túc, trên thái độ này, mỗi người đều sẽ có kính ý tiên thiên.

- Không sai, nàng quả thực cố gắng đến mức khiến người ta bội phục, tối thiểu, ta chắc chắn không làm được việc này!

Phương Hành cúi đầu nói một câu, nét mặt lại bỗng nhiên dâng lên một sự nghi hoặc, cau mày lại quan sát Thanh Dữu một lượt, đột nhiên bu lại Đạo Vô Phương, thấp giọng nói:

- Chỉ có điều ngươi tới xem nàng bây giờ thử xem, đúng là đã chết rồi sao?

- Hả?

Đạo Vô Phương lại lấy làm kinh hãi, ánh mắt cổ quái nhìn Phương Hành một cái.

Thanh Dữu trong ngực hắn lúc này đã hoàn toàn không còn khí cơ nữa, ngay cả pháp lực đều đã hoàn toàn tiêu tán, rõ ràng đã chết hẳn rồi, nào còn nửa phần khả năng nào khác? Nhìn vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc của Phương Hành, thậm chí gã cảm thấy có chút lo lắng, chẳng lẽ là ma đầu kia bởi vì Thanh Dữu tự động chịu chết, mình lại không thể cứu được nàng nên bị đả kích quá lớn, đầu đã trở nên không bình thường rồi?

- Nếu nàng thật sự đã chết, vật ta đây mới vừa nhìn thấy là cái gì?

Ánh mắt Phương Hành trở nên cổ quái, trầm ngâm không nói, trong đầu hồi tưởng lại một màn mới vừa xuất hiện.

Lúc đó Thanh Dữu vì kích thích sát tâm của Phương Hành nên chủ động chịu chết, đâm ma kiếm qua lồng ngực của chính mình rồi nhẹ nhàng rơi xuống đất. Một màn đó cũng thực sự làm Phương Hành sợ hãi. Vào thời khắc ấy, phân thân của hắn bốc lên sát khí đáng sợ nhưng chân thân trong khoảnh khắc đó thẳng tắp đuổi theo, trong lòng suy nghĩ muốn nhanh chóng mang nàng trở về, nhìn xem thử có cách nào cứu nàng sống lại được hay không.

Lúc Thanh Dữu cách xa mặt đất hơn ba trượng, hắn đuổi theo sau đó ôm nàng trốn vào phía sau núi, lập tức muốn lấy một thân đại pháp lực cứu người. Chỉ có điều ma kiếm không phải khí giới bình thường. Một kiếm đâm ra không chỉ lấy tính mạng người ta, thậm chí còn đoạt thần hồn của người ta, cho dù một kiếm kia chỉ đâm thủng ngực của nàng, đối với người tu hành không phải vết thương trí mệnh nhưng lúc đó nàng thần hồn tiêu tán, pháp lực tan vỡ, còn sót lại một sợi linh tính, căn bản cũng không thể cứu trở lại được, tối đa chỉ giữ lại được chút linh tính đó mà thôi.

Cho dù không thể cứu sống được nàng cũng muốn dùng một chút linh tính này giúp nàng luân hồi chuyển thế.

Nhưng lúc Phương Hành quyết ý làm theo cách đó lại ngoài ý muốn thấy được một hình ảnh làm cho hắn hoảng sợ.

Lúc đó pháp lực toàn thân hắn hắn đều trút vào trong cơ thể Thanh Dữu, đuổi theo một chút linh tính đó, cũng đang nỗ lực tụ tập lại thần hồn đang tiêu tán của nàng. Nói theo một cách khác, hắn và Thanh Dữu vào thời khắc ấy giống như một thể, có thể nhìn thấy suy đoán của Thanh Dữu, nhận biết suy nghĩ của Thanh Dữu. Trong sự mơ hồ hắn liền thông qua tầm mắt của Thanh Dữu thấy được một thế giới mênh mông vô ngần. Đó là một nơi hư không vô biên vô tận, xung quanh đều là từng ngôi sao lớn, từng ngôi sao tô điểm trong hư không đen ngòm, sâu xa vắng vẻ.

Mà ngay chính giữa hư không lại trôi nổi một tòa thạch đài to lớn, nhìn không ra làm bằng vật liệu gì, bên trên điêu khắc đầy những phù văn cổ quái huyền ảo, từng tia thần quang từ trên bệ đá giống như một dòng sông nhộn nhạo, có vẻ thần thánh lại thê lương. Ở trên thạch đài thậm chí có rất nhiều bóng người, mê mang đi về phía trước, ở phía trước thạch đài có một loại thần lực khó có thể dùng lời diễn tả được đang kêu gọi bọn họ...

- Nơi đây là nơi nào?

Phương Hành cảm thấy khiếp sợ trong lòng, lại mê man, thậm chí cảm giác được một loại khủng hoảng.

Đây dường như là một thế giới sau khi chết, nhưng sau khi chết không có thế giới, Phương Hành thân là người tu hành, rất biết đối với chuyện này.

Điện U Minh trong truyền thuyết cũng không tồn tại, cho dù là bình thường mọi người hay đề cập tới một nơi luân hồi, cũng chỉ là một loại sức mạnh đại đạo của thiên địa không bàn mà hợp mà thôi. Người sau khi chết nếu như thần hồn không tổn hao gì sẽ bị sức mạnh này mang đi, tẩy sạch tất cả ký ức cùng dấu vết, sau đó lần thứ hai lấy diện mạo sinh linh Thiên Nguyên xuất hiện trên hậu thế...

Loại sức mạnh này là sức mạnh chí cường trong thiên địa, dường như không có ai có thể đối kháng được, tối đa cũng chỉ nương vào đặc tính của loại sức mạnh này làm cho mình có tổn thất nhỏ nhất về ký ức, dưới tình huống đó đạt được mục đích chính của người chuyển thế mà thôi.

Có thể hình dung như vậy, sức mạnh kia là một con sông lớn, trùng trùng điệp điệp, gió mạnh sóng cao, có lẽ có người có thể như một cái bè chống đỡ, hành tẩu trên hoàng hà này đến mục đích của chính mình nhưng tuyệt đối không có khả năng có người bằng vào sức một mình đối kháng được với sức mạnh của sông lớn kia, thậm chí là đoạt sức mạnh của sông lớn kia thành của mình. Đó đã là hành vi nghịch thiên, trên lý thuyết không có khả năng tồn tại...

Nhưng thạch đài phía kia lại làm cho Phương Hành sinh ra một loại ảo giác như vậy.

Nó đang đối kháng với sức mạnh luân hồi, cướp đi một vài thần hồn trong luân hồi. Ở một mức độ nào đó thì nó thậm chí đang đối kháng với đại đạo thiên địa, bởi vì lúc đó Phương Hành có thể nhìn thấy một vài linh quang vô tận vọt tới từ bốn phương tám hướng, tụ tập trên thạch đài này hóa thành thần hồn hoàn chỉnh, sau đó mê mẩn mịt mờ, hoảng loạn đi về phía trước, điều này nói rõ cái gì?

Thạch đài đang tụ tập những thần hồn tiêu tán lại, ai có thể làm được chuyện như vậy?

Nhìn thấy thạch đài này chỉ trong nháy mắt mà thôi, Phương Hành truy đuổi một điểm linh quang. Mà thấy thạch đài này hắn liền nhanh chóng thấy được. Thân ảnh của Thanh Dữu cũng xuất hiện ở trên thạch đài kia. Nàng đã gần như giải tán thần hồn, giống như một làn khói bay qua, nhanh chóng hóa thành một thần hồn hoàn chỉnh dường như có hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh, nàng như đã hiểu ra cái gì, từ từ quay người sang ngọt ngào cười với chỗ Phương Hành đang đứng, sau đó liền xoay người bước sâu vào trong thạch đài.

- Nơi đây là nơi nào...

Phương Hành theo bản năng kêu to, nhưng rất nhanh hắn đã bị một loại sức mạnh không thể kháng cự ép ra ngoài, cả người trở về thế giới hiện thực, thậm chí lui ra khỏi cơ thể Thanh Dữu, đầy mặt là sự khiếp sợ, si ngốc kinh ngạc không biết những gì mình vừa nhìn thấy là thật hay là giả!

Lại nhìn về phía Thanh Dữu, đây chẳng qua là một thi thể bình thường, thần hồn tiêu tán, pháp lực không còn, hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng bởi vì tình cảnh mình mới vừa nhìn thấy, Phương Hành lại hiện lên một suy nghĩ cổ quái trong lòng.

Thấy thế nào hắn đều cảm thấy hình như Thanh Dữu chưa chết!

Hoặc có thể nói cái chết của nàng không đơn giản như vậy...

- Ngươi làm sao vậy?

Đang rơi vào trầm tư, Phương Hành bị giọng nói lo lắng của Phương Hành làm cho tỉnh lại. Tên mập này thực sự bắt đầu lo lắng cho Phương Hành, thở dài an ủi:

- Ngươi cũng đừng quá thương tâm, vị tiên tử này coi như là cầu nhân được nhân rồi. Thế giới hôm nay đã gặp hạo kiếp, không biết bao nhiêu nghĩa sĩ bị thần tộc đoạt đi tính mệnh, chúng ta là người sống nhưng cũng không thể quan tâm tới tất cả được, vẫn nên phóng khoáng tâm tính một chút, tìm một cơ hội đuổi hết sinh linh của thần tộc ra khỏi Thiên Nguyên mới là chuyện chính nghĩa, báo thù cho bọn họ, so với việc thương tâm vì các nàng thì quan trọng hơn.

- Ừ, nhưng cũng không đơn giản như vậy!

Phương Hành thuận miệng qua loa một câu lấy lệ, không nói cho Đạo Vô Phương cảnh tượng mà hắn nhìn thấy.

Thứ nhất, bản thân hắn tới hiện tại cũng chưa biết cảnh tượng mình nhìn thấy là thật hay giả. Thứ hai, nếu như một màn kia là thật, vậy chờ khi thu thập được vật có sức mạnh đối kháng với đất trời, nhất định là có tác dụng vô cùng đáng sợ, hắn không dám tùy tiện tiết lộ...

- Tiếp đây ngươi chuẩn bị đi đâu?

Đạo Vô Phương hít một hơi, sau đó gượng cười nói:

- Thiên Nhất cung đã không trở về được nữa, cha ta đã biết cách làm của ta, nói không chừng sẽ giết ta, thể hiện tấm lòng với Thương Lan Hải, may mắn, ngươi đã giết cả Quỷ Mộc và Diệp Hồn Thiên rồi, sinh linh thần tộc cũng đã chết sạch, đám nhu nhược muốn tới thần tộc sẵn sàng góp sức cũng đã sớm bỏ chạy rồi, hơn nữa bọn họ người nhỏ, lời nhẹ, nói ra không có ai coi trọng, cũng không phải đến mức bởi vì việc làm của ta mà mang tới tai họa ngập đầu cho Thiên Nhất cung, chẳng qua là ta lại phải lần nữa lựa chọn lại con đường của chíng mình!

- Ta chuẩn bị mang đệ tử của Phù Dao cung tới Tịnh Thổ!

Phương Hành cau mày trả lời:

- Ta muốn đi tìm một tiểu hòa thượng, hỏi hắn một vài chuyện liên quan tới luân hồi!

Chương 1058: Thập bộ Thần Vương

Tin tức về một trận đánh ở Bạch Ngọc kinh trong thời gian ngắn nhất truyền khắp Thần Châu rộng lớn.

Hầu như tất cả sinh linh thần tộc đều bị trận chiến này làm cho kinh động. Trước là có người khinh thường, không tin, cho tới sau khi xác nhận tin tức này lại trở nên khiếp sợ, thậm chí là khủng hoảng. Thật sự là kết quả của trận chiến này quá mức dọa người, lớp phòng thủ của Bạch Ngọc kinh làm hơn bốn trăm sinh linh Lạc Thần tộc vong hầu như không còn. Hơn thế, con trai thứ hai của Thần Vương Lạc Thần tộc là Quỷ Mộc cũng đã ngã xuống trong trận chiến này. Ngoài ra còn có hơn trăm tu sĩ Bạch Đế thành quá giang đặc biệt muốn quy phục Lạc Thần tộc, hiến vật quý. Trong liên minh gần nghìn tu sĩ, tổng cộng hơn một ngàn năm trăm người, tất cả đều chết sạch. Có người nói phụ cần chiến trường đó máu chảy thành sông, xác chết chất đống như núi, ác quỷ ngày đêm gào khóc...

Tuy là nghiêm túc bàn về chuyện này, bên trong thực ra có rất nhiều người đều không phải là Phương Hành giết, nhưng dù sao trận chiến này còn lại quá ít người sống, chân tướng đã khó mà điều tra rõ ràng được. Vì vậy mọi người mệnh đoản, ngay cả thần tộc và nhân tộc, cuối cùng tất cả đều quy tội lên đầu Phương Hành.

Hơn một ngàn năm trăm sinh mệnh, kết quả bị một mình hắn giết sạch sẽ, đây là một chuyện đáng sợ dường nào?

Đồ tể!

Ban đầu, chư tu của Thiên Nguyên đặt cho Phương Hành cái tên “ma đầu” đã không thể hình dung hết được sự thù hận và sợ hãi của thế nhân đối với hắn. Vì vậy, cái danh “đồ tể” này âm thầm truyền ra, trở thành cách xưng hô mới mà rất nhiều sinh linh dành cho hắn…

- Hắn điên rồi sao? Không ngờ lại tàn sát tu sĩ nhân tộc…

- Cho dù đức hạnh của những người đó có yếu kém nhưng dù sao cũng là đồng tộc đồng loại, giết chóc như vậy quá âm ngoan rồi…

Không biết có bao nhiêu nhân tộc của đạo thống đều bị chuyện này làm cho chấn kinh, cho dù hắn ở trong trận chiến này đã chém giết hơn bốn trăm tên sinh linh của thần tộc, tuy là làm lòng người phấn chấn nhưng cũng cùng lúc tàn sát nhiều tu sĩ của nhân tộc như vậy, chuyện này quá đáng sợ. Nếu là trước khi sinh linh thần tộc giáng xuống, chỉ một phần giết chóc như thế thôi đã đủ để làm kinh động tới đại nhân vật đứng đầu chính đạo đứng ra diệt trừ tên ma đầu hắn!

Sau khi việc này truyền ra không biết có bao nhiêu lão tu “đức cao vọng trọng” đứng ra chỉ trích Phương Hành giết chóc quá nặng, tất sẽ gặp báo ứng.

Đám lão tu này lập trường và thái độ của họ không cần phải nói, phản ứng của sinh linh thần tộc thì càng đơn giản hơn!

- Ma đầu Phương Hành, nếu không diệt trừ được ngươi làm sao có thể giải được mối hận trong lòng ta?

Sau khi nhận được tin tức này, thần vương Lạc Thần tộc chính vị ở Bắc Câu Yêu địa nổi cơn lôi đình, trong một đêm không biết chém bao nhiêu đầu người của nhân tộc nô dịch cho hả giận, sau đó hạ thần chỉ phải giết Phương Hành. Rất nhanh liền có rất nhiều thần tộc bên trong Thiểm Điện tộc hưởng ứng, cho dù bây giờ chính là lúc cần dùng người để chưởng ngự Thiên Nguyên chư châu, ổn định cục diện cũng điều ra mười đại cao thủ, ba trăm thần binh, mượn đại trận truyền tống ở các nơi để tới Ma Uyên. Chỉ có một mục đích duy nhất chính là bắt Phương Hành về thần tộc, chịu thiên hình mà chết!

- Chuyện lần này làm lớn lên, ở trong nhân tộc ngươi cũng không có được danh tiếng gì tốt, thần tộc càng coi ngươi như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt không thể không giết ngươi. Hồ Quân trưởng lão đưa tin nói cho ta biết, thần tộc điều tới mười đại cao thủ, hơn nữa còn có ba trăm thần binh cẩn thận chọn ra, không giết ngươi không được.

Trước đây bọn họ sẽ không tùy ý phái binh vào Ma Uyên đâu...

Trong Ma Uyên, dưới một cái thác nước, tên mập Đạo Vô Phương đang nắm một tấm ngọc phù, than thở.

- Sự cố gắng của lão nhân này đã đạt tới một trình độ nào đó, ngươi đã phản bội Thiên Nhất cung rồi mà còn giấu giếm truyền tin cho ngươi nữa!

Phương Hành ngồi xổm ở bờ nước rửa mặt, cười hì hì quay đầu lại nói.

- Dù sao cũng là do ông ấy nhìn ta lớn lên, lúc có thể giúp ta vẫn sẽ giúp ta một chút, chỉ có điều chỉ còn lần này thôi, Hồ Quân trưởng lão nói bởi vì chuyện này mà Thiên Nhất cung cũng gặp phải nghi ky, cho dù không bị người ta nắm đằng chuôi nhưng thời gian này cũng không tiện, lần này ông ấy vì nghe được tin đó, sợ ta theo ngươi gặp phải xui xẻo nên mới truyền tin nói cho ta biết cách mầm họa nhà ngươi xa một chút...

Đạo Vô Phương thu hồi ngọc phù, thở dài một tiếng, trên mặt thịt béo cũng run lên hai cái.

- Vậy ngươi còn không mau chạy thoát thân đi?

Phương Hành cười hì hì nhìn gã.

Đạo Vô Phương liếc mắt:

- Ngươi cho ta là đồ ngốc sao? Chờ sau khi tới Tịnh Thổ, ta lập tức tách khỏi ngươi, nước giếng không phạm nước sông, cũng không thể để cho danh tiếng đồ tể của ngươi ảnh hưởng tới ta được, hơn nữa cao thủ của thập đại thần tộc tuy là đáng sợ, nhưng cũng không dám trắng trợn truy sát ngươi ở Tịnh Thổ. Chỉ cần chúng ta có thể chạy trốn tới Tịnh Thổ trước khi bọn chúng đuổi tới thì có thể thoát được một kiếp này...

- Trốn? Tại sao phải chạy trốn?

Phương Hành cười nhạt một tiếng, ngồi lên hòn đá ở bên cạnh, vung nước trong tay:

- Ở lại, theo chân bọn họ chơi một chút.

Nói rồi, dáng vẻ tràn đầy lòng tin nói:

- Đại đồ Thần Pháp Cương của ta đã có manh mối, đang cần phải có người tới tìm chết đây!

- Ngươi!

Ánh mắt của Đạo Vô Phương cổ quái nhìn hắn một cái, một lát sau lắc đầu:

- Ngươi xác định biết đối thủ lần này là ai chưa?

Phương Hành có chút đắc ý:

- Thiểm Điện tử ta từng giết rồi, lần này Quỷ Mộc cũng đã giết được, sợ đếch gì ai nữa!

- Ngươi có thể còn sống sót, thật sự là vận may bằng trời!

Đạo Vô Phương lại bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, nói:

- Đại khái từ sau khi ngươi trốn từ Hội Kê sơn liền vẫn trốn trong núi sâu, không có cơ hội chân chính hiểu được thực lực của thần tộc, cũng làm cho ngươi coi thường bọn họ, ta lại khác, vẫn biết chuyện của bọn họ nhiều hơn chút, nói thật, ba nghìn thần tộc, thực lực mạnh đến mức làm lòng người sinh ra sự tuyệt vọng. Không nói đến những thế lực kia có thể so với Chân Tiên, thậm chí thập đại Thần Cương cùng với Thần Chủ cao cao cao tại thượng căn bản không phải bằng vào chúng ta có thể phỏng đoán được thực lực và cảnh giới. Chỉ là đám thần tử vương tộc trong chư tộc cùng với các thần tướng cũng đều đáng sợ tới cực điểm, mãi sau ta mới biết được ngay lúc đó ở Hội Kê sơn, sinh linh thần tộc tới tuy là mang danh nghĩa ba nghìn thần tộc, kỳ thực chỉ là một bộ phận của đại quân thần tộc mà thôi...

Nghiêm túc nói, ánh mắt của Đạo Vô Phương đã có vẻ càng đáng sợ:

- Ba nghìn thần tộc, cho dù chỉ là liên minh ba nghìn thần tộc ngoại vực tuy vẫn gọi chung là thần tộc nhưng ngư long hỗn tạp, yếu mạnh đủ loại, sự đấu đá lẫn nhau cùng mâu thuẫn một lời khó nói hết, nhưng trên nguyên tắc, tất cả sinh linh thần tộc đều bám vào xung quanh thập đại Thần Vương, hình thành phe phái, được xưng là Thần Vương thập bộ!

- Lúc đó xâm lấn Thiên Nguyên chỉ là một bộ của Cửu U Thần Vương mà thôi, thần chúng của mấy bộ khác vẫn chưa tới, chỉ đang ở ngoại vực chuẩn bị chiến tranh, đang chuẩn bị chính diện khai chiến với Thánh Nhân của Thiên Nguyên đại lục cùng với một vài cao thủ ẩn núp, chỉ có điều ngay cả bọn họ cũng không ngờ tới Thánh Nhân thậm chí là một vài lão tổ tông Độ Kiếp của thế gia cũng không lộ diện, chỉ bằng vào một bộ của Cửu U Thần Vương cùng pháp bảo mà Thần Chủ ban thưởng đã tạo ra tiên kiếp vân đánh cho sức mạnh của chư đạo Thiên Nguyên không còn hình dáng, dễ như trở bàn tay thắng trận đầu tiên khi tới Thiên Nguyên...

Nói rồi, vẻ mặt của Đạo Vô Phương có vẻ hơi nghiêm túc:

- ...Đại quân chủ lực đang canh giữ ở tinh không ngoại vực, thật sự không có đất dụng võ, chẳng qua hiện nay bọn họ muốn ổn định cục diện của Thiên Nguyên nên vẫn đang không ngừng thêm binh, bây giờ bên trong thập bộ Thần Vương chúng đã trước sau có ba vị Thần Vương giáng tới rồi, lần lượt tọa trấn ba châu Thần Châu, Nam Chiêm, Yêu địa, đồng thời còn mang đến rất nhiều cao thủ hàng đầu trong thần tộc, mục đích chính là uy hiếp một vài tồn tại trong cấm khu của Thiên Nguyên đại lục, làm cho bọn họ không dám vọng động...

- Lúc này người đến đây truy giết ngươi chính là mười đại cao thủ, trong đó có ba vị thần tử vương tộc, còn có bốn tên thần tướng trứ danh kiêu dũng thiện chiến, ba vị còn lại có người nói cũng đều có thực lực quỷ dị của thần tộc, thực lực đủ để chiếm hai vị trí đứng đầu trong đám cao thủ tiểu bối của thần tộc, mà trong đó thực lực mạnh nhất là thần tử của Dạ Vương tộc, có người nói sở hữu danh tiếng không địch thủ phía dưới chân tiên, đừng nói là ngươi, đội hình này ước chừng có hy vọng thành công khi vây giết Thánh Nhân nữa, hiện tại ngươi còn dự định ở lại theo chân bọn họ chính diện giao thủ không?

- Ặc...

Phương Hành nghe xong lời này thì vẻ mặt trở nên ngưng trọng, sau một hồi lâu, nghiêm mặt nói:

- Hay là trước đi Tịnh Thổ đi!

Đạo Vô Phương lại bị lời này của hắn làm mắc nghẹn, không lời nói:

- Lời này của ngươi lại không hề chậm nhỉ!

Phương Hành chép một tiếng:

- Ta lại không ngốc!

Nói rồi khoát tay áo, lười biếng nằm ở trên tảng đá, nói:

- Vậy ngươi đi nói với đám phụ nữ một chút đi! Sau thời gian uống cạn chung trà thì sẽ khởi hành, đi tới Tịnh Thổ, hiện tại ta không tiện lộ diện, đám phụ nữ kia bởi vì Thanh Dữu chết mà sắp hận chết ta rồi!

- Hắc, Đại Tư Đồ nhà ngươi làm thực sự đáng thương đó!

Đạo Vô Phương lắc lắc một thân thịt béo, đứng dậy đi tìm đệ tử Phù Dao cung.

Mà Phương Hành thì nằm ở trên tảng đá, đang ngơ ngác nhìn bầu trời tới xuất thần. Lời của Đạo Vô Phương thật sự làm hắn có chút lo lắng, thực lực hiện nay của hắn cũng không kém, sau khi kết thành tiên anh, nội tình cường đại không nói, lại kiếm trảm thần hồn, đánh một trận với hai Nguyên Anh trước Hội Kê sơn, nhận được Bạch Thiên Trượng chỉ điểm, lợi dụng tiện anh cùng ma thân đi lên con đường “ngoại pháp nội uẩn” mà chưa từng có ai đi lên, ma thân chủ tu các loại thức công phạt, tiên anh thăm dò đại đạo, thông qua quá trình này thực lực của hắn cũng tăng cao, tăng trưởng trên diện rộng.

Lúc đánh một trận trên Hội Kê sơn, Thiếu Tư Đồ của Phù Dao Cung - Niếp Thiên Hồng kỳ thực đã có thực lực độ kiếp, nhưng Phương Hành cũng không bị rơi vào thế hạ phong, mà sao đó còn nhận được tiên pháp Loạn Thế Đồ của Phù Dao cung. Sau khi tu hành pháp môn Thánh Nhân, lĩnh ngộ đại đồ thần pháp, sức công phạt càng đột phá lần nữa. Hắn hôm nay tự nghĩ đã vô địch phía dưới độ kiếp rồi, cho dù đối mặt với tu sĩ độ kiếp, chỉ cần đối phương ở trong ba đạo lôi kiếp cũng chưa chắc không có lực đánh một trận, cùng cách nói thượng cổ thì có thể nói rằng bây giờ hắn còn không tính là tán tu, nhưng đã có thực lực nghênh chiến với Tán Tiên hạ vị, nhưng đối mặt với đối thủ mạnh hơn, dưới đáy lòng vẫn không nắm chắc, không dám đối chiến...

Mà lần này thần tộc phái mười đại cao thủ tới đuổi giết mình, sự lợi hại trong đó sợ rằng đã sở hữu thực lực có thể so với Tán Tiên trung vị cùng Tán Tiên thượng vị rồi. Ở trước mặt bọn họ, mình vẫn nên thu liễm một chút, dù sao cũng là người đã có vợ con...

- Ba nghìn thần tộc, thập bộ Thần Vương...

Vừa đi, Phương Hành vừa nói thầm trong lòng, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại:

- Tên mập này nếu nói trước đây thần tộc đã chuẩn bị xong việc giao thủ với Thánh Nhân, kết quả chỉ là công dã tràng đã nói rõ Thánh Nhân vô cớ mất tích kỳ thực không có liên quan gì với bọn chúng, nhưng hôm nay giữa thiên địa, ngoại trừ thần tộc, còn có ai có bản lĩnh bậc đó làm cho những lão quái vật kia không nói tiếng nào đã rời đi?

- Hay là nói bọn họ rời đi căn bản là tự nguyện, để lại chúng ta tự sinh tự diệt?

Trong miệng lẩm bẩm, vẻ mặt của hắn cũng trở nên có chút bất đắc dĩ:

- Chuyện này phiền phức đây, sinh linh thần tộc quả thực là lợi hại, nếu như tên mập chết bầm nói là sự thực, sợ rằng khi chưa bước vào Độ Kiếp căn bản cũng không có tư cách đặt chân nơi loạn thế này, mà cho dù bước chân vào Độ Kiếp cảnh, nếu không độ hết chính đạo lôi kiếp, trưởng thành tới mức có khả năng làm địch với Thần Vương thì cũng không có thực lực thủ ngự một phương...

- Chẳng lẽ nói...

Những lão quái vật kia, muốn để cho chúng ta dùng thời gian ngắn nhất đi hết con đường tu hành, trên con đường Độ Kiếp gian nan nhất này sao?

Chương 1059: Bình Hoang nguyên

- Ma Uyên nguy cơ trùng trùng, không thể xông loạn, theo như ghi chép thì con đường tương đối an toàn có thể đi xuyên qua Ma Uyên chỉ có ba, hoặc là mượn đường Bách Đoạn sơn, hoặc là qua Cổ Hoang nguyên, hoặc là đi đường vòng về phía đông Bạch Cốt sơn, ban đầu chúng ta dự định đi qua từ Bạch Cốt sơn, đó cũng là con đường an toàn nhất, có người nói bên trong đó có một vị tồn tại thần bí, không lâu trước đã từng thức tỉnh một lần, đánh chết thần sinh tới gần Bạch Cốt sơn, đã bị sinh linh thần tộc coi như là một tiểu cấm khu rồi. Trước đây tu sĩ nhân tộc đi qua Bạch Cốt sơn luôn gặp phải nguy cơ trùng trùng, nhưng bây giờ mượn đường nơi đó sẽ nhận được thủ hộ. Chúng ta mượn đường đó cũng là an toàn nhất, nhưng tiếc là, nơi đó quá xa.

Cầm trong tay một bộ bản đồ, Đạo Vô Phương tỉ mỉ phân tích với chư nữ Phù Dao cung. Bản đồ này là do gã lấy ở trong Thiên Nhất cung trước khi đi cùng Phương Hành tiến vào Ma Uyên. Từ trên bản đồ này thì gã quả thực vẫn luôn có tâm tư đi Tịnh Thổ, nếu không... sẽ không đặc biệt tìm kiếm tư liệu tạo ra một tấm bản đồ như vậy, vừa phân trần, vẻ mặt của gã vừa hết sức nghiêm túc:

- Chỉ có điều phía sau chúng ta có truy binh, nếu mượn đường ở Bạch Cốt sơn lại quá xa, cũng không phải lựa chọn sáng suốt, mà phía tây Bách Đoạn sơn lại có thần tộc đóng quân, cũng không an toàn, từ đó, có thể cho chúng ta con đường qua Ma Uyên, cũng thoát khỏi truy binh phía sau chỉ có thể qua Cổ Hoang nguyên mà thôi.

Chư đệ tử Phù Dao cung nghe xong đều trầm mặc không nói, đều nhìn phía ba vị tiên cô Dao Trì.

Mà ba vị tiên cô liếc nhau một cái, chân mày cũng gắt gao nhíu lại, Mạc Tâm tiên cô nói:

- Nếu như ta nhớ không lầm, Bình Hoang nguyên hẳn là căn cứ của vương tộc Hồng Hoang di chủng! Hồng Hoang Cốt điện chắc là ở chỗ đó, có thể an toàn đi qua được không?

Đạo Vô Phương thu hồi bản đồ, nghiêm mặt nói:

- Hồng Hoang Cốt điện quả thực ở chính giữa Bình Hoang nguyên, chỉ có điều nếu chúng ta mượn đường đương nhiên sẽ không đi xuyên qua vùng trung tâm mà là vòng qua Bình Hoang nguyên, đi dọc theo ranh giới dòng U Thủy xuôi dòng, cũng có thể né việc xung đột chính diện với Hồng Hoang dị chủng, hơn nữa ta từng thu thập tin tức rồi, nghe nói sau khi thần tộc xuất hiện thì Hồng Hoang dị chủng cũng đã ngủ đông toàn bộ, ngày bình thường rất ít khi bước ra khỏi Bình Hoang nguyên một bước. Chuyện này đối với chúng ta cũng là một tin tốt rồi, vấn đề mấu chốt hơn là...

Nói đến chỗ này, gã dừng lại một chút, cười khổ nói:

- Tổng cộng có ba con đường, Bách Đoạn sơn bởi vì tạo hóa Huyền Quan nên sinh linh thần tộc rất coi trọng, tuy Huyền Vực có thần lực phong ấn, bọn chúng hiện tại cũng không vào được nhưng đã bày trọng binh trấn thủ ở đó, rảnh rỗi cũng đừng nên tới gần, so với phòng tuyến Bạch Ngọc kinh còn sâm nghiêm hơn, mà đường tới Bạch Cốt sơn quá mức xa xôi, nhân số chúng ta lại nhiều, rất có thể còn chưa chạy tới được Bạch Cốt sơn cũng đã bị đuổi kịp rồi, đến lúc đó chỉ sợ sẽ là kết quả toàn quân bị diệt, có thể lựa chọn chỉ có Bình Hoang nguyên, hơn nữa pháp tắc thiên địa nơi đó đều đã vỡ nát, khó có thể ngự không, đối với chúng ta lại là một chuyện tốt, không dễ bị đuổi kịp!

- Đã như vậy thì cứ như thiếu cung chủ nói là được!

Mạc Tâm tiên cô hạ quyết tâm, vẻ mặt ngưng trọng nói.

- Hắn dù sao cũng là người của Thiên Nhất cung, chúng ta cứ vậy tin hắn sao?

Trong đám người ở bên cạnh có một nữ tử mở miệng, có chút chần chừ nói. Đối với các nàng, trong ba con đường, con đường tới Bách Đoạn sơn quả thực nguy hiểm, còn trong hai con đường khác, an toàn nhất đương nhiên là Bạch Cốt sơn. Vừa nghe tới Bình Hoang nguyên lại như là một con đường nguy hiểm nhất, dù sao nơi đó có Hồng Hoang di chủng đáng sợ sinh tồn, đây là tồn tại cấm kỵ của Thiên Nguyên.

- Không cần nói nhiều, thiếu cung chủ đáng giá tín nhiệm, hắn là bằng hữu của Đại Tư Đồ!

Mạc Từ tiên cô cũng thể hiện thái độ, nhẹ nhàng khiển trách nữ đệ tử kia một câu.

- Ah, Đại Tư Đồ, bản thân hắn liền...

Nữ đệ tử này lại không bị thuyết phục, ngược lại theo bản năng chêm thêm một câu.

Còn chưa nói xong, chư nữ đệ tử ở xung

quanh nghe được thì trên mặt cũng hiện ra một vẻ tức giận.

Kế hoạch mà Phương Hành dự tính cho Thanh Dữu liều chết đã truyền ra trong đám nữ đệ tử này. Lúc mới đầu tiểu công chúa Dao Trì Mạc Tiêu Thanh cùng ba vị tiên cô từng giải thích. Bản thân Phương Hành đi theo nàng thật ra chính là vì cứu tính mạng của nàng, cũng không thể để cho nàng đi chịu chết được, nhưng chẳng ai ngờ tới cuối cùng Thanh Dữu thật sự đã chết, hơn nữa lúc bên ngoài đồn Phương Hành một mình tàn sát hơn ngàn sinh linh đã có người tới chất vấn Phương Hành rằng Thanh Dữu có phải chết trong tay hắn hay không, Phương Hành cũng cười hì hì thừa nhận.

Từ chuyện này, trong lòng nữ đệ tử của Phù Dao cung đã khó tiếp tục đồng tâm đồng đức với Đại Tư Đồ của họ nữa.

Chỉ có tên mập Đạo Vô Phương nhiều lần muốn giải thích, Phương Hành lại phất tay nói không cần nói nhiều, Thanh Dữu đúng là chết ở dưới kiếm của mình, chuyện này không có gì hay để giải thích. Nếu các nàng muốn trách mình thì vậy cứ trách đi, cũng không có khả năng thành vợ mình được!

Điều này cũng làm cho trong lòng Đạo Vô

Phương có vài phần kính trọng đối với Phương Hành.

- Vậy liền xuất phát, đi tới Bình Hoang nguyên thôi!

Lúc bên này đang thương nghị, vẫn là Phương Hành trở về đưa ra quyết định, một nhóm hơn sáu trăm người cuồn cuộn điều khiển đằng vân, chạy về phía Bình Hoang nguyên sâu trong Ma Uyên. Trong Ma Uyên pháp tắc đổ nát, thiên địa cực khác, ở bên cạnh còn có thể đằng vân chạy đi, nhưng sau khi thâm nhập sâu vào Ma Uyên, từ phi là tự mình có cánh, còn không thì không thể cưỡi mây đạp gió được nữa. Chuyện này đối với đoàn của Phù Dao cung cũng là một chuyện tốt. Dù sao chuyện này không chỉ ngăn chặn tốc độ của các nàng mà đám cao thủ thần tộc đuổi tới phía sau cũng bị ảnh hưởng tới tốc độ.

Bình Hoang nguyên ở vị trí lệch đông nam của Ma Uyên, chính là một bơi bình nguyên bát ngát hiện đầy ao đầm cùng núi non thưa thớt mọc lên. Trên Bình Hoang nguyên có một dòng U Thủy vòng quanh nó kéo dài vô tận, tới thẳng một góc của Tịnh Thổ. Nơi đây chính là khu vực có nhiều Hồng Hoang di chủng nhất, tục truyền rằng đồ đằng của Hồng Hoang di chủng tượng trưng cho Hồng Hoang Cốt điện nằm ở sâu trong bình nguyên này, chỉ là chưa có ai từng thực sự nhìn thấy. Trước khi sinh linh thần tộc tới đây, nơi đây đã từng là một cấm địa hung hiểm nhất trong Ma Uyên, bình thường không có ai dám tới gần.

Trước đây thậm chí có lời đồn, Bình Hoang nguyên thực sự có rất nhiều quỷ dị tồn tại, khả năng ở trong một vũng nước nhỏ tầm thường cũng che giấu một con giao long có thể thôn phệ đại tu Nguyên Anh. Một đám ô dăng tầm thường khả năng trong thời gian ngắn sẽ hấp phệ một đội tu sĩ cảnh giới Kim Đan thành khô lâu. Một đám mây đen rũ xuống từ không trung liền có thể bất kỳ lúc nào giáng tia chớp đáng sợ xuống bên dưới.

Sau khi đằng vân chạy trên đường một ngày một đêm, chư tu đều ghìm đụn mây xuống bắt đầu bộ hành về phía trước. Lúc này trong hư không rõ ràng đã cảm giác được sát khí tràn tầng tầng, không có cách nào đáp mây phi hành như bình thường nữa, trừ phi mọc hai cánh cưỡi gió mà đi.

- Xuôi dòng U Thủy liền có thể chạy tới Tịnh Thổ trước khi nhóm truy binh kia chạy tới, đến nay, sinh linh thần tộc đều còn chưa từng trắng trợn tàn sát ở Tịnh Thổ bao giờ, nói rõ bọn họ rất kiêng kỵ với nơi đó, chúng ta vào Tịnh Thổ coi như là đã an toàn, hơn nữa chúng ta chạy theo dòng U Thủy không thâm nhập vào Bình Hoang nguyên cũng sẽ không phát sinh xung đột với Hồng Hoang di chủng.

Đi tới bên cạnh dòng sông mênh mông cuồn cuộn, nước sông đen như mực kia, mặc dù gọi là sông nhưng mặt sông nhìn qua như vô tích u thủy. Tâm thần của Đạo Vô Phương nhẹ nhõm, sau đó liền để đệ tử của Phù Dao cung lấy ra pháp khí có thể mượn đường nước sông mà đi, hoặc là kiếm gỗ phụ thêm mà đi, hoặc là hồ lô gặp nước không bị chìm, hoặc là điểm thủy thành băng hóa thành pháp thuyền, mỗi người mỗi cách, thần thông thi triển hết ra, cực kỳ náo nhiệt. Còn Phương Hành thì ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, không có đệ tử của Phù Dao cung nói chuyện với hắn, hắn liền không nói chuyện với người khác.

Hiển nhiên chư tu cũng đã sắp xếp thỏa đáng, ba năm người một tổ vào sông mà đi. Đại Tư Đồ như hắn thật không có nhân khí gì, vẫn lẻ loi một mình đứng ở trên bờ thoạt nhìn có chút lúng túng. Ba vị tiên cô Dao Trì ở phía trước dò đường, không lưu ý được việc nhỏ phía sau này, còn pháp bảo đi trên nước của thiếu cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương chính là một chiếc vảy rồng, hóa thành cái cối xay to vào nước không chìm, chỉ tiếc vảy rồng chỉ có mình gã còn đứng không đủ, đương nhiên cũng không đoái hoài tới Phương Hành được, chỉ có thể tự mình đi con đường của mình.

- Này, tiểu bại hoại, ta có một món pháp bảo có thể qua sông, ngươi muốn thì hãy đi cùng ta!

Ở lại phía sau có một người lắp bắp đi lên nói, nhìn có vẻ đĩnh đạc nhưng ánh mắt lại như có chút không nỡ, cũng là tiểu công chúa Dao Trì Mạc Tiêu Thanh, cầm trong tay một cái quạt lá cọ, đang thận trọng nhìn trộm sắc mặt của Phương Hành.

- Ngươi không sợ ta vào thời điểm nguy hiểm sẽ ném ngươi vào sông trước sao?

Phương Hành quay đầu nhìn nàng một cái, cười hì hì nói:

- Nước sông này là vật chí độc, tu vi thấp chạm vào sẽ chết ngay lập tức!

- Ngươi dám?

Lúc đầu vẻ mặt còn có chút chần chừ, tiểu công chúa lập tức phát giận, vung quạt lá cọ nói:

- Ta chắc chắn sẽ đẩy ngươi xuống dưới trước!

- Ha ha

Phương Hành cười lớn vài tiếng, sau đó bước một bước lên nắm ở bên hông nàng, thả người nhảy lên giữa không trung nhắm vào dòng sông đen thẫm nhảy xuống. Tiểu công chúa lại càng hoảng sợ, lúc đang muốn kêu to, sau lưng hắn lại có một tiếng xoạt vang lên, hai cái cánh khổng lồ như che khuất bầu trời chợt giang ra, ùng ùng vỗ lên vài cái đánh cho nước sông bên dưới tung lên bọt sóng. Còn hắn thì ổn định thân hình, ôm tiểu công chúa, cả người như một con chim lớn bay nhanh về phía trước, ngay lập tức đã bay được trăm trượng.

- Oh oh oh

Bay trên trời lược không đối với tu vi vủa tiểu công chúa Dao Trì đương nhiên không phải một chuyện gì đó quá mới mẻ, chỉ có điều vào lúc này dưới người chính là nước sông đen thẫm, phía dưới là đông đảo đệ tử Phù Dao cung, hơn nữa ngoài dự liệu như vậy làm cho nàng cảm thấy có chút kinh hỉ. Lúc sau hưng phấn kêu lớn lên cũng làm cho Phương Hành cạn lời, nghĩ thầm nàng thật sự không sợ mình ném nàng xuống dưới sông.

- Chuyện kia, thật ra ta biết trong lòng ngươi không thoải mái, tên mập mà ngươi dẫn về kia đã giải thích qua chuyện khi đó với ba vị cô cô rồi, ta cũng nghe trộm được, cũng đã giải thích với những người khác, chỉ là các nàng không hiểu, ta cũng không biết nên giải thích như thế nào với các nàng.

Qua một lát giống như tinh thần hưng phấn ban đầu đã trôi qua, sau một phen trầm mặc thì vẫn là Mạc Tiêu Thanh chần chừ lên tiếng.

- Ha ha, trong lòng ta không thoải mái.

Biết nha đầu kia muốn an ủi mình, Phương Hành thấp giọng cười nhẹ một tiếng, lắc đầu nói:

- Nhưng không phải là bởi vì các nàng!

- Vậy là vì cái gì?

Mạc Tiêu Thanh ngẩn ngơ, hỏi theo bản năng.

- Nhân tình đó!

Phương Hành thở dài một tiếng, cười khổ nói:

- Thứ gọi là nhân tình này thực sự là thứ quấn quýt nhất trên thế gian này, không thoát được nhưng cũng không bỏ được, rửa không sạch, ngược lại có thể càng tăng lên nhiều hơn, bây giờ ta đang nghĩ xem làm thế nào có thể trả lại đại nhân tình cho Phù Dao cung các ngươi, cho dù các nàng có thích ta hay không cũng không sao, dù sao cũng là do ta không thích các nàng trước.

Chương 1060: Sóng ác nổi lên trên dòng U Thủy

U Thủy tuy được gọi là sông, kỳ thực trong mắt người phàm so với biển thì còn rộng lớn hơn. Từng cơn sóng trùng điệp đánh ra, khí thế thông thiên, trên nước chằng chịt mây đen ẩn chứa nguy cơ không rõ. Từng luồng hắc phong như ngưng tụ thành thực chất từ xa xoắn tới như muốn xé rách tất cả, cho dù là sở hữu hai cánh, có thể ngự phong, nhưng ở trong hoàn cảnh như vậy phi hành cũng cực kỳ nguy hiểm. Chỉ có điều Phương Hành tài cao mật lớn, mở rộng hai cánh ra, tốc độ linh mẫn như bay ở bầu trời bình thường, xuyên qua trong từng cơn hắc phong thấp đầy trời cùng mây đen giăng kín, lại không hề bị thương.

Cho dù đối với những người đang ngự thủy bằng pháp bảo nhìn thấy cảnh đó cũng vã mồ hôi thay tiểu công chúa Dao Trì đang bay trên không trung cùng với Phương Hành, nhưng hai người đó lại là dáng vẻ hưng phấn. Nhất là Mạc Tiêu Thanh, được Phương Hành mang đi giữa nguy cơ trùng trùng xuyên qua hư không, không lo tiểu ma đầu sẽ thất thủ làm hại nàng, ngược lại còn hưng phấn tới thỉnh thoảng thét chói tai, vui vẻ như một tiểu hài tử!

- Aiz, đúng là người điên đụng phải kẻ ngu si, hai người này đúng là trời sinh một đôi...

Ngay cả ba vị tiên cô Dao Trì phía dưới cũng không khỏi lắc đầu cười khổ, nhìn nhau một cái, bỏ đi suy nghĩ muốn gọi bọn họ xuống trong đầu.

- Thanh Dữu chết thật ra là lựa chọn của bản thân nàng, Đại Tư Đồ không thể cứu được nàng, trong lòng cũng vẫn hổ thẹn, nhưng nhóm đệ tử bình thường lại không biết, hắn lại không muốn giải thích, ta thấy trong lòng hắn bây giờ mười phần uất khí lại cảm thấy có chút có lỗi với hắn, nhưng lại không biết làm như thế nào để khuyên hắn. Những đệ tử kia, trong lòng nhận định Thanh Dữu phải chết là sắp xếp của hắn, nói cũng không nói được!

Mạc Từ tiên cô có chút áy náy mở miệng, lại nói nên tâm sự của ba người ra miệng.

Ba vị tiên cô trong chốc lát đều trầm mặc, lúc đó Phương Hành cố ý nói muốn Thanh Dữu chịu chết để bảo đảm mọi người khác được chu toàn, nhắc tới cũng chỉ dùng giọng nói bỡn cợt mà thôi. Tuy từ góc độ đạo thống thì hi sinh một người, đổi lấy toàn bộ đạo thống bình an, chuyện này cũng tuyệt đối là kết quả mà các nàng có thể tiếp nhận. Hơn nữa sau khi Thanh Dữu xuất phát, Phương Hành cũng từng nói với các nàng, hắn sẽ nghĩ biện pháp cứu nàng ra ngoài, chỉ là không ai ngờ tới Thanh Dữu lại thực sự chết ở đó, cũng làm cho người ta hiểu lầm hắn.

Hiện tại, tâm tình bất mãn với Đại Tư Đồ Phương Hành đã lan tràn trong đám đệ tử Phù Dao cung, cho dù ba người các nàng giải thích cũng không có ai bằng lòng chấp nhận, chỉ là nghĩ ba người các nàng vì đại cục nên cố ý giải vây cho Phương Hành mà thôi...

Trầm mặc một lát, Mạc Tâm tiên cô dẫn đầu mở miệng trước:

- Kỳ thực cũng phải nói, bản thân hắn chính là tính tình đó, chỉ ba người chúng ta dùng ân cứu mạng cột hắn vào chiến xa của Phù Dao cung mà thôi, cũng không chân chính quy phục ở đây, mà chúng ta cũng chỉ cho hắn một danh phận mà thôi, kỳ thực ở trong lòng cũng chưa thật sự coi hắn trở thành Đại Tư Đồ chân chính đi?

- Nhưng hắn quả thực đã làm hết trách nhiệm của mình, không nói đâu xa, chỉ mang tất cả đệ tử của Phù Dao cung vào trong Ma Uyên cũng đã là việc mà cả ba người chúng ta đều không đủ sức làm được, mà thôi, chúng ta cũng đừng ép buộc hắn nữa, đợi sau khi vào

Tịnh Thổ nghỉ ngơi, thăm dò được tin tức của Hồng Nhi liền coi như giữa hắn và Phù Dao cung không ai nợ ai nữa, đến lúc đó để hắn tự do rời đi là được.

Lúc này Mạc Tiêm tiên cô lại rất kiên định, nhẹ nhàng thở dài, đưa ra quyết định.

-Nhưng hắn tu hành pháp môn của Thánh Nhân Phù Dao cung...

Mạc Từ tiên cô ngẩn người, lại có vẻ hơi lưỡng lự.

- Pháp môn vốn là truyền thừa của Thánh Nhân, Phù Dao cung chúng ta cũng chỉ là học được mà thôi, cứ mặc kệ hắn!

Mạc Tâm tiên cô nhẹ nhàng nói, nhưng khẩu khí không cho phép phản bác.

- Gió cao sóng lặng, tiến về phía trước khá nhanh, dựa vào tốc độ này, đại khái trong vòng mười ngày là có thể chạy tới Tịnh Thổ rồi!

Phía dưới, thiếu cung chủ Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương chắp tay đứng trên vảy rồng, tâm tình cũng trở nên thả lỏng, nhìn hai bên một chút. Phù Dao cung quả nhiên không hổ là đạo thống đứng đầu Thần Châu, đám nữ đệ tử kia tuy thực lực không đồng nhất nhưng quần tam tụ ngũ, hợp lực lại khống chế pháp bảo nhưng cũng có thể ứng phó được với U Thủy nguy cơ trùng trùng này. Lại nhìn quanh không có hình bóng của Hồng Hoang di chủng, nhìn tầng mây ở phía sau cũng không có dấu vết của cao thủ đuổi tới, xem ra kế hoạch mà mình định ra vẫn đi thông. Dựa vào tình huống hiện tại, bình an đi tới Tịnh Thổ sẽ không có vấn đề gì lớn.

- Ngươi đưa bọn ta tới Tịnh Thổ xong có chuồn luôn không thế?

Tiểu công chúa Dao Trì Mạc Tiêu Thanh ở trên không trung tuy là vui đùa thoải mái nhưng dù sao vẫn có tâm sự, nhỏ giọng hỏi.

- Nếu như ta đi, có tính là Đại Tư Đồ tại vị ngắn nhất của Phù Dao cung các ngươi không?

Phương Hành không trả lời thẳng, cười hì hì hỏi.

- Cũng không phải, trước đây Câu Ly Đại Thánh làm Đại Tư Đồ của Phù Dao cung ta, chỉ làm ba ngày rồi đi!

Mạc Tiêu Thanh đáp lại với sự thành thật, cười hì hì nói.

- Vậy ta liền yên tâm rồi!

Phương Hành cũng cười ha ha một tiếng, nói:

- Chỉ có điều ta sẽ không nói đi là đi, tốt xấu gì khi còn nợ nhân tình các ngươi, ta cũng không thích nợ ơn người khác, nhất là nữ nhân, hoặc là nhanh chóng trả lại, hoặc là dứt khoát quỵt nợ không trả...

- Ngươi ngươi ngươi... Ngươi làm sao có thể quỵt nợ chứ, quá ảnh hưởng tới hình tượng của ngươi trong lòng ta rồi...

Tiểu công chúa Mạc Tiêu Thanh nghe vậy thì cực kỳ không vui, ồn ào. Phương Hành lại không trả lời nàng, cười ha ha một tiếng, thấy phía trước có một đóa mây đen to lớn, liền rung hai cánh lên, gia tốc vọt tới đó, nhất thời làm Mạc Tiêu Thanh sợ tới mức kêu lớn lên. Chỉ có điều mắt thấy sắp xuyên qua đám mây đen đó, thân hình của Phương Hành lại lóe lên mang theo nàng chui qua từ giữa khe hở chật hẹp. Một màn nguy hiểm này nhất thời làm Mạc Tiêu Thanh trở nên hưng phấn, chỉ về mây đen đằng trước kêu to:

- Tiếp đi!

- Ha ha, hắn và tiểu công chúa ở trên trời chơi thật vui, cũng không sợ nhỡ đâu xảy ra chuyện gì không có cách giải quyết được!

Phía trên truyền tới tiếng cười, cũng dẫn tới một số đệ tử của Phù Dao cung bất mãn, cười lạnh lên tiếng.

- Nếu như hắn sơ sẩy đi vào tử lộ, không biết có tính là hy sinh vì Phù Dao cung chúng ta hay không...

- Ha ha, hắn sẽ chỉ để cho người khác đi hi sinh thôi, đại khái đây cũng là khả năng duy nhất hắn có thể hy sinh vì Phù Dao cung!

- Thật hy vọng có thể mau mau chạy tới Tịnh Thổ, tìm được Thiếu Tư Đồ...

Có nữ đệ tử thở dài, dẫn tới mấy người cũng thở dài theo.

Trên U Thủy mọi người đều có suy nghĩ riêng trong lòng, xung quanh lặng lẽ, chỉ có điều cho dù là như thế nào, có thể thuận lợi đi trên U Thủy về phía trước, không bị cao thủ thần tộc chạy tới phía sau đuổi kịp coi như có thể thở dài một hơi rồi. Tâm tình bắt đầu nhanh nhẹn hơn, chỉ có điều giống như ông trời đang trêu ngươi, ngay lúc mọi người đang mong đợi chạy tới Tịnh Thổ lại có dị biến nảy sinh. Vốn U Thủy đang khá bình lặng bỗng nhiên lại có gió mạnh thổi tới làm sóng nổi lên, một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, ngăn cản lối đi.

- Hửm?

Tuy là bay trên trời chơi vui vẻ, nhưng Phương Hành phản ứng cực kỳ linh mẫn, trước tiên phát hiện ra dị biến phía trước này, hai cánh phía sau rung lên bay thấp xuống phía dưới, ngăn ở phía trước vòng xoáy, tự tay chống một cái. Uy áp vô hình bao trùm xuống bỗng nhiên dẫn tới vòng xoáy kia tỏa ra một cơn sóng lớn mạnh mẽ trấn áp tới, hung mãnh đụng hai cái, sau đó sóng triều ào ngược ra ngoài...

- Dưới nước là thứ gì? Ra đây nói chuyện!

Một tay ôm tiểu công chúa Dao Trì Mạc Tiêu Thanh còn đang kinh hoàng chưa ổn định, Phương Hành vừa trầm giọng quát, tự có hung uy ngầm tuôn ra.

- Dưới nước có cái gì?

Mạc Tiêu Thanh lại càng hoảng sợ, duỗi đầu nhìn sang, cũng không để ý kiểu Phương Hành đang xách mình vậy có phải lịch sự hay không, trong lòng đều tràn đầy sự tò mò. Phải biết rằng U Thủy này có nước sông không tầm thường, chứa đầy sát khí lệ độc, cho dù so với nước hoàng tuyền cũng không quá. Tu sĩ bình thường bị dính một chút thôi cũng có thể bị mất mạng, tu sĩ Kim Đan cũng coi nó như đại độc. Lúc các đệ tử Phù Dao cung qua sông đều dựa vào pháp lực phòng ngự, rất sợ nhiễm phải một chút nước sông, cũng chỉ có tu vi như ba vị tiên cô Dao Trì cùng Đạo Vô

Phương là có thể thả lỏng chút!

Dưới mặt nước U thủy kinh khủng như vậy lại có một thứ còn sống?

Chỉ có điều đối với vấn đề mà Mạc Tiêu Thanh hỏi, Phương Hành không cần trả lời, tình cảnh trước mắt đã xuất hiện sự biến hóa.

U Thủy cuồn cuộn, vòng xoáy kia càng lúc càng lớn, giống như nước sông chảy ngược, từ trung tâm vòng xoáy có một thân thể ngăm đen chui ra, đầu tiên là một con giao long độc giác hắc sắc xuất hiện, thân như cái cối xay, lân phiến đen kịt phát sáng, chỉ có một đoạn thân thể dài hơn ba trượng lộ lên mặt nước, phía dưới còn không biết đang ẩn thân thể dài bao nhiêu, trên cái đầu như một ngọn núi lớn, con mắt vàng óng âm thầm nhìn sang.

Hơn nữa không riêng dưới nước xuất hiện dị biến, cho dù trên không trung cũng có rất nhiều bóng đen bay tới.

Ùng ùng!

Một con quái xà chiều cao hơn ba mươi trượng, lưng mọc hai cánh tới từ phía đông, xoay quanh trên không trung, sâu thẳm nhìn xuống phía dưới, sát khí dày đặc.

Một con tình diên* đôi cánh vĩ đại gần bảy mươi trượng thổi hết quái vân một phương từ trên trời giáng xuống, vững vàng nhìn chăm chú xuống bên dưới.

*Con chuồn chuồn

Sau đó, hoặc là cự cáp, hoặc là đại lân ưng liên tiếp xuất hiện, vây đám đệ tử của Phù Dao cung chặt đến mức không lọt một giọt nước, thân thể cao lớn giống như mây đen hầu như che khuất cả vùng trời này lại. Trên người tản ra khí thế hung ác cùng sóng nước hắc sắc ngày càng hiểm ác ở xung quanh làm một đám đệ tử Phù Dao cung đều trở nên hoang mang, thậm chí không có dũng khí lấy ra được pháp bảo để phòng thân. Đối mặt với đám Hồng Hoang di chủng chỉ nghe tới trong truyền thuyết này, cho dù các nàng gặp phải cũng giống như người phàm gặp hổ, lực bất tòng tâm.

Trong sự kinh sợ, ngay cả sắc mặt của ba vị tiên cô Dao Trì cũng tái xanh, quay đầu nhìn Đạo Vô Phương.

Còn Đạo Vô Phương cũng vừa sợ vừa nghi ngờ, muốn nói chuyện nhưng cái gì cũng không nói lên lời...

Xem ra ngay cả gã cũng hoàn toàn không rõ, lúc đầu trên U Thủy tĩnh lặng vậy, giờ lại bỗng nhiên xuất hiện nhiều Hồng Hoang di chủng như thế?

Bọn họ đã cố gắng đi dọc theo dòng U Thủy vòng qua Bình Hoang nguyên, theo lý thuyết muốn gặp một con Hồng Hoang di chủng cũng khó...

Sao lại lập tức đụng phải nhiều như vậy chứ?

Hơn nữa, phàm là người có chút nhãn lực liền có thể nhìn ra được, những con Hồng Hoang di chủng này dường như đặc biệt tới đây vì bọn họ.

Chư tu đều kinh ngạc, chân mày của Phương Hành cũng gắt gao nhíu lại, ánh mắt của hắn rơi vào người con quái xà mọc hai cánh trên lưng, gắt gao nhìn hai lần, ánh mắt nghi hoặc nhưng nhiều hơn là sự khiếp sợ, như là cảm nhận được khí cơ quen thuộc nào đó từ trên người nó...

Chương 1061: Thần Vương thứ mười hai

- Chư đệ tử cẩn thận!

Hồng Hoang di chủng xuất hiện làm trên mặt nước U Thủy hoàn toàn vắng lặng, không biết bao nhiêu người đều vô ý thức lấy ra pháp bảo, ngay cả ba vị tiên cô Dao Trì cũng lập tức chuẩn bị hạ lệnh chiến, đồng thời trong lòng cảm giác càng đáng sợ hơn. Hồng Hoang di chủng từ trước đến nay đều là tồn tại như ác mộng ở Thiên Nguyên đại lục, cho dù di chủng bình thường cũng có thực lực chống lại tu sĩ Nguyên Anh, mà Hồng Hoang di chủng có huyết mạch vương tộc, có thể bay trên không trung thực lực càng tăng lên theo cấp số nhân. Nhất là nơi mà chúng nó xuất hiện thật là đáng sợ, lặng yên không một tiếng động mai phục trên U Thủy này chặn các nàng ở một nơi hung hiểm nhất, tuyệt đối dữ nhiều lành ít...

U Thủy thủy ác, các nàng ở trên U Thủy làm thực lực có thể dùng không bằng phân nửa bình thường, nhưng đám Hồng Hoang di chủng này không chỉ có số lượng rất nhiều, thực lực mạnh mẽ, còn có thể mượn sức U Thủy càng làm cho sức mạnh của song phương đối lập khác biệt càng lúc càng lớn...

Nếu thật bắt đầu đấu ở chỗ này...

Trong lòng sinh suy nghĩ này, ba vị tiên cô đều trầm xuống:

- Sợ rằng toàn quân Phù Dao cung có thể bị diệt!

Chỉ có điều trong lòng các nàng cũng sinh ra vô số suy nghĩ...

Tại sao Hồng Hoang di chủng lại bất chợt xuất hiện ở giải đất bên bờ Bình Hoang nguyên này, hơn nữa số lượng còn đông đảo như vậy?

- Ha ha, chờ các ngươi đã lâu, tu sĩ nhân tộc...

Lúc đang tự kinh nghi, xa xa trong hư không lại vang lên một tiếng người, sau đó từng tia ngân quang đâm xuyên qua mây đen xung quanh hư không. Một con sinh linh toàn thân kim lân đen ngòm, khổng lồ như ngọn núi nhỏ bay lướt qua dòng U Thủy, đám Hồng Hoang di chủng ở xung quanh lập tức nhường ra một con đường cho nó, để nó bay tới ngay phía trước đám chư tu, hạ xuống đỉnh đầu của hắc giao một sừng. Chính là một con tích hạt ngân sắc hai cánh, đỉnh đầu có một vòng ngân quang tựa như vương miện khiến nó tràn đầy uy nghiêm của vương giả.

Trong nháy mắt nhìn thấy nó, sắc mặt của ba vị tiên cô Dao Trì cùng với Đạo Vô Phương đồng thời đại biến, ánh mắt là sự tuyệt vọng.

Với kiến thức của bọn họ đương nhiên không thể không nhận ra, di chủng màu bạc này đương nhiên là vương tộc...

Không phải sở hữu huyết mạch vương tộc, mà là vương tộc thuần huyết chân chính bên trong Hồng Hoang di chủng, sinh linh của Hồng Hoang Cốt điện!

Đối mặt với ánh mắt hoảng sợ của mọi người, trên khuôn mặt mọc đầy lân mịn của sinh linh vương tộc này tựa như lộ ra một loại ngạo nghễ khó có thể hình dung. Vương uy nhàn nhạt phóng ra từ trên người nó làm bọt sóng trên U Thủy ở xung quanh đều bị san bằng, mà con ngươi màu vàng của nó chậm rãi co lại quét qua đám người phía dưới, chậm rãi lên tiếng, miệng nói tiếng người:

- Trong mấy người các ngươi, ai là Phương Hành?

- Hửm?

Nghe Hồng Hoang di chủng mở miệng hỏi thế làm cho rất nhiều người ngoài dự liệu, mà sau khi nghe được lời nói của nó càng làm cho người ta kinh ngạc không thôi, chỉ cảm thấy tên của một người xuất hiện trong miệng của nó giống như là một chuyện vô cùng kỳ quái, vô ý thức nhìn về phía Phương Hành.

- Ngươi là tới tìm ta?

Nghe được những lời này, ánh mắt của Phương Hành thu hồi lại từ quái xà hai cánh ở phía sau, nhíu mày hỏi.

- Ngươi chính là Phương Hành? Phương Hành đại khai sát giới ở Bạch Ngọc kinh?

Nghe được tiếng nói của Phương Hành, đầu lớn của sinh linh vương tộc giương về phía sau, con ngươi co lại giống như châm, tựa như làm vậy mới có thể thấy rõ ràng Phương Hành ở cách mình không xa kích cỡ tương đương một con kiến nhỏ là dáng vẻ gì, trong khẩu khí lại nghe không ra vui giận. Chỉ là vừa nghe nó nhắc tới tên Phương Hành, trên dưới Phù Dao cung nhất thời sắc mặt nghiêm trọng, đối phương quả nhiên là tới có mục đích!

- Có chuyện gì cứ nói đi, ta đang vội đi!

Phương Hành tựa như có tâm sự, ngẩng đầu nhìn sinh linh vương tộc, trầm giọng nói.

- Ha ha, vội đi? Ngươi không đi tiếp được nữa rồi!

Sinh linh vương tộc tựa như nghe được chuyện cười nào đó, hừ hai tiếng rồi thở ra một hơi dài, cười lạnh nói:

- Từ sau khi nhận được truyền thư của bằng hữu thần tộc, ta liền sai đại tướng thủ hộ ở U Thủy này, còn không biết ngươi có chọn đường sông này để tới Ma Uyên hay không, hiện tại xem ra vận may của ta cũng không tệ, ngươi quả nhiên là chọn đi qua từ nơi này, cuối cùng cũng có thể khiến cho ta có câu trả lời hợp lý cho bọn họ rồi...

- Bằng hữu thần tộc?

Bốn chữ nhẹ bỗng này lại làm chư tu Phù Dao cung đều đại biến sắc mặt, lấy hết các loại pháp bảo ra, trong chốc lát trên không trung có đầy thần quang đan xen vô cùng xinh đẹp, ẩn chứa từng luồng thần uy. Còn đám Hồng Hoang di chủng ở xung quanh nhìn chằm chằm cũng đồng thời ngẩng người lên, một thân hung uy bạo phát, lập tức làm bầu không khí vùng này trầm xuống, tràn đầy sát khí, dường như sắp nảy sinh giết chóc!

- Hồng Hoang di chủng... Cũng sẵn sàng góp sức cho thần tộc rồi?

Phương Hành cũng hơi ngẩn ra, có chút khó tin nhìn sang sinh linh vương tộc, lại nhìn quái xà một cái.

- Có gì mà đầu nhập hay không đầu nhập chứ, sinh linh Hồng Hoang bọn ta vốn có khởi nguyên tương tự với thần tộc, đều là chủng tộc ban đầu sinh ra ở thời kỳ hỗn độn, huyết mạch tương tự với đại đạo, trời sinh ẩn chứa thần lực, dùng cái này suy luận, Hồng Hoang sinh linh bọn ta cũng là một loại thần tộc, hơn nữa bằng vào thực lực của Hồng Hoang Cốt điện của ta, sao cần đầu nhập vào chứ?

Sinh linh vương tộc nở nụ cười lạnh, hình như có sự tự ngạo:

- Thần chủ đã sớm giáng pháp chỉ xuống, có ý định phong cho cha ta làm Hồng Hoang Thần Vương, đứng sau vị Thần Vương thứ mười hai trong mười vị đại Thần Vương của ba nghìn thần tộc!

Thần Vương thứ mười hai?

Nghe được câu nói này, trong lòng của mỗi người đều trầm xuống.

Tin tức ngoài ý muốn nhất lại hỏng bét nhất xuất hiện, Hồng Hoang di chủng vậy mà lại chọn đứng ở phe thần tộc!

Tin tức này khiến người ta khó có thể chấp nhận được, nhưng dường như cũng nằm trong dự liệu. Trước khi sinh linh thần tộc giáng tới, Hồng Hoang di chủng luôn là cộng địch của Thiên Nguyên. Thần Ma từng bày một bộ đại trận đặc biệt phòng ngừa Hồng Hoang di chủng lao ra khỏi Ma Uyên, mà khi kế hoạch kéo rơi Huyền Quan của Thánh Nhân thực hiện, Hồng Hoang di chủng đã từng tấn công Bạch Ngọc kinh, đại chiến với tu sĩ nhân tộc. Có thể nói, Hồng Hoang di chủng vẫn luôn là đại địch của tu sĩ nhân tộc, lựa chọn đứng ở phe đối lập với tu sĩ nhân tộc dường như cũng không có gì khó hiểu. Huống chi, thần tộc còn đưa ra điều kiện phong phú như thế?

- Cho nên ngươi đang thay thần tộc tới bắt ta?

Nét mặt Phương Hành không nhìn ra vui giận, trầm mặc một lát rồi cười nhạt một tiếng hỏi.

- Đương nhiên!

Sinh linh vương tộc trả lời rất tự nhiên, tuy thân thể của nó khổng lồ nhưng giọng nói lại có chút âm nhu, cười tủm tỉm nói:

- Ngươi là một trong thất hung, chính là một trong những tu sĩ nhân tộc mà thần tộc muốn bắt nhất, sau khi đánh một trận trong Bạch Ngọc kinh càng trở thành người mà bọn họ muốn bắt nhất, cho dù là người nào bắt được ngươi đều sẽ lập được đại công. Nếu ngươi ở bên ngoài, Hồng Hoang Cốt điện bọn ta cũng lười điều người ra ngoài tìm ngươi, nhưng nếu ngươi đã chủ động đưa tới cửa, chúng ta làm sao có thể bỏ qua cơ hội lập công lớn như thế này được?

- Bảo vệ Đại Tư Đồ!

Mạc Tâm tiên cô thấp giọng quát chói tai, lấy ra một thanh cổ kiếm bay lơ lửng ở đỉnh đầu của mình, tiên khí dày đặc, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm ra.

Chung quanh, chư đệ tử Phù Dao cung nghe vậy thì lập tức thúc giục pháp lực, trong chốc lát thần lực bạo phát, chuẩn bị xuất chiến...

Đã nói tới mức độ này rồi, kỳ thực đã không cần thiết phải nói thêm nữa.

Nhưng Phương Hành lại phất phất tay, ý bảo các nàng bình tĩnh chớ nóng, hắn nhíu chặt lông mày, sau đó buông ra, ánh mắt quét qua sinh linh vương tộc cùng với đám Hồng Hoang di chủng ở xung quanh đang nhìn chằm chằm, vẻ mặt tỏ ra sung sướng. Chắp hai tay sau lưng đạp không về phía trước, đi hai bước về phía sinh linh vương tộc kia, sau đó cười tủm tỉm nói:

- Đã từng nghe nói tới sự lợi hại của Hồng Hoang di chủng, trước đây cũng đã từng quen biết, từng đấu mấy trận, chỉ có điều xưa đâu bằng nay, con thằn lằn ngân sắc như ngươi, thật có lòng tin có thể ngăn cản được ta sao?

- Thằn lằn ngân sắc...

Trong chốc lát không biết bao nhiêu người đều lạnh lòng, lo sợ bất an...

Đây chính là vương tộc chân chính của Hồng Hoang Cốt điện đó, ma đầu kia lại gọi nó là thằn lằn?

Thằn lằn nhà ngươi lớn như vậy sao?

Chỉ có điều lúc Phương Hành nói cũng đang âm thầm vận pháp lực, khí tức trên người lúc đầu như có như không, lúc này tựa như nước ào ra khi mở cống, ùng ùng vận chuyển, tiên phong đạo uẩn, chiếu rọi trên không trung làm cả người hắn tựa như được bao bởi tiên phong. Trên người tản ra tiên uy như mưa thuận gió hòa, thổi bay hung uy trên người sinh linh vương tộc không còn chút nào, thậm chí ngay cả đệ tử Phù Dao cung đang hoảng sợ ở phía dưới cũng chợt sinh thêm lòng tin, cầm pháp bảo ổn định một chút.

So sánh với sinh linh vương tộc, hắn không lớn bằng một ngón tay nhưng một thân khí thế lại không hề rơi xuống hạ phong một chút nào, thậm chí mơ hồ cao hơn chút!

- Ha ha, quả nhiên không hổ là ma đầu hung mãnh!

Ngoài dự đoán của mọi người, đối mặt với sự khiêu khích cùng cuồng ngạo của Phương Hành, di chủng vương tộc lại không hề tức giận, ngược lại âm thầm nở nụ cười:

- Nói thật, bằng vào bản lĩnh của ngươi đại khái thật sự có thể đào tẩu, tuy ta liều mạng thì có thể giữ được ngươi lại nhưng ta lại không muốn liều mạng, chỉ có điều ngươi thực sự nghĩ vậy là xong sao? Tuy chúng ta không nắm chắc có thể giữ lại ngươi nhưng có thể bảo đảm một điểm là kết quả nếu thật cần nhờ chém giết để giải quyết vấn đề này thì ở đây ngoại trừ ngươi ra tuyệt đối sẽ không có người thứ hai sống rời khỏi nơi này...

Sau khi tiếng nói của nó vừa dứt, di chủng xung quanh đột nhiên đồng thời ngửa mặt lên trời gào to, từng tiếng gầm to lớn như cuồng phong tập kích bốn phía, chấn động tới một số người đứng không vững. Nước sông đen ngòm dưới chân càng vào lúc này bị cuốn lên sóng lớn vạn trượng, như từng bức tường thành dâng lên giữa không trung, dường như tấn công về phía đệ tử Phù Dao cung trong vòng vây, vô cùng đáng sợ.

Không biết bao nhiêu người lúc này sắc mặt trở nên tái nhợt, tim đập loạn, các nàng hiện tại phải công nhận, sinh linh kia nói là sự thật. Trên U Thủy nguy cơ trùng trùng này, nếu như khai chiến với đám Hồng Hoang di chủng đó, các nàng thật sự có thể toàn quân bị diệt.

- Ngươi có hai lựa chọn, hoặc là ngoan ngoãn đi theo ta, ta cũng lười làm khó dễ đám nữ nhân này, ta sẽ thả các nàng rời đi, hoặc là nói chuyện bằng bản lĩnh thật sự, ở đây đại chiến một trận, ngươi có bản lĩnh có thể tự mình đào tẩu, nhưng đám nữ nhân này phải lưu lại dẹp loạn lửa giận của ta rồi... ồ, tên mập kia thoạt nhìn cũng không tệ, có thể làm một viên thịt tròn ăn lót dạ trước, chắc là không nhét nổi kẽ răng...

Nó trong bình tĩnh mang theo tàn nhẫn nói giống như trêu tức lại làm mỗi người có mặt đều cảm thấy chấn động trong lòng. Có người nghĩ tới sự đáng sợ của đám Hồng Hoang di chủng này, trong bụng lo sợ, có người trong lòng hiện lên hy vọng chạy trốn, theo bản năng nhìn về phía Phương Hành, nhiều người thì trong lòng lưỡng nan, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không hạ được quyết định, chỉ có thể mờ mịt nhìn bốn phía, không biết nên phản ứng thế nào.

Nhưng lúc này Phương Hành lại trả lời cực nhanh, nhàn nhạt quay đầu nhìn con quái xà lưng mọc đôi cánh một cái, sau đó vẻ mặt buông lỏng giơ tay áo, cười nói:

- Sao ngươi không nói sớm, vậy để cho những người này đi thôi, ta đi với ngươi!

Chương 1062: Khoảng cách khác biệt

- Đại Tư Đồ, tuyệt đối không thể làm vậy!

Nghe được Hồng Hoang di chủng đang dùng tính mạng của đệ tử Phù Dao cung để uy hiếp Phương Hành, sắc mặt của ba vị tiên cô Dao Trì đồng thời trở nên tái nhợt. Mạc Tâm tiên cô không rảnh suy tư, liền bật thốt lên, đồng thời trên người tiên phong rung động, cũng nhảy tới giữa không trung, vừa thúc dục pháp lực chống đỡ sát khí tập kích vô hình giữa không trung, vừa đứng ở trước người Phương Hành, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị xuất thủ tương trợ!

- Aiz, chuyện này nguyên nhân bắt nguồn từ ta, ta không thể không quan tâm được!

Lúc này Đạo Vô Phương tìm tới khẽ thở dài một tiếng, long lân ở dưới chân bốc lên nhảy vọt lên giữa không trung, nhẹ cười khổ.

Là sai lầm của gã mới dẫn tới đoàn người này phải rơi vào tuyệt cảnh bậc này, gã cũng không thể thoái thác, phải tham gia vào trận chiến này rồi!

- Tiểu thổ phỉ, chuyện cũ truyền lưu trong thế gian có một vài đại thần thông giả khi bị cừu địch uy hiếp, vì bảo trụ mạng của bằng hữu của mình mà bỏ qua việc chống cự, mặc dù trong truyền thuyết đều là nhân vật anh hùng nhưng những anh hùng này đều không có được kết quả tốt gì. Ngươi đừng có vờ ngớ ngẩn, hiện tại dị bảo Dao Trì Tam Tiêu Phiến đang ở trong tay ta, theo ta cùng nhau đánh một trận, chúng ta bắt giặc phải bắt vua trước...

Tiểu công chúa Dao Trì Mạc Tiêu Thanh

dường như cũng sợ Phương Hành cậy mạnh, ở bên cạnh cấp thiết nói, quơ bảo phiến lên.

- Thật là ngu ngốc, tưởng đầu mình là bánh màn thầu hay sao?

Phương Hành liếc Mạc Tiêu Thanh một cái, lẳng lặng gượng cười một tiếng.

Chỉ có điều thấy được nàng giữ nguyên thái độ của mình thì cũng cảm thấy được an ủi, không quá mức uất ức.

Chỉ có điều ngay lúc sát khí tràn ngập, trận đại chiến này sắp sửa bùng nổ, sinh linh vương tộc lại cười thật thấp, ánh mắt tựa như có hơi giễu cợt liếc qua mọi người, nhẹ giọng nói:

- Một đám nữ nhân của Phù Dao cung lại có thể xưng hùng ở Thần Châu Trung Vực nhiều năm như vậy, quả nhiên là có lý do, chỉ có điều nếu các người thật sự xác định ở đây vì một tên ma đầu bị thế nhân phỉ nhổ liều mạng với Hồng Hoang di chủng ta sao? Ha ha, vậy nếu Thiếu Tư Đồ chân chính của Phù Dao cung nghe nói tới chuyện này, đại khái trong lòng cũng sẽ...

Nó nói đến chỗ này, bất chợt dừng lại, dường như đang cố ý thừa nước đục thả câu.

Nhưng nghe xong lời của nó, chư nữ đệ tử của Phù Dao cung cũng kinh hãi, đã có người gấp gáp quát lên:

- Ngươi biết Thiếu Tư Đồ ở đâu sao?

- Ha ha, ta không biết hắn ở đâu, chỉ có điều nửa tháng trước, ta từng nghe được một tin đồn, Thái Âm tộc Vĩnh Ám thần tử từng đại chiến một trận với một thanh niên cao thủ của nhân tộc trên Băng Nguyên cực bắc Tịnh Thổ, cuối cùng lưỡng bại câu thương, Vĩnh Ám thần tử được sinh linh thần tộc cứu đi, vị thanh niên cao thủ nhân tộc họ Niếp kia lại bị thương mà chạy, biến mất trên Băng Nguyên, ai cũng không biết hắn còn sống hay đã chết, có thân phận gì, nhưng có người từng chứng kiến, nói người nọ thi triển thuật pháp cực kỳ giống thuật Nhất Chỉ Điểm Giang Sơn...

Sinh linh vương tộc như cười như không, từ tốn nói, dường như đang tự thuật một việc nhỏ không có chút ý nghĩa nào.

Nhưng nghe vào trong tai của chư đệ tử Phù Dao Cung lại không khác nào sấm sét giáng giữa trời quang, trong chốc lát sắc mặt cũng thay đổi, buồn vui giao hòa.

Nếu thanh niên cao thủ nhân tộc họ Niếp, lại hiểu được bí thuật Nhất Chỉ Điểm Giang Sơn, đó không phải là Thiếu Tư Đồ thì là ai?

Cùng lúc đó, trong lòng các nàng rốt cục được bỏ đi một tảng đá lớn, biết được Thiếu Tư Đồ xuất hiện ở Tịnh Thổ, vậy dĩ nhiên là nói rõ y còn chưa chết trong trận đại loạn ở Hội Kê sơn, nhưng cùng lúc, các nàng nghe nói Thiếu Tư Đồ đại chiến với thần tử của Thái Âm tộc, sau đó biến mất, trong lòng lại xuất hiện sự lo lắng vô tận. Có người khóc, có người cười, trong chốc lát lại loạn tung tùng phèo...

- Ôi chao ôi, thật thương cho vị đạo hữu nhân tộc họ Niếp kia, lúc này đại khái đang núp ở nơi nào đó trong Băng Nguyên để chữa thương, hoặc là đang đứng sát biên giới giữa sự sống và cái chết vì bị thương nặng cũng khó nói, trong lòng đang mong mỏi có môn nhân trưởng bối đi cứu hắn, nhưng lại không biết, môn nhân trưởng bối của hắn đang bởi vì người khác không tiếc để bản thân chôn vùi trong Ma Uyên nữa, cũng không biết sau khi hắn nghe nói chuyện này thì sẽ ra sao...

Sinh linh vương tộc thấp giọng nở nụ cười, trong giọng nói càng lúc càng rõ ràng ý đùa cợt.

- Câm miệng... Ngươi... chuyện ngươi nói là thật?

Mạc Tâm tiên cô lớn tiếng hét lớn, nhưng ánh mắt phức tạp thể hiện trong lòng nàng đang do dự khó quyết!

- Ta là con của Hồng Hoang Thần Vương, lại cần phải tự hạ thân phận dối trá gạt người hay sao?

Sinh linh Vương tộc thấp giọng cười nhạt, căn bản không thèm trả lời câu hỏi của Mạc Tâm tiên cô, ngược lại cái cánh bằng thịt đưa ngang một cái, cười lạnh nói:

- Hôm nay ta dẫn người tới đây chỉ là vì một mình ma đầu kia, cũng không muốn tính toán với đám Phù Dao cung các ngươi làm gì, hiện tại cho các ngươi một cơ hội, hoặc là không đếm xỉa đến, tiếp tục con đường của các ngươi, đi tới Tịnh Thổ Băng Nguyên tìm Thiếu Tư Đồ của các ngươi, hoặc là ở lại đây hết!

Sau khi câu nói của nó hạ xuống không khí chung quanh càng quỷ dị tới cực điểm, trái tim tất cả mọi người đều trở nên nặng nề.

Mạc Tâm tiên cô trong chốc lát không nói gì, mày nhíu chặt lại, do dự.

- Mạc Tâm tiên cô, chúng ta...

Ở bên cạnh nàng, cũng đã có đệ tử Phù Dao cung khóc rống lên, tha thiết nhìn Mạc Tâm tiên cô.

Cho dù hai tiên cô khác ở bên cạnh cũng đều mang vẻ mặt phức tạp, trong lòng hỗn loạn đủ mọi suy nghĩ, trong chốc lát do dự khó quyết.

Mà ba người các nàng đều bị làm khó như vậy, rất nhiều đệ tử Phù Dao cung càng không cần phải nói. Sau khi nghe được tin tức của Thiếu Tư Đồ Niếp Thiên Hồng, trong lòng các nàng sớm đã rối loạn, ngay cả pháp bảo bên người cũng đang không ngừng run rẩy, vố số ánh mắt tha thiết nhìn về phía ba tiên cô họ Mặc, hy vọng các nàng sớm đưa ra quyết định. Còn có người chuyển ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Phương Hành, không nói gì, nhưng trong từng ánh mắt bi thương phức tạp đó cũng đã ẩn chứa quá nhiều sự thỉnh cầu, chỉ là không cách nào nói ra khỏi miệng được...

- Aiz, quả nhiên là khoảng cách khác biệt...

Lúc này Đạo Vô Phương cũng không nhịn được thay Phương Hành cảm thấy bi ai, nhưng lại không biết ngắt lời như thế nào.

Gã chỉ có thể tưởng tượng, nếu như ba vị tiên cô thực sự đưa ra quyết định, tình cảnh phía kia quả thực sẽ cực kỳ xấu hổ.

- Được rồi, hiện tại ta là Đại Tư Đồ của Phù Dao cung...

Cũng ngay lúc ba vị tiên cô còn khó quyết, Phương Hành bỗng nhiên cau mày lên tiếng, thầm vận pháp lực, thanh âm cuồn cuộn truyền khắp nơi, sau đó ánh mắt của hắn quét qua chư đệ tử của Phù Dao cung, rồi nhìn về phía sinh linh vương tộc của Hồng Hoang di chủng, khinh thường cười nói:

- Một ngày chưa thoái vị, lời của ta chính là pháp chỉ, chẳng lẽ còn có người dám không nghe theo hay sao? Hiện tại ta đi với ngươi, thả các nàng rời đi đi! Bớt diễn trò trước mặt ta đi, có tin nếu chọc giận ta ta sẽ lột một thân ngân bì của ngươi xuống làm giày đi hay không?

- Hừ!

Sinh linh vương tộc dường như có hơi tức giận, nhưng lại không phát hỏa.

Mà ba vị tiên cô Dao Trì ở xung quanh, vẻ mặt cũng đã vô cùng kinh hỉ.

Chư nữ đệ tử của Phù Dao cung ở xung quanh đang mừng như điên, không biết có bao nhiêu người hô to:

- Đa tạ Thiếu Tư Đồ...

Thậm chí có người lập tức lấy pháp bảo ra vội vã chạy đi, hận không thể chắp cánh bay đi Băng Nguyên tìm kiếm Thiếu Tư Đồ Niếp

Thiên Hồng.

- Ngươi... ngươi thật ngốc rồi phải không?

Ở bên cạnh hắn, chỉ có tiểu công chúa Dao Trì Mạc Tiêu Thanh cấp thiết kêu lên, mặt mày là vẻ tức giận.

- Phương Hành đạo hữu, ngươi việc gì...

Đạo Vô Phương cũng muốn nói lại thôi, nhưng hiển nhiên muốn khuyên Phương Hành.

- Không cần phải nói, ý ta đã quyết!

Phương Hành lại không nhiều lời với các nàng nữa, hai cánh tay rung lên, ở bên cạnh hắn, tiểu công chúa Dao Trì Mạc Tiêu Thanh bị một sức mạnh vô hình đánh trúng, ngã vào trong lòng Mạc Tâm tiên cô. Vô hình trung thậm chí còn thi triển một lực ràng buộc trên người nàng, để nàng trong chốc lát không thoát được, cũng không nói được. Mà ở phía sau, Phương Hành sải bước đi về phía sinh linh vương tộc của Hồng Hoang di chủng, giọng lại nói về phía Đạo Vô Phương:

- Tên mập chết bầm, ngươi dẫn đám nữ nhân này an ổn tới Tịnh Thổ liền coi như tiểu gia ta nợ ngươi một ân huệ!

- Ta... Cẩn tuân pháp chỉ!

Sắc mặt của Đạo Vô Phương chậm lại, nhưng chung quy vẫn gật đầu một cái.

- Ha ha, ngươi không phải lo đám nữ nhân này đâu, nếu ta thả người đi, trên U Thủy sẽ không còn ai dám động vào các nàng nữa, lần này đi tới Tịnh Thổ, các nàng nhất định là thuận buồm xuôi gió!

Hồng Hoang thiếu chủ cười nhạt một tiếng giang hai cánh ra, dẫn đầu nhìn lên trên cao. Còn ở bên cạnh nó, tất cả Hồng Hoang di chủng cũng đồng thời bay cao lên, bay ở trên dưới trái phải Phương Hành như là hộ vệ, hoặc như là áp giải, phòng ngừa hắn đào tẩu. Quái xà lưng mọc hai cánh càng mừng rỡ cười cạc cạc quái dị, xa xa dòm Phương Hành.

Như từng đám mây đen bay lên không, cuồng phong thổi tới làm trên U Thủy lại dâng lên một hồi loạn tượng, thật lâu mới có thể bình ổn lại. Còn ba vị tiên cô Dao Trì nhìn Phương Hành lẫn trong đám Hồng Hoang di chủng, nhẹ nhàng bái hắn một cái.

- Dao Trì tam thù thay mặt Phù Dao cung khấu tạ đại ân của Đại Tư Đồ, vĩnh viễn không dám quên...

Lời các nàng còn chưa nói hết, đột nhiên có một vật từ trên trời thế như sét đánh, lấy khả năng của ba vị tiên cô dĩ nhiên không có cách nào tiếp được. Lúc pháp lực còn chưa vận chuyển, một vật đã dừng lại trước người các nàng, trong nháy mắt, thần uy ẩn chứa trên vật đó chuyển hóa tạo thành một thứ nâng vật đó di chuyển giữa không trung, nhẹ trôi lơ lửng trên U Thủy, cách mặt nước chỉ một khoảng. Mùi hương cổ xưa tự nhiên, đạo khí dày, đương nhiên đó là bội kiếm của các đời Đại Tư Đồ của Phù Dao cung, vốn nằm trên người Phương Hành, nay lại bị hắn trả lại...

- Hắn... là đang thoái vị Đại Tư Đồ sao?

Mạc Tiêm tiên cô nhìn thanh kiếm này, ngẩn ngơ, thật lâu mới mở miệng.

- Không phải, hắn đang muốn nói chuyện này đã trả sạch nhân tình với Dao Trì chúng ta rồi...

Mạc Tâm tiên cô đứng thẳng, nhẹ nhàng tiếp nhận kiếm này, vẻ mặt có vẻ bi thương thấp giọng nói.

- Ba vị tiên cô, chúng ta... Nhanh lên đường đi!

Đệ tử Phù Dao cung ở xung quanh sau khi bình tĩnh mấy hơi rốt cục có người không kịp chờ đợi mở miệng, thấp giọng thúc giục. Đợi khi ba vị tiên cô xoay người lại chỉ thấy được trước mắt có từng món pháp bảo đang dàn hàng ngang trên U Thủy, chứa đầy pháp lực, chỉ còn chờ các nàng ra lệnh một tiếng liền sẽ cấp thiết rời khỏi nơi này. Nét mặt của mỗi người đều tràn đầy vẻ lo lắng, hiển nhiên là nóng lòng tới Tịnh Thổ tìm người.

- Các ngươi... Aiz!

Ba vị tiên cô thở dài một tiếng, cũng không nói ra, chỉ có thể buồn buồn phất tay ra lệnh.

Kỳ thực trong lòng ba người các nàng, khi khó khăn lắm mới nghe được tin tức của Thiếu Tư Đồ, sao có thể không vạn phần lo lắng được?

Chư đệ tử nghe lệnh, lập tức khống chế pháp bảo giống như mũi tên rời cung, nhanh chóng phi về phía trước.

Mà ở trong rất nhiều người này, tiểu công chúa Dao Trì Mạc Tiêu Thanh rốt cục đã thoát khỏi lực mà Phương Hành thi triển trên người mình, bỗng nhiên nhảy dựng lên búng một cái, đạp lên quạt ba tiêu của mình, lạnh lùng nói:

- Ta không muốn đi với các ngươi...

- Tiêu Thanh, ngươi...

Mi tâm của Mạc Tâm tiên cô hơi nhíu, muốn trách lại ngăn, nhìn thấu vẻ mặt nghiêm túc của nàng.

- Tên kia mặc dù là một tên tiểu khốn kiếp, mặc dù là do chúng ta cứu hắn ra, nhưng cũng là hắn mang chúng ta qua sông, qua được nửa Thần Châu, an toàn tiến vào Ma Uyên, thậm chí còn giúp chúng ta trừ kẻ phản bội, cứu đồng môn bị giam giữ, tuy Thanh Dữu sư tỷ đã chết nhưng đó không phải là chuyện mà hắn có thể khống chế được, hắn cũng không phải tiên vương, làm sao có thể khống chế được hết mọi người ở trong tay mình?

Nàng càng nói càng tức, viền mắt đỏ lên:

- Các người đều do hắn cứu, hắn lại không hề nói một câu nào để tự biện bạch, nhưng các người ngẫm lại đi, cho dù hắn dùng tính mạng của một người đổi lấy tất cả mọi người các ngươi có thể an toàn tiến vào Ma Uyên, còn cứu đồng môn bị Bạch Đế thành giam giữ, lại chém phản nghịch của Phù Dao cung, có chỗ nào có lỗi với các ngươi sao? Hắn không xứng với danh xưng Đại Tư Đồ sao?

- Hiện tại vừa nghe nói tới tin tức của Hồng ca ca, các ngươi cứ như vậy từ bỏ hắn, còn có lương tâm không hả?

Sau khi la hét phát tiết một phen, nàng đột nhiên xoay người điều khiển ba tiêu chạy về phía Phương Hành mới vừa rời đi, thậm chí không màng tới sát khí cùng mây đen ẩn chứa nguy cơ trên không trung, giọng nói truyền tới từ xa:

- Các ngươi đi tìm Hồng ca ca đi! Ta muốn đi tìm tên khốn kia, nói với Hồng ca ca ta xin lỗi hắn, nhưng nếu như ta cũng đi tìm hắn, Dao Trì cùng Phù Dao cung sẽ thật sự chỉ còn lại một đám hung ác độc địa mà thôi!

Chương 1063: Lại đánh đằng xà

Phù Dao cung xuôi dòng đi về hướng Tịnh Thổ, Phương Hành lại đang bị rất nhiều Hồng Hoang di chủng trông chừng, một đường đi sâu vào Bình Hoang nguyên. Dọc theo con đường này, sinh linh vương tộc phi hành ở phía trước nhất, tốc độ không nhanh không chậm, chỗ đi qua, trong Bình Hoang nguyên mây đen tản ra, ao đầm di vị, cỏ hoang rạp xuống, ngay cả rừng hoang lưa thưa cũng phân tán ra lúc nó bay qua, lộ ra một mặt đất kiên cố, hiện ra uy nghiêm vương giả kinh người. Mà quay lại cùng với nó lại là Phương Hành bị bay vây ở giữa nhất, quái xà cũng bay ở bên cạnh hắn, vừa may tạo thành một vòng vây. Một đường hộ vệ hắn đi sâu hơn, dường như đang phòng ngừa hắn đào tẩu.

- Đi nhanh một chút đi!

Khi Phương Hành đang trầm mặc theo đám Hồng Hoang di chủng này đi sâu vào trong Bình Hoang nguyên, quái xà hai cánh ở bên cạnh vẫn trừng hai con mắt gian giảo lặng yên không tiếng động đánh giá hắn. Khi thì mắt lộ ra hung quang, tựa như muốn làm thủ đoạn tàn nhẫn nào đó, nhưng khi thì vẻ mặt do dự như đang suy nghĩ tới chuyện cũ không tốt gì đó. Chỉ có điều chung quy vẫn không kềm chế được, sau khi đi sâu vào trong Bình Hoang nguyên, nó thấy người xung quanh trầm mặc không tiếng động liền tiến sát tới Phương Hành, hung hăng quát một tiếng, đuôi vung lên hư không.

- Hửm?

Phương Hành quay đầu lại nhìn nó một cái, vẻ mặt không nhìn ra vui giận, cũng không nói chuyện, chỉ thoáng tăng nhanh tốc độ.

Nhìn hắn phối hợp như vậy, quái xà kia vô cùng đắc ý, lá gan trở nên lớn hơn. Đợi đoàn người này đi tiếp hơn trăm dặm, nó lại tiếp tục xán tới gần, cách không đánh một kích, quát với Phương Hành:

- Chạy đi đầu thai hay gì? Đi chậm một chút đi!

- Ha ha...

Phương Hành thấp giọng nở nụ cười, vẫn không nói chuyện, chỉ theo lời thả chậm tốc độ một chút.

Nhưng xung quanh, đám Hồng Hoang di chủng vẫn vây quanh Phương Hành thì vẻ mặt kinh ngạc nhìn quái xà, dường như mơ hồ có ý trách cứ.

Chỉ có điều con quái xà này lại không để ý tới ánh mắt của đồng bạn, nhìn thấy mình luân phiên la hai câu, Phương Hành đều biết nghe lời, trong lòng không khỏi mừng như điên, lá gan cũng lớn lên, bắt đầu ngoẹo đầu quan sát Phương Hành, trong lòng cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Mắt thấy sắp thâm nhập vào Bình Hoang nguyên, phía trước đã xuất hiện một tòa đại kiều (cầu lớn), làm từ bạch cốt sâm nhiên vắt ngang trên một cái hồ lớn. Mà ở phía trước cốt kiều tụ tập mấy con mãnh thú uy nghiêm trông giữ, trong lòng nó nhất thời có chủ ý, không khỏi tự chủ nở nụ cười thấp.

- Khách nhân tới rồi, mời vương chủ ra đi!

Mà sinh linh vương tộc dẫn đường tới trước cốt kiều này thì thoáng dừng lại, dặn dò một câu với sinh linh gác ở phía dưới, sau đó dừng lại nghiêng người đợi ở một bên cầu, bình tĩnh phân phó một câu. Sinh linh gác ở bên dưới lập tức bay lên lao về phía khác của cầu đá. Phương Hành nhìn cảnh tượng xung quanh một chút rồi cũng hạ xuống mặt đất, hai tay áo phất một cái sau đó vừa ước lượng xung quanh vừa bước lên cốt kiều. Nhìn như tự nhiên gặp cầu qua cầu...

- Ta đã cho ngươi qua cầu chưa? Trở lại cho ta!

Quái xà lưng mọc hai cánh lại lập tức chớp cơ hội điên cuồng cười một tiếng, hai cánh vỗ hờ, cùng lúc đó, một cái đuôi thật dài bỗng nhiên cuốn ra ngoài, tựa như một cái nhuyễn tiên linh hoạt quất về phía bụng của Phương Hành. Cùng lúc đó, nó đã xé ra, dường như định kéo thẳng Phương Hành quay lại sau đó ném vào trong hồ, làm cho hắn ngã nhào xuống. Nghĩ tới dáng vẻ ma đầu ướt sũng chui ra từ trong hồ, con quái xà này liền không nhịn được mà hưng phấn, ngay cả cái lưỡi cũng đã phun ra, không ngừng run rẩy.

- Mấy năm không gặp, ngươi vẫn thích ăn đòn như vậy...

Nhưng chẳng ai ngờ tới, dọc theo đường đi trầm mặc không nói, cũng không có chút ý phản kháng nào, Phương Hành lúc này lại đột nhiên dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nó. Mắt thấy cái đuôi thật dài của nó sẽ quất vào hông của hắn, ma đầu kia chợt lui về phía sau một bước, sau đó thân hình khẽ động, trong thời gian ngắn như vượt qua không trung, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu nó, sau đó đạp xuống. Giày vải đạp ra một chưởng lúc này tựa như có sức nặng thiên quân, hiệp nhất sơn uy bay thẳng đến đầu của quái xà.

- Tiểu tử, ngươi dám không thành thật?

Quái xà thấp giọng kêu một tiếng, trong lúc cấp thiết lại co đầu lại, hai cánh vỗ ra, trên đỉnh đầu thình lình xuất hiện nhiều đám mây xám quỷ dị tràn ngập bốn phía, ngăn cản tầm mắt của mọi người, sau đó một cước ầm ầm đạp xuống, bỗng nhiên đạp cho mặt đất thành một cái hố to, nhưng quái xà kia cũng không thấy tăm hơi nữa, chẳng biết từ lúc nào đã chạy ra, sau đó không đợi Phương Hành phản ứng kịp, trong sương mù dày đặc, một cái đuôi rắn xanh đen lặng yên không một tiếng động cuốn tới, vừa nặng vừa nhanh, ẩn chứa cự lực muốn vây khốn Phương Hành.

Chỉ một cái đuôi rắn cũng có phẩm chất như một cái cối xay, hơn nữa lực phù văn cổ quái trên nó cùng sức mạnh kinh khủng quả thực như một ngọn núi to đập tới. Thân ảnh thon gầy của Phương Hành so ra thậm chí còn kém bền chắc hơn một cây mạch kiết. Hồng Hoang di chủng ở xung quanh thậm chí lười biếng thủ hộ ở bên cạnh Hồng Hoang thiếu chủ, lúc này cũng không nhịn được mà nhìn lại.

Trong ánh mắt của bọn nó thậm chí không khống chế được mà xuất hiện vẻ lo âu, làm như thật sự sợ Phương Hành sẽ bị một cái đuôi này đập chết.

Nhưng cũng ngay khi đuôi rắn xoắn tới, Phương Hành chỉ là nhàn nhạt cười, đột nhiên hít vào một hơi, sau đó thân hình trở nên lớn hơn, dường như trong một nháy mắt hắn đã trở nên cao hơn mười trượng. Trên người nhàn nhạt kim quang tiên phong đạo uẩn, như một cây ngọc trụ thông thiên cắm trên mặt đất, cả người dường như có sơn ý cao lồng lộng cắm rễ vào trong đại địa, tuyên cổ bất biến, vĩnh hằng không rung chuyển.

- Xoạt!

Lúc đầu cái đuôi của con quái xà kia thoạt nhìn không thể ngăn cản, lúc này ở trước mặt Phương Hành lại lại tựa như biến thành dây cỏ, bị Phương Hành nắm trong tay, sau đó cầm thật chặt xé về phía sau, cười lạnh nói:

- Người không đứng đắn, hiện tại sẽ bị đánh!

- Xì xì

Quái xà kia bị Phương Hành kéo lấy đuôi vừa sợ vừa giận, quái khiếu liên thanh, trong giây lát quay đầu cái đầu u mịch to bằng gian nhà bành ra, để lộ cái răng nanh khủng bố cắn thẳng xuống Phương Hành, đồng thời thần niệm rung động, vừa vội vừa giận gào thét:

- Đều đến bây giờ còn muốn bắt nạt ta sao? Ta nói cho ngươi biết ta đã trưởng thành rồi, đến lúc tìm ngươi báo thù rồi...

Chữ rồi kia còn chưa nói hết, Phương Hành dường như không còn kiên nhẫn nữa, đột nhiên dắt cái đuôi của nó quăng thẳng xuống dưới đất, bình bịch hai tiếng, con quái xà kia đã trở nên mơ hồ bất tỉnh rồi, cũng không đoái hoài tới việc cắn Phương Hành nữa, nhưng nếu Phương Hành đã động thủ thì một khắc cũng không dừng lại. Bên trái té một cái bên phải đánh một cái, trên mặt đất liên tiếp vỗ năm, sáu lần, làm con quái xà này bị ngã tới thất linh bát lạc, thân hình như bị rút gân, dường như ngay cả khí lực bò dậy cũng không còn, lúc này mới một cước đạp nó, sau đó một tay bứt cái cánh mỏng như cánh ve trên lưng nó, cười lạnh nói:

- Ở trong tay của ta ngươi mãi mãi cũng chỉ được phần bị người ta bắt nạt, nói, nó...

- Hây da...

Nhìn thấy quái xà đã bỗng nhiên bị đánh một trận, Hồng Hoang di chủng ở chung quanh đều choáng váng, trong chốc lát ngơ ngác, không biết nên tiến lên hỗ trợ hay không. Đợi khi thấy Phương Hành một cước đạp lên quái xà, chuẩn bị bứt cánh của nó thì rốt cục vẫn có người không nhịn được. Con chuồn chuồn to lớn kia không nhịn được muốn xông tới Phương Hành, trước tiên cứu được quái xà rồi lại nói. Nhưng ở bên cạnh lại có một cái cánh màu xám bạc đưa qua ngăn cản nó lại, chính là Hồng Hoang thiếu chủ, gã lười biếng lắc đầu:

- Không cần ngươi xuất thủ cứu người, là nó đáng đời!

Con chuồn chuồn giật mình, không dám vi phạm lời nói của Hồng Hoang thiếu chủ, chỉ là vẻ mặt còn hơi kinh ngạc.

Nhỡ quái xà kia thật sự bị xé cánh xuống thì làm sao bây giờ...

Chỉ có điều cũng may, một màn mà nó lo lắng vẫn không xuất hiện, lúc Phương Hành đang nóng nảy muốn xé cánh của quái xà kia xuống thì chợt nghe thấy một tiếng gào thanh thúy vang lên:

- Cha, người tới thật sao?

Khi nghe được giọng nói này, Phương Hành hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía khác của cầu.

- Ô ô... Tiểu chủ nhân nhanh đến giúp đỡ, cha ngươi hắn điên thật rồi...

Quái xà nghe được tiếng này thì cũng khóc ồ lên, giả bộ đáng thương nhìn về một phía khác của cốt kiều.

Lúc này trên cốt kiều lại đang có mấy con di chủng có khí tức hồn hậu, không kém gì cảnh giới Độ Kiếp đáng sợ chậm rãi đi tới, đều mang vóc người khổng lồ như ngọn núi nhỏ. Ít nhất một con cao ít nhất bốn, năm trượng, mà con cóc màu đỏ ở giữa nhất trên đầu có một tiểu nữ hài nhi phấn điêu ngọc trác đang ngồi. Nhìn dáng vẻ lớn chừng năm, sáu tuổi, mặc một bộ váy trắng, trên đầu thắt mấy viên ngọc vụn, nghịch ngợm nghiêng đầu ở bên cạnh. Nó nhìn thấy Phương Hành thì đã thể hiện sự kinh hỉ.

- Vật nhỏ?

Lúc này Phương Hành cũng hơi hơi ngẩn ngơ, vẻ mặt hơi thả lỏng, đột nhiên giơ tay ném một cái, ném con quái xà kia xa ngoài, tùm một tiếng ngã vào trong hồ lớn. Sau đó thân hình hắn thoắt một cái, cả người đã biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện trở lại cũng đã hóa thành dáng vẻ người bình thường, đứng trên đầu cóc đỏ, nhẹ nhàng cúi người bế nữ hài đang đầy mặt vui mừng kia lên.

- Sao con lại đi cùng những người này ở đây? Chúng nó có bắt nạt con không?

Ôm lấy cô bé, Phương Hành cũng trở nên tàn bạo, lạnh lùng nhìn lướt qua xung quanh.

Cô bé này cũng không phải người ngoài, chính là khuê nữ của Phương Hành...

Từ lúc ở Dao Trì biết được Long Nữ mang theo nó xuất hiện, Phương Hành cũng đã nhận thức nữ nhi này. Chỉ là sau đó lại lần lượttới khiêu chiến với Thiếu Tư Đồ của Phù Dao cung, sinh linh thần tộc giáng xuống, còn chưa thể ở cùng nữ nhi được mấy ngày, bất đắc dĩ thất tán nhau. Lúc đầu Phương Hành còn tưởng rằng nàng sẽ ở cùng với Long Nữ, lại không ngờ lộ diện cùng với Hồng Hoang di chủng lại có cả đằng xà, cũng chính là thần thú năm đó mẫu thân ngẫu nhiên có được từ trong Huyền Vực. Mặc dù nó đã lớn hơn, tuyệt nhiên khác với khi còn bé nhưng Phương Hành lại liếc mắt liền nhận ra được nó. Vốn đang cho rằng vật nhỏ đã rơi vào tay Hồng Hoang di chủng nên liền không đổi sắc mặt theo chúng nó qua đây.

Chỉ có điều lúc này vừa nhìn thì phát hiện nhóc con này không bị người ta kèm hai bên, trên người cũng không có vết thương.

- Ha ha, Phương đạo hữu phụ thân nữ nhi tương phùng, thật đáng mừng, dùng cách này để mời ngươi qua đây cũng là hành động bất đắc dĩ, mong hãy thứ tội cho!

Vật nhỏ còn chưa kịp trả lời, bên kia cốt kiều đã vang lên một giọng nói hùng hồn, trong lòng Phương Hành hơi kinh ngạc.

Chương 1064: Hồng Hoang Cốt điện

Người đến quá mạnh mẽ!

Cuộc đời này Phương Hành từng thấy vô số cao thủ, có lão quái vật Căn bá thâm tàng bất lộ nhưng thoạt nhìn cũng không lộ ra chút huyền cơ nào; cũng có loại nữ nhân lai lịch bí ẩn, không có cách nào hình dung cụ thể mạnh bao nhiêu, thậm chí còn từng được quan sát ác chiến giữa Thánh Nhân ở nhân gian, nhưng những người này có cường thịnh hơn, ngay lúc đó hắn tu vi yếu kém, không có cách nào sâu sắc cảm thụ được sự đáng sợ của đối phương. Cho tới tận lúc này, đứng ở một bên cốt kiều nhìn ở một phía khác đang chậm rãi có một con sinh linh bò tới, hắn không nhịn được mà sợ hết hồn hết vía. Một tay ôm vật nhỏ, tay kia bất động thanh sắc sờ tới bên hông, chuẩn bị bất cứ lúc nào sẽ thi triển tầng phòng ngự tránh bị đối phương vọt tới...

Người tới cũng là một con Hồng Hoang di chủng, hơn nữa còn là vương tộc tiêu chuẩn, đầu có hai sừng, hình dung dữ tợn, thân cao không dưới mười trượng, giống như một ngọn núi thịt vậy. Một đôi mắt thôi đã to như gian nhà, ánh mắt dao động liền nở rộ hung uy đáng sợ. Nó chậm rãi từ một phía khác của cầu tới, cốt kiều đúc thành từ bạch cốt cứng như tinh cương lúc này cũng phát ra tiếng cót két do không chịu nổi gánh nặng. Trong mũi nó đang vù vù phun ra khí tức nhàn nhạt bay về phía xa, tạo thành cuồng phong bên ngoài trăm trượng...

Một chốc thấy được nó, Phương Hành mới hiểu rõ ra, trong Bình Hoang nguyên này quanh năm có cuồng phong đáng sợ thổi mạnh, tập kích như bị cắt da cắt thịt, thoạt nhìn cuồng phong này hình thành căn bản là do tại nơi đây, là do hô hấp của lão quái vật này tạo thành!

Quá mạnh mẽ!

Phương Hành chỉ liếc mắt liền kết luận vị lão giả này sợ rằng có thực lực vượt qua cả Độ Kiếp.

Thậm chí hắn còn mơ hồ nghĩ lại, ban đầu lúc ở Bạch Ngọc kinh từng có Thánh Nhân đại chiến, Thánh Nhân Dương Ma của Tịnh Thổ ấy cưỡi một con Hồng Hoang di chủng xuất chiến, chiến lực kinh thiên, hầu như có thể giết được Thánh Nhân, mà di chủng đó hình như chính là con vật ở trước mắt này...

- Gàooooo

Di Long trầm bước đi tới, chỗ nó đi qua, tất cả Hồng Hoang di chủng đều xoay người cúi rạp xuống đất bái lạy, thấp giọng gào thét, tỏ vẻ kính phục.

- Ta nên gọi ngươi là Thần Vương, hay là Hồng Hoang Long Vương?

Cảnh tượng to lớn như vậy cũng chỉ có Phương Hành cùng vật nhỏ mà hắn ôm trong lòng là không cúi xuống bái phục. So với đám Hồng Hoang di chủng khổng lồ ở xung quanh, hai người bọn họ không lớn hơn con kiến hôi bao nhiêu. Chỉ có điều Phương Hành mặt không đổi sắc lưu ý quan sát hoàn cảnh xung quanh, sau đó không cố kỵ quan sát con Dị Chủng Long này vài lần, như cười như không hỏi, khẩu khí dường như có hơi trào phúng.

- Phương đạo hữu hẳn là nên nhìn ra, chúng ta mời ngươi đến đây, cũng không có ác ý!

Dị Chủng Long miệng nói tiếng người, vẻ mặt nghiêm túc, con mắt liếc nhìn đằng xà đang tùm tùm bò lên bờ từ dưới hồ lớn bên cạnh, dường như có hơi bất đắc dĩ:

- Đằng xà Tiểu Vương hình như có ghi thù cũ với ngươi, việc hù dọa ngươi một chút cũng không phải do lão phu bày mưu đặt kế!

- Nhưng ngươi có thể hỏi con gái ngươi một chút, tuổi của nàng tuy nhỏ nhưng việc này chúng ta đều đã thương lượng với nàng rồi!

Bên cạnh, ngân sắc Tiểu Long Vương cũng cười cười, bình lặng nói.

- Cha, Kim Giác Long Vương gia gia cùng Ngân Lân Tiểu Long Vương thúc thúc tuy dáng vẻ xấu xí nhưng bọn họ đều rất tốt, lúc đó phần tử xấu giáng xuống từ trên trời giết thật là nhiều người, chính là do bọn họ cùng Tiểu Đằng Đằng vọt ra từ trong Ma Uyên, giết chết rất nhiều phần tử xấu, sau đó mang con tới đây, bọn họ còn đứng ra giúp con hỏi thăm tin tức của mẹ cùng người nữa, cho tới mấy ngày hôm trước mới nói người sẽ đi qua nơi này, hơn nữa sẽ gặp nguy nan nên con cầu xin họ giúp người, bọn họ đồng ý, sau đó nói khi người đi qua nhất định sẽ mang người qua đây...

Tay nhỏ mập mạp của vật nhỏ đang vuốt mặt của Phương Hành, thành thật nói một lượt những chuyện mình biết ra.

Dĩ nhiên, những lời này nói ra lại khiến cho trên mặt cả Kim Giác Lão Vương cùng Ngân Lân Tiểu Vương đều hơi khó coi...

Cái gì gọi là “tuy dáng vẻ xấu xí” chứ...

Phương Hành nghe xong lại thấp giọng hỏi vài câu, sau cũng hiểu rõ ra. Trước đây hắn chuẩn bị quyết đấu với Thiếu Tư Đồ của Phù Dao cung, đám Long Nữ đều không yên lòng muốn tới đây quan chiến, chỉ có điều vật nhỏ còn quá nhỏ, cũng không muốn để nó nhìn thấy cảnh tượng như vậy nên liền để lại trong cung Độ Kiếp tiên hội, sắp xếp người chăm sóc. Nhưng sau đó sinh linh thần tộc giáng xuống, thiên địa hoàn toàn đại loạn, Độ Kiếp tiên hội cũng bị tấn công, vật nhỏ lại sợ hãi chỉ có thể dưới sự bảo vệ của đệ tử Kiếp Đạo mà đào tẩu. Chỉ có điều sinh linh thần tộc tới rồi, người bên cạnh nó bị giết sạch, may mà vào lúc đó Đằng Xà trong Ma Uyên dẫn theo Hồng Hoang di chủng xuất hiện, cứu được nàng đi.

Còn Đằng Xà vốn là do mẹ đẻ của vật nhỏ ngẫu nhiên có được từ trong Huyền Vực, sau lại bị Linh Xảo tông của Thần Châu Bắc Vực đoạt đi. Phương Hành diệt Linh Xảo tông đoạt lại Đằng Xà này, từ đó về sau, vật nhỏ liền thừa kế đạo nguyên của mẫu thân, có lạc ấn huyết mạch với Đằng Xà, chính là tiểu chủ nhân của nó. Sau khi Phương Hành đoạt Phong Thiện đại đỉnh rồi trốn đi, Long Nữ liền dẫn theo vật nhỏ tới Nam Hải ẩn cư, mang theo Đằng Xà này sẽ bất tiện nên dưới sự chỉ điểm của Long Quân liền đưa nó tới trong Hồng Hoang Cốt điện của Ma Uyên để tu luyện.

Trong lúc ở chỗ này, Đằng Xà và vật nhỏ đã gần vài chục năm chưa từng gặp mặt, chỉ có điều quan hệ huyết mạch vẫn sẽ không chịu ảnh hưởng, cho nên khi sinh linh thần tộc giáng tới, nó là người sớm nhất cảm ứng được nguy cơ của vật nhỏ nên lao tới cứu người.

Dĩ nhiên, con Đằng Xà này vô cùng trung thành và tận tâm với vật nhỏ, nhưng đối với Phương Hành lại không giống vậy.

Thằng nhãi này đã lớn hơn không ít nhưng vẫn mang thù, vẫn nhớ kỹ ban đầu lúc nó còn nhỏ Phương Hành đánh nó chết khiếp, chuyện bị đánh như con chuột chết vẫn in hằn trong đầu, cho nên khi mời Phương Hành mới nổi lên tâm muốn bỡn cợt, muốn trả thù...

Dĩ nhiên, kết quả chính là lại bị đánh một trận ngoan độc!

- Lúc đó cục diện quá loạn, dọa con rồi!

Phương Hành ngắt mặt của vật nhỏ một cái, ánh mắt lại nghiêm túc nhìn về phía Ngân Lân Tiểu Vương:

- Lúc đó ta nhìn thấu ngươi không có sát ý, hơn nữa nhìn thấy con quái xà ở đây, cảm nhận được khí tức của tiểu nha đầu này nên mới đi cùng các ngươi, chỉ có điều nếu nhóm các ngươi thật sự không có ác ý, tại sao không trực tiếp nói rõ nguyên nhân, lại có ý thể hiện dáng vẻ đang chờ ta tới trước mặt Phù Dao cung?

- Ta làm như vậy thứ nhất là không muốn để cho Phù Dao cung biết thái độ chân chính của Hồng Hoang Cốt điện bọn ta, thứ hai...

Ngân Lân Tiểu Vương cười nhạt, nói:

- Từ trước đến nay ta không thích nhân tộc, muốn mượn cơ hội đó nhìn trò hề của đám nữ nhân...

-Ồ, còn một vấn đề nữa...

Phương Hành gật đầu, ánh mắt nhìn sang Kim Giác Lão Vương, mi tâm cũng ngưng tụ thành vướng mắc, chậm rãi nói:

- Chiếu theo lời của ngươi trước đó, Hồng Hoang di chủng đã nhận pháp chỉ của Thần Chủ, được phong làm Thần Vương thứ mười hai, việc này là thật hay giả?

Từ trước đến nay tâm nghi ngờ của hắn rất nặng, cũng không bởi vì vật nhỏ và Đằng Xà liền tin Hồng Hoang Cốt điện là bạn không phải địch. Dù sao lúc chúng nó ép mình tới hung thần ác sát, đến nơi này lại lấy lễ đối đãi, không hiểu nổi bầy quái vật này đến tột cùng là đang có ý gì, cục diện rất phức tạp, ngay cả hắn cũng khó phân địch bạn ngay chốc lát, nên đơn giản hỏi vấn đề mang tính nguyên tắc này lên.

Mà nghe xong vấn đề của hắn, Kim Giác Lão Vương cười ha ha nói:

- Chuyện này là thật!

- Hả?

Phương Hành nhướng mày, ánh mắt như kiếm nhìn vào khuôn mặt của nó.

Không khí chung quanh cũng bỗng nhiên ngưng trọng, có âm phong vô hình tụ tán, không ngừng bay lượn.

- Thần chủ giáng chỉ, phong lão phu là Hồng Hoang Thần Vương, trấn thủ triệu dặm Ma Uyên, chuyện này là sự thật!

Kim Giác Lão Vương âm trầm nói:

- Lão phu nhận thần chỉ của hắn, việc này cũng là thật!

Đầu lông mày của Phương Hành nhướng lên một cái, từ trong lời nói của nó nghe được ý không đồng lòng với chuyện này.

Quả nhiên, lúc Kim Giác Lão Vương nói đến chỗ này trong đôi mắt to cũng tỏa ra ý đùa cợt. Nó ha hả cười, thân thể chậm rãi ngẩng lên, giống như một ngọn núi cao trên không trung. Trước mắt Phương Hành tối sầm lại, bị nó chặn tia sáng, loại lực uy hiếp này hầu khó có thể hình dung, mà Kim Giác Lão Vương từ trên cao nhìn xuống, lẳng lặng nhìn Phương Hành, trong giọng nói mang theo uy nghiêm vương giả không cho phép kẻ khác khinh nhờn:

- Nhưng Hồng Hoang Cốt điện phản bội Thiên Nguyên là giả, chuẩn bị một lòng bán mạng cho thần chủ đó cũng là giả...

- Các ngươi là giả ý sẵn sàng góp sức?

Phương Hành nhíu lông mày, có chút ngoài ý hỏi.

- Ha ha, hiện tại là thật hay giả còn rất khó nói rõ ràng được!

Ngân Lân Tiểu Vương cười nhẹ một tiếng, cướp lời đáp thản nhiên:

- Thần tộc cho thấy thành ý rất lớn khi muốn lung lạc Hồng Hoang Cốt điện chúng ta, cũng rất nắm chắc, dù sao Hồng Hoang Cốt điện vẫn bị tu sĩ nhân tộc bức bách, co đầu tụt cổ ở một góc Ma Uyên, sinh tồn ngày càng gian nan, hơn nữa bàn về cừu hận với nhân tộc sợ là còn sâu hơn so với ba nghìn thần tộc đã từng là Tiên Nô kia nữa, ở một mức độ nào đó mà nói, chúng ta là minh hữu trời sinh, có một vạn lý do liên thủ với thần tộc, giết sạch nhân tộc...

- Lời của ngươi nói ngay cả ta đều đồng ý, nhưng vì sao các ngươi lại không làm như vậy?

Phương Hành nhàn nhạt cướp lời, vẻ mặt quả thực có vẻ hơi nghi hoặc.

Cộng sinh ở trên Thiên Nguyên đại lục, cừu hận giữa các chủng tộc thực sự đã không còn cách nào diễn tả bằng ngôn từ. Người tu hành của nhân tộc và yêu tộc, cùng Hồng Hoang di chủng, thậm chí cùng Thương Lan Hải Long tộc, thậm chí còn bao gồm cả ý niệm tu hành không đồng nhất là Phật môn, ân cừu giữa các thế lực đã không có cách nào đếm hết. Nếu nói là huyết hải thâm cừu, bất luận hai đại chủng tộc nào đều có huyết hải thâm cừu, trăm vạn năm nay không biết đã trải qua bao nhiêu trận chém giết cùng ác chiến, không biết đã có bao nhiêu bạch cốt cùng máu tươi trải đường, đọc sách đến bạc đầu, cũng khó mà kể hết được...

- Vì sinh tồn!

Ngân Lân Tiểu Vương không có chút do dự nào trả lời, vô cùng nghiêm túc. Nó nhìn Kim Giác Lão Vương một cái, nhận được lão cho phép thì mới trầm giọng nói:

- Thần tộc vì muốn được Hồng Hoang Cốt điện trung tâm góp sức, thậm chí còn hứa hẹn đợi khi bọn họ đạt thành mục đích của chính mình, thậm chí sẽ rời khỏi Thiên Nguyên, sẽ do Hồng Hoang Cốt điện bọn ta trấn thủ cả Thiên Nguyên đại lục, chuyện này trong mắt người khác đại khái là nguyện vọng mấy vạn năm nay của Hồng Hoang Cốt điện. Chỉ tiếc, bọn họ đều sai rồi, trên Thiên Nguyên đại lục này đã không còn thích hợp để chủng tộc bọn ta sinh tồn nữa...

Khi gã nói đến đây thì thoáng trầm mặc một chút, một lúc sau vẫn không nói gì, sau đó nhìn về phía Phương Hành, nói:

- Nói ngắn lại, ngươi chỉ cần tin tưởng chúng ta, Hồng Hoang Cốt điện không muốn làm nô, thần tộc tiếp tục ra điều kiện thêm thì cũng không có cách nào được bọn ta giúp đỡ!

Phương Hành không truy hỏi kỹ càng sự việc, chỉ là có chút cổ quái cười nói:

- Vậy các ngươi tìm ta tới để làm gì?

Kim Giác Lão Vương nghe vậy thì chậm rãi đi về phía trước, con mắt thật to nhìn chằm chằm Phương Hành, giọng nói dường như truyền tới từ bốn phướng tám hương, thần bí nói:

- Chúng ta cần ngươi làm một chuyện, cứu vớt tộc ta, cũng là cứu vớt nhân tộc!

Nó nói quá mức trầm trọng, cũng quá mức nghiêm túc, làm Phương Hành sợ ngây người.

Sau một hồi lâu, hắn mới mở miệng, giọng nói vô cùng kiên định:

- Ha ha ha ah... Ta không làm!

Chương 1065: Phong Thần bảng

- Ặc... tên này từ chối cũng quá thẳng thắn rồi?

Một câu trả lời kia của Phương Hành làm một đám Hồng Hoang di chủng bị bối rối, mắt to chớp chớp, có cảm giác không biết nên nói cái gì cho phải. Mới rồi cảm giác đạo lý dâng trào, hoàn toàn bị một câu trả lời dứt khoát của Phương Hành làm cho rối loạn.

- Vì... Vì sao không làm?

Sợ run một lát, Ngân Lân Tiểu Vương mới hỏi tiếp một câu:

- Đây chính là chuyện đại sự liên quan đến khí vận của nhân tộc cùng thần tộc...

- Cho nên ta mới không làm đó!

Phương Hành trả lời như chuyện đương

nhiên, thậm chí mang theo sự khinh thường với câu hỏi ngu ngốc:

- Bằng vào kỹ năng của Kim Giác Lão Vương cũng không làm được, đó là một chuyện bình thường được sao? Chuyện liên quan đến khí vận của nhân tộc cùng thần tộc, các người còn đặc biệt tìm đến ta, vậy chỉ có thể nói chuyện này quá khó khăn, càng trắc trở lại càng đai biểu cho việc mạo hiểm cao, muốn tính mệnh, ta dựa vào cái gì mà phải nghe đôi lời các ngươi nói rồi làm chuyện đó, dứt khoát ta không buồn nghe chuyện đó, các ngươi hãy tìm kẻ ngu nào khác đi thôi... khuê nữ ta dẫn đi, con quái xà kia thấy mà ngứa mắt, các ngươi giữ lại đi!

Nói rồi dị thường dứt khoát, bế vật nhỏ lên làm như muốn đi.

Đây chính là muốn đi thật, trong nháy mắt liền lướt ra ngoài mấy trăm trượng, tốc độ còn nhanh hơn cả tia chớp...

- Chậm đã...

Vẫn là Kim Giác Lão Vương thở dài, thân hình vọt lên hạ xuống phía xa xa, ngăn ở trước người Phương Hành, sau đó chậm rãi xoay người, một đôi mắt to nghiêm túc nhìn về phía Phương Hành, trầm mặc một lát mới cười khổ nói:

- Tốt xấu gì cũng nên nghe một đôi lời của chúng ta đã chứ?

- Xem ra đây không phải là một chuyện tự do mong muốn...

Phương Hành thở dài một hơi, vẻ mặt hơi khổ, biết lão quái vật này không lên tiếng thì mình không đi được.

Thực lực của song phương chênh lệch quá lớn, hắn ngay cả hứng thú thăm dò thử cũng không có.

- Cũng không phải lão phu ép mua buộc bán, thật sự là ta suy tính đã lâu rồi, chuyện này sợ rằng không phải ngươi thì không ai làm nổi...

Kim Giác Lão Vương thấp giọng thở dài, sau đó ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía Phương Hành, trầm giọng nói:

- Ta không muốn nói chuyện giật gân, thầm nghĩ nói cho ngươi biết một câu, việc lão phu nói ảnh hưởng nặng nề, thậm chí còn vượt qua sự tưởng tượng của đa số người trên Thiên Nguyên đại lục này, cho dù là lão phu cũng chỉ vô ý biết được mà thôi, cũng là bởi vì chuyện này, ta mới phải vội vã lá mặt lá trái, tiếp nhận pháp chỉ của thần chủ, chuyện này ngươi có thể không đồng ý, nhưng đợi khi thần tộc đạt được mục đích sợ rằng nhân tộc sẽ không còn ngày vươn mình nữa, đến lúc đó hối hận cũng đã muộn!

- Lời của ngươi nói ta không nghi ngờ...

Phương Hành nở nụ cười khổ, bất đắc dĩ nói:

- Nhưng ngươi thực sự không thể tìm một người ngốc hơn một chút đi làm chuyện này sao?

Hắn có thêm hứng thú, đếm trên đầu ngón tay:

- Ta có thể đề cử cho ngươi mấy người đó, một người họ Niếp, một người họ Lữ, còn có một người của Yêu tộc, tên là Kim Lục Tử, bản lĩnh kia cũng độc ác lắm, không bằng ngươi đi tìm bọn họ thương lượng một chút...

- Việc này chỉ có mình ngươi làm được...

- Mẹ nhà nó còn ỷ lại vào mình ta?

Phương Hành suýt nữa nổi giận, cảm giác Kim Giác Lão Vương này sao lại không nghe người ta khuyên bảo như thế!

- Nếu nói là ỷ lại vào ngươi, cũng không sai, bởi vì chuyện này, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có ngươi thích hợp nhất!

Kim Giác Lão Vương lại thản nhiên, nghiêm túc nói một câu.

Lúc này Phương Hành hoàn toàn hết chỗ nói, nhìn Kim Giác Lão Vương cùng với đám Hồng Hoang di chủng ở bên cạnh, không hề có ý muốn thả mình rời đi, biến mình muốn nghênh ngang tiêu sái rời đi là không thể, vẫn phải nghĩ kế hoạch thoát thân khác. Rơi vào đường cùng chung quy cũng chỉ có thể thở dài, xoa mi tâm nói:

- Đừng nói trước mơ hồ kiểu đó, nói xem là chuyện gì cho ta nghe thử!

- Ha ha, mời Phương đạo hữu dời bước vào trong Hồng Hoang Cốt điện rồi lại nói!

Kim Giác Lão Vương đại hỉ, cười ha hả làm tư thế mời.

Trong lòng Phương Hành nhất thời trầm xuống: "Lão yêu quái nở nụ cười, mình khẳng định là không ổn rồi..."

Không đi không được, Kim Giác Lão Vương cười như hồ ly, nhưng một thân kỹ năng cũng không phải trưng cho đẹp. Phương Hành đoán nếu như nó thật sự muốn giết mình, chỉ sợ chỉ cần dùng một cái móng vuốt mà thôi. Dù sao đối phương đã là tồn tại vượt qua Độ Kiếp, mà mình nghiêm túc mà nói còn chưa bước vào cảnh giới Độ Động, sự chênh lệch giữa đại cảnh giới này không có căn cơ cùng thần thông nào có thể bù đắp được. Làm người không thể rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, cũng chỉ có thể ở dưới sức mạnh của đối phương mà ngoan ngoãn đi theo chúng vào trong Hồng Hoang Cốt điện mà thôi...

Hồng Hoang Cốt điện ở một đầu khác của cốt kiều, trên một ngọn núi lớn màu đen rộng lớn khôn kể. Toàn thân xây thành từ bạch cốt thật, bạch cốt lành lạnh thường một cây dài chừng mười trượng, phẩm chất như ngọn núi, có thể thấy được kích thước lớn cỡ nào. Lấy thể hình của Phương Hành ở trước Hồng Hoang Cốt điện này hầu như giống một con kiến hôi, nhất là sát khí cuồn cuộn cùng gió bão vô hình tản ra trên Hồng Hoang Cốt điện này càng có vẻ địa vực nơi này giống như địa ngục sâm la trong truyền thuyết, người phàm khó có thể xâm phạm được.

- Ha ha, Phương tiểu hữu mời...

Cho dù là hình thể của Kim Giác Lão Vương ở trước mặt Hồng Hoang Cốt điện này cũng có vẻ vô cùng bình thường, cười ha hả mời Phương Hành đi vào bên trong.

- Vài vạn năm nay, Phương đạo hữu vẫn là người đầu tiên được Hồng Hoang vương tộc mời tiến vào Hồng Hoang Cốt điện!

Ngân Lân Tiểu Vương cũng cười ha hả phụ

họa ở bên cạnh, chuyện này cũng không phải nói dối. Ngay cả vật nhỏ trước đây cũng chưa từng được vào Hồng Hoang Cốt điện này mà ở lại trong một hành cung xây bên cạnh hồ lớn, ở cùng với Đằng Xà. Hơn nữa, Hồng Hoang Cốt điện từ trước đã là tổ địa của Hồng Hoang di chủng, là nơi vương cung đặt đồ đằng, tu sĩ bình thường đừng nói là tiến tới, ngay cả nhìn cũng chưa từng được nhìn.

- Ta tình nguyện mình không được mời...

Phương Hành lẩm bẩm, một tay ôm vật nhỏ, vẫn bất đắc dĩ bước vào trong Cốt điện trong truyền thuyết này.

- Phương đạo hữu mời uống trà...

Kim Giác Lão Vương ngồi ở trên cùng, cười ha hả mời Phương Hành dùng trà.

-Ha ha, uống trà uống trà...

Nhìn chén trà trước mặt vĩ đại như một căn phòng nhỏ, sắc mặt Phương Hành cười phát khổ. Hồng Hoang vương tộc đãi khách thật là khách khí, chén trà lớn như vậy chắc cũng chỉ có hình thể như Kim Giác Lão Vương mới có thể dùng. Vật nhỏ mà rơi vào đó có thể bị chết đuối, mình sao có thể uống được? Hay tay ôm miệng lắc đầu từ chối hay là vẫn nên chui đầu uống hết mới được đây?

- Phương đạo hữu, vẫn là bắt đầu nói lại từ đầu đi, ngươi có biết lão phu muốn tìm ngươi là vì chuyện gì không?

Hồng Hoang Lão Vương lại không cường hoành bắt Phương Hành nếm thử trà của lão, sau một phen khách sáo thì liền thu liễm nụ cười, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Phương Hành, trầm mặc một lát thì trịnh trọng nói:

- Trước tiên ngươi trả lời một vấn đề của lão phu, thế giới hiện nay, người, yêu, ma, quái của Thiên Nguyên đều được, giữa đám đồng bối, người có tư cách tranh phong với cao thủ tiểu bối của Thần tộc có thể có mấy người?

Phương Hành nghe xong thì hơi ngẩn ra, cũng nghiêm mặt nói:

- Đại khái không đủ mười người, nhưng chắc chắn không chỉ có mình ta!

- Không sai, cao thủ trong đám tiểu bối nhân tộc có Niếp, Phương, con trai thứ ba nhà Lữ thị, có người danh tiếng vô địch, trong Phật môn cũng có một vị Phật tử, có người nói pháp lực thâm sâu khó lường, trong Yêu tộc có người nói Kim Ô thế tử của Phù Tang sơn, người mang đại khí vận, không ai biết thực lực rốt cục có bao nhiêu, mà ở trong Hồng Hoang Cốt điện bọn ta cũng có con ta là Áo Cổ có khả năng xứng đôi, ngoài ra, ta còn nghe nói Tịnh Thổ còn có một nữ tử xuất thế, liên tục chiến đấu ở các chiến trường, vô địch tứ phương, Thương Lan Hải cũng có một vị Long tử xưng hùng Tứ Hải, đủ để tranh phong với cao thủ tiểu bối của thần tộc...

Kim Giác Lão Vương kể hết mấy vị cao thủ trẻ tuổi của Thiên Nguyên, sau cùng lại cười, nói:

- Nhưng trong những người này sẽ lấy ai cầm đầu?

- Ha ha, chắc chắn là không phải ta...

Phương Hành nở nụ cười, không chút do dự xua tay, không tiếp lời của lão.

- Ồ... Chúng ta đổi lời giải thích!

Kim Giác Lão Vương cũng không biết nói gì, trước đó đã chuẩn bị xong một loạt lý do thoái thác, xin xỏ, khích tướng, giật dây... các loại phương pháp đều đã dùng một lần rồi, tiểu ma đầu này lại không có chút ý cắn câu nào khiến cho lão cũng mê mang. Nghĩ thầm lấy điển tạ của nhiều nhân tộc thánh hiền như vậy, nói đạo lý hoàn toàn vô dụng, sau này sẽ đốt hết những thứ đó đi!

Dứt khoát bỏ qua tất cả suy nghĩ, nói thẳng:

- Thần tộc giáng tới cũng không chỉ tới Thiên Nguyên đại lục tùy ý trả thù, biến tất cả tu sĩ nhân tộc thành nô dịch là xong, bọn họ đang tìm một món đồ, nếu tìm được, việc khống chế khí vận của sinh linh trên Thiên Nguyên giống như điều khiển ngón tay trên bàn tay, cho dù là Thánh Nhân cũng không thể làm gì được bọn chúng, Phương tiểu hữu, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi sẽ ngồi nhìn chúng nó động tay được vào dị bảo đó sao?

- Nắm giữ khí vận Thiên Nguyên, ngay cả Thánh Nhân cũng không làm gì được chúng nó?

Phương Hành nghe xong cũng không khỏi hơi ngẩn ra:

- Nghiêm trọng đến thế sao?

- Đại khái so với lão phu nói còn nghiêm trọng hơn!

Kim Giác Lão Vương trầm giọng nói:

- Món đồ kia thực sự quá quan trọng, hiện tại đã rất khó nói rõ rốt cuộc nó là do người phương nào luyện chế, có người nói là chúng tiên, cũng có người nói là cổ thánh, nói ngắn lại, trên Đại Thiên Nguyên đại lục, tất cả tiên khí cộng lại cũng không quan trọng bằng một phù văn trên món dị bảo đó. Sau khi thần tộc giáng tới lão phu đã góp nhặt rất nhiều manh mối, có thể kết luận một điểm chính là sinh linh thần tộc trên danh nghĩa là chinh phục Thiên Nguyên, trên thực tế cũng là đang tìm món đồ kia, nếu bị bọn họ tìm được...

Giọng nói của lão trầm xuống:

- Sinh linh Thiên Nguyên sẽ vĩnh viễn không còn ngày nổi danh!

- Vật gì lại mạnh như vậy?

Phương Hành ngẩn ngơ, tuy trong lòng vẫn nhắc nhở mình đừng quá hiếu kỳ, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi.

- Có người nói đó là truyền thừa hoàn chỉnh mà mấy vị cổ thánh để lại, cũng có người nói là một món pháp bảo mà chúng tiên thời kỳ thái cổ tập hợp lại luyện chế thành, có thể uy chấn thiên hạ, vô địch trên đời, thậm chí còn có người nói đó là chúng tiên ở thời kỳ thái cổ ký kết một phần khế ước với ba nghìn thần tộc, nhận được phần khế ước, ba nghìn thần tộc cũng chỉ có thể bị quản chế, sống mãi làm nô... Nói ngắn lại, món dị bảo đó sinh ra ở Thiên Nguyên đại lục, sau bị mang tới đại tiên giới, mà nay lại theo cửu quan giáng xuống, trở về Thiên Nguyên!

- Vật ấy, có thể ngự vạn tộc, đảo ngược nhân quả, có thể giết cường địch, có thể thống trị thiên hạ...

Khẩu khí của Kim Giác Lão Vương dường như có chút kích động, thông suốt đứng lên, đỉnh đầu là khung Cốt điện, giọng nói nặng nề như truyền tới từ cửu thiên, chấn động làm lòng người khó chịu:

- Món dị bảo đó có lai lịch vô số, nhưng chỉ có một cái tên, đó chính là...

- Phong Thần bảng!

Chương 1066: Mục tiêu của thần tộc

- Phong Thần bảng?

Lúc Phương Hành nghe được cái tên này, trong lòng dại bỗng nhiên kỳ lạ hơi nhúc nhích, dường như cảm giác rất tinh tường. Chỉ có điều khi tĩnh tâm tỉ mỉ nghĩ một lát lại phát hiện mình hẳn là cho tới bây giờ chưa từng nghe tới cái tên này. Loại cảm giác quen thuộc không rõ này rất quái dị, thật giống như cái tên này đã vang lên trăm nghìn lần trong nội tâm hắn vậy, đã quanh quẩn không biết bao lâu rồi, nhưng cố tình khi hắn tỉ mỉ suy nghĩ lại thấy trống rỗng. Trong chốc lát hắn trầm mặc, trong miệng lẩm bẩm ba chữ "Phong Thần bảng", lâu sau không ngẩng đầu lên. Bên trong Hồng Hoang Cốt điện trong chốc lát có vẻ cực kỳ yên lặng. Ba chữ to "Phong Thần bảng" tựa như có ma lực thần kỳ nào đó làm cho lòng người hồi hộp.

- Lúc ba nghìn thần tộc tới đây, từ ban đầu mục đích thực sự của bọn chúng chính là tìm kiếm dị bảo kia để thống ngự Thiên Nguyên, biến tất cả sinh linh trên Thiên Nguyên thành nô, trả thù năm đó chúng tiên thái cổ đánh bại bọn họ chỉ là tiện tay mà thôi. Hơn nữa theo lão phu biết, thần chủ thi triển đại thần thông pháp lực, đã có chút manh mối, lâu thì ba năm, nhanh thì một năm, Phong Thần bảng sẽ rơi vào trong tay bọn họ...

Kim Giác Lão Vương thấp giọng kể, giọng nói cực kỳ thâm trầm, trống rỗng quanh quẩn bên trong Hồng Hoang Cốt điện.

- Chờ đã...

Phương Hành tựa như chợt phát hiện ra cái gì đó, vẻ mặt cổ quái nói:

- Đó là thứ mà thần chủ mong muốn, ngươi bảo ta đoạt của hắn sao?

Vào lúc này hắn còn chưa biết tên Kim Giác Lão Vương này rốt cục là đang có kế hoạch gì, nhưng cũng đã muốn nhảy dựng lên liều mạng với lão, người thần chủ kia có cảnh giới cỡ nào chứ? Chỉ sợ là đã vượt xa cảnh giới Chân Tiên rồi, nếu là thứ mà nó mong muốn, hơn nữa còn đang mưu tính vật kia, mình lại chạy tới cướp bảo bối với hắn, đó không phải là ném màn thầu vào trong miệng chó hay sao?

- Không phải bảo ngươi đi cướp của hắn, mà là bảo ngươi đi giúp thần chủ có được nó!

Kim Giác Lão Vương trầm giọng nói, một câu nói tựa như tình thiên phích lịch, làm Phương Hành sợ ngây người.

- Thần chủ tu vi thông thiên, chính là nhân vật đáng sợ đứng đầu trong thiên địa, nhưng nó dường như vẫn kiêng kỵ cái gì đó, không dám dễ dàng giáng tới Thiên Nguyên. Hiện nay trên Thiên Nguyên đã có ba vị Thần Vương tới rồi, cùng với nói là trấn thủ bốn châu của Thiên Nguyên, không bằng là đang giúp bọn họ tìm kiếm món đồ kia, theo như một vị lão hữu của ta nói, bọn họ đã có manh mối, chỉ là thần chủ sẽ không đích thân tới đây, thậm chí Thần Vương không thể tự mình xuất thủ, bởi vì bản thân món dị bảo đó vốn có linh tính, sau khi chịu uy hiếp thì sẽ lập tức trốn vào trong tiểu thiên thế giới, cho nên thần chủ muốn có được thứ kia thì chỉ có thể dựa vào cao thủ tiểu bối trong thần tộc đi tìm trước, đây sẽ là cơ hội của chúng ta.

- Ngươi muốn ta chém giết với đám cao thủ tiểu bối của thần tộc kia để giành được món bảo bối đó?

Phương Hành hơi hơi trầm ngâm một chút, nghĩ thầm chuyện này so với mình chém giết với thần chủ thì không khổ bằng.

Dĩ nhiên, cũng chỉ là từ “hoàn toàn không có khả năng” biến thành “ có thể” mà thôi, trên thực tế, một cao thủ tiểu bối của thần tộc mỗi người đều có huyết mạch mạnh mẽ, thực lực hung hãn, cứng đối cứng với tu sĩ Độ Kiếp cũng không bị rơi vào thế hạ phong. Có một vài người nổi bật thậm chí được xưng là “vô địch phía dưới Chân Tiên”. Điều này thể hiện cái gì, chỉ cần người chưa vượt qua chín lôi kiếp bọn họ đều có lòng tin chém giết được...

Nếu nói như vậy, muốn cướp đồ từ tay bọn họ, khả năng thành công có khả năng vẫn không lớn, hơn nữa tính mạo hiểm cực cao.

- Tung tích của món dị bảo đó chính là do thần chủ cách không tính toán ra, chúng ta cũng không biết nó ở nơi nào thì làm sao chém giết được?

Kim Giác Lão Vương nghe xong Phương Hành nói thì cũng gượng cười một tiếng, sau đó vẻ mặt nghiêm túc thẳng thắn nói:

- Lão phu có ý là muốn ngươi giả vờ sẵn sàng góp sức cho thần tộc, sau đó cùng đám cao thủ tiểu bối của thần tộc cùng đi tìm Phong Thần bảng, sau đó sau khi tìm được thì hoặc đoạt, hoặc trộm, hoặc lừa gạt để có được món bảo bối này, phá hỏng đại kế của thần chủ, cứu vớt sinh linh của Thiên Nguyên, cũng cứu vớt Hồng Hoang tộc của ta!

Nhìn Kim Giác Lão Vương vẻ mặt thành khẩn, Phương Hành liền ngây dại.

- Chỉ đơn giản như vậy sao?

Qua một lát, hắn mới thì thào một câu, khuôn mặt khó có thể tin.

- Đúng, chỉ đơn giản vậy thôi!

Kim Giác Lão Vương trầm giọng trả lời, vẻ mặt cực kỳ thản nhiên.

- Ta ỉa vào, ngày hôm nay tiểu gia ta liều mạng với ngươi...

Phương Hành nhìn khuôn mặt to “thành khẩn” của Kim Giác Lão Vương, càng nhìn càng tức, đột nhiên nhảy dựng lên quơ quả đấm đập về phía lão, trong miệng không ngừng rít gào:

- Ngươi đặc biệt coi ta là một kẻ ngu hay sao hả? Hay là ngươi coi đám sinh linh thần tộc kia là kẻ ngu? Ta nói sẵn sàng góp sức người ta sẽ tin hay sao? Ta nói sẵn sàng góp sức người ta sẽ đồng ý để ta cùng đi tìm kiếm Phong Thần bảng hay sao? Còn hoặc đoạt hoặc trộm hoặc lừa gạt nắm dị bảo vào tay, sao ngươi không bảo ta giết sạch bọn họ để đoạt bảo bối này đi? Còn cứu vớt Thiên Nguyên, đại gia nhà ngươi, vậy ai sẽ cứu vớt được ta?

Lúc này Phương Hành thật sự nóng nảy!

Kế hoạch mà Kim Giác Lão Vương nói cũng quá lừa bịp ông đây rồi, đây là coi mình như một đứa trẻ con để lừa gạt à?

Kế hoạch trăm ngàn chỗ hở này còn không bằng nói mình đi chịu chết cho rồi!

Biết rõ thực lực không bằng nhưng không đếm xỉa tới nữa, trước cho nó hai quyền rồi lại tính...

- Ai nha, bớt giận bớt giận...

Áo Cổ Tiểu Vương cùng đám Đằng Xà ở bên cạnh thấy thế đều bị dọa sợ, vội vàng tiến lên khuyên bảo, kéo Phương Hành đang cưỡi trên đầu Kim Giác Lão Vương hành hung không dừng xuống, ôn tồn khuyên lơn. Ngay cả vật nhỏ cũng chạy tới đánh vào ngực cha mình làm cho hắn thở thông suốt. Da mặt Kim Giác Lão Vương rắn chắc, đánh thì đánh không đau nhưng nếu chọc tức cha mình cũng sẽ không tốt.

- Aiz. Đừng vội mà, ngươi còn chưa nghe ta nói kế hoạch cụ thể nữa...

Ngay cả Kim Giác Lão Vương cũng có vẻ hơi chật vật, không ngờ tiểu ma đầu này thực có can đảm động thủ với mình. Phải biết trước đây chỉ cần mình trừng mắt một cái, tu sĩ Độ Kiếp của nhân tộc đều chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất run run, vậy mà hắn lại dám dùng quả đấm với mình...

- Cụ thể cái đại gia nhà ngươi!

Phương Hành còn thở hồng hộc, miệng mở ra mắng liên thanh:

- Hiện tại ngươi có thể tìm được người có cừu hận với thần tộc lớn hơn ta trong nhân tộc sao? Ta vừa mới làm thịt hơn bốn trăm sinh linh thần tộc ở Bạch Ngọc kinh, hiện tại ở phía sau còn có thập đại cao thủ thần tộc đuổi giết ta đó, ngươi bảo ta giả vờ sẵn sàng góp sức cho thần tộc ư? Còn không bằng trực tiếp chém đầu của ta đưa qua còn hơn, chủ ý khốn kiếp này là tên cháu trai nào nghĩ ra thế hả?

Áo Cổ Tiểu Vương ở bên cạnh khuôn mặt xấu hổ:

- Ặc, là do ta nghĩ ra...

Phương Hành lập tức giận dữ quay đầu hung ác trợn mắt nhìn gã.

Áo Cổ Tiểu Vương vội hỏi:

- Ngươi đừng vội mà, hãy nghe ta nói đã, chuyện này chúng ta không phải chưa suy nghĩ tới. Thậm chí nói đúng ra, chính là bởi vì nghe nói tới chuyện này nên mới xác định chính xác được kế hoạch này, lúc ngươi ở Hội Kê sơn trước giết tiểu vương Thiểm Điện Tử của Thiểm Điện tộc, lại sang Bạch Ngọc kinh giệt bốn trăm sinh linh của Cốt tộc, còn bao gồm cả nhị vương tử Quỷ Mộc sở hữu huyết mạch vương giả của Cốt tộc, nếu nói ra thì chúng đương nhiên là hận ngươi tới chết, thù này có thể nói là không đội trời chung, nhưng mà, hai tộc này hận ngươi không có nghĩa là những thần tộc khác cũng sẽ hận ngươi, giữa thần tộc đấu đá cùng tranh đấu với nhau vượt xa tưởng tượng của ngươi nhiều, vô cùng sâu sắc, ngươi kết thù với hai tộc này, ở một mức độ nào đó cũng đã nhận được hảo cảm của mấy tộc khác, nếu ngươi giả vờ sẵn sàng góp sức cho thần tộc, đám đó nhất định sẽ tiếp nhận ngươi...

Nói rồi gã thở dài một tiếng:

- Quan trọng hơn chính là thần tộc sùng bái cường giả, người thường cho dù sẵn sàng góp sức cho thần tộc thì cũng chỉ có thể làm nô tài, là hạ nhân, còn ngươi tuy đã tru diệt không ít sinh linh thần tộc, cũng kết thâm thù với Lạc Thần tộc cùng Thiểm Điện tộc, nhưng đã thể hiện ra được bản lĩnh của ngươi, đủ để có được sự tôn kính của bọn họ, cho dù là làm cừu địch cũng có thể ngồi ngang hàng với bọn họ rồi!

Sau khi giải thích một phen như vậy làm Phương Hành sững sờ một chút, vô ý thức nói:

- Thần tộc đều là đồ đê tiện sao?

Áo Cổ Tiểu Vương nói:

- Đúng vậy!

Phương Hành đột nhiên không biết phản bác làm sao.

Suy nghĩ một chút, hắn lại tức giận nói:

- Ta nói sẵn sàng góp sức chúng nó sẽ tin sao? Ngươi xác định bọn họ sẽ không vừa thấy mặt đã giết chết ta chứ? Còn nữa, coi như bọn họ sẽ không vừa thấy mặt đã giết chết ta, ngươi xác định đại sự như tìm kiếm Phong Thần bảng bọn họ sẽ cho ta tham gia vào hay sao?

- Vấn đề này chúng ta cũng đã nghĩ đến rồi!

Kim Giác Lão Vương trầm giọng nói:

- Đối với thần tộc mà nói, ngươi không phải đột nhiên sẵn sàng góp sức mà là lúc đang bị người đuổi giết lại bị Hồng Hoang cốt điện ta bắt lại, giờ khắc sinh tử nên mới sẵn sàng góp sức, lão phu giả vờ đạt thành huyết khế với ngươi, lấy cả tòa Hồng Hoang Cốt điện để đảm bảo cho sự trung thành của ngươi, còn như thần tộc có thể để cho ngươi tham gia vào kế hoạch tìm kiếm Phong Thần bảng hay không, ngươi thật ra lại không cần phải lo lắng. Về Phong Thần bảng có rất nhiều lời đồn, nhưng điểm duy nhất có thể xác định chính là Phong Thần bảng là do Tiên Thánh nhân tộc chế tạo, ở trên đó ngưng tụ mọi khí vận của tiểu bối thiên kiêu của nhân tộc, cũng chỉ có đám tiểu bối thiên kiêu đó mới có thể tiếp cận được Phong Thần bảng mà không đến mức làm kinh động tới nó, vì vậy thần tộc muốn lấy được bảo vật này tất sẽ phải tìm kiếm một thiên kiêu của nhân tộc cam tâm cống hiến cho bọn họ...

- Hơn nữa phải là thiên kiêu đứng đầu nhân tộc!

Áo Cổ Tiểu Vương bổ sung một câu, sau đó khen ngợi nhìn Phương Hành, nói:

- Ngươi xem, ngươi thích hợp nhường nào!

Phương Hành trừng nó một cái, cảnh cáo:

- Khen nữa ta liền cùng ngươi đấu một trận!

- Về phương diện an toàn ngươi cũng không cần phải lo lắng, có Hồng Hoang Cốt điện ta đảm bảo cho ngươi, thỉnh pháp chỉ của thần chủ thì cho dù là Thiểm Điện tộc cùng Lạc Thần tộc cũng không dám quang minh chính đại hãm hại ngươi, nhưng có thể sẽ âm thầm có chút uy hiếp, nhưng Áo Cổ con ta sẽ đi cùng với ngươi, có hai người các ngươi nâng đỡ lẫn nhau, bình thường để ý chút hẳn là sẽ không tạo thành uy hiếp với ngươi, hơn nữa lúc ngươi làm chuyện đại sự, lão phu cũng tất sẽ sắp xếp nhân thủ tiếp ứng cho ngươi, nguyện lập thánh thệ, cho dù Hồng Hoang Cốt điện bị thần tộc hủy diệt cũng nhất định sẽ để ý tới tính mạng của ngươi!

Kim Giác Lão Vương trầm giọng nói, vẻ mặt thay đổi tới mức dị thường nghiêm túc.

- Xem ra đám khốn kiếp này muốn làm thật mà...

Nghe hai người này nói đạo lý rõ ràng, Phương Hành cũng trở nên cảnh giác hơn, trừng hai mắt không nói lời nào.

- Làm xong việc này, ngươi sẽ trở thành anh hùng của Thiên Nguyên, ít nhất là trong vạn năm được người ta ca tụng, không động lòng sao?

Kim Giác Lão Vương đợi một hồi, trầm giọng nói.

Phương Hành trợn mắt, không nói câu nào.

- Làm xong việc này, nhân tộc có hi vọng quật khởi, trục xuất thần tộc, ngươi không động lòng sao?

Áo Cổ Tiểu Vương nói, dáng vẻ sục sôi.

Phương Hành trợn mắt, vẫn không nói câu nào.

- Cho dù là Phong Thần bảng rốt cuộc là pháp bảo gì đều tất vô cùng huyền ảo, tạo hóa vô hạn, ngươi không động lòng sao?

Phương Hành cười nhạt, không nói câu nào.

Hai người Kim Giác Lão Vương cùng Áo Cổ Tiểu Vương liếc nhau một cái, trong chốc lát không biết nên khuyên nhủ tên khốn kiếp khó chơi này thế nào.

- Cha, Tiểu Đằng Đằng nói Kim Giác gia gia cùng Ngân Giác thúc thúc chuẩn bị rất nhiều đồ tốt đó, ở trong hậu điện đã chất thành núi rồi...

Trong không khí lúng túng trầm mặc, bàn tay múp tròn của vật nhỏ ôm lấy khuôn mặt của Phương Hành lặng lẽ mật báo.

- Hả, có những vật gì?

Phương Hành đang như tượng gỗ rốt cục cũng có phản ứng, khóe mắt không nhịn được liếc về phía sau điện.

Chương 1067: Gia huấn của Phương thị

Hồng Hoang Cốt điện truyền thừa lâu đời, xa xôi đến mức không có cách nào khảo chứng, chính là một trong những chỗ thần bí mà cổ xưa nhất của Thiên Nguyên. Bên trong nó cất giấu pháp bảo kinh điển, tuyệt đối không phải người thường có thể phỏng đoán được. Chỉ là trong thời gian dài đằng đẵng đó thu nạp cất giấu các loại pháp bảo cùng điển tạ cũng đã là một phần có thể làm các đại đạo thống đứng đầu trong Thần Châu thèm thuồng rồi, càng không cần phải nói chúng nó bao năm qua đều cất giữ các loại vật chất thần tính cùng cốt bảo. Một nguyên nhân quan trọng hơn chính là sức mạnh của Hồng Hoang di chủng đến từ huyết mạch, vì vậy nó sẽ tiêu hao cực nhỏ với tư nguyên, vì vậy mặc dù không cố tình cất giấu như các đạo thống bên ngoài mà hắn biết, nhưng từ từ tích lũy đã cất giấu được tương đối nhiều.

- Thế hệ của các ngươi, đám tiểu bối đã là một đời mạnh nhất từ thượng cổ tới nay rồi, tạo hóa cơ duyên thậm chí là thiên tư đều đã vượt qua quá khứ, mà ngươi lại là nhân vật đứng đầu trong đời tiểu bối này, căn cơ hùng hậu, thực lực không tầm thường, nhưng lão phu cũng đoán được khi so với một vài tiểu bối thần tộc thiên phú dị bẩm thì vẫn còn có chút chênh lệch, dù sao sức mạnh của bọn họ chính là tới từ trong huyết mạch, cũng không phải tài nguyên chồng chất là có thể tạo lên, cũng không phải việc chăm chỉ là có thể bù đắp được, mở một mức độ nào đó thậm chí chỉ có thể dựa vào thời gian để tích lũy ưu thế mà thôi...

Kim Giác Lão Vương trầm giọng than thở:

- Chỉ có điều hiện tại các ngươi thiếu hụt nhất chính là thời gian, lúc gặp loạn thế, ngay cả bọn ta cũng có cảm giác mê man, không biết tương lai đại thế sẽ như thế nào, chuyện các ngươi có thể làm cũng chỉ có thể cố hết khả năng nhanh chóng tăng thực lực của mình lên, lần này lão phu đã suy nghĩ rất lâu, chọn ngươi đi làm đại sự này đương nhiên cũng không thể để cho ngươi tay không mà đi được, nói là thù lao cũng được, nói là giúp ngươi một tay cũng đúng, bên trong Hồng

Hoang Cốt điện chúng ta có vật ngươi cần, hãy lấy hết đi...

- Chuyện này... chuyện này... tùy tiện lấy hết sao?

Cho dù là ánh mắt của Phương Hành lúc này cũng phải nhìn tới ngây người. Hắn chậm rãi đi về phía vài tòa bảo khố phía trước Hồng Hoang Cốt điện, trong ánh mắt như đang phát sáng. Mọi người đều nói Long tộc yêu thích trân bảo, cho dù dùng tới hay không dùng tới, dù sao vẫn là thích cất giấu thứ tốt. Trước đây hắn ở chỗ Long Nữ từng thấy, bảo bối trong tiểu long bảo khố của Nam Hải Lưu Ly cung đàn tràng không thiếu, nhưng bây giờ nhìn thấy những thứ mà Hồng Hoang Cốt điện cất giấu mới phát hiện đám Dị Chủng Long này ở phương diện đó lại không chút nào thua so với Thương Lan Hải...

- Kho tàng của Hồng Hoang Cốt điện ta, cộng lại phân ra mười điện, điện đầu tiên chính là kỳ trân của thế gian, bao hàm toàn diện; điện thứ hai chính là thần thông pháp của thế gian, cất giấu không ít hơn vạn thuật, đan khí phù trận cái gì cần có đều có; điện thứ ba chính là bảo khí thế gian, pháp huyền thần tiên đủ các cấp độ; điện thứ tư chính là linh đan bảo dược, tự nghĩ không thua gì chư thế gia của Thần Châu; điện thứ năm chính là tiên hiền cốt bảo, phù văn thần thông vô cùng vô tận chủng loại…

Áo Cổ Tiểu Vương theo ở bên cạnh Phương Hành chậm rãi giới thiệu, vẻ mặt hơi tự ngạo, đồng thời khuyên nhủ:

- Phương Hành đạo hữu, một trận đánh ở Bạch Ngọc kinh truyền tới, có thể thấy được ngươi bây giờ có thực lực ít nhất có thể đánh một trận với tán tiên cấp thấp, chẳng qua hiện nay nhìn thấy ngươi, ta lại phát hiện ngươi kỳ thực còn chưa Độ Kiếp, chỉ thông qua diệu pháp nào đó, sử dụng vốn tự có để không thua với căn cơ của tán tiên mà thôi. Theo ta thấy, bước này vẫn nên sớm bước qua mới tốt nhất, cho dù chỉ là vượt qua một lôi kiếp, đối với sự tăng trưởng tu vi của cá nhân cũng cực kỳ đáng sợ, ha ha, Độ Kiếp tức là tiên, mặc dù chỉ là tán tiên nhưng cũng có một chữ “tiên” rồi, cũng có thể coi là đoạt thiên tạo hóa!

- Ha ha, độ kiếp độ kiếp, nếu như có thể dễ độ như vậy, về thì liền không gọi là kiếp được rồi!

Phương Hành cũng biết Áo Cổ nói thật, chỉ có điều vừa nghe đã thấy tức. Từ thập nhất thúc Bạch Thiên Trượng dùng một đời tâm huyết của ông ấy chỉ rõ cho mình con đường tu luyện thánh - ma đồng tu, hắn đã biết mình nên làm như thế nào mới có thể tăng cảnh giới cùng thực lực của mình, chỉ là nói thì dễ dàng, nhưng thực hiện lại gian nan. Thuật công phạt của hắn dung hợp Sát Sinh đại thuật, Kiếm Ma truyền thừa thậm chí là Loạn Thế Đồ tiên pháp của Phù Dao cung, lại lấy con đường của thập nhất thúc chỉ rõ làm cơ sở, rốt cục biến hóa ra hình thức ban đầu của "Đại Đồ thần pháp", xem như là bước lên chính đạo.

Nhưng đối với hắn thì hai con đường tu hành không cách nào đi lệch được, cần tương phụ tương thừa, mà bây giờ thứ hạn chế hắn chính là phương pháp tu luyện Tiên Anh. Tiên Anh chính là cổ pháp tiên đạo, tuy hắn kết thành Tiên Anh đã bước được bước đầu tiên, nhưng phía sau nên đi như thế nào lại có chút mê man. Về điểm này hắn thật sự có phần bội phục Thiếu Tư Đồ Niếp Thiên Hồng của Phù Dao cung, người kia bế quan ba tháng, một bước độ kiếp, đã đi ở phía trước hắn rồi, thứ dựa vào chính là lĩnh ngộ cùng thiên phú tu hành của mỗi người, chuyện này không học được.

Bây giờ trở ngại lớn nhất vắt ngang trên con đường tu hành của Phương Hành chính là Tiên Anh độ kiếp!

Không phải lấy Tam Muội Chân Hỏa treo đầu dê bán thịt chó, mà là chân chính để Tiên Anh độ kiếp, lấy lôi kiếp tôi luyện Tiên Anh!

Tắm qua lôi kiếp chính là tán tiên!

Cho dù ở phía trước chữ tiên còn có thêm một chữ tán, nhưng đó cũng là một biểu hiện của sự thoát tục.

Áo Cổ có thể nhìn ra được vấn đề nhưng cứ tưởng Phương Hành không biết, lời nói ra làm cho Phương hành rất coi thường.

- Ta không phải nhân tộc, đạo tu hành khác với các ngươi, chỉ có điều cũng hiểu nhiều, nhân tộc tu hành đơn giản chính là hai chữ nguyên - pháp. Nguyên chính là tư nguyên, pháp chính là pháp môn. thiếu một thứ cũng không được, mà ở trong Hồng Hoang Cốt điện của ta, các loại tài nguyên cất giấu rất dồi dào, còn có thể không có thứ mà ngươi cần hay sao? Các loại pháp môn càng bao hàm toàn diện hơn, chẳng lẽ không thể giải nghi hoặc cho ngươi được? Nếu như ngươi lo nguy cơ lúc độ kiếp, vậy cũng không phải lo, cho dù là tiểu vương hay là phụ thân của ta đều có thể hộ pháp cho ngươi, cho nên nói, Hồng Hoang Cốt điện ta chẳng phải là vận may lớn cho ngươi tu hành hay sao?

Áo Cổ Tiểu Vương khá không phục, tự nghĩ lấy căn cơ của Hồng Hoang Cốt điện, hỗ trợ một nhân tộc bước vào cảnh giới Độ Kiếp vẫn không có vấn đề.

- Ha ha, bị vây ở bình cảnh, ba nghìn đại đạo cũng không sánh được một đường linh cơ...

Phương Hành gượng cười một tiếng, cũng lười giải thích thêm với Áo Cổ Tiểu Vương.

Lại nói, nhân tộc cùng Hồng Hoang di chủng và ba nhìn thần tộc so sánh với nhau quả thực là rất thua thiệt. Những chủng tộc kia đều là huyết mạch trời sinh, đàng hoàng lớn lên là được, thứ cần ma luyện đơn giản chỉ là một vài kỹ xảo chém giết thậm chí vận chuyển thần thông trời sinh mà thôi, khác biệt với nhân tộc, từng bước nhấp nhô, từng cái bình cảnh, muốn trưởng thành cần nhảy qua từng rào cản một, hầu như vĩnh viễn không được an nhàn...

- Aiz, vậy thật tiếc, vốn tưởng bằng vào kho tàng của thập điện Hồng Hoang Cốt điện của ta là có thể giúp ngươi một tay!

Phương Hành đã thấy được mười đại điện một lượt nhưng không phát hiện ra vật gì có thể giúp được hắn, Áo Cổ Tiểu Vương cũng hơi tiếc nuối, chuẩn bị dẫn Phương Hành rời đi, nhưng không ngờ Phương Hành lại đứng vững, từ điện thứ mười quay lại điện thứ nhất, cười híp mắt nói:

- Chỉ có điều vẫn có vài thứ ta có thể sử dụng, các ngươi đã hào phóng như vậy, ta liền miễn cưỡng lấy một ít vậy!

- Hửm?

Áo Cổ Tiểu Vương tỉnh táo tinh thần, đối với Hồng Hoang Cốt điện bọn họ thì không sợ Phương Hành lấy đồ, chỉ sợ hắn không muốn lấy. Dù sao bắt người tay ngắn, tiểu ma đầu này lấy được đồ rồi sẽ không sợ hắn không đồng ý với sắp xếp của Kim Giác Lão Vương. Vì vậy vừa nghe Phương Hành nói vậy liền nở nụ cười, ngân dực chậm rãi xẹt qua mặt đất, nói:

- Không cần khách khí, có cần gì cứ mở miệng!

- Ừm, ta cần một cái pháp bảo trữ vật, tốt nhất là lớn một chút, aiz, đáng tiếc Tượng Nha tiểu tháp của ta không có trên người...

Phương Hành than vãn tiếc nuối, Áo Cổ Tiểu Vương tuy cảm thấy có chút cổ quái nhưng vẫn sai người lấy một cái Càn Khôn Bố Đại qua đây. Phương Hành liền cười ha hả nhận lấy, một tay ôm vật nhỏ, một tay bắt đầu chỉ trỏ, từ điện thứ nhất bắt đầu lấy:

- Hừm, món đồ kia không tệ, tương lai có thể phải dùng tới... Món đó cũng không tệ, cất lại luôn... tiểu nha đầu à, tương lai con lập gia đình, chuẩn bị thêm chút đồ cưới không tệ... đúng rồi, dùng sức trang bị, gia huấn của Lão Phương gia chúng ta chính là lúc cướp của địch nhân thì tuyệt đối không mềm tay...

Vốn đang đầy mặt mỉm cười, sắc mặt của Áo Cổ Tiểu Vương dần dần thay đổi, thời gian không lâu sau đã muốn khóc cũng không khóc được.

Tiểu ma đầu này vừa rồi không phải còn nói mấy thứ này đều không thể giúp hắn được cái gì sao?

Bây giờ lại không chút khách khí điên cuồng cướp sạch, hơn nữa đều chọn ra vật có giá trị nhất trong mỗi điện, cũng không biết ánh mắt ác độc này của hắn là từ đâu tới, có thể từ trong những đống đồ này tìm ra pháp bảo đáng giá nhất...

- Cha, lúc đoạt của địch nhân tuyệt đối không mềm tay, nhưng Ngân Giác thúc thúc không phải là địch nhân...

Vẫn là vật nhỏ có chút lương tâm, một câu nói làm Áo Cổ Tiểu Vương cảm động không nhẹ.

Nhưng một câu nói tiếp theo của Phương

Hành lại lập tức làm gã vừa tức vừa nổi trận lôi đình:

- Cho nên chúng ta mới không lấy hết của nó...

- Oh, con hiểu rồi, cướp sạch của kẻ địch, bằng hữu thì để lại phân nửa...

Vật nhỏ rất khéo léo ghi nhớ toàn bộ lời nói của Phương Hành, giống như lúc trước Long Nữ dạy nó vậy.

Mà Áo Cổ theo ở phía sau thì trực tiếp khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm hài tử đang yên lành đã bị dạy thành cái gì rồi...

- Ồ, đây là vật gì?

Đi thẳng tới điện thứ bảy, Phương Hành xuống tay tuy ngoan độc nhưng đồ chân chính thu lại cũng không nhiều, cũng chưa tới ba thành đồ mà Hồng Hoang Cốt điện cất giữ. Chủ yếu là hiện tại ánh mắt của hắn thực sự cao, đồ thông thường cũng chướng mắt, hơn nữa Áo Cổ Tiểu Vương cho pháp bảo trữ vật tuy là có không gian không nhỏ, nhưng cũng không thể so với Tượng Nha tiểu tháp được. Lấy quá nhiều thứ liền đầy rồi, hơn nữa trọng lượng cũng theo đó mà tăng lên, hiện tại cái túi trữ vật mà đằng xà cõng đã làm nó mệt lè lưỡi rồi, chỉ là không dám vi phạm mệnh lệnh của Phương Hành mà thôi...

Nhưng vào lúc này, trong lúc lơ đãng Phương Hành thấy được một cái bảo xa ở bên hành lang, bên trên chất đầy đồ, đều là một vài điển tạ cũ nát cùng vài vật tàn binh, càng có một vài tiên thảo linh chủng, hỗn độn lộn xộn, không hề giống những thứ khác cất trong đại điện đã được phân loại rõ ràng. Hơn nữa khí tức bên trên mỗi vật đều vô cùng hỗn tạp, giống như một cái xe đồng nát vậy, có vẻ vô cùng tầm thường.

- Ồ, đó là một vài vật trong Huyền Quan trước đây có được bên trong Ma Uyên Huyền Vực, chúng ta nghĩ cách có được, còn chưa phân loại trong kho...

Áo Cổ Tiểu Vương lơ đãng nói, chỉ hy vọng Phương Hành mau mau rời khỏi bảo khố của bọn họ.

- Vật trong Huyền Quan?

Phương Hành lại hơi ngẩn ra, không tự chủ được mà đi tới, càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái. Trong đống vật cũ kia dường như có một vật đang kêu gọi hắn, thậm chí còn tản ra một loại khí cơ quen thuộc làm cho hắn cảm thấy khí huyết lưu động ở đáy lòng, có ý vui mừng. Đó là một loại cảm giác rất kỳ quái, lúc ánh mắt của hắn không nhìn về phía đống vật cũ kia thì không hề có chút cảm ứng nào, lần đầu tiên đi qua nơi này thậm chí còn không lưu ý tới, nhưng bây giờ ngẫu nhiên liếc mắt qua lại càng phát giác ra nội tâm cấp bách, nghe được sự triệu hoán nào đó...

Chương 1068: Thái Thượng đệ thất kinh

Trong quá trình đi tới bảo xa, Phương Hành đã suy nghĩ rõ lai lịch của những thứ này. Trước đây Huyền Quan phủ xuống Ma Uyên, đại bộ phận tạo hóa đều rơi vào Bách Đoạn sơn, bị hắn dùng Phù Đồ đại trận che giấu, người thường căn bản không vào được, nhưng phạm vi Huyền Vực bao phủ cũng không chỉ giới hạn trong Bách Đoạn sơn mà còn phân tán tạo hóa ra cả bên cạnh, chỉ là từ sớm đã bị người ta tranh giành không còn, nhưng không ngờ tới Hồng Hoang Cốt điện cũng giành được một phần. Xem ra chúng nó cũng không coi trọng nên vẫn chưa quy nạp sửa sang lại.

Tuy là chưa quy nạp, nhưng có thể thấy được một xe dị bảo này bình thường, dù sao lúc chúng nó vừa mới đẩy tới, Kim Giác Lão Vương cùng Áo Cổ Tiểu Vương đều đã nhìn qua, nếu thật có vật gì có giá trị, sớm đã bị chúng nó chọn ra rồi. Sở dĩ được đặt ở chỗ này là bởi vì trong nhóm bảo vật này cũng không có đồ gì quá mức xuất sắc, vì vậy chỉ giữ lại coi như đồ bình thường để cất giữ chỉnh lý mà thôi.

Ý của bọn họ kỳ thực cũng coi như hợp lý, dù sao Bách Đoạn sơn chính là địa điểm trung tâm mà tạo hóa Huyền Quan giáng xuống, những thứ rơi bên ngoài Bách Đoạn sơn chẳng qua là một vài vật biên giác mà chư tu cũng hiểu rõ, càng là nơi trung tâm Huyền Vực, vật tạo hóa càng trân quí. Những bảo vật rơi ở ranh giới này phẩm chất đại thể cũng bình thường.

Nhưng lúc Phương Hành thấy được đống “Biên giác vật” kia lại sinh ra cảm ứng mãnh liệt.

Hắn từng bước một đi về phía bảo xa, khí huyết trong cơ thể đã có phần không kiềm chế được mà sôi trào.

Cùng lúc đó, trong bảo xa chồng chất đầy vật cũ kỹ lại chợt mơ hồ có ánh sáng nhạt màu sáng lên, cả đống bảo vật đều đang khẽ khàng rung động, dường như phía dưới có vật gì đó muốn bay ra ngoài. Khi Phương Hành càng tới gần thì đống bảo bối kia cũng bắt đầu càng rung lợi hại hơn, vật nhỏ cùng với đằng xà đang cõng một cái túi lớn, còn cả Áo Cổ Tiểu

Vương đều đứng ở phía xa, ánh mắt kinh ngạc.

- Vèo...

Cũng ngay lúc cự ly của Phương Hành cách bảo xa chỉ khoảng ba trượng, tâm huyết của hắn sục sôi, đột nhiên đưa tay phải ra ngoài, ngũ chỉ xòe ra nhẹ nhàng ấn về phía không trung. Cũng trong mộc chốc này trong bảo xa tất cả các vật cũ đột nhiên đều dâng lên, từ trong đó bay ra một cái ngọc bản mông lung, tản ra ánh sáng mờ ảo phù không ở đó, đối diện với ngũ chỉ của Phương Hành rồi nhẹ rung động, giống như ẩn chứa linh tính khó tả, hoan hô tước duyệt trao đổi với Phương Hành.

- Thì ra là ngươi

Phương Hành sinh lòng cảm ứng, tự lẩm bẩm, hơi do dự một chút, ngón trỏ chỉ ra, nhẹ gõ lên miếng ngọc.

Pháp lực ở đầu ngón tay nhộn nhạo truyền ra lan tràn lên miếng ngọc. Pháp lực chứa tiên ý của hắn có màu tím truyền lên miếng ngọc, thoạt nhìn không có vật gì chảy ra lại làm phù văn vô hình bên trên nhuộm đẫm ra, từ trên xuống dưới chợt lóe lên, nhanh chóng biến mất. Nhưng vết tích uẩn đạo đó trong một chốc sâu sắc in hằn trong đầu hắn, không thể xóa nhòa.

- Cầu đạo.

Chợt nhìn qua, hình như chỉ là hai chữ!

Nhưng muốn tỉ mỉ suy nghĩ lại thì cảm thấy mỗi một nét mỗi một vạch của hai chữ kia đều ẩn chứa đạo lý vô tận, huyền ảo khó dò.

Còn trên mặt Phương Hành đã hiện ra vẻ mừng rỡ như điên, trong miệng thì thào:

- Thì ra là thế, thì ra là thế!

- Thái Thượng Cầu Đạo kinh – truyền thừa thứ bảy, Thái Thượng Cầu Đạo kinh.

Ngay cả hắn cũng không ngờ tới chuyện này, vậy mà tới lúc Tiên Anh của bản thân tu tới bình cảnh lại tìm được Thái Thượng Cầu Đạo kinh ở trong Hồng Hoang Cốt điện.

Một chốc đầu ngón tay tiếp xúc với bạch ngọc bản, hai chữ "cầu đạo" cũng in vào trong đầu hắn, cũng làm hắn trong nháy mắt hiểu được môt bộ Thái Thượng cửu kinh bên trong bạch ngọc bản này. Thái Thượng Cầu Đạo kinh lại được ghi chép trên miếng bạch ngọc này, cũng lấy phương pháp này đột nhiên xuất hiện trước mặt mình như là mở ra một cánh cửa cho mình vậy.

Thái Thượng cửu kinh, tam kinh hợp một thể, giữa chúng lại tạo thành một thệ thống.

Ba quyển ở vị trí đầu, Thái Thượng Hóa Linh kinh, Thái Thượng Cảm Ứng kinh, Thái Thượng Bất Tử kinh chính là có tác dụng Trúc Cơ, xây thành đạo cơ hùng hồn.

Ba quyển ở giữa, Thái Thượng Tiêu Dao kinh, Thái Thượng Phá Trận kinh, Thái Thượng Nhất Khí kinh chính là tác dụng tu pháp, vô địch tứ phương.

Mà từ một chốc Phương Hành thấy được bộ Thái Thượng Cầu Đạo kinh này, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ phương hướng của ba quyển sau của Thái Thượng kinh. Đây rõ ràng là những bộ kinh vượt ra khỏi lý niệm tu hành bình thường, bắt đầu bước vào phạm trù đại đạo. Còn không biết hai quyển Thái Thượng kinh phía sau chưa từng xuất hiện kia ẩn chứa đạo lý gì, nhưng chỉ một quyển Cầu Đạo kinh này sau khi in vào đầu của Phương Hành liền như có tiếng nổ ầm vang của đại đạo, chấn động không ngừng. Trong lòng Phương Hành, vô số nghi nan tu hành, vô số nan đề đều mơ hồ được tháo gỡ ngay lúc đó.

Bộ kinh này không thiết lập pháp môn, không thấu đáo thần thông, chỉ có lý lẽ đại đạo rung động tâm hồn.

Trong chốc lát Phương Hành đắm chìm trong cảm giác thanh tâm thanh thần của đại đạo, không còn một ý niệm nào. Mà những người đang quan sát lại giật mình phát hiện lúc này Phương Hành lẳng lặng đứng ở đó không nhúc nhích, trên đỉnh đầu lại có một dáng dấp người bé nhỏ cửu chỉ hiện lên, ngồi xếp bằng trên không yên lặng niệm tụng kinh văn nào đó, hiển hóa ra vô số tiên phong cùng phù văn lấm tấm.

- Không thể nào, từ trong một đống rác cũng có thể nhảy ra được một bảo bối, vận may này làm sao chấp nhận được?

Áo Cổ Tiểu Vương nhìn tới ngẩn người vừa ghen tỵ lại có chút không dám tin một màn trước mắt này.

Một xe dị bảo Huyền Quan gã đều tự mình nhìn rồi, quả thực không có gì giá trị cho bọn họ động lòng nên mới tùy tiện chồng chất ở một bên, chờ đám tôi tớ nhập kho. Cũng chính vì vậy, khi gã thấy được Phương Hành dễ dàng tìm được bạch ngọc bản không hề có chỗ nào khác thường từ trong đó rồi huyền diệu khó giải thích được mà bước chân vào cảnh giới ngộ đạo, sự khiếp sợ trong lòng càng khó hình dung.

Có cảm giác mình coi bảo bối như rác rưởi đặt ở đó, rồi lại bị người khác nhặt đi.

- Không phải hắn tìm được bảo bối từ trong đống rác, mà là bảo bối vốn thuộc về hắn, tự động đến đây nhận chủ mà thôi!

Lúc Áo Cổ Tiểu Vương đầy bụng uất khí, giọng nói của Kim Giác Lão Vương lại vang lên sau người. Chẳng biết từ lúc nào, lão cũng bị khí cơ dị thường của nơi này kinh động mà chạy tới. Nhìn Phương Hành đứng trong hư không được tiên phong đạo uẩn bao quanh, lão cũng hiểu có chuyện gì xảy ra, chỉ có điều cách nhìn của lão khác với Áo Cổ Tiểu Vương. Lão không cho đây là vận khí của Phương Hành:

- Dị bảo sẽ có linh tính, có chút pháp môn thần thông ngưng tụ một đời tâm huyết của đại thần thông giả, cũng sẽ có linh tính của mình. Nếu như bản vương đoán không sai, Phương Hành tiểu hữu nhất định đã tu hành thần thông có liên quan tới pháp môn này, hắn chính là chủ nhân của pháp môn này, thoạt nhìn hắn vô ý phát hiện pháp môn này ở trong Hồng Hoang Cốt điện ta, nhưng trên thực tế, pháp môn này đi tới Hồng Hoang Cốt điện khả năng chính là vì chờ hắn.

- Chuyện này, chuyện này không thể nào! Bạch Ngọc bản cho dù có linh tính nhưng làm sao biết hắn sẽ đến chứ!

Áo Cổ Tiểu Vương khó có thể chấp nhận được, không nhịn được mà mở miệng phản bác.

- Trong mắt ngươi tất cả chỉ là trùng hợp, nhưng trong mắt một vài người chỉ là sự an bài trong chốn u minh mà thôi.

Kim Giác Lão Vương ha hả nở nụ cười:

- Ngươi còn chưa hiểu được sự sâu xa của đạo đâu! Thử nghĩ xem, ngay cả tồn tại như thần chủ, cảnh giới cùng thực lực của hắn đều đã không phải thứ mà lão phu có thể phỏng đoán được, cổ tiên nhân đã từng đánh bại thần tộc, cũng đã nô dịch bọn họ rốt cục mạnh bao nhiêu? Ah, thủ đoạn cùng thần thông của bọn họ đã vược xa sự lý giải của chúng ta rồi, mà thiên kiêu thế hệ này của nhân tộc chịu ảnh hưởng lớn nhất của cửu quan tạo hóa, từ một mức độ nào đó thì có thể nói bọn họ là truyền nhân cách một thế hệ của nhóm cổ tiên này.

Nói rồi lão thấp giọng thở dài:

- Áo Cổ, lần này ta chọn đứng chung một phe với sinh linh Thiên Nguyên, chính là vì nguyên nhân này, vĩnh viễn không nên coi thường nhân tộc, con đường tu hành gian nan hơn chúng ta nhiều, thận trọng, tam tai lục nạn, yếu đuối khó chịu, thoạt nhìn lúc nào cũng có thể bị đoạn tuyệt, nhưng ngươi phải hiểu được một điểm, bọn họ tu hành tuy khó khăn nhưng lại có thể từng bước từng bước đi lên, dường như là không có giới hạn, so với chúng ta, so với thần tộc thì bọn họ mới thật sự là con của đại đạo!

Áo Cổ Tiểu Vương trong chốc lát không nói lên lời, qua hồi lâu mới cứng ngắc gật đầu.

Giống với thần tộc, Hồng Hoang di chủng bọn họ từ trước đến nay đều đã quen bản thân có huyết mạch cường đại. Chỉ cần lớn lên tự nhiên sẽ sở hữu được sức mạnh kinh thiên, cho nên đối với nhân tộc từ trước đến nay đều coi nhẹ, khinh thường, cho là huyết mạch thiên phú của mình mới là thiên chi sủng nhi, nhưng ở trong miệng Kim Giác Lão Vương, nghe được một cách trình bày và phân tích trong miệng Kim Giác Lão Vương tuyệt nhiên khác biệt làm cho gã trong chốc lát khó có thể tiếp thu.

Kim Giác Lão Vương cũng không cố gắng tiếp tục thuyết phục con trai của mình nữa, chỉ nói đến đó liền ngừng lại khiến nó chậm rãi lĩnh ngộ mà thôi. Lão ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt dường như xuyên thấu qua khung của Cốt điện vừa dày vừa nặng, thấy được không trung đã bắt đầu từ bốn phương tám hướng tụ mây đen tới, trầm giọng thở dài, nói với Áo

Cổ:

- Trước tiên ngươi dẫn tiểu nha đầu Phương gia đi ra ngoài đi, lão phu sẽ ở lại đây giúp tiểu tử này hộ pháp. Tu vi bây giờ của hắn vốn đã đến quan khẩu, nếu không di chuyển thì khả năng trên dưới một trăm năm, phàm là khẽ động, lôi kiếp trong chốn u minh cũng sẽ giáng xuống!

- Hắn muốn độ kiếp?

Áo Cổ cũng lấy làm kinh hãi, không dám khinh thường, lập tức muốn dẫn theo vật nhỏ cùng đằng xà rời khỏi nơi này.

Tu sĩ nhân tộc độ kiếp, xưa nay đều là đại sự. Hồng Hoang di chủng bọn họ nhìn thôi đã đau đớn thay bọn họ.

Có thể không tiếp xúc, vẫn nên cách càng xa càng tốt.

Chỉ có điều vào lúc này, bên ngoài Hồng Hoang Cốt điện bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu vang, rõ ràng là một con cóc đang kêu to ở ngoài điện. Áo Cổ Tiểu Vương nghe được tiếng thét này, nhất thời biến sắc, cánh lớn thu lại, đưa vật nhỏ lên lưng đằng xà, sau đó thấp giọng dặn bọn họ tự tới thiền điện, bản thân thì vỗ ngân dực hóa thành một vệt sáng bay thẳng ra bên ngoài Hồng Hoang Cốt điện. Sau đó có gió to thổi tới, mấy con Hồng Hoang di chủng bay theo gã, bay thẳng về phía Cốt kiều ngoài điện.

- Tới nhanh như vậy sao?

Kim Giác Lão Vương cũng nghe được một tiếng kêu gọi tương tự, biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Nhìn Phương Hành ở phía trước được tiên phong đạo uẩn bao bọc, lại ngẩng đầu lên nhìn không trung của Cốt điện đang tụ tập từng đạo kiếp vân đang tụ tới, cũng thấp giọng thở dài, ngầm cười gượng:

- Còn chưa được nghe tiểu tử này chính miệng đồng ý nữa, chúng ta cũng phải lựa chọn trước rồi!

Chương 1069: Thần Vương tranh chấp

Lúc này ở bên ngoài Hồng Hoang Cốt điện, bên kia của cốt kiều mười dặm, trên không trung đã có mây đen tới gần che cả nửa bầu trời. Trong mây loáng thoáng có thể thấy được mấy khí tức mạnh mẽ dẫn trên dưới một trăm danh bộ tới. Bốn người dẫn đầu một người là đầu sói thân người, cầm theo một cái roi sắt to lớn; một người toàn thân bọc khói đen hồn trọng, khoác một bộ đấu phùng, không thấy rõ là dáng vẻ gì; một người thì là nữ tướng thường thấy, chỉ là thân hình cao lớn, cao hơn nhiều so với nhân tộc bình thường, phía sau có một cái đuôi bọ cạp lam sắc linh hoạt như một con linh xà.

Mà ở bên cạnh bốn người lại có một nam tử thân hình cao lớn đứng thẳng, màu da ngăm đen, cường tráng như ngọn núi nhỏ, khoác trên người từng sợi xích sắt, chân đạp giày sắt, ánh mắt như sư tử hổ báo. Không nói tiếng nào đứng ở bên cạnh ba người này, so với bọn họ thì còn cường tráng hơn.

- Ha ha, các vị đạo hữu, đường xa quang lâm Hồng Hoang Cốt điện ta, không biết có gì chỉ giáo?

Bên kia của cốt kiều, Áo Cổ Tiểu Vương cũng suất lĩnh mấy con Hồng Hoang di chủng, từ xa lượt không mà tới mang theo từng cơn hung phong. Một nam một bắc nhanh chóng tới gần, dừng lại ở đối diện cốt kiều giằng co từ xa, dẫn tới mây trôi trên không trung không ngừng xao động.

Người tới nhìn thấy Áo Cổ Tiểu Vương tới đón thì liền dừng lại, trong mây đen đã có một người nhanh chóng bước ra, xa xa thi lễ với Áo Cổ Tiểu Vương một cái, cất cao giọng

nói:

- Người tới là Ngân Lân độc giác, hẳn là Áo Cổ Tiểu Thần Vương của Hồng Hoang cốt điện? Ha ha, tại hạ là thiếu tộc trưởng Kỳ Cang của Hắc Trạch tộc, phụng mệnh của tiểu Thần Vương Dạ Vương tộc trước tới bắt ma đầu Phương Hành phản bội nhân tộc, hiện tại hắn hẳn là bị các ngươi bắt được rồi? Ha ha, cũng xin giao hắn cho bọn ta, áp giải trở về chịu thụ hình của Bất Hủ vương điện, sau này Bất Hủ Thần Vương chắc chắn sẽ thâm tạ!

- Tiểu Thần Vương của Dạ Vương tộc không tới sao?

Áo Cổ Tiểu Vương quan sát mấy người này một cái, trong bụng lại hơi hơi thả lỏng, cười nói:

- Hóa ra là Kỳ Cang đạo hữu, ha ha, ma đầu kia mắc tội lớn với Bạch Ngọc kinh, việc hắn trốn vào Ma Uyên, Hồng Hoang Cốt điện ta cũng có nghe nói tới, đã bày ra trọng binh trên dòng U Thủy chuẩn bị giúp đỡ các ngươi một tay, chỉ có điều hắn vẫn không đi qua đường đó, các người tới Hồng Hoang Cốt điện ta đòi người có phải lầm hay không? Ha ha, con đường đi tới Ma Uyên cũng không chỉ có một, theo ta thấy các ngươi nên đi các nơi khác tìm thử xem?

Gã cũng khá thông minh, trong lòng biết đám truy binh của thần tộc này tới quá nhanh, tất cả bố trí còn chưa định xong, đơn giản là chối bỏ sạch.

- Ặc...

Đột nhiên nghe được lời này, truy binh thần tộc vẫn không khỏi khựng lại một chút, nụ cười trên mặt cũng cứng lại. Mấy người liếc nhau một cái, sinh linh đầu sói thân người lại đạp tới, cười khan nói:

- Áo Cổ Tiểu Thần Vương sao lại đùa chuyện này vậy? Chúng ta một đường đuổi theo hắn vào trong Ma Uyên, sau đó chia ra ba đường, Tiểu Thần Vương Dạ Vương tộc đi tới Bạch Cốt sơn, Hồng Diễm thần tướng đi về Bách Đoạn sơn, bọn ta theo U Thủy tới đây, một đường vừa đi vừa tìm kiếm, xác định bọn chúng hẳn là đi tới Bình Hoang nguyên, chẳng lẽ không phải bị Hồng Hoang Cốt điện bắt giữ hay sao?

- Không có mà, ngay cả bóng người cũng chưa thấy nữa!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương dáng vẻ vô tội, sau đó hỏi con cóc ở bên người:

- Ngươi có thấy không?

- Cô oa

Con cóc kêu một tiếng vang dội, giống như tiếng sấm rền.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương quay đầu cười nói với Kỳ Cang:

- Ngươi thấy đó, nó cũng không nhìn thấy.

Mấy tên sinh linh của thần tộc lúc này đều đã nhìn thấu ý giễu cợt nhàn nhạt kia. Sau khi liếc nhau một cái thì sắc mặt đều trầm xuống, trong chốc lát không nói chuyện, chỉ thấp giọng thương thảo, cũng không muốn rút đi. Nhưng dưới tình huống Áo Cổ Tiểu Thần Vương bốn năm lần thoái thác lại cảm thấy không thể ăn được gì, thế nhưng Áo Cổ Tiểu Thần Vương thấy dáng vẻ của bọn họ thì mặt ngậm nụ cười nhạt, trong lòng quyết định chủ ý. Mình sẽ không quan tâm tới bọn họ nói như thế nào cũng sẽ đẩy sạch, có thể ép bọn họ rời đi, sau đó sẽ có thời gian sắp xếp tốt các phân đoạn là sẽ đạt được mục đích.

- Áo Cổ Thần Vương, nói đùa một chút cũng cho qua, nhưng cứ tiếp tục vậy thì ai cũng không được lợi!

Sau khi đối phương thương nghị một phen thì chợt có người trầm giọng nói chuyện, đi ra từ trong mây đen, ánh mắt thâm trầm quan sát.

- Ngươi là ai?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương giương mắt nhìn y một cái, không có hứng thú lắm. Dưới mắt gã nhìn ra tráng hán như ngọn tháp sắt này cũng không phải thần tộc, mà là tu sĩ nhân tộc. Đối với sinh linh thần tộc, gã tối thiểu còn giữ chút kính ý trên nét mặt, nhưng đối với tu sĩ nhân tộc thì gã căn bản là lười để ý. Một là hành vi của đối phương sẵn sàng góp sức cho thần tộc đã làm gã nhẹ khinh bỉ, thứ hai là Hồng Hoang di chủng, bọn họ có thù lớn với nhân tộc. Người có thể để bọn họ dùng sắc mặt tốt để đối thoạt cũng khong nhiều, ma đầu Phương Hành tuyệt đối là một ngoại lệ trong ngoại lệ.

- Mỗ gia là Tiết Lệnh Đồ của Tây Lăng Giới Thủ Đồ, là thần tướng do đích thân Cửu U Thần Vương sắc phong!

Nam tử như hắc tháp trầm giọng trả lời, giọng nói cuồn cuộn như sấm rền.

- Ha ha, hóa ra là người của Tiểu Tiên Giới, vì sao lại nói là ta nói đùa? Ngươi có tư cách để ta đùa giỡn sao?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương dứt khoát ngắt lời y, cười lạnh hỏi.

- Mỗ gia đương nhiên không có tư cách để Áo Cổ Tiểu Thần Vương nói đùa, chỉ là có chút nghi vấn muốn thỉnh giáo!

Đối với câu nói chế giễu lạnh lùng của Áo Cổ Tiểu Thần Vương, sắc mặt của Tiết Lệnh Đồ lại không có chút biến hóa nào, lạnh băng hỏi:

- Trên đường tới Hồng Hoang Cốt điện, bọn ta có thấy vài nữ tu đang đồng loạt đi về hướng Hồng Hoang Cốt điện nên liền thuận tay bắt giữ, lại nghe các nàng lúc động thủ có nhắc tới muốn tới Hồng Hoang Cốt điện cứu Đại Tư Đồ gì đó trở về, ha ha, mỗ gia lại có chút tò mò về chuyện này.

Sau khi câu nói của y vừa dứt, trong chùm mây đen kia đã có giáp sĩ giữ hơn mười nữ tử trên người bị thần liên trói buộc hiện ra, mỗi người đều cúi đầu, vết thương đầy người, trên người bị dán phù triện, tựa như cái xác không hồn, hoàn toàn đần độn.

Là các nàng!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương sau khi thấy được đám nữ tử này thì sắc mặt nhất thời trầm xuống, tinh quang lóe lên.

Tuy là y phục trên người những nữ tử đó đã rách tả tơi nhưng gã liếc mắt đã nhận ra được chính là dáng vẻ của đám đệ tử Phù Dao cung. Gã rõ ràng sau khi mang Phương Hành đi cũng đã thả đám nữ tử này rời đi rồi, thậm chí còn lấy Niếp Thiên Hồng – Thiếu Tư Đồ của Phù Dao cung ra dụ dỗ các nàng, muốn để các nàng không làm ảnh hưởng tới kế hoạch của Hồng Hoang Cốt điện nhưng lại không ngờ tới đám nữ nhân này rõ ràng đã có đa phần trực tiếp chạy tới Tịnh Thổ. Nhưng sau lại vẫn có một bộ phận len lén ở lại, còn đụng phải đám sinh linh thần tộc này, bị chúng bắt lại nữa.

- Bóc thần phù trói buộc các nàng ra!

Tiết Lệnh Đồ lạnh lùng hạ lệnh, lập tức có giáp sĩ tiến lên bóc thần phù dán trên trán mấy nữ tử đó xuống.

Những nữ tử đó vốn đang đần độn như cái xác không hồn, đợi khi bỏ thần phù xuống thì dần dần tỉnh lại, vô ý thức nhìn quanh. Chỉ là thân thể bị xích sắt trói lại, cái cổ lại bị người ta đè xuống, lại chỉ có thể nhìn về phía trước. Cái nhìn này thấy vừa lúc đối diện các nàng chính là Áo Cổ Tiểu Thần Vương thì liên tưởng tới nguyên do các nàng bị bắt, lại lại tự biết không may, nhất thời mỗi người đều lớn tiếng mắng. Đều là “Thả Đại Tư Đồ của bọn ta ra!”, “Phù Dao cung nhất định sẽ không tha cho các ngươi!”, làm Áo Cổ Tiểu Thần Vương nghe mà chân mày cũng nhíu lại.

- Áo Cổ điện hạ, mới rồi chúng ta còn tưởng các nàng muốn có mưu đồ gây rối với Hồng Hoang Cốt điện nên liền tiện tay bắt các nàng tới, bây giờ xem ra các nàng là tới cứu ma đầu kia đi! Đại Tư Đồ của Phù Dao cung đã đi về cõi tiên từ lâu, Thiếu Tư Đồ lại đang ở Tịnh Thổ, như vậy Đại Tư Đồ trong miệng các nàng chính là ma đầu Phương Hành kia rồi. Ta cũng đã từng nghe nói, lúc ở Hội Kê sơn vừa may là do Phù Dao cung các nàng cứu ma đầu kia đi, mà đám nữ nhân của Phù Dao cung khôn khéo nên chọn ma đầu kia làm Đại Tư Đồ của họ, để hắn trung tâm cống hiến!

- Trước đây ta từng tới thăm dò chuyện cũ của Bạch Ngọc kinh, phát hiện chiến trường chính là ở ngoài vạn dặm cánh đông của Bạch Ngọc kinh, sau một phen suy nghĩ điều tra biết được lúc đó ma đầu kia dẫn đám thần tộc đóng ở Bạch Ngọc kinh đi nơi khác đại chiến, hút hết binh lực phòng tuyến, chuyện này lại giống như đang muốn mấy người khác an toàn tiến vào phòng tuyến mà dùng kế điệu hổ ly sơn, hiện tại xem ra, hẳn là vì đám tàn binh của Phù Dao cung kia đi?

- Ha ha, Áo Cổ điện hạ, vừa rồi ngươi có phải đã bắt Đại Tư Đồ của người ta, còn nhốt lại rồi đúng không?

Người này thoạt nhìn tục tằng, tâm tư lại cực kỳ kín đáo, vài câu vài lời đã suy đoán ra được không ít chân tướng, nói liên tục, nói tới sắc mặt của Áo Cổ Tiểu Thần Vương ngày càng khó coi. Còn sinh linh thần tộc khác thì mỗi người sắc mặt âm trầm, ngoẹo đầu nhìn Áo Cổ Tiểu Thần Vương, cũng không nói toạc ra. Bọn họ chỉ đang đợi Áo Cổ Tiểu Thần Vương cho bọn hắn một câu trả lời thỏa đáng.

Có lời nói của đám nữ nhân này làm bằng chứng, Áo Cổ Tiểu Thần Vương muốn chơi xấu cũng không thể thực hiện được nữa.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng vẫn cau mày, sau một hồi lâu mới giãn ra, có chút bất đắc dĩ thấp giọng cười, nói:

- Ha ha, các ngươi cứ phải ép ta nói ra chân tướng mới được à, cũng được, vậy sẽ nói cho các ngươi biết! Phương Hành đúng là bị tiểu vương ta dẫn về đây rồi, bây giờ quả thực đang ở bên trong Hồng Hoang Cốt điện, chỉ có điều ta không thể giao hắn cho các ngươi được!

Nhìn mấy vị sinh linh thần tộc vừa giận vừa sợ, gã đơn giản là nói thẳng ra:

- Thật không dám giấu giếm, ma đầu kia quả thật bị Hồng Hoang Cốt điện bắt giữ được rồi, lúc đầu cũng dự định giao cho các ngươi, chỉ có điều mới rồi chúng ta đã hay đổi chủ ý, sau khi hắn rơi vào trong tay của chúng ta, tự biết nếu bị húng ta giao cho các ngươi thì chắc chắn sẽ phải chết, hơn nữa sau một phen huấn đạo của bọn ta, hắn đã quyết định chim khôn lựa cành mà đậu, sẵn sàng góp sức dưới trướng của phụ vương ta, hiện tại đã được phụ vương ta phong làm Ngự Hạ Thần Tướng của Hồng Hoang Cốt điện ta, xem hư là người của chúng ta rồi, chỉ là sợ các ngươi không chấp nhận được nên thật không dám giấu giếm, lão nhân gia ông ấy còn định muốn tiến cử hắn đi Thần Tiêu cung yết kiến pháp tướng thần chủ đó!

- Ngươi!

Lời nói của Áo Cổ Tiểu Thần Vương thực sự quá kinh người, cho dù là đám sinh linh thần tộc như Kỳ Cang hay là một đám nữ tử Phù Dao cung bị bắt đều đầy mặt khiếp sợ ngẩng đầu lên. Một phe là không thể tin được, một phe là không muốn tin.

Đại Tư Đồ làm sao có thể sẵn sàng góp sức cho thần tộc được?

Hồng Hoang Cốt điện tại sao lại dám che chở cho ma đầu kia?

Qua hồi lâu, phía sau mây đen ở một phía cốt kiều mới có một gã sinh linh của thần tộc vọt ra, hét lớn:

- Ma đầu kia giết Thiểm Điện Tử rồi lại đại khai sát giới với tộc nhân của Lạc Thần tộc, đã trở thành tử địch của Vô Gian Thần Vương và Bất Hủ Thần Vương rồi, tội không cho xá, muôn lần chết cũng không hết tội. Hồng Hoang Cốt điện các ngươi lại vẫn dám chấp nhận khi hắn đầu hàng, có phải muốn khai chiến với hai vị Thần Vương hay không hả?

- Ha ha, khai chiến?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nghe xong thì cười lạnh:

- Không có pháp chỉ của thần chủ, bọn họ dám bắt đầu công phạt giữa các Thần Vương hay sao?

Chương 1070: Độc kế

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cười lạnh một tiếng, chấn động tới đám sinh linh thần tộc Kỳ Cang không dám đứng ra nói tiếp nữa. Bây giờ ba nghìn thần tộc là đồng minh, chỉ nghe mệnh lệnh của một mình thần chủ. Mà lúc giáng tới Thiên Nguyên, thần chủ đã sớm hạ chỉ, giữa những Thần Vương không được công phạt lẫn nhau. Hồng Hoang Cốt Điện tuy là sắp tới sẽ được thần chủ sắc phong nhưng cũng là Thần Vương tiêu chuẩn, địa vị không thua với Vô Gian Thần Vương cùng Bất Hủ Thần Vương. Nếu giữa họ xuất hiện việc công phạt, nói không chừng thần chủ sẽ đích thân xuất thủ nghiêm phạt bọn họ. Đại sự liên quan tới bậc này, bọn họ đương nhiên không dám tùy tiện thể hiện thái độ. Chỉ là trong tim kinh sợ còn chưa kịp bình tĩnh lại, mấy ánh mắt đều hung ác nhìn ngược.

- Vô Gian Thần Vương mất một đứa con, hơn nữa cả một mạng của Quỷ Mộc đại nhân của Lạc Thần tộc nữa, còn cả hơn bốn trăm mạng của sinh linh thần tộc đóng ở Bạch Ngọc kinh, tội này lớn bậc nào? Hồng Hoang Cốt điện thực sự nắm chắc trước mặt thần tộc đang giận đùng đùng có thể bảo vệ mạng của tiểu ma đầu sao?

Tiết Lệnh Đồ đã lạnh giọng mở miệng. Thái độ tỉnh táo của y cũng khiến chư sinh linh thần tộc đều bình tĩnh lại.

Sinh linh thần tộc còn không quá am hiểu việc xử lý chuyện phức tạp này, lại được Tiết Lệnh Đồ nói ra chuyện mấu chốt.

Trở thành Thần Vương đương nhiên sẽ có quyền phù hộ một nhóm đạo thống, còn có tư cách sắc phong chín vị thần tướng, nhưng cũng phải xem là ai. Nếu như là tu sĩ nhân tộc không có danh tiếng gì hoặc là hạng người chỉ từng phạm tội nhỏ sẽ tùy cho Hồng Hoang Cốt điện muốn làm gì thì làm, được hay không cũng không quan tâm, cũng không có ai để ý tới. Nhưng nếu đổi lại là tiểu ma đầu này thì hung danh đại thịnh, nghiệp chướng nặng nề, có ai dám che chở hắn?

Hồng Hoang Cốt điện làm như vậy, nhất định chính là đứng ở mặt đối lập với tất cả thần tộc!

- Ha ha, Thiểm Điện Tử thì thế nào? Hơn bốn trăm sinh linh của Lạc Thần tộc thì như thế nào?

Sau khi Áo Cổ Tiểu Thần Vương quyết định thực thi kế hoạch của Hồng Hoang Cốt điện thì trong lòng cảm thấy dễ dàng hơn, đã sớm suy nghĩ lý do thoái thác chu toàn rồi, từng câu nói ra:

- So với đại sự của thần chủ, chỉ mấy cái mạng người thì coi như cái gì đâu? Nói cho các ngươi biết, thần chủ có lệnh, muốn chư Thần Vương mau chóng tìm kiếm nhân thủ thích hợp làm chuyện đại sự, ta không biết các ngươi có để pháp cỉ của thần chủ vào trong mắt hay không, nhưng Hồng Hoang Cốt điện ta khi trở thành một trong các Thần Vương sẽ chỉ làm chính sự. Ma đầu kia vừa hay chính là người mà phụ vương ta chọn cho thần chủ, vì làm thành chuyện đại sự, lão nhân gia ông ấy thậm chí nguyện thượng thư cho thần chủ, mời hạ một chiếu xá lệnh!

- Chuyện đại sự?

Vẻ mặt của đám Kỳ Cang đều trầm xuống, không dám tiếp lời, chỉ đầy mặt là sự hoài nghi.

- Còn chuyện Hồng Hoang Cốt điện chúng ta có thể bảo vệ được hắn trước mặt đám thần tộc đang tức giận đùng đùng không ấy à?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cười lạnh nói tiếp:

- Buồn cười! Tiểu Vương muốn hỏi một câu, Vô Gian Thần Vương cùng Bất Hủ Thần Vương khi nào thì có tư cách đại biểu cho toàn bộ thần tộc thế? Cho dù hiện nay trên Thiên Nguyên đại lục, thần tộc có ba vị Thần Vương xuống đây, Thiên Nguyên lại có hai vị Thần Vương, trong tổng cộng năm vị Thần Vương, ngươi xác định cả năm vị thần vương đều muốn cái mạng của tiểu ma đầu này mà không tiếc đối kháng với Hồng Hoang Cốt điện ta sao? Ha ha, gần đây ta biết Vĩnh Ám Thần Vương cùng Cửu U Thần Vương giống như là hai người mà Bất Hủ Thần Vương không thể đối phó được...

- Ngươi! Câm miệng, tại sao dám vọng ngôn bàn tán chuyện thân sơ giữa Thần Vương?

Một phía khác của cốt kiều, sinh linh thần tộc vừa giận dữ lại kinh hãi, không nhịn được mở miệng hét lớn.

Chỉ có điều sau khi bọn họ nghe Áo Cổ Tiểu Thần Vương nói xong, trong lòng thật sự vẫn không nhịn được mà lo lắng theo hướng đó. Hôm nay, trên Thiên Nguyên đại lục tổng cộng có ba vị Thần Vương tới rồi, theo thứ tự là Cửu U Thần Vương trấn thủ Thần Châu, Vĩnh Ám Thần Vương trấn thủ Nam Chiêm cùng với Bất Hủ Thần Vương trấn thủ Yêu địa. Còn sinh linh trên Thiên Nguyên đại lục cũng có hai người được phong vương, theo thứ tự là đứng đầu Thương Lan cùng đứng đầu Hồng Hoang Cốt điện. Trong năm vị Thần Vương, Bất Hủ Thần Vương chính là tộc trưởng của Lạc Thần tộc, Quỷ Mộc cũng là con ruột của ông ta. Ông ta phát huyết thệ muốn giết Phương Hành nhưng Cửu U Thần Vương và Vĩnh Ám Thần Vương lại không có tư hận gì với ma đầu kia, chỉ giải quyết việc chung mà thôi...

Nói trắng ra là, ba nghìn thần tộc, trong mười đại Thần Vương chỉ có phụ thân Vô Gian Thần Vương Thiểm Điện Tử cùng Bất Hủ Thần Vương là muốn mạng của Phương Hành. Mà Vô Gian Thần Vương cố tình lại đang không ở Thiên Nguyên, lực ảnh hưởng yếu kém. Nếu Hồng Hoang Cốt điện thể hiện thái độ muốn bảo vệ tiểu ma đầu, còn lấy danh làm việc vì thần chủ, như vậy Cửu U Thần Vương cùng Vĩnh Ám Thần Vương mười phần thì có tám chín phần sẽ không tiếp tục kiên trì chém giết tiểu ma đầu này nữa. Bên Thương Lan Hải lại càng không thể trông cậy vào. Từ đó, chỉ dựa vào một mình Bất Hủ Thần Vương thật đúng là khó mà khư khư cố chấp được...

- Đã nói đến mức đó rồi, đều là do một câu nói của thần chủ, nếu các ngươi tới Hồng Hoang Cốt điện ta làm khách thì sẽ quét tước bàn ghế hoan nghênh. Nếu muốn tới bắt thần tướng của Cốt điện ta thì phải xem bản lĩnh của các ngươi mạnh bao nhiêu, dùng cốt kiều này làm ranh giới, các ngươi cứ tới thử một chút xem...

Sau khi Áo Cổ Tiểu Thần Vương hạ quyết tâm, ý bá đạo liền không hề biến mất, móng vuốt bén nhọn chỉ vào cốt kiều rồi xoay người lại rời đi, chuẩn bị hoàn toàn không để ý tới truy binh mà Bất Hủ Thần Vương phái ra. Sự kiêu căng nhường đó làm đám Kỳ Cang, thậm chí cả đám giáp sĩ thần tộc ồn ào một lúc, nhao nhao kêu gọi. Thậm chí còn có người quơ khí giới thị uy, muốn vọt qua đó. Chỉ có điều Áo Cổ Tiểu Thần Vương lạnh lùng quay đầu thoáng nhìn, ánh mắt như đao kiếm lại lập tức dọa một đám người phải sợ hãi, không dám tới gần cốt kiều.

- Lão Tiết, ngươi nhanh đưa ra chủ ý đi, tiểu ma đầu vậy mà lại sẵn sàng góp sức cho thần tộc, phải làm sao mới ổn đây? Chúng ta lần này không thể mang được hắn về, Bất Hủ Thần Vương trách tội xuống, chúng ta đều không có kết quat tốt gì. Aiz, Hồng Hoang Cốt điện này thực sự là to gan lớn mật, bản thân bọn họ mới đầu phục được bao lâu đâu lại dám đối địch với Bất Hủ Thần Vương đại nhân, thật sự coi mình là Thần Vương rồi đó sao?

Đám Kỳ Cang không dám đuổi qua cầu, nhìn thấy Áo Cổ Tiểu Thần Vương muốn đi liền gấp gáp nói với Tiết Lệnh Đồ.

- Hừ, ma đầu kia thật tâm đầu nhập vào hay sao?

Tiết Lệnh Đồ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt u lãnh nhìn thân ảnh Áo Cổ Tiểu Thần Vương muốn rời đi.

- Chuyện này... không phải đều là do Hồng Hoang Cốt điện nói sao...

Đám Kỳ Cang hơi ngẩn ra, bọn họ không hiểu Phương Hành nhiều lắm, thậm chí đều có nhận thức phiến diện đối với toàn bộ nhân tộc. Cho rằng bọn họ nhát gan sợ phiền phức, xương mềm vô nghĩa, vì vậy lý do mà Hồng Hoang Cốt điện cho bọn họ, dưới cái nhìn của bọn họ hoàn toàn có thể tin được. Dù sao Phương Hành mà bị bắt quả thực chỉ có một con đường chết. Dưới tình huống vì bảo mệnh đó bằng lòng sẵn sàng góp sức cho thần tộc cũng không phải là không thể...

- Hồng Hoang Cốt điện cũng không thể tin được!

Tiết Lệnh Đồ cười lạnh một tiếng, không nói làm cho người ta kinh ngạc thì đến chết cũng không thôi.

- Lão Tiết, ý của ngươi là?

Mấy vị thần tướng của thần tộc ở xung quanh nghe vậy đều hơi ngẩn ra, kinh ngạc nhìn về phía y.

- Nếu Hồng Hoang Cốt điện không chịu thả người, chúng ta liền ép ma đầu kia phải ra đây!

Tiết Lệnh Đồ nhướng mày nảy ra ý hay, nhìn lướt qua hơn mười nữ đệ tử của Phù Dao cung đang bị bắt, đạp mạnh một cái ra, quát với Áo Cổ Tiểu Thần Vương:

- Điện hạ dừng chân, Tiết mỗ còn có một câu muốn nói! Ha ha, ma đầu Phương Hành kia cũng là nhân vật nổi danh của Thiên Nguyên, nếu hắn có thể thực sự đầu hàng, cho dù không vì đại sự của thần chủ thì cũng sẽ trở thành một phần trợ lực cho thần tộc ta, có thể nói là một công lớn, bọn ta trở về cũng tiện bàn giao với Bất Hủ Thần Vương đại nhân, chỉ là... điện hạ xác định hắn thật tâm đầu nhập sao?

- Lời này của ngươi là có ý gì?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương hơi dừng chân lại xoay người nhìn thoáng qua Tiết Lệnh Đồ, không che giấu sự chán ghét từ tận nội tâm mình.

- Cũng không có gì, nếu hắn thật tâm đầu phục thần tộc, vậy chuyện đó cũng không phải chuyện mà chúng ta có thể làm chủ được, chỉ có thể trở về phục mệnh với Bất Hủ Thần Vương, nhưng nếu hắn lá mặt lá trái sợ rằng Bất Hủ Thần Vương cũng không tha cho chúng ta được. Áo Cổ Tiểu Thần Vương xin đưa hắn ra đây chứng minh sự thật tâm muốn đầu nhập vào thần tộc của hắn, như vậy chúng ta cũng tiện trở về bàn giao với Thần Vương, thành toàn cho điện hạ!

Tiết Lệnh Đồ tiến lên một bước, ôm quyền qua đỉnh, cực kỳ cung kính.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương trong nháy mắt đã nhìn thấu tâm ý của y, trong mắt lóe lên hung quang, cười lạnh nói:

- Hồng Hoang Cốt điện ta không có năng lực chứng minh là hắn có thật tâm sẵn sàng góp sức hay không sao? Còn cần chứng minh trước mặt các ngươi à? Mau mau cút đi, thích bàn giao thế nào thì bàn giao thế đó!

Gã cũng không muốn để lại chút mặt mũi nào cho đám Tiết Lệnh Đồ nữa, sau khi quát lạnh một tiếng liền trực tiếp trục người.

- Ha ha...

Thái độ này của gã giống như làm cho Tiết Lệnh Đồ xác định được cái gì, trực tiếp cao giọng phá lên cười, cổ đãng một thân pháp lực, truyền âm ra bốn phía:

- Chúng ta đương nhiên là không có quyền ép thần tướng của Hồng Hoang Cốt điện chứng minh cái gì được, Áo Cổ điện hạ bảo chúng ta cút, chúng ta cũng chỉ có thể cút, chỉ có điều khi trên đường tới thuận tay bắt được đám nữ tư của Phù Dao cung, giờ mang về cũng phiền phức, không bằng tiện tay chém ở đây cho thanh tịnh đầu óc! Nếu Phương Hành đạo hữu đã sẵn sàng góp sức cho thần tộc rồi, hẳn là sẽ không quá mức dây dưa với đám nữ tử này nhỉ?

Nói rồi quát khẽ một tiếng:

- Áp lên đây!

Giáp sĩ thần tộc ở sau lưng y lập tức áp giải mười nữ đệ tử Phù Dao cung lên phía trước cốt kiều, xếp thành một hàng.

Trái tim Áo Cổ Tiểu Thần Vương run lên, trong lòng nổi lên một dự cảm cực kỳ không tốt.

Tiết Lệnh Đồ lạnh giọng cười nói:

- Chỉ cần ma đầu kia ngồi không yên thì sẽ chứng tỏ hắn không có cách nào tách biệt quan hệ giữa nhân tộc đạo thống nữa, làm sao có thể trung thành được? Ta muốn xem thử Hồng Hoang Cốt điện làm sao còn bảo vệ được hắn nữa! Hoặc là nói, ha ha... cho dù hắn đầu nhập vào thần tộc là thật tâm hay giả dối, chỉ cần hắn bị ép hiện thân vậy thì cũng sẽ dùng mạng của đám nữ nhân này ép hắn, bắt hắn cam tâm tình nguyện trở về với bọn ta...

- Ha ha, kế này rất hay!

Mấy người Kỳ Cang cũng đều vỗ tay cười to, sau đó lạnh lùng hạ lệnh với giáp sĩ ở bên cạnh:

- Giết từng người một cho ta, không vội...

- Các ngươi... Dám...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng nghĩ tới sự không bình thường, lạnh lùng quay người sang hung hăng nhìn về phía Tiết Lệnh Đồ.

- Ta lại chưa vượt qua cốt kiều, cũng không bất kính với Hồng Hoang Cốt điện, chỉ xử trí mấy nữ nhân tu mà thôi, không có gì quá đáng chứ?

Một câu nói của Tiết Lệnh Đồ làm Áo Cổ Tiểu Thần Vương nghẹn gần chết, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng xấu xí.

Kế hoạch bố trí còn chưa thỏa đã phải hiển lộ ra vào lúc này, gã bị ép nói trước kế hoạch ra, lúc này đã vô cùng nguy hiểm. Một khi Phương Hành không chịu nổi kích thích bị ép nhảy ra ngoài, kế hoạch làm đại sự của Hồng Hoang Cốt điện còn chưa bắt đầu tiến hành đã coi như là thất bại, thậm chí là Hồng Hoang Cốt điện ừa mới được phong Thần Vương nhưng cũng vì đó mà chịu nghi kỵ. Dù sao, vừa rồi gã đã đại biểu cho Hồng Hoang Cốt điện thể hiện thái độ, nếu Phương Hành bị lộ chân tướng cũng chứng minh bọn họ không trung thực.

Bây giờ Áo Cổ Tiểu Thần Vương thực sự hận chết tên truyền nhân Tiểu Tiên giới Tiết Lệnh Đồ này rồi.

Độc kế bậc này cũng chỉ có tu sĩ nhân tộc mới nghĩ ra được!

Hiện tại hy vọng duy nhất của gã chính là ma đầu kia toàn tâm độ kiếp, không cảm ứng được chuyện xảy ra ở đây...

Chương 1071: Nội ngoại giáp công

- Không được phân tâm, nhất ý độ kiếp!

Lúc này bên trong Hồng Hoang Cốt điện, Kim Giác Lão Vương cũng đang lo lắng nhìn Phương Hành.

Vì hộ pháp giúp Phương Hành, ông ấy đã thi triển toàn lực bao trọn Hồng Hoang Cốt điện, cốt bích na di, đại hậu viện trải qua một phen chuyển hóa pháp trận cũng đã hóa thành một cái tế đàn bạch cốt. Đạo khí mà Hồng Hoang Cốt điện tích lũy không biết bao lâu rồi, sau khi văn lạc bạch cốt xây dựng cốt điện hội tụ tới như dòng nước chảy nhẹ, sau đó chảy vào tế đàn, bốc hơi bất định, trở thành một phần sức mạnh trợ giúp Phương Hành chống đỡ Lôi Kiếp. Mà ở trên bạch cốt tế đàn, Kim Giác Lão Vương đã tỏa ra vài hơi sát khí, ở trên không trung hóa thành nhiều đóa mây đen như ngưng tụ thành thực chất, chia không trung thành hai nửa, chống đỡ kiếp vân...

Cũng chính vì vậy, đám Tiết Lệnh Đồ vẫn đứng ở bên kia cốt kiều không phát hiện ra dị tượng kiếp vân hội tụ ở bên này.

Cũng ngay lúc Tiết Lệnh Đồ kề đao vào đám nữ đệ tử Phù Dao cung ở phía khác của cốt kiều, không trung xuất hiện một tiếng sét đùng đoàng. Ánh sáng màu tím thẫm, kiếp lôi treo ngược như thiên hà đã ùng ủng giáng xuống, bổ về phía Phương Hành đang ngồi trên bạch cốt tế đàn.

- Đoạt đại đạo thiên không, lấy thân hóa thần thông!

Lúc này vẻ mặt của Phương Hành cũng nghiêm túc hiếm thấy, gặp phải kiếp lôi kinh khủng kia, hắn chỉ chậm rãi nâng tay giang rộng ngũ chỉ ra ấn vào không trung. Kiếp lôi như dòng sông trong nháy mắt đã đánh vào đỉnh đầu hắn, sau đó che đi toàn bộ thân thể của hắn. Vô số lôi xà thật nhỏ bơi bên cạnh hắn, thậm chí còn chui vào bên trong kinh mạch của hắn, giống như pháp lực thông thường du thẩu trong mỗi tấc kinh mạch, xé rách từng khúc da thịt, phá hủy từng vùng hài cốt, chấn động tới mỗi sợ thần niệm, tràn ngập mỗi huyệt đạo...

Đau đớn...

Trong một chốc đó, Phương Hành đau tới mức toàn bộ khuôn mặt cũng biến dạng.

Thật không phải là người bình thường có thể chịu đựng được, hắn cảm thấy mình như đang bị gác lên đống lửa mà nướng, hoặc như là đang tế luyện, bị nhốt vào trong một cái lò luyện chế linh đan. Bước lên con đường tu hành, thực lực càng ngày càng mạnh, càng ngày càng cảm thấy có thể khống chế được vận mệnh của chính mình, nhưng lúc này hắn lại sinh ra một cảm giác nhỏ bé không gì sánh được, cảm giác cực kỳ yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến, không còn tồn tại nữa!

Tính mệnh như lục bình không chỗ bám víu, đại đạo như biển, ta như cát.

Lôi kiếp giáng xuống thậm chí giống như cả thiên địa đều ập về phía mình.

Một người, một hồn đang trở thành địch của toàn bộ đất trời.

Vào giờ khắc này có sự sợ hãi vô cùng ập tới khiến người ta không nhịn được muốn dung hợp vào trong thiên địa này, giống như một người dùng sức một mình đối mặt với phe địch là thiên quân vạn mã, vô ý thức muốn trở thành một thành viên trong thiên quân vạn mã để tránh bị cô đơn như thế này, trở thành địch nhân của thiên quân vạn mã. Vì thế, thậm chí hắn tình nguyện bỏ qua lập trường của mình, bỏ quên đao trong tay...

Nhưng Phương Hành cũng đồng thời hiểu được nếu thật làm như vậy, độ kiếp sẽ thất bại.

Nếu trong lòng hắn dâng lên ý buông tay thì sẽ thực sự sáp nhập vào vùng thế giới này, cũng vì thế mà đánh mất chính mình.

Nhưng hắn lại không thể hoàn toàn chống lại được, bởi vì ở trước mặt lôi kiếp, chống lại lôi kiếp chính là địch, cho dù cuối cùng thông qua sự chống lại này rồi thực sự còn sống thì cũng không có nghĩa là độ kiếp thành công, chỉ tính là trải qua lôi kiếp mà chưa chết mà thôi...

Không thể bị nó đồng hóa, cũng không thể hoàn toàn chống lại!

Giữa thành và bại, chỉ ở một điểm!

- Tu hành, tu chính là bản thân, tu là ý thức bất diện, tu chính là sự tồn tại của mình...

Ở trong lôi kiếp cuồn cuộn, Phương Hành thấp giọng nói, đó là một loại ý niệm bên trong Thái Thượng Cầu Đạo kinh. Vào lúc này hóa thành tiếng nói của hắn, được hắn nói ra miệng làm kiên định tín niệm của chính mình. Mà trong quá trình này, hắn dứt khoát bỏ qua việc chống đỡ, trực tiếp mở rộng tất cả, để tùy kiếp lôi bao phủ lấy mình, để tùy ý cho sức mạnh kia tẩy rửa bản thân mình, kinh mạch bị chặt đứt liền một lần nữa được chữa trị, xương cốt nát bấy lần nữa được sinh ra, ý thức ma diệt lại tái sinh lần nữa từ một điểm linh thức. Dần dần hoàn hảo như ban đầu, vĩnh vô chỉ cảnh!

- Lôi kiếp này thật ra là một món quà lớn mà ông trời tặng cho người tu hành...

Dần dần, vẻ đau khổ biến mất trên mặt Phương hành rồi nhẹ nhàng nở nụ cười, giang hai cánh tay ra.

Trong lôi kiếp có sự sợ hãi vô cùng, mà hắn đang mượn loại sức mạnh kinh khủng đó để ma luyện bản thân.

Lôi kiếp tẩy rửa sự ô uế của bản thân, lấy căn cơ bảo hộ chân linh.

Tuy hắn có thời gian tu hành không dài nhưng tạo hóa vô cùng, căn cơ bền vững kiên cố, hơn nữa Thái Thượng Cầu Đạo kinh chỉ rõ phương pháp đại đạo, cho nên ở trong lôi kiếp này có vẻ cực kỳ đạm nhiên, không có chút cảm giá thương thúc nào, chỉ bình tĩnh tiếp nhận lôi kiếp giáng xuống mà thôi.

Coi lôi kiếp mà tu sĩ nghe tới đã biến sắc trở thành đại lễ mà thản nhiên tiếp nhận, lợi dụng nó để tu luyện bản thân.

Ầm! Ầm! Ầm!

Lôi kiếp giáng xuống từng lớp liên tiếp, hạ xuống từ trên trời, đánh lên đỉnh đầu Phương Hành.

Bạch cốt tế đàn đã tản ra từng cơn sóng gợn, đó là Hồng Hoang Cốt điện dùng căn cơ mà nó tích lũy không biết bao nhiêu năm giúp hắn chống đỡ trận lôi kiếp này. Còn vô số kiếp lôi giáng từ trên trời xuống hoặc như một luồng linh thức trợ giúp Phương Hành bỏ qua ràng buộc thiên địa, thần niệm giao hòa với thiên địa ở một mức độ nào đó, rồi lại bảo trì sự tự chủ, tận tình theo dõi bí ẩn trong thiên địa.

- Không thành vấn đề, cũng có thể an ổn vượt qua...

Kim Giác Lão Thần Vương vẫn duy trì một khoảng cách an toàn lẳng lặng nhìn Phương hành độ kiếp, sắc mặt nhẹ nhàng một chút.

Ngay cả lão cũng không khỏi cảm thán, thế hệ tiểu bối nhân tộc này quả thực bất phàm, thậm chí có khả năng tái hiện phong thái của chúng tiên thời thượng cổ. Phải biết rằng hiện nay thiên địa đại biến, đường tu hành gian nan như vậy, cho dù lão tu tu hành hơn mấy trăm ngàn năm có thể an ổn vượt qua lôi kiếp có được mấy người? Mà thọ nguyên của tiểu ma đầu còn nhỏ như vậy cũng đã bước lên con đường độ kiếp, thậm chí còn đi vô cùng bình ổn như thế. Căn cơ thâm hậu, hầu như giống như tứ bình bát ổn tiếp nhận sự thanh tẩy của lôi kiếp, nguy cơ không lớn.

Mà cùng lúc đó, ánh mắt của lão lo lắng nhìn về phía ngoài của Hồng Hoang Cốt điện.

So sánh với nguy cơ khi Phương Hành độ kiếp, lão lo chuyện bên ngoài sẽ ảnh hưởng tới hắn hơn.

Vào lúc này, lão đã thi triển toàn lực, dâng cao mây đen, cô lập tế đàn bạch cốt này không cho thanh âm bên ngoài truyền vào, cũng không cho Phương Hành cảm ứng được tất cả những chuyện đang phát sinh. Cho dù muốn giết thì cũng mau máu giết đi, tốt nhất là trước khi Phương Hành kết thúc độ kiếp, tất cả mọi người đã bị giết chết. Đến lúc đó bọn họ cũng chỉ có thể buồn bực trong bụng...

- Muốn chết...

Nhưng cũng ngay lúc mắt thấy Phương Hành sắp kết thúc việc chịu lôi kiếp thứ nhất, trên khuôn mặt bình tĩnh của Phương Hành chợt hiện lên vẻ tức giận, sau đó con mắt trợn ngược. Lúc này, ngay cả Hồng Hoang Lão Vương cũng giống như xuất hiện ảo giác, dường nhưu thấy được trên cửu thiên cũng có một con mắt đang trợn ngược nhìn về phía đối diện cốt kiều. Mà con mắt kia căn bản không phải thứ mà lão có thể cô lập được.

- Không ổn rồi...

Hồng Hoang Lão Vương ý thức được mình vẫn đã bỏ sót một điểm!

Lão lấy toàn lực phong tỏa bạch cốt tế đàn chỉ không muốn Phương Hành cảm ứng được tất cả chuyện phát sinh bên ngoài, quấy rối độ kiếp. Nhưng dù sao lão cũng không phải tu sĩ nhân tộc, không biết sự huyền diệu lúc độ kiếp. Lúc Phương Hành độ kiếp, hắn cùng thiên địa có thể nói là nhất thể ở một mức độ nào đó, kiếp vân trên không trung thậm chí trở thành một con mắt của hắn. Mình có thể cô lập hắn tiếp xúc với ngoại giới nhưng lại không che được từng tia kiếp vân nhỏ, lúc này diễn xuất của đám sinh linh Thần tộc phía kia của cốt kiều đã hoàn toàn in vào trong mắt hắn, thậm chí còn chọc giận hắn...

Cũng may, Phương Hành sắp vượt qua được lôi kiếp rồi!

- Phương tiểu hữu, nghe một lời của lão phu đi, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, những người đó bày độc kế chính là muốn khích ngươi đi ra ngoài, một khi ngươi đứng ra cứu người, đến lúc đó kế hoạch của chúng ta sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, thậm chí ngay cả Hồng Hoang Cốt điện ta cũng khó mà xen vào việc này nữa. Đừng nói tới việc che chở ngươi, sợ rằng đến lúc đó chúng ta đều khó bảo toàn tự thân. Lần này ngươi nhất định phải nghe lão phu, đừng có trúng độc kế của bọn họ...

Lão vừa vội vàng khuyên bảo, vừa nhanh chóng suy nghĩ cách đối phó.

Hồng Hoang Cốt điện mạnh mẽ bảo vệ Phương Hành, muốn "tẩy trắng" cho thân phận hắn ở trong Thần tộc, vốn đã có chút miễn cưỡng. Cũng chính vì vậy lúc này biểu hiện của Phương Hành vô cùng quan trọng. Một khi chuyện của chư nữ tử Phù Dao cung, Phương hành không đành lòng mà đứng ra giải cứu sẽ bị đám sinh linh Thần tộc kia nắm được đằng chuôi, thậm chí dùng chuyện này để uy hiếp. Đến lúc đó đừng nói tới chuyện bảo vệ Phương Hành trở thành một chuyện nói suông, ngay cả Hồng Hoang Cốt điện cũng không thoát danh xấu. Truyền nhân của Tiểu Tiên giới thực sự quá ác, giống như một hòn đá ném trúng hai con chim vậy...

- Ta... ta nắm chắc tâm lý...

Lời nói của Kim Giác Lão Vương Phương Hành hiển nhiên không nghe lọt. Hắn đã lung lay đứng lên, muốn đi ra ngoài.

- Ngươi...

Kim Giác Lão Vương khẩn trương, ánh mắt co lại, thậm chí nổi lên ý niệm muốn mạnh mẽ giữ Phương Hành lại.

Cho dù hiện nay Phương Hành đã vượt qua một đạo lôi kiếp, chính là chính nhi bát kinh tán tiên rồi, nhưng ở trước mặt lão vương vẫn không coi là cao thủ được. Lão có đầy đủ sự tự tin có thể mạnh mẽ giữ hắn lại đây, chỉ là sau đó thì chuyện sẽ không xử lý được tốt mà thôi.

Chỉ tiếc kế hoạch này của Hồng Hoang Lão Vương còn chưa kịp thực thi...

Khi lão và Phương hành đang bị chuyện này làm cho phân tâm lại không lưu ý tới, sau khi vượt qua tia lôi kiếp thứ nhất, kiếp vân trên bạch cốt tế đàn chẳng những không tản đi mà thậm chí càng thêm nồng hậu hơn. Sau khi đợt kiếp lôi thứ nhất tiêu tan, chưa tới thời gian ba hơi thở bỗng nhiên có kiếp vân lần nữa hội tụ, như từng vòng xoáy giáng xuống. Sét trụ lớn ùng ùng đánh tới.

Lôi kiếp lớn hơn này không chỉ tới nhanh hơn mà uy lực rõ ràng cũng kinh khủng hơn.

- Đạo kiếp lôi thứ hai?

Vào lúc này Kim Giác Lão Vương dường như là thất thanh kêu lên.

Một màn trước mắt này thật sự quá quỷ dị, cũng quá kinh khủng, ngay cả lão cũng hoàn toàn không ngờ...

Lúc này Phương Hành cũng có phần sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên thiên không tỏ ra kinh ngạc.

Mới vừa vượt qua đạo lôi kiếp thứ nhất, còn chưa kịp tụ lại pháp lực thì đạo lôi kiếp thứ hai đã tới rồi...

- Kiếp số chính là kiếp số, quả nhiên không thể dễ dàng vượt qua như thế.

Đáy lòng Phương Hành nở nụ cười gượng: "Nội tình của ta thâm hậu, tạo hóa vô số, đạo lôi kiếp thứ nhất đối với ta căn bản không hình thành nên uy hiếp gì, hơn nữa theo chỉ dẫn của Thái Thượng Cầu Đạo kinh vốn tưởng rằng có thể bình yên vô sự vượt qua được kiếp nạn mà người tu hành coi như mãnh thú và dòng nước lũ này, nhưng lại không ngờ tới từ chốn u minh tự có kiếp số. Một đạo lôi kiếp ư, ông trời lại đồng thời cho ta hai đạo...

Bên ngoài, tính mạng của đệ tử Phù Dao cung đang như ngàn cân treo sợi tóc!

Bên trong, đạo lôi kiếp thứ hai đang hung mãnh tấn công...

Ở bên trong, Phương hành chỉ ngây người nửa giây liền đột nhiên nhảy dựng lên:

-Mẹ kiếp, liều mạng!

Chương 1072: Cái giá phải trả để nhận được sự tín nhiệm của Thần tộc

Ở một phía của cốt kiều, Tiết Lệnh Đồ nghĩ ra độc kế muốn ép Phương Hành hiện thân nhưng cũng bỗng nhiên nghe được ở phía xa, trên không của Hồng Hoang Cốt điện giữa một vùng mây đen xì truyền ra tiếng sấm sét làm lòng người run sợ. Bởi vì Kim Giác Lão Vương đã dùng toàn lực cô lập, thêm nữa khoảng cách xa xôi, Tiết Lệnh Đồ không cảm giác được khí tức kiếp vân ngưng tụ phía sau mây đen. Chỉ là khi nghe động tĩnh này lại giống như có một vị cự thần viễn cổ đang đánh sấm sét sau mây. Liên kết với chuyện mình đang làm, y không nhịn được mà nhớ tới một người, trái tim càng chắc chắc, cho dù nét mặt như hắc nham cũng hiện ra nụ cười, sau đó lạnh lùng giơ đao đi tới.

- Ngươi không ra, ta liền giết người, những người này đều là bởi vì ngươi mà đến, ta không tin giết sạch bọn họ mà ngươi còn có thể nhịn được!

Vừa nói y đã đi tới trước mặt mấy nữ đệ tử của Phù Dao cung, xách đao, con mắt hẹp dài lạnh lùng liếc qua một lượt tựa như đang tìm một đối tượng thích hợp để hạ thủ. Người mà ánh mắt y quét đến đều đã ríu rít khóc, dưới uy hiếp sinh tử rốt cục vẫn là thái độ của tiểu nữ nhi, nhưng ở giữa những người này có một cô gái dung nhan xinh đẹp, tướng mạo và phục sức rõ ràng khác biệt với những cô gái khác, chợt giùng giằng kêu lên:

- Tên khốn kiếp, ngươi đừng đụng vào bọn họ, có bản lĩnh trước tới giết ta đi...

- Ha ha, Dao Trì tiểu công chúa, lúc trước ở tiên hội ngươi cao cao tại thượng, Mỗ gia tự ti mặc cảm, chưa dám lên thi lễ, không ngờ lại gặp được ở đây... Không cần phải sốt ruột đâu, khác sẽ đến phiên ngươi, chỉ có điều trước tiên vẫn nên bắt đầu từ bên này đi...

Tiết Lệnh Đồ nhẹ nhàng nở nụ cười, lại nói ra thân phận của Mạc Tiêu Thanh, sau đó cố tình đi qua bên người nàng, túm một vị nữ đệ tử của Phù Dao cung ở bên cạnh, dùng sức kéo lên. Cái cổ như răng ngà, sau đó bị kề đao trong tay y tới trước hầu nàng ta, giống như người phàm chuẩn bị giết gà vậy. Lưỡi đao sắc bén kề vào da thịt trắng nõn nà, sau đó dần ma sát.

- Tên khốn kiếp, ngươi đừng có đụng vào nàng, ngươi tới giết ta đi, ta là người dẫn đầu, ngươi tới giết ta...

Dao Trì tiểu công chúa vội vàng trực nhảy lên, lại bị người ta đè xuống không thể động đậy, nước mắt chảy đầy mặt.

- Thanh nhi tiểu sư cô, không cần phải miễn cưỡng đâu...

Nhưng vị nữ đệ tử của Phù Dao cung kia lại nhẹ nhàng nở nụ cười, vẻ mặt có chút thê lương, thấp giọng nói:

- Từ lúc đi cùng với ngươi tới đây chúng ta cũng đã đánh cược tính mạng rồi, tựa như ba vị tiên cô nói vậy, dựa vào kỹ năng của mấy người chúng ta làm sao có thể cứu người từ trong Hồng Hoang Cốt điện được? Chỉ có điều vẫn không ngờ tới mặt Đại Tư Đồ còn chưa được gặp, chúng ta đã bị người ta tóm lấy rồi... chết, thật ra ta không sợ, chỉ là trước khi chết ta có một vấn đề muốn hiểu rõ, Đại Tư Đồ hắn, thực sự...

Giọng nàng run lên, hơi hơi nhắm hai mắt lại, sau đó dùng hết tất cả khí lực hỏi tiếp:

- Đại Tư Đồ hắn thực sự đã sẵn sàng góp sức cho Thần tộc rồi sao? Chúng ta cam nguyện chịu chết vì hắn, nhưng ta muốn biết, chúng ta liều chết vì hắn có đúng không...

- Không phải... Sẽ không... Hắn chắc chắn... chắc chắn...

Mạc Tiêu Thanh đương nhiên biết suy nghĩ trong lòng vị nữ đệ tử của Phù Dao cung kia. Nàng vốn định tự mình tới cứu Phương Hành, nhưng trong một đám nữ đệ tử của Phù Dao cung lại không thiếu hạng người máu nóng, quả thực cảm thấy chư thế hệ này của Phù Dao cung đối xử với Phương Hành quá mức lạnh lùng, liền quyết ý theo Mạc Tiêu Thanh tới đây cứu người trước. Trên thực tế suy nghĩ một là không muốn Phù Dao cung thật sự mang danh lạnh lùng như vậy, còn nữa, cũng sợ Mạc Tiêu Thanh dưới sự kích động mà nộp mạng vô ích, vì vậy mới đi cùng nàng tới đây. Chỉ là chẳng ai ngờ tới, các nàng một đường cẩn thận từng li từng tí tránh khỏi sự giám sát của Hồng Hoang di chủng, ngầm tiến vào Bình Hoang nguyên, kết quả là một giây không để ý lại bị sinh linh Thần tộc bắt được.

Hiện nay, bỏ mạng ngược lại không phải là chuyện mà các nàng sợ nhất, chỉ là sau khi nghe được cuộc đối thoại của Tiết Lệnh Đồ và Áo Cổ Tiểu Thần Vương thì bắt đầu lo lắng tới lựa chọn của Phương Hành... Các nàng không sợ bỏ mạng, lại không nguyện ý vì một người sẵn sàng góp sức cho Thần tộc mà bỏ mạng!

Mạc Tiêu Thanh đương nhiên vô ý thức muốn khuyên nữ đệ tử này một câu, nhưng lúc lời đến bên mép lại có phần khó nói lên lời.

Mình có thể khẳng định Phương Hành sẽ không đầu quân cho Thần tộc sao?

Dù sao Phù Dao cung giống như mới vừa phản bội hắn, dùng mạng của hắn đổi lấy cơ hội để tất cả đệ tử của Phù Dao cung an toàn vượt qua U Thủy. Chuyện làm người ta chê cười bậc này có thể làm dao động tâm tính của hắn, ngược lại nhìn về phía Thần tộc hay không?

Trong khi đang ưu tư, nàng cũng ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Hoang Cốt điện.

Mặc dù có tầng tầng mây đen cách trở, nhưng nàng lại khó hiểu như thấy được ánh mắt của Phương Hành phía sau mây đen.

Nhất thời trái tim cũng đau đớn không ngừng...

- Tiểu khốn kiếp, ta không phản bội ngươi đâu, ngươi cũng đừng phản bội nhân tộc có được hay không...

- Dù sao ta cũng vừa cảm thấy làm đạo lữ của ngươi kỳ thực cũng vô cùng tốt...

Nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, Mạc Tiêu Thanh bỗng nhiên khóc giống như một tiểu cô nương vậy.

- Phương Hành đạo hữu, ngươi đã sẵn sàng góp sức cho Thần tộc, ta sẽ giúp ngươi chặt đứt những dây dưa này, ngươi cần phải cảm tạ ta đó!

Vào lúc này, Tiết Lệnh Đồ mắt thấy mây đen trên bầu trời của Hồng Hoang cốt điện thì lớn tiếng hét, giọng nói truyền vạn dặm, sau đó quơ đao lên.

- Hy vọng... Hắn căn bản không lưu ý đến chuyện bên này...

- Hy vọng... hắn sẽ thuận lợi vượt qua lôi kiếp trước rồi lại nói...

Sắc mặt của Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng tái xanh, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Hồng Hoang Cốt điện.

Chỉ là gã cũng thật không ngờ, hai suy nghĩ của mình đều rơi vào khoảng không.

- Vậy mà lại có hai đạo lôi kiếp đánh xuống liên tiếp, phải làm sao mới ổn đây?

Trên Hồng Hoang Cốt điện, ở một bên bạch cốt tế đàn, Kim Giác Lão Vương đã sớm hoảng sợ tới vẻ mặt vặn vẹo. Tuy lão không phải là tu sĩ nhân tộc, không cần độ kiếp nhưng đối với con đường tu hành của tu sĩ nhân tộc cũng rất tinh tường, thậm chí nhóm lão quái vật độ kiếp của cổ thế gia cùng đạo thống đã từng quen biết, biết độ kiếp gian nan, nhưng lại chưa từng nghe nói tới chuyện lại có hai đạo lôi kiếp đồng thời giáng tới.

Cần biết, độ kiếp là kiếp nạn cùng tạo hóa trên con đường tu hành của nhân tộc, mỗi khi độ một kiếp nguy cơ trùng trùng nhưng cũng có vô cùng nhiều chỗ tốt. Đối với thọ nguyên thì lão tu khô kiệt thọ nguyên một khi vượt qua một đạo lôi kiếp sẽ lập tức có thêm năm trăm năm thọ nguyên. Nhưng thời gian mà mỗi đạo lôi kiếp giáng xuống cũng có thể có quy luật sơ lược, khoảng chừng ba trăm, năm trăm năm. Lão tu độ kiếp như vậy quanh năm bế quan, chính là muốn ở trong kỳ hạn này chuẩn bị để vượt qua lôi kiếp tiếp theo...

Hai đạo lôi kiếp liên tiếp phủ xuống, chưa bao giờ nghe thấy chuyện này!

Nếu như mọi người cũng đều độ kiếp như vậy, tu sĩ độ kiếp trên thế gian sợ rằng sẽ ít đi bảy thành, tất cả đều sẽ phải chết!

Đồng thời ở trong lòng lão cũng không nhịn được mà dâng lên sự lo lắng vô tận.

Tiểu ma đầu lâm nguy rồi...

Lôi kiếp này của hắn vốn là đột ngột tới, là bởi vì trong lúc vô tình có được một quyển pháp môn kích động tới gông cùm xiềng xích tu hành dẫn tới lôi kiếp giáng xuống. Chỉ có điều cũng may hắn có căn cơ thâm hậu, đạo cơ kiên cố ổn định, hơn nữa mình vì bảo toàn mà không tiếc lấy đạo uẩn mấy vạn năm của Hồng Hoang Cốt điện làm hộ pháp cho hắn, lúc này mới dễ dàng vượt qua lôi kiếp dị thường khủng bối đối với người tu hành kia. Nhưng đó cũng chỉ là một đạo mà thôi, đạo lôi kiếp thứ nhất hắn gần như đã tiêu hao hết tất cả căn cơ, bây giờ đạo lôi kiếp thứ hai đột kích, lấy cái gì để độ đây?

Càng không cần phải nói, lúc này ở bên ngoài Hồng Hoang Cốt điện còn có một đám sinh linh Thần tộc ép tới làm Phương Hành phân tâm.

- Chẳng lẽ là ông trời ưu ái cho Thần tộc, đã đến lúc bọn chúng nhất thống thiên hạ rồi sao?

Đến lúc này ngay cả Kim Giác Lão Vương đều vì chuyện nhỏ này mà bắt đầu ngoài nghi với phán đoán khí vận thiên địa trước đây của bản thân mình.

Chỉ có điều suy nghĩ này cũng chỉ thoáng qua rồi lão lại nhanh chóng kiên định tín niệm, đến cảnh giới bậc này, lúc đầu lão cho dù có tâm như bàn thạch căn bản sẽ không tùy tiện làm dao động tâm ý. Chỉ một thoáng ngẩn ngơ lập tức con ngươi lại co lại, quát với Phương

Hành:

- Phương Hành tiểu hữu, thu liễm tâm tư lại, toàn lực độ kiếp, lão phu lấy đạo uẩn vạn năm của Hồng Hoang Cốt điện giúp ngươi, hơn nữa lại có đạo hạnh vạn năm của ta, không tin không có cách nào giúp ngươi vượt qua kiếp nạn này, mặc dù ngay cả hai đạo lôi kiếp cùng giáng xuống cũng chưa từng nghe thấy, nhưng thiện đạo sẽ không đẩy người ta vào chỗ chết, chắc chắn ngươi sẽ còn sống!

Nói rồi hai cái đại sí kim sắc giương lên muốn đánh ra pháp lực vô tận nhằm về phía kiếp lôi trên không trung.

- Hiện tại... Làm sao có thể toàn lực độ kiếp?

Làm cho lão dở khóc dở cười lại đành chịu cũng là lúc này Phương Hành lại thấp giọng nở nụ cười:

- Tên khốn kiếp kia đang giết người của ta! Phù Dao cung to như vậy tổng cộng chỉ có mấy người này để ý tới sinh tử của ta, mạo hiểm tới cứu ta, ta làm sao có thể không thèm để ý tới sinh tử của các nàng?

Vừa nói chuyện, hắn vừa đứng lên phóng lên trên không của Hồng Hoang Cốt điện.

- Hồ đồ, ngươi... Ngươi không muốn sống nữa hay sao?

Kim Giác Lão Vương kinh hãi gấp gáp muốn tới ngăn cản nhưng lại bị kiếp lôi ngập trời ngăn trở.

- Phương Hành tiểu hữu, nếu ngươi vừa ra ngoài không nói có thể bị đám sinh linh Thần tộc kia chế trụ hay không, chỉ bằng hành động ngươi không dứt bỏ tình cũ với đạo thống cũng sẽ lộ ra nhược điểm cho những Thần Vương khác. Hồng Hoang Cốt điện ta còn muốn đề cử ngươi thì khó càng thêm khó, nếu thần chủ nổi lên lòng nghi ngờ sẽ càng không thể chọn ngươi đi tìm Phong Thần bảng... nhất định là nên nghĩ lại đi, kế hoạch mà chúng ta quyết định là hy vọng duy nhất giúp nhân tộc cướp được Phong Thần bảng. Nếu ngươi rối loạn trận tuyết há lại không phải việc hai tay dâng Phong Thần bảng cho thần chủ?

Vào giờ khắc này, Kim Giác Lão Vương kinh hoảng cũng chỉ có thể phẫn nộ gầm nhẹ, hy vọng có thể khuyên được Phương Hành hồi tâm chuyển ý.

Lão thậm chí đã có chút hối hận, trước đây chỉ suy tính tới kỹ năng cùng danh tiếng của Phương Hành, thậm chí là sự can đảm thận trọng khi làm việc nhưng lại không ngờ tới thằng nhãi này còn thiếu kiên nhẫn như vậy. Một mưu kế nhỏ của đối phương liền làm cho trận cước của hắn đại loạn.

- Ha ha, ai nói ta muốn hai tay dâng Phong Thần bảng cho thần chủ chứ?

Phương Hành thấp giọng nở nụ cười, thân hình phóng thẳng lên trên không, giọng nói vang vọng xuống dưới.

- Chỉ có cách mặc cho bọn họ giết người của ta thì mới có thể bảo đảm thần chủ không nghi ngờ hay sao?

Trong tiếng cười lớn, hắn đã nghênh đón kiếp lôi phủ xuống từ trên không trung, thân hình đứng trong kiếp lôi thứ hai giáng xuống, bị chấn động tới lảo đảo một cái, nhưng sau đó nhanh chóng chống đỡ được, cứng rắn đốikháng với đạo kiếp lôi này, vọt thẳng tới cốt kiều kia. Ở phía sau hắn, kiếp lôi vô tập lập tức bị hắn hấp dẫn, dời phương hướng, theo hắn di chuyển về phía trước, uy thế cũng càng lúc càng mạnh.

- Buồn cười, đám người ngu xuẩn mới làm như vậy?

Chương 1073: Thật không phải là thứ tốt

- Phương Hành, ngươi thật sự đã phản bội rồi sao?

Khi Tiết Lệnh Đồ giơ đao lên, tất cả đệ tử Phù Dao cung đều đã cất tiếng đau buồn, trái tim tuyệt vọng, không phải chỉ là bởi vì sắp mất mạng mà là bởi vì sự hoài nghi trong lòng. Việc đã đến nước này, không sợ chết, duy chỉ sợ mình phải chết vì một tên phản bội Thiên Nguyên. Nói vậy sẽ chết không có chút giá trị nào, mà trong những người này, đau khổ nhất không ai bằng Mạc Tiêu Thanh. Nàng lần đầu tiên động tâm, lúc này hầu như hoàn toàn tuyệt vọng, yên lặng rơi lệ.

Mắt thấy thanh đại đao này sắp hạ xuống, tâm tình của nàng cũng rơi xuống đáy cốc.

Tự trách, hối hận, mê man, các loại suy nghĩ đều dâng lên trong lòng, làm trong lòng nàng lúc này hung hăng nhíu chặt lại.

Hiện tại suy nghĩ duy nhất của nàng chính là trả lời nghi vấn của vị nữ để tử Phù Dao cung mạo hiểm thao nàng tới đây cứu người, nhưng không đáp được.

Chỉ có điều cũng đúng lúc này, một người khác trả lời thay.

- Phương Hành, ngươi có đi ra ngay không?

Tiết Lệnh Đồ giơ đao lên rồi lớn tiếng hét lớn, ánh mắt đã nhìn thẳng về hướng Hồng Hoang Cốt điện.

Nhưng khi một đao này của y khó khăn lắm hạ xuống gần chém rụng cái đầu xinh đẹp kia xuống đột nhiên liền nhìn thấy trên không trung của Hồng Hoang cốt điện, sau tầng tầng lớp lớp mây đen đột nhiên dâng lên, giống như có một con cự thú đang khuấy động phong vân thiên địa. Sau đó qua vài hơi, mây đen đột nhiên trở nên chấn động, bên trong có một con cự thú toàn là lôi điện chui ra, uy thế đại đoàn lôi điện vọt thẳng tới, giống như sao băng ném cái đuôi thật dài ra, vọt nhanh về phía cốt kiều.

- Tới rồi!

Con ngươi của Tiết Lệnh Đồ co lại nhìn về phía một thân ảnh bên trong sấm sét.

Thân ảnh kia gầy còm nhỏ yếu, cổ bào trên người tung bay, tóc bay loạn, tất cả lôi điện đều quấn quanh bên cạnh hắn. Mà ở sau lưng còn có một đạo lôi điện đang từ trên không trung đuổi tới người của hắn. Uy thế này nhìn qua giống như là hắn mang theo hàng vạn hàng nghìn lôi điện mà tới, trong thiên địa mờ mịt của Bình Hoang nguyên vào giờ khắc này bị chiếu sáng, giữa thiên địa hắn là chói mắt nhất.

- Ta đương nhiên là không phản bội rồi, Thần tộc là vật gì, đáng giá để ta thuần phục hay

sao?

Cách mấy trăm dặm, Phương Hành một hơi đã tới, cả người đã tới bầu trời trên cốt kiều, cúi đầu nhìn.

Hắn nhìn thấy đệ tử Phù Dao cung đang bị giáp sĩ của Thần tộc áp giải tới, cũng nhìn thấy Mạc Tiêu Thanh đang lệ rơi đầy mặt. Tuy là các nàng đều không nói gì nhưng hắn lúc này đang đứng ở thời điểm độ kiếp huyền diệu, tâm tư cộng hưởng với thiên địa, dĩ nhiên là cảm ứng được nghi vấn vang vọng trong trái tim của mỗi người, không có một chút do dự nào liền khẽ trả lời nghi vấn trong lòng các nàng.

- Phù...

Một câu nói không biết làm rơi bao nhiêu nước mắt của đệ tử Phù Dao cung, quyết định tâm tư của bao người.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương thì vào lúc này hận không thể bóp chết Phương Hành.

Chuyện này con mẹ nó cứu người thì cứu người đi, tại sao phải nói ra chân tướng như vậy chứ?

Còn đám Tiết Lệnh Đồ thì càng sợ ngây người.

Hoàn toàn không ngờ tới lại dễ dàng như vậy.

Nhóm mình chịu đựng phiền toái lớn như vậy muốn ép tiểu ma đầu này đi ra, kết quả còn chưa giết người nào thì hắn đã tới rồi.

Trong lòng đã chuẩn bị không biết bao nhiêu lý do thoái thác, muốn moi Phương Hành ra, kết quả còn chưa thực hiện, hắn đã xuất hiện rồi?

Không giải thích được, đám sinh linh Thần tộc này thậm chí còn cảm thấy có phần thích Phương Hành rồi.

Quá phối hợp rồi!

- Ma đầu Phương Hành ngươi quả nhiên là đại nghịch bất đạo, không phải thành tâm sẵn sàng góp sức!

Đột nhiên có được tin tức tốt làm Tiết Lệnh Đồ cũng thành ra nói lắp, sau đó vui mừng quá đỗi, một cước đá nữ đệ tử Phù Dao cung sang bên cạnh, đao trong tay lại không thu hồi mà đi về phía Phương Hành, quát lớn.

- Dĩ nhiên không phải thành tâm sẵn sàng góp sức rồi, ta đã sớm lập thệ giết sạch Thần tộc, ngươi cho là ta đùa giỡn sao?

Phương Hành trả lời dứt khoát, không có một tia do dự nào.

Tiết Lệnh Đồ thậm chí cả chư chiến tướng

Thần tộc bên cạnh càng đại hỉ hơn, vẻ mặt xúc động đồng thời bước về phía Phương Hành, âm thâm sai sử giáp sĩ Thần tộc bài binh bố trận tới vây quanh, sau đó quát lớn:

- Được, được, được, ma đầu ngươi thật lớn mật, dám nói hết suy nghĩ trong lòng ra, bây giờ bọn ta đều đã nghe được rồi, ngược lại, ta muốn xem Hồng Hoang Cốt điện còn có biện pháp gì có thể che chở cho ngươi!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương đã sớm mặt trầm như nước.

Còn có thể giúp như thế nào được?

Ma đầu kia lỗ mãng như vậy, nói hết tất cả suy nghĩ ra, đừng nói là Hồng Hoang Cốt điện, mười đại Thần Vương liên thủ lại cũng không che chở được cho hắn!

Nhưng gã không ngờ tới, câu nói tiếp theo của Phương Hành còn kinh người hơn:

- Cho dù ta nói gì làm gì, Hồng Hoang Cốt điện nhất định sẽ che chở cho ta, bởi vì chúng ta vốn đã thương lượng với nhau để đối phó với Thần tộc các ngươi, chủ ý này chính là do bọn họ đưa ra!

-Con mẹ nó!

Đám Tiết Lệnh Đồ sợ tới ngây người, ánh mắt đồng thời khiếp sợ lại quỷ dị nhìn về phía Hồng Hoang Cốt điện.

Ma đầu kia mới rồi đã thừa nhận có mưu đồ bí mật với Hồng Hoang Cốt điện sao?

Tiết Lệnh Đồ vốn hoài nghi sự trung thành của Hồng Hoang Cốt điện, chỉ là chưa từng làm rõ mà thôi. Bây giờ vừa nghe lại xác nhận suy nghĩ trong lòng của y, chỉ có điều cũng đồng thời có một cảm giác cực kỳ cổ quái xuất hiện. Quá dễ dàng rồi, từ khi Phương Hành xuất hiện cho tới giờ chỉ có thời gian mấy hơi, nhưng mỗi một câu nói đều là thứ mà y muốn nghe nhất, hoặc là muốn chứng thực. Chỉ có điều những lời này lại quá dễ dàng rồi, ngược lại bây giờ làm y dâng lên một loại cảm giác hồ nghi khó có thể dùng lời diễn tả được, trái tim trực nhảy ra ngoài, ý thức được huyền cơ nào đó.

- Động thủ, bắt ma đầu kia đưa về Bất Hủ Thần Vương cung, nghiêm hình khảo vấn!

Đám Kỳ Cang sau lưng Tiết Lệnh Đồ đều lên tiếng hô to, giật dây cho giáp sĩ động thủ.

- Phương Hành, ngươi lại dám nói xấu Hồng Hoang Cốt điện ta sao?

Ngay cả Áo Cổ Tiểu Thần Vương lúc này mặt cũng đầy vẻ giận dữ, không ngờ tới bản thân

Phương Hành lỗ mãng nói ra tất cả chân tướng còn chưa tính lại còn kéo cả Hồng Hoang Cốt điện xuống nước. Chuyện này phiền phức lớn rồi, Hồng Hoang Cốt điện vốn bởi vì sinh linh Thiên Nguyên nên phải chịu nghi kỵ, cho dù được phong thành Thần Vương thứ mười hai rồi cũng rất khó một lòng với các Thần Vương Khác, chỉ là duy trì sự cân bằng mặt mũi mà thôi. Bây giờ việc này nếu truyền ra ngoài sợ rằng ngay cả cân bằng mặt mũi cũng khó. Đây là muốn giết mình mà!

Dưới sự khiếp sợ, gã còn xuất hiện suy nghĩ muốn giết chết Phương Hành, che giấu tai mắt của người có tâm tư.

-Ha ha ha ha haha

Nhưng ngay lúc chúng sinh đều đang giận dữ, hận không thể đánh chết tên Phương Hành miệng rộng này, hắn lại phá lên cười. Cũng trong một lúc dây dưa nà, kiếp lôi mới vừa rồi bị hắn bỏ lại ở đằng sau lúc này cũng đã nhanh chóng đuổi tới, càng lúc càng tụ nhiều như một con sống lớn trút xuống từ cửu thiên, ùng ùng vọt về phía hắn. Mà ở trong lôi quang đáng sợ kia, giọng nói của Phương Hành chấn động khắp nơi:

- Hồng Hoang Cốt điện các ngươi nhất định là ngu rồi, ai nói vượt qua kiếp nạn này thì không nên ngồi nhìn người một nhà đi tìm chết?

Ầm!

Trong tiếng rống to, hắn vọt thẳng về phía sinh linh Thần tộc, phía sau kéo tới thiểm điện vô tận, như một dòng lôi hà.

- So với đám người thủ tín kia, ta cảm thấy giết sạch bọn chúng mới là một biện pháp tốt hơn!

Trong tiếng quát, hắn đã đột nhiên vọt tới đám giáp sĩ Thần tộc đang vây quanh người mình. Một tiếng vầm vang lên, tay niết pháp ấn hòa với lôi lực ngập trời đánh thẳng tới. Một kích này của hắn đã ẩn chứa lực lôi kiếp, hơn nữa ở phía sau còn mang theo kiếp lôi vô tận giống như là hắn tới nơi này thì kiếp lôi sẽ tới nơi đó. Uy lực phủ khắp một khu vực, nhìn uy lực này đâu chỉ tăng gấp ba lần?

Dường như là khi một ấn của hắn đánh xuống, đám sinh linh Thần tộc kia đã xương gãy gân đứt, bị hắn càn quét sạch sẽ.

-Ma đầu lớn mật!

Đám Tiết Lệnh Hồ, Kỳ Cang nhìn thấy một màn này thì kinh hãi lại phẫn nộ, đồng thời thi pháp vọt tới.

- Tên khốn kiếp này rốt cuộc muốn làm cái gì?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương còn đang ở một chỗ khác của cốt kiều, tức giận tới thất khiếu phun lửa, phẫn nộ không chịu nổi, đồng thời đáy lòng có vạn tầng nghi ngờ.

- Động thủ đi!

Phía sau có một thanh âm hùng hồn truyền tới, cũng là Kim Giác Lão Vương ở trong Hồng Hoang Cốt điện mở miệng.

- Phụ vương, ý của người là?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương ngẩn ra, cấp thiết quay đầu lại hỏi.

- Tiểu khốn kiếp này thật đúng là một người tâm tư ác độc, trước đây chưa nghe nói tới sát tính của hắn nặng như vậy, chỉ có điều hắn nói cũng không sai, lần này còn chưa chuẩn bị đủ, sinh linh Thần tộc đã tới quá nhanh, ngươi đã nói Phương Hành sẵn sàng góp sức cho Thần tộc rồi, cũng khó mà lấy được lòng tin của bọn họ. Bây giờ bọn họ đã bị khơi dậy lòng nghi ngờ coi như chúng ta mắt mở trừng trừng nhìn đệ tử của Phù Dao cung bị giết cũng chỉ để bọn họ trong chốc lát không tìm ra được cái cớ mà thôi, sau đó sẽ còn có phiền toái rất lớn, chẳng bằng trước tiên giết hết tất cả bọn chúng, tran thủ thời gian!

Giọng nói của Hồng Hoang Lão Long Vương bình tĩnh lại xen lẫn một phần tàn khốc.

-Giết hết tất cả, chuyện này...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương quả thực là bị Lão Long Vương nói cho sợ ngây người, trong chốc lát cảm thấy việc này không thể được.

Đây chính là sinh linh Thần tộc, cũng là sứ giả đại biểu của Bất Hủ Thần Vương, nhưng bây giờ lại muốn giết hết tất cả?

Nếu như truyền ra ngoài, sợ rằng Hồng Hoang Cốt điện sẽ ngay lập tức nhận kết quả vạn kiếp bất phục!

Đối với thần chủ, người đã đồng ý trung tâm với ông ta, sau lại là kết quả bị phản bội tuyệt đối là thảm hại hơn so với kẻ địch ngoan cố chống lại này!

- Đã không còn lựa chọn nào khác, tiểu khốn kiếp này đã làm mọi thứ đảo lộn hết cả, chính là vì buộc chúng ta phải giúp hắn!

Trong giọng nói của Hồng Hoang Lão Long Vương cũng có một tia chán nản:

- Hắn là một tên giảo hoạt, kế hoạch chúng ta nói hắn còn chưa đồng ý đâu, đã muốn trước tiên ràng buộc chúng ta rồi, đây là đang đặc biệt đoạt công đầu sao? Đoán chừng có phần không tin tưởng chúng ta nên mới nghĩ ra chiêu trò tổn hại bậc này. Trải qua chuyện này chẳng những sẽ hiểu được nguy hiểm trước mắt, hắn cũng coi như đã nắm được nhược điểm của Hồng Hoang Cốt điện ta, có thể mượn cơ hội uy hiếp ta, cố tình hiện tại không theo ý nghĩ của hắn để làm cũng không được. Động thủ đi, hạ thủ sạch sẽ một chút, một người cũng không được để lại!

Mấy câu nói của Hồng Hoang Lão Long nói tới Áo Cổ Tiểu Thần Vương ngây người, lúc tinh thế suy nghĩ thì quả thực là như vậy.

Đến lúc này, không động thủ đã không được nữa, đám sinh linh Thần tộc ở đây nếu có một người chạy thoát được, Hồng Hoang Cốt điện cũng sẽ bị phiền phức không nhỏ.

Muốn chấp hành kế hoạch kia, muốn bảo toàn bản thân thì phải giúp Phương Hành động thủ giết người.

Dù sao, đám sinh linh Thần tộc này bị giết hết, Hồng Hoang Cốt điện mới không còn liên quan chút nào nữa. Dù sao ngay cả một người kiểm chứng cũng không có, bắt đầu lời nói dối cũng tương đối tròn trịa hơn, ngược lại nếu bọn chúng có một, hai người đào thoát thì không nói rõ ràng được.

Thế nhưng sau khi giết hết, ma đầu kia cũng sẽ nắm được nhược điểm của Hồng Hoang Cốt điện.

- Ma đầu kia thật không phải là thứ tốt gì!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương ảo não nhắm hai mắt lại, lúc lại mở ra, đáy mắt đã xuất hiện sát khí:

- Vậy động thủ đi!

Chương 1074: Giết người độ kiếp

Ùng ùng!

Phương Hành xung phong vọt lên trước, vọt vào trong đám sinh linh Thần tộc. Trong lúc giở tay nhấc chân, thi triển ra sức mạnh cường đại khó có thể chống đỡ được, lại càn quét hơn mười sinh linh Thần tộc, bị cự lực càn quét thành thịt vụn, mà thịt vụn bị cuốn vào trong lôi kiếp hóa thành một vùng tro bụi. Trong tro bụi lại có từng tia hắc tuyết kéo ra, mơ hồ hóa thành dáng vẻ lúc còn sống của sinh linh Thần tộc, bị một loại sức mạnh thần bí ràng buộc ở bên người Phương Hành giãy dụa kêu khóc, nhưng không thể chạy thoát được.

- Giết ma đầu kia!

Đám Tiết Lệnh Đồ vô cùng kinh sợ đồng thời xuất thủ, bốn đại cao thủ tập kích tới từ bốn phương tám hướng. Một tiếng ầm vang lên, Kỳ Cang đầu sói thân người há to miệng tràn ra hồng tương vào trong hư không, lại hóa thành một con huyết lang cao ba mươi trượng. Bộ lông màu đỏ như ngọc lưu ly, mang theo sự quỷ dị như máu, móng vuốt to lớn sắc bén như thép ròng, hung hăng đánh về phía Phương Hành.

- Vù!

Nữ tử thân hình cao lớn, cái đuôi rung lên, một cái đuôi bọ cạp phía sau đột nhiên căng lên thẳng tắp. Thoạt nhìn cái đuôi bọ cạp chỉ dài hơn trượng trong nháy mắt đó lại dài ra mấy chục trượng, đầu đuôi lóe lên ánh sáng lam sắc nhạt, chỗ nó vút qua trên không trung xuất hiện một cái hắc động nhỏ, giống như một cái độc thương xuất quỷ nhập thần, trực tiếp đâm về phía mi tâm của Phương Hành, vô cùng quỷ dị.

- Phù

Chiến tướng Thần tộc khoác lên người hắc đấu thân hình chợt vọt lên không trung một cái, quỷ dị dị thường biến mất giữa không trung. Cùng lúc đó dưới chân Phương Hành như lâm vào vũng bùn, cúi đầu nhìn xuống, một đôi cánh tay đen ngòm thình lình dán lên hai chân mình, cũng là sinh linh Thần tộc.

Không biết đối phương dùng phương pháp gì, khi mình còn chưa cảm giác được đã trốn vào mặt đất dưới chân mình, xuất thủ khóa thân hình của mình lại, hai cánh tay hóa thành từng luồng khói đen lan tràn lên người.

- Đó là kiếp lôi?

Tiết Lệnh Đồ vọt tới được phân nửa thì tâm thần khẽ run lên, thấy được độ lôi điện đi theo bên người Phương Hành. Y khác với sinh linh Thần tộc, đối với kiếp nạn mà người tu hành cần vượt qua thì hiểu vô cùng sâu. Rất nhanh liền nhìn ra điện quang ngập trời căn bản không phải thần thông lôi điện thông thường mà rõ ràng là kiếp lôi, cũng không biết trong lòng y nhớ ra cái gì, vẻ mặt đột nhiên vừa tức giận vừa phẫn hận, thậm chí còn mang theo sự đố kỵ khó có thể dùng lời diễn tả được, cắn răng quát to:

- Thiên địa bất công, tại sao bằng vào ngươi lại có thể độ kiếp?

Ầm!

Y e ngại kiếp lôi nên không tiếp tục xông lên, hai tay vung mạnh, thiết phủ to lớn rời khỏi tay ồ ồ chấn động rồi nhanh chóng xoay tròn hóa thành một cái hắc luân lớn chém thẳng về phía Phương Hành. Sau đó, trên không như băng sông, bị đánh cho tả tơi!

- Ha ha, lần đầu tiên cảm giác thì ra sinh linh Thần tộc lại kém như vậy.

Bị bốn người vây công, Phương Hành lại phá lên cười ha hả, đối mặt với bóng đen đang trói buộc hắn, bàn tay hắn bỗng nhiên lộ ra, lòng bàn tay lại dấy lên một ngọn hỉa diễm đáng sợ như cái thuyền vỗ thẳng lên trên bóng đen kia. Trong một chốc, cái bóng đen phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thoạt nhìn nó có hình dạng không thực vậy mà lại bị Phương Hành kéo ra ngoài như bứt một sợi dây thừng. Hai tay cầm hai mặt dùng sức thoáng giật đã xé thành hai nửa, sau đó dứt khoát vứt về phía kiếp lôi ở phía sau.

- Vèo vèo vèo

Ngay sau đó, chân hắn liền đạp tiêu dao bộ pháp, thân hình lướt dọc như bay nhanh chóng tạo thành một đoàn cái bóng, tựa như một người đang không ngừng thi triển Na Di thuật, nhanh đến mức người cùng cảnh giới trong giới tu hành cũng chỉ có thể thỉnh thoảng bắt được vài cái bóng của hắn. Đồng thời, một thân pháp lực kinh người cũng thúc giục, ở một mức độ nào đó thoạt nhìn từng đạo kiếp vân vẫn quấn quanh hắn, lúc này cũng gánh nỗi khổ độ kiếp nhưng người tu vi cao minh nhìn vào thì sẽ phát hiện ra hắn đã mơ hồ bỏ qua kiếp lôi. Kiếp lôi vẫn luôn đuổi theo hắn nhưng lại không có cách nào giáng toàn bộ lên người hắn được. Chuyện này làm hắn có thể đồng thời đối kháng với lôi kiếp, lại thi triển được vũ pháp cường đại để ngăn địch.

- Thái Thượng Phá Trận kinh, trên chiến trường ta vô địch!

Thanh âm giống như tiếng trống trận lóe lên từ trong lòng hắn, chấn động cửu thiên, cùng lúc đó, thân ảnh của Phương Hành chợt chuyển, đi tới trước người con huyết sắc cự lang. Bản thân hắn thoạt nhìn nhỏ bé nhưng lúc này lại quơ bàn tay trong suốt như ngọc lên, sau đó hung hăng vỗ về phía cái đầu sói lớn như ngọn núi nhro kia. Chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang, cái đầu sói vô cùng lớn vậy mà lại bị hắn hung hăng vỗ ngã trên mặt đất, một nửa đầu chìm vào trong nham thạch làm cho đá vụn bay tán loạn, đầu sói cũng đã vỡ nát!

Bốp!

Nhấn cái đầu sói, Phương Hành lại đột nhiên xoay người lại trở tay mò vào không trung, cây búa lớn này bị Tiết Lệnh Đồ dùng toàn lực đập tới bị hắn vững vàng tóm được vào trong tay, bên trên ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo, lại bị thần lực trong lòng bàn tay của hắn hóa giải vô hình. Ngoại trừ trên cự phủ còn đang rung lên dư lực thì đại phủ trong tay hắn cũng đã không nhúc nhích, thoạt nhìn không giống như Tiết Lệnh Đồ vung phủ đánh len mà giống như chủ động đưa tới một cây búa cho hắn vậy. Còn Phương Hành cũng trực tiếp nhận lấy búa, xoay người lại đập xuống.

Cái đuôi bọ cạp quỷ dị kia đã thăm dò tới cách người hắn một thước, lại bị búa đập trúng đầu đuôi, tiếng vang the thé thanh thúy.

- Hung nhân này có thực lực mạnh vậy sao?

Nữ tử thi triển đuôi bọ cạp thầm mắng, vội thu đuôi lại muốn tạm lánh hung phong của Phương Hành.

Nhưng lúc này Phương Hành lại trực tiếp thò tay ra bắt, cầm cái đuôi bọ cạp của nàng ta, sau đó dùng sức kéo một cái. Nữ tử thân hình cao lớn quá sợ hãi, thân hình không tự chủ được mà bay về phía hắn. Phương Hành nhấc ngang cự phủ, thân hình cũng vọt về phía nàng ta, vèo một tiếng trảm ra, cự phủ đã chẻ nàng ta thành hai mảnh. Bạch tương nhũ sắc bừng lên từ trong đoạn thể của nàng.

- A!

Hạt nữ gầm lên một tiếng thét chói tai, đoạn thể lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được mà bắt đầu khô kiệt.

- Thần tương của Hạt nữ đã bị giết?

Trong một chốc này, giữa thiên địa quả thực hoàn toàn tĩnh mịch, mọi người đều ngơ ngác nhìn một màn trước mắt.

Ai cũng không ngờ rằng lúc này Phương Hành lại hung hãn như vậy, cao thủ của tứ đại Thần tộc liên thủ lại đánh một kích, bị hắn hung mãnh đánh tan, thậm chí còn tiện tay phản kích lại đánh thần tướng của Hạt Nữ tộc thành hai nửa. Vừa nhìn giống như thiên phương dạ đàm!

- Lui, mau lui!

Cho dù là Kỳ Cang hay là Tiết Lệnh Đồ, vào giờ khắc này đều đại biến sắc mặt, sau đó cấp thiết hét lớn.

Trước đây bọn họ vẫn bộ lộ tài năng, chỉ lo vấn đề Hồng Hoang Cốt điện không giao Phương Hành ra. Cho đến lúc này mới ý thức được đối mặt với mình cũng không phải là tu sĩ nhân tộc bình thường gặp phải, mà là Phương Hành, đứng đầu thất hung của Thiên Nguyên, từng chém giết Thiểm Điện Tử con trai của Vô Gian Thần Vương trong đại quân của Thần tộc, cũng giết sạch hơn bốn trăm tên sinh linh của Cốt tộc ở Bạch Ngọc kinh.

- Ha ha, muốn lui, không lui được!

Phương Hành nghe được lời của bọn họ thì lạnh giọng cười to, phi thân tới.

Đám Kỳ Cang đột nhiên nghe được ở xung quanh truyền tới tiếng chém giết, xoay người nhìn lại nhất thời như sắp rách cả mí mắt. Ở xung quanh chẳng biết từ khi nào đã xông ra ít nhất là trăm con Hồng Hoang di chủng, mỗi con khí thế không ai bằng chặn ở bốn phương tám hướng, hống hách hoàn toàn bao vây bọn họ cùng hơn trăm giáp sĩ Thần tộc lại, hơn nữa dưới sự chỉ huy của Áo Cổ Tiểu Thần Vương còn đang đánh về chính giữa, đè ép vòng chiến của bọn họ hẹp lại, quả thực giống như lời nói của Phương Hành, hung hăng ép bọn họ chiến cũng không dám chiến, lui cũng không dám lui.

- Hồng Hoang Cốt điện, các ngươi muốn phản bội Thần tộc hay sao?

Kỳ Cang tức giận rống to hơn:

- Nếu như thần chủ biết được tát sẽ giáng tội Hồng Hoang Cốt điện!

- Ha ha, nếu giết sạch toàn bộ các ngươi, người đó có thể biết chúng ta phản bội hay không sao?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương đã hạ quyết tâm, xuất thủ càng tàn nhẫn hơn, vừa nói vừa giết càng hăng say.

- Hồng Hoang Cốt điện quả như ta nói, sớm đã có sự không trung thực, hiện tại chạy đi bẩm báo Bất Hủ Thần Vương mới là quan trọng nhất.

Tiết Lệnh Đồ cũng giận dữ, cách làm của Hồng Hoang Cốt điện cùng ma đầu thật sự là vượt ra khỏi dự liệu của bọn họ. Ai có thể ngờ được Hồng Hoang Cốt điện lại quá lớn mật như vậy, muốn giết bọn họ diệt khẩu? Chuyện này lập tức khiến bọn họ từ chủ động biến thành vô cùng bị động. Cũng may y phản ứng cực nhanh, vừa thấy không ổn, trong lòng lập tức có chủ ý trực tiếp truyền thần niệm cho Kỳ Cang, chủ động thu liễm lại binh lực, nhanh chóng thu giáp sĩ Thần tộc lại, hình thành một đội trung quân vọt về phía Phương Hành.

- Việc đã đến nước này, chúng ta thành công đào sinh mới là việc quan trọng nhất, chỉ cần có thể chạy ra ngoài, Hồng Hoang Cốt điện sẽ phải vạn kiếp bất phục!

- Tập trung tất cả lực lượng, chém giết ma đầu kia, hắn đang đứng trong độ kiếp, hoàn toàn dựa vào một thân khí huyết cường thịnh mới có thể vừa độ kiếp vừa chém giết, trong khoảng thời gian ngắn mượn uy của lôi kiếp nên sức mạnh phát huy ra cường đại hơn so với bình thường. Chỉ có điều lôi kiếp đã có thể gọi là kiếp, làm sao có thể dễ dàng tránh thoát như vậy được? Hiện tại hắn mượn uy thế của lôi kiếp nhưng cũng đang đồng thời tiêu hao căn cơ của hắn, hiện tại phát huy ra sức mạnh càng mạnh thì lát nữa lúc uy lực của kiếp lôi thay đổi, hắn sẽ càng khó ngăn cản hơn, chắc chắn sẽ phải hóa thành tro bụi trong kiếp lôi.

- Đợi khi hắn độ kiếp thất bại, kiếp lôi không khống chế được nữa lan tràn trong khu vực vạn dặm, chúng ta có thể thừa dịp loạn lạc mà đào tẩu!

Trong thời gian ngắn, thần niệm của chư đạo truyền vào đầu của đám Kỳ Cang, cũng định ra đại kế của bọn họ.

- May là có lão Tiết ở đây, được, cứ làm như vậy đi!

- Đến lúc đó chẳng những có thể giết ma đầu kia mà còn có thể vạch trần âm mưu của Hồng Hoang Cốt điện, chúng ta sẽ lập công lớn!

Mấy người một khi thương lượng, lập tức đồng tâm hiệp lực, vọt về phía Phương Hành.

- Giết!

Từng đám từng đống xông lên, chư sinh linh Thần tộc đều vọt về hướng Phương Hành, tiếng giết vang lên bốn phía.

- Ta muốn xem ngươi có bao nhiêu phần kỹ năng khi vừa độ kiếp lại vừa phân tâm chém giết!

Tiết Lệnh Đồ núp ở phía sau giáp sĩ Thần tộc, lạnh giọng cười nhạt điều binh khiển tướng, tìm kiếm thời cơ.

- Ha hả, ta bắt đầu thích ngươi rồi đó!

Từ xa nhìn Tiết Lệnh Đồ, Phương Hành cũng nở nụ cười, hướng đi của giáp sĩ Thần tộc biến đổi, hắn lập tức đoán được là do tâm tư của Tiết Lệnh Đồ, trong lòng chỉ cảm thấy một trận buồn cười không chút phật lòng, như đang nhận một món quà lớn mà vọt về phía sinh linh Thần tộc. Trong lúc hành động giết người như cắt cỏ, dường như ngay cả lôi kiếp ở phía sau cũng bị hắn quên đi rồi.

- Nếu không có trận giết chóc này, tiểu gia ta còn thật không biết làm sao độ qua đạo lôi kiếp thứ hai này nữa!

Chương 1075: Thâu thiên đoạt cơ

Ầm! Ầm! Ầm!

Lấy Kỳ Cang dẫn đầu lại lấy Tiết Lệnh Đồ làm chủ điều khiển bốn vị thần tướng của Thần tộc, chỉ muốn thừa dịp Phương Hành đang độ kiếp làm hắn phân tâm, sau khi hắn độ kiếp thất bại sau đó mình sẽ thừa dịp kiếp lôi mất khống chế mà đàu tẩu, vậy nên mới điều hết giáp sĩ Thần tộc qua đó, ước chừng có hơn trăm người, hơn nữa đều là người chọn ra từ ngàn người để truy sát Phương hành. Bên trong sinh linh bình thường của Thần tộc đều là người nổi bật. Nếu bàn về thực lực của mỗi người sợ là mỗi người họ đều không kém gì tu sĩ Nguyên Anh trong nhân tộc, thực lực mạnh đến đáng sợ.

Chỉ có điều vào lúc này Phương Hành cũng thể hiện ra thực lực kinh khủng làm danh tiếng ma đầu của hắn nổi danh trong sinh linh Thần tộc, sát khí đang nhanh chóng dâng lên, thân hình lướt dọc khắp nơi, trảo xé chưởng kích hoặc trực tiếp huyễn hóa ra từng thanh phi kiếm chém giết tất cả sinh linh Thần tộc ở trước mắt. Thu gặt mạng người cực nhanh, quả thực khó có thể hình dung được. Văn cơ vũ pháp của hắn vốn chính là Thái Thượng Phá Trận kinh mạnh nhất trong cửu kinh, hầu như đối thủ càng nhiều thì sẽ phát huy ra thực lực càng mạnh, lúc này nhất định chính là lúc sinh linh Thần tộc thiện sát, không đâu địch nổi.

Mà cùng lúc đó, mỗi kh hắn trảm một người, phía sau sẽ có thêm một cái tàn hồn mông lung đi theo. Sau khi giết càng nhiều người thì số lượng tàn hồn ở phía sau hắn cũng tụ cả một đám, ồ ồ bay theo hắn giống như tạo thành một đám mây đen.

- Hắn điên rồi phải không? Trước mặt lôi kiếp còn không tự bảo vệ mình?

Đối mặt với Phương Hành điên cuồng xuất thủ, ngay cả đám Tiết Lệnh Đồ cũng có chút mê man. Bọn họ vốn dĩ đã thiết tưởng tới cục diện tốt nhaát là muốn làm Phương Hành phân tâm, cũng có thể làm hắn khó có thể vượt qua lôi kiếp, nhưng phân tâm của Phương Hành lại phân thật lợi hại, làm cho trong lòng bọn họ không biết đầu mối thế nào. Quả thực hắn như đã quên đi sự tồn tại của lôi kiếp, chuyên tâm bắt giáp sĩ Thần tộc để chém giết!

Lại liên tưởng đến trước đây hắn một trận đã chém giết bốn trăm người ở Bạch Ngọc kinh không khỏi khiến đám Tiết Lệnh Đồ ngờ vực vô căn cứ.

Đây là đặc biệt ham giết chóc hay sao?

- Rốt cuộc hắn muốn làm cái gì?

Lúc này Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng phải hít một hơi khí lạnh, trong cuộc chém giết cũng chừa lại một khu vực. Hồng Hoang di chủng vây ở bên ngoài nhiều hơn mà không tiếp tục xung phong vào bên trong, trong lòng đã dậy lên nghi ngờ, thậm chí còn có chút lo lắng. Cho dù gã không phải là tu sĩ nhân tộc cũng biết tầm quan trọng của độ kiếp, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Vì sao Phương Hành lại không chuyên tâm ứng phó với lôi kiếp lại chuyên tâm đi xung phong liều chết với đám sinh linh Thần tộc này? Dù sao có chư cao thủ của Hồng Hoang Cốt điện bọn họ ở bên, Phương Hành ra tay hay không cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Rắc! Rắc! Rắc!

Ngay lúc chúng tu đang sinh nghi hoặc trong lòng, trên cửu thiên đã truyền đến tiếng lôi vân trầm muộn, sau khi đè mây đen dường như có một chùm lôi hải bốc lên, tia sáng xuyên thấu qua khe hở giữa các đám mây, chiếu sáng thiên địa. Cảm giác này làm cho quân mã vô cùng ở sau đám mây đang bày binh bố trận chuẩn bị một lần hành động tấn công kẻ địch!

- Lôi kiếp mạnh nhất tới rồi!

Nhìn thấy màn này, Tiết Lệnh Đồ chỉ cảm thấy đáy lòng tỏa ra khí lạnh, thấp giọng rống to hơn.

Không cần y nhắc nhở, đám Kỳ Cang đều đã vọt ra phía ngoài, chỉ có một suy nghĩ trong đầu, chính là rời Phương Hành càng xa càng tốt!

Kiếp lôi mạnh nhất sắp sửa đánh xuống lan tới một diện rất rộng, bọn họ không muốn trở thành pháo hôi trong khi Phương Hành độ kiếp.

Xèo xèo

Không riêng gì bọn họ, giáp sĩ Thần tộc cũng không ngốc, lúc này giống như nước chảy tràn về bốn phương tám hướng, làm diện tích đất trống ở giữa thành rộng trăm trượng, trung tâm đất trống chính là Phương Hành đang giết tới máu me khắp người, còn có từng đạo lôi kiếp dẫn dắt giống như từng sợi tơ liên hệ giữa hắn cùng đại đạo nào đó trên cửu thiên. Mà ở giữa không trung, trên mây đen đang càng tụ càng nhiều khí tức lôi kiếp, cũng chỉ thẳng về hướng hắn, giống như có một thanh mâu từ trên trời xanh nhắm ngay lồng ngực hắn.

- Ha ha ha ha, được rồi, đến đây đi!

Phương Hành cũng cảm ứng được sự biến hóa của cửu thiên, ngừng hành động truy sát giáp sĩ Thần tộc, ngẩng đầu lên nhìn.

Lúc này hắn không ngồi xếp bằng nữa, không tụng kinh, không lấy pháp khí ra, cũng không có ý sử dụng một thân pháp lực, chỉ là chiến ý toàn thân dâng cao, lại như đang coi lôi kiếp trên cửu thiên như một đối thủ đang hung ác điên cuồng khiêu chiến với cửu thiên vô biên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Cửu thiên không làm cho hắn thất vọng, cũng không làm cho người đang toàn tâm toàn ý nhìn hắn độ kiếp thất vọng. Sau mấy hơi yên lặng, đột nhiên bầu trời sáng rực lên, lôi âm điếc tai, sau đó mây đen bị đẩy ra, từng đạo kiếp lôi lớn như thát lưng của người hội tụ lại, giống như có sinh mạng treo ngược từ trên không trung xuống, chan lấn điên cuồng tràn tới Phương Hành, vô biên vô hạn.

Nếu nói mới rồi kiếp lôi là một tia nước nhỏ, như vậy hiện tại mới đúng là trường giang đại hà!

Từng tầng từng tầng kiếp lôi lúc này giống như từng cơn sóng dữ, từng cơn ập tới Phương Hành.

- Đây là lôi kiếp sao? Đây giống như ông trời muốn lấy mạng của hắn vậy!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương theo bản năng kêu

thành tiếng, thần sắc trở nên cực kỳ cổ quái, thậm chí còn có chút nghi hoặc.

Cho dù nó không phải là nhân tộc, cũng chưa từng nhìn thấy người độ kiếp nhưng vẫn cảm thấy lôi kiếp này của Phương Hành không khỏi cường hãn quá mức.

- Làm sao có thể như thế được...

Vào lúc này, Tiết Lệnh Đồ cũng đang nghiến răng nghiến lợi, cả hai mắt đều đang vừa hận vừa vội:

- Nhìn thọ nguyên của hắn còn chưa bằng ta, vì sao lại có tạo hóa bậc này, vì sao khoảng cách chênh lệch giữa chúng ta lại xa như vậy? Lúc ở Dao Trì Tiên hội nhìn hắn đại chiến một trận với Viên Gia tử, còn cảm thấy mình có bảy thành nắm chặt có thể bắt được hắn. Mà nay mới qua chưa tới nửa năm, vì sao hắn lại mạnh hơn nhiều như vậy rồi?

- Bất công! Bất công! Trời xanh bất công!

Trong lòng y như đang có một tiếng nói đang gầm thét:

- Người của tiểu tiên giới chúng ta trời không bắt, đất không muốn, bị đại tiên giới quên lãng, lại bị Thiên Nguyên bỏ qua, lẻ loi ở lại ở ngoại vực, chịu nhiều đau khổ không nói, ngay cả đường tu hành, cũng bị người ta bỏ qua rồi sao?

Trong nhiều tiếng trớ chú, y tức giận mắng trời xanh, chỉ có điều khi nhìn thấy kiếp lôi càng lúc càng cuộn trào mãnh liệt, trong lòng rồi lại mơ hồ cảm thấy bình ổn lại:

- Hoặc là cũng có thể ông trời rất công bằng, ta từng thấy sư tôn độ kiếp ở ngoại vực, kiếp lôi tới từ hư không, cuộn trào mãnh liệt đáng sợ, nhưng dường như còn kém hung ác như ma đầu này, nhìn kiếp lôi này cho dù lão quái nghìn năm cũng không nhất định có thể chịu nổi, huống chi con chó con này? Lôi kiếp này hắn căn bản là không đỡ nổi, mười phần thì có tám chín phần là tử kỳ của hắn tới rồi, ông trời có mắt, muốn lấy lại khí vận trên người của hắn.

- Sinh ra khoản nợ không lo, rận rệp quá nhiều lại không cắn, ta nợ ngươi một khoảng nợ oan nghiệt, ngươi còn muốn giết ta sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiết Lệnh Đồ nhanh chóng suy nghĩ mấy lượt. Phương Hành cũng cười to ha hả, ở một mức độ nào đó, hắn và Tiết Lệnh Đồ lại có cùng một quan điểm, đó chính là kiếp lôi đang tụ tập hồi lâu phía sau mây này bản thân mình căn bản không có khả năng chịu được, thậm chí tình huống của hắn so với tưởng tượng của Tiết

Lệnh Đồ còn nghiêm trọng hơn, bởi vì hắn vừa mới vượt qua một đạo lôi kiếp, nội tình hầu như đã tiêu hao sạch sẽ. Đạo lôi kiếp thứ hai này căn bản là ngoài kế hoạch, tựa như một khoản nợ cùng quỷ mới vừa rồi, bỗng nhiên lại có chủ nợ tới cửa.

Chỉ có điều Phương Hành rất thiếu cốt khí với đám quỷ ngho này, không chút sợ hãi, khí thế ngược lại càng ngày càng mạnh.

- Ra đi!

Hắn đột nhiên rống lớn một tiếng, hai cánh tay rung lên, giống như muốn rút một thế giới từ trong hư không.

Sau động tác của hắn, giáp sĩ Thần tộc trước đây bị hắn chém giết trở thành một đám oan linh đi theo phia sau hắn không tự chủ được bị hắn kéo ra ngoài, xếp thành hàng ngũ, chắn trước mặt hắn. Nhưng chuyện này còn chưa tính, sau khi trong miệng hắn ngâm tụng, bỗng nhiên càng ngày càng có nhiều oan linh chui ra từ trong hư không, giống như là bị hắn gọi tới, càng ngày càng nhiều, từng người chỉ còn lại tàn hồn, thê lương gào khóc, còn mang theo cái bóng lúc còn sống tràn đầy oán độc, lại không thể không ngoan ngoãn ngăn ở trước người Phương Hành.

Trong một vùng đen kịt lại có không dưới hơn ngàn bóng người, cũng có thần hình.

Lúc giương mắt nhìn lên, nhất định là một đội quân, bày binh bố trận ở bên cạnh hắn, nhìn chằm chằm lên cửu thiên!

- Đây là đám sinh linh lúc trước chết trong tay hắn...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương ngưng nhìn thoáng qua, trong lòng cũng treo cao, từ trong vô số tàn ảnh loạn tượng, gã đã đoán được lai lịch của nhóm oan hồn kia. Chính là sinh linh chết trong tay Phương Hành ở trận đánh Bạch Ngọc kinh, không ngoài bơn bốn trăm sinh linh của Cốt tộc, hắn còn chém không biết bao nhiêu tu sĩ nhân tộc, có người từng thống kê, sinh linh bị chôn thây trong trận đó không dưới ngàn người.

Vào lúc này, hơn ngàn oan hồn bỗng nhiên đều bị hắn kêu gọi ra, bày ra âm linh đại trận!

- Thủ đoạn chí tà bậc này, ngay cả bộ tộc Hồng Hoang ta nghe xong cũng phải sợ run, rốt cục thằng nhãi này muốn làm gì?

Lúc một suy nghĩ còn chưa kịp hiện lên trong đầu, trước mắt đã có tiếng sấm rền vang vọng.

Kiếp lôi tụ tập đã lâu trên cửu thiên cuối cùng đã tới giống như thủy triều, đợt sau cao hơn đợt trước ầm ầm chấn động đánh về phía Phương hành. Uy thế đó dường như trong nháy mắt có thể đánh thân ảnh thon gầy của Phương Hành thành mảnh nhỏ, nhưng ngay lúc này, Âm Linh đại quân đen kịt một vùng bên cạnh Phương Hành cũng bị sức mạnh vô hình đẩy về phía phía trước, đứng mũi chịu sào, va chạm với lôi kiếp ngập trời.

Rầm rầm rầm!

Oanh linh bị lôi hà đánh hầu như trong một chớp mắt đã bị kiếp lôi đánh tan hóa thành một loại lực yên diệt sau khi thần hồn bị tiêu tán, biến mất vô hình. Bất kể là oan linh này khi tới trước mặt lôi kiếp đều không có lực chống đỡm nhưng cố tình lại có quá nhiều oan linh, từng đoàn từng đám trong chốc lát hình thành một tầng ngăn cản hữu hiệu, chặn thế đánh hung ác của kiếp lôi lại.

- Ta mượn thiên lôi, tắm một thân oan nghiệt của ta!

- Ta mượn oan linh, giúp ta đoạt thiên cơ!

Lúc này Phương hành cũng đã đứng giữa đám oan linh, trực diện đối diện với kiếp lôi ngập trời, hai mắt khép hờ giống như một vị bồ tát giáng thế. Từng oan linh bóa thành tro bụi ở bên cạnh, tan biến giữa thiên địa lại có từng luồng kiếp lôi uy lực đã suy yếu bay tới, xoay quanh thân hắn, linh động như tinh linh cộng hưởng với khí huyết và đạo cơ trong cơ thể hắn, âm hưởng của đại đạo vang rền trên không.

Một cảnh này thực sự quá tà dị, người chung quanh đều ngơ ngác quan sát, mãi lâu không có ai nói chuyện.

Thậm chí ở hướng Hồng Hoang Cốt điện cũng có hai ánh mắt kinh ngạc nhìn tới, đó là Kim Giác Lão Long Vương.

Mà người đầu tiên mở miệng quát, là Tiết Lệnh Đồ!

Y mặt mày bi khuất, tức tối lớn giọng hét:

- Ngươi thì tính là tu hành cái mẹ gì, rõ ràng là đang cướp đoạt!

Chương 1076: Sử dụng phương pháp khó tưởng để độ kiếp

Tu hành, phải ổn kiện, mỗi bước một sâu, không thiên không chấn.

Không biết bao nhiêu người tu hành đều cho rằng so với thần thông thuật pháp đan dược khí giới, căn cơ mới là quan trọng nhất. Trước đây Phương Hành học đạo ở Thanh Vân tông nhận được Bạch Thiên Trượng ưu ái. Vị thập nhất thúc thông minh tuyệt đỉnh kia cũng không truyền cho hắn được bao nhiêu thuật pháp cao thâm, thậm chí từ đầu tới cuối còn chưa truyền thuật pháp gì. Chỉ làm một việc, chính là làm căn cơ hắn vững chắc, làm như vậy ưu thế cũng rõ ràng, làm căn cơ kiên cố giúp Phương Hành có ích lợi không nhỏ. Cho dù cảnh giới gì đều cao hơn một nửa so với người khác.

Mà muốn không làm tổn thương căn cơ, mỗi một bước đều phải đi thật cẩn thận, đường đường chính chính.

Thủ đoạn ma đạo sở dĩ được xưng là ma, ngoại trừ thường là việc mà vài người bình thường khinh thường mang tiếng xấu xí ra, một điểm quan trong hơn chính là thủ đoạn ma đạo thường đều là phương pháp có hiệu quả nhưng lại làm thương đến căn bản, đó mới là nguyên nhân chủ yếu mà nó được gọi là “ma”.

Tiết Lệnh Đồ khiếp sợ, thậm chí thống hận Phương Hành chính là vì điểm này.

Y thấy, thủ đoạn lúc này của Phương Hành đã không chỉ là ma nữa, đó là ma trong ma!

Kiếp lôi là đại nạn trên con đường tu hành, không có cách nào tránh khỏi được. Mà một thân oat nghiệt là Phương Hành trắng trợn tàn sát, nhân quả khi tu luyện thủ đoạn ma đạo. Lúc đầu hai thứ này đều là Phương Hành khó có thể thoát được, phải thành thật chịu đau khổ, nhưng lúc này hắn lại dùng thủ đoạn đổi trắng thay đen nào đó, lấy oanh linh chống đỡ kiếp lôi, lại lấy kiếp lôi tẩy đi oan nghiệt, giống như oan nghiệt phản phệ lại ông trời, còn kiếp lôi khủng bố lại đánh lên oan nghiệt... chuyện này... chuyện này tuyệt đối là đang đầu cơ trục lợi!

Tuy là y căn bản không biết Phương Hành làm thế nào mà được, nhưng thân là người tu hành y cũng thống hận loại thủ đoạn này.

Dĩ nhiên, hiện tại sự thống hận cùng bi phẫn của Tiết Lệnh Đồ đối với Phương Hành ở một mức độ nào đó có thể lý giải được. Đó là một sĩ tử ngưỡng mộ nữ nhân nào đó đã lâu nhưng lại nhìn thấy một kẻ lưu manh dùng thủ đoạn trơ trẽn lừa gạt nàng kia vào tay, sự bi thống và phẫn hận có thể hiểu được.

- Ha ha, các ngươi biết cái gì...

Lúc này Phương Hành đứng yên trên không, chuyên tâm độ kiếp, tâm thần cũng đang ở một cảnh giới huyền diệu, cùng lúc đắm chìm trong từng khí vận lớn mà kiếp lôi mang tới, bất động không nói gì như bạch ngọc. Mặt khác lại dùng tinh thần gấp gáp, dường như lúc này hóa làm một thể với cửu thiên, nhận biết mọi chuyện xung quanh biến hóa dị thường linh mẫn, giống như trời xanh bao quát đại địa vậy.

Sự thay đổi của Tiết Lệnh Đồ đương nhiên cũng không thoát được ánh mắt của hắn, trong lòng đã sớm nở nụ cười lạnh.

Hắn hiện tại sớm đã không phải tên tiểu thổ phỉ năm đó ở trong Thanh Vân tốc bất học vô thuật nữa, coi như là hiện tại hắn cũng đã cảm ngộ vô số đạo ý trên con đường tu hành, gần như sắp tự thành một trường phái tiểu cường đạo riêng rồi. Cho dù năm đó điên cuồng cứng rắn, hay là Bạch Thiên Trượng, hay là Căn Bá từng gặp ở Yêu địa, Long Quân của Thương Lan hải, Đại Bàng Tà Vương trong đầu, Ma Tổ ngủ say đã lâu... hắn tìm được từng người chỉ điểm cho hắn tu hành đều thật tâm đối xử với hắn, truyền cho hắn đạo lý tu hành trân quý nhất.

Tất cả những đạo lý đó cộng lại hoàn toàn không phải một thế gia công tử của một đạo thống có thể so sánh được!

Đây là một đại khí vận không có cách nào phỏng chế, đại khí vận, bởi vì cho dù là Phương Hành, nếu bảo hắn một lần nữa đi thế gian một chuyến cũng sẽ không gặp được nhiều người thật tâm đợi hắn như thế, dốc túy truyền thụ một thân bản lĩnh cho hắn, những bậc tiền bối không có bất luận sự giả tạo nào...

- Chính đạo tu hành cũng không phải cầu ổn một đường!

- Bởi vì con đường tu hành bản thân nó đã tràn đầy hung hiểm cùng nguy cơ, nếu muốn cần ổn định thì không cần tu hành trong chính đạo mới được. Chính đạo chân chính căn bản là trong ổn cầu kỳ, căn cơ tuy là quan trọng nhưng có vài phân đoạn thì thủ đoạn quan trọng hơn, chúng ta cùng nhau đi tới, xây tiên cơ, kết pháp đan, thành Tiên Anh, có cảnh giới nào mà không phải đi ở tuyết đầu của tu sĩ bình thường, cảnh giới mà người bình thường không bì được? nếu nói là căn cơ, nhìn ở ba đại cảnh giới này, thế gian có mấy người tu hành có căn cơ có thể sánh ngang với mình?

- Mà ở Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, ba cảnh giới đó làm kiên cố căn cơ, tiến về phía trước liền tới thời điểm động não rồi!

- Độ kiếp, độ kiếp, độ như thế nào?

- Không có trở ngại chỉ gọi là độ, nếu bị làm khó dễ tất cả thành không, vậy còn tu đạo cái gì?

- Trong hủy diệt trọng tố sinh cơ, từ trong sự kinh khủng cảm ngộ đạo lý, đây mới là chân lý độ kiếp, chỉ có điều đó cũng không phải là nhất định phải đàng hoàng chịu đựng tất cả kiếp lôi, đổi trắng thay đen, mượn kiếp lôi trộm thiên cơ cũng được gọi là độ kiếp!

- Đám đầu đất kia chỉ thấy ta dùng thủ đoạn tà môn độ kiếp liền càn rỡ như thế, há lại biết được đạo lý căn cơ của thủ đoạn tà môn của ta cũng là chủ yếu đến từ hai phương diện chính. Một là Căn bá, Sát Sinh đại thuật ông ấy cho ta lấy oan nghiệt làm dao động tu vi, phương pháp tăng tu vi tương đương với lấy độc trị độc, mà một cái khác chính là Loạn Thế đồ tiên pháp do một tiền bối sáng chế ra, lấy giết bình loạn, lấy Ma nuôi Thánh. Hai đạo lý này làm sao chỉ bằng một tên tiểu tu Nguyên Anh cảnh có thể lĩnh ngộ được?

Ầm! Ầm! Ầm!

Trong các tâm tư hỗn loạn, lý lẽ ngang ngược nhất khi độ kiếp liền triển khai trước mặt Hồng Hoang Cốt điện cùng sinh linh Thần tộc. Kiếp lôi hung mãnh đáng sợ, nhưng tầng tầng oan nghiệt bên người Phương Hành cũng kỳ dị đáng sợ. Phải biết thủ tọa của Linh Sơn tụ tu vi sâu không lường được tàn sát Linh Đại tự, cả đời này chỉ bị hủy trên người oan nghiệt này. Lão nhân gia ông ta đối với kiếp lôi bình thường căn bản là không coi vào đâu. Mà bây giờ giống như mãnh hổ gặp được hùng sư, đứng ra chịu thảm liệt vô cùng, còn Phương Hành lại trở thành an toàn nhất trong cuồng phong sậu vũ này.

Từng đạo kiếp lôi bổ tới, từng con từng con oan nghiệt tiêu tán, chỉ có đại đạo lan tràn, từ từ tuôn về phía Phương Hành.

Nghiêm chỉnh thì lôi kiếp này không phải do Phương Hành độ mà là đánh xuống đám oan nghiệt này…

Chỉ có điều, sau khi oan nghiệt chống đỡ kiếp lôi liền biến mất vô hình, chỗ tốt liền bị Phương Hành thu được tất…

Từ một điểm này thì cũng không uổng khi Tiết Lệnh Đồ nói Phương Hành đây không phải là đang tu hành mà là cướp bóc!

Thậm chí không phải cướp bóc thông thường, đây căn bản là cướp lợi ích của người chết!

Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, lại không suy, tam nhi kiệt!

Đạo chiến trận chính là dùng như lôi kiếp, kiếp lôi mãnh liệt tới từ cửu thiên thế không thể ngăn cản, nhưng bị oan nghiệt ngăn lại, đợi khi đợt lôi kiếp thứ nhất đi qua, hơn ngàn oan linh bên người Phương Hành gần như đã tổn hao phân nửa. Sau đó liên tiếp có đợt lôi kiếp thứ hai tới, cũng giống như thủy triều hoàng hà cuốn trôi hơn ba trăm oan linh nữa, cuối cùng sau một phen loạn đấu, có một đợt kiếp lôi lớn thoạt nhìn cuộn trào mãnh liệt đáng sợ giáng xuống, chỉ có điều lại miệng cọp gan thỏ, rất nhanh liền tan biến rồi.

Lúc này Phương Hành đã ngồi xếp bằng ở trên không, trên người tản ra đạo uẩn cùng tiên khí oanh nhiên, điểm một tử ý mơ hồ tạo thành hai tia sáng, từng vòng từng vòng nhộn nhạo trôi như hai luồng tử mang nhẹ nhàng treo ở trên người hắn, không gió tự lên...

Đó không phải tử ý hư vô mà là tiên khí chân thực!

Người độ kiếp được gọi là tán tiên chính là vì ý này. Sau khi độ kiếp liền có tiên khí, bắt đầu khác biệt với người tu hành bình thường. Đó là một cảnh giới siêu phàm thoát tục, một loại biến hóa rõ ràng hơn nhiều khi so với Trúc Cơ cùng Kim Đan, Kim Đan cùng Nguyên Anh. Đó chính là từ người hóa tiên, từ giờ trở đi, Phương Hành đã có tiên khí chân thực, chân chính bước qua phạm trù của người phàm rồi!

- Hai luồng tiên khí... chẳng lẽ hắn đã vượt qua hai đạo lôi kiếp rồi?

Thấy một màn như vậy, con mắt của Tiết Lệnh Đồ gồ lên, hoảng sợ tới mức sắp nuốt cả lưỡi mình xuống rồi.

- Vốn cho là hắn chắc chắn sẽ phải chết, kết quả là hắn cứ vậy vượt qua rồi?

Kim Giác Lão Long Vương chẳng biết từ lúc nào đã ra khỏi Hồng Hoang Cốt điện, đang choáng váng quan sát, đầy mắt là sự khó tin.

- Vậy mà lại dùng phương pháp này trộm tiên cơ, tiểu khốn kiếp này rốt cuộc là do người nào dạy dỗ chứ? Câu Ly, Thương Ngô còn cả Vô Sinh cũng không có loại thủ đoạn này, cho dù là Dương Viêm cũng không dạy ra được đệ tử bậc này, chẳng lẽ đây là đệ tử thân truyền của Thánh Nhân không xuất thế, hay là hắn có được thủ đoạn nào đó từ trong Huyền Quan tạo hóa? Kỳ lạ! Kỳ lạ! Không trách, tên tiểu khốn kiếp này tương lai khó có thể tưởng tượng được!

- Hắn... Hắn độ kiếp thành công rồi sao?

Vào lúc này, nữ đệ tử của Phù Dao cung cùng Dao Trì tiểu công chúa mạc Tiêu Thanh cũng đều cảm thấy kinh hỉ. Vừa rồi trong quá trình Phương Hành độ kiếp liên lụy tới bí mật cùng đại đạo lý lẽ, các nàng không nhìn rõ, thậm chí không hiểu thủ đoạn mà Phương Hành độ kiếp. Cho đến lúc này thấy được hai luồng tiên khí xông thẳng lên trời ở phía sau hắn mới rốt cuộc hiểu rõ, cảm thấy kinh hỉ, thậm chí còn cảm thấy có phần khiếp sợ. Phải biết rằng ngay cả thiếu Tư Đồ vô địch trong lòng các nàng cũng chỉ mới sinh nhi độ kiếp, một lần hành động bước được một bước đầu vào tán tiên mà thôi!

Nhưng vị Đại Tư Đồ nửa mùa này lại một bước đã nhảy qua hai đạo lôi kiếp?

- Ừm...

Tiên ý phiêu nhiên, đại đạo cực thịnh, Phương Hành cũng ngồi xếp bằng trên không, nhẹ nhàng mở miệng.

Tất cả tiếng động đều yên tĩnh trở lại, lẳng lặng nghe hắn nói.

Trong tin đồn, tất cả tu sĩ độ kiếp, lúc độ kiếp nghe lý lẽ đại đạo, cảm ngộ thiên địa huyền ảo, cho nên sau khi độ kiếp, câu nói đầu tiên nói ra chính là câu nói gần với đại đạo nhất, tìm hiểu thật kỹ sẽ có trợ giúp lớn với tu vi của mình.

Nhất là Phương Hành một phát đã độ qua hai đạo lôi kiếp, lời nói ra sẽ có bao nhiêu đạo uẩn?

Trong khi mọi người đều đang yên tính, Phương Hành ừm thật dài một tiếng, sau đó mở hai mắt ra, đáy mắt tử ý đại thịnh.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía không trung, dáng vẻ cực kỳ thần thánh, tiên phong lượn lờ, có cảm giác phong thần tuấn lãng, trác nhĩ bất quần. Tay phải hắn chậm rãi giơ lên, chỉ lên cửu thiên, sau đó nhẹ nhàng mở miệng, giọng nói dường như truyền tới từ bốn phương tám hướng mang theo một khí tức trấn áp tất cả hợp minh với đại đạo, tiếng cười như sấm dao động khắp nơi:

- Ha ha ha ha, tưởng muốn giết ta đơn giản như vậy sao? Chỉ cần không đánh chết ta, vậy ngươi càng chơi ta liền càng lợi hại, đại gia nhà ngươi, ngươi có bản lĩnh thì đánh thêm một đạo đi!

Ầm!

Những người ở xung quanh đang mong đợi hắn nói ra chí lý đại đạo đều đổ rạp, có tu sĩ nhà ai sau khi độ kiếp, câu đầu tiên lại là chửi đổng không?

Chỉ có điều chuyện càng khiến người ta không ngờ tới còn ở phía sau.

Sau khi Phương Hành mắng một câu liền phất phất tay áo muốn đứng lên nhưng lại đột nhiên biến sắc, nhìn về phía không trung.

Lúc này trên cửu thiên mây đen vẫn chưa tán đi, ngược lại lần nữa tụ tập, dày đặc che hết cả sắc trời. Giữa thiên địa dường như trong nháy mắt rơi vào đêm tối, chỉ có điện quang sáng lên nhè nhẹ trong mây, làm thiên địa lúc sáng lúc tối...

- Con mẹ.. thật đúng là... thật tới nữa à?

Phương Hành khiếp sợ tới lắp bắp.

Chương 1077: Nụ hôn trước khi chết

Bằng chừng ấy tuổi nhẹ nhàng cũng đã bước chân vào Độ Kiếp cảnh đã hiếm thấy trên đời. Hiai đạo lôi kiếp liên tiếp càng làm rợn cả người. Mà lúc đạo lôi kiếp thứ ba ập tới, Phương Hành ngoại trừ giơ chân chửi đổng cũng không có gì khác có thể làm...

Không nói tới tích lũy của bản thân hắn đã tiêu hao sạch, ngay cả oan nghiệt thông qua giết chóc mà tích lũy được cũng đã hết sạch rồi. Đây chính là con bài chưa lật lớn nhất của Phương Hành dùng để đối phó với lôi kiếp, lúc đầu dùng lá bài này để vượt qua đạo lôi kiếp thứ hai ngoài dự liệu, trong lòng hơi có cảm giác đắc chí lại không ngờ rằng khi tiêu hao sạch con bài thứ hai, đạo lôi kiếp thứ ba lại tới nữa, kinh hãi khó nhịn mà không khỏi kêu đau.

- Ông trời, ông đừng nên đùa chết ta vậy chứ?

Trong lúc vội vã, Phương Hành vô cùng lo lắng, nhảy dựng lên bỏ chạy.

Ánh mắt hung hãn vọt thẳng tới vị trí của đám Tiết Lệnh Đồ, nhìn dáng vẻ là muốn giết vài người.

Nhưng mấy người Tiết Lệnh Đồ cũng không phải kẻ ngu, sau khi thấy cảnh này thì ẩn vào trong đám giáp sĩ Thần tộc ở xung quanh, căn bản không dám chính diện hiệu phong với Phương Hành. Mà đạo lôi kiếp thứ ba cũng tới nhanh hơn so với hai đạo trước đó, còn mãnh liệt hơn. Lúc đạo lôi kiếp thứ hai giáng xuống Phương hành còn có thể dựa vào Thái Thượng Tiêu Dao kinh để tăng tốc chơi trốn tìm với kiếp lôi một phen, bây giờ thì căn bản không còn thời gian đó nữa. Mới vừa vọt tới trước người đám giáp sĩ Thần tộc còn chưa kịp xuất thủ, phía sau kiếp lôi đã chạy tới, ùng ùng bổ vào người hắn, cả người đều cứng lại!

Phương Hành chân thật bị sét đánh trúng, xương cốt đều lộ ra ngoài, đau thương kêu lên.

Một sét đnáh xuống, chư lôi đánh theo liên tiếp không ngừng, lôi kiếp từng đạo từng đạo cuộn trào mãnh liệt đánh tới, bao phủ Phương Hành.

- Đại gia ngươi ông trời kia, dựa vào cái gì mà liên tục bổ ta ba lần?

Ầm! Ầm! Ầm!

- Ngươi dứt khoát bổ thẳng chín đạo lôi kiếp xuống đi, đây không phải là đang chơi xấu hay sao?

Ầm! Ầm! Ầm!

- Rốt cục ngươi có nói đạo lý không hả?

Ầm! Ầm! Ầm!

Vô số kiếp lôi giáng xuống biến khu vực xung quanh Phương Hành thành một vùng lôi trạch, người ngoài đã không có cách nào nhìn được tình cảnh hiện tại của Phương hành nữa, chỉ có thể nghe được từng tiếng mắng chửi truyền ra từ trung tâm lôi trạch, xen lẫn tiếng kêu sợ hãi lại đau đớn của Phương Hành. Lúc đầu vẫn trung khí mười phần chửi ầm lên, đến lúc sau thậm chí bắt đầu cầu xin tha thứ, vừa gào khóc vừa hô to.

- Ông trời ơi ta sai rồi...

Ầm! Ầm! Ầm!

- Ta không nên chửi ông...

Ầm! Ầm! Ầm!

- Ta không nên làm nhiều chuyện xấu như

vậy...

Ầm! Ầm! Ầm!

- Về sau ta sẽ không cướp bóc nữa...

Ầm! Ầm! Ầm!

- Đại gia nhà ngươi ta cũng đã ra vẻ đáng thương rồi ngươi còn chưa tha cho ta?

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm...

Người chung quanh nghe tới nét mặt bối rối, có cảm giác dở khóc dở cười, lần đầu tiên nhìn thấy ở thời điểm lôi kiếp giáng xuống còn có thể đàm phán với ông trời. Chỉ có điều xem ra hiệu quả đàm phán không được tốt lắm, cho dù là ma đầu kia chửi ầm lên hay là oan ức cầu xin tha mạng, uy thế cùng tốc độ kiếp lôi giáng xuống cũng chưa hề chậm lại. Khu vực diện tích trăm dặm lúc này đều đã hóa thành một vùng lôi trạch. Sát biên giới lôi trạch, mặt đất cứng rắn sắc lẹm đều đã bị hòa tan, sau đó kết thành một loại ngọc lưu ly trong suốt, không biết bên trong đó có bao nhiêu đáng sợ.

- Phụ vương, chuyện này... Hắn có thể vượt qua được không?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương đã sớm tránh rất xa, không muốn chịu lôi kiếp ảnh hưởng, ánh mắt cổ quái nhìn sang Lão Long Vương.

- Liên tiếp ba đạo lôi kiếp, chưa bao giờ nghe thấy, tiểu khốn kiếp này nếu không vượt qua được thì đương nhiên sẽ tiêu tan thành mây khói, nếu có thể vượt qua, sợ là thành tựu khó mà đoán trước được, khà khà, ngay cả ông trời cũng chiếu cố tới hắn như vậy, ta có lòng tin hơn với hắn rồi...

Kim Giác Lão Long Vương trầm giọng nói, đáy mắt lại lộ ra một chút nghiền ngẫm.

- Chiếu cố? Ông trời đây là hận không thể lấy mạng của hắn ấy chứ!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nhìn thoáng qua lôi trạch, bên trong đang truyền tới tiếng kêu đau đớn của Phương Hành, nhất thời làm gã cảm thấy vô cùng sợ hãi.

- Ha ha, lôi kiếp đáng

sợ nhưng cũng đặc biệt quý trọng, ngươi thật sự cho rằng là nhân tộc đều có thể dẫn kiếp lôi tới được sao? Huống chi là đồng thời dẫn tới ba đạo kiếp lôi?

Hồng Hoang Lão Long Vương lại cười có chút thâm trầm:

- Giữa thiên địa, tự có lý lẽ đại đạo, căn bản sẽ không tuyệt diệt sinh cơ của một người, thiên hàng tứ cửu, còn có một số chạy trốn, huống chi đây là lôi kiếp của người tu hành? Chúng ta càng thấy tiểu khốn kiếp này không có cơ hội gặp may nữa thì càng nói rõ có cái gì đó chúng ta đã bỏ qua rồi. Ta có dự cảm hẳn tất sẽ có một đường xoay chuyển được...

Cúi đầu nói, ánh mắt của lão quét qua chư sinh linh bốn phía, nhẹ nhàng than thở:

- Chỉ là không biết giấu ở nơi nào mà thôi!

- Trời giúp chúng ta, lần ma kiếp này ma đầu kia tất sẽ không qua được, đợi khi hắn hóa thành tro bụi chính là lúc chúng ta trốn chạy!

Mà lúc này ở bên ngoài lôi trạch, trong vòng vây của Hồng Hoang di chủng, đám Tiết Lệnh Đồ cùng Kỳ Cang cũng đang thấp giọng nói nhỏ, ánh mắt tỏa sáng. Khi nhìn thấy Phương Hành vượt qua đạo lôi kiếp thứ hai, bọn họ hầu như đã tuyệt vọng, chỉ có điều khi nhìn thấy đạo lôi kiếp thứ ba này giáng xuống giống như niềm vui ngoài ý muốn. Ma đầu kia mạnh thì mạnh thật, nhưng bây giờ ngay cả ông trời cũng muốn đối phó với hắn, chính mình lại được tiện nghi ké.

- Sao lại thế... Tại sao có thể như vậy?

Một đám nữ đệ tử của Phù Dao cung lúc này cũng rối loạn hết cả, ngơ ngác nhìn về phía lôi trạch kia. Lúc đầu các nàng bị sinh linh Thần tộc bắt lại, lấy xích sắt trói lại. Chỉ có điều sau khi Phương Hành hiện thân thuận tay đánh ra một kích làm vỡ nát xích sắt trên người các nàng, tạm được tự do, chỉ là xung quanh có quá nhiều giáp sĩ Thần tộc lại không thể chạy ra khỏi vòng vây, lúc này đang tụ lại một nhóm cách lôi trạch không xa.

Đạo lôi xà kia đối với cảnh giới như các nàng thì thực sự quá khủng bố, làm cho các nàng đều hoảng sợi tới mức mặt không còn chút máu.

- Các ngươi... Các ngươi đưa ta vào đó!

Cũng ngay lúc các nàng gần như sắp tuyệt vọng thì bỗng nhiên có một người đứng dậy, vẻ mặt kiên nghị, thấp giọng nói, sau đó ánh mắt nhìn về phía sâu trong lôi trạch, lại chính là Dao Trì tiểu công chúa Mạc Tiêu Thanh. Lúc này cũng không biết nàng nghĩ tới điều gì, đáy mắt thình lình toát ra một vẻ tuyệt nhiên, không còn sự ngây thơ như ngày thường, như là đã đưa ra một quyết định nghiêm túc.

- Tiểu cô cô, ngươi muốn...

Đệ tử Phù Dao cung chần chừ ngẩng đầu nhìn về phía nàng, vẻ mặt mê man.

- Bằng vào thực lực của ta rất khó xông được vào trong lôi trạch, ta cần các ngươi giúp ta, đẩy ta vào đó.

Mạc Tiêu Thanh nghiêm túc nói hai tay khoát lên trước bụng, dáng vẻ thanh nhã, như cung nữ trong tranh.

- Tuyệt đối không thể, kiếp lôi khủng bố như vậy, nếu ngươi tiến vào làm sao có thể ra ngoài được?

Đệ tử Phù Dao cung ở bên cạnh sợ hãi nhanh chóng qua khuyên bảo, không muốn để Mạc Tiêu Thanh nộp mạng vô ích.

- Không có thời gian giải thích nhiều, nếu ta không đi vào, chỉ sợ hắn liền...

Mạc Tiêu Thanh thở dài, đột nhiên đi về phía lôi trạch, trong miệng quát khẽ:

- Giúp ta!

Vừa nói chuyện, nàng càng lúc càng tăng tốc độ lên, vạt váy tung bay, sau đó dứt khoát vọt về phía vùng lôi trạch kinh khủng kia, nhanh chóng chạm vào lôi điện. Từng đạo lôi điện đáng sợ giống như loạn ma lan tràn lên người của nàng, hầu như trong nháy mắt đã đánh nàng trọng thương nhưng nàng lại không mảy may đổi ý, lấy tốc độ nhanh nhất xông về phía lôi trạch.

- Ra tay đi!

Chư nữ của Phù Dao cung thấy thế thì ánh mắt mỗi người đều nghiêm lại.

Các nàng đương nhiên không muốn để Mạc Tiêu Thanh phải mạo hiểm như vậy, nhưng khi nhìn thấy nàng đã làm như vậy tồi cũng chỉ đành thuận theo tâm ý của nàng. Từng người từng người hóa thành đại thủ đẩy về phía Mạc Tiêu Thanh mới vừa vọt vào lôi trạch. Sức mạnh của hơn mười người ngưng tụ vào một mình nàng, lập tức khiến tốc độ của nàng tăng lên, xông thẳng vào sâu trong lôi trạch...

- Hửm? Nữ nhân kia không muốn sống nữa hay sao?

Đám Áo Cổ Tiểu Thần Vương đương nhiên cũng chú ý tới cách làm của nàng, ánh mắt nhất thời đông lại.

Đối mặt với lôi kiếp đáng sợ như vậy, ngay cả tu vi như gã cũng không muốn vào trong đó, nữ nhân kia lại vọt vào, há chẳng phải muốn chết hay sao?

- Chẳng lẽ nói...

Hồng Hoang Lão Long Vương cũng hơi ngẩn ra, đáy mắt lại hiện lên một tia sáng kỳ dị. Cánh bằng thịt của lão đột nhiên nhẹ nhàng vỗ, không trung nhất thời hiện ra một cơn gió xoáy đáng sợ đánh về phía lôi trạch. Ngay sau đó, ngay cả kiếp lôi tràn lan cũng bị nó tạm thời bổ ra, thẳng tắp chạy tới bên người Mạc Tiêu Thanh. Lúc này nàng đã vọt vào trong lôi trạch, còn cách Phương Hành khoản trăm trượng nữa, chỉ là thân thể bị thương, mỗi khi tiến lên một bước đều vô cùng gian nan, đau đớn vạn phần!

Hồng Hoang Lão Long Vương đưa luồng long quyển này vào thời điểm khá vừa vặn, nhẹ nhàng cuốn Mạc Tiêu Thanh vào, trong chốc lát che ở nàng, không cho kiếp lôi làm nàng bị thương thêm. Sau đó lơ lửng giữa không trung vọt thẳng về hướng Lâm Nhất đang ở trung tâm lôi trạch...

- Lần này thật sự xong đời rồi...

Lúc này ở trong lôi trạch, Phương Hành hữu khí vô lực nằm ở trong một cái trong ao, lười biếng thở dài.

Vị trí của hắn vốn là một vùng cát đá, chỉ là sau khi kiếp lôi giáng xuống, nơi đây chính là chỗ lôi lực dày đặc nhất làm mặt đất bị ngọc lưu ly hóa, dưới trọng lực chặt chém bỗng nhiên tạo thành một cáo ngọc lưu ly trì rộng khoảng ba trượng, sau đó từng luồng lôi lực bổ xuống thậm chí còn biến thành một vũng lôi dịch, theo địa thế chảy vào trong ngọc lưu ly trì. Còn Phương Hành thì dứt khoát nằm ở trong ao, nửa người ngâm trong lôi dịch, hai cái bắp đùi các trên bờ ao nhìn giống như một cái phao ôn tuyền làm người ta giận sôi.

Hắn cũng đã thật tuyệt vọng, nghĩ thầm nếu phải chết, không bằng đổi một tư thế thoải mái một chút.

Một thân căn cơ của hắn đã tiêu hao hết rồi, cho dù oan linh cũng đã hết sạch, mà đạo lôi kiếp thứ ba còn không ngừng không nghỉ, căn bản không có khả năng chống đỡ. Đến lúc này, thậm chí ngay cả tỏ ra đáng thương với ông trời hắn cũng không còn khí lực nữa, rõ ràng cảm giác được ở vô tận kiếp lôi đánh xuống, trật tự nội bộ thân thể đã bắt đầu tan vỡ, tốc độ chữa trị quá chậm không theo kịp, sinh cơ như ánh nến trong gió.

Đối mặt với lôi kiếp, thiên uy, trong lòng hắn cũng thật sự dâng lên một loại cảm giác vô lực.

Không chống nổi, mắng không thắng, ra vẻ đáng thương cũng không có tác dụng gì...

Dường như cũng chỉ có thể nhận mệnh, đợi cái chết tới...

Tất cả trước mắt đều đã bắt đầu mờ nhạt, Phương Hành cảm thấy có chút mệt nhọc, đang chậm rãi chìm vào trong lôi trì.

Nhưng giống như đang nằm mơ, khi ánh mắt hắn gần nhắm lại lại nhìn thấy một gương mặt tuyệt mỹ đang tới gần mình, mang theo cảm giác đẹp đến cực hạn mê ly. Hai cánh môi mềm mại ấn lên miệng của mình, độ vào một luồng thanh lương...

Chương 1078: Ba dị bảo của Phù Dao cung

Xung quanh kiếp lôi cực nóng khô kiệt hầu như có thể hóa tất cả thành tro bụi bao vây toàn thân Phương Hành, giống như đang bị trấn áp ở ác hỏa địa ngục. Mà loại cảm giác này cùng sự thanh lương trên môi vừa hay tạo thành sự khác biệt rõ ràng, làm hắn vốn đã trở nên có phần mơ mơ hồ hồ cũng hơi hơi thanh tỉnh lại, dường như từ trong một cơn ác mộng bị liệt hỏa thiêu đốt trong nháy mắt đã ngã vào trong một giấc mộng ôn nhu vô hạn. Hắn từ từ mở mắt ra, sau đó liền thấy khuôn mặt đang dán chặt lấy mặt mình, đang nhắm mắt lại...

- Xem ra ta thực sự là lâu quá rồi không đụng vào nữ nhân...

Suy nghĩ trong đầu Phương Hành chính là

cảm thấy không thể tưởng tượng được, xung quanh chính là đại lôi kiếp khủng bố, mình cũng đã gần bỏ mạng, lúc này lại rơi vào trong một giấc mộng tươi đẹp. Điều này nói rõ mình đã trở nên đói khát như thế nào... khi mộng xuân còn chưa thiêu, chỉ có điều vì sao mình mơ lại không mơ thấy một trong ba người vợ mà lại là tiểu man đầu bình thường nhìn còn không vừa mắt này?

Đang âm thầm chê bai mình bụng đói ăn quàng, mơ mộng xuân cũng không đúng người, một luồng thần niệm tiến vào trong đầu hắn.

- Tiểu khốn kiếp, ta tới cứu ngươi, nhất định không được chết...

Cũng chính là luồng thần niệm này làm Phương Hành dần dần tỉnh táo lại. Hắn nhanh chóng ý thức được đây không phải là mộng.

Gương mặt trước mắt này vậy mà lại là thật!

Bây giờ mình đang ở trong lôi kiếp, xung quanh đều là lôi hải sức mạnh cuồng bạo hầu như có thể hủy diệt tất cả.

Nhưng ở một nơi như thế này, Dao Trì tiểu công chúa lại vọt tới nhẹ nhàng hôn vào môi mình.

... Tiểu nha đầu đói khát như thế sao?

Đến lúc này rồi còn muốn chiếm tiện nghi của mình?

Chỉ có điều lúc này muốn nói nhưng cũng nói không nên lời, chỉ có thể ô ô trong miệng. Lúc này Mạc Tiêu Thanh đang độ một luồng khí tức mát mẻ vào miệng hắn, làm nhiệt độ khô nóng khó có thể chống chọi của kiếp lôi ở xung quanh được thả lỏng rất nhiều. Mà ở phía sau luồng khí thanh lương này lại có một viên hạt châu tròn vo được nàng dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng đẩy vào trong miệng Phương Hành. Trơn trượt không lưu tay nhẹ nhang đẩy tới, lăn xuống bụng của Phương Hành. Tiếp đó liền có từng luồng hàn khí truyền khắp toàn thân của mình, làm cho lôi lực ở xung quanh yếu bớt.

Mà sau khi đưa hạt châu này vào trong miệng Phương Hành, thân thể Mạc Tiêu Thanh cũng mềm nhũn nhẹ nhàng nằm trong ngực Phương Hành. Luồng gió xoáy đang bảo vệ quanh người nàng đang dần biến mất, lôi xà kinh khủng ở xung quanh bắt đầu lan tràn lên người nàng.

- Ngươi... Ngươi làm cái gì thế?

Phương Hành hoàn toàn tỉnh táo lại, khiếp sợ nhìn tiểu công chúa đang ngả trong ngực mình, trong chốc lát không biết nguyên nhân.

- Đó là mệnh đan của ta...

Sắc mặt của tiểu công chúa đã dần xám lại, lôi xà đánh lên làm người nàng đang nhóm lên hỏa diễm.

Chỉ có điều trên mặt của nàng lại không có mảy may sự đau đớn nào, chỉ là ánh mắt sâu kín nhìn Phương Hành, nhẹ nhàng mở miệng:

- Từ nay tâm ngươi là tâm ta, đời ta không thể đi cùng với ngươi nữa, về sau ngươi... về sau ngươi đừng có bắt nạt ta...

- Cái gì cùng cái gì chứ, ngươi đến đây chính là muốn bày tỏ với ta sao?

Phương Hành gấp gáp kêu to, dùng sức ôm nàng vào trong lòng, vận chuyển tất cả pháp lực còn lại trong người muốn bảo vệ tiểu công chúa, không cho lôi xà khắp nơi xung quanh ăn mòn lên người của nàng. Chỉ có điều hiển nhiên đây cũng chỉ phí công, trong lôi trạch khắp nơi đều giăng đầy lực kiếp lôi, ngay cả trên người hắn cũng tràn ngập sức mạnh này. Cho dù hắn ôm tiểu công chúa vào trong lòng thì căn bản cũng không bảo vệ được nàng.

- Không cần lo lắng cho ta... Luyện hóa, chống đỡ lôi kiếp!

Trong ánh mắt hoảng sợ của Phương Hành,

Dao Trì tiểu công chúa thấp giọng nói một câu, thân hình đã bắt đầu phiêu tán.

Giống như tro bụi vậy, hoặc như là những mảnh sứ vỡ nhỏ, đang vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, biến mất.

- Ngươi ngươi ngươi... Ngươi làm sao vậy?

Đầy mặt Phương Hành là sự sợ hãi:

- Đừng nói đùa ta mà, đại muội tử...

Hắn mạnh mẽ chống đỡ, vận chuyển pháp lực còn lại khởi động một vòng phòng ngự, bảo vệ Mạc Tiêu Thanh:

- Ngươi đây là muốn chết phải không?

Vòng phòng ngự chỉ chống lên chưa được phân nửa thì đã bị lôi kiếp hủy diệt. Phương Hành đối mặt với lôi kiếp vô cùng thậm chí xuất hiện cảm giác chân tay luống cuống, nhìn thân thể Mạc Tiêu Thanh từng chút một tiêu tan, hắn vội vã tới đầu đầy mồ hôi, hai tay dùng sức xiết chặt rồi lại buông ra, dường như là cứng cổ hô lên:

- Rốt cục là có chuyện gì xảy ra chứ, ai cho ngươi tiến vào đây...

- Chúng ta cũng không phải quá thân quen, đáng để ngươi lấy mạng của mình để cứu ta sao?

Khi kêu đến cuối cùng có lẽ đã có phần không lựa lời đê rnois, Mạc Tiêu Thanh đang dần biến mất từng chút từng chút một.

Hai cánh tay của hắn vẫn còn duy trì tư thế ôm người, chỉ là trong lòng đã rỗng tuếch...

...

...

Không cần hắn đặc biệt luyện hóa, sau khi viên đn châu vào bụng, Thái Thượng Hóa Linh kinh cũng đã tự chủ vận chuyển. Rất nhanh liền bắt đầu có thanh lưu khổng lồ tuôn ồ ạt ra từ trong cơ thể, chảy khắp tứ chi bách hài. Lúc đầu Phương Hành đã bị ba đạo lôi kiếp hấp thu tới trống rống, thân thể không hề còn một phần nội tình nào cũng bắt đầu xông ra linh lực nhè nhẹ tựa như nước suối. Lúc đầu không thấy thần dị gì nhưng nhanh chóng liền càng tích càng nhiều từng chút một trút vào trong cơ thể của hắn, chậm rãi tạo thành sức mạnh có thể chống đỡ lực lôi kiếp!

Kiếp lôi vẫn đang không ngừng giáng từ trên trời xuống, lôi trạch đáng sợ mãnh liệt nhưng Phương Hành đã có sinh cơ.

Hắn ở trần, ngồi xếp bằng trong ngọc lưu ly trì, tùy ý để lôi dịch cọ rửa nhục thể và thần hồn của mình.

Chỉ là cả người hắn đều đã tê cứng, chỉ ngơ ngác nhìn khuỷu tay rỗng tuếch của mình...

Vì sao nàng lại làm như vậy?

Vì sao nàng lại không tiếc hi sinh mạng của mình để xông vào trong lôi trạch cứu mình?

Loại nghi vấn này như hồng chung đại cổ, ùng ùng chấn động đầu của Phương Hành, dư âm lượn lờ không dứt bên tai...

...

...

- Phụ vương, vì sao người phải đưa đệ tử của Phù Dao cung đi vào?

Lúc này ở bên ngoài Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng vô cùng kinh ngạc, nghi ngờ hỏi Kim Giác Lão Thần Vương:

- Bằng vào tu vi của nàng, tiến vào trong phạm vi đạo lôi kiếp thứ ba căn bản là tự tìm đường chết! Thậm chí có khả năng làm ma đầu kia phân tâm...

- Nhưng, ta đoán rằng đạo sinh cơ kia ở trên người nàng!

Hồng Hoang Lão Long Vương từ tốn nói, ánh mắt vẫn ngưng thần nhìn trung tâm lôi trạch, dường như khám phá ra cái gì đó.

- Nàng? Không thể nào!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cười gượng một tiếng, lắc đầu nói:

- Nàng kia tu vi không tầm thường, nhưng cũng chỉ là tương đối với những người đồng trang lứa mà thôi, nàng có tư chất thành tựu Tiên Anh nhưng còn chưa Kết Anh, đối với độ kiếp cảnh sợ là không biết chút gì, càng không cần nói tới chuyện chống đỡ được kiếp lôi. Ta thấy là nàng chính là động lòng với tiểu ma đầu, lo lắng cho an nguy của hắn nên mới liều lĩnh vọt vào mà thôi...

Đối với phân tích của Áo Cổ Tiểu Thần Vương, Hồng Hoang Lão Long Vương chỉ thấp giọng cười nói:

- Ngươi có biết nàng là ai không?

- Không phải là đệ tử của Phù Dao cung sao?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nghe xong lại ngẩn ngơ.

Hồng Hoang Lão Long Vương lúc này như đã yên tâm mọi chuyện, phá lên cười ha hả lắc đầu nói:

- Nàng là đệ tử Dao Trì!

- Có gì khác biệt sao?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương lại ngẩn ngơ, có phần không hiểu nhìn Lão Long Vương. Thế gian có ai không biết, Dao Trì và Phù Dao cung vốn là một người có hai bộ mặt, so với việc nói là hai đại đạo thống chẳng bằng nói là hai cành cây bên trong một đạo thống. Hơn nữa còn khác biệt với cành cây bên trong đạo thống bình thường, không phải tồn tại quan hệ cạnh tranh mà là quan hệ bù trừ lẫn nhau. Người tu hành trên thế gian khi đề cập tới Dao Trì cùng Phù Dao cung đều thường gọi lẫn với nhau, Dao Trì cũng vậy, Phù Dao cung cũng thế, không có gì phân chia chính xác cả...

- Đương nhiên là có khác nhau rồi!

Hồng Hoang Lão Long Vương nở nụ cười, chậm rãi lắc đầu:

- Đệ tử Phù Dao cung quyết định chính là thị thiếp của Đại Tư Đồ, tu bí pháp nào đó, được khen là một trong những bí mật lớn nhất cao nhất trong giới tu hành của Thiên Nguyên, nhưng ngươi có từng nghe nói tới không, Dao Trì chính là chủ nhân phía sau của Phù Dao cung, đệ tử Phù Dao cung tu hành những bí pháp kia căn bản là từ bên trong bí pháp nào đó của Dao Trì biến hóa ra?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương giật mình nhìn Hồng

Hoang Lão Long Vương, cũng không nói chuyện.

Lão Long Vương nói:

-Còn có một chuyện nữa, không biết ngươi đã lưu ý tới không, Dao Trì có mười vị công chúa, trưởng công chúa chấp chưởng quyền to của Dao Trì, tiểu công chúa chính là vị mới được ta đưa vào kia, mọi người đều biết, mười vị công chúa này chính là con gái của Đại Tư Đồ đời trước của Phù Dao cung, chỉ có điều Đại Tư Đồ đời trước của Phù Dao cung lúc bảy trăm năm trước truy đuổi tiên điện đã mất tích, mà vị Dao Trì tiểu công chúa trước mắt này cũng chỉ mới chừng hai mươi tuổi, tại sao có thể là nữ nhi của Đại Tư Đồ đời trước của Phù Dao cung được?

Những thứ bí văn này đã làm Áo Cổ giật mình.

Hồng Hoang Cốt điện cùng Phù Dao cung cũng không đồng thời xuất hiện, về các loại bí tân của Dao Trì thật sự là biết rất ít.

Nếu không phải Lão Long Vương nhắc tới, gã căn bản cũng không lưu ý đến mấy vấn đề này.

- Phụ vương, người đã khám phá ra lai lịch của vị Dao Trì tiểu công chúa này sao?

- Nhìn không ra, chỉ có điều tốt xấu gì vẫn đoán được một chút!

Hồng Hoang Lão Long Vương thấp giọng nói:

- Ngoại trừ bàn đào lâm của Dao Trì cùng với Đại Tư Đồ của Phù Dao cung đều đoản mệnh cùng thực lực cường đại ra, nghe đồn tới ba dị bảo của Phù Dao cung hầu như thiên hạ đều biết, lúc còn trẻ lão phu cũng nghe thấy, chỉ có điều cho đến nay ta cũng chỉ biết hai món trong đó, một là Thanh Nguyệt Đăng, một là Ba Tiêu phiến, món dị bảo thứ ba thì chưa từng nghe người ta nhắc tới bao giờ...

- Chuyện này...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương bị câu nói của Lão Long Vương làm cho càng mê man hơn...

Một tiểu cô nương mới chừng hai mươi tuổi làm sao có thể có liên quan tới ba món dị bảo truyền lưu gần vạn năm của Phù Dao cung được?

Trên không trung có từng đám mây đen nhìn qua nặng như trù rốt cục vẫn tản ra, một vùng lôi trạch khủng bố như vậy cũng đã dần dần tan biến, từng tia điện quang biến mất trong hư không rồi dần dần lộ ra cảnh tượng bên trong. Mỗi người, bất luận là sinh linh của Hồng Hoang Cốt điện hay là chiến tướng

Thần tộc, hay là đệ tử của Phù Dao cung đều căng thẳng nhìn qua phía đó.

Vùng trung tâm bị kiếp lôi hóa thành một vùng ngọc lưu ly, bọn họ nhìn thấy Phương Hành.

Phương Hành vẫn còn sống đã nói rõ hắn đã độ kiếp thành công, không bị hóa thành tro bụi...

Chỉ là làm cho tất cả mọi người đều trầm lòng trong nháy mắt chính là ở trung tâm lôi trạch này chỉ có một mình Phương Hành.

Hắn ngồi xếp bằng một vùng đất lõm xuống, ba luồng tiên khí tung bay như thần, chỉ là lại cúi đầu mãi không nói gì, trên người bi thương như biển.

Chương 1079: Nữ nhân của ta

- Trốn mau!

Lúc lôi trạch rút đi từng tia từng tia một, trong đám người không biết là ai reo hò một tiếng, sau đó một đám sinh linh Thần tộc đồng thời phóng về phía xung quanh, không còn ai suy tính tới chuyện nhằm vào Phương Hành nữa, cũng không có ai còn tâm ham chiến chém giết. Chỉ loạn tùng phèo dùng hết tất cả biện pháp trốn đi bốn phía. Chủ ý này chính là quyết định mà đám Tiết Lệnh Đồ mới đưa ra. Lúc đầu bọn họ muốn chờ Phương Hành độ kiếp thất bại kiếp lôi không khống chế được nữa mà thừa dịp loạn lạc chạy trốn, nhưng bây giờ Phương Hành đã độ kiếp thành công, cũng chỉ có thể mạnh mẽ chạy thoát thân!

Hồng Hoang Cốt điện phản bội đã là sự thực, ma đầu kia một phát độ qua ba đạo lôi kiếp cũng làm cho bọn hắn có ấn tượng đáng sợ.

Đã không nghĩ tới chuyện bắt Phương Hành nữa, lại càng không muốn nói gì với Hồng Hoang Cốt điện.

Tình hình này thoát được tính mạng sẽ coi như là bọn họ đại thắng.

Hơn mười vị giáp sĩ cùng ba vị chiến tương của Thần tộc là Kỳ Cang, Tiết Lệnh Đồ đồng thời hóa thành lưu quang phi độn bốn phương tám hướng, trong chốc lát vô cùng náo nhiệt làm cho người ta cảm thấy hoa cả mắt. Xung quanh, Hồng Hoang di chủng không đợi phân phó đã gào thét xông lên đánh về phía đám sinh linh Thần tộc đang chạy trốn, không để lại chút tình cảm nào, trong chốc lát ác chiến diễn ra, giết tới một vùng máu thịt be bét.

- Ha ha, vào Bình Hoang nguyên rồi, các

người còn muốn chạy trốn hay sao?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cười to một tiếng, không cần Hồng Hoang Lão Long Vương phân phó liền cười lạnh ra tay.

Hai cái ngân sí to lớn đột nhiên mở rộng ra che khuất bầu trời, vỗ trong hư không. Thân thể giống ngọn núi nhỏ bay lên giữa không trung nghển cổ thét dài, trong miệng phun ra một ngọn hỏa lam anh nhạt như thuốc nhuộm nhuộm một góc tây bắc thoạt nhìn không có vật gì thành màu lam sắc nhàn nhạt. Ngoài dự đoán của mọi người, khi lam sắc nhuộm dần, trong hư không không có vật gì lại đột nhiên hiện ra một cái bóng đầu sói thân người, đang vừa giận vừa sợ vuốt ngọn lửa màu lam trên người, liên tục rống giận.

- Hồng Hoang Cốt điện, các ngươi thực sự quyết định chủ ý muốn phản bội Thần tộc hay sao?

Đó chính là Kỳ Cang đang chuẩn bị chạy trốn lại bị Áo Cổ Tiểu Thần Vương ép ra, dứt khoát gầm lên vọt tới, thân hình càng lúc càng lớn, bỗng nhiên hóa thành dáng vẻ của một con cự lang lớn như núi nhỏ, đạp mây mà tới, hung sát khí kinh thiên động địa.

- Phản bội?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nở nụ cười lạnh, ngân trảo lướt ngang trên không xé rách một mảng mây trôi lớn dứt khoát giữ lại cái cổ của cự lang do Kỳ Cang biến thành, sau đó cực kỳ hung tàn ấn nó trên mặt đất. Trong đôi con ngươi sâu không lường được lóe lên tinh quang, lạnh lùng cười:

- Trong thiên hạ này, bát hoang địa cho tới bây giờ còn chưa có ai có tư cách để Hồng Hoang Cốt điện thuần phục, nói phản bội hay không làm cái gì?

- Các ngươi sẽ hối hận, nhất định sẽ phải hối hận...

Kỳ Cang phẫn nộ vung trảo phản kích, kinh thiên động địa, sát khí cuồn cuộn tạo thành từng vùng mây đen.

- Chuyện hối hận, lúc hối hận lại tính!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương lạnh giọng trả lời, sau đó nhìn vào ánh mắt của nó, một ngụm long tức phun ra.

- Phù...

Trong sự hỗn loạn tưng bừng, thần quang quái hỏa từng tầng nặng nề, tất cả sinh linh Thần tộc đều thất kinh muốn chạy trốn nhưng có một luồng khói đen, nhẹ bỗng phi độn xung quanh, lúc thì hạ xuống trong cái bóng hỗn loạn ở xung quanh, khi thì ẩn thân ở trong mây đen, càng đi càng xa. Phương thức trốn chạy quỷ dị bậc này vừa hay trở thành một loạn không dễ dàng bị người ta phát hiện nhất. Cho dù là Hồng Hoang di chủng ở xung quanh hay là Áo Cổ Tiểu Thần Vương đang thả tay đại sát cũng không chú ý tới nó, mắt mở trừng nhìn gã cách cốt kiều càng lúc càng xa.

- Hửm?

Vẫn đang thờ ơ lạnh nhạt mà không xuất thủ, Hồng Hoang Lão Long Vương tựa như đã lưu ý tới gì đó, nhìn thoáng qua vùng hư không đó làm sợi khói đen hoảng sợ tới run lên, suýt nữa bại lộ thân phận. Chỉ có điều sau khi Hồng Hoang Lão Long Vương nhìn thoáng qua lại chỉ nhẹ nhàng cười, sau đó liền thu hồi ánh mắt, dường như không thèm để ý tới vậy. Sợi khói đen nhất thời đại hỉ, nhanh chóng trốn chạy...

- Ngươi muốn đi đâu?

Mới vừa trốn ra không tới mười trượng lại chợt nghe thấy một thanh âm thanh thúy vang lên.

Khói đen kinh hãi, thần niệm nhanh chóng đảo qua liền thấy được trên đường đi của mình bỗng nhiên xuất hiện một con quái xà to lớn, hai cánh giang ra bay vút lên giữa không trung. Trên lưng quái xà còn có một tiểu nha đầu dáng vẻ xinh đẹp khả ái đang ngồi, tò mò đánh giá mình.

- Muốn chết!

Khói đen giận dữ bay vút lên như từng sợi tơ quấn thẳng về phía cổ của tiểu cô nương.

- Tiểu đằng đằng, cắn hắn!

Nữ hài đối mặt với chiến tướng Thần tộc có thực lực cao hơn nàng không biết bao nhiêu lần lại tuyệt đối không sợ, gan lớn đến mức làm người ta giận sôi. Ngón út kiều nộn chỉ về phía khói đen, quái xà lưng mọc hai cánh liền trực tiếp rống lớn một tiếng, một cái đầu rắn to như cái cối xay lập tức há cái miệng lớn có thể so với một căn phòng nhỏ, muốn một ngụm nuốt khói đen vào bụng...

- lắm!

Tiểu cô nương hưng phấn khen quái xà một câu, quái xà ợ một cái, lắc lắc đuôi, như là cũng vô cùng hài lòng.

Dưới sự ra tay toàn lực của Hồng Hoang Cốt điện, truy binh Thần tộc vốn đã bị Phương Hành giết chỉ còn lại một nửa căn bản không còn có hy vọng đào tẩu nào, mỗi người đều hóa thành con mồi, thành thức ăn của Hồng

Hoang di chủng, hoặc giết hoặc bắt, một chút dấu vết cũng không thể lưu lại. Chết vô cùng biệt khuất, chỉ là trong hỗn loạn, nhìn thấy xung quanh ngay cả một sinh linh Thần tộc còn sống cũng không nhìn thấy, chân mày của Áo Cổ Tiểu Thần Vương lại cắt gao nhíu lại, mắt thần liếc bốn phía lại kinh dị phát hiện, trong trận chiến hỗn loạn tưng bừng này, Tiết Lệnh Đồ không biết đã đi đâu!

Bàn về thực lực, chưa độ kiếp nên Tiết Lệnh Đồ còn chưa bằng thần tướng của Thần tộc tới đây cùng y, chỉ có điều người này lại cực kỳ gian xảo, cũng không biết trong hỗn loạn tưng bừng này đã trốn về phía nào rồi. Chuyện này cũng làm vẻ mặt của Áo Cổ Tiểu Thần Vương trở nên có phần nghiêm trọng. Hồng Hoang Cốt điện làm đại sự này tuyệt đối không thể để lộ ra bất luận một tin tức nhỏ nào, nếu để Tiết Lệnh Đồ trốn thoát...

- Phụ vương...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cấp thiết quay đầu nhìn về phía Hồng Hoang Lão Long Vương.

- Ta đang tìm!

Hồng Hoang Lão Long Vương cũng vô cùng sốt ruột, ánh mắt lạnh như băng quét tới quét lui, sắc mặt vô cùng lo lắng.

Chỉ có điều cặp con ngươi kim sắc kia quét tới quét lui, có thể nhìn mỗi một điểm trên không trung nhưng cố nhiên ngay cả một cái bóng cũng không phát hiện ra. Chuyện này làm sắc mặt lão càng ngày càng khó coi, đáy lòng không khỏi dâng lên vẻ lo âu...

- Phương Hành tiểu hữu!

Liếc mấy cái không nhìn thấy hình bóng của Tiết Lệnh Đồ, Hồng Hoang Lão Long Vương đột nhiên mở miệng quát khẽ, nhìn sang Phương hành.

Đến lúc này, lão không chút do dự nhờ Phương Hành giúp đỡ.

Hồng Hoang di chủng khác với nhân tộc, khoogn có hệ thống đại thần thông trải qua năm tháng dài rộng từ những người kinh tài tuyệt diễm thôi diễn ra được. Bọn chúng chỉ là trời sinh huyết mạch thần tính, lớn lên sẽ nắm giữ sức mạnh cường đại, chỉ có điều cũng chính vì vậy nên thần thông của bọn họ không được đầy đủ, so sánh với nhân tộc thậm chí có thể nói là dị thường thưa thót, chỉ có một chút truyền thừa vốn có trong huyết mạch mới có chút sức mạnh, ít khả năng thôi diễn ra giống như những thần thông khác. Cho dù thực lực của nó mạnh hơn Phương Hành nhiều nhưng vẫn có một vài phương diện bất công, không thấy rõ bằng so với tu sĩ tiểu bối của nhân tộc. trước đây lúc tu sĩ nhân tộc thực lực nhỏ yếu liền hay dùng phương pháp này để lừa bọn chúng.

- Hừm

Bị Hồng Hoang Lão Long Vương hét lớn một tiếng, sau khi độ kiếp vẫn duy trì tư thế vốn có không đổi, Phương Hành dường như chợt có một điểm sinh khí, hoặc là mới vừa lưu ý tới trận đại sát ở xung quanh mình. Hắn nhìn lướt qua xung quanh, sau đó liền đứng lên.

Thân hình run lên giống như trong nháy mắt chuyển tiếp trong khoảng cách hơn mười dặm, hắn xuất hiện trên một vùng sườn núi hoang.

Hồng Hoang Lão Long Vương cùng Áo Cổ Tiểu Thần Vương đều chuyển ánh mắt kinh ngạc qua, đầy mặt là sự nghi hoặc. Thị lực của hai người họ đêu fbatas phàm, liếc mắt liền nhìn ra trên một hướng vắng vẻ trên không trung tuyệt đối không có bất kỳ người nào đang ẩn thân trong đó, trong lòng càng không nghĩ ra được. Chỉ có điều Phương Hành lại tựa như vô cùng chắc chắn, không vội không nổi lẳng lặng đứng trên sườn núi hoang đó, ánh mắt cụp xuống nhìn sang.

- Ngươi... việc gì phải ép buộc ta như thế?

Một giọng nói tức giận vang lên, ngoài dự đoán của mọi người, không phải tới từ trên không mà là truyền từ dưới nền đất.

Sau giọng nói tức giận vang lên, một thân ảnh chui ra từ dưới nền đất, thân như tháp sắt đánh về phía Phương Hành đang đứng trên sườn núi hoang.

Đám Hồng Hoang Lão Long Vương đều lấy làm kinh hãi, Tiết Lệnh Đồ quả nhiên ở hướng đó!

Y không ẩn mình trong hư không mà là tiềm hành dưới nền đất, đã trốn ra hơn mười dặm, muộn thêm chút nữa thì sẽ thực sự trốn được!

Độn thuật thượng cổ, có một loại cổ thần thông mượn lực ngũ hành để di chuyển.

Trước đây Phương hành liền biết được loại thần thông thuật cổ này ở Lữ gia của Thần Châu, mượn địa mạch di chuyển, rất khó có thể tìm được tung tích, bình sinh hiếm thấy. Chỉ có tiểu hòa thượng Thần Tú mới có kỹ năng khám phá ra hành tung của người di chuyển bên dưới địa mạch, bây giờ hắn đã độ qua ba kiếp, đã trở thành tán tiên trung giai, thần thức cường đại, cảm ứng vô hạn có thể nhìn lên cửu thiên nhìn xuống u phủ, rốt cục cũng có bản lĩnh khám phá ra loại thần thông này rồi...

Bị khám phá ra hành tung, Tiết Lệnh Đồ nhảy ra ngoài có vẻ vô cùng phẫn nộ, một quyền hung hăng đánh về phía Phương Hành.

- Ngươi còn hại chết nữ nhân của ta, còn muốn đi?

Phương Hành đối mặt với một quyền hung bạo cuồng mãnh của Tiết Lệnh Đồ thì không thèm để ý chút nào, chỉ giơ tay lên một chút.

Một kích ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo khó có thể diễn tả bằng lời liền đột nhiên bất động dừng ở giữa không trung, dường như bị dính vào trên tay của hắn vậy, đánh cũng không đánh được, thu cũng không thu về được, cả người tựa như cứng lại ở giữa không trung. Thậm chí khí cơ như có như không trên người Phương Hành dưới sự kích động một thân pháp lực cũng như cùng khô cạn, biến mất vô ảnh vô tung...

Trên mặt Tiết Lệnh Đồ rốt cục cũng hiện ra vẻ hoảng sợ, hiểu được Phương Hành đã hoàn toàn không cùng một cảnh giới với mình nữa.

- Ta ta ta... Ta không hại chết nữ nhân của ngươi...

Tiết Lệnh Đồ lắp bắp, theo bản năng phản bác,

Bất luận Phương Hành nói ra cái gì, y đại khái đều phải thản nhiên chịu đựng, duy chỉ câu này lại không nhịn được mà phản bác.

Bản thân nữ nhân kia tự vọt vào trong lôi trạch, mắc mớ gì tới mình chứ?

- Dù sao cũng phải tìm một người chịu tội thanh! Nếu không... lương tâm ta sẽ bất an...

Phương Hành nhẹ nhàng trả lời một câu, sau đó chậm rãi nhấc lên tay kia, nhẹ nhàng ấn về phía Tiết Lệnh Đồ.

- Đừng giết ta, ta... Ta rất hữu dụng!

Đầy mặt Tiết Lệnh Đồ là sự hoảng sợ, không nhịn được mà tuyệt vọng rống to một tiếng.

- ... Có thể khiến cho nữ nhân của ta sống lại ta liền không giết ngươi...

Trên mặt Phương Hành lóe lên một vẻ âm lệ, bàn tay hơi chậm lại mà tiếp tục vỗ xuống.

Trong nháy mắt Tiết Lệnh Đồ tuyệt vọng, trên mặt hiện ra một vẻ tĩnh mịch...

Chương 1080: Giao trái tim cho ngươi

Người chết làm sao có thể sống lại, ma đầu kia quyết tâm muốn mạng của mình đây?

Trong lòng Tiết Lệnh Đồ dâng lên một cảm giác tuyệt vọng. Y thật sự không muốn chết, nhưng dùng âm mưu quỷ kế cũng không cứu nổi y. Nếu như đổi thành người khác, chỉ cần có một câu nói có thể độn đến hán thì y sẽ còn có lòng tin tiếp tục thuyết phục đối phương, nhưng tên ma đầu này rõ ràng chính là muốn tới giết người. Hắn đến cũng nói sự thực, rõ ràng muốn lấy mình làm người chịu tội thay, nơi trút giận, thực lực mạnh mẽ như vậy, vỗ một chưởng ra, mình còn có thể có mấy phần thắng đây? Trong sự tuyệt vọng, Tiết Lệnh Đồ thở dài một tiếng, chuẩn bị chờ chết.

Chỉ có điều ngay lúc y gần tuyệt vọng nhắm mắt lại đột nhiên lại mở ra, hai mắt trừng trừng.

Đáy mắt, đột nhiên bộc phát ánh sáng, vừa giận vừa sợ giống như nhìn thấy cảnh tượng dị dạng nào đó.

Mà vào lúc này, đáy mắt của Phương Hành cũng dâng lên sát ý khốc liệt, không chút do dự vỗ xuống.

Dao trì tiểu công chúa chết ở trước mặt của mình, làm cho trong lòng hắn chốc lát trống rỗng, chỉ có giết chóc mới có thể thoáng làm hắn đỡ thất lạc.

Trước khi hóa thành tro bụi, nha đầu kia khóe mắt ướt lệ, vẻ mặt đau khổ nhất định sẽ là ác mộng quấn mình cả đời.

Một chưởng đánh xuống, thần quang tung hoành muốn đánh đầu của Tiết Lệnh Đồ nát như dưa hấu.

Nhưng cũng đúng lúc này, đột nhiên bên cạnh có một giọng nói hiếu kỳ của một người truyền tới:

- Nữ nhân nào của ngươi?

Nghe câu nói này, Phương Hành như phải chịu một đòn nghiêm trọng, đột nhiên xoay người nhìn.

Ở khoảng cách mình hơn trượng đang có một cô gái xinh đẹp chếch đầu ngón chân nhìn về phía bên này, ánh mắt vô cùng cổ quái, giống như khi nghe trong miệng Phương Hành nhắc tới “nữ nhân khác” thì trong lòng cảm thấy chút khó chịu, dáng vẻ dường như không có việc gì lại nổi máu ghen, mang theo chút hiếu kỳ chân chính, con mắt tròn to lưu động nhìn Tiết Lệnh Đồ, lại nhìn Phương Hành.

Phương Hành lại càng hoảng sợ, lập tức nhảy ra bốn năm trượng.

Chỉ có điều nhanh chóng, hắn lại cực kỳ kích động nhảy trở về, run rẩy đưa tay ra, sờ lên khuôn mặt thoạt nhìn vô cùng chân thật kia.

- Ta đang nằm mơ sao?

Nàng kia rõ ràng là bị sự kích động của hắn hù dọa, mặc cho ngón tay của hắn chạm vào gương mặt của mình.

Xúc cảm mát mẻ và trơn tuột, là một cảm giác chân thực.

Nhưng mà...

Đây không phải một giấc mộng sao?

Phương Hành hầu như không dám tin vào hai mắt của mình cùng xúc cảm ở đầu ngón tay. Người đã chết làm sao sẽ xuất hiện ở trước mặt của mình được? Người rõ ràng đã hóa thành tro bụi trong tay mình, làm sao có thể cứ vậy sống sờ sờ xuất hiện lại trên thế gian chứ?

Một cảm giác hư huyễn không chân thực phân không rõ làm cho thân thể hắn không ngừng run rẩy, bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn trơn tuột dừng lại, sau đó đột nhiên dùng sức bấm một cái, dùng sức kéo ra bên ngoài. Động tác này làm khuôn mặt nhỏ bị kéo biến dạng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn bị kéo ra như một cái miệng máu khổng lồ, thật sự không bị nghiền nát!

- Tên khốn kiếp, ngươi dám nhéo ta?

Trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia đột nhiên dâng lên lửa giận, vén váy lên quát với Phương Hành.

- Ha ha ha ha là thật, vậy mà lại là thật!

Phương Hành kích động phá lên cười, một phát kéo nha đầu kia qua, không để ý nàng đang giãy dụa trong ngực, dùng sức hôn lên trán nàng một cái.

Sau đó hắn liền cấp thiết kéo cổ tay Tiết Lệnh Đồ ra xa, lui lại một bước rồi vái lạy thật dài, cảm khái nói:

- Thực sự không ngờ tới lão nhân gia ngài lại có bản lĩnh lớn như vậy, thất kính thất kính, đa tạ đa tạ, không bằng bái huynh đệ kết nghĩa?

Từ trong cái chết sống lại, Tiết Lệnh Đồ hoàn toàn ngây người, không biết tại sao mình lại thoát được một mạng.

Mới rồi y bị Phương Hành bắt đnáh, ánh mắt cũng nhìn phía sau lưng của Phương Hành, cũng thực sự thấy được một cảnh tượng kinh người.

Ngay khi trong lòng y dâng lên một sự tuyệt vọng chờ chết đợi Phương Hành vỗ một chưởng xuống thì chợt chứng kiến ở phía sau Phương Hành thoáng hiện một tia linh quang, sau đó giữa thiên địa có một loại sức mạnh ngưng tụ tới, hội tụ vào tia linh quang ở bên người kia. Sau đó giống nhưu thần minh sinh ra từ trong hỗn độn vậy, lực nhũ bạch sắc hỗn độn rút đi, hiện ra một bóng người.

Bóng người kia, sống sờ sờ, vô cùng chân thật, không phải là Dao Trì tiểu công chúa mới rồi đã chết trong lôi trạch thì là ai?

Người chết vậy mà lại có thể sống lại?

Tiết Lệnh Đồ hoàn toàn mờ mịt bị Phương Hành để xuống, sau đó ngơ ngác nhìn tên ma đầu này kích động vạn phần thi lễ với mình ngỏ ý cảm ơn, chẳng những không có ý muốn giết mình mà thậm chí còn tự làm một cái lễ, đầy nhiệt tình muốn kết bái huynh đệ với mình. Sự khiếp sợ trong lòng khỏi cần nói, suýt chút nữa đã phát khóc, mình từ lúc nào lại có vận khí nghịch thiên như vậy? Ông trời từ lúc này đã đối tốt với mình như vậy? Rõ ràng là một kết quả hoàn toàn không có khả năng hoàn thành, vậy mà thực sự làm được rồi?

- Thằng khốn này buông ra, nhiều người nhìn như vậy, ngươi không xấu hổ à...

Lại nói, Dao Trì tiểu công chứa bị Phương Hành ôm vào trong lòng lúc đầu cực lực giãy dụa, muốn đánh Phương Hành mấy cái, kết quả trên trán bị hôn một cái, cả người cũng bối rối, sau một hồi lâu, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng lên, giống như cá sống nhảy vậy.

- Chuyện này, chuyện này sao có thể được?

Thấy cảnh ấy, Áo Cổ Tiểu Thần Vương bị dọa sợ ngây người, thất thanh kêu lên, nhìn về phía Hồng Hoang Lão Thần Vương.

- Người đã chết làm sao có thể sống lại?

Hồng Hoang Lão Thần Vương cũng nhìn chằm chằm Dao Trì tiểu công chúa, sự kinh nghi cùng thần sắc tò mò trong mắt. Sau một hồi lâu mới đột nhiên cười ha hả hai tiếng, trầm giọng nói:

- Người chết đương nhiên không có cách nào sống lại được, nhưng nếu như nàng căn bản là không chết thì sao?

- Không chết? Vừa rồi...

Thực lực của Áo Cổ Tiểu Thần vương không phải tục, kiến thức cũng không cạn, nhưng bây giờ cũng hoàn toàn khó hiểu, mờ mịt.

- Ngươi ngươi ngươi làm sao sống lại được?

Phương Hành dắt Dao Trì tiểu công chúa thật chặt, rất sợ nàng chạy nữa, đầy mặt là sự kinh hỉ xen lẫn sự nghi hoặc và kinh ngạc.

- Cái gì mà sống lại?

Một câu nói hỏi ra làm cho Dao Trì tiểu công chúa phải sửng sốt:

- Ta sẽ không chết mà!

Phương Hành không nói được câu nào, nín nửa ngày mới kêu lên:

- Làm sao không chết được, vừa rồi ở trong lôi trạch rõ ràng đã chết rất sạch sẽ, cả thân thể đều hóa thành tro rồi, ta chắc chắn là không nhìn lầm được, chẳng lẽ bây giờ cô là quỷ sao?

Vừa nói vừa bấm hai cái lên mặt của tiểu công chúa, kinh nghi nói:

- Là thật mà!

- Ngươi mới là quỷ đó!

Tiểu công chúa tức giận đánh tay Phương Hành ra:

- Ai bảo ngươi ta biến thành tro là đã chết?

- Người nhà ngươi hóa thành bụi còn không chết!

Phương Hành khóc không ra nước mắt.

- Lại biến trở lại không phải là tốt rồi sao!

Tiểu công chúa lại ung dung, vừa thuận lý thành chương trả lời, vừa dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngu nhìn Phương Hành.

Mây câu nói đã nói cho Phương Hành không đáp được gì. Một màn chết đi sống lại của Dao trì tiểu công chúa hoàn toàn làm hắn mê man, nhất là khi thấy nha đầu kia chính trực nói "lại biến trở về" càng làm cho hắn trong chốc lát không biết nói cái gì cho phải. người nhà ai mà có thể tùy tiện chết rồi lại biến trở về được, chuyện này quả thật là khó có thể tin được. Bình thường nếu nàng nói như thế chắc chắn sẽ coi nàng như kẻ điên, nhưng lúc này chính mắt nhìn thấy lại làm cho hắn có cảm giác quỷ dị không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể ngậm miệng.

- May mắn là đúng lúc cứu được ngươi, chỉ có điều lần này ta thua thiệt lớn!

Trong lòng Dao Trì tiểu công chúa vẫn còn sợ hãi nhìn Phương Hành một cái, sau đó nhoẻn miệng cười, như là hết sức hài lòng.

- Ngươi, vừa rồi lúc ngươi cứu ta không phải là đã chuẩn bị dâng mạng rồi sao?

Phương Hành không nhịn được lại hỏi một câu, mặt mày hồ nghi.

- Vọt vào lôi trạch cứu ngươi có chút nguy hiểm, chỉ có điều còn không đến mức toi mạng!

Ánh mắt của Dao Trì tiểu công chúa cổ quái nhìn Phương Hành, lẩm bẩm:

- Hai ta còn chưa thân thiết tới mức ta mất mạng để cứu ngươi đâu!

- Vậy ngươi vẻ mặt tuyệt vọng như vậy làm cái gì?

Phương Hành thốt lên, càng nhìn càng hoài nghi tiểu công chúa.

- Aiz, lần này giúp ngươi đời này liền định với ngươi, nhân sinh của ta...

Dao Trì tiểu công chúa khe khẽ thở dài, như là hết sức thất vọng.

Phương Hành càng không hiểu, hét lên:

- Nhưng ngươi rõ ràng còn khóc nữa.

- Nói nhảm, đã trúng mấy lần sét đánh, lúc ngươi đau ngươi không khóc à?

Phương Hành dùng sức lắc đầu, cảm giác như nằm mơ, lần này nhìn thấy chuyện này thật sự là nằm ngoài khả năng nhận thức của hắn, lại bị Dao Trì tiểu công chúa không đứng đắn trả lời mấy câu càng không biết là ở chỗ nào xảy ra vấn đề. Chỉ cảm thấy nhân sinh quan của mình sụp đổ, trầm mặc một chút mới thông suốt mạch suy nghĩ, trịnh trọng hỏi:

- Vừa rồi ngươi lấy gì cứu ta?

Lúc này hắn còn nhớ rõ ràng, lúc đó mình trừng mắt nhìn bản thân không có cách nào vượt qua đạo lôi kiếp thứ ba này nhưng cũng là nha đầu này vọt vào nhẹ nhàng hôn một cái đưa một hạt châu vào trong miệng mình. Mượn sức mạnh từ trong hạt châu kia nên mình mới thuận lợi vượt qua đạo lôi kiếp thứ ba. Nếu nói nàng dùng tính mạng của mình để giúp hắn, Phương Hành còn có thể tin tưởng, nhưng nếu nói nàng không bị thương chút nào đã dễ dàng giúp mình vượt qua đạo lôi kiếp thứ ba, có đánh chết hắn cũng không chịu tin!

Lôi kiếp là kiếp số trên con đường tu hành của một người, người ở bên cạnh không thể làm thay.

Cho dù có Chân Tiên ở đây sợ rằng cũng không có bản lĩnh có thể giúp mình vượt qua lôi kiếp như vậy!

Trước mắt, tiểu ma đầu này ngay cả Tiên Anh còn chưa kết thành, càng không có khả năng.

- Lấy tim của ta.

Dao Trì tiểu công chúa nghe xong vấn đề của Phương Hành thì cũng hơi trầm mặc xuống, sau đó có chút nghiêm túc mở miệng nhẹ giọng nói:

- Ta đã cho ngươi tim của ta, nó đã mọc rễ ở chỗ của ngươi, không có cách nào đòi lại nữa! Cả đời này muốn không theo ngươi cũng không được, ngươi chưa chết thì ta liền không sao, nếu ngươi chết thì ta cũng sẽ chết theo ngươi. Phương Hành ta cảnh cáo ngươi, về sau ngươi phải đối tốt với ta một chút không cho phép bắt nạt ta, cũng không cho lão bà bên ngoài của ngươi bắt nạt ta, nếu không nếu không... Ta liền...

Nói rồi muốn tìm ra lời nói gì để uy hiếp, nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra, như là lúc này mới phát hiện, mình chủ động đưa tim mình cho Phương Hành. Nếu hắn không đối tốt với mình, mình lại không có biện pháp nào, càng nghĩ càng thương tâm, không nhịn được mà nhếch cái miệng nhỏ lên, viền mắt cũng đỏ hét lên với Phương Hành:

- Bằng không trái tim ta sẽ không cho ngươi nữa!

- Ta...

Phương Hành vô ý thức muốn đáp lại, nhưng tình hình quá mức quỷ dị, trong chốc lát không biết nên nói cái gì.

Nhưng Tiết Lệnh Đồ ở bên cạnh lại thực sự không nhịn được, vẻ mặt như đưa đám nói:

- Lát nữa lại tâm sự với nhau sau được không? Thật sự không giết ta nữa sao?

Chương 1081: Tính toán của Tiết Lệnh Đồ

Dao Trì tiểu công chúa quỷ dị khởi tử hoàn sinh, người hưng phấn nhất dĩ nhiên không phải Phương Hành mà là Tiết Lệnh Đồ.

Thật sự là vị tiểu công chúa này phục sinh quá đúng lúc rồi, vừa lúc Phương Hành mới nói ra yêu cầu khó có thể hoàn thành với y, chuyện này thậm chí làm y có cảm giác được ông trời cũng đang giúp mình. Cũng chính vì vậy, khi tâm tình Phương Hành kích động, tất cả lực chú ý đều đặt trên người Dao Trì tiểu công chúa mà không để ý tới mình, y cũng không cố gắng đào tẩu. Một là bây giờ đang ở trước mặt Phương Hành đã độ qua ba đạo lôi kiếp, y không có lòng tin đào tẩu, thứ hai, y cũng cảm thấy mình không cần trốn!

Dĩ nhiên trong lòng vẫn còn chút buồn bực, không nhịn được mà xen mồm hỏi một câu.

Một câu nói này lại lập tức thu hút ánh mắt của Phương Hành cùng Dao Trì tiểu công chúa đang nói tới cao hứng.

- Ồ, vì sao hắn lại còn sống, chém chết hắn đi!

Tiểu công chúa mạc Tiêu Thanh trách móc một câu liền dọa Tiết Lệnh Đồ gần chết, hai đầu gối mềm nhũn suýt nữa quỳ xuống.

May là Phương Hành không ngay lập tức nghe lời của nàng, cười ha ha một tiếng, nói:

- Người này hiện tại không thể giết!

Dao Trì tiểu công chúa lập tức thở phì phò quay đầu nhìn Phương Hành:

- Vì không thể giết? Ngươi cũng không biết người này ghê tởm bao nhiêu đâu, lúc chúng ta muốn vào Bình Hoang nguyên cứu người chính là hắn gọi bọn ta qua đây, sau đó để đám khốn Thần tộc kia bắt được bọn ta, ngay mới rồi hắn còn muốn giết đệ tử Phù Dao cung ta nữa, tiện thể dẫn ngươi ra ngoài, làm sao có thể không giết được?

- Đại gia là một người nói lời giữ lời!

Phương Hành trả lời chí khí hùng hồn, lại còn hơi khiếp sợ nhìn tiểu công chúa một cái, nói:

- Ta nói với hắn chỉ cần có thể làm cho ngươi sống lại sẽ không giết hắn, kết quả vừa mới dứt lời ngươi liền sống lại rồi, phần nhân tình này rất lớn, ta sao có thể hạ thủ được?

- Ngươi ngươi ngươi... Ta vốn không chết cơ mà, là ngươi nghĩ ta đã chết...

Dao Trì tiểu công chúa mở to hai mắt, bất mãn ồn ào.

- Ta cảm thấy phải là vận khí ta tốt, hơn nữa may mắn này là thằng nhãi này mang đến cho ta!

Phương Hành lại hài lòng nhìn Tiết Lệnh Đồ một cái, làm Tiết Lệnh Đồ cảm kích sắp sửa quỳ xuống.

Trước còn cảm thấy Phương Hành hung thần ác sát, nhưng ở đây lại quả thực như mi thiện bồ tát vậy.

Dao Trì tiểu công chúa không ngờ thái độ của Phương Hành lại kiên quyết như vậy, tròng mắt loạn chuyển liền lấy ra đòn sát thủ, cúi đầu thở dài lúc ngẩng đầu lên thì vẻ mặt như sắp lã chã trực khóc, ai oán nói:

- Ngươi lại bắt nạt ta nữa...

- Chuyện này...

Phương Hành ngẩn ngơ tại chỗ, nhìn Dao Trì tiểu công chúa hoàn toàn không đành lòng.

- Ngay cả trái tim ta cũng đã giao cho ngươi rồi...

Dao Trì tiểu công chúa ôm ngực, dáng vẻ ai oán hối tiếc.

- Được rồi, được rồi, ngươi chờ ta tìm một lý do khác giết hắn nhé...

Phương Hành nhẹ nhíu mi tâm, loáng thoáng cảm thấy mình trong lúc vô ý đã dây phải một đại phiền toái, hơn nữa còn không thể thoát khỏi.

Chỉ là Tiết Lệnh Đồ nghe lời này lại suýt nữa khóc lên, mình khó khăn lắm mới nhận được chút hi vọng sống, sao lại đột nhiên bị gác lên lửa nướng rồi? Hơn nữa ma đầu kia lại còn nghiêm túc như vậy, ngay ở trước mặt mình nói muốn tìm một lý do khác để giết mình, trong chốc lát làm cổ y run rẩy không ngừng sợ hãi. Thành thật đứng ở đó, sợ bị Phương hành tìm được cái cớ khác để giết mình.

- Chúc mừng Phương tiểu hữu đã độ qua ba kiếp, thoát phàm làm tiên, từ nay thế gian có thể dùng con mắt tiên nhân để quan sát rồi!

Hồng Hoang Lão Long Vương cùng Áo Cổ Tiểu Thần Vương chậm rãi vút không mà đến, từ xa chắp tay tỏ vẻ chúc mừng.

- Ha ha, khách khí khách khí, đa tạ Lão Long Vương đã hộ pháp cho ta.

Phương Hành cũng cười to một tiếng, tiến ra đón, không thấy hắn biến hai cánh ra đã có thể tự nhiên một bước đạp lên thiên không, ba dải lụa tiên hiển hóa quanh người bay bổng giống như thực chất, tiên ý lượn lờ khó nói lên nời, nổi bật bất phàm. So với chính bản thân hắn trước đây tuy là bề ngoài không thay đổi bao nhiêu nhưng khí chất cả người lại hoàn toàn khác biệt. Đứng ở giữa thiên địa hình như có loại ngạo ý thoát thiên địa lăng, nhất cử nhất động đều dường như có thể chấn động không trong, tràn ra một tiếng nổ ầm ẩn chứa lý lẽ đại đạo.

- Lôi kiếp đã độ, đại địch đều đã diệt, mời vào trong Cốt điện cùng bàn đại sự thôi!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương mở miệng, sau đó đi phía trước dẫn đường, dẫn Phương Hành cùng tiểu công chúa và một đám đệ tử Phù Dao cung cũng đi về phía Hồng Hoang Cốt điện, đồng thời sai người quét tước chiến trường. Thi thể của tất cả sinh linh Thần tộc đều thu nạp luyện hóa, không để lại một chút dấu vết nào, đồng thời nhìn Tiết Lệnh Đồ một cái, lại thấy người kia theo thật sát phía sau Phương hành, chẳng những không có nửa hy vọng chạy trốn nào, thậm chí ngay cả nửa bước cũng không dám rời xa, trong bụng cũng cảm thấy cổ quái nhưng người đó là tù binh mà Phương Hành bắt được, bản thân cũng không tiên lộ mặt ngăn cản, chỉ đành chờ nhìn xem hắn xử trí như thế nào là được rồi.

- Phương đạo hữu, truy binh của Thần tộc chạy tới đây, bọn ta không xuất thủ không được, kế hoạch đã có biến, cũng phải thương nghị lại từ đầu rồi.

Sau khi ngồi xuống, Áo Cổ Tiểu Thần Vương cùng Phương Hành, Hồng Hoang Lão Long Vương, Dao Trì tiểu công chúa ngồi đối diện nhau, vẻ mặt đều có vẻ rất buồn rầu, sinh linh Thần tộc nhanh vậy đã chạy tới Bình Hoang nguyên là một chuyện ngoài dự liệu của bọn họ, sau đó bọn họ lại bị Phương Hành giở ám chiêu ép cho vội vã, không xuất thủ giúp hắn diệt tất cả truy binh không được. Chuyện này cũng làm Hồng Hoang Cốt điện càng lún càng sâu trong chuyện này, bây giờ bọn họ giết chỉ là một đường trong số ba đường truy binh, khi hai đường khác tới, sợ rằng còn có đại phiền toái...

- Ưm, đã phải nghĩ biện pháp nhận được sự tín nhiệm của Thần tộc, còn phải ứng phó với truy binh tới từ phía sau, quả thực là có chút phiền phức.

Phương Hành cười cười, sau đó ánh mắt lạnh nhìn về phía Tiết Lệnh Đồ, thấp giọng nói:

- May là chúng ta còn có một người giúp đỡ...

- Hửm?

Hồng Hoang Lão Long Vương cùng Áo Cổ Tiểu Thần Vương đều nhìn thoáng qua Tiết Lệnh Đồ.

Ánh mắt của Phương Hành càng ám muội hơn, thậm chí đáy mắt dâng lên nhàn nhạt sát ý, cười nói:

- Vị huynh đài này, bây giờ ta muốn sẵn sàng góp sức cho Thần tộc, tiêu tan hết oan nghiệt trước đây đã giết chết nhiều sinh linh Thần tộc như vậy, đắc tội lớn với nhiều Thần Vương như vậy, còn muốn có được sự tín nhiệm của Thần Chủ, cũng may hắn đã chuẩn bị đi tìm một món dị bảo trong truyền thuyết, trà trộn vào trong đội ngũ đó, tùy thời cướp đoạn... ngươi có thượng sách gì không?

- Chuyện này... chuyện này...

Tiết Lệnh Đồ chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, mỗi một câu nói của Phương Hành đều làm tim của y run lên một phần. Cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới ma đầu kia lại hào phóng như vậy, nói tất cả bí mật ra trước mặt mình. Trong lòng y cũng hiểu người ta dám nói thẳng với mình như thế chính là vì không sợ mình chạy thoát được. Hiện tại tựa như mèo đùa giỡn chuột vậy, nhìn như hòa khí hỏi mình, trên thực tế một khi trả lời không tốt thì hắn sẽ tiếp tục bằng lòng với yêu cầu lúc trước của Dao Trì tiểu công chúa, tùy tiện tìm một lý do giết chết mình, thậm chí hiện tại là đang kiếm cớ nữa!

- Ngươi nhìn xem hắn đang ấp a ấp úng kìa, rõ ràng chính là tâm hoài bất quỹ, vẫn nên giết hắn đi!

Dao Trì tiểu công chúa ở bên cạnh Phương Hành, nói.

Phương Hành thở phào nhẹ nhõm, như là rốt cục có thể hoàn thành một một nhiệm vụ rồi, đứng lên nói:

- Được!

Tiết Lệnh Đồ lại sợ run run một cái, vội vàng lên giọng nói:

- Có biện pháp... Có biện pháp...

- Nói!

Phương Hành lười nhiều lời một chữ, chỉ dùng ánh mắt bất thiện nhìn về phía Tiết Lệnh Đồ.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cau mày nói:

- Ngươi nên cẩn thận một chút chớ có vấy máu tươi lên mặt đất, đây chính là Hồng Hoang thánh điện ta!

- Hiểu rồi, yên tâm, đừng nói là máu, ngay cả cặn bã cũng không thừa lại chút nào!

Phương Hành khoát tay áo, dáng vẻ nắm chắc tâm ý.

Bọn họ đều mang dáng vẻ phong đạm vân khinh làm Tiết Lệnh Đồ sợ chết khiếp, đầu đang dùng khả năng cực hạn bình sinh để vận chuyển, cũng biết lúc này mình không thể rụt rè được, hơn không cẩn thận sẽ phải mất mạng. Ma đầu kia mà ra tay, mình ngay cả cặn bã cũng không còn, thậm chí còn không có thời gian suy nghĩ nhiều, không thể thoát khỏi cái chết. Chỉ có thể vội vàng ngẩng đầu lên dáng vẻ tràn đầy lòng tin nghiêm túc cao giọng nói:

- Thông Thiên đại nhân đã hỏi, Tiết mỗ đương nhiên không dám không trút hết tâm tư ra rồi, tuy là che giấu mọi chuyện cũng không dễ dàng nhưng cũng không hẳn là không có cách nào. Tiểu nhân sẵn sàng góp sức cho Thần tộc đã nhiều năm, vẫn hơi hiểu bọn họ hơn, theo ta thấy...

Nhìn thấy người xung quanh quả thật có ý nghe mình nói chuyện, Tiết Lệnh Đồ khôn khoan thở phào nhẹ nhõm, không lập tức nói ra chủ ý của mình, nhưng trước tiên đã trịnh trọng mở miệng hỏi Áo Cổ Tiểu Thần Vương mấy vấn đề, như là bọn họ kế hoạch trước đây của bọn họ như thế nào... Áo Cổ Tiểu Thần Vương hiểu y đang có ý kéo dài thời gian nhưng cũng không để ý nhiều, lời ít mà ý nhiều trả lời vài câu, nhìn xem y trả lời tiếp như thế nào.

Nhưng Tiết Lệnh Đồ càng nói càng có lòng tin, người này trí kế không kém, nghe Áo Cổ nói hết kế hoạch ban đầu của Hồng Hoang Cốt điện, y đã có dự tính tự tin trong lòng, trầm giọng nói:

- Kế hoạch của Hồng Hoang Cốt điện thật hoàn chỉnh, hiện tại cũng có thể thi hành theo, chỉ là đẩy thời gian Thông Thiên đại nhân gặp Áo Cổ điện hạ ra sau một chút là được, có thể tuyên bố với bên ngoài là ta cùng ba vị thần tướng khác đuổi kịp Thông Thiên đại nhân trước, Thông Thiên đại nhân chưa nghĩ gì đã độ liền ba lôi kiếp, thực lực đại tăng, kết quả chúng ta tử thương thảm trọng, chỉ một mình ta được Hồng Hoang Cốt điện cứu giúp, còn Thông Thiên đại nhân cũng bị Hồng Hoang Cốt điện bắt được, sinh cơ xa vời liền quyết ý quy phục, nói như thế, chẳng những không có kẽ hở, hơn nữa đến lúc đó ta cũng có thể làm chứng cho chuyện này, thủ tín với người ta sẽ chắc chắn hơn...

Nghe tới chuyện này, Áo Cổ Tiểu Thần Vương liếc Phương Hành một cái, nhẹ nhàng gật đầu.

Lão Tiết này muốn cực lực thuyết phục bọn họ giữ lại mạng của mình nên không giấu tài mà đề nghị muốn làm nhân chứng. Nếu như đám Phương Hành thực sự đồng ý cho y làm chứng, cái mạng nhỏ của y đương nhiên cũng sẽ được bảo vệ, chỉ có điều cách nói này cũng coi như khá hợp lý.

- Về mặt sẵn sàng góp sức cho Thần tộc, kế hoạch ban đầu của chư vị đại nhân vốn là để Hồng Hoang Lão Long Vương đưa tin cho Thần Chủ, lấy Hồng Hoang Cốt điện bảo đảm để nhận được Thần Chủ tín nhiệm, phương pháp kia tiểu nhân cũng không đồng tình lắm, so với nhận được Thần Chủ tín nhiệm, không bằng nhận được Thần tộc tín nhiệm!

Sau khi mở miệng, Tiết Lệnh Đồ cũng dần dần thông suốt mạch suy nghĩ, giọng nói âm càng lúc càng lớn, nói cũng càng lúc càng nhanh, vô cùng chăm chú:

- Cho dù nhận được sự tín nhiệm của Thần Chủ, nhưng nếu toàn bộ Thần tộc không tin Thông Thiên đại nhân sẽ đầu nhập vào, kế hoạch này vẫn sẽ nguy hiểm như giẫm lên băng mỏng, nhưng nếu là toàn bộ Thần tộc đều tín nhiệm, người Thần Chủ kia đương nhiên cũng sẽ phải tin... làm chuyện này thật ra cũng không khó, trước tiên trắng trợn tuyên dương, chỉ nói Thông Thiên đại nhân đã bị Hồng Hoang Cốt điện bắt, ngàn cân treo sợi tóc, lại thả ra tin tức nói hắn vì giữ mạng nên có lòng hướng về Thần tộc, nhưng Hồng Hoang Lão Long Vương tiền bối cũng không muốn chấp nhận cho hắn quy phục, chỉ muốn bắt hắn giao cho Bất Hủ Thần Vương để xin kết giao...

Y càng nói càng kích động, bản thân cũng không nhịn được vỗ tay tán thưởng, lớn tiếng nói:

- Chính là như vậy, kinh động tới Thần Chủ, làm cho hắn chủ động hạ chỉ!

Chương 1082: Người sống sờ sờ

Lúc đầu thái độ của mọi người đối với Tiết Lệnh Đồ chỉ là trêu tức, đại sự bậc này cũng không phải thật sự muốn nghe theo lời mà tù binh này nói. Mặc dù cần phải lợi dụng y nhưng phân đoạn mấu chốt đương nhiên vẫn là phải tự mình làm chủ. Chỉ có điều chẳng ai ngờ lúc Tiết Lệnh Đồ cực kỳ sợ chết lại thực sự vô cùng nghiêm túc trình diễn miễn phí tính toán của mình. Mấu chốt nhất là những lời y nói quả thực đã động tới tâm tư của Hồng Hoang Lão Long Vương, trong chốc lát mọi người đều trầm mặc, đang tính toán xem mức độ khả thi của hai mưu đồ này...

- Chuyện này làm càng lớn, Thần tộc sẽ càng tin chân ý đầu hàng của Thông Thiên đại nhân, khả năng mà Thần Chủ biết được tin tức này cũng sẽ càng lớn hơn, đến lúc đó Hồng Hoang Lão Long Vương cùng Bất Hủ Thần Vương đứng ở cùng một tận tuyến, không chấp nhận cho Thông Thiên Đại nhân quy phục, trong chư vị Thần Vương khác tất sẽ có người đứng ra kiến nghị bọn họ đồng ý chấp nhận cho Thông Thiên đại nhân quy phục... những Thần Vương này nói lý ra thì đấu đá rất lợi hại, chuyện mà một vị Thần Vương đồng ý tất sẽ có một vị Thần Vương khác phản đối... ồ, tốt nhất là lúc phóng tin tức Thông Thiên đại nhân đầu hàng ra lại dâng ra chút trân bảo để bày tỏ thành ý, cũng là một lý do để Thần Vương tiếp nhận Thông Thiên đại nhân...

Mọi người khác đang trầm mặc, Tiết Lệnh Đồ lại biết đây là cơ hội duy nhất của mình, dồn hết khả năng nói ba hoa chích choè nước miếng văng tung tóe:

- Hồng Hoang Lão Thần Vương cần phải nắm chắc một bí quyết "câu kéo", tận hết khả năng kéo thời gian càng dài càng tốt, thời gian càng lâu, Thần tộc cùng chư tu Thiên Nguyên bàn tán càng lúc càng nhiều, không chỉ sẽ bỏ đi một phần nghi ngờ trong lòng sinh linh Thần tộc mà càng có đủ thời gian để cho Thần Chủ biết được việc này. Đến lúc đó, nếu Thần Chủ ám chỉ có thể chấp nhận Thông Thiên đại nhân, như vậy Hồng Hoang Lão Long Vương sẽ thuận nước giong thuyền, không chỉ không đắc tội với Bất Hủ Thần Vương mà còn chờ lập đại công cho Thần Chủ nữa, còn nếu Thần Chủ không nhắc tới chuyện này mà âm thầm trợ giúp, lấy công dâng ra trân bảo của Thông Thiên đại nhân mà thay đổi tâm ý, để cho hắn được Hồng Hoang Cốt điện bao che hộ tống.

Những lời này hoặc là suy tính, hoặc phân tích đều nhịp nhàng ăn khớp, làm đám Hồng

Hoang Lão Long Vương đều trầm mặc.

So với mưu kế trước đây của bọn họ, Tiết Lệnh Đồ nói quả thực là tỉ mỉ hơn, cũng càng chu đáo hơn!

- Nếu như Thần Chủ trực tiếp hạ lệnh chém Phương Hành đạo hữu thì sao?

Sau một hồi lâu, Áo Cổ Tiểu Thần Vương lạnh lùng hỏi một câu, cũng hỏi tới mấu chốt vấn đề.

- Sẽ không!

Tiết Lệnh Đồ lắc đầu, kiên định nói:

- Thần Chủ là người nghe theo kế sách của thủ hạ, muốn tìm được món dị bảo đó thì nhất định phải có thiên kiêu chân chính của Thiên Nguyên tương trợ, cho dù là thiên kiêu chân chính của Thiên Nguyên, ngay cả người xuất thân từ Tiểu Tiên giới bọn ta cũng không được, Thông Thiên đại nhân xuất hiện chính là thời cơ tốt, hơn nữa lấy tôn sư của Thần Chủ cũng sẽ không đặc biệt hạ lệnh xử tử Thông Thiên đại nhân, dù sao Bất Hủ Thần Vương cùng Vô Gian Thần Vương đều có thù riêng, cho dù chém Thông Thiên đại nhân cũng chỉ cho hả giận mà thôi, không có lợi ích gì với đại cục. Mà nếu Thần tộc chấp nhận cho Thông Thiên đại nhân quy phục lại là một đại sự vô cùng có ảnh hưởng, làm kinh sợ chư tu của Thiên Nguyên, cũng có thể thể hiện uy nghiêm của Thần Chủ...

Nói đến cuối cùng, y nói năng có khí phách:

- Ta có ít nhất bảy thành nắm chặt, Thần Chủ nhất định sẽ tiếp nhận Thông Thiên đại nhân!

- Chỉ có bảy thành, quá ít, ngươi nhất định là dụng tâm kín đáo, nhanh chém hắn đi!

Dao Trì tiểu công chúa mở miệng, dáng vẻ đằng đằng sát khí.

Phương Hành nói:

- Được!

Nói rồi giơ tay lên, nhìn về phía Tiết Lệnh Đồ,

- Thông Thiên đại nhân, ta thật sự đã tận tâm tận lực, hơn nữa tương lai nhất định có thể giúp đỡ cho ngươi...

Tiết Lệnh Đồ bịch một tiếng liền quỳ xuống, đầy mặt là sự cầu xin.

- Ồ, cũng có thể suy tính trước một chút...

Phương Hành lại từ từ thu bàn tay về, cười thật thấp, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Bản vương lại cảm thấy người này nói có chút đạo lý, tuy là cần có một vài chi tiết cần đợi hoàn thiện nhưng về đại thể, muốn đạt được hiệu quả như vậy cũng không phải việc khó, chỉ là mọi việc đều là nên cần cẩn thận là hơn, an nguy của Phương Hành tiểu hữu mới là quan trọng nhất. Theo ta thấy then chốt của kế hoạch này chính là làm thế nào mới có thể khiến cho Thần Chủ tự mình hạ chỉ, kế hoạch trước kia đến lúc cần thiết lão phu sẽ tự mình đi cầu xin Thần Chủ hạ chỉ, mà bây giờ xem ra, lão phu tự mình xin ý chỉ tới chỉ sợ phân lượng cũng không quá cao, cần phải...

Giọng nói của Hồng Hoang Lão Long Vương thật thấp, ánh mắt cũng tỏa ra sự suy tư.

Lão nói không sai, trước đây kế hoạch của bọn họ, là Hồng Hoang Lão Long Vương cầu chỉ với Thần Chủ, còn Tiết Lệnh Đồ đã suy tính tới tất cả điểm mấu chốt của kế hoạch, chính là muốn làm cho Thần Chủ chủ động hạ chỉ chấp nhận Phương Hành, tuy là theo cách nói của y chỉ có bảy thành nắm chắc Thần Chủ sẽ đồng ý cho Phương Hành quy phục, nhưng lại có ba phần không nắm chắc. Mà chuyện liên quan tới tính mệnh của Phương Hành cho dù chỉ có ba phần không chắc chắn thì cũng phải cẩn thận!

- Cứ làm như vậy đi!

Lúc này Phương Hành lại bỗng nhiên chậm rãi mở miệng, nét mặt lóe lên một nụ cười.

- Tính mạng quan trọng, tốt nhất đừng nên mạo hiểm.

Vẻ mặt của Áo Cổ Tiểu Thần Vương nghiêm trọng, chậm rãi nói với Phương Hành.

- Sẽ không có nguy hiểm gì, ta có một ý kiến nhất định sẽ có thể khiến Thần Chủ coi trọng ta, sau đó tự mình hạ lệnh đặc xá cho ta!

Phương Hành thấp giọng nói, vẻ mặt nhàn nhã nhưng giọng nói lại chân thật đáng tin.

Thấy hắn nói nghiêm túc, Hồng Hoang Lão Long Vương cùng Áo Cổ tiểu Thần Vương liếc nhau một cái rồi không hỏi nữa. Lúc này ngoại trừ Dao Trì tiểu công chúa ra, mười nữ đệ tử khác của Phù Dao cung cũng ở đó, cố ý muốn cho các nàng tỉ mỉ nghe đại sự mà Phương Hành muốn làm tương lai cũng có thể có thêm nhân chứng. Chỉ là thấy nhân chứng này liên lụy tới một vài bí mật quan trọng lại không tiện để những người này biết được. Bây giờ bọn họ mới chỉ định ra kế hoạch sơ lược, sau đó không thể thiếu việc tinh thế mưu hoa, bảo đảm mỗi khâu cần ổn thỏa.

- Nếu đại sự cứ quyết định như vậy, vậy người này nên xử lý như thế nào?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương thở dài, giật giật cánh, chỉ về phía Tiết Lệnh Đồ đang đứng đó vẻ mặt kích động.

- Hiện tại tác dụng duy nhất của hắn chính là chứng minh Hồng Hoang Cốt điện xuất hiện sau khi ta giết chết phần lớn truy binh...

Phương Hành ngẩng đầu cười cười, nói:

- Ta cảm thấy chuyện chứng minh này cũng không phải đặc biệt quan trọng nhỉ?

- Coi như hạ cấm chế trên người hắn cũng khó bảo đảm hắn sẽ không gây chuyện sau này...

Hồng Hoang Lão Long Vương thấp giọng nói, đáy mắt bắn sát khí ra bốn phía.

- Vậy dứt khoát giết đi!

Dao Trì tiểu công chúa càng thẳng thắn hơn, dựng bàn tay mảnh khảnh lên làm động tác cắt cổ.

- Bùm!

Tiết Lệnh Đồ phi thẳng tới chỗ Phương Hành quỳ xuống, nước mắt ngang dọc cầu khẩn:

- Tiểu nhân đặc biệt sẵn sàng góp sức, nguyện kết huyết khế với Thông Thiên đại nhân khi sống mãi làm nô, chỉ cầu xin Thông Thiên đại nhân nể chút mặt mũi, tha cho tiểu nhân một con đường sống...

- Mặc dù kết huyết khế rồi cũng khó bảo đảm vẹn toàn, huyết khế chính là một loại huyết phù thượng cổ, tuy cường đại không thể làm trái, nhưng ở trong mắt đại thần thông giả thì không có ích lợi gì, đến lúc đó Phương Hành đạo hữu giả ý quy phục, tất phải chịu sinh linh Thần tộc dò xét, mà ngươi lại là một nhân chứng trong chuyện này, nếu người có tâm tìm tòi nghiên cứu giữa hai người các ngươi liền có thể biết được sự liên hệ khí huyết giữa hai người các ngươi, thậm chí nương vào một tia khí huyết có thể thôi diễn ra huyết phù giữa hai người các ngươi, đến lúc đó các ngươi giải thích như thế nào?

Hồng Hoang Lão Long Vương không hổ là người dày dạn kinh nghiệm, trầm thấp nói một câu liền chỉ ra một nguy cơ lớn trong chuyện này.

Người tu hành trên thế gian không tín nhiệm huyết khế, loại khế ước này một khi kết thành, hầu như không có cách nào dựa vào ngoại lực hóa giải, chính là một trong những khế ước vững chắc nhất. Nhưng tuy là vững chắc lại không phải không có dấu hiệu có thể tra ra, dù sao hiện giờ tu vi của Phương Hành sớm đã không phải tiểu đạo đồng của Thanh

Vân tông năm đó có thể sánh bằng được, tiếp xúc cũng không có ai không phải hạng người có tu vi cao thâm. Huyết khế tuy bí ẩn ẩn sâu trong huyết mạch, khi đi một mình cho dù thế nào cũng không nhìn ra được. Nhưng nếu khế chủ và khế nô đồng thời xuất hiện, lại gặp phải cảm ứng huyết mạch nhàn nhạt thì sẽ lộ ra kẽ hở!

Thậm chí nói, bọn hắn bây giờ cũng không thể bảo đảm Tiết Lệnh Đồ không phải cố ý chừa lại sơ hở này!

Có thể tu luyện tới mức độ này, có ai không phải là nhân tinh đâu?

Sơ ý một chút, liền có thể bị lật thuyền trong mương, không cẩn thận chút là không thể thực hiện được.

- Ta... ta nguyện chấp nhận tất cả cấm chế...

Tiết Lệnh Đồ nghe xong vấn đề này trong chốc lát cũng á khẩu không trả lời được, cho dù trí kế có hàng vạn hàng nghìn, cũng không biết nên bảo mệnh nhưu thế nào.

- Nếu hạ cấm chế trên người ngươi, khả năng bị người ta phát hiện sẽ cao hơn, thậm chí còn không ổn thỏa như huyết khế!

Áo Cổ nói, đáy mắt cũng hiện lên sát cơ.

Theo lý thuyết, Tiết Lệnh Đồ còn sống liền có thể chứng minh Hồng Hoang Cốt điện đúng là sau khi Phương Hành giao thủ với truy binh của Thần tộc thì mới chạy tới, đối với bọn họ là có lợi. Chỉ có điều vì tránh sự nguy hiểm ngầm này, bọn họ tình nguyện giết người này.

- Vẫn là giữ lại cho hắn một mạng đi!

Phương Hành cũng cúi đầu trầm tư một hồi, lại cảm thấy vẫn là giữ lại Tiết Lệnh Đồ mới có tác dụng nhiều hơn. Không vì cái gì khác mà chỉ chuẩn bị cho sau này, nếu tương lai thật sự có khoảng cách gì đó với Hồng Hoang Cốt điện, tên nhãi này cũng chính là một chứng nhân thích hợp. Chỉ cần giữ lại y coi như đã vững vàng nắm được nhược điểm của Hồng Hoang Cốt điện, còn như vấn đề huyết khế dễ dàng bị phát hiện, trong lòng hắn đã suy tính một phen, cũng đã có tính toán, nhìn sang Dao Trì tiểu công chúa đang giơ quả đấm lên chuẩn bị giết Tiết Lệnh Đồ:

- Ngươi có thể ký huyết khế không?

- Huyết khế? Có thể ký chứ, ngươi muốn làm gì?

Dao Trì tiểu công chúa sửng sốt một chút, giống như là có chút tức giận, bóp mặt mình nói:

- Đã nói rồi, ta là người sống sờ sờ, ngươi nhìn mà xem, máu này thịt này đều là thật, ngay cả phương pháp tu luyện cũng giống các ngươi, sao lại không thể ký huyết khế chứ?

- Được rồi được rồi, biết là thật rồi, cũng không phải chưa sờ!

Phương Hành bất đắc dĩ đè đầu nha đầu kia đẩy ra xa, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, thành thật mà nói, đã trải qua đạo lôi kiếp thứ ba, hắn thật sự có chút hoài nghi thân phận thật của nha đầu kia. Chiếu theo lời của nha đầu kia, mình sau khi luyện hóa tim của nàng, nàng liền vĩnh viễn không thể tách rời mình được. Nếu mình chết, nàng cũng sẽ chết theo, nhưng nếu nàng bị thương nặng ở nơi khác, thậm chí bị người ta đánh cho tan thành mây khói, chỉ cần mình không làm sao, nàng cũng có thể trọng sinh ở bên cạnh mình...

Chuyện này quả thực là quá mức không thể tưởng tượng nổi, nếu không thấy tận mắt nàng trọng sinh từ trong kiếp lôi, Phương Hành có đánh chết cũng sẽ không tin.

Thậm chí hắn từng hoài nghi nha đầu kia căn bản không phải là người, nhất định là chủng loại nào đó...

Chỉ có điều Dao Trì trì tiểu công chúa hiển nhiên không cho là như vậy, nàng cảm giác mình là người sống sờ sờ, không hề khác biệt gì so với người khác, hơn nữa nàng dường như căn bản không hiểu mình tại sao lại như vậy. Chỉ là đại cô cô đã từng nói với nàng chuyện này, cũng chỉ nói đến đó là dừng, nói chuyện trái tim của nàng, rồi lại nói tuổi tác của nàng quá nhỏ, đến khi nào nàng chân chính trưởng thành thì sẽ nói cho nàng nguyên nhân cụ thể!

Mà bây giờ, Dao Trì đại tiên cô, đám đại trưởng lão đều đã đi về cõi tiên ở trên Hội Kê sơn rồi, cũng không kịp lưu lại di ngôn. Phương Hành thậm chí còn bắt đầu hoài nghi hiện nay Dao Trì, thậm chí là Phù Dao cung còn có ai biết bí mật chân chính của nha đầu kia hay không...

Dĩ nhiên, cho dù không rõ chuyện này như thế nào, nhưng lợi dụng chút thiên phú của nàng thì vẫn có thể!

- Nếu có thể, vậy thì sẽ do nàng ký huyết khế với hắn! Nếu ta gặp chuyện không may, ta sẽ chết, nàng cũng sẽ chết...

Phương Hành cười tủm tỉm nhìn Tiết Lệnh Đồ:

- Hắn đương nhiên cũng không khá hơn chút nào!

Chương 1083: Đại sự của Thiên Nguyên

Lại có một đại sự làm người nghe kinh sợ truyền khắp bốn vực của Thiên Nguyên!

Thê sgian có nghe đồn có người nói ma đầu Phương Hành của Thiên Nguyên che chở cho đệ tử Phù Dao cung an ổn vượt qua phòng tuyến của Bạch Ngọc kinh, tiến vào Ma Uyên rồi không tiếc lấy thân mà mồi nhử, dẫn trọng binh của Bạch Ngọc kinh rời đi rồi đại khai sát giới. Chuyện này chính là trận huyết chiến đại danh vang dội của Bạch Ngọc kinh, chỉ có điều sau trận chiến đó, chư đệ tử Phù Dao cung thậm chí là ma đầu Phương Hành đều hoàn hảo tiến vào Ma Uyên, nhưng lại chọc giận Bất Hủ Thần Vương đang ở Yêu địa. Bất Hủ Thần Vương vô cùng thịnh nộ phái ra mười đại cao thủ suất lĩnh ba trăm giáp sĩ Thần tộc truy sát Phương Hành. Sau khi vào trong Ma Uyên, mười đại cao thủ chia ra ba đường truy sát ma đầu Phương Hành, sau đó thật bất hạnh, trong đó có một đường gặp phải mai phục!

Lại đánh một trận biển máu ngập trời, ba vị cao thủ của Thần tộc thậm chí là hơn trăm giáp sĩ Thần tộc đều bị ma đầu kia giết sạch trên dòng U Thủy, duy chỉ còn lại một vị thần tướng xuất thân từ Tiểu Tiên giới – Tiết Lệnh đồ. Khó khăn lắm mới thoát được tính mạng, bị ma đầu kia truy sát vạn dặm, cũng may trong thời khắc mấu chốt, Hồng Hoang Cốt điện nhận được tin tức liền chạy tới trên U Thủy, cứu Tiết Lệnh Đồ, cũng khốn trụ đám người của Phù Dao cung.

Ma đầu kia không muốn làm toàn quân Phù Dao cung bị diệt lên cam tâm bị bắt, bị giam trong Hồng Hoang Cốt điện, ít ngày nữa sẽ áp giải tới chỗ Bất Hủ Thần Vương cung.

Tin tức này trong khoảng thời gian ngắn làm chấn động Thiên Nguyên. Không biết bao nhiêu người bi thương tiếc hận.

Tuy là danh tiếng của Phương Hành không tốt chút nào, hầu như tất cả mọi người đều vô ý thức gọi hắn là ma đầu, nhưng dù sao hiện nay thế đạo đã khác, chính là loạn thế. Một ma đầu như vậy lại có tac sdunjg lớn hơn so với tu sĩ của đạo thống thuần túy bình thường, ví dụ như một trận đánh ở Bạch Ngọc kinh, tuy là sát nghiệt quá lớn, làm người nghe kinh sợ, nhưng đối với toàn thể chư đạo thống đang xuống thấp tinh thần ở Thiên Nguyên thì đó là một chuyện phấn chấn lòng người bậc nào? Hiện nay người của Thiên Nguyên tuy vẫn theo thói quan gọi Phương Hành là ma đầu nhưng ở một phương diện nào đó, cách gọi này đã sớm thay đổi hàm nghĩa rồi.

Cũng chính vì vậy, khi nghe Phương Hành bị giam lại, đau lòng, đối với rất nhiều người là thật sự đau lòng.

Cảm giác vô cùng đáng tiếc.

Không biết có bao nhiêu người trẻ tuổi nóng tính mắng chửi việc Hồng Hoang Cốt điện gia nhập vào Thần tộc, lại còn muốn kết thành đồng minh tới Ma Uyên chém giết Hồng Hoang Lão Long Vương, cứu nghĩa sĩ Phương Hành của nhân tộc. Dĩ nhiên, những thiếu niên kích động này hầu như không ngoại lệ đều bị trưởng bối giữ lại, kiềm chế sự lỗ mãng của bọn họ lại, mạnh mẽ bắt bọn họ ở lại Tịnh Thổ, Hồng Hoang Cốt điện là người mà các ngươi động được vào hay sao?

Lão Vương bên trong Hồng Hoang di chủng có thể kề vai chiến đấu với Thánh Nhân, mà Thánh Nhân có cảnh giới như thế nào?

Người ta luôn nói Thánh Nhân, Thánh Nhân, biết đó là đại thần thông giả đứng đầu thế gian, lại không biết người đó mạnh mẽ bao nhiêu. Cho tới hôm nay khi Thần tộc giáng xuống mới bắt đầu có người chân chính suy nghĩ tới vấn đề này. Đó chính là Thánh Nhân rốt cuộc mạnh bao nhiêu, có thể chống đỡ được mười đại Thần Vương của Thần tộc hay không? Thậm chí Thần Chủ trong truyền thuyết kia, thần thông cái thế, không người nào có thể phỏng đoán được cảnh giới của hắn nữa?

Lão tu có kiến thức phi phàm giải đáp sự thắc mắc của mọi người: Thánh Nhân, tức là người vốn nên thành Tiên, lại chưa thành Tiên!

Người tu hành vượt qua chín đạo lôi kiếp, là sẽ thành tiên thân, phi thăng thành Tiên!

Nhưng bây giờ, con đường thông thiên sớm đã bị đoạn, không nói tới độ kiếp gian nan thế nào, cho dù vượt qua chín kiếp cũng không có cách nào thành tiên. Mà những đại thần thông giả đó thực lực và cảnh giới cũng không thua gì so với tiên nhân, đã sớm nên phi thăng thành tiên rồi nhưng lại bất đắc dĩ ở lại nhân gian này...

Bọn họ chính là Thánh Nhân!

Sở dĩ có cách xưng hô này vẫn là xuất xứ từ lời đồn từ thái cổ. Thời điểm đó đại thần thông giả cầu trường sinh ở thiên ngoại cầu thành tiên, ở lại nhân gian đoạn trường sinh chính là thánh. Đời này các Thánh Nhân mặc dù không tự nguyện ở lại nhân gian nhưng dù sao cũng phải ở lại, cho nên thế nhân mới gọi là Thánh Nhân. Người thường chỉ có thể miễn cưỡng dòm ngó được cảnh giới của bọn họ là trên chân tiên thông thường nhưng lại không biết cặn kẽ như thế nào. Mà so sánh với mười đại Thần Vương của Thần tộc lại không biết ai thắng ai bại, nhưng nói ngắn lại đó cũng có thể coi như là hiểu biết về bọn họ.

Mà bây giờ Thánh Nhân mất tích, Lão Long Vương của Hồng Hoang Cốt điện ở lại thế gian hầu như là tôn sư tối cường đại biểu cho Thiên Nguyên rồi!

Nếu lão phù hộ cho nhân tộc thì được, nếu chọn sẵn sàng cống hiến cho Thần Chủ thì nhân tộc của Thiên Nguyên hầu như sẽ tuyệt vọng...

Phương Hành bị người khác bắt thì cũng thôi, còn có hi vọng cứu được, nhưng bị Hồng Hoang Cốt điện bắt được có khác gì rơi vào tay Thần Vương chứ?

Huống hồ bây giờ Hồng Hoang Cốt điện đã tỏ rõ với thiên hạ, nhận pháp chỉ của Thần Chủ, cũng đã trở thành một vị Thần Vương rồi.

Dưới tình huống như vậy, không ai có thể cứu được Phương Hành.

Thiên hạ hoàn toàn bi thương, có người tiếc hận nhân tộc mất đi một vị đại tướng, cũng có người cảm thấy ma đầu Phương Hành cuối cùng cũng dùng tính mạng của mình để trả khoản nợ trước đây hắn thiếu, còn có người âm thầm nhìn mà hả hê, cảm thấy Phương Hành một đời hung ác rốt cục cũng phải chịu hậu quả xấu hổi.

Chỉ có điều các loại tâm tình đó chưa duy trì trong thời gian quá lâu, một lời đồn khác liền làm chư vực phải khiếp sợ.

Phương Hành tự biết hẳn phải chết, vậy mà chuẩn bị sẵn sàng góp sức cho Thần tộc đều cầu bảo mệnh!

Tin tức này là một chuyện mà sinh linh Thần tộc coi như một chuyện cười mà truyền nhau, nghe nói là sau khi Hồng Hoang Cốt điện bắt được Phương Hành vẫn chưa giết hắn mà nhốt lại trong ngục sắt, chuẩn bị do Hồng Hoang Lão Vương tự mình áp giải vào Yêu địa, tới Bất Hủ Thần Vương cung, ở đó tiếp nhận cực hình xử tử. Trong quá trình hàng đêm đợi chịu chết, hắn rốt cục không chịu được sự hành hạ vì sợ hãi nữa, bắt đầu cầu xin, hy vọng có thể bỏ qua thù oán với Thần tộc, chỉ xin miễn chết. Chỉ có điều yêu cầu đầu hàng này bị Hồng Hoang Cốt điện thẳng thừng từ chối.

Hồng Hoang Lão Long Vương đã coi ma đầu kia như phần lễ trọng để mình có thể kết giao với Bất Hủ Thần Vương và Vô Gian Thần Vương, đương nhiên sẽ không chấp nhận cho hắn quy phục. Trên thực tế, giao hảo với hai vị Thần Vương, đối với chuyện Hồng Hoang Cốt điện mới gia nhập vào Thần tộc gần đây thì có lợi rất lớn.

Muốn quy phục mà không thể được, chuyện này đã âm thầm trở thành một chuyện vười lớn trong đám sinh linh Thần tộc trên Thiên Nguyên đại lục.

Đã có không biết bao nhiêu người đang mắng chửi Phương Hành, cho là hắn trước đây đã quá ác độc, ttoos xấu gì cũng coi như một hán tử, trước khi chết cũng đã làm không biết bao nhiêu đại sự làm lòng người phấn chấn, xem như đã tẩy trắng danh tiếng của mình một chút. Nhưng lại không ngờ, ma đầu chính là ma đầu, không nên thân chính là không nên thân, vậy mà lại khúm núm trước cái chết, làm ra chuyện trơ trẽn bậc này...

Dĩ nhiên, cũng có một vài người đang cực lực biện giải, cho rằng việc Phương Hành sẵn sàng làm việc cho Thần tộc là không thể tin.

Mà những tiếng nói cực lực giãi bày cho Phương Hành cũng trở nên yếu đi khi tin đồn này càng ngày càng nghiêm trọng.

Ngay cả nhiều sinh linh Thần tộc cũng bắt đầu có người bàn tán, cảm thấy nếu thật sự chấp nhận cho ma đầu kia quy phục cũng không tệ, tối thiểu có thể làm cho đám tu sĩ nhân tộc đang trốn ở một góc Tịnh Thổ, khí số đã gần cạn vẫn còn vịt chết mạnh miệng một kích trí mạng.

Nói tới nói lui, tâm ý của Lão Long Vương Hồng Hoang Cốt điện không phải thứ mà đám sinh linh Thần tộc này có thể thay đổi được, có người nói Hồng Hoang Lão Long Vương vô cùng coi trọng chuyện này, quyết định sau khi xuất quan sẽ tự mình áp giải Phương Hành tới Yêu Địa. Mà Bất Hủ Thần Vương cũng đã viết nhiều phong thư thể hiện sự cảm kích, thậm chí ngay cả Vô Gian Thần Vương ở ngoại vực cũng cầu chỉ với Thần Chủ, hy vọng có thể giáng tới Thiên Nguyên một lần. Không vì cái gì khác, chỉ vì muốn tự tay làm ma đầu Phương Hành đã giết Thiểm Điện Tử con trai hắn thành tro bụi, giải mối hận trong lòng...

Đối với khắp cả Thần tộc, Phương Hành kỳ thực cũng chỉ có thể coi như một con kiến nhỏ, nhưng cũng chẳng biết tại sao lực ảnh hưởng của con kiến nhỏ này dần trở nên càng ngày càng lớn khi tu sĩ nhân tộc phẫn hận hơn, cùng sinh linh Thần tộc nhìn hả hê hơn mỗi ngày.

Bất tri bất giác, cả Thiên Nguyên đại lục thậm chí là sinh linh Thần tộc trú đóng ở ngoại vực đều đang quan tâm tới chuyện này.

Bất Hủ Thần Vương đã cảm thấy có gì đó không bình thường, ông ta chỉ hy vọng lấy tốc độ nhanh nhất bắt giữ Phương Hành. Cừu hận cực sâu cũng không muốn chuyện này bị làm lớn như vậy, chỉ là chuyện này mơ hồ bắt đầu nằm ngoài sự khống chế của ông ta. Hồng Hoang Lão Long Vương thì dễ nói chuyện, phái Áo Cổ vừa xuất quan lập tức áp giải Phương Hành tới Bất Hủ Thần Vương cung. Chỉ là Vô Gian Thần Vương lại liên tục gửi tới rất nhiều thư kiên quyết yêu cầu Bất Hủ Thần Vương phải chờ mình tới Thiên Nguyên, sau đó mới cùng nhau tru diệt ma đầu kia, bằng không chính là bất kính với ông ta.

Dù sao một trong số mấy đứa con trai của mình đã bị chết trong tay hắn, người ta chết lại là một đứa con trai duy nhất, chuyện này đối với Bất Hủ Thần Vương thật đúng là không muốn tranh cãi với Vô Gian Thần Vương. Hơn nữa Hồng Hoang Cốt điện cũng có ý muốn đợi Vô Gian Thần Vương trở về, chuyện này dĩ nhiên cứ vậy kéo dài, thời gian Hồng Hoang Lão Long Vương áp giải Phương Hành tới Bất Hủ Thần Vương cung ở Yêu địa đã định nửa tháng sau...

- Nếu tiểu nhi kia thật sự nguyện sẵn sàng góp sức cho Thần tộc ta thì cũng không phải một chuyện không nên cân nhắc, mà nay Thần Chủ đang cần thiên kiêu của nhân tộc làm việc, tiểu nhi này cho dù là thân phận hay tu vi đều đạt đủ yêu cầu của Thần Chủ. Tuy hắn có chút khoảng cách với Bất Hủ Thần Vương và Vô Gian Thần Vương nhưng mọi người đều làm việc cho Thần Chủ, nên có đạo lý công tư phân minh, để lão vương suy nghĩ thật kỹ một phen.

Ngày thứ mười khi chuyện này truyền ra, có một vị sứ giả đi tới Hồng Hoang cốt điện, đại biểu cho Cửu U Thần Vương đưa một lời nhắn cho Hồng Hoang Lão Vương:

- Nếu như lão Vương cảm thấy không thích hợp, có thể trước tiên đưa tên nhãi này tới Cửu U Thần Vương cung của ta tạm giam...

Quả nhiên là giống y với phân tích của Tiết Lệnh Đồ, sau khi chuyện này truyền ra quả thực có người kiến nghị tiếp nhận Phương Hành.

Mười đại Thần Vương mỗi người một thế lực, không ngừng công phạt. Chuyện có người ủng hộ thì sẽ tất có người phản đối...

Hành động của Cửu U Thần Vương chọc giận Bất Hủ Thần Vương, vỗ án hét lớn:

- Ai dám ngăn cả ta tru diệt người này chính là kẻ địch trọn đời của ta.

Nhưng lửa giận của ông ta cũng không ảnh hưởng gì với những Thần Vương khác. Rất nhanh ngay cả thái độ của Vĩnh Ám Thần Vương ngay từ đầu đồng tâm với ông ta, thậm chí còn phái con trai tới trợ giúp ông ta bắt Phương Hành cũng mơ hồ. Trên một yến hội mơ hồ biểu hiện cảm thấy lần này nếu có thể đón nhận Phương Hành đầu hàng, đối với việc Thần tộc thu nạp đám tu sĩ nhân tộc đang ẩn thân ở Tịnh Thổ sẽ rất có ích lợi...

Ngay cả ma đầu phạm tội lớn bậc này, Thần tộc cũng có thể không quan tâm tới hiềm khích lúc trước, những người khác còn sợ gì chứ?

Sau đó, vị Thần Vương của Thương Lan Hải vẫn luôn tránh mặt không xuất hiện cũng chợt truyền tin ra...

... Tiểu ma đầu Phương Hành có tình bạn cố tri với Thương Lan Hải, trước đây hắn khư khư cố chấp, là địch của Thần tộc, Thương Lan Hải đương nhiên không tha cho hắn, nhưng bây giờ hắn đã có ý bỏ gian tà theo chính nghĩa, Thương Lan Hải cũng không tiện ngồi yên không quan tâm tới. Hy vọng Bất Hủ Thần Vương có thể suy nghĩ cho đại cục tha cho hắn một mạng, vì dẹp đi lửa giận của Bất Hủ Thần Vương và Vô Gian Thần Vương, Thương Lan Hải nguyện dâng các loại trân bảo ra...

Ngoài dự liệu của bất kỳ ai, chỉ là vì một tu sĩ nhân tộc lại bỗng nhiên có sáu vị Thần Vương thể hiện thái độ.

Chương 1084: Muốn người

- Áo Cổ điện hạ, giao ma đầu kia cho chúng ta đi!

Bình Hoang Nguyên, trong chính sảnh to lớn của Hồng Hoang Cốt điện, một vị nam tử mày kiếm mắt sáng, thân mặc một bộ thanh bào ngồi quỳ trên đất, tự mình nói với những người bên Áo Cổ Tiểu Thần Vương đang ở đối diện mình, thân hình lớn hơn gã mười lần, hiện đang giam giữ Phương Hành, khẩu khí đạm mạc mà xa cách:

- Bây giờ cục diện quá loạn, có người không để ý tới quyền lợi của Thần tộc mà đổi trắng thay đen, chuyện càng kéo dài lâu càng phiền toái, nên tốc chiến tốc thắng sẽ không phiền Hồng Hoang điện chủ đi một chuyến, phần ân tình lớn này Bất Hủ Thần Vương cung ta đương nhiên sẽ nhớ kỹ trong lòng, sau này tất có báo đáp…

- Ta cũng không ngờ tới, Phá Phong thần tử lại đích thân đến một chuyến, chỉ là chuyện này… Aiz!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương khẽ lắc đầu thấp giọng nói một câu, dường như có hơi bất đắc dĩ.

Đối với với người trước mắt này, gã cũng không dám khinh thường, bởi vì nam tử mặc áo xanh này có thân phận không tầm thường, chính là đứa con trai mà Bất Hủ Thần Vương trọng dụng nhất, huynh trưởng của Quỷ Mộc trước đây đóng ở Bạch Ngọc kinh, cũng được người ta coi như người nối nghiệp tương lai của Bất Hủ Thần Vương – Tiểu Thần Vương, tên là Phá Phong, đặc biệt vì chuyện tập nã ma đầu Phương Hành mà từ Yêu địa chạy đến Hồng Hoang cốt điện, muốn lập tức đưa hắn rời đi.

- Ha ha, không để ý tới quyền lợi của Thần tộc… sợ rằng không để ý đến đại cục, lẫn lộn công tư mới là người đổi trắng thay đen đó!

Bên cạnh có một người tiếp lời, khoác quần áo thêu kim ti hắc sắc đấu phùng, chỉ lộ ra một nửa đường nét khuôn mặt cứng rắn. Giọng nói của y nhàn nhạt không nhanh không chậm, chậm rãi nói với Áo Cổ Tiểu Thần vương:

- Ta cũng phụng mệnh của phụ vương đến đây khuyên bảo Hồng Hoang Cốt điện, các ngươi trung với Thần Chủ, việc này là việc đại thiện, chỉ có điều chuyện của tiểu ma đầu quan trọng, liên quan rất nhiều, để hắn lại còn có tác dụng lớn, trực tiếp đưa cho Bất Hủ Thần Vương giết người hả giận là vô cùng phí của trời, chẳng bằng để ta mang đi tiến hành điều giáo, sau này sẽ có trọng dụng cực lớn!

- Chuyện này, Thái Uyên đạo huynh đại biểu co ý của Cửu U Thần Vương, tại hạ đương nhiên cũng không dám cự tuyệt, chỉ là...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng không đồng ý, chỉ cười khổ một tiếng, khẽ gật đầu một cái.

Vị ở trước mắt này cũng không đơn giản, chính là truyền nhân của Cửu U Thần Vương tên là Thái Uyên, một thân tu vi vô cùng cao thâm, cũng là ở thời điểm quan trọng này nghĩ giống với Bất Hủ Thần Vương. Bất Hủ Thần Vương phái con trai mà mình đắc ý nhất đến, muốn giải Phương Hành đi trước, nhưng Cửu U Thần Vương cũng phái truyền nhân mà mình đắc ý nhất tới Hồng Hoang cốt điện, muốn đắc tội chuyện này dường như không chỉ muốn giữ lại tính mạng cho Phương Hành thôi mà là muốn cướp hắn đi, có công dụng khác, đã dây dưa với Phá Phong vài ngày rồi.

Giữa mười đại Thần Vương tranh đấu gay gắt cực kỳ xa cách. Những người nổi bật của đại gia tộc như bọn họ đương nhiên cũng không quá mức hòa thuận, khi nói chuyện liên tiếp xuất hiện đao thương. Chỉ khổ Áo Cổ Tiểu Thần Vương, thân phận những người này không kém gã, luận thực lực cũng đều có thể đấu được với tán tiên, thậm chí có lời đồn trong bọn họ có một vài người nổi bật đã có thực lực giết được chân tiên. Những người thực lực bậc này đã có tư cách được phong Thần Vương rồi, chỉ là tư chất không đủ, lúc này mới đành phải mang danh “tiểu thần vương” mà thôi.

Càng làm Áo Cổ Tiểu Thần Vương nhức đầu là mấy người khác không nói một lời.

Lúc này trong đại sảnh, trừ gã cùng Bất Hủ Thần Vương cung Phá Phong Tiểu Thần Vương, Cửu U Thần Vương cung Thái Uyên, còn có một nam tử vóc người cao gầy, mặc hắc bào thật dài, nửa người dường như ẩn trong bóng đen. Người nọ tên là Hoán Song Sinh, chính là truyền nhân của Vĩnh Ám Thần Vương, đại diện cho ý của Vĩnh Ám Thần Vương cung. Trước đây y cũng đã từng được Bất Hủ Thần Vương mời đứng ra truy sát

Phương Hành, chỉ là khi vào trong Ma Uyên, y chọn hướng Bạch Cốt sơn, có người nói ở đó đại chiến một trận với một vị cao thủ thần bí ẩn cư bên trong Bạch Cốt sơn, không ai biết thắng hay bại. Chỉ biết là y mang theo vết thương mà về, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng...

Nhưng bởi vì một chuyện này mà trì hoãn việc truy sát, tạm trở về Vĩnh Ám Thần Vương cung một chuyến. Lúc trở về cũng đã đại biến thái độ, không còn là một thành viên truy sát Phương Hành nữa, lại đại diện cho ý của Vĩnh Ám Thần Vương cung, muốn bảo vệ cho Phương Hành sẵn sàng góp sức cho Thần tộc.

Bên cạnh Song Sinh Vĩnh Ám Tiểu Thần Vương lại có một vị kiếm khách đang ngồi xếp bằng, người mặc cổ bài chân đi dép vải gai, trong tay cầm một thanh cốt thanh trường kiếm, vãn lẳng lặng khoanh chân không nói. Người này là sư huynh của Tiết Lệnh Đồ, người của Tiểu Tiên giới không xuất thế Tiên Miêu, nghe nói là một vị kiếm tu thiên tài trong mười hai tiểu Tiên Miêu Tề lực, tên là “Hung Đạo”. Lần này cũng là do Tiểu Tiên giới thay Vô Gian Thần Vương truyền tin, nếu không đoạt được Phương Hành cho ông ta, tất cả già trẻ lớn bé của Tiểu Tiên Giới đều phải đền mạng cho “Thiểm Điện Tử” đã mất mạng khi đánh một trận ở Hội Kê sơn. Cho nên Tiểu Tiên giới chỉ có thể điều người này đi hy vọng có thể đoạt được Phương Hành, an ủi lửa giận của Vô Gian Thần Vương.

Mà người cuối cùng thì càng làm cho người ta dở khóc dở cười, người thanh niên đang lười biếng ngồi cách đó không xa trên một tấm giường ngọc lớn, bên trên trải một tấm da thú dày mềm mại quý hiếm, sắc mặt tái nhợt nhưng trên mặt lại có đôi con ngươi đỏ thắm, chỉ lo ve vãn thị nữ xinh đẹp ở bên cạnh. Cho dù là đối mặt với những người trong Thần tộc cũng đều mang thân phận không tầm thường, có thể nói là cao thủ cùng thần tử hoặc truyền nhân của Thần Vương tối cường nhất trong đám đồng lứa, chỉ sau Thần Vương. Gã vẫn là dáng vẻ đầy mặt coi thường, cuồng ngạo đến không ai bì nổi...

Vị đó cũng là người đến từ Thương Lan Hải, Long tử long tôn vị trí thứ tư – Ngao Cuồng, cũng là người có danh tiếng nổi bật nhất trong đám long tử long nữ cùng với trưởng công chúa Ngao Trinh. Gã chính là đại diện cho ý tứ của Thương Lan Hải đến Hồng Hoang Cốt điện muốn người.

Có thể nói, hôm nay trên Thiên Nguyên đại lục ngoại trừ Thần Vương ra, những người có thân phận tôn quý nhất, thực lực mạnh mẽ nhất toàn bộ đều ở đây rồi!

Nguyên nhân làm cho Áo Cổ Tiểu Thần Vương nhức đầu chính là ở đây.

Trước đây Tiết Lệnh Đồ hiến kế nói chuyện Phương Hành sẵn sàng góp sức làm càng lớn càng tốt, đến lúc đó Bất Hủ Thần Vương cùng Vô Gian Thần Vương tất sẽ muốn chém giết Phương Hành cho hả giận, nhưng chắc chắn cũng sẽ có Thần Vương khác đứng ra hy vọng có thể bảo vệ Phương Hành. Tên nhãi này nói cũng không sai, chuyện này tiến triển quả thực như y dự liệu, chỉ là không ai ngờ tới chuyện này làm càng lúc càng lớn. Bất Hủ Thần Vương lập thệ phải giết Phương Hành; ở ngoại vực xa xôi Vô Gian Thần Vương cũng lập thệ muốn giết Phương Hành, nhưng trấn thủ Thần Châu là Cửu U Thần Vương cùng trấn thủ Nam Chiêm là Vĩnh Ám Thần Vương lại đều tỏ ý muốn chấp nhận cho Phương Hành đầu hàng. Ngay cả vị của Thương Lan Hải dã tâm bừng bừng cũng đã tham gia vào chuyện này rồi!

Ngay từ đầu mỗi bên một ý, thăm dò lẫn nhau mà thôi, tới sau này lại trực tiếp phái người tới cướp.

Chính bọn họ không tiện tự mình lên đường tới Hồng Hoang Cốt điện, tuy nhiên cũng phái thủ hạ hoặc tiểu bối mạnh nhất của mình đến đây.

Mục đích chuyện này chỉ có một, đó chính là cướp người, hoặc là dự phòng những người khác cướp người!

Thần tử Cốt tộc Phá Phong, thiên kiêu Hung Đạo của Tiểu Tiên giới đại diện cho ý của Bất Hủ Thần Vương cùng Vô Gian Thần Vương, muốn giết Phương Hành, nhất định không được tha thứ.

Mà thần tử Song Sinh của Dạ tộc, truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc, tứ hoàng tử Ngao Cuồng của Thương Lan Hải lại chủ trương chấp nhận cho Phương Hành sẵn sàng góp sức.

Chuyện càng đáng buồn hơn là Áo Cổ Tiểu Thần Vương phát hiện mình hiện tại dường như cũng đứng ở phe chém giết Phương Hành...

Mấy đại tộc này xem như thế lực ngang nhau, đều xuất thân từ Thần tộc Thần Vương, chính là quý tộc, đại tộc cao cao tại thượng trong ba nghìn Thần tộc, Cốt tộc có Bất Hủ Thần Vương, Thiểm Điện tộc có Vô Gian Thần Vương, Dạ tộc cũng có Vĩnh Ám Thần Vương; Minh tộc Đản Sinh Thần Vương lại là người quen thuộc với Thiên Nguyên, chính là Cửu U

Thần Vương người đầu tiên suất lĩnh đại quân Thần tộc giáng xuống Hội Kê sơn. Bọn họ chẳng những có thực lực cá nhân cường đại, tộc quần sau lưng càng vô cùng mạnh mẽ. Có thể nói bất kỳ bộ tộc nào đều không phải Hồng Hoang Cốt điện có thể so được...

Dù sao, người ta chính là xuất thân chính gốc từ ba nghìn Thần tộc, còn Hồng Hoang Cốt điện cùng Thương Lan Hải ở một mức độ nào đó lại là vì Thần Chủ muốn mượn hơi thế lực của Thiên Nguyên mà sắc phong. Luận thực lực tổng hợp cùng lực ảnh hưởng còn không theo kịp...

Bất kể nói thế nào, sáu vị nhân vật đại biểu cho Thần Vương đối chọi gay gắt, vừa may là cảnh tượng thế quân lực địch.

- Chẳng qua chỉ là một tên tu sĩ nhân tộc mà thôi, Cốt tộc ta muốn giết hắn không tin có người có thể ngăn được!

Thần tử Phá Phong mặt tỏ ra tức giận, quát lạnh.

- Phụ trách công phá Tịnh Thổ, thu nạp tất cả tu sĩ Thiên Nguyên là sư phụ của ta Cửu U Thần Vương, Bất Hủ Thần Vương đại nhân chỉ trấn thủ một khu vực Yêu địa mà thôi, đương nhiên có thể không để tâm tới đại cục, khác biệt đối với chúng ta. Tiểu ma đầu này cho dù từng phạm chút sai lầm, hiện tại chúng ta đón nhận hắn, đối với chuyện công phá tâm lý của tu sĩ Tịnh Thổ mới có lợi, cho nên sư phụ ta mới xuất phát từ đại cục mà muốn bảo trụ mạng của tiểu nhi này. Bất Hủ Thần Vương cung các ngươi lại không rõ chuyện đó hay sao? Nói thật, có ta ở đây, các ngươi còn không lấy được thủ cấp của tiểu nhi kia!

Thái Uyên lạnh giọng hét lớn, thái độ cũng vô cùng kiên quyết.

Bất Hủ Thần Vương cung cùng Cửu U Thần Vương cung vừa vặn là hai phe có thái độ kiên quyết nhất đối với chuyện này.

- Ha ha, các ngươi nói qua nói lại, cũng ầm ĩ không ra được kết quả gì, chẳng lẽ còn thực sự có can đảm tranh đấu một trận ở trong Hồng Hoang Cốt điện hay sao?

Song Sinh thần tử thấp giọng cười nói, hơi có ý quạt gió châm lửa.

- Ha ha, thương lượng qua lại không ra được kết quả gì, chẳng lẽ phải thỉnh Thần Chủ tự mình định đoạt hay sao?

Cách đó không xa, có người lười biếng mở miệng, cũng là tứ hoàng tử Ngao Cuồng của Thương Lan Hải.

- Ah, chỉ là một dã tu của nhân tộc cũng đáng giá để Thần Chủ tự mình hạ lệnh sao?

Phá Phong thần tử cười lạnh một tiếng, lơ đễnh.

- Bây giờ đang là lúc dùng người, Thần Chủ cũng không nhất định sẽ không hạ chỉ đặc xá cho hắn!

Thái Uyên mặt không chút thay đổi, nhàn nhạt nói một câu.

- Ta cũng không tin, cha ta Bất Hủ Thần Vương cùng Thiểm Điện tộc Vô Gian Thần Vương đều đã vì Thần Chủ lập công lao hãn mã, Thần Chủ lẽ nào sẽ vì một dã tu của nhân tộc liền không để ý tới mặt mũi của hai vị Thần Vương, muốn bảo vệ tiểu tử này hay sao?

Phá Phong thần tử cười lạnh, không chút suy nghĩ nào.

- Ha ha, quả thế, cục diện trước đây suy đoán đều đã ứng nghiệm...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nghe xong những lời này thì trái tim thắt lại. Trước đây Tiết Lệnh Đồ hiến kế duy có một chuyện không để người ta yên tâm đó chính là Thần Chủ cho dù quả thực cần thiên kiêu của nhân tộc giúp hắn nhưng sẽ thực sự không để ý tới mặt mũi của Bất Hủ Thần Vương cùng Vô Gian Thần Vương mà tự mình hạ chỉ đặc xá cho Phương Hành hay không. Bây giờ xem ra lo lắng trước đây là đúng, ngay cả Phá Phong thần tử cũng đã nói như vậy, vậy liền nói rõ, Bất Hủ Thần Vương bọn họ đầy đủ tự tin, cam đoan Thần Chủ sẽ không hạ chỉ như vậy. Chuyện này đã có chút vướng tay vướng chân rồi.

Cũng đến lúc nầy gã âm thầm tính toán, biết đến lúc lấy ra đòn sát thủ lợi hại của Phương Hành rồi.

-Ha ha, chư vị, nói đến Thần Chủ, ta cũng có một chuyện muốn thương lượng với chư vị. Lúc đầu Hồng Hoang Cốt điện ta đặc biệt muốn giao hắn cho Bất Hủ Thần Vương cùng Vô Gian Thần Vương xử trí, không có ý định chấp nhận ý sẵn sàng góp sức của hắn, nhưng vào ngày trước khi thẩm vấn, ma đầu kia lại nói có một phần trân bảo muốn hiến cho Thần Chủ, còn nói phần trân bảo này nhất định là thứ mà Thần Chủ cần, nhất định có thể đổi cho hắn được một cái mạng...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nhẹ nhàng nói, sau đó quay đầu nhìn mấy người khác:

- Nếu không, mọi người cùng nhau xem xét cặn kẽ một lượt thì thế nào?

Chương 1085: Công lao lớn từ trên trời rơi xuống

- Ah, Thần Chủ có thân phận bậc nào, có thể để ý tới trân bảo của một tên dã tu nhân tộc của hắn hay sao?

Nghe lời nói này, Phá Phong thần tử nở một nụ cười lạnh, cũng lơ đễnh. Cho dù mấy người khác cũng đều hơi kinh ngạc. Vì sao Áo Cổ Tiểu Thần Vương lại đặc biệt nói chuyện này ra? Hiến vật quý đổi mạng đương nhiên là một chuyện không thể bình thường hơn, chỉ có điều Thần Chủ có cảnh giới bậc nào? So với tiểu ma đầu này một người là trời một người là đất, ma đầu kia làm sao có thể sở hữu thứ mà Thần Chủ muốn có được? Đối với việc phương hành hiến vật quý đổi mạng bọn họ lại không chút để ý. Người ở trước mặt chuyện sống chết đại khái chuyện gì cũng làm được, chỉ có điều Áo Cổ tiểu Thần Vương lại thực sự tin chuyện hoang đường này của hắn, ở trong trường hợp này nói ra làm cho bọn họ cảm thấy có chút cổ quái.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trong lòng Áo Cổ Tiểu Thần Vương hơi cười gằn, nét mặt lại là dáng vẻ cười gượng, than thở:

- Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng phụ vương ta sau khi nghe xong lời nói cẩu tiểu ma đầu lại nói chuyện này quan trọng nên người bên ngoài không làm chủ được, cần phải có Thần Chủ tự mình quyết định mới được, trong lòng ta cũng cảm thấy mê hoặc, lần này mới muốn thỉnh giáo chư vị một chút, giúp ta xem xét chuyện này một lượt.

- Là trân bảo gì?

Nghe xong Áo Cổ Tiểu Thần Vương nói, vẻ mặt mấy người khác cũng hơi nghiêm túc, ánh mắt đồng thời nhìn lại.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cố ý tỏ ra dáng vẻ không để ý tới, nhẹ giọng nói:

- Nói là trân bảo, nhưng thật ra là một pháp môn, có người nói, pháp môn đó chính là do một vị Thánh Nhân của nhân tộc truyền lại, tên gọi là Loạn Thế Đồ tiên pháp, các người từng nghe nói chưa?

- Pháp môn của Thánh Nhân?

Bầu không khí trong điện hơi trầm xuống, sau một hồi lâu, đột nhiên nổi lên bầu không khí gấp gáp, lệ khí sinh sôi.

- Lời ấy là thật sao?

Thần tử Phá Phong của Cốt tộc đột nhiên đứng lên, hai mắt như kiếm, nghiêm khắc nhìn chằm chằm nét mặt của Áo Cổ Tiểu Thần Vương.

- Hiện nay Thiên Nguyên đại lục còn có viễn cổ pháp môn của Thánh Nhân viễn cổ truyền lưu sao?

Thần tử Dạ tộc Song Sinh hai mắt cũng như đuốc, ánh mắt như độc xà.

- Chẳng lẽ thật sự là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đắc thủ chẳng tốn công?

Truyền nhân Hung Đao của Tiểu Tiên giới ánh mắt lẫm liệt, đáy lòng hít một tiếng, so với người khác càng kích động hơn.

- Áo Cổ điện hạ, lời ấy đã từng xác nhận chưa?

Truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc thì nhướn người một cái, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Áo Cổ Tiểu Thần Vương.

“Tiểu ma đầu nói quả nhiên không sai, vẻn vẹn là một cái tên đã làm cho những người này không kiềm chế được!”

Con ngươi của Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng hơi co lại khó mà phát giác ra. Trước đây lúc bọn họ quyết định làm theo kế mà Tiết Lệnh Đồ hiến liền đã từng nghĩ tới. Thứ để bảo đảm đầu của Phương Hành an toàn lúc đó

Phương Hành liền nói hắn có một thứ, chỉ cần hiến lên tất sẽ được Thần Chủ ưu ái. Áo Cổ Tiểu Thần Vương thấy có chút ngạc nhiên, vừa hỏi mới biết được vậy mà lại là một pháp môn của cổ Thánh Nhân.

Trong lòng gã cũng cảm thấy hơi nghi hoặc một chtus. Sinh linh của , nhân tộc cùng Thần tộc không giống nhau lắm, đường tu hành cũng không giống nhau lắm. Sinh linh Thần tộc thiên về kích phát cùng làm trưởng thành sức mạnh huyết thống, tu sĩ nhân tộc lại coi trọng pháp môn nhiều hơn, có tác dụng cực nhỏ đối với bọn họ, có vài thứ căn bản là không có cách nào tu luyện, hoặc là sau khi tu luyện sẽ không được tác dụng gì. Cho nên, sinh linh Thần tộc càng thích lấy thần binh lợi khí, phù triện đan bảo của tu sĩ nhân tộc hơn, đối với công quyết pháp môn lại không chút để ý. Thế nhân hiến vật quý cho Thần tộc rất ít có những thứ như thế.

Dưới tình huống đó, Phương Hành tại sao lại có thể chắc chắn như vậy, là Thần Chủ nhất định sẽ coi trọng pháp môn mà hắn dâng lên?

Lúc đó hắn cũng không nói cái gì, chỉ nói là có nắm chắc nên gã liền nghe theo đề nghị của hắn, cho tới lúc này mới phát hiện quả thế!

Từ phản ứng của đám thiên kiêu tiểu bối

Thần tộc này đã có thể nhìn ra sự coi trọng của Thần tộc đối với pháp môn này là thế nào.

-Công quyết pháp môn của nhân tộc phần lớn đều là căn cứ vào đặc điểm thân thể của nhân tộc mà chế ra, ngay cả Hồng Hoang chủng tộc chúng ta cũng không thèm để ý tới, sinh linh Thần tộc đại khái cũng chưa từng dùng tới mà? Thành thật mà nói, ma đầu kia ngay từ đầu lúc nói cho ta biết ta cũng lười để ý, chỉ muốn che miệng của hắn lại. Có điều phụ vương ta có dặn dò ta cũng phải tới hỏi một tiếng, các vị đạo hữu có thể có ai đứng ra giúp ta giải thích nghi hoặc được không?

Trong bụng Áo Cổ Tiểu Thần Vương đại định, cười tủm tỉm mở miệng hỏi.

Nghe xong lời của gã, tứ hoàng tử Ngao Cuồng của Thương Lan Hải cũng nhẹ gật đầu một cái, ánh mắt lúng liếng nhìn lại.

Trong chư tu trong điện xem ra chỉ có gã cùng với Ngao Cuồng là không rõ chuyện này.

Mấy vị Thần tộc thiên kiêu kia lại liếc nhau một cái, dường như có hơi không nắm chắc có nên nói chuyện này ra hay không.

Sau khi hơi chần chừ thì vẫn là thần tử Thái Nguyên của Minh tộc mở miệng nói:

- Chuyện này cũng không có gì hay để giấu giếm, hai người các ngươi cũng đều là con của Thần Vương, nói cho các ngươi biết không sao cả, thật không dám giấu giếm, cho dù là ta cũng không biết lấy được pháp môn này của nhân tộc để làm gì, chỉ có điều Thần Đình quả thực từng truyền mật chỉ tới căn dặn chư vị Thần Vương giáng xuống Thiên Nguyên tìm kiếm chỗ truyền thừa của cổ Thánh Nhân của nhân tộc.

Thần Đình hạ chỉ tìm kiếm truyền thừa của cổ Thánh Nhân?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương bất động thanh sắc, trong lòng lại nhớ kỹ việc này.

Thậm chí gã còn nhớ tới Thần Chủ quyết ý đi tìm Phong Thần bảng trong truyền thuyết có phải cũng là bởi vì bảng này có liên quan tới cổ thánh hay không?

- Áo Cổ điện hạ, việc này quan trọng, pháp môn có phải là thật hay không?

Thần tử Song Sinh của Dạ tộc thấp giọng truy hỏi, trong hai tròng mắt bắn tinh quang ra bốn phía, có vẻ thực sự vội vã.

- Ta cũng không biết!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương khẽ lắc đầu một cái, dường như có hơi bất đắc dĩ, cười khổ nói:

- Đạo mật chỉ kia của Thần Đình cũng không chuyển cho Hồng Hoang Cốt điện ta, trước đó ta cũng không biết Thần Chủ cần thứ đó nên căn bản không hỏi kỹ, huống hồ, tiểu ma đầu cũng không phải đứa ngốc, các ngươi cảm thấy trước khi hắn bảo đảm được tính mạng của mình có thể giao pháp môn của Thánh Nhân kia cho ta hay sao?

- Ừm.

Chư vị thiên kiêu của Thần tộc đồng loạt trầm mặc một lát, bỗng nhiên mấy người đồng thời mở miệng:

- Ma đầu kia ở đâu?

- Ở hậu điện!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nhẹ nhàng đáp, biết bọn họ nóng lòng đi chứng thực việc này là thật hay giả.

- Mau mau dẫn chúng ta đi vào!

Chư thiên kiêu Thần tộc đều đã xoa tay, có vẻ không chờ được nữa.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng không nhiều lời, cười tủm tỉm, trước để cho bọn họ bảo đảm sẽ không động đến Phương Hành tránh bản thân mình gặp khó xử, sau đó liền dẫn đường ở phía trước , nhanh chóng đi qua tầng

tầng lớp lớp thông đạo của Hồng Hoang Cốt điện, tới một cái động quật bên dưới lòng đất. Nhìn động này rộng khoảng nghìn trượng, rộng lớn bao la, xung quanh tựa như có mấy dòng linh mạch hội tụ làm bên trong huyệt động dày đặc linh khí, thậm chí sinh ra một vài linh thạch thiên nhiên. Trên mỏm đá vách trần động có tử ý lượn lờ, vô cùng đồ sộ. Ở dưới đáy huyệt động có một dòng linh suối lẳng lặng chảy xuôi, xung quanh chất mấy đống xương khô, mỗi một đống đều cao mấy chục trượng. Có thể nhìn ra được, sinh tiền đều là sinh linh thân hình đồ sộ.

- Chư vị, ở chỗ này đừng nên lớn tiếng nói to làm ồn ào, cũng tuyệt đối không thể động thủ, nơi đây chính là nơi tiền bối của Hồng Hoang Cốt điện ta trầm miên, có anh linh tổ tiên ở đây giống như Tiên Thiên đại trận, cũng xưng là động tiên đứng đầu đương thời, ha ha, cũng thật tiện nghi cho tiểu ma đầu, cha ta để ta trông coi hắn, lại nhất định không được để cho hắn có cơ hội đào tẩu nên cũng chỉ có thể nhốt hắn ở chỗ này!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nhẹ nhàng giới thiệu, dẫn dắt mọi người đi theo một cái xích sắt lớn đi sâu vào trong động.

Chưa được mấy bước đã thấy ở phía trước xích sắt, ở trung tâm huyệt động, trên một cái tế đàn đen ngòm đang lơ lửng một cái xương đầu to, hình dạng của cái xương đầu kia kỳ dị, lớn chừng hơn mười trượng cũng không phải hình người, khá giống với Áo Cổ Tiểu Thần Vương, cũng mọc viền mắt mũi lóe ra tầng tầng u quang, thật là đáng sợ. Mà nhìn qua hai cái hắc động viền mắt nhìn vào thì dễ dàng nhìn thấy đang có một gã tu sĩ nhân tộc ngồi xếp bằng ở trong xương xọ này lẳng lặng thổ tức tu luyện, cũng không nhúc nhích

- Đây chính là ma đầu kia?

Cốt Tộc Phá Phong liếc nhìn hắn, đáy mắt không nhịn được dâng lên sát ý nồng đậm,

Chính là người này giết chết đệ đệ ruột thịt của mình, còn tàn sát sạch sẽ hơn bốn trăm sinh linh của Cốt tộc mình, đối với Cốt tộc vốn thưa thớt tộc hân thì đó chính là một sự thảm thống cùng tổn thất không có cách nào hình dung được. Lúc gã nhìn thấy Phương Hành, cảm giác đó giống như một nhân tộc thấy được một con yêu ma quỷ quái đã từn tru diệt mấy ngàn người, chỉ hận không thể lập tức giết hắn.

Mà cùng lúc đó, trường kiếm giắt ở thắt lưng của truyền nhân Hung Đạo của Tiểu Tiên giới cũng khẽ động, vang lên tiếng leng keng nhè nhẹ.

Rất rõ ràng, y cũng động sát cơ rồi!

Thiểm Điện Tử chết dẫn tới Vô Gian Thần Vương gận dữ, cũng đổ lửa giận đó lên đầu Tiểu Tiên Giới, cũng không biết mười hai Tiểu Tiên Giới vì thế mà đã phải trả cái giá bao nhiêu. Bây giờ chính là một cơ hội, chỉ cần chém ma đầu kia, liền có thể làm biến mất kiếp số lần này!

- Ha ha, lời nói của ta hai vị còn chưa quên chứ?

Ánh mắt của Áo Cổ Tiểu Thần Vương nhìn về phía họ, nhẹ khẽ cười hỏi.

- Trước khi chưa chứng thực pháp môn kia là thật hay giả, bọn họ không dám!

Thần tử Thái Uyên của Minh tộc cũng phát hiện hai người kia giấu giếm sát khí, cười lạnh một tiếng, đi nhanh về phía trước.

Ở phía sau y, thần tử Song Sinh của Dạ tộc cùng với tứ hoàng tử Thương Lan Hải cũng theo thật sát phía sau.

- Ai nha, chừng mấy ngày không thấy bóng dáng rồi, rảnh rỗi tới mọc thêm con chim nữa rồi đây, hôm nay rốt cục có người tới thăm ta rồi!

Trong khô lâu to lớn kia, Phương Hành dường như cũng nhận ra bên ngoài có người tới, mở mắt đảo qua, cười hì hì nói. Sau đó vô lại móc một cái hồ lô từ phía sau, vẹt cái nút ra uống một ngụm thật to, con mắt hết sức sáng sủa.

- Nghe nói ngươi có một pháp môn của Thánh Nhân trong tay dự định hiến cho Thần Chủ đổi một cái mạng?

Không ai có tâm tình nói chuyện tào lao với hắn, thần tử Thái Uyên của Minh tộc trực tiếp bước lên một bước, đứng ở phía trước khô lâu, thấp giọng quát hỏi.

- Đúng vậy!

Phương Hành quan sát y một cái, cười đáp.

- Đến từ đâu?

Thái Uyên thật cẩn thận, trực tiếp truy vấn lai lịch.

- Phù Dao cung! Đó là bảo bối trấn cung của bọn họ, là thứ mà người bình thường không thể có được!

Phương Hành đáp rất thản nhiên.

- Đã là chí bảo của Phù Dao cung, vậy tại sao lại rơi vào trong tay ngươi?

Thái Uyên gắt gao truy vấn, ánh mắt trong nháy mắt cũng nhìn Phương Hành không chớp mắt.

- Ngay cả ta đã từng làm cung chủ của Phù Dao Cung cũng không biết sao? Tin tức của Thần tộc các ngươi quá không linh thông rồi!

Phương Hành nở nụ cười, đáp thật là ung dung:

- Đám nữ nhân cứu ta ra từ trong trận chiến trên Hội Kê sơn, chỉ nói một ngày không thể không có chủ, muốn ta làm cung chủ của các nàng, mặt khác còn cực kỳ hào phóng đồng ý cho ta tu hành bí pháp của Phù Dao cung các nàng. Đương nhiên sau này mới biết được tu bí pháp sẽ có tai họa ngầm rất lớn, các nàng không có lòng tốt nên nói ngắn lại, ta tu luyện bí pháp kia cảm thấy rất có lợi, về sau các nàng không có nghĩa khí bỏ lại mình ta để chạy thoát thân, lúc đó ta kích động làm anh hùng, sau lại có chút hối hận, trời đất bao la nào có mạng lớn đâu chứ? Đơn giản giao pháp môn đó ra đổi lại cái mạng nhỏ của mình thôi!

Mấy câu nói, nói có lý có tình, có lai lịch có nền móng, chư thần tử đều tin, hô hấp đều có chút dồn dập!

Đại công to lớn có thể dễ dàng tới tay như vậy sao?

Chương 1086: Chọn bên nào?

Nếu không tận mắt nhìn thấy, Áo Cổ Tiểu Thần Vương sẽ không tin được đám thần tử này lại kích động như thế.

Sau một phen hỏi đáp của thần tử Thái Uyên của Minh tộc, chư thiên kiêu của Thần tộc đều có phán đoán của mình, tin rằng việc này đã đúng khoảng bảy, tám thành rồi, nhưng trong chốc lát lại có vẻ hơi không kềm chế được kích động. Đáy mắt của mỗi người đều bắn tinh quang ra bốn phía, lộ ra ý khát cầu không hề che giấu chút nào. Trong đám người này lại chỉ có thần tử Phá Phong của Cốt Tộc đặt biệt muốn tính mạng của Phương Hành là còn tạm thời áp chế được. Sắc mặt y thờ ơ cũng không biết trong lòng suy nghĩ cái gì, lẳng lặng nghe xong một lát. Khi chư tu đều đang trầm mặc, y liếc hai mắt yếu ớt nhìn Phương Hành, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Cho dù ngươi có pháp môn của Cổ Thánh Thiên Nguyên, nhưng từ đâu biết được có thể hiến vật đó cho Thần Chủ?

Nghe xong lời của y, chư tu lại đều ngẩn ra.

Thần Chủ tìm kiếm pháp môn của Cổ Thánh Nguyên Nguyên, việc này vẫn chưa công khai, cho dù là ở trong Thần tộc, cũng chỉ có vài người nòng cốt của quý tộc mới có thể tiếp xúc và biết được. Ngay cả Hồng Hoang Cốt điện và Thương Lan Hải trước đây đều không biết, ma đầu kia có thể biết cũng có chút kỳ quái!

- Ha ha, vị này xưng hô như thế nào?

Phương Hành lại ung dung cười hì hì nhìn Phá Phong.

- Ta là con của Bất Hủ Thần Vương, thiếu chủ Cốt tộc Phá Phong, ngươi nên biết ta...

Phá Phong cưỡng ép áp chế lửa giận trong lòng mình xuống, nhưng ai nấy đều thấy được sát ý mãnh liệt của y với Phương Hành.

- Chưa từng nghe nói...

Phương Hành lưu loát lắc đầu, như là tỉ mỉ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói:

- Cốt tộc... Bạch Ngọc kinh...

- Phòng tuyến đóng ở Bạch Ngọc kinh chính là nhị đệ ta, Quỷ Mộc, còn có bơn bốn trăm tộc nhân Cốt tộc ta...

Phá Phong cắn răng mở miệng, lửa giận trong đáy mắt khó có thể che giấu.

- Ồ, ồ, ta đây nhớ rồi!

Phương Hành nở nụ cười, thoạt nhìn vô cùng ung dung, nói: \

- Chính là lúc tên Quỷ Mộc gì đó chặn giết ta, làm ta kỳ quái phát hiện r một điểm, cho dù lúc đó ác chiến kịch liệt thế nào, hắn đều không dám hạ sát thủ với ta, cho dù ta giết sạch tộc nhân của hắn hắn vẫn chỉ muốn bắt giữ ta. Hơn nữa, ta cũng lưu ý tới khi nhìn thấy ta thi triển pháp môn của Thánh Nhân thì hắn sợ tới mức trợn mắt lên, nhìn ta giống như hoa cúc của khuê nữ ấy, tiểu gia ta lại không phải người ngu, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng có thể biết được pháp môn của Thánh Nhân này đối với nhóm Thần tộc các ngươi chắc chắn là có tác dụng phi phàm, lúc đối mặt với sinh tử đương nhiên lấy ra thử thời vận rồi!

Vừa nói, hắn như âm thầm vận chuyển pháp môn nào đó, khí tức quanh người đột nhiên đại biến, trên đỉnh đầu, lại xuất hiện một chùm lửa nhàn nhạt. Ngọn lửa kia cũng không phải tam muội chân hỏa, thoạt nhìn thậm chí có chút bình thản không có gì lạ, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra ngọn lửa này hợp thành từ hư ảnh của một sinh linh, rất nhiều hư ảnh đang không ngừng giãy dụa, dường như muốn trốn ra từ bên trong...

Trong vô số cái bóng đó, Phá Phong cũng không biết có phải mình xuất hiện ảo giác hay không, vậy mà có thể nhìn thấy được hình bóng của đệ đệ đã chết của mình.

- Ngươi...

Trong một chớp mắt này, hai mắt của Phá Phong như tràn ra máu tươi, hàm răng cắn chặt vang lên tiếng kẽo kẹt, gầm nhẹ một tiếng, một bước đạp ra ngoài.

Ầm!

Giữa thiên địa tựa như nổi lên một tiếng sét đùng đoàn, một thanh cốt kiếm trong suốt xuất hiện trong lòng bàn tay y, nhắm thẳng vào Phương Hành.

Trong một chốc Cốt kiếm xuất hiện, dường như ngay cả trên không cũng bị hàn mang trên thân kiếm chia thành hai nửa, ẩn hiện cảm giác nghiền nát.

Khó có thể hình dung một kiếm kia có bao nhiêu sắc bén, chỉ làm mọi người có mặt đều theo bản năng cảm thấy hết hồn.

Một kiếm chỉ vào Phương Hành ở phía xa, thậm chí trước khi đâm ra như phán định Phương Hành hẳn là phải chết.

Ngay cả con mắt của Phương Hành cũng híp lại, hắn đang ở bên trong đầu lâu, cốt kiếm này không hẳn có thể làm hắn bị thương được, chỉ là vẫn không ngại hắn có thể nhận biết đực trên thân cốt kiếm chứa sức mạnh đáng sợ, chỉ trong nháy mắt đã đại định. Thảo nào người này có thể làm được thần tử của Cốt tộc, đều là con của Bất Hủ Thần Vương, lúc nghênh chiến với Quỷ Mộc ở Bạch Ngọc kinh, ngay cả một phần sức mạnh của y gã cũng không đạt được.

Vật chất tối ưu trong thế gian của Thiên Nguyên chính là thép ròng mà tu sĩ thiên chuy bách luyện ra.

Nhưng Cốt tộc này trời sinh ngọc cốt, dường như so với thép ròng còn mạnh hơn gấp trăm lần!

Chỉ có điều cũng ngay lúc này, chùm hỏa diễm trên đỉnh đầu cảm giác được khí tức Thần tộc thiên kiêu ở bên ngoài cũng đồng thời cảm thấy đại hỉ. Bọn họ chắc là có thủ đoạn hoặc kiến thức nào đó có thể nhìn ra Phương Hành thi triển pháp môn này có phải là thứ bọn họ mong muốn hay không, Thông qua điểm này liền có thể xác định trong lòng hầu như đang nhảy nhót, không biết có bao nhiêu người đang muốn hỏi Phương Hành...

Nhưng cũng vào lúc này, một kiếm của thần tử Phá Phong của Cốt Tộc kinh động tới bọn họ, trong bụng đều cảm thấy kinh hãi. Không biết có bao nhiêu người vô ý thức xông lên, hiển nhiên đại công sắp vào tay rồi, nếu bây giờ bị ngươi chém ma đầu kia chẳng phải giống như dã tràng xe cát biển đông hay sao?

Chỉ là đối mặt với một kiếm này, mấy người Thái Uyên Minh tộc, Song Sinh Dạ tộc cũng không dám chính diện chặn lại. Khi đang cấp bách, Song Sinh của Dạ tộc khẽ quát một tiếng, một cái tay áo hắc sắc nhẹ quét tới đầu vai của Phá Phong làm cho y phân tâm, còn Thái Uyên của Minh tộc thì quát như sấm mùa xuân, thấp giọng quát:

- Phá Phong, pháp môn mà Thần Chủ cần đang ở trên người của hắn, ngươi muốn phá nhiệm vụ mà Thần Chủ giao phó hay sao?

- Vù!

Một thanh cốt kiếm mới chỉ đâm ra phân nửa liền vững vàng dừng ở trên không, mây trôi xung quanh ầm ầm nổ tung như cuồng phong.

Trên mặt của Phá Phong âm tình bất định, rất rõ ràng, lời nói của Thái Uyên quả thực đánh trúng chuyện khó trong tim y.

Thấy y ngừng tay, mọi người khác liền vội vàng đạp bước lên trước, vững vàng bảo vệ Phương Hành không dám tiếp tục cho y cơ hội xuất thủ nữa.

- Ma đầu, ngươi giết thân đệ đệ của ta, tàn sát tộc nhân ta, thù này không đội trời chung, cha ta Bất Hủ Thần Vương đã lập thệ nhất định sẽ trảm ngươi, tiễn ngươi xuống hoàng tuyền, ngươi tuyệt đối không chạy trốn được, trừ phi... Trừ phi... Ngươi lập tức giao pháp môn này ra, có thể còn có đường sống...

Cố kiềm nén lại một kiếm, Phá Phong đột nhiên dữ tợn mở miệng, ý tứ trong lời nói lại cực kỳ khiến người ta khiếp sợ.

Thần tử Cốt tộc thống hận Phương Hành như thế lại muốn cho Phương Hành một hy vọng sống sao?

Ngay cả Áo Cổ Tiểu Thần Vương vẫn luôn trầm mặc ở bên cạnh cũng đều kinh ngạc, mơ hồ cảm thấy việc này đã vượt khỏi sự khống chế.

Bất kể là gã hay là Phương Hành đại khái đều hơi coi thường tầm quan trọng của pháp môn kia rồi!

Thần tử Cốt tộc rõ ràng là trong thời gian ngắn đã phân tích ra tầm quan trọng của pháp môn kia, cũng biết mình không thể trực tiếp giết Phương Hành được, bởi vậy nên lập tức mượn cơ hội này uy hiếp Phương Hành, muốn thay Cốt tộc có được pháp môn kia!

- Xem ra pháp môn này quả nhiên là rất quan trọng với các ngươi, đoán đúng rồi...

Đối mặt với ngôn ngữ kinh người của thần tử Phá Phong Cốt tộc, Phương Hành không để ý, giọng thật thấp nở nụ cười một tiếng, nói:

- Pháp môn này ta đương nhiên là dự định dâng ra, dù sao nó cũng là thứ bảo mệnh của ta đó, chỉ có điều Cốt tộc các ngươi xem ra thực sự là hận ta đến xương tủy rồi, ta cũng vô cùng không thích các ngươi, hơn nữa bảng giá ngươi đưa ra quá thấp rồi, không phải đối tượng tốt để giao dịch...

- Ngươi đang tự tìm đường chết...

Thần tử Phá Phong của Cốt tộc rít lên từ kẽ răng, sát khí lại trở nên nồng nặc.

- Ha ha, ta lại cảm thấy hắn là một người thông minh...

Phương Hành chưa kịp trả lời lại có một người khác khẽ cười đáp thay, chính là thần tử Thái Uyên của Minh tộc. Gã đầy mặt là ý vui mừng nhìn chằm chằm Phương Hành, thấp giọng nói:

- Ngươi nói rất đúng, bảng giá mà Cốt tộc đưa ra thực sự quá thấp rồi, ta nghĩ ngươi phải có một đối thượng tốt hơn để giao dịch, Minh tộc chúng ta từ ban đầu đã muốn chấp nhận cho ngươi thần phục, lần này ta tới Hồng Hoang Cốt điện ở một mức độ nào đó mà muốn cứu ngươi, bây giờ ngươi có pháp môn của Thánh Nhân trong tay, vậy thì không còn gì tốt hơn nữa, giao pháp môn này cho ta đi! Ta có thể đại diện cho Cửu U Thần Vương cam đoan với ngươi, ngươi sẽ không chỉ nhận được địa vị trong Thần tộc, hơn nữa có thể được Cửu U Thần Vương che chở!

- Thái Uyên, ngươi thật sự muốn trở thành địch với Cốt tộc ta sao?

Phá Phong giận tím mặt, xoay người lại, lạnh giọng hét lớn với Thái Uyên.

Thái Uyên lại chỉ nhẹ nhàng cười, nói:

- Chúng ta chỉ thuần phục Thần Chủ mà thôi!

Phá Phong cắn răng ken két, nhất thời lại không biết nên phản bác như thế nào...

- Muốn nhận được che chở cũng không nhất định phải chọn Cửu U Thần Vương, Vĩnh Ám Thần Vương cung cũng có thể bảo vệ ngươi không chết, thậm chí ta có thể hứa hẹn trước với ngươi sau khi ngươi sẵn sàng góp sức cho Thần tộc, ta có thể bảo vệ ngươi trở thành thần tướng dưới trướng của cha ta, dưới một người trên vạn người, cho dù trước đây ngươi có thù gì ở Thiên Nguyên, có tâm nguyện gì chưa dứt, ta đều có thể bằng lòng trước với ngươi, nhất định sẽ giúp ngươi làm được!

Thần tử Song Sinh của Dạ tộc lúc này cũng nở nụ cười thật thấp, vừa nghe thì tràn đầy thành ý.

- Lại nói, ta hình như còn nên gọi ngươi một tiếng anh rể... ha ha, ngươi không phải nên suy nghĩ hợp tác với Thương Lan Hải trước hay sao? Mẫu hậu ta vốn không quá đồng ý việc hôn nhân của ngươi và Ngao Trinh, chẳng qua hiện nay ta lại cảm thấy việc này có thể bàn lại được, hiện tại nàng đang bị cấm túc ở Thương Lan Hải, ta nghĩ nếu như ngươi nguyện lựa chọn giao pháp môn của Thánh Nhân cho ta, các ngươi sẽ nhanh chóng được gặp mặt thôi!

Tứ hoàng tử Ngao Cuồng của Thương Lan Hải cũng đã hiểu có chuyện gì đang xảy ra, dĩ nhiên cười tủm tỉm mở miệng.

Còn truyền nhân Hung Đao của Tiểu Tiên giới thì muốn nói lại thôi, có điều vẫn nhìn về phía Phương Hành. Rõ ràng gã cũng động tâm nhưng không dám nói rõ trước mặt chư thiên kiêu Thần tộc, chỉ truyền một luồng thần niệm nhỏ khó thể thấy qua, ngắn gọn lại kiên định:

- Không cùng một tộc chắc chắn sẽ có ý nghĩ khác, cho dù ngươi chọn người nào trong số này ta dám cam đoan kết quả cuối cùng ngươi đều sẽ bị nuốt tới đầu khớp xương cũng không còn! Không rảnh nhiều lời, ta chỉ có thể cam đoan với ngươi, nếu như ngươi có thể đưa pháp môn cho Tiểu Tiên giới bọn ta, ta sẽ bảo đảm mười hai Tiểu Thiên giới tất sẽ liên thủ lại che chở cho ngươi. Mà có phần đại công này, chúng ta thậm chí có khả năng thành lập thế lực nhân tộc chân chính dưới Thần Chủ!

Pháp môn của Thánh Nhân này là đồ mà Thần Chủ mong muốn, những người đại biểu cho lợi ích của Thần Vương như bọn họ có ai không muốn có được?

Cho dù vật đó chính là do ma đầu kia dâng ra nhưng thông qua tay của ai nộp lên, người đó liền lập được bát thiên đại công!

Trong lúc nhất thời, chư vị thiên kiêu của Thần tộc lại ở trước mặt Phương Hành uy hiếp lợi dụng, tranh cãi, nếu nói ngay từ đầu bọn họ đều có lập trường của riêng mình, kỳ thực chỉ là thông qua thái độ với chuyện này để ép Bất Hủ Thần Vương và Vô Gian Thần Vương nhường ra lợi ích ở một số chuyện, như vậy lúc này bọn họ cũng đã thực sự bắt đầu tranh đoạt Phương Hành rồi, vì thế không tiếc đưa ra các loại lợi ích...

Trong đó, đã nói rõ, cũng có ám chỉ, cũng làm cho Phương Hành chốc lát gượng cười.

Chuyện này quá thuận lợi, cũng làm cho hắn có chút không biết nên lựa chọn như thế nào, rốt cục nên chọn hợp tác với bên nào?

Chương 1087: Giao dịch với Thần Chủ

Nhân mã của sáu phe đều có bối cảnh không thể khinh thường được.

Thần tử Phá Phong của Cốt tộc, thần tử Song sinh của Dạ tộc, truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc không cần phải nói, đều đại biểu cho một vị Thần Vương; còn Thương Lan Hải lại lấy Long Nữ Ngao Trinh ra, ám chỉ một thứ gì đó với Phương Hành làm Phương Hành không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa. Tiểu Tiên Giới cũng đã chỉ ra một điểm, đó chính là cho dù thế lực của Tiểu Tiên giới yếu nhất trong mấy phe nhân mã này nhưng dù sao cũng là nhân tộc, bọn họ đã sớm phản bội Thiên Nguyên, nhưng bọn họ dù sao cũng đồng tông đồng tộc với Phương Hành. Mà gã hiển nhiên cũng nghiêm túc suy tính liên hợp với Phương Hành, đưa ra một kiến nghị tự nhận là vô cùng có giá trị, hoặc có thể nói là đầy dã tâm, đó chính là tự dựng lên một thế lực nhân tộc bên dưới Thần Chủ!

Mà nay Thần Chủ chưởng ngự ba nghìn Thần tộc, mười hai Thần Vương, trong đó có hai vị, chính là sắc phong từ thế lực Thiên Nguyên. Một là Thương Lan Hải, hai là Hồng Hoang Cốt điện, nhưng nghiêm túc mà nói không ai có nửa phần địa vị trong Thần tộc, đây cũng chính là chuyện mà Tiểu Tiên Giới canh cánh trong lòng.

Mà vào lúc này, ánh mắt của Phương Hành vô tình hoặc cố ý nhìn sang phía Thương Lan Hải và Tiểu Tiên Giới.

Tứ hoàng tử Ngao Cuồng của Thương Lan Hải đã hơi hơi nở nụ cười, nắm chắc ý đắc thắng.

Còn truyền nhân Hung Đạo của Tiểu Tiên Giới thì nhíu mày thật chặt, dáng vẻ chịu nhục khổ đại cừu thâm.

Chỉ có điều ngay lúc mỗi phe bọn họ đang dùng ánh mắt mong chờ mà nhìn, rốt cục Phương Hành lại nhẹ nhàng cười, lúc mở miệng lời nói ra lại làm cho bọn họ đều kinh hãi, ánh mắt đều khác thường:

- Các người đã đều vội vàng muốn mượn hơi ta như vậy, vậy nói rõ pháp môn mà ta muốn dâng ra này có giá trị không nhỏ... vậy ta còn hợp tác với các ngươi cái rắm gì, trực tiếp tìm

Thần Chủ không phải là tốt hơn sao?

- Tìm Thần Chủ?

Chư thần tử đều ngẩn ngơ, sau đó thần sắc khác nhau, tiếng cười lạnh vang lên.

- Bằng vào ngươi cũng có tư cách trực tiếp hiến vật quý cho Thần Chủ sao?

Nói chuyện là Phá Phong, y không dám thật sự giết Phương Hành, lúc này đầy mặt là ý cười.

- Ha ha, có lẽ là chúng ta nói không đủ rõ ràng, vị bằng hữu nhân tộc này, bây giờ ngươi dù sao cũng vẫn là một tù phạm, cho dù trên tay có thứ mà Thần Chủ cần cũng không có cơ hội gặp mặt hiến vật quý, ta nghĩ ngươi nên chọn một người thay thế ngươi dâng dị bảo lên tốt hơn, đến lúc đó Thần Chủ ban cho cái gì, chúng ta đương nhiên cũng sẽ không bạc đãi ngươi, đảm bảo cho ngươi giữ được mạng cũng là chuyện dư dả!

Thần tử Song Sinh của Dạ tộc nhẹ giọng nở nụ cười, không lộ ra dấu vết lắc đầu, cảm giác Phương Hành quá mức ngây thơ.

- Ha ha, đưa pháp môn cho các ngươi, nhận được Thần Chủ ban thưởng cũng là các ngươi, cộng lại ta liền không công dâng pháp môn này ra rồi?

Phương Hành cười lạnh một tiếng, thậm chí hơi không kiên nhẫn:

- Các người cứ ở đó mà mơ đi, cũng không ra ngoài hỏi thăm thử, tiểu gia ta có bao giờ làm vụ làm ăn nào bị lỗ hay chưa? Nói tới đây thôi, cho dù các ngươi là vương bát cao tử quy tôn Thần Vương gì, tiểu gia ta đều không để vào mắt, có tư cách làm ăn với ta chỉ có Thần Chủ, pháp môn này ta chỉ muốn hiến lên cho ông ta...

- Hoang đường!

Chư thiên kiêu Thần tộc có mặt đều giận tím mặt, lớn tiếng quát.

- Ta nghĩ là biểu hiện của chúng ta quá mức bức thiết nên khiến tiểu nhi này đánh giá cao giá trị của vật trong tay hắn đây mà, ha ha, ta lại có một đề nghị thế này, giả sử hắn thực sự khư khư cố chấp, chẳng bằng chúng ta liên thủ ép hỏi pháp môn kia ra, sau đó lại chia đều quyền lợi, như thế nào? Ha ha, Bất Hủ Thần Vương cùng Vô Gian Thần Vương muốn mạng của ma đầu kia, Hồng Hoang Cốt điện muốn có được sự hữu nghị của chư vị Thần Vương, Cửu U Thần Vương cùng Vĩnh Ám Thần Vương chắc chắn sẽ không từ chối sự ban thưởng phong phú của Thần Chủ, còn Thương Lan Hải, chuyện này chúng ta sẽ đều nhớ nhân tình của các ngươi, cho dù như thế nào, ta nghĩ phải có một biện pháp hẳn là sẽ làm mọi người chúng ta đều hài lòng?

Thần tử Song Sinh của Dạ tộc thấp giọng cười nói, cũng là truyền âm bằng thần niệm, truyền thẳng vào tai mọi người, không cho Phương Hành nghe.

Ý của gã đã rất rõ ràng, muốn cổ động mọi người cùng nhau hạ thủ, hành hạ Phương Hành, đợi sau khi lấy được pháp môn lại do các thế lực trao đổi lợi ích với nhau. Nói ngắn lại là muốn bỏ đi suy nghĩ muốn trực tiếp hiến vật quý của Phương Hành...

Biện pháp này đương nhiên là ổn thỏa, hơn nữa thuận lý thành chương, thần tử Cốt tộc cùng truyền nhân Minh tộc đều âm thầm gật đầu, cảm thấy khá được.

Nhưng Áo Cổ Tiểu Thần Vương lại cười khổ một tiếng, nói:

- Phương pháp này cũng không tệ, chỉ tiếc ta phải bẩm báo với phụ vương ta, khô lâu giam giữ ma đầu kia chính là một món chí bảo của Hồng Hoang Cốt điện ta, bằng vào sức mạnh của chúng ta sợ rằng khó phá vỡ phòng ngự của nó, cho dù phá được rồi cũng sẽ hủy mất thứ mà Hồng Hoang Cốt điện ta đã cất giấu lâu rồi, chỉ có phụ vương ta có thể mở nó ra, bằng không chúng ta căn bản không làm gì được hắn.

Phương Hành ở bên trong khô lâu bất động thanh sắc gật đầu, biết Áo Cổ Tiểu Thần Vương là đang nhắc nhở mình.

- Ha ha, ta cũng không đồng ý với cách làm này, nói thật, nếu bàn về quan hệ thân sơ, Thương Lan Hải chúng ta dù sao cũng có chút giao tình với tiểu ma đầu này, cho nên nếu hắn giao pháp môn này cho các ngươi ta sẽ sẽ rất tức giận, nhưng chỉ cần không phải cho các ngươi, vậy ta còn có thể chấp nhận được, dù sao trước khi ta lên đường, phụ vương ta nói tiểu ma đầu này còn có chỗ hữu dụng, bảo ta tận lực bảo vệ mạng của hắn mà thôi...

Tứ hoàng tử của Thương Lan Hải cũng lười biếng cười nói, dáng vẻ bại hoại kia khá không được người ta ưa mắt.

- Ha ha, các ngươi không phải là muốn khảo vấn pháp môn kia từ trong miệng ta rồi sau đó tự mình thương lượng mà làm đấy chứ?

Phương Hành nghe xong nhắc nhở của hai người này, làm sao còn không biết suy nghĩ trong lòng có mấy vị thiên kiêu Thần tộc kia nữa? Cười lạnh một tiếng, nhẹ cắn răng nói:

- Chỉ có điều ta lại cảm thấy các ngươi suy nghĩ nhiều rồi, bí mật trong bụng ta chỉ cần ta không muốn nói, sợ rằng không ai có thể hỏi ra được, dù sao, khi ta nhận thấy thời điểm nguy hiểm sẽ tự động tiêu hủy một bộ phận thần thức của ta, đến lúc đó nhỡ đâu các người tính làm thế thật, ta lại hủy thần thức đó đi, lửa giận của người Thần Chủ kia giáng xuống, các người cứ chờ mà hưởng thụ đi!

Mọi người không ai đáp lời hắn, nhưng cũng biết chuyện hắn nói vô cùng có khả năng.

- Áo Cổ điện hạ, ta là bị các ngươi bắt lại rồi nhốt ở đây, các ngươi nên phụ trách với ta...

Phương Hành cười tủm tỉm nhìn về phía Áo Cổ Tiểu Thần Vương, thở dài nói:

- Trước đó ngươi không biết tầm quan trọng của chí bảo ta định dâng lên, không để ý đến ta thì thôi đi, hiện tại đã biết rồi vậy thì mời Hồng Hoang Cốt điện ngươi dâng cho ta một phong thư, hy vọng Thần Chủ có thể đồng ý với ta ba điều kiện. Thứ nhất, ta sống rất tốt , cũng không muốn chết, xin lão nhân gia ông ta xá tội chết cho ta, cũng xin ông ta hạ chỉ không cho một vị Thần Vương nào chém được ta; thứ hai, ta coi như đã sẵn sàng góp sức cho Thần tộc, nhưng không có vị Thần Vương nào có tư cách giật dây ta, ta có thể thuần phục ông ta nhưng cũng không nguyện thần phục phía dưới Thần Vương; thứ ba... điều kiện thứ ba, đợi sứ giả Thần Đình tới rồi hãy nói!

Hắn nói ung dung, nhưng mấy vị thiên kiêu Thần tộc kia lại trừng mắt giận dữ quát:

- Nằm mơ!

Nhưng cố tình Áo Cổ Tiểu Thần Vương nghe được sự ám chỉ trong lời nói của Phương Hành thì khuôn mặt cũng nở nụ cười gượng, vô cùng bất đắc dĩ nói:

- Chư vị, chuyện này liên quan thực sự quá lớn, Hồng Hoang Cốt điện ta cũng không dám tự tiện quyết định, thứ tội tứ tội, việc này ta chắc chắn sẽ bẩm báo cho phụ vương, do lão nhân gia ông ấy gửi một phong thư cho Thần Chủ nói rõ ngọn nguồn chuyện này, còn như Thần Chủ có để ý tới hắn hay không, ta không xen vào nữa.

Chư thiên kiêu Thần tộc có mặt đều tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cố tình trong chốc lát không có biện pháp nào khác.

Còn Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng không đần, biết lúc này nên làm cái gì. Mời những thiên kiêu của Thần tộc này tới đơn giản là muốn thông qua phản ứng của bọn họ để phán đoán pháp môn kia của Phương Hành có thực sự quan trọng như vậy hay không. Nhìn thấy kết quả tốt vượt ra khỏi tưởng tượng của mình liền khách khí đùn đẩy trách nhiệm, mình thì âm thầm điều người đi thông báo cho Hồng Hoang Lão Long Vương kết quả này...

Trước khi đi, chư thiên kiêu của Thần tộc đều âm thầm nhìn Phương Hành một cái, các loại ám chỉ vô cùng phức tạp.

Không ai ngờ tới, Phương Hành lại có sự quyết đoán trực tiếp muốn tìm Thần Chủ hiến vật quý mà không mượn tay của bất kỳ ai trong số họ. Điều này cũng đại biểu cho việc tên ma đầu này bỏ qua bất kỳ sự che chở nào của bọn họ, có dã tâm muốn tự lập một phái...

Bởi vì lấy một chuyện nhỏ này, chư thiên kiêu của Thần tộc cũng không khỏi lần nữa dò xét Phương Hành.

Là địch là bạn, hoặc bảo vệ hoặc giết đều phải lần nữa suy nghĩ lại vào lúc này.

Một tên phản bội nhân tộc ngay cả Chân Tiên cũng không phải lại to gan lớn mật muốn trao đổi buôn bán với Thần Chủ, chuyện này nghe thật đúng là không thể tưởng tượng nổi. Dù sao thân phận và cảnh giới của song phương đều cách biệt quá xa, chẳng ai ngờ tới tầm quan trọng của pháp môn của cổ Thánh lại vượt ra khỏi tưởng tượng của bất kỳ ai. Ngày thứ hai Hồng Hoang Lão Long Vương truyền tin cho Thần Đình, Thần Đình liền gửi thư trả lời. Phương Hành vẫn bị phong ấn ở trong khô lâu bị Áo Cổ Tiểu Thần Vương lấy thần lực đưa ra, trong đại sảnh đang có một tấm cốt kính dựng thẳng.

- Còn tưởng rằng tới nhanh như vậy, hóa ra là cách không truyền âm...

Trong lòng Phương Hành nghĩ thông, lúc đầu cho rằng Thần Đình sẽ đích thân phái người qua đây, thời gian thông báo chưa tới vài ngày, vừa may có thời gian để hắn suy nghĩ kỹ một chút. Không ngờ tới ngày thứ hai liền có tin tức, chỉ có điều nghĩ lại thì cũng phải. Hiện nay Thần Chủ căn bản là ở ngoại vực, còn không biết cách Thiên Nguyên có xa lắm không, chỉ sợ ông ta có thần thông lớn hơn nữa cũng không làm được một bước kéo dài qua không trung giáng xuống Thiên Nguyên. Hơn nữa từ một phương diện khác thì mình dâng pháp môn của Cổ Thánh này lên chỉ sợ cũng còn không đáng cho ông ta tự mình đi một chuyến tới Thiên Nguyên!

- Cũng có thể nhân cơ hội nhìn thử, xem vị Thần Chủ kia rốt cuộc là dáng vẻ gì...

Phương Hành thầm nghĩ, con mắt nhìn sang cốt kính.

- Cung nghênh thần sử hiển hóa!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương hành lễ một cái, trong cốt kính nhanh chóng xuất hiện tầng tầng rung động, đợi khi sự rung động bình tĩnh lại đã có thể nhìn thấy ở bên trong cổ kính có thêm một hình chiếu của sinh linh. Chỉ có điều vừa nhìn qua cũng làm cho Phương Hành có chút thất vọng, dáng vẻ của sinh linh kia dáng vẻ giống người, mặt trắng không râu, mặt không chút thay đổi, tuyệt đối không thể nào là Thần Chủ, đại khái nhiều nhất cũng chỉ là một người theo hầu bên cạnh Thần Chủ mà thôi!

- Thiên Nguyên Phương Hành, người ở đâu?

Sinh linh trong cốt kính rõ ràng đối diện với Phương Hành nhưng hai mắt lại rủ xuống, kéo dài âm điệu hỏi.

- Ở đây này...

Phương Hành vội vàng xua tay một cái, lớn tiếng kêu.

- Ha ha, ngươi chính là Phương Hành?

Ánh mắt của thần sử nhàn nhạt nhìn tới, sau đó con ngươi đột nhiên co lại, quát lên:

- Tiểu nhi vô tri, ngươi có biết tội của ngươi không?

Thần sử giận dữ, thiên địa biến sắc, trong phòng khách mọi người đều câm như hến.

Chỉ có Phương Hành như tên hòa thượng lùn hai thước, với tay sờ không đến đầu(*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì):

- Không biết đâu...

Chương 1088: Thần bỏ quỷ ghét

Trong cốt kính, sắc mặt của thần sử thật không tốt, âm trầm, đôi mắt tam giác lạnh lùng u ám nhìn Phương Hành, lạnh giọng nói:

- Tiểu nhi ngươi thật to gan, cửu thiên thập địa thiên hạ vô biên, người dám nói điều kiện với Thần Chủ cũng không có được vài người...

Sắc mặt của Phương Hành trong nháy mắt vô cùng khó coi, nhíu lông mày nói:

- Ông ta không muốn đồng ý với điều kiện của ta?

Ánh mắt của thần sử lành lạnh:

- Thần Chủ xưa nay không bàn điều kiện với người khác!

Trong lòng Phương Hành lại hơi hơi kinh ngạc, trong lòng nghĩ chuyện này có hơi phiền toái rồi, nhưng không ngờ thần sử hù dọa hắn một câu rồi lại chuyển giọng, lần nữa nở nụ cười lạnh nói:

- Chỉ có điều nể tình ngươi sống nơi thiên dã không biết cấp bậc lễ nghĩa nên tha cho ngươi một lần! Bản tọa tốt bụng nhắc nhở ngươi một câu, lần sau kiến công cho Thần Chủ đừng có sinh ra nhiều tâm địa gian xảo như vậy... Thiên Nguyên Phương Hành, tiếp chỉ!

- Con mẹ nó, có chuyện gì đây?

Phương Hành ngơ ngác ở đó, bị gã làm cho có phần không nắm được tình huống hiện tại.

Thần sử bên trong cốt kính căn bản không thèm nhìn hắn cái nào, tự mình lấy ra một quyển trục tản ra kim quang, kéo dài âm điệu, chậm rì rì đọc:

- Thiên Nguyên Phương Hành vốn là phản bội nhân tộc, chống lại đại quân Thần tộc, tội đáng chết vạn lần... Nhưng niệm tình ngươi lạc đường biết quay đầu bỏ gian tà theo chính nghĩa, lại muốn dâng lên pháp môn của Cổ Thánh để lập công chuộc tội, Thần Chủ khai ân tha cho ngươi một mạng, ban cho chức Tử Kim Thông Thiên thần tướng dưới trướng Thần Chủ, ngươi phải ghi nhớ thần ân không chối từ hiểm nguy, làm việc vì đại nghiệp của Thần tộc, kiến công cho cửu thiên Thần Chủ...

khâm thử!

Nghe xong ý chỉ của thần sử này, sắc mặt Phương Hành lại trở nên muôn màu muôn vẻ.

Cuối cùng cũng hiểu rốt cục có chuyện gì, xem ra Thần Chủ vẫn đồng ý với điều kiện của mình, chỉ có điều thần sử này mặt mũi lớn khuyết điểm nhiều, trước khi tuyên chỉ còn mắng mình hai câu, làm mình còn tưởng rằng vừa rồi đã tính sai nữa...

Mà đám thiên kiêu Thần tộc đang có mặt xung quanh thì sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

Từ trong thần chỉ đơn giản này, tin tức tiết lộ ra bên ngoài cũng không ít.

Thần Chủ lại thực sự đồng ý với điều kiện mà tiểu ma đầu đưa ra!

Tha cho hắn một mạng không nói, còn phong hắn là Tử Kim thần tướng, hơn nữa trên danh nghĩa là dưới trướng của Thần Chủ. Điều này cũng nói rõ Phương Hành tuy sẵn sàng góp sức cho Thần tộc nhưng lại chỉ do Thần Chủ điều khiển được, chư vị Thần Vương tại vị khác tuy là vị trí cao hơn hắn nhưng không thể sai khiến được hắn...

Thần sử mặt không chút thay đổi, nói mấy câu xong liền đưa tay:

- Dâng pháp môn lên đi!

Ván đã đóng thuyền, sắc mặt của chư thiên kiêu của Thần tộc đã trở nên rất khó coi.

Nhưng Phương Hành ngồi trong khô lâu lại bất động, đầu lắc trái lắc phải một cái, nói:

- Ta còn có một điều kiện nữa mà!

- Hửm?

Vừa nghe lời này của hắn, sắc mặt của sứ giả Thần tộc liền trầm xuống, ánh mắt bất thiện, hoàn toàn u lãnh.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương lại hận không thể đi tới đá cho Phương Hành một cước. Thật ngu xuẩn, Thần Chủ đã đều đồng ý với hai điều kiện của Phương Hành rồi, khá nằm ngoài dự liệu của bọn họ, chẳng những nhận được chính miệng Thần Chủ hứa hẹn xá mệnh, thậm chí còn được phong làm Tử Kim thần tướng dưới trướng Thần Chủ. Điều này cũng đại biểu cho việc Phương Hàn có thể không bị chư vị Thần Vương tiết chế. Kết quả tốt như vậy nhưng trước đây lúc bọn họ quyết định kế hoạch này chưa từng nghĩ tới, ma đầu kia không nhanh chóng lên tạ ân lại còn muốn ra một điều kiện nữa...

Cũng không biết có phải bởi vì vừa rồi thần sử mắng hắn hai câu hay không nên hắn mới cố ý đối địch như vậy.

- Nếu có điều kiện, ngươi cứ nói ra nghe thử...

Sắc mặt thần sử không âm không dương, nhàn nhạt mở miệng, trong ánh mắt như hình móc câu.

- Điều kiện này cũng không khó, khô lâu này mấy ngày nay ta ở cũng rất quen, xin Thần Chủ khai ân thưởng cho ta!

Phương Hành cười hì hì nói, lại ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Sắc mặt của thần sử dễ nhìn một chút, xì một tiếng cười nói:

- Vật nhỏ này thật khôn khéo, đây là muốn mượn uy nghi của Thần Chủ giúp ngươi muốn gì được nấy sao? Chuyện này ta lại không làm chủ cho ngươi được, đó là bảo bối của Hồng Hoang Cốt điện, ngươi hỏi Áo Cổ Tiểu Thần Vương mới được!

Nói rồi đảo mắt trong cốt kính, nhìn về phía Áo Cổ Tiểu Thần Vương đang đứng bên trái điện.

Dáng vẻ đó rõ ràng là ám chỉ Áo Cổ Tiểu Thần Vương đồng ý, dù sao điều kiện thứ ba này của Phương Hành thực sự không lớn.

- Mẹ kiếp tiểu ma đầu...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng hận tới nghiến răng, còn tưởng Phương Hành muốn đưa ra điều kiện gì nữa, không ngờ lại thỉnh cầu có được khô lâu này. Đây chính là một món dị bảo của Hồng Hoang Cốt điện, sau khi áp dụng kế hoạch này, sợ Phương Hành khi đang bị nhốt sẽ bị người khác ám sát nên mới đặc biệt lấy ra giam giữ hắn. Nhìn như lồng nhưng đều có các loại bí ẩn khác, vốn muốn sau khi thực hiện kế hoạch, ma đầu kia sẽ không chịu tùy tiện thỉnh cầu Hồng Hoang Cốt điện cái gì, lại không ngờ rằng hắn còn lớn mật nói ra như thế!

Cố tình thần sử lại đại biểu cho Thần Chủ, gã cũng không tiện cự tuyệt, chỉ có thể cười khổ gật đầu một cái, nói:

- Từ hôm nay trở đi, mọi người đều là đồng liêu làm việc cho Thần Chủ, nếu Phương thần tướng coi trọng bảo vật này, vậy thì liền tặng cho tướng quân làm hạ lễ!

- Ha ha, được được!

Phương Hành cười dài một tiếng, đồng ý, sau đó vận chuyển tâm pháp, một luồng thần niệm biến ảo từ lòng bàn tay sau đó nhẹ nhàng lượn lờ bay vào trong cốt kính, xông thẳng vào trong mặt kính, xuyên qua nghìn vạn dặm, cuối cùng xoay tròn trong lòng bày tay của thần sử đang ở một đầu khác của cốt kính, hóa thành một viên châu lóe sáng trắng, được thần sử nhẹ nhàng cầm lấy dò sét một cái, sắc mặt vui mừng, phất ống tay áo một cái, phân phó:

- Thông Thiên thần tướng Phương Hành có công hiến vật quý, đặc biệt lấy mười ngày sau đi tới Thần Tiêu cung của Thiên Nguyên yết kiến...

Mặt kính lóe lên một trận, cái bóng của thần sử đã biến mất, chư tu ở trong phòng cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

- Ha ha, chúc mừng Phương đạo hữu, từ nay mọi người đều là người của Thần Đình rồi!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương là người đầu tiên mở miệng, vẻ mặt không âm không dương, mỉm cười nói.

- Ha ha, khách khí khách khí rồi, sau đừng quên truyền pháp quyết điều khiển khô lâu này cho ta...

Phương Hành cười to một tiếng, ở trong khô lâu ôm quyền ấp lễ.

- Ha ha, dã tu của nhân tộc, xứng là người của Thần Đình sao?

Thần tử Phá Phong của Cốt tộc ánh mắt u lãnh trầm nói:

- Hy vọng ngươi có thể sống khỏe mạnh, hưởng vinh hoa phú quý này!

Nói rồi liền trực tiếp phi ra ngoài Hồng Hoang Cốt điện, trực tiếp dời đi.

- Phương đạo hữu được Thần Chủ hạ chỉ phong làm thần tướng chính là việc đại hỉ, ta sẽ thiết yến đãi khách, chư vị cùng dự, thế nào?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cười nhạt một tiếng, nhìn thoáng qua người xung quanh.

Ngoại trừ thần tử Phá Phong của Cốt Tộc là đại thù không chết không thôi nên trực tiếp rời đi ra, chư thiên kiêu Thần tộc khác đều ở lại, ngay cả truyền nhân Hung Đạo của Tiểu Tiên giới đại biểu cho Vô Gian Thần Vương tới Hồng Hoang Cốt điện cũng đều ở lại, dường như muốn tìm chút cơ hội nói chuyện với Phương Hành. Còn Áo Cổ Tiểu Thần Vương thì cũng y lời bày tiệc rượu mời mọi người dự tiệc. Trong mắt của mọi người đây là Hồng Hoang Cốt điện làm vì Phương Hành nhận được thiên ân, cố gắng hóa giải mâu thuẫn với hắn. Phương Hành lại biết, hắn là đang ăn mừng bước đầu tiên thuận lợi!

Trên tiệc rượu, mỗi người đều có tâm tư khác nhau, nhưng bầu không khí lại vô cùng náo nhiệt, người đến người đi, nhiệt tình nói cười.

- Ha ha, Thông Thiên tướng quân, ngươi nhận được Thần Chủ ưu ái, thật sự là đáng mừng, chỉ có điều sống trên thế gian này lẻ loi một mình sẽ không thành đại sự được. Bất Hủ Thần Vương tính tình nổi danh dữ dằn, Vô Gian Thần Vương cũng nổi danh là người mang thù, bây giờ Thần Chủ hạ chỉ xá tội cho ngươi, bề ngoài hai vị kia đương nhiên không dám làm gì ngươi, nhưng nói lý ra, ta cảm thấy ngươi vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

Trong tiệc rượu, truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc nhàn nhạt nói như là đang nhắc nhở, hoặc như là đang uy hiếp.

Đến lúc này những người đó còn chưa quên mượn hơi Phương Hành.

- Ha ha, đầu cũng chỉ có một cái này, ai có bản lĩnh cứ tới lấy là được...

Phương Hành lại không thèm để ý, quyết định chủ ý không đứng về phe nào hết, vô sầu vô lo nâng chén mờ rượu.

Chư thiên kiêu Thần tộc còn lại chỉ cười cười, không nói gì nhiều.

Nhưng cũng vào lúc này, chân trời bỗng nhiên truyền tới một tiếng hét lớn:

- Được, cái đầu này ta tới lấy!

Giọng nói kia vang lên cực kỳ đột ngột nhưng lại như sấm làm chấn động không trung, trong nháy mắt cuồn cuộn mà tới, tràn ngập mỗi ngóc ngách trong thiên địa. Trong một hơi thở, góc đông bắc của Hồng Hoang Cốt điện đột nhiên dâng lên một luồng âm khí đáng sợ ngập trời, ngay cả mây trôi ở hướng đó cũng sinh ra cảm ứng, bỗng nhiên tạo thành dáng vẻ một cái đầu lớn đang há mồm hét dài, đầy mặt là sự phẫn nộ. Tiếp đó ảo ảnh kia mở cái miệng rộng, một một tia bạch quang trong nháy mắt bay ra từ trong mây, lập tức di chuyển vạn dặm đâm thẳng tới trước người Phương Hành.

Rõ ràng là một thanh Bạch cốt mâu.

Trong tiệc rượu của Hồng Hoang Cốt điện, trong Ma Uyên lại có một cao thủ chợt xuất thủ ném ra cốt mâu!

Cao thủ này thực sự đáng sợ, sau một tiếng bạo hống đâm mâu ra, sát khí đáng sợ khó có thể hình dung được.

Bên ngoài nghìn vạn dặm tập trung vào khí cơ của một người, sau đó dứt khoát đâm mâu tới...

Đây sợ rằng là thần thông của cảnh giới gần Thánh Nhân rồi!

Đối mặt với một mâu này, ngay cả Phương Hành trong một chốc cũng nổi hết da gà, hai mắt bạo phát hung quang gắt gao nhìn chòng chọc.

Ầm!

Một mâu bay thẳng tới, giống nhưu thiểm điện trong nháy mắt xuyên qua tầng tầng cốt bích cùng ảnh hành lang của Hồng Hoang Cốt điện, chĩa thẳng vào Phương Hành lúc này còn đang bưng ly rượu. Đợi lúc mọi người tỉnh lại từ trong sự kinh hãi, cốt mâu đã cách Phương Hành chỉ chưa tới trăm trượng. So với tộc độ của cốt mâu này, khoảng cách trăm trượng ngay cả thời gian một hơi thở cũng chưa tới đã có thể trực tiếp xuyên thủng Phương Hành...

- Lớn mật!

Cũng vào lúc này, một tiếng quát to vang lên, một cái móng to vàng óng từ giữa không trung thò xuống càn quét một vòng cung điện, ùng ùng đè xuống, túm được thanh cốt mâu suýt nữa xuyên thủng Phương Hành vào tay, sau đó Hồng Hoang Lão Long Vương phi thân tới, cánh lớn đánh ra di chuyển trong không trung, lên tiếng quát lạnh:

- Bạch Cốt thánh quân, ngươi làm cái gì, Hồng Hoang Cốt điện ta ngàn vạn năm nay vẫn nước sông không phạm nước giếng với ngươi, hôm nay vì sao ngươi lại xuất thủ muốn giết khách nhân của Hồng Hoang Cốt điện ta?

- Ha ha ha, lão phu chỉ là không quen nhìn bọn tiểu bố vô liêm sỉ bây giờ mà thôi!

Ở góc đông bắc Ma Uyên, một giọng cười khà khà:

- Tỉnh dậy đã vạn năm rồi, lại không ngờ tới bọn tiểu bối hiện nay lại không có cốt khí như thế, vì cầu mệnh không tiếc tất cả, còn có mặt mũi khoe khoang một cái đầu? Vậy bản Thánh Quân liền lấy đầu đó thì thế nào? Hắc hắc, hôm nay, ngươi trốn được một kiếp, ngày sau tốt nhất nên cầu khẩn đừng rơi vào tay của bản Thánh Quân...

Giọng cười kia dần dần trời quang mây tạnh, bình tĩnh lại, mọi người có mặt cũng nhẹ thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về vị trí chủ khách Phương Hành vẫn đang ngồi ngay ngắn trên yến hội, trong tay cầm một ly rượu.

Vừa rồi một màn kia thật sự là hung hiểm, nếu như Hồng Hoang Lão Vương xuất thủ chậm một chút thôi sợ rằng Phương Hành ngay cả cặn bã cũng không còn.

Nhưng trên mặt của hắn, lại tựa như không có chút hoảng sợ nào mà vô cùng âm trầm.

Trầm mặc không biết bao lâu, hắn đột nhiên nâng chén, một ngụm rót vào trong miệng, sau đó chậm rãi thở một hơi.

- Cái quái gì vậy...

Hắn chỉ mắng một câu như vậy!

Chương 1089: Tiên điện có linh

- Vì tính toán suy nghĩ tới an toàn, trong khoảng thời gian này Thông Thiên thần tướng vẫn nên đừng đơn độc đi ra ngoài.

Một buổi tiệc rượu bởi vì một cuộc ám sát mà vội vã kết thúc. Mặc dù Phương Hành không bị thương nhưng hứng thú cũng đã vô cùng thấp. Chư thiên kiêu Thần tộc khác cũng ánh mắt không nóng không lạnh, dáng vẻ hơi có phần vui vẻ khi người khác gặp họa. Người xuất thủ chính là một tồn tại thần bí bên trong Ma Uyên, đồn rằng đã từng là hạng người quỷ tà, đã từng ở Bạch Cốt sơn của Ma Uyên. Đây chính là cấm địa một phương, không biết bao nhiêu người tu hành ngộ nhập vào địa bàn đó còn sống rời đi. Từ những truyền thuyết quỷ dị đó thì tồn tại ở Bạch Cốt sơn tuyệt đối không phải hạng người chính nghĩa, nhưng ngay cả y cũng muốn đánh chết Phương Hành là có thể nhìn thấy sự nguy hiểm của Phương Hành rồi.

- Sợ rằng ngày đi tới Thần Tiêu cung sẽ không được bình thường.

Tâm tư của chư tu trong Hồng Hoang Cốt điện đều có tính toán, âm thầm suy nghĩ.

Lúc thần sử tới đã đề cập, mười ngày sau chư vương Thần tộc sẽ tới Bắc Vực Thần Châu, tới Thành Tiêu đại điện yết kiến Thần Chủ. Đến lúc đó cũng yêu cầu Phương Hành đi theo tới, dọc theo con đường này chỉ sợ sẽ không an bình. Phương Hành đang ở Hồng Hoang Cốt điên, có cường giả đỉnh cao hiện nay trên thế gian là Hồng Hoang Lão Long Vương trấn thủ mà đã có người muốn giết hắn. Đợi khi hắn ra khỏi Hồng Hoang Cốt điện đi tới Bắc Vực Thần Châu, dọc theo con đường đó không che không yểm càng không biết sẽ gặp phải bao nhiêu hung hiểm không biết trước.

- Chuyến yết kiến này ngươi không đi được không?

Dao Trì tiểu công chúa Mạc Tiêu Thanh sau khi Phương Hành được xá tội cũng có thể quang minh chính đại xuất hiện. Trong mấy ngày này vẫn đi cùng Phương Hành, lúc nghe

Phương Hành lúc đang ở trong tiệc rượu liền suýt nữa bị một tồn tại hung hiểm ám sát thì có vẻ vô cùng lo lắng.

- Một lần yết kiến này mười phần thì có tám, chín phần chính là vì đại sự tìm kiếm Phong Thần bảng, ta không đi không được!

Cảm xúc của Phương hành cũng có chút mất mát, nghe xong Mạc Tiêu Thanh nói thì gượng cười đáp một câu.

- Ta đây sẽ đi cùng ngươi, dọc con đường này ta sẽ bảo vệ ngươi!

Dao Trì tiểu công chúa nói rất nghiêm túc, nhưng lại làm Phương Hành phì cười.

- Ngươi cười cái gì? Ta nghiêm túc đó!

Dao Trì tiểu công chúa trừng hai mắt, vẻ mặt trịnh trọng nói:

- Ngươi chết ta cũng không sống được, ta sẽ lấy mạng của ta bảo vệ ngươi!

- Được, được, được, đại sự an toàn của ta đều giao vào tay ngươi đó!

Phương Hành cũng nghiêm túc suy nghĩ một lượt, sau đó đồng ý.

Tổng cộng còn có thời gian mười ngày, mười ngày sau phải bước lên con đường yết kiến hung hiểm rồi. Thời gian mười ngày cuối cùng này hắn liền núp ở Hồng Hoang Cốt điện, chính xác không tùy tiện đi ra ngoài đi lại, cũng tiện thể lợi dụng thời gian này củng cố tu vi của mình, cũng sống một thời gian an nhàn bên Dao Trì tiểu công chúa cùng khuê nữ nhà mình. Trong lúc không có việc gì, hoặc dạy dỗ khuê nữ, hoặc là vui đùa với Dao Trì tiểu công chúa hoàn toàn không hiểu phong tình, ngược lại cũng khá thích ý. Thành tựu lớn nhất lại rốt cục là đặt tên cho khuê nữ nhà mình.

- Nữ hài tử đương nhiên phải đẹp, về sau ngươi cứ gọi là Phương Tiểu Mỹ đi!

Chỉ dùng không đến thời gian uống cạn nửa chén trà, Phương Hành liền nghĩ xong tên cho vật nhỏ.

Trước đây vật nhỏ vẫn theo Long Nữ, chỉ có điều tính tình Long Nữ trung hậu, vẫn luôn chờ đợi Phương Hành là người làm cha đặt tên. Hôm nay rốt cục cũng xác định được, cũng không biết sau khi Long Nữ biết được có hối hận quyết định của mình trước đây hay không.

Nhưng Phương Tiểu Mỹ lại vui vẻ đồng ý, có tên rốt cục không phải bị người ta gọi “vật nhỏ, vật nhỏ” nữa!

Đằng xà hiển nhiên là vô cùng không hài lòng với cái tên này, kêu la phản kháng nửa ngày rồi bị Phương hành đạp một cước vào trong hồ.

Tứ hoàng tử Ngao Cuồng của Thương Lan Hải đã trở về Thương Lan Hải phục mệnh rồi, trước khi đi từng nói chuyện với Phương Hành một lần, thần bí mời Phương Hành sau khi yết kiến Thần Chủ ở Bắc Vực Thần Châu thì hy vọng hắn có thể tới Thương Lan Hải một lần. Phương Hành quan tân nhất đương nhiên chính là sự an nguy của trưởng công chúa Ngao Trinh. Gã nhiều lần cam đoan, nói bây giờ Ngao Trinh vô cùng an toàn, mà lời nói lý giải từ một góc độ khác thì chính là nàng hiện tại đã bị Thương Lan Hải giam giữ, Phương Hành không nhiều lời, đồng ý sẽ tới Thương Lan Hải một lần.

Truyền nhân Hung Đạo của Tiểu Tiên Giới cũng đã rời đi, y ở lại Hồng Hoang Cốt điện ba ngày, hy vọng có thể được Phương Hành hứa hẹn, cuối cùng ngay cả một lần được Phương Hành nghiêm túc đối đãi cũng không được, chỉ có thể cực kỳ thất vọng rời khỏi đó, trở về tìm trưởng bối thương nghị!

Nhưng truyền nhân của Minh tộc cùng thần tử của Dạ tộc lại ở lại, đợi mười ngày sau sẽ lên đường cùng Phương Hành.

- Tất cả mọi thứ ở đây chưa từng có thứ mà ngươi cần sao?

Tới ngày thứ sau, Phương Hành âm thầm sai Dao Trì tiểu công chúa chạy tới Bách Đoạn sơn một lần, hy vọng có thể tìm được thứ gì đó hữu dụng. Chỉ có điều kết quả cũng không thuận lợi, bây giờ Bách Đoạn sơn đã bị một đạo thống của Thần tộc chiếm cứ, bao bọc xung quanh, mặc dù có pháp tắc của Huyền Vực bảo hộ bọn họ không vào được, nhưng cũng sẽ không khiến tu sĩ nhân tộc bình thường vào được. Chỉ có điều Dao Trì tiểu công chúa đi theo Phương Hành nên cũng có thân phận Thần tộc, lại có thể vào bên trong tìm tòi. Nàng cùng Phương Hành thi triển bí pháp nào đó, phạm vi nhìn tương thông với nhau, nhìn thấy gì thì Phương Hành cũng sẽ nhìn được. Đi một lượt trong Bách Đoạn sơn hy vọng có thể tìm được một vài thứ hữu dụng với Phương Hành.

Lại nói cũng là do vận may, bây giờ Bách Đoạn sơn có Phật đại trận cùng Phong Thiện đại đỉnh thủ hộ, tu sĩ bình thường rất khó tiến vào được. Cố tình, hiện nay Phương Hành đã có tu vi độ kiếp, bị pháp tắc của Huyền Vực bài xích nên không đi vào được, nhưng Dao Trì tiểu công chúa bởi vì tu hành cũng không quá nỗ lực nên vẫn còn ở cnarh giới Kim Đan, Phương Hành mới mở cho nàng một cánh cửa, lại có Bạch Ngọc lệnh của Thánh Nhân thủ hộ, có thể đi vào đó.

Bách Đoạn sơn chính là trung tâm của Huyền Vực, thật có thể nói là khắp nơi đều là trân bảo, vô số cơ duyên, nhưng sau khi nhìn một lượt thì Phương Hành lại thất vọng. Bây giờ tầm mắt của hắn đã khác biệt lớn, rất nhanh đã phát hiện ra trong Huyền Vực tài nguyên thoạt nhìn có không ít nhưng cũng không có vật gì mình dùng đến được. Dùng những tài nguyên kia sợ là có thể tạo ra được một đại quân người tu hành, nhưng đối với tu vi của hắn có ích lợi không lớn.

- Trời giáng Huyền Quan, một Quan một điện, thứ hữu dụng với ngươi hẳn là ở bên trong tiên điện!

Hồng Hoang Lão Long Vương khám phá ra tâm tư của Phương Hành, lấy thần niệm truyền âm, nói cho Phương Hành một chuyện cũ.

- Một Quan một điện?

Phương Hành lần đầu tiên nghe tới chuyện này, hơi ngẩn ra.

Hồng Hoang Lão Long Vương nói:

- Từ bảy trăm năm trước khi bộ Huyền Quan đầu tiên giáng xuống Thiên Nguyên cũng đã có nhân vật lão bối phát hiện ra vấn đề này, tạo hóa chân chính của Huyền Quan không ở dị bảo cùng đan dược ở trong Huyền Vực mà là ở một tòa tiên điện, đó mới là vật đại khí vận hội tụ. Bảy trăm năm trước, bộ Huyền Quan đầu tiên giáng xuống, khi Huyền Vực sinh thành đồng thời cũng có một tòa tiên điện bỏ chạy. Ngay lúc đó cao thủ hàng đầu của thế gian bao gồm Long Vương Thương Lan hải, Đại Tư Đồ Phù Dao cung, đám thủ tọa của Linh Sợ tự đều thi triển đại thần thông để truy tung, kết quả lại không có một phản hồi nào, khiếp sợ thế gian. Chuyện như vậy ảnh hưởng quá lớn, đã trở thành cấm kỵ của giới tu hành, bình thường không có ai đề cập tới.

Phương Hành nghe xong thì trong lòng chấn động, đã biết ý chỉ của Hồng Hoang Lão Vương.

Nam Chiêm Bột Hải quốc, tiên điện của Thanh Khâu phần hắn đã từng xông vào, chính ở chỗ đó thấy được rất nhiều quỵ thi!

Lẽ nào nơi đó chính là tiên điện bỏ chạy vào bảy trăm năm trước khi Huyền Quan đầu tiên giáng tới?

- Sau này, Huyền Quan giáng Nam Chiêm, bọn tiểu bối đều xông vào trong đó tranh đoạt cơ duyên, nhưng chúng ta lại đang quan sát hướng đi của tiên điện của nó, quả thực không ngoài dự liệu, có một tòa tiên điện đi về nơi khác, chỉ là lần này không có ai dám đuổi theo nữa.

Hồng Hoang Lão Long Vương nói tiếp:

- Từ đó về sau, ngay cả hai bộ Huyền Quan giáng xuống Tịnh Thổ, chư Thánh Thần Châu liên thủ, lại kéo thêm năm bộ Huyền Quan giáng từ trên trời xuống, đều đã giáng xuống thế gian, chỉ là lúc tiên điện bỏ chạy ảnh hưởng tới tạo hóa, thay đổi thiên địa vô hình vô ảnh, chỉ bằng vào thần niệm truy đuổi căn bản không theo kịp tốc độ của nó, mà nếu bản thân chạy đi thì bao nhiêu hung hiểm trong đó cũng không biết có trở về được hay không. Cho nên cho dù lấy tu vi của bọn ta cũng không có cách nào tra xét rõ hướng đi của những tiên điện đó, những tiên điện đó mới thật sự là chỗ tạo hóa Huyền Quan, đại biểu cho một loại truyền thừa, một loại đại đạo, chín tòa tiên điện chính là cho chín vị truyền nhân.

- Tiên điện có linh, cũng không phải tạo hóa bình thường có thể cho người ta tranh đoạt được, ngay cả Lão Long Quân Thương Lan Hải năm đó, thủ tọa của Linh Sơn tự, Đại Tư

Đồ của Phù Dao cung đều bởi vì mạnh mẽ truy đuổi Tiên điện mà rơi vào một kết cục có đi mà không có về, càng không nói đến những người khác? Nhưng tương ứng, người không có duyên mạnh mẽ đuổi theo tiên điện sẽ có đại hung hiểm, người hữu duyên sợ ràng không đuổi theo tiên điện cũng sớm muộn gì cũng sẽ có vận may lớn rơi vào đầu, ta lại cảm thấy ngươi không cần cố tình đi tìm, bằng vào tư chất của ngươi hẳn là tất trong chốn u minh đã định trước truyền nhân tiên điện rồi, ngươi không đi tìm, Tiên điện sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới ngươi, chuyện ngươi phải làm chỉ là kiên định đại đạo của mình mà thôi.

Hồng Hoang Lão Long Vương nói giúp Phương Hành giải tỏa một sự mê man lớn trong trái tim, thật lâu không nói gì.

- Trời giáng cửu Quan, không chỉ là đơn giản như phong thiên.

- Thần tộc tới đây cũng chỉ là mây khói chướng mắt trong chốc lát mà thôi.

- Ngay cả chín vị truyền nhân của Tiên điện nhân đều chưa từng xuất thế, Thần tộc làm sao dám nói Thiên Nguyên thực sự thất bại chứ?

Hồng Hoang Lão Long Vương cười khổ nhiều lần, giọng nói già nua:

- Chúng tiên nhân tộc thời thượng cổ có mánh khóe thông thiên làm sao có thể coi như không quan trọng?

- Cho nên, tiểu bối à, không cần tới Bách Đoạn sơn dò xét nữa, nơi đó vẫn có vô số tài nguyên, nhưng chân chính có thể giúp được ngươi đã không có nữa, đến cảnh giới như ngươi rồi, muốn tiến thêm một bước cao hơn thì phải tìm được tiên điện, nhận được truyền thừa chân chính của tiên điện, chẳng bằng đặt tâm tư vào Phong Thần bảng, lão phu có phỏng đoán, chín tòa tiên điện hẳn là có quan hệ với Phong Thần bảng.

- Phong Thần bảng Tiên điện?

Phương Hành thấp giọng lẩm bẩm, nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, trong chốc lát trầm mặc.

- Cha, con mang rượu của cha tới rồi!

Phương Tiểu Mỹ nho nhỏ khiêng một cái bình rượu còn lớn gấp hai nàng lung la lung lay đi tới mới làm Phương Hành tỉnh lại.

Tự tay nhận lấy cái bình lớn mà tiểu nha đầu khiêng trên vai, cũng không để ý tới tiểu nha đầu kia đặt mông ngồi dưới đất ồ ồ thở dốc, Phương Hành tự rót tự uống, uống rượu như uống nước trắng lại bị Lão Long Vương nói cho hắn sáng mắt ra. Năm đó chuyện cũ ở Thanh Khâu phần hiện ra từng chút một, càng nghĩ càng rõ ràng, trái tim cũng nổi lên cảm xúc, ánh mắt bắt đầu lạnh lùng.

Truyền nhân của chín tòa tiên điện thật sự đã sớm định trước hay sao?

Lão Long Vương quá để ý tới mình rồi, lão cho là mình tuổi còn trẻ đã có tu vi bậc này nhất định là người hữu duyên, nhưng hắn rõ ràng còn nhớ, ban đầu ở Bột Hải quốc, con thạch quy bên trong tiên điện ở Thanh Khâu phần từng thề son sát nói mình không có tiên duyên!

Nếu thật tạo hóa có linh chẳng phải là sẽ không đến lượt mình hay sao?

Nghĩ như vậy, hắn có chút uể oải, chỉ có điều rất nhanh liền hùng tâm bừng bừng.

- Mẹ kiếp, ta xông pha tới hôm nay cũng không phải dựa trên thiên duyên gì cả!

- Quản hắn là người nào, thứ tốt trên đời này làm sao có thể thiếu phần của ta?

- Của ta, sẽ lấy! Không phải của ta, liền cướp!

Chương 1090: Thích khách

- Chuyến này bắc hành sợ rằng không được an bình, Thông Thiên tướng quân tốt nhân nên ẩn vào trong quân, đừng rời bọn ta quá xa!

Thời gian an nhàn trong cuộc đời của Phương Hành không có nhiều, mười ngày này cũng chớp mắt đã biến mất, đã đến lúc đi tới Thần Tiêu cung ở Thần Châu Bắc Vực yết kiến Thần Chủ. CÙng đi với Hồng Hoang Cốt điện Áo Cổ Tiểu Thần Vương, thần tử Song Sinh của Dạ tộc, truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc bước lên bắc hành. Dao Trì tiểu công chúa đi theo hắn, khuê nữ Phương Tiểu Mỹ lại ở lại Hồng Hoang Cốt điện không để cho nó theo sợ gặp nguy hiểm. Lúc bước ra khỏi Ma Uyên cũng có nghĩa là hắn chính thức đi ra khỏi che chở của Hồng Hoang Lão Long Vương, tiền đồ không rõ, nhưng dáng vẻ của Song Sinh và Thái Uyên lại ung dung như cười như không nói một câu, suất lĩnh ba nghìn giáp sĩ cùng lên đường, cưỡi mây đạp gió trùng trùng điệp điệp, phi thẳng về phía Thần Châu Bắc Vực...

Đối mặt với đám Song Sinh, Thái Uyên, Phương Hành vẫn chưa trả lời nhưng khó có lúc lại không cãi lại.

Bây giờ hắn đã độ ba kiếp, có thể nói là tán tiên trung gian, thế gian khó gặp địch thủ, đám người này đương nhiên không đả thương được hắn. Chỉ có điều hung hiểm vẫn tồn tại, đảm bảo không cho phép lão quái vật tương tự Bạch Cốt Thánh Quân nhìn hắn không thuận mắt xuất thủ đánh lén!

Dù sao cũng không biết từ đâu truyền ra tin tức, chuyện hắn dâng lên pháp môn của Cổ Thánh sẵn sàng góp sức cho Thần tộc đã truyền khắp thiên hạ rồi.

Trước đây có tin đồn xuất hiện nói hắn chuẩn bị sẵn sàng góp sức cho Thần tộc để bảo toàn tính mạng, còn có người cãi lại cho hắn, nhưng đợi khi hắn dâng pháp môn Cổ Thánh ra, lại được Thần Chủ tự mình hạ chỉ phong làm “Thông Thiên thần tướng” thì biến thành khắp thiên hạ đều chửi mắng hắn.

Dù sao có chứng cứ thực sự đều ở đó, ngay cả người tin tưởng hắn nhất sợ là cũng không nói gì được cho hắn.

Hơn nữa có người nhắc lại nợ cũ với Phương Hành, cảm thấy hắn từ trước tới nay đều hành sự quái dị không nói đọa nghĩa, phản bội tông, thí sư, trộm cắp lừa gạt, các loại chuyện ác liệt đều không thiếu cái nào, hơn nữa chuyện phản bội này cũng không phải một chuyện gì đáng kinh ngạc…

Thậm chí chỗ mà đoàn bọn hắn đi qua, trong núi trong mây đều có thêm không ít ánh mắt nhìn trộm, chỉ vì muốn nhìn hắn một cái.

Mà kết quả thì rõ ràng, đi cùng với chư thiên kiêu của Thần tộc yết kiến Thần Chủ, Phương Hành rõ ràng đã phản bội!

- Ngươi ngồi xuống nghỉ một lát đi?

Khi đang vân du, Phương Hành gượng cười nhìn Dao Trì tiểu công chúa một thân áo giáp, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Nha đầu kia trước đây nói sẽ bảo vệ hắn, kết quả thật đúng là như vậy, từ sau khi bước ra khỏi Ma Uyên, nàng liền thay váy dài trên người thành một thân bảo giáp, tay đè thần kiếm đứng ở phía trước vân giá của hắn. Trong hư không bốn phía, cho dù là có một con chim xẹt qua, nàng đều hung hăng trừng mắt, càng không cần phải nói một vài luồng thần thức theo dõi ở xung quanh càng hận không thể vọt thẳng qua móc tròng mắt của kẻ đó, vô cùng chuyên nghiệp.

- Ta cũng không thể nghỉ ngơi, ta phải bảo vệ cho ngươi!

Dao Trì tiểu công chúa vô cùng nghiêm túc, không có khả năng thương lượng nào, Phương Hành cũng chỉ có thể để mặc nàng.

Mình cũng coi như cả đời tiêu dao, lúc được người ta bảo vệ lại hiếm thấy.

- Ngươi cảm thấy hắn thật tâm muốn góp sức cho Thần tộc ta sao?

Lúc này một chùm vân giá ở phía sau, truyền nhân Thái Uyên của Minh Tộc đang thấp giọng nói chuyện với thần tử Song Sinh của Dạ tộc.

- Lúc đầu đại khái chỉ vì bảo mệnh, mà bây giờ không gia nhập không được!

Thần tử Song Sinh của Dạ tộc thấp giọng cười, nói:

- Hắn đã dâng pháp môn Cổ Thánh lên, trong mắt chư tu trên thế gian này hắn đã là tội nhân thiên cổ của Thiên Nguyên rồi, còn muốn chỉ lo thân mình có thể dễ dàng sao? Ha ha, chỉ tiếc hắn lại khá thông minh, thủ vững tâm hiến thẳng vật quý cho Thần tộc, nếu không, gia nhập vào bất luận bộ tộc nào của chúng ta cũng sẽ không cho hắn thoải mái tẩy bỏ tội nghiệt như vậy, chí ít ngàn loại cấm chế của Dạ tộc ta nếu không bày ít nhất tám trăm đạo trên người hắn thì sẽ không yên tâm dùng hắn, chỉ tiếc, Thần Chủ làm việc khác với chúng ta!

Truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc thản nhiên nói:

- Thần Chủ đứng đầu ba nghìn Thần tộc, không cần phải dùng loại mánh khóe nhỏ đó, chẳng qua nếu như cần người này làm chuyện đại sự cho lão nhân gia ông ấy, ta lại thật sự có chút hoài nghi, ông ấy thực sự yên tâm với người này thế sao?

- Ngoại trừ thật lòng sẵn sàng góp sức cho Thần Chủ, hắn nào còn đường khác để đi nữa?

Thần tử Song Sinh của Dạ tộc chỉ trên không một cái, thấp giọng cười nói:

- Ngươi nhìn mà xem, con đường này có không biết bao nhiêu ánh mắt ngầm có sát ý đang nhìn hắn, mà ở Thần tộc, lấy tính tình của Bất Hủ Thần Vương cùng Vô Gian Thần Vương làm sao có thể thật sự bỏ qua cho hắn được? Bề nổi có thể nhị vị đó sẽ không dám động đến hắn, nhưng nếu sau lưng, diệt trừ một tu sĩ phản bội nhân tộc lại không bị Thần Chủ phát giác có rất nhiều phương pháp!

- Đoạn đường này sẽ thật náo nhiệt đây!

Thái Uyên từ tốn nói, ánh mắt nhàn nhạt quét nhìn Phương Hành đang ở phía trước, con ngươi rụt lại:

- Hắn không chịu sẵn sàng góp sức vào môn hạ của chúng ta sẽ là sai lầm lớn nhất của hắn, đáng tiếc, vốn vẫn còn cơ hội có thể dùng hắn một chút...

- Từ trước đến nay nhân tộc đều thiển cận, không chịu được thua thiệt, làm sao có thể hiểu chuyện được?

...

...

- Hừ, ta thấy tên khốn này mỗi người đều nhát gan, lúc Thần tộc giáng xuống không nghe nói bọn họ dám phản kháng, sau lại gửi thân ở Tịnh Thổ, cũng không thấy bọn họ dám vượt qua phòng tuyến đi vào hội hợp, cho tới bây giờ cũng không thấy bọn họ tới ám sát ngươi!

Bình an di chuyển một ngày, vẻ mặt căng thẳng của Dao Trì tiểu công chúa rốt cục cũng được thả lỏng, châm chọc khiêu khích nói.

- Chuyện này lại có phần kỳ lạ rồi, không có ai tới ám sát ta, dáng vẻ của ngươi thật thất vọng đó?

Phương Hành tà nghễ nhìn nàng, trả lời một câu.

- Bởi vì thân phận hiện tại của ngươi không giống nữa, ngươi là tên khốn kiếp phản bội Thiên Nguyên, nếu như ngay cả một người tới ám sát cũng không có, vậy chứng minh bọn họ cũng quá không có tâm huyết rồi, có điều so với việc ngồi đó khổ não, kỳ thực ngẫm lại hiện tại người hận ngươi lại là người tốt, nhưng ngươi lại là nam nhân của ta, ta không muốn để người khác làm ngươi bị thương, ngươi nói nhỡ đâu thật sự có người đến ám sát giết ngươi, rồi ta lại giết bọn họ mới tốt hay tha cho bọn họ mới tốt? Aiz, ai muốn giết ngươi, ta muốn giết người đó, nhưng bọn họ lại cố tình là người tốt, ta không hạ thủ được...

Lúc đầu Dao Trì tiểu công chúa có phần quái lạ, trong lòng cảm thấy mê man, càng nói không ngừng được.

- Yên tâm đi, bây giờ thật không thấy ai có thể giết...

Tâm tình của Phương Hành cũng phức tạp, thấp giọng cười một câu, sau đó đột nhiên mở to hai mắt.

Lúc này đoàn bọn họ đã đi tới gần ranh giới Thiên Cương sơn của Trung Vực. Kỳ phong thẳng đứng, quái nhai thành vùng, trước mát xuất hiện mấy ngọn kỳ phong cao tuyệt vạn nhận, đội ngũ trong chuyến đi này đang bay vòng qua ngọn núi bên này. Dao Trì tiểu công chúa đang nói sao không thấy có thích khách đánh tới, mình đang khổ não vì không thấy có sát thủ nào tới lại đột nhiên có một cây thần tiễn bắn ra từ sườn núi kia. Phương Hành còn chưa nói xong một câu an ủi thì một cơn mưa thần tiễn đã bắn thủng ngực bụng của nàng, méo me tung tóe.

- Ta...

Dao Trì tiểu công chúa đột nhiên mở to hai mắt nhìn, ngơ ngác nhìn mũi tên xuyên qua ngực mình.

- Nằm xuống!

Trong nháy mắt Phương Hành đầy kinh sợ hét lớn một tiếng, nhảy lên, ôm nàng trong lòng.

- Vèo...

Trong chớp nhoáng này, lại có một cơn mưa tên hóa thành lưu quang bay tới đâm thẳng vào đầu của Dao Trì tiểu công chúa. Phương Hành phản ứng cực nhanh, ấn Dao Trì tiểu công chúa xuống thấp rồi sau đó tay nắm chặt, một vệt sáng bắn tới cực nhanh bị hắn cầm trong tay, rõ ràng là một cái phù tiễn rèn thành từ huyền tiễn, bên trên hiện đầy các loại phù văn, là một loại thần khí vượt qua phi kiếm không biết bao nhiêu lần.

- Bộp!

Mắt hắn lóe hung quang từ xa nhìn sang, con mắt đúng lúc nhìn thấy trên cô phong cao nghìn trượng đang có một tên thiếu niên mặc hắc y chậm rãi thu thiết cung trong tay lại, ánh mắt cũng đang nhìn về phía này, dùng sức nhổ một bãi lên mặt đất, sau đó đi vào sâu trong rừng.

- Có thích khách!

Giáp sĩ Thần tộc ở xung quanh đều chấn kinh, bắt đầu dựng phòng ngự đại trận.

Ầm!

Cũng trong một chốc đó, khắp núi đá xung quanh không biết có bao nhiêu người khai sơn nứt đá, từ hư không, từ nham thạch nhảy ra ngoài, mỗi người họ đều là cao thủ ẩn tích, mỗi người cầm thần binh lợi kiếm trong tay, thân trên bén nhọn mà lành lạnh bước trên mây ngự kiếm, đnáh thẳng về phía Phương Hành đang ở trung tâm giáp sĩ Thần tộc. Không trung đồng thời vang lên một tiếng quát to, cuồn cuộn như sấm rền, chấn động sơn dã:

- Chúng ta là nghĩa sĩ nhân tộc đặc biệt tới đây để lấy đầu của tên phản bội Thiên Nguyên – Phương Hành, người không liên quan đều tránh ra, bằng không giết chết không tha!

- Giết!

Giáp sĩ Thần tộc lập tức định bày binh bố trận nghênh địch, xông lên, nhưng rất nhanh phía sau truyền tới một tiếng hét lớn:

- Bày binh bố trận!

Người ra lệnh đương nhiên là truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc. Đôi con ngươi hẹp dài của y nhàn nhạt nhìn đám thích khách mới tới, nét mặt dâng lên một tia cười lạnh, lo lắng nói với Phương Hành:

-Thông Thiên tướng quân, có người đi tìm cái chết, ngươi nói chúng ta nên làm sao...

Giọng y mang theo sự chế giễu, dường như muốn hỏi Phương Hành xem nên xử trí những người này như thế nào.

Nhưng y lại không lưu ý tới, lúc này con mắt của Phương Hành đã đỏ như máu. Máu tươi ở ngực Dao Trì tiểu công chúa đã nhiễm đỏ giáp trụ, đối với người tu hành, một mũi tên này cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại vô cùng hung ác độc địa. Hơn nữa mới rồi lúc mũi tên thứ hai phóng tới chính là nhắm thẳng tới đầu của nàng. Nếu không phải mình kịp thời nắm được, lúc này đầu của nàng đã vỡ rồi...

- Ngươi đang nghĩ có muốn hạ sát thủ với bọn họ hay không, nhưng bọn họ lạ không hề thủ hạ lưu tình với ngươi...

Giúp Dao Trì tiểu công chúa rút phù tiễn cắm trong ngực ra, lại đút cho nàng một viên linh đan, vẻ mặt của Phương Hành cực kỳ ảo não.

- Bọn họ... Không phải là người xấu đâu!

Dao Trì tiểu công cháu vươn bàn tay mảnh khảnh cầm tay của Phương Hành, giọng nói vô cùng mê man.

- Đúng, bọn họ không phải là người xấu!

Phương Hành gật đầu, sau đó mắt lộ ra sát khí:

- Chỉ có điều ta là!

Sau khi nói xong, hắn đã tránh khỏi tay của Dao Trì tiểu công chúa, một bước đạp ra ngoài.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một bước này thoạt nhìn hắn một thân khí cơ bình thường, phía sau đột nhiên lại có ba luồng tiên khí kinh người bạo phát, giống như ba dải lụa tiên giương gió bay lên tung bay ở phía sau hắn. Cùng lúc đó, ngay cả trên không quanh người hắn cũng bắt đầu không ngừng nổ tung phát ra từng cương phong bạo liệt chấn động khắp nơi. Mấy tên giáp sĩ Thần tộc cách hắn tương đối gần đều bị khí cơ dao động trên người hắn làm bay ra ngoài, quân lính tan rã, mà cùng lúc đó, hắn bước ra một bước đã ở bên ngoài trăm trượng rồi...

- Giết!

Đội thích khách kia khó khăn lắm xông tới gần rồi. Một vị dẫn đầu là lão tu cảnh giới Đế Anh đại thừa, đang ngự một thanh cổ kiếm cắt ra kẽ nứt trong hư không rồi giống như một tia chớp mày đen bổ về hướng Phương Hành.

- Giết cái đại gia nhà ngươi!

Phương Hành lấy tay ra, giữa ngón tay ẩn chứa quái lực, trực tiếp đánh tan tia chớp màu đen, sau đó đè lên đỉnh đầu lão tu.

- Phụt...

Lão tu đầy mặt kinh ngạc, há mồm muốn kêu to, lại bị Phương Hành trực tiếp bóp nát đầu.

Chương 1091: Một người cũng không chạy được

Vô tình gặp phải trận ám sát đột nhiên này, phản ứng của Phương Hành hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của người bên cạnh. Ngay cả truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc đang chuẩn bị nhạo báng cùng thần tử Song Sinh của Dạ tộc, Áo Cổ Tiểu Thần Vương của Hồng Hoang Cốt điện cũng kinh ngạc mở to hai mắt. Dưới cái nhìn của bọn họ, đây chẳng qua là một trận ám sát thông thường mà thôi. Dọc theo con đường này Phương Hành hẳn là cũng đã sớm chuẩn bị xong tâm lý, vị nữ tử vẫn làm bạn bên cạnh hắn cũng rõ ràng không bị thương nặng tới mức nguy hiểm tính mạng, hắn cần gì phải tức giận như vậy?

Mà đối với đám thích khách thì bị thực lực của Phương Hành làm vô cùng chấn kinh.

Không phải tin tức nói ma đầu kia chỉ có cảnh giới Nguyên Anh thôi sao?

Làm sao bây giờ khẽ động lại thể hiện ra thực lực kinh người như thế?

Xông lên phía trước nhất, lão tu tràn đầy sung mãn tiên phong đã là cao thủ Đế Anh đại thừa cảnh, là một vị ẩn sĩ được bọn họ trả một cái giá lớn mới mời ra được. Nhưng không ai ngờ một vị cao thủ khó được như vậy lại bị tiểu ma đầu một phát đã bóp chết?

- Giết!

Cũng chỉ sửng sốt trong nháy mắt, theo sát phía sau lão tu, thích khách đứng thành hàng làm tiễn trận vọt tới gần trước mặt. Thế xông của bọn họ quá nhanh căn bản là không có cách nào ngừng lại được. Tuy lão tu cầm đầu đã bị Phương Hành một phát bóp chết, nhưng bọn họ muốn lui lại cũng không kịp rồi, chỉ có thể kiên trì vọt tới. Dựa theo kế hoạch ban đầu trong nháy mắt cô lập Phương Hành tron ghư không, mỗi người đều mang một tấm thần phù, trên thần phù thần quang chói sáng, khói xanh lan tỏa, kết thành một đại trận, vây Phương Hành ở chính giữa.

Chỉ dựa vào chiêu thức ấy, là có thể nhìn thấy đám này cũng không phải một đám ô hợp. Cho dù lựa chọn địa điểm mai phục hay là trận thế xung phong, thậm chí sau khi vọt tới phụ cần đều bày binh bố trận đâu ra đó, phối hợp, tế phù, ám sát đều là huấn luyện nghiêm chỉnh.

Vèo vèo vèo...

Trong nháy mắt bọn họ thành công bày ra đại trận, từng tia điện quang giống như sấm sét bao quanh người Phương Hành, trấn giữ trên không.

Còn bốn phương tám hướng chợt hiện kiếm quang của chư tu đan xen vào nhau, bổ về trung tâm.

Đội hình ám sát này thật sự là không kém, không chỉ bố trí cao minh, ngay cả chọn thích khách tới đây cũng không có ai yếu cả.

Cảm ứng từ trong khí cơ của bọn họ, Phương Hành đã phát hiện, trong những người này, yếu nhất chính là Nguyên Anh cảnh!

Đội hình mạnh mẽ nhưu vậy, ám sát bất ngờ không kịp chuẩn bị như vậy, nếu như Phương Hành vẫn còn ở cảnh giới Nguyên Anh, tối đa chỉ nắm chắc ba thành có thể thoát được tính mạng từ tay bọn chúng. Hơn nữa cho dù trốn thoát thì bản thân chắc chắn cũng sẽ trọng thương, chỉ có điều... Lúc này không giống ngày xưa!

Một bước bước vào độ kiếp, cũng đã là cảnh giới hoàn toàn khác biệt, trong cảnh giới mang một chữ "tiên" rồi.

Huống chi, Phương Hành một lượt độ ba đạo lôi kiếp, đã bước một bước vào cảnh giới Tán Tiên trung giai rồi?

Nếu là trước đây, Phương Hành một lần độ ba lôi kiếp đã có thể làm chấn động những cổ thế gia ở Trung Vực rồi.

- Một đám chó hoang, cũng muốn thôn thiên?

Mặt mày Phương Hành đầy sát khí bị vây ở trong đại trận lại không mảy may hoảng loạn. Giơ tay phải lên, ngũ chỉ khẽ vồ tạo thành hình móng, sau đó đưa về phía trước. Ngũ chỉ xòe ra dường như lăng không bắt được cái gì đó, chỉ nhẹ nhàng nhắc tới. Bên trong đại trận này tất cả mọi thư sđều đã rối loạn cả lên, lúc đầu lực đại trận cầm cố hắn lại trong nháy mắt này loạn thất bát tao. Thần phù mà đám thích khách lấy ra nổ tung từng cái một, cũng là sức mạnh kinh khủng ẩn chứa bên trong một trảo này của Phương Hành đã vượt ra khỏi cực hạn của thần phù.

Cùng lúc đó, tất cả sức mạnh quanh người Phương Hành đều trở nên hỗn loạn, giao thoa với kiếm quang như một cái lưới lớn đang chém tới. Lúc gần bay tới người của hắn bỗng nhiên nó trở nên vặn vẹo hỗn loạn, liên tiếp không ngừng vòng qua người hắn, vạch ra một hình cung cổ quái, sau đó chém tới thích khách đang vây quanh bốn phương tám hướng. Trong nháy mắt đã có bảy, tám tên kiếm khách kêu lên thảm thiết, bị kiếm quang chém trúng, máu me đầm đìa chảy ra, kêu to rồi rơi xuống không trung. Những người khác cũng hỗn loạn cả lên.

- Nộp mạng đi!

Phương Hành liếc mắt nhìn về phía một tên thích khách cách mình gần nhất, ngũ chỉ bắt một cái bóp thẳng về phía mặt tên thích khách kia.

- Không ổn...

Tên thích khách kia kinh hãi, hiển nhiên nhìn thấy thực lực của Phương Hành đã vượt xa khỏi tưởng tượng của gã làm kế hoạch ban đầu định ra không thể dùng được. Nhìn thấy Phương Hành giơ tay chộp về phía mình làm gã sợ tới tuôn mồ hôi lạnh ầm ầm, luống cuống tay chân lấy ra một cái vỏ rùa, bên trên ngăm đen xưa cũ, có phù văn trời sinh ở bên trên mang theo khí quy trầm hồn, giống như một bức tường chắn trước người gã.

Mà chính gã thì đầu cũng không dám quay lại, nhanh chóng bỏ chạy vào hư không.

- Bộp!

Ngũ chỉ của Phương Hành chộp lên vỏ rùa làm vỏ rùa cứng rắn vô cùng hằn lên năm dấu ngón tay, nhưng không đánh nát nó mà hắn chỉ khẽ cau mày, ba dải lụa tiên phía sau đón gió bay bay, khí tức trong nháy mắt tăng vọt gấp mười!

Ầm!

Ngũ chỉ của hắn lần nữa dùng sức lần nữa đẩy tới, lần này không có gì ngoài ý muốn, mai rùa gặp phải đòn nghiêm trọng này nên một tiếng ầm vang nổ tung, từng mảnh nhỏ bay ra bốn phía làm không ít thích khách chưa kịp né ra bị găm phải máu me đầu đìa, còn bàn tay kia thì mở rộng vô hạn, càng lúc càng lớn, thế như có thể che trời bắt lại tên thích khách đã trốn ra ngoài trăm trượng.

- Cứu..

Tên thích khách quá sợ hãi, vô ý thức há mồm kêu to.

Nhưng mới nói ra được một chữ đã bị Phương Hành một phát bóp nát, hóa thành một chùm huyết vụ.

- Trốn... trốn đi...

Thủ đoạn hung ác độc địa của hắn quả thực là làm đám thích khách ở xung quanh bị dọa sợ, tan tác như chim muông, chạy trốn ra bốn phương tám hướng.

- Trốn không thoát!

Phương Hành thấp giọng cười nhạt, sau đó thân hình cao tận trời, vỗ một chưởng ra.

Dưới chưởng lực cuồn cuộn của hắn, ngay cả không trung đều bị nghiền nát thành từng mảnh, lực bao phủ của chưởng lực làm tất cả thích khách tức thì bị chấn động tới trong nghìn vạn lỗ chân lông trên người đồng thời phun máu, thần hồn cũng không kịp chạy ra khỏi thân thể đã bị hóa thành tro bụi rồi...

- Vù...

Ngay trong nháy mắt đó, trên đỉnh núi phía xa xa bỗng nhiên lại có một thanh tiễn mang độn tới, bay thẳng tới thân thể Phương Hành.

Tiễn mang kia nhanh tới kinh người, mang theo sự cực nhanh làm người ta không có cách nào hình dung được, thậm chí ngay cả thần thức đều không bắt được quỹ tích của nó.

Chỉ có điều Phương Hành phản ứng nhanh hơn, đã nhận ra nguy hiểm, thân hình hắn xoay chuyển, điểm ra một chỉ.

Một tiếng vang bịch vang lên, hắn bỗng nhiên điểm vào trên mũi tên, lực to lớn xé rách không trung cuồng bạo xuất hiện, một cây phù tiễn bỗng nhiên bị một chỉ của hắn làm hóa thành mảnh nhỏ, chỉ có điều sức mạnh khổng lồ ẩn trên nó cũng làm thân hình hắn hơi đông lại.

Ánh mắt như châm nhìn về phía trước, vừa vặn thấy bên ngoài ngàn dặm, phía sau một đám mây khí có một hắc ảnh lóe lên rồi biến mất.

Là tên thanh niên bắn ra mũi tên đầu tiên kia!

Mặt mày y kiệt ngạo, một thân khí thế hung ác, sau khi bắn ra mũi tên ban đầu lại chưa trốn đi, sau đó bắn thêm một mũi nữa.

- Muốn chết!

Con ngươi của Phương Hành đột nhiên co lại, sau đó ùng úng bước một bước ra, thân pháp tiêu dao được sử dụng, thiên địa dường như cũng treo ngược trong một chớp mắt này. Trong hư không hiển hóa ra vô số cái bóng của hắn, mà những cái bóng đó kéo thành một đường thật dài như là xuất hiện trong nháy mắt hướng về một chỗ mây trôi. Toàn bộ quá trình chưa tới thời gian gảy ngón tay một cái...

- Hửm?

Thanh niên mặc hắc y rõ ràng bị tốc độ kinh khủng của Phương Hành làm hoảng sợ hơn, thân hình trốn vào trong mây trôi, đào tẩu cực nhanh.

Chỉ có điều Phương Hành đuổi quá nhanh, thân hình như một đám mây đen, đã che khuất bầu trời đuổi tới.

Lúc này trái tim hắn giận dữ, tỏa ra khí thế độc ác đuổi tận giết tuyệt, một người cũng không muốn để lại.

Ngay cả truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc dường như cũng bị xuất thủ cuồng bạo của hắn dọa sợ, cho tới lúc này mới kịp phản ứng lại, giương mắt lên nhìn, xung quanh đây thây phơi khắp nơi, thích khách tử thương vô số, trên mặt cũng không khỏi lóe lên một tia tối tăm, cực lực khống chế mình nở một nụ cười. Thân hình phi lên tay áo bay bay, tựa như ghé qua trong hư không rồi nhanh chóng chạy tới...

Cũng ngay lúc Phương Hành dùng một chưởng tóm về phía trước, y bỗng nhiên giơ tay lên đẩy Phương Hành quanh người là sức mạnh kinh khủng, nhẹ nhàng đè lên tay Phương Hành, cười một tiếng sang sảng tồi thấp giọng khuyên nhỏ:

- Thông Thiên tướng quân chớ gấp gáp, hãy để cho tiểu vương tới giúp ngươi bắt thích khách...

Phương Hành quay đầu lại nhìn y, con ngươi như châm.

Người này lại có thể đuổi tới mình sau khi mình thi triển tiêu dao thân pháp toàn lực, thậm chí còn có thể xuất thủ đẩy kình khí khi mình đang chuẩn bị đánh ra một kích kinh khủng, ngăn mình lại, thực lực thực sự có phần thâm tàng bất lộ, chí ít sẽ không thua Tán Tiên trung giai. Mà càng làm đáy lòng Phương Hành dâng lên lửa giận ngập trời là bởi vì khi hắn nhìn thấy Thái Uyên xuất thủ bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề...

Mình đang sắp đuổi được thích khách rồi, vì sao y lại muốn ngăn mình lại?

Mà biểu hiện của đám thích khách này cũng rất cổ quái, thực lực của bọn chúng xác thực không kém, nhưng tại sao lại dám đến ám sát mình?

Lẽ nào bọn họ không biết đồng hành với mình còn có chí ít ba vị đại nhân vật của Thần tộc không kém mình hay sao?

Cho dù là một bầu máu nóng, không ám sát mình không được nhưng cần gì phải cử chân thân đến đây mà không dùng pháp tướng?

Ban đầu hắn lửa giận công tâm, không suy nghĩ nhiều, bây giờ lại thoáng bình tĩnh lại, trong nháy mắt khám phá ra rất nhiều điểm đáng ngờ.

Như vậy đám thích khách này làm thế nào biết trước được lộ tuyến của đoàn mình?

Một nhóm cao thủ như vậy làm thế nào có thể lui tới ở khu vực sinh linh Thần tộc trông coi nghiêm mật được?

Trong lòng có những điểm đáng ngờ này, lại nhìn về phía ánh mắt của truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc, lửa giận trong lòng hắn đã bốc lên!

Đây là hành động thử dò xét sao?

Vì thăm dò mình, liền không tiếc bắn trước một mũi tên bắn chết người bên cạnh mình?

Bọn họ cũng không biết bí mật Dao Trì tiểu công chúa có thể sống lại ở bên cạnh mình, mũi tên kia hẳn là muốn lấy mạng của nàng đi!

- Ha ha, không dám làm phiền đại giá, đám người kia dám ám sát ta, vậy nên để ta thu phục bọn chúng mới tốt...

Trái tim Phương Hành giận dữ, nét mặt lại nở nụ cười.

Hắn biết truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc tới gần mình chính là muốn ngăn mình lại, vừa rồi lúc mình hạ sát thủ phản ứng quá mãnh liệt nên y căn bản không có thời gian ngăn cản. Mà lúc này mình đuổi được thanh niên mặc hắc y kia thì y tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Hắn ý thức được điểm này liền đột nhiên nhếch miệng cười, lật tay nắm lấy cổ tay của Thái Uyên, đáy mắt lóe lên hung mang.

- Ta có thể bảo đảm, bọn họ một người cũng không chạy được!

Chương 1092: Gây ra đại hoạ

Khí thế hung ác của Phương Hành quá nặng, cho dù truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc cũng chấn động trái tim, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Phương Hành. Mà cùng lúc đó, Phương Hành cũng cười, mi tâm sáng lên, một vệt thần quang phi độn ra ngoài. Bên ngoài trăm trượng lại hóa thành một dáng vẻ của hắn, chỉ là ba đầu sáu tay, ma khí lành lạnh, hoàn toàn khác với bản thể tiên phong đạo uẩn hiện nay của hắn, chính là ma thân của hắn biến ảo ra, phía sau sinh ra một đôi Kiếm Ma đại sí vỗ vào hư không rồi lướt dọc trăm nghìn trượng, tốc độ nhanh đến mức khó có thể hình dung.

Thanh niên mặc hắc y cầm cung lúc bị Phương Hành đuổi theo đã hiểu được lợi hại, vội vã đào tẩu, hơn nữa Phương Hành còn bị Thái Uyên ngăn lại. Trong một khắc dây dưa như thế đã sớm thoát được ngay cả cái bóng cũng không còn. Chỉ là Phương Hành đã khác xưa, ma thân vọt tới cửu thiên, ánh mắt liếc bốn phía, phạm vi nhìn có thể bao quát nghìn vạn dặm, cũng không phát hiện ra bất kỳ đầu mối nào liền lập tức biết người kia cũng không phải đã chạy trốn mà là ẩn núp ở phụ cận, nói vậy cũng đã thi triển pháp môn yểm tức nào đó, dường như dung hợp với thiên địa thành một thể.

- Phá Nịnh ma nhãn!

Phương Hành thấp giọng quát, trung tâm ma thân, con mắt thứ ba dựng thẳng lên, ma quang lành lạnh càn quét một khu vực.

Hiện nay, con đường tu hành của hắn đã đi được một nửa, tiên thân Trúc Cơ, củng cố tu vi, ma thân cũng chủ tu các thuật thức sát phạt.

Nói đơn giản thì chính là một tu chính, một tu kỳ!

Mà ở trong Hồng Hoang Cốt điện, sau khi trong lúc vô ý có được Thái Thượng Cầu Đạo kinh lại không chỉ động tới huyền cơ bước vào cảnh giới Độ Kiếp, Cầu Đạo kinh là một loại kinh văn huyền bí lĩnh ngộ, một loại tìm tòi phương hướng nghiên cứu đại đạo có thể hiểu thành một loại thuật thôi diễn, là loạn thần thông thuật pháp có thể tăng tu vi căn bản của bản thân đã lâm vào bình cảnh mà không có cách nào tiến thêm một bước nào nữa, thôi diễn ra một cảnh giới cao hơn. Kinh văn này không chỉ bản thể của Phương Hành có thể tu hành, sau khi ma thân tu hành có tác dụng còn lớn hơn nữa.

Ma tương ba đầu sáu tay vốn truyền thừa từ thượng cổ, là một loại thần thông tu luyện thân thể, nơi cất giấu những vật quý

Trước kia Phương Hành tu luyện thành ba đầu sáu tay, nhưng không biết bước tiếp theo nên tăng lên như thế nào. Mà Thái Thượng Cầu Đạo kinh lại giúp hắn lần nữa thôi diễn ra con đường tiến cấp của thần thông thuật này, từ nguyên bản đến căn bản, khám phá ra tiềm lực mới...

Một ma nhãn này chính là thần thông bên trong đó.

Trước đây ma nhãn này có thể khám phá ra huyễn thuật thậm chí là tạo thành tấn công tâm linh với kẻ địch hình thành huyễn thuật. Mà bây giờ có thể tới một mức độ nào đó trực tiếp xem thấu bổn nguyên thiên địa, xé đi tất cả ngụy trang làm mọi thứ đều chân thật hiện ra trước mắt.

Nói đơn giản thì trong phạm vi mà ma nhãn có thể nhìn tới, tất cả ngụy trang đều không thể che giấu được.

- Vèo!

Ma nhãn của Phương Hành đảo qua rồi ánh mắt liền rơi vào một đám mây ở góc tây bắc thoạt nhìn không có gì lạ.

Sau đó sáu cánh tay của hắn giương nanh múa vuốt, một thanh trường kiếm ma ý sâm nghiêm xuất hiện trên một cánh tay, càng lúc càng dài hơn.

- Bốp!

Ma kiếm chém rụng, một đám mây trôi bị chém tứ phân ngũ liệt, bên trong lại có một người chạy ra.

Chính là thanh niên mặc hắc y tay cầm cung lớn, y to gan lớn mật biết tốc độ của mình không bằng Phương hành nên dứt khoát giả bộ đào tẩu, trên thực tế lại núp trong một đám mây, xem ra y vô cùng tự tin với Yểm Tức thuật của bản thân, cảm thấy có thể lừa gạt được Phương Hành. Chỉ là lúc này đầy mặt là sự kinh hoàng, hiển nhiên không ngờ tới Yểm Tức thuật mà mình vô cùng tự tin ở trước mặt Phương Hành lại không chống nổi thời gian một hơi.

- Vù vù vù

Thanh niên mặc hắc y xoay người trên không trung rồi liên tục dựng cung lên, ba mũi phù tiễn phóng về phía Phương Hành, đồng thời thân thể nhanh chóng độn đi.

Ba thanh phù tiễn đều nhanh như điện chớp bắn thủng không trung, mang theo uy thế khủng bố đâm thẳng Phương Hành.

Rõ ràng đây là một môn thần thông lợi hại, không thể coi như không quan trọng.

- Lấy bản lĩnh của ngươi, ngoài ngàn dặm có thể hình thành uy hiếp với ta, ngoài vạn dặm ngươi có thể đào tẩu từ trong tay ta!

Ba con mắt của Phương Hành lành lạnh thấp giọng hét lớn:

- Nhưng trong nghìn dặm, ngươi chỉ như một con kiến hôi!

Ầm!

Lúc đang nói, sáu cánh tay của hắn đồng thời niết ấn.

Thi triển ra Bán bộ đại đạo pháp, ba thanh phù tiễn lập tức bị sức mạnh vô hình dẫn dắt, quỹ tích vặn vẹo ở trước người hắn, như không bị khống chế mà tà tà nhìn về bốn phía hư không. Mà cùng lúc đó, Phương Hành nhanh chóng chạy về phía tên thanh niên hắc y, cánh tay thứ hai lại vung lên thật cao giơ một cái gương lên, cách không chiếu một cái. Một tia bảo quang mông lung lập tức bao phủ thanh niên hắc y cách nghìn trượng. Thiếu niên đang nhanh chóng đào tẩu kia rõ ràng bị kiềm hãm thân thể, dường như ngẩn ngơ tại chỗ...

Ở trước mặt Phương Hành, thời gian ngẩn ngơ như thế đã đủ để hắn chém chết thanh niên hắc y mười lần!

Ầm!

Thân hình mang theo hung uy vô tận vọt tới trước người tên thanh niên, ngũ chỉ giang rộng ra bóp lấy cổ của y, xách ở trong tay.

- Không ổn rồi!

Truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc rõ ràng là căng thẳng, trong lúc cấp thiết muốn đuổi tới cứu giúp.

- Ha ha, ta đã nói là không cần ngươi phải hỗ trợ!

Nhưng bản thể của Phương Hành lại vững vàng cầm lấy cổ tay của gã, mặt mỉm cười, ánh mắt lại lành lạnh.

Thái Uyên nhất thời giận dữ, hung ác trợn mắt nhìn Phương Hành một cái.

Phương Hành cũng nhìn thẳng vào ánh mắt của gã, hung quang bắn ra bốn phía, không hề hạ xuống thế hạ phong.

Mới rồi tên truyền nhân Minh tộc này lấn tới gần người đè cổ tay Phương hành xuống, bây giờ lại bị phản ngược lại.

- Thông Thiên tướng quân... đã có ám sát, chắc chắn có chủ mưu, không bằng giao hắn cho ta để nghiêm tra thẩm vấn, tất sẽ cho ngươi một câu trả lời thỏa đáng!

Truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc rõ ràng cũng có chút cấp bách, tất cả chuyện này phát sinh quá nhanh chóng, thật sự là quá nhanh. Gã còn chưa phản ứng kịp, Phương Hành đã đại hiển hung uy chém giết gần sạch đám thích khách này. Cho dù gã không nhịn được mà xuất thủ cũng chỉ có thể nỗ lực bảo vệ được thanh niên cầm cung, nhưng gã vẫn không ngờ nhân tộc vẫn là nhân tộc, trò gian trá thần thông thuật pháp không phải Thần tộc bọn họ có thể sánh được. Bên này mình ngăn cản một người, nhưng hắn lại lập tức bay ra thêm một người từ trong mi tâm, tiếp tục đuổi giết!

Nhìn thấy thiếu niên hắc y đã rơi vào tay Phương Hành, gã cũng chỉ có thể nói vòng vo, muốn lấy cớ thẩm vấn người chủ mưu đứng sau chuyện này để cứu thanh niên hắc y ra. Dĩ nhiên, nếu rơi vào tay gã, rốt cục sẽ phát sinh chuyện gì thì chỉ có trời mới biết...

- Thẩm vấn chủ mưu? Ha ha, không cần!

Phương Hành thấy nét mặt của Thái Uyên khó che giấu được sự hoảng loạn lại thư thái như mới vừa ăn một cây nhân sâm, lúc này nở nụ cười thật sự từ đáy lòng, nhìn thẳng vào mắt Thái Uyên, nói:

- Ta biết chủ mưu là ai, không cần phải phiền phức như thế.

- Ngươi... đừng nên xằng bậy!

Truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc vừa thấy nụ cười của hắn thì biết hẳn là đã hỏng việc, vội vàng hét lớn.

Mà vào lúc này, ma thân của Phương Hành cũng đã mang theo thanh niên mặc hắc y xoay đầu lại, mặt nhìn truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc mà cười. Sáu cánh tay kéo tứ chi và đầu của y, chậm rãi dùng sức. Thân thể người trẻ tuổi kia lập tức phát ra tiếng động cổ quái...

- Ngươi dám giết ta? Có biết ta là...

Người trẻ tuổi kia hiển nhiên cũng sợ hãi, lớn tiếng kêu lên tựa như muốn nói ra thân phận của mình.

- Ta biết, ngươi là thích khách!

Ma thân của Phương Hành trả lời, sau đó dứt khoát dùng lực rào một tiếng, máu tươi bay khắp bầu trời.

Ầm!

Trong một chốc đó, truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc rốt cục không kềm chế được nữa mà dứt khoát trở mặt, một thân minh khí đột nhiên bạo phát. Ở gần gã nhất, bàn tay đang cầm lấy cổ tay gã của bản thể Phương Hành đột nhiên biến sắc, trong giây lát lui ra ngoài hơi trăm trượng. Lúc này, truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc thể hiện thực lực chân chính, chỉ có thể nói là đáng sợ. Sức mạnh ngập trời đó quả thực còn đáng sợ hơn so với một vài lão quái vật của cổ thế gia trong Trung Vực. Ước chừng người này đã có thực lực không thua gì Độ Kiếp lục trọng rồi!

Nếu không phải bản thể Phương Hành có tiên đạo lồng lộng, căn cơ thâm hậu, chỉ lần này đã có thể chấn động tới tiên cơ bất ổn rồi.

Truyền nhân Minh tộc, người thừa kế mà Thần Vương chọn thực lực đáng sợ, quả nhiên không phải chuyện đùa!

Chỉ tiếc, tất cả đều đã quá muộn.

Truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc rõ ràng còn chưa hiểu Phương Hành, cũng không muốn nhanh vậy đã vạch trần chân tướng, luôn cho là Phương Hành làm việc không đến mức to gan như vậy. Cho dù nhìn thấu một ít đầu mối cũng sẽ không dám chính xác xé rách thanh niên mặc hắc y nhưng lại không ngờ rằng Phương Hành vẫn thật sự dám hạ thủ hoàn toàn không nghĩ tới hậu quả. Một người có thân phận quan trọng đến mức ngay cả mình cũng phải bảo vệ sự an toàn cho y, vậy mà đã bị giết rồi!

Ầm ầm bạo phát thực lực chân chính vọt thẳng tới ma thân của Phương Hành, gã cũng chỉ có thể ngơ ngác nhìn tất cả trước mắt.

- Ha ha, chẳng qua là vài tên thích khách mà thôi, Thái Uyên điện hạ hà tất phải để ý như vậy?

Giọng nói của Phương Hành cười thật thấp, vỗ tay một cái rồi ném tay cụt chân cụt trong tay đi, vẻ mặt nhẹ nhàng như mây trôi.

- Ngươi...

Vào giờ khắc này Thái Uyên dùng ánh mắt mắt lạnh lùng trừng mắt nhìn Phương Hành, hung quang lóe lên, lửa giận khó đè nén.

- Ta làm sao?

Ma thân của Phương Hành cười hì hì nhìn về phía Thái Uyên, trong mắt tỏ rõ sự khiêu khích.

Mặt mày Thái Uyên là sự giận dữ, xem ra hận đến mức không thể cắn người, chỉ có điều công phu dưỡng khí của gã không tệ, hoặc như là nghĩ tới điều gì, từ từ, lửa giận lại chậm rãi tiêu đi, nở tiếu ý âm lạnh:

- Ngươi gây ra đại hoạ rồi!

- Họa gì mà tính là lớn?

Phương Hành không thèm để ý tới, nụ cười nhạt nhưng đáy mắt sự hung tính còn đậm hơn so với Thái Uyên.

Bây giờ hắn đã vô cùng xác định, thanh niên mặc hắc y này, bao gồm cả đám thích khách trước đây bị hắn giết tuyệt đối là do Thái Uyên âm thầm sắp xếp. Nhưng người này bao gồm cả thanh niên mặc hắc y hiển nhiên đều đã đầu phục tu sĩ nhân tộc, ra vẻ của nghĩa sĩ nhân tộc tới ám sát mình, nói là thăm dò mình cũng được, hoặc có dụng ý khác với hắn cũng thế, hắn lười để ý tới. Nói ngắn lại, nếu ngươi dám sắp xếp người đến xò xét ta, ta giết sạch bọn chúng để xem tổn thất của người nào lớn hơn, người nào đau lòng hơn...

Thái Uyên của Minh tộc lúc này đã bình tĩnh một cách kỳ dị, ánh mắt nhìn vào một chỗ, nhẹ giọng nói:

- Ngươi sẽ nhanh chóng biết thôi.

- Hừm?

Trái tim Phương Hành khẽ nhúc nhích, cũng nhìn theo con mắt của gã.

Ở nơi hắn mới vừa xé rách thanh niên mặc hắc y, huyết nhục tàn lưu lại trong hư không lúc này lại không biến mất mà giống như hỏa diễm, bắt đầu cháy rừng rực. Bên trong hỏa ảnh có thể nhìn thấy thần hồn mà người trẻ tuổi kia lưu lại đang mang sự không cam lòng đầy mặt, tàn khốc giống như một hài tử oán độc, trong sự mơ hồ như có thần niệm đứt quãng phóng ra ngoài:

- Cha... Cha... Ta không muốn chết... Ta không muốn chết... Hắn đã giết ta... Ma đầu kia lại dám giết ta... người phải báo thù cho ta đó...

- Ầm!

Sau mấy hơi khi linh diễm dấy lên bỗng nhiên thiên địa bỗng nhiên treo ngược, không phân biệt trên dưới, có một ánh mắt từ hướng cực bắc nhìn Phương hành, mơ hồ có thể cảm nhận được một giọng nói khiếp sợ đang tự lẩm bẩm:

- Con ta... chết rồi?

Chương 1093: Ba lần đi qua bên cạnh địa ngục

- Ở đâu lại có một lão quái vật cường đại đến mức biến thái như vậy đến đây chứ?

Chư tu có mặt ngoại trừ truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc ra, cho dù là Phương Hành hay là Áo Cổ Tiểu Thần Vương, thậm chí là thần tử của Dạ tộc cũng đều thấy kinh hãi, ánh mắt không dám chớp nhìn về phía trên không trung đang tê liệt. Sự kinh nghi trong lòng bọn họ đã khó có thể hình dung được, nhất là Phương Hành. Mình chẳng qua là thuận tay giết một con chó săn thủ hạ của Thái Uyên mà thôi, sao lại dẫn động tới tồn tại bậc này tới đây? Mấu chốt nhất là nhìn dáng vẻ của lão giả đang gầm thét trên không trung, rõ ràng chính là nhân tộc, không chút giả tạo nào!

- Con ta... Con ta chết rồi...

Đầy mặt lão giả là sự bi thương nhìn ngọn lửa đỏ ngòm còn đang thiêu đốt giữa không trung, đáy mắt tụ tập hận ý khó có thể hình dung được.

- Là ai? Ai dám giết con ta?

- Là ai? Dám không để lão phu vào mắt?

Lão giả mở miệng hét lớn, giọng của lão không ai có thể nghe thấy được, dù sao lúc này lúc còn không biết ở bên ngoài mấy chục triệu dặm có ai, chỉ đang lấy đại thần thông xé rách không trung, ánh mắt vượt qua nghìn vạn dặm mới nhìn thấy tất cả phát sinh ở đây, chỉ có điều hiển nhiên là tu vi của lão quá mạnh mẽ, đã mạnh đến mức chư thiên kiêu Thần tộc có mặt cùng Phương hành đều khó mà lý giải được. Trái tim lão đang cuồng nộ, dẫn tới tiếng sấm rền liên tiếp trong thiên địa, giống như có người đang điên cuồng hét lên, chấn động sơn dã sông ngòi, điên cuồng trút sự bi thống điên cuồng của lão vào tai của mỗi người!

Xung quanh có không biết bao nhiêu sinh linh Thần tộc lúc này đều đã đau khổ che lỗ tai lại, lăn lộn ngã xuống mặt đất.

Ngay cả đám Phương Hành cũng đều là sắc mặt khó coi, lấy khí huyết tu vi của thân thể chống đỡ khí độ cuồng bạo này.

- Tiểu nhi, bất luận ngươi là ai, lão phu nhất định sẽ giết ngươi!

Lão giả kia bi thương, sau đó chính là sự cuồng nộ, ánh mắt hung hăng khoét tới người Phương Hành. Hiển nhiên từ bên trong ngọn lửa màu đỏ ngòm còn chưa tan hết, oan hồn oán khí của thanh niên hắc y, lão đã nhìn thấy Phương Hành, biết là do hắn gây nên!

Sau một lời phẫn nộ của lão nói với Phương

Hành, giữa không trung cũng hỗn loạn tưng bừng.

Vân trụy tinh tà, nhật trầm mộ khởi!

Rõ ràng đang chính ngọ đầu hè nắng gắt chói chang, vào giờ khắc này lại như chìm vào đêm tối.

Sau đó, giữa thiên địa, gió cuốn vân gào, chợt có một luồng sát khí sâm nhiên kéo tới từ phương bắc xa xôi.

Đó là một tiễn quang như vệt tinh quang mang theo khí thế hung ác khó có thể dùng lời diễn tả được.

Đây rõ ràng là một mũi tên mà lão tu đang tức giận không ngừng từ một nơi xa không biết tên bắn ra, muốn báo thù cho con lão.

Mũi tên kia không biết đã chuyển tiếp mấy chục triệu dặm, trong chớp mắt đã tới nhắm thẳng vào giữa trán của Phương Hành.

Vào giờ khắc này, sắc mặt của Phương Hành đại biến, con ngươi như châm nhìn thẳng về phía tiễn quang kia, cùng lúc đó giơ tay lên chống đỡ.

Mới rồi lúc hắn truy sát thanh niên mặc hắc y đã từng nói, bằng vào tài thần thông bắn cung của người trẻ tuổi kia, ngoài ngàn dặm có thể uy hiếp được mình, nguyên nhân chính là phù tiễn thuật khác với thần thông bình thường, ở gần sẽ dễ dàng cảnh giác được, ở xa thì uy lực không đủ, vì vậy chỉ có thể ở trong một khoảng cách nhất định mới có thể phát huy uy lực tới tối cường. Còn lúc thanh niên mặc hắc y xuất tiễn chỉ có thể ở ngoài ngàn dặm phát huy phù tiễn thuật tới mức mạnh nhất, điều này hiển nhiên là y còn chưa tu luyện tới, so với lão giả này thì kém xa.

Lão giả này, xa xa ngoài nghìn vạn dặm, một mũi tên phóng tới đã giống như đại đao kề lên cổ Phương Hành.

Ầm!

Trong nháy mắt hắn bày ra ít nhất mười thần thông phòng ngự, ngay cả trên không cũng đã hoàn toàn bị hắn làm cho vặn vẹo.

Nhưng mũi tên kia đến lại dễ như trở bàn tay, trong nháy mắt hủy tất cả phòng ngự của hắn trong vô hình.

Đây là thần thông cường đại cỡ nào?

Lúc này Phương Hành cũng không nhịn được muốn gào rống.

Lão giả kia hẳn không phải là Thần Vương, lão rõ ràng là tu sĩ nhân tộc!

Nhưng nếu là tu sĩ nhân tộc làm sao có thể sở hữu kỹ năng mạnh như vậy?

Chẳng lẽ, lão chính là một vị Thánh Nhân mà thế gian đang bàn tán ầm lên đó sao?

Chỉ là tất cả suy nghĩ trong đầu đều đã không kịp nhìn ra kết quả, một mũi tên của lão giả đã phóng tới, xông phá tất cả phòng ngự của hắn, sau đó đàng hoàng bắn trúng vào thân thể của hắn. Phương Hành ba đầu sáu tay một câu cũng chưa kịp nói, hai tay còn duy trì tư thế nhấn ra về phía trước, sau đó gương mặt âm trầm cúi đầu nhìn thoáng qua cái lỗ lớn ở ngực, thân thể bắt đầu xuất hiện vết rách vô tận, cuối cùng bùm một tiếng hóa thành một chùm huyết vụ, sau đó hóa thành từng tia tinh khí tiêu tan thành mây khói.

Không trung chỉ có một viên xá lợi từ trong tim của hắn xoay tròn rơi xuống mặt đất.

- Phương Hành?

Một cảnh tượng kinh khủng như thế làm mọi người ở xung quanh sợ ngây người, đồng thời mở miệng hét lớn.

Bên ngoài nghìn vạn dặm, một mũi tên bay tới trực tiếp bắn chết Phương Hành ba đầu sáu tay, làm cho bọn họ còn tưởng rằng người mất mạng là bản thể của Phương Hành.

Chỉ có điều rất nhanh bọn họ liền phản ứng lại, đó cũng không phải là Phương Hành thật, chỉ là ma thân của hắn thôi!

Bản thể chân chính của Phương Hành lúc này cũng chau mày, sắc mặt tái xanh, hầu như không chút nghĩ ngợi mà phất tay áo, ở trên không trung lấy ra một cái khô lâu, sau đó phi thân nhào tới, cả người đều ở bên trong khô lâu, ánh mắt không ngừng lóe lên sự hung ác độc địa...

- Vậy mà lại không phải bản thể?

Lão giả ở bên ngoài ngàn dặm hiển nhiên cũng có chút ngoài ý muốn, sau đó chợt quát lên:

- Ngươi trốn không thoát được!

- Vèo!

Lại có một mũi tên phóng tới giống như một tia lưu tinh từ cực bắc xuyên qua không trugn mà tới.

Mũi tên của lão thực sự quá nhanh, quá mạnh mẽ!

Phương Hành hiện nay cũng là nhân vật Tán Tiên đã vượt qua ba đạo lôi kiếp, nhưng lúc này căn bản không nắm chặt có thể đỡ được.

Hắn thậm chí không chút nghi ngờ, nếu không có mũi tên thứ nhất của lão giả kia bắn về phía ma thân của mình, lúc này mình đã tan thành mây khói rồi!

Cho nên lúc này hắn cũng chỉ có thể sắc mặt tái xanh, lấy khô lâu ra bảo mệnh.

Đây là dị bảo thô sáp lấy được trong Hồng Hoang Cốt điện. Lúc Hồng Hoang Lão Long Vương quyết định thi triển kế hoạch này cố ý lấy ra ngoài, nhìn như giam giữ hắn, trên thực tế là dùng như một pháp bảo để bảo vệ hắn, uy lực vô cùng, kiên cố không thể động tới. Phương Hành thật sự không nắm chắc bằng vào sức mạnh của bản thân tiếp được mũi tên kia, chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của dị bảo này, hy vọng có thể giúp mình đỡ phù tiễn này.

- Bịch!

Hầu như trong nháy mắt mũi tên thứ hai cũng đã bắn tới trên khô lâu, phát ra một tiếng rung mạnh.

Giống như tiếng sấm rền tập kích cuồn cuộn, không trung dấy lên một hỏa cầu lớn giống như mặt trời trên bầu trời.

Một bên kia của hỏa cầu, cốt lâu to lớn mang theo Phương Hành không biết bay xa lắm không, giống như một ngôi sao băng...

Mà bên trong cốt lâu, Phương Hành bị ngã tới thất linh bát lạc, nhưng hiển nhiên hắn còn sống. Lúc mũi tên thứ hai này kéo tới, hắn đã đưa ra lựa chọn chính xác, dùng cốt lâu kia đỡ mũi tên thứ hai. Tuy hắn đang ở trong cốt lâu cũng rõ ràng cảm tháy cốt lâu này bị chấn động mạnh, suýt nữa đã nổ tung, nhưng rất may là cốt lâu quả nhiên giống như Hồng Hoang Lão Long Vương nói, kiên cố không thể động tới. Cho dù Thánh Nhân xuất thủ chỉ sợ cũng không thể dễ dàng làm nó bị hư hại được...

Lão giả kia tuy đáng sợ nhưng dù sao ách Phương Hành quá xa, sau khi xuyên qua nghìn vạn dặm, phù tiễn đã không đủ lực làm hao tổn cốt lâu này nữa.

- Ồ ha ha, chỉ là một cái đầu lâu người chết cũng muốn giữ mạng cho người mà lão phu muốn giết sao?

Lúc này Phương Hành bị cự lực của mũi tên kia đánh bay, ngay cả Áo Cổ Tiểu Thần Vương và mọi người khác gần trong gang tấc cũng không biết hắn sống hay chết, nhưng lão giả bắn ra phù tiễn lại hiển nhiên cảm ứng được. Hai mũi tên liên tiếp của lão đều không thể giết được người đã giết con trai mình, đã tức giận khó kiềm chế, điên cuồng hét lớn rồi lão dường như đang nhanh chóng di chuyển, sau đó mũi tên thứ ba bắn tới!

Lại là một mũi tên khiến người ta sợ hãi!

Tung hoành nghìn vạn dặm, một mũi tên lấy mạng người...

Lúc này ngay cả Phương Hành cũng không dám chắc cốt lâu có thể chống đỡ được hay không...

Trong lòng hắn nén một hơi, chỉ cảm thấy không cam lòng!

Cả đời này, thật vất vả tung hoành đi tới bây giờ, kết quả nếu cứ vậy dễ dàng chết dưới mũi tên này hay sao?

Thậm chí hắn sắp chết còn không biết lão giả kia là ai!

Chỉ có điều cũng may, trải qua sự kinh thế hãi tục của hai mũi tên trước, trên đại địa Thần Châu trầm trầm rốt cục đã có phản ứng.

Không biết có bao nhiêu đại tu bình thường ẩn giấu khí tức đã bị kinh động tới, thần thức bay ra thăm dò sức mạnh cổ quái đang phi hành trong trời đất này.

Ầm!

Người đầu tiên xuất thủ ở Thần Châu Bắc Vực, một luồng khí tức bay lên bỗng nhiên hóa thành một đám quái vân u minh nhìn như kim quang vô hạn lại sâu sắc lộ ra huyết khí âm hàn. Mà ở bên trong kim vân thì hóa ra một giáp sĩ người khoác kim giáp không biết thân cao bao nhiêu. Gã xông tới cửu thiên bay tới, một cái đại thủ bỗng nhiên vươn lên trên cao, lúc mũi tên thứ ba bay từ không trung Bắc Vực Thần Châu tới một phát cầm vào tay, sau đó quái lực trong lòng bàn tay biến mất, hóa giải sức lạnh kinh khủng trên mũi tên.

Vù vù vù vù...

Phù tiễn tuy mạnh nhưng sức mạnh bên trên lại đang điên cuồng bị quái lực trên bàn tay to kia hóa giải, đột nhiên ngừng lại.

- Lớn mật, thần thánh phương nào, không đê rý tới thân phận làm tổn thương sinh linh Thần tộc của ta như thế?

Bên trong kim vân, tồn tại cản mũi tên đang thấp giọng quát chói tai, giọng nói cuồn cuộn tập kích toàn Thiên Nguyên.

- Là sư tôn ta...

Từ xa cảm ứng được tồn tại kia xuất thủ, ngay cả truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc cũng ngẩn người, tự lẩm bẩm.

Lúc này kẽ nứt mà lão giả kia xé rách trên không trung vẫn còn tồn tại, cho nên bọn họ cũng có thể cảm ứng được một đoạn đối thoại, còn nếu nhìn bằng nhục thể và thần thức của bọn họ căn bản không biết bên ngoài mấy chục triệu dặm phát sinh đối thoại gì.

- Cửu U Thần Vương, ngươi tránh ra cho lão phu, bất kể người nọ là ai, dám giết con trai ta ta liền bắt hắn phải đền mạng!

Lão giả kia tức giận phẫn nộ rống lên, chân trời phương bắc cuồn cuộn mây đen cuồng bạo khó hình dung.

- Ha ha, hóa ra là hậu nhân của Bồng Mông, lá gan của ngươi cũng không nhỏ, từ khi nào dám ra lệnh cho bản vương rồi?

Cửu U Thần Vương bay lên giữa không trung của Thần Châu Bắc Vực, ánh mắt lạnh lẽo nhìn phương bắc, khẩu khí không chút yếu thế.

- Lúc Thần tộc các ngươi phủ xuống Thiên Nguyên, tộc ta vẫn chưa nhiều chuyện, hiện tại lão phu muốn báo thù, ngươi tốt nhất cũng đừng nên nhiều chuyện...

Lão giả giận dữ hét lớn, ngầm có ý uy hiếp.

- Làm càn!

Tộc trưởng Minh tộc, cũng là một trong mười đại Thần Vương của Thần tộc – Cửu U Thần

Vương nghe xong lời ấy lại thấy giận dữ, lành lạnh cười nói:

- Mũi tên của ngươi chỉ vào Nam Vực, đồ đệ ta cùng với người mà Thần Chủ điểm danh muốn gặp đều đang ở đó, bản vương sao có thể cho ngươi bắn bừa được? Còn dám vọng ngôn nói cái gì mà nhiều chuyện hay không... ba nghìn Thần tộc ta giáng xuống, người người tán loạn, người thuận theo được sống, người làm trái phải chết, đâu ra đạo lý cho ngươi giao dịch? Bản vương chẳng qua là không muốn làm thêm việc vặt vãnh nên mới tạm thời tha cho ngươi bảo vệ mấy con cá lọt lưới ham sống sợ chết, vậy mà thật coi chỗ ngươi là khu vực cấm của Thần tộc hay sao? Có tin đợi bản vương rảnh tay, người đầu tiên suất binh tiêu diệt sẽ là Tù Tâm nhai các ngươi hay không?

Chương 1094: Trả lại ngươi mười mũi tên

Cửu U Thần Vương nói không chút khách khí, nói luôn mồm tựa như căn bản không để cấm khu này vào mắt, nhưng sự phẫn nộ trong tim lão giả kia khôn kể, sát khí khó tiêu. Đối mặt với Thần Vương Minh tộc trấn thủ Thần Châu lại không hề sợ hãi, dường như là cắn răng rống lên:

- Từ Tâm nhai vẫn ở đây, Cửu U Thần Vương, nếu ngươi có can đảm thì đến san bằng Tù Tâm nhai ta thử xem!

- Ha ha, sớm muộn gì cũng sẽ lĩnh giáo tài nghệ bắn cung của Đại Thánh Hậu Nghệ, ngươi cần gì phải nóng lòng trong chốc lát chứ?

Cửu U Thần Vương cười to ha ha, vẫn chưa xuất thủ, chỉ nói nhưng cũng không rơi xuống hạ phong.

Mà vào lúc này, Phương Hành cũng chỉ trầm mặt xuống, vẫn không nói lời nào, hai mắt in hằn lửa giận, lộ hung tính.

Hắn cũng nhìn thấu tình hình có chút không bình thường.

Lão giả kia lại là người đứng đầu của cấm khu nào đó!

Sau khi Thần tộc giáng xuống, một vài lão quái vật hoặc tồn tại thần bí của Thiên Nguyên đã lâu không xuất thế chính diện chống đỡ với Thần tộc, nhưng ra tay che chở cho một số người cảu nhân tộc. Mà sức mạnh của Thần tộc ngay lúc đó cũng không dám động vào bọn họ, vì vậy chuyện thế gian có cấm khu, những cấm khu này có chín nơi, được xưng là cửu đại cấm khu của Thiên

Nguyên. Mà chủ nhân của cửu đại cấm khu chắc chắn là cửu thanh trước đây của Thiên Nguyên, chín vị đại thần thông giả mà người tu hành sùng bái nhất...

Ngay cả Phù Dao cung cũng từng định đầu phục cấm khu để nhận được che chở.

Chỉ có điều sau một phen dự định, ba vị tiên cô Dao Trì lại cảm thấy đứng đầu cấm khu tuy có thể tạm thời làm Thần tộc phải kiêng kỵ, nhưng sợ rằng còn chưa có sức mạnh có thể chân chính đối kháng được với địa quân Thần tộc. Hiện nay cấm khu cũng chỉ có tính an toàn tạm thời mà thôi.

Lần đó các nàng vẫn chọn đi tới Tịnh Thổ, cấm khu lớn nhất thế gian.

Cho dù thế nào Phương Hành cũng không ngờ tới mình hôm nay lại kết thù sâu tựa biển với một vị đứng đầu của cấm khu.

Chỉ là làm cho hắn không hiểu là, đứng đầu cấm khu rõ ràng là địch không phải bạn với Cửu U Thần Vương, căn bản không không phải là người cùng một đường!

Như vậy, con trai lão già này tại sao lại cùng một giuộc với truyền nhân của Cửu U Thần Vương, đi cùng với nhau?

Trong lòng Phương Hành có một trăm phần

trăm tự tin, thanh niên mặc hắc y, con của cấm khu chính là đã thương lượng với truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc tới ám sát mình, nhưng nếu thực sự đứng đầu cấm khu và Cửu U Thần Vương đã sớm trở mặt, cần gì phải diễn một vở tuồng như vậy cho mình xem chứ?

Lấy thân phận và thực lực hiện nay của mình, sợ rằng còn không đáng để hai người hắn làm như thế.

Ầm!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương giương cánh bay lên, vỗ cánh, ánh mắt lo lắng nhìn Phương Hành, thấp giọng nói:

- Lần này phiền phức lớn rồi!

Phương Hành ngồi xếp bằng trong khô lâu lẳng lặng điều tức, nghe vậy thì nhìn thoáng qua:

- Lão đầu tử kia là ai?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương lắc đầu thấp giọng nói:

- Ta chưa từng nhìn thấy người này, chỉ có điều có từng nghe phụ vương ta nói, Bắc Hải Tù Tâm nhai có một bộ lạc thần bí ẩn cư, tổ thượng chính là môn đồ của Đại Thánh Hậu

Nghệ thái cổ, tên là Bồng Mông, học được tài bắn cung của Đại Thánh Hậu Nghệ, chỉ có điều lúc ở thái cổ có truyền thuyết nói Bồng Mông bởi vì trộm tiên đan ép thê tử của Hậu Nghệ Đại Thánh, kết quả chọc giận Hậu Nghệ Đại Thánh, giam cầm bộ tộc của Bồng Mông ở Bắc Hải, trấn áp long nhãn, vĩnh viễn không được xuất thế, truyền lưu đến nay trở thành truyền thừa một phương.

- Đại Thánh Hậu Nghệ thời thượng cổ?

Phương Hành nghe thấy lời này thì không khỏi nhíu lông mày.

Dù sao hắn đã từng bình tĩnh đọc sách mấy năm, đối với danh tiếng của một vài Đại Thánh thái cổ vẫn biết tới. Danh tiếng của Đại Thánh Hậu Nghệ thực sự quá xa, tục truyền trong thời kỳ thái cổ có mười mặt trời liên tiếp, họa loạn nhân gian, chính là do Hậu Nghệ Đại Thánh xuất thủ liên tục diệt đi chín mặt trời, còn duy nhất một càn khôn trên thế gian, cho dù là trong truyền thuyết gì, Hậu Nghệ Đại Thánh đều là thần tiễn đứng đầu thiên địa. Có người nói lúc ở đỉnh phong có thể dùng một mũi tên vượt qua vũ trụ, tàn sát chủng tộc tà ác ở ngoại vực. Chỉ có điều truyền thuyết về ông ta trên thế gian nhiều nhất, trừ ông ta nhanh như tên bắn mười mặt trời ra lại là truyền thuyết của tê tử Hằng Nga

Bôn Nguyệt của ông ta. Mà truyền thuyết này liền có liên quan tới Bồng Mông!

Tục truyền Hậu Nghệ Đại Thánh cùng Cổ Dao Trì Tây Vương Mẫu có giao tình không cạn. Tây Vương Mẫu từng luyện trường sinh đan tặng cho Đại Thánh Hậu Nghệ, nhưng xuất phát từ một suy nghĩ nên Đại Thánh Hậu Nghệ vẫn chưa dùng mà là tặng cho thê tử Hằng Nga giữ. Không ngờ, ông ta chưa động tâm với trường sinh đan nhưng một tên học trò của ông ta, tên là Bồng Mông lại có tâm bất chính, thừa dịp ông ta ra ngoài liền lẻn vào nhà của Đại Thánh Hậu Nghệ trộm đan, kết quả bị Hằng Nga phát hiện ra. Bồng Mông muốn giết Hằng Nga, rơi vào đường cùng, Hằng Nga chỉ có thể dùng trường sinh đan, sau đó thân bất di kỷ phi thăng thiên ngoại.

Việc này có cổ tạ ghi chép, hẳn là không thể giả, chỉ là chuyện phía sau thì không có cách nói cố định nào.

Có lời đồn dưới cơn thịnh nộ, Hậu Nghệ chém giết Bồng Mông, cũng có truyền thuyết Bồng Mông tự biết hẳn phải chết nên đã đầu phục cho yêu ma để bảo mệnh. Mà bây giờ Phương Hành lần đầy nghe nói Bồng Mông lại bị Hậu Nghệ nghiêm phạt, con cháu đời đời bị vây khốn ở Bắc Hải không được xuất thế...

- Tù Tâm nhai của Bắc Hải là sau khi phản bội là tên gọi chính thống khi họ tới, hơn nữa khi con đường thông thiên chưa bị đoạn, chư tiên thượng cổ cũng đều không kết giao với bọn họ, cho nên bọn họ vẫn đàng hoàng ở Tù Tâm nhai Bắc Hải. Tuy là có truyền thừa tài bắn cung tuyệt thế nhưng từ đầu đến cuối đều không có danh tiếng quá mức vang dội, cũng không ngờ bây giờ bọn họ lại có suy nghĩ xuất thế trong đầu, aiz, đáng tiếc, đệ tử của Tù Tâm nhai cũng không biết nghĩ như thế nào, vậy mà máu nóng dâng lên tới đây ám sát ngươi. Bây giờ lại bị ngươi giết rồi, Tù Tâm nhai trước đến nay đều là đơn truyền nhất mạch, bây giờ ngươi chặt đứt mạch của bọn họ, thù này lớn như biển lớn, Tù Tâm Nhai chủ sợ là không đội trời chung với ngươi!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nhẹ than, trong khẩu khí cũng có chút oán giận.

Gã còn chưa nhìn thấu sự mờ ám trong trận ám sát vừa rồi, còn tưởng rằng vừa rồi thực sự là một trận ám sát thông thường, đáy lòng cũng không khỏi cảm thấy sát tính của Phương Hành quá nặng. Cho dù những người đó tới ám sát hắn cũng là chốc lát nóng máu, hắn lại tàn sát toàn bộ nên dẫn tới đại họa!

Phương Hành cũng không giải thích, chỉ là đôi mắt có vẻ vô cùng thâm trầm.

Sự cổ quái trong chuyện này sợ rằng không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Chỉ trong chớp mắt lại thấy truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc đang quăng ánh mắt thâm độc về phía mình, trong lòng càng thêm tức giận.

Chẳng lẽ là con trai của đứng đầu cấm khu, nói lý ra cấu kết với truyền nhân của Minh tộc lại không ai biết sao?

Mà vào lúc này đột nhiên trên không như đuốc, có hai ánh mắt lành lạnh nhìn về phía Phương Hành:

- Tiểu tạp chủng, trước đây ngươi không chuyện ác nào không làm, trêu chọc xung quanh cũng cho qua đi, bây giờ lại còn sẵn sàng góp sức cho Thần tộc càng làm muôn người mắng mỏ, tội không thể tha, hôm nay có người hộ tống cho ngươi nên tạm tha cho ngươi một mạng, nhưng lão phu cũng muốn xem thử, dưới tay ta ngươi có thể được cứu thoát mấy lần, sống được thêm bao lâu nữa?

Cũng là đứng đầu cấm khu khó có thể dằn được sự ai oán trong lòng, không tiếc thi triển thần thông gắt gao nhìn về phía Phương Hành.

Lấy tu vi của người kia, một ánh mắt như vậy nhìn về phía Phương Hành, uy áp mơ hồ khiến người ta khó chịu nổi.

Nhưng cũng đúng lúc này, Phương Hành cũng lạnh lùng mở mắt đón thẳng hai con mắt đang nhìn mình.

Không nỗ lực giải thích gì, cũng không cầu xin tha, không biện giải.

Phương Hành chỉ nhìn chòng chọc vào lão, lửa giận khó đè nén được, nghiến răng nghiến lợi bỗng nhiên hắn đứng lên từ trong cốt lâu, đưa ra ba ngón tay từ từ lung lay, giọng nói dường như là nặn ra từ trong hàm răng, hung hăng nói:

- Lão thất phu, ngươi nhớ kỹ cho ta, ta không cần biết ngươi là truyền nhân Đại Thánh cái gì, đứng đầu cấm khu gì đó, ta chỉ muốn ngươi nhớ kỹ, ngày hôm nay ngươi bắn ta ba mũi tên, từng mũi đều muốn lấy mạng của ta, trong vòng một năm, nếu ta không trả lại ngươi mười mũi tên, con mẹ nó... ta chính là tôn tử của ngươi!

- Hửm?

Cách không đối mắt với lão giả, nhướn lông mày lên, có chút ngoài ý muốn, sau đó nộ khí trùng thiên.

Ông ta nói như vậy nhưng thật ra trái tim đã có ý rút lui. Sau một trận lăng nhục của Cửu U Thần Vương làm ông ta nhìn thấu thái độ cứng rắn của Thần tộc, biết mình hôm nay rất khó bắn chết được tiểu nhi kia. Hơn nữa bây giờ dù sao ông ta cách nơi đây quá xa, liên tục bắn ra ba mũi tên vượt qua nghìn vạn dặm vũ trụ cũng gần như là cực hạn của ông ta, nếu tiếp tục bắn ra mũi tên thứ tư thì sẽ không đạc được uy lực khủng bố như thế nữa. Lại có Cửu U Thần Vương chắn ở giữa dường như khiến ông ta không có cơ hội nữa nên nảy sinh ý rút lui, tìm cơ hội sau này.

Nhưng ông ta không ngờ tới vào lúc này Phương Hành không chỉ không sợ mình còn dám dọa dẫm nghênh đón lửa giận của mình!

- Ha ha, được, tộc ta đã lâu không xuất thế, thậm chí ngay cả một tiểu nhi cũng dám rít gào với ta, thôi, thôi, thôi, thù này như biển sâu cao ngất, nhiều lời cũng vô ích. Hôm nay lão phu lập thệ ở đây, trong thiên địa này ai dám ngăn ta báo thù, ta nhất định sẽ không lưu tình, thần cản ta giết thần, Phật cản ta thí Phật, không chỉ muốn giết ma đầu này còn muốn diệt thân hữu, hủy truyền thừa, vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên!

Những lời này hiển nhiên là vận dụng thần thông, ùng ùng truyền khắp nơi tuyên cáo với thiên hạ, độc ác khôn kể!

Xung quanh yên ắng, thật lâu không có tiếng động.

Ngay cả thiên kiêu Thần tộc cùng Áo Cổ Tiểu Thần Vương lúc này đều bị chấn động nói không lên lời, cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Đây có thể coi như là bị một nhân vật không thua gì cổ Thánh Nhân theo dõi...

Người bình thường sợ là đã bị hù chết rồi!

Nhưng Phương Hành lại tức giận trong lòng, càng ngày càng tức hơn rồi đột nhiên nhảy dựng lên, cầm một cái cung trong tay, lại chính là cung thần vung tay với mặt đất liền nhặt một cục đá trong tay, sau đó nhét vào trong túi da kéo chặt dây cung, trên cổ hằn gân xanh nhìn lão tu cách không nhìn tới, tức giận rống to:

- Ngày hôm nay trước hết ta trả lại cho ngươi mũi tên đầu tiên...

Khí thế hắn nói chuyện với đứng đầu cấm khu không cách nào so sánh được, hành động cũng càng khiến người ta kinh ngạc...

Một mũi tên này tại sao lại còn, chẳng lẽ cung mà hắn dùng còn có thể bắn ra bên ngoài nghìn vạn dặm hay sao?

Chỉ có điều mọi người có mặt đều nhanh

chóng hiểu dụng ý của hắn, sợ tới mất mật.

Phương Hàn bắn cung, cục đá vỡ nát hóa thành thần quang giống như sao rơi quét về một chỗ...

Ở đó chính là chỗ huyết diễm mà con trai của đứng đầu cấm khu bị Phương Hành xé nát rồi hóa thành, nhìn qua vẫn còn có dấu vết bị oan hồn thôi động, lúc này còn đang không ngừng giãy dụa, vô cùng oan độc kêu khóc, gào thét, không ngừng thúc giục cha mình báo thù cho mình. Mặc dù chỉ là một dấu vết nhỏ nhưng vào lúc này chắc chắn là đại biểu cho vết tích mà con trai của đứng đầu cấm khu để lại thế gian này, nhưng cung mà Phương Hành bắn ra bỗng nhiên đánh về phía huyết diễm đó...

Phụt!

Thần quang quét tới làm cho huyết diễm kia văng khắp nơi, tiếng kêu thê lương thảm thiết của oan hồn bên trong hỏa diễm, hoàn toàn tan biến...

- Ta... Ta phải giết ngươi...

Phía chân trời phương bắc mây đen tuôn ra, hành động này của Phương Hành làm tức giận người đứng đầu cấm khu, giận như điên, kinh thiên động địa.

Còn Phương Hành đang đón lấy vân phong

cuồng nộ ập tới thì cười ha ha:

- Lão thất phu, còn chín mũi tên nữa, ngươi nhớ kỹ cho ta!

Chương 1096: Đại ác nhân đệ nhất thiên hạ

Chuyện ám sát nhanh chóng truyền đi ầm ầm.

Từ đó cái danh đại ác nhân đệ nhất thiên hạ lại không có ai có thể tranh chấp với Phương Hành nữa.

Thật sự tuy thọ nguyên của hắn không lớn, thời gian tu hành cũng không dài nhưng chuyện đã làm lại nhiều lần vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người.

Thế gian không phải không có người phản bội đi theo tộc nhân, thậm chí số lượng còn rất nhiều. Hiện nay Thiên Nguyên ngoại trừ chín đại cấm khu cùng với Tịnh Thổ ra, nơi gót sắt mà Thần tộc đạp tới có mấy ai dám không hàng phục? Nhưng tuy là đi theo địch, tình huống cũng khác biệt, ma đầu kia vì mạng sống mà không tiếc khún núm cầu xin tha mạng mà sẽ sàng góp sức đã làm người ta thấy trơ trẽn, sau lại dâng pháp môn của Cổ Thánh lên, tức thì bị người ta không ngừng lăng nhục, cho là đó là hành vi tư địch với hắn, mà quá đáng hơn còn là thủ đoạn độc ác của hắn, sau khi biến hóa nhanh chóng bỗng nhiên hóa thành đồ tể.

Không sai, chính là đồ tể!

Do người đứng đầu cấm khu Bắc Hải Tù Tâm nhai lập thệ với Thiên Nguyên muốn giết Phương Hành, chuyện này đã truyền đi khắp nơi trong thiên hạ rồi.

- Có tu sĩ máu nóng của thiên hạ, thiếu chủ Bắc Hải Tù Tâm nhai cũng tham gia, ám sát kẻ phản bội ác tu Phương Hành, đáng tiếc là thất bại trong gang tấc, bị ma đầu tàn nhẫn chém giết. Từng nhóm người đều không một ai còn sống, máu tươi vẩy khắp nơi, máu nóng lướt qua đất sinh hồng liên, trời xanh âu sầu than khóc, mưa to như thác lũ liên tục mười ngày tắm máu của nghĩa sĩ cô phong bất tận. Chủ Bắc Hải Tù Tâm nhai vỗ án, thề với thiên địa: Phải trảm tên tặc này...

Một vài lão tu sĩ phụ trách ghi chép lại lịch sử của Thiên Nguyên, đã run rẩy ghi chép lại chuyện này.

Nhất thời không biết có bao nhiêu tiếng mắng nhằm vào Phương Hành.

Bắc Hải Tù Tâm nhai là tồn tại bậc nào?

Sau khi Thần tộc giáng xuống, thế gian có không biết bao nhiêu ẩn sĩ bị ép xuất sơn, thủ hộ mồi lửa của Thiên Nguyên, Tù Tâm nhai chính là một trong số đó.

Cũng là sau khi có cái tên cửu đại cấm khu, hậu nhân Bồng Mông của Tù Tâm nhai mới được thế gian biết tới, mà một chi tội nhân từ thời Đại Thánh Hậu Nghệ của thượng cổ đã bắt đầu có danh tiếng khó coi, bây giờ cũng bởi vì lấy danh thủ hội mồi lửa Thiên Nguyên mà dần dần có danh hiệp nghĩa, bắt đầu được tu sĩ Thiên Nguyên lưu lạc trên thế gian tôn sùng mà một trong chí tôn của Thiên Nguyên, người đứng đầu của cấm khu chắc chắn là chính nghĩa, còn ma đầu Phương Hành sẵn sàng góp sức cho Thần tộc đương nhiên là tà ác. Con của cấm khu bởi vì máu nóng trong chốc lát mà ám sát ma đầu sẵn sàng góp sức cho Thần tộc, kết quả là chịu khổ bị giết. Đây là bi kịch điển hình cỡ nào chữ, chỉ là ở trong quá trình này, cho tới bây giờ còn chưa có ai hoài nghi tới nội tình khác.

Dù sao, không có bất luận kẻ nào liên hệ giữa con của cấm khu cùng Thần tộc!

Mà đối với Phương Hành thì đó chính là một cục diện hết đường chối cãi!

May mắn, cho tới bây giờ hắn cũng không hề cãi lại, lười giải thích!

- Chúng ta không thể chỉ nghĩ tới trước mắt được, tương lai dù sao cũng phải suy nghĩ cho thanh danh của ngươi, cũng không thể làm cho thế nhân vẫn hiểu lầm ngươi được, chỉ là chuyện này thật khó dây dưa, chúng ta căn bản là không có biện pháp giải thích rõ được, nếu như tên con trai của đứng đầu cấm khu gì đó cấu kết với truyền nhân Minh tộc, đứng đầu cấm khu chắc chắn có đánh chết lão cũng không thừa nhận. Dù sao danh tiếng của Tù Tâm nhai bọn họ vẫn luôn xấu như thế, ngay cả Phù Dao cung chúng ta cùng chư thế gia của Trung Vực, thậm chí là Thánh Nhân đều chưa bao giờ muốn giao thiệp với bọn chúng. Hiện tại con trai của đứng đầu cấm khu chết trong tay ngươi, đối với danh tiếng của Tù Tâm nhai bọn họ lại càng ngày càng tốt, lão nhất định sẽ không thừa nhận con trai mình...

Nhưng Dao Trì tiểu công chúa lại bắt đầu lo lắng cho chuyện này.

Lúc đó tuy nàng bị thương nặng nhưng dù sao cũng không phải là vết thương trí mạng, thêm nữa có tu vi không tầm thường, lại có linh đan tương trợ, qua vài ngày đã điều dưỡng tốt. Mà đối với chuyện bị ám sát đó ngay cả Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng trong chốc lát không thể nhìn ra kẽ hở, nàng lại có quan điểm không khác Phương Hành lắm, cho rằng trong chuyện này chắc chắn có mờ ám. Nguyên nhân lại đơn giản, trong mắt của những môn phái đạo thống lớn như các nàng, Tù Tâm nhai vốn là một chỗ tà ác, giống như người hoàng thất nhìn thiên lao vậy, đi ra từ trong lao tù, có thể có thứ tốt gì chứ?

Dĩ nhiên, một nguyên nhân khác chính là nàng tín nhiệm Phương Hành vô điều kiện.

Tuy Phương Hành chỉ nói qua loa cho nàng một câu nhưng nàng ngay lập tức nói một hiểu một trăm, hiểu đại khái chuyện này.

Sau lại liên kết với các chi tiết lúc đó không khỏi càng nghĩ càng đồng ý với suy đoán của Phương Hành.

Xuất thân danh môn đại phái, đương nhiên là tương đối coi trọng thanh danh. Trước kia nàng tràn đầy phấn khởi muốn bảo vệ Phương Hành, nhưng sau khi trải qua chuyện ám sát cuối cùng cũng hiểu mình vẫn được bảo vệ tương đối khá. Vì vậy lại bắt đầu suy nghĩ thay Phương Hành tới những chuyện khác, vẫn luôn đau khổ suy nghĩ xem nên rửa sạch oan khuất cho Phương Hành như thế nào. Chỉ tiếc Phương Hành căn bản không lưu ý tới, một câu nói bảo nàng đi chơi chỗ khác...

- Vậy ngươi cứ để tất cả mọi người hiểu lầm ngươi như thế sao?

Dao Trì tiểu công chúa rất không phục, hằm hằm hét lên với Phương Hành.

- Không là tất cả mọi người!

Phương Hành tràn đầy lòng tin:

- Tối thiểu cũng có một con quạ đen, một tên quỷ oa tử, còn có một, ặc! Có mấy người đàn bà xinh đẹp sẽ không hiểu lầm ta, cho dù người khắp thiên hạ nói ta không tốt, bọn họ cũng sẽ không tin, ngươi cứ yên tâm đi...

Nói rồi lại trầm trầm cười, khinh thường nói:

- Còn như những người khác, bọn họ có tư cách gì bắt ta đi giải thích chứ?

Nghe xong lời nói của Phương Hành, Dao Trì tiểu công chúa cũng chỉ có thể vẻ mặt đau khổ nói:

- Không thể không thừa nhận, lúc ngươi mặt dày thật là đẹp trai!

...

...

Chuyện ám sát này cũng không phải không có lợi, tối thiểu hung danh của Phương Hành truyền ra ngoài, tất cả mọi người đã biết hung tính của hắn quá độ, thủ đoạn độc ác, sẽ không nhớ tới nửa phần tình duyên cá nước.

Hơn nữa tu vi của hắn bình thường đã tới tình trạng khiếp sợ, muốn tới ám sát hắn thì cũng phải chuẩn bị tốt chuyện phải chết. Cho nên tu sĩ thế gian hận hắn nhiều hơn, nhưng người dám ra tay động thủ lại ít đi, cho dù là trên đại lộ hành tẩu, những ánh mắt ẩn sau mây theo dõi cũng ít đi rất nhiều, dường như là người người lảng tránh...

Dĩ nhiên, cũng có một nguyên nhân quan trọng hơn đó chính là trong mắt rất nhiều người, Phương hành cũng đã là một người chết?

Người đứng đầu cấm khu của Tù Tâm nhai lập huyết thệ muốn tru diệt Phương Hành báo thù, bị một đại nhân vật như Thánh Nhân để mắt tới như vậy, tiểu ma đầu cho dù có Thần tộc che chở nhưng còn sống được mấy ngày chứ? Có thể sau một hơi thở liền bị một thanh thần tiễn bay tới từ chân trời lấy mạng rồi!

Hơn nữa trải qua việc này, Cửu U Thần Vương cũng chú ý tới đoàn bọn họ, quãng đường còn lại an toàn đi nhiều. Còn Phương Hành quả thực để ý tới uy hiếp của người đứng đầu cấm khu của Tù Tâm nhai. Dù sao loại thần tiễn có thể uy hiếp tới tính mạng này xác thực khiến người ta sợ hãi, vì vậy trên quãng đường còn lại đã dứt khoát coi cốt lâu như khiển liễn, dứt khoát ngự cốt lâu mà bay, uy phong bát diện!

Chuyện ám sát đó ảnh hưởng duy nhất tạo thành cho hắn chính là hủy đi ma thân của hắn. Thế nhân đều biết hắn một mạng hai thân, giống nhau như đúc, huyền ảo cực kỳ, sợ là tương đương với việc hủy diệt một nửa tu vi của hắn. Ở trước mặt truyền nhân Thái Uyên của Minh tộc cùng thần tử Song Sinh của Dạ tộc, Phương Hành cũng tự nhận việc này, cảm khái mũi tên kia đã bắn rụng một nửa thực lực của mình, cũng làm cho hai người kia khinh thường không ít. Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng vô cùng lo lắng, không biết tổn thất một nửa thực lực rồi Phương hành còn có thể gánh được phần trọng trách đó hay không.

Chỉ có lúc Dao Trì tiểu công chúa qua đây hỏi, Phương hành mới nói thật:

- Thần hồn của ta đồng nguyên cùng loại, một thân hai mệnh, ma thân bị hủy, chỉ cần vẫn còn thần hồn thì vẫn có thể tẩm bổ ra thêm, không cần tới thời gian một tháng là lại như ban đầu rồi, sẽ được như ban đầu nhưng đáng tiếc cho viên xá lợi này, bị mũi tên kia bắn thủng, văn phù cùng đạo uẩn ở bên trong đều bị hủy, từ nay về sau không có cách nào luyện làm thân thể để dùng nữa!

Dao Trì tiểu công chúa kinh hãi:

- Vậy ngươi còn xá lợi nào khác không?

Vẻ mặt Phương Hành đau khổ trả lời:

- Vật kia mất một viên là mất hẳn, ta còn lại cũng không nhiều lắm.

Dao Trì tiểu công chúa lo lắng hắn không vui, kéo tay hắn an ủi:

- Còn lại thì cẩn thận sử dụng... ngươi còn lại bao nhiêu?

Phương Hành thở thật dài một cái:

- Chỉ còn lại có chín nghìn viên...

- Ta... con bà nó!

Dao Trì tiểu công chúa ngẩn ngơ, sau đó đánh một quyền tới.

...

...

Khi đám Phương Hành chạy tới Thần Châu Bắc Vực, trở lại chốn cũ lại phát hiện tất cả đều đã không giống ngày xưa nữa. Phong Thiện sơn nguy nga vẫn cao vút ẩn trong mây, trấn định Thần Châu Bắc Vực, chỉ tiếc ở trên Phong Thiện sơn cũng đã xây lên một tòa cung điện cổ quái màu đen, mái cong hình cung, đỉnh nhọn trụ lớn, đặt ở trên ngọn núi cao nhất của Phong Thiện sơn, thoạt nhìn như đang trấn trụ khí vận của Thiên Nguyên. Tòa đại điện này chính là do Cửu U Thần Vương ra lệnh cho mấy vạn thần tướng tới, trong thời gian ngắn ngủi hơn tháng đã tạo dựng lên – Thần Tiêu đại điện.

Uy chấn thiên hạ, phách tuyệt thần tiêu!

Thần Tiêu đại điện chính là một loại tương tự với hành cung tại Thiên Nguyên của Thần Chủ.

Phương Hành cùng chư sứ giả của các Thần Vương khác đều đã tới Thần Tiêu cung, chính là vì yết kiến Thần Chủ.

Đối với việc yết kiến này, chư Thần Vương đã sớm chuẩn bị đủ, vẫn có người suy đoán lần này Thần Chủ thậm chí có khả năng dùng chân thân giáng tới Thần Tiêu cung, vì lần này ông ta triệu kiến chư thiên kiêu tiểu bối cẩu ba nghìn Thần tộc tới ban thưởng thần thông tăng cường tu vi, mà sau đám thần tướng này sẽ là lực lượng chủ lực trong đám đồng lứa, phái ra ngoài tìm kiếm đạo tạng thần bí nhất cho ông ta, Phong Thần bảng!

- Vào bên trong điện đi thôi, hiện nay các cao thủ nhân tộc, thiên kiêu của Thiên Nguyên sẵn sàng góp sức cho Thần tộc đều đã vào điện rồi!

Đứng ở chân Phong Thiện sơn, từ xa nhìn Thần Tiêu cung hắc sắc như ẩn như hiện trên núi, truyền nhân Minh tộc thấp giọng nói.

Liếc mấy người khác một cái rồi muốn ngự không mà lên, nhìn lại đã thấy Phương Hành vẫn còn ở chân núi, vẫn chưa lên đường.

- Trên đường chúng ta bởi vì chuyện của ngươi nên đã trì hoãn thời gian không ngắn, Thông Thiên thần tướng còn không nhanh lên chút hay sao?

Truyền nhân Minh tộc không vui, lạnh giọng nói một câu.

- Các người đi trước đi, ta tự đi bộ lên núi!

Phương Hành nhàn nhạt trả lời, giương mắt nhìn đường núi gập ghềnh.

- Ngươi...

Truyền nhân Minh tộc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong Phong Thiện sơn cao vút trong mây, sơn đạo vòng quanh đi lên không biết sâu xa bao nhiêu, cho dù bằng vào thực lực của bọn họ, đi bộ lên núi cũng không biết sẽ tốn bao nhiêu thời gian nên không khỏi nhíu mày, cảm thấy Phương Hành không thể nói lý. Chỉ có điều từ sau việc ám sát, gã đã có khoảng cách với Phương Hành, thâm cừu đại hận cũng chỉ tự giấu trong tim, cho nên cũng không muốn nhiều lời, chỉ tùy tiện khoát tay chặn lại cho hắn tự đi, mình thì phi thân lên đạp tường vân bay lên đỉnh núi.

- Vì sao phải đi lên?

Dao Trì tiểu công chúa ở lại bên người Phương hành, cùng hắn đạp thềm đá kề vai mà đi, có chút hiếu kỳ hỏi.

- Trên thạch giai này hẳn là còn có vài mộ phần, thuận tiện lên bái một lượt!

Phương Hành nhẹ giọng trả lời, ngẩng đầu nhìn núi, ánh mắt sâu xa.

Chương 1096: Gặp cố nhân

Trên thềm đá lên núi cũng không có mộ phần, chỉ là vì một vài cố nhân đã từng chết ở đây mà thôi.

Phương Hành cũng không bái, chắp tay sau lưng ngẩng đầu. Đều nói người chết là lớn nhưng khí độ này của hắn còn lớn hơn cả người chết, chỉ là bước chân có phần chậm chạp. Mỗi khi qua một chỗ đều thoáng nghỉ chân, sau đó nhìn về một nơi không có vật gì, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn một chút rồi đi liền. Dao Trì tiểu công chúa tò mò đi theo bên cạnh hắn, trong bụng lại trầm mặc suy nghĩ. Tổng cộng hắn đi qua mười chỗ, có nhiều chỗ dừng lâu chút, có nhiều chỗ dừng hơi ngắn. Thời gian dừng lại ở nơi thứ tám là dài nhất, cuối cùng thì trực tiếp leo lên đỉnh Phong Thiện sơn. Nơi đó rõ ràng có một sân rộng có văn lộ phong cách cổ xưa, dấu vết còn chưa mờ dường như đã từng phát sinh gì đó.

- Nếu có cơ hội ta lại muốn hỏi các ngươi, sau khi chết có hối hận hay không...

Hắn đứng ở đỉnh núi nhìn xuống dưới, sau một hồi lâu trầm mặc thì nhẹ lẩm bẩm một câu.

- Trước đây ta cũng nghe nói chuyện của ngươi trên Phong Thiện sơn, ta cảm thấy được nha...

Dao Trì tiểu công chúa thận trọng xông tới, nhìn dáng vẻ như là muốn an ủi hắn hai câu.

Phương Hành lại liếc mắt nhìn nàng:

- Mắc mớ gì tới ngươi?

Nói rồi tay áo rung lên xoay người đi về phía Thần Tiêu đại điện cách đó không xa, dáng vẻ cực kỳ giận dữ.

Dao Trì tiểu công chúa ngẩn ngơ, nhất thời nghiến răng nghiến lợi nhìn, nắm quả đấm nhỏ đuổi sát phía sau. Phương Hành cũng cười ha ha một tiếng, bước nhanh về phía Thần Tiêu đại điện. Hai người này cãi nhau nhưng lại làm bên ngoài Thần Tiêu đại điện đang yên tĩnh trở lên có thêm mấy phần sức sống. Chỉ có điều khi đang muốn xông vào Thần Tiêu đại điện thì có mấy lão giả mặc khôi bào đi ra, ánh mắt không âm không dương nhìn hai người bọn họ, ánh mắt kia một màu xám trắng, tỏa ra tử khí người sống không thể có.

- Nhìn cái gì thế, không thấy người ta cãi nhau bao giờ à?

Phương Hành cùng Dao Trì tiểu công chúa đều bị mấy người này làm hoảng sợ, trợn mắt nhìn lại.

- Trước Thần Tiêu điện há lại cho các ngươi hồ đồ?

Lão giả mặc áo bào xám đều tựa như bị làm giậc mình! Khi còn chưa kịp trả lời, ở phía sau bọn họ đã có người quát lên, Phương Hành xuyên qua khe hở giữa mấy lão giả mặc áo bào xám lại phát hiện ra một nữ tử thân thể như ngọc, mặc váy lụa mỏng xanh biếc trên người, thân cao mảnh khảnh, trên đầu cài một csi trâm màu đồng, cả người đều mang ngạo ý nhàn nhạt, ánh mắt nhàn nhạt nhìn qua.

- Hửm?

Phương Hành và Dao trì tiểu công chúa nhìn thấy cô gái này thì đồng thời khẽ run, chân mày cau lại.

Nàng kia vẻ mặt nhàn nhạt cười, dáng người nhẹ nhàng đứng tại chỗ khẽ hất hàm, dường như đang chờ hai người bọn họ mở miệng.

Dao Trì tiểu công chúa nhìn thấy nàng kia thì chân mày nhíu chặt, sự bất mãn sâu sắc lóe lên trong đáy mắt.

Phương Hành cũng nhíu chặt mày nhìn nàng kia nửa ngày rồi mới thở dài một hơi.

- Nhìn khá quen, nàng ta là ai vậy?

Nữ tử mặc thúy y có chút tự đắc, đang chờ Phương Hành và Dao Trì tiểu công chúa mở miệng, chỉ có điều thế nào cũng không ngờ tới ma đầu kia vừa mở miệng lại hỏi một câu như vậy. Nhất thời khí sắc phát xanh, dường như chuyện Phương Hành không nhận ra nàng ta làm nàng ta rất phẫn nộ, nhưng Dao Trì tiểu công chúa lại bình tĩnh nhìn nàng ta vài cái, lạnh lùng nói:

- Thân phận của vị này không bình thường đâu, chính là thần nữ của Trưởng Tông gia, một rong bát đại gia của Thần Châu, Trưởng Tôn Thanh Lưu đại tiểu thư, không biết tại sao nàng ta lại xuất hiện ở đây...

- Trưởng Tôn Thanh Lưu?

Vẻ mặt của Phương Hành hơi đông lại một cái, sau đó lắc đầu nói:

- Vẫn không nhớ ra!

Sắc mặt của Trưởng Tôn Thanh Lưu đã vô cùng khó coi, dứt khoát không để ý tới Phương Hành, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Dao Trì tiểu công chúa, lạnh lùng nói:

- Dao Trì tiểu công chúa có thể tới được Thần Tiêu cung, Trưởng Tôn gia ta vì sao không thể tới chứ? Ha ha, Tiêu Thanh muội muội, thật không ngờ, nghe nói Phù Dao cung ngươi đã đi tới Tịnh Thổ cả rồi, giơ đại kỳ lên ý đồ tử chiến tới cùng với Thần tộc, ngươi lại thật thông minh, âm thầm lẻn đi đầu phục, hoặc là... ngươi đang gả cho gà theo gà, gả cho chó theo chó hả?

- Ngươi ... ngươi mới là chó đó...

Tính khí của Dao Trì tiểu công chúa không tốt, nhưng cũng không phải người đầu răng miệng ly, trong chốc lát bị nói như vậy nhưng lại lắp bắp không phản bác được.

- Đàn bà thúi, quay lại!

Phương Hành bỗng nhiên la lên một câu, làm tiểu công chúa và Trưởng Tôn Thanh Lưu đều hoảng sợ.

Phương Hành lại trừng Dao Trì tiểu công chúa một cái:

- Cãi nhau ầm ĩ thế làm gì, về sau làm sao là người của Phương gia được?

Lúc đầu Dao Trì tiểu công chúa đầy mặt là sự ủy khuất nhưng lúc này vẻ mặt lại trở nên cực kỳ đặc sắc.

Trưởng Tôn Thanh Lưu cũng như thế, ngẩn ngơ, còn chưa nói lên lời, Phương Hành cũng đã dắt tay của Dao Trì tiểu công chúa đi vào trong đại điện. Lúc đi qua người của Trưởng Tôn Thanh Lưu đột nhiên nghiêng đầu qua ngửi một cái, cười hì hì nói:

- Thật là thơm...

Trưởng Tôn Thanh Lưu hoảng sợ lui về phía sau một bước, vẻ mặt nghi hoặc mơ hồ.

Qua một lát vẻ mặt mới đột nhiên trở nên ảo não, suy nghĩ rõ ràng ý trong lời nói của Phương Hành.

Mình mới rồi nói Dao Trì tiểu công chúa gả cho chó thì theo chó là đang âm thầm mắng tiểu ma đầu kia vài câu, lại không ngờ ma đầu kia lại lập tức ngửi ngửi người mình, còn nói mình thơm quá, chẳng phải là đang loạn mắng mình là thứ gì đó hay sao?*

*Ý Phương Hành chỉ Thanh Lưu là *ứt

Nhưng Dao Trì tiểu công chúa lại đè vai của Phương Hành xuống, bất mãn nói:

- Ngươi ngửi nàng ta làm cái gì hả?

Phương Hành không chút khách khí bóp lại:

- Ngươi cãi nhau ầm ĩ không thắng còn bắt đầu chân chó đấy hả...

Bên trong đại điện, bầu không khí nghiêm túc nên làm trò cãi lộn của mấy người bọn họ có vẻ hết sức cổ quái. Sau khi vào trong đại điện, Phương Hành nhướn mắt nhìn thẳng lên thì không khỏi hơi ngẩn người một chút, trong đại điện này xây dựng cực kỳ uy vũ, cao chín mươi chín trượng, rộng chín mươi chín trượng, cho nên ngay cả sinh lực hóa hình người như Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng có thể tự do ra vào. Phần cuối đại điện cũng không có vương tọa, có một pho tượng màu đen dựng thẳng, cao chín trượng chín, cũng không biết là do chất liệu gì tạc tành làm cho người ta có cảm giác sức sống bừng bừng.

Mà ở hai bên đại điện lần lượt trung bày một hàng bồ đoàn, đã có đầy người ngồi đó đó, đủ loại sinh linh, không dưới một trăm, lấy sinh linh Thần tộc làm chủ, ở giữa có đủ cả tu sĩ nhân tộc. Lúc này vô số ánh mắt đều nhìn về phía Phương Hành cùng với Dao Trì tiểu công chúa bị hắn kéo vào trong đại điện. Có lạnh lùng chế giễu, có khinh bỉ, có hiếu kỳ, cũng có vài ánh mắt xen lẫn rất nhiều sự khiếp sợ.

Ngược lại thì mọi người đã tề tụ đông đủ, quanh đấy không còn nhiều vị trí trống, Phương Hành đã tới chậm rồi.

- Dùng ánh mắt như vậy nhìn tiểu tức phụ của ta là muốn làm cái gì?

Phương Hành đẩy Dao Trì tiểu công chúa về phía sau một cái, đầy mặt là sự cảnh giác trừng những ánh mắt kia.

Trong chốc lát, những người có mặt lại dở khóc dở cười, ai thèm nhìn vợ ngươi chứ?

Tuy mỹ danh của Dao Trì tiểu công chúa truyền khắp thiên hạ nhưng lúc này chư tu lại quan tâm tới ngươi hơn đó...

Phương Hành cũng không biết là cố ý bới móc hay là càn quấy, trừng mọi người một cái sau đó liền nhìn thấy một chỗ bồ đoàn còn trống, đĩnh đạc đi tới. Không ngờ còn chưa ngồi xuống, bên người đã vang lên một tiếng quát lạnh:

- Đây không phải chỗ ngươi nên ngồi!

Phương Hành nhìn theo tiếng nói, là một sinh linh Thần tộc người mặc cổ bào, hiện đang hình người nhưng đầu lại có hai sừng, phía sau có đuôi như rắn, ánh mắt lạnh lùng nhìn tới, không hề che giấu sự khinh bỉ cùng coi thường trong ánh mắt. Trong lòng hắn lập tức nở nụ cười gằn, bàn tay khẽ nhúc nhích muốn tiện tay đánh một cái tát qua, trong khoảng thời gian mình đang bực mình chỉ sợ không có ai để mình giải tỏa. Không ngờ tới vừa muốn giơ tay lên, ở phía đối diện lại vang lên một giọng nói trong trẻo:

- Phương Hành đạo hữu, ở đây có dành lại vị trí cho ngươi, qua đây ngồi đi!

Giọng nói này rất bình tĩnh, nhưng Phương Hành vừa nghe xong thì nhướng mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang.

Chỗ giọng nói kia truyền tới trước sau có rất nhiều người đang ngồi, đều không ngoại lệ là tu sĩ nhân tộc. Ở trong đám đó có không ít người nhìn quen mắt, hiển nhiên là hạng người lúc trước từng đánh với hắn, có rất nhiều người trước tới giờ không hề nghĩ tới sẽ xuất hiện ở đây. Truyền nhân Hung Đạo của Tiểu Tiên Giới cũng ngồi ở đó, chỉ có điều hấp dẫn ánh mắt của Phương Hành hơn là một vị ngồi bên dưới truyền nhân của Tiểu Tiên giới. Hắn đang lẳng lặng nhìn, chính là một ánh mắt thiện ý trong số không nhiều ánh mắt trong đại điện này...

Nhìn thấy y, Phương Hành cũng liền quên đi chuyện muốn tìm sinh linh Thần tộc gây phiền phức, xoay người đi về phía y.

- Ngươi... tại sao ngươi lại ở đây?

Lúc Dao Trì tiểu công chúa thấy được người này thì cũng ngẩn ngơ, vẻ mặt có vẻ vô cùng khiếp sợ.

Nếu nói là thấy được Trưởng Tôn Thanh Lưu của một trong bát đại gia Thần Châu Trung vực ở đây, ánh mắt của nàng chỉ là hơi có vẻ ngoài ý muốn. Nhưng khi nhìn thấy người này thì thật sự là vô cùng khiếp sợ, khuôn mặt khó có thể tin, cực kỳ cổ quái.

Dao Trì tiểu công chúa khó nén được sự khiếp sợ trong lòng, thốt lên, Phương Hành cũng không nói lời nào.

Hắn đi thẳng tới trước mặt người này, vẫn trầm mặc, chỉ nhìn chằm chằm vào y...

- Từ sau khi nghe được tin tức của ngươi, ta liền luôn chờ ngươi tới đây!

Người nọ cũng đứng lên, thân thể như ngọc, mặt mày vô tư, thanh sam bay bay, có vẻ phong thần tuấn lãng.

- Người này là ai vậy?

Sau khi trầm mặc một hồi lâu, Phương Hành rốt cục cũng mở miệng, trên mặt xuất hiện nụ cười hỏi Dao Trì tiểu công chúa ở sau lưng.

- Chuyện này...

Người mặt sắt không ngờ Phương Hành lại hỏi lời này, hơi chậm lại rồi nở nụ cười gượng.

Còn Dao Trì tiểu công chúa thì cân nhắc từng chữ, nhẹ nhàng mở miệng:

- Hắn tên là Triệu Hồng Anh, chính là trưởng tử của Triệu gia, cổ thế gia Thần Châu Trung Vực, từ thuở nhỏ liền thể hiện thiên tư hơn người, một thân tu vi sâu không lường được, từng cùng được xưng là tứ đại công tử Thần Châu Trung Vực cùng với Thiếu Tư Đồ Phù Dao cung, thần tử Viên Bất Ngũ của Viên gia, thủ đồ Ly Hận công tử của Ly Hận Thiên. Từng phụng mệnh Thánh Nhân trấn thủ ở Ma Uyên mười năm, là môn đồ của Thánh Nhân...

Nghe Dao Trì tiểu công chúa liệt kê từng chuyện mình đã trải qua, người mặt sắt, hoặc nói là Triệu Hồng Anh cũng thấp giọng cười gượng, không mở miệng.

Còn sắc mặt của Phương Hành cũng trở nên cực kỳ cổ quái.

Trong đại điện này hắn nhìn thấy được rất nhiều người khiến người ta không tưởng được, bao gồm cả Trưởng Tôn Thanh Lưu cũng là như thế.

Chỉ là cho dù có bao nhiêu, người trước mắt này mới làm cho hắn không tưởng tượng được nhất.

Thời gian dường như bị kéo dài, ánh mắt của hai người bọn họ đối diện nhau, đều có hàm ý phức tạp khó tả.

Chỉ có điều trên thực tế cũng mới qua thời gian một hai hơi thở, Phương Hành đã nở nụ cười hì hì tự tay vỗ vỗ bả vai của Triệu Hồng Anh, cười nói:

- Không ngờ tới ngươi cũng ở đây, thật là làm cho ta có phần ngoài ý muốn, đầu quân cho Thần tộc từ lúc nào thế?

Nói rồi ánh mắt quét một vòng bốn phía:

- Muội muội ngươi đâu rồi?

Chương 1097: Liên minh khốn kiếp

- Muội muội ta ta cũng đã lâu chưa gặp nàng rồi.

Thái độ của Phương Hành thay đổi lớn làm nét mặt của Triệu Hồng Anh buồn bã, trầm mặc một lát mới cười khổ một tiếng trả lời. Phương Hành lại có vẻ nhiệt tình, lập tức nhún vai ngồi lên bồ đoàn bên cạnh y. Dao Trì tiểu công chúa thấy thế cũng cực kỳ thông minh ngậm miệng lại, thân hình nghiêng đi ngồi bên cạnh Phương Hành. Mặc dù đối với sự xuất hiện của Triệu Hồng Anh ở đây vừa có thỏa mãn lại vừa có bất mãn, nhưng biết Phương Hành làm như vậy tất có nguyên nhân, liền vô cùng thông minh giữ vững sự trầm mặc, chỉ ngồi một bên yên lặng theo dõi kỳ biến mà thôi.

- Ha ha, Phương đạo hữu lễ độ, tại hạ là Đạo Ngũ của Ly Hỏa cung!

- Tiểu đệ là Lý Tranh của Càn Nguyên sơn.

Phương Hành vừa mới ngồi xuống lại có thêm mấy người mặt mỉm cười, thậm chí là ý lấy lòng, mỉm cười hành lễ.

Những người này đều không ngoại lệ, đều là tu sĩ Thiên Nguyên, có nhân tộc, cũng có yêu tộc, hơn nữa ngồi đàng hoàng cùng với đám truyền nhân Tiểu Tiên giới Hung Đạo và Tiết Lệnh Đồ. Trong đại điện này, tu sĩ Thiên Nguyên có không dưới ba mươi người, thọ nguyên cũng không lớn, thuộc về tuấn kiệt trẻ tuổi, tu vi cũng có mạnh có yếu, trong đó có rất nhiều tuấn tài một phương, môn đồ của Thánh Nhân từng nổi danh khắp thiên hạ, không biết từ lúc nào đã sẵn sàng góp sức cho Thần tộc rồi. Lúc này tụ tập trong Thần Tiêu cung chờ yết kiến Thần Chủ.

- Xem ra ta lại không phải một người duy nhất.

Nét mặt Phương Hành ôn hòa đáp lại từng người, âm thầm nhìn thoáng qua chỗ Áo Cổ Tiểu Thần Vương.

Từ trong mắt của con rắn mối ngân sắc kia hắn cũng nhìn thấu sự suy tư trong lòng đối phương.

Sự thực có phần vượt ra khỏi sự khống chế của bọn họ, trước đây bọn họ đã biết đại sự của Thần Chủ muốn làm được cần có thiên kiêu của nhân tộc tương trợ. Lúc đó còn tưởng rằng sau khi Phương Hành sẵn sàng góp sức cho Thần tộc thì sẽ trở thành ứng cử viên duy nhất cho chuyện này, nhất định sẽ được Thần Chủ lựa chọn. Nhưng lúc này mới hiểu ra, uy nghiêm của Thần tộc quả nhiên không phải chuyện đùa, tu sĩ thiên kiêu của Thiên Nguyên cũng không ngờ lại không cứng rắn tới mức này. Chẳng biết từ lúc nào, Thần tộc đã quy tụ được một nhóm thiên kiêu của nhân tộc khổng lồ như vậy, làm Phương Hành đặc biệt yếu thế hơn rồi.

- Nghe nói Tù Tâm nhai chủ đã chỉ lên trời lập thệ nhất định phải giết được ngươi, Phương thế huynh có thể bình yên vô sự đi tới Phong Thiện sơn lại khiến người ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn đấy, ha ha, chúng ta đều luôn đố nhau xem chừng nào ngươi sẽ bị một mũi tên bắn chết cơ!

Trưởng Tôn Thanh Lưu cũng theo qua, cười dài ngồi xuống, giọng chê cười

- Lão nhân kia?

Phương Hành nghe xong lại hơi ngẩn ra, sau đó cắn răng cười nhạt:

- Sớm muộn gì ta cũng sẽ giết chết lão!

Một câu nói làm mọi người xung quanh nghe được đều hơi ngẩn ra, có cảm giác dở khóc dở cười. Truyền thừa thần tiễn thuật của Hậu Nghệ Đại Thánh của người đứng đầu cấm khu, tuy uy lực của nó kém xa so với Hậu Nghệ Đại Thánh thái cổ nhưng cũng không thể khinh thường. Người đứng đầu cấm khu đó là truyền thuyết đáng sợ bậc nào? Trước đây, luận tu vi, người đứng đầu cấm khu không thể so với cửu Thánh, luận thế lực so ra kém cổ thế gia của Trung Vực, hơn nữa còn là tội tộc, không muốn người khác biết. Nhưng sau khi Thần tộc giáng xuống, Thánh Nhân mất tích, thế gia bị hủy diệt, mạch truyền nhân này bởi vì che chở một nhóm mồi lửa Thiên Nguyên, thậm chí ngay cả sinh linh Thần tộc cũng không dám dễ dàng xâm phạm vào biên giới của bọn họ, danh tiếng sắp như mặt trời ban trưa rồi.

Đứng đầu cấm khu của Tù Tâm Nhai càng là tồn tại tối cường chí cao vô thượng hiện tại trong lòng tu sĩ Thiên Nguyên.

Đối mặt với tồn tại có thực lực cao tuyệt bậc đó, ma đầu kia lại thuận miệng nói một câu muốn “giết chết lão”?

Vừa nghe qua, chuyện này hoang đường, buồn cười giống như con cóc nói muôn thôn thiên vậy.

- Phương thế huynh thủ đoạn độc ác, trực tiếp giết thiếu chủ của Tù Tâm Nhai, phần danh trạng này lại là sự thực, chúng ta kém xa ngươi, ha ha, có một câu nói tại hạ không biết có nên nói hay không.

Một nam tử ngồi ở bên cạnh Trưởng Tôn Thanh Lưu, thân mặc áo bào màu trắng cười nhạt, nhìn Phương Hành:

- Chúng ta đều là tội huyết của Thiên Nguyên, tuy được nhận thiên ân sẵn sàng góp sức cho Thần tộc nhưng căn cơ nông cạn, không thể đặc chân, lần này bọn ta thương nghị muốn ngầm kết minh, để Hung Đạo sư huynh của Tiểu Tiên Giới làm chủ, phụng Hồng Anh thần tướng, Thanh Lưu Tiên Tử làm trưởng để tương trợ lẫn nhau, làm việc cho Thần Chủ để có thể vững chắc đặt chân trong Thần tộc, Phương thế huynh nghĩ như thế nào?

Nghe xong câu nói này của y, truyền nhân của Tiểu Tiên giới cùng Triệu Hồng Anh đều nhìn lại, vẻ mặt vô cùng chờ mong.

Đối với việc bọn họ đã liên minh, Phương Hành lại không ngoài dự liệu, chỉ là không ngờ bọn họ lại muốn lôi kéo mình.

Chỉ có điều nghĩ lại, bằng vào bản lĩnh của mình, Thần Vương còn có thể để ý, huống chi là đám tạp nham này?

- Ha ha, liên minh của các ngươi tên là gì? Liên minh khốn kiếp sao?

Phương Hành cười lớn nhìn bọn họ, lời vừa ra khỏi miệng liền chọc giận vô số người xung quanh, sắc mặt vừa xấu hổ vừa tức giận.

- Bàn về khốn kiếp, Phương thế huynh trước đã hiến, thủ đoạn độc ác tàn sát ở phía sau, chúng ta không dám nhận!

Có một vài người tính khí không tốt đã không nhịn được mà mở miệng khuyên bảo.

Gia nhập vào Thần tộc đương nhiên không phải là chuyện vẻ vang gì, nhưng với những chuyện mà Phương Hành đã làm mà còn đi cười nhạo người khác thì còn khốn nạn hơn tám phần rồi. Dù sao ở trong lòng, những người này vẫn cảm thấy mình so với Phương Hành thì mạnh hơn chút.

Chúng ta lại không hiến pháp môn của Cổ Thánh cho Thần tộc, cũng không chém giết nghĩa sĩ máu nóng!

- Ha ha, ngươi cũng không cần phải khen ta, đại gia ta làm rất tốt!

Phương Hành cười thật thấp, thái độ bễ nghễ, đáy mắt tràn đầy sự trào phúng, nhưng tuyệt không có ý cười.

- Xem ra Phương đạo hữu không muốn kết giao với bọn ta?

Trưởng Tôn Thanh Lưu lạnh giọng cười, đáy mắt đều là sự khinh thường.

- Dĩ nhiên, hiện tại chính là lúc lập công, nhỡ các người kéo tay kéo chân ta thì làm sao bây giờ?

Lời này của Phương Hành có phần khoác mà không biết ngượng, lại làm chư tu quanh đây sắc mặt đều không vui, thậm chí là tức giận.

Dưới cái nhìn của bọn họ, rõ ràng Phương Hành tự kiêu tự cuồng, không nhìn trúng bọn họ. Còn đối với Phương Hành thì đáy lòng đã suy nghĩ tỉ mỉ rồi, hắn đã làm quá nhiều chuyện lớn, không được phép có chút sai lầm nào, lừa sinh linh Thần tộc thì được, nhưng đi lại quá gần với đám người đã từng là tu sĩ Thiên Nguyên này sẽ dễ lộ ra chân tướng. Đơn giản là cuồng vọng tột cùng mặc cho bọn chúng không ai có thể nghi ngờ được mình. Một nguyên nhân khác chính là Phương Hành quả thực không thích những người này thật, lười ứng phó!

- Vậy chỉ hy vọng Phương đạo hữu tự giải quyết cho tốt!

Những nhiệt tình cùng thiện ý ở xung quanh biến mất vô tung, bầu không khí có vẻ lạnh nhạt đi rất nhiều, không ai quan tâm tới hắn nữa.

Ngay cả truyền nhân Tiểu Tiên Giới cùng Triệu Hồng Anh cũng thất vọng khó có thể che giấu được.

Chỉ có điều hai người bọn họ cũng không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng quay người đi.

Nhưng người đang đàng hoàng ngồi ở phía sau Hung Đạo là Tiết Lệnh Đồ lại bất động thanh sắc nhìn Phương hành một cái. Người bên ngoài nhìn không ra nhưng Phương Hành lại từ trong mắt y phát hiện ra ý tứ đặc thù, dường như muốn khuyên Phương Hành bằng lòng với yêu cầu của những người đó vậy.

Đang lúc suy tư, lại có một luồng thần niệm lặng yên truyền tới:

- Chuyện đại sự của Thần Chủ dường như không cần dùng tới nhiều tu sĩ nhân tộc như vậy, nhưng nếu không muốn dùng bọn họ, cũng sẽ không đặc biệt gọi những người này tới yết kiến, ta đoán đại khái Thần Đình muốn từ trong đám này chọn ra một vị hoặc mấy vị cùng làm chuyện đại sự, Phương Hành huynh đệ, ngươi có chắc chắn thắng được những người này không?

Phương Hành lơ đãng nhìn Áo Cổ Tiểu Thần Vương một cái, gật đầu.

Hắn cũng phát hiện ra vấn đề này, đám thiên kiêu nhân tộc đó thực lực tốt xấu lẫn lộn, cường giả như Triệu Hồng Anh, Trưởng Tôn Thanh Lưu, trên thực lực chỉ sợ cũng kém xa so với thiên kiêu của Thần tộc. Đối với chuyện tìm món dị bảo đó, những người này kỳ thực không có đất dụng võ. Thần Đình gọi nhiều người như vậy tới yết kiến chỉ có thể nói là muốn chọn người ưu tú nhất để dùng, không thể thiếu một phen long tranh hổ đấu.

Đối với chuyện này, Phương Hành cũng không thèm để ý. Hiện nay hắn đã sớm khác xưa rồi, những người này đã không cùng một cảnh giới với hắn nữa.

- Thần Chủ tới, chư tử triều bái!

Cũng đúng lúc này đột nhiên trong đại điện có một vị lão giả mặc khôi bào kéo dài thanh âm bén nhọn, cao giọng hô lên.

Lúc đầu trong đại sảnh hò hét có vẻ loạn lên nhưng bỗng nhiên trở nên vô cùng yên lặng. Tất cả thiên kiêu của Thần tộc, yêu tộc, nhân tộc đều yên tĩnh lại, dưới cái nhìn soi mói của lão giả khôi bào thì nghiêm nghị đứng dậy. Những thiên kiêu của Thần tộc rõ ràng biết rõ những nghi thức này, sau khi đứng dậy thì liền chỉnh lý y quan, sau đó khom người với tượng đá hắc sắc lạy một lạy, cúi đầu bái hai cái, cẩn thận tỉ mỉ.

Những tu sĩ của nhân tộc khác nhìn thấy vậy cũng bắt chước theo, theo lệ hành lễ.

- Cung nghênh Thần Chủ giáng lâm!

Lão giả khôi bào cầm phất trần trong tay, trên không trung phất tay áo hai cái, sau đó cũng quỳ xuống đất dập đầu vào không trung.

Ầm!

Trong hư không bên ngoài điện chợt lại vang lên một đợt sấm sét, tiếng đó dường như còn khủng bố hơn cả lôi kiếp. Lôi hải vô tận hầu như che khuất không trung, sau đó ở trong lôi kiếp này có một tia linh quang từ cửu thiên như bay phi xuống, từ xa vọt vào trong cung điện hắc sắc này, chui thẳng vào cái trán của tượng đá màu đen. Cũng trong một chốc này, tượng đá màu đen kia bỗng nhiên nhiều thêm một cảm giác không nói rõ được cũng khó mà tả rõ, thật giống như nó bỗng nhiên sống lại, trở thành một tồn tại sống sờ sờ, có thể nghe được tiếng khí huyết lưu thông.

- Bái kiến Uy Đức vô thượng, hùng bá thiên hạ, chúa tể các vị thần!

Tất cả thiên kiêu của Thần tộc lúc này toàn thân sợ run, đồng thời khom người hạ bái, trong giọng nói tràn ngập sự kính nể.

- Đây chính là Thần Chủ?

Người khác bái, Phương Hành cũng bái, nét mặt chân thật, chỉ là trong lòng lại không nhịn được sự hiếu kỳ, thật sự muốn biết Thần Chủ có thể thống ngự ba nghìn Thần tộc, hiệu triệu thiên đình thành lập Thần Đình, thậm chí định ra chuyện xâm chiếm Thiên Nguyên đại lục, muốn biến nhân tộc thành nô bộc của Thần tộc rốt cuộc là dáng vẻ gì nên liền không nhịn được lặng lẽ ngẩng đầu lên, len lén nhìn về phía trước.

Tượng đá vẫn là tượng đá, dáng vẻ không thay đổi, chỉ là khí chất đại biến, sống lại, con ngươi bằng đá lúc này đã mở ra, ánh mắt lành lạnh đang quét xuống phía dưới, Phương hành vừa hay đối mắt với nó.

Đổi lại là người ngoài đương nhiên sẽ vô cùng sợ hãi, nhưng lá gan của Phương Hành lớn như chó, nhìn thấy ánh mắt kia thì cười hắc hắc, sau đó cúi đầu.

Một nụ cười như thế làm người Thần Chủ kia cũng có vẻ sửng sốt, không nhịn được nhìn hắn nhiều thêm một cái.

Còn Phương Hành thì oán thần trong lòng:

- Thoạt nhìn cũng không có gì ghê gớm!

Chương 1098: Đánh cấm khu

- Các ngươi bất luận có xuất thân gì đều là lương tài của Thần Đình ta!

Ánh mắt của Thần Chủ chỉ dừng lại trên mặt Phương Hành trong khoảnh khắc rồi liền dời đi nơi khác, không biến sắc mặt. Ánh mắt của ông ta nhàn nhạt đảo qua, trong đại điện mỗi người đều cảm nhận được ánh mắt của ông ta đang nhìn mình, chỉ có điều không có ai gan lớn như Phương Hành dám ngẩng đầu lên nhìn dáng vẻ của Thần Chủ. Mỗi người đều kính nể cung kính thấp người hơn, sau đó Thần Chủ cũng không nhiều lời, chỉ nói vài câu phù phiếm, như là “Từ xa tới yết yến, lòng trung thành cao”... sau đó liền ra lệnh lão tu mặc khôi bào ở bên cạnh ban thưởng.

Lão tu mặc khôi bào khoanh tay hầu hạ trong đại điện lúc này liền nâng khay gỗ tử đàn lên, bên trên đặt một cái bình nhỏ. Chư thiên kiêu trong đại điện mỗi người lấy một viên, sau khi lớn tiếng tạ ân liền nhét vào trong tay áo. Phương Hành cũng tự lấy một viên, có chút hiếu kỳ mở cái nút lọ ra ngửi một cái, chỉ cảm thấy mùi khí huyết nồng nặc xông vào mũi, cũng không có thời gian giám định đã thu vào tay áo.

Nhưng chắc là đồ tốt, nhìn sắc mặt vui mừng của đám thiên kiêu Thần tộc kia thì biết rõ công dụng của nó không cạn.

Từ mùi khí huyết để phán đoán hẳn là không phải linh đan bảo dược mà là vật chữa thương cứu mạng...

- Tạ ơn Thần Chủ ban ân, nếu có mệnh lệnh, tiểu thần không dám chối từ!

Đợi khi ban thưởng xong tất cả, lão tu mặc khôi bào lui qua một bên, chư thiên kiêu Thần tộc lần nữa nói lời cảm tạ, cùng kêu to. Nhóm thiên kiêu nhân tộc đều ngây ngốc, thoạt nhìn rất không hiểu quy củ, nhìn thấy sinh linh Thần tộc làm như vậy liền bắt chước làm theo.

- Ha ha, sự trung thành của các ngươi, ta đã ghi nhớ rồi!

Sau khi những lời tạ ân nói xong, Thần Chủ cũng nhàn nhạt mở miệng:

- Ta muốn noi theo Cổ thiên đình, thống ngự ba nghìn Thần tộc, lấy uy của Thần Đình chấn nhiếp ba nghìn thế giới, thành lập thần cơ muôn đời, đều cần các ngươi nỗ lực dụng công tận tâm làm việc cho Thần Đình ta, nếu có công huân, ta sẽ không bạc đãi các ngươi, cho dù là thần, nhân, yêu, ma đều có vinh quang bất thế đợi các ngươi tới lấy...

Chư tu nghe vậy thì lần nữa hạ bái:

- Vào nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ!

- Các ngươi đều đang làm việc cho Thần Đình ta, nếu muốn kiến công lập nghiệp cho Thần Đình, cần gì phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng?

Ngoài dự đoán của mọi người, Thần Chủ nghe mọi người nói xong lại cười khẽ, sau đó nói:

- Mà nay, ta đang có một việc muốn giao cho các ngươi đi làm, nếu như chuyện này làm thành công, vật trên chư thiên vạn giới này tùy các ngươi lấy, cho dù muốn được phong Thần vương cũng không có gì là không thể!

Lời này vừa dứt, trong đại điện người người hưng phấn, không biết có bao nhiêu ánh mắt sáng lên.

Thần Chủ muốn tìm người làm đại sự, chuyện này người tới đây đã sớm biết trước, thế nhưng chính tai nghe được vẫn không ngừng hưng phấn. Đối với thiên kiêu Thần tộc thì bọn họ thậm chí đã sớm biết chuyện mà Thần Chủ muốn làm là gì, cũng biết sau khi làm thành công sẽ có trọng thưởng, chỉ là vừa nghe thấy trọng thưởng lớn như thế thậm chí có thể được phong thẳng Thần Vương nên làm cho bọn họ có sự kinh hỉ ngoài dự liệu. Dù sao bọn họ cũng đều là con của Thần Vương, hoặc là truyền nhân của Thần Vương, tuy đều có hy vọng kế thừa vị trí Thần Vương nhưng ai biết đó sẽ là chuyện của bao nhiêu năm sau, có thể đến chết cũng chỉ là một vị thần tử hoặc truyền nhân mà thôi, căn bản là xa vời vợi...

Mà bây giờ Thần Chủ lại nói thẳng ra miệng, ý chỉ nếu như bọn họ làm thành đại sự, thậm chí sẽ có khả năng phong vương liền không khỏi phấn chấn. Nhỡ đâu mình thực sự làm thành công, đây chẳng phải là một bước lên trời, có thể kề vai với chư vương hay sao?

Mà đối với tu sĩ nhân tộc thì trước khi bọn họ tới đây liền được báo cho rằng có một việc cần bọn họ làm, nếu có thể làm được thì sẽ một bước lên trời, thay đổi địa vị của mình trong tộc. Chỉ là dù sao trong bụng cũng lo sợ, không ai xác thực chuyện này với bọn họ. Bây giờ nghe được chính miệng Thần Chủ nói việc này ra thì mới biết được đây lại là sự thực, cực kỳ kích động.

- Nguyện phân ưu cho Thần Chủ!

Không biết bao nhiêu người lúc này kịp phản ứng lại, bước ra một bước, cao giọng thỉnh nguyện.

- Ha ha, không vội, hài nhi của Thần tộc ta tạm hãy lui ra sau!

Pho tượng kia hóa thành sinh linh trông rất sống động, tất cả cử động không khác gì người bình thường, bàn tay nhẹ nhàng vung lên liền ra lệnh cho nhóm thần tử thiên kiêu này lui sang một bên, sau đó ánh mắt chậm rãi nhìn về phía đám tu sĩ Thiên Nguyên, ánh mắt âm trầm giọng bình tĩnh:

- Thế hệ này của Thiên Nguyên các ngươi, chúng tiên tổ thượng từng phạm vào Thần tộc ta tạo ra sai lầm lớn, tội lỗi chồng chất muôn đời không chuộc được, ta đã ban chỉ tất cả sinh linh của Thiên Nguyên sẽ trở thành nô để chuộc tội, nhưng ta muốn xây Thần Đình, không muốn tính toán tư thù làm trễ nải đại sự vạn cổ, lại thấy các ngươi lạc đường biết quay đầu, tội lỗi không sâu nên muốn cho các ngươi một con đường chuộc tội, không biết đám tiểu bối Thiên Nguyên các ngươi có hiểu được nỗi khổ tâm của ta không?

Sinh linh của Thiên Nguyên nghe được lời này đều cảm thấy trái tim run lên như có uy áp vô hình giáng tới, làm bọn họ sợ hãi tới mức cố cúi thấp đầu hơn.

- Lão già chết tiệt này, được lợi lại còn khoe mẽ...

Phương Hành to gan lớn mật, trừ phi Thần Chủ thật sự thể hiện thần thông cao cường trấn áp hắn mới có thể làm cho hắn cúi đầu, chỉ dựa vào uy nghi của bản thân Thần Chủ thì không có cách nào làm cho hắn cảm nhận được áp lực gì. Chỉ có điều người khác cúi đầu, hắn cũng liền cúi, chỉ là trong lòng vẫn không ngừng oán thầm.

Cũng may Thần Chủ chỉ nhàn nhạt quát một câu rồi thu hồi ánh mắt rồi nói tiếp:

- Nhiệm vụ lần này vốn là con đường thăng tiến của tiểu bối ba nghìn Thần tộc ta, nhưng sau khi ta suy nghĩ kỹ thì quyết định cũng cho tiểu bối Thiên Nguyên các ngươi một cơ hội, chỉ tiếc, nhân số các ngươi pha tạp, cũng không có nhiều người dùng được, chuyện lần này ta muốn phong mười hai tiểu thánh, mười vị còn lại đều có dự định rồi, vẫn còn hai chỗ trống, dự định chọn ra từ trong số các ngươi, không biết các ngươi có nguyện nhận thần chỉ của ta, làm việc vì ta hay không?

- Mười hai tiểu thánh?

Chư tu sĩ nhân tộc nghe xong thì trái tim vui vẻ, vội vàng hô to:

- Sẵn lòng!

Bọn họ đã nghe được rõ ràng, vị trí của mười hai tiểu thánh này là do Thần Chủ đặc biệt phong ra để làm nhiệm vụ lần này, mười người trước đó đều là nhóm thần tử thiên kiêu của Thần tộc, địa vị cao thế nào? Còn hai chỗ còn lại, nếu bọn họ có thể tiến vào thì sẽ có thể được đặt ngang hàng với đám thần tử thiên kiêu của Thần tộc rồi, đối với sinh linh Thiên Nguyên có địa vị thấp thì chính là cơ hội tốt trời ban!

- Thần vị tôn sủng không thể dễ mà được sắc phong ta chỉ ở đây, có thể thành sự được hay không thì phải xem các ngươi rồi.

Thần Chủ phất ống tay áo một cái, mấy vị lão giả mặc khôi bào ở bên cạnh liền lần nữa cầm khay gỗ tử đàn lên, mỗi khay gỗ đều có một cái cờ.

Bên cạnh có một vị lão giả mặc khôi bào lạnh lùng nói:

- Thần Chủ giáng lâm, chư tộc thần phục, nhưng Thần Chủ đã sớm giáng lâm tới Thiên Nguyên rồi, lại còn có người dựa vào địa thế hiểm trở mà âm ngoan hãm hại không tuân theo thần chỉ, chỉ có thể nói là đám ngu dốt, nay Thần Chủ có lệnh các ngươi đều có thể lình cờ, lấy giới hạn một tháng để đánh cấm khu, bất kể là thủ đoạn gì, trong một tháng, hai người có thể công phá cấm khu thưởng thân phận Thần tộc, được sắc phong một trong mười hai tiểu thánh vương!

- Hửm?

Người nghe được lời này, bất kể là Phương Hành hay là đám Triệu Hồng Anh đều đại chấn trong lòng, khuôn mặt khó tin được.

Bọn vốn đang cho rằng Thần Chủ sẽ chọn ra những người ưu tú trong số họ để dùng, sẽ để cho bọn họ đấu pháp thậm chí là liều mạng lựa chọn ra người mạnh nhất đi làm chuyện đại sự. Lại không ngờ rằng Thần Chủ lại trực tiếp đưa lệnh kỳ cho bọn họ, muốn bọn họ đi đánh cấm khu...

Phải biết rằng những cấm khu trong miệng đám Thần tộc này là mồi lửa trong mắt sinh linh của Thiên Nguyên!

Thần Chủ lại muốn bọn họ đi đánh cấm khu...

Cho dù bọn họ bằng lòng cũng không có bản lĩnh đó.

Đứng dầu cấm khu là tồn tại bậc nào, làm sao mà một đám tiểu bối bọn họ có thể động vào được chứ?

Mà nhiều thiên kiêu Thần tộc sau khi nghe được nhiệm vụ này thì phần nhiều đều nở nụ cười hiểu ý...

Thần Chủ không hổ là Thần Chủ, chỉ một chuyện này đã lấp kín hết cả đường lui của sinh linh Thiên Nguyên.

Những sinh linh phản bội Thiên Nguyên tới đây có trung thành để sử dụng được hay không thực sự không có cách nào cam đoan. Nếu dùng huyết khế hoặc thần khế để khống chế thì đối với Thần Chủ đang dã tâm bừng bừng dự định thành lập đại Thần Đình thì lại quá thấp kém, hơn nữa sẽ rất dễ bị người ta chui vào chỗ trống. Dù sao tu sĩ nhân tộc nổi danh có đủ loại pháp thuật thần thông, khó có thể nói hết nhưng lại nghiêm khắc khế thư cũng có thể bị người ta phá giải. Cố tình nếu không thể tin bọn họ nhưng lại lo lắng dùng bọn họ làm chuyện đại sự...

Sau đó, Thần Chủ cũng không biết vô tình hay cố ý, liền nghĩ ra biện pháp bậc này.

Ra lệnh cho bọn họ đi đánh cấm khu.

Một là khảo nghiệm, hai là lập công...

Sau khi đánh được cấm khu, bọn họ chắc chắn sẽ vĩnh viễn đứng ở mặt đối lập với tu sĩ Thiên Nguyên, khó mà quay đầu lại được.

Đến lúc đó, muốn không trung với Thần Đình cũng khó.

- Được, cho ta một cái lệnh kỳ!

Phương Hành cũng đã nhìn thấu tâm tư của Thần Chủ trong chuyện này, nhưng hắn dương như không chút suy nghĩ liền đi lên trước lấy một cái lệnh kỳ. Tuy là quyết định này của Thần Chủ làm cho hắn khá bất ngờ nhưng hắn cũng không có lựa chọn nào khác, đã đồng ý với Hồng Hoang Cốt điện đi trên con đường này, làm cái gì, như thế nào mình có thể quyết định, trước tiên lấy lệnh kỳ vào tay rồi nói sau!

Hầu như cùng với hắn, Triệu Hồng Anh cũng đi lên lấy một cái lệnh kỳ.

Ánh mắt của hai người nhìn nhau, Triệu Hồng Anh dường như đã nói ra suy nghĩ của mình. Phương Hành lại không để ý tới y mà nhẹ nhàng cười rồi lui về tại chỗ.

Sau đó, Trưởng Tôn Thanh Lưu và một vài người nổi bật trong đám tu sĩ nhân tộc đều lên lấy lệnh kỳ sau đó lui về tại chỗ.

Giương mắt lên nhìn lại có năm sáu người lĩnh lệnh kỳ, hiển nhiên là chuẩn bị đoạt vị trí tiểu thánh của Thần tộc.

Mà những người khác lại tự nghĩ thực lực không bằng, liền dứt khoát bỏ qua cơ hội này.

- Được, ngày các ngươi công phá cấm khu chính là lúc được phong thánh ở Thần Đình ta!

Thần Chủ cũng như vô cùng hài lòng, ánh mắt nhìn thoáng qua mặt người lĩnh lệnh kỳ, nhẹ nhàng gõ đầu tỏ ra khen ngợi.

- Sinh linh Thiên Nguyên các ngươi có thể lui đi bàn bạc việc đánh cấm khu rồi!

Lão giả khôi bào đã mở miệng, tất cả sinh linh Thiên Nguyên ở trong đại điện đều thi lễ với

Thần Chủ một cái, trầm mặc không nói rồi lui ra ngoài. Rất rõ ràng, Thần Chủ đưa ra vấn đề này thực sự quá khó khăn. Đối với tu vi như bọn họ, trong lòng mỗi người đều trầm nặng, sau khi ra ngoài đại điện, Triệu Hồng Anh lại đi tới bên cạnh Phương Hành, thành khẩn nói:

- Phương thế huynh, cấm khu khó mà đánh được, cùng nhau đánh mới tốt, lấy ý của ngu huynh không bằng chúng ta liên thủ, trước hóa giải khoảng cách nội bộ, sau đó lại cùng sau bàn đại kế...

- Không cần, trong lòng ta tự có tính toán!

Phương Hành vẫn là thái độ không muốn xuất hiện cùng bọn chúng, cười ha ha rồi tự mình rời đi.

Nhưng Trưởng Tôn Thanh Lưu lại bu lại, nhìn bóng lưng của Phương Hành rời đi, cười lạnh nói:

- Ma đầu kia luôn luôn tự cuồng tự ngạo, lại không biết pháp chỉ này của Thần Chủ đối tượng căn bản cũng không phải là chúng ta, mà là thế lực sau lưng chúng ta. nếu đánh cấm khu cho dù là một cấm khu nhỏ yếu nhất, làm sao chỉ một mình mà có thể làm được? Hắn muốn lấy lực một mình tranh chấp với chúng ta là muốn chết!

Chương 1099: Cửu đại cấm khu

Ra khỏi Thần Tiêu đại điện, Phương Hành liền tự tới một ngọn núi cao của Phong Thiện sơn ngồi xếp bằng, lẳng lặng đợi.

Nhiệm vụ mà Thần Chủ đưa ra tất nhiên là đơn giản, mấy cái lệnh kỳ liền phái bọn họ ra, chỉ là cụ thể nên làm như thế nào lại cần tự bọn họ tự mưu đồ. Cấm khu sở dĩ được gọi là cấm khu chính là vì ngay cả Thần tộc cũng không dễ xâm phạm, dĩ nhiên, đối với phần lớn cấm khu thì không ai tin bọn họ có thể vĩnh viễn ngăn cản được sinh linh Thần tộc xâm nhập. Chỉ có điều nếu Thần tộc muốn quy mô lớn xâm phạm bọn họ, chung quy sẽ phải trả một cái giá không nhỏ. Nếu tất cả sinh linh cấm khu đồng thời bắt đầu phạm tới, Thiên Nguyên đại lục tất sẽ rơi vào đại loạn. Trận đại loạn đó thậm chí không phải ba đại Thần Vương trấn chủ Thiên Nguyên có thể bình định được.

Trông cậy vào một vài sinh linh Thiên Nguyên đi đánh tan cấm khu căn bản là thiên phương dạ đàm, là làm khó người.

Phương Hành tin Thần Chủ sẽ không buồn chán tới mức làm khó bọn tiểu bối bọn họ, như vậy, nếu ông ta đã bố trí như thế, tất sẽ để lại một đường!

- Ngươi đừng nên trí thân sự ngoại!

Quả nhiên có người tìm tới Phương Hành rồi, chỉ có điều làm hắn có phần ngoài dự liệu là người tới là chân truyền của Tiểu Tiên giới – Tiết Lệnh Đồ. Gã rõ ràng là tới truyền lời thay, thân thể như tháp sắt mang theo một loại khí phách hoang mãng, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, ngoại trừ thỉnh thoảng thoáng nhìn để Phương Hành thấy rõ gã đang trào hỏi hắn ra thì những người khác nhìn qua gã đều chỉ thấy tâm cao khí ngạo, một đệ tử của Tiểu Tiên giới không thèm để Phương hành vào mắt:

- Ta phụng mệnh của Hung Đạo sư huynh đến đây khuyên ngươi một lần cuối cùng, chuyện liên quan đến tính mệnh, nhất định đừng đi nhầm một bước nào!

Trong lòng Phương hành hiểu, ở trên Phong Thiện sơn này khả năng khắp nơi là cơ sở ngầm, gã không dám biểu lộ ra thái độ thật, mình cũng không thay đổi sắc mặt, chỉ cười hì hì nói:

- Ồ, vậy ngươi nói cho ta nghe thử, rốt cục là làm thế nào mới coi là đi sai một bước?

Tiết Lệnh Đồ nói:

- Thân là nhân tộc nhưng lại không trợ giúp

Hung Đạo sư huynh, đó chính là sai, vô cùng sai!

- Ah

Phương Hành cười nhẹ một tiếng nhưng lại không mở miệng, dáng vẻ chê cười, người người đều nhìn thấy rõ ràng.

Vẻ mặt của Tiết Lệnh Đồ lạnh lùng nói:

- Nhân tộc muốn giữ được một chút hi vọng sống thì nhất định phải có một vị Thần Vương!

Phương Hành hơi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn gã một cái, cười nói:

- Ta không nói mình không tính làm Thần Vương mà!

Vẻ mặt của Tiết Lệnh Đồ có phần cổ quái nhìn Phương hành, sau đó giả vờ bình tĩnh nói:

- Ngươi không làm được Thần Vương!

- Dựa vào cái gì?

Phương Hành trợn trắng mắt nhìn sang gã, cười lạnh một tiếng.

- Chỉ bằng vào hai thứ, một là ngươi không có căn cơ, hai là không có ai ủng hộ!

Tiết Lệnh Đồ trầm giọng nói:

- Ngươi tự có chỗ không tầm thường, hiện nay trong đám sinh linh của Thiên Nguyên cũng được cho là một vị kỳ tài, chỉ tiếc ngươi quá ngông cuồng ngạo kiều, hỉ hả không nghiêm túc, nhìn như đang dạo chơi nhân gian, kỳ thực hoàn toàn không có tâm anh hùng, thân là sinh linh của Thiên Nguyên lại không suy nghĩ vì khí vận của Thiên Nguyên, thân làm nhân tu lại không tranh đoạt vận mệnh cho nhân tộc, người như ngươi thực sự là...

Gã trầm mặc trong khoảnh khắc, khó nén hận ý trong lời nói:

- Uổng phí một thân kỹ năng!

Nhìn biểu hiện nghiêm túc của gã, trong chốc lát Phương Hành cũng thấy có chút buồn cười, đánh giá gã, không nói chuyện.

- Từ sau khi xác định khí vận thiên địa không bắt đầu ở sinh linh Thiên Nguyên ta, Tiểu Tiên giới chúng ta liền bắt đầu suy tính cho vận mệnh của nhân tộc rồi!

Tiết Lệnh Đồ lại nói vô cùng chính nghĩa:

- Mười hai vị lão giới chủ từ ban đầu cũng đã xác định một việc, muốn sinh linh Thiên Nguyên dưới sự thống ngự của Thần Đình để tiếp tục phát triển, hận ý ngập trời của nhân tộc đối với vô số Thần tộc thì vô cùng nhỏ nhoi, chỉ có thể cầu được sống trong chỗ chết, quật khởi một vị Thần Vương của nhân tộc, từ cục diện bây giờ ngươi cũng nên nhìn ra Thần tộc bất mãn với nhân tộc, sinh linh Thần tộc giáng tới Thiên Nguyên đã ngay lập tức sắc phong hai vị Thần Vương, Thương Lan Hải một vị, Hồng Hoang Cốt điện một vị, nhưng chỉ có nhân tộc là không có một ai!

- Mà Tiểu Tiên giới bọn ta hiện tại mọi hành động này là đang hy vọng có thể có được một vị Thần Vương cho nhân tộc!

- Vì thế, chúng ta đã phải trả giá cao hơn trong tưởng tưởng của những người ngoài như các ngươi nhiều!

Nghe đến đây, Phương Hành giơ tay lên cản gã lại:

- Ta chỉ muốn biết, người các ngươi chọn làm Thần Vương là ai?

Tiết Lệnh Đồ trầm mặc một lát, chậm rãi nói:

- Đương nhiên là Hung Đạo sư huynh!

- Ha ha ha ha

Phương Hành cười lạnh nhưng không nói thêm lời nào.

Tiết Lệnh Đồ trầm mặc một lát rồi tiếp tục nói:

- Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng khinh thường Hung Đạo sư huynh, hắn chính là một Thần Vương của nhân tộc được mười hai vị giới chủ của Tiểu Tiên giới bồi dưỡng ra được, chúng ta tuy là sư huynh đệ nhưng một thân kỹ năng của hắn đâu chỉ hơn bọn ta gấp trăm lần? Tất cả tài nguyên của mười hai Tiểu Tiên giới đều tập trung lên người hắn, thậm chí chư vị giới chủ, không tiếc pháp lực độ kiếp của mình để thi triển Giá Y quyết tẩy luyện căn cơ cho hắn, trước sau đã tẩy luyện mười hai lần đã sớm đúc lên căn cơ vô thượng của hắn. Lúc mười hai tuổi, Hung Đạo sư huynh đã dựng thành tiên cơ, lúc mười năm tuổi hắn đã đan thành cửu pháp, lúc hai mươi mốt tuổi tu vi của hắn đã có Kim Đan cửu chuyển, cũng trở thành vô địch Nguyên Anh tới nay, thọ nguyên của hắn gần ba trăm nhưng một thân thực lực lại sớm đã không dưới chư vị giới chủ rồi, ngạo thị trong đám người tu hành cùng thế hệ.

Giá Y quyết?

Nghe được cái tên này, ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được mà ngẩn ra, ánh mắt có chút hoài niệm.

Từ lúc ở Thanh Vân tông hắn cũng đã nghe nói tới Giá Y quyết rồi, đó là một loại thuật pháp huyền bí, sau khi tu hành pháp quyết này, đối với bản thân người tu hành cũng không có tác dụng quá lớn nhưng lại có thể tôi luyện căn cơ cho người khác. Nói trắng ra là đó là một loại pháp môn hi sinh chính mình giúp người khác tăng cường thực lực, cũng là một pháp môn đào tạo hậu bối vô thượng trong các loại pháp môn trên thế gian. Cho dù là một tu sĩ cảnh giới Kim Đan thi triển Giá Y quyết cho người khác hiệu quả vô cùng kinh người rồi, cho dù là một đạo thống của Thần Châu, chỉ sợ cũng không có mấy tiểu bối có thể có phúc duyên này, mà truyền nhân Hung Đạo của Tiểu Tiên giới lại có được mười hai vị tru sĩ độ kiếp thi triển cho Giá Y quyết thì sẽ vô cùng đáng sợ.

Ở một mức độ nào đó chuyện này đã có thể lý giải được một hai, mười hai vị giới chủ này đã phân một nửa tu vi của bản thân cho gã.

Tiết Lệnh Độ nhìn thấy vẻ suy ngẫm trên mặt Phương Hành thì trong bụng nhẹ đi một chút, biết ma đầu kia vẫn hiểu chuyện mà gã tiết lộ cho hắn nên liền tiếp tục nói:

- Mà đó chỉ là căn cơ của Hung Đạo sư huynh mà thôi, có lời đồn thuở nhỏ hắn đã dựng cho mình mục tiêu, chính là quật khởi trong Thần

Đình, trở thành vị Thần Vương đầu tiên của nhân tộc dưới thống ngự của Thần Chủ, vì mục tiêu này mà hắn từng tự tay giết nữ nhân yêu mình nhất để làm kiên định tâm chí, đã từng đeo kiếm hành tẩu nghìn vạn tinh vực tổng tinh không mênh mông chỉ vì muốn ma luyện đạo hạnh của bản thân, thậm chí từng ở trong tinh không minh mông nhận được truyền thừa của mộ vị cổ tiên, hiện tại thực lực thâm sâu khó lường.

- Đối với hắn, chuyện trở thành Thần Vương đã sớm vô cùng kiên định, cho dù là ai muốn ngăn cản hắn đều phải chuẩn bị trả một cái giá rất lớn, hiện nay Tiểu Tiên giới cùng chư tu của Thiên Nguyên đều đã bí mật phụng hắn làm chủ, vậy ngươi có nguyện trợ giúp hắn không?

- Thật là một người nằm vùng tốt bụng!

Phương Hành không khỏi cảm thán trong lòng, nghĩ thầm Tiết Lệnh Đồ này qua đây đoán chừng nhiệm vụ trên người chính là một câu nói sau cùng này, muốn xem thử có thể thay Hung Đạo chiêu mộ mình hay không, nhưng gã vẫn tận tâm nói một trận, dường như là đào hết phần mộ tổ tiên của Hung Đạo lên rồi. Trong lòng nín lại ý cười, cố ý giả bộ mặt lạnh nói:

- Ta không muốn giúp hắn thì sẽ thế nào?

- Vậy ngươi phải tự giải quyết cho tốt đi!

Tiết Lệnh Đồ gầm nhẹ một tiếng, uy hiếp:

- Ngươi cho rằng đánh cấm khu đơn giản như vậy sao? Cửu đại cấm khu có thể ngăn cản được bước chân Thần tộc, nào có một ai đơn giản? Nếu ngươi liên thủ với Hung Đạo sư huynh, dưới sự phân công của huynh ấy tập hợp lực của Tiểu Tiên giới cùng với lực của chư đạo thống Thiên Nguyên đã đầu phục Thần Đình, đánh vào cấm khu có danh tiếng hơi thấp còn có mấy phần khả năng thành công, nhưng nếu chỉ dựa vào một mình ngươi muốn đánh vào cấm khu một phương căn bản là đang nằm mơ, đừng nói là thành công, cho dù mất mạng cũng có thể! Cho dù thực lực của ngươi không tầm thường nhưng ngươi hoàn toàn không có có binh, không có tướng, ,uốn hoàn thành nhiệm vụ mà Thần Chủ ban ra, trừ phi là chạy lên biển đuổi theo con rùa!

Nói rồi gã cười lạnh một tiếng xoay người rời đi, vô cùng dứt khoát.

Nhưng Phương Hành và Dao Trì tiểu công chúa đều ngẩn ra, nhìn nhau, có cảm giác dở khóc dở cười.

Phương Hành móc móc lỗ tai, cười gượng nói:

- Tên khốn kiếp đó một câu cuối cùng là đang mắng ta sao?

- Không phải mắng, mà là thật!

Dao Trì tiểu công chúa lại từ từ phản ứng lại, thấp giọng nói:

- Sau một hồi hắn vừa nói ta lại nghĩ tới, ta từng nghe ba vị cô cô nói rồi, cửu đại cấm khu của thế gian thực lực có mạnh có yếu, mạnh nhất đương nhiên là tịnh Thổ, mà yếu nhất nghe nói là một con rùa khổng lồ trên mặt biển, nghiêm túc mà nói căn bản đó không phải là một cấm khu mà chỉ là một con yêu quy đà có rất nhiều sinh linh Thiên Nguyên vì muốn tránh đại nạn mà trốn vào biển sâu, nếu có thể tìm được nó vậy dĩ nhiên cũng coi như đã công phá một cái cấm khu rồi, họ Tiết này thật ra lại để lộ tin tức quan trọng nhất của bọn họ biết cho ngươi, bằng vào lực lượng bây giờ của chúng ta đúng là một cấm khu duy nhất có khả năng công phá.

- Một con rùa khổng lồ cũng coi như một cấm khu?

Phương Hành nghe xong lại vô cùng kinh ngạc, hỏi tỉ mỉ vài câu.

Cũng may Dao Trì tiểu công chúa bình thường ngây thơ nhưng lại có bản lĩnh đã từng gặp là không thể quên, mà trước đây sau khi Thần tộc giáng lâm, tiền đồ của Phù Dao cung chưa biết rõ, ba vị tiên cô xác thực đã tích được không ít tài liệu. Nàng là một người thích náo nhiệt, ở bên cạnh nghe được không ít, lúc này lại trở thành quân sư bên người Phương Hành, giúp hắn phân tích tình huống. Thì ra, chư đại cấm khu của thế gian cũng không phải mỗi cấm khu đều có cao nhân tọa trấn, hoặc là đứng đầu cửu đại cửu khu cũng chẳng qua là truyền miệng mà thôi, thực lực căn bản không cùng một cảnh giới.

Nói đến cửu đại cấm khu chỉ cần có thể cản trở bước chân của Thần tộc là được.

Cường giả như Thiên Ma của Tịnh Thổ, nhai chủ Tù Tâm nhai đều thực sự là kỵ hiềm của Thần tộc, chỉ có điều nếu xâm phạm vào biên giới thì sẽ có nhiều cơ duyên tạo hóa hơn, hoặc một vài lời đồn thần bí. Ví dụ như cấm khu đệ nhất thế gian thật ra là một cái tàn trận mà đạo thống thượng cổ để lại, còn có vài sinh linh vì tránh né truy sát của sinh linh Thần tộc mà trốn vào trong tàn trận, trong lúc vô ý kích hoạt tàn trận lại trở thành một bảo địa một phương có thể chống đỡ được sinh linh Thần tộc. Nếu như cấm khu thứ tám nằm ở một vùng đất cằn cỗi của Thần Châu Đông Vực chỉ có ba vị lão tu Nguyên Anh am hiểu thuật độn thổ dựng mê cung trong lòng đất, nương vào địa thế để ngăn cản sinh linh Thần tộc truy sát.

Những cấm khu này đối với đại đa số sinh linh Thần tộc chỉ hiểu được dùng nhiều lực thì sẽ hết đường xoay xở, nhưng đối với tu sĩ nhân tộc có học thức uyên thâm thì đều có thể dựa vào trận thuật hoặc thôi diễn để mạnh mẽ phá vỡ, bên trong cũng không có bao nhiêu chiến lực.

Dĩ nhiên, cho dù là những cấm khu này đều không phải một người là có thể công phá được, cần rất nhiều nhân lực vật lực đi thôi diễn, cuối cùng thậm chí còn phải tổ chức nhân thủ đi thăm dò, thậm chí là những cấm khu khác chắc có cao thủ tọa trấn hoặc là binh hùng tướng mạnh thì càng không phải một mình hắn có thể mơ ước tới được. Sau một phen tìm tòi nghiên cứu thật đúng là như Tiết Lệnh Đồ nói.

Nếu mình muốn hoàn thành nhiệm vụ của Thần Chủ, trừ phi lên biển tìm con rùa kia!

Chương 1100: Nhạc mẫu đòi sính lễ

- Con rùa cũng không dễ bắt như vậy...

Vạn bất đắc dĩ, Phương Hành và Dao Trì tiểu công chúa đang nghiên cứu xem làm như thế nào lên biển tìm được con rùa đen khổng lồ kia. Chỉ có điều việc này nói thì dễ, dường như chỉ cần tìm được nó là được, đơn giản hơn đánh cấm khu, nhưng một khi đi tìm lại phát hiện chuyện này phức tạp vượt xa tưởng tượng của bọn họ. Đại hải mịt mờ thậm chí còn rộng lớn hơn bốn châu của Thiên Nguyên, con rùa khổng lồ kia có lớn hơn nữa, lại dùng pháp nhãn nhưng nó dù sao cũng là vật sống, hoặc là bơi đi hải vực hoang vắng nào đó hoặc tiềm nhập vào trong biển sâu, làm sao mà đi tìm được?

- Chỉ bằng vào hai người chúng ta cho dù đi khắp năm đại hải vực của Thiên Nguyên cũng cần thời gian mấy năm đó!

Dao Trì tiểu công chúa tính toán một lúc sau đó vẻ mặt đau khổ nói:

- Đi đâu tìm con rùa đó đây?

Phương Hành cũng gượng cười không thể không thừa nhận, cấm khu thoạt nhìn đơn giản nhất nhưng lại là một thứ khó tìm nhất!

- Cũng không phải là không có cách, nếu như tìm thêm một vài người hỗ trợ.

Phương Hành trầm ngâm một hồi rồi tự lẩm bẩm.

Dao Trì tiểu công chúa hơi ngẩn ra, mới vừa muốn nói lại chợt thấy cách đó không xa có một con hải yêu cả người mặc ngân giáp trên đầu còn có một cái đầu cá vội vã chạy tới, rất cung kính hành lễ với Phương Hành, sau đó hai tây dâng một phong thỉnh tiên thư tới, không cần xem đã thấp giọng cười gượng nói với Dao Trì tiểu công chúa:

- Chủ động tới cửa rồi!

Dao Trì tiểu công chùa tò mò mở thỉnh tiên ra, nhất thời hiểu rõ trong bụng.

Người đưa thỉnh tiên tới không phải là ai khác, chính là tứ hoàng tử Ngao Cuồng của Thương Lan Hải, đang ở chân núi thiết yến mời Phương Hành tới.

- Ha ha, Phương Hành huynh đệ, ngươi được Thần Chủ triệu kiến còn được nhận thần chỉ, nên là việc vui, hà tất phải cau mày khổ hải?

Ở cách chân núi Phong Thiện sơn không xa hóa ra là một địa chỉ cũ của Thiên Nhất cung, lúc này đã tu sử một phen đổi thành hàn cung của tứ hoàng tử Ngao Cuồng của Thương Lan Hải. Mà Ngao Cuồng cũng bày ra đại yến ở trong tiểu kính hồ này, vẫn chưa mời người bên ngoài. Khi Phương hành kề vai Dao Trì tiểu công chúa tới nơi, trên mặt hồ to như vậy ngoại trừ một đám người hầu thủy yêu ra thì chỉ có một mình gã đang tự rót tự uống. Khi thấy Phương Hành tới thì liền cười lớn tới đón, ánh mắt âm thầm đảo qua Dao Trì tiểu công chúa, khóe miệng cười chúm chím đứng dậy.

- Nếu không có thần chỉ này, ta còn không cảm thấy hoảng sợ, con mẹ nó thật làm cho lòng người khó chịu!

Dáng vẻ của Phương hành cũng không sợ hãi, thi lễ với Ngao Cuồng một cái rồi vừa mắng vừa ngồi xuống/

Lời nói thẳng thắn như thế làm cho Ngao Cuồng cũng phải nhói tim một cái. Vội vàng cười, chuyển trọng tâm câu chuyện:

- Gặp chuyện khó xử sao?

Phương Hành nâng cốc kín đáo đưa cho Dao Trì tiểu công chúa để nàng rót rượu cho mình, sau đó thở dài vỗ bắp đùi, nói:

- Khó xử không nhỏ đâu, cửu đại cấm khu, có ai là dễ trêu vào chứ? Nơi ngay cả ba đại Thần Vương cũng không không chiếm được lại bảo chúng ta đi đánh, ngươi nói xem có phải là làm khó người ta không hả? Đại gia ta tự thấy bản lĩnh không thua người ta, nhưng một mình một bóng căn bản là không thể làm được!

- Ha ha

Phương hành và Ngao Cuồng cũng đều có tâm tư như nhau. Trên thực tế hai người đều biết rõ trong lòng, chỉ là giả vờ không biết mà thôi. Ngao Cuồng nghe Phương Hành nhắc tới điểm này liền biết mình mở tiệc chiêu đãi này là đúng bài rồi. Nhưng gã vẫn không nói thêm gì, chỉ lần lượt mời rượu. Không ngờ Phương Hành cũng dứt khoát trái một ly phải một chén mà uống, vừa uống vừa hùng hổ, nhưng cố tình lại không đề cập tới chuyện nhờ Thương Lan Hải giúp đỡ.

Hơn nữa một khi hắn bắt đầu mắng thật đúng là to gan lớn mật, chỉ trong chốc lát liền mắng mười tám đời ba đại Thần Vương trấn thủ Thiên Nguyên một lượt. Còn mắng nữa chắc sẽ mắng tới cả Thần Chủ mất! Ngao Cuồng rốt cục không nhịn được mà cắt lời hắn, mỉm cười nói:

- Phương Hành huynh đệ, chúng ta người ngay không nói ám ngữ, Thần Chủ làm sao có thể cho các ngươi nhiệm vụ căn bản không thể hoàn thành được? Ha ha, đại khái là ngươi hiểu lầm ý chỉ của ông ta mà thôi, ta nhớ được trong thần chỉ rõ ràng là có bốn chữ bất kể thủ đoạn!

- Hửm? Ngươi có ý gì?

Phương Hành ném một cái ly rỗng cho Dao

Trì tiểu công chúa giúp mình rót rượu, đồng thời nghiêng mắt nhìn Ngao Cuồng.

- Ý chính là các ngươi đại khái có thể mỗi người mỗi cách các hiển thần thông, cho dù nhờ người giúp đỡ cũng không phải không được, ấy...

Ngao Cuồng nói thẳng ý mình ra.

- Ồ..

Phương Hành cố ý nhổ hạt nho mà Dao Trì tiểu công chúa cố ý nhét vào miệng hắn qua một bên, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm Ngao Cuồng:

- Ta lại không quen biết ai, kẻ địch lại có không ít... chẳng lẽ Thương Lan Hải các ngươi nguyện giúp ta sao?

- Ha ha, gì mà lại Thương Lan Hải ta, nếu bàn nghiêm túc thì Phương Hành huynh đệ ngươi không phải là người ngoài!

Ngao Cuồng cười một tiếng, nói:

- Thương Lan Hải ta hùng binh trăm vạn, nếu Phương Hành huynh đệ có nhu cầu thì nói một tiếng là được...

- Quả thế...

Phương Hành trầm ngâm trong khoảnh khắc, ngay từ đầu hắn cũng đã nghĩ tới, nếu mình muốn tìm con rùa đen khổng lồ ở trên biển thì không thể không mời Thương Lan Hải xuất thủ. Bằng vào thế lực trên biển của Long cung, trong vòng một tháng tìm được con rùa đen cũng không phải việc khó. Tiết Lệnh Đồ đại khái cũng cho là mình phải làm như vậy. Hơn nữa, nói đi nói lại, nếu có trăm vạn hùng binh của Thương Lan Hải để dùng, đừng nói là tìm một con rùa đen, cho dù dẫn đi đnáh một cấm khu chân chính cũng không phải không có khả năng thành công. Chỉ là vấn đề lại không đơn giản như vậy!

Thương Lan Hải muốn triệu hồi mình, từ lúc ở Ma Uyên đã rõ rành rành!

Cho tới giờ Phương Hành vẫn không tin, đám Thương Lan Hải bây giờ sẽ có tâm tư tốt đẹp gì. Bọn họ để ý giúp mình như thế, lôi kéo mình như thế tất có mưu đồ. Chỉ có điều cũng không vội vàng vạch trần, trước tiên lá mặt lá trái ứng phó là được rồi...

- Nếu thật là như vậy thì cũng phải cám ơn Thương Lan Hải rồi!

Nói thầm trong lòng như thế, nét mặt của hắn cũng là dáng vẻ kinh hỉ, liên tục nâng chén mời rượu Ngao Cuồng.

- Ha ha, khách khí khách khí rồi, đều là người mình cả...

Ngao Cuồng cười lớn bưng ly rượu, cũng không đưa lên mép mà trầm ngâm một chút, mở miệng nói:

- Chỉ có điều chuyện mượn binh này quan trọng, Phương Hành huynh đệ đừng trách ta chậm chễ, cũng không phải một đôi lời của chúng ta là có thể quyết định được. Chiếu theo ý của mẫu hậu ta, Phương Hành huynh đệ chính là người trong nhà, cho ngươi mượn binh tất nhiên là không có vấn đề. Chỉ là làm con rể của Thương Lan Hải ta, ngươi lại chưa từng tới Thương Lan Hải Long cung, cũng chưa từng thăm mẫu hậu ta, ngay cả sính lễ cũng chưa từng thấy chút nào, chuyện này có phần không hợp với cấp bậc lễ nghĩa?

- Con mẹ nó, đây là mẹ vợ muốn đòi ta sính lễ sao?

Phương Hành cũng không nhịn được mà ngẩn ngơ, trên mặt có vẻ dở khóc dở cười.

Trong lòng nghĩ lúc đó cha vợ cho phép gả khuê nữ cho ta lại không chỉ không thu sính lễ mà còn truyền cho ta hai đại thuật nữa!

Mẹ ruột cùng mẹ kế quả nhiên là khác nhau!

- Không biết... lão nhạc mẫu muốn sính lễ gì?

Vẻ mặt Phương Hành đau khổ thận trọng hỏi một câu. Câu này vừa nói ra, trên lưng đã bị bấm một cái.

Sắc mặt của Dao Trì tiểu công chúa đã âm trầm. Vợ tức giận, hỏng rồi!

- Ha ha, đều là người một nhà, đâu cần nhiều ở ngươi được?

Ngao Cuồng cười một tiếng, sau đó nhàn nhàn liếc mắt nhìn Dao Trì tiểu công chúa, không nói thẳng mà truyền một tia thần niệm.

Phương Hành nhận được thần niệm này thì nhất thời hơi ngẩn ra. Còn trên lưng ở phía sau dần nổi lên một tia tức giận, vẻ mặt không âm không dương nhìn Ngao Cuồng một cái. Ngao Cuồng vẻ mặt tự nhiên khẽ gật đầu, ý bảo mình nghiêm túc. Còn Phương Hành thấy thế liền không uống rượu nữa, nhẹ đặt lên bàn đá. Qua một lát, hắn nhàn nhạt mở miệng:

- Lòng tham của lão nhạc mẫu thật lớn đó...

Ngao Cuồng cười nhạt:

- Chuyện thường tình trên đời mà thôi, ta nghĩ Phương hành huynh đệ cũng không muốn để vị tỷ tỷ của ta chờ ở Thương Lan Hải quá lâu nhỉ? Ha ha, đại lễ nhân luân không thể bỏ đi được, tiểu đệ chỉ chờ ngày ngươi mang theo sính lễ tới Thương Lan Hải ta cầu hôn, đến lúc đó đừng nói cho ngươi mượn trăm vạn hùng binh, cả Phương Hải vực đều là của chúng ta, ngươi còn cần gì phải buồn bực mà không ngạo nghễ đứng trong thiên địa?

- Cho ta suy nghĩ một chút!

Phương Hành cười một tiếng rồi để ly rượu xuống đứng lên, định cáo từ.

- Phương Hành huynh đệchớ để mẫu hậu ta chờ lâu quá nhé, dù sao... Thần Chủ cho các ngươi không nhiều thời gian đâu!

Ngao Cuồng nhẹ nhàng dặn, cười như không cười nhìn Phương Hành.

- Hắc hắc...

Phương Hành cũng cười lạnh liếc gã, xoay người rời đi.

- Rốt cục bọn họ muốn cái gì ở ngươi?

Vừa ra khỏi địa giới của Thiên Nhất cung, Dao Trì tiểu công chúa đã sớm tò mò, nhanh chóng chạy tới đặt câu hỏi.

- Tiền chuộc!

Phương Hành không chút nghĩ ngợi trả lời.

Dao Trì tiểu công chúa lại ngẩn ra:

- Hả?

- Đám khốn kiếp kia đang giam vợ cả của ta, chuẩn bị lừa bịp tống tiền ta đó, mẹ kiếp, rốt cục cũng không phải mẹ ruột của nàng ấy!

Phương Hành vẫn còn chút tức giận bất bình, thở phì phò.

Dao Trì tiểu công chúa ở bên cạnh nghe vậy thì nhếch miệng, bất mãn lầm bầm:

- Nam nhân như vậy mà còn có người đoạt?

Phương Hành thính tai nghe được rõ ràng, cười lạnh nói:

- Ở đó nổi máu ghen làm gì, tương lai ta muốn cưới mười người đó... bây giờ mới có ba!

- Ngươi... Ngươi... Ngươi... Ngươi ngươi còn muốn cưới thêm bảy người nữa?

Dao Trì tiểu công chúa vừa nghe liền tức giận, giận tới đỏ bừng cả khuôn mặt.

- Cộng thêm nàng là bốn rồi, nói cách khác còn phải cưới thêm sáu người nữa!

Mặt Phương Hành lạnh lùng giải thích.

Dao Trì tiểu công chúa lập tức xù lông:

- Tên khốn nhà ngươi lòng tham không đáy, ta không đi cùng ngươi nữa...

- Vậy ngươi có bản lĩnh thì đi tìm người khác đi...

- Ngươi trả tim lại cho ta!

- Luyện hóa rồi, không trả nổi...

Hai người một đòi một chối vút về phía trước. Dao Trì tiểu công chúa trong chốc lát đã quên chuyện vợ cả của Phương Hành. Trong lòng nàng âm thầm ngoan độc, nhất định phải ghim chỗ rách của tiểu khốn kiếp này, không thể để thêm sáu hồ ly tinh nữa vào cửa...

Trong lòng Phương hành thì dương dương đắc ý, nghĩ thầm cưới vợ phải cưới người ngốc như này, hê, hê, dễ sống hơn!

Chỉ là mâu thuẫn nhỏ trước mắt có thể dễ hóa giải, vừa nghĩ tới đại sự lại có phần đau đầu.

Thương Lan Hải cũng không ngốc, bàn tính cũng tinh tế đấy! Trước tiên gắt gao nắm được nhược điểm của mình, nếu không đồng ý với điều kiện của bọn họ thì sợ là sẽ không tiện mượn binh của bọn họ. Nói không chừng, chuyện trước mắt vẫn phải tự mình xử lý. Chỉ có điều Tiểu Tiên giới cũng được, Thương Lan Hải cũng vậy, thậm chí là Vĩnh Ám Thần Vương cùng Cửu U Thần Vương có ý lôi kéo mình cũng thế, có ai là dễ đối phó đâu?

Nghĩ như vậy, lúc đến gần Phong Thiện sơn lại vừa vặn thấy phía trước có từng tia sáng mờ. Một nhóm tu sĩ đang đằng vân mà đi, ánh mắt của hắn sắc bén, liếc nhìn, thấy được đám Trưởng Tôn Thanh Lưu, Triệu Hồng Anh ở trong mây, đáy lòng nhất thời khẽ trầm xuống.

Những người đó lại không có nhiều phiền phức như mình, hiện tại đã chuẩn bị thỏa đáng để xuất binh với cấm khu rồi.

Trong lòng ảo não, Phương Hành lại đột nhiên có một ý tưởng xuất hiện...

- Đi thôi, đuổi kịp bọn họ!

Hắn đột nhiên kéo tay áo của Dao Trì tiểu công chúa, thấp giọng nói.

- Đi đâu?

Đang suy nghĩ xem nào thế nào đối phó với sáu “hồ ly tinh”, Dao Trì tiểu công chúa mờ mịt ngẩng đầu lên, còn chưa biết có chuyện gì xảy ra.

- Đi đối phó với đám khốn kiếp kia...

Phương Hành hung hãn nói:

- Ta không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ của Thần Chủ... nhưng ta có thể làm cho bọn họ cũng không làm được!

Chương 1101: Triệu Hồng Anh dũng mãnh vô địch

Cực tây Thần Châu có tên Ngọc Đỉnh Sơn, thuộc về Côn Lôn Sơn Mạch, thời kỳ Thượng Cổ từng có rất nhiều tiên thánh ở nơi này tu hành, lưu lại vô số động phủ di chỉ, trước khi Cửu Thiên Huyền Quan phủ xuống, Côn Luân long mạch du tẩu nghìn vạn dặm kia, luôn được người coi là địa vực tiên duyên nhiều nhất thế gian, tựa như Dao Trì và Phù Diêu Cung bây giờ, chính là đạt được truyền thừa của Cổ Dao Trì, có thể nói, Phù Diêu Cung là đạo thống vận khí lớn nhất sau Thượng Cổ.

Côn Lôn Sơn Mạch bây giờ, trải qua không biết bao nhiêu tu sĩ tìm tòi nghiên cứu, đại bộ phận động phủ giấu ở trong sông núi địa mạch đã bị người khai phá, cơ duyên bảo bối quét sạch sành sanh, nhưng một số tiên phủ còn sót lại cổ trận, bởi vì linh mạch ở Côn Lôn Sơn hùng hồn, những tàn trận này trải qua ngàn vạn năm mà bất hủ, vẫn có thật nhiều duy trì vận chuyển, những cổ trận còn sót lại này, ở dĩ vãng tu sĩ dò xét tìm cơ duyên chính là trở ngại và hung hiểm lớn nhất, nhưng thời điểm đại nạn phủ xuống, lại thành nơi ẩn núp tốt nhất.

Nhớ ngày đó, sinh linh Thần tộc phủ xuống Thiên Nguyên Đại Lục, trắng trợn tàn sát, những nơi đi qua máu chảy thành sông, không biết có bao nhiêu tu sĩ của Thiên Nguyên Đại Lục vì tị nạn, trốn vào Côn Lôn Sơn, mượn nhờ pháp trận còn sót lại của Cổ Tiên để chống đỡ sinh linh Thần tộc, phương pháp này thật rất hữu hiệu, sinh linh Thần tộc không sở trường trận thuật, chỉ hiểu cường công, ở trước mặt những tàn trận này ăn quả đắng, không thể xâm nhập.

Mà ở trong Côn Lôn Sơn, đại trận nổi tiếng nhất chính là Hãm Không Thập Phương Trận của Ngọc Đỉnh Sơn, che đậy vạn dặm, không ngừng sinh sôi, mặc dù trải qua vạn năm không người tu sửa, lại vẫn dựa vào lực lượng linh mạch vận chuyển, tục truyền mấy trăm năm trước đệ tử Dao Trì từng muốn đến dỡ bỏ trận này, nhưng vì dỡ bỏ trận này quá mức rườm rà, liền lưu nó lại, cử động trong lúc vô tình, lại giúp các tu sĩ đại ân, không biết có bao nhiêu tu sĩ chạy về phía cực tây Thần Châu, trốn vào trong đại trận này, sau đó mọi người tương truyền, ngược lại thành một cấm khu.

Trong Thiên Nguyên Đại Lục chín đại cấm khu, nơi đây bài danh thứ tám, gần như chỉ trên trốn vào Thâm Hải Cự Quy.

Mà đám người Triệu Hồng Anh và Trường Tôn Thanh Lưu đầu nhập Thần tộc, lựa chọn mục tiêu chính là nơi này!

Tất cả nhân mã trùng trùng điệp điệp lao về phía Thần Châu Ngọc Đỉnh Sơn, tới cách vạn dặm liền chọn một chỗ tên Càn Linh Sơn trú đóng, sau đó phân công nhiệm vụ, cả đám chia làm 10 đội, do mười cao thủ Nguyên Anh cảnh tu vi không kém suất lĩnh, từng nhóm lượn quanh đi về phía Ngọc Đỉnh Sơn, trước sau trình tự đâu vào đấy, cấp độ rõ ràng, hiển nhiên người ra lệnh rất có tài năng.

- Trung Vực Triệu gia Triệu Hồng Anh, đến đây cầu kiến cấm khu chi chủ, mong được thông báo!

Trong 10 đội nhân mã, có một đội do Triệu Hồng Anh xuất lĩnh, lại trực tiếp đi tới trước Ngọc Đỉnh Sơn, cao giọng hô, lúc này bọn họ đều đã cải trang cách ăn mặc, nhìn trên người rách tung toé, vết thương vô số, giống như tàn binh bại tướng một mạch liều chết chạy tới, Triệu Hồng Anh mặc giáp đỏ, tay cầm Hồng Anh Toái Ngân Thương, trên người cuồn cuộn lấy sát khí nồng đậm.

- Triệu Hồng Anh? Là Trung Vực Tứ công tử Hồng Anh công tử?

Trên Ngọc Đỉnh Sơn tự nhiên cũng có người phòng thủ, nghe Triệu Hồng Anh giới thiệu, nhất thời kinh hãi.

- Chính là tại hạ!

Triệu Hồng Anh cao giọng hét lớn:

- Mong thông báo cấm khu chi chủ, cho ta tạm mượn bảo địa, tránh né truy sát!

- Hồng Anh công tử đợi chút!

Người trên Ngọc Đỉnh Sơn rất khách khí, vội vàng hô một tiếng liền không thấy bóng dáng, hẳn là trở về bẩm báo, không lâu sau, liền nhìn thấy trên Ngọc Đỉnh Sơn có một vệt thần quang bay đến trước sơn môn, là một tu sĩ trung niên mặc đạo bào màu vàng, hắn nhìn thoáng qua bên ngoài, quát lên:

- Người đến thật sự là Hồng Anh công tử? Đừng trách vô lễ, có phương pháp chứng minh thân phận không?

- Ngân thương trong tay ta chính là chứng minh!

Triệu Hồng Anh cũng không đáp lời, ném Toái Ngân Thương ra, trên thân thương phiêu tán ra khí tức đặc thù, thân thương vặn vẹo, ở trên không trung hóa thành một quái long, gầm thét phi đằng, lại trở xuống trong tay hắn, hóa thành Hồng Anh Toái Ngân Thương, đây là binh khí thành danh của hắn, người ở trên Ngọc Đỉnh Sơn kia nhìn thấy liền tin.

- Quả nhiên là Hồng Anh tướng quân, cách thức khống chế bản mệnh thần binh người bên ngoài không bắt chước được!

Trung niên kia ôm quyền thi lễ, nhưng vẫn không mở cửa, chần chờ nói:

- Không biết Hồng Anh tướng quân từ đâu mà đến?

- Ta từ Tịnh Thổ đến, vốn là tìm kiếm xá muội, lại gặp phải sinh linh Thần tộc, một đường chém giết, trốn tới nơi đây!

Sắc mặt Triệu Hồng Anh không thay đổi, lộ vẻ sớm có kế hoạch, ứng đối lưu loát.

Trung niên kia cực kỳ cẩn thận, hỏi liên tiếp rất nhiều vấn đề, Triệu Hồng Anh từng cái trả lời, hắn cũng dần dần tin, lại thêm tên tuổi của Trung Vực Bát đại gia quá vang dội, Triệu Hồng Anh cũng là thiên kiêu nổi tiếng Thần Châu, lại đã chứng minh thân phận, sau khi hỏi mấy vấn đề, trung niên kia không còn nghi ngờ, lấy ra lệnh kỳ tế lên, sai người mở trận môn, thả bọn họ tiến vào.

Đương nhiên, hết thảy thuận lợi như vậy, là bởi vì thanh danh của Triệu Hồng Anh không tệ, nếu là Phương Hành thì chưa chắc thuận lợi như thế.

- Hồng Anh tướng quân đến đây, Ngọc Đỉnh Sơn ta lại nhiều hơn mấy phần sức tự vệ, mời đi vào nói chuyện!

Trung niên kia cực kỳ khách khí, hắn bất quá là Nguyên Anh cảnh, trước đây chỉ là trưởng lão của một đạo môn Nhị lưu, sau khi lẩn trốn đến nơi này, bởi vì tinh thông trận thuật, tu sửa Thập Phương tàn trận, che chở mấy ngàn tu sĩ ở trên Ngọc Đỉnh Sơn, ngược lại trở thành thủ lĩnh cấm khu ở Ngọc Đỉnh Sơn, bây giờ thậm chí có cơ hội kết giao đại nhân vật như Triệu Hồng Anh, tự nhiên là kích động không thôi.

- Dễ nói!

Triệu Hồng Anh vào Ngọc Đỉnh Sơn, dò xét cẩn thận một phen, sau đó gật đầu nói:

- Trước làm một việc lại nói!

- Chuyện gì?

Trung niên kia nao nao, nhíu mày hỏi.

Triệu Hồng Anh xoay người qua, nhìn hắn thở dài, thấp giọng nói:

- Thật có lỗi!

Trung niên kia nghe lời này càng nghĩ không ra, còn muốn nói nữa, lại thấy Hồng Anh Toái Ngân Thương trong tay Triệu Hồng Anh đã nhấc lên, nháy mắt đã tỏa ra ngân quang, long ảnh đầy trời, sát khí cuồn cuộn, trong chớp mắt đã xuyên thủng ngực của trung niên, thân thương chấn động, mưa máu huy sái đầy trời.

Cử động kia vượt ra ngoài dự kiến của mọi người trên Ngọc Đỉnh Sơn, mắt lộ ra kinh hãi nhìn Triệu Hồng Anh.

- Vì sao ngươi…

Thân thể trung niên kia bị xé rách, nhưng dù sao cũng là Nguyên Anh cảnh, nhất thời chưa chết, giật mình hét lớn.

- Đều vì mình chủ, đừng trách Hồng Anh vô lễ!

Triệu Hồng Anh thở dài, ngân thương lại điểm, ôm theo hung phong vô tận nhấn tới đầu của trung niên.

Mặc dù trung niên là Nguyên Anh, mạnh hơn Triệu Hồng Anh một bậc, nhưng hắn tinh thông chỉ là trận thuật, mà Triệu Hồng Anh lại là chiến tu của Triệu gia, đã sớm bước vào Trảm Ngã cảnh, thực lực kinh khủng đến cực điểm, thêm nữa hắn xuất kỳ bất ý, đả thương nặng trung niên, khiến cho vị Nguyên Anh này ngay cả sức hoàn thủ cũng không có!

- Phốc…

Đầu của đạo sĩ tung niên bị điểm nổ tung, thẳng đến thời điểm tóe nát, trên mặt vẫn mang theo vẻ kinh hãi.

- Giết!

Theo Triệu Hồng Anh xuất thủ, đội nhân mã hắn mang theo đi vào đều xốc lên áo choàng, tất cả tế pháp bảo, giết về phía các tu sĩ tị nạn còn chưa kịp phản ứng, bọn hắn thực lực cao thâm, tuy chỉ hơn mười người, nhưng khí thế hung hãn, đánh tới các tu sĩ đại loạn.

- Chính là lúc này, xuất thủ phá trận!

Lúc này, ngoài Ngọc Đỉnh Sơn, trong mây, trong rừng… bỗng nhiên bay ra mấy nhóm nhân mã, tất cả được mệnh lệnh, đều bay về phía Ngọc Đỉnh Sơn, trong đó có tám tốp nhân mã, riêng phần mình chạy về một góc, lợi dụng đủ loại Pháp Khí thôi diễn trận lý, sau đó dùng phù phá trận, ngăn cản lực lượng của đại trận, một đội nhân mã khác thì du tẩu ở trên không trung, phụ trách truyền tin lẫn nhau, phân công nghiêm minh, không loạn chút nào.

Oanh! Oanh! Oanh!

Trên không Ngọc Đỉnh Sơn, có ngũ thải hà quang xuất hiện, mập mờ không thôi, nhưng rất nhanh đã bị bọn họ áp chế xuống.

Mà trong núi, thì đã hoàn toàn đại loạn, cũng sớm có người hiểu rõ chân tướng sự tình, thất kinh vọt ra, có người hô to tập kết trận thế, giảo sát ngoại tặc, cũng có người hô to đi trấn thủ trận môn, để tránh bị người phá!

Chỉ tiếc, hết thảy phản ứng đã sớm ở trong tính toán của đám người Triệu Hồng Anh, Triệu Hồng Anh lừa gạt mở trận môn, đi vào trong núi chính là vì thế, thực lực của hắn vũ dũng đáng sợ, Hồng Anh Toái Ngân Thương sớm đã hóa thành quái long, không ngừng tung bay, những nơi đi qua, tất cả tu sĩ tập kết trên núi đều bị hắn giết tản, những nơi đi qua tiên huyết như tương, tàn chi như núi.

Người trên Ngọc Đỉnh Sơn bởi vì thiếu trung niên đạo sĩ kia trù tính chỉ huy, vốn lộ ra hỗn loạn không chịu nổi, phản ứng cực chậm cực loạn, lại thêm Triệu Hồng Anh xung phong, càng làm cho bọn họ kinh sợ không thôi, hoàn toàn đại loạn, ngay cả điều khiển đại trận cũng không làm được, trong lúc nhất thời, lại bị những người kia phá trận, Triệu Hồng Anh bất phàm cũng có thể thấy được lốm đốm, hắn cơ hồ là dựa vào lực lượng một người, đánh tới Ngọc Đỉnh Sơn đại loạn, vô luận là tổ chức nhân thủ chặn đường hắn hay liên kết pháp trận, đều bị hắn giết tán.

- Ha ha, Hồng Anh thế huynh quả nhiên không tầm thường, bản sự bực này, đợi cho kết Tiên Anh, chưa hẳn thua ma đầu kia!

Ngoài Ngọc Đỉnh Sơn, có mấy người đứng yên ở trên mây, không có xuất thủ, nhưng nắm toàn bộ chiến cuộc trong tay, một người trong đó chính là Thần Nữ Trưởng Tôn gia Trường Tôn Thanh Lưu, nhìn phía dưới không khỏi cảm khái nói.

- Đợi hắn lập xuống đại công, giúp hắn càng tiến một bước, lại có gì khó?

Bên người Trường Tôn Thanh Lưu, một người áo bào đen tóc đen, mắt như ánh sao, nhàn nhạt mở miệng, chính là truyền nhân Hung Đạo của Tiểu Tiên Giới.

- Ha ha, nhiều nhất một nén hương thời gian, cấm khu này sẽ hủy, còn không tính được đại công sao?

Trường Tôn Thanh Lưu nghe vậy, cười một tiếng, có vẻ hơi nghịch ngợm nháy mắt, giống như tranh công.

- A, tính được!

Truyền nhân Hung Đạo cười nhạt một tiếng, sau đó nói:

- Cấm khu tiếp theo, thì phải nhìn ngươi biểu hiện!

- Không có vấn đề, đến lúc đó để ngươi nhìn thần thông của Trưởng Tôn gia bọn ta!

Hai người nói thật nhỏ, đã lười nhìn chiến trường, vì thắng bại đã định.

Chỉ là bọn hắn không nghĩ tới, sau lưng bọn họ một mực đi theo hai cái đuôi nhỏ, từ Phong Thiện Sơn một đường theo tới nơi này, lúc này đang giấu ở cách bọn họ không xa, con ngươi lành lạnh nhìn phía dưới!

Chương 1102: Giờ ngươi mới biết được sao?

Nhìn Triệu Hồng Anh ở dưới núi lừa gạt vào Ngọc Đỉnh Sơn, sau đó xung phong bốn phía, trong lòng Phương Hành hiện lên sát khí.

Giết người hắn thấy nhiều, bị người giết cũng thấy nhiều, chỉ coi là náo nhiệt!

Nhưng lúc này, nhìn đám tu sĩ ở dưới Ngọc Đỉnh Sơn bị tàn sát, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái, nhất là nghĩ đến Triệu Hồng Anh trước kia cởi mở trung hậu, bây giờ lại một lòng hiệu lực cho Thần tộc, một thân trí kế vũ dũng tất cả đều dùng để giết đồng tộc của mình, hắn lại càng nổi giận...

- Đi, chúng ta xuống dưới!

Phương Hành lặng lẽ kéo Dao Trì tiểu công chúa, chỉ thấy nha đầu này như đại mộng mới tỉnh, một bộ không yên lòng.

- Ngươi nghĩ gì thế?

- Há, không có việc gì, ta đang nghĩ làm sao bóp chết sáu con hồ ly tinh kia...

Phương Hành ngẩn ngơ, không có thời gian đuổi theo hỏi nàng sáu con hồ ly tinh kia là ai, nhưng thấp giọng dặn dò nàng một chút.

Dao Trì tiểu công chúa nghe không khỏi hưng phấn lên, không ngừng gật đầu, nhìn là biết loại thích hồ nháo!

Bất quá nghe đến cuối cùng lại nhíu mày, vẻ mặt đau khổ liếc nhìn Phương Hành.

- Làm sao vậy? Không đồng ý?

Phương Hành nhìn nàng, kín đáo đưa cho nàng một bình đan dược:

- Cái này rất tốt, có thể giảm đau!

Lúc này Dao Trì tiểu công chúa mới miễn cưỡng đáp ứng, bất mãn liếc nhìn hắn.

Sau đó bọn hắn chuẩn bị kỹ càng, kéo đến từng tia từng tia vân khí, bao phủ hắn và Dao Trì tiểu công chúa, lặng yên di động, bay về phía Hung Đạo và Trường Tôn Thanh Lưu, hắn bây giờ tu vi phóng đại, đã là Độ Kiếp tầng ba, lại thêm dùng thần hồn thúc đẩy Quỷ Già Nhãn, thần thông mạnh hơn, vắt ngang ở giữa hư không, giống như u hồn, chỉ cần không vận chuyển pháp lực quá mạnh chấn động hư không, như vậy đám người Hung Đạo liền khó có thể phát giác được.

- Hung Đạo sư huynh, tha thứ ta lắm miệng hỏi một chút, bản lĩnh của ma đầu kia quả thực không yếu, lại kiệt ngạo bất tuần, không chịu nghe sư huynh ngươi sai khiến, thậm chí còn dã tâm bừng bừng bắn tiếng nói muốn tranh đoạt Thần Vương vị, không biết sư huynh dự định xử trí tên này như thế nào?

Lúc này Trường Tôn Thanh Lưu lại như khắp lơ đãng hỏi một vấn đề.

Bất quá từ nàng bóp chặt bàn tay đến xem, lại cực kỳ lưu ý vấn đề này, dù sao thân là sinh linh của Thiên Nguyên Đại Lục, nàng cũng coi như hiểu rõ Phương Hành, mặc dù bởi vì xuất thân của mình, luôn trong vô thức khinh bỉ, nhưng bất luận như thế nào, vừa nghĩ tới sự tình ma đầu kia đã làm, vẫn còn có chút không rét mà run...

- Ha ha, Trưởng Tôn sư muội không cần phải lo lắng!

Hung Đạo lại lạnh nhạt, lúc này hình dạng của hắn rất khác biệt lúc trước Phương Hành gặp, vô luận là ở Hồng Hoang Cốt Điện, hay trên đường cùng đi Thần Châu Bắc Vực, hắn đều là một bộ cẩn thận chặt chẽ, trầm mặc ít nói, đại khái là bởi vì lúc ấy tất cả mọi người bao vây ở bên người Phương Hành, vô luận là Thần Tử Minh tộc, Dạ tộc, Cốt Tộc cũng tốt, hay Hồng Hoang Cốt Điện Tiểu Thần Vương, Hoàng tử Thương Lan Hải Tứ cũng được, thân phận đều cao hơn hắn, cho nên một mực không có lộ ra chân diện mục!

Nhưng lúc này, ở bên người Trường Tôn Thanh Lưu, hắn lại giống như biến thành người khác, sắc mặt vẫn âm trầm, nhưng trong lúc vô hình lại nhiều hơn một tia bá khí, chính là loại bất động thanh sắc, lại cực kỳ tự tin...

- Gia hỏa kia muốn cướp Thần Vương, bất quá là chuyện tiếu lâm!

Giống như muốn giải thích rõ ràng cho Trường Tôn Thanh Lưu, Hung Đạo nhàn nhạt mở miệng:

- Ngươi nói Thần Vương dễ dàng phân đất phong hầu như vậy sao? Thần tộc thập đại Thần Vương, đều là hạng người tung hoành hoàn vũ, liên chiến các tinh hệ mà vô địch, ngoại trừ những tồn tại trong Tiên Giới, chỉ sợ khó tìm được đối thủ, hơn nữa bọn họ cũng là những người sớm nhất đi theo Thần Chủ, công huân to lớn, bây giờ Thần Chủ thành lập Thần Đình, nhất thống ba ngàn Thần tộc, có một nửa là bọn họ giúp Thần Chủ đánh xuống, được phong Thần Vương, tự nhiên là chuyện đương nhiên!

- Mà như hôm nay phong hai vị Thần Vương, cũng tự có nguyên nhân, không nói đến Thương Lan Hải, bọn họ lập xuống đại công, ha ha, lúc trước Ly Hận Thiên thiết lập Dẫn Tiên Đại Tự, triệu hoán Tiểu Tiên Giới trở về, vốn chính là một vòng trong kế hoạch của chúng ta, lại không nghĩ rằng lại bị ma đầu kia phá hỏng, suýt nữa thất bại trong gang tấc, cũng may có Thương Lan Hải, ở dưới mí mắt của Thánh Nhân xếp đặt Dẫn Tiên Đại Tự, cuối cùng thành công tiếp dẫn Tiểu Tiên Giới trở về, sau đó Tiểu Tiên Giới lại cùng Thương Lan Hải thiết hạ trận nhãn các nơi, che đậy thiên cơ, cuối cùng mới đạt tới mục đích tiếp dẫn ba ngàn Thần tộc phủ xuống, có thể nói, nếu không có Thương Lan Hải, thì không có cục diện bây giờ, cũng không có Thần tộc phủ xuống!

Nói đến chỗ này, hắn quay đầu nhìn về phía Trường Tôn Thanh Lưu:

- Như thế, ngươi có thể minh bạch nguyên nhân Thương Lan Hải xuất hiện một vị Thần Vương không?

Trường Tôn Thanh Lưu còn là lần đầu tiên nghe nói chuyện này, cả người sững sờ một lát, mới khẽ gật đầu.

Ngay cả nàng đã đầu nhập Thần tộc, lúc này cũng có chút nói không ra lời.

Đây là một bí mật bây giờ công khai đã không có ý nghĩa, nhưng lại sẽ khiếp sợ thế nhân...

Ai có thể nghĩ tới, ba ngàn Thần tộc phủ xuống, vậy mà là do Thương Lan Hải?

Hung Đạo mặc kệ nàng kinh hoảng, cười lạnh nói:

- Hồng Hoang Cốt Điện lại khác biệt, người bộ tộc này truyền thừa quá xa xưa, xa xưa đến thậm chí còn cổ lão hơn Thái Cổ chúng thánh, mà Thần Chủ sắc phong Hồng Hoang Lão Long Vương làm Thần Vương, đoán chừng là muốn từ trên người hắn thấy được một số bí mật thời Thái Cổ, điểm này chỉ là ta suy đoán, chứ không dám khẳng định, bất quá dùng phong cách hành sự của Thần Chủ từ trước đến nay, tất nhiên sẽ không đơn thuần vì lôi kéo một thế lực nào, liền ban thưởng Thần Vương vị!

Dứt lời, thần sắc hắn mới dần dần ngưng trọng, trong thanh âm lộ ra hàn ý:

- Mà bây giờ, mục đích duy nhất của Tiểu Tiên Giới chúng ta, chính là vì Nhân tộc lấy được một vị trí Thần Vương, chỉ có Thần Vương vị, Nhân tộc mới có thể được che chở! Chỉ tiếc, Thần Vương vị khó được, ai có đầy đủ tự tin đạt được? Bây giờ lại là cơ hội duy nhất, Thần Chủ chính miệng hứa hẹn, chúng ta lại có thể nào không bắt được? Ha ha, nhiệm vụ lần này, ta nhất định phải được, Thần cản sát Thần, Phật cản trảm Phật! Ma đầu kia khẩu xuất cuồng ngôn, muốn đoạt Thần Vương vị, hắn đủ tư cách sao? Vì không cho hắn làm hỏng đại sự của ta, vậy ta cũng chỉ có thể trước đối phó hắn...

- Lần này, ta đã quyết định giúp ngươi và Hồng Anh đoạt được hai tiểu thánh vị còn lại, đến lúc đó chúng ta ba người hô ứng, nhất định phải giúp Thần Chủ lập xuống đại công, nhưng nếu ma đầu kia đi, dùng tính tình chỉ e thiên hạ không loạn kia, đừng nói hỗ trợ, còn có thể làm hỏng chuyện, cho nên lần này sự tình tiến đánh cấm khu, nhất định không để cho hắn thành công, hiện tại chỗ dựa duy nhất của hắn, bất quá là Thương Lan Hải mà thôi, mà ta đã sai người nhìn bọn hắn chằm chằm, bất luận bọn họ có tính toán gì, cũng sẽ không thuận lợi...

- Sư huynh... Aanh minh!

Nghe đến nơi này, Trường Tôn Thanh Lưu cũng chỉ có thể ôm quyền hành lễ, miệng nói chúc mừng.

Bất quá trong lòng cũng buông xuống một tảng đá lớn, có lực lượng của Tiểu Tiên Giới nhìn chằm chằm, ma đầu kia bản lĩnh lại lớn, muốn đoạt ở trước bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, đại khái cũng không dễ dàng như thế, dù sao muốn làm hỏng chuyện, sẽ dễ dàng hơn thành sự nhiều...

Đương nhiên, lúc này Trường Tôn Thanh Lưu làm sao cũng không nghĩ tới, ý nghĩ này của mình đã bị người sớm nghĩ đến.

- Móa, yêu ma phương nào tụ tập ở đây, tới để gia gia đánh cướp!

Thời điểm ý nghĩ trong lòng nàng còn chưa rơi xuống, đột nhiên cách đó không xa, một đóa vân khí nhìn không đáng chú ý ầm ầm cháy rực, hóa thành một đoàn hỏa cầu, ôm theo hung phong vô tận lao qua, hỏa vân tới quá nhanh, hơn nữa đốt mãnh liệt, đến cuối cùng, thình lình giống như một mặt trời, phô thiên cái địa đập tới, đám mây của bọn người Hung Đạo giống như kiến hôi, sắp bị nghiền nát...

- Cướp đoạt?

Một màn không hiểu thấu làm đám người Trường Tôn Thanh Lưu khó hiểu, nửa ngày không có lấy lại tinh thần...

Ban ngày ban mặt, vô duyên vô cớ từ chỗ nào nhảy ra ăn cướp?

Hơn nữa... Ai có lá gan lớn như vậy, dám đánh cướp bọn họ?

Suy nghĩ cổ quái còn chưa hiện lên, hỏa cầu kia đã đến, phía trên thiêu đốt liệt hỏa thậm chí để Trường Tôn Thanh Lưu sợ hãi, ngay cả suy nghĩ chống cự cũng không có, vô ý thức trốn đến sau lưng truyền nhân Tiểu Tiên Giới, sau đó liền cảm giác cả người kịch chấn, vân khí dưới chân bị xé nứt, chung quanh truyền đến vô số tiếng kêu thảm thiết.

Đảo mắt nhìn lên, liền nhìn thấy các tu sĩ vừa rồi cùng các nàng đứng ở trên vân khí đã sớm chết ba bốn phần, bị hỏa cầu đột nhiên lao đến đụng hôi phi yên diệt, mình có thể bảo toàn, là bởi vì Hung Đạo đánh ra một chưởng, lòng bàn tay hóa ra thần quang màu băng lam, giống như một đại thủ, khó khăn lắm đỡ được hung uy của hỏa cầu!

- Lớn mật!

Hung Đạo quát lớn, mặt mày dựng thẳng.

Trên hỏa cầu ẩn chứa sát khí và uy lực quá mạnh, ngay cả hắn cũng có chút hãi hùng khiếp vỉa.

Cái này căn bản là một kích mạnh nhất của Độ Kiếp cảnh ah, cái gì cướp đoạt, căn bản là tới giết người!

Trong tiếng hét phẫn nộ, thần quang biến hóa, thân hình nhanh chóng lui lại, lam quang hóa thành trường kiếm, chém về phía hỏa cầu, chỉ nghe bịch một tiếng, đầy trời đều là ánh lửa, lấm ta lấm tấm như mưa sao băng rơi xuống mặt đất, mà ở trong ngọn lửa, chỉ thấy một đám mây nhanh như điện chớp chạy trốn...

- Móa nó, có chút bản lãnh ah, lần sau lại đến cướp đoạt ngươi...

Trong vân khí, còn truyền ra một thanh âm, vẫn hùng hùng hổ hổ.

- Nguyên lai là ngươi!

Hung Đạo xác định người kia là ai, chỉ cảm thấy tức giận khó tả, lại bởi vì mình đã từng thấy qua ma thân của Phương Hành bị giết, biết hắn không còn phân thân, cũng không sợ hắn có bẫy, phất ống tay áo một cái, đuổi sát theo vân khí, trong miệng nghiêm nghị hét lớn:

- Ma đầu, ngươi có dũng khí làm hỏng đại sự của ta, ở lại đây đi!

Ầm ầm!

Hai người một trước một sau, một cái truy, một cái trốn, giống như sao băng đi xa.

Trong hư không, chỉ lưu lại Trường Tôn Thanh Lưu, vỗ nhè nhẹ lấy ngực, lòng vẫn còn sợ hãi nói:

- Ma đầu kia thật là quỷ kế đa đoan!

- Giờ ngươi mới biết được sao...

Ở sau lưng nàng, đột nhiên có một thanh âm cười hì hì vang lên.

Chương 1103: Người một nhà ra tay ác hơn

Trường Tôn Thanh Lưu quay người, trong nháy mắt bị dọa đến huyết dịch đọng lại.

Phía sau, một người mặc trường bào màu xám, bị kình phong cổ đãng bay lên, dáng người thon dài mà rắn chắc, như bên trong ẩn chứa lực lượng đáng sợ, trên mặt mang theo thần sắc trêu tức, nhìn cũng không phải tuấn mỹ cỡ nào, nhưng tự có một cỗ mị lực, người quen nhìn, cái mị lực kia chính là gian trá ham chơi, nhưng ở trong mắt Trường Tôn

Thanh Lưu, cái kia lại là hung tính làm người sợ hãi, giống như thấy một mãnh hổ nhìn mình mỉm cười!

- Ngươi ngươi ngươi...

Trường Tôn Thanh Lưu cà lăm, theo bản năng lui về sau, con mắt nhìn về một phương hướng.

Nàng nghĩ mãi mà không rõ, rõ ràng Hung Đạo đã đuổi theo Phương, nơi này làm sao lại còn một cái?

Người thế gian đều biết, ma đầu kia luyện ra một phân thân, không khác chân thân, có thể lấy giả đổi thực, nhưng có càng nhiều cao nhân thông qua hắn sử dụng phân thân lưu lại cảnh tượng phân tích qua, ma đầu kia hẳn là có một viên Xá Lợi, lợi dụng Xá Lợi kia mới luyện ra phân thân này, hơn nữa Hung Đạo đã nói qua, trên đường Phương Hành đến Thần Tiêu Cung, bị Tù Tâm Nhai Chủ một tiễn bắn nổ phân thân, ngay cả viên Xá Lợi kia cũng hủy, trực tiếp rơi vào trong núi, không có lấy về được...

Chiếu thuyết pháp như vậy, ma đầu kia đã không có phân thân mới đúng, vậy vì sao Hung Đạo sư huynh đuổi đi một cái, lại còn dư một cái?

- ... Ma đầu, ngươi đừng làm loạn, có dũng khí làm hỏng đại sự của chúng ta, không sợ Thần Chủ hủy bỏ tư cách của ngươi sao?

Trường Tôn Thanh Lưu sợ hãi, một bên lui lại, một bên run giọng kêu lớn lên.

Vẫn tràn đầy ngạo ý như bình thường, nhưng có vẻ ngoài mạnh trong yếu...

- Nếu như các ngươi đều chết, vậy còn có người nào có thể cùng ta tranh Tiểu Thánh vị?

Phương Hành bước ra một bước, dính sát mặt Trường Tôn Thanh Lưu, vừa cười vừa nói, đáy mắt hung quang lấp lóe.

- Ah... Ngươi có dũng khí!

Trường Tôn Thanh Lưu ra vẻ trấn định trong nháy mắt sụp đổ, đầu ngón tay liên tiếp bóp mấy ấn pháp, vô số thần quang thậm chí pháp bảo bị nàng tế lên, lít nha lít nhít bố trí ở trong không trung, ngăn ở giữa Phương Hành và nàng, mà nàng thì vội vã như chó nhà có tang, âm thanh kêu to, ý đồ gây nên sự chú ý của người khác, đạp trên đóa đóa tường vân, vọt về phía Ngọc Đỉnh Sơn.

- Ai, rốt cuộc biết cảm giác bị người khác coi là sâu kiến là gì rồi...

Phương Hành nhìn đạo đạo pháp bảo trước

người, lại thấp giọng cười một tiếng, sau đó xòe năm ngón tay, trực tiếp đè xuống.

Oanh... Ầm ầm!

Thời điểm tay hắn lên, giữa năm ngón tay thần ánh quanh quẩn, lúc mới nhìn không đáng chú ý, nhưng sau khi hắn đè xuống một chưởng, thần quang vô tận, lại giống như hóa thành một bàn tay cực lớn, như một tay che trời, ở dưới bàn tay, Trường Tôn Thanh Lưu tế pháp bảo từng cái từng cái sụp đổ, khiến cho giữa không trung lấm ta lấm tấm, giống như pháo hoa, bởi vì một chưởng này của Phương Hành ẩn chứa lực lượng quá mạnh, đã vượt ra khỏi cực hạn mà những pháp bảo này có khả năng chịu đựng.

- Đây chính là thần thông của Trưởng Tôn gia các ngươi sao?

Phương Hành thấp giọng cười lạnh, đại thủ thu lại, trong lòng bàn tay bắt được một thân ảnh.

- Ngươi ngươi ngươi... Đừng giết ta, đừng giết ta, ta là Thần Nữ Trưởng Tôn gia... Ngươi... Ngươi không thể giết ta!

Trường Tôn Thanh Lưu kinh hãi, núp ở trong tay Phương Hành run lẩy bẩy, giống như một con thỏ hoảng sợ, âm thanh cầu xin tha thứ.

- Trước kia ta đã không để Trưởng Tôn gia các ngươi vào mắt, huống chi hiện tại?

Phương Hành khịt mũi coi thường, sau đó năm ngón tay đột nhiên nắm chặt.

- Đừng giết ta, ta có thể giúp ngươi làm rất nhiều chuyện, ta có thể hiệu trung với ngươi, ta có thể giúp ngươi trở thành Thần Vương...

Trường Tôn Thanh Lưu ở trong tay Phương Hành lại không có lực phản kháng chút nào, chỉ có thể gào khóc, liên tiếp không ngừng nói, nói ra tất cả những gì mà mình cảm thấy có giá trị, chỉ tiếc Phương Hành không để ý, năm ngón tay co rụt lại, đại thủ bóp chặt, trong chớp mắt Trường Tôn Thanh Lưu bị đánh nát nhục thân...

- Sao lại thế... Tại sao có thể như vậy...

- Ta là nhân tài kiệt xuất, ta cũng có hùng tâm tráng chí...

- Ngươi sao có thể giết ta... Ngươi làm sao lại thực giết ta...

Một thần hồn bay vút lên giữa không trung, vẫn là bộ dáng của Trường Tôn Thanh Lưu, đầy mặt nước mắt, khóc rống không thôi.

Ở trong vô số tiếng mắng, thần hồn của nàng dần dần tiêu tán, cho đến chết cũng là lệ khí vô tận, đầy cõi lòng oán độc!

- Hừ...

Phương Hành lại không để ý, thậm chí không có cảm giác mình làm đại sự gì, như thuận tay bóp chết một con kiến mà thôi, giết người là giết người, bị giết là bị giết, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn phía dưới, như hai vệt thần quang, quét xuống một cái, cục diện thu hết vào mắt.

Lúc này Ngọc Đỉnh Sơn đã tiếp cận biên giới bị công phá, bên trong, Triệu Hồng Anh vẫn trắng trợn sát lục, bốn phía xung phong, trên Ngọc Đỉnh Sơn thậm chí rất khó gặp được kẻ địch nổi, mặc dù ở trong cấm khu, kỳ thật cũng không thiếu cao thủ, nhưng dù sao lòng người bàng hoàng, nhìn thấy Triệu Hồng Anh xung phong vào, bên ngoài lại có tám đội cao thủ trận thuật cưỡng ép phá trận, đều nghĩ cấm khu khó đảm bảo, có chút thực lực đều nghĩ hết biện pháp chuẩn bị đào mệnh, không người dám đi lên chém giết.

Mà không người ngăn cản Triệu Hồng Anh, ở dưới hắn công kích, thì càng không người đến liên kết đại trận vận chuyển, thế phá trận càng nhanh hơn, bây giờ đã chí ít có ba trận môn tiếp cận bờ biên giới sụp đổ, trận quang tung hoành trên Ngọc Đỉnh Sơn đã vô cùng mờ nhạt!

- Người một nhà động thủ, còn hung ác hơn sinh linh Thần tộc a!

Ánh mắt Phương Hành phức tạp, phảng phất như nhấp nhô một ít hung tính, răng không tự chủ được cắn vào nhau.

Cùng lúc đó, hắn chậm rãi lấy ra Đả Thần Cung, ánh mắt lạnh lùng quét về phía trước.

Oanh!

Năm ngón tay mở ra.

Ở bên trái cách hắn trăm dặm, có một ngọn núi cao trăm trượng, che kín nham thạch màu đen, kiên không thể phá, nhưng ở dưới hắn lăng không nhiếp một cái, đỉnh núi rắc rắc rung động, lại từ chân núi nứt ra, bay thẳng tới hắn, phía ngoài đỉnh núi, vô số thần quang bao phủ, vậy mà ở trong quá trình bay tới bị cưỡng ép thu nhỏ, lúc đến trước người Phương Hành, thình lình hóa thành một viên đạn lớn cỡ ngón cái, nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay của hắn, sau đó đặt vào túi, dùng sức kéo ra.

- Nói thí dụ như, hiện tại ta giết các ngươi, còn mãnh liệt hơn giết sinh linh Thần tộc...

Oanh!

Thời điểm hắn cắn răng nói ra lời này, viên đạn trực tiếp bắn qua!

Viên đạn lớn chừng ngón cái, ở dưới Đả Thần Cung gia trì, dùng một loại tốc độ vượt ra khỏi thần niệm của tu sĩ liếc nhìn bay đi, cơ hồ trong nháy mắt liền đến bên người một đội tu sĩ đang phá giải trận môn, mà cùng lúc đó, Thần lực giam cầm của Phương Hành biến mất, trong viên đạn ẩn chứa lực lượng của cả ngọn núi nhanh chóng bắn ngược, không chỉ lần nữa hóa thành kích cỡ của một ngọn núi, thậm chí còn bạo liệt ra, giống như một quả đạn pháo, ầm ầm bao trùm một vực!

Xung quanh những Trận Sư đang phá trận kia, vốn có người chuyên môn phụ trách cảnh giác phòng ngự, ứng đối dị biến, nhưng thời điểm thấy viên đạn này bắn tới, cũng có người hoảng sợ ngẩng đầu lên, muốn xuất thủ ngăn cản, chỉ tiếc viên đạn kia tới quá nhanh, lực lượng lại quá hung mãnh, bọn họ thậm chí không kịp xuất thủ, chỉ gọi một câu, đã bị lực lượng nổ tung ra bao trùm...

Oanh ùng ùng… kêu thảm rên rỉ vang lên, tàn chi đoạn thể bay vút, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, đã hoàn toàn biến mất!

Một đội Trận Sư kia, không sai biệt lắm mười mấy người, lại cơ hồ trong nháy mắt chết hết.

- Tình huống như thế nào?

- Có địch tập!

Đội Trận Sư kia hủy diệt, cũng đưa tới Trận Sư ở mấy chỗ trận môn khác cảnh giác, ngơ ngác nhìn lại.

Tiểu đội phụ trách tuần tra càng kinh hoảng hét lớn, một bên lệnh người bày trận, một bên lao về phía Phương Hành...

Lúc này Phương Hành hoàn toàn không có ẩn nấp thân hình của mình, cứ như vậy đứng ở trên không trung, tay cầm Đả Thần Cung, nhìn loạn tượng phía dưới, hắn lại cười phá lên, cũng không có ý tứ muốn tránh, mà đại thủ lăng không trảo một cái, chung quanh rung động ầm ầm, không biết có bao nhiêu đỉnh núi bị hắn nhổ lên, lúc đến trước người hắn, đã hóa thành viên đạn, phiêu phù ở quanh người, mỗi một viên đều ẩn chứa lực lượng kinh khủng khó nói lên lời...

- Các ngươi đối với đồng tộc cũng hạ thủ ác như vậy, vậy để đồng tộc như ta tới giết đã ghiền đi!

Trong mắt hung quang lưu động, nhìn loạn cục phía dưới, sau đó lấy viên đạn bên người tới, lại một viên một viên bắn đi!

Sưu sưu sưu sưu…

Một viên tiếp nối một viên, đi như lưu tinh, liên tiếp nổ ở trên không trung, như một bữa tiệc pháo hoa.

Mà chỗ pháo hoa nở rộ, tùy theo mà đến là từng tính mệnh bị thu hoạch!

Những Trận Sư phía dưới, vốn không tinh võ pháp, cho dù cảnh giới đến, nhưng so sánh với chiến tu lại kém rất xa, huống chi Phương Hành lại là chiến tu trong chiến tu, cảnh giới càng đạt đến Độ Kiếp tầng ba?

Từng viên đạn bắn tới, trong sân lại không ai cản nổi, không tránh được, cũng trốn không thoát, chỉ có thể ngồi chờ chết.

- Ngươi rốt cục đến rồi sao?

Phía ngoài dị động, rốt cục đưa tới Triệu Hồng Anh ở trên Ngọc Đỉnh Sơn chú ý, nhìn Phương Hành ở trên không trung, mặc dù bên người Phương Hành còn có sương mù xám trôi nổi, làm cho không người nào có thể phán đoán khí tức của hắn, cũng thấy không rõ hình dáng tướng mạo, nhưng hắn nhận ra, cái kia chính là Phương Hành, vô luận là thái độ tỉnh táo thu gặt lấy tính mệnh của từng Trận Sư, hay Đả Thần Cung nhìn buồn cười, tác dụng lại cực tốt, đều để hắn trong nháy mắt xác định thân phận của người kia!

- Vậy liền... đánh với ngươi một trận đi!

Con ngươi của Triệu Hồng Anh co lại, sau đó rống giận, từ Ngọc Đỉnh Sơn vọt ra, tay cầm Hồng Anh Toái Ngân Thương, thẳng đến Phương Hành.

- Tới tốt lắm, rất tốt!

Phương Hành nhìn Triệu Hồng Anh xông lên, ánh mắt có chút ảm đạm, sau đó nở rộ hung quang, thu hồi Đả Thần Cung, cúi người lao xuống!

Chương 1104: Tội nhân đáng chém.

Dưới núi trên trời, hai vệt thần quang lao về phía nhau!

Vừa thấy được Phương Hành, Triệu Hồng Anh liền buông tha các tu sĩ trên Ngọc Đỉnh Sơn, khí thế hung ác vọt ra, vung vẩy Hồng Anh Toái Ngân Thương đâm tới.

Cục diện rất rõ ràng, mấu chốt chân chính phá vỡ cấm khu Ngọc Đỉnh Sơn chính là những Trận Sư kia, Phương Hành hóa núi thành hoàn, từng mảnh từng mảnh đồ sát Trận Sư, chính là hủy đi khả năng phá vỡ cấm khu của bọn hắn.

Mà cũng không biết trong lòng Phương Hành đang nghĩ gì, rõ ràng có thể dùng viên đạn ngăn Triệu Hồng Anh ở ngoại vi, nhưng hắn không có làm như thế, mà thu Đả Thần Cung, cúi người lao xuống, cả người hóa thành một vệt thần quang, thình lình chuẩn bị cứng đối cứng với Triệu Hồng Anh!

Người lên người xuống, đều có hung uy vô tận, ôm theo lực lượng ngập trời đụng về phía đối phương!

Oanh!

Ở vị trí cách mặt đất trên dưới trăm trượng, hai người đụng vào nhau!

Triệu Hồng Anh kích phát pháp lực toàn thân, thanh thế ngập trời, sau khi đụng phải Phương Hành từ trên trời giáng xuống, liền bị lực đạo trên người hắn đánh rơi xuống, một tay của Phương Hành nắm lấy Hồng Anh Toái Ngân Thương, cơ hồ không cần tốn nhiều sức, liền hung hăng ấn Triệu Hồng Anh xuống, nện mặt đất ra một cái hố to, hắn thì nằm ở dưới đáy cốc.

Trung Vực Tứ đại công tử, Hồng Anh công tử trí dũng song toàn, bây giờ ở trước mặt Phương Hành đã không phải đối thủ!

Nhưng hắn hiển nhiên còn không cam tâm, sau khi rơi xuống đáy cốc, vẫn gào thét hét lớn:

- Ngân Quỷ Long Xà!

Ti…

Hồng Anh Toái Ngân Thương bị Phương Hành nắm, thân thương đột nhiên biến hóa, hóa thành một quái long dữ tợn hung ác, long thân vòng quanh cánh tay Phương Hành, sau đó đầu rồng quay ngược lại, lộ răng nanh rậm rạp, phun ra quỷ khí, há miệng cắn tới Phương Hành.

Công kích đột ngột đến cực điểm, để cho người ta rất khó tránh né.

Nhưng gương mặt Phương Hành lạnh lùng, không chút né tránh, mắt thấy đầu rồng đã vọt tới trên mặt, đầu hắn hơi nghiêng, cắn lên cổ Xà Long, tay thì kéo một cái, hung hăng xé xuống hơn phân nửa đầu rồng, Xà Long đau đến kêu rên, sau đó bị hắn ném ra ngoài, con mắt nhìn cũng không nhìn nó một chút.

Triệu Hồng Anh giật nảy mình, ngơ ngác nhìn Phương Hành.

- Ta cho ngươi cơ hội, còn có chiêu gì, đều dùng hết đi!

Khóe miệng Phương Hành còn dính long huyết, ánh mắt lại u lãnh nhìn Triệu Hồng Anh, thanh âm trầm lắng nói.

Triệu Hồng Anh hình như nhận lấy khuất nhục lớn lao, khuôn mặt đỏ bừng, trong mắt cơ hồ muốn thấm ra máu, bạo hống một tiếng "Tứ Phương Ngự Lôi Phù", trong giáp đỏ, bỗng nhiên bay ra bốn tấm tử phù, trên phù lóe lên lôi quang, lẫn nhau dính líu, vậy mà tạo thành một tiểu trận, sau đó trong trận tuôn ra lôi điện, nổ tung ở trước mặt Phương Hành!

- Đốt!

Phương Hành vẫn mặt không đổi sắc, quát như sấm mùa xuân, một tiếng gầm nhẹ, hư không trước mắt phá diệt, tất cả lôi điện tan thành mây khói.

- Tiếp tục!

Quát một tiếng phá lôi phù của Triệu Hồng Anh, hắn vẫn bất động gầm nhẹ.

Thần sắc của Triệu Hồng Anh càng trở nên phẫn nộ, hắn ở trước mặt Phương Hành cho tới bây giờ luôn nho nhã lễ độ, nam nhân giống như căn bản không nổi giận kia, lại giống như phát tiết ra lửa giận của cả đời mình, lúc này Phương Hành rõ ràng đã thủ hạ lưu tình với hắn, nếu không đã sớm thuận tay đánh hắn hồn phi phách tán, đằng sau hai lần xuất thủ, cũng hiển lộ ra cảnh giới viễn siêu hắn bây giờ có thể địch nổi, nhưng hắn lại giống như không rõ, đã mất đi lý trí.

- Huyết Sát Thuật!

- Trấn Tà Giáp!

- Hóa Thần Kiếm!

Hắn không ngừng hét lớn, phát huy ra thần thông và dị bảo, cắn chót lưỡi, phun ra bản mệnh chân huyết, hóa thành đạo đạo Huyết Quỷ phóng tới Phương Hành, giáp đỏ trên người bong ra từng mảnh, giống như phi kiếm phô thiên cái địa đâm về phía Phương Hành, trong mi tâm, thần hồn phá xác, thiêu đốt lực lượng thần hồn hóa thành thần binh chém tới, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, như thật muốn liều mạng với Phương Hành!

Nhưng Phương Hành mặt lạnh, thậm chí không có động, hoặc tụng chú, hoặc tiềm vận thần thức, hoặc trực tiếp ngạnh kháng, tất cả thủ đoạn đều thất bại, đợi cho khói bụi tan hết, hắn vẫn ngồi xổm ở nơi đó, trên cao nhìn xuống, u lãnh nhìn Triệu Hồng Anh!

Triệu Hồng Anh lại liều mạng thở hổn hển, nhìn giống như hắn bị các loại thuật pháp thần thông oanh kích qua, bảo giáp trên người vỡ vụn, vết thương chồng chất, trong hai mắt hiện đầy huyết quang đáng sợ, như một dã thú bị nhốt nhìn Phương Hành.

- Còn gì nữa không?

Phương Hành nhìn thẳng cặp mắt của hắn, bình tĩnh hỏi.

Triệu Hồng Anh cắn răng, nhìn chòng chọc vào Phương Hành, cũng không mở miệng nói chuyện.

- Xem bộ dáng là không có!

Phương Hành nói một mình, sau đó chậm rãi giơ tay lên, trên lòng bàn tay có thần quang ngưng tụ.

- Tính toán ra, trước kia hai chúng ta cũng có chút giao tình, ngươi đã giúp ta, nhân tình này ta vẫn luôn nhớ kỹ.

Bàn tay giương giữa không trung, hắn lại nhất thời không hạ xuống, nhìn con mắt Triệu Hồng Anh, hơi có chút do dự:

- Ta người như thế nào cũng giết, nhưng quyết không giết bằng hữu, ngươi hoặc nhiều hoặc ít, cũng có thể xem như một bằng hữu của ta, dù ngươi đầu nhập Thần tộc, bán mạng cho dị tộc, trong lòng ta chướng mắt ngươi, nhưng cũng không muốn giết ngươi, chỉ bất quá vừa rồi thấy ngươi ở phía dưới dũng mãnh như thế, ta lại cảm thấy rất muốn mạng của ngươi!

Nói đến chỗ này, thanh âm hắn hơi ngừng lại, cắn chặt răng, qua nửa ngày, mới thấp giọng nói tiếp:

- Vừa rồi cho ngươi tất cả cơ hội phản kháng, nhưng ngươi không dùng được, vậy đừng trách ta.

Bành!

Bàn tay ngưng tụ thần quang đột nhiên nắm lại, phát ra thanh âm bạo liệt, kinh khủng đến cực điểm.

Mà nắm tay cầm thật chặt kia, muốn một quyền đảo ở trên mặt Triệu Hồng Anh!

Thật không nghĩ đến, lúc này Triệu Hồng Anh nghe Phương Hành nói, bỗng nhiên thư giãn xuống, mặt mũi hắn tràn đầy lửa giận và vẻ phẫn hận, ở thời khắc này tan thành mây khói, ngay cả hai mắt sung huyết cũng đột nhiên trở nên mỏi mệt, giống như khí cầu bỗng nhiên xẹp xuống, thanh âm lộ ra cực kỳ bất lực:

- Ngươi mau giết ta đi.

Lúc nói những lời này, tay của hắn lại ra sức giơ lên, kéo lấy vạt áo Phương Hành.

- Ta đáng chết, ngươi có thể giết ta, nhưng nếu như ngươi thực coi ta là bạn…

Triệu Hồng Anh nỗ lực nói chuyện, ánh mắt đầy vẻ cầu khẩn:

- Vậy thì giúp ta cứu muội muội đi!

- Muội muội của ngươi?

Phương Hành giật mình, một quyền kia không có nện xuống, lại mở to hai mắt nhìn.

Nếu như nói, hắn và Triệu Hồng Anh chỉ là bằng hữu sơ giao, như vậy muội muội của Triệu Hồng Anh, cô gái mặc áo xanh kia hắn sớm ở Nam Chiêm Bộ Châu quen biết, hai người còn hùn vốn cướp đoạt qua một đoạn thời gian, lẫn nhau lưu lại ấn tượng đều không tệ, cho nên sau khi hắn phát hiện Triệu Hồng Anh phản bội Nhân tộc, trong lòng nổi lên ý niệm đầu tiên, chính là hỏi muội muội của hắn ở nơi nào, trong lòng sợ nhất, chính là muội muội của hắn cũng sẽ đi con đường không có lối về kia!

Chỉ bất quá, lúc ấy hỏi, Triệu Hồng Anh lại không trả lời, việc này ngược lại mắc cạn xuống.

Thẳng đến lúc này, hắn mới thình lình từ trong miệng Triệu Hồng Anh nghe được một chút thông tin.

- Muội muội ta bị Tiểu Tiên Giới bắt, ta không thể không nghe bọn hắn.

Trên mặt Triệu Hồng Anh tràn đầy vẻ mệt mỏi, còn kèm theo thất lạc và ảo não vô tận, thanh âm chua xót:

- Triệu gia diệt, Triệu gia truyền thừa mấy vạn năm diệt, trưởng lão trưởng bối trong tộc đều bị Thần tộc tàn sát hết, ta và muội muội đào tẩu, lại bị người Tiểu Tiên Giới cản lại, ta vô dụng cứu không được nàng, nàng rơi vào trong tay Tiểu Tiên Giới, vì bảo vệ tánh mạng của nàng, ta chỉ có thể hiệu lực cho Thần tộc, lần này nếu phá không được cấm khu, cầm tới Tiểu Thánh vị, muội muội ta sẽ khó giữ được tính mạng.

Triệu Hồng Anh thấp giọng nói, trong hốc mắt có tiên huyết rơi xuống.

Vừa rồi hắn kiệt lực liều mạng với Phương Hành, hai mắt sung huyết, lúc này tiên huyết chảy ra, giống như hai hàng huyết lệ, hắn lại giống như không có cảm giác, hai mắt thẳng tắp nhìn Phương Hành, thấp giọng nói:

- Ta đã cảm giác rất mệt mỏi, ta nghĩ hết tất cả biện pháp cũng không cứu được muội muội, ta thậm chí đã dự cảm được chuyện sẽ không tốt, nhưng ta không làm được gì, ta chỉ có thể làm nô, nghe lệnh Tiểu Tiên Giới làm việc, làm những sự tình để tổ tiên hổ thẹn.

- Tội nhân đáng chém, ta là tội nhân.

- Phương Hành, Phương Hành huynh đệ, ngươi giết ta đi.

- Giúp ta giải thoát khỏi cơn ác mộng này đi.

- Nhưng ngươi nhất định phải cứu muội muội ta, bản lãnh của ngươi mạnh hơn ta, nhất định có thể cứu nàng!

Nói xong những lời này, Triệu Hồng Anh chậm rãi nhắm mắt lại, như thực quá mức mỏi mệt, nhắm mắt đợi chết.

Nhưng Phương Hành nghe những lời này, nội tâm lại kịch chấn, một quyền kia vô luận như thế nào cũng nện không nổi nữa.

Hắn vốn là người ích kỷ, đại nghĩa ở trong tâm hắn chiếm trọng lượng không nặng, thấy sự tình Triệu Hồng Anh làm, hắn sẽ tức giận, sẽ nổi giận, hận không thể một quyền đập chết tên vương bát đản này, nhưng nghe được bí mật của hắn, trong lòng lại mềm nhũn.

- Muội muội của ngươi lại không ngủ qua với ta, dựa vào cái gì ta phải đi cứu.

Phương Hành chậm rãi đứng lên, ảo não lắc lắc nắm tay, bực tức nói:

- Chính ngươi cứu đi!

Triệu Hồng Anh ngẩn ngơ, chậm rãi từ dưới đất ngồi dậy, đầy mắt không hiểu nhìn

Phương Hành, muốn nói lại thôi.

- Ta sẽ giúp ngươi chuyện này!

Phương Hành nhếch miệng cười cười, lộ ra hai hàm răng trắng.

Biểu lộ của Triệu Hồng Anh thay đổi, mặt nghi hoặc và không hiểu.

Hắn căn bản không hiểu ý nghĩ trong lòng Phương Hành, ngay cả hắn cũng biết hành vi của mình là có tội, từ trình độ nào đó mà nói, nếu không phải vì muội muội, ở dưới đại nghĩa hắn đã xấu hổ tự sát!

- Ta…

Thấy Phương Hành đi qua một bên, hắn rốt cục xác định Phương Hành là thật tâm, nhịn không được chậm rãi mở miệng.

Nhưng hắn vừa mới nói một chữ, liền nghe được xa xa có tiếng xé gió truyền đến!

Đó là một mũi tên, đến từ ngoài trăm vạn dặm, lăng không mà tới, hung uy khó dò, vốn là nhắm Phương Hành, nhưng lại bị Phương Hành tránh khỏi, cứ như vậy thẳng tắp về phía Triệu Hồng Anh, sau đó, thế giới của Triệu Hồng Anh tan thành mây khói.

Chương 1105: Diệt một phương cấm

khu.

Mũi tên kia tới cực kỳ đột ngột, trong chớp mắt xuyên qua hư không và sông núi vô tận, vốn là thẳng tới Phương Hành, sát khí lạnh thấu xương, tuyệt khó tránh né, chỉ bất quá Phương Hành phản ứng không chậm, theo thời gian chuyển dời, hắn phá Lôi Kiếp tầng ba mang đến nội tình khổng lồ cũng bị kích thích ra, có thể nói thực lực mỗi ngày đều có tinh tiến, hôm nay đã sớm không phải ở Thiên Cương Lĩnh suýt nữa bị người ba mũi tên bắn chết, thời điểm mũi tên kia tới cách ngàn trượng đã bị hắn phát giác, tâm thần đại chấn, trong nháy mắt phi thân lên, lướt ngang hư không, thân hình hóa thành trăm ngàn cái bóng, chui ra mấy trăm trượng, chật vật rơi xuống đất.

Oanh!

Thời điểm rơi xuống đất, chuyện thứ nhất hắn làm chính là tế lên một cái đầu lâu to lớn, rắn rắn chắc chắc bảo hộ mình ở bên trong!

- Tù Tâm Nhai Chủ **** con mẹ ngươi...

Phương Hành trốn vào khô lâu vô ý thức nhảy chân chửi ầm lên, thần sắc hoảng sợ, bị hù ứa ra mồ hôi lạnh, bây giờ hắn đã là Độ Kiếp tầng ba, thế gian người có thể một tiễn ép hắn chật vật như vậy có mấy cái?

Nghĩ cũng không cần nghĩ, liền biết một tiễn này là ai bắn!

Cấm khu chi chủ của Bắc Hải Tù Tâm Nhai!

Con ruột của lão đầu kia bị mình làm thịt, vẫn một lòng muốn trả thù, lúc ở Thiên Cương Lĩnh liên xạ mình ba mũi tên, kết quả bị Cửu U Thần Vương ngăn cản, để mình sống sót, lúc ấy lão đầu này nói sẽ cùng mình không chết không thôi, không lấy tính mạng của mình tuyệt đối không dừng tay, mà đáy lòng của hắn kỳ thật cũng một mực lo lắng, sợ thình lình liền có một mũi tên bay ra giết mình, cho nên lúc nào cũng cảnh giác, càng một mực vô tình hay cố ý vận chuyển Quỷ Già Nhãn, giấu đi khí cơ của mình!

Đoạn thời gian này, ngược lại không có đụng phải phù tiễn xuất quỷ nhập thần kia, còn cho rằng mình thi triển Quỷ Già Nhãn, gia hỏa kia không có biện pháp làm gì mình, không nghĩ tới đối phương cũng rất biết ẩn nhẫn, chờ mình lộ ra sơ hở...

Một tiễn này rất hiểm, chỉ kém chút xíu, cái mạng nhỏ của mình sẽ chơi xong!

- Cũng may tiểu gia phản ứng nhanh!

Bất luận như thế nào, mình cũng tránh thoát mũi tên kia, hơn nữa là dựa vào bản lãnh của mình tránh khỏi, Phương Hành cảm thấy hơi có chút đắc ý, nhưng sau khi xì một tiếng khinh miệt, không khỏi quay đầu nhìn, sau đó biến sắc, thân thể run lên một cái!

Triệu Hồng Anh đang khoanh chân ngồi dưới đất, vẻ mặt kinh ngạc!

Ở trên mặt hắn, thậm chí còn có vẻ kích động và cảm khái vừa rồi đối thoại.

Nhưng tất cả cảm xúc đều đã ngưng lại.

Ở mi tâm hắn có một lỗ nhỏ, một mũi tên thẳng tắp cắm ở phía sau, thân tiễn vẫn không ngừng run rẩy!

Mũi tên kia bị hắn tránh khỏi, lại tai họa Triệu Hồng Anh không có chút chuẩn bị nào!

Bây giờ Triệu Hồng Anh đã thần hồn câu diệt, cả người giống như mộc điêu, nửa ngày sau, hình như có gió nhẹ phật quá, thân thể của hắn bắt đầu vỡ nát, mũi tên kia ẩn chứa thần lực quá mạnh, mang đi tất cả sinh cơ và khí huyết của hắn, thân thể hóa thành xác không, bị hơi gió thổi qua liền tự vỡ nát, hóa thành tro bụi...

Biểu lộ của Phương Hành cực kỳ ngưng trọng, sau đó biến thành ảo não, còn kèm theo phẫn nộ.

Hắn theo bản năng đưa tay, muốn đi nắm một ít tro bụi phiêu tán ở trên không trung, thế nhưng vào lúc này, tiếng xé gió vang lên, lại một mũi tên từ bên ngoài nghìn vạn dặm bay đến, "Bành" một tiếng bắn vào đầu lâu, đụng nó bay ra ngoài, trọn vẹn lăn ra trăm dặm, bất quá lúc đầu lâu ngừng lại, vẫn còn hoàn hảo không việc gì, cũng không tổn hại.

- Hừ, lão phu muốn nhìn ngươi có thể tránh thoát mấy mũi tên!

Hình như mình cũng biết không có khả năng làm gì Phương Hành, xa xa có người hừ lạnh một tiếng, liền thu lại âm thanhy.

Phương Hành thì đầy bụi đất từ trong cốt lâu bò ra, thần sắc vẫn như ở trong mộng.

Trong lòng giống như tụ lên một mảnh nộ hải, lúc nào cũng sóng lớn tập quyển, chỉ chờ đánh ra lực lượng chấn thiên động địa!

Thẳng đến thật lâu, tất cả kinh ngạc và bi thống mới hoàn toàn chuyển hóa thành lửa giận vô tận, hai chân Phương Hành đạp mạnh mặt đất, cả người mang theo cốt lâu bay vút lên hư không, pháp lực toàn thân hóa thành Ma ý cuồn cuộn, thậm chí cốt lâu cũng bị thúc giục sinh ra hỏa diễm âm u, ở giữa không trung, giống như một vòng Thái Dương màu xanh lá!

- Tù Tâm Nhai Chủ, tiểu gia không diệt toàn tộc ngươi, ta chính là tôn tử!

Hắn phẫn nộ quát, chấn động thiên địa, giống như đạo đạo Lôi Đình lăn xuống tứ phương.

Lúc này hắn là thật nổi giận, Triệu Hồng Anh chết là một ngoài ý muốn, cũng là một đả kích vội vàng không kịp chuẩn bị!

Ông!

Thời điểm hắn hét lớn, hư không bên người lại nổi lên một đoàn bạch quang, bên trong loáng thoáng có thể nhìn thấy một bóng người đang chậm rãi thành hình, còn không đợi bóng người kia trưởng thành, bên trong đã truyền tới một thanh âm vội vàng xao động:

- Thế nào thế nào? Mau bảo người trên Ngọc Đỉnh Sơn mau trốn, chúng ta chiếm một ngọn núi không ah... Gia hoả kia truy quá nhanh, ta dùng hết khí lực trốn cũng chỉ dẫn hắn đuổi theo không đến một vạn dặm, Kim Đan tự bạo cũng không thể làm hắn bị thương, đoán chừng hắn lập tức sẽ quay về!

Trong đoàn bạch quang, tự nhiên chính là Dao Trì tiểu công chúa.

Đây vốn là kế hoạch mà nàng và Phương Hành thương lượng, Phương Hành lấy một viên Xá Lợi đặt ở trên người nàng, sau đó hóa ra một phân thân đi theo nàng, dẫn tới truyền nhân của Tiểu Tiên Giới đuổi theo, mà thời điểm đối phương sắp đuổi kịp, liền dứt khoát để Dao Trì tiểu công chúa tự bạo Kim Đan, để hắn truy cái không, Phương Hành thì lưu tại nguyên chỗ, giải quyết đám người Triệu Hồng Anh, dễ dàng đoạt trái cây của bọn họ, xua tan người trong cấm khu, sau đó chiếm núi!

Dù sao Thần Chủ nói qua không từ thủ đoạn, như vậy hắn chiếm một ngọn núi không, cũng coi là hoàn thành nhiệm vụ?

- Từ bỏ cấm khu này!

Phương Hành trầm giọng trả lời, mặt đầy hung tính, con mắt lấp lóe lệ quang.

- A?

Dao Trì tiểu công chúa ngẩn ngơ, vội vàng nói:

- Vì cái gì?

- Ta đã có mục tiêu mới!

Phương Hành trầm giọng trả lời, sau đó kéo nàng vào cốt lâu, pháp lực toàn thân vận chuyển, trên cốt lâu thiêu đốt lên ngọn lửa xanh lục, chiếu mặt đất hắc ám sáng thăm thẳm, sau đó cốt lâu hóa thành một ngôi sao băng bắn đi, một độn ngàn dặm, thẳng hướng trời xa.

- Ma đầu, chạy đi đâu?

Lúc này, có một vệt thần quang bay tới, chính là Hung Đạo mặt đầy nộ khí, hắn hiển nhiên cũng biết mình bị mắc lừa, vốn đuổi theo ma đầu kia đi, không nghĩ tới thời điểm mình sắp đuổi kịp, trong đám mây bỗng nhiên truyền ra một tiếng "Chung cực đại thần thông, Kim Đan tự bạo…", sau đó bịch một tiếng nổ tung, uy lực ngập trời, thậm chí suýt nữa làm mình bị thương...

Vụ nổ kia làm hắn sửng sốt!

Nhà ai sẽ xem tự bạo Kim Đan như một thần thông đến dùng?

Càng mấu chốt là, thanh âm kia rõ ràng là nữ tử, căn bản không phải thanh âm của ma đầu kia!

Hung Đạo ý thức được mình bị mắc lừa vội vã chạy về, lại chỉ thấy được chung quanh Ngọc Đỉnh Sơn một mảnh tan hoang!

Trận Sư đều chết, nhân mã thanh đãng, ngay cả khí tức của Triệu Hồng Anh và Trường Tôn Thanh Lưu cũng không thấy!

Một màn này, lập tức để hắn tức muốn điên, trực tiếp vỗ qua Phương Hành một chưởng, thần quang lấp lóe đầy trời, giống như trên không phủ xuống nộ hải, ầm ầm tập cuốn nửa bầu trời, thẳng hướng cốt lâu.

- Cút ngay, tiểu gia không có thời gian chơi với ngươi!

Lúc này khuôn mặt Phương Hành lạnh lùng, lấy cốt lâu vọt tới, đến lúc này mới thể hiện ra cốt lâu có thể ngăn thần tiễn của Tù Tâm Nhai Chủ mạnh bao nhiêu, kia giống như một cái mai rùa phòng ngự vô địch, trực tiếp xuyên qua chưởng lực của Hung Đạo, ngạnh sanh xô ra một cái động lớn, trên cốt lâu lại không có một chút tổn thương, trực tiếp chạy về phía Thần Châu Bắc Vực Phong Thiện Sơn, hóa thành một điểm màu xanh lá, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa!

- Ma đầu, lưu lại cho ta!

Hung Đạo phẫn nộ rống to, vội vã lao theo, vừa thống mạ vừa truy sát.

Phương Hành lại không để ý, mặc đối phương đuổi theo ở sau lưng, mình lại chỉ lo phi hành!

Dùng tu vi của bọn hắn thi triển toàn lực ngự không, từ Côn Lôn Sơn chạy tới Thần Châu Bắc Vực chỉ một hai canh giờ, lại thêm tu vi của bọn hắn đều đã là Tán Tiên cảnh, không nói nhất cử nhất động kinh thiên động địa cũng không xê xích gì nhiều, Hung Đạo càng hung mãnh dị thường, mỗi một kích đều lấy hết toàn lực, dẫn động vô số thiên tượng, thời điểm tới gần Thần Châu Bắc Vực, sớm đã kinh động rất nhiều người, vội vàng bay lên không xem, đám người Áo Cổ Tiểu Thần Vương, truyền nhân Minh tộc, Thần Tử Dạ tộc cùng Tứ hoàng tử Thương Lan Hải thình lình đều ở bên trong!

- Đây là tình huống thế nào a?

Thấy được một màn trước mắt, tất cả mọi người đều có chút không hiểu ra sao.

Vốn nên vội vã tranh nhau đi đánh cấm khu, vì sao lại trở về rồi?

Nhìn bộ dáng tức giận của Hung Đạo, dường như đuổi theo Phương Hành trở về, hết lần này tới lần khác Phương Hành lại bình tĩnh như thế, ngồi ngay ngắn ở trong khô lâu, mặc cho Hung Đạo đánh, nhưng căn bản một chút tổn thương cũng không có...

- Đều tới ah...

Phương Hành giương mắt nhìn về phía trước, thần thức quét qua.

- Ta đáp ứng điều kiện của Thương Lan Hải các ngươi, có nguyện cho ta mượn binh mã, đồ diệt một cấm khu không?

Hắn nhìn về phía Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, thanh âm trầm thấp.

Tứ hoàng tử Ngao Cuồng nghe vậy cũng ngẩn ngơ, sau đó gật đầu, cười nhẹ nói:

- Tự nhiên có thể!

Phương Hành lại nhìn về phía Áo Cổ Tiểu Thần Vương, thấp cười nhẹ nói:

- Hồng Hoang Cốt Điện thiếu ta nhân tình, giúp một chút không quá mức chứ?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương biết hắn là ám chỉ mình, cũng không nói phá, cười nhạt nói:

- Cứ việc mở miệng, tự nhiên hiệu lực!

- Ân!

Phương Hành nhẹ gật đầu, lại quay đầu nhìn sang, lúc này sau lưng hắn, vẻ mặt Hung Đạo phẫn nộ, mặc dù không ra tay đánh về phía cốt lâu, gương mặt lại âm trầm, rõ ràng là đang suy nghĩ làm sao mượn thế để Phương Hành chịu không nổi, lại không nghĩ tới Phương Hành bỗng nhiên nhìn mình, trong thanh âm xen lẫn một loại bá khí không cho người cự tuyệt:

- Ta giúp ngươi đạp vào bảo tọa Thần Vương, nhưng cần ngươi trước giúp ta diệt một cấm khu, có nguyện ý không?

Hung Đạo ngẩn ngơ, nửa ngày mới vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, trầm giọng nói:

- Được!

Chương 1106: Binh phát Tù Tâm Nhai.

Thương Lan Hải, Hồng Hoang Cốt Điện, Tiểu Tiên Giới, đối mặt ba phe thế lực, Phương Hành đều dùng cách thức trực tiếp nhất, vừa đối mặt liền kéo thành liên minh, sau đó sắc mặt hắn nghiêm túc, cao cao giơ tay lên, "ba ba ba" ba tiếng, cùng Tứ hoàng tử Ngao Cuồng, Áo Cổ Tiểu Thần Vương cùng Hung Đạo đánh một kích, chung quanh truyền nhân Minh tộc, truyền nhân Cốt Tộc, Thần Tử Dạ tộc… cau mày chứng kiến, một minh ước công thủ đơn giản được xác định ra.

- Các ngươi giúp ta bao nhiêu nhân mã?

Đầu lâu huyền phù ở giữa không trung, Phương Hành ngồi xếp bằng trong đó, thấp giọng hỏi.

- Trong một ngày đêm, lệnh kỳ của ba mươi vạn binh mã Thương Lan Hải, có thể giao ở trong tay ngươi!

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng nói, thần sắc cũng lộ ra cực kỳ ngưng trọng, như quan sát kỹ, có thể thấy đáy mắt hắn lóe ra ý cười, hắn thậm chí không hỏi Phương Hành đến tột cùng muốn mượn binh mã đi đánh cấm khu nào, liền không chút khách khí giao ra ba mươi vạn binh mã, mà từ ý cười của hắn, hình như cho Phương mượn nhiều binh mã như vậy, hắn còn kiếm lời!

- Tiểu Tiên Giới cũng có thể toàn lực giúp ngươi, tiên binh ba ngàn, cao thủ đan, trận, khí đều đủ!

Hung Đạo cũng thấp giọng mở miệng, hắn vốn một đường đuổi theo, giận không kiềm được, nhưng lúc này đã trở lại thái độ bình thường, toàn lực ủng hộ, lập tức hứa hẹn ba ngàn tiên binh, cần biết mỗi một đạo thống trong Tiểu Tiên Giới, thân có tu vi cũng bất quá mấy ngàn, còn phải loại bỏ một số tu vi chưa thành, lên không được chiến trận, ba ngàn tiên binh, thật có thể nói là một lực lượng không thể khinh thường, so với thời điểm hắn ủng hộ Triệu Hồng Anh, Trường Tôn Thanh Lưu, vốn liếng gộp lại còn nhiều.

Trong lòng hắn, là cực kỳ coi trọng lời hứa của Phương Hành.

Trước đây hắn dự định đến đỡ Triệu Hồng

Anh và Trường Tôn Thanh Lưu, là bởi vì lôi kéo không được Phương Hành, mà bây giờ ma đầu kia thái độ khác thường, cho mình hi vọng, nếu mình không tóm chặt lấy cơ hội này, vậy thì quá ngu ngốc!

Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng nhẹ giọng mở miệng:

- Ta có gần trăm chiến tướng, có thể cung cấp điều khiển!

Bàn về số lượng, hắn nói tự nhiên là ít nhất, bất quá Phương Hành minh bạch, Hồng Hoang di chủng thực lực mạnh mẽ, không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh, Thương Lan Hải cho mình ba mươi vạn binh mã, còn không biết là lính tôm tướng cua gì, mà Tiểu Tiên Giới cho mình ba ngàn tiên binh, đoán chừng cũng là dùng Kim Đan làm chủ, thậm chí xen lẫn không biết bao nhiêu Trúc Cơ, Nguyên Anh đoán chừng không có mấy cái, ngược lại Hồng Hoang Cốt Điện, bất kỳ một cái nào lấy ra, đều có thực lực không thua Nguyên Anh, bàn về thực lực, thì hắn mới là người bỏ ra vốn gốc!

- Tốt, cũng coi như đủ rồi, ngày mai chính thức xuất phát về Bắc Hải Tù Tâm Nhai!

Phương Hành cũng nghiêm túc, một câu định xuống.

- Ngươi muốn đánh Tù Tâm Nhai?

Nhưng một câu kia, lại khiến cho mấy phe nhân mã giật mình, ánh mắt có chút cổ quái.

Bọn họ nghe ra Phương Hành muốn đánh cấm khu, bất quá chỉ cho rằng sẽ chọn lựa những cấm khu bài danh hơi thấp ra tay, dù sao những cấm khu kia có mạnh có yếu, yếu như Ngọc Đỉnh Sơn, nếu không phải có tàn trận còn sót lại, chỉ sợ bất kỳ Thần Tử bên nào xuất thủ cũng có thể diệt, lại như cự quy trốn vào biển trong truyền thuyết kia, chỉ cần có thể phát hiện tung tích của nó, như vậy điều khiển binh mã vây nó cũng không phải việc khó!

Nhưng Tù Tâm Nhai không giống!

Nơi đó là địa phương có cao thủ tuyệt thế tọa trấn!

Hậu nhân Phùng Mông, Tù Tâm Nhai Chủ, đây là tồn tại có thể ở ngoài nghìn vạn dặm bắn giết Độ Kiếp, thực lực có thể chiến Thần Vương!

Đối với những cao thủ kia mà nói, số lượng binh mã đã không thể đền bù thực lực sai biệt!

Xem như Thần Vương muốn hủy diệt cấm khu kia, cũng phải làm đủ chuẩn bị, xác định an nguy của mình, cùng phía sau ổn định, mới có thể đánh bạc đi quyết đấu, dù sao cấm khu không chỉ một cái, cùng loại với Tù Tâm Nhai Chủ cũng có mấy cái, Thần Chủ cũng phải đề phòng thời điểm đang tấn công một phương, cấm khu khác thừa cơ quấy rối, thẳng đến bây giờ cấm khu chưa diệt, cũng chính là nguyên nhân này, mặc dù ma đầu kia bước vào Độ Kiếp, nhưng chỉ là Độ Kiếp tầng ba, mượn mấy lộ binh mã liền muốn khiêu chiến Độ Kiếp hậu kỳ, cái này căn bản là đang tìm chết?

- Không tin ta có thể đánh Tù Tâm Nhai sao?

Phương Hành nhìn ra do dự trong lòng mấy người, cười lạnh nói:

- Tiện nghi của tiểu gia đâu dễ lấy như vậy? Ba vương bát đản các ngươi, một phương muốn đồ của ta, một phương muốn trả ân tình của ta, còn có một phương là muốn mượn lực lượng của ta, từng cái suy nghĩ tốt như vậy, không trả giá một chút đã muốn được sao? Bây giờ ta nói thẳng luôn, dù sao dẫn binh tiến đánh Tù Tâm Nhai là ta, có chuyện gì cũng là ta gánh trước, các ngươi chỉ là đến giúp ta một chút sức lực mà thôi, có thể có bao nhiêu phong hiểm?

Nói đến cuối cùng, hắn cười lạnh:

- Nếu như các ngươi thừa nhận bị Tù Tâm Nhai hù dọa, vậy ta tự mình đánh tới, minh ước vừa rồi không tồn tại, ta đi Thần Tiêu Cung, nói các ngươi sợ lão già khốn kiếp kia!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương còn đỡ, nhưng Tứ hoàng tử Thương Lan Hải và Hung Đạo lại rất quan tâm minh ước, dù Phương Hành không chủ động nói, chỉ sợ bọn họ cũng phải vì Phương Hành đánh đổi một số thứ, để được Phương Hành đồng ý, mà bây giờ, cơ hội bày ở trước mặt, hơn nữa đoán chừng lần này không nắm chắt, tên khốn kiếp kia nhớ thù, bọn họ sẽ không còn cơ hội bàn điều kiện, chỉ có thể quyết định chủ ý làm trận trao đổi này, nhưng trong lòng cũng có so đo!

Thời điểm đánh Tù Tâm Nhai, bọn họ tự nhiên phải đi, nếu ma đầu kia muốn lấy binh mã của bọn họ đến lấp hố, bọn họ tự nhiên sẽ ra mặt ngăn cản, nói không chừng làm ma đầu kia biết khó mà lui, mình lấy được tiện nghi!

Về phần Áo Cổ Tiểu Thần Vương, thì căn bản là tin tưởng Phương Hành không có khả năng cố ý tiêu hao người Hồng Hoang Cốt Điện bọn họ.

Trong lòng mọi người đều có tính toán của mình, kế hoạch tiến đánh Tù Tâm Nhai được định xuống, trở về điều khiển binh mã, ngày thứ hai xuất phát tới Bắc Hải Tù Tâm Nhai, Phương Hành cũng lười nhiều lời, tự mình ngồi ở trên đỉnh núi điều tức, vẫn xếp bằng ở trong khô lâu đề phòng Tù Tâm Nhai Chủ lại thình lình cho mình một tiễn, để người ngoài ý muốn là, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải và truyền nhân Tiểu Tiên Giới vừa mới rời đi, lại có mấy người đi tới trước mặt hắn, cười tủm tỉm nhìn.

- Có rắm mau thả!

Phương Hành nhìn đám người Thần Tử Dạ tộc một chút, không nhịn được nói.

Một câu kia làm đám người Thần Tử Dạ tộc vừa mới bu lại sắc mặt thay đổi, dùng thân phận của bọn hắn, chỉ ở dưới Thần Vương, thân phận tôn quý, bình thường Hung Đạo thấy bọn họ cũng không tự chủ được thấp một đầu, mà những Tiểu Tiên Giới Giới Chủ gặp bọn họ thì càng nơm nớp lo sợ, tự xưng nô bộc, bị tu sĩ Nhân tộc quát tháo như thế còn là lần đầu!

Nhưng kỳ lạ, bọn họ không có nổi giận, mặc dù sắc mặt khó coi, lại vẫn áp chế xuống, truyền nhân Minh tộc Thái Uyên đứng ra, cười tủm tỉm nhìn Phương Hành nói:

- Thông Thiên Thần Tướng muốn đánh Tù

Tâm Nhai?

- Phải thì như thế nào?

Phương Hành trợn mắt liếc nhìn bọn họ một cái.

- Không có gì, nhưng mọi người đều vì Thần Đình hiệu lực, chúng ta muốn giúp ngươi một tay mà thôi!

Thần Tử Dạ tộc cười nhạt một tiếng, mở miệng nói.

Ân?

Phương Hành nao nao, ánh mắt cảnh giác nhìn bọn họ.

- Ha ha, Thần Chủ nói những cấm khu kia thật để người chán ghét, chúng ta thân là Thần tộc tiểu thánh, sao có thể không vì Thần Chủ phân ưu? Nếu như các ngươi tiến đánh những cấm khu nhỏ yếu, chúng ta không quá mức hứng thú, nhưng Tù Tâm Nhai, còn có giá trị để chúng ta xuất thủ, đương nhiên, chúng ta sẽ không cướp công lao của ngươi, chỉ muốn giúp ngươi một tay mà thôi!

Truyền nhân Minh tộc Thái Uyên bình tĩnh nói, sắc mặt yên lặng, nhìn không ra ý tưởng chân thật của hắn.

Phương Hành không thèm để ý, hắc hắc cười

nói:

- Các ngươi muốn đến tham gia náo nhiệt thì đến, đừng thêm phiền là được!

Mấy thiên kiêu Thần tộc cười một tiếng, tất cả tự rời đi, điều binh khiển tướng.

Phương Hành cũng không biết bọn họ đến tột cùng tính toán cái gì, dứt khoát bỏ mặc, tiếp tục nhắm mắt điều tức.

Một ngày này, nhất định sẽ không bình tĩnh, các thế lực lớn đều điều binh khiển tướng, trời còn chưa sáng, đã có vẻ cục diện rung chuyển, Thương Lan Hải, Tiểu Tiên Giới, Hồng Hoang Cốt Điện, Cửu U Thần Vương Cung, Vĩnh Ám Thần Hoàng Cung, thậm chí Bất Hủ Thần Vương Cung, đều có dấu hiệu điều khiển binh mã, một số tu sĩ Nhân tộc tin tức linh thông đều chấn kinh, nhao nhao phái người đi ra tìm hiểu, trong lúc nhất thời còn tưởng là Thần tộc rốt cục kìm nén không được, dự định tiến đánh Tịnh Thổ, chỉ bất quá sau khi hỏi thăm rõ ràng, lại đều phẫn hận không nói ra lời!

Thình lình lại là ma đầu kia!

Lại là ma đầu quy phục Thần tộc kia làm ra chiến trận bực này, trù tính binh mã, trùng trùng điệp điệp đi về phía Bắc Hải!

Không biết có bao nhiêu người ở trong tối mắng Phương Hành, nhưng nhất thời cũng kinh hãi không thôi!

Có người ai thán, trong lúc bất tri bất giác, tiểu ma đầu kia đã có bản sự bực này, vừa mới động, thiên hạ sợ hãi!

- Thương Lan Hải ba mươi vạn binh mã đã tập kết trên biển, lệnh kỳ ở đây!

- Ba ngàn tiên binh của 12 Tiểu Tiên Giới vận sức chờ phát động, lệnh kỳ ở đây!

- Hồng Hoang Cốt Điện hơn trăm tinh binh tùy thời có thể xuất phát!

- Ah, ta dẫn 300 bộ khúc của Cửu U Thần Vương, đến trợ giúp Thông Thiên Thần Tướng một chút sức lực!

- Ta dẫn 400 binh tướng dưới trướng Vĩnh Ám Thần Vương, đến trợ giúp Thông Thiên Thần Tướng một chút sức lực!

- 100 tinh anh Cốt Tộc ở đây, muốn cùng các ngươi đi tham gia náo nhiệt!

Ngày thứ hai, thời điểm mặt trời chiều ngã về tây, ngoài Phong Thiện Sơn, nhân vật thiên kiêu của các Thần tộc đều hét lớn, khí thế ngập trời.

Phương Hành rốt cục cũng mở mắt, hét dài một tiếng, mang theo Dao Trì tiểu công chúa xông lên cao, đưa tay nhận lấy lệnh kỳ của Thương Lan Hải, Tiểu Tiên Giới cùng Hồng Hoang Cốt Điện, lại nhìn Thần Tử Cốt Tộc, Dạ tộc, Minh tộc… vận sức chờ phát động, trong cốt lâu dấy lên ánh lửa hừng hực, hóa thành một vệt thần quang bay về phía bắc, thanh âm cuồn cuộn dâng lên:

- Tù Tâm Nhai Chủ, tiểu gia tới tìm ngươi báo thù!

Chương 1107: Ngay cả ngọn cỏ cũng không được buông tha.

Bắc Hải Tù Tâm Nhai, ở cực bắc Thiên Nguyên Đại Lục, cách Thần Châu Bắc Vực còn có hải vực vô tận.

Thương Lan Hải danh xưng thống ngự tứ hải, kỳ thật lại không với tới nơi này được, bởi vì đối với hải vực mà nói, cực bắc đã thuộc về man hoang, hơn nữa trong truyền thuyết, vùng biển này đã từng sinh ra chủng tộc Côn Bằng mạnh mẽ, luận thực lực và uy danh, bọn họ là không kém gì Long tộc, vì vậy Thương Lan Hải không nghĩ tới muốn quản hạt hải vực này, vì dù Côn Bằng nhất tộc giống như Cổ Dao Trì, cả tộc đã dời đi, nhưng truyền thuyết còn có tộc nhân tồn tại ở thế gian…

Tù Tâm Nhai tọa lạc ở trong vùng biển này, xa xa nhìn lại, nổi lên vạn trượng, trực thấu bầu trời, toàn bộ sườn núi là một loại Hắc Nham cổ quái, nước biển chung quanh làm nổi bật lên một màu đen kịt, mới nhìn âm khí trầm lắng, không có chút sinh cơ!

Tù Tâm Nhai cô linh ở hải ngoại đã trăm vạn năm, thuộc về tồn tại bị thế nhân lãng quên.

Nhưng bây giờ, Tù Tâm Nhai như vĩnh viễn sẽ yên tĩnh, lại nghênh đón đại quân áp cảnh...

Ầm ầm!

Xa thiên có mây đen đen nghịt cuốn tới, che khuất bầu trời, khiến cho người ngạt thở, mà ở trước mây đen, lại là một cốt lâu thiêu đốt lên ngọn lửa xanh lục, mang theo tà dị khó nói lên lời, từ xa xa bay vút tới, huyền phù ở trên không Tù Tâm Nhai, trong xương sọ, một thanh âm bá đạo ngang ngược vang lên:

- Tù Tâm Nhai Chủ, đi ra nhận cái chết...

Ào ào ào!

Phía dưới truyền đến trận trận âm thanh sóng biển, trong vùng biển, sóng nước chồng chất, mơ hồ có thể thấy được trong nước, thình lình đều là lính tôm tướng cua giơ thương cầm kiếm, người khoác trọng giáp, uy phong bá đạo, lít nha lít nhít chen chúc về trước, rậm rạp nhưng tràn đầy khí tức kim qua thiết mã, trực tiếp ép đến cách Tù Tâm Nhai trăm trượng mới ngừng quân trận, sát khí lăng nhiên.

Mà trên không trung, một đóa mây đen to lớn vắt ngang ở đằng sau cốt lâu, vân khí phiêu tán, lộ ra một đội tiên binh, đều là người tu hành khoác cổ bào, từng cái điều khiển phi kiếm pháp bảo, bay vút lên không, mặc dù không chỉnh tề giống yêu quân phía dưới, nhưng từng cái thực lực lại cao hơn yêu binh phía dưới rất nhiều, hiện đầy một mảng lớn hư không, số lượng không dưới ba ngàn, khí thế còn mạnh hơn đại quân Hải Yêu mấy phần!

- Rống...

Mây đen đột nhiên bị xông phá, từ bên trong bay ra rất nhiều hung quái thân thể khổng lồ, từng cái thân hình như núi nhỏ, giống như thép tinh đúc thành, bay đến hai bên đại quân, mắt lộ ra hung quang, nhìn chằm chằm phía dưới, số lượng chỉ có trăm con, nhưng cho người cảm giác lại giống như thương thiên che phủ, cánh cuốn quái phong, nhấc lên tầng tầng sóng lớn.

- Thần Tướng Thái Uyên dưới trướng Cửu U Thần Tử đến đây trợ trận!

Xa xa lại có một tiếng hét lớn, không trung phía sau, hiển lộ một nhóm binh mã, người trước nhất mặc áo giáp ám kim, lại hất lên đấu bồng màu đen to lớn, tay cầm liêm đao, dưới hông cưỡi một con yêu quái bốn mắt một sừng, sau lưng hắn là một mảnh vân khí kim sắc chói mắt, vân khí trôi nổi, mơ hồ có thể thấy được sau mây thình lình đứng một đội quân trang nghiêm.

- Nhi tử Song Sinh của Vĩnh Ám Thần Vương, đến đây trợ trận!

Cùng Thái Uyên xa xa tương đối, trong bầu trời đêm vang lên một tiếng hét lớn, người ánh mắt sắc nhọn có thể nhìn thấy, trong đêm đen có một đôi cánh khổng lồ giương ra, ôm theo ma khí đáng sợ, uy thế vô tận, nhưng đám binh mã kia phảng phất như trời sinh có bản lĩnh ẩn vào trong màn đêm, căn bản không có cách nhìn rõ ràng...

Mà ở phía sau hai chi đại quân, vẫn còn có một chi binh mã, dẫn đầu lại là Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong, hắn cũng không lộ ra, nhưng mang theo giáp sĩ dưới trướng đến, trú đóng ở trên một hải vực bình tĩnh, lạnh lùng nhìn về phía trước.

Đại quân áp cảnh chân chính!

Mấy phương binh mã uy thế mạnh mẽ, để

người nhìn kinh hãi!

Không nói mấy đại quân mang đến áp lực, chỉ là thủ lĩnh đại quân, thực lực đều bước vào Độ Kiếp cảnh, một chi lực lượng như thế, nếu như đặt ở Thiên Nguyên Đại Lục trước khi sinh linh Thần tộc phủ xuống, chỉ sợ đã có thể cứng đối cứng với Thần Châu Trung Vực, nếu không có Thánh Nhân nhúng tay, chỉ sợ kết quả cứng đối cứng, cổ thế gia còn không chắc có thể chiếm tiện nghi!

- Tiểu nhi, ngươi có gan!

Dưới đại quân áp cảnh, trong Tù Tâm Nhai, rốt cục truyền tới một thanh âm âm trầm.

- Tù Tâm Nhai Bồng Mông nhất tộc ta, cô huyền hải ngoại, bất luận là Tiên Nhân ở trước phong thiên, hay Thánh Nhân, thế gia sau khi phong thiên, đều bởi vì giả nhân giả nghĩa, khinh thường kết giao với bọn ta, thậm chí không muốn đề cập, để tộc ta bị thế nhân lãng quên, nhưng vô luận là ai, từ trước tới nay đều không có dũng khí khinh thường Tù Tâm Nhai ta, Thánh Nhân thiết trí đại trận, dẫn dắt Huyền Quan, cũng phải sai người đưa tin, chờ chúng ta đáp ứng không xuất thủ can trở, mới dám bày đại trận kia, Thương Lan Hải danh xưng thống ngự ngàn vạn Hải tộc, cũng không có dũng khí bước vào nơi này một bước!

Thời điểm hắn nói chuyện, thanh âm phảng phất như dẫn động thiên tượng, trên sườn núi bắt đầu có từng vòng xoáy hiển hiện.

- Tiểu nhi, ngươi ngược lại có gan, quên tổ vong tông, đầu nhập Thần tộc không nói, còn dám can đảm chém giết con ta, không đợi lão phu đến tìm ngươi báo thù, ngươi lại không biết từ nơi nào tụ tập một đám ô hợp, dám can đảm xâm phạm biên giới Bắc Vực, khẩu xuất cuồng ngôn, tiến đánh tộc ta?

Trong thanh âm khinh miệt lại cuồng ngạo, làm tâm tư người phẫn uất, lại cảm giác áp lực.

Hồng Hoang Cốt Điện, Tiểu Tiên Giới, Thương Lan Hải thậm chí Cửu U Thần Vương Cung, Vĩnh Ám Thần Hoàng Cung, Bất Hủ Thần Vương Cung… lại bị hắn coi là ô hợp, có thể thấy được tự cho mình rất cao, mà hắn chỉ trích Phương Hành, cũng làm cho người nói không ra lời, vô luận như thế nào, người phản bội luôn không chính nghĩa, chỉ bất quá sắc mặt Phương Hành chỉ trầm thấp, không nói nhiều, lúc trước bởi vì con của hắn cấu kết với truyền nhân Minh tộc Thái Uyên, bị mình đánh chết cũng không oan uổng.

Hình như lão đầu này không biết rõ tình hình, thật coi con trai của hắn trở thành nghĩa sĩ Nhân tộc nhiệt huyết!

Chỉ bất quá, đối với vấn đề này, hắn lười giải thích.

Phương đại gia muốn diệt cấm khu, liền diệt cấm khu, còn không đáng tìm lý do thoái thác.

- Ha ha ha ha, Nhân tộc có thể xuất hiện bại hoại như ngươi, cũng là khí số đã tận, hôm nay lão phu cũng muốn nhìn, ngươi được người xưng thiên hạ đệ nhất bại hoại, Thiên Nguyên Đại Lục đệ nhất ác nhân, đến tột cùng có bản sự lớn bao nhiêu, có dũng khí phạm Tù Tâm Nhai ta...

Tồn tại trong Tù Tâm Nhai càng nói càng giận, nói đến cuối cùng, thanh âm đột nhiên đề cao.

Cùng lúc đó, "Sưu" một tiếng, trong vách núi có một tiễn bắn ra.

Ầm ầm!

Giữa không trung, đã sớm có vân khí xoay quanh hội tụ, ở thời khắc này nhanh chóng phủ xuống, tạo thành một phù văn to lớn, sau đó dần dần hóa thành trạng thái sợi, bao vây lấy mũi tên, quang mang như mặt trời, trong tiếng xé gió, mũi tên biến mất ngay tại chỗ!

Xạ Nhật Thần Tiễn Thuật!

Thần Tiễn Thuật truyền thừa từ Thái Cổ Xạ Nhật!

Mặc dù tiên tổ của Bồng Mông nhất tộc không có học hết thuật này, bị vây ở Bắc Hải, nhưng tiễn thuật không trọn vẹn kia lại lưu truyền tới giờ.

Hơn nữa mặc dù không trọn vẹn, nhưng uy lực lại không dung bất luận kẻ nào khinh thường!

Dù sao cũng là truyền thừa của Thánh Nhân đã từng một tiễn phá hủy thái dương!

- Cẩn thận!

Thời điểm mũi tên kia xuất hiện ở trên không trung, đám người Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Hung Đạo… sắc mặt đều đại biến, quát chói tai nhắc nhở.

Sở dĩ bọn họ xuất binh, chính là muốn nhờ lực lượng của Phương Hành, không nỡ để hắn chết ở chỗ này.

Bành!

Thời điểm thanh âm của bọn hắn vừa mới rơi xuống, mũi tên kia đã bắn tới trên cốt lâu, phảng phất như một vầng mặt trời trực tiếp bạo liệt, trước cốt lâu, vậy mà xuất hiện một biển lửa đáng sợ, trên mũi tên kia ẩn chứa lực lượng vô tận, ở thời khắc này rót vào cốt lâu, muốn hủy xương đầu, sau đó hủy diệt cả Phương Hành!

- Có thể phòng ngự không?

Tim mỗi người đều nhảy đến cổ, hoảng sợ nhìn lại!

Nếu thật là đại quân áp cảnh, còn chưa kịp tiến đánh, ma đầu kia đã bị một tiễn bắn chết, vậy bọn họ sẽ thành chuyện cười lớn!

- Tới tốt lắm!

Thời điểm bọn họ lo lắng không thôi, ở trong biển lửa vang lên một tiếng hét lớn, sau đó trong biển lửa vô tận, thình lình có ba dải lụa màu tím trôi nổi ở trên không trung, tiên khí mờ mịt, cùng lúc đó, trên cốt lâu, khí cơ liên tiếp cất cao, lực lượng lại trong nháy mắt tăng lên mấy lần, ngọn lửa màu xanh lục cũng theo đó bùng lên, hỏa diễm bị thổi lui về phía sau, nhưng chỉ lui ra không đủ trăm trượng, liền ngạnh sanh ngừng lại, thôn phệ lấy biển lửa chung quanh!

- Độ Kiếp tầng ba...

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt của Hung Đạo trở nên lạnh lẽo.

Mặc dù đã sớm đoán được tu vi cảnh giới của Phương Hành, nhưng trước khi tận mắt thấy ba dải lụa kia, vẫn không dám tin tưởng.

- Ta được mười hai Giới Chủ giúp tẩy luyện căn cơ, tới 300 tuổi mới vượt qua Lôi Kiếp tầng năm, đã được bọn họ xưng là Nhân tộc đệ nhất thiên kiêu, nhưng ma đầu kia không có đại cơ duyên như vậy, toàn dựa vào bản thân tu hành, bây giờ thọ nguyên chưa tới năm mươi, liền có tu vi Độ Kiếp tầng ba, đáng hận, đáng hận, nếu như lại cho hắn một chút thời gian, ai biết hắn sẽ trưởng thành đến mức nào?

- Cũng may hiện tại hắn đã làm việc cho ta!

- Bất quá sau khi lợi dụng xong hắn, kẻ này... giữ lại không được!

Mà lúc này, cốt lâu lui về sau trăm trượng đã ngưng lại, hoàn toàn kháng trụ mũi tên kia.

Không có bị tổn thương mảy may, cũng không có giống như trước đây, bị lực lượng một tiễn bắn ra vài trăm dặm, chật vật không chịu nổi...

Thanh âm của Phương Hành thì có chút hưng phấn:

- Ha ha, ta đã độ ba lần Lôi Kiếp, nội tình bàng bạc, mỗi qua một ngày, sẽ lý giải nhiều một chút lực lượng Độ Kiếp cảnh, thực lực liền dâng lên một bậc, lại thêm khô lâu, tự vệ là đủ, ngươi không tổn thương được ta!

Trong tiếng cười, cốt lâu lục diễm tăng vọt:

- Nhưng ngươi không tổn thương được ta, tiểu gia lại muốn giết chết ngươi!

- Thương Lan Hải, Tiểu Tiên Giới, Hồng Hoang Cốt Điện, chư quân nghe lệnh, tiến đánh cấm khu, giết vào Tù Tâm Nhai!

- Toàn bộ sinh linh, tất cả đồ sát, ngay cả ngọn cỏ cũng không được buông tha...

Chương 1108: Đều mang ý xấu.

- Như vậy liền muốn đánh?

Sau khi Phương Hành đỡ được một tiễn, thình lình vung tay lên, rất không chịu trách nhiệm mở miệng muốn tiến đánh Tù Tâm Nhai, bất luận là Tứ hoàng tử Thương Lan Hải hay Tiểu Tiên Giới Hung Đạo, Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ Tiểu Thần Vương... đều cảm thấy có chút không hợp thói thường.

Cái này giống như một đại tướng ở lúc hai quân đối chọi, ngay cả quan sát trận địa của đối phương một chút cũng không làm, liền vung tay lên nói "giết sạch cho ta", bất quá mấy người liếc nhau một cái, vẫn không có mở miệng ngăn cản, dù sao bọn họ không giống đám người Thái Uyên, Phá Phong, Song Sinh, những người kia là đến trợ trận, có quyền chưởng khống binh mã nhà mình, mà ba người bọn họ lại trực tiếp cho Phương Hành mượn binh, theo đạo lý, Phương Hành có thể trực tiếp chỉ huy thuộc hạ của bọn hắn, bọn họ cũng chỉ có thể ở thời điểm mấu chốt biểu thị phản đối mà thôi...

Bây giờ hiển nhiên không phải thời điểm biểu thị phản đối, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước!

Oanh!

Đạt được mệnh lệnh của Phương Hành, Hải tộc yêu binh phía dưới và tiên binh, Hồng Hoang di chủng ở phía trên, cùng nhau bức về phía trước!

Khí thế cũng không mãnh liệt, lo lắng bên kia ẩn tàng cấm chế.

Phương Hành lại cười ha ha, điều khiển cốt lâu bay tới:

- Các tướng sĩ không cần lo lắng, nhìn lệnh kỳ của ta hành sự!

Dứt lời đứng lên, chậm rãi vận chuyển pháp lực, Dao Trì tiểu công chúa tay cầm lệnh kỳ, chuẩn bị kỹ càng, Phương Hành chậm rãi vận chuyển pháp lực, ngoại nhân lại không cảm thấy pháp lực trong cơ thể hắn tác động, nhưng cảm giác ánh mắt của hắn càng ngày càng sáng, trong mắt như hiện lên phù văn vô tận, lăn lăn lộn lộn, mà ánh mắt của hắn thì như thực chất, xuyên qua hư không vô tận, khám phá tất cả chân tướng, lạnh như băng tự trái quét tới phải...

- Phá Nịnh Tầm Chân, Âm Dương Thần Ma…

Mấy hơi qua đi, thanh âm trầm lắng của Phương Hành bỗng nhiên vang lên, giống như lôi gào!

- Tây Bắc khôn vị, bốn tầng cấm chế, phá đá ngầm, hủy ám tuyền!

- Chính bắc tốn vị, ba tầng cấm chế, diệt đồng ngư, mệnh tham Bắc Đẩu!

- Dưới đáy biển trăm thước, có quái thạch, hủy càn vị, nghịch chuyển ba vòng...

- ...

- ...

Trong lúc nhất thời, thanh âm của hắn liên tiếp không ngừng, phát ra vô số mệnh lệnh.

Những mệnh lệnh này nghe ở trong tai sinh linh Thần tộc, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hoàn toàn không hiểu ý nghĩa, nhưng ở trong tai đám người truyền nhân Tiểu Tiên Giới tinh thông trận thuật, lại cực kỳ chấn kinh, cơ hồ khó có thể tin nhìn về phía Phương Hành, hắn nói, lại là tất cả cấm chế và pháp trận ở xung quanh Tù Tâm Nhai, dạng cấm chế và pháp trận kia, là thủ đoạn phòng ngự của mỗi một đạo thống hoặc thánh địa, muốn tiến đánh Tù Tâm Nhai, cơ hồ đã chú định phải ăn thiệt thòi lớn từ những cấm chế này.

Cho dù dùng năng lực của bọn họ, muốn phá giải những cấm chế này, cũng cần rất nhiều thời gian.

Mà lúc này, Phương Hành thuận miệng bóc trần, giống như nhẹ nhõm nói ra quỹ tích vận chuyển của pháp trận nhà mình.

Cái này sao có thể?

Chẳng lẽ ma đầu kia còn là một Trận Sư thâm tàng bất lộ sao?

- Tiểu Tiên Giới xuất binh, nghe theo lệnh kỳ chỉ huy, thanh trừ cấm chế!

Gương mặt của Dao Trì tiểu công chúa ngưng trọng, phất tay ném qua hơn mười lệnh kỳ, bồng bềnh lung lay bay đến trên biển, nơi chỉ chính là cấm chế Phương Hành vạch trần...

- Ừm!

Đám tiên binh kia thấy lệnh kỳ, cũng không dám do dự, a hô một tiếng xông tới, hoặc mười người một tổ, hoặc trăm người một đội, tất cả theo lệnh kỳ xông về vị trí khác biệt, bọn họ vốn là tiên binh do Tiểu Tiên Giới tạo ra, người mang tuyệt kỹ, bây giờ có Phương Hành nói phá cấm chế, lại có Dao Trì tiểu công chúa ra lệnh, dùng lệnh kỳ chỉ dẫn, bọn họ nhất thời lộ ra đâu vào đấy, theo phương hướng lệnh kỳ phóng tới, hoặc Trận Sư thôi diễn, hoặc Phù Sư dò xét, hoặc chiến tu phòng ngự, vừa nhanh lại ổn!

- Tướng sĩ Hải tộc, cùng nhau xông lên, phiên lên tử chiến, phiên hạ trở ra!

Dao Trì tiểu công chúa lần nữa tế ra một cây cờ lớn, chính là lệnh kỳ của Thương Lan Hải, cao cao tế ở giữa không trung.

- Giết! Giết! Giết!

Phía dưới, ba mươi vạn binh mã Hải tộc hét lớn, áp sát về phía trước, sóng biển cuồn cuộn như nước thủy triều.

So sánh với tiên binh của Tiểu Tiên Giới, binh mã Hải tộc ngược lại dễ khống chế hơn, dù sao phương pháp luyện binh của Thương Lan Hải đều học từ Nhân tộc, quân lệnh như núi, quân kỷ sâm nghiêm, có thể dùng Hải Yêu thực lực so le khác nhau luyện ra cường quân, dựa vào chính là quân uy!

- Hồng Hoang chủng tộc, vây quanh Tù Tâm Nhai, nghe ta hiệu lệnh!

Dao Trì tiểu công chúa hét lớn, tế lên một đạo thần hồn, thân ở trên không trung chỉ huy hơn trăm cường giả của Hồng Hoang Cốt Điện.

Rống...

Những di chủng kia đã sớm được mệnh lệnh của Áo Cổ Tiểu Thần Vương, dùng mệnh lệnh ở trong khô lâu vi tôn, lúc này nghe Dao Trì tiểu công chúa nói, đều giương cánh bay vút ra ngoài, từng cái như che khuất bầu trời, một mực bao vây Tù Tâm Nhai, phe phẩy cánh khổng lồ, không được mệnh lệnh không có lập tức phóng tới Tù Tâm Nhai, nhưng uy áp lại cực kỳ đáng sợ.

- Hắn quả muốn chính diện tiến đánh Tù Tâm Nhai sao?

Phương Hành bố trí, khiến cho đám người tâm hoài quỷ thai ở xung quanh hơi kinh ngạc.

Những bố trí và hiệu lệnh kia đều không có vấn đề, thậm chí có thể nói cực kỳ chính quy, nhưng vấn đề cũng ở chỗ này, bởi vì quá chính quy, làm trong lòng bọn họ một mực đang suy đoán, Phương Hành có can đảm mượn binh, lòng tin tràn đầy tiến đánh Tù Tâm Nhai, có phải đã sớm có kỳ chiêu đối phó Tù Tâm Nhai Chủ hay không, bởi vậy thời điểm nhìn thấy hắn chỉ thành thành thật thật điều binh khiển tướng, thì đều có chút không hiểu!

Ầm ầm!

Thời điểm bọn hắn cảm giác kinh ngạc, chiến cuộc đã bình ổn đẩy về phía trước!

Ba ngàn tiên binh của Tiểu Tiên Giới, không hổ là tinh nhuệ do Tiểu Tiên Giới tạo ra, ở dưới lệnh kỳ chỉ dẫn, không phí chút sức lực đã phá đi một cấm chế và ám trận, quét ra một vùng biển rộng lớn!

Sau đó khuôn mặt Dao Trì tiểu công chúa lạnh lùng, vung vẩy lệnh kỳ hét lớn:

- Tiến công!

Ào ào ào...

Binh mã Thương Lan Hải đạt được chỉ lệnh, tốc độ tăng nhanh, từng mảnh từng mảnh hoặc nhảy nhảy lên không trung, hoặc tiềm nhập đáy biển, hoặc đạp trên nước biển, ầm ầm công về phía Tù Tâm Nhai, ở phía trên nhìn xuống, thật làm cho người tê cả da đầu, ba mươi vạn yêu binh, cái kia là số lượng bực nào, có thể nói lấp kín cả mặt biển, hơn nữa mỗi một con hình thù cổ quái, giơ cao đao thương, kêu đánh kêu giết, liều mạng xông về phía Tù Tâm Nhai, thanh thế làm người ta kinh hãi...

Rống!

Hồng Hoang di chủng đã sớm nhìn chằm chằm cũng không nhịn được, chí ít có hơn hai mươi con xông ra ngoài, nhào về phía Tù Tâm Nhai.

Hơn hai mươi con kia lại phạm quân lệnh, Dao Trì tiểu công chúa căn bản không có để chúng nó tiến công.

Phương Hành thấy một màn này, sắc mặt cũng thay đổi, bất quá rất nhanh bình thường trở lại, Hồng Hoang di chủng ngoại trừ Vương tộc, cái khác linh tính vốn không cao, muốn chúng nó hoàn toàn tuân thủ quân lệnh là không thể nào...

- Nguyên lai ngươi thực muốn công Tù Tâm Nhai ta...

Đại quân nhào tới, đại chiến hết sức căng thẳng, thanh âm của Tù Tâm Nhai Chủ vang lên lần nữa.

Trong giọng nói của hắn lộ ra vẻ cổ quái, rõ ràng không nghĩ tới Phương Hành sẽ dùng cách thức chính diện tiến công!

Nói thật, ý nghĩ của hắn giống như những thiên kiêu Thần tộc kia, nghĩ Phương Hành sẽ có kỳ chiêu gì, cho nên sau khi một tiễn không có bắn chết Phương Hành, hắn một mực âm thầm quan sát, phòng ngừa ma đầu kia chơi thủ đoạn, nhưng chờ được lại là chính diện tiến công!

- Ha ha, Tù Tâm Nhai ta dừng chân ở Bắc Hải ngàn vạn năm, chỉ bằng đám ô hợp của ngươi cũng muốn tấn công vào?

Đại quân cùng lên, thanh âm của Tù Tâm Nhai Chủ lại lạnh dần:

- Xem như Thánh Nhân đến cũng không dám buông lời cuồng ngôn!

Oanh!

Theo thanh âm của hắn, trong Tù Tâm Nhai có một kỳ phiên bay lên, như một cái ô lớn, xôn xao giương ở giữa không trung, bị gió biển thổi trải ra, rõ ràng là một chữ "Tù" to lớn, cùng lúc đó, vùng biển xung quanh Tù Tâm Nhai cuốn ngược chừng trăm trượng, bên trong nhô ra mười mấy xúc tu to lớn, xen lẫn tiếng gầm nhẹ trầm lắng, đung đưa trái phải, quét từng mảnh từng mảnh yêu binh ra ngoài...

- Hải Linh bốn phía nghe ta hiệu lệnh, người có dũng khí gần Tù Tâm Nhai… chết!

Theo thanh âm của Tù Tâm Nhai Chủ vang lên, bốn phía Tù Tâm Nhai xuất hiện bọt nước to lớn, sau đó xúc tu đáng sợ cuốn ra, ầm ầm đánh quét, cái kia lại là bốn hải quái được Tù Tâm Nhai nuôi dưỡng không biết bao lâu, thân thể bàng bạc như núi, lực có thể cuốn ngược thương hải, giống như bốn Tà Thần, một mực che chắn sườn núi phía sau...

- Đệ tử Mông tộc dàn trận, cho bọn họ lãnh giáo thần tiễn thuật một chút!

Mệnh lệnh thứ hai vang lên, từ trong Tù Tâm Nhai nhảy ra vô số chấm đen, định thần nhìn lại, không ngờ là từng tu sĩ cầm cung, dưới chân đều đạp trên lưng quái điểu lông trắng mỏ đen, chí ít cũng hơn ngàn người, bọn họ không có lao ra, mà xoay quanh ở trên không Tù Tâm Nhai, bắn ra từng chi phù tiễn!

Những phù tiễn kia xảo trá đến cực điểm, vừa chuẩn vừa hiểm, trong lúc nhất thời không biết có bao nhiêu yêu binh mất mạng ở dưới tên.

Ngay cả một Hồng Hoang di chủng hung mãnh xông về Tù Tâm Nhai, cũng bị một tiễn bắn thủng đầu, kêu thảm rơi xuống.

Đại chiến đã lên, Phương Hành ẩn thân ở trong cốt lâu chỉ huy đại quân lại yên tĩnh, lẳng lặng ngồi xếp bằng, lạnh lùng nhìn chiến trường càng lúc càng thê thảm, giống như hết thảy đều không có quan hệ gì tới hắn, chỉ lẳng lặng chú ý...

Mà ở trong Tù Tâm Nhai, cũng đang có hai ánh mắt lành lạnh nhìn về phía hắn.

Hắn và Tù Tâm Nhai Chủ, vào lúc này lại phảng phất như trở thành hai người ngoài cuộc, đều đang lẳng lặng quan sát.

- Đánh tiếp như vậy, là đưa người của mình cho đối phương đồ sát, căn bản không có hi vọng công phá Tù Tâm Nhai ah...

Phương Hành bình tĩnh, nhưng Hung Đạo và Tứ hoàng tử Thương Lan Hải lại có chút lo lắng, nhịn không được nhìn về phía hắn.

Chương 1109: Phương Hành điên rồi.

Mặc dù Phương Hành vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám, khám phá cấm chế và ám trận ở hải vực xung quanh Tù Tâm Nhai, tránh khỏi tình huống dùng người lấp trận, nhưng khi chân chính bắt đầu đại chiến, thương vong vẫn không thể tránh khỏi xuất hiện, hơn nữa có xu hướng càng ngày càng nghiêm trọng, khó mà ngăn cản, binh mã các thế lực đều đã tử thương thảm trọng!

Cho dù Tù Tâm Nhai là tộc đàn bị lãng quên, nhưng cũng truyền thừa mấy vạn năm, sao có thể dễ dàng đánh vỡ như vậy?

Bốn Hải Linh ở bên cạnh vách núi, đều là Hồng Hoang cự quái thiên phú dị bẩm, huyết mạch tương tự Hồng Hoang di chủng, là chủng tộc sinh ra liền có lực lượng cường đại, thân thể của bọn nó to lớn khó mà hình dung, chỉ sợ đám người Áo Cổ Tiểu Thần Vương so sánh cũng giống như chim sẻ, thân thể lộ ra mặt biển đã cao hơn trăm trượng, huống chi phần tiềm phục ở dưới đáy biển?

Đáng sợ hơn là xúc tu của bọn nó, cơ hồ lật sông đảo biển, tất cả yêu binh Thương Lan Hải tới gần, đều bị bọn nó lấy xúc tu tát bay trở về, hoặc thịt nát xương tan, hoặc bị nuốt vào, làm món ăn trong bụng, binh tướng Hải tộc xung phong chỉ tầm một nén hương thời gian, đã lưu lại mảng lớn thi cốt!

Ngay cả Hồng Hoang di chủng có được thực lực không thua Nguyên Anh bình thường, cũng có mấy con bị cự quái xé rách, rên rỉ mất mạng ở trong nước biển, những Hồng Hoang di chủng khác bị hung uy của Hồng Hoang cự quái chấn nhiếp, từng cái xa xa vuốt cánh, hoảng sợ gầm rú, không dám trực tiếp xông lên báo thù.

Mà ở một phương khác, lại là đệ tử Mông tộc và tiên binh của Tiểu Tiên Giới đối chiến, có bốn Hải Linh thủ hộ, tiên binh của Tiểu Tiên Giới căn bản không có khả năng tuỳ tiện vọt tới phụ cận Tù Tâm Nhai, chỉ có thể tế ra phi kiếm pháp bảo đánh xa, nhưng hết lần này tới lần khác luận đến đánh xa, bọn họ làm sao vượt qua phù tiễn của đệ tử Mông tộc?

Ngươi đánh không đến ta, ta lại có thể đánh đến ngươi, làm tâm lý của đám tiên binh Tiểu Tiên Giới cực kỳ buồn bực!

Mỗi một vòng phù tiễn bay tới, đều có số lớn tiên binh rơi xuống mặt biển, có thể nói là tàn sát!

- Hồng Hoang di chủng còn lại cũng lên đi!

Mà đối mặt chiến trường thảm liệt này, Phương Hành xếp bằng ở trong khô lâu lại biểu lộ nhàn nhạt, thậm chí nói là lạnh lùng, hắn còn chẳng muốn đi nhìn một cái, càng không thèm để ý thương vong, lẳng lặng quan sát nửa ngày, thời điểm cảm giác thế công bên mình sắp sụp đổ, mới nhàn nhạt phân phó một câu, như nhẹ nhõm ném ra mấy tiền đồng...

Dao Trì tiểu công chúa nhẹ gật đầu, muốn vung vẩy lệnh kỳ, lệnh Hồng Hoang di chủng xông lên.

- Đủ rồi!

Bỗng nhiên chung quanh truyền đến vài tiếng gào thét, mấy nhân ảnh xuất hiện ở xung quanh cốt lâu.

Hung Đạo, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ Tiểu Thần Vương, thậm chí truyền nhân Minh tộc Thái Uyên, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh… đều vây quanh tới, ánh mắt thâm trầm nhìn Phương Hành, ánh mắt của bọn hắn cực kỳ ngưng trọng, khiến cho Dao Trì tiểu công chúa sửng sốt, không dám tế ra lệnh kỳ, cúi đầu nhìn Phương Hành.

- Thương vong quá nặng, tiếp tục như vậy không phải biện pháp, ngươi là muốn cầm nhân mạng đi lấp vùng biển này sao?

Hung Đạo mở miệng, thần sắc ảo não.

- Nếu lấy mạng đến lấp, có thể công phá Tù Tâm Nhai, như vậy còn đỡ, mấu chốt là, nhìn cục diện bây giờ, thù dù cầm nhiều người hơn nữa, cũng chỉ là vu sự vô bổ, Phương Hành huynh đệ, ngươi thực định đánh tiếp sao?

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng cười khổ, thở dài nói một câu.

Nhìn bộ dáng của bọn hắn, là đều có chút đau lòng, dù sao tử thương là thủ hạ của bọn hắn, nếu những binh mã này là của Phương Hành, chết bao nhiêu bọn họ cũng không đau lòng.

Nhưng này là của bọn hắn ah, thấy không ổn liền muốn ngưng lại, để tránh Phương Hành chơi sạch thủ hạ của mình, bây giờ bọn họ cảm thấy không lành, không có trực tiếp rút binh, mà trước tới thuyết phục Phương Hành, coi như đã cho đủ Phương Hành mặt mũi...

- Thông Thiên Thần Tướng, chúng ta đáp ứng cho ngươi mượn binh, đương nhiên sẽ không tiếc hao tổn, chỉ bất quá mọi thứ dùng đại cục làm trọng, nếu có hi vọng đánh hạ Tù Tâm Nhai, chúng ta tự nhiên nghĩa bất dung từ, nhưng nhìn cục diện bây giờ, nhiều mạng người hơn nữa cũng vu sự vô bổ, tiếp tục đánh xuống, ngoại trừ tăng thêm thương vong, thì không có một chút ý nghĩa, mong ngươi thận trọng cân nhắc!

Ngay cả Áo Cổ Tiểu Thần Vương một mực trầm mặc cũng không nhịn được mở miệng khuyên bảo.

Nói thật, bây giờ trong các phe thương vong, ngược lại là Hồng Hoang Cốt Điện bọn họ ít nhất, Hồng Hoang di chủng đều bị Phương Hành bố trí ở bên ngoài, trừ một vài con không nghe hiệu lệnh tự tiện xuất động, thì chưa từng xuất hiện đại lượng thương vong, thực lực còn bảo tồn.

Bọn họ thuyết phục đã coi như uyển chuyển, nhưng lại làm Phương Hành nổi giận.

- Các ngươi đều cảm thấy ta không hạ được Tù Tâm Nhai?

Hắn mắt lộ hung quang, hung hăng cắn răng:

- Các ngươi đều cảm thấy ta là gượng chống?

Lửa giận bất thình lình, lại khiến cho đám người Áo Cổ Tiểu Thần Vương giật mình, lông mày chăm chú nhíu lại.

- Tiểu gia ta làm việc, lúc nào thất bại qua? Từ nhỏ đến lớn, ta lúc nào để cho người đè không ngóc đầu lên được? Lão già chết tiệt này nhìn chằm chằm vào ta, để cho ta ăn không ngon, ngủ bất yên, hôm nay ta nhất định phải phá Tù Tâm Nhai của hắn...

Phương Hành càng nói càng giận, đáy mắt tách ra vẻ điên cuồng, ngay cả Dao Trì tiểu công chúa cũng tựa hồ bị hắn hù dọa, đưa tay muốn an ủi hắn, lại bị hắn hất ra, gầm nhẹ kêu lên:

- Các ngươi đã ký minh ước với ta, lại không chịu xuất lực, còn không nỡ thủ hạ mình mất mạng, vậy tiểu gia ta tự mình xuất thủ, để cho các ngươi nhìn một chút...

Oanh!

Nói đến chỗ này, ánh mắt hắn ngưng tụ, phẫn nộ ra tay.

Cốt lâu thiêu đốt lên lục diễm trong nháy mắt ánh lửa đại thịnh, giống như một mặt trời nhỏ, ở trên không trung ngừng lại một chút, sau đó đột nhiên gia tốc, giống như sao băng đụng về phía trước, lực lượng mạnh mẽ, có uy thế tê thiên liệt địa, cơ hồ trong nháy mắt liền vọt tới trước mặt một Hải Linh, sau đó cả người Phương Hành tuôn ra thần quang, đánh về phía trước.

Hồng Hoang cự quái giật nảy mình, vô ý thức nhô ra bốn năm xúc tu đánh tới, chỉ bất quá cốt lâu ẩn chứa pháp lực toàn thân của Phương Hành, lực lượng sao mà cường đại, ầm ầm va chạm, tất cả xúc tu bắn ra, pháp lực đáng sợ vọt tới, chém thân thể Hồng Hoang cự quái thành hai nửa...

Chỉ một kích, đã đánh Hải Linh bị thương nặng!

Phần uy thế này, khiến cho toàn bộ chiến trường trì trệ, không biết bao nhiêu ánh mắt khiếp sợ nhìn lại.

Phương Hành thì một khắc không ngừng, lục diễm phóng đại, vọt tới một khác Hải Linh khác.

- Hắn điên rồi sao?

Ở phía sau Phương Hành, truyền nhân Minh tộc Thái Uyên bị hắn làm cho chấn kinh, nhíu mày nói.

- Ha ha, ma đầu kia tên tuổi lớn như vậy, hôm nay gặp mặt cũng không gì hơn cái này, chỉ có mấy phần man lực mà thôi, trước kia ỷ có chút thông minh, chiếm qua không ít tiện nghi, nhưng thời điểm chính diện công phạt, lại thúc thủ vô sách, ngoại trừ cầm tính mệnh của người đi lấp, thì chỉ có thể tự mình ỷ vào vũ dũng xuất thủ, nhưng như vậy thì có ích lợi gì? Ở dưới đại cục có ích lợi gì?

Bên cạnh có người cười lạnh, không che giấu vẻ khinh bỉ chút nào, lại chính là Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong.

- Hắn làm như thế, xác thực lộ ra rất ngu ngốc...

Ngay cả Hung Đạo cũng không nhịn được mở miệng, khó nén vẻ thất vọng:

- Vậy mà bởi vì nóng giận nhất thời, không để ý đại cục, mưu toan dùng thực lực của mình thay đổi toàn bộ chiến cuộc, cái này căn bản là mơ mộng hảo huyền a...

Đám người Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh… đều lắc đầu không nói.

Bây giờ Phương Hành bị chọc giận, phẫn nộ ra tay, xác thực lộ ra quá ngây thơ, cần phải biết, những Hải Linh canh giữ ở bốn phía Tù Tâm Nhai, mặc dù trời sinh huyết mạch cường đại, đối với yêu binh của Thương Lan Hải, tiên binh của Tiểu Tiên Giới thậm chí Hồng Hoang di chủng bình thường mà nói cũng là tồn tại vô địch, nhưng còn không đến mức được bọn họ nhìn ở trong mắt, mặc kệ là ai xuất thủ, đều có thể chém giết những Hải Linh kia, nhưng sở dĩ bọn hắn không xuất thủ, là bởi vì không muốn chọc giận tồn tại trong Tù Tâm Nhai, làm chiến cuộc càng trở nên gay gắt...

Binh đối binh, tướng đối tướng!

Bọn họ có thể xuất thủ đánh giết những Hải Linh kia, nhưng nếu Tù Tâm Nhai Chủ xuất thủ, cũng có thể uy hiếp được bọn họ!

Dù sao bọn họ không có cốt lâu như Phương Hành, có thể chống đỡ được thần tiễn của Tù Tâm Nhai Chủ...

- Ha ha, hắn xuất thủ cũng tốt, trận ác chiến này cuối cùng có thể kết thúc, cũng để hắn thanh tỉnh một chút...

Trong trầm mặc, cuối cùng Tứ hoàng tử Thương Lan Hải cười khổ nói.

Đám người khác cũng âm thầm gật đầu, chỉ có Áo Cổ Tiểu Thần Vương con mắt hơi sáng, nhìn bóng lưng của Phương Hành, tựa hồ có chút chờ mong.

Quả nhiên...

Phương Hành dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đả thương nặng một Hải Linh, sau đó hung ác vọt tới con Hải Linh thứ hai, nhưng còn không đợi hắn xuất thủ, trong Tù Tâm Nhai đã vang lên một tiếng quát lạnh:

- Hết biện pháp, muốn liều mạng rồi hả?

Theo thanh âm này, lại một mũi phù tiễn từ trong vách núi bay ra, thời điểm Phương Hành sắp đụng Hải Linh thứ hai, phù tiễn đã đánh vào trên cốt lâu, phù tiễn ẩn chứa thần lực đáng sợ, mặc dù không có phá vỡ cốt lâu, lại hóa thành lực lượng to lớn, dưới một kích liền đánh Phương Hành ra xa hơn trăm trượng...

- Hôm nay không phá Tù Tâm Nhai, tiểu gia thề không bỏ qua...

Phương Hành như sắp bị điên rồi, lần nữa điều khiển cốt lâu vọt lên, thế muốn liều mạng.

- Dõng dạc!

Trong Tù Tâm Nhai, mũi phù tiễn thứ hai bay ra, đánh Phương Hành lui mấy trăm trượng.

Coi như Tù Tâm Nhai Chủ không phá nổi cốt lâu, không giết được Phương Hành, nhưng muốn bức lui hắn, lại dễ như trở bàn tay...

- Hắn đúng là điên rồi, chúng ta không thể theo hắn điên a... thu binh đi!

Nhìn Phương Hành một lần lại một lần xông lên, sau đó một lần lại một lần bị bức lui, Hung Đạo nhịn không được thấp giọng nói.

Chương 1110: Kế mượn đao giết người

Thời điểm hai bên giằng co, yêu binh của Thương Lan Hải, Tiểu Tiên Giới thậm chí Hồng Hoang Cốt Điện căn bản không có khả năng lấy được ưu thế, công phá Tù Tâm Nhai, trừ khi Tứ hoàng tử Ngao Cuồng, Hung Đạo… xuất thủ, mới có thể nhất cử đánh giết bốn Hải Linh, thành công đánh vào Tù Tâm Nhai, chỉ bất quá mặc dù bọn họ có thực lực này, lại không dám xuất thủ, bởi vì trong Tù Tâm Nhai còn có một Tù Tâm Nhai Chủ thực lực thâm bất khả trắc trông coi, thần tiễn của hắn ai dám khinh thường, lại có ai dám vào lúc này lấy thân đỡ mũi tên?

Dưới loại tình huống này, trừ khi có kỳ chiêu gì nhất cử đánh tan phòng ngự của Tù Tâm Nhai, nếu không càng kéo càng bất lợi!

Dù sao trong công phạt chi tranh, chiếm thượng phong chính là Tù Tâm Nhai, một mực cầm nhân mạng lấp chính là bọn hắn!

Lúc này nếu không có an bài khác, lui binh là lựa chọn duy nhất!

Đám người trong sân đều khám phá ra điểm này, cho nên đề nghị lui binh, nhưng Phương

Hành giống như điên rồi, lại không quan tâm, như không nguyện ý tiếp nhận kết quả này, điên cuồng vọt về phía trước, mà Tù Tâm Nhai Chủ thì như mèo đùa chuột, một tiễn lại một tiễn bắn hắn trở về, áp chế hắn gắt gao, hắn lại giống như không muốn tiếp nhận kết quả này, vẫn cắn răng nghiến lợi vọt tới!

Hắn đã mất lý trí!

Mỗi người đều dâng lên ý nghĩ này, sau đó quyết định rút binh trước!

Dù sao mỗi thời mỗi khắc, thủ hạ của bọn hắn đều đang tiêu hao, mạng người quan trọng, thật chậm trễ không nổi!

- Chư vị đồng đạo, chiến trận bất lợi, tạm lui chỉnh đốn!

Hung Đạo tế ra lệnh kỳ, khác biệt lệnh kỳ hắn giao cho Phương Hành, lệnh kỳ này màu tím, phía trên thêu đầy ngôi sao, vừa tế lên không trung, cả thiên địa lấp lóe tử quang, lưu chuyển hư không, tiên binh của Tiểu Tiên Giới đang ở phía trước đau khổ quyết chiến, lòng mang khiếp ý nhưng không dám tùy tiện lui lại như được đại xá, ai cũng không thèm quan tâm Phương Hành ở phía trước cắn răng chém giết, lập tức nghiêm phòng tử thủ, thận trọng từng bước, chống lên đạo đạo phòng ngự rút về.

Trong chiến trường, lập tức xuất hiện một mảnh lớn đất trống.

- Cường giả Hồng Hoang Cốt Điện, lui!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương thấy thế, cũng giống như không cam lòng lạc hậu, lớn tiếng phân phó, sau đó thấp giọng ngâm nga, tiếng kêu ung dung, chấn động khắp nơi, những Hồng Hoang di chủng linh tính không cao, hung tàn dữ dằn lại kiệt ngạo bất tuần kia nghe được hiệu lệnh của Vương tộc, cả đám đều thay đổi bộ dáng, cụp đuôi thu hung diễm, quay đầu bay về phía Áo Cổ Tiểu Thần Vương.

- Ai, bất kể như thế nào, binh mã này ta đã giao ra, là ngươi không biết tận dụng mà thôi...

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải thấy cảnh này, thở dài, lắc đầu, sau đó vung tay, ba mươi vạn Hải Yêu số lượng nhiều nhất, tử thương cũng thảm trọng nhất, lập tức có quân tôm truyền cho tướng cua, phía sau truyền phía trước, từng đạo mệnh lệnh ban bố ra ngoài, sau đó từng tiểu đội chậm rãi thu công, phía trước rút lui trước, phía sau đoạn hậu, quân trận nghiêm cẩn.

Mà truyền nhân Minh tộc Thái Uyên, Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong cùng Thần Tử Dạ tộc Song Sinh… thì căn bản không có xuất binh, bọn họ là tới tạo thanh thế, tình thế tốt đẹp sẽ cùng nhau tấn công vào, tình thế không tốt sẽ thờ ơ lạnh nhạt, đến lúc này, càng không có ý định xuất binh, ngay cả thám tử cũng thu hồi lại, mảng lớn chiến trường vào lúc này trở nên trống rỗng...

Duy chỉ có một người còn đang liều mạng chiến đấu!

Phương Hành phảng phất như điên thật rồi, chung quanh hắn rõ ràng đã không còn binh mã, nhưng vẫn còn đang liều mạng xung phong!

Giờ khắc này, thậm chí không cần Tù Tâm Nhai Chủ xuất thủ, còn lại bốn Hải Linh cùng gần ngàn binh tướng Mông tộc, đều nhắm mục tiêu về phía hắn, vô số mưa tên, xúc tu, liên tiếp không ngừng đập tới cốt lâu, để Phương Hành giống như ở trong mưa to gió lớn, thế công của hắn đã hoàn toàn bị ngăn trở, một người bị toàn bộ Tù Tâm Nhai đè đánh, giữa không trung, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười đùa và khinh bỉ của binh tướng Mông tộc, không khí làm cho lòng người trầm lắng...

- Ha ha, chỉ bằng chút bản lĩnh của ngươi, cũng muốn phạm Mông tộc ta?

- Còn không bằng mau mau bó tay chịu trói, có lẽ còn có thể lưu chút mặt mũi!

- Tiểu ma đầu, thanh danh của ngươi vang như thế, lại không nghĩ rằng chỉ là rùa đen, có bản lĩnh đi ra đánh một trận?

Vô số mưa tên đánh tới, Phương Hành thân ở trong khô lâu, mặc dù thương không đến, nhưng tựa hồ tức nổ tung.

- Hôm nay tiểu gia không phá Tù Tâm Nhai, thề không trở về...

Hắn lần nữa ngưng tụ thần lực, ầm ầm vọt tới, chỉ tiếc còn chưa tới gần Tù Tâm Nhai, đã bị một mũi thần tiễn đánh tới, đánh lui mấy trăm trượng, trên Tù Tâm Nhai lập tức vang lên tiếng cười to!

- Cái này, chúng ta ai đi khuyên hắn đi...

Mà ở phía sau, đám người Hung Đạo thấy bộ dáng của Phương Hành, cũng cau mày lên.

Bọn họ tự nhiên nhìn ra, lúc này Phương Hành căn bản là làm chuyện vô ích, loại bộ dáng chết cũng không chịu thừa nhận mình đã hoàn toàn thất bại kia làm người đau đầu, đến mức này, còn có tất yếu gì đánh tiếp, nếu không phải có cốt lâu bảo hộ, chỉ sợ coi như hắn có mười cái mạng cũng đã bàn giao ở nơi này, mà bây giờ, dù hắn trốn ở trong khô lâu, người khác không tổn thương được hắn, nhưng hắn một lần lại một lần xông lên, ngoại trừ làm trò hề, thì không còn tác dụng gì khác...

- A, tính tình như vậy, ai có thể khuyên động hắn?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương như bất đắc dĩ cười một tiếng, đáy mắt lại có chút tỏa sáng, âm thầm tính toán thời cơ.

- Kẻ này quả nhiên có tiếng không có miếng, chẳng lẽ ngay cả lực lượng tự kiềm chế cũng không có sao?

Thần Tử Dạ tộc Song Sinh không nhịn được cười lạnh, ánh mắt có chút khinh miệt, có loại cảm giác trước kia mình quá coi trọng Phương Hành, bàn về thực lực, bọn họ vốn cao hơn Phương Hành một bậc, trong mắt bọn hắn, tiểu bối Nhân tộc có thể so sánh với mình căn bản không tồn tại, vì mặc dù bọn họ là tiểu bối, nhưng đều là sinh linh Thần tộc sống không biết bao lâu, trên thực lực có tư cách so sánh với bọn hắn chỉ có một vài tu sĩ Nhân tộc bước vào cảnh giới Tán Tiên hậu kỳ, mà trước đây bọn họ coi trọng Phương Hành, đơn giản là coi trọng thanh danh và bản lĩnh không giống bình thường trong truyền thuyết của hắn mà thôi, thế nhưng bây giờ xem ra, làm việc không biết tiến thối, hẳn chỉ là nghe nhầm đồn bậy!

- Thôi, tùy hắn đi, dù mất mạng, đó cũng là hắn gieo gió gặt bão!

Thái độ của truyền nhân Minh tộc Thái Uyên cũng đồng dạng, lãnh đạm nói một tiếng, đã lười quản.

Nhưng Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong nghe mọi người nói chuyện, hắn vốn đang thờ ơ lạnh nhạt lại hơi động một chút, dường như ý thức được cái gì, gắt gao nhìn Phương Hành đang được cốt lâu bảo vệ, sau đó liếc nhìn Áo Cổ Tiểu Thần Vương, hai người thoáng cách xa những người khác một chút, sau đó Phá Phong giống như cười mà không phải cười nhìn Áo Cổ Tiểu Thần Vương, thấp giọng nói:

- Tiểu Thần Vương, cốt lâu kia chư pháp không thương tổn, vô kiên bất tồi, thật là một bảo bối tốt không tưởng tượng nổi ah!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương Hiển lại không quan tâm, nhìn Phương Hành ở trong sân, nghe vậy cũng chỉ hơi sững sờ, bất đắc dĩ cười nói:

- Đây chính là di cốt của một vị tiền bối trong Hồng Hoang nhất tộc, bị hắn đe doạ lấy đi, lại coi là pháp bảo đến dùng...

- Ha ha, ma đầu kia ỷ vào được Thần Chủ chú ý, coi trời bằng vung, kiêu căng khó thuần, đầu tiên là lừa bịp xương đầu của tiền bối Hồng Hoang Cốt Điện không nói, bây giờ còn âm thầm uy hiếp điện hạ, muốn ngươi phát binh trợ giúp hắn, kết quả lại cầm tính mạng binh mã của Hồng Hoang Cốt Điện ra đùa, thật sự là để cho người ta nhìn không được, bản vương thân là ngoại nhân, cũng thay Hồng Hoang Cốt Điện cảm giác có chút không đáng, hắn có tư cách gì làm như vậy?

Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong lạnh giọng cười nói, ánh mắt bất thiện.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nao nao, hình như không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy.

Bất quá ngẫm lại, cũng xác thực như thế, Hồng Hoang Cốt Điện và Phương Hành có khế ước, lẫn nhau hợp tác, nhưng ở ngoài sáng, bọn họ lại có chút khe hở, thứ nhất là Hồng Hoang Cốt Điện bắt được Phương Hành, hắn mới bị ép gia nhập Thần tộc, mà Hồng Hoang Cốt Điện vốn định giao hắn cho Bất Hủ Thần Vương của Cốt Tộc, kết quả bởi vì Thánh Nhân truyền thừa mới khiến cho hắn trốn khỏi một kiếp, bởi vậy ở ngoài sáng, tất cả mọi người cho rằng ma đầu kia âm thầm hận Hồng Hoang Cốt Điện, mà Hồng Hoang Cốt Điện lại không muốn đắc tội hắn, một mực đang tu bổ quan hệ này!

- Ai, thực không dám giấu giếm, Hồng Hoang Cốt Điện chúng ta cũng là bất đắc dĩ ah...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nghĩ thông suốt điểm mấu chốt này, tâm tư khẽ động, cố ý thở dài nói:

- Chúng ta quy thuận Thần Đình không lâu, không được tín nhiệm, làm việc tự nhiên như giẫm trên băng mỏng, không muốn thụ địch, trước khi đến Phong Thiện Sơn yết kiến Thần Chủ, phụ vương ta đã khuyên bảo, nói ma đầu kia hiến pháp môn của Thánh Nhân cho Thần Chủ, đã được Thần Chủ chú ý, hơn nữa bản lĩnh của hắn không yếu, ai cũng không biết có thể quật khởi hay không, bảo ta nhất định phải cố gắng chữa trị quan hệ cùng hắn, để tránh vì Hồng Hoang Cốt Điện tạo một cường địch, nhưng Phá Phong điện hạ cũng nhìn thấy, hắn muốn bồi thường gì, chúng ta cho bồi thường đó, muốn binh ta cũng cho binh, nhưng hắn giống như vẫn mang thù ah!

- Ha ha, kẻ này tâm địa nhỏ hẹp, mang thù vong ân, Hồng Hoang Cốt Điện cần gì phải làm những sự tình uổng công này?

Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong thấp giọng cười lạnh:

- Đi chữa trị quan hệ, không bằng...

Nói xong ánh mắt run lên, bình tĩnh nhìn Áo Cổ Tiểu Thần Vương một cái.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương kinh hãi, giảm thấp thanh âm nói:

- Hắn nhưng là người được Thần Chủ để ý a!

Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong cười lạnh nói:

- Chính bởi vì hắn là người được Thần Chủ ngự phong Tử Kim thần tướng, cho nên Bất Hủ Thần Vương Cung ta mới không tiện trực tiếp xuất thủ trảm hắn, chỉ bất quá, nếu chúng ta không có xuất thủ, mà hắn lại vẫn cứ chết khi tiến đánh cấm khu thì sao?

Ánh mắt Áo Cổ Tiểu Thần Vương khẽ nhúc nhích, nhìn về phía Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong.

Ánh mắt Phá Phong lộ ra hung quang, thấp giọng nói:

- Ta chính là truyền nhân Cốt Tộc, nghiên cứu huyết mạch cốt nhục viễn siêu Nhân tộc, có thể nhìn ra, mặc dù ma đầu kia coi cốt lâu là pháp bảo đến dùng, nhưng cốt lâu lại không có liên hệ với hắn, ngược lại cùng điện hạ có lực lượng huyết mạch dẫn dắt, hiện tại Tù Tâm Nhai không có cách nào phá hủy cốt lâu, không tổn thương được hắn, nhưng nếu ta đoán không lầm, Áo Cổ điện hạ là truyền nhân của Hồng Hoang Cốt Điện, hắn có năng lực thu hồi cốt lâu kia a?

- Thật đúng là xảo...

Trong lòng Áo Cổ Tiểu Thần Vương nhịn không được cười khổ, trên mặt lại bất động thanh sắc, gật đầu nói:

- Tự nhiên có thể, nhưng...

Phá Phong nghe vậy lại đại hỉ, lập tức nói:

- Cũng không cần điện hạ thực thu hồi, chỉ cần tạm thời đuổi hắn ra khỏi cốt lâu, Tù Tâm Nhai Chủ hận hắn tận xương, há sẽ buông tha cơ hội ngàn năm một thuở này? Ha ha, ở trong mắt người khác, ma đầu kia là đánh lâu không lùi, mất tập trung xuất hiện sai lầm, từ trong phòng ngự té ra ngoài, ai có thể nghĩ đến địa phương khác?

- Cái này...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương có chút hết chỗ nói rồi, nửa ngày sau mới nói:

- Kế mượn đao giết người này thật tốt!

Chương 1111: Ngộ sát

Phía sau, đã có kế hoạch gây bất lợi cho mình âm thầm thành hình, nhưng ở phía trước Phương Hành vẫn như không muốn sống xông về phía trước, nhiều lần xông lên, nhiều lần bị đánh lui, chính hắn cũng không biết đến tột cùng bị Tù Tâm Nhai Chủ bắn lui bao nhiêu lần, đối với thần tiễn sắc bén đáng sợ kia cũng coi như có một loại nhận biết trực quan, cũng may mà có chí bảo như cốt lâu thủ hộ mình, bằng không mà nói, lúc này đoán chừng hắn đã bị bắn thành cái sàng, trong mắt người khác, hiện tại hắn đã giống như chuyện tiếu lâm, hai phe địch ta đều không biết có bao nhiêu người cười nhìn hắn, nhíu chặt lông mày, thấp giọng mắng chửi.

Mà lúc này Phương Hành, lại cực kỳ nghiêm túc, hắn khống chế cốt lâu, ầm ầm vọt về phía trước, giống như tên điên.

Dao Trì tiểu công chúa cũng ở trong cốt lâu, xếp bằng ở bên người Phương Hành, thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Mỗi khi Phương Hành bị đánh trở về, nàng đều sẽ nhanh chóng bấm ngón tay thôi diễn, sau đó một vệt thần quang đánh vào thức hải Phương Hành.

- Không sai biệt lắm...

Phương Hành cũng lẩm bẩm, con ngươi chăm chú co lại:

- Xạ Nhật Thần Tiễn, thần thông huyền ảo, nhưng cũng không phải là không có nhược điểm, tối thiểu nhất Mông tộc truyền thừa thần tiễn là có nhược điểm, uy lực của thần tiễn ở ngoài vạn dặm mới có thể đạt tới uy lực mạnh nhất, so với lúc trước ta ở ngoài nghìn vạn dặm bị hắn bắn một tiễn mà nói, bây giờ cách rất gần, uy lực ngược lại yếu đi!

Dao Trì tiểu công chúa cũng gật đầu, âm thanh lạnh lùng nói:

- Hơn nữa ngươi đoán không sai, Tù Tâm Nhai Chủ hẳn là ra không được!

Phương Hành gật đầu!

Ác chiến cho tới bây giờ, hắn đã sớm đoán được điểm này!

Tù Tâm Nhai Chủ căn bản không thể tùy ý rời tộc địa, bằng không dùng tu vi của hắn, cần gì ở trong vách núi tốn hao với mình? Chân thân trực tiếp đi ra, đập cốt lâu mấy chưởng, chỉ sợ chấn cũng chấn mình chết rồi?

Sau khi Phương Hành xác định tất cả vấn đề, con ngươi lần nữa co lại.

Hắn nhìn chằm chằm về phía Tù Tâm Nhai, đầy mắt đều là hung hãn!

- Thành bại ở lần này!

Hắn gầm nhẹ, pháp lực toàn thân phồng lên, toàn bộ cốt lâu lục diễm đại thịnh, giống như liệt nhật.

Mà theo ngoại nhân, hắn giống như nỏ mạnh hết đà, chuẩn bị bạo phát ra một kích liều mạng!

- Hôm nay không phá Tù Tâm Nhai, tiểu gia ta thề không quay về!

Trong tiếng rống chấn động khắp nơi, đầu lâu bạo phát ra khí thế doạ người, đầu tiên là có chút dừng lại trên không trung, sau đó giống như bị hư không bắn đi, kéo ra đuôi lửa thật dài, sau đó như sao băng đụng tới vách núi màu đen, lực lượng của một kích này, mạnh hơn vài chiêu vừa rồi, mạnh đến để những đệ tử Mông tộc xoay quanh ở trên không Tù Tâm Nhai sợ mất mật, ngay cả đảm lượng bắn ra thần tiễn cũng không có, vô ý thức lui lại.

Vào lúc này, có năng lực đánh lui Phương Hành, chỉ có Tù Tâm Nhai Chủ.

Quả nhiên, thấy Phương Hành liều mạng, Tù Tâm Nhai Chủ hừ lạnh, sau đó tiễn như lưu tinh.

Bành!

Một tiễn bắn lên cốt lâu, khí thế cuồn cuộn, khí thế lao tới trước của cốt lâu bị ngăn cản, không ngừng run rẩy ở trên không trung, phát ra tiếng thét bén nhọn, sau đó không cầm được lui trở về!

Mới nhìn, đây cũng chỉ là một lần bị đánh lui mà thôi!

Thế nhưng ngay một khắc này, dị biến nảy sinh!

- Điện hạ, chính là lúc này!

Lúc này ở phía sau, Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong và Áo Cổ Tiểu Thần Vương Ly thấy được thế cục trong sân, Phá Phong gầm nhẹ một tiếng, Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng thở dài, biểu lộ cổ quái, nhưng lại không nói thêm gì, nhẹ nhàng triển khai cánh, trong miệng trầm thấp ngâm tụng một loại chú ngữ cổ lão, lưu loát mà xa xăm, phảng phất như tỉnh lại một loại linh tính nào đó, xương cốt huyết nhục đang run rẩy khe khẽ, sau đó kích phát ra một ít cộng minh...

Ông...

Cũng ngay một khắc này, Phương Hành khống chế cốt lâu cũng nhẹ nhàng run rẩy theo.

Mà lúc này, cũng là thời điểm Phương Hành khống chế cốt lâu trọng yếu nhất, hắn đạt được cốt lâu đã nhiều ngày, lại thêm đây là đồ vật dùng để bảo mệnh, nên bị hắn nghiên cứu cực kỳ thấu triệt, vô luận là trọng lượng, hình dạng hay công năng… đều rõ ràng ở trong lòng, điều khiển rất thuận buồm xuôi gió, gần như sắp đạt đến cảnh giới nhân binh hợp nhất ở phàm tục, cũng chính là nguyên nhân này, hắn mới dám chơi liều ở dưới thần tiễn của Tù Tâm Nhai Chủ.

Thế nhưng thời điểm Áo Cổ Tiểu Thần Vương niệm chú ngữ, cốt lâu đột nhiên có linh tính của mình.

Binh khí món đột nhiên có ý thức của mình, làm Phương Hành điều khiển xuất hiện sơ hở khó nói lên lời, lại thêm lúc này cốt lâu đang lấy tốc độ cực nhanh quay tròn đảo ngược trở về, Phương Hành thoáng cái khống chế không được cốt lâu, lập tức xuất hiện một màn làm cho tất cả mọi người khiếp sợ, Phương Hành bị cốt lâu hất ra, nhìn tựa như lực lượng của mũi tên kia quá mạnh, chấn hắn rơi ra...

...

Phương Hành bị chấn ra rõ ràng sửng sốt một chút, ngơ ngác nhìn chung quanh, dường như còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra!

Chung quanh vô số người quan chiến, vô luận là bên Tù Tâm Nhai cũng tốt, bên Thần tộc cũng tốt, cũng đều ngây ngẩn cả người.

Trò đùa này lớn rồi...

Cốt lâu kia là lợi khí bảo mệnh của tiểu ma đầu, hắn có thể tùy hứng như thế, ở sau khi tất cả mọi người lui binh vẫn không biết sống chết xông về trước, ở trong mưa tên đầy trời đùa nghịch tiểu tính tình, hoàn toàn là bởi vì hắn an toàn ah, dù sao ở trong khô lâu không người tổn thương được hắn, như vậy biến thành trò cười cũng tốt, chiến sĩ dũng mãnh cũng được, tóm lại là không có nguy hiểm đến tính mạng, thích thế nào cũng được...

Nhưng bây giờ lại phiền toái, lại con mẹ nó rơi ra ngoài?

Kia tựa như một con rùa co đầu, đột nhiên trên người không còn vỏ nữa...

Trong nháy mắt toàn bộ thiên địa đều mộng bức!

- Con mẹ nó...

Phương Hành giống như phản ứng lại, thống mạ chửi một tiếng, giống như lửa đốt cái mông xông về phía trước.

Nhìn bộ dáng kia, rõ ràng là muốn nhanh đuổi kịp cốt lâu, chui vào trong.

- Xong rồi!

Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong ở thời khắc này phi thân nhào tới, muốn cách gần nhìn bộ dáng xui xẻo của Phương Hành, trong lòng kỳ vọng duy nhất, là Tù Tâm Nhai Chủ mau mau phản ứng, tranh thủ thời gian cho ma đầu kia một tiễn, mà khi nhìn thấy Phương Hành khẩn cấp đuổi theo cốt lâu, tâm tư của hắn cũng chấn động, cố ý ngăn ở phía trước Phương Hành, không che giấu sát khí của mình chút nào nhìn đối phương.

Đến cảnh giới như bọn họ, giữa thiên địa, một ngọn cây cọng cỏ lay động, cũng sẽ để bọn họ cảm ứng được.

Mà thực lực của Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong đáng sợ, ánh mắt hắn tràn ngập sát khí nhìn về phía Phương Hành, thì càng không cần phải nói.

Cơ hồ theo bản năng, Phương Hành cảnh giác nhìn về phía hắn.

Nhưng trong lúc sửng sốt như thế, hắn cách cốt lâu đã càng ngày càng xa.

- Ha ha!

Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong đại công cáo thành, đương nhiên sẽ không thực xuất thủ, trong chốc lát thu ánh mắt lại, cười lạnh quan sát.

Phương Hành ở thời khắc này, mới giống như minh bạch Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong dụng tâm hiểm ác, đầy mặt tức giận.

Nhưng hắn đã không kịp nói cái gì!

- Ha ha ha ha, tiểu cẩu, tính sai đi?

Trong Tù Tâm Nhai đã có tiếng cười to chấn trời, chính là của Tù Tâm Nhai Chủ, với hắn mà nói, đây quả thực là một đĩa bánh từ trên trời rớt xuống, đang rầu làm sao xử lý tiểu ma đầu kia, đối phương lại rơi ra, đây thật khiến cho người ta vui mừng ngoài ý muốn nha, căn bản không có thời gian để hắn do dự, trong tiếng cười lớn, một mũi tên bay ra, hóa thành lưu quang chói mắt, bắn về phía Phương Hành đứng ở trên không trung!

Lưu quang hiện thế, bốn phương tám hướng không biết có bao nhiêu cuồng phong ngưng tụ.

Cuồng phong gia trì, khiến cho lưu quang càng nhanh!

Thậm chí có thể nói siêu việt hư không cách trở, trong nháy mắt liền đến trước mặt Phương Hành.

Mà lúc này chung quanh Phương Hành trống rỗng, cơ hồ không có vật có thể mượn lực!

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên kia hóa thành lưu quang bay về phía mình, tránh cũng không thể tránh, cản không thể cản!

Hình như trong nháy mắt, đã lâm vào một loại hoàn cảnh tuyệt vọng.

- Ma đầu kia chết chắc!

Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong đã hận không thể kêu to, đầy cõi lòng mừng rỡ.

- Hỏng bét...

Hung Đạo và Tứ hoàng tử Thương Lan Hải chấn kinh, cõi lòng chìm đến đáy cốc.

Chẳng ai ngờ rằng, lại đột nhiên xuất hiện biến số như vậy!

Trong bọn họ có không ít người, đều không hy vọng Phương Hành chết ở chỗ này, nhưng đã không kịp ngăn cản.

Hơn nữa đối mặt thần tiễn của Tù Tâm Nhai Chủ, dù có thể ngăn cản, bọn họ cũng không dám ngăn cản.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, trong nháy mắt, lưu quang đã bắn tới trên người Phương Hành.

Đối mặt với cục diện đã tuyệt vọng, Phương Hành lại nở nụ cười, cùng lúc đó, hai tay hắn đột nhiên chấn động, một động tác đơn giản như thế, lại tựa hồ dẫn phát một loại biến hóa nào đó giữa thiên địa, tình cảnh bi thảm, Ác Quỷ gào khóc, không biết có bao nhiêu cái bóng, bị một động tác của hắn chấn từ giữa thiên địa hiện ra, đổi một cái thuyết pháp, chính là hai tay hắn chấn động, như có lực lượng vô tận dẫn dắt, vô số oan hồn từ trong kẽ nứt thiên địa ngạnh sanh tách ra!

Những oan hồn đó, có Hải Yêu, có tu sĩ, cũng có Hồng Hoang di chủng!

Toàn bộ đều là tướng sĩ tam tộc vừa rồi chết ở trên chiến trường này!

U hồn đầy trời, một đạo một đạo, lấm ta lấm tấm, như quỷ như lửa từ bốn phương tám hướng tụ lại, bay về phía Phương Hành.

Mà ở trong quỷ hỏa, Phương Hành lại cười to, cười cuồng loạn, tùy tiện đến cực điểm.

Thời điểm hắn cười to, Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong lúc đầu đầy cõi lòng hưng phấn, mừng như điên cơ hồ muốn kêu thành tiếng sửng sốt, tất cả tiếu dung đều thu lại, sau đó hóa thành vẻ hoảng sợ, bởi vì hắn nhìn thấy, trên đỉnh đầu Phương Hành dấy lên một loại hỏa diễm khí tức đáng sợ, ngọn lửa kia bạo phát ra lực lượng cực kỳ kinh khủng, loại lực lượng kia bị ma đầu điều khiển, thình lình ở thời điểm lưu quang bay tới, cưỡng ép nó sượt qua người, cực kỳ quỷ dị bay tới mình.

- Ngươi không phải thích ngộ sát sao?

Lúc này ánh mắt Phương Hành lại chăm chú nhìn Tù Tâm Nhai, thanh âm trầm thấp đến chỉ có chính hắn có thể nghe được.

- Vậy lại ngộ sát một cái đi!

Chương 1112: Dẫn họa chảy về hướng đông.

Ở thời khắc này, thần tiễn tới trước người, nguy cơ khó tả, cũng chính là thời điểm Phương Hành thi triển kế hoạch của mình.

Tuy chỉ trong chớp mắt, lúc nào cũng có thể mệnh tang hoàng tuyền, nhưng hắn biết mình không thể hoảng, cưỡng ép mình bỏ ngoài sinh tử, triệu hoán oan hồn trên chiến trường ra, bởi vì vừa rồi thời điểm công phạt, chính là Phương Hành khư khư cố chấp thúc giục, cho nên mặc dù bọn họ chết ở trên chiến trường, nhưng cái chết của bọn hắn đều có quan hệ với Phương Hành, từ trình độ nào đó mà nói, những sinh linh này, không khác gì chết ở trong tay Phương Hành... nói đơn giản, bọn họ đều là oan nghiệt của Phương Hành.

Mà bước đầu tiên của Phương Hành là kêu gọi bọn họ ra, đồng thời vận chuyển Đại Đồ Thần Pháp!

Đại Đồ Thần Pháp chính là Loạn Thế Đồ Tiên Pháp của Thánh Nhân trong Phù Diêu Cung diễn hóa, là một loại pháp môn thiêu đốt nội tình bản thân, mà thu được lực lượng khổng lồ, các đời cung chủ của Phù Diêu Cung đều có chiến lực tuyệt thế, nhưng tất cả lại đoản mệnh, là bởi vì nguyên nhân này, bất quá Phương Hành đạt được Ma Tổ chỉ điểm, lại kết hợp tâm pháp của Ma Tổ và pháp môn Thánh Nhân, đi lên một con đường tà môn ngoại đạo khác!

Đó chính là thân nhiễm oan nghiệt, sau đó thiêu đốt những oan nghiệt đó, thu hoạch lực lượng cường đại!

Trước đây hắn đã trải qua mấy lần đồ sát, lây dính không ít oan nghiệt, nhưng ở lúc độ kiếp đã tiêu hao sạch sẽ.

Mà về sau, hắn ở trước Ngọc Đỉnh Sơn giết một nhóm người, tích lũy một số oan nghiệt, nhưng còn chưa đủ.

Bất quá ở trên chiến trường tiến đánh Tù Tâm Nhai, lại đạt được không ít!

Mà bây giờ, hắn kêu gọi tất cả oan nghiệt ra, coi đây là năng lượng, vận chuyển Đại Đồ Thần Pháp, đỉnh đầu như có ngọn lửa màu đen cháy rừng rực, hóa thành đạo đạo lực lượng mạnh mẽ đến cực điểm lưu chuyển toàn thân của hắn, cũng mượn những lực lượng này, đối mặt với phù tiễn đã đi tới trước người mình, hai tay Phương Hành quét qua, triệu hoán lực lượng thiên địa, đó là nửa bước Đại Đạo Pháp của hắn, một loại pháp môn có thể điều khiển lực lượng thiên địa, vào lúc này, dùng Đại Đồ Thần Pháp khống chế, uy lực càng tăng lên!

Tu vi của Tù Tâm Nhai Chủ cao hơn hắn quá nhiều, lúc đầu hắn căn bản không có khả năng điều khiển thần tiễn của đối phương.

Nửa bước Đại Đạo Pháp cũng có cực hạn, lực lượng quá mạnh, hắn căn bản chuyển bất động!

Nhưng lấy Đại Đồ Thần Pháp thu hoạch lực lượng cường đại, dùng loại lực lượng này vận chuyển nửa bước Đại Đạo Pháp, lại để hắn làm được điểm này.

Trơ mắt nhìn thần tiễn muốn bắn thủng Phương Hành, lại trong nháy mắt bị hắn di chuyển, sát qua thân thể của hắn bay đi, mà mục tiêu kế tiếp, đương nhiên là Thần Tử Cốt Tộc đang mừng rỡ như điên đứng ở cách đó không xa, chuẩn bị xem trò vui, gia hỏa kia căn bản không nghĩ đến Phương Hành sẽ có chiêu này, vừa mới ngăn trở Phương Hành trốn vào cốt lâu, chưa kịp rút đi, hoặc là nói, hắn căn bản không nghĩ tới muốn rút đi, ước gì ở khoảng cách gần xem kịch!

Sau đó hắn bi kịch!

Thần tiễn của Tù Tâm Nhai Chủ sao mà đáng sợ?

Một tiễn phóng tới, Thần Tử Cốt Tộc ngay cả suy nghĩ chống cự cũng không có bay lên, đã bị một tiễn bắn thủng thân thể.

Thẳng đến lúc này, biểu lộ trên mặt hắn vẫn còn ngơ ngác, có chút không rõ ràng tình huống!

Vì cái gì?

Mình rõ ràng là tới đây xem náo nhiệt a, rõ ràng là muốn nhìn ma đầu kia bị một tiễn bắn chết ah!

Sao mũi thần tiễn đoạt mệnh kia, hết lần này tới lần khác bay về phía mình chứ?

Quá xui xẻo...

Thẳng đến trước khi chết, trong lòng Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong suy nghĩ cũng là mình quá xui xẻo!

Bành!

Tiễn quang bắn thẳng tới Phương Hành, lại ở dưới Phương Hành liều mạng chống cự, thay đổi phương hướng, một tiễn bắn thủng thân thể Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong, mà trên tên ẩn chứa thần lực, lại trực tiếp phá hủy nhục thân của Phá Phong, sau khi đọng lại nửa ngày, thì nổ tung vang dội, hóa thành vô số mảnh huyết nhục, như một trận mưa lớn nhao nhao rơi xuống...

Một màn này, làm tất cả mọi người ngẩn ngơ.

Thần Tử Phá Phong, con trai của Bất Hủ Thần Vương, tương lai thừa kế bảo tọa của Bất Hủ Thần Vương, cứ thế chết đi?

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng, Hung Đạo, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, truyền nhân Minh tộc Thái Uyên… vào lúc này đều ngây người, không thể tin được một màn trước mắt, cùng lúc đó, bọn họ cũng cảm nhận được sợ hãi thật sâu...

Sự tình làm lớn rồi!

Vừa rồi bọn họ vẫn tiếc thân, không chịu lao vào chiến trường, nói trắng ra là còn không phải sợ mình trở thành mục tiêu của Tù Tâm Nhai Chủ, hơn nữa bọn họ có thể xác định, chỉ cần mình không xông vào chiến trường, Tù Tâm Nhai Chủ sẽ không bắn giết mình...

Dù sao thân phận của mỗi người bọn họ đều không tầm thường, Tù Tâm Nhai Chủ chưa chắc dám chọc giận người phía sau bọn họ.

Nhưng hết lần này tới lần khác, song phương lòng dạ biết rõ, cũng sẽ không vượt qua giới tuyến, cuối cùng bởi vì một cái ngoài ý muốn mà vượt qua!

Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong bị một tiễn ngộ sát!

Đây chính là con trai Thần Vương ah...

Hắn lại chết ở trên chiến trường này, ai biết Bất Hủ Thần Vương sẽ giận thành bộ dáng gì?

Lúc trước con trai của Vô Gian Thần Vương Thiểm Điện Tử chết ở Hội Kê Sơn, liền suýt nữa làm vị Thần Vương kia không quản ý chỉ của Thần Chủ, cưỡng ép vọt tới Thiên Nguyên Đại Lục báo thù, chỉ bất quá khi đó Vô Gian Thần Vương vừa mới chấp hành một mệnh lệnh của Thần Chủ thất bại, Thần Chủ không vui, cho nên lệnh hắn đóng giữ Tinh Không, lúc này mới bỏ đi lửa giận của vị Thần Vương kia, chỉ có thể yên lặng chờ đợi thời cơ phục thù!

Bất Hủ Thần Vương càng xui xẻo!

Hết thảy hai đứa con trai, một cái chết ở Bạch Ngọc Kinh, một cái lại chết ở nơi này...

Trực tiếp tuyệt hậu a!

Người ta đường đường là Thần Vương, ai biết sẽ bởi vì việc này tức thành bộ dáng gì?

Chỉ bất quá, không chờ bọn họ kịp phản ứng, trong Tù Tâm Nhai, mũi tên thứ hai lại bay ra ngoài!

Hiện tại tâm tình của Tù Tâm Nhai Chủ như thế nào, người khác không biết, nhưng ẩn ẩn cảm giác được, trong Tù Tâm Nhai giống như đột nhiên nhiều hơn một tia bi thương, sau đó hắn không nói một lời, bắn ra mũi tên thứ hai, một tiễn này, rõ ràng còn kinh khủng hơn mũi tên vừa rồi, mang theo một cỗ tuyệt nhiên, tựa như một người sau khi nhìn thấy mình phạm phải sai lầm lớn, tức giận khó tả, dứt khoát trước không quan tâm, một tiễn bắn chết ma đầu kia lại nói, dù sao đã gây ra đại họa, trước hoàn thành mục tiêu của mình lại nói!

Oanh!

Đạo tiễn quang thứ hai nhanh hơn đạo thứ nhất, thẳng đến trước mặt Phương Hành, mang theo tất sát tuyệt nhiên.

- Đại Đồ Thần Pháp!

Phương Hành cũng đỏ cả hồng mắt, sau đó gầm nhẹ hô lên tên tâm pháp của Thánh Nhân, hai tay vẽ ra đạo đạo dấu vết không lưu loát, sau đó toàn bộ oan nghiệt thiêu đốt, lần nữa hóa thành lực lượng đáng sợ, lưu chuyển toàn thân, cùng lúc đó, hai tay của hắn chống đỡ về phía trước, ngăn cản tiễn quang, phảng phất như lực lượng thiên địa đều để cho hắn sử dụng, giống như từng vòng xoáy bao phủ quanh người hắn, khiến cho mũi tên kia cách hắn càng gần, liền nhận lấy càng nhiều ảnh hưởng, quỹ tích cải biến.

- Phốc...

Cuối cùng không thong dong bằng lúc ngăn cản mũi tên thứ nhất, lần này lực lượng của hắn đã có chút không đủ.

Mũi tên kia cũng không hoàn toàn bị dời đi, mà bắn vỡ nát cánh tay trái, sau đó bị lực lượng thiên địa ảnh hưởng, nghiêng nghiêng bay đi, lực lượng dường như không có bị gọt yếu bao nhiêu...

- Con mẹ nó...

Đám người Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Hung Đạo thậm chí Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, truyền nhân Minh tộc Thái Uyên vừa rồi còn đang cảm thán cục diện đã hoàn toàn mất khống chế đột nhiên biến sắc, từng cái rùng mình chửi mẹ chạy trốn...

Mũi tên thứ nhất giết lầm Thần Tử Cốt Tộc

Phá Phong, mũi tên thứ hai thình lình bay về phía bọn hắn!

- Ah...

Mặc dù muốn chạy trốn, nhưng ở dưới thần tiễn kia bọn họ căn bản trốn không thoát, chỉ là động tác theo bản năng mà thôi, người không có bị thần tiễn nhắm trúng tự nhiên chạy thoát, nhưng truyền nhân Minh tộc Thái Uyên đối mặt một tiễn này lại vừa sợ vừa giận hét thảm, bị một tiễn kia bắn trúng, bất quá cũng may, Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong tao ngộ để hắn có chuẩn bị tâm lý, lại thêm thực lực của hắn vốn mạnh mẽ, mặc dù kém Tù Tâm Nhai Chủ, nhưng mạnh hơn Phương Hành rất nhiều, còn có sức tự vệ nhất định...

Trong tiếng rống kinh sợ, hắn thình lình lắc mình biến hoá, hóa thành một mảnh U Minh Địa phủ.

Rõ ràng là người, lại ở thời khắc này, như biến thành một cung phiệt liên miên vô tận.

Giam cầm u minh, lệ quỷ gào khóc.

Mũi tên kia phóng tới, lại như thiên ngoại lôi đình, đánh U Minh hóa thành phế tích, trời sập đất diệt, cung phiệt sụp đổ, tối thiểu nhất hủy diệt bảy thành trở lên, bất quá cuối cùng một tiễn này bay ra ngoài, sau đó U Minh biến hóa lần nữa, hóa thành bộ dáng của truyền nhân Minh tộc Thái Uyên, hắn không có chết, nhưng bị trọng thương, sắc mặt tái nhợt, đứng không vững, phun ra mấy ngụm máu tươi, thần sắc vừa sợ vừa giận, giận không kiềm được nhìn về phía Phương Hành, cơ hồ là cắn răng nghiến lợi hô to:

- Là ngươi... Ngươi là cố ý sao?

Phương Hành lại không để ý tới hắn, lúc này hắn cũng bị thương nặng, nửa người vỡ nát, như muốn gục xuống.

Mà lúc này Hung Đạo, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh đã sớm trốn ra xa, đầu cũng không dám quay lại, phiến chiến trường này thực quá hung hiểm, Thần Tử Cốt Tộc bị một tiễn bắn giết không nói, thậm chí ngay cả Thần Tử Minh tộc cũng bị trọng thương, cần biết Thần tộc không giống Nhân tộc, Nhân tộc tu hành chú ý cân bằng, nhất là đến cảnh giới như bọn họ, đều có vô số thủ đoạn, dù trọng thương cũng có thể thông qua tu luyện mà phục hồi như cũ, nhục thân tổn thương, cũng có thể làm như không thấy.

Nhưng Thần tộc khác biệt, giống như truyền nhân Minh tộc, đã thương tới bản nguyên!

Mũi tên kia phóng tới, chí ít để lực lượng của hắn tổn thất bảy thành, thậm chí vĩnh viễn tu không trở lại.

Nói ngắn gọn, Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong bị một tiễn bắn giết, truyền nhân Minh tộc cũng gần như phế đi...

Vào lúc này, người người cảm thấy bất an...

- Chẳng lẽ này thật là hắn sớm tính toán kỹ sao?

Bọn họ sợ hãi nhìn về phía Phương Hành bị thương nặng sắp chết.

Quá độc ác, nếu hắn sớm tính tốt hết thảy, vậy tiểu ma đầu này đến tột cùng hung ác bao nhiêu?

Hắn đây là đang dùng mạng của mình đi liều, giá họa cho Tù Tâm Nhai ah...

- Ta giết ngươi...

Trong Tù Tâm Nhai, tiếng rống thảm lần nữa vang lên, mũi tên thứ ba chớp mắt đã tới, bắn về phía Phương Hành bị thương nặng.

Mà giữa không trung xa xa, mây đen dày đặc, hình như có đại nhân vật đang chạy đến, tiếng rống giận dữ điên cuồng vang lên:

- Ai dám đả thương đệ tử ta?

- Phá Phong... Phá Phong... Con ta, con thế nào rồi?

Chương 1113: Dưới mũi tên thứ ba đào mệnh.

Tù Tâm Nhai Chủ lửa giận vạn trượng liên tục bắn ba mũi tên, thề tru Phương Hành!

Lửa giận trong lòng hắn là thật khó nói, lần này Tù Tâm Nhai thật sự là bị tiểu ma đầu kia lừa thảm rồi, lúc đầu Tù Tâm Nhai không đi trêu chọc Thần tộc, Thần tộc cũng sẽ không dễ dàng bốc lên phong hiểm đến đánh nhau chết sống, dưới loại tình huống này, bọn họ vẫn có thể bình an vô sự rất nhiều năm, dù thời điểm thực không cách nào độc lập nữa, cũng có một con đường quy thuận Thần Đình, dù sao bọn họ và Thần tộc không có thù riêng, chỉ bất quá mặc kệ hắn nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ đến tiểu ma đầu hắn gần như không nguyện ý để ở trong mắt lại nảy ra ý tưởng ác tâm như vậy, lập tức gãy mất đường lui của Tù Tâm Nhai...

Một vị Thần Tử bị giết, một vị Thần Tử tàn phế...

Tù Tâm Nhai trong nháy mắt cùng hai Thần Vương kết thù không chết không thôi!

Bầu trời xa xa mây đen tụ tập, đó là thiên tượng khi bị lửa giận của đại nhân vật ảnh hưởng tới, các tiểu bối chỉ hơi cảm ứng được loại áp lực kia, nhưng Tù Tâm Nhai Chủ lại rõ ràng cảm nhận được uy hiếp, hắn biết mình đang có hai địch nhân cường đại chạy đến, một cái đến từ Nam Chiêm Bộ Châu, một cái đến từ Thần Châu, khoảng cách nghìn vạn dặm đối với bọn hắn mà nói không đáng kể chút nào!

Đại họa sắp giáng xuống Tù Tâm Nhai!

Hắn đã không có thời gian suy nghĩ vấn đề khác, chỉ muốn một tiễn tru sát Phương Hành!

- Chẳng lẽ này thật là cục diện hắn bố trí sao?

Xa xa giữa không trung, đám người Áo Cổ Tiểu Thần Vương vừa mới né ra ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Phương Hành, xen lẫn chấn kinh và phẫn nộ vô tận, bọn họ đều không phải người ngu, mặc dù tràng diện hỗn loạn, nhưng suy nghĩ một chút, đã nổi lên lòng nghi ngờ, đến lúc này, bọn họ càng nghĩ càng thấy tất cả đều là Phương Hành bố trí, nếu không nào có sự tình trùng hợp như vậy, liên tục hai mũi tên không giết chết hắn, lại cực kỳ chuẩn xác bắn về phía hai vị Thần Tử?

Hơn nữa kết quả như vậy, cũng cực kỳ tương xứng thanh danh xảo trá của hắn!

Mọi người còn trầm ngâm, Hung Đạo đã trầm thấp kêu lên, vẻ mặt chấn kinh.

Chung quanh không có người nói chuyện, nhưng từ trong ánh mắt đối phương, hiển nhiên cũng đang lo lắng vấn đề này, ngược lại là Áo Cổ Tiểu Thần Vương nhàn nhạt liếc nhìn Hung Đạo một cái, ánh mắt cổ quái, nghĩ thầm ngươi nên thắp hương tạ ơn trời đất đi, mới đầu mục tiêu ma đầu kia lựa chọn là ngươi nha...

Hắn từ vừa mới bắt đầu đã biết kế hoạch của Phương Hành, từ Tù Tâm Nhai Chủ một tiễn giết lầm Triệu Hồng Anh bắt đầu, Phương Hành tức giận muốn diệt Tù Tâm Nhai, mượn binh tiến đánh Tù Tâm Nhai, cố ý lộ ra sơ hở dẫn tới Tù Tâm Nhai Chủ xuất thủ, sau đó thay đổi phương hướng thần tiễn bắn giết Hung Đạo… đều nằm trong kế hoạch, bởi vì Triệu Hồng Anh nói tới sự tình Tiểu Tiên Giới bắt người, khiến cho hắn liệt Hung Đạo vào mục tiêu, nhưng sự tình phía sau xảy ra biến cố, không nghĩ tới mấy vị Thần Tử kia cũng sẽ chủ động đi theo đến đây mà thôi!

Mà sau đó lựa chọn Thái Uyên, là bởi vì gia hỏa kia quá ngu ngốc, chủ động tiến tới bên người Phương Hành mà thôi.

Chỉ bất quá, thấy được tình huống bây giờ, hắn cũng không nhịn được lo lắng.

Lúc trước Phương Hành chỉ nói cho hắn một nửa kế hoạch, lại không nói cuối cùng hắn phải làm sao thoát thân...

Bây giờ nhìn thấy mũi tên thứ ba bắn tới, Phương Hành lại uể oải đứng trên không trung, hắn cũng không nhịn được nghi hoặc: Ma đầu kia trí kế thông thiên, định ra kế hoạch ác độc bực này, không có đạo lý ở cuối cùng thất bại trong gang tấc, không thể cam đoan cái mạng nhỏ của mình nha?

Chẳng lẽ nói, bởi vì Tù Tâm Nhai Chủ quá mạnh, làm rối loạn bố trí lúc trước của hắn?

Trước kia hắn gặp qua Phương Hành có một phân thân, từng ở thời điểm Tù Tâm Nhai Chủ ám sát hắn làm kẻ chết thay, không nói luyện chế phân thân không có dễ dàng như thế, coi như hắn đã luyện thành, trước mắt cũng tuyệt đối là bản thể, dù sao thân thể kia đã vỡ nát một nửa, huyết nhục lâm ly, tuyệt đối không có giả dối, nếu là phân thân, thì không thể ở dưới tình huống bị thương nghiêm trọng như thế còn giữ được bản tướng, đã sớm tinh nguyên trôi qua, hóa thành khói xanh hoặc vỡ nát, chỉ có chân thân mới có thể nỗ lực duy trì!

Mà bây giờ, hắn rõ ràng đã mất sức tái chiến, chẳng lẽ phải chết ở chỗ này?

- Ngươi thực phải bỏ ra cái giá lớn như vậy sao?

Mà lúc này, cách Phương Hành không xa, Dao Trì tiểu công chúa đang ôm một viên Xá Lợi, hai mắt đẫm lệ mơ hồ nhìn về phía Phương Hành đang chờ chết, trái tim giống như bị người nắm chặt, thời điểm Phương Hành tiến hành kế hoạch này, nàng đã hỏi tới Phương Hành làm sao tự vệ, hắn lại giao cho mình... một quả trứng!

- Chuyện lần này không dễ làm, phong hiểm rất lớn, ta cũng không dám hứa chắc mình có thể sống sót, bất quá cũng may, ta tu luyện Tiên Anh Ma Hồn, một hồn song sinh, Tiên Anh không diệt, Ma Hồn liền có thể trùng sinh, Ma Hồn không diệt, Tiên Anh cũng có thể phục sinh, chỉ bất quá trước đó không lâu Ma Hồn của ta trọng thương, còn chưa hoàn toàn luyện thành, chỉ có thể luyện nó vào Xá Lợi, coi như mầm móng, nếu lần này ta không cẩn thận mất mạng, ngươi phải bảo vệ tốt nó, trong vòng ba năm, ta chắc chắn nhờ vào đó trùng sinh!

Nói như thế, ý tứ của hắn đã rất rõ ràng, để cho mình giúp hắn trùng sinh, sau đó không đếm xỉa đến.

Hắn suy tính cũng chu toàn, đã nghĩ tới chỉ cần quả trứng này còn, hắn không tính là bỏ mình, vậy mình có thể hảo hảo sống sót, không có bởi vì chân thân bị giết mà tan biến, an an ổn ổn bảo hộ lấy cơ hội trùng sinh, chỉ bất quá, cho dù có kế hoạch, nhưng nhìn hắn cô lẻ đứng ở giữa hư không đợi chết, Dao Trì tiểu công chúa vẫn không nhịn được run lên, lúc đầu cũng định nghe hắn, lặng yên đào tẩu, chờ đợi hắn phục sinh.

Mà đối với Phương Hành, bây giờ cũng đã là tuyệt vọng phủ xuống...

Mũi tên thứ nhất bị hắn thành công thay đổi phương vị, thực hiện kế hoạch, mặc dù mũi tên thứ hai cũng kém không nhiều thành công, nhưng phá nát nửa người của hắn, tiêu hao sạch tất cả oan nghiệt, mà lúc này, mũi tên thứ ba đã đến trước người...

Chung quanh hắn trong vòng mười dặm, cơ hồ ngay cả bóng người cũng không có, chỉ có thể một mình đối mặt!

Mà một tiễn này, hắn căn bản không thể chống cự!

- Ai...

Hắn cũng dứt khoát, đối mặt với một tiễn này, trực tiếp uể oải, ngay cả động cũng không muốn động.

Nhìn bộ dáng kia, căn bản là đang chờ chết!

- Hi vọng thời điểm phục sinh, tu vi của ta sẽ không giảm quá lợi hại...

Trong lòng hắn, một ý niệm hiện lên, lộ ra cười khổ.

Oanh!

Tiễn khí tung hoành đi tới trước người, thậm chí còn mãnh liệt hơn hai mũi tên trước...

Đến lúc này, Phương Hành vẫn không nhịn được giơ cánh tay lên, vận chuyển tất cả lực lượng cuối cùng, đánh về phía thần tiễn, dù sao ngồi chờ chết không phải phong cách của hắn, dù đã chuẩn bị dâng mạng, nhưng vẫn muốn phản kháng một cái...

Pháp lực bị hắn vận chuyển, điên cuồng tuôn về phía thần tiễn!

Chỉ tiếc, như hắn đoán trước, lực lượng còn lại của mình bây giờ, căn bản không đủ để chống cự mũi tên!

Mắt thấy thân thể của mình sẽ bị một tiễn đánh nát, lúc này, phía sau truyền đến một tiếng kêu to...

Lúc đầu Dao Trì tiểu công chúa nghe theo mình phân phó rời đi, vậy mà điều khiển cốt lâu bay trở về, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, thanh tú động lòng người đứng ở trong cốt lâu, một tay ôm quả trứng, một tay cầm quạt ba tiêu, đang dùng hết tất cả lực lượng phe phẩy, cây quạt kia là một trong tam đại dị bảo của Phù Diêu Cung, lực lượng thần dị, chỉ quạt một cái, cuồng phong càn quét đầy trời, lại ẩn chứa lực lượng đáng sợ khó nói lên lời, từng tia từng sợi, như thực chất quấn tới thần tiễn.

Cùng lúc đó, trên mi tâm của nàng, lại ẩn ẩn xuất hiện một ấn ký cổ quái!

Giống như là phù văn, lại như vật thể nào đó, lóe ra thần quang, hiện lên ở trên trán của nàng.

Cùng lúc đó, phảng phất như nhận lấy cảm ứng, mi tâm của Phương Hành cũng xuất hiện ấn ký này, giống như đúc.

- *** tại sao trở lại?

Lúc này Phương Hành giật mình không nhỏ, hắn vì chống đỡ thần tiễn kia đã hao hết tất cả lực lượng, mắt thấy sắp bị một tiễn xuyên tim, lại không nghĩ rằng Dao Trì tiểu công chúa giết cái hồi mã thương, hoàn toàn là không nghe lời ah, mặc dù quạt ba tiêu của nàng rất thần dị, nhưng tu vi còn chưa đủ để phát huy ra uy lực lớn nhất, quét ra cuồng phong muốn ngăn cản thần tiễn còn kém xa lắm, tối đa chỉ là tạm hoãn tốc độ mà thôi...

Bất quá rất nhanh, hắn liền cảm giác được không bình thường!

Trán hiện lên ấn ký, khiến cho hắn đột nhiên có một loại cảm giác khác thường.

Thật giống như giếng đã khô cạn, lại đột nhiên xuất hiện khe nước!

Pháp lực của hắn, lúc đầu đã hoàn toàn vận chuyển, lại không chống đỡ được thần tiễn, nhưng theo tiên tuyền xuất hiện, lại có càng nhiều pháp lực không thuộc về mình, nhưng có thể cho mình sử dụng hiện lên, khiến cho hắn hơi chút do dự, sau đó vội vàng điều khiển lực lượng thiên địa, còn mạnh hơn thời điểm vận chuyển Đại Đồ Thần Pháp, ngạnh sanh đẩy về phía trước, trước người giống như xuất hiện một cối xay, chậm chạp mà không thể lay động xoay chuyển, ngạnh sanh dời thần tiễn bay về nơi khác.

Cũng trong nháy mắt này, Dao Trì tiểu công chúa vội vã chạy tới trước người hắn, thu hắn vào trong cốt lâu.

- Ngươi... Ngươi ngươi...

Phương Hành trong lúc vô tình thu được một bí mật, không kịp may mắn vì mình thoát được một mạng, mà ngơ ngác nhìn Dao Trì tiểu công chúa.

- Ngươi có ghét bỏ ta hay không?

Thần sắc của Dao Trì tiểu công chúa có chút thống khổ, càng nhiều hơn là bất an, cầu khẩn nhìn Phương Hành.

Sắc mặt Phương Hành dần dần thay đổi, hắn đang cực kỳ chấn kinh, nhưng thấy ánh mắt thống khổ của Dao Trì tiểu công chúa, ý thức được nàng lo lắng sợ hãi, hơi suy nghĩ, đột nhiên nhảy dựng lên vỗ đầu nàng một cái, hung ác mắng:

- Xú nữ nhân, không phải nói để ngươi mang theo cái trứng kia đi trước sao? Ai bảo ngươi trở về, vì cái gì không nghe lời?

Dao Trì tiểu công chúa cho rằng hắn muốn hỏi bí mật của mình, không nghĩ tới lại mắng mình một trận, cũng ngẩn ngơ, sau đó mang theo tiếng khóc nức nở kêu lên:

- Ta nhịn không được, ngươi muốn ta làm gì cũng được, nhưng ta không thể nhìn ngươi đi chịu chết...

- Được được được, ngươi có lý, làm cái gì cũng được đúng không?

Phương Hành hận hận vỗ nàng cái nữa:

- Buổi tối hôm nay ta ngủ ngươi!

Chương 1114: Công phá cấm khu.

Dù sao người đã trở về, mắng nữa cũng vô dụng, Phương Hành hung hăng vỗ Dao Trì tiểu công chúa một cái, bộ dáng hung ác làm tiểu công chúa bị hù núp ở trong góc cốt lâu, ôm quả trứng không nói một tiếng, cũng không dám ngẩng đầu nhìn hắn, Phương Hành chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng không có cách nào, vội vàng nhìn ra phía ngoài, sắc mặt càng ngưng trọng, phất tay đánh ra vô số thần quang, thu hồi quyền khống chế cốt lâu lại, sau đó vội vã lui ra chiến trường.

- Sắp xảy ra đại sự!

Đáy mắt hắn cũng có chút hoảng hốt, lại không che giấu được hưng phấn.

Dao Trì tiểu công chúa quay đầu cứu mình cũng là chuyện tốt, tối thiểu nhất có thể nhìn kịch vui, hơn nữa nói thật, mặc dù Phương Hành có thể mượn quả trứng kia trùng sinh, nhưng tất cả những thứ này đều là hắn suy tính, trên đạo lý có thể thực hiện, nhưng phong hiểm vẫn phải có, hơn nữa rất lớn, dù sao loại phương pháp trùng sinh này, cũng là sau khi Phương Hành vượt qua ba đạo Lôi Kiếp, ở một mức độ nào đó hiểu rõ sinh mệnh bản nguyên mới khống chế, nếu như muốn hoàn toàn lý giải huyền bí trong đó, chỉ sợ chí ít cũng cần hắn đạt tới Lôi Kiếp tầng chín mới được...

Dựa theo hắn suy tính, vấn đề mình trùng sinh không lớn, chỉ bất quá ký ức và tu vi có thể còn lại bao nhiêu liền không nói được, cho nên phương pháp trùng sinh thực không phải rất đáng tin cậy, Phương Hành thuộc về loại tính nôn nóng, lúc ấy quá hận Tù Tâm Nhai, thế là đầu nóng làm ra quyết định, hiện tại Dao Trì tiểu công chúa cứu mình, cũng khiến hắn có chút cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn.

Bất quá suy nghĩ lại, nghĩ thầm chuyện này nhất định không thể nói cho nha đầu kia, nếu không lấy tính tình của nàng khẳng định sẽ lật trời!

Lúc này ở ngoại giới, Tù Tâm Nhai Chủ không tiếp tục truy bắn tiễn thứ tư, dù sao Phương Hành đã trốn vào trong cốt lâu, muốn làm bị thương hắn rất khó, lúc này trong Tù Tâm Nhai một mảnh im lặng, hình như bao phủ một tầng u khí, tất cả đệ tử Mông tộc đều bay xuống, tựa hồ có lệnh triệu hoán bọn họ, toàn bộ thu binh.

Ngay cả bốn Hải Linh cũng giương nanh múa vuốt, huy động xúc tu về phía chín tầng trời, hẳn là cảm ứng được một loại khí tức nào đó truyền đến, để chúng nó cảm nhận được một loại cảm giác nguy cơ vô hình, dùng cái này ứng đối lấy linh hồn run rẩy.

- Thông Thiên Thần Tướng, hảo thủ đoạn...

Bên cạnh truyền đến tiếng cười lạnh, đám người Áo Cổ Tiểu Thần Vương rốt cục bu lại, bất quá vẫn duy trì khoảng cách trăm trượng, mở miệng chính là Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, đôi mắt nháy cũng không nháy nhìn Phương Hành, trong ba vị Thần Tử Thần tộc tới, một cái chết, một cái phế, ngược lại chỉ có hắn vô sự, mảy may không có bị hố.

Cũng không phải Phương Hành không muốn hố hắn, mà là hắn nhìn quá thâm bất khả trắc, không có cho Phương Hành cơ hội.

Thậm chí nói, Phương Hành ẩn ẩn cảm giác, coi như hắn điều khiển thần tiễn nhắm đối phương, cũng chưa chắc có thể lấy được hiệu quả, những thiên kiêu Thần tộc này, cả đám đều mạnh đến không hợp thói thường, Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong bị giết, chỉ là bởi vì mũi tên kia xuất kỳ bất ý, hắn cách lại gần, đến phiên truyền nhân Minh tộc Thái Uyên, bởi vì có vết xe đổ của Thần Tử Cốt Tộc, để hắn có chuẩn bị, cho nên hiển hóa u minh, dùng loại cách thức kia tan đi lực lượng của thần tiễn, chỉ tàn không chết, đây đã là thủ đoạn Phương Hành không có!

Về phần Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, Phương Hành chỉ có thể xác định, tên này còn mạnh hơn Phá Phong và Thái Uyên!

- Ha ha, cái gì hảo thủ đoạn, có thể còn sống đã không dễ dàng, ngược lại đáng thương Phá Phong và Thái Uyên huynh đệ, bị tai bay vạ gió a...

Phương Hành tự nhiên nghe được ý chỉ trích trong lời nói của Song Sinh, nhưng hắn quyết không có khả năng để người mượn cớ, cười hì hì nói.

- Ha ha, bọn họ xác thực tai bay vạ gió, bất quá hẳn là bởi vì đắc tội ngươi cho nên mới tai bay vạ gió a?

Song Sinh nhàn nhạt mở miệng, chắp hai tay sau lưng .

- Liên quan ta cái rắm, ngươi có chứng cứ không?

Phương Hành nghe xong trực tiếp trừng mắt, sắc mặt khó coi.

- Chứng cứ tự nhiên không có, bất quá ngươi cảm thấy Bất Hủ Thần Vương và Cửu U Thần Vương là người giảng chứng cớ sao?

Song Sinh nhàn nhạt mở miệng, giống như cười mà không phải cười, đáy mắt lóe lên vẻ đùa cợt.

- Điều này cũng đúng...

Phương Hành tưởng tượng, cười hắc hắc hai tiếng.

Nụ cười này lại làm Song Sinh có chút im lặng, không nghĩ tới đến lúc này hắn còn cười được.

Không thể không nói ma đầu Nhân tộc này mưu kế không tệ, vừa hung ác lại lưu loát, dù mỗi người đều đoán được Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong và truyền nhân Minh tộc Thái Uyên là bị hắn hố, nhưng căn bản không có khả năng tìm được chứng cứ, mặc dù có người vấn trách, ma đầu kia đoán chừng chí ít cũng có thể tìm ra mấy trăm lý do, dù sao tình cảnh lúc ấy quá hung hiểm, hắn nói mình chỉ lo bảo mệnh cũng tốt, căn bản không có lưu ý cục diện bên cạnh cũng tốt, nói tóm lại không ai có thể chỉ trích được hắn.

Càng mấu chốt là, sự tình hắn từ trong cốt lâu ngã ra, Song Sinh cũng biết là nguyên nhân gì.

Lúc đó Phá Phong trốn ở cách đó không xa cùng Áo Cổ Tiểu Thần Vương nói nhỏ, có thể giấu giếm được người khác, nhưng không giấu giếm được hắn...

Tra cứu kỹ càng, sự tình Phương Hành ngã ra cốt lâu, là bởi vì Phá Phong gây ra, như vậy Bất Hủ Thần Vương còn có mặt mũi nào chỉ trích hắn?

Ầm ầm!

Phương xa đã có thể nhìn thấy mây trôi tụ tán, giống như hai thanh trường kiếm chém ra thiên địa, lưu lại một đạo bạch ngấn!

Phương Hành biết, đó là có đại nhân vật gấp rút chạy đến, chấn động hư không.

Đối phương gần một chút, Tù Tâm Nhai sẽ nguy hiểm hơn một chút, nhưng mình cũng chưa chắc có thể an toàn, trong lòng của hắn nhanh chóng suy nghĩ, rất nhanh đáy lòng liền sáng lên, có cách đối phó, nhìn Tứ hoàng tử Thương Lan Hải kêu lên:

- Em vợ, đại rắn mối bọ cạp, đạo sĩ thúi, các ngươi vốn cho ta mượn binh nha, bây giờ muốn nuốt lời sao? Hiện tại thủ lĩnh của chúng ta sắp tới, còn không tiến công thì chờ đến khi nào?

- Tiến công?

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Áo Cổ Tiểu Thần Vương cùng Hung Đạo bị hắn gọi đều sững sờ, nghĩ thầm hai đại Thần Vương đã chạy đến, hiện tại tiến công làm cái gì, trong lúc nhất thời không để ý tới hắn.

Phương Hành nhìn về phía Tù Tâm Nhai, cực kỳ hưng phấn, trực tiếp nhảy dựng lên:

- Nếu không tiến công, khế ước hết hiệu lực!

Dứt lời, tự mình thúc giục cốt lâu, hào hứng phát động xung phong về phía Tù Tâm Nhai.

- Khế ước hết hiệu lực?

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải và Hung Đạo run lên, bọn họ đều muốn cầu cạnh Phương Hành, không nguyện ý bị hắn xé rách da mặt, liếc nhau, gần như đồng thời hạ quyết định, đều lệnh thủ hạ theo hắn tiến về phía trước, dù sao trước đó đã tử thương không ít, cũng không thiếu mấy cái này, hơn nữa dựa theo cục diện bây giờ, hai đại Thần Vương đuổi tới, Tù Tâm Nhai Chủ nhất định gặp xui xẻo, cấm khu này đã sắp phá diệt, thế cục đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần...

- Rống...

Nhìn thấy Phương Hành vọt lên, trong Tù Tâm Nhai không hề có động tĩnh gì, hình như Tù Tâm Nhai Chủ đã không có tinh lực để ý đến hắn, ngược lại mấy Hải Linh kia cuồng nộ quơ xúc tu đánh tới, đánh ra từng tầng từng tầng sóng dữ, thanh thế đáng sợ.

- Mấy con bạch tuột này còn dám đùa nghịch uy phong? Hôm nay tiểu gia liền chặt các ngươi nướng ăn...

Phương Hành rống giận, trực tiếp khống chế cốt lâu đụng tới, một tiếng ầm vang, cốt lâu thiêu đốt lên lục diễm tựa như sao băng đâm vào một con Hải Linh, không biết đánh tan bao nhiêu xúc tu, ngay cả thân thể cũng bị đâm ra một cái động lớn, dù sao tuy thực lực của nó đáng sợ, nhưng ở trước mặt Phương Hành lại không đáng là gì, đối với chúng nó, Phương Hành căn bản không dùng thuật pháp gì, trực tiếp đánh tới là được!

- Giết...

Hải Yêu của Thương Lan Hải và tiên binh của Tiểu Tiên Giới theo sát Phương Hành thấy thế đại hỉ, cuối cùng không cần mình lấy mạng lấp, từng cái tinh thần phấn chấn, theo sau lưng Phương Hành vọt lên, nhìn trận thế, so với lúc mới đầu còn hung mãnh hơn mấy phần...

Giết hết ba con Hải Linh, trong Tù Tâm Nhai đều yên tĩnh, Tù Tâm Nhai Chủ không có tiếp tục bắn tên đối phó mình, Phương Hành cũng cảm thấy đại định, hai mắt tỏa sáng, vẫy tay, khống chế cốt lâu, nhìn giống như một hỏa cầu thật lớn, trong đêm tối cực kỳ bắt mắt, thanh âm từ bên trong truyền ra:

- Chúng tiểu nhân, theo đại gia xông lên...

Ầm ầm...

Phía dưới, vô số lính tôm tướng cua, trực tiếp bao trùm mặt biển.

Ở giữa chính là tiên binh của Tiểu Tiên Giới, khí tức tinh nhuệ xung thiên.

Mà phía trên là bảy mươi, tám mươi con Hồng Hoang di chủng, thân thể khổng lồ che đậy tinh không, khí thế kia để cho người ta kiềm chế.

Phương Hành thì xông lên phía trước nhất, dẫn theo chi đại quân này, uy phong lẫm lẫm vọt về phía Tù Tâm Nhai...

Cái khí thế kia, tựa như một đám thổ phỉ hung ác công thành đoạt trại!

- Rõ ràng đã đại họa lâm đầu, hắn còn đùa nghịch lên uy phong...

Đám người Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, Hung Đạo, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Áo Cổ Tiểu Thần Vương không có động, cho đến lúc này, bọn họ vẫn không muốn mạo muội xuất kích, dùng thân đi thử thần tiễn của Tù Tâm Nhai Chủ, nhưng lẳng lặng đứng ở giữa không trung, cau mày nhìn Phương Hành suất lĩnh đại quân phóng tới Tù Tâm Nhai, bộ dáng cao hứng bừng bừng, để Hung Đạo nhịn không được mở miệng mắng.

- Ta lại bỗng nhiên nghĩ đến, bất luận nói thế nào, nhiệm vụ tiến đánh cấm khu của hắn, cũng coi như hoàn thành a?

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải đột nhiên nhớ tới một sự kiện, biểu lộ có chút cổ quái nói.

Đám người chung quanh đều trầm mặc, nghĩ thầm vô luận như thế nào, nếu ma đầu kia dẫn đầu mang binh vọt vào Tù Tâm Nhai, vậy thật xem như hắn xông phá cấm khu, dù sao trong ý chỉ của Thần Chủ, chỉ nói để bọn hắn công phá cấm khu mà thôi, lại chưa nói qua nhất định phải giết sạch người trong cấm khu, sau đó Tù Tâm Nhai Chủ chết ở trong tay hắn hay chết ở trong tay hai vị Thần Vương giận dữ, căn bản không quan hệ đại cục, công lao này vẫn là của hắn!

- Vậy bây giờ hi vọng duy nhất, là hắn không nên bị Thần Vương thịnh nộ chụp chết...

Trầm mặc nửa ngày, Hung Đạo trầm lắng thở dài, có chút lo lắng nói.

Giữa không trung, mây đen dày đặc, sát khí như núi, hai đại Thần Vương đã một trước một sau chạy tới...

Chương 1115: Tù Tâm Nhai Chủ

- Giết ah, giết...

Phương Hành ở trong cốt lâu, kêu đánh kêu giết, cực kỳ hung mãnh, chạy cũng thật nhanh, bay thẳng về phía Tù Tâm Nhai.

- Cần ra sức như vậy hay không?

Dao Trì tiểu công chúa cũng cảm giác hắn diễn quá mức, nhỏ giọng lẩm bẩm.

- Ngươi biết cái gì?

Phương Hành quay đầu mắng nàng một câu, nói:

- Đoán chừng hai Thần Vương kia sắp tới rồi, ai biết sẽ tức thành bộ dáng gì, mặc dù người là lão bất tử Tù Tâm Nhai giết, nhưng cũng có quan hệ với ta nha, hơn nữa ta và Bất Hủ Thần Vương vốn có thâm cừu đại hận, ai biết hắn có thể tiện tay cho ta một kích hay không, ngươi còn trông cậy vào hắn sẽ giảng đạo lý với ta sao? Cho nên hiện tại ta ở lại bên ngoài là muốn chết, còn không bằng biểu hiện tốt một chút, dẫn binh đánh vào Tù Tâm Nhai, tràng diện càng loạn, bọn họ càng không để ý tới ta, quay đầu ta lại lui về Thần Tiêu Cung, tìm Thần Chủ che chở, mọi người ngồi xuống giảng đạo lý nha... Dù sao bọn họ cũng nói không lại ta!

Dao Trì tiểu công chúa nghe bối rối, ánh mắt nhìn Phương Hành cực kỳ cổ quái.

Nửa ngày mới ra một câu:

- Nếu như là trước kia, nhất định sẽ mắng ngươi xảo trá!

Phương Hành liếc nàng một cái:

- Hiện tại thế nào?

Dao Trì tiểu công chúa híp mắt nở nụ cười, vẻ mặt sùng bái nói:

- Hiện tại cảm thấy ngươi thật thông minh...

- Ân, lời này ta thích nghe, tha thứ ngươi...

...

...

Đang khi nói chuyện, đã vọt tới trước Tù Tâm Nhai, xa xa nhìn tới, Tù Tâm Nhai giống như một vách núi nổi lên ở trên biển, cách gần mới phát hiện thật ra là một hải đảo nguy nga, chỉ là bốn vách như gọt, cao vút trong mây, địa thế hiểm tuyệt mà thôi, địa vực kỳ thật rất bao la, u lâm ruộng đất, trường hà cung phiệt, liên miên bất tận, cơ hồ được cho là một hòn đảo lớn, giống như có người đào một tiểu quốc từ trên đại địa ra, sau đó tiện tay cắm vào trong biển.

Vốn cho rằng thời điểm vào đảo, nhất định sẽ gặp phải người Mông tộc phản kháng mãnh liệt, lại không nghĩ rằng, lúc này Tù Tâm Nhai lại giống như hoàn toàn không đề phòng, trống rỗng, ngay cả cái bóng quỷ cũng không nhìn thấy, đại quân đi theo phía sau Phương Hành vào, chuẩn bị đại sát bốn phương cũng sửng sốt, đao giơ lên đỉnh đầu cũng có vẻ hơi lúng túng để xuống, hai mặt nhìn nhau...

- Chúng tiểu nhân, xông lên, có người thì giết, không người thì đoạt!

Phương Hành nhìn xung quanh một chút, kỳ thật hắn cũng có chút lo lắng vào đảo sẽ bị Tù Tâm Nhai Chủ để mắt tới, xông lại cùng mình liều mạng.

Dù sao lúc trước mặc dù hắn đã đoán ra, Tù Tâm Nhai Chủ sẽ không tùy ý rời đi, nếu không đã sớm ra ngoài tìm mình báo thù, nhưng ở trong đảo có thể tùy ý hành tẩu hay không lại còn không biết được, bất quá cũng may, xem ra mình đoán không sai, lúc này Tù Tâm Nhai Chủ cản bản không để ý tới mình, hoàn toàn không có thần tiễn phóng tới, ngược lại nhìn thấy trong một mảnh cung phiệt phía trước, có một đạo tinh khí như lang yên bay thẳng cửu thiên, đối mặt phương hướng chính là vị trí tây nam, chính là nơi vị Thần Vương đi nhanh hơn kia.

Cái kia hẳn là đại thần thông mà Tù Tâm Nhai Chủ thi triển, ở ngoài vạn dặm hiển hóa thân ảnh, cùng người nói chuyện.

Hắn dự định cùng hai vị Thần Vương nói cái gì, Phương Hành không quan tâm, đã không rảnh để ý mình, vậy còn khách khí cái quái gì?

Một câu hét lớn, liền khơi dậy tham niệm trong lòng các yêu tướng tiên binh, lớn tiếng gào thét vọt tới.

Tiểu quốc yên tĩnh tường hòa lập tức trở thành địa phương chiến hỏa lan tràn...

Lính tôm tướng cua hoành hành, tu sĩ xông trận, Hồng Hoang di chủng càng lộ bản tính, dữ dằn khó tả, không biết hủy đi bao nhiêu ốc xá rừng cây, mặc dù hải đảo không nhỏ, nhưng không chịu nổi người nhiều nha, gần như sắp muốn lấp kín hải đảo, khắp nơi đều là yêu binh yêu tướng, giơ đao cầm thương, căn bản không biết nên đi tìm ai chém giết, từng cái như con ruồi không đầu mạnh mẽ đâm tới!

Nhưng kỳ dị là, lại không có một người đi ra ngăn cản!

- Bọn họ... nhất định là đi giấu bảo bối...

Phương Hành đột nhiên tỉnh ngộ, nghĩ thầm Tù Tâm Nhai bị công phá đã không cách nào tránh khỏi, đoán chừng Tù Tâm Nhai Chủ cũng không phải người ngu, những cường giả Mông tộc kia không có ở lại bên ngoài chống cự bọn họ, vậy nhất định là đi di chuyển tài nguyên quý hiếm trong tộc, để cầu Đông Sơn tái khởi, tưởng tượng như vậy, không khỏi ra sức vọt về phía cung phiệt kia.

Thời điểm hắn khó khăn lắm tới gần cung phiệt, đột nhiên nghe được giữa không trung truyền đến tiếng quát to:

- Lão thất phu, con ta chết ở trong tay ngươi chính là sự thật, ngươi còn mặt mũi nào nói với ta là hiểu lầm? Thù này không đội trời chung, ngươi muốn đầu nhập Thần Đình đổi một mạng càng là si tâm vọng tưởng, dù sao bản vương đã nghịch ý chỉ của Thần Chủ, rời Nam Chiêm Bộ Châu, hôm nay càng đại khai sát giới!

Một thanh âm khác vang lên:

- Không sai, chỉ là một phương lao tù, có tư cách gì đàm phán với Thần Đình? Nếu muốn đầu nhập, sao sớm không đi? Mông tộc các ngươi truyền thừa Thái Cổ Thần Tiễn Thuật, đợi chúng ta diệt Tù Tâm Nhai là có thể lấy, không cần ngươi hiến!

Hai thanh âm kia đều tràn đầy lửa giận, như sấm nổ truyền ra bốn phía.

Phương Hành cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn, nhếch miệng nở nụ cười.

Rất rõ ràng, đây là Tù Tâm Nhai Chủ chủ động tìm hai vị Thần Vương kia đàm phán, xem bộ dáng lão thất phu này là muốn đầu nhập Thần Đình, để tránh bị tai hoạ ngập đầu, còn ý đồ dâng lên Thần Tiễn Thuật, chỉ bất quá cái kia căn bản là si tâm vọng tưởng, kế sách của tiểu gia há là ngươi một tiếng đầu nhập có thể phá giải, hai Thần Vương một cái tuyệt hậu, một cái truyền nhân bị phế, đang thời điểm đau lòng, ngươi đừng nói đầu phục, làm tôn tử cho bọn hắn cũng không nhất định đồng ý, thuần túy chính là tự rước lấy nhục!

- Làm càn, thật nghĩ lão phu sợ các ngươi sao?

Hai thanh âm kia vang lên, sau đó phía sau cung phiệt, chỗ tinh khí bay lên không, cũng vang lên một tiếng bạo hống:

- Mông tộc truyền thừa trăm vạn năm, ai dám nói có thể đoạn truyền thừa? Hôm nay liền lãnh giáo bản lĩnh của Thần Vương một chút!

Nói xong, núi đá băng liệt, thình lình có một cự hán thân thể cao ước chừng trăm trượng nhảy lên giữa không trung, cự hán kia nhìn đã cực kỳ già nua, nhưng khí tức hung hãn làm người ta kinh ngạc lạnh mình, nhìn tướng mạo, chính là Tù Tâm Nhai Chủ mà Phương Hành đã từng ở trong hư không mơ hồ gặp qua một lần, nhưng hắn không nghĩ tới chân thân đối phương hiển lộ ra, lại đáng sợ như vậy, thân thể cao trăm trượng, ở trên người hắn lại quấn lấy xích sắt, một chỗ khác của xích sắt liên tiếp phía dưới, hẳn là khóa lại ở nơi nào đó, khiến cho không gian chuyển động của hắn cực kỳ nhỏ.

Lúc này hắn nhảy lên giữa không trung, xích sắt chỉ dài mấy trăm trượng đã bị kéo căng, khó dời đi mảy may.

- Xạ Nhật Thần Tiễn!

Lão giả kia nhảy tới giữa không trung, xích sắt căng thẳng, trên người có máu đen cuồn cuộn rỉ ra, nhưng hắn lại không thèm để ý, bạo hống một tiếng, trên mặt đất có một thần cung màu đen bay lên, bị hắn nắm chặt, sau đó tay khẽ vẫy, phía sau đảo có hai vệt thần quang bay vào trong tay hắn, lại là hai mũi phù tiễn, hắn cài tên lên cung, thuận thế kéo một cái, lập tức có hai vệt thần quang bay ra, tụ lại phong vân, uy thế càng lúc càng nhanh, ôm theo thiên địa chi uy!

Lão thất phu này thật có chút bá khí, thấy phương pháp quy thuận không làm được, vậy mà trực tiếp lựa chọn ngạnh chiến!

Nhưng ở trên người hắn, sau khi bá khí lại có khí tức trầm lắng, đến tu vi như hắn, một ý niệm cũng có thể dẫn động thiên địa, Phương Hành có thể cảm ứng được nội tâm của hắn đang thở dài:

- Đáng tiếc...

- Trù bị đã lâu, lại thất bại trong gang tấc...

...

...

- Ta sát, lão nhân này thật đáng sợ...

Phương Hành xa xa nhìn thấy chân thân của Tù Tâm Nhai Chủ, trong lòng giật mình, không nghĩ tới lại là một bộ dáng như thế, vô ý thức lặng lẽ trốn xuống mặt đất, rất sợ gây nên chú ý của hắn, bất quá đã vững tin lão thất phu kia bị xích sắt tỏa định ở trên mặt đất, tựa như một người thụ hình, không có khả năng với tới mình, lúc này mới thoáng yên tâm.

- Ha ha, bản vương lĩnh giáo qua Xạ Nhật Thần Tiễn, đúng là kinh thiên động địa, nhưng của ngươi... có thể tính là Xạ Nhật Thần Tiễn sao?

Giữa không trung, một vị Thần Vương lớn tiếng quát lạnh, ầm ầm gió cuốn mây tan.

- Từ khẩu khí này đến xem, đoán chừng là Tù Tâm Nhai Chủ tiêu rồi...

Trong lòng Phương Hành nói thầm, sau đó quyết định chạy càng xa càng tốt, đại chiến đẳng cấp này không phải mình có thể tham dự, thậm chí quan chiến cũng quá nguy hiểm, chờ mình lại qua ba lần Lôi Kiếp, ngược lại có thể miễn cưỡng đứng gần, qua chín đạo Lôi Kiếp, mới có lòng tin giao thủ với những quái vật này, mà bây giờ, mình phải lo đi phát tài, sau đó tìm cơ hội trốn về Thần Tiêu Cung!

Oanh!

Thời điểm hắn suy nghĩ, trong cung phiệt phía trước, đột nhiên nhân ảnh chớp động, vô số thần quang chui ra, cũng không bay lên không, mà đi sát mặt đất, giống như sao băng lao về phía sườn núi phương bắc, định thần nhìn, lại là người Mông tộc, lúc này cả đám đều không theo lão tổ quyết chiến, lại chạy tứ tán như chó nhà có tang...

- Lại muốn chạy trốn!

Phương Hành giờ mới hiểu được vì cái gì lúc tấn công vào trong đảo không người chống cự, nguyên lai đã sớm tụ cùng nhau, chuẩn bị ở thời điểm lão tổ và hai vị Thần Vương đại chiến sẽ bỏ trốn, Tù Tâm Nhai từ đầu đã không có ý tử thủ đến cùng, đoán chừng nếu không phải Tù Tâm Nhai Chủ bị người giam cầm ở nơi này, cũng đã sớm vỗ mông rời đi, vừa rồi đoạn thời gian kia, nhất định là đang thu dọn đồ đạc.

Này thật quá mức.

Kỳ trân dị bảo trên Tù Tâm Nhai, đều là Phương Hành hắn sớm nhìn chằm chằm!

Lúc này yêu tướng tiên binh khác đều xông về một mảng lớn cung phiệt, ánh mắt Phương Hành tỏa sáng.

Hắn không phải không có chút kinh nghiệm nào như những yêu binh yêu tướng kia, lúc này đã nghĩ đến, bây giờ trong cung phiệt thậm chí là trong bảo khố, nhất định đã trống rỗng, ai đang chạy trối chết còn để bảo bối ở nhà, nhất định là mang ở trên người, nghĩ như vậy, liền trực tiếp điều khiển cốt lâu, vận chuyển pháp lực, đuổi về phía trước.

- Đám hỗn đản, để bảo bối của đại gia lại...

Chương 1116: Cái bình thần bí.

Phương Hành nổi giận đùng đùng đuổi lên, vì phòng ngừa Tù Tâm Nhai Chủ phát hiện mình, còn chuyên môn quấn một khúc quanh lớn, từ trong hư không dò xét ra, dùng tốc độ của hắn bây giờ, cho dù thương thế trên người còn chưa hồi phục, nhưng cũng không phải những đệ tử Mông tộc kia có thể so, trực tiếp lượn ra hơn nghìn dặm, sau đó bọc đánh trở về, cốt lâu lóe ra lục diễm quỷ dị, "bịch" một tiếng tiềm nhập vào trong biển sâu, ở nơi này bình tĩnh chờ người Tù Tâm Nhai vào rọ.

Rất nhanh, phía trước xuất hiện nhóm lớn bóng người, một đám một đám, ngự không mà đến, giống như chim bay tán loạn, bộ dáng thất kinh, không phải người Mông tộc ở trong Tù Tâm Nhai thì là ai?

Phương Hành mừng rỡ, mặt mày hớn hở, đợi cho đại bộ phận bọn họ đi vào phạm vi mình có thể điều khiển, đột nhiên hét lớn một tiếng, trực tiếp từ trong biển bay ra.

- Tướng bại trận, còn muốn trốn nơi nào? Giao đồ vật giấu trên người ra đây cho ta!

Hắn hét lớn, cực kỳ đắc ý, lại dọa sợ những người Mông tộc vốn đã kinh hoàng kia.

Đang lòng nóng như lửa đốt đào mệnh, đột nhiên từ trong biển nhảy ra một cái đầu lâu, còn phát ra thanh âm, kêu to muốn giật đồ, ai có thể không kinh hãi, một số tu vi thấp bị hù ngã vào trong biển...

- Là... là bại hoại Nhân tộc dẫn quân đến đánh Tù Tâm Nhai ta!

Rất nhanh liền có người phản ứng lại, nhận ra đây chính là pháp bảo của Phương Hành, kinh quát một tiếng, nhao nhao xuất thủ.

- Hưu hưu hưu hưu…

Trong nháy mắt, cũng không biết bao nhiêu mưa tên phô thiên cái địa bắn tới, cơ hồ tạo thành mây đen.

Mông tộc thần tiễn, tự có chỗ bất phàm, dù những tu sĩ này tu vi không cao, nhưng trên tên ẩn chứa lực lượng lại không thể khinh thường, bất quá Phương Hành ở trong cốt lâu, ngay cả thần tiễn của Tù Tâm Nhai Chủ cũng không tổn thương được hắn, thì càng không cần phải nói những tộc nhân này, tất cả thần tiễn đều đâm vào trên cốt lâu, "đinh đinh" rung động, ngay cả một dấu vết cũng không lưu lại, rầm rầm rơi vào trong biển, Phương Hành có chút giận, trên đầu lâu, lục diễm phóng đại, từng mảnh từng mảnh kéo dài ra ngoài.

Hư không phảng phất như tạo thành một mảnh hỏa vân, không biết bao nhiêu người Mông tộc bị cuốn vào, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra, liền hóa thành tro bụi, bị kình phong trên biển thổi tan, biến mất không còn sót lại chút gì...

- Đã nói giao đồ vật trong tay các ngươi ra, nghe không hiểu lời nói của đại gia sao?

Thanh âm ngang ngược của Phương Hành vang lên, trong cốt lâu, ánh mắt hung ác quét qua chung quanh.

- Chạy... Chạy ah...

Bị một mảnh lục diễm thiêu chết mười mấy người, đệ tử Mông tộc còn sót lại rốt cục ý thức được thực lực của những người mình kém xa Phương Hành, kia căn bản không phải số lượng có thể bù đắp, sau khi hoảng sợ, cũng không biết là ai kinh hô, tất cả mọi người phản ứng lại, từ bỏ chống cự, loạn thất bát tao chạy trốn.

- Còn muốn trốn?

Phương Hành cười lạnh, năm ngón tay hư nắm, ấn xuống dưới một cái.

Trong lúc nhất thời, thiên địa tựa hồ đọng lại, quanh người ngàn trượng hắn, tất cả đệ tử Mông tộc muốn chạy trốn đều cứng đờ, như thời gian bị hắn dừng lại, còn duy trì tư thế chạy trốn, nhưng không thể động đậy.

- Thu!

Năm ngón tay Phương Hành lần nữa bóp lại, lực lượng thiên địa nhất thời biến hóa, những túi trữ vật trên người đệ tử Mông tộc đều bay lả tả về phía cốt lâu, trong lúc nhất thời giống như mưa rào, ngay cả con mắt của Dao Trì tiểu công chúa cũng sáng lên, vội vàng nhặt mấy cái, tiện tay mở ra, càng xem càng hưng phấn, bộ dáng có chút mê tiền...

Bất quá Phương Hành nhìn lướt qua, lại có chút thất vọng, khóe miệng không khỏi hếch lên.

Không có vật gì tốt, phần lớn là Linh Tinh và pháp bảo mà thôi.

Bất quá nói thật, đến cảnh giới như hắn, bảo vật có thể nhìn ở trong mắt thật không nhiều lắm.

Hiện tại cướp đoạt, chỉ là hành động bản năng mà thôi!

- Tất cả cút...

Phương Hành uể oải phất tay, chuẩn bị thu thần thông, thả bọn họ đi, mặc dù trong lòng lóe lên một ý niệm, có nên giết sạch tất cả bọn hắn hay không, bất quá hắn không phải sát nhân cuồng ma, thời điểm trong lòng tức giận, ra tay tự bất dung tình, nhưng bình thường vẫn cười toe toét, cướp xong thì thôi, hơn nữa trước đó Triệu Hồng Anh chết ở trước mặt hắn, làm hắn lửa giận ngập trời, muốn hủy diệt Tù Tâm Nhai, bất quá về sau hố thảm Tù Tâm Nhai Chủ, lửa giận cũng tiêu tan, sát tính không có lớn như vậy.

Lúc này suy nghĩ giết người chỉ lóe lên liền biến mất, dứt khoát thả người, có thể trốn thoát hay không thì nhìn vận mệnh của bọn hắn.

Nhưng hắn không nghĩ tới, thời điểm hắn chuẩn bị thu thần thông, địa phương cách hắn mấy trăm trượng, đột nhiên có một người gầm nhẹ, nhảy dựng lên, huy quyền phá vỡ hư không, sau đó từ vị trí kia bắt đầu, tất cả đại loạn, mọi người chạy trốn ra bốn phía, Phương Hành cũng không có lần nữa thi triển pháp lực, ngược lại có chút hăng hái nhìn sang, ánh mắt cổ quái.

Dùng lực lượng thiên địa giam cầm hư không, là Đại Đạo Pháp của hắn diễn hóa, mặc dù chỉ là tiện tay phát huy, không ẩn chứa quá nhiều thần lực, nhưng cũng không phải tu sĩ bình thường có thể phá, người Mông tộc kia tự mình tránh thoát giam cầm không nói, còn có thể huy quyền chấn vỡ hư không giam cầm, từ điểm này, đối phương tối thiểu nhất cũng có thực lực Nguyên Anh cảnh, nếu không căn bản không làm được!

- Ma đầu, ngươi phá Tù Tâm Nhai ta, trảm tộc nhân ta, hôm nay chúng ta và ngươi liều sinh tử!

Nam tử phá vỡ hư không giam cầm của Phương Hành rống to, ở bên cạnh hắn cũng theo mười mấy người, đều là đệ tử Mông tộc tu vi cao, thân phận không tầm thường, vào lúc này gào thét, hiện lên hình thoi lao về phía Phương Hành.

- Ân? Thật đúng là không có sợ chết?

Phương Hành cười lạnh, ánh mắt xuyên qua hốc mắt của khô lâu, nhìn về phía những người kia.

Những người kia tu vi phần lớn ở Nguyên Anh cảnh hoặc Kim Đan viên mãn, đối đầu với mình không có chút phần thắng, nhưng có dũng khí xông tới khiêu chiến, cũng coi như rất can đảm, nhất là dưới tình huống tộc nhân khác loạn thành một đoàn, bọn họ càng giống như khẳng khái hi sinh, trong lòng Phương Hành trầm thấp hít một hơi, nhìn ra tử chí trong mắt bọn họ, chuẩn bị tác thành bọn hắn.

- A, không đúng...

Thời điểm thần lực sắp dâng trào, Phương Hành lại nao nao, nghĩ đến một vấn đề.

- Ha ha, trên thế giới này nào có nhiều người không sợ chết như vậy?

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tù Tâm Nhai, nghĩ thầm ngay cả Tù Tâm Nhai Chủ cũng là gia hỏa sợ chết, nhìn thấy Thần Vương tới, trước qua thương lượng đầu hàng, đầu hàng không thành mới quyết định tử chiến, như vậy hậu nhân có thể có cốt khí gì?

Hơn nữa trên người mình không có sát khí, những người kia không nên nhìn không ra!

Con đường sống không đi, hết lần này tới lần khác muốn đến chịu chết?

Bọn hắn là kẻ ngu sao?

Hay là nói, bản lĩnh của Mông tộc lớn như vậy, đồ đần cũng có thể tu luyện đến Nguyên Anh cảnh?

Nếu bọn họ chủ động tới chịu chết là có mục đích, vậy thì có ý tứ...

Tâm tư khẽ nhúc nhích, Phương Hành đoán được một khả năng, ánh mắt quét qua, nhìn về phía mấy người kia, lại phát hiện tuy trong mắt bọn họ có tử chí, đó là làm xong chuẩn bị mất mạng ở dưới tay mình, nhưng không phải mỗi người đều kiên quyết như thế, giống như bị buộc, hơn nữa theo ánh mắt của hắn nhìn lại, phát hiện không phải mỗi người đều gắt gao nhìn mình, ngược lại có rất nhiều người vô tình hay cố ý nhìn về phía sau mình, đáy mắt hoặc kinh hoặc sợ hoặc ân cần...

- Đám khốn kiếp này là đang hấp dẫn lực chú ý của ta, để cho người khác đào tẩu...

Phương Hành ý thức đến điểm này, dứt khoát không để ý đến bọn họ, đạo đạo thần niệm nhìn ra phía sau mình.

Trong một mảnh hỗn loạn, đều là đệ tử Mông tộc gào khóc chạy trốn, những người này còn không có trọng yếu đến khiến cho nhiều cao thủ như vậy không tiếc lấy mệnh đổi lấy cơ hội đào tẩu, nhất định là có người thừa dịp loạn giấu ở trong những người này đào tẩu, thần niệm của Phương Hành quét mấy lần, rất nhanh ánh mắt lẫm liệt, khóa chặt một lão đầu mặc hắc bào, tu vi của người kia rõ ràng mạnh hơn các tộc nhân còn lại rất nhiều, nhưng liều mạng áp chế khí tức, tựa hồ sợ mình chú ý tới hắn, lăn lộn ở trong tộc nhân bình thường chạy trốn...

Hấp dẫn Phương Hành không phải tu vi của hắn, mà là trong ngực hắn ôm một cái bình!

Cái bình kia màu đen, mới nhìn giống như bình rượu, không có linh tính gì, nhưng lại bị lão đầu kia chăm chú ôm vào trong ngực, càng quan trọng hơn là, thần thức của mình quét tới, lại không có cách nào xuyên thấu cái bình kia...

- Có bảo bối!

Con mắt Phương Hành sáng lên, lập tức đuổi sát theo.

Thế nhưng lúc này, trên Tù Tâm Nhai, bỗng nhiên có một ánh mắt ác liệt nhìn mình.

Phương Hành nhất thời hãi hùng khiếp vía, biết đó là Tù Tâm Nhai Chủ đang cùng Thần Vương đại chiến để mắt tới mình, trong lúc cấp thiết toàn bộ tinh thần phòng ngự, nhưng yên lặng chờ mấy hơi, lại không có phát sinh cái gì, giống như Tù Tâm Nhai Chủ chỉ là trong lúc vô tình quét mình một cái.

- Hắn là thật nản lòng thoái chí, lại biết giết không được ta, cho nên dứt khoát không để ý đến?

Phương Hành giật mình, sau đó nở nụ cười:

- Hay là hắn lo lắng ta phát hiện cái bình kia?

Nghĩ như vậy, Phương Hành cười ha ha, cố ý hung hãn khống chế cốt lâu, hung hăng lao về phía các dũng sĩ Mông tộc ở phụ cận, lục diễm phóng đại, mạnh mẽ đâm tới, ra tay tàn nhẫn, không có mấy chiêu, đã giết những người kia không lực chống đỡ, nguy cơ sớm tối, nhưng hết lần này tới lần khác trên Tù Tâm Nhai, lại căn bản không có ánh mắt nhìn tới.

Mà lúc này, Phương Hành đã xác định tầm quan trọng của cái bình, lúc đang chém giết, một viên Xá Lợi lặng yên rơi vào biển cả.

Chương 1117: Dùng thiên mệnh, câu Tiên cung.

Xá Lợi vào biển, cũng không có gây ra bao nhiêu gợn sóng, nhưng sau khi tiềm nhập dưới biển, rất nhanh thì chuyển động, hóa thành một con nòng nọc, đong đưa cái đuôi bơi theo lão giả kia, bản thân hắn thì vẫn lưu ở trên biển, có vẻ như bị những người khiêu khích kia chọc giận, khống chế cốt lâu mạnh mẽ đâm tới, bộ dáng hung ác, bất quá khiến người ngoài ý muốn là, ánh mắt của Tù Tâm Nhai Chủ không còn nhìn về phía hắn!

Điều này làm cho Phương Hành càng thêm xác định, Tù Tâm Nhai Chủ chú ý căn bản không phải là những tộc nhân này chết sống!

Ở trên biển, nòng nọc bơi nhanh, bám sát lão giả ôm bình tháo chạy, mà xung quanh, dần dần có người phi độn ra, một đường đi theo, hoặc nói là bảo vệ hắn, tu vi đều không tầm thường, vẻ mặt ngưng trọng chạy về phía trước, lúc nào cũng quan sát chung quanh, lại không nghĩ tới truy binh kỳ thật đang ở trong biển!

Đây là thần thông mà Phương Hành học được từ Vạn Linh Đan, con cá kia là một phân thân của hắn, lúc trước Bạch Thiên Trượng ở Kim Đan cảnh, cũng đã có thể linh hoạt vận dụng loại thuật pháp này, bây giờ tu vi của Phương Hành đã cao hơn Bạch Thiên Trượng không biết bao nhiêu lần, nhưng ở phương diện nghiên cứu thuật pháp lại không sánh bằng, nhưng sử dụng loại pháp thuật này cũng xe nhẹ đường quen, hơn nữa cho dù chỉ là phân thân bình thường, nhưng dùng Vạn Linh Đan làm cơ sở, cũng có thể đạt tới hiệu quả rất tốt!

Vạn Linh Đan chính là dùng vạn linh luyện thành, cho nên đạo nguyên từng cái khác biệt, viên Xá Lợi bị hắn ném xuống, là một con ếch yêu lưu lại, cho nên sau khi hóa thành phân thân, chính là một con nòng nọc...

Đương nhiên, nếu Phương Hành dùng Ma Hồn bám vào trên đó, chậm rãi luyện hóa, sẽ hóa ra bản thể của mình.

Phương Hành đi theo lão giả kia một đường bơi nhanh, thỉnh thoảng có tu sĩ đang chạy trốn tới tụ hợp, trước sau tụ lại mười mấy người, gấp rút tiến lên, bọn họ sợ bị người phát hiện, cũng không dám trốn vào không trung, chỉ dán mặt biển mà đi, ước chừng đi ra ngoài ngàn dặm, đoàn người này mới ngừng lại, trước nhìn chung quanh một chút có truy binh hay không, thậm chí còn tế linh phù dò xét, chỉ bất quá Liễm Tức Thuật của Phương Hành rất cao minh, những linh phù dò xét do Nguyên Anh luyện chế kia còn không làm gì được hắn!

- Chung quanh không người, mở ra đi!

Bên cạnh lão giả áo đen, đã có người kiềm chế không được, vội vàng thúc giục.

- Lui ra phía sau!

Lão giả kia trừng người lắm miệng kia một cái, hét lên một tiếng, người chung quanh lập tức lui ra.

Đến lúc này, lão giả kia mới thở hắt ra, tay đặt lên bình, trầm thấp niệm tụng chú ngữ, nửa ngày sau, nước biển phía dưới đột nhiên lăn lộn, lại có một tảng đá ngầm từ đáy biển hiện lên, lớn chừng núi nhỏ, đen nhánh nhìn không ra địa phương gì đặc biệt, nhưng những người kia thấy đá ngầm, đều cực kỳ hưng phấn, vội vã xông tới.

Sau đó lão giả áo đen đi lên trước, bàn tay đập lên đá ngầm mấy lần, chỉ thấy một đạo linh quang sáng lên, trên tảng đá ngầm hiện ra một cánh cửa, lão giả áo đen đi vào, người phía sau ầm ầm chen lên, rất sợ bị rơi ở đằng sau, Phương Hành thừa cơ hội này, cuốn lên một tia nước, đi vào theo.

Rầm rầm rầm!

Sau khi vào cửa, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, chung quanh đã thay đổi bộ dáng, trước mắt xuất hiện lại là một địa quật to lớn, phía trên rủ xuống rất nhiều măng đá, giống như răng nanh, quỷ dị sâm u, mà ở giữa măng đá, một lối nhỏ đi thông về phía trước, cũng không biết người ở chỗ nào, chung quanh ướt nhẹp, không khí ẩm ướt, chắc là một ám quật dưới đáy biển!

Ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được âm thầm hiếu kỳ, cảm thấy nơi này huyền diệu, chính là một loại trận thuật cực mạnh chuyển hóa, mặc dù hắn không tu trận thuật, nhưng cũng thấy rõ ràng, nơi này là một vùng đất rộng rãi, lại bị người dùng pháp lực thu vào, luyện thành một thiên địa độc lập, sau đó lại dùng tảng đá ngầm kia làm môn hộ, buộc lại thiên địa, nếu muốn ra vào, chỉ có thể thông qua tảng đá ngầm kia, bằng không mà nói, vùng thế giới này và thế giới của bọn hắn căn bản không ở cùng một không gian, vĩnh viễn không cách nào tìm tới!

- Nơi này chính là Tiểu Thiên Thế Giới?

Hình như rất nhiều người Mông tộc cũng là lần đầu tiên tới nơi này, nhịn không được tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

- Không sai, đây chính là tâm huyết mấy đời lão tổ của Tù Tâm Nhai chúng ta, cùng Tiểu Thiên Thế Giới trong miệng những đạo thống kia khác nhau rất lớn, nơi đây tự thành thiên địa, tiến vào nơi này, ngoại nhân không có khả năng tìm được chúng ta, cuối cùng cũng thoát đại nạn!

Ông lão mặc áo đen kia vào nơi đây, mới nhẹ nhàng thở ra, nhấc tay áo xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

- Lão tổ ở chỗ này đến cùng bày ra kế hoạch gì, ngay cả Thiếu chủ trước kia cũng không biết, lại chuyên môn căn dặn chúng ta tận khả năng chạy trốn, sau đó cùng lão tổ tiến vào nơi đây... Ngoại trừ muốn giữ lại Tù Tâm Nhai nhất mạch, còn có ý gì?

Có người trầm ổn, giống như lần đầu tiên đến, vội vàng mở miệng hỏi.

- A, lão tổ tính toán chúng ta có thể suy đoán sao? Đi lên phía trước các ngươi sẽ hiểu!

Lão giả áo đen cười lạnh, cũng không trả lời, vẫy vẫy tay áo, tiếp tục đi về phía trước.

Tu sĩ Mông tộc còn lại vội vàng cất bước đuổi theo, một tấc cũng không rời.

Khó khăn lắm mới đến nơi này, Phương Hành tự nhiên không thể bỏ qua, nhưng nơi này không phải ở trong nước, lại đong đưa cái đuôi tự nhiên đuổi không kịp, suy nghĩ một chút, thân thể run rẩy, hóa thành một con cóc, còn giữ cái đuôi nhỏ, nhún nhảy một cái, có thể theo kịp những người kia.

Ở trong Tiểu Thiên Thế Giới này, con đường phức tạp, ngay cả ông lão mặc áo đen kia cũng phải thận trọng đi đường, không rảnh quan tâm chuyện khác, mà người Mông tộc còn lại thì vừa hiếu kỳ vừa sợ hãi, không người lưu ý đến con cóc theo ở phía sau.

Đi ước chừng hơn mười dặm, lại tới một lâu đài rộng lớn, ở phía trước, thình lình xuất hiện một đại điện đen kịt, cao chừng trăm trượng, lẻ loi tọa lạc ở trung ương nham quật, khí tức cực kỳ quỷ dị, bên ngoài bao trùm sương lạnh, có thể thấy được nhiệt độ cực thấp, nhưng trong lâu đài lại nhiệt khí dập dờn, như tinh thiết bị đốt đỏ...

- Đến rồi...

Ông lão mặc áo đen kia thấy được cung điện màu đen, liền có chút kích động, bước nhanh đi theo.

- Nơi này... Nơi này chính là...

Có tu sĩ Mông tộc sợ hãi than một tiếng, vội vàng đi theo, trong miệng chấn kinh hỏi.

- Đây chính là địa phương lão tổ dùng thiên mệnh làm mồi, thả câu Tiên cung!

Lão giả áo đen cũng có chút kích động, càng có chút kiêu ngạo, vừa đi vừa trầm giọng nói.

- Thiên mệnh làm mồi, thả câu Tiên cung?

Những tu sĩ Mông tộc kia đều ngẩn ngơ, trong thanh âm ẩn chứa một tia kính sợ.

- Không sai, đáng tiếc, lúc đầu lão tổ có thể thành công, lại không nghĩ tới bị bại hoại Nhân tộc kia quấy nhiễu, ai, thiết hạ độc kế bực này, đưa tới họa hủy diệt cho Tù Tâm Nhai ta, không làm sao được, lão tổ chỉ có thể ra hạ sách này, để cho chúng ta đến bổ cứu!

Lão giả áo đen đi rất nhanh, sải bước đi tới trước cung điện màu đen.

- Người đến là ai?

Trên cửa lớn, thình lình có hai tượng giáp sĩ, mà ở trước cửa, lại có bốn bệ đá màu đen, phía trên ngồi xếp bằng một lão giả, thời điểm bọn hắn tới gần ngàn trượng, bốn lão giả đồng thời mở mắt, trên tay xuất hiện một cây cung, mũi tên lành lạnh nhắm ngay bọn hắn.

- Bốn vị Tôn giả đừng sợ, là ta!

Lão giả áo đen vội vã giơ cái bình màu đen lên, thấp giọng kêu lên.

- Vì sao ta cảm thấy có khí tức xa lạ?

Bốn lão giả thấy là bọn họ, chậm rãi buông cung tiễn xuống, nhưng hiển nhiên vẫn cực kỳ cảnh giác, nhìn quét bốn phía.

- Những tiểu bối này là lần đầu tiên đến!

Lão giả áo đen vội vàng giải thích, chỉ các tu sĩ ở phía sau mình.

- Lại là bốn vị trưởng lão tu vi gần với lão tổ, bọn họ đã biến mất mấy năm, nguyên lai ở chỗ này!

Những tiểu bối kia thấy được bốn lão giả này, cũng cực kỳ giật mình, vội vã tiến lên hành lễ.

- Nếu như thế, vậy đi vào đi!

Ánh mắt bốn vị Tôn giả quét qua bọn họ, sau đó chậm rãi nhẹ gật đầu, đồng thời đánh ra bốn đạo thần quang.

Cửa lớn chậm rãi mở ra, lão giả áo đen bước nhanh vào, những tu sĩ phía sau hắn bị bốn vị Tôn giả nhìn nổi da gà, vội vàng đi theo, người cuối cùng còn bị một vị Tôn giả nhìn thoáng qua, sợ đến chảy mồ hôi lạnh, sau khi tiến vào đại điện, cửa lớn màu đen đóng lại, dưới vạt áo hắn rơi ra một con cóc, vội vàng nhảy một cái, giấu ở một bên, may mắn không ai phát hiện.

Bên ngoài âm u lạnh lẽo, nhưng vào trong đại điện lại cảm giác vô cùng nóng bức.

Chăm chú nhìn lên, đám tiểu bối Mông tộc đều kinh hãi, trong đại điện, thình lình chính là một hồ dung nham, đang ùng ục ục bốc hơi, tràn ra nhiệt khí đáng sợ, mà trong hồ thì có mười mấy cây cột đồng to lớn, cây cột vây quanh một bệ đá màu đen, đáng sợ hơn là, ở trên mười mấy cây cột, tất cả đều trói một người.

- Trưởng lão, những người bị trói ở trên cây cột kia là...

Có tiểu bối Mông tộc nhìn chăm chú nửa ngày, đột nhiên kinh hãi, run giọng hỏi.

- Ha ha, nếu muốn thả câu Tiên cung, sao có thể không có mồi câu?

Lão giả áo đen không cảm thấy kinh ngạc, đi tới trên bệ đá màu đen, rất cung kính đặt cái bình xuống bệ đá, sau đó ngồi dậy, nhìn thoáng qua những người kia, thấp giọng cười lạnh nói:

- Không sai, bọn họ là đám quý khách nửa năm trước tới Tù Tâm Nhai chúng ta tị nạn, cũng chính là mồi câu của lão tổ...

Chương 1118: Thiên Mệnh Giả

- Tiên cung? Mồi câu?

Đám tiểu bối Mông tộc bị lão giả áo đen nói làm cho hồ đồ, hoặc là nói, đồ vật mà lão giả áo đen nói, đã vượt xa phạm trù bọn họ có thể lý giải, mỗi người đều nghe rõ, lại không biết đến tột cùng là hàm nghĩa gì, từng cái ngẩn người tại chỗ, ánh mắt chậm rãi quét qua những "mồi câu" bị chậm rãi đoạt đi sinh cơ kia, lại nhìn về phía lão giả áo đen, rõ ràng là muốn hỏi rõ, nhưng hết lần này tới lần khác trong bụng có quá nhiều nghi hoặc, lại không biết từ đâu hỏi tới!

- Sự tình Tiên cung, người biết không nhiều, các ngươi không hiểu cũng không kỳ quái!

Lão giả áo đen chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng thở dài nói:

- Cửu Thiên Huyền Quan các ngươi hẳn biết, có người từng náo muốn đi đoạt một phần cơ duyên, kết quả bị lão tổ mắng một trận, lúc này mới coi như thôi, nhưng các ngươi có biết, Cửu Thiên Huyền Quan xác thực đã phủ xuống, cơ duyên vô số, tạo hóa vô số, nhưng Cửu Thiên Huyền Quan đại biểu truyền thừa chân chính, lại căn bản không người đạt được?

Nghe lão giả áo đen nói tới Cửu Thiên Huyền Quan, tiểu bối Mông tộc đều kinh hãi, người người chấn kinh.

Thiên Huyền Cửu Quan, công đoạt tạo hóa, đây là sự tình mà người trên Thiên Nguyên Đại Lục đều biết.

- Vậy truyền thừa chân chính là cái gì, cầu trưởng lão dạy bảo!

Có người vội vã hỏi, tâm tình kích động không hiểu, coi là đại tạo hóa tiến đến.

- Ha ha, thế nhân đều nhìn tạo hóa của Cửu Thiên Huyền Quan nặng như mạng, nhưng lại không biết, cơ duyên chân chính của Cửu Thiên Huyền Quan, căn bản không ở trong Huyền Vực, mà là chín Tiên cung ẩn chứa linh tính, thời điểm Huyền Quan phủ xuống, chúng đã tách ra khỏi Huyền Vực, trốn tới các nơi của Thiên Nguyên Đại Lục, khó mà thôi diễn ra phương vị, còn nếu trực tiếp truy đuổi nó, cái giá quá lớn, đó là làm trái Thiên Mệnh, sẽ chết không nơi táng thân!

Thanh âm của lão giả áo đen ngưng trọng, khẩu khí túc sát, làm cho người nhớ tới bảy trăm năm trước, cao thủ Thần Châu truy đuổi Tiên Điện thất lạc!

- Chín tòa Tiên cung...

Tiểu bối Mông tộc đều ngẩn người lẩm bẩm.

- Nếu không thể thôi diễn, lại không cách nào truy tung, vậy làm sao tìm được chín tòa Tiên cung?

- Ha ha, Tiên cung là tìm không thấy!

Lão giả áo đen thấp giọng thở dài:

- Tiên cung có linh tính, lại có đại khủng bố, nó tự chọn người truyền thừa, người bên ngoài không thể suy nghĩ! Thời điểm nó muốn hiện thế, như vậy cho dù người truyền thừa nó không đi tìm nó, nó cũng sẽ xuất hiện ở bên người đối phương, tựa như thời điểm Thần tộc phủ xuống, quái thai Viên gia khiêu chiến Cửu U Thần Vương, các ngươi có biết kết quả trận chiến kia không?

- Nghe nói quái thai Viên gia bại, nhưng không có nghe đồn nói hắn đã bỏ mình!

Có tiểu bối tin tức linh thông, tâm tư khẽ động, vội mở miệng nói.

- Hắn tự nhiên không chết!

Lão giả áo đen thấp giọng nói, ánh mắt ngưng trọng:

- Lúc ấy trận chiến ở trên cửu thiên kia, người biết rất ít, lão tổ Tù Tâm Nhai chúng ta chính là một cái trong đó, quái thai Viên gia kia xác thực kinh tài tuyệt diễm, có thể xưng kinh khủng, nhưng con đường tu hành của hắn cuối cùng là sai, hắn ở trên một con đường sai lầm đi tới cực hạn, mặc dù có đại thực lực, nhưng tu vi cảnh giới lại không thể tăng, mà Cửu U Thần Vương đã vượt xa cảnh giới này có khả năng lý giải, cho nên hắn thua, tựa như con kiến cường tráng khiêu chiến voi!

- Trận chiến kia, mặc dù hắn chém Cửu U Thần Vương một kiếm, nhưng bản thân cũng trọng thương, vốn có thể đào tẩu, nhưng lại kiên quyết không chịu lui, khiến mình rơi vào tử cảnh, nhưng thời điểm Cửu U Thần Vương chuẩn bị giết hắn, cửu thiên có Tiên cung phủ xuống, cửa cung mở rộng, Tiên thị tuyên chỉ, ngạnh sanh từ trong tay Cửu U Thần Vương cứu hắn đi, ngay cả Độ Kiếp Tiên Vân cũng không làm gì được nó...

Tiểu bối Mông tộc đều kinh hãi:

- Cái kia chính là...

Lão giả áo đen trầm giọng nói:

- Nếu như lão tổ suy tính không sai, kia chính là tòa Tiên cung thứ nhất đã có truyền nhân!

- Tiên cung có linh, không muốn quái thai Viên gia kia bỏ mạng ở trong tay Cửu U Thần Vương, liền tự động hiện thân cứu giúp!

- Mà truyền nhân giống như quái thai Viên gia được Tiên cung chọn trúng, chính là Thiên Mệnh Giả!

Lão giả áo đen trầm giọng nói ra bí mật này, biểu lộ trên mặt âm trầm lợi hại:

- Lão tổ chúng ta công tham tạo hóa, đã sớm nhìn thấy chân bí của Cửu Thiên Huyền Quan, ngoại trừ quái thai Viên gia kia, tòa Tiên cung thứ hai hẳn cũng đã xuất hiện, các ngươi đại khái cũng nghe nói, nửa năm trước, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh đã từng đi Tịnh Thổ, ở nơi đó gặp Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, hai người đại chiến một phen, Thiếu Tư Đồ trọng thương chạy trốn, tiến vào băng nguyên mênh mông chữa thương, rất nhiều người đều cho rằng hắn sẽ bị thương nặng không trị khỏi, coi như không chết, tu vi cũng sẽ phế bỏ hơn phân nửa, nhưng nghe nói, thời điểm có người tìm được hắn, không ngờ phát hiện hắn đang ở trong một Tiên cung tu hành, không chỉ không cần lo lắng tính mạng, thậm chí ngay cả tu vi cũng phóng đại, hắc hắc, tên tiểu bối này, sợ là cũng được đại cơ duyên, một bước lên mây!

- Vậy hắn là...

- Thiên Mệnh Giả thứ hai có thể xác định!

Thanh âm của lão giả áo đen quanh quẩn, có vẻ rất thần bí.

- Nếu có chín Tiên cung, đây chẳng phải nói, còn sẽ có bảy Thiên Mệnh Giả?

Đệ tử Mông tộc ngơ ngác, sau khi nói xong, lại có chút buồn rầu:

- Thiên địa to lớn, biển người mênh mông, đi nơi nào tìm a?

- Ha ha, muốn tìm cũng không khó!

Lão giả áo đen nói khẽ:

- Thiên Mệnh Giả có thể được Tiên cung tuyển định làm truyền nhân, như vậy sự tích của hắn chắc chắn sẽ rực rỡ hào quang, được muôn người chú ý, quyết không thể nào là loại người vô danh. Hơn nữa các ngươi phải chăng còn nhớ kỹ, năm đó Thần Châu đã từng bởi vì tranh đoạt khí vận, mà gây ra oanh oanh liệt liệt, ngươi cho rằng khí vận trong miệng bọn họ, thật chỉ là chiếm một hai danh ngạch tiến vào Huyền Vực sao? Ha ha, lão tổ nói qua, hai chữ khí vận kia, hẳn là do các Thánh Nhân cố ý thả ra, chỉ sợ ở thời điểm này, bọn họ cũng đã thấy được bí mật, truyền đạt ra một ý tứ, khí vận chi tranh liên lụy đến thiên hạ đại thế, không chỉ là một đạo một tộc hưng vong, người tu hành có khí vận nhiều nhất, càng có thể đạt được Tiên cung truyền thừa!

- Mà bây giờ, chúng ta thông qua một số kinh nghiệm và quá khứ của các đạo thống thế lực, có thể đại khái suy tính ra tung tích của Thiên Mệnh Giả, mặc dù không hoàn toàn xác định, nhưng tối thiểu nhất, cũng có thể thu nhỏ phạm vi, tìm ra những người có thể là Thiên Mệnh Giả!

- Kế hoạch của lão tổ là gì?

Nghe được những bí ẩn này, đám tiểu bối Mông tộc đều kích động không thôi.

- Kế hoạch của lão tổ, là dùng những Thiên Mệnh Giả này, đến thả câu Tiên cung!

Lão giả áo đen khẩu khí lành lạnh:

- Tiên cung có linh, không thể truy đuổi, nhưng thời điểm truyền nhân nó tuyển định gặp nguy hiểm, lại sẽ chủ động hiện thân cứu, quái thai Viên gia như thế, Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ cũng như thế, mà lão tổ nghĩ đến, nếu dùng Thiên Mệnh Giả làm mồi nhử, câu Tiên cung đến chính là một sự tình có thể thực hiện, Tiểu Thiên Thế Giới này là lịch đại lão tổ của Tù Tâm Nhai chúng ta hao tốn vô số tâm huyết luyện chế, xem như Tiên cung cũng có thể trói buộc kiềm chế, đến lúc đó, chỉ cần một thời gian uống cạn chung trà, Tiên cung chính là vật của lão tổ chúng ta, mà sau khi đạt được Tiên cung, vậy coi như... Ha ha!

Lão giả áo đen nói chuyện, đáy mắt hiện ra vẻ cuồng nhiệt:

- Không chỉ nguyền rủa của Tù Tâm Nhai chúng ta được hóa giải, sau khi lão tổ hoàn toàn kế thừa Tiên cung, thậm chí có thể trở thành Tiên Vương, đi Tiên Giới báo thù cho Mông tộc ta, đến lúc đó, Thần tộc lại như thế nào? Thánh Nhân lại như thế nào? Ai còn có thể là đối thủ của lão tổ chúng ta? Tù Tâm Nhai Mông tộc, chắc chắn uy chấn hoàn vũ!

- Trong bình kia là cái gì?

Có chút tiểu bối nghe mà tâm thần kích động, nhưng cũng có tiểu bối trong lòng bỗng nhiên sinh ra cảm giác nguy cơ, quay đầu nhìn cái bình màu đen, âm thanh có chút run rẩy, giống như ẩn ẩn đoán được cái gì.

- Trong bình là cốt nhục của lão tổ chúng ta, cũng là một hạt giống, ai, bại hoại Nhân tộc Phương Hành kia quá đáng giận, lúc đầu kế hoạch này là vạn vô nhất thất, chỉ tiếc Thiếu chủ trẻ tuổi nóng tính, nhiệt huyết sôi trào, vậy mà đi ám sát ma đầu kia, kết quả bị ma đầu đánh giết, lão tổ dưới cơn nóng giận, muốn lấy tính mệnh của ma đầu kia, kết thành thâm cừu, rước lấy đại họa cho Tù Tâm Nhai! Bây giờ chân thân của lão tổ đã không tới được nữa, chỉ có thể phân ra mình bộ phận cốt nhục, do ta mang tới chỗ này, làm hạt giống đoạt cung!

Nói xong hắn chỉ những đồng trụ kia, trầm giọng nói:

- Chỉ cần nhục thân của những người kia ở chỗ này, Thần hồn bị nhốt trong Địa Hỏa Thiên Cương Trận, trận kia sao có thể dễ dàng phá như thế? Thời điểm bọn họ phá trận, những đồng trụ này sẽ liên tục không ngừng hấp thu sinh cơ, sau đó hội tụ đến trong bình, hóa thành tinh khí cùng loại với Sinh Linh Đan, tư dưỡng cốt nhục của lão tổ, mà đợi đến thời điểm sinh mệnh của bọn họ khô kiệt, Tiên cung chắc chắn sẽ bị bọn họ dẫn tới, đến lúc đó chúng ta lợi dụng Tiểu Thiên Thế Giới vây khốn Tiên cung, sau đó do lão tổ chiếm lấy, khi đó lão tổ đã hấp thu sinh khí của bọn họ, đạo nguyên tương tự, lại thêm Tù Tâm Nhai chúng ta bao năm qua nghiên cứu bí pháp thay mận đổi đào, có thể thành công kế thừa Tiên cung!

Nói đến chỗ này, hắn có chút dừng lại, nhìn sang những tiểu bối Mông tộc kia, đáy mắt lóe ra tinh quang âm hàn:

- Mà các ngươi, chính là khâu trọng yếu nhất khi lão tổ kế thừa Tiên cung... Có thể nói, việc này thành bại, tất cả ở trên người các ngươi!

- Chúng ta tự nhiên anh dũng tranh tiên, nhất định không để lão tổ thất vọng!

Có ít người trực tiếp quỳ một chân trên đất, lớn tiếng tuyên thệ, nhưng cũng có người ánh mắt âm trầm.

- Không biết lão tổ cần chúng ta làm gì?

Lão giả áo đen nhẹ nhàng cười nói:

- Kỳ thật rất đơn giản, thời điểm kế thừa Tiên cung, lão tổ cần luyện một nhục thân, trong hũ cốt có bộ phận cốt nhục của lão tổ, còn có một bộ phận tu vi của hắn, nhưng muốn luyện chế nhục thân còn chưa đủ, hắn còn cần một số người sống huyết mạch tương cận, mà con trai trưởng của lão tổ đã bị ma đầu kia giết, các ngươi lại là chi thứ cùng lão tổ huyết mạch gần nhất!

Nghe đến đây, tất cả tiểu bối Mông tộc đều kinh hãi, vừa sợ vừa giận.

Tuyệt đối không nghĩ tới, mình còn tưởng đạt được thiên đại tạo hóa, nguyên lai mình chính là tế phẩm...

Chỉ bất quá, thời điểm đáy lòng bọn họ dâng lên rống giận, còn không có nói ra miệng, đột nhiên bị một người khác đánh gãy!

- Oa!

Bên cạnh tế đàn, lại chẳng biết lúc nào xuất hiện một con cóc, đang tức giận nhìn mấy đồng trụ, thân thể giống như trướng khí không ngừng biến lớn, mắt đỏ như huyết, hung hăng trừng qua bọn hắn, giống như muốn phệ người.

- Tù Tâm Nhai... Đáng đời chết hết!

Chương 1119: Tát đậu thành binh đồ bích hải.

Thời điểm lão giả áo đen giảng giải kế hoạch của Tù Tâm Nhai Chủ, Phương Hành hóa thành con cóc cũng ở bên cạnh, con mắt quét qua, hắn nhìn thấy những người kia, sau đó con mắt mở to, đạo đạo hung khí khủng bố từ trong cơ thể hắn tản ra, u hàn khủng bố, phảng phất như suối lạnh...

Hắn nhìn thấy một nữ tử áo đỏ, cúi thấp đầu, thân thể khô héo, hơi thở mong manh, cũng nhìn thấy một nữ tử hoàng sam, mất một cánh tay, trên gấu quần còn có vết máu loang lổ, còn nhìn thấy một nam tử thon gầy mặc áo tang, vẻ mặt hung ác, chau mày, nhìn thấy một nam tử trong tay còn chăm chú nắm nửa đoạn thân thương, một yêu viên cao lớn, cùng với một con quạ bị xích sắt xuyên thấu hai cánh, chăm chú trói chặt ở trên đồng trụ, không biết sống hay chết...

Đều là người hắn quen biết!

Đệ tử Đại Tuyết Sơn, đệ tử Thái Cổ Yêu Đạo...

Bất kể là Kim Ô, Lệ Hồng Y, Vương Quỳnh, Hàn Anh, Lệ Anh, Không Không Nhi, Tiểu Bằng Vương… thậm chí Ô Tang Nhi, Vô Ảnh

Sơn Thử Đạo Tử Ngụy Vô Ảnh đều ở nơi này, hắn có thể cảm ứng được, sinh cơ trên người bọn họ đang bị đồng trụ không ngừng hút đi, sau đó hội tụ đến trên bệ đá, mà ở trên đồng trụ, khung đỉnh đại điện, thì vẽ một bức tranh to lớn, phía trên ngẫu nhiên có thể nhìn thấy bóng dáng của bọn họ!

Lấy tu vi của Phương Hành, chỉ liếc mắt liền nhìn ra, tình huống của bọn họ đều đang rất nguy cấp.

Thần hồn của bọn họ đều không ở trong thân thể, mà rơi vào một đại trận, không trở về được.

Mà cơ thể bọn họ, thì đang bị đồng trụ không ngừng rút lấy sinh khí, ngày qua ngày bi thương héo rủ.

Có thể nói, nếu trong vòng ba ngày thần hồn không trở về nữa, sẽ đến thời điểm đèn cạn dầu, muốn trở về cũng không trở về được!

Thậm chí ở trên một đồng trụ, hắn còn nhìn thấy Tửu Nhục đại sư, chỉ có điều tiểu bối khác vẫn không có chết, Tửu Nhục đại sư đã chết rất lâu, sớm hóa thành một bộ hài cốt cháy khét...

Cũng không phải Tửu Nhục đại sư tu vi không cao, mà là hắn bị một mũi tên bắn trúng chỗ yếu hại.

Phương Hành biết loại phù tiễn kia, bởi vì hắn ăn qua không biết bao nhiêu mũi, chính là phù tiễn của Tù Tâm Nhai Chủ, là lão thất phu kia tự mình ra tay, một mũi tên bắn giết Tửu Nhục đại sư...

Tình cảnh trước mắt, cộng thêm lão giả áo đen giảng giải, hắn làm sao còn có thể không hiểu đã xảy ra chuyện gì?

Thế gian có chín đại cấm khu, được sinh linh của Thiên Nguyên Đại Lục tán dương, thời điểm đại nạn giáng lâm bảo vệ hỏa chủng của Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng ai có thể nghĩ đến, cấm khu xếp thứ ba thế gian, lại lòng muông dạ thú, lấy danh nghĩa bảo tồn hỏa chủng cho Thiên Nguyên Đại Lục, mà rắp tâm hại người?

Hắn không phải giúp Thiên Nguyên Đại Lục bảo tồn hỏa chủng, mà là vừa ý số mệnh của những hỏa chủng này, kết luận trong bọn họ tồn tại Thiên Mệnh Giả, bày xuống một cái bẫy, dày vò tính mạng của bọn họ, để câu lấy Tiên cung... truyền thừa to lớn nhất thế gian!

Thời điểm Thần tộc giáng lâm, trắng trợn tàn sát, truy sát tu sĩ của Thiên Nguyên Đại Lục, đặc biệt là một nhóm tiểu bối xuất sắc bị nhìn chằm chằm, chạy trốn bốn phía, không chỗ có thể đi, ở loại thời điểm kia, chỉ có cấm khu có thể tạm thời cho bọn họ che chở nhất định, miễn đi truy sát, nói vậy những bằng hữu này của mình là sau khi được Tù Tâm Nhai Chủ "cứu", đi tới cấm khu tị nạn...

Chỉ có điều, bọn họ không nghĩ tới, ở đây không phải che chở, mà là dày vò!

Trong lòng tức giận khó diễn tả bằng lời...

Phương Hành nhảy lên, thở hồng hộc, mỗi thở một hơi, thân thể sẽ lớn lên một vòng...

Không tới mấy tức, hắn đã to bằng cái thớt, con ngươi đỏ ngầu cực kỳ đáng sợ!

- Nơi nào đến một con cóc lớn như vậy?

Một màn quỷ dị này dọa sợ người trong đại điện, có người thất thanh kêu lên.

- Nghiệp chướng, nhận lấy cái chết!

Lão giả áo đen kia phản ứng nhanh hơn, trực tiếp phi thân nhào trên, vỗ tới một chưởng.

Oa...

Con cóc kia nổi giận đùng đùng nhảy một cái, vọt về phía hắn, hung ác đến cực điểm.

Lão giả áo đen không dám khinh thường, vội vã đập tới, pháp lực Nguyên Anh trung kỳ cuồn cuộn, nhưng không ngờ một chưởng này đập xuống, chưởng phong khuấy động, con cóc trước mắt vẫn không ngừng tụ khí, càng ngày càng lớn, bị chưởng phong rung động, đột nhiên "Oành" một tiếng nổ tung...

- Ồ? Còn không có động thủ, đã tự mình nổ tung?

Không chỉ lão giả áo đen, ngay cả tiểu bối Mông tộc cũng ngây người.

Không hiểu ra sao xuất hiện một con cóc, cực kỳ hung ác, khí tức thô bạo, miệng nói tiếng người, nhưng chưa chờ trưởng lão động thủ bắt nó đến tra hỏi lai lịch, nó đã tự nổ?

Tuy cóc nổ tung, nhưng không có huyết nhục, chỉ có bột trắng nhàn nhạt rải rác bốn phía, mà ở trong bột phấn, một đạo linh quang nhàn nhạt lóe lên, trốn vào bức tranh, biến mất không còn tăm hơi!

- Hắn tự biết không địch lại, bỏ đi thân thể, trốn vào Địa Hỏa Thiên Cương Trận...

Lão giả áo đen kia phát hiện điểm này, cũng nhíu chặt lông mày:

- Yêu quái này đến tột cùng là ai?

Tình cảnh trước mắt thực quá mức quỷ dị, con cóc này xuất hiện kỳ lạ, biến mất càng kỳ lạ, làm cho hắn không biết nên làm sao, ngơ ngác ở tại chỗ mấy tức, đột nhiên bước nhanh về phía đại điện, vội vàng quát:

- Yêu này không phải bổn tướng, mà như là một loại hóa thân nào đó, tuy hắn tự hủy thân thể, nhưng bản thể nhất định đã biết việc này, vì ổn thỏa, hiện tại nhất định phải lập tức đi hủy diệt Hóa Long Thạch, triệt để ngăn cách Tiểu Thiên Thế Giới và Đại Thế Giới, chờ lão tổ đoạt Tiên cung lại tính!

Lời nói này, để bọn tiểu bối Mông tộc kinh ngạc đến ngây người.

Hóa Long Thạch chính là đường nối duy nhất liên hệ Tiểu Thiên Thế Giới và Đại Thế Giới, nếu hủy diệt, chính là chặt đứt liên hệ giữa Tiểu Thiên Thế Giới cùng Đại Thế Giới, lúc này Tiểu Thiên Thế Giới sẽ vĩnh viễn phiêu lưu ở trong hư vô, nhưng Tiên cung tượng trưng cho truyền thừa to lớn nhất thế gian tự nhiên có thể đi vào, nói cách khác kế hoạch của lão tổ vẫn có thể tiếp tục, nhưng bọn họ nhất định không thể đi ra nữa!

Mà lúc này, ở trên biển phụ cận Tù Tâm Nhai, chỗ bản thể của Phương Hành, sắc mặt hắn trở nên tái nhợt.

Từng tia lửa giận hùng hồn trầm trọng từ đáy lòng hắn hiện ra, làm hư không mây khói tán tụ...

Mà trên cốt lâu, ngọn lửa màu xanh lục đột nhiên tăng vọt, như một vầng mặt trời!

- Tù Tâm Nhai, Tù Tâm Nhai, các ngươi đáng chết...

Con mắt Phương Hành trở nên đỏ như máu, âm thanh nặng nề truyền khắp bốn phương.

Hắn vốn không phải người thích giết chóc, nhìn thấy những tộc nhân Tù Tâm Nhai lưu vong kia, vẫn thả bọn họ rời đi, nhưng vào lúc này, có một cỗ sát ý công tâm, để hắn cảm giác người Mông tộc đều có thể giết, ánh mắt lạnh lùng quét qua, nhìn về hư không bốn phía, trong ngàn dặm, tất cả thu hết đáy mắt.

Hiện tại ngoại trừ mấy người cam tâm đưa mạng, phân tán sự chú ý của mình ra, tộc nhân của Tù Tâm Nhai đều đã chạy tứ tán, xa nhất thậm chí đã chạy tới mấy trăm dặm, đông một đám, tây một đám, lấm ta lấm tấm, như con kiến thoát thân...

Có thể từ trong tay ma đầu ác danh lan xa kia chạy thoát, bọn họ vẫn cảm giác rất vui mừng.

Đặc biệt là phát hiện ma đầu kia tựa hồ không có ý muốn giết bọn họ, thì càng hận không thể cám ơn tổ tông!

Nhưng loại cảm giác vui sướng kia không có kéo dài bao lâu, bọn họ liền bị tổ tông hãm hại...

Vèo!

Phương Hành điều khiển cốt lâu, xông thẳng lên cửu thiên, sau đó liếc nhìn phương hướng Tù Tâm Nhai, lại lạnh lùng quét qua những tộc nhân Tù Tâm Nhai chạy tứ tán kia, cắn răng một cái, tay áo vung lên, ở trong tay áo, đột nhiên bùm bùm cạch cạch không biết bay ra bao nhiêu viên Xá Lợi óng ánh, như một mảnh hạt đậu, bị tay áo hắn vung lên không trung, lại đùng đùng đùng đùng lọt vào trong biển.

Mấy tức qua đi, trong nước biển đột nhiên mênh mông cuồn cuộn, không biết nhảy ra bao nhiêu đại yêu, thiên kỳ bách quái, các loại đều có, ở trên không trung nện ngực giậm chân, ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó ôm theo hung lệ vô tận, truy giết tộc nhân Tù Tâm Nhai...

Rất nhanh đã có lượng lớn tộc nhân Tù Tâm Nhai bị đuổi sát, ở trong sợ hãi bị xé thành mảnh vỡ, máu nhuộm bích hải.

Phương Hành một người truy sát những tộc nhân Tù Tâm Nhai chạy tứ tán kia thực không dễ dàng, nhưng dùng chiêu này, lại dễ như ăn cháo!

- Tát đậu thành binh?

Dao Trì Tiểu công chúa nhìn thấy màn này, cũng không nhịn được ngẩn ra, nhớ tới một thần thông từ thượng cổ lưu truyền.

Có điều tuy chiêu này của Phương Hành tương tự, nhưng rõ ràng không phải "Tát đậu thành binh".

Hắn ném ra vật kia đắt hơn đậu nhiều a!

Tất cả đều là Xá Lợi từ Vạn Linh Đan luyện ra, một tia thần hồn bám vào, liền có thể hóa ra một phân thân!

Tuy thực lực mỗi một phân thân, đại khái chỉ tương đương với Kim Đan cảnh, đối đầu Nguyên Anh phần thắng không lớn, hơn nữa sau khi bị thương đến trình độ nhất định, sẽ lập tức đổ nát, nhưng đối phó đệ tử Tù Tâm Nhai bình thường kia lại đầy đủ!

Dù sao tuy Tù Tâm Nhai truyền thừa cửu viễn, nhưng Nguyên Anh cũng không phải cải trắng!

- Ngươi hại huynh đệ ta, ta đồ toàn tộc ngươi!

Sau khi sử dụng thần thông này, Phương Hành cũng không dám trì hoãn nhiều, cốt lâu giống như lưu tinh vượt qua hư không, thẳng tắp lao đi, chớp mắt liền đến vị trí lúc trước nòng nọc tới!

Chương 1120: Hậu quả khi chọc ta

- Ma đầu, ngươi có dũng khí!

Mà lúc này, trên Tù Tâm Nhai, Tù Tâm Nhai Chủ đang ác chiến, lại vẫn lưu ý động tĩnh của Phương Hành, sợ hắn phát hiện bí mật của Tiểu Thế Giới, lúc đầu hắn đã thoáng yên tâm, cảm thấy Phương Hành không giống như phát hiện đường lui của mình, trong lòng thoải mái, có thể chuyên tâm ác chiến với Bất Hủ Thần Vương, Bất Hủ Thần Vương tự nhiên là đầy bụng lửa giận, trực tiếp giết tới, nhưng Cửu U Thần Vương lại vội vàng đi thăm dò thương thế của Thái Uyên, không có đi lên giáp công, bất quá Tù Tâm Nhai Chủ ở trước mặt hai đại Thần Vương, lại không thể di động, nếu không chỉ sợ sớm đã chạy.

Dù như thế, hắn cũng đã gần như nỏ mạnh hết đà!

Bất Hủ Thần Vương ở trong thịnh nộ, há có thể coi như không quan trọng?

Cần phải biết, cho dù là Thần Vương bài danh thấp nhất, cũng có thể chém giết Chân Tiên!

Nói cách khác, thực lực của bọn hắn, kỳ thật đều đã siêu việt Chân Tiên cảnh bình thường, mà ở trên Thiên Nguyên Đại Lục, vượt qua cửu kiếp, có được thực lực Chân Tiên, chỉ có chín vị Thánh Nhân cao cao tại thượng kia, chín người kia ở dưới tình huống phong thiên, đi đến con đường tu tiên, chỉ không cách nào phi thăng, không được Tiên Giới tán thành, cho nên không thể thành tiên chân chính mà thôi...

Thiên Nguyên Đại Lục, có năng lực đánh với Thần Vương một trận, lại có hi vọng thắng, chỉ có Thánh Nhân!

Mà Tù Tâm Nhai Chủ không phong thánh, chín đạo Lôi Kiếp cũng chỉ độ tám đạo, nên thời điểm Liên Nữ mời chí cường giả thế gian lên cửu thiên, cũng không có mời hắn, từ trình độ nào đó cũng nói một vấn đề, đó chính là hắn còn thua Thánh Nhân một bậc, xem như hắn truyền thừa Xạ Nhật Thần Tiễn Thuật, vào lúc này cũng đền bù không được chênh lệch kia...

Bất Hủ Thần Vương đã hóa thân thành một cốt thú to lớn, đứng ở trong biển, nước biển chỉ mới tràn đến vị trí bắp chân của hắn, lực lượng mạnh mẽ tới cực điểm, vậy mà ngạnh sanh đón thần tiễn của Tù Tâm Nhai Chủ lao đến, trên người đã cắm không dưới mười mũi tên, nhưng những Xạ Nhật Thần Tiễn uy lực kinh khủng đến khó hình dung kia, lại căn bản không phá nổi vảy xương trên người hắn!

- Phốc...

Tù Tâm Nhai Chủ bị hắn tát bay lên không trung, nhưng lại bị xích sắt giật trở về, trên người hiện xuất kẽ nứt, rịn ra mảng lớn tiên huyết.

Hắn bị trói buộc ở chỗ này, thì chú định không thể giống như thần thông giả khác có thể na di, lúc ở khoảng cách xa, hắn có Xạ Nhật Thần Tiễn, chiếm tiện nghi, nhưng bây giờ bị Bất Hủ Thần Vương cận thân, cơ hồ đã mất đi tất cả ưu thế, chỉ có thể dựa vào nhục thân mạnh mẽ, cùng Bất Hủ Thần Vương cứng đối cứng.

Cả hai đối công, hắn bị ép vào đường cùng.

Bất Hủ Thần Vương ở trong thập đại Thần Vương, danh xưng cận chiến vô địch, cũng không phải chỉ là nói chơi.

Dù sao một chủng tộc sinh ra ở trong hoàn cảnh kỳ dị kia, áp lực gấp trăm vạn lần tinh không khác, cái này khiến cho chủng tộc bọn hắn có được xương cốt hơn xa chủng tộc khác, nhất là Vương tộc, càng có thể khống chế những vảy cốt này, khiến cho cường độ và trình độ cứng cáp của nó gia tăng hàng ngàn hàng vạn lần, lúc trước chúng tiên ở

Thiên Nguyên Đại Lục phi thăng, lần đầu gặp tộc này, liền coi xương cốt của chúng là vật liệu luyện khí hiếm có, còn liệt cốt cách của chúng nó vào một trong thập đại Tiên Kim của Tiên Giới, giá trị vô lượng...

Đương nhiên, săn bắt bọn chúng cũng bỏ ra cái giá rất lớn, không biết bao nhiêu Thần tộc bị chúng tiên thúc đẩy, ác chiến với Cốt Tộc, săn giết lấy vảy cốt của bọn hắn, kết quả làm chủng tộc này xém chút diệt chủng, cho nên còn bị chúng tiên xưng là "Lạc Thần"!

Tù Tâm Nhai Chủ và loại quái vật này ác chiến, tựa như một phàm nhân khiêu chiến núi sắt vậy!

Đừng nói lực lượng và thần thông mạnh yếu nhiều ít, coi như người ta đứng ở nơi đó để ngươi đánh, một quyền đánh tới, thua thiệt cũng là mình.

Xuy xuy...

Sau một hồi đối oanh, ngay cả Tù Tâm Nhai cũng vỡ vụn, mảnh đá đầy trời rơi vào trong biển, giống như lật trời, Tù Tâm Nhai rốt cục hiện ra bộ dáng chân chính, lại là một cột sắt to lớn, bình tĩnh cắm vào trong biển, mà xích sắt trói buộc Tù Tâm Nhai Chủ, một chỗ khác chính là quấn vào cột sắt, bộ dáng này, rất giống chúng thánh thời kỳ thái cổ trừng phạt tội nhân, cột vào trên cột sắt, cắm vào hải vực, vĩnh viễn không được đào thoát, nhận hết đau đớn...

Tù Tâm Nhai nguyền rủa là ở chỗ này!

Tiên tổ bọn họ bị cổ thánh trừng phạt, vĩnh viễn ở chỗ này chịu khổ, đối mặt với mặt trăng sám hối, cho đến thọ nguyên khô kiệt mới thôi.

Ngàn vạn năm trôi qua, dần dần có đá san hô ngưng tụ ở trên cột sắt, tạo thành một hòn đảo, mà Phùng Mông lúc đầu định một thân một mình cơ khổ chết đi, lại câu dẫn Ngư Nữ trên biển, lưu lại chủng tộc, hắn bản ý là hi vọng hậu nhân mình phục thù, lại không nghĩ rằng, trong huyết mạch của hắn lại có nguyền rủa, khi hắn chết đi, con của hắn sẽ thay hắn bị trói ở trên cột sắt, tiếp tục chịu khổ, lời nguyền này một mực kéo dài tới bây giờ, mỗi một đời Tù Tâm Nhai Chủ, đều chú định phải trở thành bộ dáng này!

Lúc trước con trai độc nhất của Tù Tâm Nhai Chủ, giấu hắn đầu nhập Thần tộc, cũng chưa hẳn không có ý tứ thoát khỏi loại số mệnh này.

Đương nhiên, hắn thoát đi cuối cùng vẫn không có tránh thoát nguyền rủa, ngược lại trở thành dây dẫn để Tù Tâm Nhai diệt môn...

- Đã không tránh khỏi, vậy giúp ta giải thoát đi...

Lúc này Tù Tâm Nhai Chủ nhìn đã thê thảm đến cực điểm, sau một phen đối công, Bất Hủ Thần Vương không bị thương tích gì, hắn lại cực kỳ đáng thương, trên người bị cốt mâu đâm xuyên qua mấy cái lỗ lớn, nắm tay cũng đã vỡ vụn, lộ ra vết thương đáng sợ, thân thể bị xích sắt xuyên thấu xé rách mảng lớn, bản mệnh tinh huyết theo xích sắt tí tách tí tách chảy vào trong nước biển...

- Tù Tâm Nhai này, cũng nên kết thúc rồi...

Trong lòng hắn suy nghĩ, đã nhận ra Phương Hành đang đuổi giết tộc nhân Tù Tâm Nhai, vậy mà không muốn ngăn cản, ngược lại điên cuồng cười phá lên.

Đối mặt với Bất Hủ Thần Vương tức giận, hắn đã sắp xếp xong đường lui, không có chút sợ hãi.

Nhìn Bất Hủ Thần Vương vung vẩy cốt mâu đâm về phía đầu lâu của mình, trong lòng ngược lại dâng lên cảm giác giải thoát!

Nhưng một giây tiếp theo, hắn đột nhiên kinh hoảng.

Cho dù ở trong lúc ác chiến, hắn cũng chú ý lấy động tĩnh của Phương Hành, lúc này phát hiện hắn vãi đậu thành binh, đồ sát tộc nhân mình, đồng thời phóng về một vị trí, mà nơi đó lại là chỗ Hóa Long Thạch, phát hiện này để hắn vừa sợ vừa giận, thì ra ma đầu kia sớm phát hiện mình bố trí, vừa rồi chỉ là giả bộ hồ đồ!

- Ma đầu, ngươi trở lại cho ta!

Tù Tâm Nhai Chủ vốn đã nỏ mạnh hết đà lại rống giận, dùng hết tất cả lực lượng phóng đi, xích sắt kéo căng, thình lình xé rách nhục thể của hắn, lại thêm cốt mâu của Bất Hủ Thần Vương đâm tới, lực lượng tuôn ra, nhục thân đã vô cùng suy yếu của hắn ngăn cản không nổi, trực tiếp vỡ nát...

- Phốc...

Trong gió tanh mưa máu, thần hồn của Tù Tâm Nhai Chủ lại được tự do, hóa thành lưu quang, bay thẳng về phía Tiểu Thế Giới.

Nhục thân đã mất, thần hồn của hắn lại bởi vì cưỡng ép tránh thoát xích sắt trói buộc, vô cùng suy yếu, hồn phi phách tán chỉ ở khoảnh khắc.

Thế nhưng ở trước khi hắn hồn phi phách, hắn lại thực đạt được tự do.

- Phá cho ta...

Mà lúc này, Phương Hành vọt tới trước Hóa Long Thạch, cũng đang hung ác khống chế cốt lâu, đụng thẳng tới Hóa Long Thạch, lực lượng như muốn va sụp một ngọn núi, mà mục đích của hắn cũng chính là như vậy, loại Hóa Long Thạch liên hệ Đại Thế Giới và Tiểu Thế Giới kia, chính là thông đạo duy nhất, nếu như từ Tiểu Thế Giới hủy đi, vậy Tiểu Thế Giới sẽ vĩnh viễn trôi nổi ở trong hư vô, không thể trở về Đại Thế Giới, nhưng nếu từ bên ngoài hủy, kết quả lại là sát nhập.

Từ bên ngoài hủy, Tiểu Thế Giới sẽ mở ra một thông đạo tương liên với ngoại giới, vĩnh viễn không thể tách rời nữa.

Trước khi Tù Tâm Nhai Chủ chết phát uy, thần hồn vọt tới, chính là vì ngăn cản Phương Hành làm như vậy!

Sưu!

Thần hồn của hắn hóa thành thần tiễn, như sao băng bắn nhanh về phía cốt lâu.

Mục đích rất rõ ràng, chính là muốn phá tan Phương Hành, dù sao cốt nhục của hắn đang ở trong Tiểu Thế Giới, cùng hắn có liên hệ, hắn biết tâm phúc của mình sau khi phát giác khác thường nhất định sẽ lập tức hủy Hóa Long Thạch!

Việc lớn thành hay không, chính là lúc này!

Oanh!

Thời điểm cốt lâu muốn đụng vào Hóa Long Thạch, Tù Tâm Nhai Chủ biến thành thần tiễn đã đến, rắn rắn chắc chắc đâm vào cốt lâu, đụng đến lục diễm hoảng hốt, chấn động không thôi, nước biển bị đảo ngược, phân ra hai bên, nhìn tựa như một kiếm chém ra nước biển, cát sỏi vỏ sò ở dưới đáy biển đều lộ ra.

Nhưng Tù Tâm Nhai Chủ không nghĩ tới là, thời điểm hắn vọt tới, trong cốt lâu lại nhảy ra một bóng người, chính là Phương Hành, hắn lựa chọn nhảy ra cốt lâu, sau đó cốt lâu bị đụng bay, hắn lại phi thân đập xuống, bắt pháp ấn, đập tới Hóa Long Thạch!

Tù Tâm Nhai Chủ đụng bay cốt lâu vừa mới nhẹ nhàng thở ra, liền cảm thấy không ổn, vội vã quay đầu.

Sau đó kém chút tức đến há mồm chửi mẹ!

Ma đầu kia mượn cốt lâu trốn thoát bao nhiêu lần ah!

Bây giờ lại chuồn ra cốt lâu, tránh thoát một kích khi mình dùng thần hồn làm tiễn!

Giờ khắc này, hắn muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi, thần hồn không ngừng kích động, im ắng gầm thét.

Mặc kệ lửa giận của hắn cường đại cỡ nào, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Phương Hành vọt tới đá ngầm, một quyền đập vào Hóa Long Thạch, ngạnh sanh nện nó thành bột mịn, sau đó quy tắc không ngừng biến hóa, từ chỗ vỡ vụn hiển hóa ra một kẽ nứt màu đen, từ trong kẽ nứt, thậm chí còn có thể nhìn thấy một khuôn mặt kinh ngạc!

Cái kia là trưởng lão Mông tộc chuẩn bị tới hủy Hóa Long Thạch, lại đã chậm một bước.

Hóa Long Thạch bị hủy, Tiểu Thế Giới hấp thụ ánh sáng, tất cả kế hoạch tan thành mây khói!

Tù Tâm Nhai Chủ tuyệt vọng, lửa giận trong lòng khó có thể tưởng tượng.

Nhưng rõ ràng, lửa giận của Phương Hành còn mạnh hơn hắn, hung ác quay đầu, nhìn thần hồn của hắn lạnh lùng bật cười.

- Lão thất phu, hiện tại biết hậu quả chọc ta chưa?

Chương 1121: Tử cục không thể tránh.

Bắt giữ Thiên Mệnh, thả câu Tiên cung, kế hoạch khổng lồ mà kín đáo như thế, không biết tiêu hao bao nhiêu tâm tư của Tù Tâm Nhai Chủ, thậm chí ngay cả trấn tộc chi bảo Địa Hỏa Thiên Cương Trận và Tiểu Thế Giới cũng lấy ra, càng thông qua suy tính và bố trí nghiêm mật, xác định trận doanh Thiên Mệnh Giả giấu thân, mượn thời cơ Thần tộc phủ xuống dẫn dụ bọn hắn tới... Mỗi một khâu đều không phải thường nhân có khả năng tưởng tượng, trong đó ẩn chứa quyết đoán càng làm cho tu sĩ bình thường nghe mà kinh hãi, tựa như Tù Tâm Nhai Chủ dùng từng viên gạch, dựng ra một cung điện hoa lệ, nhưng chẳng ai ngờ tới, cuối cùng cung điện này, lại dễ dàng sụp đổ như thế!

Bởi vì một nhân tố tình cờ!

Hóa Long Thạch bị hủy, thông đạo Tiểu Thế Giới và Đại Thế Giới mở ra, trong thời gian ngắn rất khó khép kín.

Càng mấu chốt là, Tù Tâm Nhai Chủ vốn định giả chết, che đậy Thần Vương, bây giờ bí mật lộ sạch.

Dị bảo như Tiểu Thế Giới này, sợ là ngay cả Thần Vương cũng sẽ đỏ mắt.

- Hiện tại biết hậu quả chọc ta chưa?

Phương Hành hung hăng hỏi, khiến cho trong lòng Tù Tâm Nhai Chủ nổi lên một loại hận ý khó mà hình dung.

- Ha ha ha ha ha...

Tù Tâm Nhai Chủ run lên nửa ngày, sau đó điên cuồng cười phá lên, làm không trung chấn động không thôi, tràn ra bi thương nồng đậm, thậm chí còn có cảm giác không thể tin:

- Tù Tâm Nhai ta ở tuyệt địa lập tộc, truyền thế trăm vạn năm, từ trước đến nay không được Tiên Giới và tu hành giới tiếp nhận, lẻ loi treo ở hải ngoại, tự sinh tự diệt, nhưng tộc chúng ta vẫn phồn diễn sinh sôi, dù mỗi một đời Tù Tâm Nhai Chủ đều sống sống không bằng chết, thế nhưng vẫn sống, thậm chí thôi diễn bí thuật trong tộc đến cực hạn, âm thầm phồn diễn thành một truyền thừa mà ai cũng không dám khinh thường... nhưng ai có thể nghĩ tới... Ai có thể nghĩ tới ah...

- Thái Cổ Di Tộc, bách tử bất diệt, cuối cùng... cuối cùng lại hủy diệt ở trong tay ngươi...

Thần hồn của Tù Tâm Nhai Chủ tức giận gào thét, sau đó hung hăng nhìn về phía Phương Hành, vẻ cừu hận đại thịnh.

Hắn nói không sai, Tù Tâm Nhai xác thực hủy diệt ở trong tay tiểu ma đầu kia.

Ngay hôm qua, hắn còn cho rằng đây là một chuyện không thể nào!

Nhưng sự thật xác thực như thế, kế hoạch của Tù Tâm Nhai Chủ thành công, Mông tộc sẽ thoát khỏi nguyền rủa, nhưng kế hoạch của hắn bộc lộ, liền chẳng khác gì thất bại, cũng tượng trưng cho Mông tộc đã mất đi hi vọng cuối cùng, nhất định diệt tộc...

- Lão thất phu, bớt giả bộ đáng thương đi!

Mà đối mặt Tù Tâm Nhai Chủ điên cuồng, Phương Hành cũng căm hận kêu lên, chỉ thần hồn của hắn mắng to:

- Là con của ngươi câu kết làm bậy với Thần Tử Minh tộc trước, tự nguyện làm nô tài cho người đến ám sát ta, lúc này mới bị ta chụp chết, lão già ngươi lại còn có mặt tự xưng cấm khu chi tổ, nói cái gì Nhân tộc đại nghĩa, ngươi cũng không nhìn những sự tình ngươi làm kia như thế nào, còn Nhân tộc đại nghĩa... Từ tổ tông các ngươi bắt đầu, Tù Tâm Nhai lúc nào dính đến đại nghĩa?

- Nguyên lai sau khi hắn rời Tù Tâm Nhai, quả nhiên là đầu nhập vào Thần tộc...

Nghe Phương Hành nói, Tù Tâm Nhai Chủ không có một chút ngoài ý muốn, giống như đã sớm đoán được chân tướng, trầm thấp nở nụ cười:

- Hắn vẫn chỉ muốn thoát khỏi nguyền rủa, đợi thời điểm thọ nguyên của ta khô kiệt, chính là thời điểm hắn thay thế ta bị trấn áp, hắn không muốn kế thừa phần nguyền rủa này, thế là ký thác hi vọng vào Thần tộc... Ha ha, đứa nhỏ ngốc này, kỳ thật ta đã có kế hoạch, theo kế hoạch của ta, cha con chúng ta chí ít có một người có thể thoát khỏi nguyền rủa này...

Lúc này Tù Tâm Nhai Chủ phảng phất như biến thành một lão nhân nói lải nhải, nói là hắn đối thoại với Phương Hành, chẳng bằng nói hắn là phàn nàn, phàn nàn trời, phàn nàn đất, phàn nàn lão tổ, cũng phàn nàn con của mình!

Phương Hành mắt lạnh nhìn hắn, trên mặt không có một chút sợ hãi.

Bây giờ Tù Tâm Nhai Chủ chỉ còn lại một tia thần hồn không trọn vẹn, ngoại trừ thời điểm nhục thân vừa mới vỡ nát có lực lượng cường đại, hiện tại đã không hình thành uy hiếp quá lớn, càng mấu chốt là, ở phụ cận Tù Tâm Nhai, Bất Hủ Thần Vương uy thế ngập trời cũng chạy tới!

Thần Vương tuyệt hậu bi phẫn kia, là quyết không thể nào buông tha Tù Tâm Nhai Chủ!

Đương nhiên, cũng không thể buông tha

mình...

Hiện tại hắn đang suy nghĩ làm sao thoát thân.

Trực tiếp trốn là không được, ở trước mặt Bất Hủ Thần Vương, hắn trốn không thoát, ngược lại có thể đưa tới chú ý của hắn!

- Thôi, thôi, đã mất hết can đảm, đã nhất định tộc diệt...

Tù Tâm Nhai Chủ cũng nhìn thấy Bất Hủ Thần Vương đang chạy tới, trong thần hồn tràn ra bi thương nồng đậm, sau đó trong ánh mắt hiện ra vẻ quyết tuyệt:

- Vậy ở trước khi tộc diệt, lưu lại chút thanh danh đi! Tối thiểu nhất Tù Tâm Nhai ta vạn năm tiếng xấu có thể dừng, trong mắt người ngoài, con ta Mông Lạc, chính là nghĩa sĩ nhiệt huyết, vì ám sát Nhân tộc bại hoại ngươi mà chết; Tù Tâm Nhai Chủ Mông Bạch ta, chính là bị Nhân tộc bại hoại ngươi tính toán, dẫn tới đại quân Thần tộc công phạt, lực chiến Thần Vương mà chết; Tù Tâm Nhai Mông tộc ta, chính là vì che chở hỏa chủng Nhân tộc, mới chiêu tới đại họa diệt tộc!

- Ha ha ha ha...

- Từ hôm nay trở đi, còn có ai dám nói Mông tộc ta chính là huyết mạch tội nhân?

Tù Tâm Nhai Chủ cười phá lên, mang theo vẻ tàn khốc, sau đó thần hồn chấn động, một tiếng ầm vang, độn về phía Tiểu Thế Giới, thần hồn thình lình bám vào hũ cốt trong Tiểu Thế Giới, hóa thành một nhục thân không trọn vẹn, sau đó thi triển bí pháp, toàn bộ Tiểu Thế Giới gia trì ở trên người hắn, giống như một pháp thuyền hơi mờ, mà hắn thì thân ở giữa pháp thuyền, lành lạnh mà đứng.

- Thời điểm Tù Tâm Nhai Mông tộc ta tộc diệt, vẫn ác chiến không nghỉ, lực chiến hai đại Thần Vương của Thần tộc, cũng ở trước khi chết, đánh chết bại hoại Phương Hành đầu nhập Thần tộc, tương lai thời điểm thế nhân đề cập, cũng là một đoạn giai thoại ah... ha ha...

Trong tiếng cười to điên cuồng, hắn đột nhiên mãnh liệt lao đến, kỳ thế vô địch, ầm ầm va chạm.

Mặc dù hắn chỉ tạm thời ngưng tụ nhục thân không trọn vẹn, chỉ có bộ phận cốt nhục, thần hồn cũng đã gần băng liệt, đoán chừng coi như không người đánh hắn, nhiều nhất một hai canh giờ cũng sẽ tan thành mây khói, nhưng ở trước khi thân thể hắn vỡ nát, gia trì lực lượng của cả Tiểu Thế Giới, phần lực lượng này còn cường hãn hơn lúc hắn toàn thịnh, uy lực kinh thiên động địa!

- Đây là muốn trước khi chết làm chuyện tốt sao?

Phương Hành cũng hận nghiến răng, từ trước đến nay mình giỏi về đổi trắng thay đen, không nghĩ tới hôm nay đụng phải cái lợi hại hơn.

Khoan hãy nói, chủ ý cuối cùng này của Tù Tâm Nhai Chủ, thật sự là tuyệt không thể tả.

Lão thất phu này vốn giống như tổ tông hắn, vì tư lợi bỏ đá xuống giếng, nhưng hắn làm thành chuyện này, tương lai truyền ra, Tù Tâm Nhai sẽ trở thành nghĩa sĩ người người truyền tụng, tiếng mắng từ Thái Cổ được quét sạch sành sanh...

Đương nhiên, hiện tại hắn không có thời gian cân nhắc thứ này.

Lúc này Tù Tâm Nhai Chủ, mặc dù sắp chết đến nơi, nhưng còn mạnh hơn thời kỳ toàn thịnh.

Hắn đụng tới như thế, Phương Hành không khỏi sợ hãi, rụt đầu bỏ chạy.

Bất quá lúc này, cách đó không xa truyền tới tiếng gầm lên giận dữ:

- Nghiệt súc, đến nhận lấy cái chết!

Ầm ầm!

Một cốt mâu xa xa đánh tới, đâm thẳng Phương Hành...

Lại là Bất Hủ Thần Vương, hắn vốn thấy được thần hồn của Tù Tâm Nhai Chủ chạy trốn, chạy đến truy sát, nhưng không nghĩ tới lại nhìn thấy Phương Hành trước, đối với ma đầu kia hắn thật không xa lạ gì, từ khi con mình Quỷ Mộc bị hắn chém giết, đã nhìn qua chân dung của hắn vô số lần, lần này con cả của mình Phá Phong, được ký thác vô số tâm huyết và kỳ vọng bị bắn chết, hắn trực tiếp tính sổ sách này lên đầu Phương Hành, Tù Tâm Nhai Chủ trực tiếp động thủ, tự nhiên nên giết, nhưng tiểu ma đầu này cũng trốn không thoát!

Thêm nữa dưới cơn thịnh nộ, cũng không để ý cấm lệnh của Thần Chủ!

Dù sao mình rời Yêu Địa, chạy đến Bắc Hải, cũng đã làm trái với pháp chỉ của Thần Chủ, đã chuẩn bị trở về lãnh phạt, nợ nhiều không lo, rận nhiều không ngứa, như vậy tiện tay diệt trừ ma đầu để cho mình hận thấu xương này đi!

Oanh!

Hai cao thủ đều muốn giết Phương Hành, lại đối oanh với nhau, cũng cho Phương Hành một cơ hội đào mệnh.

Bất Hủ Thần Vương ném tới cốt mâu cùng Tù Tâm Nhai Chủ đánh tới, riêng phần mình lôi cuốn lấy lực lượng cường đại đụng vào nhau, sau đó nhận lấy lực lượng của đối phương phản kích, loạng choạng lui lại, chấn động đến nước biển cuốn ngược, giống như nghiêng trời lệch đất, Phương Hành bị kẹp ở giữa, thời điểm hai đạo lực lượng đối oanh trốn thoát, nhưng cũng bị lực lượng va chạm khổng lồ sinh ra dư ba quét trúng, lăng không lật ra mấy vòng, sắc mặt tái xanh đứng ở trên không trung!

- Ân?

Bất Hủ Thần Vương và Tù Tâm Nhai Chủ dưới cơn thịnh nộ liếc nhau một cái, đều khó nén sát ý và phẫn nộ.

Bất quá hai người bọn họ không có ra tay lần nữa, thấy đối phương xuất thủ chém giết Phương Hành tựa hồ cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

- Kẻ này và lão phu có mối hận giết con, ta dù thịt nát xương tan, cũng muốn giết hắn!

Tù Tâm Nhai Chủ lành lạnh mở miệng, lộ ra vẻ tuyệt nhiên.

- Hắc hắc, vậy tốt...

Bất Hủ Thần Vương cười trầm, ánh mắt mập mờ, lại chậm rãi lui về sau, nhưng vẫn không có buông lỏng cảnh giác.

Rất rõ ràng, hắn nhìn ra sát ý của Tù Tâm Nhai Chủ không phải giả, ngược lại nghĩ đến, mình một mình chạy đến Bắc Hải, mặc dù kháng chỉ, nhưng tình có thể hiểu, nhưng nếu mình giết ma đầu kia, liền chẳng khác gì làm trái ý chỉ của Thần Chủ, trừng phạt nhất định sẽ không nhẹ, đã như vậy, tại sao không mượn tay Tù Tâm Nhai Chủ chém giết ma đầu kia, mình ra một ngụm ác khí, lại có thể tránh thoát trừng phạt?

Đương nhiên, nếu ma đầu kia muốn trốn, vậy mình không ngại cho hắn một đao!

Tù Tâm Nhai Chủ đại hỉ, cảm thấy mình rất may mắn, ha ha cười to, cũng không khách khí, trực tiếp điều khiển Tiểu Thế Giới đánh tới Phương Hành, hung uy vô địch, tựa như một mặt trời chói chang, trùng trùng điệp điệp trấn áp tới!

- Ha ha, không chơi được...

Phương Hành cười khổ, cảm giác có chút tạo hóa trêu ngươi.

Thần tộc muốn giết mình, Nhân tộc cũng muốn giết mình, kẹp ở giữa, ngược lại thành một tử cục không thể không chết...

Chương 1122: Người bị thiên hạ bỏ đi.

- Nói cho cùng, vẫn phải chấp hành kế hoạch kia rồi...

Tử ý phủ xuống, Phương Hành cũng thẳng thắn vô tư, dù sao vẫn có một chút hi vọng sống, vừa rồi hắn định ra kế hoạch thà rằng mất mạng, lại mượn Ma Hồn trùng sinh, quả trứng kia cũng đã giao cho Dao Trì tiểu công chúa, bây giờ lại hiểm, cũng bất quá là về tới kế hoạch lúc đầu mà thôi, nghĩ như vậy, ngược lại thẳng thắn vô tư, vận chuyển pháp lực toàn thân, đánh về phía Tiểu Thế Giới giống như liệt nhật, đồng thời ánh mắt quét qua mặt biển, hi vọng Dao Trì tiểu công chúa có thể nhanh đào tẩu...

Ở trên biển, trong cốt lâu, Dao Trì tiểu công chúa đang ôm quả trứng mà Phương Hành cho nàng, lệ rơi đầy mặt, bất quá nàng biết, thế cục bây giờ, nàng căn bản không cứu được Phương Hành, chỉ có thể áp chế bi thương, điều khiển cốt lâu rơi xuống biển, phải thừa dịp Phương Hành hấp dẫn đi lực chú ý của Bất Hủ Thần Vương và Tù Tâm Nhai Chủ, lặng yên đào tẩu.

Bành...

Một kích này của Tù Tâm Nhai Chủ thẳng tắp đánh tới, giống như liệt nhật.

Cùng lúc đó, Phương Hành điều khiển lực lượng thiên địa, cũng hóa thành một đoàn lực lượng vặn vẹo hư không, giống như quanh người hắn hóa thành thế giới lưu ly, ngay cả ánh sáng cũng bị bóp méo, tự thành không gian, trực kích về phía trước...

Một màn này, thật giống như hai người đồng thời điều khiển pháp thuyền, trùng kích về phía đối phương.

Chỉ bất quá, pháp thuyền của Tù Tâm Nhai Chủ lớn gấp mười lần không gian mà Phương Hành điều khiển, cường đại thì gấp trăm lần!

Vô luận là tính ổn định, hay quy tắc hoàn chỉnh, đều không phải Phương Hành có thể so sánh.

Dù sao thần thông điều khiển lực lượng thiên địa của Phương Hành, từ trình độ nào đó tương đồng với các đời Tù Tâm Nhai Chủ hao phí tâm huyết luyện chế Tiểu Thế Giới, chỉ bất quá người ta đã sớm chế tạo thành thục, Phương Hành thì chỉ vừa mới bắt đầu đụng chạm đến biên giới mà thôi, giống như một người cầm pháp bảo đã đúc thành, một người lại cầm một cục huyền thiết mà thôi!

Oanh!

Lực lượng của hai người va chạm, đã dẫn phát hư không loạn lưu trong vạn trượng.

Trong lúc nhất thời, trên cửu thiên mây trắng rít gào, nước biển cuốn ngược, Phương Hành điều khiển đoàn hư không vặn vẹo bị va nát, từng mảnh vỡ vụn, bay về bốn phía, mà bản thân hắn thì bị lực lượng của Tiểu Tiên Giới đụng bay ra ngoài, như một cái bao tải lăn lộn ở trên mặt biển, lưu lại một vết nước có thể thấy rõ ràng, bay đến hơn mười dặm mới khó khăn lắm ngừng lại, toàn thân run rẩy kịch liệt, vết máu băng liệt đáng sợ xuất hiện, không ngừng chảy ra tiên huyết.

- Đúng là con mẹ nó hung ác...

Trong lòng Phương Hành giận mắng, nhưng khóe miệng lại tuôn ra tiên huyết, thậm chí cảm thấy ngay cả đầu ngón tay út cũng giơ lên không nổi.

Cũng may mặc dù Tù Tâm Nhai Chủ được lực lượng của Tiểu Thế Giới gia trì, nhưng lại không cách nào điều khiển cung, không thể giống như lúc trước sử dụng Xạ Nhật Thần Tiễn ngưng tụ lực lượng vào một điểm, trực tiếp đánh nổ thân thể Phương Hành, cứ như vậy, mặc dù lực lượng mạnh, lại cho Phương Hành thời cơ lợi dụng, dựa vào căn cơ hùng hậu của mình ăn một kích này, mặc dù trọng thương, nhục thân tới biên giới vỡ nát, nhưng lại chưa chết, nói đơn giản, là cuối cùng cũng chống nổi một kích này, không có bị miểu sát...

Dù sao hiện tại hắn cũng là Độ Kiếp tầng ba, so với Tù Tâm Nhai Chủ Độ Kiếp tầng tám, mặc dù còn kém rất xa, nhưng dầu gì cũng bước vào Tán Tiên cảnh, mặc dù không địch lại, nhưng khí lực ăn một hai kích không chết vẫn phải có!

Đương nhiên, một nguyên nhân càng quan trọng hơn là Tù Tâm Nhai Chủ hình như không muốn một kích giết chết Phương Hành...

Hắn thật sự là quá hận Phương Hành rồi!

- Ha ha, Nhân tộc bại hoại, ngươi có bao giờ nghĩ tới mặc dù mình đầu nhập Thần tộc, nhưng vẫn không được người ta che chở không?

Tù Tâm Nhai Chủ cười lớn, nhìn thấy Phương Hành rơi vào tuyệt cảnh, tâm thần thanh thản, người ở giữa không trung, lần nữa vung tay đánh qua, một kích này nhất thời đánh Phương Hành bay đến giữa không trung, miệng phun tiên huyết, sau đó hắn điều khiển Tiểu Thế Giới vọt tới, lần nữa đánh Phương

Hành trở về, giống như bao cát giữa không trung, tầng tầng oanh kích, một bên đánh, một bên không ngừng rống to, phát tiết tức giận trong lòng.

- Đối với Nhân tộc, ngươi là một tên bại hoại cặn bã, một tên phản đồ, người người hận không thể uống máu ngươi, ăn thịt ngươi!

Oanh!

Tù Tâm Nhai Chủ đụng bay Phương Hành, trong miệng thóa mạ, ẩn chứa oán độc vô tận!

- Ở Thần tộc, ngươi cũng là một con rơi, một nô tài, ai cũng sẽ không chân chính để ngươi vào mắt!

Ba!

Tù Tâm Nhai Chủ đánh nát lực lượng thiên địa mà Phương Hành ngưng tụ, lớn tiếng trào phúng.

- Người trong thiên hạ đều muốn ngươi chết, ngươi còn đáng thương hơn Tù Tâm Nhai chúng ta!

Tù Tâm Nhai Chủ bay lên giữa không trung, thân ở trong Tiểu Thế Giới thao túng Địa Hỏa Thiên Cương Trận, thúc đẩy uy lực của Tiểu Thế Giới đến mạnh nhất, thậm chí ngay cả ngoại hình của Tiểu Thế Giới cũng phát sinh chuyển hóa, thình lình hóa thành một mũi tên, đảo ngược cắm xuống, thẳng tắp bắn về phía Phương Hành...

- Tiểu Thế Giới, quả nhiên thần diệu...

Phương Hành cười khổ, trong miệng phun ra tiên huyết, trên mặt mang vẻ tuyệt vọng.

Từ trong lúc giao thủ với Tù Tâm Nhai Chủ, hắn phát hiện mình nắm giữ lực lượng thiên địa có chút tương tự Tiểu Thế Giới, nếu hảo hảo tìm tòi nghiên cứu, không khó tu luyện càng tiến một bước, chỉ tiếc mình lại không có cơ hội, bản thân bỏ mạng, Ma Thai trưởng thành cần thời gian, thậm chí có khả năng hết thảy đều phải bắt đầu lại từ đầu!

Trong lòng có chút không cam lòng, nhưng coi như không cam lòng, mình cũng không cải biến được!

Lực lượng là đồ vật công bình nhất trên thế giới này, đánh không lại chính là đánh không lại, không được chính là không được!

Oanh!

Xa xa, Cửu U Thần Vương cũng đuổi theo, bên cạnh hắn còn đi theo truyền nhân Minh tộc Thái Uyên sắc mặt tái nhợt, thỉnh thoảng nôn ra máu, hiển nhiên hắn đã ổn định lại thương thế cho Thái Uyên, chạy đến nơi này, biểu lộ vốn nổi giận đùng đùng, lại thấy chỉ có Tù Tâm Nhai Chủ đang đuổi giết Phương Hành, hắn không khỏi ngẩn ngơ, liếc nhìn Bất Hủ Thần Vương một cái.

Thế cục rất rõ ràng, Bất Hủ Thần Vương là bỏ mặc Tù Tâm Nhai Chủ đánh giết Phương Hành.

Tâm tư hắn xoay chuyển, thở dài một tiếng, tốc độ thả cực chậm, giống như người bình thường đi bộ.

Hắn biết, mình chậm hơn một bước này, Bất Hủ Thần Vương sẽ thiếu mình một nhân tình.

Mà xa xa, cũng có nhân mã ngự không bay đến, lại là Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng, Áo Cổ Tiểu Thần Vương, Hung Đạo, thấy cảnh ấy, sắc mặt đều cứng lại, vẻ mặt ngưng trọng...

Bọn họ không phải người ngu, thấy Phương Hành tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, Tù Tâm Nhai Chủ tùy tiện cười to, mà Bất Hủ Thần Vương lại khoanh tay đứng nhìn, thậm chí kích động, liền đoán được thế cục trong sân, trong lòng đều có một phen suy nghĩ, nhưng vô luận như thế nào, thấy được Bất Hủ Thần Vương hung uy khó dò và Cửu U Thần Vương không muốn ngăn cản, thì đều chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài!

- Đáng tiếc, đáng tiếc, lúc đầu cửu cửu và mẫu hậu muốn hắn có tác dụng lớn...

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải thấp giọng than thở, tuy đáy mắt có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể ngồi nhìn Phương Hành bỏ mạng.

- Thật đáng tiếc, nếu lôi kéo hắn tới, hiệu lực cho Tiểu Tiên Giới ta, là một đại trợ lực ah...

Hung Đạo cũng trầm lắng thở dài, không có dũng khí và đảm lượng xúc phạm uy nghiêm của Thần Vương.

- Cứ thế mà chết sao?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương run rẩy, vô ý thức muốn xông lên cứu giúp, nhưng thân hình chỉ hơi động một chút liền ngừng lại, trong lòng có vô số suy nghĩ, Phương Hành là bị Hồng Hoang Cốt Điện bọn họ thuyết phục, lẻn vào Thần tộc làm đại sự kia, nếu hắn chết ở nơi này, Hồng Hoang Cốt Điện khó thoát tội lỗi, nhưng hắn một phen suy tính, lại không thể không bi ai thừa nhận, nếu phụ vương hắn Hồng Hoang Vương Lão ở chỗ này, còn có thể cứu được, nhưng dựa vào mình... Không có một chút khả năng...

Cách làm chính xác, là chỉ có thể trơ mắt nhìn Phương Hành đi chết.

Về phần Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, truyền nhân Minh tộc Thái Uyên… thì sắc mặt lạnh lùng, không nhúc nhích chút nào.

Phương Hành sống hay chết, cùng bọn hắn không có một chút quan hệ, bọn họ là đang tính toán bên trong có bao nhiêu lợi ích được chia mà thôi!

Thế là phảng phất như ứng với lời nói của Tù Tâm Nhai Chủ, Phương Hành là thiên không cần, địa không quản, lẻ loi một mình, đáng đời hắn mất mạng, rõ ràng cấm khu bị công phá, hiện tại hắn là đại công thần của Thần tộc, nhưng đại công thần như hắn, lại bị Tù Tâm Nhai Chủ ở trước mặt người Thần tộc chém giết, thành tựu tên tuổi nghĩa liệt của Tù Tâm Nhai, tẩy sạch tội nghiệt thời Thái Cổ...

Tù Tâm Nhai Chủ hóa thành thần tiễn phóng tới, Phương Hành ở trên không trung, không nơi nương tựa, cũng hẳn phải chết.

Cường địch phía trước, hổ lang vây quanh, hắn hình như chỉ có một con đường chết.

Nhưng bỗng nhiên, không biết chuyện gì xảy ra, thần tiễn bắn tới trước mặt Phương Hành đột nhiên chậm lại, giống như khí lực không đủ, sau đó bỗng nhiên cong vẹo, bay qua bên cạnh Phương Hành, ngay lúc đó, trong thần tiễn lại truyền ra hai chữ mơ hồ không rõ, lập tức cảnh tỉnh Phương Hành đang nhắm mắt chờ chết:

- Mau trốn!

Mau trốn?

Phương Hành giật mình, mở to hai mắt nhìn thần tiễn.

Trong thần tiễn, Tù Tâm Nhai Chủ đang liều mạng giãy dụa, cũng không biết là cùng cái gì chống lại, giống như bị điên.

Mà rất nhanh, trong thần tiễn lần nữa truyền đến mấy chữ, đã rõ ràng hơn rất nhiều.

- Móa***, ngươi mau trốn!

Không sai, là mấy chữ này, con mắt Phương Hành trừng lớn hơn.

Choáng váng không có bao lâu, hắn rất nhanh liền tỉnh táo, đột nhiên ngưng tụ lực lượng toàn thân, chạy trốn đi xa.

Chỉ nháy mắt, hắn giống như nghĩ đến cái gì, cười ha ha, cười đến nước mắt sắp chảy ra!

Chương 1123: Một vòng mặt trời chói chang trên không.

- Ân? Ngươi dám!

Lúc đầu Tù Tâm Nhai Chủ muốn một tiễn bắn giết Phương Hành, nhưng ai có thể nghĩ tới đến cuối cùng, hắn lại thái độ khác thường, buông tha đối phương, thậm chí còn cho ma đầu kia một cơ hội chạy thoát, một màn dị thường này rơi vào trong mắt người chung quanh, làm bọn họ nửa ngày không kịp phản ứng.

Bất Hủ Thần Vương là người thứ nhất phát hiện vấn đề không thích hợp, đột nhiên bạo rống, vung vẩy cốt mâu thật dài, hung hăng đâm về phía Phương Hành, cốt mâu lướt ngang hư không, mũi thương lóe ra hàn mang, thẳng hướng sau lưng Phương Hành!

Lúc đầu hắn vẫn ở bên cạnh xem, lúc này thấy Tù Tâm Nhai Chủ xảy ra vấn đề, vậy mà muốn để Phương Hành đào tẩu, thì càng thêm bạo nộ, cốt mâu đánh tới, muốn đánh chết tiểu ma đầu kia...

Nhưng để hắn không thể tưởng tượng là, thời điểm cốt mâu sắp đâm trúng Phương Hành, bất ngờ có một tồn tại giống như liệt nhật đánh tới, đụng cốt mâu chệch hướng, nghiêng nghiêng đâm vào trong biển, quấy lên mảng lớn sóng biển!

Lại là Tù Tâm Nhai Chủ!

Hoặc nói là Tiểu Thế Giới kia, trong lúc nguy cấp, ngạnh sanh phá tan cốt mâu.

- Ngươi muốn chết!

Bất Hủ Thần Vương khiếp sợ, vừa gấp vừa giận, cốt mâu chấn động, lần nữa lật trời hoành kích, muốn đập bay Tiểu Thế Giới kia, trên mặt vẫn mang theo chút không hiểu, làm sao cũng không nghĩ ra, Tù Tâm Nhai Chủ vừa rồi còn liều mạng muốn giết Phương Hành, làm sao lại thay đổi thái độ!

Hắn không hiểu, Tù Tâm Nhai Chủ lại càng không hiểu, vẻ mặt hắn kinh hoàng, mang theo không hiểu và phẫn nộ, nhưng hắn giống như đã thân bất do kỷ, căn bản không điều khiển được Tiểu Thế Giới, chỉ có thể trơ mắt nhìn lực lượng của mình bị người khác lợi dụng, chẳng những không giết chết ma đầu kia, ngược lại từ dưới cốt mâu của Bất Hủ Thần Vương cứu Phương Hành, còn muốn che chở Phương Hành đào tẩu...

- Sao lại thế... Tại sao có thể như vậy?

Bất Hủ Thần Vương tức giận kêu to, mang theo không cam lòng và nổi nóng.

- Bởi vì ngươi gây sai người, ha ha...

Phương Hành cười lớn, ra sức chạy trốn, không quên quay đầu lại nhìn Tù Tâm Nhai Chủ nói.

- Đáng chết, đáng chết, các ngươi đều đáng chết...

Tù Tâm Nhai Chủ giận dữ gào thét, nhưng thanh âm lại càng ngày càng yếu, Tiểu Thế Giới lại càng lúc càng sáng, quang mang thịnh cực, đó là bởi vì Địa Hỏa Thiên Cương Trận bị thúc giục đến cực hạn, người ở bên ngoài đã hoàn toàn không nhìn thấy bộ dáng của Tù Tâm Nhai Chủ ở bên trong, chỉ có thể nhìn thấy một hỏa cầu thật lớn, nội hạch là hỏa diễm vô tận, bên ngoài thì hiện ra lôi quang uy lực đáng sợ, này là lực lượng lôi điện trong Địa Hỏa Thiên Cương Trận, hai loại sức mạnh không ngừng sinh sôi, uy lực vô tận.

Oanh! Oanh! Oanh!

Hỏa cầu thật lớn không ngừng đụng tới Bất Hủ Thần Vương, kích hắn liên tiếp lui về phía sau, quấy lên một mảnh nước biển đục ngầu, thậm chí ngay cả bộ dáng của hỏa cầu kia đều đang biến hóa, không biết có phải hắn ảo giác hay không, vậy mà ẩn ẩn từ trong hỏa cầu kia, nhìn thấy cái bóng của Tù Tâm Nhai Chủ đã nhạt, đổi thành một Kim Ô to lớn, đang hung ác đánh về phía mình.

Bành! Bành! Bành!

Cốt mâu của Bất Hủ Thần Vương không ngừng đụng về phía hỏa cầu!

Nhưng nhục thân của Cốt Tộc bọn hắn vô song, ở thuật pháp thần thông lại kém rất nhiều, mà Tiểu Thế Giới kia, lại là một loại thần thông thôi diễn đến cực hạn hình thành thế giới độc lập, ẩn chứa vô số thần diệu, nếu không cũng không có khả năng Tù Tâm Nhai Chủ đã nỏ mạnh hết đà, lúc sắp chết còn vung ra lực lượng cường đại hơn thời kỳ toàn thịnh, thời điểm loại lực lượng kia công tới mình, cảm giác giống như nghênh chiến một thiên địa hoàn chỉnh, khổ sở trong đó căn bản khó mà dùng lời hình dung được.

Cái này cũng dẫn đến, Bất Hủ Thần Vương huy động mấy kích liên tục, không chỉ không tiến lên được, ngược lại từng bước rút lui...

- Tù Tâm Nhai Chủ, ngươi là đang tìm chết!

Lúc này Bất Hủ Thần Vương cảm giác vừa thẹn vừa giận, trơ mắt nhìn ma đầu kia càng trốn càng xa, trong lòng hắn kìm nén lửa giận, muốn đi truy, lại bị Tiểu Thế Giới này cản lại, hơn nữa ở dưới công kích mãnh liệt của nó, mình thậm chí bị buộc từng bước lui lại, trong lửa giận, hắn rốt cục rống lên, vảy cốt toàn thân giương ra, nắm cốt mâu dũng mãnh lao tới, thình lình hóa thành một cốt tiên giống như quái xà, ầm ầm cuốn tới.

- Không sai, ta chính là muốn chết, ngươi tới giết ta đi...

Trong hỏa cầu, một giọng nói vang lên, giống như của Tù Tâm Nhai Chủ, lại có vẻ cực kỳ quái dị, mang theo cảm giác chán ghét nói không ra lời, tựa như để cho người ta nghe xong liền muốn đánh hắn, sau đó lực lượng trong hỏa cầu tăng vọt lần nữa, quang mang cơ hồ bao phủ ngàn dặm, hình thái to lớn hơn Bất Hủ Thần Vương gấp trăm lần, thiêu đốt liệt quang làm cho vô số Hải Yêu và Tiên binh tu vi thấp hai mắt nhói nhói, cơ hồ mù vĩnh viễn...

Oanh!

Không chỉ cốt tiên của Bất Hủ Thần Vương bị bắn ra, ngay cả rất nhiều người chung quanh cũng bị cuốn vào.

Nhất là truyền nhân Thái Uyên ở bên cạnh Cửu U Thần Vương, suýt nữa bị quang mang quét trúng, lảo đảo ngã sấp xuống...

Hô...

Thời khắc này, Cửu U Thần Vương lạnh lùng giơ tay lên, nhấn về phía không trung, giữa không trung không có vật gì, thình lình hiện ra một đám mây vàng óng, nhưng trong đám mây vàng óng lại ẩn ẩn vang lên thanh âm gào khóc thê lương, sau khi đám mây kia xuất hiện, liền kéo dài vô tận, trải ra mảng lớn hư không, ngăn lại ánh sáng như liệt nhật kia.

Mà chỗ sâu trong con ngươi của hắn, thì xen lẫn nghi hoặc vô tận.

Hắn đã ẩn ẩn phát hiện một vấn đề, Tiểu Thế Giới kia rất không thích hợp!

Sau khi nó đột nhiên thả Phương Hành đi, giống như xuất hiện một loại trạng thái không thể khống chế, sau đó loại trạng thái này biến mất rất nhanh, vận chuyển càng ngày càng linh hoạt, lực lượng cũng càng ngày càng mạnh, cơ hồ vận chuyển toàn bộ lực lượng của Tiểu Thế Giới, dùng hết tất cả năng lực dây dưa với Bất Hủ Thần Vương, hơn nữa bởi vì Tiểu Thế Giới đặc thù, đưa đến dù lực lượng của nó không mạnh, không tổn thương được Bất Hủ Thần Vương, nhưng lại có thể cuốn lấy hắn, thậm chí tạm thời đánh lui hắn, để hắn không có cơ hội đuổi theo giết Phương Hành...

Đến lúc này, nó đột nhiên thúc giục lực lượng mạnh nhất, hình thành uy hiếp với những sinh linh Thần tộc khác, bức mình không thể không ra tay, bảo vệ người bên cạnh không bị loại liệt nhật kia gây thương tích... Đây là muốn đồng thời lưu mình lại...

- Tiểu Thế Giới kia vung ra uy lực càng mạnh, thì càng cảm thấy người ở bên trong rất yếu...

- Là Tù Tâm Nhai Chủ muốn tan thành mây khói, khống chế không nổi thế giới này, hay là...

Cửu U Thần Vương nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng:

- ... Bên trong đã đổi chủ nhân?

...

...

- Mẹ nó, tên vương bát đản này mạnh như vậy?

Phương Hành trốn ra hơn nghìn dặm, từ trong biển nhiếp Dao Trì tiểu công chúa ra, lúc đầu muốn trực tiếp chuồn đi, nhưng nhìn lại, chỉ thấy mặt trời chói chang, nước biển sôi trào, mơ hồ còn có thể nhìn thấy đang có một cự quái cùng liệt nhật đánh nhau, làm cho hắn nhịn không được có chút ngốc, tựa hồ khó có thể tin, biểu lộ cực kỳ cổ quái...

- Ngươi... Ngươi lại không chết...

Dao Trì tiểu công chúa mặc kệ nhiều như vậy, thấy Phương Hành xuất hiện ở trước mặt mình, lập tức ném quả trứng ôm khư khư trong lòng đi, khóc lớn ôm lấy Phương Hành không buông tay, nước mắt như mưa.

- Ai nha, nước mũi ướt hết y phục của ta rồi...

Phương Hành đẩy nàng sang một bên, tiện tay kéo xuống một vạt áo đưa tới:

- Nhanh lau đi!

Dao Trì tiểu công chúa tức đến run rẩy, nhận lấy lau nước mắt trên mặt, sau đó dùng sức ném về phía Phương Hành, chống nạnh mắng:

- Hiện tại liền ghét bỏ ta rồi? Vừa rồi ta còn ôm quả trứng của ngươi, nghĩ đến tương lai phải một thân một mình nuôi ngươi lớn, ngươi làm sao xứng đáng với ta? Còn nữa, sao ngươi sống được, vừa rồi rõ ràng phải xong đời a!

- Nó đã cứu ta!

Phương Hành chỉ xa xa, lộ ra có chút cảm khái.

- Hắn?

Dao Trì tiểu công chúa sững sờ, nửa ngày nói không ra lời.

Vô luận như thế nào cũng nghĩ không thông, sao lại là Tù Tâm Nhai Chủ vừa rồi còn muốn đánh giết Phương Hành cứu hắn.

- Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Nhẫn nhịn nửa ngày, Dao Trì tiểu công chúa mới hỏi một câu, bởi vì không biết nên nói như thế nào.

- Đám khốn kiếp này, hiện tại thật khó lường a...

Phương Hành cười khổ một tiếng, lung lay đầu, thầm nói:

- Thiệt thòi trước đó ta còn lo lắng bọn họ...

- Bọn họ? Ngươi nói không phải Tù Tâm Nhai Chủ sao? Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Dao Trì tiểu công chúa nhịn không được dắt tay áo hỏi, vẻ mặt lo lắng đã biến thành hiếu kỳ.

- Ha ha, hết thảy đều bởi vì một kế hoạch của lão thất phu Tù Tâm Nhai Chủ kia...

Phương Hành lại nhìn liệt nhật đang cùng Bất Hủ Thần Vương ác chiến kia, sau đó nhắm mắt suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng gật đầu, khuôn mặt tươi cười, nắm tay Dao Trì tiểu công chúa trốn vào trong cốt lâu, một bên bỏ chạy, một bên giải thích:

- Lão già kia lập kế hoạch, dùng tên tuổi cấm khu đưa tới một nhóm thiên kiêu của Nam Chiêm Bộ Châu Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo, muốn trấn áp bọn họ, sử dụng khí vận của bọn họ câu Tiên cung, cuối cùng thoát khỏi Mông tộc nguyền rủa...

- Sau đó thì sao?

Dao Trì tiểu công chúa biết quan hệ của Phương Hành với Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo, kia coi như là bằng hữu tốt nhất của hắn trên đời này, nghe đến đây, không khỏi có chút lo lắng, vội vã lôi kéo ống tay áo của hắn hỏi.

Biểu lộ của Phương Hành cũng cực kỳ phong phú, nhẹ giọng cười nói:

- Sau đó hắn không chiếm được Tiên cung, còn bị những người kia chiếm lấy Tiểu Thế Giới!

Chương 1124: Thật không hổ là huynh đệ của ta.

Thời điểm một sợi thần hồn của Phương Hành trốn vào Địa Hỏa Thiên Cương Trận, vốn là nóng lòng đi cứu đám người Kim Ô.

Bọn hắn đều bị Tù Tâm Nhai Chủ bức bách, nhục thân trói ở trên đồng trụ, thần hồn tiến vào Địa Hỏa Thiên Cương Trận phá trận, dựa theo trưởng lão áo đen của Mông tộc nói, chỉ cần ở trước khi sinh cơ của bọn họ hoàn toàn khô kiệt, không trở về nhục thân, như vậy sẽ triệt để thua, Tù Tâm Nhai Chủ đánh cũng là chủ ý này, bất luận hắn dùng phương pháp gì bức đám người Kim Ô đi phá trận, nhưng trận này khó phá lại là nhất định, bởi vì Địa Hỏa Thiên Cương Trận kia, vốn chính là Thượng Cổ kỳ trận, từng ở thời điểm diệt Phật, bị Đạo gia dùng để xông pha chiến đấu, chống cự chí bảo và tăng binh của Phật môn, chém giết ra thanh danh hiển hách, thậm chí truyền thuyết từng có người dùng trận này giết qua Chân Phật!

Nó là dị bảo một mực cất giữ ở trong Tù Tâm Nhai, về sau lại dùng nó làm hạch tâm, luyện chế ra Tiểu Thế Giới, mà mục đích của Tù Tâm Nhai Chủ là muốn thông qua đám người Kim Ô tới câu Tiên cung, không thể để bọn hắn chết quá nhanh, Tiên cung không kịp xuất hiện, mình cũng không kịp làm xong bố trí, quá chậm cũng không được, chậm thì sinh biến, hắn cũng hao không nổi thời gian, vì thế ra chủ ý này, tạm thời đánh cược, để bọn hắn đi phá thượng cổ kỳ trận kia, bởi vì hắn cho rằng những người này căn bản không phá nổi!

Ngay cả bản thân hắn cũng không phá nổi Thượng Cổ kỳ trận, những tiểu bối kia dựa vào cái gì?

Mà đám tiểu bối kia thấy sinh cơ trôi qua, tự nhiên cũng sẽ không quýnh lên làm ra cử động kịch liệt gì!

Mới đầu Phương Hành cũng cảm thấy bọn họ không phá nổi Địa Hỏa Thiên Cương Trận, hắn có Âm Dương Thần Ma Giám, hơn nữa những năm này vào Nam ra Bắc, các thức pháp trận cổ quái kỳ lạ cũng thấy không ít, còn chưa gặp qua bất luận trận nào có được lực công kích mạnh như thế, đầu tiên là Địa Hỏa, sau đó Thiên Cương, hai loại thần thông lực công kích mạnh nhất thế gian đều ẩn chứa ở bên trong, một âm một dương, lại có thể chuyển hóa lẫn nhau, không ngừng sinh sôi, chỉ nghe danh tự cũng đã cực kỳ khó giải quyết, bằng hữu của mình làm sao phá?

Hơn nữa nhìn nhục thể của bọn hắn, từ lâu sinh cơ khô kiệt, hình như chống đỡ không được bao lâu!

Hắn không có ý đồ trực tiếp cứu nhục thể của bọn họ, bởi vì mình cũng chỉ là một phân thân đến, tu vi có hạn, không phải đối thủ của lão giả áo đen kia, thế là dứt khoát tự bạo phân thân, thần niệm trốn vào Địa Hỏa Thiên Cương Trận, bản thể vội vàng đến hủy Tiểu Thế Giới, phân thân thì vội vã vào trận quan sát, xem đám người Kim Ô bây giờ tình huống như thế nào, khi đó trong lòng thật đúng là rất lo lắng...

Sau khi vào trận, vội lướt về phía trước, liên tục qua tầng ba Âm Sơn, giống như đi xuyên qua Vô Gian Địa Ngục.

Chân chính vào trận này, thì còn đáng sợ hơn ở bên ngoài nhìn trận đồ, Địa Hỏa Thiên Cương Trận, thật không phụ danh tiếng của nó, dưới dùng núi lửa vô tận làm trận nhãn, trên dùng Thiên Cương đầy trời làm trận kỳ, Âm Dương nghịch chuyển, sinh sôi không ngừng, ẩn chứa đại khủng bố, vừa vào trận, ngay cả Phương Hành cũng hãi hùng khiếp vía, thận trọng tránh khỏi nguy cơ, từng bước một xâm nhập đi cứu người.

Hai trận trước, ngược lại không có nguy hiểm gì, bởi vì đã bị người phá giải rồi.

Hắn lo lắng là trận thứ ba!

Sau khi vào trận này, hắn đã cảm ứng được, đám người Kim Ô hẳn là bị vây ở trận thứ ba, nghĩ tới đây, hắn cũng không nhịn được lo lắng, cần biết bất luận đại trận bình thường nào cũng có tám trận môn, trận thứ ba bọn họ liền đình trệ, như vậy năm trận môn phía sau làm sao đi qua? Đây chính là sát trận giết qua Chân Phật, sao có thể là bình thường?

- Cũng không biết đám người này vì phá trận, bỏ ra cái giá bao lớn rồi?

Tưởng tượng đến đây, Phương Hành cảm giác không rét mà run, thậm chí không dám tiếp tục suy nghĩ.

Hắn đã chuẩn bị tâm lý nhìn thấy thây ngang khắp đồng, một đám bằng hữu tuyệt vọng nằm ở trước trận môn, bất lực tử thủ.

Ôm tâm tư như vậy, hắn bước vào trận thứ ba, sau đó triệt để ngây người.

Đầu tiên đập vào mi mắt, là ba gia hỏa đang đánh bài.

Kim Ô, Lệ Anh, Hàn Anh ngồi vây quanh, buồn bực ngán ngẩm đánh quân bài do thần niệm biến ảo ra, vừa đánh vừa cãi nhau, hơn nữa nhìn bộ dáng là Kim Ô thắng, bởi vì trên mặt Lệ Anh đã dán đầy giấy, ngay cả khuôn mặt xấu xí kia cũng không thấy được, ngay cả Hàn Anh từ trước đến nay mặt lạnh, lúc này cũng dán nửa gương mặt, hận hận cắn răng, trên người mang theo sát khí nồng đậm, ném quân bài ra ngoài, vỗ bàn hét lớn:

- Ta chính là tấm Diêm La Quân!

- Ha ha...

Kim Ô cũng thật nhanh ném bài ra:

- Ta là hai ba năm, tiểu quỷ giết Diêm Vương!

Hàn Anh nhất thời ngẩn ngơ, giận dữ vứt bài sang một bên.

Mà ở một bên khác, còn có thể nhìn thấy Lệ Hồng Y đang bay giữa không trung, từ từ thổ nạp lực lượng Thiên Cương, trường bào màu đỏ tung bay, mang theo vẻ đẹp không sao tả xiết...

Phương Hành nhìn ra, nàng là đang mượn lực lượng Thiên Cương luyện thần hồn của mình!

Lại nhìn qua bên kia, Vương Quỳnh canh giữ ở trước một núi lửa, Song Luân của nàng đang lăn lộn ở trong biển lửa!

Nàng đang mượn Hỏa lực luyện pháp bảo của mình!

Còn có Ô Tang Nhi chậm rãi dạo bước, giống như thôi diễn trận đồ, Tiểu Bằng Vương hóa ra bản tướng, xuyên thẳng qua không gian, bỗng nhiên ở bên trái, bỗng nhiên ở bên phải, xem bộ dáng là đang khổ tu tốc độ của mình, ngoài ra còn có một tinh tinh cao ba trượng, đang nhảy vào một mảnh dung nham, nhe răng toét miệng tắm rửa, biểu lộ cực kỳ dâm đãng...

Con mẹ nó không giống cảnh tượng mình suy đoán ah...

Đã nói thương vong thảm trọng a?

Đã nói lâm vào tuyệt cảnh, bi phẫn vô hạn a?

Này đâu là sát trận gì, đây rõ ràng là một tràng cảnh tiên gia phúc địa a?

Thiệt thòi ta còn đầy cõi lòng bi phẫn muốn tới cứu các ngươi, con mẹ nó các ngươi lại bộ dạng này, xứng đáng sự lo lắng của ta sao?

Phương Hành tức giận trực tiếp xông tới, một cước đá ngã lăn ván bài, bóp lấy cổ Kim Ô nhấn nó xuống mặt đất...

- Ta sát, sao ngươi lại tới đây?

Thấy Phương Hành bỗng nhiên xuất hiện, đám gia hỏa kia đều kinh hãi, vội vàng vây quanh, biểu lộ vừa mừng vừa sợ, mừng là gặp được Phương Hành, kinh là không nghĩ tới hắn cũng sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây, còn tưởng hắn cũng bị Tù Tâm Nhai Chủ bức vào phá trận, bất quá rất nhanh bọn họ liền phát hiện, thần hồn của Phương Hành không hoàn chỉnh, chỉ là một tia thần hồn mà thôi, xem ra chân thân không ở nơi này, vội vàng mồm năm miệng mười hỏi đến tột cùng...

- Nói cho ta biết các ngươi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra trước!

Phương Hành giận dữ hỏi, hung hăng trừng bọn họ.

- Còn có thể chuyện gì xảy ra, để cho người ta hố chứ sao...

Kim Ô phun nước bọt nói:

- Lúc trước từ Hội Kê Sơn trốn thoát, lại bị Thần tộc truy sát, thời khắc lâm nguy, là Tù Tâm Nhai Chủ dọa lui truy binh, đưa chúng ta tới Tù Tâm Nhai, chỉ bất quá rất nhanh chúng ta liền phát hiện Tù Tâm Nhai không thích hợp, không có hảo ý, muốn rời khỏi, lại bị cưỡng ép tịch biên, Tửu Nhục đại sư muốn bảo hộ chúng ta đào tẩu, lại bị lão thất phu kia một tiễn bắn giết, chúng ta tự biết thực lực kém xa, chỉ có thể bị hắn buộc, tiến vào phá đại trận này!

- Bất quá lão thất phu kia cũng quá coi thường chúng ta rồi!

Lệ Anh cười hì hì, nhìn thoáng qua Ô Tang Nhi, cười nói:

- Nói nhảm thật nhiều!

Ô Tang Nhi nhất thời bất mãn, quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái:

- Ngươi mới nói nhảm, cả nhà ngươi đều nói nhãm!

Lệ Hồng Y nghe vậy, nhịn không được nhìn thoáng qua nàng...

- Tiểu tổ, lần này may mắn mà có Tang nhi muội muội, nàng thôi diễn thật quá lợi hại!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương kích động tới lấn Lệ Anh qua một bên, hưng phấn nói:

- Sau khi vào trận này, chúng ta cũng có chút tuyệt vọng, nhưng Tang nhi muội muội liên tục mấy lần chỉ điểm, cùng chúng ta hợp lực phá giải mấy trận nhãn, sau đó một đường thông suốt đến nơi này, chẳng những tránh thoát cấm chế đáng sợ trong trận, còn phát giác trong đại trận này khắp nơi dị bảo, nói nó là một sát trận, chẳng bằng nói là sau khi thôi diễn trận này, có thể biến nó thành động thiên phúc địa để tu luyện thần hồn!

Phương Hành nghe vậy, cũng không nhịn được kinh ngạc liếc nhìn Ô Tang Nhi một cái:

- Sao lại nói nhãm nhiều như vậy?

Ô Tang Nhi trừng mắt liếc hắn một cái:

- Cả nhà ngươi đều là nói nhãm!

Ngừng lại một chút, mới giải thích nói:

- Không có thần dị như bọn họ nói đâu, Căn Bá truyền ta Chúng Sinh Đại Thuật, có thể xưng thuật pháp thôi diễn mạnh nhất đương thời, dùng để thôi diễn đại trận vận chuyển thật không khó, bất quá thôi diễn ra là một chuyện, phá trận lại là một chuyện khác, may mắn những người này đều không đơn giản, Hồng Y tỷ tỷ và biểu ca ta, Tiểu Quỷ Vương, tử diện, Vương Quỳnh tỷ tỷ… đều từng thu được Phật môn truyền thừa, chúng ta cũng được tiểu hòa thượng cho Phật pháp gia trì, mà trận pháp này, đã từng cùng Phật môn chinh chiến qua thật lâu, mặc dù trấn sát không ít Thần Phật, nhưng trong trận cũng lưu lại không ít Phật tính, thậm chí còn có xương cao tăng ở đây, mượn những Phật tính này, chúng ta phá giải đại trận càng dễ dàng, có lẽ có thể nói...

Ô Tang Nhi có chút dừng lại, mỉm cười nói:

- ... Trên đời nếu như có người có thể phá trận này, cũng chỉ có chúng ta!

- Tóm lại Tù Tâm Nhai Chủ kia khổ tâm tạo ra lồng giam, đối với các ngươi mà nói lại là bảo khố?

Phương Hành nghe bọn hắn giải thích, cũng không khỏi ngẩn ngơ, thật lâu nói không ra lời.

- Cũng có thể nói như vậy, khoảng thời gian này trôi qua, chúng ta dùng Địa Hỏa tẩy hồn, Thiên Cương luyện hồn, thu hoạch đều không nhỏ!

Trên mặt Lệ Hồng Y cũng hiện ra mỉm cười thản nhiên, khẽ gật đầu.

- Ta là nói các ngươi vận khí quá tốt... hay nói lão thất phu Tù Tâm Nhai Chủ kia quá xui xẻo?

Phương Hành im lặng vỗ trán, chợt nhớ tới một chuyện:

- Vậy vì sao các ngươi còn không tranh thủ thời gian phá trận rời đi?

Kim Ô cười lạnh, điềm nhiên nói:

- Lão thất phu kia rõ ràng là muốn mượn tính mạng của chúng ta, đến đoạt vật gì đó, nhưng chúng ta không phải cũng đang có ý đồ xấu với hắn sao? Ha ha, Địa Hỏa Thiên Cương Trận chính là hạch tâm của một Tiểu Thế Giới, chỉ cần nắm trận này trong tay, chính là nắm Tiểu Thế Giới, chúng ta lưu ở trận thứ ba là mê hoặc lão thất phu kia, tùy thời có thể phá trận, bây giờ chúng ta nghĩ không phải rời đi, mà là tìm kiếm thời cơ, nhất cử khống chế thế giới này...

- Móa nó, thật không hổ là huynh đệ của ta!

Phương Hành vỗ đùi, ngón cái dựng lên, cười nhẹ nói:

- Vậy ta chỉ có thể nói cho các ngươi biết, hiện tại thời cơ đến rồi!

Chương 1125: Đều có duyên phận.

Tù Tâm Nhai Chủ vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, người bị mình coi là mồi câu, lại hủy hi vọng cuối cùng của mình!

Hắn cũng nghĩ không thông, chỉ bằng những tiểu bối này, là làm sao phá được Địa Hỏa Thiên Cương Trận...

Nói tóm lại, thời điểm hắn liều mạng, chỉ muốn một tiễn bắn giết Phương Hành, lại cảm thấy tình huống của Tiểu Thế Giới không đúng, mình điều khiển Địa Hỏa Thiên Cương Trận, bỗng nhiên giống như có sinh mệnh của mình, không nghe hắn kiểm soát nữa, lúc hắn muốn ra sức thu hồi quyền khống chế, thì trong cung điện màu đen, rất nhiều thần quang từ trong trận đồ chui ra, riêng phần mình bay trở về nhục thân, cùng lúc đó, những "mồi câu" bị hắn cột vào đồng trụ, không biết còn dư lại mấy phần sinh cơ kia, đột nhiên đều mở hai mắt ra, mục quang lãnh lệ!

- Hộ pháp!

Tù Tâm Nhai Chủ kinh hãi, bây giờ hắn chỉ là thần hồn kéo dài hơi tàn dung hợp bộ phận cốt nhục mà thôi, bản thân cực kỳ suy yếu, có thể hung mãnh truy sát Phương Hành, bằng vào chính là lực lượng của Tiểu Thế Giới, mà tàn thân của hắn, thì đang ở vào tầng tầng bảo hộ, tuyệt đối không dám bại lộ ở trước mặt đối thủ, bây giờ hắn lại phát hiện, mình chẳng những bại lộ ở trước mặt đối thủ, hơn nữa đối mặt còn không chỉ một cái... trọn vẹn hơn mười ánh mắt không có hảo ý nhìn mình.

Theo hắn hét lớn, trưởng lão áo đen, bốn vị Tôn giả đều xúm tới ở chung quanh hắn, có người bảo hộ hắn thật chặt, cũng có người lao về phía đồng trụ, sát khí lẫm liệt, muốn chém giết mồi câu...

- Lính tôm tướng cua cũng đi tìm cái chết, ngươi quá coi thường chúng ta rồi?

Theo một tiếng quát khẽ, trên đồng trụ, xích sắt bắn bay, một con Kim Ô, một lệ quỷ kinh khủng, một thiếu niên mặt lạnh, một nữ tử váy đỏ, một nữ tử tay cầm Song Luân, còn có một con tinh tinh to lớn xông ra ngoài, chém giết triển khai, giết đến máu chảy thành sông, một mảnh hỗn độn, mà kết quả sau cùng cũng rất đơn giản, đệ tử Mông tộc bình thường làm sao có thể là đối thủ của thiên kiêu Đại Tuyết Sơn và Yêu tộc, qua trong giây lát đã bị chém giết tại chỗ.

Mà bốn tên Tôn giả tu vi hùng hậu, đã chạm đến biên giới Độ Kiếp, cũng rất nhanh liền bại trận.

Xoẹt một tiếng, một tên Tôn giả bị Kim Ô xé thành hai nửa, thần hồn bị nuốt, hung uy vô hạn!

Vương Quỳnh nhào tới, Song Luân xoắn một phát, trực tiếp ma diệt một tên Tôn giả.

Hàn Anh vung thương đâm đến, xuyên thủng mi tâm một tên Tôn giả, thần hồn đồng thời đều mất.

Tên Tôn giả sau cùng hãi hùng khiếp vía, muốn chạy trốn, nhưng không biết bao nhiêu người để mắt tới hắn, Lệ Hồng Y, Tiểu Bằng Vương, Lệ Anh thậm chí là Ô Tang Nhi cũng chú ý hắn, kết quả bị Không Không Nhi cản lại, cười toe toét một gậy gõ xuống, nện cả người thành thịt vụn, người cuối cùng xem như bị hắn đoạt!

Ngay cả Phương Hành phiêu đãng ở trên không trung cũng nhịn không được cảm khái:

- Đám khốn kiếp này gặp dữ hóa lành, không nói Tiểu Thế Giới là vật trân quý cỡ nào, chỉ nói bọn họ ở trong Địa Hỏa Thiên Cương Trận luyện tâm luyện hồn, đó cũng là một cơ duyên to lớn, hơn nữa trải qua trắc trở phen này, rõ ràng cảm giác bọn họ càng kiên định con đường của mình, không phải Tiên Anh chí cường của Đạo gia, mà là Lục Đạo pháp tướng của Phật môn, bước kế tiếp chính là bồi dưỡng nội tình, trùng kích lôi kiếp!

Càng nghĩ càng cảm khái, lại cảm thấy có chút buồn cười:

- Con mẹ nó, tiểu gia ta ở bên ngoài liều sống liều chết, cùng người đánh bể đầu, đoạt không biết bao nhiêu cơ duyên tạo hóa, tích lũy, mới đạt đến Độ Kiếp tầng ba, nhưng đám khốn kiếp này, uống rượu đánh bài, dễ dàng liền lấy được cơ duyên... Đây thật đúng là người so với người tức chết người ah...

Trải qua chuyện này, hắn phát hiện một vấn đề, đám huynh đệ này của mình, thật đúng là không phải dễ trêu, mỗi một cái đều có nội tình thâm hậu, nhất là đám người Địa Ngục Đạo Lệ Hồng Y, Súc Sinh Đạo Kim Ô, Ngạ Quỷ Đạo Lệ Anh, Tu La Đạo Vương Quỳnh, Nhân Gian Đạo Hàn Anh đã từng được Phật môn Lục Đạo truyền thừa, đã đi lên một con đường tu hành khác biệt, bọn họ không có kết thành Tiên Anh, nhưng lại có chiến lực cực kỳ đáng sợ, so với mình lúc chưa độ kiếp, cũng không thua bao nhiêu!

Mà mấy cái khác, cũng là kỳ hoa trong giới tu hành!

Không Không Nhi, con khỉ này rất thần bí, ngay cả Phương Hành cũng nhìn không thấu tất cả bí mật của nó, nhưng từ trên con đường tu hành đến xem, cơ duyên của nó hình như ít nhất, nhưng thực lực lại luôn mạnh mẽ, dường như không có cực hạn...

Có thể nói, ngay cả Phương Hành muốn biết nó đến tột cùng mạnh bao nhiêu, vậy cũng phải thật tình đánh qua một trận mới được.

Mà Phù Tang Sơn Ô Tang Nhi, bây giờ đã coi như là truyền nhân đường đường chính chính của Căn Bá.

Lúc trước Căn Bá phân biệt truyền ba đạo đại thuật cho Phương Hành, Kim Ô và Ô Tang Nhi. Kim Ô học Trường Sinh đại thuật đến trình độ nào thì hó mà phỏng đoán, nói tóm lại tên này tu luyện rất không nghiêm túc, Phương Hành thì sở học pha tạp, không có xâm nhập tu luyện Sát Sinh đại thuật, ngược lại trở thành pháp môn phụ trợ thần thông khác, chỉ có Ô Tang Nhi thành thành thật thật tu luyện Chúng Sinh Đại Thuật, bây giờ cảnh giới đã không phải Trận Sư bình thường có thể tưởng tượng!

Vô luận là mệnh thuật hay trận thuật, bây giờ đến trước mặt nàng, tựa hồ đều có thể giải quyết dễ dàng...

So sánh với đó, Kim Sí Tiểu Bằng Vương đã từng là Yêu tộc tiểu thiên kiêu, vào lúc này lộ ra quang mang ảm đạm chút, nó cũng có thiên tư không tầm thường, tu luyện càng khắc khổ, nhưng so sánh với những quái thai khác, lại có vẻ hơi lực bất tòng tâm!

- Ai, mọi người có duyên phận của mọi người, ta phải tìm cơ hội chiếu cố tiểu huyền tôn kia một chút...

Phương Hành thấp giọng lắc đầu, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Tù Tâm Nhai Chủ.

Lúc này hai mắt Tù Tâm Nhai Chủ đỏ như máu nhìn bọn họ, đầy ngập cừu hận và phẫn nộ, nhưng lại có vẻ vô cùng suy yếu, lúc này hắn thậm chí có thể nói không còn hình người, chỉ là một bộ thân thể máu thịt be bét, thân thể run rẩy, giống như cừu non vừa ra đời, có thể điều khiển Tiểu Thế Giới lớn như vậy, tất cả đều là dựa vào Địa Hỏa Thiên Cương Trận...

- Các huynh đệ, phân thân của ta kiên trì không được bao lâu, bất lực truyền tin, chuyện còn lại dựa vào các ngươi... Ah, còn có, lão già chết tiệt này đã từng bắn ta ba mũi tên, ta đã thề phải trả hắn mười mũi tên, trước đó ta đã trả hắn một mũi tên, còn lại chín mũi tên, liền do các ngươi làm thay, nhớ kỹ, nhất định phải trả chín mũi tên, nhiều hơn có thể, nhưng quyết không thể bớt!

Phương Hành nhẹ nhõm nói.

Ngược lại là đám người Kim Ô, đều không có hảo ý nhìn về phía Tù Tâm Nhai Chủ.

- Các ngươi... Đến tột cùng muốn thế nào?

Hơn mười ánh mắt lạnh buốt nhìn mình, dù là Tù Tâm Nhai Chủ trong lòng cũng sợ hãi.

Kim Ô không đáp lời, duỗi móng vuốt nhiếp một cái, trên mặt đất liền có một cái cung và một mũi tên bay đến trong móng của nó, mỗi một đệ tử Mông tộc đều có một bộ cung tiễn trân quý như tính mạng của mình, bình thường tuyệt bất ly thân, bây giờ bọn họ chết ở trong đại điện này, những cung tiễn kia tản mát đầy đất, thấy Kim Ô nhặt lên, người khác cũng hành động theo, một người nhặt một bộ, dù sao trên mặt đất còn rất nhiều nha.

Sau đó những người này xếp thành một hàng, lạnh lùng nhìn về phía Tù Tâm Nhai Chủ.

- Các ngươi... Các ngươi dám...

Tù Tâm Nhai Chủ ở đâu từng nghĩ tới mình sẽ rơi vào tình cảnh như thế này, cơ hồ phát điên rống lên.

- Để ngươi khi dễ huynh đệ của ta!

Kim Ô không đợi hắn nói xong, một tiễn bắn tới.

Oanh… một tiễn bắn tới giữa ngực Tù Tâm Nhai Chủ, trực tiếp đánh tan thần hồn của hắn, nhục thân hiện ra vỡ nát, Kim Ô dễ như trở bàn tay phân ra một sợi thần hồn, bắt đầu tranh đoạt quyền khống chế Tiểu Thế Giới, sau đó nhìn Phương Hành đang ở bên ngoài hô lên một câu:

- Mau trốn!

Tù Tâm Nhai Chủ bi phẫn, dùng hết toàn lực sau cùng, muốn điều khiển Tiểu Thế Giới, triệt để đánh giết Phương Hành, nhưng ở dưới thế công hung mãnh của Kim Ô, thình lình cảm nhận được cảm giác bất lực thật sâu, cơ hồ bi thương ngửa đầu hét to một tiếng.

- Trời muốn diệt Tù Tâm Nhai ta sao?

Theo một tiếng bi thiết này, hắn đã thật tuyệt vọng.

Nhưng những người khác không quan tâm, xếp thành một hàng, một người một tiễn bắn tới.

- Để ngươi khi dễ đại ca ta!

Lệ Anh tức giận bất bình, một tiễn bắn tới.

- Để ngươi khi dễ tiểu tổ ta!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương không cam lòng lạc hậu, cũng theo sát lấy bắn một tiễn.

- Ha ha, ngược lại thú vị, ta cũng thay hắn trả lại ngươi một tiễn!

Lệ Hồng Y cảm thấy nhiều người như vậy đường đường chính chính làm việc này có chút buồn cười, nhưng vẫn nhẹ nhàng bắn một tiễn.

- Hắc hắc, người đã chết, còn bắn nữa không?

Đến phiên Không Không Nhi, nghi ngờ nhìn thoáng qua Tù Tâm Nhai Chủ, biểu lộ cổ quái hỏi.

- Hắn nói để cho chúng ta thay hắn trả chín mũi tên, nếu thiếu hắn sẽ không cao hứng!

Vương Quỳnh khe khẽ lắc đầu, cố nén cười nói một câu.

- Vậy tiếp tục đi...

Không Không Nhi nhắm mắt bắn tới, đã không đành lòng nhìn.

...

...

Đợi chín mũi tên bắn qua, cả người Tù Tâm

Nhai Chủ đã vô cùng thê thảm, thần hồn sớm vỡ nát, trên bệ đá còn lại một bình tro cốt, bị chín mũi tên cong vẹo xuyên qua, cái bình vỡ vụn, huyết thủy màu đen chảy ra, trôi vào trong nham tương, triệt để hóa thành khói xanh, lẳng lặng phiêu tán, Thái Cổ truyền nhân, Mông tộc tộc trưởng, cấm khu chi chủ thứ ba uy hiếp Thần tộc, đại khái cho tới bây giờ cũng không nghĩ qua, mình sẽ rơi vào kết quả bi thảm như thế...

Cả đời luyện cung, cuối cùng lại chết thảm ở dưới chín mũi tên!

Một đời chỉ muốn thoát khỏi nỗi khổ nguyền rủa, không muốn chết ở trên đồng trụ, cuối cùng lại chết không có chỗ chôn!

Về phần phân thân của Phương Hành, thì hài lòng biến mất ở giữa không trung.

Đám huynh đệ này hoàn toàn không cần mình lo lắng, giành được Tiểu Thế Giới, bọn họ hoàn toàn đủ để cuốn lấy Thần Vương, để cho mình thong dong rút đi, hơn nữa nhìn bộ dạng của bọn hắn, cũng có nắm chắc thoát thân cực lớn, mình có thể yên tâm trốn về Thần Tiêu Cung, mà chỉ cần mình về Thần Tiêu Cung, hắn tin tưởng... Thần tộc nhất định sẽ náo nhiệt!

Chương 1126: Tìm Thần Chủ cáo trạng.

- Thần Chủ, ngài phải làm chủ cho ta...

Trên Phong Thiện Sơn, trước Thần Tiêu Cung, đã hơn nửa đêm, đột nhiên vang lên tiếng kêu đau khổ, cực kỳ trung khí, đừng nói Thần Tiêu Cung, toàn bộ Phong Thiện Sơn cũng nghe rõ ràng:

- Nghĩ tới lão Phương ta từ khi quy thuận Thần tộc, hành sự làm việc đều tận tâm tận lực, ngươi muốn pháp môn Thánh Nhân, ta không nói hai lời giao ra, ngươi muốn chúng ta yết kiến, ta cũng lập tức chạy tới, ngươi muốn chúng ta tiến đánh cấm khu, con mẹ nó bọn họ đều tìm quả hồng mềm bóp, nhưng ngươi nhìn ta làm như thế nào? Trực tiếp diệt đại cấm khu thứ ba, nhưng ngươi nhìn, Thần tộc các ngươi là làm như thế nào, thời điểm ta bị Tù Tâm Nhai Chủ truy sát, không ai để ý đến ta, khi ta tìm được cơ hội chạy trốn, lão gia hỏa Bất Hủ Thần Vương kia lại truy sát ta mười vạn dặm, ngươi xem việc này...

Tiếng than thở khóc lóc, làm người nghe thương tâm rơi lệ, triệt để phá vỡ Phong Thiện Sơn yên tĩnh.

Người cáo trạng tự nhiên là Phương Hành, khóc lóc nói rất rõ ràng, bất quá lại vễnh chân bắt chéo ngồi ở trên bậc thang, bên cạnh còn có Dao Trì tiểu công chúa bóp vai, bộ dáng nhìn rất nhàn nhã, thấy thế nào cũng không giống như đến cáo trạng...

- Thần Tiêu đại điện, há cho phép ồn ào, im ngay!

Đang gào khóc, đã nghe phía sau "kẹt kẹt" một tiếng, Thần Tiêu Cung mở ra nửa cánh cửa, một thị giả (*người hầu) sắc mặt âm trầm đi ra, vẻ mặt tức giận nhìn Phương Hành thấp giọng khiển trách.

- Rốt cục mở cửa, đi đi đi!

Phương Hành thấy thế lập tức nhảy dựng lên, muốn xông vào trong.

- Thần Tiêu đại điện, không được triệu chớ vào, ngươi muốn làm gì?

Thị giả vội vàng đưa tay ngăn cản, sắc mặt có chút bất thiện nhìn Phương Hành.

- Đi vào cáo trạng nha, thế nào cũng phải tìm Thần Chủ nói rõ ràng nha!

Phương Hành ngang ngược, nghiêng đầu đánh giá thị giả áo bào xám một chút, bộ dáng rất không vui.

- Thần Chủ đang nghỉ ngơi, hết thảy sự tình ngày mai lại nói!

Thị giả áo bào xám kia lại tựa hồ không thèm để ý hắn, quát lạnh một tiếng, muốn đóng đại môn lại.

- Ách...

Phương Hành ngẩn ngơ, không nghĩ tới mình ở trong đêm trốn về Thần Tiêu đại điện, là muốn cáo trạng, nhưng ngay cả Thần Chủ cũng không gặp, liền bị thị giả cản ở bên ngoài, hắn ngẩn ngơ, càng ngày càng bạo, đột nhiên nhảy dựng lên, một cước đạp đại môn, làm thị giả áo bào xám lảo đảo, tức giận mắng:

- Cút ***, sự tình của tiểu gia trọng yếu như vậy, ngươi lại bảo ta ngày mai lại nói? Đây là làm trễ nãi việc quân cơ ngươi biết không? Có phải ngươi và Bất Hủ Thần Vương là một phe hay không?

- Ngươi... Ngươi dám xông vào Thần Tiêu đại điện?

Thị giả áo bào xám vừa sợ vừa giận, tuyệt đối không nghĩ tới người này dám đạp cửa tiến vào.

Phải biết, xem như chư vị Thần Vương, cũng không dám làm như vậy ah...

- Người tới, người tới, nhanh chém hắn!

Hắn kinh sợ, lập tức rống to, trong đại điện nháy mắt hiển hóa ra rất nhiều thần binh, uy áp bức tới.

- Ân? Không thích hợp...

Phương Hành cũng ngẩn ngơ, không nghĩ tới sự tình nháo lớn như vậy, không giống mình tưởng tượng lắm.

Nhưng cũng may, còn không đợi những thần binh kia động thủ, liền nghe chỗ sâu trong Thần Tiêu đại điện, truyền đến một thanh âm nhàn nhạt:

- Đều lui ra đi, nửa đêm cãi nhau, thành cái bộ dáng gì? Thông Thiên Thần Tướng, ngươi đến phía trước nói chuyện!

- Tuân lệnh!

Nghe được thanh âm kia, thị giả áo bào xám và chư vị thần tướng đều chấn động, đồng thời thấp giọng đáp ứng.

Trong đại điện, thần binh thối lui, thị giả áo bào xám cũng lui vào chỗ tối, Dao Trì tiểu công chúa được người dẫn ra ngoài điện chờ, trong đại điện trống rỗng chỉ còn lại Phương Hành, hắn nhìn chung quanh một chút, liền lung la lung lay đi về phía trước, chỉ thấy cuối đại điện, trên chín bậc thang, vẫn đứng một pho tượng màu đen, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía hắn.

Pho tượng kia chính là lúc trước Thần Chủ phủ xuống bám thân, mấy ngày không thấy, lại nhiều hơn chút sinh khí và cảm giác chân thực.

- Ngươi đêm khuya xông cung, là vì chuyện gì?

Pho tượng thu hồi ánh mắt nhìn về phía Phương Hành, lẳng lặng mở miệng, nghe không ra hỉ nộ.

- Ta là tới cáo trạng!

Phương Hành ưỡn ngực, nói lẽ thẳng khí hùng.

- Há, vậy ngươi muốn cáo trạng ai?

Pho tượng lẳng lặng nói, bình thản tựa như một chén nước trắng.

Phương Hành nói:

- Ta muốn cáo trạng Bất Hủ Thần Vương!

Pho tượng nhẹ nhàng nói:

- Ah, vì sao...

Lời còn chưa nói hết, lại nghe Phương Hành tiếp tục nói:

- Còn có Cửu U Thần Vương, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng, Tiểu Tiên Giới Hung Đạo, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, truyền nhân Minh tộc Thái Uyên, Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ Tiểu Thần Vương... Ah, đúng, còn có Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong đã chết... Đúng rồi, còn có lão vương bát đản vừa rồi ngăn ta không cho ta vào!

- Ách...

Lần này Thần Chủ nghe mà sửng sốt, hiển nhiên không giống hắn dự đoán a.

Ở cửa đại điện, thị giả áo bào xám cũng sửng sốt một chút, không nghĩ tới hắn cũng bị cáo trạng.

- Vì sao cáo trạng, ngươi thử nói xem...

Thần Chủ vẫn bất động thanh sắc trả lời, nhưng trong thanh âm hình như nhiều hơn mấy phần hiếu kỳ.

Cáo trạng ngược lại gặp qua, chư vị Thần Vương và các đại thần trong Thần Đình mỗi ngày cáo đến cáo đi a.

Nhưng một lần cáo nhiều người như vậy là ngay cả hắn cũng ít thấy.

- Thứ nhất, ta cáo Bất Hủ Thần Vương không nghe pháp lệnh của Thần Chủ, tự tiện từ Yêu Địa chạy tới Bắc Hải, hơn nữa còn cấu kết Tù Tâm Nhai Chủ, muốn hại ta, đến đằng sau càng trực tiếp xuất thủ muốn giết ta, may mắn ta chạy nhanh... hiện tại ta dù sao cũng là thần tướng được Thần Chủ ngự phong, ta là người của ngươi, hắn lại muốn giết ta, đây là tạo phản!

Phương Hành nói dứt khoát, đã sớm nghĩ kỹ:

- Thứ hai ta cáo Cửu U Thần Vương, thời điểm Bất Hủ Thần Vương và Tù Tâm Nhai Chủ truy sát ta, khoanh tay đứng nhìn, mặc kệ sống chết, cho nên mất đi cơ hội tốt triệt để tiêu diệt Tù Tâm Nhai, cuối cùng còn bị Tù Tâm Nhai Chủ điều khiển Tiểu Thế Giới chạy trốn, đây tính là gì? Ta cáo hắn thông đồng với địch!

- Thứ ba ta muốn cáo Tứ hoàng tử Thương Lan Hải và Hung Đạo, Áo Cổ Tiểu Thần Vương, rõ ràng đã nói cho ta mượn binh, kết quả thời điểm đang tấn công Tù Tâm Nhai lại chậm chạp không chịu phát binh, thời điểm thu binh lại không thông báo...

- Thứ tư cáo trạng truyền nhân Minh tộc Thái Uyên và Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, hai vương bát đản này mang binh đi, lại một mực xem náo nhiệt, đánh nửa ngày cũng không thấy bọn họ đến giúp đỡ, về sau cấm khu công phá, thời điểm giật đồ, bọn họ lại xuất thủ rất hăng say!

- ...

- Cuối cùng ta cáo lão hỗn đản giữ cửa kia, ngươi nói công phá cấm khu, hơn nữa có Thần Vương muốn tạo phản, sự tình lớn như thế nào ah, vậy mà hắn ngăn ta không cho ta vào, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ lão hỗn đản này không trung thành với Thần Chủ ngài ah...

Trong đại điện trống rỗng, một mảnh u tĩnh, chỉ có thanh âm của Phương Hành quanh quẩn, liên miên bất tuyệt.

Lão tùy tùng áo bào xám thì tức muốn ói máu.

Đây là có chuyện gì, hết thảy bao nhiêu người đi theo ngươi đánh cấm khu, kết quả bây giờ bị ngươi cáo sạch, hoặc chụp mũ tạo phản, hoặc thông đồng với địch, ngay cả hắn cũng biến thành không trung thành với Thần Chủ?

Thần Chủ cũng có kiên nhẫn, bất động thanh sắc nghe xong hắn cáo trạng, sau đó nhẹ nhàng hỏi:

- Hết rồi?

Phương Hành thở hổn hển nói:

- Còn lại để ta suy nghĩ thêm cái đã, ngươi trước xử lý những người này đi!

Dứt lời có chút lo nghĩ, lại bổ sung một câu:

- Ta đã công phá cấm khu cho ngươi!

- A, trước là cáo trạng, sau là tới tranh công...

Trong lòng thị giả áo bào xám cười lạnh, càng xem Phương Hành càng khinh bỉ.

Mặc dù Thần Tiêu Cung ở trên Phong Thiện Sơn, cùng Bắc Hải Tù Tâm Nhai cách nhau trăm vạn dặm, nhưng đối với động tác của thuộc hạ lại có thể không biết rõ tình hình?

Trên thực tế thời điểm Tù Tâm Nhai bị công phá, Phương Hành chạy trốn… tất cả mọi chuyện, bên Thần Tiêu Cung đều được mật báo, hơn nữa sớm giao cho Thần Chủ xem qua, đối với cấm khu Tù Tâm Nhai là làm sao công phá, thật rất khó mà nói rõ ràng, trên danh nghĩa tự nhiên là vị thần tướng này làm được, bất quá người sáng suốt đều biết, không có hai đại Thần Vương tương trợ, hắn cũng không có bản lãnh này a?

Hơn nữa Bất Hủ Thần Vương ở trong trận kia, lại mất một đứa con, đường đường Vương huyết Cốt Tộc, vậy mà tuyệt hậu, như vậy cho dù là Thần Chủ, cũng phải suy tính tâm tình của vị lão Thần Vương kia một chút, sao có thể thực nghe ngươi nói hắn "tạo phản"?

Các loại suy nghĩ xoay chuyển, trong lòng lão tùy tùng cười lạnh, cảm giác tiểu quỷ này chỉ là hồ nháo.

Dùng tính tình của Thần Chủ, sợ là sẽ trực tiếp bắt hắn nghiêm trị, an ủi Bất Hủ Thần Vương cũng có thể!

Thần Chủ trầm ngâm một phen, mấy hơi sau, rốt cục nhẹ nhàng mở miệng, nhưng cử động lại làm cho lão tùy tùng kinh hãi, hắn chậm rãi đi xuống bậc thang, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vai Phương Hành, khẽ thở dài nói:

- Lần này Thông Thiên Thần Tướng khổ cực, tiến đánh cấm khu, vốn là khảo nghiệm của ta đối với các ngươi, không hỏi thực lực như thế nào, chỉ nhìn bọn ngươi trung thành và cơ biến, mấy ngày nay, động tĩnh các phương gây ra không nhỏ, nhưng làm được chuyện để cho ta hài lòng, lại chỉ có người!

- A? Phần công lao này xem ra là lấy được!

Phương Hành hơi ngẩn ngơ, sau đó con mắt tỏa sáng, nhìn về phía Thần Chủ nói:

- Sau đó thì sao?

Thần Chủ thấp giọng cười một tiếng, chắp hai tay sau lưng, nhìn ra ngoài điện, mặc dù chỉ là một pho tượng, động tác có vẻ hơi cứng ngắc, nhưng động tác của hắn lại tự có uy nghiêm của Đế Vương, cười lạnh nói:

- Thời điểm húc nhật đông thăng, tuyên thần chỉ của ta: Thông Thiên Thần Tướng công phá cấm khu, lập xuống đại công, phong làm Thần Đình tiểu thánh, ban thưởng một kiện Vân Thường, một tòa Thần cung!

- Bất Hủ Thần Vương, làm trái thần chỉ, tự tiện rời địa phương phong trấn, để tu sĩ Nhân tộc mượn đường vượt quan, hội tụ Tịnh Thổ, lại bởi vì thù riêng, muốn kích giết thần tướng, tội ác tày trời, vốn muốn trọng phạt, nhưng niệm tình hắn ấu tử vẫn lạc, đau lòng không thể kiềm chế, tình có thể hiểu, phạt 100 tiên kim, lệnh diện bích suy ngẫm, không có thần chỉ của ta, không được rời Thần Vương Cung nửa bước!

- Cửu U Thần Vương, tự tiện rời đất phong, làm lỡ chiến cơ, phạt 100 tiên kim!

- Thương Lan Hải Ngao Cuồng thần tướng, tước phẩm trật ba cấp răn đe!

- Tiểu Tiên Giới Hung Đạo thần tướng, tước phẩm trật ba cấp răn đe!

- Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ...

Liên tiếp ý chỉ phát ra, đừng nói thị giả áo bào xám, ngay cả Phương Hành cũng ngây dại.

- Con mẹ nó, ta chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, ngươi không cần thực tốt với ta như vậy?

Chương 1127: Tịnh Thổ Táng Tiên Sơn.

Một đá kích ngàn trượng sóng!

Mấy ngày nay sự tình Phương Hành làm lại lần nữa truyền khắp thiên hạ, bất luận là Thần tộc hay Nhân tộc, đều nghị luận ầm ĩ với hắn.

Đối với Nhân tộc mà nói, phản đồ Thiên Nguyên Đại Lục kia, thật không thẹn cho hắn tên tuổi thiên hạ đệ nhất ác nhân, chuyện ác làm đến cực hạn, đầu nhập Thần tộc, dâng lên pháp môn của Thánh Nhân, lúc đầu đã là tội không thể tha, chỉ sợ coi như hiện tại hắn chết, những sự tình này cũng sẽ ghi chép ở trên sử sách, chí ít mắng hắn mấy ngàn năm, nhưng rất nhanh hắn liền đổi mới nhận thức của mọi người, hướng người khác chứng minh một sự kiện, là một khi ma đầu này làm chuyện ác, thì không phải người bình thường có thể tưởng tượng!

Sau khi Thần tộc phủ xuống, Thiên Nguyên Đại Lục chín đại cấm khu, chính là chín đại thánh địa trong mắt thế nhân!

Ngay cả Thần tộc cũng không dám tùy tiện trêu chọc cấm khu, không chỉ che chở tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục đào vong, còn cổ vũ rất nhiều tu sĩ, để bọn hắn tin tưởng, giới tu hành của Thiên Nguyên Đại Lục chưa hoàn toàn diệt vong, còn có chín địa phương Thần tộc không thể trêu vào...

Mà bây giờ, chín đại cấm khu, đã trở thành bảy cái.

Ngọc Đỉnh Sơn bài danh thứ tám, bị người Tiểu Tiên Giới tiến công, mặc dù lúc ấy giữ vững được, nhưng cũng dọa các tu sĩ ẩn thân ở trên Ngọc Đỉnh Sơn bể mật gần chết, vội vàng tập thể di chuyển, chạy tới Tịnh Thổ, cũng không biết trên đường tử vong bao nhiêu, đi được bao nhiêu, lại có bao nhiêu cuối cùng quy thuận Thần tộc, nhưng nói tóm lại, cấm khu thứ tám chỉ còn trên danh nghĩa.

Có truyền ngôn nói, ma đầu Phương Hành từng xuất hiện ở Ngọc Đỉnh Sơn, như vậy thế nhân tự nhiên tính sổ sách lên đầu của hắn.

Mà càng đáng sợ hơn Ngọc Đỉnh Sơn, chính là đại cấm khu thứ ba hủy diệt!

Bắc Hải Tù Tâm Nhai bị công hãm, Tù Tâm Nhai Chủ chết trận, từ đó đại cấm khu thứ ba xóa tên khỏi thế gian, Bắc Hải Mông tộc tàn lụi!

Mà liên quan tới ma đầu kia làm sao thống lĩnh các thế lực tiến công Tù Tâm Nhai, lại làm sao hợp mưu với hai đại Thần Vương, cùng một chỗ dùng âm mưu quỷ kế đánh chết Tù Tâm Nhai Chủ nghĩa liệt bất khuất, đã sớm xuất hiện rất nhiều phiên bản, lưu truyền thế gian...

Từ trình độ nào đó, tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục hận ý với Phương Hành, thậm chí đã siêu việt Thần Chủ!

Không biết có bao nhiêu nghĩa sĩ, ma quyền sát chưởng, chỉ vì một ngày nào đó có thể tự tay đâm Phương Hành!

Cũng không biết có bao nhiêu Nhân tộc chuẩn bị nâng lên đại kỳ phản kháng tu sĩ Thần tộc, bắt đầu nhắm đầu mâu về phía hồng nhân của Thần Chủ, Nhân tộc đại phản nghịch Phương Hành, mới lên cấp Thần Đình Tiểu Thánh, thậm chí bày ra vô số kế hoạch ám sát...

Mà so sánh với các tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục hận Phương Hành, sinh linh Thần tộc thì bắt đầu sợ.

Khó lường ah!

Một Nhân tộc phản nghịch không có bối cảnh, hơn nữa đã từng đối nghịch Thần tộc, thậm chí bị Bất Hủ Thần Vương và Vô Gian Thần Vương hận thấu xương, lại đột nhiên lập xuống đại công, lọt vào pháp nhãn của Thần Chủ, địa vị tăng vạn trượng, đây là sự tình kinh người bực nào?

Nhất là sau khi công phá cấm khu Tù Tâm Nhai, Thần Chủ liên tục ban bố rất nhiều thần chỉ, càng để các sinh linh Thần tộc chấn kinh, không biết có bao nhiêu người không thể tin được những ý chỉ đó, càng nhận định tiềm lực của Phương Hành!

Bất Hủ Thần Vương bị khiển trách, Cửu U Thần Vương bị khiển trách, thậm chí bồi ra Tiên Kim, đây là khái niệm gì?

Thần Chủ không tiếc ở trước mặt hai vị Thần Vương, lộ ra quyết tâm giữ gìn Phương Hành!

Mà đối với các tiểu bối khác của Thần tộc, thì trực tiếp ra lệnh cho bọn họ tạ lỗi Phương Hành, đây là một loại thái độ.

Về phần Thần Chủ phong thưởng Phương Hành, lại càng làm cho người đoán được rất nhiều thâm ý.

Phong hắn làm Tiểu Thánh, chính là Thần Chủ đã sớm hứa hẹn, cũng không kỳ quái, nhưng ban thưởng Phương Hành một kiện Vân Thường, lại cho hắn một tòa Thần cung, lại là một sự tình để cho người ta suy nghĩ liền sợ, đầu tiên Vân Thường chính là pháp y, dị bảo do Thần Chủ tự tay luyện chế, tương tự Độ Kiếp Tiên Vân lúc trước Thần tộc phủ xuống Thiên Nguyên Đại Lục dùng để càn quét vô số người tu hành ở Hội Kê Sơn, chỉ bất quá Độ Kiếp Tiên Vân là pháp bảo, Vân Thường thì bị luyện thành pháp y, tên đầy đủ là Độ Kiếp Vân Thường!

Không nói loại pháp y này có những tác dụng thần kỳ gì, chỉ nói ý nghĩa nó đại biểu, liền để cho người ta không dám khinh thường.

Bởi vì nó là Thần Chủ luyện chế, đạt được nó, liền đại biểu người này vào pháp nhãn của Thần Chủ!

Có nghe đồn nói, cả Thần Đình, người được ban Vân Thường chỉ hơn mười, mà trong hàng tiểu bối trẻ tuổi, anh tài đạt được Vân Thường số lượng không quá một bàn tay, tu sĩ Nhân tộc vừa mới đầu nhập vào kia, lại được Thần Chủ ban Vân Thường, chẳng phải đại biểu địa vị của hắn ở trong lòng Thần Chủ, đã vượt qua phần lớn tiểu bối Thần tộc?

Lại càng dễ dẫn người phỏng đoán, chính là một Thần cung.

Người tu hành đều có động phủ, sinh linh Thần tộc cũng như thế, chỉ bất quá đến cảnh giới như bọn họ, tự nhiên không có khả năng sẽ giống như tu sĩ bình thường tùy tiện đào đất trúc cung, xây một động phủ, mà luyện chế thành một tồn tại giống như Tiểu Thế Giới, có thể để đặt ở một chỗ, cũng có thể tùy thân mang đi, đã là động phủ, cũng là pháp bảo, càng là một bộ phận thực lực của bản thân, giống như Cốt Tộc Bất Hủ Thần Vương Cung và Minh tộc Cửu U Thần Vương Cung, kỳ thật đều là pháp bảo như thế, tượng trưng một loại thân phận.

Trong các tiểu bối Thần tộc, còn không có người nào có được pháp bảo như thế đây!

Mà Thần Chủ ban cho Phương Hành, chính là một cung điện như vậy, thần dị phi phàm, có người thông qua ban thưởng của Thần Chủ, đã cho ra một kết luận, Nhân tộc bại hoại này rất được Thần Chủ ưu ái, chỉ sợ Thần cung sớm ban thưởng này, tương lai là Thần Vương Cung của hắn... Nói cách khác, bây giờ Thần Chủ đã có suy nghĩ sắc bìa một Nhân tộc làm Thần Vương...

Chỉ bất quá, Thần Chủ chọn trúng không phải Tiểu Tiên Giới, mà là Nhân tộc bại hoại kia!

Nói trắng ra, ban thưởng Thần cung, là đang ám chỉ người khác: Kẻ này là nhân tuyển cho vị trí Thần Vương Nhân tộc!

Mà đối với những suy đoán kia, Phương Hành cơ hồ không biết gì cả, ngược lại cảm thấy Thần Chủ đột nhiên tốt với mình như vậy, để hắn hơi có chút hãi hùng khiếp vía, vốn chỉ là tới buồn nôn đám người kia, kết quả thực như nguyện, cảm giác không phải vui mừng, mà là kinh hãi, thật giống như chạy ra ngoài đùa giỡn một vị tiên tử, kết quả tiên tử kia lại đột nhiên yêu mình, quấn quít chặt lấy muốn cùng mình song tu, hơn nữa còn lấy mười cái bảo khố nhà mình làm của hồi môn, đến loại thời điểm này, cần cân nhắc không phải số đào hoa của mình tốt bao nhiêu, mà phải suy tính xem trong bụng tiên tử kia có thai mấy tháng rồi!

- Chẳng lẽ muốn dùng ta áp chế Tiểu Tiên Giới, hoặc là kéo cừu hận?

Phương Hành suy tính mấy lần, lại không có đầu mối, chỉ đành thôi, yên tâm thoải mái hưởng thụ.

Vân Thường xác thực là đồ tốt, bình thường là một áo choàng màu đen mang ở trên người, khi tất yếu có thể cứu mạng.

Mà Thần Vương Cung thì càng không tầm

thường, sau khi tìm tòi nghiên cứu, hắn không phát hiện có chỗ nào không ổn, xác thực là một pháp bảo tự thành Tiểu Thế Giới, bất quá không cách nào so sánh được Tiểu Thế Giới của Tù Tâm Nhai, không gian chỉ hơn trăm trượng, bên trong bố trí thành một cung điện, thông qua pháp quyết mà thị giả áo bào xám đưa tới, hắn luyện Thần cung và cốt lâu lại với nhau, trở thành một động phủ có thể qua lại hư không, cốt lâu là môn hộ, chỉ cần chui vào, sẽ tiến vào Thần cung.

Nghiêm ngặt nói ra, đây là một pháp bảo công thủ đều tốt.

Có nó, dù là người tu vi cao hơn Phương Hành, muốn giết hắn cũng phải trước oanh phá Thần cung lại nói, mà nếu hắn ở trong Thần cung bày ra đại trận, thời điểm ngăn địch có thể mượn nhờ tất cả lực lượng trong Thần cung, uy lực tăng gấp bội!

Đương nhiên cũng có nhược điểm, là mặc dù Thần cung có thể qua lại hư không, lại cần rất nhiều tài nguyên đến thôi động.

Trên cơ bản, mỗi di động vạn dặm, thì cần tiêu hao không sai biệt lắm ba ngàn Tiên Tinh, Tiên Tinh tiêu hao hết, thì cần mình dùng pháp lực gia trì, kỳ thật đây cũng là nguyên nhân lúc trước Bất Hủ Thần Vương và Cửu U

Thần Vương không có trực tiếp điều khiển Thần Vương Cung đi đánh Tù Tâm Nhai Chủ, một là Thần Vương Cung của bọn họ trấn áp khí vận, không thể tùy tiện di động, thứ hai là tiêu hao quá lớn.

Đương nhiên, chỗ tốt càng rõ ràng.

Nếu Tù Tâm Nhai Chủ không bị trói buộc, lại có Tiểu Thế Giới kia tương trợ, cho dù là hai đại Thần Vương vây công, hắn cũng có khả năng đào tẩu!

- Ai, đạt được Thần cung này, mới biết được đám vương bát đản kia có bao nhiêu may mắn...

Phương Hành và Dao Trì tiểu công chúa loay hoay mấy ngày ở trong Thần Vương Cung, cũng không nhịn được cảm khái, đám người Kim Ô quả nhiên là đụng đại vận, không những ở trong Địa Hỏa Thiên Cương Trận rèn luyện thần hồn, còn cướp đi Tù Tâm Nhai Tiểu Thế Giới, so sánh với Thần cung của Phương Hành, Tiểu Thế Giới kia thật là giá trị vô lượng a, khác nhau như gà rừng và Phượng Hoàng, nếu như nói người ta là cung khuyết trong kinh thành, vậy mình chính là nhà lá trong núi sâu, còn là loại rất lâu không có sửa sang qua!

Chỉ là không gian đã không có cách nào so, mình mới trăm trượng, người ta ít nhất cũng hơn vạn mẫu...

- Mặc dù nhỏ chút, nhưng có bảo bối này, cũng chẳng khác nào nhiều hơn một cái mạng?

Rơi vào đường cùng, Phương Hành cũng chỉ có thể an ủi mình, sau đó nhìn về phía thần chỉ bay lơ lửng giữa trời kia.

Đây là ý chỉ của Thần Chủ, 11 vị Thần tộc Tiểu Thánh vừa mới sắc phong ra, sau khi tuyên cáo thiên hạ, thần chỉ này liền theo sát tới, giống như trước đó bọn hắn suy đoán, Thần Chủ xác thực dự định để bọn hắn đại biểu Thần tộc đi tìm một đồ vật, hơn nữa giọng điệu cực kỳ lạnh lùng, ngày thứ hai liền muốn xuất phát, chỉ bất quá để bọn hắn ngoài ý muốn là, bọn họ không phải đi một nơi lạ lẫm thám hiểm, mà là đi một địa phương trước đây chẳng ai ngờ tới...

Tịnh Thổ cực bắc, Táng Tiên Sơn!

Không ai nghĩ tới, bọn họ muốn đi lại là Tịnh Thổ!

Trên Thiên Nguyên Đại Lục, địa phương duy nhất chưa bị Thần tộc xâm chiếm...

- Lần này thú vị...

Nghĩ đến rất nhiều chuyện, nghĩ đến rất nhiều người, ngay cả Phương Hành cũng có chút mong đợi.

Chương 1128: Thần Đình mười một Tiểu Thánh Quân.

- Thần Đình mười một Tiểu Thánh, đi sứ Tịnh Thổ, trù bị đại kế!

Thần Đình mười một Tiểu Thánh, sớm biết rõ trách nhiệm trên vai mình, nhưng đối ngoại tuyên bố, không ngờ chỉ là một lần đi sứ, cũng tức là nói, trong mắt người ngoài, mười một người bọn họ là mười một vị sứ giả Thần Chủ phái ra, đại biểu Thần Đình tiến về Tịnh Thổ, tiếp kiến các đạo thống của Tịnh Thổ, cộng đồng thương nghị một loạt việc lớn, ở giữa có lẽ có đấu võ giương oai, nhưng bên ngoài lại khá bình thản, thậm chí ngay cả phương diện Tịnh Thổ, cũng không nghĩ tới Thần Đình sẽ phái sứ giả đến tiếp xúc.

Bất quá có sứ giả đến, cũng không phải một chuyện xấu, tối thiểu nhất cho thấy Thần Chủ chưa muốn lập tức động võ.

Dù sao sau khi chín đại cấm khu hóa thành bảy đại cấm khu, Thiên Nguyên Đại Lục người người cảm thấy bất an, cảm giác lực lượng của Thần Đình thâm bất khả trắc.

Mà lúc này, mặc dù Tịnh Thổ uẩn nhưỡng lấy lực lượng chống cự Thần Đình, nhưng thời gian chưa lâu, chuẩn bị không đầy đủ, một khi khai chiến, chỉ sợ sẽ là cục diện thua nhiều thắng ít, hoặc nói tất thua không thể nghi ngờ.

Vào lúc này, sớm đã có tu sĩ Nhân tộc đưa ra đề nghị hòa hoãn với Thần Đình.

Trước ổn định cục diện, sau đó âm thầm phát triển, nhìn xem biến cố!

Vì mặc dù Thần tộc có bảy Thần Vương chưa phủ xuống Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng Thiên Nguyên Đại Lục cũng có chín vị Thánh Nhân và một số cao nhân tiềm ẩn chưa lộ diện, ở lực lượng đỉnh phong cũng không phải không có lực đánh một trận, bây giờ tiềm lực có thể nhất quyết thắng thua, chính là thiên kiêu trẻ tuổi, cũng chính là chủ thể của đại quân, ở mảng này, hiện nay Thiên Nguyên Đại ê hơi không bằng, nhưng hạt giống có tiềm lực rất nhiều, những người này chỉ cần đợi một thời gian, chưa hẳn không thể trưởng thành, đạt tới trình độ tranh phong với thiên kiêu Thần tộc...

Thần Đình cũng nhìn ra điểm này, mới sai mười một Tiểu Thánh làm sứ giả, đi sứ Tịnh Thổ!

Rất nhiều người cho rằng, Thần tộc và Thiên Nguyên Đại Lục, là chiến hay hòa, phải xem kết quả lần này...

- Thần Đình Trục Không Tiểu Thánh Quân, Tiểu Tiên Giới Hung Đạo đại nhân đến!

- Thần Đình Sất Hải Tiểu Thánh Quân, Thương Lan Hải Ngao Cuồng đại nhân đến!

- Thần Đình Kinh Vân Tiểu Thánh Quân, Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ đại nhân đến!

- ...

Lúc này dưới Phong Thiện Sơn, tất cả nghi trượng, giáp sĩ, tùy tùng đều đã đầy đủ, chỉ chờ mười một Tiểu Thánh quy vị, liền có thể xuất phát chạy tới Tịnh Thổ, đối mặt việc bực này lớn, những thiên kiêu mới lên cấp Tiểu Thánh Quân tự nhiên không dám thất lễ, ước định giờ Thân xuất phát, chư vị Tiểu Thánh Quân lại sớm chạy đến, người mặc tinh bào do Thần Đình ban thưởng, khí vũ hiên ngang, uy thế không tầm thường, lúc đầu Thần Chủ muốn phong mười hai Tiểu Thánh, nhưng Phá Phong ở trong chiến dịch Tù Tâm Nhai vẫn lạc, ngược lại để mười hai Tiểu Thánh thiếu một vị.

Mà lần này, cũng là lần đầu tụ hội của mười một Tiểu Thánh.

Riêng phần mình hoặc ngự mây, hoặc phi thiên… xa xa chạy đến nơi đây, xếp bằng ở trên ngọc xa, đối mắt nhìn nhau, nhưng không ai nói chuyện, bầu không khí lộ ra cực kỳ ngưng trọng, trang nghiêm, mặc dù đều là tiểu bối, nhưng đã có mấy phần uy nghi của Thần Vương.

- Thần Đình Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, Phương Hành đại nhân đến...

Sắp đến giờ Thân, rốt cục có thái giám cao giọng thông báo, chư vị Tiểu Thánh ở trong sân đều xoay người qua, chỉ thấy ở phía đông, một đầu lâu to lớn bay tới, lục diễm thăm thẳm, quỷ khí âm trầm, mà ở trong đầu lâu, lại có một nam tử mặc áo hở ngực, bộ dáng không có một chút nghiêm chỉnh, uể oải nửa nằm ở trong cốt lâu, bên cạnh còn có một nữ tử quốc sắc thiên hương, dung nhan khuynh thế, cười tủm tỉm bóc bồ đào, đưa rượu cho hắn...

- Tên vương bát đản này...

Vừa thấy hắn, tất cả Thần Đình Tiểu Thánh Quân ở trong sân đều nhịn không được nhíu mày, tâm tình vô cùng phức tạp.

Có người khinh bỉ, có người thầm hận, có người bất mãn, có người lạnh lùng, nhưng hết lần này tới lần khác không một người dám chỉ trích hắn.

Ngay cả cái gật đầu ra hiệu cũng không có!

- A ha ha, em vợ vẫn tốt chứ...

Người đến lại chủ động chào hỏi, trước nhìn Tứ hoàng tử Thương Lan Hải cười tủm tỉm phất tay.

- Ha ha, khách khí...

Một tiếng "em vợ" kia là chói tai như thế, trong lòng Tứ hoàng tử Thương Lan Hải rất bất mãn, không hiểu thấu xuất hiện một loại cảm giác bị vũ nhục, bất quá sau này cơ hội hợp tác còn nhiều, không thể trở mặt, làm như không thấy cũng không được, chỉ có thể ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại một tiếng, sau đó quay đầu, nhìn bộ dáng này, là không muốn để ý tới hắn...

- Hung Đạo sư đệ, sao sắc mặt của ngươi giống như cha chết vậy?

Người nọ lại nhìn về phía truyền nhân Tiểu Tiên Giới nói một câu, để Hung Đạo tức đến sắc mặt lạnh lẽo.

Còn thê thảm hơn cha chết a, Tiểu Tiên Giới tha thiết ước mơ được Thần Vương vị, kết quả Thần Chủ lại ám chỉ Phương Hành vào pháp nhãn của hắn, để Tiểu Tiên Giới cảm nhận được nguy cơ to lớn, bây giờ Hung Đạo đã coi Phương Hành là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, lúc đầu hắn và Phương Hành có một minh ước, nhưng chẳng ai ngờ tới, ma đầu kia vừa gặp Thần Chủ liền tố cáo đám người mình, Thần Chủ lệnh bọn hắn tạ lỗi với ma đầu kia, ở dưới loại tình huống này, minh ước tự nhiên không còn hiệu lực!

- Ôi, Áo Cổ huynh đệ, ngươi lại không mặc quần áo chạy ra ngoài?

Phương Hành không đợi Hung Đạo trả lời, liền nhìn về phía Áo Cổ Tiểu Thần Vương nói.

- Ta không có hóa thành hình người, mặc quần áo cái rắm, ngươi đi nơi nào tìm ra quần áo lớn như vậy cho ta mặc?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương bất đắc dĩ nói, Hồng Hoang Cốt Điện và Nhân tộc có đại thù, cho tới bây giờ không có tiền lệ tu thành hình người, cho nên nó vẫn luôn dùng bản tướng, cả người phủ kín lân phiến, vậy còn cần mặc quần áo làm gì?

Nhưng không biết chừng nào thì bắt đầu, tiểu vương bát đản kia bắt đầu để mắt tới điểm này của mình, thuận miệng nói ra, để hắn cực kỳ xấu hổ...

Hơn nữa đối với tên này, hắn cũng cực kỳ im lặng, bởi vì thời điểm ở Thần Tiêu Cung, hắn cũng đá mình vào hố...

Trong các Tiểu Thánh Quân, quen biết hắn cũng không ít, bất quá có một đặc điểm, là mỗi người nhận biết hắn đều bị hắn cáo trạng qua!

Sau khi chào hỏi, chỉ đổi lấy ánh mắt bất mãn, ngay cả Dao Trì tiểu công chúa cũng diễn không nổi nữa, thần sắc có chút xấu hổ, Phương Hành lại dương dương tự đắc, cười híp mắt một đường chào hỏi đi về phía trước, thấy Thái Uyên , còn ân cần hỏi thăm:

- Thương thế của ngươi khỏi rồi sao? Thật là tổ tiên phù hộ, ta còn tưởng ngươi đã chết ngay lúc ấy rồi chứ!

Một câu đã làm Thái Uyên tức đến thương thế suýt nữa tái phát, ánh mắt nhìn hắn giống như muốn giết người.

Dù sao đổi lại ngoại nhân, dù ai cũng không cách nào lý giải nổi khổ khi tu vi tàn phế ở trong lòng Thái Uyên...

- Dạ Miêu Hổ Tử, ngươi còn chưa xin lỗi ta đấy!

Cuối cùng lại đi tới trước mặt Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, cười híp mắt nói.

Thần Tử Dạ tộc nhẹ nhàng quay đầu, nhìn thoáng qua hắn, ánh mắt hơi trầm xuống, nhìn không ra hỉ nộ.

Lúc đó bị Phương Hành cáo trạng, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng, Hung Đạo, Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ Tiểu Thần Vương không dám nghịch lại pháp chỉ của Thần Chủ, đều ứng phó viết thư nhận lỗi, chỉ có Thần Tử Dạ tộc không làm, liên tiếp ba ngày trôi qua, đừng nói xin lỗi, ngay cả một câu cũng không nói, Phương Hành liền trực tiếp tới hỏi.

Nhìn ra được gia hỏa danh xưng có thể chém giết Chân Tiên này, căn bản không có khả năng xin lỗi mình, hơn nữa hình như Thần Chủ cũng không có ý tứ truy cứu những chuyện nhỏ nhặt như vậy, Phương Hành cười hì hì, cố ý vẫy tay nói:

- Dù sao cũng là người cùng nhau làm đại sự, không cần so đo loại chuyện nhỏ nhặt này, lại nói ngươi không giới thiệu cho ta những bằng hữu này sao?

Tay chỉ chỉ, lại chỉ mấy vị Tiểu Thánh Quân khác.

Thần Tử Dạ tộc Song Sinh không nhịn được có chút hiếu kỳ liếc nhìn Phương Hành, bình thường cho dù là cùng bọn người Thái Uyên, Phá Phong… ở chung một chỗ, địa vị của hắn cũng không phải những người khác có thể so, luận thân phận, hắn là con trai của Dạ tộc

Vĩnh Ám Thần Vương, luận thực lực, hắn được vinh dự Thần tộc tiểu bối đệ nhất nhân, bởi vậy mặc dù bình thường hắn biểu hiện bình thản, từ trước tới giờ không giả vờ giả vịt, nhưng những người khác ở trước mặt hắn, đều sẽ duy trì cấp bậc lễ nghĩa, nhất là Hung Đạo, bình thường ở trước mặt hắn là ngay cả lời cũng không dám nói nhiều.

Chỉ có gia hỏa này, giống như trời sinh có gan chó, chưa bao giờ ở trước mặt mình biểu hiện qua ý sợ hãi.

- Giới thiệu cũng không có gì, vị này là Thần Đình U Ẩn Tiểu Thánh Quân Chập Tộc Thần Nữ Mật Hoa Nhi!

Thần Tử Dạ tộc Song Sinh nhẹ nhàng chỉ, bất động thanh sắc nói.

Phương Hành lập tức cười nhìn sang, thấy kia rõ ràng là một Thần tộc bộ dáng nữ tử, nhìn không ra bản tướng như thế nào, bộ dáng ngược lại kiều mị, nhưng trời sinh khuôn mặt hồ mị, hết lần này tới lần khác lãnh nhược như sương, liếc nhìn Phương Hành một cái, liền quay đầu đi.

- Vị này là Tuyệt Sinh Tiểu Thánh Quân, tộc trưởng Sương Thổ Đại Lục Ly Hỏa đại nhân!

Thần Tử Dạ tộc lại chỉ một người khác, lúc nói đến hắn, biểu lộ lại hơi có vẻ ngưng trọng.

Phương Hành nhìn thoáng qua người nọ, chỉ thấy là một nam tử tóc trắng đến gối, tầm ba mươi mấy tuổi, thấy Phương Hành nhìn về phía mình, hắn cũng quay đầu nhìn thoáng qua, trong mắt lại không có con ngươi, chỉ có màu trắng đáng sợ, từ trong ánh mắt kia, cũng nhìn không ra hắn là vui hay giận, chỉ lẳng lặng quét Phương Hành, khẽ gật đầu một cái liền tránh đi.

- Vị này là Thần Đình Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân Thần Tử Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử, các ngươi...

Thần Tử Dạ tộc giới thiệu đến người cuối cùng, lại khiến cho Phương Hành nao nao, chỉ thấy Phụ Sơn Tử kia dáng người khôi ngô, so với người khác cao hơn tận một cái đầu, thân người đầu trâu, hai vó như sắt, phía sau đeo một thiết phủ to lớn, hai tay ôm ngực, u lãnh nhìn về phía mình, ánh mắt bất thiện, người này vậy mà nhận ra, lúc trước ở Hội Kê Sơn, người này xung phong đi đầu, ở trước mặt Phương Hành chém giết không ít tu sĩ Nhân tộc, thật sự là một đời hung ma.

Ngay cả Phương Hành, lúc trước nếu không phải được đệ tử Dao Trì cứu, đại khái cũng sẽ mất mạng ở dưới tay hắn.

- Ha ha, vị này là người ruồng bỏ mẫu tộc, thiên vứt bỏ địa chán ghét, người người hô tru Nhân tộc đệ nhất đại ác nhân Phương Hành sao? Ta đã gặp qua, ban đầu ở Hội Kê Sơn, nếu không phải hắn trốn ở trong đám nữ nhân đào tẩu, thủ cấp sớm đã thành chiến lợi phẩm của ta!

Phụ Sơn Tử đột nhiên cười lạnh, có chút khinh miệt cười nói.

Chương 1129: Phách lối nhỏ hỗ

Phụ Sơn Tử vừa mới nói, lập tức đưa tới mọi người cười vang.

Đối với Thần tộc mà nói, có một đám người cho rằng Phương vào pháp nhãn của Thần Chủ, tiền đồ vô lượng, cho nên không muốn đắc tội hắn, nhưng hiển nhiên cũng có rất nhiều người ghen ghét hắn, nhất là Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử, địa vị bản thân vốn cực cao, đừng nói Phương Hành chỉ là có hi vọng trở thành Thần Vương, dù hắn thực trở thành Thần Vương, bọn họ cũng không sợ hắn, càng quan trọng hơn là, còn có một bộ phận Thần tộc căm thù Nhân tộc đến tận xương tuỷ, như Thiểm Điện tộc, Ngưu Ma tộc, Hư tộc... cùng Cốt Tộc bây giờ mới bắt đầu gia nhập trận doanh, đều là sinh tử đại địch của Nhân tộc, người tiên phong trấn áp Nhân tộc!

Nguyên nhân rất phức tạp, có một ít là vì tổ tiên truyền thừa, cũng có một chút là trời sinh không ưa Nhân tộc.

Chúng tiên đã từng là hoàn vũ chi chủ, hùng bá chư tộc, nhưng cũng đưa đến vô số chủng tộc khác tâm lý vặn vẹo.

Sau khi 12 Tiểu Tiên Giới quy thuận Thần Đình, nhưng chậm chạp không chiếm được trọng dụng, cũng là vì những chủng tộc kia một mực nhằm vào!

Về phần Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử, nguyên nhân hắn không ưa Phương Hành càng đơn giản.

Bản thân là một hung thần giết người như cắt cỏ, lại thêm trận chiến ở Hội Kê Sơn, Phương Hành ở trước mặt hắn chém giết con trai của Vô Gian Thần Vương Thiểm Điện Tử, làm hại hắn bị các đại lão oán trách, mà sau đó thời điểm dự định chém giết Phương Hành, lại bị các đệ tử Phù Diêu Cung cứu đi, để một đám nữ nhân từ trong tay mình cứu người, làm hắn cực kỳ hổ thẹn, lúc đầu đã sớm thề muốn chém giết Phương Hành, đoạt lại mặt mũi của mình, nhưng không nghĩ lúc gặp nhau lần nữa, Nhân tộc bại hoại này ở Thần tộc, địa vị đã không thua mình...

Thù mới hận cũ, các loại suy nghĩ hội tụ, bây giờ hắn tự nhiên càng nhìn Phương Hành càng khó chịu.

- Ha ha, nguyên lai ngươi còn nhớ rõ chuyện này, vừa vặn ta cũng nhớ kỹ!

Phương Hành nghe Phụ Sơn Tử nói, chung quanh vang lên tiếng cười ác ý, sắc mặt không thay đổi, cũng từ trên xuống dưới đánh giá Phụ Sơn Tử vài lần, nhưng không nổi giận, mà lẳng lặng nói một câu, chậm rãi quay đầu...

Coi như Phụ Sơn Tử không ác ý nhằm vào mình, hắn cũng không quên đối phương.

Sau khi Thần tộc phủ xuống, tu sĩ Nhân tộc mệnh như cỏ rác, hắn cũng đã gặp không ít sinh linh Thần tộc căn bản không coi tính mệnh Nhân tộc ra gì, nhưng so sánh với đó, để hắn ấn tượng sâu nhất chính là Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử, tục ngữ nói chó cắn người thường không sủa, lời này dùng ở trên đầu Ngưu Ma tộc là thích hợp nhất.

Tộc này ở trong Thần tộc thanh danh cực tốt, dùng trung hậu nhân nghĩa truyền xa, nhưng ở trong mắt tu sĩ Nhân tộc, lại là hung danh hiểm ác, tục truyền thời điểm Phụ Sơn Tử này theo đại quân của Cửu U Thần Vương quét ngang Thần Châu Trung Vực, từng bị Trung Vực Hàn gia chống cự, chính là hắn dẫn người giết sạch mười vạn đệ tử Hàn gia, cắt đầu người, trúc kinh quan!

Cho đến tận ngày nay, tòa kinh quan do mười vạn đầu người chồng chất lên nhau kia, còn dựng đứng ở di chỉ Hàn gia, oan hồn ngày đêm gào khóc!

Tiểu hung thần Phụ Sơn Tử, có thể ở trong hàng tiểu bối Thần tộc quật khởi, thu hoạch được Tiểu Thánh vị, cùng những "công lao" này là không thể tách rời!

Những người khác tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Phương Hành, thấy hắn không mặn không nhạt nói một câu, liền xoay người qua, trong lòng tự nhiên cho rằng hắn lui tránh, sau khi cười lạnh vài tiếng cũng lười mở miệng, dù sao nói trở lại, bất luận phải chăng đã từng quen biết với Phương Hành, thấy bộ dáng phách lối của hắn bây giờ trong lòng đều khó chịu, Phụ Sơn Tử châm chọc khiêu khích, Nhân tộc bại hoại này không dám tranh phong, để những người kia cực kỳ thoải mái...

- Tu sĩ Nhân tộc... Hừ!

Phụ Sơn Tử cũng không suy nghĩ nhiều, cười lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường, liền dời đi lực chú ý.

Ngược lại là đám người Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng và Hung Đạo, đều liếc nhìn Phương Hành một cái, có chút khó xử thay hắn.

Nhất là Hung Đạo, thấy Phương Hành chịu ngục, giống như thấy được cái bóng của mình, trong lòng cảm xúc càng nhiều, nói trắng ra, Nhân tộc là Nhân tộc, đã từng là hậu duệ chúng tiên, nhưng lại vĩnh viễn không cách nào đạt được tôn trọng ở trong Thần Đình, tựa như hắn, luận thực lực, ngoại trừ đối mặt Thần Tử Dạ tộc Song Sinh hắn không có nắm chắc chiến thắng, thì bất luận ai trong mười một Tiểu Thánh, đều có lòng tin chiến một trận, luận công cực khổ, Thần Đình có lệnh, hắn từ trước đến nay không cam lòng lạc hậu, một mực xông ở trước nhất!

Nhưng dù như thế, hắn ở trước mặt người khác, lại vĩnh viễn thấp hơn một đầu!

Lúc trước Vô Gian Thần Vương và Bất Hủ Thần Vương muốn truy sát Phương Hành, Bất Hủ Thần Vương mời Thần Tử Dạ tộc xuất thủ, nhưng Vô Gian Thần Vương lại truyền một đạo pháp chỉ, hắn phải đi ra ngoài thay người bán mạng, làm được, không có tốt chỗ gì, làm không được, còn sẽ bị phạt...

- Vì sao? Ta hết lần này tới lần khác sinh thành Nhân tộc?

- Vì sao? Ở trong mắt những Thần tộc kia, Nhân tộc luôn ti tiện, không được tôn trọng như thế?

Ánh mắt của hắn lần nữa trầm mặc xuống, trong lòng có sức lực, lại áp chế gắt gao, luôn không đề lên nổi.

Chỉ bất quá, thời điểm ý nghĩ của hắn bị kiềm chế tới cực hạn, phía bên kia, Phương Hành bị Phụ Sơn Tử châm chọc một câu, muốn xám xịt rút đi lại xoay nửa vòng, đợi cho Phụ Sơn Tử buông lỏng cảnh giác, đột nhiên từ trong cốt lâu vọt ra, một quyền xiết chặt, thân hình hung hãn như lưu tinh, tiên diễm phóng đại, lực lượng Độ Kiếp tầng ba tăng vọt, ôm theo cự lực khó mà hình dung, hung hăng đập về phía Phụ Sơn Tử...

Lần này thật là có chút xuất kỳ bất ý, chẳng ai ngờ ở trong loại trường hợp này, Nhân tộc bại hoại kia sẽ nói đánh liền đánh, hơn nữa còn là thừa dịp đối phương buông lỏng cảnh giác đánh lén, vừa mới phát giác, hắn đã vọt tới bên cạnh Phụ Sơn Tử, một quyền kia đánh tới đầu đối phương, nhìn bộ dáng, là muốn một quyền đánh nổ đầu lâu, ngay cả Phụ Sơn Tử cũng giật nảy mình, căn bản không thể tránh né, trong lúc cấp thiết, thân hình xoay chuyển, lấy búa lớn cản qua, nghênh đón một quyền này.

Bành!

Một quyền kia rắn rắn chắc chắc đập vào trên búa, đập Phụ Sơn Tử bay ra ngoài như diều đứt dây, lướt hơn trăm trượng, sau đó đụng một đỉnh núi, cả người lại xuyên qua đỉnh núi này, lưu lại một cái động to lớn, ngã vào ở trong sơn cốc, chấn dãy núi run rẩy...

- Con mẹ nó Ngưu Đầu Quái, còn dám đề cập trước kia với ta?

Phương Hành giận không kiềm được, một quyền đập bay Phụ Sơn Tử, lập tức xoắn ống tay áo xông tới, tay khẽ vẫy, ở bên cạnh rút lên một ngọn sơn phong, cao vạn trượng, đỉnh núi lanh lảnh như thương, hắn lại trực tiếp ôm lấy ngọn núi này, coi như trường thương hung hăng đâm xuống, hung hãn khó mà nói hết...

- Con mẹ nó, ban đầu ngươi truy sát ta không phải rất ác độc sao?

- Thật cho rằng tiểu gia quên sao?

- Thật cho rằng ngươi là Thần tộc, ta sẽ không dám giết ngươi sao?

Liên tiếp rống to, hung hãn xuất thủ, đánh cho Phụ Sơn Tử hồ đồ, một chiêu thất bại, liền cực kỳ khó xoay người, trong lúc nhất thời bị Phương Hành dùng núi làm thương, giống như giã tỏi đâm cho bảy tám lần, ngay cả nhảy lên cũng không được, mà các vị Tiểu Thánh Quân và giáp sĩ đồng hành, thì bị tràng cảnh kia dọa ngây người, nửa ngày sau mới có người vội vã vọt lên.

- Hồ nháo, đại điển như thế, cũng dám xuất thủ?

- Ở dưới Thần Tiêu Cung, ngươi là không muốn sống nữa sao?

Trong tiếng rống to của các Tiểu Thánh, không biết bao nhiêu người liều mạng xuất thủ, đạo đạo thần quang tung hoành, ngăn cản Phương Hành đang cuồng ẩu Phụ Sơn Tử.

- Các tôn tử, các ngươi nhớ kỹ cho ta, đừng đắc tội ta, nếu không sớm muộn gì cũng chơi chết các ngươi!

Đối mặt với các Tiểu Thánh Quân lao lên, Phương Hành thu tay lui lại, nhưng điên cuồng không giảm, ngón tay chỉ từng người mắng to.

- Tên này thật cuồng!

Các Tiểu Thánh Quân bị hắn chỉ cái mũi mắng một trận, sắc mặt đều cổ quái, lại nhìn về phía Hung Đạo đứng ngơ ngác ở cách đó không xa, nhịn không được dâng lên suy nghĩ:

- Mẹ nó, chưa thấy qua tu sĩ Nhân tộc điên cuồng như thế...

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, ở dưới Thần Tiêu Cung ngươi cũng dám đả thương người, là muốn tạo phản sao?

Trong đội nghi trượng, vọt ra một lão giả áo xám thở hồng hộc, chỉ Phương Hành hét lớn.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương và Hung Đạo nhất thời run lên, làm tu sĩ Nhân tộc quy thuận Thần tộc mà nói, chỉ trích nghiêm trọng nhất chính là cái này, đã đầu nhập Thần tộc, ai không nơm nớp lo sợ, để lấy được Thần Đình tín nhiệm?

Ai không lo lắng Thần Đình sẽ hoài nghi mình trung thành, tùy thời giết mình? Từ khi Tiểu Tiên Giới quy thuận đến nay, mười hai đạo thống sống như tôn tử, nguyên nhân không phải ở chỗ này sao? Dù lập lên mười lần đại công, cũng không bù được một lần sai lầm rước lấy phiền phức!

Mà Phương Hành ở thời điểm mười một Tiểu Thánh tập kết, hành hung Phụ Sơn Tử, đúng là làm quá mức.

Nhưng Phương Hành đối mặt chất vấn, lại không coi là chuyện quan trọng, ánh mắt âm lệ nhìn về phía lão giả áo xám răn dạy mình, giọng căm hận nói:

- Cút *** thái giám chết bầm, thời điểm đứa cháu này mắng ta không thấy ngươi đi ra, hiện tại lại tới nói ta tạo phản?

- Ngươi... dù hắn nói ngươi, nhưng ở loại trường hợp này ngươi có thể mạo muội xuất thủ sao?

Lão giả áo xám kia tức giận rống lên.

- Con mẹ ngươi!

Phương Hành trực tiếp mắng, mắng đến lão đầu ngẩn ngơ.

- Ngươi... Ngươi dám mắng ta?

- Là ngươi nói ở loại trường hợp này, ta mắng ngươi cũng không thể tùy tiện động thủ... Con mẹ ngươi!

Phương Hành chống nạnh, càng mắng càng hung.

Lão giả áo xám kia muốn tức điên, cả người run rẩy, thân là tùy tùng của Thần Chủ, lại có ai dám mắng hắn như vậy?

Hết lần này tới lần khác hắn lại không dám đi lên đánh tiểu nhi kia, bởi vì nếu mình làm như vậy, lại chứng minh đối phương làm đúng... Dù sao tiểu nhi này là bởi vì Phụ Sơn Tử mỉa mai hắn mới động thủ... Thực con mẹ nó đáng giận ah...

- Chớ có hồ nháo, chớ lầm thời cơ!

Thời điểm dưới núi hoàn toàn đại loạn, trên Phong Thiện Sơn truyền xuống một tiếng phân phó nhàn nhạt, loạn tượng trong sân nhất thời tỉnh lại, tất cả mọi người lập tức ngậm miệng, thần sắc trang nghiêm, nhìn lên núi xá một cái, ngay cả Phụ Sơn Tử vừa mới đạt được cơ hội xông lên không trung, muốn tìm Phương Hành liều mạng cũng vội vàng thu búa, áp chế lửa giận trong lồng ngực, nhìn về phía Phong Thiện Sơn xá một cái.

Bởi vì thanh âm kia bọn họ nghe được rõ ràng, chính là từ trong Thần Tiêu Cung truyền ra.

- Ha ha, được rồi, ta đã biết!

Trong không khí trang nghiêm, Phương Hành cười nhìn lên núi khoát tay áo, một bộ nhu thuận.

Sau đó hắn xoay người, nụ cười trên mặt trở nên âm tàn, hung hăng trừng Phụ Sơn Tử một cái, hạ giọng nói:

- Nhìn thấy không? Hiện tại ta là hồng nhân trước mặt Thần Chủ, lần sau còn dám miệng tiện, ta trực tiếp giết chết ngươi!

Chương 1130: Chư Tiên Minh.

Ma đầu kia quả nhiên trở thành hồng nhân trước mặt Thần Chủ, cụ thể lớn có bao nhiêu, từ chuyện nhỏ này có thể thấy được mánh khóe!

Mười một vị Tiểu Thánh lần đầu gặp nhau, hơn nữa là ở điển lễ sứ giả Thần Đình sắp tới Tịnh Thổ, chỉ vì một lời không hợp mà ra tay đánh nhau, loại tội danh này không nhỏ, nghiêm trọng nhất có thể khép vào tội mạo phạm uy nghi của Thần Chủ, trực tiếp tước Tiểu Thánh vị, diện bích trăm năm, dù không trọng phạt, vậy cũng phải trách cứ một chút, nhưng phản ứng của Thần Chủ hết lần này tới lần khác vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người, chỉ một câu quát khẽ, liền bỏ qua việc này, một trận tư đấu ác liệt, trở thành tiểu nhi hồ nháo!

Cũng tức là nói, hắn căn bản không có ý tứ muốn trừng phạt Phương Hành.

Cũng tức là nói, Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân Phụ Sơn Tử đáng thương, hoàn toàn là ăn đòn vô ích một trận.

- Lại còn đối tốt với ta như vậy, có chút cổ quái a.

Phương Hành nhìn bề ngoài chẳng hề để ý uy hiếp Phụ Sơn Tử, gương mặt ngang ngược, nhưng trong lòng lại cảnh giác, hắn vốn phát giác được Thần Chủ cho mình đãi ngộ quá cao, trong lòng bất an, bây giờ gây sự, kỳ thật là muốn nghiệm chứng thái độ của Thần Chủ, chỉ bất quá kết quả nghiệm chứng lại làm cho hắn càng thêm mê mang.

- Nếu Thần Chủ này không phải thân thích của ta, thì nhất định là muốn lợi dụng ta.

Sự tình khác thường tất có yêu dị, Phương Hành đã ẩn ẩn cảm thấy mình tới Tịnh Thổ, sẽ không quá thuận lợi.

- Chấn nhiếp vạn tộc, diệu ta thần uy, sứ giả Thần Đình, khởi hành lên đường.

Có Thần Chủ lên tiếng, đám Tiểu Thánh Quân và đoàn sứ giả không dám trì hoãn, nhanh chóng làm theo lễ nghi, thăm viếng Thần Chủ, sau đó trùng trùng điệp điệp, binh giáp mở đường, nghi trượng phân bố ở hai bên, ngọc xa bay lên không, thần thị đoạn hậu, cứ như thế bay lên chín tầng trời, hóa thành kim quang chói mắt, oanh ầm ầm bay về phương nam, uy thế cực kỳ to lớn, tốc độ cũng không chậm, rất nhanh liền biến mất ở phía chân

trời.

Mà trên Phong Thiện Sơn, trong Thần Tiêu Cung, lúc này Thần Chủ đã nửa người nửa đá chắp hai tay sau lưng, lẳng lặng nhìn đội sứ giả đi xa, trên mặt không lộ ra một chút thần sắc, chỉ lẳng lặng nhìn phương nam, không nhúc nhích.

- Thần Chủ, tha thứ lão nô nhiều lời, ngài đối với tiểu nhi Nhân tộc kia, hình như quá mức cưng chiều rồi?

Bên cạnh Thần Chủ, lão giả áo xám do dự nửa ngày, cuối cùng không nhịn được nhẹ nhàng nói.

- Ân?

Thần Chủ chậm rãi quay đầu, nhìn hắn một cái.

Lão giả áo xám kia chính là tùy tùng của Thần Chủ, địa vị phi phàm, nhưng bị Thần Chủ nhìn, cũng không khỏi hãi hùng khiếp vía, vội vàng nói:

- Lão nô hiểu, Thần Chủ là muốn bồi dưỡng một Thần Vương Nhân tộc, để nhất thống ba ngàn giới, chống cự đại kiếp tương lai, Tiểu Tiên Giới oán khí quá nặng, không thích hợp gánh trách nhiệm này, nhưng tiểu nhi Nhân tộc kia cũng không phải lương tuyển, lần này hắn tiến đánh Tù Tâm Nhai, là muốn mượn đao giết người, lợi dụng cả hai đại Thần Vương, đảm lượng mưu kế thực bất phàm, nhưng bất luận lão nô nhìn hắn thế nào, cũng cảm thấy tiểu nhi kia không thành tâm quy thuận, chỉ sợ hắn tâm hai ý, sẽ ở lúc mấu chốt bất lợi với Thần Đình ta!

Sau khi nói ra những lời này, tim hắn cũng đập mạnh, cúi đầu thật sâu.

- Ha ha…

Nghe lão nô nói, Thần Chủ trầm mặc thật lâu, đột nhiên cười lạnh, hình như không thèm để ý chút nào.

- Nếu nói trung thành, vậy trong thập đại Thần Vương, ngươi chỉ xem ai chân chính trung thành với ta?

Thanh âm của Thần Chủ không lớn, giống như kim thạch ma sát, nhưng ý tứ trong lời nói, lại mang theo đùa cợt và khinh thường thật sâu, dọa lão giả áo xám cúi đầu không dám nói:

- Nhưng tiểu quỷ kia, nhìn như coi trời bằng vung, nhưng ta hết lần này tới lần khác tin tưởng hắn không phải hạng người ba tâm lưỡng ý, ha ha, mặc dù hắn lợi dụng Thần Vương, trêu ra đại loạn, lại không tuân quy củ đánh Phụ Sơn Tử, nhìn thế nào cũng không phải hạng người trung thành, nhưng nếu như trong lòng không có quỷ, đại khái cũng sẽ không điên cuồng như thế?

Lão giả áo xám nghe Thần Chủ nói, không tiện cãi lại, chỉ có thể chắp tay hành lễ.

- Về phần bản lãnh, vậy thì càng không tệ, hồ sơ ngươi đưa tới ta đã nhìn qua, hắn đúng là một người có bản lĩnh, chỉ bất quá bởi vì không tuân quy củ, cho nên từ trước tới nay không được Thiên Nguyên Đại Lục tán thành, mấy chục năm tu hành, là một mình long đong mò tới, có thể thấy được Nhân tộc vẫn cổ hủ không thay đổi, mắt cao hơn đầu, chỉ nhận chính thống, lại không biết đại tài, bất quá không sao, Nhân tộc không thích hắn, ta lại thích hắn, Nhân tộc không cho hắn, ta tất cả đều cho hắn, ha ha, tiểu nhi kia không phải hạng người cứng nhắc, có thể nói cực kỳ ích kỷ, dù ban đầu hắn không trung thành, đằng sau cũng sẽ trung thành!

- Thần Chủ anh minh!

Lão giả áo xám đành phải thấp giọng đồng ý.

- Ngươi quan tâm sẽ bị loạn, nghĩ quá nhiều, hơn nữa ta chưa nói qua sẽ phong hắn làm Thần Vương Nhân tộc nha?

Thần Chủ nhàn nhạt nói.

- Vậy Thần Chủ còn…

Lão giả áo xám ngẩn ngơ, có chút khó tin ngẩng đầu lên.

- Ta quả thật có chút cưng chiều hắn, bất quá không phải bởi vì muốn đỡ hắn lên vị trí Thần Vương.

Thần Chủ ngẩng đầu, nhìn về phương nam, đột nhiên ánh mắt trở nên có chút thống khổ.

…

- Ai, không đúng, không phải nói mười một vị Tiểu Thánh Quân sao? Sao ta đếm tới đếm lui chỉ có mười cái?

Mười một Tiểu Thánh Quân đi đường, chỗ qua các tu sĩ né tránh, thiên địa im ắng, lúc đầu là trường hợp cực kỳ trang nghiêm, nhưng Phương Hành trung thực không được bao lâu, liền phát hiện trong đội ngũ thiếu người, rõ ràng danh xưng mười một vị Tiểu Thánh Quân, nhưng tăng thêm mình mới chỉ có mười cái, vì vậy chạy tới chạy lui, khắp nơi nghe ngóng.

Trong đội ngũ bỗng nhiên nhiều hơn một người chạy loạn, trật tự lập tức xáo trộn.

- Ha ha, Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân không theo chúng ta, hắn đã sớm xuất phát chạy tới Tịnh Thổ!

Vấn đề này phần lớn người đều không có đáp Phương Hành, hình như cũng không biết vấn đề này, hơn nữa cho dù trong lòng có nghi vấn, cũng biết luật bất thành văn trong Thần Đình, không nên hỏi không hỏi, giống như Phương Hành coi trời bằng vung tự nhiên không nhiều, nếu đặt ở bình thường khẳng định sẽ có không biết bao nhiêu người đến răn dạy hắn, nhưng sau khi Phụ Sơn Tử bị hắn đánh một trận, tất cả mọi người biết gia hỏa này là hồng nhân của Thần Chủ, tu vi cao thấp không nói, chỉ là ân sủng đã không người chọc nổi, cho nên cứ tùy hắn, khoát tay nói không biết.

Nhưng Thần Tử Dạ tộc Song Sinh lại liếc nhìn Phương Hành một cái, nhẹ nhàng đáp.

- Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân, lại là cái rễ hành nào?

Phương Hành nghe lại ngẩn ngơ, tôn hiệu của vị Tiểu Thánh Quân này, hắn lại hoàn toàn chưa từng nghe qua.

Loại tôn hiệu này là lúc Thần Đình ban Tiểu Thánh vị trực tiếp ban xuống, cũng không phải tên thực, tỉ như hắn tên Phương Hành, nhưng ở trong Thần Đình, tôn hiệu lại là

"Thông Thiên", đây còn tính là một cái tên tương đối vang dội, thế nhân đều biết hắn đã từng sáng lập qua "Kiếp Đạo", tự xưng "Thống Thiên Đạo Chủ", mà có một ít Tiểu Thánh ở trước khi phong lại không có tôn vị, đều do Thần Đình lấy, "Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân" cũng như thế, Phương Hành hoàn toàn chưa nghe nói qua tôn hiệu này, căn bản không biết người này là ai!

- Nên hỏi có thể hỏi, không nên hỏi thì không nên hỏi, Thông Thiên điện hạ, ta có thể nói đều đã nói cho ngươi biết!

Thần Tử Dạ tộc Song Sinh lại giống như cười mà không phải cười liếc nhìn Phương Hành một cái, lạnh lùng nói một câu.

Ý kia rõ ràng là nói, có thể nói đã nói, không thể nói chính là Phương Hành không thể biết.

- Ôi, chảnh cái gì chứ, ta là hồng nhân trước mặt Thần Chủ, cái gì không thể biết?

Phương Hành nhìn Thần Tử Dạ tộc nhếch miệng, cực kỳ khinh thường.

Nhưng Thần Tử Dạ tộc căn bản không tiếp lời, bình tĩnh nhìn hắn một cái, ánh mắt mang chút đùa cợt.

- Hừ!

Nếu là người khác, Phương Hành sẽ nhảy ra đánh ngay, nhưng đối với Thần Tử Dạ tộc lại nhịn xuống, dù sao tên này chẳng những là thực lực mạnh nhất trong tất cả Tiểu Thánh Quân, càng là nhân vật thủ lĩnh trong chuyến đi sứ Tịnh Thổ lần này, không đắc tội được, chỉ có thể quay đầu rời đi, hết lần này tới lần khác đi không được mấy bước, lại phun xuống đất một bãi nước bọt, làm Thần Tử Dạ tộc tức giận đến sắc mặt biến hóa, rất khó coi.

Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân thần bí kia đến tột cùng là ai, xem ra là không tiện hỏi, Phương Hành cũng chỉ có thể tạm thời chôn ở dưới đáy lòng.

Ngược lại hắn từ tôn hiệu cân nhắc một phen, nghĩ thầm "Cùng Thiên", là ý tứ muốn đoạt nghèo lão thiên sao?

Chẳng lẽ lại là đồng nghiệp với tiểu gia?

Mặc dù Tịnh Thổ ở phương nam, nhưng sứ giả Thần Đình quyết định lộ tuyến lại không đi thẳng hướng nam, mà xuyên qua Ma Uyên, lại chạy tới Tịnh Thổ, đám sứ giả tu vi không thấp, nhưng nếu đi sứ, thì không thể thi triển toàn lực bay lượn, mà định ra hành trình, vừa đi vừa nghỉ, ổn định ở sau một tháng đến Tịnh Thổ, Thần Đình cũng phái sứ giả đi Tịnh

Thổ trước, các đạo thống còn sót lại ở Tịnh Thổ hợp lực xây dựng "Chư Tiên Minh", đã biểu đạt tiếp nhận sứ đoàn, sẽ lệnh người tới đón.

Bây giờ Tịnh Thổ, thực lực cũng đã đạt đến đỉnh phong, nói ra còn có quan hệ với Phương Hành.

Lúc trước Phương Hành tiến đánh Bắc Hải Tù Tâm Nhai, bức Bất Hủ Thần Vương và Cửu U Thần Vương không tiếc rời trụ sở, đi Bắc Hải, mặc dù thời gian không nhiều, nhưng lại tạo thành một thời kỳ trống rỗng vô cùng quý giá, lúc đầu hai vị Thần Vương này riêng phần mình trấn thủ một phương, ép các tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục có ý đồ phản kháng Thần tộc không ngẩng đầu lên được, thậm chí nói là quân lính tan rã, phân tán giấu ở các nơi, đầu cũng không dám lộ, nhưng đột nhiên hai vị Thần Vương đồng thời tiến đến Bắc Hải, tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục ở hai chỗ này cảm giác trên đầu buông lỏng.

Thừa dịp đoạn thời gian trân quý kia, rất nhanh có một ít đại nhân vật tu vi không cạn tổ chức triều cường chạy nạn, phân biệt từ Yêu Địa và Thần tộc chạy tới Tịnh Thổ, ngược lại khiến cho thực lực Tịnh Thổ mạnh chưa từng có, lại thêm áp lực của Thần tộc, liền thành lập Chư Tiên Minh, trên danh nghĩa phụng cửu thánh làm chủ, trên thực tế là do một số tộc trưởng cổ tộc và Đạo Chủ chung định việc lớn, đồng tâm hiệp lực, chống cự Thần Đình.

Chư Tiên Minh từ một mức độ nào đó, quả thật có thể đại biểu Tịnh Thổ, cũng không biết vô tình hay cố ý, Thần Đình nói rõ sẽ lệnh "mười một vị" Tiểu Thánh Quân dẫn đoàn, nhưng bọn hắn lại nói nhất định sẽ bảo đảm "mười vị" Tiểu Thánh Quân an toàn, cũng không biết là lỡ bút, hay bọn hắn xác thực không có ý định để một vị Tiểu Thánh Quân trong đó còn sống trở về.

Chương 1131: Tài nguyên Bách Đoạn Sơn.

Một đường đi về phía nam, Phương Hành thật đúng là phách lối tới cực điểm, cơ hồ chọc người người oán trách.

Sứ giả Thần Đình xuất hành, có ý tiến về Tịnh Thổ trao đổi việc lớn, cũng có chức trách vi hành các nơi, trấn an các đạo thống, dù sao thời điểm Thần tộc phủ xuống, sát lục quá nặng, mà bây giờ Thần Đình cai trị, lại từ từ ổn định, phái ra đoàn sứ giả này, ven đường trấn an các đạo thống, để bọn hắn an tâm hiệu lực cho Thần Đình, đối với cái này, tự có thị giả của Thần Đình đi làm, mười vị Tiểu Thánh Quân chỉ ngẫu nhiên lộ mặt, lấy đó tôn quý mà thôi, đây cũng là nguyên nhân định hành trình dài như thế, để cho tất cả đạo thống có thời gian đến bái kiến.

Các Tiểu Thánh đều minh bạch dụng ý của Thần Đình, bởi vậy đều bình an vô sự, dù lại chán ghét tu sĩ Nhân tộc, cũng phải nhấn xuống sát tâm, đi ngang qua Thần Châu, những nơi đi qua, kiềm chế tính tình tiếp nhận vô số đạo thống biểu đạt trung thành.

Ngược lại là Phương Hành, dọc theo con đường này làm gà bay chó chạy, chỗ đi qua bất luận là đạo thống trung thành quy thuận Thần Đình, hay là chủng tộc vốn thuộc về Thần Đình, đều nhận hết khó dễ, hoặc là chê bữa tiệc món ăn không ngon, trực tiếp đập đại điện của người ta, hoặc ngại người ta phục vụ không tốt, xách đao muốn giết người… tóm lại bị hắn quấy đến tất cả mục đích ban đầu của Thần Đình đảo ngược, dọc theo con đường này ý trấn an không có đạt tới, chỉ lưu lại vô số tiếng xấu, hung danh...

- Ôi a, tiểu tiên tử của các ngươi lớn lên rất xinh đẹp ah, ban đêm đưa mấy cái qua rửa chân cho ta...

- Thánh Quân đại nhân, các nàng đã có hôn phối...

- Có hôn phối thì đã sao? Ta chỉ là bảo các nàng đến rửa chân cho ta...

- ... Cái này... Ai mà tin ah... Cầu Thánh Quân đại nhân tha mạng...

- Ta vốn không muốn lấy mạng của ngươi, vậy còn tha cái gì? Hẳn là ngươi đang cầu xin ta lấy mạng của ngươi?

- ...

- ...

- Ôi a, nghe nói trong tộc các ngươi có bảo bối?

- Ai, ai, đã sớm chuẩn bị đại lễ cho các vị Tiểu Thánh Quân, mong các vị vui vẻ nhận!

- Mẹ nó ít như vậy, tranh thủ thời gian mang ta đi bảo khố nhìn xem một chút!

- Cái này... trong tộc chúng ta, hết thảy chỉ còn lại chút này...

- Sứ giả Thần tộc tới, lại còn có dũng khí tàng tư không cho? Nên giết!

- ...

- ...

- Ôi a, nghe nói nhà các ngươi có thần thông rất có ý tứ...

- Ai, ai, đã sớm thất truyền ah...

- Ta không thấy qua các ngươi có dũng khí thất truyền? Nên giết!

- ...

- ...

Cảnh tượng như vậy cơ hồ phát sinh ở mỗi một đạo thống, Phương Hành một người, liền phát huy hai chữ phách lối đến cực hạn, mỗi một đạo thống đều khổ không thể tả, sau khi những đạo thống này trải qua Thần tộc thanh tẩy, có can đảm phản kháng đều đã chạy trốn tới Tịnh Thổ, mà lưu lại, thì đều khăng khăng một mực quyết định ở dưới Thần Đình thống ngự sinh tồn, bây giờ cầu mong, chỉ là một cái an ổn, mục đích lúc đầu của Thần Đình, chính là muốn thông những Tiểu Thánh Quân này cho bọn hắn một tín hiệu hiền lành, để bọn hắn an tâm.

Nhưng tính tình Phương Hành hồ nháo, lại làm những đạo thống kia tuyệt vọng, vốn định làm "lương dân", cũng lên tâm phản nghịch.

Thanh danh của Thần tộc, cơ hồ bị một mình hắn khiến cho kém tới cực điểm!

Hết lần này tới lần khác còn không người dám quản hắn!

Những thị giả của Thần Đình kia muốn xen vào hắn, hắn liền có dũng khí trực tiếp xoắn tay áo đánh người.

Muốn tới khuyên hắn, thì bị hắn một câu chặn trở về:

- Ta là hồng nhân ở trước mặt Thần Chủ, ngươi không phục sao?

Mà Thần Tử Dạ tộc thân là đứng đầu Tiểu Thánh Quân, lại một mực thờ ơ lạnh nhạt, cho phép hắn hồ nháo, mình chỉ coi như không thấy, này khiến cho đội ngũ, người bất mãn với hắn cũng nhiều hơn, cảm thấy hắn quá dễ dàng tha thứ Phương Hành, vô luận là địa vị hay thực lực, hắn đều cao hơn Phương Hành rất nhiều, nhưng hết lần này tới lần khác một đường nhường nhịn, giống như bị Phương Hành huyên tân đoạt chủ, trở thành đứng đầu Tiểu Thánh.

Tới cuối cùng, đám thị giả Thần Đình trực tiếp từ bỏ dụng ý trấn an, dù sao có ma đầu kia ở đây, mỗi lần trấn an đều chỉ có thể tạo thành hiệu quả trái ngược, liền dứt khoát tăng tốc, sau khi đến Ma Uyên, liền có thể thẳng đến Tịnh Thổ...

Mà đối với những Tiểu Thánh Quân khác mà nói, đánh giá về Phương Hành cũng thấp tới cực điểm, ngoại trừ cảm giác hắn ỷ vào Thần Chủ làm ẩu, còn cảm thấy hắn là Nhân tộc, lại bắt nạt Nhân tộc còn hơn những người khác, thực làm cho lòng người khinh bỉ.

Bất quá cũng may, sắp tiến vào Ma Uyên, hành trình hoang đường cuối cùng cũng kết thúc.

- Sau khi tiến vào Ma Uyên, liền từ phía tây vượt qua, đi qua Bách Đoạn Sơn, thẳng đến Tịnh Thổ!

- Đi Bách Đoạn Sơn làm gì? Không bằng từ Bạch Cốt Sơn đi qua, nơi đó bao gần!

Sau khi vào Ma Uyên, tạm thời chỉnh đốn một ngày, liền muốn lên đường lần nữa, chỉ bất quá ở phương diện từ con đường nào xuyên qua Ma Uyên, mọi người lại xảy ra tranh chấp, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh định xuống, là mượn đường Bách Đoạn Sơn, thẳng đến Tịnh Thổ, nhưng Phương Hành lại có thái độ khác thường, nhất định muốn mượn đường Bạch Cốt Sơn, hơn nữa thái độ cực kỳ kiên quyết, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, các Tiểu Thánh Quân ở chung quanh thần sắc cổ quái, không biết hai người một đường êm đẹp chạy đến nơi này, vì sao bây giờ bỗng nhiên xảy ra tranh chấp.

Dọc theo con đường này, Phương Hành cực kỳ phách lối, nhưng một mực không đi trêu chọc Thần Tử Dạ tộc.

Mà Thần Tử Dạ tộc là đứng đầu các Tiểu Thánh, nhưng một mực không thèm để ý Phương Hành, bình thường hắn đưa ra yêu cầu gì, Thần Tử Dạ tộc sẽ thuận nước đẩy thuyền đáp ứng, nhưng chẳng biết tại sao lần này lại một bước cũng không nhường, ấn định muốn đi qua Bách Đoạn Sơn.

Các Tiểu Thánh đều không biết hai người bọn họ tranh chấp là từ đâu mà đến, khó mà có ý kiến.

Thần sắc Thần Tử Dạ tộc lãnh đạm, nhìn Phương Hành nửa ngày, đã đoán được dụng ý của ma đầu kia, cười lạnh, nói toạc ra dụng ý của Phương Hành:

- Mượn đường là giả, chỉ sợ Thông Thiên Tiểu Thánh Quân là muốn mượn lực lượng Thần Đình báo thù a?

Trong các Tiểu Thánh, có người đã sớm biết việc này, lại có vài người chưa nghe nói, đều lên ý tò mò.

- Ha ha, thời điểm vừa mới quy thuận Thần Đình, Thông Thiên Thánh Quân đã từng bị

Bạch Cốt Thánh Quân ám sát qua!

Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ Tiểu Thánh Quân nhẹ nhàng nói ra chuyện cũ, để các Tiểu Thánh hết nghi hoặc.

Các tu sĩ giờ mới hiểu được, trong Ma Uyên, có nhân vật thần bí một mực tiềm tu ở Bạch Cốt Sơn, sau khi biết Phương Hành quy thuận Thần Đình, xa xa ném đến cốt mâu, muốn lấy tính mạng của hắn, may mà Hồng Hoang lão Long Vương xuất thủ, mới bảo vệ được một mạng, hắn là người mang thù, lần này vừa vào Ma Uyên, đã muốn đi tìm người ta báo thù, chỉ bất quá hắn tự nghĩ không phải đối thủ của người ta, muốn giật da hổ của Thần Đình đi làm đại kỳ, mượn lực lượng Thần Đình diệt Bạch Cốt Thánh Quân, lúc này mới cực lực yêu cầu đi đường vòng...

Người nào ah, hành sự chỉ bằng sảng khoái nhất thời, một chút cái nhìn đại cục cũng không có!

Trong lòng các Tiểu Thánh đều nghĩ!

Hơn nữa ý xem thường Phương Hành cũng càng lúc càng dày đặc!

Cũng may có Thần Tử Dạ tộc cự tuyệt hắn, nếu không lần này hắn không phải hồ nháo, mà là gây tai hoạ!

Bạch Cốt Thánh Quân kia là một đại nhân vật khó lường, ngủ say ở trong Ma Uyên, không biết bao nhiêu năm tháng, ngay cả Hồng Hoang lão Long Vương cũng không có dũng khí trêu chọc, đoán chừng dù tu vi kém Cửu Thánh, cũng sẽ không dưới Tù Tâm Nhai Chủ, trong các Tiểu Thánh Quân, chỉ sợ chỉ có Thần Tử Dạ tộc đã từng giao thủ, đồng thời toàn thân trở ra, chỉ bị chút vết thương nhẹ, Tiểu Thánh Quân khác đến trước mặt hắn, đoán chừng chỉ có kết cục suy tàn bỏ chạy, coi như liên thủ quyết chiến, có thể chiếm bao nhiêu tiện nghi?

Con mẹ nó tâm tư cũng quá quỷ đi!

- Ha ha, từng cái bình thường thổi vô địch thiên hạ, kết quả một Bạch Cốt Thánh Quân đã bị hù dọa?

Phương Hành bị Thần Tử Dạ tộc vạch trần, nhưng không thèm để ý cười lạnh, khích tướng, đồng thời ánh mắt không có hảo ý nhìn Thần Tử Dạ tộc, lạnh lùng nói:

- Hơn nữa sao ta cảm giác Thần Tử Dạ tộc lựa chọn con đường, cũng không phải đơn giản như vậy, thật muốn nói gần, trực tiếp chạy tới Hoang Nguyên, mượn U Thủy mà đi, trực tiếp đến Tịnh Thổ, chẳng phải càng thêm gần?

Dứt lời thì híp mắt, cười lạnh nhìn Thần Tử Dạ tộc.

- Ta là người dẫn đầu chuyến này, con đường tự nhiên do ta định!

Thần Tử Dạ tộc lạnh nhạt, cũng lộ ra thái độ kiên quyết khác thường, mắt lạnh nhìn Phương Hành.

- Tên vương bát đản này không có hảo ý...

Phương Hành híp mắt nhìn Thần Tử Dạ tộc, đối phương bỗng nhiên kiên quyết, đáy lòng lại không cảm giác ngoài ý muốn.

Hắn dọc theo con đường này, cố ý khuấy gió nổi mưa, nhưng chuyện xấu lại không có làm bao nhiêu, phần lớn là tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ, đồ vật là đoạt, nhưng gọi những nữ tu kia vào phòng là thật chỉ rửa chân... bất quá tiếng xấu lại gây xuống không ít, mục đích cũng rất rõ ràng, Thần tộc đã muốn trấn an, vậy hắn cố ý đi gây chuyện, làm hỏng thanh danh của Thần tộc, cũng làm cho những đạo thống chỉ cầu an ổn kia minh bạch, muốn thông qua quy thuận Thần Đình để đạt tới mục đích, căn bản là một chuyện cười, thành thành thật thật cầm đao đi liều đi...

Theo người khác hắn là phách lối đã quen, nhìn không ra dụng ý của hắn, bất quá Thần

Tử Dạ tộc làm người thâm bất khả trắc, mặc dù không nói gì, nhưng đã nhìn thấu dụng ý của hắn, lại không thèm để ý, tùy mình hồ nháo...

Chỉ bất quá, tên này không có khả năng một mực chịu đựng mình, bây giờ rốt cục ra chiêu.

Mình bất quá là chơi chút tâm tư, muốn hủy tâm huyết của Thần Đình mà thôi, nhưng tên này càng hung ác...

Hắn coi trọng cơ duyên Huyền Quan ở Bách Đoạn Sơn!

Bách Đoạn Sơn có vô số tạo hóa, mặc dù Tiên Điện đại biểu cho tạo hóa mạnh nhất đã trốn vào hư không, nhưng tài nguyên còn lại cực kỳ to lớn, đối với tu sĩ Nhân tộc mà nói có tác dụng lớn, chỉ bất quá bởi vì đối với sinh linh Thần tộc tác dụng không lớn, cho nên một mực không có gây nên chú ý, cho đến bây giờ, Phương Hành cũng không có nhận được áp lực từ Thần tộc, triệt hồi Phù Đồ đại trận bao phủ trên Bách Đoạn Sơn, giống như bị quên lãng, bất quá từ tình huống hiện tại đến xem, Bách Đoạn Sơn cuối cùng vẫn không có bị người quên lãng, bắt đầu có người nhớ thương.

Nếu như Phương Hành nhớ không lầm, vùng Bách Đoạn Sơn, quân Thần tộc trú đóng là dưới trướng của Vĩnh Ám Thần Vương!

Nhóm tài nguyên này đối với Thần tộc tác dụng không lớn, nhưng đối với Nhân tộc lại có tác dụng cực lớn, có thể tạo ra một chi đại quân!

Phương Hành không biết Thần Tử Dạ tộc đến tột cùng đang có ý đồ gì, nhưng rất vững tin, tên này nhất định là đang tính kế mình, tính toán Bách Đoạn Sơn!

Mà trùng hợp là, Phương Hành vào Ma Uyên, trước khi đi Tịnh Thổ, đầu tiên muốn giải quyết, cũng là nhóm tài nguyên kia!

Chương 1132: Thà rằng hủy, cũng không cho ngươi.

Đúng như Phương Hành suy đoán, Thần Tử Dạ tộc để mắt tới là tạo hóa ở Bách Đoạn Sơn, nếu không hắn không có đạo lý không chọn vượt qua Hoang Nguyên, lại nhất định mượn đường Bách Đoạn Sơn, hai người bọn họ thoạt nhìn là tranh con đường, trên thực tế đều có tính toán của mình, chỉ tiếc bình thường mình thích làm sao thì làm, Thần Tử Dạ tộc thờ ơ lạnh nhạt, nhưng vào lúc này đối phương đột nhiên nghiêm túc, sự tình liền trở nên phiền phức, Thần Tử Dạ tộc đã dám đi Bách Đoạn Sơn, thì nhất định đã chuẩn bị hố mình...

Mặc dù hắn hiếu kỳ, lại không có ý định bị đối phương nắm mũi dẫn đi!

- Ha ha, ở dưới Thần Đình chi uy, Bạch Cốt Thánh Quân là thứ gì chứ?

Trong tranh chấp, Thái Uyên cười lạnh, châm chọc nói:

- Bất quá con đường đã định, cần gì phải sinh thêm sự cố?

- Đợi cho việc lớn đã định, những đạo chích này tiện tay liền có thể diệt, lúc này chúng ta cần gì phải đi trêu chọc hắn?

Tuyệt Sinh Tiểu Thánh Quân Ly Thổ cũng nhàn nhạt mở miệng, không tán đồng ý kiến của Phương Hành.

- Tốt tốt tốt, các ngươi không chịu sinh thêm sự cố, vậy tự ta đi diệt Bạch Cốt Thánh Quân, có ai hỗ trợ không?

Thấy cục diện không ổn, đề nghị của mình căn bản không người để vào mắt, Phương Hành nổi nóng, nhưng trên mặt không có chút hiển lộ, cố ý cười hì hì quay đầu hỏi Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng:

- Em vợ, ngươi cùng ta đi một chuyến không?

Ngao Cuồng nghe xưng hô này không khỏi run lên, đè ép lửa giận nói:

- Ngươi trung thực ở lại đi!

Phương Hành nhìn về phía Áo Cổ Tiểu Thần Vương:

- Ngươi đi với ta không?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng nhíu mày, lúc lắc cánh nói:

- Thần Tử Dạ tộc cầm đầu, nghe hắn đi!

Phương Hành lại nhìn truyền nhân Tiểu Tiên Giới một chút, Hung Đạo trực tiếp quay đầu không để ý.

Nói thật, Thần Đình mười một Tiểu Thánh Quân, bản lĩnh đều không yếu, nhưng nếu nói đi trêu chọc Bạch Cốt Thánh Quân, lại không có ai dám.

- Ha ha, một đám hèn nhát!

Phương Hành cũng không nhiều lời, cười lạnh một tiếng, vứt xuống một câu liền không nói thêm nữa.

Trong lòng của hắn cũng có chút âm trầm, Thần Tử Dạ tộc không chịu mắc lừa, vậy đoán chừng gặp xui xẻo là mình...

Nhìn bộ dáng uể oải của Phương Hành, trong lòng các Tiểu Thánh Quân khác mừng thầm, Thần Tử Dạ tộc lại cười lạnh, không lên tiếng nữa.

Màn đêm buông xuống trú đóng ở biên giới Ma Uyên, các Tiểu Thánh Quân đều bình an vô sự, nghị định hôm sau lên đường, thẳng đến Bách Đoạn Sơn.

Đến tu vi cảnh giới như bọn họ, cho dù là ngày bình thường cũng sẽ không có chuyện tất cả mọi người nhét chung một chỗ, một là đều có thực lực cường đại, nếu có người ác ý đánh lén, vậy người bị đánh lén sẽ cực kỳ nguy hiểm, cho nên ai cũng có lòng cảnh giác cực mạnh, còn nữa, vô luận là sinh linh Thần tộc hay tu sĩ Nhân tộc, đều cần hấp thu thiên địa linh khí, khoảng cách quá gần, tu hành rất dễ bị ảnh hưởng, cho nên nơi trú đóng, cũng là một người một núi, xa xa tương đối, ẩn hàm trận pháp.

- Mong Thần Tử thành toàn, Tiểu Tiên Giới chúng ta, chỉ muốn đạt được năm thành cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, không cầu quá nhiều!

Đêm khuya im ắng, trăng lên giữa trời, thời điểm không gian an bình, trên ngọn núi của Thần Tử Dạ tộc, lại lặng yên tụ họp tới mấy thân ảnh, một người trong đó là hóa thân của

Tiểu Tiên Giới Hung Đạo, các thân ảnh đi tới đỉnh núi, tề tụ ở trước người Thần Tử Dạ tộc, cũng không biết Hung Đạo có chủ ý gì, lại nửa quỳ ở trước người Thần Tử Dạ tộc, hai tay ôm quyền, cúi đầu cầu khẩn, trầm giọng nói một câu, cũng khiến bầu không khí nhất thời yên tĩnh dị thường, thật lâu không người mở miệng nói chuyện.

- Năm thành không thể, nhiều nhất cho các ngươi ba thành!

Thần Tử Dạ tộc mặt không biểu tình, không chút do dự khiển trách Hung Đạo.

Hung Đạo sững sờ, lần nữa cúi đầu, thành khẩn nói:

- Song Sinh đại nhân, Tiểu Tiên Giới ta đã quyết ý hiệu trung với Vĩnh Ám Thần Vương, thì sẽ không hai lòng, cầm được cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, cũng là muốn chế tạo một chi tiên binh, vì Vĩnh Ám Thần Vương hiệu lực mà thôi, những tài nguyên đó lai lịch ly kỳ, dù ở Tiên Giới cũng là dị bảo, muốn hủy như vậy, thực quá đáng tiếc, mong Song Sinh đại nhân thành toàn, lưu lại một bộ phận, để Tiểu Tiên Giới ta sử dụng, bồi dưỡng một nhóm tiên binh...

- A, ngươi biết tầm quan trọng của những dị bảo kia, mấy vị Thần Vương khác không biết

sao?

Thần Tử Dạ tộc Song Sinh nghe, lại nở nụ cười lạnh:

- Nói cho cùng, cũng vì Nhân tộc các ngươi quá tham lam, nếu không sớm kéo Huyền Quan xuống, Phá Phong Thiên Đại Trận, Thần Đình đại khái còn sẽ không phủ xuống, Thiên Nguyên Đại Lục cũng có đầy đủ thời gian lợi dụng cơ duyên Huyền Quan, đến lúc đó chỉ sợ dù Thần Đình phủ xuống, các ngươi cũng không đến mức tan tác, có lực đánh một trận!

Nói đến đây, ánh mắt hắn ngưng lại, nghiêm nghị nói:

- Tham lam! Là tội lớn của Nhân tộc các ngươi, các tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục phạm chính là sai lầm này, bây giờ Tiểu Tiên Giới các ngươi, ta nhìn vẫn còn đang phạm sai lầm này! Ngươi cho rằng ý nghĩa cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn tồn tại, Bất Hủ Thần Vương không nhìn thấy sao? Cửu U Thần Vương không nhìn thấy sao? Sai! Chính bởi vì những tư nguyên này quá quan trọng, cho nên mọi người kiêng kỵ lẫn nhau, đều không dám nhúng chàm! Đối với chúng ta mà nói, những tư nguyên này phần lớn là vật vô dụng, không dùng được, nhưng rơi vào trong tay Nhân tộc các ngươi, đó chính là thiên đại tạo hóa, phụ vương ta quyết định thừa dịp Bất Hủ Thần Vương và Cửu U Thần Vương phạm vào sai lầm lớn, bị Thần Chủ cấm túc, động thủ với những tư nguyên kia, đã là một nước cờ hiểm, mà lợi dụng Tiểu Tiên Giới các ngươi để phát huy ra công dụng của những tư nguyên này, càng là hiểm trong hiểm!

- Bây giờ ngươi nói rất dễ nghe, lợi dụng nhóm tài nguyên này, thực lực Tiểu Tiên Giới các ngươi không thể nghi ngờ tăng vọt, bây giờ ngươi luôn mồm muốn hiệu trung với Dạ tộc chúng ta, nhưng đợi ngươi trở thành Thần Vương thì sao? Ha ha, đừng nói ngươi có trung thực hay không, chỉ sợ các ngươi sẽ lập tức bị Thần Chủ nghi kỵ, ngay cả hắn cũng sẽ không dễ dàng tha thứ một chi tiên binh mạnh mẽ như thế tồn tại, cho nên hiện tại ta làm, là đang giúp ngươi, đám tài nguyên kia chỉ có thể hủy đi, lưu cho các ngươi ba thành, đã là thiên đại tạo hóa!

- Vâng...

Tiểu Tiên Giới Hung Đạo cúi đầu, trên mặt lại khó nén vẻ thất vọng và phẫn nộ.

Tài nguyên Bách Đoạn Sơn ah, kia là tài phú khổng lồ cỡ nào?

Hết lần này tới lần khác khoản tài phú này, chỉ có Tiểu Tiên Giới mới có thể lợi dụng, nhưng địa vị của Tiểu Tiên Giới không cao, bị nghi kỵ, không dám lộ ra hy vọng xa vời đối với những tư nguyên kia, bây giờ thật vất vả dựa vào Dạ tộc, bắt đầu hạ thủ với nhóm tài nguyên này, lại ngoài ý muốn biết được thái độ của Vĩnh Ám Thần Vương, là hủy đi đại bộ phận tài nguyên, chỉ để lại ba thành cho Tiểu Tiên Giới luyện binh, mặc dù ba thành kia đã không ít, nhưng nghĩ đến vô số tư nguyên bị hủy, tâm Hung Đạo liền rỉ máu!

Nói cho cùng, Thần tộc vẫn kiêng kị Nhân tộc.

Bọn họ thà hủy những tài nguyên trân quý đó, cũng không muốn thấy Nhân tộc quật khởi!

- Những lời khác không nói, ngươi có nắm chắc bức bại hoại kia thu hồi Phù Đồ đại trận không?

Thần Tử Dạ tộc Song Sinh nói rất nhiều, thần sắc cũng thu liễm, lạnh lùng hỏi Hung Đạo.

- Có nắm chắc!

Hung Đạo kiên định nói:

- Hắn nhất định sẽ sợ ném chuột vỡ bình, mặc kệ chúng ta bài bố!

- Vậy là tốt rồi, đợi tới Bách Đoạn Sơn, ngươi liền lấy ra đi!

Thần Tử Dạ tộc nghe vậy, liền nhẹ nhàng

khoát tay áo, một bộ tâm không lo lắng.

- Chờ trị được ma đầu phách lối kia, nhất định phải báo mối thù vũ nhục!

Một người ở bên cạnh, càng nghe càng hưng phấn, hung hăng siết chặt nắm tay, răng cắn cờ rốp rung động, chính là Phụ Sơn Tử.

- Ha ha, trong chư vị Thần Vương, chỉ có Vĩnh Ám Thần Vương mới thật sự là một lòng bảo hộ Thần Đình, mấy vị Thần Vương khác, ai không muốn giữ lại cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, nhờ vào đó cưỡng ép Nhân tộc quy thuận mình, chỉ có Vĩnh Ám Thần Vương, dù tìm được cơ hội ra tay, cũng chỉ là nghĩ hủy đi những tài nguyên đó, gãy mất cơ hội quật khởi của Nhân tộc, đối với cái này, Mật Hoa Nhi rất bội phục!

Một người khác mở miệng, cười nhẹ nhàng, lại là Thần Nữ Chập Tộc Mật Hoa Nhi.

- Vĩnh Ám Thần Vương chỉ là ác hơn Thần Vương khác mà thôi, chẳng những muốn lợi dùng Nhân tộc, còn muốn phòng ngừa Nhân tộc lớn mạnh!

Trong lòng Hung Đạo oán hận, âm thầm cắn răng, nhưng trên mặt không dám hiển lộ ra.

Bất quá trong lòng hắn cũng hận luôn Phương Hành, nếu ma đầu kia sớm nghe mình, cùng mình liên thủ, vậy Tiểu Tiên Giới cũng không cần lo lắng tiền đồ, bị ép liên thủ với Dạ tộc, đến lúc đó mình trở thành Thần Vương, ở Thần Đình có quyền nói chuyện, lại có cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn làm nội tình, thực lực chỉnh thể tăng lên, vậy lo gì Nhân tộc không thể quật khởi, sóng vai với Thần tộc khác?

Nói cho cùng, đều là ma đầu kia hủy Tiểu Tiên Giới ẩn nhẫn, bức đến mình làm ra lựa chọn bực này!

Những Giới Chủ sau lưng mình, cũng bắt đầu lo lắng Thần Chủ là thật muốn đỡ ma đầu kia trở thành Thần Vương, bị ép đi nước cờ hiểm xuất thủ!

Ba thành thì ba thành, trước phát triển một chút thực lực lại nói!

Thời điểm thương thảo sắp kết thúc, đột nhiên bên ngoài lại có một thị giả vội vã đến báo cáo:

- Song Sinh đại nhân, việc lớn không tốt, vừa rồi chúng ta nhìn thấy Thông Thiên Tiểu Thánh Quân một mình rời doanh địa, đi về hướng đông, chúng ta muốn ngăn, lại không ngăn được...

- Hắn rời đi?

Liên quan đến Phương Hành, mọi người đều giật mình, vội vã đứng dậy quát hỏi.

Phương Hành là hạch tâm trong kế hoạch của bọn họ, một chút ngoài ý muốn cũng không thể ra, nếu không tất cả kế hoạch đều thành bọt nước.

- Hắn đi nơi nào?

Thị giả kia lắp bắp nói:

- Nghe chính hắn nói, là muốn đi đơn đấu với Bạch Cốt Thánh Quân...

- Hắn điên rồi sao?

Thần Tử Dạ tộc vỗ bàn, chăm chú nhíu mày.

Bạch Cốt Thánh Quân kia ngay cả hắn cũng không dám động, bại hoại này từ đâu tới gan chó?

Hay là hắn phát hiện cái gì, muốn quấy rối mình?

- Bằng bản lãnh của hắn, sao đánh lại Bạch Cốt Thánh Quân, chuyến này không khác tự tìm đường chết!

Phụ Sơn Tử không có nghĩ quá nhiều, nghe vậy chỉ cười lạnh, hắn thấy, nếu ma đầu kia thật không biết tự lượng sức mình đi khiêu chiến Bạch Cốt Thánh Quân, vẫn lạc ở nơi đó, mình cũng được xả giận, chưa chắc không phải một chuyện tốt!

- Việc này kỳ quặc, các ngươi đi theo hắn xem một chút, nếu như có dị động, lập tức đến báo ta!

Thần Tử Dạ tộc liếc nhìn Phụ Sơn Tử một cái, lạnh lùng mở miệng, ánh mắt trở nên càng thâm trầm.

Chương 1133: Mắng Bạch Cốt Thánh Quân.

Sau khi Thần Tử Dạ tộc phân phó, U Ẩn Tiểu Thánh Quân Mật Hoa Nhi liền tự động nhận lệnh, cùng Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân Phụ Sơn Tử lặng yên đi theo, U Ẩn Tiểu Thánh Quân Mật Hoa Nhi là một người cực kỳ am hiểu che giấu khí tức, theo truyền ngôn, tộc này có thiên phú thần thông, có thể giả chết, đã từng lừa gạt qua Tiên Vương, U Ẩn Tiểu Thánh Quân Mật Hoa Nhi tự nhiên còn không có loại bản sự kia, nhưng bản lĩnh ẩn nấp của nàng cũng nhất lưu, ngoài mười dặm, ngay cả Thần Vương cũng không thể phát giác hành tung của nàng, ở trong các Tiểu Thánh Quân, bản lĩnh ẩn nấp là đệ nhất nhân!

Đối với hành động của Phương Hành, bọn họ cũng cảm thấy có chút cổ quái.

Ma đầu kia sẽ không thực muốn đi đơn đấu Bạch Cốt Thánh Quân chứ?

Tồn tại thần bí kia không phải hạng người bình thường, ngay cả Thần Tử Dạ tộc cũng không phải đối thủ của hắn...

- Ta đoán hắn căn bản chỉ là dự cảm được không ổn, muốn chạy trốn...

Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân Phụ Sơn Tử đầy cõi lòng ác ý, thấp giọng phỏng đoán.

Bọn họ đều biết kế hoạch của Thần Tử Dạ tộc, biết chỉ cần đến Bách Đoạn Sơn, ma đầu kia muốn không nghe bọn hắn bài bố cũng không được, bây giờ nhìn thấy Phương Hành một mình rời khỏi đơn vị, cũng không tin hắn muốn đi khiêu chiến Bạch Cốt Thánh Quân, ngược lại có khả năng là chạy trốn, này cũng không phải chuyện xấu, chỉ cần hắn có dũng khí trốn, chính là bất tuân thần chỉ, làm hỏng việc lớn của Thần Chủ, Thần Tử Dạ tộc liền có thể đường đường chính chính dùng thực lực trấn áp hắn, đừng nói hắn là hồng nhân trước mặt Thần Chủ, coi như hắn là nhi tử của Thần Chủ, Thần Chủ cũng không có khả năng bảo đảm hắn!

Một đường tiềm hành theo dõi, Phương Hành giống như không có phát hiện, cũng không thấy hắn ẩn nấp hành tung, cứ như thế chậm rãi từ từ, nghênh ngang chạy về phía Bạch Cốt Sơn, không bao lâu đã tiến vào một chỗ xương khô khắp nơi, nơi này cơ hồ đều là bạch cốt, hài cốt sinh linh nào cũng có, tất cả dãy núi đều là bạch cốt chất thành, quỷ hỏa lắc lư, lân tinh lóng lánh, khắp nơi có thể thấy được oan hồn tung bay, lẻ loi chẳng có mục đích du đãng...

- Nơi này chính là lãnh địa của Bạch Cốt Thánh Quân?

Tới nơi này, Mật Hoa Nhi liền không còn dám tới gần, xa xa giấu đi.

Mặc dù nàng có công phu ẩn nấp trời sinh, nhưng cũng không dám phóng đãng quá mức ở trước mặt cao nhân, nhất là những tu sĩ Nhân tộc xuất thân Thiên Nguyên Đại Lục, mặc dù phương diện vũ dũng không bằng Thần tộc, nhưng thường thường đều tinh thông các loại thuật pháp thần thông, rất dễ dàng phá Ẩn Nặc Thuật của nàng, hơn nữa ở trong Bạch Cốt Sơn, nàng cũng cảm giác có chút hoảng sợ, Bạch Cốt Thánh Quân cũng không phải người tốt lành gì, trước khi Thần tộc phủ xuống chính là một hung thần, biến Bạch Cốt Sơn thành tuyệt địa, phàm là xông vào địa vực, mặc kệ là cố ý hay vô tình, người hay yêu ma, thậm chí bao gồm Hồng Hoang di chủng, chỉ cần đạp vào, hết thảy giết chết lại nói!

Thẳng đến Thần tộc phủ xuống, hắn mới trở lại thái độ bình thường, ngược lại che chở không ít tu sĩ Nhân tộc đi ngang qua, sinh linh Thần tộc có can đảm truy sát tới nơi này đều bị hắn chém giết, lúc trước Thần Tử Dạ tộc dẫn người truy sát Phương Hành, chính là biết Phương Hành sẽ từ Bạch Cốt Sơn mượn đường, lúc này mới chạy tới, lại không nghĩ rằng vừa bước vào nơi đây, tùy tùng bên người liền không hiểu thấu chết mấy cái, Thần Tử Dạ tộc giận dữ, lập tức bức Bạch Cốt Thánh Quân ra, giao thủ một trận, cuối cùng cảm giác khó thắng, chỉ có thể oán hận rút đi!

Nói đơn giản, vị ở Bạch Cốt Sơn này là hung thần, thậm chí có can đảm đắc tội bất luận kẻ nào.

Mật Hoa Nhi không dám hứa chắc nếu như hắn phát hiện mình, có thể tiện tay chém rụng, căn bản không đi cân nhắc hậu quả hay không.

Cũng may cách khá xa, cũng có thể nhìn thấy thân ảnh của Phương Hành, xem hắn đến tột cùng muốn làm gì.

Về phần Phụ Sơn Tử thì càng hưng phấn, ước gì Phương Hành tranh thủ thời gian trêu chọc đối phương, càng gặp xui xẻo càng tốt.

Mà Phương Hành đi tới địa vực này, dường như phát hiện bên trong có hung hiểm gì, cũng không có xâm nhập, mới vừa tiến vào sơn cốc, cốt lâu liền ngừng lại, huyền ở giữa không trung, hắn lại nhô đầu ra nhìn một cái, hít sâu vài hơi, sau đó chống nạnh nhìn vào trong Bạch Cốt Sơn mắng:

- Con mẹ nó Bạch Cốt Thánh Quân, còn nhớ Phương đại gia kém chút bị cốt mâu của ngươi đâm chết không? Hôm nay ta mang theo đại quân Thần Đình đến diệt ngươi, nhanh ra đây dập đầu cho tiểu gia...

Tiếng quát trực tiếp phá vỡ hoàn cảnh tĩnh mịch của Bạch Cốt Sơn, vô số u hồn tán loạn, bầy bầy quạ đen chạy trốn.

Ngay cả Mật Hoa Nhi và Phụ Sơn Tử núp ở phía xa nhìn lén cũng sợ ngây người...

Hắn thật có dũng khí khiêu khích Bạch Cốt Thánh Quân?

- Hôm nay đại gia ta tới chơi với ngươi, nếu không muốn bị hủy hang ổ, thì tranh thủ thời gian cút ra đây cho ta...

Hắn mắng lên, như Ngân Hà treo ngược, thao thao bất tuyệt, cả Bạch Cốt Sơn, thậm chí nói phiến thiên địa này, chỉ có thanh âm của hắn quanh quẩn, đủ loại từ ngữ mắng chửi người từ trong miệng hắn phun ra, ngay cả một câu giống nhau cũng không có!

Trọn vẹn mắng mấy phút, trong Bạch Cốt Sơn đột nhiên vang lên tiếng gầm gừ giận dữ, giống như một tồn tại nào đó đang ngủ say tỉnh lại, Bạch Cốt Thánh Quân hẳn là sửng sốt nửa ngày mới phản ứng lại đây là đang chửi mình, oanh… một tiếng, trong Bạch Cốt Sơn sơn băng địa liệt, một bóng người đen sì xông lên trời, âm khí phóng đại.

- Tiểu nhi không có cốt khí, ngươi lại còn có dũng khí xuất hiện ở trước mặt ta?

Bạch Cốt Thánh Quân xuất hiện, ngay cả Mật Hoa Nhi và Phụ Sơn Tử cũng ngẩn ngơ, trong lòng run sợ.

Vị kia thực sự quá đáng sợ, thân hình khôi ngô, cao chừng mười trượng, giống như người khổng lồ, trên người mặc chiến giáp rách tung toé, làn da lộ ra ngoài hư thối, hình như có âm khí không ngừng từ trong da tiến vào chui ra, có nhiều chỗ thậm chí đã hư thối lộ ra bạch cốt, lỗ mũi bờ môi… đều tróc ra, chỉ có đôi mắt sáng tỏ, lóe ra lục quang thăm thẳm, tay cầm cốt mâu, băng lãnh nhìn về phía Phương Hành.

Bạch Cốt Thánh Quân trong truyền thuyết, thình lình không phải người, mà là một bộ Thi Ma!

Ngay cả Phương Hành gặp cũng không nhịn được sửng sốt một chút, sau đó mắng lên:

- Lớn lên xấu như vậy sao ngươi không đi chết đi?

- Ta đưa ngươi đi chết!

Bạch Cốt Thánh Quân quát chói tai, cốt mâu đâm qua.

Ầm ầm!

Trong trời đêm, dưới ánh trăng, rõ ràng xuất hiện một quỹ tích màu đen vắt ngang chân trời, tử khí cuồn cuộn ở phía sau, một cốt mâu màu xám ở phía trước, giống như Trường Long dữ tợn đáng sợ, nháy mắt vượt qua khoảng cách hơn mười dặm, hung hăng đâm về phía Phương Hành...

- Một kích này chỉ sợ so với Thần Vương cũng không kém quá xa, ma đầu kia làm sao ngăn cản được?

Dù Mật Hoa Nhi và Phụ Sơn Tử đứng ở ngoài quan sát, cũng không nhịn được sợ hết hồn hết vía.

Nhưng rất nhanh bọn họ liền choáng váng!

Nhìn thấy cốt mâu đánh tới, hoặc nói là ngay khi Bạch Cốt Thánh Quân xuất hiện, Phương Hành cũng rút vào trong cốt lâu, vận chuyển huyền pháp, chỉ thấy trên cốt lâu đột nhiên lục mang phóng đại, chiếu rọi hư không, thình lình hiện ra một huyễn ảnh cung điện nguy nga, phiêu phiêu miểu miểu, tụ tán khó định, thoạt nhìn như chân thực, nhưng hết lần này tới lần khác không ở cùng một thời không, hơn nữa lúc nào cũng có thể bỏ chạy, tựa như trăng trong nước, hoa trong kính, rõ ràng là ở chỗ này, lại bắt không đến, nhìn không rõ.

Oanh!

Cốt mâu trực tiếp đâm xuống huyễn ảnh cung điện, tựa như đâm vào mặt hồ, nổi lên vô số sóng gợn.

- Ha ha ha ha, muốn giết ta? Không dễ dàng như vậy!

Mà trong cung điện, lại truyền ra tiếng cười to của Phương Hành, sau đó cốt lâu chuyển hướng, quay đầu bỏ chạy.

- Là Thần cung mà Thần Chủ ban thưởng cho hắn!

Mật Hoa Nhi và Phụ Sơn Tử nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng, Thần Chủ ban thưởng Thần cung chính là một Tiểu Thế Giới đơn độc, có được rất nhiều diệu dụng, ma đầu kia núp ở bên trong, liền chẳng khác gì trốn vào một thế giới khác, thực lực của Bạch Cốt Thánh Quân mạnh hơn, cũng không thể đả thương được hắn, trừ khi hắn có thể mạnh mẽ đánh vỡ cốt lâu, mở ra đại môn của Tiểu Thế Giới kia.

Chỉ bất quá, dù nghĩ thông điểm này, bọn họ vẫn không nhịn được lòng tràn đầy hồ nghi.

Có thể mượn Thần cung tạm thời bảo mệnh, nhưng dùng thực lực của tiểu ma đầu, còn không thể mượn Thần cung chế địch a?

Hơn nữa nhìn bộ dáng của ma đầu kia, rõ ràng không có ý tứ động thủ, sau khi trốn trong cốt mâu, liền muốn chạy đi.

Hơn nửa đêm đi tới, chỉ vì mắng đối phương vài câu?

- Ân? Nguyên lai ngươi còn có bảo bối như vậy!

Bạch Cốt Thánh Quân tự nhiên cũng nhìn ra, sau khi cốt mâu đánh hụt, lập tức ý thức được không đúng, trong mắt lục mang đại thịnh, gắt gao nhìn huyễn ảnh Thần cung một cái, lập tức liền biết nguyên nhân, cốt mâu xoay chuyển, ầm ầm đuổi sát cốt lâu, trong nháy mắt đã đánh cốt lâu bốn năm lần, mỗi kích đều có lực lượng kinh thiên, nhưng cốt lâu chỉ lung lay một chút, liền lần nữa ổn định lại, nhanh chóng bỏ chạy.

- Ha ha, nguyên lai là con rùa đen rúc đầu!

Bạch Cốt Thánh Quân tự biết không cách nào phá mở cốt lâu, lại thấy Phương Hành trốn chật vật, nên không có tiếp tục đuổi lên, bàn tay xòe ra, triệu hồi cốt mâu, người ở trên không trung cười ha ha, trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt và xem thường.

- Ngươi con mẹ nó mới là rùa đen rút đầu, cả nhà ngươi đều là rùa đen rút đầu, còn là rùa đen lớn lên sắp mục nát, ở trong mộ chôn không biết mấy vạn năm, ngươi còn bò ra ngoài làm gì, không nói trước kia ngươi muốn giết ta, chỉ bằng ngươi lớn lên xấu như vậy, ta không giết ngươi là không thể, tới tới tới, có gan ngươi đến cùng đại gia ta tranh tài ba trăm hiệp, không đến ngươi chính là tôn tử...

Phương Hành trốn ra hơn mười dặm, thấy Bạch Cốt Thánh Quân không đuổi theo, vậy mà ngừng lại, tiếp tục chửi ầm lên.

- Ngươi muốn chết!

Bạch Cốt Thánh Quân một đời hung thần, một phương bá chủ ở Ma Uyên, chưa từng nhận qua khinh miệt bực này, lập tức lửa giận cuồn cuộn, lần nữa vung cốt mâu đâm qua.

- Ha ha ha ha ta chính là muốn chết, có bản lĩnh ngươi đến giết ta, không đánh chết ta ngươi chính là cháu ta!

Cốt lâu bị cốt mâu đánh, ở trên không trung không ngừng lắc lư, Phương Hành lại quay đầu trốn, vừa trốn còn vừa mắng, làm Bạch Cốt Thánh Quân tức phát điên, oa a a kêu to, quơ cốt mâu theo đuổi không bỏ...

Chương 1134: Khoanh tay đứng nhìn.

- Bạch Cốt Thánh Quân, con mẹ ngươi, có bản lĩnh tới giết ta...

- Lớn lên xấu như vậy, ngươi cả đời hẳn không cưới vợ được ah?

- Ôi nha, ngươi không phải rất uy phong sao? Hiện tại sao giống như tôm mềm chân vậy, ngay cả chút sức lực ấy cũng không có sao...

- Ha ha ha ha, sợ rồi sao? Tranh thủ thời gian dập đầu nhận lầm, làm tôn tử của ta, đại gia sẽ tha ngươi!

Trời tối người yên, thậm chí ở trong Ma Uyên có thể nói là hoàn toàn tĩnh mịch, xuất hiện một hình ảnh cổ quái, một cái đầu lâu to lớn tung bay ở phía trước, kéo lấy cái đuôi màu xanh lá trốn nhanh, mà trong đầu lâu, lại có một thanh âm lớn giọng không ngừng vang lên, hoặc chửi mắng, hoặc trào phúng, hoặc khiêu khích, các loại từ ngữ không bao giờ trùng lặp, đơn giản như trường giang đại hải, mà ở phía sau, là một cự nhân tay cầm cốt mâu điên dại truy sát, một trước một sau, từ đông tới tây, gấp rút đuổi theo.

Người khổng lồ kia rõ ràng không làm gì được người ở trong đầu lâu, đã có mấy lần muốn đình chỉ truy sát, nhưng hắn dừng lại, cốt lâu cũng ngừng lại, tiếp tục nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, thẳng đến người khổng lồ kia lần nữa giận không kiềm được đuổi tới.

Nếu như muốn dùng từ ngữ để hình dung người khổng lồ kia, vậy chính là nổi trận lôi đình!

Đến cảnh giới như hắn, dù đối thủ cùng cấp bậc, cũng sẽ không ở trên ngôn từ chiếm tiện nghi gì, nhiều nhất chính là một lời không hợp liền tranh đấu, mà bây giờ lại bị một tiểu bối ngăn ở bên ngoài Bạch Cốt Sơn mắng to, đây thật là khi dễ đến cửa nhà mình, nếu như hắn thật có bản lĩnh thì thôi, hết lần này tới lần khác chỉ ỷ vào mình có một Tiểu Thế Giới liền đến khóc lóc om sòm, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, không giết chết hắn khẩu khí này là không ra được, trên đầu tựa như đốt lấy ngọn lửa rừng rực, điên cuồng đuổi theo không bỏ!

Trên đường hắn cũng nghĩ tới, có phải tiểu nhi này thiết hạ âm mưu quỷ kế gì hay không, muốn dẫn mình vào cuộc, cho nên mấy lần đánh trống lui quân, nhưng mỗi khi mình vừa sinh ra ý tưởng này, tiểu nhi kia sẽ mắng gấp bội, cuối cùng hắn bất chấp hết thảy, dù sao tự nghĩ ngay cả Thần Vương tới, mình cũng có hy vọng chạy trốn, liền dứt khoát đuổi theo, quyết tâm phải giết được người!

- Tiểu nhi hung hăng ngang ngược, bản tọa mấy vạn năm nay chưa bị người mắng qua như thế, ngươi thật là gan to bằng trời, hôm nay dù truy sát ngươi đến chân trời góc biển, bản tọa cũng phải chém ngươi, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi trốn ở trong Tiểu Thế Giới kia, đến tột cùng còn có thể trốn bao xa...

Oanh! Oanh! Oanh!

Người khổng lồ gào thét đuổi theo, dẫn tới không trung mây đen cuồn cuộn, che khuất bầu trời, giống như điên cuồng.

Bạch Cốt Thánh Quân chuẩn bị ăn thua đủ với Phương Hành!

Bởi vì coi như Phương Hành tránh lại an toàn, dùng bản lãnh của hắn, cũng không phải thật không làm gì được, chỉ là thời gian dài ngắn mà thôi!

Có hai phương pháp, một là nhằm vào cốt lâu dùng sức nện, dùng sức đánh, mặc dù cốt lâu kia không thể phá vỡ, nhưng dù sao cũng là một tử vật, một lần nện không nát liền hai lần, hai lần nện không nát thì ba lần, cuối cùng có một ngày có thể đập phá nó, đến lúc đó Tiểu Thế Giới của Phương Hành mất môn hộ, mình liền có thể tùy ý bắt ma đầu này, muốn giết như thế nào thì giết!

Phương pháp thứ hai, là Tiểu Thế Giới vận chuyển và na di cần tài nguyên cực kỳ to lớn, Bạch Cốt Thánh Quân liều mạng cũng phải truy sát Phương Hành đến chết, sớm muộn gì Tiểu Thế Giới này cũng sẽ hết sạch tài nguyên, sau đó nghĩ biện pháp chậm rãi gõ nát nó, hoặc là tiểu ma đầu ở sau khi hết sạch tài nguyên cưỡng ép vận chuyển pháp lực đào tẩu, vậy mình liền tươi sống mài chết hắn!

Cứ làm như vậy!

Bởi vì kẻ này miệng quá tiện, Bạch Cốt Thánh Quân mấy vạn năm hỏa khí đều bị hắn bức ra hết!

Hắn thậm chí đã làm tốt muốn cùng ma đầu kia hao tổn mấy ngày thậm chí mấy tháng.

Dù sao đối với cao nhân mà nói, thời điểm đấu pháp thường thường rất khó ở trong thời gian ngắn phân ra thắng bại, đừng nói đấu mấy ngày mấy đêm, ở trong cổ tịch, thậm chí đấu mấy tháng mấy năm cũng có, trong Tiên Giới từng có truyền thuyết hai cừu địch đấu mấy trăm năm!

Quyết định chủ ý này, Bạch Cốt Thánh Quân tự nhiên không khách khí, điên cuồng đuổi theo Phương Hành.

Phương Hành cảm giác hỏa hầu không sai biệt lắm, liền dứt khoát thay đổi phương hướng vọt về phía biên giới Ma Uyên, trong miệng mắng to, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ, lúc sắp chạy tới nơi trú quân của sứ giả Thần tộc, liền kêu lớn lên:

- Cứu mạng... Lão già chết tiệt này muốn giết ta, các huynh đệ tranh thủ thời gian cầm vũ khí, cùng một chỗ chặt hắn...

Oanh!

Hắn kêu như thế, cũng triệt để kinh động các Tiểu Thánh, ngơ ngác nhìn qua.

Những người này tu vi đều không cạn, thời điểm Bạch Cốt Thánh Quân truy sát tới, khí thế hung ác kia đã kinh động bọn hắn, lúc này đều nhảy tới giữa không trung xem xét, vừa nhìn thấy Bạch Cốt Thánh Quân xa xa đuổi giết Phương Hành chạy tới, tất cả đều ngẩn ngơ, nhất là Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, càng trợn cả mắt lên, tuyệt đối không nghĩ tới Phương Hành thực sẽ đi khiêu khích Bạch Cốt Thánh Quân... Càng mấu chốt là, rõ ràng đánh không lại người ta, bị người ta từ Bạch Cốt Sơn đuổi trở về...

Còn có mặt mũi hô cứu mạng...

- Ân? Quả nhiên có mai phục?

Bạch Cốt Thánh Quân chạy đến nơi này, ánh mắt lẫm liệt, lành lạnh quét tới.

Vừa rồi hắn đã đoán được Phương Hành không thể nào là đơn thuần chửi đổng, tám chín phần mười là muốn chọc giận mình, dẫn mình vào vòng mai phục, mặc dù trong lòng giận dữ, quyết định tất sát Phương Hành, nhưng kỳ thật cũng một mực đề phòng, bây giờ thấy chư vị Tiểu Thánh Quân hiện thân, tốc độ cũng dừng một chút, lạnh lùng quét tới, bắt đầu phán đoán thực lực của Thần tộc!

Không có đại trận giấu giếm, nói rõ bọn họ chuẩn bị không chu toàn!

Không có Thần Vương giấu ở phụ cận, nói rõ không phải đại quân Thần Đình chuẩn bị đối phó mình!

Mà nhìn những tiểu bối kia, ngoại trừ thiếu niên áo bào đen, cơ hồ không người có thể hình thành uy hiếp với mình!

- Ha ha ha ha, sợ rồi sao, còn không quỳ xuống cầu xin tha thứ?

Thời điểm Bạch Cốt Thánh Quân hơi chần chờ, Phương Hành đã dương dương đắc ý quát.

- Chỉ bằng mấy tên tiểu bối các ngươi, cũng dám dõng dạc?

Bạch Cốt Thánh Quân bởi vì các Tiểu Thánh xuất hiện mà thoáng kiềm chế lửa giận lại nổi điên, căn bản không quản trước mặt là ai, dứt khoát vung cốt mâu đâm qua, hắc khí lăn lộn ngập trời, giống như thủy triều, đã không phải chỉ nhằm vào Phương Hành, mà là cuốn tất cả mọi người vào.

- Các huynh đệ chém hắn!

Phương Hành lên tiếng hét lớn, bày ra tư thế nghênh địch.

- Hồ nháo!

Lúc này Thần Tử Dạ tộc Song Sinh đã giận tím mặt, hắn cảm thấy mình đã thăm dò rõ ràng tâm tư của ma đầu kia, căn bản là hỗn trướng đến cực điểm, từ đầu đề nghị đi qua Bạch Cốt Sơn, chính là muốn tập hợp lực lượng của các

Tiểu Thánh vây công Bạch Cốt Thánh Quân, báo thù riêng của hắn, sau khi bị mình cự tuyệt, hắn lại dứt khoát một không làm hai không nghỉ, trực tiếp đưa đối phương tới, đây là bức mình giúp hắn ah, quá vô sỉ, hỗn trướng, căn bản không để pháp chỉ của Thần Chủ ở trong lòng...

Hơn nữa vừa suy nghĩ, hắn liền phân tích ra kết quả.

Nếu thật thỏa mãn ý của hắn, tập hợp lực lượng các Tiểu Thánh ác chiến với Bạch Cốt Thánh Quân một trận, như vậy chưa hẳn không có phần thắng, nhưng nhất định sẽ xảy ra thương vong cực lớn, nói không chừng thập đại Tiểu Thánh sẽ vẫn lạc mấy người, đây là chưa xuất sư đã chết...

Không chỉ nhiệm vụ sau đó bị ảnh hưởng, thậm chí ngay cả mình cũng bị trách phạt!

- Chư Thánh lui lại, không thể chém giết!

Vừa nghĩ đến đây, Thần Tử Dạ tộc âm trầm gầm nhẹ, đồng thời dậm chân tiến lên, nhìn Bạch Cốt Thánh Quân hét lớn:

- Chúng ta dâng lệnh Thần Chủ, tiến về Tịnh Thổ trao đổi việc lớn, không có ý định đối địch với người, các hạ tốt nhất thu tay lại đi!

Ý tứ trong lời nói, rõ ràng là muốn khoanh tay đứng nhìn.

Lời vừa nói ra, đừng nói Phương Hành, ngay cả chư vị Tiểu Thánh khác cũng kinh hãi, nhao nhao lui lại, nói thật, bọn họ thấy Bạch Cốt Thánh Quân chạy đến, vô ý thức đã muốn xuất thủ, chỉ bất quá ai cũng không muốn đối đầu loại tồn tại kia mà thôi!

Bạch Cốt Thánh Quân thấy đám tiểu bối kia chẳng những không quần công mình, ngược lại cùng nhau lui lại, cảm thấy rất quái dị, bất quá hung tính của hắn đã phát, lại không để một đám tiểu bối vào mắt, cốt mâu đã đâm ra không có ý thu hồi, ngược lại ỷ vào một thân hung uy, tiếp tục đánh về phía trước, xem bộ dáng là muốn trước hết giết mấy người lại nói.

Nhưng lúc này, Thần Tử Dạ tộc đã chạy tới, bàn tay nâng lên trước ngực, hung hăng nhấn một cái, cốt mâu bị bàn tay kia chống đỡ, kình phong ngập trời cuốn về bốn phía, vậy mà không còn lực đạo tiếp tục đi tới, một màn này nhìn cực kỳ quỷ dị, giống như một con ruồi cản lại thần thương!

- Ta đã nói, ngươi còn muốn cùng ta tranh tài một trận sao?

Thần Tử Dạ tộc một tay tiếp nhận cốt mâu hung uy đáng sợ, hai con mắt hoàn toàn lạnh lẽo, thấp giọng hỏi một câu.

- Hôm nay ta nhất định phải trảm tiểu nhi này, ai dám ngăn ta?

Bạch Cốt Thánh Quân khẽ giật mình, sau đó khàn giọng gào thét.

- Ta không có ý định ngăn ngươi, chỉ khuyên ngươi một câu mà thôi!

Thần Tử Dạ tộc nhìn đối phương, lạnh lùng trả lời.

Bạch Cốt Thánh Quân khẽ giật mình, cuối cùng cười ha ha, miệng hét lớn:

- Vậy các ngươi cút xa một chút!

Nói xong cốt mâu tiếp tục đâm tới Phương Hành, thực không còn xuất thủ với những người khác.

- Con mẹ nó, ngươi muốn không đếm xỉa đến?

Phương Hành kinh hãi, tư thế vừa mới bày ra biến mất vô ảnh vô tung, quay người tiếp tục trốn.

- Đây vốn là sự tình ngươi gây ra!

Thần Tử Dạ tộc lạnh lùng trả lời, đồng thời che chở các Tiểu Thánh khác chậm rãi lui lại.

- Ta là hồng nhân ở trước mặt Thần Chủ,

ngươi là thủ lĩnh chuyến này, ta chết ngươi cũng có phiền phức...

Phương Hành một bên tránh né cốt mâu, một bên cao giọng kêu to.

- Ha ha, dù sao ngươi nhất thời bán hội cũng không chết được!

Đối mặt ngữ điệu vô lại kia, Thần Tử Dạ tộc chỉ cười lạnh, sau đó nhìn thoáng qua Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ Tiểu Thần Vương.

Hắn đã suy nghĩ minh bạch, mình không muốn cùng Bạch Cốt Thánh Quân giao thủ, lại không thể ngồi nhìn Phương Hành chịu chết, biện pháp duy nhất chỉ có đi mời lão Long Vương của Hồng Hoang Cốt Điện tới, bằng bản lãnh của hắn, hẳn có thể ngăn cản được Bạch Cốt Thánh Quân, hơn nữa mặc dù Phương Hành bị đuổi giết đáng thương, nhưng có Tiểu Thế Giới bảo hộ, hẳn là có thể chống đến thời điểm lão Long Vương chạy tới, ăn chút đau khổ cũng không có gì!

- Móa***, ngươi điên rồi!

Chỉ bất quá hắn không nghĩ tới là, Phương Hành căn bản không có dự định chống đỡ, giận dữ mắng một câu, sau đó quay đầu trốn xa.

Mà lần này phương hướng đào tẩu, không

ngờ là lao về phía Bách Đoạn Sơn.

Chương 1135: Phù Đồ trận đến.

1Thật ra Thần Tử Dạ tộc cũng không dám mặc kệ Phương Hành chết sống, vì dù Phương Hành sai đến đâu, cũng là Thần Đình Tiểu Thánh Quân, hơn nữa ở trong đội sứ giả, hắn là người cầm đầu, có chức trách bảo hộ những người khác.

Xác thực như Phương Hành nói, nếu Phương Hành bị giết, Thần Chủ trách tội xuống, hắn làm thủ lĩnh nhất định khó thoát trọng phạt.

Chỉ bất quá hắn lại không muốn để quỷ kế của Phương Hành toại nguyện, càng không muốn bỏ ra cái giá quá lớn đi liều mạng với Bạch Cốt Thánh Quân, mà để Phương Hành ngư ông đắc lợi, cho nên hắn lựa chọn biện pháp ổn thỏa nhất, chính là trước để cho Phương Hành tự mình chống đỡ, sau đó âm thầm gọi Hồng Hoang lão Long Vương đến giải quyết phiền toái này...

Đây là một cách thức đi thông, lại không mất ổn trọng, chỉ tiếc hắn đụng phải Phương Hành.

Một lời không hợp liền chạy!

- Con mẹ nó Dạ Miêu Hổ Tử, con mẹ nó Bạch

Cốt Thánh Quân, sớm muộn gì cũng chơi chết các ngươi…

Một bên lớn tiếng mắng, một bên phóng về phía Bách Đoạn Sơn, lúc này không chỉ Bạch Cốt Thánh Quân, ngay cả Thần Tử Dạ tộc cũng mắng.

- Ha ha, tiểu nhi, bản tọa ngược lại muốn xem xem ai còn có thể cứu ngươi!

Bạch Cốt Thánh Quân điều khiển ma vân, trùng trùng điệp điệp đuổi theo Phương Hành.

Hai người một đuổi một chạy đi xa, các Tiểu Thánh khác hai mặt nhìn nhau, thần sắc cực kỳ cổ quái, rất nhanh Thần Tử Dạ tộc phát hiện phương hướng bọn họ đi là Bách Đoạn Sơn, trong lòng run lên, vội vàng đuổi theo.

Đám người Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Hung Đạo… cũng gấp theo sau, ngay cả Hoa Mật Nhi và Phụ Sơn Tử vừa rồi bị hung uy của Bạch Cốt Thánh Quân hù sợ, xa xa đi vòng trở về, thấy cảnh này không khỏi ngẩn ra một chút, sau đó vội vã chạy tới.

Bọn họ vốn đang lo lắng các Tiểu Thánh trúng kế, quần đấu với Bạch Cốt Thánh Quân, bây giờ nhìn cũng cảm thấy ngoài ý muốn, đến cùng là Thần Tử Dạ tộc, không chỉ thực lực cao thâm, tâm tư còn kín đáo, không có trúng kế của ma đầu kia, quả thật vạn hạnh!

- Bạch Cốt Thánh Quân, ngươi chính là vương bát đản, Phương đại gia ta ngủ qua vợ của ngươi sao, sao ngươi cứ truy ta như vậy?

Phương Hành ở phía trước oán hận mắng, hình như có chút hối hận, lại càng khiến cho Bạch Cốt Thánh Quân kết luận hắn đã cùng đường mạt lộ, càng hung ác điên cuồng đuổi theo, cốt mâu không ngừng đâm tới...

Phương Hành bị người một đường truy sát, ở trên khí thế càng thấp, trong mồm mắng càng lợi hại, thao thao bất tuyệt, gia tốc trốn tới phía tây Ma Uyên, mà đến lúc này, chỗ đặc dị của Tiểu Thế Giới cũng hiện ra, trong Ma Uyên pháp tắc không trọn vẹn, chỗ càng sâu càng khó ngự mây, nhưng ở trong Tiểu Thế Giới, lại có thể tự do xuyên qua Ma Uyên, không bị bất luận cái gì trói buộc, tốc độ của Phương Hành cơ hồ không bị ảnh hưởng, Bạch Cốt Thánh Quân tu vi thâm hậu, đồng dạng nhận ảnh hưởng không lớn.

Nhưng đám người Thần Tử Dạ tộc, lại dần dần bị quấy rầy, có chút không đuổi kịp.

Thần Tử Dạ tộc phát hiện không đúng, mày nhíu chặt, sau đó dứt khoát lắc mình biến hoá, bóng đêm chung quanh đều lao về phía hắn, thình lình hiện ra bản tướng, chính là một loại thú màu đen to lớn, răng nhọn móng sắc, sau lưng mọc lên đôi cánh thịt, da có lông cứng lưa thưa, bộ dáng tương tự con dơi, ở trên không trung mãnh liệt vỗ cánh, tốc độ không ngừng tăng lên, khó khăn lắm mới theo kịp, những người khác thì hoàn toàn bị bỏ lại đằng sau.

Nhanh như điện chớp truy đến hơn nửa đêm, phía trước ẩn ẩn hiện ra từng mảnh sơn phong, ở trong bóng đêm giống như răng nanh.

Bách Đoạn Sơn rốt cục gần ngay trước mắt!

- Nơi này là lãnh địa Viêm Ma Tộc, người đến là ai, nhanh chóng ngừng bước!

Lúc vọt vào Bách Đoạn Sơn ba trăm dặm, đột nhiên nghe được phía trước truyền đến tiếng hét lớn, sau đó ánh lửa loá mắt, mặt đất băng liệt, nham tương chảy ngược, xuất hiện gần trăm sinh linh hình người, toàn thân do nham tương tạo thành, cùng nhau nhảy tới giữa không trung, phản chiếu xung quanh sáng rực, sinh linh Thần tộc cầm đầu cao chừng ba mươi trượng, tay cầm đại chùy, trên người thiêu đốt liệt hỏa để người kinh hãi, mắt thấy một cốt lâu lao đến, không khỏi há to miệng, phun ra một mảnh dung nham...

- Bạch Cốt Thánh Quân, tổ tông ngươi... con mẹ nó!

Phương Hành đang mắng hưng phấn, hình như không nghĩ tới một màn bất thình lình, bị hù đến kinh hô, tốc độ chậm lại.

- Ha ha, nhìn ngươi chạy đi đâu?

Bạch Cốt Thánh Quân cũng hung ác mắng lên, thân hình đột nhiên lao đến, bàn tay giống như nửa bầu trời, hung hăng nhấn về phía cốt lâu, liên tục truy hơn nửa đêm, hắn cũng có chút phiền, quyết định thừa cơ hội này trực tiếp nắm cốt lâu, như vậy coi như nhất thời không tổn thương được Phương Hành, cũng có thể khống chế hành vi của hắn, sau đó từ từ sửa trị.

Ở dưới trong ngoài giáp công, Phương Hành hiển nhiên có chút cùng đường mạt lộ.

Bất quá lúc này, hắn đột nhiên cắn răng, sau đó rống lớn:

- Phù Đồ trận đến!

Oanh...

Một tiếng hô to, phảng phất như dẫn động khí cơ thiên địa biến hóa, chỉ thấy trên ngọn núi liên miên, đạo đạo ánh sáng màu trắng lúc ẩn lúc hiện, ở thời khắc này giống như vô số lưu huỳnh, có linh tính của mình, đầu tiên là một tia bạch quang bắn về phía Phương Hành, sau đó là hai tia, cuối cùng là một mảnh, dùng tốc độ cực nhanh, liên tiếp không ngừng bay về phía cốt lâu, cơ hồ là nháy mắt, một đại trận đã hiển hóa ở trên không cốt lâu...

Đại trận kia, từ điểm điểm bạch quang tạo thành, từ xa nhìn lại, giống như vô số con đom đóm hội tụ.

Đại Phật mặt không biểu tình, đón một chưởng của Bạch Cốt Thánh Quân đánh tới, chậm rãi đưa tay...

Bành!

Ma chưởng của Bạch Cốt Thánh Quân và phật thủ của Đại Phật va chạm, trong chốc lát gió chuyển mây vần, cả phiến hư không rung động, ở dưới phật khí và ma khí ảnh hưởng, vậy mà hóa thành một Thái Cực Đồ to lớn, sau khi quay chín vòng, đột nhiên nổ tung, những Viêm Ma tộc canh giữ ở trước Bách Đoạn Sơn đều bị lực lượng khổng lồ của Thái Cực Đồ quét đến thất linh bát lạc, ngã bay ra ngoài, nhìn một màn trước mắt mà lòng kinh hãi.

Người đến tột cùng là ai, lại có thể tự nhiên khống chế Phù Đồ đại trsận?

Phải biết đại trận này đã bị Viêm Ma nhất tộc bọn họ nghiên cứu rất lâu, cũng không làm gì được, thẳng đến ngày hôm trước, mới có con trai của Vĩnh Ám Thần Vương truyền tin, nói sẽ mang theo chìa khoá mở ra đại trận này tới, chuẩn bị hủy cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn...

Rống... Rống...

Trong nháy mắt, theo Phù Đồ đại trận bị Phương Hành kéo đi, trong Bách Đoạn Sơn, đột nhiên truyền ra tiếng quái hống, sau đó vô số bóng đen mạnh mẽ từ trong Bách Đoạn Sơn chạy ra, thình lình đều là quái thi, trên người mang theo sát khí nồng đậm, bọn hắn giống như bị nhốt đã lâu, lúc này rốt cục mất đi đại trận áp chế, vừa được tự do, lập tức liền lao ra, vọt về phía tất cả sinh linh mà mình có thể nhìn thấy, xé nát hết thảy, liều hết tất cả, không có một chút khiếp sợ.

Quái thi!

Trong Bách Đoạn Sơn, mọi người đều biết quái thi vô số, nhưng bị Phù Đồ đại trận trói buộc, bây giờ rốt cục đã thoát khốn.

Mà đứng mũi chịu sào, tự nhiên là những Viêm Ma trông coi Bách Đoạn Sơn.

Bộ tộc này vâng lệnh của Vĩnh Ám Thần Vương, trú đóng ở Bách Đoạn Sơn, thực lực có thể nói không yếu, nhất là tộc trưởng, đã đạt đến Tán Tiên hậu kỳ, tộc nhân bình thường cũng không thua Nguyên Anh, mạnh chút cũng đã tiếp cận Độ Kiếp, chỉ bất quá đám bọn hắn dưới tình huống không có chút phòng bị nào liền bị lực lượng của Bạch Cốt Thánh Quân và Phù Đồ đại trận trùng kích thất linh bát lạc, sau đó lại bị quái thi trong Bách Đoạn Sơn cuốn lấy, không biết có bao nhiêu tộc nhân còn chưa kịp phản ứng, đã bị quái thi xé nát, sát khí xâm nhập, bại như núi đổ.

Mà sinh linh Viêm Ma nhất tộc phản ứng lại, rất nhanh liền phản kích trở về, xé nát không ít quái thi...

- Không cần loạn, tử thủ Bách Đoạn Sơn!

Ngay lúc này, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh rốt cục chạy tới, vừa nhìn thấy một màn này, lập tức gấp đến đỏ ngầu cả mắt.

Lúc đầu hắn tính toán đủ kiểu, là muốn dẫn Phương Hành tới đây, sau đó lợi dụng át chủ bài của Tiểu Tiên Giới, buộc Phương Hành mở ra Phù Đồ đại trận, hủy đi tài nguyên bên trong, chỉ lưu ba thành cho Tiểu Tiên Giới luyện tiên binh, thật không nghĩ đến sự tình phát triển hoàn toàn vượt xa hắn khống chế, ma đầu kia bị Bạch Cốt Thánh Quân truy sát, vậy mà hoảng hốt chạy bừa trốn tới nơi này, sau đó kéo ra Phù Đồ đại trận đến bảo vệ mình, lại thêm quái thi lao đến, bây giờ Bách Đoạn Sơn đã thành địa phương không thể thủ...

Hoàn toàn không có theo kế hoạch của mình phát triển, còn làm nó trăm sông đổ về một biển!

Thần Tử Dạ tộc rất nhanh liền ý thức được điểm này:

- Ma đầu kia thật chỉ là trong lúc vô tình làm như vậy sao?

- Hay là nói... Hắn đã sớm chuẩn bị!

Trong lòng nghĩ như vậy, hắn vội vã lao đến, lực lượng tuôn ra, xé rách tất cả quái thi tiếp cận mình, cả người như một con dơi to lớn, xa xa vọt về phía Bách Đoạn Sơn, muốn lấy lực lượng một người trông coi Bách Đoạn Sơn!

- Ôi, Song Sinh đại nhân, cẩn thận...

Lúc này, trong huyễn ảnh Đại Phật, tiếng cười to của Phương Hành vang lên, sau đó Phù Đồ đại trận hóa thành Đại Phật, thình lình huy chưởng vỗ về phía Thần Tử Dạ tộc, kéo lấy chân sau của hắn, áo cà sa phần phật tung bay, nhấn Thần Tử Dạ tộc xuống đất, cơ hồ cùng lúc đó, chưởng thứ hai của Bạch Cốt Thánh Quân đã đánh xuống, đánh vào sau lưng Đại Phật, nhất thời cả Phù Đồ đại trận không ngừng lắc lư, bất quá một giây sau, Đại Phật giương lên một cánh tay khác, một mực cầm lấy tay của Bạch Cốt Thánh Quân!

Một màn này nhìn giống như Phương Hành rất hảo tâm, lợi dụng Phù Đồ đại trận đón đỡ một kích của Bạch Cốt Thánh Quân, bảo vệ Song Sinh, nhưng tình huống trên thực tế, lại là hết thảy kế hoạch của Song Sinh đều bị hắn đảo loạn, hắn không có hứng thú gia nhập trận đại chiến này, chỉ muốn giữ vững cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, để tránh xảy ra hỗn loạn gì, Bạch Cốt Thánh Quân đối với mình cũng không có hứng thú, một chưởng kia nhìn như nguy hiểm, nhưng không có chút quan hệ gì với mình, nhưng Phương Hành lại mượn lực lượng của Phù Đồ đại trận, ngạnh sanh giật hắn trở về, nhất thời trói buộc lại.

- Ngươi đến tột cùng muốn làm cái gì?

Thần Tử Dạ tộc không lo lắng mình sẽ bị thương gì, dù sao một thân thực lực mạnh mẽ ở chỗ này, dù Phù Đồ đại trận cũng khốn không được hắn, chỉ cần một chút thời gian, liền có thể phá trận đi ra, nhưng trong lòng của hắn lại bay lên vô số điểm đáng ngờ, làm sao cũng nghĩ không thông, tại sao Nhân tộc bại hoại này lại làm như thế, hắn lưu mình lại, hắn cũng không được tự do, Viêm Ma nhất tộc thủ hộ Bách Đoạn Sơn lại bị quái thi cuốn lấy, tạo thành một cục diện bế tắc ngắn ngủi, ai cũng không thoát thân được...

Mà đối mặt với Thần Tử Dạ tộc Song Sinh rống to, Phương Hành lại nhếch miệng cười nói:

- Ngươi đoán xem?

Chương 1136: Phương Hành cười một tiếng thiên hạ tỏa sáng.

Ta đoán con mẹ ngươi ah...

Thần Tử Dạ tộc đã bị Phương Hành chọc tức điên rồi, cơ hồ muốn phun ra một ngụm lão huyết, cũng không biết là bởi vì hóa thành bản tướng, hay là vì quá tức giận, ngày thường con ngươi luôn thâm trầm lạnh nhạt, ở thời khắc này lại biến đến cực kỳ sắc nhọn, giống như hai thanh lợi kiếm hung hăng đâm ở trên mặt Phương Hành, dùng tu vi của hắn, thực lực của hắn, hai ánh mắt kia có thể nói như là thực chất, tu vi yếu chút chỉ sợ có thể bị ánh mắt của hắn đâm chết, chí ít cũng phá Đạo Tâm, bất quá hiển nhiên hắn không có đụng qua loại da mặt dày như Phương Hành, thấy ánh mắt của hắn chẳng những không sợ hãi, ngược lại càng vui vẻ, cười ha ha.

Tiếng cười như điên, xa xa truyền ra, chấn kinh bầu trời đêm, bao phủ cả Bách Đoạn Sơn...

Bây giờ trong sân, Bạch Cốt Thánh Quân, Thần Tử Dạ tộc đều bị Phù Đồ đại trận kiềm chế, ai cũng không thể động đậy, Viêm Ma nhất tộc thủ hộ Bách Đoạn Sơn thì bị quái thi tranh nhau sát lục, không rảnh tay được...

Mà Bách Đoạn Sơn ẩn chứa cơ duyên tạo hóa vô tận thì im lặng, như thành thị không đề phòng tọa lạc ở nơi đó.

Tiếng cười của Phương Hành giống như một tín hiệu, đột nhiên khiến cho trời sáng.

Hoặc là nói, nụ cười này của hắn, đột nhiên tỉnh lại một vầng mặt trời...

Có một mặt trời chói chang ở thời điểm Phương Hành cười to, đột nhiên từ ngoài mấy chục dặm bay lên, bay ở giữa không trung, quang mang đại thịnh, chiếu cả thiên địa giống như ban ngày, xa xa bay về phía Bách Đoạn Sơn, càng gần càng sáng tỏ, càng gần càng khổng lồ, tựa như một mảng hỏa vân thiêu đốt.

Cùng lúc đó, thời điểm liệt nhật bay tới, từ phía trên rơi xuống mấy bóng người, giống như cái bóng nhàn nhạt, riêng phần mình nhảy vào các góc của Bách Đoạn Sơn, thực lực của bọn họ đều cực kỳ đáng sợ, nhưng hết lần này tới lần khác sau khi xuyên qua Huyền Vực, vậy mà không có bị quy tắc Huyền Vực áp chế, trên vai mỗi người đều khiêng vô số trận kỳ, thật nhanh cắm vào các phương vị dự định tốt, không bao lâu, 64 trận kỳ đã về vị trí, như một đại trận khác bao phủ Bách Đoạn Sơn, hợp thành chỉnh thể.

Sau đó chỉ thấy Bách Đoạn Sơn rung động kịch liệt, ở dưới tác dụng của đại trận, thình lình bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ, cùng thổ địa chung quanh tách ra, trọn vẹn rút nhỏ 64 lần, do 64 trận kỳ thủ ngự, hóa thành một mô hình tinh xảo mà quỷ dị, yên lặng tọa lạc ở trong hố sâu...

Lại về sau, những hắc ảnh kia nhảy tới giữa không trung, đồng thời tay bắt pháp ấn, vội vã niệm tụng.

Oanh!

Một màn càng làm người khác khiếp sợ xuất hiện, theo bọn hắn niệm tụng pháp chú, Bách Đoạn Sơn rút nhỏ 64 lần, thình lình bay lên, bị 64 trận kỳ nâng lên giữa không trung, giống như một ngọn núi bay, sau đó vầng mặt trời chói chang kia cũng đang vặn vẹo biến hóa, lại hóa thành một con Kim Ô to lớn, nghểnh cổ huýt dài, "Oa oa" gọi bậy, thiên địa oanh minh.

Mà Bách Đoạn Sơn rút nhỏ thì bị những người khác bỏ vào trên lưng nó, ép tới nó trầm xuống mấy trượng.

Mặc dù rút nhỏ 64 lần, nhưng Bách Đoạn Sơn kéo dài vô tận, vẫn lớn đáng sợ ah...

Nhất là trọng lượng của cả ngọn núi, không có bởi vì thể tích của nó thu nhỏ mà giảm bớt!

Nhưng hôm nay toàn bộ lại đặt ở trên lưng nó!

- Oa ha ha ha ha, hôm nay Đại Kim gia cõng núi đi, ngày mai chở Thiên Tri!

Quái ô do liệt nhật biến ảo ra kia oa oa kêu to, cực kỳ hưng phấn, ầm ầm xoay người qua, ngạnh sanh cõng lấy Bách Đoạn Sơn, cự sí vung lên, bay thẳng về phương nam, thân hình trầm thấp, cũng không biết ven đường quét bay bao nhiêu sơn phong quái lâm, lúc đầu cảm giác Bách Đoạn Sơn cực kỳ nặng nề, bay rất chậm chạp, nhưng hình như Kim Ô bị kích phát hung tính, thình lình càng bay càng nhanh, cuối cùng giống như kim quang, ầm ầm bay về phía trước, hỏa vân thiêu đốt chân

trời.

Cái uy thế kia cực kỳ quỷ dị, làm tất cả mọi người nhìn ngây dại, trong đầu vĩnh viễn khắc lại ấn tượng này.

Bách Đoạn Sơn lại bị một Kim Ô cõng đi rồi?

Kia tựa như thần thoại trong truyền thuyết Thái Cổ, hoang đường mà thần kỳ!

- Đa tạ Bạch Cốt tiên sinh tương trợ, đại ân đại đức, Nhân tộc vĩnh viễn không quên...

Mấy bóng người kia xếp thành một hàng, nhìn về phía này ôm quyền, cao giọng nói, sau đó thân hình xoay chuyển, bay theo Kim Ô, rất nhanh biến mất ở trong bóng đêm mịt mờ.

- Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận!

Trơ mắt nhìn Kim Ô đi xa, lửa giận trong lòng Thần Tử Dạ tộc đã tràn ngập tới cực điểm...

Chỉ thiếu chút nữa!

Rõ ràng mình đã định tốt đại kế, chỉ chờ trời vừa sáng, mọi người chạy đến Bách Đoạn Sơn, dùng thủ đoạn của Tiểu Tiên Giới bức Phương Hành mở ra Phù Đồ đại trận, sau đó hủy bảy thành tạo hóa ở Bách Đoạn Sơn, chỉ lưu ba thành cho Tiểu Tiên Giới luyện binh, nhưng ai có thể nghĩ tới, kết quả sau cùng lại là như thế này, mình trơ mắt nhìn cơ duyên ở

Bách Đoạn Sơn bay về phía Tịnh Thổ, lại chỉ có thể thúc thủ vô sách...

Lúc này hắn đã hận chết Phương Hành!

Dù không có một chút chứng cứ, dù những người kia cảm tạ Bạch Cốt Thánh Quân, hắn cũng hoài nghi đến trên đầu Phương Hành.

Nào có sự tình trùng hợp như vậy, Phù Đồ đại trận vừa mới mở ra, Viêm Ma nhất tộc vừa mới phân tâm, mình và Bạch Cốt Thánh Quân vừa bị trói được, bên cạnh liền nhảy ra nhiều Nhân tộc lợi hại như vậy, gọn gàng linh hoạt bố trí xuống đại trận, trực tiếp cướp đi toàn bộ Bách Đoạn Sơn?

Trù tính kế hoạch cũng chưa chắc sẽ kín kẽ như vậy, chớ nói chi là trùng hợp!

Nhất định là tên vương bát đản này, nhất định là hắn!

Mình đào hố cho hắn, còn chưa có hiệu quả, lại không nghĩ rằng hắn đào hố cho mình trước!

Trong căm giận ngút trời, Thần Tử Dạ tộc rống giận, lực lượng đáng sợ bắn ra, tránh thoát Phù Đồ đại trận trấn áp, hai cánh khổng lồ mở ra, trong chốc lát khiến cho bóng đêm chung quanh càng dày đặc...

- Nhân tộc bại hoại, ngươi...

Thần Tử Dạ tộc thoát khỏi Phù Đồ đại trận trói buộc, bay ở giữa không trung, muốn khiển trách Phương Hành.

Lại không nghĩ rằng, Phương Hành càng giận không kiềm được quát:

- Con cú thúi, việc này ngươi phải chịu hoàn toàn trách nhiệm...

- Ân?

Nghe chỉ trích, cũng khiến Thần Tử Dạ tộc Song Sinh ngẩn ngơ.

Phương Hành lại bất chấp tất cả, thanh âm liên tiếp từ trong huyễn tượng Đại Phật truyền ra:

- Con cú thúi, ngươi làm như vậy xứng đáng với Thần Đình sao? Xứng đáng với Thần Chủ chí cao vô thượng dễ thân đáng yêu sao? Mẹ nó ngươi xem ngươi làm ra sự tình hỗn đản gì? Thời điểm ta bị Bạch Cốt vương bát đản truy sát, ngươi không cứu ta, khoanh tay đứng nhìn chế giễu, hiện tại sự tình lớn rồi, buộc ta chỉ có thể mượn Phù Đồ đại trận đến bảo vệ mình, còn vì bảo hộ ngươi mà phân tâm, hiện tại tốt a, có người thừa dịp Phù Đồ đại trận mở ra, trộm đi Bách Đoạn Sơn... ta cho ngươi biết, lúc này phiền phức của ngươi lớn rồi, lo nghĩ làm sao giải thích với Thần Chủ đi...

- Làm càn, ngươi có dũng khí nói xấu ta?

Nghe đối phương trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, muốn đẩy trách nhiệm lên người mình, Thần Tử Dạ tộc giận tím mặt.

- Cái gì gọi là nói xấu, sự tình khoanh tay đứng nhìn không phải ngươi làm ra sao?

Phương Hành hỏi đến Thần Tử Dạ tộc nghẹn lời, trong lồng ngực tràn đầy lửa giận.

Lúc đó mình không cứu hắn tự nhiên là cố ý, nhưng có quan hệ gì với việc này?

- Ma đầu, hết thảy rõ ràng là ngươi âm thầm an bài, đợi ta bắt ngươi, đi bàn giao với Thần Chủ!

Thần Tử Dạ tộc tự nhiên lười tranh chấp với Phương Hành, trong lòng của hắn đã nhận định là Phương Hành giở trò quỷ, sẽ không bởi vì hắn một hai câu liền cải biến tâm ý, quát to một tiếng, muốn trực tiếp xuất thủ bắt Phương Hành, nhưng Phương Hành không sợ chút nào, trực tiếp quát lớn:

- Ta an bài con mẹ ngươi, nói xấu cũng phải chuẩn bị kỹ càng một chút mới được, tất cả mọi người đều biết ngay từ đầu ta không có ý định đi con đường này, sao có thể sớm an bài, ngược lại là ngươi, nhất định muốn đi Bách Đoạn Sơn, trung thực bàn giao, có phải...

- Làm càn, ta tự có phán đoán suy luận, há có thể cho ngươi nói xấu!

Thần Tử Dạ tộc nghe không nổi nữa, nổi giận đùng đùng, lên tiếng hét lớn.

Lúc này thanh âm của Phương Hành lại càng thêm lẽ thẳng khí hùng:

- Vậy ngươi giải thích rõ tại sao muốn đi Bách Đoạn Sơn?

- Ta...

Thần Tử Dạ tộc giật mình, suýt nữa thốt ra, nhưng rất nhanh liền ý thức được chuyện này không thể nói.

Dạ tộc bọn họ muốn làm chuyện này, vốn là chuyên quyền độc đoán, không để cho hai vị Thần Vương khác biết, càng không dám thông bẩm Thần Chủ, không có thông bẩm Thần Chủ còn dễ nói, bởi vì Thần Chủ không thèm để ý cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, nhưng Cửu U Thần Vương và Bất Hủ Thần Vương lại nhìn chằm chằm vào những vật này, Vĩnh Ám Thần Vương là thừa dịp hai đại Thần Vương bị Thần Chủ trách cứ, không dám vọng động mới quyết định muốn xuống tay với Bách

Đoạn Sơn, nếu thành tự nhiên không có gì, mục đích đã đạt tới, bọn họ có bất mãn cũng không làm gì được Dạ tộc.

Nhưng bây giờ hết thảy thành không, nếu lại truyền ra kế hoạch của Dạ tộc, chẳng phải không công chọc hai vị Thần Vương bất mãn?

- Ngươi nhìn ngươi xem, ngay cả nói cũng không nói ra được, liền chứng minh trong lòng ngươi có ma!

Thời điểm hắn ngẩn ngơ, Phương Hành đã bắt lấy cơ hội, vội vàng chỉ trích.

Thần Tử Dạ tộc tức đến tái mặt, biệt khuất khó chịu.

Mà lúc này, đám người Tiểu Thánh Quân đều đã chạy tới, thấy được cục diện trong sân, nghe Phương Hành chỉ trích Thần Tử Dạ tộc, lại nhìn vẻ mặt Thần Tử Dạ tộc phẫn nộ lại đè nén, tất cả đều ngẩn ngơ, có chút không rõ ràng tình huống.

Thế nhưng thời điểm Thần Tử Dạ tộc và Phương Hành chỉ trích lẫn nhau, thật giả khó biện, đột nhiên một giọng nói khác vang lên.

Bạch Cốt Thánh Quân một mực duy trì trầm mặc quỷ dị, lúc này lại cuồng tiếu, thân hình nhất phi trùng thiên, tránh thoát Phù Đồ đại trận kiềm chế, giống như thần linh nhìn xuống sinh linh Thần tộc, cười ha ha:

- Hai oắt con Thần tộc tranh thứ gì, chẳng lẽ không có nghe sao? Bọn họ cảm tạ là bản tọa, rõ ràng là bản tọa xuất thủ trợ giúp Thiên Nguyên Đại Lục được cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, ha ha ha ha, đại công như thế, soi sáng vạn cổ, bản tọa vui vẻ nhận a...

Chương 1137: Không biết xấu hổ

- Thật không biết xấu hổ...

Lúc đầu Phương Hành muốn đẩy sạch trách nhiệm, có thể đẩy trách nhiệm lên đầu Thần Tử Dạ tộc thì càng tốt, thật không nghĩ đến Bạch Cốt Thánh Quân lại nhảy ra ngoài, thừa nhận là mình an bài hết thảy, sau khi ngẩn ngơ, trong lòng lại dâng lên lửa giận, nghĩ thầm con mẹ nó, sự tình ta tính toán lâu như vậy, ngươi một câu liền đoạt công lao, đây không phải trợn tròn mắt nói lời bịa đặt sao, cũng quá vô sỉ đi, thật sự là không biết xấu hổ...

Sự tình Tiểu Tiên Giới ngấp nghé cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, Phương Hành đã sớm biết, dù sao hắn sớm sắp xếp Tiết Lệnh Đồ vào trong Tiểu Tiên Giới làm nội gián, hơn nữa sự tình Tiểu Tiên Giới cùng đường mạt lộ, bắt đầu tiếp xúc Vĩnh Ám Thần Vương, hắn cũng nhận được Tiết Lệnh Đồ nhắc nhở, hơn nữa cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn một mực bị hắn xem như vật trong túi mình, cho nên mỗi lần vừa nghĩ tới Ma Uyên, sẽ nghĩ tới Bách Đoạn Sơn, nghĩ đến những tạo hóa thuộc về mình lại không cầm tới tay, dần dà đã thành tâm bệnh!

Thế là thời điểm ở Bắc Hải Tù Tâm Nhai gặp đám người Kim Ô, hắn liền đề cập qua sự tình cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, đã hẹn sau khi thoát thân, bảo bọn hắn tiếp xúc với Tiết Lệnh Đồ, hai bên thành lập đường dây tin tức, về sau tin tức Thần Đình Tiểu Thánh đi sứ Tịnh Thổ truyền tới, ở thời điểm này, đoàn sứ giả hành tẩu chậm chạp, đám người Kim Ô lại sớm chạy đến Tịnh Thổ...

Mới đầu Phương Hành khăng khăng muốn đi Bạch Cốt Sơn, vốn là muốn mượn đao giết người, đưa đoàn người này vào trong nguy cơ, sau đó để đám người Kim Ô thuận tiện làm việc, kết quả không nghĩ tới Thần Tử Dạ tộc cũng để mắt tới Bách Đoạn Sơn, quyết mượn đường Bách Đoạn Sơn, vì thế Phương Hành không thể đáp ứng, vạn nhất va chạm, bọn họ liều mạng cũng chưa chắc có thể chiếm nhiều tiện nghi, dù không thiệt thòi, cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn cũng chưa chắc có thể lọt vào trong tay mình, dù sao trên danh nghĩa, là ngay cả Hồng Hoang Cốt Điện cũng giúp đỡ Thần tộc.

Cũng chính là nguyên nhân này, Phương Hành dứt khoát chơi hung ác, chủ động đi chọc Bạch Cốt Thánh Quân, làm cục diện bừa bãi, để đám người Kim Ô làm việc thuận tiện, hắn cần một cơ hội, hoặc nói là lý do thu hồi Phù Đồ đại trận, không thể sớm, Thần tộc sẽ nghi ngờ, chậm cũng không được, Thần Tử Dạ tộc lấy được chủ động, tất nhiên sẽ đào hố cho mình, thế là hoặc không làm, đã làm thì cho xong, thông qua truyền âm phù khoảng cách gần, để đám người Kim Ô chuẩn bị sẵn sàng, sau đó mình một đường dẫn Bạch Cốt Thánh Quân tới Bách Đoạn Sơn.

Đương nhiên, không thể không thừa nhận một điểm, đám người Kim Ô làm việc thật đúng là càng ngày càng bá khí!

Mới đầu Phương Hành thật không nghĩ đến bọn họ sẽ có bản lãnh lớn như vậy, chỉ muốn làm cục diện bừa bãi, thu hồi Phù Đồ đại trận, thả ra quái thi, sau đó để bọn họ tiến vào Bách Đoạn Sơn, đoạt càng nhiều tài nguyên và tạo hóa càng tốt, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, bọn hắn quyết đoán còn muốn lớn hơn mình, thình lình bày ra đại trận, bứng cả Bách Đoạn Sơn, sau đó trực tiếp ném tới trên lưng Kim Ô, sạch sẽ gọn gàng, một chút cũng không lãng phí, để cho mình hài lòng đến ngủ cũng cười!

Điểm này cũng không dễ dàng, đầu tiên đại trận kia chính là 64 trận, hơn nữa có thể đặt cả Bách Đoạn Sơn vào trong đó, thậm chí thu nhỏ 64 lần, loại trận thuật này tuyệt đối không phải Trận Sư bình thường có thể bố trí, bên trong thậm chí vận dụng đến nguyên lý của Tiểu Thế Giới, nghĩ đến nhất định là do Ô Tang Nhi bày ra, cần biết bố trí xuống đại trận bực này, làm cho người lo lắng nhất chính là xung đột với quy tắc Huyền Vực, nhưng 64 trận kỳ kia, lại toàn bộ bao phủ Huyền Vực, cực kỳ tinh diệu.

Đến cảnh giới bọn họ, có thể ở một mức độ nào đó đối kháng quy tắc Huyền Vực, nhưng không chống được quá lâu, mà bọn họ trực tiếp bao phủ Huyền Vực ở trong đại trận, không lên xung đột, chính là một trong mấy phương pháp thích hợp lại tinh diệu nhất!

Một điểm khác, Kim Ô cũng không có bản lĩnh cõng núi đi, kia khẳng định là mượn uy lực của Tù Tâm Nhai Tiểu Thế Giới, từ điểm này, đoán chừng Tiểu Thế Giới kia đã thuộc về Kim Ô, dù sao một Tiểu Thế Giới, không có khả năng có nhiều chủ nhân.

Một loạt hành động và kế hoạch, Phương

Hành tham dự vào không đến ba thành, chỉ sáng tạo ra một cơ hội mà thôi.

Mà đám người Kim Ô hoàn thành lại rất xinh đẹp, xa xa nằm ngoài dự đoán của hắn!

Đối với cái này, Phương Hành cũng không nhịn được trong lòng cuồng tiếu, cơ hồ khoa tay múa chân, cực kỳ hài lòng.

Cũng chính vì hắn tham dự ít, cho nên không lo lắng Thần Tử Dạ tộc hoài nghi mình, dù sao không có chứng cứ, ngươi tìm đi thôi!

Đừng nói ngươi hoài nghi ta, ta còn muốn chụp mũ ngươi đây này!

Đương nhiên, Bạch Cốt Thánh Quân nhảy ra ngoài thừa nhận chuyện này là mình làm, cũng vượt ra ngoài Phương Hành dự kiến.

Quá không biết xấu hổ, thật sự là công lao gì cũng dám ôm a?

- Ha ha ha ha, chiếm Bách Đoạn Sơn lại tính là cái gì, hôm nay tiểu câu ngươi còn phải chết ở chỗ này!

Bạch Cốt Thánh Quân cười to, như rất đắc chí vừa lòng, thế nhưng thời điểm Phương Hành oán thầm hắn không biết xấu hổ, hắn lại biến sắc, cốt mâu hung hăng đâm xuống, khí thế hung ác cuồn cuộn, kinh thiên động địa, một kích này dọa Phương Hành không nhẹ, trong lòng chửi ầm lên, nghĩ thầm lão già chết tiệt này không giảng nghĩa khí, đoạt công lao không tính, lại còn muốn mạng của mình, trong lúc cấp thiết, vội vàng vận chuyển Phù Đồ đại trận, Phật ảnh ầm ầm nhấc chưởng cuốn lên.

Oanh! Oanh! Oanh!

Bạch Cốt Thánh Quân liên kích ba mâu, đều bị lực lượng của Phù Đồ đại trận đẩy ra, cương phong cuồn cuộn, quét đến xung quanh giống như đất bằng.

Phù Đồ đại trận không phải trận pháp bình thường, chính là của Tây Thiên giới còn sót lại, cơ hồ không gì có thể phá, nhưng hôm nay vấn đề ở chỗ Bách Đoạn Sơn đã bị Kim Ô lấy đi, Phù Đồ đại trận mất căn cơ, không có lực lượng sông núi linh mạch bổ sung, đại trận này hóa thành lục bình không rễ, cần Phương Hành vận chuyển, nhất thời nửa khắc không có vấn đề, dùng tu vi của Phương Hành còn có thể chống cự được, nhưng kéo dài càng lâu, lực lượng tiêu hao sẽ càng mạnh, hắn sớm muộn gì cũng chống đỡ không nổi...

Bạch Cốt Thánh Cốt phát hiện điểm này, xuất thủ càng hung ác điên cuồng!

Hắn xuất thủ càng nặng, Phù Đồ đại trận tiêu hao càng nhanh, hắn muốn tươi sống mệt chết Phương Hành.

- Con cú thúi, ngươi còn không mau tới cứu người?

Phương Hành đã nhận ra nguy cơ, vội vã kêu lớn, vừa sợ vừa giận.

Nhưng Thần Tử Dạ tộc vốn lòng tràn đầy oán khí, coi như hắn cầu khẩn cũng chưa chắc sẽ xuất thủ tương trợ, bây giờ nghe lời như thế, thì càng không thèm quan tâm, hóa thành hình người, thần sắc lạnh lùng đứng ở một bên lẳng lặng nhìn.

- Tiểu Thế Giới, Phật môn đại trận... Tiểu cẩu ngươi quả nhiên một thân là bảo, chỉ tiếc, tu vi của ngươi còn quá yếu...

Bạch Cốt Thánh Quân đạt được cơ hội, nhìn thấy Thần Tử Dạ tộc không có xuất thủ ngăn cản, khí thế càng thêm hung ác, trong miệng cuồng hống, cốt mâu oanh kích:

- Tựa như tiểu nhi ngự thần binh, ta muốn nhìn ngươi còn có bao nhiêu pháp lực, có thể chống bao lâu...

- Ta chống đỡ con mẹ ngươi ah...

Phương Hành chỉ lo phòng thủ, càng nghĩ càng gấp, nhịn không được há miệng kêu to:

- Cứu mạng...

- Ân?

Bạch Cốt Thánh Quân thấy hô cứu mạng, ngẩn ngơ, sau đó càng thêm hưng phấn, cười ha ha:

- Ta xem ai có dũng khí cứu ngươi?

Ầm ầm, lại một cốt mâu đâm xuống, ôm theo hung uy vô tận.

- Ta tới cứu ngươi!

Nhưng lúc này, đột nhiên phương xa bay tới trận trận cuồng phong, có sinh linh giống như một đám mây đen ôm theo thần uy ngập trời gào thét lao đến, định thần nhìn lại, kia rõ ràng là một dị long to lớn, hai cánh kinh khủng, khe khẽ rung lên, núi rừng chung quanh sụp đổ, mặt đất rạn nứt, nhìn khổng lồ vô biên, nhưng tới lại cực nhanh, qua trong giây lát đã tới gần trăm dặm, cự sí vung lên, vết nứt hư không như tia chớp đánh tới trước người Bạch Cốt Thánh Quân.

Bành!

Bạch Cốt Thánh Quân không dám bất cẩn, vội vàng vung mâu oanh kích, va chạm với những vết nứt hư không kia, cả người bị đụng lảo đảo lui lại.

- Hồng Hoang điện chủ, ngươi có dũng khí cản ta?

Hắn giận không kiềm được đạp vỡ một ngọn núi lớn, quơ cốt mâu chỉ hướng hoàng kim cự long, tức giận rống to.

- Ta là Thần tộc Thần Vương, tự nhiên phải che chở Thần Đình Tiểu Thánh!

Người đến là Hồng Hoang lão Long Vương, Thần Tử Dạ tộc sớm đã bảo Áo Cổ Tiểu Thần Vương mời hắn đến ngăn cản Bạch Cốt Thánh Quân, bây giờ rốt cục chạy tới, đường đường chủ nhân của Hồng Hoang Cốt Điện, vương giả Thái Cổ di chủng xuất thủ, uy thế tự nhiên bất phàm, Bạch Cốt Thánh Quân đè đánh Phương Hành tu vi Độ Kiếp tầng ba, điều khiển Tiểu Thế Giới, còn khống chế Phù Đồ đại trận, lại bị hắn một cánh đánh lui...

- Ha ha, tốt một cái Thần tộc Thần Vương, tốt một con chó săn dưới trướng Thần Chủ!

Thấy Hồng Hoang lão Long Vương, Bạch Cốt Thánh Quân thu liễm sát khí, không e ngại lão Long Vương chút nào, nhưng không có ý tứ tiếp tục động thủ, cười lạnh thu cốt mâu, châm chọc một câu, sau đó thả người vọt về phía không trung, ôm theo tử khí cuồn cuộn vô biên, bay về Bạch Cốt Sơn, chỉ để lại một câu:

- Phương ma đầu, lão phu sớm muộn gì cũng giết ngươi...

Vậy mà đi dứt khoát như thế?

Các Tiểu Thánh thấy cảnh này, trong lòng đều giật mình, hơi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Ngay vừa rồi, bọn họ còn cho rằng lão Long Vương sẽ cùng Bạch Cốt Thánh Quân đại chiến một trận, không nghĩ tới kết thúc đơn giản như vậy.

- Bái kiến Hồng Hoang Thần Vương...

Sau khi giật mình, đám tiểu bối lập tức tiến lên hành lễ, dùng Thần Tử Dạ tộc cầm đầu.

- Song Sinh điện hạ, vừa rồi Thông Thiên Tiểu Thánh Quân gặp nạn, vì sao ngươi không xuất thủ cứu giúp?

Thần Tử Dạ tộc ở trước mặt Hồng Hoang lão Thần Vương còn rất khách khí, lại không nghĩ tới lão Long đưa mắt nhìn Bạch Cốt Thánh Quân đi xa, quay đầu nhìn lại mình, sắc mặt tràn đầy bất mãn, lạnh lùng quét nhìn, thanh âm cực kỳ lãnh đạm.

- Cái này... cốt yêu kia thực lực mạnh mẽ, ta tự nghĩ không phải địch thủ của hắn...

Sau khi Thần Tử Dạ tộc ngẩn ngơ, cũng chỉ có thể cau mày, nhàn nhạt mở miệng giải thích.

- Ai, mọi người đều hiệu lực cho Thần Chủ, sao không để xuống những tư tâm đó đi?

Đột nhiên Hồng Hoang lão Thần Vương trầm lắng hít một hơi nói:

- Bản lãnh của ngươi bản vương là biết, mặc dù cốt yêu kia lợi hại, nhưng chưa chắc có thể làm gì được ngươi, vừa rồi ngươi rõ ràng có thể xuất thủ ngăn hắn, lại khoanh tay đứng nhìn, thật sự là hơi quá! Vừa rồi lão phu xa xa nhìn thấy một con Kim Ô vác lấy đại sơn chạy trốn về phía Tịnh Thổ, lúc đầu muốn đuổi theo xem rõ ngọn ngành, không nghĩ tới bên này nguy cấp, hại lão phu không thể không trước chạy đến giúp Thông Thiên Tiểu Thánh Quân hóa giải nguy cơ, thả gia hỏa kia chạy mất!

Nói xong Hồng Hoang lão Thần Vương vờ như không hiểu hỏi:

- Đúng rồi, vừa rồi Kim Ô kia làm cái gì? Sao vội vàng bỏ chạy như thế?

- Hỏng...

Nghe xong lời này, lúc đầu thần sắc Thần Tử Dạ tộc nhàn nhạt, trong lòng lộp bộp một tiếng.

- Con mẹ nó, ma đầu kia muốn đẩy trách nhiệm lên đầu mình thì thôi, không nghĩ tới lão già này cũng làm như vậy...

Mà Phương Hành ở phía dưới, nghe lời này cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn Hồng Hoang lão Long Vương một cái, trong lòng thầm mắng:

- Không biết xấu hổ!

Chương 1138: Thái Thượng Kinh ở nơi nào?

Hồng Hoang lão Long Vương chỉ trích để Thần Tử Dạ tộc có chút choáng váng, trong lòng ẩn ẩn ý thức được tình thế không đơn giản như mình nghĩ, vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới sau khi Hồng Hoang lão Long Vương hiện thân, đuổi Bạch Cốt Thánh Quân đi, chuyện thứ nhất là chỉ trích mình không cứu Phương Hành, hơn nữa ẩn ẩn đẩy trách nhiệm thả Kim Ô đi lên người mình, bất quá Phương Hành hiểu rõ rất, Hồng Hoang Cốt Điện ở trong Ma Uyên, Ma Uyên tự nhiên là trách nhiệm của hắn, mất đi cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, Thần Chủ không trách tội còn tốt, nếu trách tội, Hồng Hoang Cốt Điện tất nhiên tai bay vạ gió, thế là lão gia hỏa này tìm người gánh trách nhiệm liền thuận lý thành chương...

Hắn không dám chọn mình, vì vậy Thần Tử Dạ tộc chạy trời không khỏi nắng rồi.

Xem ra mặc dù Hồng Hoang Cốt Điện một mực kiên trì huyết mạch vinh quang của mình, không chịu tu luyện ra hình người, nhưng trên thực tế sớm đã bị Nhân tộc ảnh hưởng rất sâu, giống như ám chiêu trốn tránh trách nhiệm này, dùng cực kỳ nhuần nhuyễn nha, không thua mấy lão hồ ly trong Nhân tộc bao nhiêu!

- Việc này ta tự nhiên sẽ bẩm báo Thần Chủ, để ngày đến bình phán khuyết điểm là được!

Thần Tử Dạ tộc tức không nhịn nổi, lại không tiện phản bác, chỉ có thể lạnh lùng nói một câu, liền quay đầu rời đi.

- Sau khi về cốt điện, ta cũng sẽ dâng thư bẩm tấu Thần Chủ, nói rõ việc này!

Hồng Hoang lão Thần Vương nhàn nhạt mở miệng, lại nói:

- Chẳng qua hiện nay chủ yếu nhất, là sự tình các ngươi đi sứ Tịnh Thổ, trước đây Thần Đình có chỉ, lệnh bản vương cam đoan các ngươi an toàn ở trong Ma Uyên, ta cũng ở Hồng Hoang Cốt Điện an bài thỏa đáng, nhưng không nghĩ tới các ngươi không đi Bình Hoang Nguyên, hết lần này tới lần khác lựa chọn vùng Bách Đoạn Sơn mà thôi, bản vương cũng không thèm để ý trong lòng các ngươi đến tột cùng đang suy nghĩ gì, với ta mà nói cam đoan an toàn của các ngươi mới là trọng yếu nhất, vì vậy theo ta về Hồng Hoang Cốt Điện, chỉnh đốn một ngày, ta bảo hộ đưa các ngươi đi!

Nghe hắn nói, chư vị Tiểu Thánh khác tự nhiên không có dị nghị, lập tức đáp ứng.

Đoàn người cải biến phương hướng, trực tiếp đi về phía Bình Hoang Nguyên Hồng Hoang Cốt Điện, trên đường khí thế có vẻ hơi thấp, nói câu không dễ nghe, bọn họ đều là người nổi bật trong hàng tiểu bối Thần tộc, danh xưng Tiểu Thánh Quân, tiến về Tịnh Thổ, mặc dù có dụng ý khác, nhưng khoe khoang vũ lực cũng là một trong số đó, nhưng kết quả lại ăn thiệt thòi ở Bách Đoạn Sơn, này chính là đả kích nghiêm trọng!

Chỉ có Phương Hành tâm tình thư sướng, ở trong đội ngũ đi tới đi lui, lúc thì mắng Phụ Sơn Tử vài câu:

- Ngu xuẩn, cút ngay!

Lúc thì lại đi đùa giỡn Hoa Mật Nhi:

- Nước miếng của ngươi là mật sao?

Một lát lại hỏi:

- Phía sau cái mông của ngươi có độc châm không?

Hoa Mật Nhi tức đến sắc mặt xanh mét, trừng hắn mấy cái, Phương Hành lại hồn nhiên vô sự.

Hết lần này tới lần khác Hoa Mật Nhi còn thật không dám vạch mặt với Phương Hành, nàng là được chứng kiến bản sự mắng chửi người của tên này.

Lại thêm, có đối thủ như thế nào liền có dạng địa vị như thế đó, bản lĩnh của tên này cũng chưa chắc cao cường đến mức nào, lại có dũng khí đối nghịch Thần Tử Dạ tộc, trong lúc vô hình, đám người Hoa Mật Nhi ở trước mặt hắn hơi yếu hơn một đầu...

Đến Hồng Hoang Cốt Điện, mọi người nghỉ ngơi, Thần Tử Dạ tộc suy tư nên làm sao xử lý phiền phức, Phương Hành thì ngoan ngoãn tiến vào Hồng Hoang Cốt Điện, lẳng lặng đợi một chút, rốt cuộc đã đợi được một khách nhân, lại là một tiểu nha đầu phấn điêu ngọc trác, mặc váy trắng tinh xảo, cưỡi ở trên người một Đằng Xà sau lưng mọc hai cánh, đi tới trước cung điện thì ngừng chân, thấy Phương Hành hốc mắt liền đỏ lên, kêu một tiếng "Cha" liền nhào vào trong ngực Phương Hành.

Không phải người khác, chính là khuê nữ của Phương Hành Phương Tiểu Mỹ tới.

Sau khi Phương Hành quy thuận Thần Đình, Phương Tiểu Mỹ liền ở Hồng Hoang Cốt Điện, bây giờ đã nửa năm không thấy.

- Ngươi tu luyện như thế nào ah, đã Trúc Cơ đỉnh phong rồi?

Phương Hành cười hì hì, một tay bế Phương Tiểu Mỹ lên, trên dưới đánh giá, thần sắc cổ quái nói.

Nha đầu trước mắt này thoạt nhìn chỉ bảy tám tuổi, còn là một tiểu cô nương, nhưng khí cơ trên người lại là Trúc Cơ đỉnh phong, thuộc về loại bước một bước liền có thể Kết Đan, hơn nữa đạo cơ của nàng là Đạo Cơ màu tím, cơ hồ còn tốt hơn Phương Hành năm đó, nếu truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ chấn kinh giới tu hành, nhận định lại là một thiên kiêu tuyệt thế sinh ra.

- Long Vương gia gia một mực chỉ điểm ta, hắn nói bằng vào nội tình của ta, hiện tại tu hành đã tính chậm rồi!

Phương Tiểu Mỹ đưa tay ôm cổ Phương Hành, có chút làm nũng nói.

- Xác thực hơi chậm!

Phương Hành nghĩ nghĩ, cũng không nhịn được nhẹ gật đầu, nghĩ thầm nha đầu này còn nhỏ, nhưng vận mệnh nhiều thăng trầm, bị rút đạo nguyên, suýt nữa sống không nổi, nhưng về sau lại cơ duyên không ngừng, đầu tiên là Kim Ô cho nàng một giọt bản mệnh yêu huyết, đối với nàng mà nói, một giọt yêu huyết kia chính là một bảo tàng, sau đó trưởng công chúa Ngao Trinh coi nàng như con mình, nuôi khoảng một năm, các loại linh đan dị bảo, thậm chí Huyết Liên Tử cũng ăn qua mấy viên, nội tình đã bổ khuyết không sai biệt lắm, thời điểm ở Dao Trì, Phương Hành rút đạo nguyên của quái thai Viên gia, đánh vào trong cơ thể nàng, không chỉ triệt để đền bù đạo nguyên của nàng khuyết tổn, hơn nữa khiến cho nàng từ đó có được nội tình mạnh nhất.

Nếu bàn về thể chất, thế gian mạnh nhất, cũng bất quá là Tiên Thiên Đạo Thể trong truyền thuyết.

Nhưng nha đầu này, đoán chừng đã sớm siêu việt Tiên Thiên Đạo Thể.

Đừng nói nàng tu hành luôn có người chỉ điểm, dù không ai chỉ điểm, cũng sẽ đột nhiên tăng mạnh.

- Ấy hắc hắc, vị này là tiểu nữ a? Đến, ăn kẹo...

Lúc này, Dao Trì tiểu công chúa rốt cục nhảy vào, nàng đã sớm nghe nói sự tích của Phương Tiểu Mỹ, nghĩ thầm mình nhập môn tương đối trễ, đối với nữ hài được vợ cả của Phương gia tự tay nuôi lớn, coi như là Phương gia đại tiểu thư phải khách khí một chút, vì vậy mặt mũi tràn đầy vui vẻ, cười tiến lên làm quen, nhưng bất luận nhìn thế nào, cũng lộ ra chút chột dạ.

Phương Tiểu Mỹ không ngốc, nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp này đi theo cha mình, lại liếc mắt nhìn lão cha không đáng tin cậy, như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chất đầy tiếu dung, điềm nhiên hỏi:

- Hồ ly tinh ngươi tốt...

Nụ cười trên mặt Dao Trì tiểu công chúa đọng lại.

Phương Hành cũng cảm thấy ngạc nhiên, níu lấy lỗ tai của nha đầu này kéo qua, hiếu kỳ nói:

- Học ai thế hả?

Phương Tiểu Mỹ ngoan ngoãn nói:

- Mẹ ah, trước kia mẹ thường xuyên nói cha là người không có lương tâm, một mình ở bên ngoài vui vẻ khoái hoạt, xưa nay không nhớ đi qua thăm nàng một chút, còn nói không biết bên cạnh cha sẽ có bao nhiêu hồ ly tinh, nàng còn nói cho con biết, tương lai bất luận ở bên cạnh cha gặp bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp, đều nhất định phải lễ phép, khách khách khí khí gọi các nàng một tiếng hồ ly tinh...

- Nữ nhân này dạy con kiểu gì thế hả?

Phương Hành tức giận nói, ngược lại bởi vì lời này mà nhớ tới trưởng công chúa Ngao Trinh.

Dao Trì tiểu công chúa uốn nắn:

- Ta không phải hồ ly tinh, ta được cưới hỏi đàng hoàng, sáu cái đằng sau mới là hồ ly tinh!

Nàng còn một mực nhớ Phương Hành muốn cưới mười thê tử, nhận định phía sau mình tất cả đều là hồ ly tinh!

- Vậy ta gọi Tứ di nương đi!

Phương Tiểu Mỹ âm thầm tính toán, định vị cho Dao Trì tiểu công chúa.

- Chữ di kia có thể bỏ đi hay không?

Dao Trì tiểu công chúa bất đắc dĩ nhận cái thân phận này, lại nhỏ giọng thương lượng.

- Cho ta chỗ tốt là được, không chỉ chữ di, chữ tứ cũng sẽ nâng lên...

Phương Tiểu Mỹ nháy mắt, lặng lẽ thương lượng với Dao Trì tiểu công chúa.

- Có thể mua vị trí sao? Vậy quá tốt rồi, chỗ ta đồ tốt còn nhiều...

Dao Trì tiểu công chúa đại hỉ, lập tức nói thầm với Phương Tiểu Mỹ.

Phương Hành lại nhíu mày, tâm nghĩ mấy nữ nhân này là coi Phương gia thành ổ giặc cướp, có thể buôn quan bán chức sao?

- Đúng rồi, cha, sự tình ngài phân phó con không có làm tốt, ngài phạt con đi!

Sau khi giao dịch xong với Dao Trì tiểu công chúa, Phương Tiểu Mỹ bắt đầu nói chuyện chính, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc.

- Không có tìm được sao?

Phương Hành nhẹ gật đầu, trên mặt không có ý thất lạc, giống như đã sớm dự liệu.

Phương Tiểu Mỹ gật đầu nói:

- Con ở dưới Long Vương gia gia trợ giúp, cùng tiểu Đằng Nhi vào Bách Đoạn Sơn mấy lần, dò xét tạo hóa các nơi, đồ tốt cũng không phải ít, nhưng từ đầu đến cuối không có tìm được Thái Thượng Kinh, cũng không biết là những kinh văn kia truyền thừa giấu quá mức bí ẩn, ta không tìm được, hay những kinh văn kia căn bản không ở trong Bách Đoạn Sơn, tóm lại ta một mực không có cảm ứng được!

- Hai bộ sau của Thái Thượng Kinh, nếu dễ dàng tìm được như vậy, thì cũng không tính là tạo hóa!

Phương Hành nhẹ gật đầu, không có trách tội Phương Tiểu Mỹ.

Thời điểm hắn chuẩn bị quy thuận Thần Đình đi làm chuyện lớn kia, cũng đã dặn dò qua, nhờ Hồng Hoang Cốt Điện giúp mình tìm kiếm hai bộ Thái Thượng Kinh còn lại, dù sao dùng địa vị và thực lực của Hồng Hoang Cốt Điện, ngẫu nhiên phái một hai người tiến vào Bách Đoạn Sơn lấy chút tạo hóa, Viêm Ma nhất tộc cũng không dám ngăn cản, hơn nữa trước đây, hắn cũng truyền cho Phương Tiểu Mỹ mấy bộ Thái Thượng Kinh, để cho nàng tu hành, nếu Phương Tiểu Mỹ có thể nhìn thấy kinh văn liên quan tới Thái Thượng Đạo, hẳn là có thể sinh cảm ứng, hơn nữa có Đằng Xà tương trợ, nàng tiến vào cũng coi như an toàn...

Chỉ bất quá, nàng đã đi vào mấy lần, lại không thu hoạch được gì, hơn phân nửa nói rõ, Thái Thượng Kinh còn lại đã không ở trong Bách Đoạn Sơn.

- Cửu Thiên Huyền Quan, hơn phân nửa là một quan tài một kinh, bây giờ Cửu Thiên Huyền Quan đều đã phủ xuống Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng Thái Thượng Kinh khác lại ở nơi nào?

Đối mặt với vấn đề này, Phương Hành cũng không nhịn được nhíu mày.

Sinh vào loạn thế, hắn cũng rõ ràng, mình chỉ có không ngừng tăng cao tu vi, mới có thể tung hoành tiêu dao.

Mà với hắn, phương pháp tăng tu vi có rất nhiều, ổn thỏa nhất cũng nhanh nhất, là sưu tập Thái Thượng Kinh, bù đắp truyền thừa, dù sao Thái Thượng cửu kinh, một mạch tương thừa, Hóa Linh, Bất Tử, Cảm Ứng tam kinh, giúp hắn đặt xuống căn cơ hùng hậu, Phá Trận, Tiêu Dao, Nhất Khí tam kinh, để hắn có được phương pháp ngăn địch không thua bất luận người nào, mà sau đó ngẫu nhiên lấy được Thái Thượng Cầu Đạo Kinh, để hắn giảm bớt vô số thời gian lắng đọng, thăm dò Đại Đạo tu hành, đào ra tiềm lực, bớt đi rất nhiều đường quanh co.

Có thể hình dung thế này, nếu không có Thái Thượng Cầu Đạo Kinh, vậy sau khi Phương Hành vượt qua ba đạo Lôi Kiếp, thì ít nhất cũng phải bế quan mấy năm, sau đó lại mơ mơ màng màng thăm dò mấy năm, mới có thể chân chính phát huy ra thực lực của Độ Kiếp tầng ba...

Có Thái Thượng Cầu Đạo Kinh, hắn lại rút ngắn quá trình này mấy trăm lần!

Cũng chính là nguyên nhân này, hắn nhịn không được bắt đầu mong đợi, hai quyển Thái Thượng Kinh còn lại đến tột cùng là nội dung gì!

Chương 1139: Dọa ta hết hồn.

Ở Hồng Hoang Cốt Điện nghỉ ngơi một ngày, đoàn sứ giả Thần Đình lại lần nữa xuất phát chạy tới Tịnh Thổ, nhưng bầu không khí lại trở nên rất cổ quái, mặc dù trước đây Phương Hành không đáng tin cậy, còn hồ nháo, nhưng Thần Tử Dạ tộc tận lực nhẫn nại, bất quá sau sự tình Bách Đoạn Sơn, hắn rõ ràng có oán khí với Phương Hành, ngay cả ngẫu nhiên nhìn về phía Phương Hành, cũng không thế nào che giấu được sát cơ, ngược lại là Phương Hành trở nên rất biết điều, dọc theo con đường này không còn hồ nháo, ngược lại lúc nào cũng trầm tư.

Sự tình ở Bách Đoạn Sơn tự nhiên rất thuận lợi, kết quả còn tốt hơn hắn tưởng tượng.

Bất quá thông qua một loạt chuyện này, cũng để Phương Hành bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ thực lực của bản thân và những người khác.

Sinh ở loạn thế, nói cho cùng vẫn là thực lực trọng yếu nhất.

Có thực lực, liền có thể tiếp tục tung hoành, chuyện gì không làm được?

Mà thực lực không đủ, thì chỉ có đi hiểm chơi kỹ xảo, như giẫm trên băng mỏng, không phải một sự tình sảng khoái.

Hắn cũng nghĩ qua, mình bây giờ không thể tính nhỏ yếu, để ở trong giới tu hành trước kia, sợ là đã chen vào hàng ngũ nhất lưu thế gian, bàn về tu vi, chính là Độ Kiếp tầng ba, gần với đám lão tổ của Thần Châu cổ thế gia; bàn về pháp bảo, hắn có Thần Chủ ban thưởng Thần cung, còn có Phù Đồ đại trận, đều là vật có thể so với tiên bảo, phòng ngự không khe hở; bàn về thuật pháp chém giết, hắn không chỉ có bản thể Tiên Anh, còn có một bộ Ma thân, nếu như thi triển toàn lực, ngay cả người mạnh hơn hai cấp cũng phải đau đầu.

Nhưng những thực lực này, để ở trên Thiên Nguyên Đại Lục bây giờ, vẫn không tính được xuất chúng.

Không nói Thần Vương cao cao tại thượng, chỉ nói những Thần tộc Tiểu Thánh Quân kia, hắn cũng không thể hoàn toàn áp đảo được.

Thần Tử Dạ tộc mạnh mẽ, lại có chút thâm bất khả trắc, hung uy của Bạch Cốt Thánh Quân hắn đã gặp qua, mình ở trước mặt đối phương chỉ có phần bị đánh, nhưng Thần Tử Dạ tộc lại có thể đánh với hắn một trận, sau đó toàn thân trở ra, dù không địch lại, cũng kém không nhiều lắm, từ điểm này có thể nhìn ra, con cú kia mạnh hơn mình không ít, chí ít cũng có thực lực Độ Kiếp tầng bảy đến tầng chín, nếu không có Thần cung và Phù Đồ đại trận hộ thân, đoán chừng mình ở trong tay kẻ này sống không qua mấy hiệp...

Mà những Tiểu Thánh Quân khác, cũng không có một người là đơn giản.

Lúc ở Phong Thiện Sơn, hắn đã từng hành hung Phụ Sơn Tử, nhưng này có thành phần đánh lén, luận động thủ chính thức, coi như đối phương không địch lại mình, chí ít cũng có thể cùng mình tiếp vài chiêu; Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng, Áo Cổ Tiểu Thần Vương, xuất thân Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng huyết mạch không tầm thường, thực lực cũng cực kỳ kinh khủng, trước mắt mà nói, nếu như động thủ với bọn hắn, thắng bại đại khái ở năm năm, không dễ định luận.

Hung Đạo cũng thuộc về tồn tại để Phương Hành cực kỳ kiêng kỵ.

Người này đã từng đạt được mười hai vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới gia trì, mười hai vị Độ Kiếp cảnh kia đều muốn truyền tu vi của mình cho hắn, bàn về tu vi và nội tình, Phương Hành thậm chí cảm thấy ở trong mười vị Thần Đình Tiểu Thánh Quân, ngoại trừ Thần Tử Dạ tộc, chính là người này mạnh nhất, chỉ bất quá bởi vì người này xuất thân Tiểu Tiên Giới, trời sinh thấp hơn Thần tộc một đầu, lực lượng không đủ, bởi vậy Phương Hành rất khinh bỉ đối phương, bình thường cười toe toét châm chọc vài câu, đối phương cũng không để ý.

Về phần mấy vị Tiểu Thánh Quân khác, thực lực hoặc mạnh hoặc yếu, đều không phải hạng người có thể khinh thường, nhưng Phương Hành không sợ bọn họ.

Nhất là Thái Uyên kia, lúc đầu thực lực hắn hơn xa Phương Hành, nhưng ở Bắc Hải bị Tù Tâm Nhai Chủ bắn một mũi tên, tu vi tàn phế, bây giờ chỉ sợ đã là yếu nhất trong các Tiểu Thánh Quân, Phương Hành nhấc tay cũng có thể diệt...

- Bây giờ ta muốn tăng thực lực của mình lên, chỉ có ba con đường có thể thực hiện!

Phương Hành không ngừng suy tư vấn đề này:

- Một là tăng cường nội tình, lại độ lôi kiếp! Lúc đầu sau mỗi một đạo lôi kiếp, đều có thể có bảy tám trăm năm tiêu dao, lôi kiếp sẽ không tìm tới ta, thậm chí mình cẩn thận một chút, bế quan nhiều, ít đấu pháp, kỳ hạn này còn có thể tiếp tục kéo dài, đạt tới ngàn năm. Nhưng nếu ta nghĩ đến tăng thực lực lên, thì chỉ có chủ động đi ứng kiếp, một kiếp qua đi, chỉ cần mình không chết, vậy sẽ từ trong lôi kiếp đạt được đại tạo hóa, tu vi phóng đại!

- Chỉ tiếc ta vừa mới vượt qua lôi kiếp không lâu, nội tình không đủ, lại độ lôi kiếp, chưa chắc có thể thuận lợi thông qua. Nếu như dùng Đồ Thần Đại Pháp đi sát lục, tích lũy oan nghiệt tăng cường nội tình, vậy phải giết bao nhiêu người, một vạn, hay mười vạn? Chỉ sợ giết tới tay mình mềm cũng không nhất định đủ! Có thể từ từ tích lũy, còn cần rất nhiều thời gian, hiện tại ta mỗi ngày bận bịu chân không dính đất, làm sao có thời giờ đi từ từ tích lũy? Cho nên sự tình độ kiếp chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, sau khi tìm được Thái Thượng Kinh mới quyết định!

- Phương pháp thứ hai là tiếp tục tu luyện Tiên Anh Ma Hồn!

Phương Hành tiếp tục trầm tư:

- Thập Nhất Thúc dùng tâm huyết một đời, giúp ta thôi diễn ra phương pháp tu hành độc nhất vô nhị, nếu có thể tu luyện tới cực hạn, sau đó hai hồn hợp nhất, vậy sức chiến đấu của ta sẽ đạt tới cảnh giới đỉnh phong, coi như tu vi tăng lên không quá nhiều, thực lực cũng sẽ đột nhiên tăng mạnh, không nói cùng giai vô địch, ha ha, nhưng vượt qua một cảnh giới lớn cũng có thể so chiêu một chút chứ...

- Phương pháp thứ ba, là Thần cung này!

- Thần cung chính là Tiểu Thế Giới, đây đã không thể dùng pháp bảo để hình dung, mà là một loại nội tình, ngay cả ở trong Tiên Giới, chỗ chúng tiên tụ tập, có bản lĩnh luyện chế vật này chỉ sợ cũng không nhiều, nghĩ tới Kim Ô là bởi vì đạt được Tù Tâm Nhai Tiểu Thế Giới, bây giờ cơ hồ muốn lên trời, đối mặt nó, sợ rằng mình cũng không phải đối thủ, thông qua luyện hóa Tiểu Thế Giới đến tăng cường uy lực, cũng là một phương pháp, chỉ bất quá tăng cường Tiểu Thế Giới rất khó!

- Muốn tăng cường Tiểu Thế Giới, hoặc là tăng lên uy lực đại trận hạch tâm của Tiểu Thế Giới, điểm này mình không cần lo lắng, đã bắt đầu luyện Phù Đồ đại trận vào trong Tiểu Thế Giới, thời điểm thành công, uy lực của Tiểu Thế Giới tối thiểu nhất có thể tăng lên gấp mười lần, loại phương pháp thứ hai là tăng cường không gian của Tiểu Thế Giới, không gian càng lớn, uy lực của Tiểu Thế Giới sẽ càng lớn, chỉ bất quá điểm này rất khó!

Tiểu Thế Giới là sản phẩm của luyện khí, chế phù, pháp trận đạt đến cực hạn, dùng cách thức luyện pháp bảo đến luyện hư không, lại dùng phù văn cam đoan nó ổn định, quy tắc thiên địa đầy đủ, thật sự là phức tạp tới cực hạn, tu sĩ bình thường căn bản không làm được, như Phương Hành bây giờ, muốn cắt đứt một bộ phận hư không đặt vào trong Thần cung, dùng tu vi của hắn có thể làm được, nhưng muốn ở sau khi gia tăng không gian lại bảo trì ổn định, thì chỉ có lợi dụng Tiên Kim đến luyện chế Thông Thiên Trụ cho Tiểu Thế Giới.

Thần Chủ suy tính cũng chu toàn, lệnh cưỡng chế Bất Hủ Thần Vương và Cửu U Thần Vương bồi thường cho mình trăm cân Tiên Kim, nhưng coi như dùng toàn bộ, cũng chỉ đủ cho mình mở rộng mấy trăm trượng, hơn nữa chính hắn còn làm không được, cần tìm một số tu sĩ sở trường thuật này!

Nói tóm lại, một người người tu hành mạnh yếu, đơn giản chính là nhìn tu vi, chiến lực, pháp bảo.

Con đường độ kiếp, chính là tu vi của Phương Hành, có thể độ mấy kiếp, thì có lực lượng mấy kiếp.

Mà chiến lực, là vận dụng tất cả thần thông võ pháp, phát huy lực lượng của bản thân.

Pháp bảo thì càng đơn giản hơn, là binh khí của mình!

Phương Hành ở ba con đường này, đều có hình thức ban đầu, nhìn như rất nhiều lựa chọn, nhưng trên thực tế đều có hạn.

Dù sao tu vi đến cảnh giới bây giờ, mỗi bước ra một bước, đều là muôn vàn khó khăn, nào có đạo lý nhẹ nhõm?

Bây giờ hắn có thể làm, chỉ là một bên luyện hóa Phù Đồ đại trận vào thần cung, một bên tiếp tục tham ngộ Thái Thượng Cầu Đạo Kinh.

Thái Thượng Cầu Đạo Kinh là một kinh văn thần kỳ, hắn càng lĩnh hội, lúc cùng người đấu pháp sẽ càng có linh cơ.

- Cuối cùng đã tới Tịnh Thổ!

Một đường tiềm tu, theo U Thủy đi bốn năm ngày, rốt cục đã tới biên giới Ma Uyên, nhìn về phía trước, mây đen phảng phất như bị người mở, lộ ra bầu trời trong vắt, mà ở ngoài bờ biển vài trăm dặm, thì tọa lạc mấy đạo kỳ phong, trong đó trên đỉnh một ngọn núi xây dựng đài cao, cổ phác nặng nề, trên đài đang có mấy người đón gió mà đứng, ánh mắt nhìn ra xa, phía sau đứng thẳng kỳ phiên viết ba chữ "Chư Tiên Minh".

Một trong Thiên Nguyên tứ châu Tây Hạ Ngưu Châu, Tịnh Thổ, cuối cùng đã tới.

Nhắc tới cũng kỳ quái, Phương Hành cũng tung hoành Thiên Nguyên Đại Lục khoảng một năm, vào Nam ra Bắc chỗ nào cũng đi qua, nhưng Tịnh Thổ còn lần đầu tiên tới!

- Lần này đi Tịnh Thổ, ý nghĩa trọng đại, mong các Tiểu Thánh nói cẩn thận làm cẩn thận, chớ mất uy nghiêm của Thần Đình ta!

Đến lúc này, một lão tùy tùng áo xám đứng lên, trịnh trọng nhìn chư vị Tiểu Thánh thi lễ, đại biểu nói một câu của Thần Chủ, các Tiểu Thánh không dám khinh thường, bao gồm Thần Tử Dạ tộc đều đứng dậy đáp lễ, sau đó chỉnh đốn y phục, đứng trang nghiêm trên mây, đại kỳ bay lên.

- Sứ giả Thần Đình đến!

Lão giả áo xám đứng hầu ở trên đám mây, cao tiếng quát dài, thanh âm xa xa truyền ra ngoài.

- Cho mời!

Trên đài cao, cũng truyền tới một tiếng hét lớn hùng hồn, có một lão giả áo đen đứng ở trên đài cao, phất ống tay áo một cái, tất cả vân khí tụ tới, thình lình tạo thành một con đường do vân khí tạo thành, rả rích mềm nhũn, bày ra ba trăm dặm, một đầu kéo dài đến trước mặt các Thần Đình Tiểu Thánh, một đầu khác tiếp lấy đài cao.

- Không thể mất lễ nghi, xuống ngọc xa đi qua đi!

Thần Tử Dạ tộc nhàn nhạt phân phó một tiếng, bước lên mây, chậm rãi tiến lên.

Các Tiểu Thánh Quân khác cũng y theo hành động, tay áo bồng bềnh, đạp trên mây đi thẳng về phía trước, từng cái quý khí bức người.

Đến phiên Phương Hành, liền có mấy ánh mắt lơ đãng nhìn qua.

Phương Hành một mực trốn ở trong Tiểu Thế Giới, bình thường sẽ không dễ dàng lộ diện, bởi vì đại nhân vật muốn tính mạng của hắn quả thực không ít, trốn ở trong Tiểu Thế Giới mới có thể bảo vệ được an nguy của hắn, nhưng hôm nay Thần Tử Dạ tộc đã hạ lệnh, muốn tất cả mọi người đi bộ qua, hắn không rời Tiểu Thế Giới, liền có vẻ hơi không ra thể thống gì, nhưng nếu rời Tiểu Thế Giới, nguy cơ sẽ tăng gấp bội.

- Đoạn đường này ngồi cũng lâu, vừa vặn ra hoạt động một chút!

Phương Hành cũng không do dự, uể oải nói một tiếng, từ trong cốt lâu chui ra, đạp vào đường mây.

Sưu sưu sưu…

Hắn vừa rời Tiểu Thế Giới bảo hộ, bại lộ ở bên ngoài, phía Tịnh Thổ đột nhiên có không dưới bảy tám người ở thời khắc này xuyên qua hư không vô tận, trong nháy mắt chăm chú vào trên người hắn.

Đón những ánh mắt kia, chân Phương Hành mềm nhũn, suýt nữa ngã sấp xuống.

Sau đó trên mặt hắn có chút buồn bực, oán hận trừng những ánh mắt kia, bĩu môi trách móc:

- Dọa ta hết hồn!

Chương 1140: Sao không ai tới giết chết ta?

Mặt ngoài nhìn, Thần Đình rất coi trọng lần đi sứ này, tất cả Tiểu Thánh đều tới, có thể nói thiên kiêu đỉnh phong của Thần Đình đều tới, mà Chư Tiên Minh của Tịnh Thổ cũng rất coi trọng, lần này có bốn người chuyên tới đón tiếp, vừa lúc đại biểu bốn thế lực của Tịnh Thổ Chư Tiên Minh bây giờ, từ đây có thể thấy được Chư Tiên Minh vẫn ôm hi vọng nghị hòa!

Trong bốn người, cầm đầu là một nam tử vóc người cao gầy, mặc cổ bào, sau đầu ghim một bím tóc đuôi ngựa thật dài, cơ hồ rũ xuống tới đất, hai tay áo che lại hai tay, nhìn cực kỳ cổ ý, trải qua bên Chư Tiên Minh giới thiệu, mới biết người này là tộc trưởng trẻ tuổi nhất của Tịnh Thổ thập đại cổ tộc Cổ Hạc, được vinh dự là cổ tộc đệ nhất nhân.

Đối với người này, Dao Trì tiểu công chúa cũng nghe qua, lén lút giải thích cho Phương Hành, người này cực kỳ thần bí, thực lực kinh khủng, từng ở năm trăm năm trước, lẻ loi một mình đi Thần Châu, đánh bại Thần Tử Thần Nữ của các đạo thống Thần Châu lúc ấy, có thể nói quét ngang vô địch, hắn đã từng cảm khái, quái thai Viên gia vẫn lạc, Thần Châu không còn đối thủ, ôm theo uy thế vô địch về Tịnh Thổ.

Về sau hắn mai danh ẩn tích, không còn nghe đồn khác truyền ra, không nghĩ tới hôm nay lại xuất hiện.

Người thứ hai là một tăng nhân áo xám, da thịt màu cổ đồng, cả người như nước đồng tưới ra, tuổi chừng 40, hình dung khô gầy, nhưng đôi mắt lại hữu thần, tăng nhân này chính là đại biểu thế lực Phật môn Tịnh Thổ đến, lại là người quen của Phương Hành, đã từng là hộ pháp của Phật tử Huệ Năng, về sau đi theo Tiểu hòa thượng Thần Tú, pháp danh Phật Ấn.

Người thứ ba là Khương gia Thần Tử, một trong Trung Vực bát đại cổ thế gia, tên Khương Vấn Đạo, người này lúc ở Thần Châu thanh danh không hiển hách, đầu tiên là bị Trung Vực Tứ đại công tử chèn ép, về sau lại bị Phương Hành quật khởi đoạt đi tên tuổi, bây giờ tới Tịnh Thổ, lại có tài nhưng thành đạt muộn, đã là tiểu bối đệ nhất nhân của Thần Châu, cũng là thủ lĩnh của Tịnh Thổ Chư Tử Đường bây giờ.

Chư Tử Đường là Chư Tử Đạo Tràng năm đó Thánh Nhân mở, sau khi những Thánh Nhân môn đồ kia đi tới Tịnh Thổ, tự giác đơn đả độc đấu không có hi vọng khu trục Thần tộc, liền tụ cùng nhau, tổ kiến Chư Tử Đường, chính là một thế lực lớn của Tịnh Thổ bây giờ.

Trong hàng tiểu bối của các đạo thống Thần Châu, danh vọng lớn nhất là Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng, nhưng sau khi hắn thua Thần Tử Dạ tộc, thì một mực không xuất hiện qua, có người nói hắn đang ở trên Băng Nguyên, ở trong một tiên điện thần bí, tu luyện thần thông lợi hại, bất quá hắn không xuất thế, Khương Vấn Đạo liền trở thành đại biểu nhân vật tiểu bối của đạo thống Thần Châu, thanh danh dần dần lên cao, như mặt trời ban trưa.

Người thứ tư lại là tiểu bối đại biểu Yêu tộc, cũng là người quen của Phương Hành.

Xinh đẹp vô song, dung nhan khuynh thế, vừa đứng ở nơi đó, thiên địa tựa hồ mất đi phong thái, là Hồ Tiên Cơ!

Đã từng khắp nơi đối nghịch với Phương Hành, lại nhiều lần thua thiệt, Thánh nữ Hồ tộc… Hồ Tiên Cơ.

Ngược lại không nghĩ tới, nàng leo rất nhanh, bây giờ đã có tư cách đại biểu Yêu tộc ra mặt nghênh đón sứ giả Thần tộc.

Mà Tịnh Thổ cổ tộc, thế lực Phật môn, đạo thống Thần Châu, Yêu Địa chư tộc, chính là bộ phận trọng yếu tạo thành Chư Tiên Minh bây giờ, Thần Đình thế lớn, các đạo thống đều nhao nhao trốn về Tịnh Thổ tị nạn, nghĩ kế phản kháng Thần tộc, ký kết đồng minh là khó tránh khỏi, cuối cùng lại trải qua vô số phân tranh, chiến đấu, lại định ra cục diện bây giờ, thế lực cổ tộc là địa đầu xà, tự nhiên hoàn toàn xứng đáng nắm chủ vị, mà thế lực Phật môn ở Tịnh Thổ ảnh hưởng sâu xa, lại nắm Công Đức Bảng trong tay, tự nhiên ở thứ hai.

Thời điểm Thần tộc phủ xuống, Thần Châu tổn thất thảm trọng nhất, nhưng dù sao cũng có một bộ phận trốn tới Tịnh Thổ, lại thêm lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, bọn tiểu bối cũng không chịu thua kém, các thế lực liên tiếp tụ hợp, cũng ở trong Chư Tiên Minh kiếm được một chỗ cắm dùi, thậm chí nghiêm ngặt nói ra, trên danh nghĩa bọn họ bài danh thứ ba, nhưng đây là bởi vì thế lực Thần Châu hơi phân tán, có người phân tích qua, nếu tất cả thế lực Thần Châu đều liên hợp lại, đừng nói thứ ba, chỉ sợ Tịnh Thổ cổ tộc xếp hàng thứ nhất cũng không phải đối thủ của bọn họ!

Về phần Yêu Địa, bởi vì đại bộ phận truyền nhân Thái Cổ Yêu Đạo đã mất tích, thực lực không hiện, bị đẩy xuống thứ tư.

Chư Tiên Minh tứ trụ, chính là bốn thế lực này.

Mà mỗi trụ đều phái tới một lãnh tụ trong tiểu bối, chính là bốn người bây giờ.

Cổ Hạc, Phật Ấn, Khương Vấn Đạo, Hồ Tiên Cơ!

- Đây là Thần Chủ ngự phong, Ám Thiên Tiểu Thánh Quân, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh đại nhân!

Lão giả áo xám theo đám người Phương Hành đi tới cũng làm từng bước, giới thiệu thân phận của từng vị Tiểu Thánh Quân.

- Đây là Trục Không Tiểu Thánh Quân, Hung Đạo đại nhân!

- Đây là Sất Hải Tiểu Thánh Quân, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng đại nhân!

- ...

Mỗi giới thiệu một vị, nhân mã hai bên đều nhẹ nhàng gật đầu, coi như chào hỏi.

Nếu nói rõ ràng, song phương đều là tử địch, chỉ bất quá lần này Thần Đình đi sứ Tịnh Thổ, đã được cao tầng của Chư Tiên Minh đồng ý, cho nên mặt ngoài phải duy trì lễ tiết tối thiểu, không thân cận, cũng không lạnh nhạt.

- Ha ha, sau Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân, chính là Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, Phương Hành Phương đại nhân...

Sau khi giới thiệu đến Phương Hành, bầu không khí của cả đài cao lộ ra rất túc sát, cũng không biết bao nhiêu ánh mắt, đột nhiên đều nhìn về phía hắn, thần sắc lạnh nhạt đến cực điểm, có ánh mắt tò mò của Cổ Hạc, cũng có ánh mắt thâm trầm mà phẫn uất của Phật Ấn, lại có ánh mắt lạnh lùng khinh thường của Khương Vấn Đạo, cùng ánh mắt ám muội của Hồ Tiên Cơ.

- Ta nghĩ vị này ngươi không cần giới thiệu, Thiên Nguyên Đại Lục đệ nhất ác nhân, Nhân tộc sỉ nhục, bại hoại Phương Hành...

Lão giả áo xám vẫn chưa nói xong, liền có một thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

- Người này chúng ta đều không xa lạ gì, dù chưa thấy qua, cũng đã được nghe nói về hắn!

Nói chuyện không phải bốn lãnh tụ tiểu bối được Chư Tiên Minh phái tới, mà là một vị nào đó trà trộn ở trong đám người.

Người ở chung quanh nghe vậy, cũng đột nhiên trầm mặc lại, qua hồi lâu, không biết là ai đột nhiên cười khẽ, tiếng cười kia như có lực truyền nhiễm rất mạnh, sau khi người này cười xong, liền lây cho người khác, sau đó tiếng cười dần dần vang lên, xa xa lan tràn ra, cuối cùng hóa thành một mảnh tiếng cười vang, tất cả ác ý, đều giấu ở trong biển tiếng cười.

Trong tiếng cười cất giấu ác ý và lạnh lùng, thậm chí không thiếu sát khí.

Mà ở trong những tiếng cười này, đám người Cổ Hạc và Khương Vấn Đạo lại nhíu mày, không có ngăn cản, còn cười theo một tiếng.

Lão giả Thần Đình đỏ bừng cả mặt, tay áo hất lên, muốn mở miệng quát tháo, nhưng Thần

Tử Dạ tộc lại nhìn hắn một cái, lão giả kia chỉ có thể cưỡng ép lửa giận, ánh mắt lạnh lùng đứng ở một bên, cục diện nhất thời lúng túng, Phương Hành phảng phất như trở thành trung tâm của hai phe nhân mã, mọi ánh mắt đều nhìn hắn, mỗi người đều đang bật cười...

Tiếng cười không thể nghi ngờ giống như vũ khí, hơn nữa rất lợi hại!

Dao Trì tiểu công chúa nhìn thấy Phương Hành đứng ở trong một mảnh tiếng cười, mặt cũng đỏ bừng.

Nàng rất muốn lập tức nhảy ra ngoài, đánh tất cả những người đang cười một lần.

Nhưng nghĩ đến Phương Hành phân phó, nàng chỉ có thể siết chặt tay lưu ở trong cốt lâu, đau lòng nhìn Phương Hành chịu nhục...

- Bại hoại, ma đầu, lăn ra lãnh địa của Nhân tộc...

- Chớ có làm bẩn Tịnh Thổ, mau mau chạy về Thần Đình làm chó săn đi...

Trong tiếng cười, lá gan của bọn hắn càng lúc càng lớn, đã có người không chỉ bật cười, bắt đầu hét to, lúc đầu hai phe nhân mã bàn bạc, bầu không khí ngưng trọng trang nghiêm nhất thời quét sạch sành sanh, có người trào phúng, có người mắng chửi, thậm chí bắt đầu có người lớn tiếng uy hiếp:

- Để hắn trở về, nơi nào có chuyện tốt như vậy, người đầu hàng địch nhất định chết không có chỗ chôn!

- Đúng, đúng, người đầu hàng địch nhất định chết không có chỗ chôn, giết hắn!

Đủ loại thanh âm la lên đều có, giống như một ngọn núi lửa, uẩn nhưỡng lực lượng mãnh liệt đáng sợ, càng ngày càng nghiêm trọng.

Trong những tu sĩ vây xem, thậm chí có người ý đồ muốn xông lên, động thủ với Phương Hành, chỉ bất quá chung quanh đài cao đều có tiên binh của Chư Tiên Minh trấn giữ, cưỡng ép dùng đại trận ngăn cách, lúc này mới ngăn lại hành vi quá kích của những tu sĩ kia.

Nhìn một màn này, vô luận là Thần Đình hay Tiên Minh, trong lòng đều dâng lên suy nghĩ phức tạp.

Quả nhiên không hổ là Thiên Nguyên Đại Lục đệ nhất ác nhân, Nhân tộc đệ nhất bại hoại, "nhân khí" thật đúng là không thấp ah...

Trong lòng Áo Cổ Tiểu Thần Vương nghĩ, vì kế hoạch kia, hắn bỏ ra có phải quá nhiều rồi không?

Trong lòng Hung Đạo lại vừa vui lại lo, vui là trước kia, Tiểu Tiên Giới chính là phản nghịch lớn nhất của Thiên Nguyên Đại Lục, tiếng mắng lan xa, nhưng sau khi ma đầu này xuất hiện, ngược lại cướp đi bêu danh của Tiểu Tiên Giới, mà lo là, hắn càng bị Thiên Nguyên Đại Lục phỉ nhổ, sợ là càng được Thần Chủ ưu ái, cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn lại mất, vị trí Thần Vương còn làm sao đoạt?

Các Tiểu Thánh Quân khác, như Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi… thì ánh mắt có vài phần khinh thường.

Đối với gian tặc như Phương Hành, Nhân tộc tự nhiên không thích, nhưng trong đầu bọn họ cũng chướng mắt.

Trong những người này, chỉ có Tứ hoàng tử Thương Lan Hải vỗ vỗ bả vai Phương Hành, cười khổ nói:

- Chớ để ý, nhẫn nại một chút!

- Ân, ta cũng cảm thấy nên nhẫn nại!

Phương Hành cười khổ lắc đầu, sau đó chậm rãi cất bước đi thẳng về phía trước, cả người đứng ở biên giới bệ đá, mặt không thay đổi quét qua đám tu sĩ phía dưới, đột nhiên ánh mắt trở nên lãnh khốc, cười lạnh nói:

- Nguyên lai nhiều người hận không thể giết ta như vậy...

Trong giọng nói của hắn ẩn chứa pháp lực, ầm ầm truyền ra ngoài, áp đảo sóng âm cuồn cuộn ở phía dưới.

Thời điểm các loại thanh âm thấp xuống, hắn lại cười lạnh, trong đôi mắt mang theo nộ khí.

- Vậy tại sao không ai dám tới giết ta?

Lời vừa nói ra, giữa thiên địa yên tĩnh trở lại, mang theo khí tức túc sát khó tả.

Chương 1141: Khiêu chiến Tịnh Thổ

Nhiều người tức giận chọc không được!

Mỗi một người thông minh đều hiểu, vĩnh viễn đừng mình đặt ở mặt đối lập của phần lớn người!

Bây giờ trên bệ đá, sứ giả Thần Đình mới vừa đến, bởi vì Chư Tiên Minh dung túng, cùng Thần Tử Dạ tộc lạnh lùng, mà nhấc lên một trận nộ hải nhằm vào Phương Hành, lửa giận của các tu sĩ Tịnh Thổ càng tụ càng đậm, càng ngày càng nghiêm trọng, đang đứng ở bờ biên giới mất khống chế, vào lúc này, phương pháp tốt nhất là không nói một lời, ẩn nhẫn trôi qua, dù sao bọn họ là đến làm sứ giả, Tiên Minh quyết không dám để bọn hắn vọt lên tổn thương Phương Hành, dù sao song phương đã có khế ước...

Bọn họ tối đa chỉ là dung túng các tu sĩ Tịnh Thổ mắng Phương Hành, có lợi cho ngưng tụ lòng người mà thôi.

Nhưng chẳng ai ngờ tới, ở thời điểm này, Phương Hành vậy mà đi ngược lại con đường cũ, không những không giữ trầm mặc, ngược lại nhảy ra ngoài.

Một câu kia uy lực không nhỏ, không khác gì chọc tổ ong vò vẽ.

Đám người ở chung quanh đài cao, sau khi trầm mặc một lát, liền đột nhiên bạo ra...

Vốn đã quần tình xúc động, trong lòng có hận ý vô tận, bởi vì một câu nói kia, đột nhiên tăng vọt gấp trăm lần.

Lúc đầu các tu sĩ mắng thì mắng, nhưng thực có can đảm động thủ với Phương Hành lại không nhiều, dù sao hung danh của Phương Hành không phải đùa giỡn, các tu sĩ ai không biết bản lãnh của hắn, đối mặt một người có thể tùy tiện đưa tay giết chết đại năng, có dũng khí ném đế giày cũng không nhiều, chứ nói gì tới lên đánh, nhưng sau khi Phương Hành khiêu khích, lý trí trong nháy mắt bị ném đi, không biết bao nhiêu người nóng đầu lên, quên đi e ngại nhảy dựng lên, chỉ thiên mắng người cũng có, ném phi kiếm phù triện cũng có…

Thậm chí có người trực tiếp nhảy lên trời, vung binh khí muốn chém tới Phương Hành.

Tràng diện nhất thời loạn tùng phèo, sát khí tách ra vân khí, trở nên giống như chiến trường.

Vô luận là Tiên Minh hay Thần Đình, lúc này sắc mặt đều đại biến, một màn này thực nằm ngoài dự liệu của bọn hắn.

Sứ giả Thần Đình mới vừa đến, nếu bị người vây đánh chết một cái, phiền phức sẽ lớn lắm, vậy còn hoà đàm cái rắm, trực tiếp khai chiến là được, chỉ sợ Thần Chủ cũng gánh không nổi mặt mũi, trực tiếp dẫn đại quân đến nghiền ép Tịnh Thổ…

Mà đối với Thần Đình, Phương Hành gây ra phiền toái cũng không nhỏ, nếu thật có đại nhân vật nào của Tịnh Thổ không ưa hắn, nhảy ra ngoài một cước giết chết, tựa như Bạch Cốt Thánh Quân, phiền phức của bọn hắn cũng không nhỏ, dù sao Phương Hành có chết hay không không quan trọng, thế nhưng hiện tại hắn không thể chết, Thần Chủ giao xuống nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, sao có thể mới vừa tiến vào Tịnh Thổ liền sinh non…

Nhưng Phương Hành gây ra đại họa lại cực kỳ bình tĩnh, sắc mặt lạnh lùng, hình như không thèm chú ý.

Oanh...

Thời điểm quần tình xúc động phẫn nộ, không biết bao nhiêu thần quang pháp bảo đánh về phía Phương Hành, đột nhiên Thần Tử Khương gia bước ra một bước, quơ tay áo, hắn mặc cổ bào, tay áo vốn rộng, theo hắn giơ tay nhấn một cái, tay áo đón gió căng phồng, hóa thành một cánh tay áo bao trùm phạm vi hơn trăm trượng, phình lên trấn tới, tất cả thần quang, pháp bảo đều bị trùm vào.

- Hô!

Tay áo thu lại, như quét đi bụi bặm giữa thiên địa, tất cả thần quang vàpháp bảo đều bị hắn thu sạch sẽ, thậm chí ngay cả các tu sĩ ở phía dưới kêu gào và thống mạ, cũng theo tay áo hắn vung lên mà biến mất sạch sẽ, lặng ngắt như tờ, nhìn tựa như bị tay áo của hắn thu đi tất cả thanh âm.

- Xoạt!

Khương Vấn Đạo thu hồi tay áo, cũng chỉ hơi dừng lại, sau đó giương ống tay áo lên, chỉ thấy từ trong tay áo, thình lình bay ra không biết bao nhiêu phi kiếm, phù triện, thần thạch… cực kỳ tinh chuẩn bay trở về trong đám người, lại là pháp bảo vừa rồi hắn thu hồi, một món cũng không giữ lại, từng cái giao trở về, đáng sợ hơn là nhận thức cực chuẩn, không có một chút sai lầm.

- Tụ Lý Càn Khôn Thuật…

Phương Hành nhìn qua hắn một cái.

Người này là thiên kiêu Thần Châu, nhưng trước khi Thần tộc phủ xuống, lại không chút nổi danh, mình cũng chưa từng quen biết.

Nhưng bây giờ đối phương lộ ra thủ đoạn, ngược lại là một nhân vật để cho người ta không dám khinh thường.

Ngay cả trong Thần Đình thập đại Tiểu Thánh, cũng có mấy người lộ ra kinh ngạc, tựa hồ có chút ngoài ý muốn.

Đánh giá về thực lực của sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục, ngược lại đề cao mấy phần, xem ra Nhân tộc vẫn có mấy phần nội tình.

- Thông Thiên Tiểu Thánh, những gì ngươi làm thứ cho tại hạ không dám gật bừa!

Sau khi Khương Vấn Đạo lộ như thân thủ, lại nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn về phía Phương Hành, thanh âm không lớn, nhưng lớn tiếng doạ người, chung quanh đều đã yên tĩnh trở lại, nhất thời người người đều nghe hắn nói:

- Nhân tộc ác nhân không để ý đại cục, hạng người bán bạn cầu vinh, Thông Thiên Tiểu Thánh thân là Nhân tộc, lại quy thuận Thần Đình, quay đầu đồ sát tộc nhân của mình, thiên lý nan dung, ta và hảo hữu từng nói qua ngươi, cũng phẫn uất khó bình, nếu chúng ta âm thầm gặp mặt, không thiếu được sẽ rút đao khiêu chiến, phân cái sinh tử!

Những lời này của hắn, mặc dù bình thản, lại ẩn hàm chỉ trích, nhất thời đưa tới vô số người cộng minh, nhao nhao phụ họa.

Khương Vấn Đạo nhìn thoáng qua người chung quanh, ánh mắt lướt qua, thanh âm khen hay dần dần lắng lại, sau đó hắn nhìn Phương Hành, lẳng lặng nói:

- Chỉ bất quá, sinh linh của Thiên Nguyên Đại Lục trọng lễ tiết, coi như chúng ta là sinh tử đại địch, nhưng hai quân giao chiến không chém sứ giả, các ngươi được Thần Đình phái qua, Tiên Minh chúng ta sẽ bảo đảm... tận lực cam đoan an toàn của các ngươi, việc này ở trên tiên chỉ của Thần Đình đã viết rõ ràng, Thông Thiên Tiểu Thánh đoán chừng cũng biết chúng ta không có khả năng để ngươi rơi vào trong hiểm cảnh, ngược lại dựa thế khiêu khích, chọc các tu sĩ tức giận, cử động này không những không phải dũng mãnh, ngược lại có chút... vô sỉ!

- Đúng, vô sỉ...

- Phản nghịch Nhân tộc đáng chết, thực có gan thì xuống cùng gia gia tranh đấu ba trăm hiệp, nhất định để ngươi có đến mà không có về...

- Tội ác tày trời...

Khương Vấn Đạo nói, lập tức khơi dậy một đám rống to, người người xúc động chửi ầm lên.

Phương Hành lại nhịn không được ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nghĩ thầm tên này nhìn trung thực, nhưng miệng lưỡi lại rất độc ác nha.

Hắn trước nói mình bị sinh linh của Thiên Nguyên Đại Lục ghi hận, còn nói không động thủ với mình là bởi vì lễ nghi và truyền thống, chẳng những ngăn trở cục diện mất khống chế, còn hung hăng bôi nhọ thanh danh của mình, thực tính là một hòn đá ném hai chim...

Bây giờ, nếu Phương Hành lui về, đó chính là ngồi vững thanh danh cáo mượn oai hùm, thừa nhận mình kỳ thật là ỷ vào thân phận sứ giả của Thần Đình, Tiên Minh chắc chắn sẽ bảo vệ mình, mới dám khiêu khích các tu sĩ, ngay lập tức thành trò cười cho người trong thiên hạ, mà nếu như mình khăng khăng khiêu khích, vậy thì phải chủ động mở miệng, từ bỏ thân phận sứ giả Thần Đình, đến lúc đó bọn họ xuất thủ làm thịt mình, cũng sẽ không cần lo lắng tiếng xấu "trận chém sứ giả"!

Đến lúc đó không nói những người này cùng lên có thể quần đấu mình hay không, vạn nhất nhảy ra mấy lão gia hỏa không coi trọng thân phân, nhất định phải ỷ lớn hiếp nhỏ đến bóp chết mình, vậy mình có chết oan hay không...

Thần Tử Dạ tộc thì một mực cau mày, không tỏ ý kiến, nhưng theo Phương Hành, tên này hiểm ác cũng rõ rành rành, hắn căn bản là phóng túng kết quả này, hẳn là cảm thấy mình khoa trương, cố ý chỉnh mình, dù sao nếu mình ở Tịnh Thổ chọc nhiều người tức giận, lâm vào trong nguy cơ, thì không thể không tìm kiếm hắn che chở...

Đều không ngốc, tính toán rất chi li ah...

Trong lúc bất động thanh sắc, cũng đã theo như nhu cầu, chỉ đợi Phương Hành nhảy vào trong hố.

Nhưng mấu chốt ở chỗ... Phương Hành cũng không ngốc nha!

- Ngươi nói lời này lại có chút không đúng?

Trong lòng Phương Hành sớm có so đo, ngẩng đầu nhìn Khương Vấn Đạo, giống như cười mà không phải cười lắc đầu.

- Thông Thiên Tiểu Thánh, không thể nói bừa, chớ có hỏng việc lớn của Thần Chủ...

Lúc này Thần Tử Dạ tộc nhàn nhạt mở miệng, u lãnh nói một câu, đầy mắt đều là ý uy hiếp.

- Ha ha, ta mới sẽ không hủy việc lớn của Thần Chủ, ngươi cho rằng mỗi người đều giống như ngươi sao?

Phương Hành không thèm để ý hắn, trực tiếp liếc mắt, lại làm Thần Tử Dạ tộc tức phát điên, sự tình Bách Đoạn Sơn đã trở thành điểm yếu của hắn, bình thường Phương Hành không đề cập tới, ngẫu nhiên nói ra, lại làm cho hắn cực kỳ khó chịu, hết lần này tới lần khác ở trước mặt mọi người, còn không tiện bác bỏ, chỉ có thể lạnh lùng liếc nhìn Phương Hành, không có tiếp tục mở miệng, theo ngoại nhân, giống như là hắn sợ Phương Hành vậy.

- Ha ha, Khương Thần Tử nói có cái gì không đúng, mong Thông Thiên Tiểu Thánh Quân chỉ rõ!

Vào lúc này, một thanh âm cười tủm tỉm vang lên, lại là Hồ Tiên Cơ, hình như có chút tò mò nhìn Phương Hành.

Nàng và Phương Hành cũng coi như người quen, sau khi gặp mặt còn không có bắt chuyện qua, này là lần đầu tiên mở miệng nói chuyện.

- Đây mới thực là hồ ly tinh...

Trong cốt lâu, Dao Trì tiểu công chúa thấy Hồ Tiên Cơ, không nhịn được thì thầm một tiếng.

- Nói hắn không đúng, hoàn toàn là bởi vì hắn tránh nặng tìm nhẹ nha, không sai, hiện tại ta là Thần Đình Tiểu Thánh Quân, lần này tới thân phận là sứ giả, dựa theo đạo lý các ngươi tự nhiên phải bảo hộ an nguy của ta, nếu ta không phải là hồng nhân của Thần Chủ, hắn cũng không nhất định phái ta tới...

Phương Hành lườm Hồ Tiên Cơ một cái, nói thẳng ra, trong lời nói không cho là nhục, còn cảm thấy rất quang vinh, nhất thời làm cho quần tình xúc động, không biết bao nhiêu người oán hận mắng lên.

- Vô sỉ, mau mau cút về Thần Đình đi...

- Giết hắn, nhất định phải vì Thiên Nguyên Đại Lục trừ đại hại này...

Các loại tiếng mắng, tầng tầng lớp lớp, chung quanh loạn thành một đoàn.

Nhưng Phương Hành lại cười lạnh nói:

- ... Nhưng đây không có nghĩa là, chúng ta không thể đấu pháp, Thần Chủ phái chúng ta đến Tịnh Thổ, vốn là muốn ban giao, giống như Thần Châu và Tịnh Thổ trước kia vậy, thường cách một đoạn thời gian, sẽ phái thiên kiêu trong tộc đi địa bàn đối phương một lần, nên đánh thì đánh, uống rượu thì uống rượu, các ngươi đã nhìn ta không vừa mắt, vậy tại sao không xoắn tay áo đến đánh? Đây là cổ lệ, bắt chước tiểu bối Thần Châu hành tẩu Tịnh Thổ, luận bàn đấu pháp, thắng là có bản lĩnh, thua là mình vô dụng, liên quan quái gì tới lễ tiết chứ, ha ha, ngươi cảm thấy có đúng hay không?

Những lời này của hắn lẽ thẳng khí hùng, lại ẩn chứa thần uy, đè xuống tạp âm ở chung quanh, nhất thời yên tĩnh trở lại.

Khương Vấn Đạo dần dần suy nghĩ ra ý tứ ẩn tàng trong lời nói, thản nhiên nói:

- Thông Thiên Tiểu Thánh là muốn khiêu chiến ta?

- Ngươi còn không đáng để ta khiêu chiến!

Phương Hành cười cười, vung tay lên, chỉ phía chân trời Tịnh Thổ, thản nhiên nói:

- Ta là muốn khiêu chiến tất cả mọi người ở

Tịnh Thổ!

Chương 1142: Cho các ngươi cơ hội giết ta.

Khiêu chiến tất cả mọi người Tịnh Thổ?

Một câu nói kia của Phương Hành ý khiêu khích quá mạnh, ngược lại làm chung quanh yên tĩnh trở lại, thật lâu không người tiếp lời.

Trên mặt Tiên Minh tứ đại thiên kiêu và các Thần Đình Tiểu Thánh, thần sắc đều ngưng trọng, có người kinh ngạc, có người lộ ra vẻ như có điều suy nghĩ.

Ngược lại là Phương Hành hiển nhiên đã sớm quyết định chủ ý, sau khi nói xong, lại bước về phía trước một bước, thần sắc lãnh đạm, ẩn hàm pháp lực, thanh âm truyền đi bốn phía:

- Tiểu gia ta đã tới, liền không có nghĩ thành thành thật thật qua mấy ngày, các ngươi chán ghét ta, ta cũng nhìn các ngươi không vừa mắt, vậy thì thống khoái chiến mấy trận đi! Từ ngày hôm nay bắt đầu, tiểu gia ta bắt chước cổ lệ của Thần Châu Tịnh Thổ, cùng quần hùng của Tịnh Thổ tranh phong, trong vòng bảy ngày, không cần biết ngươi là yêu ma quỷ quái, La Hán Bồ Tát gì, đều có thể đến chiến ta, tiểu gia tuyệt đối không tránh chiến! Ha ha, cơ hội đã cho các ngươi, có dám tới chiến một trận hay không, kia là chuyện của các ngươi...

Dứt lời, ánh mắt âm sâm dày đặc quét qua quần tu phía dưới, trầm thấp cười lạnh một tiếng.

Lời này lại làm quần tu tâm tư phấn chấn, nửa ngày sau tiếng nghị luận vang lên, đều đang thấp giọng nghiên cứu thảo luận.

- Ma đầu kia thực có can đảm khiêu chiến quần hùng Tịnh Thổ?

- Tên này thật cuồng, không để các tu sĩ Tịnh Thổ vào mắt sao?

Phía dưới các loại nghị luận càng ngày càng vang, không biết bao nhiêu người ánh mắt phẫn nộ nhìn về phía Phương Hành, càng có một ít người ma quyền sát chưởng, lẫn nhau mời gọi, hẹn cùng đi giáo huấn ma đầu kia, cục diện vốn giương cung bạt kiếm, lại bởi vì Phương Hành khiêu khích mà chậm lại rất nhiều, không có nhiều người muốn nhảy ra khó xử Phương Hành, dù sao Phương Hành khiêu chiến các tu sĩ Tịnh Thổ, cũng đã hẹn thời gian đấu pháp, vào lúc này còn hung hăng càn quấy, lại có vẻ là bọn họ vô lý.

- Phương đạo hữu thật khí phách, ngươi muốn chiến quần hùng Tịnh Thổ ta?

Ngay cả Khương Vấn Đạo, lúc này ánh mắt cũng cực kỳ cổ quái, lúc đầu Phương Hành thuận miệng nói "ngươi còn chưa xứng để cho ta khiêu chiến", để hắn cảm nhận được miệt thị thật sâu, trong lòng giận dữ, bất quá sau khi nghe Phương Hành khiêu chiến Tịnh Thổ, trong lòng lại nao nao, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành có chút cổ quái, phẫn hận, kinh ngạc, còn có chút kiêng kị!

- Ta là muốn khiêu chiến Tịnh Thổ, nhưng Tịnh Thổ lại chưa chắc tất cả đều là anh hùng...

Phương Hành lãnh đạm trả lời, trên mặt không có một tia biểu lộ.

- Cử động này sợ là không hợp lý a?

Hồ Tiên Cơ có chút động dung, nhịn không được mở miệng nói, liếc nhìn Phương Hành thật sâu.

- Không có gì không hợp lý cả, Thông Thiên Tiểu Thánh có nhã hứng, các tu sĩ Tịnh Thổ phụng bồi là được!

Là lão giả phụ trách lễ nghi bên Chư Tiên Minh nói, đạt được Cổ Hạc ám chỉ, liền lạnh lùng nói một câu, mà lúc này, Thần Tử Dạ tộc lại không có ngăn cản, sự tình phát triển có chút vượt qua tưởng tượng của bọn hắn, nhưng ẩn ẩn phù hợp kế hoạch, vốn sứ giả Thần Đình vào Tịnh Thổ, ai cũng không nghĩ tới sẽ an an ổn ổn tâm sự vài ngày, đấu pháp tranh tài chính là chuyện sớm hay muộn, mỗi người bọn họ đều làm xong chuẩn bị, nhưng không nghĩ tới Phương Hành sớm đẩy ra như vậy mà thôi!

- Nếu như thế, mời theo chúng ta vào hành cung dự tiệc rượu đi!

Trong Tiên Minh cũng không có người nói gì, sai người dâng lên ngọc xa, mang theo sứ giả Thần Đình chạy đến hành cung.

Ngoài Trấn U thành ba ngàn dặm, sớm đã có người Tiên Minh đóng quân, chính là trạm thứ nhất nghênh đón sứ giả Thần Đình, sau khi sứ giả Thần Đình chạy đến, liền tượng trưng cho Thần Đình và Tịnh Thổ đàm phán chính thức bắt đầu, lúc đầu mỗi người đều quan tâm kết quả của trận chiến này, có người muốn cùng Thần Đình ác đấu đến cùng, triệt để trục xuất bọn hắn ra khỏi Thiên Nguyên Đại Lục, cũng có người cảm thấy Thần Đình thế lớn, bây giờ cùng Thần Đình đàm phán, dù trên danh nghĩa là đầu hàng, chỉ cần có thể bảo trụ lực lượng của Tiên Minh không mất, đó cũng là một sự tình tốt đẹp.

Nhưng lần đi sứ được muôn người chú ý này, lại bởi vì một chuyện ngoài ý muốn mà hoàn toàn đi chệch.

Nguyên nhân xuất phát từ trên người Thông Thiên Tiểu Thánh!

Hắn lại muốn dùng sức một mình, khiêu chiến quần hùng Tịnh Thổ?

Vì thế không đợi đám sứ giả Thần Đình đến Trấn U thành, tin tức này đã truyền khắp Tịnh Thổ!

- Ngươi có biết ngươi làm như vậy, sẽ đẩy mình vào địa phương nguy hiểm hay không?

Trên tiệc rượu, vô luận là các tu sĩ Tiên Minh hay Thần Đình Tiểu Thánh, hiển nhiên cả đám đều có chút không quan tâm, ánh mắt lúc nào cũng nhìn về phía Phương Hành, mỗi người đều giống như có một bụng lời muốn nói, lại không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng vẫn là Hồ Tiên Cơ cười tủm tỉm bưng một chén rượu tới, thời điểm chạm cốc, thần thức nàng khẽ động, truyền âm qua:

- Bây giờ Tịnh Thổ hội tụ khí vận của Thiên Nguyên Đại Lục, cao thủ nhiều như mây, nhân vật lợi hại như cá diếc sang sông, Thông Thiên Tiểu Thánh, Phương Hành đạo hữu, ngươi sẽ không thật coi mình vô địch thiên hạ chứ?

- Không đến mức vô địch thiên hạ, nhưng đầu của tiểu gia không dễ dàng mất như vậy!

Phương Hành cười lạnh lắc đầu, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Hồ Tiên Cơ, nói:

- Bất quá, hồ ly lẳng lơ, ta cũng không nghĩ tới, ngươi lại có bản sự lớn như vậy, có thể leo đến vị trí bực này, xem ra trong khoảng thời gian này cũng có đại tạo hóa nha, tu vi nhìn cũng không tầm thường, ngay cả ta cũng không thể xem thấu nội tình của ngươi, thật sự là lợi hại, lợi hại!

- Hi hi...

Đôi mắt đẹp của Hồ Tiên Cơ lưu chuyển, che miệng cười một tiếng, phong tình vạn chủng nhìn Phương Hành nói:

- Kỳ thật ta vốn rất lợi hại, nhớ năm đó Yêu Địa lưu truyền Hồ Tiên Cơ ta trí kế vô song, thật coi ta là dùng tiền mua được sao? Chỉ bất quá mỗi lần gặp phải ngươi, lại luôn ăn thua thiệt, vì vậy cũng làm cho người trong thiên hạ xem nhẹ ta, ai...

Nàng nhẹ nhàng nói, lại thấp giọng thở dài, bỗng nhiên nhìn thẳng Phương Hành, giống như cười mà không phải cười nói:

- Trên đời này nếu như có người biết sự lợi hại của ngươi, vậy Hồ Tiên Cơ ta tuyệt đối có thể tính một cái, cho nên ta quyết không cho rằng ngươi sẽ tự tìm đường chết, lần này vì sao ngươi muốn làm chuyện ngu xuẩn như vậy, có thể nói cho ta biết không?

- Tịnh Thổ có nhiều người muốn giết ta như vậy, vậy ta liền cho bọn hắn một cái cơ hội nha!

Phương Hành cũng giống như cười mà không phải cười liếc nhìn Hồ Tiên Cơ, nhẹ nhàng trả lời.

- Chỉ đơn giản như vậy?

- Chỉ đơn giản như vậy!

Hồ Tiên Cơ hơi có chút thất vọng, nở nụ cười xinh đẹp nói:

- Vậy ta chỉ có thể khuyên Thông Thiên Tiểu Thánh một câu!

Phương Hành ngẩng đầu nhìn nàng, nàng lại cúi người xuống, ghé vào bên tai Phương Hành thổ khí như lan:

- Ngươi một người khiêu chiến Tịnh Thổ nhất định là không thành, không bằng đảo loạn khái niệm, trận đọ sức này làm thành Thần

Đình và Tiên Minh so đấu, tập hợp lực lượng của mười vị Thần Đình Tiểu Thánh, như vậy mới có thể ở trong hỗn loạn sống sót, tiểu muội cũng là vì tốt cho ngươi, mới ra chủ ý này, ngươi có thể...

Động tác thân mật của nàng, lại làm mọi người trong đại điện giật nảy mình, ánh mắt phức tạp nhìn qua.

Người tu hành thần thông bách biến, muốn nói thì thầm, cách thức còn nhiều, còn sát lỗ tai làm gì ah...

Ngay cả Phương Hành, tựa hồ cũng sửng sốt một chút, nửa ngày không lấy lại tinh thần.

Bất quá lúc này, Hồ Tiên Cơ còn chưa nói xong, đột nhiên bên cạnh có một tay áo phật qua, ẩn hàm thần thông, phảng phất như ngay cả thời gian cũng đọng lại, mang theo lực lượng khó nói nên lời, Hồ Tiên Cơ cả kinh, thân hình bất động, lại như lưu tinh lui về phía sau mấy trượng, ngưng thần nhìn lại, không ngờ thấy được một nữ tử quốc sắc thiên hương đang giận dữ thu tay áo, ánh mắt bất thiện nhìn nàng, oán hận mắng:

- Cách nam nhân của ta xa một chút, hồ ly tinh!

Hồ Tiên Cơ cũng không nhịn được ngẩn ngơ, không nghĩ tới nửa đường giết ra một cái Trình Giảo Kim, cũng may nàng trí kế bách xuất, công phu dưỡng khí cũng rất tốt, rất nhanh liền xóa đi vẻ không vui, mỉm cười, liếc qua nữ tử, lại nhìn Phương Hành hỏi:

- Vị tiên tử này nhìn rất quen mắt, lại không biết nàng và Thông Thiên Tiểu Thánh...

Phương Hành cũng cười khổ, lôi Dao Trì tiểu công chúa đang giận dữ trở lại, nhìn Hồ Tiên Cơ cười nói:

- Nàng là lão bà của ta, hận nhất hồ ly tinh, ngươi chẳng những là hồ ly tinh, còn ở trước mặt nàng thông đồng ta, nàng làm sao có thể không tức giận?

- Ha ha...

Lời này vừa nói ra, ngược lại đưa tới chung quanh cười vang.

Biểu lộ của Hồ Tiên Cơ cũng có chút mất tự nhiên, trầm thấp thở dài nói:

- Ta vốn có ý tốt, sao Thông Thiên Tiểu Thánh không lĩnh tình chứ!

Dứt lời, thân hình nhẹ nhàng xoay chuyển, về tới chỗ ngồi, lại không có chút xấu hổ.

Trong lúc bất động thanh sắc, nàng lại liếc qua Cổ Hạc, khe khẽ lắc đầu, ra hiệu cái gì cũng không hỏi thăm được.

Bữa tiệc rượu này, chỉ bất quá là lễ nghi cần thiết, ai cũng không thiết ăn uống, cũng không nghĩ đến ở trên bữa tiệc kết giao người nào, ngược lại sự tình Phương Hành khiêu chiến Tịnh Thổ càng được mọi người chú ý, tiệc rượu rất nhanh kết thúc, các Tiểu Thánh đều về hành cung mà Tiên Minh an bài, chỗ của Phương Hành lại ở phía đông Trấn U thành, phía dưới là một con sông lớn xoay quanh, chung quanh trống rỗng, rất thích hợp người tu hành đấu pháp.

Thời điểm màn đêm buông xuống, dưới ngọn núi này, liền không biết hội tụ bao nhiêu tu sĩ Tịnh Thổ.

Vô số người sau khi biết Phương Hành muốn khiêu chiến tu sĩ Tịnh Thổ thì đều suốt đêm chạy tới dưới ngọn núi này, nhân số càng tụ càng nhiều, tình thế đã khó có thể dùng để hình dung, hơn nửa đêm liền có không biết bao nhiêu người cãi nhau, hùng hùng hổ hổ, thậm chí có người hô hào khẩu hiệu "Trảm Phương Hành, trừ Nhân hại", trùng trùng điệp điệp mấy ngàn người, đều cực kỳ mong đợi chờ thời điểm húc nhật đông thăng đến...

Mặc dù bởi vì kích động, khiến người cảm giác một đêm này dài dằng dặc, nhưng húc nhật cuối cùng vẫn bay lên.

Một vòng thái dương nhảy ra biển mây, sắc trời rõ ràng.

- Rốt cục trời đã sáng, diệt trừ ma đầu kia, chính là lúc này...

Không biết có bao nhiêu người tu hành công phu dưỡng khí không tốt, khi nhìn thấy húc nhật đông thăng, thậm chí nhảy cẫng hoan hô.

Kẹt kẹt!

Cũng vào lúc này, theo húc nhật đông thăng, tia sáng mặt trời đầu tiên bay tới, trên ngọn núi lẻ loi kia, đại môn chậm rãi mở rộng, lộ ra cung điện tối om, giống như một cự thú chậm rãi há miệng...

- Phương Hành muốn chiến các tu sĩ Tịnh Thổ, không biết vị đạo hữu nào tới chỉ giáo trước?

Chương 1143: Muốn lấy một người bại Tịnh Thổ

Phương Hành và Tịnh Thổ ước định đấu pháp là lúc mặt trời mọc ngày thứ hai, thời gian bảy ngày, cũng đại biểu cho, từ thời điểm mặt trời mọc này, chính là thời gian đấu pháp bắt đầu.

Mà bây giờ các tu sĩ tụ đến Trấn U thành, cái nào không phải vì tận mắt nhìn có người khiêu chiến Phương Hành?

Thời điểm mặt trời vừa mọc, các tu sĩ chờ một đêm, trong lòng như có lửa đốt thậm chí hô to lên, tiếng hoan hô như nước thủy triều, đầy cõi lòng xúc động, truyền ra gần trăm dặm, người không biết còn tưởng có lôi âm xa xa lan đến.

Nhưng sau khi hoan hô một lúc, bầu không khí lại có chút lúng túng!

Trên ngọn núi, cửa cung mở rộng, u tĩnh như giếng, lẳng lặng chờ đợi khách nhân thứ nhất.

Nhưng đợi một hồi lâu, người phía dưới reo hò biểu lộ đã có chút cứng, lại không thấy có người xuất thủ.

- Chuyện gì xảy ra? Đều lên ah, chém ma đầu kia, thay Thiên Nguyên Đại Lục trừ hại...

- Sao ngươi không lên?

- Hừ, lão phu đương nhiên sẽ không buông tha hắn... Nhưng ta chờ nhìn kỹ hẵng nói!

- Chúng ta cũng nghĩ như vậy, nhìn kỹ hẵng nói...

Các loại nghị luận đều vang lên, bầu không khí cực kỳ xấu hổ.

Người tu hành đều không ngốc, mặc dù bị Phương Hành khiêu chiến làm phẫn uất không chịu nổi, nhưng ngốc lại không có mấy cái, bọn họ tự nhiên rất hận Phương Hành, hận không thể chặt hắn thành thịt vụn, nhưng bằng tâm mà nói, lại có mấy người không biết bản sự của Phương Hành?

Mọi người cùng nhau mắng hắn vài câu, thậm chí mượn nhiều người tức giận oanh hắn xuống đài, kia đều không có sự tình gì, nhưng muốn cùng hắn giao thủ, lại làm cho rất nhiều người thông minh vụng trộm cân nhắc, ai dám đi khiêu chiến ma đầu kia ah!

Dù sao hung danh của Phương Hành truyền khắp Thiên Nguyên Đại Lục, bụng dạ độc ác, cùng hắn đấu pháp là phải làm tốt chuẩn bị mất mạng...

Phía dưới mấy ngàn người, cũng có đại bộ phận là tới xem náo nhiệt.

Nếu có người xuất thủ, lớn tiếng khen hay không sao, nhưng để cho mình lên, thôi được rồi...

- Phương Hành muốn chiến các tu sĩ Tịnh Thổ, không biết vị đạo hữu nào tới chỉ giáo trước?

Thấy thật lâu không người xuất thủ, trên đỉnh núi lại truyền tới một thanh âm nhàn nhạt, Phương Hành lần nữa ước chiến.

Lời nói rất tỉnh táo, thậm chí không giống phong cách bình thường của hắn, rất giữ lễ tiết.

Nhưng nghe vào trong tai các tu sĩ, lại có loại cảm giác khinh miệt.

Ma đầu kia mới tới Tịnh Thổ, liền kích thích nhiều người tức giận, không biết bao nhiêu người hô hào muốn giết hắn, thời điểm hắn mở miệng khiêu chiến Tịnh Thổ, cũng không biết bao nhiêu người hưng phấn, cho rằng hắn đang muốn chết, chờ một đêm nôn nóng, chính là vì nhìn hắn bị người đánh bại, ra ngụm ác khí, nhưng ai có thể nghĩ tới thời điểm này đến, lại phát hiện căn bản không người dám ra mặt đối chiến?

Trong lúc nhất thời các tu sĩ Tịnh Thổ đều phẫn nộ, nhìn về phía người chung quanh, trong ánh mắt đều là vẻ bất mãn.

- Ta đến chiến ngươi!

Trong một mảnh lúng túng tĩnh mịch, rốt cục có một giọng nói vang lên, truyền lại từ một thung lũng, nơi đó cũng có vô số người tu hành từ các nơi chạy tới, đều là xem náo nhiệt, hiển nhiên bọn họ không nghĩ tới bên cạnh mình sẽ có người nhảy ra, đều giật mình nhìn lại, chỉ thấy mở miệng là một niên nhân mặc lục bào, thân hình thon gầy, khí độ bất phàm, hắn chậm rãi từ dưới đất đứng lên, sắc mặt bất bình, lạnh lùng quét qua người chung quanh một cái, cất bước nhảy lên không trung.

- Ta chính là Tịnh Thổ đạo thống Bát Thác Hạp đại trưởng lão Âu Dương Hối, đến đây lĩnh giáo cao chiêu của Thông Thiên Tiểu Thánh, đi ra cùng ta...

Oanh!

Hắn nói chuyện, thân hình đã xông thẳng lên trời, sát khí lẫm liệt.

- Hưu!

Nhưng hắn còn không có nhảy đến trên đỉnh, đột nhiên có một vệt thần quang từ trong cung điện bay ra, nhanh hơn thiểm điện, tinh chuẩn đánh vào trên người hắn, lời giới thiệu thân phận của mình vẫn chưa nói xong, liền rên lên một tiếng, lời nói còn lại bị nghẹn trở về trong bụng, thân hình vừa mới nhảy lên cũng lập tức rơi xuống, giãy dụa nửa ngày, một câu cũng nói không nên lời.

- Kế tiếp!

Trong cung điện truyền ra thanh âm nhàn nhạt của Phương Hành, hình như không có một chút tình cảm ba động.

Các tu sĩ ở chung quanh vừa sợ vừa giận, lại không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh...

Khó khăn lắm mới đi ra một người có can đảm khiêu chiến ma đầu kia, kết quả một chiêu cũng không chống đỡ được, trực tiếp bại trận?

Có người nhận ra Âu Dương Hối, biết hắn có tu vi Nguyên Anh cảnh, trong lòng vẫn ôm chút kỳ vọng, mặc dù không địch lại ma đầu, nhưng tối thiểu qua mấy chiêu vẫn có thể, tại sao thua nhanh như vậy?

Trong lúc nhất thời, ở trong lòng tất cả mọi người dâng lên khiếp sợ nghi vấn.

Ma đầu kia đến tột cùng mạnh bao nhiêu?

Dù sao lúc trước Phương Hành độ kiếp, chính là ở Hồng Hoang Cốt Điện, về sau lại đi Thần Đình, bây giờ không phải trước, trước kia nếu có người độ kiếp, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ truyền khắp thiên hạ, quần tu tranh nhau đàm tiếu, nhưng hôm nay Thần tộc phủ xuống, thiên hạ đại loạn, tin tức lưu truyền không tiện, cho nên ở Tịnh Thổ, người thực hiểu rõ tu vi cảnh giới của Phương Hành thật đúng là không nhiều, nhất là những tu sĩ bình thường này, phần lớn người ấn tượng về Phương Hành, còn lưu ở thời điểm hắn và Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ chiến một trận, chỉ là kết anh không lâu!

Không có bao nhiêu người biết, bây giờ hắn đã sớm siêu việt kết anh, đạt đến Độ Kiếp cảnh!

Ngay cả mặt cũng không lộ, một chỉ bại Âu Dương Hối, nhất thời khiến cho bầu không khí càng thêm đè nén.

Vốn không có bao nhiêu người nguyện ý xuất thủ trước chọc hung uy của ma đầu kia, bây giờ lại càng không dám...

- Đêm qua còn có người nói với ta, Tịnh Thổ hội tụ khí vận của Thiên Nguyên Đại Lục, cao thủ nhiều như mây, lại không người muốn đến chỉ điểm sao?

Chờ giây lát, trong cung điện lại truyền ra thanh âm nhàn nhạt của Phương Hành.

Một câu bình tĩnh, nhưng trong nháy mắt chọc giận các tu sĩ.

Vào lúc này Phương Hành không mắng chửi người, nhưng lại càng khiến người nổi giận hơn.

Thực không người xuất thủ, đó là bị ma đầu kia dọa sợ sao?

- Ma đầu, ta đến chiến ngươi!

- Ta đến!

- Tuy bần tăng là người xuất gia, cũng không thể nhìn bại hoại như ngươi sống ở trên đời này!

Oanh! Oanh! Oanh!

Ở trong đại loạn, thình lình có ba người nhảy ra ngoài, lại là một đạo, một tăng, một cổ tộc, tu vi đều ở Nguyên Anh cảnh, phía dưới có thật nhiều người nhìn ra thân phận của bọn hắn, một cái là Bỉ Ngạn Tự Phong Tăng, một cái là thiên tài Kiếm Đạo xuất thân cổ tộc, còn có một cái là Tán Tu Thần Châu chạy nạn tới, thực lực đều không tầm thường, bọn họ vốn không có ý định xuất thủ sớm như vậy, nhưng bị Phương Hành kích bác, lại đồng thời nhảy ra ngoài, trên mặt mang theo tuyệt nhiên, tranh nhau xuất thủ.

- Ha ha, như vậy còn có chút thú vị!

Trong cung điện, Phương Hành cười lạnh, sau đó một vệt thần quang bắn ra hư không, thình lình hóa thành một pháp tướng, chính là bộ dáng của Phương Hành, ba đầu sáu tay, trán sinh mắt dọc, tay nắm một thanh Ma Kiếm, ánh mắt u lãnh đảo qua Phong Tăng, kiếm tu và Tán Tu kia, hình như có chút hài lòng thực lực của bọn hắn, nhàn nhạt mở miệng:

- Ai tới trước!

- Bần tăng tới trừ ngươi trước!

Hòa thượng kia nhảy ra trễ nhất, nhưng làm người nóng tính, đột nhiên hét lớn, ngược lại là cái thứ nhất vọt lên, mà đạo nhân và Kiếm tu vốn rục rịch thấy cảnh này, hơi cau mày, tránh ra phía ngoài một chút, không có tiến lên giáp công.

Dù sao lần này Phương Hành khiêu chiến Tịnh Thổ, chính là tuân theo cổ lệ.

Trước kia Thần Châu và Tịnh Thổ, mỗi một thời đại đều sẽ có thiên kiêu xuất sắc, đi một phương khác lịch luyện, nói trắng ra là khiêu chiến cùng thế hệ, ma luyện tu vi, cũng là một con đường dương danh, có hơn phân nửa người dương danh Thiên Nguyên Đại Lục là nhờ cách này, lấy hai đại nhân vật gần đây nhất, quái thai Viên gia lần đầu dương danh, chính là quét ngang các tu sĩ Tịnh Thổ, cổ tộc đệ nhất nhân Cổ Hạc, cũng ở Thần Châu quét ngang tất cả thiên kiêu cùng thế hệ, mới bắt đầu có tên "vô địch".

Các tu sĩ đối với lệ cũ này đều không xa lạ gì, tự nhiên sẽ tuân thủ quy tắc, lựa chọn một đối một đấu pháp, mà không phải quần đấu.

- Ăn một trượng của bần tăng!

Phong Tăng vọt về phía Phương Hành, hắc trượng điên cuồng vung mạnh, quét tán từng mảnh vân khí, đánh thẳng vào đầu Phương Hành, Phương Hành lại bình tĩnh nhìn hắn, ánh mắt ngưng lại, thấp giọng nói:

- Ngươi là nhục thân mạnh mẽ, dùng võ pháp tăng trưởng!

Nói xong, một bước đạp tới, đại thủ mở ra, chộp thẳng tới hắc trượng.

Oanh! Oanh! Oanh!

Hắn thình lình từ bỏ hết thảy đạo pháp thần thông, thậm chí ngay cả Ma Kiếm cũng không dùng, trực tiếp dùng nhục thân đón đỡ hắc trượng của Phong Tăng, dùng công đối công, quyền đến chưởng đi, phát huy hung tính tới cực hạn, trọn vẹn phá giải hơn mười chiêu, cuối cùng hung hăng kéo hắc trượng của Phong Tăng, bổ tới một chưởng, ngạnh sanh đánh Phong Tăng rớt xuống đáy cốc.

- Đến ngươi!

Phương Hành tiện tay bẻ hắc trượng thành hai đoạn, sau đó nhìn về phía Kiếm tu.

- Xin chỉ giáo!

Thấy Phương Hành đánh bại Phong Tăng, thần sắc Kiếm tu run lên, sang sảng quát một tiếng, bảo kiếm ra khỏi vỏ.

- Ngươi dùng kiếm, vậy ta cũng dùng kiếm!

Phương Hành gầm nhẹ, xòe năm ngón tay, ma khí cuồn cuộn ngưng tụ, thình lình ở trong bàn tay hóa thành một Ma Kiếm, trực kích về phía trước.

- Kẻ này cực kỳ gian xảo!

Thời điểm Phương Hành ác chiến các tu sĩ Tịnh Thổ, không biết có bao nhiêu đại nhân vật ẩn ở xung quanh, lẳng lặng quan chiến, trình độ ác chiến này, còn chưa đủ để những cao thủ này để vào mắt, ngược lại là vì sao Phương Hành lại khiêu chiến các tu sĩ Tịnh Thổ, đối với bọn hắn là một chủ đề rất có hứng thú, trên đỉnh núi, Thần Tử Dạ tộc nhìn Phương Hành xuất thủ chốc lát, đã cảm giác vô vị, vô luận là Phong Tăng, kiếm tu, hắn thấy đều không đáng giá nhắc tới, đều là tiểu nhân vật hắn có thể phất tay trấn áp...

Nhưng từ trong khiêu chiến này, hắn phát hiện rất nhiều vấn đề khác, thần sắc nhàn nhạt, nhìn về phía Hoa Mật Nhi và Phụ Sơn Tử nói:

- Kẻ này tới Tịnh Thổ, không biết bao nhiêu người muốn lấy mạng của hắn, có rất nhiều tồn tại lợi hại, sợ là ngay cả mặt mũi của Tiên Minh cũng không cho. Tựa như Bạch Cốt Thánh Quân, không quen nhìn hắn, liền ra tay giết người, căn bản sẽ không để ý đại cục, cái gì hai nước giao chiến, không chém sứ giả, kia chỉ là trò cười, mà ma đầu kia cũng ý thức được điểm này, dứt khoát chủ động khiêu chiến quần hùng Tịnh Thổ, dồn vô số tu sĩ Tịnh Thổ âm thầm có sát ý với hắn ra ngoài, bây giờ sự tình hắn khiêu chiến Tịnh Thổ, sợ là đã truyền khắp thiên hạ, ha ha, lúc đầu muốn ám sát hắn, cũng chỉ có thể lên cùng hắn đấu pháp, lúc đầu muốn vây công hắn, cũng chỉ có thể tự mình ra tay, chỉ sợ một số nhân vật lợi hại muốn tính mạng hắn, cũng bởi vì hắn khiêu chiến, mà không tiện không để ý đến thân phận xuất thủ...

Phụ Sơn Tử nghe vậy, cười lạnh nói:

- Hơn nữa theo cổ lệ, dù hắn bại, chỉ sợ người khác cũng không thể hạ sát thủ với hắn, dù sao ta nghe qua, trước kia Thần Châu Tịnh Thổ phái thiên kiêu đến hiểm địa đấu pháp, hung hiểm là có, cũng rất ít khi chết người, đây đã thành thường lệ, cùng thế hệ giao thủ, thắng là thắng, bại là bại, nhưng vô luận như thế nào, cũng sẽ không hạ sát thủ!

Hoa Mật Nhi nhẹ nhàng gật đầu, cũng thở dài nói:

- Còn tưởng hắn có nhiều bất phàm, nhưng bất quá là có mấy phần tiểu thông minh mà thôi!

- Ta dám cam đoan, hắn tuyệt đối không phải là vì bảo mệnh mới làm như vậy!

Ở trên một ngọn núi khác, sắc mặt Hồ Tiên Cơ nghiêm túc nhìn Cổ Hạc nói:

- Ý niệm của người này, không thể tính toán theo lẽ thường!

- Há, nếu không phải lo lắng có người không để ý đến thân phận tới giết hắn, vậy vì sao hắn phải làm sự tình không khôn ngoan như vậy?

Cổ Hạc cười nhạt, hỏi ngược lại Hồ Tiên Cơ.

Hồ Tiên Cơ lại nhíu chặt mày, nửa ngày sau mới nói:

- Ta tình nguyện tin tưởng hắn là thật muốn lấy lực lượng một người đánh bại Tịnh Thổ!

Chương 1144: Ngày đầu tiên lấy được toàn thắng.

Ma đầu Phương Hành, Thông Thiên Tiểu

Thánh Quân, muốn dùng một người đánh bại Tịnh Thổ sao?

Đến Tịnh Thổ ngày thứ hai, cũng tức là ngày thứ nhất Phương Hành bắt đầu con đường khiêu chiến, tự sớm đến tối, Phương Hành chí ít cùng hơn ba mươi cao thủ Tịnh Thổ đấu pháp, thực lực của đối thủ càng ngày càng cao, tâm tư cũng càng lúc càng kín đáo, quá trình đấu pháp càng ngày càng gian nguy, nhưng hắn lại hoàn toàn như trước đây, tỉnh táo ứng đối, ác đấu liên tục, một thân hung tính dần dần phát ra, liên tục đấu hơn ba mươi người nhưng không thấy xu hướng suy tàn mảy may, cả người lộ ra càng ngày càng tỉnh táo, nhưng khí thế trên người lại càng tăng vọt, có xu thế càng đánh càng mạnh xuất hiện.

Oanh! Oanh! Oanh!

Trong hư không, đã xông tới mấy chục thân ảnh, đều là cao nhân một phương, nhìn chằm chằm Phương Hành, nhưng Phương Hành lại giống như không thấy, ánh mắt nhìn đối thủ của mình, trước mắt đã có một người, là cường giả Hắc Nham tộc của Tịnh Thổ, tuổi 300, Đế Anh hậu kỳ, chưa bao giờ tu thần thông, chỉ tu nhục thân, lực lượng mạnh mẽ khó mà hình dung, cơ hồ có thể tay không xé rách hư không, lúc này cũng phát tính tình, ngửa mặt lên trời gầm thét, cắn chót lưỡi, thôi phát bí thuật, liên tục vung ra ba quyền kinh thiên động địa.

Trong lúc nhất thời, ánh sáng ảm đạm, phong tụ tản mác, thiên địa rung động, Ngân Hà treo ngược.

Nhưng gặp phải ba quyền này, ánh mắt Phương Hành lại càng sáng tỏ, không tránh không né xông về phía trước, ma thân lắc một cái, lực lượng đáng sợ dâng lên, chân đạp hư không, sáu tay vung vẩy, cũng đồng dạng đánh ra ba quyền.

Bành! Bành! Bành!

Giữa thiên địa giống như vang lên kinh lôi, chấn động đến các tu sĩ vây xem che tai.

Lúc quyền thứ nhất va chạm, cường giả cổ tộc mặt lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt chấn kinh.

Lúc quyền thứ hai va chạm, sắc mặt hắn đã tái xanh, cánh tay run rẩy.

Lúc quyền thứ ba va chạm, hắn phun ra một ngụm máu tươi, cả người như diều đứt dây bay ra ngoài.

Bất quá mặc dù người bị đánh lui, lại dùng hết toàn lực, rống lớn ba tiếng:

- Tốt! Tốt! Tốt! Ma đầu khá lắm...

- Ma đầu, ta đến chiến ngươi!

Đối thủ vừa mới bị đánh rơi, lại vang lên một tiếng bạo hống, thân hình Phương Hành xoay chuyển, chỉ nhìn thấy ngoài ba mươi trượng, sáng lên vô số con mắt đáng sợ, mỗi một con mắt đều ẩn hàm một vệt thần quang, cùng nhau nở rộ, tản ra một loại quang mang để cho người ta váng đầu hoa mắt, phảng phất như vô số bẫy rập, muốn triệt để kéo linh hồn của con người vào trong thâm uyên, vĩnh viễn không cách nào siêu thoát.

- Là Bách Nhãn Tộc xuất thủ!

Có tu sĩ trầm thấp tự nói, cực kỳ hưng phấn.

Lại là Bách Nhãn Tộc tộc trưởng, thừa dịp Phương Hành không chú ý, trực tiếp thi triển thần thông, dẫn hắn đến xem.

Như vậy không tính là vây công, nhưng xác thực chiếm tiện nghi không nhỏ.

Chỉ chớp mắt đã bị thần quang của Bách Nhãn Tộc làm sợ hãi, muốn xoay người liền rất khó.

Chỉ tiếc thần thức của Phương Hành mạnh lại vượt xa người bên ngoài dự kiến, trong ánh mắt thoáng xuất hiện mê mang, cuối cùng lẫm liệt, mắt dọc mở ra, ánh sáng mông lung phóng đại, tựa như tường cao, thần quang trước người bị bắn ngược trở về...

- Ma! Ma! Ma!

Cường giả Bách Nhãn Tộc giật mình, lâm vào trong thần thông mình thi triển, sắc mặt hoảng sợ, liên thanh kêu to.

- Hừ!

Phương Hành lại mượn cơ hội bước ra một bước, đi tới trước người hắn, nắm lấy cổ áo đối phương, tên này ẩn hàm sát ý, hắn muốn ăn miếng trả miếng, nhưng giống như nghĩ đến cái gì, đột nhiên bật cười một tiếng, mắng một câu “Cút *** đi!”, sau đó ném một cái, chân đá vào trên mông, đá đối phương không còn hình bóng.

Sau đó hắn xoay người, nhìn lướt qua các tu sĩ chung quanh, cười lạnh một tiếng:

- Tịnh Thổ thật không anh hùng sao?

- Làm càn!

Một câu nói kia không biết chọc giận bao nhiêu người, nộ khí như nước thủy triều, từng cái sát khí ngút trời, đều muốn nhào tới.

- Để cho ta tới trước!

Xa xa, truyền đến một tiếng gầm lên giận dữ, sau đó chỉ thấy đám người phía trước tránh ra, chỉ thấy một ngọn núi ầm ầm bay tới, nhìn xuống dưới, mới nhìn thấy một nam tử thon gầy như khỉ, vậy mà trực tiếp khiêng một ngọn núi tới, coi là vũ khí, trong tiếng hít thở, ở ngoài trăm trượng liền ném qua.

- Quá yếu!

Phương Hành quay đầu nhìn, cười lạnh một tiếng, tay bắt sơn quyết, đưa về phía không trung.

Ầm ầm… hư không run rẩy, đại sơn lại đụng trở về, tốc độ còn nhanh hơn gấp đôi.

- Ah nha ông trời ơi...

Nam tử kia giật nảy mình, nhanh chân bỏ chạy.

- Lại bại một cái...

Các tu sĩ không còn gì để nói, nghĩ thầm con mẹ nó đây là đến chiến ma đầu kia sao?

Thuần túy là đến mất mặt xấu hổ a?

- Vô Yếm Sơn cửu tử, đến đây lĩnh giáo!

Trong đám người, rốt cục vang lên một tiếng hét lớn, chỉ thấy chín bóng người đạp không bay đến, khí thế như tiên, phân biệt chiếm chín phương vị, khí cơ trên người tương liên, tạo thành một lưới lớn vô hình, dẫn qua lực lượng sông núi ở chung quanh, hóa thành một loại lực lượng vô hình, trong tay đều cầm một thanh trường kiếm, xa xa chỉ Phương Hành, vây hắn ở giữa.

- Chín người?

Phương Hành lại không vội vã động thủ, thần sắc giống như cười mà không phải cười, nhìn chín người bọn họ một chút.

Chín người kia biết hắn đang nghĩ gì, cười lạnh nói:

- Đối mặt một người, chúng ta là chín người cùng tiến lên!

Một cái khác tiếp lời:

- Đối mặt thiên quân vạn mã, chúng ta cũng chín người cùng tiến lên!

Dứt lời đồng thời hét lớn một tiếng:

- Xin chỉ giáo!

Nói xong lời này, căn bản không chờ Phương Hành phản ứng, chín người liếc nhau, đột nhiên cùng nhau lao đến, thân hình hóa thành chín đạo lưu quang, xen lẫn mà bay, trong chốc lát đã kích hoạt một đại trận, mang theo sóng lớn kinh người, cuốn thẳng tới Phương Hành, trong phương viên ngàn trượng, mỗi một tấc không gian đều hiện đầy kiếm khí lạnh thấu xương, khiến người tránh cũng không thể tránh, cản không thể cản.

Phương Hành nâng trán thở dài:

- Chưa thấy qua không biết xấu hổ như vậy!

Hắn cũng không sợ, cười lạnh một tiếng, bàn tay xòe ra, nhấn về phía không trung.

- Xoạt xoạt xoạt xoạt…

Theo bàn tay hắn nhấn một cái, cũng không biết bao nhiêu hạt châu màu trắng đồng thời bay về phía không trung, mỗi một hạt châu đều biến hóa, hóa thành Yêu thú, lực lượng đáng sợ tới cực điểm, số lượng lít nha lít nhít chiếm hết hư không, trực tiếp xé rách kiếm khí dày đặc, bao vây Vô Yếm Sơn cửu tử vào giữa...

- Ngươi... Ngươi làm cái gì vậy?

Một người trong Vô Yếm Sơn cửu tử hoảng sợ kêu to.

Phương Hành bất đắc dĩ phất tay nói:

- Không phải các ngươi muốn đấu thiên quân vạn mã sao? Vậy ta cho các ngươi cơ hội!

Rống rống!

Tất cả Yêu thú đồng thời xông tới, vây quanh Vô Yếm Sơn cửu tử quần ẩu, kêu thảm liên tục không ngừng ...

- Hôm nay còn ai muốn tới chỉ giáo không?

Sau khi thu thập Vô Yếm Sơn cửu tử, Phương Hành xoay người qua, ánh mắt nhìn về phía các tu sĩ.

Oanh!

Đón ánh mắt của hắn, tất cả mọi người vô ý thức lui về phía sau mấy bước, sắc mặt hoảng sợ, cảm giác kiêng kị.

Hôm nay mặt trời đã ngã về tây, hoàng hôn phủ xuống, một ngày đã qua.

Mà Phương Hành đã chiến không dưới ba mươi cao thủ, nhưng sắc mặt lại không thay đổi, càng không chút tổn thương.

Chiến tích một ngày này, có thể nói là hoàn toàn thắng lợi.

Đã không người dám tiếp tục ra tay, dù sao nhiều vết xe đổ đang ở trước mắt như vậy.

Cho dù bọn họ đã phát hiện, một ngày này Phương Hành không hạ sát thủ, thắng liền thu tay, nhưng cũng không dám xuất thủ.

Dù sao coi như không mất mạng nhỏ, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy thua cũng quá khó coi.

Tựa như Vô Yếm Sơn cửu tử, bây giờ còn đang hô cứu mạng kia kìa!

Mất mặt ném đến nhà bà ngoại!

- Ha ha, nếu như không người chỉ giáo, vậy hôm nay dừng ở đây, ngày mai hẳn là đến Vô Song thành a?

Phương Hành cũng không thúc giục hỏi, cười phất tay.

Yêu thú đầy trời hóa thành Xá Lợi, bay trở về trong tay áo của hắn, hư không thoáng đãng.

Vô Yếm Sơn cửu tử bị Yêu thú vây công, từng cái chật vật không chịu nổi, xám xịt xách kiếm rời đi, được cái không người thương vong.

Mà nhìn Phương Hành mang khí thế vô địch, quay trở về cung điện, chung quanh cũng không ai dám gọi hắn lại.

Hôm nay thế bại đã hiện, trong sân không người có dũng khí khiêu chiến hắn.

- Vì sao hôm nay thua thảm hại như vậy, Tịnh Thổ ta thật không người có thể địch hắn sao?

- Cao thủ chân chính nếu không quan sát, là còn chưa chạy đến, người bình thường ai có thể là đối thủ của ma đầu kia!

Có người thương tiếc không thôi, nghị luận ầm ĩ.

Cũng có người giọng căm hận nói:

- Ma đầu kia căn bản là khinh miệt Tịnh Thổ, hắn đối phó mỗi người đều dùng thần thông tương tự đối phương, điều này nói rõ hắn căn bản không có hết toàn lực, hắn thật cho rằng mình có thể bằng sức một mình đánh bại Tịnh Thổ sao?

Các tu sĩ nghe vậy, hồi tưởng lại quá trình chiến đấu hôm nay, tất cả đều im lặng.

- Ha ha, lấy kiếm bại kiếm, dùng núi kích núi, dùng quái lực kích nhục thân... cuối cùng ngươi còn đấu da mặt dày với người, Thông Thiên ah Thông Thiên, ngươi đến tột cùng là nghĩ như thế nào? Cũng không thể thật muốn lấy sức một mình đánh bại Tịnh Thổ chứ?

Mà thời điểm các tu sĩ ngờ vực vô căn cứ, trên đỉnh núi, Áo Cổ Tiểu Thần Vương và Tứ hoàng tử Thương Lan Hải… cũng đang chờ hắn, từng cái thần sắc cổ quái hỏi.

Người có chút kiến thức đều phát hiện quy luật xuất thủ của hắn, trong lòng chấn kinh khó mà hình dung, ngày đầu tiên Phương Hành liên tiếp đánh bại hơn ba mươi người, vậy mà cơ hồ không có bất kỳ phương pháp nào giống nhau...

Ngươi dùng kiếm, vậy ta dùng kiếm nghênh chiến!

Thân thể ngươi mạnh mẽ, vậy ta cùng ngươi đấu lực lượng!

Ngươi chơi thần thông, vậy ta cũng dùng thần thông chờ ngươi!

Loại phương pháp này, ngoại trừ để các tu sĩ Tịnh Thổ cảm thấy bị khinh miệt, thì không có bất kỳ chỗ tốt gì.

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải hỏi càng trực tiếp:

- Ngươi chiến trận này, có người cảm thấy ngươi là vì bảo mệnh, có người cảm thấy ngươi là vì buông tay, cũng có người cảm thấy ngươi là muốn tranh công với Thần Chủ, đại bại Tịnh Thổ, tỏ vẻ trung thành, nhưng mục đích thực sự của ngươi đến tột cùng là cái gì?

- Kỳ thật bọn họ nói đều đúng!

Bản thể của Phương Hành vẫn ở trong cung điện, căn bản không có đi ra ngoài, nghe Tứ hoàng tử Thương Lan Hải hỏi, hắn lại nhẹ giọng cười một tiếng, lắc đầu, ánh mắt có vẻ hơi thâm trầm, một lát sau mới nói:

- Nhưng cũng không hoàn toàn đúng...

Chương 1145: Tiểu Vũ Thần tới.

Đến tột cùng tại sao Phương Hành phải khiêu chiến các tu sĩ Tịnh Thổ, đích thật là một sự tình để cho người ta khó hiểu.

Nhất là đến cấp độ lãnh tụ của Thần Đình Tiểu Thánh cùng Tiên Minh, suy tính vấn đề càng phức tạp...

Đương nhiên, một điểm càng mấu chốt là, bây giờ Phương Hành tốt xấu gì cũng là một đại nhân vật hết sức quan trọng, hắn làm gì, dù chỉ là một việc nhỏ, cũng sẽ để rất nhiều người suy đoán ý đồ sau lưng, suy đoán chuyện này có phải ám chỉ cái gì hay không, có phải có mục đích không thể cho ai biết hay không, có phải thuận tâm ý của hắn sẽ gặp xui xẻo hay không?

Cũng chính là nguyên nhân này, coi như hắn ra chiêu, nhưng trong lúc cấp thiết lại không người có dũng khí tiếp chiêu!

Tịnh Thổ xác thực như Hồ Tiên Cơ nói, cao thủ nhiều như mây!

Nhưng ngày đầu tiên Phương Hành khiêu chiến Tịnh Thổ, lại không có cao thủ chân chính xuất thủ!

Đều đang quan sát, đang cân nhắc, đang tính toán!

Ngay cả đám người Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng cảm thấy Phương Hành làm nhất định ẩn chứa thâm ý, nhưng nhất thời nhìn không ra mà thôi!

Đối với bọn hắn hiếu kỳ, Phương Hành lại không có chính diện nói rõ, cười cợt vài tiếng liền bỏ qua.

Nhưng đến buổi chiều, đoàn sứ giả lại xuất phát, tiến về trạm thứ hai của Tịnh Thổ, Vô Song thành!

Mục đích cuối cùng của bọn họ là tiến về tổng bộ của Chư Tiên Minh.

Cũng là lúc bọn hắn từ Thần Châu chạy đến, ở trên đường hết thảy thiết hạ bảy điểm dừng chân, một ngày một nhóm, do nhân vật đại biểu của bốn thế lực Chư Tiên Minh hướng dẫn, lần lượt đi qua bảy thành trì, cuối cùng đi tới Thiên Nguyên Cung, bắt đầu chính thức đàm phán...

Lúc đầu hành trình vốn định đi ở ban ngày, bất quá bởi vì Phương Hành muốn khiêu chiến, nên dứt khoát ban đêm lên đường.

Mỗi đến một thành, Phương Hành sẽ dừng lại một ngày, khiêu chiến các tu sĩ Tịnh Thổ.

Lúc mọi người lên đường, Phương Hành lại trầm mặc, lệnh Dao Trì tiểu công chúa giúp mình hộ pháp, mình thì xếp bằng ở trong Tiểu Thế Giới, sau đó hai tay dẫn dắt, kéo ma thân qua, trôi nổi ở giữa không trung, lại thi triển Đại Đạo Pháp dẫn lực lượng thiên địa đến, ẩn ẩn hóa thành một đồng lô, ma thân ngồi ngay ngắn ở trong lò, bản thể Phương Hành dùng bàn tay che ở trên đồng lô, trong lò bắt đầu có tiên diễm lượn lờ, hỏa ý thiêu đốt, bắt đầu luyện hóa ma thân, khói đen cuồn cuộn, giống như ma vật.

- Ngươi là đang…

Dao Trì tiểu công chúa nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng nhịn không được run sợ, hỏi một câu.

- Ta luyện binh!

Phương Hành thấp giọng nói, thần sắc có chút vặn vẹo, giống như chịu đựng thống khổ cực lớn.

Thần hồn của hắn một phân thành hai, có thể cảm động lây, ma thân chịu đựng thống khổ, chân thân cảm ứng cực kỳ rõ ràng.

- Vì sao làm sự tình nguy hiểm bực này?

Dao Trì tiểu công chúa run giọng hỏi, dường như rất không đành lòng.

- Bởi vì... ta vẫn quá yếu!

Phương Hành thấp giọng trả lời, ngừng lại một chút lại nói:

- Hơn nữa Tịnh Thổ quá nhu nhược!

Dao Trì tiểu công chúa nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, thần sắc đau khổ.

Không người biết được, Phương Hành ở ban ngày hung ác điên cuồng, đến ban đêm còn cần trải qua khổ sở bực này, ngay cả Dao Trì tiểu công chúa cũng cảm thấy, Phương Hành thật quá hung ác, không chỉ hung ác với người khác, đối với mình còn đặc biệt hung ác. Nàng và Phương Hành tâm ý tương thông, bây giờ sớm hiểu dụng ý của Phương Hành, nhất thời tim gan run rẩy, muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng không nói lời nào.

Bây giờ Phương Hành rõ ràng là dùng phương pháp luyện binh luyện ma thân!

Hắn đang nỗ lực chế tạo ma thân của mình thành một lợi khí không có gì không phá!

Năm đó Bạch Thiên Trượng truyền cho Phương Hành một bộ Đạo Tạng tên Bách Gia Ý, chính là tâm huyết cả đời của hắn, cơ hồ ẩn chứa thuật pháp công phạt của tất cả đạo thống. Tiên Anh tu thân, Ma Anh tu pháp. Bản thể của hắn Nguyên Anh, chính là Tiên Anh, đi là Thượng Cổ chi đạo, óng ánh hoàn mỹ, căn cơ hùng hậu, mà Ma Anh thì tu thuật pháp đương thời, công phạt vô địch, tinh diệu nhập vi.

Hôm nay con đường Tiên Anh vững vững vàng vàng, đã vượt qua ba đạo lôi kiếp, có thể xưng hoàn mỹ.

Mà Ma Anh tu pháp, vẫn còn ngưng ở bình cảnh, chưa từng tinh tiến.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, hắn không có thời gian!

Cái phương pháp kia, cũng chính là tu hành giới bây giờ, ý tứ là trăm hoa đua sắc, đủ loại võ đạo, ngàn vạn thần thông, rực rỡ muôn màu, ngay cả Thần tộc cường thế như vậy, cũng không thể không kiêng dè thần thông của Thiên Nguyên Đại Lục, phải tâm phục khẩu phục khen một tiếng tốt, bọn họ đều thừa nhận, bàn về lực lượng, Thần tộc đủ để nghiền ép Thiên Nguyên Đại Lục bây giờ, nhưng bàn về uyên bác, thì Thần tộc thúc ngựa cũng không đuổi kịp, thế nhưng chính vì phức tạp uyên bác, cho nên người đương thời gần như không có khả năng tu pháp tới viên mãn.

Bởi vì đồ vật muốn học nhiều lắm, cần thời gian dài dằng dặc.

Phương Hành không có thời gian, thời gian của hắn so với người khác càng gấp gáp hơn!

Bởi vậy ở trên đường từ Ma Uyên chạy đến Tịnh Thổ, hắn một mực đang suy tư, làm sao đề thăng thực lực của mình.

Cuối cùng nghĩ tới ba phương diện.

Một là tu vi của mình, tăng lên cảnh giới Tiên Anh, vậy cần làm gì chắc đó, thận trọng từng bước.

Hai là ma thân, cần cảm ngộ thần thông càng sâu, thôi diễn Bách Gia Ý đến cấp độ càng sâu.

Ba là Tiểu Thế Giới, cần vô số tài nguyên, cần tạo hóa khổng lồ!

Trái lo phải nghĩ, hắn rốt cục chọn đi đường tắt, luyện ma thân!

Thông qua vô số đại chiến, lĩnh ngộ tất cả đấu pháp thần thông, thôi diễn Bách Gia Ý đến cực hạn!

Dựa theo ý nghĩ của Thập Nhất Thúc, tu luyện Bách Gia Ý không khó, tuế nguyệt từ từ, tĩnh tâm thôi diễn là được, nhưng hôm nay Phương Hành gặp phải cục diện lại khác, Thần tộc phủ xuống, sinh gặp loạn thế, làm sao có thời giờ từ từ thôi diễn, vậy dứt khoát đi đường xưa, thông qua vô số đại chiến lĩnh ngộ Bách Gia chân ý, thông qua sinh tử ma luyện, đến thăm dò chân ý đương thời!

Bây giờ Tịnh Thổ, hội tụ đại khí vận của Thiên Nguyên Đại Lục, vô số cao thủ đều ở đây, chính là một lò nung thích hợp nhất.

Đương nhiên, một dụng ý khác Phương Hành không có nói ra ngoài miệng, hoặc nói chính hắn cũng không có ý thức được, chỉ dựa vào bản năng đi làm, lại để Dao Trì tiểu công chúa càng chua xót, đó chính là... đánh ra huyết tính của Tịnh Thổ!

Tựa như ở trên đường đến Tịnh Thổ, Phương Hành làm với những đạo thống quy hàng Thần tộc kia.

Dùng sức khi dễ, chính là vì để ngươi minh bạch, đừng tưởng an an ổn ổn là có thể được cuộc sống tốt, làm người phải có huyết tính.

Tịnh Thổ ở chếch một góc, lại thêm Thần tộc thế lớn, đã có rất nhiều người xương bắt đầu mềm nhũn.

Tối thiểu nhất, sứ giả Thần Đình có thể an toàn tiến vào Tịnh Thổ, là bởi vì Tịnh Thổ Tiên Minh, có quá nhiều người mất đi dũng khí đánh với Thần tộc một trận, ngược lại bắt đầu nghĩ đến hoà giải với Thần Đình, bọn họ thà rằng ở chếch một góc, chắp tay tặng cho

Thần Đình mảng lớn tổ địa của Thiên Nguyên Đại Lục, cũng không muốn chân chính luyện binh luyện gan luyện hồn, trù bị đánh với Thần Đình một trận, đây là một điểm Phương Hành ghét nhất.

Lúc mới vào Tịnh Thổ, không biết bao nhiêu người nhằm vào Phương Hành, chửi ầm lên, để người chán ghét.

Nhưng càng khiến người ta chán ghét, là câu nói lúc đầu của Phương Hành: Đã hận ta như vậy, vì cái gì không người tới giết ta?

Xem ra, lửa giận của các ngươi còn chưa đủ!

Ta lại cho các ngươi thêm một mồi lửa...

Chính là muốn dùng sức một mình chiến Tịnh Thổ, thẳng đến đánh phục tất cả bọn ngươi, hoặc đánh các ngươi sốt ruột!

Đương nhiên, đủ loại suy nghĩ, nguyên do, đều là Dao Trì tiểu công chúa suy đoán, Phương Hành đối với chuyện này không có giải thích quá nhiều, với hắn mà nói, hắn thà rằng thừa nhận mình là muốn thông qua phương pháp này, đến lẩn tránh một số đại nhân vật của Tịnh Thổ hạ sát thủ, dù sao chỉ cần hắn khiêu chiến một ngày không kết thúc, tiểu bối có tư cách đánh với hắn một trận một ngày không xuất chiến, những đại nhân vật kia sẽ không dám ra tay, cái này cũng là một kế sách an toàn!

Về phần chỗ tốt khác, nói thí dụ như tranh công, lấy được tên vô địch...

Đều có!

Phương Hành lại nghĩ không được sâu như vậy, lúc đầu hắn là quen hành sự theo bản năng!

- Đến thành thứ hai...

Trước bình minh, đã đến Vô Song thành, các tu sĩ tự đi an giấc, Phương Hành lại hoàn toàn không để ý tới.

Với hắn mà nói, chỉ có một việc lớn, là tiếp tục khiêu chiến của mình.

Hoặc là nói, hành trình quét ngang Tịnh Thổ!

Bất quá để Phương Hành có chút thất vọng là, ngày thứ hai khiêu chiến, còn kém ngày thứ nhất.

Ngày thứ nhất xuất thủ tới khiêu chiến hắn, còn có hơn ba mươi người, nhưng ngày thứ hai, ngay cả mười người cũng không đến.

Hơn nữa trong mười người này, cũng không có cao thủ, chỉ có một cường giả Nhân Mã Tộc, cùng hắn qua mười mấy chiêu, sau đó bị hắn chấn động hư không, đánh bay ra ngoài, thổ huyết mà đi, kết quả này để Phương Hành nhíu mày, thất vọng đến cực điểm.

Cùng những người này đấu pháp, hắn đã áp chế tu vi.

Chỉ vận dụng ma thân, liền đại biểu hắn không có sử dụng lực lượng Độ Kiếp, chỉ là vì tìm người ma luyện thuật pháp mà thôi.

Nếu không phải bởi vì điểm này, những đối thủ kia hắn có thể trực tiếp quét ngang.

Nhưng coi như áp chế tu vi, cũng khó gặp địch thủ, điều này nói rõ cái gì?

Những vương bát đản thật có mấy phần bản lĩnh kia, còn một mực đang ở chỗ tối trốn tránh quan sát, chờ pháo hôi tới động thủ trước!

- Nhất định phải chọc bọn họ một chút...

Trong lòng Phương Hành nghĩ như vậy, ở ngày thứ ba, sau khi đánh bại các tu sĩ, lưu lại một câu.

- Tịnh Thổ không người?

Câu này lại khơi dậy lửa giận của vô số tu sĩ Tịnh Thổ, có một ít nhân vật nổi bật xuất quan, muốn đuổi tới trạm ngừng chân thứ tư, đi đánh với hắn một trận, hơn nữa càng có thật nhiều người nghiên cứu thảo luận, thương lượng với nhau, đến tột cùng muốn mời ai đến mới có thể kiềm chế được ma đầu kia, hiện tại ở Tịnh Thổ, có bản lĩnh đánh bại hắn, cũng không phải số ít.

- Chỉ tiếc Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ ở một chỗ thần bí bế quan, nếu không nhất định có thể trảm ma đầu này!

- Không chỉ Thiếu Tư Đồ, nếu Bỉ Ngạn chi chủ xuất thủ, cũng có thể phất tay trấn áp hắn?

- Nghe nói trên Thiên Trì có một nữ tiên áo trắng tu hành, không bằng đi mời nàng đến?

Trong một mảnh nghị luận, mỗi người đều ra chủ ý của mình, chỉ tiếc lại khó có kết luận, chỉ là suy đoán mà thôi, bất quá rốt cục ở trong đêm ngày thứ ba, có một tin tức truyền đến, khiến cho các tu sĩ Tịnh Thổ cực kỳ hưng phấn, trùng trùng điệp điệp chạy đến thành thứ tư, bởi vì có một cường giả bí ẩn muốn tới chém Phương Hành.

- Tiểu Vũ Thần tu luyện ở thượng cổ chiến trường nghe nói việc này, đã chạy đến nơi đây!

- Tiểu Vũ Thần? Chẳng lẽ vị kia...

- Không sai, vị thứ hai trong Thiên Nguyên Thất Hung, thiên hạ võ đạo đệ nhất nhân...

Hắn đến rồi!

Chương 1146: Đời kỳ tài thứ nhất.

Bây giờ đã là ngày thứ tư Phương Hành khiêu chiến Tịnh Thổ, mà thành trì lần này đặt chân, là Cự Thạch thành.

Trải qua bốn ngày lên men, sự tình Phương Hành muốn dùng sức một người đánh bại Tịnh Thổ sớm đã truyền khắp nơi, không biết có bao nhiêu đệ tử cổ tộc bình thường khó gặp một lần đều nhao nhao xuất quan, chuyên vì hắn mà đến.

Dù sao sự tình đã gây càng lúc càng lớn, Phương Hành mỗi thắng một ngày, chính là đạp lên mặt các tu sĩ Tịnh Thổ một ngày, mà Tịnh Thổ bây giờ, hết lần này tới lần khác là chỗ tôn nghiêm sau cùng của các sinh linh ở trên Thiên Nguyên Đại Lục, lòng tin thắng hết thảy, đã có người bắt đầu khẳng định, nếu thật bị ma đầu kia thắng liên tiếp bảy ngày, sợ là Tịnh Thổ Chư Tiên Minh không cần suy nghĩ làm sao chống cự đại quân Thần Đình, mà là mọi người cùng đi làm nô lệ thôi!

Hết lần này tới lần khác đến lúc này, một số đại nhân vật ẩn thế, cũng không dễ ra tay đánh giết Phương Hành.

Nếu thật sự truyền ra Tịnh Thổ không người có thể địch ma đầu Phương Hành, cuối cùng kẻ này lại bị Tịnh Thổ dùng thủ đoạn ám muội chém giết, không nói Thần Đình đối với chuyện này sẽ có phản ứng như thế nào, chỉ sợ các tu sĩ Tịnh Thổ cũng khó tiếp nhận điểm này.

Thắng liên tiếp bốn ngày, Phương Hành đã dùng hai quả đấm của mình đánh ra uy phong.

Đó chính là Tịnh Thổ và Thần Đình âm thầm so sánh lực!

Bây giờ, chỉ có xuất hiện một người, đường đường chính chính đánh bại Phương Hành, mới có thể vãn hồi mặt mũi của Tịnh Thổ.

Đến tột cùng ai có thể đánh bại ma đầu?

Bây giờ các tu sĩ Tịnh Thổ một mảnh đau thương, không biết bao nhiêu người vì vấn đề này cơ hồ sầu bạc đầu.

Phía bắc Cự Thạch thành, trên một sườn núi, Phương Hành hoàn toàn như trước, thật sớm liền đi tới nơi đây, ma thân xếp bằng ở giữa không trung, lẳng lặng thổ tức, chờ đợi có người ra mặt cùng mình đọ sức, mà ở dưới vách đá, thì không biết hội tụ bao nhiêu tu sĩ Tịnh Thổ, sợ là không dưới vạn người, mỗi người đều ngồi đàng hoàng tại nguyên chỗ, lẳng lặng nhìn Phương Hành ở giữa không trung, tràng diện cực kỳ quỷ dị, nếu có người tinh thông vọng khí thuật nhìn, nhất định có thể phát hiện, khí thế vạn người, hình như đều bị một người ở trên không trung kia đè xuống.

Không có cách nào, mỗi một tu sĩ Tịnh Thổ quan chiến, trong tâm đều cực kỳ phẫn uất, cũng có một loại cảm giác bất lực.

Bây giờ là ngày thứ tư ma đầu kia khiêu chiến Tịnh Thổ, lúc đến giữa trưa, nửa ngày trôi qua, lại không một người xuất thủ...

Tất cả tu sĩ Tịnh Thổ cơ hồ bị hắn đánh câm.

Nguyên bản tất cả mọi người rất căm giận Phương Hành, nhưng qua bốn ngày đại chiến, tất cả mọi người trầm mặc lại, đương nhiên, ở một số thời khắc, trầm mặc mới càng kinh khủng, đó là một loại núi lửa uẩn nhưỡng, một khi phun trào, sẽ khiến thiên địa biến sắc.

- Ha ha, bản lĩnh của kẻ này cũng không yếu, không hổ đã từng đứng đầu Thiên Nguyên Thất Hung, dùng lực lượng một người quét ngang Tịnh Thổ, đánh thiên kiêu các tộc không người dám nói, trừ quái thai Viên gia năm đó xông Tịnh Thổ, đã gần bảy trăm năm không người có uy phong như vậy?

Trong đám người quan sát, Cổ Hạc, Khương Vấn Đạo, Hồ Tiên Cơ, Phật Ấn… cũng đang quan chiến, sắc mặt đều có chút kiềm chế, ngược lại là Cổ Hạc rất có vài phần nhàn nhã, nhịn không được trầm thấp mở miệng, giống như nhớ tới chuyện xưa trước khi Thần tộc phủ xuống.

Dĩ vãng Thần Châu và Tịnh Thổ, mặc dù đối chọi gay gắt, nhưng đại chiến chân chính rất ít xuất hiện, bất quá cơ hồ mỗi trăm năm, đều sẽ có một nhóm thiên kiêu tiến vào lãnh địa đối phương, luận bàn đọ sức, ma luyện tu vi, cũng coi như một loại chinh phạt ở trên hình thức khác, trong này tự nhiên không thiếu người thành danh, cũng có người thanh danh mất sạch, mà từ ngàn năm nay, nổi danh nhất chính là quái thai Viên gia xông Tịnh Thổ, kia thật đúng là không đâu địch nổi, một người một kiếm, bại tận cao thủ Tịnh Thổ, lớn nhỏ qua hơn trăm chiến, ngay cả vượt qua mười chiêu cũng rất ít.

Bất quá sau hai trăm năm, lại có Cổ Hạc xông Thần Châu, đồng dạng cũng không đâu địch nổi, bại tận thiên kiêu, coi như vì Tịnh Thổ vãn hồi mặt mũi, chỉ bất quá khi đó quái thai Viên gia đã mai danh ẩn tích, khiến cho chiến thắng của hắn có tì vết, không được viên mãn, cho nên thế nhân vẫn cho rằng, trận chiến quái thai Viên gia quét ngang Tịnh Thổ kia, mới là trận chiến mạnh nhất.

Bây giờ, Cổ Hạc lấy Phương Hành so sánh với quái thai Viên gia, đây không thể nghi ngờ là một vinh dự chí cao vô thượng.

Dù sao tu hành giới bây giờ, được công nhận mạnh hơn bất kỳ thời đại nào, khí vận của Thiên Nguyên Đại Lục hoàn toàn hội tụ đến Tịnh Thổ. Đạo gia, Phật môn, Cổ tộc, Yêu tộc tề tụ ở đây, đánh bại Tịnh Thổ, liền tương đương với đánh bại Thiên Nguyên Đại Lục...

- Dù sao hắn cũng đã quy thuận Thần Đình, chính là sỉ nhục của Thiên Nguyên Đại Lục, chúng ta còn muốn cho hắn tiếp tục thắng sao?

Thần Tử Khương gia Khương Vấn Đạo thần sắc âm trầm, từ trong kẽ răng lóe ra mấy chữ.

- Nếu Khương Thần Tử bất mãn, có thể xuất thủ đánh bại hắn!

Cổ Hạc nhàn nhạt mở miệng, thanh âm bình ổn, nhưng nghe vào trong tai, lại như có trào phúng nhàn nhạt.

- Hừ!

Khương Vấn Đạo hừ lạnh, không có trả lời.

Hắn đúng là định xuất thủ, vốn muốn quan sát nhiều mấy ngày, sau đó chọn một cơ hội ra tay, dương danh Tịnh Thổ, nhưng càng quan sát, hắn càng kinh hãi, phát hiện ma đầu kia vô luận là võ pháp hay thần thông, đều đã đi tới đỉnh phong, mình đối mặt hắn, thật đúng là tìm không thấy sơ hở gì, nhất là hắn đã được gia tộc đưa tin, dò thăm ra tu vi chân chính của ma đầu kia, thì càng làm cho hắn triệt để bỏ đi tính toán này, hồi tưởng lại, thậm chí trong lòng bàn tay còn tràn đầy mồ hôi.

- Độ Kiếp tầng ba...

Mẹ nó, ma đầu kia đã độ kiếp?

Mình hậu tích bạc phát, cơ duyên vô số, lại được Thánh Nhân chỉ điểm, phá sinh tử quan, mới trở thành người thứ sáu của Thiên Nguyên Đại Lục kết thành Tiên Anh, vốn cho rằng có thể tranh phong với Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ và ma đầu Phương Hành, nhưng ai có thể nghĩ tới, Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ thu được “Tiên cơ” trong truyền thuyết không nói, cảnh giới của ma đầu kia cũng đột nhiên tăng mạnh, đạt đến Độ Kiếp tầng ba?

Nguyên Anh cảnh đi khiêu chiến Độ Kiếp cảnh, kia chính là muốn chết!

Mặc dù trong mấy ngày nay, ma đầu kia một mực áp chế cảnh giới, nhưng Khương Vấn

Đạo vẫn không có lòng tin nghênh chiến.

Hắn cảm thấy Phương Hành áp chế cảnh giới, nhất định là đánh ý định quỷ quái gì!

Hắn thấy, bây giờ có thể đánh với ma đầu một trận, trong bốn người này, cũng chỉ có Cổ Hạc, hắn và quái thai Viên gia đều là thiên kiêu tuyệt thế, nhưng quái thai Viên gia sinh ra sớm hai trăm năm, đoạt đi hào quang trên đầu hắn mà thôi, nhưng hắn lại may mắn hơn quái thai Viên gia, quái thai Viên gia ở sau khi loá mắt nhất thời, liền mệnh đồ long đong, mai danh ẩn tích bảy trăm năm, thẳng đến thời điểm Thần tộc phủ xuống mới hiện thân một thân, tỏa sáng tài năng, nhưng cuối cùng bị Cửu U Thần Vương trấn áp, không rõ sống chết, có thể nói xui xẻo tới cực điểm.

Cổ Hạc lại khác, năm đó sau khi quét ngang Thần Châu, mang theo uy thế vô địch về Tịnh Thổ, được chư đại cổ tộc thậm chí Bỉ Ngạn Tự toàn lực vun trồng, trong mấy trăm năm ngắn ngủi, sớm đã tu luyện đến cảnh giới mà người bên ngoài khó mà phỏng đoán, theo người ngoài, hắn là từ khi về tới Tịnh Thổ, liền thu danh tiếng, không còn chiến tích kinh người, nhưng Khương Vấn Đạo lấy được tin tức, thôi diễn chân tướng, lại phát hiện hắn nhìn như không còn danh tiếng, trên thực tế lại là bởi vì bảo hộ, đạt được mấy trăm năm an ổn tăng lên.

Sau khi Thần tộc phủ xuống, cổ tộc không chút do dự để hắn cầm đầu, loại thái độ này liền có thể thấy được lốm đốm.

Không khó tưởng tượng, nếu không phải Thần tộc phủ xuống, chỉ sợ Cổ Hạc chính là đại sát khí mà Tịnh Thổ dùng để đối phó Thần Châu!

Hiện tại ở trên Tịnh Thổ, cao thủ nhiều như mây, truyền thuyết rất loạn, có người nói ngàn tuổi trở xuống, đệ nhất cao thủ chính là Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng, có người nói là Phật tử trong Bỉ Ngạn Tự, có người nói là nữ tiên áo trắng ở Thiên Trì, có người nói là Tiểu Vũ Thần tiến vào thượng cổ chiến trường ma luyện bản thân, thậm chí còn có người nói là mình, nói Thần Nữ Hồ tộc dung nhan khuynh thế, mị cảnh vô song bên cạnh mình, mỗi truyền thuyết đều nói lời thề son sắt, có lý có cứ, nhưng Khương Vấn Đạo lại biết, những cái này đều là chuyện tiếu lâm!

Tịnh Thổ đệ nhất cao thủ, ngoại trừ Cổ Hạc, không người nào khác!

Tất cả mọi người nói thiên địa khí cơ đại biến, người tu hành thế này vượt xa những thời đại khác.

Chỉ có Khương gia bác học tinh thâm biết được, loại khí cơ biến hóa này, sớm ở ngàn năm trước đã bắt đầu!

Khí vận của Tiên Giới phủ xuống Thiên Nguyên Đại Lục, bắt đầu đản sinh ra một số thiên kiêu tuyệt thế, càng ngày càng nhiều, một đời một đời, kỳ tài như mây, mà quái thai Viên gia, Tịnh Thổ Cổ Hạc, thậm chí là Bạch Thiên Trượng mưu phản Viên gia, đều là loại kỳ tài được khí cơ kia uẩn dục ra, ở trên tư chất và tạo hóa, chỉ sợ không thua người thế hệ này, càng bởi vì bọn hắn đản sinh sớm, chiếm càng nhiều khí vận tạo hóa.

Mà người thế hệ này, thời gian tu hành ngắn ngủi, làm sao có thể tranh phong?

- Tiểu Vũ Thần đến rồi!

Thời điểm Khương Vấn Đạo tâm tư bay xa, đột nhiên giữa không trung, truyền đến một trận hoan hô.

Hắn cũng nao nao, quay đầu nhìn sang, chỉ thấy đám người reo hò ở xa xa, đang giống như thủy triều tách ra hai bên, tránh ra một con đường, một bóng người chậm rãi đi tới, người còn chưa đến, sát khí như thực chất cuồn cuộn bay đến, khiến cho các tu sĩ nhao nhao lui lại, hoảng sợ lại hiếu kỳ nhìn sang, trong lòng run sợ.

Thân ảnh kia rất cao to, nghiêng nghiêng nắm lấy một cây Phương Thiên Họa Kích, đầu đội tử kim quan, người khoác liên hoàn khải, phía sau cắm tám cốt kỳ phần phật bay lên, uy phong lẫm liệt, tọa kỵ lại là một con Khô Lâu Mã, trên người không có chút da thịt, chỉ có xương cốt lít nha lít nhít như huyết ngọc, mỗi một cây đều giống như ẩn chứa huyết khí đáng sợ, đỏ cơ hồ muốn thấm ra máu, mà ở trong hốc mắt cốt mã, lại ngậm lấy hai đạo lân quang, thăm thẳm nhìn về phía trước, mang theo u hàn.

Một người một ngựa kia, để người nhìn một cái liền sợ mất mật, thậm chí có chút tu vi thấp, trước mắt đã xuất hiện huyễn tượng Thần Ma giao chiến, cả kinh đến sắc mặt tái nhợt, vội vã rơi xuống mặt đất, khoanh chân tĩnh tọa, nhanh chóng bình phục tâm thần của mình.

Tiểu Vũ Thần đến rồi!

Không biết có bao nhiêu người muốn reo hò vui mừng, nhưng bị sát khí trên người hắn chấn nhiếp, hết lần này tới lần khác kêu không ra tiếng.

Ngay cả Phương Hành cũng cảm nhận được sát khí trên người đối phương, mở mắt nhìn lại, sau đó nhếch miệng cười một tiếng...

Chương 1147: Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên.

Phương Hành cười, nhưng Tiểu Vũ Thần không có cười, nhẹ nhàng điều khiển cốt mã, chậm rãi tiến lên.

Vị Tiểu Vũ Thần danh chấn Tịnh Thổ, Thiên Nguyên đệ nhị hung này, là người quen của Phương Hành.

Thần Châu Nam Vực, Thần Tử Lữ gia, hậu duệ của Thái Thượng Tiên Nhân, trời sinh chiến tu Lữ Phụng Tiên!

- Sau khi Thần tộc phủ xuống, mặc dù các tu sĩ bị Thần tộc khu trục truy sát, nhưng vẫn có một ít người có can đảm phản kháng, giết đến Thần tộc nghe tin đã sợ mất mật, những người này chính là Thiên Nguyên Thất Hung, trong đó đệ nhất hung nhân chính là ma đầu Phương Hành, chỉ tiếc về sau hắn vì mạng nhỏ, làm người hèn nhát, quy thuận Thần Đình, bất quá không phải người nào cũng giống như hắn, vị Tiểu Vũ Thần này là như thế, lúc ở Thần Châu, hắn từng thất vọng hoang mang, khi thắng khi bại, thậm chí bị gia tộc vứt bỏ, trở thành con rơi không người để ý!

Thấy Tiểu Vũ Thần hiện thân, chung quanh không biết bao nhiêu người kích động, nhưng bị sát khí của hắn chấn nhiếp, cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ trầm thấp giới thiệu:

- Nhưng thiên kiêu chính là thiên kiêu, mặc dù hắn khi thắng khi bại, nhưng cứng cỏi không gãy, sau khi bị gia tộc vứt bỏ, dứt khoát gia nhập Trường Sinh Kiếm xú danh lan xa ma luyện mình, kiếm lấy tài nguyên, ở Dao Trì Tiên hội đại bại Thánh Nhân môn đồ, thanh danh như mặt trời ban trưa, về sau lại ở Hội Kê Sơn chiến một trận, cùng Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, ma đầu Phương Hành liên thủ, đánh chết Thiểm Điện Tử, con trai của Vô Gian Thần Vương, chân chính dương danh thiên hạ, được người chú ý...

- Người này, có thể nói chuyên vì chém giết mà sinh, thiên hạ càng loạn, hắn biểu hiện càng loá mắt, thậm chí thực lực cũng là càng chiến càng mạnh, sau khi Thần tộc phủ xuống, khắp nơi truy sát sinh linh của Thiên Nguyên Đại Lục, người người cảm thấy bất an, bốn phía tránh né, chỉ có hắn nghịch xông mà lên, bốn phía săn giết sinh linh Thần tộc, giết đến vô số sinh linh Thần tộc nghe tin đã sợ mất mật, dần dần liệt hắn vào một trong mấy tu sĩ nguy hiểm nhất Thiên Nguyên Đại

Lục, hung danh của hắn thậm chí còn xếp trên Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, gần với tiểu ma đầu nhất...

- Bất quá cách làm như vậy cũng rước lấy đại họa, Vĩnh Ám Thần Vương trấn thủ Nam Chiêm Bộ Châu đã từng tự mình truy sát hắn, nghe nói suýt nữa giết chết, bất quá ai cũng không biết hắn làm sao trốn thoát khỏi tay của Vĩnh Ám Thần Vương, ngược lại thành công trốn đến Tịnh Thổ, Tiên Minh xem như thượng khách đến mời, nhưng hắn lại kinh thường kết giao với người Tiên Minh, lẻ loi một mình tiềm nhập thượng cổ chiến trường, ở nơi đó bế quan tu hành, ma luyện võ đạo, bây giờ thực lực của hắn thần bí, ai cũng không biết đến tột cùng mạnh bao nhiêu, bất quá nếu chỉ bàn về võ đạo chém giết, hẳn là đương thời vô địch, thâm bất khả trắc!

Các tu sĩ hưng phấn nói, cực kỳ tán thưởng:

- Có hắn xuất thủ, ma đầu kia quyết không chiếm được lợi ích đi!

- Tiểu Vũ Thần vô địch thiên hạ, trảm ma đầu giúp thiên địa trừ hại!

Mọi người xúc động phẫn nộ khó hiểu, dần dần vang dội rung động, đã có người bắt đầu cao giọng la lên.

Bất quá thời điểm bầu không khí này vừa mới dâng lên, Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên lại quay đầu, lạnh lùng nhìn lướt qua, đám người vừa mới bắt đầu gọi giống như bị búa lớn đập đầu, từng cái bị hù ngay cả lời cũng không nói ra được, ở trong yên tĩnh quỷ dị này, Lữ Phụng Tiên mặt không thay đổi chậm rãi quay đầu nhìn về phía Phương Hành, trong ánh mắt nhìn không ra hỉ nộ, chỉ có thể nhìn ra dò xét và quan sát, sau một hồi lâu mới nhẹ gật đầu.

- Hồi lâu không thấy, tu vì của ngươi tăng lên rất nhanh!

Phương Hành híp mắt cười nói:

- Ngươi lại càng nhanh, trước kia cũng không có uy phong như vậy!

- Ân, ta cuối cùng tìm được đạo của mình, cũng từ khi đó bắt đầu, con đường tu hành đã không còn bình cảnh!

Lữ Phụng Tiên vung vẩy Phương Thiên Họa Kích, ánh mắt có chút lạnh lùng, nửa ngày sau mới thản nhiên nói:

- Nói ra vẫn còn phải cám ơn ngươi, nếu không phải ngươi ở Hội Kê Sơn hẹn ta cùng đi diệt sát Thần tộc, ta đại khái vẫn còn ở trong ngu muội, vận khí tốt đại khái cũng sẽ không đến, nói thực ra, lúc ấy cùng ngươi sóng vai chiến một trận, là thời điểm ta cảm thấy vinh diệu nhất, giữa chúng ta đủ loại oán thù truyền kiếp, cũng vào thời khắc ấy buông ra, bắt đầu cảm thấy, không đối địch với ngươi, kết giao bằng hữu cũng coi như tốt, ngươi không tính chán ghét!

- Ta cũng cảm thấy mình rất được người khác ưa thích!

Phương Hành nhẹ gật đầu, không chút khách khí thừa nhận điểm này.

Đáy mắt Lữ Phụng Tiên dâng lên nụ cười thản nhiên, nhưng rất nhanh lại biến mất, hắn trầm mặc nửa ngày, mới chậm rãi thở dài, thanh âm dần dần băng lãnh, hoàn toàn không còn bình tĩnh như vừa rồi:

- Nhưng vì sao ngươi lại đầu nhập vào Thần Đình?

- Vì mạng sống nha!

Phương Hành trả lời cực kỳ gọn gàng linh hoạt.

- Không có khác?

Lữ Phụng Tiên hỏi lại, ánh mắt cổ quái.

- Không có khác!

Phương Hành trả lời như đinh đóng cột.

- Ừm...

Sau một hồi lâu, Lữ Phụng Tiên mới nhẹ gật đầu, thở dài một hơi, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo, ngay cả vượt dưới đỏ cốt mã đều tựa hồ cảm thấy hắn thân sát khí, có chút táo bạo thở ra một hơi, các tu sĩ ở chung quanh cảm thấy sát khí trên người hắn, càng nhao nhao lui lại, phảng phất như bị lực trường vô hình đẩy ra:

- Lúc đầu ta muốn cùng ngươi kết giao bằng hữu, hoặc nói đã coi ngươi là bằng hữu, chỉ tiếc, ai có thể nghĩ tới ngươi sẽ quy thuận Thần Đình? Đạo khác biệt, mưu cầu khác nhau, vậy cũng chỉ có thể...

Hắn chậm rãi nói chuyện, đột nhiên giơ tay kéo một cái, áo choàng phiêu đãng phía sau bị hắn kéo qua, tiện tay xé xuống một miếng, thanh âm ẩn chứa sát ý và quyết tuyệt:

- Cắt bào đoạn nghĩa đi!

Hô!

Mảnh áo choàng theo gió phiêu lãng, bị kình phong thổi bay về phía Phương Hành...

Phương Hành có chút ngạc nhiên, đưa tay nắm mảnh áo choàng ở trong tay.

- Lúc Lữ mỗ ở gia tộc không có bằng hữu, bởi vì ai ta cũng chướng mắt!

- Về sau rời khỏi gia tộc vẫn không có bằng hữu, bởi vì ai cũng chướng mắt ta!

- Thẳng đến Thần tộc phủ xuống, lại cảm thấy ngươi không tệ, có thể làm bằng hữu, chỉ tiếc...

Lữ Phụng Tiên lại không nói nhiều, thanh âm dần dần cao lên, Phương Thiên Họa Kích vung vẩy, thúc giục sát khí đến mạnh nhất, cốt mã im ắng gầm thét, ầm ầm đạp lên hư không lao về phía Phương Hành, tốc độ càng lúc càng nhanh, uy thế như muốn đoạt thiên, giống như thiên quân vạn mã mang theo khí thế không thể địch nổi vọt tới trước người Phương Hành, Phương Thiên Họa Kích giống như trở thành tồn tại duy nhất giữa thiên địa, khuấy đảo hư không, xé rách phiến phiến hư không, sau đó hung hăng đâm về phía Phương Hành!

- Mẹ nó, ra tay ác như vậy làm gì?

Phương Hành hơi kinh hãi, oán hận mắng một câu, huy quyền đập tới.

Oanh!

Không trung nổ đùng, giống như thiên địa băng liệt, sát khí ngập trời tứ tán, bao phủ một vực, kình phong thổi lất phất, phàm là tu sĩ tới gần ngàn trượng đều bị kình phong quét đứng không vững, từng cái vội vàng vận chuyển pháp lực, nhanh chóng tránh ra, sát khí tựa như một đám mây đen, trong chớp mắt bao phủ hết thảy...

Bành! Bành! Bành!

Ở chỗ sâu trong mây đen, đột nhiên vang lên thanh âm va chạm chấn trời.

Mây đen bị giảo loạn, dần dần lộ ra tình cảnh bên trong, sắc mặt mỗi tu sĩ quan chiến đều tái nhợt, kia là đại chiến hung ác điên cuồng bực nào ah, Phương Hành và Lữ Phụng Tiên lại cận thân ác chiến, một cái tay cầm Phương Thiên Họa Kích, cưỡi cốt mã, một cái tay cầm Ma Kiếm, ba đầu sáu tay, từng cái đều thi triển võ pháp hung ác điên cuồng, ôm theo khí thế vô địch cùng đối phương cứng đối cứng, ở bên cạnh họ, khí tức hóa thành vật hữu hình, giống như hai con cự mãng dữ tợn gào thét, chém giết lẫn nhau.

- Tiểu Vũ Thần quả nhiên không hổ là thiên hạ võ đạo đệ nhất nhân, nếu cận thân, sợ là ngay cả Độ Kiếp cũng có thể chém giết?

Có người kinh hô, nhìn ra chỗ lợi hại của Lữ Phụng Tiên.

Vị Tiểu Vũ Thần này rõ ràng còn không có Độ Kiếp, nhưng lực lượng mạnh đáng sợ, không có bất kỳ thần thông pháp thuật gì, chỉ dựa vào một thân chiến lực liền có thể khuấy gió nổi mưa, phát huy lực lượng võ đạo tới trình độ đỉnh phong, hung mãnh mà viên mãn.

Phương Hành cũng vận chuyển pháp lực toàn thân, ma khí cuồn cuộn, ác chiến không nghỉ, bàn về võ đạo, hình như không có tùy tâm sở dục như Tiểu Vũ Thần, nhưng khí thế lại không kém, nhất cử nhất động đều là võ pháp cường đại, cùng Tiểu Vũ Thần chiến bất phân thắng bại, giống như hai thác nước to lớn từ cửu thiên phủ xuống, ôm theo khí thế vô tận đánh tới đối phương.

Hai người chiến một trận này, lại từ giữa trưa chiến đến mặt trời chiều ngã về tây, bóng đêm trầm lắng phủ xuống.

Bành!

Phảng phất như đã hẹn, hai người đồng thời lui về phía sau.

- Sắc trời đã tối, ngày mai tái chiến!

Lữ Phụng Tiên mặt không biểu tình, chậm rãi thu Phương Thiên Họa Kích, ngồi ở trên cốt mã.

- Tốt, đến Tịnh Thổ mấy ngày, cuối cùng có một trận chiến sảng khoái!

Phương Hành cười ha ha, khoát tay thu Ma Kiếm, nhìn Lữ Phụng Tiên nói.

Lữ Phụng Tiên cũng không trả lời, trực tiếp điều khiển cốt mã, chậm rãi đạp trên hư không đi xa, càng đi càng nhanh, dần dần hóa thành hồng ảnh, sau một lát, ngay cả hồng ảnh cũng không thấy được, mà đám người chung quanh cũng dần dần cảm xúc tăng vọt, chẳng ai ngờ trận chiến này lại sẽ có kết quả như vậy, mặc dù Tiểu Vũ Thần không đánh bại ma đầu kia, nhưng vẫn chiến ngang tay, đối với Tịnh Thổ đã liên tiếp bại bốn ngày mà nói, kết quả này đã đủ để cho mọi người cuồng hỉ...

- Tiểu Vũ Thần uy vũ!

- Lữ Phụng Tiên vô địch thiên hạ...

Dù sao chung quanh đã hết áp lực của Tiểu Vũ Thần, các tu sĩ bắt đầu cuồng hống, tiếng hô chấn trời.

Thanh âm khen hay, thét lên, hoan hô kia, lại không phải nói cho Lữ Phụng Tiên nghe, mà giống như là thị uy với Phương Hành.

Ở trong tiếng hô, sắc mặt Phương Hành không thay đổi, quay người đi vào hành cung.

Bên ngoài, vô số người thông qua la lên tên tuổi của Lữ Phụng Tiên, ý đồ khinh miệt hắn, diệt uy phong của hắn.

Hắn thì lấy ra mảnh áo choàng mà Lữ Phụng Tiên dùng để cắt bào đoạn nghĩa ném tới, lật tới lật lui nhìn mấy lần, biểu lộ trên mặt dần dần trở nên phức tạp, sau một hồi lâu mới nhỏ giọng lầm bầm:

- Tên vương bát đản này có chút ý tứ!

Chương 1148: Giao tình thành lập.

Từ vừa mới bắt đầu, Phương Hành đã cảm thấy hành động của Lữ Phụng Tiên có chút lạ!

Địa phương thứ nhất để hắn cảm thấy kỳ quái, là bởi vì Lữ Phụng Tiên cùng mình cắt bào đoạn nghĩa...

Con mẹ nó, người khác không biết, mình còn không biết sao?

Tên vương bát đản kia căn bản sẽ không coi bất luận kẻ nào là bằng hữu, mình đương nhiên cũng không phải, vậy hắn còn cắt cái rắm?

Mà điểm kỳ quái thứ hai, là hắn ở lúc đại chiến, Lữ Phụng Tiên vung ra một kích, mình thì lấy Ma Kiếm đối kháng, song phương riêng phần mình công kích đối phương, lúc gặp thoáng qua, hắn nhìn thẳng ánh mắt của mình truyền âm:

- Vì bảo mệnh đầu nhập vào Thần Đình sao? Ha ha, trên đời này ai có thể bức ngươi phải dựa vào quy thuận Thần Đình mới bảo mệnh được? Coi như ngươi thực bị dồn đến chỗ chết, bất đắc dĩ quy thuận Thần Đình, cũng quyết không thể tận tâm tận lực thay Thần Đình bán mạng?

Nghe hắn nói, tâm tư khẽ nhúc nhích, nhìn về phía Lữ Phụng Tiên.

Tên này cũng đã đổi sắc mặt, vẻ mặt hung ác giết tới.

Nhìn bộ dáng kia, thật sự là hận không thể một kích giết mình!

Trong lòng Phương Hành minh bạch, nếu như mình hơi có phân tâm, hắn thực sẽ không chút do dự bổ mình!

Thế là hắn cũng tận lực chiến một trận!

Trận chiến này, không có ai lưu thủ, đều toàn lực tương bác, không nể mặt mũi, tuyệt đối không một chút sơ hở.

Chỗ khác biệt là, Phương Hành không có sử dụng lực lượng Độ Kiếp tầng ba, chỉ vận chuyển tất cả lực lượng của Ma thân.

Mà Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên, cũng không có sử dụng bốn đạo kỳ phiên đáng sợ ở sau lưng hắn...

Phương Hành không biết kỳ phiên kia đến tột cùng có tác dụng gì, nhưng hắn cảm nhận được lực lượng để cho mình hãi hùng khiếp vía!

Bất quá dù như thế, trận chiến này cũng làm cho Phương Hành cực kỳ hài lòng!

Cùng Lữ Phụng Tiên chiến một trận, để hắn thu hoạch rất nhiều.

Mà càng làm cho Phương Hành xúc động, là mảnh áo bào trên tay hắn!

Mảnh áo bào bị Lữ Phụng Tiên cắt bỏ, phía trên thình lình in lít nha lít nhít chữ viết, theo ngón tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve, những chữ viết kia hóa thành sợi sợi thần niệm, từng tia từng tia đánh vào thức hải, hóa thành một phần kinh văn huyền ảo tinh thâm, cùng thần hồn, thức giới, thậm chí đạo nguyên của hắn sinh ra cộng minh, ông ông tác hưởng, giống như sông lớn, cuồn cuộn chảy về hướng đông, lại như cự kình hoành không, đập xuống mặt biển, tóe lên từng loạt sóng biển kinh thiên động địa, điên cuồng tuôn về phía u minh vô tận!

- Người khác tin ngươi đầu hàng địch, ta không tin!

Câu nói sau cùng trên áo bào, không phải kinh văn, mà là thần niệm lạc ấn của Lữ Phụng Tiên.

- Không nghĩ tới, tên vương bát đản này... vẫn còn có địa phương không làm cho người ta chán ghét...

Phương Hành cầm vạt áo phía trên đã không có vật gì, si ngốc kinh ngạc, ngồi thật lâu, trên mặt lộ ra nụ cười.

Trong tươi cười còn có bi thương nhàn nhạt, đây là trên mặt của hắn chưa bao giờ xuất hiện qua.

- Không cần thương tâm, coi như hiện tại bọn họ không hiểu ngươi, về sau cũng sẽ...

Dao Trì tiểu công chúa một mực ở bên cạnh lẳng lặng nhìn hắn, thấy hắn như vậy, còn tưởng hắn bị bằng hữu cắt bào đoạn nghĩa, có chút thương tâm, liền tới nắm lấy tay của hắn, nhỏ giọng an ủi, Phương Hành quay đầu nhìn nàng, bi thương trên mặt biến mất không còn tăm tích, ý cười nồng đậm, nửa ngày sau liền bật cười lên:

- Ta làm sao có thể thương tâm? Ta cao hứng còn không kịp, ha ha ha ha, tên vương bát đản này cùng ta cắt bào đoạn nghĩa ta sợ cái gì, bởi vì ta vốn không phải bằng hữu của hắn nha...

Cười cười, trên mặt hắn lại xuất hiện vẻ ngưng trọng, than tiếc lắc đầu, thanh âm thật lâu mới trầm lắng vang lên.

- Bất quá, từ lúc hắn cắt bào đoạn nghĩa bắt đầu, chúng ta đã kết giao tình rồi!

Một đêm này, rất nhanh liền trôi qua.

Trước bình minh, các tu sĩ đã tiến về thành thứ năm, Độc Tôn thành.

Bây giờ Độc Tôn thành đã là tiếng người huyên náo, không biết bao nhiêu tu sĩ chạy đến, chỉ vì quan chiến, xem Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên và ma đầu Phương Hành chiến một trận, lúc ở thành thứ tư, tin tức Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên cùng ma đầu Phương Hành cắt bào đoạn nghĩa, sau đó buông tay đại sát đã trong một đêm truyền khắp Tịnh Thổ, trở thành giai thoại để các tu sĩ nói chuyện say sưa, mà ngày đầu tiên, hai người bọn họ kết thúc ngang tay, cũng làm cho vô số người cảm giác tiếc nuối, vì vậy ở ngày thứ năm, nhao nhao chạy đến Độc Tôn thành, chỉ vì nhìn kết quả trận chiến này.

Trời còn chưa sáng, ngoài thành đã là người đông nghìn nghịt, thậm chí có người ở ngoài thành, mượn nhờ đại trận làm ra một lôi đài, rộng hơn vạn trượng, cao chừng ngàn trượng, xa xa nhìn lại, còn cao hơn kiến trúc cao nhất ở trong thành không ít, lại thêm vạn chúng chen chúc, càng lộ ra phi thường náo nhiệt.

- Tiểu Vũ Thần! Tiểu Vũ Thần! Tiểu Vũ Thần!

Thời điểm sắc trời vừa sáng, các tu sĩ ở chung quanh chờ đợi quan chiến, không biết có bao nhiêu người hô to lên, như sóng như triều.

Mỗi người đều chờ mong đợi Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên ra sân, đều đang đợi hắn một kích giết chết Phương Hành.

Mà lúc này, Phương Hành cũng đã từ trong nội thành đi ra, hắn ngược lại rất phối hợp, trực tiếp đạp trên hư không, đi tới lôi đài, khoanh chân ngồi xuống đả tọa, ở trong vô số thanh âm mắng chửi chờ Lữ Phụng Tiên đến, một đêm trôi qua, hắn cũng suy tính rất nhiều, ngược lại có chút mong đợi gia hỏa kia ra sân, mình được một món lễ lớn của hắn, không thiếu được cũng phải trả lại hắn một phần mới được.

- Tiểu Vũ Thần! Tiểu Vũ Thần! Tiểu Vũ Thần...

Phương Hành xuất hiện, khiến cho âm thanh của người chung quanh càng thêm huyên náo, không biết bao nhiêu người đang hô hoán lấy tên của Lữ Phụng Tiên.

Thế nhưng một hồi lâu, mọi người mong đợi Tiểu Vũ Thần cưỡi cốt mã đến lại chưa từng xuất hiện, mặt trời đã dâng lên rất cao, cuống họng của các tu sĩ đã hô khàn, Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên lại không xuất hiện, vì vậy nhiệt huyết có mạnh hơn, tràng diện cũng sẽ trở nên lúng túng, thời gian dần trôi qua, đã bắt đầu có người lộ vẻ lo lắng, trái nhìn phải nhìn.

- Tiểu Vũ Thần làm sao còn chưa tới?

- Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

- Dùng bản lãnh của hắn, ai có thể để hắn xảy ra ngoài ý muốn?

Trong tiếng nghị luận, rốt cục có người nhỏ giọng nói:

- Không phải là... hắn sợ chiến mà chạy chứ?

Tất cả mọi người trầm mặc lại, bọn họ không muốn một bầu nhiệt huyết chảy về biển đông, cũng không muốn nhân vật anh hùng trong suy nghĩ của mình lại trở thành rùa đen rút đầu sợ chiến không đến, sau khi tâm tư nôn nóng, đã có không ít người bắt đầu suy đoán, thậm chí chửi ầm lên, dần dần tạo thành thanh âm ồn ào không nghỉ.

- Cái gì Tiểu Vũ Thần, chỉ bởi vì một ngày không đánh bại được ma đầu kia, liền bị hù không dám chiến?

- Sỉ nhục! Lại bị ma đầu kia hù ngã, căn bản không xứng xưng là Tiểu Vũ Thần!

- Kẻ này đến cùng trốn đi nơi nào?

Tiềng ồn ào càng lúc càng vang, ngay cả Phương Hành cũng nhịn không được mở mắt.

- Tên vương bát đản này thật không tới?

Hắn cau mày, suy nghĩ hồi lâu, trong lòng dần dần thoải mái.

Dùng tính tình của Lữ Phụng Tiên, lúc đầu thích giở trò mánh khóe, về sau luân phiên gặp khó, thì bắt đầu từ bỏ con đường âm mưu, bất quá lại rất có hiệu quả, từ khi hắn một lòng dùng võ pháp phá vạn pháp, thực lực càng ngày càng mạnh, phát huy ra chiến thể trời sinh, hiện tại hắn đã hoàn toàn khác biệt lúc trước, gần như sắp biến thành một quái vật cơ bắp, để hắn diễn một ngày còn tạm được, nhưng để hắn diễn hai ngày, đoán chừng hắn diễn không nổi!

Nghĩ như vậy, lại cảm thấy hắn không đến mới bình thường...

Nhưng nghe thanh âm dưới lôi đài, trong lòng lại có chút khó chịu.

- Trận đánh hôm qua, rất nhẹ nhàng vui vẻ a...

Trong lòng Phương Hành có chủ ý, thanh âm chậm rãi vang lên:

- Nhưng ta khó thắng được Lữ gia tử kia, hắn cũng khó có thể thắng ta, một lòng loạn chiến, đừng nói bảy ngày, dù bảy mươi ngày cũng chưa chắc có thể phân ra thắng bại, bản Thánh Quân lại hơi nghi hoặc, ha ha, là mặc dù Lữ gia tử kia ở Tịnh Thổ, nhưng xuất thân Thần Châu, nghe nói Tịnh Thổ cao thủ nhiều như mây, cũng không thua Thần Châu, vì sao ta chỉ thấy người Thần Châu tới, còn Tịnh Thổ thẳng đến bây giờ, ngay cả cao thủ ra dáng cũng không thấy được? Bọn họ ở đâu?

Thanh âm của Phương Hành dần dần cao hơn, ép xuống tất cả tiếng nghị luận.

- Bản Thánh Quân đã áp chế tu vi, chỉ vận dụng lực lượng Nguyên Anh, Tịnh Thổ cũng không người dám chiến ta sao?

- Hôm nay bản Thánh Quân hứa hẹn, chỉ dùng võ pháp, không dùng thần thông, Tịnh Thổ cũng không người nào dám tới chiến ta sao?

- Bản Thánh Quân đã liên chiến bốn ngày, chưa thua một trận, Tịnh Thổ cũng không người nào dám tới chiến ta sao?

Từng câu hung ác còn hơn đao kiếm, không biết cắt mặt mũi của bao nhiêu người, thành công kích thích nhiều người tức giận.

Bây giờ càng xâm nhập Tịnh Thổ, vốn là tới gần lãnh địa của các cổ tộc, lần này trong các tu sĩ quan chiến, không biết ẩn giấu bao nhiêu cao thủ Tịnh Thổ, lúc đầu chỉ muốn nhìn xem Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên cùng ma đầu Phương Hành đại chiến, nếu Tiểu Vũ Thần thắng thì thôi, cho dù thua, bằng bản lãnh của hắn, chắc hẳn cũng tiêu hao không ít nội tình của ma đầu, đến lúc đó mình ra mặt, dễ dàng liền thu thập ma đầu Phương Hành nỏ mạnh hết đà, nhất cử thành danh!

Nhưng Tiểu Vũ Thần vắng mặt, lại làm tất cả kế hoạch của bọn hắn rơi vào khoảng không.

Lửa giận ở dưới lôi đài, cũng có hơn phân nửa là bọn họ xấu hổ bị chọc lên, thật sự là thẹn không chịu nổi.

Lại thêm Phương Hành ám chỉ, đầu mâu trực chỉ Tịnh Thổ cổ tộc, nhất thời càng để bọn hắn cảm giác trên mặt nóng bỏng.

Nhất là một bộ phận người nhìn thấy sắc mặt Cổ Hạc khó coi, nhẹ nhàng phất phất tay, thì càng ngồi không yên.

- Ma đầu, dám cười Tịnh Thổ ta không người? Lão phu đến chiến ngươi!

Theo một tiếng bạo rống, phía dưới có một thân hình phóng lên trời, là một ông lão mặc áo bào tím, đã có người nhận ra được, là Bách Nhãn tộc đại trưởng lão, tu vi cao thâm, mấy trăm năm trước chính là một phương cao nhân, lại không nghĩ rằng thân phận như hắn, vậy mà vào lúc này nhảy ra ngoài, khiêu chiến ma đầu.

- Đã sớm muốn lĩnh giáo bản lĩnh của ma đầu Phương Hành, hôm nay may mắn gặp dịp!

Còn có một người khác nhảy lên lôi đài, thần sắc âm trầm, người này tên Đoạn Long Tử, chính là Thần Tử một tộc.

Trong bảng xếp hạng trẻ tuổi cổ tộc lúc trước, người này ở ba vị trí đầu, thậm chí còn trên Thần Tử Bắc Minh tộc Bắc Minh Kiêu.

Hai người này đều là cao thủ không thể khinh thường, danh khí không kém Tiểu Vũ Thần bao nhiêu.

Thế nhưng Phương Hành cúi đầu liếc nhìn bọn họ một cái, lại nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, nói khẽ:

- Còn có ai muốn tới không?

Ngừng lại một chút, hắn lại bồi thêm một câu:

- Cùng lên đi!

Chương 1149: Phá Trận Kinh ngũ cảnh

- Cùng lên?

Phương Hành nói khiến cho mấy vạn người quan chiến ngơ ngác, trong nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ, cơ hồ tưởng mình nghe lầm.

Sao mà phách lối?

Cần phải biết, vô luận là Bách Nhãn Tộc đại trưởng lão, hay Thần Tử Cổ Lạp tộc, đều là một phương cao thủ, không nói đến Bách Nhãn Tộc đại trưởng lão, đã sớm đạt đến Nguyên Anh đỉnh phong, nhưng một mực không đủ cơ duyên, không thể bước qua cánh cửa độ kiếp.

Chỉ nói Thần Tử Cổ Lạp tộc Đoạn Long Tử, đã từng là cao thủ trẻ tuổi xuất sắc của cổ tộc, có thể xếp vào ba vị trí đầu, lúc ở Kim Đan cảnh, nếu Phương Hành giao thủ với hắn, chưa chắc có thể thắng dễ dàng...

Bây giờ Phương Hành dùng Ma thân gặp

người, đối chiến hai người này, tự nhiên là có phần thắng, nhưng hắn lại để hai người cùng tiến lên?

Hơn nữa còn ngạo thị quần hùng, để tất cả bọn hắn cùng tiến lên?

Quá cuồng ngạo rồi!

Dù sao từ ngày thứ nhất khiêu chiến đến nay, các tu sĩ Tịnh Thổ cũng tận lực tuân thủ quy tắc, chưa bao giờ có ý đồ ỷ thế hiếp người.

Nhưng hôm nay, Phương Hành lại muốn chủ động đánh vỡ quy tắc này!

- Ma đầu, ngươi là khinh miệt chúng ta!

Thần Tử Cổ Lạp tộc Đoạn Long Tử kịp phản ứng, phẫn nộ trách cứ.

Nghĩ hắn đường đường Thần Tử Cổ Lạp tộc, vốn cũng là anh tài nhất đẳng của thế gian này, lúc ở Kim Đan cảnh, thanh danh chưa hẳn thấp hơn đối phương bao nhiêu, nhưng thời điểm Phật tử tranh phong, bởi vì Cổ Lạp tộc bọn hắn ủng hộ Cổ Hạc, xa lánh Bỉ Ngạn Tự, nên không có tham dự vào Phật tử chi tranh, tự nhiên cũng không có cơ hội cùng Phương Hành giao thủ, lại càng về sau, Phương Hành dùng Phù Đồ đại trận đoạt đi Bách Đoạn Sơn, làm bọn hắn ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có liền bị đuổi đi, trong lòng càng nén giận!

Cùng là nhân vật nổi bật lúc ấy, nếu nói hắn không muốn cùng Phương Hành phân cao thấp tự nhiên là giả, bây giờ dù biết ma đầu kia sớm đã xưa đâu bằng nay, vượt xa mình, nhưng trên tâm lý vẫn coi hắn và mình cùng thế hệ, vốn định đánh bạc hết thảy đọ sức một phen, lại không nghĩ tới đối phương căn bản không coi mình là đối thủ, trong lòng nhất thời nổi nóng...

- Ha ha, khinh miệt ngươi lại thế nào?

Nghe hắn nói, Phương Hành lại cười ha ha, căn bản không đáp lời, một bước phóng ra, huy quyền liền đánh.

Một tiếng ầm vang!

Một quyền này của hắn đánh ra, giống như tuấn mã xông trận địa địch, khí thế liên tiếp tăng lên, cơ hồ muốn nghiền ép hết thảy, hủy diệt hết thảy.

- Không tốt!

Đoạn Long Tử biết một thức này lợi hại, bị hù không dám nói câu nào, hai tay vung lên, vỗ về phía ngực, xung quanh thân thể hóa thành vô số viên cầu lớn chừng quả đấm, sau đó những viên cầu này dài ra theo gió, hóa thành bộ dáng giống như hắn, số lượng từ một hóa thành trăm ngàn, trên không trung tất cả đều là thân ảnh của hắn, mà những thân ảnh kia phân bố lại theo trận lý, riêng phần mình chiếm một phương vị, dẫn dắt lực lượng sông núi, kết thành một đại trận vắt ngang hư không!

Một người hóa nghìn, biến ảo quân trận!

Chính là bí pháp của Cổ Lạp tộc, so với “tát đậu thành binh” của Phương Hành cũng không thua bao nhiêu.

- Đoạn Long Tử tuổi còn trẻ, vừa mới kết anh, vậy mà tu thành bí pháp bực này?

- Đây bí pháp của Cổ Lạp tộc, dùng một người bày trận, biến ảo thiên quân vạn mã, danh xưng có thể vượt cấp khiêu chiến...

Thấy Đoạn Long Tử thi triển bí thuật, chung quanh không biết có bao nhiêu người sắc mặt chấn kinh, thấp giọng tán thưởng.

- Phá Trận Thức!

Nhưng đối mặt với bí thuật của Cổ Lạp tộc, Phương Hành lại không có chút sợ hãi, khóe miệng mỉm cười, trong miệng nói nhỏ một tiếng, quyền phong biến hóa, mặc dù còn chỉ có một quyền, nhưng khí cơ trên người hắn lại theo một loại tâm pháp nào đó vận hành biến hóa, một người lại có khí thế thiên quân vạn mã công kích trận địa địch, thậm chí ở sau lưng có sát khí hiển hóa cổ chiến trường, giống như hai quân giao đấu, đánh đâu thắng đó, một tướng đi đầu, ôm theo một loại khí phách bễ nghễ thiên hạ, ầm ầm lao đến.

Ầm ầm!

Một quyền này của hắn, tầng tầng đánh vào trên người “Đoạn Long Tử”, sau đó lực lượng ngưng trệ.

Nhưng chỉ ngưng trệ không đến một cái chớp mắt, lực lượng đột nhiên nổ tung, một truyền mười, mười truyền trăm, từ “Đoạn Long Tử” thứ nhất, dần dần truyền tới những Đoạn Long Tử phía sau, từng cái giống như pháo hoa bay ra ngoài, miệng phun tiên huyết, tan biến ở trong không trung, cái cuối cùng bay lên, chính là người thứ nhất tiếp nhận một quyền này của Phương Hành, hắn thụ thương càng nặng, cả người trực tiếp nổ tung, huyết nhục bay tán loạn.

Cũng may hắn hóa thân ngàn vạn, một người không chết, liền có thể trùng sinh, nếu không chỉ một quyền này, liền muốn mệnh của hắn.

Bất quá dù như thế, cũng bị thương rất nặng, trực tiếp mất đi lực tái chiến.

Tuy ngươi có thiên quân vạn mã, ta tự một quyền phá đi!

Một quyền chi uy, cực kỳ kinh khủng!

Các tu sĩ tán dương Thần Tử Cổ Lạp tộc còn chưa nói hết, đều đồng thời ngậm miệng lại.

Tròng mắt cơ hồ đều muốn nhảy ra hốc mắt, cái này cũng quá kinh khủng đi!

- Mới nói để cho các ngươi cùng tiến lên lại không nghe!

Một quyền đánh Thần Tử Cổ Lạp tộc nửa tàn, chấn kinh các tu sĩ ở chung quanh, nhưng Phương Hành lại giống như chuyện nhỏ bé không đáng kể, thân hình không ngừng, vọt tới đại trưởng lão Bách Nhãn tộc còn ngơ ngác, trưởng lão kia phản ứng cũng nhanh, hô to một tiếng, hai mắt trừng lớn, hắn không giống những tộc nhân Bách Nhãn Tộc khác, vậy mà chỉ tu hai con mắt, nhưng trong hai con mắt kia, không ngờ hiển hóa tầng tầng sơn ảnh, ở trong nháy mắt ảnh hưởng hư không, tòa tòa đại sơn xuất hiện.

Lại là một bí thuật thần kỳ!

Hắn luyện vô số sơn hồn vào hai mắt, thời điểm ngăn địch có thể thu phóng tự nhiên.

Bí thuật này, so với Phương Hành tu luyện Sơn Pháp cũng không yếu, bàn về sơn hồn, tự nhiên không bằng Phong Thiện Sơn của Phương Hành, nhưng bàn về ngự pháp cao minh, lại hơn Phương Hành gấp trăm lần.

- Tới thật đúng lúc!

Phương Hành thấy một thức thần thông này, lại điên cuồng cười một tiếng, hai tay thành trảo đập về phía trước.

- Băng Sơn Thức!

Trong miệng hắn than nhẹ, song trảo xé ra ngoài, giống như xé tờ giấy, đạo đạo sơn ảnh trước mặt bay loạn...

- Ah .... Mộng đạo hữu cứu ta...

Bách Nhãn Tộc đại trưởng lão bị hung tính của Phương Hành hù dọa, vội vàng lui lại, trong miệng kêu to.

- Tiểu ma đầu không được làm càn?

Bên cạnh sớm đã có một người đánh tới, thẳng đến bên cạnh Phương Hành mới rống lên một tiếng, sau đó hai tay vỗ mạnh, một ngọc kính bay lên không trung, ánh sáng mông lung chiếu rọi hư không, cùng lúc đó, trong miệng nàng thấp giọng nỉ non, ánh sáng ngọc kính biến hóa, lưu quang vô tận, hóa thành từng thế giới hư ảo, cực kỳ linh động.

Cùng lúc đó, Phương Hành cảm giác mình lâm vào một thế giới quỷ dị, cảnh vật chung quanh đại biến, trên bầu trời mây đen dày đặc, dưới chân lại là vô số yêu ma quỷ quái, tranh nhau vọt tới, tựa như đột nhiên lâm vào trong ác mộng.

- Ha ha, huyễn thuật? Nhìn ta phá huyễn thuật của ngươi!

Phương Hành rất nhanh liền ý thức được trạng thái chung quanh, vốn mở ra Ma Nhãn liền có thể thấy rõ, nhưng hắn không có làm như vậy, mà hai tay vung mạnh, sau đó hung hăng đánh về phía hai bên, hai tay bóp một quyền ấn cổ quái, theo song quyền đánh ra, linh lực chung quanh đại biến, thậm chí có thể nói tất cả linh lực đều bị hai quyền bao phủ, hết thảy huyễn thuật đều trở thành không lục bình không rễ, đong đưa vài lần, liền biến mất ở giữa không trung, trước mắt chỉ còn một lão ẩu hoảng sợ, tay cầm ngọc kính hốt hoảng lui ra...

- Nếu lại không người ra tay giúp đỡ, tiểu gia sẽ đại khai sát giới!

Phương Hành quát lạnh, vượt ngang hư không, quyền đánh bốn phía, thân hình tựa như rồng điên, lao thẳng về phía trước.

- Các vị đạo hữu, còn khách khí với hắn làm gì, chém ma đầu kia!

Dưới lôi đài, nhìn thấy bộ dáng điên dại của Phương Hành, bỗng dưng có người quát lớn, bên cạnh sớm đã có người kìm nén không được nghe vậy, lập tức nhiệt huyết xông não, xông thẳng về phía Phương Hành, đều cầm pháp bảo, thi triển thần thông, bao vây Phương Hành ở bên trong, hung hăng vây công, rất nhiều người trên mặt thậm chí còn mang theo sợ hãi lẫn vui mừng, nghĩ thầm nghẹn lâu như vậy, rốt cục có thể quần ẩu tên vương bát đản này...

Nhưng bọn hắn không nghĩ tới, mình làm vậy mà chính hợp tâm ý của Phương Hành.

Nhìn đám người lít nha lít nhít trước mắt, thần sắc hắn hung ác, đáy mắt lại hiện lên vẻ nghiêm túc, ầm ầm phóng qua.

Phá Trận Thức!

Băng Sơn Thức!

...

...

Lúc này hắn thi triển, thình lình mỗi một thức đều là chiêu thức trong Thái Thượng Phá Trận Kinh, hơn nữa tựa như đang chỉ điểm đệ tử, một lần một lần biểu thị, ở trong hỗn loạn, mỗi một tầng cảnh giới đều biểu diễn ra!

Phá Trận Thức, chính là Phá Trận Tử năm đó ở hồng trần làm tướng quân, xông trận trảm tướng lĩnh ngộ võ pháp, khí thế vô địch!

Băng Sơn Thức, là sau khi hắn tu luyện võ đạo chí cường, dùng núi làm cọc, phá vỡ núi sở ngộ, thần lực vô tận!

Loạn Cách Thức, là hắn cùng các tu sĩ giao thủ, thôi diễn ra lực lượng dùng võ phá pháp, trực tiếp dùng lực lượng mạnh mẽ đánh tan linh khí xung quanh, ngay cả linh khí cũng hỗn loạn, thần thông, thuật pháp của ngươi, còn làm sao vung ra uy lực chí cường?

Ngoài ba thức này, còn có Trảm Tâm Thức, Vấn Đạo Thức, dù là dùng tu vi của Phương Hành bây giờ, cũng không thể hoàn toàn thi triển ra, nhưng dù chỉ có vẻ ngoài, hắn cũng tận khả năng biểu diễn ra, không sợ người khác làm phiền, tựa như đang chỉ điểm đệ tử... Trên thực tế, hắn xác thực cũng đang chỉ điểm, hắn là muốn truyền Thái Thượng Phá Trận Kinh cho một người thích hợp nhất!

- Thế gian bây giờ, có thể từ trong phương pháp ngăn địch của ta, học đi tinh túy của Phá Trận Kinh, chỉ có người võ pháp đạt đến đỉnh phong, đổi thành những người khác, ngay cả Độ Kiếp, thậm chí Thánh Nhân chỉ sợ cũng làm không được, bởi vì ngươi chỉ có trời sinh chiến thể, một thế tu võ mới được!

- Hôm qua ngươi tặng ta một đạo kinh, hôm nay ta liền trả lại ngươi một đạo, giúp ngươi xông phá bình cảnh, bước vào Đại Đạo!

Chương 1150: Một người trấn trăm tu.

Phương Hành chính là truyền nhân thứ nhất của Thái Thượng Phá Trận Kinh, nhưng hắn không phải truyền nhân thích hợp nhất.

Ngay cả chính hắn cũng không thể không thừa nhận, Lữ Phụng Tiên mới là truyền nhân có một không hai của Thái Thượng Phá Trận Kinh, vô luận là thiên phú, hay tính cách, đều cực kỳ thích hợp, tựa như là vì hắn chế tạo vậy, hoặc là nói, cho hắn thời gian trưởng thành, vậy hắn chính là Thái Thượng Phá Trận Tử thứ hai.

Thậm chí có đôi khi Phương Hành đang nghĩ, có phải năm đó sau khi Thái Thượng Phá Trận Tử vẫn lạc, luân hồi chuyển thế, mới hóa thành Lữ Phụng Tiên đương thời hay không, đương nhiên hắn nghĩ không hiểu là, vì cái gì Phá Trận Tử hết lần này tới lần khác muốn đầu thai thành hậu nhân của Tiêu Dao Tử... Nói không chừng năm đó hai người có chuyện ẩn gì ở bên trong, cái này ai nói chuẩn được chứ!

Nói tóm lại, Phương Hành quyết định dùng Thái Thượng Phá Trận Kinh làm đáp lễ, hồi báo lý giải và thiện ý của Lữ Phụng Tiên!

Có qua có lại, ở điểm này, Phương Hành cho tới bây giờ luôn không phải người bo bo giữ của...

Cũng rất khó tưởng tượng, sau khi Lữ Phụng Tiên lấy được Thái Thượng Phá Trận Kinh, đến tột cùng sẽ có đột phá như thế nào, dù sao tên này từ trình độ nào đó mà nói cũng là quái thai, rõ ràng tài nguyên không bằng người khác, tạo hóa cũng không bằng người khác, nhưng năm đó thời điểm Phương Hành và Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ đột nhiên tăng mạnh, cơ hồ vứt tất cả cùng thế hệ ra xa, chỉ có gia hỏa này dựa vào trời sinh thần lực, võ pháp hung mãnh, gặp mạnh thì mạnh, không có bị bọn họ kéo xuống, thậm chí ở Hội Kê Sơn biểu hiện cũng không kém hai người bọn họ...

Dạng người này, là chiến tu trời sinh!

Bây giờ hắn ở trong thượng cổ chiến trường đạt được kỳ duyên, võ pháp và khí thế đã ma luyện đến trạng thái đỉnh phong, chỉ cần lấy được Thái Thượng Phá Trận Kinh, như vậy lần nữa đột phá cơ hồ là chuyện tất nhiên, nhất định có thể bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới!

Đương nhiên, Phương Hành thông qua loại phương pháp này truyền pháp, cũng là hành động bất đắc dĩ!

Hắn cũng không ngờ Lữ Phụng Tiên sẽ vắng mặt, lúc đầu dự định ở trong chiến đấu truyền Thái Thượng Phá Trận Kinh cho đối phương, bất quá cũng may, thần thức Phương Hành linh mẫn, ẩn ẩn cảm giác được, mặc dù Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên không có hiện thân, nhưng khí cơ ẩn ẩn ở lân cận, nhất định có thể quan sát được trận chiến này, có thể xúc động linh cơ của hắn, lĩnh hội Thái Thượng Phá Trận Kinh bảy tám phần!

- Đây chính là Thái Thượng Phá Trận Kinh sao?

Xác thực như Phương Hành đoán, lúc này cách lôi đài ba mươi dặm, trên một ngọn núi cao, Lữ Phụng Tiên đang ngưng thần nhìn bên này, hắn hiểu tâm tư của Phương Hành, mỗi một thức mỗi một động tác đều nhìn ở trong mắt, càng xem càng chấn kinh, ánh mắt tinh quang lấp lóe, thần sắc cũng cực kỳ trang nghiêm, giống như lão nho đọc đủ thứ thi thư nhìn thấy văn chương trị thế, lại như tăng nhân khổ tu nghe được diệu pháp của Phật

Tổ, cả người lâm vào một loại trạng thái si ngốc kinh ngạc.

- Phương pháp này, trời sinh là chuẩn bị cho ta a...

Không biết hắn nhìn bao lâu, mới chậm rãi nhắm mắt lại hồi tưởng, sau đó lại mở ra.

Trên mặt hiện ra cười khổ:

- Đương nhiên, nếu như ta học được kinh văn thứ nhất không phải Tiêu Dao Kinh, mà là Phá Trận Kinh, há sẽ bị ma đầu kia sửa chữa thảm như vậy? Ha ha, chỉ sợ ngay cả Nhiếp Thiên Hồng lúc đó cũng không phải đối thủ của ta?

- Xem ra loạn thế là thứ tốt!

Ở bên cạnh hắn, một thanh âm buồn bã nói:

- Ta cũng không nghĩ tới, năm đó hai người vì tranh Thái Thượng truyền thừa ngươi chết ta sống, bây giờ lại đều khai khiếu, chịu lấy kinh văn mình tân tân khổ khổ có được trao đổi cho nhau, ha ha, nếu không có loạn thế phủ xuống, người người cảm thấy bất an, bắt đầu ý thức được tầm quan trọng của đồng minh, đại khái các ngươi ai cũng sẽ không có giác ngộ cao như vậy...

Nghe được người này nói, Lữ Phụng Tiên lại lộ vẻ tức giận, căm hận nói:

- Còn không phải ngươi, nếu không phải ngươi một lòng quấn lấy ta, hiện tại ta đã lên lôi đài cùng ma đầu kia phân thắng bại, tự mình cùng hắn giao thủ, cảm ngộ kinh văn càng khắc sâu hơn!

- Không có khả năng!

Thanh âm kia trả lời không chút do dự:

- Ngươi muốn cùng hắn phân thắng bại, vậy trước tiên cùng ta phân thắng bại lại nói!

Lữ Phụng Tiên nhất thời tức giận, muốn động thủ, lại cảm thấy không nỡ bỏ lỡ cơ duyên, lông mày nhíu chặt nửa ngày, rốt cục có chút bất đắc dĩ nói một câu:

- Bằng thân phận của ngươi, vì sao nhất định phải một lòng che chở hắn?

Thanh âm kia trầm mặc nửa ngày, nhẹ giọng cười nói:

- Bởi vì hắn là... Phương sư đệ!

...

...

- Xem ra hắn sẽ không tới!

Lúc này trên lôi đài, Phương Hành đợi thật lâu không thấy Lữ Phụng Tiên, rốt cục xác định hắn sẽ không hiện thân nữa, trong lòng trầm thấp hít một hơi, ngẩng đầu nhìn trên lôi đài, lúc này trên lôi đài, lít nha lít nhít, thình lình không dưới trăm người, đều là Thần Tử hoặc có thân phận trưởng lão, thậm chí bên trong còn ẩn giấu mấy tộc trưởng, đều thở hồng hộc nhìn mình, có người tức giận, có người sắc mặt ngưng trọng, còn có người sợ vỡ mật, lúc này ở xa xa dò xét, muốn tìm đường chạy ra lôi đài...

- Thực lực của Tịnh Thổ cổ tộc để cho ta cảm giác rất thất vọng, trận chiến này không cần thiết tiếp tục nữa!

Phương Hành thu hồi ánh mắt, thanh âm thật thấp hít một hơi, pháp lực toàn thân bắt đầu ngưng tụ.

- Ma đầu lớn mật, dám can đảm xem nhẹ Tịnh Thổ ta, hôm nay nhất định phải để ngươi tan thành mây khói...

Trên lôi đài, không biết có bao nhiêu người phẫn nộ rống lên, bây giờ da mặt đã không thèm đếm xỉa, triệt để xé xuống, dứt khoát do mấy vị trưởng lão thân phận tôn quý hay tộc trưởng dẫn đầu những người khác, gào thét lao đến, cao thủ các tộc đồng thời thi triển thần thông mạnh nhất của mình, trùng trùng điệp điệp, thần quang hội tụ, ngưng kết thành một mảng ánh sáng, phô thiên cái địa lao về phía Phương Hành, những nơi đi qua, ngay cả lôi đài hiện đầy phù văn cũng nhấc lên bụi bặm!

- Ta dùng một người bại Tịnh Thổ, Thiên Nguyên thần thông luyện hồn binh!

Phương Hành đón gần trăm cao thủ công kích, sắc mặt lại đột nhiên trở nên hung tàn dữ tợn, sát khí ngập trời.

Theo hắn đột nhiên hét dài, cả người bay lên, sau đó lắc mình biến hoá, hóa ra Ma Tướng ba đầu sáu tay, lúc này ma khí cuồn cuộn nội liễm, lại bám ở mặt ngoài Ma Tướng, hóa thành một loại giống như vảy giáp, lóe ra ánh sáng lộng lẫy như kim loại, rõ ràng là bộ dáng của một sinh linh, nhưng ẩn ẩn tràn ra ánh sáng kim loại, sau đó hai chân đạp mạnh, giẫm ra hai vòng gợn sóng mà mắt trần có thể thấy, xông thẳng về phía trước.

Oanh!

Hết thảy tựa hồ đình chỉ, chỉ có thân hình của hắn từ trong thần quang đầy trời vọt về phía trước, ngạnh sanh xuyên qua, giống như một ngựa phá trận, lại như lợi kiếm bổ ra bầu trời...

Xôn xao...

Thẳng đến hắn triệt để xông qua quân trận, vạt áo trên người tung bay lả tả, phiêu đãng ở trên không trung, đằng sau mới đột nhiên truyền đến tiếng ầm ầm nổ vang, tất cả thần quang giống như pháo hoa sụp đổ, sau đó hóa thành điểm điểm linh quang, tiêu tán vô hình, mà những tu sĩ kia thì giống như bị gió lớn thổi bay, trở nên xiêu xiêu vẹo vẹo, kêu thảm ngã ra bốn phương tám hướng, ngay cả lôi đài cũng tràn ra tiếng vang trầm, nửa ngày sau, toàn bộ nổ tung, mảnh vỡ rơi xuống mặt đất.

Một kích toàn lực, lại đáng sợ như vậy!

Đừng nói các tu sĩ trên lôi đài, ngay cả lôi đài cũng không chịu nổi.

Mà dưới lôi đài, đã sớm loạn thành một đoàn, có người ôm đầu trốn như chuột, tránh né pháp bảo và mảnh vỡ lôi đài từ không trung rớt xuống, có người kêu to vọt lên, muốn tiếp những tu sĩ bị Phương Hành bắn bay, nhiều người thì sắc mặt xám xịt, ngơ ngác nhìn thân ảnh thẳng tắp của Phương Hành, cả người giống như bị đoạt hồn, ngơ ngác trì trệ, im lặng thật lâu.

Trận chiến này đã kéo dài đến ngày thứ năm, cũng chỉ có hôm nay, ma đầu kia mới tính vung ra thực lực chân chính!

Này còn là tu sĩ bình thường có thể sao?

Cả Tịnh Thổ, đừng nói những lão tổ thực lực thâm hậu đều theo Thánh Nhân biến mất, chỉ sợ bọn họ ở đây, cũng chưa chắc là đối thủ của ma đầu kia? Chỉ bằng một kích này, các tu sĩ cơ hồ có thể kết luận, phía trên Tịnh Thổ, ngoại trừ cổ tộc đệ nhất nhân Cổ Hạc, truyền nhân Phật môn thần bí ở Bỉ Ngạn Tự, hay Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ bế quan ở Băng Nguyên Tiên Điện... thì không có người có thể so chiêu với hắn?

- Quá mạnh, quá mạnh, hắn... hắn thật muốn dùng sức một mình đánh bại Tịnh Thổ sao?

Bên Chư Tiên Minh, sắc mặt của Hồ Tiên Cơ trắng bệch, nhịn không được lẩm bẩm, ánh mắt hoảng sợ.

Sau khi tới Tịnh Thổ, nàng cũng có tạo hóa, tu vi đột nhiên tăng mạnh, nếu không cũng không có tư cách đại biểu Yêu Địa trở thành thủ lĩnh trong Chư Tiên Minh, cũng chính là nguyên nhân này, trong nội tâm nàng hơi có chút kiêu ngạo, nếu không lấy lá gan của nàng trước kia, cũng không dám ở trên yến hội lả lơi đưa tình với Phương Hành, chỉ bất quá hôm nay gặp được một kích toàn lực của Phương Hành, cả người lại bị hù đến thân thể cứng ngắc, nội tâm chấn kinh khó nói lên lời.

Chút lực lượng ấy của mình tính là gì ah, ma đầu kia trưởng thành mới gọi kinh khủng!

Lúc này mới bao lâu?

Chỉ sợ thực lực của hắn bây giờ, để ở Thiên Nguyên Đại Lục trước kia, đã thuộc về cao thủ nhất lưu gần với Thánh Nhân nhất?

- Dùng lực một người đánh bại Tịnh Thổ? Hiện tại hắn đã làm được!

Sắc mặt Cổ Hạc lạnh lùng, nói thật nhỏ một câu, sau đó nhìn về nơi xa.

- Ha ha, Thông Thiên Tiểu Thánh Quân làm không tệ!

Vào lúc này, sứ giả Thần Đình tự nhiên cũng ở đầu tường quan chiến, lão giả áo xám tùy tùng Thần Chủ thấy Phương Hành dốc hết sức đánh bại gần trăm người Tịnh Thổ liên thủ, trên mặt cũng dâng lên nụ cười nhàn nhạt, rất là hài lòng, trên đường đến Tịnh Thổ, hắn bị tiểu ma đầu giày vò, mỗi ngày tức bốc khói, lại không nghĩ tới, sau khi đến Tịnh Thổ, ma đầu kia làm sự tình lại hợp tâm ý của hắn, sứ giả Thần Đình đi sứ Tịnh Thổ, vốn là có ý tuyên diệu võ lực, chấn nhiếp Tịnh Thổ.

Vốn còn muốn an bài một số Thần Đình Tiểu Thánh cùng thiên kiêu của Tiên Minh đấu pháp, bây giờ xem ra không cần nữa.

- Làm không tệ sao? Căn bản chính là hồ nháo!

Ở bên cạnh thị giả áo xám, Thần Tử Dạ tộc cười lạnh, thấp giọng khiển trách.

Thị giả áo xám giật mình, có chút không hiểu quay đầu nhìn hắn.

Chương 1151: Dựa vào cái gì để cho ta thua.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân hành sự, rất hợp dụng ý của Thần Đình, nhưng hình như Song Sinh điện hạ có chút dị nghị?

Lão giả áo xám cũng không dám xem nhẹ thái độ của Thần Tử Dạ tộc, dù sao mình xâm nhập Tịnh Thổ, chung quanh toàn là địch nhân, tất cả nhờ Thần Tử Dạ tộc đến cam đoan an toàn của mình, hơn nữa Thần Tử Dạ tộc lại là thủ lĩnh sứ đoàn, thân phận còn trên mình, cho nên nghe trong lời nói của hắn hình như có ý không vui, chỉ có thể mở miệng hỏi thăm, ánh mắt của những người khác cũng bị dẫn qua.

- Ha ha, ngươi nói hắn hồ nháo làm có phần hợp dụng ý của Thần Đình, vậy đến tột cùng hợp ở điểm nào?

Sắc mặt Thần Tử Dạ tộc âm trầm, cũng không có trực tiếp trả lời, ngược lại nhàn nhạt hỏi.

Lão giả áo xám giật mình nói:

- Chuyến này của chúng ta không phải vì đàm phán với Tịnh Thổ, mau chóng lắng lại chiến hỏa trên Thiên Nguyên Đại Lục sao? Trấn an là hắn một, thứ hai là uy hiếp, những tu sĩ Thiên Nguyên này đều là thứ đê tiện, ngươi dỗ dành khuyên, chưa chắc sẽ ngoan ngoãn nghe lời, chiếm một phần Tịnh Thổ, còn muốn kêu gào trục xuất Thần Đình ra khỏi Thiên Nguyên Đại Lục, cho nên chuyến này của chúng ta, là có ý lộ ra vũ lực của Thần Đình, để bọn hắn biết khó mà lui, Thông Thiên Tiểu Thánh dùng sức một mình đánh bại các cao thủ Tịnh Thổ, há không hợp ý uy hiếp?

- A, uy hiếp mà không phải khiêu khích!

Thần Tử Dạ tộc cười lạnh nói:

- Nếu tuyên diệu võ lực, uy hiếp một phen, tùy tiện vị Thần Tử nào xuất thủ, đánh bại thiên kiêu Tịnh Thổ thì thôi, nhưng làm giống như hắn, trực tiếp một người đánh bại Tịnh Thổ, đây là uy hiếp sao? Rõ ràng là đang kích lên huyết tính và lửa giận của các tu sĩ Tịnh Thổ, bây giờ hắn đại xuất danh tiếng, toàn bộ Tịnh Thổ cơ hồ bị hắn một người đánh thành tàn binh, khí thế héo rủ tới cực hạn, bước kế tiếp thì sao? Ha ha, đã xuống tới đáy cốc, bước kế tiếp chính là mãnh liệt bắn ngược?

Sắc mặt Thần Tử Dạ tộc càng ngưng trọng lên:

- Hắn quyết định thời gian khiêu chiến còn hai ngày, sợ rằng sẽ dẫn ra Tịnh Thổ phản kích chân chính, thắng bại khó liệu không nói, Tịnh Thổ chắc chắn sẽ có không ít người bị hắn khơi dậy huyết tính... Lui một bước mà nói, ma đầu kia vốn xuất thân Thiên Nguyên Đại Lục, dù mạnh hơn nữa, cũng có thể đại biểu được lực lượng của Thần tộc sao?

Thần Tử Dạ tộc nói, ngược lại nói ra một phen kiến giải khác, ngay cả lão giả áo xám cũng trầm ngâm.

Mà lúc này, Thần Tử Dạ tộc bỗng thấp giọng, âm thanh lạnh lùng nói:

- Lại nói, chúng ta cũng không phải đến uy hiếp Tịnh Thổ!

- Cái này...

Nghe Thần Tử Dạ tộc nói, lão giả áo xám nao nao, sắc mặt dần dần ngưng trọng lên.

Hắn biết, mấy Thần Đình Tiểu Thánh đến Tịnh Thổ, chính là vâng lệnh Thần Chủ, muốn tìm một vật.

Cụ thể như thế nào, ngay cả hắn cũng không biết, chỉ có Thần Tử Dạ tộc rõ ràng cụ thể kế hoạch.

Cái gọi là đi sứ Tịnh Thổ, cùng Tiên Minh đàm phán, bất quá là ngụy trang, sự kiện kia mới là trọng yếu nhất.

- Liên quan tới sự kiện kia, không biết Song Sinh điện hạ có...

Lão giả áo xám run lên, vội vàng thấp giọng hỏi, không còn dám có một chút ý kiến.

- Trong lòng ta hiểu rõ!

Thần Tử Dạ tộc nhàn nhạt trả lời, sau đó nhìn truyền nhân Tiểu Tiên Giới một chút, quay người vào thành.

...

...

- Còn thiếu mấy phần hỏa hầu!

Mà lúc này, Phương Hành đánh bại gần trăm cao thủ Tịnh Thổ xong, hung uy cơ hồ đạt tới cực hạn, ánh mắt lạnh lùng quét tới, không người dám nhìn thẳng cặp mắt của hắn.

Bây giờ mới là ngày thứ năm, hắn liền có chiến tích kinh người như vậy, đã đủ để hắn dương danh thiên hạ, nếu ở thời điểm Thần tộc chưa phủ xuống, chỉ sợ hắn nhờ trận chiến này, liền có thể đại xuất danh tiếng, ngay cả quái thai Viên gia năm đó quét ngang Tịnh Thổ cũng không sánh bằng, dù sao hắn bây giờ mới thật sự là quét ngang, quét ngang tất cả đối thủ...

Chỉ là hắn vẫn còn hơi cau mày, có chút không vừa ý.

Khiêu chiến Tịnh Thổ, nguyên nhân có rất nhiều, kích thích huyết tính của các tu sĩ Tịnh Thổ là một điểm, một điểm khác chính là vì mình.

Hắn muốn thông qua trận ác chiến này, lĩnh ngộ các loại thần thông, luyện Ma thân thành hồn binh bách chiến!

Dùng cách thức luyện binh, đến luyện Ma thân của mình!

Nhưng hôm nay, hắn cùng mấy trăm cao thủ giao thủ, cũng nhìn thấy vô số loại thần thông thuật pháp bất phàm, có ích rất nhiều với Ma thân, nhưng bởi vì điểm xuất phát của hắn quá cao, Ma thân vốn lại bất phàm, cho nên coi như từ trên người những tu sĩ Tịnh Thổ kia lấy được ích lợi, nhưng những ích lợi kia, còn chưa đủ để Ma thân của hắn biến hóa trên bản chất, thật giống như rèn một cây thần binh, dù thêm bao nhiêu than củi, dùng bao nhiêu kỹ pháp… cuối cùng vẫn không đủ, còn cần một liệt diễm siêu thoát thế gian!

- Nếu có thể đến mấy cao thủ chân chính thì tốt...

Phương Hành mặt không biểu tình, quay người về thành, trong lòng vẫn đang suy nghĩ.

Cũng may, một đường cố ý đánh ra danh tiếng, một người chiến trăm tu, chèn ép khí thế của Tịnh Thổ héo úa tới cực điểm.

Chắc hẳn những cao thủ an phận kia, cũng nên ngồi không yên rồi?

Bây giờ hắn định bảy ngày khiêu chiến, còn dư hai ngày, chính là muốn thông qua hai ngày này, dẫn ra cá lớn chân chính!

- Tịnh Thổ ah Tịnh Thổ, hi vọng sẽ không để cho ta thất vọng...

Trong lòng Phương Hành suy nghĩ, quay đầu nhìn thoáng qua các tu sĩ Tịnh Thổ bi thương, trong lòng nở nụ cười.

Ép tới cực hạn, cũng nên xuất hiện bắn ngược a?

Suy nghĩ tỉ mỉ một chút, cảm giác hết thảy còn ở trong khống chế của mình, Phương Hành thoáng yên tâm.

Hôm nay nên trở về chỉnh đốn một phen, ngày mai chờ đợi cao thủ chân chính của Tịnh Thổ hiện thân!

Nhưng ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, vừa mới trở về không lâu, còn chưa dùng tiên diễm rèn luyện Ma thân, đã nghênh đón mấy vị khách nhân, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, Hung Đạo, Thần Tử Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử, Chập Tộc Thần Tử Hoa Mật Nhi cùng nhau đi tới bái phỏng, sự tình này làm cho Phương Hành có chút ngoài ý muốn, thần sắc không vui.

- Ngươi thu tay lại đi!

Thần Tử Dạ tộc đi vào thần cung, xếp bằng ở trên bồ đoàn, nhàn nhạt mở miệng, giọng điệu không thể nghi ngờ.

- Thu tay lại? Thu cái gì?

Phương Hành nghe lại ngẩn ngơ, nghiêng đầu nhìn Thần Tử Dạ tộc.

- Sau khi ngươi đến Tịnh Thổ, vô luận hồ nháo như thế nào, ta cũng không quản ngươi, nhưng bây giờ ngươi làm có chút quá, nhất là hôm nay, một người chiến bại trăm tu, chỉ sợ đã khơi dậy Tịnh Thổ bất mãn, bất lợi cho hành trình của chúng ta, làm người đứng đầu Tiểu Thánh, trách nhiệm trên người, ta cũng chỉ có thể tới tìm ngươi, để ngươi thu náo kịch, không thể lại tiếp tục!

Thần Tử Dạ tộc mặt không biểu tình, nói chuyện cứng nhắc, một bộ giải quyết việc chung.

- Ha ha, bảy thành đánh năm cái, ngươi bảo ta thu tay lại, bọn họ cũng phải đáp ứng mới được nha!

Phương Hành nghe vậy, đáy lòng cười lạnh, uể oải nói.

Thần Tử Dạ tộc lại thản nhiên nói:

- Nếu ngươi bại, bọn họ đương nhiên sẽ không dây dưa chuyện này!

- Ngươi có ý gì?

Phương Hành nhíu mày, hai mắt như kiếm nhìn Thần Tử Dạ tộc.

Thần Tử Dạ tộc đón ánh mắt của hắn, bất vi sở động, nhàn nhạt mở miệng:

- Thắng mấy ngày nay, ngươi cũng coi như ra đủ danh tiếng, ngày mai tìm lý do thua đi, thua Thần Tử cổ tộc cũng tốt, cao thủ Phật môn cũng được, tóm lại không nên thắng tiếp nữa. Chỉ cần ngươi thua, ta tự có biện pháp bảo đảm tính mệnh của ngươi, oán khí của Tịnh Thổ cũng sẽ không quá nặng, như vậy mới tiện cho chúng ta hành sự!

- Tìm lý do thua?

Phương Hành nghe lời này, sắc mặt đã âm trầm xuống.

Thần Tử Dạ tộc thích nhất là chơi tập kích bất ngờ, ở Bách Đoạn Sơn là thế, bây giờ cũng thế, đầu tiên là mặc cho ngươi tiêu dao, sau đó bỗng nhiên xuất thủ ngáng chân, nhưng ở trên vấn đề Bách Đoạn Sơn thì thôi, tầm quan trọng của tài nguyên tạo hóa ai cũng hiểu rõ, nhưng ở sự tình này lại làm cho trong lòng Phương Hành nổi nóng, mấy ngày trước làm nền, không phải là vì hai ngày cuối cùng bộc phát sao, mắt thấy sự tình đã sắp đại công cáo thành, hắn lại tới cắt ngang!

Cái gì gọi là tùy tiện tìm lý do thua, tên này lúc nào có tư cách chỉ trỏ mình?

Theo sắc mặt Phương Hành trầm xuống, nhiệt độ trong cả Thần cung đều tựa hồ chậm lại.

Ngay cả Hung Đạo, Thần Tử Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử… cũng nhịn không được căng thẳng.

Bầu không khí trong sân đột nhiên túc sát, mỗi người đều đang lẳng lặng chờ Phương Hành trả lời.

Phương Hành trầm mặc nửa ngày, cuối cùng cười hắc hắc vài tiếng, ngẩng đầu nhìn Thần Tử Dạ tộc.

- Ngươi dựa vào cái gì cảm thấy ta sẽ nghe ngươi?

Trả lời rất thẳng, không có chút che lấp hay uyển chuyển, nói thẳng không chút khách khí.

Thần Tử Dạ tộc cũng không nghĩ tới hắn trả lời sẽ trực tiếp như vậy, trên mặt lóe lên giận dữ, bất quá rất nhanh liền biến mất, nhưng sát khí trên người lại mạnh hơn mấy phần, lạnh lùng trả lời:

- Ta là người đứng đầu Tiểu Thánh!

- Ta là hồng nhân trước mặt Thần Chủ đây này...

Phương Hành cười lạnh trả lời, giống như khiêu khích nhìn Thần Tử Dạ tộc.

Câu trả lời làm người trong sân chẹn họng, nghĩ thầm lời này cũng quá trực tiếp, quá vô sỉ đi.

Bất quá suy nghĩ kỹ lại, thật là có đạo lý nha...

Nhất là Phụ Sơn Tử, ánh mắt cơ hồ muốn phun ra lửa!

Lúc trước tên vương bát đản này, ỷ vào mình là hồng nhân trước mặt Thần Chủ, hung hăng đánh mình một trận!

- Ta đã nhẹ nhàng khuyên bảo ngươi, ngươi còn không biết tốt xấu?

Qua thật lâu, Thần Tử Dạ tộc mới từ trong hàm răng gạt ra mấy chữ, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành cực kỳ bất thiện.

- Ha ha, ngươi còn muốn động thủ sao?

Trong lòng Phương Hành run lên, nhưng mặt ngoài lại giống như lưu manh, trực tiếp nhảy dựng lên, vẫy tay một cái, cả Thần cung tăng cường mấy lần áp lực, hung hăng bao phủ về phía đám người Thần Tử Dạ tộc, giống như lưỡi dao gác ở trên đỉnh đầu của bọn họ.

Nếu như ở địa phương khác, hắn thật là có chút kiêng kị với Thần Tử Dạ tộc, nhưng bây giờ không giống, những người này ở trong Thần cung, cũng chính là ở trong Tiểu Thế Giới của mình, mà hắn bây giờ có Phù Đồ đại trận hộ thể, những người này không cách nào tuỳ tiện tổn thương mình, dễ dàng liền có thể trục xuất bọn hắn đi, dù không nhất định giết được bọn họ, nhưng bảo vệ mình lại hoàn toàn không có vấn đề!

Thần Tử Dạ tộc nghe vậy, trên mặt lộ ra cười lạnh, thản nhiên nói:

- Ta đương nhiên sẽ không động thủ với ngươi!

Nói xong hắn nhìn về phía truyền nhân của Tiểu Tiên Giới, nhẹ nhàng mở miệng nói:

- Chỉ là muốn giới thiệu cho ngươi mấy bằng hữu mà thôi!

Chương 1152: Tiểu Tiên Giới hiền lành.

- Người này chắc hẳn Thông Thiên Tiểu Thánh Quân còn nhận biết a?

Nghe Thần Tử Dạ tộc nói, Hung Đạo cười nhạt một tiếng, có chút thâm ý liếc nhìn Phương Hành một cái, sau đó từ trong ngực lấy ra một cái hồ lô, đưa tay vỗ vỗ, chỉ thấy trong miệng hồ lô, có ánh sáng màu nhũ bạch lóe lên, sau đó một đạo lưu quang rơi xuống đất, dần dần dâng lên, cao cỡ một người, nửa ngày sau bạch quang tán đi, trên mặt đất xuất hiện một người, một nữ tử mặc váy màu xanh, đình đình ngọc lập, dung nhan thanh lệ...

Cho dù dung nhan của nàng không tính khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là thế gian nhất đẳng, nhưng ánh mắt ngốc trệ, cũng không nhìn người.

Cách cách...

Thấy được nữ tử này, Dao Trì tiểu công chúa ngồi ở sau lưng Phương Hành rót rượu bỗng nhiên kinh hô, ly rượu rơi xuống đất.

Ngay cả Phương Hành cũng đứng lên, hai mắt gắt gao nhìn nữ tử, nháy cũng không nháy.

Nàng này hắn tự nhiên nhận biết!

Lúc trước ở Nam Chiêm Bộ Châu, còn từng cùng nàng cướp đoạt bốn phía, tiêu dao khoái hoạt, giao tình không cạn.

Trước đây không lâu, hắn còn bởi vì huynh trưởng của nàng Triệu Hồng Anh chết, mà giận dữ tiến đánh Tù Tâm Nhai, cuối cùng phá cấm khu kia.

Trung Vực Triệu gia, Thanh Nguyệt tiên tử Triệu Ngư Nhi...

Khi Triệu Hồng Anh chết, nói tới một chuyện cuối cùng, chính là liên quan tới muội muội của mình, lúc ấy Phương Hành cũng đáp ứng sẽ giúp hắn cứu Thanh Nguyệt tiên tử, chỉ là bởi vì thời cơ chưa đến, nên không vạch mặt với Tiểu Tiên Giới, bởi vậy còn đang chờ đợi thời cơ, nhưng hắn không thể nghĩ tới, mình còn chưa đề cập chuyện này với Tiểu Tiên

Giới, Tiểu Tiên Giới đã chủ động đưa người đến trước mặt mình, càng làm cho đáy lòng hắn không rét mà run là trạng thái của Thanh Nguyệt tiên tử bây giờ... Quá không bình thường, không giống người sống...

Nàng vẫn sống sờ sờ, có sinh khí, có pháp lực, nhưng cả người lại trở nên như con rối.

Sau khi được thả ra, nàng ngơ ngác đứng ở nơi đó, thật lâu không nhúc nhích, thậm chí ngay cả con mắt cũng không có nháy.

Nếu không phải có thể rõ ràng cảm giác được khí huyết trên người nàng, Phương Hành sẽ cho rằng đây chỉ là một pho tượng.

Thanh Nguyệt tiên tử linh động hoạt bác, khéo hiểu lòng người, làm sao sẽ biến thành như vậy?

- Ha ha, Tiên Thiên Mộc Bảo cũng không tệ, ta còn không biết Tiểu Tiên Giới lại có bảo bối bực này...

Thấy ánh mắt hoảng sợ của Phương Hành, đám người Phụ Sơn Tử đều vui vẻ, bất quá lại cố ý không đề cập tới, ngược lại khen hồ lô trong tay Hung Đạo, mà đối mặt với Thần Tử Ngưu Ma tộc, Hung Đạo lại không dám làm bộ, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Phương Hành nói:

- Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân khách khí, mộc bảo này là thầy của ta Lăng Vân Giới Chủ hao tốn đại lực khí, từ trong Hỗn Độn Tiên Vực ngắt tới, trong núi còn có mấy cái, nếu Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân cảm thấy hứng thú, quay đầu đi chọn một cái là được!

- Ha ha, đa tạ đa tạ, bảo bối này không thua túi trữ vật, lại có thể chứa binh khí, giấu người sống, cực kỳ không tệ!

Phụ Sơn Tử cười ha ha, cũng không biết là vô tình hay cố ý, cố ý ở trên hai chữ “binh khí” tăng thêm âm điệu.

Tựa như Triệu Ngư Nhi lúc này, bất luận nhìn thế nào, đều không giống như người sống, mà giống như một... binh khí!

Sưu!

Cũng vào lúc này, Phương Hành một mực trầm mặc đột nhiên động, ở trên bệ đá bày một thanh cổ kiếm, cũng không biết là mấy ngày nay cùng ai đấu pháp đoạt tới, thuần túy coi như một bài trí đến xem, mà lúc này, hắn lẳng lặng nhìn Triệu Ngư Nhi hồi lâu, không nói một lời, thời điểm Thần Tử Dạ tộc cảm thấy mình nên mở miệng, hắn đột nhiên động thủ, đưa tay rút ra cổ kiếm, ôm theo sát ý vô tận trảm tới cổ Hung Đạo!

- Ngươi đáng chết! Tiểu Tiên Giới đáng chết!

Tiếng rống giận dữ của hắn quanh quẩn ở trong Thần cung, giống như một dã thú bị chọc giận.

Sưu!

Một kiếm này cũng không chém tới trên cổ của truyền nhân Tiểu Tiên Giới, Hung Đạo ở thời điểm kiếm kia chém tới, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, giống như một thanh thần binh ngăn cản, Phương Hành thịnh nộ muốn động thủ lần nữa, nhưng ánh mắt Thần Tử Dạ tộc lạnh lẽo nhìn về phía hắn, loại uy hiếp kia ngay cả Phương Hành cũng không thể không thận trọng đối đãi, hung hăng xoay người nhìn thẳng hắn, nhưng không có tiếp tục xuất thủ.

Vô luận là Hung Đạo hay Thần Tử Dạ tộc, thậm chí Phụ Sơn Tử và Hoa Mật Nhi ở bên cạnh rục rịch, đều có thực lực để hắn không dám khinh thường, mặc dù hắn dưới cơn thịnh nộ ra tay, nhưng cũng biết, cứng đối cứng với những người này không phải lựa chọn tốt!

- Nàng này tên Triệu Thanh Ngư, từng ở Ly Hận Thiên tu đạo, pháp danh Thanh Nguyệt tiên tử, cùng Tiểu Tiên Giới ta cũng coi như nhất mạch tương thừa!

Thanh âm của Hung Đạo nhàn nhạt vang lên, giống như một kiếm kia của Phương Hành không phải chém về phía hắn, thần sắc vô cùng bình tĩnh, nhẹ nhàng nói:

- Thời điểm Ly Hận Thiên thiết trí Dẫn Tiên Đại Tự, ý đồ chỉ dẫn Tiểu Tiên Giới chúng ta hồi hương, nàng bị gia tộc yêu cầu rời Ly Hận Thiên, lại chẳng khác gì là phản bội đạo thống của chúng ta, bất quá về sau đại quân Thần Đình phủ xuống, huynh muội các nàng chấp mê bất ngộ, bọ ngựa đấu xe, đối địch đại quân Thần Đình, bị người vây quanh, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, Tiểu Tiên Giới chúng ta vẫn không có ý bỏ mặc các nàng, cứu huynh muội bọn họ lại, cũng coi như lấy ơn báo oán, mà huynh muội các nàng cảm kích Tiểu Tiên Giới, cũng đáp ứng hiệu lực cho Thần Đình!

- Triệu Hồng Anh không cần phải nói, Thông Thiên Tiểu Thánh Quân cũng hiểu, vốn hiệu lực cho ta, chỉ tiếc về sau bởi vì ngươi, bị Tù Tâm Nhai Chủ giết lầm, mà Thanh Nguyệt tiên tử cũng tâm cao khí ngạo, nàng vì tăng thực lực lên, tự nguyện tu hành Thánh Điển Vong Tình Thiên Công của Tiểu Tiên Giới, chỉ tiếc lại tẩu hỏa nhập ma, rơi vào bộ dáng như bây giờ, lúc trước ta nghe nói qua, Thông Thiên Tiểu Thánh Quân và huynh muội Triệu gia giao tình không cạn, cho nên đặc biệt dẫn nàng đến, trả lại ngươi chiếu cố...

Thanh âm của Hung Đạo bình bình đạm đạm, không nóng không lạnh, rất giống một lão hữu kể chuyện xưa.

Chỉ bất quá trong lòng Phương Hành càng nghe càng nổi nóng, biết người này căn bản là trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, một sự tình cực kỳ bẩn thỉu, lại nói động lòng người như thế, cái gì lấy ơn báo oán, cái gì cảm kích Tiểu Tiên Giới, cam nguyện hiệu lực?

Căn bản là Tiểu Tiên Giới bắt được hai huynh muội này, lợi dụng thủ đoạn ghê tởm khống chế Thanh Nguyệt tiên tử, sau đó uy hiếp Triệu Hồng Anh hiệu lực, từ bộ dáng tuyệt vọng trước khi chết của Triệu Hồng Anh, liền có thể thấy được lúc ấy trong lòng của hắn có bao nhiêu thống khổ...

Mà lúc này Thanh Nguyệt tiên tử, mặc dù thoạt nhìn là người sống, nhưng hai mắt vô thần, thần hồn không có một chút ba động, thậm chí giống như thần hồn bị người rút đi, chỉ còn lại một cái xác sống, nói nàng là bị người dùng thủ pháp đặc thù luyện chế khối lỗi Phương Hành cũng tin, duy chỉ không tin nàng là vì tu luyện Vong Tình Thiên Công, dù sao nàng không phải người ngu, làm sao có thể tùy tiện tu luyện những vật kia?

Bất quá trong lửa giận, Phương Hành cũng bị lời nói của Hung Đạo làm giật mình, ghé mắt nhìn lại.

- Ngươi đưa nàng tới để cho ta chiếu cố?

Thời điểm mở miệng, thanh âm của hắn khàn khàn, lộ ra xem thường cùvàng khinh thường.

- Đương nhiên!

Hung Đạo lại trả lời cực kỳ thành khẩn:

- Là đưa tới cho Thông Thiên Tiểu Thánh Quân chiếu cố, không có một chút uy hiếp, cũng sẽ không ra bất kỳ điều kiện gì, thuần túy là cảm thấy Thông Thiên Tiểu Thánh Quân thần thông quảng đại, có lẽ còn có biện pháp chữa tốt nàng cũng khó nói... Ha ha, bây giờ ngươi có thể mang nàng tới, ta sẽ không ngăn cản, ta chỉ là mang cố nhân đến gặp ngươi mà thôi!

Phương Hành nhìn chằm chằm hắn, không có lên tiếng, nửa ngày sau mới phất tay.

- Tiểu Ngư...

Đạt được hắn cho phép, Dao Trì tiểu công chúa đã sớm khóc như mưa, chạy qua ôm lấy Thanh Nguyệt tiên tử, vẻ mặt lo lắng bi thương, vội vã kéo nàng qua, lúc này Thanh

Nguyệt tiên tử như con rối, Dao Trì tiểu công chúa kéo nàng, nàng liền ngoan ngoãn đi tới, đứng ở sau lưng Phương Hành, nhưng trong cả quá trình, ánh mắt của nàng không hề biến hóa một chút, ngay cả đường cũng không nhìn!

- Đến tột cùng các ngươi muốn chơi cái gì?

Phương Hành đè thấp thanh âm, hung hăng nói, không che giấu sát cơ trong lời nói của mình chút nào.

Hắn vốn cho rằng Tiểu Tiên Giới kéo Thanh Nguyệt tiên tử ra, là vì đe dọa mình, hoặc uy hiếp mình, không nghĩ tới hắn thực trả Thanh Nguyệt tiên tử cho mình, vô luận như thế nào, Thanh Nguyệt tiên tử đến trong tay mình, nhược điểm của mình sẽ biến mất, không sợ mình trở mặt không nhận nợ sao?

Dù sao mình thực đã làm xong chuẩn bị trở mặt không nhận nợ, khi nhìn thấy bộ dáng của Thanh Nguyệt tiên tử, lửa giận trong lòng hắn đã lên tới cực hạn, chỉ muốn giết người!

- Tiểu Tiên Giới chúng ta không muốn chơi bất luận hoa chiêu gì!

Hung Đạo nhàn nhạt mở miệng nói:

- Chỉ đơn thuần là dẫn người tới cho Thông Thiên Tiểu Thánh Quân mà thôi, dù sao các ngươi cũng là quen biết cũ... Ah, đúng rồi, còn có một chuyện muốn nói với ngươi, từ khi Thần Đình phủ xuống đến nay, Tiểu Tiên Giới chúng ta dù sao cũng là Nhân tộc nhất mạch, tiếp nạp không ít tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục, không chỉ bảo hộ tính mệnh bọn hắn, còn từ trong bọn họ chọn lựa ra một vài hạt giống thích hợp, tu luyện Thánh Điển Vong Tình Thiên Công của Tiểu Tiên Giới chúng ta, Thanh Nguyệt tiên tử là một cái trong các nàng mà thôi...

Bá...

Ánh mắt Phương Hành trở nên hung ác, lạnh lùng nhìn về phía Hung Đạo.

- Còn có ai?

Thanh âm của hắn khàn khàn hỏi, bộ dáng kia giống như muốn thôn phệ người.

Hung Đạo làm như không thấy, thản nhiên nói:

- Nhân số rất nhiều, bởi vì người sáng tạo Vong Tình Thiên Công chính là một vị nữ tiên, nên chúng ta chọn lựa đều là nữ tu xuất thân Thiên Nguyên Đại Lục, ngoại trừ Thanh Nguyệt tiên tử, thiên tư cực giai còn có mấy cái, nói thí dụ như một cô nương cùng Thanh Nguyệt tiên tử giao tình cực tốt, tên Tiểu

Man, lúc đầu nàng là nhóm đầu tiên tu luyện thiên công, nhưng Thanh Nguyệt tiên tử lo lắng nàng ngộ tính không đủ, chủ động thay nàng mà thôi!

Chương 1153: Tức đến hai mắt phun lửa.

Tiểu Man...

Sau khi Hội Kê Sơn đại loạn, đây là lần thứ nhất Phương Hành nghe được tin tức Tiểu Man lần nữa!

Sau khi tâm tư run lên, ánh mắt của hắn quét qua Hung Đạo và Thần Tử Dạ tộc, ánh mắt biến thành lạnh lùng, không che giấu cừu thị chút nào, lại có một vệt thâm trầm làm người sợ hãi.

Khi nhìn thấy Thanh Nguyệt tiên tử, lại nghe thấy tin tức của Tiểu Man, trong lòng của hắn đã minh bạch kế hoạch của Thần Tử Dạ tộc, này là lá bài tẩy bọn họ chuẩn bị đối phó mình a, lúc ở Bách Đoạn Sơn, chỉ sợ bọn họ đã muốn làm như vậy, nhưng kế hoạch bị mình xáo trộn, cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn bị đoạt, lúc ấy bọn họ căn bản không có cơ hội dùng át chủ bài, cho nên một mực kéo tới bây giờ, Thần Tử Dạ tộc bỗng nhiên ra tay, dùng những át chủ bài này!

May mà lộ ra, nếu không mình thậm chí không biết Tiểu Tiên Giới làm ác như vậy!

Lúc trước Triệu Hồng Anh hiệu lực cho Tiểu Tiên Giới, cũng là bởi vì muội muội mình rơi vào trong tay Tiểu Tiên Giới, dùng để uy hiếp hắn, cho đến chết, hắn còn nghĩ muội muội của mình còn sống, mình còn có cơ hội cứu nàng, nhưng lại không biết, Tiểu Tiên Giới sớm đã biến Thanh Nguyệt tiên tử thành loại người không ra người quỷ không ra quỷ, hắn có hiệu lực hay không không sao cả, chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi...

Đừng nói hắn nửa đường chết rồi, dù thật vì Tiểu Tiên Giới làm thành hết thảy sự tình, cuối cùng Thanh Nguyệt tiên tử vẫn là kết cục này.

Phương Hành không biết Thánh Điển chí cao gì, Vong Tình Thiên Công là thật hay giả, nhưng bị Hung Đạo nói chọc giận thật sâu, khó trách bọn hắn hào phóng giao Thanh Nguyệt tiên tử cho mình, nguyên lai bởi vì bọn họ còn có át chủ bài càng lớn ở trong tay... Tiểu Man.

Không hề nghi ngờ, nha đầu này mới là át chủ bài lớn nhất bọn họ dùng để uy hiếp mình, thậm chí nói, Phương Hành không biết Tiểu Man có phải là át chủ bài duy nhất của bọn hắn hay không, dù sao trong lời nói của Hung Đạo đã nói rất rõ ràng, trong tay bọn họ có rất nhiều người.

Nếu bọn họ bắt nữ tu xuất sắc của Thiên Nguyên Đại Lục, ép buộc các nàng tu luyện Vong Tình Thiên Công, vậy thật là đáng sợ.

Sau khi Thần tộc phủ xuống ở Hội Kê Sơn, thiên hạ đại loạn, Phương Hành thất lạc với quá nhiều người, hoàn toàn không có tin tức.

Ngao Trinh còn tốt, nàng được Thương Lan Hải đón đi, mặc dù chẳng khác gì cầm tù, nhưng tình cảnh không hung hiểm quá lớn.

Mà Lệ Hồng Y, Vương Quỳnh, Ô Tang Nhi cũng còn tốt, các nàng bị Bắc Hải Tù Tâm Nhai Chủ tính kế, nhưng cuối cùng biến nguy thành an, phản chiếm Tiểu Thế Giới, lại được cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, bây giờ chính là thời điểm phong quang đắc ý...

Thế nhưng những người khác thì sao?

Ứng Xảo Xảo, Sở Từ, thậm chí Diệp Cô Âm trước kia ẩn cư ở Nam Chiêm Bộ Châu, đều hoàn toàn không có tin tức, các nàng lại đi nơi nào?

Một bên là lo lắng vô tận, một bên là lửa giận đè nén, cả người Phương Hành cũng thay đổi bộ dáng.

Mà lúc này, Hung Đạo, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân Phụ Sơn Tử, Thần Nữ Chập Tộc Hoa Mật Nhi, mỗi người mặt ngoài bình tĩnh trang nghiêm, nhưng đều ở trong tối vận thần thông, phòng ngừa Phương Hành ra tay, dù sao tên này nhìn thật đáng sợ, lúc nghe được hai chữ Tiểu Man, hắn đã yên tĩnh lại, nhưng khí tức trên người lại như sóng lớn, từng tầng từng tầng lao tới, hiển hóa ra vô số yêu ma.

- Xem ra cái nhược điểm này nắm không tệ, bắt được điểm yếu của tiểu ma đầu rồi...

Hung Đạo và Thần Tử Dạ tộc liếc nhau một cái, ánh mắt có chút vui mừng.

Nói ra thật xấu hổ, Tiểu Tiên Giới đã sớm nắm giữ những tài nguyên đáng tiền này, lại không có ý thức đến giá trị của các nàng .

Từ khi Tiểu Tiên Giới phủ xuống nhân gian, đã bắt đầu tìm kiếm nữ hài khắp nơi thích hợp tu luyện Vong Tình Thiên Công, hơn nữa sau khi Thần tộc phủ xuống, bọn họ lại thừa dịp thiên hạ đại loạn, quả thực bắt được không ít nữ tiên tử thiên tư bất phàm, bất quá mục đích lúc đầu thật là muốn ép buộc các nàng tu luyện Vong Tình Thiên Công cơ hồ không có hi vọng tu luyện thành công kia, ngay cả lợi dụng Thanh Nguyệt tiên tử uy hiếp Triệu Hồng Anh cũng là bởi vì ngay từ đầu liền biết quan hệ của bọn hắn, mới thuận tay mà làm, cũng không phải tận lực.

Mà sau khi Phương Hành quy thuận Thần Đình, bộc lộ tài năng, được Thần Chủ thưởng thức, Tiểu Tiên Giới cũng không nghĩ tới dùng loại thủ đoạn áp chế này, dù sao người tu hành đều có ý chí sắt đá, thủ đoạn có thể uy hiếp bức bách bọn họ khuất phục thật rất ít, nhưng khi đó Tiểu Tiên Giới cũng bắt đầu xem Phương Hành là đại địch, rất nghiêm túc sưu tập tư liệu của hắn, chỉ muốn tìm biện pháp điều khiển hắn, mà kết quả sau cùng, lại chỉ tìm được một loại pháp môn nguy hiểm...

Áp chế!

Đối với tất cả tư liệu của Phương Hành, bọn họ chỉ tìm được một loại biện pháp này.

Muốn khống chế ma đầu coi trời bằng vung kia, cái gì ân uy tịnh thi, áp chế tính mệnh, lợi ích tương dụ, thậm chí cùng hắn lập thành khế ước… tất cả đều vô dụng, hắn căn bản không để mình bị đẩy vòng vòng, biện pháp duy nhất chính là dùng người hắn để ý đi uy hiếp hắn!

Lúc đầu ra đề nghị này, các Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới còn không để ý, nhưng trải qua sự tình Triệu Hồng Anh, bọn họ ngạc nhiên phát hiện, ma đầu kia lại vì Triệu Hồng Anh giao tình không tính đặc biệt thân cận mà tức sùi bọt mép, liều mạng nguy hiểm đi diệt Tù Tâm Nhai, mới chính thức ý thức được, đây thật đúng là một điểm yếu của ma đầu Phương Hành, hoặc nói là phương pháp uy hiếp duy nhất!

Cũng ở sau chuyện này, Tiểu Tiên Giới mới định ra sách lược chân chính đối phó Phương Hành.

Bọn họ bắt đầu từ trong các nữ tử bị mình chưởng khống, tìm kiếm những người có quan hệ với Phương Hành.

Đương nhiên, thời điểm thi triển kế hoạch này, trong lòng Hung Đạo cũng không chắc chắn, có một ít thành phần thử ở bên trong, chẳng qua hiện nay thấy Phương Hành lửa giận vạn trượng, hắn rốt cục buông xuống nỗi lòng lo lắng...

Ma đầu kia nổi giận, Tiểu Tiên Giới nắm chắc càng lớn!

- Các ngươi muốn ta làm cái gì?

Nhưng ngoài đám người Hung Đạo dự kiến, Phương Hành lửa giận vạn trượng, nhưng cuối cùng không có mất lý trí, thời điểm lửa giận thiêu đốt, lại bị hắn cưỡng ép áp chế xuống, thật giống như một núi lửa đã phun trào, tất cả lực lượng dâng lên đều áp chế trở về, sắc mặt của hắn tái nhợt, nhưng cố gắng duy trì bình tĩnh, ánh mắt vòng vo mấy vòng, dừng lại sơ qua ở trên mặt Hung Đạo, sau đó nhìn về phía Thần Tử Dạ tộc, nhẹ nhàng mở miệng hỏi thăm, thanh âm có vẻ hơi khàn khàn.

- Ma đầu kia khuất phục!

Phụ Sơn Tử và Hoa Mật Nhi liếc nhau một cái, trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra, Phụ Sơn Tử còn cười hai tiếng.

Trên mặt Thần Tử Dạ tộc cũng dâng lên nụ cười nhàn nhạt, giống như rốt cục yên tâm, sau đó nhẹ lời mở miệng:

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân nói quá lời, chúng ta đều là Thần Đình Tiểu Thánh, vì Thần Chủ hiệu lực, làm sao có thể buộc ngươi hại ngươi? Ha ha, ta cũng không cần ngươi vì ta làm cái gì, chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ Thần Chủ giao phó, cần Thông Thiên Tiểu Thánh Quân chú ý đại cục mà thôi...

- Ha ha, làm sao chú ý đại cục?

Phương Hành cười nhẹ, đáy mắt lóe ra hung quang.

- Kỳ thật rất đơn giản, nhà có trăm miệng, chủ sự một người, lần này chúng ta đi ra, Song Sinh điện hạ mới là người chủ sự, vậy chúng ta có thể làm, tự nhiên là nghe hắn ra lệnh hành sự, nói đơn giản... Hắn bảongươi làm gì, ngươi liền làm cái đó!

Phụ Sơn Tử mở miệng cười nói, nhưng nghe như thế nào cũng cảm thấy chế giễu.

Thần Tử Dạ tộc dường như cảm giác hắn nói không phải rất hợp ý, nhưng sau khi nhìn hắn một cái, lại không có mở miệng phản bác.

- Rất tốt!

Phương Hành đáp ứng cực kỳ gọn gàng linh hoạt:

- Ta rất có cái nhìn đại cục!

Dứt lời, ánh mắt nhìn Hung Đạo, trên mặt nhìn không ra hỉ nộ, âm thanh lạnh lùng nói:

- Có mấy lời ngươi đã nói rõ ràng, vậy ta cũng nói rõ ràng cho ngươi, Tiểu Man không thể tu hành Vong Tình Thiên Công gì kia, ta cũng không hy vọng lại nhìn thấy bất luận người mình quen biết nào biến thành cái dạng này, Tiểu Tiên Giới các ngươi đại khái có thể coi lời ta nói là đánh rắm, bất quá ta hi vọng các ngươi rõ ràng, có ít người bị bức ép đến mức nóng nảy sẽ cá chết lưới rách, ta lại không phải, ép ta, ngay cả trời ta cũng có thể lật!

Đón ánh mắt trầm tĩnh kia của Phương Hành, dù tự nghĩ tu vi cao hơn hắn, Hung Đạo cũng không nhịn được run lên.

Trầm mặc nửa ngày, hắn mở miệng nói khẽ:

- Mặc dù tu hành Vong Tình Thiên Công có hung hiểm, nhưng cũng là một đại cơ duyên, không phải mỗi người đều có tư cách đi quan sát Thánh Điển, cho nên Thông Thiên Tiểu Thánh Quân đại khái có thể yên lòng, hảo hảo hợp tác!

- Vậy thì tốt...

Phương Hành đứng lên, thở dài một hơi, sau đó chỉ cửa cung.

- Các ngươi cút đi!

Một câu không khách khí như thế, khiến cho sắc mặt của Phụ Sơn Tử giận dữ, muốn mở miệng răn dạy.

Nhưng lúc này, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh lại cười nhạt đứng lên:

- Vậy thì cáo từ!

Dứt lời, lại là ngươi thứ nhất rời đi, thật giống như nghe Phương Hành, thành thành thật thật cút, ở phía sau hắn, Hung Đạo cũng chầm rãi đứng dậy, nhìn Phương Hành và Dao Trì tiểu công chúa một chút, ánh mắt yên tĩnh xoay người đi ra ngoài, Hoa Mật Nhi uể oải cười, đứng dậy rời đi theo, chỉ có Phụ Sơn Tử vẫn thở hồng hộc, nhưng thấy người khác không có ý tứ làm khó Phương Hành, mình cũng chỉ có thể oán hận liếc Phương Hành một cái, hừ lạnh một tiếng, nhanh chân đi ra thần cung.

- Phương Hành... Tiểu Ngư nàng... Nàng... thần hồn của nàng hoàn toàn không có tin tức, hiện tại... căn bản chính là người chết sống lại a!

Đợi những người kia rời Thần cung, thanh âm của Dao Trì tiểu công chúa mang theo nức nở cũng vang lên, ban đầu nàng ở Thần Châu, cũng nhận biết Tiểu Man, Thanh Nguyệt tiên tử… từ trình độ nào đó, thậm chí có thể nói là chí giao cùng một chỗ lớn lên, mặc dù khi đó nàng có vài phần tính tình đại tiểu thư, còn từng bởi vì đoạt Thanh Hồ Quỷ Diện của Tiểu Man, cùng Thanh Nguyệt tiên tử cải nhau lớn tiếng, nhưng những hiềm khích nhỏ bén này, ở trước mặt sinh tử tự nhiên không đủ nhắc tới, bây giờ thấy nàng thê thảm, sớm đã khóc tê tâm liệt phế.

- Còn có hi vọng chữa khỏi không?

Phương Hành đi tới, ánh mắt lo lắng.

- Thần hồn một chút cũng không cảm ứng

được, còn làm sao trị...

Dao Trì nói, thanh âm tuyệt vọng, kéo lấy tay của Thanh Nguyệt tiên tử.

- Tiểu Tiên Giới!

Phương Hành hơi ngẩn ra, đột nhiên cắn răng quát khẽ, khí tức trong cơ thể phun trào, trong mắt bốc lên ngọn lửa hừng hực đáng sợ.

Đây là tức đến hai mắt phun lửa...

Chương 1154: Lão thiên là có mắt

- Hiện tại lấy ra át chủ bài, có phải quá nóng lòng hay không?

Sau khi rời Thần cung, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, Hung Đạo, Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân Phụ Sơn Tử, Thần Nữ Chập Tộc Hoa Mật Nhi đều trầm mặc, tới khi về động phủ của Thần Tử Dạ tộc, Hung Đạo mới cân nhắc mở miệng nói:

- Tiểu Man kia là lá bài tẩy để chúng ta áp chế tiểu ma đầu, dựa theo tin tức Tiểu Tiên Giới chúng ta sưu tập được, nha đầu này là mệnh môn của hắn, nhưng người tu hành, tu vi càng cao, đạo tâm càng vững, ai không có tâm địa thiết huyết, thủ đoạn tàn nhẫn? Ở lúc mấu chốt, có lẽ có thể đảo loạn tâm chí của ma đầu kia, nhưng nói sớm, có thể làm cho hắn dần dần buông ra hay không?

- Ha ha, bây giờ nói đã không còn sớm!

Thần Tử Dạ tộc thản nhiên nói:

- Ma đầu kia cố nhiên không phải một người dễ khống chế, chỉ bất quá ta muốn trấn áp hắn cũng không phải việc khó, nhưng hiện tại hắn ỷ vào Thần Chủ ưu ái, luồn lên nhảy xuống, làm việc hồ nháo, thực quá chán ghét, ta cũng không nghĩ sẽ một mực khống chế hắn, chỉ cần mấy ngày nay hắn nhu thuận một chút, để kế hoạch của chúng ta có thể ổn thỏa tiến hành, như vậy là đủ rồi...

- Song Sinh điện hạ, sự tình kia...

Đám người Phụ Sơn Tử nghe vậy, bỗng nhiên tâm tư khẽ động, đều có chút hiếu kỳ nhìn Thần Tử Dạ tộc.

- Hết thảy đều ở trong khống chế, Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân đã xuất thủ, các ngươi không cần hỏi nhiều!

Thần Tử Dạ tộc nhàn nhạt mở miệng, một câu phủ quyết tất cả ý hỏi thăm của mọi người.

Sắc mặt đám người Hung Đạo ngượng ngùng, trong lòng minh bạch, đây là Song Sinh điện hạ đang cảnh cáo bọn họ, không cho phép hỏi nhiều.

Sau khi hơi do dự, mấy người cáo từ, nhưng chờ Phụ Sơn Tử và Hoa Mật Nhi rời động phủ, hắn bỗng nhiên gọi Hung Đạo lại, trầm ngâm nửa ngày mới nói:

- Vong Tình Thiên Công của Tiểu Tiên Giới các ngươi, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Thần sắc Hung Đạo ngưng lại, vội vàng giải thích nói:

- Song Sinh điện hạ chớ nên hiểu lầm, Vong Tình Thiên Công kỳ thật đã sớm không trọn vẹn, tu luyện rất nguy hiểm. Ta từng nghe sư tôn nói, sau thượng cổ, Tiên Giới từng có một vị Vong Tình Thiên Nữ, tung hoành nhất thời, công tham tạo hóa, thực lực không thua Tiên Vương, nhưng hình như nàng và Tiên Giới có cừu oán, một mực chưa từng gia nhập Vĩnh Hằng Thiên Cung, ngược lại nhiều lần đối nghịch Tiên Giới, về sau nàng thần bí biến mất ở giữa thiên địa, ở lúc sắp chết, lưu lại một truyền thừa, tên Vong Tình Thiên Công, chỉ tiếc lúc ấy người coi trọng truyền thừa kia quá nhiều, mọi người tranh đoạt, cuối cùng truyền thừa chia làm rất nhiều phần, phân biệt nắm giữ ở trong tay rất nhiều Tiểu Tiên Giới, người người đều muốn mượn cái này tìm hiểu ra Vong Tình Thiên Công, lại chưa từng thành công!

- Thẳng đến...

Nói đến chỗ này, Hung Đạo có chút dừng lại, sau đó mới nói tiếp:

- Thẳng đến đại quân Thần Đình chinh phạt đến, đồ diệt rất nhiều Tiểu Tiên Giới không chịu khuất phục, chúng ta cũng nhân cơ hội này, góp nhặt Vong Tình Thiên Công truyền thừa trong tay bọn họ, hi vọng có thể tập hợp đủ pháp quyết, chắp vá ra Vong Tình Thiên Công hoàn chỉnh, tới bây giờ, pháp quyết có quan hệ tới Vong Tình Thiên Công, tất cả đều tập trung ở trong tay mười hai Tiểu Tiên Giới chúng ta, chỉ tiếc thời gian trôi qua quá lâu, rất nhiều truyền thừa, pháp quyết đều không trọn vẹn, ngay cả chắp vá cũng không ra, hiện tại Vong Tình Thiên Công, kỳ thật chỉ là một cái tên mà thôi!

Nói xong những việc này, hắn thấy ánh mắt Song Sinh mập mờ, vội vàng giải thích nói:

- Lúc trước thời điểm chúng ta tập trung tất cả pháp quyết, Vô Gian Thần Vương là người thứ nhất nhìn qua, kết quả chỉ nói một câu 'vô dụng' liền vứt đi!

- Ha ha, nếu vô dụng, vậy sao các ngươi còn muốn tìm kiếm nhiều nữ tu đi tu luyện như vậy?

Thần Tử Dạ tộc nhìn qua, thậm chí còn mang theo vẻ mỉm cười, nhẹ giọng hỏi.

Trong lòng Hung Đạo lại có áp lực cực lớn, cân nhắc mỗi một chữ, mới nhẹ giọng hồi đáp:

- Cái này... Coi như trên cơ bản không có hi vọng thành công, nhưng đám người sư tôn còn ôm hy vọng vạn nhất, vạn nhất có ai cơ duyên xảo hợp, thật có thể tu luyện thành thiên công thì sao? Dù sao... Dù sao...

Hắn nói vài câu, lại có chút nói không được nữa, ngẩng đầu nhìn về phía Thần Tử Dạ tộc.

- Ha ha, dù sao cũng là thần thông Nhân tộc các ngươi thôi diễn ra, cấp độ rõ ràng, có các cảnh giới như pháp, huyền, thần, tiên, thiên, mà thiên công này, là tồn tại siêu việt Tiên pháp ah... Vạn nhất có người tu thành, Nhân tộc quật khởi, liền ở trong tầm tay!

Thần Tử Dạ tộc nói:

- Đối với chuyện này, ta vốn nghĩ các ngươi sẽ giấu diếm, không nghĩ tới thẳng thắn như thế, thôi, để cho các ngươi một phần hi vọng cũng không có gì, huống hồ lúc trước Vô Gian Thần Vương đã cho phép các ngươi tu luyện, ta chỉ là tiểu bối cũng không tiện ngăn cản, bất quá chờ trở lạiThần Châu, ta hi vọng có thể nhìn qua thiên công kia...

- Vâng...

Hung Đạo vội vàng đáp ứng.

Cũng không phải Tiểu Tiên Giới tự nguyện công khai chuyện này, nhưng biết không thể gạt được, chờ làm cho người ta hoài nghi, chẳng bằng dứt khoát hào phóng, đường đường chính chính bày ra, những Thần tộc kia đều không để Tiểu Tiên Giới vào mắt, chỉ cho rằng bọn hắn si tâm vọng tưởng, vậy bọn hắn tự nguyện gánh tên tuổi "si tâm vọng tưởng", để thuận lợi tiến hành kế hoạch của mình.

Đương nhiên, ở trên một vài phương diện, Tiểu Tiên Giới thật đúng là "si tâm vọng tưởng" ...

Lúc trước Vong Tình Thiên Công mỗi người chia một phần, bây giờ Tiểu Tiên Giới tập hợp lại, ý đồ chắp vá Vong Tình Thiên Công lần nữa, chỉ tiếc tách ra dễ dàng, gom nó lại cực kỳ khó khăn, hắn ở trước mặt Thần Tử Dạ tộc không có nói sai nửa chữ, hiện tại Vong Tình Thiên Công, căn bản chính là hỗn loạn không chịu nổi, ngay cả lời mở đầu cũng khó hiểu, còn có rất nhiều địa phương trọng yếu thất lạc, tăng thêm thiên công này vốn cực khó tu luyện, lại ở dưới tình huống không trọn vẹn, muốn để người tu luyện thành công, kia căn bản chính là nằm mộng, là một nan đề vô giải, chết một ngàn mốt vạn người, cũng tu không thành công.

Sinh linh Thần tộc, có lẽ hiểu rõ thần thông thuật pháp không sâu, nhưng ánh mắt vẫn phải có, cũng chính bởi vì bọn họ kết luận Vong Tình Thiên Công không trọn vẹn, không có khả năng tu luyện thành công, lúc này mới không có chặt đứt hi vọng của Tiểu Tiên Giới, mà tùy ý bọn hắn ôm lòng si tâm vọng tưởng, đi làm một cái mộng Nhân tộc quật khởi, tựa như cường giả tất thắng, cho đối thủ nhỏ yếu một chút từ bi dối trá, chỉ bất quá Thần tộc dù sao cũng là Thần tộc, bọn họ mạnh thì có mạnh, nhưng đối với thủ đoạn của tu sĩ Nhân tộc hiểu rõ còn quá nông cạn!

Vong Tình Thiên Công xác thực là không thể tu luyện thành công, nhưng chư vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới không biết tiêu hao bao nhiêu tâm huyết suy diễn, tìm tòi nghiên cứu, nhiều nhất chỉ là muốn cho vài nữ tu thiên phú cực giai, tu thành mấy đạo thần quyết trong đó mà thôi...

Vong Tình Thiên Công tự nhiên là một Thánh Điển đã vượt ra Tiên pháp, nhưng một ít thần quyết trong đó chưa hẳn có thần uy nghịch thiên, chỉ bất quá Tiểu Tiên Giới tự có biện pháp của Tiểu Tiên Giới, đừng nói Thần Tử

Dạ tộc, ngay cả Thần Vương Thần Chủ cũng chưa chắc thấy rõ ràng!

Mà này cũng là nguyên nhân Tiểu Tiên Giới không sợ để người khác biết kế hoạch của bọn họ!

Thậm chí bọn họ còn chủ động bộc lộ ra kế hoạch này, để người ngoài biết được!

...

...

- Tiểu Ngư... Nàng từ nhỏ đã thông minh, so với ta cũng không xê xích gì nhiều, còn là Thủy Linh huyết mạch trời sinh, mọi người từ nhỏ đã khen nàng, rất nhiều trưởng bối đều thích nàng không thích ta... Nàng còn rất hiền lành, thời điểm ta khi dễ chúng bạn, nàng luôn cãi nhau với ta... nàng thiện lương như vậy, sao sẽ thảm như thế? Lão thiên không có mắt ah, vì cái gì chuyện như vậy sẽ rơi vào trên đầu nàng...

Mà lúc này, trong Thần cung của Phương Hành, Dao Trì tiểu công chúa vẫn thương tâm không thôi, cầm khăn lụa lau mặt cho Thanh Nguyệt tiên tử.

Nhưng mặc nàng khóc như thế nào, kêu gọi như thế nào, Thanh Nguyệt tiên tử ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

Nàng giống như chỉ còn lại một thể xác!

Mà nghe Dao Trì tiểu công chúa nói, Phương Hành càng tức giận, buồn bực ngồi thật lâu, đột nhiên vỗ nát bàn ngọc đứng lên, giọng căm hận nói:

- Lá gan của Tiểu Tiên Giới thật sự là quá lớn, nghĩ ra phương pháp này đối phó ta, có thể thấy bọn họ hạ không ít công phu, nhưng không biết, bọn họ có nghe qua, kết quả đắc tội tiểu gia ta hay không...

- Ngươi... Ngươi đừng tức giận, Tiểu Man... Tiểu Man còn ở trong tay bọn họ...

Dao Trì tiểu công chúa thấy bộ dáng này của Phương Hành, lại giật nảy mình, sợ hắn quýnh lên làm ra sự tình thiếu suy nghĩ, dù sao ở trước khi tách ra với Tiểu Man, quan hệ của các nàng quả thực không hề tốt đẹp gì, nhưng bây giờ nàng lại minh bạch tầm quan trọng của Tiểu Man đối với Phương Hành, bởi vậy coi sự tình chữa trị quan hệ với Tiểu Man là một đại sự, đến lúc này, trong lòng vô ý thức liền lo lắng cho tiểu thị nữ kia, sợ Phương Hành dưới cơn nóng giận, sẽ làm ra sự tình ngọc đá cùng vỡ.

- Không sai, nha đầu Tiểu Man còn ở trong tay bọn họ...

Phương Hành cắn răng nói, ở trong Thần cung đi tới đi lui, trầm thấp lẩm bẩm:

- Trước tiên cần phải cứu Tiểu Man ra...

- Sau đó làm thịt Hung Đạo kia...

- Sau đó diệt mười hai Tiểu Tiên Giới... Ngay cả con chó cũng không lưu lại...

Trong miệng hắn nói, để Dao Trì tiểu công chúa cảm giác có chút rùng mình, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn lại cực kỳ nghiêm túc, đã bắt đầu cau mày suy nghĩ, trong miệng nói lẩm bẩm:

- Làm sao mới có thể làm được ba chuyện này?

- Bọn họ uy hiếp ta, vậy ta làm sao đối phó?

- Thời gian còn phải nhanh, không chừng lúc gặp lại Tiểu Man cũng biến thành bộ dáng này...

- Hạ thủ phải độc, để bọn hắn biết Phương đại gia không phải dễ khi dễ như vậy...

Hắn thì thầm nửa ngày, thần sắc khi thì âm lãnh, khi thì điên cuồng, khi thì cười lạnh, khi thì mặt ủ mày chau, đến cuối cùng ánh mắt lại dần dần sáng lên, bắn ra hai đạo âm quang khiến người ta run sợ, đột nhiên hất tay áo, sải bước đi ra ngoài.

- Ngươi... Ngươi đi đâu?

Dao Trì tiểu công chúa vừa lo lắng Thanh Nguyệt tiên tử, lại vừa lo lắng Phương Hành phát cuồng là ra sự tình khó có thể vãn hồi gì, vội vã hỏi.

- Ta đi chứng minh lão thiên còn có mắt!

Phương Hành trầm thấp trả lời một tiếng, sải bước đi ra thần cung.

Chương 1155: Bần tăng hổ thẹn.

- Việc đã đến nước này, chư vị làm toàn lực, quyết không thể để cho ma đầu kia thắng nữa...

Ngày thứ sáu ma đầu Phương Hành khiêu chiến Tịnh Thổ, toàn bộ tu sĩ Tịnh Thổ đều đã cảm thấy một loại khủng hoảng, bọn họ không biết Phương Hành và Thần Tử Dạ tộc âm thầm tiếp xúc, chỉ cảm giác Phương Hành bây giờ phát ngôn bừa bãi khiêu chiến Tịnh Thổ, trọn vẹn năm ngày, bây giờ đã là ngày thứ sáu, năm ngày nay, ngoại trừ Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên cùng hắn giao thủ, xem như ngang tay, thì không một người ở trên tay hắn chiếm một chút tiện nghi, nhất là ngày thứ năm, hắn thình lình lấy một địch trăm, cuối cùng chiến thắng, để tên tuổi của mình đạt đến đỉnh phong...

Mà Tịnh Thổ, cũng bởi vì trận chiến ngày thứ năm kia, khuất nhục đã đạt tới cực điểm!

Nếu ngày thứ sáu lại không vãn hồi mặt mũi, như vậy Tịnh Thổ sẽ triệt để không còn gì cả.

Thậm chí ngay cả một số tồn tại bối phận cao, lại cực kỳ thần bí, vào lúc này cũng bất mãn với Phương Hành, đã có người suy nghĩ có nên xé rách da mặt, bất kể quy củ, trước xuất thủ chém giết tiểu ma đầu lại nói hay không!

Bất quá như vậy dù sao chỉ là số ít, hơn nữa từ Phương Hành biểu hiện ra hung uy, coi như có một ít Độ Kiếp cảnh của Tịnh Thổ ra tay, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, dù sao thực lực của Phương Hành không chỉ ở cùng thế hệ không đâu địch nổi, ngay cả bối phận cao hơn hắn mấy đời, cũng chưa chắc có thể ở trong đấu pháp ổn thắng...

Trong giới tu hành, bối phận rất trọng yếu, kiến thức rất trọng yếu, thọ nguyên rất trọng yếu, nhưng quan trọng nhất vẫn là thực lực!

- A Di Đà Phật, việc đã đến nước này, không thể nói trước, bần tăng chỉ có thể đích thân xuất thủ phục ma!

Người thứ nhất đi ra chính là Bỉ Ngạn Tự Phật Ấn, trải qua mấy ngày đầu trầm mặc. hắn thình lình thành người thứ nhất quyết định xuất thủ, hơn nữa có nghe đồn nói, hắn quyết định vận dụng chí bảo của Bỉ Ngạn Tự… Công Đức Phổ, đây chính là một Tiên Khí nghịch thiên, đã từng là chí bảo trân quý như tính mạng của cả Tịnh Thổ, thẳng đến Thần tộc phủ xuống, tác dụng của Công Đức Phổ mới dần dần bị xem nhẹ, chỉ bất quá vẫn ở trong tay Bỉ Ngạn Tự, có được thần uy đáng sợ.

- Ha ha, để ma đầu kia ra năm ngày danh tiếng, Chư Tiên Minh chúng ta cũng tận đạo đãi khách, cho Thần Đình đủ mặt mũi, hiện tại lại đánh bại hắn, cũng không tính thất lễ, hôm nay ta cũng sẽ xuất thủ, rửa sạch sỉ nhục của Tịnh Thổ, hiện ra thủ đoạn của Thánh Nhân môn đồ!

Theo sát phía sau, Chư Tử Đường tiểu thủ lĩnh Khương Vấn Đạo cũng mở miệng, càng làm cho lòng người chấn phấn không thôi.

Dù sao đối với tu sĩ bình thường mà nói, bọn họ không biết ai mạnh ai yếu, chỉ biết ma đầu kia danh khắp thiên hạ, nhưng Bỉ Ngạn Tự Phật Ấn và Chư Tử Đường Khương Vấn Đạo cũng như mặt trời ban trưa, từ thanh danh tính ra, cũng chưa chắc thua ma đầu kia.

Có hai người bọn họ xuất thủ, cục diện sẽ tốt hơn nhiều!

Đương nhiên, nếu Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, nữ tiên áo trắng ở Thiên Trì, hay Bỉ Ngạn chi chủ xuất thủ, nắm chắc sẽ càng lớn hơn, dù sao ba người này lại thêm cổ tộc Cổ Hạc, mới là người mạnh nhất ở Tịnh Thổ bây giờ.

- Bớt nhiều lời, ai đến chiến ta?

Ngày thứ sáu, Phương Hành như ôm theo lửa giận đáng sợ, hình như không có bình tĩnh như ngày thường, vừa hiện thân đã tức giận ước chiến, Phật Ấn đứng dậy, khoác trên người một áo cà sa cũ nát, chậm rãi cất bước đi về phía Phương Hành, thi lễ, sau đó trực tiếp đánh ra một chưởng.

- Hòa thượng, trước kia không có đánh phục ngươi đúng không? Muốn thắng ta, để tiểu hòa thượng kia đến đi!

Phương Hành nộ khí tràn đầy, thấy Phật Ấn công tới, lập tức hét lớn, vung ra một quyền, như phá núi hủy đất, kinh thiên động địa.

- Ma đầu này thật hung!

Ngay cả Phật Ấn cũng kinh hãi, vội vã hất áo cà sa, sau đó pháp lực cổn đãng, một chưởng kia biến hóa càng lớn, cơ hồ phô thiên cái địa, ngạnh sanh trấn áp về phía Phương Hành, nhìn như khí thế cường đại, kinh thiên động địa, nhưng lúc này trong lòng hắn lại trầm thấp hít một hơi, đã làm tốt chuẩn bị nhận thua, lần này hắn xuất thủ, vốn không phải vì thắng, bởi vì trong lòng hắn rõ ràng, thực lực của ma đầu kia kinh khủng, chỉ sợ đã tương đương Phật tử, mình không thể nào là đối thủ, nhưng đến lúc này, Bỉ Ngạn Tự nhất định phải cho thấy một loại thái độ.

Lúc trước song sinh Phật tử biện cơ, ma đầu kia tham dự quá sâu, cùng Phật môn kết thành nhân duyên, nếu bàn ra, nói ma đầu kia là ân nhân của toàn bộ Phật môn cũng không đủ, chỉ bất quá, Thần tộc phủ xuống, tình thế đại biến, lúc này đen là đen, trắng là trắng, không lẫn lộn được, cho nên mặc kệ ma đầu kia cùng Phật môn liên hệ bao sâu, Bỉ Ngạn Tự cũng chỉ có thể cùng hắn nhất đao lưỡng đoạn, ân đoạn tuyệt nghĩa.

Thế nhưng sau khi ma đầu kia khiêu chiến Tịnh Thổ, Phật Ấn liên tục truyền tin cho Phật tử mấy lần, lại đều như đá ném vào biển rộng, căn bản không để ý tới, đến lúc này, Phật Ấn không thể không tự mình làm chủ, xuất thủ tranh tài một trận, hắn không cầu mình thắng, chỉ muốn chứng minh cho thiên hạ thấy, Bỉ Ngạn Tự cùng ma đầu đã quy thuận Thần Đình là không đội trời chung, thậm chí không chết không thôi...

Có thể coi đây là một trận ác chiến hắn nhận định tất bại, nhưng không đến trình độ mất mạng!

Thấy ma đầu kia xuất thủ đáng sợ như vậy, trong lòng có chút khó xử, nghĩ thầm ta không có ý định cùng ngươi liều mạng ah!

Thế nhân đều có thể giết ma đầu, duy chỉ có Phật môn không thể giết!

Nhất là ma đầu này...

Giết ngươi, vị Phật Chủ kia còn không lột da ta...

- Đa Bảo Cà Sa...

Thời điểm vỗ ra một chưởng, trong nội tâm Phật Ấn đã gầm nhẹ.

Một chưởng này, hắn không cầu đả thương địch thủ, thậm chí không cho rằng mình có thể chống đỡ được, chỉ muốn làm bộ, sau đó mượn cà sa tan mất lực đạo của ma đầu, bảo trụ mình không bị thương cũng đã vui vẻ, dụng tâm lương khổ có thể thấy được lốm đốm...

Nhưng hắn không nghĩ tới, một màn sau đó thực quá nằm ngoài dự liệu của mình!

Phương Hành đánh tới một quyền, hùng hồn đáng sợ, lực lớn vô cùng, thậm chí quyền phong xé rách đám mây, giữa ban ngày không trung lại tối om, có thể nhìn thấy cửu thiên đầy sao, nhưng sau khi tiếp xúc với song chưởng của Phật Ấn, lực lượng lại trong nháy mắt trở nên hỗn loạn, đạo đạo lực lượng không bị khống chế tản ra ngoài, khí tức cả người hắn cũng trở nên hỗn loạn, sắc mặt thất bại đến cực điểm.

Oanh!

Phật Ấn vỗ ra một chưởng kia, che đậy nửa bầu trời, nguyên bản đây chỉ là một chưởng chỉ có bề ngoài, nhưng rơi vào trong mắt người khác, lại cực kỳ đáng sợ, trơ mắt nhìn ma đầu mang theo hung phong vô tận lao về phía Phật Ấn, ở thời điểm cùng Phật chưởng va chạm, lại đột nhiên không khống chế nổi ma khí của mình, pháp lực toàn thân liên tiếp hạ xuống, giống như một Ma Vương khí thế hung ác ngập trời đột nhiên bị Chân Phật hàng phục, lộ ra nguyên hình, không khống chế được trực tiếp rơi xuống mặt đất, cực kỳ suy yếu!

- Ách...

Phật Ấn ngây dại, chưởng ngừng ở giữa không trung, không xuống nổi nữa.

Chính hắn cũng ngây ngẩn cả người, có chút không rõ ràng tình huống...

Nhưng theo ngoại nhân, lại chỉ thấy gương mặt Phật Ấn ngưng trọng, thậm chí còn mang theo vài phần do dự, sau lưng áo cà sa phiêu đãng, theo gió nâng lên, Phật chưởng thì lơ lửng ở cách ma đầu kia mười trượng, chậm chạp không hạ xuống...

Một màn này, rất giống truyền thuyết ở Thượng Cổ, Phật Đà hàng ma, đánh bại ma đầu, lại không đành lòng hạ sát thủ!

Cái này...

- Ma đầu kia bại?

Sau một hồi lâu, mới có người ngơ ngác nói một câu, hình như mình cũng không tin lắm.

- Sẽ không... Sẽ không thua dễ dàng như vậy a?

Lại có người đưa ra hoài nghi, dù sao mấy ngày nay Phương Hành hung ác điên cuồng đã lưu lại cho bọn hắn ấn tượng khắc sâu, cho dù bọn họ có mấy phần tin tưởng với Phật Ấn, lại không thể tin Phật Ấn có được bản sự một chưởng trấn áp ma đầu kia...

Có lẽ Phật Chủ có bản lãnh này, thủ tọa coi như xong...

Lúc nào Phật môn có đại thần thông như vậy?

- Làm sao lại như vậy? Làm sao lại như vậy?

Phương Hành ở dưới đài, Phật chưởng chưa từng đánh rơi, hắn lại giống như bị kình phong của Phật chưởng quét một cái, mặt như giấy vàng, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, tức giận rống lên:

- Hòa thượng, ngươi chơi lừa gạt, ngươi dùng căn bản không phải thần thông của mình... Vì sao? Vì sao thần thông của ngươi lại hoàn toàn khắc chế ta? Vì sao pháp lực toàn thân ta không khống chế được? Ah, là tên vương bát đản Thần Tú kia, hắn thật ác độc, thật lợi hại, vậy mà trong thời gian ngắn như vậy, liền có phương pháp khắc chế ta, khắc chế Thần tộc...

Nói xong lại giống như bị trọng thương, gào lên đau xót một tiếng, hai mắt trắng dã, ngất đi.

Lúc này, trong Thần cung, Dao Trì tiểu công chúa lén lén lút lút chạy tới, ôm lấy hắn chạy về.

- Cái này... Cuối cùng là chuyện gì xảy ra...

Phật Ấn choáng váng, có chút chột dạ nuốt nước miếng một cái, sau đó cẩn thận nhìn thoáng qua chung quanh.

Giờ khắc này, hắn nhìn thấy chính là vô số ánh mắt kinh ngạc, nghi hoặc, sùng bái...

- Thì ra là thế... Thì ra là thế... Ta đã nói rồi, tuy Phật Ấn đại sư rất mạnh, nhưng không có bản sự trực tiếp trấn áp ma đầu kia, nguyên lai là Thần Tú Phật Chủ âm thầm thôi diễn ra bí pháp đối phó ma đầu kia, sau đó Phật Ấn đại sư tay hàng phục!

Phía dưới đã có đủ loại thanh âm kinh hỉ vang lên.

- Vì sao Thần Tú Phật Chủ không tự mình xuất thủ?

- Phật Chủ là thân phận bực nào, làm sao có thể hạ thấp thân phận tới đối phó ma đầu kia?

- Nếu Thần Vương tới, có lẽ có tư cách để hắn xuất thủ!

- Có lẽ bởi vì Thần Tú Phật Chủ và ma đầu kia có giao tình, cho nên không muốn trực tiếp xuất thủ mà thôi...

Phía dưới, vô số người ánh mắt nhìn Phật Ấn đều cuồng nhiệt mà sùng bái, giống như đang nhìn Tiên Phật.

- Cái này...

Phật Ấn theo bản năng muốn giải thích một câu, nhưng nhìn ánh mắt kinh hỉ của người chung quanh, trong lòng hắn hơi nhúc nhích, sau khi Thần tộc phủ xuống, các đạo thống của Thiên Nguyên Đại Lục đều vào Tịnh Thổ, Phật môn vừa mới có chút manh mối hưng thịnh lại bị áp chế xuống, thậm chí ngay cả cổ tộc cũng bắt đầu bởi vì Cổ Hạc, mà từ từ xa lánh Bỉ Ngạn Tự, bây giờ chuyện này, lại làm cho hắn thấy được cơ hội để danh vọng của Phật môn ở Tịnh Thổ phi tốc tăng lên, đối với hắn mà nói, cái này là một dụ hoặc không thể cự tuyệt.

Đủ loại suy nghĩ và kinh nghi, hắn thật lâu không phát một lời, nhưng chậm rãi thu hồi Phật chưởng lại, dựng thẳng ở trước ngực, trầm mặc một hồi lâu, hắn đón vô số ánh mắt không thể tin được của các tu sĩ, trầm thấp tuyên một câu phật hiệu...

- A Di Đà Phật, bần tăng... hổ thẹn...

Chương 1156: Cơ hội Phật môn hưng thịnh.

Một tiếng hổ thẹn, cơ hồ khiến vô số người đều từ đó đọc ra đáp án của mình.

Có người cảm thấy, Phật Ấn đại sư hổ thẹn, là đang nghĩ mình không có thực lực chiến bại ma đầu kia, tất cả dựa vào Phật Chủ thôi diễn và chỉ điểm, lúc này mới thành công một chưởng đánh bại hắn, mặc dù hưởng danh dự hàng ma, nhưng trên thực tế mình không có công lao.

Cũng có người cảm thấy, Phật Ấn đại sư lấy được Phật chỉ là trực tiếp trấn sát ma đầu kia, nhưng cuối cùng không nhẫn tâm ra tay, mặc dù đánh bại ma đầu, nhưng vẫn để hắn thoát được một mạng, cho nên cảm thấy xấu hổ; càng có một ít người phát hiện thương thế của Phương Hành kỳ quặc, chưa chắc là Phật Ấn xuất thủ kích thương, giống như là một số vết thương cũ tích lũy gây ra, đại khái Phật Ấn là vì vậy mà hổ thẹn!

Đương nhiên, không người thật sự hiểu, thời điểm Phật Ấn nói ra một tiếng Phật hiệu này, trong lòng lại nghĩ, một lòng tùy tùng Phật Chủ khoảng một năm, cẩn thủ thanh quy giới luật, chưa bao giờ có chút sai lầm, nhưng bây giờ lại muốn dựa vào nói dối đến phát triển Phật môn...

Thật sự là ****!

Hết lần này tới lần khác hắn còn không muốn vạch trần chân tướng, dù sao trong lòng Phật Ấn cũng rõ ràng, mình không phải là một người thanh tâm quả dục, hắn đối với Phật môn hưng thịnh có chấp niệm rất sâu, thời điểm Huệ Năng, Thần Tú biện cơ, hắn một lòng ủng hộ Huệ Năng, nhưng sau khi Huệ

Năng tặng Phật quả cho Thần Tú, hắn lại trung thành phụ tá Thần Tú, là bởi vì chấp niệm này...

Chỉ cần có thể để Phật môn hưng thịnh, Phật Ấn nhập ma cũng không để ý.

Mà bây giờ, Phương Hành quả thật thua ở dưới tay mình, trực tiếp chấp nhận kết quả này lại có thể thế nào?

Dù sao mình cũng không có chính miệng thừa nhận, thậm chí còn nói một câu “hổ thẹn” nha!

Về phần Phương Hành nói cái gì Phật Chủ chỉ điểm mình, lúc này mới khắc chế ma đầu, hay cái gì Phật Chủ thôi diễn ra phương pháp khắc chế ma đầu kia và Thần tộc, những sự tình này cũng không sao cả, dù sao ma đầu kia nói là Phật Chủ, hơn nữa quan hệ của hắn và Phật Chủ còn tốt hơn mình vạn lần, đoán chừng Phật Chủ thật thôi diễn ra cũng khó nói, lúc này chỉ cần mình không nói loạn, hết thảy đều chờ Phật Chủ truyền tin lại thương lượng, chỉ cần không thừa nhận lung tung, thì không tính lừa dối...

Đương nhiên, một điểm càng quan trọng hơn là, kỳ thật thời điểm Phật Ấn đại biểu Chư Tiên Minh đi nghênh đón đâ sứ giả Thần Đình, đã từng hỏi qua Phật Chủ phải đối đãi ân nhân Phật môn, phản nghịch của Thiên Nguyên Đại Lục bây giờ như thế nào, Phật Chủ trầm mặc thật lâu, cũng không trực diện trả lời, thẳng đến lúc mình gần đi, ánh mắt mới yên tĩnh nói một câu:

- Vô luận hắn làm gì, đều phối hợp hắn!

Nói thực, nếu nói Phương Hành làm cái gì Phật Ấn cũng phối hợp, đó là không có khả năng, hòa thượng này cũng có điểm mấu chốt và nguyên tắc của mình, bất quá từ một mức độ nào đó, không lập tức vạch trần với ma đầu kia, này hắn lại đồng ý, tối thiểu tạm thời không vạch trần.

- Ngươi ngươi ngươi ngươi... Ngươi thua giả cũng giả quá nhanh đi, đánh một lúc mới dễ gạt người, đơn giản như vậy ai mà tin...

Ở trong Thần cung, Phương Hành hôn mê bất tỉnh được Dao Trì tiểu công chúa ôm trở về, lúc này đã ngồi dậy, đang sửa sang quần áo, nghe Dao Trì tiểu công chúa nói, lúc này mới cười lạnh:

- Dù sao cũng phải giả thua, vậy còn bỏ công như vậy làm gì, dứt khoát đưa công lao cho tiểu hòa thượng, để hắn uy phong đi...

- Ai, ngươi giả thua chọn ai không tốt, vì sao lại tuyển Phật môn...

Dao Trì tiểu công chúa vẫn còn có chút không hiểu, than thở nói.

- Bởi vì lời Phật môn nói ra mới không ai hoài nghi, đám hòa thượng kia không nói dối!

Phương Hành nói lẽ thẳng khí hùng, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

Dao Trì tiểu công chúa ngẩn ngơ, ngược lại cảm thấy có chút đạo lý, Phật môn luôn cho người ta ấn tượng trung hậu, nhất là Phật Ấn đại sư thân phận cực cao, đã coi như là người đạo hạnh sâu nhất dưới Phật Chủ, tu sĩ bình thường đoán chừng sẽ không tin Phật môn nói láo, thậm chí phối hợp Phương Hành diễn tuồng vui này, ngay cả Dao Trì tiểu công chúa cũng không thể tin, miệng còn nhỏ giọng lầm bầm:

- Sao ngươi biết Phật môn sẽ phối hợp ngươi?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Có tiểu hòa thượng, ta làm cái gì bọn họ cũng sẽ phối hợp!

...

...

- Hừ, kẻ này đáng giận đến cực điểm!

Mà lúc này, Thần Tử Dạ tộc cũng nổi nóng, lạnh giọng nói một tiếng, ánh mắt lãnh khốc.

Hắn cũng không nghĩ tới, sự tình đã thành kết cục chú định, cũng sẽ bị ma đầu kia quấy nhiễu...

Ma đầu kia không có thua ở trong tay người mình dự đoán, lại thua ở trong tay Phật môn, càng làm cục diện đại loạn!

Lúc đầu hắn để Phương Hành giả thua, là không muốn đẩy cừu hận của Tịnh Thổ lên đỉnh điểm, khơi dậy huyết tính của các tu sĩ Tịnh Thổ, ảnh hưởng tới kế hoạch kế tiếp của mình, đương nhiên, trong đó còn có chút ngứa mắt Phương Hành, không muốn để hắn độc lĩnh phong tao, nhưng hắn không nghĩ tới, ma đầu kia lại dứt khoát, hắn xác thực án lấy mình nói đi làm, nhưng làm hơi thái quá.

Giả thua thì giả thua, nhưng vì sao thua dễ dàng như vậy?

Hơn nữa còn lưu lại một câu, nói Phật môn có thể khắc chế hắn, còn có thể khắc chế Thần tộc?

Đến lúc này sự tình đã ra ngoài phạm vi chưởng ngự của hắn, lúc đầu hắn có chút bận tâm các tu sĩ Tịnh Thổ bị ma đầu kia kích thích huyết tính, bây giờ ngược lại tốt, huyết tính không có kích động ra, lại kích động ra lòng tin, trải qua chuyện này, chỉ sợ các tu sĩ Thiên Nguyên lúc đầu cực kỳ sợ hãi Thần tộc, căn bản không dám phản kháng, cũng bởi vì chuyện này mà lòng tin bành trướng!

Huyết tính và lòng tin của các tu sĩ Tịnh Thổ, đến cùng cái nào quan trọng hơn, Thần Tử Dạ tộc thật đúng là nói không chính xác.

Bất quá hắn tin tưởng, hai loại cảm xúc này đối với Thần tộc mà nói đều là một kết quả không tốt!

Cũng bởi vì điểm này, để hắn bất mãn Phương Hành tới cực điểm...

Ta con mẹ nó là bảo ngươi đừng đi về phía đông, nhưng ngươi cũng không cần ra sức chạy về phía tây chứ...

Hết lần này tới lần khác đối với chuyện này, hắn lại không tiện đi tìm ma đầu kia nói lý, dùng hắn hiểu rõ ma đầu kia, nếu như hiện tại mình đi tìm hắn, ma đầu kia nhất định có mấy ngàn lý do đang đợi mình, cái miệng kia mình đã lĩnh giáo qua, là nói không lại a...

Cũng may hắn thua, cục diện hòa hoãn xuống, có thể bắt đầu bước kế tiếp.

...

...

- Phật môn thực tìm được phương pháp đối phó Thần tộc sao?

- Phật môn nội tình thâm hậu, truyền thừa đã lâu, thần thông bất phàm, có phương pháp cũng chưa hẳn giả.

Trận chiến này qua đi, toàn bộ Tịnh Thổ vỡ tổ, có người bởi vì Phật Ấn thắng Phương Hành reo hò vô hạn, truyền đi tin tức, kích động khóc rống; cũng có người dây dưa không nghỉ, cảm thấy đã thắng, phải thừa thắng xông lên, giết chết ma đầu kia, đương nhiên người như vậy chỉ là số ít, dù sao ở trong quá trình đấu pháp mấy ngày nay, ma đầu kia cực kỳ hung ác, nhưng không giết một người, như vậy dựa theo quy tắc, bên Tịnh Thổ cũng không thể khăng khăng lấy tính mệnh của hắn...

Càng quan trọng hơn là, cơ hồ có rất ít người ý thức được, thời điểm Phương Hành mới tới Tịnh Thổ, các tu sĩ Tịnh Thổ cực kỳ căm hận hắn, chỉ muốn giết hắn, nhưng theo trận chiến cuối cùng hắn thua thê thảm, đã phát tiết không ít, mặc dù vẫn có vô số người ôm tín niệm “tất sát Phương Hành”, nhưng bọn hắn vẫn dời lực chú ý, bắt đầu đặt ở trên người Thần tộc.

Ma đầu kia chính miệng nói ra, Phật môn có phương pháp khắc chế Thần tộc, đến tột cùng là thật hay giả?

Phật Ấn đại sư bất đắc dĩ quấn vào nơi đầu sóng ngọn gió, chỉ có thể một mực trầm mặt, bị người hỏi gấp mới hợp thành chữ thập thi lễ, nhàn nhạt mở miệng:

- Không được Phật chỉ, bần tăng không tiện mở miệng, sau khi xin chỉ thị của Phật Chủ, tự nhiên sẽ báo cho chư vị!

Lời này của hắn trên cơ bản xem như qua loa, nhưng ở một mức độ nào đó lại phù hợp hình tượng điệu thấp của Phật môn, nhất thời truyền ngôn vô số, rất nhanh lại có tin tức truyền ra, Phật môn nắm giữ Công Đức Phổ có thần hiệu to lớn, đạt được Phật pháp gia trì, chống cự sinh linh Thần tộc sẽ có thần uy khó lường, truyền ngôn như vậy khiến cho lực ảnh hưởng của Phật môn tăng nhiều, Công Đức Phổ vốn đã suy yếu lực ảnh hưởng lại lần nữa trở nên cực kỳ quan trọng.

Ở trên Công Đức Phổ, tích lũy công đức nhất định có thể đạt được Phật pháp gia trì, đối với thực lực cá nhân tăng lên cực kỳ rõ rệt, thậm chí còn có thể thu được Phật môn chính quả, hóa thân Bồ Tát La Hán, thực lực giống như lăng không tăng lên một cảnh, đây vốn là đại hảo sự, có thể đối phó được Thần tộc hay không không nói, thực lực tăng lên lại là thật, cũng chính bởi vì loại nguyên nhân này, lại vì sợ hãi Thần tộc mà bệnh gấp chữa loạn, Phật pháp gia trì, công đức chỉnh quả, trong vòng một đêm trở thành mục tiêu tranh nhau đàm luận của các tu sĩ Tịnh Thổ!

Ngược lại là các tu sĩ của Chư Tiên Minh và Thần Đình Tiểu Thánh, ở trên chuyện này thái độ cực kỳ trầm mặc.

Thành thứ bảy sắp đến!

Tịnh Thổ Bắc Vực, tòa đại thành bảo vệ tộc địa của thập đại cổ tộc… Định Nguyên thành, bây giờ cũng là căn cứ của Chư Tiên Minh.

Địa điểm sứ giả Thần Đình và Chư Tiên Minh đàm phán nghị định ngưng chiến ở chỗ này...

Là lập tức khai chiến, hay chỉnh đốn trăm năm, hay trực tiếp tiếp nhận Thần Đình thống ngự, sẽ ở lần đàm phán này quyết định.

Cả Tịnh Thổ, hoặc nói cả Thiên Nguyên Đại Lục, không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn nơi này.

Cũng không biết có bao nhiêu ẩn sĩ cao nhân, lưu dân Tán Tu, đều sớm chạy tới Định Nguyên thành, chỉ vì muốn sớm đạt được tin tức, thậm chí thông qua sức ảnh hưởng của mình, đến cải biến kết quả nghị sự lần này...

Chỉ bất quá tâm tư của các Thần Đình Tiểu Thánh lại cực kỳ nặng nề.

Cái gọi là đàm phán ngưng chiến chỉ là lấy cớ, mỗi người bọn họ đều biết nhiệm vụ mình đến Tịnh Thổ.

Nhưng biết thì biết, lại hoàn toàn không hiểu rõ chi tiết, bọn họ không biết lúc nào mới bắt đầu đi làm sự kiện kia, duy nhất biết kỹ càng, đại khái chỉ có Thần Tử Dạ tộc, mà hắn đối với chuyện này lại bảo hộ cực nghiêm, không tiết lộ cho ai cả.

Đương nhiên, mặc dù không hiểu rõ chi tiết, nhưng bọn hắn trên cơ bản đều đoán được chuyện này quan trọng.

Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân cho đến này một mực chưa từng xuất hiện, nhất định là một khâu hết sức quan trọng!

Chương 1157: Nô tài lúc trước, hiện tại chủ nhân.

Thẳng đến khi chính thức vào Định Nguyên thành, gặp mặt các tu sĩ Tiên Minh khác, Phương Hành mới phát hiện, Thần Tử Dạ tộc để cho mình sớm giả thua, để tránh kích thích các tu sĩ Tịnh Thổ cũng không phải không có đạo lý, đương nhiên là đứng ở góc độ Thần Đình mà thôi.

Sứ giả Thần Đình đến là chuyện lớn, Định Nguyên thành sớm ở bảy ngày trước đã chuẩn bị kỹ càng.

Thời điểm đám người Phương Hành chạy tới Định Nguyên thành, nhìn thấy quân trận khí thế uy nghiêm, dựa theo phương vị Bát Quái bố trí ở bên ngoài Định Nguyên thành, quân uy nghiêm minh, sát khí ngập trời, hết thảy có tám bộ, mờ mờ ảo ảo tổ hợp thành đại trận, thành hàng thành ngũ lơ lửng ở giữa thiên địa, trên ấn hư không, dưới thủ mặt đất, thời điểm sứ giả Thần Đình hiện thân, liền do người đứng đầu mỗi một quân trận hạ lệnh, tám bộ đồng thời hét lớn, thanh thế kinh người, ngay cả mây trôi cũng bị tiếng rống đánh tan...

Chư Tiên Minh cũng không có lơ là, luyện ra tám bộ tiên binh, coi như là một đại công.

Người tu hành quen lười biếng, theo đuổi là nhàn vân dã hạc, vô câu vô thúc, để bọn hắn gia nhập tiên binh, giữ nghiêm quân kỷ, dứt bỏ thần thông năng khiếu đi phối hợp với những người khác, cái này thật sự là một sự tình ép buộc, giống như Tiểu Tiên Giới, đây chính là mười hai đạo thống cường đại chỉnh hợp xây dựng thành một thế lực lớn, bất kỳ một phương nào đệ tử cũng hàng ngàn hàng vạn, nhưng bọn hắn phế hết tâm tư, chế tạo ra tiên binh cũng chỉ năm ngàn, đây còn là bởi vì có mười hai vị Giới Chủ cưỡng chế bố trí.

Mà bây giờ ở xung quanh Định Nguyên thành, hết thảy tám bộ tiên binh, mỗi bộ đều không dưới ngàn người, coi như đã có tám ngàn chi chúng.

Hơn nữa này chỉ là đặt ở bên ngoài cho Thần Đình nhìn, vụng trộm nhất định còn ẩn tàng rất nhiều.

Bày ra chỉ là tám ngàn, vụng trộm thậm chí có thể gấp ba.

Mà những tiên binh này đều nghe quân lệnh điều khiển, không phải từng người tự chiến, so với lúc Thần tộc phủ xuống, các đạo thống bối rối từng người tự chiến đã mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần, lúc trước nếu

Thiên Nguyên Đại Lục có mấy bộ tiên binh như vậy, thì không đến mức thua thảm như vậy!

- Luôn là ăn phải lỗ vốn mới biết bổ cứu!

Từ khi Phương Hành thua ở trong tay Phật Ấn, thì trở lại thái độ bình thường, điệu thấp đến cực hạn, ngay cả mặt cũng không lộ, chỉ ở trong Thần cung, âm thầm đánh giá tám bộ tiên binh, ngược lại từ trong tám bộ tiên binh thấy được mấy người quen, có Thiên Nhất cung Đạo Vô Phương, cũng có Phụng Thiên Đạo Cố đạo nhân, còn có Thần Tử Nhân Mã tộc… từng cái trầm ổn, thực lực không tầm thường.

Xem ra thống lĩnh tám bộ tiên binh, cũng đều là chọn lựa nhân vật tinh anh thiên kiêu của các tộc.

- Chư vị sứ giả Thần Đình, xem quân tướng của Tiên Minh ta như thế nào?

Cổ Hạc ở phía trước dẫn đường, giống như cười mà không phải cười nhìn các Thần Đình Tiểu Thánh mở miệng hỏi thăm, hình như có ý khoe khoang.

- Quân dung chỉnh tề, rất có phong thái Thiên Binh năm đó!

Thần Tử Dạ tộc thần sắc không thay đổi, nhàn nhạt mở miệng khen một câu.

- A, chưa lập được công trạng, không dám so sánh với Thiên Binh!

Cổ Hạc cười nhạt, dường như khiêm tốn, nhưng ý tứ trong lời nói tất cả mọi người đều rõ ràng, năm đó địch nhân lớn nhất của Thiên Binh chính là Thần tộc, mà hùng binh của Cổ Thiên Đình, cũng là dựa vào chinh phạt các Thần tộc mới luyện ra được quân binh thiết huyết, Thần Tử Dạ tộc tán thưởng tiên binh của Chư Tiên Minh có phong thái của Thiên Binh, xem như đánh giá rất cao, nhưng Cổ Hạc lại nói chưa từng lập công trạng, không dám so sánh với Thiên Binh, ý tứ đã quá rõ ràng, không có chém giết qua Thần tộc, làm sao có thể được xưng Thiên Binh chân chính?

Đối với ý tứ sắc bén trong những lời này, Thần Tử Dạ tộc hình như không cảm thấy hứng thú, chỉ nhẹ giọng cười một tiếng, không có trả lời.

Sau đó do chư vị trưởng lão của Chư Tiên Minh ra đón, dẫn các Thần Đình Tiểu Thánh vào trong thành dự tiệc.

Yến này, xem như giao lưu trước giờ Thần Đình và Tịnh Thổ bàn bạc, rất nhiều giao phong và thăm dò ngoài sáng trong tối cũng đã bắt đầu, kỳ thật trong lòng Chư Tiên Minh cũng không chắc chắn, lộ ra tiên binh cho Thần Đình nhìn, đơn giản là để mình tăng thêm sức lực, cũng từ một mức độ nào đó chấn nhiếp các Thần Đình Tiểu Thánh, để phía sau đàm phán lấy được chủ động, trong lòng bọn họ cũng có chút may mắn, may mắn hôm qua Phật Ấn đánh bại Phương Hành, khiến cho khí thế của Tịnh Thổ đạt đến đỉnh phong, bằng không bọn hắn lộ ra tiên binh cũng vô dụng.

Trước khi đàm phán, trọng yếu nhất chính là khí thế!

Trong giới tu hành đàm phán, cũng không khác các nước phàm tục đàm phán, tranh là khí thế.

Nhưng ngay cả đám người Phương Hành cũng không nghĩ tới, Thần Tử Dạ tộc ở trong những thăm dò và giao phong kia, vậy mà một chút khí thế cũng không có.

- Thiên Nguyên Đại Lục ta non sông tốt đẹp, không biết chư vị Thần Đình Tiểu Thánh Quân ở có quen không?

Trong Chư Tiên Minh, có một vị trưởng lão tính khí nóng nảy đến từ Thần Châu, mới mở miệng liền ôm theo địch ý không chút che giấu.

- Ha ha, lương viên cho dù tốt, cuối cùng cũng không phải nơi ở lâu!

Thần Tử Dạ tộc nói lại khiến cho chư vị trưởng lão nao nao, có chút ngoài dự kiến.

Vốn cho rằng hắn sẽ đối chọi gay gắt, không nghĩ tới hắn nói lại là không hài lòng, có chút thoái ý.

- Thần Tử Dạ tộc có ý tứ là?

Cổ Hạc nhẹ nhàng mở miệng, hơi cau mày, nhìn về phía Thần Tử Dạ tộc.

Thần Tử Dạ tộc cũng trầm thấp thở dài nói:

- Thiên Nguyên Đại Lục được vinh dự trung tâm hoàn vũ, Đạo Khởi chi địa, gia hương chúng tiên, tự nhiên là một nơi có đại khí vận, đại tạo hóa, chỉ tiếc mỗi một phương thiên địa, quy tắc đều có khác biệt, ở Thiên Nguyên Đại Lục, chúng ta đều cần hóa thành hình người, mới có thể như cá gặp nước, nhưng ai thích lúc nào cũng mang theo một cái mặt nạ? Thực không dám giấu giếm, nếu không phải mệnh lệnh của Thần Chủ không thể trái, Song Sinh sớm đã muốn trở về Vĩnh Ám tinh vực của chúng ta, cũng chỉ có ở nơi đó, mới có thể chân chân chính chính sống tự tại...

- Ân?

Mọi người nghe được lời này của hắn đều nhíu mày, có chút khó tin nhìn Thần Tử Dạ tộc.

Thần Đình xâm lấn, khí thế hùng hổ, chính là thời điểm hai phe đối lập, đại chiến tức phát, hắn là Thần Đình Tiểu Thánh Quân thân phận hiển hách, lại ở trên địa bàn Tịnh Thổ kêu ca kể khổ, nói Thiên Nguyên Đại Lục ở không quen, muốn về cố hương của mình?

Đây là điên rồi sao, không sợ Thần Chủ trị hắn tội dao động quân tâm sao?

- Ha ha, không dối gạt chư vị, có tâm tư này không chỉ bản Thánh Quân, đại đa số Thần tộc, sợ là đều có tâm tư như bản Thánh Quân, dù sao Thiên Nguyên Đại Lục là gia hương chúng tiên, lại không phải gia hương của Thần tộc ta, cũng không phải như Tiên Giới ở Tam Thập Tam Thiên thích hợp cho các tộc sinh tồn và tu hành, thì có ai nguyện ý lưu lại? Ha ha, nhìn quen cầu nhỏ nước chảy, chư vị đại khái cũng sẽ không quen cát vàng đầy trời nha? Thực ngôn tương cáo, bây giờ đối với đại quân Thần Đình chúng ta mà nói, chỉ chờ hoàn thành vài sự tình, sẽ rời khỏi Thiên Nguyên Đại Lục!

Thần Tử Dạ tộc thần sắc nhàn nhạt, tựa hồ chỉ là nói việc nhà, xuất phát từ tâm can.

- Thần tộc thật muốn rời khỏi Thiên Nguyên Đại Lục?

Trong Chư Tiên Minh, mấy vị trưởng lão đồng thời mở miệng, thần tình kích động.

Lúc đầu mục tiêu của Chư Tiên Minh, chính là khu trục Thần tộc, khôi phục Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng ai có thể nghĩ tới, Thần tộc lại muốn chủ động rời khỏi Thiên Nguyên Đại Lục?

Thần Tử Dạ tộc Song Sinh ở trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, thần sắc khổ sáp, cười nhạt trả lời:

- Ngay cả năm đó chúng tiên phi thăng, cũng là bị cổ thánh bức bách, có thể thấy được cố thổ khó rời, chính là chấp niệm của chúng sinh, chúng ta có thể ngoại lệ sao? Ha ha, bất quá Thần tộc phủ xuống, cũng không phải chỉ là vui đùa, Thần Đình chi chủ lòng mang đại nguyện, muốn lập lại trật tự, tiếp nhận Thiên Đình di huấn, phụng Thiên Đạo, tuân cũ tôn, thành lập Thần Đình, Chư Thiên Vạn Giới ba ngàn Thần tộc, đều do Thần Đình thống ngự, sinh linh ở Thiên Nguyên Đại Lục tự nhiên cũng không thể ngoại lệ, thực nói ra, Thần Đình rời khỏi Thiên Nguyên Đại Lục cũng không phải việc khó, nhưng quy củ của Thần Đình không thể hủy, trước khi đại quân Thần tộc rời khỏi Thiên Nguyên Đại Lục, sinh linh của Thiên Nguyên Đại Lục nhất định phải hiệu trung với Thần Đình, sau đó sẽ do sinh linh Thiên Nguyên đề cử một vị Thần Vương, Thần Chủ ứng chiếu sắc phong, thay thế Thần Chủ trấn thủ Thiên Nguyên Đại Lục, đến lúc đó, Thiên Nguyên Đại Lục vẫn là Thiên Nguyên Đại Lục của Nhân tộc, nhưng lại đạt được Thần Đình che chở!

Oanh!

Trong đại điện Chư Tiên Minh nhất thời vỡ tổ.

Thần Tử Dạ tộc nói tiết lộ ra quá nhiều tin tức, để mỗi người đều có chút vội vàng không kịp chuẩn bị.

Ngay cả Hung Đạo, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Áo Cổ Tiểu Thần Vương, thần sắc cũng chấn kinh đến cực điểm...

Nguyên lai đây mới là dụng ý thực sự của Thần Chủ sao?

Thần Đình căn bản không có hứng thú thường trú ở Thiên Nguyên Đại Lục, hắn là muốn chinh phục Thiên Nguyên Đại Lục, bức sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục phụng Thần Chủ làm chủ, sau đó sẽ rút khỏi Thiên Nguyên Đại Lục, thậm chí ngay cả Thần Vương trấn thủ

Thiên Nguyên Đại Lục cũng không phải Thần Chủ tự mình chỉ định, mà là do các tu sĩ của Thiên Nguyên Đại Lục đề cử, sau đó Thần Chủ tán thành là xong, mà đối với các tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục mà nói, trừ trên danh nghĩa hiệu trung với Thần Đình, lại nhiều thêm một vị minh chủ do mình tuyển ra, thì căn bản không có thay đổi quá lớn...

- Căn bản không cần giao chiến với Thần tộc, lại được Thiên Nguyên Đại Lục, cái này... cũng chưa chắc không thể...

Có người tim đập thình thịch, ánh mắt mừng thầm nhìn về phía đám người chung quanh.

- Chúng ta chính là hậu duệ chúng tiên, mà Thần tộc chỉ là tiên nô, bây giờ lại muốn chúng ta phụng nô tài làm chủ?

Cũng có người còn nhớ vinh quang của tiên tổ, nghe lời khuất nhục, đáy mắt phẫn hận.

Mà Hung Đạo, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Áo Cổ Tiểu Thần Vương nghĩ lại càng nhiều, tương lai nếu đề cử một vị Đại Thần Vương, địa vị của sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục không thể nghi ngờ sẽ ở trên bọn họ, bọn họ có thể sống bình yên sao?

Nhất là Hung Đạo, hắn ngày nhớ đêm mong, chỉ vì được Thần Vương vị, nhưng hôm nay nghe ý tứ của Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, Thần Chủ muốn sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục tự mình đề cử ra một Thần Vương, như vậy Tiểu Tiên Giới chẳng phải là lấy giỏ trúc múc nước?

- Ha ha, lần này chúng ta tới, tên là đi sứ, nhưng trên thực tế mục đích chính yếu nhất, là thay Thần Chủ truyền đạt một ý chỉ mà thôi, mong chư vị tiền bối Chư Tiên Minh thương nghị, hòa hay chiến, chỉ ở một ý niệm của chư vị! Bất quá trừ cái này ra, vẫn còn có một yêu cầu quá đáng, hi vọng chư vị tiền bối có thể thông cảm, đáp ứng thỉnh cầu của chúng ta!

Thần Tử Dạ tộc lẳng lặng nhìn các tu sĩ nghị luận ầm ĩ, nhẹ nhàng mở miệng.

- Còn có yêu cầu?

Các tu sĩ run lên, cùng nhau nhìn về phía hắn.

Mà lúc này, Phương Hành cũng hơi giật mình, dựng lên lỗ tai:

- Đây mới là trọng điểm?

Chương 1158: Thượng Cổ Thần Ma chiến trường.

- Nếu như Thần Chủ còn có ý chỉ gì, điện hạ không ngại nói ra một lượt đi!

Nghe Thần Tử Dạ tộc nói, các tu sĩ của Chư Tiên Minh liếc nhau một cái, có người trầm giọng mở miệng.

Lúc đầu bọn họ nghe Thần Tử Dạ tộc nói đã cảm thấy không quá yên tâm, nếu nói đây là một trận đàm phán, vậy Thần Đình không khỏi quá nhân từ đi, dựa theo thực lực song phương mà nói, bây giờ Thần tộc phủ xuống Thiên Nguyên Đại Lục, bất quá là khoảng ba phần mười thực lực tổng hợp, trong thập đại Thần Vương, chỉ có ba vị phủ xuống Thiên Nguyên Đại Lục, dù như thế, Tịnh Thổ cũng ở thế yếu, khó có thể tưởng tượng toàn bộ đại quân Thần Đình nghiền ép lên, Tịnh Thổ còn có thể có bao nhiêu phần thắng, ở trong tình hình này, Thần Đình chỉ yêu cầu Thiên Nguyên Đại Lục khuất phục, phụng Thần Chủ làm chủ, đề cử Thần Vương trấn thủ một phương, sau đó chỉnh thể rời khỏi Thiên Nguyên Đại Lục, để rất nhiều người đều ngoài ý muốn!

Tịnh Thổ còn chưa đáp ứng điều kiện này, nhưng không thể không thừa nhận, Thần Đình đàm phán như vậy, xác thực rất có thành ý.

Cũng chính là nguyên nhân này, nghe Thần

Tử Dạ tộc còn có lời muốn nói, trong lòng các tu sĩ đều lộp bộp một tiếng...

Trong lòng suy nghĩ, đoán chừng phía dưới, mới là điều kiện chân chính của Thần Đình đi...

- Chư vị không cần khẩn trương, sự tình này không quan hệ tới đại cục thương nghị!

Thần Tử Dạ tộc nhìn thần sắc của các tu sĩ Chư Tiên Minh, lại cười nhạt một tiếng nói:

- Việc này là một sự kiện hậu bối nhất định phải làm mà thôi, cho nên tại hạ mới nói nó là một yêu cầu quá đáng...

Nói đến chỗ này, hắn khẽ trầm mặc một chút, thần sắc trở nên có chút trang nghiêm, nửa ngày sau mới trầm thấp mở miệng:

- Không biết chư vị có từng nghe nói qua Thượng Cổ Thần Ma chiến trường không?

- Thượng Cổ Thần Ma chiến trường?

Đột nhiên nghe lời ấy, người Chư Tiên Minh đồng thời nao nao, ánh mắt trầm tĩnh.

Phàm là sinh trưởng ở Tịnh Thổ, hay người tới qua Tịnh Thổ, sao có thể chưa nghe qua Thần Ma chiến trường?

Tịnh Thổ từng được xưng là Ma Châu, là bởi vì có nguyên nhân của Thần Ma chiến trường!

Tục truyền thời Thượng Cổ, Thiên Nguyên Đại Lục từng có đại biến, có một vị Thiên Ma phủ xuống Thiên Nguyên Đại Lục, hung uy ngập trời, sau đó bị Thiên Đình sai 10 vạn thiên binh thiên tướng vây Thiên Ma này.

Chiến trường kia chính là ở Tịnh Thổ bây giờ, kết quả sau cùng, ngay cả ở trong điển tịch tường tận nhất cũng giữ kín như bưng, chỉ biết Thiên Ma bị tru diệt, nhưng 10 vạn thiên binh thiên tướng lại không có một cái nào có thể còn sống trở về. Từ đó về sau, nơi bọn họ chém giết khai chiến kia, liền được người xưng là Thượng Cổ Thần Ma chiến trường, trải qua vạn năm, sát khí không tiêu tan.

Có thể nói, ngay cả về sau Phật môn căn cơ rơi vào Tịnh Thổ, cũng có quan hệ với chiến trường kia, bởi vì Phật môn từng nói nơi đó là đệ nhất hung địa giữa thế gian, muốn độ hóa vạn cổ oan nghiệt ở nơi đó, kết quả một độ chính là vài vạn năm, nhưng thủy chung không có hiệu quả...

Ngay cả tu sĩ Độ Kiếp cảnh, cũng không dám xâm nhập vào trong chiến trường kia, bởi vì trong chiến trường kia còn tồn giữ lại tàn hồn lệ khí của Thượng Cổ Thiên Ma và 10 vạn thiên binh, có thể hủy tu vi, lấy tính mạng con

người.

Càng xâm nhập, loại sát khí kia sẽ càng đáng sợ, thậm chí trong truyền thuyết đã từng có Chân Tiên tiến vào Thần Ma chiến trường, kết quả vẫn lạc ở bên trong, bởi vậy khu vực trung tâm nhất chiến trường kia, lại bị người xưng là Táng Tiên Sơn, chính là đệ nhất tuyệt địa của Thiên Nguyên Đại Lục, ngay cả Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện đặt chân...

Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên danh chấn Tịnh Thổ, sở dĩ thời gian ngắn thanh danh lên cao, một là bởi vì hắn chống lại sinh linh Thần tộc, chém giết không ít Thần tộc.

Nguyên nhân thứ hai là hắn đã từng được tạo hóa, có thể tu luyện võ đạo ở trong Thần Ma chiến trường, ma luyện nhục thân, đây chính là một việc lớn nghe rợn cả người, Thượng Cổ đến nay, có thể tiến vào thượng cổ chiến trường lại còn sống đi ra, sợ là lác đác không có mấy, chớ nói chi là giống như hắn đi vào tu luyện, dù tu luyện ở khu vực biên giới nhất, cũng đã là một chuyện lạ...

- Song Sinh điện hạ muốn vào hung địa kia?

Trong một mảnh trầm mặc, Cổ Hạc chậm rãi mở miệng, sau khi ngừng lại một chút, hắn lại nói khẽ:

- Ta thuở thiếu thời, tâm cao khí ngạo, gan to bằng trời, từng ỷ vào huyết khí phương cương, xông vào chiến trường kia, muốn xem xét cho rõ ràng, chỉ tiếc xâm nhập không đến ngàn dặm, liền bị sát khí chấn nhiếp, quần ma vây khốn, chết chỉ là sự tình sớm muộn, cũng may có Dương Ma đại nhân chạy tới, quát lui quần ma, cứu ta trở về, bằng không mà nói... Ai, hơn nữa lần kia sau khi đi vào, ta cũng coi như mở mang kiến thức, ngoại trừ xương khô đầy đất và hoang mạc không có một ngọn cỏ, thì không thấy được nơi đó có đồ vật gì, vì sao Song Sinh điện hạ muốn...

Nghe Cổ Hạc nói, các tu sĩ cũng giật mình, ghi tạc lời hắn nói lại, Thượng Cổ Thần Ma chiến trường chính là tuyệt địa có tiếng, ngay cả Tiên cũng có thể táng diệt, đừng nói tu sĩ bình thường, bọn họ cũng không biết Cổ Hạc từng có kinh nghiệm như vậy, bất quá nghe hắn kể ra chuyện xưa, cũng đã tin mấy phần, bằng tu vi của Cổ Hạc, khi còn trẻ thực không có tư cách toàn thân trở ra, hơn nữa có thể cứu hắn ra, toàn bộ Tịnh Thổ, đại khái cũng chỉ có Thánh Nhân Dương Ma.

- Chúng ta đến Tịnh Thổ, ngoại trừ truyền đạt ý chỉ của Thần Chủ, yêu cầu duy nhất chính là tiến vào hung địa kia...

Thần Tử Dạ tộc Song Sinh thở dài nói:

- Bởi vì chúng ta muốn thu hồi hài cốt của tiền bối!

- Cái gì?

Các tu sĩ Chư Tiên Minh nghe xong lời ấy, lại đồng thời kinh hãi, nhìn về phía Thần Tử Dạ tộc.

- Việc này nói ra cũng không có gì!

Thần Tử Dạ tộc nhẹ nhàng thở dài nói:

- Chư vị chắc hẳn đều biết thời kỳ thượng cổ, sự tình 10 vạn thiên binh truy sát Thiên Ma chứ?

Các tu sĩ đều gật đầu, trầm ngâm không nói, yên lặng chờ câu sau của hắn.

Thần Tử Dạ tộc lại nặng nề nói:

- Thực không dám giấu giếm, 10 vạn thiên binh kia... Đều là sinh linh Thần tộc ta!

Nghe xong lời này, các tu sĩ hai mặt nhìn nhau.

Mà Thần Tử Dạ tộc nói đến chỗ này, có chút dừng lại, mới thở dài một tiếng, sắc mặt có chút khổ sở nói:

- Chắc hẳn chư vị đều biết, chúng tiên và Thần tộc vốn là một thể, đã từng cộng đồng tổ kiến Thiên Đình, lúc kia thiên binh thiên tướng do Thần Đình quản lý, nhưng đại bộ phận Thiên Binh đều xuất thân từ Thần tộc, nhất là lần truy sát Thiên Ma, phần lớn là điều tộc nhân Thần tộc, có thể xưng điều hết người nổi bật trong ba ngàn Thần tộc, mà kết quả, lại không có người nào còn sống...

Thanh âm của hắn trầm thấp, trong ngữ điệu nhiều hơn một chút trang nghiêm:

- Sự kiện kia, cho tới nay luôn là thống khổ trong lòng các tộc, lần này Thần Đình phủ xuống Thiên Nguyên Đại Lục, một mục đích trọng yếu nhất, là tìm về hài cốt của những tiền bối kia, mang về tộc địa an táng, ngày đêm tế bái... Ha ha, ngay cả chúng ta cũng biết cố thổ khó rời, sao nỡ lòng để hài cốt của những tiền bối đó một mực thất lạc ở Thiên Nguyên Đại Lục? Người chết như đèn diệt, cuối cùng vẫn phải lá rụng về cội, cũng không thể một mực lưu ở trên chiến trường...

- Thì ra là thế...

Nghe Thần Tử Dạ tộc nói, các tu sĩ Chư Tiên Minh hơi gật đầu.

Phàm là có chút kiến thức, đều biết Thần Tử Dạ tộc nói không giả, chúng tiên lúc trước là tồn tại bực nào, hoàn vũ chi chủ, Thiên Đình đại năng, cộng thêm vô số tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục phi thăng, thân phận của từng người cực kỳ tôn vinh, mà các Thần tộc đều bị bọn họ nô dịch, những sự tình chém chém giết giết kia, đương nhiên sẽ không để cho tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục đi làm, thiên binh thiên tướng trong Thiên Đình, phần lớn là do sinh linh Thần tộc đảm nhiệm, nhất là một số chiến tranh hung hiểm, vậy thì càng cần bọn hắn tới làm pháo hôi!

Mà sinh linh Thần tộc nói tới thu hồi hài cốt tiền bối, cũng là nhân chi thường tình, dù sao giữa thiên địa, hiếu nghĩa làm đầu!

Từ Nhân tộc bắt đầu, lý niệm hiếu nghĩa sớm đã truyền khắp chư tộc chúng tiên, Thần tộc căn cứ chúng tiên mà khai khiếu, có tín niệm này cũng chẳng có gì lạ.

- Việc này cũng không phải yếu điểm nghị sự của chúng ta, nhưng hi vọng chư vị có thể cho phép!

Thần Tử Dạ tộc nói xong chuyện này liền đứng lên, nhìn về phía các tu sĩ Chư Tiên Minh thi lễ.

Một đám lão giả sắc mặt ngượng ngùng, không thể không đứng dậy đáp lễ lại.

- Nếu như các ngươi muốn thu hồi hài cốt tiền bối, chúng ta không tiện ngăn cản, nhưng chúng ta không thể giúp các ngươi cái gì!

Một lão tu sắc mặt có chút chần chờ nói.

Những người khác đều gật đầu, biểu lộ có chút cổ quái, chiến trường thượng cổ kia căn bản là một tuyệt địa, ngay cả Tiên cũng có thể táng diệt, bọn họ không có bản lãnh đi vào, coi như Thần tộc nói lại xinh đẹp, bọn họ cũng không giúp đỡ được cái gì.

Thần Tử Dạ tộc nghe lời này, sắc mặt vẫn bình tĩnh, chậm rãi hành lễ nói:

- Thượng cổ chiến trường hung hiểm, phần lớn là một số tiền bối Thần tộc không cam lòng táng thân ở đây, sau khi chết lưu lại chấp niệm hình thành, ngay cả Thần Chủ cũng từng nói qua với bản Thánh Quân, hắn từng ở trong mộng, mộng thấy tiền bối ngày đêm kêu khóc, hi vọng trở lại quê hương, chúng ta là hậu bối, tiến đến giúp bọn họ thu nạp hài cốt, chắc hẳn sẽ được bọn họ che chở, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hơn nữa trước khi tiến vào nơi đây, có thể sớm nói trước, vô luận chúng ta ở bên trong gặp phải hung hiểm gì, thậm chí không thể đi ra, cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả nghị sự của Thần tộc và Tịnh Thổ...

Nghe lời này, các tu sĩ Chư Tiên Minh nhất thời trầm mặc lại.

Thần Tử Dạ tộc nói chính là chúng ta tự

nguyện đi vào, chết sống do mình phụ trách, các ngươi không cần quản ta...

- Chư vị Thánh Quân tiến vào thượng cổ chiến trường, thật chỉ vì tìm kiếm hài cốt tiền bối?

Trong một mảnh trầm mặc, bỗng nhiên có một người nhàn nhạt mở miệng, lại là Cổ Hạc.

Lúc này Phương Hành một mực núp ở phía sau, nghe lời này cũng không nhịn được kêu một tiếng tốt, nghĩ thầm Tịnh Thổ còn có người biết chuyện!

Thần Tử Dạ tộc nhìn Cổ Hạc nói:

- Nơi đó còn có thể có cái gì khác sao?

Những người khác nghe nhất thời đều trầm mặc, nghĩ thầm thượng cổ chiến trường chính là tử địa có tiếng, trừ xương khô đầy đất và năm đó Thần Ma đại chiến lưu lại di chỉ, còn có thể có đồ vật gì? Huống hồ nếu có, bọn họ cũng chưa tiến vào qua, không biết ah...

- Ha ha, tại hạ minh bạch chư vị lo lắng cái gì, bất quá thực không dám giấu giếm, đừng nói chúng ta căn bản không biết trong tuyệt địa kia có đồ vật gì, dù có, cũng không trọng yếu bằng sự tình thu hài cốt tiền bối, nếu như chư vị lo lắng, đại khái có thể tìm một số người đến, theo chúng ta đi vào, nếu như có bất kỳ phát hiện gì, chúng ta một mực không lấy, chỉ thu thập di cốt tiền bối mà thôi, cử động lần này quả thực không có tư tâm gì, Thiên Nguyên Đại Lục xưa nay dùng hiếu nghĩa làm gốc, hy vọng có thể thỏa mãn tâm nguyện của chúng ta, thành toàn nỗi khổ tâm trong lòng...

Dứt lời hắn lần nữa đứng dậy, vái thật dài, thái độ cực kỳ chân thành.

Kể từ đó, cũng khiến các tu sĩ Chư Tiên Minh hai mặt nhìn nhau, có chút không biết nên làm sao mở miệng.

Chương 1159: Phương Hành điên cuồng.

Cũng đến lúc này, Phương Hành mới đại thể đoán được chủ ý của Thần Tử Dạ tộc.

Hoặc nói là kế hoạch ngay từ đầu của Thần Đình...

Dùng tính tình của hắn, nếu muốn lặng yên không tiếng động chui vào lãnh địa đối thủ, tìm kiếm vật nào đó, đại khái sẽ lặng yên chui vào, hoặc ra chủ ý táo bạo, nhưng chủ ý của Thần Đình lại khác hắn rất lớn, vậy mà đi dương mưu đường đường chính chính, trước ném ra một điều kiện để Chư Tiên Minh động tâm, lại không thể lập tức đáp ứng, lại dùng lý do “tìm về di cốt tiên tổ” để sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục không tiện cự tuyệt đưa ra yêu cầu, quang minh chính đại tiến vào Thượng Cổ Thần Ma chiến trường, về phần sự tình phía sau, thì không biết Thần Tử Dạ tộc sẽ an bài như thế nào, nói tóm lại, chỉ cần đi vào Thần Ma chiến trường, bọn họ sẽ tiếp cận thần vật kia!

Trong lòng cười lạnh, nhưng Phương Hành chỉ thờ ơ nhìn, không nói một lời, sau khi yến hội kết thúc, liền cùng những Thần Đình Tiểu Thánh khác trở về chỗ nghỉ ngơi, yên lặng chờ kết quả, hắn ngược lại muốn xem xem đám lão gia hỏa của Chư Tiên Minh có phải thật dễ mắc lừa như vậy hay không!

Thượng Cổ Thần Ma chiến trường đúng là tử địa, tiến vào trong đó, ngoại trừ chịu chết, không có kết cục khác.

Thế nhưng Tịnh Thổ và Thần Đình là tử địch, tử địch một lòng muốn làm việc kỳ quặc, Tịnh Thổ thực sẽ dễ dàng đáp ứng như thế sao?

...

...

Sứ giả Thần Đình rút đi, các tu sĩ Chư Tiên

Minh vẫn ở trong đại điện nghị luận ầm ĩ.

Thời điểm Thần Tử Dạ tộc đưa ra yêu cầu này, Phương Hành thấy ánh mắt hưng phấn của những lão gia hỏa thiển cận kia, thậm chí là cười trên nỗi đau của người khác, cơ hồ không nhịn được muốn đi lên nện bọn họ một trận, những lão già này còn đang vì tin tức có thể không phí chút sức lực liền cầm lại Thiên Nguyên Đại Lục mà cảm thấy hưng phấn, đối với sự tình Thần Đình muốn vào Thần Ma chiến trường, bọn họ cũng vui vẻ không thôi, cảm thấy những Thần Đình Tiểu Thánh Quân kia là chủ động chịu chết, mình mừng rỡ nhìn náo nhiệt, quản bọn họ sống chết làm gì...

Mà bây giờ, bọn họ cũng là người ủng hộ sự tình sứ giả Thần Đình tiến vào Thần Ma chiến trường.

- Thần Ma chiến trường, hung hiểm vạn phần, có đến mà không có về, bọn họ muốn đi vào, vậy để bọn hắn vào là được...

- Ha ha, Thần Ma chiến trường hung hiểm, ngay cả Tiên cũng có thể táng diệt, huống chi bọn họ?

Chỉ có Cổ Hạc, vào lúc này lộ ra vẻ ngưng trọng, trở thành một trong những người phản đối.

- Đến tột cùng là đánh với Thần Đình một trận, hay tiếp nhận điều kiện của bọn hắn, chuyện này còn nói không chính xác, cần thương nghị kỹ càng, nhưng Thượng Cổ Thần Ma chiến trường dù sao cũng là hạch tâm của Tịnh Thổ, chúng ta cho rằng đó là tuyệt địa, tiến vào trong đó, ngoại trừ chịu chết không có kết cục khác, nhưng Thần Đình không hẳn vậy, có lẽ Thần Đình thật chỉ là muốn thu hồi những di cốt kia, nhưng vạn nhất không phải thì sao? Vạn nhất có âm mưu gì thì sao? Chúng ta cứ trơ mắt nhìn bọn họ tiến vào Thần Ma chiến trường sao? Theo ý kiến của ta, việc này tốt nhất cự tuyệt, để tránh tự nhiên đâm ngang!

Không thể không thừa nhận, mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng Cổ Hạc nói như vậy lại tiếp cận sự thật nhất.

Nhưng thuyết pháp này rất nhanh lại bị lão tu sĩ khác lật đổ, người này là một vị trưởng lão của Bách Nhãn Tộc, thực lực có lẽ kém xa Cổ Hạc, nhưng bối phận lại cao dọa người, đại nghĩa lẫm nhiên nói:

- Tục ngữ nói: rao giá trên trời, ngay ở chỗ trả giá, điều kiện của Thần Đình chúng ta tự nhiên chưa chắc đáp ứng, còn cần chư vị đồng đạo thương nghị một phen. Chỉ bất quá, thông qua điều kiện, cũng có thể nhìn ra Thần

Đình chân thành nghị hòa, mặc dù chúng ta chưa chắc đáp ứng, nhưng không thể một tiếng cự tuyệt, về phần Thần Ma chiến trường, Thượng Cổ đến nay, bao nhiêu người từng có ý đồ tiến vào thăm dò, lại có mấy người còn sống đi ra?

- Ngay cả những người ngẫu nhiên phúc lớn mạng lớn, may mắn trốn thoát, cũng chỉ nói ở trong đó một mảnh hoang vu, ngoại trừ bạch cốt khắp nơi trên đất, thì căn bản không có vật gì có giá trị, chỉ là một di chỉ chiến trường mà thôi, còn nữa, Thần tộc muốn tiến vào thu hài cốt tiền bối là việc hiếu nghĩa, nếu chúng ta bởi vì hoài nghi liền cự tuyệt, chẳng phải là mất hết nhân tình? Chỉ sợ cục diện vốn có hi vọng nghị hòa, sẽ bởi vậy mà triệt để không còn giá trị, cho nên ta cảm thấy, có thể đáp ứng!

- Thần tộc vốn là vực ngoại man di, bọn họ hiểu hiếu nghĩa sao? Tiến vào Thần Ma chiến trường, nhất định có mưu đồ!

- Tuy là vực ngoại man di, nhưng Thần tộc nói nhân ngôn, hóa hình người, còn từng gia nhập chúng tiên xây dựng Cổ Thiên Đình, đánh Đông dẹp Bắc, chung xây Tam Thập Tam Thiên, xem như đã sớm đồng hóa, lại thêm Thần tộc coi trọng huyết mạch truyền thừa, dùng hiếu nghĩa làm gốc cũng không kỳ quái...

- Đã như thế, thời khắc hai quân giao chiến, ta không cảm thấy để bọn hắn tiến vào Thần Ma chiến trường là chuyện tốt!

- Ha ha, hai quân giao chiến? Hiện tại Tịnh Thổ có tư cách cùng Thần Đình giao chiến sao? Bây giờ nghị hòa, nói đến ngược lại là một cơ hội của Thiên Nguyên Đại Lục, dù trước cúi đầu xưng thần với Thần Đình, cũng chỉ là vì chúng ta âm thầm bồi dưỡng tiểu bối, tích súc thực lực, nhưng nếu không đáp ứng bọn họ, vậy không khỏi lộ ra Tịnh Thổ ta quá bất tận nhân tình, thanh danh bất hảo không nói, càng sẽ cơ hội nghị hòa!

Trong lúc nhất thời, các tu sĩ Chư Tiên Minh lao nhao, đều có ý kiến riêng, nhao nhao thành một đoàn.

- Chư vị tiền bối, lại nghe ta một lời!

Trong hỗn loạn, Hồ Tiên Cơ đứng dậy nhẹ nói:

- Chư vị tiền bối nói rất có đạo lý, nhưng Cổ Hạc sư huynh lo lắng cũng không phải không đúng, Thần Đình muốn đi vào Thần Ma chiến trường, thực để người không yên lòng, nhưng nếu muốn trực tiếp cự tuyệt, lại không cách nào đàm phán nữa, theo ý ta, chẳng bằng mọi người nhượng bộ một bước, không cự tuyệt Thần Đình thỉnh cầu, nhưng cũng không thể để mặc cho bọn hắn tiến vào Thần Ma chiến trường, coi như bọn họ muốn thu hài cốt tiền bối, cũng cần ở dưới chúng ta giám thị!

- Giám thị?

Có người cười lạnh:

- Thần Ma chiến trường là một tử địa, ai tiến vào cũng khó an toàn trở về, làm sao giám thị? Những sứ giả Thần Đình kia muốn đi vào, là bọn họ tự nguyện, nhưng chúng ta còn phải tìm người theo bọn hắn đi chịu chết sao?

- Đúng, nói không chừng những sứ giả Thần Đình kia không có hảo ý, muốn thông qua cử động này lừa giết thiên kiêu của Tịnh Thổ ta thì sao?

Hồ Tiên Cơ nói:

- Chúng ta phái đại quân phòng giữ ở ngoại vi, chỉ để chiến tu thực lực cường đại dẫn đầu một bộ tiên binh đi vào giám thị, nếu như có dị biến, lập tức thông tri đại quân bên ngoài, hơn nữa mặc dù Thần Ma chiến trường sát khí cường đại, hung hiểm tầng tầng, nhưng cũng không hẳn hoàn toàn không có phương pháp tiến vào, Tiểu Vũ Thần chính là ở trong chiến trường này tu luyện, thực lực đột nhiên tăng mạnh, hung mãnh vô địch, tăng nhân Bỉ Ngạn Tự cũng đã từng vào Thần

Ma chiến trường mấy lần, ý đồ độ hóa oan nghiệt, dù chưa thành công, nhưng vẫn bình yên đi ra...

Nói xong quay đầu nhìn về phía Phật Ấn, trên mặt có ý tứ xin chỉ giáo.

Phật Ấn nghe vậy, cũng cau mày nói:

- Bỉ Ngạn Tự gần ngàn năm nay, xác thực từng bốn lần sai tăng lữ tiến vào Thần Ma chiến trường, độ hóa oan nghiệt, thực không dám giấu giếm, mặc dù sát khí trong Thần Ma chiến trường đáng sợ, nhưng Phật pháp tự có năng lực chống cự, bất quá sau khi vào Thần Ma chiến trường, lại không thể du tẩu lung tung, xúc động tồn tại hung hiểm, Phật pháp cũng khó có thể chống cự... Ai, nói tóm lại, nếu như muốn đi vào Thần Ma chiến trường, đó là đi được, nhưng nếu muốn dùng Phật pháp chống cự hết thảy hung hiểm, lại tuyệt đối không thể...

- Nếu chỉ giám thị, có Phật pháp hộ thể, ngược lại cũng chưa chắc đi không thông...

Những lời này, cũng khiến chư vị lão tu sĩ Chư Tiên Minh trầm ngâm.

Cổ Hạc kiên định không muốn cho Thần tộc tiến vào Thần Ma chiến trường, nhưng đến lúc này, mờ mờ ảo ảo phát hiện việc này đã không tiện ngăn cản, chỉ có thể chăm chú nhíu mày, sau một hồi lâu mới bước ra một bước:

- Nếu thật muốn cho phép bọn họ đi vào, vậy ta theo bọn hắn đi một lần, lúc ở Kim Đan cảnh, ta đã có thể xông vào Thần Ma chiến trường ngàn dặm, bây giờ đã độ lôi kiếp, có Tiên khí hộ thể, hẳn có thể chống cự sát khí Thần Ma, nếu Thần Đình Tiểu Thánh có động tĩnh gì, ta cũng có thể ngăn cản bọn họ!

- Nếu có Cổ Hạc tiên sinh xuất thủ, vậy bọn ta có thể yên tâm!

Các tu sĩ Chư Tiên Minh nghe vậy, đều nhẹ nhàng thở ra, Cổ Hạc chính là cổ tộc đệ nhất cao thủ, có thể so với quái thai Viên gia, mà quái thai Viên gia kia lại có tu vi bực nào? Thời điểm Hội Kê Sơn đại chiến có thể trọng thương Thần Vương, coi như Cổ Hạc không bằng Thần Vương, nhưng lấy bản lĩnh của hắn, đối phó những tiểu bối Thần Đình kia hẳn không có vấn đề, có hắn tọa trấn, thì dù có ngoài ý muốn cũng không cần phải lo lắng.

Ngược lại là Cổ Hạc, mặc dù không thể không ra mặt gánh trách nhiệm, nhưng trên mặt lại có vẻ lo lắng thật sâu.

Rất nhanh, Chư Tiên Minh liền cho sứ giả Thần Đình câu trả lời chắc chắn, Thần Chủ nói lên điều kiện nghị hòa, Chư Tiên Minh còn phải thương nghị, không thể đáp ứng, nhưng nể tình sinh linh Thần tộc hiếu nghĩa, Thần Đình đáp ứng thỉnh cầu bọn họ tiến vào Thần Ma chiến trường, chỉ là vì “bảo hộ” những sứ giả Thần Đình này an toàn, Chư Tiên Minh sẽ sai Cổ Hạc, Khương Vấn Đạo, Hồ Tiên Cơ, Phật Ấn cũng một số tăng lữ Phật pháp tinh thâm, lại thêm một bộ tiên binh tiến vào Thần Ma chiến trường, trợ giúp Thần tộc thu hài cốt tiền bối…

Đương nhiên, danh là bảo vệ, thật là giám thị, Thần Đình và Tiên Minh đều rất rõ ràng.

Thần Tử Dạ tộc không chút do dự đáp ứng yêu cầu của Chư Tiên Minh, cũng định ra danh ngạch tiến vào Thần Ma chiến trường, Thần Tử Minh tộc Thái Uyên và đám người lão nô Thần Tiêu Cung, đều lưu lại Chư Tiên Minh, cùng bọn hắn trao đổi việc lớn, cũng coi như làm con tin, mà Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng, Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ Tiểu Thần Vương, Hung Đạo, Thần Tử Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử, Thần Nữ Chập Tộc Hoa Mật Nhi, Nhân tộc ma đầu Phương Hành thì sẽ tiến vào Thần Ma chiến trường, thi triển thần thông thu hồi di cốt.

…

...

- Dùng cái này đến xem tu sĩ Chư Tiên Minh, cũng không tính không có đầu óc, có Cổ Hạc tiên sinh, kế hoạch của Thần Đình chưa chắc có thể thuận lợi!

Một ngày trước khi tiến vào Thần Ma chiến trường, Phương Hành và Dao Trì tiểu công chúa cũng đang thấp giọng thương nghị.

- Thần Đình mưu đồ lâu như vậy, chưa hẳn không có hậu thủ, coi như Cổ Hạc mạnh hơn, cũng chưa chắc có thể ngăn cơn sóng dữ!

Phương Hành khịt mũi coi thường, Chư Tiên Minh phản ứng, tám chín phần mười đã bị Thần Đình dự liệu, vô luận là sự tình nghị hòa, hay điều kiện Chư Tiên Minh nói, đều thận trọng từng bước, mỗi một bước tính cực kỳ rõ ràng, không có đạo lý sẽ không dự bị Chư Tiên Minh giám thị, lại thêm Tiểu Thánh Quân thứ mười một chưa từng hiện thân, giống như một vòng mây đen, để hắn tâm thần bất định...

- Vậy chúng ta... có nên nhắc nhở Chư Tiên Minh một chút hay không?

Dao Trì tiểu công chúa cực kỳ tín nhiệm Phương Hành, nghe vậy cũng không nhịn được bận tâm.

Đáy mắt Phương Hành lộ ra vẻ lành lạnh, trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi lắc đầu:

- Không cần nhắc nhở!

Dừng một chút, hắn mới nhìn về phía Thanh Nguyệt tiên tử, trong ánh mắt lộ ra khốc liệt, dừng nửa ngày mới thấp giọng cười lạnh:

- Không những không thể nhắc nhở Chư Tiên Minh, thậm chí còn phải giúp đỡ Thần Đình tiến vào Thần Ma chiến trường!

Dao Trì tiểu công chúa ngẩn ngơ, vội hỏi:

- Tại sao phải như vậy?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Bởi vì chỉ có như vậy, ta mới có cơ hội tiếp cận thần vật kia...

Nói xong hắn quay đầu nhìn Dao Trì tiểu công chúa, ánh mắt yên tĩnh nói:

- Mục đích của ta không phải ngăn cản bọn họ lấy thần vật, mà là cướp được nó!

Dao Trì tiểu công chúa nháy mắt, tựa hồ có chút không hiểu, lại có chút bận tâm.

Phương Hành lại cười lạnh, chậm rãi đứng lên, ánh mắt lạnh lùng, thấp giọng nói:

- Thật cho rằng tiểu gia dễ khi dễ sao? Tiểu

Tiên Giới cũng dám cầm Tiểu Man đến áp chế ta, như vậy ta sẽ cầm tới vật kia, áp chế cả Thần Đình!

Dao Trì tiểu công chúa nghẹn lời, có chút hoảng sợ nhìn Phương Hành.

Sau khi hỗn đản này bị áp chế, trầm mặc mấy ngày, đối với Thần Tử Dạ tộc phân phó không một không theo...

Nhưng ai biết, hắn ở trong mấy ngày trầm mặc, đã uẩn nhưỡng ra chủ ý điên cuồng cỡ nào!

Chương : Ai là Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân?

Thời gian mọi người chính thức tiến về Thần Ma chiến trường ổn định ở ba ngày sau, Chư Tiên Minh cũng thừa dịp khoảng thời gian này làm đủ chuẩn bị, bao quát bố trí tiên binh và sưu tập các tư liệu về Thần Ma chiến trường, lúc này suy nghĩ ư lòng các trưởng lão Chư Tiên Minh, là muốn tìm Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên đến, dù sao người này tu luyện ở trong Thần Ma chiến trường, thiên phú dị bẩm, không chỉ có thực lực cực mạnh, càng cực kỳ thấu hiểu Thần Ma chiến trường, có hắn theo sứ giả Thần Đình đi vào, chắc hẳn sẽ có trợ giúp thật lớn, chỉ tiếc người này từ trước đến nay độc lai độc vãng, muốn tìm hắn lại sờ không được người, mấy đạo nhân mã tìm hắn mấy ngày, cuối cùng không thấy, chỉ có thể một đoàn người chính thức xuất phát.

Thần Ma chiến trường, đại hung địa của Tịnh Thổ Bắc Vực, thậm chí có thể xưng đệ nhất hung địa của Thiên Nguyên Đại Lục.

Nếu nói ra, Quy Khư, Ma Uyên cũng là hung địa có tiếng, nhưng mặc dù hai địa phương này hiểm ác, pháp tắc sụp đổ, nhưng tốt xấu gì bên trong còn có sinh linh tồn tại, thậm chí có thể để người tu hành, còn ẩn chứa một chút tạo hóa, duy chỉ có Thần Ma chiến trường, chính là một mảnh tử địa sạch sẽ, tu sĩ tiến vào nơi đây không có mấy cái còn sống đi ra, hơn nữa trong này cũng chưa từng nghe có tạo hóa gì tồn tại, vài vạn năm qua, ngẫu nhiên có người xông vào, cũng chỉ là ôm mục đích tìm tòi nghiên cứu.

Giống như Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên, có thể ở bên trong tu hành, cũng không phải bởi vì Thần Ma chiến trường có tạo hóa gì, mà là bản nhân Tiểu Vũ Thần thiên phú dị bẩm, hoặc nói người này có chút biến thái, cùng tàn ảnh của Thượng Cổ Thần Ma tác chiến, ma luyện võ đạo tinh thần...

Đây không phải tạo hóa, mà là thiên phú cá nhân của hắn!

Hắn tiến vào có thể ma luyện mình, mà những người khác tiến vào, có thể bảo mệnh cũng không tệ rồi.

- Chưởng Kỳ giả Nhân Mã Tộc Phi Đằng, gặp qua Cổ Hạc tiên sinh!

Một tu sĩ Nhân Mã Tộc mặc hắc giáp dẫn đầu ngàn tên tiên binh chờ sẵn, nhìn thấy đám người Cổ Hạc tới, lập tức lớn tiếng hành lễ, tiên binh phía dưới cũng hét lớn, xưng Cổ Hạc là “tiên sinh”, hiển nhiên cực kỳ tôn trọng cổ tộc đệ nhất nhân, Chưởng Kỳ giả của Nhân Mã Tộc là Nguyên Anh cảnh, thọ nguyên khoảng ba bốn trăm tuổi, đã rất bất phàm, mà tiên binh dưới trướng của hắn, thình lình đều là Kim Đan cảnh, ở trong giới tu hành, một bộ tiên binh như vậy lực lượng đã rất mạnh mẽ, nếu thao diễn thuần thục, có thể vận chuyển đại trận, như vậy ngàn tên tiên binh Kim Đan tổ lên quân trận, thậm chí có thể ngăn cản và vây khốn Độ Kiếp cảnh...

Đương nhiên, vẻn vẹn chỉ có thể như thế mà thôi, làm bị thương Độ Kiếp cảnh còn rất khó.

Mà ở trong một ngàn tiên binh, còn có 36 tăng nhân áo trắng, bọn họ là tăng chúng của Bỉ Ngạn Tự, do Phật Ấn gọi tới, tu vi không cao, nhưng Phật pháp tinh thâm, phụ trách đi theo tiên binh, niệm tụng kinh văn, bức lui sát khí trên chiến trường.

Sau đó chính là các cao thủ, trừ Cổ Hạc, Hồ Tiên Cơ, Khương Vấn Đạo, Phật Ấn, còn có mười mấy cường giả Thánh Tử đường và trưởng lão cổ tộc, Chư Tiên Minh cũng cực kỳ coi trọng sự tình Thần Đình, phái bọn họ đến giám thị.

- Thời điểm không sai biệt lắm, lên đường thôi!

Cổ Hạc nhìn Chưởng Kỳ giả, lại liếc mắt nhìn các Thần Đình Tiểu Thánh Quân, phất ống tay áo ra lệnh.

Một đoàn người điều khiển tiên binh, trùng trùng điệp điệp đi về hướng bắc.

Phương bắc chính là Man Hoang sâm lâm đặc hữu của Tịnh Thổ, thăm thẳm liên miên, không thấy biên giới, bên trong sinh tồn các loại Yêu thú đáng sợ, thậm chí còn có một số địa phương sinh tồn lấy Hung Thú, tu sĩ bình thường, cho dù là Kim Đan vào trong đó, cũng khó có thể bảo toàn bản thân an nguy, bất quá đối với đoàn người này mà nói, những hung hiểm trong rừng rậm lại không đáng giá nhắc tới, khí tức trên người tán mát ra, vô luận là Yêu thú hay Hung Thú đều tránh ra xa xa, không dám đến gần.

Mà ở trong Man Hoang sâm lâm ngự mây bay nửa ngày, thì có thể thấy phía dưới cổ thụ dần dần thưa thớt, bắt đầu lộ ra mảng lớn mảng lớn núi hoang, mặt đất khô cằn, lòng sông khô cạn, sinh linh ở chỗ này càng ngày càng ít, u tĩnh quỷ dị, tựa như tử địa.

Càng đi đến, loại cảm giác này càng sâu, lại bay về phía trước mấy canh giờ, phía dưới đã không còn thực vật, khắp nơi tản ra khói đen không biết từ nơi nào bay tới, che khuất bầu trời.

- Phía trước chính là Thượng Cổ Thần Ma chiến trường, các vị đạo hữu cẩn thận!

Cổ Hạc thấy có khói đen ẩn hiện, liền trầm giọng nhắc nhở, các tiên binh đều tế lên linh phù, bảo vệ bản thân.

- Chư đệ tử, tụng kinh!

f Ấn cảm giác sát khí chung quanh càng lúc càng nồng, cũng trầm giọng phân phó, ba mươi sáu tăng chúng hoặc lấy mõ, hoặc mở kinh, hoặc cầm Phật châu, bắt đầu trầm thấp tụng kinh, có kim quang theo bọn hắn tụng kinh xuất hiện, hiện lên ở trên đỉnh đầu các tu sĩ, những hắc khí âm u đáng sợ kia đều bị bức lui, tách ra một con đường, để người chậm rãi tiến vào.

- Thượng Cổ Thần Ma chiến trường, chính là thiên hạ đệ nhất ác địa, khắp nơi hung hiểm, lúc nào cũng bất an, có lẽ một khối bạch cốt trên đường, cũng ẩn chứa sát khí đáng sợ, có khi một tàn binh tùy ý vứt bỏ ở ven đường, cũng còn tồn tại sát khí từ Thượng Cổ truyền tới, sau khi tiến vào trong này, quyết không thể tùy ý, đi hay ngừng, đều cần tuân theo chỉ lệnh của Chưởng Kỳ giả, người vi phạm, lập tức trục xuất!

Bên Chư Tiên Minh, Khương Vấn Đạo trầm thấp nhắc nhở các tiên binh, thần sắc ngưng trọng.

Sau khi tiến vào thượng cổ chiến trường, bọn họ đã hạ mây, nhưng chưa từng rơi xuống đất, ở cách đất bốn năm trượng chậm rãi bay về phía trước, Thần Ma chiến trường danh xưng Thiên Nguyên Đại Lục đệ nhất hung địa, quả thực không phụ cái tên hung hiểm, sau khi tiến vào nơi đây, ngay cả Phương Hành cũng có thể cảm giác được khắp nơi ẩn chứa nguy cơ ẩn mà không phát, có một ít chỉ sợ có thể thương tổn được hắn, hơn nữa đi trong này, tâm thần hơi thất thủ, sẽ xuất hiện ảo giác, nhìn thấy trước mặt xuất hiện vô số thiên binh thiên tướng, cùng các giáp sĩ ma ý cuồn cuộn chém giết lẫn nhau, giết đến thiên hôn địa ám, máu chảy thành sông.

Rống...

Thấy lâu, thậm chí ngay cả mình cũng sẽ bị cuốn vào trong chiến trận, thân bất do kỷ, phảng phất như trở thành một thành viên trong bọn họ.

- Khó trách thực lực của Lữ Phụng Tiên đột nhiên tăng mạnh, ở hung địa bực này ma luyện tâm thần, có thể nói tuyệt hảo!

Ngay cả Phương Hành cũng có chút động tâm, bị khí thế hung ác ở nơi đây khơi gợi lên một tia huyết tính.

Trước đây hắn vốn luyện bách chiến Hồn binh, chỉ tiếc cuối cùng bị Thần Tử Dạ tộc ngăn lại, giống như đúc một thanh thần binh, chỉ thiếu một bước cuối cùng lại sớm ra lò, còn kém mấy phần hỏa hầu, lúc này đã không nhịn được động tâm, nếu có thể ở nơi này hảo hảo tu luyện mấy ngày, mượn sát khí ma luyện bản thân, sợ là có thể làm ít công to!

Chỉ bất quá, mặc dù động tâm, nhưng hắn không có đi làm như thế.

Hiện tại cực kỳ nghe lời, nghe lời đến Thần Tử Dạ tộc cũng hơi kinh ngạc, thường xuyên dùng ánh mắt hồ nghi nhìn hắn, đoán hắn là nhược điểm bị mình bắt được, hay uẩn nhưỡng ý tưởng quỷ quái gì, nhưng hắn còn không hiểu Phương Hành, hiện tại Phương Hành ngoan, là vì hắn cực kỳ hi vọng kế hoạch của Thần Đình có thể thuận lợi, thẳng đến tiếp cận thần vật, lúc chuẩn bị xuất thủ tranh đoạt, đó mới là thời điểm hắn phát huy, sẽ phát tiết tất cả lửa giận ra ngoài!

Mà lúc này, trong một mảnh trầm mặc, hắn lại lẳng lặng quan sát và suy nghĩ.

Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân đến cùng là ai?

Phương Hành cực kỳ vững tin, mặc dù vị Tiểu Thánh Quân kia không lộ diện, nhưng nhất định đi theo bọn hắn vào Thần Ma chiến trường.

Đến tột cùng là trốn ở trong tối, xa xa theo bọn hắn, hay giấu ở trong Chư Tiên Minh?

Có phải ở trong những cao tầng của Chư Tiên Minh kia, chính là Thần Đình Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân hay không?

Ánh mắt bất động thanh sắc đảo qua đám người Cổ Hạc, Hồ Tiên Cơ, Khương Vấn Đạo, trong lòng đang không ngừng thăm dò.

- Trong những người này, ai là Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân?

Phương Hành không ngốc, chỉ là thường lười động não mà thôi, bây giờ liên hệ trọng đại, hắn không thể không trịnh trọng.

Cổ Hạc?

Gia hỏa này nhìn chán ghét nhất, nhưng hiềm nghi nhỏ nhất, dù sao hắn một mực tỏ thái độ rõ ràng, phản đối cho Thần Đình tiến vào Thần Ma chiến trường, càng mấu chốt là, dùng thân phận của hắn, chỉ sợ không cần thiết âm thầm quy hàng Thần Đình, coi như muốn quy hàng, hắn cũng còn nhiều cơ hội, hơn nữa thân phận Thần Đình Tiểu Thánh Quân, chỉ sợ còn không thể sánh bằng thân phận hiện tại, có thể loại bỏ.

Hồ Tiên Cơ, nữ nhân này có thể hoài nghi.

Từ lúc quen biết nàng, thì không thấy nàng làm qua sự tình nào để cho người ưa thích, bên ngoài hiệu lực cho Chư Tiên Minh, âm thầm lại quy thuận Thần tộc, đùa bỡn thủ đoạn, lật tay làm mây che tay làm mưa, cũng chính là sự tình nàng am hiểu nhất, chỉ bất quá Phương Hành lại cảm thấy, bằng tu vi và thực lực của nàng, muốn làm Thần Đình Tiểu Thánh Quân còn kém một chút, không có bản lĩnh chiến Độ Kiếp, ai có tư cách phong thánh?

Phật Ấn... có thể trực tiếp bài trừ!

Nếu như hắn có hiềm nghi quy thuận Thần

Đình, chỉ sợ con lừa trọc kia sớm đã gõ chết hắn.

Cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, lực chú ý của Phương Hành tập trung vào Khương Vấn Đạo, bởi vì người này quá vô danh, thật không có cảm giác tồn tại, ngoại trừ lúc đầu gặp mặt, đã từng khiêu khích mình vài câu, đằng sau lại cực kỳ trung thực, nhưng tinh tế suy nghĩ, lại cảm thấy hắn mới đáng ngờ nhất, đầu tiên Khương gia là làm sao ở thời điểm Thần tộc phủ xuống bảo toàn bản thân, bình yên đi vào Tịnh Thổ? Phải biết Trung Vực Bát đại gia và các đại đạo thống, lúc ấy đều hứng chịu Thần Đình trọng điểm chiếu cố...

Hơn nữa ở trong mấy ngày tranh luận, Phương Hành lạnh nhạt ở bên cạnh nhìn, mặc dù người này rất ít mở miệng, nhưng một ít trưởng lão bên cạnh hắn, đại đa số đều ủng hộ nghị hòa, cũng hết sức ủng hộ sứ giả Thần Đình tiến vào Thần Ma chiến trường, thậm chí bao gồm Hồ Tiên Cơ, cũng đứng ở mặt đối lập với Cổ Hạc, mà Hồ Tiên Cơ và hắn quan hệ lại khá mật thiết.

Càng quan trọng hơn là, thời điểm mình khiêu chiến Tịnh Thổ, ngày thứ năm bại tận trăm tu, thanh thế đạt đến đỉnh phong, nhưng ở ngày thứ sáu, lại xuất hiện hai người có can đảm khiêu chiến mình, một là Phật Ấn, một cái khác chính là Khương Vấn Đạo, Phật Ấn còn dễ nói, lúc ấy Phương Hành thấy hắn, liền biết hòa thượng này căn bản là cố ý đến bại ở trong tay mình, để rủ sạch quan hệ, nhưng Khương Vấn Đạo lại từ đâu tới lá gan muốn so chiêu với mình? Có phải hắn biết rõ, ngày đó mình đã bị áp chế, sớm chuẩn bị chịu thua hay không?

Trong lòng một mực suy nghĩ, Phương Hành từ từ nhíu mày...

Chương 1161: Khinh người tổ tông Lữ Phụng Tiên.

Trên Thần Ma chiến trường, khói đen cuồn cuộn, ma khí cuồn cuộn, bạch cốt mờ mờ ảo ảo, có đã hủ hóa, có vùi sâu vào trong đất một nửa, còn có một số mặc dù chết đi vạn năm, vẫn thẳng đứng không ngã, duy trì bộ dáng xung phong khi còn sống, sát khí lành lạnh, thậm chí có một ít đã chết đi không biết bao lâu, nhưng huyết nhục không hủ bại, duy trì bộ dáng khi còn sống, ngay cả huyết nhục cũng óng ánh tỏa sáng, tiên huyết còn bảo lưu màu sắc xích hồng, mùi máu tanh nồng đậm phát ra giữa thiên địa, như Tu La chiến trường.

Đây tuyệt đối là nhân gian luyện ngục!

Đã từng là thiên binh thiên tướng, tuyệt thế Chân Tiên, cho dù chết rồi, vẫn không bị thiên địa ăn mòn!

Thường nhân tiến vào chiến trường này, đừng nói những ma khí mênh mông cuồn cuộn và huyễn tượng tụ tán khắp nơi kia, chỉ là dư uy của những thiên binh thiên tướng kia, cũng có thể trực tiếp chấn động tâm hồn, làm người hoàn toàn mất đi tâm thần, quỳ rạp ở trên đất!

Lúc này mới chỉ xâm nhập chiến trường mấy trăm dặm mà thôi, cũng đã để cho người ta khó mà kiềm chế, khó có thể tưởng tượng ở sâu trong chiến trường mênh mông kia, đến tột cùng còn có cảnh tượng kinh khủng bực nào, 1000 tiên binh theo Cổ Hạc tiến vào chiến trường, vào lúc này đã tập hợp chung một chỗ, ba mươi sáu tăng chúng đứng ở xung quanh bọn họ, tụng cổ kinh, chống cự sát khí trên chiến trường.

Đến lúc này, cũng là thời điểm khảo cứu tu vi.

Đám người Cổ Hạc và Khương Vấn Đạo đều thần thái như thường, hiển nhiên xâm nhập Thần Ma chiến trường mấy trăm dặm, còn chưa đủ ảnh hưởng bọn họ, Hồ Tiên Cơ thì thoáng tới gần những tăng chúng kia một chút, mượn Phật pháp của bọn hắn khu trục ma khí, mà đám Thần Đình Tiểu Thánh, lúc này càng khí độ phi phàm, không có biểu lộ ra sợ hãi ma khí chút nào, thậm chí còn ở dưới Thần Tử Dạ tộc chỉ dẫn tán ra, thần sắc kính cẩn, tay cầm Túi Càn Khôn, đi chung quanh thu nhặt những hài cốt không trọn vẹn kia lại, mang theo ở trên người.

- Rống...

Có một ít hài cốt sớm đã mất linh tính, thu vào dễ dàng.

Nhưng cũng có một chút khí thế hung ác ngập trời, đừng nói thu hồi, vừa có sinh linh tới gần, sẽ tán phát ma khí cuồn cuộn, dẫn động thiên địa khí cơ biến hóa, mây đen dày đặc, có tiếng gào thét truyền ra, chấn động tâm hồn!

Đối mặt với Ma ý kinh thiên bực này, bọn họ như trẻ nhỏ đối mặt với thiên địa chi uy, tâm thần run rẩy!

Thấy tình cảnh này, đám người Phụ Sơn Tử và Hoa Mật Nhi tay cầm Túi Càn Khôn chuẩn bị tiến lên lập tức ngừng chân, không dám vọng động.

Mà các cao thủ Chư Tiên Minh cùng một đám tiên binh, thì lập tức lên tinh thần cảnh giác, không dám có một chút lười biếng.

Bất quá đối mặt loại tình huống này, Thần Tử

Dạ tộc hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, lẳng lặng đứng dậy, đạp trên hư không đi tới giữa không trung, hai tay vẫy một cái, tay áo bay bổng, sau đó khí huyết của hắn phồng lên, ở trong hư không ấn ra bản tướng, lại là một con Biển Bức thân hình giống như núi nhỏ, theo hắn quỳ gối ở trên không trung, Biển Bức cũng bái xuống, sau đó Thần Tử Dạ tộc thấp giọng ngâm nga, giống như tế văn, lại như chú ngữ, thăm thẳm trầm lắng, tản vào giữa thiên địa...

- Tiên tổ buồn này, nay quy cố thổ...

- Hậu bối bất tài, trông mong tiên tổ trở lại quê hương...

- Hộ ta khí vận, phù hộ tộc ta vinh quang...

Theo từng tiếng tế văn chậm rãi tản vào thiên địa, khí tức trên người hắn tăng vọt, như gió lốc, dùng hắn làm trung tâm tán ra bốn phương tám hướng, ở phía dưới, đám người Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi làm giống như hắn, tán phát khí tức trên người mình, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Hung Đạo, Áo Cổ Tiểu Thần Vương thì trung thực, lẳng lặng đứng ở một bên quan sát...

Oanh! Oanh! Oanh!

Không trung hình như có tồn tại trong cõi u minh cảm ứng được khí tức trên người bọn họ, liên tục chín đạo Thiên Lôi chấn trời vang lên, ma khí giữa thiên địa đạt đến mạnh nhất, các tu sĩ đều là nhân vật tu vi cao cường, vào lúc này lại đồng thời rùng mình, hình như cảm giác được có vô số ánh mắt nhìn bọn họ, không có một chút tình cảm, chỉ lạnh lùng dò xét.

Ở thời khắc này, trước mắt mỗi người đều xuất hiện vô số huyễn tượng.

Có các loại sinh linh bạch giáp bộ dáng quái dị cùng binh sĩ hắc giáp chém giết thảm liệt...

Có vô số u hồn quái quỷ nhìn Minh Nguyệt ngày đêm gào khóc...

Có thiên địa đại biến, thương hải tang điền, nhật chuyển tinh di, thời gian trôi qua cực nhanh...

Từng màn huyễn tượng, biến hóa vô tận, cơ hồ khiến người trầm mê trong đó, không thể tự kiềm chế!

Bất quá cổ quái là, cuối cùng còn có một hình ảnh, chính là một nam tử tay cầm Phương Thiên Họa Kích, cưỡi cốt mã, đang xung phong ở trên Thần Ma chiến trường, khí thế hung ác như điên, cùng vô số tàn hồn, cốt yêu thậm chí Thần Ma sát khí đại chiến...

- Đây là... Những Thần Ma đã chết mấy vạn năm cùng hậu bối của mình giao lưu...

Phương Hành cũng nhìn thấy những huyễn tượng kia, tâm tư khẽ nhúc nhích, giật mình minh bạch.

Thần Tử Dạ tộc quả nhiên bản lĩnh không nhỏ, lại thông qua loại tế văn cổ quái kia, cùng các vị tổ tiên đã chết đi không biết bao lâu câu thông.

Mà những tiền bối Thần tộc chỉ sợ ngay cả linh tính đã sớm ma diệt, cũng cho ra đáp lại.

Những huyễn tượng đó, chính là hồi ức của bọn hắn...

Đương nhiên, cái khác còn tốt, một màn cuối cùng lại làm cho Phương Hành dở khóc dở cười.

Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên, thật đúng là bản sự không nhỏ ah...

Sự tình hắn ở trong Thần Ma chiến trường ma luyện bản thân, vậy mà cũng bị những u hồn kia nhớ kỹ.

Nếu như nói trước đó những u hồn này hồi ức, là mình đại chiến với Thiên Ma như thế nào, cuối cùng táng thân ở đây, u hồn không được trở lại quê hương, ở trong thời gian trường hà ngày đêm bị dày vò, như vậy hình ảnh cuối cùng lại có chút tố khổ: Con mẹ nó chúng ta đã chết lâu như vậy, còn có tiểu bối không biết trời cao đất rộng xông vào, lấy chúng ta làm đá mài đao, để chúng ta dùng chiến ý còn sót lại đến ma luyện võ đạo, thật sự là quá hỗn đản, quấy nhiễu vong hồn, mạo phạm thần uy, quá khi dễ người ah...

- Người này quấy nhiễu vong hồn của tiên tổ, thực đáng chết, sớm muộn gì cũng chém kẻ này, tế anh linh tiên tổ...

Ngay cả Thần Tử Dạ tộc cũng không nghĩ tới sẽ thấy cảnh này, thần sắc cực kỳ cổ quái, vừa âm lãnh lại phẫn hận...

Đối với sinh linh Thần tộc mà nói, Lữ Phụng Tiên làm, thật không khác gì đào tổ mộ nhà người ta!

Cũng may Chư Tiên Minh không tìm được Lữ Phụng Tiên, nếu không hắn theo vào, hiện tại khẳng định sẽ bị Thần tộc bóp chết!

- Hậu bối vô dụng, đến chậm vạn năm, nguyện thu hài cốt tiền bối, trở lại quê hương an táng...

Thần Tử Dạ tộc đứng ở trong hư không, ba bái chín khấu, miệng tụng tế văn, ước chừng qua thời gian uống cạn chung trà, mới kết thúc nghi thức này.

Mà theo hắn niệm tụng hoàn tất, không trung đã vang lên chín tiếng sấm rền, tràn ngập cả thiên địa, phảng phất như cự thạch trấn áp ở trên ngực các tu sĩ và vô số ánh mắt núp trong bóng tối rình mò, theo đó chậm rãi biến mất, thiên địa bình tĩnh lại, ma khí phai nhạt mấy phần, thậm chí có thể xuyên thấu qua tầng mây nặng nề, mơ hồ nhìn thấy liệt nhật ảm đạm ở trên trời, mà những thi hài tản ra ma khí ngập trời kia, cũng ở lúc này trở nên giống như xương khô bình thường.

- Tiên tổ ở trên, tha thứ tiểu bối quấy nhiễu!

Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi, Tuyệt Sinh Tiểu Thánh Quân … cầm Túi Càn Khôn nghênh đón, miệng tụng mật chú, từ bên trong bay ra vô số quan tài nhỏ, vô số xương khô thi hài, tất cả đều dùng quan tài chứa lại, sau đó cung kính bỏ vào trong Túi Càn Khôn, cực kỳ chú trọng, cũng không phải mỗi thi hài đều có tư cách dùng quan tài thu liễm, xương khô bình thường thì trực tiếp thu vào trong Túi Càn Khôn, chỉ có những cốt nhục vẫn chưa hóa tận, sát khí hung mãnh mới có tư cách vào quan tài.

Nhìn động tác của bọn hắn, đám người Phương Hành thành người ngoài cuộc, chỉ có thể kiềm chế sự kích động đứng ngoài quan sát.

Loại cử động thu liễm hài cốt, lại hóa giải oán khí này, cơ hồ cách mỗi vài trăm dặm sẽ lặp lại một lần, Thần Ma chiến trường có thể nói cực kỳ bao la, chôn vùi xuống 10 vạn thiên binh thiên tướng, có thể xưng xương khô khắp nơi, vong hồn đầy đất, nhưng đám người Thần Tử Dạ tộc lại không chút hoang mang, từ từ thu thập, bọn họ đều có thần thông, động tác không chậm, nhưng mỗi qua một khu vực, còn cần trì hoãn mất mấy canh giờ, đối với sự tình bầu không khí trang nghiêm như thế, người bên ngoài cũng không tiện can thiệp, chỉ có thể kiềm chế chờ bọn hắn làm việc.

Liên tiếp đi hai ngày, bọn họ đã từ từ thâm nhập hạch tâm của Thần Ma chiến trường, chừng hơn hai ngàn dặm.

Trên đường đi, cũng không có nhiễu loạn gì, xác thực như Thần Tử Dạ tộc nói, bọn họ có tiên tổ che chở.

- Lại tiến vào, sợ là đã tiếp cận Táng Tiên Sơn, kia là hung địa có tiếng, ngay cả Tiên Nhân tiến vào cũng sẽ vẫn lạc, huống chi chúng ta? Song Sinh điện hạ, mấy ngày nay các ngươi cũng đã thu thập rất nhiều di hài tiên tổ, không có gặp được hung hiểm gì, đã là vận khí của chúng ta không tệ, theo ý kiến của ta, đến nơi này có thể về rồi...

Chư Tiên Minh một mực nhìn các Tiểu Thánh làm việc rốt cục có dị nghị, không muốn thâm nhập hơn nữa.

Mở miệng chính là Cổ Hạc, hắn nhìn phương hướng hạch tâm nhất của Thần Ma chiến trường, trên mặt lộ ra kiêng kị.

Các tu sĩ Chư Tiên Minh khác nghe lời này cũng liên tục gật đầu.

Đoạn đường này đi tới bọn họ một mực nơm nớp lo sợ, sợ gặp hung hiểm gì, lại sợ sinh linh Thần tộc ôm ý niệm bất thiện, nổi lên dị tâm, mặc dù trên đường an an ổn ổn, nhưng thể xác tinh thần đều mệt, ai cũng không muốn vào sâu.

- Lời ấy của Cổ Hạc tiên sinh có chút ép buộc, trong Thần Ma chiến trường, khắp nơi là di hài tiên tổ, chúng ta đã tới, thì nên thu hết mới được, bây giờ bên ngoài hai ngàn dặm, đều đã thu hoạch hoàn chỉnh, hết thảy thuận lợi, chính là thời điểm thừa cơ đi vào làm trọn vẹn, bỏ dở nửa chừng, đây chẳng phải là hành vi bất hiếu sao?

Thần Tử Dạ tộc không vui, lãnh đạm nói vài câu, khăng khăng muốn tiếp tục tiến lên.

- Để cho các ngươi thu hồi nhiều di cốt như vậy, đã biểu lộ thành ý của Chư Tiên Minh chúng ta, lại tiến vào trong, hung hiểm tăng gấp bội, ngay cả tiên nhân cũng có thể táng diệt, chúng ta có thể có mấy phần lực tự vệ? Cũng không thể vì chút hiếu tâm của Thần tộc các ngươi, mà để chúng ta cùng bốc lên nguy hiểm vẫn lạc chứ? Lấy ý kiến của ta, nên nhanh chóng rời khỏi thì tốt hơn!

Cổ Hạc nhíu mày, không muốn nhượng bộ.

- Nếu Cổ Hạc tiên sinh sợ, có thể dẫn tiên binh quay lại trước, sinh tử do mệnh, chúng ta đã chuẩn bị kỹ càng!

Thần Tử Dạ tộc nhàn nhạt trả lời, khẩu khí bất thiện.

- Hừ!

Cổ Hạc nghe vậy, biểu lộ đã cực kỳ không vui.

Thế nhưng lúc này, lại có một thanh âm nở nụ cười nói:

- Cổ Hạc tiên sinh cho ta nói một câu, dù sao Chư Tiên Minh chúng ta đã đáp ứng Thần Đình, cho bọn hắn thu hồi di cốt, bây giờ chỉ lấy một nửa, chỉ sợ là không hợp lý, bây giờ náo lên, ngược lại không công uổng phí một phen khổ tâm, chẳng bằng tùy bọn họ, để bọn hắn ở phía trước thu hồi di cốt, chúng ta ở phía sau phòng thủ, nếu có hung hiểm gì, thì xuất thủ tương trợ một phen, dù sao ta nhìn các Thần Đình Tiểu Thánh hành động, xác thực là có phần có nắm chắc!

Người mở miệng là Khương Vấn Đạo, hiển nhiên hắn có ý kiến với sự tình Cổ Hạc đột nhiên muốn rút về.

- Đúng, lúc đầu đáp ứng để bọn hắn thu hồi hài cốt tiền bối, bây giờ bỏ dở nửa chừng, sợ là không hợp lý...

- Hai ngày qua, cũng không có hung hiểm quá mức, nếu cẩn thận chút, xâm nhập thêm cũng không có gì đáng ngại...

- Hiếu nghĩa chính là việc lớn, sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục chúng ta là hậu duệ chúng tiên, không tiện ngăn cản hiếu tâm của người nha?

Khương Vấn Đạo mới mở miệng, đám người ủng hộ hắn cũng chỉ có thể mở miệng theo, ủng hộ tiếp tục thâm nhập.

Sắc mặt của Cổ Hạc đã cực kỳ khó coi, sau một hồi lâu, lại chỉ có thể khoát tay áo, không nói nhiều lời nữa, đồng ý tiếp tục thâm nhập.

Chương 1162: Táng Tiên Sơn.

Dù sao đã tiến vào Thần Ma chiến trường, hơn nữa bây giờ xâm nhập mấy ngàn dặm, đều hữu kinh vô hiểm, cho nên trong Chư Tiên Minh, đại đa số người thái độ cũng lập lờ nước đôi.

Từ đáy lòng, nguyện ý sớm lui ra ngoài, nhưng thấy những người khác thái độ kiên định, hơn nữa nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Cổ Hạc kiên trì muốn rút đi cũng dao động, chỉ có thể đáp ứng tiếp tục tiến lên. Ngược lại là Hồ Tiên Cơ, cũng không biết con hồ ly này nghĩ tới điều gì, lo lắng nhìn ma khí cuồn cuộn trong Thần Ma chiến trường, nhịn không được có chút nhíu mày...

- Ta cũng biết Thần Ma chiến trường hung hiểm khó lường, chư vị cần cẩn thận, có thể xa xa theo phía sau, để chúng ta dò đường!

Thần Tử Dạ tộc cũng nhượng bộ một bước, trầm ngâm nửa ngày, nhìn đám người Cổ Hạc nói một câu.

Nghe hắn nói, các trưởng lão của Chư Tiên Minh và 1000 tiên binh không khỏi vui vẻ, trên mặt khó nén vui mừng, nghe ý tứ của Thần Đình, ngược lại rất khách khí, tự nguyện ở phía trước dò đường, như vậy bọn họ chỉ cần theo ở phía sau, ngược lại có thể né qua đại bộ phận hung hiểm.

Mà Cổ Hạc nghe những lời này, thì càng không có đạo lý dừng, chỉ có thể sai người tiếp tục tiến lên.

Các Thần tộc Tiểu Thánh ở phía trước dò đường, thu hồi di cốt, Thần Tử Dạ tộc đi trước nhất, Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi, Ly Hỏa theo ở đằng sau, còn lại là Phương Hành, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng, Áo Cổ Tiểu Thần Vương và Hung Đạo, bọn họ không phải hậu duệ Thần tộc, tự nhiên không thể thu hồi di cốt, nhưng lại là Thần Đình Tiểu Thánh, chỉ có thể trung thực theo ở phía sau.

Đằng sau nữa là đám người Cổ Hạc vẻ mặt ngưng trọng, dẫn đầu 1000 tiên binh, xa xa nhìn chằm chằm.

Dần dần đi đến, sát khí chung quanh đã nồng đậm đến làm cho lòng người bất an, ngay cả đám người Phương Hành cũng cảm giác rùng mình, không thể không vận chuyển pháp lực toàn thân chống lại, đồng thời trong lòng nghi ngờ, nhịn không được trao đổi thần niệm lẫn nhau, suy đoán mục đích của Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, dùng địa vị Tiểu Thánh của bọn họ, tự nhiên biết mục đích của Thần Đình không phải thu hồi di cốt đơn giản như vậy, nhưng Thần Tử Dạ tộc quá bảo mật, một chút đầu mối cũng không tiết lộ cho bọn họ, chỉ để bọn họ tùy thời nghe lệnh mà thôi.

Rống...

Thời điểm xuyên qua một vực, không sai biệt lắm đã thâm nhập Thần Ma chiến trường sáu ngàn dặm, các tu sĩ chỉ cảm thấy tình cảnh trước mắt biến đổi, nếu nói sát khí ở bên ngoài Thần Ma chiến trường ba ngàn dặm, có thể để tâm thần của Kim Đan cảnh thất thủ, như vậy ba ngàn dặm phía sau, đủ để cho Nguyên Anh cảnh cảm giác tâm thần run rẩy, mà bây giờ, bọn họ đã xâm nhập Thần Ma chiến trường hơn sáu ngàn dặm, chỉ cảm thấy sát khí kinh khủng bành trướng, khiến cho Độ Kiếp cảnh cũng hãi hùng khiếp vía.

- Nơi này coi như là hạch tâm chân chính của Thần Ma chiến trường a?

Ngay cả đám người Phương Hành cũng không nhịn được lẩm bẩm, giương mắt nhìn về phía trước, từng cái tâm thần bất an.

Ánh mắt nhìn qua, thình lình phát hiện không trung có tầng tầng ma vân, một vòng một vòng, giống như hóa thành vòng xoáy, vòng trung tâm nhất lại từ trên chín tầng trời rũ xuống, chỉa thẳng vào mặt đất, trong vòng xoáy, loáng thoáng có thể nhìn thấy vô số

Thần Ma quỷ dị, im ắng gào thét, trên không trung dọc theo vòng xoáy lan ra, lệ khí ngập trời...

Táng Tiên Sơn!

Thấy được đoàn ma vân kia, Phương Hành và mấy người khác chấn động, đoán được một điểm.

Địa phương ma khí thịnh nhất kia, nhất định chính là hạch tâm của Thần Ma chiến trường, trong truyền thuyết ngay cả Tiên cũng có thể táng diệt… Táng Tiên Sơn!

Mà ở dưới núi, theo như đồn đại, chính là chỗ Thiên Ma vẫn lạc.

Đây chính là chỗ ngay cả Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện đặt chân, không nghĩ tới, bọn họ thực bước vào!

- Đến nơi đó, đoán chừng hết thảy sẽ lộ diện!

Phương Hành và Áo Cổ Tiểu Thần Vương liếc nhau một cái, tâm tư đều đã nắm chắc.

- Chư vị Thần Đình Tiểu Thánh Quân, xin dừng bước, Cổ Hạc tiên sinh có lời muốn nói...

Thời điểm bước vào lĩnh vực này, phía sau có âm thanh truyền đến, lại là một vị trưởng lão nào đó trong Chư Tiên Minh, hắn cao giọng kêu gọi, các tu sĩ Chư Tiên Minh khác thì đều đã ngừng lại, một bên kinh nghi bất định nhìn về phía ma vân, một bên thấp giọng thảo luận, ngay cả Khương Vấn Đạo trước đây ủng hộ tiếp tục tiến lên, biểu lộ cũng chần chờ nhìn lại.

- Không cần để ý bọn họ, tiếp tục tiến lên!

Lúc này thần sắc của Thần Tử Dạ tộc lại lạnh lùng, đột nhiên trầm giọng quát.

- Ân?

Đám người Phương Hành nghe lời này, đều khẽ giật mình, hơi kinh ngạc vì sao sắc mặt Thần Tử Dạ tộc biến hóa nhanh chóng, vừa rồi hắn còn cùng Tiên Minh thương nghị, một bộ hảo tiên sinh, ai có thể nghĩ tới, đột nhiên liền đổi sắc mặt?

Bất quá nhìn đám người Thần Tử Dạ tộc, Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi, Ly Hỏa… sớm đã bước nhanh tiến lên, thậm chí không thu nhặt bạch cốt, chỉ thẳng tắp đi về phía Táng Tiên Sơn, tâm tư bọn họ không khỏi ngưng tụ, cuối cùng hạ quyết định, đều bước lên trên mây, đón cương phong sát khí đập vào mặt, tăng nhanh tốc độ đi về phía trước…

- Không tốt, bọn họ xông thẳng tới Táng Tiên Sơn… Đây là… Đây là muốn chết sao?

Lúc đầu các tu sĩ Chư Tiên Minh đang chờ người Thần Đình quay lại để thương nghị, lại không nghĩ tới sẽ thấy cảnh này.

Có chút phản ứng chậm, còn cảm thấy kinh ngạc, cho rằng bọn họ đều chán sống rồi.

- Không đúng... Bọn họ giống như sớm có dự mưu, chỉ sợ vốn chính là vì Táng Tiên Sơn!

Không phải mỗi người đều là kẻ ngu, trong Chư Tiên Minh, rất nhanh liền có người quát.

- Làm sao... Tại sao có thể như vậy?

Trước đây Khương Vấn Đạo khư khư cố chấp, ủng hộ tiếp tục tiến lên nhìn thấy màn này, thần sắc khẩn trương, có chút thất thố.

- Ai nói Thần tộc đều là man di, đầu óc ngu si?

Cổ Hạc ở thời điểm này thần sắc ngưng trọng, căm hận nói:

- Trước dùng danh nghĩa nghị hòa chạy đến Tịnh Thổ, tiếp cận Bắc Vực phòng thủ nghiêm mật nhất, lại dùng danh hiếu nghĩa chui vào Thần Ma chiến trường, sau đó thừa cơ thoát khỏi chúng ta, phóng tới Táng Tiên Sơn, phí tâm tư cũng không ít ah, bọn Thần Đình Thánh Quân này tất nhiên toan tính rất lớn, trong Táng Tiên Sơn, nhất định có đồ vật bọn họ muốn lấy, tuyệt đối không thể để bọn hắn đạt được, các vị đạo hữu, quan hệ trọng đại, chúng ta không thể ngồi chờ chết, cùng ta cùng một chỗ tiến lên, nhất định phải ngăn bọn họ lại!

- Cái này...

Nghe Cổ Hạc nói, sắc mặt các tu sĩ thảm đạm, nghi ngờ không thôi.

Phía trước là hung địa ngay cả Tiên cũng có thể táng diệt, bọn họ sao dám tùy tiện vượt qua?

Nhất là Khương Vấn Đạo, thất thanh kêu lên:

- Việc này thận trọng, há có thể vọng vào tiên địa?

- Im ngay!

Cổ Hạc hét lớn, ánh mắt tức giận nhìn về phía Khương Vấn Đạo:

- Vừa rồi nếu nghe ta nói, sớm ngăn cản bọn họ tiến lên, há sẽ để bọn hắn tới gần Táng Tiên Sơn? Bây giờ bọn họ cử động khác thường, không để ý hung hiểm, bay thẳng đi vào, tất nhiên toan tính rất lớn, thậm chí có khả năng ảnh hưởng đến khí vận của Tịnh Thổ và Thần Đình, tình thế khẩn cấp, sao có thể để chúng ta lo lắng?

Một tiếng hét lớn, lại chấn Khương Vấn Đạo nói không nên lời, biểu lộ ngượng ngùng.

Các tu sĩ khác nghe, tâm tư cũng run lên, từ tình thế đến xem, trước đây Cổ Hạc lo lắng đã được chứng thực, có thể thấy hắn mới là một lòng vì công, lại thêm sứ giả Thần Đình cử động khác thường, chỉ sợ toan tính rất lớn, bọn họ thân có chức vụ giám thị, sao có thể tùy ý bọn họ làm xằng làm bậy? Nghĩ đến nơi này, cũng chỉ có thể cố lấy dũng khí, quyết định chủ ý.

- Cẩn tuân mệnh lệnh của Cổ Hạc tiên sinh, các đệ tử, bố trí quân trận xông về trước, ngăn đám sứ giả Thần Đình kia lại!

Phi Đằng hét lớn, vung vẩy lệnh kỳ, bày lệnh công kích.

1000 tiên binh nghe vậy, lập tức sắp xếp đại trận công kích, đón cương phong ầm ầm tiến về phía trước.

Mà các trưởng lão Chư Tiên Minh khác, vào lúc này cũng nói không ra lời, vây ở bên người Cổ Hạc, tiến thẳng về phía trước.

Lại nói đám người Phương Hành, sau khi Thần Tử Dạ tộc ra lệnh, đều vội chạy về phía trước, xông phá tầng tầng sát khí, vận chuyển pháp lực bảo vệ bản thân, đã tiếp cận Táng

Tiên Sơn, lúc này tựa hồ cả người bị cương đao thổi mạnh làn da, nếu không vận chuyển pháp lực chống lại, chỉ sợ ngay cả Cốt Đầu cũng không chịu nổi, trong lòng hắn nghi ngờ càng nặng, nghĩ không ra Thần Tử Dạ tộc muốn làm gì?

Rống...

Thời điểm bọn hắn tiếp cận cách Táng Tiên Sơn ngàn dặm, phía trước đột nhiên nảy sinh dị biến, vào lúc này, mắt thường có thể nhìn thấy phía trước ma khí cuồn cuộn, như là thực chất, hóa thành vòi rồng to lớn, một mực bảo hộ Táng Tiên Sơn ở bên trong, đám người Thần Tử Dạ tộc Song Sinh xông lên phía trước nhất, thời điểm tới gần vòi rồng, tựa như đột nhiên xúc động cấm chế nào đó, trong vòi rồng đột nhiên bay ra ma khí, ở trên không trung biến hóa, lại hóa thành một Ma Thần, cưỡi dị thú, tay cầm Ma Binh, thân hình cao chừng trăm trượng, sát khí mênh mông cuồn cuộn, cực kỳ hung ác giết tới...

Vị Ma Thần kia, hoặc nói lực lượng của đạo ma khí kia, là khó mà hình dung.

Dùng thực lực Độ Kiếp tầng ba của Phương Hành, cũng không muốn chống lại.

Nhưng lúc này, Thần Tử Dạ tộc lại thúc giục khí thế, thân hình tăng vọt, ầm ầm thẳng đón huyễn ảnh, áo bào đen càng biến càng lớn, như phô thiên cái địa, mà từ trong áo bào đen, thì trực tiếp nhô ra một cự trảo, đầu ngón tay hiện đầy lực lượng pháp tắc, một đường bẻ vụn không biết bao nhiêu hư không, thẳng tắp đụng vào Ma Thần, sau đó quái lực đáng sợ bạo phát, hư không trống rỗng, ma khí tứ tán.

Oanh...

Ma Thần do ma khí biến ảo, lại bị hắn đánh tan.

- Tên vương bát đản này thật mạnh...

Thấy cảnh ấy, ngay cả đám người Phương Hành, cũng không nhịn được hãi hùng khiếp vía, thần sắc cổ quái.

Bọn hắn càng lúc càng phát hiện, Thần Tử Dạ tộc không ra tay thì thôi, một khi toàn lực xuất thủ, thật đúng là mạnh đến đáng sợ!

Ầm ầm...

Bất quá sau khi Thần Tử Dạ tộc một kích đánh tan Ma Thần, trong vòng xoáy, ma khí phun trào như nước thủy triều, lập tức lại có ba Ma Thần vọt ra, khí thế đáng sợ, mang theo sát khí tuyệt diệt hết thảy lao đến...

- Để ta tới ngăn lại ma vân phản kích, các ngươi bố trí...

Thần Tử Dạ tộc Song Sinh đối mặt với Ma Thần đáng sợ kia công kích, sắc mặt không thay đổi, lạnh lùng ra lệnh.

Ngay lúc đó, mấy đạo thần niệm trong nháy mắt truyền vào thức hải đám người Phương Hành.

Cũng cho đến lúc này, Phương Hành mới bừng tỉnh đại ngộ:

- Hắn lại đánh cái chủ ý này...

Chương 1163: Hỗn Độn Thái Cổ Thần Binh

- Các vị đạo hữu Thần Đình, ta có chuyện quan trọng thương nghị với các ngươi, mời nhanh chóng quay lại, nếu không đừng trách chúng ta vô lễ!

Các tu sĩ Chư Tiên Minh ở dưới Cổ Hạc dẫn đầu, lái tiên vân cuồn cuộn, chạy thẳng tới Táng Tiên Sơn, tốc độ cũng cực nhanh, người cầm đầu chính là Cổ Hạc, lúc này hắn cũng hiển lộ ra tu vi đáng sợ, khoác trên người một áo choàng to lớn, thời điểm toàn lực cưỡi mây, cả người lại tựa như một tiên hạc to lớn, lông hạc run run, vỗ đập hư không, cương phong sát khí tới trước người, đều bị hắn ngăn lại, các trưởng lão và tiên binh ở sau lưng áp lực giảm nhiều, một mặt vội vã chạy tới, một mặt âm thầm tích góp pháp lực, chuẩn bị tùy thời xuất thủ chiến đấu!

Rất nhanh, trước mắt mây khói tiêu tán, bọn họ đã thấy các Thần Đình Tiểu Thánh ở phía trước.

Lúc này đám Tiểu Thánh Quân kia giống như bị ma vân ngăn cản đường ra, thân ở giữa không trung, lạnh lùng nhìn qua bên này, trước nhất lại là Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng, Áo Cổ Tiểu Thần Vương, Hung Đạo, Nhân tộc đệ nhất ác nhân Phương Hành, đám người Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, Phụ Sơn Tử thì ở sau lưng bọn họ.

- Nhanh chóng bắt lại, nếu như có phản kháng, giết chết bất luận tội!

Cổ Hạc quát, hình như đoán được mục đích của Thần Tử Dạ tộc, hét lớn một tiếng, lao thẳng về phía trước.

Ở bên cạnh hắn, Khương Vấn Đạo, Hồ Tiên Cơ, Phật Ấn… thấy thế, cũng theo hắn vọt tới, động loạt xuất thủ.

- Ha ha, Cổ Hạc tiên sinh dừng bước...

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải cười ha ha, đột nhiên lắc mình biến hoá, hóa thành một Thanh Long có chín cái đầu, nghênh đón về phía Cổ Hạc, hai cự trảo lành lạnh chém giết, chín cái đầu vugn vẩy, khí tức cuồng bạo cơ hồ muốn phân liệt thiên địa, cùng lúc đó, truyền nhân Tiểu Tiên Giới cũng theo sau hắn, lặng yên không tiếng động đi theo, một thanh cổ kiếm bay đến giữa không trung, bị hắn bắt được, sau đó thuận thế vung trảm, bổ tới bên trái Cổ Hạc...

- Đều cút ngay cho ta!

Đối mặt hai đại cao thủ giáp công, Cổ Hạc quát to một tiếng, lại không cứng đối cứng với Tứ hoàng tử Thương Lan Hải và Hung Đạo, thân hình bay lên không trung, thân thể lắc một cái, thình lình từ thiên ngoại đưa tới một vật, lại là một thanh thần binh, định thần nhìn kỹ, là một cây thiết giản, Cổ Hạc xa xa đưa tay, nắm chặt thiết giản, sau đó cứng rắn đập xuống.

Rầm rầm rầm!

Trong sát na, thiên địa rung động, hư không xé rách, một đạo Hỗn Độn Khí từ chín tầng trời trút xuống, giống như tinh lưu...

- Không tốt, lui!

Thấy được Hỗn Độn Cổ Giản, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải và truyền nhân Tiểu Tiên Giới đồng thời kinh hãi, thấp giọng hét lớn.

Tên vương bát đản Cổ Hạc này, không theo quy củ ra bài ah, vừa lên liền vận dụng át chủ bài...

Thế gian có truyền thuyết, sở dĩ Cổ Hạc có thể tuổi còn trẻ, liền thành cổ tộc đệ nhất cao thủ, thậm chí cùng quái thai Viên gia nổi danh, trừ tư chất của bản thân hắn xác thực phi phàm ra, một nguyên nhân chủ yếu khác, là hắn đã từng chiếm được một Thái Cổ Thần Binh, Hỗn Độn Cổ Giản, món thần binh kia không phải hắn có khả năng khống chế, cho nên sẽ không lúc nào cũng ở bên cạnh, nhưng mỗi khi hắn gặp cường địch, thần binh này sẽ từ thiên ngoại bay tới, trợ giúp hắn thi triển Hỗn Độn Khí, quét ngang hết thảy cường địch...

Năm đó Tịnh Thổ Dương Ma, đã từng muốn đoạt thần binh của hắn, nhưng Dương Ma phát hiện, Hỗn Độn Thần Binh có linh, không phải mình có thể mạnh mẽ bắt lấy, bởi vậy thay đổi chủ ý, chẳng những không đoạt, ngược lại chỉ điểm tu vi, để hắn càng thêm tinh tiến!

Thương Lan Hải Tứ hoàng và Hung Đạo, vốn còn muốn lãnh giáo thực lực của cổ tộc đệ nhất nhân, không nghĩ tới người ta căn bản không có dự định hảo hảo đấu pháp một trận, mà tế ra át chủ bài lớn nhất, hai người này làm việc cũng dứt khoát, trực tiếp quay đầu bỏ chạy, mặc dù bọn họ cũng có át chủ bài, nhưng hiển nhiên không người muốn lấy ra, chống lại thần binh của Cổ Hạc...

Vù vù...

Hai người bọn họ chạy không có mấy bước, chỉ nghe bên cạnh vang lên tiếng gió, quay đầu nhìn, đã thấy Áo Cổ Tiểu Thần Vương và Phương Hành chạy còn nhanh hơn bọn hắn, trong lòng Ngao Cuồng và Hung Đạo nhất thời chửi ầm lên, rõ ràng đã nói bốn người bọn họ ở chỗ này ngăn Chư Tiên Minh, tốt xấu gì mình và Ngao Cuồng còn ra một kích, nhưng hai người này ngay cả xuất thủ cũng không, thấykhông ổn trực tiếp bỏ chạy, hơn nữa trốn còn nhanh hơn hai người bọn họ, thật sự là không có một chút đạo nghĩa, nên kéo ra ngoài chém đầu thị chúng...

Mà theo ngoại nhân, lại nhìn thấy Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng, Hung Đạo, ma đầu Phương Hành cùng Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ Tiểu Thần Vương, lúc đầu tạo thành một phòng tuyến, ngăn trở thế tới của các tu sĩ Chư Tiên Minh, thế nhưng Cổ Hạc tiên sinh hét dài một tiếng, trực tiếp triệu hoán Hỗn Độn Cổ Giản đánh tới, bốn gia hỏa kia lập tức quay đầu bỏ chạy, giống như bị một giản đánh bể mật, Cổ Hạc đại nhân uy phong lẫm liệt, khí thế trùng thiên, hung uy vô địch...

- Bọn họ chỉ phô trương thanh thế, theo Cổ Hạc tiên sinh xông lên...

Có người hưng phấn kêu lớn, một ngựa đi đầu, lao thẳng về phía bốn người.

Ở sau lưng hắn, các cao thủ Chư Tiên Minh, 1000 tiên binh sắp thành đại trận, từng bước áp sát về phía trước, chiếm lĩnh hư không.

Phía trước đã là địa phương ma vân bao phủ, ma vân chi uy bị Thần Tử Dạ tộc kháng trụ, cứng rắn đánh ra một khu vực an toàn, giống như một vùng biển, bị hắn dùng Tị Thủy Châu xua đuổi, lộ ra mặt đất, nhưng chỉ cần hắn buông tay, tất cả nước biển sẽ cuốn ngược tới, bao phủ một vùng này lại, mà bây giờ, tất cả cao thủ Chư Tiên Minh vội vã chạy đến, đuổi theo các Thần Đình Tiểu Thánh, đã bị bọn họ dẫn vào vùng biển này...

- Ta có thể giúp các ngươi cũng chỉ như vậy, hi vọng các ngươi có thể thông minh một chút...

Trong lòng Phương Hành biết lần này hung hiểm, hơi chần chờ một chút, thân hình hơi thả chậm, người còn ở giữa không trung liền xoay qua, lấy ra Đả Thần Cung, nhìn cũng không nhìn bắn về phía Hồ Tiên Cơ một cục đá, cục đá kia hóa thành thần quang, sát qua đầu Hồ Tiên Cơ, hù Hồ Tiên Cơ giật mình, sau lưng chảy ra mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn về phía Phương Hành, chỉ thấy thân hình hắn hơi ngừng lại, liền lần nữa gia tốc, nhưng ngón tay dường như trong lúc vô tình chỉ lên trời.

Hồ Tiên Cơ theo ngón tay xem xét, nhất thời thất kinh, thế đuổi theo hơi chậm.

Trong hư không, Thần Tử Dạ tộc đã hóa ra nguyên hình, thình lình chống đỡ ma vân, trong ma vân hóa ra bảy Ma Thần, vây quanh hắn loạn đả loạn trảm, nhưng Thần Tử Dạ tộc lại mặt không đổi sắc, bằng hai cái cánh chống đỡ, ở trước mặt hắn, ma vân vô tận đang uẩn nhưỡng lực lượng đáng sợ, giống như sóng lớn vỗ bờ, tầng tầng đánh ra.

- Không đúng... Không thích hợp... các Tiểu Thánh biểu hiện... quá không đúng...

Hồ Tiên Cơ không phải kẻ ngu, hơi suy nghĩ một chút, trong lòng càng nghi ngờ.

Dưới cái nhìn của nàng, hiện tại các Thần Đình Tiểu Thánh đã tiến vào tử địa, tất cả nhờ Thần Tử Dạ tộc mới tạm thời an toàn, mặc dù không biết bọn họ đang làm cái gì, nhưng nếu những người mình theo vào, chẳng phải cũng bị ma vân bao phủ?

Càng mấu chốt là, nàng hiểu rất rõ Phương Hành, ma đầu này làm việc luôn cực kỳ xảo trá!

Vừa rồi hắn rõ ràng đang chạy trối chết, vì sao hết lần này tới lần khác dừng lại, đánh mình một kích?

Nếu muốn mạng của mình, thì vì sao một kích kia lại đánh không chuẩn, lực đạo còn nhỏ, giống như đang nhắc nhở mình cái gì.

Mà hắn trong lúc vô tình vươn tay, ngón tay chỉ, vừa lúc lại là chỗ của Thần Tử Dạ tộc.

Đây đều là trùng hợp sao?

Trong lòng có nghi ngờ, thân hình Hồ Tiên Cơ chậm lại, có chút chần chờ.

Không chỉ nàng, Khương Vấn Đạo cũng ngừng lại, như có điều suy nghĩ, không biết nghĩ tới điều gì, Phật Ấn cùng các tăng lữ của Bỉ Ngạn Tự cũng ngừng lại, hình như cảm giác được khủng bố gì đó, theo bản năng không muốn xâm nhập...

- Đại chiến sắp đến, dù phía trước có hung hiểm, lại há có thể tiếc mệnh không tiến?

Thời điểm các nàng sinh lòng nghi hoặc, dừng lại không tiến, còn chưa nhắc nhở người bên ngoài, lại chọc giận một người.

Cổ Hạc dẫn đầu đại quân xông về phía trước, lại không nghĩ tới đám người Hồ Tiên Cơ sẽ ngừng, các nàng vốn là cao thủ, mỗi người đang ở trong quá trình bay lượn, chiếm vị trí cực kỳ trọng yếu, các nàng dừng lại, nhất thời liên lụy đến thế công của tất cả mọi người chậm lại, trong lòng giận dữ, một chút thể diện cũng không cho, trực tiếp quơ Hỗn Độn Cổ Giản đập xuống, Hỗn Độn Khí trùng trùng điệp điệp như nước thủy triều, ầm ầm thẳng về phía trước, đám người Hồ Tiên Cơ kinh hãi, còn chưa lên tiếng kinh hô, đã bị ngạnh sanh đẩy qua một bên.

Rầm rầm...

Các cao thủ Chư Tiên Minh và 1000 tiên binh đồng thời lao đến, lập tức chiếm cứ không trung, thanh thế to lớn, ngay cả chư vị Tiểu Thánh của Thần Đình cũng bị lấn át, bày trận thì bày trận, tế pháp bảo thì tế pháp bảo, muốn triển khai một trận đại chiến...

Thế nhưng lúc này, Thần Tử Dạ tộc bỗng nhiên hét dài một tiếng, thu cánh lướt về phía dưới cực nhanh.

Cùng lúc đó, đám người Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Hung Đạo, Áo Cổ Tiểu Thần Vương và Phương Hành mới vừa bị Cổ Hạc đánh lui, trốn giống như chó nhà có tang, thân hình cũng trơn trượt đến cực hạn, nhanh chóng vọt tới một vị trí, ở trước người bọn họ lại có ba thân ảnh tiến lên đón, chính là Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi, Ly Hỏa, trong tay bọn họ đều cầm một Túi Càn Khôn, đồng thời niệm tụng chú ngữ, sau đó trong túi liền có vô số quan tài màu đen bay ra!

- Chư vị tiền bối, làm phiền tái chiến một trận đi!

Nhìn nét mặt của bọn hắn, vẻ mặt đều cười lạnh, còn có hưng phấn không che giấu được.

Nào có chút hiếu nghĩa gì, chỉ có vẻ đắc ý khi mưu kế được thực hiện mà thôi...

Chương 1164: Tiên Thần đại tế

Nói thì chậm, nhưng thực tế rất nhanh, đám tiên binh của Chư Tiên Minh nóng lòng ngăn cản các Thần Đình Tiểu Thánh dị động, chưa từng suy nghĩ nhiều đã đâm vào trong ma vân bao phủ. các trưởng lão của Chư Tiên Minh và đám tiên binh, lập tức kéo ra trận thế, chuẩn bị vây các Thần Đình Tiểu Thánh, dù sao bọn họ nhiều người, không chỉ có quân trận, còn có các cao thủ như Cổ Hạc, trong lòng nghĩ, những Tiểu Thánh kia xâm nhập, nhìn bộ dáng lén lén lút lút, mặc dù trong lúc nhất thời không biết bọn họ đến tột cùng muốn làm cái gì, nhưng ngăn cản bọn hắn quyết không sai lầm...

Chỉ là bọn hắn không nghĩ tới, đối mặt thế công hung mãnh, các Thần Đình Tiểu Thánh đều không có ý chống cự.

Lúc trước bốn gia hỏa kia nhìn lên khí thế hung hăng, bây giờ trốn nhanh hơn ai hết, không dám tranh phong, hận không thể tiến vào trong khe hở kia...

Ngay cả Thần Tử Dạ tộc vừa rồi dùng lực lượng một người chống cự ma vân, bây giờ cũng trực tiếp buông tay rút lui.

Chỉ có Hoa Mật Nhi, Phụ Sơn Tử cùng Ly Hỏa nhảy ra, lấy Túi Càn Khôn trong tay ra.

Nhưng bọn hắn hiển nhiên không có ý tứ chính diện kháng địch, mà ném ra rất nhiều quan tài màu đen...

Những hài cốt này, đúng là bọn họ ở trên đường tới thu nhặt, lít nha lít nhít, không biết có bao nhiêu cỗ, vào lúc này bị bọn họ một hơi ném ra, quả thật là hiện đầy thiên không, cùng nhân mã của Tiên Minh tạo thành một loại hình ảnh cực kỳ quỷ dị, phía trước chính là tiên binh của Chư Tiên Minh, khí thế cuồn cuộn cuốn tới, đằng sau lại là vô số quan tài và bạch cốt lít nha lít nhít thi, sát khí ngập trời, thẳng đón tiên binh của Chư Tiên Minh.

Nhìn bộ dáng kia, tựa như hai đạo sóng lớn đang hung mãnh va chạm.

Cùng lúc đó, Hoa Mật Nhi thấp giọng ngâm nga:

- Tiên huyết mạch, thần chi hài; người sống chi tức, tử vật chi linh; thành ý tiến cống, Chân Ma đại tự; dẫn ta Đại Đạo, chỉ ta tuyệt địa, giúp ta thấy chân phủ...

Ngữ điệu của nàng cực kỳ quỷ dị, giống như một tế văn tà ác, thanh âm lạnh buốt, mang theo một loại cảm giác quỷ dị khó mà hình dung, giống như thiên hôn địa ám, U Quỷ cười thầm, trong thanh âm còn mang theo cảm giác đắc ý nồng đậm, mà theo tế văn tụng niệm thành công, giữa thiên địa, trên thi hài vô tận, cũng dần dần bay lên vô số lục mang thăm thẳm...

Mà lúc này, ma vân trên không mất đi Thần Tử Dạ tộc chống cự, cũng dùng xu thế ngân hà đổ xuống, ở dưới ma vân, tiên binh của Chư Tiên Minh và vô số quan tài sắp va vào nhau vừa vặn tiếp nhận loại lực lượng này, như nam châm dẫn dắt, tất cả lực lượng đều tập trung vào một chỗ, rơi thẳng về phía dưới.

- Không tốt...

Đến lúc này, đám người Phật Ấn xen lẫn ở trong tiên binh rốt cục ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nghẹn ngào kêu lớn, thần sắc đại biến, giống như gặp quỷ... Chẳng ai ngờ tới, bọn họ liều lĩnh lao đến, muốn ngăn cản hành động của Thần Đình, kết quả ngăn cản không được, ngược lại bị ma vân để mắt tới...

- Ai, không giúp được các ngươi, tự cầu phúc đi!

Lúc này Phương Hành chỉ liếc về phía sau một cái, liền vội vàng xông vào trong.

Trong lòng hắn minh bạch, thời điểm các tiên binh xông tới, những người này đã không còn sinh lộ.

Hắn đã bất chấp nguy hiểm nhắc nhở Hồ Tiên Cơ, nhưng không có tác dụng, vậy hắn cũng bất lực, không hỗ trợ nhiều nữa.

Dù sao trên đỉnh đầu chính là Táng Tiên Ma Vân...

Uy lực không thua Độ Kiếp Tiên Vân của Thần Chủ!

Lúc ở Hội Kê Sơn, Thần tộc phủ xuống, đưa tới Thiên Nguyên Đại Lục đại họa, loạn thế mở ra.

Trong đại họa, sinh linh Thần tộc hung tàn và ngang ngược tự nhiên làm cho lòng người phẫn hận, nhưng khi đó theo Cửu U Thần Vương mang xuống Độ Kiếp Tiên Vân càng làm cho lòng người sợ hãi, lúc ấy kiếp lôi lít nha lít nhít, như mưa to phủ xuống, không biết đánh chết bao nhiêu sinh linh Nhân tộc, hủy đi bao nhiêu hạt giống tốt, có thể nói, nếu không có phiến kiếp vân kia, thì dù thực lực của sinh linh Thần tộc mạnh hơn sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục, cũng sẽ không đứng vững nền móng thuận lợi như vậy...

Mà phiến kiếp vân kia, đã bị bọn họ điều tra rõ ràng, kỳ danh chính là: Độ Kiếp Tiên Vân!

Tiên bảo vô thượng của Thần Chủ, đạt đến cấp độ Tiên bảo đỉnh phong...

Loại Tiên bảo kia, hung uy đã không phải người bình thường có thể phỏng đoán, kinh khủng tới cực điểm.

Nếu bàn về cảnh giới, bảo vật này không bằng Tiểu Thế Giới, nhưng Tiểu Thế Giới dù sao cũng là một loại sản phẩm, nó không phải binh khí chuyên môn, không phải vì sát lục mà sinh, Độ Kiếp Tiên Vân lại khác, nó được luyện chế ra, tác dụng duy nhất chính là sát lục, có lẽ ở thời điểm nào đó, nó cũng có tác dụng bảo mệnh, tỉ như Vân Thường của hắn, chính là từ Độ Kiếp Tiên Vân luyện chế, nhưng mục đích cuối cùng của nó vẫn là giết người, tựa như ở Hội Kê Sơn, Tiên bảo vừa ra, sinh linh diệt tuyệt, thần mất hồn tán, không một ngọn cỏ.

Mà Tiên bảo kia của Thần Chủ, tên gọi Độ Kiếp Tiên Vân, bây giờ bọn họ thình lình ở trên Thần Ma chiến trường, trên không Táng Tiên Sơn, lại thấy được một vật cấp độ Tiên bảo, chính là Táng Tiên Ma Vân...

Càng kinh khủng hơn là, Táng Tiên Ma Vân này còn đáng sợ hơn Độ Kiếp Tiên Vân, dù sao Độ Kiếp Tiên Vân là vật của Thần Chủ, về sau lại cho Cửu U Thần Vương điều khiển, cho nên lực lượng của nó có thể khống chế, còn Táng Tiên Ma Vân lại không phải vậy, nó bồng bềnh ở trên không Táng Tiên Sơn, hình như đang bảo vệ thứ gì đó, chỉ biết bị động phản kích, lực lượng vô cùng vô tận, vừa rồi Thần Tử Dạ tộc xuất thủ, một kích quét nát đợt công kích thứ nhất, nhưng nó phản kích ra lực lượng lập tức mạnh gấp ba, lần nữa chống đỡ, lại mạnh hơn gấp ba.

Không ngừng gấp ba như thế, ai cũng không biết cuối cùng ma vân sẽ vung ra lực lượng mạnh cỡ nào.

Dù sao ngay cả Tiên cũng có thể táng diệt a...

Thần Tử Dạ tộc không hổ là nhân vật tuyệt đỉnh trong Thần tộc, hắn một người chống chừng thời gian uống cạn chung trà!

Nhưng đến lúc này, hắn đã sớm không chịu nổi, đã đạt đến cực hạn.

Cũng vào lúc này, tiên binh lao đến, đám người Hoa Mật Nhi thả ra hài cốt tiền bối, hai phe ở dưới Táng Tiên Ma Vân gần mất khống chế va chạm, lại theo Hoa Mật Nhi niệm tụng tế văn, thình lình tạo thành một loại khí tức cổ quái, trực tiếp dẫn dắt lực lượng của Táng Tiên Ma Vân qua...

Nói cách khác, các trưởng lão của Chư Tiên Minh, một chi tiên binh kia, cùng thi hài của tiền bối Thần tộc, lúc này đều trở thành tế phẩm!

Một loại tế phẩm có thể tạm thời dẫn dắt đi lực lượng của Táng Tiên Ma Vân, để các Thần Đình Tiểu Thánh có cơ hội lợi dụng!

Dù sao tính chất của Táng Tiên Ma Vân ở chỗ đó, khác biệt với Độ Kiếp Tiên Vân, Độ Kiếp Tiên Vân thuộc Tiên, mà Táng Tiên Ma Vân thì thuộc Ma, độc lập giữa thiên địa, từng cùng Thần tộc đại chiến, lại không thành tiên dung thân ma, bây giờ hai đại tế phẩm, một là hậu duệ chúng tiên, một là thi hài Thần tộc, đoán chừng bàn về khẩu vị, cũng là Tiên bảo này thích nhất rồi, nhìn tư thế kia liền biết, vừa cảm ứng được khí tức của tiên binh và thi hài tiền bối Thần tộc, liền trực tiếp bỏ qua Thần Tử Dạ tộc xông tới...

Kế hoạch của Thần Tử Dạ tộc cũng là như thế, một chi tiên binh và các trưởng lão của Chư Tiên Minh kia, đã sớm ở trong kế hoạch của hắn.

Nếu không có những người này, chỉ dựa vào thi hài của tiền bối Thần tộc, căn bản không thể dẫn dắt Táng Tiên Ma Vân rời đi.

- Làm sao... Làm sao lại như thế?

Lúc này tất cả trưởng lão và tiên binh của Chư Tiên Minh đều hoảng hồn, vừa sợ vừa giận kêu to.

Có mấy vị trưởng lão còn không có tỉnh táo lại, lực lượng của Táng Tiên Ma Vân đã phủ xuống, bọn họ kinh sợ, phấn khởi phản kích, đánh về phía Táng Tiên Ma Vân phủ xuống, lúc này lực lượng của Táng Tiên Ma Vân sớm đã uẩn nhưỡng tới cực hạn, cuồng bạo đến cực hạn, chỉ thuận thế quét xuống một cái, mấy tên trưởng lão kia đã hóa thành từng mảnh huyết nhục và mảnh vỡ thần hồn, sau đó bị Táng Tiên Ma Vân hấp thu vào, lại tiếp tục vọt về phía những người khác, hoàn toàn bao phủ ở trong đó.

Vào lúc này, Táng Tiên Ma Vân giống như một lò nung, luyện hóa tất cả trưởng lão, tiên binh, cùng hài cốt tiền bối Thần tộc bị các Thần Đình Tiểu Thánh hiến tế, một tia cũng không dư thừa, hoàn toàn thôn phệ...

- Đi!

Mà lúc này, Thần Tử Dạ tộc hét lớn một tiếng, dẫn đầu lao về phía trước.

Đến lúc này, ai cũng không dám giữ lại, đều đánh bạc tính mệnh, kéo tốc độ đến cực hạn, giống như đạo đạo khói đen lao thẳng về phía Táng Tiên Sơn, mà lúc này, bởi vì tế phẩm xuất hiện, địa phương Táng Tiên Ma Vân bao phủ, vậy mà xuất hiện một con đường thẳng tắp...

Dùng Tiên Thần đại tế, đổi lấy một thông đạo.

Mà ở cuối thông đạo kia, thì có thể nhìn thấy ngọn núi đen sì, nói là núi, kỳ thật chỉ là một mô đất to lớn, hoặc nói là một mộ phần to lớn, toàn thân màu mực, tản ra ma khí thăm thẳm, không ngừng lướt về phía Táng Tiên Ma Vân, hóa thành một bộ phận của ma vân, nhìn lên giống như căn nguyên của ma vân ở chỗ này, mà ở trước mộ phần, lại dựng thẳng một cửa đồng cao chừng chín mươi chín trượng, tựa như câu thông Âm Dương sinh tử...

- Thời cơ trôi qua rất nhanh, vạn năm khó gặp, xông vào đi!

Cái mộ lớn kia cực kỳ đáng sợ, cửa đồng đi vào trong mộ càng làm cho người sinh ra sợ hãi.

Nhưng Thần Tử Dạ tộc và các Thần Đình Tiểu Thánh xông đến nơi này, lại không hề dừng lại, trực tiếp đâm đầu lao vào...

Mà Phương Hành đồng dạng xông đến nơi này, có chút dừng lại, quay đầu nhìn lướt qua.

Dùng Tiên Thần đại tế đổi lấy thông đạo kia đang chậm rãi khép kín, nơi xa hình như còn truyền đến âm thanh kêu gào của các tu sĩ Tiên Minh.

Trừ cái đó ra, không còn nửa thân ảnh.

Trong lòng Phương Hành hơi có chút thất vọng, trầm lắng hít một hơi, quay đầu vọt vào trong cửa đồng.

- Vốn cho rằng Tịnh Thổ tới, có thể có người giúp ta một tay, xem ra tiểu gia chỉ có thể dựa vào mình...

Chương 1165: Ta hát sơn ca cho ngươi nghe.

Cửa đồng nửa đóng nửa mở, khẽ hở lớn đủ để các sinh linh Thần tộc bước vào.

Sau khi tiến vào, mới phát hiện bên trong mộ phần to lớn, thình lình vượt khỏi đám người Phương Hành tưởng tượng, vừa bước vào trong đó, ánh vào tầm mắt chính là một con đường uốn lượn về phía dưới, cũng không biết sâu bao nhiêu dặm.

Chung quanh tối tăm, các tu sĩ chỉ có thể dựa vào thần thức nhận biết hết thảy, mà ngay cả thần thức cũng bị ma khí áp chế gắt gao, không thể lan xa ngàn dặm, tối đa chỉ có thể như phàm nhân, quan sát phạm vi mấy trăm trượng xung quanh mà thôi, có thể nói cực kỳ quỷ dị...

Cũng may những ma khí kia là tồn tại vô hình, không hề có ác ý, không có chủ động tập kích quấy rối bọn hắn.

Giống như trời đông giá rét lạnh thấu xương, thời điểm có gió và không gió, trình độ kinh khủng là không giống nhau, lúc ma khí không động, đám người Phương Hành dựa vào tu vi, còn có thể ngăn cản một chút, nhưng ma khí khẽ động, chỉ sợ bọn họ cũng rất khó chống cự...

- Nơi này chính là mộ phần của vị Thiên Ma kia?

Sau khi tiến vào nơi đây, các Thần Đình Tiểu Thánh đều ngưng thần một chút, Hoa Mật Nhi dường như sợ kinh động đến nhân vật gì, thấp giọng nói.

- Chớ lên tiếng, vào tới chỗ này, chớ có nói bừa, để tránh xúc phạm cấm kị!

Thần Tử Dạ tộc Song Sinh nghe vậy, khẽ quát một tiếng, thần sắc trang nghiêm đến cực hạn, thậm chí mang theo chút hồi hộp.

- Tuân lệnh!

Hoa Mật Nhi giật nảy mình, vội vàng ngậm chặt miệng, trong ánh mắt có chút sợ hãi.

Người khác nghe vậy, lúc đầu muốn nói chuyện cũng làm theo, trải qua sự tình Thần Ma chiến trường ở bên ngoài, trong lòng bọn hắn không phục Thần Tử Dạ tộc đó là giả, người này đầu tiên là bày ra thành ý, dùng danh hiếu nghĩa để Chư Tiên Minh đáp ứng bọn hắn tiến vào Thần Ma chiến trường, lại giả vờ giả vịt, dụ nhiều người như vậy cùng hắn xâm nhập, mà đến cuối cùng lại quyết đoán, dẫn dụ tiên binh của Chư Tiên Minh tiến vào phạm vi Táng Tiên Ma Vân bao phủ, bằng sức một mình ngăn cản Táng Tiên Ma Vân thời gian uống cạn chung trà...

Sau đó coi tiên binh và thi hài Thần tộc như tế phẩm, dẫn dắt lực lượng Táng Tiên Ma Vân rời đi, đạt được một cơ hội ngàn năm một thuở xông vào Táng Tiên Sơn, các khâu có mưu có dũng, một bước không sai, thật sự là quá xinh đẹp, ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được nghĩ, ai nói sinh linh Thần tộc chỉ có vũ lực không có đầu óc?

Nếu như trong Thần tộc nhiều mấy cái giảo hoạt gian trá như thế, đoán chừng lúc trước chúng tiên cũng không dễ dàng nô dịch bọn họ như vậy.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, mời đi...

Thần Tử Dạ tộc giáo huấn Hoa Mật Nhi xong, lại xoay người qua, mắt nhìn Phương Hành, lẳng lặng nói.

- Làm gì?

Phương Hành đang ngồi xổm ở phía sau, như không có chuyện gì xảy ra móc lỗ tai, nghe vậy nhảy lên, trợn mắt nhìn Thần Tử Dạ tộc.

- Trước khi đi, Thần Chủ từng đơn độc triệu kiến chỉ điểm ta, ở ngoài Táng Tiên Sơn, hết thảy sự vụ do ta làm chủ, ta là tối cao, nhưng sau khi vào Táng Tiên Sơn lại cần Thông

Thiên Tiểu Thánh Quân xung phong, Tứ hoàng tử và Áo Cổ điện hạ áp trận, chúng ta núp ở phía sau, để tránh bị khí tức trên người chúng ta kinh động đến một ít tồn tại không cần thiết, bất quá Thông Thiên Tiểu Thánh Quân có thể yên tâm, dù ngươi kinh động đến một ít cấm chế, chúng ta cũng sẽ ra tay thay ngươi hóa giải, tóm lại sẽ một đường an toàn đưa ngươi vào chỗ sâu nhất...

- Để cho ta xung phong?

Phương Hành ngẩn ngơ, cuối cùng cũng hiểu rõ ra.

Lúc ở Hồng Hoang Cốt Điện, hắn cùng Hồng Hoang lão Long Vương và Áo Cổ Tiểu Thần Vương tán gẫu, đồ vật Thần Chủ muốn tìm, hẳn là Phong Thần Bảng trong truyền thuyết, đồ vật kia liên quan đến khí vận của Thiên Nguyên Đại Lục và Tiên Giới, cực kỳ không tầm thường, Thần Chủ muốn lấy nó, nhưng không có tư cách cầm được nó, nếu cưỡng ép ra tay, sợ rằng sẽ quấy rầy thần vật, khiến nó biến mất vô tung, cho nên mới gọi các thiên kiêu Thần Đình, lại thu nạp thiên kiêu ở Thiên Nguyên Đại Lục, để bọn họ thay mình đi thử một lần...

Những Thần tộc Tiểu Thánh chưa từng phong vương kia, thực lực mạnh nhất bất quá là Độ

Kiếp thậm chí gần Chân Tiên, còn không đủ để kinh động Phong Thần Bảng, mà thiên kiêu trên Thiên Nguyên Đại Lục, lại nhiều là người có tên trên Phong Thần Bảng, nhân tài như vậy có tư cách tiếp cận Phong Thần Bảng, bây giờ Thần Đình an trí cũng là như thế, mặc dù thực lực của Thần Tử Dạ tộc cường đại, nhưng không dám đi ở phía trước, chỉ có thể đề cử Phương Hành, trong này khác biệt nói ra huyền bí, nhưng kỳ thật không khó lý giải, nếu phía trước có cấm chế gì, bị Phương Hành xúc động, hay gặp phải hung hiểm, bọn họ còn có thể ra lực phá đi, nhưng nếu bị sinh linh Thần tộc kinh động, thần vật bên trong sẽ chạy.

- Thật có ý tứ!

Phương Hành nghe vậy, cười lạnh một tiếng, cũng không khách khí, chậm rãi đi ở phía trước.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, đã đến nơi này, mọi người đều ở trên một cái thuyền, hi vọng ngươi...làm việc cẩn thận chút!

Sắc mặt Thần Tử Dạ tộc nghiêm túc, nhẹ nhàng nói một câu, sau đó nhìn thoáng qua truyền nhân Tiểu Tiên Giới.

Một động tác rất nhỏ, liền ám hiệu ý uy hiếp, dù sao Tiểu Tiên Giới còn nắm nhược điểm của Phương Hành.

- Ha ha, yên tâm, ta rất cẩn thận!

Phương Hành cười lạnh, muốn triệu hoán cốt lâu, tiến vào trong thần cung, dù sao ở địa phương hung hiểm này, trốn vào trong Tiểu Thế Giới mới an toàn, bất quá có chút ngoài ý muốn là, lúc này cốt lâu lại không thể mở ra, hắn ngây ngốc một chút, mới giật mình phản ứng lại, Thiên Ma mộ phần thình lình cũng là một Tiểu Thế Giới, lực lượng của nó áp chế Thần cung của Phương Hành, ngăn cách thông đạo, kể từ đó hắn không vào Thần cung được, hơn nữa Dao Trì tiểu công chúa ở trong Thần cung cũng không ra được.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể thở dài, cốt lâu hóa thành lớn cỡ nắm tay, sau đó dùng Khốn Tiên Tác xuyên qua hốc mắt, cột ở trên thắt lưng của mình, cũng may sau khi cốt lâu và Thần cung dung hợp, đã có đặc tính biến hóa lớn nhỏ.

Phương Hành dẫn đầu, dọc theo thềm đá đi về xuống dưới, ở sau lưng của hắn, Tứ hoàng tử Ngao Cuồng và Áo Cổ Tiểu Thần Vương đi theo, đằng sau là Thần Tử Dạ tộc, Hoa Mật Nhi, Phụ Sơn Tử, Ly Hỏa, cuối cùng là Hung Đạo, đoàn người mơ hồ hóa thành trận thế, dùng Phương Hành cầm đầu, những người khác làm cánh và đoạn hậu, chậm rãi xuất phát...

Địa quật thăm thẳm, ma khí lành lạnh, hoàn toàn tĩnh mịch, quả thực để cho người ta như giẫm trên băng mỏng...

- Muội muội ngươi...

Thời điểm tinh thần mọi người cực kỳ căng thẳng, đột nhiên phía trước vang lên một thanh âm.

Cả đám Thần Đình Tiểu Thánh bị hù run rẩy, Thần Tử Dạ tộc vỗ cánh, trực tiếp bay tới trước người Phương Hành, ẩn mà không phát, một mực bảo hộ hắn ở bên trong, Chư Thánh khác cũng ngưng khí tức thành một đoàn, hóa thành ô lớn, chống ở trên đỉnh đầu Phương Hành, nếu có nguy cơ đánh tới, bọn họ có thể thay Phương Hành hóa giải hung hiểm.

Yên lặng chờ nửa ngày, ngoại trừ ma khí thăm thẳm ở xung quanh, thì không có một chút phản ứng, các Tiểu Thánh thần sắc cổ quái nhìn về phía Phương Hành.

- Hắc hắc, phản ứng lớn như vậy làm gì, làm ta giật cả mình...

Vẻ mặt Phương Hành cợt nhả quay đầu, nhìn thoáng qua các Tiểu Thánh, hơi có chút kỳ quái.

- Ta sát, là ngươi dọa chúng ta mới đúng...

Các Tiểu Thánh đều dựng lông tơ, lúc này mới phát giác, thanh âm vừa rồi là Phương Hành hét ra, từng người cảm thấy giận dữ, ngay cả ánh mắt của Áo Cổ Tiểu Thần Vương nhìn Phương Hành cũng bất thiện, ở dưới loại hoàn cảnh này, địa phương hung hiểm như thế, Phương Hành đột nhiên la hét thật sự có hiềm nghi dọa người, tu vi yếu đoán chừng có thể bị hắn hù chết...

- Ngươi muốn làm gì?

Hoa Mật Nhi nhát gan, nhịn không được oán hận nhìn Phương Hành mắng.

- Ta... Ta hát sơn ca ah!

Phương Hành có chút ủy khuất, rất vô tội nhìn Hoa Mật Nhi nói.

- Ngươi... ở địa phương quỷ quái này, ngươi còn muốn hát sơn ca?

Hoa Mật Nhi tức đến sắc mặt tái xanh, vừa rồi nàng nói thanh âm hơi lớn, cũng bị Thần Tử Dạ tộc răn dạy, tên vương bát đản này còn có tâm tình hát sơn ca? Đây quả thực là cố ý đánh mặt nàng và Thần Tử Dạ tộc, là tìm phiền toái!

- Hát sơn ca thì sao, các ngươi đều đi theo ở phía sau, ta lại đi ở phía trước, vừa tối vừa lạnh, ngươi cho rằng ta không sợ sao, lúc này mới hát vài câu sơn ca tăng can đảm nha, nếu ngươi không muốn vậy ngươi đến phía trước đi?

Phương Hành trực tiếp trở mặt, làm nghẹn Hoa Mật Nhi nói không ra lời.

Đường đường tu sĩ Độ Kiếp tầng ba, lại nói mình nhát gan, còn muốn hát sơn ca tăng thêm lòng dũng cảm?

- Chớ có hồ nháo, tiếp tục tiến lên!

Thần Tử Dạ tộc lạnh lùng nói, đánh gãy Hoa Mật Nhi bực tức.

Hắn đã sớm nhìn ra, Phương Hành là đang thử thăm dò bọn họ, gặp hung hiểm có thể thực bảo vệ hắn hay không, lại thêm chút hung hăng càn quấy, không muốn cùng hắn tranh miệng lưỡi, liền lạnh lùng ngăn cản, tiếp tục tiến lên.

- Vậy ta có thể hát sơn ca không?

Phương Hành vẫn còn dây dưa không dứt, cười híp mắt hỏi Thần Tử Dạ tộc một câu.

Ánh mắt Thần Tử Dạ tộc muốn tràn ra lửa, lạnh lùng quét qua Phương Hành.

Nhưng lúc này Phương Hành lại không sợ

hắn, giống như cười mà không phải cười đón ánh mắt của hắn...

- Nói nhỏ chút đi...

Cuối cùng Thần Tử Dạ tộc cưỡng ép đè xuống hỏa khí, chậm rãi nói.

Hắn đoán được nếu như mình không đáp ứng, ma đầu kia sẽ gây chuyện càng ác hơn...

- Vậy ta an tâm...

Phương Hành cười ha ha, cũng không có dây dưa, chắp tay sau lưng đi về phía trước, vừa nện bước vừa hát:

- Gia gia to gan đi ở phía trước a í a, đi phía trước í à í a... các tôn tử chậm rãi theo sau í à í a...

Lúc này thanh âm không lớn, nhưng hát là cái thứ gì a, chọc những người khác mặt xanh mét, ngay cả Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng có loại xúc động muốn bóp chết hắn, hận Phương Hành nhất là Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân Phụ Sơn Tử, lúc này con mắt đã muốn phun lửa, nổi gân xanh, nhịn nửa ngày mới rốt cục mở miệng quát:

- Ngươi hỗn đản...

Lời còn chưa nói hết, Phương Hành đi ở phía trước đột nhiên đá một viên sỏi ra ngoài, viên sỏi đụng phải cấm chế trên vách đá, chỉ nghe ầm vang, giữa không trung ma khí hội tụ, hóa thành một Ma Thần to lớn trảm tới, chém mảnh đá bay tán loạn, làm các tu sĩ sắc mặt đại biến...

- Vương bát đản, nảo ngươi đừng nói chuyện lớn tiếng, ngươi nghe không thấy sao?

Phương Hành giận dữ xoay người, nhìn Phụ Sơn Tử chửi ầm lên.

Chương 1166: Thần Ma Giám thức tỉnh.

Đột ngột xúc động cấm chế cũng không mạnh, chỉ là một tiểu chú bám vào trên vách đá, nhưng lại hù các vị Tiểu Thánh không nhẹ, nhất là Hoa Mật Nhi, cái châm sau mông đã lòi ra, nhìn thấy động tĩnh không quá lớn, mới lặng lẽ rút trở về.

Lúc này gương mặt Phương Hành nghiêm túc, hai con mắt nhìn trừng trừng Phụ Sơn Tử, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, làm Phụ Sơn Tử nghẹn đỏ bừng cả mặt, vừa gấp vừa giận, nghĩ thầm rõ ràng là ma đầu kia xúc động cấm chế, nhưng hắn dùng ánh mắt như vậy nhìn mình làm gì, giống như vì mình nói chuyện quá lớn mới phát động cấm chế vậy.

Nhưng trong lòng giận dữ, lại không dám mắng lên, sợ lại xúc động cấm chế!

Mà ở bên cạnh hắn, những người khác đều trận địa sẵn sàng đón quân địch, thần sắc trang nghiêm nhìn chung quanh, sợ một cấm chế phát động, cái khác sẽ theo nhau mà đến, cũng may đợi nửa ngày, Ma Thần ở trên không trung chậm rãi tiêu tán, không có dấu hiệu khác xuất hiện, lúc này mới khiến Chư Thánh nhẹ nhàng thở ra, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn về phía trước, tim đến cổ họng không chịu xuống.

Bây giờ bọn họ đã là cao thủ tuyệt đỉnh thế gian, ngay cả tinh vực vô biên cũng có thể xông vào một lần, nhưng hôm nay vào trong mộ cổ, lại giống như tiểu hài tử, nơm nớp lo sợ, sợ một chút mất tập trung sẽ đưa mạng nhỏ.

- Còn tốt, chỉ là sợ bóng sợ gió một trận, Thông Thiên Tiểu Thánh Quân cẩn thận chút!

Thần Tử Dạ tộc chậm rãi mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành cũng có chút hồ nghi.

Dùng lực cảm ứng của hắn, vừa rồi Phương Hành giơ chân đá viên sỏi tự nhiên chạy không khỏi chú ý của hắn, cũng chính là nguyên nhân này, lại khiến trong lòng hắn nổi lên hồ nghi, vừa rồi một cước kia là cố ý hay trùng hợp? Ở dưới Táng Tiên Sơn dưới, trong Thiên Ma Mộ, đủ loại cấm chế, huyền ảo khó lường, tên ma đầu này hẳn không có bản sự thấy rõ a?

Nhưng nếu nói hắn trong lúc vô tình đá một viên sỏi, liền đụng phải cấm chế, hơn nữa còn là loại hữu kinh vô hiểm, có thể dọa người nhảy dựng, lại không đủ để uy hiếp bọn họ, đây không khỏi quá trùng hợp đi, để hắn có chút không yên lòng.

- Địa phương quỷ quái này tối om, cấm chế lại nhiều, đằng sau còn có người chuyên gây họa, ta cẩn thận thì có ích lợi gì?

Phương Hành lẩm bẩm, lại quay đầu trừng Phụ Sơn Tử một cái, lúc này mới quay người, chắp hai tay sau lưng tiếp tục đi đường.

Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử sắp muốn tức nổ tung, đoán chừng trên đời này sự tình làm cho người tức giận nhất là bị ăn mày chửi quỷ nghèo, bị hèn nhát chửi nhuyễn đản, bị ma đầu kia chửi thành “tai tinh”, thật không biết tên vương bát đản này ở đâu ra lực lượng chỉ trích mình.

Mà Phương Hành lần nữa đi thẳng về phía trước, trên mặt lại vụng trộm hiện lên vẻ hưng phấn.

Vào lúc này, đáy mắt của hắn hiển hóa ra vô số phù văn nhàn nhạt, giống như nước gợn phi tốc xẹt qua, hơn nữa ở dưới vô số phù văn nhìn quét, bây giờ trong mắt hắn, ở trong hang đá tối om, sinh ra biến hóa cực lớn, tất cả cấm chế lấm ta lấm tấm, từ trong các ngõ ngách, trên các thạch bích hiển hiện, tất cả ám trận đều như lưới lớn, tung hoành ngang dọc… nói tóm lại, theo hắn càng thấu triệt, lại càng lúc càng hiểu rõ địa quật này.

Vừa rồi hắn đá ra một viên sỏi, là bởi vì trong lúc vô tình thoáng nhìn cấm chế trên vách đá, mới thăm dò một chút.

Mà kết quả rất tốt, đã chứng minh hắn phỏng đoán, cũng làm cho hắn cảm giác hưng phấn.

Ở dưới Táng Tiên Sơn, rõ ràng là một địa cung to lớn, xây dựng không mấy xinh đẹp, nhưng lại có vô số cấm chế và đại trận đáng sợ, cảnh giới của những cấm chế và đại trận kia, đã vượt xa trình độ Trận Sư ở Thiên Nguyên Đại Lục lý giải, ngay cả Phương Hành bình sinh thấy rất nhiều Trận Sư, chỉ sợ cũng chỉ có Thần Châu Bắc Vực Trà Trà Tiên Tử và Yêu Địa Ô Tang Nhi mới có thể lĩnh hội một chút.

Nhưng hôm nay, nơi này có thể xưng cấm chế và đại trận tuyệt đỉnh, lại cực kỳ rõ ràng ở trong mắt Phương Hành!

Âm Dương Thần Ma Giám!

Ngay cả Phương Hành cũng không nghĩ tới, Âm Dương Thần Ma Giám sẽ ở lúc này phát huy ra tác dụng trọng yếu như vậy!

Tựa như thời điểm mới vào Thanh Vân Tông, thấy cái gì cũng có thể nhẹ nhõm giám định ra.

Làm pháp bảo lai lịch thần bí nhất trên người mình, Âm Dương Thần Ma Giám cơ hồ quán xuyên toàn bộ kiếp sống tu hành của Phương Hành, đã giúp hắn không ít việc, bất quá về sau, theo tu vi của Phương Hành tăng lên, dị bảo kia dần dần trở nên có chút lực bất tòng tâm, đã không phải sự tình cần tiêu hao bao nhiêu pháp lực, mà là bắt đầu rất khó phân biệt ra kết quả chính xác, loại cảm giác này, giống như một lão nho học rộng tài cao, trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, lại thiếu thốn liên hệ với thế gian, đụng phải một số vật cổ xưa, có thể nói đạo lý rõ ràng, nhưng đối với một số sự vật xuất hiện mới, lại khó mà phân biệt!

Đối với cái này Phương Hành cũng ẩn ẩn hiểu mấy phần, có truyền thuyết nói Âm Dương Thần Ma Giám là dùng ký ức của một vị Chân Tiên luyện thành, tự nhiên kiến thức rộng rãi, nhưng dù là Chân Tiên, đối với các pháp môn và dị bảo lúc nào cũng biến hóa ở trong giới tu hành, chỉ sợ cũng không nhất định nhận ra hết, dù sao trong giới tu hành năng nhân dị sĩ thật nhiều lắm, mỗi ngày không biết xuất hiện bao nhiêu vật mới, thần tiên cũng nhận thức không đầy đủ ah.

Nhưng lúc này, sau khi vào Táng Tiên Sơn, Âm Dương Thần Ma Giám lại về tới thần diệu lúc đầu, Phương Hành thông qua nó, liền dễ dàng nhìn ra tất cả cấm chế và tàn trận, thậm chí ma khí biến hóa ở chung quanh, hơn nữa hắn cảm giác Âm Dương Thần Ma Giám là tự động vận chuyển, giống như một tử vật yên lặng đã lâu, chậm rãi thức tỉnh linh tính, không cần tiêu hao pháp lực của hắn, cũng không cần để hắn vận chuyển , liền có đủ loại thần diệu.

Phát hiện này, nhất thời khiến cho Phương Hành vừa mừng vừa sợ, không biết chuyện này đến tột cùng là tốt hay xấu.

Kinh hãi là Âm Dương Thần Ma Giám nhiều năm như vậy không có một chút biến hóa bỗng nhiên có biến hóa, không biết là phúc hay họa!

Vui là ở trong địa cung hung hiểm có bảo vật này, chẳng phải như hổ thêm cánh?

Hơn nữa lấy tính tình của Phương Hành, là thích nhiều hơn kinh.

Cơ hồ không có bao nhiêu thời gian đi cân nhắc Âm Dương Thần Ma Giám biến hóa mang đến cho mình hung hiểm như thế nào, hắn bắt đầu suy tính làm sao lợi dụng ưu thế này giày vò những hỗn đản ở sau lưng kia, dù sao lần này mục đích cuối cùng của hắn không phải chỉ là giúp Thần Chủ tìm dị bảo, mà là đoạt dị bảo này, áp chế Thần Đình, sau đó mượn tay Thần Đình diệt Tiểu Tiên Giới, làm thịt Hung Đạo và Thần Tử Dạ tộc, cứu ra Tiểu Man, cũng thuận tiện trút giận cho mình.

Cái này đã chú định mình sớm muộn gì cũng sẽ cùng đám người kia ác chiến!

Nhưng hôm nay nhìn lực lượng song phương, mình chưa chắc thắng.

Không nói Thần Tử Dạ tộc, mạnh đến không biên giới, cơ hồ không khác Thần Vương bao nhiêu, mình và hắn đối đầu phần thắng cơ hồ là không, xem như những người khác, Tiểu Tiên Giới Hung Đạo cũng tốt, Ngưu Ma tộc Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân Phụ Sơn Tử cũng tốt, Thần Nữ Chập Tộc Hoa Mật Nhi và Tuyệt Sinh Tiểu Thánh Quân Ly Hỏa cũng tốt, thậm chí lại thêm Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng, cũng không có một nhân vật đơn giản, coi như đến lúc đó Áo Cổ Tiểu Thần Vương sẽ ra tay giúp mình, thì phần thắng cũng cơ hồ bằng không.

Vậy chỉ còn một biện pháp, là ở trước khi tìm thấy thần vật, tiêu hao lực lượng của bọn hắn!

Dù sao bọn họ muốn che chở mình, vậy trước tiên gây chút phiền phức để bọn hắn chơi đùa cái đã.

Trong lòng Phương Hành âm thầm nghĩ, ánh mắt lộ ra hung quang.

Cũng may hắn ở phía trước nhất, người phía sau không nhìn thấy ánh mắt của hắn, nếu không trong lòng sẽ run rẩy.

- Làm như vậy cũng có chút phiền phức.

Phương Hành quyết định chủ ý, trong lòng suy nghĩ hậu quả, ở trong địa cung này rất nhiều hung hiểm, đằng sau khả năng còn có thật nhiều sự tình khó mà dự liệu, không chừng cần bọn họ hợp lực mới có thể phá giải, hiện tại mình liền tiêu hao lực lượng của những người này, đến đằng sau, nếu gặp khó khăn gì, thì có khả năng lực lượng không đủ, không vượt qua nổi.

Đương nhiên, đối với cái lo lắng này Phương Hành rất nhanh thì có đáp án!

- Chuyện về sau đằng sau lại nói, trước giày vò bọn họ đã.

Nghĩ như vậy, tâm tình liền tốt, vẻ mặt tiếu dung, lại bắt hát tiểu khúc:

- Gia gia to gan đi ở phía trước í à í a...

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, hắn vừa cất tiếng hát, Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử đột nhiên run rẩy!

Hữu tâm muốn khiển trách ma đầu kia vài câu, để hắn im miệng, nhưng lại không dám mở miệng.

- Ngươi có thể đừng hát nữa hay không?

Hoa Mật Nhi nhịn không được, nhỏ giọng gọi Phương Hành.

- Ngươi nói gì?

Phương Hành đột nhiên ngừng lại, tay ngoáy lỗ tai, một bộ nghe không rõ.

Hắn hát thanh âm không lớn, nhưng câu "ngươi nói gì" lại rất to, làm cung điện dưới lòng đất xuất hiện hồi âm.

Hoa Mật Nhi bị hắn dọa nhảy lên, nghĩ thầm ngươi đường đường Độ Kiếp tầng ba, làm sao có thể nghe không rõ ta nói cái gì, còn giả thần giả quỷ, đang muốn mở miệng quở trách, nhưng con mắt trừng thẳng, thần thức quét qua, thình lình nhìn thấy vị trí Phương Hành ngừng chân, trong bóng tối thăm thẳm, thình lình đang có ba đạo ma khí khổng lồ, huyễn hóa ra mấy con Ma Mãng, im ắng há to miệng, hung hăng cắn về phía Phương Hành.

- Cẩn thận!

Trong sát na, nàng cái gì cũng bất chấp, hô nhỏ một tiếng, đoạt thân xông lên.

Sưu sưu.

Ở bên người nàng, có hai người còn nhanh hơn nàng, một cái là Thần Tử Dạ tộc, một cái là Hung Đạo, ba người bọn họ đều phát hiện ba Ma Mãng kia, không dám để Phương Hành xảy ra chuyện, vội vã xông tới, người vung lợi trảo, người ra Tiên Kiếm, người thì kích hoạt vĩ châm, hung hăng va chạm với ba Ma Mãng, sau đó triển khai chém giết.

Mấy hơi sau, Ma Mãng bị chém, ba người này cũng có chút nghi ngờ.

Thần Tử Dạ tộc và Hung Đạo còn tốt, chém giết Ma Mãng không phí khí lực quá lớn, nhưng Hoa Mật Nhi lại thở hồng hộc, pháp bào trên người có chút vỡ vụn, lộ ra da thịt óng ánh, thần sắc có chút khiếp sợ vẫn còn chưa tiêu, ánh mắt vừa tức vừa hận nhìn ma đầu, ở địa phương hung hiểm cũng dám hồ nháo như thế, vừa rồi nếu không phải bọn họ phát hiện nhanh, lại không lưu lực xuất thủ chém Ma Mãng, đoán chừng ma đầu kia chết cũng không biết chết như thế nào, phần nhân tình này rất lớn, xem như cứu hắn một mạng.

Nhưng còn không đợi nàng nói chuyện, Phương Hành quay đầu liếc nhìn, quệt miệng nói một câu làm cho nàng tức muốn ngất:

- Các ngươi nhìn xem, các ngươi nhìn xem, ta đi ở phía trước nguy hiểm bao nhiêu ah, lại thay các ngươi ngăn cản một kiếp, nhân tình này các ngươi thiếu lớn rồi.

Chương 1167a: Tức điên người

Càng vào bên trong, Thần Tử Dạ tộc hồ nghi càng mãnh liệt.

Hắn thật có chút hoài nghi Phương Hành có phải ẩn giấu đi bản lĩnh, nhìn như lỗ mãng, kì thực là cao thủ trận thuật hay không!

Không phải bởi vì hắn biểu hiện ra trình độ trận thuật quá cao, mà là tên này thật quá xui xẻo, để hắn đi ở phía trước, là vì không kinh động tồn tại thần bí nào đó ở trong cung điện, biểu thị một loại thái độ, người tiến vào địa cung là sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục, như vậy sinh linh Thần tộc có thể theo vào, từ từ tiếp cận thần vật, nhưng chẳng ai ngờ tới, Phương Hành cũng quá xui xẻo đi, hắn thành thành thật thật đi ở phía trước, ngoại trừ tích hát sơn ca thì không có dị động gì, nhưng hắn giống như tai tinh trời sinh, vô luận làm như thế nào, cũng sẽ “không cẩn thận” xúc động một số cấm chế, rước lấy phiền phức...

Dọc theo con đường này, gần như sắp thành con đường để các Thần Đình Tiểu Thánh cùng cấm chế địa cung chém giết.

Phải xui xẻo cỡ nào mới có thể xúc động tất cả cấm chế một lần?

Lại phải may mắn như thế nào, mới có thể ở sau khi xúc động tất cả cấm chế bản thân lông tóc không thương?

Hiện tại Phương Hành biểu hiện ra chính là một kết hợp thể mâu thuẫn như thế!

Hắn ngược lại rất bình tĩnh, hai tay chắp sau lưng, nện bước hiên ngang đi ở phía trước, bên hông treo đầu lâu lay động cực kỳ có tiết tấu, trong mồm còn hát sơn ca, thế nhưng người phía sau hắn đều hoảng sợ, như lửa thiêu mông không ngừng chém giết, vô số ma khí biến ảo ra Ma Thần và cự yêu, gào thét lao đến bọn họ, mà bọn họ thì giống như thị vệ trung thành tuyệt đối, chém chết tất cả Ma Thần.

Đoạn đường này đi tới, dù bọn họ cẩn thận nữa, cũng khó tránh khỏi xuất hiện thương vong, Phụ Sơn Tử bị một Ma Thần chém xuống gần nửa cánh tay, vô lực rủ ở bên người, Hoa Mật Nhi thì vai trái bị cốt mâu đâm xuyên, lộ ra một cái động lớn, Tuyệt Sinh Tiểu Thánh Quân Ly Hỏa thì bị một Ma Mãng quấn chặt, cũng không biết gãy bao nhiêu cái xương, cũng may nhục thân cường đại, còn có thể tạm thời chèo chống, ngay cả Áo Cổ Tiểu

Thần Vương, bởi vì thân thể khổng lồ, mục tiêu rõ rệt, cũng có một cái cánh suýt nữa bị chém xuống...

Trên người chưa thương, chỉ có Thần Tử Dạ tộc, Hung Đạo và Phương Hành.

Mà ở trong ba người này, Thần Tử Dạ tộc và Hung Đạo cũng thở hồng hộc, chỉ có Phương Hành tự do tự tại như đại gia, thỉnh thoảng còn ở thời điểm người khác ác chiến đứng chỉ điểm vài câu:

- Đầu trâu, một búa kia của ngươi rõ ràng bổ dùng quá sức, nếu là lưu lại ba phần lực đạo chẳng phải sẽ tốt hơn? Thật sự là vụng về như trâu... Ôi, Hoa Mật Nhi, ngươi có xấu hổ hay không, cái mông đã lộ ra, tranh thủ thời gian thay quần đi... em vợ, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề, chín cái đầu kia làm sao co lại nhanh như vậy?

Hắn ngồi châm chọc, để đám Thần Đình Tiểu Thánh tức đến sắp thổ huyết.

Từng người ánh mắt nhìn về phía hắn đều không thích hợp, nếu như không phải cần hắn dẫn đường, đoán chừng tâm làm thịt hắn cũng có.

Bọn họ dám vào hung địa này, tự nhiên đều muốn làm một vố lớn, nhưng người nào cũng không thích thời điểm mình còn chưa thấy qua thần vật, đã tiêu hao phần lớn thực lực ở nửa đường, kia không khỏi quá thua lỗ, thực đến thời điểm then chốt thì làm thế nào?

Trong lòng đều đang hoài nghi, cuối cùng có phải Phương Hành đang giở trò quỷ hay không!

Nhưng nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không có khả năng...

Mọi người đều biết, thời gian tu hành của ma đầu kia không dài, càng chuyên tu chiến pháp, đối với đan đạo, khí đạo, trận đạo lĩnh ngộ chỉ sợ còn kém xa Kim Đan trưởng lão bình thường, bằng hắn có thể xem thấu hết thảy cấm chế trong địa cung, hơn nữa tùy tiện xúc động?

Thế nhưng không thể không thừa nhận, hết thảy đều trùng hợp đến đáng sợ.

Mỗi một cấm chế kích hoạt, hết lần này tới lần khác khống chế ở trong phạm vi nhất định, để bọn hắn mệt mỏi ứng đối, tiêu hao pháp lực, bốc lên nguy hiểm thụ thương bảo hộ ma đầu kia, nhưng lại không đến mức uy hiếp đến tính mạng của mình, trong này đủ loại cân nhắc và nắm chắc, thật hiểm tới cực hạn, cũng khéo tới cực hạn, không phải Trận Sư bình thường có thể làm được...

- Đám người kia cũng có chút bản sự ah, chống đỡ lâu như vậy, thế mà không ai mất mạng, thậm chí bị thương nặng...

Lại không biết lúc này Phương Hành cũng âm thầm suy nghĩ, rất là đau đầu.

Dọc theo con đường này, hắn mượn Âm Dương Thần Ma Giám lừa người, lại không lường được, những người này có thể được Thần Chủ tuyển ra, phong làm Tiểu Thánh, xác thực đều có chút vốn liếng, nhiều hung hiểm như vậy đều một đường gánh qua, đừng nói mất mạng, ngay cả trọng thương cũng không có, nhất là Thần Tử Dạ tộc và truyền nhân Tiểu Tiên Giới, cơ hồ không bị một chút thương tích...

- Xem ra ta phải vận dụng chút thủ đoạn lợi hại rồi!

Trong lòng của hắn âm thầm nghĩ, lại bắt đầu chơi hung ác.

Mà lúc này, bọn họ đã không biết xâm nhập bao nhiêu dặm, ngay cả thềm đá dưới chân cũng bắt đầu trở nên nhẹ nhàng, trên đường vượt qua rất nhiều hiểm địa như biển dung nham, hư không sơn… bây giờ lại đến trên một hoang nguyên, chung quanh đều là cây cối như sắt đá, khô quạnh buồn tẻ, không chứa một chút sinh khí, phía trước là khói đen cuồn cuộn tới lui, phảng phất như một cự thú vô hình phủ phục trên mặt đất, trong khói đen giống như có thật nhiều ánh mắt đang sâu kín dò xét bọn họ.

- Phía trước hẳn là hung địa, chư vị cẩn thận...

Thần Tử Dạ tộc trầm giọng mở miệng, nhắc nhở các vị Tiểu Thánh.

Mới đầu là nhắc nhở Phương Hành, về sau phát hiện tên này thích đối nghịch mình, liền dứt khoát không để ý tới hắn.

- Đúng đúng, các ngươi nhất định phải cẩn thận, bảo vệ tốt ta...

Phương Hành cũng cười theo, sau đó nhanh chân bước vào trong khói đen.

Những người còn lại thấy thế, mặc dù trong lòng hận đến ngứa răng, nhưng chỉ có thể vội vàng đi theo.

Mà vừa tiến vào địa phương khói đen bao phủ, lại không khỏi giật mình, hít một hơi khí lạnh, ánh mắt ngưng trọng.

Trong khói đen, khắp nơi dựng thẳng mộ bia ngã trái ngã phải, trái một đống, phải một đám, lít nha lít nhít, cũng không biết trải qua bao lâu, trên vài bia mộ còn có chữ viết, có thì trống trơn, trống rỗng dựng thẳng ở nơi đó, nhìn lên thật yên lặng, không có một chút âm thanh, nhưng sau khi nhìn qua chữ viết, Thần Tử Dạ tộc, Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi thậm chí Hung Đạo… đều biến sắc, ẩn hàm khủng hoảng.

- Kiếm Ma Liễu Bạch, ma đầu đã từng để chúng tiên thúc thủ vô sách, không nghĩ tới táng ở nơi này...

- Ha ha, Thôn Tinh Thiên Cẩu Hoàng... Đến bây giờ trong tộc chúng ta còn có truyền thuyết của hắn, năm đó giá lâm tổ địa tộc ta, một ngụm nuốt lão tổ và gần nửa tộc nhân, nhắc lên tên của hắn, có thể làm hài tử không dám khóc, không nghĩ tới cũng chết ở nơi này...

- Ha ha, những người này, đều là đại ma đầu tung hoành hoàn vũ, ngay cả Tiên Giới cũng bó tay, những sinh linh Thần tộc chúng ta ở trước mặt bọn hắn như gà như chó, nhưng ai có thể nghĩ đến, đại nhân vật như vậy, cuối cùng kết cục lại chỉ là một nắm cát vàng, táng thân ở trên Thiên Nguyên Đại Lục, ung dung vạn năm, ngay cả người tế bái cũng không có!

Đám người Thần Tử Dạ tộc thấp giọng than thở, trên mặt có chút phẫn hận, cũng có chút thổn thức.

Nhìn ra được, bọn họ đối với mấy ma đầu kia, cảm xúc hết sức phức tạp.

Bọn họ một mặt hâm mộ, tiếc hận kết cục của bọn hắn, mặt khác vì nguyên nhân lập trường, lại thống hận đối phương không thôi...

Đang cảm khái lẫn nhau, đột nhiên trong nháy mắt có chút tức điên mũi.

Lúc này ma đầu không đứng đắn kia lại cực kỳ nghiêm túc chạy tới trước các bia mộ, lấy ra một cái Hồ Lô, chậm rãi tưới rượu cúng tế, gật gù lẩm bẩm, thỉnh thoảng quay đầu nhìn đám sinh linh Thần tộc một chút, mơ hồ còn có thể nghe thấy hắn đang nói “sao nhổ cỏ không tận gốc” gì đó!

- Ngươi đang làm cái gì?

Nhìn bộ dáng kia cũng đã làm người tức giận, Thần Tử Dạ tộc cũng nhịn không được khiển trách một câu.

- Ta tế bái những tiền bối này ah...

Phương Hành quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Ngươi... Ngươi hồ nháo cái gì, vậy mà tế bái bọn họ?

Đám người Hoa Mật Nhi nghe vậy không khỏi giận dữ, trừng mắt lạnh lùng.

Sinh linh Thần tộc bọn họ đối với những ma đầu này là không có cảm tình gì, mặc dù có chút cảm khái kết cục của những đại nhân vật kia, nhưng dù sao cả tộc đàn đều cừu hận đối phương rất sâu, nên quyết không thể nào tế bái bọn họ, thậm chí đối với Thần Đình mà nói, cũng xem những người này là cừu địch, cho nên nhìn thấy Phương Hành tế bái những ma đầu kia, bọn hắn có chút không cam lòng!

Phương Hành lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

- Bọn họ là ma đầu, người khác đều nói ta là ma đầu, tế bái đồng nghiệp thì có sao?

Nói xong bái càng ra sức, còn lẩm bẩm “nguyền rủa những người này” gì đó, làm mọi người tức trợn mắt.

- Được rồi, chớ có hồ nháo, phần mộ của những ma đầu này đã xuất hiện , nói rõ chỗ Thiên Ma táng cốt chân chính cách không xa, tiếp tục tiến lên, dù sao bây giờ chúng ta cũng ở trên địa bàn Tịnh Thổ, đêm dài lắm mộng, mau mau hoàn thành nhiệm vụ mới tốt...

Sắc mặt Thần Tử Dạ tộc u lãnh, không có quát Phương Hành, nhưng sắc mặt rất khó coi nói.

- Được rồi, được rồi, đi thì đi!

Phương Hành bất đắc dĩ lắc đầu, tiện tay để Hồ Lô ở trước mộ bia, sau đó chắp tay sau lưng đi tới, những người khác cũng theo sau lưng, trong quá trình đi ngang qua phần mộ, các Thần Đình Tiểu Thánh đều cảm giác trong lòng run rẩy, cả người không thoải mái, những mộ bia kia đều là tử vật, nhưng luôn cảm thấy chỗ sâu trong mộ viên, có một loại tồn tại nào đó đang một mực nhìn bọn họ.

- A, chấm dứt?

Chương 1167b: Thiên Ma mở mắt

Ước chừng nửa canh giờ yên tĩnh, đoàn người không ai mở miệng, ngay cả Phương Hành ở trong mộ viên cũng không dám hát sơn ca, bầu không khí cực kỳ kiềm chế, sau khi xuyên qua mộ viên, hắn lại đột nhiên giật mình, ngừng lại, ở trước người bọn họ, thềm đá dưới chân đã hết, phía trước xuất hiện một vực thẳm sâu không thấy đáy, hắc khí mênh mông cuồn cuộn, nhìn lên tựa như đến cuối thiên địa, chẳng biết nên đi đâu!

- Chẳng lẽ chúng ta đi nhầm đường?

Các Thần Đình Tiểu Thánh đều hơi kinh ngạc, vội vã dò xét bốn phía.

- Không đúng, đoạn đường này cũng không thấy có đường rẽ ah...

- Có lẽ vừa rồi trong lúc cấp thiết, bỏ qua cũng không nhất định...

Các Thần Đình Tiểu Thánh đều có chút không biết làm sao, xem ra bọn họ đối với nơi này cũng không hiểu nhiều lắm.

- Mau nhìn nơi đó, có đồ vật gì!

Nhưng lúc này, Hung Đạo một mực trầm mặc đột nhiên thấp giọng nói, chỉ về phía trước.

Các Tiểu Thánh nao nao, ngẩng đầu nhìn lại, lập tức giật mình, trong vực sâu phía trước, khắp nơi đều là hắc vụ đáng sợ, che đậy thần thức, không thể dò xét cái rõ ràng, nhưng loáng thoáng, theo hắc vụ lưu động, thình lình có thể phát hiện, ở trong vực sâu, ngoài hơn mười dặm, có một quái vật khổng lồ, mới nhìn cảm giác cái kia giống như một ngọn núi lớn, nhưng nhìn lâu, lại để cho người ta nghĩ đến, đây không phải núi... kia rõ ràng là một cái thủ cấp, đang ung dung treo ở trên không trung...

- Cái kia... Đó là cái gì?

Hoa Mật Nhi vừa nhìn thấy thủ cấp kia, cả người suýt nữa ngã oặt, nghẹn ngào kêu lên.

- Là thủ cấp của Thiên Ma...

- Đó là đầu Thiên Ma trong truyền thuyết?

Lúc này có hai người đồng thời mở miệng, trong lời nói hàn khí đại thịnh.

Một cái là Thần Tử Dạ tộc, một cái là Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ Tiểu Thần Vương, bọn họ trước tiên nhận ra được, khó nén chấn kinh thốt ra, sau đó hai người đồng thời nhìn thoáng qua đối phương, vội vàng ngậm miệng lại...

- Thủ cấp Thiên Ma?

Phương Hành cũng ngẩn ngơ, thần thức quét tới.

Kia đúng là một cái đầu lâu, nhưng quá lớn, bây giờ từ xa nhìn lại, chỉ cảm thấy cái kia giống như một ngọn núi, thậm chí Phương Hành có loại cảm giác, cái thủ cấp kia cho người cảm giác còn lớn hơn Phong Thiện Sơn, khí thế một mảnh yên lặng, tựa như một ngọn núi lửa ẩn chứa không biết bao nhiêu lực lượng, nhưng mặt ngoài lại tĩnh mịch, để cho người ta khiếp sợ là, theo khói đen lưu động, bọn họ cũng dần dần thấy rõ bộ dáng của Thiên Ma, hoàn toàn không có chút dữ tợn, mà càng giống là một Tiên Nhân tuấn mỹ.

Nhìn ra được, vị Thiên Ma kia khi còn sống, hẳn là một người ngọc thụ lâm phong, dù lúc này nhìn, cũng có thể phát hiện hắn ngũ quan đoan chính, cực kỳ tuấn mỹ, thậm chí lộ ra nho nhã, mái đầu bạc trắng phiêu phiêu đãng đãng, xen lẫn ở trong ma vân, tựa như ngủ say, nhắm hai con mắt, chìm chìm nổi nổi, cũng không biết ở trong vực sâu ngây người bao lâu, lại còn phải ở bao lâu!

- Người này... Vì sao có chút quen mắt...

Phương Hành cũng không biết người khác nghĩ thế nào, chính hắn lại cảm thấy, lúc đầu thần thức quét tới, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bóng đen to lớn, nhưng nhìn lâu, lại dần dần thấy rõ bộ dáng, thậm chí ngay cả sợi tóc cũng thấy cực kỳ rõ ràng, đến cuối cùng, hắn càng xem càng cảm thấy quen mắt, nhưng khổ sở suy nghĩ, lại không biết thấy qua ở nơi nào, nghĩ một hồi, cả người trở nên có chút đờ đẫn, vô ý thức bước lên, chậm rãi đi về phía trước...

- Ngươi muốn làm gì?

Đúng lúc này, bên cạnh bỗng nhiên hét lớn một tiếng, kinh động đến Phương Hành.

Là Phụ Sơn Tử trong lúc vô tình nhìn thoáng qua Phương Hành, thấy hắn đi vào vực sâu, nhịn không được hét lớn một tiếng.

Nhưng thời điểm âm thanh hét lớn vang lên, một chân của Phương Hành đã bước vào trong vực sâu.

Oanh!

Ngay khi chân của hắn đạp vào trong vực sâu, ma khí mông lung trở nên như cuồng phong, cổn đãng tới lui, mà Ma thủ không biết ở trong vực sâu chìm nổi bao lâu kia cũng chấn động, con mắt bên trái mở ra, một ánh mắt không chứa chút tình cảm quán xuyên tất cả ma vân, giống như liệt kiếm trực tiếp quét ngang về phía huyền nhai, tựa như trong vực sâu xuất hiện một mặt trời.

- Ma thủ mở mắt?

Một màn bất thình lình, không biết dọa hỏng bao nhiêu người, Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi, Ly Hỏa sợ hãi lui về phía sau, thân hình loạng choạng, suýt nữa té ngã trên đất, từng cái kinh hoảng như tiểu hài tử, chỉ có Áo Cổ Tiểu Thần Vương, Hung Đạo, Thần Tử Dạ tộc và Tứ hoàng tử Thương Lan Hải thì thần sắc vừa mừng vừa sợ, lại xông về phía trước!

Thiên Ma đã chết không biết bao nhiêu năm, vậy mà ở lúc này mở ra một con mắt?

Một màn này, thực quá quỷ dị...

Vẻ mặt Áo Cổ Tiểu Thần Vương kinh hoảng, còn mang theo vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì, bỗng nhiên thấp giọng kêu lên:

- Thiên Ma mở mắt, đây thật là khó lường, trước khi Thánh Nhân kéo Huyền Quan xuống, từng có truyền ngôn, Ma thủ dưới Cửu U mở mắt nhìn bầu trời, biểu thị một đời Chân Ma sắp xuất thế, lúc ấy tất cả mọi người nghĩ Chân Ma chính là Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, nhưng về sau, Thông Thiên Tiểu Thánh Quân không có bước vào Tịnh Thổ, đạt được Thiên Ma truyền thừa, vì vậy tin đồn Thiên Ma mở mắt cũng chấm dứt, nhưng hôm nay, Thiên Ma lại mở mắt ở trước mặt chúng ta, đây có thể là phúc là họa? Có truyền ngôn nói, Thiên Ma mở mắt, chính là tượng trưng cho Thiên Ma truyền thừa phủ xuống, chẳng lẽ nói... trong chúng ta, có người sẽ đạt được Thiên Ma truyền thừa sao?

Hắn nói chuyện, giống như đang nhắc nhở Phương Hành cái gì, vừa nói vừa âm thầm cắn răng, giống như đang làm quyết định gì.

- Thiên Ma truyền thừa?

Phương Hành cùng với chư vị Tiểu Thánh khác nghe lời này, không khỏi sợ nhảy lên.

Tiểu Thánh khác nghĩ là:

- Không phải nói trong Thần Ma chiến trường không có cơ duyên gì sao?

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải nghĩ là:

- Sao Áo Cổ ngay cả cơ mật bực này cũng nói ra?

Thần Tử Dạ tộc nghĩ lại là:

- Sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục quả nhiên không phải người ngu, bí mật này cũng không chỉ có Thần Chủ biết!

Phương Hành nghĩ lại là:

- Con mẹ nó, ta còn từng bỏ qua bảo bối bực này?

...

...

- Thiên Ma truyền thừa, ở trong hai mắt Thiên Ma...

Chư Thánh chấn kinh, Áo Cổ Tiểu Thần Vương càng dứt khoát gầm nhẹ, sau đó vỗ cánh nhào ra ngoài, cả người như một đám mây đen, lao thẳng về phía mắt trái của Thiên Ma... Xem ra là đánh bạc tính mệnh, cũng muốn liều lĩnh chiếm truyền thừa vào trong tay!

Nhưng hắn vừa mới lướt ra ngoài mấy trăm trượng, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng hét dài, lúc này Tứ hoàng tử Thương Lan Hải đã hóa thành bản tướng, chín cái đầu điên cuồng vung vẩy, hai cánh đánh ra hư không, cũng từ phía sau chạy tới, ánh mắt bùng cháy, nhìn chằm chằm Ma Nhãn, trong miệng thì cười lạnh quát to:

- Thiên Ma truyền thừa, người có đức chiếm lấy, để ta lấy đi...

- Cho dù thật có đồ tốt, cũng đâu có thể rơi vào trên tay các ngươi?

Ở phía sau bọn họ, Thần Tử Ngưu Ma tộc tức giận chạy tới, vung búa bổ về phía hai người này.

Ba người xuất thủ, đều muốn chạy tới tranh đoạt Thiên Ma Nhãn.

Thế nhưng thời điểm bọn hắn tranh đoạt, đột nhiên một tiếng hét dài vang lên, Thần Tử Dạ tộc không nói một lời, trực tiếp ra tay, trong nháy mắt đuổi kịp ba người bọn họ, tốc độ không giảm, thẳng tắp đâm bọn hắn bay ra ngoài, khó mà khống chế, hắn thì hóa thành ma vật giống như con dơi, ôm theo ma vân cuồn cuộn, như tia chớp màu đen vọt tới mắt trái Thiên Ma, nhìn tư thế kia, giống như quyết đoạt được truyền thừa...

Tình thế trong sân đột nhiên sinh biến, trong nháy mắt trở nên hỗn loạn không chịu nổi...

Theo Ma thủ mở mắt, Thiên Ma truyền thừa hiện thế, những người này lại đột nhiên xé toang da mặt, không tiếc xuất thủ tranh chấp!

Mà từ bộ dáng nhất định phải được của bọn hắn, có thể thấy bọn họ đều đã sớm biết tin đồn này.

Không giống đám người Tịnh Thổ nhận thức, trong Thần Ma chiến trường là có tạo hóa!

Nhưng tạo hóa kia quá đáng sợ, quá thần bí, cho nên đạo thống và gia tộc bình thường không biết!

Nhưng tối thiểu nhất, Phật môn là biết được bí mật này, lần trước Ma thủ mở ra mắt phải, là bọn họ truyền tin tức ra.

Tịnh Thổ Thánh Nhân Dương Ma cũng biết, một mực có nghe đồn nói hắn đã từng chiếm được một bộ phận truyền thừa của Thiên Ma.

Một điểm khác, Hồng Hoang Cốt Điện quan hệ rất sâu với Dương Ma cũng biết, nguồn tin tức hẳn là từ Dương Ma.

Mà Thương Lan Hải nội tình thâm hậu, đối với tin tức này cũng có nghe thấy.

Một người khác chính là Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, hắn rõ ràng cũng biết việc này.

Ngay cả Hung Đạo, khi nhìn thấy Ma thủ mở mắt, thần sắc kích động, ở sau khi Thần Tử Dạ tộc xông ra ngoài, hơi dừng nửa sát na, sau đó cũng nắm cổ kiếm xông vào trong vực sâu, rõ ràng đã sớm biết.

Chỉ có Phương Hành ngẩn ngơ, tiêu hóa các loại tin tức, đã rơi ở phía sau những người khác, thời điểm kịp phản ứng, những người kia đã sớm xông ra, làm hắn tức đến giơ chân mắng to:

- Kia là ta nhìn thấy trước!

Chương 1168: Cá bống cùng nhau chưng, lão Phương được lợi.

Tin tức quả nhiên là trọng yếu nhất, nếu không phải Áo Cổ Tiểu Thần Vương cố ý ở trước mặt mọi người hô lên ý nghĩa, Phương Hành thậm chí còn không biết nó quan hệ đến một loại truyền thừa thần bí nào đó.

Mà thời điểm hắn kịp phản ứng, rõ ràng đã hơi trễ, người có lòng mơ ước với truyền thừa này sớm đã xông tới, nhất là Thần Tử Dạ tộc, vút qua ngàn trượng, thân như lưu tinh, chấn bay đám người Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, thế không thể ngăn, lúc này Phương Hành chỉ có thể xa xa nhìn hắn thẳng tắp vọt về phía Ma thủ lơ lửng giữa không trung, xem ra truyền thừa kia sẽ rơi vào trong tay hắn.

Dùng thực lực của hắn, đến lúc này còn ai có tư cách tranh với hắn?

Thấy hắn xuất thủ, còn người nào có lá gan tranh với hắn?

Ngay cả Tứ hoàng tử Thương Lan Hải và Áo Cổ Tiểu Thần Vương nhìn thấy hắn xuất thủ, thế trước cướp đều chậm lại, thấp giọng thở dài.

Thực lực của Thần Tử Dạ tộc bọn họ đều biết, nếu hắn xuất thủ, mình căn bản không có cơ hội.

Phương Hành thì có lá gan cùng hắn giành giật một trận, chỉ tiếc hiện tại rơi ở phía sau, đã không tranh kịp...

Oanh!

Thần Tử Dạ tộc càng bay càng nhanh, cả người giống như một mảnh mây đen, linh hoạt tránh né một số cấm chế vô hình trên không trung, vọt thẳng về phía Ma thủ, mặc dù hắn không nhìn thấy những cấm chế kia, nhưng cảm ứng linh mẫn, thông qua vòng xoáy ma khí giữa không trung, suy đoán ra được một số cấm chế, linh hoạt tránh đi, xông thẳng về phía Ma thủ, nhất định phải được!

Nhưng lúc này, đột nhiên một bóng người chui ra, nhanh như lưu tinh, vượt qua trước Thần Tử Dạ tộc.

Lúc này Thần Tử Dạ tộc đã hóa ra bản tướng, thân hình như núi nhỏ, còn thân ảnh kia lại chỉ như thường nhân, so sánh với hắn lộ ra vẻ rất đối lập, đạp trên hư không chạy tới, sau đó vượt qua Thần Tử Dạ tộc, một màn này làm mọi người kinh ngạc, chăm chú nhìn lại, trong lòng không khỏi run lên... là Hung Đạo...

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới kia ngày bình thường cực kỳ điệu thấp, vào lúc này lại vọt ra, muốn cùng Thần Tử Dạ tộc tranh đoạt Thiên Ma tạo hóa, còn không chút do dự vượt qua hắn, nhìn bộ dáng, so với Thần Tử Dạ tộc còn nhất định phải được...

- Ngươi muốn chết!

Đám người chung quanh bị hành động của Hung Đạo dọa giật nảy mình, Thần Tử Dạ tộc liếc thấy hắn, không khỏi nổi trận lôi đình, hắn ngày bình thường ôn tồn lễ độ, nhưng một khi bị người xúc phạm uy nghiêm, liền lộ ra hung tính, nhất là người xúc phạm uy nghiêm của mình kia, lại là truyền nhân Tiểu Tiên Giới ngày thường khúm núm?

Xem như ma đầu Phương Hành nhảy ra tranh với mình, hắn cũng sẽ không tức giận như thế, nhưng tên nô tài này có dũng khí tranh chấp với mình, lại chính là vũ nhục...

Một tiếng ầm vang!

Hắn đánh ra một móng vuốt, lực lượng hùng hồn, hư lôi ngầm sinh, hư không bị móc ra một cái động lớn, ôm theo lực lượng khó nói lên lời đảo loạn phong vân, rắn rắn chắc chắc đánh về phía truyền nhân Tiểu Tiên Giới, nhìn dáng vẻ kia, rõ ràng là vận dụng thực lực chân chính, vì lưu lại Hung Đạo, không tiếc hạ sát thủ!

- Người này nguy rồi...

Ở thời khắc này, không biết bao nhiêu người thầm kêu một tiếng không tốt, có chút tiếc hận nhìn Hung Đạo.

Thần Tử Dạ tộc thực lực khủng bố như thế nào?

Các Thần Đình Tiểu Thánh không có ai là nhân vật đơn giản, nhưng mọi người đều công nhận hắn là Tiểu Thánh đệ nhất nhân!

Đối mặt với một đòn toàn lực của hắn, lại có mấy người có thể ngăn cản được?

Cơ hồ mọi người đã có thể dự liệu được kết cục của Hung Đạo, đoán chừng một là bị móng vuốt kia đánh trọng thương, ngã vào trong vực sâu, hoặc cầu xin tha thứ, hi vọng Thần Tử Dạ tộc có thể thủ hạ lưu tình, tha cho hắn một mạng...

Nhưng không ai nghĩ tới, đối mặt một trảo của Thần Tử Dạ tộc, gương mặt Hung Đạo lạnh lùng, không có chút ý tứ trốn tránh hay yếu thế, thế xông hơi chậm, nhẹ nhàng nghiêng người, rút ra cổ kiếm ôm ở trước ngực, “Tê lạp” một tiếng, mũi kiếm ma sát hư không, vậy mà cắt ra đốm lửa tung tóe, sau đó hoả tinh dẫn động biển lửa, tựa như một đóa hỏa vân, hung hăng đụng về phía Thần Tử Dạ tộc!

Oanh! Oanh! Oanh!

Trảo của Thần Tử Dạ tộc va chạm với kiếm của Hung Đạo, nhất thời dẫn tới không trung hỗn loạn tưng bừng, các loạn quái âm tầng tầng lớp lớp, hư không loạn lưu che lấp nửa bên hư không, hai người thì thối lui ra hai bên...

- Kẻ này lại có thực lực như thế?

Liếc thấy một màn này, đám người Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Áo Cổ Tiểu Thần Vương đều thấp giọng hô.

Ngày thường bọn họ chỉ thấy Hung Đạo theo ở sau lưng Thần Tử Dạ tộc, như một người hầu trung thực, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít đều có chút khinh thị hắn, nhưng chẳng ai ngờ tới, đến thời điểm tranh đoạt Thiên Ma truyền thừa, Hung Đạo bình thường trầm mặc mà hèn yếu lại xoay người, lộ ra thực lực đáng sợ như vậy, chỉ dựa vào hắn có thể ung dung đón lấy một kích của Thần Tử Dạ tộc mà không chết, cũng đã cực kỳ kinh khủng...

Trọng yếu nhất là hắn dám can đảm ra tay!

Bởi vì sau khi hắn tiếp nhận một kích của Thần Tử Dạ tộc, thân hình lại xông tới thủ cấp Thiên Ma.

- Nô tài, ngươi khi nào thì có lá gan như vậy?

Thần Tử Dạ tộc cũng có chút kinh ngạc, quát to một tiếng, giận không kiềm được, thấy Hung Đạo cách đầu Thiên Ma càng lúc càng gần, hắn cũng không lo được giữ lại, cả người gào thét một tiếng, hóa ra tất cả bản tướng, một cự quái cả người mọc đầy lông tơ như cương châm vắt ngang hư không, miệng rộng mở ra, như cá voi hút nước, bóng đêm lại bị hắn hút tới...

Bây giờ truyền nhân Tiểu Tiên Giới cũng ở trong hư không, thân hình đã không cầm được bị hắn hút về.

Hắn biết chiêu này của Thần Tử Dạ tộc lợi hại, nếu nói một kích lúc trước, tối thiểu nhất Thần Tử Dạ tộc còn cho hắn chút hi vọng sống, như vậy khi dùng một thức này, kia chính là thực giận, muốn cho hắn hồn phi phách tán!

- Nếu có lựa chọn, ta nguyện làm nô cho người khác sao?

Hắn cắn chặt răng vọt ra, ẩn chứa biệt khuất và xấu hổ vô tận, mà lúc này, trong ánh mắt của hắn càng phun ra lửa giận vô tận, theo tiếng rống to này, hai tay hắn đột nhiên chấn động, khí tức hùng hồn trên người bạo phát ra, giống như hóa thành một đóa tiên vân, các loại hào quang ngũ thải chói mắt sáng lên cả phiến hư không, mà ở trong mảnh hào quang này, càng có bảy đạo Tiên khí hiện ra, giống như dải lụa màu, tung bay ở giữa không trung!

- Bảy đạo Tiên khí... Độ Kiếp tầng bảy...

Nhìn thấy cảnh này, ngay cả Phương Hành cũng nhịn không được thấp giọng hô lên, đáy mắt tinh quang đại thịnh.

Không hổ là người kế tục được mười hai Tiểu Tiên Giới ký thác kỳ vọng...

Ở độ tuổi này, phần tu vi này, thật có chút kinh thế hãi tục!

Mà những người khác thì càng khiếp sợ, thậm chí không dám tiến lên tranh chấp, bởi vì bọn họ biểu hiện ra thực lực quá đáng sợ, Thần Tử Dạ tộc còn đỡ, hắn đã không che giấu lộ ra ý muốn đoạt lấy Thiên Ma truyền thừa, nhưng Hung Đạo biểu hiện càng làm cho người hoảng sợ, nếu không phải Thiên Ma truyền thừa gần ở trước mắt, đoán chừng người này còn sẽ một mực khúm núm ở sau lưng Thần Tử Dạ tộc, không chịu hiển lộ thực lực chân chính?

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Trong khoảng điện quang hỏa thạch, Thần Tử Dạ tộc đã cùng Hung Đạo giao thủ mấy chục chiêu, hai người đều thật nổi giận, Thần Tử Dạ tộc hùng bá vô song, ma khí lành lạnh, càn quét hư không, Hung Đạo thì triển lộ tu vi Độ Kiếp tầng bảy, pháp lực cuồn cuộn, kiếm khí tung hoành, ngạnh sanh đối kháng Thần Tử Dạ tộc, đã mấy chục chiêu lại không có dấu hiệu thất bại...

Cả phiến hư không, đều bị pháp lực của hai người bọn họ tràn ngập, người bên ngoài căn bản khó mà nhúng tay.

- Móa nó, câu thành ngữ kia nói thế nào nhỉ, cá bổng cùng nhau chưng, lão Phương được lợi ah...

Thời điểm người khác đều đắm chìm trong trận đấu pháp, con mắt Phương Hành lại lóe sáng, phản ứng lại nhất nhanh, ánh mắt quét qua, rất nhanh liền hiểu rõ, Thần Tử Dạ tộc và Hung Đạo tranh ngươi chết ta sống, lực lượng ngang nhau, lại chính là cơ hội của mình, bất quá nếu lúc này xông tới, vậy khẳng định sẽ bị người đánh hội đồng, đám người Tứ hoàng tử Thương Lan Hải chỉ dám ở bên cạnh xem, chính là bởi vì nguyên nhân này...

Thời điểm lão hổ và sư tử đoạt thịt ăn, sài lang đi lên kiếm tiện nghi không phải muốn chết sao?

Bất quá Phương Hành tự nhiên cũng có biện pháp của mình, các ngươi đã đấu náo nhiệt như vậy, vậy ta sẽ cho các ngươi thêm chút lửa!

Trong lòng hung hăng nghĩ, hắn lấy ra Đả Thần Cung, ánh mắt lạnh lùng quét về phía trước.

Đáy mắt có vô số phù văn hiển hiện, đảo qua hư không, tất cả cấm chế đều xem ở trong mắt, sau đó hắn âm thầm cắn răng, “sưu sưu sưu” mấy đạo thần quang bay ra ngoài, chỉ thấy mấy đạo thần quang kia phá không, sau đó phân biệt đánh vào các vị trí, sau đó, mấy cấm chế uy lực mạnh nhất gần như đồng thời bị kích hoạt, từng vị Ma Thần, từng con quái mãng, từng mảnh ma khí đồng thời xuất hiện...

Thần Tử Dạ tộc và Hung Đạo đang ở trong hư không đại chiến, hai người còn không kịp phản ứng, đã bị những ma khí cuồn cuộn kia bao phủ lại, nhất thời rống giận liên tục, ra sức tự vệ!

Cũng trong sát na ấy, Phương Hành phi thân nhào ra ngoài, ánh mắt nhìn chằm chằm Thiên Ma thủ.

- Nếu là ta nhìn thấy trước, vậy nó là của ta!

Chương 1169: Thiên Ma truyền thừa.

Ở trong địa cung, bản thân liền có các loại cấm chế, nhưng những cấm chế này lại không phải hoàn toàn là cấm chế ngăn người bước vào, từ trình độ nào đó, có thể hiểu thành địa cung này, vốn là lưu lại chờ người hữu duyên, từ điểm cửa đồng mở ra nửa phiến là có thể xác định điểm này.

Hơn nữa cấm chế ở trong địa cung, nhiều là ẩn mà không phát, nếu có người ôm địch ý, hoặc xúc động sát cơ trong địa cung, tất cả cấm chế đều sẽ mở ra, tru sát tất cả mọi người, năm đó vị chân tiên kia xâm nhập nơi đây, chính là chết bởi cấm chế, nhưng nếu không kích hoạt chúng, thì vẫn có thể bước vào.

Phương Hành dọc theo con đường này, cũng không dám kích hoạt các cấm chế lớn, hại bản thân đi theo bồi mạng nhỏ, bởi vậy chỉ kích phát một số cấm chế nhỏ, để đám người Thần Tử Dạ tộc bận rộn mà thôi, nhưng bây giờ việc quan hệ tới Thiên Ma truyền thừa, trọng yếu trước mắt, hắn đã không khách khí, trực tiếp dùng Đả Thần Cung bắn loạn, cưỡng ép phát động tất cả cấm chế ở chung quanh.

Lần này náo nhiệt lớn rồi, hư không run rẩy, giống như trời đất quay cuồng, hủy thiên diệt địa, dù Thần Tử Dạ tộc thực lực nghịch thiên, truyền nhân Tiểu Tiên Giới tu vi mạnh mẽ, cũng bị những cấm chế này oanh không chỗ có thể trốn...

Ngay cả đám người Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng sợ hãi, ôm đầu chạy trốn, cực lực giữ mình.

Mà Phương Hành thì thừa dịp này vọt về phía Thiên Ma thủ!

Ầm ầm...

Lực lượng cấm chế đầy trời, biến ảo ra các loại Ma Thần, cũng sẽ không để ý người tới là ai, ngay cả Phương Hành cũng bị lôi vào trong đó, dù hắn đã ra sức dán biên giới bay lượn, cũng vẫn bị để mắt tới, mấy thanh Ma Kiếm sắc bén đâm qua, thần thức của Phương Hành sớm đã kéo căng, biết thời cơ dễ dàng trôi qua, không dám lưu thủ, thi triển Tiêu Dao thân pháp đến cực hạn, thân hình hóa thành gần trăm ảo ảnh, như thực như ảo, lướt gấp về phía trước.

- Bại hoại này lại muốn kiếm tiện nghi, đáng giận!

Các Thần Đình Tiểu Thánh phản ứng đều không chậm, Phụ Sơn Tử phản ứng đầu tiên, phẫn nộ hét lớn, thời điểm Thần Tử Dạ tộc đoạt Thiên Ma truyền thừa, hắn không dám tranh đoạt, truyền nhân Tiểu Tiên Giới xuất thủ tranh đoạt, biểu hiện ra thực lực quá mức đáng sợ, hắn đồng dạng không dám trộn lẫn vào trong đó, nhưng bây giờ nhìn thấy Phương Hành muốn tranh đoạt Thiên Ma truyền thừa, lại không chịu đáp ứng, lúc đầu nhìn Phương Hành đã không vừa mắt, huống chi bây giờ hắn là Nhân tộc, lại muốn từ trong tay Thần Tử Dạ tộc đoạt thịt ăn?

Coi như không có tư cách cướp đoạt truyền thừa, nhưng ngăn cản Phương Hành hắn tự nghĩ còn làm được!

Trong tiếng hô, trực tiếp sải bước đến giữa không trung, vung vẩy búa lớn, hung hăng phách trảm về phía Phương Hành.

Chỉ nghe “ầm ầm” một tiếng, lực lượng kinh người bao phủ ngàn trượng, vết nứt không gian xuất hiện, thẳng tắp chém về phía sau lưng Phương Hành, lực lượng giống như thủy triều, trùng kích hư không...

- Truyền thừa này không phải ngươi có thể lấy, lưu lại đi!

Hoa Mật Nhi theo Phụ Sơn Tử đồng thời xuất thủ, hừ lạnh một tiếng, bạch y tung bay, sau đó từ từ trải ra, tựa như trong nháy mắt hóa thành mây trắng, che khuất bầu trời, mà ở dưới bạch y lại vang lên thanh âm “ong ong” chói tai, lại có vô số ong mật lớn chừng quả đấm bay ra, từng con lóe lên ánh sáng lộng lẫy giống như kim loại, nâng cao vĩ châm, phô thiên cái địa tấn công qua.

- Ha ha, Nhân tộc nên một thế làm nô, còn muốn tranh phong với chủ nhân?

Ngay cả Tuyệt Sinh Tiểu Thánh Quân Ly Hỏa trầm mặc ít nói cũng âm u mở miệng, ngày bình thường hắn cực kỳ trầm mặc, không thèm mở miệng nói chuyện với Phương Hành, nhưng đến lúc này, lại bỗng nhiên lộ ra tâm chán ghét cùng cực với Nhân tộc, thân hình nghiêng về phía trước, sau đó phun tới một ngụm hỏa diễm lam sắc, không giống hỏa diễm bình thường, hắn phun ra hỏa diễm lại cực kỳ hàn lãnh, cơ hồ vừa ra khỏi miệng, nhiệt độ chung quanh đột nhiên giảm xuống vô số lần.

Sương hoa mà mắt trần có thể thấy ngưng kết hư không, nhanh chóng kéo dài tới, lan tràn về phía Phương Hành.

- Cần thiết hay không? Vậy mà hạ sát thủ?

Bọn họ xuất thủ, làm Thương Lan Hải Tứ hoàng và Áo Cổ Tiểu Thần Vương biến sắc, ánh mắt âm trầm.

Ba người này ngăn cản Phương Hành đục nước béo cò, bọn họ tự nhiên lý giải, nhưng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, thủ đoạn của ba người này đều không sai biệt, cực kỳ tàn bạo, đây chính là không tiếc hạ sát thủ, cũng phải ngăn Phương Hành lại, đâu còn có một chút ý tứ coi là người một nhà?

Bọn họ dù sao cũng là sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục, quy thuận Thần Đình mới được Tiểu Thánh vị, cùng Phương Hành ở một mức độ nào đó thân phận là giống nhau, cho nên nhìn thấy sinh linh Thần Đình ra tay hung tàn như thế, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác khó chịu!

Có nên ra tay trợ giúp Phương Hành hay không?

Chỉ bất quá bọn hắn vẫn có chút do dự, lúc này ra tay, không thể nghi ngờ là đối kháng Thần tộc, có chút được không bù mất.

Bất quá lúc này, Phương Hành quát to một tiếng lại hóa giải hoang mang cho bọn hắn.

- Ha ha ha ha, các ngươi dám giết ta?

Phương Hành đang vọt tới, một mặt phải đề phòng lực lượng cấm chế phía trước ngăn cản, một mặt lại phải đề phòng ba Thần Đình Tiểu Thánh ở đằng sau liên thủ tập sát, có thể nói đã tiến thoái lưỡng nan, dù thực lực của hắn mạnh gấp đôi, sợ là cũng không thể thong dong hóa giải, nhưng chẳng ai ngờ tới, hắn lại hoàn toàn không muốn hóa giải, sau khi cuồng tiếu, liền tiếp tục vọt về phía trước, đối với ba cao thủ ở phía sau công kích, hoàn toàn không để ý, giống như không thèm đếm xỉa tính mạng!

- Ma đầu kia lại muốn cược mệnh?

Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi, Ly Hỏa biến sắc, tâm tư lóe lên ý nghĩ này.

Bản ý của bọn họ là không tiếc dùng sát chiêu tập kích quấy rối Phương Hành, làm cho hắn không thể không quay lại tự cứu, dù sao bọn họ cũng biết thực lực của Phương Hành, không phải kẻ yếu, bản lĩnh bảo vệ tính mạng vẫn phải có, nhưng chẳng ai ngờ hắn lại hoàn toàn không để ý, hơn nữa hắn nói cũng làm cho ba người nghĩ đến một vấn đề, bây giờ còn cần ma đầu kia dẫn đường, xâm nhập địa cung chiếm lấy thần vật mà Thần Chủ muốn, chết ở nơi này ai chịu trách nhiệm?

Nếu ma đầu kia chết ở trong tay mình, vậy chính là mình hủy nhiệm vụ của Thần Chủ...

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng bọn họ không khỏi kinh sợ, sát ý trong lòng giảm đi một nửa!

Sưu!

Ly Hỏa đang phun Hàn Diễm vội vàng thu hồi lại, sương khí đầy trời trong nháy mắt tan rã.

Quái phong cũng theo tâm tư của Hoa Mật Nhi khẽ động, đứng im ở giữa không trung.

Duy chỉ có Phụ Sơn Tử không thu hồi lực lượng, oán hận nghĩ:

- Cũng không tin ngươi không sợ chết!

Chỉ bất quá thời điểm lực lượng của hắn sắp bổ về phía Phương Hành, Áo Cổ Tiểu Thần Vương xuất thủ, Ngân Sí vỗ mạnh, không trung xuất hiện vô số ngân quang, ầm ầm tập cuốn qua, hóa giải lực lượng ở giữa không trung, lại va chạm với cấm chế ở chung quanh, xuất hiện một mảnh ma khí thủy triều, triệt để cắt đứt liên hệ giữa bọn họ và Phương Hành, trong lúc nhất thời ngay cả cái bóng của ma đầu kia cũng không thấy, Phụ Sơn Tử giận tím mặt, hung hăng nhìn Áo Cổ

Tiểu Thần Vương.

- Đừng nhìn ta như vậy!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương không chút phật lòng, từ tốn nói:

- Lá gan của ngươi lớn bao nhiêu, lại dám cùng hắn cược mạng, nếu như hắn chết ở trong tay ngươi, tự nhiên là bồi lớn, nhưng ngươi làm hỏng nhiệm vụ của Thần Chủ, nghĩ đến Ngưu Ma tộc các ngươi cũng sẽ chôn theo hắn rồi?

- Hừ!

Phụ Sơn Tử oán hận trừng Áo Cổ Tiểu Thần Vương một cái, nhưng không có mở miệng phản bác.

Ngược lại là Phương Hành, dựa vào đảm lượng của mình cược thắng, bỏ qua đám người Phụ Sơn Tử tập kích quấy rối, thuận lợi lao về phía trước, mặc dù lực lượng cấm chế trước mắt bàng đại hỗn loạn, nhưng hắn có Âm Dương Thần Ma Giám và Tiêu Dao thân pháp, nhìn rõ đủ loại quỹ tích ma khí lưu động, hiểm hiểm tránh thoát...

Mà lúc này, Thần Tử Dạ tộc và truyền nhân Tiểu Tiên Giới đã ổn định thân hình, dùng tu vi của bọn hắn, rất nhanh liền thấy thân hình Phương Hành như tiên, nhanh chóng lướt về phía Ma thủ, thì làm sao không rõ vừa rồi là chuyện gì xảy ra, cả hai phẫn nộ, gào thét lao đến, bàn về thực lực, bọn họ có khả năng cao hơn Phương Hành, nhưng ở trong khu vực hung hiểm như thế, thân pháp của bọn hắn lại kém Phương Hành rất xa, càng truy càng chậm, căn bản không có cách thành công cản lại Phương Hành!

- Ha ha ha ha...

Trong ánh mắt thống hận của Thần Tử Dạ tộc và Hung Đạo, Phương Hành thành công xông tới bên cạnh Ma thủ, sau đó giang hai cánh tay nhào tới mắt trái, mắt trái vốn cực lớn, cách gần càng giống như núi nhỏ, tư thế của Phương Hành lại không quá lịch sự, đưa mắt nhìn đi, tựa như một con cóc nhào tới quả dưa hấu, vừa ôm vừa cười ha ha, bộ dáng cực kỳ đắc ý.

- Sao sẽ như thế...

Thần Tử Dạ tộc và truyền nhân Tiểu Tiên Giới đều lâm vào trong thất vọng, thần sắc bi phẫn.

Mà ở phía trước, Phương Hành cười ha ha, cực kỳ đắc ý...

Loại tương phản mảnh liệt này thẳng đến mấy hơi sau, mới đột nhiên để bọn hắn ý thức được cái gì.

Cùng lúc đó, thanh âm có chút bi phẫn của Phương Hành vang lên:

- Có gì đặc biệt không... truyền thừa này làm sao lấy...

Chương 1170: Thiên Ma rơi Cửu U

Phương Hành ôm con mắt dương dương đắc ý cười to một lúc, mới phát hiện một vấn đề lúng túng!

Con mẹ nó làm sao lấy truyền thừa a?

Con mắt kia cực kỳ to lớn, giống như ngọc chất, tản ra thần quang thăm thẳm, khảm nạm ở trên Ma thủ, có thể nói to như một ngọn núi, mặc dù nói Ma Nhãn mở ra, liền tượng trưng cho Thiên Ma truyền thừa xuất thế, mỗi người đều liều mạng tới đoạt truyền thừa, nhưng sau đó thì sao?

Phương Hành cướp được, còn ôm lấy con mắt này... Mặc dù nhìn tư thế có chút bất nhã, giống như một con cóc nằm ở trên quả dưa hấu... nhưng sau khi ôm mới phát hiện, cầm lại cầm không được, muốn thi triển thần thông luyện hóa nó cũng không luyện hóa được, cũng không có ánh sáng thần dị gì từ trên trời giáng xuống... là hoàn toàn thúc thủ vô sách.

Ngoại trừ tiếp tục ôm, dường như không có phương pháp khác!

Trong lúc nhất thời Phương Hành vừa xấu hổ vừa ảo não, vội vã sử dụng các loại cách thức thăm dò.

Cầu nguyện truyền thừa phủ xuống, vẩy tinh huyết, đốt phù niệm chú thậm chí dùng Âm Dương Thần Ma Giám xem xét, nhưng không có bất cứ tác dụng gì, cầu nguyện, con mắt này không có bất kỳ phản ứng, vẩy tinh huyết, trực tiếp tuột xuống, đốt phù niệm chú càng là một chút tác dụng cũng không có, mà lấy Âm Dương Thần Ma Giám giám định cũng xảy ra vấn đề, từ sau khi vào địa cung, Âm Dương Thần Ma Giám không có gì bất lợi, nhưng khi hắn tới gần con mắt này, lại trở nên tĩnh mịch, vô luận thúc giục như thế nào cũng không khởi động được!

Trên đời chuyện lúng túng nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi!

- Hắn không mở ra được truyền thừa kia...

Thần Tử Dạ tộc và truyền nhân Tiểu Tiên Giới phát hiện vấn đề này, ánh mắt bùng cháy.

Nguyên bản truyền nhân Tiểu Tiên Giới nhìn thấy Phương Hành vọt tới bên cạnh Ma Nhãn, đã cảm thấy tuyệt vọng, khí thế không còn, ánh mắt nhìn về phía Thần Tử Dạ tộc cũng biến thành có chút xấu hổ và sợ hãi, chần chờ nửa ngày, cơ hồ muốn mở miệng xin lỗi, nhưng vừa phát hiện Phương Hành căn bản không có bản sự luyện hóa Ma Nhãn, khí thế của hắn lại tăng lên đột ngột, thân hình như mây lao về phía Ma nhãn, Thần Tử Dạ tộc cũng hận nghiến răng nghiến lợi, oán hận triển khai hai cánh lướt tới.

- Con mẹ nó, phí sức lực lớn như vậy, cuối cùng lại thành công dã tràng sao?

Phương Hành hận đến cắn răng, trên trán lộ ra gân xanh, mồ hôi chảy xuống.

Ầm ầm, nơi xa hai đạo khí thế cường đại lao đến, càn quét cả phiến hư không...

Hai người kia Phương Hành tự nghĩ không đối phó được, vô luận là Thần Tử Dạ tộc, hay Hung Đạo ra vẻ đáng thương, trên thực tế tu vi mạnh mẽ, thực lực kinh người, đều không phải hạng người dễ dàng đối phó, huống chi hai người kia xông lại, chuyện thứ nhất chính là đối phó mình, vấn đề này khiến cho hắn vừa sợ vừa giận, trong đáy lòng bay lên quyết tâm...

- Con mẹ nó, ta không lấy được, các ngươi cũng đừng hòng cầm tới!

Ý nghĩ này xẹt qua, khuôn mặt hắn trầm xuống, âm trầm đến đáng sợ, hai tay nhấn một cái, cả người nhảy lên, xoay chuyển ở trên không trung, triệu hoán ra Ma Kiếm, kiếm khí cuồn cuộn lạnh thấu xương, tất cả tu vi vận chuyển tới cực hạn, phía sau hiển hóa ra một phiến ma vân, hung hăng đâm tới...

Một kiếm ngập trời, hung hăng đâm tới Ma Nhãn!

Ta đã không lấy được truyền thừa, vậy chọc mù nó, mọi người ai cũng đừng nghĩ lấy được!

- Không...

- Ngươi dám!

Thần Tử Dạ tộc và truyền nhân Tiểu Tiên Giới đang lướt đến, nhìn thấy cảnh này, đều bị hù đến thân thể cứng ngắc...

Ma đầu kia từ đâu tới gan chó, lại dám làm sự tình đại nghịch bật đạo như vậy?

Nhưng bọn hắn đã không có khả năng chạy tới ngăn cản Phương Hành!

Đối với bọn hắn mà nói, chỉ có thể trơ mắt nhìn ma đầu gan to bằng trời kia tiêu sái quay người, rút ra một thanh Ma Kiếm ma khí lành lạnh, khóe miệng mang theo nụ cười hung ác, sau đó hung hăng đâm về phía Ma Nhãn...

- Đốt...

Một tiếng vang giòn nổi lên, tim của tất cả mọi người đều nhảy đến cổ.

Trơ mắt nhìn một kiếm kia đâm xuống, không khác gì trực tiếp đâm tới trái tim bọn họ, bất quá một màn khiến người ngoài ý xuất hiện, một kiếm kia của Phương Hành, lực lượng sao mà đáng sợ, nhưng lại không có đâm rách con mắt, chỉ nghe một tiếng vang giòn, sau đó Ma Kiếm văng ra, một tia dấu vết cũng không để lại...

- Rắn chắc như thế?

Ngay cả Phương Hành cũng ngẩn ngơ, sau đó lại xách kiếm muốn chém thêm một lần.

Bây giờ mình là Độ Kiếp tầng ba, một kiếm này đánh xuống, trảm Huyền Thiết như trảm đậu hũ, lại không gây thương tổn được một con mắt?

Bất quá thời điểm kiếm thứ hai sắp chém xuống, đột nhiên bị một loại thanh âm kỳ dị ở chung quanh hấp dẫn.

Một kiếm kia của hắn đâm xuống, cũng không phải không có một chút hiệu quả, mặc dù chưa từng làm bị thương Ma Nhãn, nhưng lại giống như kinh động đến nó, có thanh âm kỳ dị nào đó từ sâu trong hư không ung dung truyền ra, lỗ tai rất khó nghe được, nhưng cảm giác lúc đứt lúc nối, lúc đi nghe kỹ càng, lại giống như không tồn tại, nhưng lúc không đi nghe, lại xông vào thức hải của mình.

Ngay cả Phương Hành đã giơ kiếm lên cũng buông xuống, đối với loại oanh minh kia, hắn không hiểu cảm giác có chút khủng hoảng.

Thần Tử Dạ tộc và truyền nhân Tiểu Tiên Giới ngừng lại, bọn họ cũng cảm ứng được tiếng oanh minh kia, có chút mờ mịt đứng ở giữa không trung, nhất là Thần Tử Dạ tộc, hắn tựa hồ rất mẫn cảm với loại oanh minh này, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, dùng sức che kín lỗ tai, mãnh liệt lay đầu, lại có chút khó mà tự kiềm chế.

Hưu!

Phương Hành bỗng nhiên sinh lòng cảm ứng, quay đầu nhìn lại.

Vừa xem xét liền giật mình không nhỏ, mồ hôi lạnh chảy ra.

Ma Nhãn to lớn vẫn mở, thần quang trầm tĩnh, nhưng khác vừa rồi chính là, lúc này Ma Nhãn như xuất hiện một loại linh tính nào đó, con ngươi co lại, không chứa chút cảm tình, lạnh lùng nhìn mình chằm chằm...

- Đậu phộng...

Phương Hành theo bản năng thu hồi Ma Kiếm, bày ra bộ dáng bé ngoan, cung cung kính kính, nhìn về phía Ma Nhãn hành lễ.

Vừa rồi hắn có dũng khí đâm Ma Nhãn, là bởi vì hắn cảm thấy Ma Nhãn chính là tử vật.

Nhưng bây giờ Ma Nhãn nhìn về phía hắn, lại làm cho hắn cảm giác được, Ma Nhãn kia còn ẩn chứa một tia linh tính.

Vậy thì tranh thủ thời gian ra vẻ đáng thương!

Bất quá có vẻ như ra vẻ đáng thương cũng vô ích, Ma Nhãn co vào, ánh mắt giống như cây châm nhìn về phía Phương Hành, như thẳng vào trong đầu, thẳng vào thức giới, đâm vào thần hồn của hắn, mà loại cảm giác này, cũng làm cho cả người hắn trở nên thống khổ không chịu nổi, thân thể bắt đầu không tự chủ được run rẩy lên, đầu đau muốn nứt, giống như muốn bị xé mở.

- Tung hoành hoàn vũ, cầm kiếm vấn thiên đạo, chân đạp Tam Thập Tam Thiên...

Thời điểm hắn đầu đau muốn nứt, lại sinh ra một loại cảm giác kỳ dị, tiếng oanh minh loạn thất bát tao kia, vậy mà vào lúc này trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, thậm chí hắn từ trong tiếng nổ, dần dần nghe được một chút thanh âm, một ít lời nói, loại tiếng oanh minh kia, vốn chính là dùng một loại phương pháp đặc thù nào đó tụng niệm ra, chỉ là vừa rồi hắn nghe không hiểu mà thôi, bây giờ Ma Nhãn nhìn hắn, mặc dù khiến cho thần hồn của hắn giống như muốn nứt, nhưng cũng xúc động một loại huyền cơ nào đó, nghe được những nội dung này...

Bất quá hắn nghe được, cuối cùng chỉ là vài câu chỉ ngữ, trong tiếng oanh minh ẩn chứa nội dung quá phức tạp, căn bản không có khả năng để hắn trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn nghe hiểu, càng nhiều tin tức thì cùng một loại tồn tại nào đó ở trong đầu của hắn dung hợp lại với nhau...

Âm Dương Thần Ma Giám!

Dị bảo thứ nhất trên con đường tu hành của Phương Hành, vào lúc này hình như tỉnh lại, cùng Thiên Ma Nhãn tiến hành giao lưu kỳ dị nào đó, đồng thời sinh ra một số chuyển biến thần dị, loại tiếng oanh minh kia đối với nó mà nói, giống như một loại chú ngữ kỳ quái, tỉnh lại một tia linh tính, sau đó gào thét, nhận lấy vô số tin tức đến từ Thiên Ma.

- Thiên Đạo vô tình, Đại Đạo hữu tâm...

- Trải qua Cửu Kiếp tẩy không hết tội lỗi, thần thông vạn trượng chém không đứt Nhân Gian...

- Mắt phải hủy diệt, mắt trái sinh trưởng, thiên biến hóa, một ý niệm...

- Phong Thần Bảng... Điểm tướng đài... tạo hóa vượt ngoài sinh tử...

- ...

- ...

Đủ loại tin tức khác biệt tràn vào thức hải của Phương Hành, mặc dù bề bộn, nhưng bị hắn bắt được không ít vật hữu dụng, có một ít sự tình quan hệ đến Thiên Ma truyền thừa, cũng có một chút giống như tự thuật bí mật Thượng Cổ, nhưng những tin tức này quá to lớn, dùng tu vi của hắn bây giờ căn bản không tiếp thụ được, tựa như hồ nước không nhận nổi đại dương, nếu không có Âm Dương Thần Ma Giám, vào lúc này đoán chừng hắn sớm đã bị thần niệm khổng lồ của Thiên Ma làm nổ, dù là lúc này, cũng cơ hồ đạt đến cực hạn của hắn...

Ầm ầm!

Qua một hồi lâu, tiếng oanh minh mới chậm rãi biến mất, giữa thiên địa một mảnh tĩnh mịch.

Mà lúc này Phương Hành vẫn ngồi xếp bằng ở trong hư không, chau mày, giống như một pho tượng.

Mắt trái Thiên Ma ở một sát na cuối cùng, bình tĩnh liếc nhìn Phương Hành một cái, sau đó chậm rãi khép kín, cả Ma thủ chầm chậm chìm xuống dưới, rất nhanh liền biến mất ở trong ma khí mênh mông, chìm vào Cửu U, không chút âm thanh, cũng không biết đi đâu...

...

...

- Hắn... Hắn đạt được Thiên Ma truyền thừa sao?

Theo tiếng oanh minh biến mất, Thiên Ma rơi vào Cửu U, các Thần Đình Tiểu Thánh ở trong sân rốt cục phản ứng lại, đầu tiên là sắc mặt kinh hoàng nhìn về bốn phía, đợi cho bọn họ phát hiện Thiên Ma đã biến mất, mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, sau đó thấy Phương Hành ngồi xếp bằng ở trên hư không, trong ánh mắt hoặc nhiều hoặc ít lộ ra ghen ghét khó bình, nhất là Thần Tử Dạ tộc và truyền nhân Tiểu Tiên Giới, vừa đố kị vừa hận, trong đáy mắt lộ ra sát khí nồng đậm, cổ kiếm trong lòng bàn tay truyền nhân Tiểu Tiên Giới đang nhẹ nhàng chiến minh.

- Hừ!

Thần Tử Dạ tộc cảm thấy sát khí của truyền nhân Tiểu Tiên Giới, lạnh lùng quay đầu nhìn hắn một cái.

- Song Sinh điện hạ, tại hạ thật sự là...

Trong lòng Hung Đạo giật mình, lần nữa khôi phục dáng vẻ khúm núm như xưa, vái chào đến cùng, biểu lộ hoảng sợ.

- Ngươi rất tốt! Ta cũng không biết nguyên lai ngươi còn có bản sự bực này!

Thần Tử Dạ tộc lạnh lùng nói một câu, sau đó cất bước đi về phía Phương Hành, thần sắc lạnh lùng.

- Bản lãnh của ngươi càng lớn!

Chương 1171: Thần vật liên quan đến khí vận của Thiên Nguyên Đại Lục

Trong lòng Thần Tử Dạ tộc thật hận Phương Hành tới cực hạn, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành không che giấu sát cơ chút nào.

Hắn đã sớm biết Thiên Ma truyền thừa tồn tại, hơn nữa coi là vật trong túi, nhưng hắn không nghĩ tới, cuối cùng truyền thừa lại rơi vào tay ma đầu kia, dù sao từ đầu tới đuôi, hắn không có để Phương Hành vào mắt.

Lúc này hắn hận Phương Hành đã vượt qua truyền nhân Tiểu Tiên Giới, lúc hắn chậm rãi đi về phía Phương Hành, lòng của mỗi người đều nhấc lên, có người hưng phấn, có người lo lắng, sợ Thần Tử Dạ tộc đi tới trước mặt Phương Hành, động tác kế tiếp là xé toang đầu của hắn.

Mà lúc này, cả người Phương Hành vẫn đắm chìm ở trong huyễn tượng vô tận, đối với tình huống ngoại giới hoàn toàn không biết gì cả.

Lúc này hắn giống như tồn tại ở trong một thế giới hoang vu mà hư vô, trước mặt hắn có một thân ảnh cực kỳ quen thuộc, người mặc áo bào trắng, tóc trắng, lúc này đang đưa lưng về phía hắn, nhưng mang đến cho hắn một cảm giác cực kỳ quen thuộc, hắn giống như không có mở miệng, nhưng tự có thanh âm vô cùng vô tận truyền vào đáy lòng Phương Hành, giống như thần chung mộ cổ, đụng chạm lấy tâm linh của Phương Hành:

- Thiên địa thăm thẳm như lồng giam, thế sự dày đặc như phạt hình, người sống một đời khốn khổ, một đạo quyền thế một đạo tình!

Phương Hành trợn mắt nhìn thân ảnh màu trắng, vô ý thức tươi cười nói:

- Hắc hắc, tiền bối xưng hô như thế nào?

Hô!

Phương Hành vốn cảm thấy người này có chút thần bí, mới theo bản năng hỏi một câu, lại không nghĩ rằng, đối phương trực tiếp vung tay tới, “Ba” một tiếng đánh vào trên người hắn, đồng thời truyền đến tiếng quát lạnh:

- Để tâm của ngươi đến nói chuyện!

Bị vỗ trúng, Phương Hành mê mang, lúc mở mắt ra, ánh mắt đã cực kỳ không linh.

Ánh mắt ấy, tinh khiết cùng cực, tựa như đứa bé sơ sinh.

- Rửa sạch nhân sinh lịch luyện, lấy đến một điểm linh quang...

Thân ảnh màu trắng kia vẫn chưa quay người, nhưng nhẹ nhàng mở miệng hỏi:

- Ta nguyện cho ngươi truyền thừa, ngươi có chịu không?

- Đương nhiên đáp ứng, có chỗ tốt vì cái gì không đáp ứng?

Phương Hành trả lời, con mắt nháy nháy, lộ ra cực kỳ chân thành.

Thân ảnh áo trắng chấn động, lại giống như có chút im lặng, sau một lúc lâu mới nói:

- Vậy ngươi có biết truyền thừa của ta là cái gì không?

Phương Hành lại thành thành thật thật trả lời:

- Không biết, nghĩ đến hẳn rất khá!

Thân ảnh áo trắng nói:

- Truyền thừa của ta có pháp bảo, có thiên công, còn có tâm của ta...

- Ta đều muốn!

Phương Hành còn không đợi hắn nói xong, liền thành thành thật thật nói.

Thân ảnh áo trắng rõ ràng có chút bất đắc dĩ, ngừng lại một chút mới nói:

- Ngươi đã nguyện nhận truyền thừa của ta, vậy ngươi có nguyện thoát lồng giam thiên địa, giết sạch chúng tiên dối trá, trảm hết tất cả phồn hoa, đánh vỡ lệ cũ, trở thành Thiên Ma mới tung hoành hoàn vũ hay không?

Phương Hành không chút suy nghĩ, dứt khoát nói:

- Không nguyện ý!

Thân ảnh áo trắng bị nghẹn họng:

- Vì sao?

Phương Hành trợn trắng mắt nói:

- Ở trong lồng giam này rất tốt nha, có ăn có uống có vợ trẻ, chúng tiên ở trên bầu trời ta chưa thấy qua, nhưng hẳn không có thù ah, cho dù có thù trả thù là được, hơn nữa nhân gian này mặc dù có đôi khi làm cho người ta chán ghét, nhưng ai không phải như thế, ta chính là gia hỏa làm cho người ta chán ghét nhất kia, nhìn ai không vừa mắt liền đoạt của bọn họ... Có làm Thiên Ma hay không ngược lại không quan trọng, dù sao ta có không ít ngoại hiệu, thêm một chữ Thiên cũng không ngại...

Lúc này thân ảnh áo trắng triệt để hết chỗ nói rồi, trầm mặc thật lâu.

Phương Hành đưa tay ra nói:

- Mau cho ta truyền thừa đi...

Người áo trắng đột nhiên nổi giận, phất ống tay áo một cái, giọng căm hận nói:

- Ma Tâm cũng không có, còn muốn truyền thừa gì?

Theo tay áo vung đến, Phương Hành đột nhiên tỉnh lại, ánh mắt lúc đầu tinh khiết đến cực điểm trở nên xảo trá khôn khéo, đầu tiên là nhìn trộm chung quanh, lại liếc mắt nhìn thân ảnh trước mặt, nhỏ giọng kêu lên:

- Tiền bối...

Người áo trắng không nói, lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Phương Hành nhỏ giọng nói:

- Vừa rồi đã phát sinh cái gì?

Người áo trắng dường như thở dài, mới thản nhiên nói:

- Vừa rồi ta gọi chân tâm của ngươi ra, hỏi một vấn đề!

Phương Hành hơi kinh ngạc, nửa ngày mới cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Vấn đề gì?

Thanh âm người áo trắng bình tĩnh:

- Ta hỏi ngươi có nguyện ý tiếp nhận truyền thừa của ta hay không!

Phương Hành có chút kích động:

- Vậy ta nói như thế nào?

Người áo trắng nói:

- Ngươi cự tuyệt!

Phương Hành nghe xong giật mình, “Sưu” một tiếng nhảy dựng lên, vội vàng kêu to:

- Làm sao có thể, vừa rồi ta nói sai...

- Đi tìm tạo hóa lúc đầu liền thuộc về ngươi đi...

Nhưng lần này còn không đợi hắn nói xong, người áo trắng đã phất tay áo, Phương Hành cảm thấy thiên địa đi xa, mình phảng phất như ngã vào một thông đạo không tồn tại, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, lúc mở mắt, đã về tới thế giới hiện thực, loáng thoáng nghe được ở sâu trong nội tâm, hoặc nói là thức giới, đang truyền đến thanh âm thận trọng của Ma Tổ:

- Ôi, lão gia ngài cũng tới? Hắc hắc, đến, các huynh đệ, nhường ra chút địa bàn cho lão nhân gia ngài...

Trong mơ mơ màng màng, hắn ngược lại cảm thấy trong vùng mê vụ, hình như lại thêm một tồn tại...

- Ta nói sai, ta muốn truyền thừa ah...

Phương Hành nói mãi cho đến Thần Tử Dạ tộc chậm rãi tới trước mặt, hắn vẫn khoanh chân ngồi ở giữa hư không, không nhúc nhích, giống như ngủ thiếp đi, sắc mặt bình tĩnh đến cực hạn, thế nhưng thời điểm Thần Tử Dạ tộc oán hận nhìn chằm chằm nửa ngày, chuẩn bị mở miệng nói chuyện, Phương Hành đột nhiên nhảy dựng lên, “Ngao” một tiếng, dọa Thần Tử Dạ tộc giật nảy mình, vội vàng lùi về phía sau mấy bước.

- Ngươi muốn làm gì?

Phương Hành mơ mơ màng màng tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy ánh mắt âm lãnh của Thần Tử Dạ tộc, hắn cũng giật nảy mình, ôm ngực nhảy dựng lên, lui lại mấy bước, ánh mắt hồ nghi nhìn xung quanh mấy lần, mới xác định mình tỉnh rồi.

- Thiên Ma truyền thừa đến tột cùng là vật gì?

Thần Tử Dạ tộc lạnh lùng nhìn hắn, thần sắc âm lãnh, từng bước ép tới.

- Ta nào biết được?

Phương Hành ngẩn ngơ, cuối cùng cảm thấy báo động nổi lên, vẻ mặt cảnh giác lui về phía sau.

- Bảo vật như Táng Tiên Ma Vân, không phải ngươi có thể điều khiển được, giao ra đi!

Thần sắc Thần Tử Dạ tộc lại âm lãnh, tiếp tục bức tới:

- Thiên Ma nắm giữ những bí mật kia, càng quan hệ tới Tiên Giới sinh diệt, đồng dạng không có khả năng nắm giữ ở trong tay một Nhân tộc bại hoại như ngươi, ngươi tốt nhất giao chúng nó cho ta, ta lại ở trước mặt Thần Chủ báo công, ghi cho ngươi một công lao, bằng không mà nói...

Hắn nói đến chỗ này, ánh mắt lạnh lùng, không che giấu sát khí chút nào.

- Cái gì thế, con mẹ nó sao ta nghe không hiểu?

Phương Hành nhịn không được ồn ào, hung hăng trừng Thần Tử Dạ tộc, trong lòng còn hơi nghi hoặc.

- Ta nhìn ngươi là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ!

Thần Tử Dạ tộc giận dữ, giơ lên một cánh tay, ma khí ngưng tụ ở trên lòng bàn tay.

- Con mẹ nó, coi ta sợ ngươi?

Phương Hành cũng giận dữ, thua người không thua trận, ánh mắt lạnh lẽo muốn động thủ.

- Song Sinh điện hạ, ngươi nhìn nơi đó...

Nhưng lúc này, nơi xa bỗng nhiên truyền đến tiếng hô chấn kinh, chính là Hoa Mật Nhi đang gọi.

Thần Tử Dạ tộc nao nao, cùng Phương Hành đồng thời quay đầu nhìn sang, vừa xem xét, tâm tư cũng kinh hãi, chỉ thấy trong vực sâu, không trung tràn ngập ma khí nồng đậm đã trở thành nhạt rất nhiều, hơn nữa đang liên tục không ngừng lui về phía Cửu U, làm cho phạm vi thần trí của bọn hắn dò xét càng lúc càng rộng, lúc này mới thình lình phát hiện, một bên khác của vực sâu, vị trí đằng sau Ma thủ vừa rồi, vậy mà hiện ra một cây cầu đá...

Đó là một cây cầu tàn tạ, chỉ kéo dài đến vị trí nửa vực sâu thì bị cắt đứt.

Mà để cho người ta khiếp sợ là, trên cầu đá, thình lình tràn ngập khí tức để cho người ta khó mà hình dung, loại khí tức kia, bọn họ vừa cảm ứng liền cảm thấy thần thanh mắt sáng, ngay cả mạch suy nghĩ cũng nhanh hơn rất nhiều, thần quang ngũ thải chiếu sáng chung quanh nơi này, phiêu phiêu lượn lờ, khi thì hóa thành tiên hạc, khi thì hóa thành linh quy, sương mù màu trắng lúc ẩn lúc hiện...

Tiên khí...

Mọi người đều là thiên kiêu đương thời, vừa thấy cầu đá liền đoán được cái gì.

Chẳng ai ngờ tới, dưới Táng Tiên Sơn, trong

Cửu U, đầu nguồn ma khí, lại sẽ có một tồn tại như vậy.

Chỗ ma khí nồng nặc nhất, vậy mà cất giấu một tiên kiều...

Mà ở cuối tiên kiều, là một bia đá quỷ dị mà mắt trần có thể thấy, trên tấm bia đá, sương mù lượn lờ, mới nhìn như không có cái gì, nhưng nhìn kỹ, lại giống như viết rất nhiều cái tên, thời điểm lực chú ý của các tu sĩ tập trung ở trên tấm bia đá, thậm chí có thể cảm giác được sương mù ở chung quanh bia đá kia biến hóa, không ngừng hóa thành các thân ảnh, biến ảo vô số tràng cảnh, có tu sĩ Kim Đan một kiếm trảm thất anh, có thiếu niên nhanh nhẹn kinh tài tuyệt diễm, cùng ngồi đàm đạo, biện thắng trăm tu...

Tên vô số, không ngừng lấp lóe, một tấm bia đá, lại thâm thúy như tinh không, bao dung hết thảy!

Mà ở dưới tấm bia đá, thì có một thềm đá, thông hướng một động phủ nào đó, ở trong động phủ kia, Tiên khí đang cuộn trào mãnh liệt, để cho người ta xa xa nhìn, cũng biết đó là một động thiên phúc địa, thế gian này vốn có rất nhiều động thiên phúc địa, các đại đạo thống đều ra sức tranh đoạt, ở trong động thiên phúc địa tốt tu luyện, tu vi một ngày tinh tiến vạn dặm, vượt xa tu sĩ cùng thế hệ, nhưng động thiên phúc địa này, đoán chừng toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục gộp lại cũng không sánh nổi!

- Ta muốn đi vào...

- Nơi đó có thứ ta muốn...

Thấy được bia đá kia, cùng với động phủ phía sau, ngay cả Phương Hành cũng thu hồi vẻ mặt cợt nhả.

Hắn trở nên cực kỳ nghiêm túc, tựa như nhìn thấy Đại Đạo.

Trong lòng cơ hồ lóe lên một ý niệm:

- Nơi này chính là mục đích cuối cùng nhất của Thần Chủ!

Thần vật liên quan đến vận mệnh của Thiên Nguyên Đại Lục, ở trong động phủ kia!

Chương 1172: Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân.

Khi nhìn thấy cầu đá, ngoại trừ Hoa Mật Nhi nghẹn ngào kêu lên, những người khác đều đã ngây ngẩn cả người, chỉ cảm thấy cả người đều bị cây cầu đá tràn ngập Tiên khí kia hấp dẫn, ở trong một cái chớp mắt, trong lòng bọn họ đều nhớ tới gánh vác nhiệm vụ trên người mình.

Lần này đi sứ Tịnh Thổ, mặc dù Thần Đình đối với một số chi tiết cụ thể giữ cực kỳ bí mật, nhưng mục đích của Thần Chủ lại đã sớm truyền ra, bọn họ đều biết Thần Chủ muốn lấy một thần vật, hơn nữa tên thần vật kia chính là Phong Thần Bảng...

Bọn họ đều chưa từng gặp qua Phong Thần Bảng, nhưng không hiểu thấu, khi nhìn thấy cầu đá, giống như trong u minh liền sinh ra một loại cảm giác... Nếu nói thật có Phong Thần Bảng, như vậy nhất định ngay ở cuối cầu đá, nhất định ở trong hang đá kia...

Chỉ nhìn Tiên khí nồng đậm, liền để mỗi người cảm giác hãi hùng khiếp vía!

Cái này căn bản có thể nói là một động tiên!

Dù là ở Tiên Giới, chỉ sợ cũng không nhìn thấy Tiên khí nồng đậm như thế!

Vào lúc này, bọn họ loáng thoáng đoán được một loại nguyên lý nào đó ở trong địa cung, Ma thủ phiêu phù trên vực sâu, từ trình độ nào đó, đại khái là dùng ma khí cuồn cuộn của mình che lấp Tiên khí nồng đậm, thậm chí trong lòng bọn họ đã dâng lên một ý nghĩ, đại khái trước đây vài Tiên Điện bỏ chạy trong truyền thuyết kia, là ở chỗ này...

Chỉ có những Tiên Điện biểu tượng tạo hóa cường đại nhất kia, mới có thể có Tiên khí nồng đậm như thế?

Từ những tư liệu đã biết suy tính, đây cũng là đi thông, bởi vì sau khi Huyền Quan phủ xuống, không biết có bao nhiêu đại nhân vật của Thiên Nguyên Đại Lục và Thần Đình, thông qua các loại cách thức dò xét Tiên Điện ở thời điểm Huyền Quan phủ xuống, nhưng vẫn không có kết quả, nguyên nhân rất đơn giản, là vì nơi đây ma khí nồng nặc ngăn cản kết quả suy tính của bọn họ, mới để bọn hắn không thể tìm được vị trí của Tiên Điện.

Mà bây giờ, hình như Ma thủ hoàn thành sứ mạng của mình, rơi vào trong Cửu U, sau đó lộ ra cầu đá.

Sau cầu đá, là một bia đá cổ quái mà thần thánh, cũng lộ ra động phủ kia.

Giờ khắc này, tâm thần bọn họ đều kích động, có chút khó mà kiềm chế, tựa như một khổ hạnh tăng cầu đạo, cuối cùng đã tới Linh Sơn!

Loại tâm tình kích động này, làm bọn hắn gần như đồng thời ngốc ở nơi đó, si ngốc kinh ngạc nhìn.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người ngây dại, vẫn có người phản ứng rất nhanh...

Cơ hồ ở trong nháy mắt cầu đá xuất hiện, nhiều nhất không vượt qua nửa hơi, Phương Hành "sưu" một tiếng vọt tới, tốc độ phản ứng có thể dùng nhanh như điện chớp để hình dung, miểu sát lúc trước nhìn thấy Thiên Ma truyền thừa, đầy đủ chứng minh ở dưới tình huống mọi người đều khiếp sợ, Phương Hành Tiểu Thánh Quân phản ứng nhanh hơn người khác hai nhịp...

Mình nhất định phải đạp vào cầu đá, tiến vào trong hang đá kia!

Đây là ý niệm đầu tiên của Phương Hành khi thấy được bia đá kia. Rất khó hình dung loại cảm giác này, hắn không có dùng Âm Dương Thần Ma Giám đi xem, cũng không giống như Thần Tử Dạ tộc ở trước khi tiến vào địa cung, thì đã chuẩn bị kĩ càng, ngay cả Thiên Ma truyền thừa hắn cũng đã sớm tâm lý nắm chắc.

Phương Hành là khi nhìn thấy bia đá và sơn động kia, trong lòng liền sinh ra một ý niệm, chính là bên trong nhất định có đồ vật cực kỳ trọng yếu!

Nhất định phải hình dung, ngược lại có thể nói làm cường đạo nhiều năm như vậy, dưỡng ra một chút thiên phú nhạy cảm!

Cũng chính là nguyên nhân này, hắn nhanh chóng quyết định chủ ý, người khác còn không có kịp phản ứng, hắn đã xông ra!

Sưu!

Một đạo hắc mang thẳng xông về phía cầu đá, mang theo cảm giác cực kỳ nhiệt tình...

- Không tốt!

Thần Tử Dạ tộc kinh hãi, vô ý thức đưa tay đi kéo Phương Hành, nhưng sau khi Phương Hành nhìn thấy cầu đá, bạo phát ra nhiệt tình thật làm cho người ta chấn kinh, hắn còn chưa đưa tay, Phương Hành đã xông ra ngoài trăm trượng, hắn muốn chạy tới kéo Phương Hành trở về, nhưng rất nhanh liền nghĩ tới Thần Chủ căn dặn, ngạnh sanh thu hồi bước chân, nhưng ánh mắt lãnh khốc nhìn Phương Hành, đối với cầu đá và thần vật phía sau, hắn không cách nào đến gần.

Bất quá Phương Hành đầy nhiệt tình cũng không thuận lợi, hắn phản ứng đầu tiên, cũng là cái thứ nhất xông về cầu đá, nhưng thời điểm hắn tới gần, đột nhiên trong lòng hiện lên báo động, thân hình vội vàng thu lại, không chút do dự lăn lộn mấy vòng trốn thoát, sắc mặt kinh nghi.

Hưu hưu hưu.

Ở vị trí vừa rồi, đột nhiên xuất hiện đạo đạo kiếm quang, giao thoa ở trong hư không, đang chậm rãi biến mất.

Những kiếm quang đó thình lình mang theo Tiên khí nồng đậm, uy lực vô cùng đáng sợ, nhẹ nhàng vạch một cái, ngay cả hư không cũng cắt đứt ra lỗ lớn.

- Không thể đi lên, lại có cấm chế...

Phương Hành biến sắc, chỉ cảm thấy trên cổ lạnh buốt, có loại cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn.

Vừa rồi địa cung do Thiên Ma làm chủ thì thôi, khắp nơi tràn ngập cấm chế có thể lý giải, nhưng hắn không nghĩ tới, cầu đá đã xuất hiện, đầu Thiên Ma đã rơi vào Cửu U, ngay cả ma khí ở chung quanh cũng bắt đầu trở nên nhàn nhạt, cấm chế đã mất đi căn nguyên, từ từ trở nên yếu ớt, nhưng chung quanh cầu đá lại có cấm chế cường đại như thế, vừa rồi nếu không phải mình phản ứng nhanh, trực tiếp nhảy trở về, không chừng đã bị kiếm khí phân thây!

Mà sau khi lui trở về, ánh mắt nhìn lên, trong lòng cũng lấy làm kinh hãi.

Ở chung quanh cầu đá, theo hắn vừa rồi lỗ mãng xông lên, đã kích hoạt một đại trận, cầm đầu chính là cửa đá, mà ở sau cửa đá, tứ trụ bát giác, đều đứng thẳng một Hoàng Cân Lực Sĩ mặc áo vàng, phiêu phiêu đãng đãng, không mũi không miệng, tay cầm trường kiếm, chiếm vị trí liên kết lẫn nhau, ẩn ẩn tương đối, nghĩ đến những kiếm quang kia chính là đám lực sĩ này phát ra, lúc này bọn họ cũng đang dần dần biến mất, ẩn tàng vào hư không, nhưng trong hư không chung quanh cầu đá, lại có sát ý đáng sợ phóng thích ra ngoài.

Khu vực kia lại chiếm mười dặm, mà hắn vừa mới bước vào, bất quá là biên giới mà thôi!

- Tru Tiên Trận?

Dùng Âm Dương Thần Ma Giám đảo qua, trong lòng Phương Hành đã hiện lên đáp án.

Ở chung quanh cầu đá, là một đại trận do Tiên khí thúc giục, cực kỳ đáng sợ, đừng nói hắn bây giờ, đoán chừng Chân Tiên tới cũng không vượt qua nổi, trong lòng cũng thoải mái, nghĩ thầm ở bên cạnh thiên đại tạo hóa như vậy, có đại trận thủ ngự rất bình thường, nếu có thể để cho người ta dễ dàng đi qua, đó mới gọi quái, hơn nữa mặc dù trận này lợi hại, nhưng trận nhãn lại đều do Hoàng Cân Lực Sĩ chiếm cứ, đây là một loại pháp bảo, mặc dù đáng sợ, nhưng uy lực lại không cách nào sánh được tu sĩ chân chính.

Còn nữa, Tru Tiên đại trận kia không phải loại chiến trận một lòng muốn giết người, mà là trận pháp vì phòng ngừa một số ngoài ý muốn phát sinh, đoán chừng còn có ý tứ khảo nghiệm năng lực người vào trận, chỉ cần ngươi có bản lĩnh thông qua đại trận này, thì có tư cách đạp vào cầu đá, nếu như không có năng lực, vậy ngoan ngoãn rút đi, cũng tức là nói, đại bộ phận uy lực của nó dùng để ngăn cản một số sinh linh không được bọn họ cho phép xâm nhập, nhưng chỉ cần phù hợp quy tắc đạp vào cầu đá, thì có thể xuyên qua đại trận.

Phá vỡ đại trận, cùng với xuyên qua đại trận, vốn là hai loại khái niệm hoàn toàn bất đồng!

- Giúp đỡ chút đi!

Phương Hành mượn nhờ Âm Dương Thần Ma Giám rất mau nhìn ra vấn đề này, hít sâu một hơi, cười tủm tỉm nhìn đám người Thần Tử Dạ tộc.

Mặc dù không thể lập tức nhảy đến trên cầu đá, nhưng trong lòng của hắn lại không lo lắng.

Hắn cũng tỉnh táo nghĩ đến, cầu đá không giống Thiên Ma truyền thừa, Thiên Ma truyền thừa có thể tranh đoạt, nhưng cầu đá lại là mục đích cuối cùng nhất của bọn họ, cũng tức là nói, đây mới là nguyên nhân chủ yếu để Thần Chủ phong hắn làm Tiểu Thánh, bởi vì đây chính là chỗ của thần vật trong truyền thuyết kia, sinh linh Thần tộc không dám tùy tiện tới gần, khí tức trên người bọn hắn sẽ kinh động thần vật kia, đến lúc đó ai biết sẽ là kết quả gì?

Có lẽ Tru Tiên Trận vốn phòng ngự sẽ đột nhiên biến thành tuyệt sát trận, hay là thần vật bên trong sẽ trực tiếp bỏ chạy, tóm lại vô luận là kết quả nào, đều là Thần Đình không có khả năng tiếp nhận...

Nói cách khác, bọn họ vẫn phải giống như vừa rồi, che chở mình đạp vào cầu đá!

Có bọn họ giúp đỡ, mình lại dùng Âm Dương Thần Ma Giám cân nhắc trận môn chuyển hóa, cùng lắm thì vái mấy cái, biểu hiện thành kính một chút, đoán chừng xuyên qua kiếm trận không khó lắm...

- Phải giúp hắn đạp vào cây cầu đá kia sao?

Bỗng nhiên nghe hắn nói, sắc mặt chư vị Tiểu Thánh trong sân đều có chút cổ quái.

Gặp được cầu đá, ý của mỗi người là mình trước nhanh đi lên lại nói, ai đoạt cũng không thể cho!

Nhưng suy nghĩ một chút, lại phải bất đắc dĩ thừa nhận, hình như cũng chỉ có để hắn đi lên...

Trong chư vị Tiểu Thánh, những Thần tộc Tiểu Thánh tự nhiên không cần phải nói, căn bản không có tư cách đạp vào cầu đá, mà đám người Hung Đạo, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng, Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ Tiểu Thần Vương lại đều có vấn đề, Hung Đạo sinh ra ở vực ngoại, căn bản không có khí vận của Thiên Nguyên Đại Lục gia trì, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải ngược lại là có, nhưng tục truyền từ khi Thương Lan Hải tham dự Thần Nhân chi tranh nhận qua một loại nguyền rủa, bị Thánh Nhân liên thủ tước đoạt khí vận của Thương Lan Hải...

Mà Hồng Hoang Cốt Điện, mặc dù là sinh linh sinh trưởng ở Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng cho tới bây giờ đều đối nghịch với Nhân tộc, căn bản không chiếm được khí vận của chúng tiên.

Như thế tính ra, trong bọn họ, chỉ có Phương Hành có tư cách đạp vào cầu đá.

Tâm tư có chút biệt khuất và tiếc nuối, ánh mắt đều nhìn về phía Thần Tử Dạ tộc, nơi đây thiếu đi ma khí che lấp, Tiên khí bại lộ, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ dẫn tới một vài đại nhân vật nhìn trộm, để tránh đêm dài lắm mộng, phải nhanh làm ra quyết định...

Nhưng đối mặt bộ dáng hớn hở của Phương Hành, Thần Tử Dạ tộc lại không hề tức giận, ánh mắt yên tĩnh nhìn Phương Hành vẫy vẫy tay, nói khẽ:

- Không cần sốt ruột, cửa này không cần ngươi xông, lui về nghe hiệu lệnh của ta đi!

- Không cho ta xông?

Phương Hành ngây ngốc một chút, vẻ mặt cười lạnh:

- Vậy ngươi còn có thể tìm ai, không sợ thần vật chạy sao?

- Thực lực của ngươi còn yếu một chút...

Thần Tử Dạ tộc cười nhạt, như đã tính trước, sau đó quay người ôm quyền:

- Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân, hữu lễ!

Chương 1173: Ta cũng không phải bị sủng lớn.

- Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân?

Chợt nghe đến cái tên này, mọi người đều kinh hãi, sau đó vội vã quay đầu nhìn lại.

Thần Chủ vì đoạt thần vật liên quan đến khí vận của Thiên Nguyên Đại Lục, phong ra mười hai vị Tiểu Thánh Quân, nhưng cuối cùng bởi vì Triệu Hồng Anh, Trường Tôn Thanh Lưu chết, thu thập không đủ mười hai vị Tiểu Thánh, Thần Chủ cũng dứt khoát, không phong mười hai vị, có mấy cái tính mấy cái, cuối cùng lại chọn lựa mười một người, theo thứ tự là Thần tộc Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, Thần Tử Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử, Thần Nữ Chập Tộc Hoa Mật Nhi, Sương Thổ tộc tộc trưởng Ly Hỏa, Thái Uyên , Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng, Tiểu Tiên Giới Hung Đạo, Hồng Hoang Cốt Điện Áo Cổ Tiểu Thần Vương cùng thiên kiêu Nhân tộc, Thông Thiên Tiểu Thánh Quân Phương Hành...

Vì trấn an tộc trưởng Cốt Tộc, dù Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong chết, cũng cho hắn một vị trí Tiểu Thánh Quân.

Những người khác ngược lại dễ nói, duy chỉ có Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân, đến nay chưa từng lộ diện...

Đừng nói Phương Hành, ngay cả Thần Đình Tiểu Thánh Quân khác, cũng một mực đang đoán vị Tiểu Thánh Quân cuối cùng là ai!

Nhưng người này ẩn tàng quá sâu, ngoại trừ

Thần Tử Dạ tộc, ai cũng không biết thân phận của hắn.

Bọn họ chỉ biết, thân phận người này không tầm thường, sở dĩ kế hoạch của Thần Tử Dạ tộc tiến hành thuận lợi như vậy, là có không ít quan hệ với hắn!

Mà bây giờ, bọn họ cũng không nghĩ tới, người này đã hiện thân...

Theo Thần Tử Dạ tộc vái chào, các Thần Đình Tiểu Thánh và Phương Hành đều khiếp sợ quay đầu nhìn, lại khiếp sợ phát hiện, ở trong bóng tối, trên thềm đá mà vừa rồi bọn họ một đường chống cự cấm chế, đang từ từ đi ra một nam tử vóc người cao gầy, khoác áo choàng màu vàng kim nhạt, thần sắc cao ngạo lãnh tuấn, nhìn như động tác chậm chạp, nhưng tốc độ lại cực nhanh, ôm theo khí diễm làm cho người đè nén.

- Song Sinh điện hạ hữu lễ, chư vị Tiểu Thánh Quân hữu lễ!

Người tới rất khiêm tốn, nhìn Thần Tử Dạ tộc vái chào, lại nhìn những Thần Đình Tiểu Thánh khác chắp tay.

Chỉ một động tác, một câu như vậy, lại khiến cho thần sắc của các tu sĩ trở nên quỷ dị, cực kỳ khiếp sợ.

Bởi vì thân phận của người này quá...

- Cổ Hạc!

Khi Phương Hành nhìn thấy người này, mi tâm vặn thành một cục, tuyệt đối không nghĩ tới nhìn thấy lại là hắn.

Hắn hoài nghi rất nhiều người là Cùng Thiên Tiểu Thánh, Khương Vấn Đạo, Hồ Tiên Cơ, thậm chí ngay cả Lữ Phụng Tiên cũng hoài nghi qua, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, Cùng Thiên Tiểu Thánh lại là đối phương...

- Thủ đoạn thật cao minh...

Nhưng vừa nghĩ lại, hắn đã nghĩ thông suốt điểm này, nhịn không được vỗ tay.

Sau khi đạt được đáp án, lại suy nghĩ thêm chút, lại lập tức cảm thấy hết thảy đều hợp lý, lúc đầu Cổ Hạc khó làm nội gián nhất, bây giờ nghĩ lại, mới là người có lợi nhất cho sự tình của Thần tộc...

Bởi vì hắn một mực biểu hiện hoài nghi với Thần tộc nhất, cho nên mới có thể để những người khác hoài nghi, Chư Tiên Minh mới có thể giao chức trách giám thị Thần tộc cho hắn, cũng chính vì hắn vẫn đứng ở mặt đối lập với Thần tộc, Chư Tiên Minh mới phái ra 1000 tiên binh đến giám thị Thần Đình, mà 1000 tiên binh kia, cuối cùng bởi vì hiệu lệnh của hắn, táng thân ở trong Thần Ma chiến trường, trở thành tế phẩm để các Thần Đình Tiểu Thánh tạm thời chống cự uy lực của Táng Tiên Ma Vân...

Mọi chuyện diễn biến, kỳ thật đều là Cổ Hạc âm thầm thúc đẩy!

Nhưng ở ngoài mặt, hắn lại là người sạch sẽ nhất...

Thậm chí tương lai rời đi nơi đây, hắn vẫn là người sạch sẽ nhất, bởi vì mọi chuyện đều đã chứng minh, lúc đầu thái độ của hắn là chính xác, ngược lại là những người lúc đầu phản đối hắn, sẽ có hiềm nghi lén lút cấu kết với Thần Đình...

- Thật cao minh, càng nghĩ càng thấy các ngươi thật quá lợi hại...

Phương Hành vỗ tay, không ngừng than thở, thái độ lộ ra cực kỳ thành khẩn.

- Ha ha, Thông Thiên Tiểu Thánh Quân hữu lễ, trước đây có nhiều chỗ bất kính, mong được thứ tội!

Cổ Hạc thu hồi uy phong sát khí ngày thường, cũng có vẻ hòa ái mỉm cười nói.

- Ngươi là lúc nào tiếp nhận thần chỉ?

Phương Hành nghiêng đầu hỏi:

- Ta nhớ ngươi ở trong khoảng thời gian này chưa hề rời Tịnh Thổ a!

- Thời điểm Song Sinh điện hạ bước vào Tịnh Thổ, truy sát dư nghiệt của Thiên Nguyên Đại Lục!

Cổ Hạc mỉm cười nói thẳng:

- Lần kia, Song Sinh điện hạ vì truy sát Thiên Nguyên Thất Hung bài danh thứ ba Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ và Lữ Phụng Tiên, xông vào Tịnh Thổ, liên tiếp đánh bại cao thủ các cổ tộc, càng đánh Thiếu Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng trọng thương, ta tự thẹn là cổ tộc đệ nhất nhân, đương nhiên không có khả năng ngồi yên không lý đến, liền xuất thủ đánh với hắn một trận, cuối cùng cân sức ngang tài, Song Sinh điện hạ có chút thưởng thức, thay ta tiến cử, đạt được thần chỉ của Thần Chủ, phong ta làm Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân, vì Thần Đình hiệu lực, phụ trách thu phục Tịnh Thổ...

- Còn có một việc, ta cũng có thể thay thuật lại, Thần Chủ xác thực dự định từ tu sĩ Nhân tộc tuyển ra một vị Thần Vương!

Thần Tử Dạ tộc nhàn nhạt mở miệng:

- Bất quá lão nhân gia chọn trúng không phải người khác, mà là Cổ Hạc tiên sinh... Trước đây chúng ta ở Chư Tiên Minh nói yêu cầu là thật, Thần Đình sớm muộn gì cũng sẽ rút khỏi Thiên Nguyên Đại Lục, tinh vực vô biên mới là căn cơ của chúng ta, đến lúc đó Thiên Nguyên Đại Lục tự nhiên cần một vị Thần Vương quản lý, mà Cổ Hạc tiên sinh, chính là vị Thần Vương tương lai này...

Cổ Hạc nghe vậy, cũng hơi nở nụ cười, nhìn về phía cầu đá, bình tĩnh nói:

- Mà thần vật bên kia, chính là đại công ta muốn dâng lên Thần Chủ, vô công bất thụ lộc, có vật này, mới có tư cách ngồi lên Thần Vương vị!

- Vậy thì tại sao phải tìm ta? Vừa rồi nên để hắn hiện thân nha!

Phương Hành nhìn hai người này biểu tình bình tĩnh, thậm chí còn mang một chút thưởng thức, không khỏi khó hiểu hỏi.

- Bởi vì Nhân tộc Thần Vương là cần phục chúng, không thể bị sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục ghét hận, cho nên trên danh nghĩa, người trợ giúp chúng ta lấy được thần vật này không thể là Cổ Hạc tiên sinh, chỉ có thể là ngươi, Thông Thiên Tiểu Thánh Quân!

Thần Tử Dạ tộc trả lời cực kỳ bình tĩnh:

- Dù sao ngươi bây giờ, cùng muôn người

mắng mỏ cũng không xê xích gì nhiều, tổng sẽ không lo lắng lại nhiều một tội danh chứ? Về phần vừa rồi, nói thực, mới vào địa cung, ta cũng không biết có phải sẽ có hung hiểm gì hay không, cho nên để ngươi đi dò đường là thích hợp nhất, Cổ Hạc tiên sinh chạy đến sau, nếu có kiếp số, cũng do ngươi tới ứng kiếp trước, thẳng đến lúc này, chúng ta đã không cần ngươi dò đường nữa!

- Ân, ý kiến hay...

Phương Hành trầm lắng gật đầu, minh bạch ý tứ của Thần Tử Dạ tộc, mình là một tấm mộc ngăn lửa giận của sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục, cũng là một vật thay thế dùng để ứng kiếp, trên thực tế, nếu không phải mình có Âm Dương Thần Ma Giám, có thể phân biệt nơi nào có cấm chế mạnh yếu, đoán chừng thật có khả năng rất lớn gặp phải nguy hiểm, đến lúc đó đoán chừng sinh linh Thần tộc sẽ không chính thức che chở mình, bọn họ chỉ biết đẩy mình ra ngoài chịu chết, dù sao trong tay bọn họ còn có một vị Cùng Thiên Tiểu Thánh Quân ẩn giấu!

- Trên đường đi, Thông Thiên Tiểu Thánh Quân khổ cực, vòng cuối cùng liền do Cổ Hạc tiên sinh tới làm đi!

Đáy mắt Thần Tử Dạ tộc lóe ra sát khí, giống như rốt cục thở ra một hơi...

- Những chuyện này là ngươi an bài, hay Thần Chủ an bài?

Phương Hành bỗng nhiên hỏi, ánh mắt âm lãnh.

- Thần Chủ chỉ muốn cầm thần vật kia mà thôi, đương nhiên sẽ không để ý tới những chi tiết này!

Thần Tử Dạ tộc lạnh giọng cười nói:

- Chỉ bất quá, ta đã phụ trách việc này, đương nhiên phải an bài hợp lý, trong sinh linh Nhân tộc, ai có thể cầm được thần vật này, người đó có thể phong vương, phần đại công này, ngươi là không thích hợp hoàn thành, dù sao... Ha ha, mặc dù không biết ngươi dùng hoa ngôn xảo ngữ gì, gạt được Thần Chủ tín nhiệm, nhưng thật coi mấy vị Thần Vương khác là kẻ ngu sao? Ở trước khi bản vương đến Tịnh Thổ, đã sớm nhận được ba vị Thần Vương căn dặn, nhất định phải cẩn thận ngươi, miễn cho bị ngươi làm hỏng kế hoạch!

- Lúc đầu phần đại công này, là có thể để ta tới lập, kết quả ngươi chuyển tay giao cho người khác?

Sắc mặt Phương Hành hiểu ra, phẫn nộ nói:

- Cũng bởi vì mấy vị Thần Vương kia không tín nhiệm ta?

Đối mặt phẫn nộ của hắn, các Thần Đình Tiểu Thánh khẽ giật mình, trong ánh mắt đều có các loại cảm xúc lộn xộn, đứng ở góc độ của bọn hắn, Phương Hành thật đúng là có tư cách nổi giận, bọn họ cũng không hiểu rõ ý nghĩ chân chính trong nội tâm Phương Hành, chẳng qua là cảm thấy, ma đầu kia vì Thần Đình, sớm đã đắc tội Thiên Nguyên Đại Lục mấy lần, hơn nữa mặc dù làm người chán ghét, nhưng lại thành tâm làm việc cho Thần Chủ, bây giờ mắt thấy đại công ngay ở phía trước, cuối cùng lại chắp tay dâng người, mình chỉ rơi vào kết quả bêu danh thế tội...

Dù là ai, trong lòng cũng khó chịu...

Thế nhưng Thần Tử Dạ tộc trả lời, lại lạnh lẽo cứng rắn ngoài dự liệu:

- Phải thì như thế nào?

Oanh...

Trong tâm các tu sĩ đều run lên, đã nghe ra, Thần Tử Dạ tộc là thật muốn vạch mặt.

- Ha ha, chỉ là nô tài Nhân tộc, bất quá là vật tận kỳ dụng mà thôi, còn thật coi mình là nhân vật gì sao?

Phụ Sơn Tử vốn thống hận Phương Hành, lúc này cười lớn, bước tới trước mấy bước hét lớn:

- Cút đi, nhận rõ thân phận của mình, tác dụng của ngươi đã không còn, vậy ngoan ngoãn làm một phế vật nghe lời, còn dám hồ ngôn loạn ngữ, ngăn cản chúng ta vì Thần Chủ lấy được thần vật, ta sẽ không ngại xuất thủ, thay Thần Đình dọn dẹp phế vật ngươi!

- Ngươi có dũng khí mắng ta là phế vật?

Ánh mắt Phương Hành đột nhiên trừng lên, băng lãnh nhìn hắn.

Tâm tư Phụ Sơn Tử nhất thời run lên, vô ý thức lui về sau một bước, trên thực tế hắn chỉ cầu ngoài miệng thống khoái nhất thời, thật không phải cảm thấy Phương Hành là phế vật, vì mặc dù gia hỏa này làm cho người ta chán ghét, nhưng bản lãnh lại không ai dám khinh thường...

- Mặc dù ngươi không phải phế vật, nhưng cuối cùng đã mất công dụng!

Thần Tử Dạ tộc lại không sợ Phương Hành, thần sắc nhàn nhạt tiến lên vài bước, bình tĩnh nói:

- Tránh ra đi, chớ có bức ta xuất thủ chém ngươi, ta từng nghe nói trước kia ngươi ở

Thiên Nguyên Đại Lục làm những chuyện kia, ha ha, người khác nói ngươi là ma đầu, là kỳ tài, là thiên kiêu, nhưng ta nhìn, ngươi bất quá là tiểu hài tử được các đạo thống của Thiên Nguyên Đại Lục sủng lớn mà thôi, nhận rõ thân phận của mình đi...

- Ngươi ở điểm này lại sai rồi!

Trong lòng Phương Hành ẩn chứa phẫn nộ vô tận, nhưng thần sắc lại bình tĩnh, không chỉ không có nhường ra, ngược lại đạp tới mấy bước, ngăn ở trước Tru Tiên Trận, thản nhiên nói:

- Tiểu gia không phải bị Thiên Nguyên Đại Lục sủng lớn...

- Ta con mẹ nó là một đường đánh tới!

Cùng lúc đó, khí phách của hắn tuôn ra, vung vẩy Ma Kiếm chỉa sang:

- Bất luận là Thiên Nguyên Đại Lục hay Thần Đình, ngươi đến bắt nạt ta thử một chút xem?

Chương 1174: Phá hư Thần Chủ kế hoạch.

Vậy mà rút kiếm tương hướng!

Phương Hành phản ứng làm tất cả mọi người kinh ngạc, ánh mắt đều phức tạp nhìn hắn...

Dưới loại tình huống này, mọi người đều cho rằng Phương Hành sẽ sợ, nếu không còn có thể như thế nào? Coi như hắn được Thần Chủ sủng ái, nhưng ở trong lần đi sứ này, lại là Thần Tử Dạ tộc vi tôn, hơn nữa Thần Tử Dạ tộc làm tất cả, mặc dù là mình tự tác chủ trương, nhưng nói ra cũng là thay Thần Chủ làm việc, chỉ sợ ngay cả Thần Chủ cũng không nói được cái gì, còn sẽ trọng thưởng khích lệ, còn nữa, dùng thực lực kinh khủng của Thần Tử Dạ tộc, một mình Phương Hành đã kém xa tít tắp, huống chi bây giờ lại tới một Cổ Hạc?

Ngay cả Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng cảm thấy mình đã kỹ thua một bậc, đang suy nghĩ có nên xuất thủ tranh đoạt hay không!

Có thể nói, mặc dù Thần Tử Dạ tộc làm sự tình quá ác, nhưng vào lúc này, nếu như Phương Hành nhận thua, người khác sẽ không cảm thấy hắn nhát gan, trái lại, đây là một cách làm thông minh, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, ngoại trừ cúi đầu nhận thua, thì còn có biện pháp nào?

Nhưng chẳng ai ngờ, gia hỏa một mực biểu hiện khiêm tốn kia, lại vào lúc này bạo phát lửa giận...

Một câu không hợp, trực tiếp rút kiếm tương hướng, sát khí tung hoành!

Đây không phải muốn chết sao?

- Ngươi có dũng khí ngăn ta thay Thần Chủ lấy được thần vật, rõ ràng là muốn chết!

Thần Tử Dạ tộc lành lạnh nói, tựa hồ bị Phương Hành bất kính chọc giận, dọc theo con đường này, hắn một mực chịu đựng Phương Hành, cảm thấy hắn là một tôm tép nhãi nhép, chỉ là bởi vì hắn còn hữu dụng, lại thêm được Thần Chủ cưng chiều, lúc này mới một mực nhường nhịn, nhưng đến bây giờ, tính nhẫn nại cũng đến cuối, bình thường hắn không dám tùy tiện đánh giết Phương Hành, để tránh bị Thần Chủ nghiêm trị, nhưng bây giờ? Bây giờ là lúc sắp lấy được thần vật mà Thần Chủ cần...

Trước kia không giết ngươi được, bây giờ còn không được sao?

- Hạn ngươi ở trong ba hơi tránh ra, nếu không đừng trách ta không để ý tình đồng liêu!

Trong mắt Thần Tử Dạ tộc đã dâng lên sát khí, ánh mắt âm trầm, nhưng vẫn lạnh lùng nói ra một câu.

Dù sao lúc trước Thần Chủ quá tốt với ma đầu kia, tâm hắn do dự, có thể không giết hắn, thì không nên giết hắn.

- Song Sinh điện hạ cần gì lải nhải với hắn, có dũng khí phá hư đại kế của Thần Chủ, kẻ này tội đáng chết vạn lần!

Thần Tử Dạ tộc sinh lòng do dự, nhưng có một người không do dự, Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân Phụ Sơn Tử đã sớm nhìn Phương Hành không vừa mắt, thù mới hận cũ hòa lẫn, sát tâm đã động, nhưng ngại thân phận của mình mới không thể không đau khổ nhẫn nại, bây giờ thấy có cơ hội, làm sao có thể nhẫn?

Vội vàng nhảy dựng lên, mắt đầy sát khí, hai tay nắm búa lớn, hung hăng chém tới, búa phong lướt qua, lại quét lên một đạo sát khí thủy triều, cả phiến hư không tựa hồ bị hắn chém thành hai nửa...

- Phá hư đại kế của Thần Chủ chính là bọn ngươi, đây không phải là tác phong của ta...

Phương Hành lạnh giọng hét lớn, thấy Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử xuất thủ, không chỉ không có ý né tránh, ngược lại trực tiếp tiến lên đón, thân hình đạp chín bước, đã mơ hồ đi tới trên không Phụ Sơn Tử, không chỉ tránh thoát một búa, thậm chí còn lấn đến gần, sau đó đơn chưởng nhấn một cái, mượn tay đè hư không, cả người lật lên cao cao, vung kiếm bổ ra ngoài, mũi kiếm lạnh thấu xương, mang theo sát khí âm trầm chém tới cổ của Phụ Sơn Tử.

- Ma đầu, mối nhục dưới Phong Thiện Sơn, hôm nay phải tính rõ ràng!

Phụ Sơn Tử không phải hạng người tầm thường, lúc ở Hội Kê Sơn, hắn và Thiểm Điện Tử đều là tiên phong, vào lúc đó liền có khí phách chém giết Đạo Chủ như cắt cỏ, thực lực bản thân tầm Độ Kiếp tầng ba tầng bốn, mặc dù ở Phong Thiện Sơn đã từng nếm qua thiệt thòi của Phương Hành, nhưng xưa nay không cho rằng mình yếu hơn kẻ này, lại thêm cừu hận đọng lại thời gian không ngắn, lúc này nhất thời bạo phát ra, hai vó đạp không, búa lớn khẽ đảo liền trảm tới...

Oanh! Oanh! Oanh!

Đại chiến lập tức triển khai.

Phụ Sơn Tử tràn đầy hận ý, nhưng Phương Hành thình lình cũng nộ khí cuồn cuộn, nhất thời chiến cái cân sức ngang tài.

- Nhân tộc hèn mọn, dám cùng tranh phong với Thần tộc ta?

Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử cũng đấu lên lửa giận, hắn bản ý là một chiêu chặt Phương Hành, nhưng không nghĩ tới kẻ này khó chơi như thế, bây giờ ở trước mặt các Thần Đình Tiểu Thánh, hắn không muốn cùng Phương Hành tranh đấu mấy trăm chiêu, ý niệm tới đây, hung tính hoàn toàn bộc phát, hận ý căm thù tu sĩ Nhân tộc sôi trào, bạo hống một tiếng, vung vẩy búa lớn bức lui Phương Hành, sau đó lắc mình biến hoá, thình lình hóa thành một Cự Ngưu như núi!

Bản tướng của hắn còn lớn hơn Áo Cổ Tiểu Thần Vương mấy phần, như một ngọn núi lớn, thân dài tới ba dặm, cao không dưới hai dặm, nếu không phải không gian này cực kỳ bao la, sợ là hắn vừa hiện ra nguyên hình, liền đủ để nứt vỡ mái vòm!

- Bò....ò......

Một tiếng rống to giống như từ trong Địa ngục truyền ra, Cự Ngưu ầm ầm đạp trên hư không húc qua.

Thần Chủ ban hắn thánh hào, là Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân, cũng không phải không có lý do, bốn vó loạn đạp, ngay cả hư không cũng không biết loạn lên bao nhiêu sóng gợn, chỉ là thanh thế đã làm cho Nguyên Anh cảnh đứng không vững, mà theo nó càng chạy càng nhanh, dồn hết sức lực, Ma Nhãn trầm lắng thấp xuống, hai sừng trâu đâm qua...

Cường giả Ngưu Ma tộc, đã từng dùng đôi sừng này, phá qua không biết bao nhiêu ngôi sao!

- Ha ha, trâu là dùng để cày ruộng...

Phương Hành nhìn Cự Ngưu, ánh mắt hơi hoảng hốt một chút, sau đó lại nở nụ cười, thu ma khí, há miệng hút một hơi, “lốp ba lốp bốp”, thân hình theo một hơi này không ngừng bành trướng, cơ hồ nháy mắt, cũng đã cao hơn trăm trượng, giống như người khổng lồ, chân đạp hư không, người khoác thiểm điện, siết chặt nắm tay, bạo hống một tiếng, hung hăng đập ra ngoài!

Đối mặt một kích của Ngưu Ma tộc, hắn thình lình sử dụng thủ đoạn cường hãn nhất, lấy cứng chọi cứng!

Dù hắn đã biến hóa thân hình, giống như người khổng lồ, nhưng so sánh với hung ngưu vẫn kém quá xa, giống như hài nhi cứng rắn đập man ngưu, để cho người ta liếc nhìn, trong vô thức sẽ cảm thấy hắn sẽ lập tức bị húc bay, ngã vào trong Tru Tiên đại trận, hoặc bị sừng trâu đâm thành thịt nhão, hóa thành một đoàn mưa máu...

Nhưng kết quả không giống mọi người tưởng tượng!

“Dát băng” một tiếng, một quyền kia của Phương Hành tầng tầng đánh vào giữa song giác.

Sau đó thế xông của hung ngưu chậm lại, thân thể cong cong, ma phong tập cuốn, người chung quanh đều bị thổi không thể không híp mắt lại, theo bản năng lui về phía sau mấy bước, trơ mắt nhìn hung ngưu bay trở về, thân hình càng bay càng nhỏ, bay đến cuối cùng đã hóa về bộ dáng của Phụ Sơn Tử, trên mặt vẫn hung ác, nhưng trên trán lại lõm xuống một khối, giống như một cái hố.

Vậy mà bằng lực lượng thắng Phụ Sơn Tử...

Người chung quanh nhìn thấy màn này, ánh mắt đã chấn kinh lại cổ quái...

Phụ Sơn Tử là Thần Tử Ngưu Ma tộc, mà bộ tộc này vốn dựa vào thần lực tung hoành hoàn vũ, vừa rồi Phụ Sơn Tử lại hiện ra bản tướng, chính là thời điểm lực lượng mạnh nhất, ai có thể nghĩ đến, trong thân thể thon gầy của Phương Hành, lại bạo phát ra quái lực như núi lửa, cùng Phụ Sơn Tử cứng đối cứng, thình lình một quyền nện lui hung ngưu, đánh hắn hình người?

- Lại ra tay nặng như thế, Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, ngươi quả nhiên quá mức!

Căn bản không cho phép Phương Hành nghỉ ngơi, Chập Tộc Tiểu Thánh Quân Hoa Mật Nhi và Sương Thổ tộc trưởng Ly Hỏa thấy sắc mặt Thần Tử Dạ tộc âm trầm, liền không chút do dự ra tay, bọn họ và Phương Hành không có thâm cừu đại hận, trước khi xuất thủ còn tìm một lý do, một bên khiển trách, cùng nhau xông ra, vậy mà hoàn toàn không có ý đơn đả độc đấu, trực tiếp hợp lực, một trái một phải, một cái hóa thành ong mật đầy trời, một cái phun ra sương khí ngập trời...

Mà Phụ Sơn Tử, mặc dù bị Phương Hành một quyền đánh xẹp đầu, nhưng nhục thân mạnh mẽ, buồn bực rống một tiếng liền thanh tỉnh lại, lắc lắc đầu, trực tiếp nắm búa lớn lao đến, nhìn bộ dạng của hắn càng thêm hung ác điên cuồng, muốn liều mạng với Phương Hành!

- Hiện tại mới có chút ý tứ...

Phương Hành đối mặt với ba vị Tiểu Thánh giáp công, khóe miệng lộ ra tiếu dung âm hiểm, thân hình như điện lui về phía sau.

Oanh!

Sương Thổ tộc trưởng miệng phun lam diễm, hàn băng vô tận ngưng kết hư không, giống như có sinh mệnh, lan tràn về phía Phương Hành.

Hoa Mật Nhi thì lao tới, váy trắng bồng bềnh lung lay, vô số ong mật phá không, giống như mưa lớn.

Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử thì nghiến răng nghiến lợi, liều mạng huy động búa lớn. trong tay

Ở trong tình hình này, Phương Hành đã bị bức phải từng bước lui lại, còn lâu mới có cuồng bạo bá khí như lúc đánh với Phụ Sơn Tử, giống như bị áp chế không có sức hoàn thủ, thậm chí đã sắp thối lui đến biên giới Tru Tiên Kiếm Trận, nói cách khác, ba vị Thần Đình Tiểu Thánh vừa ra tay, hắn liền bị áp chế đến trình độ hung hiểm, lui không thể lui.

- Song Sinh điện hạ, hắn dù sao cũng là Thần Chủ ngự phong Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, cứ chém như vậy, chỉ sợ không tốt lắm đâu?

Ở phía sau, Áo Cổ Tiểu Thần Vương do dự, ánh mắt yên tĩnh nhìn Thần Tử Dạ tộc.

- Là hắn nhất ý tìm chết, liều mạng cản trở kế hoạch của Thần Chủ, dù chém cũng không có gì không tốt...

Thần Tử Dạ tộc nhàn nhạt mở miệng, vận chuyển thần lực, thanh âm cuồn cuộn truyền ra ngoài, rơi vào trong tai ba người đang ác chiến, giống như một mệnh lệnh trong lúc lơ đãng phát ra, Hoa Mật Nhi, Ly Hỏa, Phụ Sơn Tử biết quyết định của Thần Tử Dạ tộc, nhìn nhau một chút, lực công kích mạnh hơn gấp đôi, ép thẳng tới Phương Hành.

- Song Sinh điện hạ đã nói như vậy, vậy chém ma đầu làm cho người chán ghét này đi...

Trong lòng bọn họ quyết định chủ ý, xuất thủ liền không chút lưu tình!

Nhưng lúc này, Phương Hành lại cười lạnh, hung hăng cắn răng.

- Tiểu gia đã nói qua rồi, đây không phải là ta cản trở kế hoạch của Thần Chủ... mà là các ngươi...

Hắn gầm nhẹ, đột nhiên ngẩng đầu, mắt lộ ra hung quang, tập trung vào Hoa Mật Nhi.

...

Chương 1175: Thích nhất nhất phách lưỡng tán.

- Chung quy chỉ là một lời huyết dũng, lại vì mình đưa tới đại họa...

Lúc này nhìn thấy Phương Hành bị Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân Phụ Sơn Tử, Tuyệt Sinh Tiểu Thánh Quân Ly Hỏa, U Ẩn Tiểu Thánh Quân Hoa Mật Nhi vây công, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng và Áo Cổ Tiểu Thần Vương liếc nhau một cái, hai người này có chút thiện ý với hắn, nhưng vào lúc này, ánh mắt lại có chút bất đắc dĩ, đồng thời khó nén vẻ thất vọng, nghĩ thầm Phương Hành hà tất phải như vậy?

Nhiệt huyết váng đầu, không quan tâm cùng Thần Tử Dạ tộc rút kiếm tương hướng, kết quả bị ba Tiểu Thánh Quân liên thủ áp chế, mắt thấy sắp mệnh tang hoàng tuyền, chỉ vì ra một hơi, thật sự là chết không giá trị!

Mà nhìn đối phương, bọn họ cũng nhìn ra lẫn nhau bất đắc dĩ!

Không có cách nào cứu...

Nếu như xuất thủ tương trợ Phương Hành, vậy khó tránh khỏi cũng bị chụp mũ, mình cũng không chiếm được lợi ích gì!

Lại một điểm, Thần Tử Dạ tộc và Cổ Hạc đứng chung một chỗ, còn ai có thể đối kháng bọn họ?

Trong đủ loại suy nghĩ, mặc dù hai người bọn họ không nói, nhưng trong lòng lại lật lên sóng gió.

Đủ loại suy nghĩ biến ảo, cuối cùng vẫn từ bỏ đi cứu Phương Hành.

Cứu không được, cũng không thể cứu!

Bây giờ Phương Hành đã bị bức vào góc chết, dùng bản lãnh của hắn, mặc dù có thể đường đường chính chính lấy cứng chọi cứng, đánh bại Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử, nhưng đối đầu với ba vị Tiểu Thánh liên thủ lại quá cố sức.

Hoa Mật Nhi và Sương Thổ tộc trưởng đều có thiên phú thần thông, cực kỳ đáng sợ, sau khi ba người bọn họ xuất thủ, Phương Hành có thể nói liên tục bại lui, bị buộc một mực lui về phía sau.

Bây giờ, phía sau hắn chính là Tru Tiên Kiếm Trận, trước người lại là một mảnh sương khí, không gian sinh tồn đã cực nhỏ.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, xuống Cửu U chớ có trách ta!

Thần Nữ Chập Tộc Hoa Mật Nhi lạnh giọng

quát, cùng Sương Thổ tộc trưởng liếc nhau một cái, đột nhiên tế ra sát chiêu.

Lúc này ba người bọn họ phối hợp rất ăn ý, Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử có một thân vũ lực cường hãn, lực lớn vô cùng, bất quá đối mặt với Phương Hành lại theo không kịp, mà Sương Thổ tộc trưởng phun ra hàn diễm, có thể băng phong không gian, nhưng lực lượng quá mức phân tán, không thể hình thành tổn thương lợi hại, bây giờ cũng chỉ có thể dùng để phong tỏa hành động của Phương Hành mà thôi, như thế tính ra, trách nhiệm một kích tất sát cuối cùng sẽ rơi vào trên đầu Thần Nữ Chập Tộc Hoa Mật Nhi...

Sưu! Sưu! Sưu! Sưu! Sưu!

Trải qua đình chỉ ngắn ngủi, váy áo nhẹ nhàng mở ra, dưới váy không biết có bao nhiêu ong mật như đạn pháo lao qua, nâng cao cái đuôi như cương châm!

Chập Tộc bí pháp, cực kỳ kinh khủng...

Lúc Phương Hành ở Kim Đan cảnh, từng chế tạo Đả Thần Cung, dùng tinh hạch của Hồng Hoang di chủng làm đạn, uy lực đáng sợ, có thể bằng một kích của Nguyên Anh cảnh, một số viên lợi hại, thậm chí có thể đạt tới Nguyên Anh đỉnh phong, kia đã là lực lượng cực kỳ đáng sợ, nhưng bây giờ so sánh, thiên phú thần thông của Hoa Mật Nhi còn khủng bố hơn Đả Thần Cung rất nhiều...

Dù đối với Phương Hành bây giờ, đám ong mật kia cũng cực kỳ đáng sợ!

- Tới tốt lắm!

Tới gần thời điểm hung hiểm, chẳng ai ngờ Phương Hành lại đột nhiên bạo hống.

Cùng lúc đó, cả người hắn xông vào không trung, năm ngón hư trương, hung hăng nhấn một cái, ở dưới năm ngón tay dẫn dắt, một mảng lớn hư không xuất hiện vặn vẹo, hóa thành thiên địa độc lập, tối thiểu nhất có trên trăm con ong mật bị hắn lợi dụng lực lượng thiên địa vây khốn, như nhốt ở trong lồng, cùng lúc đó, hắn ở trên không trung liên đạp chín bước, thân hình nhanh đến cực hạn, mắt lộ hung quang, còn mang theo chút đắc ý, hung hăng ném những ong mật này vào Tru Tiên Trận!

- Muốn mượn Tru Tiên đại trận đến cắt giảm thực lực của ta?

Hoa Mật Nhi hừ lạnh, lông mày dựng thẳng, quát to:

- Quá buồn cười!

Nàng không cảm thấy chiêu này của Phương

Hành có bao nhiêu cao minh, dù sao những ong mật kia chỉ là phân thân của nàng, nếu những ong mật này bị Tru Tiên đại trận ma diệt, quả thật có chút ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng không lớn, thậm chí có thể nói cực kỳ bé nhỏ, nàng tùy tiện là có thể hóa ra hàng vạn con ong mật khác, chỉ chừng trăm con bị ma diệt, lại đáng là gì?

- Không tốt...

Nhưng một màn này nhìn ở trong mắt người khác, lại dẫn tới phản ứng khác nhau.

Thần Tử Dạ tộc ý thức được dụng tâm ác độc của Phương Hành, bị hù cả người run lên, vội vàng nhào tới.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nghẹn ngào hô to, mồ hôi lạnh chảy xuống...

Ma đầu kia cũng quá độc ác, nhìn như lỗ mãng, lại vô thanh vô tức bày ra ác kế bực này!

Hắn căn bản không có nghĩ đến đoạt thần vật kia!

Hắn nghĩ là làm cho tất cả mọi người không chiếm được!

Xem ra sau khi hắn phát hiện mình bị coi như dê thế tội từ bỏ, giận không kiềm được, nhiệt huyết xông lên đầu, muốn cùng Thần Tử Dạ tộc đánh nhau chết sống, nhưng trên thực tế, hắn căn bản không có nghĩ đến phân thắng bại, thời điểm Phụ Sơn Tử, Sương Thổ tộc trưởng, Hoa Mật Nhi liên thủ công kích, cố ý lộ ra dấu hiệu thất bại, lui về phía Tru Tiên Trận, là ở trong bóng tối đào ra cái hố!

Không có người khác tương trợ, hắn không cách nào phá vỡ Tru Tiên Trận, đạp vào cầu đá, tiếp cận thần vật kia!

Mà bây giờ, hắn rõ ràng là muốn đưa phân thân của Hoa Mật Nhi qua...

Những ong mật này, trên người có khí tức của Hoa Mật Nhi, không khác bản tôn của nàng!

Phương Hành thì thi triển ra pháp môn điều khiển lực lượng thiên địa, cưỡng ép chống đỡ thần uy của Tru Tiên Trận, muốn đưa Hoa Mật Nhi đến cầu đá, mặc dù không nhất định có thể thành công, nhưng gần trăm con ong mật, luôn có một hai con có thể đến gần nha...

Lại sau đó, mục đích của hắn liền đạt đến!

Thần vật kia, sinh linh Thần tộc không thể lấy, điểm này Thần Chủ đã sớm nói, còn dặn đi dặn lại vô số lần, thần vật có linh, một khi phát giác sinh linh Thần tộc tới gần, chỉ sợ sẽ chủ động bỏ chạy, còn muốn tìm nó, là muôn vàn khó khăn, sở dĩ trên đường đám người Thần Tử Dạ tộc nhẫn nhịn Phương Hành, là bởi vì nguyên nhân này, mà cuối cùng dám giết Phương Hành, là có Cổ Hạc thay thế, nói tóm lại, có tư cách đạp vào cầu đá, thậm chí tiếp cận cầu đá, chỉ có Nhân tộc!

Nhưng chủ ý của Phương Hành quá rõ ràng, cưỡng ép đưa sinh linh Thần tộc qua!

Không phải mượn Tru Tiên Trận xóa đi lực lượng của Hoa Mật Nhi, mà là dùng khí tức của sinh linh Thần tộc kinh động thần vật kia.

Làm cho thần vật bỏ chạy, sau đó mọi người nhất phách lưỡng tán!

Cái này... con mẹ nó cũng quá tiện đi

Thần Tử Dạ tộc suy nghĩ minh bạch dụng tâm ác độc của Phương Hành, không khỏi giận điên cuồng!

Hắn gầm nhẹ, tựa như mây đen vọt về phía Phương Hành, xa xa phun ra một ngụm hắc khí, che khuất bầu trời.

Bất quá mặc dù hắn phản ứng nhanh, nhưng khoảng cách quá xa, muốn ngăn cản Phương Hành đã không còn kịp rồi!

- Phần đại công này, ngươi đã không muốn cho ta, vậy mọi người đừng muốn a, ha ha ha...

Phương Hành cười ha ha, ném trăm con ong mật về phía Tru Tiên Kiếm Trận.

Hưu hưu hưu hưu.

Ở vị trí Tru Tiên Kiếm Trận, lúc đầu trong hư không không có vật gì, theo những ong mật kia tiến đến, đột nhiên hiện lên từng Hoàng Cân Lực Sĩ cầm kiếm, sát khí cuồn cuộn xuất hiện, phản ứng mãnh liệt hơn vừa rồi Phương Hành bước vào khu vực này nhiều lắm, cho người ta cảm giác Tru Tiên Trận cực kỳ cảnh giác...

Tu sĩ Nhân tộc bước vào, Tru Tiên Trận nhiều nhất là ngăn cản bọn họ!

Nhưng sinh linh Thần tộc bước vào, Tru Tiên Trận lại cảnh giác, đang phán đoán phải chăng muốn độn đi...

- Lực đạo còn chưa đủ, cho ngươi thêm chút sức lực...

Phương Hành cười âm lãnh, quay đầu thấy được Thần Tử Dạ tộc phun tới hắc khí, dứt khoát một không làm hai không nghỉ, cao cao nhảy dựng lên, hai tay vung mạnh, lần nữa vận chuyển Đại Đạo Pháp, lực lượng thiên địa trở thành lồng giam, kéo hắc khí của Thần Tử Dạ tộc qua, sau đó loạn thất bát tao ném về phía Tru Tiên Trận, dù sao dùng thực lực của hắn, quyết không phải là đối thủ của những người này, nhưng muốn chuyển di thần thông của bọn họ lại không có vấn đề, vừa lúc dùng để kinh động thần vật trong Tru Tiên Trận...

Một nước này, tiện đến làm cho người giơ ngón tay!

Vô luận là U Ẩn Tiểu Thánh Quân Hoa Mật Nhi hay Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử, Tuyệt Sinh Tiểu Thánh Quân, thậm chí Thần Tử Dạ tộc Song Sinh, vào lúc này đều ngừng lại, sau khi phát hiện kế hoạch của Phương Hành, đã để bọn họ có chút cảm giác sợ ném chuột vỡ đồ!

Trong lòng lo lắng muốn chết, nhưng ngại thân phận của mình, lúc này lại không dám xông quá gần!

Cho dù Thần Tử Dạ tộc có nắm chắc đánh giết Phương Hành, cũng không dám tiến lên!

Ầm ầm!

Trong Tru Tiên Trận, nổi lên một vệt sóng gợn, các Hoàng Cân Lực Sĩ đồng thời mở mắt, ánh mắt lạnh lẽo quét qua, ánh mắt của bọn nó không có chút sinh khí, chỉ là đồng thời quét về những ong mật bị Phương Hành ném vào, sau đó phảng phất như có tồn tại bị kinh động, tất cả Tiên khí đột nhiên co rút, thanh âm ầm ầm truyền ra...

- Đây là dấu hiệu thần vật muốn trốn vào hư không...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng không nhịn được kêu lớn, vô cùng hoảng sợ, ánh mắt mở to.

Đây chính là thần vật liên quan đến khí vận của Thiên Nguyên Đại Lục ah, ngẫu nhiên lộ diện một lần, lại bị những người mình trải qua thiên tân vạn khổ tìm được, ở giữa có bao nhiêu tính toán và âm thầm đọ sức, nói là cơ hội vạn năm khó gặp cũng không đủ, bây giờ cứ như vậy bị phá hư?

Ai biết sau khi thần vật độn đi, lúc lại xuất hiện là sự tình bao nhiêu năm sau?

Chương 1176: Trận chiến cuối cùng khiêu chiến Tịnh Thổ.

Động một chút lại lật bàn không chơi, đây cũng không phải là thói quen tốt!

Hơn nữa có dũng khí xốc cả bàn, để tất cả mọi người không chơi được nữa, lá gan này cũng lớn đến lợi hại!

Bây giờ Phương Hành làm, không biết để bao nhiêu người chấn kinh, tuyệt vọng, oán hận ma đầu kia làm việc quá tuyệt, lại âm thầm khen lá gan của ma đầu kia.

Bây giờ, Tru Tiên Trận đã có ý bỏ chạy, nhưng đám người Thần Tử Dạ tộc lại cách qua xa, không đuổi đến kịp, hai là bọn họ kiêng kị Tru Tiên Trận, thậm chí không dám xa xa phát động thần thông với Phương Hành, sợ hắn dời thần thông của mình đi đánh Tru Tiên Trận, cho nên ở thời khắc nguy nan, tất cả mọi người chỉ có thể thúc thủ vô sách...

- Ai, tất cả mọi người là vì Thần Đình hiệu lực, há có thể căn cứ một lời bất hoà liền hỏng đại kế cuối cùng Thần Chủ?

Ngay lúc này, một thanh âm thở dài nhẹ nhàng vang lên.

Cùng lúc đó, một thân hình nhanh chóng lao ra.

- Cùng Thiên Cửu Biến...

Cùng thân hình này đồng thời vang lên, còn có một thanh âm thật thấp, chỉ thấy một thân hình vọt ra, lại là Cổ Hạc, thần sắc của hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh, nhẹ nhàng nhảy đến giữa không trung, nhìn thoáng qua Phương Hành, sau đó nhẹ nhàng bắt pháp quyết, thân hình của hắn biến mất ở giữa không trung, vô thanh vô tức.

- Không tốt!

Nhưng thời khắc này, Phương Hành lại kinh hãi, quay đầu nhìn qua.

Thẳng đến lúc này hắn mới phát hiện, trong hư không, ngoại trừ Hoa Mật Nhi biến ảo ong mật, Sương Thổ tộc trưởng ngưng kết sương khí, Thần Tử Dạ tộc phun ra hắc khí cùng các loại mảnh vỡ thần thông hỗn loạn không chịu nổi, thình lình còn có mấy lông hạc không biết từ đâu bay đến, những lông hạc này nhẹ nhàng, nhìn không ra huyền bí, vừa rồi trong lúc ác chiến, Phương Hành ngay cả bọn nó thổi qua lúc nào cũng không biết, nhưng ở trong sát na này, tất cả tâm thần của hắn đều tập trung vào trên lông hạc.

Quả nhiên, thời điểm ý niệm trong đầu còn chưa chuyển qua, lông hạc đã thay đổi.

Oanh!

Trong đó một lông hạc cháy rừng rực, mà Cổ Hạc lúc đầu còn ở bên ngoài hơn mười dặm, lại đột nhiên hiện thân ở trong ngọn lửa, dáng người thon dài, khí tức viên mãn, căn bản không phải phân thân huyễn ảnh, mà là người thật, là bản thể của hắn, vậy mà thông qua loại phương pháp này, ở trong chớp mắt, lặng yên không tiếng động tới sau lưng Phương Hành, không thể tưởng tượng nổi.

- Lui!

Cổ Hạc đột nhiên hiện thân ở sau lưng Phương Hành, nhấc lên bàn tay, nhẹ nhàng nhấn về phía trước một cái, Thần Tử Dạ tộc bị Phương Hành cưỡng ép di chuyển lực lượng, bị thần thông của hắn trấn áp xuống, không có bay vào trong Tru Tiên Trận, mà tiêu tán biến mất...

Sau đó thân ảnh của hắn lần nữa biến mất.

Lúc này từng mảnh lông hạc, đã phân bố ở rất nhiều vị trí trên không trung, thậm chí có một mảnh đã bay vào trong Tru Tiên Trận.

Mà lúc Cổ Hạc xuất hiện lần nữa, đã ở trong Tru Tiên Trận, ngăn cản gần trăm con ong mật, song chưởng hợp lại, như Đại Phật giáng thế, Phật chưởng vô song, lặng yên không một tiếng động ép qua, Hoa Mật Nhi phân hoá gần trăm con ong mật, vậy mà bị hắn ép thành thịt vụn, sau đó hóa thành khói nhẹ biến mất...

Lực lượng của Tru Tiên Trận trì trệ, sau đó ầm ầm đè ép về phía hắn.

Nhưng Cổ Hạc đã lần nữa bắt thủ ấn, thân ảnh biến mất.

Lần này hắn xuất hiện, rõ ràng là ở trước mặt Phương Hành...

Nói rất dài dòng, kỳ thật nhưng chỉ là điện quang hỏa thạch, hắn đã liên tục biến hóa mấy phương vị, hóa giải tất cả nguy cơ, mà những nguy cơ này, khoảng cách lẫn nhau cũng không gần, thậm chí cách nhau chừng hơn mười dặm, ở giữa còn có Tru Tiên Trận...

- Đây chính là Cùng Thiên Cửu Biến?

- Tất cả lực lượng thiên địa, hóa thân cửu biến của ta...

Thấy Cổ Hạc xuất thủ, ngay cả các Thần Đình Tiểu Thánh cũng sợ ngây người, Thần Tử Dạ tộc nhíu chặt lông mày, hình như không nghĩ tới Cổ Hạc sẽ đúng lúc xuất thủ, hơn nữa có thần uy bực này, bất quá biểu tình khiếp sợ rất nhanh liền biến thành cười lạnh, hình như hơi cảm khái nhẹ nhàng ngâm tụng thánh hào của Cổ Hạc, ngược lại cảm thấy, mình thật là có chút coi thường hắn...

Không hổ là cổ tộc đệ nhất nhân, ngay cả tiên thuật như vậy cũng tu luyện đến cảnh giới này!

Khi còn bé, Cổ Hạc từng ngẫu nhiên gặp được một tiên hạc thân thể tàn phế, nhặt được mấy lông hạc và một quyển cổ thư, về sau chiếu pháp luyện chế, luyện lông hạc thành chín phân thân, lại mượn nhờ chín lông hạc, có thể thi triển một môn Tiên pháp cực kỳ lợi hại, kỳ danh Cùng Thiên Cửu Biến, một lông hạc là một biến, lợi dụng chín lông hạc, Cổ Hạc có thể tùy ý chuyển di thân hình của mình, vừa rồi hắn phát giác cử động của Phương Hành khác thường, vì vậy lặng yên ném lông hạc ra, bố trí ở trong hư không.

Đợi cho hắn phát giác ý đồ chân thực của Phương Hành, liền lập tức xuất thủ.

Người khác không kịp, hơn nữa sợ ném chuột vỡ bình, hắn lại hoàn toàn không có lo lắng phương diện này.

Chỗ lợi hại của Cùng Thiên Cửu Biến là đây, lông hạc ở đâu, hắn tâm niệm vừa động, liền có thể đến!

Hơn nữa dù thân ở trong nguy hiểm, tâm niệm vừa động, cũng có thể đến một vị trí lông hạc khác...

Đây mới là ý nghĩa đạo hiệu của Cổ Hạc ở Thần Đình, thân pháp Cùng Thiên Cửu Biến!

Mà bây giờ, hắn không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã hóa giải nguy cơ lớn nhất trong sân, hắc khí của Thần Tử Dạ tộc đã bị hắn đánh tan, mà hóa thân của Hoa Mật Nhi kinh động đến Tru Tiên Trận, khiến cho thần vật muốn bỏ chạy, cũng đã bị hắn giảo sát, các tu sĩ nhìn Tru Tiên Trận nổi lên gợn sóng, lại hồi phục bình tĩnh, nguy cơ lớn nhất đã giải trừ, sau đó thân hình Cổ Hạc lần nữa biến đổi, xuất hiện ở trước mặt Phương Hành, huy chưởng đánh ra.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, thất lễ!

Cổ Hạc nói thật nhỏ, rất khách khí, nhưng một chưởng này đánh tới, lại giống như xé rách nửa bầu trời.

Một tiếng ầm vang, cự lực ngập trời đánh tới.

- Con mẹ ngươi...

Phương Hành hận tê cả da đầu, lại không kịp trốn tránh, ngạnh sanh nhấc chưởng cứng rắn đánh tới.

Oanh!

Một chưởng vỗ tới, tựa như đụng phải thiết tường không thể địch nổi, lại như tiếp nhận một viên lưu tinh từ ngoài cửu thiên rơi xuống, lực lượng của hắn rõ ràng có thể cứng rắn đối kháng Ngưu Ma tộc, nhưng lúc này lại bị Cổ Hạc chấn bay ra ngoài...

Trọn vẹn lui gần trăm trượng, hắn mới ngừng lại được, ngẩng đầu nhìn Cổ Hạc, ánh mắt tràn ngập lửa giận.

Tính sai ah...

Ai nghĩ tới Cổ Hạc lại có bản lĩnh như vậy!

Bất động thanh sắc liền hóa giải kế hoạch của mình, một chưởng này còn cường đại như thế...

Thân pháp như vậy, cũng không tránh khỏi quá quỷ dị đi?

- A... Thông Thiên Tiểu Thánh Quân danh chấn Thiên Nguyên Đại Lục, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm!

Trước mặt Phương Hành, ngoài ba mươi trượng, một lông hạc chậm rãi bay xuống, sau đó dấy lên ánh lửa, trong ngọn lửa, Cổ Hạc ra xuất hiện, nhẹ nhàng nắm lông hạc trong tay, nhưng ánh mắt lại có chút tán thưởng nhìn Phương Hành, chậm rãi nói một câu, nhìn bộ dáng này, cũng không phải trào phúng, mà là quả thật có chút thán phục thực lực của Phương Hành, một chưởng kia của hắn, là định trực tiếp vỗ Phương Hành trở lại bờ vực sâu, sau đó để đám người Thần Tử Dạ tộc quản hắn...

Nhưng không nghĩ tới, ở dưới chưởng lực của mình, Phương Hành chỉ lui trăm trượng liền chống đỡ xuống.

- Tiểu gia ta... ta...

Đối mặt với Cổ Hạc gần trong gang tấc,

Phương Hành giống như có chút lực bất tòng tâm, thở dốc một hơi, thậm chí khóe miệng rịn ra tơ máu, tựa như lúc đón một chưởng kia, đã bị thương cực nặng, ngay cả nói chuyện cũng đứt quãng, nhưng hắn còn ráng chống đỡ nói:

- Tiểu gia ta... Ta... Ta lợi hại... Còn con mẹ nó nhiều lắm...

Nói đến cuối cùng, hắn đột nhiên vung vẩy Ma Kiếm đâm về phía trước.

Nào có chút bộ dáng thụ thương, chỉ là muốn thi triển quỷ kế xảo trá mà thôi...

Sưu!

Ma Kiếm kiếm khí lành lạnh, khoảng cách 30 trượng chớp mắt đã đến, hung hăng xoắn về phía Cổ Hạc.

Một kích đột ngột như thế, căn bản là để cho người ta khó lòng phòng bị...

Thế nhưng Cổ Hạc lại giống như đã sớm chuẩn bị, thời điểm Ma Kiếm giảo đến, cũng chỉ nhẹ nhàng bắt pháp ấn.

Ma Kiếm đâm tới, cả người hắn đã biến mất, xuất hiện ở sau lưng Phương Hành, thần sắc vẫn bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng:

- Ta biết! Chỗ lợi hại nhất của ngươi chính là xảo trá, cho nên lúc đứng ở trước mặt ngươi, ta làm sao có thể không chú ý nhiều một chút?

- Khó đối phó ah...

Thân hình Phương Hành giống như chấn động, sau đó từ từ xoay người, thần sắc bình tĩnh nhìn Cổ Hạc.

Tên này thật khó đối phó, thực lực kinh khủng thì cũng thôi đi, lại còn có đầu óc...

Loại người này đáng ghét nhất!

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, ngươi không phải đối thủ của ta, tránh ra đi, ta đã quy thuận Thần Đình, thì không muốn dính tiên huyết của đồng liêu!

Cổ Hạc cũng hơi nhíu mày, nhìn tinh khí thần của Phương Hành bây giờ, rõ ràng thần hoàn khí túc, xem ra vừa rồi một chưởng kia của mình không có thương tổn căn bản của hắn, mà hắn cũng xác thực không giống như mình tưởng tượng không chịu nổi một kích, như muốn bắt hắn, lại phải phí một phen công phu, hắn không muốn dây dưa liền cau mày nói, cũng là đang nhắc nhở Phương Hành, ta không muốn giết ngươi, nhưng nếu như ngươi lại chấp mê bất ngộ, vì hoàn thành việc lớn của Thần Chủ, ta cũng sẽ không lưu tình...

- Ha ha, ngươi coi tiểu gia sợ ngươi?

Nghe Cổ Hạc nhắc nhở, Phương Hành lại nở nụ cười, trong ánh mắt kẹp lấy ý chê cười:

- Tiểu gia vốn muốn y theo lệ cũ, chọc khắp các tu sĩ Tịnh Thổ, chỉ tiếc bị người đánh gãy, bây giờ vừa vặn nối liền, cùng ngươi phân cái thắng bại đi!

- Tới tới tới, cổ tộc đệ nhất nhân, để tiểu gia ta thử cân lượng của ngươi một chút!

Trong tiếng hô, Ma Kiếm bùng cháy, giống như một con rồng điên, hung hăng lao về phía Cổ Hạc.

...

Chương 1177: Ta là Tiên Anh ngươi không phải.

- Không biết sống chết!

Nhìn Phương Hành tay cầm Ma Kiếm xông về phía mình, Cổ Hạc có chút nhíu mày. Hắn không muốn giết Phương Hành, bởi vì hắn nghe nói qua Phương Hành rất được Thần Chủ sủng ái, ngay cả Thần Vương cũng từng bởi vì hắn mà bị Thần Chủ trách cứ.

Làm một người dã tâm bừng bừng, hơn nữa từ khi quy thuận Thần Chủ còn chưa lập công mà nói, hắn không hy vọng còn chưa có ở Thần Đình đại triển tay chân liền trước chém hồng nhân của Thần Chủ, như vậy bất lợi với kế hoạch tương lai của hắn.

Thế nhưng nhiệm vụ lần này, hắn cũng nhất định phải tự tay hoàn thành, bởi vậy đối với Phương Hành đầu tiên là muốn phá kế hoạch này, hiện tại lại liều mạng ngăn cản mình thì cực kỳ bất mãn.

Nhưng đối mặt với Phương Hành, hắn lại không thể giao cho người khác, bởi vì lúc này cách Tru Tiên Trận quá gần, đám người Thần Tử Dạ tộc rõ ràng không tiện xuất thủ, để tránh kinh động Tru Tiên Trận, mà đám người Tứ hoàng tử Thương Lan Hải lại hoàn toàn không có ý xuất thủ...

Vẫn phải là mình đến giải quyết phiền toái này!

Bởi vậy, một ý niệm hiện lên trong đầu, hắn quyết định xuất thủ...

Miệng lạnh lùng phun ra bốn chữ, ở trên người hắn, đột nhiên bay ra chín cái lông hạc, phiêu diêu ở trên không trung...

Sưu!

Một kiếm kia của Phương Hành cắt đứt hư không, trực tiếp đâm tới vị trí thân thể của

hắn.

Nhưng trong nháy mắt, hắn bắt pháp quyết, cả người biến mất ở giữa không trung, ngay lúc đó, sau lưng Phương Hành, một nhánh lông hạc lại dấy lên liệt hỏa hừng hực, thân hình Cổ Hạc đã từ trong ngọn lửa xuất hiện, bàn tay hóa thành ngọc chưởng, như chậm thực nhanh chụp về phía sau lưng Phương Hành, nhưng Phương Hành giống như phía sau có mắt, ma khí phun trào, thình lình một Ma Tướng ba đầu sáu tay xuất hiện ở phía sau hắn, rắn rắn chắc chắc cùng Cổ Hạc đụng một chưởng.

Oanh!

Giữa không trung, khói lửa bùng cháy, kình lực cuồn cuộn, lập tức tập cuốn toàn bộ hư không.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, sau khi Cổ Hạc vỗ ra một chưởng, rất nhanh lại biến mất, thân hình chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ở phía bên phải Phương Hành, thân hình hoành không, cưỡng ép thay đổi, ôm theo cự lực khó mà hình dung, một chân cắt ngang quét tới, cả người giống như hóa thành một Ma Thần, lực lượng khổng lồ quét đến thân hình Phương Hành khó đè nén, giống như diều đứt dây ngã ra ngoài, sau đó, thân hình Cổ Hạc lại biến, thình lình xuất hiện ở phía sau của hắn...

Xuất quỷ nhập thần, khó mà nắm bắt...

Trận đại chiến này vừa mới bắt đầu, Phương Hành liền triệt để bị áp chế xuống.

Cổ Hạc thi triển Cùng Thiên Cửu Biến, tựa như có thể tùy thời hóa thành chín người.

Phương vị và thân hình của hắn căn bản không thể nắm bắt, lúc nào cũng có thể xuất hiện ở bất kỳ một phương hướng nào, ra một kích trí mạng.

Từ một mức độ nào đó, hắn đã nắm giữ Không Gian chi lực.

Chỉ cần ở trong một không gian với hắn, như vậy hắn đã chú định sẽ chiếm ưu thế cực lớn, đối thủ chỉ có thể bị động ăn đòn!

Cổ tộc đệ nhất nhân, thọ nguyên bất quá 700, lại được nhiều lão quái vật cổ tộc tự nguyện đẩy hắn lên sân khấu, phần tu vi này, phần thực lực này há là bình thường?

Chỉ dựa vào thân pháp, hắn cũng đã đứng ở đỉnh phong cùng thế hệ, huống chi bản thân hắn còn có được tu vi cực kì mạnh mẽ? Chỉ dựa vào lực lượng, liền có thể thấy tu vi tuyệt đối không thua Tiểu Tiên Giới Hung Đạo!

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Trận ác chiến cơ hồ làm cho người hoa mắt này, từ vừa mới bắt đầu Phương Hành đã ở vào vị trí cực kỳ bất lợi, từ xa nhìn lại, hắn cơ hồ giống như một viên thịt bị Cổ Hạc từ các nơi đánh loạn, thê thảm đến ngay cả Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng không đành lòng nhìn, mà đám người Mật Hoa Nhi hận thấu Phương Hành đáy mắt phóng xuất ra cuồng nhiệt, hận không thể hóa thân trở thành Cổ Hạc, nhẹ nhàng lâm ly bạo đánh ma đầu kia một trận...

- Tội gì khổ như thế chứ... Thực lực chênh lệch quá lớn, căn bản không có phần thắng a...

Ngay cả Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng cũng không nhịn được thở dài, lắc đầu, ánh mắt phức tạp.

Đối với hắn mà nói, là thực có chút không rõ ràng, vì sao Phương Hành nhất định phải chiến trận này!

Tựa như tu sĩ Linh Động cảnh sẽ không đánh với Trúc Cơ cảnh, thực lực chênh lệch to lớn như thế, ngươi cùng người tranh cái gì?

Tất cả mọi người cho rằng Cổ Hạc đã thắng chắc, thậm chí cảm thấy hắn là muốn ngược Phương Hành, mới chậm chạp không kết thúc chiến đấu.

Nhưng Thần Tử Dạ tộc lại nhíu mày, tựa hồ có chút không vui.

Con mắt Hung Đạo hơi sáng, không biết suy nghĩ cái gì...

- Rõ ràng là Độ Kiếp sơ kỳ, sao sẽ khó chơi như thế?

Lúc này trong lòng Cổ Hạc cũng có chút nôn nóng, trong khi xuất thủ càng thêm hung ác, hắn xác thực chiếm thượng phong, thậm chí ngay từ đầu, hắn còn lưu thủ, không muốn để Phương Hành chết ở trong tay mình, nhưng quá mấy chiêu, dần dần có chút bực bội, hắn chỉ cảm thấy ở trước mặt mình, Phương Hành lộ ra cực yếu, nhưng lại có bản lĩnh để cho mình đau đầu, mỗi khi mình đẩy hắn vào góc chết, hắn sẽ có biện pháp hóa giải tình thế nguy hiểm của mình, mỗi khi mình cho rằng bước kế tiếp sẽ chế trụ hắn, chẳng những không thể chế trụ, còn thường thường bị hắn đột kích, rất dễ hãm mình ở trong bối rối, hơi có chút bó tay bó chân!

Thoạt nhìn là hắn đè Phương Hành đánh, nhưng trên thực tế trong lòng của hắn minh bạch, ma đầu kia phản ứng cực nhanh, các loại thủ đoạn thần thông tầng tầng lớp lớp, cơ hồ mỗi một kích của mình, đều bị hắn cản lại, căn bản không có rắn rắn chắc chắc đánh tới trên người hắn...

Rõ ràng là cùng một Độ Kiếp sơ kỳ đấu pháp, tu vi của ma đầu kia xác thực chỉ có Độ Kiếp tầng ba, nhưng sau khi giao thủ, lại không có cảm giác triệt để áp chế...

- Cút ngay cho ta!

Loại nóng nảy này càng ngày càng nghiêm trọng, đã đạt đến một đỉnh điểm, ánh mắt Cổ Hạc biến thành lạnh lùng, hắn không muốn tiếp tục trận đấu pháp vô nghĩa này, nhìn chuẩn một cơ hội, đột nhiên quát to, cả người đồng thời xuất hiện ở ba phương hướng khác nhau, huy chưởng trực kích, ba đạo chưởng lực mạnh mẽ đáng sợ đồng thời đẩy về phía Phương Hành, lại muốn đánh Phương Hành về phía Thần Tử Dạ tộc, để cho bọn họ tới thu phục hắn...

- Thực coi mình là đại gia sao?

Bị Cổ Hạc đánh tới, Phương Hành lại đột nhiên đổi sắc mặt, vẻ phẫn hận hiển hiện, lại như lửa giận áp chế không biết bao lâu bừng bừng dâng lên, bỗng nhiên thân hình hắn thoắt một cái, cả người hiện lên Tiên khí ngập trời, càng có ba đạo Tiên khí giống như dải lụa phiêu đãng, thân hình như tiên, bộ pháp huyền ảo, như trong nháy mắt hóa thành ngàn ngàn vạn vạn, né ra tứ phía.

- Thật cho rằng tu vi ngươi cao thì có thể áp chế ta?

- Bất quá là ỷ vào mình tu hành nhiều hơn mấy năm, nhiều hơn mấy phần pháp lực mà thôi...

- Tiểu gia là Tiên Anh, so với ta ngươi là cái thá gì?

Trong tiếng rống to, thân hình Phương Hành lướt đi, hiện ra một loại hư vô mờ mịt...

Sưu!

Sau khi Cổ Hạc đánh ra ba chưởng kia, không khỏi biến sắc, trong nháy mắt nghiêng đầu.

Xùy một tiếng vang nhỏ, một tia kiếm khí đột ngột đến cực điểm xoắn tới, cắt rơi một loạn tóc đen.

Tiêu Dao bộ pháp quá huyền bí, Phương Hành giống như muôn vàn khó khăn chạy ra khốn cục, lại dựa vào thân hình dao động, tránh thoát ba chưởng, thậm chí còn dùng ngôn ngữ nhiễu loạn tâm chí của Cổ Hạc, một kiếm đắc thủ...

Sắc mặt Cổ Hạc thay đổi, từ yên tĩnh biến thành tái nhợt!

Không chỉ bởi vì một kiếm này của Phương Hành suýt nữa thương tổn tới hắn, càng bởi vì Phương Hành nói, chạm đến vết thương trong lòng hắn, ánh mắt của hắn u lãnh nhìn về phía Phương Hành, một loại thanh âm không chứa bất kỳ tâm tình gì vang lên:

- Tiên Anh? Cũng bởi vì ngươi tu luyện thành Tiên Anh, cho nên cảm thấy ta không thể làm gì ngươi sao? Vẻn vẹn chỉ là Tiên Anh Độ Kiếp tầng ba, liền có thể ở dưới tay ta chống lâu như vậy mà không chết, nếu ngươi trưởng thành, tu vi tương tự ta, vậy đúng là sẽ làm người nhức đầu...

- Ta vẫn muốn cùng quái thai Thần Châu chiến một trận, nhìn xem ai mới thật sự là thiên kiêu...

- Nhìn xem là hắn đi con đường Tiên Anh lợi hại, hay ta đi con đường tăng cao tu vi càng mạnh...

- Hiện tại từ trên người ngươi, cảm thấy hắn rất đáng sợ...

Ở trong lời của hắn, lại nhiều hơn mấy phần thất lạc, lộ ra phiền muộn và tịch liêu.

- Nếu như lực lượng Tiên Anh của hắn tương tự ngươi, như vậy đánh nhau cùng cấp, ta thực không phải đối thủ của hắn...

Ánh mắt Cổ Hạc nhìn về phía Phương Hành, sau đó nhẹ nhàng nói ra câu sau cùng:

- … Nếu như ta không có tạo hóa của mình!

Oanh!

Nói xong câu này, hắn đã đạp ra ngoài một bước.

Một tiếng ầm vang, pháp lực toàn thân bạo phát, thình lình giống như một đoàn sương mù màu tím nhạt, bao bọc cả người hắn ở bên trong, kia thình lình cũng là Tiên khí, sau khi tu sĩ trải qua lôi kiếp, trên người đều sẽ hiển hiện Tiên khí, nhưng Tiên khí của hắn không giống Phương Hành hóa thành ba dải lụa, mà rất mông lung, một đoàn mơ hồ.

Nhưng không hề nghi ngờ, chỉ từ trình độ Tiên khí ngưng thực, hắn không bằng Phương Hành.

Nhưng từ trình độ Tiên khí bàng bạc, hắn hơn xa Phương Hành!

Đáng sợ hơn là, sau khi hắn đạp ra ngoài một bước, bàn tay lại giơ lên thật cao.

Ngay lúc đó, thiên địa run rẩy, hư không xé rách, lại có một tia Hỗn Độn thần quang không biết từ chỗ nào bay tới, sau đó tự động bay đến trong tay hắn, kia rõ ràng là một thanh cổ giản, hình thức cổ phác, ôm theo Hỗn Độn chi khí đáng sợ ngập trời…

Thái Cổ dị bảo, Hỗn Độn Cổ Giản...

Át chủ bài cường đại nhất của Cổ Hạc, cũng là lực lượng để hắn và quái thai Viên gia chiến một trận!

Vốn đối phó Phương Hành, hắn không cần dùng cổ giản, chỉ là tu vi và thực lực liền có phần thắng rất lớn!

Nhưng lúc này, giống như để chứng minh cái gì, hắn thình lình triệu hoán ra Thái Cổ Thần Binh.

Cầm trong tay, hung hăng đánh tới Phương Hành!

Giờ khắc này, hình như hắn chỉ có một kích đập chết Phương Hành, mới có thể chứng minh con đường của hắn không kém con đường Tiên Anh!

Mà Phương Hành, vào lúc này đối mặt một giản kia, ánh mắt lại cực kỳ yên tĩnh, thì thào nói nhỏ:

- Lửa này hẳn đủ a?

Nói nhỏ qua đi, sắc mặt hắn lại trở nên cổ quái:

- Con mẹ nó, hẳn là quá rồi mới đúng...

Chương 1178: Thái Cổ Thần Binh,

Hỏa hầu không chỉ đến, hơn nữa vượt qua rồi!

Cổ Hạc thi triển Cùng Thiên Cửu Biến, một người giống như hóa thành chín người, tự chín phương hướng vọt tới Phương Hành, ở dưới đủ loại thủ đoạn tàn bạo, tựa như một lò lửa, đã sớm đốt Phương Hành có chút khó mà chống đỡ được, giống như một khối tinh thiết, đã đạt đến điểm nóng chảy, mà một thức lại một thức pháp môn công kích, thì giống như trọng chùy, đập lấy khối tinh thiết Phương Hành, rèn ra tạp chất, khiến cho phẩm chất của nó càng tốt, mạnh hơn, mà loại áp lực và bầu không khí này, là sau khi Phương Hành bước vào Tịnh Thổ cần có...

Từ khi đến Tịnh Thổ, hắn vẫn muốn làm sao tăng lên thực lực của mình!

Trong đủ loại cách thức, hắn lựa chọn chế tạo một thanh Bách Chiến Hồn Binh, đây là pháp môn lúc trước Bạch Thiên Trượng truyền cho mình, thông qua vô số chiến đấu, ma luyện mình, rèn luyện mình, võ pháp và thần thông đều tăng lên tới một loại cảnh giới lô hỏa thuần thanh, đúc Ma thân thành một loại binh khí... Một loại binh khí chuyên môn dùng để chiến đấu!

Dù sao lúc đầu Ma thân của hắn đi chính là con đường này!

Luyện đan phá trận một mực không biết, tu hành lĩnh ngộ một nước không học, chỉ vì chiến đấu mà sinh!

Bách Chiến Hồn Binh, chính là loại lý niệm này thôi diễn đến cực hạn!

Từ khi bước vào Tịnh Thổ, Phương Hành liền khiêu chiến các tu sĩ Tịnh Thổ, liên chiến 6 thành, nghênh chiến thiên kiêu của các đạo thống, từ yếu đến mạnh, từng bước một từ trong chiến đấu lĩnh ngộ võ pháp, từng bước tăng lên áp lực của mình, lúc đầu loại tăng lên này đã đến điểm tới hạn, chỉ thiếu chút nữa liền có thể công đức viên mãn, nhưng hết lần này tới lần khác Thần Tử Dạ tộc cản trở, đánh gãy kế hoạch của hắn, cho nên đến hôm nay, Bách Chiến Hồn Binh còn không có luyện thành!

Nhưng bây giờ, trận chiến cuối cùng thiếu hụt đã được bổ sung!

Cổ tộc đệ nhất nhân, có thể so với quái thai Viên gia, thiên kiêu chói mắt nhất Tịnh Thổ!

Thế gian không có người nào, có thể thích hợp hơn hắn sung làm đối thủ trong trận chiến cuối cùng của Phương Hành!

Cũng chính là nguyên nhân này, thời điểm Phương Hành động thủ với hắn, hắn liền có tâm tư này, muốn mượn trận chiến ấy, luyện thành Bách Chiến Hồn Binh!

Chỉ bất quá ngay từ đầu, Cổ Hạc mạnh thì có mạnh, nhưng hỏa hầu còn kém mấy phần, bởi vì hắn không có sát ý, hắn chỉ muốn áp chế Phương Hành, lại không muốn giết hắn, khiến cho Phương Hành luôn cảm giác hỏa hầu đã lô hỏa thuần thanh, hết lần này tới lần khác còn kém một tia, không cách nào đột phá giới hạn, bất quá còn tốt, hắn trong lúc vô tình nói một câu, dùng Tiên Anh miệt thị Cổ Hạc, lại trong nháy mắt chọc giận đối phương, vậy mà khiến cho vị thiên kiêu cổ tộc này ghen ghét đố kị, có lẽ chỉ đơn thuần là không cam tâm, cuối cùng sinh ra sát tâm!

Có sát tâm, lửa này đã đủ!

Trong lòng Phương Hành hưng phấn, nhiệt huyết sôi trào, muốn đại chiến một trận!

Nhưng rất nhanh tâm hắn liền chửi mẹ...

Hỏa hầu chẳng những đến, hơn nữa quá rồi...

Ai có thể nghĩ tới Cổ Hạc lên sát tâm, lại không đơn thuần là muốn giết người, hơn nữa còn triệu hoán Hỗn Độn Thần Binh...

Một tiếng ầm vang, Thái Cổ Thần Binh ôm

theo Hỗn Độn chi khí đáng sợ đập tới, ai có thể chịu được?

Sắc mặt Phương Hành trở nên cực kỳ khó coi!

Phản ứng đầu tiên là muốn trốn!

Nhưng sau khi Cổ Hạc sử dụng Thái Cổ thiết giản, thì muốn trốn cũng trốn không thoát!

Ầm ầm, một giản vung xuống, lộ ra một mảnh hỗn độn vân khí, bao phủ một phương, quanh người Phương Hành mười dặm, đều bị vân khí che lấp, hư không bị áp chế, phát ra tiếng thét chói tai, sóng gió to lớn bị đè ép, sụp đổ, cuồng loạn, đừng nói muốn chạy trốn, xem như muốn ổn định thân hình cũng rất khó làm được, dường như chỉ có thể trơ mắt nhìn cổ giản đập xuống, vô luận trốn tới đâu, cũng khó trốn được!

- Con mẹ nó đây mới là tuyệt thế thần binh ah, làm sao ta không có tạo hóa như vậy?

Phương Hành hận nghiến răng, ở trước mặt cơ duyên tạo hóa, xác thực thường xuất hiện một số sự tình tức chết người.

Nói thí dụ như Cổ Hạc, khí vận đơn giản là bạo rạp!

Không nói đến hắn khi còn nhỏ gặp được thi hài Tiên Hạc cùng một quyển Tiên Kinh, chỉ nói sau khi hắn bộc lộ tài năng, dẫn tới Hỗn Độn Thần Binh, chính là một thiên đại khí vận, đây là cái gì, thần binh hộ chủ, khí vận cái thế ah...

Hết lần này tới lần khác mình mỗi ngày đoạt đông đoạt tây, phí không ít công phu, lại không có cướp được thứ gì tốt...

- Ta đã không có đồ tốt như vậy, vậy ta liền hủy đi!

Cùng lúc đó, vẻ quyết tâm từ đáy lòng Phương Hành hiện lên, hắn trầm thấp bạo hống, trong lúc đó phóng lên tận trời, phía sau ba dải lụa bồng bềnh lung lay, Tiên khí bàng bạc đáng sợ nhất thời bộc phát, hung hăng đón cổ giản vọt tới.

Dùng kinh nghiệm ngăn địch của hắn, tự nhiên không có khả năng nhìn không thấu thiết giản đáng sợ, muốn trốn tránh, kia căn bản chính là muốn chết, thiết giản căn bản không dung người trốn tránh, thậm chí chỉ cần trong lòng phát lên khiếp ý, thì nhất định sẽ mất mạng ở dưới Hỗn Độn Thần Binh này...

Biện pháp duy nhất là cứng đối cứng!

- Độ Tam Kiếp, Tiên khí động...

- Thánh Nhân đạo, Đồ Thần Đại Pháp...

- Phá Trận Kinh, Băng Sơn Thế…

- Đại Đạo Pháp, thiên địa mở…

Thẳng đón Hỗn Độn Thần Binh, sắc mặt Phương Hành lạnh lùng, dùng chân thân điều khiển Ma thân, thi triển bốn đạo thần thông, ngạnh sanh đánh tới, bây giờ hắn đã coi Ma thân là một binh khí, muốn cùng Hỗn Độn Cổ Giản cứng đối cứng, theo bốn đạo tâm pháp đồng thời thi triển ra, trên Ma thân gia trì lực lượng đáng sợ, vậy mà càng ngày càng mạnh, không chỉ có Tiên khí mịt mờ, còn thi triển tâm pháp cổ thánh của Phù Diêu Cung, Băng Sơn Thế lực lượng mạnh nhất trong Phá Trận Kinh, cuối cùng là bản mệnh Đại Đạo Pháp!

Mà ở trong mắt mọi người, chỉ thấy một Phương Hành toàn thân tản ra ma khí, mặt không đổi sắc, thẳng hướng cổ giản trong tay Cổ Hạc, rõ ràng là muốn dùng thân thể huyết nhục, nghênh chiến Thái Cổ Tiên Binh…

- Buồn cười!

Ánh mắt Cổ Hạc co rụt lại, thần sắc lạnh lùng, căn bản lơ đễnh.

Hắn không tin Ma thân của Phương Hành có khả năng ngăn cản Thái Cổ Thần Binh của mình!

Tu vi bày biện ở nơi đó, đoán chừng coi như mình chỉ dựa vào lực lượng bản thân, cũng có thể đánh nổ Ma thân, huống chi trong tay còn có Hỗn Độn Thần Binh?

Mỗi một lần tay cầm Hỗn Độn Thần Binh, hắn đều sẽ cảm giác được một loại lực lượng siêu thoát thiên địa, loại lực lượng này để hắn tin tưởng, mình có thể đánh giết Tiên Nhân, lại càng không cần phải nói Ma thân chỉ có tu vi Độ Kiếp tầng ba!

Đánh nổ hắn!

Trong tâm Cổ Hạc mang theo suy nghĩ này, thiết giản ầm ầm vung mạnh xuống.

Hư không bạo liệt, Hỗn Độn chi khí đẩy ra, ầm ầm che đậy nửa bên hư không, thẳng hướng Ma thân của Phương Hành.

Rắc...

Thời điểm thiết giản và Ma thân của Phương Hành tiếp xúc, thiên địa rung động, vậy mà kỳ dị dừng lại một lát, thật giống như thời gian gián đoạn, xuất hiện một kẽ nứt, bất quá chỉ chớp mắt, liền từ một điểm bọn họ tiếp xúc, đẩy ra cương phong vô tận, lăn lăn lộn lộn càn quét bốn phía, mà Ma thân của Phương Hành, thình lình cũng từ địa phương hắn và thiết giản va chạm, từ từ vỡ nát, vẩy ra bốn phía, sau đó hóa thành ma khí thăm thẳm, ẩn vào trong hư không.

Ba ba ba ba!

Thiết giản hung hăng kích qua, Ma thân của Phương Hành vỡ nát, sau đó trực kích về phía Phương Hành.

Giống như dùng đồ sứ đi đánh chùy sắt, dù người sử dụng đồ sứ tín niệm mạnh hơn, cũng không tránh khỏi kết cục thịt nát xương tan.

- Đến tột cùng vẫn không ngăn cản được sao?

Nhìn thấy màn này, người quan chiến đều vô ý thức ngừng hô hấp, thật lâu mới nhẹ nhàng phun ra.

Ma thân của Phương Hành phóng tới thiết giản, thực quá có lực trùng kích, cho nên bọn hắn đều sinh ra một loại ảo giác...

Bất quá, ảo giác cũng chỉ là tạm thời, rốt cục vẫn phải chấp nhận sự thật.

- Không đỡ được sao?

Ở thời điểm này Phương Hành cũng ngẩn ngơ, thần sắc có chút tịch liêu:

- Rõ ràng cảm giác hỏa hầu đến rồi...

Ma thân đã đổ nát, thiết giản vung xuống, tim của hắn cũng không ngừng chìm xuống.

- Cái gì Tiên Anh, bất quá là Thượng Cổ cổ pháp, ở trước mặt Thái Cổ Thần Binh, không đáng giá nhắc tới!

Trong lòng Cổ Hạc cũng có vẻ hưng phấn điên cuồng, thiết giản hung hăng đánh tới, lúc này nếu có thể đánh giết Phương Hành, với hắn mà nói, tựa như hắn đánh bại quái thai Viên gia, đứng ngạo nghễ ở trên đỉnh phong vậy...

Chỉ bất quá, thời điểm tâm thần của mọi người đang kích động, một tia biến hóa lặng lẽ xuất hiện.

Ở dưới vực sâu, chính là mảnh mộ địa lúc trước, an táng vô số ma đầu để sinh linh Thần tộc nghe tiếng đã khóc ré kia...

Đều đã đại nhân vật từng là tung hoành hoàn vũ, sau khi chết lại an táng ở nơi này, không người biết, không người hiểu...

Đoán chừng về sau bọn họ còn sẽ tiếp tục ngủ say ở chỗ này, cho đến hư vô, không người hỏi thăm.

Mà bình thường, bọn họ cũng quy về tịch diệt, không có một tia linh tính.

Hôm nay lại khác, vừa rồi có người tế bái bọn họ.

Mặc dù phần tế bái kia, càng giống như người nào đó phân cao thấp với sinh linh Thần tộc, nhưng là thật tế bái bọn họ.

Loại tế bái này, làm một loại linh tính nào đó của bọn hắn khôi phục.

- Bao nhiêu năm chưa từng ngửi qua mùi rượu rồi...

Có anh linh thần niệm nhẹ nhàng dao động, phảng phất như cảm khái...

Cùng lúc đó, rượu mà Phương Hành vẩy trên mặt đất, đột nhiên thấm vào trong mộ phần, một tia cũng không dư thừa.

- Những lão ma đầu như chúng ta cũng có người tế bái, tiểu nhi kia không tệ...

Trong một nấm mồ khác, tản ra thần niệm nhàn nhạt.

- Chỉ tiếc, lập tức liền phải chết...

Trong nấm mồ bên cạnh Hồ Lô, truyền ra một tiếng thở dài đáng tiếc.

Sau đó chính là hoàn toàn tĩnh mịch, thật lâu không người mở miệng, phảng phất như có một loại cảm xúc nào đó đang cuộn trào.

- Kiện binh khí kia, kỳ thật đã luyện thành, chỉ bất quá, tiểu tử ngốc này không hiểu, nếu không tôi vào nước lạnh, thì làm sao có thể nghênh địch?

Một thanh âm bỗng nhiên vang lên, mang theo cười lạnh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Càng có một giọng nói vang lên, hung tính bùng cháy:

- Ai dám nói tu sĩ Thái Cổ nhất định thắng qua Thượng Cổ ma đầu?

Chương 1179: U Quỷ cuồng tiếu, bách chiến binh thành.

Lúc đầu ký thác kỳ vọng vào Ma thân, bây giờ lại vỡ nát dưới Hỗn Độn Cổ Giản, này là Phương Hành không nghĩ tới!

Ở hắn nghĩ, Bách Chiến Hồn Binh hẳn đã luyện thành mới phải, hỏa hầu, nội tình, không thiếu một thứ, dù vẫn không thể bổ khuyết chênh lệch cường đại giữa mình và Cổ Hạc, cũng không nên tan tác nhanh chóng như vậy mới phải.

Chỉ là bất kể hắn có thừa nhận hay không, kết quả vẫn phát sinh, Bách Chiến Hồn Binh ở dưới Hỗn Độn Cổ Giản dường như không có chút sức chống cự nào, cơ hồ vừa tiếp xúc Hỗn Độn Cổ Giản, liền bắt đầu vỡ nát, trơ mắt nhìn thế tới của Hỗn Độn Cổ Giản không bị ảnh hưởng, trực kích xuống dưới!

Ở thời khắc này, dù hắn gan lớn cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Sát khí của Cổ Hạc không phải giả, hôm nay mạng nhỏ phải để lại nơi này sao?

Cho dù nhục thể của hắn tu luyện qua Thái Thượng Bất Tử Kinh, cũng có Mộc chủng được Căn Bá cho, có sinh mệnh lực cường hãn, nhưng cũng không thể đối kháng Hỗn Độn Cổ Giản được, mình thực chỉ có thể nhắm mắt chờ chết?

Trong lòng thoáng qua những suy nghĩ để cho người ta uể oải này, rất nhanh Phương Hành liền dùng sức lắc đầu.

- Không có khả năng!

- Tiểu gia sao có thể nhận mệnh?

Hắn gầm nhẹ, hai tay nhấn ra, vận chuyển dư lực, ngưng tụ Ma thân vỡ nát.

Đây chỉ là một cử động theo bản năng, thuần túy là hắn không cam lòng nhận lấy cái chết mà thôi!

Nhưng theo hành động này, một tình huống không ai nghĩ tới xuất hiện.

Theo Phương Hành tay đè hư không, thần niệm tán phát ra, Ma thân vừa vỡ nát lại lần nữa hóa thành đạo đạo ma khí, cơ hồ ở trong sát na ngưng tụ lại, ma khí vô tận lần nữa hợp thành một Ma thân bộ dáng của Phương Hành, hơn nữa không dùng Xá Lợi làm bản nguyên...

Không chỉ lần nữa hóa ra Ma thân, từ giữa không trung xa xa, Phương Hành còn đột nhiên cảm ứng được cái gì, theo bản năng quay đầu nhìn, ánh mắt kinh ngạc.

- Ha ha, ngươi cũng có một ngày chờ chết!

Cổ Hạc vung vẩy Hỗn Độn Cổ Giản đập xuống, trên mặt lóe lên một tia đắc ý.

Hắn nghĩ sở dĩ Phương Hành ở trong lúc ác chiến phân tâm, là bởi vì tuyệt vọng, chẳng khác gì đang chờ chết, mà hắn thân là cường giả, vừa rồi lại có quá nhiều lần muốn giết Phương Hành, nhưng hết lần này tới lần khác giết không được, bây giờ Phương Hành bó tay chờ chết, liền để hắn cảm thấy thoải mái, Hỗn Độn Cổ Giản trong tay vô ý thức vung càng nhanh!

Phốc...

Trong khoảng điện quang hỏa thạch, cổ giản đập xuống, vung tới trước mặt Phương Hành.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, dưới một giản này, ma đầu kia sẽ bị nện thành thịt vụn...

Chỉ bất quá, sau khi hắn vung xuống, cả người lại nao nao, hình như cảm thấy có chút không ổn.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, thời điểm cổ giản rơi xuống, từ một bên khác của vực sâu, hình như bay tới một trận âm phong, mênh mông cuồn cuộn, như thật như ảo, nhẹ nhàng lại mang theo sát khí nặng nề khó tả, nhào về phía tiểu ma đầu ở dưới cổ giản...

Trong nghi hoặc, Cổ Hạc vô ý thức cúi đầu nhìn, cả người không khỏi nhíu mày, thần sắc đại biến.

Ở dưới cổ giản, thình lình có không biết bao nhiêu thân ảnh hơi mờ, ngăn ở trước người Phương Hành, đưa tay chống cổ giản, những người này, có người mặc kim giáp rách nát, có đầu một nơi thân một nẻo, có già lọm khọm, có bị thương nặng sắp chết... hoặc nói căn bản là đã sớm chết không biết bao nhiêu năm, nhưng lúc này, anh linh của bọn họ lại hiển hoá ra, ngăn ở dưới giản, bảo vệ ma đầu kia một mạng, hơn nữa còn âm trầm nhìn mình...

Chỉ bị ánh mắt của những người này nhìn thoáng qua, Cổ Hạc đã cảm thấy trong lòng run rẩy...

Đó là dạng ánh mắt gì ah...

Không có chút kính sợ nào, coi trời bằng vung, Ma ý cuồn cuộn, cơ hồ giống như thực chất!

Đây là những người nào?

Làm sao lại xuất hiện ở đây?

Cổ Hạc nhìn thấy một màn kia, không khỏi giật này mình, sau đó định thần nhìn lại, thì không thấy gì cả, hắn nhìn thấy chỉ là từng tia từng tia hắc khí, mang theo bất khuất nhàn nhạt, ngạo kiêu, điên dại… lưu chuyển ở trên không trung, sau đó hội tụ về phía dưới, mà phương hướng chúng hội tụ, lại là Ma thân của Phương Hành đang ngưng kết, giống như ma khí bình thường, cùng một chỗ hội tụ vào trong Ma thân!

- Chuyện gì thế nhỉ?

Cổ Hạc gầm nhẹ, chân mày nhíu chặt, cũng không thể nào hiểu được vừa rồi đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Một giản của mình rõ ràng đã chiếm hết tiên cơ, sao ở cuối cùng lại hóa thành công vô dụng?

- Mặc kệ ngươi có thủ đoạn yêu dị gì, ở dưới thực lực tuyệt đối nghiền ép, ta không tin ngươi còn có lực lượng xoay người!

Hắn tâm như sắt đá, căn bản không có bị một màn quỷ dị này hù ngã, một giản mất đi hiệu lực, rất nhanh liền dâng lên nộ khí bừng bừng, lần nữa xoay người đập tới, một giản này thực lực rõ ràng mạnh hơn, hơn nữa gia trì pháp lực toàn thân của hắn, đúng là không muốn cho Phương Hành bất luận thời gian thở dốc nào, bất luận ngươi dùng cách thức tà môn gì, ta trước một giản đánh chết ngươi lại nói!

- Vừa rồi đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Ngay cả Phương Hành cũng ngẩn ngơ, có chút không kịp phản ứng.

Mới vừa rồi là làm sao tránh thoát một giản kia, chính hắn cũng không biết.

Hắn chỉ biết, ở thời điểm hẳn phải chết, mình vẫn không cam tâm, lần nữa ngưng tụ Ma thân, muốn cùng Cổ Hạc liều một trận, sau đó hắn vận chuyển tất cả ma khí, muốn hóa thành Ma thân, nhưng hắn dẫn tới không chỉ ma khí của mình, còn có một số đồ vật không biết, loại đồ vật này thậm chí không thể xem như lực lượng, chỉ có thể coi là một loại cảm xúc, một loại tồn tại từ nơi sâu xa không thể chạm đến, hoặc ôm theo không cam lòng, hoặc ôm theo phẫn nộ… như từng tia từng tia quang hoa, trong nháy mắt gia trì lên khuôn mặt Ma thân.

Sau đó hắn trực giác cảm thấy, Ma thân của mình đã sản sinh biến hóa.

Lúc này cả Ma thân đang phát ra ánh sáng kim loại, ma khí ngưng thực giống như thép tinh, một điểm thần thức ở mi tâm cùng mình tương liên, cả Ma thân nhẹ nhàng đứng ở trước người, không biết ở trong đó ẩn chứa lực lượng mạnh bao nhiêu, chỉ chờ mình tâm niệm khẽ động, những lực lượng kia sẽ tiết ra, theo tâm ý của mình, xé bỏ hết thảy có khả năng nhìn thấy...

- Thần binh tôi vào nước lạnh, Hồng Mông Đạo Thai...

- Bách chiến thủy thành, nhất niệm thành hoạ...

Bên tai truyền đến từng thanh âm hư vô mờ mịt, như thực như huyễn.

Hình như có một ít tồn tại mình không thể đụng chạm đến, đang chúc mừng mình thần binh đại thành.

Oanh!

Thời điểm tâm thần hắn chấn động, thiết giản của Cổ Hạc đã đến, lực lượng của một kích này mạnh hơn, xa xa vắt ngang hư không, ngạnh sanh quét về phía Phương Hành, những nơi đi qua, Hỗn Độn Khí tràn ngập, hư không bị hắn áp chế, cuồng phong gào thét, lực lượng của một giản này, cho dù là Thần Tử Dạ tộc, chỉ sợ cũng không dám đón đỡ, lại rắn rắn chắc chắc đánh tới Phương Hành, ôm theo ý tất sát.

Mà Phương Hành, cũng đột nhiên thanh tỉnh lại, sau đó cắn răng, vung ra một chưởng.

- Hưu...

Theo một chưởng này vung ra, Ma thân chấn động, trực tiếp nhất phi trùng thiên, mang theo ánh sáng kim loại làm cho người sợ hãi, bay thẳng về phía Hỗn Độn Cổ Giản, nắm tay thành quyền, rắn chắc đánh tới Hỗn Độn Cổ Giản, vậy mà giống như thời gian đảo lưu, lại xuất hiện một màn vừa rồi kia.

Vẫn là huyết nhục chi khu, muốn ngăn cản Thái Cổ Thần Binh!

- Cái này... Làm sao có thể?

Người xung quanh đều nhíu chặt lông mày, mặc dù tâm tư nghi hoặc, nhưng vẫn không coi trọng Phương Hành.

Bọn họ có chút bội phục Phương Hành, vừa rồi sau khi thất bại qua một lần, lại còn liều gánh thêm lần nữa!

Cái kia cho người cảm giác tựa như là, dù vừa rồi thất bại một lần, nhưng hắn vẫn tin tưởng Ma thân...

- Lần này còn có thể tránh thoát được sao?

Mỗi người đều ngưng thần nhìn, đáy mắt nghi hoặc.

Vừa rồi bọn họ cũng không biết vì sao kích thứ nhất của Cổ Hạc lại thất bại, vì vậy lúc này càng thêm quan tâm.

Hơn nữa từ khoảng cách nhìn, lần này nếu Ma thân vỡ nát, như vậy Phương Hành tuyệt đối khó thoát một kiếp...

Oanh...

Thời điểm bọn hắn còn chưa nghĩ xong, thiết giản đã va chạm với Ma thân, sau đó hư không nổ tung, từng tia gợn sóng mắt trần có thể thấy khuếch tán ra, cơ hồ phá hủy tất cả ngăn ở trước mặt, vân khí trên Hỗn Độn Cổ Giản bị kích tán, hóa thành sương mù mông lung đầy trời, che khuất ánh mắt và thần thức của tất cả mọi người, cũng ở thời khắc này, tinh thần của bọn hắn đều nhíu chặt, nhịn không được duỗi đầu nhìn về phía trước...

Đến tột cùng thế nào?

- Hô...

Một bên khác trong vực sâu, phương hướng các ngôi mộ rách nát, có âm phong thổi lất phất tới.

Tất cả sương mù ở dưới âm phong dần dần tản ra, lộ ra tình cảnh trong sân, sau đó tất cả mọi người ngây dại.

Lúc này giữa không trung, vẻ mặt Cổ Hạc lạnh lùng, tay cầm thiết giản, còn bảo lưu tư thế vung giản vừa rồi, mà ở trước người hắn, là Ma thân của Phương Hành, nắm tay của Ma thân nện ở trên thiết giản, vậy mà cản lại một kích này, chẳng những không vỡ nát, thậm chí khí thế càng ngày càng mạnh...

- Đỡ được... Vậy mà đỡ được...

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải kêu lớn lên:

- Huyết nhục chi khu đỡ được Hỗn Độn Cổ Giản, cái này sao có thể?

- Cái kia... Cái kia chỉ sợ không phải huyết nhục chi khu nữa rồi... Cái kia... là một món binh khí!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng nghẹn ngào mở miệng, tự lẩm bẩm, trong lúc vô tình nói ra chân tướng.

- Hắn lại thành công...

Ngay cả Thần Tử Dạ tộc cũng thất thần, sau đó hít sâu một hơi.

Đáy mắt lộ ra kiêng kị thật sâu!

- Ô ô...

- Ha ha ha ha...

Trong sân tất cả Thần Đình Tiểu Thánh, sau khi nhìn thấy một màn này, đều cực kỳ khiếp sợ, chợt bị dị động hấp dẫn, kinh hãi quay đầu nhìn.

Ở hướng kia, là phương hướng mộ địa vừa rồi bọn họ trải qua, nhất thời để bọn hắn biến sắc, vừa rồi bọn họ đều nghe được một trận tiếng cười quái dị, tầng tầng lớp lớp, thê lương đáng sợ nói không rõ, lại tràn đầy điên dại khó nói lên lời, đủ loại loạn âm bay thẳng thức hải, để bọn hắn cũng nhịn không được rùng mình...

Không trung, bị khí tức của Ma thân dẫn động, từng mảnh từng mảnh ma vân tụ tán...

Chung quanh, từng tiếng quỷ tiếu, giống như ẩn chứa điên cuồng vô tận...

- Truyền thuyết, thời điểm Thái Cổ, thần binh xuất thế, Quỷ Thần gào khóc...

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới thần sắc kinh dị, trầm thấp mở miệng:

- Bây giờ, thiên tượng biến đổi, U Quỷ cuồng tiếu, cái này... cái này lại tính là gì?

Chương 1180: Không tin đánh tới ngươi tin.

Thái Cổ có thần binh xuất thế, Quỷ Thần gào khóc, mưa to liên miên, mấy tháng không dừng!

Bây giờ thiên tượng kịch biến, U Quỷ cuồng tiếu, tiếng hoan hô như nước thủy triều...

Tràng cảnh vừa quỷ dị lại đáng sợ như thế này, khiến cho mỗi người đều run rẩy. Dùng tu vi của bọn hắn, tự nhiên không sợ quỷ thần gì, nhưng một màn này quá quỷ dị, lại làm cho bọn họ nổi cả da gà.

Bọn họ sợ không phải quỷ thần, mà là ý nghĩa ẩn chứa dưới cử động dị thường của những quỷ thần kia, cũng sợ hãi Ma thân của Phương Hành tay không ngăn cản Hỗn Độn Cổ Giản, này để trong lòng bọn họ như nổi lên mưa to gió lớn, như có đồ vật bọn họ khó có thể lý giải nào đó xuất hiện!

Cái kia không giống như phân thân, càng giống như một thanh binh khí!

Một thanh binh khí đủ để ngăn chặn Hỗn Độn Cổ Giản...

- Ha ha ha ha...

Không biết qua bao lâu, Phương Hành cũng nở nụ cười, sau đó càng cười càng lớn.

Lúc này ý mừng trong lòng của hắn khó mà hình dung.

Thực luyện thành rồi.

Dùng Ma thân làm phôi, ngàn vạn thuật pháp của các cao thủ làm lô, sinh tử áp lực làm chùy, lấy Bách Gia Ý làm dẫn, cuối cùng lại được lực lượng anh linh của các Thượng Cổ Thần Ma gia trì... Bách Chiến Hồn Binh luyện thành rồi.

Ma Binh vừa ra, ngăn cản được một giản tất sát của Cổ Hạc, ánh mắt Phương Hành đại định.

Sau đó, hắn cưỡng ép đè xuống tâm tư kích động, quay người nhìn về phía bên kia.

Đối mặt với mộ địa ẩn ẩn truyền đến trận trận cuồng tiếu, Phương Hành chỉnh trường bào, hư bái thi lễ, hai tay xá dài, cười vang nói:

- Tiểu gia Phương Hành, cảm ơn chư vị anh linh đại gia chỉ dẫn tương trợ...

- Ha ha ha ha...

Phương hướng mộ địa truyền đến một trận cười dài như ẩn như hiện, giống như đang trả lời Phương Hành.

- Ngươi là đang tìm chết!

Mà lúc này, một thanh âm phẫn nộ tới cực hạn cũng vang lên, quay đầu nhìn lại, là Cổ Hạc tức đến sắc mặt bóp méo, Ma Binh của Phương Hành lại đỡ được cổ giản, cái này để trong lòng của hắn sau khi chấn kinh, cũng dâng lên biệt khuất vô tận, lại nhìn thấy bản thể của Phương Hành, vào lúc này còn có thời gian tế bái, nhất thời càng làm cho lửa giận của hắn bay lên, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, sau đó trầm giọng hét lớn:

- Bất quá là tàn niệm của ma đầu chết mấy vạn năm, không bảo vệ mộ địa nho nhỏ của mình, lại có dũng khí cản thần binh của ta? Hôm nay ta để cho các ngươi cùng nhau hồn phi phách tán...

Thẳng đến lúc này, hắn vẫn không muốn tin tưởng Ma Binh của Phương Hành đã thành, chỉ cho rằng đó là tàn linh của Thượng Cổ ma đầu đang giúp Phương Hành, giúp đối phương đỡ được một kích của mình, bất quá mặc dù tàn linh của những Thượng Cổ ma đầu kia đáng sợ, nhưng ở trong mắt người có tu vi như hắn lại không chút sợ hãi, chết là chết, dù khi còn sống hung uy ngập trời, sau khi chết cũng chỉ là một tia anh linh, có thể có bao nhiêu lực lượng?

Có thể đỡ mình một giản, Cổ Hạc cho rằng đây đã là cực hạn của bọn hắn!

Sau khi mình toàn lực thúc giục Hỗn Độn Cổ Giản, có thể dễ dàng đánh bọn hắn hồn phi phách tán!

Rống!

Cổ Hạc thu hồi cổ giản, sau đó bắt pháp ấn, thân hình biến mất ngay tại chỗ, cùng lúc đó, ở sau lưng bản thể của Phương Hành, một mảnh lông hạc chẳng biết lúc nào tung bay qua dấy lên liệt diễm, thân hình Cổ Hạc hiện thân, quơ Hỗn Độn Cổ Giản, hung hăng đập về phía đỉnh đầu của Phương Hành...

Là Cùng Thiên Cửu Biến và Hỗn Độn Cổ Giản đồng thời phát huy!

Lúc này Bách Chiến Hồn Binh của Phương Hành còn ở ngoài hơn trăm trượng, Cổ Hạc cũng đã chuyển hóa phương vị, đến phía sau Phương Hành.

Hắn là nắm đúng thời cơ, muốn thừa dịp trước khi Phương Hành thu hồi Ma Binh chém giết bản thể của hắn.

- Ha ha, thủ đoạn này của ngươi, đã không làm khó được ta nữa rồi...

Lúc này ở giữa bản thể của Phương Hành và Cổ Hạc, đã không có bất kỳ cái gì ngăn cản, nhìn lên cực kỳ hung hiểm, nhưng hết lần này tới lần khác, hắn lại nở nụ cười, sau đó cong ngón búng ra, một hòn đá trơn bóng, sữa trắng như ngọc bay ra, chính là Xá Lợi được Vạn Linh Đan luyện hóa, Xá Lợi nhẹ nhàng bay về phía cổ giản của Cổ Hạc, mặt ngoài có ma khí phun trào, thời điểm nó sắp va chạm với cổ giản, đột nhiên ma khí cuồn cuộn, hóa ra một bộ Ma thân!

Xa xa Bách Chiến Hồn Binh đã biến mất, lại mượn Xá Lợi xuất hiện ở trước người Phương Hành.

Bành!

Bách Chiến Hồn Binh lại ngăn cản một giản của Cổ Hạc, chấn động đến hư không cuồn cuộn, cương phong văng khắp nơi.

- Sao có thể?

Cổ Hạc khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, như không thể tin được một màn trước mắt này.

Cùng Thiên Cửu Biến của hắn là Tiên pháp, ngay cả ở trong Tiên Giới cũng là bí pháp khó gặp, bàn về thân hình na di, chính là thế gian không ai sánh bằng, nhưng hắn làm sao cũng không thể tin được, Ma thân của Phương Hành, lại mượn Xá Lợi cổ quái làm được điểm này, na di vào trong hư không, tốc độ không thua bản thân chút nào, rất giống thân pháp Cùng Thiên Cửu của mình Biến!

- Ha ha, làm sao không có khả năng?

Bản thể Phương Hành dứt khoát ngồi xếp bằng ở trong hư không, giống như Tiên Tôn, sau lưng ba dải lụa phiêu phiêu đãng đãng, pháp lực toàn thân vận chuyển tới cực hạn, mà tâm thần của hắn thì toàn tâm toàn ý gửi ở trên Bách Chiến Hồn Binh, thanh âm thật thấp nở nụ cười:

- Bách Chiến Hồn Binh, Bách Chiến Hồn Binh, ngươi cho rằng tiểu gia luyện Ma Binh này là nhàn rỗi không chuyện gì luyện ra chơi sao?

Đang khi nói chuyện, Cổ Hạc đã lần nữa chuyển hóa thân hình, đến một phương vị khác, vung vẩy cổ giản muốn đánh bản thể Phương Hành, nhưng Phương Hành tùy thời bắn ra một viên Xá Lợi, Bách Chiến Hồn Binh xuất hiện ở trước người Cổ Hạc, lần nữa ngăn hắn lại, khiến cho thân hình hắn vô luận biến pháp như thế nào, cũng không thể tiếp cận bản thể của Phương Hành, chỉ có thể cứng đối cứng trước cùng Bách Chiến Hồn Binh đọ sức một phen.

- Mượn phôi trùng sinh, tụ tán tùy ý, Tam Giới chư thiên, ở khắp mọi nơi, đây là Bách Chiến Hồn Binh!

- Im miệng!

Cổ Hạc cắn răng quát to, thân hình xoay chuyển như lưu tinh, dưới chân đạp trên hư không, vòng qua Bách Chiến Hồn Binh một vòng, xa xa điểm về phía Phương Hành, Hỗn Độn Khí ngưng tụ, hóa thành một mãnh hổ gào thét, mở ra miệng lớn như chậu máu nuốt về phía Phương Hành...

Hỗn Độn Cổ Giản trong tay hắn, không phải chỉ dùng để nện, khống chế Hỗn Độn Khí cũng là một loại thần thông!

Sau khi khống chế Hỗn Độn Khí cắn nuốt về phía Phương Hành, hắn vung giản quét ngang, đánh tới Bách Chiến Hồn Binh, lại là binh khí bình thường, phân thành hai đạo công kích, một mặt cuốn lấy Bách Chiến Hồn Binh, một bên công kích bản thể Phương Hành, để hắn đáp ứng không xuể!

- Biến! Biến! Biến!

Phương Hành thấy vậy, lại cao giọng cười lạnh, sau đó quát liền ba tiếng.

Bách Chiến Hồn Binh phát sinh biến hóa, thình lình từ Ma Tướng ba đầu sáu tay, hóa thành một đại xà hai đầu, một cái đầu quấn tới Cổ Hạc, một cái đầu khác thì kéo dài ra, hung hăng cắn mãnh hổ do Hỗn Độn Cổ Giản hóa thành, cắn đến Hỗn Độn Khí tán dật, mãnh hổ kêu rên.

- Ta có chín ngàn chín trăm Xá Lợi, Hồn Binh liền có chín ngàn chín trăm biến hóa, đây là Bách Chiến Hồn Binh!

- Càn rỡ!

Sắc mặt Cổ Hạc lạnh lẽo, vội vàng thu hồi Hỗn Độn Cổ Giản, Hỗn Độn Khí tràn ngập thiên địa bị thu hồi lại, tất cả ngưng tụ ở trên cổ giản, mà trong nháy mắt này, Hỗn Độn Cổ Giản cũng thình lình xảy ra biến hóa, rõ ràng là một cây thiết giản, lại có cảm giác cực kỳ sắc bén, phong mang hiển lộ, sau đó bị hắn thuận thế vạch một cái, Hỗn Độn Cổ Giản mang theo phong mang thẳng tắp bay về phía Bách Chiến Hồn Binh, những nơi đi qua hư không băng liệt.

- Ngươi đã nói tốt như vậy, vậy ta trước hủy Hồn Binh ngươi cực khổ luyện thành đã!

Trong lời nói của Cổ Hạc đã mang theo một tia ghen ghét mà chính hắn cũng không phát hiện được, muốn hủy Hồn Binh.

Hắn cũng là thiên kiêu, ánh mắt sắc nhọn, sớm đã nhìn ra Ma thân của Phương Hành thật bị hắn luyện thành một đồ chơi cổ quái, biến hóa tùy tâm, tùy ý du tẩu ở giữa hư không, mặc cho hắn gặp chiêu phá chiêu, cũng rất khó thoát khỏi vật này khống chế, chỉ bất quá hạch tâm của Hồn Binh lại giống như là một loại Xá Lợi, trình độ chắc chắn hẳn không cao, chỉ cần mình hủy Xá Lợi, binh này tự giải!

Thế nhưng trước khi cổ giản nện vào Hồn Binh, mặt ngoài Bách Chiến Hồn Binh, cũng chính là tất cả ma khí rung động, hung phong lan tràn, Hỗn Độn Cổ Giản rắn rắn chắc chắc nện tới, nhưng không có triệt để cắt đứt Bách Chiến Hồn Binh như Cổ Hạc tưởng tượng, mà là phong mang và ma khí va chạm, đồng thời vỡ vụn, sau đó Hỗn Độn Cổ Giản bị chấn ra, Hồn Binh cũng bay về phía sau.

- Ha ha ha ha, không gì không phá, không gì có thể phá, đây là Bách Chiến Hồn Binh...

Thanh âm của Phương Hành cũng đồng thời vang lên, cười lớn tiếp tục tán dương Bách Chiến Hồn Binh.

Từng tiếng khoe khoang kia, tựa như từng tát tai đánh vào mặt Cổ Hạc...

Vị cổ tộc đệ nhất nhân kia, gương mặt trở nên nóng bỏng, hận Phương Hành muốn chết, lúc đầu muốn nhanh giải quyết chiến đấu, lúc này rốt cục thu hồi khinh thường, ép mình bình tĩnh lại, tay cầm cổ giản, ánh mắt cũng từ trên bản thể Phương Hành thu hồi lại, nhìn chằm chằm Bách Chiến Hồn Binh, thanh âm như từ Cửu U truyền ra:

- Ta không tin!

Hắn ngừng lại một chút, thanh âm giương cao, như sấm nổ truyền ra bốn phía.

- Ta không tin, chỉ là một ma linh, liền có thể đền bù chênh lệch giữa ngươi và ta!

- Ta không tin, ngươi tiện tay luyện chế một Hồn Binh, liền có thể chống cự Hỗn Độn Cổ Giản!

Trong tiếng gầm, Hỗn Độn Cổ Giản như sinh ra cảm ứng, Hỗn Độn chi khí đại thịnh, ánh sáng như thái dương, sau đó bị hắn hung hăng vung lên, đánh thẳng về phía Bách Chiến Hồn Binh, không ngờ thu đi tính khí táo bạo, muốn chính diện ác đấu với Phương Hành!

- Gặp mạnh thì mạnh, tùy cơ ứng biến...

Lúc này bản thể Phương Hành còn đang đắc ý nói, bất quá còn chưa nói xong, đột nhiên biến sắc, bây giờ Cổ Hạc tới quá nhanh, không có thời gian để hắn moi ruột gan tìm từ khoe Hồn Binh của mình, trong lúc cấp thiết chỉ có thể phi thân lên, xòe năm ngón tay, Hồn Binh sinh lòng cảm ứng, kỳ dị hóa thành một thanh đại đao rơi vào trong tay hắn, ôm theo ma khí cuồn cuộn, mang theo hung quang, thuận thế chém về phía Cổ Hạc, đồng thời trong miệng còn không quên tán dương một câu cuối cùng.

- ... Ngươi không tin đánh tới ngươi tin, đây chính là Bách Chiến Hồn Binh!

Chương 1181: Tuyệt thế thần binh đọ sức.

Oanh! Oanh! Oanh!

Một trận ác chiến vượt ra bất luận kẻ nào dự kiến tiến hành.

Ngươi tới ta đi, giản đi binh nhận, giết đến thiên hôn địa ám, hư không vỡ nát...

Không ai nghĩ tới Phương Hành lại có bản lĩnh cùng Cổ Hạc giết cái ngươi chết ta sống...

Càng nghĩ không ra, nguyên bản Phương Hành yếu hơn Cổ Hạc rất nhiều, vậy mà càng giết càng mãnh liệt, ẩn ẩn có xu thế lật bàn!

Đây cơ hồ là không thể nào, tu vi của Cổ Hạc cao hơn Phương Hành rất nhiều, hắn cũng là thuở nhỏ kỳ duyên không ngừng, càng ở trong quá trình tu hành, đạt được cổ tộc ra sức bồi dưỡng, chưa bao giờ đứt đoạn tài nguyên.

Từ nhỏ tu luyện thân pháp Cùng Thiên Cửu Biến, càng khiến người khó mà phòng bị, có thể nói vô địch. Mà Thượng Cổ thần binh Hỗn Độn Cổ Giản, càng làm cho hắn có được thực lực viễn siêu cùng thế hệ, nói quét ngang cùng thế hệ cũng không phải nói ngoa.

Một vị thiên kiêu như vậy, trước kia đối thủ âm thầm của hắn, chính là quái thai Viên gia, về sau Thần tộc phủ xuống, thiên hạ đại loạn, đối thủ của hắn đã trở thành Thần Tử Dạ tộc...

Bất cứ lúc nào, hắn cũng được người ký thác kỳ vọng, cân bằng với những đối thủ mạnh nhất.

Nhưng bây giờ, một vị thiên kiêu như vậy, lại bị Phương Hành tu vi chỉ có Độ Kiếp tầng ba cưỡng ép chống đỡ, khó có thể tưởng tượng!

Bách Chiến Hồn Binh, biến hóa vô tận, hung uy vô hạn, thần thông vô tận...

Ngay cả Hỗn Độn Cổ Giản cũng bị Bách Chiến Hồn Binh chống đỡ.

Thời điểm tung hoành gào thét, hai bóng người xuyên tới xuyên lui trong hư không, Hỗn Độn Cổ Giản trong tay Cổ Hạc trên đánh hư không, dưới trấn u minh, một giản lướt qua, Hỗn Độn Khí tràn ngập thiên địa, khóa lại hư không, cho dù là Tán Tiên hậu kỳ ở dưới cổ giản, chỉ sợ cũng không có lực lượng ngăn cản, bị cổ giản đánh trúng, nhục thân sẽ băng liệt, quy về Hỗn Độn, hung uy của Thượng Cổ thần binh phát huy cực kỳ tinh tế!

Nhưng hết lần này tới lần khác, Bách Chiến Hồn Binh của Phương Hành lại hoàn toàn trái ngược Hỗn Độn Cổ Giản, nó lấy Ma thân của Phương Hành làm phôi, cơ hồ tập hợp tất cả võ pháp, lĩnh ngộ và đủ loại thần thông quỷ dị của Phương Hành, xen vào giữa hư thực, theo tâm niệm của hắn mà động, biến ảo ngàn vạn, linh động tùy tâm, hoặc thương hoặc kích, hoặc đao hoặc kiếm, hoàn toàn chống được Hỗn Độn Cổ Giản, không rơi vào thế hạ phong...

- Bây giờ mới là Độ Kiếp tầng ba, liền có lực lượng đánh với ta một trận, nếu trưởng thành lên thì còn đến đâu?

Trong lòng Cổ Hạc lần nữa táo bạo, cổ giản vung quét, hung uy tràn ngập thiên địa.

Hắn vốn tự cao tự đại, căn bản không để Phương Hành vào mắt.

Đối thủ được hắn thừa nhận, chỉ có quái thai

Viên gia, còn đám người Phương Hành và Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, hắn thấy bất quá là kế thừa lý niệm của quái thai Viên gia, tu thành cổ pháp, coi như cùng quái thai Viên gia không có nghĩa truyền thừa, nhưng từ trình độ nào đó, đi con đường của quái thai Viên gia, thì chính là truyền nhân của quái thai Viên gia, ở trước mặt mình chỉ có thể coi là tiểu bối!

Nhưng hôm nay một tên tiểu bối, tu vi kém hơn mình mấy đạo lôi kiếp, thời gian tu hành càng kém mấy trăm năm, bây giờ lại có thể chống đỡ mình tay cầm Hỗn Độn Cổ Giản? Điều này nói rõ cái gì, nói rõ mình ở trên bản chất kém hắn nhiều như vậy sao? Mình dựa vào Hỗn Độn Cổ Giản thành danh, ở trước mặt những người đi lên con đường Tiên Anh, là không chịu nổi một kích sao?

Cái này khiến hắn hận! Để hắn tức giận, trong khi xuất thủ càng thêm hung ác!

Nhưng hắn càng hung ác, thì càng khó có hiệu quả, Hỗn Độn Cổ Giản từ trước đến nay không có gì bất lợi, vậy mà bị Phương Hành khắc chế!

- Kết quả của trận chiến này truyền ra ngoài, ta chẳng phải là danh tiếng mất hết?

Thậm chí trong lòng Cổ Hạc dâng lên biệt khuất vô tận, lúc đầu dã tâm bừng bừng muốn làm Nhân tộc Thần Vương, nhất thống Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng hôm nay lại bị tiểu bối tu vi thấp hơn mình nhiều bức đến bó tay bó chân, mình còn có mặt mũi nào tự xưng cổ tộc đệ nhất nhân?

Không có khả năng!

Mình không thể bại, Cổ Hạc ta thuở nhỏ phúc vận thâm hậu, tạo hóa vô số, sao có thể thua một tiểu nhi?

- Chỉ là một Ma Binh, sao có thể địch ta mấy trăm năm tu hành?

- Tiểu nhi, hôm nay ta muốn chém ngươi, dùng chính danh ta...

Trong lòng suy nghĩ đến cực hạn, Cổ Hạc đã không nhịn được hét lớn, tùy ý huy sái cổ giản.

Khí thế của hắn tăng vọt, giống như một Hồng Hoang Cổ Thú bị chọc giận, phát sinh bạo hống chấn thiên...

- Ha ha... Ngươi quả nhiên tin...

Bất quá khí thế còn chưa đến đỉnh phong, Phương Hành lại đột nhiên ôm bụng cười to.

Cổ Hạc nao nao, ánh mắt lành lạnh nhìn Phương Hành.

Phương Hành nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

- Mới vừa rồi ngươi còn nói không tin ta có thể dựa vào thần binh giao thủ với ngươi, không tin nó có thể đền bù chênh lệch cảnh giới giữa hai người chúng ta, hiện tại lại nói muốn chém ta chính danh, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ ngươi đối với Hỗn Độn Thần Binh trong tay mình một chút lòng tin cũng không có... Chậc chậc chậc... binh khí Thượng Cổ truyền thừa kia của ngươi, cho tới bây giờ đã bao nhiêu năm rồi? Dao phay để mấy năm vẫn phải rỉ sét, một cái phá giản trải qua mấy vạn năm, tới bây giờ làm sao so sánh với thần binh mới xuất hiện?

Cổ Hạc tuyệt đối không nghĩ tới trong lúc ác chiến, hắn còn có tâm tư nói với mình cái này, sau khi ngẩn ngơ, cuối cùng gầm thét:

- Nói hươu nói vượn, Hỗn Độn Cổ Giản của ta, tồn tại ở trong hỗn độn, chỉ khi đại chiến mới có thể triệu hoán ra, há là thứ rách rưới của ngươi có thể so sánh?

Một bên đại hống, một bên vung vẩy cổ giản đập tới.

- Chậc chậc chậc, khoác lác ai không biết, có bản lĩnh đến xem binh khí của ai càng mạnh...

Phương Hành cười phá lên, một bên trào

phúng, một bên quơ ma binh công tới!

Oanh! Oanh! Oanh!

Không trung không ngừng truyền đến thanh âm binh khí va chạm, phong mang xé rách thiên địa, nhưng tình hình chiến đấu lại không có đổi mới gì.

- Cái kia... Cái kia đến tột cùng là binh khí bực nào?

Ở phía xa, đám người Hoa Mật Nhi đứng ngoài quan sát đều đã run như cầy sấy:

- Làm sao lại lợi hại như thế?

Lúc này, bọn họ cảm giác phía sau lưng phát lạnh, trong lòng đều đang nghĩ, khi nào ma đầu kia bắt đầu luyện binh khí đáng sợ như vậy, lại có thể để hắn đối kháng Cổ Hạc, nếu vừa rồi thời điểm nhóm người mình liên thủ giết hắn, tế ra binh này, như vậy chẳng phải bọn người mình đã sớm chơi xong? Nhất thời trong lòng đều cảm thấy Phương Hành sâu không lường được...

- Kia là phương pháp dùng thân luyện binh của tu sĩ Nhân tộc, thuộc về thủ đoạn Ma Đạo điển hình!

Thần Tử Dạ tộc trầm lắng mở miệng, dường như khám phá bí ẩn của Phương Hành:

- Nhân tộc có ba ngàn Đại Đạo, thần thông thuật pháp tầng tầng lớp lớp, có thể nói gần bản nguyên nhất. Tiên Giới cũng có phương pháp tu hành bực này, năm đó không biết có bao nhiêu ma đầu tung hoành hoàn vũ, đều là đi con đường này, bản thân có thực lực khủng bố không gì sánh nổi, nhưng bởi vì đi sai đường, cuối cùng không thành được Tiên Vương chỉnh quả, cũng không được Tiên Giới tiếp nhận. Ma đầu kia ngược lại thông minh, không biết hắn dùng thần thông gì, vậy mà lấy phân thân bước lên Ma Đạo, luyện Ma thân làm vũ khí, ngưng kết khí huyết sát khí, giống như Âm Dương hai mặt, cùng Tiên Anh của hắn đối chiếu hô ứng...

- Cái này... Ma Binh kia khủng bố như thế, vậy mà có thể để hắn đối kháng Cổ Hạc tiên sinh sao?

Sương Thổ tộc trưởng Ly Hỏa thấp giọng hô, đáy mắt hiện lên ý sợ hãi.

- Hừ, Ma Binh kia mạnh mẽ, có thể nói không cảnh giới cuối cùng, nhưng dù sao cũng chỉ là vừa mới luyện thành, làm sao có thể đối kháng Cổ Hạc?

Thần Tử Dạ tộc khịt mũi coi thường, có vẻ hơi bực bội.

- Như vậy...

Hoa Mật Nhi đầy bụng nghi hoặc, có chút nói không được nữa, không biết Thần Tử Dạ tộc đến tột cùng là có ý gì.

- Cổ Hạc bị hắn lừa!

Thần Tử Dạ tộc thấp giọng mở miệng, đáy mắt tràn đầy vẻ bất mãn, qua nửa ngày mới kiềm chế tính tình giải thích:

- Cu vi của Cổ Hạc mạnh hơn ma đầu kia nhiều lắm, lúc đầu chỉ là tu vi và thân pháp, liền áp chế ma đầu kia gắt gao, đã không còn sức đánh trả, nếu không phải Tiên Anh có kỳ diệu, thì mười ma đầu cũng bị hắn chém. Các ngươi có nghĩ tới không, bây giờ hắn triệu hoán ra Hỗn Độn Thần Binh, ma đầu kia cũng luyện thành Ma Binh, trong tay hai người đều nhiều hơn át chủ bài, vì sao hắn vẫn thúc thủ vô sách?

Vấn đề này chính là chỗ các Tiểu Thánh nghi hoặc, nhất thời thần sắc đều phức tạp nhìn về phía Thần Tử Dạ tộc.

Ngay cả Tứ hoàng tử Thương Lan Hải và Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng nhìn lại.

- Bởi vì hắn quá nể trọng Hỗn Độn Thần Binh!

Thần Tử Dạ tộc trầm giọng trả lời:

- Hắn có một binh khí tốt, mỗi lần vừa gặp nguy cấp, tế ra binh này, không gì không phá, cho nên lòng tin của hắn đối với cổ binh đã sớm vượt qua tu vi bản thân, bây giờ Hỗn Độn Thần Binh kia rõ ràng đã bị Ma Binh khắc chế, không phát huy ra uy lực, nhưng hắn hết lần này tới lần khác vẫn cậy vào, lại thêm ma đầu kia ngôn ngữ khích bác, làm trong lòng hắn tức giận, muốn dùng Hỗn Độn Thần Binh chiến thắng, cứ như vậy, cả trận đại chiến biến thành hai thanh binh khí so lực, hắn làm sao có thể chiến thắng?

Các Tiểu Thánh ngơ ngác, ngoại trừ truyền nhân Tiểu Tiên Giới giống như có điều ngộ ra, những người khác đều có chút mê mang.

Mà Thần Tử Dạ tộc hiển nhiên cũng không có kiên nhẫn tiếp tục giải thích, ánh mắt lạnh lẽo nói:

- Chúng ta coi trọng Cổ Hạc, mặc dù hắn và quái thai Viên gia nổi danh, nhưng hắn dựa vào Thái Cổ Thần Binh che chở mới có thể đi tới cảnh giới bây giờ, so với quái thai Viên gia tay cầm một thanh kiếm rỉ liền có thể trọng thương Cửu U Thần Vương mà nói, hắn kém quá xa, không phải thực lực cách biệt quá xa, mà là tâm chí kém quá xa, ai... hậu duệ chúng tiên chân chính, quả nhiên đều sẽ không quy thuận Thần Đình ta...

- Vậy chúng ta muốn hay không...

Ánh mắt Sương Thổ tộc trưởng mập mờ, thấp giọng thử thăm dò.

- Không cần!

Thần Tử Dạ tộc dường như biết Sương Thổ tộc trưởng muốn nói cái gì, không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, lắc đầu nói:

- Kẻ này miệng cọp gan thỏ, chính là nhân tuyển tốt nhất làm Thần Vương khối lỗi cho Thiên Nguyên Đại Lục, cũng là nhân vật được ba Đại Thần Vương công nhận!

Nói xong ánh mắt của hắn trầm thấp xuống, lạnh giọng nói:

- Hắn có hữu dụng hay không kỳ thật không quan trọng, chúng ta muốn là thân phận của hắn, mà không phải bản lãnh của hắn...

Hoa Mật Nhi lấy làm kinh hãi, vội la lên:

- Thế nhưng chúng ta xuất thủ, dễ dàng kinh động Tru Tiên Trận...

Thần Tử Dạ tộc thản nhiên nói:

- Đêm dài lắm mộng, dù bốc lên nguy hiểm, cũng không thể kéo dài nữa...

Ngừng lại một chút, lại nói khẽ:

- Huống hồ cũng chưa chắc tất cả chúng ta xuất thủ đều sẽ kinh động Tru Tiên Trận!

Chương 1182: Ta nhìn ngươi cũng không vừa mắt

- Trục Không Tiểu Thánh Quân, Thông Thiên Tiểu Thánh khư khư cố chấp, muốn nhiễu loạn đại kế của Thần Chủ, ngươi xem coi thế nào?

Thời điểm các Tiểu Thánh kinh ngạc, Thần Tử Dạ tộc lại quay người nhìn Hung Đạo, ánh mắt nhàn nhạt, mặt không biểu tình. bất thình lình nói một câu, lại khiến cho Hung Đạo một mực ở bên cạnh trầm mặc không nói run lên, từ khi hắn không nể mặt mũi cùng Thần Tử Dạ tộc tranh đoạt tạo hóa, nhưng cuối cùng lại không thành công, liền hối hận mình sớm bại lộ, cũng không biết nên che giấu như thế nào, chỉ có thể giả bộ như câm điếc, thành thành thật thật ngốc ở một bên, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Nhưng Thần Tử Dạ tộc nói lại làm cho hắn không giả bộ được, xoay người qua, nhẹ nhàng thi lễ nói:

- Cẩn tuân thánh mệnh!

Thần Tử Dạ tộc nói:

- Tốt, vậy ngươi ra tay giết hắn đi!

Hung Đạo hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Thần Tử Dạ tộc.

Thần Tử Dạ tộc nhàn nhạt cười nói:

- Ta biết dã tâm của ngươi không nhỏ, chỉ tiếc khí vận không đủ, khó thành việc lớn, cảm thấy chắc hẳn cũng không cam lòng, bất quá ngươi không có cách nào, cưỡng ép lộ ra dã tâm chỉ mang đến tai hoạ cho ngươi và Tiểu Tiên Giới, giống như vừa rồi ngươi không biết tự lượng sức mình, xuất thủ cùng ta tranh đoạt Thiên Ma truyền thừa, cũng đã chôn xuống mầm tai hoạ...

Hắn lẳng lặng nói, thoáng nhìn sắc mặt Hung Đạo đã kinh biến, mới cười khẽ nói:

- Bất quá ta không phải loại bức người đi tuyệt lộ, bây giờ nếu ngươi có thể lấy công chuộc tội, chém ma đầu kia, trợ giúp Cổ Hạc đạp vào cầu đá, tội bất kính của ngươi, ta sẽ coi như không có phát sinh qua!

Nghe Thần Tử Dạ tộc nói, ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên mặt truyền nhân Tiểu Tiên Giới.

Nhìn cái này Tiểu Tiên Giới thiên kiêu, tất cả mọi người ánh mắt đều hơi kinh ngạc.

Mà truyền nhân Tiểu Tiên Giới thì hơi trầm mặc nửa ngày, sau đó vái chào, lần nữa nói:

- Cẩn tuân thánh mệnh!

Sau khi dứt lời, hắn đứng lên, quay đầu nhìn về phía Phương Hành.

Không biết qua bao lâu, hắn mới đột nhiên trầm lắng thở dài, một bước bước ra ngoài...

Ầm ầm!

Thân hình khẽ động, nổi lên phong vân, cả người giống như một Đại Bằng Điểu xông ra ngoài, ngay cả hư không cũng bị lực lượng cường đại xé rách một lỗ hổng, hắn không có thân pháp Cùng Thiên Cửu Biến như Cổ Hạc, thế nhưng tốc độ nhanh đến cực hạn, khoảng cách hơn mười dặm mấy bước là đến, cổ kiếm hung hăng điểm ra ngoài, phong mang vô hạn.

Phương Hành đang cùng Cổ Hạc ác chiến cũng kinh hãi, trong lúc cấp thiết quay người, Bách Chiến Hồn Binh sinh lòng cảm ứng, hóa thành một tấm chắn to lớn, rắn rắn chắc chắc đỡ được, sau đó bị lực lượng một kiếm kích lui về phía sau, trọn vẹn ngàn trượng mới ngừng lại được, một màn bất thình lình, ngay cả Cổ Hạc đang chuẩn bị xuất thủ với Phương Hành cũng kinh hãi, sau đó khuôn mặt hiện ra vẻ tức giận, hình như cảm thấy truyền nhân Tiểu Tiên Giới xuất thủ tương trợ mình, là một loại vũ nhục...

- Quả là một con chó ngoan, vội vàng chạy ra giúp chủ tử cắn người như vậy?

Phương Hành ổn định thân hình, ánh mắt hung hăng nhìn về phía Hung Đạo, không che giấu vẻ phẫn hận chút nào.

- Chớ quên, ngươi còn có rất nhiều người ở trong tay Tiểu Tiên Giới chúng ta, đối phó với chúng ta, không sợ chúng ta...

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới mặt không biểu tình, lạnh lùng quét tới một đạo thần niệm.

- Nếu ta thắng, thì không phải là các ngươi áp chế ta, mà là ta tới áp chế các ngươi...

Phương Hành nở nụ cười, điềm nhiên nói:

- Nếu như ta thua, mạng nhỏ vứt bỏ, hết thảy thành không, còn quản hậu quả quái gì nữa?

- Ngươi...

Hung Đạo không nghĩ tới Phương Hành làm việc sẽ lưu manh như thế, hơi giật mình, bất quá rất nhanh liền khôi phục bộ dáng không biểu tình, một bên ngự kiếm chém đến, một bên quát khẽ:

- Ta không rõ, ngươi rõ ràng không có chút phần thắng, vì cái gì phải làm như vậy? Thần Tử Dạ tộc đã chuẩn bị xuất thủ, ở trong tay bọn họ, ngươi ngay cả một hơi cũng sống không nổi!

- Vì cái gì làm như thế?

Phương Hành cười ha ha, sau đó giảm thấp thanh âm nói:

- Nếu ta nói chỉ bởi vì ta nhìn bọn họ không vừa mắt ngươi tin không?

- Không vừa mắt...

Trong lòng Hung Đạo nổi lên một loại suy nghĩ hoang đường, dùng sức một mình chống cự chúng thánh của Thần tộc, nhúng chàm tạo hóa lớn nhất Thiên Nguyên Đại Lục, có bao nhiêu lý do có thể dùng ah, hoặc nói tộc đàn đại nghĩa, hoặc nói tu sĩ nhiệt huyết, hoặc nói độc mộc kình thiên, quá nhiều lý do đường hoàng có thể sử dụng, nhưng hết lần này tới lần khác, ma đầu kia một mực không lấy, chỉ vì “nhìn bọn họ không vừa mắt”?

Điều này làm cho tâm tư của Hung Đạo trở nên phức tạp.

Nếu bàn về cảm giác cừu hận và kiềm chế với Thần Đình, hắn không kém Phương Hành bao nhiêu, thậm chí còn mãnh liệt hơn nhiều, dù sao tiền đặt cược của mười hai Tiểu Tiên Giới đều đặt ở trên người mình, mình cũng tự nghĩ là thiên kiêu tuyệt thế, từ trước tới giờ không thua ai, nhưng hết lần này tới lần khác, đều giống như nô bộc, bị sinh linh Thần tộc đến kêu đi hét, chỉ muốn làm một vị Thần Vương, từ đó thân phận không thua người, nhưng cuối cùng khắp nơi bị ngăn trở, luôn thất bại trong gang tấc...

Vì cái gì mình sống mệt mỏi như vậy?

Vì cái gì ma đầu kia có thể sống tiêu dao như thế?

Vì cái gì hắn luôn muốn làm những sự tình nhìn lên rất ngu si, nhưng mình lại luôn có chút hâm mộ hắn?

Hai người trong lúc nói chuyện, trên tay không ngừng giao thủ, vẫn luôn ác chiến, quét ngang hư không.

Ngược lại là Cổ Hạc, lúc này sắc mặt biến ảo chập chờn, lúc thì tức giận, lúc thì phẫn hận, nhưng lại chậm chạp không có xuất thủ.

- Bằng bản lãnh của hắn, thời gian dài như vậy cũng bắt không được ma đầu kia? Ta nhìn hắn là có nhị tâm!

Vào lúc này, trong các tu sĩ vây xem, có người trầm thấp mở miệng, ánh mắt nhìn về phía truyền nhân Tiểu Tiên Giới có chút khó coi.

- Ha ha, mặc hắn đi!

Thần Tử Dạ tộc mặt mày bất động, trầm thấp mở miệng, áo choàng chẳng biết lúc nào giải xuống dưới, yên tĩnh chui vào trong bóng tối, cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, lại như uyên đình nhạc trì, đối với hết thảy đều thờ ơ, nửa ngày sau mới mở mắt, lạnh giọng hạ lệnh:

- Thời gian của chúng ta không nhiều, trong thời gian uống cạn chung trà, phải diệt trừ ma đầu này!

- Cái này... Không sợ kinh động Tru Tiên Trận sao?

Các Tiểu Thánh kinh hãi, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía hắn.

- Trong thời gian uống cạn chung trà, là sẽ không kinh động Tru Tiên Trận!

Ánh mắt Thần Tử Dạ tộc sáng lên, lạnh lùng nhìn về phía Phương Hành, sau đó một bước đạp ra ngoài.

Các Tiểu Thánh khác thấy thế, cũng khẽ giật mình, nhao nhao đi theo.

Ầm ầm!

Một màn bất thình lình, kinh động đến các tồn tại ở trong vực sâu.

Hung Đạo đang cùng Phương Hành ác đấu, trên thực tế nội tâm xoắn xuýt vào lúc này cũng giật mình, ánh mắt nhìn qua Tru Tiên Trận, sau đó giống như làm xuống một quyết định vô cùng trọng yếu, nhìn Phương Hành thấp giọng nói:

- Phương ma, nói nhãm ta cũng không muốn nói nhiều, ta quyết định ở trên người ngươi cược một lần, chỉ cần bây giờ ngươi cùng ta ký kết huyết khế, ta sẽ giúp ngươi một lần, giúp ngươi đạp vào cầu đá, bất quá cái giá chính là, ngươi nhất định phải ủng hộ ta trở thành Thần Vương...

Lúc này, trên mặt hắn hiện ra vẻ dứt khoát, ở dưới đáy mắt giống như có nộ hải rậm rạp phun trào.

Ngay cả pháp lực trên người hắn cũng như thủy triều, mãnh liệt mà lên, có thể thấy được tâm tư biến hóa kịch liệt...

- Gì?

Ngay cả Phương Hành cũng ngây dại, không nghĩ tới người này lại ở cuối cùng nói như vậy.

- Thủ đoạn của Thần Tử Dạ tộc không thể gạt được ta, hắn bức ta đến đây trảm ngươi, trên thực tế là đang thi triển thủ đoạn nào đó, ngăn cách Tru Tiên đại trận cảm ứng, sau đó chắc hẳn sẽ là thủ đoạn càng thêm dữ dằn đáng sợ, ngươi là không ngăn cản nổi, nhưng nếu hai người chúng ta liên thủ, vẫn có một chút hi vọng sống, bây giờ ta cho ngươi cơ hội này, chỉ muốn hỏi ngươi một câu, có nguyện ý liên thủ với ta hay không?

Sắc mặt Hung Đạo trang nghiêm, trực tiếp thu tay, yên lặng chờ Phương Hành trả lời.

Mà lúc này, nơi xa cũng truyền tới sát cơ lành lạnh, Thần Tử Dạ tộc, Hoa Mật Nhi, Phụ Sơn Tử, Sương Thổ tộc trưởng, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng, Áo Cổ Tiểu Thần Vương đều chậm rãi lướt tới, tốc độ không nhanh, nhưng sát khí sâm nghiêm, đang ngưng tụ một kích mạnh nhất, tựa như một con mồi đã rơi vào trong miệng cự thú, đang chậm rãi khép lại miệng của mình...

Mà sau lưng, ở giữa mình và Tru Tiên Trận, lại chẳng biết lúc nào dâng lên một lớp sương khói mỏng manh, giống như một tầng bình chướng, ngăn cách vị trí của bọn hắn thành một thế giới đơn độc, ánh mắt Phương Hành quét tới liền đã xác định, tầng sương mù này, chính là một loại lực lượng tinh khiết hiển hóa, tính chất có chút giống Vân Thường mà

Thần Chủ ban thưởng cho mình, lực lượng bực này chính là một loại Tiên khí biến hóa, mặc dù chỉ có thể vận dụng một lần, nhưng uy lực lại vô cùng mạnh, nếu mình đánh xuyên tầng bình chướng này, ít nhất phải cầm thời gian uống cạn chung trà mới có thể làm được.

- Thiên la địa võng đã phủ xuống, ta là cơ hội duy nhất của ngươi!

Hung Đạo đứng ngạo nghễ ở trên hư không, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Hành, lật bàn tay một cái, đã nứt ra một vết rách, tiên huyết óng ánh, bàn tay thì đưa về phía Phương Hành, thanh âm giống như truyền lại từ thiên ngoại:

- Có chịu cùng ta kết minh hay không?

Tâm của Phương Hành cũng trầm xuống, chỉ cảm thấy thiên địa biến lớn vô hạn, mà mình thì đang không ngừng thu nhỏ.

Hắn cảm thấy một loại áp lực phô thiên cái địa, là tới từ khí vận của vô số thế lực trấn áp...

Giờ khắc này, trước Tru Tiên Trận, hắn tựa như một con giun dế, chống cự thế lực Thần tộc, cổ tộc và Nhân tộc phản nghịch nghiền ép.

Loại cảm ứng đến từ chỗ sâu trong Chân Linh kia, vô cùng chân thực, cũng vô cùng kinh khủng.

Bàn tay của truyền nhân Tiểu Tiên Giới kia, hình như thực thành duy nhất hi vọng của mình.

Hắn biết chỉ cần mình đưa tay tới, trong nháy mắt kết xuống huyết khế, thì sẽ được một cường viện.

Chỉ bất quá, Ma thân đã luyện hóa thành Bách Chiến Hồn Binh, không cách nào giúp hắn lẫn lộn thiên cơ được nữa.

Nói cách khác, lần này kết huyết khế, sẽ trở thành huyết khế chân chính.

Cho nên hắn trầm mặc cực kỳ lâu, mới đột nhiên ngẩng đầu lên, nhếch miệng cười nói:

- Ta cự tuyệt!

Hung Đạo ngây ngốc một chút, cuối cùng tức giận nói:

- Vì cái gì?

Phương Hành đột nhiên điều khiển Bách Chiến Hồn Binh, lực lượng hùng hồn quét thẳng về phía trước, làm cho truyền nhân của Tiểu Tiên Giới toàn lực chống cự.

- Bởi vì... Ta nhìn ngươi cũng không vừa mắt!

Chương 1183: Vì cái gì?

Phần phật...

Bách Chiến Hồn Binh càn quét qua, từng đạo lực lượng phá không bay đến, ngay cả Hung Đạo cũng không thể không toàn lực chống cự, sau đó bị đạo lực lượng này chấn bay về phía sau, thân hình vừa lúc cùng các Thần Đình Tiểu Thánh đang lao đến đứng chung một chỗ, cùng lúc đó, Cổ Hạc một mực thờ ơ lạnh nhạt rốt cục không thể áp chế lửa giận của mình, ở trong lòng tự an ủi mình việc lớn làm trọng, sau đó chậm rãi giáng lâm, đứng ở bên người Thần Tử Dạ tộc, tay cầm cổ giản, Hỗn Độn Khí tăng vọt, giống như hóa thành một mảnh vân khí, tràn ngập một phương hư không...

Thần Tử Dạ tộc, hắc khí bốc lên, chỗ hắn đứng tựa như một mảnh U Minh!

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới thì mắt lộ ra huyền quang, trên người có tử khí vô tận tăng vọt, Tiên khí mờ mịt.

Cổ Hạc thì điều khiển Hỗn Độn chi khí, ẩn mà không phát.

Sau lưng bọn họ là Hoa Mật Nhi, Phụ Sơn Tử, Sương Thổ tộc trưởng, hai người cuối cùng rõ ràng có chút do dự, nhưng đại thế áp bách, không thể không theo đến, chính là Tứ hoàng tử Thương Lan Hải và Áo Cổ Tiểu Thần Vương...

Áp lực to lớn từ trên người bọn hắn truyền ra, lăn lộn trấn áp về phía trước.

Mà ở trước bọn họ, chỉ có một người Phương Hành, tay cầm Bách Chiến Hồn Binh hóa thành đại đao, lẻ loi phiêu đãng trên không trung...

- Ngươi rốt cục vẫn làm ra lựa chọn chính xác!

Thần Tử Dạ tộc nhàn nhạt quay đầu nhìn Hung Đạo một cái, nhẹ nhàng mở miệng.

- Hô!

Ánh mắt Hung Đạo có chút tịch liêu, thậm chí có chút phẫn hận liếc nhìn Phương Hành, cuối cùng vẫn đi tới bên cạnh Thần Tử Dạ tộc, sau đó thanh âm thật thấp nói:

- Tiểu Tiên Giới ta đã sớm quy thuận, tự nhiên hết thảy dùng điện hạ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!

- Ngươi rất thông minh, Tiểu Tiên Giới sẽ có một con đường sống!

Thần Tử Dạ tộc nhẹ nhàng trả lời, giống như là một loại cam đoan, nhưng càng giống như là một loại vũ nhục.

Hung Đạo cúi đầu, không người nào biết hắn đang suy nghĩ gì, nhưng sát khí trên người rõ ràng càng dày đặc.

- Tội gì khổ như thế chứ?

Thần Tử Dạ tộc không tiếp tục để ý tới Hung Đạo, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành, lẳng lặng mở miệng:

- Ngươi ở Thần Đình đã có thánh vị, luận đến thân phận, chỉ ở dưới Thần Vương, đối với dạng người không môn không phái, lại bị các tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục căm hận như ngươi mà nói, đã coi như khó được, dù tạo hóa lần này không phải ngươi lấy được, cũng sẽ có một phần công huân cho ngươi, mặc dù không như ý muốn, nhưng vẫn tôn vinh phú quý, vì sao ngươi hết lần này tới lần khác lại lựa chọn đối địch với ta?

Hắn nhẹ nhàng nói, trong ánh mắt bình thản, bắt đầu hiện lên một chút lãnh ý:

- ... Hay là nói, ngươi căn bản không phải chân tâm quy thuận Thần Đình? Nói thật, từ khi ngươi quy thuận đến nay, làm việc hoang đường, tâm tư tà quái, nhìn như lập xuống không ít công huân, nhưng lại có mấy việc là thật hữu ích với Thần Đình? Cho dù là công phá cấm khu thứ ba, lực áp các tu sĩ Tịnh Thổ, ta cũng cảm thấy ngươi là có mưu đồ khác, chỉ là không thể xác định mà thôi! Mà bây giờ, ngươi khư khư cố chấp, muốn ngăn cản chúng ta chiếm lấy thần vật, thì càng làm cho ta hoài nghi, Thông Thiên Tiểu Thánh, giờ phút này ta thẩm phán ngươi giả ý quy thuận, âm thầm vẫn trung với Nhân tộc, ngươi có lời nào biện bạch hay không?

- Ha ha, Nhân tộc có nhân vật tài giỏi gì, đáng giá ta đi hiệu trung?

Phương Hành trầm thấp trả lời, phun ra nước bọt, cười lạnh nói:

- Ta chỉ là nhìn các ngươi không vừa mắt mà thôi!

- Ngươi có thể không thừa nhận, nhưng ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu!

Thần Tử Dạ tộc bước về phía trước một bước, theo một bước này, quanh người hắn lập tức dâng lên hắc khí, mang tới áp lực mạnh mẽ gấp đôi:

- Bổn quân phụng lệnh Thần Chủ, đến đây chiếm lấy thần vật, lệnh Thông Thiên Tiểu Thánh Quân ngươi tránh ra, ngươi có bằng lòng hay không?

- Không ai có thể ra lệnh cho ta, cha ruột cũng không được, huống chi là tôn tử?

Phương Hành ở dưới áp lực khổng lồ, lại thấp giọng nở nụ cười, ma khí trên người cổ đãng, sau đó ánh mắt trầm thấp xuống, tự giễu cười nói:

- Bất quá có một việc ngươi nói đúng, ta chưa từng hiệu trung qua Thần Đình...

- Vậy thì không có biện pháp!

Mục đích của Thần Tử Dạ tộc đã đạt tới, quơ quơ tay áo, nhàn nhạt hạ lệnh:

- Tru diệt Thông Thiên Tiểu Thánh Quân!

- Ừm!

Rốt cục nghe được mệnh lệnh minh xác, sát khí của tất cả mọi người đồng loạt bay lên.

- Mặc cho ngươi hung hăng ngang ngược, cuối cùng vẫn phải mất mạng ở trong tay ta!

Phụ Sơn Tử bạo hống một tiếng, vung vẩy búa lớn, giống như điên cuồng, kình phong kích động hư không, hung hăng quét tới Phương Hành.

- Chỉ là Nhân tộc, lại nhất ý đối địch với Thần tộc, ngươi đáng chết!

Hoa Mật Nhi và Sương Thổ tộc trưởng càng không khách khí, một cái miệng phun lam diễm, một cái hóa ra ong mật, phô thiên cái địa.

- Ai, ta vốn không nguyện giết ngươi, nhưng đáng tiếc, ngươi quá ngu ngốc, không hiểu tiến thối, sao lại muốn bọ ngựa đấu xe?

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng cũng trầm thấp hít một hơi, hắn không muốn xuất thủ, nhưng ánh mắt của Thần Tử Dạ tộc đã lạnh lùng quét tới, trong lòng tự nhiên minh bạch, dùng thân phận của mình bây giờ, sợ là không thể không đếm xỉa đến, huống hồ mặc dù Thương Lan Hải có lệnh, để cho mình tận khả năng lôi kéo Phương Hành, nhưng không nói qua thời điểm hắn toàn tâm toàn ý gây chuyện, lại áp tiền đặt cược ở trên người hắn, việc đã đến nước này, mình cũng chỉ có thể từ bỏ...

Hô!

Sau lưng hiển hiện ra nước biển cuồn cuộn, mơ hồ hiển hóa ra hình dạng Cửu Đầu Ma Long, nhào giết về phía Phương Hành.

- Phương Hành đạo hữu, cha ta từng cùng ngươi thương nghị, phải tùy thời đoạt Phong Thần Bảng, nhưng Thần Tử Dạ tộc tâm tư kín đáo, so với chúng ta tính trước một bước, đã không có cơ hội đoạt Phong Thần Bảng, chúng ta nên tạm thời ẩn núp, lại tìm cơ hội khác mới phải, nhưng ta không nghĩ tới ngươi sẽ quật cường như thế, đại thế trước mắt, vậy mà cũng muốn một mình chống trời, ai, tuyệt cảnh bực này, ta không giúp được ngươi!

Lúc này trong lòng Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng nghĩ, đáy mắt có chút không đành lòng, nhưng ở trước mặt Thần Tử Dạ tộc lại không dám hiển lộ ra, thậm chí hắn không dám không xuất thủ, miễn miễn cưỡng cưỡng huy cánh, quét một đạo kình phong tới, cảm thấy áy náy đến cực hạn!

- Phàm là có ba thành hi vọng, ta cũng sẽ không tiếc bại lộ thân phận tới cứu ngươi, nhưng bây giờ ngay cả một thành hi vọng cũng không có ah...

Ở trong lòng hắn nói rất nhiều, không biết Phương Hành có thể minh bạch hay không.

Oanh! Oanh! Oanh!

Lúc này Phương Hành đã tế lên Bách Chiến Hồn Binh, hóa thành tường cao, chống cự lấy các loại thần thông.

Hắn luyện thành Bách Chiến Hồn Binh, kỳ thật sợ nhất chính là phương thức đấu pháp bực này, Bách Chiến Hồn Binh, có được tiềm năng vô hạn, để hắn chỉ là Độ Kiếp tầng ba, lại có can đảm động thủ với bất luận kẻ nào, nếu chỉ dựa vào võ pháp phân thắng bại, hắn thậm chí có thể nói là không sợ bất luận kẻ nào, thế nhưng sợ nhất, chính là đấu pháp bực này, chỉ dựa vào thực lực cứng đối cứng, trong này không có bất kỳ kinh nghiệm nào có thể tham khảo, chỉ có thể so sánh lực lượng, mà đối phương, cơ hồ lực lượng mỗi người đều không kém mình, đây là cực kỳ thua thiệt.

Thế nhưng hắn không thể tránh, một khi hắn tránh, sẽ không còn cách nào ngăn cản các Thần Đình Tiểu Thánh đưa Cổ Hạc leo lên cầu đá.

Giờ khắc này, hắn chỉ có thể dốc hết sức chèo chống, giống như một Ma Thần, canh ở trước cầu đá.

Sau lưng hắn, chính là thần vật liên quan đến khí vận của Thiên Nguyên Đại Lục...

Hắn cũng muốn lui, nhưng trong lòng luôn có ngạo khí, để hắn không muốn thối lui, chỉ muốn ngăn ở phía trước.

- Đây có lẽ là chuyện ngu xuẩn lớn nhất đời ta làm qua a...

Ở thời khắc này, ngoại trừ tâm tư không cam lòng thối lui, đáy lòng Phương Hành còn hiện lên suy nghĩ này.

- Chúng ta cũng ra tay đi!

Trên mặt Thần Tử Dạ tộc đã dâng lên nụ cười nhàn nhạt, nhất là khi nhìn thấy Tứ hoàng tử Thương Lan Hải và Áo Cổ Tiểu Thần Vương đều đã xuất thủ, hắn nhàn nhạt quét về phía Hung Đạo và Cổ Hạc một chút, lẳng lặng mở miệng, hắc khí càng thịnh, hóa thành một ma trảo bắt tới, như ác sóng chụp về phía đê mỏng...

- Hô!

Nhìn thấy Thần Tử Dạ tộc ra tay, Cổ Hạc càng không khách khí, một giản đánh qua.

Hắn cũng nghĩ thông suốt, lúc này không phải thời điểm hờn dỗi, trước chém ma đầu kia, cầm xuống thần vật lại nói!

- Ngươi tội gì khổ như thế chứ? Cần gì chứ?

Thời điểm bọn hắn xuất thủ, đột nhiên bên cạnh vang lên một tiếng oán hận rên rỉ, Hung Đạo lại đoạt ở trước bọn hắn, hung hăng xuất thủ, sau lưng bảy dải lụa tiên khí phiêu phiêu đãng đãng bay lên, tiên lực vô tận gia trì cổ kiếm, sau đó kiếm khí tăng vọt, thậm chí siêu việt cự trảo của Thần Tử Dạ tộc và cổ giản trong tay Cổ Hạc, hung dữ đâm xuống.

Bách Chiến Hồn Binh hóa thành tường chắn, hoặc nói đê đập, vào lúc này lộ ra yếu đuối như thế.

- Vì cái gì, ngươi biết rõ không thể làm còn làm?

- Vì cái gì, ngươi thẳng đến cuối cùng, tình nguyện dốc hết sức chống lại, cũng không muốn liên thủ với ta?

- Vì cái gì, ta biết rõ mình làm mỗi một lựa chọn đều đúng, hết lần này tới lần khác ở trước mặt ngươi lại sinh ra lòng áy náy?

Đáy lòng Hung Đạo quanh quẩn vô số ý niệm điên cuồng, hung tợn phóng tới Phương Hành.

Hắn hận Phương Hành, các loại cảm xúc phức tạp để hắn càng hận Phương Hành hơn ai hết, cho nên càng muốn một kiếm kết liễu hắn.

Hắn phải dùng một kiếm này, chặt đứt tạp niệm trong lòng mình.

Ầm ầm!

Một kiếm này ôm theo sóng biển vô tận, đánh tới vách tường trước mặt.

Cùng với thần thông của các Tiểu Thánh khác, tạo thành sóng lớn khó nói lên lời, mắt nhìn muốn triệt để hủy đi bức tường kia.

Những nghi hoặc trong lòng hắn, đại khái vĩnh viễn sẽ chôn giấu ở trong đáy lòng, không có cơ hội đi hỏi Phương Hành.

Bởi vậy hắn chẳng thể nghĩ tới, lại có người trả lời vấn đề của mình.

- Bởi vì sư huynh là một người kiêu ngạo, các ngươi còn chưa có tư cách buộc hắn nhường đường...

Một thanh âm bình thản vang vọng ở bên tai Hung Đạo, như kích tâm linh:

- Về phần vấn đề của ngươi... Sư huynh còn không đến mức phải liên thủ với một nô tài đã cam tâm quy thuận Thần Đình, mới có thể bảo vệ được khí vận của Thiên Nguyên Đại Lục... Hắn còn có chúng ta...

Chương 1184: Tịnh Thổ đệ nhất nhân?

Đột nhiên xuất hiện thanh âm, khiến cho Hung Đạo ngẩn ngơ, kiếm thế dừng một chút. Nhưng vừa dừng một chút, hắn trong nháy mắt nghĩ tới điều gì, thần sắc càng khiếp sợ hơn, trực tiếp bỏ qua thế công, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Vẻ chấn kinh trong nháy mắt liền đạt đến đỉnh phong, vừa rồi người trả lời vấn đề của mình là ai? Đáng sợ hơn là, mình căn bản không có hỏi ra lời nha, vấn đề này chỉ là nghĩ ở trong lòng mà thôi, là ai nghe được tiếng hét phẫn nộ trong lòng mình, hơn nữa cho ra trả lời...

Loại trả lời kia, thanh âm hư vô mờ mịt, như Linh Sơn phạn âm, thẳng đến lòng người, nhưng hết lần này tới lần khác nội dung lại rất bình thường.

- Úm ma ni bái mê hồng...

Thời điểm truyền nhân Tiểu Tiên Giới chấn kinh, trong hư không chung quanh, lại bắt đầu có thanh âm tụng kinh vang lên, thanh âm này lúc đầu còn hư vô mờ mịt, không thể nghe thấy, nhưng rất nhanh liền vang rền, chấn động đến hư không run run, giống như vang ở bên tai, ngay cả không gian cũng bắt đầu có thiên hoa như thật như ảo rơi xuống, quét sạch sẽ ma khí ở xung quanh...

- Là ai?

Các Thần Đình Tiểu Thánh phản ứng cực nhanh, nghiêm nghị hét lớn.

Hô...

Không người trả lời, nhưng trong hư không xung quanh, không ngờ có mấy tăng lữ áo trắng thân hình hiện lên, người cầm đầu vóc người gầy cao, lại là Bỉ Ngạn Tự Phật Ấn, mà sau lưng hắn, còn có bốn tăng lữ áo trắng, hai tay hợp thành chữ thập chậm rãi đi tới, tiếng tụng kinh của bọn họ càng lúc càng vang, không trung chung quanh đã phủ đầy thiên hoa.

- Thủ tọa Bỉ Ngạn Tự?

Thấy những người này, kinh hãi nhất lại là Cổ Hạc, hắn rất kinh hãi, sau đó quát khẽ:

- Sao ngươi lại còn sống? Rõ ràng đã sớm táng thân ở trong Táng Tiên Ma Vân mới đúng...

Nói đến chỗ này, hắn liền ngừng không nói, nhưng ánh mắt vẫn kinh nghi, người chung quanh tự nhiên cũng có thể đoán được hắn muốn nói gì, lúc ở dưới Táng Tiên Sơn, một đám tiên binh của Chư Tiên Minh bị hắn và Thần Tử Dạ tộc tính toán, đều trở thành tế phẩm, bị Táng Tiên Ma Vân bao phủ, sau đó như thế nào mọi người tự nhiên không biết, nhưng còn sống đi ra rõ ràng chỉ có Cổ Hạc.

Có thể thấy được, những người kia hơn phân nửa là bị Táng Tiên Ma Vân thôn phệ, chỉ có Cổ Hạc sớm chuẩn bị mới trốn thoát.

Lúc ấy Cổ Hạc chính mắt thấy Phật Ấn bị Táng Tiên Ma Vân bao phủ, cho nên thấy đối phương còn sống xuất hiện, liền cảm thấy chấn kinh, bất quá công phu dưỡng khí của hắn vẫn phải có, không có tiếp tục quát hỏi, nói ra những sự tình kia không có tốt chỗ gì, nhưng đáy mắt lại nhịn không được tinh quang chớp động, không ngừng cân nhắc, mặc dù trầm mặc, nhưng sát khí càng lúc càng nồng.

- A Di Đà Phật, Cổ Hạc tiên sinh là đứng đầu cổ tộc cao quý, lại cũng sẽ quy thuận Thần Đình, thực để cho người ta luyến tiếc!

Phật Ấn đi tới phụ cận, ngừng chân, thấp giọng tuyên một câu Phật hiệu, giương mắt nhìn về phía Cổ Hạc.

- Bớt nhiều lời, bằng bản lãnh của ngươi còn trốn không thoát Táng Tiên Ma Vân, ai cứu

ngươi?

Cổ Hạc không muốn nhiều lời ở chuyện này, thần sắc âm trầm, thấp giọng hét lớn.

Lúc này lòng hắn tràn đầy sợ hãi, tự nhiên không muốn cùng Phật Ấn miệng lưỡi chi tranh, chỉ muốn biết Phật Ấn đến tột cùng là làm sao trốn ra, dù sao lúc ấy hắn chính mắt nhìn lấy Phật Ấn cùng mấy vị tăng nhân này bị Táng Tiên Ma Vân bao trùm, hơn nữa cực kỳ xác định, bằng thực lực của bọn hòa thượng này, không có khả năng chống cự được ma vân, vậy đến tột cùng là ai cứu, hay là có nguyên nhân khác?

Nếu có người tương trợ, vậy thì phiền phức lớn, cần phải biết, sự tình lần này cực kỳ bí ẩn, ở trước khi hắn bóc phá thân phận, thậm chí ngay cả các Thần Đình Tiểu Thánh, ngoại trừ Thần Tử Dạ tộc, thì không một người biết được thân phận của mình, nguyên nhân bởi vì kế hoạch của hắn và Thần Tử Dạ tộc cùng một nhịp thở, chẳng những phải trợ giúp Thần Chủ lấy được thần vật, còn phải giữ bí mật chuyện này...

Dù sao hắn là người sẽ làm Thần Vương, thay Thần Chủ trấn thủ Thiên Nguyên Đại Lục, quả quyết không thể hủy thanh danh!

Lúc đầu ở trong kế hoạch của bọn hắn, là mình lập xuống đại công, nhưng nồi đen sẽ để cho Phương Hành gánh.

Nếu mình làm lộ, thì dù lập xuống đại công này, chỉ sợ vị trí Thần Vương cũng không dễ làm.

Bởi vì Thần Chủ đã đáp ứng Chư Tiên Minh, vị trí Thần Vương của Thiên Nguyên Đại Lục, sẽ do chính bọn hắn đề cử ra...

Nói cách khác, hiện tại thanh danh mới là căn cơ!

Hết lần này tới lần khác Cổ Hạc vội vã như thế, Phật Ấn lại chậm rì rì, nghe Cổ Hạc hét lớn, lão hòa thượng này nhàn nhạt ngẩng đầu quét mắt nhìn hắn một cái, sau đó lần nữa cúi đầu hợp thành chữ thập, thở dài:

- Đệ tử Phật môn ta, bản lĩnh sát phạt có lẽ không tốt, nhưng bảo mệnh lại có mấy phần, Táng Tiên Ma Vân là vật chí tà của thế gian, thường nhân khó thoát, nhưng đệ tử Phật môn chúng ta muốn thoát không khó...

- Hồ ngôn loạn ngữ, giả thần giả quỷ, chỉ là mấy tặc ngốc, cũng dám lên mặt ở trước mặt ta?

Cổ Hạc nghe không phải là được người khác cứu, cảm thấy hơi buông lỏng, sát tâm nổi lên, trực tiếp vung vẩy Hỗn Độn Cổ Giản đánh về phía Phật Ấn, chỉ nghe ầm ầm một tiếng, Hỗn Độn Khí bốc lên, hung vân bao phủ đám hòa thượng, lúc này hắn đã nổi lên sát tâm, đối với bọn hòa thượng này trả lời, làm đáy lòng hắn có chút may mắn, hắn nhớ kỹ bọn tăng nhân Bỉ Ngạn Tự này lúc đến chính là năm người, bây giờ vẫn là năm người, vậy nói rõ bọn họ không có phái người rời đi mật báo...

Như vậy hiện tại xuất thủ giết bọn hắn, còn có hi vọng phong tỏa tin tức mình quy thuận Thần Đình!

Một giản kia, kéo hết lực chú ý của mọi người tới.

Ngay cả đám người Thần Tử Dạ tộc, cũng ngưng thần nhìn về phía đài sen, bởi vì bọn tăng lữ này khởi tử hoàn sinh quá mức quỷ dị, ngay cả bọn họ cũng không biết đến tột cùng xảy ra vấn đề gì, nhất là Phật môn bây giờ mặc dù thế nhỏ, kém xa Tây Thiên giới năm đó, nhưng dù sao cũng có nội tình mười vạn năm, ngay cả Thần Đình tâm cao khí ngạo cũng không dám có dũng khí khinh thường...

- Ai, Cổ Hạc tiên sinh làm gì mắc thêm lỗi lầm nữa?

Phật Ấn nhìn một giản kia, thần sắc tựa hồ có chút bất đắc dĩ, phất ống tay áo một cái, hai tay kết ấn ký, ở trước mặt hắn kim quang lóng lánh, xuất hiện một huyễn ảnh ao sen, giống như tiên cảnh bồng bềnh, ngự phong trở ra...

- Chỉ là con lừa trọc, cũng xứng tới giáo huấn ta?

Cổ Hạc mang theo nộ khí, càng mang theo hận ý khi cảm giác sự tình mất khống chế, nói chuyện cũng không khách khí, hung hăng đánh về phía ao sen, Hỗn Độn Khí kích động, cũng không biết đánh nát bao nhiêu kim liên, Phật Ấn là Thủ tọa Bỉ Ngạn Tự, một phương cao tăng, nhưng ở dưới Hỗn Độn Cổ Giản dường như không có một chút sức chống cự, mà những tăng lữ bên người Phật Ấn, lại đều là cao tăng Phật pháp tinh thâm, nhưng thực lực bình thường, càng không thể nào chống cự một kích toàn lực này.

Trơ mắt nhìn cổ giản quét ngang, thế không thể đỡ, muốn đánh giết những tăng nhân Bỉ Ngạn Tự may mắn còn sống sót kia...

Bất quá lúc này, đột nhiên dị biến nảy sinh.

Vẻ mặt truyền nhân Tiểu Tiên Giới một mực kinh nghi, thẳng đến lúc này, giống như nghĩ tới điều gì, nghẹn ngào kêu to:

- Cẩn thận...

Tiếng hét lớn làm các tu sĩ giật nảy mình, kinh ngạc quay người nhìn xung quanh, không biết nên cẩn thận cái gì.

Chỉ có Thần Tử Dạ tộc ánh mắt run lên, “Bá” một tiếng nhìn về phía trước.

- Cũng dám chửi chúng ta là con lừa trọc?

Cổ Hạc đang hung uy cuồn cuộn, tay cầm Hỗn Độn Cổ Giản đánh tới ao sen...

Nhưng chẳng ai ngờ tới, thời điểm hắn phóng về phía Phật Ấn, ở sau lưng hắn, một tiểu tăng lữ nhìn cực kỳ bình thường ngẩng đầu lên, khí cơ trên người biến hóa, từng tia từng tia bạch quang từ trong cơ thể tán phát ra, kia là một tăng nhân áo trắng, dung nhan tuấn mỹ, khí chất xuất trần, tăng y màu trắng tung bay theo gió, không nhiễm một tia khói lửa.

Vẻn vẹn chỉ là một loại biến hóa về khí chất, liền khiến cho hắn từ một tiểu tăng lữ bình thường, hóa thành tồn tại chói mắt nhất giữa thiên địa!

Lúc này hắn cười cười, từ trong tay áo lấy ra một cái mõ, lay động ở trên không trung, đã to bằng núi nhỏ, sau đó mặt cười xấu xa, đáy mắt lóe lên tặc quang, gắt gao nhìn cái ót của Cổ Hạc đang hoàn toàn không biết gì cả, hung hăng đập xuống...

Oanh!

Cổ Hạc ở một khắc cuối cùng, hình như có chỗ xem xét, thần sắc giận dữ, vội xoay người lại.

Nhưng đã không còn kịp rồi, chỉ nghe “đông” một tiếng, hắn vừa mới quay một nửa, mõ đã hung hăng đập vào đầu, đáng thương Cổ Hạc, sắc mặt lúc đầu phẫn hận không thôi đã cứng đờ, Hỗn Độn Khí trên Thái Cổ thần giản thu liễm sạch sẽ, sau đó cực kỳ không cam lòng nhắm mắt lại, ngơ ngơ ngác ngác ngã xuống vực sâu.

- Không gõ ngươi một cái, còn thực coi mình là Tịnh Thổ đệ nhất nhân?

Tăng nhân áo trắng đưa đầu nhìn thoáng qua Cổ Hạc rơi xuống vực, giận dữ mắng một câu, mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

Ở phía sau, Phật Ấn cùng các tăng lữ chung quanh hắn, biểu lộ trên mặt đều có chút khó coi.

Bọn họ trầm thấp tụng kinh, mí mắt không nhấc, hình như cực kỳ không muốn ngẩng đầu nhìn tình cảnh này...

Mà ở phía sau, các Thần Đình Tiểu Thánh cũng sợ ngây người, nửa ngày không một người nói chuyện, sau một hồi lâu, Phụ Sơn

Tử mới nuốt nước miếng.

Một màn kia quá hoang đường, hắn thật không muốn tin tưởng con mắt của mình.

Đường đường cổ tộc đệ nhất nhân, lại bị đánh cho bất tỉnh?

Đánh hắn bất tỉnh, lại là một tiểu hòa thượng một mực đi theo bên người Phật Ấn, không đáng chú ý?

Càng mấu chốt là, tiểu hòa thượng này xuất thủ, vậy mà giống như bị Cổ Hạc thuận miệng nói một câu "con lừa trọc" chọc giận...

- Ha ha... Ha ha, con lừa trọc... Ngươi đến đây lúc nào?

Nhưng lúc này, một thanh âm mừng rỡ vang lên, chính là Phương Hành.

Vừa mới tiểu hòa thượng kia bởi vì một câu "con lừa trọc" mà đánh Cổ Hạc bất tỉnh, Phương Hành lại đi theo vết xe đổ, nhất thời khiến cho các tu sĩ kinh hoàng, mà bên cạnh tăng nhân áo trắng, một tiểu tăng lữ vừa mới đặt chân vững vàng, thần sắc có chút tức giận nhìn về phía Phương Hành, hai tay hợp thành chữ thập, trong miệng thấp giọng quát nói:

- Cuồng đồ lớn mật, sao dám bất kính với Phật Chủ...

- Dám nói chuyện với sư huynh của ta như vậy?

Lời còn chưa nói hết, trên mông đã bị tăng nhân áo trắng đá một cước, ngạnh sanh đá trở về, sau đó chỉ thấy tăng nhân áo trắng vẻ mặt tươi cười, nào có một chút nộ khí, thậm chí còn có chút khoe khoang nói:

- Sư huynh, kỳ thật ta đã sớm tới!

Chương 1185: Phật môn từ bi chứa không nổi ngươi.

Phật Chủ?

Các Thần Đình Tiểu Thánh nghe được tiểu tăng lữ quát tháo, tâm tư đồng thời chấn động, sau đó quay đầu nhìn sang tăng nhân áo trắng!

Bây giờ trên Thiên Nguyên Đại Lục, có thể xưng Phật Chủ chỉ có một người, đó chính là mười thế Phật tử Thần Tú tiềm tu ở Bỉ Ngạn Tự.

Mà người này cũng chính là một trong mấy người mạnh nhất trừ Thánh Nhân và các lão quái vật mất tích đã lâu của Tịnh Thổ, từ trình độ nào đó, hắn và đám người Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng, cổ tộc Cổ Hạc nổi danh, thậm chí ẩn ẩn cao hơn, bởi vì hắn là truyền nhân duy nhất của Phật môn, ở trong mắt rất nhiều người, nhất là tín đồ Phật môn, thân phận của hắn đã không thua Thánh Nhân của Thiên Nguyên Đại Lục, bởi vì hắn là Phật Chủ...

Đường đường Phật Chủ, vậy mà xuất hiện ở nơi này?

Hơn nữa nhìn bộ dáng lúc hắn hiện thân, rõ ràng là đã sớm giấu ở trong các tăng lữ tiến vào Thần Ma chiến trường!

Hắn đến tột cùng vì cái gì làm như thế, có phải đã sớm khám phá kế hoạch của Thần Đình hay không?

Nếu khám phá, lại có bao nhiêu chuẩn bị ở phía sau đang chờ?

Trong chớp mắt Thần Tử Dạ tộc nghĩ đến rất nhiều vấn đề, ánh mắt đã kinh biến đến mức u hàn!

Ngược lại là vị Phật Chủ dọa các Thần Đình Tiểu Thánh kinh hãi đến ngay cả lời cũng không nói được kia, lúc này hoàn toàn không có bình tĩnh tương xứng với thân phận của mình, con mắt nhìn Phương Hành, cười hì hì, thậm chí còn có chút lấy lòng, nhanh nhẩu giải thích:

- Sư huynh ngươi đừng nóng giận, ta nghe ngươi tới Tịnh Thổ, làm sao có thể không đến gặp mặt chứ? Chỉ bất quá người trong thiên hạ đều đang đồn đãi, nói ngươi quy thuận Thần Đình, ta tưởng tượng liền biết ngươi đang âm thầm làm chuyện gì xấu... Ah không, là đại sự, liền không có mạo muội hiện thân gặp nhau, bất quá cũng không yên lòng để ngươi tiến vào Thần Ma chiến trường, vì vậy cải trang lẫn vào trong đám người theo ngươi tiến vào...

- Lúc ấy ta còn nháy mắt với ngươi, nhưng ngươi không nhìn thấy ta... Về sau ở dưới Táng Tiên Sơn, Cổ Hạc làm khó, cũng suýt nữa để cho chúng ta lâm vào hiểm cảnh, cũng may ta có Đại Nhật Như Lai Kinh hộ thể, cứu được mấy người, sau đó vội vội vàng vàng chạy vào cùng sư huynh ngươi gặp gỡ, còn tốt còn tốt, cuối cùng đuổi kịp, không có đúc thành sai lầm lớn!

- Nháy mắt?

Phương Hành nghe, nhất thời vừa tức vừa cười, nghĩ thầm lúc ấy ta đầy bụng tâm sự, nào có thời gian để ý tới một tiểu hòa thượng nháy mắt, bất quá lúc này thấy Tiểu hòa thượng Thần Tú, trong lòng cũng có loại cảm giác kỳ quái, không hiểu cảm thấy trong lòng an tâm rất nhiều, lẳng lặng nghe Thần Tú nói nhiều như vậy, thẳng đến hắn nói xong, mới nhẹ nhàng thở dài:

- Ngươi đã là Phật Chủ!

Thần Tú nghe lời này, cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, khẽ trầm mặc một chút mới cười nói:

- Nên tính rồi!

Giữa hai người hơi có chút ngột ngạt, Phương Hành cau mày, thật lâu mới bỗng nhiên hỏi một câu:

- Vậy ngươi còn có thể khai sát giới không?

Thần Tú giật mình, biểu lộ trở nên có chút cổ quái, hắn thở thật dài, cả người khôi phục bộ dáng cao tăng, chậm rãi quay đầu quét qua các Thần Đình Tiểu Thánh, nhẹ nhàng mở miệng nói:

- Phật môn chú ý lòng dạ từ bi, là không sát sinh...

Ánh mắt các Tiểu Thánh đều cổ quái nhìn Thần Tú, có chê cười, cũng có chút may mắn.

Ngược lại không nghĩ tới, tiểu hòa thượng này cổ hủ như thế, vậy tính chất uy hiếp của hắn sẽ yếu bớt rất nhiều...

Thế nhưng Thần Tú nói câu sau, lại để bọn hắn biến sắc.

- Nhưng phàm là người bắt nạt sư huynh ta, thì dù Phật môn có biển từ bi, cũng dung không được các ngươi một con đường sống!

Oanh! Oanh! Oanh!

Một câu nói kia, từng chữ đều như sấm rền, vang vọng ở trong tai các tu sĩ.

- Cái này...

Thần sắc Phật Ấn có chút xấu hổ, hơi mở miệng, hình như muốn ngăn cản Phật Chủ, nhưng rất nhanh cũng chỉ lắc đầu, bỏ đi ý nghĩ này.

Giao tình giữa Phật Chủ và Phương ma, hắn là chứng kiến qua, hơn nữa bây giờ loạn thế, một số thói quen trước kia của Phật môn cũng không hợp thời cuộc, phải nhanh chóng thích ứng mới có thể sinh tồn...

- Ha ha ha ha...

Phương Hành cũng ngẩn ngơ, sau đó cười to, kêu một tiếng:

- Tốt, tiểu con lừa trọc, không có phí công năm đó sư huynh thương ngươi!

Lời này làm đám người Phật Ấn chau mày, nghe không vô, lại tìm không ra sai lầm.

Đám người Thần Tử Dạ tộc đã sớm biến sắc, nhất là Thần Tử Dạ tộc, ánh mắt lạnh lùng quét qua nơi xa, chậm rãi dậm chân đi tới, thanh âm thật thấp nói:

- Nghe qua Tịnh Thổ Bỉ Ngạn Tự có truyền nhân Tây Thiên giới, thần thông quảng đại, thâm bất khả trắc, nhưng một mực vô duyên tiếp kiến, không nghĩ tới hôm nay ở đây gặp nhau, bản Thánh Quân cũng muốn hỏi ngươi một câu, chúng ta tiến vào Thần Ma chiến trường thu hài cốt tiền bối, chính là trải qua Chư Tiên Minh các ngươi đồng ý, bây giờ hài cốt tiền bối trọng yếu nhất ở sau cầu đá kia, chúng ta đi vào lấy ra là hợp tình hợp lý, Phật môn các ngươi đi ra nhúng tay, lại là ý gì?

Đây đã có chút trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, đằng sau cầu đá đến tột cùng có đồ vật gì, trong lòng mọi người ai không rõ ràng!

Thần Tú cũng nao nao, sau đó nhẹ giọng cười nói:

- Đằng sau cầu đá, là hài cốt tiền bối của Thần Đình ngươi cũng tốt, dị bảo của Thiên Nguyên Đại Lục cũng được, tiểu tăng không thèm để ý, bất quá các ngươi làm tổn thương Phương Hành sư huynh của ta, thì tiểu Phật không thể khoanh tay đứng nhìn...

Thần Tử Dạ tộc nghe vậy, lập tức hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lộ ra không vui, phất ống tay áo nói:

- Hừ, người này là Thông Thiên Tiểu Thánh Quân của Thần Đình ta, bởi vì xúc phạm cấm kỵ của Thần Đình, nên phải chém hắn, đây là việc tư của Thần Đình, Phật môn các ngươi thật muốn nhúng tay? Bây giờ là thời điểm Thần Đình và Tiên Minh hoà đàm, Phật môn các ngươi tự tác chủ trương, đối nghịch với bọn ta, để Chư Tiên Minh ở chỗ nào? Cần biết ma đầu kia cũng là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt Chư Tiên Minh, Thần Đình chúng ta xử tử hắn, cũng là các ngươi muốn nha...

Thời điểm Thần Tử Dạ tộc không mở miệng, người bên ngoài cơ hồ cảm giác không thấy hắn tồn tại, nhưng chỉ cần hắn mở miệng, khí thế trên người sẽ cùng thiên địa cộng minh, cả phiến hư không đều dùng hắn làm trung tâm, lúc này hắn cất bước đi ra, thanh âm nhàn nhạt, nhưng đạo đạo hắc khí quanh người tung hoành hội tụ, lập tức trở thành tiêu điểm giữa thiên địa, khí thế thậm chí vượt trên Phật Chủ Thần Tú...

Mà đám người Tứ hoàng tử Thương Lan Hải và Áo Cổ Tiểu Thần Vương thì cảm thấy có chút ngưng trọng.

Không nghĩ tới thủ đoạn của Thần Tử Dạ tộc lợi hại như thế, đến lúc này còn có thể mặt dạn mày dày nói như vậy, vạn nhất động thủ, bất luận kết quả như thế nào, Thần Đình và Tịnh Thổ toàn diện khai chiến chỉ sợ là kết quả duy nhất, mà hắn bây giờ, chính là chôn xuống oán căn, muốn đẩy lý do toàn diện khai chiến lên người Phật môn, đến lúc đó trước để cho Tịnh Thổ xuất hiện kẽ nứt đã.

Ngay cả Phật Ấn cũng có chút do dự, nghĩ thầm cái mũ này không dám nhận loạn...

- Ai nói ta là vì Thần Đình Tiểu Thánh mà nhúng tay?

Nhưng lúc này Thần Tú đã thu vẻ mặt cợt nhả khi cùng Phương Hành nói chuyện, ánh mắt yên tĩnh, uy nghiêm khó mà hình dung hiển lộ ra, phía sau bắt đầu có đạo đạo kim quang hiển hóa, tọa trấn hư không...

- Tiểu tăng đến, chính là vì Phương Hành sư huynh, vì đệ nhất Kim Cương Hộ Pháp của Phật môn mà đến!

Trong miệng chậm rãi nói, hai tay Thần Tú hợp thành chữ thập, thần sắc trang nghiêm, bỗng nhiên nhiều hơn mấy phần mỉa mai:

- Mặt khác, tiểu tăng cũng khuyên điện hạ vài câu, Nhân tộc tự có biển học vấn, thiên trí tuệ, Thần tộc các ngươi ái mộ Thiên Nguyên Đại Lục ta, noi theo học hỏi, nhưng cái tốt không học, lại chỉ học cặn bả? Tiểu tăng nhìn ngươi thận trọng từng bước, một lời một hố, quả nhiên là thủ đoạn mà các tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục ở khi cãi cọ quen sử dụng, học quả thật không tệ, chỉ tiếc ngươi không hiểu, Nhân tộc của Thiên Nguyên Đại Lục ngoại trừ những thủ đoạn quyền mưu này, còn có chân tình thực nghĩa!

Nói xong, ánh mắt hắn lạnh lùng quét tới Thần Tử Dạ tộc:

- Chư Tiên Minh tính toán là cái gì, làm sao có thể đại biểu được ý kiến của Phật môn ta, nếu muốn Phật môn ta tỏ thái độ... như vậy ý chí của Kim Cương Hộ Pháp, chính là thái độ của Phật môn ta!

Oanh...

Theo câu nói này vang lên, hư không hình như chấn động một cái, thần sắc mỗi người đều cực kỳ ngưng trọng.

Vị Phật Chủ này tuổi còn trẻ, thậm chí còn có vẻ hơi không đứng đắn, nhưng lời nói lại quá ác quá tuyệt...

Ngay cả Phương Hành cũng nhịn không được ngây ngốc một chút, sau đó lắc đầu cảm khái:

- CCmn cũng quá nể tình đi!

- Tốt một cái chân tình thực nghĩa...

Ngay cả Thần Tử Dạ tộc cũng có chút ảo não, không nghĩ đến Phật Chủ kia sẽ dùng những lời này đáp lại mình, thái độ rõ ràng là muốn trực tiếp vạch mặt với Thần Đình, ngay cả Chư Tiên Minh cũng không thèm đếm xỉa, khiến cho nhận biết của hắn về Nhân tộc có chút dao động, bất quá càng nhiều là sát khí lạnh lẽo, lại thêm thông qua buổi nói chuyện này, hắn đã thu hồi pháp bảo bao phủ Tru Tiên Trận, sát khí bừng bừng tăng lên, điềm nhiên nói:

- Phật Chủ đã nói như vậy, vậy Thần Đình và Phật môn không còn gì để nói, tương lai bất luận cùng Tiên Minh hoà đàm như thế nào, Phật môn cũng tất hủy diệt...

- A Di Đà Phật...

Phật Ấn nghe vậy, trầm thấp tuyên một tiếng phật hiệu, không nghĩ tới thời khắc hoà đàm, cái thứ nhất đối địch Thần Đình lại là Phật môn.

- Điện hạ cần gì nóng lòng kết luận như thế? Nếu muốn khai chiến, sao không tính Thái Cổ Yêu Đạo ta...

Thần Tú Phật Chủ còn chưa trả lời, đột nhiên có một người khác nói thay.

Các tu sĩ đều tâm tư chấn động, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử dung nhan tuyệt thế chậm rãi đi tới, thanh âm không lớn, nhưng lại mang theo kiên định khó tả:

- Phù Tang Thánh Nhân có lệnh, đệ tử Thái Cổ Yêu Đạo, dùng Phương Hành cầm đầu, nhất nhất tuân theo!

Ngay cả Phương Hành cũng giật mình, không nghĩ tới sẽ vào lúc này nhìn thấy Hồ Tiên Cơ...

Mà càng làm cho hắn ngoài ý muốn là, trừ Hồ Tiên Cơ, còn đi theo một đám người khác...

- Còn có Nam Chiêm Bộ Châu nhất mạch, bất tuân mệnh lệnh Chư Tiên Minh, chỉ nghe lệnh của Phương Hành Phương sư đệ!

- Thần Châu nhất mạch không thích hoà đàm, chỉ thích chiến một trận!

Vô số người chạy tới, câu câu nói ra, bầu không khí trong sân đã thay đổi.

Chương 1186: Chưa bao giờ nghi qua.

Phảng phất như một loại kèn lệnh im ắng thổi lên, từng khuôn mặt Phương Hành lạ lẫm hoặc quen thuộc xuất hiện ở xung quanh vực sâu.

Mỗi một nhân ảnh xuất hiện, đều đại biểu một phương thế lực, lực ảnh hưởng thậm chí không thua Phật môn.

- Bắc Câu Yêu Địa, Thái Cổ Yêu Đạo đến đây tương trợ Phương Hành tiên sinh, suýt nữa tới chậm, mong được thứ tội!

Đi theo Hồ Tiên Cơ đến, là một đám đệ tử Thái Cổ Yêu Đạo, từng người khí vũ hiên ngang, khí thế bàng bạc, mà đi ở trước nhất, rõ ràng là một hung viên thân cao ba trượng, hung viên kéo một cây trường côn màu đen, lặng yên không tiếng động đi tới, ở bên cạnh hắn lại có một thanh niên, người khoác kim giáp, oai phong lẫm lẫm.

Khí tức của hai người này rõ ràng không kém Hồ Tiên Cơ bao nhiêu, thậm chí còn hơn, nhưng Hồ Tiên Cơ lại đại biểu Thái Cổ Yêu Đạo nói chuyện, này là hành vi vượt quyền, nhưng hai người kia lại không có phản ứng. Hung viên nghiêng đầu liếc nhìn Hồ Tiên Cơ một cái, thần sắc có chút khinh miệt, bất quá không có mở miệng đánh gãy.

Mà người trẻ tuổi kim giáp kia, thì ánh mắt cưng chiều nhìn Hồ Tiên Cơ, cười cực kỳ xán lạn...

Sau khi ở Bách Đoạn Sơn từ biệt, Đại Thánh Sơn Không Không Nhi và Cô Nhận Sơn Kim Sí Tiểu Bằng Vương, không ngờ xuất hiện ở nơi này!

- Phương sư đệ, chúng ta gắng sức đuổi theo, may mắn không có lầm đại sự của ngươi!

Một bên khác, người đến là tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu nhất mạch, đi ở phía trước là hai nữ tử, một mặc váy đỏ, một mặc váy vàng nhạt, nhìn như mềm mại bách mị, nhưng thần sắc trên mặt và trong cơ thể tràn ra khí tức, lại còn kiên quyết hơn nam tử, ở sau lưng các nàng, yên lặng theo hai nam tử, một người mặc áo gai, đang toét miệng cười, xấu không ra hình dạng, một cái khác thì mặt không biểu tình, trong tay xách một cây đoản thương, ánh mắt băng lãnh.

Lệ Hồng Y, Vương Quỳnh, Lệ Anh, Hàn Anh cũng đến.

- Hô hô... Cái này... Dao Trì trưởng lão Đạo Vô Phương, phụng lệnh tiên cô, đến đây chiến một trận!

Mà ở một bên khác, tới cũng là người quen, một người mập mạp dẫn đầu một đội nữ binh đến, lại là Thiên Nhất cung Đạo Tử Đạo Vô Phương, mà đám nữ binh kia, nhìn hình dung bộ dáng, không phải đám nữ đệ tử Phù Diêu

Cung thì là ai?

Thậm chí ở bên trong thấy được Mạc Từ tiên cô, hơn nữa ở bên cạnh hắn, còn đứng một nam tử mặc hắc bào, thấy không rõ là bộ dáng gì, chỉ cảm thấy sát khí của hắn rất đáng sợ, chính là thế lực đạo thống của Thần Châu, cũng vào lúc này chạy tới.

Trong lúc nhất thời, tình thế trong sân nghịch chuyển, Phật môn, Yêu Địa, Nam Chiêm Bộ Châu, Thần Châu, lại có bốn thế lực chạy đến!

Bốn lực lượng tập trung vào, có thể so với Tịnh Thổ Chư Tiên Minh!

Hơn nữa nghiêm túc tính ra, hàm lượng còn vượt xa Chư Tiên Minh!

Chư Tiên Minh phần lớn là do một số lão ngoan đồng ra mặt tổ kiến, mà đối với Thiên Nguyên Đại Lục lúc này, lão ngoan đồng chân chính có giá trị đại đa số lại không ở nhân gian, còn lại hoặc nhiều hoặc ít đều là loại trong núi không lão hổ, hầu tử xưng đại vương, còn bây giờ hiện thân, thình lình đều là nhân vật thủ lĩnh của các đạo thống, bàn về thanh danh và lực ảnh hưởng, là không thua đám lão ngoan đồng kia!

Mà thấy được những người này, đám người Thần Tử Dạ tộc đã biến sắc.

Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, Phương Hành có cứu binh thì cũng thôi đi, vậy mà thoáng cái tới nhiều như vậy...

Đồng thời trong lòng dâng lên vô số nghi vấn.

Đám người này là vào bằng cách nào?

Nhìn những người này khí thế hùng hổ, bên trong có không ít cao thủ, nhưng trên thực tế, dùng ánh mắt của Thần Tử Dạ tộc lại làm sao có thể nhìn không ra, bên trong người chân chính có thực lực lại không nhiều, nói là đến cứu giúp, chẳng bằng nói là tới tỏ thái độ, bằng thực lực của những người này, làm sao có thể phá được Táng Tiên Ma Vân, bước vào địa cung?

Chẳng lẽ bọn họ cũng có thủ đoạn gì giống như Tiên Thần đại tế, có thể phá vỡ Táng Tiên Ma Vân, tùy thời tiến vào bên trong? Nhưng tế phẩm của bọn hắn từ đâu mà đến?

Ngay cả Phương Hành, lúc này ánh mắt cũng quay tròn, không ngừng cảm khái.

- Song Sinh điện hạ, có phải có rất nhiều lời muốn hỏi hay không?

Lúc này có tư cách cùng Thần Tử Dạ tộc đối thoại tự nhiên không nhiều, Phật môn Thần Tú tính một cái, nhưng hắn không mở miệng, người các đạo thống khác đều lạnh như băng, vẫn là Hồ Tiên Cơ xưa nay thích làm náo động cười tủm tỉm mở miệng, đồng thời bước ra mấy bước, nàng vốn có dung nhan khuynh thế, tư sắc phi phàm, vào lúc này lại mở miệng, lập tức dẫn tới ánh mắt mọi người nhìn về phía nàng, loại cảm giác được lực chú ý của các phương cao thủ tập hợp vào một thân, làm cho nàng cười càng đẹp.

Không Không Nhi thấy bộ dáng này, bĩu môi, không có hảo ý cười một tiếng.

Sắc mặt Kim Sí Tiểu Bằng Vương thì trầm xuống, có chút không vui, nhưng càng nhiều là bất đắc dĩ.

- Hồ ly, có chuyện thì nói thẳng đi!

Thần Tử Dạ tộc lộ ra ngạo ý, rõ ràng có chút miệt thị Hồ Tiên Cơ, khẽ nâng cái cằm, lạnh lùng quát.

- Ha ha, Thần Tử Dạ tộc đừng tức giận, có phải ngươi không nghĩ tới, mình rõ ràng đã hứa hẹn rất nhiều với Chư Tiên Minh, đại khái cũng dùng cái này triệt để tan rã dũng khí chiến một trận đến cùng của tu sĩ Tịnh Thổ, làm sao cũng không tưởng tượng nổi, lại sẽ có nhiều người không tiếc đoạn tuyệt với Thần Đình, cũng muốn đánh với bọn ngươi một trận? Thậm chí đã sớm chuẩn bị kỹ càng, chỉ chờ ở thời điểm cuối cùng đến ngăn cản các ngươi?

Đối mặt Thần Tử Dạ tộc quở trách, Hồ Tiên Cơ mặt không đổi sắc, cười càng ngọt, càng lộ ra mỹ mạo không gì sánh được.

Thần Tử Dạ tộc trầm mặc lại.

Hắn xác thực rất nghi hoặc, thời điểm cùng người Tiên Minh tiếp xúc, hắn có thể phát giác được, những lão tu trong Tiên Minh, căn bản không phải cùng mình diễn kịch, bọn họ là thật muốn hoà giải với Thần Đình, tạm an bình ở một phương, bởi vậy lúc này trong lòng hắn mới nghĩ không thông, những người này là từ đâu xuất hiện?

Nếu nói giống như Phật Chủ, căn cứ có quan hệ cá nhân với Phương Hành, đã sớm tiềm nhập đến, ngược lại có thể lý giải, nhưng những người này thì sao? Tựa như Hồ Tiên Cơ nói, nếu bọn họ không phải sớm chuẩn bị kỹ càng, thì làm sao tới nhanh như vậy?

- Kỳ thật vấn đề này rất đơn giản!

Sắc mặt Hồ Tiên Cơ nghiêm chỉnh, ánh mắt nhìn thẳng Thần Tử Dạ tộc, lại nhỏ nhìn lướt qua Phương Hành, nhẹ nhàng thi lễ nói:

- Thiên Nguyên Đại Lục Phụng Thiên Minh, Thái Cổ Yêu Đạo Tiểu Thánh Hồ Tiên Cơ, gặp qua Thần Đình Song Sinh Tiểu Thánh Quân, nếu như Thần Đình thực muốn cùng Tịnh Thổ nói cái gì, vậy bây giờ có thể thực nói chuyện!

- Phụng Thiên Minh gì?

Thần Tử Dạ tộc nhướng mày, rõ ràng hơi không kiên nhẫn, thậm chí có chút ảo não.

Hồ Tiên Cơ lại không nóng nảy, tiện tính lại lên, Thần Tử Dạ tộc càng ảo não, nàng càng vui vẻ, cười khanh khách giải thích:

- Phụng Thiên Minh là tiểu bối Thiên Nguyên Đại Lục ta, vì đối kháng Thần Đình mà xây dựng, do Phật môn Thần Tú Phật Chủ, Kiếp Đạo ủy nhiệm Đạo Chủ Bạch Thiên Trượng tiền bối cùng tổng quản Đại Bằng Tà Tôn chủ trì, do Thần Châu Phù Diêu Cung, Phụng Thiên Đạo cùng Bắc Câu Yêu Địa Thái Cổ Yêu Đạo, Nam Chiêm Bộ Châu Đại Tuyết Sơn, Linh Sơn Tự tạo thành, bởi vì phụng thiên vệ chính, nên lấy tên Phụng Thiên Minh! Có lẽ thanh danh không vang dội bằng Chư Tiên Minh, nhưng tâm ý lại kiên định hơn nhiều...

Nói đến chỗ này, nàng ngừng lại một chút, mới nhẹ nhàng nói tiếp:

- Phụng Thiên Minh và Chư Tiên Minh đều là vì chống cự Thần Đình mà tổ kiến, nhưng lại có chút khác biệt, Chư Tiên Minh là vì sinh tồn, mà Phụng Thiên Minh là vì... đồ thần!

Nói đến chỗ này, nàng hơi ngẩng đầu lên, thanh âm đột nhiên băng lãnh thấu xương, mặt như băng sương.

- Các ngươi thật cho rằng trắng trợn đồ sát, liền dọa phá gan của các tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục, chỉ muốn cầu an, mà quên huyết cừu?

- Từ Hội Kê Sơn, thẳng đến quét ngang Yêu Địa, Nam Chiêm Bộ Châu, Thần Châu, các ngươi giết bao nhiêu thế gia đạo thống, còn nhớ không?

- Xác thực có người bị dọa sợ, một lòng chỉ nghĩ bảo mệnh, một lòng chỉ nghĩ sống yên ổn, thậm chí không tiếc hoà đàm với Thần Đình, không tiếc xưng nô làm bộc, cũng phải cầu được một cơ hội kéo dài hơi tàn, giống như Chư Tiên Minh bây giờ, Thần Đình bất quá là ném ra một cục xương, liền không còn chút chiến ý, thậm chí đã vì tương lai tranh quyền đoạt lợi mà nội đấu...

- Nhưng cứng cỏi không gãy, Thiên Nguyên không tuyệt!

- Cũng không phải tất cả mọi người đều như thế, Thiên Nguyên Đại Lục chung quy là hậu duệ chúng tiên, cuối cùng vẫn có người nuốt không trôi một hơi này, từ khi cùng Thần Đình kết huyết hải thâm cừu, hai vị Tôn giả của Kiếp Đạo đã liên thủ với Phật môn, âm thầm xây dựng Phụng Thiên Minh, không có mục đích gì khác, chỉ vì báo thù huyết hận, không chỉ muốn sinh tồn, hơn nữa còn muốn đồ diệt Thần tộc, tẩy sạch sỉ nhục!

Hồ Tiên Cơ nói chuyện rất rõ ràng, hoặc khiêu mi, hoặc trợn mắt, nói khí khái thôn thiên, phấn chấn lòng người.

Không biết bao nhiêu người âm thầm siết chặt nắm tay, nếu không phải bầu không khí trong sân quá mức túc sát, đã sớm cao giọng khen hay.

Mà các Thần Đình Tiểu Thánh thì nhíu mày, mỗi người có suy nghĩ riêng.

Có người kinh ngạc, chả trách Chư Tiên Minh thanh danh như mặt trời ban trưa, nhưng nhân vật nổi danh chân chính của Thiên Nguyên Đại Lục lại không đếm xỉa đến, thậm chí một số cao thủ ẩn giấu cũng chẳng muốn hoà trộn, để cho người ta có loại cảm giác hư giả không thật...

Cũng có người cười lạnh, Phụng Thiên Minh trốn ở trong tối, đẩy Chư Tiên Minh ra sáng, hấp dẫn lực chú ý của Thần Đình, thực rất cao minh.

Càng có người lo lắng, kỳ thật Chư Tiên Minh không khó đối phó, bởi vì bọn hắn chỉ cầu sinh tồn, sớm có tâm cầu ổn, nhưng Phụng Thiên Minh, mới nhìn thế lực yếu nhỏ, nhưng ý chí lại không nhỏ, lại lập chí nhất định phải cùng Thần Đình đánh nhau chết sống, cũng may bọn hắn núp ở trong tối, bằng không nếu như Thần Đình biết có một đám người như vậy tồn tại, chỉ sợ sớm đã xuất thủ diệt bọn hắn!

- Há, sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục có ý chí như vậy, để cho ta nhìn các ngươi cao hơn một chút...

Thần Tử Dạ tộc cưỡng ép dằn xuống tức giận, thần tình lạnh nhạt, tựa hồ kéo dài thời gian, ngẩng đầu nhìn đến:

- Bất quá sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục vẫn là sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục, các ngươi an nhàn quá lâu, các ngươi nói mình khác biệt với Chư Tiên Minh, ngoại trừ vài câu khoác lác, còn có cái gì?

- Có!

Ngoài dự liệu, Hồ Tiên Cơ lại nhẹ gật đầu nói:

- Chúng ta và Chư Tiên Minh còn có một điểm khác biệt lớn nhất!

Thần Tử Dạ tộc rất hiếu kỳ, ngẩng đầu nhìn tới:

- Cái gì?

Hồ Tiên Cơ cười tủm tỉm nhìn về phía Phương Hành, sau đó nhẹ nhàng thở dài nói:

- Lời này không phải ý tứ của ta, mà là Phụng Thiên Minh Bạch Thiên Trượng Tôn giả và Tà Vương tiền bối lệnh ta nhất định phải nói... điểm khác biệt lớn nhất của Phụng Thiên Minh chúng ta và Chư Tiên Minh là... Chư Tiên Minh chưa từng tin vào ngươi, nhưng Phụng Thiên Minh... cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi ngươi...

Chương 1187: Bế Môn Đả Cẩu Trận.

Một cái là chưa bao giờ tin, một cái là chưa bao giờ nghi...

Câu này để cho người khác cảm giác có chút không giải thích được, lại khiến cho đáy lòng Phương Hành run lên, nhất thời muốn cười lại muốn khóc, bất quá cuối cùng vẫn nhếch miệng, mắng một câu:

- Hai lão gia hỏa kia thật biết vuốt mông ngựa...

Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra, không hiểu thấu cảm giác tâm tư sung sướng, giống như có một khúc mắc giải khai.

Người khác không hiểu Phương Hành, nhưng Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương hiểu rõ.

Hai lão gia hỏa kia để Hồ Tiên Cơ truyền đạt một câu, liền hóa đi uất khí trong lòng Phương Hành.

Dù sao Phương Hành không phải Thánh Nhân, hoàn toàn ngược lại, tâm nhãn rất nhỏ, cực kỳ thù dai!

Từ khi quy thuận Thần Đình, không biết bị bao nhiêu tiếng mắng, mặc dù hắn thiên tính thoải mái, không ngại những chuyện này, nhưng nếu nói trong lòng không có một chút để ý là giả, có chút thời gian nào đó, thậm chí sẽ sinh ra một loại cảm giác nản lòng thoái chí...

Dựa vào cái gì, giúp ngươi còn mắng ta, thật nghĩ ta không biết đánh người?

Nhất là thời điểm Phương Hành một mình chống cự các Thần Đình Tiểu Thánh, loại cảm giác này càng mãnh liệt hơn.

Bởi vì vào thời khắc ấy, hắn cũng không biết nếu như mình chết rồi, những người kia có tiếp tục chửi mình hay không...

Nhưng bây giờ, uất khí đột nhiên tan thành mây khói.

Đúng vậy, những người kia ở thời điểm mình chưa quy thuận Thần Đình, không phải cũng chửi mình sao?

Nhìn lại những người này, dù mình quy thuận Thần Đình, thanh danh tận hủy, không phải vẫn tin tưởng mình sao?

- Không lỗ!

Phương Hành nói một câu, một lát sau lại đột nhiên "hắc hắc" cười hai tiếng.

Mà lúc này, các tu sĩ Thần Châu, Phật môn, Nam Chiêm Bộ Châu, Yêu Địa sớm đã tụ tập tới, cũng đều nghe được câu nói kia của Hồ Tiên Cơ, đều là hạng người tâm tư lung linh, sao lại không hiểu thâm ý?

Nhìn thấy Phương Hành bật cười, trong lòng không khỏi thả lỏng, bầu không khí nhất thời dễ dàng chút, lại ẩn ẩn có xu thế bỏ qua các Thần Đình Tiểu Thánh...

- Ha ha, các ngươi nói nhảm đủ chưa?

Thần Tử Dạ tộc mở miệng, đánh gãy bầu không khí này, sau đó ánh mắt của hắn âm trầm nhìn về phía Phương Hành, giống như cười mà không phải cười:

- Thông Thiên Tiểu Thánh, ngươi ngược lại có không ít bằng hữu, hư tình giả ý chơi rất xinh đẹp, nhưng không biết đây coi như là ngươi lộ chân tướng, hay ngươi lười diễn nữa, đến bây giờ, ta lại chỉ chứng ngươi giả ý quy thuận Thần Đình, ý đồ bất chính, đại khái ngươi cũng không phản đối a?

- Ta còn nói con mẹ ngươi ah...

Phương Hành cười híp mắt ngẩng đầu lên, đón ánh mắt của Thần Tử Dạ tộc, khóe mắt mang theo ý cười, đồng thời bộ dáng tung hoành bá đạo để cho người ta quen thuộc tán phát ra, trực tiếp xách Bách Chiến Hồn Binh, chỉ Thần Tử Dạ tộc kêu lên:

- Vương bát đản, còn tưởng là thời điểm ngươi nhiều người như vừa rồi sao? Hiện tại tiểu gia có giúp đỡ, còn sẽ sợ ngươi? Ta giả ý đầu nhập thì thế nào? Là đùa các ngươi chơi thì thế nào? Ngươi còn muốn đi tới trước mặt Thần Chủ tố cáo ta sao?

Nói đến cuối cùng, đã lộ ra hung tính, thân hình bay lên không, liên tiếp tăng vọt, sau đó ánh mắt quét qua, lạnh giọng hét lớn:

- Các huynh đệ tới giúp ta, tâm ý ta chân thành ghi nhớ, phàm là tới lộ diện, về sau ta tuyệt đối không đoạt đồ vật của ngươi... được rồi, lời khách khí không nói nhiều, hôm nay ta mới đúc thành một thanh binh khí tốt, đang muốn chém mấy cái đầu đến tế binh, ai muốn giúp ta?

- Sư huynh có lệnh, sư đệ nghĩa bất dung từ!

Thần Tú đứng ra, hai tay hợp thành chữ thập, mặt mỉm cười.

- Tiểu tổ có mệnh, Thái Cổ Yêu Đạo không dám không theo!

Kim Sí Tiểu Bằng Vương nhảy ra, chấn kích hét lớn.

- Hô...

Nam Chiêm Bộ Châu nhất mạch, Tiểu Quỷ Vương Lệ Anh hít sâu một hơi, muốn dắt cuống họng quát to, nhưng Lệ Hồng Y bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn, Lệ Anh sắp nói nghẹn trở về trong bụng, Lệ Hồng Y thì nở nụ cười xinh đẹp, chậm rãi đi về phía trước, nói khẽ:

- Phương sư đệ, ngươi ban tặng cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, toàn bộ đã giao cho hai vị tiền bối Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Tôn, một chi cường binh của Phụng Thiên Minh ngay hôm này có thể thấy được, Hồ Cầm sư tôn sớm có phân phó, Nam Chiêm Bộ Châu Đại Tuyết Sơn vĩnh viễn có một chỗ của ngươi, bây giờ có lệnh...

Nàng nói đến chỗ này, có chút dừng lại,

Vương Quỳnh nhẹ nhàng thi lễ nói tiếp:

- ... Không dám không tuân!

Bên Thần Châu nhất mạch, Đạo Vô Phương xa xa cùng Hồ Tiên Cơ liếc nhau một cái, đạt được đối phương trả lời chắc chắn, lúc này mới bước về phía trước một bước, kêu lớn:

- Phương Hành tiểu ma đầu, lần này ta đại biểu Phù Diêu Cung tới, Mạc Từ tiên cô lệnh ta nói cho ngươi biết, Phù Diêu Cung từ Tư Đồ, cho tới đệ tử bình thường, đều thiếu ngươi một nhân tình, ta đã tới đây, tự nhiên sẽ toàn lực giúp đỡ!

- Ha ha ha ha, vậy là đủ rồi...

Phương Hành cảm thấy tâm thần thanh thản, nhịn không được cất tiếng cười to, quơ Bách Chiến Hồn Binh chỉ về phía đám người Thần Tử Dạ tộc, quát to:

- Vậy ta liền không khách khí, các huynh đệ cùng tiến lên, đoạt đám khốn kiếp này cho ta...

Sau khi nói xong mới phát hiện giống như có chỗ nào không đúng, thầm lau mồ hôi, vội vã đổi giọng:

- Không đúng... Giết cho ta!

- Vâng!

Cũng không biết ai lớn tiếng đáp ứng, sau đó không trung có đạo đạo trận kỳ bay lượn, trái một bộ, phải một bộ, phác phác thảo thảo, lên trời xuống đất, Thần Châu, Phật môn, Nam Chiêm Bộ Châu, Yêu Địa đều đồng thời theo trận kỳ bay lượn, vậy mà ở trong thời gian ngắn, liền diễn hóa ra một đại trận, tất cả chiếm một vực, tạo thành một trận thế vô hình, bao vây các Thần Đình Tiểu Thánh ở giữa, trận thế kỳ huyễn khó hiểu, phức tạp không nói được, thực là thế gian hiếm thấy...

Phần phật...

Một trận kỳ lớn nhất xa xa bay về phía Phương Hành, bị hắn nắm ở trong tay.

- Phương Hành đạo hữu, đây là Phụng Thiên Minh đưa ngươi một phần đại lễ, do các lão tiền bối của Thiên Cơ cung cực lực thôi diễn, Phù Tang Sơn Tang Nhi muội muội góp sức, cuối cùng lập ra trận này, tập hợp lực lượng bốn châu, phong ngự chư thiên, đoạn tuyệt thiên địa, bảo đảm các Thần Đình Tiểu Thánh một cái cũng trốn không thoát, nếu trận này thôi diễn đến cực hạn, sẽ có chừng mười vạn tám ngàn loại biến hóa, tất có thể trở thành lợi khí để Thiên Nguyên Đại Lục ta đối kháng Thần tộc, bất quá lần này tới vội vàng, chỉ mang 64 trận kỳ, nhưng cũng coi là trận này lần thứ nhất xuất hiện trên thế gian, Bạch

Thiên Trượng tiền bối nói ngươi bị ủy khuất, cần phải hảo hảo trấn an, nên nhường cho ngươi việc lấy tên...

Hồ Tiên Cơ đạp trên hư không, nhẹ nhàng thi lễ, vừa cười vừa nói.

- Để cho ta đặt tên?

Phương Hành ngẩn ngơ, nghĩ thầm Thập Nhất Thúc thật biết tìm cho mình công việc tốt, bất quá tạm thời không để ý tới, chỉ nghiêng đầu đánh giá Hồ Tiên Cơ một chút, trong miệng chậc chậc nói:

- Ngươi cái hồ ly lẳng lơ... ah hồ ly xinh đẹp này, lúc nào trở nên ít đáng ghét như thế rồi hả?

Hồ Tiên Cơ lơ đễnh, trầm thấp cười nói:

- Người bên ngoài đều nói ta trí kế vô song, duy chỉ có ngươi từ trước đến nay nói ta ngu xuẩn, bất quá cũng phải, ai bảo ngươi ta mấy lần giao thủ, luôn thua thiệt ở trên tay ngươi chứ? Nhưng ta tự nghĩ mình không phải người ngu, Chư Tiên Minh và Phụng Thiên Đạo, ai là tự chịu diệt vong, ai là chỗ khí vận, còn có thể phân biệt rõ ràng, tự nhiên phải biết lựa chọn...

Phương Hành vẫn có chút hồ nghi, lắc đầu nói:

- Cái lựa chọn này cũng không thông minh, tuyệt không an ổn!

- Quả thật có chút hung hiểm!

Hồ Tiên Cơ nhẹ gật đầu nói:

- Bất quá ta minh bạch một đạo lý!

Nàng nhìn về phía Phương Hành, thấp giọng cười nói:

- Con đường tu hành chính là đi ngược dòng nước, nếu như muốn an ổn, thì không nên đạp vào con đường tu hành, bây giờ Thần Đình phủ xuống, này không phải một ma luyện trên con đường tu hành sao? Tựa như Nguyên Anh độ kiếp, có thể vượt qua lôi kiếp hay không là một chuyện, nhưng nếu như ngay cả dũng khí độ kiếp cũng không có, vậy thì trên cơ bản không có tư cách được xưng là người tu hành...

Ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được nao nao, giơ ngón tay cái lên:

- Cao minh!

Hồ Tiên Cơ nở nụ cười xinh đẹp:

- Lấy tên đi!

Phương Hành không chút nghĩ ngợi nói:

- Tốt, liền gọi Bế Môn Trận đi!

Hồ Tiên Cơ ngẩn ngơ:

- Bế Môn Trận?

- Đúng vậy!

Gương mặt Phương Hành nghiêm túc nói:

- Đóng cửa đánh chó, để nó có đến mà không có về!

- Ách... Ý cảnh ngược lại là tốt, bất quá danh tự có phải...

Hồ Tiên Cơ biểu lộ cổ quái, nhịn không được thử thăm dò nói:

- Nếu không liền đặt tên là Phong Thiên Trận đi?

Phương Hành trực tiếp trợn trắng mắt:

- Lão thiên đắc tội ngươi sao?

Vừa nói vừa nắm quyền, chém đinh chặt sắt nói:

- Gọi Bế Môn Trận, tới tới tới, các huynh đệ đóng cửa lại...

Hồ Tiên Cơ có chút bất đắc dĩ, cuối cùng cảm thấy, mình rốt cuộc không phải cùng một loại người với ma đầu kia...

Ầm ầm!

Bất luận danh tự tốt xấu, uy lực của Bế Môn Trận lại không thể khinh thường, theo lệnh kỳ tung bay, các bộ nhân mã đều đã đến vị trí của lệnh kỳ, hết thảy 64 lệnh kỳ hiện lên ở trên không trung, phong tỏa khu vực, là thật không muốn để cho những Thần Đình Tiểu Thánh Quân kia đào thoát, trong đại trận sát khí cuồn cuộn, khí thế của Phụng Thiên Minh sớm đã đến đỉnh điểm!

- Song Sinh điện hạ, chúng ta...

Thần sắc đám người Hoa Mật Nhi đều đại biến.

Thực lực các nàng tự nhiên không phải bình thường, nhưng bây giờ đứng trước trận thế này, lại không nhịn được có chút hãi hùng khiếp vỉa.

- Trận này lợi hại, chúng ta xác thực không dễ đào thoát!

Thần Tử Dạ tộc nhàn nhạt mở miệng, lại để đám người Hoa Mật Nhi càng thêm kinh hãi.

Ánh mắt hắn có chút thưởng thức nhìn 64 trận kỳ, đáy mắt lại có chút si mê, thật lâu mới thấp giọng thở dài:

- Sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục rốt cục ý thức được ưu thế của mình rồi... Ha ha, bọn họ huyết mạch có hạn, nhất định không có khả năng giống như sinh linh Thần tộc, chỉ cần trưởng thành là tồn tại chấn nhiếp một phương, cùng thế hệ càng không có lực lượng so sánh với Thần tộc, bất quá bọn họ đời đời tích lũy, nội tình truyền thừa, lại không phải Thần tộc ta có thể so sánh được!

- Trận pháp, thần binh, thậm chí phù thuật, Đan thuật, những lực lượng gia trì này, mới là ưu thế của bọn hắn, nếu chỉ tổ kiến tiên binh, bọn họ cơ hồ không có cách nào chống lại chúng ta, chỉ có thông qua pháp bảo và trận thuật gia trì mới có thể được... Lúc trước ta muốn hủy đi cơ duyên ở Bách Đoạn Sơn, nguyên nhân là ở chỗ này, chỉ tiếc vẫn thất bại trong gang tấc, bị bọn họ đoạt đi...

- Điện hạ, vậy chúng ta...

Ngay cả Sương Thổ tộc trưởng cũng không nhịn được chen lời, lúc này ai có tâm tư nghe ngươi cảm khái!

- Ha ha, chúng ta rất khó chạy đi, nhưng ta từng nói qua chúng ta phải chạy trốn sao?

Thần Tử Dạ tộc đột nhiên hỏi, lạnh lùng nhìn về phía các vị Tiểu Thánh, thản nhiên nói:

- Ô hợp chính là ô hợp, dù phá hỏng tất cả đường lui, cũng đâu thể hù ngã các Thần Đình Tiểu Thánh ta? Ah, tu sĩ Nhân tộc truyền thừa vô số, nội tình phi phàm, trận thuật, phù thuật và pháp bảo, chúng ta đều khó mà lĩnh hội thông thấu, nhưng Đan thuật...

Trên mặt hắn hiện lên nụ cười thản nhiên, nói khẽ:

- Các ngươi quên thời điểm Thần Chủ phong thánh ban thưởng thần đan sao?

Chương 1188: Nhật Nguyệt Thần Đan.

Nghe Thần Tử Dạ tộc đề cập hai chữ “thần đan”, các Tiểu Thánh đều ngẩn ra, ánh mắt nghiêm nghị!

Thần Tử Dạ tộc như không có chuyện gì xảy ra, lạnh nhạt nói:

- Viên thần đan này, hẳn các ngươi cũng đoán được một chút lai lịch, chính là Thần Chủ đi tới Hỗn Độn cổ địa, vặt hái Thần Nguyệt chi tinh và chất lỏng của Hỗn Độn Cổ Thực luyện chế thành, kỳ danh là Nhật Nguyệt Đan. Nhật Nguyệt là tồn tại để sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục tính giờ, mà viên thuốc này tên Nhật Nguyệt, ý nghĩa chính là trộm thiên địa nhật nguyệt để ta dùng, sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục, thậm chí Tiên Giới trước đây, bọn họ giáo hóa chúng ta có thể học tập, nhưng con đường tu hành lại tìm hiểu không được, trận thuật và pháp bảo của bọn họ chúng ta khó có thể vung ra uy lực của nó, nhưng lại hiểu được đan thuật, tác dụng với thân thể, tẩy luyện huyết thống, cũng chính bởi vậy, Thần Chủ mới chuyên luyện viên thuốc này, đề phòng bất cứ tình huống nào...

- Viên thuốc này... Viên thuốc này...

Phụ Sơn Tử như nghĩ tới sự tình kinh khủng gì, nói liên tục mấy lần, nhưng không nói ra hoàn chỉnh.

- Viên thuốc này có đại thần thông, đây là chư vị Thần Vương đều xác nhận qua!

Biểu hiện của Thần Tử Dạ tộc tựa hồ vĩnh viễn không có một chút thay đổi, lạnh nhạt nói:

- Tiên Giới từng có hiền giả đã nói, tu hành đến cực hạn, đơn giản chính là thế giới và năm tháng, hai loại lực lượng thường gặp nhất mới là lực lượng mạnh nhất. Chỉ có điều, người tu hành muốn trực tiếp nắm giữ hai loại lực lượng này, căn bản không thể, chỉ là mơ hão, nhưng thông qua một ít pháp môn, lại có thể mượn hai loại lực lượng này để bản thân sử dụng, bọn họ có thể luyện chế Tiểu Thế Giới, này chính là nắm giữ lực lượng thế giới. Mà lực lượng năm tháng, thì sẽ gia trì bản thân, để mình nhanh chóng hoặc chậm rãi trưởng thành, này chính là Nhật Nguyệt Đan...

Hắn nhẹ nhàng nói, ánh mắt chuyển hướng đám người Phụ Sơn Tử, hòa nhã nói:

- Chúng ta đều là sinh linh nắm giữ huyết thống cao cấp nhất, nếu trưởng thành lên, lo gì không thể ngang dọc hoàn vũ? Chỉ tiếc, chúng ta muốn trưởng thành, thực sự quá khó, cần tháng năm dài đằng đẵng, vô số mài giũa, nhưng dùng Nhật Nguyệt Đan thì không giống, ha ha, mấy ngàn thậm chí vạn năm, trong nháy mắt gia trì bản thân. Nếu hoàn thành quá trình, đối với chúng ta mà nói, há không phải cơ duyên vô cùng to lớn?

- Cơ duyên con mẹ ngươi...

Phụ Sơn Tử hầu như bật thốt lên, nhìn Thần Tử Dạ tộc chửi ầm lên.

Kẻ này coi những người mình là hài tử đến lừa gạt sao?

Nhật Nguyệt Đan đúng là huyền bảo thế gian, do Thần Chủ tự tay luyện chế, há lại là bình thường?

Sau khi dùng nó, xác thực có thể kích phát tiềm lực huyết thống, giống như một bước vượt qua mấy ngàn năm, nắm giữ lực lượng vốn nên ở rất lâu sau mới thu được. Nhưng có được cũng có mất, Nhật Nguyệt Đan nguy hiểm càng đáng sợ, đầu tiên, lực lượng mấy ngàn năm thời gian tác dụng lên bản thân, kia là ở trong thời gian trường hà rèn luyện thân thể a, thật giống như gân thú, chậm rãi lôi kéo, cực hạn có thể đạt đến một trượng, nhưng ngươi bỗng nhiên dùng hết khí lực đi kéo, tám chín phần mười sẽ đứt!

Còn nữa, thiên địa vạn vật đều có thể trộm, duy có thời gian là không trộm được...

Sau khi dùng Nhật Nguyệt Đan, cho dù kết quả tốt nhất, chính là ổn định tăng cường lực lượng huyết thống, thu được lực lượng to lớn, nhưng cần trả giá càng nhiều a, một là năm tháng cần đi từng bước, ngươi lấy Nhật Nguyệt Đan đánh cắp bao nhiêu năm tháng, vậy thì sẽ có bao nhiêu năm tháng căn bản không có cách nào trưởng thành, hơn nữa tuổi thọ cũng sẽ giảm đi bấy nhiêu, thậm chí đối mặt với tình huống huyết thống khô cạn, biến thành phế nhân, càng quan trọng hơn là, phương pháp này là đốt cháy giai đoạn, một khi dùng qua, bọn họ tám chín phần mười không còn cách nào vấn đỉnh chí cao...

Bọn họ vốn đều có huyết thống mạnh mẽ, tiềm lực vô hạn, ai nguyện ý vì một viên đan dược, liền chôn vùi tương lai của mình?

Bởi vậy thời điểm Thần Chủ ban thưởng viên thuốc này, trong lòng bọn họ nửa vui nửa buồn.

Vui là được viên thuốc này, liền ý nghĩa được Thần Chủ coi trọng, dù sao Nhật Nguyệt Đan cực kỳ quý giá, hơn nữa đến lúc mấu chốt, dùng để bảo mệnh cũng rất có hiệu quả. Nhưng buồn càng nhiều, bọn họ hi vọng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội dùng viên thuốc này, trong lòng càng sợ tình huống như trước mắt, bị người buộc dùng, lòng không cam tình không nguyện tiếp thu tất cả!

Cục diện trước mắt này, làm sao cũng có thể thử xông ra ngoài một lần a!

Tại sao phải dùng Nhật Nguyệt Đan liều mạng?

- Ta sẽ không buộc các ngươi!

Thời điểm bọn hắn khiếp sợ, Thần Tử Dạ tộc nói, để bọn họ bay lên một chút hi vọng:

- Có muốn dùng viên thuốc này hay không, tất cả nhìn tâm ý của các ngươi, nhưng việc ta dặn dò các ngươi làm, quyết không thể xuất hiện ngoài ý muốn!

Hắn nhẹ nhàng nói, hơi liếc mắt, nhẹ giọng nói:

- Bắt hắn!

Các Thần Đình Tiểu Thánh chỉ chớp mắt, thình lình phát hiện, ánh mắt Thần Tử Dạ tộc nhìn về phía Phương Hành.

- Xin nghe mệnh lệnh của điện hạ...

Vào lúc này, cũng không ai dám có chút do dự, lập tức cao giọng đồng ý.

- Những kẻ ấu trĩ này, bọn họ một bầu máu nóng, căn bản không biết mình đang nhấc lên sóng gió bao lớn...

Thần Tử Dạ tộc nhẹ nhàng cắn răng, chậm rãi thở dài, sau đó ánh mắt đột nhiên lóe lên:

- Ra tay đi!

...

...

- Đồng thời động thủ, giết chết bọn họ!

Lúc này Phương Hành cũng kêu to, trên mặt tràn đầy trêu tức, nhưng trong lòng thủy chung không dám khinh thường, hắn kiến thức phi phàm, hiểu được lợi hại, mặc dù bây giờ mình quả thật có giúp đỡ, cục diện thay đổi rất nhiều, nhưng nếu muốn nói như vậy liền đè xuống Thần Đình Tiểu Thánh, vậy thì còn có chút khoảng cách, cần phải tìm kiếm cách khác, bây giờ hắn bề ngoài hung cuồng thô lỗ, chẳng bằng nói là nỗ lực làm Thần Tử Dạ tộc tức giận, để đối phương làm ra quyết định sai lầm, tốt nhất là hoàn toàn phân cách những người kia ra, tiêu diệt từng bộ phận.

Nhưng hắn hiển nhiên không nghĩ tới Thần Tử Dạ tộc phản ứng còn nhanh hơn hắn tưởng tượng nhiều!

Một tiếng vang ầm ầm, Bế Môn Trận kích hoạt, phong tỏa một phương khu vực, các Thần Đình Tiểu Thánh cũng động.

Bọn họ hoàn toàn không để ý đến đại trận đang khép lại, mà trực tiếp vọt về phía mình.

Ầm ầm ầm!

Phía trước nhất, Phụ Sơn Tử vung vẩy Cự Phủ, ngươi hóa thành trâu, xa xa đánh về phía hắn.

Mà ở phía sau Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi hung phong điểm điểm, lăng không tấn công, như mưa xối xả.

Sương Thổ tộc trưởng phun ra lam diễm, ngưng kết không gian.

Ba người tiên phong này, đều giành ở phía trước, hơn nữa hôm nay bọn hắn giống như bị bức bách, ra tay cực kỳ điên cuồng, rất có tư thế liều mạng, hoàn toàn không để ý tới Tru Tiên trận ở phía sau Phương Hành, đối với cái này, Phương Hành cũng cười khổ một tiếng, nghĩ thầm sinh linh Thần tộc thật thông minh, càng chuẩn xác nắm được tình thế biến hóa, vừa nãy bọn họ không dám mạnh mẽ tấn công mình, bởi vì lo lắng mình chuyển thần thông của bọn họ vào trong Tru Tiên trận, sợ thần vật kia chạy đi...

Nhưng bây giờ không như thế, mình ngược lại phải cẩn thận, chỉ lo thần vật kia sợ quá chạy đi!

- Thần Đình Tiểu Thánh lại đáng sợ như vậy...

Hồ Tiên Cơ cách Phương Hành gần nhất, theo bản năng muốn ra tay, có điều nhìn uy thế của ba người kia, lại hoàn toàn biến sắc, không chút do dự trốn ra phía sau Phương Hành, biểu hiện hơi có chút sợ hãi...

- Mẹ kiếp, muốn thổi phải dựa vào thực lực biết chưa...

Phương Hành có chút bó tay, vừa nãy nói cực kỳ hùng hồn, Hồ Tiên Cơ có thể nói ra hết danh tiếng, nhưng bây giờ đến lúc mấu chốt, lại lập tức lòi đuôi, có điều nói đi cũng phải nói lại, bất kể là Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi hay Sương Thổ tộc trưởng, đều là Thần Đình Tiểu Thánh, nắm giữ thực lực không thua Tán

Tiên trung kỳ, bằng chút thực lực của Hồ Tiên Cơ, vẫn không đủ tư cách giao thủ với bọn họ, bây giờ chủ động lui về phía sau, cũng coi như có tự mình biết mình, trên thực tế, ngay cả mình muốn bắt ba người này cũng không dễ dàng!

- Bách Chiến Hồn Binh, lên cho ta!

Có điều Phương Hành cũng không sợ, khẽ quát một tiếng, Bách Chiến Hồn Binh trước người đã nổi lên đạo đạo u quang.

- Cút ngay!

Nhưng chưa chờ hắn ra tay, Phụ Sơn Tử đang vọt về phía Phương Hành, tầm mắt đột nhiên bị một tồn tại như ngọn núi nhỏ chặn lại, thình lình là một con hung viên thân cao ba trượng, cả người màu đen, mặc áo giáp, dáng dấp xấu xí, trong tay cầm một thiết côn màu đen, trực chỉ Cự Phủ, một tiếng vang ầm ầm cuốn lên, lực lượng của Cự Phủ bị chém tan nát...

- Thổ phỉ, ngươi lại nợ ta một ân huệ lớn!

Một côn đánh nát kình khí, hung viên quay đầu, toét miệng nhìn Phương Hành nở nụ cười, sau đó kéo thiết côn tiến lên nghênh tiếp.

- Ta sát, con tinh tinh này thật hung mãnh...

Phương Hành hơi kinh ngạc, không nhịn được nhìn Hồ Tiên Cơ nói.

Hắn đã sớm nhìn ra, Không Không Nhi được cơ duyên tạo hóa ít nhất, nhưng thực lực cực kỳ mạnh mẽ, mà bây giờ nhìn thấy hắn tay cầm thiết côn, dễ dàng ngăn lại Thần Tử Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử, vẫn không nhịn được kinh hãi...

Đặc biệt là vào lúc này, thiết côn màu đen kia càng xem càng quen mắt, chỉ là không nhớ ra gặp ở nơi nào.

- ... Không sư huynh vẫn luôn rất khủng bố, cũng không biết hắn là làm sao tu luyện...

Hồ Tiên Cơ miễn cưỡng nở nụ cười, nàng luôn kiêu căng tự mãn, dã tâm bừng bừng, lại không thừa nhận cũng không được, ở trong Thái Cổ Yêu Đạo, không chỉ có hai huynh muội ở Phù Tang Sơn thành tựu vượt xa mình, coi như là những người khác, mình cũng không xếp hạng tới, bàn về trí kế mưu tính, vẫn tính có mấy phần tự đắc, nhưng bàn về thực lực, nàng có thể bảo vệ năm vị trí đầu của Yêu Địa là tốt lắm rồi...

Phương Hành không thèm để ý suy nghĩ của nàng, con mắt vẫn chăm chú nhìn binh khí trong tay Không Không Nhi, qua một lát sau, khi nhìn thấy Không Không Nhi vung thiết côn màu đen, hóa thành hơn trăm trượng, đập cho Phụ Sơn Tử không ngừng rít gào lui về phía sau, mới đột nhiên giật mình, nghĩ đến binh khí của Không Không Nhi đến tột cùng đến từ đâu...

- Má nói, cái này không phải Thiết Trụ giam cầm tổ tiên Mông tộc mấy vạn năm sao?

Chương 1189: Nội tình của Thiên Nguyên Đại Lục há bình thường.

Thế gian tạo hóa, quả nhiên là huyền bí khó lường, có quá nhiều ngoài dự liệu.

Lúc đó ở Bắc Hải Tù Tâm Nhai, hắn đã gặp cây thiết côn này, khóa người Mông tộc không biết bao nhiêu năm, đời đời kiếp kiếp khó mà thoát khỏi, có thể nói là hình cụ kinh khủng nhất thế gian, nhưng chẳng ai ngờ, bây giờ Bắc Hải Tù Tâm Nhai bị phá, người Mông tộc chẳng những mất đi Tiểu Thế Giới, thậm chí ngay cả cây cột sắt cũng bị Không Không Nhi đoạt làm binh khí, bất quá đừng nói, Không Không Nhi lực lớn vô cùng, chiến pháp hung mãnh, lại phối hợp thêm côn sắt biến hóa tùy tâm, sát khí ngập trời, thật đúng là trời sinh một cặp, Không Không Nhi đánh đến Phụ Sơn Tử gào thét không thôi, hết lần này tới lần khác lại thúc thủ vô sách, côn sắt truyền thừa từ Thượng Cổ kia là không thể bỏ qua công lao.

Trong tay Không Không Nhi, uy lực của côn sắt thật không kém Hỗn Độn Cổ Giản trong tay Cổ Hạc bao nhiêu.

- Hưu hưu hưu.

Hoa Mật Nhi hóa ra vô số ong mật, đâm thẳng tới Phương Hành, nhưng lại có người tập trung vào nàng, trong Nam Chiêm Bộ Châu nhất mạch, Lệ Hồng Y và Vương Quỳnh cơ hồ là đồng thời bước ra một bước, bất quá Lệ Hồng Y liếc nhìn Vương Quỳnh, lại mỉm cười lui trở về, Vương Quỳnh thì nhẹ nhàng gật đầu một cái, ngỏ ý cảm ơn, sau đó đạp ra một bước, hai tay trái phải đồng thời mở rộng, sát khí xuất hiện, ánh lửa chướng mắt hóa thành hai cự luân, ép về phía trước!

- Phốc phốc phốc.

Vô số ong mật bị nghiền vỡ nát, không một con có thể tới trước người Phương Hành.

Chiến ý của Vương Quỳnh bừng lên, khẽ quát một tiếng:

- Muốn thương tổn Phương Hành sư đệ, trước qua cửa ải của ta đã!

Đang khi nói chuyện, nàng vung vẩy hai hỏa luân, ầm ầm vọt về phía trước.

- Con mẹ nó quá nghĩa khí rồi.

Phương Hành gãi lỗ tai, hơi xúc động, đối với Vương Quỳnh có thể thắng Hoa Mật Nhi hay không cũng không lo lắng, dù sao bên cạnh còn có Lệ Hồng Y và hai huynh đệ kết nghĩa còn nhìn chằm chằm, tùy thời xuất thủ quần ẩu, phải lo lắng cho Hoa Mật Nhi mới đúng.

Nhất thời ba đại cao thủ của Thần Đình lao đến, hai cái bị người ngăn cản, chỉ còn Sương Thổ tộc trưởng biến ảo thần thông, hỏa diễm trong miệng phun trào, vậy mà ở trên không trung ngưng kết ra từng Hung Thú, thành quần kết đội lao về phía Phương Hành, lúc này Phương Hành cũng định tự mình ra tay, bây giờ người Phụng Thiên Minh cần vận chuyển Bế Môn Trận, trong mỗi mạch có thể xuất thủ tương trợ mình không nhiều, hơn nữa bọn họ rõ ràng cũng có phân công, chia đều đối thủ, không thể rảnh tay

Thần Tú sư đệ cần giúp mình nhìn chằm chằm người khác, lúc này không tiện xuất thủ, có rảnh tay xuất thủ, cũng chỉ có tu sĩ Thần Châu.

Nhưng nhìn bên kia một chút, lại cảm thấy không có khả năng, Đạo Vô Phương chỉ sợ còn không có bản lĩnh ngăn Sương Thổ tộc trưởng, cưỡng ép muốn cản, đoán chừng sẽ đưa mạng nhỏ, lại nói người ta là đến giúp đỡ, cũng không thể để đối phương khó xử, vẫn là tự mình ra tay tốt hơn!

Nhưng Phương Hành không nghĩ tới, còn không đợi hắn bước ra, bên Thần Châu thình lình có người lao đến.

- Tám ngàn thần thông vào một hồ, Phật Ma dị lộ lại chung đường.

Theo một tiếng nói trầm lắng vang lên, một hắc ảnh tay áo bồng bềnh xuất hiện ở trước người Phương Hành, đó là một người mặc áo bào đen, ngay cả nửa bên mặt cũng bị che chắn, dáng người của hắn cực kỳ đơn bạc, nhưng lại không hề sợ hãi ngăn ở trước mặt Sương Thổ tộc trưởng, hai tay chấn động, sát khí tăng vọt, lại hóa thành một cái hồ lớn, nước hồ thăm thẳm, che khuất bầu trời, từ trình độ nào đó, tựa như là một lỗ đen thật lớn hiển hiện.

Sương Thổ tộc trưởng dùng sương khí hiển hoá ra Hung Thú, ở lúc vọt tới trước hồ lớn, thình lình đều bị ác sóng trong hồ đánh bay, ngay cả khí lực giãy dụa cũng không có, đều trầm lắng vào trong hồ nước, vùng vẫy gào thét, hắc y nhân lại phất ống tay áo, thân hình cô tịch, giống như một U Quỷ phiêu phiêu đãng đãng đứng ở trên hồ lớn.

- Người nọ là ai?

Phương Hành kinh hãi, không nghĩ tới Thần Châu còn có cao thủ như vậy.

Hắn nhìn thật cẩn thận, xuất thủ chính là hắc y nhân bên người Đạo Vô Phương, thuộc về Thần Châu nhất mạch, nhưng người nọ vẫn luôn yên lặng đứng ở bên người Đạo Vô Phương, chưa bao giờ nói chuyện, cũng không lộ mặt, trầm mặc đến cực hạn, giống như Quỷ Hồn, nếu không phải lúc này xuất thủ, uy lực đáng sợ, ai cũng sẽ không lưu ý đến hắn, nhưng đến cảnh giới như bọn họ, bình thường người vừa ra tay, tự nhiên nhìn ra bản lãnh của hắn, thực lực của hắc y nhân này, là cực kỳ kinh khủng, quyết không thua Không Không Nhi.

Ngay cả Phương Hành cũng không thể không kinh hãi, Thần Châu nhất mạch còn có cao thủ như vậy, thật sự là nội tình vô địch.

- Người nọ là một cao thủ thần bí của Thần Châu nhất mạch, nhưng rất cổ quái, ta cũng không biết thân phận của hắn.

Hồ Tiên Cơ thấy Phương Hành hỏi, liền thuận miệng trả lời một câu, biểu lộ có chút phức tạp.

Nàng hiển nhiên cũng không nghĩ tới hắc y nhân này thực lực kinh khủng như thế.

- Khí cơ có chút quen thuộc.

Thần sắc Phương Hành ngưng lại nhìn người nọ, lông mày nhíu chặt, bất quá lúc này, hắc y nhân phiêu đãng ở trên hồ lớn đột nhiên xoay đầu nhìn hắn, ánh mắt giống như điện.

Trong nháy mắt, Phương Hành cả kinh, nghĩ đến người này đến tột cùng là ai.

Khuôn mặt của hắc y nhân kia cực kỳ anh tuấn, nhưng vẻ mặt tiều túy, râu ria xồm xàm, ánh mắt mang theo tĩnh mịch, so với hình tượng trong trí nhớ của Phương Hành, thật sự là chênh lệch quá xa.

Thần Châu Bắc Vực, bất thế kỳ tài Tống Quy Thiện!

Trận chiến ở Phong Thiện Sơn, đối thủ lớn nhất của Phương Hành khi đó, bởi vì sự tình tu luyện ma công bại lộ, bị Thuần Dương đạo cầm tù, từ đó mai danh ẩn tích, chưa từng xuất hiện qua, Phương Hành không nghĩ tới, bọn họ sẽ có ngày gặp lại, mà thời điểm gặp lại sẽ như thế này!

- Đám người Thập Nhất Thúc vì chống cự Thần tộc, thật đúng là tận tâm tận lực.

Phương Hành lắc đầu, cũng không nhịn được than tiếc một câu.

Bất quá nghĩ lại, Tống Quy Thiện vào lúc này rời núi cũng có thể lý giải, vấn đề lớn nhất của hắn vốn là giữ gìn chính thống, năm đó tu sĩ Nam Chiêm Bộ Châu nhập Thần Châu, bất quá là đoạt chút tài nguyên tạo hóa của Bắc Vực, hắn liền không thuận theo, sáng tạo Hộ Đạo Minh, muốn đuổi tận giết tuyệt những này người, mà bây giờ, sinh linh Thần tộc phủ xuống Thiên Nguyên Đại Lục, đây chính là muốn cướp đi tất cả mọi thứ, lấy tính tình của Tống Quy Thiện có thể nhịn được mới lạ, hắn nhất định sẽ rời núi.

Ba cao thủ của Thần tộc đều bị ngăn lại, không có cơ hội vọt tới trước người Phương Hành.

- Thiên Nguyên Đại Lục, Đạo Khởi chi địa, chúng tiên chi hương.

Ngay cả Thần Tử Dạ tộc cũng không nhịn được than nhẹ:

- Quả nhiên bất phàm.

Bây giờ bốn mạch của Phụng Thiên Minh, sau khi bày ra Bế Môn Trận, còn có thể phái ra nhiều cao thủ như vậy đến đối kháng ba vị Thần Đình Tiểu Thánh Quân, cũng đã chứng minh thực lực, ba vị đã xuất thủ, có lẽ nhất thời còn khó phân thắng bại, nhưng bọn họ đã có thể xuất thủ, lại có bản lĩnh tạm thời ngăn cản ba Tiểu Thánh Quân, thì đã chứng minh tiềm lực và ngạo khí đáng sợ của bọn họ.

- Bất quá các ngươi còn quá yếu, thật cho rằng bằng mấy người các ngươi, thì có thể ngăn cản các Thần Đình Tiểu Thánh chúng ta?

Thần Tử Dạ tộc than tiếc xong, thần sắc đã cực kỳ băng lãnh, sau đó thanh âm như sấm.

- Cổ Hạc tiên sinh, yên lặng đủ lâu rồi, ngươi chính là Thần Vương tương lai của Thiên Nguyên Đại Lục, chớ có làm bản Thánh Quân coi thường ngươi!

Thanh âm trầm lắng của hắn rơi vào trong Cửu U.

- Rống.

Sau một hồi lâu, phía dưới mới truyền ra một tiếng rống to, giống như dã thú bị thương.

- Không sai, ta chính là Thần Vương của Thiên Nguyên Đại Lục, chúng tu chi chủ, há có thể bị các ngươi hù dọa.

Thanh âm kia cực kỳ trầm thấp, không biết xen lẫn bao nhiêu ảo não và oán hận, theo câu nói kia, dưới Cửu U, thình lình tuôn ra Hỗn Độn chi khí cuồn cuộn, giống như một ngọn núi lửa bạo phát, nửa ngày sau, dưới vực sâu, đột nhiên truyền ra một tiếng hạc ré thanh thúy, sau đó một bóng người từ phía dưới bay lên, là Cổ Hạc trước đây không lâu bị Thần Tú đánh bất tỉnh, ngã vào Cửu U, hắn đứng ở trên một bạch hạc do Hỗn Độn Khí biến ảo, bay thẳng vào giữa không trung, ánh mắt lạnh lẽo như điện.

- Đường đường Phật Chủ, lại dùng thủ đoạn ti tiện bực này.

Cổ Hạc nhìn Thần Tú, thanh âm giống như từ trong hàm răng chui ra.

- Trên ót còn có khối u nha.

Lúc này Phương Hành lại lẩm bẩm một câu, giống như nói với Hồ Tiên Cơ.

Thanh âm này không lớn, nhưng vừa lúc chung quanh đang bị Cổ Hạc dọa sợ hãi, không người mở miệng.

Vì vậy dẫn đến, một câu trầm thấp kia, lại lập tức bị các tu sĩ nghe rõ ràng.

Sưu sưu sưu.

Nhất thời không biết có bao nhiêu ánh mắt, không hẹn mà cùng nhìn về phía cái ót của Cổ

Hạc.

- Ta muốn mạng của ngươi!

Lúc đầu tất cả lửa giận của Cổ Hạc đều nhằm vào Thần Tú, thần sắc không khỏi phẫn hận, sát khí không giữ lại chút nào tập trung vào trên người Phương Hành, tâm niệm vừa động, Hỗn Độn Khí dưới chân hóa thành bạch hạc đã giương cánh bay tới, tốc độ như điện, Thái Cổ thần giản trong tay cao cao giơ lên, ngưng tụ ra Hỗn Độn khí vô tận, xa xa đánh tới, ngay cả hư không cũng bị hắn xé thành lỗ hổng khổng lồ, giống như trên thần giản quấn quanh một tia chớp màu đen, vắt ngang hư không đánh tới.

- Cũng quá biết chọc người hận đi.

Hồ Tiên Cơ bị hù tóc gáy dựng đứng, một bên thầm mắng, một bên chạy trốn.

Thần Đình Tiểu Thánh khác còn có người giúp ngươi ngăn, vị trước mắt này, ngươi tìm ai giúp a?

Đường đường cổ tộc đệ nhất cao thủ Cổ Hạc, người được Thái Cổ Thần Binh chọn trúng, thật cho rằng là dễ đối phó sao?

- Ai, lúc này xem ra ta chỉ có thể tự mình động thủ

Ngay cả Phương Hành cũng có chút hối hận.

Chương 1190: Trời sinh chiến tu Lữ Phụng Tiên.

Mặc dù bởi vì Cổ Hạc biểu hiện ở sau khi Phương Hành luyện thành Bách Chiến Hồn Binh, rất để Thần Tử Dạ tộc bất mãn, nhưng thực lực của hắn lại cực kỳ kinh khủng.

Thần Tử Dạ tộc bất mãn với hắn, chỉ là vì phát hiện tâm chí của hắn không kiên, đến cùng vẫn không cách nào so sánh với quái thai Viên gia. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, thế gian lại có mấy người có thể so sánh với quái thai Viên gia?

Tối thiểu nhất vào lúc này, Cổ Hạc nhảy ra vực sâu, Hỗn Độn Cổ Giản một kích xé trời, trực tiếp quấy ra một loại biến cố kinh thiên động địa, người người biến sắc.

- Xí!

Bên Nam Chiêm Bộ Châu nhất mạch, Lệ Anh nhổ nước miếng, muốn xông lên.

Hàn Anh càng không nói một lời, tay cầm đoản thương, có chút rục rịch.

Nhưng Lệ Hồng Y lại kịp thời trừng hai người bọn họ, quát khẽ nói:

- Không muốn sống nữa hả?

Hai người đều nhìn nàng, Lệ Hồng Y nói:

- Hai người các ngươi thần công chưa đại thành, cần thời gian để tích lũy uẩn nhưỡng, lần này đại chiến, là dùng thủ trận làm chủ, cổ tộc đệ nhất nhân kia... Tự nhiên sẽ có người tới đối phó!

- Ân? Dám đi đánh sư huynh của ta?

Vào lúc này, Thần Tú vốn đang chờ Cổ Hạc xông mình giết tới, kết quả lại bị Phương Hành nói một câu dẫn qua, nhìn sau gáy của đối phương, cũng có chút tim đập thình thịch, nhịn không được đưa tay vào trong tay áo, có loại cảm giác kích động, nhưng đột nhiên, một ánh mắt đáng sợ nhìn về phía hắn, trong ánh mắt ẩn tàng hung hiểm và sát ý, thậm chí để Thần Tú cũng phải giật mình, sau đó thu hồi ý trêu tức, thần sắc trang nghiêm nhìn trở về...

Oanh! Oanh! Oanh!

Ánh mắt của hắn và Thần Tử Dạ tộc ở trên không trung va chạm.

Thật lâu, hai người ai cũng không động, người ngoài cũng không phát giác bọn họ giao phong.

- Ha ha, quả nhiên không hổ là Phật tử, truyền nhân của Tây Thiên giới, tiềm lực không thể đánh giá...

Cuối cùng Thần Tử Dạ tộc cười nhạt, khen một câu, sau đó dời ánh mắt đi.

- Người này thật lợi hại.

Thần Tú cũng nhíu mày, Thần Tử Dạ tộc kinh khủng, vậy mà vượt xa dự liệu của mình.

Bất quá bởi vì Thần Tử Dạ tộc kiềm chế, hắn cũng mất đi cơ hội xuất thủ với Cổ Hạc, chỉ có thể tạm thời nhẫn nại xuống, lòng mang theo tâm sự nồng đậm, quay đầu nhìn về phía Cổ Hạc, bất quá vừa xem xét lại yên tâm, bởi vì hắn thấy Cổ Hạc bị người ngăn lại.

- Ai dám ngăn cản ta, giết không tha!

Ầm ầm...

Cổ Hạc cưỡi tiên hạc vắt ngang hư không, kỳ thế vô song, ngay cả hư không xung quanh cũng bị thân hình hắn xé rách thành từng mảnh từng mảnh, kinh khủng khó nói lên lời, trong các tu sĩ khống chế Bế Môn Trận, cao thủ cũng không ít, nhưng người có tư cách chống cự hắn lại không nhiều, đã tự nghĩ không phải là đối thủ của hắn, thì quyết không đi gây thêm phiền, ánh mắt có chút lo lắng nhìn nhìn, không biết là ai đến ngăn cản hắn...

- Ta đến cản ngươi, giết ta thử một chút?

Ở dưới hung phong của Cổ Hạc, chung quanh không ít tu sĩ, nhưng xác thực không người dám gánh anh phong, bất quá thời điểm hắn xông tới cách Phương Hành trăm trượng, bỗng nhiên trong bóng tối cách đó không xa, một thanh âm trầm thấp vang lên, sau đó chính là một tiếng “ầm ầm” kinh thiên động địa, một con ngựa cao to, toàn thân huyết hồng, chỉ có khung xương, lại không một chút huyết nhục, trong khung xương đang phun ra ngọn lửa màu đen hừng hực, u sát đáng sợ, khó mà diễn tả bằng ngôn từ, xu thế vọt tới cực mạnh!

Bành, cốt mã trực tiếp đụng về phía tiên hạc.

Cổ Hạc vốn một lòng khóa chặt Phương Hành, nơi nào nghĩ đến sẽ có cảnh này, buồn bực rống một tiếng, tiên hạc bị đụng đến lông vũ bay loạn, đạo đạo Hỗn Độn Khí tán dật ra, cả người bị đâm đến bay ngược ra ngoài, sau trăm trượng thân hình mới đứng vững, tiên hạc sinh động như thật, tản ra từng tiếng gào thét bi phẫn, biểu lộ trên mặt hắn càng tức giận khó tả!

- Người đến là ai?

Hắn phẫn nộ rống to, hai mắt như đuốc, xuyên qua hư không trực tiếp nhìn về phía trước.

- Thiên Nguyên Nhân tộc, Lữ Phụng Tiên!

Người đến đụng bay Cổ Hạc, ghìm thế xông của cốt mã, ngừng ở giữa không trung, mặt không thay đổi mở miệng.

- Tiểu Vũ Thần...

- Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên cũng tới...

Nghe người đến tự giới thiệu, đừng nói các Thần Đình Tiểu Thánh, ngay cả đệ tử Phụng Thiên Minh cũng chấn kinh, ánh mắt ngưng trọng nhìn lại, chỉ thấy người đến thân hình cao lớn, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, đầu đội tử kim quan, người khoác liên hoàn khải, phía sau cắm tám cốt kỳ, không phải Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên thì là ai?

Nói đến người này, trong lòng các tu sĩ đều rất cổ quái!

Kẻ này lúc ở Thần Châu thanh danh không hiển hách, bị người che đậy vầng sáng, chỉ coi hắn là một Thần Tử thế gia bình thường ở Nam Vực, về sau ngay cả Lữ gia cũng ở dưới Thần Tử Viên gia áp bách, đuổi hắn ra khỏi gia môn, xem như một chuyện cười lớn, về sau hắn ở Dao Trì Tiên Hội xuất thủ, liên tiếp đánh bại rất nhiều người, xem như có chút thanh danh, nhưng vẫn không vào pháp nhãn của cao nhân.

Thẳng đến trận chiến ở Hội Kê Sơn, hắn và Phương Hành, Thiếu Tư Đồ liên thủ, trấn sát Thiểm Điện Tử, mới bắt đầu được người chú ý, dù sao đối với Thiên Nguyên Đại Lục lúc đó mà nói, người có tư cách liên thủ với Phương Hành và Thiếu Tư Đồ cũng không nhiều, hơn nữa hai người này trái không chọc phải không chọn, hết lần này tới lần khác lại chọn Lữ Phụng Tiên liên thủ, từ trình độ nào đó đã là công nhận lớn nhất với hắn, muốn không bị người chú ý cũng khó.

Càng khiến người ta khiếp sợ còn ở phía sau, đầu tiên là sau khi Thần tộc phủ xuống, trắng trợn sát lục, người người chạy trốn, duy chỉ có người này, vượt khó tiến lên, xuất quỷ nhập thần, săn giết sinh linh Thần tộc ma luyện võ đạo, lấy được tên tuổi Thiên Nguyên Thất Hung thứ hai, ngay cả bài danh của Phù Diêu Cung Nhiếp Thiên Hồng cũng ở sau hắn, vào lúc này, các tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục muốn không chú ý đến hắn cũng khó, không biết bao nhiêu đạo thống, thậm chí là cấm địa, đều sai người đi tìm hắn, hi vọng lôi kéo hắn tới, bồi dưỡng bảo hộ.

Nhưng người này lại rất cao ngạo, chỉ nói thiên hạ từng vứt bỏ mình, bây giờ không muốn lại quy thiên hạ, tình nguyện một người liên chiến đến chết, vậy mà cự tuyệt tất cả đạo thống mời, làm những người có thiện ý kia tức không nhẹ, đương nhiên, còn không đợi bọn họ làm ra cử động gì, Lữ Phụng Tiên đã đưa tới một vị Thần Vương chú ý, truy sát hắn mười vạn dặm, trời mới biết hắn ở trong đoạn thời gian đó đã trải qua cái gì, vậy mà ở dưới Thần Vương truy sát sống sót, thành công trốn vào Tịnh Thổ...

Vốn cho là rằng đến Tịnh Thổ, sẽ tìm một đạo thống an thân?

Nhưng hắn lại không vậy, mà lẻ loi một mình vào Thần Ma chiến trường, ở bên trong ma luyện võ đạo của mình...

Về sau lần thứ nhất hắn công nhiên lộ diện, là thời điểm Phương Hành khiêu chiến Tịnh Thổ!

Bất quá kết quả trận chiến kia không để người ta hài lòng, lần thứ nhất lộ diện, bình thủ, lần thứ hai lại biến mất...

Cao ngạo! Cường đại! Không làm người khác ưa thích...

Đây chính là ấn tượng của tất cả sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục đối với Tiểu Vũ Thần

Lữ Phụng Tiên!

Phụng Thiên Minh cũng không thành công lôi kéo Tiểu Vũ Thần, hắn luôn độc lai độc vãng, không cùng người giao tiếp, bởi vậy ở thời điểm then chốt này, hắn lại hiện thân, quả thực để cho người ta kinh hãi, nhất là nhìn thấy hắn một lời không hợp, liền trực tiếp ra tay với Cổ Hạc, thì càng làm cho người ta chấn kinh, thì chấn kinh cho hắn sẽ vào lúc này chủ động hiện thân giúp đỡ, khiếp sợ sự can đảm của hắn, Tiểu Vũ Thần Lữ Phụng Tiên là cao thủ thanh danh to lớn, nhưng thật là đối thủ của Cổ Hạc sao?

Dù sao Tiểu Vũ Thần mạnh hơn, cũng chỉ là Nguyên Anh tiểu bối, còn Cổ Hạc lại là Độ Kiếp cảnh!

- Chẳng lẽ Tiểu Vũ Thần lại bắt đầu thói quen tìm chết của mình?

Không biết bao nhiêu người, trong lòng đều sinh ra một suy nghĩ cực kỳ cổ quái, không biết nên khóc hay nên cười.

- Chỉ là Nguyên Anh, cũng dám vô lễ ở trước mặt ta?

Lúc này Cổ Hạc càng phẫn uất không chịu nổi, nghĩ thầm Phật Chủ Thần Tú đánh mình còn đỡ, dù sao đó là nhân vật thần bí nhất

Thiên Nguyên Đại Lục, truyền nhân của Tây Thiên giới, tân lãnh tụ của Phật môn.

Ma đầu Phương Hành có thể ở dưới tay mình kiên trì lâu như vậy cũng được, dù sao hắn luyện thành Ma Binh, vừa lúc khắc chế Hỗn Độn Cổ Giản, hơn nữa hắn dù sao cũng là Tiên Anh Độ Kiếp tầng ba.

Thế nhưng Tiểu Vũ Thần rõ ràng chỉ là Nguyên Anh cảnh, từ đâu tới lá gan khiêu chiến mình?

- Tiểu nhi, nhận lấy cái chết!

Cổ Hạc phẫn nộ khó tả, vừa định thần, trực tiếp đập xuống một giản.

Một tiếng ầm vang, Hỗn Độn Khí tràn ngập hư không, giống như thiên uy hung hăng đập về phía Lữ Phụng Tiên.

- Hắn... Hắn có thể làm được sao?

Hồ Tiên Cơ run giọng kêu lên, có chút lo lắng nhìn sang.

Giống như những tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục khác, nàng không cho rằng Nguyên Anh cảnh Lữ Phụng Tiên là đối thủ của Cổ Hạc!

Dù sao giữa hai người này, kém một đại cảnh giới!

Thiên kiêu Nguyên Anh cảnh, ở trong mắt tu sĩ Độ Kiếp chỉ là sâu kiến, đây là một sự thật không thể bàn cãi!

- Yên tâm đi, hắn nhất định có thể đi!

Phương Hành nghiêm túc suy nghĩ một lúc, rất bình tĩnh trả lời một câu.

Thần sắc của Hồ Tiên Cơ kinh ngạc nhìn về phía Phương Hành, có chút không hiểu lòng tin của hắn từ đâu mà đến, Phương Hành nở nụ cười trả lời:

- Giống như lúc trước ngươi vô luận như thế nào cũng chướng mắt ta, nhưng hết lần này tới lần khác mỗi lần đều ăn thiệt thòi ở trong tay ta, tên này cũng thế, vô luận là lúc nào nhìn hắn cũng không bằng đối thủ, nhưng hết lần này tới lần khác hắn đều có thể thắng...

Nói đến chỗ này, hắn trầm mặc một chút, cũng không biết nhớ tới cái gì, bộ dáng hớn hở dương dương tự đắc, cười hì hì quay người nhìn Hồ Tiên Cơ:

- Người lợi hại như vậy cũng phục ta, ngươi nói ta có lợi hại hay không?

- Hắn chỉ phục ngươi sao?

Hồ Tiên Cơ giống như nghe được một bí mật khó lường, đáy mắt lóe lên tinh quang, có chút ý động.

Phương Hành hơi do dự, có chút không xác định nói:

- Trước khi hắn đợi được cơ hội giết chết ta... hẳn là phục a?

Chương 1191: Ta là Nguyên Anh, ngươi là bé con.

Liên quan tới vấn đề Lữ Phụng Tiên có thể giết chết mình hay không, Phương Hành thật đúng khó nói!

Hai người bọn hắn vẫn luôn là đối thủ, mặc dù ở Hội Kê Sơn, mình mời hắn giúp một chuyện, lúc ở Tịnh Thổ, hắn hiện thân đánh với mình một trận, còn tặng cho mình một quyển kinh văn, bất quá cái kia nói như thế nào thì nói, dù tặng cho mình một quyển kinh văn, cũng chỉ là cho thấy hắn không tin mình sẽ quy thuận Thần Đình mà thôi, không đại biểu hắn hoà giải với mình, trong trận chiến ấy, tên này ra tay không chút khoan dung, nói đơn giản, tên này căn bản sẽ không trở thành bằng hữu với bất luận kẻ nào, đại khái sẽ không chân chính hoà giải với mình, nhưng thời điểm vì đại nghĩa, bọn hắn đều sẽ làm ra lựa chọn giống nhau!

Có đôi khi ân cừu, cũng chưa chắc mãi mãi sẽ xếp ở vị đầu tiên.

Dù sao ngay cả Tống Quy Thiện cũng xuất hiện ở trên chiến trường này, còn có cái gì để nói chứ?

- Ngươi là Độ Kiếp thì thế nào, chỉ là Tán Tiên mà thôi, thật coi ta không có thủ đoạn trảm tiên sao?

Lữ Phụng Tiên biểu hiện đúng như Phương Hành dự liệu, Cổ Hạc vung vẩy Hỗn Độn Cổ Giản đánh tới, lực lượng Tán Tiên và lực lượng của Hỗn Độn Cổ Giản hòa lẫn, uy thế ngập trời, trực tiếp phong tỏa nửa bầu trời, trấn áp một vực hư không, nhưng Lữ Phụng Tiên ở trong hư không đó lại không đổi sắc, chỉ hừ lạnh một tiếng, phất tay từ sau lưng rút một cây cốt kỳ màu đen ném ra ngoài, cờ này tỏa ra mấy trượng, phiêu diêu ở phía sau của hắn, trên cờ tán ra hắc vụ mịt mờ, hiển hóa vô số huyễn ảnh.

Tám cây cờ đen kia một mực cắm ở sau lưng Lữ Phụng Tiên, mỗi cây dài ước chừng một người, dùng xương làm cán, mặt cờ màu đen, phía trên lạc ấn một số phù văn cổ quái, ai cũng nhìn không ra có tác dụng gì, thời điểm đánh với Phương Hành, những lá cờ này đã ở sau lưng hắn, nhưng khi đó Phương Hành chưa từng vận dụng lực lượng Tán Tiên bắt nạt hắn, hắn cũng không đụng tới những lá cờ kia, mà bây giờ, Cổ Hạc dùng pháp lực Độ Kiếp trấn áp hắn, hắn liền không chút nương tay, chuyện thứ nhất là ném ra một lá cờ!

Ầm ầm… hắc vụ trên lá cờ hiển hóa, chiếu ra huyễn ảnh vô tận, có Hung Thú tàn chi, có Thần Cầm cánh gãy, có tọa kỵ thân thể nứt làm hai nửa, thê thảm đáng sợ, nghểnh cổ gào thét…

Oanh! Oanh! Oanh!

Hắc khí bừng bừng xông thẳng tới chân trời, giống như một ngọn núi lửa bộc phát.

Cổ Hạc từ trên trời giáng xuống, thần lực to lớn, nhưng ở dưới hắc khí thôi động, lại bị ngăn ở giữa không trung, không có rơi xuống, mà Lữ Phụng Tiên thì ở trong khe hở này, phóng ngựa xông lên, Phương Thiên Họa Kích hóa thành hàn mang, trong chớp mắt đã đâm tới trước mặt Cổ Hạc, vừa độc vừa cay, giống như thần long!

- Cùng Thiên Cửu Biến!

Cổ Hạc cũng bị một kích kia dọa chấn kinh, không chút nghĩ ngợi, vội vàng thi triển thân pháp Cùng Thiên Cửu Biến.

Phía sau Lữ Phụng Tiên, một cây lông hạc dấy lên hỏa diễm, thân hình Cổ Hạc biến mất, sau đó hiển hiện ở trong ngọn lửa, cổ giản không chút tiếng động, nhưng lại ẩn chứa quái lực kinh người, hung hăng đập về phía Lữ Phụng Tiên, loại thân pháp này, thật là để cho bất luận kẻ nào cũng đau đầu, căn bản bắt không đến vị trí cụ thể của hắn, có thể tùy ý biến hóa.

Lúc trước Phương Hành đối phó thân pháp này, là nhờ đặc tính của thần binh, Lữ Phụng Tiên hiển nhiên không có bản lĩnh kia, bất quá phương pháp ứng đối của hắn lại để cho người chấn kinh, thời điểm một kích kia toàn lực đánh ra, Cổ Hạc đã xuất hiện ở phía sau hắn, Lữ Phụng Tiên lại không chút nghĩ ngợi, thân hình xoay chuyển, vung kích đánh ngược trở về, dùng đuôi kích làm mũi thương, hung hăng đâm về phía Cổ Hạc, một thức đơn giản lại xuất quỷ nhập thần, hơn nữa tự nhiên thiên thành, không có chút trì trệ tắc nghẽn, theo ngoại nhân, tựa như hắn và Cổ Hạc thương lượng xong, để Cổ Hạc theo hắn nghịch chuyển mà biến hóa.

- Cút ngay!

Ngay cả Cổ Hạc cũng kinh hãi, một giản chưa đánh ra, đuôi kích đã đến trước mặt, trong lúc cấp thiết, hắn ngay cả bắt ấn cũng không kịp, chỉ có thể thu hồi cổ giản, đưa ngang ở trước người, sau đó thân hình hắn biến hóa, xuất hiện ở phía bên phải của Lữ Phụng Tiên, lần nữa vung giản rơi đập, nhưng Lữ Phụng Tiên lại ở thời khắc này xoay chuyển, quét thẳng qua bên phải, thiên y vô phùng, diệu đến đỉnh phong...

Bành!

Cổ Hạc bất đắc dĩ, chỉ có thể dựng thẳng cổ giản, đổi công làm thủ, cản lại một kích này.

- Làm sao có thể?

Cổ Hạc đã phẫn nộ tới cực hạn, thân hình liên tục biến đổi, cổ giản quét ngang vung nện, băng liệt vô số hư không.

Nhưng Lữ Phụng Tiên cực kỳ dũng mãnh, Phương Thiên Họa Kích ở trong tay hắn giống như Thần Long tường thiên, biến hóa thiên y vô phùng, một cây Phương Thiên Họa Kích, lại làm cho Cổ Hạc bó tay bó chân, dù Hỗn Độn Cổ Giản thần uy khó dò, nhưng cũng không bù được mỗi lần đều không thể thuận thế đánh ra, chỉ có thể ở dưới Phương Thiên Họa Kích đón đỡ, hắn càng chiến càng giận, cảm thấy biệt khuất, rõ ràng tu vi của mình cao hơn Tiểu Vũ Thần ròng rã một đại cảnh giới, nhưng hết lần này tới lần khác từ cục diện đến xem, giống như là mình rơi vào hạ phong...

- Không có gì không thể cả...

Lữ Phụng Tiên ở trong lúc ác chiến, còn có thời gian trả lời Cổ Hạc:

- Bàn về cảnh giới, ngươi là Tán Tiên, ta chỉ là Nguyên Anh!

Thanh âm của hắn bình ổn không dao động, lại mang theo vẻ đương nhiên:

- Nhưng bàn về võ pháp, ta chính là Nguyên Anh, ngươi chỉ tỉnh bé con...

Rống...

Cổ Hạc tức đến xì khói, điên cuồng đánh tới về phía Lữ Phụng Tiên.

Loại thản nhiên này, so với mắng hắn thì càng làm cho hắn phẫn nộ hơn, nghĩ hắn tu hành 600 năm, cho tới bây giờ đều là thiên kiêu trong mắt người khác, khen ngợi vô số, khi nào bị khinh bỉ qua như vậy? Quá đáng hơn là, người nói ra lời này ánh mắt yên tĩnh, không có chút tán dương, giống như hắn bình tĩnh nói một sự thật không ai có thể phản bác...

- Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng tên này xác thực càng thích hợp kế thừa Thái Thượng Phá Trận Kinh hơn ta...

Phương Hành ở phía sau quan chiến, cũng

không nhịn được khen một tiếng, có chút thất lạc.

Hắn tự nhiên đã nhìn ra, trình độ võ pháp của Lữ Phụng Tiên đã lại phá một tầng, cơ hồ đạt đến cảnh giới tự nhiên thiên thành, không có chút sơ hở, bây giờ mình lại giao thủ với hắn, đoán chừng không sử dụng lực lượng cảnh giới áp chế, hoặc dùng Bách Chiến Hồn Binh chống cự, thì đoán chừng không thể nào là đối thủ của hắn, mà lúc này cách thời điểm mình truyền Thái Thượng Phá Trận Kinh cho hắn chỉ mới mấy ngày, nói không chừng hắn thật có khả năng ở trước khi thành tựu Tiên thân, liền tu luyện Phá Trận Kinh đến cảnh giới cực hạn...

- Này là Tiểu Vũ Thần ngay cả phụ vương ta cũng khen ngợi sao? Quả nhiên có chút môn đạo!

Ngay cả Thần Tử Dạ tộc, vào lúc này cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn Lữ Phụng Tiên, sau đó nhẹ nhàng than tiếc, cười nhẹ nói:

- Xem ra nội tình của Thiên Nguyên Đại Lục còn rất phi phàm, ta vốn cho rằng, nếu bọn họ muốn tranh phong với chúng ta, thế nào cũng phải phái ra Phù Diêu Cung chủ hoặc quái thai Viên gia mới được, không nghĩ tới hai người kia còn chưa lộ diện, đã có một nhóm cao thủ không thể khinh thường xuất hiện, chúng ta đã xuất thủ bốn người, nhưng ngay cả tới gần ma đầu kia trăm trượng cũng không làm được, ha ha, đạo khởi chi địa, chúng tiên chi hương, quả nhiên không hổ là trung tâm hoàn vũ, tạo hóa ngưng tụ... Cũng chỉ có như thế, mới đáng giá ta nghiêm túc đối đãi...

- Hung Đạo!

Sau khi hắn tán thưởng, bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng, gọi ra một cái tên.

- Điện hạ có gì phân phó?

Hung Đạo một mực yên lặng theo dõi kỳ biến, nhìn trong sân ác đấu, mặt không biểu tình.

Đột nhiên bị Thần Tử Dạ tộc điểm danh, lúc này mới phản ứng lại, quay đầu nhìn về phía hắn.

- Nếu có thể chém rụng Thông Thiên Tiểu Thánh phản bội Thần Đình, ta bảo đảm ngươi thành Thần Vương!

Thanh âm của Thần Tử Dạ tộc không cao, nhưng ý tứ lại làm Hung Đạo ngây người.

- Không cần hoài nghi, ta có thực lực này, sẽ không để cho ngươi thất vọng!

Thần Tử Dạ tộc mặt không biểu tình, nhưng thanh âm lại khiến cho không người nào có thể hoài nghi, ngay cả trên mặt của truyền nhân Tiểu Tiên Giới cũng nổi lên vẻ ngưng trọng, thậm chí kinh hỉ, nhưng không có bao nhiêu kinh ngạc, hắn biết, Thần Tử Dạ tộc nói một không hai, Tiểu Tiên Giới và Dạ tộc đã tiếp xúc thời gian rất lâu, vẫn muốn một cái cam đoan như thế, nhưng chưa từng được toại nguyện, không nghĩ tới lúc này, hắn lại dễ dàng hứa hẹn, tựa như uống nước ăn cơm, không có áp lực chút nào...

- Ta có thể xuất thủ trảm hắn, nhưng ngươi trước phải giúp ta thoát khỏi một chướng ngại!

Hung Đạo quyết định thật nhanh, lập tức đáp ứng, nhưng không có xuất thủ, mà nhìn về một chỗ.

- Bọn họ còn có một cao thủ ẩn tàng chưa lộ diện!

Hắn nhẹ nhàng mở miệng, giống như đã xem thấu hết thảy.

- Không có gì, ta sớm có sắp xếp, nghĩ đến vị Tiểu Thánh Quân kia cũng sắp đến rồi!

Thần Tử Dạ tộc nhẹ nhàng mở miệng, giống như sớm nắm giữ hết thảy trong tay!

- Nhân tộc ti tiện Phương Hành, nhanh chóng nạp mạng đi...

Cơ hồ là thời điểm Thần Tử Dạ tộc mở miệng, xa xa, có một tiếng rống to ầm ầm truyền tới, thanh âm kia cực mạnh, ôm theo vẻ phẫn hận khó nói lên lời, tới cũng cực nhanh, lúc nghe được chữ thứ nhất, giống như ở ngoài vạn dặm, nhưng chữ cuối cùng vang lên, đã gần trong gang tấc, mà nghe được thanh âm kia, bao gồm truyền nhân của Tiểu Tiên Giới, cơ hồ người người đều biến sắc, ánh mắt có chút khiếp sợ quay đầu nhìn, thần sắc ngoài ý muốn...

- Sưu...

Rất nhanh, liền có một đạo khí cơ tiếp cận, giống như u linh...

Minh tộc!

Ngoài truyền nhân Minh tộc, thì không có sinh linh nào có khí tức U Minh đáng sợ như vậy!

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ ra, tới lại là Thái Uyên !

Truyền nhân Minh tộc này đã bị Phương Hành dùng kế, khiến cho suýt nữa chết thảm, sớm đã phế hơn phân nửa, vậy mà vào lúc này chạy đến.

Phải biết, hắn vốn là làm con tin, lưu ở Chư

Tiên Minh bị người nhìn chằm chằm!

Nói cách khác, hắn đã là một con rơi bị Thần Đình từ bỏ!

Nhưng ai có thể nghĩ tới, vào lúc này hắn lại chạy đến, hơn nữa khí tức ngập trời, không có một chút suy yếu.

- Các ngươi đều coi Nhật Nguyệt Thần Đan như hồng thủy mãnh thú, nhưng ở trong mắt Thái Uyên đạo hữu, lại là hi vọng duy nhất để hắn khôi phục thực lực!

Thần Tử Dạ tộc cười khẽ nói:

- Vốn dự định để hắn ở sau khi chúng ta đều vào Táng Tiên Sơn lại ăn Nhật Nguyệt Đan, ám sát một đám trưởng lão của Chư Tiên Minh, chẳng qua hiện nay Phụng Thiên Minh đã nổi lên mặt nước, vậy dứt khoát để hắn làm kì binh, đi đối phó nhân vật thần bí một mực núp ở trong bóng tối, chúng ta liền có thể nắm giữ thế cục trong sân... Ah hơn nữa hắn đã có thể thuận lợi chạy tới, như vậy Thần Đình cường công Tịnh Thổ đã bắt đầu?

Hắn nhẹ nhàng nói, ánh mắt lần nữa quét về bốn phía, trong nháy mắt trở nên băng lãnh.

- Các ngươi căn bản không biết mình làm cái gì...

- Các ngươi căn bản không biết, chính vì hành vi của các ngươi, mà nhấc lên đại chiến giữa Thần Đình và Tịnh Thổ!

Chương 1192: Bên Thiên Trì có nữ tiên.

Đến Nguyên Anh thậm chí Độ Kiếp trở lên, đấu pháp đã rất ít thấy cục diện quần đấu!

Dù sao thực lực hai bên đã kéo ra, như dùng đàn sói đấu hổ, vậy bên làm đàn sói, tổn thất không khỏi quá nặng đi.

Giống như bây giờ, các Thần Đình Tiểu Thánh đều đã xuất thủ, bên Phụng Thiên Minh cũng lựa chọn một số cao thủ thực lực phi phàm nghênh chiến, mà không phải tất cả cùng lên.

Không phải nói bọn họ cùng lên không có tác dụng, mà tác dụng so với hi sinh quá không đáng giá, dù sao ở trước mặt các Thần Đình Tiểu Thánh, bây giờ các tu sĩ của Phụng Thiên Minh thực lực còn có chút chưa đủ, đại khái đều chỉ xem như sâu kiến, bọn họ không thể tuỳ tiện chôn vùi ở chỗ này, nếu hôm nay bọn hắn ở trên chiến trường hai quân va chạm, thì chính là một đám mãnh tướng, nhưng nếu vào lúc này xuất thủ, ở trong tay Cổ Hạc, Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi... đại khái ngay cả đối mặt cũng không chịu được...

Phụng Thiên Minh tự nhiên rõ ràng điểm này, cho nên để bọn hắn dùng thủ trận làm chủ, mà không phải xuất chiến!

Bất quá như vậy vấn đề cũng hiện ra...

Nhân số thì nhiều, nhưng cao thủ lại không đủ!

Thái Cổ Yêu Địa Không Không Nhi, Nam Chiêm Bộ Châu nhất mạch Vương Quỳnh, Thần Châu Bắc Vực Tống Quy Thiện thậm chí Thần Châu Nam Vực Lữ Phụng Tiên, bây giờ đều đã hiện thân xuất thủ, bọn họ đều là cao thủ trẻ tuổi của Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng đối đầu với những Thần Đình Tiểu Thánh siêu quần bạt tụy, thì còn đấu rất gian nan, bây giờ chỉ dựa vào dũng mãnh của mình, nhất thời miễn cưỡng ngăn trở mà thôi, ai cũng không biết thắng bại như thế nào!

Mà bây giờ, Phụng Thiên Minh đã cơ hồ cao thủ ra hết, nhưng Thần Đình nhất mạch lại còn có Thần Tử Dạ tộc và truyền nhân Tiểu Tiên Giới, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, Áo Cổ Tiểu Thần Vương chưa xuất thủ, vô luận tính toán như thế nào, Phụng Thiên Minh cũng xem như giật gấu vá vai, nhưng hết lần này tới lần khác vào lúc này, Thần Đình còn có một kì binh đánh tới, hơn nữa là một phế nhân mọi người đều biết, bây giờ khí tức còn mạnh hơn đám người Phụ Sơn Tử nhiều, xa xa bay lượn đến, U Minh chi khí như trường kiếm thẳng bức mi tâm...

Thái Uyên !

Đã từng cùng Thần Tử Cốt Tộc Phá Phong, Thần Tử Dạ tộc Song Sinh mờ mờ ảo ảo ở chung một vòng tròn!

Lúc đầu ba người này, đều là ba người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi của Thần Đình.

Chỉ bất quá, Phá Phong bị Phương Hành tính toán chết thảm, Thái Uyên cũng gần như phế bỏ, cho nên còn chưa đánh ra thanh danh, cũng đã mai danh ẩn tích!

Chẳng ai ngờ tới, ở trong trận chiến Táng Tiên Sơn này, Thái Uyên lại ra tay...

Ầm ầm...

Mây đen cuồn cuộn, càn quét một vực, Thái Uyên mang theo lửa giận vạn trượng lao đến, khí tức trên người cuồng bạo như sóng gió, ngay cả Phương Hành cũng có chút hãi hùng khiếp vía quay đầu nhìn sang, mặc dù không biết Thái Uyên là làm sao khôi phục thực lực, thậm chí mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, nhưng từ trong khí tức, rõ ràng cảm thấy Thái Uyên tràn ngập hận ý với mình...

Nơi xa có một đóa mây đen trùng trùng điệp điệp bay tới, giống như một ngọn núi nhỏ màu đen, ở bên cạnh mây đen, thình lình đi theo vô số Âm Linh đáng sợ, vây quanh mây đen đổi tới đổi lui, tản mát ra gầm rú thê lương, đó là lực lượng thiên tính của Minh tộc, cho nên đoạn đường này bay lượn tới, không biết hấp dẫn bao nhiêu vong hồn cô độc, tạo thành lực lượng bị hắn thống ngự, càng ngày càng mạnh, tựa như một U Minh quỷ điện chân chính đang ngự không bay tới, một lời tức giận, chỉ vì câu hồn!

- Vị huynh đài kia có thể gánh được sao?

Phương Hành hãi hùng khiếp vía, nhìn về một phương hướng trong bóng tối.

Ở trong cảm ứng của hắn, vị trí kia còn có một cao thủ, nhìn khí cơ, hẳn là không có ác ý với mình, hiển nhiên cũng giống như Lữ Phụng Tiên, không theo Phụng Thiên Minh, nhưng lại đến tương trợ mình, lúc đầu hắn có lòng tin rất lớn, nhưng bây giờ thấy tu vi của Thái Uyên, nhất thời lại kinh hãi không thôi, không biết người kia có thể đỡ nổi hay không...

- Nhân tộc Phương Hành, nạp mạng đi...

Mây đen càng lúc càng gần, trong mây lộ ra một người, nhưng vừa nhìn đã làm người ta sợ nhảy lên, người trong mây rõ ràng là Thái Uyên, nhưng làn da rách nát, máu me đầm đìa, thân thể tựa như bị một cỗ lực lượng vô hình nhào nặn lôi kéo vô số lần, ngay cả mắt cũng vỡ nát một con, hơn nữa là vỡ nát từ bên trong, ở trên đỉnh đầu hắn, lại có mặt trời mặt trăng treo cao, thăm thẳm xoay tròn, mỗi xoay một vòng, khí tức trong người hắn sẽ càng mạnh hơn một điểm, nhưng bộ dáng kinh khủng của hắn sẽ càng thê thảm hơn một chút...

Đám người trong sân đều là loại kiến thức rộng rãi, nhìn một cái liền cực kỳ sợ hãi.

Rõ ràng có thể từ trong Nhật Nguyệt xoay tròn trên đỉnh đầu của hắn, cảm nhận được thời gian gia tốc trôi qua...

- Đó là lực lượng thời gian, hắn thông qua phương pháp nào đó, cưỡng ép kích phát tất cả lực lượng huyết mạch của mình...

Có người nghẹn ngào kêu to, vừa hoảng sợ vừa kinh hãi.

Lực lượng thời gian, đây chính là một loại cảnh giới tu hành hoàn toàn mới...

Nếu như ở bình thường, có thể tiếp xúc loại lực lượng này, mỗi người đều sẽ như nhặt được chí bảo.

Nhưng lúc này, đối mặt với loại đối thủ kia, mỗi người đều sinh lòng sợ hãi...

- Loại lực lượng này khủng bố như thế sao? Nếu chúng ta ăn vào viên thần đan kia...

Ngay cả đám người Phụ Sơn Tử, ở trong lúc ác chiến thấy được bộ dáng của Thái Uyên, một lòng cũng không nhịn được run lên.

- Rống...

Mây đen lướt đến gần, sau đó xông vào trong trận, đại trận này dùng phong tỏa làm chủ, người bên trong không ra được, nhưng người bên ngoài vào lại cực kỳ dễ dàng, mà Thái Uyên cũng cực kỳ dứt khoát, vừa tiến vào nơi đây, liền lao thẳng tới Phương Hành, vẻ cừu hận không chút che lấp, lộ ra ý tất sát Phương Hành, dù sao hết thảy đều là đối phương hại hắn...

- Nếu không phải ngươi, ta sao sẽ trở thành con rơi của Thần Đình?

- Nếu không phải ngươi, ta cần gì phải thừa nhận thống khổ như thế?

- Nếu không phải ngươi, ta làm sao sẽ mất đi tương lai của mình, trở nên người không ra người quỷ không ra quỷ?

Trong thanh âm đau xót, phẫn nộ, tất cả hóa thành một thanh kiếm sắc, hung hăng chém về phía Phương Hành.

- Bất luận ngươi là ai, muốn đả thương Phương Hành sư đệ, đều phải trước qua cửa ải ta...

Nhưng ngay lúc này, một thanh âm sâu kín vang lên, ở trước mây đen, trong khu vực tăm tối, đột nhiên sáng lên quang mang trắng xoá, tựa như một vòng minh nguyệt từ trong bóng tối nhảy ra ngoài, lẳng lặng ngăn ở trước mây đen, không biết bao nhiêu người bị minh nguyệt xuất hiện hấp dẫn, sau đó mỗi người đều ngây dại, vô ý thức nín thở, thật lâu không nói.

Trong khu vực trắng xoá kia, hiện thân đi ra là một nữ tử.

Một bạch mãng to như cự long nằm ở trong hư không, đầu cao cao giơ lên, ở trên đầu rắn lại có một nữ tử, nữ tử kia đẹp đến cực hạn, nhưng cũng quái đến cực hạn, người mặc váy trắng, mang giày trắng, làn da cũng trắng đến để cho người ngạt thở, ngay cả tóc cũng màu trắng, tản mát ở xung quanh người, có gió thổi tới, tựa như tơ liễu lóe ra vẻ ôn hòa lộng lẫy.

Ở trong tay phải của nàng, thì cầm một thanh trường kiếm màu trắng, thân kiếm óng ánh sáng long lanh, do bạch cốt luyện thành, lúc này đã nhấc lên, chỉ hướng mây đen...

- Đó là... nữ tiên tĩnh tu ở bên Thiên Trì...

Trong không gian hoàn toàn yên tĩnh, rốt cục có người nhận ra, hô nhỏ một tiếng, giống như sợ kinh động đến tiên tử kia.

Trong các cao thủ Tịnh Thổ, có một vị chính là nữ tiên ở bên Thiên Trì, tục truyền thực lực thâm bất khả trắc, lúc trước Phương Hành khiêu chiến Tịnh Thổ, có người muốn đi cầu nàng xuất thủ, nhưng không ai có thể gặp nàng, không nghĩ tới nàng sẽ xuất hiện ở đây...

Mà so sánh với người ngoài, đệ tử Nam Chiêm Bộ Châu nhất mạch khi nhìn thấy nàng, thì cảm xúc càng lộn xộn, đỏ cả vành mắt.

- Là Tiêu Tuyết Tiêu sư tỷ... Nguyên lai nàng là nữ tiên bên Thiên Trì...

Tính tình của Lệ Hồng Y vốn lãnh đạm, vào lúc này cũng có vẻ hơi kích động, váy đỏ không gió tự bay.

Lúc trước Nam Chiêm Bộ Châu nhất mạch, có ba nữ kiệt, người xưng các nàng là “Như Huyết Tàn Dương, Oánh Oánh Bạch Tuyết”, Như Huyết là chỉ Lệ Hồng Y, Tàn Dương là Vương Quỳnh, Oánh Oánh Bạch Tuyết là chỉ

Tiêu Tuyết, nhưng Tiêu Tuyết mệnh đồ nhiều thăng trầm, lúc ở Thần Châu Bắc Vực bị người phế bỏ, từ nay về sau mai danh ẩn tích, chưa từng xuất hiện, chỉ có truyền ngôn nói về sau nàng từng xuất hiện ở Nam Chiêm Bộ Châu, nhưng không biết thực hư, không nghĩ tới bây giờ lại gặp gỡ ở dưới Táng Tiên Sơn...

Mà Phương Hành, khi nhìn thấy nữ tiên này, trong lòng càng có chút kinh ngạc, sau đó thấp giọng nở nụ cười.

Nhìn thấy Tiêu Tuyết sư tỷ thanh nhã vô trần, chắc hẳn đã triệt để chém chết Tâm Ma?

- Cút ngay...

Các tu sĩ đều kinh ngạc đến ngây người, các loại tâm tình phức tạp xuất hiện, nhưng Thái Uyên mặc kệ nhiều như vậy, bạo hống một tiếng, liền vọt về phía Tiêu Tuyết ngăn ở trước người, một tiếng ầm vang, mây đen hóa thành lũ lớn, trùng trùng điệp điệp lao tới, che khuất bầu trời, cơ hồ muốn nuốt sạch hết thảy...

- Vậy ngươi thử một chút, có bản lĩnh bức ta nhường đường hay không?

Thanh âm của Tiêu Tuyết nhẹ nhàng lạnh nhạt, không chứa một chút cảm xúc, chỉ hơi quay người, sau đó xuất kiếm.

Cốt kiếm nở rộ ra lực lượng kinh người, giống như sao băng.

Trong vực sâu, giống như vào lúc này dẫn phát cộng minh, tất cả lực lượng đều tụ tới, sau đó cuồn cuộn như đại dương, cuốn thẳng về phía mây đen, mới nhìn kiếm quang kém mây đen rất xa, nhưng chỗ kiếm quang bay lượn, tất cả kinh đào hải lãng đều bị nàng chém thành hai nửa...

- Nàng ngăn được!

Chẳng biết tại sao, khi thấy Tiêu Tuyết chém ra một kiếm này, Phương Hành liền yên tâm.

Tiêu Tuyết sư tỷ ở trên con đường tu hành, có rất nhiều khó khăn, nhưng cũng là đại cơ duyên, bây giờ nàng sớm đã không phải như ngày xưa!

Chương 1193: Sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục.

- Quả nhiên có người giúp ta giải quyết uy hiếp âm thầm...

Thấy Thần Tử Minh tộc Thái Uyên và Tiêu Tuyết quyết đấu, truyền nhân Tiểu Tiên Giới nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn về phía Thần Tử Dạ tộc, có chút kiêng kị.

Sự tình đến bây giờ, mặc dù rất nhiều chi tiết lan tràn, nhưng tất cả đều chưa làm Thần Tử Dạ tộc bối rối, bộ dáng vẫn cực kỳ bình tĩnh, bởi vậy có thể nhìn ra, người này đã nằm tất cả ở trong lòng bàn tay. Hơn nữa hắn cũng nghe Thần Tử Dạ tộc nói, biết được đại quân Thần Đình đã động, cảm thấy càng an tâm.

- Vô luận là Chư Tiên Minh cũng được, Phụng Thiên Minh cũng tốt, thực lực so với Thần Đình, chung quy vẫn kém rất xa!

- Tiên Giới lâu không tin tức, ba ngàn Thần tộc lại bị Thần Chủ thống ngự, thực lực bành trướng, ở dưới đại cục bực này, Thần Đình chỉ vận dụng ba phần lực lượng, đã đánh Thiên Nguyên Đại Lục không thể trở mình, nếu tất cả lực lượng đều xuất hiện, Thiên Nguyên Đại Lục tất bại vong...

- Phụng Thiên Minh nói, huyết chiến cho đến chết, khu trục Thần tộc, căn bản chính là si tâm vọng tưởng!

- Ở trong tình hình này, ta cuối cùng vẫn phải làm ra lựa chọn...

- Dùng thân Nhân tộc, thành tựu Thần Vương chính quả, đây là nguyện vọng duy nhất của ta, cũng là kỳ vọng của mười hai Tiểu Tiên Giới!

- Càng là lựa chọn duy nhất của ta!

Hắn một mực không lên tiếng, nhưng trong lòng lại suy nghĩ rất nhiều, đủ loại tâm niệm, như hồng chung kích động tâm thần.

- Ta cuối cùng sẽ được phong làm Thần Vương Nhân tộc, ở dưới ta chỉ huy, sinh linh của Thiên Nguyên Đại Lục đều có thể sóng vai với Thần tộc khác...

Oanh! Oanh! Oanh!

Thời điểm hắn suy nghĩ những vấn đề này, cũng đã cất bước đi ra ngoài, mỗi bước ra một bước, khí cơ trên người sẽ mạnh hơn một điểm, Tiên khí sẽ mạnh mẽ hơn một chút, dải lụa tiên khí trống rỗng xuất hiện, xa xa rơi ở phía sau hắn, lúc đi tới trước người Phương Hành, đã cơ hồ hóa thành tiên vân, khí thế bàng bạc, đừng nói đám người Phụ Sơn Tử và

Hoa Mật Nhi, ngay cả Cổ Hạc và truyền nhân Minh tộc ăn Nhật Nguyệt Thần Đan cũng có vẻ không bằng, kia là có mấy phần Thánh Nhân uy nghi, thực lực khó nói lên lời!

- Người này thật mạnh...

Ở thời khắc này, các tu sĩ người người ghé mắt, thần sắc kinh nghi.

Đây là một cường giả chân chính bị người quên lãng ah...

Hắn sống quá hèn mọn, cho nên người người đều thường xuyên xem nhẹ hắn, đánh giá thấp thực lực của hắn!

Cho dù là Phụ Sơn Tử và Thần Nữ Chập tộc, cũng dám hô quát quở trách hắn.

Cho dù hắn đã được Thần Chủ phong làm Tiểu Thánh Quân, nhưng thủy chung vân thấp hơn người khác một đầu.

Nhưng cái này không hề đại biểu thực lực của hắn yếu!

Thời điểm Thiên Ma truyền thừa hiện thế, hắn dám ra tay tranh chấp với Thần Tử Dạ tộc, cũng đã lộ ra một góc của băng sơn.

Ngay cả Thần Tử Dạ tộc cũng mới phát hiện, dù bình thường mình đã không dám đánh giá thấp người này, nhưng sự cường đại của đối phương, còn nằm ngoài dự đoán của mình, dù sao cũng là người được mười hai Tiểu Tiên Giới Giới Chủ tẩy luyện đạo cơ, trút hết tài nguyên bồi dưỡng ra được hạt giống hi vọng, mà mười hai Tiểu Tiên Giới Giới Chủ kia, không ai mà không phải là hạng người đa mưu túc trí, vì sao cuối cùng vẫn ký thác hi vọng vào trên người hắn? Nguyên nhân ngay ở chỗ, bọn họ cho rằng hắn có thể...

Hắn đáng giá mười hai Tiểu Tiên Giới dốc toàn lực đặt cược!

Cược hắn cuối cùng sẽ không để cho mình thất vọng, ngồi lên Thần Vương vị, giúp sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục chiếm lấy một tia sinh cơ!

Oanh! Oanh! Oanh!

Hắn sát khí vô hạn, lao thẳng về phía Phương Hành.

Mà lúc này, Phương Hành tay cầm Bách Chiến Hồn Binh, chỉ là thời điểm chuẩn bị nghênh địch, vẫn không nhịn được nhìn thoáng qua xung quanh, tựa hồ có chút nghi ngờ nói:

- Kim Lục Tử đâu, hắn không đến giúp ta đánh nhau sao?

Hồ Tiên Cơ cười khổ nói:

- Thương Hoa thế tử luyện hóa Tù Tâm Nhai Tiểu Thế Giới, bây giờ đã là Yêu Địa đệ nhất cường giả, chỉ bất quá hắn quá cậy vào Tiểu Thế Giới kia, vốn là phải vào, nhưng thấy trong này không thể sử dụng Tiểu Thế Giới, liền không phát huy ra bản lãnh của hắn, nên lâm thời quyết định không tới, chỉ nói mình mưu đồ sự tình khác...

- Quả nhiên là phong cách của tên vương bát đản này, được rồi, ta tự mình ra tay trảm hắn cũng không tệ lắm...

Phương Hành im lặng cười khổ một tiếng, liền không do dự nữa, nghênh đón truyền nhân của Tiểu Tiên Giới.

- Xem ra kế hoạch của ta có thể thuận lợi áp dụng!

Thần Tử Dạ tộc thấy truyền nhân Tiểu Tiên Giới và Phương Hành đối lập, cũng hết sức hài lòng cười cười, từ thế cục xem ra, liền biết hắn cuối cùng vẫn lựa chọn Thần Đình, trên thực tế, toàn bộ đại cục, hắn lo lắng nhất chính là truyền nhân Tiểu Tiên Giới, dù sao thực lực người này vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, từ thời điểm tranh đoạt Thiên Ma truyền thừa hắn cũng đã nhìn ra, trong sân nếu như thực có người đánh bạc hết thảy, có thể đánh với mình một trận, vậy cũng chỉ có truyền nhân Tiểu Tiên Giới!

Hắn thấy, truyền nhân Tiểu Tiên Giới chính là biến số duy nhất!

Bất quá còn tốt, biến số kia cuối cùng vẫn lựa chọn đứng ở bên mình...

Đối với điểm này, Thần Tử Dạ tộc rất vừa lòng, cũng cực kỳ lý giải!

Hung Đạo là kỳ tài, thuở nhỏ hắn ở dưới Thần Đình thống trị trưởng thành, đã sớm xuất hiện bóng ma tâm lý, hắn cho tới bây giờ không tin sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục có khả năng áp đảo Thần Đình, bởi vậy hắn vĩnh viễn chỉ biết trung với Thần Đình, hắn thấy, muốn cứu vớt Thiên Nguyên Đại Lục, chỉ có mình trở thành Thần Vương, ở trước mặt Thần Chủ thay sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục tranh thủ chút không gian sinh tồn...

Về phần vinh quang của chúng tiên ở quá khứ, hắn hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí không muốn tin tưởng.

Trong mắt của hắn, sinh linh của Thiên Nguyên Đại Lục một mực là nô bộc của Thần Đình, hắn ở dưới tình huống như vậy trưởng thành, là sẽ không có chút cốt khí!

- Đã làm ra lựa chọn, vậy hai các ngươi...

Thần Tử Dạ tộc yên tâm, mới đưa mắt nhìn bên người.

Trong các Thần Đình Tiểu Thánh, còn có hai người chưa từng xuất thủ, chính là Tứ hoàng tử Thương Lan Hải và Áo Cổ Tiểu Thần Vương...

Không biết là vô tình hay cố ý, Thần Tử Dạ tộc một đường đâu vào đấy điều binh khiển tướng, lại xếp hai người này ở cuối cùng.

- Song Sinh điện hạ nói gì vậy, Ngao mỗ là Thần Đình Tiểu Thánh, nếu có chỗ ra sức, điện hạ cứ việc phân phó!

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải nao nao, cuối cùng hào sảng cười to nói.

- Áo Cổ Tiểu Thần Vương thì sao?

Ánh mắt Thần Tử Dạ tộc ngưng lại, rơi vào trên người Áo Cổ Tiểu Thần Vương.

Cũng không biết là thật hay ảo giác, thời điểm hắn hỏi câu này, trong sân lại có sát khí sinh ra.

Bạch!

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nghe vậy ánh mắt lẫm liệt, hai cánh khẽ động, không khí chung quanh trở nên cổ quái, hình như trong nháy mắt ngưng trọng rất nhiều, trong thân thể khổng lồ bắt đầu có lực lượng kinh khủng lưu chuyển, hắn không phải người ngu, sớm ở thời điểm Phương Hành tự lộ thân phận, Phụng Thiên Minh xuất hiện, cũng đã biết mình rất khó tránh khỏi ngờ vực vô căn cứ, trốn ở chỗ này, chỉ là muốn tìm một cơ hội xuất thủ với Thần Tử Dạ tộc, lập nên kỳ công, nhưng không nghĩ tới, chờ thời gian dài như vậy, lại không tìm được chút kẽ hở, cuối cùng Thần Tử Dạ tộc lại vượt lên trước lộ ra sát ý, xem ra chỉ cần một lời không hợp là sẽ động thủ!

Bất quá nhìn bộ dạng của hắn, cũng không phải hoàn toàn hoài nghi mình.

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải cũng ở trong hàng ngũ hoài nghi, dù sao từ mặt ngoài nhìn, Thương Lan Hải và ma đầu kia quan hệ càng gần!

Đang định giảo biện vài câu, đẩy phiền phức lên người Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, lại nghe bên người bạo hống một tiếng, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải lạnh lùng nói:

- Áo Cổ Tiểu Thần Vương tự nhiên là sẽ không xuất thủ...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nao nao, giương mắt nhìn hắn:

- Tứ hoàng tử lời ấy là có ý gì?

- Ý của ta là, ma đầu kia là hiền tài được Hồng Hoang Cốt Điện các ngươi tiến cử, kết quả hắn lại rắp tâm hại người, Hồng Hoang Cốt Điện các ngươi dám nói không biết sao? Hừ hừ, chiếu ta xem ra, chỉ sợ các ngươi là cá mè một lứa?

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải càng nói càng giận, đột nhiên quát to:

- Ta hận nhất chính là người phản bội, vậy để ta đến kết liễu ngươi đi...

Ầm ầm...

Hắn lại không chút do dự, trực tiếp hóa ra bản tướng, lao thẳng về phía Áo Cổ Tiểu Thần Vương.

Một quái vật nửa long nửa chim, sinh ra chín cái đầu dữ tợn hiển hóa ở giữa không trung, bộ dáng kia đúng thật là cực kỳ đáng sợ, thân thể tuyệt đối không thua Áo Cổ Tiểu Thần Vương, hung hăng giết về phía Áo Cổ Tiểu Thần Vương, giống như liều mạng, chín cái đầu tính cả hai cự trảo bốn phía cuồng vũ, tựa như một cự thú cuồng bạo, cực kỳ đáng sợ...

- Không nghĩ tới hắn khám phá lai lịch của ta...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương kinh hãi, không lường được Tứ hoàng tử Thương Lan Hải trung thành với Thần Đình như thế...

Bất quá việc đã đến nước này, nói nhiều vô ích, đang chuẩn bị cùng hắn tranh tài một trận, lại có một đạo thần niệm đánh vào đáy lòng mình:

- Ông trời của ta, cục diện này đã loạn đến làm cho không người nào có thể đứng hàng, huynh đệ, Hồng Hoang Cốt Điện các ngươi thực đặt cược ở trên người Phụng Thiên Minh?

Thời điểm thần niệm truyền đến, Ngao Cuồng còn nháy mắt.

- Đây là cái tình huống gì?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng ngẩn ngơ, một bên cùng Tứ hoàng tử Thương Lan Hải giao thủ, một bên trao đổi thần niệm:

- Cái gì đặt cược? Phụ thân ta chỉ là thuận tay giúp Phương Hành một chút mà thôi... Ngược lại là Thương Lan Hải các ngươi, thật sự đi theo Thần Chủ sao?

- Giúp cái rắm, đến lúc này cũng đừng giả bộ ngớ ngẩn lừa đảo, ta nói rồi, lúc đầu ta nhận định Thần Đình tất thắng, nhưng bây giờ trong lòng có chút bất an, Phụng Thiên Minh tập hợp một đám ngoan nhân ah, hơn nữa những tiểu bối này trưởng thành quá nhanh, làm người kinh ngạc, hiện tại ta cảm giác bọn hắn cũng không phải không có hi vọng, theo ta thấy, hiện tại vô luận là đặt cược ở bên nào, đều có khả năng thua, chẳng bằng lưu cái tâm nhãn, cũng cho bản thân một đường lui ah, Áo Cổ huynh đệ, chúng ta liên thủ đi...

Nghe đối phương nói, Áo Cổ Tiểu Thần Vương sửng sốt:

- Làm sao liên thủ?

- Hiện tại là thời điểm then chốt, chúng ta đứng hàng bên nào cũng không phải lựa chọn tốt, vạn nhất xếp sai trận doanh, vậy phe thắng quyết sẽ thanh trừ chúng ta, như vậy chẳng bằng dứt khoát nói xấu lẫn nhau, ngươi nói ta theo ma đầu kia, ta cũng nói ngươi theo ma đầu kia, sau đó hai chúng ta làm lớn một trận, ai cũng không cần nhảy vào vũng nước đục kia, đến cuối cùng, nếu Phụng Thiên Minh thắng, thì nhờ Áo Cổ huynh đệ chia công lao cho ta một chút, nếu Thần Đình thắng, vậy ta cũng sẽ lấy lực lượng của Thương Lan Hải, chứng minh Hồng Hoang Cốt Điện các ngươi trong sạch... Dù sao cuối cùng chúng ta ai cũng không giúp, sẽ không rơi xuống tay cầm?

- Cái này...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương có chút ngây người.

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải vội la lên:

- Ngươi thấy thế nào?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương thở dài, bỗng nhiên gật đầu:

- Quá con mẹ nó có đạo lý...

Nói xong chặt đứt thần niệm, mở miệng hét lớn:

- Ngao Cuồng, rõ ràng Thương Lan Hải các ngươi mới là chủ sự phía sau ma đầu kia, lại dám che mắt Song Sinh điện hạ, nói xấu Hồng Hoang Cốt Điện ta, hôm nay bản điện cùng ngươi phân cao thấp, chứng ta trong sạch...

Ầm ầm một tiếng, vừa nói vừa đánh, hóa ra đạo đạo đao phong đáng sợ.

Ngao Cuồng vội vàng rút về ba cái đầu, kém chút bị chém rụng:

- Ôi, ra tay đừng nặng như vậy, biểu diễn một chút là được rồi...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương nói:

- Ta tâm lý nắm chắc, nhìn lên hung mãnh, nhưng chỉ dùng ba phần lực đạo...

- Vậy là tốt rồi... Chúng ta vừa đánh vừa lui, đừng ảnh hưởng những người khác đấu pháp...

- Tốt...

Hai người vừa chiến đấu, vừa chậm rãi thối lui, làm cho Thần Tử Dạ tộc sững sờ!

- Sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục ah...

Hắn im lặng lắc đầu, cười khổ một tiếng, liền nhìn về một phương hướng khác.

Bây giờ thời gian cấp bách, thời điểm then chốt sắp đến, hắn mưu tính cũng sắp thành, không có thời gian quản hai người kia biểu diễn.

Chương 1194: Vong Tình Thiên Công.

- Ta đã cho ngươi cơ hội, là chính ngươi không nắm chắc, vậy đừng trách ta vô tình!

Hung Đạo vọt lên, mở miệng gào thét, cổ kiếm hóa thành rất nhiều tấm lụa cuốn tới Phương Hành.

Mỗi một dải lụa, thình lình đều do vô số kiếm quang tạo thành, đủ để nhẹ nhõm chém giết Nguyên Anh. Mà rất nhiều tấm lụa thì hóa thành vòng sáng, vây chung quanh Phương

Hành, cơ hồ tránh cũng không thể tránh, thậm chí không biết kiếm quang sẽ từ chỗ nào đánh tới.

Chiêu kiếm pháp này đã cho thấy tạo nghệ cực cao, chỉ sợ so với võ pháp của Lữ Phụng Tiên cũng không kém quá xa, hơn nữa trong kiếm pháp ẩn chứa pháp lực cuồn cuộn, càng đạt đến Độ Kiếp tầng bảy, cực kỳ kinh khủng...

- Ha ha, dựa vào cái gì tiểu gia nên nắm chắc cơ hội ngươi cho?

Bách Chiến Hồn Binh lật một cái, hóa thành một đoàn hơi khói, phiêu đãng quấn ở quanh người. Chung quanh vô số kiếm quang đánh tới, đánh vào trên hơi khói, lại hóa ra một loại âm thanh “đinh đinh đang đang”.

- Bởi vì...

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới thu lại kiếm quang, hóa thành một Thanh Long, lực lượng tập trung vào một điểm, đánh thẳng về phía Phương Hành. Mặc dù xuất thủ hung mãnh, nhưng trên mặt của hắn lại còn không có hiện ra vẻ dứt khoát, giống như trong lòng còn có khúc mắc chưa giải, muốn ở trước khi chính thức chém rụng Phương Hành, giải khai tâm kết của mình:

- ... Ngươi không biết, ta cũng là vì sinh linh của Thiên Nguyên Đại Lục, ta cũng thống hận Thần tộc... từ lúc đầu ngươi chưa bao giờ nghĩ tới quy thuận Thần Đình, vậy vì sao không cân nhắc liên thủ với ta? Vì sao các ngươi biết lực lượng của mình còn rất yếu, căn bản không đủ để đối kháng Thần Đình, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới Tiểu Tiên Giới?

Thanh âm của hắn cực kỳ mơ hồ, không nói rõ ràng, nhưng đôi mắt lại tỏa sáng, chăm chú vào trên mặt Phương Hành.

- Ân?

Phương Hành suy nghĩ cực nhanh, tâm tư khẽ động, ngược lại minh bạch hàm ý trong lời nói của truyền nhân Tiểu Tiên Giới.

- Ha ha...

Hắn có chút kinh ngạc, ngược lại cười ha ha, giống như nghe được một chuyện cười lớn.

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới này, chính là sinh linh của Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng lại làm chó săn cho Thần Đình, trong lòng nghĩ các loại vấn đề thật xoắn xuýt phức tạp ah...

Hắn lúc này, lại có chút buồn bã hối tiếc!

Hắn tự nghĩ tu vi mạnh mẽ, thực lực vô địch, càng một lòng cân nhắc cho sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục, cho nên khi nhìn thấy Phụng Thiên Minh xuất hiện, liền sinh ra một loại tâm tư cực kỳ vi diệu.

Hắn đã trước sau vô số lần ý đồ kết minh với Phương Hành, nhưng mỗi lần đều bị cự tuyệt, bởi vậy hắn không rõ, mình dù sao cũng là sinh linh của Thiên Nguyên Đại Lục, hơn nữa có tu vi và thế lực cực mạnh, vì sao ma đầu kia thà kết minh với một số kẻ yếu, cũng không bao giờ chịu kết minh với mình?

Mặc dù ta chưa chắc đáp ứng, nhưng ngươi cũng không thể không hỏi ah...

Thậm chí ở trong lòng Hung Đạo, còn có một suy nghĩ không muốn ai biết...

Vừa rồi nhìn thấy Phụng Thiên Minh xuất hiện, trong lòng của hắn đã từng nổi lên nhiệt huyết, cũng có một cỗ xúc động!

Đó là một loại cảm giác nhiệt huyết xả thân hộ đại nghĩa, giơ kiếm kháng Thần Đình...

Có lẽ, nếu Phương Hành sớm kết minh với mình, nói ra hết thảy, vậy mình cũng sẽ phản bội Thần Đình, giúp bọn hắn một tay!

Nhưng không có!

Ma đầu kia từ vừa mới bắt đầu đã nghĩ đến đối kháng Thần Đình, cũng đang tìm kiếm minh hữu, nhưng chưa bao giờ suy nghĩ qua mình.

Vì cái gì?

Bây giờ hắn đã xuất thủ, ở dưới kiếm khí cuồng bạo, lại lưu một chút hi vọng sống, chính là muốn hỏi vấn đề này.

Vì cái gì ngươi không tìm ta?

Ta rõ ràng... cũng không phải người xấu ah...

Từ trình độ nào đó mà nói, trong lòng của hắn đã nổi lên một tia thiện niệm, nhưng không rõ vì cái gì không ai nhìn ra thiện niệm của mình, vì cái gì không tới kéo mình, bởi vì sâu trong nội tâm hắn, cũng không muốn làm nô bộc cho Thần tộc, không chừng ta sẽ đáp ứng...

- Có phải ngươi muốn hỏi vì cái gì ta không cầu các ngươi tới giúp chúng ta cứu vớt Thiên Nguyên Đại Lục không?

Không giống truyền nhân Tiểu Tiên Giới hỏi mơ hồ lăn lộn, tâm tư phức tạp, Phương Hành nói rất rõ ràng, nhưng trong thanh âm lại tràn đầy chê cười và châm chọc, thời điểm âm thanh vang lên, Bách Chiến Hồn Binh tỏa ra quang mang đại thịnh, hóa thành một thiết thương dài chừng mười trượng, hung hăng quét tới, kiếm quang vỡ nát, hóa thành hơi khói mông lung, tung bay lả tả:

- Bởi vì Tiểu Tiên Giới các ngươi vốn là gian tặc, các ngươi là người giúp Thần tộc phủ xuống Thiên Nguyên Đại Lục, các ngươi vốn không thể tha thứ...

Thanh âm của hắn càng lúc càng vang, trường thương quét ngang hư không, đẩy ra vô số kiếm quang.

- Người khác nghĩ như thế nào ta không biết, nhưng theo tiểu gia, Tiểu Tiên Giới các ngươi vốn nên đáng chết!

- Là chính các ngươi ở lúc trước lựa chọn làm chó săn cho Thần Đình, vậy dựa vào cái gì tiểu gia còn phải kéo ngươi?

- Tựa như sư đệ ta nói, tiểu gia còn chưa tới trình độ phải cùng những nô tài như các ngươi liên thủ mới đạt tới mục đích...

Ầm ầm!

Trường thương đột nhiên dài ra, đâm thẳng về phía truyền nhân Tiểu Tiên Giới.

- Càng quan trọng hơn là, các ngươi còn bắt Tiểu Man áp chế ta... nên Tiểu Tiên Giới các ngươi đều đáng chết!

Trường thương hoành không, cực kỳ dữ dằn.

Mà càng hung ác dữ dằn hơn lại là Phương Hành, hắn nói giống như lợi kiếm đâm vào trong lòng Hung Đạo.

Trong lời nói chê cười và châm chọc, nháy mắt diệt sạch chút xíu nhiệt huyết và thiện niệm ở trong lòng Hung Đạo, vẻ xoắn xuýt trên mặt cũng triệt để biến mất, sát khí trên người vọt cao mấy chục trượng, nhìn tựa như một ngọn núi lửa đột nhiên bạo phát, cổ kiếm ngăn cản trường thương, đôi mắt lành lạnh nhìn về phía Phương Hành, ánh mắt giao thoa, có hoả tinh bắn tung toé:

- Ngươi đã kiêu ngạo như thế, vậy thì chết ở dưới kiếm của ta đi!

- Nhớ kỹ, là ngươi triệt để đẩy Tiểu Tiên Giới chúng ta về phía Thần Đình...

Ầm ầm!

Cổ kiếm giống như hóa thành cuồng phong, lạnh lùng cắt ngang về phía Phương Hành.

- Không đúng, là chính các ngươi lựa chọn làm chó săn...

Phương Hành ngoài miệng vẫn không thua người, một bên quát khẽ, Bách Chiến Hồn Binh lại biến, tiện tay hóa thành một cây đại chùy, đầu búa tựa như núi nhỏ, thậm chí còn tản ra sơn ý nặng nề giống như Phong Thiện

Sơn, nhưng ở trong tay Phương Hành lại nhẹ nhàng như không có chút trọng lượng, hắn tiện tay đập tới, kiếm thế của truyền nhân Tiểu Tiên Giới còn chưa lên, đã bị hắn nện loạn, sóng gió to lớn như dòng sông vọt mạnh qua...

- Binh khí này quả thật khó chơi...

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới liên tục đổi mấy đạo kiếm thế, nhưng mỗi một đạo đều bị Bách Chiến Hồn Binh đảo loạn, cảm thấy có chút bực bội.

Bách Chiến Hồn Binh quả nhiên bất phàm, có thể biến hóa vô tận, chín ngàn chín trăm loại thần thông, ở võ pháp, truyền nhân Tiểu Tiên Giới cũng có tạo nghệ kiếm đạo cực sâu, nhưng đối đầu với Bách Chiến Hồn Binh, lại bó tay bó chân, khắp nơi bị quản chế, coi như tu vi của hắn cao hơn Phương Hành, nhưng ở trước mặt Bách Chiến Hồn Binh lại chiếm không được tiện nghi, tựa như Lữ Phụng Tiên và Cổ Hạc vậy...

Bây giờ trong hàng tiểu bối của Thiên Nguyên Đại Lục, bàn về trình độ võ pháp, không hề nghi ngờ chính là Phương Hành và Lữ Phụng Tiên đi đầu.

Lữ Phụng Tiên là thiên phú dị bẩm, trình độ võ pháp không có tận cùng, liên tiếp đề cao.

Phương Hành lại là kiếm tẩu thiên phong, luyện thành Bách Chiến Hồn Binh, chiếm ưu thế to lớn.

- Ngươi cho rằng dựa vào một thanh binh khí, có thể ngạo thị quần hùng sao?

Lúc này Phương Hành rõ ràng chưa hề nói lời gì đắc ý, nhưng truyền nhân Tiểu Tiên Giới lại đang đứng ở thời kỳ tâm lý cực kỳ mẫn cảm, kiếm đạo mà bình thường mình rất đắc ý bị Phương Hành khắc chế, hắn giống như nhận lấy một loại vũ nhục to lớn, lửa giận cháy rừng rực, thân hình lui ra trăm trượng, sau đó ánh mắt gắt gao tập trung vào Phương Hành.

Ba.

Hai tay cầm cổ kiếm, sau đó bẻ thành hai đoạn, giống như ném rác rưởi tiện tay ném lên không trung, hai tay chậm rãi nâng lên.

- Võ pháp khó mà thắng ngươi, vậy để ngươi thử thần thông của Tiểu Tiên Giới chúng ta đi...

- Tiểu Tiên Giới có thần thông gì ghê gớm sao?

Phương Hành có chút ngưng tụ, nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu, trực tiếp vung Bách Chiến Hồn Binh lao đến lần nữa.

Lúc này hắn có chút chướng mắt truyền nhân Tiểu Tiên Giới, người này có bản lĩnh tranh phong với Thần Tử Dạ tộc, thực lực tất nhiên là mạnh, nhưng Phương đại gia còn không để vào mắt, dù sao Bách Chiến Hồn Binh nơi tay, Phương Hành giống như có được lợi khí cường đại nhất thiên hạ, ngay cả Hỗn Độn Cổ Giản của Cổ Hạc cũng có thể khắc chế, huống chi là Hung Đạo sử dụng cổ kiếm bình thường?

Từ trình độ nào đó mà nói, Bách Chiến Hồn Binh của Phương Hành chính là "Đạo Quả" tu hành của hắn ở một thế này, nghĩ hắn ở một thế này, bốn phía xông xáo, đoạt đông đoạt tây, có quá nhiều đại cơ duyên mà người bên ngoài không tưởng tượng được? Mà Bách Chiến Hồn Binh, chính là sản phẩm cuối cùng của những đại cơ duyên kia tan làm một lò!

Mặc dù bây giờ Bách Chiến Hồn Binh chỉ là hình thức ban đầu, nhưng cảnh giới tuyệt đối đã đạt đến tiên binh.

Càng mấu chốt là, binh khí này cùng Phương Hành tâm ý tương thông, uy lực càng tăng lên!

Hung Đạo sử dụng kiếm, tự nhiên sẽ bị Phương Hành khắc chế, mà hắn thi triển thần thông, Phương Hành vẫn không để vào mắt!

Bất quá hiển nhiên Phương Hành không nghĩ đến, truyền nhân Tiểu Tiên Giới lại thực nắm giữ một môn thần thông khó lường.

- Tạo hóa thần thông, vong tình u nhược!

Hung Đạo trầm thấp ngâm tụng, sau đó đón Bách Chiến Hồn Binh, hắn không trốn không né, nhẹ nhàng điểm ra một ngón tay, hư không xung quanh trở nên giống như sương mù, tựa như mộng cảnh, tất cả lực lượng và trật tự giữa thiên địa đều vỡ nát, hoàn toàn ngưng tụ ở trên một chỉ, trực tiếp xuyên thủng không gian...

- Vong Tình Thiên Công?

Phương Hành giật mình.

Khó mà hình dung cảm giác nguy cơ của hắn giờ khắc này, cơ hồ là theo bản năng, lợi dụng Bách Chiến Hồn Binh che lại bản thân, lui về phía sau thật nhanh, trong lòng giống như sóng to gió lớn hô lên:

- Sao tên vương bát đản này lại biết Vong Tình Thiên Công?

- Không phải nói không ai tu luyện thành công sao?

Chương 1195: Tiểu Tiên Giới đáng chết.

Vong Tình Thiên Công!

Thần thông của truyền nhân Tiểu Tiên Giới đương nhiên xuất phát từ Vong Tình Thiên Công, liên quan tới thiên công này, Phương Hành cũng không xa lạ gì.

Hắn hận mười hai Tiểu Tiên Giới nhất chính là thế lực này si tâm vọng tưởng, ý đồ lựa chọn nữ phôi thích hợp đi tu luyện thiên công này, Thanh Nguyệt tiên tử và Tiểu Man đều bị bọn họ bắt tới, mà bây giờ, Thanh Nguyệt tiên tử đã bởi vì tu luyện thiên công biến thành cái xác không hồn, Tiểu Man thì bị Tiểu Tiên Giới áp chế, ám chỉ nếu như mình không nghe bọn hắn nói, sẽ bức bách Tiểu Man tu luyện thiên công.

Bất quá cũng chính là nguyên nhân này, nói rõ hôm nay còn không người tu luyện thành công, như vậy truyền nhân Tiểu Tiên Giới là làm sao thi triển ra?

Hay là nói hắn đang hư trương thanh thế?

Trong lòng Phương Hành vừa nghĩ, một chỉ của Hung Đạo đã điểm tới!

Oanh!

Phương Hành sớm điều khiển Bách Chiến Hồn Binh ngăn ở trước mặt mình, hóa thành một tấm chắn nặng nề, một chỉ của truyền nhân

Tiểu Tiên Giới xuyên qua hư không, nhẹ nhàng điểm tới, nhưng lúc đến trước người Phương Hành, lại đột nhiên phóng ra lực lượng đáng sợ, hung hăng trút xuống tấm chắn, Phương Hành chỉ kịp hừ một tiếng, cả người tính cả tấm chắn ngã bay ra ngoài, bay không dưới một trăm trượng, hư không quanh người oanh minh, Đại Đạo rung động, vân khí tụ tán, tựa như sóng biển phân ra bốn phương tám hướng tán đi.

- Không phải phô trương thanh thế, hắn thực luyện thành rồi...

Chỉ một kích này, Phương Hành cũng đã xác định, truyền nhân Tiểu Tiên Giới thi triển Vong Tình Thiên Công không phải giả!

Chỉ một điểm, liền phá hủy tất cả trật tự và quy tắc, quả thật quá đáng sợ!

Ngoại trừ thiên công siêu việt tiên pháp ra, hắn nghĩ không ra còn có thần thông nào đáng sợ như vậy!

Nếu không phải Bách Chiến Hồn Binh của mình không yếu, thậm chí Phương Hành cảm giác, chỉ một điểm là có thể trực tiếp lấy mạng của mình!

- Vong Tình Thiên Công, uy lực quả nhiên bất phàm, đáng tiếc, chỉ lấy được ba đạo thần quyết trong đó...

Mà lúc này, truyền nhân Tiểu Tiên Giới cũng nhẹ giọng thở dài, hình như cảm giác có chút tiếc nuối, bất quá nếu như đã bại lộ át chủ bài, vậy dứt khoát không lưu thủ nữa, sau khi điểm ra, hắn bước ra một bước, thân hình ở trên không trung xẹt qua một quỹ tích huyền ảo, sau đó năm ngón tay khẽ nhếch, nhẹ nhàng vỗ về phía Phương Hành, trong lòng bàn tay sương khói mông lung, khiến cho một chưởng này tựa như ảo mộng, ẩn chứa một loại lực lượng nào đó không nói rõ được, mờ mịt đến cực điểm!

Oanh!

Phương Hành thấy một chưởng này, Tiên khí quanh người đã tăng vọt, vô ý thức muốn phản kháng.

Thế nhưng thời điểm hắn muốn ngăn cản, tâm thần lại mông lung, vậy mà quên đi ngăn cản.

Một chưởng kia của truyền nhân Tiểu Tiên Giới quá mờ mịt, vậy mà ở một mức độ nào đó, ảnh hưởng đến thần trí của hắn vận chuyển, khiến cho thời điểm hắn muốn xuất thủ, lại quên một chưởng kia là từ đâu đến, tự nhiên cũng sẽ quên đi ngăn cản...

Vong Tình Thiên Công, rõ ràng là một thần thông ngươi nhìn vào là thấy được, lại không thể lưu ở trong trí nhớ!

Nó ở trước mặt ngươi thi triển thủ đoạn sát lục, nhưng sẽ không để đáy lòng ngươi báo động!

Đây quả thực là một loại pháp môn nghịch thiên!

- Hưu...

Nhưng lúc này, Bách Chiến Hồn Binh lại tự động bay tới, hóa thành bộ dáng Ma thân, ba đầu sáu tay, rắn rắn chắc chắc ngăn ở trên đỉnh đầu, một chưởng của truyền nhân Tiểu Tiên Giới vừa lúc bị Bách Chiến Hồn Binh ngăn cách, xem như để Phương Hành trốn thoát một kiếp.

Đây cũng là đặc tính của Bách Chiến Hồn Binh, bởi vì đã bị Phương Hành luyện thành binh khí, cho nên không bị ánh sáng của Vong Tình Thiên Công ảnh hưởng, một khi cảm thấy Phương Hành gặp phải nguy cơ, nó sẽ tự động ngăn địch...

- A? Lại có thể đón lấy hai thức Vong Tình Thiên Công, vậy thử thức thứ ba xem!

Hung Đạo cũng có chút ngoài ý muốn, trầm thấp cười một tiếng, hai tay lật lên bắt đại ấn.

Quanh người Phương Hành, hư không như vực sâu, phảng phất như hóa thành thực chất, chậm rãi trấn áp về phía hắn.

- Hắn đến tột cùng là làm sao luyện thành thần thông này?

Mà lúc này, Phương Hành đã khiếp sợ không gì sánh nổi, vừa sợ vừa giận.

Thật không nghĩ tới, lại ở trong tay truyền nhân Tiểu Tiên Giới, kiến thức đến thiên công đáng sợ như vậy...

Lúc này hắn một bên toàn lực vận chuyển Bách Chiến Hồn Binh chống cự sát khí, một bên tay chống thiên địa, đáy mắt lóe lên vẻ dứt khoát, chung quanh bắt đầu có phù văn hiển hiện, như đóa đóa thiên hoa vây quanh cánh tay của hắn bay múa, va chạm lực lượng mãnh liệt chen đến, bắt đầu không ngừng thôi diễn, cảm ngộ bản nguyên của lực lượng kia...

Thái Thượng Cầu Đạo Kinh!

Tồn thực hành ngụy, khám phá bản nguyên!

Kinh này chính là quyển thứ bảy trong Thái Thượng cửu kinh!

Tu hành kinh này, Phương Hành đối nội có thể cân nhắc điểm yếu của mình, cảm ngộ

Đại Đạo, đào móc tiềm lực, phát huy ra uy lực lớn nhất, tỉ như Bách Chiến Hồn Binh, từ trình độ nào đó là có quan hệ tới kinh này!

Mà đối ngoại, thì có thể thôi diễn bản nguyên thần thông của đối thủ!

Bây giờ Phương Hành tu luyện kinh văn này thời gian ngắn ngủi, rất nhiều chỗ tinh diệu chưa lĩnh ngộ, bình thường đều là dùng cho tu vi bản thân, đi tìm điểm yếu, đặt cơ trúc đạo, kích phát tiềm năng, bây giờ hắn cũng là bị ép bất đắc dĩ, bắt đầu dùng kinh văn này ở trên người Hung Đạo, đẩy diễn lực lượng bản nguyên của Vong Tình Thiên Công...

Lúc trước Thái Thượng Thập Tiên, người người đều là bất thế kỳ tài, Tiên Nhân lưu lại Cầu Đạo Kinh còn là một đóa kỳ hoa, thực lực bản thân hắn không mạnh, nhưng đọc nhiều sách vở, kiến thức uyên bác, trên hiểu thiên văn, dưới rành địa lý, thậm chí truyền thuyết hắn học thức uyên bác, đã đạt đến một loại trình độ không gì không hiểu, mà với hắn mà nói, truyền thuyết lợi hại nhất là, có hai vị đại năng giao thủ, hắn không xuất thủ tương trợ, nhưng quan chiến chốc lát, chỉ điểm một người trong đó vài câu, người nọ liền đại phát thần uy, chiến thắng đối thủ!

Một truyền thuyết càng lợi hại hơn là, nói hắn có thể thông qua chỉ điểm Nguyên Anh, để hắn đánh thắng Độ Kiếp!

Mà nguyên nhân, là ở chỗ hắn học cứu thiên nhân, đã gần Đại Đạo, có thể đụng chạm đến dấu vết Đại Đạo vận chuyển, nhìn thấy bản nguyên...

Bây giờ hắn lưu lại Cầu Đạo Kinh, Phương Hành đã lấy được, hơn nữa lĩnh hội thời gian không ngắn, bất quá nói rõ ra, bây giờ Phương Hành chỉ tìm hiểu được một chút da lông mà thôi, nếu nói này chính là Đạo Tạng, vậy Phương Hành chỉ vừa mới nửa chân đạp vào cửa Đạo Tạng mà thôi, đạo lý và cảnh giới mênh mông bên trong, còn xa xa không phải Độ Kiếp tầng ba như hắn có thể nắm giữ!

Bây giờ, Phương Hành chính là ỷ vào kinh này, đẩy ra diễn bản nguyên thần thông của truyền nhân Tiểu Tiên Giới.

Bởi vì truyền nhân Tiểu Tiên Giới thi triển pháp môn quá lợi hại, nếu không nhìn thấu bản nguyên, thì căn bản không thể nào chống cự!

Oanh...

Trong sát na, tay Phương Hành tiếp xúc lực lượng mãnh liệt kia, nhưng tâm linh trở nên cực kỳ linh mẫn...

Hắn tựa như một nhạc công cao siêu, chỉ khảy một dây cung, nghe tiếng biết nghĩa, liền thông hiểu tất cả đặc điểm của cổ cầm!

- Lực lượng này thật mạnh, nguồn gốc là lợi dụng am hiểu về quy tắc thiên địa...

Từng tia đáp án hiện lên ở trong đáy lòng Phương Hành, như dòng sông chảy nhỏ giọt.

Ân? Không đúng, tuy lực lượng này rất mạnh, lại không phải hắn thi triển ra, mà là mượn dùng...

Rất nhanh, trong lòng Phương Hành khẽ động, phát hiện cái gì.

Lực lượng của Vong Tình Thiên Công rất mạnh, ở sau khi truyền nhân Tiểu Tiên Giới phát huy ra, uy lực cực kỳ đáng sợ, nhưng Phương Hành thông qua Thái Thượng Cầu Đạo Kinh, lại phát hiện có chút cổ quái, loại cảm giác này vô cùng vi diệu, thật giống như, Vong Tình Thiên Công mạnh mẽ đến cực điểm, lại không phải lực lượng của truyền nhân Tiểu Tiên Giới, hắn là dùng thủ đoạn nào đó cấy ghép loại lực lượng này đến trên người mình mà thôi...

- Giá Y Thần Quyết...

Trong sát na, trái tim Phương Hành run lên, hận từ tâm sinh.

Mặc dù hắn tu luyện Thái Thượng Cầu Đạo Kinh không tới nơi tới chốn, nhưng vẫn phát giác trong thần thông của truyền nhân Tiểu Tiên Giới một tia không đúng!

Lại thông qua chỗ không đúng kia, phát hiện bí mật lớn nhất của Hung Đạo...

Thậm chí hắn đã hiểu, đến tột cùng vì sao Thanh Nguyệt tiên tử sẽ biến thành cái xác không hồn!

Lại là Giá Y Thần Quyết!

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới thiên tư bất phàm, nhưng có thể có được thành tựu hôm nay, căn bản không thể rời bỏ Giá Y Thần Quyết!

Hắn không giống như Phương Hành và Phù Diêu Cung Thiếu Tư Đồ, trải qua vô số cực khổ, ma luyện ra Tiên Anh, mà là được mười hai vị Tiểu Tiên Giới Giới Chủ, dùng thần thông và pháp lực vô thượng, không tiếc hao tổn tu vi, cưỡng ép tẩy luyện Đạo Cơ cho hắn, lúc này mới để hắn tu thành Tiên Anh, nói cách khác, căn cơ của hắn nhìn như ổn định, kỳ thật hơn phân nửa là người khác cưỡng ép cho...

Mà bây giờ, Vong Tình Thiên Công của hắn, cũng là tới như vậy!

Đây là mười hai Tiểu Tiên Giới, tìm vô số nữ tử thiên tư hơn người tu luyện Vong Tình Thiên Công, có lẽ căn bản không ai có thể tu thành, nhưng một số nữ tử thiên tư hơn người, tỉ như Thanh Nguyệt tiên tử, sau khi các nàng thực dứt bỏ hết thảy lo lắng, tu thành một đạo thần quyết nào đó trong Vong Tình Thiên Công vẫn có thể, nhưng sau khi các nàng tu luyện thành công, Tiểu Tiên Giới liền cưỡng ép buộc các nàng thi triển Giá Y Thần Quyết, sau đó lấy hạt giống thần quyết mà các nàng tân tân khổ khổ tu luyện ra, độ cho Hung Đạo...

Mà các nàng thì ở sau khi thi triển môn thần thông này, sẽ biến thành cái xác không hồn!

Đây quả thực là ác độc!

So sánh với Tiêu Tuyết đã từng luyện chế Sinh Linh Đan tu bổ đạo nguyên, tội nghiệt còn sâu nặng gấp một vạn lần!

Càng quan trọng hơn là, từ điểm này, hắn cũng đoán được kết cục của Tiểu Man...

Tựa như lúc trước Tiểu Tiên Giới nói với Triệu Hồng Anh dễ nghe như vậy, đảo mắt liền biến Thanh Nguyệt tiên tử thành bộ dáng kia, bây giờ Tiểu Man đến tột cùng như thế nào, trong lòng của hắn thật không biết, bởi vì Tiểu Tiên Giới xưng nữ tử kia là “nữ phôi”, theo bọn hắn nghĩ, những cô gái này, vốn chính là hạt giống, giúp Hung Đạo chuẩn bị thần thông!

Bọn họ không thể dễ dàng từ bỏ những hạt giống này!

Hắn thậm chí hoài nghi, hiện tại Tiểu Man sớm đã bị buộc tu luyện môn thiên công kia...

Tiểu Tiên Giới... tất cả đều đáng chết!

Chương 1196: Thiên Nguyên đại đan.

Ầm ầm...

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới thi triển pháp môn thứ ba trong Vong Tình Thiên Công, lại dẫn động thiên địa pháp tắc, chậm rãi trấn áp về phía Phương Hành, nhìn lên lại có một loại cảm giác Chư Thiên Vạn Giới khó mà đào thoát, không thể trốn đi phương nào, chỉ có thể bằng vào thực lực bản thân ngạnh kháng, nhưng ngay cả Phương Hành cũng không thể không thừa nhận, nếu quả thật muốn bằng vào lực lượng ngạnh kháng, vậy tu vi của mình thật đúng là không phải đối thủ của truyền nhân Tiểu Tiên Giới, chỉ có kết quả suy tàn!

Bất quá ở thời điểm cuối cùng, Phương Hành dùng Thái Thượng Cầu Đạo Kinh dò xét ra bản nguyên của thần thông, nhờ vào đó phát hiện kẽ hở của truyền nhân Tiểu Tiên Giới... Rất đơn giản, thần thông này là truyền nhân Tiểu Tiên Giới đoạt từ trên người kẻ khác, không phải hắn tu luyện, cho nên lúc thi triển, vô luận thần thông mạnh cỡ nào, đều sẽ có một sơ hở!

Sưu!

Phương Hành ở thời khắc này, chân thân rất khó chạy thoát, đã sớm bị truyền nhân Tiểu Tiên Giới khóa chặt.

Nhưng tu vi của hắn thâm hậu, thủ đoạn chồng chất, trong khoảng điện quang hỏa thạch đã có kế sách ngăn địch, mặc dù ở trong nguy hiểm, lại không kinh hoảng, đột nhiên phi thân lên, sau đó cong ngón búng ra, chỉ nghe “Bá” một tiếng, một viên Xá Lợi tựa như sao băng bắn ra, bay ra khỏi phạm vi lực lượng bao phủ.

- Ân?

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới nao nao, cuối cùng quyết định trước không thèm quan tâm viên Xá Lợi kia, giết chết Phương Hành lại nói.

Nhưng ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, sự tình phía sau biến hóa quá nhanh, sau khi viên Xá Lợi kia thoát khốn, liền tản ra Ma ý lành lạnh, hóa thành bộ dáng của Bách Chiến Hồn Binh, hoặc nói Bách Chiến Hồn Binh mượn Xá Lợi trốn thoát khỏi thần thông của hắn áp chế, sau đó nhảy lên trăm trượng, hiển hóa ba đầu sáu tay, ma khí lành lạnh chém tới Hung Đạo...

Oanh!

Đối mặt cục diện này, ngay cả Hung Đạo cũng không thể không đưa tay phản kích, ngạnh sanh tiếp nhận một kiếm của Hồn Binh, thân hình bị đánh bay hơn mười trượng mới chậm rãi ổn định, nhưng cúi đầu xem xét, mình thi pháp bị đánh loạn, Phương Hành đã thoát khốn rồi.

- Ma Binh của ngươi quả nhiên có chút môn đạo, có thể nói thần thông bách biến, vận dụng tùy tâm...

Thần sắc của Hung Đạo giống như có chút xúc động, trầm thấp hít một hơi, trên mặt nổi lên lãnh ý:

- Chỉ bất quá, có gì hữu dụng đâu? Dù sao lực lượng của ngươi còn quá yếu, tu vi giữa chúng ta trọn vẹn kém bốn đạo lôi kiếp, Bách Chiến Hồn Binh mạnh hơn, cũng không có khả năng đền bù chênh lệch này, huống chi Vong Tình Thiên Công của ta, làm sao có thể thua Ma Binh của ngươi?

Nói xong hắn lật tay chỉ ra, hung hăng điểm về phía Phương Hành.

Vẫn là một chỉ trong Vong Tình Thiên Công, vỡ nát pháp tắc vô tận, lực lượng ngập trời tụ vào một điểm...

Thông qua vừa rồi thăm dò, mặc dù ba thức thần thông của hắn chưa từng giết được Phương Hành, nhưng cũng xác định một điểm, kia chính là mặc dù Phương Hành giảo hoạt, cũng không phải đối thủ của mình, dùng Vong Tình Thiên Công đối phó hắn, là tuyệt đối không có vấn đề...

- Để ngươi trốn qua ba thức lại thế nào? Tái chiến tiếp, ngươi tất thua không thể nghi ngờ!

...

...

- Tái chiến tiếp, chúng ta tất thua không thể nghi ngờ...

Mà lúc này, Hồ Tiên Cơ một mực trốn ở bên ngoài chiến cuộc, ánh mắt thâm trầm nhìn chung quanh, dùng tu vi của nàng, mặc dù còn không thể trộn lẫn vào trong chiến cuộc, nhưng nhãn lực vẫn phải có, thần sắc có chút lo lắng, lúc này tình hình chiến đấu rất không ổn, bên Phụng Thiên Minh cố nhiên là tất cả cao thủ đều xuất hiện, chống đỡ các Thần Đình Tiểu Thánh, nhưng muốn chiến thắng lại không đơn giản, dù sao thực lực của các Thần Đình Tiểu Thánh đều mạnh mẽ đáng sợ, ai cũng có thể tung hoành hoàn vũ...

Bây giờ, Không Không Nhi tay cầm côn sắt ác chiến với Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử, nhưng thắng bại khó phân!

Vương Quỳnh dùng Thủy Hỏa Thần Luân, cùng Thần Nữ Chập Tộc Hoa Mật Nhi đấu pháp, cũng đã có chút xu hướng suy tàn, cũng may Lệ Hồng Y và Lệ Anh, Hàn Anh ở bên cạnh lược trận, trên khí thế đã sớm vượt qua Hoa Mật Nhi, nhưng vấn đề ở chỗ thần thông của Hoa Mật Nhi quá khó chơi, phân thân ngàn vạn, tựa như một đạo cuồng phong, bốn người bọn họ căn bản không có thủ đoạn hữu hiệu, có thể nhanh chóng kết thúc nàng này!

Mà Thần Châu Bắc Vực Tống Quy Thiện và Sương Thổ tộc trưởng ác chiến, thì đồng dạng cũng thắng bại khó phân, lực lượng của Sương Thổ tộc trưởng mạnh hơn, nhưng Tống Quy Thiện thì có tiếng tu vi uyên bác, đạo đạo thần thông phát huy ra, Sương Thổ tộc trưởng nhất thời cũng không thể làm gì...

Về phần Cổ Hạc và Lữ Phụng Tiên, hai người này chiến đấu cũng hung hiểm đến cực hạn, Tiểu Vũ Thần đã tế ra sáu đại kỳ, cũng không biết gia trì bao nhiêu lực lượng, Hung Thú chi hồn, tàn tướng chi hồn ở quanh người bay loạn, mỗi một thức đánh ra đều phảng phất như gia trì lực lượng quỷ thần, càng chiến càng đáng sợ, nhưng Cổ Hạc cũng không đơn giản, Hỗn Độn Cổ Giản trong tay, thân hình sử dụng Cùng Thiên Cửu Biến, so sánh với Lữ Phụng Tiên thì ai cũng có sở trường riêng, chiến cuộc giằng co, lúc nào cũng có thể phân ra thắng bại, nhưng hết lần này tới lần khác phân không được...

Cục diện tốt nhất là Tiêu Tuyết, dựa vào một thanh cốt kiếm đã áp chế Thái Uyên, chỉ là vấn đề ở chỗ, trên đỉnh đầu Thái Uyên hiển hóa Nhật Nguyệt, ẩn chứa lực lượng thời gian, thời gian đang liên tiếp tăng vọt, nàng cũng chỉ có thể áp chế mà thôi, muốn trong thời gian ngắn phân ra thắng bại, vậy thì có chút ép buộc!

- Không phải thời điểm lưu thủ, phát huy ra uy lực chân chính của Bế Môn Trận, nếu không chúng ta sẽ ăn thiệt thòi, hôm nay người xuất thủ đều là thiên kiêu, nhưng thời gian tu hành quá ngắn, nếu có thể cho bọn hắn mấy trăm thậm chí mấy chục năm, đối thủ của bọn hắn chỉ sợ ngay cả tư cách giao thủ cũng không có, nhưng bây giờ... khó, khó, khó, rất khó thủ thắng!

Chẳng biết lúc nào, Đạo Vô Phương lặng yên đi tới bên người Hồ Tiên Cơ, chau mày thở dài nói.

- Thế nhưng Thần Tử Dạ tộc còn không có xuất thủ, đây vốn là thủ đoạn dùng để đối phó hắn...

Hồ Tiên Cơ quay đầu nhìn Thần Tử Dạ tộc, hiển nhiên đang do dự.

- Phật Chủ vẫn đang ngó chừng hắn, chưa chắc sẽ ra sự tình gì, càng mấu chốt là, hiện tại chúng ta không chịu nổi!

Đạo Vô Phương vội vã nói, thịt mỡ trên mặt không ngừng rung động, hiển nhiên đáy lòng cực kỳ lo lắng.

- Xác thực không có biện pháp gì...

Hồ Tiên Cơ hít một hơi, cũng chỉ có thể công nhận điểm này, cục diện bây giờ đã không thể kéo dài nữa, nếu trận này thua, vậy đừng nói Phụng Thiên Minh sẽ tổn thất nặng nề, ngay cả nhiệt huyết của Thiên Nguyên Đại Lục chỉ sợ cũng khó đốt lên lần nữa, coi như nàng mưu lược lại cao, đối mặt cục diện như vậy cũng không thể điều khiển, bởi vì sự thật bày ở trước mắt, mặc dù bây giờ thế hệ trẻ của Thiên Nguyên Đại Lục trưởng thành rất nhanh, nhưng dù sao thời gian còn quá ngắn, so sánh với Thần Đình Tiểu Thánh, trên lực lượng là không thể địch nổi!

Át chủ bài nàng lưu lại đối phó Thần Tử Dạ tộc, chỉ có thể sớm lấy ra!

- Phong Thiên Đại...

Lông mày nhíu lại, Hồ Tiên Cơ vô ý thức muốn mở miệng, nhưng sắp đến bên miệng, lại bất đắc dĩ hít một hơi:

- Đã đổi tên thành Bế Môn Trận... Vô Phương đạo hữu, phiền ngươi truyền lệnh đi, bốn mạch đều động, vận chuyển 64 trận kỳ...

- Bế Môn Trận, lập tức xoay chuyển, các tu sĩ quy vị, cùng trận tiến thối!

Đạo Vô Phương không chút do dự, lập tức tế ra mấy đạo linh phù.

Trong nháy mắt, Phật môn hộ pháp Phật Ấn, Nam Chiêm Bộ Châu nhất mạch Lệ Hồng Y, Thái Cổ Yêu Đạo Kim Sí Tiểu Bằng Vương, cùng Thần Châu nhất mạch Đạo Vô Phương sắc mặt ngưng tụ, riêng phần mình lướt về phía một phương vị, sau đó cùng đệ tử bốn mạch ngồi xếp bằng xuống, trầm thấp niệm tụng chú ngữ, bàn tay ló ra, ấn tới hư không.

Ầm ầm!

64 trận kỳ tung bay đồng thời theo một loại quỹ tích phức tạp dao động!

Theo quỹ tích 64 trận kỳ vận chuyển, giữa không trung, trong đại trận, bắt đầu hiện lên đạo đạo lực lượng vô hình, tựa như bầu trời thấp xuống, đang từ từ đè ép, mà cùng nhau hạ xuống, còn có các đệ tử của Phụng Thiên Minh, trên người đều tản ra linh quang nhàn nhạt, thời gian dần trôi qua, ở trong hư không hóa thành một quang cầu ngũ sắc lóa mắt, nhẹ nhàng huyền phù.

Quang cầu kia, các loại lực lượng khác biệt ngưng tụ cùng một chỗ, vậy mà gắn bó ổn định, thật sự là cực kỳ quỷ dị, muốn hình dung, thì tựa như tu sĩ dùng đủ loại thần dược luyện thành đan dược!

- Một thân tu vi làm nguyên liệu, một bầu nhiệt huyết thành hỏa diễm, mượn Bế Môn Trận làm đan lô, luyện thành một viên thần đan...

Hồ Tiên Cơ thấy đan dược xuất hiện, thần sắc cực kỳ phức tạp, trầm thấp ngâm tụng.

Mà viên thần đan kia thì càng lúc càng lớn.

Ầm ầm!

Thời điểm thần đan phát triển đến giai đoạn nhất định đột nhiên tản ra vô số thần quang, sợi sợi bay về phía đám người Phụng Thiên Minh, Không Không Nhi đang ác chiến, thần quang chui vào thân thể, khí tức liền bùng lên, như tu vi trong nháy mắt tăng cường mấy lần, một côn ầm ầm quét tới, Phụ Sơn Tử rống một tiếng, bị nó đánh bay, bay trăm trượng cũng không dừng được, khóe miệng tràn ra từng tia từng tia tiên huyết!

Vương Quỳnh, Lệ Anh, Hàn Anh, Tống Quy Thiện… vào lúc này khí tức cũng tăng vọt, thực lực tăng mấy lần!

Các cao thủ của Phụng Thiên Minh vốn ở thế yếu, bỗng nhiên chiếm hết thượng phong, cơ hồ gần như áp chế đối thủ...

- Ai, dùng nhiệt huyết và tu vi luyện chế ra thần đan, nhất định phải tâm vô tạp niệm, một lòng vì công...

- Hành động dùng tu vi của mình gia trì đến trên thân người khác, ngoại trừ lúc này, thì thời điểm nào có thể thấy?

- Đan này, ta sẽ không để tiểu ma đầu kia lấy tên, gọi nó là Thiên Nguyên Thần Đan đi...

- Nó cũng chỉ có thể tên là Thiên Nguyên Thần Đan, bởi vì cái này là nhiệt huyết chân chính của Thiên Nguyên Đại Lục hiển hóa...

Nàng thấp giọng cảm khái, cũng gia nhập quá trình niệm tụng cổ chú, ở thời khắc này, ánh mắt trong vắt, giống như lưu ly.

Chương 1197: Thần Tử Dạ tộc át chủ bài.

- Đây mới là uy lực chân chính của Bế Môn Trận ah...

Nhìn thấy thần đan hiển hiện giữa không trung, ngũ thải hoa ban, trái tim Phương Hành đột nhiên ngưng lại, sau đó cuồng loạn không thôi.

Đã sớm đoán ra Bế Môn Trận được Phụng Thiên Minh coi như mệnh căn, danh xưng do vô số hiền giả nghiên cứu, thậm chí ngay cả Ô Tang Nhi cũng chỉ có thể ở một bên trợ thủ, thôi diễn ra Bế Môn Trận, tất nhiên không phải chỉ có tác dụng phong tỏa hư không, quyết còn có diệu dụng khác. Nhưng thẳng đến lúc này, viên thần đan kia xuất hiện, Phương Hành mới biết, chỗ lợi hại của đại trận này, lại viễn siêu mình tưởng tượng, thậm chí đã đạt đến trình độ chấn thiên!

Tục truyền uy lực mạnh nhất của trận này, chính là một vạn tám ngàn trận kỳ!

Mà bây giờ, chỉ vận dụng 64 trận kỳ mà thôi, chỉ có thể nói hiển lộ một chút uy lực!

Nhưng dù như vậy, cũng đã chấn kinh hoàn vũ, ngay cả các Thần Đình Tiểu Thánh và truyền nhân Tiểu Tiên Giới kiến thức rộng rãi cũng sợ ngây người.

Đại trận này thôi diễn đến cực hạn, đã cùng đan đạo tương thông, ở dưới tác dụng của 64 trận kỳ, đại trận tựa như một đan lô, tinh khí thần và tu vi của tất cả tu sĩ tham dự, đều dung luyện vào một chỗ, hóa thành thần đan, mà tất cả tu sĩ Phụng Thiên Minh ở trong trận này, thì đều có thể đạt được thần đan gia trì, có thể ở trong nháy mắt này, tu vi tăng lên tới mấy cấp bậc!

Trận pháp bực này, Đan ý bực này, ở bình thường là không thể nào thấy được.

Chủ yếu là yêu cầu quá cao với các tu sĩ tham dự trận này, cần bọn họ không ràng buộc tín nhiệm người trong trận, cam tâm tình nguyện giao hết thảy của mình ra, đối với người tu hành mà nói, mượn thiên mượn địa mượn nàng dâu, duy chỉ có tu vi là căn bản, một tơ một hào cũng không mượn được, mà bọn họ lại cần đại công vô tư, không có một tia tạp niệm, cam nguyện cho người khác mượn pháp lực của mình, vạn nhất người trong trận nổi lên ý đồ xấu, thì có thể trực tiếp cướp đi tu vi của bọn hắn, để bọn hắn biến thành phế nhân...

Người tu hành đều là nghịch thiên tu mệnh, cực kỳ ích kỷ, trong quá khứ, buông tha bằng hữu, phai nhạt thân tình, vì đi càng xa ở trên con đường này, cơ hồ dùng hết các loại thủ đoạn, cũng phải để cho mình vĩnh viễn sống sót...

Nhưng đại trận này, lại cần bọn họ làm ra quyết định hoàn toàn trái lại, giao ra đồ vật bản thân yêu quý nhất!

Có thể nói, đại trận này vận chuyển đến cực hạn, khảo nghiệm đã không phải trận thuật đan lý, mà là lòng người...

Cũng chỉ có Thần tộc phủ xuống, Thiên Nguyên Đại Lục ở trong nguy cấp, mới có thể xuất hiện đại trận như thế!

Bất quá hiệu quả cực kỳ rõ ràng...

Trong Bế Môn Trận, thần đan đột nhiên xuất hiện, tình thế liền đại biến, khí cơ trên người Không Không Nhi, Vương Quỳnh, Tống Quy Thiện... đồng thời đại thịnh, đạt được vầng sáng năm màu gia trì, tu vi lăng không bùng lên, cao hơn vừa rồi gấp ba bốn lần thậm chí năm sáu lần, đối thủ vốn khó dây dưa, thậm chí ẩn ẩn chiếm thượng phong, ở thời khắc này đều bị thiệt lớn, bị bọn họ đánh liên tục lùi về phía sau, giống như nỏ mạnh hết đà, trơ mắt nhìn bọn hắn tùy thời có thể giết mình.

Chỉ có Lữ Phụng Tiên và Tiêu Tuyết chưa từng tiếp nhận thần quang, vẫn bằng thực lực của mình ác đấu.

Lữ Phụng Tiên thấy được thần đan, trong lòng xoay chuyển, cũng minh bạch lai lịch của nó, nhưng giống như cảm nhận được một loại khuất nhục nào đó, trực tiếp tránh đi thần quang, sau đó rút ra hai cốt kỳ còn lại, tế lên không trung, u phong kích đãng, cũng không biết hiển hóa bao nhiêu Ma Thần, theo động tác của hắn mà gào thét, hắn một người lại như hung thần đứng ở trong khói đen, Phương Thiên Họa Kích như Độc Long xuất động, hung hăng kích Cổ Hạc liên tục lùi về phía sau.

Tiêu Tuyết cũng nhẹ nhàng lay đầu, mái đầu bạc trắng cuồng vũ, thân thể Bạch Xà lăn lộn, xông lên tận chín tầng trời, lại xuất hiện tư thế duy ngã độc tôn, ngón tay bắt pháp quyết, cốt kiếm tăng mấy thành lực lượng, ngạnh sanh chém về phía Thái Uyên, đơn giản, dễ dàng, xảo trá, lập tức xuyên thủng Thái Uyên, làm hắn bị thương nặng.

- Ha ha... Ha ha... Ha ha...

Phương Hành cười to, vẻ mặt hiếu kỳ cảm thụ quang hoa nhập thể.

Hắn từ trước đến nay quen cướp đồ của người khác, ngược lại còn là lần đầu tiên cảm nhận được loại cảm giác được người không ràng buộc đưa tặng này...

Mặc dù biết đây kỳ thật là cho mình mượn, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được thoải mái lật ra!

Oanh! Oanh! Oanh!

Hắn chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể liên tiếp tăng lên, giống như cái túi trống rỗng đang dần dần đổ đầy nước...

- Hung Đạo. con mẹ nó, lại đến cùng ta liều mấy hiệp?

Sau khi cảm giác mình có được lực lượng vô cùng vô tận, Phương Hành cực kỳ ắc ý, lớn tiếng gào thét, sau đó vung vẩy Bách Chiến Hồn Binh, cứng rắn vọt tới truyền nhân Tiểu Tiên Giới, vừa rồi bởi vì hắn tự biết tu vi không bằng, một mực tránh cùng truyền nhân Tiểu Tiên Giới cứng đối cứng, bây giờ khác rồi, trực tiếp chơi tư thế hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng, không đánh chết ngươi quyết không bỏ qua!

- Oanh!

- Oanh!

- Oanh!

Hung Đạo nhíu mày, thi triển Vong Tình Thiên Công, liên tục điểm về phía Phương Hành.

Hồn Binh đối chiến thần thông, thiên công đối chiến đại trận!

Hai người trở thành so lực, không chút giả dối, liên tục oanh ba lần, thân hình phiêu diêu, đánh bay không gian loạn lưu.

Sau ba lần đụng nhau, truyền nhân Tiểu Tiên Giới xanh mặt, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Chỉ bằng lực lượng, hắn lại bị Phương Hành áp chế...

- Thần Đình nguy rồi...

Ở thời khắc này, đám người Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi sắc mặt đều đại biến, không ngừng kêu khổ.

Bọn họ vốn rất có lòng tin về thực lực của mình, nhưng đối với trận thuật, đan thuật, phù thuật của Nhân tộc lại lòng mang kiêng kị, mà bây giờ, uy lực chân chính của đại trận hiển hóa, thì càng thêm chứng minh bọn họ kiêng kị là thật, sinh linh Thiên Nguyên Đại

Lục thật có trận pháp không tầm thường, ngạnh sanh để đối thủ của mình thu được lực lượng siêu phàm thoát tục, trong chớp mắt đã từ lực lượng ngang nhau, biến thành áp chế truy sát mình...

Tiếp tục như thế sao được?

- Lại không nghĩ biện pháp, chúng ta ngay cả mạng cũng bỏ lại đây...

Lúc này, ánh mắt của bọn hắn nhịn không được nhìn về phía Thần Tử Dạ tộc.

- Đừng con mẹ nó trang bức, có chiêu trò áp đáy hòm gì thì tranh thủ thời gian dùng đi...

...

...

- Nguyên lai đây chính là phương pháp Phụng Thiên Minh chuẩn bị tới đối phó ta sao?

Thần Tử Dạ tộc xác thực đang trang bức, người khác đều đấu khí thế ngất trời, hắn lại lẳng lặng đứng ở nơi đó xem kịch, giống như không đếm xỉa đến, chỉ có thời điểm ngũ thải thần đan xuất hiện, trên mặt mới thoáng xuất hiện gợn sóng, trầm thấp cười một tiếng. Sau đó hắn nhìn các Thần Đình Tiểu Thánh lâm vào tình cảnh nguy hiểm, như lúc nào cũng có thể bị chém giết, vậy mà không vội không hoảng hốt, ngược lại ung dung thở dài...

- Cách thức không tệ, một bầu nhiệt huyết cũng đáng quý...

- Nhưng nhiệt huyết, từ trình độ nào đó cũng là ngây thơ, ai sẽ ngây thơ đến cùng các ngươi lực lượng tương bính chứ?

Ánh mắt của hắn lạnh xuống, quanh người bắt đầu có từng tia từng tia hắc khí chậm rãi trôi đi, tựa như từng con rắn nhỏ...

- ... Cho dù ta có lực lượng mạnh hơn các ngươi!

Oanh!

Thời điểm hắc khí ở trên người hắn tản ra, hai mắt không khỏi sáng lên:

- Tìm được rồi!

Sau đó hắn từ trong tay áo, lấy ra năm trận kỳ, phía trên hiện đầy phù văn, nếu nhìn kỹ, thì có thể thấy trên bốn trận kỳ, đều ẩn ẩn thêu một chữ “Tù” to lớn, sau đó năm ngón tay mở ra, năm trận kỳ theo hắc khí biến mất, không biết bay về chỗ nào, thần sắc giống như nhẹ nhàng thở ra, hắc khí trên người càng bay càng nhanh, tựa như cả người hóa thành vòng xoáy, đang tiêu tán.

- Ăn vào Nhật Nguyệt Đan cũng tốt, lấy mệnh tương bác cũng được, các ngươi nhất định phải giúp ta ngăn bọn họ lại một nén hương thời gian!

Câu nói sau cùng trầm thấp truyền ra, bay vào trong tai các Thần Đình Tiểu Thánh.

Bây giờ những Thần Đình Tiểu Thánh kia rõ ràng đã nỏ mạnh hết đà, hắn lại mạnh mẽ yêu cầu bọn họ chống đỡ một nén hương thời gian.

Các Thần Đình Tiểu Thánh nghe được mệnh lệnh này, sắc mặt đều phát khổ, đáy mắt ẩn hiện tuyệt vọng.

Nhưng nếu như Thần Tử Dạ tộc đã nói như vậy, lại nhìn Thái Uyên ăn Nhật Nguyệt Đan, thực lực còn mạnh mẽ hơn trước, bọn họ không thể không hung hăng hạ quyết tâm...

Thần Tử Dạ tộc đã sớm kế hoạch tốt, căn bản không dung mình tránh thoát?

- Con lừa trọc, ngăn hắn lại...

Ngoại trừ câu nói cuối cùng, hết thảy cử động khác của Thần Tử Dạ tộc đều cực kỳ ẩn nấp, rất khó bị người phát hiện, nhưng Phương Hành còn hiểu hắn rất rõ, dù đang cùng truyền nhân Tiểu Tiên Giới ác đấu, cũng một mực phân ra thần niệm quan sát, nhất là sau khi Thần Tử Dạ tộc lấy ra năm đại kỳ, hắn cảm giác được một loại khí tức quen thuộc, loại khí tức kia, hắn ở Bắc Hải Tù Tâm Nhai cảm thụ qua, rất rõ ràng, chính là di vật của Tù Tâm Nhai Chủ...

- Thần Tử Dạ tộc kia tất nhiên có mưu đồ khác, nếu không không có khả năng biết điều như vậy...

Phát hiện này, khiến cho Phương Hành liều lĩnh, hung hăng đẩy lui truyền nhân Tiểu Tiên Giới, sau đó quay đầu hét lớn.

- Sớm đang nhìn hắn!

Thanh âm của Thần Tú đột nhiên vang lên, vang vọng ở trong hư không.

Hắn rõ ràng ngồi xếp bằng cách Thần Tử Dạ tộc trăm trượng, nhưng lúc thanh âm vang lên lại ở phía sau Thần Tử Dạ tộc, ngồi xếp bằng lại là hóa thân, chân thân sớm đã tiềm phục qua, cái mõ hung hăng gõ xuống...

Chương 1198: Một ngụm nuốt hết Tiểu Thế Giới.

Lại xuất quỷ nhập thần ra tay ở sau lưng...

Tiểu hòa thượng Thần Tú xuất thủ làm cho người ta không nói được lời nào, bất quá nghĩ lại, trong lòng cũng thoáng nhẹ nhàng thở ra, dù sao Thần Tử Dạ tộc âm trầm như nước, cũng không biết đang tính kế cái gì, mặc kệ dùng phương pháp nào, nếu có thể một mõ đánh bất tỉnh hắn, cũng coi như là chuyện tốt.

Nhưng mọi người đều không nghĩ tới là, trơ mắt nhìn Thần Tú đập xuống một mõ, Phật quang vạn trượng, thế không thể đỡ, nhưng Thần Tử Dạ tộc ở dưới mõ không có ngã sấp xuống, mà phần phật một tiếng, áo bào đen bay tán loạn, bị chấn thành từng mảnh vỡ...

- Ân? Đập bể?

Tiểu hòa thượng Thần Tú kinh hãi, vội vàng nhấc mõ lên xem xét.

Nhìn biểu lộ trên mặt, là thật có chút bởi vì mình trong lúc vô tình sát sinh mà cảm thấy sợ hãi...

Bất quá dùng tu vi của hắn, rất nhanh liền phát hiện, mình là quá lo lắng!

Dưới mõ vỡ nát chỉ là một bộ áo bào đen, Thần Tử Dạ tộc đã sớm không ở nơi này, giống như mình lưu lại một hóa thân ở đối diện, chân thân lại lặng lẽ lặn đi, Thần Tử Dạ tộc cũng chỉ lưu lại một cái xác không, chân thân chẳng biết lúc nào đã sớm trốn tới nơi khác, để hắn giật mình là, mình một mực ở phụ cận, nhưng lại không biết hắn bỏ chạy khi nào, dựa theo đạo lý, ở phương diện tiềm hành và cảm ứng, hắn thân là truyền nhân Phật môn, hẳn là mạnh nhất mới đúng!

- Truyền nhân Tây Thiên giới, thật cho rằng ngươi tiềm hành tới bản điện không biết sao?

Thanh âm của Thần Tử Dạ tộc đột nhiên vang lên, ầm ầm chấn động hư không, đến từ bốn phương tám hướng, không phân biệt được phương hướng.

- Hắn đến tột cùng đi nơi nào?

Thần Tú biết được sự tình nghiêm trọng, hai tay vội vã hợp thành chữ thập, sau đó thấp giọng tụng kinh:

- Úm ma ni bát mê hồng...

Theo tiếng tụng kinh trầm thấp vang lên, bào pháp của hắn càng loá mắt, thậm chí tản ra Phật quang vạn trượng, chiếu sáng mảng lớn hư không, lúc đầu trong địa cung cực kỳ hắc ám, tất cả tu sĩ đều chỉ có thể dùng thần thức làm mắt, quét nhìn bốn phía, nhưng bây giờ tất cả hắc ám bị Phật quang trên người hắn xé nát, quang minh tái hiện ở trong địa cung, tất cả bóng tối đều thối lui, hai mắt Thần Tú thì như thái dương, trong chớp mắt quét về phía U Minh vô tận...

Hắn biết tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức thi triển thần thông Phật môn, đi tìm chỗ ẩn thân của Thần Tử Dạ tộc.

- Thần thông Phật môn chú ý nhỏ như hạt cát lớn như trời, cho nên am hiểu tiềm hành và cảm ứng nhất, giống như quang mang vạn trượng, vạn vật không thể ẩn trốn, chỉ tiếc gặp sinh linh Dạ tộc ta, lại không có đất dụng võ, hắc ám có thể thôn phệ quang minh, quang minh lại không cách nào nắm bắt hắc ám, ngươi ta như hai đầu sáng tối, ngươi tiềm hành với ta mà nói như ánh nến rõ ràng, ta tồn tại lại chỉ ở bên ngoài quang minh, mặc dù tu vi của ngươi mạnh hơn, thần thông chiếu sáng cả Đại Thế Giới, nhưng muốn khám phá thần thông của ta, đó là si tâm vọng tưởng...

Giữa không trung, Phật quang chiếu sáng mảng lớn địa vực, bóng đen giống như thủy triều rút đi, thanh âm của Thần Tử Dạ tộc từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Thần Tú nhíu mày.

Hắn xác thực phát hiện, thần thông của mình tìm không thấy chỗ ở của Thần Tử Dạ tộc.

Trong truyền thuyết Dạ tộc ở vực ngoại, là sinh linh đản sinh ở trong bóng tối vĩnh hằng, chính là vật quang minh không thể chiếu cố.

Mà đối với Phật môn, đây chính là một loại oan nghiệt trời sinh không thể độ hóa.

- Chân thân của hắn đến tột cùng ở nơi nào?

Tâm lý Tiểu hòa thượng Thần Tú bình tĩnh không lay động, cũng khó tránh khỏi sinh ra cảm giác lo lắng.

Ầm ầm...

Thời điểm hắn suy nghĩ, chung quanh vang lên tiếng vang ầm ầm, hai mắt Tiểu hòa thượng Thần Tú trong vắt bỗng nhiên nhìn về phía đỉnh đầu, cùng lúc đó, Phương Hành đang cùng truyền nhân Tiểu Tiên Giới ác chiến cũng khẽ động, trên Bách Chiến Hồn Binh phân ra một tia thần khí, hóa thành một Ma Nhãn mở ra, Tiêu Tuyết và Lữ Phụng Tiên cũng cả kinh, sau đó vẻ mặt khiếp sợ nhìn lên trên, ở thời khắc này, bọn họ đã biết đáp án.

Lúc này bọn họ không phải là lấy mắt thường nhìn thấy, mà là mỗi người dựa vào tu vi hơn người, thấy được mục đích của Thần Tử Dạ tộc.

Ở trong huyễn tượng của bọn họ, thình lình nhìn thấy giữa không trung, thế mà xuất hiện một cự thú che khuất bầu trời, đang há to miệng, hung hăng nuốt về phía một hắc cầu, cùng lúc đó, bọn họ chỉ cảm thấy hư không chung quanh đang không ngừng rung động, phảng phất như thế giới này đang không ngừng di động, bị một tồn tại nuốt vào trong bụng...

Là Thần Tử Dạ tộc!

Hắn đang thi triển thần thông đáng sợ, muốn trực tiếp nuốt hết Tiểu Thế Giới...

Vô luận là các Thần Đình Tiểu Thánh hay tu sĩ Phụng Thiên Minh, đều tranh đoạt cây cầu đá kia, vì thế không tiếc giết đầu rơi máu chảy, nhưng chẳng ai ngờ tới, Thần Tử Dạ tộc lại muốn nuốt thế giới này vào, luyện hóa thành đồ vật của mình...

Một nước này quá ngoài dự liệu, cũng quá độc ác...

- Hắn là làm được bằng cách nào?

- Hắn không sợ kinh động đến thần vật kia sao?

Trong nháy mắt, không biết có bao nhiêu người kêu to, tâm tư kinh nghi vô hạn.

Có người chấn kinh thực lực của Thần Tử Dạ tộc, bằng bản lãnh của hắn, chỉ sợ còn không có lực lượng như vậy, có thể trực tiếp nuốt một Tiểu Thế Giới, đoán chừng xem như Thần Vương Dạ tộc tới cũng khó có thể làm được, nhất là địa cung này, là Tiểu Thế Giới do Thiên Ma để lại, mặc dù đã qua mấy vạn năm, bị tuế nguyệt ăn mòn, Tiểu Thế Giới sớm bị Thiên Nguyên Đại Lục đồng hóa, không còn địa vực vô biên nữa, nhưng vẫn là một quái vật khổng lồ khó mà hình dung, hắn làm sao nuốt được?

Càng có người chấn kinh là, Thần Tử Dạ tộc làm như thế, so với xông vào Tru Tiên Trận thì càng thêm hung hiểm.

Sinh linh Thần tộc xâm nhập Tru Tiên Trận, cũng sẽ lo lắng thần vật kia bay đi, bây giờ hắn cứng rắn nuốt Tiểu Thế Giới, không sợ chết sao?

- Giới nguyên!

- Trận tâm!

- Tiểu hòa thượng, hắn ở phía dưới Cửu U!

Cơ hồ huyễn tượng vừa xuất hiện, Phương Hành và Tiêu Tuyết, Lữ Phụng Tiên đồng thời hét lớn, nhắc nhở Thần Tú.

Người khác không biết một màn này là làm sao xuất hiện, ba người bọn họ lại gần như đồng thời đoán được chân tướng, Phương Hành là bởi vì lấy được mắt trái của Thiên Ma truyền thừa, mặc dù chưa từng nắm giữ, cũng không được Thiên Ma tuyển làm truyền nhân, nhưng cùng Tiểu Thế Giới này lại có một tia liên hệ khó tả, Lữ Phụng Tiên thì ở Thần Ma chiến trường tu luyện, sớm cùng khí cơ của Tiểu Thế Giới tương liên, về phần Tiêu Tuyết thì còn không rõ nguyên nhân, tóm lại ba người bọn họ đều nhìn thấy chân tướng.

Thần Tử Dạ tộc cũng không phải thực nuốt hết Tiểu Thế Giới, hắn là tìm được trận tâm, hơn nữa bắt đầu luyện hóa, tựa như lúc trước đám người Kim Ô và Bắc Hải Tù Tâm Nhai Chủ tranh đoạt quyền khống chế đại trận, Tiểu Thế Giới sẽ đổi chủ, bây giờ Thần Tử Dạ tộc cũng đang tranh đoạt quyền khống chế trận tâm, vừa rồi hắn nhìn như đứng yên bất động, trên thực tế đã sớm phân thân ngàn vạn, âm thầm tìm kiếm đại trận hạch tâm...

Bây giờ hắn rõ ràng là đang luyện hóa đại trận hạch tâm, mới xuất hiện huyễn tượng cự thú nuốt hết Tiểu Thế Giới!

Chỉ bất quá, xem như nhìn thấy chân tướng, lúc này đám người Phương Hành vẫn khó có thể lý giải được, hắn làm sao dám làm như thế?

Coi như hắn có thể luyện hóa được Tiểu Thế Giới lại thế nào?

Không sợ thần vật bị kinh động sau đó bỏ chạy sao?

Trong lòng sinh ra ý nghĩ này, không biết bao nhiêu người đều nhìn về phía cầu đá ở sau Tru Tiên Trận.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của bọn hắn mở to...

Lúc này chung quanh Tru Tiên đại trận, chẳng biết lúc nào xuất hiện năm đại kỳ chữ tù, hung hăng đâm vào giữa không trung, định trụ càn khôn, dù chung quanh biến hóa to lớn, thần vật kia cũng sẽ bị khóa lại, nhất thời không thể động đậy, bất quá nhìn qua, lực lượng trên Tru Tiên Trận cũng đang không ngừng phun trào, chẳng biết lúc nào có thể thoát khốn rời đi, nói tóm lại, nhất thời lâm vào trong dây dưa, một loại lực lượng quỷ dị đang áp chế linh tính của thần vật, để nó không thể đào thoát...

- Bí bảo của Bắc Hải Tù Tâm Nhai...

Khí tức trên lá cờ, trong nháy mắt để Phương Hành nghĩ tới điều gì, ánh mắt trở nên băng lãnh.

Hắn đã biết Thần Tử Dạ tộc dùng phương pháp gì...

- Thông Thiên Tiểu Thánh, nói ra bản điện còn phải cám ơn ngươi, lúc trước nếu không phải ngươi công phá Tù Tâm Nhai, Tù Tâm Nhai

Chủ luyện chế bí bảo đại khái cũng sẽ không rơi vào trong tay Dạ tộc chúng ta, bây giờ bản điện cũng không thể thuận lợi cầm được thần vật...

Thanh âm của Thần Tử Dạ tộc thăm thẳm vang lên, mang theo vẻ lạnh lùng chế giễu.

Đây đúng là di vật của Bắc Hải Tù Tâm Nhai Chủ, lúc trước lão thất phu kia gan to bằng trời, si tâm vọng tưởng, muốn dùng thiên kiêu của Đại Tuyết Sơn và Thái Cổ Yêu Đạo câu lấy Tiên Điện, sau đó chiếm làm của riêng, lúc ấy vấn đề lớn nhất là làm sao phong tỏa linh tính của tiên điện, để tránh bị nó lâm thời đào thoát, khó mà luyện hóa, cho nên lợi dụng kinh nghiệm của Bắc Hải Tù Tâm Nhai, luyện chế ra năm đại kỳ, lợi dụng bảo vật này, hoàn toàn có thể phong bế linh tính của Tiên Điện...

Về sau Phương Hành công phá Tù Tâm Nhai, nhưng cũng bị ba Thần Vương truy sát, không kịp nói cái gì, liền bỏ trốn mất dạng.

Lại không biết Dạ tộc tiếp quản tất cả bảo tàng của Tù Tâm Nhai, nhìn thấy bảo vật này không khỏi vui vẻ.

Bây giờ Thần Tử Dạ tộc dùng bí bảo mà Tù Tâm Nhai Chủ dự định phong cấm Tiên Điện, đến phong cấm thần vật, là cực kỳ hợp lý.

Mặc dù có chút đi hiểm, nhưng sự thật chứng minh, mục đích của Thần Tử Dạ tộc đã đạt đến!

Hắn dùng năm đại kỳ phong trấn linh tính của thần vật, tranh thủ được một chút thời gian...

Luyện hóa đại trận hạch tâm của Tiểu Thế Giới, thế giới này sẽ thành của mình!

Đối mặt thủ đoạn bực này, ngay cả Phương Hành ở sau khi khiếp sợ, cũng không nhịn được âm thầm khâm phục, không động thì thôi, khẽ động kinh thiên, thủ đoạn của Thần Tử Dạ tộc thật có chút giống mình, chúng ta đoạt thần vật, hắn trực tiếp đoạt toàn bộ thế giới...

Nhất định phải ngăn cản!

Chương 1199: Thời gian cấp bách, chỉ tranh một đường

Một mảnh u ảnh, đang lấy một loại xu thế không thể ngăn cản bò qua đỉnh đầu, bao phủ thương khung.

Thần Tử Dạ tộc luyện hóa Tiểu Thế Giới, đối với người trong Tiểu Thế Giới mà nói, không khác đang bị hắn một ngụm nuốt vào trong bụng, cảm giác khiếp sợ thật là để cho người khó mà tiếp nhận, tâm lạnh một nửa, khi

Thần Tú lấy được nhắc nhở, vẻ mặt cũng ngưng trọng, không dám có chút do dự, thân hình khẽ động, hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp vọt xuống Cửu U, hắn phải ngăn cản Thần Tử Dạ tộc, phải ở trước khi đối phương luyện hóa Tiểu Thế Giới, tìm được trận tâm, sau đó đánh gãy quá trình luyện hóa, nếu không đừng nói thần vật khó thoát, ngay cả bọn họ cũng chết không chỗ chôn!

Nhưng coi như tốc độ của hắn lại nhanh, khi vọt xuống dưới, lại chỉ thấy trong Cửu U, ma khí bỗng nhiên tăng vọt.

Một tiếng ầm vang, thân hình Thần Tú bị bắn ngược ra, quanh người hiện ra đạo đạo Phật quang, chống cự ma khí ăn mòn, liên tiếp thối lui đến giữa không trung, phật y trên người đã có vẻ hơi ảm đạm, bảo quang bị dơ bẩn!

- Ta... Ta không thể đi xuống...

Thần sắc của Thần Tú cực kỳ ngưng trọng.

Bị ma khí khổng lồ ở phía dưới chấn lên, hắn mới ý thức tới một vấn đề rất nghiêm trọng.

Mình căn bản không có cách chui vào Cửu U, dù sao nơi này là Ma Cung, sau khi Thiên Ma tìm được truyền nhân, tất cả ma khí đã thành tử vật, chậm rãi chìm xuống Cửu U, sẽ không chủ động tới giết mình, nhưng khi mình muốn tiếp cận bọn chúng, sẽ theo bản năng phản kích, bởi vì mình là truyền nhân Phật môn, từ trình độ nào đó, Phật quang và ma khí chính là tử địch!

Tâm tư của Thần Tử Dạ tộc thật kín đáo, ngay cả sự tình này cũng lường trước.

Bởi vì lực lượng của mình và Thần Tử Dạ tộc tương khắc, cho nên Phụng Thiên Minh mới để mình đến nhìn chằm chằm Thần Tử Dạ tộc, đối phương liền mượn cơ hội phát huy, chẳng những thừa dịp mình không sẵn sàng trốn vào Cửu U, bắt đầu luyện hóa đại trận hạch tâm, thậm chí còn cân nhắc tác dụng của ma khí, có lẽ người khác có thể ở dưới tình huống không kinh động ma khí chìm vào Cửu U, nhưng chỉ có mình không thể, Phật quang của mình vừa xuất hiện, thì giống như nước lửa gặp nhau, sẽ ngay lập tức bị tất cả ma khí phun trào tới.

- Sư huynh...

Tiểu hòa thượng Thần Tú vô ý thức ngẩng đầu, nhìn về phía Phương Hành hô to.

- Tốt, ta đến!

Trong lòng Phương Hành minh bạch, bạo hống một tiếng, muốn xông tới.

Bây giờ Thần Tú trở thành người không thích hợp đi ngăn cản Thần Tử Dạ tộc nhất, như vậy có thể làm được điểm này, chỉ có mình, Lữ Phụng Tiên, Tiêu Tuyết, bọn họ cùng Ma Cung có liên hệ huyền bí, vừa rồi phát hiện mục đích của Thần Tử Dạ tộc sớm nhất cũng là ba người bọn hắn, nếu do bọn họ đi tranh đoạt đại trận hạch tâm, hẳn là còn chiếm ưu thế hơn Thần Tử Dạ tộc, bởi vì từ trình độ nào đó, Tiểu Thế Giới này vốn chính là một bộ phận của Thiên Ma truyền thừa...

- Ha ha, các ngươi ai cũng không đi được...

Nhưng lúc này, chung quanh lại vang lên từng tiếng cười điên dại.

Không chỉ đệ tử Phụng Thiên Minh ý thức được tầm quan trọng của vấn đề, các Thần Đình Tiểu Thánh cũng biết thời điểm then chốt đến.

Bọn họ đang xoắn xuýt có nên nuốt Nhật Nguyệt Đan hay không, rốt cục hạ quyết định.

- Trong một nén hương quyết định thắng bại, quyết định vận mệnh của Thần Đình và Thiên Nguyên... Chúng ta không thể do dự!

Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi, Sương Thổ tộc trưởng, thậm chí là Cổ Hạc, truyền nhân Tiểu Tiên Giới, sắc mặt đều tái xanh, Thần Tử Dạ tộc tính toán không chỉ là Phụng Thiên Minh, ngay cả bọn họ cũng tính ở trong đó, không nói Cổ Hạc và truyền nhân Tiểu Tiên Giới, Phụ Sơn Tử, dù bây giờ đã vướng trái vướng phải, gần như hiểm cảnh, cực kỳ không muốn nuốt Nhật Nguyệt Đan, nhưng bây giờ lại không có lựa chọn, lần này Thần Tử Dạ tộc thành bại mấu chốt ở trên đầu bọn hắn, vào lúc này nếu không chống cự, tất nhiên sẽ đại họa lâm đầu.

Đừng nói đến lúc đó Thần Chủ không tha cho bọn hắn, ngay cả tộc đàn của bọn họ cũng bởi vậy mà gặp đại nạn!

- Ăn đan dược...

Đến lúc này, tàn nhẫn nhất lại là Thần Nữ Chập Tộc Hoa Mật Nhi, nàng lấy ra đan dược, trầm thấp hít một hơi, sau đó khuôn mặt run lên, hung hăng nuốt xuống, ở dưới Vương Quỳnh cường thế áp chế, thân hình bị liên tiếp đánh lui, nhưng trên mặt lại không có chút biểu lộ, tựa như cả người biến thành đầu gỗ, thẳng đến ba hơi sau, khí tức đột nhiên thay đổi!

Ầm ầm!

Một loại khí tức khó mà hình dung từ trong cơ thể nàng tán phát ra, không thể nắm lấy...

Nếu muốn hình dung, chỉ có thể nói đó là một loại khí tức tràn ngập tuế nguyệt...

Đồng thời ở thời khắc này, trong hai mắt của nàng, tinh quang bắn ra, hai vệt thần quang kích xạ.

Hai vệt thần quang bay tới đỉnh đầu của nàng, hóa thành một mặt trời chói chang, một minh nguyệt lấp lóe, xoáy tròn không nghỉ...

Mỗi xoay một vòng, khí tức trên người nàng sẽ mạnh mẽ hơn một điểm...

Mặc dù bề ngoài Vương Quỳnh là tiên tử nũng nịu, nhưng thời điểm cùng người đấu pháp lại tranh tiên cơ khắp nơi, cực kỳ hung ác, bây giờ nàng đạt được Thiên Nguyên Thần Đan gia trì, pháp lực ngập trời, xuất thủ càng mãnh liệt, thấy Hoa Mật Nhi dùng Nhật Nguyệt Đan, biết tình huống nguy cấp, không chỉ không tạm lánh, ngược lại xuất thủ gấp hơn, liên tiếp ba kích toàn lực đập tới, ở trước người nàng, chính là Hoa Mật Nhi biến ảo ra một mảnh ong mật, phô thiên cái địa, giống như mây đen.

Oanh!

Không biết bao nhiêu ong mật bị ép thành thịt nát!

Oanh!

Kích thứ hai đánh tới, toàn bộ mây đen cơ hồ bị tách thành hai nửa...

Oanh!

Nhưng thời điểm kích thứ ba đánh tới, đột nhiên trên đỉnh đầu Hoa Mật Nhi hiển hiện nhật nguyệt, khí tức như Ngân Hà đảo lưu, vậy mà trực tiếp tiến lên đón, hai cánh tay ngọc dò tới, vững vàng đón đỡ hai thanh vũ khí của Vương Quỳnh, lực lượng khổng lồ tuôn ra, vậy mà giằng co ở giữa không trung...

- Ha ha, sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục, thật cho rằng có thể địch huyết mạch Thần tộc ta...

Hoa Mật Nhi cười âm trầm, đáy mắt lấp lóe quang mang yêu dị, thăm thẳm nhìn Vương Quỳnh.

- Cái gì Thần tộc, bất quá là nô bộc mà thôi...

Nhưng nàng còn chưa nói hết, đã bị Vương Quỳnh đánh gãy, Song Luân lại ép, trấn áp về phía trước.

Bạch!

Hoa Mật Nhi cũng không nhiều lời, cười lạnh một tiếng, trong lòng bàn tay nhiều hơn một thanh trường kiếm, là đuôi châm của nàng hiển hóa, tản ra hắc mang thăm thẳm, lóe ra lam quang quỷ dị, cùng Song Luân của Vương Quỳnh chiến chung một chỗ, ngươi tới ta đi, cực kỳ kịch liệt, thế nhân thường nói trên đời chí độc là đuôi ong và lòng của nữ nhân, bây giờ hai đại chí độc kia đang tranh phong!

Oanh! Oanh!

Lúc này, cách đó không xa, Ngưu Ma tộc Phụ Sơn Tử, Sương Thổ tộc tộc trưởng cũng đã nuốt Nhật Nguyệt Đan, khí tức nhất thời xung thiên, dẫn dắt vô số lực chú ý, bọn họ là ở thời kỳ toàn thịnh dùng thần đan, thực lực lập tức bùng cháy, so với truyền nhân Minh tộc ở thời điểm tàn phế dùng Nhật Nguyệt Đan thì đáng sợ hơn rất nhiều, lúc đầu bởi vì uy lực chân chính của Bế Môn Trận hiển hóa, bọn họ đã có chút vướng trái vướng phải, lúc này lại hoàn toàn cải biến, ngạnh sanh chống đỡ uy lực của đại trận!

Cổ Hạc và truyền nhân Tiểu Tiên Giới lại không có dùng đan dược, bởi vì bọn hắn là Nhân tộc, không chịu nổi thần uy, hơn nữa thực lực tu sĩ Nhân tộc tăng lên, mặc dù cũng cần thời gian, nhưng càng nhiều hơn là cảm ngộ và tu hành, mà không phải huyết mạch trưởng thành!

Bất quá dù như thế, cục diện cũng trở nên rất khó khống chế.

Có lẽ Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi, Sương Thổ tộc trưởng, truyền nhân Minh tộc đã nổi cơn điên, lúc này trên đỉnh đầu đều có Nhật Nguyệt hiển hóa, ở trên không trung tung hoành vãng lai, đã không đơn thuần là đối phó một đối thủ, mà trực tiếp trấn áp tất cả mọi người, ngay cả Thần Tú cũng bị Sương Thổ tộc trưởng để mắt tới, cả chiến trường nhất thời trở nên hỗn loạn, các tu sĩ Phụng Thiên Minh đều ra sức chém giết, chiến cuộc giằng co, nếu không có Bế Môn Trận chèo chống, chỉ sợ lúc này Phụng Thiên Minh sớm đã sụp đổ...

- Tình huống không ổn...

Đám người Phương Hành không khỏi lo lắng.

Ở dưới chiến cuộc bực này, trong một nén hương thời gian, bọn họ rất khó chiến thắng, tự nhiên khó mà đi ngăn cản Thần Tử Dạ tộc.

Nếu giằng co như vậy, bọn họ tất thua không thể nghi ngờ.

Thần Tử Dạ tộc không trì hoãn một chút thời gian, lúc này miệng lớn mở ra, đã nuốt vào gần một nửa Tiểu Thế Giới...

Mà hết lần này tới lần khác, thời gian cấp bách, chỉ tranh một đường, nhưng bọn hắn lại không cách nào nhanh chóng thủ thắng!

Các Thần Đình Tiểu Thánh vốn cực kỳ cường đại, bây giờ lại ăn Nhật Nguyệt Đan, thì càng thêm đáng sợ khó tả!

Trên thực tế, nếu không có Bế Môn Trận chèo chống, lúc này các tu sĩ Phụng Thiên Minh đã thua...

Nếu không có thời gian hạn định, như vậy bọn họ còn có hi vọng thủ thắng, dù sao sau khi ăn Nhật Nguyệt Đan, trạng thái của các Thần Đình Tiểu Thánh đều trở nên cực kỳ không ổn định, bọn họ dùng Nhật Nguyệt Đan, cuối cùng không bằng Thiên Nguyên Thần Đan của tu sĩ Phụng Thiên Minh, ăn vào Nhật Nguyệt Đan, phản phệ cực kỳ lợi hại, nhưng Thiên Nguyên Thần Đan lại là một loại gia trì, từ lâu dài đến xem, đạt được Thiên Nguyên Thần Đan gia trì, sẽ không có chút tác hại, thậm chí còn có chỗ tốt, có thể cảm ngộ càng nhiều Đại Đạo, nhưng thực lực tăng trưởng chỉ là tạm thời, còn Nhật Nguyệt Đan thì sẽ gãy mất tiền đồ của mình, trạng thái cũng không ổn định, lực lượng tăng trưởng là vĩnh cửu.

Bây giờ, Nhật Nguyệt Đan đối chiến Thiên Nguyên Thần Đan, giống như là hai loại đan lý tranh phong...

Chỉ từ trận thế mà nói, không thể nghi ngờ là tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục chiến ưu thế, nhưng hết lần này tới lần khác có thời gian hạn chế a.

Ở trong một nén hương thời gian, hi vọng thủ thắng của tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục, đến gần không vô hạn...

- Áo Cổ Tiểu Thần Vương, còn con mẹ nó diễn kịch sao? Muốn ta nói ra sự tình Hồng Hoang Cốt Điện các ngươi tàn sát sinh linh Thần tộc, còn mắng ba Thần Vương và Thần Chủ là đầu đất sao? Thật để hắn chiếm thần vật, Hồng Hoang Cốt Điện các ngươi có thể tốt sao?

Đến thời điểm then chốt này, Phương Hành nhịn không được nữa, không chút do dự, lập tức bán Hồng Hoang Cốt Điện.

Hắn đã nhìn không được Áo Cổ Tiểu Thần Vương ở nơi đó giả vờ giả vịt.

Đến lúc này, có thể xuất thủ ngăn cản Thần Tử Dạ tộc, chỉ còn lại hai gia hỏa khốn kiếp kia...

Chương 1200: Chẳng lẽ ta tới chậm?

- Từ thời điểm bị ma đầu kia nắm được cán, vẫn lo lắng hắn bán Hồng Hoang Cốt Điện ah...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương đang cùng Tứ hoàng tử Thương Lan Hải ngươi một chiêu, ta một thế, bề ngoài đánh cực kỳ kịch liệt, trên thực tế đều có chút không yên lòng, bây giờ bị Phương Hành bán ra, trong lòng cũng cười khổ không thôi.

Hắn và Tứ hoàng tử Thương Lan Hải không phải không quan sát thế cục trong sân. Lúc đầu bọn họ còn nghĩ, tuyệt đối không nhúng tay vào bất kỳ chuyện gì, thẳng đến hết thảy kết thúc, lại chân chính lựa chọn chỗ đứng, không nghĩ tới đến thời điểm mấu chốt, sự tình lại rơi ở trên đầu bọn họ.

Xác thực, các Thần Đình Tiểu Thánh cuốn lấy Phụng Thiên Minh, Phụng Thiên Minh cũng cuốn lấy những Tiểu Thánh kia, song phương xoắn xuýt không rõ.

Vào lúc này, còn có dư lực đi ngăn cản Thần Tử Dạ tộc, chỉ còn lại hai người mình.

- Không ai có thể ngồi mát ăn bát vàng, Hồng Hoang Cốt Điện ta, cuối cùng vẫn phải ra chút khí lực...

Áo Cổ Tiểu Thần Vương hạ quyết tâm, hai cánh mở ra, cuốn lên cuồng phong, bức Tứ hoàng tử Thương Lan Hải lui lại, sau đó thần sắc ngưng trọng, âm thanh lạnh lùng nói:

- Nếu ta lại thờ ơ lạnh nhạt, Thần Tử Dạ tộc chắc chắn lấy được thần vật, hi vọng cuối cùng của Thiên Nguyên sẽ tống táng, phụ vương ta sai ta đến đây, vốn là vì thần vật này, sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Dứt lời, hai cánh thu vào, đã thay đổi thân hình, cúi người vọt xuống.

Nhưng lúc này, trước người lóe lên bóng đen, đã xuất hiện một ma vật, chín cái đầu dữ tợn cắn về phía hắn, Áo Cổ Tiểu Thần Vương kinh hãi, vội vã lui lại, lúc nhìn kỹ, ngăn ở trước người mình là Tứ hoàng tử Thương Lan Hải, không khỏi kêu to:

- Ngươi làm cái gì?

- Lúc đầu đã nói rõ ràng, trước khi bọn họ phân ra thắng bại không nên tùy tiện xếp hàng, hiện tại ngươi muốn sớm lựa chọn trận doanh sao?

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải mặt không biểu tình, lạnh lẽo đặt câu hỏi.

- Không sai, đã đến thời điểm ta lựa chọn, không thể không đếm xỉa đến.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương thấp giọng nói:

- Ngươi và ta xuất thủ một lượt đi, lấy lực lượng của hai người chúng ta, chưa chắc không ngăn cản được Song Sinh!

- Ha ha, ta thì trái lại!

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải lại thay đổi vẻ cợt nhả lúc trước, gương mặt trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Ngươi đã sớm lựa chọn trận doanh, vậy ta cũng chỉ đành sớm lựa chọn trận doanh. Chỉ bất quá, ngươi lựa chọn cuối cùng vẫn là Nhân tộc, nhưng ta khác ngươi, dù sao Thần tộc phủ xuống, cùng Thương Lan Hải chúng ta liên quan quá lớn, nếu Thần tộc thất bại, Thương Lan Hải chúng ta sẽ không an lành, cho nên ta càng hy vọng là Thần Đình chiến thắng, dù sao đó là con đường cửu cửu lựa chọn!

- Ngươi... Lời ấy có ý gì?

Áo Cổ Tiểu Thần Vương tức giận, nhìn Tứ hoàng tử Thương Lan Hải lớn tiếng gào thét.

- Ý tứ chính là, nếu như ngươi không đếm xỉa đến, chúng ta liền diễn kịch tiếp...

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải Ngao Cuồng lạnh giọng nói:

- Nhưng nếu như ngươi khăng khăng xuất thủ, vậy ta cũng chỉ có thể ngăn cản ngươi!

- Nói cách khác, ta cũng phải xếp hàng?

Biến cố này khiến cho sắc mặt của Áo Cổ Tiểu

Thần Vương trầm xuống, nửa ngày mới u lãnh mở miệng.

- Là ngươi muốn xếp hàng sớm, làm cho ta chỉ có thể lựa chọn...

Tứ hoàng tử Thương Lan Hải trầm thấp cười một tiếng, trong ánh mắt có chút bất đắc dĩ, càng nhiều là hung hãn.

- Vậy để ta xem một chút, huyết mạch Thần Long nhất tộc, ở trên thân thể ngươi lưu lại bao nhiêu bản lĩnh...

Trong huyết mạch của Áo Cổ Tiểu Thần Vương, cũng cất giấu tính chất hung hãn của Hồng Hoang di chủng, trước đây không muốn tùy tiện xếp hàng, nhưng bây giờ lại bị Phương Hành bức chọn đội, đã làm ra quyết tâm, sao còn sẽ lưu tình, cự trảo kinh khủng bắt tới, phù văn hiển hóa, xé rách hư không, hung hăng bắt về phía Tứ hoàng tử Thương Lan Hải.

- Ta dù sao cũng có huyết mạch Chân Long ở trong người, mà các ngươi, bất quá là bại tướng dưới tay của tiên tổ mà thôi...

Tứ hoàng tử Ngao Cuồng hống một tiếng, chín cái đầu đồng thời ngửa mặt lên trời phun ra đạo đạo xích hà, phủ kín chân trời.

Hai người lúc đầu một lòng muốn đợi ra kết quả, sau đó ngồi mát ăn bát vàng, vào lúc này lại không nể mặt mũi.

Tựa như tổ tiên bọn họ đã từng tranh đoạt tên tuổi “Chân Long”, bây giờ hai người này cũng như vậy...

Biến cố này, suýt nữa ảnh hưởng đến đại thế vận chuyển, nhưng cuối cùng vẫn chỉ như sóng nước, chui vào trong trường hà!

Đại thế hơi trì trệ, cuối cùng lại ầm ầm vận chuyển.

Áo Cổ Tiểu Thần Vương cũng tốt, Tứ hoàng tử Thương Lan Hải cũng được, bọn họ đều có thực lực mạnh mẽ, trong thời gian ngắn khó phân thắng bại.

Thế nhưng Thần Tử Dạ tộc luyện hóa Tiểu Thế Giới, tốc độ lại càng lúc càng nhanh...

Năm thành, sáu thành, bảy thành...

Ở đáy lòng Phương Hành, huyễn tượng không ngừng hiển hiện, cự thú ở giữa không trung đã nuốt hắc cầu, miệng lớn thôn thiên thực địa, đã nuốt mất hơn phân nửa Tiểu Thế Giới, chỉ còn một chút tàn dư ở bên ngoài, trong lòng của hắn minh bạch, đây là một loại cảm ứng thần bí, cũng là Tiểu Thế Giới báo tin tức cho mình, chỉ cần cự thú kia hoàn toàn nuốt hết Tiểu Thế Giới, sau đó khép miệng, hết thảy sẽ kết thúc, thần vật bị Thần Tử Dạ tộc nuốt vào...

Mà những người mình, đến rơi vào trong khống chế của Thần Tử Dạ tộc, chỉ sợ rất khó chạy thoát...

Cái này khiến tâm hắn sinh ra một loại cảm giác bất lực khó nói lên lời...

Giống như nhìn mặt trời xuống núi, hắc ám thôn phệ mặt đất, sinh linh sinh tồn ở trên đại địa, lại chỉ có thể thúc thủ vô sách...

Màn đêm đã bắt đầu phủ xuống...

- Chém bọn họ...

Giữa không trung, các tu sĩ Phụng Thiên Minh đang ác chiến đều giận dữ, thần thông hoàn toàn phát huy ra, cùng các Thần Đình Tiểu Thánh quyết đấu, tựa như đánh bạc tính mệnh, đạo đạo thần thông, đạo đạo pháp quyết, tràn ngập cả phiến hư không, lúc này chiến trường đã hỗn loạn, khi thì đơn đả độc đấu, khi thì loạn đấu, khi thì Phương Hành và Không Không Nhi liên thủ đánh Phụ Sơn Tử, khi thì Hoa Mật Nhi cùng Sương Thổ tộc trưởng liên thủ, thống hạ sát thủ với Vương Quỳnh, đuổi tận giết tuyệt.

Chỉ bất quá, sự tình phát triển đến loại trình độ này, đã không phải một lời dũng mãnh có thể cải biến.

Mưu kế của Thần Tử Dạ tộc, cũng không phải đi hiểm, mà là trải qua suy tính nghiêm túc.

Bế Môn Trận mạnh hơn, các tu sĩ Phụng Thiên Minh lại dũng mãnh, nhưng các Thần Đình Tiểu Thánh ăn Nhật Nguyệt Đan, hoàn toàn có thể ngăn chặn bọn họ.

Một nén hương thời gian, bọn hắn làm sao cũng có thể chống đỡ!

- Đi phá hư năm trận kỳ kia...

Trong lúc cấp thiết, Phương Hành rống to, chỉ năm trận kỳ trong Tru Tiên Trận.

Đến lúc này, hắn đã bất chấp, biện pháp duy nhất là phá hủy trận kỳ, để cho thần vật ở lúc mấu chốt có thể tự hành bỏ chạy, tránh rơi vào trong tay Thần Tử Dạ tộc, về phần sau này thần vật sẽ xuất hiện khi nào, vậy ai còn lo được?

- Tốt!

Trong hư không, cũng không biết có bao nhiêu người đáp ứng, nhao nhao vung ra thần thông, đánh tới năm trận kỳ.

Nhưng cho dù là cách thức ngọc đá cùng vỡ, ở lúc này cũng không có tác dụng.

Lúc này Tru Tiên Trận lại tản ra đạo đạo ba văn, ngăn lại công kích của bọn hắn, thần thông của bọn họ đừng nói hủy năm trận kỳ, ngay cả Tru Tiên Trận cũng không vào được...

- Như vậy cũng không được, chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn Thần Tử Dạ tộc nuốt Tiểu Thế Giới sao?

Tâm thần của mọi người đều trầm xuống, thần sắc uể oải lợi hại, có chút tuyệt vọng.

- Ha ha ha ha...

Tiếng cuồng tiếu của Thần Tử Dạ tộc vang lên:

- Năm trận kỳ kia là tâm huyết của Bắc Hải Tù Tâm Nhai Chủ, ta đã dùng nó định trụ linh tính của thần vật, ngươi cho rằng có thể phá hủy dễ dàng như vậy sao? Tru Tiên Trận kia mạnh hơn, cũng chỉ là một tử vật, sao có thể tùy ý các ngươi đánh vào? Thông Thiên Tiểu Thánh, bây giờ thần vật quy ta, bản điện ngược lại phải cám ơn ngươi, nếu không có ngươi, Dạ tộc chúng ta không có khả năng lấy được di bảo của Bắc Hải Tù Tâm Nhai, cũng không làm được đến mức này...

- Ta dùng thủ đoạn của sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục, đến đoạt thần vật của Thiên Nguyên Đại Lục, đây là thiên ý... Ha ha...

Cự thú đã nuốt vào toàn bộ Tiểu Thế Giới, sắp khép miệng.

Màn đêm buông xuống, hắc ám thôn phệ toàn bộ mặt đất...

Trận tranh đoạt kinh thiên động địa, quần hùng xuất thế này, cũng sẽ hạ màn kết thúc...

Thiên Nguyên Đại Lục, thua!

Dù trong lòng bọn họ không cam tâm, cũng không thể không thừa nhận, lần này bọn họ vô lực vãn hồi!

Thân là một sinh linh Thần tộc, tư duy lại kín đáo như vậy, một khâu lại một khâu mưu kế đáng sợ như thế, bọn họ không có cách nào!

Ai có thể ngăn cản hắc ám phủ xuống?

Bây giờ ở bên cạnh họ phát sinh hết thảy, tựa hồ tràn đầy ý vị ngụ ngôn...

- Tiểu Thế Giới này liên quan đến thần vật của Thiên Nguyên Đại Lục... thuộc về ta!

Ở cuối cùng, Thần Tử Dạ tộc nói thật nhỏ, lộ ra cực kỳ bình tĩnh, nhưng lại tràn đầy ngạo ý.

Phảng phất như hắn đang dùng câu nói kia, biểu thị sinh linh Thiên Nguyên Đại Lục chính thức lâm vào trong tuyệt vọng.

Mà trong huyễn tượng, con cự thú kia cũng thực nuốt vào cả hắc cầu, bắt đầu ngậm miệng lại.

- Thiên Nguyên Đại Lục... thua...

Phương Hành có chút tuyệt vọng.

Thế nhưng lúc này, trong tuyệt vọng vô hạn, hắn đột nhiên nao nao, cảm thấy có chút khác biệt, thời điểm cự thú sắp hoàn toàn ngậm miệng, viên hắc cầu kia lại run rẩy, dần hiện ra một điểm ánh sáng, sau đó điểm sáng bắt đầu xé rách, càng biến càng lớn, càng biến càng dài, thật giống như có người lấy đao cắt hắc cầu kia...

Ầm ầm...

Phiến hư không của bọn họ đột nhiên run rẩy kịch liệt, phía sau thì có quang minh phủ xuống!

- Cái này... Đây là có chuyện gì?

Thanh âm phẫn nộ lại khiếp sợ của Thần Tử Dạ tộc vang lên, mang theo vẻ phẫn hận khó mà hình dung.

Với hắn mà nói, loại cảm giác này, giống như thời điểm mình sắp nuốt hắc cầu tràn đầy lực lượng, hắc cầu lại bị người xé rách, tất cả lực lượng tiết ra ngoài, bao quát thần vật ở trong hắc cầu, bởi vì kẽ nứt ngoài ý muốn xuất hiện, mà hắc cầu lần nữa đạt được đường sống, cũng không chiếm được thần vật kia...

Thời điểm bụi bặm sắp kết thúc, làm sao lại xuất hiện chuyện như vậy?

Ngay cả đám người Phương Hành cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên trên, vẻ mặt chấn kinh.

Bọn họ nghĩ mãi mà không rõ, thời điểm Tiểu Thế Giới sắp bị nuốt hết, làm sao lại đột nhiên xuất hiện một kẽ nứt như thế...

Trên đỉnh đầu, kẽ nứt to lớn bị xé mở, bên ngoài bỗng nhiên thò vào một cái đầu chim, hai con mắt đánh giá xung quanh, thấy được Phương Hành, trong mắt không khỏi tràn đầy ý cười, còn chưa kịp chào hỏi, đã bị ánh mắt cổ quái của những người khác nhìn đến run rẩy, thần sắc tràn đầy không hiểu nói:

- Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì?

Chương 1201: Không nén được sát khí

Người tới tất nhiên chính là Kim Ô, Kim Ô đang lững thững bước tới.

Nó vốn định cùng các cao thủ Phụng Thiên

Đạo khác lẻn vào Địa Cung để giúp Phương Hành, chỉ là khi vừa tiến vào Địa Cung, lại thay đổi chủ ý, bởi vì lão nhân gia hắn hiện giờ ngoài mặt là Yêu Địa tiểu bối đệ nhất cao thủ, chỉ có điều, đó là dưới tình huống cai quản Tiểu Thế Giới của Bắc Hải Tù Tâm Nhai, nếu không có sự gia trì của Tiểu Thế Giới chi lực này, thực lực của nó chưa chắc đã có thể mạnh hơn đám Vương Quỳnh. Luận về cơ duyên thì thằng nhãi này tất nhiên cũng khá dày, so với Phương Hành cũng không kém là bao nhiêu, nhưng về phương diện tu hành thì quá mức lười biếng, cơ duyên có tốt tới mấy cũng không thể hóa thành tu vi bản thân, dù sao cũng chính là sống được ngày nào hay ngày nấy.

- Chẳng lẽ ta đã tới chậm rồi?

Kim Ô vừa nhìn thấy ánh mắt cổ quái của nhiều người như vậy, liền thầm lắp bắp kinh hãi, ánh mắt đảo quanh, lại trở nên yên tâm.

- Tiểu thổ phỉ vẫn sống êm đẹp, những người khác cũng không chết mấy, ai nấy nhìn ta như vậy làm gì?

Nó lúc này vẫn không biết mình đã lập được công huân lớn cỡ nào.

Ầm ầm ầm!

Không tiện nhiều lời, sau khi nó vạch ra một lỗ hổng trên đỉnh bầu trời của Tiểu Thế Giới này, ma khí trong Tiểu Thế Giới này dường như là phải chịu áp bức vô hình, bên trong sự rung động ầm ầm giống như sông dài sóng lớn ùa ra ngoài, loại lực lượng này thật sự quá mức cuồng bạo, không ngờ lại tự phát xé cho lỗ hổng vốn không quá to đó lại trở nên càng to hơn, cũng càng lúc càng dài hơn, phá nát núi đá vô tận trên trời, giống như núi lửa phun trào trút ra tất cả ma khí, pháp tắc bên trong Tiểu Thế Giới cũng bắt đầu sụp đổ, giống như là từng đạo sét đánh.

Rắc rắc rắc!

Giống như nóc trời trong thiên không vỡ nát, toàn bộ thế giới tỏa ra ánh sáng, tất cả cấm chế đều đang biến mất.

Tiểu Thế Giới này rõ ràng đã dung nhập vào trong Đại Thế Giới!

- Ngươi ngươi ngươi. . . Ngươi rốt cuộc đã làm gì?

Đám người Phụng Thiên Minh cũng bị kinh động, có người vừa giật mình tỉnh lại, nhìn Kim Ô đang ngượng ngùng trong không trung kêu to.

- Ta ta ta. . . Ta chính là xé Tiểu Thế Giới này ra một lỗ hổng, bọn họ nói tiến vào Ma Cung này, Tiểu Thế Giới của ta sẽ không chống đỡ được, cho nên ta nghĩ là không thể như vậy như vậy được, liền quan sát một chút, phát hiện Tiểu Thế Giới này bởi vì ở một vực này quá lâu, đã sớm hình thành bộ dạng nửa dung hợp với Đại Thế Giới, thế là tìm đến một mắt trận, trực tiếp xé Tiểu Thế Giới này ra. Giống như là mở cửa sau cho nó. Trời đất chứng giám, ta con mẹ nó chính là không làm gì cả.

Kim Ô hiển nhiên cũng hoảng sợ, theo bản năng bắt đầu đùn đẩy trách nhiệm!

Nó là nói thật, sự việc theo nó quả thật chính là đơn giản như vậy, vốn Tiểu Thế Giới độc lập ở trong hư không, trừ một thông đạo ra thì không có chỗ nào khác để ra vào, nhưng Ma Cung ở đây thì lại khác, nó là một tòa Ma Cung, lại là một mộ hoang, còn là một nơi truyền thừa, năm đó sau Thần Ma chi chiến, Tiểu Thế Giới này liền không đóng hoàn toàn, sau mấy vạn năm trôi qua, đã sớm kết hợp với Thiên Nguyên trên một mức độ nào đó, Táng Tiên Pha chính là Tiểu Thế Giới, Tiểu Thế Giới chính là Táng Tiên Pha.

So với nói nó là Tiểu Thế Giới đầy đủ thì chẳng thà nói nó là một Địa Cung tự thành không gian.

Mà suy nghĩ của Kim Ô cũng rất đơn giản, nó chính là cảm thấy nếu mình ở bên trong không mở ra được Tiểu Thế Giới, vậy thì không chứng tỏ được uy phong, thế là liền nghĩ đến một biện pháp vô cùng đơn giản, đó chính là xé Tiểu Thế Giới này ra, để pháp tắc bên trong hòa chung với ngoại giới, như vậy mình ở bên trong có thể thi triển ra Tiểu Thế Giới chi lực, mà có Tiểu Thế Giới chi lực gia trì cho Đại Kim gia, tung hoành hư không thì ai sợ ai, chỉ có như vậy mới có thể xứng với sự uy phong của mình, sẽ không bị dám thổ phỉ đó chê cười.

Nó nghĩ vậy liền làm vậy!

Một Tiểu Thế Giới đang yên đang lành, tự dưng bị nó mở ra một cửa sau.

Đương nhiên, đổi lại là người khác, chưa chắc đã có thể giống như nó tìm được điểm yếu của Tiểu Thế Giới này.

Cho dù tìm được thì cũng có rất nhiều băn khoăn, chưa chắc đã dám mở cửa sau!

Thậm chí phải nói là nó rất may mắn, nếu Thiên Ma Thủ vẫn chưa rơi vào Cửu U, nó mà dám làm vậy thì kiểu gì cũng đổ máu!

Chỉ là nó rõ ràng không ngờ tới cửa sau này vừa mở ra, vấn đề lại trở nên nghiêm trọng như vậy, toàn bộ thế giới đều giống như sắp sụp đổ.

- Ha ha ha ha.

Đối mặt với Kim Ô vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ nóng lòng muốn trốn tránh trách nhiệm, Phương Hành sau khi ngây ra một lúc lại đột nhiên cười dài, thân hình phóng lên cao, Bách Chiến Hồn Binh ở không trung hiển hóa ra vô số bộ dạng, đồng thời hét lớn:

- Ngươi đương nhiên đã làm gì rồi!

- Tiểu thổ phỉ ngươi, ta là đến giúp ngươi đánh nhau. Nỗi oan này Kim gia ta không gánh!

Kim Ô vừa nghe vậy liền tức giận, bắt đầu mắng tên Phương Hành không có lương tâm này.

Nhưng rất nhanh câu tiếp theo của Phương Hành liền khiến nó triệt để trợn tròn mắt.

- ... Ngươi con mẹ nó vừa cứu Thiên Nguyên!

- A.

Kim Ô vừa nghe thấy vậy liền ngây người, một lúc sau vẫn không nói ra lời.

Mà lúc này, tâm tình của Phương Hành rát thư sướng, bao gồm cả đám người Tiêu

Tuyết, Lữ Phụng Tiên cũng có chút cảm khái sự ly kỳ của thế sự, sau khi Kim Ô phá ra Tiểu Thế Giới, ba người bọn họ cũng có cảm thụ trực quan, tất nhiên biết đã xảy ra chuyện gì. Bên trong ảo tượng, con cự thú đó rõ ràng đã nuốt vào cả viên hắc cầu, nhưng bỗng nhiên hắc cầu đó vỡ tan, tất cả lực lượng bắt đầu tiết ra ngoài, dung hợp với Đại Thiên Thế Giới, giống như một quả lôi cầu đột nhiên nổ tung, không chỉ không bị nó nuốt vào, ngược lại trong nháy mắt còn phản phệ nó!

Sâu trong hư không đã vang lên một tiếng gào thét kinh thiên động địa, chính là tiếng kêu thảm thiết khi Dạ tộc thần tử bị phản phệ.

Chỉ là thanh âm này bị xen lẫn trong tiếng Tiểu Thế Giới sụp đổ, cho nên không quá rõ ràng.

Đúng là trời giúp!

Phương Hành lúc này rất muốn biết tâm tình của Dạ tộc thần tử, rõ ràng đã tính toán không bỏ sót, khâu này nối khâu kia, khổ tâm vô cùng, vắt hết óc mới bố trí ra được kế này, ai ngờ bị một tên gia hỏa hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch trong lúc vô ý phá hủy?

- Đại nguy đã được giải, không cần phải khách khí nữa, làm thịt đám sinh linh Thần tộc này đi.

Ầm một tiếng, Phương Hành lại bay xuống, một thân hung khí đã đạt tới cực điểm, lạnh lùng quát to.

- Giết! Giết! Giết!

Bỗng dưng không biết có bao nhiêu người rống to, đồng thời phát ra sự sát phạt mạnh nhất về phía đám tiểu thánh của thần đình.

Lúc này Tiểu Thế Giới vẫn đang dung hợp với Đại Thế Giới, khắp nơi phù văn vỡ tan, pháp tắc quán thông, giống như địa chấn, nhưng đến cảnh giới tu vi của bọn họ, đã không bị những nguyên tố này làm ảnh hưởng, ở trong mắt họ, chỉ cảm thấy, hiện giờ nguy cơ lớn nhất đã được giải trừ, sau khi Dạ tộc thần tử chịu phản phệ thì nhất thời không có tin tức, chính là không còn phải lo lắng, là thời cơ tốt nhất để tiêu diệt đối thủ, bởi vậysau khi Phương Hành hét to một tiếng, mọi người đều có phản ứng, không hẹn mà cùng thi triển thần thông mạnh nhất!

Ầm!

Phía dưới Phương Hành rõ ràng chính là Phụ Sơn Tử, nó đã ăn Nguyệt Thần đan, so sánh với Không Không Nhi được Thiên Nguyên đan gia trì, vốn hung hãn không hiểu, nhưng lúc này cũng vì một phần kịch biến này mà kinh ngạc, ý thức được kế hoạch của Dạ tộc thần tử đã tan tành, hắn lúc này đã biết tất cả đều tan theo dòng nước, cũng biết ăn Nhật Nguyệt đan là vô ích, trong lòng lại vừa hối hận vừa tức giận, không còn một chút chiến ý nào, khi đang nghĩ xem là nên đào tẩu hay là tiếp tục chiến đấu thì Phương Hành đã tới, Bách Chiến Hồn Binh bỗng dưng hóa thành một bàn tay to.

Rắc.

Bàn tay to kẹp lấy bổn tướng của Phụ Sơn Tử, ấn nó xuống.

Phụ Sơn Tử kinh hãi, lúc này mới có phản ứng, trong lúc cấp thiết ra sức giãy dụa, nó đã ăn vào Nhật Nguyệt thần đan, sức lớn vô cùng, không ngờ có bản lĩnh chống lại Bách Chiến Hồn Binh của Phương Hành, thế là liền thân hình khẽ động, liền muốn đánh bay Phương Hành.

- Con tinh tinh kia, đến đây nào.

Mà Phương Hành vào lúc này cũng sử ra toàn bộ khí lực đè nó lại, đồng thời gầm lên một tiếng.

- Khà khà, tới hay lắm.

Hung viên cao ba trượng nhếch miệng cười, hung hăng xông tới, thiết côn trong tay vung lên không trung, đột nhiên biến thành to như cột ngọc, giơ cao lên quá đầu, dùng sức khai sơn liệt hải hung hăng đập về phía trước, Phụ Sơn Tử đang bị Phương Hành ghì chặt sao có thể ngăn được, ầm một tiếng bị nó nện thẳng vào đầu, trong một tiếng hự đứt đôi từ giữa, đầu trâu lúc lắc.

- Thế vẫn chưa đủ!

Phương Hành biết Phụ Sơn Tử không chỉ có một thân man lực, sinh mệnh lực cũng mạnh tới đáng sợ, lúc đầu hắn từng một quyền đánh thủng đầu trâu của hắn, nhưng thằng ôn này chỉ ngất đi một lúc, không ngờ lại quay lại tái chiến, thản nhiên như không, hiện giờ cây gậy đó tất nhiên là đáng sợ, nhưng e vậy vẫn chưa thể lấy được mạng của nó, liền dứt khoát quay người lại, nhảy lên không trung, năm ngón tay xòe ra, Bách Chiến Hồn Binh đã hóa thành một thanh dao cầu cực lớn, được hai tay hắn ôm lấy, mượn lực lật người hung hăng chém xuống.

Ầm một tiếng!

Thiên địa chấn động, một đao này hạ xuống, đầu trâu của Phụ Sơn Tử đứt từ cổ, máu tươi phun ra hơn mười dặm. . .

Bách Chiến Hồn Binh tính chất quỷ dị, lúc này lại dính huyết mạch của Thần tộc, không ngờ giống như cửu hạn cam lâm, không ngờ tự phát ra tiếng rung sung sướng, vào nháy mắt chém xuống đầu Phụ Sơn Tử, lại hút đi tất cả sinh mệnh lực của Phụ Sơn Tử, một đao chém xuống, thân hình của Phụ Sơn Tử đã trở nên khô quắt, lúc ngã xuống, thân hình to lớn như vậy đã biến thành khung xương, lúc rơi xuống dưới, khung xương liền biến thành tro bụi, cuối cùng trừ một tia máu tươi dính trên Bách Chiến Hồn Binh ra thì không còn lại gì khác.

Thiên địa hư không, mọi người đồng loạt giật mình.

Cho dù bọn họ đã ác chiến với sinh linh Thần tộc rất lâu, nhưng lúc này vẫn có chút không tiếp nhận được một màn trước mắt này.

Đó đường đường là Thần Đình Đạp Nhật Tiểu Thánh Quân Ngưu Ma tộc thần tử Phụ Sơn Tử, không ngờ cứ vậy bị chém rụng đầu.

Có thể đừng lộ ra vẻ dễ dàng thoải mái như vậy được.

- Ha ha ha ha...

- Khà khà khà khà...

Phương Hành và hung viên Không Không Nhi lại thản nhiên như không, hoàn toàn không hề sợ hái, ngược lại còn bị máu tươi kích phát hung tính, đồng thời phá lên cười, rồi sau đó không hẹn mà cùng lao về hướng Sương Thổ tộc ở phía khác, thế không thể đỡ!

- Giết! Giết sạch bọn chúng!

Chương 1202: Đánh chết hắn

Sát tâm đã nổi lên thì không thể nào nén lại được!

Phụ Sơn Tử trở thành người đầu tiên chết dưới Bách Chiến Binh Hồn của Phương Hành, cũng thành tế phẩm đầu tiên trong tranh phong chi chiến giữa Thần Đình và Thiên Nguyên. Khi đầu trâu bị chém xuống, máu tươi phun ra khiến mọi người bừng tỉnh, sau khi hơi ngạc nhiên, chiến hỏa trong lòng cũng theo đó mà bốc lên, bất kể là Thần Đình tiểu thánh hay là các tu sĩ của Phụng Thiên Minh, cơ hồ đồng thời đều giật thót, thôi động lực lượng của bản thân đến cực hạn. Giống như tới lúc này, bọn họ mới ý thức được, hiện tại trận chiến này vẫn còn lâu mới tới lúc kết thúc!

Ầm!

Nắm giữ sát ý của trận này tất nhiên chính là Phương Hành và Không Không Nhi hung tính nặng nhất, hai người bọn họ liên thủ, thừa dịp kế hoạch của Dạ tộc thần tử tan vỡ, lúc các tu sĩ đang kinh ngạc, một đao trảm sát Phụ Sơn Tử, rồi sau đó liền lập tức liên thủ lao về phía tộc trưởng của Sương Thổ tộc, lần này đã dọa cho tộc trưởng của Sương Thổ tộc đó run như cầy sấy, lớn tiếng hét to, rồi sau đó thân thể lay động, rõ ràng là hóa thành bộ dạng của một con sâu thịt trắng ngần, bên ngoài thân phủ một tầng khí sương trắng bóng, không đầu không đuôi, không chân không râu, nhưng tốc độ lại nhanh tới đáng sợ, ở không trung co rút thân thể lại, rồi sau đó đột nhiên căng ra, không ngờ giống như cung tên bắn mình lên trời cao.

Tốc độ đó nhanh tới kinh người, chỉ bắn một cái liền cơ hồ hóa thành một điểm sáng.

- Muốn đào tẩu dưới tay ta à, tưởng đơn giản như vậy sao? Kẻ dị tộc đều đáng chết,

Tống Quy Thiện quần đen áo đen lên tiếng, cúi đầu quát một tiếng, rồi sau đó hai tay kết thành một pháp ấn.

- Bách Binh Trủng.

Theo ấn ký của hắn được kết thành, một thân pháp lực cuồn cuộn, đột nhiên hướng về hư không mà bay lên.

Ầm ầm!

Bổn tướng Sương Thổ tộc trưởng hóa thành chưa chạy xa được hơn mười dặm đã đột nhiên gặp đại nạn, không ngờ từ không trung giống như nổi lên một trận mưa to, từng kiện binh khí từ trên trời giáng xuống, đao thương kiếm kích ùn ùn, cơ hồ phong cả phiến hư không, mang theo ma khí lạnh lẽo, từng kiện cắm trên người nó, cho dù ngoài thân hình đã hóa thành bổn tướng của hắn đã ngưng kết ra một tầng băng sương rất dày, đao kiếm khó làm bị thương, nhưng dưới lực đạo cực lớn này cũng bị đánh cho gào thét không thôi, thân thể rơi xuống thẳng tắp.

- Tiểu thổ phỉ, tiếp lấy.

Hung viên Không Không Nhi sớm đã lao lên, thiết côn trong tay nhoáng lên một cái biến thành dài hơn trăm trượng, quật ngang tới.

Ầm một tiếng, băng sương của bổn tướng của Sương Thổ tộc trưởng bị đánh cho rơi lã tã, nhưng lại không bị thương, chỉ là thân hình không kiềm chế được mà bay về phía Phương Hành, quả thực giống như tia chớp, mà Phương Hành cũng bất ngờ lao về phía hắn, Bách Chiến Hồn Binh nhoáng lên một cái đã hóa thành một cây Hỏa Tiêm Thương mang theo Tam Muội Chân Hỏa, tử diễm hóa thành hình xoắn ốc, đâm thẳng về phía trước.

- Không!

Chung quanh, đám người Cổ Hạc, Hung Đạo thậm chí là Hoa Mật Nhi đều mặc kệ những cái khác, đồng thời xông lên cứu giúp.

Cho dù không có quá nhiều giao tình với nhau, nhưng dù sao cũng là người cùng trận doanh, bọn họ tất nhiên không thể trơ mắt nhìn hắn chết một cách dễ dàng như vậy.

Nhưng đám người Tiêu Tuyết, Lữ Phụng Tiên cùng với Vương Quỳnh lại sao chịu khoanh tay đứng nhìn, ngay cả Thần Tú cũng ra sức xuất thủ, một mõ đập vào gáy Cổ Hạc, cường hành giữ những người này lại, không ngờ chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả phát sinh.

- Gừ!

Sương Thổ tộc trưởng tự hiểu lợi hại, trong thân hình mập mạp một tiếng rống truyền tới, không ngờ chấn động hư không, rồi sau đó bắt đầu có hỏa diễm màu lam bốc lên, bọc lấy nó thành một quả cầu lửa thật lớn, chỉ là nhiệt độ của hỏa cầu này lại thấp đến đáng sợ, trong hư không nhanh chóng phủ kín hoa sương, không ngờ lập tức hình thành một quả băng cầu to trăm trượng, bảo hộ bản thân ở bên trong, hơn nữa theo thời gian trôi qua, băng cầu này vẫn đang không ngừng to ra, không ai biết sẽ còn to tới mức độ nào.

- Ngươi có huyết mạch thần thông, ta có thủ đoạn tiên gia!

Phương Hành lúc này cũng sát ý tăng vọt, hét lớn một tiếng, trường thương bọc trong Tam

Muội Chân Hỏa hung hăng đâm tới.

Ầm một tiếng, trường thương chấn cho toàn bộ băng sương đang bọc bên ngoài thân thể Sương Thổ tộc tộc trưởng vỡ nát, rồi sau đó va chạm với hỏa diễm màu lam từ trên người hắn bốc ra, không ngờ ở trong hư không chấn ra lửa vụn giống như pháo hoa, bông tuyết, hoa lửa đan vào nhau, lộ ra vẻ rực rỡ. Mà trong bối cảnh vừa quỷ dị vừa tuyệt mỹ này, một thương đó của Phương Hành đã đâm tới nhục thân của Sương Thổ tộc trưởng, hai loại lực lượng Tam Muội Chân Hỏa, Lam Diễm đan xen vào nhau, vù vù rung động, sương mù trào ra.

Có gió to thổi tới, xua đi tất cả sương mù, trong sân hiển lộ ra một màn khiến cho người ta sợ hãi.

Một thương đó của Phương Hành rõ ràng đã trực tiếp xuyên thủng nhục thân của Sương Thổ tộc trưởng, ghim hắn ở trong không trung, máu màu lam đậm thuận theo cán thương chảy xuống, rồi sau đó tỏa ra băng hàn chi khí nhè nhẹ, giống như phủ lên một tầng sáng bạc lên trên thân thương.

Trường thương của Phương Hành rung lên, mảnh vụn băng sương bay ra, Sương Thổ tộc trưởng cũng chỉ còn lại một lớp da, không biết bị ném đi đâu rồi.

Thần Đình Tiểu Thánh Quân lại chết đi một người!

Đường đường là tộc trưởng một tộc, đứng đầu Sương Thổ nhất tộc trong một tinh thần lớn nào đó ở vực ngoại, không ngờ lại ở chính nơi này bị người ta trảm sát!

Thần Đình tiểu thánh khác cũng vậy, các tu sĩ Phụng Thiên Minh khác cũng thế, vào lúc này tâm thần đều trở nên khó có thể kiềm chế.

- Thống khoái!

Hung viên Không Không Nhi, cùng với đám người Lệ Anh, Đạo Vô Phương đồng thời hét lớn, mắt chiếu ra tia sáng kỳ dị.

Ngay cả Tống Quy Thiện vào lúc này cũng ngẩng đầu lên, đáy mắt tràn ngập ma ý, bắn ra bắn ra tinh quang sáng rực.

- Tiểu thổ phỉ này uy phong thật, xem ra cũng không cần ta giúp hắn đánh nhau.

Kim Ô cũng thật sự kích động, liên tục cảm thán. Nó vẫn chưa biết mình rốt cuộc trong lúc vô ý đã giúp cho Phương Hành rất nhiều!

- Ong ong.

Các tu sĩ của Phụng Thiên Minh đều kích

động không thôi, ngược lại đám người Chập tộc Hoa Mật Nhi lại phẫn uất vô cùng, liên tục rống lên bi thương, trong hư không đột nhiên có những điểm sáng, mấy trăm con hung phong (ong) khủng bố nhấc đuôi lên, xung phong liều chết lao về phía Phương Hành, mỗi một con đều có lực lượng mạnh mẽ đến cực điểm, cho dù là một ngọn núi lớn cũng có thể bị chúng cấp dễ dàng xuyên thủng, nếu là tộc trưởng của Chập tộc tới, thi triển một thân thần thông đến mức độ mạnh nhất, thậm chí có bản lĩnh trực tiếp xuyên thủng từng viên tinh thần lớn, đúng là một loại chủng tộc cực kỳ khủng bố!

Chỉ là vào lúc này, nàng ta rõ ràng không phải thực sự muốn tìm Phương Hành liều mạng!

Phân công một đám hung phong lao về phía Phương Hành, nhưng phần lớn là trực tiếp tách ra thành từng mảng, lao về phía bốn phương tám hướng.

Nàng ta không ngờ đã bị dọa cho vỡ mật, muốn cướp đường đào tẩu!

Dù sao nàng ta cũng có ngàn ngàn vạn phân thân, chỉ cần có một con trong đó chạy được thì có thể lưu lại tính mạng.

Trong tiếng kêu ong ong, các tu sĩ chỉ cảm thấy trong hư không khắp nơi đều là bóng ong, ngay cả ngoảnh đầu lại cũng không được, có lẽ bọn họ có thể thắng được Hoa Mật Nhi, nhưng có thể nắm chắc giết chết được nàng ta mà không để nàng ta đào thoát hay không thì thật sự là không nhiều lắm, cũng may đến lúc này quan môn đại trận cũng mang đến tác dụng, Hồ Tiên Cơ đã ở xa xa phất cờ trận, không lấy luyện chế Thiên Nguyên đan làm chủ, mà là phân ra một bộ phận người để nắm giữ một phương đại trận này, trọng điểm của quan môn đại trận là ở hai chữ quan môn, một khi vận chuyển, ai có thể thể đào thoát?

- Phập phập phập phập.

Tất cả hung phong ý đồ lao ra đều va vào một vách tường vô hình rồi sau đó bắn ngược về.

Đám người Phương Hành và Không Không Nhi, Vương Quỳnh nhìn nhau, ra sức xông lên, chém chết từng mảng hung phong, xuống tay hung ác!

Ngay cả Tống Quy Thiện lúc này cũng tay áo tung bay, tuy vẫn là vẻ mặt lạnh lùng ngạo nghễ, bày ra bộ dạng không muốn liên thủ với Phương Hành, nhưng khi một con hung phong bay qua trước mặt hắn, vẫn thò tay ra một cách lặng lẽ, bóp chết nó.

- Ta. . . Ta nhận thua. . .

Hoa Mật Nhi thấy không đào thoát nổi, dứt khoát tụ lại tất cả hung phong, lại biến thành bộ dạng cô gái nũng nịu, ném Phong Vĩ kiếm màu đen trong tay đi, mặt đầy kinh hoàng thống khổ quỳ xuống, luôn miệng cầu xin:

- Ta nhận thua, đừng giết ta, Chập tộc tự nguyện làm nô dịch dưới trướng các vị tiên nhân của Thiên Nguyên, lấy mật ngâm rượu, hóa cánh thành cầm, mua vui cho các tiên nhân.

- Ồ, không ngờ lại đầu hàng?

Đám người Phương Hành đang mặt đầy hung ác xông tới cũng ngẩn ra, không ngờ nàng ta lại đầu hàng dứt khoát như vậy.

Hơn nữa nhìn vẻ quy phục của nàng ta, tuyệt không có nửa điểm ý đồ tự nguyện đọa lạc, mà giống như là một nha hoàn phản bội chủ nhân đang khẩn cầu tha thứ, xin được quay về dưới gối chủ nhân, nhìn thế này, nói không chừng Chập tộc trước kia ở trước mặt chúng tiên vốn chính là loại thân phận kẻ hầu người hạ!

- Hay là tha cho nàng ta một mạng.

Nghe thấy bốn chữ "lấy mật ủ rượu", Phương Hành và Không Không Nhi cũng có chút không hạ thủ được, hai người nhìn nhau.

Còn chưa đợi họ thương lượng ra kết quả, Vương Quỳnh một thân quần áo màu vàng đậm đã lướt qua bên cạnh, hai luân hung ác đến cực điểm cuộn về phía trước, Hoa Mật Nhi không kịp hét thảm lấy một tiếng, một cái đầu người đã rơi xuống vực sâu, hai mắt vẫn mở to, thần nhìn hư không, vẻ mặt đầy tuyệt vọng, hối hận, còn có một chút kinh ngạc.

- Ấy sao lại giết thế?

Phương Hành và Không Không Nhi đều cảm thấy có chút tiếc nuối, có chút oán thầm quay đầu lại nhìn Vương Quỳnh.

Không ngờ Vương Quỳnh cũng tức giận nhìn lại bọn họ, lạnh lùng nói:

- Thấy nàng hóa thành nữ nhân liền không hạ thủ được, không phân được rõ địch ta à? Bên trong chiến cuộc, nào có đạo lý thủ hạ lưu tình với địch nhân, đầu của các ngươi bị lợn đá à?

Phương Hành và Không Không Nhi không biết trả lời thế nào, trực tiếp đồng thời xoay người nhìn về hướng không.

Tâm của nữ nhân, đuôi của ong, xem ra thà trêu chọc cái sau còn hơn.

- Bại rồi à?

- Ha ha, bại rồi à?

- Rõ ràng Thần Đình cường đại như vậy, rõ ràng Nhân tộc đang ở thế yếu, không ngờ lại bại?

- Ta rõ ràng cách trở thành Thần Vương thống trị Thiên Nguyên Nhân tộc còn có một bước, sao lại thành ảo ảnh trong mơ như vậy được?

Trong hư không xa xa, có tiếng cười điên cuồng vang lên, khi nhìn kỹ lại, rõ ràng chính là Cổ tộc đệ nhất nhân Cổ Hạc, hắn lúc này đang vung Hỗn Độn Thiết Giản thượng cổ, đang đánh nhau với Lữ Phụng Tiên, chỉ là rõ ràng đã không còn trạng thái bình tĩnh lúc trước, cả người giống như đã loạn, thanh âm giống như khóc lại giống như cười, mang theo vẻ không cam lòng và tiếc nuối rất sâu.

- Thế này càng không thể bỏ qua.

Hung viên Không Không Nhi nhìn thấy hắn, nhếch miệng cười, lộ ra hung tính.

- Không sai.

Phương Hành gật đầu, mà đáy mắt cũng lóe lên vẻ hung ác:

- Cùng xông lên trực tiếp đánh chết hắn!

Chương 1203: Phong Ma bế mạc

Một tiếng "Đánh chết hắn", được rất nhiều cao thủ hưởng ứng, mấy đạo thân ảnh mạnh mẽ đều lao về phía Cổ Hạc!

Các tu sĩ có mặt, nếu luận về hận ý thì chỉ sợ vẫn là hận Cổ Hạc nhất, dù sao luôn là quan hệ đối địch với Thần Đình, gặp mặt tất nhiên phải thấy máu, nhưng không cần phải nói ra miệng; Mà đối với sự tồn tại này của Tiểu Tiên Giới, tuy cũng thống hận, nhưng lại không có sự kiện cụ thể để khắc sâu loại ấn tượng này. Chỉ có Cổ Hạc, rõ ràng chính là thủ lĩnh mà Tịnh Thổ Cổ tộc đẩy ra, rõ ràng chính là trụ cột vững vàng của Chúng tiên minh, rõ ràng chính là một nhóm người sau khi Thần tộc hàng lâm phải chịu hung hiểm và đau khổ ít nhất, nhưng lại âm thầm sẵn sàng góp sức cho Thần tộc, không chỉ lập chí đoạt được thần vật ảnh hưởng tới Thiên Nguyên khí vận cho Thần Đình, còn trực tiếp dâng lên một món đại lễ!

Một đội tiên binh của Chúng Tiên minh gần ngàn người, đều là cao thủ cảnh giới Kim Đan!

Ở Thiên Nguyên tu hành giới, mất bao nhiêu thời gian, tốn bao nhiêu tài nguyên mới có thể nuôi được một ngàn tiên binh?

Nhưng một ngàn người này lại bị hắn đem làm tế phẩm cho sinh linh Thần tộc!

Sau chuyện, tuy các cao thủ của Thần Tú và Phật môn cực lực nghĩ cách cứu viện, nhưng trong một ngàn tiên binh này đại bộ phận vẫn đã đánh mất tính mạng!

Cho nên, đối với các tu sĩ của Phụng Thiên Minh mà nói, Cổ Hạc chắc chắn phải chết!

Thậm chí hắn còn có thể coi như là kẻ đáng chết nhất trong tất cả mọi người, tội không thể tha thứ!

Ầm ầm ầm!

Phương Hành, Không Không Nhi, Vương Quỳnh, thậm chí bao gồm cả Tống Quy Thiện lúc này đều thân hình như rồng, hung hãn đáng sợ lao về phía Cổ Hạc, bốn đạo thân ảnh cộng với Lữ Phụng Tiên vốn đang ác chiến với Cổ Hạc, trực tiếp bao vây hắn ở giữa, bốn người này không có ai là kẻ yếu, khí tức phóng lên cao, kinh động mây trên trời, chấn tan mây khói đang tràn ngập trong không trung hiện tại, để lộ ra tinh không sáng rực trên đỉnh đầu, cũng giống như có một đạo thanh khí xộc vào phế phủ, xua tan đi sự hậm hực trong lòng.

- Không cần các ngươi tương trợ, ta có thể giết chết hắn!

Khí tức của bốn người họ đã sớm kinh động tới Lữ Phụng Tiên, hắn đang ác chiến với Cổ Hạc, vào lúc này đột nhiên thu hồi phương thiên họa kích, tám lá cờ lớn sau lưng tung bay, ánh mắt lạnh lùng, mặt không biểu tình nhìn về phía bốn người này, hiển nhiên không vui vì đám người đối phương muốn xuất thủ, thậm chí còn lộ ra địch ý như bị người ta đoạt mất con mồi, bắt người ta phải lùi bước.

Nếu người bình thường nhìn thấy bộ dạng này của hắn, chỉ sợ thực sự sẽ không dám mạo muội xuất thủ.

Nhưng hắn lại đụng phải Phương Hành, căn bản không thèm để ý tới hắn, liền giơ Bách Chiến Hồn Binh lên, hóa thành một thanh trường kiếm ma ý lành lạnh, trực tiếp bổ xuống đầu Cổ Hạc, đồng thời bực mình kêu lên:

- Được rồi được rồi, biết ngươi lợi hại rồi, nhưng chúng ta hiện tại chính là đặc biệt nhìn trúng thằng ôn này, cũng đều muốn chém chết hắn thì phải làm sao?

Lữ Phụng Tiên ngẩn ra, lạnh lùng nói:

- Đi tìm đối thủ của ngươi đi!

Phương Hành cười ha ha, kêu lên:

- Không có, có bản lĩnh thì thử xem ai có thể cướp được đầu của thằng chó này.

- Việc này được!

Không Không Nhi nghe vậy, lập tức cười to, rồi sau đó cũng lao về phía trước.

Lữ Phụng Tiên ngây ra, cũng chỉ đành vung phương thiên họa kích xông tới, vẻ mặt ảo não và thống hận.

Đúng là không biết nói gì, trong lòng trong lòng chỉ cảm thấy mình kiếp trước đã tạo nghiệt gì, sao lai bất lực với tên thổ phỉ này?

Lạnh lùng kiêu ngạo như hắn, nếu là bình thường chắc đã trực tiếp vung tay áo bỏ đi rồi, nhưng sau khi tên ma đầu này nói ra những lời khiêu khích xem ai có thể thể cướp được đầu của Cổ Hạc trước, lại không nhịn được mà động thủ, bất kể là như thế nào, hắn tuyệt đối không thể để mình thua ma đầu đó!

- Các ngươi muốn giết ta à? Nào đến đây đi!

Cổ Hạc hiện giờ bị những biến cố liên tiếp xảy ra khiến cho giống như phát điên, lúc này thậm chí đã mất đi lý trí, hắn biết rằng mình xong rồi. Vốn muốn lừa dối, khiến Phương Hành gắng tất cả tội thay cho mình, rồi sau đó mình sẽ thuận lý thành chương đạt được sự sắc phong của Thần Đình cùng với sự tán thành của Thiên Nguyên sinh linh, trở thành người đứng đầu Thiên Nguyên dưới một người trên vạn người, lại vì các tu sĩ của Phụng Thiên Minh hiện thân mà hóa thành ảo ảnh trong mơ, kế hoạch vốn vạn vô nhất thất này đã không thể thực hiện được.

Loại nghĩ bất kể là như thế nào, chỉ cần Thần Đình thắng là được rồi, cho dù bại lộ bí mật mình âm thầm góp sức cho Thần Đình, nhưng chỉ cần Thần Đình có thể thắng, mình vẫn coi như là có căn cơ, có cơ hội ngóc đầu trở lại, nhưng thật đáng tiếc, rõ ràng nhìn Dạ tộc thần tử sắp thắng, chỉ còn thiếu có một nước, lại bởi vì một con quạ đen xuất hiện mà lại một lần nữa hóa thành ảo ảnh trong mơ.

Hiện giờ, tiền đồ chưa biết, sinh tử khó liệu!

Lại dưới sự vây công của nhiều cao thủ như vậy, lại bị quan môn đại trận vây khốn, mình còn hy vọng chạy thoát được sao?

Hơn nữa cho dù chạy được thì cũng còn hy vọng gì nữa?

Mất đi thân phận hiện giờ, hắn ở trong mắt Thần Đình đại khái chỉ là một Thiên Nguyên sinh linh hơi có chút tu vi mà thôi?

Tất cả đều xong rồi!

Một loại cảm xúc tuyệt vọng đã bao phủ Cổ Hạc, khiến hắn điên cuồng!

Vào lúc này, hắn thậm chí cảm giác được một loại cảm giác mọi chuyện đều đã qua, chỉ có một thân thực lực là thật, chỉ có Hỗn Độn Cổ Giản trong tay mình là thật, cho nên tức giận rống to một tiếng, lao về phía đám người Phương Hành, trong lòng sát ý vô hạn, chỉ muốn một giản đánh chết tên ma đầu này, một giản diệt sát đám to gan lớn mật này, không ngờ dám lấy đầu mình ra để cá cược!

- Để cây thái cổ thần giản này của ta thử cân lượng của các ngươi.

Dưới cơn bi phẫn, Cổ Hạc một giản quét tới, vận chuyển tất cả pháp lực, tiên khí sau lưng rung động ầm vang, thậm chí ảnh hưởng tới hư không, thân hình biến thành to hơn, áo bào bay phất phới, cơ hồ giống như một thiên thần, che phủ thương khung, phần uy thế này quả thật là ngay cả mấy người to gan lớn mật như Phương Hành, Không Không Nhi, Lữ Phụng Tiên cũng không khỏi rùng mình, đồng thời chậm thế công lại.

- Vù!

Nhưng cũng vào lúc một giản của Cổ Hạc

quét ngang tới, chuyện khiến cho người ta không lường được đã xuất hiện.

Hỗn Độn Cổ Giản, thượng cổ thần binh được Cổ Hạc nắm chặt trong tay bỗng nhiên đúng lúc này rời tay bay ra, bị một cỗ một cỗ thần khí bao bọc, trực tiếp bắn ra thiên ngoại, khi bay tới trong không trung, nó dường như hơi khựng lại một chút, giống như là đang cáo biệt gì đó, hoặc là đang tìm phương hướng mới, rồi sau đó lại gia tốc, hóa thành một đạo thần quang, bay thẳng về phía đông nam, ngay cả quan môn đại trận đã phong tỏa cả hư không cũng hoàn toàn không thể ngăn nó lại, cứ vậy trơ mắt nhìn nó bỏ chạy. . .

Thế này là sao?

Điều vừa diễn ra không chỉ khiến đám người Phương Hành ngẩn ra, ngay cả bản thân Cổ Hạc.

Hỗn Độn Cổ Giản đó trên trình độ nào đó chính là binh khí thành danh của hắn, mỗi một lần gặp phải đại địch, đều có thể từ trong hư không triệu hoán ra thần binh này, đã thành một chiêu bài của hắn, nhưng hôm nay, hắn rõ ràng gặp phải trận đánh gian khổ nhất cuộc đời này, nào ngờ được rằng, cây thần binh này không ngờ cũng giống như nó bình thường từ trên trời bay tới, trực tiếp vứt bỏ mình mà độn ra thiên ngoại?

- Ngay cả ngươi cũng vứt bỏ ta sao?

Sau khi thẫn thờ mấy giây, Cổ Hạc mới bi ai hét lên một tiếng, cả người giống như một con dã thú bị thương.

Trên người hắn thậm chí xuất hiện một loại nồng đậm nồng đậm!

- Thần binh có linh, là nó lựa chọn ngươi, chứ không phải ngươi lựa chọn hắn, hiện giờ ngươi không phù hợp với tiêu chuẩn của nó, tự sẽ bỏ đi.

Vào lúc này, Tống Quy Thiện cũng khoác một thân áo choàng màu đen khe khẽ mở miệng, thanh âm khàn khàn khó nghe, nghe qua thì lạnh lùng đến cực điểm, nhưng nếu phân biệt kỹ thì bất kỳ ai cũng nghe ra vẻ vui sướng khi người khác gặp họa trong lời nói của hắn.

- Được được được.

Cổ Hạc vẻ bi ai trên người càng lúc càng đậm, thanh âm thâm trầm vang lên, nói liền mấy chữ được, ánh mắt thống hận nhìn về phía Hỗn Độn Cổ Giản bay đi, quát:

- Đi thì đi, chỉ là một vật chết mà thôi, há có thể quyết định vận mệnh của ta? Lúc trước, không phải ngươi lựa chọn ta, mà là ta dẫn ngươi tới, nếu ngươi có linh thì nhớ cho kỹ, bỏ ta mà đi là sai lầm lớn nhất của ngươi.

Trong tiếng hét, song chưởng của hắn đột nhiên rung lên, thân hình rõ ràng là muốn lao về phía đám người Phương Hành, hung hăng vung chưởng chộp tới.

Phương Hành và Không Không Nhi không vội động thủ, giống như đang xem náo nhiệt đứng yên tại chỗ, đang xem say sưa, Cổ Hạc này lại làm loạn trước, lao thẳng về phía mình, tuy hắn đã mất Hỗn Độn Cổ Giản, nhưng một thân tu vi không phải là giả, một chưởng đó đánh tới, giống như trong ngón tay kẹp một mảng đại hải, trấn áp xuống đỉnh đầu bọn họ, tránh cũng không thể tránh!

- Bốc.

Không ai ngu tới mức lại đi phân cao thấp với một kẻ điên sắp chết, Phương Hành và Không Không Nhi đều nhìn rõ rồi, với trạng thái hiện giờ của Cổ Hạc, cho dù bọn họ không động thủ, chỉ sợ cũng khó chống đỡ được bao lâu nữa, đạo tâm đã mất, tu vi cũng sẽ không giữ được, cho dù để hắn đào tẩu, chắc cũng chỉ có thể sống như một phế nhân, thượng cổ thần binh Hỗn Độn Cổ Giản đó chắc cũng đã cảm ứng được điểm này, mới vứt bỏ hắn mà đi, dù sao đối với thượng cổ thần binh mà nói, có thể hấp dẫn bọn chúng, chỉ có thiên tư hơn người và đạo tâm vững chắc.

Khi còn bé dựa vào thiên tư, nhưng con đường tu hành càng chạy càng xa, vẫn phải lấy đạo tâm làm chủ!

Nhìn thấy Phương Hành và Không Không Nhi không tiếp chưởng lực của mình, Cổ Hạc giống như phong ma xông tới, mũ trên đầu không biết từ lúc nào đã vỡ nát, tóc dài bay lượn như rắn, xuất thủ đã mất kết cấu, chỉ tạo ra được lực của tu vi.

- Ta chính là Cổ Hạc!

- Cổ tộc đệ nhất nhân Cổ Hạc!

- Các ngươi ai dám khinh thường ta?

- Ta nhất định sẽ nhất thống Thiên Nguyên, dưới một người trên vạn người!

- Kẻ dám nghịch ta, hết thảy đều phảichết.

- ...

Trong tiếng rống giận dữ, thân hình của hắn từng bước bức tới, thậm chí lờ mờ có một loại khí thế không thể ngăn cản, chỉ là thế này lại đột nhiên bị bỏ dở, một móng vuốt lấp lánh kim quang đã xuyên qua ngực hắn, sau đó cả người hắn đột nhiên ngây ra, ngơ ngác cúi đầu nhìn vết thương trên ngực, trên mặt lộ ra vẻ mặt tựa cười mà như không phải cười, tóc dài phất phới trong không trung chậm rãi rủ xuống.

- Ngươi tên là Cổ Hạc à?

Phía sau hắn, lộ ra cái đầu đầy hung tàn của Kim Ô:

- Vậy ngươi có biết tuyệt học của Kim gia ta chính là Tê Hạc trảo không?

Chương 1204: Nhất đại chân ma

Cổ Hạc được coi là Cổ tộc đệ nhất nhân, có danh xưng vô địch cứ như vậy bị Kim Ô một trảo xé nát!

Ở giữa thậm chí chưa hề triển khai ác chiến kinh thiên động địa gì, chỉ là Kim Ô xuất thủ, sau đó liền giết chết vị Cổ tộc đệ nhất nhân này, đến nỗi về sau thế gian vẫn truyền thuyết thực lực khủng bố của Phù Tang sơn Kim Ô thế tử, đồn rằng nó có bản lĩnh miểu sát Cổ tộc đệ nhất nhân, mà những người khác tham dự vào việc này khi đối mặt với loại chất vấn này cũng thường thường gật đầu bất đắc dĩ, liền càng chứng thực danh đầu này, đến nỗi uy danh của Kim Ô một độ vượt qua những người cùng thế hệ, trở thành một trong những tiểu bối chói mắt nhất, tên của Tê Hạc thần công đó truyền khắp thiên hạ, thậm chí còn có truyền thuyết rằng, người tu hành có chữ "Hạc" trong tên đều phải đổi tên!

Có điều vào lúc ấy mà nói, nhìn thấy Cổ Hạc vẫn lạc, cảm xúc trong lòng các tu sĩ lại cực kỳ phức tạp.

Vị Cổ tộc đệ nhất nhân này thật sự có chút chết không đáng.

Chỉ là bước nhầm một bước mà thôi, liền đi vào đường rẽ, từ đó về sau vô duyên với tiền đồ sáng lạng, tạo hóa vô tận!

Có điều trên trình độ nào đó ở trong mắt đám người Phương Hành, cũng không cảm thấy là Cổ Hạc thua.

Hắn chỉ bởi vì tự lựa chọn đánh mất đạo tâm, sau đó trở nên điên cuồng mà thôi, hắn không phải bị người ta đường đường chính chính đánh bại, phải nói chính xác rằng, đó là hắn tự đánh bại mình, cuối cùng tự chịu diệt vong, Kim Ô cũng chỉ là tiễn hắn một đoạn đường mà thôi!

- Đều chết rồi.

- Chết rồi, Thần Đình bại rồi sao?

- Thiên Nguyên sinh linh các ngươi, huyết mạch quê mùa, trời sinh suy nhược, sao dám, sao có thể tranh phong với sinh linh Thần tộc ta?

Hiện giờ bên trong Nhị Giới Địa Cung đã được đả thông trong ngoài, vì Tiểu Thế Giới sụp đổ, hòa thành một thể với Đại Thiên Thế Giới, lại đánh sập nóc trời, sớm đã biến thành một vực sâu cực lớn, mà trong vực sâu này theo từng Thần Đình tiểu thánh bị trảm sát, cũng dần dần trở nên trống trơn, kỳ thật nói thì phiền phức, nhưng trên thực tế là sau khi Dạ tộc thần tử thất bại, Tiểu Thế Giới sụp đổ, các tu sĩ của Phụng Thiên Minh liền giành được ưu thế cường đại, cơ hồ là trong thời gian ngắn đã giết liền mấy người.

Mà hiện giờ, trận đấu cường hành chống đỡ trong hư không đã rất ít, càng đấu càng hăng chỉ có một người, đó chính là truyền nhân Minh tộc Thái Uyên, hắn ở Bắc Hải Tù Tâm Nhai bị Phương Hành phế bỏ, về sau lại liều mình ở lại Chúng Tiên minh, chỉ vì tình thế có biến hóa, lúc này mới liều mạng, nuốt vào Nhật Nguyệt đan, cường hành kích phát tiềm lực trong huyết mạch, cả người trở nên giống như cự ma, đang đấu rất hăng say với Tiêu Tuyết, các Thần Đình tiểu thánh ở chung quanh bị trảmsát, trên một mức độ nào đó đã kích thích đến hắn, khiến hắn càng điên cuồng hơn.

Có lẽ cảm thấy thực lực của Tiêu Tuyết sâu không lường được, phần thắng của mình không nhiều, hoặc có lẽ là vì chư vị đồng liêu chung quanh đều đã chết, cảm thấy một loại tuyệt vọng bất ngờ ập tới, hắn từ vẻ điên cuồng đáng sợ lúc mới hiện thân thể hiện ra, vào lúc này đột nhiên điên cuồng hét to, thanh âm trầm thấp giống như đến từ Cửu U:

- Thực sự cho rằng vẫn là thời đại chúng tiên tung hoành hoàn vũ, trấn áp chư tộc sao? Thật sự cho rằng các ngươi còn có cơ hội tác uy tác phúc trên đỉnh đầu Thần tộc chúng ta sao? Si tâm vọng tưởng, ta sẽ khiến các ngươi chết hết?

Theo một tiếng hét điên cuông của hắn, khí tức trên người đột nhiên biến đổi.

Trên đỉnh đầu hắn vẫn có một nhật một mặt nguyệt xoay tròn, đó là biểu hiện của ăn vào Nhật Nguyệt thần đan, nhật nguyệt xoay một vòng, dưới sự bao phủ của nhật nguyệt, tiềm lực trong huyết mạch hắn được kích phát, chỉ là hắn vốn đã gần như là tàn phế, tiềm lực không còn nhiều, cho nên dù đã ăn vào viên Nhật Nguyệt thần đan này, thực lực biểu hiện ra ngoài cũng chỉ là cao hơn hắn trước kia một chút mà thôi!

Trong ác đầu, hắn vẫn thử cầm chân Tiêu Tuyết, hoặc là trực tiếp trảm sát nàng ta, nhưng đều thất bại.

Trên trình độ nào đó, hắn thậm chí cảm thấy Tiêu Tuyết đang trêu chọc hắn, coi hắn là một hòn đá để mài kiếm!

Mà đến lúc này, cũng không biết có phải là do tuyệt vọng dẫn tới hay không, sự điên cuồng của cuối cùng đạt tới một loại cực hạn, khác với Cổ Hạc, sự điên cuồng của Cổ Hạc là hủy diệt chính bản thân hắn, mà Minh tộc truyền nhân Thái Uyên, thì hiển nhiên là muốn hủy diệt mọi người, sau khi hét lớn một tiếng, hắn rất nhanh liền hít vào một hơi thật sâu, giống như là cái động không đáy, cơ hồ là muốn nuốt vào tất cả khí tức trong thiên địa.

- Ầm!

Vào giây phút này, nhật nguyệt trên đỉnh đầu hắn đột nhiên ngừng chuyển động.

Nhật nguyệt đó vốn là đuổi theo nhau, giống như âm dương ngư vậy, nhưng vào lúc này lại bị không biết là hắn không biết bí pháp gì, bức cho ngừng lại, mà sau khi yên lặng một lát, nhật nguyệt này đột nhiên bị một loại lực lượng bức ép, đồng thời lao vào nhau, chúng giống như hai đầu âm dương, điều khiển tuế nguyệt chi lực thần bí vô hạn đó, nhưng lúc chúng va vào nhau, loại tuế nguyệt chi lực này đột nhiên thay đổi, bắt đầu trở nên hỗn loạn, dữ tợn.

- Ha ha ha ha. Ta tất nhiên sẽ phải chết ở đây, nhưng các ngươi. . . Cũng đừng hòng có ai trốn thoát.

Trong đáy mắt của truyền nhân Minh tộc lộ ra vẻ điên cuồng, gầm lên, thân hình tan ra.

Một tia ảo tượng xuất hiện ở chỗ hắn đứng.

Đó rõ ràng là một mảng U Minh địa, bên trong xuất hiện một tòa cung điện cực lớn, hiện giờ nhìn lại, trong một mảng cung điện đó đã bị phá hủy hơn nửa, nhưng có một nhật một nguyệt, đang tỏa ra tuế nguyệt chi lực, đang chữa trị cho dãy cung điện này, nhưng hiện giờ, một nhật một nguyệt đó va vào nhau, lại tỏa ra thời không lăng loạn bạo liệt, hủy đi tất cả cung điện, rồi sau đó tán phát ra tinh thuần U Minh cổ khí cực kỳ tinh thuần, giống như là một đạo yên hoa, bay thẳng lên trời.

Mà bên trong vực sâu này chứa ma khí vô tận, vốn là sau khi Thiên Ma chết lưu lại, nhưng bởi vì đã mất linh tính, liền trở thành vật chết, vô tri vô giác, mà khi một đạo U Minh cổ khí này tỏa ra, ma khí giống như được dẫn dắt, không ngờ liên tiếp bị dẫn động, nghịch thiên mà lên, hóa thành từng mảng ma vân đáng sợ.

- Không ổn rồi, tên vương bát đản này muốn đồng quy vu tận với chúng ta.

Đám người Phương Hành và Kim Ô đồng thời hoảng hốt, sau đó vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Với tu vi của hắn tất nhiên là có thể nhìn thấu mục đích của truyền nhân Minh tộc, hắn rõ ràng là muốn lấy nhục thân của mình làm vật dẫn, tự bạo tuế nguyệt chi lực, rồi sau đó dẫn động ma khí vô tận trong hư không hình thành một mảng sóng triều hủy diệt tất cả.

Nói một cách khác, hắn đang tự sát!

Nhưng lúc hắn tự sát lại muốn kéo theo tất cả Thiên Nguyên sinh linh trong một mảng hư không này!

Căn bản không thể ngăn cản hắn!

Minh tộc trong lời đồn vốn chính là sinh linh được sinh ra từ một nơi u tà nổi danh trong hoàn vũ, thời thượng cổ thay tiên giới xây dựng thiên đình cổ, từng sai tộc của bọn họ trấn áp trấn áp Cửu U, nhiều đời làm ngục tốt của Tiên Ngục, U Minh khí đó đã lạc ấn vào sâu trong huyết mạch của bọn họ, mà U Minh khí này lại có chút tương tự về tính chấtvới ma khí, nhưng cũng trở thành dây dẫn lửa vào lúc này, hắn tự biết dùng lực lượng của mình để tự bạo, cũng không tạo ra được bao nhiêu uy lực, bởi vậy liền dứt khoát chuyển chủ ý tới ma khí.

- U Minh huyết mạch của tộc ta chính là được chúng tiên ban cho.

- Mà hiện tại lợi dụng huyết mạch được chúng tiên ban cho này để hủy diệt hy vọng của hậu duệ chúng tiên.

- Ha ha ha ha.

Trong cười to, U Minh khí đã dẫn động, một mảng ma vân cuồn cuộn như thủy triều.

Nếu để hắn đạt được mục đích, một mảng ma vân này thậm chí có thể trong khoảng thời gian ngắn hóa thành tồn tại như táng tiên ma vân!

Hủy diệt tất cả sinh linh dưới mây!

- Mau vào đi!

Đúng lúc này, Phương Hành không chút nghĩ ngợi, vội vàng tế ra đầu lâu khô lâu.

Ầm một tiếng, đầu lâu khô lâu há to miệng, lộ ra một môn hộ tối om, sâu không lường được.

Hiện giờ Tiểu Thế Giới đã hoàn toàn dung hợp với Đại Thế Giới, thậm chí ngay cả nóc trời cũng đổ sập, nói cách khác, lực áp chế của Tiểu Thế Giới đã không còn tồn tại, như vậy Phương Hành tất nhiên cũng có cung mở ra Tiểu Thế Giới đó của mình, mà hiện giờ, hắn nhìn thấy truyền nhân của Minh tộc thật sự quá mức điên cuồng, trong nhất thời cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể vội vàng tạo ra thần cung, để mọi người vào tránh nạn.

- Đúng đúng đúng, mau vào Tiểu Thế Giới để tránh nạn.

Kim Ô lúc này cũng kêu to, đồng thời há miệng, phun ra một khối thạch quan màu đen, sau đó nắp quan mở ra, cũng để lộ một môn hộ tối om, rõ ràng cũng là một Tiểu Thế Giới, hơn nữa so với Tiểu Thế Giới của Phương Hành thì còn lớn hơn rất nhiều. Nói một cách đơn giản, của Phương Hành chính là nhà cỏ, còn của Kim Ô người ta là hoàng cung đại viện.

- Đúng là người so với người thì tức chết mà.

Phương Hành nhìn quan tài cực lớn đó, cũng ngây ra, hận tới ngứa răng.

- Vù vù vù.

Người chung quanh cũng không nghĩ nhiều, nhận biết được sự lợi hại của ma vân đó, đều lao về phía hai Tiểu Thế Giới.

Ngay cả Tống Quy Thiện và Lữ Phụng Tiên, sau khi do dự một thoáng cũng lao về phía một người lao về phía Kim Ô, một người lao về phía Phương Hành.

- Tiêu Tuyết sư tỷ, mau tới đây.

Lúc này, nguy hiểm nhất tất nhiên chính là Tiêu Tuyết vẫn đang ác đấu với truyền nhân của Minh tộc, nàng ta thật sự cách truyền nhân Minh tộc quá gần, lúc này đã bị ma vân bao phủ, Phương Hành hô to, điều khiển đầu lâu khô lâu tới cứu, nhưng hắn không ngờ, Tiêu Tuyết không có ý trốn vào Tiểu Thế Giới, vẫn bình tĩnh đứng đối diện Thái Uyên, nghe thấy Phương Hành gọi, chỉ chậm rãi xoay người lại, mỉm cười với hắn rồi sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

- Không cần lo lắng cho ta, Phương Hành sư đệ!

Thần niệm của nàng ta truyền tới, khác với vẻ lạnh lùng bên ngoài, trong thanh âm này lộ ra vẻ ôn nhu thân thiết.

Ầm ầm.

Thái Uyên tự bạo, đã dẫn tới ma vân vô tận, bao phủ cả thân thể của nàng ta vào bên trong.

Mà thanh âm của Tiêu Tuyết thì nhẹ nhàng truyền đến, không nhanh không chậm, thậm chí còn mang theo vẻ nghịch ngợm.

- Sau này cũng không cần phải lo cho ta, phàm là có người khi dễ ngươi, cứ nói với ta là được.

- Bởi vì Tiêu sư tỷ của ngươi hiện tại...

Trong thanh âm của nàng ta bỗng nhiên xuất hiện vẻ cuồng ngạo, khí phách tuyệt luân:

- Được lựa chọn là một trong những truyền nhân của Thiên Ma!

Chương 1205: Thà chém bản thân chứ không chém Phương Hành

Ầm!

Ma khí vô tận bị truyền nhân Minh tộc dẫn động, hình thành từng tầng ma vân, che phủ cả chân trời này, hóa ra một mảng U Minh, bên trong ma vân đã bị tuế nguyệt chi lực đảo loạn này, ẩn chứa lực lượng khủng bố khó có thể hình dung, chỉ sợ cho dù là thánh nhân cũng không muốn cường hành đón nhận loại lực lượng này, bởi vì ma vân lúc này, lực lượng trong nháy mắt thậm chí có thể ngang ngửa với táng tiên ma vân, đó có thể nói là một loại pháp bảo siêu việt trình độ cảnh giới Chân Tiên. Nhưng đối mặt với ma vân khủng bố cỡ này, những người khác đều trốn vào trong Tiểu Thế Giới của Kim Ô và Phương Hành để tị nạn, Tiêu Tuyết thì sắc mặt thoải mái, nhìn về phía Phương Hành, quay người bước vào.

- Tiêu Tuyết sư tỷ sao lại dám đón đỡ lực lượng khủng bố như vậy?

Phương Hành nhất thời nhìn mà ngây người, tâm thần hoảng sợ đến cực điểm.

Trên thực tế, hắn hiện giờ không quá rõ về thực lực của Tiêu Tuyết, từ sau khi ly biệt, hiện giờ đã mấy năm năm trôi qua rồi, một thân thực lực của Tiêu Tuyết tăng vọt tới mức đáng sợ, thậm chí có thể từ bạch mãng bên cạnh nàng ta nhìn ra được, từ lời nhắn của Tiêu Tuyết lúc trước, sau đó tới lúc ly biệt với Phương Hành, bạch xà chỉ to bằng chiếc đũa, quấn trên cổ tay nàng ta, mà hiện giờ, bạch xà đã giống như một con quái mãng, một con bạch long, tung hoành hư không, sức lớn vô cùng, luận về thực lực thì sự cường đại của tiểu bạch xà này đâu chỉ đề thăng trăm ngàn lần?

Trên trình độ nào đó, tiểu bạch xà này chính là hình chiếu của Tiêu Tuyết!

Ngay cả thực lực của nó cũng tăng vọt nhiều như vậy, thế thì Tiêu Tuyết trong mấy năm nay đã trưởng thành bao nhiêu?

Từ vẻ thong dong, ý thái nhàn nhã của nàng ta khi đối chiến với truyền nhân của Minh tộc cho thấy, nàng ta ít nhất cũng đã bước vào cảnh giới Độ Kiếp!

Nhưng dù vậy muốn trực tiếp chống lại ma vân thì vẫn còn kém xa phải không?

Phương Hành thiếu chút nữa thì cho rằng, Tiêu Tuyết là muốn liều mạng để bảo vệ những người khác, cho tới khi nghe thấy câu

"Một trong những truyền nhân của Thiên Ma" mà Tiêu Tuyết nói thì mới hơi ngẩn ra, ý thức được gì đó, rồi sau đó, trong lòng hiện lên một bóng dáng, giống như là ý thức được gì đó, nhớ lại một câu mà gần như đã phai nhạt trong thức hải.

- Truyền nhân của Thiên Ma.

Khi vừa vào phiến Địa Cung này, bọn họ vốn đã nhìn thấy Thiên Ma chi thủ, nhìn thấy ma nhãn trong truyền thuyết đã mở ra.

Thậm chí hắn còn lờ mờ nhớ rằng, mình từng ở trong thức hải trải qua một phen đối thoại với ma nhãn.

Tàn niệm của Thiên Ma không nghi ngờ gì nữa là đang tìm kiếm một vị truyền nhân!

Trong truyền thuyết, mỗi lần nó mở mắt, sẽ có một phần truyền thừa xuất hiện, cũng tượng trưng cho một vị truyền nhân xuất hiện!

Không lâu trước hắn còn đánh nhau tới vỡ cả đầu với Dạ tộc thần tử cùng đám người truyền nhân của Tiểu Tiên Giới, muốn tranh phần truyền thừa đó, cuối cùng tuy mình lấy được, nhưng chung quy cũng chỉ là lướt thoáng qua, dường như không được lựa chọn, cũng vốn không đạt được phần truyền thừa đó. Nói một cách đơn giản, phần truyền thừa đó hiện giờ ở trên người hắn, nhưng hắn không có được sự tán thành, cho nên không kế thừa được một phần truyền thừa đó.

Điểm này có thể không nói đến, vấn đề mấu chốt là ở chỗ, Thiên Ma chi thủ đã mở mắt một lần.

Đó không phải là chứng tỏ, đã có một vị truyền nhân của Thiên Ma được lựa chọn rồi sao?

Mà truyền nhân của Thiên Ma đó chẳng lẽ chính là đang ở trước mắt.

Tiêu Tuyết Tiêu sư tỷ?

Vào chớp mắt suy nghĩ này hiện ra, Phương Hành đã không nhìn thấy Tiêu Tuyết, chỉ thấy nàng ta bước vào trong ma vân, rồi sau đó ma vân tuôn ra, tê thiên liệt địa, trong phong vân tụ tán, có lực lượng hủy diệt tất cả, đạo lực lượng này cơ hồ trong nháy mắt liền tràn ngập cả vực sâu, ngay cả Phương Hành, cũng chỉ có thể trốn vào trong đầu lâu khô lâu, sau đó thì liền bị ma khí cuồn cuộn này cắn nuốt, lực lượng của nó đã hất đầu khô lâu bay ra ngoài.

Thiên hôn địa ám.

Khó có thể hình dung được lúc này ma khí đã điên cuồng tới trình độ nào.

Quả thực chính là diệt thế chi uy.

Nếu không phải có Tiểu Thế Giới thủ hộ, chỉ sợ các tu sĩ Phụng Thiên Minh ở trong đây căn bản không có mấy người được sống sót.

Nhưng trong sự hỗn loạn này, lại có một thanh âm bình tĩnh vang lên.

- Truyền nhân Minh tộc, ngươi quả thực cho rằng dẫn động được ám lực của Ma Cung thì có thể kéo các tu sĩ Thiên Nguyên cùng xuống U Minh sao?

- Lại không biết rằng, ta vốn là một trong những tiểu chủ của Ma Cung, những ma khí này vốn là chuẩn bị cho tu vi của ta.

Thanh âm của Tiêu Tuyết trong một mảng hỗn loạn này vẫn trấn định như là một vị tiên tử đang thì thầm tự nói một mình, nhưng lại vô cùng rõ ràng, át đi tất cả những tiếng động lớn rầm rĩ, kinh động tới tâm thần của mỗi người, ngay cả Tiểu Thế Giới cũng không thể ngăn cách được thanh âm của nàng ta, mà sau khi nhẹ nhàng quở trách truyền nhân Minh tộc, chính là thở dài một tiếng, giống như đang nói rõ ý niệm nào đó, hoặc như là đang cúi đầu ngâm tụng lời chú:

- Thiên Nguyên sinh linh, nữ nhi Nam Chiêm

Tiêu gia Tiêu Tuyết, dập đầu trước Thiên Ma, nguyện minh tâm tích.

- Sinh ra trong tuyết, tiềm tu kiếm đạo, không khinh người, không thua người, tuy là thân nữ nhi, nhưng sự chân thành chiếu rõ nhật nguyệt, bái sư ở Long Kiếm đình, tu hành ba mươi năm, được khen là thiên kiêu, rất được tôn sủng, song ở Thần Châu chi biến, rơi xuống Cửu U, bị thế nhân vứt bỏ, chịu hết sự ấm lạnh, hóa thân bạch ma, giống như hãm vào bùn sâu, từ đó ma tâm nảy sinh, nhận hết đau buồn, mới biết khí vận của chân ma buông xuống bản thân.

Tiếng nỉ non nhẹ nhàng tung bay trong hư không, vào khoảnh khắc này, thời gian như ngừng lại.

Dường như tất cả ma khí, vào lúc này đều trở nên an tĩnh, lẳng lặng nghe Tiêu Tuyết trả lời.

- ...Sau nhiều lần trắc tở, cuối cùng được Linh Sơn tụ Đồ Linh đại sự, Tử Nhục đại sư chỉ điểm, tới trước Tịnh Thổ Thiên Ma dập đầu, được Ma Tôn hỏi ý, ban thưởng cho thiên công vô thượng, cần cù tu hành, không dám lơ là, song Ma Tôn từng hỏi ta một câu, có thể thể chém người thiên hạ ở trong lòng không? Tiêu Tuyết ngu si, tới giờ vẫn chưa đáp, mà nay gặp bạn cũ, đáp án trong lòng lại rõ ràng, xin ở đây bái tạ Ma Tôn, hỏi ma tâm!

- Ta nguyện nhập ma, từ giờ không vào đại đạo, chỉ cầm một kiếm, tung hoành hoàn vũ.

- Ta nguyện nhập ma, từ đây khổ tu thiên công vô thượng, nhìn thấu thế sự, chỉ cầu một lòng tiêu dao.

- Ta nguyện nhập ma, trảm phá Tam Thập Tam Thiên, trảm phá vũ trụ thương khung, trảm phá hàng tỉ sinh linh.

Theo tiếng nỉ non của nàng ta rời miệng, trong thiên địa, tất cả ma khí giống như đều thức tỉnh, sinh ra một loại linh tính, bắt đầu không ngừng dũng động trong hư không, vốn những ma khí này đều đã bị truyền nhân Minh tộc Thái Uyên tự bạo khiến cho kinh động, hóa thành một mảng vòng xoáy đáng sợ, nhưng hiện giờ, vòng xoáy này không ngờ bắt đầu xoay tròn chung quanh Tiêu Tuyết, giống như là đang nhận chủ vậy!

- Tiêu Tuyết sư tỷ đang nhập ma à?

Phương Hành kinh hãi, vì nàng ta, nghĩ tới nhiều hơn.

Hắn lờ mờ nhớ rằng, khi mình giơ kiếm đâm về phía mắt trái của Thiên Ma, dường như cũng từng rơi vào ảo cảnh nào đó, nghe được mấy câu hỏi, rất tương tự với Tiêu Tuyết hiện tại, chỉ có điều mình lúc ấy cũng quên trả lời gì đó, dù sao kết quả cũng không phải là quá diệu, cơ hồ là một chút lợi ích cũng không có, hiện giờ nghe thấy lời nói của Tiêu Tuyết, lại có khác biệt rất lớn với mình, nàng ta giống như lần đầu tiên khấu kiến Thiên Ma, liền có được truyền thừa thiên công nào đó?

Có điều xem ra, nàng ta lúc ấy trả lời những câu hỏi, không phải câu nào cũng phù hợp với điều kiện của Thiên Ma.

Từ việc nàng ta chỉ tu luyện ma công, nhưng không có được sự tán thành của ma khí cho thấy, truyền thừa của nàng ta không được vẹn toàn!

Nàng ta Hiện tại giống như là đang một lần nữa trả lời câu hỏi nào đó, cũng đạt được sự tán thành của những ma khí này.

Hơn nữa từ cục diện hiện tại cho thấy, cũng rất thuận thế, ma khí này đang lộ ra vẻ ôn thuần hơn nhiều ở xung quanh nàng ta.

Nhưng rất nhanh, Tiêu Tuyết liền trả lời đến câu cuối cùng, hơi ngẩn ra, trong thiên địa dường như trở nên im lặng hơn rất nhiều.

- Ma Tôn cuối cùng từng hỏi ta, có chém được người trong thiên hạ không, Tiêu Tuyết do dự, Ma Tôn lệnh cho ta nghĩ kỹ rồi hẵng trả lời.

Cuối cùng, thanh âm của Tiêu Tuyết vẫn vang lên, tuy thong thả, nhưng rõ ràng là mang theo một loại kiên định không được phép nghi ngờ:

- Người trong thiên hạ từng vứt bỏ ta, chém thì có ngại gì? Nhưng có một người, khi mọi người đều vứt bỏ ta thì hắn lại không vứt bỏ, khi mọi người oán ta thì chỉ có hắn thương ta, khi mọi người hận ta thì chỉ có hắn kính ta. Tiêu Tuyết hóa bạch ma, thiên địa đều tăm tối, chỉ có hắn tặng ta một tia linh quang, không vứt bỏ không oán than.

- Bởi vậy...

Tiêu Tuyết trầm mặc một lúc, rồi sau đó thanh âm lại vang lên:

- Tiêu Tuyết xin trả lời câu cuối cùng.

Nàng ta đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía hư không, sau đó thanh âm giống như cộng hưởng với đại đạo, run rẩy không thôi:

- Tiêu Tuyết mặc dù nguyện nhập ma, có thể chém chết tất cả, nhưng kiếm trong đời thà chém bản thân chứ không chém Phương Hành Phương sư đệ.

Ầm.

Ma khí Đầy trời vào khoảnh khắc này đột nhiên trở nên yên lặng, giống như có người dừng thời không lại!

Hư không vắng lặng, chỉ còn lại một mảng hư vô trầm mặc!

Tất cả mọi người, bất kể là truyền nhân Minh tộc đang tự bạo hay là đám người Phương Hành đã trốn vào Tiểu Thế Giới, vào lúc này đều ngừng tất cả động tác, mà trong Tiểu Thế Giới chỗ Phương Hành, liền có một chút linh tính nhẹ nhàng bay ra, dung nhập vào trong đại đạo mênh mông, bay lượn xung quanh Tiêu Tuyết, cùng lúc đó, trong hư không có một thanh âm vang lên:

- Ta từng bảo ngươi hãy nghĩ cho kỹ, có nguyện ý chém hết tất cả, nhận đạo tâm của ta hay không. Mà hiện giờ... Đây là câu trả lời cuối cùng của ngươi ư?

- Thà lựa chọn một truyền thừa không trọn vẹn, cũng không chịu chém bóng dáng của ngươi trong lòng ngươi à?

Nghe thấy câu hỏi này, Tiêu Tuyết bái tạ hư không, thanh âm kiên định nói:

- Vâng

Thanh âm đó lại vang lên:

- Ngươi phải nghĩ cho kỹ, nếu theo lời ta nói, chém hết tất cả mọi việc, mọi người, thì không chỉ có được truyền thừa ma công của ta, còn có được ma tâm của ta, trở thành truyền nhân duy nhất của ta, từ đó có thể tung hoành hoàn vũ vô biên. Nhưng nếu ngươi vẫn giữ lại một người ở trong lòng, vậy sẽ không nhận được ma tâm đó, chỉ có được truyền thừa ma công của ta, ngày sau trên đường tu hành sẽ nhấp nhô hơn nhiều.

Tiêu Tuyết nghe vậy, sắc mặt không thay đổi:

- Vong ân phụ nghĩa, không phải hành vi của Tiêu Tuyết.

Lời này vừa nói ra, thiên địa lại yên tĩnh, ngay cả thanh âm đó cũng trầm mặc rất lâu.

- Hay hay, hay cho một nữ oa nhi thiện tâm kiêu ngạo.

Một lúc sau, thanh âm đó mới lại vang lên:

- Nếu như thế, chặt đứt truyền thừa ma tâm của ngươi, chỉ để lại thiên công cho ngươi.

Ầm ầm!

Theo thanh âm của hắn vang lên, tất cả ma khí đều trở nên dũng động, hóa thành một bàn tay to, nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Tiêu Tuyết.

Thời gian giống như ngừng trôi, lại giống như nhanh hơn, Tiêu Tuyết cũng không biết trong một cái ấn này, đã trải qua bao nhiêu thời gian, tuế nguyệt chi lực của Nhật Nguyệt đan trong ma khí cũng bị tồn tại thần bí nào đó dẫn tới, gia trì trên người Tiêu Tuyết, khiến cho trong cơ thể nàng ta sinh ra biến hóa thần bí nào đó, ngay cả bạch mãng bên cạnh nàng ta lúc này cũng giãy dụa không thôi, không ngờ trên đỉnh đầu giống như mọc ra sừng hươu, ở hông thì có trảo mọc ra, giống như sắp hóa rồng, chỉ là lân trảo đó chung quy chỉ có bốn cái.

- Ở trước dụ hoặc truyền thừa đầy đủ của ta, thà lấy cái kém hơn chứ không chịu quên ơn.

Thanh âm kia liền vang lên:

- Tiểu nhi nữ đời này đúng là thú vị.

Nói xong, chút linh tính này dường như cũng có chút nghi hoặc, trong hư không yên lặng, nó xoay một vòng trong không trung, cuối cùng định bay lại vào trong thức hải của Phương Hành, không nhịn được vẫn thở dài một câu:

- Nhưng chỉ có như vậy mới thật sự có được ma tâm, bản tôn năm đó nếu thật sự có thể tuyệt tình tuyệt nghĩa thì sao lại lưu lạc đến mức này.

- Kẻ thực sự tuyệt tình là tiên...

Chương 1206: Nghi vấn của Hung Đạo

Thiên địa tối đen, núi bị san bằng.

Ngay cả đám người Phương Hành đang ở bên trong Tiểu Thế Giới cũng cảm thấy được một loại cảm giác kinh tâm động phách, trong lòng đang cầu nguyện Tiểu Thế Giới này kiên cố một chút, đừng bị ma khí mãnh liệt ở bên ngoài phá hủy, cũng may, chuyện bất ngờ không phát sinh, mặc dù trong Tiểu Thế Giới cũng cảm nhận được loại cảm giác khiến người ta run sợ này, nhưng sau khi rung chuyển một thoáng, bên ngoài cuối cùng vẫn cũng trở nên bình tĩnh. Xác định đã an toàn, đám người Phương Hành cũng vội vàng từ bên trong nhảy, đưa mắt nhìn bốn phía, tìm kiếm tung tích của Tiêu Tuyết.

Bên ngoài chính là cảnh tượng hỗn độn sau khi bị ma khí tàn sát bừa bãi, đang có sương khói từ trong hư không trào ra, vách núi đất đá trong phạm vi trăm dặm đều bị san bằng, biến thành một mảng hư không cực lớn, mà trong phiến hư không này, chỉ có Tru Tiên trận cùng với cầu đá phía sau nó là vẫn bồng bềnh trong không trung, biến thành một nơi cực kỳ uy nghiêm.

Minh tộc thần tử cũng không thấy bóng dáng.

Mà trong sương khói mù mịt này, chỉ có thể nhìn một thân ảnh.

Một con bạch long có hai sừng, bụng mọc bốn trảo đang lượn vòng trong hư không, trên đầu rồng một nữ tử đầu bạc đang ngồi, nàng ta dùng tay chống má, cũng không biết đang nghĩ gì, trên người mặc váy trắng áo trắng giày trắng, ngay cả cốt kiếm dắt bên hông cũng màu trắng, nhưng hiện giờ, trên váy trắng của nàng ta lại có chín đường hắc tuyến kỳ lạ, quỷ dị dị thường, mới nhìn thì giống như là vật chết, nhưng nếu dùng thần niệm để nhìn thì có thể cảm giác được trong hắc tuyến đó đang ẩn chứa ma khí đáng sợ.

- Tiêu Tuyết sư tỷ đã... Nhập ma rồi?

Phương Hành còn nhớ những chuyện nghe thấy sau khi trốn vào trong Tiểu Thế Giới, trong lòng căng thẳng, chậm rãi đi về phía trước.

Trong lòng hắn thật sự rất lo lắng.

Nhập ma cũng không đáng sợ, đáng sợ là nhập ma hoàn toàn!

Giống như Ma tổ trong thức giới của hắn, vẫn là bản thân hắn, đều có tên là ma đầu, những phần lớn là người khác đặt cho họ, bởi vì bọn họ hành sự đều mang theo một cỗ tà khí, cho nên không hợp với đại đạo, người khác cũng nhìn không quen, cho nên mới gọi là ma.

Nhưng nếu Tiêu Tuyết hoàn toàn nhập ma, vậy sẽ biến thành loại tồn tại tuyệt tình tuyệt nghĩa!

Phương Hành là sợ cái này!

Phương Hành đi tới dẫn động hư không, mang theo từng trận gió nhẹ, kinh động Tiêu Tuyết đang trầm tư.

Nàng ta nhẹ nhàng quay đầu lại, nhìn về phía Phương Hành.

Phương Hành vào khoảnh khắc này tim như tọtlên tới tận cổ, ánh mắt cực kỳ cổ quái, nhưng rất nhanh lại trở nên bình tĩnh.

- Phương sư đệ, chào ngươi!

Tiêu Tuyết nhìn thấy hắn, đột nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng lên tiếng.

- . . . Làm ta sợ muốn chết!

Phương Hành vỗ vỗ ngực, hiển nhiên thực sự bị dọa không nhẹ.

- Ngươi sợ gì?

Tiêu Tuyết cười khẽ, mở miệng hỏi.

Phương Hành chăm chú nhìn nàng ta, rồi nói:

- Ta cho rằng ngươi đã thực sự nhập ma!

Tiêu Tuyết mỉm cười nói:

- Ta quả thật đã nhập ma!

Phương Hành hơi ngẩn ra, ánh mắt lại có chút hoài nghi.

Tiêu Tuyết nhẹ nhàng cười nói:

- Ta vốn là một trong ba truyền nhân được Thiên Ma lựa chọn, có tư cách kế thừa ma tâm, chỉ có điều, ta cuối cùng vẫn đưa ra lựa chọn, truyền thừa thiên công vô thượng, lại từ bỏ kế thừa ma tâm, như vậy, tuy chưa chắc có thể một bước lên trời, trên đường tu hành cũng có thêm rất nhiều gian khổ trắc trở, nhưng cuối cùng vẫn giữ lại được linh tính của mình, không đến mức chém chết tất cả!

Không ai biết "từ bỏ ma tâm' mà Tiêu Tuyết nói ra một cách rất nhẹ nhàng là đại biểu cho mất mát lớn cỡ nào, bản thân nàng ta cũng không nói rõ, mà Phương Hành thì cũng lười chẳng muốn nghĩ nhiều, trực tiếp ha ha phụ họa:

- Như vậy mới đúng, như vậy mới tốt.

- Người thực sự tuyệt vọng mới có thể kế thừa ma tâm, ta thì không!

Tiêu Tuyết cũng không giải thích, chỉ cười khẽ, bộ dạng phong đạm vân khinh.

- Ba vị truyền nhân của Thiên Ma...

Cũng là Tống Quy Thiện sau khi nghe thấy những lời này, ánh mắt thắt lại, có chút đăm chiêu.

Nếu Thiên Ma có ba vị truyền nhân, vậy không nghi ngờ gì nữa chỉ có một vị mới có thể trở thành Thiên Ma chân chính!

Tiên tử trên Thiên Trì hồ này từ bỏ truyền thừa ma tâm, e là chẳng khác nào từ bỏ cơ hội trở thành Thiên Ma!

Một khi đã như vậy, hai vị truyền nhân Thiên Ma còn lại chẳng phải là sẽ có cơ hội lớn hơn à?

Hai người đó là đã sớm được định trước trong minh minh, hay là đang lựa chọn người thích hợp?

- Nên thu thập tàn cục rồi.

Không nhiều lời, các tu sĩ rất nhanh liền thu hồi tâm thần, nhìn xung quanh, chuẩn bị thu thập tàn cục, nhưng dưới sự cảm ứng của thần thức, Phương Hành đột nhiên phát hiện một người, vội vàng bay vút lên, sau đó thì ngừng lại, ánh mắt hung hăng nhìn xoáy vào người hắn. Ở trước mặt hắn hơn mười trượng, một thân ảnh đang ngồi xếp bằng, người này thoạt nhìn đã vô cùng thê thảm, thân thể rách bươm, rất nhiều chỗ đều lộ ra cả xương, bên trong vết thương có ma khí xâm chiếm, khiến cho nhục thân của hắn cho dù vẫn có sinh cơ mấp máy, ý đồ muốn phục hồi như cũ, nhưng dưới sự ăn mòn của ma khí, vết thương càng lúc càng sâu, không thể liền lại.

Tất cả tu sĩ Phụng Thiên Minh bay tới đều dừng lại, ánh mắt đồng loạt hướng lên người hắn.

Hắn không ngờ vẫn chưa chết. . .

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới Hung Đạo, vừa rồi truyền nhân Minh tộc Thái Uyên tự bạo, dẫn động ma khí, trừ Tiêu Tuyết và truyền nhân Thiên Ma ra, những người khác, bao gồm cả đệ tử cửa Phật cùng với Thần Tú đều trốn vào trong Tiểu Thế Giới, chỉ độc có truyền nhân Tiểu Tiên Giới này là trời không nhận, đất không cần, chẳng khác nào là đối kháng với toàn bộ lực lượng của ma khí, ai cũng cho rằng hắn sẽ tan xương nát thịt, nhưng không ngờ hắn vẫn còn sống!

Chỉ là nhìn bộ dạng của hắn, đã thê thảm đến cực điểm, gần như đã dầu hết đèn tắt.

Dù sao lúc ma khí đó tàn sát bừa bãi, có thể tiếp cận với lực lượng khủng bố của táng tiên ma vân, chân tiên cũng không thể kháng cự được!

Hắn có thể còn sống, đã là một chuyện kỳ lạ lắm rồi.

- Tiểu Tiên Giới vẽ đường cho hươu chạy, tội đáng chết vạn lần!

Các tu sĩ đã định tính người này, trong một mảng trầm mặc, Không Không Nhi xách đại bổng ra, xông lên muốn một gậy đánh chết.

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới Hung Đạo hiển nhiên đã nhận ra hung hiểm, lẳng lặng mở đôi mắt đã đầy máu ra, nhìn các tu sĩ ai nấy vẻ mặt vô cùng phức tạp trước mặt, nhưng không mở miệng nói gì, giống như là đã cam chịu số phận, lười chẳng muốn nói thêm một chữ.

- Đợi đã!

Phương Hành bỗng nhiên mở miệng ngăn cản, Không Không Nhi vẻ mặt do dự buông đại bổng trong tay xuống, có chút không hiểu, ma đầu này sao lại nhân từ nương tay? Phương Hành cũng không giải thích, bình tĩnh nhìn truyền nhân Tiểu Tiên Giới một cái, đột nhiên giơ tay lên vẫy, đầu lâu khô lâu lại được tế ra, miệng há to, Dao Trì tiểu công chúa đỡ một vị nữ tử vô tri vô giác đi ra.

Thanh Linh Tiên Tử!

Thanh Linh Tiên Tử bởi vì tu luyện vong tình thiên công, lại bị truyền nhân của Tiểu Tiên Giới cướp đi thần hồn.

- Chữa cho nàng ta!

Phương Hành chỉ vào Thanh Linh Tiên Tử, thanh âm dứt khoát:

- Nếu ngươi dám nói không trị được, ta sẽ băm ngươi thành thịt vụn!

- Ta có thể trả chân linh lại cho nàng ta!

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới mở miệng, có chút gian nan phát ra thanh âm, lúc mở miệng, khóe miệng có liền có máu trào ra.

Đám người Phương Hành vẻ mặt lập tức căng ra, mày nhíu chặt nhìn hắn.

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới rõ ràng còn có lời muốn nói, đại khái chính là đang chờ sau khi Phương Hành đưa ra yêu cầu này hắn mới bằng lòng đề xuất điều kiện của mình, tim các tu sĩ cũng trầm xuống, kẻ này có thể sống sót dưới ma khí tàn sát bừa bãi, thật sự là đáng sợ đến cực điểm, hiện giờ hắn thoạt nhìn bị trọng thương, nhưng không đến mức đột nhiên làm khó, nhưng điều kiện nhân vật cỡ này đề xuất ra e là không dễ ứng đối!

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới quả thật đưa ra điều kiện, có điều điều kiện này đơn giản tới mức nằm ngoài dự đoán mọi người.

- Ngươi có thể trả lời ta mấy vấn đề không?

Ánh mắt hắn có chút gian nan chiếu lên mặt Phương Hành, nhẹ nhàng mở miệng.

Phương Hành cũng ngẩn ra, sau đó xua tay, nói:

- Có rắm thì mau đánh đi!

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới chỉ hơi mỉm cười bất đắc dĩ, sau đó cúi đầu thở dài.

- Thiên Nguyên có thể thắng được Thần tộc không?

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới mở miệng, câu hỏi cực kỳ đơn giản.

Phương Hành không chút nghĩ ngợi trả lời ngay:

- Đương nhiên là có thể thắng được.

Nụ cười trên mặt truyền nhân Tiểu Tiên Giới có chút sầu khổ, nghe câu trả lời của Phương Hành không thấy nghiêm túc chút nào, nhưng hắn vẫn rất nghiêm túc hỏi tiếp:

- Vì sao lại nói như vậy? Thần Đình thế lớn, có thập đại thần vương tung hoành hoàn vũ, tộc nhân vô số, ai nấy huyết mạch mạnh mẽ, cũng có vị Thần Chủ kia, thực lực sâu không lường được, e là đủ để sáng ngang với Tiên Nhân Vương. Hiện giờ Thiên Nguyên hiện giờ ngay cả chân tiên cũng chẳng có lấy một người, người trên cảnh giới Nguyên Anh có thể tranh phong với sinh linh Thần tộc lại có mấy ai? Ngươi. . . Dựa vào cái gì mà cho rằng có thể thắng được?

Vấn đề này lại trực tiếp làm khó Phương Hành, loại vấn đề liên quan đến đại cục và phân tích thực lực này hắn biết thế nào được, ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới, có điều tâm tư của hắn xoay chuyển cực nhanh, trả lời cũng rất không phân rõ phải trái?

- Bởi vì có ta ở đây!

Câu trả lời này rõ ràng là rất càn quấy, nhưng truyền nhân của Tiểu Tiên Giới nghe thấy không ngờ lại có chút đăm chiêu.

- Bởi vì có 'Ta' ở đây sao?

- Có 'Ta' ở đây, Thiên Nguyên liền có người chống đỡ, mỗi lần thêm một 'Ta', Thiên Nguyên sẽ có thêm một phần sức chống đỡ!

- Tiểu Tiên Giới chúng ta thì lại đặt 'Ta' này ở phía Thần Đình.

- Nếu Thiên Nguyên nhiều hơn Tiểu Tiên Giới, có là thực sự có thêm mấy phần thắng không?

- Một người đang trọng thương lại ngồi ở đó lải nhải, cảnh tượng thực sự rất quỷ dị, trong sân không ai lên tiếng, ánh mắt phức tạp.

Cũng là Phương Hành có chút nôn nóng nói:

- Ta đã trả lời rồi. Cứu người đi!

- Bây giờ vẫn chưa được.

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới không ngờ lại cự tuyệt, lắc đầu.

Phương Hành lập tức giận dữ, tiến lên muốn bức ép, nhưng truyền nhân của Tiểu Tiên Giới rất nhanh liền nói tiếp ngay:

- Ta hiểu câu trả lời của ngươi, nhưng vẫn chưa thể cởi bỏ được nghi hoặc trong lòng ta. Tín niệm là một chuyện, nhưng lực lượng cách xa nhau lại là một chuyện khác. Cho dù Thiên Nguyên có vô số ngươi, vậy thì sao? Đánh không lại chính là đánh không lại, vì sao Tiểu Tiên Giới chúng ta phải nhận mệnh, nhưng các ngươi lại như một đám ngốc cứ muốn đối nghịch với Thần Đình? Làm như vậy là đang cứu vớt hay là dẫn tới tai ương ngập đầu?

Phương Hành không có tâm tư để thảo luận với hắn, mười ngón kêu răng rắc, chuẩn bị động thủ.

Truyền nhân của Tiểu Tiên Giới bỗng nhiên bỗng nhiên nói:

- Muốn thuyết phục được ta thì đánh cuộc đi!

Vẻ mặt hắn thoạt nhìn thì cực kỳ tiều tụy, ánh mắt ánh mắt lại sáng dị thường:

- Nếu ngươi thắng ta sẽ tặng ngươi một phần tạo hóa lớn!

Chương 1207: Có dám cược một trận không?

- Ta làm gì có kiên nhẫn mà cá cược với ngươi?

Phương Hành căn bản không để lời nói của truyền nhân Tiểu Tiên Giới vào mắt, sắn tay áo xông lên định tự lấy cái gọi là cơ duyên lớn đó ra, nhưng mà hắn vừa bước ra một bước, liền nghe thấy phía dưới truyền đến tiếng thở khiến tim người ta đập nhanh.

Thanh âm đó ngân nga mà trầm trọng, giống như từ Cửu U truyền đến, thực sự rất đáng sợ, thậm chí theo tiếng thở đó truyền ra, bọn họ cảm giác được một loại khác biệt, ngay cả khí tức của hư không ở quanh người cũng như nhẹ nhàng rung động theo. Hoặc giống như một bàn tay vô hình đang tóm lấy hư không vô tận, lúc thì nắm chặt, lúc thì buông ra, các tu sĩ đều kinh sợ, giống như ngay cả nhịp tim của mình cũng bị tiếng thở này khống chế.

- Ta cược rất đơn giản thôi.

Khi các tu sĩ Phụng Thiên Minh đều trầm mặc, truyền nhân Tiểu Tiên Giới lại mỉm cười, ánh mắt hơi trầm xuống, nhìn về phía Cửu U sâu không thấy đáy phía dưới, da thịt trên mặt khẽ nhúc nhích, gian nan lộ ra một nụ cười thống khổ, gắng sức nói:

- Ta không biết các ngươi... Vì sao ở dưới tình huống thực lực của hai bên chênh lệch lớn như vậy cũng vẫn một lòng chiến đấu. Hiện tại cũng không có thời gian để suy nghĩ. Ta hiện tại chỉ muốn biết, dưới tình huống lực lượng không bằng, các ngươi... Thật sự có thể có phần thắng sao:

Nói xong, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh, nhìn thẳng về phía Phương Hành:

- Dạ tộc thần tử... Kỳ tài Thần tộc, trong sinh linh Thần tộc đời này nếu có người có thể đại biểu cho thực lực của Thần Đình… Cũng chỉ có hắn... Các ngươi thực sự cho rằng Tiểu Thế Giới sụp đổ phản phệ thì có thể khiến hắn bị thương nặng sao? Nghĩ đơn giản quá. Sự cường đại của hắn vượt xa sức tưởng tượng của các ngươi. Thông Thiên Tiểu Thánh Quân... Không, là Phương Hành Phương chân nhân, ta cá với ngươi, cá ngươi hiện tại có thể thắng được hắn không?

...

Dạ tộc thần tử không ngờ không chết, vẫn ẩn thân ở dưới Cửu U?

Lúc này ánh mắt của mỗi người đều khiếp sợ nhìn xuống.

Thần Đình thánh đệ nhất nhân, Dạ tộc thần tử!

Người này tính kế ngàn vạn, tất cả tâm tư đặt ở khâu này nối tiếp khâu kia bày ra mưu kế dụ dỗ các tu sĩ vào bẫy, suýt nữa thì một ngụm nuốt trọn cả Tiểu Thế Giới này, đúng thật đã thiếu chút nữa khiến tất cả mọi người tuyệt vọng. Có thể nói rằng nếu luận về giao phong với người này, Phương Hành đã hai lần gần như thất bại rồi. Lần đầu tiên là khi mới tới thâm uyên, biết được hắn không ngờ âm thầm cấu kết với Cổ Hạc, coi mình là người chịu tội thay, lại tính để Cổ Hạc lấy thần vật tạo hóa đó trước, có thể thấy được tâm tư của người này như nước, thâm trầm tới mức khó có thể hình dung.

Lúc ấy, Phương Hành một người cản trở các thánh, nếu không phải Phụng Thiên Minh xuất hiện, hiện tại nhất định đã bại rồi.

Lần thứ hai, rõ ràng là sau khi các cao thủ Phụng Thiên Minh xuất hiện, vẫn thiếu chút nữa thì rơi vào vòng xoáy của hắn, dưới cục diện đó, người này không ngờ vẫn có thể kiềm chế được, vì cái lợi thế đạo, nghịch chuyển thế cục các tu sĩ Phụng Thiên Minh đang cầm chân Thần Đình tiểu thánh, ngược lại mượn tay những tiểu thánh này cầm chân các tu sĩ Phụng Thiên Minh, sau đó lại dùng bí bảo của Bắc Hải Tù Tâm Nhai trấn áp linh tính của thần vật, mình thì lặng lẽ tỏa ra thần niệm, đi tìm hạch tâm đại trận của Tiểu Thế Giới này, thậm chí ở trong thế giới này mà không đâu không phải là ma khí cùng với thuộc tính khắc chế của thần thông phật môn để tính kế, cơ hồ có thể gọi là tính toán không bỏ sót, một ngụm nuốt vào, đám người Phương Hành cơ hồ là đã tuyệt vọng.

Nhưng kế sách này lại bị Kim Ô hoành không xuất thế vô ý phá hủy. . .

Ở đây không ai không thừa nhận, vận khí của hắn chỉ là không được tốt lắm, chứ không phải là bản lĩnh lên kế hoạch của hắn không ra gì.

Một sinh linh Thần tộc lại có tâm tư kín đáo cỡ này, thực sự rất đáng sợ.

Nhưng người này căn bản không phải nổi tiếng vì khả năng lên kế hoạch.

Cái nổi tiếng của hắn là thực lực.

Dạ tộc thần tử, Thần Đình tiểu thánh đệ nhất nhân, đứng đầu ba ngàn tiểu bối của Thần tộc, mạnh nhất mạnh nhất dưới Thần Vương.

Trong truyền thuyết là sinh linh Thần tộc có bản lĩnh trảm sát chân tiên!

Trong vô số miêu tả, không cái nào không khiến Thiên Nguyên sinh linh chấn động.

Vốn sau khi phát hiện Tiểu Thế Giới này sụp đổ, hắn liền lặng lẽ không một tiếng động, thậm chí ngay cả khí tức cũng không cảm giác được, các tu sĩ Phụng Thiên Minh đều cho rằng hắn đã bị Tiểu Thế Giới phản phệ, tan thành mây khói, cũng có thể là sau khi trọng thương thì trực tiếp trốn chạy, bất kể là loại kết quả nào cũng được, chỉ cần đừng tìm hắn giao thủ chính diện là được,nói không dễ nghe thì nếu Dạ tộc thần tử này thật sự đào tẩu, cho dù bọn Phương Hành nhìn thấy cũng sẽ không đuổi theo, dù sao thực lực của thằng ôn này cũng quá mạnh mẽ, đuổi giết hắn rất hung hiểm!

Nhưng không ai ngờ rằng, hắn lại vẫn ở đây.

Vẫn luôn ở trong Cửu U, lặng lẽ ẩn nấp, cho tới lúc này mới truyền ra tiếng thở trầm trọng.

Giống một con dã thú đang bị thương, cảm giác nguy hiểm mang tới cho người ta lại càng đáng sợ hơn!

- Hắn khẳng định đã bị thương, sao không thừa cơ chạy trốn.

Phương Hành cũng nhìn về phía vực sâu, vẻ mặt có chút cổ quái nói.

Kim Ô cũng thò đầu nhìn xuống dưới:

- Đó là cái gì thế, để Kim gia ta đi xé nó!

Phương Hành mặt không biểu tình, nói:

- Hắn là đệ nhất cao thủ dưới Thần Vương, được coi là có sức trảm tiên!

Kim Ô ngây ra, lập tức hào khí vạn trượng nói:

- Vậy chúng ta cùng đi xé xác hắn.

...

- Bày trận đi!

Những người khác không có lòng muốn đùa giỡn như hai tên này, đã sớm vẻ mặt nghiêm túc, đám người Hồ Tiên Cơ và Đạo Vô Phương, Phật Ấn, Lệ Hồng Y đồng thời vung cờ lệnh, chỉ thấy trong không trung cờ trận lượn vòng, các tu sĩ đồng thời lao về phía các vị trí, chiếm hư không, quan môn đại trận vừa mới thu lại lúc này lại một lần nữa được mở ra, mà bên trong đại trận đã có mấy người chưa theo trận thế mà đi, phân biệt là đám người Phương Hành, Tiêu Tuyết, Lữ Phụng

Tiên, Kim Ô, Tống Quy Thiện, Lệ Hồng Y tỷ đệ, Vương Quỳnh cùng Hàn Anh.

Những người này trong lòng đều đang cháy lên chiến ý, ở trong hư không nhìn nhau một cái rồi sau đó thầm gật đầu.

- Bất luận người này là ai, hôm nay cũng không thể để hắn sống sót rời khỏi!

- sinh linh Thần tộc xuống nhân gian, Thiên Nguyên sinh linh đều sẽ phải làm nô.

- Như vậy, chúng ta sẽ từ trận chiến hôm nay bắt đầu phản công Thần Đình đi.

Tiếng nói rất khẽ, nhưng lại ẩn chứa đại khí phách, đại hùng tâm trong đáy lòng mỗi người, thậm chí ẩn chứa chí thề chết.

Dạ tộc thần tử lúc này chuẩn xác mà nói thì vẫn chưa hiện thân, nhưng mỗi người bọn họ đều đã cảm thấy một loại cảm giác khủng bố.

- Dưới loại tình huống này, chúng ta có nên đơn đả độc đấu để chứng tỏ ngạo cốt của Thiên Nguyên ta không?

Đúng lúc này, Lữ Phụng Tiên đột nhiên vẻ mặt do dự, thấp giọng nói một câu.

Các tu sĩ chung quanh trợn mắt nhìn hắn.

Lữ Phụng Tiên nghẹn lời, thản nhiên như

không hướng ánh mắt xuống phía dưới, thản nhiên nói:

- Trảm yêu trừ ma, không câu nệ tiểu tiết!

Đám người Kim Ô và Tiêu Tuyết lại có chút bất mãn nhìn hắn một cái.

Vẻ mặt Lữ Phụng Tiên có chút không được tự nhiên, dừng một chút rồi nói:

- Nhân thần giao chiến, không câu nệ tiểu tiết.

Những người khác lúc này mới không nhìn hắn nữa, đều quay đầu nhìn xuống dưới.

- Sao... Sao có thể như vậy được?

- Rõ ràng ta đã tính toán không bỏ sót, sao lại xuất hiện cục diện như vậy?

- Chẳng lẽ Thiên Nguyên đại lục, quê hương của các tiên thực sự là trung tâm của hoàn vũ, được khí vận thủ hộ sao?

Trong Cửu U ở phía dưới, tiếng khí tức phun ra nuốt vào đó càng lúc càng mãnh liệt, không biết qua bao lâu, có một có một thanh âm nặng nề vang lên, trong thanh âm đó không biết ẩn chứa bao nhiêu sự hối hận và phẫn nộ, lại càng không biết lắng đọng bao nhiêu cảm giác uất nghẹn, nghe ra giống như một đứa bé đang gào thét vì lại phải chịu bất công, mà trên trình độ nào đó mà nói, Dạ tộc thần tử lúc này, về phương diện vận khí thì quả thật là rất thiệt thòi, sự xuất hiện đột ngột của Kim Ô thật sự rất khiến cho người ta không nắm bắt được.

Nghiêm khắc mà nói, sự thất bại của hắn chỉ có thể quy kết cho vận khí không tốt!

Ầm ầm!

Phía dưới ma khí ầm ầm rung động, có bóng đêm dày đặc xộc lên trời cao, giống như mực vẩy vào giấy Tuyên Thành.

Mà trên vùng trời bóng đêm dày đặc đó, thậm chí còn có một vầng nhật nguyệt đang xoay tròn, tỏa ra tuế nguyệt chi lực.

Nhật Nguyệt đan!

Dạ tộc thần tử lúc này rõ ràng đã ăn vào Nhật Nguyệt đan!

Chắc hẳn hắn cũng quả thật phải chịu phản phệ khi Tiểu Thế Giới sụp đổ, bị tổn thương không nhẹ, cho nên mới trực tiếp nuốt vào Nhật Nguyệt đan, giống như Thái Uyên vậy, dùng tuế nguyệt chi lực để kích phát tiềm lực huyết mạch của bản thân, nhằm đạt được lực lượng mạnh hơn thời kì toàn thịnh.

Thân thể của mỗi người vào lúc này đều căng cứng theo bản năng!

Lực lượng đó lộ ra vẻ quá cuồng bạo rồi!

Chắc là tiên trên trời cũng chỉ vậy mà thôi?

Dạ tộc thần tử này được gọi là có sức trảm tiên cũng không phải là khoa trương.

- Ha ha.

Lúc này, truyền nhân của Tiểu Tiên Giới không ai để ý tới lại cuồng tiếu, giống như hồi quang phản chiếu vậy, có thêm mấy phần khí lực, gầm khẽ:

- Nhìn thấy chưa? Cảm nhận được chưa? Đây là sự chênh lệch, đây là lực lượng mà Thần Đình đại biểu, các ngươi có đảm phách thì sao? Có hùng tâm tráng chí thì sao? Đánh không đánh chính là đánh không lại, lực lượng không đủ chính là lực lượng không đủ, lúc trước Tiểu Tiên Giới chúng ta là tự nguyện khúm núm sao? Chúng ta chính là dưới tình huống bị Thiên Nguyên vứt bỏ, gặp đối thủ cường đại như vậy cho nên mới không thể không dưa ra lựa chọn. Ngay cả các ngươi cũng sợ, vậy thì sao có thể trách được lựa chọn của trách chúng ta lúc trước?

Trong tiếng gầm khẽ của hắn lại đột nhiên vang lên một tiếng rít gào:

- Phương Hành, bọn họ đều tin ngươi, ta đặt cược trên người ngươi một lần, ngươi dám cược với ta không? Ngươi có thể ở trước mặt ta chứng minh Thiên Nguyên có thể thắng được Thiên Đình không? Ngươi dám giao thủ một hồi với Dạ tộc thần tử không?

- Nếu ngươi có thể thắng, liền chứng tỏ rằng Thiên Nguyên có khả năng thắng.

- Nếu ngươi thì chứng tỏ, chênh lệch chính là chênh lệch, lựa chọn của Tiểu Tiên Giới là đúng.

- ...

- ...

Tiếng khiêu khích và rít gào đó lập tức khiến cho các tu sĩ ở đây đều rối rắm, Kim Ô vừa chuyển quay đầu lại lại vỗ cánh, định bắt hắn ngậm miệng lại, dù sao lời hắn nói quả thực chính là lời nói của người điên, thực sự nghĩ Phương Hành là kẻ ngốc chắc.

Cho dù là chín người bọn họ muốn liên thủ đánh với Dạ tộc thần tử này cũng không nắm chắc, hắn muốn xúi bẩy Phương Hành đi đơn đấu với người này sao?

Nhưng chính vào lúc cánh nó định vỗ ra, Phương Hành lại thò tay xuống giữ lại.

Kim Ô nhất thời vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Phương Hành, lại chỉ thấy hắn đang thâm trầm nhìn xuống phía dưới.

- Ngươi. . . Ngươi ngươi ngươi. . . không phải là thực sự muốn đánh cược, thắng ôn đó rất lợi hại đấy.

Phương Hành hít vào một hơi thật sâu, gượng cười nói:

- Kỳ thật ta cảm thấy ta cũng rất lợi hại!

Chương 1208: To gan lớn mật là Phương Hành.

Không ai tin "Đại cơ duyên" gì đó được đồn đại ở Tiểu Tiên Giới, cũng không tin Tiểu Tiên Giới có thể có cơ duyên tạo hóa khiến cho bọn họ động tâm, dù sao tới loại cảnh giới tu vi của bọn họ, sớm đã khác xưa, hiện giờ thần vật ảnh hưởng tới khí vận của Thiên Nguyên sắp tới tay, mà tạo hóa của Bách Đoạn sơn có thể tạo ra tiên binh đại binh lại sớm bị đám người Kim Ô đưa đến tay Đại Bằng Tà Vương, nói một cách khó nghe thì trừ truyền thừa Thiên Ma ra, cùng với Cửu điện trong truyền thuyết còn gì đáng để bọn họ động lòng?

Trong lòng bọn họ thậm chí cảm thấy, truyền nhân của Tiểu Tiên Giới lúc này nhất định là đã điên rồi, không ngờ ý đồ muốn dùng thủ đoạn ngây thơ như vậy để lừa Phương Hành, khiến hắn một mình đi đối phó với Dạ tộc thần tử nguy hiểm đến cực điểm, quả thật tưởng họ đều là kẻ ngốc chắc?

Các Tiểu Thánh Quân của Thần Đình đều đáng sợ như vậy, huống chi là người đứng đầu Tiểu Thánh Quân trong truyền thuyết này?

Chỉ từ khí tức của họ cho thấy, cao thủ Phụng

Thiên Minh đều như lâm đại địch, cho dù liên thủ, chắc cũng không thể dễ dàng trấn áp hắn, thậm chí chín người định xuất thủ trong lòng còn đều ôm chí tất chết, trong đánh giá của bọn họ, nếu chín người liên thủ trảm sát Dạ tộc thần tử, khả năng thành công tất nhiên là có, nhưng chỉ sợ trong số họ nhất định sẽ có thương vong.

Chín người liên thủ còn cho rằng sẽ có mấy người vẫn lạc, như vậy đấu một mình đấu chắc chắn là chịu chết!

Cá cược ngu ngốc như vậy, ai lại đi cá với hắn chứ.

Nhưng không ai ngờ được, nhìn thái độ của Phương Hành, giống như là hơi có chút động lòng rồi!

- Phương Hành sư đệ, ngàn vạn lần không thể, kẻ này.

Vừa nghe thấy vậy, liền có người vội vàng mở miệng, muốn khuyên bảo Phương Hành, chỉ có điều cũng không cần bọn họ khuyên bảo, bên trong Cửu U ở phía dưới, đột nhiên vang lên tiếng gầm giận dữ, lực lượng của Dạ tộc thần tử vẫn đang dâng lên, hiện giờ hiển nhiên đã đạt tới điểm cực hạn, giống như là lửa giận cuối cùng cũng chấn áp lý trí, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, không ngờ trực tiếp hóa thành một luồng ô quang, giống như một viên lưu tinh từ dưới vực sâu lao về phía trời cao, lập tức đánh tới các tu sĩ đang bồng bềnh trong không trung.

Căn bản là không có bất kỳ chiêu thức thần thông gì, cứ trực tiếp va chạm như vậy thôi!

Ầm một tiếng!

Hư không trực tiếp bị luồng ô quang đó xé thành hai nửa, màn đêm giống như có một cây cung lớn từ dưới đất bắn lên.

- Không ổn rồi, tạm tránh đi.

Đám người Tống Quy Thiện, Kim Ô Đứng mũi chịu sào đồng thời vội vàng né sang bên, Lữ Phụng Tiên nóng lòng muốn thử, muốn một kích đâm tới, bên cạnh Không Không Nhi ở bên cạnh đã vung đại bổng, trực tiếp đỡ lấy phương thiên họa kích của hắn, Lữ Phụng Tiên vừa muốn tức giận thì Không Không Nhi đã quát to một tiếng:

- Không muốn sống nữa à?

Khiến cho Lữ Phụng Tiên cũng do dự một chút, lại phát hiện Dạ tộc thần tử đến thật sự quá nhanh, rùng mình trong lòng, thu hồi chiến ý cuồng vọng, triển khai Tiêu Dao thân pháp, vội vàng tránh sang bên.

- Phương Hành sư đệ.

Vương Quỳnh rõ ràng là chậm hơn nửa nhịp so với người khác, hiển nhiên đã bị ô quang đó đánh trúng, hiện giờ chính là lúc nguy nan, tuy nàng ta cuồng ngạo, nhưng không phải tính tình bảo thủ, theo bản năng liền phát ra tiếng kêu to, đám người Lệ Hồng Y cách nàng ta tuy gần, nhưng nếu muốn cứu nàng ta thì hiển nhiên là không đủ sức, cho nên nàng ta trực tiếp gọi tên Phương Hành, mà Phương Hành phản ứng cũng rất nhanh, ngay lập tức ném đầu lâu khô lâu tới, cái miệng đen xì mở ra, trực tiếp nuốt Vương Quỳnh vào, sau đó mang theo nàng ta bay đi xa.

Ầm!

Nói thì chậm nhưng thực tế lại rất nhanh, chỉ là ô quang bắn tới, thân ảnh của chín người trong không trung đồng thời tản ra tứ phương.

Thoạt nhìn thì không ngờ rất chật vật!

Nếu không phải bọn họ cảnh giác, chỉ sợ đã phải bỏ lại tính mạng của hai ba người rồi.

Nhất là Vương Quỳnh vừa được cứu, trong lòng rất không cam lòng, không thể không thừa nhận, con đường tu hành của mình vẫn rất ngắn, cho dù có thể dựa vào Tu La chi lực để cường hành so chiêu với tiểu thánh Hoa Mật Nhi của Thần Đình, nhưng muốn chống lại Dạ tộc thần tử thì vẫn không có sức hoàn thủ!

Trận ác chiến này đã siêu việt cảnh giới hiện giờ của mình!

Đối với đối với các tu sĩ khác mà nói, thức này của Dạ tộc thần tử rất nghịch thiên, cũng có thể nói là lớn tiếng doạ người, trên khí thế đã hoàn toàn áp đảo bọn họ, có điều bọn họ ai nấy đều tâm cao khí ngạo, tuổi còn trẻ đã có thể tu luyện đến cảnh giới cỡ này, tâm chí và đảm phách cũng không phải tầm thường, bị Dạ tộc thần tử dằn mặt như vậy, ai nấy lửa giận tuôn trào, Lữ Phụng Tiên bị bức phải tránh né cú va chạm này đi trước làm gương, ầm một tiếng xông lên, phương thiên họa kích vẽ ra một dường cong hoàn mỹ, chém thẳng tới giữa ô quang!

- Không tin thế gian còn có sinh linh mạnh hơn ta.

Đại Thánh sơn Không Không Nhi cũng nhe răng nhếch miệng, vung đại bổng, hung hăng đập tới, rõ ràng đã thực sự tức giận rồi.

Một người ở bên cạnh, một thân y bào màu đen, tay cầm đoản thương, chẳng nói chẳng rằng, thân hình lướt đi mấy trăm trượng, không ngờ lao thẳng về phía ô quang đó, đoản thương trong tay giống như là bút viết chữ, ở trong không trung vẽ ra mấy đường, hóa thành một phù văn quỷ dị, hình thành một loại quỹ tích khó có thể nắm bắt, trấn áp về phía Dạ tộc thần tử trong ô quang.

Là đệ tử Đại Tuyết sơn Hàn Anh, cuối cùng vẫn không nhịn được mà xuất thủ.

Chỉ có điều nếu luận về tốc độ thì Thần Tú rõ ràng là nhanh hơn một bậc, thân hình áo trắng tung bay, trực tiếp xuất hiện phía sau Dạ tộc thần tử, cắn răng một cái, mõ đã giống như núi nhỏ lặng lẽ không một tiếng động đè xuống.

Ầm ầm...

Bản lĩnh của Thiên Nguyên sinh linh há có thể tầm thường, trong nháy mắt này đã có bốn người đứng ra phản kích!

Dạ tộc thần tử đầu đội nhật nguyệt, vào khoảnh khắc này hiển nhiên cũng lộ ra vẻ hung ác điên cuồng, trơ mắt nhìn mõ của Thần Tú đập vào đầu, phù văn Hàn Anh vẽ ra cũng rơi xuống người hắn, nhưng ô quang ở chỗ hắn trong nháy mắt đã bắn ra, hóa thành khói đen ở xung quanh, dung nhập vào trong bóng tối, thanh âm lại nặng nề vang lên bên trong hư không:

- Truyền nhân của Tây Giới Thiên, cho dù ngươi ngay cả tiên cũng đánh lén được, nhưng lại không đánh lén được Dạ tộc sinh linh ta đâu, bởi vì...

- Dạ tộc chúng ta trong cõi minh minh chính là khắc tinh của Tây Thiên các ngươi!

- Đại ma vương khủng bố nhất trong truyền thuyết Phật môn chính là xuất thân từ Dạ tộc chúng ta.

Trong tiếng quát lạnh, trong hư không, rõ ràng có bàn tay to màu đen hạ xuống thẳng tắp, không ngờ chụp xuống Tống Quy Thiện đang cảnh giác nhìn quanh, Tống Quy Thiện rõ ràng cũng định tiến lên phản kích, chỉ là tốc độ so với người khác thì chậm hơn nửa nhịp, đang chạy tới nửa đường thì lại bị bỏ lại sau, mà Dạ tộc thần tử thoạt nhìn tuy thì điên cuồng, nhưng tâm tư vẫn rất kín đáo lợi hại, trực tiếp nhìn trúng hắn, rõ ràng chính là muốn đánh chết một hai người trước rồi tính.

- Gừ.

Tống Quy Thiện dưới cơn kinh hãi, song chưởng rung lên, trực tiếp nâng ra một hồ nước màu đen, muốn cản lấy một trảo này.

Nhưng mà lại vô dụng, dưới bàn tay màu đen đó, hồ lớn bị phá hủy xé rách, mà bàn tay đó lại tốc độ không giảm, hung hăng chộp tới nhục thân của hắn, thoạt nhìn thì hắn căn bản là đã không thể né tránh, chỉ có thể bị bàn tay này bắt lấy!

- Vừa thấy được ánh mặt trời có mấy ngày, lại kết thúc như vậy sao?

Lúc này, trên mặt Tống Quy Thiện lộ ra vẻ mặt quỷ dị, giống như tuyệt vọng, cũng giống như đang tự giễu.

Hơn nữa thấy mình bất kể là như thế nào cũng không thể đỡ được một kích này, hắn cũng rất dứt khoát cúi đầu thở dài, hai tay áo vung lên, nhẹ nhàng chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn về phía bàn tay màu đen cực lớn che trời phủ đất đó, thái độ rất thong dong.

- Chết đến nơi rồi còn ra vẻ tiêu sái, ta ghét nhất là loại người như ngươi.

Chỉ tiếc, phần thản nhiên chịu chết này lại bị một câu gầm lên của Phương Hành phá vỡ, người khác lúc này đều không kịp chạy lên giúp, nhưng Phương Hành thì lại vẫn có thể, người hắn không chạy tới kịp, nhưng Bách Chiến Hồn Binh thì lại kịp, trực tiếp bay tới đỉnh đầu của Tống Quy Thiện, sau đó theo năm ngón tay hắn xòe ra, không ngờ cũng hóa thành một bàn tay cực lớn, sau đó đi tóm lên trời, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, hai bàn tay to va chạm với nhau ở cách đỉnh đầu Tống Quy Thiện mấy chục trượng.

Rắc rắc.

Bách Chiến Hồn Binh từ dưới lên trên dường như không ngăn cản được một chưởng này của Dạ tộc thần tử, dưới sự va chạm đã bắt đầu trầm xuống.

- Còn không mau trốn đi.

Phương Hành nhìn Tống Quy Thiện hét lớn, khóe mắt như muốn rách ra.

Tống Quy Thiện đang ngây người, sau đó thân hình nhảy lên, bay ra mấy trăm trượng, vẻ mặt phức tạp quay đầu nhìn về phía Phương Hành.

Dường như ngay cả bản thân hắn cũng không ngờ rằng vào lúc khẩn yếu quan đầu này Phương Hành lại cứu mình một mạng.

- Ta sẽ không cám ơn ngươi đâu!

Sau khi trầm mặc mấy giây, hắn đột nhiên mở miệng, thanh âm lạnh lùng.

Phương Hành cũng nhếch miệng cười, kêu lên

- Không sao, ta coi như ngươi đã cám ơn rồi.

Tống Quy Thiện hơi ngẩn ra, hít vào một hơi, nhưng rốt cuộc vẫn không nói gì.

- Ha ha.

Phương Hành cũng không rảnh nói chuyện với hắn, cười lớn một tiếng rồi bay lên cao, quát to:

- Vương bát đản ngươi không phải vẫn luôn nhìn ta không vừa mắt sao? Nào đến đánh với ta một trận đi.

Ầm!

Hắn bay lên trời cao, thân hình trực tiếp rung lên, Bách Chiến Hồn Binh đã bay vào tay hắn, khí thế ngập trời.

- Ta không hề nhìn ngươi không vừa mắt, ngươi vẫn chưa có tư cách để ta phải nhìn.

Dạ tộc thần tử cũng có chút kinh ngạc trước sự khiêu chiến của hắn, sau khi trầm mặc một thoáng, lạnh lùng nói, dáng vẻ khinh thường.

- Không sao, ta cũng nhìn ngươi không vừa mắt, con mẹ nó hỏi ngươi một câu, có dám đánh với ta một trận không?

Phương Hành bễ nghễ tứ phương, khí tức cuồng dã, ngang ngược nói thêm một câu:

- Chỉ hai chúng ta thôi.

Nghe vậy, không chỉ là Dạ tộc thần tử, ngay cả đám cao thủ Phụng Thiên Minh cũng ngây

ra.

Mà trong hư không phía dưới, truyền nhân Tiểu Tiên Giới đang nỗ lực chống đỡ đột nhiên bật cười.

Phương Hành chỉ có Độ Kiếp tầng ba, không ngờ thật sự muốn đơn đả độc đấu với Dạ tộc thần tử được gọi là có sức trảm tiên.

Bị lời nói của truyền nhân Tiểu Tiên Giới khích tướng sao?

Chỉ có Tiêu Tuyết lúc này cúi đầu thở dài một tiếng, ánh mắt trở nên nhu mì.

- Phương sư đệ, ngươi là lo cùng vây công hắn sẽ khiến nhiều người vẫn lạc sao?

Chương 1209: Sớm 300 năm

- Chỉ bằng vào tên Tán Tiên hạ cáp ngươi mà cũng dám khiêu khích ta à?

Một tiếng khiêu chiến này của Phương Hành hiển nhiên rất nằm ngoài dự đoán mọi người, không chỉ các tu sĩ Phụng Thiên Minh, ngay cả Dạ tộc thần tử cũng kinh ngạc, dù sao luận về thực lực, hắn vẫn luôn là mắt để trên đỉnh đầu, chưa bao giờ để Phương Hành vào mắt, hiện giờ thấy hắn can đảm như vậy, muốn đọ sức với mình một hồi, trong lòng cũng dâng lên một loại cảm giác hoang đường, có điều những việc nhỏ này không đủ để hắn để vào mắt, đấu với ai, đấu thế nào, đối với hắn mà nói chỉ là một loại phương thức mà thôi, ngược lại ở trong lòng hắn, căn bản không nghĩ tới muốn thả cho ai đi cả, chỉ là giết ai trước giết ai sau mà thôi, lập tức cười lạnh nói:

- Ngươi đã muốn chịu chết, ta sẽ tiễn ngươi đầu tiên!

Đối với những người khác mà nói, Phương Hành không ngờ muốn một mình khiêu chiến Dạ tộc thần tử, hiển nhiên là đại sự, nhưng đối với Dạ tộc thần tử mà nói, cũng chỉ là tốn một cái nhấc tay mà thôi, trong hư không ầm một tiếng nổ tung, hắc khí tỏa ra, bàn tay vốn đang vỗ về phía Tống Quy Thiện không ngờ quay lại, hóa thành trường mâu sắc bén đến cực điểm, thậm chí còn lấp lánh ô quang chói mắt đâm về phía Phương Hành đang đứng trong hư không, tốc độ đó quả thực chính là một cái chớp mắt.

- Phương Hành cẩn thận...

- Tiểu thổ phỉ cẩn thận...

Lúc này không biết có bao nhiêu người hét lớn, lại theo bản năng muốn xuất thủ tương trợ.

- Đừng tới đây!

Trong lúc này, trường mâu này đã tới gần, chỉ thiếu một chuyến nữa là sẽ xuyên qua đầu, năm ngón tay của Phương Hành xòe ra, Bách Chiến Hồn Binh xuất hiện trong tay, sau đó nắm chặt lại, biến hóa theo tâm ý của hắn, không ngờ hóa thành một thuẫn bài đồng đen to lớn vô cùng, trường mâu màu đen đâm vào thuẫn bài đồng đen, không ngờ không phá vỡ được, cũng chỉ hất cho thân thể Phương Hành ngã về phía sau, ước chừng mấy trăm trượng mới ngừng lại được, có điều Phương Hành hiển nhiên không phải quan tâm tới bản thân, mà là những người muốn xuất thủ tương trợ.

- Đã nói là để một mình ta giết hắn mà, các ngươi đừng có nhúng tay.

Hắn vẻ mặt nghiêm túc, thậm chí còn có chút tức giận, kêu lên với đám người Kim Ô?

- Ta không cần mặt mũi à.

Đám người Kim Ô nghe vậy, trực tiếp nghẹn lời.

Đã đến lúc này rồi mà tên vương bát đản đó không ngờ còn nghĩ tới sĩ diện.

Lăn lộn trên đường tu hành nhiều năm như vậy, ngươi lúc nào cần mặt mũi đâu.

Có điều sự nghiêm túc của Phương Hành cuối cùng cuối cùng khiến cho người ta ý thức được, không ngờ không phải đùa giỡn, mà là thực sự không muốn để người khác nhúng tay!

Trong lòng minh bạch điểm này, vẻ mặt tuy vẫn đầy khó hiểu, nhưng bọn họ nhìn nhau một cái, vẫn không hẹn mà cùng chậm rãi lui về phía sau, cuối cùng đi tới cùng những người khác bày ra quan môn đại trận, lẳng lặng quan chiến, chỉ là trong lòng vẫn tràn đầy kinh ngạc, không rõ Phương Hành rốt cuộc là có chỗ dựa nào, không ngờ lại thực sự có đảm đánh một trận công bằng với Dạ tộc thần tử!

Đối với thực lực của Phương Hành, không đây không có ai hoài nghi cả, nhưng cho dù có đánh giá hắn cao tới đâu cũng không thể đánh một trận với Dạ tộc thần tử!

Người ta chính là tồn tại có sức trảm tiên.

- Ngươi thực sự muốn đánh với ta một trận à?

Dạ tộc thần tử hiển nhiên cũng rất kinh ngạc, thân hình phiêu đãng, xuất hiện trong hư không cách Phương Hành không xa, giống như u linh ở giữa sự tồn tại và không tồn tại trong thiên địa, ánh mắt như điện, hơi có chút bất ngờ nhìn Phương Hành.

- Không sai, chính là muốn đánh với ngươi một trận!

Phương Hành cũng bay lên, từ xa đối diện Dạ tộc thần tử, vẻ mặt bình tĩnh.

- Giống như Nhân tộc nhược tiểu muốn khiêu khích Thần Đình cường đại?

Dạ tộc thần tử lộ ra nụ cười thản nhiên, trên trình độ nào đó, lý niệm cũng rất giống với truyền nhân của Tiểu Tiên Giới.

Mà Phương Hành lại chỉ thấp giọng cười, lắc đầu nói:

- Giống như là chúng tiên trước kia giáo huấn nô tài!

Ánh mắt Dạ tộc thần tử đột nhiên biến đổi.

Năm tháng bị chúng tiên nô dịch không nghi ngờ gì nữa là nỗi đau vĩnh viễn chôn sâu trong lòng Thần tộc, bản thân họ khi thỉnh thoảng cũng nhắc tới để tỏ ý khiến bản thân không bao giờ được quên đoạn cừu hận này, nhưng mình tự nhắc tới là một chuyện, bị Nhân tộc nhắc tới để khiêu khích không nghi ngờ gì nữa lại là một chuyện khác, nhất là dưới tình huống mặt mày tươi cười mà nói của Phương Hành, lại trực tiếp chọc cho Dạ tộc thần tử nổi giận.

- Đại tiên giới tự chịu diệt vong, Thiên Nguyên sinh linh tới hồi mạt kiếp, vinh quang của tổ tiên các ngươi không còn cơ hội tái hiện đâu.

Theo thanh âm lạnh như băng được nói ra, thân hình Dạ tộc thần tử đột nhiên lóe lên, lập tức bay tới trước mặt Phương Hành, bàn tay to màu đen biến ảo, trực tiếp trấn áp về phía hắn, một chưởng này nhìn thì thoải mái đơn giản, không ngờ ẩn chứa sức mạnh khó có thể hình dung, hư không xung quanh, dạ khí vô tận đều giống như đều quán thâu trong một chưởng này, giống như xuất hiện khắp trong thiên địa, vỗ xuống.

Chỉ uy thế của một chưởng này cơ hồ đã có bảy tám phần uy lực của Bắc Hải Tù Tâm Nhai chi chủ năm đó!

Nếu là ở Bắc Hải ngày đó, chỉ sợ Phương Hành ngay cả tư cách đón đỡ cũng không có!

Chỉ có điều từ Bắc Hải tới Tịnh Thổ, Phương Hành ác chiến liên tục, tu vi tinh tiến, nay đã hơn xưa!

Khiêu chiến Dạ tộc thần tử, tất nhiên là có nguyên nhân không muốn bằng hữu ở bên cạnh phải mất mạng, quan trọng hơn là trong lòng bản thân Phương Hành có mấy phần để khí, hắn cảm thấy mình hiện giờ, quả thật có tư cách đánh một trận với Dạ tộc thần tử, đối với vị Thần Đình tiểu bối đệ nhất nhân này, thực lực rốt cuộc thâm sâu cỡ nào thì không ai có thể nói rõ, trong truyền thuyết hắn chính là đệ nhất nhân dưới Thần Vương, còn nói hắn có sức trảm tiên, nhưng Phương Hành đã quan sát và suy tính, cảnh giới chân chính của người này chắc vẫn chưa thể đạt tới cảnh giới của chân tiên trong mắt Thiên Nguyên tu sĩ.

Hắn từng ở trong Ma uyên thấy Dạ tộc thần tử giao thủ với Bạch Cốt Thánh Quân, lúc ấy gần như đưa ra được một kết quả, thực lực của Dạ tộc thần tử không kém hơn Bạch Cốt Thánh Quân là bao, thậm chí chỉ yếu hơn một bậc, dù sao hai người này hai lần giao thủ, Dạ tộc thần tử đều ở trong thế hạ phong, chỉ là ngay cả Bạch Cốt Thánh Quân cũng thừa nhận, hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể áp chế kẻ này, chứ không giết được, cũng không thể đả thương được hắn!

Đương nhiên, cái này cũng không đại biểu được thực lực chân chính của Dạ tộc thần tử, là sinh linh Thần tộc, chỗ dựa lớn nhất chính là huyết mạch, chắc hẳn trừ bản lĩnh thể hiện ra ngoài mặt, còn có còn có một số thủ đoạn dưới đáy hòm, không tùy tiện để lộ ra mà thôi.

Về phần thủ đoạn của hắn rốt cuộc có thể trảm tiên hay không thì không ai có thể nói được một cách chính xác!

Dù sao Phương Hành trước khi xuất thủ đã có chuẩn bị, cũng giữ lại thủ đoạn cho hắn.

- Đại đồ thần pháp.

Trong đầu đang nghĩ đủ thứ, một chưởng đó của Dạ tộc thần tử đã đến cực nhanh, Phương Hành không hề nghĩ ngợi, quát lạnh một tiếng, gọi ra tên của thần thông, sau đó trên đỉnh đầu hắn không ngờ có hỏa diễm quỷ dị cháy lên, ánh lửa chiếu đến đâu, thiên địa đều trở nên tái nhợt, lại có mấy đạo thân ảnh hiển hóa ra ở sau lưng Phương Hành, một ngưu đầu nhân tóc tai bù xù, đầu mọc hai sừng, một nữ tử váy trắng sắc mặt tái nhợt, còn có một người trung niên mặc cổ bào.

Mà ở xa hơn họ một chút, thậm chí còn có một nam tử tuấn mỹ tay mặc áo tay rộng.

Những người này rõ ràng chính là u hồn của đám người Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi, Sương Thổ tộc trưởng, Cổ Hạc, vào lúc này được triệu hoán ra!

Ầm!

Lúc những u hồn này được triệu hoán ra, trên người bốc cháy đáng sợ đáng sợ, mà hỏa diễm sau khi bốc cháy, lại hóa thành lực lượng cực kì mạnh mẽ, trực tiếp gia trì đến trên người Phương Hành, khiến cho khí tức bản thể của hắn không ngờ không ngừng tăng vọt, sớm đã vượt qua cực hạn mà một Tán Tiên cấp thấp Độ Kiếp tầng ba như hắn có thể có, Bách Chiến Hồn Binh ở phía sau cũng biến hóa theo, hình thành một đạo ma kiếm bay vào trong tay hắn, đón đỡ một chưởng đang đánh xuống của Dạ tộc thần tử!

- Lại là loại phương pháp hiến tế này à?

Dạ tộc thần tử nhăn mặt, lộ ra hận ý rất sâu.

Với thân phận của hắn, tất nhiên cũng không xa lạ gì với loại tâm pháp thánh nhân truyền thừa từ Phù Diêu cung này, hắn thậm chí biết rằng Phương Hành lúc ban đầu chính là dựa vào đạo tâm pháp này đạt được sự ưu ái của Thần Chủ, hơn nữa cũng thông qua thế lực của Dạ tộc bọn họ để tìm hiểu về đạo tâm pháp này.

Tiền thân của loại tâm pháp Cổ Thánh này vốn là rất tốt, chỉ là Cổ Thánh thời thái cổ sáng tạo ra để đuổi tiên đi, tự đoạn sinh lộ, lại đạt được lực lượng cường đại đến cực điểm, hạch tâm của nó là ở hai chữ "Hy sinh", có một loại cảm giác bi thương ở trong đó, chỉ tiếc là rơi vào trong tay ma đầu này lại thay đổi bộ dạng, cũng không biết hắn là làm thế nào, không ngờ kết hợp pháp môn "Hy sinh" tự đoạn sinh lộ với thủ đoạn ma đạo, biến thành "Hiến tế" người khác. . . Uy lực tuy còn có mấy phần, nhưng lập ý lại khác nhau rất lớn. . .

Cái hắn hiến cho Thần Chủ chính là pháp môn đã qua cải biên này, chứ không phải là thứ tốt gì!

Nhất là đối với Thần Chủ mà nói, vốn là muốn lấy tâm pháp Cổ Thánh lúc ban đầu, chứ không phải là loại không đâu vào đâu này, cái này giống như là Thần Chủ vốn muốn một viên linh đan, cuối cùng lấy được linh đan rồi nhưng bên trong lại nhúng độc dược, căn bản không thể dùng được.

Chỉ là Dạ tộc thần tử không rõ, Thần Chủ có bởi vì chuyện này mà làm khó tên ma đầu này không.

Ầm!

Một chưởng một kiếm đó chạm nhau, giống như là trời và đất giao hội, tỏa ra sóng khí cuồn cuộn kinh người, cuốn ra xung quanh.

Bên trong sóng khí này, thân thể Dạ tộc thần tử hơi ngửa ra sau rồi lập tức đứng vững lại.

Mà Phương Hành thì bị một chưởng này chấn cho rơi xuống dưới, nhưng chỉ rơi xuống khoảng trên dưới một trăm trượng là lại bay lên trên.

Lần giao phong chính diện này tuy Phương Hành hơi rơi vào hạ phong, nhưng rõ ràng là là vẫn chính diện đón đỡ được.

- Chỉ là Độ Kiếp tầng ba, nhưng lại có thể đón đỡ một chưởng này của ta.

Đừng nói là các tu sĩ Phụng Thiên Minh đã khiếp sợ tới tột đỉnh, ngay cả Dạ tộc thần tử hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, khẽ lắc đầu, giống như đang cảm khái, lại giống như đang kinh thán:

- Thiên Nguyên, Thiên Nguyên, quê hương của chúng tiên, trung tâm của hoàn vũ, rốt cuộc có bao nhiêu nội tình?

Trong tiếng thì thầm, nhật nguyệt trên đỉnh đầu hắn tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh.

Tuế Nguyệt chi lực khiến cho bản thân hắn trở nên càng lúc càng mờ mịt, càng lúc càng mơ hồ. . .

- Nhưng chênh lệch chính là chênh lệch, Thần Chủ đã từng nói rồi, trước tiên hàng lâm trước ba trăm năm, các ngươi tu hành ít hơn ba trăm năm.

- Cho các ngươi thời gian ba trăm năm, nói không chừng thực sự sẽ có thực lực để đánh với chúng ta một trận, nhưng hiện tại...còn lâu mới đủ.

Lời nói của Dạ tộc thần tử từ khu vực hắn đứng truyền, mang theo một cỗ khinh miệt, thậm chí là trào phúng.

- Nói với ngươi một câu nữa.

- Thế gian đồn đại ta có sức trảm tiên, kỳ thật là giả.

- Mà ta thực sự là từng... cắn nuốt tiên!

Chương 1210: Đồ thần chiến tiên

Một hồi đại chiến khuynh thế được triển khai bên trong vực sâu này, sự ác liệt của nó quả thực vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.

Không ai nghĩ tới, Phương Hành thực sự có bản sự so chiêu của Dạ tộc thần tử, hơn nữa còn là đối kháng chính diện, điều này đối với các tu sĩ khác mà nói quả thực là một màn không thể tưởng tượng. Cũng chỉ có đám người Tiêu Tuyết và Thần Tú là nhìn ra được chút manh mối, người khác chỉ thấy thanh Bách Chiến Hồn Binh biến hóa vô cùng đó của Phương Hành, nhưng hai người bọn họ lại nhìn về phía hỏa diễm trên đỉnh đầu Phương Hành, cùng với những đạo oan hồn như ẩn như hiện sau lưng hắn, đó là Phương Hành thông qua bí pháp nào đó đốt cháy oan hồn để đạt được lực lượng đề thăng, khiến cho hắn là Độ Kiếp tầng ba lại có đế khí để lấy cứng chọi cứng với loại tồn tại khủng bố như Dạ tộc thần tử.

- sinh linh Thần tộc, nhược điểm lớn nhất chính là thủ đoạn quá ít.

Phương Hành quả thực chính là càng đánh càng hăng, hắn có được lực lượng bốc cháy của mấy cỗ oan hồn đó, không ngờ hóa thành tồn tại dũng mãnh nhất trong thiên địa, trong lúc xuất thủ, ngôn ngữ sắc bén giống như là một thanh kiếm:

- sinh linh Thần tộc các ngươi luôn nói Thiên Nguyên sinh linh trời sinh nhỏ yếu, khoe khoang sự mạnh mẽ của huyết mạch, lực lượng vô cùng. Nhưng ta hôm nay muốn hỏi một chút, các ngươi trừ lực lượng thì còn có gì.

Bách Chiến Hồn Binh lúc này ở trong tay hắn rõ ràng phát huy ra biến hóa khiến người ta kinh thán, lúc thì là kiếm, lúc thì là kích, lúc thì là thương, lúc thì là đao, từng kiện binh khí, lại giống như có uy thế có cả trăm binh khí, mà binh khí trên một mức độ nào đó, chính là đại biểu cho trí tuệ của Nhân tộc, Nhân tộc thời hồng hoang, không có nanh vuốt sắc bén, liền phát minh ra binh khí, tác chiến với dã thú trời sinh cường đại, cho nên trong giới tu hành, một loại binh khí cũng đại biểu cho một loại trí tuệ của Nhân tộc, sự biến hóa của binh khí chính là sự biến hóa của trí tuệ!

Hiện giờ Bách Chiến Hồn Binh trong tay Phương Hành có năng lực hóa thành các loại binh khí, cũng đại biểu cho hắn đã nắm giữ được trí tuệ võ pháp mà Nhân tộc đời đời tích góp, bởi vậy, về mặt chiến đấu hắn có gan khiêu chiến với bất kỳ tồn tại nào, cũng dám miệt thị bất kỳ tồn tại nào, sự chênh lệch giữa hắn và Dạ tộc thần tử chỉ là ở chỗ lực lượng không đủ, nhưng trong giết chóc vừa rồi, sự tử vong của đám người Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi, Sương Thổ tộc trưởng, Cổ Hạc lại chính là nguồn cung cấp lực lượng cho Đại Đồ thần pháp của hắn, khiến hắn có thể thi triển được Đại Đồ thần pháp!

Mà Phương Hành có gan khiêu chiến Dạ tộc thần tử, chính là dựa vào cái này.

Trước khi lực lượng của Đại Đồ thần pháp chưa tiêu hao hết, ai dám nói hắn không có bản sự khiêu chiến Dạ tộc thần tử?

Đủ loại lực lượng tung hoành hư không, ngay cả Dạ tộc thần tử, cũng liên tiếp không ngừng lui về phía sau, tạm tránh mũi nhọn!

- Phương Hành sư đệ. Hiện giờ Hiện giờ kỳ thật đã siêu việt chúng ta.

Vương Quỳnh vừa từ trong đầu lâu khô lâu chui quan sát trận chiến này, ánh mắt có chút kinh sợ.

- Ừ, thiên phú võ pháp của ma đầu này không bằng ta, lại luyện thành thần binh cỡ này, cũng coi như là kiếm tẩu thiên phong, nhìn thấy đại đạo!

Tồn tại ngạo nghễ như Lữ Phụng Tiên cũng có chút cảm khái, trong đáy mắt chiến ý hừng hực bốc cháy.

Bất kể là ai cũng nhìn ra được, hắn lúc này đã nổi lên niệm đầu muốn ganh đua võ pháp với Phương Hành, chỉ là mọi người đều không để ý đến hắn.

- Bí pháp đó không ngờ có thể đốt cháy nhân quả hóa thành thần lực, gia trì bản thân, diệu thật.

Thần Tú lại nhìn thấy nhiều hơn, có chút kinh thán.

Chỉ có Kim Ô vẫn cẩn thận nhìn đầu lâu khô lâu của Phương Hành, lại nhìn hắc quan của hắn, bật cười khà khà, bộ dạng cực kỳ khoe khoang:

- Cũng may mà Tiểu Thế Giới của ta lớn hơn của hắn, tên tiểu thổ phỉ này rốt cuộc vẫn không bằng ta.

Mọi người ở chung quanh nhìn về phía nó với ánh mắt cổ quái, Kim Ô ngượng ngùng không nói gì nữa.

...

- Thần tộc chúng ta há chỉ là trời sinh huyết mạch cường đại mà thôi?

Đối mặt với sự ngông cuồng của Phương Hành, Dạ tộc thần tử áp dụng thế phòng thủ, nhìn qua, giống như là hắn tạm thời bị áp chế vậy, có điều chỉ là đang quan sát Phương Hành xuất thủ mà thôi, nghe thấy Phương Hành hét to, khóe miệng hắn nở nụ cười lạnh:

- Thủ đoạn võ pháp của Nhân tộc sinh linh quả thật khiến cho người ta kinh thán, Thần tộc không sánh bằng, chúng ta sinh linh Thần tộc chúng ta có tạo hóa võ phú thần thông, đám ếch ngồi đáy giếng các ngươi há có thể tưởng tượng được? Ngươi khoe khoang có đủ loại thủ đoạn, vậy ta sẽ ở đây tiếp từng thủ đoạn của ngươi một?

- Vù.

Hắn đang bị Phương Hành bức cho phải không ngừng lui về phía sau, bỗng nhiên thân hình biến đổi, một đạo kiếm quang từ trong cơ thể bay ra.

Đạo kiếm khí đó bay thẳng về phía lông mày và lông mi của Phương Hành, bức cho hắn phải lui về phía sau mấy trượng!

Trong lòng lại kinh ngạc không thôi!

sinh linh Thần tộc, sao có thể ngộ được kiếm đạo?

Bọn họ tất nhiên có thể hóa thành hình người, cầm kiếm mà đấu, nhưng sao có thể ngộ ra kiếm đạo chi lý?

Ánh mắt thắt lại, Âm Dương Thần Ma Giám và Thái Thượng Cầu Đạo Kinh đồng thời được thôi động, nhìn xoáy về phía hắn.

Sau cái nhìn này, hắn lại nhất thời ngây ra!

Tiểu Thế Giới Dạ tộc thần tử ý đồ muốn cắn nuốt sau khi vô ý bị Kim Ô phá hoại, đã phải rất lợi hại phản phệ rất lớn, nhục thân bị thương rất nặng, tuy hắn đã ăn vào Nhật Nguyệt thần đan, cũng dưới sự kích phát của thần đan, huyết mạch chi lực tăng lên, khí tức thậm chí còn mạnh hơn cả thời kì toàn thịnh, nhưng huyết mạch chi lực có mạnh tới mấy, nhục thân dù sao cũng đã chịu thương tổn, giống như đồ sứ đã vỡ, cho dù là từ chất sứ đổi thành chất sắt thì vết nứt vẫn còn, không thể chịu được va chạm mạnh, đây cũng là nguyên nhân hắn bị Phương Hành áp chế.

Nhưng lúc này, hắn lại không biết thi triển pháp môn gì, trên đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện một loại quang hoa khác lạ.

Tàn tiên quang hoàn.

Trên đầu Dạ tộc thần tử, ngoài một vầng nhật nguyệt đó ra, không ngờ xuất hiện tàn tiên thân ảnh, thoạt nhìn, giống như là một kiếm tu, mặc áo bào tro, trong tay cầm một thanh kiếm hư ảo, bồng bềnh giữa một vầng nhật nguyệt đó, khí tức xung quanh lại bị hắn hấp thu, trong lúc xuất thủ đã hoàn toàn đổi thành người khác, giống như hóa thành chân tiên mặc áo đen, tay cầm trường kiếm được ngưng kết từ dạ khí màu đen, kiếm khí lãnh lẽo, chỉ vào hư không, từng đạo kiếm khí đánh úp về phía Phương Hành.

Tiên thân!

Bất kể là ai cũng không ngờ được rằng, Dạ tộc thần tử không ngờ lại có một khối tiên thân!

Tuy là không trọn vẹn, nhưng đây vẫn là tiên thân chính, có khí tức và thủ đoạn của tiên gia.

Dạ tộc thần tử được tương truyền có sức trảm tiên, bỗng nhiên không ngờ là thật.

Chỉ có điều loại trảm tiên này không phải trảm tiên trên ý nghĩa chân chính mà là ám chỉ hắn đã từng cắn nuốt tiên!

Tuy chỉ một vị tàn tiên, hơn nữa là dưới sự trợ giúp của Dạ tộc Vĩnh Ám Thần Vương mới bị hắn nuốt lấy, nhưng đây dù sao cũng từng là tiên chân chính, mà thần thông của Dạ tộc bọn họ lại quỷ dị khôn kể, tiên từng bị hắn cắn nuốt bỗng nhiên hóa thành một loại tiên chủng, chôn sâu ở trong cơ thể hắn, sẽ theo huyết mạch chi lực của hắn mà dần dần trưởng thành, cho tới khi hoàn toàn hóa thành lực lượng của hắn!

Đối với luyện hóa tiên chủng này như thế nào, điều khiển như thế nào, Vĩnh Ám Thần Vương đã cho hắn tiêu chuẩn nghiêm khắc.

Không đợi đến khi huyết mạch hoàn toàn thành thục, tuyệt đối sẽ không để hắn điều khiển tiên chủng này, cũng chính là trảm tiên chi lực trong truyền thuyết.

Nhưng lúc này, Dạ tộc thần tử lại không quản được nhiều như vậy, với sự kiêu ngạo của hắn, sao có thể cho phép mình bị Phương Hành áp chế?

Cho tới hiện giờ, hắn vẫn có đủ lực lượng để đào tẩu, thậm chí là đánh cho Phương Hành bị thương nặng rồi đào tẩu!

Nếu hắn quyết ý muốn đi, chỉ sợ quan môn đại trận có sáu mươi bốn đạo cờ trận cũng không vây được hắn, nhưng hắn lại không cho cho phép mình làm như vậy, cho dù kế hoạch cướp lấy thần vật đã tan tành, hắn cũng phải giết, giết sạch toàn bộ những Thiên Nguyên sinh linh khiến mình phải tức giận này, cho dù nhục thân lúc này bị Tiểu Thế Giới phản phệ, không thể vận dụng lực lượng quá mạnh mẽ, hắn cũng có biện pháp khác, Đó chính là ăn vào Nhật Nguyệt thần đan, cường hành thôi động tuế nguyệt chi lực, sau đó để tiên chủng trưởng thành trước.

Khác với truyền nhân Minh tộc kích phát ra tiềm lực còn lại, chỉ để liều chết một lần!

Dạ tộc thần tử ăn Nhật Nguyệt đan cũng đã trải qua sự suy nghĩ kỹ càng.

Tiên thân đó hiển hóa, kiếm khí vô tận phá không mà ra, chém hết mưa gió xung quanh, phá hết mọi võ pháp!

Rất ngạc nhiên, đối thủ của Phương Hành bỗng nhiên biến thành một vị tiên.

- Còn tưởng rằng ngươi thực sự có thủ đoạn không tồi gì, xem ra vẫn khiến ta thất vọng rồi.

Dạ tộc thần tử cười lạnh, sau khi tế ra tiên thân, hắn xuất thủ đã hoàn toàn khác, thậm chí ngay cả chính hắn cũng giống như thay đổi thành một người khác, quanh người tiên khí mờ mịt, bọc lấy một thân khí huyết Dạ tộc của hắn, thân hình bay lên không, trấn áp về phía Phương Hành, vốn có nội tình cường đại hơn hẳn Phương Hành, cộng với thủ đoạn sắc bén do tàn tiên hóa thân, giống như nước sôi đổi vào tuyết hóa giải hết thủ đoạn công phạt nhìn thì nhanh mạnh của Phương Hành, sau đó cường hành áp chế hắn, hung hiểm trùng trùng.

Một loại thế đồi bại hàng lâm xuống đỉnh đầu Phương Hành!

Dạ tộc thần tử áp chế hắn, quả thực rất dễ dàng, thể hiện ra sự chênh lệch lực lượng cường đại giữa hai người.

Hắn lúc này chiến đấu rất chật vật!

Càng đáng sợ là, thi triển Cổ Thánh tâm pháp cần oan hồn.

Mà oan hồn của đám người Phụ Sơn Tử, Hoa Mật Nhi tuy cường đại, có thể so với gần ngàn sinh linh Thần tộc, nhưng cũng không phải là không có bờ bến!

Hiện giờ chẳng khác nào là hắn đang đốn củi nhóm lửa, mà củi thì dùng hết rồi, nước vẫn chưa sôi.

- Chuẩn bị xuất thủ.

Kim Ô gầm khẽ một tiếng, trên hai cánh kim mang dần hiện.

Nó là quạ đen, không để ý tới mặt mũi gì đó mà Phương Hành nói, vừa rồi nhìn thấy

Phương Hành xuất thủ cuồng mãnh, còn có thể kiềm chế, mà hiện giờ vừa thấy Phương Hành bị áp chế, liền lập tức nổi sát tâm, mặc kệ những thứ loạn thất bát tao, chỉ cần Phương Hành gặp nạn, nó sẽ xuất thủ giáp công, trước tiên cắn xé Dạ tộc thần tử đó rồi tính tiếp, những chuyện còn lại thì việc gì phải để ý.

Mà người khác, tuy chưa đáp lại nó, nhưng hiển nhiên cũng có đã có ý này, đang thầm thúc dục pháp lực!

- Ha ha, yếu chính là, lực lượng cách nhau quá lớn, cuối cùng vẫn không nghịch thiên được.

Bên cạnh có người thấp giọng cười khổ, thanh âm suy yếu, là truyền nhân của Tiểu Tiên Giới.

Vào lúc này, thoạt nhìn Phương Hành sắp bị thua, trận cá này hắn thắng, nhưng trên mặt hắn lại không có chút vui sướng nào, ngược lại có chút ảm đạm, liên tục cười khổ, trong đáy mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng, trong tiếng thở dài, khí tức như ngọn đèn tàn trong gió.

- Ầm!

Nhưng mà cũng đúng vào lúc này, chợt có một đạo ma khí đánh tới, trút vào nhục thân của hắn.

Một đạo ma khí này khiến cho khí tức đã sắp tắt của hắn chấn động, cường hành giữ mạng trong thời gian một chén trà nhỏ.

Các tu sĩ đều kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Tuyết, không rõ nàng ta vì sao lại cứu người này.

- Ngươi đừng vội chết, trận chiến này vẫn chưa phân thắng bại!

Tiêu Tuyết nhìn Phương Hành đang ác chiến, lại truyền nhân với Tiểu Tiên Giới:

- Phương sư đệ vẫn chưa nhận thua, không nhất định là sẽ bại!

- Đến lúc này rồi mà ngươi còn tin tưởng hắn như vậy à?

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới cố nói ra một câu, nhìn về phía Tiêu Tuyết, nụ cười có chút trào phúng:

- Ta chờ còn có ý nghĩa sao?

Nhìn qua, quả thật là không cần thiết phải để hắn sống nữa.

Giữa Phương Hành và Dạ tộc thần tử, chênh lệch lực lượng thật sự quá lớn!

Nhưng Tiêu Tuyết lại kiên định một cách dị thường, nói:

- Ngươi cứ chờ mà xem.

Chương 1211: Thủ đoạn nào ta cũng có

Thế nhân đều biết về tiên, nhưng thế nào là tiên?

Từ thái cổ, chữ tiên liền là một người một núi, ý của nó là sức của một người có thể dời được núi. Một người cường đại giống như một ngọn núi, người như vậy chính là tiên. Kỳ thật trong mắt thần dân thời thái sơ, tiên khi đó không cường đại như hiện tại, chỉ cần có lực lượng siêu phàm thoát tục, liền có thể xưng là tiên. Trên trình độ nào đó mà nói, nhóm người có khả năng nhất sẽ được gọi là tiên, lực lượng thì tương đương với cao thủ Kim Đan cảnh trong giới tu hành hiện giờ. Nhưng bất kể là như thế nào, khái niệm tiên này lưu truyền, trở thành đại biểu của cường giả, hơn nữa theo từng đám cường giả được sinh ra, định nghĩa của nó cũng càng lúc càng cao!

Cho đến niên đại thái cổ, sau khi đại năng mà cho dù là đặt ở hiện tại cũng có thể gọi là truyền thuyết được sinh ra, chữ tiên tiên mới được tính là có định nghĩa ổn định cuối cùng, đó chính là người có thể độ cửu kiếp, luyện một thân đạo nguyên thành Tam Muội Chân Hỏa, luận cảnh giới thì có thể bạch nhật phi thăng, luận thực lực có thể tung hoành tinh không, luận thọ nguyên thì đột phá một vạn hai ngàn sáu trăm tuổi, thậm chí chỉ cần không gặp nạn vẫn có thể sống sót thì chính là tiên.

Tiên đại biểu cho lực lượng, đại biểu cho cường đại!

Thậm chí có thể nói, đại biểu là một loại cực hạn...

Mà hiện giờ Phương Hành rõ ràng cảm nhận được một loại lực lượng của tiên nhân!

Không ai ngờ rằng, Dạ tộc thần tử lại có thần thông như vậy, có tạo hóa cỡ đó, hắn không ngờ từng cắn nuốt một vị tàn tiên, hơn nữa luyện tàn tiên đó thành một khối tiên thân, cũng khiến cho hắn có một loại lực lượng đại biểu cho cực hạn của Thiên Nguyên sinh linh.

Phương Hành hiện giờ đã chứng minh lực lượng của mình, quả thật có tư cách đánh với Dạ tộc thần tử một trận!

Đại Đồ thần pháp, hiến tế oan nghiệt, đốt cháy nhân quả, khiến cho trong khoảng thời gian ngắn đạt được lực lượng ngang với Dạ tộc thần tử.

Mà Bách Chiến Hồn Binh thì biến hóa vô cùng, đại biểu hắn đối với võ pháp đã có một loại lĩnh ngộ cảnh giới hoàn toàn mới.

Mượn hai loại lực lượng này hắn thậm chí trong một đoạn thời gian nào đó đã áp chế được Dạ tộc thần tử, nhìn thấy ánh rạng đông của thắng lợi!

Nhưng sau đó, Dạ tộc thần tử tế ra đó một khối tiên thân, tất cả liền biến thành hư vô.

Đây tất nhiên không phải là tiên chân chính, chỉ là tàn tiên bị Dạ tộc thần tử cắn nuốt, một thân lực lượng không còn lại là mấy, toàn là nhờ lực lượng huyết mạch của Dạ tộc thần tử thôi động, nhưng cho dù là như vậy, cũng vẫn mạnh đến đáng sợ, tiên này lúc sinh tiền rõ ràng chính là kiếm tiên, đi theo con đường của kiếm đạo, trường kiếm từ một đạo dạ khí hóa thành, ở trong tay Dạ tộc thần tử đã sử ra một loại cảnh giới giống như đại đạo vô ngân, ngay cả Bách Chiến Hồn Binh Phương Hành luyện thành gần đây cũng bị một thanh trường kiếm của hắn áp chế, thậm chí là nhiều lần gặp nạn.

Càng đáng sợ hơn là, một dòng tiên khí càng lúc càng mạnh ở trên người Dạ tộc thần tử lại khiến Phương Hành cảm nhận được một loại cảm giác kính sợ phát ra từ tận đáy lòng, giống như là Hải tộc sinh linh gặp chân long, hồng hoang di loại gặp Cốt Điện vương tộc vậy.

Võ pháp đã hoàn toàn bị áp chế, cũng nhờ có thần khí Bách Chiến Hồn Binh mới có thể khổ sở chống đỡ.

Mà trên lực lượng, Cổ Thánh pháp môn đã dần dần mất đi nhân quả để tiêu hao, lực lượng gần hết.

Tất cả mọi người đã không cho rằng Phương Hành còn cơ hội giành chiến thắng!

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới thậm chí còn không có tâm tư xem tiếp, trực tiếp chuẩn bị tọa hóa.

Cho dù Tiêu Tuyết, lúc này miệng rất nghiêm khắc nhưng trong đáy mắt cũng hiện lên hào quang lo lắng.

- Cứ như vậy nhận thua sao?

Trong lòng Phương Hành cũng không nhịn được mà hiện lên suy nghĩ này, chỉ là khổ sở chống đỡ, sự xuất hiện của con bài chưa lật này của Dạ tộc thần tử thật sự khiến hắn rất bất ngờ, làm xáo trộn tất cả kế hoạch của hắn, cũng khiến hắn cảm giác được một loại cảm giác áp bách khó có thể hình dung, nếu là trước kia, gặp phải chiến cuộc như vậy, hắn căn bản là sẽ không thủ vững, phản ứng đầu tiên chính là gọi thêm người tới cùng đánh trả, phản ứng thứ hai chính là tự chạy trốn đã rồi tính. Nhưng hiện giờ hắn dù sao đã từng bước gian khổ bước tới cảnh giới hiện giờ, tâm chí vô cùng cường đại, nhưng cũng sinh ra cảm giác không thể địch lại đối thủ!

- sinh linh Thần tộc có gì đáng sợ? Chỉ là một đám dê béo từng bị người ta giết mà thôi.

- Năm đó chúng tiên khi dễ bọn họ tới bộ dáng gì, căn bản chính là nô lệ.

- Ta là giáo chủ cướp giáo, sao có thể bị một đám dê béo như vậy dọa sợ.

Trong lòng hắn vang lên những câu hỏi, hùng tâm dần nổi lên.

Bất luận trong miệng thế nhân yêu ma hóa sinh linh Thần tộc như thế nào, nhưng đối với Phương Hành mà nói thì vẫn chính là như vậy!

Sau khi nghe nói về quan hệ của chúng tiên và sinh linh Thần tộc, hắn vẫn luôn ghê tởm những chủng tộc này.

Làm một cường đạo, hắn ở trước mặt dê béo có cảm giác ưu việt trời sinh.

Cho dù đàn dê béo này hiện giờ chính là ác mộng của Thiên Nguyên sinh linh!

Mà đối với vị tàn tiên một kiếm áp chế mình kia, trong lòng Phương Hành nghĩ càng đơn giản hơn.

- Mẹ nó nếu ngươi là hoàn chỉnh, ta còn nể mặt ngươi mấy phần, ai ngờ ngươi kỳ thật chỉ là một dòng hồn.

Nghĩ như vậy, đảm lượng cũng trở nên càng lúc càng lớn hơn.

Thế nhân hình dung Phương ma thường sẽ thêm bốn chữ "To gan lớn mật", mà trên thực tế bốn chữ này là nói không sai!

Hiện giờ tuy vẫn bị áp chế, nhưng tâm lý liền bắt đầu khinh thị đối thủ!

Mà trong đầu thì chuyển động nhanh chóng, trong lòng thầm nghĩ rốt cuộc nên hóa giải nguy cơ này như thế nào.

- Dạ tộc thần tử kỳ thật đã sắp toi đời rồi, sự phản phệ của Tiểu Thế Giới khi sụp đổ lại há có thể chịu đựng nổi.

- Hắn hiện giờ ngay cả bổn tướng cũng không hóa ra được, không phải bởi vì hắn không muốn hóa ra, mà là hắn cần dùng nhân thân hiện giờ để điều khiển lực lượng võ pháp của tiên chủng đó để áp chế ta, bởi vì hắn không có lòng tin đối với lực lượng của bổn tướng.

- Vẫn là câu nói đó, sinh linh Thần tộc thật sự không hề đáng sợ.

- Ngươi là có vài phần bản lĩnh lợi hại, nhưng ta thì lại có rất nhiều.

Nghĩ vậy, ánh mắt Phương Hành cũng dần dần sáng lên, hiện giờ, Cổ Thánh pháp môn đã mất đi nguồn suối đốt cháy, hắn cuối cùng cũng có kế ứng đối, mặc dù có chút hung hiểm, nhưng vẫn quyết định, sau đó chỉ dùng thời gian một phần mười hơi thở để quyết định thực thi, bởi vì theo tâm niệm của hắn, Dạ tộc thần tử sớm nắm được cơ hội, một kiếm từ xa đâm về phía Phương Hành, kiếm quang giống như lưu tinh, rất có ý tứ một kiếm phi tiên trong truyền thuyết.

Lúc này Phương Hành vẫn có thể vận chuyển Bách Chiến Hồn Binh, che trước người mình, sau đó tiếp tục chống đỡ.

Nhưng trong lòng hắn hiểu rằng, cứ tiếp tục chống đỡ thì chỉ là lặp lại quá trình vừa rồi.

So với như vậy, chẳng thà liều một phen!

- Vù!

Một kiếm đó đến cực nhanh, trong nháy mắt đã tới trước người.

Mà Bách Chiến Hồn Binh của Phương Hành, thoạt nhìn cuối cùng vẫn chậm hơn một chút, bị một kiếm này đưa thẳng tới trước ngực Phương Hành.

Nhưng cũng chính vào lúc này, năm ngón tay của Phương Hành xòe ra, nắm lấy trường kiếm.

- Nhỏ yếu, chính là nhỏ yếu, cho dù ngươi được truyền thừa Cổ Thánh pháp môn cũng không lật được trời.

Ánh mắt của Dạ tộc thần tử băng lãnh như tiên, hung hăng quát vào đáy lòng Phương Hành.

Mà thanh âm của hắn thì như đang tuyên bố tử hình Phương Hành.

Lúc nói, tay nắm trường kiếm đã vận lực, chuẩn bị xuyên qua ngực Phương Hành.

Đến cảnh giới của bọn họ, đâm xuyên ngực tất nhiên không tổn hại được tới tính mạng, nhưng trường kiếm từ bản mạng dạ khí của Dạ tộc thần tử biến thành há lại là tầm thường, một kiếm thể liền có thể thúc giục hủy đi sinh cơ nhục thân của Phương Hành, trực tiếp xé rách nhục thân của Phương Hành, làm bẩn thần hồn của hắn!

- Ha ha, ai nói. . . Ta chỉ có Cổ Thánh pháp môn?

Phương Hành Mắt thấy sắp mất mạng, lúc này trên mặt không ngờ hoàn toàn không đó vẻ sợ hãi, gian nan nói ra một câu khiến Dạ tộc thần tử cũng phải sững sờ, nhưng nhất thời lại mặc kệ, chuẩn bị trực tiếp hạ sát thủ, đâm xuyên phế phủ Phương Hành, nhưng đột nhiên hắn lại biến sắc, trực giác cảm giác được khí tức nguy hiểm cực độ nào đó, đến từ trên tay Phương Hành!

Ầm.

Khi Phương Hành nói ra câu nói đó, trên tay đang nắm thanh kiếm đó của Dạ tộc thần tử đột nhiên dấy lên tử diễm, hỏa diễm đó cực kỳ đáng sợ, không ngờ hoàn toàn không sợ dạ khí của Dạ tộc thần tử, mà là dọc theo trường kiếm đó mà lên, từng tia xâm nhập vào trong cơ thể của Dạ tộc thần tử, giống như là một loại xúc giác nào đó, với sự hiểu biết của Dạ tộc thần tử đối với Đại Tiên giới, rất nhanh liền đoán được hỏa diễm đó là gì. Không ngờ chính là Tam Muội Chân Hỏa, lực lượng độc hữu chỉ các tiên nhân của Thiên Nguyên mới có, đại biểu cho thu hoạch tiên tư.

Ma đầu ở rõ ràng chỉ có Độ Kiếp tầng ba, không ngờ có thể điều khiển Tam Muội Chân

Hỏa?

Cả kinh này thật sự không nhỏ, nhưng vẫn chưa đủ để khiến hắn triệt để phương phương, một thân dạ khí trong nháy mắt nháy mắt bạo phát.

Hai loại lực lượng va chạm, Tam Muội Chân Hỏa đó không ngờ không đả thương được hắn.

- Ta từng cắn nuốt tàn tiên, ngươi cho rằng ta vốn không từng luyện hóa Tam Muội Chân Hỏa sao?

Trong lòng Dạ tộc thần tử thậm chí còn có chút lửa giận, rít gào kêu to, trường kiếm xuống.

Hắn muốn trực tiếp chặt đứt sinh cơ của Phương Hành, cũng muốn chặt đứt một tia niệm tưởng cuối cùng trong lòng hắn.

Cho dù là vậy thì sao, cũng không làm gì được ta.

Nhưng câu tiếp theo của Phương Hành liền đột nhiên khiến hắn ý thức được một vấn đề nghiêm trọng!

- Tiên diễm này ta không phải là cho ngươi.

Một câu không đầu không đuôi trong nháy mắt khiến cho Dạ tộc thần tử liên tưởng đến tới rất nhiều thứ, sau đó đột nhiên kinh hãi, cuối cùng mặc kệ Phương Hành, vô cùng lo lắng thối lui mấy trăm trượng, ngay cả trường kiếm từ dạ khí hóa thành cũng tan đi, mà lúc này, trên đỉnh đầu hắn, bên trong vầng nhật nguyệt một tiên linh nho nhỏ đó vốn đã là trạng thái vô thức vô giác, đơn thuần là dùng trạng thái tiên thân để tồn tại, nhưng lúc này tiên linh nho nhỏ này lại dường như đột nhiên có được một chút lực lượng, lại có một tia ý thức của mình!

Là Tam Muội Chân Hỏa!

Tam Muội Chân Hỏa chính là một đại đại khác của tiên nhân, đặc biệt là đạo nguyên của bọn họ!

Tàn tiên lúc trước mình cắn nuốt này, chướng ngại lớn nhất chính là quá trình luyện hóa Tam Muội Chân Hỏa của hắn.

Mà hiện giờ ma đầu này rõ ràng là đưa Tam Muội Chân Hỏa mình trong cơ thể mình.

Không phải là để làm tổn thương tới mình, mà là tăng cường lực lượng của tiên linh nho nhỏ đó.

Dù sao mình hiện giờ là dựa vào lực lượng của Nhật Nguyệt thần đan mới miễn cưỡng khống chế được tiên linh này, hơn nữa nói một cách nghiêm khắc thì mình vẫn chưa luyện hóa được tiên linh này, hiện giờ hắn có được Tam Muội Chân Hỏa Phương Hành truyền sang, quả thực giống như hỏa diễm đã tắt ở bên cạnh đột nhiên có được dầu hỏa, sinh mệnh lực đột nhiên tăng cường gấp mấy lần, lúc này vấn đề lớn nhất của Dạ tộc thần tử đã không phải là giết chết Phương Hành, mà là toàn lực áp chế, chỉ e tiên linh này sẽ tiên linh phản, đến lúc đó đừng nói là giết người, mình cũng chẳng được yên thân.

- Ha ha ha ha, đấu không lại tiên linh của ngươi, ta sẽ khiến ngươi không khống chế được nó nữa.

Mà khi Dạ tộc thần tử đang mất phương tấc, Phương Hành lại cất tiếng cười to, Bách Chiến Hồn Binh hóa thành một cây trường thương hung hăng đâm tới.

- Thánh nhân pháp môn, thủ đoạn của tiên gia ta cũng có, xem ngươi có thể lấy cái gì ra mà đấu với ta.

Chương 1212: Ngươi có ta cũng có

Ầm.

Một thương này của Phương Hành cơ hồ đã hao hết một tia lực lượng cuối cùng mà Đại Đồ thần pháp mang đến, giống như độc long xuất động, trong nháy mắt đâm ra, hung hăng giết về phía Dạ tộc thần tử thoạt nhìn như đang liều mạng giãy dụa, một kích này rất đúng lúc, ngay cả Dạ tộc thần tử cũng không kịp rên lấy một tiếng, một thương này đã đâm xuyên qua ngực hắn, sau đó cả thanh trường thương của Phương Hành liền chuyển động kịch liệt, tỏa ra từng đạo lực lượng xé rách, khiến nhục thân của Dạ tộc thần tử hóa thành toái phiến, chỉ tiếc Dạ tộc thần tử lúc này đã hóa thành khói đen, nhanh chóng tỏa ra tứ phương.

Chung quanh, đám người Kim Ô, Tiêu Tuyết đang xông tới đồng thời dừng lại, vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Bọn họ xông tới lúc nhìn thấy Phương Hành suýt nữa thì bị một kiếm của Dạ tộc thần tử xuyên thủng, vốn định bất chấp tất cả để cứu lấy Phương Hành, lại không ngờ rằng biến cố đến nhanh như vậy, Phương Hành rõ ràng suýt nữa thì bị một kiếm xuyên thủng, không ngờ thành công nghịch chuyển thế cục, không chỉ tránh được một kiếp mà còn trong nháy mắt khiến Dạ tộc thần tử bị thương nặng.

Biến cố này khiến người ta không thể dự đoán được.

Từ lúc trận chiến này bắt đầu đến giờ, Phương Hành vẫn là lần đầu tiên thực sự làm Dạ tộc thần tử bị thương nặng.

Đả thương tới cả bản thể của hắn!

Hắn rốt cuộc đã làm gì?

Vừa rồi các tu sĩ cách hơi xa, một màn đó lại quá nhanh, bọn họ căn bản nhìn không rõ lắm!

- Ha ha, vương bát đản ta thấy ngươi không điều khiển được tiên linh đó lại ăn một thương của ta, xem còn đấu được với ta không.

Phương Hành cười ha ha, lại lao về phía chỗ khói đen tụ tập, Dạ tộc thần tử chính là sinh linh sinh ra dưới hình chiếu của hắc ám, dung nhập vào bóng đêm là sở trường của hắn, có điều Phương Hành cũng tu hành Thái Thượng Cảm Ứng Kinh nhiều năm, thần thức linh mẫn, nếu Dạ tộc thần tử ở thời kì toàn thịnh, có ý muốn ẩn núp, hắn chưa chắc có thể tìm được hắn, nhưng hiện giờ Dạ tộc thần tử lại tâm hoảng ý loạn, rất dễ để lộ khí tức!

Hiện giờ Phương Hành đã không thể thi triển Đại Đồ thần pháp nữa, nhân quả không đủ, nhưng hắn tự biết cơ hội hiếm có, nào dám có nửa phần do dự, trực tiếp điều động một thân căn nguyên pháp lực cuối cùng, ba đạo tiên khí theo gió bay ra, giống như ba sợi tiên đái, cả người mang theo một cỗ uy thế khó có thể hình dung, hung hăng lao về phía chỗ hắc ám đó, Tam Muội Chân Hỏa lại toàn bộ được thôi động, trong tay giống như xuất hiện một con cự long đang cháy hừng hực!

Dạ tộc thần tử căn bản chưa kịp né tránh một thương này, nhưng cũng không ngồi chờ chết, chung quanh hắc khí ùa ra, lại hóa thành một bàn tay cực lớn, tóm lấy hỏa long đó, sau đó trong sương đen, một đôi mắt tràn ngập hận ý nhìn về phía Phương Hành, thanh âm giống như dã thú đang bị thương:

- Ngươi là đang ép ta.

- Ha ha, nói bậy. Ta rõ ràng là đang giết ngươi!

Phương Hành đón ánh mắt của hắn, không hề có nửa phần sợ hãi, lên tiếng cười to, Tam Muội Chân Hỏa trên thương càng thêm hung mãnh đáng sợ, dọc theo thân thương di động vào trong bàn tay từ hắc khí hóa thành, cũng thuận theo bàn tay này chảy về phía trong cơ thể tiên linh.

Một thương này đánh tới, cho dù không lấy được mạng của Dạ tộc thần tử thì cũng phải khiến tiên linh đó của hắn càng khó điều khiển!

Dạ tộc thần tử biết dụng tâm hiểm ác của hắn, nhất thời giận như phát điên, vung tay, hắc khí mãnh liệt ùa tới, bức lui Phương Hành mấy tram trượng, sau đó xoay người, cả người thoạt nhìn thậm chí đã không còn thực thể, chỉ có bóng dáng đen sì sì, bóng dáng này cũng cực kỳ cổ quái, thoạt nhìn giống như có thể hấp dẫn tất cả lực lượng, bao gồm cả ánh mắt của người ta, mà trong bóng dáng này chỉ có hai điểm sáng, chính là hai mắt của hắn, đang nhìn chằm chằm vào mặt Phương Hành.

- Dám bức ta như vậy, ta muốn ngươi phải hối hận.

Thanh âm của Dạ tộc thần tử giống như trực tiếp từ trong bóng đen truyền đến, giống như tiếng gió khủng bố trong bóng tối.

- Ha ha ha ha, ngươi ngay cả tiên linh của mình cũng không trấn áp được, ta cũng muốn xem ngươi làm thế nào để khiến ta hối hận.

Phương Hành cười ha ha, pháp lực ùa ra, lại một lần nữa chuẩn bị xông tới.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, một màn khiến hắn không thể tưởng tượng được xuất hiện, Dạ tộc thần tử không chút khách khí, vào nháy mắt này bỗng nhiên lấy ra một viên đan hoàn đầy mùi máu tươi, sau đó không chút nghĩ ngợi một ngụm nuốt xuống, cùng lúc đó, một vầng nhật nguyệt đã hơi có chút ảm đạm trên đỉnh đầu hắn không ngờ bỗng nhiên quang mang đại thịnh.

Tuế nguyệt chi lực đáng sợ từ trong nhật nguyệt đang xoay tròn tán phát ra, chỗ thân ảnh của Dạ tộc thần tử, không ngờ trở nên càng tăm tối hơn, tất cả ánh sáng ở chung quanh dường như đều bị hắn hấp dẫn, thiên địa trở nên ảm đạm đến cực điểm, cơ hồ ngay cả sao trên trời cũng không nhìn thấy.

- Nhật Nguyệt đan... Hắn sao còn Nhật Nguyệt đan?

Phương Hành không khỏi kinh hãi, suýt nữa thì hô lên thành tiếng.

Hắn nhớ rõ lúc trước khi ở Thần Đình, người được Thần Chủ lúc ấy triệu kiến, một người chỉ được ban thưởng một viên Nhật Nguyệt đan, Dạ tộc thần tử này lại có hai viên? Thần Chủ không thể chiếu cố hắn như vậy, ngay cả quái đan bực này cũng âm thầm ban thưởng thêm một viên chứ?

- Ngươi cho rằng, ta chỉ có một viên Nhật Nguyệt đan sao?

- Phải cảm tạ ngươi, là ngươi lúc ấy lập bẫy giết chết Cốt tộc thần tử, cho nên viên Nhật Nguyệt đan của này mới lọt vào tay ta.

- Có điều ta vẫn muốn giết ngươi.

- ... Không ngờ, ngươi bức ta phải nuốt liền hai viên Nhật Nguyệt đan.

Đỉnh đầu Dạ tộc thần tử, một tia hào quang tiên linh khác thường ấy đã biến mất, bị tuế nguyệt chi lực dày đặc trên người hắn kích phát huyết khí để trấn áp, không xuất hiện một màn trong tưởng tượng của Phương Hành, mà khí tức của Dạ tộc thần tử lúc này cũng trở nên đáng sợ hơn nhiều, một viên Nhật Nguyệt đan tất nhiên đã kích phát lực lượng huyết mạch của Dạ tộc thần tử, nhưng tu vi của hắn dù sao cũng cực kỳ mạnh mẽ, cho nên biến hóa của tuế nguyệt chi lực này trên trình độ nào đó vẫn nằm trong sự khống chế của hắn, chỉ là vừa đủ để hắn điều khiển tiên linh mà thôi!

Nhưng hiện giờ ăn vào hai viên Nhật Nguyệt đan, tuế nguyệt chi lực không chỉ là tăng gấp bội.

Tuế nguyệt chi lực, vốn chính là một loại lực lượng rất khó khống chế.

Một khi không khống chế được, đối với bất kỳ tồn tại nào mà nói, đều là một loại tai nạn. . .

Dạ tộc thần tử có thể khống chế được tuế nguyệt chi lực của một viên Nhật Nguyệt đan, nhưng sau khi ăn vào hai viên, tuế nguyệt chi lực trực tiếp không khống chế được, khí tức của hắn đang không ngừng tăng trưởng, thậm chí có thể nói là tăng trưởng điên cuồng, mấy trăm, hơn một ngàn, thậm chí mấy ngàn năm quang âm trong nháy mắt lưu động trên người hắn, khiến cho tiềm lực huyết mạch của hắn cơ hồ đã xuất ra hết, bành trướng đến cực điểm, mà nhân tướng của hắn từ lâu đã không duy trì được, trực tiếp hóa thành bộ dạng của một con Ám Dạ Cự Bức, toàn thân đều là lỗ hổng huyết nhục mơ hồ, đó là bị xương cốt của chính hắn chọc cho thủng.

Dạ tộc thần tử nghển cổ thét dài, phun ra nuốt vào bóng đêm thiên địa, giống như thiên cẩu thực nhật.

...

Khổng ổn rồi.

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người đều kinh hãi, dị biến này khiến cho bọn họ đều tâm hoảng ý loạn, không ngờ Dạ tộc thần tử lại điên cuồng như vậy, nuốt liền hai viên Nhật Nguyệt đan, mà hiện giờ, tuế nguyệt chi lực sớm đã không thể khống chế được, trong nháy mắt này, cơ hồ kích phát ra tất cả tiềm lực huyết mạch của Dạ tộc trên người hắn, thậm chí khiến cho hắn trong nháy mắt biến thành khủng bố hơn cả chân tiên.

- Phương Hành sư đệ, mau mau lui về phía sau đi.

- Tiểu thổ phỉ, còn thất thần ra đó làm gì, chạy mau.

- Sư huynh chỗ ta chỗ ta đi.

Mấy đạo thân ảnh hoành không lướt tới, Tiêu Tuyết tóc bạc tung bay, cầm kiếm xông lên.

Vương Quỳnh và Dao Trì tiểu công chúa lúc này đang thò đầu ra xem tình hình, ra sức thôi động đầu lâu khô lâu, vội vàng chạy tới.

Kim Ô hóa thành một tiểu thái dương kim mang vạn trượng, bay vút về phía trước.

Thần Tú tiểu hòa thượng còn nhanh hơn Kim Ô, đã chạy tới trước nó.

Không biết bao nhiêu vào khoảnh khắc này lao tới, biết rõ Dạ tộc thần tử lúc này vô cùng nguy hiểm vẫn muốn cứu người.

- Ài, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một kết quả khiến ta cảm thấy kinh hỉ.

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới vào lúc này lại cúi đầu bật cười, vẻ mặt bi thương!

...

- Các ngươi đừng tới đây.

Khi tất cả mọi người đang xông tới, Phương Hành vội vàng quay về phía họ, sau đó hét lớn, vừa vội vừa giận.

Hắn cũng không ngờ một màn này lại xuất hiện, nhưng trong lòng hắn biết rõ, Dạ tộc thần tử lúc này thật sự rất đáng sợ, hắn đã liều mạng, di chứng của Nhật Nguyệt đan vốn rất lớn, hắn hắn lại nuốt liền hai viên, cho dù hắn có huyết mạch số một số hai của Thần tộc, cũng cơ hồ là giống như muốn chết.

Hắn biết rõ sự hung hiểm ở nơi đây, tuyệt đối không thể để bọn Tiêu Tuyết sư tỷ tới gần!

Lúc này, bọn họ không thể giúp được mình, chỉ có thể tặng không tính mạng mà thôi.

Đám người Tiêu Tuyết bị tiếng quát như sấm của Phương Hành khiến cho hơi khựng lại, nhưng Dạ tộc thần tử nhưng cũng hắn thanh âm này của hắn kinh động, đột nhiên cả người run lên, mang theo bóng đêm vô tận nuốt về phía Phương Hành, cái miệng lớn đó như to vài dặm, đi qua đâu, từng mảng hư không đều bị răng nanh trong miệng nó xé rách, hơn nữa thân hình vẫn đang không ngừng bành trướng, nuốt hết tất cả.

Phải chặn thế nào đây?

Phương Hành Lúc này ở trước mặt nó thậm chí còn không bằng một con kiến.

Đám người Tiêu Tuyết cũng chỉ hơi ngạc nhiên rồi lại lao tới như phát điên.

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới nhìn một màn này, vẻ mặt điên cuồng, không biết là đang khóc hay cười.

- Ta có biện pháp đối phó hắn.

Phương Hành chỉ có thể lại gầm lên, không cho những người đó tới gần.

Sau đó hắn vội vàng quay người lại, lạnh lùng nhìn Dạ tộc thần tử đang lao về phía mình, đáy mắt hiện lên một tia hung ác, sau đó mò trong ngực mấy cái, khi rút ra đã có thêm ba viên thần đan đen sì, tỏa ra huyết tinh mãnh liệt, thần đan giống như của Dạ tộc thần tử, chính là Nhật Nguyệt đan, hơn nữa là ba viên, mà Phương Hành lúc này cũng nhìn chằm chằm Dạ tộc thần tử, giống như giận hờn hét to:

- Ngươi có Nhật Nguyệt đan, tưởng ta không có chắc.

Trong lòng đã hạ quyết định, hắn vẫn lấy Nhật Nguyệt đan, nắm trong lòng bàn tay.

- Chẳng những có, hơn nữa còn nhiều hơn ngươi!

Hắn cười to, tay cầm thần đan, hai mắt đỏ rực, giống như hung thần.

- Phương sư đệ, đừng, nhục thân của ngươi không chịu nổi lực lượng của ma đan đó đâu.

Tiêu Tuyết từ xa nhìn thấy một màn này, vội vàng ngăn cản, nhưng lại đã không kịp, cảm giác tuyệt vọng xộc lên trong lòng.

Chương 1213: Ta có ngu vậy không?

Dạ tộc thần tử có hai viên Nhật Nguyệt đan, một viên là Thần Chủ ban tặng, một viên còn lại là lúc ở Bắc Hải Tù Tâm Nhai, Cốt tộc thần tử phá phong bị Phương Hành thiết kế, chết dưới tiễn của Tù Tâm Nhai, mà sau khi Bất Hủ Thần Vương tới nơi, cũng cơ hồ tức tới phát điên, tất nhiên quên mất thu nạp di vật của Cốt tộc thần tử, huống hồ Nhật Nguyệt đan không phải là thứ tốt gì, với thân phận và địa vị hiện giờ của Thần Vương sẽ không để vào mắt, lại tiện nghi cho Dạ tộc thần tử thâm trầm, lén lút lấy đi đan này, chỉ có điều chỉ sợ Dạ tộc thần tử cũng không ngờ rằng, Phương Hành lại có nhiều hơn!

Phương Hành tất nhiên cũng biết Nhật Nguyệt đan không phải là thứ tốt, nhưng hắn có thói quen nhạn qua thì nhổ lông.

Lúc trước hắn phá hoại kế hoạch tấn công cấm khu của đám người Triệu Hồng Anh, cuối cùng Triệu Hồng Anh bất ngờ bị Tù Tâm Nhai chủ bắn chết, Trưởng Tôn Thanh Lưu thì bị Phương Hành đánh chết, di vật của hai người này cũng bị hắn thuận tay thu lấy, trong đó đại bộ phận đều là vật vô dụng, bị hắn ném đi, nhưng hai viên Nhật Nguyệt đan này lại bị hắn coi là thứ tốt nên giữ lại.

Vốn là hắn cũng không có hứng thú lắm với loại đan hoàn này, cũng không muốn nuốt chúng, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn mang tới công dụng!

Năm ngón tay bóp một cái, ba bình sứ đồng thời vỡ nát, thần đan đã nằm trong tay, Phương Hành vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt hung ác.

Các tu sĩ chung quanh có ai không phải là loại tồn tại kiến thức rộng rãi, vừa rồi đã nhìn thấy bộ dạng của đan này khi dám Thần Đình sinh linh kia ăn vào, lại thêm tuế nguyệt chi lực dày đặc đó cũng khiến bọn họ cảm nhận được rõ ràng, tất nhiên hiểu được tác dụng của nó, quan trọng hơn là, ngay cả tồn tại cường đại như Dạ tộc thần tử sau khi ăn vào hai viên cũng biến thành bộ dạng quỷ quái như vậy, trong lòng nhất thời càng lo lắng cho Phương Hành, bất luận là Tiêu Tuyết, hay là Thần Tú, hay hoặc là Kim Ô, Vương Quỳnh Lệ Anh đều liều mạng xông tới.

- Thần tộc huyết mạch mạnh mẽ, nhục thân cường đại, mới kháng được lực lượng được đan dược này, Phương sư đệ ngươi ngàn vạn lần không thể lỗ mãng.

- Tiểu thổ phỉ, chúng ta liên thủ giết chết hắn, thật sự không được thì đào tẩu. Ngàn vạn lần đừng nuốt đan này.

- Sư huynh, sư đệ cùng ngươi kề vai chiến đấu, đừng một mình cố gắng chống đỡ kiếp nạn này.

Mắt bọn họ đều đỏ rực, tim như nhảy lên tới tận cổ họng.

Dạ tộc thần tử tất nhiên đáng sợ, nhưng bọn họ càng sợ Phương Hành sẽ liều lĩnh ăn vào ba viên Nhật Nguyệt thần đan đó, có lẽ nhục thân hắn cường đại, quả thật có thể giống như sinh linh Thần tộc kháng được tuế nguyệt chi lực, hơn nữa có thể đoán được, hắn mà nuốt cả ba viên Nhật Nguyệt thần đan, quả thật có khả năng trong nháy mắt kích phát ra lực lượng khủng bố, chém chết Dạ tộc thần tử, nhưng cái giá phải trả cũng quá lớn, thọ nguyên của Nhân tộc sinh linh vốn đã kém hơn Thần tộc, phàm nhân chỉ có thể sống tới trăm tuổi, Trúc Cơ cũng chỉ có ba trăm năm thọ nguyên.

Sau khi kim đan, thọ nguyên mới đạt tới khoảng ngàn năm, mà sau khi kết anh thì có thọ nguyên ba ngàn!

Mà sau khi bước vào cảnh giới Độ Kiếp, mỗi lần độ một kiếp, thọ nguyên cũng sẽ tăng trưởng tương ứng, số thọ nguyên sẽ vì nội tình của mỗi người mà khác nhau, nhưng trên chỉnh thể cơ hồ mỗi một người tu hành sau khi độ xong cửu kiếp sẽ đột phá thọ nguyên một vạn hai ngàn sáu trăm tuổi, mà Phương Hành hiện giờ chính là Độ Kiếp tầng ba, về lý thuyết mà nói thì thọ nguyên hiện tại của hắn chắc chỉ có năm sáu ngàn năm!

Thọ nguyên như vậy nếu trên người hắn không khống chế được tuế nguyệt chi lực, sẽ xuất hiện loại cục diện nào?

Có thể là sau một trận chiến ngắn ngủi, thọ nguyên của hắn sẽ trực tiếp tiêu hao hết!

Cho dù có thể giết chết Dạ tộc thần tử, kết cục của hắn cũng là chết già.

Thậm chí cho dù không chết già, nhưng vô duyên vô cớ tổn thất mấy ngàn năm thọ nguyên, đạo nguyên của hắn cũng sẽ tổn thất thảm trọng, không thể bù lại!

Đến lúc đó có thể là con đường tu hành sẽ trực tiếp bị cắt đứt!

Còn lấy gì ra để ứng đối với sáu đạo lôi kiếp tiếp theo?

Đối với chính hắn mà nói cũng thật sự là mất nhiều hơn được.

Tất nhiên, nếu mọi người cùng nhau hợp lực đánh với Dạ tộc thần tử, nhất là hiện tại đã ăn vào hai viên Nhật Nguyệt đan, trực tiếp sắp nổ tung, có thể sẽ phải trả một cái giá cực lớn mới có thể thắng được một này, mỗi người bọn họ cũng có khả năng vẫn lạc, nhưng cho dù là như vậy, bọn họ cũng không muốn Phương Hành phải gánh áp lực trầm trọng như vậy thay họ, trong lòng căn bản không kịp nghĩ nhiều, điên cuồng lao về phía Phương Hành, có người trực tiếp lao về phía Dạ tộc thần tử đã hóa ra bổn tướng, có người thì lao về phía Phương Hành, mục đích chỉ có một!

Không thể để ngươi cắt đứt con đường tu hành của mình ở đây.

Ầm!

Tiêu Tuyết chân đạp bạch long mà đến, thân rồng hóa ra một đạo tia chớp, mà Tiêu Tuyết thì đứng trên đầu rồng, tóc bạc tung bay, giống như nữ tiên trong hư không, lại giống như Hà Gian chiến thần, lúc lao tới còn cách Dạ tộc thần tử hơn ba trăm trượng, liền chém ra một kiếm toàn lực, cốt kiếm không ngờ tỏa ra quang mang chói mắt, hóa thành kiếm khí màu trắng, phô thiên cái địa chém xuống thân hình khổng lồ của Dạ tộc thần tử.

- Đại Nhật Như Lai Kinh!

Tốc độ của Thần Tú nhanh nhất, lao tới hư không trên đỉnh đầu Dạ tộc thần tử, lần này hắn không đánh lén, chưa bao giờ nhìn thấy hắn ngưng trọng như lúc này, ngồi xếp bằng trong hư không, tăng bào màu trắng sáng rực, nhẹ nhàng gõ mõ, chậm rãi vận chuyển kinh văn khiến người ta tâm sinh muốn cúng bái, tất cả phật mang màu trắng mãnh liệt như sóng gào ở bên cạnh hắn, hóa thành bộ dạng của vô hình đại phật, vung chưởng đánh tới Dạ tộc thần tử!

Bốn người Vương Quỳnh, Lệ Hồng Y, Hàn Anh, Lệ Anh thì tốc độ chậm hơn Thần Tú và Tiêu Tuyết, nhưng cũng ra sức xông tới, đến lúc này, chẳng ai chịu lưu thủ, trực tiếp thôi động thần thông mạnh nhất của mình, Tu La tướng, Địa Ngục tướng, Nhân Gian tướng, Ngạ Quỷ tướng đều khởi động trong không trung, khí tức Thần Ma tràn ngập đại địa, bốn pháp tướng lướt qua ngàn trượng, giống như lưu tinh, phân biệt lao về bốn hướng xung quanh Dạ tộc thần tử, mang theo tư thế liều mạng.

- Tiểu thổ phỉ đừng sợ, Kim gia ta đến che chở cho ngươi.

Kim Ô thì rất giống người lớn lừa trẻ con, cũng không biết là có phải là cố ý không, có điều vẻ mặt nghiêm túc đó không phải là giả, thân hình càng lúc càng nhanh, cũng càng lúc càng to, cuối cùng không ngờ hóa thành một mặt trời chói chan, hào quang chiếu rọi tứ phương, lao về phía Phương Hành, chỉ có điều, mặt trời nó hóa thành có mạnh tới mấy, ở trước mặt bổn tướng đang càng lúc càng bành trướng của Dạ tộc thần tử cũng lộ ra vẻ nhỏ bé, quả thực giống như một đạo lưu tinh xẹt qua bầu trời đêm.

- Vì sao, người như hắn lại có nhiều người không tiếc hy sinh tính mạng để bảo vệ như vậy?

Có người chưa động, giống như Tống Quy Thiện, hắn vẫn lẳng lặng đứng yên tại chỗ nhìn Dạ tộc thần tử đã mất khống chế, nhìn Phương Hành đã sắp bị cắn nuốt, cũng nhìn thấy hắn lấy ra ba viên Nhật Nguyệt đan, như muốn làm ra quyết định đồng quy vu tận.

- Vì sao người như ngươi cũng vì bảo vệ Thiên Nguyên mà không tiếc chôn vùi tiền đồ.

Hắn vẫn thì thầm, giống như đang rơi vào hoang mang.

- Anh hùng như vậy mới không phụ thân này!

Không Không Nhi thì không xông lên cứu giúp, chỉ dựng thiết côn, hơi cúi đầu, hành lễ với Phương Hành.

Mà đám người Kim Sí Tiểu Bằng Vương và Hồ

Tiên Cơ lúc này lại đang ngây đơ.

- Đây là nguyên nhân con đường tu hành của tiểu tổ luôn nhanh hơn ta sao?

Kim Sí Tiểu Bằng Vương giống như lĩnh ngộ ra gì đó, thì thào nói:

- khí phách bất chấp tất cả cũng phải đánh bại đối thủ đó.

- Đây là nguyên nhân ta bại bởi ngươi sao?

Hồ Tiên Cơ thì mặt trầm tư, trên khuôn mặt xinh đẹp bị một tia kinh ngạc bao phủ.

Bọn họ đều không nghĩ ra khi mình đối mặt với Dạ tộc thần tử đã bạo tẩu thì sẽ làm như thế nào.

Trên người hắn, biểu hiện của tuế nguyệt chi lực đã không khống chế được thực sự rất đáng sợ.

Biểu hiện trực quan nhất chính là thân hình của hắn không ngờ đã mất đi sự trói buộc, đang không ngừng bành trướng, khí tức màu đen từ trên người hắn bốc lên, quả thực là che trời phủ đất, giống như bản thân hắn đã hóa thành một phương Thiên Vực, bao phủ tất cả, cắn nuốt tất cả, mà ở vị trí chính giữa của đám mây đen này, một con dơi đen cực lớn đang há to cái miệng máu, cắn nuốt tất cả.

Nó quả thực giống như một mảng thiên địa đang trấn áp về phía mình.

Đại khái trong một vạn người, đối mặt với tình cảnh khủng bố cỡ nào, chín ngàn chín trăm chín mươi chín người đều sẽ theo bản năng mà lùi bước.

Nhưng ma đầu này lại lấy ra ba viên Nhật Nguyệt đan, cho dù mất đi con đường tu hành cũng phải...

- Các huynh đệ.

Có người lao về phía mình, cũng có người liều lĩnh lao về phía Dạ tộc thần tử, Phương Hành nghe thấy bọn họ quát to, cũng cảm giác được sự cấp bách trong lòng họ, hắn thậm chí còn cảm nhận được ánh mắt bức thiết và lo lắng của các tu sĩ Phụng Thiên Minh khi nhìn về phía mình, trong lòng lĩnh ngộ được tâm thần của họ đều buộc trên người mình, trên mặt cũng hiện ra nụ cười phức tạp.

Đám vương bát đản này chẳng lẽ không biết Dạ tộc thần tử lúc này nguy hiểm thế nào sao?

Cứ vậy xông lên có khả năngsẽ chết đó.

Đúng là một đám ngốc. . .

- Nhưng cũng thật sự. . . Rất khiến cho người ta cảm động.

Phương Hành cũng không nhịn được muốn lau đi nước mắt, sau đó bàn tay đang nắm lấy Nhật Nguyệt đan giơ lên.

Hắn cảm khái, sau đó bỗng nhiên dùng sức, đã dùng sức ném ba viên Nhật Nguyệt đan về phía cái miệng dữ tợn đang há về phía mình của Dạ tộc thần tử, đồng thời quay đầu lại chửi đám người Kim Ô, Tiêu Tuyết, Thần Tú, Lệ Hồng Y, Vương Quỳnh, Hàn Anh, Lệ Anh:

- Ai bảo là ta định ăn? Ở trong lòng các ngươi ta ngu như vậy à?

Chương 1214: Không khí có chút xấu hổ

Trong hư không đang khẳng khái ngưng trọng bỗng nhiên tràn ngập bầu không khí xấu hổ.

Bất kể là đám người Tiêu Tuyết đang xá sinh vong tử vây công Dạ tộc thần tử, hay là Kim Ô đang lòng như có lửa đốt, vội vã lao tới ngăn cản Phương Hành, hay là tu sĩ Phụng Thiên Minh bàng quan ở xa xa, đang cảm khái không thôi vì sự hiên ngang lẫm liệt của Phương Hành, khi nhìn thấy động tác của Phương Hành, lại nghe thấy lời nói của hắn, đều trong nháy mắt cảm thấy mặt đỏ lên, thật sự là vô cùng xấu hổ. Mẹ nó, sao mình ngốc vậy, không ngờ lại nghĩ rằng tên ma đầu này lại quên mình vì đại nghĩa như vậy.

Đều là nóng vội nhất thời, không suy nghĩ kỹ.

Trong nhất thời, bất kể là đám người Tiêu Tuyết hay là đám người Kim Ô, thậm chí đều cảm giác có chút khó xử.

Kim Ô vung cánh, ngượng ngùng bồng bềnh đứng trong không trung, cánh to hung hăng quất vào mặt, căm giận mắng:

- Ta sao ngu vậy, cho rằng hắn định hy sinh bản thân sao? Ài, đầu óc đúng là chậm chạp quá.

Tiêu Tuyết thì buồn cười, thu hồi một kiếm đó của mình, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành cực kỳ tán thưởng.

- Quả nhiên không hổ là Phương sư đệ, ta vốn nên tin ngươi mới đúng.

- Sư huynh đúng là sư huynh, ta sao không nghĩ ra biện pháp này chứ?

Mà trong hư không, Thần Tú đã thi triển Đại Nhật Như Lai Kinh, mặt tối sầm chuẩn bị đánh một chưởng cũng trợn mắt há hốc mồm, sau đó vội vàng thu hồi một chưởng đó, ngay cả mõ và phật quang mãnh liệt xung quanh người cũng thu lại, thầm nghĩ trong lòng?

- Cũng may sư huynh thông minh, nghĩ ra biện pháp này để đối phó với quái vật Dạ tộc đã bạo tẩu, nếu không...

Bỗng nhiên bỗng nhiên lén lén nhìn xung quanh, than:

- Vẫn để lộ thực lực thực sự của ta rồi.

- Hừ... biết là đánh giá ngươi cao quá mà.

Tống Quy Thiện vung tay áo, lạnh giọng gắt, chỉ là trên mặt lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Mà hung viên Không Không Nhi vốn đã cúi

đầu xuống, thi lễ với Phương Hành, nhưng vừa thấy một màn này, nhất thời ngây ra một lúc, sau đó nhe răng nhếch miệng, giả vờ như không có gì thuận thế cúi người xuống, giống như là đang tìm kiếm gì đó ở bên dưới vậy.

Kim Sí Tiểu Bằng Vương và Hồ Tiên Cơ thì nhìn nhau, sau đó hai người cùng quay đầu đi, bộ dạng thản nhiên như không có gì.

- Chúng ta vừa rồi chưa nói gì cả.

Rõ ràng là một lòng hảo tâm, lại bị ma đầu này khiến cho sượng mặt.

Trong lòng các tu sĩ đồng thời dâng lên suy nghĩ này.

Có điều bọn họ cũng đột nhiên ý thức được ma đầu này đúng là đã nghĩ ra một ý kiến hay. Ba viên Nhật Nguyệt đan này nếu cho Dạ tộc thần tử ăn vào, e là hiệu quả sẽ tốt hơn vậy tự mình ăn. Dù sao Phương Hành cũng là Nhân tộc, cho dù ăn ba viên Nhật Nguyệt đan cũng chưa chắc đã thắng được Dạ tộc thần tử, nhưng Dạ tộc thần tử hiện giờ đã ăn hai viên, hơn nữa đã không khống chế được tuế nguyệt chi lực, rõ ràng đã đạt tới cực hạn nếu lại ăn thêm một viên Nhật Nguyệt đan, chỉ sợ sẽ phải chịu phản phệ kịch liệt, mà nếu nuốt liền ba viên Nhật Nguyệt đan thì hậu quả càng khó có thể tưởng tượng.

Chỉ là…

Thật sự có thể khiến hắn thuận lợi nuốt vào ba viên Nhật Nguyệt đan này sao?

Hơn nữa phải làm thế nào để đảm bảo ba viên Nhật Nguyệt đan này sẽ không bị nó nhổ ra trước khi phát huy dược tính.

Dù sao ba viên Nhật Nguyệt đan này cũng không phải là nó tự nguyện nuốt vào, tất nhiên sẽ không bị nó vận chuyển lực lượng huyết mạch để luyện hóa.

Trong lòng nghi vấn liên tiếp nổi lên, sự chú ý của mọi người đều hướng về phía Dạ tộc ma vật!

Ba viên Nhật Nguyệt đan đã bị Phương Hành bóp nát bình sứ bên ngoài, tỏa ra mùi máu tanh dày đặc bay tới cái miệng khổng lồ thoạt nhìn cơ hồ có thể nuốt cả trời đó có Dạ tộc thần tử, sau khi được Phương Hành quán chú pháp lực, quả thực giống như ba viên lưu tinh khó có thể phát hiện, Dạ tộc thần tử lúc này đã bạo tẩu, vốn vậy muốn cắn nuốt tất cả, ba viên lưu tinh này lại không tốn chút sức bay tới cái miệng rộng của nó, hơn nữa không chỉ như vậy, Bách Chiến Hồn Binh của Phương Hành cũng bay ra theo, giống như là hộ giá hộ tống cho ba viên Nhật Nguyệt đan này!

Vulà vù.

Một đoàn ô quang bay về phía trước, ba viên đan hoàn bay ở phía sau, thế đi như điện, cơ hồ khó có thể phát hiện.

Dạ tộc thần tử Dạ tộc thần tử đã ở dưới trạng thái bạo tẩu, nó thậm chí không nghe thấy đối thoại của Phương Hành cùng với các tu sĩ Phụng Thiên Minh khác, hoặc là nói nghe thì nghe thấy, chỉ là nhất thời không quay lại kịp, ba viên đan dược này lại tới quá nhanh. Trong thời gian ngắn đã bay vào trong miệng nó, nói thật lòng thì không giống như là Phương Hành ném vào mà là nó chủ động nuốt vào.

Nhật Nguyệt thần đan, sau khi bay vào trong cái miệng khổng lồ của Dạ tộc thần tử, rất nhanh liền dưới sự tương trợ của Bách Chiến Hồn Binh trực tiếp tiến vào tạng phủ của nó, tương liên với khí huyết của nó, bắt đầu tự phát ra dược tính, chỉ có điều, đan này dù sao cũng quá mức thần dị, hơn nữa một khi bắt đầu phát huy dược tính, lực lượng cũng cực kỳ lớn, lại thêm với dược tính của hai viên trước trong cơ thể Dạ tộc thần tử, cơ hồ trong nháy mắt đã kinh động tới quái vật lớn này, dù hắn đã bạo tẩu, thần thức không tỉnh táo, nhưng cũng từ bản năng cảm giác được nguy cơ tiềm tại.

Cũng chính bởi vậy, hai mắt của Dạ tộc thần tử ẩn trong bóng tối đột nhiên co lại, tỏa ra hào quang âm u.

Mà thân thể cao lớn của hắn thì lúc này ầm ầm rung lên, khiến hư không chung quanh cũng hiện ra từng gợn sóng.

Đó chính là vòng xoáy cắn nuốt tất cả những gì trong thiên địa vào trong, cũng chậm rãi ngừng vận chuyển.

Mây đen cực lớn giống như đêm tối đó bắt đầu đột nhiên co rút lại, bất kỳ ai cũng biết rằng, đây là Dạ tộc thần tử đã cảm ứng được nguy cơ, ngừng tất cả động tác cắn nuốt, thậm chí là chuẩn bị nhổ thứ gì đó ra.

Lúc này ba viên Nhật Nguyệt thần đan vừa chui vào trong bụng nó, nếu bị phun ra, vẫn không thể phát huy được hiệu dụng!

Tất cả mọi người lúc này đều rất căng thẳng.

Thành bại chính là vào lúc này!

Đối mặt với thần uy đáng sợ cắn nuốt tất cả của Dạ tộc thần tử, Phương Hành cơ hồ là không có sức ngăn cản!

Như vậy khi Dạ tộc thần tử muốn nhổ ra tất cả thứ trong bụng, hắn lại cũng không có sức ngăn cản ư?

Ở điểm này, Phương Hành hiển nhiên không khiến bọn họ thất vọng.

- Nếu đã ăn của ta thì đừng hòng nhổ ra!

Phương Hành giống như đã sớm dự liệu được hành động của Dạ tộc thần tử, sau khi ném ba viên Nhật Nguyệt đan đó vào, hắn cũng lao ra.

Nhưng không phải lao về phía Dạ tộc thần tử, mà là lao về phía Kim Ô cách hắn gần nhất.

- Ái chà, tiểu thổ phỉ, kỳ thật biện pháp vừa rồi của ngươi ta cũng nghĩ đến rồi, vừa rồi chính là muốn nhắc nhở ngươi.

Kim Ô nhìn thấy Phương Hành lao tới, vội vàng mở miệng giải thích, dù sao hiện giờ mình cũng đường đường là thái cổ yêu đạo tiểu bối đệ nhất nhân, tất nhiên không thể bị mất mặt như vậy, hiện giờ Kim gia không phải là bộ dạng không cần mặt mũi đi theo tiểu thổ phỉ lăn lộn giang hồ trước kia nữa, trời đất bao la mặt mũi là lớn nhất, lúc ban đầu là bởi vì không thể thi triển lực lượng của Tiểu Thế Giới, cho nên mới không chịu theo người khác tiến vào Ma Cung, hiện giờ đoán nhầm, suýt nữa bởi vì hảo tâm mà mất hết mặt mũi, lúc này tất nhiên chỉ có thể vội vàng tu bổ!

- Ta biết ta biết. . .

Phương Hành liên tục xua tay, vẻ mặt thành khẩn:

- Kim Lục gia liệu có thể giúp ta một việc không?

Sự khách khí của Phương Hành khiến cho Kim Ô trong lòng bỗng nhiên nổi báo động, trừng mắt nói:

- Ngươi phải nói là giúp gì đã?

- Ngươi Thấy Dạ tộc thần tử đó hiện tại thế nào?

Phương Hành vẻ mặt nghiêm túc, chỉ vào Dạ tộc thần tử ở ngoài trăm trượng.

Kim Ô theo bản năng nhìn sang.

Phương Hành bỗng nhiên lộ ra nụ cười xấu xa, hét lớn một tiếng:

- Cút mẹ ngươi đi.

Ầm một tiếng, hung hăng một cước đá vào mông Kim Ô!

- Oa.

Kim Ô hét thảm một tiếng, liền bay tới cái miệng rộng đã hơi đóng lại đó của Dạ tộc thần tử, giống như một viên lưu tinh, với thực lực hiện giờ của nó, bất thình lình bị Phương Hành dá một cước như vậy, trong cự ly ngắn căn bản là không dừng được người, cơ hồ nháy mắt tới tới trước cái miệng rộng của Dạ tộc thần tử, mà đối mặt với cái miệng răng nanh dày đặc, sâu không lường được đó, trong lòng nó cũng thất kinh, vội vàng tế con bài chưa lật lớn nhất của mình. Đoạt được từ Tiểu Thế Giới của Bắc Hải Tù Tâm Nhai.

Hư không chung quanh bị nó nắm lấy, hóa thành một viên quang cầu chói mắt, khởi động một mảng tràng vực.

Một mảng tràng vực Không lớn không nhỏ này vừa hay chặn trước miệng Dạ tộc thần tử.

- Tiểu thổ phỉ, Kim gia ta không để yên cho ngươi đâu.

Kim Ô Thông minh, hoặc là là nói rất xảo quyệt lúc này tất nhiên đã minh bạch ý tứ của Phương Hành, tru lên thảm thiết, có điều còn chưa mắng xong, thân hình Dạ tộc thần tử đã co rút lại, vừa muốn nhổ ra tất cả những gì vừa nuốt vào lại hoàn toàn bị Kim Ô chặn ở ngoài miệng, cái miệng khổng lồ như bị tắc, trong miệng liên tục vang lên tiếng nổ và trùng kích, sau đó lại nuốt lại tất cả những thứ đang muốn nhổ ra vào bụng.

Mà Kim Ô thì bị lực lượng trùng kích này hất cho bay ra ngoài, dính đầy chất nhầy và uế vật!

- Không ngờ lấy Kim Ô thế tử ra chặn miệng nó, thực sự là kinh quá.

Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người đều cảm thấy buồn nôn, thậm chí là không nỡ nhìn.

Mà đối với Dạ tộc thần tử mà nói, lần này lại thực sự là điên rồi.

Cảm giác nuốt lại thứ đang nhổ ra, tất cả sinh linh đều như nhau, tâm tình của nó tất nhiên cũng không tốt hơn Kim Ô là bao, càng đáng sợ là, ba viên Nhật Nguyệt đan chưa ngay lập tức phun ra được đó, dược tính đã bắt đầu phát tác, ngay cả hắn cũng không có bản sự phun thêm lần nữa, vốn tuế nguyệt chi lực ở trên người hắn đã không khống chế được, hiện giờ khí tức của ba viên Nhật Nguyệt đan đó tập trung ở một chỗ, trong nháy mắt hình thành một cỗ gió lốc tuế nguyệt chi lực cực lớn, bắt đầu lan khắp toàn thân!

- Ta. . . Ta muốn giết ngươi. . .

Cảm giác được gió lốc do một cỗ tuế nguyệt chi lực hình thành ở trong cơ thể, Dạ tộc thần tử cũng cảm thấy một loại tuyệt vọng thật sâu.

Lý trí cuối cùng toàn bộ đều hóa thành cừu hận đối với Phương Hành, không lùi mà lao về phía Phương Hành, lúc này trong lòng hắn thậm chí đã không còn ý đồ muốn sống nữa, chỉ muốn nuốt Phương Hành, chỉ muốn nghiền xương tên ma đầu đó thành tro. . .

Chỉ tiếc, câu cuối cùng này không ngươi được hết thì bỗng nhiên nghe thấy ầm một tiếng, trên đầu đã ăn một đòn, ngay cả tồn tại như Dạ tộc thần tử trúng một đòn này cũng đờ đẫn, một tia lý trí cuối cùng cũng mất theo, giống như cự thú đột nhiên bị tiên nhân thi triển định thân thuật, ngơ ngác trong không trung, vẫn giữ tư thế lao về phía.

- Giết giết giết, ở trước mặt bần tăng còn dám nhắc tới chữ 'Giết' này?

Mà trên đỉnh đầu nó, Thần Tú quần trắng áo trắng tay cầm cái mõ cực lớn, đang vẻ mặt ngưng trọng:

- Còn dám nói ta không đánh được ngươi?

Chương 1215: Thả con tép bắt con tôm

Ầm.

Một tia lý trí cuối cùng của Dạ tộc thần tử đã bị cái mõ cực lớn trong tay Thần Tú gõ cho bay mất.

Thân hình trực tiếp ngưng trệ trong không trung, vẫn giữ tư thế lao về phía trước, sau đó ngây ra một thoáng rồi ầm một tiếng ngã xuống vực sâu, trong quá trình rơi xuống, có thể cảm giác được tuế nguyệt chi lực cuồn cuộn trong cơ thể hắn bùng nổ, các tu sĩ Phụng Thiên Minh đứng nhìn từ xa thậm chí có thể cảm giác được vị trí của bổn tướng của nó, tốc độ chảy của thời gian cũng khác với những nơi khác, khí tức của Dạ tộc thần tử dùng tốc độ như tia chớp trở nên càng lúc càng đáng sợ, chỉ dựa vào khí tức đã xé rách được hư không, lại vào lúc khí tức bành trướng đến cực điểm thì đột nhiên rơi xuống, đó là một loại lực lượng của già yếu.

Rắc rắc.

Lúc hắn rơi xuống, nhục thân đã bắt đầu vỡ tan, tứ phân ngũ liệt.

Toàn bộ vực sâu phía dưới bỗng nhiên nứt ra vô số hư không, không ngờ hóa thành một vòng xoáy tuế nguyệt chi lực, liên miên bất tuyệt, chuyển động ở phía dưới vực sâu, bởi vì lực lượng của năm viên Nhật Nguyệt đan, tuế nguyệt chi lực đó bạo phát vô tận, căn bản khó có thể mất đi, nhưng lại vì phía dưới vực sâu còn có một số cấm chế Thiên Ma Ma Cung lưu lại, khiến cho vòng xoáy mà tuế nguyệt chi lực này hóa thành không thể lao ra, không ngờ hình thành một loại phong bế năm tháng kéo dài.

Hơn nữa nhìn uy thế của nó, xem ra trong khoảng thời gian ngắn sẽ không dừng lại.

Khí tức của Dạ tộc thần tử đã hoàn toàn biến mất, thế gian chỉ còn lại một mảng thần địa vô ý tạo nên!

Vẻ mặt của mọi người lúc này đều tràn ngập vẻ kính sợ, còn mang theo một chút khó có thể tin nổi.

Dạ tộc thần tử, không ngờ bị đánh bại như vậy?

Liền bị Phương Hành một mình đánh chết?

Loại cục diện này thậm chí khiến bọn họ cảm thấy có chút hoang đường.

Bất kể là nói từ phương diện nào, Phương Hành theo lý thuyết thì đều không phải là đối thủ của Dạ tộc thần tử, thế nhưng hắn lại vẫn thắng.

Hơn nữa quyết định thắng cục cuối cùng không liên quan tới thần thông và thực lực, chỉ là một loại ý tưởng nằm ngoài dự đoán mọi người.

Dạ tộc thần tử luôn biểu hiện ra sự tư duy kín đáo, tâm tư âm trầm, nhưng đại khái chính hắn cũng không ngờ mình cuối cùng táng mạng không ngờ là bởi vì sau khi bạo tẩu, phạm phải một sai lầm ngu xuẩn đến cực điểm, một bước sai, mọi bước sai, cuối cùng sai lầm này đã chôn vùi chính hắn, chết thực sự có chút oan uổng, bởi vì bằng vào thực lực chân chính của hắn mà nói, vốn không nên là như vậy.

Thử nghĩ, nếu hắn không phải lúc ban đầu đã có dã tâm lớn như vậy, mà trực tiếp xuất thủ giao chiến với các tu sĩ Phụng Thiên Minh, như vậy bằng vào bản lĩnh gần như là trảm tiên đó của hắn, cùng với huyết mạch mạnh mẽ thân là Dạ tộc thần tử, ở đây có mấy ai là đối thủ của hắn?

Không chỉ như vậy, dưới sự quan tâm của hắn, các Thần Đình Tiểu Thánh Quân khác đại khái cũng sẽ không dễ dàng bị đám người Phương Hành trảm sát, dù sao nghiêm khắc mà nói, cho dù các tiểu bối cao thủ Nhân tộc của Phụng Thiên Minh đều xuất hiện, còn có sự tương trợ của loại cao thủ độc lai độc vãng như Tiêu Tuyết và Lữ Phụng Tiên, nhưng Thần Đình vẫn có Cổ Hạc, truyền nhân Tiểu Tiên Giới, cộng với Dạ tộc thần tử, thực lực của những người khác cũng cực kỳ mạnh mẽ, chỉnh thể mà nói, thực lực của họ mạnh hơn Phụng Thiên Minh, đọ sức chính diện, phần thắng cũng chiếm nhiều hơn.

Chỉ tiếc trên đời này không có thuốc hối hận, tuế nguyệt chi lực cũng không thể nghịch chuyển thời không.

Cũng không biết Dạ tộc thần tử vào khoảnh khắc cuối cùng, nếu không phải bị Thần Tú gõ cho ngất, liệu có cảm khái gì không?

Vốn là là Thần tộc thiên kiêu lấy lực lượng làm sở trường, cuối cùng vẫn thua dưới mưu lược của mình!

Dạ tộc thần tử đã chết, kế hoạch của Thần Đình tan biến, vậy còn lại...

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía tòa Tru Tiên kiếm trận đó, cùng với cầu đá được thủ hộ giữa kiếm trận.

...

- Ngô nhi... Khí tức của con ta sao không cảm ứng được nữa rồi?

- Sao có thể? Sao có thể? Con ta... Chẳng lẽ vẫn lạc rồi ư?

Mà lúc Dạ tộc thần tử chết, hoặc là nói lúc bọn họ chính thức mở ra trận chiến này, Thiên Nguyên to lớn như vậy, thế cục cũng thay đổi, Nam Chiêm, Yêu Địa, Thần Châu ba đại quân bỗng nhiên tấn công Tịnh Thổ, sinh linh Thần tộc nghển cổ thét dài, từ từ mà đến, đại quân tiếp cận, tạo thành áp lực cực lớn cho Tịnh Thổ sinh linh, các đạo các tông, nhao nhao đưa binh lực ra, xây dựng đại trận, bố trí tiên binh, chuẩn bị giằng co với sinh linh Thần tộc.

Trong lòng mỗi người đều có một loại áp lực trầm trọng vô hạn.

Chẳng lẽ đại chiến cuối cùng giữa Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc lại tới nhanh như vậy?

Thiên Nguyên sinh linh, còn lâu mới chuẩn bị đầy đủ.

Mà sinh linh Thần tộc vốn chỉ có dấu hiệu điều binh áp cảnh, không lập tức công tới Tịnh Thổ, lúc Dạ tộc thần tử táng thân ở Táng Tiên Pha, đột nhiên xuất hiện dị biến, trong đó, cuồng bạo nhất không nghi ngờ gì nữa chính là Vĩnh Ám Thần Vương tọa trấn Nam Chiêm, hắn cảm ứng được khí tức của Dạ tộc thần tử biến mất, cả người lập tức vừa kinh hãi vừa giận dữ, trực tiếp không kiềm chế được bản thân, ngay cả thần chỉ của Thần Chủ ra lệnh cho họ bố thủ đại quân cũng chẳng thể bận tâm, trực tiếp bay lên trời, liều lĩnh lao về phía Tịnh Thổ.

Ầm ầm.

Trên chín tầng trời, chỉ thấy một mảng bóng đêm dày đặc, khí tức cuồn cuộn, bay về phía Tịnh Thổ!

Sâu trong bóng đêm đó, vô số tiếng hét thảm, rống giận, cuốn theo sát khí ngập trời của một vị Thần Vương đang phẫn nộ, bay xa vạn dặm.

Một vị Thần Vương toàn lực bay đi, tất nhiên hơn xa đại quân của sinh linh Thần tộc áp cảnh, trong nửa canh giờ đã tiếp cận Tịnh Thổ!

Mà các tu sĩ Tịnh Thổ lúc này đã hoang mang đến cực điểm.

- Thế này là sao? Rõ ràng là có cơ hội để đàm phán, rốt cuộc là ai đã chọc giận Thần Đình?

Các lão tu của Chúng Tiên minh kiên trì đàm phán vừa thất kinh vừa giận dữ lo âu, lớn tiếng quở trách, lại không biết nên trách ai.

- Trận đại chiến này vốn chính là không thể tránh khỏi.

Mà ở Tịnh Thổ, trên một tòa thâm sơn, Bạch Thiên Trượng tóc trắng tung bay, cùng Đại Bằng Tà Vương mặc trường bào màu ám kim, đều ánh mắt lạnh lẽo nhìn về nơi xa, phía dưới bọn họ, giữa dãy núi hoang dã, toàn là tiên binh cả người đầy pháp khí, chiến giáp võ trang, khí thế bi thương, từ xa nhìn về phía tây bắc, tùy thời chuẩn bị tiến công, mà Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương cảm ứng được khí tức của Vĩnh Ám Thần Vương đang bay về phía Tịnh Thổ, hai người liền nhìn nhau một cái, sau đó đột nhiên hóa thành hai đạo bạch mang, bay thẳng lên trời.

- Nếu đã không tránh được thì nghênh chiến tới cùng đi!

Mây đen tràn ngập, vô biên vô tích, úp đè về phía Tịnh Thổ, uy thế ngập trời.

Mà phía sau mây đen này, bắc địa cũng có khí cơ cường đại bay lên, tiến thẳng về phía Tịnh Thổ, là Bất Hủ Thần Vương!

Thần Châu trầm mặc trải qua một phen trầm mặc, cũng dâng lên một đạo minh khí đáng sợ, tiến thẳng tới Tịnh Thổ, là Cửu U Thần

Vương!

Tam đại Thần Vương bỗng nhiên đều đánh tới Tịnh Thổ!

Nguyên nhân rất đơn giản, theo sự chết thảm của Dạ tộc thần tử, cũng chứng tỏ, đại kế của Thần Đình đã hoàn toàn thất bại!

Cho nên ngay cả Thần Chủ cũng ngầm đồng ý với sự phẫn nộ của Vĩnh Ám Thần Vương, cho phép bọn họ tự mình xuất thủ tấn công Tịnh Thổ, bằng không nếu không có sự cho phép của hắn, Bất Hủ Thần Vương và Cửu U Thần Vương chắc cũng không dám lỗ mãng xuất thủ. Dù sao kế hoạch đã hoàn toàn thất bại, như vậy còn lại chỉ đành vận dụng vũ lực, cho dù là kinh động tới thần vật phương đó, khiến nó trốn vào trong hư không, nhưng cuối cùng cũng còn hơn là hiện tại để nó lọt vào trong tay Thiên Nguyên sinh linh, chuyện liên quan tới đại kế, Thần Đình không thể không ra tay, không thể không lựa chọn trấn áp cường thế!

Tam đại Thần Vương, một trước hai sau, khí tức kinh thiên động địa, đi qua đâu, tất cả sinh linh đó quỳ xuống bái.

- Bằng vào hai người chúng ta, không thể ngăn cản được tam đại Thần Vương này?

Mà hiện giờ trên Tịnh Thổ, chỉ có thân ảnh của Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương, y bào phần phật, nghênh đón ba vị Thần Vương.

- Sẽ không chỉ có hai chúng ta thôi đâu!

Bạch Thiên Trượng nhẹ nhàng lên tiếng, tay đè lên bội kiếm bên hông.

- Trước đây Tịnh Thổ được xưng là đệ nhất cấm khu của Thiên Nguyên, là vì còn có một dòng khí tức của Thiên Ma chưa tan đi, Thần Đình mới không dám manh động, mà hiện giờ, khí tức đó đã biến mất, ngươi cho rằng Tịnh Thổ này còn có tồn tại khiến ba người bọn họ kiêng kị sao?

Đại Bằng Tà Vương giống như là đặc biệt thích tranh cãi với Bạch Thiên Trượng, hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói.

- Tất nhiên là có!

Bạch Thiên Trượng thấp giọng nói, ánh mắt quét nhìn bốn phía:

- Thiên Nguyên mỗi một đời đều có không ít kỳ tài quật khởi, cũng không thiếu người thất ý có tư chất thành tiên, nhưng vì thiên lộ đoạn tuyệt mà cắt đứt đường tu hành, mặc dù bọn họ chưa chắc ai nấy đều có thể đạt tới hoặc là tiếp cận cảnh giới thánh nhân, cũng chưa chắc có tư cách giao thủ với Thần Vương, nhưng nếu bọn họ chịu hiện thân, cho dù là tam đại Thần Vương này cũng không thể càn quét Tịnh Thổ.

Chỉ là bọn họ quen ngủ say, quen sống lánh đời, không bị hồng trần này vướng bận, quen mọi chuyện đều không lọt tai, chỉ ở trong trạng thái tịch diệt một lòng chờ ngày Thiên Môn mở lại, lúc tiên cơ hàng lâm.

Nói xong, Bạch Thiên Trượng lại vẻ mặt nghiêm túc:

- Nhưng loại thái độ bàng quan này không thể tiếp tục được nữa, thánh nhân đều có chuyện quan trọng phải rời xa Thiên Nguyên, tới nơi không biết trong hư không, dắt theo, còn có các lão tổ tông có tiềm lực tiếp tục độ kiếp, cùng với các lão tổ tông tinh thông trận thuật, đan thuật, phù thuật cũng dẫn đi không ít, bọn họ đều có đại sự phải làm, thế nên trách nhiệm thủ ngự Thiên Nguyên rơi vào trong tay những người ở lại chúng ta! Ha ha, hiện giờ các tiểu nhi làm rất hay, so với trong tưởng tượng của chúng ta còn tốt hơn, tương lai nhất định cũng mạnh hơn chúng ta, chỉ là bọn họ thiếu một chút thời gian, mà hiện tại, chính là lúc bọn họ kế thừa tạo hóa lớn nhất đó, những lão nhân chúng ta chẳng lẽ còn muốn trí thân sự ngoại (đặt mình ngoài việc), nhìn bọn họ ra sức mà làm ư? Ha ha, chuyện liên quan tới vận mệnh của Thiên Nguyên, lợi kiếm huyền đỉnh, bất kể ai cũng phải kết thúc trách nhiệm của chính mình, há có thể tùy ý để bọn họ tiếp tục trầm mặc?

Hắn nói xong, tay áo vung lên, giống như đích tiên:

- Vào thời điểm mấu chốt, hai người chúng ta sẽ thả con tép bắt con tôm đi.

Nói thì thoải mái, nhưng gặp phải tam đại Thần Vương khí tức như phô thiên cái địa đó, lại cũng có một cỗ quyết tuyệt được ăn cả ngã về không.

- Ha ha, được, bổn tọa sẽ cùng ngươi đi một chuyến, xem lời tiên đoán này của ngươi có chuẩn không?

Đại Bằng Tà Vương nghe vậy, không ngờ không hề sợ hãi, chỉ lạnh lùng cười, khí tức xộc lên trời.

- Ha ha, lão Tà, chuyện đã tới nước này, còn có một câu muốn nói với ngươi.

Bạch Thiên Trượng quay đầu nhìn về phía Đại Bằng Tà Vương, vẻ mặt có chút cảm khái.

Đại Bằng Tà Vương quay đầu lại nhìn hắn:

- Lải nhải ít thôi, nói đi.

Bạch Thiên Trượng bỗng nhiên cúi đầu thở dài, nói khẽ:

- Năm đó một chỉ phong ấn ngươi ba trăm năm, hiện tại nghĩ đến, cũng có chút áy náy.

Đại Bằng Tà Vương ngẩn ra, sau đó mắt lộ hung quang:

- Ngươi là đang nhận lỗi với ta à?

Bạch Thiên Trượng gật đầu, không nói nữa.

Đại Bằng Tà Vương nhìn hắn một lúc, đột nhiên cất tiếng cười to, thân hình đột nhiên bay lên trời cao, hóa thành một con Hồng Linh hung cầm cực lớn, cả thân hình, giống như một tòa núi nhỏ, trên mỗi một sợi lông đều bốc cháy Nam Minh Ly Hỏa đáng sợ, thoạt nhìn nó giống như đều từ hỏa diễm tạo thành, gáy to một tiếng, vang vọng chín tầng trời, khí tức trên người hoàn toàn được thúc giục, không ngờ không kém gì đạo chủ một phương, thậm chí ngay cả Bạch Thiên Trượng cũng lờ mờ bị hắn áp chế, rõ ràng chính là bộ dạng của thượng cổ hung cầm!

- Ha ha, ngươi nợi ta, tôn tử tiện nghi đó đã trả cho ta rồi.

Đại Bằng Tà Vương rất độ lượng vung cánh, trong đáy mắt lờ mờ có chút đắc ý.

- Hắn là đồ nhi của ta, ngươi lại tự xưng là gia gia của hắn, chẳng khác nào là đang chiếm tiện nghi của ta.

Bạch Thiên Trượng mặt không biểu tình, khóe miệng lại không nhịn được giật giật.

- Ha ha, nếu ngươi không cho phép, có lẽ sau thời gian một chén trà nhỏ chúng ta sẽ chết, cho dù chiếm tiện nghi của ngươi thì sao?

Đại Bằng Tà Vương cười ha ha, dẫn đầu giương cánh, nghênh đón ba vị Thần Vương.

- Nói cũng đúng.

Bạch Thiên Trượng nhìn lướt qua bốn phía, thở dài một tiếng, cũng ngự phong nghênh đón.

Chương 1216: Cường giả bị bức ra

So sánh với Đại Bằng Tà Vương và Bạch Thiên Trượng, khí tức của tam đại Thần Vương rất ngang tàng và to lớn.

Luận về tu vi và thực lực thực tế, Đại Bằng Tà Vương và Bạch Thiên Trượng không nghi ngờ gì nữa yếu hơn không ít, cho nên đối với hai người bọn họ mà nói, nếu thực sự giao thủ với tam đại Thần Vương, vậy chỉ sợ là cử chỉ tự sát như bọ ngựa đấu xe, nhưng lúc này, bọn họ vẫn đạo nghĩa không thể chùn bước xông lên, muốn trực tiếp ngăn cản ba vị Thần Vương đó ở ngoài địa vực Tịnh Thổ, để những tiểu bối bất chấp nguy cơ sinh tử, cuối cùng đánh bại được các tiểu thánh của Thần Đình có thời gian để kế thừa tạo hóa này.

- Thiên Ma đã tới, Tịnh Thổ ai dám ngăn cản ta?

Vĩnh Ám Thần Vương đi trước nhất, hiện giờ cách Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương chỉ còn không đến vạn dặm.

Với tu vi của hắn đã sớm phát hiện hai đối thủ không đáng nhắc tới này, một bầu hận ý phát tác, hung tợn thở ra một hơi.

Một đạo hắc sắc vân khí tràn qua hư không, giống như một đạo hắc mâu bao phủ thiên địa, đâm thẳng về phía trước.

- Người cản ta phải chết.

Một đạo hắc mâu đó không ngờ ẩn chứa thực lực đáng sợ nhất của Vĩnh Ám Thần Vương, ầm ầm chấn nát hư không ở trên đường, ngay cả mặt trời trong không trung dưới một mâu tràn ngập dạ khí này cũng trở nên ảm đạm, dường như không dám để lộ ra quang mang ở trước mặt đạo hắc mâu này, mặt biển phía dưới tức thì bị khí tức của hắc mâu này xé ra một rãnh biển thật sâu.

- Thiên Nguyên tứ vực, bát hoang lục hợp, nhân quỷ yêu ma, nghe theo lời ta. Tộc hàng lâm, bạo ngược vô đạo, xâm chiếm núi sông, giết người tộc ta, vạn vạn ức Thiên Nguyên sinh linh đều là nô dưới gối Thần tộc. Nay có ta phụng thiên nhất đạo, nguyện vì Thiên Nguyên xua đuổi Thần tộc, nhất quyết tử chiến, không tiếc thân này. Vào lúc sinh tử tồn vong, Phụng Thiên Minh nguyện xin chư vị đồng đạo xuất thủ tương trợ, ân tình vĩnh viễn ghi nhớ. Các ngươi hoặc có thể tiếp tục bàng quan, Phụng Thiên Minh cũng sẽ ghi nhớ trong lòng, đợi ngày núi sông trong sạch, chính là lúc tính sổ.

Đối mặt với một mâu đáng sợ đó, Bạch Thiên

Trượng và Đại Bằng Tà Vương nhìn nhau một cái, bỗng nhiên đồng thời xuất thủ.

Đối mặt với một đạo chống đỡ siêu việt chân tiên, cường đại đến không thể chống đỡ này, bọn họ không hề có ý nhượng bộ, mà là đồng thời tế ra thần thông, từ xa đánh tới, cùng lúc đó, Bạch Thiên Trượng hít sâu một hơi, hóa thành một cỗ thần niệm khổng lồ, nhanh chóng tế ra một đạo pháp chỉ, từng câu nói phát tới những vị trí bí ẩn ở các vực của Thiên Nguyên.

Hiện giờ, đều xuất hiện tam đại Thần Vương đều xuất hiện đều xuất hiện, sớm đã dẫn ra khí tức đáng sợ đang âm thầm rình mò.

Một đạo pháp chỉ này của Bạch Thiên Trượng cho dù cho họ!

Tổng kết lại thì chính là hai câu nói: Hiện tại chúng ta muốn đối phó Thần tộc, các ngươi hoặc là xuất thủ tương trợ, là tiếp tục bàng quan!

Người xuất thủ tương trợ, tương lai tất nhiên sẽ nhớ ân nghĩa hôm nay của ngươi!

Người thờ ơ lạnh nhạt, đợi cho ngày Thần tộc bị xua đuổi, chính là lúc quay đầu lại quay đầu lại thanh toán ngươi.

Đối với người tu hành mà nói, lời này đã quá mức trắng trợn!

Bởi vì Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương lúc này thật sự không có thời gian để khách khí nữa.

Trước đây Phụng Thiên Minh thành lập, bọn họ đã mời bao nhiêu cao nhân lánh đời, hy vọng bọn họ rời núi tương trợ Phụng Thiên Minh, nhưng thật đáng tiếc là rất nhiều thiên kiêu đồng lứa, đều có một bầu nhiệt huyết, nguyện ý ra sức cho Phụng Thiên Minh, nhưng người thế hệ trước, hoặc là lánh đời đã lâu, bỗng dưng không chịu rời quan, thì không thèm quan tâm đến lời mời của Phụng Thiên Minh.

Mà hiện giờ là lúc sinh tử tồn vong, Bạch Thiên Trượng đã phát ra lời mời cuối cùng tới họ.

Hắn và Đại Bằng Tà Vương cam tâm vì Thiên Nguyên mà hóa thành gạch đá dẫn ngọc!

Ầm.

Thần thông bọn họ liên thủ đánh ra, một vàng một trắng, đan xen như Thái Cực, từ xa bắn về phía hơi thở của Vĩnh Ám Thần Vương.

Thoạt nhìn lực lượng của hai bên vẫn cách nhau quá xa!

Muốn đối kháng với hơi thở bản mạng đó của Vĩnh Ám Thần Vương, quả thực là không thể.

Nhưng cũng đúng vào lúc hai đạo thần thông này của bọn họ đánh ra, trong hư không phía dưới, không biết từ khi nào có một đạo tử khí bốc lên, bên trong tử khí đó, không ngờ còn có một cây bạch cốt trường mâu, lấp lánh quang mang yêu dị, khí tức không ngờ còn mạnh hơn so với bọn họ bọn họ, lại lặng lẽ không một tiếng động bay lên không trung, hòa vào với thần thông của bọn họ, khiến cho uy thế của một đạo kim bạch chi mang này tăng mạnh!

- Ngủ ngàn vạn năm, chỉ chờ ngày thành tiên.

Phía dưới có người ngâm nga, cưỡi mây đen bay lên không trung.

Không ngờ chính là Bạch Cốt Thánh Quân vẫn ngủ say trong Ma uyên, không ngờ lúc này lại là người đầu tiên hiện thân tương trợ.

- Đa tạ đạo hữu tương trợ.

Bạch Thiên Trượng bình tĩnh nhìn đối phương, nhớ kỹ bộ dạng của hắn, thần niệm truyền âm.

- Ha ha, đừng vội đa tạ, nếu có một ngày ta muốn làm thịt đồ đệ của ngươi, không chừng chúng ta sẽ phải đánh nhau đó.

Bạch Cốt Thánh Quân cười lạnh một tiếng, mặt đầy vẻ hung thần ác sát.

- Vì sao lại muốn giết hắn?

Chính vào lúc gấp gáp này, Đại Bằng Tà Vương cũng không nhịn được hỏi một câu.

- Hừ!

Bạch Cốt Thánh Quân cũng cực kỳ bất mãn lườm hắn một cái:

- Bởi vì hắn từng mắng ta!

- ...

Đại Bằng Tà Vương và Bạch Thiên Trượng bỗng nhiên không biết phải đáp lại thế nào.

- Khô thủ vạn năm, chưa chờ được tới lúc tiên lộ mở ra, lại đợi được Thần tộc hàng lâm, chẳng lẽ thật sự không có hy vọng thành tiên sao?

- Bổn tọa vốn không muốn để ý tới những tục sự này của các ngươi, nhưng các ngươi việc gì cứ phải bức ép.

- Thần tộc cho dù thế lớn, cũng không thể diệt sạch một đường sinh cơ cuối cùng của Thiên Nguyên sinh linh được!

- Về đi, về đi.

Phía dưới, trên một tòa cô đảo ở Tây hải, đột nhiên vỡ ra, lộ ra một cỗ quan tài mục nát, mà trong quan tài không ngờ cũng bay ra một đạo ô quang, tỏa ra khí tức Độ Kiếp đáng sợ, hợp nhất với thần thông của đám người Bạch Thiên Trượng, gia tăng uy lực, sau đó, cỗ quan tài đó trực tiếp bay thẳng lên trời cao, trấn thủ bên cạnh Tịnh Thổ, đó không ngờ chính là người đứng đầu cấm khu thứ năm uy danh hiển hách trên Thiên Nguyên hiện giờ, lúc này cũng lựa chọn xuất thủ.

- Ài, hiện tại thế cục thiên địa phức tạp, không nhìn thấu không nhìn thấu, nhưng chung quy cũng không thể để cho các ngươi chặt đứt sinh cơ của Thiên Nguyên!

Nơi cực tây Thần Châu,trên một hòn đảo thủy chung tràn ngập khói đen, có người thấp giọng than khẽ, sau đó tất cả khói đen vào lúc hắn lên tiếng đều bay lên trời cao, không ngờ hóa thành một vị nữ tử mặc áo đen, thoạt nhìn cực kỳ trẻ tuổi, nhưng vẻ tang thương trong đáy mắt lại đại biểu cho nàng ta đã sinh tồn không biết bao nhiêu năm tháng, nàng ta cũng tế ra một kiện pháp bảo, dung hợp với thần thông của đám người Bạch Thiên Trượng, từ xa đánh về phía trước, nếu có người ở đây tất nhiên sẽ nhận ra, người đứng đầu cấm khu số hai trong Thiên Nguyên Cửu đại cấm khu đã xuất thủ!

Ầm ầm!

Khi tam đại Thần Vương liên thủ xông tới Tịnh Thổ, Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương làm ra hành động bọ ngựa đấu xe, khắp nơi trên Thiên Nguyên khí cơ bùng nổ, không biết bao nhiêu nhân vật thần bí ẩn tàng vạn năm chưa từng xuất thế cuối cùng cũng kéo xuống tấm khăn che mặt thần bí, lúc Thiên Nguyên ở vào thời khắc sinh tử tồn vong, đều phá quan xuất thủ, lựa chọn ngăn cản tam đại Thần Vương.

Bọn họ đã sớm vận dụng sức ảnh hưởng của mình, hóa thành cấm khu, che chở cho Thiên Nguyên hỏa chủng.

Có người ngay cả đại sự lúc Thần tộc hàng lâm cũng vẫn ẩn nhẫn không ra, bởi vì tự biết không địch lại, biết mình ra tay cũng không phải là đối thủ của Thần Đình đại quân, ngược lại sẽ thành không công, hủy đi đạo tâm ẩn nhẫn của mình, nhưng lúc này, bọn họ lại đều ra tay, nguyên nhân rất phức tạp, có người quả thật không đành lòng nhìn thấy Tịnh Thổ luân hãm. Dù sao Tịnh Thổ cũng xem như là lĩnh vực cuối cùng còn nằm trong tay của Thiên Nguyên sinh linh, cũng có người là từ hành động đám người Phương Hành đoạt được thần vật mà nhìn ra được thâm ý gì đó.

Đương nhiên có người vẫn muốn tiếp tục quan sát, nhưng không thể quan sát thêm được nữa.

Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương ra tay, bọn họ không thể ngồi nhìn thêm được nữa.

Ầm.

Thần thông Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương đánh ra, cuối cùng cũng va chạm với hơi thở Vĩnh Ám Thần Vương phun ra trên Tây hải, bộc phát ra từng mảng mây đen, trực tiếp hình thành một tấm màn to lớn vô cùng, che phủ một mảng hư không, cũng ngăn cản ba vị Thần Vương cùng với đám người Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương đang xông lên nghênh chiến.

Vĩnh Ám Thần Vương vô cùng cái giận, nghiến răng nghiến lợi, mắt lộ hung quang, thế đi hơi chậm lại.

Sau đó ở bên cạnh hắn, Bất Hủ Thần Vương và Cửu U Thần Vương đi tới, mỗi người chiếm một phương thiên địa, từ xa nhìn xuống Tịnh Thổ.

Sau đó màn khói do một đạo thần thông va chạm với nhau hóa thành chậm rãi tan đi.

Phía sau màn khói, bên cạnh Tịnh Thổ, lúc này không ngờ có thể nhìn thấy, trong không trung ước chừng xuất hiện hai mươi mấy đạo thân ảnh, khí tức có mạnh có yếu, người mạnh cơ hồ đều tới Độ Kiếp đỉnh phong, mà người yếu thì chỉ là Độ Kiếp tầng bốn tầng năm mà thôi, nhưng nếu nói trên người bọn họ có một đặc điểm chung, thì đó là trên người mỗi bọn họ đều có dấu vết của năm tháng, rõ ràng là đã sống rất lâu.

Bọn họ đều là Thiên Nguyên cường giả trưởng thành từ niên đại khác!

Đã chặt đứt hy vọng thành tiên, lại không thể cao cao tại thượng như Cửu thánh, nắm giữ Thiên Nguyên khí vận, cho nên bọn họ đại đa số đều lựa chọn ẩn cư, trầm miên thời gian dài, không hỏi thế sự, đều tu thành tâm địa cứng rắn hờ hững.

Nhưng lúc này, cho dù có hững lãnh cứng rắn tới mấy vẫn không thể không xuất thủ.

Phụng Thiên Minh đã bức bọn họ ra.

- Chỉ bằng vào các ngươi mà cũng dám ngăn cản đường của Thần Vương ta à?

Vĩnh Ám Thần Vương không hề bị dọa sợ, thậm chí còn không để những người này vào mắt, tức giận hét lớn, liền muốn xông lên.

- Nếu đây là một hồi cá cược, vậy các ngươi đã thua rồi, sao cứ muốn lải nhải thế.

Theo một thanh âm già nua vang lên, bên trong Ma uyên, có mộ thân hình hoàng kim khổng lồ như núi bay lên, hùng bá vạn dặm, giương cánh giương cánh, che trời phủ đất, không ngờ chính là lão Hồng Hoang Cốt Điện Lão Long Vương tới, bay lên bên cạnh Tịnh Thổ, nhìn về phía ba vị Thần Vương:

- Hôm nay có chúng ta ở đây, cho dù là ba vị thần thông vô lượng, sợ là cũng không dễ dàng bước được vào Tịnh Thổ một bước!

- Ha ha, thế à? Thiên Nguyên sinh linh từ khi nào có đảm phách như vậy thế?

Sau lưng Vĩnh Ám Thần Vương, Bất Hủ Thần Vương hét lớn, bàn tay hiển hóa ra một cây cốt mâu, dẫn đầu lao về phía trước.

- Lão phu hôm nay không vì gì khác, chỉ vì trảm sát Phương Hành, báo thù cho nhị tử của ta, các ngươi ai dám ngăn cản ta?

- Ha ha, không sai, Thần Đình muốn chém giết phản nghịch, các ngươi còn gì để nói.

Đối với vấn đề này, Cửu U Thần Vương rõ ràng cũng đồng ý, truyền nhân của hắn cũng bị Phương Hành làm cho tàn phế, hơn nữa hiện giờ khí tức cuối cùng cũng mất đi, tất nhiên có thể coi là tại Phương Hành, có điều khác với Vĩnh Ám Thần Vương, truyền nhân của hắn là bị phế bỏ trước, trong lòng có chuẩn bị, cho nên sự phẫn nộ không mãnh liệt như Vĩnh Ám Thần Vương, tính cả ba Thần Vương, cộng với Vô Gian Thần Vương hiện giờ chưa được Thần Chủ cho phép, không thể hàng lâm Thiên Nguyên, Thần Đình có bốn vị Thần Vương đó ma đầu đó làm tuyệt hậu.

Ba vị Thần Vương liên thủ đánh đến, khí thế kinh thiên động địa.

Mà ở Thương Lan hải vực, lại có một đạo khí tức lặng lẽ nhìn trộm.

- Chiến đi, để xem Thiên Nguyên xuất ra hết nội tình, liệu có ngăn cản được bước chân của ba vị Thần Vương các ngươi không?

Nhìn thân ảnh che trời phủ đất của ba vị Thần Vương, đám cao thủ Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương cũng đồng thời xông lên.

Dưới Táng Tiên Pha, lúc sự tranh phong của bọn tiểu bối Thần Đình và Phụng Thiên Minh kết thúc, cũng là lúc cao thủ chân chính bắt đầu đọ sức, lần này, trừ những tồn tại cực kỳ cá biệt vẫn muốn tiếp tục quan sát thế cục, cho dù Tịnh Thổ luân hãm cũng không chịu xuất thủ ra, Thiên Nguyên lần này xem như đã xuất hết nội tình, đám người họ thậm chí mạo hiểm bị vẫn lạc, bởi vì cho dù trong những người này, yếu nhất cũng là cảnh giới Độ Kiếp, nhưng so với ba vị Thần Vương thì vẫn quá yếu.

Một hồi đại chiến giữa cường giả ở ngay bên cạnh Tịnh Thổ, được triển khai trên Tây hải.

Đấu tới thiên hôn địa ám, tiếng sấm đi đùng không ngừng, thậm chí lan ra cả mười vạn dặm.

- Cho dù cuối cùng không địch lại, người của đời chúng ta cũng tận hết sức mình.

Chương 1217: Cho phép vào tiên lộ

- Không thể sống được nữa, tiểu thổ phỉ, ta liều mạng với ngươi.

Mà vào lúc này dưới Táng Tiên Pha, trong hư không trên một mảng vực sâu, các tu sĩ Phụng Thiên Minh cùng đám người Phương Hành, Tiêu Tuyết, Lữ Phụng Tiên đều tâm thần sôi sục, sau đó ánh mắt nóng rực nhìn về phía cầu đá bên trong Tru Tiên kiếm trận, trong sân chỉ có một người không có hứng thú với tạo hóa thần vật này, chính là Kim Ô, lúc này cả người dính đầy chất nhầy, sống chết muốn liều mạng với Phương Hành, trong lòng nghĩ Kim gia ta lăn lộn nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng trở thành người có uy tín danh dự, hiện giờ việc này truyền ra thì còn sống làm sao được, thế nhân chẳng phải đều biết Kim Ô ta bị người ta nuốt vào rồi nhổ ra à?

- Cái này thì có gì mà ghê tởm đâu, ngươi là anh hùng ngăn cơn sóng dữ mà, việc này một khi được truyền ra, thế nhân đều biết Cổ tộc đệ nhất cao thủ Cổ Hạc bị ngươi xé xác, cũng biết Thần Đình đệ nhất Tiểu Thánh Quân bị ngươi làm nghẹn chết, ngươi nói xem có uy phong không?

Đối mặt với Kim Ô giống như đã phát điên, Phương Hành cũng chỉ có thể hảo ngôn trấn an.

Vừa nói vậy, Kim Ô thật đúng là có chút động lòng, nói:

- Thật sự rất uy phong à?

Phương Hành ra sức gật đầu:

- Uy phong tuyệt đối!

Kim Ô giương cánh:

- Ta thế này có ghê tởm không?

Phương Hành vội vàng lắc đầu:

- Một chút ghê tởm cũng không!

Kim Ô áp chế lửa giận, thở hổn hển mấy hơi, lại nhìn về phía dưới, chỉ thấy trong vực sâu phía dưới, chỗ Dạ tộc thần tử đã hóa thành một mảng vòng xoáy năm tháng dày đặc, bất kể là ai cũng không dám tới gần, lại bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi Phương Hành:

- Ta nhớ rõ ngươi đã ném binh khí lợi hại đó của mình vào trong miệng Dạ tộc thần tử mà? Hiện giờ thì hay rồi, huyết nhục của thằng ôn đó đã trực tiếp biến thành vòng xoáy năm tháng, kiện binh khí đó của ngươi làm sao mà lấy ra được?

Một vấn đề đứng đắn như vậy, Phương Hành lại vẻ mặt ghét bỏ phất phất tay:

- Thôi vứt, ghê lắm.

Kim Ô ngẩn ngơ, lập tức lại phẫn uất:

- Thế mà ngươi còn ném ta vào trong đó.

Tuy ngoài miệng đang nói cười, nhưng Phương Hành thực sự là không định lập tức lấy Bách Chiến Hồn Binh ra, một là một thân huyết mạch tinh hoa của Dạ tộc thần tử ở phía dưới, thân của tàn tiên cùng với ma khí cuồn cuộn bên trong vực sâu, cộng thêm tuế nguyệt chi lực ẩn chứa trong năm viên Nhật Nguyệt đan đã cuốn thành một vòng xoáy hỗn loạn, khuấy cho tất cả quy tắc và trật tự bên trong thành một nồi cháo, cho dù hắn và Bách Chiến Hồn tâm thần liên thông, cũng không dễ dàng thu hồi được nó, cần phải phí tinh lực rất lớn để thử thì mới được.

Mà hiện tại, tất nhiên không có nhiều tinh lực như vậy, thần vật đó đáng để chú ý hơn.

- Không ngờ ngươi thật sự thắng rồi.

Nhưng phía trước hắn tiến đến Tru Tiên kiếm trận, bỗng nhiên có người cúi đầu lên tiếng, hấp dẫn ánh mắt của Phương Hành.

Truyền nhân Tiểu Tiên Giới Hung Đạo!

Hắn không ngờ còn sống, tuy chỉ còn một hơi thở, nhưng mắt lại sáng rực.

Trong ánh mắt đó có vẻ khiếp sợ, có vẻ nghi hoặc, có vẻ kinh ngạc, cũng có vẻ mất mát.

Có điều phần lớn lại là vẻ vui mừng.

- Lần cá cược này ta thắng rồi phải không?

Phương Hành tung người bay tới gần hắn, nhẹ nhàng bật cười.

- Thắng rồi.

Truyền nhân của Tiểu Tiên Giới gian nan mở miệng, cười một tiếng, thịt trên mặt bắt đầu rơi lả tả, hóa thành tro bụi.

- Vậy ngươi cũng nên. . .

Phương Hành đang muốn bắt hắn giao ra thần hồn của Thanh Nguyệt Tiên Tử, lại nghe thấy truyền nhân của Tiểu Tiên Giới đã mở miệng:

- Phần đại cơ duyên này ta cũng sẽ giao cho ngươi, cuộc đời này... Ta có lẽ sai rất nhiều, nhưng ta không hối hận. Ta nghĩ, nếu các ngươi sinh ra ở vị trí của ta, phải chịu áp lực trên vai ta, chắc cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống như ta. Đừng vội phủ nhận, ta cũng không cầu ngươi lý giải, chỉ là hy vọng có một người. . . Có thể tiếp nhận áp lực trên vai ta, để ta thoải mái một chút.

Tay phải của hắn đặt trước ngực, bấm một pháp quyết.

Bên trong mi tâm, ba điểm sáng ẩn chứa thần tính giống như huỳnh hỏa bay ra rồi múa lượn chung quanh Phương Hành.

- Thần thông chủng tử?

Phương Hành hơi giật mình, xòe tay phải ra, ba viên huỳnh hỏa đó nhạ nhàng bay vào trong lòng bàn tay hắn.

- Ba chủng tử này là đồ ta trả cho ngươi.

Thân hình của truyền nhân Tiểu Tiên Giới đã hóa thành tro bụi, rất rõ ràng, hắn chống đỡ được tới lúc này đã không thể tiếp tục được nữa, sau khi bàn giao hậu sự liền bắt đầu vứt bỏ tính mạng của mình, sau khi giao ra ba thần thông chủng tử giống như huỳnh hỏa đó, liền có khối sắt cổ đầy gỉ sét ở bộ vị trái tim của hắn bay ra, mà ánh mắt hắn thì bình tĩnh nhìn Phương Hành:

- Đợi ngươi có thời gian, hãy cầm khối sắt cổ này tới Hỗn Độn Tiên Viên một chuyến đi, phần tạo hóa này tặng cho ngươi!

- Đây là cái gì vậy?

Trong lòng Phương Hành đầy khó hiểu tiếp nhận khối sắt cổ đó, mày nhíu chặt.

Nhưng truyền nhân Tiểu Tiên Giới rõ ràng là không muốn nói thêm gì nữa, ngay cả thân hình cũng bắt đầu trở nên mờ nhạt, cả nhục thân đều hóa thành tro bụi, bị kình phong từ trong vực sâu thổi cho bay lượn, biến mất trong hư không.

- Cuối cùng ta chỉ muốn xin ngươi một điều, khi ngươi đến Tiểu Tiên Giới trả thù. Đừng giết người này.

Lúc nói ra một câu cuối cùng, truyền nhân Tiểu Tiên Giới đã hoàn toàn hóa thành tro bụi, chỉ còn thanh âm cuối cùng phiêu đãng trong không trung.

- Ta không đáp ứng ngươi gì cả.

Phương Hành vội vàng ngẩng đầu, nhưng trước mắt đã không còn sự tồn tại của truyền nhân Tiểu Tiên Giới.

Người này dường như có chút khẩn cấp muốn chôn vùi tính mạng của mình.

Chỉ để lại ba thần thông chủng tử cùng một khối sắt gỉ, giống như là đang trốn tránh gì đó.

- Cho dù là như vậy, ta vẫn sẽ không đồng tình của ngươi, cũng sẽ không lý giải cho ngươi!

Trong lòng Phương Hành lặng lẽ nói ra những lời này, có lòng muốn nói thêm những lời ác liệt hơn, nhưng lại không lấy đâu ra hứng thú.

Bởi vì truyền nhân của Tiểu Tiên Giới dường như cho tới lúc chết vẫn không thử biện giải cho bản thân.

- Phương Hành sư đệ, mau tới đây mà xem.

Đang lúc Phương Hành quan sát khối sắt cổ trong tay, cách đó không xa bỗng nhiên vang lên một tiếng gọi, vội vàng quay đầu lại, liền nhìn thấy đám Lữ Phụng Tiên, Vương Quỳnh, Lệ Hồng Y đã tụ tập phía trước Tru Tiên kiếm trận, sau khi Dạ tộc thần tử bị trảm sát, mọi người tất nhiên đều minh bạch, chuyện lớn nhất chính là một phương thần vật tạo hóa đó, khi Phương Hành và truyền nhân Tiểu Tiên Giới tiến hành đối thoại cuối cùng, bọn họ sớm đã tới tìm tòi nghiên cứu phương pháp phá vỡ Tru Tiên kiếm trận đó.

Chỉ là sau khi bọn họ tiếp xúc với Tru Tiên kiếm trận, thậm chí chỉ là khí tức chạm đến, tình huống khác thường đã xảy ra.

Bọn họ. . . Dường như không cần phải phá vỡ Tru Tiên kiếm trận này!

Lữ Phụng Tiên trước nay độc lai độc vãng, cũng không khách khí với người khác, người đầu tiên tỏa ra khí tức chạm đến Tru Tiên kiếm trận chính là hắn, nhìn hắn bộ dáng này của nhìn hắn, rõ ràng chính là muốn tìm tòi nghiên cứu kiếm trận ngăn cản bọn họ bước lên cầu đá tạo hóa này, xem xem có biện pháp nào để phá vỡ không, nhưng không ngờ một đạo thần niệm của hắn vừa bắn tới, trên tấm bia đá ở mặt sau Tru Tiên kiếm trận bỗng nhiên nổi lên gợn sóng, có mây mù xuất hiện trên mặt bia, sau đó mặt bia bắt đầu xuất hiện một dòng chữ nhỏ!

- Thần Châu Nam vực Lữ Gia tử, trời sinh chiến thể, vũ dũng bất khuất, cho phép vào tiên phủ, bước lên tiên lộ đoạt tạo hóa.

Mà chữ viết này hiển hóa, không ngờ liền có một đạo tiên quang từ trên mặt bia bắn ra, quay một vòng quay chung quanh Lữ Phụng Tiên, không ngờ hóa thành một đạo tiên đái, ở trước mặt tiên đái này, Tru Tiên kiếm trận không ngờ tách ra hai bên, để lộ ra một con đường, sau đó đầu kia của tiên đái bay lên, giống như có một đạo lực lượng vô hình dắt Lữ Phụng Tiên bay tới cầu đá!

Không ngờ không cần phá vỡ Tru Tiên kiếm trận, trực tiếp được tiếp dẫn vào cầu đá!

Phát giác ra dị trạng này, các tu sĩ đều kinh ngạc, hoặc là thi triển thần thức để tra xét, hoặc là gọi Phương Hành.

- Nam Chiêm Tây Mạc Vương gia nữ, nổi bật bất phàm, tâm ngạo khí cương, cho phép vào tiên phủ, lên tiên lộ đoạt tạo hóa,

- Thần Châu Bắc vực Tống Quy Thiện, thiên tư siêu phàm, thông hiểu vạn pháp, cho phép vào tiên phủ, lên tiên lộ đoạt tạo hóa.

- Bắc câu Yêu Địa Không Không Nhi, cổ viên ma huyết, cương liệt vô song, cho phép vào tiên phủ, lên tiên lộ đoạt tạo hóa.

- Nam Chiêm Tây Mạc Hàn gia tử, tâm ý như sắt, dũng mãnh tuyệt thế, cho phép vào tiên phủ, lên tiên lộ đoạt tạo hóa.

- ...

Theo sự dò xét của từng đạo thần niệm của bọn họ, trên tấm bia đá liền có từng đạo thần quang bay, quay chung quanh bọn họ, tiếp dẫn họ lên cầu đá, sau đó trực tiếp đưa vào tiên phủ, trên mặt bia không chỉ xuất hiện một lời bình, hơn nữa còn hiển hóa ra hình ảnh vô tận, từ lúc bọn họ bắt đầu tranh hùng ở Nam Chiêm Huyền Vực, từng hồi ác chiến đều được hiển hóa ra trên mặt bia, mỗi người đều có vô số chiến tích, giống như dùng cái này để chứng minh tư chất tiến vào tiên phủ của bọn họ!

- Thì ra. . . Căn bản là không cần phá vỡ Tru Tiên kiếm trận, tạo hóa này sớm đã có định số!

Có người kinh hỉ không thôi, đều đưa thần niệm của mình tới.

- Ha ha, tạo hóa này vốn chính là thuộc về của chúng ta, chúng ta đã sớm được ghi danh trên bia.

- Không biết bao nhiêu người đều hưng phấn kêu to, tranh nhau ùa lên, sau đó tùy ý để tiên đái dẫn mình lên cầu đá, bước vào tiên phủ.

Bất kỳ ai cũng biết rằng, đây là một hồi tạo hóa lớn, hiêm có trên thế gian.

Mà bọn họ không biết là, dòng chữ viết đó không phải là hiển hóa trên mặt bia, thậm chí ngay cả trên chín tầng trời đều in ra từng dòng chữ, đồng thời cũng in ra bộ dạng bọn họ được thần quang tiếp dẫn, bước lên cầu đó, sau đó đi đến tiên phủ, mà những hình ảnh này đã khiến tất cả người tu hành của Thiên Nguyên phải chấn kinh, bao gồm cả đám người Thần Vương đang đại chiến ở Tịnh Thổ.

- Ngăn chúng lại.

Ba vị Thần Vương hiểu được lợi hại, tức giận xuất thủ, muốn bước vào Tịnh Thổ, khác các tu sĩ khác thì liều mạng ngăn cản.

- Còn ba trăm năm thời gian nữa cơ mà, sao đã bắt đầu chọn giống rồi?

Trong lúc hai bên đang giằng co, một thanh âm vang lên, truyền từ Trên Thần Châu Phong Thiện sơn, Thần Tiêu cung.

Mà theo thanh âm đó vang lên, một bóng đen cũng đột nhiên gian trốn vào cửu thiên, sau đó bay thẳng về phía Tịnh Thổ.

Là Thần Chủ!

Thần Chủ không ngờ vào lúc này đã tự mình xuất thủ!

Chương 1218: Tiếp dẫn các ngươi vào tiên phủ

Không biết có phải là bởi vì vừa hóa giải nguy cơ Thần Đình tiểu thánh ngấp nghé thần vật, lập được công lao, cho nên bia đá có linh, miễn cho chư vị Thiên Nguyên thiên kiêu phải vất vả phá giải Tru Tiên trận, hay là thực sự trong cõi minh minh đã có định số, tất cả sở tác sở vi của bọn họ đã sớm được tấm bia đá ghi lại, chỉ chờ bọn họ tới trước tấm bia liền có thể được tiên đái tiếp dẫn, bước vào cầu đá, tiến vào tiên phủ kế thừa tạo hóa, nói tóm lại, phần tạo hóa còn lớn hơn trời này cứ vậy rơi xuống đầu đám người Phụng Thiên Minh tiểu thánh, theo thần niệm của bọn họ được tung ra, từng đạo tiên đái từ trên mặt bia bay ra, giống như từng đạo ráng màu, buộc lên người các tiểu thánh.

Quả thật là là tạo hóa như trời!

Thiên hoa ẩn hiện, tiên nhạc vang vọng, bên trong Tru Tiên kiếm trận, từng đạo Hoàng Cân lực sĩ được hiển hóa, kiếm trận tách sang hai bên, để lộ ra thông đạo nối tới cầu đá ở phía sau kiếm trận, mà bên trong tiên phủ, lại tỏa ra tiên khí, cho dù từ xa hít vào, tu vi cũng có dấu hiệu đề thăng, càng khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng, nếu đi vào thì sẽ như thế nào...

Đây quả thực chính là Thiên Môn trong truyền thuyết!

Vừa bước ra, chính là tồn tại có thể thành tiên, khiến cho người ta trong nháy mắt cơ hồ điên cuồng hét lên như mất đi lý trí.

- Ôi, tạo hóa lớn cỡ này sao có thể thiếu một phần của Kim gia ta được.

Kim Ô hưng trí bừng bừng xông tới, có được sự tiếp dẫn của tiên đái.

- Chẳng lẽ, cầu này chính là cầu dẫn tiên trong truyền thuyết, là đi thông tới cổ giới?

Ngay cả Thần Tú tiểu hòa thượng lúc này cũng lộ ra vẻ kích động, nhưng vẻ mặt vẫn ngưng trọng, rõ ràng là rõ ràng không kiềm chế được:

- Ghi chép cổ xưa nhất trong có viết, thông qua cầu dẫn tiên, liền có hy vọng tìm được Tây Thiên giới đã mất.

Trong Vẻ mặt kinh nghi bất định, một đạo tiên đái cũng tự bay ra, buộc vào hông hắn.

Tiên đái đó vắt ngang hư không, giống như đang tiếp dẫn, cũng giống như là đang mời bọn họ.

Tiến vào cầu đá này, bước vào tiên phủ đó, không ngờ dễ dàng hơn trong tưởng tượng rất nhiều, thông tin được ghi lại trên tấm bia đá đó cũng nằm ngoài sự tưởng tượng của bọn họ, không ngờ ngay cả Đạo Vô Phương Hồ Tiên Cơ và Đạo Vô Phương cũng được viết vào bảng đó, từng sợi tiên đái bay ra, buộc lên hông họ, sau đó hóa thành từng đạo lực lượng dẫn dắt họ thông qua Tru Tiên kiếm trận, bay tới cầu đá.

Ầm.

Cũng vào lúc khắp chốn vui mừng này, có áp lực có từ xa ập tới.

Đó là sự áp cảnh của thần thức, giống như, bỗng nhiên khiến bọn họ mất đi năng lực suy nghĩ.

- Áp lực cỡ này... Chẳng lẽ là Thần Chủ tới?

Lúc này, Tiêu Tuyết đứng bên cạnh Phương Hành, lẳng lặng quan khán tất cả cũng lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn về phía đông, mà Phương Hành cũng ngẩng đầu nhìn, kỳ thật vừa rồi hắn đã cảm giác được khí tức mạnh mẽ đến cực điểm từ phía đông ập tới, chỉ là bị người ta cản lại, mà hiện giờ, hiển nhiên càng đáng sợ hơn, một đạo khí tức đó hư vô mờ mịt, lại khiến hắn và Tiêu Tuyết đồng thời cảm giác được sự áp bức trong tâm hồn, rõ ràng chính là có một tồn tại tu vi cao đến không thể tưởng tượng được đang tỏa định bọn họ!

- Tiến vào tiên phủ!

Phương Hành quyết định thật nhanh:

- Nếu thực sự là Thần Chủ xuất thủ, chỉ sợ Tịnh Thổ không ai có thể bảo vệ được chúng ta, chỉ có tiến vào tiên phủ mới có thể giữ mạng!

Trong những người ở đây, chỉ có hắn là từng bái kiến Thần Chủ, hơn nữa biết rõ về sự khủng bố của Thần Chủ.

Với tu vi hiện tại của bọn họ, cho dù đụng phải Thần Vương cũng dám chống lại, nhưng nếu là Thần Chủ thì vẫn trực tiếp tránh đi là tốt hơn, thực lực của người đó bọn họ hiện tại không thể tưởng tượng được, không chỉ muốn giết mình không hề khó khăn, chắc cho dù là tất cả các lão gia hỏa lánh đời của Thiên Nguyên hiện tại xuất thủ cũng chưa chắc đã có thể cứu được mạng nhỏ của mình.

- Ta đã tu ma công, cũng không biết tiên phủ có tiếp nhận ta hay không.

Tiêu Tuyết vẻ mặt nghiêm túc, nhưng vẫn thở dài một tiếng, một đạo thần niệm bay ra, tiến vào Tru Tiên kiếm trận.

Nằm ngoài dự kiến của nàng ta, cơ hồ ngay khi thần niệm của nàng ta được tung ra, trên tấm bia đá, liền có tiên đái bay ra, một dòng chữ hiển hóa trên tấm bia đá:

- Thần Châu Sở vực Tiêu Tuyết, thiên tư quan thế, nhận hết đau khổ, nhưng vẫn không mất đi linh tính, có thể nói là nhân trung long phượng, vạn kiếp tiên miêu, cho phép vào tiên phủ, bái Lưu Ly Tiên Điện.

Ầm!

Sau đó một dòng chữ được hiển hóa, dĩ nhiên có một đạo thần quang vươn ra, không ngờ tiếp dẫn ở dưới chân Tiêu Tuyết.

- Trên Phong Thần bảng không ngờ có tên của ta.

Tiêu Tuyết hiển nhiên cũng có chút bất ngờ, trên mặt lại không có vẻ mừng rỡ, chỉ cúi đầu thở dài rồi bước lên trên đạo thần quang đó.

- Phương sư đệ, mau lên.

- Tiểu thổ phỉ, nhanh lên.

- Sư huynh đi nhanh đi, theo ta đi thăm dò Tây Thiên giới đã mất.

- ...

Hiện giờ trong vực sâu quả thực chính là một hồi cuồng hoan, cho dù họ đều hạng người có tu vi, có thân phận, bình thường hỉ giận không lộ ra mặt, nhưng hiện giờ vẫn không khỏi bị tạo hóa này khiến cho chấn kinh, vô cùng hưng phấn, không chỉ nhao nhao bay về phía tiên kiều, còn tranh nhau gọi Phương Hành.

- May quá, Tiêu sư tỷ của vào rồi.

Phương Hành cũng cảm thấy thở phào, lúc trước còn lo lắng, sợ Tiêu Tuyết không thể bước vào cầu này, nhưng hiện giờ thấy vậy, lo lắng cũng dần mất đi, cười ha ha nói:

- Ta tới đây, ở bên trong mà thấy thứ gì tốt thì đừng trách ta không khách khí nhé.

Vù một tiếng, thần niệm ngưng luyện thành sợi, bắn thẳng tới Tru Tiên trận.

Trên tấm bia đá, ánh sáng chiếu ra, quả thực so với phản ứng dẫn phát của Tiêu Tuyết còn cường liệt hơn, từng đạo thần quang chéo mắt bắn ra.

- Mẹ nó, tên vương bát đản này rốt cuộc có khí vận lớn cỡ nào vậy.

Trong nhất thời, các tu sĩ trong Phụng Thiên Minh, thậm chí là đám người Tiêu Tuyết, Lữ Phụng Tiên cũng không nhịn được mà sợ hãi.

Bọn họ đều là hạng người tâm tư kín đáo, trong khoảng thời gian ngắn liền phát hiện có một số quy củ, phản ứng trên tấm bia đá dường như tương quan tới khí vận của mỗi người, ví dụ như thực lực thấp chút, thanh danh yếu chút như Hồ Tiên Cơ, Đạo Vô Phương, thần quang từ trên tấm bia đá chiếu ra sẽ ảm đạm hơn, mà thanh danh vang dội, thực lực cường đại như Kim Ô, Lữ Phụng Tiên, Tiêu Tuyết, phản ứng của tấm bia đá sẽ mãnh liệt hơn, tiên đái bay ra cũng nồng đậm bất phàm hơn, nhất là Tiêu Tuyết, cơ hồ thành một tiên lộ.

Nhưng hiện giờ nhìn phản ứng của tấm bia đá phải Phương Hành dẫn phát, dường như so với bọn họ còn cường liệt hơn.

Phần khí vận này thật sự là quá dọa người rồi!

- Nể mặt vậy à?

Ngay cả Phương Hành cũng có chút chấn kinh, hai mắt tỏa sáng.

Chỉ là tiên đái khiến hắn chờ mong không xuất hiện, cũng không xuất hiện lời bình trên bia, thần quang chói mắt đến cực điểm đó sau khi hiện lên không ngờ cứ như vậy biến mất, bên ngoài tấm bia đá khôi phục nguyên trạng, không có nửa phần hào quang.

- Hả?

Phương Hành từ đáy lòng bỗng nhiên có một loại dự cảm không tốt.

- Sao lại thế này?

Các tu sĩ Phụng Thiên Minh đang được tiên đái tiếp dẫn cũng giật nảy mình, vô số ánh mắt nhìn tới.

Xa xa, một đạo khí tức cường đại đến mức cơ hồ khó có thể tưởng tượng đó đã hàng lâm, Phương Hành cũng cảm thấy thần niệm càng lúc càng khó có thể chuyển động, hắn sau khi ngây người một thoáng, đột nhiên lao về phía Tru Tiên kiếm trận, Thần Chủ sắp hàng lâm, mình không có bao nhiêu thời gian để tiêu hao ở đây nữa, phải mau chóng tiến vào tiên phủ. . .

Lúc Phương Hành đang tới gần Tru Tiên kiếm trận, đột nhiên kiếm khí nổ vang, không biết bao nhiêu tiên kiếm hiển hóa ,nhắm thẳng về phía hắn.

Phản ứng Phương Hành cực nhanh, lộn ngược một vòng, nếu chậm một chút, chỉ sợ đã bị tiên kiếm đâm xuyên tim.

Mà sự áp bức của Tru Tiên kiếm trận cũng đã chứng minh một vấn đề trong lòng hắn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên đỏ bừng.

Mình không ngờ không vào được.

Cầu đá này không phải bởi vì Thần Đình Tiểu Thánh Quân đã chết cho nên mới hạ thấp yêu cầu, có thể thoải mái thả bọn họ vào, mà người nổi danh trên tấm bia đá, đều có thể thoải mái bước vào trong đó, nhưng rất cổ quái là, mình không ngờ không vào được, từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy cầu đá, cùng với về sau lại có một lần tiếp cận Tru Tiên kiếm trận, lại bị bài xích ra ngoài, hiện giờ hắn đã là lần thứ ba có ý đồ xông vào Tru Tiên kiếm trận, vẫn ngăn ở ngăn lại ở bên ngoài, mình... Mình không ngờ căn bản chính là bị thần vật này bài xích!

- Xảy ra chuyện gì thế? Tiểu thổ phỉ sao lại không vào được?

- Phương sư đệ mau tới đây, ngươi còn chờ gì nữa?

Lúc này trên cầu đá, các tu sĩ của Phụng Thiên Minh hiển nhiên cũng phát hiện ra vấn đề này, vội vàng kêu to.

- Vì sao? Vì sao ta không vào được?

Phương Hành Phát hiện ra vấn đề này, theo bản năng mặt đỏ bừng.

Mà hắn lúc này, cũng thật sự đã tức giận.

Thần Chủ sắp hàng lâm, nhưng mình không ngờ không thể tiến vào cầu đá này?

- Cầu đá dẫn tiên, chỉ độ người hữu tâm có duyên có công! Người thiên tư xuất chúng, có hi vọng tu thành đại đạo, được vào tiên phủ! Người lòng mang thương sinh, lập được công lớn cho Thiên Nguyên, có thể vào tiên phủ! Người phúc trạch thâm hậu, thân ở vị trí quan trọng, ảnh hưởng tới đại cục, có thể vào tiên phủ.

Chỉ là Phương Hành gầm lên giận dữ, không ngờ, thực sự dẫn tới một đạo thần niệm cực kỳ hùng hồn, truyền tới từ sâu trong tiên phủ, mang theo một loại tiên uẩn thương mang, mà ở ngoài cầu đá, không biết từ khi nào có thêm một tấm bia đá, mỗi một chữ của thanh âm đó liền được hiển hóa ra trên tấm bia đá này:

- Người không phải ba loại này, không thể xông loạn vào tiên phủ, sẽ thần hồn đều vong dưới Tru Tiên kiếm!

- Cái này.

Khi thanh âm già nua đó rơi vào trong thức hải, cả người Phương Hành như muốn nổ tung, một loại tức giận khó có thể kìm nén xộc lên, cơ hồ dùng hết lực lượng toàn thân rống to:

- Vậy ngươi dựa vào gì mà ngăn cản ta? Ta không có thiên tư sao? Không phải là tu hành đến cảnh giới hiện giờ, ta chưa lập công cho Thiên Nguyên sao? Nếu không phải nhờ ta thì ta ngay cả tiên phủ này cũng rơi vào trong tay Thần Đình rồi.

Hắn nghĩ không thông, mình vì sao lại không thể vào tiên phủ này!

Bất kể là từ phương diện nào, mình đều nên tư cách vào nơi này mới đúng chứ.

Chỉ là, nghi vấn trong lòng hắn lại bị thanh âm ở sâu trong tiên phủ kia giải đáp rõ ràng.

- Muốn vào tiên phủ, phải có tên trên Phong Thần bảng.

Phương Hành tức giận rít gào:

- Bất kể là bảng gì, chỉ cần là của Thiên Nguyên thì đều nên có ta.

- Ngươi vốn là có, nhưng đã. . . Bị người gạch đi rồi!

Chương 1219: Cố nhân phùng Thiên Nguyên

- Tên của ta dã bị người ta gạch đi rồi.

Ngay cả Phương Hành cũng rất khó nói rõ được tâm tình của mình lúc nghe thấy câu nói đó!

Ủy khuất? Phẫn nộ? Bi thương? Tuyệt vọng?

Bất kể là bảng gì, chỉ cần là có liên quan tới Thiên Nguyên, mình đều nên có tên!

Phương Hành vô cùng xác định điểm này, luận về thiên tư, thế nào là thiên tư? Tiềm lực cực lớn, có thể trên đường tu hành đi được xa hơn chính là thiên tư, như vậy mình cho dù lúc vừa bước vào con đường tu hành, thiên tư không được người ta xem trọng, nhưng tu vi và địa vị hiện giờ của mình cũng đã chứng minh được thiên tư của mình là vô song. Mà nói tới công huân đối với Thiên Nguyên. Ngay cả thần vật phương này cũng được mình xá sinh vong tử bảo vệ, luận về công huân thì há có thể là không có một phần của mình? Nói tóm lại, mình nên có tên trên bảng, nếu người nổi danh trên Phong Thần bảng mới có thể tiến vào tiên phủ, vậy mình tuyệt đối là có thể đi vào, cho dù là phân biệt đối xử thì cũng vẫn có lượt mình.

Nhưng sự thật là cầu đá dẫn tiên đối với người khác mà nói là rất dễ bước vào lại cự tuyệt mình ba lượt!

Hắn đã lười chẳng muốn suy nghĩ, rốt cuộc là ai gạch tên mình khỏi Phong Thần bảng, và gạch như thế nào.

Hắn chỉ biết là, mình bị chối bỏ!

Vào đúng lúc Thần Chủ hàng lâm, tai vạ đến nơi, mình lại bị chối bỏ.

- Giết giết giết. . .

Lúc này ở biên giới Tịnh Thổ, vẫn đang là cảnh tượng giết chóc thảm thiết, Bạch Thiên Trượng, Đại Bằng Tà Vương cùng với một đám người tu chân lánh đời bị bọn họ kích thích, vì một mảng lãnh địa cuối cùng của Thiên Nguyên mà rời quan đánh trận, ác chiến với tam đại Thần Vương quả thực chính là thảm thiết khó có thể tả xiết, chỉ trong thời gian nén hương đã có không biết người tu chân lánh đời bị tàn sát, chết thảm dưới tay Thần Vương, bị đánh cho bay cả hồn phách, nhưng người còn sống vẫn cắn răng mà chiến, đón đỡ sự xuất thủ vô cùng khủng bố của tam đại Thần Vương.

Mà tam đại Thần Vương cho dù lực lượng vô song, nhưng bị một đám cường giả không tầm thường này cầm chân, vẫn không thể trong nhất thời bán hội xông qua được, liền dứt khoát phát tiết sự tức giận lên người họ, một lòng muốn đồ sát hết bọn họ.

- Nhất định phải ngăn họ lại, thiên địa có tâm, chết trận không hối tiếc!

Người tu hành tâm chí đều vô cùng kiên định, đã làm ra lựa chọn thì thường thường sẽ giữ vững bổn ý.

Cho dù ba vị Thần Vương xuất thủ cuồng bạo như vậy, giết chóc hung tàn như vậy, nhưng các cường giả lánh đời vẫn thủ vững.

Dọc theo biên giới Tịnh Thổ, một mảng hải vực kéo dài trăm vạn dặm bị nhuộm thành đỏ như máu, không biết có bao nhiêu sinh linh trong biển bị dư ba của đại chiến này liên lụy, chết oan chết uổng, cũng không biết có bao nhiêu sinh linh trong biển vô ý nuốt vào tinh huyết của những người tu hành cường đại này, hoặc là nổ tan xác mà chết, hoặc là nhanh chóng tiến hóa, đề cao yêu khí!

Bước chân của Tam đại Thần Vương đã bị ngăn trở!

Đây là một tia hy vọng duy nhất người ta nhìn thấy được trong tuyệt vọng vô tận.

Nhưng khi bọn họ đang liều mạng ngăn cản bước chân của Thần Vương, ở phương hướng Thần Châu xa xa, một đạo khí tức truyền đến, lại khiến bọn họ tuyệt vọng, trong bọn họ có người đã nhìn thấy, một đạo lưu tinh màu đen từ Thần Châu bay lên cửu thiên, sau đó xuyên qua hư không, bay về phía Tịnh Thổ, cơ hồ trong nháy mắt, mang theo một cỗ uy thế khó có thể hình dung, khí tức cuồn cuộn ập tới, cơ hồ khiến tất cả tu sĩ lánh đời cùng cao thủ Phụng Thiên Minh đang ngăn căn ở biên giới Tịnh Thổ đều tâm như tro tàn!

Thần Chủ xuất thủ rồi sao?

Nếu hắn xuất thủ, người nào còn có khả năng ngăn được hắn?

Hiện tại bọn tiểu bối này đã lấy được truyền thừa nên chưa?

...

- Sao thế? Là ai gạch tên của hắn? Là ai làm ra loại chuyện này?

Mà vào lúc này ở Nam Chiêm Bột Hải quốc, khi tất cả mọi người đã vượt qua qua Tru Tiên kiếm trận, lại chỉ có một mình Phương Hành bị ngăn cản ở bên ngoài, không ngờ có một thanh âm phẫn nộ đến cực điểm vang lên, một đạo tiên quang bắn thẳng lên trời, không ngờ chính là một nữ tử thoạt nhìn thì tuổi tác không lớn, mi tâm lạc ấn dấu hoa sen, váy dài phiêu đãng trong mây, không ngờ khiến nàng ta có một loại vị đạo cao hơn cả cửu thiên, nhưng lúc này, nàng ta rõ ràng là đang tức giận, đó là một loại tức giận ngoài ý liệu.

Trong đó còn kèm theo vẻ thương tiếc nồng đậm, nhìn về phương hướng Tịnh Thổ!

- Hắn đã làm được tất cả, hắn làm tốt hơn bất kỳ ai trong số các ngươi, các ngươi dựa vào cái gì mà gạch tên hắn?

Trong tiếng quở trách cực kỳ phẫn nộ của nàng ta, hư không lặng yên, phương hướng nàng ta nhìn tới thủy chung không có ai trả lời.

- Hắn không thể chết được, các ngươi muốn hại hắn, ta đây sẽ cứu hắn!

Nữ tử có dấu hoa sen ở mi tâm bởi vì không có được câu trả lời, lại phẫn nộ, thân hình bay lên trời.

Mà ở trên chín tầng trời, một thân ảnh màu đen đã lao về phía Tịnh Thổ, trên Thiên Nguyên, không ai có thể ngăn được thân ảnh của hắn, ngay cả thiên địa tinh thần đều phải ngoan ngoãn tách ra hai bên, tất cả sinh linh hiện giờ lưu tại Thiên Nguyên đều không có ai dám tiến lên ngăn cản hắn, mắt thấy hắn đã bay tới vùng trời của Tịnh Thổ, sắp hàng lâm xuống, mà chỗ mục tiêu của hắn, tất cả mọi người đã bước lên cầu đá, chỉ còn một tiểu quỷ vẫn đang ở ngoài Tru Tiên kiếm trận.

Thân hình từ xa bay tới đã sắp hàng lâm!

Nhưng lúc này, mây trôi ở phía trước tan ra, để lộ một nữ tử váy dài.

Nữ tử thân hình đơn bạc, khí tức phiêu miễu, cản trước mặt người áo đen, vẻ mặt bình tĩnh.

- Tránh ra cho ta!

Thần Chủ áo đen nhìn thấy nữ tử này, tay áo phất một cái, lười chẳng muốn nói nhiều.

Nhưng nữ tử này chỉ hai tay vạch một cái, trước người liền hiện lên một đoàn ngũ thải quang hoa, nhẹ nhàng đẩy tay áo trở lại.

- Niệm Nô Nhi, ngươi thật sự muốn phá hỏng kế hoạch của chúng ta sao?

Nữ tử không tiếp tục xuất thủ, đỡ lấy một kích này của Thần Chủ, liền nhẹ nhàng nói.

- Ngươi có biết ta là ai không?

Thần Chủ lại giống như đột nhiên giật mình, hai ánh mắt giống như lợi kiếm, đâm xuyên qua cự ly hơn trăm dặm giữa hai người bọn họ, hung hăng chiếu lên người nữ tử, sau khi quan sát một thoáng, cuối cùng ánh mắt dần dần biến đổi, dường như có chút kinh ngạc, cũng có chút cảm thán, thanh âm nặng nề vang lên:

- Thì ra là ngươi, ngươi chưa chết trong một kiếp đó à!

- Kỳ thật coi như là đã chết, chỉ là phụ vươngcủa ta giúp ta giữ mạng mà thôi!

Liên nữ giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu, sau khi trầm mặc sau một thoáng, thấp giọng nói:

- Trở về đi, ngươi hiện tại. . .

- Ta hiện tại như thế nào không cần ngươi chỉ trỏ, chớ có cản đường ta, nếu không ta sẽ khiến ngươi gặp một lần kiếp nữa.

Thanh âm của Thần Chủ bỗng nhiên trở nên cay nghiệt, mang theo sát khí khó có thể hình dung.

- Ngươi...

Liên nữ bị cắt lời, nhưng vẫn trầm mặc một lúc, sau đó bỗng nhiên lạnh giọng nói:

- Ngươi thực sự cứ khư khư cố chấp như vậy sao?

- Thế thì sao?

Trong thanh âm của Thần Chủ ẩn chứa vẻ khốc liệt khó có thể hình dung:

- Ta muốn báo thù, Đại Tiên giới phải bị hủy diệt! Ta chưa từng che giấu mục đích của ta, cũng chưa bao giờ sợ các ngươi đắc tội với ta, tiểu nha đầu, cho dù ngươi là nữ nhi của Tiên Vương, nhưng há có tư cách chỉ trỏ ở trước mặt ta? Ta cho dù chỉ là một dòng thần hồn tới Thiên Nguyên, nhưng vẫn có ba thành thực lực, mà ngươi thì sao? Chỉ là một đạo hóa thân, còn lại được mấy phần thực lực chứ? Nếu ngươi dám ngăn cản ta, có tin ta hiện tại khiến ngươi tan thành mây khói không?

- Một tỳ nữ, hiện giờ cũng dám uy hiếp ta như vậy à?

Liên nữ nghe thấy vậy, không ngờ cũng có chút căm tức, trực tiếp trách cứ?

- Niệm Nô Nhi, ngươi rốt cuộc có phải là điên rồi không, vẫn tưởng rằng chỉ huy được mấy tốp nô tài thì thật sự có bản lĩnh nghiêng trời lệch đất à? Chuyện đã tới nước này, ta chỉ muốn khuyên ngươi một câu, ngươi hiện giờ cứ khư khư cố chấp, căn bản chính là tự tìm đường chết, chỉ bằng vào việc ngươi dẫn Thần tộc xâm phạm Thiên Nguyên tổ địa, các

Thánh Đường đã không thể buông tha cho ngươi rồi, mà ngươi dã tâm bừng bừng, Vĩnh Hằng Tiên Cung sớm muộn gì cũng sẽ dồn ngươi vào chỗ chết.

- Điên à?

Thanh âm của Thần Chủ rất thản nhiên:

- Ta tất nhiên là điên rồi, sớm đã điên từ lâu rồi, việc gì cần ngươi nhắc nhở ta? Một bàn cờ này, chúng ta đều muốn ném tất cả của bản thân vào, ta là người không phải lo lắng nhất, bởi vì ta vốn chẳng có gì cả, cho dù là thua, ta cũng không có gì để mất, mà ngươi thì ngoan ngoãn tránh ra cho ta!

Ầm!

Hắn. . . Hoặc là nàng ta, không ngờ đã không cho phép được nói thêm gì nữa, trực tiếp xuất thủ.

Từng đạo hắc mang trực tiếp từ ngón tay nàng ta bay ra, hóa thành kiếm khí sắc bén kinh người, đâm thẳng về phía Liên nữ, mà Liên nữ cũng biến sắc, quả thật biết một dòng hóa thân của mình không phải là đối thủ của nàng, thân hình quay vào trong hư không, không ngờ tế ra một đóa hoa sen, lặng lẽ không một tiếng động sinh trưởng ở phía sau Thần Chủ, sau đó cánh hoa sen đều hóa thành kiếm khí ngập trời, dày đặc chém tới lưng Thần Chủ, thần thông đạo pháp vận dụng cực kỳ tinh diệu.

Nhưng một thức này của nàng ta vốn là muốn bức Thần Chủ phải quay lại tự cứu, cầm chân nàng ta một đoạn thời gian, nhưng không ngờ được rằng, lúc này Thần Chủ áo đen đột nhiên như là cảm ứng được gì đó, biến sắc, không ngờ chẳng buồn để ý tới kiếm khí ở sau lưng, đột nhiên cúi người lao xuống dưới, để mặc cho từng đạo kiếm quang chém vào lưng nàng ta, phát ra tiếng boong boong.

Thần Chủ thì lập tức lại lao xuống dưới.

- Không ổn rồi! Chỉ vì giết tiểu tử đó mà ngay cả mạng cũng không cần sao? Nữ nhân này quả nhiên là người điên.

Liên nữ thấy một màn này, cũng kinh hãi, vội vàng đuổi theo.

Chỉ từ tốc độ của hai người bọn họ cho thấy, khoảng cách ngắn như vậy, nàng ta đã hoàn toàn không thể đuổi kịp Thần Chủ!

Chương 1220: Nỗi nhục của Thiên Nguyên.

- Sao lại như vậy?

- Phương sư đệ vì sao không tiến vào?

- Đại ca, đại ca mau tới đi.

- Sư huynh, ta dẫn ngươi vào.

Lúc này trên tiên kiều (cầu tiên), sau khi có người bước lên tiên kiều, liền vội vàng xông vào trong tiên phủ, cũng không quay đầu lại, nhưng cũng có người đúng lúc phát hiện tình huống của Phương Hành không đúng, không tiến vào tiên phủ mà ở lại trên cầu đá, đều hét lớn, vội vàng kêu gọi Phương Hành, Thần Tú lại cắn chặt răng, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần toàn là vẻ giận dữ, sau đó cởi tăng bào màu trắng trên người xuống ném vào giữa không trung, hóa thành một con đường màu trắng vươn về phía Phương Hành!

Thần Tú Lúc này không ngờ một nổi giận rồi, muốn cường hành phá vỡ Tru Tiên trận từ bên trong, đón Phương Hành vào.

- Được!

Phương Hành cũng không khách khí, hét lớn một tiếng, liền muốn bước lên con đường làm từ tăng bào, liên thủ với Thần Tú, trực tiếp xông vào!

- Đây là tạo hóa trong truyền thuyết sao?

- Khô thủ ngàn vạn năm, cuối cùng cũng đợi được tới lúc này rồi à.

Nhưng cũng đúng vào lúc Phương Hành chuẩn bị bước lên, xa xa đột nhiên có thanh âm kích động và điên cuồng truyền tới.

Cùng lúc đó, hơn mười đạo khí tức mạnh mẽ đến cực điểm từ xa bay tới, muốn lao vào Tru Tiên đại trận.

Nếu không phải là lúc này tận mắt nhìn thấy, Phương Hành không dám tin rằng, trên Thiên Nguyên còn có nhiều cao nhân cảnh giới Độ Kiếp như vậy, mà phương hướng bọn họ đến không phải là ngoài Tịnh Thổ, mà là từ trong Tịnh Thổ, từ khí tức này cho thấy, có rất nhiều người căn bản chính là ẩn núp ở xa xa, hiện giờ vừa thấy thần vật xuất thế, liền lập tức chạy đến tranh đoạt, bọn họ rõ ràng cũng tính chuẩn thời cơ, khi Phong Thần bảng chưa xuất hiện phản ứng, vẫn không dám tới gần, sợ kinh động tới nó, cho tới khi các tiểu thiên kiêu bước lên cầu đá, mới xông tới!

- Kẻ nào?

Phương Hành gầm lên giận dữ, vung chưởng đánh thẳng, chưởng lực ùa ra.

- Tiểu nhi, cút ngay, chớ có cản đường thành tiên của lão tổ!

Người vừa tới không ngờ thực lực ngút trời, mấy người đi tới trước nhất chỉ dựa vào khí tức cho thấy, không ngờ có tu vi Độ Kiếp năm sáu tầng, vị mạnh nhất chắc phải là cảnh giới Độ Kiếp bảy tám tầng, một chưởng đó của Phương Hành cho dù là cảnh giới Độ Kiếp cũng không dám khinh thường, nhưng bọn họ liên thủ với nhau, lại căn bản không sợ, trực tiếp vung chưởng đẩy Phương Hành ra xa, sau đó giống như ác lang lao thẳng về phía trước, người lao thẳng tới Tru Tiên đại trận, có người thì tóm lấy đại đạo bạch trù Thần Tú ném ra.

- Những người này... Là những người tu hành lánh đời.

Phương Hành bị một chưởng đánh văng ra, mặt mày nhíu chặt, phẫn nộ đến cực điểm.

Trên đường tu hành, hắn tất nhiên cũng biết trên đời này có một đám người đặc thù, bọn họ vừa không phải là thánh nhân vượt qua cửu kiếp, cũng không phải là lão tổ tông của đạo thống một phương, nắm giữ thế lực các phương trên Thiên Nguyên, bọn họ chính là cường giả trưởng thành trong các thời kỳ, chỉ vì thiên lộ bị đoạn tuyệt, không thể thành tiên, cho nên đều sau khi rực rỡ nhất thời thì thất ý quy ẩn, khô thủ tử quan, bình thường luôn ẩn náu không ra mặt, ngay cả lúc trước Liên nữ và thánh nhân dẫn theo một đám cao nhân tới vực ngoại, bọn họ đều cự tuyệt mời của Liên nữ, tử thủ Thiên Nguyên!

Số lượng của nhóm người này không ai có thể nói được chính xác là bao nhiêu, nhưng quả thật là phi thường đáng sợ, Cửu đại cấm khu trong miệng thế nhân kỳ thật đại bộ phận đều là một bộ phận trong số những người này bị khí tức Thần tộc hàng lâm khiến cho bừng tỉnh, không đành lòng nhìn thấy chủng tử tu hành của Thiên Nguyên đoạn tuyệt, cho nên xuất thủ làm ra, đương nhiên, cũng không phải đều là như vậy, trong đây cũng có những loại bại hoại như Tù Tâm Nhai Chủ!

Lúc ban đầu khi bước vào Tịnh Thổ, Phương Hành vô cùng cẩn thận, tất cả tính toán chính là lo lắng những người này xuất thủ trảm sát mình.

Đám người tu hành lánh đời này thực lực có mạnh có yếu, nhưng không ai dám khinh thường bọn họ!

Mà hiện giờ, Phương Hành cũng có thể cảm ứng được, ở biên giới Tịnh Thổ có người đại chiến liên tục, chiến lực của nhóm người đó đại bộ phận cũng xuất phát từ nhóm người này, hắn không biết chi tiết cụ thể của đám người Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương, nhưng nghĩ lại cũng có thể hiểu được, những người đó sở dĩ không ngại sinh tử, giao thủ với tam đại Thần Vương, hiển nhiên là không muốn để một mảng lãnh địa Tịnh Thổ cuối cùng còn thuộc về sinh linh Thiên Nguyên này bị Thần tộc xâm chiếm, bởi vậy bọn họ mới xuất quan, tham dự trận chiến này!

Nhưng không phải mỗi người đều lòng trách nhiệm như vậy!

Trừ những người tham dự chiến đấu với tam đại Thần Vương ra, không ngờ vẫn còn có một số người ẩn tàng.

Bọn họ chỉ là đang nhìn chằm chằm cơ hội thành tiên!

Bọn họ đang nhìn chằm chằm thần vật này.

Khi đám người Phương Hành ác chiến với các tiểu thánh của Thần Đình, những người này không xuất hiện, bởi vì bọn họ biết mình không thể tiếp cận thần vật đó, rất dễ khiến thần vật sợ quá chạy mất, liền nhẫn nại, cho tới hôm nay, Phong Thần bảng bị kinh động, xuất hiện phản ứng, bắt đầu tiếp ứng chư vị tiểu bối tiến vào tiên phủ, nhóm người này cuối cùng cũng xuất thủ đoạt tạo hóa!

- Bị người ta cự tuyệt còn chưa tính, ngay cả cơ hội cuối cùng Thần Tú sư đệ cho mình cũng bị người đoạt đi sao?

Sự tức giận trong lòng Phương Hành lúc này quả thực là khó có thể hình dung.

Chỉ là trong nháy mắt này, hắn không kịp ngăn cản, các bại hoại trong những người tu hành lánh đời, khô thủ ngàn vạn năm, chỉ chờ cơ hội thành tiên, hiện giờ khó khăn lắm mới thấy cầu đá dẫn tiên trong truyền thuyết, nhìn thấy hy vọng tiến vào tiên phủ, sao lại chịu bỏ qua? Chỉ nghe thấy hư không ở chung quanh ù ù thoát phá, có người trực tiếp lao về phía Tru Tiên đại trận, cũng có người tóm lấy tăng bào màu trắng Thần Tú tung ra.

- Người không có tên trên Phong Thần bảng, xông loạn vào Tru Tiên kiếm, thần hồn tiêu vong.

Sâu trong Tiên phủ, truyền đến một đạo thanh âm không có biểu tình, sau đó kiếm quang của Tru Tiên trận càng trở nên mãnh liệt.

Bạch khí chiếu rọi hư không, trực tiếp hóa thành từng đạo thiên chương mờ mịt, tất cả tu sĩ lánh đời đang lao về phía Tru Tiên trận trực tiếp bị kiếm quang bao phủ, bọn họ hiển nhiên đã xem nhẹ uy lực của Tru Tiên trận, cho dù bọn họ đều đó chuẩn bị, có người chuẩn bị thần thông bất thế, có người chuẩn bị pháp bảo lợi hại, nhưng sau khi bước vào phạm vi của Tru Tiên trận, bên trong tiên phủ giống như là có sức hút, trực tiếp hấp dẫn thần thông và pháp bảo của bọn họ, khiến cho bọn họ trực tiếp bạo lộ dưới kiếm quang.

Không biết bao nhiêu tu sĩ lánh đời đều bị kiếm quang quấy cho nát vụn, ngay cả thần hồn cũng không trốn kịp.

Chỉ có một người có hi vọng phá được Tru Tiên đại trận, chính là vị cướp được tăng bào màu trắng Thần Tú ném ra, chỉ là trong lòng hắn đang phẫn nộ chửi bới ầm ĩ, trơ mắt nhìn mình có thể mượn lực của tăng bào xông vào cầu đá, nhưng lúc này... Thần Tú trực tiếp buông tay!

Bất lực, hắn chỉ có thể kéo một miếng tăng bào, bi thảm ngã ra.

Các tu sĩ lánh đời còn lại đều kinh hãi, mặt cắt không còn giọt máu nhìn Tru Tiên đại trận ở phía trước, vừa sợ vừa giận.

Không xông vào được!

Kỳ ngộ Không biết đã đợi bao nhiêu năm đang ở ngay trước mặt, nhưng bọn họ lại Không xông vào được!

- Là tiên đái đó!

Trong Một mảng yên tĩnh, có người phản ứng cực nhanh, đột nhiên ý thức được gì đó, chỉ vào đám người Kim Ô, Thần Tú, Tiêu Tuyết, Lệ Anh trên cầu đá, bởi vì quan tâm tới Phương Hành mà vẫn chưa bước vào tiên phủ, hét lớn:

- Đám tiểu bối này được tiếp dẫn vào, chính là bởi vì tiên đái quấn trên người bọn họ, có tiên đái này thì có tư cách tiến vào tiên phủ.

Đám ẩn giả tuyệt thế này quả nhiên đều là hạng người tài trí thông tuyệt, liếc một cái là nhìn ra chỗ yếu hại.

Cũng có người trực tiếp hạ quyết định, quỷ trảo tóm về phía Phương Hành ở bên cạnh, gầm lên:

- Chư vị đạo hữu, thiên địa cơ duyên chỉ tranh một đường, cùng nhau hợp lực bắt tiểu ma đầu này, bức những tiểu bối đó giao ra tiên đái.

- Nói đúng, không giao ra tiên đái thì băm thây ma đầu này thành vạn mảnh.

Quả nhiên là tàn nhẫn dị thường, vừa được nhắc nhở, lập tức liền có vô số người lao về phía Phương Hành.

Bọn họ tất nhiên nhìn ra, đám người Thần Tú lề mề ở lại trên cầu đá dẫn tiên, không chịu bước vào tiên phủ chính là bởi vì lo lắng cho Phương Hành, mà mấu chốt để tiến vào tiên phủ mà bọn họ hằng tha thiết thì ở trên người những người này, bởi vậy trực tiếp hạ sát thủ với Phương Hành, bức những tiểu bối đó giao ra tiên đái trên người bọn họ, đây chỉ là một niệm đầu chưa được chứng thực, bọn họ trên thực tế cũng vẫn chưa biết tiên đái đó rốt cuộc là gì, có thể giao ra hay không, nhưng vẫn phải thử.

Vừa ra tay đã vô cùng tàn nhẫn, trực tiếp hạ với Phương Hành!

- Ngươi dám đả thương huynh đệ của ta, ta sẽ giết cả nhà các ngươi.

-Ttiên đái này không chịu sự khống chế của chúng ta, các ngươi đừng manh động!

- ...

Trên Cầu đá, đám người Kim Ô sợ hãi, đều há miệng kêu to, có uy hiếp, có giải thích.

Nhưng những tu sĩ lánh đời này đều như phát điên, chẳng ai buồn để ý, chi lo liên thủ đánh hạ Phương Hành.

Đối mặt với một kích của các cường giả liên thủ đánh tới, Phương Hành không ngăn cản được.

Những cường giả này mỗi người đều là cao thủ không xuất thế, cho dù là ở thời kì Thiên Nguyên cường thịnh, bất kỳ ai trong bọn họ chỉ sợ đều có có tu vi địch nổi lão tổ tông của cổ tộc và các đại thế gia, các đại đạo thống, nhưng bọn họ vì cầu tiên mà ích kỷ đến cực điểm, thường ngày chỉ biết bế quan khô thủ, chờ đợi Thiên Môn lại mở ra, so sánh với các lão tổ tông của đại đạo thống, đại tông môn, bọn họ ích kỷ hơn, bởi vì ngay cả tộc quần của bọn họ, bọn họ đều lười chẳng muốn quản lý, càng không có ý định thu đồ đệ truyền nghề.

Tất cả tâm trí đều đặt ở thành tiên!

Trên trình độ nào đó mà nói, bọn họ thậm chí đều điên rồi!

Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương lao về phía tam đại Thần Vương chính là để khích những người này xuất thủ.

Nhưng kết quả là có một nhóm người xuất thủ, cam chịu đổ máu vì Thiên Nguyên!

Nhưng vẫn có một nhóm ngườiđưa ra lựa chọn hoàn toàn khác, không để ý đại cục, chỉ vì thành tiên!

Vì thế, thậm chí không từ thủ đoạn. . .

Trong đáy lòng của Phương Hành bỗng nhiên tràn ngập cảm giác chán ghét đối với bọn họ.

Ầm ầm!

N thần thông đáng sợ của những tu sĩ lánh đời này từ bốn phương tám hướng tụ tới, không hề có ý thủ hạ lưu tình.

Đám người Thần Tú và Kim Ô đều kêu to, muốn lao tới, nhưng lại bị Tru Tiên kiếm trận ngăn cản.

Hiển nhiên, Phương Hành đã không thể may mắn, nhưng cũng đúng vào lúc này, một đạo khí tức đáng sợ từ trên trời giáng xuống.

Chương 1221: Nhưng ngươi vốn chính là

Không ai ngờ rằng Thần Chủ lại đến nhanh như vậy!

Lúc này đối với đám tu sĩ lánh đời không lựa chọn tới Tịnh Thổ nghênh chiến tam đại Thần Vương mà tới Táng Tiên Pha tranh đoạt một đường tiên duyên đó mà nói, chính là thời cơ ngàn năm khó gặp, để đoạt được một đường thời cơ này, bọn họ rõ ràng cảm giác được có khí tức cường đại từ xa ập tới, nhưng lại không để ý đến, mà bất chấp mọi giá tất cả, vô cùng điên cuồng đánh về phía Phương Hành, giống như muốn trước khi đạo khí tức đó hàng lâm, thông qua đối phương để dẫn đám người Thần Tú đến, sau đó đoạt lấy tiên đái trên người họ, chỉ tiếc bọn họ không ngờ là, đạo khí tức mạnh mẽ đó lại đến nhanh hơn so với tưởng tượng của bọn họ!

Ầm một tiếng!

Thiên địa giống như trở nên tăm tối, ngay cả thời gian cũng ngưng kết, giống như bị thi triển định thân pháp.

Đối với đám tu sĩ lánh đời này mà nói, không biết trải qua thời gian dài cỡ nào bọn họ mới đột nhiên có phản ứng, không phải mình bị thi triển định thân pháp, mà là trên lên đỉnh đầu có một tồn tại khủng bố đến cực điểm hàng lâm, bởi vì khí tức đó thật sự quá mạnh mẽ, đến nỗi tâm thần của bọn họ đều bị chấn nhiếp, trong ý thức của bọn họ, thời gian cũng ngưng kết, không trôi nữa.

Mà trong không gian hiện thực, thời gian tựa hồ thực sự trở nên ngừng trôi vào chớp mắt này.

Thần thông và pháp bảo của đám tu sĩ lánh đời này đều đã đánh tới trước người Phương

Hành, nhưng đột nhiên lại dừng lại, sau đó theo một bóng dáng màu đen trong thời gian ngắn từ trên chín tầng trời hàng lâm, những tu sĩ lánh đời đang hung tợn đánh tới Phương Hành này đột nhiên ai nấy nổ tung, giống như bọn họ đều biến thành những Bạo Viêm phù, theo linh khí bên trên khẽ động, từng người liên tục nứt ra, huyết nhục bay tứ tung, thần hồn ma diệt, cốt nhục đều thành tro bụi!

Người này nối tiếp người kia, cuồng phong mãnh liệt khiến cho người ta không mở được mắt.

Sau đó khi Phương Hành vừa cố gắng mở mắt, xung quanh hắn đã không còn bất kỳ tu sĩ lánh đời nào.

Vốn có chừng bảy tám người đang lao về phía hắn, nhưng theo thân ảnh màu đen đó hàng lâm liền đều biến mất.

Hắn thậm chí cũng không biết màu đen màu đen đó có xuất thủ hay không, hay là chỉ dựa vào khí tức của hắn đã trấn áp cho tất cả mọi người đang tới gần và hạ sát thủ với mình đều nổ tung, mà người chưa bị nổ tung thì giống như là thấy quỷ, liều mạng bỏ chạy, chỉ là từng đạo hắc tuyến quất tới, bọn họ dã ở trong hư không nổ tung.

Một màn này thật sự quá đáng sợ!

Đó đều là những tu sĩ Độ Kiếp, cho dù là thực lực có yếu có mạnh, nhưng cũng không yếu đến mức bị người ta dễ dàng nghiền chết như vậy chứ?

Bản thân Phương Hành cũng ở cảnh giới này, nhưng lúc này, lại cảm thấy mình chỉ là một con kiến đang đi trên mũi đao.

Cũng đúng vào nháy mắt bóng đen hàng lâm, phía sau Tru Tiên kiếm trận, cầu đá cùng với tiên phủ ở đằng sau giống như có tồn tại nào đó sinh ra cảm ứng, trong nháy mắt tất cả tiên khí đều chợt tắt, cầu đá cùng với tiên phủ vào khoảnh khắc này đều trở nên trở nên nhỏ vô tận, Tru Tiên kiếm trận cũng quay tròn xung quanh, không ngờ hóa thành một quang cầu kiếm quang bắn ra bốn phía, trong thời gian ngắn đã bay sâu vào trong vực, giống như một viên lưu tinh.

Thần vật đó không ngờ vào nháy mắt thân ảnh màu đen hàng lâm đã lựa chọn bỏ chạy.

- Muốn chết à?

Phương Hành lúc này tim co thắt lại, triệt để từ bỏ hy vọng.

Hắn không cần nghĩ cũng biết người tới khẳng định là Thần Chủ!

Vào nháy mắt Hàng lâm đã giết cho một đám tu sĩ lánh đời dã tâm bừng bừng thất linh bát lạc, ngay cả cầu đá dẫn tiên cũng trốn ngay lập tức, ở Thiên Nguyên hiện giờ, chỉ có một người như vậy, đó chính là người đứng đầu tam thiên Thần tộc trên Phong Thiện sơn.

Không ngờ mình cuối cùng vẫn lọt vào tay hắn.

Xem ra mạng nhỏ khó bảo toàn rồi.

Nghĩ lại những chuyện mình làm, Thần Đình tiểu thánh cơ hồ đều bị mình lừa chết, thần vật mà Thần Chủ chí ắt phải có được cũng bởi vì mình mà lọt vào trong tay các tu sĩ Phụng Thiên Minh, nếu mình Thần Chủ, khẳng định cũng sẽ không tha cho mình!

Nghĩ vậy, Phương Hành trực tiếp nhắm hai mắt lại, chờ lực lượng cuồng bạo hàng lâm tới đỉnh đầu!

Chỉ có điều rất bất ngờ, đợi một lúc vẫn không có lực đạo trong tưởng tượng hàng lâm.

Chung quanh yên tĩnh như cõi chết!

Phương Hành cũng cuối cùng không nhịn được mở mắt ra, sau đó thì ngây người.

Lúc này ở bên cạnh hắn, các tu sĩ lánh đời đang vây công mình cũng thế, Tru Tiên kiếm trận đang tỏa ra kiếm khí kinh người cũng vậy, đã hoàn toàn biến mất, không trung là một mảng hư vô, chỉ là cách trước mặt mình ba trượng, một người đang đứng. Đó rõ ràng chính là Thần Chủ, chỉ từ hơi thở đầy khí phách trên người hắn cũng có thể nhận ra. Chỉ vậy bộ dạng của Thần Chủ lại khiến Phương Hành bất ngờ, thậm chí trực tiếp ngây người, miệng há to, mắt trợn tròn, mặt đầy vẻ khiếp sợ.

Thần Chủ Hiện giờ hiển nhiên đã không phải là bộ dạng giống như thạch điêu như lúc ban đầu hàng lâm, trên thực tế theo thời gian hắn hàng lâm càng lúc càng dài, bộ dạng cũng càng lúc càng trở nên linh động, hiện giờ đã hoàn toàn giống như chân nhân, mà khiến Phương Hành khiếp sợ cũng chính là bộ dạng của hắn, trên người hắn không ngờ mặc váy dài, ngũ quan đoan trang diễm lệ, tuy đuôi mắt khóe miệng vẫn mang theo vẻ lạnh lùng, nhưng đích xác rõ ràng chính là một nữ tử.

Thần Chủ không ngờ là nữ? Phương Hành cả kinh.

- Ngươi ngươi ngươi ngươi.

Hắn theo bản năng chỉ vào Thần Chủ kêu lên, nói liền mấy chữ "Ngươi", lại không biết phải nói tiếp thế nào, sau khi lập lại không biết bao nhiêu lần, cũng không biết đầu óc thế nào lại nói một câu:

- Còn... rất đẹp.

Rất rõ ràng, Thần Chủ cũng ngây ra.

Có điều rất nhanh, nàng ta đột nhiên nhíu mày, rõ ràng đã cảm giác được trên chín tầng trời có người đang đuổi theo, nàng ta dường như có chút bực mình, đột nhiên tóm lấy Phương Hành, căn bản không để hắn có bất kỳ phản ứng nào, liền nắm chặt trong tay, sau đó thân hình bay về một phương hướng khác, tay áo lạnh lùng vung ra, đã có một đạo thần niệm lưu lại:

- Nếu ngươi muốn thấy tiểu quỷ này bị bầm thây vạn đoạn thì cứ đuổi theo!

Người đuổi theo ở đằng sau tất nhiên chính là Liên nữ.

Đợi cho nàng ta hàng lâm đến phiến hư không này, Thần Chủ đã mang theo Phương Hành độn ra ngoài vạn dặm.

Nàng ta vốn cực kỳ lo lắng cho an nguy của Phương Hành, gắt gao đuổi theo, lúc này lại lòng đầy nghi hoặc, không lập tức đuổi theo mà nhíu chặt mày, thì thầm:

- Chẳng trách nữ nhân này vừa rồi điên cuồng như vậy, thà chịu một đạo thần thông của ta, cũng muốn thoát khỏi ta, thì ra là cảm nhận được thằng khốn đó gặp nguy cơ. Chỉ là thằng khốn đó rõ ràng chính là phản bội nàng ta, nàng ta vì sao lại muốn cứu hắn? Chẳng lẽ vậy định sau khi cứu hắn rồi mới giết hắn à?

Có điều rất nhanh liền lắc đầu phủ quyết:

- Nữ nhân đó giống như không nhàm chán như vậy.

Trong lòng hiện lên đủ loại suy nghĩ, cuối cùng vẫn không thể rõ.

Phương Hành ở trong tay Thần Chủ quả thực không thể giãy dụa, trực tiếp bị nàng ta xách đi, xuyên qua chín tầng trời, bên tai toàn tiếng mây gió, chỉ một thoáng ngắn ngủi đã đi rất xa, đợi tới khi hắn mở mắt ra, không ngờ phát hiện mình đã đến một nơi chung quanh đều là mây trôi mờ mịt, sờ sờ trên người, các loại linh kiện vẫn còn, tu vi trên người vẫn còn, có thể vận chuyển pháp lực, mới cảm thấy yên tâm, lén ngẩng đầu nhìn chung quanh, sau đó lại ngây người.

Cách hắn ba trượng, Thần Chủ đang tay áo tung bay, lạnh lùng nhìn hắn.

Khuôn mặt đó quả thật là xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là không có chút biểu tình nào, mắt to mà trống rỗng, bình tĩnh nhìn hắn.

Trong nháy mắt này, ngay cả Phương Hành cũng không biết Thần Chủ quả thật là đang ngẩn người, con flaf tình tự ở đáy mắt quá nồng liệt.

- Thần Chủ đại nhân...

Thần Chủ không nói gì, chỉ cứ vậy nhìn mình, thật sự khiến Phương Hành sợ hãi, chung quanh lại yên tĩnh, khiến cho hắn cuối cùng không nhịn được vẫn nhỏ giọng gọi một câu, trong lòng suy nghĩ rất nhanh, không biết nên dùng phương pháp gì để giải vây cho mình.

Sau một tiếng gọi này, Thần Chủ vẫn bình tĩnh nhìn hắn, mặt không biểu tình.

- Kỳ thật ta là vô tội, ngươi không biết đấy thôi, đều là Dạ tộc thần tử tự chủ trương, hại chúng ta.

Phương Hành lấy hết dũng khí mở miệng, vừa định biện giải một phen, nhưng ánh mắt của Thần Chủ bỗng nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, cúi đầu hừ một tiếng, hắn lập tức ngậm miệng, không dám nói nữa. Đương nhiên, một nguyên nhân khác cũng là nói dối thế này, khiến hắn cũng thực sự không nói nổi.

- Ngươi có biết. . . Ta hận nhất là người phản bội ta không?

Sau một thoáng yên lặng, Thần Chủ cuối cùng cũng lên tiếng, thanh âm giống như từ dưới Cửu U truyền ra, lạnh lùng đáng sợ.

- Ta không biết.

Phương Hành theo bản năng muốn phản bác, nhưng vừa ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng đó của Thần Chủ, liền không nói được nữa.

- Ngươi thực sự cho rằng ta không dám giết ngươi à?

Thần Chủ bỗng nhiên bước một bước về phía trước, sát khí ở đáy mắt mãnh liệt tới mức khiến tim Phương Hành đập thình thịch.

Nhưng từ sau khi Thần Chủ hàng lâm, Phương Hành đã chuẩn bị mất mạng rồi, thử mấy lần, thấy Thần Chủ không phải kẻ ngốc, không bị mình bỡn cợt, chắc hiện tại cũng không vội giết mình, đại khái chỉ là muốn tra tấn mình một phen mà thôi, hơn nữa hắn vốn to gan lớn mật, lại bởi vì chuyện bị tiên phủ vứt bỏ, khiến cho có chút nản lòng thoái chí, hiện giờ dù sao chẳng có gì to tát hơn chết, việc gì phải sợ chứ? Cho nên Thần Chủ Thần Chủ uy hiếp như vậy, trong lòng liền trở nên tức giận.

- Được rồi được rồi, ta chính là lừa ngươi đấy thì sao?

Trong lòng đã có chuẩn bị, gan Phương Hành trực tiếp biến thành to chưa từng thấy, dứt khoát trực tiếp ngẩng đầu lên, mặt không đổi sắc thẳng tắp đón ánh mắt của Thần Chủ, nó:

- Nào giết ta đi, ta mà nhăn mày một cái thì chính là ngươi nuôi.

Nói xong những lời này, liền nhíu mày, tùy thời chuẩn bị nhận lấy cái chết.

- Nhưng bất kể là như thế nào cũng không ngờ được rằng, sát thủ trong suy đoán không tới, mà lại nghe thấy một tiếng thở dài.

- Ài, hài tử ngốc, ngươi vốn chính là... Ta nuôi mà!

Chương 1222: Sửu Nô nhi

- Gì cơ?

Một câu nhẹ nhàng đó, trực tiếp khiến cho Phương Hành ngây người, phản ứng đầu tiên chính là Thần Chủ này thật xấu tính, không ngờ đang chiếm tiện nghi của mình, phải mắng mười tám đời tổ tông của nàng ta mới gỡ lại được, có điều trong lòng cũng cảm thấy có chút cổ quái, nhìn trên khuôn mặt lạnh lùng cứng đờ của Thần Chủ ở đối diện đã có chút mềm mại, và đủ loại cảm xúc phức tạp trong đáy mắt nàng ta, càng cảm thấy cổ quái, há há miệng, muốn lên tiếng hỏi nhưng lại nhất thời không biết nên hỏi thế nào!

- Đến giờ ngươi vẫn trốn tránh ta sao?

Đột nhiên ánh mắt mềm mại nhìn Phương Hành của Thần Chủ lại trở nên cay nghiệt đến cực điểm, sát khí lẫm nhiên.

Áp lực như thiên địa đó khiến Phương Hành sởn gai ốc, vội vàng lùi về phía sau.

- Ngươi nhu nhược, ngươi bạc tình quả nghĩa, ngươi nhẫn tâm, ngươi sao lại nỡ phản bội ta.

Thần Chủ từng bước ép tới, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành có hận ý khó có thể tả thành lời.

- Ơ ơ, ta có lừa ngươi một đoạn thời gian, nhưng không cần phải nói một cách nghiêm trọng như vậy chứ?

Phương Hành từng bước lui về phía sau, ánh mắt giống như thấy quỷ.

- Ta sớm đã biết ngươi còn, nhưng lại không muốn nói ra, chính là chờ ngươi tự mình gặp ta, nhưng ngươi lại không như vậy, hơn nữa cho dù đến khoảnh khắc cuối cùng ngươi cũng không có ý muốn giúp ta, hiện giờ ta đã tự mình tới gặp ngươi, ngươi còn trốn ta?

Thần Chủ dường như hoàn toàn không nghe thấy lời nói của Phương Hành, vẫn từng bước ép sát.

- Xong rồi, nữ nhân này điên rồi à?

Phương Hành thầm kêu khổ, trong lòng cảm thấy rất khủng hoảng.

Những lời này của Nói với Thần Chủ, hắn hoàn toàn nghe không hiểu, mình không phải chỉ lừa nàng ta một đoạn thời gian thôi sao?

Sao nói cứ như là mình mình từng ngủ với nàng ta vậy.

- Ngươi... là hạng vong ân phụ nghĩa, có phải nếu ta không đến, nếu ta không vạch trần thì ngươi vĩnh viễn không gặp ta không?

Thanh âm cuối cùng của Thần Chủ đã giống như tiếng sầm, chấn động hư không, lửa giận ngập trời, giống như núi lửa phun trào khó có thể áp chế, hoặc như là một nữ nhân đã đau khổ đến cực điểm, phát ra tiếng gào thét từ trong đáy lòng, không ngờ trực tiếp bước tới trước người Phương Hành, hung hăng giơ tay lên, sau đó đánh xuống Phương Hành. Vào nháy mắt này, tim Phương Hành như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, một thân pháp lực và thần thông toàn bộ vận chuyển, hóa thành uy thế ngập trời đỡ về phía trước.

Nhưng mà vô dụng, tất cả sự chống đỡ của hắn dưới chưởng của Thần Chủ đều lộ ra vẻ yếu ớt!

Không nghi ngờ gì nữa, một chưởng này đánh tới mặt, Phương Hành lập tức chính là kết cục nhục thân tan nát, chết không toàn thây, chắc thần hồn cũng sẽ bị đánh cho hồn phi phách tán, từ nay về sau vĩnh viễn biến mất trong thiên địa. Phương Hành thầm kêu trong lòng, lại không thể không tiếp nhận loại vận mệnh bi thảm này, chỉ là trong lòng vẫn cảm thấy rất bất đắc dĩ, không biết Thần Chủ rốt cuộc là làm sao, đột nhiên lại hạ sát thủ với mình, trời ạ, mình chẳng lẽ thực sự chọc cho nàng ta phát điên rồi à?

Có điều một chưởng này của Thần Chủ cuối cùng vẫn không đánh xuống. . .

Khi một chưởng vỗ tới đầu Phương Hành, bỗng nhiên có một thanh âm nặng nề vang lên.

- Ài, Sửu Nô nhi, ngươi sao phải khổ vậy chứ?

Vào một thoáng Thanh âm đó vang lên, bàn tay của Thần Chủ đột nhiên dừng lại ở trên đỉnh đầu Phương Hành.

Mà vẻ mặt của nàng ta vào một thoáng này cũng trở nên phức tạp đến cực điểm, tràn đầy vẻ ủy khuất.

Đường đường là Thần Chủ, uy lực vô tận, không ngờ vào lúc này lại biểu hiện ra vẻ rất ủy khuất!

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ai đang nói chuyện?

Phương Hành cũng chấn kinh, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn chung quanh, rất nhanh liền ý thức được thanh âm đó là của ai, sau đó càng chấn kinh hơn.

Bên trong thức giới của hắn, có một khu sương mù mà hắn không thể khống chế, mà vào lúc này ở sâu nhất trong khu sương mù đó, tồn tại đã ngủ say rất lâu lúc này lại đột nhiên chủ động bay ra, độn ra khỏi mi tâm của Phương Hành, sau đó hóa thành sương đen nồng đậm, sương đen biến ảo, không ngờ có một thân hình từ bên trong đi ra, Phương Hành vừa thấy, lập tức ngây người, đó chính là một nam tử mặc một kiện cổ bào đầy phù văn, tuổi tác khoảng hơn ba mươi, ngũ quan văn nhã, nhưng hai mắt dài nhỏ, có một loại khí tà mị, ánh mắt nhẹ nhàng dừng trên mặt Thần Chủ.

Trong các nam tử Phương Hành đã gặp trên đời, nếu luận về vẻ bên ngoài thì chỉ có Thập Nhất thúc Bạch Thiên Trượng, Thần Tú là có thể so sánh với hắn.

Thập Nhất thúc khí chất xuất trần, phiêu phiêu như đích tiên, Thần Tú thì tuấn mỹ vô song, khí chất siêu trần, mà người này lại vừa ngược lại với Thập Nhất thúc và Thần Tú, rõ ràng cũng có một khuôn mặt hại nước hại dân, nhưng thỉnh thoảng lại lộ ra tà ý, khiến cho người ta kinh hãi.

Quan trọng hơn, người này, rõ ràng là Phương Hành lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng lại biết hắn là sai!

Ma tổ!

Ma tổ Truyền thụ cho mình ma kiếm chi đạo, kiếm linh ẩn thân trong Đại Hắc kiếm, không ngờ lại xuất hiện vào lúc này!

Thằng ôn này trước kia đã từng hiện thân, chỉ là trước giờ đều bị ma khí bao bọc, đen xì xì ngay cả thân hình cũng không nhìn rõ, nhưng lúc này, không ngờ lại hiển lộ chân thân, tuy vẫn chỉ là một khối ảo tượng, nhưng đã là bộ dạng lúc sinh tiền của hắn, cứ như vậy hiển lộ ra trong hư không, phong thái cái thế, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Thần Chủ, khóe miệng nhếch lên, nụ cười khuynh thành.

- Cười thật ghê tởm.

Phương Hành không nhịn được thầm nghĩ trong lòng.

- Ngươi. . . Ngươi cuối cùng cũng chịu hiện thân gặp ta rồi sao?

Mà khi Thần Chủ nhìn thấy nam tử này, cả người giống như là run rẩy, ánh mắt đau khổ, ai oán hỏi.

- Sửu Nô nhi, ta không một ngày nào là không muốn gặp ngươi, chỉ là...

Ma tổ cúi đầu thở dài, thanh âm lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

- Đừng nói nữa.

Thần Chủ bỗng nhiên cắt ngang lời hắn, hai mắt bình tĩnh nhìn hắn, mặt đầy ủy khuất, ai oán khó nén, tay nàng ta khẽ động, giống như muốn vươn tay ra chạm vào nam tử trước mắt, nhưng tay cuối cùng vẫn rụt lại, không ngờ ôm ngực ngồi xuống, đầu cúi thấp, cất tiếng nức nở, giống như một bé gái mồ côi bất lực.

- Mẹ nó Thần Chủ không ngờ lại khóc?

Phương Hành mắt trợn trừng, lờ mờ sáng lên.

Cho tới lúc này, hắn mới phát hiện ra chút manh mối.

Mẹ nó, thì ra là Ma tổ.

Những lời vừa rồi của Thần Chủ căn bản không phải nói cho mình nghe, mà là nói cho Ma tổ ẩn thân trong thức giới của mình nghe, hơn nữa nghe khẩu khí của Thần Chủ, căn bản đã sớm biết hắn ẩn thân trong khu sương mù của thức giới, chỉ là không nói toạc ra mà thôi, chẳng trách nữ nhân này trước kia vẫn luôn khoan hồng độ lượng với mình, mà lão vương bát đản Ma tổ này cũng đúng là thú vị, từ sau khi Thần tộc hàng lâm, hắn đã nói mình có một cường địch, vì giữ mạng cho nên mới ngủ say, không lộ ra một tia khí tức nào.

Cho rằng cho rằng cường địch hắn nói nhiều nhất chỉ là một Thần Vương, ai ngờ lại là Thần Chủ?

Hơn nữa, đâu phải là trốn cường địch... rõ ràng là trốn nhân tình mới đúng chứ?

- Ài.

Nam tử tuấn mỹ tất nhiên biết mình nên đi an ủi Thần Chủ một chút, nhưng thân thể lại chỉ là một khối ảo ảnh, không biết nghĩ như thế nào, đột nhiên quay đầu nhìn Phương Hành một cái, cả người Phương Hành đột nhiên cứng lại, sau đó nhục thân không chịu sự khống chế của mình, không ngờ giống như rối gỗ bước ra, sau đó tay giơ lên, nhẹ nhàng đặt lên đầu Thần Chủ!

- Mẹ nó! Ta đang sờ đầu Thần Chủ, giống như là xoa đầu chó vậy.

Trong lòng Phương Hành đã hét lên điên cuồng, cảm giác tay của mình xong rồi, chắc lát nữa sẽ bị chém rụng!

Đây chính là Thần Chủ!

Thần Chủ thần uy cái thế, uy chấn Thiên Nguyên, đứng đầu Tam Thiên Thần tộc, mình không ngờ đang sờ đầu của nàng ta!

Lão vương bát đản Ma tổ này, bản thân ngươi không có tay thì cũng không thể mượn dùng tay của ta chứ.

Vạn nhất nữ nhân này tức giận thì làm sao?

Tay Phương Hành đặt lên đầu Thần Chủ,

tiếng nức nở của Thần Chủ liền nhỏ đi, thân thể cũng run lên.

Nàng ta run, Phương Hành cũng run, sợ đến bay mất hồn.

- Sửu Nô nhi, đừng khóc, ngươi vốn là sửu nha đầu, khóc lên lại càng không dễ nhìn.

Khi đang chửi thầm Ma tổ ở trong lòng, thần niệm tỏa ra, chấn động hư không, thanh âm của Ma tổ lại vang lên, trong lời nói mang theo vẻ trêu tức, dọa cho Phương Hành đái ra quần, thầm nghĩ không ngờ dám ở trước mặt nói Thần Chủ là sửu nha đầu, vạn nhất người ta tức lên giết chết ngươi thì làm sao, tên vương bát đản này đừng có làm ảnh hưởng tới ta.

- Ta. . . Ta vốn là sửu nha đầu, tỳ nữ thân phận ti tiện bên cạnh Tiên Vương.

Khiến Phương Hành yên tâm là, Thần Chủ hoàn toàn không hề có ý tức giận, không ngờ lại nức nở nói ra:

- ... Nhưng ngươi là Đệ Cửu Thiên Kiếm Ma cao cao tại thượng, dám khiêu khích uy nghiêm của Tiên Vương, lúc trước ở Thiên Ngoại Thiên đụng phải ta, việc gì phải trêu chọc ta? Nếu đã trêu chọc ta thì việc gì phải vào lúc họ bức ép bỏ ta mà đi? Hu hu... Ngươi cho dù bỏ ta mà đi, ta kỳ thật cũng không để ý, ta biết ngươi có chỗ khó xử của ngươi, trong miệng nói muốn giết ngươi, nhưng thực sự có thể giết ngươi được sao? Chỉ là…ngươi vì sao thực sự nhẫn tâm như vậy, trốn một cái đã nhiều năm như vậy không gặp ta. Cho dù là về sau biết ta tới, vẫn trốn không gặp.

- Ta nghĩ ngươi thực sự là đến để giết ta.

Ma tổ thấp giọng thì thầm một câu, sau đó thở dài:

- Ngươi hiện tại không còn là tiểu nha đầu phụng dưỡng bên cạnh Tiên Vương, ngay cả nói cũng không dám nói kia nữa, hiện giờ ngươi đã mạnh hơn ta rất nhiều, đã là Thần Chủ thống lĩnh Tam Thiên Thần tộc. Mà ta hiện tại.

- Không. Thần Chủ, Thần tộc gì đều là giả, ta không thèm để ý.

Thần Chủ nghe thấy vậy, ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ quật cường:

- Tất cả những gì ta làm đều là để chúng ta có đủ lực lượng đối kháng Tiên Vương, đối kháng Đại Tiên giới, ta muốn giết hết toàn bộ những người muốn ngăn cản chúng ta.

Nhẹ nhàng nói xong, ánh mắt trở nên dịu dàng:

- Ta chỉ muốn làm Sửu Nô nhi bên cạnh ngươi!

Chương 1223: Cũng là người sĩ diện

- Ta chỉ muốn làm Sửu Nô nhi ở bên cạnh ngươi.

Tiếng nỉ non của Thần Chủ, lại khiến Ma tổ và Phương Hành đồng thời trầm mặc.

Phương Hành là hưng phấn, không ngờ dưới tình huống tự biết hẳn phải chết lại nghe thấy một chuyện bát quái lớn như vậy của Ma tổ. Thích nhất chính là nghe những chuyện nhà này, nhất là hai người này còn không phải là người ngoài, một người là Ma tổ cả ngày giả thần giả quỷ, cho tới hôm nay mới lộ ra hình dáng, một người thì là Đại Thần Chủ uy chấn Thiên Nguyên, ngự Tam Thiên Thần tộc. Thân phận này, thực lực này của Thần Chủ thực sự có thể nói là đã đứng đầu, nhưng ai có thể ngờ rằng, nàng ta ở trước mặt Ma tổ không ngờ lại có bộ dạng nhu thuận như mèo?

Chỉ là trong lòng vẫn còn có chút nghi vấn, Thần Chủ này nói mình là nàng ta nuôi lớn là có ý gì?

- Ài, cái này là nói dễ hơn làm.

Ma tổ tựa hồ là cho tới lúc này mới hiểu được dụng ý nào đó của Thần Chủ, sau khi ngây người một lúc, lại khẽ thở dài, cười khổ nói:

- Sửu Nô nhi, ngươi nghĩ việc này quá đơn giản, nếu chỉ dựa vào lực lượng của Tam Thiên Thần tộc này, liền có thể phá hủy Vĩnh Hằng Tiên Cung, vậy các Thánh Đường cũng sẽ không phải tốn nhiều tâm huyết như vậy để bày ra kế lớn lật đổ tất cả như vậy.

- Ta biết!

Thần Chủ nghe thấy những lời này, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt kiên định dị thường, thậm chí có thể nói là kiên định tới đáng sợ, đã đạt tới trình độ điên cuồng:

- Ta cũng biết, chỉ dựa vào lực lượng của Tam Thiên Thần tộc mà muốn chống đối với Vĩnh Hằng Tiên Cung căn bản chính là tự tìm đường chết, cho nên ta tới Thiên Nguyên, trên đời này còn có người còn có người có thể cùng đối kháng với Vĩnh Hằng Tiên Cung, đại khái cũng chỉ có Tiên Nhân Vương đã vẫn lạc? Ta muốn làm rõ người của các Thánh Đường rốt cuộc là nghĩ gì, kế hoạch của họ rốt cuộc là gì, sau đó thì đoạt lấy để sử dụng.

- Ài, ngươi đúng là...

Ma tổ lộ ra vẻ cùng bất đắc dĩ, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể thở dài.

- Sao, ngươi chê ta không biết tự lượng sức mình à?

Thanh âm của Thần Chủ đột nhiên trở nên lạnh lùng, thậm chí có chút phẫn nộ, cơ hồ là cố nén lửa giận, lạnh giọng quát:

- Ngươi chẳng lẽ đã quên bọn họ từng làm gì với chúng ta sao? Ngươi chẳng lẽ đã quên bọn họ là đối đãi với chúng ta như thế nào sao? Ngươi phải biết rằng, năm đó sau khi ta liều mạng bảo hộ ngươi và oa nhi trốn khỏi Thượng Thanh Thiên, bị bọn họ bắt được, phải chịu sự tra tấn thế nào? Thù lớn như vậy, chúng ta sao có thể không báo? Nếu không tích lũy lực lượng của mình, sớm muộn gì cũng lại sẽ có một ngày như vậy.

Này lửa giận được phát tác, uy thế trên người Thần Chủ đột nhiên dâng trào, dẫn động một phương thiên tượng.

Ngay cả Ma tổ lúc này cũng ngậm miệng, không dám nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn nàng ta.

- Cố sự rất nhiều.

Phương Hành càng nghe càng phấn chấn, hai mắt sáng lên, lửa bát quái cháy hừng hực.

- Xem ra lần đó ta đi, ngươi bị bắt về, phải chịu không ít khổ sở.

Ma tổ trầm mặc một lúc, khẽ thở dài, vẻ mặt dường như có chút áy náy.

- Không sao, không sao.

Thần Chủ dường như bởi vì sự áy náy của Ma tổ mà trở nên khẩn trương, vội vàng giải thích:

- Ta lúc ấy là tự nguyện ở lại ngăn cản bọn họ, trong lòng chỉ mong ngươi và oa nhi có thể an toàn đào tẩu, về sau lại nhìn thấy các ngươi chạy đi, tuyệt không thương tâm, thật đó, ngược lại còn cảm thấy vô cùng may mắn.

Nói đến đây tựa hồ là để di dời vấn đề, ánh mắt hướng sang Phương Hành, quan sát từ trên xuống dưới, thở dài:

- Đây là chuyển thế của oa nhi à? Ài, so với trước kia thì xấu hơn rất nhiều. Có điều vẫn rất đáng yêu!

- Ý gì thế?

Một câu khiến Phương Hành ngây ra, tuy không thể nóiđược, nhưng mắt thì trợn lên được.

Xấu với không xấu cái gì, Phương Hành không hiểu ý nàng ta, nhưng vừa nghe thấy chữ này liền tức giận.

Ngay cả Ma tổ dường như cũng có chút sững sờ, sau đó ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía

Phương Hành.

- Hắn...

Ma tổ dường như muốn giải thích, nhưng lại do dự, lại bỗng nhiên mở miệng cắt ngang lời hắn:

- Ta từ lần đầu nhìn thấy tiểu quỷ này liền cảm thấy hắn vô cùng thân thiết, cặp mắt ấy thực sự là giống oa nhi như đúc. Cũng to gan lớn mật, không biết sợ gì, sau đó ta lại từ trên người hắn, cảm ứng được khí tức của ngươi, nào có thể ngờ rằng.

- Xong rồi.

Ma tổ ngây người, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Phương Hành ở bên cạnh.

- Lần này phiên to rồi.

Phương Hành đột nhiên nhìn thấy tay của Ma tổ vươn về phía mình, còn chưa kịp nói gì, liền cảm thấy trước mắt tối sầm, không ngờ bị hắn kéo vào trong thức giới, có điều vừa đến nơi này, hắn lại được tự do, nhìn về phía Ma tổ ở trước mặt, kinh hô.

- Ngươi giỏi thật, Thần Chủ không ngờ là nhân tình của ngươi.

- Ngươi thì biết cái gì, lúc này chúng ta phiền to rồi.

Ma tổ lườm Phương Hành, sợ hãi nói.

Cho dù là ở sâu trong thức giới, lúc hắn nói chuyện vẫn không nhịn được mà nhìn xung quanh, tựa hồ sợ bị Thần Chủ nghe thấy.

- Phiền cái gì? Sớm biết các ngươi có quan hệ này, ta việc gì phải lăn lộn mệt mỏi như vậy.

Phương Hành lại có chút khó hiểu, tức giận bởi vì Ma tổ lừa mình.

Lúc ban đầu lão vương bát đản này lừa mình rằng hắn là vì trốn cừu nhân mới ngủ say trong thức giới, nào ngờ rằng cừu nhân của hắn căn bản chính là tình nhân, hơn nữa ở trước mặt hắn còn ngoan như con mèo nhỏ vậy, nếu mình biết được tầng quan hệ này sớm, việc gì phải khách khí với Thần Chủ, đã sớm dẫn Ma tổ đi tìm Thần Chủ để nhận người thân rồi, dù sao cũng là người trong nhà.

- Nói ngươi cũng không hiểu đâu, ngươi đâu biết được rằng nữ nhân này chính là người điên.

Giọng điệu của Ma tổ lộ ra vẻ lo lắng, thậm chí có chút kinh sợ, hoàn toàn khác với vẻ ngạo nghễ khi ở trước mặt Thần Chủ.

- Lão công của mình trốn tránh mình, không điên cũng không được.

Phương Hành vẻ mặt khinh bỉ nhìn Ma tổ:

- Hơn nữa nghe ý tứ đó thì ngươi còn từng vứt bỏ người ta.

- Được rồi, bớt sàm ngôn đi, ta phân ra một dòng thần niệm, chìm vào trong thức hải đối thoại với ngươi, nếu lâu thì nàng ta sẽ phát hiện. Ta và nữ nhân này thật sự không có gì cả. Nói thật thì cũng tính như là có, trước kia quả thật là ta phạm tiện, đi trêu chọc nàng ta, có điều tình cảm đã hết rồi. Nàng ta cũng căn bản không phải hiện tại mới điên, nàng ta lúc ở Đại Tiên giới đã điên rồi. Ta cũng vì thế mà phát hiện nàng ta khi điên thì trở nên rất đáng sợ, cho nên mới mượn pháp chỉ của Tiên Vương để tách khỏi nàng ta, chỉ là ai ngờ được rằng, nàng ta lại có bản sự lớn như vậy, không chỉ trốn thoát khỏi Tiên Vương, còn có tạo hóa hiện giờ và thực lực khủng bố như vậy.

Ma tổ vội vàng nói, thoạt nhìn vẻ mặt rất hoảng sợ.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngươi kể rõ cho ta đi.

Phương Hành nổi lòng hiếu kỳ, hai mắt sáng rực nhìn Ma tổ.

- Ta làm gì có thời gian mà nói với nói những chuyện này.

Ma tổ nghe vậy liền nổi cáu, quát Phương Hành:

- Hiện tại vấn đề là ở chỗ ngươi! Ngươi có biết nàng ta tưởng ngươi là người khác không? Lúc trước khi chúng ta ở cùng nhau, từng thu dưỡng một con chó nhỏ, gọi nó là oa nhi, huyết mạch của Niệm Nô Nhi có vấn đề, không thể động phòng, tất nhiên cũng không thể sinh ra tiểu hài tử, liền coi con chó đó là nhi tử của mình, rất là yêu thương. Đối với nó còn tốt hơn là đối với ta, nhưng lúc chúng ta chia tay, bị người đuổi giết, ta lúc ấy bị Tiên Nhân Vương đả thương, nàng ta liền quyết tâm quay lại chặn truy binh, đưa oa nhi đó cho ta, muốn ta thề nhất định phải dẫn nó trốn đi, giúp nó đầu thai chuyển thế làm người.

- Hả, ngươi nói không thể động phòng là sao.

- Nàng ta là ngọc trời sinh.

- Ọe, ngươi không ngờ câu thông với một người lưỡng tính?

- Rắm chó, ngọc nữ không phải người lưỡng tính. . . Hơn nữa lúc mới quen ta cũng không tốc váy lên nhìn.

- ... Ta rất muốn biết đoạn thời gian đó ngươi sống thế nào.

- ... Cái này không quan trọng, quan trọng là oa nhi kia chết rồi.

- ... Mẹ nó, giờ mới biết, không ngờ nàng ta vừa rồi nói ta trông còn không đẹp bằng con chó.

Phương Hành nghe vậy liền ngẩn ra, lập tức giận dữ.

- Ngươi có thể lo chính sự trước không.

Ma tổ cũng thật sự nghẹn lời, vội vàng giáo huấn:

- Nàng ta từng nói vô số lần, con chó kia chính là người chứng kiến tình nghĩa của ta và nàng ta, chỉ cần nó còn, chúng ta vĩnh viễn sẽ không chia lìa, ta lúc trước trốn đi không dám gặp nàng ta, chính là bởi vì nếu để nàng ta biết con chó đó chết rồi, nhất định sẽ nổi điên, nói không chừng sẽ thực sự giết ta. Với bộ dạng hiện tại của ta, ngay cả một ngụm ác khí của nàng ta cũng chịu không nổi. Có điều cũng may nàng ta tưởng rằng ngươi là chuyển thế của oa nhi kia, theo ta thấy, nàng ta hiện tại vẫn có thể giữ được lý trí cũng là bởi vì nguyên nhân này. Nàng ta cho rằng ta thực sự không vứt bỏ oa nhi kia.

- Vậy con chó đó rốt cuộc thế nào?

- Lúc trước ta trốn đi, bản thân bị trọng thương, cần đổ bổ, nên hầm nó ăn rồi.

- Ngươi đúng là chó má, ta không giúp được ngươi.

Phương Hành trực tiếp trợn mắt khinh thường Ma tổ.

- Ha ha.

Ma tổ lại cười lạnh:

- Ngươi đây không phải là giúp ta, nàng ta hiện tại là vì coi ngươi là chuyển thế của oa nhi mới tha thứ cho ngươi, cũng vẫn chịu đựng ta, nhưng nếu nàng ta biết chân tướng, khà khà. Ngươi cảm thấy hai chúng ta còn có thể sống được không?

- Vậy ngươi rốt cuộc muốn ta phải làm gì?

Đại sự liên quan tới tính mạng, Phương Hành không thể không nghiêm túc.

- Ý tứ của ta là nếu nàng ta đã tưởng nhầm ngươi là oa nhi, vậy thì dứt khoát...

Ma tổ còn chưa nói hết, Phương Hành liền trực tiếp tức giận:

- Lão vương bát đản ngươi muốn cho giả mạo thành một con chó?

Ma tổ bất đắc dĩ nói:

- Không có biện pháp khác.

- Mặc kệ, đánh chết cũng không, làm việc này nếu truyền ra ngoài, ta còn mặt mũi nào nữa.

Phương Hành tức giận bất bình, hung hăng lườm Ma tổ.

- Ài, vậy tùy ngươi thôi.

Thật dài thở dài nói:

- Dù sao ngươi cũng biết, nếu bị nàng ta phát hiện chân tướng, chắc dưới cơn thịnh nộ, người đầu tiên giết chính là ngươi, sau đó ta cũng không thoát được. . . Nhưng nếu ngươi giả mạo thì sao? Nàng ta sẽ coi ngươi... sẽ đối đãi với ngươi như thân nhi tử. Không nói đến nàng ta hiện giờ chính là người đứng đầu Tam Thiên Thần tộc, quyền thế ngập trời, chỉ là thiên công truyền thừa nàng ta trong lúc vô ý được kế thừa thôi, vậy cũng có thể tu hành tới thần thông cảnh giới Tiên Nhân Vương rồi. Dù sao ta cũng nói hết rồi, ngươi cứ xem thế nào mà làm.

Phương Hành trầm mặc, thân ảnh của Ma tổ cũng trở nên mờ nhạt.

Tình cảnh Chung quanh biến hóa, Phương Hành cũng từ trong thức hải chui ra, ngẩng đầu nhìn, Thần Chủ và Ma tổ đang ở trước người.

Cũng không biết trong khoảng thời gian ở trong thức hải, Ma tổ đã nói gì với nàng ta, Thần Chủ đang mắt đầy vẻ nhu hòa nhìn mình.

Mà vừa thấy bộ dạng mặt đầy cổ vũ đó của Ma tổ, Phương Hành biết lão vương bát đản này muốn mình phải làm gì rồi!

- Mẹ nó, vừa cưỡng bức vừa, dụ dỗ ta là loại người này sao?

Phương Hành lườm Ma tổ một cái, trong lòng chửi thầm, sau đó liền quật cường ngẩng đầu lên.

- Mẹ.

Khi Nhìn về phía Thần Chủ, hắn bỗng nhiên mặt đầy tươi cười, thân thiết gọi một câu rồi tiến lên ôm lấy eo nàng ta.

Chương 1224: Phi thăng tiên lộ

Một tiếng "Mẹ" này gọi cho Ma tổ hỗn độn trong gió, Thần Chủ thì ngây người.

Nhất là bị Phương Hành thân thiết ôm lấy eo, lại rõ ràng hơi run lên, Phương Hành thì cảm thấy chẳng thú vị, hắn biết eo của con gái rất mềm, nhưng Thần Chủ này thì lại cứng ngắc, dù sao nhục thân hiện giờ của nàng ta chính là từ hắc ngọc đúc thành, cho dù theo thời gian hàng lâm của hàng lâm càng lúc càng, trở nên sinh động linh hoạt hơn, nhưng cũng không thay đổi được bản chất. Có điều tuy run rẩy một chút, theo bản năng muốn kháng cự, nhưng sau một thoáng, vẫn không hất tay Phương Hành ra, ánh mắt cũng trở nên mềm mại.

- Hảo hài tử, ngươi... đúng là khiến người ta yêu thương.

Thần Chủ thấp giọng than, giơ tay lên như là muốn xoa đầu Phương Hành.

Mà Phương Hành vừa thấy vậy, trực tiếp dí đầu tới, nhưng Thần Chủ lại cúi đầu thở dài, không vuốt ve.

- Khụ...

Ma tổ cuối cùng cũng lên tiếng, tuy chỉ là thần hồn, nhưng cũng nhẹ nhàng ho một tiếng, thấp giọng nói với Thần Chủ:

- Sửu Nô nhi, bất kể là như thế nào, ta và oa nhi cũng đã gặp lại ngươi, đây không phải là tâm nguyện lúc trước của ngươi sao? Ngươi việc gì phải cố chấp như vậy nữa? Không bằng thu tay lại đi, trước tiên tìm một chỗ ẩn cư, ngoan ngoãn chờ ta, trong lòng ta đã có kế hoạch của mình, đợi...

Thần Chủ nhẹ nhàng quay đầu lại, nhìn hắn một cái, thanh âm có chút thất vọng:

- Vừa gặp ta, ngươi lại muốn đi sao?

Ma tổ đột nhiên không nói tiếp được nữa, vẻ mặt vô cùng xấu hổ.

- Kỳ quân, ngươi không cần phải lo lắng cho ta, kỳ thật ta vẫn luôn biết mình muốn gì, cũng biết mình đang làm gì!

Thần Chủ nói tiếp:

- Năm đó ta bị Vân Hoang Tiên Vương bắt về, tuy chịu trách phạt, nhưng cũng nhờ họa mà gặp duyên, vừa hay có được truyền thừa của một vị Thiên Nữ đã mất, lại thừa dịp Đại Tiên giới gặp hạo kiếp, trốn ra khỏi thành của Vân Hoang Tiên Vương, khổ tu nhiều năm, mới có hiện giờ hiện giờ, nhưng ta tự biết, thực lực của chúng ta so với Vân Hoang Tiên Vương thì vẫn kém quá xa. Chúng ta trước kia ở ở trước mặt hắn đã không có năng lực bảo vệ cho mình, hiện giờ chỉ sợ lại càng không được, hiện tại, chúng ta nếu muốn vĩnh viễn ở bên nhau thì phải mạo hiểm, nhất định phải táng diệt Vĩnh Hằng Tiên Cung, cho nên về chuyện này, ngươi không cần phải khuyên ta.

- Ặc.

Ma tổ bộ dạng xấu hổ, hiển nhiên đang vắt hết óc nghĩ cách để khuyên Thần Chủ thu hồi tâm ý.

- Trước kia đều là ngươi bảo hộ ta, hiện tại đến phiên ta bảo hộ ngươi, được chứ?

Vẻ mặt Ma tổ càng trở nên xấu hổ.

- Ha ha ha ha, lão già này phải bám váy đàn bà rồi.

Phương Hành ở bên cạnh thấy vậy lại mừng rỡ, cố nén đứng nghe Thần Chủ và Ma tổ ôn lại tình cũ, có điều không nhịn được bao lâu liền mở miệng nói:

- Ta này này, mẹ... Các ngươi để lát nữa hãy ôn lại tình xưa có được không? Hiện giờ chúng ta vất vả lắm mới gặp lại nhau, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng ta muốn nói nhất là...

Thần Chủ và Ma tổ đều nhìn về phía hắn.

Phương Hành lập tức lộ ra bộ dạng đau xót, thở dài?

- Con đường tu hành khó khắn đều là tại không có pháp môn tu hành tốt.

Ma tổ nháy mắt trợn tròn. Tiểu vương bát đản này lại không nhịn được muốn đòi lợi ích rồi.

- Ta thấy trên người ngươi cũng không thiếu pháp môn lợi hại, đều có khả năng thông thiên triệt địa, ta mặc dù ở Vân Hoang tiên thành tu hành một số thần thông, nhưng luận về đạo tu hành thì sợ là cũng không mạnh hơn pháp môn trên người ngươi, thần thông thì có thể truyền cho ngươi mấy đạo.

Thần Chủ giống như không hề để ý, quan sát Phương Hành mấy lần rồi mở miệng nói.

- Thiên công vừa rồi ngươi nói à?

Phương Hành ngẩng đầu lên, bộ dạng lơ đãng đề xuất.

Thần Chủ hơi ngẩn ra, sau đó nhẹ giọng cười nói:

- Ngươi là hài tử của ta, ta biết cái gì, tất nhiên đều sẽ dạy ngươi, có điều môn thiên công này ngươi không học được, bởi vì tu hành thiên công này cần một loại thể chất đặc biệt.

Phương Hành nghe vậy liền ngẩn ra:

- Thể chất gì.

Thần Chủ mặt ửng đỏ, không nói tiếp.

Phương Hành nhìn bộ dạng này của nàng ta, cũng lập tức ngây ngốc bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề. . .

Vừa rồi lúc Ma tổ kêu khổ với hắn có nói, Thần Chủ chính là ngọc trời sinh, đó là một loại huyết mạch hiếm thấy ở cả Tam Thập Tam Thiên, nhục thân đặc thù, không thể động phòng, cũng không đẻ con được, thầm nghĩ chẳng lẽ nàng ta chính là ám chỉ loại huyết mạch này?

Vừa nghĩ đến đây, cũng cảm thấy run lên, thầm nghĩ thiên công này không thể học được!

Hắn lại nghĩ ra một ý tưởng khác:

- Nhưng lão nhân gia ngài quyền thế ngập trời, thống ngự Tam Thiên Thần tộc. . .

Mắt Ma tổ đã trợn trừng như chuông đồng!

Trâng tráo quá, đây là muốn có chủ ý với quyền thế của Thần Chủ sao?

Đừng nói ngươi căn bản chính là giả mạo, cho dù là thật, cũng không thể vừa gặp mặt đã đòi hỏi như vậy được chứ?

Thần Chủ rõ ràng cũng ngẩn ra, có điều cũng không tức giận, ngược lại còn bật cười:

- Ta là Thần Chủ, mà ngươi là hài tử của ta, tương lai vị trí Thần Chủ này tất nhiên cũng là của ngươi, chỉ có điều, hiện tại ta giữ họ lại còn có tac dụng, không thể cho ngươi được, phong cho ngươi làm Thái tử được thôi, như vậy trong Tam Thiên Thần tộc, ngươi chỉ dưới một mình ta, ai dám khinh thường ngươi nữa?

- Chuyện tương lai còn nói cái rắm?

Phương Hành trong lòng bất mãn, nói thầm, ngẩng đầu lườm Ma tổ một cái.

Ma tổ trong lòng đã chửi má nó, thầm nghĩ ngươi đòi hỏi người ta, bị người ta cự tuyệt lại đi bất mãn với ta là sao.

Không ngờ Phương Hành lúc này cũng đang mắng thầm trong lòng:

- Ngay cả mẹ cũng gọi rồi mà chả cho gì, đúng là lỗ vốn.

Trải qua mấy câu nói đó, cũng xác định được chuyện đơn giản như mình nghĩ, xem ra mình rốt cuộc không phải con thân sinh của Thần

Chủ, lợi ích cho không lớn. Nếu nói về mấy đạo thần thông của Vân Hoang thành, hắn cũng không để vào mắt, dù sao tu hành là gốc, thần thông là ngọn, mà mình kỳ thật cũng không thiếu thủ đoạn đấu pháp, chỉ tu vi cảnh giới mới là căn bản, về phần vị trí Thái tử Thần Đình, không nói đến thật giả, mình lấy được cũng chẳng để làm gì, còn bị người ta kiềm chế, không được tiêu dao.

Hơn nữa chuyện Thần Chủ muốn làm thực sự rất hung hiểm, xem đã dọa cho Ma tổ thành cái dạng gì kìa, vạn nhất mình nhận vị trí Thái tử này, tương lai chỉ sợ cũng không thoát được liên lụy, chẳng thà ngay từ đầu đã phân rõ giới hạn còn hơn.

- Thôi, trước tiên cứ kiếm gì có tính thực tế đi.

Trong lòng quyết định chủ ý, liền tươi cười, thậm chí nhiệt tình dào dạt ôm eo Thần Chủ, nói:

- Chuyện Thái tử để sau rồi nói, có điều hiện tại ta xin ngươi giúp hai việc, ngươi có thể đáp ứng ta không?

- Ừ, nếu ta làm được, sẽ không từ chối.

Thần Chủ nhìn Phương Hành, bộ dạng ôn nhu.

Ma tổ cũng nhìn Phương Hành, nhưng mặt mày nhăn nhỏ, da mặt của thằng ôn này cũng dày thật!

- Tuyệt đối là trong khả năng của ngươi, hơn nữa chuyện liên quan trọng đại!

Vẻ mặt Phương Hành trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói?

- Chuyện thứ nhất chính là Tiểu Tiên Giới, đám vương bát đản đó không phải là thứ tốt, bọn họ có dã tâm rất lớn, ngươi không biết đâu, bọn họ âm thầm chắp vá một bộ thiên công, tên là Vong Tình thiên công, nghe nói uy lực đáng sợ vô cùng, nếu luyện thành, chỉ sợ đủ để uy hiếp đến ngươi. . . Càng đáng giận là, bọn họ tìm rất nhiều nữ tử thiên tư hơn người để tu luyện môn thiên công này, trong đó có không ít người quen của ta, ngươi xem...

- Chuyện Vong Tình thiên công kỳ thật ta đã biết rồi.

Thần Chủ nghe vậy cũng nhíu mày, sau đó nói:

- Thiên công đó không thể tu luyện thành, chỉ là một đám si nhân mà thôi, ta mặc kệ bọn họ, nếu ngươi bất mãn thì cầm thần chỉ của ta bắt họ giao ra pháp điển, cũng cứu bằng hữu của ngươi ra, có điều hiện giờ chính là lúc thời buổi rối loạn, ta vẫn chưa hoàn toàn thu phục được Tiểu Tiên Giới phân tán trong hoàn vũ, hiện tại mười hai Tiểu Tiên Giới đó nếu sẵn sàng góp sức cho ta, ta cũng không thể làm quá mức, tính mạng của mấy lão bất tử đó tạm thời cho cho họ giữ lại mấy ngày đi, nếu ngươi trong lòng khó chịu, đợi cho ngay sau đại sự của ta thành rồi, cứ tùy ý xử lý bọn họ mà trút giận.

- Như vậy cũng được.

Phương Hành cảm thấy không thỏa mãn cho lắm, nhưng nghĩ cũng chỉ có thể đáp ứng trước mà thôi, lập tức lại nói:

- Chuyện còn lại nghiêm trọng hơn, ngươi có biết Thương Lan hải không? Nơi đó đã sớm không phải Long Quân làm chủ, hiện tại là một yêu ma tên là Cửu Đầu Trùng đang tác oai tác quái, hắn không phải là người tốt, khẳng định với không trung thành với ngươi. Hơn nữa hắn hiện tại bắt tức phụ của ta không trả, đó chính là con dâu của ngươi đó. Ngươi nói xem, chúng ta nên chém tên vương bát đản này thành ba đoạn hay là hai mươi bảy đoạn? Ta nghe theo ngươi?

- Cửu Đầu Trùng?

Thần Chủ nghe vậy liền ngẩn ra, sau đó ánh mắt có chút sâu xa, thở dài:

- Vậy ngươi phải mau một chút!

Phương Hành nói:

- Vì sao?

Thần Chủ nhẹ nhàng nói:

- Nếu như ta đoán không lần thì nó chắc rất nhanh sẽ lên đường.

Phương Hành có chút không hiểu:

- Ta không đưa hắn đi thì hắn đi làm sao được.

Thần Chủ nhìn Ma tổ, lại nhìn Phương Hành, hơi trầm xuống một chút, rồi vẫn nói:

- Phi thăng tiên lộ!

Bốn chữ ấy khiến Ma tổ và Phương Hành lại đồng thời ngây người và kinh hãi.

Bốn chữ phi thăng tiên lộ đối với bất kỳ người tu hành nào mà nói đều không xa lạ gì, thậm chí đây quả thực chính là giấc mộng chung cực mà họ theo đuổi, người nào nước vào con đường tu hành mà không muốn có một ngày có thể vượt qua cửu kiếp, bạch nhật phi thăng?

Chỉ là Thông Thiên lộ đã sớm bị chặt đứt, đi đâu mà phi thăng?

Nghĩ tới đám tu sĩ lánh đời vừa Thần Chủ chém rụng, chính là vẫn đang đợi phi thăng tiên lộ quay lại, nhưng bọn họ khô thủ ngàn vạn năm, cũng chỉ thấy được một chút bóng dáng của phi thăng tiên lộ, cho dù là cầu đá dẫn tiên đó cũng hoàn toàn bị Phong Thần bảng khống chế, đã sớm không biết chạy đi dâu rồi, ngay cả Thần Chủ cũng không làm gì được, vậy Cửu Đầu Trùng lấy đâu ra bản sự đó?

- Cửu Đầu Trùng đó chính là hạng người có đại nghị lực, ngay cả ta cũng rất kiêng kị nó!

Giống như minh bạch sự khiếp sợ trong lòng đám người Phương Hành, Thần Chủ giải thích:

- Mà hắn hiện giờ mà đi, cũng không phải phi thăng tiên lộ của đạo gia, mà là cổ lộ Long tộc lưu lại. Thậm chí có thể nói, tất cả những gì hắn làm đều là để bước vào được con đường đó!

Chương 1225: Bốn cổ lộ

- Không ngờ còn có cổ lộ long tộc lưu lại?

Phương Hành bị tin tức Thần Chủ tiết lộ khiến cho ngây ngốc, thân là một người tu hành, hắn tất nhiên không xa lạ gì với phi thăng tiên lộ, khi nhìn thấy cầu đá tiên tiên đó, đã đoán được cầu này có liên quan tới phi thăng tiên lộ trong truyền thuyết, nhưng lại không biết trừ phi thăng tiên lộ của Nhân tộc ra không ngờ còn có một tiên lộ khác, nhất thời vô cùng tò mò, nhìn về phía Thần Chủ.

- Phi thăng tiên lộ, nói trắng ra là, chính là đường đi thông tới Tiên Vực!

Thần Chủ nhìn thấy nghi hoặc trong lòng Phương Hành, cũng nhẹ nhàng giải thích:

- Nhưng con đường này không phải là duy nhất, trên thực tế, tổng cộng có bốn phi thăng tiên lộ, phân biệt là các bậc tiền bối của đạo gia, phật môn, yêu loại, long tộc khai sáng, bốn tiên lộ này đều đi thông tới Đại Tiên giới, nhưng lại có khác biệt, tiên lộ đạo gia lưu lại chính là đi thông tới Tam Thập Tam Thiên, cổ lộ Yêu tộc lưu lại chính là đi thông tới Thái Cổ Yêu giới, mà phi thăng tiên lộ phật môn lưu lại thì đi thông tới Tây Thiên giới, phi thăng tiên lộ Long tộc lưu lại đi thông tới

Thiên Long cổ vực, chỉ là bốn giới này đều ở trong một mảng tinh vực, cho nên được thế nhân hợp xưng là Đại Tiên giới.

- Người tu hành, không phải là sau khi có tư cách thành tiên thì có thể bước vào Đại Tiên giới sao!

Thần Chủ thở dài, ánh mắt nhìn về phía tinh không mờ mịt:

- Vực ngoại tinh không thật sự rất rộng lớn, có thể nói vô biên vô tích, dù là người tu hành cường đại tới mấy nếu đi loạn trong Tiên Vực cũng rất dễ bị lạc trong tinh vực bao la, khô thủ tịch diệt tới chết, cho nên đối với người tu hành mà nói, phi thăng kỳ thật là một chuyện vô cùng nghiêm túc, không chỉ phải có đủ lực lượng, càng phải biết rõ mình nên tới Đại Tiên giới nào, phải biết được lộ tuyến đó.

- Lộ tuyến phi thăng?

Phương Hành nhíu mày, chậm rãi nhắc lại câu này.

- Không sai, có thể nói, lúc phi thăng quan trọng nhất chính là lộ tuyến!

Ma tổ dường như ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cau mày mở miệng, nhẹ giọng giải thích cho Phương Hành:

- Giữa tinh vực thật sự có rất nhiều nguy cơ và hung hiểm, nếu không có lộ tuyến, đi lung tung trong tinh vực, rất dễ bị lạc hoặc là gặp nạn, thậm chí nói có lộ tuyến có phương hướng cũng có thể bởi vì một số tình huống không lường được trước mà bị lạc, bởi vậy, tứ phương truyền thừa cường đại đều xây dựng phi thăng tiên lộ của mình, để lại cho con cháu và truyền nhân, một lúc nào đó, thậm chí khi có hậu nhân sắp thành tiên, bọn họ còn có thể sai người tiếp dẫn, mà đây là nguyên nhân sau khi thành tiên thì có sứ hàng lâm trong truyền thuyết?

Phương Hành nghe thấy những lời này, liền lập tức hiểu ra.

Hắn đã đi một thời gian không ngắn trên còn đường tu hành, đối với chuyện phi thăng của giới tu hành cũng biết không ít, tất nhiên cũng nghe nói tới đủ loại lời đồn. Có điển tịch ghi lại, phi thăng chính là trực tiếp độn tới vực ngoại.

Ma tổ cúi đầu thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Có thể ở trong tinh vực khai thác ra phi thăng chi lộ để cung cấp cho hậu nhân, tất nhiên cũng đều là đại truyền thừa nội tình thâm hậu, trên thực tế đây không phải là đạo thống bình thường có thể hoàn thành, phải là giáo phái một phương mới được. Từ xưa đến nay, khai thác ra phi thăng cổ lộ tổng cộng chỉ có tứ phương truyền thừa, phân biệt là đạo gia thực lực cường đại nhất, có thể nói là toàn bộ Đại Tiên giới đều là tiền bối của đạo gia khai thác. Mà phi thăng tiên lộ của đạo gia tất nhiên cũng là vững chắc và an toàn nhất, phi thăng tiên lộ trong miệng thế nhân kỳ thật chính là chỉ con đường này, mà cầu đá dẫn tiên ngươi chứng kiến lúc trước chính là chỗ mấu chốt nhất của con đường này. Vốn là đi thông tới Đại Tiên giới chỉ có một tiên lộ, chỉ là về sau, để không bị hạn chế bởi người khác, Phật môn và Yêu loại, Long tộc cũng phân biệt khai thác tinh của mình, người tu hành của Thiên Nguyên có thể thông qua bốn cổ lộ này dể tới Đại Tiên giới!

Nói đến đây, hắn quay đầu lại, vẻ mặt có chút ngưng trọng, dường như ngay cả tồn tại như hắn nhắc tới tinh vực cổ lộ giống như kỳ tích cũng có chút cảm khái:

- Bốn con đường này chính là phi thăng tiên lộ trong truyền thuyết, có thể đi thông tới tứ phương cổ giới!

- Tứ phương cổ giới.

Phương Hành không nhịn được mà lặp lại.

Ma tổ thở dài:

- Tứ phương cổ giới chính là lĩnh vực của tứ phương đạo thống ở Đại Tiên giới, rộng lớn vô biên, phúc địa động thiên, chính là chỗ thích hợp nhất để tiên gia tu hành trong tinh vực, đạo gia, Phật môn, Yêu loại, Long tộc đều có lĩnh vực của mình ở đó, phân biệt chính là Tam Thập Tam Thiên của đạo gia, Tây Thiên Phật giới của Phật môn, Thái Cổ Yêu giới của Yêu tộc, cùng với Thiên Long cổ vực của Long tộc, bốn giới này được gọi chung là Đại Tiên giới, chính là tạo hóa phúc địa mà người tu hành thế gian suốt đời tha thiết ước mơ, nơi trường sinh bất hủ, nơi hoàn vũ chí cao.

- Thì ra, cái gọi là phi thăng, kỳ thật chính là tiến vào Đại Tiên giới. . .

Ánh mắt Phương Hành trở nên có chút phức tạp, giống như cảm thấy có chút mất mát, nhưng lại có chút cảm khái.

Đối với những người tu hành như bọn họ mà nói, phi thăng không nghi ngờ gì nữa là một chữ thần kỳ, dường như mang theo một loại ma lực khó có thể diễn tả, nhưng kỳ thật sau khi nói trắng ra thì rất dễ hiểu, phi thăng cũng chỉ là từ Thiên Nguyên vượt qua tinh vực tiến vào một phương tinh không khác mà thôi, nơi đó có lẽ thích hợp cho tiên gia tu hành, nhưng không phải thiên đường như trong phán đoán của một số người, nó chỉ là một mảng không gian khác mà thôi!

Có điều nghĩ sâu hơn, vượt qua tinh vực hàng tỉ dặm, tới một tinh hải khác, cũng rất không tầm thường.

Dù sao ngẩng đầu nhìn tinh không bao la đó, liền biết được mà đi qua nó là khó khăn cỡ nào.

Phi thăng đúng là một chuyện vừa đơn giản lại vừa gian nan vô hạn.

- Lời ấy không sai, phi thăng không phức tạp như trong tưởng tượng, chỉ là từ Thiên Nguyên tiến vào Đại Tiên giới mà thôi!

Ma tổ cúi đầu thở dài một tiếng, lại cười khẽ, nói:

- Nhưng cũng không đơn giản như vậy đâu, sau khi Thiên Nguyên phong thiên, các tu sĩ bất kể pháp lực cao thấp đều không thể độn tới vực ngoại, tất nhiên cũng không bước vào bốn cổ lộ đó để tiến vào Đại Tiên giới, cũng không thể có được sự gia trì của Đại Tiên giới, không thành được chân tiên, đây cũng chính là hàm nghĩa chân chính của phong thiên tuyệt tiên. Nhưng cho dù là sau khi Thiên Nguyên mở lại, thế nhân muốn thành tiên cũng không đơn giản, dù sao tinh đồ chỉ đường bốn tiên lộ chỉ có một số truyền thừa chính thống nhất, nội tình sâu nhất mới có. Cho dù là Tiên Nhân Vương, nếu không có tinh đồ chính xác trong tay, cũng không ai dám chui vào tinh vực mờ mịt đó? Một khi bị lạc, cho dù thọ nguyên vô tận, cũng vĩnh viễn không ra được!

- Lời này rất đúng!

Phương Hành cũng không nhịn được liên tục gật đầu, vô cùng tán thành cách nói của Ma tổ.

Tinh vực thật sự rất khủng bố, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hoang vắng vô tận và hung hiểm vô biên rồi. Đây không phải là là núi hoang nào đó trên Thiên Nguyên, nhỡ lạc vào thì đi mấy ngày là ra được. Nhớ ngày đó hắn ở chỗ Dao Trì tiểu công chúa nghe được, thời thái cổ, có không ít tiên được phóng tới tinh vực vô ngần, nhưng cuối cùng tới được một lĩnh vực có thể sinh tồn, thậm chí khai thác ra một mảng tiên giới thì có được mấy ai.

Nhiều tồn tại cường đại như vậy, chẳng phải đại đa số đều trực tiếp bị tinh không vô biên đó cắn nuốt sao?

- Có điều nếu nói như vậy, cho dù không độ cửu kiếp, nếu có thể có được bốn tinh đồ thì đều có thể thành tiên à?

Phương Hành trầm tư một hồi, lại nghĩ tới một vấn đề khác.

- Về lú thuyết thì có thể, trước kai cũng từng có một trường hợp đặc biệt!

Ma tổ trực tiếp gật đầu:

- Có điều cũng chỉ là nói mà thôi, trên thực tế là rất khó!

Dứt lời, hắn cũng quay sang nhìn về phía Thần Chủ, dường như đối với chuyện này thì Thần Chủ hiểu biết hơn.

- Phải nói rằng trên cơ bản là không thể đi qua được!

Thần Chủ vẻ mặt thản nhiên nói:

- Hiện giờ sớm đã không phải là lúc cường thịnh nhất, hạo kiếp qua đi, bốn cổ lộ thông tiên sớm đã bị hủy diệt gần hết, phi thăng tiên lộ của đạo gia đã bị chúng thánh nắm giữ, ngươi vừa rồi cũng nhìn thấy đấy, con đường đó có rất nhiều cấm chế, người bình thường ngay cả tới gần cầu đá dẫn tiên đó cũng không thể, càng đừng nói tới là bước vào cổ lộ; Phi thăng cổ lộ của Phật môn thì lúc môn gặp nạn, cơ hồ đã hoàn toàn bị hủy diệt rồi, ngay cả Thiên Nguyên Phật Tử hiện giờ, truyền nhân duy nhất của Phật môn muốn đi tìm di tích của Tây Thiên giới cũng phải mượn tiên lộ của đạo gia, tuân thủ quy củ của các Thánh Đường, nguyên nhân chính là vì thế.

- Mà phi thăng tiên lộ của Yêu tộc thì nằm trong tay Thần Đình.

Thần Chủ nói đến đây, hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tam Thiên Thần tộc chính là mượn cổ lộ này để về Thiên Nguyên, chỉ là khi hàng lâm thì gặp một chút phiền phức, khi đó Thiên Nguyên đã bị Cửu quan từ trong tinh không ẩn đi, chúng ta biết rõ mình đã đến gần phiến tinh vực này rồi nhưng vẫn không về được, liền thuận tay chinh phục không ít Tiểu Tiên Giới chung quanh. Về sau là Thương Lan hải cung cấp vị trí của Thiên Nguyên, Tam Thiên Thần tộc cuối cùng mới có thể hàng lâm Thiên Nguyên, Mà lúc trước yêu cầu đầu tiên Cửu Đầu Trùng đề xuất chính là xin tinh đồ của Yêu tộc phi thăng tiên lộ, chỉ là ta khiến hắn phải thất vọng rồi, không phải là ta quá keo kiệt, mà là bởi vì chúng ta trên đường trở về, Yêu tộc cổ lộ đã bị chúng ta hủy diệt, cho dù là có tinh đồ này cũng không đi được!

- Nói như vậy người không được lựa chọn, con đường duy nhất để thành tiên, chẳng phải chính là Long tộc cổ lộ?

Phương Hành nghĩ tới rất nhiều chuyện, sau khi suy ngẫm một lúc liền vội vàng nói.

- Không sai, đối với người đến không được chọn mà nói, trong bốn cổ lộ, duy nhất có thể chính là Long tộc cổ lộ!

Ngay cả Thần Chủ cũng thở dài:

- Chỉ có điều, so sánh với đạo gia, Phật môn, Yêu loại mà nói, Long tộc ngược lại là thế lực ít nhất, cổ lộ chúng khai thác cũng khó nhất, hơn nữa trừ chân long nhất mạch ra, người ngoài không thể biết được chỗ cụ thể của con đường này, chỉ là truyền thuyết, Long tộc cổ lộ chính là con đường gian nan rồi, hung hiểm nhất, trong bốn phi thăng tiên lộ, phải là chân long huyết mạch mới có thể thông qua quan, bởi vậy đối với người ngoài mà nói, con đường này cơ hồ là không thông!

- Cửu Đầu Trùng kỳ thật đã sớm có được tinh đồ của Long tộc cổ lộ, nhưng lề mề không dám đi, chính là bởi vì nguyên nhân này, hơn nữa trong tinh vực bao la, đủ loại hung hiểm và biến số đều khó có thể đoán trước, cho dù là hắn cầu ta giúp hắn, cho dù hắn chuẩn bị đầy đủ tới mấy, thực lực bản thân có mạnh tới mấy, sau khi bước vào Long tộc cổ lộ đó, khả năng thành công vẫn không tới một thành. Ha ha, ta cũng có chút bội phục hắn, đối với một ngoại tộc huyết mạch mà nói, hắn dám bước vào Long tộc cổ lộ, cũng được xem như là một nhân vật rồi!

- Không tới một thành?

Phương Hành nghe vậy liền ngây người:

- Vậy vì sao hắn vẫn muốn đi.

Thần Chủ lại cúi đầu thở dài:

- Bởi vì hắn biết rõ, đây có lẽ là cơ hội thành tiên cuối cùng!

Chương 1226: Chấp niệm thành tiên

- Cơ hội thành tiên cuối cùng?

Một câu không đầu không đuôi này của Thần Chủ khiến Phương Hành ngây đơ, một lúc sau vẫn chưa hồi thần, có điều Thần Chủ hiển nhiên không có ý định giải thích kỹ, chỉ nhắc qua mà thôi, nhân tiện nói:

- Chắc ngươi rất nhanh sẽ hiểu, giờ ta nói cũng vô ích.

Phương Hành lúc này cũng không có tâm tư nghĩ tới những điều này, cũng thông qua những lời này của Thần Chủ, hắn cuối cùng mới biết được mục đích của Cửu Đầu Trùng, Nó không ngờ chính là người một lòng cầu tiên. Từ lúc Thông Thiên lộ đoạn tuyệt, thành tiên đã trở thành một loại hy vọng xa vời đối với giới tu hành, mà người tu hành vượt qua được thời đại "Vô tiên" này cũng thường thường đều đưa ra các loại lựa chọn bất đồng, người nổi bật trong đó không thể áp chế tu vi của mình, dưới tình huống không có tiên lộ, đột phá thực lực bản thân tới trên cửu kiếp, có điều bọn họ không phải là tiên, mà là lựa chọn trở thành thánh nhân, chiêu số bất đồng với tiên!

Tuy Thiên Nguyên Cửu thánh rốt cuộc có phải là đồng dạng với lộ số của thái cổ chư thánh hay không, vẫn không thể xác định, nhưng chung quy là có cách xưng hô này!

Mà cũng có một nhóm người, lại lựa chọn lánh đời!

Bọn họ khô thủ bản tâm, bế quan chờ đợi, chờ ngày thiên lộ mở lại!

Hiện giờ, theo thần vật xuất hiện ở Táng Tiên Pha, phản ứng mạnh nhất không nghi ngờ gì nữa chính là nhóm người này, những người này ngay cả đại sự như các thánh rời khỏi Thiên Nguyên, Thần tộc hàng lâm Thiên Nguyên cũng không có biểu hiện quá kích gì, nhưng sau khi thần vật xuất hiện, lại cơ hồ dốc toàn bộ lực lượng, có một bộ phận, lựa chọn thủ hộ Thiên Nguyên, đứng chung một chỗ với Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương, cũng có một bộ phận, lại lựa chọn tới tranh đoạt tạo hóa với bọn tiểu bối Phụng Thiên Minh, nhưng đại bộ phận đã chết ở trong tay Thần Chủ, một bộ phận thì đào tẩu!

Bọn họ cũng đại biểu cho một bộ phận người của Thiên Nguyên, hơn nữa là một bộ phận người không thể bỏ qua!

Bởi vì tuy bọn họ rời xa hạch tâm quyền thế, nhưng dù sao cũng có tu vi cường đại, chính là một đám có tu vi mạnh nhất trên Thiên

Nguyên đại lục trừ thánh nhân ra, trên trình độ nào đó mà nói, thực lực cá nhân của bọn họ có lẽ còn có thể trên cả các lão quái vật, lão tổ tông phía sau các đạo thống, chỉ là bọn họ một lòng theo đuổi thành tiên, cho nên khô thủ tử quan, không có tiên cơ thì không xuất thế mà thôi!

Trên trình độ nào đó, những người này có thể xưng là một nhóm người có chấp niệm đối với thành tiên sâu nhất trên Thiên Nguyên.

Mà Cửu Đầu Trùng, hiện giờ nghe nói, không ngờ lại là một trong những tồn tại kiên định nhất trong nhóm người này.

Những người đó chỉ là đang chờ đợi ngày thiên lộ mở lại, chờ tiên duyên hàng lâm, mà Cửu Đầu Trùng thì cũng một mực như vậy!

Chính vì mục đích thành tiên này, hắn thậm chí không tiếc nguy cơ trùng trùng xông vào Long tộc cổ lộ.

Chẳng trách ngay cả Thần Chủ cũng khen ngợi hắn như vậy!

Chỉ là trong lòng Phương Hành đã có chút hốt hoảng.

Hắn không tin đôi huynh muội Cửu Đầu Trùng lại chỉ là dựa vào một bầu nhiệt huyết mà xông vào Long tộc cổ lộ, hắn chưa gặp

Cửu Đầu Trùng, nhưng lại từng thấy Thương Lan Hải Long Hậu, muội muội Vũ Mị Nhi của Cửu Đầu Trùng, nữ tử được gọi là Yêu tộc đệ nhất tiểu mỹ nhân trước Hồ Tiên Cơ, lại tuyệt đối không phải là hạng lương thiện, đạo thống khổng lồ như Thương Lan hải, cũng bị nàng ta giày ra cho không ra bộ dạng gì nữa.

Đôi huynh muội này nếu muốn xông vào Long tộc cổ lộ, vậy nhất định sẽ chuẩn bị đầy đủ!

Mà Long tộc cổ lộ nếu có liên quan tới huyết mạch, như vậy, tức phụ Ngao Trinh của mình chỉ sợ cũng sẽ nguy hiểm.

Đôi huynh muội này sao có thể không nghĩ tới lợi dụng huyết mạch của Ngao Trinh để đạt được mục đích của mình?

Dù sao, Ngao Trinh ở trong mắt thế nhân, sau cùng cũng là một chân long huyết mạch!

Đương nhiên, Phương Hành cũng biết một vị tồn tại chân long huyết mạch khác, chỉ là tên gia hỏa đó…

- Không thể đợi được, ta phải mau chóng đi đón tức phụ về.

Trong lòng Phương Hành không nhịn được hiện lên suy nghĩ này, lại nói thầm một câu:

- Đây mới là chính sự!

- Mẹ à, Cửu Đầu Trùng đó có từng nói là lúc nào sẽ đi không?

Phương Hành nghĩ tới điểm này, rất nhanh ngẩng đầu lên khẩn trương hỏi.

Trong lòng hắn cũng biết, thời gian còn lại cho mình chỉ sợ là không nhiều lắm, chỉ có thể vào trước lúc Cửu Đầu Trùng lên đường, ngăn hắn lại.

- Ha ha, vốn hắn đáp ứng ta, là sau khi ta lấy được thần vật đó.

Đề cập tới điểm này, Thần Chủ lại cúi đầu cười lạnh một tiếng, ánh mắt có chút khinh thường:

- ... Có điều hiện giờ thần vật đó cuối cùng vẫn không lọt vào tay ta, tuy ta cũng đạt được mục đích của mình, thông qua hành động này để nhìn thấy một bộ phận kế hoạch của những người đó, có điều trong mắt người đời này, ta rõ ràng đã thua một cuộc! Mà Cửu Đầu Trùng đó có tâm tư hung ác nham hiểm và điên cuồng như vậy, chỉ sợ là không kiềm chế được, hắn là sẽ không ngồi nhìn Thương Lan hải bị cuốn vào trong trận đại chiến nhân thần này, khẳng định sẽ đi trước.

- Đi trước?

Phương Hành lắp bắp kinh hãi:

- Cũng chính là ngay cả ngươi hiện tại cũng không thể xác định được thời gian hắn ra đi?

Thần Chủ gật đầu:

- Ta cai quản những Thần Vương này, nhưng không có một ai là hoàn toàn nguyện trung thành với ta cả, Cửu Đầu Trùng đó là tồn tại tâm cao khí ngạo như vậy, lại càng không thể trung thành, so với nói hắn sẵn sàng góp sức cho ta, chẳng thà nói là chúng ta đang hợp tác, hắn giúp Thần Đình rất nhiều việc, ta cũng cho hắn không ít chỉ điểm và tài nguyên, mà mục đích cuối cùng của hắn chính là bước vào Long tộc cổ lộ, trừ cái này ra thì mọi chuyện đều là không quan trọng, cho nên khi hắn cho rằng mình đã lấy được đủ tài nguyên rồi, chỉ sợ sẽ lập tức bước vào cổ lộ.

Nói đến đây, Thần Chủ cũng cười khẽ:

- Mà lúc hắn bước vào cổ lộ, chính là giới hạn hắn và ta phân rõ giới hạn, tất nhiên không cần phải nói cho ta biết, dù sao trong lòng hắn cũng biết rõ, ta căn bản không xem trọng hắn, cũng sẽ không đi chúc phúc cho hắn.

- Đây con mẹ nó mới là một loại phản bội!

Phương Hành thầm nghĩ Thần Chủ này quả nhiên có tính điên, biết rõ Cửu Đầu Trùng sẽ phản bội mình, không ngờ vẫn cho hắn những gì hắn muốn, biết rõ hắn sẽ rời khỏi, vẫn không nghĩ biện pháp ngăn cản, có kiểu cai quản thuộc hạ như vậy à?

- Biết rõ hắn sẽ phân rõ giới hạn với ngươi, ngươi lại không định ngăn cản hắn à:

- Ta không ngăn cản hắn, là vì ta cũng hy vọng thông qua hắn để truyền tin cho những người đó.

Thần Chủ cười khẽ, vẻ mặt có chút thần bí.

- Không biết các ngươi đang nghĩ gì, có điều ta không thể khô thủ được nữa.

Phương Hành bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định:

- Ta phải đi cứu tức phụ của ta!

Ma tổ vừa nghe vậy liền vội vàng phụ họa:

- Đúng đúng, cứu tức phụ, việc này quá trọng yếu, mau đi đi.

Lại quay đầu nhìn Thần Chủ:

- Các ngươi dù sao cũng chưa trở mặt, đừng đi cho đỡ khó xử.

Thần Chủ hơi ngẩn ra, nói khẽ:

- Ta tất nhiên sẽ không đi. . .

Ma tổ nhất thời mừng rỡ, nhưng không đợi hắn lên tiếng, Thần Chủ đã ánh mắt ôn nhu nhìn về phía hắn:

- Nhưng ngươi và ta khó khăn lắm mới gặp lại, sao nỡ tách ra nhanh như vậy? Tuy ta hiện giờ tu thành thiên công, cũng đã hóa giải được hết lực lượng của Tam Thiên Thần tộc cho mình sử dụng, nhưng dẫu sao vẫn chưa hoàn toàn ổn định, những tộc quần như kỳ lân, thiên cẩu, huyễn hạc đến nay vẫn chưa thần phục ta, càng có một số Tiểu Tiên Giới phân tán trong tinh vực cũng chưa chịu khuất phục, ngay cả Thiên Nguyên hiện giờ chỉ sợ là sắp có đại chiến, ta cần ngươi giúp thì mới có thể nắm chắc thực hiện được đại kế của ta, huống hồ... Ngươi hiện giờ chỉ còn Nguyên Thần, ta phải giúp ngươi nặn lại nhục thân. . .

- Ặc, nặn lại nhục thân thì tạm thời không cần, cảnh giới của ta vẫn còn, nhục thân không dễ tìm.

Ma tổ lại chỉ vào Phương Hành nói:

- Ta vẫn phải mượn dùng cái bình này để dung thân.

- Ngươi mới là bình, ngươi và Thần Chủ đều là bình. Ngay cả con chó đó của nhà ngươi cũng là cái bình.

Phương Hành trợn mắt lên, hung hăng lườm

Ma tổ một cái.

- Vả lại, với bộ dạng của ta hiện tại, cũng không giúp gì được ngươi.

Ma tổ lườm lại Phương Hành một cái, vẻ mặt tươi cười nói với Thần Chủ.

Mà Thần Chủ nghe thấy những lời này nghe thấy những lời này, không ngờ hai mắt cũng đỏ lên, lập tức không còn bộ dạng mạnh mẽ kiêu ngạo khi luận về đại sự thiên hạ, trở nên ôn nhu động lòng người, giơ tay lên lau nước mắt ở khóe mắt, thấp giọng nói:

- Khó khăn thì đã sao? Ta cho dù là thân tử đạo tiêu, cũng phải nặn lại nhục thân cho ngươi. Huống hồ, áp lực hiện tại trên người ta cũng lớn, có ngươi ở bên cạnh trò chuyện cùng cũng tốt.

Nói xong quay sang nhìn Phương Hành:

- Hay là các ngươi đều ở lại đi.

- Hỏng rồi, chẳng lẽ nàng ta vì Ma tổ, muốn giữ cả ta lại.

Phương Hành trong lòng giật thót, vội vàng hắng giọng, tình thâm ý nặng nói:

- Kỳ thật mẹ nói rát đúng, hai người các ngươi xa cách lâu vừa gặp lại, sao lại chia tay sớm như vậy được? Không cần các ngươi tới

Thương Lan hải giúp ta, chỉ cần mẹ cho ta mượn chút đồ để dùng là được. Với tu vi của các ngươi, rút Nguyên Thần ra khỏi thức giới của ta, tự nuôi dưỡng, chắc không thành vấn đề chứ?

- Tất nhiên rồi, nếu ngay cả chút bản sự này cũng không có, tu hành nhiều năm như vậy chẳng phải là vô ích à.

Thần Chủ nghe vậy, rõ ràng tâm tình vui vẻ, vội vàng trả lời.

Ma tổ thì lập tức nhìn về phía Phương Hành với vẻ cổ quái, cực kỳ tức giận, ngoài mặt lại không dám nói gì, âm thầm phân ra một dòng thần hồn, ở trong lòng Phương Hành mắng to:

- Tiểu vương bát đản, ngươi làm việc sao có thể nham hiểm như vậy? Hai chúng ta vốn nên là cùng tiến cùng lui mới phải chứ, ngươi sao có thể lấy chút lợi ích riêng của mình rồi bỏ chạy, bỏ tại lại ở đâyc chịu dày vò.

- Gì mà chịu dày vò? Đây chính là tức phụ của ngươi mà.

Phương Hành nói:

- Hơn nữa ngươi nhìn bộ dạng này của nàng ta, liệu có chịu thả cho ngươi đi không? Kết quả xấu nhất chính là hai chúng ta cùng phải ở lại đây, thế thì phiền lắm, không thể vì tức phụ của ngươi mà không để ý tới tức phụ của ta được?

- Tức phụ gì chứ? Chúng ta chưa bái đường, cũng không có con chung.

Ma tổ đã có chút giận không thể át, hắn phát hiện Phương Hành là thật lòng muốn để hắn lại.

- Ta phát hiện ngươi rất không có học vấn.

Phương Hành bỗng nhiên nói với vẻ vô cùng khinh bỉ, trực tiếp khiến cho Ma tổ sững sờ.

- Ngươi. . . Nói ta không có học vấn?

- Đúng vậy.

Phương Hành trả lời một cách đương nhiên:

- Vấn đề ngươi hiện tại đang rối rắm kỳ thật trong sách đã viết từ lâu rồi.

- Sách gì?

Bộ dạng nghiêm trang của Phương Hành khiến Ma tổ sững sờ, theo bản năng hỏi lại.

- Ngọc Bồ Đoàn, bên trên nói, chỉ là mạt lưu, chưa chắc chỉ có chuyện đó mới tính là chân ái.

- Ngươi sao lại toàn đọc những thứ loạn thất bát tao thế.

Ma tổ trực tiếp phát điên.

Chương 1227: Mất mát trong lòng

Trong lòng Phương Hành đã quyết định chủ ý, thật sự muốn để Ma tổ lại, một là Thần Chủ thật sự quá mạnh mẽ, hắn và Ma tổ đều chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo, ngẫm lại cũng thương cho mình, mẹ cũng gọi rồi, Ma tổ này để lại tiếp người ta mấy ngày cũng không thành vấn đề chứ? Vả lại Thần Chủ có làm gì đâu chứ, cũng là Ma tổ lúc trước tự trêu chọc người ta, cục diện rối rắm này ngươi không ở lại thu thập thì tìm ai làm thay?

Nói không dễ nghe thì vấn đề lớn nhất của hai người các ngươi là Thần Chủ không thể làm chuyện sinh hoạt vợ chồng.

Nhưng ngươi hiện tại ngay cả nhục thân cũng không có, càng không làm được.

Cũng là Thần Chủ tâm tình sung sướng, giống như không cảm ứng được đối thoại trong lòng họ, cười dài nói:

- Ngươi muốn mượn cái gì?

Phương Hành nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cười hì hì nói:

- Hay là nói xem ngươi rốt cuộc có gì thực tế để cho ta không?

Bất kể là thiên công truyền thừa đó hay là quyền thống ngự Tam Thiên Thần tộc, cũng đều không chịu cho, Phương Hành cũng học được khôn, trực tiếp hỏi trước Thần Chủ có thể cho mình cái gì, có điều lần này Thần Chủ cũng không khách khí, ngón tay điểm một cái, liền có một khối ngọc thạch màu đen từ trong từ không trung hiển hóa ra, sau đó nhẹ nhàng dừng ở trong lòng Phương Hành, loại ngọc thạch này nếu Phương Hành nhớ không nhầm thì chính là chất liệu khắc ngóc lúc trước hắn lần đầu tiên thấy Thần Chủ:

- Ngươi cầm khối ngọc thạch này, chính là minh chứng cho thân phận, Tam Thiên Thần tộc không ai dám vô lễ với ngươi, chắc hẳn cũng đủ để ngươi cầm đi cứu bằng hữu và thê tử của ngươi ở Tiểu Tiên Giới. Có điều nếu tới Thương Lan hải, tốt nhất là nhanh lên một chút, sau khi Cửu Đầu Trùng kia bước vào Long tộc cổ lộ, ta không biết hắn có còn để thần chỉ của ta vào mắt hay không, dù sao đó cũng là rất tên gia hỏa rất kiêu ngạo!

- Còn có lợi ích khác không?

Phương Hành thu ngọc thạch lại rất nhanh, cười tủm tỉm hỏi.

- Ta còn có chuyện quan trọng phải xử lý, không thể cùng ngươi tới Thương Lan hải, có điều nếu ngươi cần gì thì có thể đến Thần Tiêu cung tìm ta!

Thần Chủ đáp ứng ngay, điều kiện này cũng khiến Phương Hành có chút bất ngờ.

- Được rồi, ta chúc các ngươi răng long đầu bạc bên nhau.

Phương Hành cười ha ha, vái dài, thân hình lướt đi, sau khi đi được khoảng trăm trượng thì hóa thành ô quang bay đi thật nhanh.

Ma tổ lại mang đầy một bụng oán khí, rất muốn đi cùng với Phương Hành, nhưng hắn không đi được, Thần Chủ đã nhẹ nhàng thò tay ra, kéo lấy tay áo hắn, hắn hiện giờ rõ ràng chỉ còn một đạo Nguyên Thần, nhưng lại giống như thực thể bị Thần Chủ kéo lấy.

- Tiểu vương bát đản, ngươi bán đứng bản tôn để đổi lấy lợi ích, thật sự là khốn khiếp vô cùng.

Thanh âm của Ma tổ vang lên ở trong đáy lòng Phương Hành, có điều theo Phương Hành càng chạy càng xa, thanh âm đó cũng yếu đi.

Đến cuối cùng, thanh âm đó đã hoàn toàn biến mất, Phương Hành biết, đó là Thần Chủ dã triệt để kéo thần hồn của Ma tổ đi rồi.

- Kỳ thật cũng chẳng có lợi ích gì cả, Thần Chủ quá nhỏ nhẹn.

Phương Hành nói thầm trong lòng, càng đi càng xa, biến mất trong mây.

Mà lúc này, nhìn thân ảnh đã đi xa của hắn, trên mặt Thần Chủ cũng hiện ra nụ cười chua chát, Ma tổ hiện giờ sau khi bị nàng ta hút ra khỏi thức hải của Phương Hành, đã không thể biến hóa, bị bức phải ngủ say, sau đó bị nàng ta lấy ra một tráp ngọc đen nho nhỏ, phong ấn ở trong đó, nàng ta cúi đầu nhìn tráp, nụ cười có chút ưu thương:

- Không ngờ cuối cùng vẫn phải dùng loại biện pháp này mới giữ được ngươi lại, ngươi sợ ta gì chứ? Thực sự cho rằng bởi vì ngươi lúc trước vứt bỏ ta, bởi vì ngươi không thực hiện lời hứa đối với oa nhi, giúp nó chuyển thế làm người, cho nên hận ngươi, oán ngươi, thậm chí sẽ ra tay giết chết ngươi sao?

- Kỳ thật, ta chỉ là cố ý giả vờ nhận nhầm người, để tránh cho ngươi bởi vậy mà áy náy, lại sẽ trốn tránh ta.

- Nực cười là, ngươi không ngờ còn cùng tiểu quỷ này lừa gạt ta, nhưng lại quên mất một chuyện.

- Oa nhi mà chúng ta nuôi lúc trước... Vốn chính là con cái mà.

...

Mà sau khi Ma tổ triệt để thoát ly khỏi thức hải của mình, vẻ trêu tức trên mặt Phương Hành cũng dần dần mất đi.

Bộ dạng lúc cười lúc giận ở trước mặt Thần Chủ và Ma tổ lúc trước đã biến mất, trên mặt chỉ còn lại vẻ bi thương.

Vừa rồi khi tranh cãi với Ma tổ, khoe mẽ trước Thần Chủ, cũng có hơn nửa là giả vờ.

Cho dù bản tính của bản tính đại khái cũng là như vậy, nhưng ít nhất thì lúc này cũng không có tâm tình để làm những điều đó.

Lúc ở trước mặt Thần Chủ, trong lòng hắn vẫn lo lắng, biết sao được, Thần Chủ thật sự quá mạnh mẽ, nếu nàng ta muốn giết mình, mình cơ hồ là không có sức hoàn thủ, bởi vậy hắn không thể không vắt hết óc suy nghĩ, trước tiên giúp mình có thể sống sót, có điều ở trong lòng sao có thể thống khoái được? Dù sao mình rơi vào tình cảnh này, chính là để giúp Thiên Nguyên đoạt được thần vật đó. Lúc ấy khi làm chuyện này, ai có thể ngờ được, mình cuối cùng lại bị vứt bỏ, suýt nữa thì chết?

Nếu không phải có quan hệ giữa Ma tổ và

Thần Chủ, khả năng sống sót của mình hiện giờ còn lại bao nhiêu?

Phương Hành Bình thường không quá tin vào vận khí, lúc này, thực sự có chút cảm khái vận khí của mình rất tốt!

- Thôi, dù sao kỳ thật ta cũng muốn tự mình lấy được lợi ích.

- Dù sao ta cũng không phải vì gì khác mới đi đoạt thần vật đó.

Trong lòng có chút buồn khổ, Phương Hành theo bản năng nói ra tiếng:

- Vậy bọn họ vứt bỏ ta thì có làm sao.

- Còn cả tên vương bát đản gạch tên ta nữa, ngươi tốt nhất đừng để ta biết ngươi là ai.

Với tâm cảnh của hắn cũng sẽ không để một số cảm xúc không cần thiết tồn tại trong lòng quá lâu, thầm cắn răng giải thoát bản thân khỏi những cảm xúc buồn khổ, mắt lại sáng lên, lẩm bẩm:

- Sau này những chuyện xuất lực mà không được lòng này cũng lắm thì không làm, nên học theo Thần Chủ, cái gì đại cục, cái gì đại thế đại nghĩa, chẳng quan trọng bằng tìm nam nhân của mình, ta đây cũng đi tìm nữ nhân của mình, dàn xếp tốt cho họ, đây mới là đại sự hàng đầu.

Trong lòng nghĩ vậy, bất giác đã rời xa Thần Chủ mấy vạn dặm, liện đứng trên đám mây, chuẩn bị quan sát hoàn cảnh chung quanh mình một chút, sau đó cân nhắc xem tiếp theo nên làm thế nào.

Vừa hạ xuống một đụn mây, liền có gió biển phần phật đập vào mặt, mới phát hiện mình không ngờ là là ở trên hải vực, chung quanh nào còn chút bóng dáng của đất đai? Lại càng đừng nói tới tìm người để hỏi, nghĩ kỹ lại, không khỏi hoảng sợ, vừa rồi mình vốn là ở phạm vi của Táng Tiên Pha, nhưng Thần Chủ chỉ dẫn mình bay một lúc đã tới trên biển, như vậy là cách bao xa rồi.

Đang nghĩ thì bỗng nhiên thần niệm khẽ động, cúi đầu nhìn, không ngờ phát hiện trong hải vực phía dưới có không biết bao nhiêu ngư thú trong biển, đều ra sức bơi về một hướng, cực kỳ náo nhiệt, giống như đang tranh đoạt thứ gì đó vậy, Phương Hành cũng cười khổ một tiếng, thầm nghĩ mình ngốc thế, việc gì phải tìm người để hỏi, cứ hỏi một con động vật biển là được rồi.

- Chính vì ngươi béo nhất, nên ta chọn ngươi!

Nói là làm, Phương Hành ấn tay xuống dưới, pháp lực ùa ra, liền hút một con cự kình (cá voi khổng lồ) lên không trung, con cự kình này xem như là có tu vi cao nhất trong tất cả các động vật biển vừa đi qua hắn, ước chừng là Linh Kiếp bảy tám tầng, tính ra thì cũng gần như mở được linh trí rồi, có thể hỏi chuyện được.

- Chân nhân tha mạng, không biết tiểu yêu có chỗ nào đắc tội với chân nhân, xin ngài bỏ quá cho.

Cự kình đó đến không trung, ở trước mặt khí tức của Phương Hành, nào dám có nửa điểm phản kháng, vội vàng cầu xin tha thứ.

- Đây là vực gì, các ngươi vội vã đi đâu? Mau nói ra.

Phương Hành bày ra bộ dạng của các đại tiên trong truyền thuyết, pháp lực dập dềnh, đích xác cũng chính xác lẫm lẫm.

- Nơi này. . . Nơi này là Tây hải, theo ánh mặt trời bay ba vạn dặm hải vực liền có thể đến Tịnh Thổ.

Cự kình đó thành thành thật thật trả lời, mắt to đầy vẻ hoảng sợ.

- Tây hải? Vậy Thương Lan hải hẳn là ở phía đông rồi?

Phương Hành trong lòng đã có xác định, liền muốn thả cự kình đáng thương này đi, thuận miệng hỏi một câu:

- Vậy các ngươi muốn tới đó làm gì.

- Phía trước, ở biên giới Tịnh Thổ vừa triển khai một hồi đại chiến, có vô số Tán Tiên vẫn lạc, huyết nhục rơi vào đại hải, nhiễm đỏ hải vực mười vạn dặm, đó là tinh hoa đại bổ, tiểu yêu chính là thèm huyết thực của Tán Tiên, muốn tới tranh một phần, đề thăng tu vi.

Cự kình tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn, chỉ là lời nói của nó lại bỗng nhiên khiến Phương Hành kinh ngạc một hồi.

Khi hắn ở Táng Tiên Pha tất nhiên cũng cảm ứng được trận đại chiến đó, chỉ là không hiểu rõ lắm, vừa rồi sau khi gặp được Thần Chủ, thật sự bị dọa không nhẹ, lại trực tiếp quên mất chuyện này, hiện giờ được cự kình này nhắc nhở, càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng có chút kinh nghi bất định, sau khi hơi trầm ngâm một thoáng, đột nhiên buông tay ném cự kình đi, giống như lưu quang bay về phía tây.

Càng đi về phía tây liền càng kinh hãi, hải vực mênh mông đó không ngờ đều hóa thành một mảng màu đỏ, giữa sóng to màu máu, mơ hồ có thể thấy được hài cốt màu trắng di động chìm nổi, mà chỗ gần bờ đã tụ tập từng đám người tu hành, tu vi có cao có thấp, đang sử dụng các loại pháp bảo, vớt hài cốt trong hải vực, vẻ mặt buồn rầu, mà lúc Phương Hành chạy tới hải vực này, liền nghe thấy có một tu sĩ đang hô to:

- Các ngươi... Tìm được di cốt của Bạch tiền bối và Đại Bằng Tà Tôn chưa?

- Chưa?

Xung quanh, không biết có bao nhiêu người đang khóc lớn:

- Đều bị Thần Vương chém chết, cốt nhục rơi vào biển, phân biệt thế nào được.

Chương 1228: Người thông minh vì sao lại làm chuyện điên rồ

- Thập Nhất thúc và lão tà?

Phương Hành nghe thấy những lời đó, chỉ cảm thấy tim như thắt lại, đầu óc cũng có chút choáng váng, vội vàng bay xuống, tóm lấy người vừa lên tiếng, hét lớn:

- Ngươi vừa rồi nói gì.

Người đó giật nảy mình, muốn giãy dụa, nhưng bị khí thế của Phương Hành chấn nhiếp, không tự chủ được nói ra hết chuyện mình biết:

- Phụng Thiên Minh Bạch Thiên Trượng tiền bối và Đại Bằng Tà Vương cùng hơn hai mươi vị tu sĩ lánh đời nghênh chiến tam đại Thần Vương của Thần Đình, ác chiến một hồi trên hải vực biên giới Tịnh Thổ, giết tới hôn thiên ám địa, cuối cùng ba vị Thần Vương bị bọn họ cản đường, vừa rồi lại bị một đạo thần chỉ triệu hồi, nhưng Bạch Thiên Trượng, Đại Bằng tà tôn và hơn hai mươi vị tu sĩ lánh đời đó lại chết thảm trọng, đợi lúc chúng ta chạy đến hải vực này thì đã không nhìn thấy người sống, chỉ còn lại huyết nhục bị cá tôm tranh ăn.

- Gì cơ?

Phương Hành vừa nghe xong, thanh âm run rẩy, vội vàng buông tu sĩ trong tay ra, thần thức khẽ động, quét xung quanh.

Hiện giờ hắn đã là tu vi Độ Kiếp tầng ba, thần thức vừa động liền lập tức vươn xa cả vạn dặm, hơn nữa còn không ngừng tỏa ra ngoài, dốc hết toàn lực tìm kiếm khí tức của hai người Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương, nhưng vừa làm vậy, trong lòng lại càng lúc càng lạnh lẽo, sau một lúc mới đột nhiên ngẩng đầu tung người bay xa vạn dặm.

Hắn nhảy tới trên một mảng hải vực, ánh mắt quét xung quanh, lại chỉ phát hiện một mảng y bào màu trắng rách nát cùng với mấy sợi lông đỏ.

Bên trên y bào màu trắng có khí tức của Thập Nhất thúc, mà lông đỏ đó không ngờ chính là lông rụng của Chu Tước.

Ngoài ra thì không có một chút khí tức nào cả!

Điều này khiến cho tim Phương Hành như thắt lại, giống như chìm vào vực sâu vô tận.

- Thập Nhất thúc đã chết. Lão tà cũng đã chết rồi?

Hắn ngơ ngẩn lẩm bẩm, có một loại cảm giác trống vắng vô hạn.

Hắn tất nhiên minh bạch, trận chiến này, kỳ thật cũng là vì tranh thần vật đó, lúc ấy Dạ tộc thần tử bị trảm, Phong Thần bảng tỏa ra thần quang, ngay cả trong hư không cũng in ra, có thể nói là chư thiên đều biết, mà tam đại Thần Vương cũng vì tranh đoạt thần vật này mới muốn xông vào Tịnh Thổ, hắn lúc ấy cũng cảm giác được, có một số tu sĩ lợi hại tới chặn đánh, triển khai một hồi ác chiến với Thần Vương ở biên giới Tịnh Thổ, chỉ là hắn lúc đó không ngờ, Bạch Thiên Trượng và Đại Bằng Tà Vương cũng ở trong đó mà thôi!

Chính hắn vốn cũng ở trong trận chiến này bỏ rất nhiều sức, kết quả lại bị vứt bỏ, tâm tình rất áp lực, chỉ là thiên tính lạc quan, mới nguôi ngoai nhanh, nhưng nào ngờ được rằng tổn thất lớn nhất không ngờ không phải mình mà là ở đây.

Thập Nhất thúc và Đại Bằng Tà Vương không ngờ cũng vì thần vật đó mà chôn vùi tính mạng?

- Hai người các ngươi đều là người thông minh, vì sao lại làm ra chuyện ngu ngốc như vậy?

Trong nhất thời, loại cảm giác bi ai này cơ hồ giống như thủy triều bao phủ Phương Hành.

- Người đó... Chẳng lẽ chính là Phương Hành Phương ma đầu trong truyền thuyết à?

- Hắn không phải cùng đi truy đuổi thần vật ư? Sao lại xuất hiện ở đây?

- Vừa rồi trên chín tầng trời hiển hóa thần tích, dẫn rất nhiều thiên kiêu tiến vào tiên phủ, vì sao hắn lại không?

Mà ở phía dưới, trên hải vực, mấy vị tu sĩ đều đang ngẩng đầu nhìn Phương Hành một thân cô tịch trong hư không, vẻ mặt rất phức tạp, có một số người, vẫn coi hắn là Tiểu Thánh Quân phản bội Thiên Nguyên, sẵn sàng góp sức cho Thần Đình, tràn đầy địch ý với hắn, nhưng cũng có một số người đã biết tin tức các tu sĩ của Phụng Thiên Minh gửi ra khi vừa vào Táng Tiên Pha, biết hắn là âm thầm tương trợ người Thiên Nguyên, nhưng lúc này, biết được các tu sĩ Phụng Thiên Minh đã vào tiên phủ, lúc này nhìn thấy hắn hiện thân ở đây, trong lòng đều kinh ngạc không thôi!

Bởi vì bất kể là luận thân phận, luận tu vi, luận thực lực, hắn nên đều có thể có được phần tạo hóa đó!

- Phương Hành tiểu hữu, lão phu có lễ.

Khi Phương Hành đang ngơ ngẩn đứng trong hư không, lòng đầy bi thương, trong hư không xa xa chợt có một lão giả tay áo tung bay hiện thân, lão thân này mặc áo đen, giống như không có trọng lượng phiêu đãng trong không trung, mà khí tức trên người lão giả đó lại lờ mờ cộng chấn với thiên địa, thể hiện ra, thực lực cực kỳ kinh người, từ trong hư không chậm rãi bước tới, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, chăm chú nhìn Phương Hành.

Phương Hành quay đầu lại nhìn hắn, không nói gì, ánh mắt khốc khốc, mặt không biểu tình.

Một thân tu vi của lão giả này không ngờ cũng đã bước vào cảnh giới Độ Kiếp, chỉ dựa vào tu vi mà nói, e là còn cao hơn hắn một chút, nhưng vẫn sống yên lành, rõ ràng chính là một thành viên trong đám tu sĩ lánh đời kia, Phương Hành rất không có hảo cảm với họ.

- Ha ha, tiểu hữu không cần phải khẩn trương, lão phu chính là Khô Vân Tán Nhân, ẩn cư bốn ngàn năm trên Tây hải, hiện giờ xuất quan lại muốn lãnh giáo tiểu hữu một vấn đề. Lão phu nghe nói, cầu đá dẫn tiên lại xuất hiện, Thông Thiên chi lộ dã hiện thế, vội vàng chạy tới, nhưng lại chậm một bước, dưới Táng Tiên Pha đã trống không, nghe nói tiểu hữu chính là người chứng kiến Thông

Thiên chi lộ tái hiện, lão phu muốn hỏi thăm tiểu hữu một chút, cầu đá thông tiên đó rốt cuộc là tồn tại thế nào, đi đâu mất rồi.

Khô Vân Tán Nhân đó nói năng rất khách khí, chậm rãi bước về phía Phương Hành.

- Lại là một kẻ không thèm để ý mọi sự nhưng một lòng muốn thành tiên.

Phương Hành mặt không biểu tình nhìn hắn, lại nhìn xung quanh mấy lần, cảm giác được mấy đạo khí tức đang hối hả tiến đến.

- Lão phu từng nghe nói, cầu đá dẫn tiên hiện giờ chỉ có tiểu bối kiệt xuất đương thời mới có thể bước vào, hiện giờ, thái cổ yêu đạo cùng với mấy vị tiểu bối kiệt xuất của Đại Tuyết sơn, Thần Châu đều đã đi rồi, mà ta tuy hàng năm bế quan tự thủ, nhưng cũng biết, Phương Hành tiểu hữu hiện giờ chính là thiên kiêu kỳ tài tuyệt đối, nhưng lại không biết ngươi vì sao sau khi thấy được cầu dẫn tiên lại vẫn không bước vào đó.

Khô Vân Tán Nhân nói năng chậm rãi, đi tới cách Phương Hành trăm trượng thì dừng chân.

- Thì ra là đang hỏi thăm chuyện này.

Phương Hành giật mình, sau đó cảm thấy mỉa mai vô cùng.

Nhóm người này thì ra là vì nguyên nhân này mới đến tìm mình.

Ngay cả bọn họ cũng cho rằng thế gian thế gian thực sự có Phong Thần bảng tồn tại, mà Phong Thần bảng này ghi lại tên của kỳ tài kiệt xuất, như vậy khẳng định sẽ có mình, mà hiện giờ, bọn họ nhìn thấy mình sau khi thấy cầu đá dẫn tiên lại vẫn hiện thân ở hải vực này, liền cho rằng mình là vì một số nguyên nhân nào đó, không bước vào cầu đá, thế là liền nối đuôi nhau chạy tới hỏi.

- Ngươi rốt cuộc muốn hỏi gì đâu?

Trong lòng Phương Hành vốn đang không thoải mái, lúc này lại dâng lên từng trận hàn ý.

- Lão phu biết được, tiên lộ có linh, nếu muốn bước vào, cần một phần tín vật, không biết việc này là thật hay giả.

Khô Vân Tán Nhân vẻ mặt bình thản, mặt mày tươi cười, nhưng hỏi lại rất trực tiếp.

Phương Hành cũng không biết những lời hắn hỏi, rốt cuộc là "Biết được", "Nghe nói" thật hay chỉ là hắn đoán, có điều hắn cũng lười chẳng muốn phản bác, dứt khoát bật cười:

- Quả thật có tín vật, có điều cũng không phải vật gì, mà là một đạo tiên quang, chỉ có người được ghi tên trên bia mới có thể có được đạo tiên quang này, cũng mới có thể bước vào cầu đá dẫn tiên, tiến vào tòa tiên phủ đó.

- Ồ? Vậy đạo tiên quang đó phải làm thế nào mới có được?

Khô Vân Tán Nhân vội vàng hỏi.

- Hoặc là hữu dụng, hoặc là có tiềm lực.

Phương Hành cười lạnh một tiếng, thuận miệng bịa chuyện:

- Tiên kiều có linh, chỉ cần là được nó coi trọng thì có thể được ghi danh trên bia đá, chỉ tiếc là những người các ngươi ai nấy đều trốn tránh như tiểu cẩu, tất nhiên là hạng người vô dụng, mà nói tới, tiềm lực thọ nguyên của các ngươi đều đã sắp khô kiệt, căn cơ lại không vững chắc bằng người tu hành đời này của chúng ta, làm sao mà có được tiên quang!

Đây vốn chính là Phương Hành bịa lung tung, lại không ngờ rằng Khô Vân Tán Nhân đó tin thật.

- Không sai... Không sai. . . Chúng ta đều là một đám người đáng thương, vì sao lại chặn cửa chúng ta như vậy.

Nụ cười hiền lành trên mặt hắn bỗng nhiên trở nên có chút dữ tợn:

- Có điều, tiên quang này chắc là ngươi có hả.

Vừa nghe thấy vậy, Phương Hành cũng ngây người, có chút dở khóc dở cười.

Hắn đương nhiên là có, phải nói vốn là có, nhưng tên lại bị người ta gạch đi rồi.

Dở khóc dở cười là bởi vì, ngay cả hắn cũng phát hiện, nếu nói với những người này là tên của mình bị gạch đi thì đúng là nực cười!

Đương nhiên, tuôn ra hiện giờ trong lòngđang tức giận, thật sự không có hứng thú giải thích với những người này.

Bởi vậy, sau khi ngẩn ra một thoáng, hắn chỉ cười lạnh một tiếng:

- Có thì sao mà không có thì sao?

- Nếu có.

Khô Vân Tán Nhân đó chậm rãi tiến về phía trước, thanh âm đột nhiên cất cao:

- Vậy mau cho lão phu mượn dùng một chút.

Hắn không ngờ trực tiếp ra tay, năm ngón tay tay khô gầy giống như trảo chộp tới đầu Phương Hành.

Cùng lúc đó, sau lưng bên trái, mặt phải, Phương Hành không biết có bao nhiêu thân ảnh lao ra, hung tợn tóm về phía Phương

Hành, luận về khí cơ, không ngờ đều mạnh mẽ đến cực điểm, ít nhất cũng là nhân vật từng độ kiếp, lúc này liền giống như phát điên lao về phía Phương Hành, hiển nhiên đều đã coi Phương Hành là cơ hội thành tiên duy nhất, không chút lưu tình không chút lưu tình thủ với hắn, giống như là lúc ở Táng Tiên Pha, một khi nghe nói tới có cơ hội thành tiên, bất luận lớn nhỏ thế nào, bọn họ đều trực tiếp xuất thủ.

- Khi Thiên Nguyên gặp nạn không thấy các ngươi.

- Khi Nhân tộc thế yếu, không thấy các ngươi.

- Khi Thần tộc giết chóc khắp nơi, không thấy các ngươi.

Phương Hành đã sớm cảm ứng được khí cơ của những người đó, không hề cảm thấy hốt hoảng, ngược lại dâng lên lửa giận vô tận.

- Mà hiện giờ. Các ngươi còn mặt múi nào mà dám cướp cái gọi là cơ duyên thành tiên đó?

- Vù.

Vẻ mặt bỗng nhiên trở nên dữ tợn, đối mặt với công kích cuồng bạo, không lùi mà tiến, một chỉ điểm về phía Khô Vân Tán Nhân!

Cũng không biết vì sao, những người này

trước đây chưa từng giao tiếp với Phương Hành, thậm chí là chưa thấy mặt họ bao giờ.

Nhưng lúc này, Phương Hành lại rất muốn giết bọn họ. . .

Chương 1229: Cái tên vô địch

Đám người Khô Vân Chân Nhân hiển nhiên cũng không ngờ Phương Hành lại xuất thủ kiên quyết như vậy, tàn nhẫn như vậy!

Quả thực chính là một lời không hợp liền liều mạng!

Bọn họ khác với đám tu sĩ lánh đời ở Táng Tiên Pha, những người đó lúc ấy là nóng mắt, trực tiếp hạ sát thủ với Phương Hành, muốn bức đám người Kim Ô trên cầu đá, mà bọn họ thì bởi vì lúc ấy không thể tới kịp Táng Tiên Pha, bỏ lỡ cơ hội đó, xem như là rất may mắn, không bị Thần Chủ dưới cơn phẫn nộ đánh chết. Mà bọn họ sau khi tới nơi này, tâm tư cũng rất đơn thuần, không biết chuyện khi đó Phương Hành bị cản ở ngoài Tru Tiên trận, chỉ cho rằng Phương Hành không bước vào cầu đá chính là nguyên nhân của bản thân hắn, nghĩ rằng hắn nhất định có tư cách để bước vào cầu đá, bởi vậy liền động lòng muốn bắt hắn, thử xem có cơ thể đoạt được cơ hội đó không.

Bởi vậy bọn họ xuất thủ, chính là muốn bắt giữ!

Nhưng Phương Hành lúc này bởi vì đang phẫn uất, trong lòng tức giận đến cực điểm!

Giết!

Không chút khách khí, xuất thủ chính là đằng đằng sát khí!

Hơn nữa tuy hắn ở thế yếu, cũng chỉ có Độ Kiếp tầng ba, nhưng một thân thực lực khủng bố cũng vượt xa tưởng tượng của đối thủ.

Khi hắn ngênh đón Khô Vân Tán Nhân xông tới, một chỉ điểm ra, sau lưng hắn không ngờ hiển hóa ra một nữ tử váy dài tung bay, thân hình thon dài, mặt không biểu tình, động tác của nàng ta giống y hệt động tác của Phương Hành, một chỉ điểm ra, sau đó trong một mảng sương mù tất cả trật tự và lực lượng đều thoát phá trong một chỉ này.

Một chỉ này xuyên thủng không gian!

Không ngờ chính là một đạo thần thông trong Vong Tình thiên công!

Trên người truyền nhân của Tiểu Tiên Giới có ba đạo thần thông chủng tử, có thể mượn cái này để thi triển lý thần thông của Vong Tình thiên công, mà lúc hắn sắp chết, đánh cuộc thua Phương Hành, hiện giờ ba đạo thần thông chủng tử này liền ở trên người Phương Hành, bị hắn thuận tay vận chuyển ra!

Phương Hành không có ý đồ luyện hóa ba đạo thần thông chủng tử này, nhưng hắn từng tu luyện Thái thượng Nhất Khí kinh, có thể nhìn lén căn nguyên của thần thông, tất nhiên cũng có thể thi triển ra thần thông trong Vong Tình thiên công này, chỉ có điều hắn không giống như truyền nhân của Tiểu Tiên Giới, luyện hóa ba đạo thần hồn, cho nên lúc thi triển, sau lưng liền hiển hóa ra bộ dạng của chủ nhân thần thông chủng tử đó, theo một chỉ của hắn mà điểm ra.

Một chỉ này có cảm giác mộng ảo khó có thể hình dung, không ngờ trực tiếp điểm phá năm ngón tay đang chộp tới của Khô Vân Tán Nhân, cũng phá vỡ phòng ngự trước người hắn, xuyên thủng hư không, sau đó ấn lên trước ngực Khô Vân Tán Nhân, người này hiển nhiên cũng sợ hãi, gầm lên một tiếng, vội vàng thối lui, nhưng trên nhục thân đã tuôn ra huyết vụ, toàn bộ nhục thân đã bị chém đi hơn nửa, lảo đảo bỏ chạy.

- Trên đời này sao lại có loại người như các ngươi?

Phương Hành gầm lên, sau đó truy kích, lại một chưởng vỗ tới, muốn đuổi tận giết tuyệt.

Hắn là thật sự rất hận những kẻ đầu cơ trong những tu sĩ lánh đời này, bản thân hắn bình thường cũng không có giới hạn, nhưng những người này vẫn khiến hắn hận tới nghiến răng nghiến lợi, thậm chí khó có thể lý giải, rốt cuộc dạng tồn tại gì mới có thể bế quan mấy ngàn năm, thậm chí là cả vạn năm, không hỏi thế sự, chặt đứt tất cả thân tình, hữu tình, thậm chí là sự ràng buộc đối với tộc quần, toàn tâm toàn ý muốn thành tiên? Bọn họ đóng chặt cửa, ngay cả sự sinh diệt của gia tộc, đạo thống cũng không để ý tới, tùy ý để bọn họ tiêu vong!

Thậm chí ngay cả đại sự như Thần tộc hàng lâm, bọn họ cũng không để ý tới, để mặc Thiên Nguyên chiến hỏa ngập trời, nhưng sau khi Thiên Nguyên tiên cơ tái hiện, lại lập tức hiện thân, không tiếc tất cả thủ đoạn, cũng phải nắm được tiên cơ đó vào tay.

Cho dù mình luôn bị thế nhân sỉ vả, Phương Hành tự nghĩ cũng không làm ra được chuyện thế này.

Hắn là cường đạo, nhưng khinh thường những kẻ đầu cơ sống lâu này.

Một chưởng đuổi tới này trực tiếp vỗ lên tàn thân của Khô Vân Tán Nhân, vị tu sĩ lánh đời Độ Kiếp năm tầng này hoàn toàn không ngờ Phương Hành có bản sự lợi hại đến vậy, trong nháy mắt tuyệt vọng kêu to, chỉ là dưới sự nghiền ép của thực lực mạnh mẽ, tiếng kêu này vừa ra khỏi miệng đã yên diệt, nhục thân, thần hồn, đồng thời bị vỗ cho tứ phân ngũ liệt, hóa thành từng đạo toái phiến.

- Tại sao... tại sao... Ta muốn thành tiên. . . Tại sao lại chết.

Trong thanh âm, mang theo vẻ ảo não và không cam lòng, hóa thành nhiều điểm tro bụi, tiêu tán trong hư không.

Thành tiên chính là cầu được trường sinh bất hủ, nhưng nào có ngờ rằng lại chết dứt khoát như vậy.

- Tiểu quỷ, nếu không muốn tan thành mây khói, tốt nhất ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi.

Phương Hành một chưởng đập chết Khô Vân Tán Nhân, thủ đoạn tàn nhẫn, có thể nói là cực kỳ khủng bố, nhưng không chấn nhiếp được những người khác, đến một chưởng này còn chưa thu hồi, liền nghe thấy phía sau có người hét lớn, lại trốn trong bóng tối, người bao vây hắn đã xuất thủ rồi, chính là những người cùng Khô Vân Tán Nhân dòm ngó tiên cơ, mấy đạo thần thông, cơ hồ đều đánh tới trước người hắn, Phương Hành cắn răng một cái, đạp ra Tiêu Dao thân pháp, quỷ dị đến cực điểm xuất hiện trên đỉnh đầu nhóm người này, sau đó cúi người vỗ một chưởng.

Lúc đánh ra một chưởng này, phía sau hắn không ngờ xuất hiện một bóng dáng, cũng là chủ nhân trước kia của ba đạo thần thông đó, mà một chưởng này vỗ xuống, trong hư không, lại là một mảng hỗn loạn, tất cả trật tự và pháp tắc đều thoát phá dưới lực lượng của một chưởng này, các tán tu lánh đời phía dưới không ngờ thân bất do kỷ, chỉ cảm thấy bị một tòa thương thiên chụp xuống, lập tức lựa chọn phương pháp giống như Khô Vân Tán Nhân, bứt ra bỏ chạy, bốn năm đạo thân ảnh đồng thời chạy trốn ra ngoài.

Nhưng dù là như vậy, dưới một chưởng này của Phương Hành, vẫn có người không đào thoát được, trực tiếp bị Phương Hành vỗ nát, huyết vụ bay ra bốn phía.

- Tiên cơ đó chính là ở trên người ta đấy, ai muốn thì đến để ta thử cân lượng của các ngươi nào.

Phương Hành giận dữ hét lớn, triển khai Tiêu Dao thân pháp, ngang ngược vô lễ đuổi theo.

Hắn không cam lòng, sát khí vô hạn!

Hắn không rõ, vì sao cũng là người, nhưng có người như Thập Nhất thúc, Đại Bằng Tà Vương, không tiếc tính mạng ở Tịnh Thổ chặn đánh tam đại Thần Vương, sau đó thì chết trận, lại có những người hoàn toàn chẳng buồn để ý sinh tử của Thiên Nguyên, một lòng chỉ muốn thành tiên, lại vì sao có những người như Phụng Thiên Minh, một lòng tử chiến với Thần tộc, khôi phục vinh quang của tổ tiên, lại có người như Chúng Tiên minh một lòng cầu tiên, thậm chí không tiếc sẵn sàng góp sức cho Thần Đình, càng không rõ là, vì sao vận mệnh lại bất công như vậy?

Hắn liều chết bảo vệ Phong Thần bảng không rơi vào trong tay Thần Đình, nhưng lại bị cự tuyệt ở ngoài Tru Tiên trận!

Đám người Thập Nhất thúc vì Thiên Nguyên mà đánh sống đánh chết, nhưng vẫn chết trong hải vực.

Nhưng công lao của mình, công lao của đám người Thập Nhất thúc, những người này đều hưởng thụ tất cả.

Thần vật cuối cùng vẫn không bị Thần Đình cướp đi, Thiên Nguyên có hy vọng sống lại, nhưng những biến mất không lập công này lại được hưởng thụ hy vọng này, mà đám người Thập Nhất thúc liều chết ngăn trở tam đại Thần Vương, mệnh táng ở hải vực, những tu sĩ lánh đời này lại bỗng nhiên nhảy ra, muốn chia xẻ tiên cơ mà bọn Thập Nhất thúc liều chết bảo vệ.

Tại sao lại như vậy?

Trong lòng hắn có chút rối loạn, lúc này, nghĩ không rõ, không nghĩ ra, chỉ muốn giết chóc. . .

- Ma đầu này sao lại có thực lực khủng bố như vậy?

Mà lúc một hồi đại chiến này đột ngột triển khai, trên hải vực phía dưới, sớm đã tụ tập không biết bao nhiêu người xem.

Thanh danh, thực lực cường thịnh của Phương Hành đã sớm truyền khắp Thiên Nguyên, nhưng mọi người vẫn không ngờ hắn lại khủng bố như vậy.

Những tu sĩ lánh đời này đều là tồn tại khủng bố cảnh giới Độ Kiếp, vào một lúc nào đó, bọn họ đại biểu cho một số nhân vật trong truyền thuyết, có rất nhiều người hiện giờ vẫn đang được kể lại như một truyền thuyết trong giới tu hành, nhưng hôm nay nhưng hôm nay, bọn họ liên thủ vây công ma đầu Phương Hành kia, càng khủng bố hơn là, cho dù là liên thủ vẫn bị ma đầu đó áp chế.

Chiến mấy hồi, ít nhất đã có ba người vẫn lạc dưới tay ma đầu kia.

- Tiểu tử này khó chơi, thu tay thôi.

Lần này cùng Khô Vân Tán Nhân tới vây công Phương Hành có sáu người, sau khi Phương

Hành trảm sát ba người, ba người còn lại trong lòng đã chết khiếp, cũng không biết là ai hô to một tiếng, ba người đột nhiên đồng thời bay lên không, không ngờ là muốn đào tẩu, đường đường là tu sĩ lánh đời, một lòng chỉ muốn thành tiên, nhân vật trong truyền kỳ, không ngờ bị Phương Hành giế tcho chạy trốn khắp nơi, đối với bọn họ mà nói thì thực sự là vô cùng nhục nhã, cũng may bọn họ đều là hạng người một lòng muốn thành tiên, cũng không thấy phải chạy trốn trong tay một tiểu bối thì có gì là không ổn.

- Đã rơi vào tay ta mà còn muốn đào tẩu à?

Chỉ là bọn họ cũng hiển nhiên không ngờ Phương Hành hiện giờ sát tâm đang thịnh, không ngờ đuổi theo không buông, Tiêu Dao thân pháp được triển khai, giống như trốn vào hư không, thân hình lướt mấy cái đã tới bên cạnh người ở bên phải, chưởng đao như kiếm, cắt bỏ đầu hắn, sau đó lại lướt ra xa, hóa thành lưu quang, một hơi đuổi ra xa hơn ba trăm dặm, giết lão tu đang đào tẩu ở bên trái.

Mà đến lúc này, người cuối cùng sớm đã trốn xa gần vạn dặm, tự cho là đã thoát rồi, nhưng Phương Hành lại cắn răng một cái, vẫn giống như hung thần ác sát chạy theo, hắn lúc này đã bụng đầy lửa giận, muốn dùng cái chết của bọn họ để bình ổn tâm tình.

- Tiểu hữu, lão phu chỉ là muốn hỏi thăm ngươi một chút về cơ duyên thành tiên, việc gì phải bức ép như vậy?

Lão tu đang đào tẩu đó quả thực bị sự hung tàn của Phương Hành khiến cho sợ hãi, khổ sở cầu xin tha thứ.

- Bởi vì các ngươi đó đáng chết.

Phương Hành hét lớn, hung tợn đuổi giết, sau mười vạn dặm thì đuổi kịp, một chưởng trấn sát.

Trên bờ biển Tịnh Thổ, có người tu hành nhìn thấy trận chiến này, đều bị sự tàn nhẫn và mạnh mẽ của Phương Hành khiến cho khiếp sợ!

Hình tượng Phương Hành lần này thể hiện ra ở trước mặt các tu sĩ xuất thế quả thực chính là phong ma vô lượng, cường hành vô độ!

Thân là Độ Kiếp tầng ba, lại liên tiếp trấn sát sáu vị lão tu lánh đời, phần thực lực này quả thực khiến cho người ta không dám nhìn thẳng!

Mà ngay cả Phương Hành cũng không ngờ, sau trận chiến này, hắn vốn không được thế nhân ưa thích, mỗi khi xếp hạng đều sẽ vô thức hạ thấp đi một chút, không ngờ bắt đầu có danh xưng vô địch, chuyện sáu Độ Kiếp Tán Tiên ở trên hải vực vây công hắn, kết quả bị hắn đuổi giết mười vạn dặm, giết chết sạch sẽ liền truyền khắp Thiên Nguyên, thanh danh còn thịnh hơn cả viên gia quái thai.

Chương 1230: Giải hòa?

- Giết hết rồi.

Các lão tu lánh đời cuối cùng bị Phương Hành vỗ cho tứ phân ngũ liệt, thần hồn câu diệt, Phương Hành cũng ngừng lại thở hổn hển mấy hơi, nhìn xung quanh, một mảng hải vực mờ mịt, trong hư không, xa xa có mấy người vây xem, vừa thấy hắn nhìn tới, liền sợ hãi bay đi. Trên biển ánh mặt trời chói chang, Phương Hành một loại một loại cảm giác cô đơn, lúc trảm sát những lão tu lánh đời này, trong lòng đầy hận ý, nhưng sau khi trảm sát bọn họ, tâm tình cũng có chút mất mát, có một loại cảm giác áp lực không nói nên lời!

Lấy ra mảnh áo của Thập Nhất thúc và lông tàn của Đại Bằng Tà Vương lưu lại, Phương Hành cúi đầu nhìn, lại quan sát xung quanh, cuối cùng vẫn ngỡ ngàng, không biết hai người này sống hay chết, trong lòng thở dài một tiếng, đành phải cất đi, sau đó ánh mắt cuối cùng nhìn lướt về phía Tịnh Thổ, không nói gì, trực tiếp bay lên không trung, hóa thành lưu quang bay về phía đông.

Trải qua trận đánh này, hắn cũng phát hiện, thực lực của mình lại trong vô hình đề thăng rất nhiều, chuyến đi tới Táng Tiên Pha lần này, đối với tu vi cá nhân thậm chí là thực lực của hắn mà nói, đều có đề thăng cực lớn, chỉ là nếu ở trước kia, hắn tất nhiên sẽ mừng rỡ như điên, nhưng hôm nay, lại chỉ cảm thấy trong lòng lười biếng, không ngờ không có chút cảm giác hưng phấn nào.

Ngay cả lúc bay trong không trung, trên mặt cũng là một mảng hờ hững!

Mà hắn một đường bay nhanh, trong hư không chung quanh, thỉnh thoảng có ánh mắt dò xét lướt qua, thậm chí có người ý đồ theo dõi cho hắn, đều bị Phương Hành phát hiện, trong lòng vốn cũng có chút phẫn uất, nhưng nghĩ lại, lười chẳng muốn xuất thủ, hắn biết lai lịch của những người này, chắc hẳn vẫn là những tu sĩ lánh đời muốn thành tiên, dù sao vừa rồi bị hắn trảm sát, cũng chỉ là một bộ phận chim đầu đàn trong đó mà thôi, hiện giờ vẫn có người lục tục tới xem xét tiên cơ, chỉ là bị thủ đoạn sát phạt của hắnkhiến cho kinh sợ, không mạo muội tiến lên mà thôi!

Thậm chí có thể tưởng tượng, theo thời gian chuyển dời, chắc người tới tìm mình sẽ càng lúc càng nhiều.

Dù sao cũng càng lúc càng nhiều người tin rằng, trên người Phương Hành có một đạo cơ duyên thành tiên đó.

Sau một ngày đêm, người dò xét cũng càng lúc càng nhiều, nhưng vẫn không ai dám tiến lên, đều từ xa nhìn trộm, không dám tùy tiện đến trêu chọc Phương Hành, lại không từ bỏ ý định, chỉ có thể lòng vòng từ xa. Phải nói là trong những người này cao thủ chân chính cũng không nhiều, dù sao ở Táng Tiên Pha đã chết một đám rồi, lại ở Tịnh Thổ vì ngăn cản tam đại Thần Vương mà vẫn lạc một đám, số còn lại đã xem như là tồn tại cao không tới thấp không thông, mạnh nhất cũng chỉ là Độ Kiếp năm tầng, còn lại phần lớn là Độ Kiếp một hai tầng, hai ba tầng, thậm chí ngay cả Nguyên Anh cũng có, mà đối với những người này, Phương Hành thậm chí mặc kệ bọn họ, coi như là ruồi bọ.

- Phương Hành đạo hữu... Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, xin dừng bước...

Khi Phương Hành đang không nhanh không chậm cưỡi mây mà bay, mặc kệ những kẻ lòng dạ khó lường này đi theo, trong hư không phía trước bỗng nhiên vang lên một tiếng gọi, sau đó liền nhìn thấy lại có một đám mây bay tới, đợi khi mây tan đi, không ngờ phát hiện trong mây có ba lão giả đang đứng, đều mặc cổ bào, khí độ bất phàm, từ xa chắp tay chào Phương Hành!

- Lại có người đến nhòm ngó tiên duyên à?

Phương Hành cười lạnh, pháp lực trên người chấn ra, đón đầu bay tới.

Nếu muốn đi theo thì cứ đi theo, nhưng nếu muốn chặn đường thì sẽ trực tiếp giết chết, Phương Hành rất dứt khoát, lười chẳng muốn mở miệng hỏi, trực tiếp mở sát giới, có điều trên người hắn bỗng nhiên tỏa ra sát khí, khiến cho ba lão giả đó giật thót, một người trong đó giống như ý thức được gì đó, biết Phương Hành nhất định là hiểu lầm, liền vội vội vàng bước lên phía trước hành lễ:

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân xin thứ cho tội chặn đường, ta chính là sứ giả của Tiểu Tiên Giới, phụng lệnh của chư vị Giới Chủ tìm đến, xin Thông Thiên Tiểu Thánh Quân tới Tiểu Tiên Giới một chuyến.

- Tiểu Tiên Giới?

Phương Hành nghe vậy cũng cả kinh, sát khí chưa hết, lạnh lùng quan sát ba người này.

Vốn định tới Tiểu Tiên Giới một chuyến, cứu Tiểu Man ra, cũng giết sạch đám lão gia hỏa dám bức Tiểu Man tu luyện Vong Tình thiên công, nhưng không ngờ, bọn họ lại chủ động sai sứ giả tới đón mình, khiến hắn trong lòng có chút hoài nghi!

- Ta và Tiểu Tiên Giới Ta các ngươi có gì mà nói.

Cúi đầu đốp lại một câu, trên mặt Phương Hành không có chút cảm xúc nào, chỉ lạnh lùng nhìn ba người bọn họ.

Ba vị sứ giả nghe vậy, nhìn nhau một cái, người ở giữa thi lễ, thấp giọng nói:

- Chỉ là để thỉnh tội với Tiểu Thánh Quân!

- Thỉnh tội?

Một câu này lại khiến Phương Hành ngẩn ra, càng hoài nghi hơn.

- Tiểu Thánh Quân xin yên tâm, ngay ngày hôm qua, Thần Chủ đã hạ chỉ, thông báo cho chư vị Thần Vương, nói Thông Thiên Tiểu Thánh Quân đã lập được công lớn ở Tịnh Thổ, đặc biệt phong làm người đứng đầu Thần Đình tiểu thánh, các Thần Vương đều phải dùng lễ đối đãi, Tiểu Tiên Giới đã hiệu lực cho Thần Chủ, sao dám có nửa điểm bất kính? Tám vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới ta sau khi nhận được thần chỉ liền lập tức sai ba người chúng ta tới Tịnh Thổ tìm Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, hiện giờ trùng hợp gặp mặt, quả thật là may mắn, mong Tiểu Thánh Quân theo chúng ta đi một chuyến.

Ba người nói xong liền vái dài, thành khẩn thành khẩn.

- Thì ra Thần Chủ về điểm này nói không sai, quả nhiên đã nhắc tới thân phận của ta.

Phương Hành cười lạnh một tiếng, lại nói:

- Có điều Tiểu Thánh Quân đều chết sạch rồi, ta không làm người đứng đầu Tiểu Thánh Quân thì ai làm.

- Được rồi, các ngươi đã có thành ý như vậy, ta sẽ theo các ngươi đi một chuyến.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn lạnh lùng gật đầu đáp ứng.

Cũng không phải là hắn tin Tiểu Tiên Giới, chỉ là cảm thấy vẫn nên đi một chuyến thì tốt hơn, hắn hiện giờ đang nản lòng thoái chí, chỉ có hai chuyện khiến hắn còn thấy hứng thú, chính là cứu Tiểu Man và Long nữ ra, so sánh hai bên thì Tiểu Man cấp bách hơn, hiện tại cũng không biết nàng ta có tu luyện Vong Tình thiên công đó không. Vả lại nếu xông vào Thương Lan hải, có đám đại cao thủ Cửu Đầu Trùng tọa trấn, thực lực hiện giờ của mình vẫn chưa thể cướp người đi được, Thần Chủ lại không chịu ra tay giúp mình, có thế nào cũng phải tính toán kỹ một phen mới được.

- Tiểu Thánh Quân, mời.

Ba vị sứ giả nghe vậy thì mừng rỡ, lập tức triển khai vân giá, đi trước dẫn đường.

Nằm ngoài dự kiến của Phương Hành, Quy Thiên tiên cung của mười hai Tiểu Tiên Giới không ngờ ở trên một tòa hải đảo cách nơi này không đến hai mươi vạn dặm, hỏi qua mới biết mười hai Tiểu Tiên Giới này vốn là có căn cơ riêng, Thần Châu, Yêu Địa thậm chí là Nam Chiêm, Tịnh Thổ đều có hành cung mà họ xây dựng khi hàng lâm, có điều sau khi Thần tộc hàng lâm, tam đại Thần Vương chiếm ba châu, lại thế như nước lửa với Tịnh Thổ, cho nên mười hai Tiểu Tiên Giới chỉ có thể chuyển tới trên biển, tìm một hải đảo linh khí sung túc mà xây tiên cung.

- Cung nghênh thánh giá của Thông Thiên Tiểu Thánh Quân.

Bước vào hải đảo đó, liền thấy phía trước tiên khí cuồn cuộn, một hàng tám người khom mình hành lễ, nghênh đón từ xa.

- Tám vị Giới Chủ đều tới.

Phương Hành lạnh lùng quan sát một phen, hắn cũng biết mười hai Tiểu Tiên Giới vốn có mười hai vị Giới Chủ, có điều khi sinh linh Thần tộc hàng lâm, bọn họ xuất lực không nhỏ, nhưng cũng tổn thất không ít, có bốn vị Giới Chủ đã vẫn lạc trong trận chiến đó.

- Đừng nói những lời sáo rỗng, nói gì thực tế đi!

Phương Hành lười chẳng muốn nói nhiều với họ, tay áo vung lên, chắp tay sau lưng, lãnh đạm hỏi:

- Các ngươi muốn nhận sai với ta à?

Tám vị Giới Chủ đó hiển nhiên cũng không ngờ Phương Hành lại trực tiếp như vậy, vẻ mặt có chút xấu hổ, nhưng cũng đầy lo lắng, một vị Giới Chủ trong đó vội vàng tiến lên nói:

- Quả thật là muốn nhận lỗi với Thông Thiên Tiểu Thánh Quân. Chúng ta trước kia có mắt không tròng, có rất nhiều chỗ bất kính với Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, mà nay đã được Thần Chủ răn dạy một phen, tự biết vô lý, mời Tiểu Thánh Quân tới là để xin lỗi, chỉ cần có thể làm bớt đi sự không vui trong lòng Tiểu Thánh Quân, Tiểu Tiên Giới nguyện đáp ứng tất cả điều kiện của Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, chỉ cầu có thể được an ổn.

Phương Hành nghe thấy những lời này, cũng không khỏi ngẩn ra, hiển nhiên không ngờ Tiểu Tiên Giới lại hạ thấp tư thái như vậy.

Có điều nghĩ kỹ lại thì cũng hiểu được mấy phần, Thần Chủ phát thần chỉ, chắc hẳn hình thành áp lực rất lớn đối với Tiểu Tiên Giới, dù sao Tiểu Tiên Giới này không phải là Thương Lan hải, Cửu Đầu Trùng căn bản chính là hạng to gan lớn mật, bản thân cũng có bản lãnh thật sự, ngay cả Thần Chủ cũng không muốn trêu chọc hắn, dùng sự trấn an làm chủ, mà Tiểu Tiên Giới trong lời nói của Thần Chủ chỉ là một đám người đáng cười, căn bản là không quan trọng, chắc Phương Hành muốn diệt họ cũng chẳng có vấn đề lớn, càng có thể tùy ý vê nặn.

Mà Tiểu Tiên Giới chắc hẳn cũng nhận được tin Hung Đạo đã chết, hy vọng duy nhất tan biến, trong lòng càng tuyệt vọng, vả lại bọn họ vốn cho rằng Phương Hành cũng trong nhóm Tịnh Thổ, phản bội Thần Chủ, ắt phải bị giết, lại không ngờ rằng Thần Chủ chẳng những không có ý hỏi tội hắn, ngược lại đề thăng thân phận của hắn, trong thần chỉ đó cũng tỏ rõ sự che chở, càng khiến cho những lão nhân này trong lòng không yên.

Chỉ trong thời gian một ngày, liền định ra bất luận phải trả bất kỳ giá nào cũng không giải hòa với Phương Hành.

Chỉ là Phương Hành nghĩ không thông, hai bên có nhiều ân oán như vậy, bọn họ lấy gì ra để giải hòa với mình.

- Nếu các ngươi thực sự muốn cầu an ổn, trước tiên phải lấy ra chút thành ý chứ?

Đối mặt với tư thái rất thấp của tám vị Giới Chủ, Phương Hành tất nhiên cũng không vội xé ráchda mặt, trong lòng thầm cân nhắc một chút, vẫn quyết định trước tiên cứu được Tiểu Man đến tay đã, hiện tại mà vội giết chóc, bức bọn họ chó cùng rứt giậu thì cũng không hay.

- Thành ý...

Vị Giới Chủ đứng ra nói chuyện kia nghe vậy hơi trầm mặc một phen, sau đó nói:

- Tiểu Thánh Quân có yêu cầu gì, chúng ta cũng đều đáp ứng.

- Tốt lắm, ta chỉ hỏi các ngươi một câu, ta có một thị nữ, tên là Tiểu Man, có phải ở Tiểu Tiên Giới các ngươi không?

Phương Hành trầm mặc một chút, quyết định nói thẳng, hắn cũng rất lo cho sự an nguy của Tiểu Man.

Đang hỏi khi hỏi vấn đề này, pháp lực trong lòng cũng chậm rãi vận chuyển.

Bất luận thành ý giải hòa của Tiểu Tiên Giới đối với mình là bao lớn, nếu Tiểu Man xảy ra chuyện, hắn cũng phải lập tức đại khai sát giới.

- Tiểu Man cô nương.

Nhắc tới cái tên này, tám vị Giới Chủ rõ ràng vẻ mặt đều trở nên ngưng trọng.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, xin theo ta.

Sau một phen trầm mặc, chư vị Giới Chủ đều không trực tiếp trả lời vấn đề này, ngược lại đứng dậy nói, vẻ mặt trầm mặc.

Chương 1231:

- Nếu Tiểu Man có chuyện, toàn bộ Tiểu Tiên Giới sẽ phải chôn cùng.

Nhìn thấy phản ứng của chư vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới, trong lòng Phương Hành giật thót, thầm nói một câu. Có điều trong lòng dù sao vẫn mang theo một tia hy vọng, nhấc chân như khúc gỗ, theo chư vị Giới Chủ Tiểu Tiên Giới đi về phía trước. Còn các đệ tử Tiểu Tiên Giới phía sau tám vị Giới Chủ giống như thủy triều tách ra hai bên, khi đối mặt với Phương Hành đều cúi đầu, bộ dạng dễ bảo, có điều thỉnh thoảng lại có thể bị Phương Hành tóm được ánh mắt cừu hận, trong lòng Phương Hành tất nhiên cũng minh bạch, mình hận Tiểu Tiên Giới tới thấu xương, Tiểu Tiên Giớinày chỉ sợ đối với mình cũng chẳng tốt hơn là bao, truyền nhân của Tiểu Tiên Giới là chết trong tay mình, bọn họ chưa chắc đã không biết!

Có thể nói, hắn đi tới Tiểu Tiên Giới, hai bên xé rách da mặt, triển khai một hồi huyết chiến, là chuyện tùy thời có thể xảy ra.

Có điều trước khi chưa xác định được an nguy của Tiểu Man, Phương Hành quyết định vẫn tạm thời ẩn nhẫn.

Lạnh lùng quan sát, đệ tử của Tiểu Tiên Giới chỉ có thể quy củ đi theo phía sau, không có hành vi âm thầm chiếm trước trận cước, mà sau khi đi qua, dùng Âm Dương Thần Ma Giám liếc nhìn, cũng không thấy bố trí cấm chế gì, cũng khiến Phương Hành xác định được rằng Tiểu Tiên Giới quả thật không có địch ý, thế là liền vẻ mặt thong dong cùng họ đi vào một nơi hiểm địa trong đảo.

Nơi này chính là vị trí trung tâm của hải đảo này, chung quanh đều được cung điện lầu các bao vây, ở vị trí trung tâm nhất, không ngờ bố trí một đại trận, vô số linh quang hình thành một cái lồng, bao phủ trung tâm đại trận này, xung quanh mây tím tràn ngập, khiến cho người ngoài không thấy rõ cảnh tượng bên trong, chỉ có thể cảm giác được địa vực này không ngờ là chỗ linh khí nồng đậm nhất của đảo vực, linh khí trong phạm vi mười vạn dặm toàn bộ đều kéo tới, tụ tập ở một chỗ, tạo thành một phương động thiên.

- Chẳng lẽ nơi này chính là....

Phương Hành hiện giờ tự thấy cũng kiến thức phi phàm, ánh mắt đảo qua, trong lòng hơi kinh hãi, đại trận trước mắt này chính là đại trận phúc địa một số tu sĩ nào đó sử dụng để trùng kích quan ải trên đường tu hành, hội tụ tất cả linh khí ở một điểm, sau đó dùng trận pháp thôi phát, khiến cho linh khí nơi này vô cùng nồng đậm, khi tu hành cũng làm ít công to, cực kỳ thần dị, mà hiện giờ đại trận ở trước mắt mình lại tập hợp lực lượng của mười hai Tiểu Tiên Giới, cấu trúc tinh xảo, thật sự là hiếm thấy.

Hắn cơ hồ là trong nháy mắt, liền đã xác định, nếu đoán không nhầm, nơi này chắc chính là nơi tu luyện Vong Tình thiên công.

Cũng chỉ có lúc tu luyện thần thông nguy hiểm đến cực điểm này mới cần xây dựng phúc địa linh thiên thế này!

- Để dạy dỗ Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, Tiểu Tiên Giới ta quả thật từng sưu tập tàn thiên của Vong Tình thiên công, cũng tìm tới không ít người thiên tư hơn người để tu luyện, mà Bát Hoang Vân Đài này dẫn dắt linh mạch của tứ hải, xây dựng phúc địa động thiên, lại có người ngày đêm quan sát, tụng chú vẽ bùa, ổn định Thiên Cơ, chính là nơi chúng ta đặc biệt xây dựng lên để những nữ tử này tham ngộ và tu luyện Vong Tình thiên công.

Tám vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới sau khi hơi do dự, liền có một người đứng dậy, trầm giọng giải thích.

Mà Phương Hành lúc này đã nghĩ tới một kết quả đáng sợ, cố nén tức giận, thấp giọng quát:

- Tiểu Man hiện giờ đang ở đâu.

Vị Giới Chủ kia trầm mặc một lúc, giơ tay lên chỉ:

- Chính là ở trên vân đài.

Phương Hành nghe thấy câu này, đột nhiên lửa giận dâng cao, khí ngập trời, giống như núi lửa bùng nổ!

Tiểu Man, quả nhiên đã bị bắt đi tu hành Vong Tình thiên công đó!

Lúc trước khi truyền nhân của Tiểu Tiên Giới uy hiếp mình, tuy đã nói rõ ràng, chỉ cần mình nghe theo sự phân phó của bọn họ sẽ không để Tiểu Man tu luyện pháp môn hung hiểm đến cực điểm này, nhưng về sau mình lại giao thủ với truyền nhân của Tiểu Tiên Giới, phát hiện bọn họ trên thực tế không nghĩ tới để những nữ tử này tu luyện thành Vong Tình thiên công, chỉ muốn bọn họ có thể tu luyện thành một đạo thần thông nào trong đó là đủ rồi. Bọn họ chỉ cần từ trong thân thể những nữ tử này tách ra thần thông chủng tử để luyện vào bản thân, liền có thể thi triển thần uy của Vong Tình thiên công.

Nếu nếu muốn đạt được mục đích này, bọn họ nhất định cần rất nhiều nữ tử đến tu luyện!

Lúc ấy mình đã cảm giác được chuyện không ổn, dưới tình huống như vậy, bọn họ chỉ sợ sẽ không lãng phí bất kỳ một nữ tử nào.

Tựa như vừa đáp ứng Triệu Hồng Anh sẽ không gây bất lợi cho muội muội của hắn, kết quả vẫn âm thầm bức Thanh Nguyệt Tiên Tử tu luyện môn thần công đó vậy, chắc đối với Tiểu Man mà nói, cũng là một mặt hứa với mình, một mặt tiến hành kế hoạch của bọn họ.

Mà chuyến này trên đường đến Tiểu Tiên Giới, hắn lo lắng nhất cũng là điều này!

Hiện giờ không ngờ nhìn thấy, quả nhiên là vậy!

Tiểu Man quả nhiên đã bị bọn họ ép vào Bát Hoang Vân Đài, tu luyện tu luyện môn Vong Tình thiên công đó.

Lúc này, Phương Hành quả thực chính là tức sùi bọt mép, đằng đằng sát khí.

- Tiểu Man xảy ra chuyện, ta sẽ khiến Tiểu Tiên Giới các ngươi phải chôn cùng.

Một tiếng hét vang, Phương Hành quả thực giống như hung thần ác sát, ầm một tiếng bay lên, sau đó một bàn tay cơ hồ là phô thiên cái địa trực tiếp tóm tới Giới Chủ đang khom người, đứng ở trước mặt hắn, lúc này hắn thi triển toàn lực, chỉ có tu vi Độ Kiếp tầng ba, nhưng khí tức ngập trời, kinh thiên chấn địa, e là Độ Kiếp năm sáu tầng cũng chỉ được như vậy, mà chư vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới, tu vi Độ Kiếp bốn năm tầng có, bảy tám tầng cũng có, ở trước mặt một trảo này, không ngờ lộ ra vẻ nhỏ yếu như vậy.

Mà Phương Hành có gan trực tiếp phát uy trong Tiểu Tiên Giới, nguyên nhân cũng là ở đây, hắn không phải là chỉ ỷ vào uy phong của Thần Chủ, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là, những Giới Chủ Tiểu Tiên Giới này tu vi tuy cao, nhưng bọn họ đều đều quán chú một thân pháp lực của mình vào người truyền nhân của Tiểu Tiên Giới, bởi vậy thực lực suy giảm mạnh, hiện giờ bọn họ chỉ là cái xác không, không đủ tranh phong với mình!

- Thông Thiên tiểu thánh bớt giận, nếu ngươi làm chúng ta bị thương, e là Tiểu Man tiên tử thực sự sẽ bị chặt đứt tất cả sinh cơ.

Đối mặt đối mặt với một trảo này của Phương Hành, tám vị Giới Chủ Tiểu Tiên Giới không ngờ không dám hoàn thủ, thậm chí ngay cả chống đỡ hoặc là tránh né cũng không, cũng có không ít đệ tử Tiểu Tiên Giới vô cùng khẩn trương, muốn xuất thủ, lại bị sư trưởng ở chung quanh ngăn lại, tám vị Giới Chủ đó, cảm thấy cũng khẩn trương vô cùng, chỉ hô lớn một câu, liền hai mắt khép hờ, bày ra bộ dạng để mặc số phận.

- Hả? Các ngươi là là đang uy hiếp ta?

Phương Hành giận dữ, nhưng một trảo này lại không chụp xuống, chỉ lạnh lùng nhìn tám vị Giới Chủ.

Nghe ý tứ trong lời nói của bọn họ, Tiểu Man vẫn còn sinh cơ?

Hắn sợ nhất chính là Tiểu Man tu luyện Vong Tình thiên công đó, sau khi thất bại thì tẩu hỏa nhập ma, cho dù không tẩu hỏa nhập ma, hơn nữa vừa còn tu thành một đạo thần thông trong đó, chỉ sợ cũng không có kết cục tốt, Tiểu Tiên Giới nhất định đã chuẩn bị hậu thủ, lúc tu thành thần thông, chính là lúc bọn họ hóa thành hóa thành nữ phôi, trừ thu thập thần hồn chủng tử của các nàng ra, cũng không còn tác dụng gì nữa, Phương Hành chính là tức giận vì điều này, có điều nghe thấy những lời này, hắn cũng đột nhiên nghĩ đến, Tiểu Tiên Giới có phương pháp giúp các nàng phục hồi như cũ không?

- Tiểu Tiên Giới một lòng xin Thông Thiên Tiểu Thánh Quân lượng giải, tuyệt đối không dám có nửa phần uy hiếp, chỉ hy vọng Tiểu Thánh Quân đừng vội, nghe chúng ta giải thích đã!

Giới Chủ đang đứng trước người Phương Hành thi lễ, sau đó vội vàng nói:

- Tiểu Man tiên tử lúc ấy kỳ thật là chủ động tiến vào Bát Hoang Vân Đài. Quan trọng nhất là, trải qua quan sát trong khoảng thời gian này, chúng ta phát hiện một dấu hiệu kinh người.

Nói đến đây, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành, trong đáy mắt có vẻ khiếp sợ, rất rõ ràng, đã trôi qua lâu như vậy, khi nhắc lại chuyện này, trong lòng vẫn khiếp sợ vô cùng:

- Tiểu Man tiên tử. . . Có khả năng thật sự tu luyện thành Vong Tình thiên công. . .

- Gì cơ?

Phương Hành nghe thấy vậy cũng hơi ngẩn ra, nhất thời không d phản ứng.

Mà Giới Chủ Giới Chủ khác cũng không vội giải thích, tin rằng mình có giải thích như thế nào, cũng không bằng Phương Hành tự mình nhìn thấy, đánh mắt cho nhau, tám người bọn họ đồng thời phi thân bay lên, hạ xuống trên tám phương vị của Bát Hoang Vân Đài, sau đó đồng thời vận chuyển huyền pháp, trên Bát Hoang Vân Đài, sương mù màu tím dần dần trở nên nhạt đi, lộ ra tình cảnh bên trong, không ngờ nhìn thấy trên một ngọc trụ ở chính giữa vân đài, một nữ tử xinh đẹp đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, tiên ý dạt dào.

Mà ở bên cạnh nàng ta, bảy đạo huyền quang chậm rãi bay lượn, lúc ẩn lúc hiện, không bàn mà hợp với thiên đạo.

Ngay cả tu vi hiện giờ của Phương Hành, khi nhìn thấy bảy đạo huyền quang đó cũng không khỏi rùng mình, cảm giác bảy đạo huyền quang đó hiện giờ tuy còn rất nhỏ yếu, nhưng bên trong không ngờ nuôi dưỡng khí tức khiến hắn cũng cảm thấy kinh tâm động phách, vô cùng hung hiểm đáng sợ. Càng mấu chốt hơn là, bảy đạo huyền quang đó đáng sợ như vậy, nhưng trên người Tiểu Man không ngờ cũng lờ mờ phóng xuất ra một loại khí tức kinh người, hoàn toàn áp chế bảy đạo huyền quang này, khiến cho chúng từ từ trưởng thành, múa lượn, tuy đáng sợ dị thường, nhưng lại không thoát khỏi được lòng bàn tay của nàng ta.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, chúng ta không dám lừa ngươi, lúc trước quả thật là định giữ Tiểu Man tiên tử lại đợi ngươi. Sau khi có kết quả mới để nàng ta tu luyện Vong Tình thiên công này, chỉ có điều, về sau có rất nhiều nữ tử chúng ta tuyển chọn, sau khi vì sợ hãi Vong Tình thiên công này mà tự đoạn sinh cơ, Tiểu Man tiên tử liền đứng ra, tự nguyện bước vào Bát Hoang Vân Đài, chúng ta lúc ban đầu...cũng không để ý lắm, dù sao Tiểu Man tiên tử trời sinh mộc linh huyết mạch, cũng thích hợp với một đạo thần thông trong Vong Tình thiên công này.

Một vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới nhẹ giọng giải thích, không nhịn được nhìn lén sắc mặt Phương Hành, sau khi hơi dừng lại một chút mới tiếp tục giải thích:

- ... Nhưng chúng ta cũng không ngờ, Tiểu Man tiên tử. . . Nàng ta không ngờ thích hợp tu hành Vong Tình thiên công này tới như vậy! Vốn là những nữ tử chúng ta tuyển chọn, chỉ hy vọng bọn họ tu luyện thành trong đó thần thông trong đó là được rồi, mà sau khi Tiểu Man tiên tử bắt đầu tu luyện, không ngờ trong lúc vô ý kích phát ra lực lượng nào đó trong huyết mạch của nàng ta, đồng thời điều khiển được bảy đạo thần thông trong Vong Tình thiên công.

Nói xong, hắn nhìn Tiểu Man trên Bát Hoang Vân Đài, trong ánh mắt không ngờ có thêm một loại thần sắc vừa kích động vừa sợ hãi.

- ... Lão phu thề, tu hành bốn ngàn năm trăm năm, chưa bao giờ nhìn thấy có lực lượng huyết mạch mạnh tới vậy.

Chương 1232: Chân tiên huyết mạch?

Nghe thấy lời nói của Giới Chủ kia, Phương Hành cũng sợ run, ánh mắt thâm trầm hướng về phía vân đài.

Đối với việc Tiểu Man có huyết mạch đặc thù, hắn tất nhiên đã biết từ lâu, lúc trước vào Thanh Vân tông, chính là bởi vì Tiểu Man trời sinh Mộc Linh huyết mạch, cho nên mới được người ta coi trọng, về sau kéo theo cả mình. Chỉ là Mộc Linh huyết mạch tuy thần dị, nhưng cũng không đủ để khiến những Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới này khiếp sợ như vậy chứ? Thậm chí huyết mạch của Tiểu Man cũng chỉ là đại biểu cho thiên tư nào đó mà thôi, thành tựu một phương thần tử đạo tử thì không có vấn đề, nhưng vẫn chưa tới mức có ưu thế nghiền ép kỳ tài thế gian, nói một cách đơn giản, huyết mạch cỡ này khi ở Nam Chiêm, xem như là hiếm thấy, nhưngở Thần Châu nội tình thâm hậu mà nói, cũng không phải là có ưu thế quá lớn gì.

Giống như Thanh Linh Tiên Tử, cho dù có Thủy Linh huyết mạch, nhưng cái được người ta biết tới nhất vẫn là thiên phú tu luyện của mình!

- Vong Tình thiên công, quả thật là một truyền thừa nhất đẳng thế gian, chỉ tiếc Tiểu Tiên Giới chúng ta trải qua thiên tân vạn khổ, cũng chỉ miễn cưỡng chắp vá được nó lại, ở giữa thiếu mất rất nhiều chỗ mấu chốt, bởi vậy ít có khả năng để một người tu luyện được cả bộ Vong Tình thiên công, chọn lựa một số nữ tu có huyết mạch đặc thù tu luyện một đạo thần thông trong đó đã là cực hạn rồi, trong một trăm người chỉ sợ người thành công không nhất định có thể có một, mà nếu tu luyện thiên công đầy đủ, chỉ sợ toàn bộ Thiên Nguyên cũng không tìm ra được một người!

Tên Giới Chủ đó vẻ mặt lại càng nghiêm túc hơn, cúi đầu giải thích:

- Chúng ta cũng không ngờ, Tiểu Man tiên tử vừa vào vân đài, liền dẫn động bảy đạo huyền quang trong Vong Tình thiên công, cái này căn bản chính là đại biểu cho bảy đạo thần thông trong Vong Tình thiên công. Nếu người thường làm như vậy, chỉ lực lượng phản phệ của bảy đạo thần thông đã đủ để chấn cho thân thể nàng ta thành bột mịn rồi, bởi vì căn bản không có đầy đủ quy tắc để điều khiển bảy đạo huyền quang này, nhưng trong cơ thể Tiểu Man tiên tử lại phát ra một loại lực lượng huyết mạch mạnh mẽ đến cực điểm, áp chế bảy đạo huyền quang, thậm chí còn đạt thành cân bằng, chân chính bước vào con đường tu luyện Vong Tình thiên công!

- Lão phu hoài nghi... Đó căn bản không phải là Mộc Linh huyết mạch bình thường!

Ánh mắt Giới Chủ Tiểu Tiên Giới đã dị thường ngưng trọng, bình tĩnh nhìn Phương Hành, thanh âm cũng theo bản năng hạ thấp xuống.

- Không phải Mộc Linh huyết mạch, chẳng lẽ là Thần tộc huyết mạch à?

Phương Hành cũng bị dọa cho nhảy dựng, không nhịn được ngắt lời.

Nếu luận tới truyền thừa của lực lượng huyết mạch, Thiên Nguyên sinh linh có thúc ngựa cũng không đuổi kịp Thần tộc.

Loại sinh linh này căn bản chính là trời sinh dựa vào huyết mạch để truyền thừa lực lượng!

Giới Chủ râu bạc nói:

- Tuyệt không phải là huyết mạch của Thần tộc, huyết mạch của Thần tộc không thể tu hành, mà lực lượng huyết mạch trong cơ thể Tiểu Man tiên tử lại vô cùng thích hợp với tu hành, thậm chí có thể nói, loại lực lượng này căn bản chính là phong ấn trong cơ thể nàng ta, chỉ chờ một ngày có thể thức tỉnh, mà lực lượng huyết mạch đó chỉ lộ ra một chút đã khiến cho người ta hiểu lầm thành Mộc Linh huyết mạch. Trên thực tế, loại lực lượng này hơn xa Mộc Linh huyết mạch, cũng là Vong Tình thiên công quá mức dữ tợn, mới trong ngẫu nhiên chạm vào phong ấn, kích phát lực lượng huyết mạch đó ra.

- Lợi hại như vậy à?

Phương Hành cũng có chút xúc động, nghiêng đầu nhìn Tiểu Man mấy lần, ánh mắt lại hoài nghi vạn phần.

Mà chư vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới cũng rất lâu không có ai mở miệng, qua một lúc, mới có một người nói:

- Lão phu cả gan hỏi tiểu hữu một câu, không biết vị Tiểu Man tiên tử này rốt cuộc xuất thân như thế nào? Ngươi lúc trước là kết bạn với nàng ta ở đâu.

- Ngươi muốn biết gì?

Phương Hành tất nhiên vẫn nhớ rõ, hắn lần đầu tiên kết bạn với Tiểu Man là khi từ Quỷ Yên cốc trốn ra, thương nhân buôn nô lệ bán nàng ta ở chợ, mà sau khi được mình cứu, đối với chuyện trước kia, nàng ta căn bản là quên hết, từ khi nhớ chuyện thì đã lưu lạc trên thế gian, cho tới khi đặc điểm yêu man ở trên người nàng ta càng lúc càng rõ ràng, tư sắc cũng càng lúc càng đẹp, bị kẻ buôn nô lệ bắt lấy. Xuất thân thì mình căn bản không biết!

Chư vị Giới Chủ cũng không để ý tới câu hỏi của Phương Hành, sau khi trầm mặc một phen, mới có người nhẹ giọng nói:

- Chúng ta hoài nghi Tiểu Man tiên tử căn bản không phải sinh ra ở Thiên Nguyên, nàng ta đến từ... Đại Tiên giới.

- Đại Tiên giới?

Phương Hành cũng không nhịn được mà lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Man.

- Lực lượng truyền thừa huyết mạch không phải là chỉ có Thần tộc mới có, Thiên Nguyên sinh linh cũng có. . .

- Đạo lữ tu hành tư chất tốt, hậu đại được sinh ra thường thường sẽ có tiềm chất tu hành cực tốt, đây chính là một loại huyết mạch truyền thừa, chỉ có điều sẽ không rõ ràng. Nhưng sau khi người tu hành thành tiên, loại đặc điểm này sẽ càng lúc càng rõ, có đôi khi, hậu duệ chân tiên trời sinh đã có lực lượng không thua tu sĩ Nguyên Anh, hơn nữa theo tu hành sẽ càng lúc càng cường đại, đây chính là lực lượng huyết mạch chân tiên bọn họ trời sinh đã được truyền thừa, người như thế chính là tiên duệ trong truyền thuyết. Chỉ có điều, sau khi thành tựu tiên thân, tuy có thể truyền thừa lực lượng huyết mạch, nhưng sinh đẻ sẽ trở nên càng khó khăn hơn, trong mười chân tiên sợ là chưa chắc đã có một người có hậu đại, mà ở trong Đại Tiên giới, lưu truyền 'Chân tiên vô hậu' cũng chính là hiện tượng này.

Trong Tám vị Giới Chủ, có một lão giả áo xanh nặng nề lên tiếng, giải thích cho Phương Hành.

- Cho nên ngươi hoài nghi, Tiểu Man kỳ thật là hậu nhân của chân tiên?

Phương Hành mắt lộ tinh quang, thẳng nhìn thẳng vào lão giả đó.

- Chỉ có như vậy, mới có thể giải thích lực lượng huyết mạch của nàng ta vì sao lại mạnh tới như thế.

Lão giả áo xanh đó cũng không định giải thích, dứt khoát trực tiếp thừa nhận.

- Các ngươi nghĩ nhiều rồi, nàng ta chính là một tiểu nha đầu năm đó ta thuận tay mua về, bỏ ra mấy lượng vàng lá mà thôi. . .

Phương Hành cau mày, một lúc sau lạnh lùng phun ra một câu như vậy.

Tám vị Giới Chủ Tiểu Tiên Giới nghe vậy, tất nhiên hiểu rằng hắn không muốn nói, vẻ mặt cũng lộ ra vẻ xấu hổ, nhìn nhau một cái, lại có Giới Chủ râu bạc trắng nói:

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân không cần phải đề phòng như vậy, trên thực tế sau khi phát hiện huyết mạch đặc thù của Tiểu Man tiên tử, Tiểu Tiên Giới chúng ta đã không dám có nửa phần bất kính với nàng ta, đợi sau khi nàng ta tu thành Vong Tình thiên công, nếu ở lại thì tự nhiên sẽ là người đứng đầu Tiểu Tiên Giới ta, nếu đi thì chúng ta cũng không dám cản trở, chỉ mong nàng ta có thể giải cứu Tiểu Tiên Giới nhất mạch.

- Ha ha.

Phương Hành nghe thấy vậy, lại giống như nghe thấy một chuyện cười, lạnh lùng nói:

- Vốn là các ngươi bức Tiểu Man tu luyện thiên công bỏ đi này, chỉ sợ nếu nàng ta thực sự tu thành, cũng nên giết cho các ngươi biển máu ngập trời, các ngươi còn muốn nàng ta nhận tình của các ngươi à.

Nghe thấy những lời này, sắc mặt của chư vị Giới Chủ đều có chút ảm đạm, qua một lúc, mới có Giới Chủ áo xanh thấp giọng thở dài:

- Đối với việc này, chúng ta sao lại không biết? Ha ha, nói thật, chúng ta lúc trước đều từng hao phí một thân pháp lực, thi triển Giá Y Thần quyết thối luyện căn cơ cho Hung Đạo, hiện giờ nội tình không còn nữa, chỉ còn một cái xác không, căn bản không thể vượt qua tràng đại kiếp nạn tiếp theo, chết sớm hay chết muộn thì có gì khác nhau? Hiện giờ chúng ta chỉ muốn, dốc hết khả năng, giúp Tiểu Man tiên tử tu luyện thành Vong Tình thiên công, đợi cho Vong Tình thiên công tái hiện trong thiên địa, tám người chúng ta cho dù chết để xóa đi lửa giận của nàng ta thì có tiếc gì? Chỉ hy vọng, đến lúc đó Tiểu Man tiên tử nàng ta có thể ghi nhớ một mảng chân thành của Tiểu Tiên Giới chúng ta, cho phép Tiểu Tiên Giới lưu lại một phần truyền thừa trong thiên địa là được rồi.

Ha ha.

Phương Hành cười lạnh, bất vi sở động, chỉ lạnh lùng nhìn tám người này.

Sau một phen trầm mặc, lão giả râu bạc trắng nặng nề mở miệng:

- Bất luận là như thế nào, xin Tiểu Thánh Quân tin tâm ý này của chúng ta, Tiểu Man tiên tử đã bắt đầu tu hành thì không thể dừng ngang, nếu không bất kể là lực lượng phản phệ của Vong Tình thiên công hay là lực lượng huyết mạch trong cơ thể nàng ta sẽ không khống chế được, kết quả khó có thể đoán trước, chúng ta chỉ hy vọng. Thông Thiên Tiểu Thánh Quân có thể nể tình Tiểu Tiên Giới và giao tình với Tiểu Man tiên tử, giúp chúng ta đạt thành tâm nguyện này, giúp nàng ta nàng tu thành thần công này!

Phương Hành nghe thấy những lời này nghe thấy những lời này, trên mặt lộ ra vẻ châm chọc, cười lạnh nói:

- Ha ha, khi ta vừa đến, chính là muốn mang Tiểu Man đi, sau đó diệt Tiểu Tiên Giới các ngươi, kết quả các ngươi lại muốn ta giúp các ngươi?

Những lời này vừa được nói ra, trong sân lại là một mảng trầm mặc, thật sự có chút xấu hổ.

Ngay cả các đệ tử của Tiểu Tiên Giới, trên mặt lúc này cũng đầy vẻ phẫn uất, vẫn là mấy vị Giới Chủ đó giỏi nhịn, lão giả áo xanh trầm mặc một lúc, mở miệng nói:

- Chúng ta cũng tự biết việc này là hoang đường, nhưng trừ nhờ Thông Thiên Tiểu Thánh Quân giúp đỡ ra thì không còn biện pháp gì nữa? Tiểu Man tiên tử hiện giờ đã bắt đầu tu hành, nếu cắt ngang giữa đường sẽ hung hiểm vạn phần, chỉ có thể hy vọng nàng ta cuối cùng tu thành môn thiên công này, mà bất kể là tam đại Thần Vương, hay là sinh linh Thần tộc khác, thậm chí bao gồm cả Thần Chủ, cũng không hy vọng nhìn thấy Thiên Nguyên có một cường giả có lợi cho Thiên Nguyên sinh linh như vậy xuất hiện, Tiểu Tiên Giới tự thấy không giữ được bí mật này, có thể xin Thông Thiên Tiểu Thánh Quân xuất thủ, giúp chúng ta bảo vệ bí mật này, càng hy vọng có thể lấy được một số thứ, giúp Man tiên tử tu thành thần công này!

- Đám lão giả này khách khí như vậy, nhưng trên thực tế là đang bức ta.

Trong lòng Phương Hành không khỏi cười lạnh.

Cho tới hôm nay, mới tính là là hiểu rõ tính toán Tiểu Tiên Giới này, thì ra là ở đây chờ mình, sau khi Hung Đạo chết, vốn tưởng rằng đám lão gia hỏa này sẽ tuyệt vọng, ai ngờ, bọn họ lại gặp may mắn, không ngờ đụng phải huyết mạch đặc thù của Tiểu Man, muốn mượn cái này để kéo mình vào trong trận doanh của bọn họ, có điều không thể không thừa nhận, những lão gia hỏa này căn bản chính là may mắn, mình hiện tại quả thật không thể làm gián đoạn tiến trình tu hành của Tiểu Man, hơn nữa không những không thể làm gián đoán mà còn phải một lòng giúp nàng ta thành công mới được!

Chỉ có điều, nếu bọn họ nghĩ bằng vào cái này mà có thể chiếm được tiện nghi của mình thì không tránh khỏi quá coi thường mình rồi.

- Ta có thể giúp Tiểu Man!

Không cần nghĩ nhiều, Phương Hành liền có đáp án, đáp ứng một cách thống khoái.

Nhưng khi chư vị Giới Chủ đều lộ ra vẻ hưng phấn, Phương Hành lại bỗng nhiên lại cười lạnh một tiếng.

- Có điều, các ngươi trước tiên cũng phải đáp ứng giúp ta một việc.

Chương 1233: Tìm tạo hóa đến

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân cần chúng ta hỗ trợ việc gì?

- Các ngươi thì sao? Có gì cần ta giúp.

Trong lòng Phương Hành và Tiểu Tiên Giới đều có tính toán riêng, lúc ánh mắt hai bên chạm nhau, đều đầy biến hóa và thăm dò.

Qua một lúc, vẫn là tám vị Giới Chủ âm thầm thương lượng một chút, do lão giả áo xanh ra mặt, nói:

- Đối với Tiểu Man tiên tử, Tiểu Tiên Giới chúng ta đã làm tất cả những gì có thể giúp được nàng rồi, chỉ là như vậy, khả năng nàng ta tu luyện thành Vong Tình thiên công vẫn không đủ lớn, ở giữa vẫn có rất nhiều hung hiểm và biến số, bởi vậy tám người chúng ta âm thầm thôi diễn, thương nghị, cảm thấy vẫn phải làm được hai việc, thứ nhất chính là ngoài Tiểu Man tiên tử ra phải tìm thêm sáu nữ tử thiên tư tuyệt hảo, cùng nàng ta tu luyện Vong Tình thiên công, hứng lấy sau đạo thần thông trong thiên công, như vậy, có thể phân tán áp lực, như vậy khả năng khiến nàng thành công phá quan sẽ đề thăng không ít.

- Tìm thêm sáu người?

Phương Hành hơi ngẩn ra, cũng minh bạch đề nghị của tám người này.

Tuy huyết mạch của Tiểu Man rất mạnh, nhưng tu luyện Vong Tình thiên công này vẫn rất hung hiểm, mà phương pháp tám vị Giới Chủ nghĩ ra cũng cực kỳ nham hiểm, đó chính là tìm thêm sáu vị nữ tử cùng nàng ta tu luyện bảy đạo thần thông trong Vong Tình thiên công này, như vậy, giống như là chia bớt hung hiểm ra, nếu có hung hiểm thì sáu người này sẽ gặp nạn trước, nhưng nếu Tiểu Man thực sự tu luyện thành Vong Tình thiên công, bảy đạo thần thông sẽ mọc rễ trong cơ thể nàng ta trước, như vậy, khả năng thành công sẽ tính là đề thăng!

Mà tương ứng, sáu người này nếu thực sự tu luyện thành công cùng Tiểu Man, mình cũng có lợ ích lớn.

- Nghe nói các ngươi vì tìm người tu luyện môn công pháp này đã bắt không ít nữ tu, vẫn chưa chọn ra được sáu người à?

Phương Hành nhíu mày nói.

Giới Chủ áo xanh đó nói:

- Có tư cách vào trong vân đài, cùng Tiểu Man tiên tử tu luyện, tất nhiên thiên tư phải càng cao càng tốt, Tiểu Tiên Giới chúng ta hiện tại tuy giam giữ không ít nữ tử, nhưng tư chất có cao có thấp, tuy lựa chọn được mấy người, nhưng cuối cùng vẫn không đủ sáu vị, mấy người còn lại đều có mục tiêu, không phải là Tiểu Tiên Giới ta có thể cướp được.

- Ha ha, đây là muốn ta đi hỗ trợ bắt cóc tống tiền à?

Phương Hành cười lạnh, nói thẳng:

- Các ngươi tìm được những ai rồi, dẫn ta đi xem thử.

Giới Chủ áo xanh hơi trầm mặc rồi vỗ vỗ tay, ra hiệu cho đệ tử dẫn người tới, lập tức liền có đệ tử Tiểu Tiên Giới cầm lệnh kỳ mà đi, không bao lâu, một đóa tường vân cuốn mấy người tới, khi tới gần, theo mây tan đi, lại có bốn gã đệ tử áp giải mấy nữ tử hạ xuống, ai nấy đều vẻ mặt tiều tụy, sau khi hạ xuống đất, vội vàng đứng dậy, vẻ mặt mê mang nhìn xung quanh, nhất là một nữ tử áo tím dáng người cao gầy trong đó, ánh mắt đảo quanh, vừa nhìn thấy Phương Hành liền trở nên sợ hãi.

Phương Hành cũng nhìn nàng ta, vẻ mặt hơi thay hơi đổi.

Hắn đột nhiên giơ tay lên, pháp lực trong lòng bàn tay bắn ra, ầm một tiếng, đệ tử Tiểu Tiên Giới đang áp giải những nữ tử này đột nhiên bay ra, cốt nhục thành bùn đất, mà nữ tử khác bên cạnh nữ tử cao gầy cũng đều bị chấn bay ra mấy trượng, bản thân nàng ta thì đứng đó ngơ ngẩn nhìn Phương Hành, thật lâu sau vẫn không lên tiếng, cuối cùng lại cúi thấp đầu xuống.

- Diệp sư tỷ, lâu rồi không gặp.

Phương Hành nhìn nàng ta, cũng trầm mặc hồi lâu, mới khe khẽ thở dài.

- Phương sư đệ, ta. . .

Nữ tử đó run bắn, ngẩng đầu lên, thanh âm nghẹn ngào, không nói được tiếp.

Mà nữ tử này không ngờ cũng là người quen của Phương Hành, đệ tử Đại Tuyết sơn Diệp Cô Âm.

Từng ở dưới Đại Tuyết sơn triền miên nửa năm, từ đó chia tay, không ngờ không ngờ hôm nay lại gặp ở đây.

Có điều nghĩ lại cũng thấy đúng, lúc trước Diệp Cô Âm hỏng đạo tâm, vẫn ẩn cư dưới Đại Tuyết sơn, mà Nam Chiêm cũng không có bao nhiêu cao thủ, lúc Thần tộc hàng lâm, có thể nói là không có sức chống đỡ, lúc trước Tiểu Tiên Giới đi khắp nơi cướp bóc nữ tử có thiên tư, vị Đại Tuyết sơn nữ tiên này không có lý nào lại không bị nhằm vào, có điều nói đi cũng không nói lại, lúc trước nếu không phải Tiểu Tiên Giới cướp nàng ta về, chỉ sợ nàng ta đã sớm chết dưới gót sắt của Thần tộc rồi, chỉ là thanh danh của nàng ta dù sao cũng hơi thấp một chút, cho nên tới bây giờ, vẫn chưa bước vào vân đài!

Không biết nghĩ bao lâu, Phương Hành cuối cùng mở lời:

- Ngươi. . . Có sinh con cho ta không?

Diệp Cô Âm vốn là sắc mặt tái nhợt, dường như đang chờ Phương Hành nói với mình gì đó, nhưng ở ở sâu trong nội tâm lại sợ hắn sẽ nói, nhưng vạn lần không ngờ, câu đầu tiên Phương Hành nói ra lại là câu này, ngẩn ngơ một thoáng rồi tức tới đỏ mặt.

- Không!

Nàng ta trả lời như chém đinh chặt sắt!

Phương Hành cũng có chút bất đắc dĩ, gãi gãi đầu, nói:

- Nửa năm thời gian...

- Đừng nhắc tới nửa năm đó nữa, giống như mộng xuân không dấu vết.

Diệp Cô Âm càng như phát điên, lại không nhịn được bồi thêm một câu:

- Vả lại lúc ấy ngươi cơ hồ không có đạo nguyên, sao có thể. . .

- À à, quên mất cái này.

Phương Hành thở hắt ra, bộ dạng như trút được gánh nặng:

- Ta lo người ngày nào đó sẽ bế con tới trước mặt ta gọi cha.

- Không đâu, cho dù có sinh thì ta cũng bóp chết nó.

Diệp Cô Âm cắn răng, oán hận nói.

- Ấy, không cần phải ác vậy chứ.

Phương Hành không nhịn được rụt cổ lại, phát hiện Diệp Cô Âm quả thật có chút tức giận, liền không nói nữa.

Có điều Diệp Cô Âm oán hận lườm Phương Hành một lúc, cũng không biết nghĩ tới gì, đột nhiên hận ý bay hết, cười một tiếng.

Một tiếng cười này khiến Phương Hành có chút ngẩn người, do dự rất lâu, mới chậm rãi mở miệng:

- Kỳ thật...

- Ngươi không cần phải nói, ta đều biết hết, bọn họ đã nói với chúng ta rồi!

Diệp Cô Âm cắt ngang lời hắn, thở dài, sau đó mỉm cười nói:

- Ta biết việc này hung hiểm, nhưng cũng biết việc này nếu thành, sẽ cho tạo hóa lớn, mà ta hiện giờ cần... Phương sư đệ, ngươi hiện tại tu vi đã vượt xa ta, ta thậm chí chỉ có thể ngước nhìn ngươi, cúng bái ngươi, nhưng ta kỳ thật cũng không thích loại cảm giác đó, lần này ta sẽ bước lên vân đài, cùng Tiểu Man muội muội tu hành, hy vọng ngày xuất quan, có thể sóng vai với ngươi!

Những lời này của nàng ta khiến Phương Hành có chút cảm khái, nhìn nàng ta một lúc, mãi lâu sau vẫn không mở miệng.

Vẫn là Diệp Cô Âm nói tiếp:

- ... Hơn nữa, khi ở Phong Thiện sơn ta đã lùi bước một lần, đến nỗi đạo tâm bị hủy hết, về sau trải qua khúc chiết mới cuối cùng đỡ hơn một chút, nhưng nếu muốn lấy lại được sự kiêu ngạo ngày trước, vẫn cần phải lớn mật một hồi!

Nàng ta Lúc này vẻ mặt có chút nghiêm túc, sau lưng có tịch quang chiếu đến, thậm chí lộ ra có chút tươi đẹp.

Ánh mắt nhìn nàng ta của Phương Hành cũng thay đổi, có chút mê ly.

Diệp Cô Âm bị hắn nhìn cho có chút thẹn thùng, cúi đầu, rất nhanh lại ngẩng lên:

- Ngươi không có gì để nói với ta à.

- Có...

Phương Hành tâm tình miên man, thở hắt ra một hơi, sau đó có chút kích động nói:

- . . . Đêm nay có rảnh không?

Sắc mặt Diệp Cô Âm lập tức thay đổi, hung hăng lườm Phương Hành một cái, quát:

- Không hẹn.

...

Lúc Phương Hành nói chuyện với Diệp Cô Âm, Tiểu Tiên Giới đều hận không thể bịt lỗ tai lại, ai nấy làm bộ như làm bộ như không nghe thấy.

Cuối cùng chờ hai người này khanh khanh ta ta xong, cũng xác định được một người tu luyện cùng Tiểu Man, mà Giới Chủ áo xanh đó cảm thấy đã đến lúc mình nên mở miệng rồi, không nhịn được bước lên trước một bước, thấp giọng nói:

- Vị tiên tử này nguyện ý lên vân đài, tất nhiênlà điều đáng mừng, có điều chúng ta cần sáu người, chỉ một vị tiên tử này thì vẫn không đủ, Thông Thiên Tiểu Thánh Quân có muốn xem mấy người còn lại không?

- Tư chất hình như hơi kém một chút!

Phương Hành cau mày nhìn xung quanh, cùng bị áp giải đến với Diệp Cô Âmđều là nữ tu tuổi tác không lớn, tu vi tối cao là Kim Đan trung cảnh, yếu nhất thậm chí chỉ có cảnh giới Trúc Cơ, bọn họ lại không có vẻ lạnh lùng như Diệp Cô Âm, rõ ràng là đang rất sợ hãi, lúc này đang run rẩy rúc lại một chỗ với nhau, đang không ngừng lui về phía sau, đệ tử Tiểu Tiên Giới ở bên cạnh bởi vì kiêng kị Phương Hành, không dám đi lên ngăn cản bọn họ, rất rõ ràng, nếu bọn họ sợ hãi, lúc này đào tẩu cũng không sẽ có ai ngăn cản bọn họ.

Cũng vào lúc ánh mắt Phương Hành đang phức tạp, vẫn chưa đưa quyết định thì đột nhiên hắn nhướng mày, nhìn về phía đông.

Tám vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới hiển nhiên cũng cảm ứng được gì đó, đồng thời kinh hãi, sau đó quay sang phía đông.

Ở phía đông, không ngờ chính là một mảng hải vực sóng trào dập dềnh, mà vào lúc này, trên biển không có gió, nhưng sóng lại càng lúc càng mãnh liệt, không ngờ bắt đầu cao tới mấy chục trượng. Khi tám vị Giới Chủ không nhịn được muốn mở ra phòng ngự đại trận trên đảo, lại nghe thấy một tiếng "Phần phật", đầu sóng cao ngất đột nhiên tách ra, không ngờ để lộ một tồn tại giống như núi nhỏ đen xì, so với đảo còn lớn hơn.

- Vù.

Trên dầu ngọn sóng phun ra một cột nước rất dài, hiện ra cầu vồng bảy màu dưới ánh mặt trời.

- Đây là quái vật gì thế?

Có đệ tử Tiểu Tiên Giới sợ hãi không nhịn được lui về phía sau vài bước, run giọng kinh hô.

Mà những người khác, bao gồm cả tám vị Giới Chủ, đều vẻ mặt ngưng trọng, thầm vận chuyển pháp lực, người tới thật sự rất đáng sợ, đó rõ ràng là một con cự quy (rồng khổng lồ), cự quy so với hòn đảo này còn lớn hơn, nó phá vỡ mặt nước, rẽ sóng mà đến, động tác nhẹ nhàng mà làm dấy lên sóng to vạn trượng, phần uy thế đó, cho dù thoạt nhìn không có địch ý, nhưng cũng không khỏi khiến người ta kinh hãi.

Tất cả mọi người khiếp sợ lui về phía sau, chỉ có Phương Hành là không, ngược lại cất bước bay lên hư không.

Vẻ mặt hắn cũng có chút phức tạp, chỉ bởi vì nhìn thấy mấy bóng người trên lưng cự quy, trong lòng có chút kích động.

- Các ngươi sao lại tới đây.

- Ta suy tính ra ở đây có đại cơ duyên, đặc biệt tới tìm tạo hóa.

Trên lưng cự quy, một nữ tử cười dài lên tiếng, đón ánh mắt trời.

Chương 1234: Gặp lại Hứa Linh Vân

Cự quy đạp sóng mà đến, chân vừa bước lên đảo, chỉ một động tác nhẹ nhàng, liền chấn cho cả tiểu đảo rung chuyển không thôi, có thể thấy được lực lượng nặng nề cỡ nào, mà hòn đảo này so với cự quy lại vẫn lộ ra nhỏ hơn một bậc. Mà ở trên lưng cự quy không ngờ còn có thể nhìn thấy một dãy quỳnh lâu điện ngọc, tựa như một quốc gia vậy, mà trên lưng cự quy, có mấy nữ tử xinh đẹp đang đứng, người cầm đầu mặc váy lụa mỏng màu xanh nhạt, đón gió bay lên, trên mặt mang theo một nụ cười, sau lưng nàng ta là một nữ tử váy trắng, dung nhan thanh lệ, trong tay cầm một thanh trường kiếm.

Khi nhìn thấy nữ tử mặc áo xanh, Phương Hành liền ngẩn ra, nụ cười có chút cảm khái.

Người tới là một người quen, chính là thần nữ của Thần Châu bắc vực Âm Linh đạo, tự xưng tiểu thần côn Trà Trà tiên tử mệnh thuật vô song, lúc trước khi ở Hội Kê sơn đánh một trận, hai người từng liên thủ đối kháng Thần tộc, chỉ tiếc về sau thất lạc trong chiến loạn, nhiều năm không gặp, không ngờ nàng ta lại hiện thân vào lúc này, hơn nữa nghe ý tứ trong lời nói của nàng ta, giống như vì việc của Tiểu Man mà tới.

Còn chưa kịp hỏi, Phương Hành đã bị một nữ tử ở phía sau nàng ta hấp dẫn sự chú ý.

Nữ tử đó tuổi chừng hơn hai mươi, lộ ra vẻ cực kỳ trầm ổn, lẳng lặng đứng phía sau Trà Trà tiên tử, không hề lên tiếng, mà khi ánh mắt của Phương Hành hướng tới nàng ta, trên mặt nàng ta mới lộ ra nụ cười thản nhiên, nhẹ nhàng gật đầu, coi như là chào hỏi.

Mà Phương Hành nhìn nàng ta, cũng mỉm cười, khẽ gật đầu.

Có đôi khi lúc gặp lại, lời muốn nói rất nhiều, nhưng tới bên miệng lại không thích hợp bằng một cái gật đầu.

Linh Vân sư tỷ, không ngờ hôm nay lại gặp lại.

Trong loạn thế, thân bất do kỷ, cho dù là cố nhân, lại thường thường ngay cả sinh tử cũng không rõ, Hứa Linh Vân dù sao cũng không phải có tính tình như Phương Hành, cứ cách một đoạn thời gian, lại sẽ luôn gây náo động, nàng ta thật sự rất thu mình, ngay cả Phương Hành, lần cuối cùng nghe nói tới tin tức về nàng ta cũng là lúc nàng ta ở Li Hận thiên được phong làm thần nữ, chỉ là rất nhanh Tiểu Tiên Giới hàng lâm, các tông môn đạo thống có liên quan tới Tiểu Tiên Giới như Li Hận thiên đều bị đánh tan, cũng từ khi đó, mất đi tin tức của Hứa Linh Vân.

Từng ở trên đường cùng Thần Đình các thánh tới Tịnh Thổ, Phương Hành cố ý mà như vô tình hỏi Hung Đạo tin tức liên quan tới Hứa Linh Vân, chỉ có điều Hung Đạo căn bản không để tồn tại như Hứa Linh Vân vào mắt, căn bản không biết vị thần nữ trước kia này.

Rất nhiều lúc, Phương Hành cho rằng Hứa Linh Vân đã táng thân trong trận đại chiến đó.

Có điều hiện giờ, khi gặp lại, trong lòng lập tức được thả lỏng.

- Trời ạ, đó là...chủ của cấm khu thứ chín trong truyền thuyết, Sơn Hải Quy sao?

Lúc Phương Hành nhìn thấy Trà Trà tiên tử và nữ tử váy trắng sau lưng nàng ta, Tiểu Tiên Giới đã nổi lên một mảng đại loạn, ai nấy hoảng sợ nhìn cự quy đó, cất lên những tiếng hô kinh hãi, lại có người trực tiếp tế ra pháp bảo, vẻ mặt hoảng sợ, chuẩn bị ngăn địch, sợ cự quy này là tới để hủy diệt tiểu đảo. Từ hình thể của nó cho thấy, nếu nó có tâm tư này, chỉ sợ một phát hất tung tiểu đảo này cũng không có vấn đề gì, dù sao nó cũng thật sự quá to, chỉ cái đầu thôi đã đủ kinh hãi lắm rồi.

Cũng là Phương Hành lúc này lưu ý đến cự quy này, đại khái đã đoán được lai lịch của nó.

Khi Thần tộc hàng lâm, Thiên Nguyên có Cửu đại cấm khu hiện thân, đại cấm khu thứ nhất chính là Tịnh Thổ, mà đại cấm khu thứ chín chính là một con cự quy trốn vào trong biển, lúc trước bọn họ muốn giành được sự tín nhiệm của Thần Chủ, để có thể được phong Thần Đình tiểu thánh, còn từng có chủ ý với con cự quy này, chỉ là về sau trong trận chiến phong thánh, Phương Hành triệt để đảo loạn, không tiến hành được.

Lai lịch của cự quy này, ở Thiên Nguyên rất ít người biết tới, chỉ dựa vào thân hình cực lớn của nó tới tặng cho cái tên Sơn Hải Quy!

Nhìn từ bể ngoài, Tiểu Tiên Giới hiệu lực cho Thần Đình và Sơn Hải Quy của danh xưng cấm khu chính là quan hệ đối địch, chẳng trách bọn họ khẩn trương như vậy, có điều tám vị Giới Chủ nhìn ra Phương Hành quen biết với người trên lưng cự quy, liền giơ tay lên ngăn lại sự bối rối của các đệ tử, cũng không nói gì, lẳng lặng đứng yên tại chỗ, thờ ơ lạnh nhạt, bọn họ dự cảm được người tới khả năng là không có ác ý.

- Trà Trà tiên tử, Linh Vân sư tỷ, các ngươi sao lại tới đây?

Hiển nhiên cự quy ngừng lại, Phương Hành cũng cười lớn một tiếng, chủ động nghênh đón.

- Chúng ta không phải là thiên kiêu như ngươi, tu hành một ngày thì mạnh lên một ngày, mấy chục năm ngắn ngủi đã tu thành Tán Tiên chi thân, e là trong lịch sử tu hành của Thiên Nguyên, cũng đủ để liệt danh vào đó.

Trà Trà tiên tử cười khanh khách, cùng Hứa Linh Vân bước lên vân giá đi tới, cười nói:

- Nha đầu ngốc như chúng ta, cũng không có thiên tư tốt như ngươi, chỉ có thể mỗi ngày bôn ba khổ sở vì tu hành? Ta ngày xem thiên tượng, phát hiện nơi này có đại tạo hóa hàng lâm, liền vội vàng tới đây.

- Các ngươi là vì Tiểu Man mà tới à?

Phương Hành không tin những lời này của nàng ta, cười bất đắc dĩ, mở miệng hỏi.

- Không là vì Vong Tình thiên công trong truyền thuyết!

Trà Trà tiên tử cười hì hì, sửa lại lời nói của Phương Hành.

Từ sau trận đánh ở Hội Kê sơn, nàng ta từng được Phương Hành cứu, quan hệ cũng trong vô hình kéo gần lại hơn rất nhiều,

Hứa Linh Vân cũng gật đầu một cái, nói:

- Chúng ta từng được cao nhân chỉ điểm, đặc biệt tới đây, một là muốn giúp Tiểu Man, hai là muốn tìm tạo hóa!

- Không ngờ còn có người ngoài biết chuyện Vong Tình thiên công này?

Phương Hành vừa nói vừa dẫn bọn họ lên bờ, cùng đi với bọn họ còn có mấy vị nữ tử, cùng với một số người tu hành tu vi khác nhau, mà đệ tử của Tiểu Tiên Giới cũng không phải không có tầm mắt, ở bên cạnh Bát Hoang Vân Đài, bày bàn trà để Phương Hành chiêu đãi bạn cũ. Mà tám vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới lại không tự tìm mất mặt, chỉ đứng đằng xa, lẳng lặng nhìn, trong lòng bọn họ cũng có suy nghĩ như Phương Hành, không biết là người nào chỉ điểm bọn họ tới đây.

Dù sao tin tức của Vong Tình thiên công, Tiểu Tiên Giới giấu cũng rất sâu, nhân vật bình thường ngay cả ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Hứa Linh Vân lẳng lặng nhìn Tiểu Man trên vân đài, thở dài, ngồi xuống bên cạnh Phương Hành, tiếp tục câu chuyện vừa rồi:

- Vị cao nhân kia kỳ thật là một vị nữ tử thoạt nhìn rất trẻ tuổi, nàng ta tự xưng là sư phó của trưởng công chúa Thương Lan hải, cũng là trường bối của ngươi, nàng ta ở trên biển tìm tới chúng ta, nói với chúng ta khốn cảnh hiện giờ của Tiểu Man và ngươi, cũng nói, nếu chúng ta muốn có sức tự bảo vệ mình trong đại kiếp nạn, và muốn giúp ngươi thì tới Tiểu Tiên Giới này tìm kiếm đại tạo hóa đó, còn bảo chúng ta chuyển cáo cho ngươi, đệ tử của nàng ta sắp gặp tai họa rồi, nếu ngươi không muốn phủi đít thì tốt nhất mau chóng tới Thương Lan hải một chuyến.

- Nữ tử trẻ tuổi.

Phương Hành cuối cùng cũng nhớ ra, thầm nghĩ có gan ở trước mặt mình xưng là tiền bối, còn tự xưng là sư phó Long nữ, trừ Liên nữ ẩn cư ở Bột Hải kia thì còn có thể là ai nữa? Chỉ không ngờ, hiện giờ các thánh nhân đều rời khỏi Thiên Nguyên, nàng ta vẫn ở lại đây, cũng không ngờ, trong sự kiện này nàng ta lại tới truyền lời, có điều ngẫm lại, với bản sự của nàng ta, tìm kiếm cự quy này cũng không khó, liền cười nói:

- Đó chỉ là bốc phét thôi, đừng để ý tới nàng ta, nói xem nàng ta sao không tự mình đến nói cho ta biết?

Hứa Linh Vân mỉm cười, nói:

- Vị tiền bối đó nói, nàng ta có chuyện đã tính sai, rất không đúng với ngươi, không muốn gặp ngươi!"

- Ôi... Thôi để nha đầu đó nợ ta một cái nhân tình!

Phương Hành nghe vậy, nghĩ kỹ lại liền hiểu ra, chuyện Liên nữ nói hơn phân nửa là có liên quan tới Phong Thần bảng, nghĩ đến nàng ta mỗi ngày đều thần thần bí bí, nói không chừng có quan hệ rất lớn với việc này, nhưng nàng ta nếu nói là nàng ta tính sai, liền chứng tỏ mình không phải là người bị trời đất ghét bỏ. Mà thầm nghĩ có thể khiến nàng ta trong lòng áy náy, cũng là một chuyện tốt, nha đầu đó nợ nhân tình của mình, kiểu gì cũng phải trả lại.

- Lúc chúng ta tới đã nghĩ kỹ rồi, phần tạo hóa này cũng nhất định phải giành lấy.

Trà Trà tiên tử mỉm cười, giọng nói rất kiên định.

Phương Hành cũng có chút cảm động, cười với Trà Trà tiên tử, còn chưa mở miệng thì đã nghe thấy bên cạnh Trà Trà tiên tử, một vị tu sĩ áo lam mở miệng nói:

- Trà Trà tiên tử, Linh Vân tiên tử, Tống mỗ có câu không biết có nên nói hay không, vị tiền bối đó tuy pháp lực thông thiên, lai lịch thần bí, nhưng lời nói của nói cũng không nhất định đáng để tin. Tu luyện môn thần thông này rõ ràng có hung hiểm rất lớn, sao lại tốt như lời nàng ta nói, dễ dàng có được đại tạo hóa? Các ngươi thật sự không suy nghĩ lại à.

Dứt lời, hắn lại quay sang Phương Hành, cười khổ nói:

- Phương đạo hữu đừng trách tội, tại hạ không phải hoài nghi gì cả, chỉ là chuyện này thật sự quá lớn, chuyện liên quan tới tính mạng của hai vị tiên tử, không ai dám lấy ra làm trò đùa. Xin hỏi Phương Hành đạo hữu, vị nữ tử... Tiền bối kia rốt cuộc có thân phận thế nào?

Ngừng lại một chút, cũng có chút sợ hãi bổ sung:

- Kỳ thật chúng ta vốn là không muốn đến, chỉ là tu vi của nàng ta thật sự quá đáng sợ, điểm nhẹ một cái liền phá được tất cả đại trận chúng ta bày ra, quả thực chính là sâu không lường được.

- Nàng ta, lúc nào cũng thần thần bí bí, không ai biết đang nghĩ gì, có điều lúc trước Thiên Nguyên bởi vì trời giáng huyền quang mà loạn thành một đống, từng có người ra mặt, cùng chín vị thánh nhân ký kết một cửu thiên chi minh, người đó chính là nàng ta. . .

Phương Hành thuận miệng trả lời, cũng khiến cho những người trên lưng cự quy khiếp sợ, ánh mắt nhìn Phương Hành cũng có chút kính sợ, vốn khi nữ tử đó tìm tới bọn họ, cam đoan với bọn họ về nhân phẩm của Phương Hành, sau đó lại chỉ điểm phần đại tạo hóa này, bọn họ cũng không tin, chỉ là kinh sợ thực lực của nàng ta, có điều hiện giờ nghe thấy cố sự của nàng ta, trong lòng cũng không dám hoài nghi nữa.

Trà Trà tiên tử và Hứa Linh Vân dường như không quan tâm tới cái này, lúc người khác hỏi thăm thân phận của nữ tử đó, hai người chỉ lẳng lặng uống trà, đợi bọn họ nói xong, mới cười nói:

- Việc này chúng ta khi đến đã quyết định rồi!

Dứt lời, Trà Trà tiên tử nhìn Hứa Linh Vân, mà Hứa Linh Vân thì nhìn Phương Hành, bật cười.

- Chúng ta không phải tin vị tiền bối kia, mà là tin Phương Hành Phương sư đệ!

Chương 1235: Đừng buồn

Nếu muốn giúp Tiểu Man, cần sáu người cùng nàng ta lên Bát Hoang Vân Đài tu hành, chia sẻ sự hung hiểm của tám đạo thần thông chủng tử, mà hiện giờ, Diệp Cô Âm, Trà Trà tiên tử, Hứa Linh Vân ba người đã xuất hiện, cũng khiến Phương Hành và các tu sĩ của Tiểu Tiên Giới thở phào, sau khi có ba người này, chỉ cần tìm thêm ba người nữa là được, trong sân không hề thiếu nữ tu, chọn ra ba người chắc không khó, cũnglà Phương Hành, không ngờ cự tuyệt ý tưởng tìm ba người trong số các nữ tu còn lại, mà là cởi đầu lâu khô lâu dắt bên hông xuống.

Ném về phía không trung, đầu lâu khô lâu đón gió biến to, hóa thành một cánh cửa, miệng há ra, sau khi gọi một tiếng, liền nhìn thấy Dao Trì tiểu công đỡ Thanh Linh Tiên Tử đi ra, nhìn thấy bên ngoài có nhiều người như vậy, cũng rõ ràng là giật mình.

- Thần Châu Triệu gia nữ.

Tám vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới vừa nhìn thấy Thanh Nguyệt Tiên Tử đang ngơ ngẩn này thì cũng kinh hãi, bọn họ không xa lạ gì với nàng này, lúc trước bọn họ đi khắp nơi cướp bóc nữ tu thiên tư hơn người, tìm kiếm nữ phôi thích hợp để tu luyện Vong Tình thiên công, vị Triệu gia tiểu công chúa của Thần Châu trung vực này cũng nằm trong số các nữ tử bọn họ muốn tìm, lúc trước người đầu tiên tu thành thần thông, cũng tái giácho Hung Đạo chính là nàng ta, ấn tượng đối với nàng ta không thể không sâu được, giờ gặp lại, nhất thời sắc mặt đều trở nên ngưng trọng.

Cho dù là bọn họ cũng không biết Phương Hành lúc này nữ tử này ra để làm gì.

- Có người trước khi chết tặng cho ba viên thần thông chủng tử, ta nghĩ, các ngươi chắc minh bạch dụng ý của hắn!

Phương Hành quay đầu nhìn tám vị Giới Chủ, sau đó liền xòe tay ra, trong lòng bàn tay lập tức có ba điểm sáng bay lên, không ngờ chính là ba viên thần thông chủng tử Hung Đạo trước khi chết tặng cho hắn, hiện giờ dưới ự thôi động của pháp lực, ba viên thần thông chủng tử này lập tức sinh ra biến hóa, tiên quang hiện lên, không ngờ hóa thành bộ dạng của hai vị nữ tử, mà nữ tử ở bên trái, mặt mày dáng người, chẳng phải chính là Thanh Nguyệt Tiên Tử sao?

Nữ tử Bên phải và ở giữa thì hơi lạ mặt, nhưng khí chất cũng cực kỳ xuất chúng.

- Đạo nhi. Đây là Đạo nhi lưu lại?

Vừa thấy ba viên thần thông chủng tử này, tám vị Giới Chủ quả thực giống như bị sét đánh, vẻ mặt kịch chấn, nhất là sư tôn của Hung Đạo, khi nhìn thấy ba viên chủng tử này lại vẻ mặt buồ bã, cơ hồ suýt nữa thì ngã xuống, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp. Bọn họ tất nhiên biết, nếu không phải là Hung Đạo tự nguyện, không ai có thể tách được ba viên chủng tử này ra khỏi người hắn, bởi vậy khi nhìn thấy chúng, trong lòng lập tức nghĩ tới rất nhiều thứ.

- Đứa nhỏ này... Cuối cùng vẫn lưu lại thứ mà lúc trước chúng ta cho hắn.

Vị Giới Chủ râu bạc trắng mắt ươn ướt, thở dài nhìn về phía ba viên thần thông chủng tử, thanh âm thổn thức:

- Hắn là một bất thế kỳ tài, mười hai Tiểu Tiên Giới chúng ta đều đặt tất cả hy vọng trên người hắn, cho hắn rất nhiều thứ, cũng cho hắn rất nhiều áp lực, đứa nhỏ luôn mệt mỏi. Hắn không thể không nghe lời chúng ta, đi lập công cho Thần Đình để tranh đoạt vị trí Thần Vương, nhưng dưới sự áp chế của mấy vị Thần Vương và Thần Chủ, hắn cho dù có nỗ lực tới mấy cũng há có thể dễ dàng thành công?

- Hắn thua cuộc, hắn cũng đã chết.

- Vào khoảnh khắc mệnh đăng của hắn tắt đi, kỳ thật lão phu trong lòng cũng thở phào vì hắn, thế nhân đều nói chết là được giải thoát, thuần túy là càn quấy, nếu có thể sống sót thì ai lại muốn chết chứ? Nhưng chỉ có Đạo nhi, kỳ tài vừa sinh ra đã bị chúng ta đặt lên người áp lực cường đại, đôi với hắn mà nói mới là giải thoát.

Các đệ tử của Tiểu Tiên Giới đều quỳ xuống trước ba viên thần thông chủng tử đó, lặng lẽ vái.

Cho dù đám người Phương Hành tuy sẽ không bái truyền nhân Tiểu Tiên Giới Hung Đạo, nhưng lúc này cũng không làm phiền họ.

- Chỉ là không ngờ rằng hắn trước khi chết lại trả lại thứ chúng ta cho hắn. Hắn là nghĩ rằng không đáp ứng được kỳ vọng của chúng ta cho nên không muốn tiếp tục giữ tạo hóa mà chúng ta cho hắn sao?

Lão giả râu bạc trắng nói xong, thanh âm có chút nức nở:

- hài tử ngốc, hắn cho dù là bị thương nặng tới mấy, tan thành mây khói th cũng có thể mượn lực lượng đốt cháy ba thần thông chủng tử này mà đưa một dòng linh thức của mình vào luân hồi mà.

Rất nhanh Phương Hành đã hiểu nguyên do người của Tiểu Tiên Giới bi thương như vậy.

Hung Đạo lúc sắp chết, từ bỏ hy vọng luân hồi duy nhất, mà trả lại tạo hóa Tiểu Tiên Giới đưa tặng cho hắn, một thân thanh bạch mà giải thoát. Tạo hóa đó chính là ba viên thần thông chủng tử, chúng vốn chính là cướp đi từ trên người nữ phôi tu luyện Vong Tình thiên công, hiện giờ lại bị Hung Đạo tách ra khỏi bản thân, hơn nữa không chỉ là như vậy, cùng về với ba viên thần thông chủng tử này còn có một thân đạo nguyên của Hung Đạo.

Đạo nguyên của hắn chính là lúc trước mười hai Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới thi triển Giá Y Thần quyết, xây dựng cho hắn, mà hiện giờ phần lực lượng đó không theo hắn tan thành mây khói, mà được hắn gắn lên ba đạo thần thông chủng tử. Giống như là bồi thường?

Nói tóm lại, Hung Đạo đi vô cùng trong sạch!

Hắn không hoàn thành kỳ vọng của Tiểu Tiên Giới, nhưng chung quy vẫn trả lại tất cả.

- Hắn trước khi chết có nói, có thần thông chủng tử này liền có thể chữa khỏi cho Thanh Nguyệt Tiên Tử!

Đợi cho đám người Tiểu Tiên Giới tế bái Hung Đạo xong, Phương Hành mới thản nhiên mở miệng, hỏi Giới Chủ râu bạc trắng đó.

- Trị được, ba người bọn họ đều trị được!

Giới Chủ râu bạc trắng cúi đầu than tiếc:

- Không chỉ như vậy, bọn họ còn có thể có được một thân căn cơ chuyển cho Đại nhi lúc trước, giống như là một thân tu vi ba người bọn họ chia đều cho mười hai người chúng ta lúc trước, không những có thể trị được, còn có đại tạo hóa hàng lâm!

- Coi như là lợi tức đi, cũng là bọn họ nên có.

Phương Hành rầu rĩ nói một câu, không thử lý giải ưu thương trong lòng mấy vị Giới Chủ này.

Thần hồn họ cường hành tách ra từ ba người này, hiện giờ trả lại gấp bội cũng là thiên kinh địa nghĩa.

Đến lúc này, chuyện tương trợ Tiểu Man có thể nói là đã được chuẩn bị thỏa đáng, điều tám vị Giới Chủ lo lắng, thứ nhất chính là tìm kiếm sáu vị nữ tử thiên tư tuyệt hảo tiến vào Bát Hoang Vân Đài, cùng tu luyện với Tiểu Man, đề thăng khả năng thành công của nàng ta, mà hiện giờ, Diệp Cô Âm, Hứa Linh Vân, Trà Trà tiên tử hơn nữa còn có Thanh Nguyệt tiên tử cùng với hai nữ tu gặp nạn khác được trả về cùng ba viên thần thông chủng tử, sáu người đã đủ rồi, thậm chí là nói, có ba viên thần thông chủng tử đã thành công ở đây, tu luyện sẽ càng làm ít công to.

Trừ Thanh Nguyệt tiên tử ra, nhục thân của chủ nhân hai viên thần thông chủng tử còn lại ở trong bảo khố của Tiểu Tiên Giới, dùng quan tài băng để bảo tồn, hiện giờ lấy, bộ dạng cũng giống như Thanh Nguyệt tiên tử, đều đần độn si ngốc, chỉ có thần hồn chủng tử, cũng không lo không thể chữa khỏi cho bọn họ, do tám vị Giới Chủ hợp lực, luyện chế một số đan dược bí chế cho bọn họ, lại phân biệt đưa thần thông chủng tử vào trong thức hải của bọn họ, sau đó thì chờ đợi, cùng đám người Diệp Cô Âm, Hứa Linh Vân tiến vào vân đài.

Bọn họ sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy, mà sẽ cùng tu hành với đám người Tiểu Man, chờ đợi Vong Tình thiên công đại thành!

Mà vấn đề thứ hai Tiểu Tiên Giới lo lắng, cũng vô cùng đơn giản, chính là muốn tìm một chỗ có thể che giấu đi, trong quá trình tu hành Vong Tình thiên công này sẽ không bị quấy rầy, vấn đề này là khó nhất, nhưng dưới sự tương trợ của Liên nữ, lại trở thành vấn đề đơn giản nhất, nàng ta tìm tới Sơn Hải Quy, không chỉ có là để thông tri cho Trà Trà tiên tử và Hứa Linh Vân nơi này có tạo hóa, còn là để đưa Sơn Hải Quy tới, chở một tòa Bát Hoang Vân Đài này đi, trốn vào hải vực mênh mông thì có ai có thể tìm được?

Đại công cáo thành, một đêm mạn đàm, đám người Diệp Cô Âm, Hứa Linh Vân, Trà Trà tiên tử Dao Trì tiểu công chúa tụ lại một chỗ, bàn về kinh lịch sau khi chia tay, cũng thổn thức không thôi, mà khi Phương Hành nói ra chuyện mình bị Phong Thần bảng cự tuyệt, chúng nữ trong lòng đều khó chịu, nhìn ra được vẻ mất mát của hắn, chỉ đổi rượu tiếp hắn uống!

- Phương sư đệ, hôm nay ngươi đưa chúng ta vào quan, hy vọng lúc xuất quan vẫn có thể nhìn thấy ngươi!

Sáng sớm Hôm sau, mặt trời đã nhô ra khỏi mặt biển, cũng là lúc chúng nữ bước vào Bát Hoang Vân Đài.

Đứng cạnh vân đài, đám người Hứa Linh Vân xoay người lại, đều nhẹ nhàng thi lễ với Phương Hành.

- Được, ta nhất định sẽ tới đón các ngươi xuất quan!

Phương Hành cười to một tiếng, ôm quyền, đáp ứng một cách vô cùng trịnh trọng.

- Ta vốn là nên ở cùng ngươi!

Dao Trì tiểu công chúa có chút lưu luyến không rời, bên cạnh vân đài, mắt đỏ rực nhìn Phương Hành.

- Có ngươi chăm sóc, ta cũng có thể yên tâm một chút, càng có thể ngay lập tức biết được tình huốngcủa bọn họ!

Phương Hành mỉm cười nói.

Tu hành lần này, trừ Hứa Linh Vân, Diệp Cô Âm, Trà Trà tiên tử cùng với chủ nhân của ba viên thần hồn chủng tử ra, Dao Trì tiểu công chúa cũng quyết định ở lại chăm sóc, tâm của nàng ta ở trong cơ thể Phương Hành, nếu xảy ra chuyện bất ngờ, Phương Hành có thể ngay lập tức biết được, hơn nữa, hiện giờ nàng ta và Phương Hành trên một mức độ nào đó, có thể nói là cộng sinh cộng trường, lúc gặp hung hiểm, có thể mượn pháp lực từ chỗ Phương Hành, mà để nàng ta ở lại đây, cũng giống như là Phương Hành ở lại, hiện giờ nàng ta chính là một trong những người Phương Hành tín nhiệm nhất.

Nói xong mấy câu, chúng nữ nhìn nhau cười rồi dắt tay nhau bước vào vân đài.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, không biết điều kiện ngươi nói, rốt cuộc là...

Tám vị Giới Chủ Tiểu Tiên Giới vẫn có chút không yên lòng, ánh mắt phức tạp nhìn Phương Hành.

Vốn bọn họ chính là muốn mượn chuyện Tiểu Man để đạt thành nhất trí trên lợi ích với Phương Hành, có được sự che chở của hắn, nhưng không ngờ, Phương Hành hiện thân, tất cả vấn đề đều được giải quyết dễ dàng, trong hai ngày ngắn ngủi đã làm thỏa đáng, bởi vậy bắt đầu lo về điều kiện của Phương Hành. Sợ sau khi Phương Hành trần ai lạc định, sẽ qua cầu rút ván, gây bất lợi cho Tiểu Tiên Giới.

- Ta có thể tha thứ cho Tiểu Tiên Giới các ngươi, cũng có thể che chở cho các ngươi ở trước mặt Thần Chủ, thậm chí tương lai nếu các ngươi bị thanh toán, ta cũng có thể ra tay giúp các ngươi một lần, ít nhất thì cũng kéo dài truyền thừa cho các ngươi.

Nằm ngoài dự kiến của họ, những lời này của Phương Hành thực sự khiến cho bọn họ vui mừng.

Có điều một câu tiếp theo của Phương Hành lại lập tức khiến bọn họ run sợ.

- Nhưng các ngươi trước tiên phải giúp ta làm một chuyện, đó chính là. . . Tấn công Thương Lan hải!

Chương 1236: Tấn công Thương Lan hải

Đám người Kim Ô đã đi qua cầu đá dẫn tiên, vào tiên phủ, Thập Nhất thúc và Đại Bằng Tà Vương sau trận đánh ở Niết bàn thì mất đi tin tức, dữ nhiều lành ít, mà hiện giờ, đám hồng nhan tri kỷ Tiểu Man cùng với Diệp Cô Âm, Hứa Linh Vân đều vào Bát Hoang Vân Đài, không biết khi nào thì gặp lại, trong lòng Phương Hành cũng trở nên có chút hiu quạnh, có điều tốt xấu mình cũng còn có một việc phải làm, đó chính là tới Thương Lan hải cứu về tức phụ Long nữ Ngao Trinh. Trên thực tế, ở Bát Hoang Vân Đài, các loại vấn đề được giải quyết rất nhanh, cũng bởi vì nguyên nhân này mà Liên nữ truyền lời rằng hiện tại Ngao Trinh có nguy hiểm.

Mà về vấn đề này, Phương Hành cũng từng nghĩ rất nhiều.

Đối phó Thương Lan hải, và đối phó Tiểu Tiên Giới, độ khó căn bản là khác nhau!

Tiểu Tiên Giới sau khi Hung Đạo chết đã sợ tới vỡ mật, đoạn tuyệt tất cả hy vọng, bọn họ hiện tại rất sợ mình!

Mà Thương Lan hải thì khác, Cửu Đầu Trùng đó chính là Thần Chủ cũng phải coi trọng!

Cho dù là lúc Thần Chủ và Ma tổ gặp lại, Thần Chủ cũng không chịu đáp ứng giúp mình đối phó Cửu Đầu Trùng.

Từ điều này cho thấy, Cửu Đầu Trùng đó rốt cuộc mạnh tới cỡ nào!

Mà bằng vào lực lượng cá nhân, Phương Hành còn xa mới tới mức có thể đánh với Cửu Đầu Trùng một trận!

Lại càng không nói tới hiện giờ toàn bộ Thương Lan hải đã rơi vào tay Cửu Đầu Trùng, hắn thống ngự thế lực tứ hải, vô cùng đáng sợ!

Bởi vậy phương pháp Phương Hành nghĩ ra rất đơn giản, đó chính là tìm bang thủ, sau đó đánh tới Thương Lan hải.

Nội tình của Tiểu Tiên Giới kỳ thậ tcũng không tồi, không chỉ có mấy vạn đệ tử của mười hai đạo thống, còn có ba ngàn tiên binh, cùng với tám vị Giới Chủ tu vi Độ Kiếp, thực lực này trên thực tế không kém một vị Thần Vương là bao, mà giờ chỉ có một điểm khiếm khuyết, chính là tám vị Giới Chủ đều từng thi triển Giá Y Thần quyết, cho nên lực lượng cá nhân đã yếu đi, bọn họ hiện giờ chỉ là cái danh Độ Kiếp rỗng, trên thực tế chỉ còn lại cái xác không, cá nhân nhiều nhất chỉ có thực lực khoảng Đế Anh đỉnh phong.

Chỉ có điều, cho mình dùng thì vẫn đủ!

Đại quân tiếp cận, đánh tới Thương Lan hải, gõ nhịp với tứ hải Hải tộc, hoàn toàn không thành vấn đề!

Còn chắc chắn hơn là một mình mình đánh tới Thương Lan hải!

Mà mượn lực lượng của Tiểu Tiên Giới tấn công Thương Lan hải, cũng là một trong những điều kiện Phương Hành đã nghĩ tới trước.

Dù sao hắn không có hảo cảm gì với Tiểu Tiên Giới, cho dù bọn họ giúp đỡ Tiểu Man kích phát lực lượng huyết mạch, thậm chí còn có hy vọng một bước lên trời, tu thành Vong Tình thiên công, cho dù bọn họ sau khi Hung Đạo chết vẫn luôn biểu hiện ra vẻ đáng thương, cho dù bọn họ ở trước mặt mình tất cung tất kính, bộ dạng muốn chuộc lại lỗi lầm xưa, Phương Hành vẫn không thích bọn họ.

Muốn giải hòa với ta, để ta không tìm các ngươi gây sự à?

Cũng được, trước tiên giúp ta đánh một trận đại chiến đã!

Mà đối với yêu cầu này, Tiểu Tiên Giới không ngờ không thể cự tuyệt.

Tấn công Thương Lan hải nguy hiểm cớ nào, tám vị Giới Chủ trong lòng đều minh bạch, nhưng bọn họ còn minh bạch hơn, hiện tại Tiểu Tiên Giới giống như ngọn nến trong gió, đã ân đoạn nghĩa tuyệt với thế lực Thiên Nguyên, bị mọi người thống hận, con đường còn lại chính là ôm chặt lấy đùi Thần Đình, nhưng Hung Đạo đã chết rồi, mầm mống Thần Vương mà bọn họ tỉ mỉ nuôi dưỡng đã chết non, bởi vậy bọn họ chỉ có thể lựa chòn một mầm mống Thần Vương khác, mà mầm mống này không nghi ngờ gì nữa chính là Phương Hành, đệ nhất Tiểu Thánh Quân Thần Đình trước mắt này.

Từ lúc các tiểu thánh Thần Đình tới Tịnh Thổ tìm kiếm thần vật, bọn họ đã nghe thấy một số truyền thuyết bí mật, Thần Đình tiểu thánh toàn quân bị diệt, kế hoạch của Thần Chủ hoàn toàn thất bại, chỉ sợ là không thoát khỏi liên quan tới kẻ này, nhưng khi mọi người đều cho rằng Thần Chủ dưới cơn giận dữ sẽ nghiền hắn thành tro, lại không ngờ một đạo thần chỉ hàng lâm thế lực các phương dưới trướng Thần Đình, trong đó không ngờ lại tìm mọi cách duy hộ ma đầu này, ca ngợi khắp nơi, thậm chí còn muốn phong hắn làm Thần

Đình đệ nhất Tiểu Thánh Quân.

Điều này chứng minh cái gì?

Với sự già dơ của tám vị Giới Chủ, không thể không nhìn ra.

Thần Chủ đã chọn nhân tuyển Thần Vương của Nhân tộc!

Chính là người trước mắt này. . ..

Mà Tiểu Tiên Giới có tu sĩ Nhân tộc, như vậy đùi này bọn họ nhất định phải ôm lấy.

Càng mấu chốt là, Phương Hành tuổi còn nhỏ mà tu vi đã kinh người như vậy, tiềm lực của hắn thực sự khiến cho người ta kinh thán!

- Đáp ứng hắn!

Sau khi Phương Hành nói ra câu đó, Tám vị Giới Chủ Tiểu Tiên Giới thấp giọng thương nghị, rất nhanh, liền liền hiệp nghị nhất trí:

- Kẻ này lòng dạ không tính là rộng rãi, hiện giờ chính là lúc hắn hận Tiểu Tiên Giới chúng ta nhất, nếu không nhanh chóng xóa tan lửa giận của hắn, đợi cho hắn thành Thần Vươngrồi, chỉ sợ không chỉ không giúp Tiểu Tiên Giới chúng ta, còn có thể tìm mọi cách để chèn ép, không bằng lúc này sử ra một lần khổ nhục kế, để hắn không nhắc tới thù cũ với Tiểu Tiên Giới chúng ta nữa, đạt lấy một cơ hội để quật khởi.

- Nhưng cũng không thể đặt tất cả tiền cược lên người hắn, đệ tử chân truyền toàn bộ bế quan, đám xương tàn chúng ta sẽ dẫn đệ tử nội ngoại môn cùng hắn tới Thương Lan hải một chuyến. Chỉ hy vọng suy tính của chúng ta đối với hắn là chính xác.

Tám vị Giới Chủ rất nhanh đã thương lượng xong, đáp ứng điều kiện của Phương Hành một cách thống khoái, sự sảng khoái này khiến Phương Hành cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, sau đó, liền dùng thời gian một ngày, hiệu lệnh tiên binh, triệu tập đệ tử, chuẩn bị phù, khí, đan bảo, tám vị Giới Chủ tự mình mặc giáp trụ ra trận, vây quanh Phương Hành, sau đó chậm rãi tiến tới Thương Lan hải.

Hành động này quả thực chính là chấn kinh thế gian!

Thương Lan hải là loại tồn tại nào, Long tộc tổ địa, một trong những truyền thừa và đạo thống cường đại nhất Thiên Nguyên!

Trên trình độ nào đó, Long tộc và đạo gia, Yêu tộc, Phật môn, thậm chí đều được xưng là tứ đại truyền thừa!

Nhưng lúc này, ma đầu Phương Hành, không ngờ muốn suất lĩnh thiên quân vạn mã của Tiểu Tiên Giới tới tấn công Thương Lan Hải Long tộc.

Bất kể là từ góc độ nào đó mà nói, đây đều là một kiện đại sự khiến người ta khiếp sợ!

Đối với tu sĩ Tịnh Thổ mà nói thì cũng có chút không rõ lập trường của Phương Hành, vốn sau trận đánh ở Táng Tiên Pha, đã rất nhiều tin đồn được lan ra, Phương Hành chính là chịu nhục lẻn vào Thần Đình, trên thực tế là vì cướp lấy thần vật cho Thiên Nguyên sinh linh, mà cuối cùng, hắn quả thật đã làm được, kế hoạch của Thần Đình bị một tay người này hủy diệt, cầu đá dẫn tiên bị một đám thiên kiêu của Phụng Thiên Minh giành được, có thể nói, tạo hóa lớn nhất của Thiên Nguyên hiện giờ đã nằm trong tay của Thiên Nguyên sinh linh.

Nhưng nếu thực sự là vậy, Phương Hành vì sao thủy chung không trở về Tịnh Thổ?

Vì sao hắn sau sự kiện này, lại có được trọng trách của Thần Chủ, thân phận đề thăng thành Thần Đình đệ nhất Tiểu Thánh Quân?

Thân phận này căn bản chính là khúc nhạc dạo để được phong làm Thần Vương!

Càng mấu chốt là, Tiểu Tiên Giới chính là một đám phản đồ, hắn hiện giờ sao lại đi cùng với những người này.

Chỉ là còn muốn suất lĩnh Tiểu Tiên Giới đi tấn công Thương Lan hải Long tộc, đây không phải là khơi mào tranh chấp trong Thần Đình sao?

Phương Hành à Phương Hành.

Các tu sĩ Thiên Nguyên Hiện giờ đều phát giác mình không rõ lập trường thực sự của ma đầu này!

Phương Hành thì căn bản chẳng buồn để ý tới suy đoán của người khác, có lẽ hiện giờ chính hắn cũng không biết lập trường của mình là gì, chỉ biết mình nên làm chuyện gì, chậm rãi dẫn đại quân của Tiểu Tiên Giới tới Thương Lan hải, còn bắt mấy vị trưởng lão của Tiểu Tiên Giới mặc áo đỏ, nâng kiệu đỏ, mình thì đi trước nhất, cưỡi Bích Thủy Kim Tình thú, giống như đi cưới vợ!

Dù sao tuy xem như đã có hôn ước với Long nữ, nhưng vẫn chưa chính thức cưới người ta qua cửa, hiện giờ dứt khoát làm một lần đi.

Thương Lan hải mặc dù thanh danh vang dội, nhưng hắn hiện giờ cũng không sợ!

Một là mình đi đón tức phụ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thứ hai thật sự không được thì đánh, chẳng lẽ lại sợ Cửu Đầu Trùng ngươi chắc!

Tiểu Tiên Giới vốn nằm ở trên biển, cách Thương Lan hải cũng chỉ mười vạn dặm, hiện giờ đại quân xuất hành, tuy chậm đi rất nhiều, nhưng cũng chỉ mất một ngày thời gian là đến Thương Lan hải vực, nơi tụ tập của linh mạch giữa tứ hải.

- Thương Lan hải vực, người không phận sự dừng lại.

Vừa tới rìa hải vực này liền có lính tôm tướng cua mặc giáp cầm thương nhảy ra khỏi hải vực, chỉ vào mọi người hét lớn.

- Ha ha, ta ta không phải là người không phận sự, ta tên là Phương Hành, rể quý của trưởng công chúa Thương Lan hải Long tộc, tới để đón dâu!

Phương Hành ngồi trên linh thú thần đà được Tiểu Tiên Giới nuôi dưỡng, vung roi ngựa, cười khanh khách nói.

- Rể quý cái gì?

Đám lính tôm tướng cua kia không ngờ không nể mặt, vung binh khí trong tay:

- Long mẫu có lệnh, Thương Lan hải cấm biển, cho dù Thần Chủ tới cũng không thể vào, bản tướng quân mặc kệ các ngươi là thần thánh phương nào, nếu không muốn chết thì mau mau cút đi.

- Khẩu khí lớn quá nhỉ!

Phương Hành và tám vị Giới Chủ đều ngẩn ra, không ngờ những lính tôm tướng cua ngay cả hình người cũng chưa biến thành này lại có khẩu khí lớn như vậy, lười chẳng muốn lười chẳng muốn tranh cãi với chúng, dù sao cũng đã chuẩn bị tấn công rồi, dứt khoát ra lệnh một tiếng, tiên binh của Tiểu Tiên Giới lập tức ép tới, các loại pháp bảo đều xuất hiện, giống như mưa sao sa hàng lâm, trong thời gian ngắn đã quét sạch đám hải yêu!

- Đi, cứ xông thẳng vào, xem ai dám ngăn cản ta!

Phương Hành quát lên một tiếng, trực tiếp thi triển thần thông, ra khỏi nước biển, sau đó suất binh đánh vào Thương Lan hải.

Một đường xâm nhập hải vực, cảm thấy cũng có chút cảm khái: Quan hệ của Mình và Thương Lan hải sâu đậm, từ Long nữ đến hải quân rồi đến Đại Cẩu tử, thậm chí còn từng có một viên long châu, nhưng từ lúc bước vào con đường tu hành đến nay, không ngờ chưa một lần được bước vào Thương Lan hải vực trong truyền thuyết này, hiện giờ khó khăn lắm mới tới được đây, không ngờ vẫn là phải đánh vào, thật sự khiến cho người ta có chút dở khóc dở cười.

Chương 1237: Trống rỗng

Ra khỏi nước biển mênh mông, liền tiến vào một quái vực dưới đáy biển đầy san hô và đá ngầm, ám hợp với trận thuật, đông vây tây chặn, từng đạo đại trận kết hợp với cảnh vật đặc biệt cản đường, có thể nói là từng bước khó đi. Điều này cũng khiến Phương Hành và tu sĩ của Tiểu Tiên Giới cảm thấy có chút ngưng trọng, xem ra Thương Lan hải này đúng là muốn cấm biển, không ngờ làm ra tư thế như lâm đại địch, mở ra tất cả đại trận. Không nói tới lính tôm tướng cua trốn ở chung quanh liều mạng giết, chỉ những đại trận này đã khiến cho người ta cảm giác hung hiểm vạn phần. Có điều cũng may Tiểu Tiên Giới đã chuẩn bị đầy đủ, có người sở trường về trận thuật ở phía trước một đường phá trận, Phương Hành cũng thoải mái hơn nhiều, không cần phải ra tay, chỉ đi sau cùng lao về phía trước.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, lão phu luôn cảm thấy có chút không thích hợp, phải cẩn thận Thương Lan hải đánh lừa.

Một đường xâm nhập như vậy, tám vị Giới Chủ cũng trở nên đề phòng, ở bên cạnh Phương Hành nhắc nhở.

- Sợ cái gì, cứ đánh vào là được!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, vung cờ lanahj, trên mặt không nửa điểm sợ hãi.

Có điều trong lòng mình cũng vẫn đang đề phòng, thầm nghĩ với thực lực của Thương Lan hải, không thua gì Tiểu Tiên Giới, không có đạo lý nào lại bày ra tư thế bị đánh mà không hoàn thủ như vậy được. Chẳng lẽ thằng ôn đó thực sự bày ra cạm bẫy gì ở bên trong sao?

Trong lòng suy tính, nhưng lại không sợ, dù sao cũng đánh đánh tới cửa rồi, trên khí thế không thể thua được, phải cứ vậy một đường đánh vào, cùng lắm thì nếu thực sự ở bên trong gặp phải nguy hiểm gì, mình điều khiển đầu lâu khô lâu bay đi trước, có thần cung này, Thương Lan hải vực có hung hiểm tới mấy, chắc mình muốn đào tẩu cũng không có vấn đề gì, mà những người khác... Có chết mình cũng chẳng đau lòng.

Tiên binh của Tiểu Tiên Giới vững vàng đẩy mạnh về phía trước, phá liền ba đạo đại trận, chín đạo quan ải, giống như lợi kiếm, cắm thẳng vào biển sâu, đại trận của Thương Lan hải này tất nhiên tinh diệu vô cùng, thậm chí còn có rất nhiều đại trận thượng cổ tồn tại, có điều lúc này chỉ còn lại một cái xác không, hơn nữa hiện giờ gặp phải loại không phân rõ phải trái như Phương Hành, phá trận tuyệt không đau lòng, không ngờ cứ như vậy đánh vào sâu trong Thương Lan hải, từ xa nhìn thấy một mảng hoa mỹ thần quang rực rỡ ở phía trước, cảm nhận được từng đạo linh ba xộc tới!

Mà bên ngoài một mảng hải vực đó, trước một đạo đại trận cuối cùng, lúc này không ngờ xếp đầy từng hàng hải yêu, giống như hổ rình mồi, từ xa hướng về đám người Tiểu Tiên Giới, bộ dạng túc sát đáng sợ.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, lão phu từng đến Thương Lan hải tham gia tiên yến một lần, tiếp tục tiến về phía trước chính là Long cung, ta đề nghị hay là nghỉ chân một thoáng, gửi thiếp trước, bằng không mà đánh vào Long cung thì chính là kết cục không chết không ngừng.

Giới Chủ Tiểu Tiên Giới đề nghị, hơi có chút thấp thỏm.

Phương Hành nghĩ nghĩ, phá vỡ sơn môn đúng là điều tối kỵ trong giới tu hành, mình cũng chỉ là tới đón tức phụ thôi, cũng không muốn đánh tới ngươi chết ta sống với Thương Lan hải, thế là liền đáp ứng, sai một Giới Chủ đi ra, vận chuyển pháp lực, cao giọng quát về phía Thương Lan hải Long cung:

- Thần Đình Thông Thiên Tiểu Thánh Quân Phương Hành tới bái phỏng Thương Lan hải Trấn Hải thần vương Cửu Đầu Thần Tôn, xin hiện thân gặp mặt.

Thanh âm từ xa xa lẫn vào nước biển, truyền vào sâu trong Thương Lan hải.

Nhưng đợi cho thanh âm truyền vào rồi, mãi lâu sau vẫn không thấy hồi âm, đám hải yêu ở bên ngoài nghe vậy lại điều binh khiển tướng, tướng thủ nhảy lên chỗ cao, ngoài mạnh trong yếu kêu lên:

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân cái gì, không ngờ lớn mật như vậy, dám đánh tới Thương Lan hải ta? Mà nay Thương Lan hải đã cấm biển, các ngươi tốt nhất hãy tốt nhất rời đi, còn dám vô lễ, đừng trách chúng ta vô lễ.

- Hả?

Phương Hành nghe vậy liền nhíu mày, trong lòng dâng lên một loại dự cảm bất hảo.

- Có chút không thích hợp.

Một vị Giới Chủ ở bên cạnh Phương Hành cũng nhíu mày.

Hiện giờ bọn họ đã đánh tới bên ngoài Long cung, lúc này mới ngừng lại, bẩm báo một tiếng, để tránh phá vỡ Long cung, khiến mọi người đều khó xử, cho dù Thương Lan hải có cấm biển, cũng không có đạo lý nào tới tận đây rồi vẫn không có ai hiện thân gặp mặt, cho dù Cửu Đầu Trùng đó ngông nghênh tới mấy, chẳng lẽ Long mẫu cùng với những long tử long tôn lại không thể hiện thân nói mấy câu à?

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, cái này.

Giới Chủ áo xanh sắc mặt có chút do dự, nhìn về phía Phương Hành.

- Để ta đi xem!

Phương Hành đột nhiên ngọc ngọc liễn, thân hình như rồng, lao thẳng ra ngoài.

Ầm một tiếng, một thân pháp lực của hắn lúc này đã được đưa tới cực hạn, ở trong biển quả thực giống như tia chớp, đi đến đâu nước biển đều bị kình phong xung quanh người hắn hóa thành vô số vòng xoáy khủng bố hất sang hai bên, hải yêu chắn trước một đạo đại trận cuối cùng cơ hồ không có sức hoàn thủ, liền bị hắn cuốn bay, ai nấy hét thảm không thôi, ngã sang hai bên, bị hắn lao thẳng tới một đạo đại trận cuối cùng.

- Tránh ra cho ta!

Đối mặt với một đạo đại trận cuối cùng cản ở trước người, Phương Hành sầm mặt, trực tiếp chính là một chưởng vỗ xuống.

Pháp lực Độ Kiếp tầng ba hoàn toàn bùng nổ, phía sau có ba đạo tiên đái tung bay, chưởng lực giống như thực chất, đánh vào trong nước biển cuồn cuộn, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, nước biển không ngờ giống như sắt đá, ầm ầm nổ tung ra xung quanh, xuất hiện một mảng hư không chi vực, sau đó đại trận ấy liền trực tiếp nứt ra từ chỗ tiếp xúc với một chưởng của Phương Hành, sau đó khuếch tán tới tám tòa trận cước căn bản nhất, tiếp theo thì giống như bị phá núi nhổ cây, tất cả đại trận đều đồng thời nổ tung.

- Đây là thực lực mà tiểu bối Độ Kiếp tầng ba nên có sao?

Tám vị Giới Chủ nhìn thấy một kích này, trực tiếp khiếp sợ tới sắc mặt biến đổi, khóe miệng co rúm, giống như thấy quỷ.

Bọn họ tất nhiên nhãn lực phi phàm, chỉ một kích này đã xác định được một chuyện!

Ma đầu này chỉ cần cho hắn thêm thời gian để trưởng thành. Sẽ là tiền đồ vô lượng!

Mà Phương Hành rõ ràng không nghĩ nhiều như vậy, một chưởng vỗ mở đại trận, đồng thời đánh tan đám yêu binh chặn đường, thân hình liền lao thẳng vào trong, ầm một tiếng, thân hình lướt qua, nước biển đều bị kích dạt sang tứ phía, đợi cho lúc thân hình hạ xuống, đã xuất hiện bên trong một mảng hố sâu cực lớn, ngưng thần quan sát xung quanh.

Sau đó hắn đột nhiên ngây ra.

Ở vị trí của hắn lúc này, không ngờ chính là một mảng phế tích, đổ nát thê lương, linh khí khô kiệt, ngọc trụ đổ nát ngổn ngang, trân châu to bằng cái đấu vương vãi khắp nơi, cờ trận rách nát tung bay trong nước biển, hải yêu đờ đẫn lắc lư.

Nơi này vốn chắc là Long cung huy hoàng, nhưng hiện giờ, lại giống như một mảng chiến trường!

Mà càng quan trọng hơn là, vị trí của Long cung trước kia không ngờ ngay cả một gian nhà rách cũng không có, chỉ còn lại một mảng hố sâu cực lớn, thoạt nhìn, giống như có người trực tiếp nhổ cả Long cung đi vậy, cơ nghiệp thế của Thương Lan hải lúc này đã biến mất, bất kể là ai cũng không ngờ được, nơi này chính là vị trí cũ của Thiên Nguyên Thương Lan hải Long cung.

- Xảy ra chuyện gì?

- Long cung đâu?

- Tại sao có thể như vậy? Ai lại có pháp lực lớn như vậy, không ngờ nhổ tận gốc cả Long cung?

Lúc này chư vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới cũng đã tới, vốn muốn ra lệnh cho tiên binh xông lên cướp trận, lại không ngờ nhìn thấy một màn này, trong nhất thời cũng đứng đờ tại chỗ, kinh ngạc nhìn một mảng phế tích này.

Rốt cuộc là gặp thiên tai, hay là gặp nhân họa?

Đường đường là Thương Lan hải Long cung, tổ địa của chân long các đời, sao có thể biến thành bộ dạng như vậy?

Mà sau khi Phương Hành ngây người một lúc, đột nhiên lật trưởng hút một cái, một cờ trận tàn phá phiêu đãng trong nước biển bị hắn hút vào tay, sau khi dùng Âm Dương Thần Ma Giám tra xét một phen, vẻ mặt đột nhiên trở nên mất mát, một loại cảm giác mỏi mệt khôn kể xộc lên trong lòng, thật lâu sau hắn mới ném cờ trận đi, ngồi xuống một ngọc trụ tàn phá, hai tay ôm đầu, thở dài một tiếng, mãi lâu sau vẫn không nói gì.

- Đã tới chậm rồi à?

Hắn cúi đầu than.

Từ trên một đạo cờ trận tàn phá đó, hắn nhìn thấy dấu vết lưu lại của truyền tống đại trận.

Rõ ràng tòa Thương Lan hải Long cung đó không phải bị người ta nhổ đi, mà là bị chính bọn họ truyền tống đi rồi.

Tất cả Yêu Tướng cường đại cùng với tất cả long tử long tôn của Thương Lan hải cũng đều theo Thương Lan hải Long cung mà đi.

Mà mục đích bọn họ tới là.

Phương Hành ngẩng đầu, xuyên qua nước biển xanh biếc nhìn về phía thiên không đầy mây trắng.

Cho dù mình đã đến rất nhanh, thậm chí không tiếc liên thủ với Tiểu Tiên Giới cũng phải vội vàng tới Thương Lan hải, nhưng không ngờ vẫn chậm một bước, động tác của Cửu Đầu Trùng so với trong tưởng tượng của mình còn nhanh hơn, có lẽ là biết mình sẽ đến tìm hắn, hoặc là lo Thần Đình khai chiến với Tịnh Thổ, cuối cùng liên lụy đến hắn, không ngờ lên đường trước một bước.

Kim Ô và bọn Thần Tú, Tiêu Tuyết, Hàn Anh, Lệ Anh vào tiên phủ, Thập Nhất thúc và Đại Bằng Tà Vương đã chết, Tiểu Man và bọn Linh Vân sư tỷ, Diệp Cô Âm đều lên Bát Hoang Vân Đài, bên cạnh mình vốn không còn ai cả. Đi cứu Long nữ về vốn đã là một mục đích cuối cùng của Phương Hành, cũng không không ngờ mình vẫn tới chậm.

Cửu Đầu Trùng đã lên đường, dẫn cả Long nữ theo!

Thiên địa to lớn vô biên, mà bên cạnh Phương Hành không ngờ trống trơn chỉ còn một mình hắn.

Tim như bị khoét rỗng, cô đơn vô cùng!

Chương 1238: Ngươi là ai?

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, chúng ta đã tìm người hỏi qua rồi, Thương Lan hải ba ngày trước đã cấm biển, Yêu loại tu vi từ Nguyên Anh trở lên được gọi vào trong Long cung, chỉ để lại những không đủ tu vi không đủ này trấn thủ, không cho phép bất kỳ ai đi vào. Bọn họ vài hai ngàytrước nghe thấy trong phiến hải vực này có tiếng như núi lở biển nứt truyền ra, linh khí cơ hồ dao động tận chín tầng trời, chỉ là bị đại trận bày ra từ trước che phủ, cho nên mới không kinh động tới thế nhân, theo lão phu phỏng đoán thì lúc đó Thương Lan hải Long cung không biết đã bị truyền tống đi đâu, những lính tôm tướng cua này chỉ là bị vứt bỏ mà thôi, xem ra bọn họ đã sớm có dự mưu!

Giới Chủ áo bào tro của Tiểu Tiên Giới sai người thẩm vấn những lính tôm tướng cua, sau đó thấp giọng bẩm cáo với Phương Hành.

Việc này Phương Hành đã đoán được rồi, hiện giờ nghe thấy, cũng không có phản ứng gì, chỉ lẳng lặng ngồi trên ngọc trụ, mãi lâu sau vẫn không nói gì, vẻ mặt cực kỳ mất mát, Giới Chủ Tiểu Tiên Giới thấy vậy liền phất tay ra hiệu cho những người khác, tất cả đi ra xa, không quấy rầy tới hắn.

Phương Hành lúc này lại chán nản đến cực điểm, ngồi thần thờ trong hải vực rất lâu mới thất hồn lạc phách đứng lên, đi quanh một mảng hải vựcnày, lại chỉ có thể nhìn thấy một số vết tích còn sót lại của truyền tống đại trận, người lúc ấy bày ra truyền tống đại trận này chính là trực tiếp biến Thương Lan hải Long cung thành một kiện pháp bảo rồi toàn bộ truyền tống đi, mà Phương Hành dùng thần thức để tra xét, không ngờ hoàn toàn không tìm thấy bất kỳ manh mối gì, dường như cả tòa Long cung đều đã trốn vào thế giới kia rồi!

- Long tộc cổ lộ.

Phương Hành kỳ thật đã biết rằng Cửu Đầu Trùng tất nhiên đã bước vào Long tộc cổ lộ, chỉ là hắn không ngờ, thằng ôn này lại khí phách như vậy, căn bản không phải chỉ có một mình hắn cô độc như trong tưởng tượng, hoặc là trói Long nữ dẫn lên cổ lộ, mà là nhổ cả tòa Thương Lan hải Long cung theo, cũng dẫn theo tất cả cường giả của Thương Lan hải, phần khí phách này, phần quyết đoán này quả thực khiến người ta kinh sợ.

Dù sao ngay cả Thần Chủ cũng từng nói, Long tộc cổ lộ hung hiểm như vậy, khả năng thành công thậm chí không tới một thành!

Cửu Đầu Trùng này chẳng lẽ muốn cả tòa Thương Lan hải phải chôn cùng hắn sao?

Nhưng vấn đề mấu chốt là ở chỗ, trong tay Phương Hành ngay cả tinh đồ của Long tộc cổ lộ cũng không có, muốn cứu người cũng không thể.

Chẳng lẽ mình thực sự là một kẻ thất bại sao?

Sau khi đi một vòng, Phương Hành quay lại phế tích, ngồi xuống ngọc trụ, vẻ mặt tịch liêu.

Các bằng hữu đã đi rồi, các sư trưởng đã vẫn lạc, các hồng nhan tri kỷ thì bước lên vân đài, mệnh đồ chưa rõ.

Mà hiện giờ, vốn muốn đi cứu lão bà, nhưng lại không biết đi đâu mà cứu, nên cứu thế nào!

Hắn luôn lạc quan, hưng trí bừng bừng, lúc này cũng khó tránh khỏi cảm nhận được một loại cô tịch khôn kể!

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, chúng ta đã truyền lời của ngươi tới Thần Đình, Thần Chủ lão nhân gia giáng xuống thần chỉ, trả lời nàng ta cũng không biết Long tộc cổ lộ rốt cuộc là ở đâu, cũng không thể đưa ngươi vào cổ lộ đó. Hơn nữa... Lão nhân gia còn nói, ngươi tốt nhất hãy từ bỏ ý định này di, thông tiên cổ lộ cho dù là chân tiên xông vào cũng có hung hiểm rất lớn, với tu vi của ngươi hiện giờ,bước vào tiên lộ đó sẽ là hữu tử vô sinh, càng mấu chốt là, ngươi chính là thân thể phàm nhân, cho dù tìm được tiên lộ thì cũng không có tư cách bước vào.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, chúng ta đã lục soát mười vạn dặm hải vực chung quanh rồi, không phát hiện manh mối có giá trị nào.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, Thần Đình đã bắt đầu đẩy mạnh binh lực, chia làm ba đường tấn công Tịnh Thổ, có Thần Vương truyền tin, lệnh cho chúng ta xuất binh.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, Thần Chủ có thần chỉ, lệnh cho ngươi tới Thần Tiêu cung yết kiến.

Phương Hành lẳng lặng ngồi trên ngọc trụ ba ngày, có thế nào cũng không đi, bất luận là tình hình chiến sự có liên quan tới Thiên Nguyên hay là sự bức bách của Thần Vương, thần chỉ của Thần Chủ, hắn đều không để ý tới, chỉ ngồi yên một chỗ, giống như là hóa đá, mà đại quân của Tiểu Tiên Giới cũng chỉ có thể ở lại cùng hắn, mỗi ngày truyền những tin tức bất đồng tới cho hắn, chỉ là không nhận được chút hồi âm nào mà thôi!

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, chúng ta...

Không thể tiếp tục ở đây được nữa, phải tạm thời lui binh.

Đến ngày thứ ba, ngay cả Tiểu Tiên Giới cũng không kiềm chế được, một câu hỏi qua Phương Hành một câu, thấy hắn không trả lời, liền tự chủ trương, đại bộ phận nhân mã đều rút khỏi hải vực này, trở về Quy Thiên đảo, trong tám vị Giới Chủ có bốn người ở đây cùng Phương Hành, không dám tùy tiện quấy rầy hắn, nhưng lại rất lo lắng cho trạng thái hiện tại của hắn.

- Trạng thái của người này không ổn, đạo tâm hình như có dấu hiệu sụp đổ.

- Buồn thay! Tiểu Tiên Giới ta đặt hết tiền cược lên người hắn, không ngờ lại không ra gì như vậy.

Bốn vị Giới Chủ ở lại lén thảo loạn, căn bản không rõ tâm cảnh hiện tại của Phương Hành.

- Theo lý thuyết thì hắn đã có bản lĩnh này, đạo tâm sao có thể tán loạn? Huống chi hắn, cũng không phải chịu đả kích gì, nhiều nhất chỉ là không tìm được người mà thôi, có cần phải ảnh hưởng tới đạo tâm của hắn như vậy không?

- Ài, hắn còn nhỏ đã thành danh, tiến cảnh tu hành khủng bố như vậy, nhưng tương ứng trên đạo tâm cũng có chút không đủ, theo lão phu thấy kẻ này hiện giờ đã là Tán Tiên chi thân, nhưng vẫn mang phàm tâm, không đủ cứng rắn và kiên nghị, tuy không biết hắn hắn lại đột nhiên chịu đả kích nghiêm trọng như vậy, nhưng lão phu không phải lo đạo tâm của hắn sụp đổ, mà là lo hắn sẽ trực tiếp tọa hóa.

Bốn vị Giới Chủ đều lập tức cảm thấy có chút sầu mi khổ kiểm, cảm khái mệnh đồ quá kém.

- Diễn xuất này giống như có chút hơi quá rồi.

Mà lúc này trên chín tầng trời, trong mây trôi, có ba người đang từ xa nhìn về phía Thương Lan hải, một người trong đó áo bào trắng tóc trắng, giống như đích tiên, trên tay cầm một quyển trục phong cách cổ xưa, ánh mắt có chút không đành lòng nhìn về phía Thương Lan hải, thấp giọng thở dài:

- Tiểu tử đó tuy xảo trá, làm không ít chuyện xấu, nhưng lại chí tình chí nghĩa, Thiên Nguyên vứt bỏ hắn cũng được, mệnh đồ của chư hữu khó dò cũng được, thoạt nhìn tuy đều là một số việc nhỏ mà hắn có thể thừa nhận được, nhưng cộng hết lại giáng xuống người hắn thì chỉ sợ cũng không thua gì đả kích của lôi kiếp, hơn nữa Long nữ bị cướp đi, hai người chúng ta lại trốn đi không gặp, dường như... hơi quá tàn nhẫn!

- Không sai!

Một vị lão giả mặc áo đỏ bên cạnh người tóc trắng thấp giọng thở dài:

- Bổn tọa thực sự cũng có chút lo lắng, hắn sẽ tuyệt vọng quá mức, một hơi tọa hóa ở đó, hay là hai người chúng ta hiện thân, tốt xấu gì cũng có thể răn dặn hắn vài câu để trấn an.

- Chuyện của hắn các ngươi không cần để ý tới, ta bảo các ngươi tránh đi là có đạo lý của ta!

Mà bên cạnh hai người này, lại là một vị nữ tử váy trắng, mi tâm có ấn ký hoa sen, nàng ta thoạt nhìn so với hai người bên cạnh thì trẻ hơn không ít, nhưng khí tức lại không hề thua kém, từ xa nhìn về phía Phương Hành trong Thương Lan hải rồi thở dài, chỉ vào quyển trục trong tay người tóc trắng, nói:

- Hiện giờ trên người hai người các ngươi cũng có trách nhiệm cực lớn, đạo Phong Thần bảng này chính là ta từ trên Trấn Tiên bi dùng đại pháp lực sao chép lại, hôm nay giao cho ngươi nắm giữ. Ha ha, người có công được vào bảng sẽ có cơ hội thành tiên, người không có công thì tuyệt diệt, trọn đời không thể luân hồi, nhớ lấy, nhớ lấy, vạn lần không để việc của Phương Hành tái diễn.

Người tóc trắng nghe thấy vậy, nhẹ nhàng mở quyển trục trong tay ra, bên trên không ngờ đã xuất hiện rất nhiều cái tên, tên của đám người Bạch Cốt Thánh Quân, hồng hoang Lão Long Vương không ngờ cũng ở trong đó, hắn lẳng lặng nhìn bảng một lúc, mặt phức tạp, thấp giọng thở dài:

- Các tu sĩ lánh đời cũng thật đáng buồn, ai có thể ngờ được, người vì đại nghĩa Thiên Nguyên chống đỡ tam đại Thần Vương, không tiếc phá quan mà ra, theo hai người chúng ta đánh một trận, cuối cùng vẫn lạc ở Tịnh Thổ, lại nhờ bảng này mà có được tiên cơ mình hằng mơ ước, mà những kẻ thà khô thủ tử quan ngàn vạn năm, để mặc cho Thiên Nguyên bị Thần tộc xâm chiếm, cũng không thèm để ý, chỉ muốn cầu một đường tiên cơ lại cuối cùng thành công dã tràng?

Nói xong, ánh mắt hắn có chút nghi hoặc, nhìn về phía nữ tử váy trắng:

- Chỉ là bảng này vì sao lại giao cho ta?

Nữ tử có ấn ký hoa sen ánh mắt sâu xa, thấp giọng nói:

- Bởi vì ngươi vốn đã mất hết hy vọng, nhưng lại dâng lên một tia chiến ý vì Thiên Nguyên, người như ngươi, vô gia vô phái, vô thân vô cố, thích hợp cầm bảng nhất!

Người Tóc trắng nghe thấy vậy, im lặng một lúc rồi khom người thi lễ, thở dài nói:

- Bảng này ta nhận.

Nữ tử váy trắng cũng thi lễ với hắn, thấp giọng nói"

- Trách nhiệm này, làm phiền tiên sinh!

Sau đó lại nhìn về phía lão giả mặc áo đỏ, nói khẽ:

- Đại loạn nổi lên, sắp tới lúc khai chiến, đây là một hồi kiếp số của Thiên Nguyên, nhưng cũng chưa chắc đã không phải là một cơ duyên, ta cần một người chưởng ngự Phụng Thiên Minh, dẫn Thiên Nguyên tu sĩ nghịch thiên mà chiến, xua đuổi Thần tộc, từ trong đồng lô thiết hỏa luyện ra một nhánh tiên binh, đợi cho lúc đại kiếp nạn hàng lâm, của có vài phần sức đối kháng, không biết các hạ.

Lão giả áo đỏ nghe vậy, cười khà khà, cắt ngang lời nàng ta:

- Cầu còn không được.

- Được, ta vốn không nên nhúng tay vào việc này, nhưng đã có người nhúng tay trước, ta cũng chỉ có thể hành động thôi!

Nữ tử váy trắng mắt đầy thâm thúy, thấp giọng nói:

- Hai người các ngươi một sáng một tối, khí vận Thiên Nguyên đều nằm trong tay các ngươi.

Người tóc trắng và lão giả áo đỏ đồng thời đáp ứng, chỉ là ánh mắt vẫn không nhịn được nhìn về phía Thương Lan hải, vẻ mặt do dự.

- Hắn thì sao?

Nữ tử váy trắng cười khẽ, nói:

- Hắn tự có mệnh thuật của hắn, người khác nợ hắn, ta sẽ trả cho hắn.

Lúc ba người này đang nói chuyện, Phương Hành lại hoàn toàn không biết gì cả, cả người lâm vào trong cảm giác cô độc, ngay cả bốn vị Giới Chủ Tiểu Tiên Giới rời đi hắn cũng không biết, trong phế tích Thương Lan hải to lớn như vậy, chỉ có hắn cô đơn một mình, trong lòng mờ mịt, không biết đi đâu, không biết làm gì. Thậm chí trong lòng còn dâng lên một suy nghĩ, nếu không được, cứ vậy mà ngồi, hóa thân thành một hòn đá cũng tốt.

Nhưng cũng khi hắn cứ vậy cô đơn ngồi ba bốn ngày, chìm vào trong cô tịch, thậm chí không muốn tỉnh lại thì bỗng nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một thanh âm vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ:

- Thương Lan hải sao lại biến thành thế này?

Phương Hành giật mình, quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy một nam tử tuổi trẻ mặt đầy nghi hoặc đang bình tĩnh nhìn mình.

- Ngươi là ai?

Chương 1239: Ta tên là Phương Hành

Nam tử lặng lẽ không một tiếng động đột nhiên xuất hiện trong Thương Lan hải phế tích, triệt để khiến Phương Hành ngây ra.

Lần đầu gặp gỡ, có chút xa lạ, nhưng ở trong đáy lòng vâng dâng lên cảm giác kinh hỉ.

Bộ dạng của nam tử đó, Phương Hành có thể cam đoan là chưa thấy bao giờ. Người này dáng người đơn bạc, cao ngang ngửa với Phương Hành, sắc mặt lộ ra có chút tái nhợt, giống như bệnh nặng chưa khỏi, chỉ là hai mắt vẫn có thần, bên trong chính là một mảng tinh không, bộ dạng tuy không dễ nhìn như Phương Hành, nhưng trên nét mắt mơ hồ có chút dấu vết quen thuộc, trên người mặc một kiện áo bào trắng cũ nát, cũng không biết là từ đâu thuận tay kéo xuống, tính chất rất thấp kém, lúc này hắn đứng trong phế tích Thương Lan hải, nhìn trái nhìn phải, trong ánh mắt đầy vẻ khiếp sợ và nghi hoặc, hoài nghi thậm chí có thể nói là cảnh giác nhìn về phía Phương Hành.

Mặt mày dáng vẻ của hắn, Phương Hành chưa thấy bao giờ, nhưng khí tức trên người hắn lại lập tức gợi lên vô số hồi ức trong lòng.

Trên Nam Hải đuổi giết vạn dặm.

Bên cạnh Tạo hóa Lôi Trì lưu luyến không rời.

Vô số hình ảnh hiện lên trong đầu Phương Hành, hết cảnh này tới cảnh khác, vô cùng sống động, giống như xa xôi vô hạn, lại giống như mới ngày hôm qua.

Đại cẩu tử...

Thương Lan hải Long cung Tam thái tử Ngao Liệt.

Một trong những người thân cận nhất của Phương Hành trong cuộc đời này, không ngờ đúng lúc này lại đột ngột xuất hiện trước mặt hắn.

Năm đó ở di tích Thái Thượng đạo thống, Ngao Liệt vì cứu Phương Hành, không tiếc hy sinh, mà Phương Hành cũng dùng hết tất cả để cứu hắn, đưa hắn vào ngủ say trong Tạo Hóa Lôi Trì, cũng không biết hắn năm nào tháng nào, mới có thể tỉnh lại, thậm chí đã chuẩn bị chờ đợi nó ngủ say vạn năm, lại không ngờ rằng, hiện giờ mới chỉ có mấy chục năm, hắn không ngờ đã thức tỉnh, hơn nữa còn về tới Long cung.

Tuy hắn lúc này chính là hình người, nhưng

Phương Hành từ trên khí tức của hắn vẫn liếc một cái liền nhận ra ngay!

Vào khoảnh khắc này, tâm tình của Phương Hành quả thực khó có thể hình dung, giống như rẽ sóng nhảy xuống biển, có cuồng phong gào thét lướt qua.

Tất cả sự sa sút và mất mát đều bởi vì sự xuất hiện của nó mà bị quét sạch!

- Ngươi... Ngươi sao lại ra sớm như vậy.

Phương Hành cứng ngắc xoay người lại, khóe mắt lộ ra vẻ mừng như điên, nhưng nói chuyện mở miệng nói chuyện thì lại có chút hỗn loạn.

Rất nhiều vấn đề muốn hỏi!

Tên vương bát đản này sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

Ngươi sao lại rời khỏi Tạo Hóa Lôi Trì sớm như vậy?

Ngươi thành tiên à?

Ngươi. . . Còn nhớ đại tỷ phu ngươi trên đầu ngươi năm đó không?

Đủ loại vấn đề đều hiện lên trong lòng Phương Hành, chỉ là đến bên miệng lại không thể nào nói ra được.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Mà khi Phương Hành đang kinh hỉ nhìn Ngao Liệt, Ngao Liệt rõ ràngcũng đang nhìn chằm chằm Phương Hành, vẻ mặt phức tạp mà mừng như điên của Phương Hành khiến hắn hơi ngẩn ra, ánh mắt có chút mê man, có điều rất nhanh liền bị hắn ném ra sau đầu, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng mà cao ngạo, giơ tay lên chỉ về phía một mảng phế tích chung quanh Thương Lan hải, quát lạnh:

- Nơi này rốt cuộc đã từng phát sinh chuyện gì? Vì sao ta từ một nơi xa lạ tỉnh lại, về tới nhà không ngờ lại biến thành bộ dạng này? Rốt cuộc là ai đã hủy Thương Lan hải Long cung của ta?

Nói xong, hai mắt như điện nhìn thẳng vào Phương Hành:

- Ngươi là ai, vì sao ngồi ở đây mà khóc?

- Ặc.

Lời nói của Ngao Liệt khiến Phương Hành ngây ra, thẹn quá hóa giận mắng:

- Ngươi con mẹ nó mới khóc ý.

- Tu sĩ Nhân tộc, trả lời câu hỏi của ta!

Ngao Liệt lạnh lùng nhìn Phương Hành, trên mặt không hề có nét cười, một thân khí tức đáng sợ cũng tỏa ra.

Phương Hành đột nhiên cảm nhận được khí tức người là núi cao biển lớn này, trong lòng cũng hơi rùng mình. . .

Rất đáng sợ!

Lúc này hắn cuối cùng cũng có được mấy đáp án mà mình muốn biết, tuy Ngao Liệt chỉ ngủ say trong Tạo Hóa Lôi Trì mấy chục năm, ít hơn nhiều so với Đại Bằng Tà Vương lúc trước, nhưng rất rõ ràng lợi ích hắn có được lại không ít, một thân khí tức đáng sợ đó không ngờ khiến hắn cũng cảm thấy áp lực rất lớn, có thể thấy được sự trưởng thành kinh người trong mấy chục năm này, tuy chưa tới cảnh giới chân tiên, nhưng cũng không kém quá xa, ít nhất cũng là cảnh giới Độ Kiếp bảy tám tầng, chỉ sợ còn kém chân tiên trên ý nghĩa chân chính cũng chỉ có một bước mà thôi.

Mà một vấn đề khác là tiểu cữu tử này rõ ràng không nhớ mình!

Trong lòng mặc dù có chút mất mát, có điều đã sớm chuẩn bị tâm lý, năm đó thần hồn của hắn bị thương quá nặng, ngay cả Đại Bằng Tà Vương cũng nói, cho dù Tạo Hóa Lôi Trì chữ khỏi cho hắn, cũng hơn nửa là khiến hắn xuất hiện lỗ hổng ký ức rất lớn.

Khi hắn tỉnh lại sẽ không nhớ mình!

Trong lòng khó tránh khỏi có chút nặng nề, Phương Hành cũng từ từ thu hồi nụ cười trên mặt.

Sau khi trầm mặc một thoáng, hắn ôm một hy vọng cuối cùng, mở miệng:

- Ta tên là Phương Hành, ngươi có còn nhớ ta không?

- Phương Hành?

Ngao Liệt là ngây ra một thoáng, nhíu mày, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Phương Hành nhất thời cảm thấy mừng như điên, liên tục gật đầu, nói:

- Đúng đúng, chính là ta, mau nghĩ lại xem có ấn tượng gì không?

- Phương Hành. . . Thần Đình Thông Thiên Tiểu Thánh Quân Phương Hành?

Ngao Liệt dần dần quay về với vẻ mê mang, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị:

- Trên đường ta chạy về nhà, liền nghe nói có người đàm luận, Thần Đình Thông Thiên Tiểu Thánh Quân Phương Hành, muốn dẫn tiên binh tấn công Thương Lan hải Long cung ta, cho nên mới vội vàng chạy về, lại chỉ thấy nơi này là một mảng phế tích. . . Thì ra là ngươi! Thì ra chính là ngươi suất binh hủy Long cungcủa ta, tất cả những điều này là do ngươi gây ra!

Không nhắc tới cái tên này thì thôi, vừa nhắc tới, hắn không ngờ lửa giận vạn trượng, khí tức mênh mông cuồn cuộn ùa ra.

- Ta muốn lấy mạng của ngươi!

Khi hét lên những lời này, Ngao Liệt đột nhiên bước lên trước, hung hăng tóm về phía Phương Hành.

Năm ngón tay hắn hóa thành trảo, lờ mờ hiện ra bộ dạng của một long trảo, bọc trong lôi điện màu tím đáng sợ, nơi đi qua nước biển xung quanh đều bốc hơi, ngay cả hư không cũng bị hắn xé ra từng mảng, càng đáng sợ hơn là năm ngón tay hướng tới trước, ngay cả hư không cũng sụp xuống từng mảng, trong phạm vi trăm trượng xung quanh Phương Hành cũng bị một trảo này của hắn bao phủ, quả thực chính là không thể trốn tránh, giống như một trảo đó của hắn còn chưa tới, đã trực tiếp trói buộc hư không xung quanh Phương Hành.

- Lực lượng đã mạnh như vậy rồi.

Phương Hành lúc này cũng kinh hãi, không hổ là chân long đã nửa bước thành tiên, lực lượng của một trảo này mạnh hơn mình không biết bao nhiêu!

Dưới một trảo mạnh mẽ này của hắn, mình căn bản không thể chống đỡ!

Cho dù thực lực thực tế của bản thân dã vượt qua Độ Kiếp tầng ba, nhưng vẫn không có tư cách chống lại nó!

Cũng may Phương Hành thân kinh bách chiến, một thân võ pháp rất nghịch thiên, khi một trảo này của Ngao Liệt chộp tới, Tiêu Dao thân pháp cũng đột nhiên được thi triển, thân hình như tiên, tung bay phiêu đãng, bay vút ra khỏi một mảng hư không đã bị tỏa định, sau đó ở trong hư không bay lên, thân hình như khói xuất hiện phía sau Ngao Liệt, vội la lên:

- Đừng vội động thủ, trước tiên nói mấy câu đã

- Đợi bắt được ngươi rồi sẽ thẩm vấn ngươi!

Ngao Liệt rõ ràng là rất tức giận, một trảo tóm trượt, năm ngón tay xiết lại, rầm một tiếng, một mảng hư không không ngờ bị hắn thuận tay bóp nát, Phương Hành thấy mà lạnh toát cả người, thầm nghĩ nửa bước chân tiên này thật sự quá đáng sợ, nếu không phải mình phản ứng nhanh, thoát khỏi một mảng hư không đó, lúc này chẳng phải là trực tiếp bị nó bóp nát à?

Đột nhiên, xung quanh hư không chấn động, rõ ràng là Ngao Liệt quay người vỗ tới.

Giống như thần long vẫy đuôi, lực lượng của một vỗ này trực tiếp chấn động một mảng hư không nghìn trượng, hình thành một mảng không gian vặn vẹo.

Ngao Liệt lúc này chỉ thuận tay thi triển đã có quái lực như vậy.

Phương Hành quả thực khó có thể tưởng tượng, thằng ôn này nếu hiện ra chân thân, vậy sẽ là lực lượng cường đại cỡ nào.

Có điều trước mắt, tất nhiên không phải lúc nghĩ tới những chuyện này, hắn không hoài nghi Ngao Liệt lúc này liệu có hạ sát thủ với mình hay không, Tiêu Dao thân pháp thúc đẩy tới cực hạn, thân hình phiêu miểu như khói, lại từ trong khe hở của một kích này chạy ra, cảm thấy may mắn không thôi, cũng may là Đại cẩu tử này ngủ say mấy chục năm, tuy một thân tu vi tăng tiến, nhưng rõ ràng võ pháp và ý thức chiến đấu vẫn còn ở cảnh giới Kim Đan mấy chục năm trước, cơ hồ không tiến bộ chút nào, chỉ có một thân man lực!

Mà mình hiện giờ bất kể là đấu pháp hay nhãn quang kinh nghiệm đều hơn xa cảnh giới của bản thân, hai bên vừa va chạm, cũng khiến hắn có mấy phần sức tự bảo vệ mình, tuy chưa chắc có thể khống chế được Ngao Liệt, nhưng hiển nhiên cũng không dễ dàng bị hắn khống chế.

Hai người trong nháy mắt đã đọ mấy chiêu, chính xác mà nói thì là một người đánh còn một người trốn, tuy không thi triển toàn lực, nhưng cũng hình thành lực lượng hủy diệt cực kỳ khủng bố, khiến cho một mảng phế tích này lại càng không thành bộ dạng, một mảng hải vực lớn như vậy mà giống như đáy biển vỡ ra, phun ra núi lửa vạn trượng, sóng thần nổi lên bốn phía, vô số Hải tộc sinh linh táng diệt.

- Dừng dừng dừng, có hiểu lầm.

Phương Hành nào có tâm tư đánh nhau với Ngao Liệt, vừa trốn vừa vội vàng kêu to.

- Sự thật đều ở đây, ngươi dám nói kiếp nạn của Thương Lan hải ta không liên quan tới ngươi à?

Nhưng Ngao Liệt lúc này giống như đã rất tức giận, liên tục xuất thủ, giống như không bắt được Phương Hành thì tuyệt đối sẽ không cam tâm.

Hắn liên tục xuất thủ mấy lần, đều bị nhãn quang hơn người và kinh nghiệm đấu pháp phong phú của Phương Hành né được, nhưng tu vi cảnh giới lúc này của Ngao Liệt vốn đã cao hơn Phương Hành, hơn nữa Phương Hành luôn chỉ né tránh bị động chứ không xuất thủ, cuối cùng vẫn thất thủ bị long trảo của hắn quét qua trước ngực, một thân pháp bào trực tiếp bị bị, ngay cả trên ngực cũng bị để lại vết máu mờ mờ, nếu sâu hơn một chút, toàn bộ bụng của hắn đã bị xé toang, thực sự khiến Phương Hành người bị dội một gáo nước lạnh, lửa giận cũng bốc lên.

- Đại cẩu tử, thực sự tưởng tỷ phu ta không dám đánh ngươi à?

Phương Hành tức giận mắng thành tiếng, bày ra tư thế chuẩn bị nghiêm tục đánh với hắn mấy chiêu.

Nhưng một tiếng mắng của hắn lại khiến Ngao Liệt ngây ra một thoáng, trên mặt lộ ra vẻ mê mang.

- Đại cẩu tử… sao nghe quen thuộc thế?

Hắn thì thào tự nói, dường như mơ hồ nhớ tới gì đó.

Chương 1240: Đánh ngươi

- Nhớ ra rồi à?

Phương Hành nhìn thấy vẻ mê mang trên mặt Ngao Liệt, trong lòng mừng như điên, cũng muốn đi lên, lúc trước mình đặc biệt danh cho hắn là "Đại cẩu tử", hơn nữa lúc trước mình cũng không biết bao nhiêu lần dùng một tiếng "Đại cẩu tử" gọi hắn đến trước người, nếu muốn nói một câu khiến hắn có ấn tượng sâu nhất, lại quen thuộc nhất thì đúng là không ngoài ba chữ "Đại cẩu tử" này, trong lòng nghĩ như vậy, vội vàng bay tới, kinh hỉ nói:

- Sao, nhớ ra chưa?

- Đại cẩu tử... Đại cẩu tử...

Ngao Liệt lầm bầm nhắc lại, cũng không biết qua bao nhiêu lâu, vẻ mê mang trên mặt đột nhiên biến mất.

- Nhớ ra rồi chứ?

Phương Hành cơ hồ là rơi lệ, hận không thể dang tay ra ôm lấy hắn.

Nhưng ngàn vạn lần không ngờ, Ngao Liệt lại đột nhiên nhíu mày:

- Ngươi dám mắng ta?

Long trảo trực tiếp tóm về phía Phương Hành, nước biển cơ hồ tách làm hai nửa.

- Con mẹ nó giờ tìm ai nói lỹ lẽ bây giờ.

Phương Hành dở khóc dở cười, chân đạp Tiêu Dao bộ pháp, tránh được một kích này.

Đối kháng với một đối thủ như vậy, quả thực khiến cho Phương Hành có một loại cảm giác thúc thủ vô sách, Ngao Liệt, nay đã mạnh hơn xưa, nửa bước thành tiên, một thân tu vi hùng hồn quả thực vô cùng đáng sợ, nếu không phải mình hiện giờ sớm đã có nhãn quang và kinh nghiệm chiến đấu hơn xa hắn, lúc này sớm đã không chống đỡ được dưới tay hắn rồi, nhưng vấn đề là ở chỗ, muốn chế trụ hắn cũng không phải đơn giản, tên vương bát đản này giống như phát điên cuốn lấy mình, mình thì lại không nỡ đánh hắn, biết giải quyết thế nào đây.

- Không nhìn ra tu vi của ngươi không cao nhưng lại có mấy phần bản sự...

Ngao Liệt xuất thủ mấy chiêu với Phương Hành, hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc trước thân pháp cao minh, đấu pháp tinh xảo của hắn, mình rõ ràng có lực lượng hơn xa hắn, nhưng lại không bắt được hắn, điều này đã khơi dậy sự dũng mãnh trong huyết mạch Long tộc của hắn, lúc xuất thủ càng nhanh mạnh hơn, có điều hắn dường như trong lòng cũng có tính toán, chỉ muốn bắt Phương Hành để thẩm vấn chứ không phải định xé hắn thành từng mảnh, cho nên vẫn áp chế lực lượng của mình, không hóa ra bổn tướng.

- Ngươi rốt cuộc là có chịu dừng tay không, có gì thì từ từ nói?

Phương Hành vừa trốn tránh vừa kêu to.

- Có gì để nói?

Ngao Liệt xuất thủ như ma, lôi lực tuôn ra, đánh nát hư không.

- Ta là đại tỷ phu của ngươi.

Phương Hành gấp đến độ quýnh lên, chỉ có thể biểu lộ thân phận.

- Ngươi... Dám chiếm tiện nghi của ta?

Ngao Liệt ngẩn ra, xuất thủ lại càng mãnh liệt hơn, so với lúc trước còn nặng hơn mấy phần.

- Con mẹ nó. Ta đúng là tỷ phu của ngươi, ngay cả cha ngươi cũng hứa gả nàng ta cho ta.

- Tỷ tỷ của ta chính là trưởng công chúa của Thương Lan hải Long tộc, huyết mạch tôn quý nhất thế gian, sao lại chịu gả cho Nhân tộc ti tiện như ngươi?

Đối mặt với giải thích của Phương Hành, Ngao Liệt không tin chút nào, xuất thủ căn bản không có nửa điểm lưu tình.

Hai người Bọn họ đại chiến một phen, ảnh hưởng rất rộng, dù sao đều là hai Tán Tiên, vừa động thủ, cho dù hai người bọn họ một người thì không muốn nặng tay, một người thì chỉ muốn bắt giữ đối phương, cho nên đều không vận dụng chân lực, nhưng ảnh hưởng vẫn vô cùng đáng sợ, hải vực vạn dặm đều bị bọn họ đảo loạn, từ đáy biển đấu đến cửu thiên, lại từ cửu thiên đấu về mặt biển, quét ngang khắp nơi, kích động lưu vân, trong cuồng phong gào thét đầy trời, chỉ mơ hồ có thể thấy được hai đạo thân ảnh giống như lưu quang như ẩn như hiện, giống như tiên tích.

Cứ đấu như vậy, Phương Hành đã có chút không kiềm chế được.

Dù sao tu vi cùng một thân pháp lực của Ngao Liệt so với mình thì hùng hậu hơn, cho dù hiện tại ý thức chiến đấu và thủ đoạn của hắn không ra gì, không đả thương được mình, nhưng nếu cứ kéo dài như vậy, người pháp lực hao hết trước nhất định sẽ là mình, bất lực, chỉ đành lấy ra thủ đoạn dưới đáy hòm để khiến hắn tin mình, liền nhắm tới một chỗ trống rồi phi thân bay lên, đến trong không trung hét lớn:

- Ta là đại tỷ phu của ngươi, ngươi không tin à, được rồi, xem hai đạo thần thông này của ta đây.

Miệng hét lớn, từ trong hải vực vớt lấy chút nước biển, sau đó rải lên không trung.

Không ngờ chỉ chút nước biển trong tay, khi rải lên không trung lại dẫn phát mây đen vạn dặm, một lúc sau, trong một mảng mây đen đó không ngờ có mưa to bao trùm cả một vực!

Thuật này chính là một trong hai đạo đại thuật năm đó ở Thần Châu bắc vực, Long Quân truyền lại cho Phương Hành, Bố Vũ đại thuật. Mà cái này vẫn chưa tính là hết, sau khi mưa to hàng lâm, Phương Hành đã bấm pháp ấn, thầm tụng chú ngữ.

Rắc rắc!

Trên chín tầng trời, bên trong mây đen, không ngờ có lôi điện giống như từng ngọn núi giáng xuống, linh hoạt đáng sợ được mưa to bao bọc phủ xuống Ngao Liệt, từng đạo lôi mãng, quả thực giống như có sinh mệnh, bất kể Ngao Liệt tránh né tới đâu, chỉ cần hắn với ở dưới sự bao phủ của mưa to, lôi mãng đều có thể từ trên trời hàng lâm tìm đến trước người hắn.

Chính là đạo thuật thuật thứ hai của Long Quân ngày đó, Ngự Lôi đại thuật!

Hai đạo đại thuật này chính là bí mật bất truyền của Thương Lan hải Long tộc, nếu không phải người của Long cung tự mình truyền thụ, người ngoài tuyệt khó mà nhìn ra được manh mối, càng không thể tu hành thuần thục được, Phương Hành trong lòng cũng nghĩ, có hai đạo đại thuật này làm chứng, ngươi thế nào cũng không tin ta.

Ngao Liệt thấy hai đạo đại thuật này hiển nhiên cũng hơi kinh hãi, thân hình chạy trong hư không, thấy thật sự không tránh khỏi từng đạo lôi mãngđó, dứt khoát ngừng lại, hít sâu một hơi, trước miệng giống như xuất hiện một vòng xoáy cực lớn, trong tiếng chấn động ầm ầm, mấy đạo lôi mãng đều bị hắn nuốt vào trong bụng, sau đó cho dù là mưa gió đầy trời cùng với mây đen dầy đặc trên không trung không ngờ cũng bị hắn một hơi nuốt xuống, thiên không đang đổ mưa to, mây đen dầy đặc không ngờ lập tức trở nên sáng sủa, vạn dặm như gương. . .

- Tiểu cữu tử này hiện giờ rốt cuộc mạnh tới cỡ nào.

Phương Hành nhìn thấy một màn này cũng

kinh hãi tới ngây người, lộ ra vẻ khó có thể tin nổi.

Có điều trong lòng thì lại nghĩ, dù ngươi có thể phá được pháp của ta, chẳng lẽ vẫn không tin lời ta nói rồi.

- Hiện tại ta tin rồi, ngươi quả thật có vài phần quan hệ với Thương Lan hải chúng ta.

Ngao Liệt một ngụm nuốt mây đen đầy trời, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía Phương Hành, thanh âm như sấm rền.

- Đâu chỉ là có quan hệ. Người căn bản chính là nhà vợ của ta mà.

Phương Hành thực sự rất bất đắc dĩ, oán hận nói thầm, thầm nghĩ cuối cùngcũng cởi bỏ được khúc mắc này rồi.

Nhưng ai ngờ, Ngao Liệt vừa nói vừa đột nhiên bước ra một bước, khi hắn bước ra một bước này, thân hình đã bành trướng, đầu mọc hai sừng, hai móng hóa rồng, quần áo trên người vỡ toang, sau đó từng đạo kim quang chói mắt sáng lên, khiến người ta lóa mắt, kim quang trên người chiếu xuống nước biển, lại khiến một mảng hải vực bốc hơi, sau đó tử lôi sinh ra, ở bên cạnh nó đì đùng không ngừng, bọc thân hình nó lao về phía trước!

Hắn Lúc này không ngờ hóa thành bổn tướng, không ngờ là một con ngũ trảo kim long, vắt ngang hư không, giống như truyền thuyết thái cổ.

- ... Nếu đã như thế, kiếp nạn của Thương Lan hải Long cung ta nhất định không thoát khỏi quan hệ với ngươi, mau mau chịu trói đi.

Thanh âm nặng nề vang vọng trong hư không, Ngao Liệt đã hóa bổn tướng một trảo tóm về phía Phương Hành.

Phương Hành trực tiếp sợ ngây người!

Không chỉ là bởi vì sự đáng sợ của Ngao Liệt sau khi hiện ra bổn tướng, còn bởi vì tính tình ương ngạnh của tiểu cữu tử này. Khuyên can mãi, ngay cả hai đạo đại thuật Long Quân truyền lại cũng thể hiện ra rồi, hắn không ngờ vẫn không tin mình, hơn nữa không những không tin, thậm chí còn trầm trọng thêm, trực tiếp hóa ra bổn tướng để vồ giết mình, đây căn bản chính là tư thế không chết không ngừng!

- Mẹ nó, không cho ngươi nếm thử chút lợi hại thì ngươi không biết hai lưỡng tỷ phu viết như thế nào.

Phương Hành vốn đã nóng tính, sau khi gặp lại Ngao Liệt, tâm tình kích động, đối với hắn cũng khoan dung mấy phần, nhưng hiện giờ thấy bộ dạng không buông tha cho hắn, tính nóng sao còn áp chế được?

Mắt trợn lên, vươn tay ra cởi đầu lâu khô lâu bên hông xuống, hung hăng ném về phía kim long trong hư không phía trước.

- Nói như thế nào cũng không chịu nghe à?

Một thân pháp lực đột nhiên tăng vọt, ba đạo tiên đái tung bay, tiếng hét truyền khắp nơi:

- Đánh tên em vợ ngươi!

Ầm!

Đối mặt với Ngao Liệt đã hóa ra bổn tướng, đó cơ hồ là thân chân long không thể nhìn thẳng, Phương Hành không ngờ lại đón đỡ chính diện, giơ đầu lâu khô lâu trong tay lên, không ngờ biến thành như ngọn núi, nhưng ở trong tay hắn lại nhẹ nhàng như không có chút trọng lượng nào, hiển nhiên là sẽ va chạm với kim long, long trảo sắc bén đó xuyên qua hư không, xen lẫn với lôi điện màu tím đáng sợ, hung hăng chộp tới người Phương Hành, lại bị hắn né được, sau đó đầu lâu khô lâu hung hăng đập xuống.

Ầm một tiếng, lần này đập thẳng vào đầu Ngao Liệt, nhưng lại bị hắn lắc đầu né tránh, quét ngang đuôi tới.

Phương Hành chân đạp Tiêu Dao bộ pháp, tránh thoát một quét này, lại vung đầu lâu khô lâu đập xuống.

Hắn Lúc này không ngờ cũng kích phát ra một thân hung tính, xuống tay không lưu tình.

Vừa đập miệng vừa quát lớn:

- Ta đánh chết tên vương bát đản không có lương tâm ngươi, lúc trước ta đối tốt với ngươi thế nào ngươi đã quên mất rồi phải không, con mẹ nó hiện tại ngươi tỉnh lại chính sự thì không làm mà lại chạy tới trước mặt Phương đại gia ta khênh khạng, cho rằng ngủ mấy ngày trong Lôi Trì thì ta không trị được ngươi hả? Một thân da đỏ biến thành da vàng thì đã quên mất Phương đại gia ta một tay nuôi lớn ngươi rồi phải không? Còn con mẹ nó muốn thẩm vấn ta, đúng là hỗn đản?

Công kích trên tay không ngừng, mượn Tiêu Dao thân pháp võng ra bên cạnh Ngao Liệt rồi không ngừng đập, miệng càng mắng ác hơn:

- Cũng không nghĩ xem hiện tại Thương Lan hải của các ngươi đã biến thành bộ dạng gì, Long cung thì bị người ta nhổ đi, tinh đồ cũng bị người ta đoạt mất, thân tỷ tỷ của ngươi bị người ta bắt cóc tới tinh không, ta buồn tới bạc cả tóc, khó khăn tên bạch nhãn lang ngươi mới trở lại, không muốn cứu người lại cứ tóm lấy ta đòi đánh, đồ lang tâm cẩu phế, tưởng Phương đại gia ta không làm gì được ngươi à, hôm nay ta liều mạng với ngươi.

Ngao Liệt từ lúc hiện thân đến bây giờ vẫn chưa từng chật vật như vậy, không chỉ bị Phương Hành bỗng nhiên trở nên cuồng bạo đánh cho né trái né phải, còn bị mắng cho như tưới máu chó lên đầu, không ngờ theo bản năng có chút chột dạ.

Hiển nhiên Phương Hành càng đánh càng hăng, càng mắng càng sướng mồm, Ngao Liệt dã có mấy phần ý tứ lùi bước.

- Đợi đã. . . Đợi đã. . .

Nó vừa không để ý, đầu đã bị Phương Hành gõ cho một cái.

Nhưng ăn một đòn như vậy, nó không ngờ không hoàn thủ, ngược lại mượn cơ hội bay ra mấy trăm trượng, có chút chật vật vung năm kim trảo, ngăn Phương Hành đang xông tới lại, kêu lên:

- Ngươi... những gì ngươi nói vừa rồi là thật chứ?

Chương 1241: Nỗi sợ không tên

- Hả? Sợ rồi à?

Một câu của Ngao Liệt cũng khiến Phương Hành hơi ngẩn ra, vốn hắn thấy tên gia hỏa này nói thế nào cũng không chịu nghe, cho nên mới tức giận vừa mắng chửi hắn vừa chuẩn bị cùng hắn đánh thật một trận, nhưng không ngờ khi mình hảo ngôn hảo ngữ khuyên hắn, tên này vừa cuồng vừa ngạo, bộ dạng đáng đánh, nhưng khi mình thực sự nổi giận, khí thế của hắn lại đổ sập giống như đẩy núi vàng xô trục ngọc, thậm chí ngay cả thân thủ cũng trở nên không lưu loát, đầu bị mình gõ một cái, liền rất cổ quái chạy trốn ra mấy trượng, nhìn ánh mắt run sợ đó, trông thế nào cũng giống bộ dạng miệng cọp gan thỏ!

- Làm trưởng bối quả nhiên phải có chút khí phách mới được.

Phương Hành cảm thán trong lòng, cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt, thân hình bay vút về phía trước, sau đó đầu lâu khô lâu trong tay bay xuống, hai chân nhẹ nhàng điểm lên, đứng trên đó, sau đó liếc về phía con rồng này, vẫn còn tức giận quát:

- Sao hả?

Ngao Liệt bị tiếng quát này của hắn khiến cho giật nảy mình, thân hình có chút không được tự nhiên, có điều vẫn cố ngẩng đầu lên, cố giữ bộ dạng cuồng ngạo tuyệt luân vừa rồi, nhưng ở trong mắt người giỏi sát ngôn quan sắc như Phương Hành, liếc một cái liền nhìn ra hắn lúc này trong lòng đang không vững tâm, chỉ miễn cưỡng duy trì vẻ lãnh ngạo ở bề ngoài mà thôi:

- Ngươi vừa rồi nói Cửu Đầu Trùng nhất tộc đã hủy Long cung của ta?

- Không phải Cửu Đầu Trùng thì chẳng lẽ là ta?

- Phương Hành vẫn còn tức giận, cũng có chút muốn đuổi tận giết tuyệt, vừa nghe thấy vậy liền thể hiện ra sự vô cùng tức giận, trực tiếp xắn tay áo, bộ dạng tùy thời sẽ xông lên, căm giận quát:

- Nếu là ta làm thì hiện tại trước tiên đã rút gân rồng của ngươi rồi!

- Ngươi.

Ngao Liệt bị khí thế của trên người khiến cho hoảng sợ, co rúm lại, thấy hắn không xông tới mới yên tâm, trước tiên ổn định lại tình tự, sau đó mới vẻ mặt rất mất tự nhiên nói:

- Ngươi dù sao cũng không phải là đối thủ của ta, đừng vội xuất thủ, ta muốn hỏi ngươi mấy câu, ta cũng có chút ấn tượng với Cửu Đầu Trùng đó, hắn chính là một vị tiền bối có giao hảo với Long cung chúng ta, muội muội của hắn, Mị Cơ chính là thê tử của phụ vương ta, kể ra thì ta còn phải gọi hắn một tiếng cậu, ngươi không ngờ nói là hắn hại Long cungta, có chứng cớ gì không?

Không nói thì thôi, nói cái lại khiến Phương Hành nóng mắt:

- Ta rút gân con cá trạch ngươi, gọi kẻ thù giết cha là cậu, thấy tỷ phu chính quy thì đòi đánh, hôm nay ta phải đánh cho ngươi một trận đã rồi tính sau.

Mắng xong liền bay lên không trung, hung hăng đánh một chưởng xuống đầu rồng.

- Con người ngươi sao nói trở mặt liền trở mặt như vậy được?

Ngao Liệt vừa lo vừa giận, theo bản năng xoay người muốn trốn, không dám giao thủ với Phương Hành.

Ngay cả trong lòng hắn lúc nàycũng rất mê mang:

- Vì sao người này rõ ràng là xa là mà vừa thấy hắn tức giận ta liền sợ hãi?

Rõ ràng tu vi của mình cao hơn hắn mà.

Phương Hành cũng không định đánh hắn thật, chỉ hù dọa một chút liền ngừng tay, dù sao trong lòng hắn cũng biết rõ, Long cung Tam thái tử này trên thực tế rất lợi hại, chỉ luận về võ pháp, thần thông thì mình cao hơn hắn rất nhiều, nhưng luận về căn bản tu vi thì chỉ sợ thằng ôn này hơn mình tới vài bậc, chỉ là thằng ôn này ở sâu trong nội tâm dường như vẫn có chút sợ mình, vừa rồi rõ ràng còn hung ngoan, nhưng vừa thấy mình tức giận, hắn liền trùng xuống, mà sự trùng xuống này không phải là kiểu bị áp chế, chỉ là một loại phản ứng tâm lý.

Giả vờ thở hổn hển, căm giận mắng:

- Thật không biết cái đầu của ngươi để làm gì, lại đi gọi tử địch của Thương Lan hải Long cung là cậu. Ngươi có còn nhớ, cậu trong miệng ngươi đã một lần âm mưu cướp lấy cơ nghiệp Thương Lan hải của ngươi, cũng là muội muội của cậu trong miệng ngươi khiến thân tỷ tỷ của ngươi phải chạy tới Nam Hải để trốn tránh mấy chục năm, ngay cả nhà cũng không dám về, ngay cả thanh danh tốt đẹp cũng không cần, thậm chí còn sai người tới đuổi giết nàng ta, hừ hừ, nếu không phải có tỷ phu anh minh thần võ ta đây. Tỷ tỷ ngươi đã sớm bị ngươi xé thành từng mảnh rồi, ngay cả ngươi hiện tại cũng vẫn giống như là kẻ điên đấy.

- Ta từng điên à?

Ngao Liệt rõ ràng bị Phương Hành mắng cho có chút mê mang, hắn vẫn chưa hóa ra bổn tướng, cái đầu tồng cực lớn lắc lư mấy cái, trong mắt rõ ràng đầy vẻ nghi hoặc và cảm xúc buồn rầu:

- ... Trong trí nhớ của ta quả thật là trống rỗng, nhưng ta.

- Thì ra từ lúc ngươi bắt đầu biến thành điên thì đoạn ký ức đó đã biến mất.

Phương Hành tuy đã nắm được gì đó, nhưng ngoài miệng vẫn đang không chịu lưu tình, oán hận mắng:

- Đâu chỉ là ngươi điên, lúc ấy ngươi quả thực chính là phế nhân, nếu không phải là tỷ phu ta không chê trách ngươi, cho ngươi ăn cho ngươi uống thì ngươi liệu có được như ngày hôm nay không?

Nói xong ngừng lại một chút, nói thật, đối với đoạn kinh lịch lúc ấy, chính hắn cũng có chút chột dạ, theo bản năng không muốn nói với Ngao Liệt, liền đổi đề tài, vẫn nói tới Thương Lan hải:

- Hiện giờ, tên cậu bảo bối trong miệng ngươi đã bắt tỷ tỷ ngươi đi, nhổ cả Thương Lan hải Long cung của ngươi theo, mượn tinh đồ ngươi từ Thương Lan hải trộm được, bước lên tinh không cổ lộ của Long tộc tìm tiên cơ rồi, đừng nói Thương Lan hải ngươi hiện giờ cơ nghiệp không còn, ngay cả tỷ tỷ ngươi cũng dữ nhiều lành ít, tên vương bát đản ngươi không đi cứu người mà còn muốn đánh nhau với ta à?

- Tinh không cổ lộ?

Ngao Liệt nghe thấy từ này, nhất thời rùng mình, ánh mắt nhìnvề phía thiên không, lộ ra vẻ thâm thúy dị thường.

- Ngươi cũng biết cái này à?

Phương Hành hơi ngẩn ra, ép hỏi Ngao Liệt, hắn biết, tinh không cổ lộ chính là bí mật lớn nhất của các đạo thống, bình thường không được người ta biết đến, mà Ngao Liệt tuy là con cháu chính quy của Long cung, nhưng dù sao lúc ấy khi hắn bị Long mẫu bức bách làm hại, tuổi còn nhỏ, về sau lại ngủ say trong Tạo Hóa Lôi Trì, có đạo lý nào lại biết được chuyện cơ mật như vậy.

- Tất cả những gì ngươi nói là thật hay giả?

Vẻ mặt Ngao Liệt vô cùng ngưng trọng, một lúc sau, mới quay đầu nhìn về phía Phương Hành, ánh mắt sâu thẳm.

- Ta lại muốn đánh ngươi rồi.

Phương Hành tức giận giơ tay lên, nhưng nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của Ngao Liệt, vẫn không nhịn được thở dài một tiếng, khó chịu nói:

- huynh muội Cửu Đầu Trùng đối phó Thương Lan hải các ngươi, vốn là dùng âm mưu, nhưng đến về sau, gần như là trực tiếp dùng minh mưu, trong tu hành này có ai mà không biết? Cứ Tùy tiện tìm mấy hàng xóm để hỏi là biết ngay, mà cho dù là một số chuyện bí ẩn hơn của Thương Lan hải, ngươi đi bắt mấy tên hải yêu đến, thẩm vấn một chút, chẳng lẽ còn không phân biệt được thật giả à?

- Ngươi chờ ta!

Ngao Liệt hiển nhiên đang đấu tranh trong lòng, nghe thấy vậy, quả nhiên mắt rồng quét một cái, sau đó lướt tới một phương hướng, Phương Hành nhìn theo ánh mắt của hắn, liền thấy sau một bãi đá ngầm ngoài mấy ngàn dặm, có mấy hải yêu Kim Đan cảnh đang run rẩy, lén lút nhìn về phía biết này, thấy Ngao Liệt xông tới, theo bản năng muốn trốn, lại bị long tức trên người hắn chấn nhiếp. Phương Hành cũng không lo lắng, dù sao Ngao Liệt là rồng là thật, dưới sự uy hiếp của long tức, hải yêu dám nói dối chắc không.

- Ta hỏi các ngươi mấy vấn đề, thành thành thật thật trả lời ta!

Quả nhiên, từ xa chỉ thấy Ngao Liệt quát lạnh, mấy hải yêu đó đã trực tiếp quỳ xuống.

Mà Phương Hành lúc này thì tâm tình vui vẻ, vẻ buồn bã mấy ngày nay đã mất sạch, nhìn trái nhìn phải, thấy trên mặt biển có không ít thi thể của lính tôm tướng cua đang trôi nổi, đều bị trận ác chiến này của bọn họ làm ảnh hưởng, liền chọn một con béo nhất, ngồi xuống chậm lửa, vừa nướng ăn vừa nhìn Ngao Liệt tra hỏi mấy hải yêu đó xong, lại bay về nơi xa hơn.

Đợi cho một con cua và hai con tôm hùm chui vào bụng, xa xa hư không bị kim quang xé rách, Ngao Liệt đã quay trở về.

- Ngươi quả nhiên nói không sai, Cửu Đầu Trùng đó quả thật có ý đồ ấu, năm đó sau khi ta mất đi ký ức không lâu, huynh muội bọn họ liền đã lộ ra dã tâm, họa hại Thương Lan hải Long cung của ta. Ài, Chỉ hận ta lúc ấy tuổi nhỏ, không ngờ vẫn tỉnh tỉnh mê mê, thậm chí một độ còn coi họ là người tốt, thôi hiện giờ ta tu vi hữ thành, há có thể bỏ qua cho bọn họ?

Dứt lời, hắn lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía tinh không, thấp giọng nói:

- Hơn nữa tỷ tỷ là thân nhân duy nhất của ta hiện tại, bất kể là như thế nào, ta cũng phải cứu nàng ta về. Vị... đạo hữu này, vừa rồi là hiểu lầm, Ngao Liệt ta xin lỗi ngươi.

Khi nói chuyện, dưới thân nhìn hắn mây vàng di động, giống như là muốn đi.

- Ngươi muốn làm gì?

Phương Hành giật mình, ném cái càng tôm đi, sau đó đứng lên hô to:

- Tỷ tỷ ngươi chính là tức phụ của ta, ngươi muốn đi cứu nàng ta sao có thể bỏ lại ta?

Nói xong, ánh mắt sáng ngời nhìn Ngao Liệt, vẻ mặt có chút kích động:

- Ngươi thành thật nói cho ta biết, ngươi có phải là có tinh đồ của tinh không cổ lộ của Long tộc không?

Mấy ngày này đau khổ muốn chết, chính là bởi vì không đó tinh đồ, cho dù muốn cứu người, cũng không biết đi đâu mà cứu. Nhưng hôm nay chẳng những bất ngờ gặp được Ngao Liệt từ trong Tạo Hóa Lôi Trì tỉnh lại, còn phát hiện hắn hình như có tinh đồ, chuyện này nếu là thật, vậy đối với hắn mà nói thì không khác gì song hỷ lâm môn!

Cũng không ngờ, đối mặt với câu hỏi của hắn, Ngao Liệt lại đột nhiên biến sắc, quát lên:

- Hừ, cho dù ta tin ngươi không có địch ý với Thương Lan hải ta, nhưng cổ lộ này là bí mật lớn nhất của Long tộc, sao có thể tùy tiện cho một ngoại nhân như ngươi biết? trong những chuyện ngươi nói, ta cho dù tin tất cả thì cũng không tin phụ vương ta lại gả tỷ tỷ cho một phàm phu Nhân tộc như ngươi.

- Ta thực sự đánh ngươi đấy, ngươi có tin không?

Phương Hành lập tức lại tức giận lườm Ngao Liệt.

- Hừ. . . Cáo từ!

Ngao Liệt rõ ràng có chút kiêng kị, nhưng không ngờ học khôn, không nhiều lời với Phương Hành, pháp lực ngưng tụ, muốn bay lên trời.

- Đợi đã.

Phương Hành hoảng sợ, vội vàng quát bảo ngưng lại, với tu vi của tiểu cữu tử này, nếu bay đi thì chưa chắc mình đã có thể đuổi kịp, hắn biết không thể dùng sức mạnh, vội vàng quát:

- Ngươi cứ như vậy trần truồng ngay cả quần áo cũng không có mà muốn bay vào tinh không à? Ngươi có biết trong tinh không nguy hiểm tới thế nào không? Biết con đường này lúc nào mới có thể đi đến điểm cuối không? Biết cần chuẩn bị tài nguyên gì mới có thể ứng đối với các tình huống xảy ra không? Ngay cả Cửu Đầu Trùng đó không biết cũng phải chuẩn bị bao nhiêu năm mới dám bước vào con đường đó, ngươi lỗ mãng ra đi như vậy, rốt cuộc là muốn đi cứu người hay là đi chịu chết?

Lời này thực sự khiến Ngao Liệt ngẩn ra, có chút nghi hoặc xoay người lại:

- Quả thật là không biết. Ngươi có biết không?

Phương Hành đắc ý dào dạt khoanh tay nói:

- Xin ta, xin ta nói cho ngươi đi.

Chương 1242: Nhất bộ loạn kỳ

Không khí đột nhiên trở nên có chút xấu hổ, Ngao Liệt ánh mắt cổ quái nhìn Phương Hành, rất lâu sau vẫn không lên tiếng, cho tới lúc Phương Hành cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng mới đột nhiên nói khẽ:

- Ta vì sao luôn có cảm giác ngươi coi ta như tiểu hài tử thế nhỉ?

- Kỳ thật không phải coi như tiểu hài tử mà là ngốc tử.

Phương Hành oán thầm một câu ở trong lòng, vừa nhìn thấy tiểu cữu tử này, nhất là hắn trong hình dáng rồng, thật đúng là cảm thấy rất quen thuộc, có điều từ không khí trước mắt cho thấy, hiển nhiên không phải là lúc để tìm lại cảm giác đó trong trí nhớ, hắn cũng chỉ có thể hắng giọng, nói sang chuyện khác:

- Tinh không cổ lộ không phải là có thể dễ dàng bước vào, nhất là Long tộc cổ lộ của các ngươi, bên trong lại càng hung hiểm vạn phần, có rất nhiều nguy cơ và khốn cảnh mà người thường khó có thể lý giải, huống chi, ngươi là muốn đi đối phó Cửu Đầu Trùng, đó là một tên gia hỏa rất lợi hại, chỉ bằng vào thực lực hiện tại của ngươi thì còn xa mới đủ sức đối phó hắn.

Ngao Liệt cau mày, rõ ràng có chút bực mình:

- Nếu ngươi muốn giúp ta thì nói cho ta biết cần phải chuẩn bị những gì đi!

Nghe thấy những lời này của hắn, Phương Hành đã chắc chắn rằng trên người tiểu cữu tử này nhất định có tinh không cổ lộ của Long tộc, đồng thời cũng xác định, hắn cũng chỉ là có tấm bản đồ này mà thôi, hoàn toàn không biết gì cả về hung hiểm trên đường cùng với tài nguyên cần chuẩn bị, cái này định trước là hắn kiểu gì cũng phải liên thủ với mình mới có khả năng lên đường, trong lòng lập tức thả lỏng không ít, liền nói:

- Ta cho dù nói với ngươi, ngươi cũng không thể tìm được đủ, rất nhiều thứ ngay cả ở Thiên Nguyên cũng bị đoạn tuyệt rồi, hay là chờ ta đi chuẩn bị đã!

Ngao Liệt nghe vậy, mày lập tức nhíu chặt, dường như có chút bất mãn, có điều một lúc sau, lại không nói gì, chỉ lẳng lặng suy nghĩ một lúc, hất hất cằm về phía Phương Hành, trầm giọng hỏi:

- Vậy ngươi cần thời gian bao lâu để chuẩn bị?

- Ba ngày!

Phương Hành vươnba ngón tay ra, nhưng

nghĩ một chút, lại bớt đi một ngón, nói:

- Hai ngày!

Dứt lời cũng không nói nhiều, bình tĩnh nhìn Ngao Liệt rồi cười dài một tiếng, hóa thành lưu quang bay về phía đông.

- Hai ngày sau chờ ta ở đây!

Ngao Liệt cau mày, nhìn hắn bay về phía Thần Châu, một lúc sau mới cúi đầu thở dài một tiếng.

...

Đã có hy vọng bước vào Long tộc cổ lộ để cứu Long nữ, có đại cẩu tử bầu bạn, trong lòng Phương Hành có thể nói như là thấy lại ánh sáng, làm việc cũng rất có động lực, lao thẳng về Thần Châu bắc vực.

Kỳ thật đối với những lời mà hắn nói cho Ngao Liệt nghe, bản thân hắn cũng không rõ lắm, chỉ nghe Thần Chủ từng nhắc tới một bộ phận mà thôi, nhưng hắn cũng không cần phải nắm rõ. Trước kia lo nhất là không có tinh đồ của Long tộc cổ lộ, mà hiện giờ vấn đề này đã theo sự xuất hiện của Ngao Liệt mà được giải quyết, vấn đề còn lại theo hắn thì đều là vấn đề nhỏ, rốt cuộc phải chuẩn bị cái gì, trực tiếp đi hỏi Thần Chủ là được, mà cần cái gì thì trực tiếp xin Thần Chủ là được, ta gọi ngươi một tiếng mẹ rồi, chẳng lẽ ngươi lại ky bo không cho?

Trên chín tầng trời, chỉ thấy một tia lưu quang liên tục gia tốc vượt qua biển mây mênh mông cuồn cuộn, nhắm thẳng tới Thần Châu.

Hiện giờ phía dưới ở khắp nơi có thể thấy được chiến trường quy mô nhỏ, chính là dấu hiệu Thần Đình và Thiên Nguyên giao chiến, ba đường đại quân của Thần Đình đã dần dần đẩy về phía Tịnh Thổ, mà phía Tịnh Thổ, Phụng Thiên Minh tiên binh tập kết, các cấm khu cũng đều xuất hiện tinh binh, chính là lúc khí thế ngất trời, nhưng chắc là hai bên đều chưa chuẩn bị đầy đủ, bởi vậy binh lực đẩy mạnh rất thong thả, nếu là bình thường, Phương Hành kiểu gì cũng tới góp náo nhiệt, hiện giờ hiện giờ tất cả đều lấy cứu Long nữ làm trọng, chuyện khác đều gạt sang một bên.

Thiên Nguyên cũng được, Thần Đình cũng được, ai quan trọng hơn được tức phụ của ta chứ.

...

- Mẹ, ta tới thăm ngươi đây.

Với tu vi hiện giờ của Phương Hành, tới Thần Châu bắc vực, thật sự không mất nhiều thời gian, mà trên đường đi, bất kể là thế lực Tịnh Thổ hay là thế lực Thần Đình đều không dám ngăn cản hắn, nếu muốn mượn một số truyền tống pháp trận, cũng không có ai dám cự tuyệt, thế nên hắn chỉ mất một ngày đã chạy tới Phong Thiện sơn, hắn cũng không khách khí, trực tiếp đi lên đỉnh núi, sau đó gân cổ hô to vào trong Thần Tiêu cung.

- Trước Thần Tiêu cung, ai dám càn rỡ?

Trong Thần Tiêu cung, mấy lão nô áo xám lớn tiếng quát hỏi.

- Các ngươi mắt mù à, không biết Thần Đình đệ nhất Tiểu Thánh Quân Phương Hành Phương đại gia sao?

Phương Hành ỷ thế hiếp người quen rồi, thực sự coi Thần Chủ là mẹ thì việc gì phải để mấy tên nô tài này vào mắt.

- Thì ra là Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, Thần Chủ ba ngày trước gọi ngươi tới yết kiến, vì sao ngươi hiện tại mới tới?

Trong mấy lão nô áo xám tất nhiên có người nhận ra Phương Hành, đúng là không dám giở uy phong với hắn, lão nô ở giữa có khí tức đáng sợ nhất nghiêm mặt nói một câu, cũng không chờ hắn trả lời, liền xoay người hướng tới Thần Tiêu cung, đồng thời nói:

- Ba ngày trước Thần Chủ định bế quan, luyện chế hắc ngọc thân cho một vị đại nhân, vốn định trước khi nhập quan thì gặp ngươi một lần, ngươi lại lề mề không tới, lão nhân gia có phân phó, nếu ngươi tới thì trực tiếp dẫn ngươi tới ngọc phủ phía sau núi, đi theo ta, nhưng chớ có làm ầm ĩ.

- Luyện hắc ngọc thân, là luyện cho Ma tổ sao?

Phương Hành cũng hơi ngẩn ra, cũng không hỏi nhiều, đi theo hắn tới hậu sơn.

Trong lòng cũng hiểu, chẳng trách Thần Đình hiện giờ thế công không gấp gáp, thì ra là Thần Chủ đang bận bế quan.

Phía sau Thần Tiêu cung chính là một mảng núi rừng mông mông, thế núi hùng vĩ, lão nô đó dẫn Phương Hành tới trước một tòa hắc ngọc đài, đốt một đạo linh phù, sau đó lập tức xoay người rời khỏi, thậm chí đều không nói với Phương Hành chỗ bế quan đó là ở đâu.

- Cửu Đầu Trùng đã đi rồi à?

Khi Phương Hành đang ngẩn ngơ không biết có nên gọi mấy tiếng không thì thanh âm của Thần Chủ lại vang lên, cũng không biết thanh âm đó là từ đâu truyền đến, nhưng lại khiến Phương Hành lắp bắp kinh hãi, lúc này có việc cầu người ta, nên cũng không dám lỗ mãng, thành thành thật thật nói:

- Đã đi rồi, lúc ta đến, Thương Lan hải đã là một mảng phế tích, đừng nói là bóng người, ngay cả Long cungcũng bị nhổ tận gốc, chỉ là hắn ở ngoài hải vực bố trí từng đạo đại trận, ngăn cách khí tức, cho nên không bị người ngoài phát hiện hư thật!

Thần Chủ cười khẽ:

- Có thể giấu ta rời khỏi Thiên Nguyên, trốn vào tinh không, hắn cũng coi như là có bản lĩnh!

- Đó là bởi vì hắn thi triển truyền tống đại trận, trực tiếp rời khỏi Thiên Nguyên!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, trả lời:

- Khổ tâm như vậy, chắc là không muốn để ngươi phát giác.

- Cũng có thể là để qua mặt được cảm ứng của những người khác!

Thần Chủ trả lời lại một câu, sau đó lại nói:

- Vậy ngươi hiện tại định thế nào?

Phương Hành vừa nghe vậy liền tinh thần phấn chấn, cắn răng nói:

- Ta tất nhiên muốn đuổi theo, làm thịt con sâu đó, đoạt lại tức phụ của ta.

- Ài, cuối cùng vẫn không chịu thành thành thật thật đứng bên cạnh ta!

Thần Chủ dường như có chút mất mát, nhưng cũng chỉ thoáng qua, thanh âm lại vang lên:

- Nhưng trước lúc ngươi ra đi đã nghĩ kỹ chưa? Tinh không cổ lộ đó không phải dễ đi đâu, thế nhân đều nói sau khi vượt qua cửu kiếp, thành tựu tiên thân mới có thể bước vào thông tiên chi lộ, chính là bởi vì trong tinh vực có rất nhiều hung hiểm, chỉ có thành tựu chân tiên chi thân mới có nắm chắc vượt qua được, mà ngươi hiện giờ, chỉ là tu vi Độ Kiếp tầng ba, đi vào cổ lộ đó, hung hiểm sẽ càng lớn hơn, lúc trước Cửu Đầu Trùng hỏi ta, cơ hội hắn thành công đi qua Long tộc cổ lộ là bao nhiêu, ta nói với hắn là một thành, nhưng đến chỗ ngươi thì ngay cả một thành cũng không có.

- Dù vậy ta vẫn phải đi.

Phương Hành căn bản không chờ Thần Chủ nói xong, liền vô thức đáp lại một câu.

Mà nghe hắn nói vậy, Thần Chủ lại trầm mặc, một lúc sau mới nói tiếp:

- Vậy ngươi cứ đi đi.

- Ặc.

Phương Hành nghe vậy thì ngây ra, thầm nghĩ mình không phải là đến để cáo biệt.

May mà Thần Chủ lại nói tiếp:

- Ta biết ngươi cần gì, phân phó cho lão nô rồi!

Phương Hành nghe thấy lập tức mừng rỡ, thật lòng thực dạ vái về phía hư không, nói:

- Vậy mẹ bảo trọng nhé.

- Ngươi bảo trọng bảo trọng.

Thần Chủ nghe thấy một tiếng gọi nói của Phương Hành, dường như có chút thổn thức, thanh âm vốn sẽ không vang lên nữa lúc này lại vang lên, hơn nữa nghe qua thì có chút do dự:

- Nếu. . . Ta là chỉ vạn nhất, ngươi thật sự thành công vượt qua Long tộc cổ lộ, vậy phải nhớ kỹ một câu của ta, đừng tùy tiện bước vào Tam Thập Tam Thiên, đừng tùy ý tiếp xúc với người tiên giới!

- Ta biết rồi.

Phương Hành làm gì có tâm tư mà nghe những lười này, cười to một tiếng rồi quay đầu phóng tới Thần Tiêu cung.

Bên trong một dãy núi cao, sau một thoáng yên lặng liền vang lên một tiếng thở dài của Thần Chủ, phiên tán trong gió núi.

- Một nước cờ lạ này, rốt cuộc sẽ dẫn tới kết quả gì.

Sau câu nói này, dường như lại có một ánh mắt giống như là thực chất xuyên qua Phong Thiện sơn, nhìn về phía một chỗ nào đó của Thiên Nguyên, trong thanh âm mang theo vẻ chê cười:

- Mà ngươi thì sao? Từng là con gái của Tiên Nhân Vương, một trong những người giám hộ của đại kế lừa trời, ngươi vốn nên ngăn cản một nước cờ này của ta mới đúng chứ, ngay cả đồng bạn của ngươi cũng bởi vì lo trên người kẻ này có biến số quá lớn mà cự tuyệt hắn ở bên ngoài, nhưng ngươi lại nghĩ như thế nào? Không ngờ đánh thức con rồng kia dậy trước, giúp hắn bước vào tinh lộ mờ mịt đó? Rốt cuộc là ngươi có lòng tin quá lớn đối với hắn hay là không thèm để ý tới hắn, để sinh tử của hắn mặc theo số mệnh?

Đến cảnh giới của Thần Chủ, trong thanh âm không ngờ vẫn xen lẫn vẻ mê mang, dường như không nhìn thấu biến số bên trong.

Cho tới một lúc sau, nàng ta mới giống như giận dỗi hừ một tiếng:

- Ai cũng bảo ta điên, nhưng trong nhưng lại có ai điên hơn các ngươi chứ?

Chương 1243: Ta chính là đang cướp đấy

- Bước vào tinh không, cần chuẩn bị rất nhiều thứ, nhưng có một thứ là trọng yếu nhất, Thông Thiên Tiểu Thánh Quân đã có rồi.

Trong Thần Tiêu cung, Phương Hành tìm tới vị lão nô tên là Chiêu Hòa, lão này sớm đã đợi Phương Hành, thấy hắn vào Thần Tiêu cung, cũng không nhiều lời, lấy ra ngọc giản ở bên cạnh, đọc lại một lần rồi nhẹ giọng nói.

- Ta có rồi à?

Phương Hành ngẩn ra, sắc mặt nghiêm túc nói:

- Chẳng lẽ là ngươi đang ám chỉ sự gan dạ sáng suốt và quyết đoán của ta?

Nào ngờ lão nô nhìn hắn một cái với vẻ mỉa mai, nói:

- Là Tiểu Thế Giới, cũng chính là tòa thần cung mà Thần Chủ ban cho ngươi!

Phương Hành nhất thời không biết nói gì, cũng may là da mặt dày, chỉ xua tay nói:

- Vậy ngươi bớt thừa nước đục thả câu, mau nói ra đi.

Chiêu Hòa lão nô tiếp tục nói:

- Trên Tinh lộ là một mảng hư vô, hung hiểm vô tận, nhất là hiện giờ ngươi chỉ là Tán Tiên, bước vào tinh vực vô biên mà đối với chân tiên cũng là vô cùng hung hiểm, nếu không có Tiểu Thế Giới hộ thể, có thể nói là nửa bước cũng khó đi, bởi vậy mới nói Tiểu Thế Giới này chính là thứ quan trọng đầu tiên, giống như pháp chu của tu sĩ; Mà có pháp chu rồi, thứ quan trọng thứ hai chính là đồ ăn nước uống, tuy ngươi hiện giờ đã thành Tán Tiên chi thân, đã sớm tới cảnh giới chặt đứt khói lửa nhân gian, hít thở linh khí cũng sống được, có điều trong tinh vực vô biên đó vẫn phải chuẩn bị thêm chút vật tư.

- Đồ ăn nước uống. Còn cả rượu nữa.

Phương Hành gật đầu:

- ... Quả thật là cần chuẩn bị!

- Vả lại, còn cần chuẩn bị rất nhiều linh tinh, càng nhiều càng tốt.

- Linh tinh... được!

Phương Hành cũng hơi ngẩn ra, hiện giờ hắn đã sớm không cần linh tinh, dù sao hiện giờ tu vi tiến triển cực nhanh, sớm đã thành tựu Tán Tiên chi thân, nếu mượn dùng linh tinh thì thực sự không biết cần bao nhiêu mới đủ cho mình hấp thu, có điều chuyện liên quan trọng đại, lão nô này đã đặc biệt chỉ ra thì mình cứ nghe theo là được!

- Trừ mấy thứ trên ra, còn có mấy thứ cần phải chuẩn bị thỏa đáng, đó chính là linh đan, phù khí, biến hóa công phòng, chữa thương giải độc, đủ thứ tác dụng khác nhau, tóm lại là chuẩn bị càng chu toàn càng tốt, bên trong tinh không có rất nhiều biến số, cho dù không cần thì vẫn hơn là lúc cần lại không có, đạo lý này, ngươi chắc biết chứ.

- Biết, ngươi tiếp tục nói đi!

Hai người cứ như vậy một người nói một người ghi nhớ, không ngờ mất nửa ngày trời, Chiêu Hòa lão nô đó mới đại khái nói hết công việc, dựa theo cách nói của hắn, không ngờ vẫn chỉ là nói qua một lần, cũng vì Phương Hành nóng lòng, luôn miệng thúc giục mới giảm bớt đi, mà sau khi nói xong liền lại từ trong kho lấy ra một ngàn tiên kim và một đạo tinh không vật giám mà Thần Chủ nói rõ là ban cho Phương Hành đưa cho hắn, vật giám đó thì thôi không nói, nhưng khi tiếp nhận tiên kim, vẻ mặt lại cực kỳ nghiêm túc.

- Vật này rốt cuộc có tác dụng gì?

Phương Hành có chút kỳ quái cau mày, tiếp nhận một ngàn tiên kim đó.

Trước đây hắn đã có hai trăm lượng tiên kim mà hai đại Thần Vương bồi thường cho hắn, chỉ không biết rốt cuộc dùng để làm gì.

- Khi vào tinh không, đặt tiên kim này vào trong thần cung, tự biết diệu dụng!

Chiêu Hòa lão nô vào thời điểm cuối cùng, không ngờ lại không chịu nói rõ, đuổi Phương Hành ra.

- Dám úp úp mở mở trước mặt ta.

Phương Hành tức giận bất bình, hung hăng nhổ một ngụm nước bọt về phía cửa Thần Tiêu cung rồi cầm đồ bỏ chạy.

Hiện giờ thời gian cấp bách, hắn cũng không có nhiều thời gian, Thần Chủ không phải cho hắn tất cả những thứ cần chuẩn bị, mà chỉ cho một số thứ mà Thiên Nguyên không có. Còn một số vật tư có thể thu thập được ở Thiên Nguyên thì chỉ nhắc nhở một phen, bảo hắn tự đi chuẩn bị, mà hiện giờ cách ngày Cửu Đầu Trùng rời khỏi Thiên Nguyên đã được năm ngày, trong lòng hắn cũng rất lo lắng, cứ chậm một bước, nguy hiểm của Long nữ sẽ lớn hơn một phần, bởi vậy hiện tại phải giành giật từng giây!

Rời đi sau khi rời đi Phong Thiện sơn, Phương Hành đạp mây mà đi.

- Nên chuẩn bị một chút vật tư!

Thầm quan sát mục tiêu, không bao lâu đã tuyển định một tòa tiên sơn đạo phủ mà Thần Đình thống trị, không ngờ cũng là một nhánh truyền thừa, có mấy trăm đệ tử tu hành, hiện giờ trong giới tu hành điêu linh, đây đã xem như là một phái lớn rồi. Mà Phương Hành cũng không khách khí, tâm niệm khẽ động, liền chậm rãi hàng lâm, cuốn theo gió to, một cước đạp gãy ngọn núi cao nhất của đạo thống này!

- Không ổn, xảy ra chuyện gì thế?

- Có cường địch đột kích.

- Rốt cuộc là là người phương nào dám xông vào Thần Đạo viện ta?

- Trời ạ, là các đại nhân của Thần Đình tới nữa à?

Một phương đạo thống này chính là đã góp sức cho Thần Đình, tu hành dưới sự thống trị của Thần Đình, nào gặp phải cảnh này bao giờ, nhất thời hỗn loạn không thôi, trong núi có mấy đạo khí tức hùng hậu giống như là muốn xuất thủ, nhưng vừa nhận thấy được khí tức Độ Kiếp tầng ba phát ra từ trên người Phương Hành liền đột nhiên trở nên lặng lẽ, mà ngay cả một chút ý tứ hiện thân cũng không có, ngược lại như sợ Phương Hành phát hiện ra bọn họ, ước chừng rối loạn nửa ngày, mới có một vị đạo nhân nơm nớp lo sợ cưỡi mây bay đến trong không trung, vái thật dài, run giọng hỏi:

- Không biết tiền bối là thần thánh phương nào? Thần Đạo viện ta nếu có có chỗ nào đắc tội, xin tiền bối bỏ qua cho.

- Không có chỗ nào đắc tội với ta cả.

Phương Hành cười hì hì, ngồi trong không trung, nhìn một mảng đạo thống phía dưới.

- Vậy... Tiền bối quang lâm, không biết có gì sai bảo.

Đạo nhân râu dài sợ hãi, ở trước mặt Độ Kiếp tán tu, hắn thật sự không có chút khí phách nào.

- Ta là Thần Đình đệ nhất Tiểu Thánh Quân, Thông Thiên chân nhân Phương Hành, có từng nghe nói tới chưa?

Vừa nghe thấy Phương Hành tự giới thiệu, lại nhìn cỹ khuôn mặt tươi cười đó, đạo nhân râu dài lập tức run lên, sắc mặt giống như thấy quỷ, trực tiếp bái xuống đất, run rẩy, đối với người tu hành bình thường mà nói, ma đầu này hiện giờ thực sự được coi là ác mộng số một, nhất là đối với người tu hành dưới sự cai trị của Thần Đình, e là Thần Vương và Thần Chủ cũng không khiến người ta sợ hãi bằng hắn.

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân đại giá quang lâm, Không thể tiếp đón từ xa, không biết có gì. . . Chỉ giáo?

- Khà khà, ta là đại nhân vật của Thần Đình, các ngươi là bách tính của Thần Đình, vậy ngươi nói xem có nên...

Phương Hành cười cười, châm chước một chút, sau đó hai ngón tay vân vê, thấp giọng nói:

- Nộp chút thuế cho ta không?

- Nộp thuế?

Đạo nhân râu dài trực tiếp ngây ra, một lúc sau mới có phản ứng:

- Nên nên, không biết Thông Thiên tiểu thánh muốn bao nhiêu?

- Tư vị này quả thật là khác lạ!

Phương Hành cảm khái trong lòng, sau đó đứng lên nói:

- Trăm vạn cân thịt, một vạn cân rượu ngon, một trăm tám mươi loại linh đan, mỗi loại một trăm viên, mười vạn lượng linh tinh tu sĩ

Nguyên Anh luyện chế, ngoài ra còn có trăm cân các loại thức phù khí. À, nếu có tiên tử xinh đẹp thì cho mấy cô, bình thường nhàn rỗi cũng có cái giết thời gian.

- Sao ngươi không đi cướp đi?

Dù là đạo nhân râu dài này sợ Phương Hành muốn chết, cũng đã chuẩn bị nhỏ máu để đuổi tên ôn thần này đi, nhưng vừa nghe nói tới yêu cầu của Phương Hành, vẫn không nhịn được ặc một tiếng, bộ dạng rõ ràng đã bị dọa cho mất cả lý trí!

Không chỉ là hắn, ngay cả mấy đạo khí tức vừa rồi đã ẩn tàng cũng lại hiện lên, thậm chí còn rất có địch ý.

Thật sự là Phương Hành hơi quá đáng!

Trăm vạn cân thịt, một vạn vò rượu ngon thì cũng được.

Nhưng còn đòi các gì một trăm tám mươi loại linh đan, mỗi loại một trăm viên, cùng với mười vạn lượng linh tinh tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh luyện chế, đây căn bản chính là vô nghĩa, Thần Đạo viện bọn họ cũng coi như là một phương thế lực không nhỏ, trong giới tu hành điêu linh hiện giờ cũng được coi là tông phái nhất lưu, nhưng cho dù bọn họ bán hết người trong viện cũng căn bản không được cái giá này.

Bọn họ dưới sự cai trị của Thần Đình, dựa theo đạo lý thì phải nộp thuế, nhưng Phương Hành tuy là Thần Đình Tiểu Thánh Quân, lại không có lãnh địa của mình, nghiêm khắc mà luận, hắn thật ra hoàn toàn không có danh phận, không có tư cách nhận thuế. Nói một cách không dễ nghe, hắn đến Thần Đạo viện để thu thuế kỳ thật chính là tống tiền, không ngờ còn đưa ra yêu cầu vô lý như vậy, đạo nhân râu dài trực tiếp sụp đổ.

Giống như là đáp lại một tiếng kêu này của đạo nhân râu dài, Phương Hành lại vẻ mặt cổ quái nhìn hắn, bộ dạng thản nhiên.

- Ta vốn chính là tới để cướp mà.

Theo viện trưởng của Thần Đạo viện tức giận phun ra một ngụm máu trên núi, trong giới tu hành Thiên Nguyên từ sau khi Thần tộc hàng lâm lại bắt đầu một hồi hạo kiếp, cũng chính là ma đầu Phương Hành thiện ác khó phân biệt trong mắt thế nhân hiện giờ, bắt đầu xuống tay từ Thần Châu bắc vực, từng tòa đạo thống bị đoạt đi, mỹ kỳ danh viết là thu thuế, trên thực tế chính là cướp bóc, phàm là không cho, hoặc là đánh sập sơn môn, hoặc là cướp đoạt bảo khố, bất kể là linh đan diệu dược, pháp bảo linh tinh gì, hết thảy đều quét sạch.

Những đạo thống này tất nhiên không tình nguyện, nhưng ở trước thực lực và địa vị tuyệt đối của Phương Hành, ai dám phản kháng?

Theo lý thuyết bọn họ nằm dưới sự cai trị của Thần Đình, tất nhiên cũng được sinh linh Thần tộc bảo hộ, chỉ tiếc hiện giờ ngay cả tam đại Thần Vương cũng không dám tùy tiện trêu chọc hắn, giống như Thần Chủ đã hạ nghiêm lệnh đối với ba vị Thần Vương, nghiêm cấm bọn họ lúc này trêu chọc Phương Hành.

Các loại cáo trạng, văn thư kêu khổ giống như tuyết bay tới Phong Thiện sơn Thần Tiêu cung, ngay cả vị Chiêu Hòa lão nô tạm thời thay Thần Chủ xử lý các loại công việc cũng đau đầu, không thể không đi quấy rầy Thần Chủ một lần, muốn nàng ta giúp đỡ đưa ra chủ ý, nhưng Thần Chủ sau khi nghe nói chỉ trầm mặc một lúc, sau đó lại bật cười, hờ hững trả lời:

- Thôi cứ để mặc hắn đi, coi như là tiểu gia hỏa này để lại một đại lễ cuối cùng cho Thiên Nguyên tu sĩ.

Chương 1244: Phi thăng lên trời

Người hận quỷ ghét, thiên hạ đại loạn.

Thiên Nguyên Hiện giờ đại loạn hàng lâm, lòng người hoảng sợ, nếu có người có thể trong mấy ngày ngắn ngủi làm được tám chữ này, cũng chỉ có Phương Hành, Hắn bắt đầu cướp sạch từ Thần Châu bắc vực, một đường đảo qua Thần Châu trung vực, đông vực, tây vực, cuối cùng ngay cả nam vực cũng không tránh được ma chưởng của hắn, thậm chí, trong một đoạn thời gian này, hắn truyền cho Tiểu Tiên Giới, bảo nhân mã hai bên cùng tới Nam Chiêm, Yêu Địa tìm kiếm tất cả tài nguyên mà hắn cần, mà các đại nhân vật của Thần Đình thì trầm mặc, không nghi ngờ gì nữa càng tiến thêm một bước đẩy mạnh khí diễm của hắn, khiến hắn trong mấy ngày ngắn ngủi đã quét sạch gần như toàn bộ Thiên Nguyên!

Trong mấy ngày ngắn ngủi không biết có bao nhiêu đạo thống phá sản, bao nhiêu quốc gia bần cùng đảo loạn, thật sự có thể so với châu chấu quá cảnh!

Nói đến cũng buồn cười, đại chiến sắp tới, nguy cơ bốn bề, nhưng sau cùng sự chú ý của các tu sĩ Thiên Nguyên lại đặt hết trên người

Phương Hành.

Có điều cũng may, Phương Hành cuối cùng chỉ cướp có ba ngày liền ngừng tay.

Hắn có việc, muốn sớm quay về Thương Lan hải gặp lại Thương Lan hải Long cung Tam thái tử Ngao Liệt, sau đó cùng tới Long tộc cổ lộ, trong lòng kỳ thật cũng lo, sợ thằng ôn này đi trước, bởi vậy đã sớm an bài hai vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới theo dõi hắn, có điều cũng may, tuy hắn đến chậm hơn so với dự tính hai ngày, nhưng Ngao Liệt vẫn ở đó!

- Ngươi vì sao tới muộn thế?

Trên mặt biển, Thương Lan hải Long cung Tam thái tử Ngao Liệt ngồi khoanh chân, rõ ràng có chút chờ tới bực mình.

- Ông trời của ta ạ, ngươi còn trách ta à.

Phương Hành khiêng một cái túi to như núi tới, từ vết rách của túi, có thể nhìn thấy bên trong không ngờ là một động túi đựng đồ, cũng không biết có mấy vạn, mà bên trong mỗi túi đựng đồ lại đựng đại lượng vật tư. Mà Phương Hành thì thở hồng hộc, ném túi về phía mây, thở hổn hển nói:

- May đây là Phương đại gia ta, chứ người khác sao có dễ dàng trong ba ngày ngắn ngủi kiếm được nhiều vật tư như vậy? Ngươi có biết có bao nhiêu đạo thống trực tiếp bị ta lột sạch không?

Ngay cả Ngao Liệt thấy nhiều túi đựng đồ như vậy, ánh mắt cũng có chút cổ quái:

- Ngươi rốt cuộc thu thập được những gì.

Phương Hành không biết từ đâu lấy ra một hồ lô một, uống hai ngụm rồi thở hổn hển nói:

- Trăm vạn cân các loại sơn trân hải vị, thịt kỳ cầm dị thú, hai mươi hồ nước lớn, bên trong còn có cá béo. Còn có khoảng một nghìn vò rượu ngon, mười vạn vò rượu bình thường. Về phần các loại đan dược thì không đếm được, nói chung là khoảng mấy chục vạn viên.

- Ngươi điên rồi à?

Ngao Liệt vốn đang nghiêm mặt, nghe hắn nói vậy cũng ngẩn ra.

- Còn sao nữa? Ngay cả lợn sống ta cũng bắt mấy trăm con, chẳng lẽ cũng phải kể ra với ngươi à?

Phương Hành đắc ý dào dạt, ngón tay gõ lên cái túi cực lớn, bộ dạng khoe khoang.

Ngao Liệt thật sự có chút không hiểu hắn bắt mấy trăm con lợn sống làm gì, nhưng cũng hiểu rằng tuyệt đối không nên tranh luận với hắn, liền trầm mặc một chút, cường hành áp chế cơn buồn nôn, thấp giọng hỏi:

- Tất cả vật tư chuẩn bị xong rồi chứ?

- Gần xong!

Phương Hành lắc đầu, nói:

- Bên Nam Chiêm nói sẽ đưa tới mấy tiên tử biết đàn hát, hiện tại vẫn chưa tới.

- Ngươi mang tiên tử theo làm gì?

Ngao Liệt thiếu chút nữa thì nổi điên, không nhịn được gào lên.

- Trên đường đi tĩnh mịch mà.

Phương Hành thờ ơ ngoáy ngoáy lỗ tai, trợn mắt lườm lại Ngao Liệt.

Ngao Liệt hít sâu một hơi, cố ép bản thân đừng cãi nhau với hắn, một lúc trầm mặc một lúc mới mở miệng nói:

- Bất luận là như thế nào, mấy ngày nay cũng phiền ngươi rồi, nếu không phải có ngươi nhắc nhở, ta thực sự không biết bước vào cổ lộ cần chuẩn bị nhiều như vậy, trong mấy ngày nay nghĩ lại, trong ghi chép của Long cung, mỗi khi có tiền bối phi thăng, quả thật đều có ghi chép về các loại tài nguyên mà Long cung thu mua, lúc ấy nếu ta lỗ mãng trực tiếp trốn vào tinh không, không biết sẽ phải chịu bao nhiêu đau khổ.

Thấy hắn nói năng thành khẩn, Phương Hành cũng có chút vui mừng:

- Cuối cùng cũng hiểu được nỗi khổ tâm của ta rồi.

Từ lúc gặp lại con rồng điên này, hai người vón chưa thực sự hòa giải, lúc ban đầu không ngờ còn đánh nhau một trận, về sau Phương Hành phát hiện, chỉ cần mình càng nóng, thằng ôn này sẽ mạc danh kỳ diệu dịu xuống, cuối cùng có thể dùng loại phương pháp này để câu thông, nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai người hiện tại vẫn chỉ có thể xem như là người xa lạ, thằng ôn này chưa chắc đã thực sự coi mình là người một nhà!

Hiện giờ hắn chịu nhận sai, cám ơn mình, quan hệ giữa tỷ phu và em vợ có thể hâm nóng lại.

- Khà khà, thôi. Thanh niên các ngươi hay lỗ mãng, những trưởng bối chúng ta...

Hắng giọng, chuẩn bị trấn an một chút, lại không ngờ, chưa nói xong Ngao Liệt đã lại mở miệng, cắt ngang lời hắn, đầu rồng cúi xuống:

- Có điều tuy cảm tạ, nhưng có câu vẫn phải nói!

Phương Hành lập tức ngẩn ra:

- Câu gì.

- Cổ lộ thăng thiên của Long tộc, không thể để người khác đặt chân vào.

Ánh mắt Ngao Liệt đột nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, thanh âm lộ ra vẻ đanh thép:

- Bất luận ngươi là ai!

Phương Hành vừa nghe vậy liền có chút tức giận, thằng ôn này mấy ngày trước đã nói ra những lời này, nhưng lúc ấy bị mình mắng cho một trận, hắn không phải đã thu hồi rồi sao? Không phải đã hẹn trước hai người cùng nhau bước vào tinh không cổ lộ sao? Mình ngay cả tài nguyên cũng chuẩn bị đủ rồi.

Không đợi hắn có phản ứng, Ngao Liệt nói xong câu đó, liền bỗng nhiên mắt phóng hung quang, cả người không ngờ trong vào chớp mắt hóa ra long tướng, lao thẳng về phía hắn, long tức phun ra nuốt vào, khiến Phương Hành cũng chỉ có thể tránh ra, túi đồ cực lớn đó thì ầm ầm rơi xuống hải vực, mà Ngao Liệt thì thừa cơ tóm lấy túi đồ đó, đồng thời đuôi rồng vung ra, mây mù ngưng tụ, lập tức hóa thành lưu quang, bay thẳng tới cửu thiên!

Phương Hành trực tiếp trợn tròn mắt:

- Con dê con này cũng dám cướp đồ của ta à?

Cho tới lúc này mới hiểu ý đồ của Ngao Liệt, tiểu cữu tử này từ lúc ban đầu đã không định dẫn mình đi cùng, chờ đợi mấy ngày nay căn bản chính là chờ mình đem tài nguyên về cho hắn, sau đó th lập tức đoạt lấy tài nguyên rồi bỏ đi.

Trong nháy mắt này, thực sự là vừa vui mừng lại vừa phẫn nộ.

Vui mừng là con chó ngốc này ngủ trong Tạo Hóa Lôi Trì cũng không phải là vô ích, cũng học được tâm nhãn!

Phẫn nộ là tên vương bát đản này cướp của ai không cướp, lại đi cướp của mình.

- Thằng nhóc, cướp tới trên người tiểu tổ tông ta. Không biết ngươi còn non lắm à.

Vừa nói vừa cởi đầu lâu khô lâu bên hông xuống, sau đó tung người nhảy vào, đầu lâu khô lâu trong nháy mắt hóa to, biến thành một đạo lưu quang rồi cũng bay về phía cửu thiên, đồng thời tiếng cười truyền khắp các vực:

- Thứ ngươi cướp đi chỉ là râu ria? Thứ tốt đều ở trong thần cung này của ta, trong túi đó vốn là những thứ thần cung không chứa được, định giao cho ngươi đeo, tỷ phu ta chính là muốn nhìn xem, ngươi vác nhiều đồ như vậy thì làm sao mà bay nhanh được, làm sao bỏ ta lại được.

Vừa cười to vừa đuổi theo, không ngờ thật sự càng lúc càng đuổi tới gần Ngao Liệt.

Ngao Liệt lúc này cũng xấu hổ vô cùng, vốn đã quyết định chủ ý, đoạt tài nguyên Phương Hành chuẩn bị rồi bỏ đi, không định dẫn hắn vào Long tộc cổ lộ, nhưng lại không ngờ, túi đồ trong tay thực sự rất nặng. Hắn là thần long, tốc độ cực nhanh, chỉ luận về tốc độ thì chỉ sợ Phương Hành không thể đuổi được mình, nhưng lại phải vác túi đồ nặng như vậy, càng bay càng chậm, không ngờ thực sự bị Phương Hành đuổi tới, đã thế hắn còn lớn tiếng mỉm mai, lửa giận trong lòng cũng bốc lên!

Hắn bị chọc tức, trực tiếp ném túi đồ đi, hung hăng đập về phía Phương Hành.

Đúng là thẹn quá hóa giận mà, ngay cả những vật tư này cũng không cần, chỉ quyết ý muốn giữ Phương Hành lại.

Nhưng Phương Hành hiện giờ đang ở trong Tiểu Thế Giới, đầu lâu khô lâu trong nháy mắt thu nhỏ lại, hóa thành một đạo lưu quang chui qua túi đồ đó, nhưng cũng lạ làm rách nó, mấy vạn túi đựng đồ ở bên trong rơi xuống như mưa, mà hắn thì hoàn toàn không để ý tới, vẫn đuổi theo Ngao Liệt, một người một rồng, hóa thành hai đạo lưu quang bay tới thiên ngoại.

- Lần này ta đã quyết ý muốn cùng ngươi xông vào tiên lộ, đừng hòng bỏ ta lại.

Tiếng hô sau cùng của Phương Hành vang vọng trong thiên địa, không biết đã làm bừng tỉnh bao nhiêu người.

- Có người sắp phi thăng?

- Là ma đầu đó... Hắn không ngờ muốn phi thăng thành tiên?

Vô số người tu hành đều vô cùng khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn trời, hô lên thất thanh.

Chuyện Phương Hành chuẩn bị rời khỏi Thiên Nguyên, rất ít người biết, ngay cả tám vị Giới Chủ của Tiểu Tiên Giới cũng không rõ, càng không biết Phương Hành điên cuồng cướp đoạt các loại pháp bảo chính là để sử dụng trên đường phi thăng, lúc này nghe thấy chân tướng, quả thực chính là khóc không ra nước mắt, ai ngờ Tiểu Tiên Giới lại xui xẻo như vậy, khó khăn lắm mới tìm được cái đùi để ôm, kết quả cái đùi này trực tiếp không chút lưu luyến bỏ đi.

Lại càng không biết có bao nhiêu người trong lòng khiếp sợ vô cùng, chỉ si ngốc ngẩng đầu, nhìn hai đạo thân ảnh phi thăng vực ngoại.

Theo hai thân ảnh đó bay thẳng lên mây, trong không trung bắt đầu có bao nhiêu túi đựng đồ rơi xuống.

Có những túi đựng đồ rách tan, cũng có một số hở miệng, thứ bên trong đều rơi xuống, có linh tinh, có linh đan, cũng có pháp bảo cổ quái, linh phù. Thậm chí còn có vô số sơn trân hải vị, kỳ cầm dị thú, cùng với vò rượu to, vô số gà vịt dê bò và cá tươi ngoe nguẩy.

Nam Chiêm Bột Hải quốc, Liên nữ váy tắng cũng đang ngẩng đầu nhìn trời, thấy một màn này, không khỏi bật cười:

- Cũng lạ thật, trước kia tiên nhân phi thăng, hoa rơi mây màu, hôm nay thổ phỉ lên trời, lại là của trộm cướp rơi lả tả.

Chương 1245: Dạy dỗ một con rồng

Đồng thời bay lên cửu thiên, nhưng Ngao Liệt rõ ràng là nhanh hơn Phương Hành!

Nó vốn chính là chân long đã nửa bước thành tiên, một thân tu vi quả thực vô cùng đáng sợ, vượt xa Phương Hành, hiện giờ Phương Hành đang trốn trong Thông Thiên thần cung, lại không thể thi triển Tiêu Dao thân pháp để bù đắp chỗ thiếu sót về tốc độ, tức thì bị Ngao Liệt bỏ lại sau. Mà Ngao Liệt giống như là đã quyết định chủ ý, không muốn để Phương Hành theo mình tiến vào Long tộc cổ lộ, cố ý bỏ lại hắn, ngay cả túi tài nguyên cũng vứt bỏ, khinh thân ra trận, nhìn thì là song song bay vào tinh không, nhưng trên thực tế thì Ngao Liệt nhanh hơn nhiều.

Lúc bay lên tới cửu thiên, Ngao Liệt đã bỏ xa Phương Hành gần ngàn dặm, nhảy vào trong hư không.

- Muốn bỏ lại ta à, vẫn còn ngây thơ lắm.

Phương Hành ngồi ngay ngắn trong Thông Thiên thần cung, lắc đầu thở dài, dở khóc dở cười, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cũng không ngờ tiểu cữu tử vừa khôi phục thần trí lại cố chấp như vậy, vì bỏ lại mình, ngay cả túi tài nguyên đó cũng vất đi, xem ra vẫn phải dạy dỗ một chút.

Hai người một trước một sau, bay thẳng tới cửu thiên, cuối cùng đột nhiên giống như hai con cá thoát ly cực hạn của hư không Thiên Nguyên, thực sự đi tới giữa đi tới, vào một thoáng vừa thoát ly, không ngờ dẫn động mây trôi trên chín tầng trời của Thiên Nguyên, xuất hiện hai gợn sóng giống như yên hoa, thoạt nhìn thật sự rất đẹp mắt, giống như phá vỡ một phương thế giới, đi tới một phương thế giới khác vậy, ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được tưởng, nhắc tới bốn chữ "Thoát phá hư không" trong điển tịch.

Trong nháy mắt bọn họ thực sự tiến vào trước tinh không, thật sự có cảm giác giống như phá vỡ giới bích (vách tường của giới).

Mà sau khi triệt để ra khỏi tầng mây của Thiên Nguyên, liền hoàn chỉnh hiện thân trong tinh vực, cảm thụ trên người trong nháy mắt xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, cúi đầu nhìn, Thiên Nguyên đã hóa thành một tinh cầu to lớn vô cùng, vô số tinh thần ở chung quanh so với nó đều nhỏ hơn, chậm rãi xoay tròn xung quanh, khiến cho người ta liếc một cái liền hiểu rõ sinh linh Thần tộc vì sao lại nói Thiên Nguyên chính là trung tâm của hoàn vũ, quê hương của chúng tiên, nơi khí vận tụ tập.

Cả mảng tinh vực to lớn như vậy, Thiên Nguyên quả thật là trung tâm!

Bất kể là hình của nó, hay là kích thước của nó, đều hoàn toàn xứng đáng làm trung tâm của tinh vực!

Mà sau khi thực sự đặt mình trong tinh không, hoàn cảnh chung quanh cũng lập tức xảy ra biến hóa cực lớn, người càng ở trên cao càng lạnh, đó là thường thức của mỗi người tu hành, nhưng sau khi triệt để ly khai Thiên Nguyên, cái lạnh đó càng khó có thể tưởng tượng, giống như người cá rời khỏi nước, quanh người là một mảng trống rỗng, căn bản không có bất kỳ chỗ dựa nào, hơn nữa lại giống như là đột nhiên rơi thẳng vào hầm băng, nhiệt độ chung quanh lại thấp hơn vô số lần, hoặc là nói căn bản chính là không có bất kỳ nhiệt độ nào.

Loại giá lạnh khó có thể diễn tả này, nếu cứ muốn dùng một ví dụ để hình dung, quả thực giống như bên cạnh có vô số tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh đồng thời thi triển thần thông, đánh khí lạnh băng hàn vào người mình, dù là Phương Hành và Ngao Liệt đều là cảnh giới Tán Tiên, nhục thân mạnh mẽ vô địch, giữa loại lãnh khốc và thương mang này cũng phải vận chuyển pháp lực cường đại để chống đỡ, nếu không sẽ bị đông cứng.

Bọn họ hiện tại giống như lúc nào cũng có đại địch Nguyên Anh không nhìn thấy, đánh thần thông vào người họ.

Mà bọn họ thì chỉ có thể cố gắng chống đỡ, lại không có cách nào tránh né, cũng không thể đào thoát. . .

Mà Phương Hành còn đỡ, từ trong Thông Thiên thần cung thò đầu ra cảm thụ một chút liền lạnh tới run rẩy, sau đó lại trốn vào trong Thông Thiên thần cung, để Tiểu Thế Giới này che chở cho mình, mà Ngao Liệt chân thân trực tiếp bay vào tinh không thì có chút thê thảm, ngay cả hơi nước bám trên long lân cũng trong nháy mắt biến thành băng sương, thân thể đều cứng lại, ở trong tinh không dừng lại một thoáng, một thân khí huyết đáng sợ dập dềnh mới đánh tan băng sương, tiếp tục lao về phía trước.

- Đứa nhỏ này cũng cứng đầu thật.

Phương Hành không nhịn được lắc đầu thở dài, hắn nhìn ra Ngao Liệt sau khi cảm nhận được sự lãnh khốc và chân không trong tinh không, rõ ràng cũng do dự một thoáng, nhưng không ngờ lại không quay đầu, ngược lại vẫn cắm đầu bay vào trong tinh vực mờ mịt, đúng là tiểu cữu tử không nghe lời!

- Chẳng trách Chiêu Hòa lão nô nói thần cung mới là vật cần đầu tiên khi bay vào tinh không, quả nhiên có rất nhiều tác dụng, ta xem ngươi làm thế nào để bỏ ta lại.

Phương Hành cảm thán một tiếng, tiếp tục tiến về phía trước, trong lòng vô cùng đắc ý, tốc độ của Ngao Liệt tuy nhanh hơn hắn, nhưng hiện giờ cần vận chuyển pháp lực mạnh mẽ để chống đỡ nhiệt độ lạnh khốc liệt này, tốc độ đã chậm lại, hắn thì trốn trong Tiểu Thế Giới, tốc độ hoàn toàn không bị ảnh hưởng, cứ thế này, tốc độ của hắn sẽ nhanh hơn Ngao Liệt rất nhiều!

- Khà khà, tiểu cữu tử, ngươi ở bên ngoài có lạnh không.

Trong tinh không, một cái đầu lâu vòng qua từng ngôi sao, bay về phía kim long ở đằng trước, hình ảnh vừa quỷ dị lại vừa lạnh lùng, mang theo một loại cảnh tượng bao la hùng vĩ không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, chỉ là lời nói của có chút giết phong cảnh, hoặc là nói dao động thần thức của hắn đang liên tục không ngừng từ trong đầu lâu khô lâu truyền ra:

- Ta ở trong thần cung rất ấm áp, tự thành không gian, có thiên địa, nhiệt độ giống hệt như ở Thiên Nguyên, so với với bên ngoài thì quả thực là thoải mái vô cùng.

Ngao Liệt lúc này cũng không nhịn được quay đầu lại, nhìn Phương Hành đang bay nhanh về phía mình, ánh mắt rất là phẫn hận, thần niệm đáp lại:

- Ngươi trở về đi, ta không thể dẫn ngươi tiến vào thông tiên cổ lộ của Thương Lan hải ta được.

- Ngươi bảo ta về thì ta về à.

Thần niệm của Phương Hành lập tức đáp trả, không biết có phải là hắn cố ý hai không, miệng của đầu lâu lúc há lúc mở, thoạt nhìn giống như đầu lâu đang nói chuyện vậy:

- Hơn nữa, ta cũng không phải là đi theo ngươi, ta là đến tinh không dạo chơi, tinh không vô biên, ta chỉ là tiện đường với ngươi mà thôi, ai quy định chỉ cho phép ngươi đi theo hướng này chứ.

- Ngươi. . . Quả thực đúng là đáng giận.

Những lời vô lại này trực tiếp khiến cho Ngao Liệt không phải đáp lại thế nào, tức tới long tu ở khóe miệng cũng run run.

- Ha ha, xin ta đi, xin ta cho ngươi vào đi.

Phương Hành đắc ý dào dạt, căn bản không để ý tới sự tức giận của Ngao Liệt, bộ dạng như ăn chắc nó rồi.

Mà tình hình thực tế cũng đúng là hắn ăn chắc Ngao Liệt thật, trong hư không, Ngao Liệt lúc nào cũng phải vận chuyển pháp lực để chống đỡ cái lạnh, giống như lúc nào cũng phải kháng lại thần thông của mấy vị đại tu Nguyên Anh, dưới tình huống như vậy, tốc độ căn bản không thể nhanh nổi, tất nhiên cũng không thể thoát khỏi mình đang ở trong Tiểu Thế Giới, trừ phi hắn vĩnh viễn đi vòng vèo chứ không tới tinh không cổ lộ, nếu không nhất định sẽ phải mang Phương Hành theo.

Mà Ngao Liệt tâm cao khí ngạo, hiển nhiên cũng sẽ không bị những manh khóe vô lại này của Phương Hành khuất phục, ngược lại tâm khí càng cao hơn, cơn tức càng tăng lên, căm hận nói:

- Ta chính là chân long huyết mạch tôn quý nhất của Thiên Nguyên, sao phải cúi đầu trước tu sĩ Nhân tộc như ngươi? Đừng vọng tưởng dùng thủ đoạn ti tiện này để theo ta tới Long tộc cổ lộ, căn bản chính là nằm mơ, hiện giờ cách Thiên Nguyên không xa, ngươi muốn về vẫn kịp, đợi càng đi sâu vào trong tinh không, muốn quay đầu lại cũng không còn đâu, lời đến đây là dừng, đừng trách ta không nhắc nhở!

Dứt lời, một thân long lân dần dần khép lại, từng đạo lôi quang bắn ra, tốc độ tăng lên, tiến về phía trước.

- Tiểu hài tử bướng bỉnh đúng là khiến cho trưởng bối như ta phải đau đầu.

Phương Hành bất đắc dĩ vỗ vỗ đầu, đầu lâu khô lâu vội vàng chạy theo, bám sát Ngao Liệt.

Một người một rồng truy đuổi trong trong tinh không, cứ như vậy dần dần rời xa Thiên Nguyên, đi sâu vào trong tinh không, nếu đổi lại là bất kỳ một người tu hành nào khác, lúc lần đầu bước vào tinh không, nhìn thấy tinh không thâm thúy rực rỡ như vậy, chắc tâm tình cũng đều kích động mà trong lòng sợ hãi, thậm chí là cúng bái, có điều hiện giờ hai người này hoàn toàn không có cảm giác đó, Ngao Liệt thì càng đi càng bị Phương Hành chọc tức, mà Phương Hành thì đang nghiêm túc suy nghĩ nên "nấu rồng" như thế nào.

Năm đó ở trong Hồng Trần từng có người nấu ưng, hàng phục chim ưng tính tình khốc liệt nấy để làm nanh vuốt cho mình.

Mà Phương Hành hiện giờ lại muốn dùng phương pháp này để hàng phục tiểu cữu tử của mình.

Khi đi qua mặt trời nhiệt lực đáng sợ, lúc nào cũng tỏa ra nhiệt độ mãnh liệt, Ngao Liệt dù là kim long chi thân, nửa bước thành tiên cũng nóng tới mồ hôi như mưa, kim giống như sắp bị tan chảy, không vận chuyển tất cả pháp lực để chống đỡ thì không được, mà vào lúc này, Phương Hành ngồi ngay ngắn trong miệng đầu lâu khô lâu, khởi động ô che nắng, mặc quần cộc, tay còn cầm một cốc nước nho ướp lạnh, từ xa nâng chén về phía Ngao Liệt, cười to:

- Ái chà, thoải mái quá đi, tiểu cữu tử có muốn tiến vào không? Xin ta đi.

Hận ý của Ngao Liệt đối với Phương Hành đã đề thăng hai tầng, không để ý đến hắn, cố gắng chống đỡ.

Mà khi đi qua tinh vực không có sự tồn tại của mặt trời, nhiệt độ cơ hồ hạ xuống thấp nhất, Ngao Liệt cảm giác một thân long huyết đều đông cứng thì Phương Hành lại thay một cái áo lông, ngồi trong miệng đầu lâu khô lâu uống rượu lâu năm, ăn lẩu, hưng phấn kêu to với Ngao Liệt:

- Trời đông giá rét nên ăn đồ nóng, tiểu cữu tử xin ta đi.

Hận ý trong lòng Ngao Liệt lại đề thăng, cắn răng không nhìn nụ cười đê tiện đó.

Trong tinh không vốn đã phải chịu dày vò, hành động của Phương Hành không nghi ngờ gì nữa khiến Ngao Liệt càng khó chịu hơn.

- Sắp tới Long tộc cổ lộ rồi, ta xem ngươi làm thế nào để tiếp tục theo ta.

Lúc Ngao Liệt cảm thấy dày vò, chỉ có thể oán hận cắn chặt rằng, không ngừng tự an ủi mình.

- Tinh không vô hạn, chỉ hoàn cảnh cơ bản thôi đã ác liệt như vậy rồi, huống chi còn có vô số hung hiểm đang chờ?

Phương Hành lúc này cũng nghĩ:

- Ta xem ngươi rốt cuộc làm thế nào để thoát khỏi ta.

Chương 1246: Tinh vực long môn

Tinh không bao la, không trời không đất, không ngày không đêm, vô thanh vô tức, vô nhân vô ảnh.

Tinh không lớn như vậy, không ngờ giống như chân không vĩnh hằng chi chít những tinh thần hoang vắng to nhỏ khác nhau, hoang vắng đến mức khiến cho người ta sợ hãi, đi trong tinh không giống như đang tiến hành một hồi lữ hành lặng lẽ không tiếng động, trầm mặc là chủ đề vĩnh hằng, chỉ thỉnh thoảng mới ở sâu trong tinh không, nghe thấy một số thanh âm thần bí trước giờ chưa từng nghe qua, hư vô mờ mịt, mà một lúc nào đó, thậm chí không biết đó là thật hay là ảo giác, chính là ở trong hoàn cảnh sẽ cảm thấy mình nhỏ bé như hạt bụi, bởi vì trên đường đi, cho dù nhìn thấy tinh thước to bằng hạt bụi, nếu cứ bay về phía nó, rồi sẽ phát hiện nó khổng lồ giống như một tòa đại lục, chỉ là bên trên quá hoang vu, quá tĩnh mịch, không có khả năng sinh ra sinh mệnh, vĩnh hằng tĩnh mịch!

Phi thăng thành tiên, hoành độ tinh không, nghe thì nhiệt huyết trào dâng, khiến người ta hướng về?

Nhưng mà sau khi thực sự bước vào phiến

tinh không này mới phát hiện, dưới biểu tượng hoa lệ kỳ thật lại là đại khủng bố.

Không thể tưởng tượng được, năm đó các tiên nhân bị trục xuất khỏi Thiên Nguyên là mang tâm tình như thế nào bước vào phiến tinh không giống như là vô biên vô hạn, lại giống như vĩnh viễn không thể tìm được giới vực thứ hai thích hợp cho bọn họ tu hành này. Hiện giờ Phương Hành và Ngao Liệt dù sao còn biết ở đầu kia của tinh không có Đại Tiên giới phồn hoa tồn tại, trong phiến tinh vực này cũng có rất nhiều Tiểu Tiên Giới có thể cho tu sĩ Nhân tộc sinh sống tồn tại, mà các tiên nhân bị trục xuất đầu tiên khi đó lại không hề biết gì, bọn họ làm thế nào để đối mặt với tinh không hoang vắng này?

Mà trừ sự cô tịch và lạnh lẽo, hoặc là nhiệt độ cao tới tàn khốc như lúc ở gần mặt rời ra, sự khủng bố lớn nhất khi hoành độ trong tinh không chính là các loại hướng đi không rõ, trên dưới trái phải trước sau, kỳ thật là các loại nghịch chuyển của phương vị, đều vô biên vô hạn, có thể vĩnh viễn tiến về phía trước, căn bản mất đi tất cả tham chiếu quen thuộc, cũng không có chỉ dẫn rõ ràng, thực sự khiến cho người ta cảm thấy rất dễ bị lạc, chỉ hơi sơ xuất là sẽ bước vào tinh vực xa lạ.

Loại cảm giác khủng hoảng không thể nắm

bắt vận mệnh của mình này, Phương Hành và Ngao Liệt tất nhiên đều có, sau khi bọn họ rời khỏi Thiên Nguyên một đoạn thời gian, khoảng hai ba ngày thời gian đã đạt tới cực điểm, chỉ có điều, hai người bọn họ giống như là tâm hữu linh tê, đương nhiên cũng không có cơ hội ngồi cùng nhau tán gẫu một chút về sự khủng bố trong đáy lòng này, chỉ lo đấu võ mồm, đối với Phương Hành mà nói, tất nhiên không phải lo lắng sẽ lạc đường, chỉ cần theo sát Ngao Liệt, thỉnh thoảng lên tiếng khích bác vài câu mà thôi.

Mà đối với Ngao Liệt mà nói, sự khích bác của Phương Hành cũng khiến hắn luôn cuồng nộ, nhưng lại làm giảm bớt đi sự khủng bố trong tinh không, hắn cũng là lần đầu tiên bước vào tinh không, có điều không biết dùng phương pháp gì, nắm vững lộ tuyến trong tay, thỉnh thoảng cũng từng cố ý muốn bay vòng, muốn bỏ lại Phương Hành, có điều Phương Hành thông minh như vậy, muốn cắt đuôi hắn thực sự cũng rất khó khăn. Chỉ có thể tiếp tục dọc theo con đường đã định mà đi, một đường bị Phương Hành chế giễu, một đường cố nén giận.

Trong tinh không không có ngày đêm, tất nhiên không thể phán đoán thời gian, hai người bọn họ cũng chỉ có thể dựa vào chu kỳ lưu động của huyết mạch và vận chuyển pháp lực để tính toán, cũng mơ hồ biết được rằng, hiện giờ đã đi trong tinh không ba ngày, lại nhìn về phía sau, mơ hồ có thể nhìn thấy một ngôi sao màu đỏ nhạt như ẩn như hiện, mà nơi đó, chính là quê hương Thiên Nguyên của bọn họ.

- Sắp ngay cả Thiên Nguyên cũng không nhìn thấy nữa rồi, lại vẫn chưa chính thức bước vào Long tộc cổ lộ, tinh không này đúng là quá to lớn, lang bạt cũng rất thú vị, chỉ là trên đường hơi nhàm chán chút, cũng may là có tiểu cữu tử này để ta dạy dỗ.

Quay đầu lại dã sắp không nhìn thấy Thiên Nguyên, Phương Hành nói thầm, xách một thùng cám đi cho lợn trong thần cung ăn. Hắn đúng là mang theo không ít lợn sống, chừng trên dưới một trăm con, ở sau thần cung dựng một chuồng lợn cực to.

- Tiểu tử này đúng là giỏi nhịn, không hổ là chân long huyết mạch, nửa bước thành tiên.

Xuyên qua đầu lâu khô lâu nhìn thấy thân ảnh của Ngao Liệt ở phía trước, đang chậm rãi xuyên qua giữa hai viên đại tinh, thân hình vẫn cường kiện thẳng tắp, Phương Hành không nhịn được cũng phải tán thưởng một tiếng, đã ba ngày trôi qua rồi, bọn họ thậm chí đã dùng tốc độ khủng bố hoành độ một mảng tinh vực, mình thì ở trong thần cung, không lo ăn uống, không lo nóng lạnh, còn có thể mỗi ngày trêu chọc tiểu cữu tử để giết thời gian, tất nhiên là vô ưu vô lự, nhưng tiểu cữu tử này lại vẫn ở trong tinh không cố gắng chống đỡ được!

Mà từ lúc rời khỏi Thiên Nguyên, cho tới giờ hắn vẫn chưa hề nghỉ ngơi, cũng đã là rất không tồi rồi.

- Ôi, thịt đầu heo đực hầm nhừ cùng ngũ gia bì của Nam Chiêm tây mạc, thật đúng là nhất tuyệt!

Ngồi xuống rìa thần cung, Phương Hành bắt đầu hét to:

- Tiểu cữu tử ngươi có muốn không.

Dứt lời, tự mình uống một ngụm rượu, cười hì hì truyền âm:

- Xin ta đi.

Ngày trước hắn luôn hét to như vậy, Ngao Liệt thì để tiết kiệm thể lực, đã sớm không để ý tới hắn, chỉ lo đi đường, nhưng lúc này hắn không ngờ lại khác với mấy ngày trước, sau khi nghe thấy thanh âm này liền đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía trước, trầm mặc không nói gì, thì ra hiện giờ không ngờ đã tới một mảng tinh vực vô cùng trống trải, không có một viên tinh thần nào ở xung quanh.

- Ồ? Nhanh như vậy đã khuất phục dưới ma trảo của ta rồi à?

Phương Hành có chút tò mò, thò đầu ra nhìn, có chút tò mò trước hành động khác thường của Ngao Liệt.

Mấy ngày nay, bất kể là đi qua tinh vực phức tạp cỡ nào, tiểu cữu tử này vẫn không dừng lại!

- Nếu thực sự mệt mỏi rồi thì vào trong nghỉ đi.

Khi Phương Hành đang mềm lòng, muốn cho tiểu cữu tử này một bậc thang, lại chỉ thấy Ngao Liệt cúi đầu không biết đang nhìn cái gì, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt cười lạnh nhìn hắn, thần niệm cuồn cuộn truyền đến:

- Ngươi thật muốn bước lên Long tộc cổ lộ à?

- Ồ? Không phải là muốn chịu thua ta chứ.

Phương Hành cũng ngẩn ra, trong lòng cảm thấy rất sung sướng, có điều không đợi hắn trả lời, Ngao Liệt đã quay đầu đi, đột nhiên, khí huyết trong cơ thể nó vận chuyển, một lúc sau, miệng rồng đột nhiên há ra, không ngờ phun ra một ngụm máu tươi vàng óng ánh, rải về phía tinh vực đó, Phương Hành thấy một màn này mà sợ ngây cả người, Ngao Liệt này không ngờ phun ra long huyết trong cơ thể, đó chính là mệnh căn của hắn mà.

Nhưng mà còn chưa đợi hắn lên tiếng, liền nhìn thấy ở khu vực chân không phía trước, không ngờ theo một búng máu do Ngao Liệt phun ra này mà nổi lên biến hóa quỷ dị, trong tinh vực thoạt nhìn trống không, không ngờ có một ngọn đèn sáng lên, Phương Hành trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn ngọn đèn đồng đen bởi vì có chân long huyết mạch của Ngao Liệt mà sáng lên trong tinh không đó, không ngờ từ trong đó cảm ứng được tiên khí dày đặc.

Mà đây chỉ là bắt đầu, ngọn đèn đồng đen đó không ngờ là lại đốt lên một ngọn đèn không, từng ngọn đèn cứ như vậy trong tinh vực tăm tối sáng dần lên, cuối cùng không ngờ hình thành một hình rồng hùng vĩ dị thường.

Lúc những ngọn đèn này sáng lên, một cánh cửa cực lớn từ từ hiện ra trong bóng tối vô biên, trên góc cạnh lấp lánh hàn quang quỷ dị, người ta nhìn vào, liền cảm thấy tay chân lạnh lẽo. Cánh cửa cực lớn đó rõ ràng là bị những ngọn đèn xếp theo hình rồng cuốn lên, nếu không đốt những ngọn đèn này, ai có thể phát hiện ra huyền cơ ở đây?

Đại khái nếu không phải người biết rõ nội tình, căn bản sẽ không phát hiện, trong tinh không này không ngờ có một kiến trúc thần dị như vậy, hùng cứ một phương, ngay cả tinh thần chung quanh so sánh với nó đều nhỏ bé, thật sự có thể nói là cánh cửa xảo đoạt thiên công.

- Nơi này chính là cửa lớn chính thức tiến vào thông thiên cổ lộ của Long tộc, trên thực tế nó chính là truyền tống đại trận tới các tiền bối lưu lại, có thể truyền tống con cháu của Long tộc đến thông thiên cổ lộ chân chính, ngay cả ta cũng lần đầu tiên nhìn thấy nó.

Mà sau khi nhìn thấy cửa lớn này, Ngao Liệt dường như cũng thở phào, xem ra, hắn trước khi thực sự nhìn thấy cánh cửa này, không phải quá chắc chắc có thể tìm được nó, mà sau khi xác định nó có tồn tại, hắn rõ ràng cũng thoải mái hơn một chút, giới thiệu với Phương Hành mấy câu, ánh mắt nghiêm túc mà lạnh như băng nhìn về phía Phương Hành:

- Ngươi thực sự muốn cùng ta vào chứ.

- Muốn… muốn.

Phương Hành ngơ ngác đứng lên, liên tục gật đầu, ngay cả đầu heo trong tay rơi vào trong tinh không cũng không phát hiện.

Hắn không nhiều lúc thật thà như thế này, nhưng Ngao Liệt nghe thấy lời nói của hắn, trong long nhãn lại bỗng nhiên nổi lên vẻ bỡn cợt, ngẩng cao đầu nói:

- Vậy ngươi xin ta đi.

- Ặc, gì cơ?

Phương Hành trực tiếp ngây người, ánh mắt ngơ ngác nhìn Ngao Liệt.

Ngao Liệt rõ ràng có một loại khoái cảm báo được thù, vừa đắc ý vừa kiêu ngạo nói:

- Đây chính là thông tiên cổ lộ của Long tộc, chính là con đường thành tiên mà tổ tiên Long tộc để lại cho hậu bối, có thể nói là tạo hóa lớn nhất của Long tộc ta, ngươi một đường theo ta đến đây không phải là muốn tiến vào con đường này sao? Hừ hừ, cho dù cửa này ở phía trước, ngươi muốn đi vào cũng rất khó, xin ta đi, xin ta dẫn ngươi vào đi.

- Mẹ nó, tiểu tử này đang trả thù ta.

Phương Hành cuối cùng cũng hồi thần, có điều lại không có chút áp lực tâm lý nào, đột nhiên mặt như đưa đám lao về phía Ngao Liệt, thần thức dao động kịch liệt, nói:

- Tiểu cữu tử, ta xin ngươi, mau dẫn tỷ phu vào đi.

- Ặc, đúng như ta nghĩ mà.

Ngao Liệt trực tiếp ngây đơ, nhìn Phương Hành đang nhiệt tình dào dạt xông tới, quả thực hận không thể đập đầu vào cửa lớn mà chết đi cho rồi.

Chương 1247: Ngay cả ngươi cũng là của ta

Thật sự là quá sai lầm rồi.

Ngao Liệt phát hiện mình không nên dùng lòng quân tử của mình để đo bụng tiểu nhân của tỷ phu tiện nghi này, trong hai ngày này mình tất nhiên đã chịu đủ đau khổ, bị thằng ôn này này chọc giận, không chỉ một tấc cũng không rời quấn lấy mình, còn cố ý ở trước mặt mình khoe khoang, cũng khiến cho chuyến đi tới tinh không vốn gian nan này cũng có thêm mấy phần tư vị khác lạ. Nhưng loại cảm giác này thực sự rất trêu người, mới khiến cho hắn sau khi cửa lớn của cổ lộ Long tộc mở ra, không nhịn được muốn phát tiết một phen. Gậy ông đập lưng ông, vốn là kết quả rất hoàn mỹ, nhưng không ngờ người ta căn bản không có giới hạn gì cả, một lời không hợp liền xin xỏ.

Thân là huyết mạch Long tộc tôn quý, coi mặt mũi còn nặng hơn trời, Ngao Liệt thật sự không biết da mặt của thằng ôn này là mọc thế nào!

- Nhanh lên... Nhanh lên, cho ta vào đi!

Phương Hành kích động chạy tới, trong tay vẫn cầm một lọ ngũ gia bì, hứng phấn gào thét, Ngao Liệt có chút đâm lao phải theo lao, sắc mặt thay đổi mấy lần, đột nhiên ngầm hạ quyết tâm, thân hình tung lên, chạy vào trong hư không đen xì đó, thân hình trực tiếp hạ xuống giữa dãy đèn đang bồng bềnh trong tinh không, chung quanh lập tức có tiên khí ùa tới, bao phủ thân hình của nó vào trong, mà khi Phương Hành đến, tiên khí đó lại đột nhiên trở nên sắc bén, trực tiếp đẩy hắn ra ngoài.

- Long Môn đại trận.

Phương Hành đột nhiên lắp bắp kinh hãi, cảm thấy không dám khinh thường.

Với nhãn quang của hắn tất nhiên nhìn thấy rõ ràng, ở đây tổng cộng có chín mươi chín ngọn đèn, không phải là tồn tại vô dụng, trên thực tế, có cùng đạo lý với Tru Tiên đại trận bên ngoài cầu đá dẫn tiên của đạo gia, chính là đại trận thủ hộ tiên lộ chi môn, uy lực vô cùng!

- Ta đã xin ngươi rồi, thế này là có ý gì?

Phương Hành vừa lo lắng vừa sợ hãi, không nhịn được tức giận mắng to.

Ngao Liệt sau khi được ngọn đèn bao phủ, liền hóa thành hình người, lúc này mặt xấu hổ tới đỏ bừng, giống như bởi vì mình nuốt lời mà cảm thấy hổ thẹn, có điều hắn hiển nhiên đã có chủ ý, hít sâu một hơi, ép mình phải bình tĩnh lại, nói:

- Là của ta không đúng, vừa rồi chỉ là nói đùa với ngươi thôi, ta không thể dẫn ngươi vào được, hãy trở về đi.

- Tổ sư nhà ngươi, đã đến đây rồi mà còn bảo người ta trở về à?

Phương Hành giận không thể át, cất tiếng mắng to, đồng thời ánh mắt lướt nhanh, tìm kiếm chỗ sơ hở có trận này.

Ngao Liệt thở dài, nói:

- Hiện giờ chúng ta rời khỏi Thiên Nguyên cũng chỉ có lộ trình ba ngày, ở tinh vực này vẫn có thể nhìn thấy đạo khí của Thiên Nguyên đại lục, ngươi qua lại cũng sẽ không bị lạc trong tinh vực, thật sự là có cơ hội cuối cùng để quay về.

- Ta con mẹ nó không quay về, vương bát đản ngươi mau mở đường cho ta.

Phương Hành đang vô cùng tức giận, sao nghe được Ngao Liệt đang nói gì, tức tới mắt trợn tròn.

- Ngươi sao lại cố chấp như vậy chứ?

Vừa thấy Phương Hành nổi giận, trong mắt Ngao Liệt cũng lộ ra một tia sợ hãi, có điều rất nhanh liền biến mất, cúi đầu thở dài, sau đó ngẩng đầu nhìn Phương Hành, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định, nói:

- Ta không để ngươi vào, không phải là không muốn để ngươi nhìn thấy tiên cơ tối cao của Long tộc ta, nguyên nhân chủ yếu nhất là... Ngươi là một ngoại nhân, không cần phải cùng ta đi chết. Lúc ta còn nhỏ, phụ vương từng nói với ta, Long tộc chúng ta có thành tiên chi lộ của mình, nhưng thành tiên chi lộ này có thể nói là thiên nan vạn trở, nhất là đối với người ngoài, cơ hồ là bước vào sẽ phải chết, cho dù ta là Long tộc sinh linh, tu đến Độ Kiếp chín tầng, muốn đi qua con đường này cũng vô cùng gian nan, huống chi hiện giờ ngươi chỉ có tu vi Độ Kiếp tầng ba, lại thêm trong tiên lộ này hiện giờ còn có tồn tại cường giả đáng sợ như Cửu Đầu Trùng?

Nói đến đây, hắn lạnh lùng ngẩng đầu lên, trên mặt đã đầy vẻ kiêu ngạo, hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Trước khi rời khỏi Thiên Nguyên, ta đã hỏi qua rất nhiều chuyện, ha ha, ta hiện tại chắc chính là chân long truyền nhân duy nhất của Thương Lan hải ngoài tỷ tỷ, cho nên ta không có lựa chọn, phải bước vào con đường này, ngăn cản Cửu Đầu Trùng đánh cắp tạo hóa của Long tộc ta, cứu tỷ tỷ của ta về, cho dù chuyến đi này là cửu tử nhất sinh, cũng không oán không hận, nhưng ngươi. . . việc gì phải theo ta đi chịu chết chứ? Cho nên… Ngươi trở về đi.

Nghe thấy lời nói của Ngao Liệt, Phương Hành cũng quýnh lên, không ngờ thằng ôn này thực sự muốn để lại mình ở bên ngoài, mắt thấy hắn đã có ý bước vào cánh cửa, mà một khi hắn bước vào rồi, mình có gọi thế nào hắn cũng không nghe thấy, trán túa mồ hôi, không nhịn được gào lên:

- Con dê con đứng lại cho ta, ta có câu muốn hỏi ngươi.

Trong Thần thức ẩn chứa vẻ cuồng nộ, giống như đánh trúng một sợi dây nào đó sâu trong thần hồn của Ngao Liệt, khiến cho hắn toàn thân chấn động, cuối cùng không quyết tuyết bước vào trong cửa lớn bằng đồng đen, cả người khựng lại đó.

- Ngươi nói ta là người ngoài à?

Phương Hành biết cơ hội là hiếm có, pháp lực cuồn cuộn ùa ra:

- Thuần túy là đánh rắm, trước tiên đi hỏi xem cha ngươi nói thế nào, khi tỷ tỷ ngươi ở

Nam Hải bị con rồng điên ngươi đuổi giết, ta từng dùng cái mạng nhỏ của ta để đổi lấy nàng ta, về sau lại vì nàng ta, đại náo Thần Châu Thiên Nhất cung, không biết tạo ra bao nhiêu cừu gia, ngay cả cha ngươi cũng chấp nhận cuộc việc hôn nhân này, còn ban thưởngcho ta hai đạo đại thuật của Thương Lan hải Long tộc làm quà mừng, hiện giờ tỷ tỷ ngươi đã đẻ cả khuê nữ cho ta rồi, ngươi lấy gan đâu mà dám nói ta là người ngoài?

- Khuê nữ?

Ngao Liệt rõ ràng ngây ra một thoáng, quay đầu nhìn Phương Hành vẫn vẻ khó có thể tin nổi.

- Còn cả con rùa ngươi nữa, đầu óc hỏng rồi không nhớ được chuyện này à, ngươi thật sự đã quên ta rồi sao.

Phương Hành mặt đầy vẻ phẫn nộ, thần thức cuồn cuộn như sét đánh ùa về phía Ngao Liệt, ngưng trọng nói:

- Ngươi hiện tại bày ra dáng vẻ kiêu ngạo của Long cung Tam thái tử, thực sự quên lúc trước cùng ta sống nương tựa lẫn nhau sao? Mẹ nó ngay cả Tạo Hóa Lôi Trì mà ngươi ngủ cũng là ta tặng cho ngươi đấy!

- Ngươi hiện tại nói với ta cái gì cửu tử nhất sinh, lúc trước khi ngươi đuổi theo truyền thừa chi lộ của Thái Thượng đạo thống để cứu ta, cũng chưa chắc đã dễ đi hơn con đường hiện tại, lúc trước ngươi có thể bất chấp sinh tử cứu ta, hiện tại ta lại không có nghĩa khí nhìn ngươi đi chịu chết sao? Lúc trước ngươi bị Long mẫu hãm hại, căn bản chính là một ngốc tử, chỉ có nhờ ta chiếu cố ngươi mới có thể sống sót, hiện tại tuy ngươi đã khỏi rồi, nhưng con mẹ nó vẫn là hạng ngu ngốc, trừ một thân tu vi ra cơ hồ cái gì cũng không có, lấy gì ra mà đấu với Cửu Đầu Trùng, phải biết rằng ngay cả cha ngươi lúc ấy cũng không đánh lại người ta, ngươi tìm tới cửa thì chẳng phải là tìm chết à?

Nói đến cuối cùng, át giận không thể át trực tiếp cười lạnh:

- Còn nữa, ngươi đừng quên, ngay cả ngươi cũng là ta! Nếu thực sự nghĩ không ra thì đái ra mà soi, xem hai sừng trên đầu ngươi khắc tên ai.

- Trên hai sừng?

Ngao Liệt nghe thấy vậy, cũng không nhịn được ngây ra một thoáng, giơ tay lên, sờ sờ đầu mình, hắn tâm niệm khẽ động, đầu đã hóa ra long tướng, cũng lộ ra hai sừng vàng trên đỉnh đầu, vừa sờ một cái, lại không sờ được gì, sau đó ngón tay thò vào hư không điểm một cái, đã có hơi nước bốc lên, ở trong hư không hóa một cái gương, nhưng nhìn vào kính lại không thấy trên sừng có khắc gì, lập tức vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Phương Hành.

- Ở phía sau, lúc trước sợ ngươi phát hiện quá nhanh, nên khắc vào đằng sau, đỡ bị ngươi mờ mơ hồ hồ nhìn thấy!

Phương Hành lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngao Liệt vội vàng sờ phía sau sừng, sau đó vẻ mặt đột nhiên trở nên ngây dại.

Với sự linh mẫn của thần thức, vừa nhìn cái tất nhiên biết ngay.

Mình phía sau hai long giác của mình, ở chỗ gốc, không ngờ phân biệt có khắc hai chữ nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Phương! Hành!

- Lúc trước rốt cuộc là dưới tình huống nào mà mình lại cho phép hắn khắc hai chữ này trên sừng của mình.

- Vốn đã mà hắn rất quen thuộc, lúc trước rốt cuộc là thân với mình đến mức đọ nào.

- Mà vừa thấy hắn tức giận, mình vô thức lại sợ hãi.

- Đó rốt cuộc là sợ. . . Hay là một loại cảm giác quyến luyến không thể nói rõ.

Trong lòng có vô số nghi vấn, hắn ngơ ngẩn ngẩng đầu, nhìn về phía Phương Hành.

- Tiểu vương bát đản này không phải là nghe ra sơ hở trong lời nói của ta chứ? Lúc trước ta cũng không tốt với hắn như vậy.

- Nếu hắn thật sự đã quên tất cả chuyện trước kia, cũng không biết những lời này có thể đả động hắn hay không.

Cũng vào lúc này, Phương Hành tâm tình lo lắng cũng đang ngưng thần nhìn về phía hắn. Nhưng ngoài mặt vẫn vô cùng nghiêm túc.

Ánh mắt ở giữa tinh không chạm nhau, cảm xúc phức tạp cũng chạm vào nhau.

Sau đó, hai người đồng thời biến sắc, cùng quát:

- Cẩn thận!

Khi thần niệm vừa truyền tới vị trí của nhau, trong một mảng tinh không đột nhiên đại biến nảy sinh.

Ở vị trí của Ngao Liệt vừa hay nhìn thấy phía sau Phương Hành, trong một mảng tinh không mờ mịt đột nhiên có mấy vẫn thạch bị cự lực thần bí thôi động, lặng lẽ không một tiếng động dánh về phía trước, trong tinh không không có thanh âm, vẫn thạch đó càng bay càng nhanh, lại không có chút dao động nào, mắt thấy sắp đập chết Phương Hành, nhưng hắn lúc này lại hoàn toàn không biết gì cả, chỉ có thể vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Mà ở trong mắt Phương Hành lại nhìn thấy, cửa lớn cực lớn sau lưng Ngao Liệt không ngờ lặng lẽ mở ra, từ phía sau có mấy bóng đen bay ra, tay cầm pháp bảo, hung hăng đánh xuống lưng Ngao Liệt đang không hay biết gì cả.

Hai người bọn họ không ngờ đồng thời rơi vào trong nguy cơ đáng sợ!

Một phía là tới từ tinh không sau lưng, một phía là tới từ sau cánh cửa đồng đen.

Chương 1248: Uy của chân long

Nguy cơ xuất hiện, khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Bên trong một mảng tinh không này theo lý mà nói thì chỉ nên có hai người bọn họ mới đúng, không ngờ rằng lại xuất hiện một màn đột ngột như vậy, không ngờ có hai phương nhân mã, dưới tình huống hai người bọn họ hoàn toàn không chuẩn bị, đồng thời từ sau lưng bọn họ khởi xướng thế công, hơn nữa ở trong tinh không này, hoàn cảnh khác với Thiên Nguyên, không có tiếng động không có không khí, ngay cả cảm ứng chi lực cũng khiến cho người ta cảm thấy không thích ứng, cũng dẫn tới thế công vốn nên có thể phát giác trước, lại đến khi tới gần mình mới sinh ra cảm ứng!

Trong một mảng tinh vực tĩnh mịch này sao lại có địch tập?

Phương Hành và Ngao Liệt trong lòng đồng thời hiện lên suy nghĩ này, sau đó bước ra một bước.

Vào nháy mắt này, bọn họ đều là nhìn về phía sau lưng đối phương, thấy đối phương bị đánh lén, đều không hẹn mà cùng lao về phía đối phương, nhìn qua thì giống như bọn họ đang xuất thủ với nhau vậy, chỉ có điều từ vẻ mặt của đối phương, hai bên đều nhìn ra mục tiêu có đối phương cho nên hoàn toàn không bố trí phòng vệ bị, chỉ lướt thẳng qua nhau, đồng thời vận chuyển pháp lực mạnh mẽ, va chạm với thế công mãnh liệt từ phía sau đối phương đánh tới, tất cả động tác không ngờ giống như là được tập dợt trước vậy!

Ầm ầm ầm!

Ngao Liệt giơ long trảo hung tợn vỗ về phía mấy viên vẫn vẫn thạch phía sau Phương Hành, lôi quang lóe lên, tất cả vẫn thạch đều lặng lẽ nổ tung ngoài mấy chục dặm. Giống như pháo hoa cực lớn lại không có tiếng động.

Mà phía sau những pháo hoa này, có một viên tinh thần màu lam nhạt giống như lưu tinh bay tới, tinh thần đó thoạt nhìn vô cùng bình thường, ở trong tinh không mờ mịt thì giống như một hạt bụi, căn bản là vật chết không hề gây chút ý, có thể nói là đâu đâu cũng thấy. Cũng là vừa rồi, lúc Phương Hành và Ngao Liệt đang đối thoại, nó ở ngoài mấy trăm dặm lẳng lặng bồng bềnh không nhúc nhích, không lộ ra chút sơ hở nào, cho tới lúc này nó bay nhanh tới mới phát hiện ra manh mối!

Nó rõ ràng là có linh tính của mình, ngụy trang rất tốt, chính là một pháp bảo.

Sau khi tới gần, viên tinh thần màu lam đó bồng bềnh trong tinh không, hơi khựng lại một chút, sau đó thì có mấy đạo thân ảnh từ bên trong bay ra, vừa tiến vào trong tinh không này, liền lập tức phình to, hóa thành năm thân ảnh giống như đỉnh thiên lập địa, không ngờ chính là năm người tu hành khí tức mạnh mẽ, chỉ từ khí thế muốn nhìn, đã có thể kết luận năm người này đều đã bước vào cảnh giới Độ Kiếp, hơn nữa khí tức hoành tuyệt, ngạo thị tinh không, cảnh giới này kiểu gì cũng phải từ Độ Kiếp bảy tầng trở lên!

- Vốn đang nghĩ một dòng tiên cơ trên người tiểu nhi đó ở đâu, không ngờ lại là Long tộc tiên lộ!

Sau khi năm thân hình đó hiện hình, một lão giả trong đó mặc áo bào trắng, cưỡi một con hươu sao, trong tay chống ngọc trượng trắng tinh, phần đầu trượng khắc hình quạ đen, lúc này, ánh mắt thâm trầm mà sắc bén nhìn lướt qua Ngao Liệt, lại nhìn Phương Hành có ác chiến trong dãy đèn đồng đen, lại thấp giọng bật cười, trong mắt không ngờ lấp lánh tinh quang khiến người ta tim đập nhanh.

- Long tộc cổ lộ, nghe đồn rất khó đi, nhưng bên trong đã có truyền thừa tạo hóa Long tộc các đời lưu lại, thậm chí ở cuối con đường này lại là Long tộc cổ giới cơ duyên vô tận, có được truyền thừa đó, há chỉ là thành tiên mà thôi? Ha ha, lần này mạo hiểm thật đáng.

Một lão giả khác lại là một bà lão khô gầy như khỉ, bật cười líu lo, vô cùng hài lòng.

- Cũng nhờ Tiểu Thế Giới đó của Lam tiên sinh, ha ha, dùng thiên ngoại vẫn thạch làm môn hộ, vừa hay tạo thành lớp ngụy trang trong tinh không, nếu không phải trốn trong Tiểu Thế Giới này, sợ là chúng ta không thể thuận lợi một đường theo bọn họ tới đây.

Lên tiếng tiếp sau là một người trung niên phong lưu lỗi lạc, ăn mặc giống như thư sinh.

- Khà khà, khách khí khách khí, dựa vào một mình ta thì chỉ sợ không đoạt được con đường này, không hưởng được tạo hóa này, mọi người phải đồng tâm hiệp lực mới được, phát hiện cổ lộ này cũng coi như là vui mừng bất ngờ, bắt được con rồng này thì có thể loại bỏ rất nhiều cấm chế, bước qua con đường này, thành tiên là chuyện ở trước mắt.

Lên tiếng cuối cùng hiển nhiên chính là chủ nhân của viên tinh thần màu xanh da trời, chính là thực sự lão giả mặc quái y.

Năm người này không ngờ chính là người nổi bật trong các cầu tiên giả lánh đời, hơn nữa nghe ý tứ của bọn họ, không ngờ rõ ràng là bởi vì luôn thèm khát tiên cơ trên người Phương Hành, liền từ Thiên Nguyên một đường đuổi tới trong tinh không, bọn họ cũng có một Tiểu Thế Giới, nhưng khác với Tiểu Thế Giới dùng đầu lâu khô lâu làm môn hộ của Phương Hành, Tiểu Thế Giới đó của Lam tiên sinh không ngờ là dùng một viên vẫn thạch thiên ngoại làm môn hộ, cũng vì vậy sau khi bọn họ trốn vào trong Tiểu Thế Giới, chỉ cần không ở quá gần thì cơ hồ là không thể phát giác!

Phần ẩn nhẫn, đa mưu túc trí này thật sự không hổ là người nổi bật trong những lão quái vật.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất cũng là Ngao Liệt bị Phương Hành làm cho choáng váng đầu óc, thả lỏng cảnh giác.

- Cửu Đầu Trùng ở đâu, bảo hắn ra đây gặp ta!

Mà lúc này Phương Hành đang hét lớn về phía cửa lớn đồng đen.

Hắn vừa rồi phát hiện sau lưng Ngao Liệt có người đánh lén, liền vội vàng chạy tới, cũng đúng lúc Ngao Liệt ra vào đại trận từ đèn đồng đen tạo thành này, mượn một khe hở nhảy vào trong trận, mà đại trận Long tộc bày ra cũng khác với Tru Tiên kiếm trận ngoài cầu đá dẫn tiên, linh tính rất thấp, trên trình độ nào đó mà nói thậm chí có thể nói chỉ là tử trận (trận chết), sau khi Phương Hành xông vào trong trận, chỉ cần không đụng vào cấm chế, sẽ không khiến đại trận này vận chuyển, cho nên vẫn an an ổn ổn đứng trong trận, không bị đại trận trấn áp.

Nhưng mà bên trong cửa lớn, đã có mấy đạo thân ảnh tay cầm các loại pháp bảo tế về phía tinh không.

Pháp bảo này ngay cả Phương Hành thấy cũng lạnh toát cả người, không ngờ chính là một số pháp bảo luyện chế đặc biệt để nhằm vào sinh linh Long tộc như phược long thằng, đinh cốt võng, trấn long trụ, hợp thành một mảng đại trận, đón đầu trấn áp xuống, nếu một khi bị vây khốn, chỉ sợ lập tức sẽ giống như cá thịt trên thớt, để mặc người ta giết mổ, mà vào lúc này, Phương Hành cơ hồ không thèm nghĩ gì, vội vàng triệu hoán ra đầu lâu khô lâu, sau đó trốn vào bên trong, đồng thời pháp lực chấn ra.

Tất cả công kích đều đánh xuống đầu lâu khô lâu, sau đó đều bắn ra.

Phương Hành thì nhanh chóng điều khiển đầu lâu khô lâu bay về phía sau, kéo giãn khoảng cách với những người đó, lại chăm chú nhìn lên, thấy đó rõ ràng là bảy tám hải yêu lợi hại, đa số hải yêu tu vi không tính là cao, phần lớn đều chỉ là cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong, chỉ có một hải yêu đã vượt qua lôi kiếp tầng một, chỉ là bọn họ rõ ràng mai phục đã lâu, sớm đã chuẩn bị kỹ càng, lại tay cầm pháp bảo lợi hại, thật sự khiến cho người ta khó lòng phòng bị, vừa rồi nếu Ngao Liệt không chút ý, chỉ sợ cũng đã bị họ tóm gọn, sau đó thì tùy ý xâm lược.

Phương Hành đã đoán được thân phận của bọn họ, lập tức lên tiếng hét lớn

Không ngờ mai phục ở đây, hơn nữa chuẩn bị nhiều pháp bảo chuyên môn đối phó với Long tộc như vậy, rõ ràng chính là người của Cửu Đầu Trùng.

- Khà khà, Cửu Linh Vương điện đã sớm bước lên Long tộc cổ lộ, lão nhân gia người đã đoán trước một số người của Thiên Nguyên sẽ không để hắn được như ước nguyện, cũng đoán được lão Long quân năm đó không hồ đồ như ngoài mặt, nói không chừng vẫn có Long tộc lọt lưới, kiểu gì cũng tiến vào cổ lộ làm phiền hắn thành tiên, cho nên chuyên môn để lại bát đại Yêu Vương chúng ta ở đây trấn thủ long môn, các ngươi muốn bước vào cửa này, chính là si tâm vọng tưởng, nếu không muốn trầm miên trong tinh vực vô biên này, mau mau quay lại Thiên Nguyên đi.

Trong tám đạo thân ảnh đó, đại yêu đứng giữa đầu chim thân người, tay cầm trấn hồn đinh quát lạnh, khẩu khí bất thiện.

- Cửu Đầu Trùng quả nhiên không phải hạng lương thiện gì.

Phương Hành mắng thầm một tiếng, lạnh lùng nhìn.

Tám Yêu Vương đó cầm pháp khí, tạo thành đại trận, bảo vệ cửa lớn đồng đen, quả nhiên không phải dễ dàng vượt qua, dù sao bọn họ đều đang ở trong phạm vi của Long Môn đại trận, mà nếu phóng tay phóng chân đại chiến trong đại trận này, sẽ rất dễ bị trấn áp!

Mà Cửu Đầu Trùng rõ ràng đã bước lên Long tộc cổ lộ, còn có thể tính tới tình huống này, để lại người mai phục, thật đúng là lợi hại!

Trong nhất thời, Phương Hành và Ngao Liệt đưa lưng về nhau mà đứng, đều trầm mặc.

Phía sau có cầu tiên giả lánh đời như hổ rình mồi, trước có bát đại Yêu Vương bày trận chặn đường, đúng là có chút tiến thoái lưỡng nan.

- Phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề mới được.

Phương Hành trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại bắt đầu tính toán thật nhanh.

Mà suy nghĩ của Ngao Liệt thì ngược lại với hắn, chân long đã nửa bước thành tiên này sau khi ánh mắt thâm trầm quan sát bộ dạng của mấy vị tu sĩ lánh đời trước mắt, khí tức trên người đột ngột tăng cao, trên long nhãn không ngờ chậm rãi phủ lên một tầng huyết tinh chi khí, trong lỗ mũi phát ra tiếng gầm gừ, mang theo thần thức sát ý lành lạnh khuếch tán ra:

- Đây là cổ lộ của Long tộc ta, bước vào cửa này đều là tổ tiên các đời của Long tộc, các ngươi to gan cỡ nào mà dám si tâm vọng tưởng?

- Gừ.

Vừa dứt lời, nó không ngờ trực tiếp lao ra.

Đối mặt với năm vị đại tu Độ Kiếp cao cấp, không ngờ là một lời không hợp liền trực tiếp động thủ!

Trong chớp mắt, cự long hoành không, lôi quang ngập trời, long trảo sắc bén tóm về phía lão giả cưỡi hươu ở gần nó nhất, thần uy, tốc độ đó không ngờ cường đại hơn xa so với suy đoán của năm vị cầu tiên giả lánh đời, nhất là lão giả cưỡi hươu sao, lại phát hiện lực lượng và tốc độ của con rồng này không ngờ so với đánh giá của mình còn cao hơn mấy lần, trong lúc gấp gáp rống lên một tiếng, thân hình trực tiếp chuyển di vào trong tinh không ngoài trăm dặm, từ xa nhìn lại.

- Phập!

Hắn thì chạy được, nhưng con hươu đó lại bị Ngao Liệt một ngụm nuốt sống, không thèm ợ lấy một tiếng, bên trong long nhãn huyết quang mãnh liệt.

- Thực sự cho rằng uy nghiêm của Long tộc là ai cũng có thể khiêu khích sao?

Thần thức đáng sợ của Ngao Liệt quát ra bốn phía, sát ý không ngờ vào lúc này lại tăng cao đến cực điểm.

Chương 1249: Chúng ta là một bọn

- Người trẻ tuổi đúng là dễ nổi giận.

Ngay cả Phương Hành cũng không ngờ tính tình của Ngao Liệt lại dữ dằn như vậy, trực tiếp giao thủ với năm lão giả đó, hơn nữa nuốt cả tọa kỵ của người ta, điều này khiến cho hắn vốn đang cân nhắc xem phải giải quyết đại phiền toái trước mắt này như thế nào liền có chút ngây ngốc, dù sao hiện giờ thế cục căn bản chính là hết sức căng thẳng, Ngao Liệt xuất thủ cuồng bạo lập tức dẫn phát sự cảnh giác của năm lão giả đó, năm người này đối với việc bước vào Long tộc cổ chính là chí ắt phải thành, vào lúc này lại cũng e ngại Ngao Liệt, thấy thái độ cuồng bạo hắn, vẻ mặt hơi nghiêm lại, thần niệm của Lam tiên sinh đó ùa ra:

- Bốn vị đạo hữu đồng loạt ra tay, chế trụ con rồng con này!

Ầm!

Hắn nhảy tới không trung đầu tiên, giơ tay vẫy một cái, vẫn thạch màu xanh da trời vẫn bồng bềnh trong không trung liền bay về phía lòng bàn tay hắn, sau đó pháp lực ngưng tụ, từ trong lòng bàn tay hắn bắn lên, liền giống như lưu tinh đập thẳng về phía Ngao Liệt, cùng lúc đó, bà lão khô gầy trong năm người không ngờ vô thanh vô tức, giống như quỷ mị xuất hiện ở phía sau Ngao Liệt, tóc bạc xơ xác giống như những xúc tua quấn tới Ngao Liệt, thủ đoạn tấn công quỷ dị ác độc, lại ẩn chứa uy lực cường đại!

- Phá cho ta!

Ngao Liệt đối mặt với vẫn thạch xanh da trời đánh tới, hai long giác sáng rực, không ngờ bắn ra kiếm quang ngập trời, giống như hai đạo thần binh thượng cổ chém thẳng về phía hai viên vẫn thạch.

Không ngờ chính là Long Giác kiếm!

Thế gian đồn đại thần long nhất tộc chính là vương tọa thiên bẩm, cả người đều là báu vật, bất kể là sừng, vẩy, trảo, đuôi, râu, mắt, răng đều có tiềm lực cực lớn, tu hành đến cực hạn, đều có thể hóa thành thần binh, mà long giác tu hành đến cực điểm, chính là hai đạo Long Giác thần kiếm, sắc bén vô cùng, có thể phá tất cả tồn tại trên thế gian, mà Ngao Liệt hiện giờ hiển nhiên không ngủ say vô ích trong Tạo Hóa Lôi Trì mấy chục năm, tuy chỉ là nửa bước chân tiên, nhưng một đôi long giác này không ngờ đã được nó dưỡng tới cực hạn!

Ầm ầm!

Hai đạo kiếm khí từ long giác bắn ra, chém cho vẫn thạch xanh da trời vỡ tan, sau đó bay ngược trở về, lão giả mặc quái y biến sắc, vội vàng tung người bay lên, ôm vẫn thạch vào trong lòng, xem xét cẩn thận, đau lòng phẫn nộ nhìn Ngao Liệt, miệng không ngừng mắng:

- Con rắn đáng bị lột da, suýt nữa thì làm hỏng bảo bối của bổn tọa!

Chỉ là dưới tình thế cấp bách đã quên mất dùng thần niệm truyền âm, miệng chỉ há ra chứ không phát được ra tiếng.

Vẫn thạch chưa thể đả thương tới Ngao Liệt, nhưng bà lão khô gầy đã đánh lén tới gần long thân, từng sợi tóc xác xơ không ngờ đã vươn tới người Ngao Liệt, giống như vật sống chui vào trong cơ thể hắn, quỷ dị đến cực điểm, có thế nào cũng không hất ra được, thậm chí trên mặt bà lão còn lộ ra nụ cười hưng phấn:

- Nào nào nào, đến chỗ bà bà nào, trẻ con phải biết nghe lời.

- Yêu bà cút ngay!

Đối mặt với thần thông quỷ dị này, Ngao Liệt lại rống to một tiếng, sau đó một thân kim lân dần dần căng ra, phía dưới mỗi một mảnh kim lân, không ngờ đều bắn ra lôi quang chói mắt, tóc của bà lão khô gầy bám vào nhục thân của nó, không ngờ bị lôi quang đốt cho văng ra, hoặc là trực tiếp bị đánh thành vô hình, cuối cùng không ngờ trực tiếp cháy lên lôi hỏa quỷ dị, thuận theo tóc mà cháy lên, khiến cho bà lão cả kinh liên tục lui về phía sau, mà Ngao Liệt thì quay lại một trảo chộp tới, hung hãn dị thường, chỉ là lại vồ trượt, bà lão đã bỏ chạy rồi!

- Chân long huyết mạch quả nhiên có vài phần bản sự.

Năm lão giả Lánh đời vẻ mặt trở nên ngưng trọng, trong ánh mắt không dám có nửa phần khinh thị.

Trong nháy mắt, hai vị lão tu liên tiếp thất bại, long uy của Ngao Liệt cơ hồ khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

- Đêm dài lắm mộng, hay là liên thủ trấn áp nó đi.

Năm người bọn họ đều là già tới thành tinh rồi, sao lại đi nói đạo nghĩa, vừa thấy không ổn, đồng thời bước ra!

- Kẻ miệt thị thần uy của Long tộc, chết!

Ngao Liệt dường như căn bản không hề sợ hãi, gầm lên một tiếng, ngược lại chủ động xông lên.

Nhất thời bên trong tràng vực, thần long bay lượn, ác chiến với năm vị đại tu, thần thông bắn ra xung quanh, không biết quét sạch bao nhiêu tiểu tinh.

- Nhân tộc Phương ma, mau mau đến trước trận ta chịu chết!

Cùng lúc đó bên Phương Hành, cũng là nguy cơ bốn bề, như lâm đại địch. Cửu Đầu Trùng để lại bát đại Yêu Vương, cầm các loại pháp bảo cản trước cửa lớn đồng đen, thiết kế trận trong trận, hiển nhiên bọn họ cũng biết về Phương Hành, nhận ra hắn, tuy biết rõ kẻ này tu vi cao hơn mình, nhưng rõ ràng lại không e ngại chút nào, lạnh lùng truyền âm khiêu chiến, chuẩn bị đại chiến một hồi.

- Tưởng ta là kẻ ngốc à? Có bản lĩnh thì các ngươi ra mà đánh ta!

Nhưng khác với Ngao Liệt một lời không hợp liền ra tay đánh nhau, Phương Hành không ngờ không có nửa phần chiến ý, liếc xéo bát đại Yêu Vương đó một cái, căn bản không thèm động đậy, chỉ đáp lại một câu, khiến cho bát đại Yêu Vương nghẹn lời, bằng vào tu vi của tám người bọn họ, tất nhiên không phải là đối thủ của Phương Hành, hiện giờ chỉ là dựa vào các loại pháp bảo để cản trước cửa mà thôi, nếu xông vào trận, chỉ sợ Phương

Hành và Ngao Liệt liên thủ, cũng quá nửa là phải táng thân trong trận này, nhưng nếu bảo bọn họ chủ động ra nghênh địch, vậy thì làm khó người ta rồi!

Bát đại Yêu Vương mắt to trừng mắt nhỏ, rõ ràng có chút không biết phải làm gì.

- Dưới tay của Cửu Đầu Trùngđúng là không còn ai mới để mấy người các ngươi ở lại chịu chết.

Phương Hành hừ lạnh một tiếng, dứt khoát quay đầu đi chẳng buồn để ý đến bọn họ, chỉ một lòng quan khán một hồi đại chiến của Ngao Liệt.

Lúc này Ngao Liệt lấy một địch năm, không ngờ càng chiến càng hăng, long uy đi tới đâu, tiên phật đều phải né tránh, ngay cả năm lão giả đó dường như cũng bị nó đánh cho liên tiếp thối lui, không có mấy ai dám đối kháng chính diện với hắn, chỉ là ngươi tiến thì ta lùi, trái vòng phải lượn, vây nó ở giữa, cố gắng chống đỡ chiến cuộc này, đối với thân phận và tu vi của bọn họ mà nói, chiến quả thế này thực sự có chút khó coi.

- Tiểu cữu tử quả nhiên lợi hại, trước đây ta đã coi thường hắn rồi!

Phương Hành cũng không nhịn được mà thấp giọng thở dài, bộ dạng rất có mấy phần thổn thức.

Trước đây hắn vẫn cho rằng, Ngao Liệt ngủ say lâu ngày, tu vi tăng tiến, nhưng ý thức và nhãn quang chiến đấu lại quá kém, lúc trước mình chính là dựa vào điểm này để chu toàn với nó, có điều hiện giờ xem ra, là mình trách oan nó rồi, chân long chân long nhất tộc mà nói, rất nhiều ý thức chiến đấu căn bản chính là trời sinh, ngủ say trong huyết mạch của nó, một khi bị chọc giận, căn bản sẽ tự nhiên được thể hiện ra, tựa như hiện giờ, thủ đoạn đối phó với năm lão giả của Ngao Liệt, lúc ấy nếu dùng để đối phó mình, chỉ sợ mình căn bản là không thể ngăn cản được!

Từ lúc ban đầu tiểu cữu tử này đã thủ hạ lưu tình với mình rồi.

Cho dù hắn lúc ấy căn bản không nhớ ra mình, hoặc là nói, bản thân hắn cũng không ý thức được là đang thủ hạ lưu tình với mình.

- Đáng tiếc, vẫn phải dựa vào tỷ phu ta giúp ngươi.

Phương Hành cảm khái trong lòng mấy câu, lại thấp giọng bật cười, có câu ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, Ngao Liệt đang ở trong cục, đại chiến với năm lão giả, tự thấy dũng mãnh không sợ, không ai địch nổi, nhưng ở trong mắt Phương Hành, lại không cảm thấy vậy, ngược lại còn cảm thấy năm lão giả đó thật đáng sợ, không hổ là cáo già, người nổi bật trong các cầu tiên giả lánh đời, lại há dễ dàng chiến bại như vậy, trên thực tế năm người đều có pháp lực lớn, nhưng bọn họ cũng không chịu lấy cứng đối cứng với Ngao Liệt, mà là từng bước muốn vây Ngao Liệt để bắt sống.

Một là muốn bắt giữ Ngao Liệt để ép hỏi bí mật trên tiên lộ.

Hai là không muốn ngươi chết ta sống với Ngao Liệt, tiêu hao quá lớn, không còn sức để bước vào tiên lộ.

- Giúp ta bắt hắn!

Lúc Phương Hành đang thầm nghĩ đối sách, Ngao Liệt bỗng nhiên gầm lên, lao thẳng tới, cùng lúc đó, một đạo thân ảnh giống như diều đứt dây ngã về phía Phương Hành, nhìn kỹ lại, là lão giả cưỡi hươu trong năm lão giả, lão giả này cũng xui xẻo, vừa lên đã bị Ngao Liệt nuốt tọa ky, khi đấu pháp thì lại bị Ngao Liệt khắc chế, hắn tế ra bạch ngọc trượng của mình, không ngờ hóa thành một con quái vật thân rồng đuôi quạ, rít gào lao về phía Ngao Liệt, hung hoành dị thường.

Chỉ là quái vật này dù sao cũng có huyết mạch của Long tộc, Ngao Liệt chỉ trừng mắt một cái, thần uy phát tác, quái vật đó lập tức khiếp đảm, lúng ta lúng túng không dám tiến lên, mà Ngao Liệt thì thời cơ xông lên, miệng phun ra long tức, lão giả đó liền ngã về phía sau.

Mà phương hướng này chính là chỗ Phương Hành đang đứng quan chiến, Ngao Liệt cũng không khách khí, quát nhờ Phương Hành giúp đỡ.

Tuy hắn đang ở trong chiến cuộc, chưa rõ dụng tâm hiểm ác của năm lão giả đó, nhưng bản năng chiến đấu trời sinh đã khiến hắn biết được rằng, có thể đả thương được người nào tốt người ấy, liền nghĩ tới muốn Phương Hành hợp lực với hắn, trước tiên giết chết lão tu này đã rồi tính, ít nhất cũng để Phương Hành xuất thủ kiềm chế lão giả này, để hắn không có cơ hội bỏ chạy dưới trảo của mình, chỉ là không ngờ, Phương Hành mắt nhíu lại, không ngờ chẳng buồn để ý, thân hình đột nhiên bay lên, lướt qua giữa dãy đèn đồng đen, vòng qua bên cạnh lão giả đó, lao tới bên cạnh Ngao Liệt, truyền âm cho hắn.

- Hảo huynh đệ, việc gì phải mạo hiểm, ngươi và ta hai người liên thủ cũng chưa chắc thắng được năm lão giả này, hay là mượn đao giết người đi.

Vừa nói vừa kéo long trảo, muốn dắt Ngao Liệt ra khỏi chiến đoàn.

- Câm mồm!

Ngao Liệt nghe thấy những lời này, lại bỗng dưng nổi giận, giãy khỏi tay Phương Hành, quát lạnh:

- Ta chính là hậu đại của chân long, sao phải sợ đám chuột nhắt này? Thành tiên chi lộ, chính là phải một đường dũng cảm tiến tới, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, một lòng cầu đạo, hôm nay nếu ta ngay cả thần uy của Long tộc cũng không bảo vệ được, ngay cả quần ma cũng không trảm sát được, vậy còn mặt mũi nào mà bước lên tiên lộ do các tiền bối để lại.

Dứt lời, long uy cuồn cuộn, quay lại tái chiến.

Một câu này khiến Phương Hành ngây ra một thoáng, sau đó vẻ mặt giống như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhíu mày, thầm nghĩ:

- Tiểu vương bát đản này tuyệt không nghe lời trưởng bối. Vậy đừng trách tỷ phu dạy đau ngươi.

Nói xong không ngờ ngươi rời khỏi vòng chiến, thực sự không hề có ý giúp đỡ, ngược lại thân hình bay về phía tay trái.

Mà ở phía đó, Lam tiên sinh đang tay cầm vẫn thạch, chuẩn bị giáp công Ngao Liệt, thình lình bên cạnh có một ánh mắt nhìn tới, nhất thời rùng mình, quay đầu thấy là Phương Hành, lập tức sát ý nổi lên, pháp lực ngưng tụ, liền muốn tụ lực xuất thủ về phía Phương Hành, lại không ngờ Phương Hành đột nhiên nhếch miệng cười với hắn, nói:

- Đừng vội xuất thủ, chúng ta trước tiên tâm sự đã.

- Tâm sự?

Trong tình cảnh hung hiểm cỡ này, Lam tiên sinh cũng không khỏi ngẩn ra, nhìn hắn với vẻ hoài nghi.

Phương Hành lại bộ dạng thản nhiên:

- Đúng vậy, chúng ta kỳ thật mới là một bọn.

Chương 1250: Tiên lộ ai đi mà không phải là đi?

- Ngươi...Con mắt nào của ngươi nhìn ra chúng ta là một bọn.

Dù là trong chiến cuộc hung hiểm như vậy, Lam tiên sinh đó cũng không khỏi ngây ra một thoáng, đối với Phương Hành, bọn họ chưa hề buông lỏng cảnh giác, trên thực tế, những cầu tiên giả lánh đời bọn họ lúc ban đầu chính là nhìn chằm chằm vào Phương Hành, đều cho rằng trên người Phương Hành có tiên duyên, chính là hy vọng thành tiên duy nhất của bọn họ, từ lúc ở Thiên Nguyên, sự chú ý đã đặt ở trên người hắn, chỉ là khác vẫn những người lỗ mãng tới tìm Phương Hành rồi chết dưới tay hắn, bọn họ chính là hạng đa mưu túc trí, tu vi thâm hậu chân chính, lờ mờ cảm thấy rằng ở trên Thiên Nguyên, hai nhân vật lợi hại nhất đều đang chú ý tới tiểu quỷ này, bởi vậy khi ở Thiên Nguyên không dám xuống tay với hắn.

Mà sau khi Phương Hành rời khỏi Thiên Nguyên, không nghi ngờ gì nữa chính là cơ hội, vội vàng bám đuôi mà đến.

Cho tới lúc thấy Long Môn đại trận, bọn họ mới hiểu, đường cầu tiên của Phương Hành không phải ở đạo gia, mà ở Long tộc, dù sao đã tới nơi này rồi, bọn họ cũng không định tay không mà về, dù sao trong truyền thuyết tiên giới của Long tộc cũng ở rất gần Tam Thập Tam Thiên của đạo gia, hơn nữa còn tương thông, đi con đường nào cũng vậy, chỉ cần có thể có được tiên cơ là được như ước nguyện!

Chính là mang suy nghĩ này, bọn họ mới xuất thủ muốn bắt giữ Ngao Liệt, xâm nhập tiên lộ.

Mà tuy Phương Hành hiện giờ ở trong mắt bọn họ chỉ là thứ yếu, nhưng cũng không hề buông lỏng cảnh giác đối với hắn, lúc nào cũng đề phòng.

Bởi vì chuyện liên quan tới đại sự tiên lộ, hơn nữa Ngao Liệt lại hung ác điên cuồng như vậy, bởi vậy bọn họ thậm chí không sử dụng biện pháp đàm phán thông dụng, thậm chí ngay cả nói cũng chẳng nói nhiều đã xuất thủ, lại không ngờ Phương Hành chủ động tìm đến bọn họ để đàm phán!

- Ngươi muốn giở trò gì thế?

Lam tiên sinh không buông lỏng cảnh giác, ngược lại càng trở nên hoài nghi, mắt nhìn chằm chằm Phương Hành.

- Mọi người đều không phải là người tốt, ai có thể coi ai là kẻ ngốc chứ.

Phương Hành nhìn lão tu với vẻ khinh thường, cười lạnh nói:

- Ta quả thật vậy có quen biết với con rồng ngốc này, nhưng các ngươi vừa rồi chắc hẳn cũng thấy rồi, căn bản căn bản không muốn cho ta cùng bước vào tiên lộ này, bức ta về sau phải giở bài tình cảm, nhưng với tính tình của nó, tám chín phần mười sẽ không dẫn ta vào, như vậy mục tiêu của ta không phải cũng giống như các ngươi sao?

- Ha ha!

Lão tu cười lạnh một tiếng, không hề tin Phương Hành.

- Ha ha, con mẹ nhà ngươi, đang nói chính sự với ngươi mà.

Phương Hành trợn mắt, trực tiếp chửi ầm lên.

- Càn rỡ!

Lam tiên sinh lập tức nổi giận, sống lâu như vậy, đều là nhân vật trong truyền kỳ, đã bao giờ bị người khác mắng chửi như vậy đâu, hơn nữa vốn đã không tin Phương Hành, sớm âm thầm tích tụ pháp lực, hiện giờ bị Phương Hành mắng chửi, liền thuận tay vỗ vỗ một chưởng, pháp lực hùng hồn đáng sợ, nghiền ép tất cả, chính là muốn dùng lực lượng của một chưởng lấy Độ Kiếp tầng ba Phương Hành này.

Nhưng Phương Hành cũng đã sớm có chuẩn bị, sau khi mắng ra câu đó, liền tế ra đầu lâu khô lâu, thân hình chạy trốn vào trong, một chưởng của lão tu đó đánh vào trên đầu lâu khô lâu, khiến hắn giống như lưu tinh bay vút ra ngoài, đụng vỡ hai viên đại tinh, nhưng bản thân hắn thì lại không bị thương tổn gì cả, vòng một trong không trung liền quay lại, trốn trong đầu lâu khô lâu phá lên cười:

- Lão vương bát đản, muốn thử trình độ của ta à? Ngươi có thể đả thương được ta sao?

- Hiện tại bọn tiểu bối đúng là khá thật, ngay cả Tiểu Thế Giới cũng có, trước kia đây là pháp bảo tối cao mà chân tiên mới có thể có.

Lão tu đó ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nhìn vẫn thạch xanh da trời bồng bềnh bên cạnh mình, thấp giọng thở dài.

- Biết sao được, ta có quan hệ tốt và Thần Chủ mà.

Phương Hành cười dài một tiếng:

- Nếu ngươi muốn phá Tiểu Thế Giới của ta, chỉ có dùng độc công độc, lấy Tiểu Thế Giới của ngươi ra đập vào Tiểu Thế Giới của ta, có điều Tiểu Thế Giới này của ta tuy không lớn, nhưng là được Thần Chủ ban cho, không giống người thường, đầu lâu khô lâu này tới từ Hồng Hoang Cốt Điện, trình độ cứng rắn ngay cả tên của Tù Tâm Nhai Chủ năm đó cũng không phá được, nếu ngươi cứ muốn đập vỡ nó, chỉ sợ Tiểu Thế Giới của ngươi cũng không giữ được, mà trên tiên lộ dài đằng đẵng này, không có Tiểu Thế Giới, ngươi nắm chắc mấy thành có thể vượt qua được.

Lam tiên sinh nghe thấy vậy, tinh quang trong mắt cũng từ từ thu liễm lại, lạnh lùng nói:

- Ngươi nói đi, rốt cuộc là muốn như thế nào?

- Cuối cùng cũng chịu nghiêm túc nghe ta nói mấy câu rồi à!

Phương Hành thở dài một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn lại:

- Ta hỏi ngươi một vấn đề, nếu thực sự lấy cứng chọi cứng, kết quả sẽ như thế nào?

Lam tiên sinh hiểu được hắn đang ám chỉ cái gì, lạnh lùng liếc Ngao Liệt một cái, nói:

- Hai người các ngươi không phải đối thủ!

- Đúng, ta cũng đã phát hiện ra điểm này!

Phương Hành trực tiếp đồng ý, thản nhiên

nói:

- năm người các ngươi đều là lão hồ li, tâm ngoan thủ lạt, vừa rồi rõ ràng chính là muốn dùng lão nhân cưỡi hươu kia làm mồi, mượn cơ hội đả thương tiểu cữu tử đó của ta. Cho nên ta mới không giúp hắn, bộ dạng vì thành tiên mà không tiếc hy sinh bộ dạng này cũng đúng là phong cách hành sự của những người các ngươi, chỉ có điều, chúng ta cũng không phải dễ bắt nạt, nếu ta thực sự liên thủ với tiểu cữu tử đánh nhau với các ngươi, ha ha, năm người các ngươi tuy có thể thắng được, nhưng chỉ sợ là sẽ phải chết hai ba người.

Lam tiên sinh nghe vậy, ánh mắt hừng hực, nhưng qua hồi lâu, lại trở nên ảm đạm, cười ha ha, thần thức nặng nề truyền tới:

- Không sai, hai người các ngươi quả thật là người nổi bật trong thế hệ tiểu bối, muốn giết các ngươi không khó, nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ!

- Đúng vậy.

Phương Hành cười nói:

- Tiểu cữu tử của ta chính là chân long nửa bước thành tiên, ai dám khinh thường nó? Hơn nữa, mục tiêu của mọi người đều là muốn tiến vào Long tộc tiên lộ, việc gì cứ phải đánh nhau tới ngươi chết ta sống ở ngoài cửa, cho dù muốn đánh nhau thì cũng để sau khi bước vào tiên lộ đó đã, có đúng không?

- Hả? Ngươi chịu để chúng ta tiến vào tiên lộ đó?

Lam tiên sinh chẳng buồn để ý tới hồ ngôn loạn ngữ của Phương Hành, ánh mắt nghiêm lại, bắt giữ được trọng điểm.

- Vì sao không chịu?

Phương Hành cười tủm tỉm, bộ dạng thản nhiên, truyền âm nói:

- Nếu là pháp bảo linh đan, lại chỉ có một viên thì đương nhiên sẽ phải đánh nhau tới ngươi chết ta sống mà giành, nhưng đây chỉ là một con đường mà thôi. Ngươi đi hay ta đi, chẳng phải đều là đi à? Cũng đâu phải sau khi ngươi đi rồi thì ta không thể đi nữa, mọi người cùng nhau kết bạn mà đi, chẳng phải là còn có thể thể giúp đỡ lẫn nhau à.

- Cái này...

Lam tiên sinh hiển nhiên không ngờ hắn lại nói ra những lời như vậy, ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Hành.

Mà Phương Hành cũng lộ ra bộ dạng cực kỳ nghiêm túc nhìn lại.

- Ha ha tuy lão phu xuất quan không lâu, nhưng cũng từng nghe nói về thanh danh của ngươi, vài năm gần đây Thiên Nguyên chính là bị ngươi khiến cho mưa gió không ngừng, ngay cả một đạo thống ta lưu lại cũng phải ăn quả đắng trong tay ngươi, vốn tưởng rằng ngươi chính là dựa vào mấy đại nhân vật để làm mưa làm gió, hiện tại thì lại tin ngươi quả thật có vài phần bản sự, có thể đi đến ngày hôm nay cũng không phải là chỉ dựa vào vận khí.

Lam tiên sinh một lúc sau liền bật cười, sau đó nhìn về phía Ngao Liệt đang ác chiến.

- Chỉ có điều, ta rất đồng ý với cách nói này của ngươi, nhưng con rồng con này thì lại không nghĩ như vậy.

- Hắn chính là đầu bò, cho nên ta mới đến tìm ngươi thương lượng!

Phương Hành bật cười, nhẹ nhàng lúc lắc đầu, lộ ra sắc mặt trưởng bối bất lực với vãn bối bướng bỉnh.

- Nói thử chủ ý của ngươi đi!

Lam tiên sinh cũng không muốn dài dòng với hắn, trực tiếp lạnh giọng nói.

- Rất đơn giản, giúp ta bắt nó!

Phương Hành trả lời cực nhanh, hiển nhiên đã sớm có kế hoạch:

- Trước tiên khống chế tiểu cữu tử của ta, sau đó mọi người mượn long huyết của nó, cùng nhau tiến vào Long Môn đại trận, liên thủ phá ám thủ Cửu Đầu Trùng bày ra, đồng thời bước lên thông tiên cổ lộ của Long tộc, về phần trên đường đi, có hung hiểm gì, vậy thì cùng nhau giải quyết, tiên lộ của Long tộc cho dù hung hiểm, nhưng bằng vào sức của sáu người chúng ta, cũng chưa chắc đã không thể giải quyết được!

- Không ngờ là muốn liên thủ với chúng ta à?

Lam tiên sinh đó lập tức ngây ra một thoáng, nhìn Phương Hành với vẻ hoài nghi.

- Sau khi khống chế nó, con rồng con này phải nằm trong tay chúng ta!

Rất nhanh, hắn liền hạ quyết định, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Phương Hành.

Mà Phương Hành nghe thấy vậy, cũng không trả lời, chỉ cười khẽ một tiếng, lẳng lặng nhìn hắn.

Thái độ rất rõ ràng: Ta không phải kẻ ngốc, ông già ạ.

- Ta làm thể nào để đảm bảo là ngươi không giở trò.

Lam tiên sinh cũng không đưa ra điều kiện lung tung nữa, trầm giọng hỏi ra vấn đề thứ hai.

Mà Phương Hành thì trả lời rất đúng lý hợp tình:

- Thứ nhất, trước khi xác định năm người các ngươi vô dụng, ta nghĩ biện pháp giết chết các ngươi, đối với ta không có chỗ tốt nào cả; Thứ hai, sau khi khống chế tiểu cữu tử, bằng vào sức của một mình ta sợ là không thể giở trò gì được ở trong tay các ngươi, nhiều nhất chỉ là trốn vào trong Tiểu Thế Giới để giữa mạng mà thôi; thứ ba, cho dù sau khi vào tiên lộ mà ta có giở trò, dù sao đến lúc đó các ngươi cũng đã bước được lên tiên lộ rồi, cũng chẳng thiệt thòi gì? Hơn nữa ngươi đường đường là lão yêu quái mà lại đi sợ ta à.

Những lời hùng hồn đầy lý lẽ này lập tức khiến Lam tiên sinh lại trầm tư.

Sau mấy giây, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, mỉm cười một tiếng nói:

- Ngươi nói có lý!

Ầm!

Khi cười, hắn đột nhiên lại xuất thủ!

Một chưởng đánh lên đầu lâu khô lâu của Phương Hành, lập tức đánh cho Phương Hành giống như lưu tinh bay về phía chiến trường, hắn thầm chửi mười tám đời tổ tông của Lam tiên sinh, có điều hướng bay tới không ngờ chính là chỗ Ngao Liệt đang chiến đấu kịch liệt với bốn lão giả còn lại, Ngao Liệt trong lòng cũng đầy hoài nghi, vừa rồi nó đã lưu ý thấy Phương Hành đang đàm luận với Lam tiên sinh đó, trong lòng sinh nghi, có điều lại không hoài nghi Phương Hành sẽ lừa mình, theo bản năng vươn tay ra đỡ!

Gừ.

Nhưng hắn ngàn vạn lần không ngờ rằng, Phương Hành thoạt nhìn là bị một chưởng của Lam tiên sinh đánh tới, nhưng ngay khi tới gần, đột nhiên thôi động đầu lâu khô lâu, không ngờ trong nháy mắt đã giống như đại sơn, miệng há ra, trực tiếp sinh ra một đạo lực lượng cường đại đến cực điểm, một ngụm nuốt Ngao Liệt đang không hề phòng bị vào trong.

Ngao Liệt kinh hãi, nhưng vừa không cẩn thận một chút đã rơi vào trong Tiểu Thế Giới của Phương Hành!

Chương 1251: Biểu hiện thành ý

Ngao Liệt hiển nhiên không ngờ rằng Phương Hành sẽ chơi chiêu này, lại thêm bản thân tiểu thế giới là một loại pháp bảo huyền bí, chỉ thoáng không lưu thần liền sẽ bị xương đầu Khô Lâu của Phương Hành nuốt vào. Hắn vừa sợ vừa giận, Cự Long vô thức lật người, một thân long uy ngất trời bừng bừng bạo trướng, va chạm bốn phía, muốn đánh vỡ trói buộc từ tiểu thế giới, lần nữa về lại trong tinh không. Lúc này, ở bên ngoài Lam tiên sinh cũng thần tình âm trầm, phi thân xông tới, một thân pháp lực cuộn trào tới cực điểm...

- Tiểu quỷ ngươi tưởng rằng có tiểu thế giới là có thể dễ dàng khốn chặt?

Khắc này, hắn ánh mắt lấp lánh, sâm nhiên đáng sợ:

- Ở khía cạnh nào đó, một thân lôi lực đáng sợ của con rồng kia còn mạnh hơn cả lôi kiếp, ngay cả lão phu cũng không dám dễ dàng dùng tiểu thế giới đi trấn áp hắn, ngươi sao dám tùy tiện dẫn nó vào tiểu thế giới?

Tâm lý lại cười lạnh liên hồi, sẵn sàng chuẩn bị ra tay.

Chỉ chờ Ngao Liệt giãy thoát ra từ tiểu thế giới, cùng Phương Hành lưỡng bại câu thương, hắn liền sẽ ra tay bắt sống hai người.

Nhưng hiển nhiên hắn không ngờ được rằng, thủ đoạn của Phương Hành cao minh vượt xa tưởng tượng. Cũng sát na Ngao Liệt vừa sợ vừa giận, tính thử giãy thoát khỏi tiểu thế giới, Phương Hành lại lành lạnh ngồi ngay ngắn trong tiểu thế giới, hướng tới Ngao Liệt rống to một tiếng:

- Nằm xuống cho ta!

Hắn vừa phát hỏa, tâm tạng Ngao Liệt vô thức hơi rút, có phần sợ hãi.

Chẳng qua chỉ chớp mắt nó liền hồi thần lại, lần nữa rống giận, muốn tiếp tục giãy giụa.

Nhưng ngay thoáng chốc nó do dự đó, trong tiểu thế giới Phương Hành đột nhiên có từng tiếng phạm âm vang lên. Trong hư không bất chợt xuất hiện một tôn đại Phật hư ảo, trang nghiêm túc mục, Phật uy vô biên, Phật chưởng to lớn từ trên trời chậm rãi phủ xuống, Phật uẩn khó mà hình dung theo đó đụng vào Ngao Liệt cuồng bạo vô biên, lại không nghe có tiếng va chạm kinh thiên động địa xuất hiện như dự tưởng. Hệt như Phật pháp độ người trong vô hình, Phật uy từ từ tiêu tan hung cuồng trên người Ngao Liệt, chầm chậm hóa thành băng tuyết...

Dưới Phật chưởng, thân rồng khổng lồ gần như tràn ngập nửa tiểu thế giới của Ngao Liệt cũng càng lúc càng biến nhỏ.

Đến sau cùng, chỉ còn dài chừng cánh tay, lực lượng trên người càng lúc càng yếu, khí tức tiếp cận về không.

- Ha ha, đại trận hạch tâm trong tiểu thế giới của tỷ phu ta đây chính là Phù Đồ đại trận chí cường của Phật Môn, lại là tiểu thế giới khác có thể so. Bằng con giun đất ngươi thì có bao lớn uy phong, vào Thần cung này của ta, ta bảo ngươi nằm thì ngươi phải nằm...

Phương Hành thấy đại công cáo thành, lập tức vỗ tay cười lớn, thập phần đắc ý.

- Ngươi dám hại ta...

Ngao Liệt phẫn nộ, phi thân nhảy dựng lên, long trảo như kiếm, hung hăng chộp tới mặt Phương Hành.

Nếu là một trảo toàn lực, Phương Hành tuyệt không dám ngăn đỡ, nhưng hiện nay Ngao Liệt dường như đã bị Phù Đồ đại trận phong ấn đại bộ phận lực lượng, ngay cả thân mình đều biến thành như con rắn nhỏ, làm sao có thể thương đến Phương Hành. Hắn chỉ khẽ vươn tay, chớp mắt liền nắm chặt cái đuôi Ngao Liệt, cầm lại trước mặt, nghiêm túc nói:

- Hại ngươi cái gì, ta là đang cứu ngươi!

- Ta tin ngươi như thế, ngươi lại thông đồng cùng bọn họ hại ta...

Ngao Liệt phẫn nộ kêu to, kịch liệt giãy dụa, giống như một con cá chạch trong tay Phương Hành.

- Ai bảo ngươi không nghe lời?

Phương Hành lườm hắn một cái, năm ngón lăng không niết nhẹ, từ một chiếc rương trong góc Thần cung bay ra mấy đạo tiên kim, Phương Hành thúc giục pháp lực, huyễn hóa thành một chiếc lồng sắt, sau đó tiện tay ném Ngao Liệt vào trong lòng. Ngao Liệt được tự do, lập tức xông loạn trong lầu, ba ba vang dậy, chỉ là bằng lực lượng nó lúc này, làm sao có thể xông ra được?

- Ngoan ngoãn nghe ta...

Phương Hành thả lồng sắt sang một bên, không thèm để ý Ngao Liệt nữa mà xoay người đi tới cửa Thần Cung!

- Hả, các vị tiền bối nghiêm túc như vậy là muốn làm gì?

Đi tới cửa Thần Cung liền ngừng lại, hướng mặt ngoài nhìn một cái, Phương Hành bật cười.

Lúc này chung quanh xương đầu Khô Lâu, ngũ lão đều vây qua, mắt nhìn chằm chằm Thần cung, thấy Phương Hành, những người này đều sửng sốt, sau đó ánh mắt nghi hoặc hướng Lam tiên sinh nhìn một cái. Lam tiên sinh hiển nhiên cũng cảm thấy ngoài ý liệu, lông mày nhíu chặt, dường như rất ngạc nhiên khi thấy Ngao Liệt dễ dàng bị Phương Hành thu phục như vậy. Chẳng qua hắn cũng dứt khoát, lập tức liễm đi sát khí trên mặt, nhè nhẹ cười một tiếng, nói:

- Tiểu hữu, nên thực hiện lời hứa!

Bộ dạng vân đạm phong khinh kia, cứ hệt như sát khí vừa nãy hoàn toàn không tồn tại.

Phương Hành cũng không nói phá, khẽ cười nói:

- Đó là đương nhiên, chẳng qua trước phải đợi một lát!

Lam tiên sinh lập tức biến sắc, tứ lão còn lại cũng sắc mặt bất thiện, lạnh lùng nhìn Phương Hành:

- Tiểu hữu định nuốt lời?

Thân hình bọn họ ẩn ẩn hơi động, vây chết Phương Hành, quyết không cho hắn có cơ hội đào tẩu.

- Làm gì có, bên ta trước nay nói chuyện luôn giữ lời, một ngụm nước bọt một cái đinh!

Phương Hành lười nhác vung tay lên, lại quay sang nhìn Long Môn đại trận một cái, nói:

- Ta chỉ muốn mời chư vị tiền bối suy xét một cái, chúng ta nên làm sao phá trận trong trận kia, thịt mấy tên tay sai Cửu Đầu Trùng lưu lại? Ha ha, Cửu Đầu Trùng cũng là nhân vật lợi hại, vừa lưu người vừa thiết trận ở chỗ này. Không dễ xông, cũng không dễ phá, trước mắt đây mới là việc cần gấp...

- Trận trong trận?

Ngũ lão nhìn nhau một cái, chung quanh có thần niệm ba động, hiển nhiên là đang thương lượng điều gì. Qua khoảnh khắc sau, đạt thành nhất trí, năm người lần lượt thu liễm sát khí, lại là lão tu kia đứng ra, hướng Long Môn đại trận phía xa xa nhìn một cái, thần niệm chậm rãi khuếch tán:

- Cửu Linh vương tuy là tiểu bối, lại cũng thật không tục, so đám tiểu bối hiện giờ thì mạnh hơn nhiều. Bộ trận này của hắn chính là Phược Long sát trận chuyên môn nhắm vào huyết mạch Long Tộc, khăng khăng lại bố trí ở trong Long Môn đại trận, quả thực khó mà đối phó, nếu lực lượng không đủ, sẽ bị Phược Long trận kia chém giết, mà nếu toàn lực phá trận, lại rất dễ dàng dẫn phát trấn áp chi lực từ Long Môn đại trận...

- Những lão gia hỏa này quả nhiên đều có chút thủ đoạn...

Phương Hành nghe được thư sinh sinh nói năng lưu loát, trong lòng ngấm ngầm gật đầu, biết mình làm đúng rồi.

- Lộc Tôn, ba ngàn năm trước, ngươi lấy trận thuật nghe danh thiên hạ, nay môn bản lĩnh kia còn chưa thả xuống chứ?

Mấy vị lão quái vật thấp giọng thương nghị một phen, lại đồng thời nhìn sang lão đầu thân mặc quái y. Đại chiến đến nay, bọn họ và Ngao Liệt ai cũng không làm gì được ai, chẳng qua lão đầu này rõ ràng là chịu thiệt lớn nhất, vừa mới lên Mai Hoa Lộc liền bị Ngao Liệt nuốt, đến sau càng suýt nữa bị bốn người khác làm thành mồi nhử, giờ vẫn còn đang thở hồng hộc. Chẳng qua lúc này hắn lại cũng không dám phạm chúng giận, chỉ lành lạnh quét mắt nhìn bốn người khác một cái, cười lạnh nói:

- Lão phu còn tưởng các ngươi không cần đến ta...

Trong mấy người còn lại, có người cười cười, có người mặt không biểu tình, lại không ai đáp lời.

Lộc Tôn cũng không dong dài, giương mắt đánh giá một lúc, liền nói:

- Muốn phá trận này không khó, nhưng cần được lão yêu bà tương trợ...

- Không ngờ có cách...

Phương Hành tức thì đại hỉ, càng cảm thấy chính mình anh minh thần võ.

Hắn cũng sớm đã nghĩ đến, ngũ lão này liên thủ xông tiên lộ, tất không phải hạng ô hợp chi chúng, khoan nói tu vị bọn họ đều cực cường hoành, mỗi người cũng đều tất có sở trưởng, lấy trường bổ đoản mới tụ lại một nơi. Mà những lão gia hỏa này, tùy tiện người nào cũng đều là lão quái vật đã sống không biết mấy ngàn năm, thậm chí gần vạn năm, tuổi tác đủ lâu, dù ở một đạo nào đó thiên phú không phải quá cao, chỉ riêng chồng chất tích lũy đều có thể chồng ra một tên cổ giả. Những đặc trường ngoài chiến lực này vừa khéo là thứ mình cần!

Nay nhìn lại, quả nhiên không sai.

Cửa ải trận trong trận kia quả thực đáng ghét, bát đại Yêu Vương thủ ở trong trận thật ra không tính là gì, Phương Hành tự nghĩ bằng trình độ gà mờ của mình thật sự không cách nào nhẹ nhàng phá mở trận trong trận kia, liền nghĩ đến muốn mượn dùng sức ngũ lão để giải quyết vấn đề. Nay phát hiện, ngũ lão quả nhiên không khiến mình thất vọng...

- Hả? Lão thân không hề tinh thông trận thuật, không biết phải trợ thủ thế nào?

Lão ẩu vóc người khô gầy nghe vậy, thần thức liền chậm rãi tản ra, thanh âm có vẻ khá bén nhọn.

- Không khác, mượn ba ngàn phiền não ti của ngươi dùng một lát!

Lộc Tôn hồi đáp một câu, liền đạp bước lên trước, mắt nhìn Long Môn trận, phi tốc ngắt chỉ tính toán.

Chỉ dùng thời gian không đến một chung trà, hắn đã lành lạnh ngẩng đầu lên:

- Có nắm chắc, đi thôi!

Vừa nghe lời này, Phương Hành hưng phấn đến độ muốn giậm chân.

Lam tiên sinh thì lại ánh mắt nhàn nhạt quét nhìn Phương Hành:

- Tiểu hữu, đến lượt ngươi biểu hiện thành ý!

- Ha ha, dễ nói!

Phương Hành đáp ứng thống khoái, quay người vào Thần cung, vươn tay nhiếp ra Ngao

Liệt chính đang chạy loạn trong lồng sắt, cũng không quản nó chính đang giận không thể át đau mắng chính mình, cứ bịt tai không nghe, cường hành lấy ra một giọt Long huyết từ trên đuôi nó, sau đó lại hóa thần niệm thành lưỡi kiếm sắc bén, trực tiếp chia giọt Long huyết làm sáu phần. Lúc này mới ném lồng sắt, trở lại cửa Thần Cung, bản thân nắm một giọt, đồng thời vẩy năm giọt Long huyết còn lại vào trong tinh không, ngũ lão vội vàng nắm chặt.

- Nhiều nhất chỉ được chừng này, ném ta cũng mặc kệ!

Làm xong hết thảy, Phương Hành căn bản không không nghĩ thương lượng gì thêm cùng ngũ lão, phi thân xông tới Long Môn đại trận.

Ngũ lão cũng thần tình căng cứng, vội vàng nắm chặt Long huyết xông tới, lo sợ Phương Hành giở trò, lưu bọn họ ở bên ngoài. Chẳng qua mọi việc tiến hành rất thuận lợi, lúc tới gần Long Môn đại trận, ngọn đèn thanh đồng kia cảm ứng được khí tức Long huyết trong tay bọn họ, lập tức chậm rãi đánh đi ra, bao gồm Phương Hành, tổng cộng sáu người đều không bị ngăn trở, thành công bước vào trong Long Môn đại trận...

- Chúng ta phụng mệnh Cửu Linh vương tôn, thủ quan ở đây, các ngươi nhanh nhanh...

Trước cửa lớn bằng thanh đồng, bát đại Yêu Vương thấy thế lập tức hét lớn, thúc giục Phược Long trận tới cực điểm.

- Ai, thành tiên, thành tiên...

Lộc Tẩu kia thấp giọng mặc niệm hai câu, sau đó đột nhiên sắc mặt thoáng ngưng, ánh mắt lành lạnh quét về phía trước, đáy mắt tức thì phát ra sát khí kinh người:

- Chúng ta một lòng thành tiên, Thần ngăn giết Thần, Phật ngăn giết Phật, há sẽ bị đám tiểu yêu các ngươi ngăn cản đường đi?

Oanh!

Lúc nói chuyện, trực tiếp tế lên nha trượng, hung hăng đánh tới.

Chương 1252: Cam tâm tình nguyện bị lợi dụng

Lão gia hoả ra tay, còn là ra tay không chút lưu tình, lòng mang hận ý, sao mà đáng sợ?

Ầm ầm một chưởng đánh ra, chẳng những bát đại Yêu Vương thủ trước cửa lớn thấy mà tâm kinh, ngay cả đám người Phương Hành cũng bị dọa nhảy dựng. Rốt cuộc đây chính là trong Long Môn đại trận a, ra tay hung cuồng như thế, chẳng lẽ không sợ dẫn động đại trận trấn áp?

Chẳng qua, năng lực cầm nắm đối với lực lượng của loại lão yêu quái như Lộc Tẩu rõ ràng xa xa siêu quá tưởng tượng của Phương Hành. Một chưởng kia nhìn như hung bá vô cùng, nhưng lúc phách đến trên Phược Long trận lại không lộ ra khí tức quá cường liệt. Chốc lát, chỉ thấy toàn bộ pháp lực tùy theo chưởng lực cuồng tuôn mà ra, nhưng không phải đơn thuần tuôn hướng Phược Long trận, mà lực lượng phân hoá như thủy triều, men theo trận lực vận chuyển, tuôn thẳng đến tám đạo trận nhãn... Phương Hành không khỏi vì hắn vỗ tay khen hay, thế gian quả có kỳ nhân như thế, trước lúc xuất chưởng liền đã suy tính ra quy luật trận pháp vận chuyển, sau đó phách ra một chưởng diệu tới đỉnh phong, bạt đi tám đạo trận nhãn!

Song hiển nhiên Phược Long đại trận do Cửu Đầu Trùng chuyên môn lưu lại không dễ dàng bị phá mở như vậy.

- Hộ trận!

Bát đại Yêu Vương kinh hãi thất sắc, đồng loạt nhảy lên, vận chuyển một thân huyền công, hung hăng rót vào trong tám đạo pháp bảo, lập tức tám đạo pháp bảo quang minh đại tác, đủ loại lực lượng đan chéo vào nhau, một vòng tiếp một vòng gợn sóng từ trong trận khuếch tán ra ngoài, giống như tám cây cột chống trời, sít sao cản lại tám luồng pháp lực của Lộc Tẩu, cố định lại trận pháp...

Dù tạo nghệ trận pháp Lộc Tẩu thâm sâu đến mấy, nhưng chỉ cần tám người bọn họ thủ vững tám đạo pháp bảo này, người ngoài liền vô kế khả thi. Rốt cuộc trong Long Môn đại trận này, Lộc Tẩu không dám thi triển toàn lực, sợ sẽ khiến cho Long Môn đại trận cắn trả. Trên thực tế, lực lượng từ một chưởng này đã được hắn trải qua suy tính nghiêm mật, xác định mình có thể toàn lực ra tay mà không lo lắng dẫn phát Long Môn đại trận bắn ngược. Trên cơ sở đó, dù hắn chỉ tăng thêm một tia lực đạo, lập tức liền sẽ đại loạn!

Nhưng hắn không tăng thêm lực lượng, dù hiểu trận thuật đến đâu, cũng phá không được Phược Long trận cản đường kia!

Hệt như một người dù hiểu rõ lão hổ đến mấy, nếu không có mấy trăm cân man lực thì cũng không thương được lão hổ mảy may!

Dù sao cũng là hậu thủ Cửu Đầu Trùng đặc biệt bố xuống, há sẽ bị người dễ dàng phá giải?

Chẳng qua, đại khái Cửu Đầu Trùng cũng không ngờ, hậu thủ hắn để lại này không phải dùng để đối phó huyết mạch Chân Long Long Quân lưu lại, cũng không phải ma đầu Phương Hành một lòng muốn đối địch cùng Thương Lan hải, mà là năm vị cầu tiên giả lánh đời...

Trước lúc tiến vào Long Môn đại trận, Lộc Tẩu đã khẳng định rất chắc chắn, muốn phá Phương Long trận, không khó!

Đến năm tuổi như bọn họ, cái gì tự biên tự diễn đều đã không có ý nghĩa, nói không khó, vậy lại không khó...

- Mở cho ta!

Lộc Tẩu quát lạnh một tiếng, một thân pháp lực cuồn cuộn không ngừng xông thẳng đến Phược Long trận.

Hắn không tăng thêm lực lượng, chỉ duy trì lực độ đang có, duy trì bình hành cùng tám đạo pháp khí trong Phược Long trận. Sau đó lại hơi hơi thay đổi hướng vận chuyển trận lực, khiến cho trong Phược Long trận xuất hiện một tia sơ hở...

Lúc sơ hở này xuất hiện, hắn quay sang nhìn lão ẩu tóc rối một cái!

- Ha ha, ba ngàn phiền não ti, một đoạn giải ngàn sầu...

Lão ẩu tóc rối cười lên một tiếng âm trầm, không thấy nàng có động tác gì, tóc rối trên đầu đột nhiên không ngừng sinh trưởng, giống như linh xà phiêu đãng trong tinh không, nhìn có vẻ rất chậm, nhưng trên thực tế lại cực kỳ nhanh. Cơ hồ trong nháy mắt đã thuận theo một tia sơ hở Lộc Tẩu sáng tạo ra len lỏi vào trong Phược Long trận, sau đó từng sợi tí ti dính lên thân bát đại Yêu Vương, toàn bộ quá trình vô cùng quỷ dị, lại thuận sướng tự nhiên...

- Đây là thứ quái quỷ gì?

- Nhanh nhanh vận lực chống đỡ...

Bát đại Yêu Vương cả kinh quát to, trong thanh âm đầy vẻ kinh hoàng.

Chỉ đáng tiếc, tất cả ngăn trở đều uổng công, hai tên Yêu Vương đầu tiên dính phải tóc rối, ánh mắt thoáng chốc đã ngốc trệ, tay chính đang rót pháp lực vào trong pháp khí ngưng trệ giữa trời, mặc cho pháp bảo trước mặt dần ảm đạm. Mấy tên Yêu Vương còn lại lập tức phát giác tình hình không đúng, người dính vào tóc rối không cố được cái khác, liều mạng vận chuyển pháp lực giãy khỏi tóc rối dây dưa, mấy người không dính sợi tóc thậm chí trực tiếp nâng lên pháp bảo trong tay, xoay người bỏ chạy...

- Hừ, thoát được ư?

Lộc Tẩu quát lạnh một tiếng, chưởng lực như giòi bám xương, gắt gao đuổi theo, mấy vị Yêu Vương cấp thiết muốn chạy trốn cứng đờ giữa tinh không, lão ẩu khô gầy cùng đi theo như bóng với hình, hung hăng luồn tiến vào cơ thể bọn họ, trên mặt lão ẩu thậm chí còn lộ ra thần tình mãn ý, lè lưỡi liếm liếm miệng môi khô quắt.

Người không biết mới khó, với người biết thì lại rất dễ!

Phược Long trận khiến Phương Hành thúc thủ vô sách, hậu thủ Cửu Đầu Trùng khổ tâm cô nghệ bố xuống, không ngờ lại bị hóa giải dễ dàng như vậy.

Bát đại Yêu Vương có thể thủ ở chỗ này, tự nhiên cũng đều không tục, nhưng ở trước mặt ngũ lão lại chỉ như giấy dán, vừa chạm liền rách.

Loại cảm giác tương phản cường liệt đó, trừ khiến Phương Hành cảm thấy cách làm của mình là đúng, đồng thời cũng thăng lên cảnh giác.

- Mẹ nó, quả nhiên đều rất có môn đạo a...

Phương Hành nhịn không được cảm thán một câu. Vừa nãy mấy người kia đều ra tay qua, cùng Ngao Liệt ác chiến một phen, đương thời chỉ cảm thấy thủ đoạn bọn họ đều rất quỷ dị, lại ghê ghê, nhưng nay đứng ở cùng một trận doanh, lại cảm thấy rất là hữu dụng...

Đại trận vừa vỡ, Phương Hành lập tức xông tới, pháp lực lướt gấp, hướng thẳng đến tám đạo pháp bảo tán lạc trong tinh không. Chẳng qua, Lam tiên sinh cũng phản ứng cực nhanh, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo lao đi, đuổi trước Phương Hành bắt được ba kiện vào tay, lão ẩu tóc rối cũng cuộn đầu tóc lại, cuốn về hai kiện, Lộc Tẩu càng là thừa dịp pháp lực thu hồi, cuốn trở về hai kiện. Ngược lại Phương Hành pháp lực thấp nhất, chỉ kịp đoạt vào tay Trấn Cốt đinh, tức tối không thôi.

Những pháp bảo này đều là nhắm vào Long Tộc, hắn tự nhiên muốn cướp trước vào tay, nay lại phát hiện, đám gia hỏa lão thành tinh này không dễ đối phó, mưu đồ sau nặng, tính toán ngoan lạt, hoàn toàn không dưới mình!

- Tiên môn đã mở, đạo ở dưới chân, chư vị đạo hữu, lên đường thôi?

Trung niên bộ dạng thư sinh ngược lại không để ý mấy thứ kia, ánh mắt nhìn thẳng cửa lớn thanh đồng, thần tình hơi có chút kích động!

Lúc này trước cửa lớn thanh đồng, Phược Long trận cản đường đã không còn, mở ra một tuyến u thâm thần bí. Thậm chí có thể cảm giác được sau cánh cửa có từng sợi tiên cơ như có như không chảy ra, khiến bọn họ tâm khoáng thần di, cảm nhận được sâu không huyết mạch sinh ra quý động, hệt như sắc quỷ ngửi được mùi phấn son trên thân mỹ nữ.

- Chậm đã!

Nhưng cũng đúng lúc này, Lam tiên sinh lại đột nhiên truyền âm qua, ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Hành.

- Hả?

Phương Hành lập tức cảnh giác, trên mặt lại chẳng hề để ý, hắc hắc khẽ cười, thần thái bại hoại nói:

- Vị tiền bối này, vừa nãy chúng ta đã thỏa thuận qua, ngươi xác định giờ liền muốn xuống tay với hai anh em chúng ta, đấu một trận ngay trước tiên môn?

Trong lời nói kẹp chút giễu cợt, như là đoán chắc Lam tiên sinh không dám giở trò.

Hiện nay hắn đúng thật cũng không sợ ngũ lão này. Cục diện có tệ đến mấy, Phược Long trận cũng phá, hắn tùy thời có thể phóng ra Ngao Liệt tới đại chiến một trận, thế ưu khuyết giữa hai bên chẳng hề thay đổi. Có xé phá da mặt hay không hắn căn bản không để ý. Rốt cuộc thật đánh thành lưỡng bại câu thương, bên tuyệt vọng chính là năm người bọn họ, thành tiên là chấp niệm của bọn họ. Phương Hành cũng nắm chặt mệnh mạch này cho nên mới dám yên tâm lớn mật cùng hợp tác. Mặc cho các ngươi thành tiên, chỉ cần các ngươi ở mặt trước giúp ta mở đường là được...

Quả nhiên, Lam tiên sinh ánh mắt lấp lánh một cái, lại không để ý đến trào phúng của Phương Hành, ngược lại thần tình hòa thiện nói:

- Tiểu hữu cứ đùa, chúng ta đã ước định cùng xông tiên lộ Long Tộc, há sẽ tự hủy trường thành khi còn chưa bước lên tiên lộ. Lão phu chỉ muốn làm thêm chút chuẩn bị, sau cánh cửa thanh đồng này hẳn là đại trận truyền tống đưa chúng ta đến tiên lộ chân chính. Mà trong quá trình truyền tống cực dễ xuất hiện lệch lạc, ta lo lắng đến lúc đó sẽ ra vấn đề, cho nên muốn đề ra hai biện pháp, một là tiểu hữu và vị long tử kia đều vào trong tiểu thế giới của ta để cùng lúc truyền tống, hoặc là... dùng pháp bảo trói lại hai tòa tiểu thế giới?

- Thì ra là sợ ta mượn cơ hội truyền tống chạy mất...

Nghe vậy Phương Hành lập tức bật cười ha ha, phụ họa nói:

- Vậy không vấn đề, đi vào trong tiểu thế giới của các ngươi ta lo lắm, sợ các ngươi hạ độc thủ, tuy ta tuyệt đối sẽ không chạy, ta còn chờ các ngươi mở đường cơ mà. Nhưng để các ngươi an tâm, muốn trói thì cứ trói đi!

Ngũ lão nghe lời này của hắn, thần tình ai nấy đều có phần cổ quái!

Cần nhờ chúng ta mở đường...

Thằng nhóc này thẳng thắn đến mức cứ như đùa!

Nhưng câu lời thật này vừa ra, bọn họ ngược lại an tâm nhiều. Bọn họ một lòng thành tiên, không so đo bị người lợi dụng hay không. Chỉnh tương phản, nếu có thể bảo chứng mình thành tiên, vậy đừng nói là bị người lợi dụng, làm con cháu cho người cũng không phải không được!

Ngũ lão thương lượng một lát, quyết định do người trầm mặc nhất trong ngũ lão lấy ra một sợi dây thừng đen nhìn có vẻ rất mảnh, một đầu cột trên vẫn thạch của Lam tiên sinh, một đầu cột vào xương đầu Khô Lâu của Phương Hành, sau đó niệm mấy tiếng chú ngữ, dây thừng đen liền tan biến không thấy đâu, chọc cho Phương Hành hiếu kỳ nhìn người này mấy lần, lại phát hiện người đó thân bọc trong một đoàn sương khói nhàn nhạt, không thấy rõ bộ dạng, dù có dùng hết thần thông cũng chỉ thừa lúc hắn niệm chú liếc thấy một bộ phận làn da...

- Vừa trắng lại vừa bóng loáng, năm tuổi khẳng định không lớn!

Phương Hành thầm nghĩ trong lòng, cũng không thâm cứu, hướng ngũ lão chắp tay, liền cười ha ha bay tới cửa lớn thanh đồng.

- Đường thành tiên ở ngay trước mắt, chư vị đạo hữu, mời!

Lam tiên sinh ánh mắt sáng rực, một tiếng trầm quát, đại tụ phất phới, lăng không cất bước đi tới cửa lớn thanh đồng.

- Ba ngàn năm khô thủ, có thể thành tiên hay không, liền ở chuyến này!

Chương 1253: Bằng hữu và thân nhân

Sau cánh cửa thanh đồng cũng là một phương tinh vực!

Chỉ là phương tinh vực này lại khiến người vừa nhìn liền cảm thấy chấn kinh không thôi...

Men theo cánh cửa thanh đồng tiến vào là một phương thạch đài, sau khi bước lên thạch đài liền có thể nhìn thấy ở chính giữa thạch đài là một kiến trúc tựa hồ nước. Chỉ là trong hồ lại không có nước, chỉ có tinh không thăm thẳm, trong tinh không có tám ngôi sao chính đang chậm rãi xoay tròn, hình thành một vòng xoáy cực lớn, sâu trong vòng xoáy phảng phất có thể hút ánh mắt người tiến vào, chỉ cần nhìn một cái liền cảm thấy đầu ngất hoa mắt, hệt như cả người ngã vào trong xoáy nước.

- Lấy tinh thần làm trận nhãn, lấy Tinh Hà làm trận nguyên, bố xuống đại trận truyền tống kinh thiên, thủ đoạn Long Tộc quả nhiên mạnh thật!

Vừa thấy hồ này, ngay cả ngũ lão đều kinh ngạc không thôi, tán thán từ tận đáy lòng.

- Ha ha, tiên lộ ở ngay trước mắt, còn dong dài gì nữa?

Phương Hành cười lớn, quét nhìn bốn phía một cái, lập tức không chút do dự, thúc giục xương đầu Khô Lâu trực tiếp xông tiến vào!

Trầm xuống giữa không trung, thoáng chốc liền rơi vào trong hồ.

Đồng thời cũng rơi vào Tinh Hà, bên trong vòng xoáy được tám ngôi sao vây quanh mà thành!

- Nóng lòng vậy ư!

Ngũ lão thấy thế, nhịn không được nhíu mày, chẳng qua tình thế khẩn cấp, Phương Hành đã nhảy vào trong đại trận truyền tống, tiểu thế giới của bọn họ lại tương liên cùng xương đầu Khô Lâu, lập tức cũng tránh không thoát. Mà lấy kiến thức tu vị bọn họ, tự nhiên cũng nhìn ra trận này đúng thật là một phương đại trận truyền tống, không hề có chỗ nào bất ổn cả, liền cũng hoành tâm, hóa thành năm đạo lưu quang thoán tiến vào trong tiểu thế giới của Lam tiên sinh, theo sát ngay sau Phương Hành, nhảy vào truyền tống trận được tám ngôi sao quấn quanh, chốc lát đã không còn thấy bóng dáng...

Oanh! Oanh! Oanh!

Không gian vặn vẹo, thời quang nghịch chuyển, đại trận truyền tống do tám ngôi sao vây quanh trực tiếp vận chuyển.

Vốn Phương Hành rơi vào trong phương đại trận, chính là từ trên mà xuống, nhưng sau khi rơi vào trận, lại chỉ cảm thấy căn bản không chạm tới đáy, mà từ trên cao đi xuống hóa thành đi về phía trước. Thấu qua hai hốc mắt xương đầu Khô Lâu, có thể nhìn được rõ ràng, quang tuyến bên ngoài đều đang vặn vẹo, từng đạo từng đạo hư không thiểm điện chi chi chít chít phách đến, may mà nay hắn đang tránh trong tiểu thế giới, bằng không nếu là chân thân tiến vào đây, e là sẽ bị hư không xé nát, cảm giác kia hẳn không được tốt cho lắm!

- Bố xuống đại trận bậc này trong tinh không, tuyên cổ vĩnh tồn, các bậc tiên nhân trước đây rốt cuộc cường đại đến cỡ nào...

Phương Hành, chắp tay đứng trong xương đầu Khô Lâu, mắt nhìn về phía xa xa, trong lòng không nhịn được cảm khái.

Hắn dù trước nay chỉ tu chiến lực, chưa từng hạ công phu ở các học thức như trận thuật, phù thuật cùng với đan thuật. Nhưng rốt cuộc một đường đi tới bây giờ, ánh mắt tất nhiên là phải có, có thể nhìn ra diệu dụng của đại trận truyền tống Long Tộc này, lợi dụng vòng xoáy đặc hữu trong tinh không, vặn vẹo không gian… quả thật khiến người vô cùng kinh kỳ. Trừ phách lực cường đại, sợ rằng trong đó còn phải bao hàm vô số thôi diễn, trải qua không biết bao nhiêu lần thất bại, cuối cùng mới dựng lên được Long Tộc cổ lộ vắt ngang tinh không này!

Thật sự là... Lợi hại a!

Nhìn thần tích đó, tâm lý Phương Hành không khỏi thăng lên cảm xúc ngưỡng mộ, ngưng thần nhìn vào tinh không vặn vẹo ở bên ngoài.

- Uổng ta coi ngươi làm bằng hữu, đối với ngươi nơi nơi hạ thủ lưu tình, ngươi lại dám cùng người khác thông đồng hại ta...

- Ngươi và người khác liên thủ đoạt tạo hóa Long Tộc ta, ta tất không tha cho ngươi...

Cũng đúng lúc này, trong tiểu thế giới Ngao Liệt lại ồn ào, lập tức kéo hắn về từ trong trầm tư. Giờ đây Ngao Liệt quả thực đang rất phẫn nộ. Vốn sâu trong nội tâm đã coi Phương Hành là người mình đáng tín nhiệm nhất, lại không ngờ rằng hắn sẽ đột thi kỳ kế trấn áp mình, không chỉ mượn đại trận Phật Môn khống chế pháp lực, càng là nhốt mình trong lồng sắt. Đối với đường đường long chủng tâm cao khí ngạo như hắn mà nói, đây thật sự là sỉ nhục, khiến hắn phẫn nộ hận không thể nuốt sống Phương Hành!

- Ngươi kêu gào cái gì đấy?

Phương Hành vốn không nghĩ để ý nó, làm sao Ngao Liệt một mực không chịu yên tĩnh, đụng cho lồng sắt ba ba vang dậy, phiền đến độ tâm tình cảm hoài tiền bối thần thông quảng đại cũng nhạt, liền dứt khoát thở dài một tiếng, xoay người đi tới Ngao Liệt, một cước đá lên lồng sắt, căm hận mắng:

- Con giun đất thiếu đánh này, tiểu gia làm sao có thể tính là bằng hữu của ngươi?

Ngao Liệt đã hóa thành tiểu long, nghe vậy lập tức ngẩn ngơ, nơi sâu trong mắt rồng phảng phất thứ gì đó vỡ tan, vụ khí mênh mông phù hiện, một giây sau, nó liền lập tức càng thêm điên cuồng xông đánh tới, cơ hồ muốn xé nứt tiên kim, cũng may mà lồng sắt này là do tiên kim hóa thành, bằng không nếu là huyền thiết bình thường sớm đã bị móng vuốt sắc bén của nó xé thành mảnh vụn.

- Được, được lắm, là ta mắt mù mới coi ngươi làm bằng hữu, ngươi thả ta ra, ta quyết một trận tử chiến với ngươi...

Trong tiếng kêu của Ngao Liệt xen lẫn theo phẫn hận vô tận, thậm chí còn có chút... Ủy khuất!

Đây rõ ràng là tình tự của một đứa trẻ bị người khác phản bội, cảm giác ủy khuất khi mối quan hệ tin cậy bị phá diệt mới sẽ sản sinh. Mà trên thực tế, hiện nay tuy Ngao Liệt cường hoành vô biên, nhưng nếu tính kỹ, đương sơ nó bị Long mẫu Vũ Mị Nhi tính toán, hỏng mất thần hồn, chẳng qua mới là một thiếu niên Long Tộc mười mấy tuổi, đổi lại Nhân tộc mà tính, đại khái chỉ là đứa con nít, mấy chục năm sau đó, hoặc là điên điên khùng khùng, toàn không ký ức, hoặc là một mực ngủ say trong tạo hóa Lôi Trì, tâm trí chưa hề trưởng thành...

Cũng tức là, hắn hiện nay không quản thực lực mạnh đến đâu, nhưng về bản chất, quả thực chỉ là đứa con nít...

Một đứa con nít… hoặc nói cách khác là tiểu long kiêu ngạo lại mẫn cảm như thế... Vốn sâu trong nội tâm thập phần tín nhiệm Phương Hành, kết quả lại bị hắn phản bội, lại ở ngay trước mặt mình nói mình không phải bằng hữu, cảm giác thất vọng tức tối hẳn không nói cũng biết.

- Quyết một trận tử chiến... Quyết cái đầu ngươi!

Phương Hành lại không để ý, ngược lại cũng điên lên, căm hận đá lồng sắt một cước, giận mắng:

- Mẹ nó, ta đương nhiên không phải bằng hữu ngươi, ta anh rể ngươi, là thân nhân, là trưởng bối của ngươi! Nếu ta cùng ngươi là bằng hữu, khẳng định sẽ nể mặt ngươi. Dù ngươi làm chút chuyện ngốc nào đó cũng sẽ đi điên với ngươi, cùng lắm là cùng gánh chịu hậu quả, nhưng thân nhân thì khác. Mẹ nó, nhìn thấy ngươi làm chuyện ngốc ta phải quất ngươi, nói không phục liền trói ngươi lại đưa về chỉnh đạo. Đây là thân nhân, có hiểu hay không, đồ ngu?

Một trận thoá mạ, ngược lại khiến Ngao Liệt hơi ngớ, vẻ cuồng nộ biến mất, ngơ ngác nhìn Phương Hành.

Chênh lệch thực sự quá lớn, ngược lại khiến nó an tĩnh phần nào.

Chẳng qua rất nhanh, nó lại lần nữa rống giận:

- Nếu ngươi coi ta là thân nhân, làm sao lại sẽ hại ta, tặng tạo hóa Long Tộc cho người khác?

- Hả, không tặng thì ngươi làm thế nào?

Phương Hành lười nhác ngồi xuống cạnh lồng sắt, cũng không biết từ đâu lấy ra một vò tiên nhưỡng, hướng trong miệng đảo một ngụm, thở dài một tiếng, ánh mắt khinh thường nhìn Ngao Liệt trong lồng sắt, nói:

- Ngươi dù ngốc đến mấy cũng không khả năng không nhìn ra, năm lão gia hoả kia có đứa nào là hạng lương thiện? Giờ bản sự ngươi đúng là không nhỏ, nhưng ngươi có nắm chắc thắng được năm người bọn họ? Dù có ta làm trợ thủ, hai chúng ta có thể thắng, nhưng ngươi cảm thấy ngươi sẽ không phải trả ra đại giá? Ha ha, đừng quên, giải quyết xong năm người bọn họ, mặt sau còn có

Phược Long trận, còn có trùng trùng nguy cơ và hung hiểm trên đường, còn có Cửu Đầu Trùng ở mặt trước nữa...

Giọng điệu Phương Hành càng nói càng lạnh, đến sau cùng, ánh mắt trực tiếp âm trầm, nói:

- Mà điều ta làm, chính là dùng đại giá nhỏ nhất, đuổi lên Cửu Đầu Trùng ở mặt trước, cứu ra tỷ tỷ ngươi, năm lão gia hỏa kia không phải hạng tốt đẹp gì, nhưng bản sự của bọn hắn lại là thực, hơn nữa bọn họ một lòng tưởng muốn thành tiên, manh mối thành tiên lớn nhất lại ở trên người ngươi. Như vậy bọn họ tất sẽ không tiếc hết thảy bảo hộ ngươi, một đường hướng về phía trước, giống như là miễn phí được đến năm tên khổ lực thay chúng ta mở đường, làm vậy chẳng lẽ không đáng?

Lời này nói cho Ngao Liệt nhất thời á khẩu, lấy tính tình hắn tự nhiên là không sợ ngũ lão, nhưng hắn cũng không phải hạng chỉ biết nói bậy, sẽ không không biết trời cao đất dày nói mình có thể dễ dàng giải quyết năm lão tu kia. Bị Phương Hành nói cho không phản bác được gì, nhưng nộ ý trong lòng vẫn còn khó tiêu, dù biết rõ Phương Hành nói là thật. Thân là Long Tộc kiêu ngạo, hắn khó có thể tiếp nhận cách hành sự như vậy!

- Dù chúng ta đi chuyến này là vì cứu về tỷ tỷ, trừ đi họa hại Thương Lan hải, nhưng rốt cuộc cũng là bước lên tiên lộ, chỉ cần thông qua đường này, liền sẽ thành tiên... Mà ta từ lúc rất nhỏ đã nghe phụ vương nói qua, muốn thành tiên, liền phải có một trái tim cứng cỏi, vạn hiểm bất xâm, ôm theo hùng tâm tráng chí đạp phá hết thảy mới có khả năng, mà ngươi... Lại không có nửa điểm nam nhi khí khái, không có nửa điểm hùng tâm tráng chí, chỉ nghĩ lộng gian sái hoạt... Tuy đi tới điểm cuối tiên lộ, lại làm sao thành được tiên?

Rất lâu sau, Ngao Liệt tựa hồ cũng đã suy nghĩ cặn kẽ, nghiêm túc nói ra phen lời này.

Chỉ là nghe xong, Phương Hành lại lành lạnh quay đầu liếc mắt nhìn hắn.

- Có lẽ ngươi nói đúng, ta không có tiên tâm, liền như năm lão già kia, cùng với vị cữu cữu Cửu Đầu Trùng kia của ngươi, có lẽ ta đi tới điểm cuối tiên lộ không cách nào thành tiên, chẳng qua tốt xấu ta biết một chuyện...

Phương Hành trầm mặc nửa buổi, thần tình trào phúng cười nói:

- Người chết... Càng không thành được tiên!

- Ngươi...

Luận đến công phu mồm mép, Ngao Liệt đại khái ngủ say thêm mấy chục mấy trăm năm cũng không phải đối thủ của đứa anh rể này. Vốn là một phen khuyên nhủ nghiêm túc, lại bị câu kia của Phương Hành lấp cho không biết phải nói gì, tâm lý phẫn hận dị thường, lại không biết nên phản bác thế nào. Hắn thở hồng hộc, trầm mặc, tâm lý không nghi ngờ lại thăng lên khinh thị cường liệt đối với Phương Hành...

Chẳng qua Phương Hành rõ ràng lười nhác biến hóa trong lòng hắn, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài tiểu thế giới, cảm giác khoảnh khắc, thấp giọng nói:

- Lập tức sắp rời khỏi đại trận truyền tống, chuẩn bị bước lên tiên lộ chân chính, nhanh lấy ra tinh đồ cho ta!

- Cầm tiên đồ Long Tộc ta phân hưởng với đám tâm hoài bất quỹ kia?

Nghe vậy, Ngao Liệt lập tức phẫn nộ, quật cường nhìn Phương Hành:

- Ngươi đừng mơ!

- Hả?

Phương Hành nheo mắt lại, nhìn sang Ngao Liệt.

Ngao Liệt cũng không chút yếu kém trừng

ngược lại hắn, răng khớp cắn chặt, nghĩ thầm mặc ngươi nói thiên hoa bay loạn, đồ này tuyệt không cho ngươi!

Nhưng Phương Hành rõ ràng lại không có ý nói thêm, khóe miệng cười nhẹ, giọng cười khiến Ngao Liệt cảm giác có chút nguy hiểm.

- Em rể a... Anh rể hỏi ngươi một câu, từ nhỏ đến lớn, ngươi... Chịu đánh lần nào chưa?

Chương 1254: Chú định làm trâu làm ngựa

Ngao Liệt đúng thật chưa bị đánh bao giờ!

Khi còn bé hắn chính là Long cung Tam thái tử, thân phận tôn quý, ai dám đánh hắn? Mặc dù đến sau nó bị Long hậu Vũ Mị Nhi hãm hại, nhưng ngoài mặt vẫn một mực đối tốt với hắn, thừa dịp hắn không để ý mới thống hạ ngoan thủ. Còn về sau đó, lại là thần hồn thác loạn, tuy ăn không ít đau khổ, nhưng cũng đã không phải hắn có thể nhớ lại được... Chính bởi thế, lúc phát hiện Phương Hành thật rút nó ra, không biết từ đâu cầm tới một đoạn dây mây quất lên mông đít, nó trực tiếp điên rồi...

- Ngươi... Ngươi dám đánh ta...

Ba! Ba!

- Lời trưởng bối ngươi không nghe, đánh chính là ngươi!

Phương Hành rút tiểu long ra khỏi lồng sắt, ấn trên bắp đùi, cuồng đánh một lúc, ra tay rất có tiết tấu.

- Ngao!

Ngao Liệt phẫn nộ quay đầu hướng cánh tay cắn tới, hung tàn vô cùng.

- Dám cắn anh rể?

Trong tay áo Phương Hành bay ra một đoạn Khốn Tiên tác, cài chặt miệng nó, tay quất dây mây càng thêm hăng say.

- Ngươi đánh đi, ngươi có bản sự thì đánh chết ta, đánh chết ta cũng không nói cho ngươi...

Ngao Liệt phẫn nộ gần như ngất đi, tựa như một thiếu niên vừa quật cường lại vừa sĩ diện, bị Phương Hành quất cho một trận mất hết tính tình, phản kháng lại phản kháng không được, giãy dụa cũng giãy dụa không ra, khăng khăng thân là long chủng, tính tình hắn cương ngạnh tới cực điểm, căn bản không khả năng cúi đầu xin tha, dứt khoát cuồng khiếu, bày ra một bộ dù chết cũng không nói!

- Ha ha ha, ở trước mặt tỷ phu, ngươi chỉ có thể sính chút công phu mồm mép thế thôi à!

Phương Hành nghe, lại cất tiếng cười to, xách Ngao Liệt lên, ánh mắt quét qua ngựa nó.

- Ngươi muốn làm gì?

Vừa thấy động tác này, Ngao Liệt lập tức cả kinh, vươn ra hai móng, muốn che ngực lại.

Sau đó pháp lực tuôn ra từ trong tay Phương Hành vững vàng cố định nó giữa không trung, khóe miệng treo lên ý cười nhàn nhạt, quét mắt đánh giá nó vài lần, sau đó cười lạnh nói:

- Ngươi nghĩ rằng ta thật phải muốn hỏi ngươi mới có thể biết Long Tộc cổ lộ ở đâu? Đương sơ bỏ ngươi vào tạo hóa Lôi Trì, ta đã nhìn rõ ràng, lúc đó thân ngươi trần trùng trục, căn bản không có một thứ gì. Nhưng mà đến sau gặp lại ở Thương Lan hải, ngươi lại nhắc tới Long Tộc cổ lộ, có ý muốn bay lên chín tầng trời!

Phương Hành một bên nói, một bên đánh giá:

- Lúc đó, ta đã biết nếu thật có tinh đồ tồn tại, vậy nhất định là ở trên người ngươi. Hơn nữa, hẳn có đã ở trên thân ngươi từ rất lâu rồi... Chẳng qua thời gian chúng ta ở chung không ngắn, ta lại không phát hiện trên người ngươi có chỗ nào đặc dị. Vậy chỉ có thể là, không chừng tinh đồ này một mực được ẩn dấu đi, thẳng đến trải qua mấy chục năm ngủ say trong Lôi Trì mới xuất hiện, như vậy, đến cùng là giấu ở vị trí nào?

Hắn vừa nói, ánh mắt vừa đảo qua trên thân Ngao Liệt, khóe miệng dần dần thăng lên ý cười xấu xa.

Ngao Liệt thân hình không thể động, ánh mắt dần dần trở nên kinh khủng và bất an...

Còn ánh mắt Phương Hành lại đã chậm rãi quét qua lân phiến trước ngực nó...

Ngao Liệt sớm đã từ Xích Long năm đó hóa thành Kim Long như bây giờ, một thân lân phiến được tạo hóa Lôi Trì tẩy lễ, từng mảnh từng mảnh vàng rực, mặt trên bày đầy phù văn trời sinh, những phù văn này trước đây nó hoàn toàn không có. Phương Hành biết tinh đồ kia tất được giấu ở trong những phù văn này, ánh mắt chậm rãi quét qua, Thái Thượng Cầu Đạo Kinh chậm rãi vận chuyển, thần thức như nước, nhè nhẹ quét qua toàn bộ phù văn, khí tức tương cận với đại đạo từ từ vọt thăng lên...

Long văn chính là mạch lạc trời sinh của Long Tộc, tự nhiên chẳng liên quan gì đến tinh đồ...

Nhưng Long văn này lại cùng đại đạo tương cận, như vậy cùng đại đạo có chút không hợp tất nhiên cũng là Long văn!

Thái Thượng Cầu Đạo Kinh của Phương Hành bây giờ đã rất có hỏa hậu, dùng để cảm ứng Long Văn chính là vừa hợp!

Dần dần, hai mắt hắn dừng ở trước ngực Ngao Liệt, nơi một mảnh lân phiến chụm lại...

Đó là một mảnh lân phiến óng ánh như lửa, tán phát ra quang huy óng ánh thần thánh, tinh trí như một khối mỹ ngọc...

Lúc mắt hắn quét qua, ánh mắt Ngao Liệt đột nhiên trở nên hung ác vô cùng, phảng phất khối lân phiến kia bị Phương Hành nhìn một cái, liền triệt để chọc giận nó:

- Long có nghịch lân, nhìn thì tức giận, chạm vào tất chết...

Nương theo câu nói này, sát khí vô tận đằng đằng dâng lên, mang theo cuồng bạo không cách nào hình dung.

Nhưng nó còn chưa nói xong, Phương Hành đã vươn tay vuốt ve trên nghịch lân.

Ngao Liệt lập tức kinh ngốc, mình vừa mới cảnh cáo, vậy mà đứa này đã dám…!

- Ta cũng nghe qua long có nghịch lân, chẳng qua người trong nhà mà, đụng thì đụng thôi, chẳng lẽ ngươi còn có thể liều mạng với ta?

Đụng một lần đã giận, vậy đụng mấy lần chắc quen thôi...

Phương Hành căn bản không để ý tới ánh mắt phẫn nộ đáng sợ của Ngao Liệt, như không có việc gì cười nói:

- Cuối cùng cũng phát hiện Long văn trên nghịch lân này của ngươi, đúng là có chút bất đồng với nơi khác, theo lý, Long văn chính là đại đạo ban tặng, giống như thủy ngấn, nhưng vì sao Long văn trên nghịch lân này lại bày đầy điểm sáng lấp lánh?

Phương Hành vừa nói vừa cười lên khe khẽ, trong lòng lại hơi có mấy phần cảm khái.

Đạo tinh đồ này quả nhiên sớm đã ở trên người Ngao Liệt, hơn nữa còn ở trên người trước khi mình nhận thức nó. Chỉ là tinh đồ bị người lấy đại pháp lực che lấp, trước lúc Ngao Liệt giác tỉnh huyết mạch, căn bản sẽ không phù hiện. Nói không chừng, đương thời tùy theo tinh đồ này bị lạc ấn trên người Ngao Liệt, còn có một chút lời nói kèm theo, một mực trầm ngủ trong thức hải nó. Đợi khi nó tỉnh lại từ trong tạo hóa Lôi Trì, huyết mạch cường đại khiến cho tinh đồ hiển hóa ra, mà nó, cũng biết hẳn nên tìm kiếm thế nào!

Không hổ là truyền nhân duy nhất của Long Tộc, có lẽ từ rất lâu đã chú định nó sẽ được đến truyền thừa và tạo hóa lớn nhất của Long Tộc!

- Ngươi... Ngươi không thể lấy đi tinh đồ...

Mà lúc Phương Hành nhìn thấy tinh đồ, tiếng kêu phẫn nộ và tuyệt vọng của Ngao Liệt cũng vang vọng trong Thần cung.

...

...

- Phương Hành tiểu hữu, đi ra gặp một lát được không?

Lúc này ở bên ngoài Thần cung, trong tinh không, ngũ lão lánh đời Thiên Nguyên chính đang đoàn đoàn vây quanh xương đầu Khô Lâu của Phương Hành, trầm giọng hô hoán, sắc mặt năm người đều có phần âm trầm, rõ ràng là đã thương lượng qua điều gì, lúc này chính đang ngầm mưu đồ gì đó...

- Làm sao, lại có chuyện?

Gọi quá ba tiếng, Phương Hành mới lười nhác hiện thân trong miệng xương đầu Khô Lâu, nhìn thần sắc có chút bực bội, nhưng trên mặt lại mang theo vẻ vui mừng, cũng không biết vừa nãy đang làm cái gì. Ánh mắt hắn vô lễ quét qua trên mặt ngũ lão.

- Chúng ta đã đến tiên lộ chân chính!

Lam tiên sinh trầm giọng mở miệng, nhàn nhạt nhắc nhở Phương Hành.

- Chính ta cũng cảm giác được...

Phương Hành bất mãn thầm thì một tiếng, lại cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Hiện nay bọn họ quả thực đã đến tiên lộ chân chính, sau lưng bọn họ là một mảnh Tinh Vân cực lớn, hình thành nên một vòng xoáy đang chậm rãi tan biến. Vừa nãy, bọn họ chính đi ra từ phiến vòng xoáy kia, tuy cảm giác không ngốc bao lâu trong đại trận truyền tống, nhưng lúc này, đưa mắt nhìn bốn phía, lại là một mảnh tinh không mênh mang, căn bản không thấy được Thiên Nguyên tinh vực quen thuộc. Ngay cả Thiên Nguyên tinh thần màu ám hồng ẩn ước nhìn thấy trước khi bước vào Long Môn đại trận cũng đã tan biến không thấy đâu!

Bọn họ đi tới một mảnh tinh vực hoàn toàn xa lạ!

Chung quanh toàn là một mảnh tinh thần yên ắng, thăm thẳm vô biên, mà ở sau lưng, vòng xoáy đã tan biến, không còn đường lui!

Tuyển chọn đặt ra trước mắt rất đơn giản, hoặc là một đường đi thẳng, tiến hướng đại tiên giới, hoặc là vĩnh viễn lạc mất trong tinh không...

Dù thọ nguyên bọn họ đều dài lâu hơn xa người khác, cũng chú định sẽ không tìm được đường về lại Thiên Nguyên.

Tinh không thực sự bao la vô biên, thọ nguyên lâu dài đến mấy đều không đủ tiêu hao trong tinh không mênh mang...

Cũng chính bởi thế, dù đến tu vị như bọn hắn, trong lòng đều thăng lên cảm giác khủng hoảng, cứ cảm thấy nên tìm Phương Hành tâm sự.

- Tiểu hữu, chúng ta đã hợp lực bước lên tiên lộ này, tinh đồ kia, có phải ngươi cũng nên cho chúng ta một phần?

Lam tiên sinh trầm trầm mở miệng, tuy là hỏi dò, nhưng trong lời nói hiển nhiên không có nửa phần thương lượng.

Phương Hành cũng hiểu, trong tinh không mênh mang này, tinh đồ chính là mạng, chính là hi vọng duy nhất. Nếu không có tinh đồ, sợ rằng có là Đại La Kim Tiên cũng chỉ có nước lạc mất trong tinh vực bao la vô tận. Bởi thế ngũ lão mới đến tìm mình đòi muốn tinh đồ, dù hiện nay mình đã đáp ứng cùng bọn họ cùng lúc lên đường, sợ rằng năm người này cũng sẽ không tin tưởng mình. Rốt cuộc vạn nhất mình giở trò, bỏ lại bọn hắn, như vậy vận mệnh chờ đợi bọn hắn chỉ còn là lạc mất trong tinh không mênh mang...

- Đây là tự nhiên, tinh đồ ở chỗ này, cầm đi!

Phương Hành vừa nghe, lập tức bật cười, sau đó lấy ra một quyển trục, trên đó điểm sáng lấp lánh, hồng tuyến rõ nét, nét mực còn chưa khô, rõ ràng là vừa ấn ra. Hắn nghĩ cũng không nghĩ, tiện tay ném cho Lam tiên sinh, không hề có chút nào do dự.

- Hả?

Lam tiên sinh vươn tay tiếp lấy, mắt nhàn nhạt quét qua, biểu tình trên mặt lại không có nửa phần hòa hoãn.

Ngay cả tứ lão khác cũng chỉ nhìn lướt qua một cái, không có phản ứng quá lớn.

- Sao thế? Chẳng lẽ không tin tưởng ta?

Phương Hành khẽ cười, nói:

- Sớm đã biết sau khi các ngươi bước lên tiên lộ này, điều đầu tiên muốn làm là hướng ta đòi muốn tinh đồ. Ta cũng biết cho các ngươi tinh đồ, các ngươi tất không tin, rốt cuộc tinh đồ quá trọng yếu, dù chín thành chín đều là thật, chỉ cần làm chút tay chân ở một điểm nào đó, các ngươi chú định sẽ lạc mất trong tinh không. Đổi ta ta cũng không tin, nhưng dù không tin, các ngươi có thể làm sao? Chẳng lẽ bắt lại hai chúng ta, bức hỏi đi ra mới là thật? Nhưng ta bảo chứng, các ngươi vừa động thủ, hai chúng ta tuyệt vọng, tất sẽ lôi kéo các ngươi cùng chết. Cho nên hiện tại ta đã hủy đi tinh đồ vốn có, tinh đồ chân chính chỉ ở trong đầu ta, ai cũng lấy không được...

Phương Hành dứt khoát nói thẳng:

- Cho nên, giờ các ngươi trừ tin tưởng hai chúng ta, đã không còn cách khác!

Nghe vậy, thần tình ngũ lão đều biến trở nên vô cùng phức tạp, ánh mắt âm trầm nhìn Phương Hành.

- Cho nên, lên đường thôi!

Phương Hành lại vung tay lên, ngữ khí kiên định:

- Tiên lộ ở ngay trước mắt, mọi người cùng lúc lên đường thôi. Có vấn đề các ngươi giải quyết, có hung hiểm các ngươi ngăn trở, dù tiên lộ này khó đi đến mấy, các ngươi cũng phải cắn răng chống đỡ, dù bốn trong năm các ngươi chết rồi, chỉ cần người sót lại còn muốn thành tiên, vậy phải bảo hộ hai chúng ta cho tốt, đơn giản vậy thôi!

- Thật tưởng sai khiến chúng ta làm trâu ngựa?

Phen nói thẳng này khiến Lộc Tẩu giận dữ:

- Có vấn đề chúng ta giải quyết, vậy ngươi và con rồng kia làm gì?

- Chúng ta, tất nhiên là phụ trách chỉ đường!

Phương Hành hồi đáp thẳng thắn:

- Các ngươi có thể coi đây là một trường tu hành, hai chúng ta là hạch tâm trên đường tu hành của các ngươi. Chỉ cần đưa chúng ta sang bên kia bờ, các ngươi liền có đạo quả thành tiên, nếu không vạn sự đều thành công cốc!

Nói tới nói đi, đáy mắt thậm chí lộ ra một tia chế giễu:

- Tưởng là đương sơ ta không biết các ngươi theo ở mặt sau ư?

- Từ lúc biết tiên lộ thập phần hung hiểm, trong lòng ta đã cầu lên các ngươi nhanh chút theo kịp...

Chương 1255: Thái Thượng đệ bát kinh

Bất cứ chuyện nào nhìn qua thập phần đau đầu thật ra đều có cách thức giải quyết vô cùng đơn giản.

Mà hiện nay, phương pháp giải quyết loạn cục của Phương Hành cũng thế, vừa giản đơn lại vừa trực tiếp. Có quá nhiều người tưởng muốn ngấp nghé Long Tộc cổ lộ, vậy liền cùng lúc dẫn tới là xong, rốt cuộc mình không nghĩ tranh cùng bọn họ, chỉ tưởng muốn thuận lợi thông qua cổ lộ, cứu về tức phụ (vợ). Hơn nữa, ở một khía cạnh nào đó, hắn cực kỳ chán ghét những ẩn sĩ một lòng cầu tiên này, nay để bọn họ làm trâu làm ngựa bên mình, vậy cũng là chuyện phi thường hả giận. Hắn bây giờ, tính là cùng ngũ lão lật bài, cũng sẽ không để ý trong lòng năm người này nghĩ cái gì, có phải sẽ ngầm suy tính kế sách đối phó mình hay không. Nói xong, hắn liền trở về thần cung...

Đối với hắn mà nói, chuyện này không có cách giải quyết nào khác!

Các ngươi muốn thành tiên, ta muốn thông qua cổ lộ, chuyện thừa lại rất đơn giản, các ngươi mở đường, ta cùng theo!

Cách thức thô bạo trực tiếp như thế, ngược lại rất có hiệu quả!

Ít nhất, trong tinh không bên ngoài, ngũ lão sau chừng một chung già thấp giọng thương nghị, cuối cùng vẫn tiếp tục khải trình.

Năm người hộ lên xương đầu Khô Lâu, độn hướng tinh vực mênh mang, bước lên Long Tộc tiên đồ!

Năm người bọn họ đều không lần nữa trốn vào trong tiểu thế giới của Lam tiên sinh. Đại khái là lo lắng một khi tránh trong tiểu thế giới, Phương Hành sẽ rình cơ chạy trốn. Bởi thế tốt nhất vẫn nên trực tiếp thủ bên cạnh xương đầu Khô Lâu. Thế là nhìn qua năm người bọn họ thành như là năm đại hộ pháp...

Tinh đồ từ từ, đường thành tiên, bắt đầu!

...

...

- Ngươi làm vậy căn bản là đang đầu cơ lấy xảo, dù có qua tiên lộ cũng không thành được tiên!

Đối với cách hành sự này của đối phương, Ngao Liệt rất là không đáng, thậm chí cực kỳ khinh thường.

Trong tinh không, thời gian trôi nhanh, như là nắm cát từ từ tuột đi, khiến người căn bản không kịp thương tiếc. Bởi vì trong tinh đồ, tịch mịch vốn chính là chuyện thường. Bọn họ dù đi liên tục mấy tháng, tinh không bên ngoài nhìn qua vẫn không có gì thay đổi. Nếu không nhìn kỹ, thậm chí khiến người không cảm giác được nửa điểm biến hóa. Dù là đường sá xoải qua Thiên Nguyên, ở trong tinh không chẳng qua chỉ là đoạn cự ly ngắn bé không đáng kể...

Bình thường, dù đụng phải một chút nguy cơ, tỷ như mưa vẫn thạch đập mặt mà tới, hay tinh không loạn lưu luồn ngang chân trời, cũng căn bản không tạo được uy hiếp gì với hai người bọn họ. Tất cả đều bị ngũ lão bên ngoài thuận tay giải quyết sạch. Trong xương đầu Khô Lâu, Phương Hành và Ngao Liệt thoải mái nhàn nhã, mỗi ngày chỉ tĩnh ngộ tu đạo, uống rượu, nuôi heo...

Tùy theo vài tháng thời gian qua nhanh, đến cả Ngao Liệt tính tình kiệt ngao đều không còn phẫn nộ như trước, không còn mỗi ngày đều như đánh máu gà muốn tìm Phương Hành liều mạng, Phương Hành cũng không tiếp tục giam nó trong lồng. Từng có một khắc, lúc nó nhìn thấy một vẫn thạch có vẻ còn lớn hơn cả vầng trăng nện tới, suýt nữa trực tiếp đánh cho Lộc Tẩu hồn phi phách tán. Trong lòng không khỏi cảm khái, xem ra cách làm của Phương Hành mới quả thực chính xác, rốt cuộc hung hiểm trong tinh không không phải hắn đều có thể hóa giải.

Chỉ là, chiếu theo tính tình hắn mà nói, rốt cuộc vẫn khinh thường phương thức hành xử của Phương Hành.

Long Tộc huyết mạch cao ngạo, nó cảm thấy, tiên lộ liền nên một đường xông qua mới phải!

Án chiếu tính tình nó, nếu có thể được tự do hẳn đã sớm xông ra ngoài, còn phải cùng ngũ lão đại chiến một trận, sau đó dựa vào bản lĩnh chính mình xông vào tiên lộ. Chẳng qua Phương Hành quản hắn rất chặt, vừa không thành thật liền đè ra đánh, Ngao Liệt tuy quật cường, không đến nỗi bị mấy đoạn dây mây hù ngã, nhưng sau khi chịu vài lần, cuối cùng thành thật không ít, thật sự là cảm thấy quá mất mặt...

Đồng thời đến sau nó cũng nhân một lần cơ hội hỏi Phương Hành, nếu đương sơ đã sớm đoán được tinh đồ ở nơi nào, vì sao không nói phá trước khi đánh hắn. Câu trả lời của Phương Hành khiến hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi:

- Không có gì, chỉ là muốn quất ngươi một trận thôi...

- Có cơ hội để đi vòng, lại cứ phải muốn bằng một thân man lực đánh đi qua. Đó không phải tiên, là kẻ ngu!

Lúc này, Phương Hành chính đang nâng lên một khối vạt áo chăm chú duyệt đọc, bên tay đặt một vò mỹ tửu, nghe được lời Ngao Liệt, cũng không ngẩng đầu lên, đáp một câu đầy chế nhạo:

- Ngươi cũng không nghĩ thử xem, năm đó nhóm tiên nhân đầu tiên bị trục xuất vào trong tinh không. Rốt cục làm sao sống sót, tìm đến địa vực tiếp tục tu hành sau đó dựng lên đại tiên giới? Tuyệt không khả năng là dựa vào một thân man lực đánh xuống. Theo ta thấy, trừ vận khí lớn bằng trời, thừa lại chính là thủ đoạn bất chấp hết thảy của bọn hắn?

- Ngươi cũng không phải đám tiên nhân kia, làm sao biết bọn họ không phải đánh xuống tới?

Ngao Liệt cười lạnh, châm biếm trả lời.

- Ngươi cũng không phải đám tiên nhân kia, làm sao biết bọn họ là đánh xuống tới?

Phương Hành muốn cãi cọ với Ngao Liệt, một phần mười công lực đều không cần lấy ra, há mồm liền khiến hắn á khẩu không lời.

Ngao Liệt tức nghẹn họng, từ trong đống rượu cầm ra một vò, trốn vào trong góc hậm hực uống rượu. Mười ngày đầu khi ngốc trong Thần cung này, nó quật cường vô cùng, một giọt nước cũng không uống, một viên đan cũng không ăn. Chẳng qua căng vài chục ngày, tựa hồ nghĩ thông rồi, quay đầu liền chọn rượu ngon để uống, chọn đan tốt để ăn, phảng phất muốn dùng loại thủ đoạn này để báo thù chuyện Phương Hành tù cấm mình.

- Ngươi đang nhìn cái gì?

Đợi hơn nửa ngày, Phương Hành một câu cũng không đáp, heo trong chuồng bên cạnh đều đói đến ngao ngao kêu loạn, hắn cũng không có ý cho ăn. Ngao Liệt thật sự phiền hết chịu nổi, nhịn không được hướng Phương Hành hỏi một câu. Trong lòng quả thực cũng cảm thấy kỳ quái, trước kia Phương Hành không có việc gì đều sẽ tìm hắn nhao một trận, nhưng nay vừa nhìn khối vải bào kia, lại đột nhiên trở nên rất an tĩnh. Rõ ràng là một tên thổ phỉ, lại mỗi ngày bàn tọa ở kia chăm chú nghiên đọc. Hơn nữa Ngao Liệt dám chắc vải bào kia không phải bộ Xuân Cung đồ được hắn cất kỹ.

- Ta đang nhìn kinh văn do một bằng hữu tặng!

Phương Hành cũng không giấu nó, khẽ thở dài một tiếng, nhàn nhạt đáp.

- Kinh văn gì?

Ngao Liệt định trực tiếp nói cho Phương Hành đến lúc cho heo ăn. Nhưng nhớ lần trước mình nhắc nhở như vậy liền trực tiếp bị hắn ném vào trong chuồng heo, tù cấm trong đó cả một ngày mới chịu thả ra. Giờ nó không dám trực tiếp nhắc như vậy nữa.

- Ai, ta nghĩ, đây hẳn là thiên kinh văn quan trọng nhất trên đường tu hành của mình!

Phương Hành nhè nhẹ buông xuống khối vải bào, thở dài nói:

- Đường tu hành của ta bắt đầu từ một thiên kinh văn gọi là Hóa Linh kinh, đến sau nhờ cơ duyên, được đến mấy bộ khác, mỗi được một thiên kinh văn đều rất có ích cho tu hành. Thực sự có thể nói là công đoạt tạo hóa, mãi đến sau, ta mới biết loại kinh văn này tổng cộng có chín thiên, nếu có thể được đủ chín thiên kinh văn, đoán rằng đường tu hành cũng sẽ đạt tới đỉnh phong. Còn thiên kinh văn này, chính là lúc ở Thiên Nguyên, một vị cố nhân tặng cho ta!

- Nếu đã được, liền nên chuyên tâm tu luyện mới phải, cần gì cả ngày nâng lên, mặt ủ mày chau?

Ngao Liệt có hơi khó hiểu, nhíu mày hỏi.

- Bởi vì ta đột nhiên phát hiện mình xem không hiểu...

Sắc mặt Phương Hành đầy vẻ lo lắng, cười khổ nói:

- Đương sơ lần đầu tiên nhìn thấy những kinh văn này, ta liền cảm thấy thần hồn kịch chấn, biết nó hẳn là một bộ trong Thái Thượng kinh văn mà ta cần, sở dĩ sẽ rơi vào trong tay người kia, ngược lại có thể lý giải, rốt cuộc đại truyền thừa đều có linh tính, sẽ tự động tìm chủ. Mà kinh văn Thái Thượng Đạo nếu không chủ động tới tìm ta, liền chỉ có tìm người cũng có liên hệ với Thái Thượng Đạo là hắn. Vốn là nên cao hứng, nhưng khi thực sự bắt đầu đọc thiên kinh văn này, mới phát hiện phiền hà...

- Trên kinh văn này, mỗi một chữ ta đều biết, khăng khăng lại đọc không hiểu...

Phương Hành cười khổ, bộ dạng mặt ủ mày chau:

- Ta dám chắc thiên kinh văn này không có nửa điểm tự thuật liên quan đến tu hành, cũng không có nửa điểm chỉ diễn liên quan đến tham ngộ đại đạo. Đây giống như chỉ là một thiên kinh văn tụng niệm bình thường, như lọt vào trong sương mù, khiến người ngơ ngác chẳng hiểu gì... Hiện tại ta hoài nghi, đương sơ gia hỏa kia chính bởi vì xem không hiểu nên mới cho ta...

- Xem không hiểu?

Ngao Liệt có chút lờ mờ, thời gian tu hành của nó thật ra không dài, hơn nữa dù sao cũng mang huyết mạch Long Tộc, đại đa số thần thông và bản năng chiến đấu sớm đã lạc ấn trong thần hồn, nay tùy theo mấy chục năm ngủ say trong tạo hóa Lôi Trì đã dần dần thức tỉnh, chưa từng gặp phải nan đề trên đường tu hành như Phương Hành. Lại thêm bị trăm con dã trư đói đến ngao ngao kêu hét làm cho tâm phiền ý loạn, liền vô thức nói:

- Xem không hiểu thì trước thả xuống cái đã, cần gì phải tiêu tốn thời gian với nó, bên người còn rất nhiều chuyện đáng để quan tâm...

Một bên nói một bên nhìn hướng chuồng heo, hi vọng Phương Hành có thể nhanh nhanh hiểu ra được.

- Tuy nhìn không hiểu, nhưng vẫn có chút nơi dùng...

Phương Hành lại nhẹ giọng hồi đáp:

- Vốn bước lên tinh không chi lộ này, cảm giác lớn nhất của ta là buồn bực đến hoảng, nhàm chán vô cùng, cơ hồ sắp điên đến nơi, liền nghĩ lấy ra kinh văn này tập trung nghiên cứu một phen. Kết quả phát hiện, lúc bắt đầu tụng đọc kinh văn, lập tức cảm thấy tâm bình khí tĩnh, có lẽ, trong vô tình ta đã bắt đầu chạm đến chân đế của thiên kinh văn này?

- Thần kỳ vậy ư?

Ngao Liệt cũng ngẩn người, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên nói:

- Cầm ra ta xem thử!

Lúc nói chuyện ánh mắt lấp lánh, hiển nhiên không biết đang suy xét điều gì.

Phương Hành thật cũng không hoài nghi, tiện tay đưa tới:

- Ngươi có thể nhìn ra môn đạo?

Lúc đầu ngón tay Ngao Liệt chạm đến khối vải bào kia, bỗng đột nhiên dùng sức kéo mạnh, nắm chặt chỉnh phiến vải bào trong tay, đáy mắt hiện ra một đạo ánh sáng hưng phấn chí cực, “Sưu” một tiếng nhảy đến đầu bên kia Thần cung, đưa lên bên mồm, hét lớn:

- Cuối cùng đã bị ta lấy đến đau cước, mau cởi ra phong ấn, trả ta pháp lực, bằng không ta lập tức tựu thiêu nó…

Phương Hành hơi ngớ, sau đó nhìn nó như nhìn một đứa ngu:

- Tất cả kinh văn ta đều ghi lại, ngươi thiêu thì làm được gì?

Ngao Liệt ngẩn ngơ, nháy mắt có chút xấu hổ khó đương, thật cảm thấy mình lại làm một chuyện đại ngốc, cúi đầu tang khí lủi thủi trở về, mông đít ẩn ẩn nhói đau, miễn cưỡng cười nói:

- Đùa thôi... Ta cùng nhau nghiên cứu đi!

Chương 1256: Trảm vạn sự, lưu Đạo tâm

Ngao Liệt đọc mấy lần, cuối cùng cúi đầu tang khí ném trả khối vải bào, sau đó tự động nhấc mấy thùng lớn đi cho heo ăn. Hiển nhiên không tìm được đầu mối gì, vì ngăn ngừa chịu đánh, đành phải chủ động cho heo ăn là tốt...

- Ta hoài nghi đây căn bản là loạn kinh do dã đạo phàm trần nào đó bịa đặt ra. Nhìn như bao la vạn tượng, đạo lý cao xa, thực ra đều là hồ ngôn loạn ngữ, hoặc có thể, là bằng hữu kia soạn bậy kinh văn sau đó mới cho ngươi...

Đối với thiên kinh văn này, Ngao Liệt rõ ràng không có ấn tượng gì hay, giản đơn mà nói, chính hắn cũng nhìn không hiểu!

- Vốn ta cũng nghĩ như vậy, thậm chí từng vứt bỏ nghiên cứu kinh này. Nếu không phải lúc mới gặp được nó, ta thần hồn đại chấn, sinh ra cảm ứng, biết kinh này không phải phàm phẩm, phỏng chừng sớm đã ném đi. Chẳng qua mấy ngày trước lại nhặt lên, chăm chú phẩm đọc một phen, tuy còn chưa làm rõ ý trong đó, ngược lại đã có chút cảm thụ không cùng dạng. Tựa hồ trong thần hồn có thứ gì đó bị xúc động. Cũng chính bởi thế, mấy ngày nay ta mới tính toán nghiên cứu một phen, chỉ là kết quả không mấy lạc quan...

Biểu tình Phương Hành rất là trịnh trọng, thậm chí có cảm giác áp lực rất lớn.

Có mấy lời hắn không tiện nói thẳng với Ngao Liệt, chuyến đi tiên lộ lần này há nào có đơn giản như vậy?

Dù hắn bắt được đau cước của ngũ lão lánh đời Thiên Nguyên, bức khiến năm người làm trâu làm ngựa, đi trước mở đường. Nhưng đối thủ đáng sợ sau đó lại không dung hắn xem nhẹ chút nào. Cửu Đầu Trùng, đối thủ như vậy, ai dám xem thường?

Dù Ngao Liệt đã nửa bước thành tiên, dù thực lực mình cũng đã đại trướng, sợ rằng vẫn không phải đối thủ của hắn?

Quan trọng hơn là, trước khi bước vào tinh không, bởi vì tên khốn khiếp Ngao Liệt này động hoại tâm, đề tiền xông tiến tinh không, mình vội vàng đuổi theo, chưa kịp đi Tịnh Thổ Táng Tiên pha lấy trăm chiến Hồn Binh, thực lực càng đại đả chiết khấu!

Đương nhiên, từ một góc độ khác mà nói, trăm chiến Hồn Binh lưu ở trong Tuế Nguyệt chi tuyền cũng không phải chuyện xấu. Vốn là Ma Binh bao la vạn tượng, nay được chôn dấu trong Tuế Nguyệt chi tuyền, chịu đủ tuế nguyệt chi lực tẩy lễ, vài chục hoặc trăm năm sau, đợi lúc hắn lấy ra, chỉ cần chưa hủ hoại, đoán rằng sẽ có biến hóa khiến hắn kinh hỉ, uy lực cũng sẽ càng mạnh...

Đương nhiên, tiền đề là mình phải quay về mới được!

Không nghĩ ra phương pháp đối đầu Cửu Đầu Trùng, mình làm cách nào mới có thể quay về?

- Ngươi đã trải qua chuyện gì mới sẽ xúc phát cơ hội trong tối tăm kia?

Ngao Liệt một bên cho heo ăn, một bên quay đầu hỏi, hiển nhiên hắn cũng có chút hiếu kỳ.

Rốt cuộc cũng là long chủng chân chính, lại có nhục thân nửa bước thành tiên, xem không hiểu kinh văn kia, với hắn quả thực là sỉ nhục.

- Tâm!

Phương Hành chăm chú suy nghĩ một lát, quyết định nói thực, cũng không sợ mất mặt ngay trước mắt em rể:

- Đương sơ ở Hồng Hoang cốt điện, được lão Long Vương khuyên nhủ, ta quyết định phải vì Thiên Nguyên làm một đại sự, đoạt lấy phần cơ duyên nào đó... Giờ mới biết, đó thật ra là tạo hóa tiên lộ Đạo gia... Đến sau trải qua không ít trắc trở, vô số hung hiểm, rốt cục đoạt được tạo hóa kia vào tay. Nhưng lúc bằng hữu bên ngoài đều được tạo hóa, được dẫn lên tiên lộ, lại phát hiện kẻ vì việc này bận trước bận sau, đến cả vợ đều không cố được là ta, không ngờ lại bị cự tuyệt bên ngoài… Là có người vạch đi tên của ta, ta làm sao sẽ quản những...kia? Tâm lý rất không thoải mái!

Nói đến đây, Phương Hành hơi khẽ trầm mặc, một lúc sau mới thán nói:

- Đến sau, còn là xốc lại tinh thần, quyết định đi làm vài chuyện chính sự, nhưng lúc ta định đi tìm trưởng bối, lại phát hiện các trưởng bối đã vẫn lạc trong đại chiến giữa Tịnh Thổ và Thần Đình, sinh tử không biết. Lúc đi cứu nha hoàn, phát hiện nàng cũng được đại tạo hóa, sớm đã nhập quan, căn bản không cần ta cứu. Sau cùng ta liền đi Thương Lan hải, tưởng muốn cứu về tỷ tỷ ngươi, nhưng đến Thương

Lan hải mới phát hiện, chỉ còn một mảnh phế khu, Long cung đã không còn...

Nói rồi quay đầu nhìn Ngao Liệt, bình tĩnh nói:

- Khắc kia, ta đột nhiên cảm giác thế giới này mất hết ý nghĩa!

- ... Ta ngồi trên phế khu Thương Lan Hải Long cung suốt ba ngày, thậm chí có một khắc nghĩ tới có nên trực tiếp hóa thành tảng đá?

Phen trải nghiệm đã từng khốn nhiễu hắn rất lâu, thậm chí khiến hắn đồi phế một đoạn thời gian rất dài, lúc này lại được hắn bình thản nói ra, phảng phất như đang nói tới chuyện người khác. Ngữ điệu thậm chí có mấy phần trào phùng đối với chính mình lúc đó, chỉ là nghe vào tai Ngao Liệt, những câu như “Thế giới này mất hết ý nghĩa”, hay là “Trực tiếp hóa thành tảng đá”, lại đặc biệt đáng sợ!

Trong tu hành thỉnh thoảng cũng sẽ có người xuất hiện loại ý niệm vạn niệm câu không, lấy thế trả thế, sau đó hóa thành ngoan thạch!

Đó là một đại ma chướng trên đường tu hành!

- Đạo tâm ngươi quá không kiên định!

Nghe xong phen lời này, Ngao Liệt trầm mặc nửa buổi, sau đó cực kỳ nghiêm túc hồi đáp

một câu.

- Đạo tâm không kiên định?

Phương Hành ngược lại không cho là Ngao Liệt đang châm chọc khiêu khích, khá cảm hứng thú nhìn hắn.

- Đúng a!

Ngao Liệt buông xuống thùng thức ăn, muôi gỗ nhè nhẹ gõ lên hàng rào chuồng heo, nói:

- Chính ngươi nghĩ thử xem, vô luận là ngươi bị người ném bỏ trước mặt đại tạo hóa, hay là trưởng bối mất dấu, nha hoàn bế quan, thậm chí là trường hạo kiếp của Thương Lan hải chúng ta. Tất cả là ngoại sự ngoại nhân ngoại vật tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với tâm chí ngươi. Thậm chí có thể nói, hiện nay ngươi đánh lên tinh thần, cũng chẳng qua là bởi vì ta xuất hiện, khiến ngươi lại nhìn đến hi vọng cứu về tỷ tỷ ta. Trên đường tu hành, đây đồng dạng cũng là một loại ảnh hưởng của ngoại nhân đối với tâm chí!

Nói đến sau cùng, hắn đột nhiên hỏi:

- Ta rất muốn biết, đương sơ lúc ngươi mới bước lên đường tu hành, trong lòng có chí hướng gì?

- Chí hướng trong lòng?

Phương Hành ngược lại ngẩn ngơ, sau đó nói:

- Sớm nhất chỉ là muốn băm tên tu sĩ cảnh giới Linh Động, báo thù cho các thúc thúc!

Ngao Liệt căn bản lười nhác hỏi kỹ các thúc thúc là ai, lại hỏi:

- Đến sau thì sao?

- Đến sau... Đương nhiên là tứ xứ đánh cướp!

Phương Hành ánh mắt sáng rực lên, tựa hồ đang hồi vị lạc thú trước kia, trên mặt hiện ra ý cười nhàn nhạt, thán nói:

- Đoạn thời gian đó đúng thật sảng a, cướp bảo bối đáng tiền nhất, đấu với người ngoan lạt nhất, cưỡi đại kim ô uy phong nhất, ngủ con rồng xinh đẹp nhất... À không, là nữ nhân... Dù sao qua ngày rất là thú vị, tuy có đôi lúc cũng có chút hung hiểm, nhưng vẫn là rất thú vị. Giờ lại không được, tuy cũng ra tay cướp chút đồ, chỉ là chẳng vui gì hết, cả thảy Thiên Nguyên đều người quen khắp đất...

- Trừ cướp bóc, ngươi không động qua tâm tư nào khác?

Ngao Liệt gắt gao nhíu mày, rất có chút khó mà hiểu được, hỏi.

- Tâm tư khác...

Phương Hành khổ tư minh tưởng hồi lâu mới nghĩ ra:

- Cùng tỷ ngươi sinh đứa nhóc xem xem là phẩm loại gì, thế có tính không?

- Hô...

Ngao Liệt đột nhiên thở dốc, chóp mũi phun khí hóa thành ngọn lửa dài hơn một trượng.

- Được rồi được rồi, không nói...

Phương Hành vội vàng khoát tay, sau đó hồi đáp:

- Tâm tư ngược lại không nhỏ, nhưng nói đến loại chí hướng kia, hình như là không có!

- Ai, vậy là được!

Ngao Liệt thở dốc một lúc, phải cố lắm mới bỏ qua được ý bất kính của Phương Hành đối với tỷ tỷ mình trong câu nói vừa rồi. Nguyên nhân chủ yếu cũng là ở trước mặt hắn Phương Hành ngày ngày nói như vậy, nghe đã có điểm tê dại, quyết định không để ý mà nói ra suy nghĩ của mình:

- Nói trắng ra, thứ ngươi thiếu chính là Đạo tâm... Liên quan đến Đạo tâm, trong tu hành giới có rất nhiều giải thích, nhưng ta chỉ nhớ rõ phụ vương từng nói qua một câu. Gọi là Đạo tâm, chính là hồng nguyện trong tim, chỉnh là thần hồn chi cốt, chỉnh là nhục thân chi kiều (cầu)...

- Có Đạo tâm, mới dám lập được đại hồng nguyện, quyết chỉ làm theo!

- Có Đạo tâm, thần hồn mới có thể lập cơ sinh cốt, có thể bị tỏa diệt, lại sẽ không tan rã!

- Có Đạo tâm, mới có thể nhìn sang bên bờ, cuối cùng tìm được Đạo quả trên điểm cuối đường tu hành...

Ngao Liệt càng nói càng kích động, ánh mắt cũng trở nên lãnh khốc, thân mình dài mấy xích nhìn Phương Hành, lại có cảm giác từ trên cao nhìn xuống, như là Long Quân mà Phương Hành từng thấy qua đang phụ thể trên người, thần sắc ngưng trọng nhìn hắn, nói:

- Thứ ngươi thiếu chỉnh là Đạo tâm như vậy, cho nên ngươi rất dễ bị ngoại vật khốn hoặc. Tỷ như năm lão quái ngoài kia, hay là Cửu Đầu Trùng trên tiên lộ. Tuy bọn họ đều không phải thứ tốt đẹp gì, nhưng bọn hắn một lòng tưởng muốn thành tiên, trừ tiên ra vạn sự đều có thể chém xuống, đấy chỉnh là Đạo tâm!

- Đạo tâm cầu tiên...

Nghe xong phen lời này, Phương Hành có chút mê man.

Trước kia, hắn nhìn thấy loại người vì cầu tiên mà không chừa thủ đoạn, phế tận tâm cơ như ngũ lão và Cửu Đầu Trùng, thật sự vừa đáng ghét lại vừa buồn cười. Không ngờ rằng, tâm chí những người này lại kiên định đến mức thành là Đạo tâm!

- Chẳng lẽ... Thật phải có mục tiêu nào đó, vì nó vạn sự đều có thể chém xuống, mới có thể tính là Đạo tâm?

Hắn không khỏi trố mắt cứng lưỡi.

Có lẽ lời này của Ngao Liệt chỉ là đạo lý đơn giản nhất trong tu hành giới, nhưng hắn quả thực chưa từng nghe nói qua.

Thứ nhất, loại đạo lý này chỉ có đại thế gia, đại đạo thống mới sẽ giảng thuật lúc truyền thụ cho tử đệ. Bởi vì bọn họ nhất định đã đi rất xa trên đường tu tiên, tiểu đạo thống thì lại có thể miễn tất miễn, truyền thụ loại Đạo tâm này, ngược lại buồn cười như là con cóc muốn ăn thịt thiên nga; Thứ hai, một đường tu hành trước nay của hắn toàn là vô thức bước tới. Quả thực không ai nghĩ tới, hắn có được Đạo tâm, có được hồng nguyện hay không, tự nhiên trước nay cũng không người nhớ ra nhắc nhở cho hắn, bù đắp cho hắn bài học tưởng như đơn giản này...

- Kể ra thì lạnh lùng, nhưng xét theo khía cạnh nào đó thì đúng là như vậy!

Ngao Liệt nghiêm túc nói:

- Đương nhiên, cũng không phải nói ngươi nhất định phải chém đi những cái khác. Nhưng tâm lý phải có chuẩn bị, trên đường tu hành, ngươi sẽ không tiếc chặt đứt hết mọi nhân quả, cũng phải hộ chặt một niệm kia!

- Vạn sự đều trảm, chỉ lưu một niệm, một niệm kia, chính là Đạo tâm!

Lời này hiển nhiên đả kích rất lớn tới Phương Hành, cả người đều sững sờ.

Hắn bưng lên khối vải bào kia, ngơ ngác thật lâu, mới mờ mịt nói:

- Nhưng ta... Thật không nỡ a!

- Nếu quyển kinh văn này có liên quan đến Đạo tâm...

Ngao Liệt thở dài một tiếng, nói:

- Vậy có lẽ ngươi vĩnh viễn cũng xem không hiểu!

Chương 1257: Quỷ tiên sinh

- Thật có khả năng nghiên ngộ không thấu thiên kinh văn này?

Một phen luận đạo cùng Ngao Liệt, ngược lại khiến tâm thần Phương Hành có chút không yên.

Chuyện liên quan tới Thái Thượng kinh, hắn quả thực rất coi trọng. Rốt cuộc một đường tu hành đã qua, hắn tuy cơ duyên không ít, nhưng cơ sở lại gần như đều đến từ Thái Thượng kinh. Như vậy tìm đủ Thái Thượng kinh tự nhiên cũng lại thành một trang tâm nguyện của hắn. Nhưng vấn đề gặp phải hôm nay lại khiến hắn rất là khó xử, rõ ràng kinh văn đã ở trong tay, lại không cách nào lĩnh ngộ, cảm giác còn không bằng đừng lấy tới thiên kinh văn này.

Hơn nữa, nếu quả thật phải bồi dưỡng Đạo tâm mới có thể lĩnh ngộ kinh văn, như vậy hắn càng là khó xử.

Đạo tâm đạo tâm, xét theo khía cạnh nào đó liền là hồng nguyện chí lớn, mà mình có cái thứ đó ư?

Rõ ràng tâm thái trong lòng chỉ là qua được mà qua, cướp đủ rồi liền mang theo tức phụ đi sống ngày bình thường...

Chẳng qua, tuy đối với bản thân không có mấy lòng tin, hắn cũng không vứt bỏ nghiên đọc Thái Thượng kinh văn, rốt cuộc trong lòng vẫn cảm thấy, Đạo tâm mà Ngao Liệt nói chỉ là một loại đạo lý trên lý thuyết, quyển kinh văn này chưa hẳn đã như hắn nói...

Mà lại, với cảnh giới tu hành hiện nay mà nói, dù tìm đến Đạo tâm, lại có thể có lợi ích gì?

Trước mắt quyển Thái Thượng kinh này nhìn qua cũng không phải liên quan đến tu hành...

...

...

- Lộc lão đầu... Lộc lão đầu, ta có ngũ gia bì cực tốt, ngươi muốn nếm thử hay không?

Trong tinh vực, Phương Hành lại xuất hiện đúng giờ trong miệng xương đầu Khô Lâu, chấn đãng thần niệm gọi lên.

- Hắc, tiểu vương bát đản lại muốn lừa thứ gì của lão phu?

Qua không bao lâu, trước mặt xương đầu Khô Lâu, trong vẫn thạch Trạm Thạch liền thoát ra một thân ảnh, lại là Lộc Tẩu trong ngũ lão, ánh mắt không đáng nhìn Phương Hành. Phương Hành cũng lười khách khí với hắn, mỉm cười lắc lắc bình rượu, nói:

- Vậy phải xem ngươi còn có cái gì?

- Trận thuật của lão phu ngươi không đáng học, linh đan mang trên người cũng bị ngươi lừa gần hết?

Lộc Tẩu nhìn thấy vò rượu trong tay Phương Hành, hầu kết mất tự nhiên động động một cái, miệng nói, thân đã phi lướt tới.

- Sao lại kêu lừa?

Phương Hành cười lớn:

- Rõ ràng là mỹ tửu đổi linh đan, trao đổi bằng giá, thiên kinh địa nghĩa mà!

Nói rồi chuyển ra một chiếc bồ đoàn, ngồi xuống đối diện với Lộc Tẩu, sau đó lại cầm một chiếc chén lớn bằng mắt rồng, cẩn thận rót một chén, vốn chén đã không lớn, còn rót không đầy, Lộc Tẩu nhìn mà trợn trừng mắt, Phương Hành lại một bộ hồn không để ý, nâng chén chén nhè nhẹ đưa tới, còn lườm Lộc Tẩu một cái:

- Chén này là tặng, ngươi có gì không hài lòng?

- Hừ, chỉ riêng lần trước ngươi lừa đi Ly Hỏa đan từ chỗ ta đã có thể mua được toàn bộ ngũ gia bì ở Thần Châu...

Lộc Tẩu tuy không hài lòng, nhưng vẫn nhận lấy, “ực” một ngụm nuốt sạch sẽ, nhắm mắt lại hồi vị vô cùng.

- Thiên Nguyên là Thiên Nguyên, tinh không là tinh không, trừ ta ra ngươi còn có thể đi đâu mua ?

Phương Hành cười hì hì, bộ dạng rất là đắc ý.

Nay hắn lại tìm đến thú vui mới, lữ đồ tiên lộ thực sự thái quá dài lâu, thời quang động một tí lấy vài tháng một năm tới tính, đúng là buồn bực chết người, đặc biệt là với loại thích náo nhiệt như Phương Hành. Dù có Thái Thượng kinh tới bình tâm tĩnh khí, nhưng cũng chịu không nổi tịch mịch a. Thế là bình thường hắn nhàn tới vô sự, đánh Ngao Liệt mãi cũng ngán, liền bắt đầu tiếp xúc cùng ngũ lão. Mới đầu mục đích là tưởng hiểu rõ một cái, những người một đời chỉ vì cầu tiên, vạn sự đều có thể này trong lòng rốt cục nghĩ thế nào. Có lẽ có thể thông qua giải thích của bọn họ, nảy đến tác dụng đối với tham ngộ Thái Thượng kinh. Chỉ là đến sau liền biến tướng thành trò vui giết thời gian.

Qua một phen tiếp xúc, ngược lại có được quan hệ không tệ cùng Lộc Tẩu trong ngũ lão, chủ yếu là lão đầu này cũng là người thích rượu. Trong năm tháng bế quan dài lâu tự nhiên là giọt nước không dính, cũng tuyệt đi phần niệm tưởng này. Nhưng nay đến tinh không, đại khái là bởi lữ đồ chậm chạp, một ngày thấy Phương Hành nhàn đến vô sự ngồi trên xương đầu Khô Lâu một bên nhìn Tinh Vân một bên uống rượu bèn gom đi qua kiếm một chén. Đương thời Phương Hành rất thoải mái mời hắn uống một vò, lại làm tửu trùng trong bụng sống lại, ba ngày hai đầu đi qua đòi rượu uống...

Rượu của Phương Hành há là dễ dàng đòi?

Lần đầu mời hắn uống, lần thứ hai bắt hắn cầm thứ tốt ra đổi, Lộc Tẩu tức đến lửa bốc ba trượng, khăng khăng lại không làm gì được Phương Hành. Cướp hắn làm không được, không uống lại nhịn không xong. Mà hắn lúc đuổi tới tinh vực tuy chuẩn bị không ít các loại tài nguyên, linh đan, khăng khăng lại không mang rượu, hỏi qua những người khác, tổng cộng chỉ được mấy vò...

Tức là, ít nhất trên đường này, Phương Hành chính là người duy nhất có rượu!

Mà nói đi cũng phải nói lại, đối mặt với đại sự như phi thăng thành tiên, lại có mấy người trước lúc lên đường còn nhớ chuẩn bị rượu ngon?

Ai cũng không tính toán say chết trên tiên lộ, đúng không nào?

Bởi vậy, mới không đến một tháng, ba kiện thần khí, mười hai viên linh đan, cùng với hai đạo khẩu quyết thần thông áp đáy rương của Lộc Tẩu đã bị Phương Hành lừa đi, đổi lại là bảy vò rượu bình thường nhất trong lò rượu của Phương Hành...

- Cho ta thêm một chén...

Lộc Tẩu uống sạch chén trong tay, liền dày mặt vô sỉ đưa tới.

Phương Hành lập tức quay người ôm chặt vò rượu, trừng mắt nói:

- Tham không biết ngán, muốn uống tiếp thì cầm đồ tốt ra đổi!

Lộc Tẩu lập tức không nói, thở hổn hển nhìn Phương Hành.

Phương Hành lại cười tươi như hoa, đặt vò rượu sang một bên, không biết từ đâu lấy ra một phần quyển trục, giơ lên trong tay, cười nói:

- Ngươi không phải cứ nói ta đầy trời muốn giá ư? Giờ ta mang bảng giá cho ngươi, ngươi xem xem, trên này viết rất rõ ràng... Ngũ gia bì một vò, trăm lượng linh tinh, ba viên bảo đan... Nửa cân thịt đầu heo, hai kiện thần khí, một bộ tu hành đạo quyển... Một đĩa hoa quả, cái này bán rẻ chút, tùy tiện cho ta mấy trăm đạo thần phù là được, còn có...

- Tiểu vương bát đản, sao ngươi không đi cướp?

Lộc Tẩu sớm đã nghe đến biến sắc mặt, hận không thể quất một tát lên mặt cười đáng ghét kia của Phương Hành.

- Nếu không vì trong tinh vực này nhìn không thấy người khác, ta sớm đoạt đi, còn cần ngươi dạy ta?

Phương Hành làm ra bộ dạng thương tiếc, kỳ thực trong lòng cũng hiểu, Lộc Tẩu hẳn đã mua không nổi đồ của mình. Lão già này mấy ngày đầu ra tay thoải mái, lại thêm nghiện rượu không nhẹ, ngắn ngủn hơn tháng đã bị chính mình vơ vét gần hết. Giờ chủ yếu là nhắm vào tứ lão còn lại, bèn mỉm cười nói với Lộc Tẩu:

- Ngươi đừng vội, ta biết giờ ngươi nghèo đến chỉ còn mỗi kiện áo bào, linh tinh là đồ cứu mạng, ngươi khẳng định không bỏ được cho ta. Ta cũng không muốn của ngươi. Giờ ta chỉ cho ngươi một con đường sáng, đảm bảo ngươi có rượu uống!

- Nói ta nghe xem thử?

Lộc Tẩu liếc nhìn Phương Hành, thần sắc rất là không tín nhiệm.

- Cầm quyển trục này đi về, cho những người khác xem xem, nếu bọn họ muốn cái gì thì tới chỗ ta mà đổi...

Phương Hành hướng Trạm Lam vẫn thạch đánh mắt một cái, bộ dạng cứ như tiểu hồ ly.

- Bọn họ?

Lộc Tẩu đã hiểu dụng ý của Phương Hành, hướng vẫn thạch liếc một cái, cười lạnh lắc đầu:

- Ngươi bỏ ý định đó đi. Cũng chỉ lão phu một đời mê rượu, trong tinh không này lại bị ngươi câu lên tửu ẩn, một hơi bị ngươi lừa đi nhiều đồ như vậy. Mấy vị kia đều không có tiện nghi như thế cho ngươi chiếm đâu, trừ lúc đương trực, bọn họ đều một mực khô tọa thủ tâm, đến mắt đến không nguyện mở lấy một lần...

- Không vội, rồi sẽ có lúc bọn họ dùng đến!

Phương Hành thả quyển trục vào trong ngực Lộc Tẩu, lại thoải mái khác thường châm một chén rượu nhỏ cho hắn, cười nói:

- Nhìn ngươi nghèo đến đáng thương thế này, hôm nay mời ngươi thêm một chén vậy!

Nói rồi lưu ý đến trên vẫn thạch có một đạo bóng đen trầm mặc đang bay, liền đưa tới một đạo thần thức:

- Vị lão tiền bối kia, hôm nay ta mời rượu miễn phí, ngươi ở bên kia cũng nhàm chán, tới uống một chén!

Bay ở bên kia là người áo đen trong ngũ lão, hiện nay ngũ lão đã không giống mấy ngày đầu, luôn luôn túc trực trong tinh không, mà đã bắt đầu luân lưu đương trực, mỗi người mười ngày, phi độn trong tinh vực, đề phòng bất trắc, nửa ngày trước mới vừa đổ gác, đến lượt người áo đen ngày thường trầm mặc ít nói nhất đương trực, Phương Hành rất hiếu kỳ, lúc này bèn mở miệng chào hỏi.

Chỉ có điều, không biết người áo đen kia không nghe thấy, hay là nghe thấy mà không để ý, chẳng thấy có phản ứng gì.

- Ngươi bỏ ý định đó đi. Hắn nào có dễ lừa như lão phu?

Lộc Tẩu nhấp một ngụm rượu trong chén, khinh thường nhìn Phương Hành, cười lạnh truyền âm.

- Rượu không cần tiền cũng không uống, đó là đứa ngu à?

Phương Hành thấy hắn không để ý mình, cũng có chút tức giận, bất bình nói với Lộc Tẩu.

- Hắn tính tình cô tích, ngay cả lão phu ngày thường nói chuyện cùng hắn cũng không thèm để ý...

Lộc Tẩu hồi đáp, hắn và Phương Hành đều dùng thần thức truyền âm, không sợ bị người áo đen nghe được.

- Hả? Ở trước mặt lão nhân gia ngài đều khệnh khạng, hắn rốt cục có thân phận gì?

Phương Hành nghe, ngược lại hơi ngớ, hiếu kỳ hỏi.

Trải qua vài tháng đồng hành, hắn tốt xấu đã đánh chào hỏi cùng bốn vị còn lại trong ngũ lão, cũng giao lưu qua mấy lần, ngũ lão không phải đều là tảng đá, có loại mê rượu dày mặt như Lộc Tẩu, cũng có loại lão mưu thâm tỉnh như Lam tiên sinh, có loại khiến người chán ghét như lão ẩu tóc rối, cũng có loại tự cho là bất phàm như thiết kiếm thư sinh, khăng khăng chỉ người áo đen kia là đến mặt đều chưa gặp qua!

- Hắn đến cùng là người nào lão phu cũng không biết, ngày thường chỉ gọi hắn là Quỷ tiên sinh...

Lộc Tẩu cũng không ngẩng đầu lên, đáp một câu, ngược lại khiến Phương Hành hơi ngớ.

- Năm người các ngươi liên thủ cầu tiên, không ngờ đến cả thân phận hắn đều không biết?

Vấn đề này khiến Phương Hành không khỏi

hiếu kỳ, ánh mắt hồ nghi nhìn sang Lộc tiên sinh.

- Ngươi đừng nghi ta, lão phu quả thực không biết thân phận hắn, mấy người còn lại e là cũng không biết!

Lộc Tẩu uống cạn rượu trong chén, cười nói:

- Chẳng qua kể ra cũng kỳ, năm người chúng ta tuy không phải cùng một thế hệ, nhưng thanh danh đây đó đều cũng nghe qua, biết đối phương tồn tại. Nhưng vị Quỷ tiên sinh này lại thần bí dị thường, trừ Lam tiên sinh, ba người chúng ta hoàn toàn đoán không ra lai lịch hắn, chỉ biết người này thần thông lợi hại, một thân tu vị tuyệt không dưới chúng ta...

- Thật thần bí vậy ư?

Nghe vậy, Phương Hành cũng không nhịn được hồ nghi, liếc nhìn Quỷ tiên sinh một cái.

Chương 1258: Ngũ lão đều bất phàm

Ngũ lão cầu tiên này đều là nhân vật đã từng xưng hùng nhất thời tại Thiên Nguyên, chỉ vì cầu tiên mới chặt đứt nhân quả, khô thủ tử quan, cho tới hôm nay mới trùng hiện thế gian. Bọn họ không phải đều biết rõ lẫn nhau, thậm chí đại đa số đều mới được Lam tiên sinh dẫn tiến trước khi bước lên tiên lộ. Chỉ có điều, rốt cuộc bọn họ đều đã từng có được đại danh thanh, hơn nữa có thể sống đến bây giờ, bản lĩnh cũng mạnh phi thường, vì thế mà đều có ngọn nguồn gốc gác có thể đào quật, thân phận vẫn có thể suy đoán đi ra!

Hiện nay bọn họ sớm đã chặt đứt hết thảy nhân quả, đến cả tên họ trước kia đều vứt bỏ không cần, tùy tiện lấy xưng hô nào đó để tiện phân chia, như kẻ có được tiểu thế giới thì xưng là Lam tiên sinh, trung niên bộ dạng thư sinh thì tự gọi là Văn tiên sinh, lão ẩu tóc rối kêu Yêu bà bà, lão đầu mê rượu trước mắt đây thì bởi tọa kỵ nên được xưng là Lộc Tẩu.

Nhưng nếu thật nói đến thân phận trước kia, danh tiếng bọn họ đều như sấm bên tai, danh thịnh nhất thời, vốn tưởng người áo đen cũng như bọn họ, lại không ngờ là một nhân vật thần bí không ai biết...

- Nếu đến cả lai lịch hắn đều không rõ, sao các ngươi còn chịu cùng hắn lên đường?

Phương Hành vẫn không chịu tin, nghiêng đầu xem xét Lộc Tẩu mấy lần.

Cầu tiên chi lộ này đâu phải trò đùa, nhất là đối với ngũ lão mà nói, càng là vận mệnh sinh tử, Phương Hành khó mà tin tưởng, đại sự như thế, đám nhân vật già đầu thành tinh như bọn họ lại có thể khiến một người không biết gốc tích lẫn vào?

- Muốn biết ư?

Lộc Tẩu bỗng đột nhiên cười lên đắc ý, sau đó nâng chén đưa tới:

- Châm đầy!

Phương Hành lập tức bất mãn lườm hắn một cái, châm chước một phen, cuối cùng đảo gần nửa chén cho hắn.

- Thằng nhãi này, một chiếc lông cũng không chịu nhổ, chẳng phải hạng tốt đẹp gì...

Lộc Tẩu lắc lắc đầu, rất là bất mãn mắng Phương Hành một câu.

- Nói hay không? Bằng không cả chút đó đều không có!

Phương Hành phát tác, vươn tay muốn đoạt lấy chén trong tay Lộc Tẩu.

- Lão phu không chấp loại như ngươi...

Lộc Tẩu vội vàng một hơi cạn sạch rượu trong chén, lúc này mới làm bộ làm tịch bày ra phong phạm cao nhân, cuốn tay áo, lười nhác thán nói:

- Đánh cược một phen cầu tiên lộ thôi. Năm người chúng ta đều đã đợi nhiều năm vậy rồi, nay thật khó khăn mới cầu đến một tuyến tiên cơ, há sẽ dễ dàng lỡ qua? Hết thảy đều là giả, có thể nhiều thêm mấy phần nắm bắt đi đến bờ bên kia tiên lộ mới là thật. Ẩn tu trên Thiên Nguyên không ít, chẳng qua có một nhóm người động phàm tâm, quyết định muốn lưu lại chu toàn cùng Thần tộc, còn có một nhóm người không thành khí, nói thành tiên chỉ là si tâm vọng tưởng, vào không được pháp nhãn chúng ta. Vì thế Lam tiên sinh trải qua ngàn khiêu vạn tuyển mới tụ tập được năm người chúng ta...

Lộc Tẩu nói lên, xem bộ dáng khá bởi vì Lam tiên sinh được tuyển trúng mà tự đắc.

Phương Hành cũng khôn khéo, cảm thấy chuyện lão đầu này nói bây giờ có lợi với mình, liền chủ động rót tiếp cho hắn một chén.

Lộc lão đầu uống một ngụm, rất là mãn ý, liền miễn lệ mở lời nói thêm:

- Có thể cùng lúc tới đoạt... Tới xông tiên lộ này, tự nhiên không phải tùy tiện gom mấy người là được, không chỉ cần tu vị đầy đủ, dù độ không được chín kiếp, cũng phải có sáu đạo Kiếp lôi trên người. Càng then chốt là, ngươi phải có bản lĩnh riêng, tiên lộ từ từ, không phải chỉ dựa vào một thân thực lực là có thể xông vào, trong tinh vực có rất nhiều hung hiểm, bao nhiêu trong đó là có thể lấy man lực đánh vỡ? Không có vài phần bản sự, lấy gì ra hóa giải?

- Năm người chúng ta vừa khéo đều có bản lĩnh riêng không yếu, tỷ như lão phu, giỏi nhất là trận thuật. Ha ha, không phải lão phu thổi phồng, trên Thiên Nguyên hiện tại, không biết bao nhiêu danh gia trận thuật đều dựa vào bút ký năm đó lão phu lưu lại mới tu hành ra được. Trước đây khi lão phu còn chưa bế quan, Thiên Nguyên Bắc Câu Yêu địa có vị đại yêu lánh đời, ẩn cư Phù Tang sơn, rất giỏi trận thuật, năm đó lão phu từng cùng hắn đấu trận, thua hai trận, sau cùng một ván lại vặn trở về, ngay cả hắn đều tán thưởng lão phu, từng mời ta lưu lại, cùng hắn cộng đồng tham ngộ đạo phong thánh, chẳng qua lão phu không nguyện làm Thánh nhân đoản mệnh, đương thời liền cự tuyệt, một lòng cầu trường sinh!

- Đại yêu lánh đời Phù Tang sơn, chẳng lẽ là Căn Bá?

Phương Hành không khỏi có chút kinh kỳ, đánh giá lão đầu một cái thật sâu.

Nghĩ thầm nếu cả Căn Bá tu vị cao thâm khó lường kia đều coi trọng lão đầu này, như vậy đúng thật không thể xem thường.

Nói xong chính mình, Lộc Tẩu lại uống một chén, nói tiếp:

- Còn vị thư sinh được xưng Văn tiên sinh kia, hắn cũng rất bất phàm, tạo nghệ phù văn quả thực có thể xưng học cứu thiên nhân. Ngươi phải biết, hai ngàn năm trước, ở Thần Châu tây bộ từng có một phương đạo thống, tên là Chân Phù đạo, tu là phù văn chi thuật, đệ tử đông đúc, thanh danh đương thời thịnh ngang Phù Diêu cung. Đó chính là đạo thống do hắn lập nên, chỉ có điều đến sau người này bại dưới tay Phù Diêu cung chủ đương thế, bị bách tán đạo thống, bản thân cũng bế quan khô thủ, quyết ý cầu tiên, ta lại cảm thấy hắn có ý giận dỗi, đấu không lại Phù Diêu cung chủ nên muốn sống lâu hơn người ta!

- Phù Diêu cung chủ không phải đều là đoản mệnh...

Phương Hành cãi lại mấy câu, bởi tính ra, hắn cũng từng làm qua mấy ngày cung chủ Phù Diêu cung.

Thật luận lên, đến hiện tại hắn còn chưa thoái vị cơ mà!

- Còn lão yêu bà, nhìn có vẻ điên điên khùng khùng, thân phận thật lại cũng rất ghê gớm.

Nàng chính là thần nữ Thần Châu Bắc vực Phù Khỉ đạo hơn ngàn năm trước, dã tâm bừng bừng, tưởng muốn nhất thống Thần Châu bắc vực, cùng Trung vực tranh phong, thiếu chút còn làm thành đại sự vạn năm không người làm được. Chẳng qua người mang thiên mệnh như thế, cuối cùng lại bị chí thân phản bội, không chỉ một phen sự nghiệp tiêu tán vô hình, cả chính mình cũng trở nên điên điên khùng khùng, bắt đầu tu luyện tà thuật, chỉ tin khôi lỗi không tin người, chỉ cầu trường sinh không cầu danh...

Nói xong người này, liền lại đưa chén ra, Phương Hành lập tức rót đầy.

- Còn Lam lão đại thì càng không lường được, hắn xuất thân Tịnh Thổ, nhưng lại nhân duyên tế hội, tu hành ở Thần Châu, chính là sư đệ của Thần Châu Câu Ly đại thánh. Tuy tu vị cảnh giới không bằng sư huynh, nhưng một thân tu vị thông huyền, thực lực cao thâm, từng tu luyện hơn ngàn năm trên biển, ngay cả Thương Lan hải đều một mực cung kính có thêm. Lúc sinh nhật, lão Long Vương hàng năm đều sẽ mời hắn, hơn nữa chí ít có ba lần Dao Trì tiên hội, hắn đều ngồi ở hàng đầu tiên. Chỉ có điều hắn và Câu Ly đại thánh một mực không hợp, nghe đồn trước không lâu, Câu Ly đại thánh từng tự thân bái hội hắn, định mời hắn tới ngoại vực đồng mưu đại sự, lại bị hắn một lời cự tuyệt...

- Thì ra đều là có lai lịch cả...

Phương Hành không khỏi có chút cảm khái, lão yêu quái có thể sống đến lúc này, luận căn cước, quả thật ai nấy đều đủ để hù chết người.

- Đứng dậy thôi. Tuy chúng ta đều đã nhiều năm không hiện thân ở Thiên Nguyên, nhưng dấu tích xưa kia vẫn lau không được...

Lộc Tẩu thở dài một tiếng, thấp giọng truyền âm nói:

- Chỉ có gia hỏa mặc một thân áo đen kia, tu vị không yếu, lại nhìn không ra chân thân, ngay cả đương sơ lúc Lam tiên sinh dẫn tiến hắn đều nói mập mờ không rõ. Chúng ta vốn cũng không muốn liên thủ cùng người sờ không rõ căn cước, chẳng qua hắn lại có một dạng bản lĩnh mà chúng ta đều không sánh bằng. Thần hồn hắn cực kỳ cường đại, hơn xa chúng ta. Tỷ như mấy ngày trước, vốn là lão phu đương trực, nhưng cả ta đều không phát hiện phiến vẫn thạch phong bạo vọt tới cách mười vạn dặm, nhưng người này thân trong tiểu thế giới lại chuẩn xác cảm ứng được, kịp thời nhảy ra nhắc nhở, nhờ đó mới hữu kinh vô hiểm tránh qua...

Nói xong, nhè nhẹ thở dài, nói:

- Lão phu tinh thông trận thuật, Văn tiên sinh tinh không phù thuật, lão yêu bà công phu luyện khí hơn xa thường nhân. Lam tiên sinh thì lại giao du rộng rãi, luyện ra tiểu thế giới, một thân chiến lực cũng cực bất phàm, nhưng so với thần hồn cường đại của Quỷ tiên sinh, những bản lĩnh này của chúng ta khó mà đưa ra định luận. Rốt cuộc chúng ta là giải quyết vấn đề, hắn lại có thể khiến chúng ta biết trước tránh ra vấn đề, cũng chính bởi thế, tuy không quá hiểu rõ lai lịch hắn, lại cũng đều đồng ý liên thủ xông tiên lộ!

- Thần hồn ta cũng rất mạnh…

Phương Hành thầm thì một câu, nhưng biểu tình trên mặt lại có chút mất tự nhiên.

Hắn tự nhiên cũng nhớ được phiến mưa vẫn thạch gặp phải mấy ngày trước. Đương thời cả chính mình đều hoàn toàn không biết, Lam tiên sinh lại đột nhiên nói muốn thay đổi lộ tuyến, từ nơi khác vượt qua, đến sau mới hiểm lại càng hiểm sát qua một mảng lớn mưa vẫn thạch. Có thể nói hung hiểm vô cùng, vốn đương thời còn tưởng bọn họ thông qua loại bí pháp nào đó mà mình không biết đề tiền thám tri ra được. Lại không ngờ, đó là nhờ một kẻ vốn khô tọa bế quan trong tiểu thế giới lấy thần thức cường hoành cảm ứng ra được. Không thể không nói, phần bản lĩnh này quả thật khiến người kinh thán!

Phải biết mình tu luyện qua Thái Thượng cảm ứng kinh, không lý nào ở đạo thần hồn lại kém người xa đến vậy!

- Ai, nói thế nào nhỉ, hắn mà không chút bản sự thì cũng không vào được pháp nhãn chúng ta...

Lộc Tẩu một bên lắc đầu hoảng não than thở, một bên làm bộ không để ý vươn tay cầm vò rượu.

- Thế là được rồi, nãy giờ đã uống bốn chén...

Phương Hành lập tức cảnh giác, nâng vò rượu ôm vào trong ngực.

- Tiểu vương bát đản, tinh như khỉ, chẳng tốt đẹp gì...

Lộc Tẩu tức mắng một câu, đứng dậy, vươn mình vặn eo, cười nói:

- Chẳng qua hôm nay cũng đủ rồi...

Xem ra lão đầu cảm thấy cầm một phen nói nhảm lừa mấy chén rượu uống đã rất mãn ý, đang chuẩn bị đi về trong tiểu thế giới tiếp tục đả tọa khô thủ, lại bỗng đột nhiên cảm ứng được tiền phương truyền đến một đạo thần thức ba động kịch liệt, chính là Quỷ tiên sinh đang canh gác ở phương xa truyền lại:

- Không hay, chư vị đạo hữu nhanh nhanh đi ra, tiền phương có phiền toái... Đại phiền toái...

- Có phiền toái?

- Sưu!

Lộc Tẩu nghe mà cả kinh, vứt chén rượu trong tay, vội bay vút về phía trước, chốc lát đã đột phá vài trăm trượng, đi tới bên cạnh Trạm Lam vẫn thạch, cùng Quỷ tiên sinh sóng vai mà đứng, ngưng thần nhìn lại. Đúng lúc này, trong Trạm Lam vẫn thạch cũng thoát ra ba đạo thân ảnh, chỉnh là ba lão còn lại, ai nấy đều như lâm đại địch, mắt nhìn chằm chằm trước mặt!

- Có phiền toái?

Phương Hành nghe cũng cả kinh, sau đó lúc Lộc Tẩu thân như thiểm điện xông về phía trước, hắn cũng không chậm, “Sưu” một tiếng xách theo vò rượu trốn vào trong Thần cung, qua nửa buổi, mới lại thò đầu ra quan sát...

Chương 1259: Ải khó đầu tiên trên tiên lộ Long tộc

Quỷ tiên sinh một tiếng nhắc nhở, cầu tiên ngũ lão liền bay ra tiểu thế giới, nghiêm trận chờ đợi.

Đối với thần hồn cường đại của Quỷ tiên sinh, bọn họ đều rất tin tưởng, trước đây ngẫu nhiên gặp phải trận mưa vẫn thạch đã chứng minh về mặt cảm ứng thần hồn cảm ứng hắn quả thật viễn siêu chúng nhân. Mà nay, ngữ điệu hắn lại ngưng trọng như thế, càng khiến cho mọi người nhịn không được đề tâm lên, ngưng thần nhìn về phía trước. Ngay cả Phương Hành, tuy đã trốn vào trong Thần cung, hoàn toàn không có ý ra mặt giải quyết hung hiểm, nhưng cũng cực kỳ quan tâm, thò đầu ra xem xem. Ở bên cạnh hắn, dưới cánh tay ló ra đầu của Ngao Liệt, trên long trảo còn cầm thùng gỗ cho heo ăn. Thì ra chưa cho heo ăn xong liền nghe được một tiếng hét lớn, vội vàng chạy ra xem.

Dưới bầu không khí túc sát như thế, tinh không trước mặt lại mãi chẳng có nửa điểm biến hóa.

Chư tu chưa hề dừng lại, chỉ là thả chậm tốc độ, chậm rãi bay về phía trước.

Nửa buổi sau, thoát ra đầy đủ mấy vạn dặm, trước mặt cuối cùng hiện ra một con sông dài mơ hồ...

Đó đúng thật là một con sông dài, từ xa nhìn lại chỉ có một dải tuyến trắng, đột ngột vắt ngang trong tinh không, vừa khéo ngăn trên đường đi bọn họ. Nhìn từ xa thì thấy không rộng lắm, nhưng đến gần rồi không ngờ mới phát hiện, đó lại là một dải tinh lưu do vô số đá vụn màu trắng tổ thành, trên dưới đều khó gặp bến bờ, vắt ngang ở trước người, cũng không biết thông hướng nơi đâu. Định thần nhìn lại, thậm chí có thể phát hiện vô số khối đá vụn kia đang chậm rãi lưu động, hệt như sông dài luồn ngang chỉnh phiến tinh vực, không biết điểm cuối!

- Chính là nơi này, dừng lại đi!

Quỷ tiên sinh trơ mắt nhìn tinh lưu càng lúc càng gần, lập tức trầm giọng mở miệng.

Những người khác đều không dám khinh thường, vội ngừng lại, ánh mắt ngưng trọng đánh giá tinh lưu quỷ dị.

- Đây... Tự hồ chỉ là vô số mảnh vụn vẫn thạch, hóa thành tinh lưu, bị lực lượng thần bí dẫn dắt, chảy hướng nơi xa nào đó. Hệt như sông dài trong tinh không, mạo nhiên xông vào xác thực hung hiểm, chỉ là bằng thực lực chúng ta, nếu muốn thông qua tinh lưu vẫn thạch tựa hồ cũng không khó. Không biết đại phiền toái mà Quỷ tiên sinh nói là chỉ cái gì?

Quan sát nửa buổi, Văn tiên sinh là người đầu tiên mở miệng, ngữ điệu có phần nghi hoặc.

Những người khác nghe vậy cũng đều nhìn sang Quỷ tiên sinh. Tinh Hà trước mắt này không bờ không bến, vắt ngang tinh không, quả thực lớn đến đáng sợ, khiến người sinh tâm kính ngưỡng. Chẳng qua chăm chú nhìn kỹ thì chỉ là do vụn vẫn thạch tổ thành, trên đường bọn họ đã không biết bao lần tránh qua hung hiểm tương tự thế này, tựa hồ không cần phải quá mức lo lắng mới đúng. Rốt cuộc so với vẫn thạch cấp tốc bay vút trong tinh không, thì loại vẫn thạch chỉ tồn tại trong Tinh Hà, thôi tiến chậm chạp này quả thực không đáng nhắc tới...

- Ta cũng không biết bên trong rốt cuộc có hung hiểm gì, nhưng ta vừa đến chỗ này, trong lòng liền sinh ra cảm giác khủng bố, nơi đây nhất định không tầm thường!

Quỷ tiên sinh trầm giọng mở miệng, lời nói ra lại khiến chư tu ngơ ngác nhìn nhau.

- Ồ, nơi đó có người...

Bỗng đột nhiên, Lam tiên sinh kinh hô một tiếng, chư tu thuận theo ánh mắt hắn nhìn lại.

- Sưu!

Quỷ bà bà hiển nhiên cũng nhìn thấy “người” mà Lam tiên sinh vừa nói, tóc rối trên đầu khẽ vung, dò xét về phía xa xa. Cách chư tu mấy ngàn dặm, ở phần ngoại vi mảnh tinh lưu có một điểm đen nho nhỏ, ẩn ẩn quan sát thấy như là hình người, tóc rối của Quỷ bà bà dò xét tới, trực tiếp kéo điểm đen kia lại gần. Lúc kéo đến hơn trăm dặm, thần tình ai nấy đều ngưng trọng dị thường. Đó quả nhiên là một người, trên thân còn khoác giáp trụ thanh đồng, tay kéo nửa đoạn thần mâu, im lìm không nhúc nhích.

- Đây là yêu tướng dưới trướng Long cung Thương Lan Hải!

Đến gần vừa nhìn, Lộc Tẩu thấp giọng quát lên, một câu nói toạc thân phận người này.

Đó đúng thật là yêu tướng Thương Lan hải, phần đầu rõ ràng là bộ dạng quái ngư, chỉ có thân mình là hình người, dựa vào khí tức lưu lại trên thân có thể xác định, đây hẳn là một đại yêu cảnh giới Nguyên Anh, trên người hắn không có nửa điểm vết thương, có điều cả người đã khô quắt, hệt như là cá khô, hai mắt khô kiệt thẫn thờ nhìn tinh không, trên mặt ngưng tụ vẻ sợ hãi.

- Sao yêu tướng Thương Lan hải lại chết ở chỗ này? Chẳng lẽ đây là thuộc hạ Cửu Đầu

Trùng?

Văn tiên sinh thấp giọng hỏi, trong ánh mắt hơi có chút sợ hãi.

- Chết ở chỗ này không chỉ một người, các ngươi xem...

Cũng đúng lúc này, Quỷ tiên sinh đột nhiên truyền âm, sau đó đưa tay chỉ hướng tiền phương.

Mọi người nhìn lại, trong lòng đồng loạt cả kinh, nay bọn họ đã cách phiến tinh lưu kia rất gần, có thể nhìn thấy mảnh vụn vẫn thạch chi chi chít chít đích. Thuận theo hướng chỉ của Quỷ tiên sinh, phát hiện trong đám vẫn thạch quả nhiên chen lẫn vô số quái thi, định thần nhìn kỹ, tất cả quái thi kia đều thân mặc giáp trụ thanh đồng Long cung, tay cầm binh khí, từng người bất động phiêu linh trong tinh lưu, số lượng lên tới gần trăm.

- Xem ra, lúc Cửu Linh vương thông qua nơi này đã trả ra đại giá rất lớn...

Ngây người phải đến một chung trà, cuối cùng Lam tiên sinh mới truyền âm một tiếng, tâm thần chư tu không khỏi trầm xuống.

Rất rõ ràng, những thuộc hạ Long cung này hẳn đều là nhóm người tùy theo Cửu Đầu Trùng bước lên tiên lộ. Đương sơ Cửu Đầu

Trùng rất có phách lực, truyền cả tòa Long cung đưa vào trong tinh không, thuộc hạ tự nhiên cũng mang theo, lưu lại Thương Lan hải chẳng qua là một ít binh tôm tướng cá không ra hồn. Trong đám thuộc hạ này, bát đại Yêu Vương bị hắn lưu ở Long Môn, chặn đánh người đến sau, số còn lại thì vẫn cứ mang theo bên người. Mà nay những thây khô này hiển nhiên chính là số bị hắn bỏ lại lúc thông qua tinh lưu...

Vừa thấy đám quái thi, trong lòng chư tu không khỏi dâng lên cảm giác lo lắng, vừa mừng lại vừa sợ.

Mừng tự nhiên là có thể phát hiện tung tích Cửu Đầu Trung ở nơi này, chứng tỏ tiên lộ bọn hắn đi không sai.

Mà kinh tự nhiên là, ngay cả Cửu Đầu Trùng đều phải trả ra đại giá lớn như thế, tinh lưu này hẳn phải hung hiểm cỡ nào?

- Quỷ bà bà, xin phiền...

Trầm mặc nửa buổi, lại là Lam tiên sinh đột nhiên trầm trầm mở miệng, nhìn hướng lão ẩu tóc rối.

- Lão thân hiểu được!

Quỷ bà bà cười lạnh một tiếng, đầu tóc rối lắc nhẹ, trong tinh không đột nhiên xuất hiện mấy đạo thân ảnh đen thui. Nhìn hình dung, không ngờ chính là bộ dạng tám đại yêu tướng cản đường ở cửa lớn thanh đồng khi trước. Đương sơ lúc phá Phược Long trận, thuộc hạ Cửu Đầu Trùng đều bị tóc rối của nàng chui vào cơ thể, đến sau liền bị nàng thuận tay nhặt, luyện thành khôi lỗi vô tri vô giác. Lúc này, tiền phương hung hiểm bất định, Quỷ bà bà bèn lấy ra khôi lỗi, khẽ cười âm trầm, chợt có hai cỗ đột nhiên xông về phía trước!

- Oanh!

- Oanh

- Oanh!

Hai khôi lỗi yêu tướng xông thẳng vào trong tinh lưu, một trái một phải, thế đi cực gấp.

Mảnh vụn vẫn thạch bị bọn họ đụng cho tung bay bốn phía, mà nhục thân bọn họ vẫn không chút tổn hại. Xem ra bản thân những vẫn thạch này quả thực không có được năng lực hủy diệt cường đại như vẫn thạch bay tới từ tinh không xa xôi. Nhìn hai tên yêu tướng thâm nhập, mọi người đều cảm giác có chút nghi hoặc. Đúng lúc đó, bỗng đột nhiên phát hiện trong tinh lưu xuất hiện biến hóa, trên những mảnh vụn vẫn thạch nhìn như yên ắng im lìm bất chợt chảy ra một ít dịch thể màu đen, dính dính như dầu, lại như bàn tay vươn tới.

- Xuy

- Xuy

- Xuy

Vô số xúc thủ như có linh tính đâm vào cơ thể hai yêu tướng, sau đó trói buộc chúng lại. Ngay cả Quỷ bà bà sắc mặt đại biến cũng không cách nào triệu hoán chúng trở về, chư tu trơ mắt nhìn hai bộ nhục thân yêu tướng dần khô quắt đi. Nửa buổi sau, huyết dịch chúng bị hút sạch, toàn bộ xúc thủ màu đen liền cũng thu về, tinh lưu trở lại bộ dáng yên lặng như cũ!

- ... Thật lợi hại, một sợi thần niệm lão thân lưu trên thân khôi lỗi cũng bị cắn nuốt!

Quỷ bà bà nhịn không được thở dài một tiếng, thần tình ngưng trọng.

- Đó là...

- ... Sinh linh tinh không!

Lam tiên sinh và Văn tiên sinh đồng thời thấp giọng mở miệng, biểu tình ngưng trọng, nói:

- Không ngờ trong tinh không yên ắng này còn có thể đản sinh sinh linh quỷ dị như thế, bình thường chập phục trong vẫn thạch, một khi cảm ứng được khí huyết thần hồn liền lập tức tỉnh lại, hấp thực sạch sẽ, sau đó lần nữa chập ngủ. Xem ra, thứ chúng ta phải vượt qua không phải dòng chảy vẫn thạch, mà là biển sinh linh màu đen quỷ dị kia!

Lộc Tẩu nghe vậy bèn hỏi:

- Nếu thần hồn ẩn đi, không lọt mảy may, không biết có thể đi qua được không?

Quỷ bà bà lắc lắc đầu:

- Hai bộ khôi lỗi kia bản thân chính là vật chết, khí huyết không hề ba động, nhưng vẫn bị cảm ứng được!

- Vậy phải làm sao?

- Nhất định có cách, Cửu Linh vương kia chẳng phải đã đi qua?

- Nhưng hắn cũng phải bỏ lại gần trăm bộ thi thể thuộc hạ, đoán rằng lúc qua tinh lưu này cũng ăn lỗ lớn...

- ...

- ...

Ngũ lão nhất thời chụm đầu thương lượng. Lúc này, trong Thần cung ở phía sau, Phương Hành và Ngao Liệt cũng đang nhìn nhau, đáy mắt đều có chút kích động xen lẫn ngưng trọng, Phương Hành thấp giọng nói:

- Trên tiên lộ, hung hiểm vô số, nhưng cũng chính bởi vì hung hiểm rất nhiều, cho nên căn bản không ghi chú rõ, chỉ có một dải hồng tuyến chạy dọc tinh không, duy có ở ba nơi cố ý viết lên một chữ hung mà mắt thường khó nhìn thấy. Đoán rằng chính là ba đạo cửa ải khó trên tiên lộ, phiến tinh lưu này hẳn là cửa ải đầu tiên!

Nhắc đến nghịch lân, ánh mắt Ngao Liệt liền có chút không đúng, nhưng việc đã đến nước này, liền cũng không nhắc lại, chỉ gật gật đầu, nói:

- Long Tộc chúng ta vốn chú trọng không trải qua mài luyện, khó mà thành đại khí. Bởi thế trên đường thông tiên lưu lại rất nhiều ải khó ma luyện tự thân, ý là yêu cầu con cháu hậu thế phải nghênh khó mà lên, phá quan thông hành, mới có thể thấy được bến bờ sau cuối, tiến vào Long Tộc cổ giới...

- Tổ tông Long Tộc các ngươi đúng là nhàn đến hoảng...

Phương Hành khó chịu nhất là đến lúc này Ngao Liệt vẫn không quên tự thổi tự khen, hướng hắn lườm một cái:

- Có bản sự thì ngươi nghênh khó mà lên ta xem?

Ngao Liệt nghe mà ngẩn ngơ, nghiêm mặt nói:

- Rõ ràng chính ngươi từng nói dùng man lực xông tiên lộ là không đúng!

Chương 1260: Bát Hoang Lục Hợp trận

Ngao Liệt tuy hung mãnh, không sợ hết thảy, nhưng hiển nhiên tuyệt đối không ngốc!

Nếu là cường địch cản đường, nó ngạo khí bốc lên, sợ là dạng gì đều dám đánh dám giết một trận. Nhưng nếu đối mặt với tồn tại quỷ dị không cách nào thám tri, lại cứ mạo nhiên xông đi ra trêu chọc một trận, đó không phải dũng mãnh, mà là đồ ngu...

Phương Hành thật cũng không vạch trần hắn, chỉ khẽ cười:

- Chúng ta sầu cái gì, chờ năm người bọn hắn nghĩ cách là được!

- Tránh thân trong tiểu thế giới cũng không xông qua được ư?

- Cửu Linh vương cũng giá ngự Long cung tới đây, trong truyền thuyết, bản thân Thương Lan Hải Long cung chính là một tiểu thế giới, đến cả hắn đều phải bỏ lại nhiều thi thể bộ chúng như vậy, chứng tỏ cách ẩn thân trong tiểu thế giới không ổn. Chí ít cũng tiềm tại rất nhiều nguy cơ, chúng ta không tiền nhiều thế lớn, thực lực hùng hậu như Cửu Linh vương, vẫn nên cẩn thận là hơn...

- Cửu Đầu Trùng đã thành công, chúng ta cũng không kém cái gì, tất nhiên có cách an toàn thông qua vực này!

- Lời tuy như thế, nhưng cũng phải nghĩ ra cách mới được...

Lúc này ngũ lão cầu tiên chính đang dồn dập trao đổi thần niệm, đối mặt tinh lưu quỷ dị bực này, tự nhiên không ai dám chủ quan.

- Vẫn nên trước dò xét mấy phen thì hơn!

Cuối cùng Lam tiên sinh mở miệng, bốn người khác cũng đồng thuận. Mỗi người lần lượt thi triển thủ đoạn, quan sát, thám trắc đặc tính tinh lưu, bọn họ xác thực đều là nhân vật đỉnh cấp tại Thiên Nguyên, sợ rằng chỉ dưới mỗi Thánh nhân, hơn nữa dù là so sánh cùng Thánh nhân cũng chỉ thua nửa trù mà thôi. Nay chăm chú hành sự, ai cũng đều có thần thông, vô luận phù chiếu, hóa thân, khôi lỗi đều đưa hết ra, tận lực dò xét...

Nhưng mà dò xét nửa ngày, từng người được đến một ít phản hồi, nhưng tình hình lại cực không lạc quan.

- Đúng là đáng sợ, vật này lửa thiêu không diệt, đao chém không chết, lôi kích không tiêu, cứ như là bất tử bất diệt vậy...

- Cả pháp lực ta kèm theo trên phù triện đều có thể cắn nuốt, thực sự đáng sợ, cơ hồ không cách nào dùng pháp bảo để phòng ngự...

- Đáng sợ, đáng sợ, lấy thuật che đi khí tức mạnh nhất đưa phân thân tiến vào trong đó đều bị phát giác, khó trách ẩn thân trong tiểu thế giới vượt qua chỗ này e rằng cũng không thỏa. Bản thân tiểu thế giới tất phải tồn tại môn hộ kết nối với đại thế giới, cũng tức là, nhiều nhiều ít ít đều sẽ có một tia khí tức tiết lộ ra, nhưng ở trước mặt sinh linh quỷ dị này, lộ một tia khí tức liền sẽ bị bọn chúng phát giác...

- Ta thử câu thông với chúng, nhưng thần niệm lại bị cắn nuốt, vật này chắc không có linh tính, chỉ biết cắn nuốt...

- ...

- ...

Dò xét nửa buổi, trao đổi ý kiến mấy câu, sắc mặt ai nấy đều rất không dễ nhìn.

Hồng Hoang vũ trụ, huyền ảo vô cùng, bọn họ đều đã là tồn tại pháp lực cường hoành chí cực, nhưng khăng khăng lại có sinh linh bực này sống ở trong tinh không, khó mà cầm nắm, khó mà ứng phó. Mà đấy mới chỉ là một loại sinh linh nho nhỏ trong vũ trụ bao la thôi. Chẳng qua, loại sinh linh này nếu đã tồn tại trên Long Tộc cổ lộ liền chứng minh chúng đã từng bị Chân Long nhất tộc hàng phục, hơn nữa còn cho rằng con cháu hậu thế của mình cũng có năng lực hàng phục bọn chúng. Cửu Đầu Trùng đã từng thuận lợi thông qua nơi này, chứng tỏ hắn có cách hàng phục chúng!

Chỉ có điều, vấn đề ở chỗ, tuy khả năng đó tồn tại, nhưng nghĩ không ra cách, cuối cùng không lại về không.

...

...

- Bọn họ sẽ không căn bản không qua được chứ?

Lúc này, trong Thần cung, Ngao Liệt cũng đang có chút bách thiết nhìn về phía trước.

- Nếu cả cửa ải đầu tiên trong ba cửa đại nạn trên tiên lộ Long Tộc các ngươi đều không qua được, năm người này đúng thật chẳng có tư cách gì cầu tiên!

Phương Hành không ngẩng đầu lên, chỉ nâng lên một quyển ngọc giản chăm chú nhìn, chính là thứ được đến từ tay Thần Chủ.

...

...

- Tuy không biết Cửu Linh vương làm cách nào mà thông qua vực này, nhưng ta lại có một chủ ý, có thể thử một lần!

Đúng lúc ấy, Quỷ tiên sinh trong ngũ lão đột nhiên mở miệng, dẫn đi ánh mắt những người còn lại.

- Mau mau nói!

Mấy người khác chính đang thúc thủ vô sách, vừa nghe lời ấy, lập tức hứng thú hỏi.

Quỷ tiên sinh cũng không dong dài, thoáng trầm ngâm, liền đánh một đạo thần niệm vào trong thức hải bọn họ.

- Nếu dùng cách này, có vẻ khả thi, chỉ là phong hiểm lớn chút!

Lam tiên sinh nghe xong, trầm ngâm không nói.

Văn tiên sinh nghe xong, lại quay đầu nhìn về hướng Phương Hành:

- Nhưng cách này cần phải hắn giúp đỡ!

Lộc Tẩu trầm ngâm một phen, sau đó mới nói:

- Đợi lão phu thôi diễn một phen hẵng tính!

Nói xong liền bó gối ngồi trong tinh vực, hai tay ngắt tính không ngừng, trên khuôn mặt già nua, biểu tình ngưng trọng dị thường. Nửa buổi sau, hắn đột nhiên vươn tay điểm tới, pháp lực ngưng tụ trong hư không, hiện ra bộ dạng tám đạo trận kỳ, sau đó từng đạo từng đạo ngân ti như ẩn như hiện bố khắp giữa tám đạo trận kỳ, cứ thế tuần hoàn lặp lại. Cuối cùng Lộc Tẩu nhảy dựng lên, cước đạp cương bộ, tay niết Bát Hoang Lục Hợp ấn, du tẩu trong tinh không, hai tay không ngừng đánh mấy đạo pháp lực lên tám đạo trận kỳ.

Đầy đủ một canh giờ sau, phen làm phép này mới khó khăn kết thúc, tám đạo trận kỳ đã như liền thành một thể.

Rõ ràng vẫn cứ là tám đạo trận kỳ đơn độc độc lập, nhưng xem ở trong mắt chúng nhân lại như là cùng một đạo.

Lộc Tẩu làm xong hết thảy, sắc mặt có phần xám tro, hiển nhiên bố xuống trận này đã hao phí không ít tâm huyết.

- Lão yêu bà, lấy ra sáu bộ yêu thi thừa lại kia, thử một lần xem sao!

Lộc Tẩu thở một hơi thật dài, trầm giọng nói.

- Hừ hừ!

Yêu bà bà cười lạnh một tiếng, nhưng cũng không cự tuyệt, gọi ra sáu bộ yêu thi, chính là sáu tên còn lại từ tám đại yêu tướng. Lộc Tẩu phân biệt cắm tám đạo trận kỳ lên lưng sáu bộ khôi lỗi yêu thi, sau đó hướng Văn tiên sinh đứng nghiêm ở bên cạnh nói:

- Hai đạo Hóa Nhân phù một âm một dương, lão thư sinh ngươi có thể làm được chứ?

- Nếu lão phu đều làm không được, Thiên Nguyên cũng không mấy người có thể làm được...

Văn tiên sinh bộ dạng thư sinh trung niên, thanh âm lại có chút già nua, thần tình khá là tự ngạo, khẽ hừ một tiếng, lập tức vận chuyển pháp lực lên đầu ngón tay, ngưng thần vẽ lên giữa không trung, pháp lực ngưng trệ trong hư không, hình thành hai đạo phù văn cực kỳ huyền bí phức tạp. Nếu định thần nhìn kỹ liền có thể thấy hai đạo phù văn này, mỗi một bút khẽ vạch đều là do vô số phù văn nhỏ bé tổ thành, nếu tu vị không đủ, sợ là chỉ riêng nhìn một cái liền sẽ bị hàm nghĩa thâm ảo cất chứa trong phù văn kích cho thổ huyết.

Càng quỷ dị chính là, sau khi hai đạo phù văn được vẽ lên, trên một phù văn chợt tán phát ra sương khí âm sâm, một cái khác lại tán phát hỏa ý hừng hực, một đoàn xanh mênh mông, một đoàn sáng loang loáng. Hai đạo phù văn thành hình, Văn tiên sinh liền thu tay về, phất tay áo vỗ nhẹ, khẽ quát một tiếng:

- Tỉnh lại...

- Xuy...

Hai đạo phù văn đồng thời chôn diệt, sau đó phù quang thần dị lần nữa sáng lên, hóa thành bộ dạng hai người.

Một người thân mặc trường bào, khí vũ hiên ngang, một người tóc xanh như thác, ôn uyển động người, cứ như là hai người thật vậy...

- Hư không tạo linh, như thật như huyễn, tạo nghệ Văn tiên sinh ở đạo phù văn quả thật đáng khen!

Lam tiên sinh và Lộc Tẩu đều khen một tiếng, sau đó thần tình cả năm người đều ngưng trọng lên.

- Đi đi!

Hai bóng người do phù văn huyễn hóa cũng chia nhau cầm một đạo trận kỳ, cùng sáu khôi lỗi yêu tướng hình thành một tổ tám người, kể ra cũng quái, khi tám người bọn hắn đồng thời cầm lên trận kỳ, lập tức liền như hóa thành cùng một người, sau đó do Yêu bà bà điều khiển, xông thẳng vào trong tinh lưu, rất nhanh liền chìm vào dòng chảy vẫn thạch, rất lâu không thấy hồi âm, năm người đều thần tình nôn nóng chờ đợi. Thẳng đến một chung trà sau, bóng người chợt lóe, tám người đồng thời bay trở về!

- Cách này làm được!

Năm người chăm chú quan sát yêu tướng, phát hiện sáu yêu tướng kia đều không tổn hao chút nào, tức thì mặt lộ hỉ sắc.

- Xông tiên lộ này, quả nhiên cần phải tinh thiện trăm đạo mới được...

Lam tiên sinh khẽ thở dài một câu, sau đó nhìn sang Lộc Tẩu nói:

- Làm phiền Lộc tiền bối khuyên bảo đứa nhóc kia mấy câu!

Trong năm người, chỉ có Lộc Tẩu là quen thuộc Phương Hành nhất. Hắn tự nhiên cũng nghĩa bất dung từ, chỉ là vừa đi tới Thần cung, mới nói rõ ý đến cho Phương Hành, Phương Hành đã rất là không vui trừng mắt hỏi:

- Để ta cũng tiến vào?

Lộc Tẩu thán nói:

- Một đường đi tới hôm nay, gặp phải đủ loại phiền toái, đủ loại hung hiểm, lớn lớn nhỏ nhỏ sợ rằng không dưới ba mươi nguy cơ, năm người chúng ta đều nhất nhất giải quyết, thành ý vậy là đủ rồi đúng không? Nay một trận này, chỉ bằng sức năm người chúng ta e là không qua được. Cách Quỷ tiên sinh đề ra kia gọi là Bát Hoang Lục Hợp trận, lấy trận pháp dẫn dắt đây đó, hóa thành một thể, nhưng trận pháp vốn cần tám người, chúng ta lại mời Văn tiên sinh vẽ hai đạo phù văn, lấy giả loạn thật, để phù nhân thế thân. Như thế liền có thể dẫn đi chú ý của sinh linh quỷ dị trong tinh lưu, giấu trời qua biển, lừa dối quá quan, tuy hung hiểm chút, nhưng trên lý luận là hoàn toàn khả thi!

- Ha ha, chỉ cần nhất thời không lưu thần, chỉ sợ liền chết không toàn thây, đúng chứ?

Phương Hành cười lạnh một tiếng, bộ dạng chẳng lấy gì làm vui vẻ.

- Nhưng đây cũng là cách duy nhất vượt qua. Mà lại nói thật, thực ra người thích hợp nhất phối hợp cùng chúng ta là Ngao tam thái tử, hắn tu vị cao thâm, pháp lực càng dễ dàng duy trì bình hành cùng năm người chúng ta, nếu là ngươi, sợ rằng... Còn yếu chút!

Lúc này, Lộc Tẩu thật cũng không giấu diếm, hết thảy đều nói ra.

- Ta có thể đi!

Nghe được lời này, Ngao Liệt lập tức thò đầu ra từ trong Thần cung.

- Ngươi không đi được!

Phương Hành xoay tay lại ấn đầu hắn trở về, nhìn Lộc Tẩu một cái, lại nhìn đám người còn lại, trong lòng tựa hồ đang tính toán gì đó, suy xét chừng một chung trà mới chậm rãi gật đầu nói:

- Như thế cũng được, vậy liền giúp các ngươi một hồi!

Lộc Tẩu nghe mà không biết phải nói gì, nghĩ thầm vốn chính là mọi người cùng nhau xông tiên lộ, nhưng một đường đi tới, năm người chúng ta giống như làm trâu làm ngựa cho ngươi, thay ngươi mở đường, canh gác, ứng đối hết thảy hung hiểm, từ vào tiên lộ đến nay, đại khái cũng chỉ mới qua nửa năm không đến, nhưng năm người chúng ta trước sau đã xử lý bao nhiêu hiểm trở? Không nghe được một tiếng cảm ơn từ ngươi, đòi chén rượu uống còn bị ngươi ngoa đi không ít đồ vật, nay thật khó khăn mới mời ngươi ra tay một lần, ngược lại thành là ngươi tới giúp chúng ta, còn để người sống hay không?!

Chẳng qua, tốt xấu tổ tông này cũng đáp ứng, hắn trong lòng có bất mãn, lại cũng không dám nói ra.

Phương Hành thì lại một bên lướt nhanh về phía trước, một bên âm thầm suy xét, thần tình khá là ngưng trọng...

Chương 1261: Người nào không dám bịp?

- Thi triển thuật này cần phải pháp lực tuần hoàn lặp lại, sinh sinh không dứt, duy có như thế, mới có thể khiến lực lượng từ tám đạo trận kỳ hồn nhiên một thể, lấy giả loạn thật. Chư vị đạo hữu chú ý cẩn thận, một khi pháp lực vận chuyển xuất hiện vấn đề, như vậy...

Phân cho mỗi người một đạo trận kỳ xong, Lộc Tẩu thấp giọng giải thích, nói đến sau cùng, ánh mắt có phần thâm trầm quét qua mọi người một lượt, không trực tiếp nói ra, nhưng ý mà hắn muốn biểu đạt mọi người đều hiểu. Thân ở trong tinh lưu, nguy cơ tứ phía, nhất thời không lưu thần, kết cục tự nhiên là cả đám cùng bỏ mạng dưới xúc thủ của sinh linh tinh vực quỷ dị kia. Đối mặt đại sự như thế, một khi có gì bất trắc, vậy không chỉ là mình dâng mạng, mà là tất cả mọi người đều cùng dâng mạng theo, ai dám chủ quan?

- Tuy có chút hung hiểm, nhưng cầu tiên chi lộ chẳng phải là nghịch thiên mà đi ư? Chư vị đạo hữu, buông tay một bác thôi!

Lam tiên sinh trầm giọng nói, nét mặt âm chí, hóa Trạm Lam vẫn thạch thành một viên đá nhỏ nhét vào trong ngực.

- Hi vọng ông trời đừng không qua được với đám hơi tí liền một nghịch hắn này...

Phương Hành cười khổ một tiếng, tiếp lấy trận kỳ, sau đó xương đầu Khô Lâu cũng biến nhỏ chừng nắm tay, treo ở giữa eo. Đối mặt với sinh linh tinh vực quỷ dị trước mắt, hắn thực sự có phần thúc thủ vô sách. Trên thực tế mà nói, đây dù sao cũng là đạo cửa ải đầu tiên trên tiên lộ Long Tộc, há là có thể dễ dàng vượt qua? Nếu chỉ mình hắn đi đến trước mặt tinh lưu này, sợ rằng chỉ biết bó tay chịu chết. Nay có cách để lừa dối quá quan, chưa hẳn không phải một chuyện may mắn...

Tiên, không những là chỉ trường sinh, chỉ tu vị, mà còn liên lụy đến rất nhiều pháp tắc!

- Ngươi thả ta ra, để ta tới cầm trận kỳ, rốt cuộc tu vị ngươi quá thấp, nếu bọn họ gây bất lợi với ngươi thì làm sao hóa giải?

Trong xương đầu Khô Lâu, tiếng truyền âm của Ngao Liệt không ngừng cuồn cuộn truyền ra, tiểu long này đến giờ vẫn muốn Phương Hành thả nó ra. Lý do có vẻ thành khẩn, chẳng qua Phương Hành sẽ không dễ dàng thả nó như vậy được. Tiểu cữu tử này bị mình nhốt trong Thần cung, lại dùng Phù Đồ đại trận phong ấn đại bộ phận pháp lực, sau đó từng trận dây mây từng trận mắng bức nó ngày ngày cho heo ăn, oán khí trong lòng không biết lớn bao nhiêu mà kể. Một khi thả đi ra không chừng sẽ lập tức liều mạng với mình...

Mà nói đến chuyện bị người tính toán, Phương Hành lại càng không tín nhiệm Ngao Liệt!

Kinh nghiệm giang hồ quá ít, một khi bị người tính kế, vậy chỉ còn nước giơ cổ chịu chém...

- Dông dài ít thôi, sắp đi vào tinh lưu, không muốn ta thất thủ đi đứt thì ngậm miệng lại!

Phương Hành hung hăng truyền âm cảnh cáo Ngao Liệt một tiếng, sau đó hít sâu một hơi, siết lấy đạo trận kỳ.

Sáu người hai phù, sáu thực hai hư, đúng là Bát Hoang Lục Hợp. Pháp lực vận chuyển, cả tòa đại trận khẩn mật quay vòng lên.

Hai cửa sinh tử đều có hai đạo phù nhân thay thế, Lộc Tẩu thân là người bố trận, lại là người có tạo nghệ trận thuật cao minh nhất, liền chiếm trận cước “khai môn” nặng nhất trong sáu đạo trận nhãn còn lại, Lam tiên sinh nắm trận cước “hưu môn”, lão ẩu tóc rối nắm trận cước “đỗ môn”, Quỷ tiên sinh nắm trận cước “cảnh môn”, Phương Hành thì nắm trận cước “thương môn”. Pháp lực chậm rãi chuyển quay vòng lên, tám đạo trận kỳ lập tức vây quanh bọn họ bay múa không ngừng, từng đạo trận quang trắng ngà giống như sương mù mênh mông bao phủ sáu người hai phù!

Lúc này nếu lấy thần thức cảm ứng, bọn họ liền như cùng một sinh linh.

Ở một khía cạnh nào đó, thậm chí bọn họ đã không còn khí tức, chỉ có hai cửa sinh tử do phù nhân thay thế là có khí cơ nhàn nhạt hiển lộ ra, loại cảm giác này hệt như chân nhân biến thành hư ảo, phù nhân hư ảo lại hóa thành chân nhân!

- Sinh tử thành bại, đều ở khắc này, đi!

Sáu người đồng thời cảm ứng, phát giác trận này không có gì sơ sót, Lam tiên sinh liền hạ lệnh một tiếng, sáu người đồng thời bay về phía trước.

Rất nhanh, bọn họ đã tiếp cận luồng tinh lưu như sông dài kia, từ xa nhìn lại toàn là mảnh vụn vẫn thạch chi chi chít chít. Sáu người trong lòng không dám có chút nào buông lỏng, thần thức đề tới mạnh nhất, sau đó phù nhân sinh môn bước vào trong tinh lưu đầu tiên, những người khác theo sát ngay sau...

- Xuy...

Cũng đúng lúc phù nhân sinh môn tiến vào trong quần vẫn thạch, trên mấy khối vẫn thạch màu trắng cách nó gần nhất đột nhiên thấm ra một loại dịch thể màu đen, sau đó chúng giống như vật sống, vô số xúc thủ dò xét hướng thẳng tới phù nhân kia, trường cảnh khủng bố chí cực. Nhưng phù nhân vốn là vật hư ảo, bị xúc thủ đâm vào, lại không máu thịt có thể cắn nuốt, duy có một tia một sợi pháp lực bị sinh linh màu đen kia hấp phệ đi, chẳng qua tiếp sau chư tu liền bù đắp ngay.

- Cách này làm được!

Chớp mắt, sáu người hai phù đã tiến vào trong tinh lưu, tâm tạng đề lên cũng được thả xuống phần nào.

Cách này quả nhiên làm được!

Phù nhân hư ảo lấy giả loạn thật, quả nhiên giấu qua sinh linh màu đen kia, chúng coi đó như sinh linh cắn nuốt, mà dưới sự yểm hộ từ trận pháp, sáu tu sĩ có máu có thịt chân chính lại bình yên vô sự, bọn họ chỉ cần mỗi thời mỗi khắc vận chuyển pháp lực, cuồn cuộn không ngừng cung cấp pháp lực cho hai đạo phù nhân, đồng thời bảo chứng đại trận không xuất hiện sơ hở, như vậy liền có thể yên ắng vượt qua Tinh Hà!

Cảm giác đó quả thật mỹ diệu, vẫn thạch trắng chung quanh đẹp tuyệt trần, trắng bóng như ngọc, khăng khăng dưới biểu tượng mỹ diệu ấy lại giấu đi sinh linh tinh vực khủng bố vô cùng, động một tí là muốn nhân mạng, thực sự khiến người ưa thích không nổi!

Ngay cả Phương Hành, trong lòng cũng nhịn không được sinh ra ý niệm, liệu có phải chỉ duy có bậc một lòng cầu tiên như ngũ lão mới nghĩ ra được lương sách như vậy. Ai cũng đều có bản lĩnh, bù đắp lẫn nhau, gặp chuyện liền có thể nghĩ ra đủ loại pháp môn bất đồng để giải quyết hiểm chướng. Nhưng nếu là chỉ một người, đúng thật không biết nên làm sao xông qua Tinh Hà quỷ dị này. Đương sơ Thần Chủ nói qua, lấy tu vị mình, bước lên con đường này, khả năng có thể thành công đi tới bờ bên kia không đến một thành. Giờ nghĩ lại, lời Thần Chủ có vẻ không chỉ là đe dọa suông!

Nếu đi một mình, chỉ bằng Tinh Hà này liền đủ khiến hắn tấc bước khó đi!

Thậm chí ở một khía cạnh nào đó, sợ rằng Chân Tiên tới cũng rất khó đi qua mà không kinh động tới những sinh linh tinh vực kia?

Tâm lý nhịn không được thầm oán: Thứ tiền nhân Long Tộc lưu lại này nơi nào là tạo hóa tiên lộ, rõ ràng là tử lộ!

Tinh lưu kia từ xa xa trông lại giống như một đạo sợi tơ vắt ngang chân trời, nhưng cách càng gần, càng phát hiện nó rộng rãi vô biên, như là biển cả, đứng ở đầu này tinh lưu, căn bản không cách nào thấy được đầu bên kia, trong mắt chỉ có vụn vẫn thạch vô cùng vô tận, cùng với thỉnh thoảng thấy được một ít thi hài yêu binh yêu tướng khô quắt, phù trầm chìm nổi trong Tinh Hà!

Chung quanh cực an tĩnh, sáu người không dám đề tốc độ quá nhanh, chỉ duy trì một tốc độ cố định!

Loại cảm giác này, hệt như là đang qua sông.

Trong Tinh Hà, vẫn thạch không phải mỗi một nơi đều dày đặc, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy một ít khu vực trống trải vẫn thạch khá ít, giống như hòn đảo nằm chơ vơ trong biển. Sau ba ngày lẳng lặng mà đi, đại trận ngược lại chưa có gì sơ hở, chẳng qua sáu người lại không hẹn mà cùng chọn tạm thời tìm một mảnh khu vực vẫn thạch khá ít để dừng lại nghỉ ngơi. Không phải bọn họ mệt nhọc, chỉ là cần phải thời thời khắc khắc quán thâu pháp lực trên phù nhân, tiêu hao quả thật không nhỏ, cần dùng linh tinh bổ sung!

- Chư vị đạo hữu, trước tạm dùng chút linh tinh đi!

Bát Hoang Lục Hợp trận chưa rút đi, Lam tiên sinh cũng vẫn duy trì cảnh giác, thấp giọng nhắc nhở, sau đó liền từ trong tiểu thế giới, làm phép nhiếp ra mấy trăm linh tinh thượng phẩm, năm ngón hư trảo, đống linh tinh này như được một bàn tay vô hình nâng lên, bay thẳng tới năm người còn lại, mỗi đến trước một người, người đó liền tự rước lấy một phần, vận chuyển pháp lực luyện hóa, dùng để bổ sung pháp lực. Rốt cuộc trong tinh vực này không có linh khí nuốt nhổ, đây là cách duy nhất để bổ sung pháp lực...

- Hắc hắc, tiểu quỷ, tu vị ngươi thấp nhất, pháp lực tiêu hao cũng ít nhất, thêm cho lão thân một phần nhé...

Án chiếu trình tự mà nói, Phương Hành là người sau cùng lấy đến linh tinh, Yêu bà bà là đếm ngược thứ hai, tinh linh Lam tiên sinh lấy ra ước chừng năm trăm, vừa đúng một người một trăm, chẳng qua lúc đến trước người Yêu bà bà, lão ẩu kia lại nghiêng đầu nhìn Phương Hành một cái, sau đó mỉm cười nói một câu, tay gầy khẽ nhiếp, ước chừng có trên dưới một trăm năm mươi linh tinh rơi vào tay nàng.

- Lão ẩu tóc rối này, tham mấy linh tinh làm gì?

Mấy người còn lại đều có chút bất mãn nhìn Yêu bà bà, ngấm ngầm lắc đầu.

Linh tinh tuy là nguồn bổ sung pháp lực duy nhất trong tinh không, cần phải tính toán nghiêm cẩn, nhưng còn không đến mức so đo như thế. Đặc biệt là Yêu bà bà chiếm tiện nghi của ai không chiếm, lại muốn chiếm tiện nghi từ tiểu ma đầu kia, đúng là có chút không hay...

- Hắc hắc, không sao không sao, cứ việc cầm đi!

Phương Hành ngược lại hắc hắc cười khẽ, hiện vẻ thập phần rộng lượng.

Thấy hắn không tức giận, Lộc Tẩu thở phào một hơi, nhưng một giây sau, lại lập tức trừng mắt, Phương Hành chỉ tiện tay vuốt xương đầu Khô Lâu giữa eo, liền có một đống linh tinh xuất hiện trong lòng bàn tay, màu đỏ tía bắt mắt, phẩm chất cực tốt, là siêu phẩm tinh linh chỉ duy có tu sĩ cảnh giới Nguyên

Anh mới có thể luyện chế ra, mà nhìn số lượng, xem ra không dưới ngàn lượng, bị hắn tiện tay nâng lên luyện hóa!

Chung quanh yên lặng như tờ, chư tu thân phận dù không tục, cũng nhịn không được nhìn sang.

Ngay cả linh tinh Lam tiên sinh lấy ra cũng không có phẩm chất tốt bằng hắn, hơn nữa số lượng còn lớn!

Cảm giác này, hệt như một đám đi đường đang dừng nghỉ ngơi, người khác lấy ra bánh ngô dưa muối để gặm, mà lại còn so đo ngươi phân nhiều một khối bánh ngô ta lấy thêm một chút dưa muối, hắn lại đột nhiên lấy ra gà nướng nóng hổi, lại còn là hai con...

- Tiểu vương bát đản này rõ ràng là đang huyễn phú...

Mọi người nhịn không được thầm mắng trong lòng, ánh mắt nhìn Phương Hành rất là cổ quái...

- Tiểu quỷ, nếu ngươi đã có nhiều linh tinh như vậy, phẩm chất lại tốt như thế, sao không dâng ra hiếu kính lão thân?

Lão ẩu tóc rối thấy thế càng là trực tiếp thả xuống tinh linh chuẩn bị luyện hóa khi trước, mắt nhìn chằm chằm đống linh tinh đỏ tía trong tay Phương Hành, đáy mắt vẩn đục trán phóng ra một tia tinh quang, không chút khách khí mở miệng nói. Ngữ điệu hơi có mấy phần sai bảo, thậm chí là bất mãn, giống như Phương Hành là vãn bối của nàng, có đồ tốt liền nên hiến ra.

- Ngươi tưởng muốn?

Phương Hành quay đầu nhìn nàng một cái, cười nói:

- Được a, có linh đan tiên khí, phù triện bí điển gì, trước lấy ra cho ta xem một cái rồi tính. Nhưng mà phải nói được, một lượng linh tinh đổi một khối bảo đan, trăm lượng linh tinh đổi một đạo thần thông, già trẻ không gạt, không giảm giá!

- Chỉ đòi ngươi chút linh tinh, lại tưởng muốn linh đan bảo mạng của lão thân?

Lão ẩu tóc rối nghe vậy liền không khỏi tức giận, lạnh giọng quát:

- Tiểu quỷ, ngươi đang xao trá lão thân?

Đối mặt với khí tức bất thiện tán phát ra trên người nàng, Phương Hành lại cảm giác buồn cười, nói:

- Chỉ là trao đổi công bình thôi...

- Lớn mật!

Lão ẩu tóc rối càng thêm tức giận, lớn giọng quát:

- Ngươi có biết lão thân tu hành mấy ngàn năm, trước nay không người dám đe dọa ta?

- Vậy lại thế nào?

Phương Hành cũng sắc mặt bất thiện, thậm chí mang theo chút bực bội trừng ngược trở về, đón lấy ánh mắt lão ẩu tóc rối, căn bản không có nửa phần rút lui, cười lạnh nói:

- Trọn cả Thiên Nguyên đều biết, tiểu gia ta tu hành vài chục năm, không có người nào là ta không dám bịp!

Chương 1262: Hung hiểm có, tạo hóa nơi đâu?

Lúc ở Thiên Nguyên, thổ nạp điều tức tự có linh khí sinh ra trong cơ thể, nhưng trong tinh vực lại không có linh khí, tuy đến cảnh giới như bọn họ, nhục thân thông linh, chỉ cần không chết, trong huyết mạch cũng sẽ tự có pháp lực sinh ra, nhưng tốc độ rốt cuộc chậm hơn nhiều so với ở Thiên Nguyên. Vì thế ở trong tinh vực, làm sao để kịp thời bổ sung pháp lực là điều vô cùng quan trọng. Lại thêm trong tinh vực hung hiểm vô số, ai cũng không dám chủ quan, thông thường đều sẽ tùy thời bảo chứng một thân pháp lực luôn nằm ở trạng thái đỉnh phong, tiêu hao một bộ phận liền lập tức bổ trở về, chính bởi vì nguyên nhân này, linh tinh liền trở thành tài nguyên tiêu hao trọng yếu nhất trong ngày thường!

Có thể nói, ở một khía cạnh nào đó, với người tu hành trong tinh vực, linh tinh có ý nghĩa không khác gì thức ăn đối với người bình thường!

Ngũ lão liên thủ cầu tiên, chuẩn bị không thể nói không đầy đủ, đối với tài nguyên tiêu hao trọng yếu như vậy, tất nhiên cũng được chuẩn bị không ít. Nhưng rốt cuộc bọn họ bế tử quan đã lâu, cùng tu hành giới sớm đã đứt liên hệ, dù bản thân cũng có mấy chỗ di tàng, nhưng toàn bộ thu thập lại cũng không nhiều bằng một mình Phương Hành!

Bình thường bọn họ ở trong tiểu thế giới của Lam tiên sinh, đại đa số tinh linh tiêu hao đều do Lam tiên sinh chuẩn bị, chỉ lúc hữu dụng mới sẽ phân cho các nàng. Như thế, người nào có thể phân được bao nhiêu linh tinh đều có định số, vô cùng đáng thương. Vì vậy lúc này vừa thấy Phương Hành ra tay phóng khoáng, ánh mắt liền bất giác trợn trừng, công phu dưỡng khí tốt đến mấy cũng nhịn không được nhìn nhiều vài lần!

Nhưng mà người khác chỉ xem xem, lão ẩu tóc rối xuất thân Thần Châu bắc vực Phù Khí đạo kia lại trực tiếp mở miệng đòi muốn. Theo nàng thấy, bằng thân phận và tu vị của mình, lại thêm một đường đi tới quả thực là làm trâu làm ngựa, mở đường vượt hiểm, trong khi tiểu quỷ này một mực núp trong Thần cung phía sau uống rượu, thiếu nợ mình rất nhiều, mình mở miệng đòi, hắn còn không nhanh nhanh hiến lên?

Nhưng không ngờ rằng, Phương Hành không chỉ không cấp, còn đáp một câu khiến nàng nghẹn đến nói không nên lời!

Tâm tình đại nộ, tóc rối tung bay, liền muốn bay tới chỗ Phương Hành!

Lấy tính tình và suy nghĩ của nàng, tự nhiên không để loại tiểu bối như Phương Hành vào mắt, vừa nổi giận liền muốn ra tay giáo huấn!

- Định chết chung cả đám à?

Phương Hành sắc mặt không sợ, đột nhiên siết chặt trận kỳ, hung hăng nói.

Lão ẩu tóc rối còn chưa kịp phản ứng, đám người Lam tiên sinh lại đều bị dọa nhảy dựng, bọn họ tự nhiên đều nhìn ra dụng ý của Phương Hành, rõ ràng là một lời không hợp liền muốn trực tiếp bóp nát trận kỳ, lôi mọi người cùng chết chung. Hành động này trực tiếp hù cho ba người Lam tiên sinh và Văn tiên sinh, Lộc Tẩu vội đồng loạt ra tay ngăn trở, Lam tiên sinh quát to:

- Yêu bà, cần gì chấp nhặt đứa trẻ ranh, không định thành tiên nữa à?

- Hừ!

Lão ẩu tóc rối tự nhiên cũng hiểu được lợi hại, tóc rối khẽ giương, lại chưa ra tay, chỉ là cơn giận trong lòng rốt cuộc khó bình, lành lạnh nhìn chằm chằm Phương Hành, nói:

- Vãn bối bây giờ đúng là khác với chúng ta khi xưa, lão thân một đường hộ ngươi đến nơi này, mà ngươi ngay cả nửa điểm tôn trọng hiếu kính đều cầm không được? Hừ, không biết là sư trưởng không biết lễ số nào dạy ra...

- Chỉn vị thúc thúc Quỷ Yên cốc dạy ra, có bản sự ngươi tìm bọn hắn mà hỏi...

Phương Hành cười lạnh không ngừng, mắt liếc lão ẩu tóc rối, bộ dạng đầy khiêu hấn.

- Ngươi tưởng lão thân không dám?

Lão ẩu tóc rối phẫn nộ:

- Đợi ta thành tiên đi về, tất nhiên sẽ tìm chúng tỉnh sổ...

- Bọn họ chết mấy chục năm rồi, ngươi thành tiên cũng tìm không ra bọn họ, thành quỷ thì còn được...

Phương Hành bật cười, nhìn lão ẩu tóc rối như nhìn một kẻ ngu!

- Ngươi...

Câu kia lần nữa chọc giận lão ẩu tóc rối, đầu tóc xám trắng lại bay lên.

- Sao?

Phương Hành không chút yếu kém trừng ngược lại nàng, rất có giá thế một lời không hợp liền động thủ.

- Đủ rồi!

Lam tiên sinh sợ hai bọn họ động thủ, hãm cả đám vào hiểm địa, thấp giọng hét lớn.

Cầu tiên ngũ lão lấy hắn làm đầu, thấy hắn thật sự nổi giận, lão ẩu tóc rối tuy trong lòng bất mãn, nhưng cũng không thể không thu lại một thân sát khí, lành lạnh coi chừng Phương Hành. Lam tiên sinh cũng rất đành chịu, bất mãn quét Phương Hành một cái. Một đường đi tới, bọn họ đều không phải kẻ ngu, có ai mà muốn làm trâu làm ngựa cho kẻ khác, bất mãn đối với Phương Hành tất nhiên là có. Lúc này càng nhịn không được nghĩ ở trong lòng, tiểu ma đầu này đúng là đáng ghét, không cấp linh tinh thì cũng thôi, cần gì phải cố ý chọc giận lão bà kia?

Ngược lại, Phương Hành tựa hồ đoán được hắn đang nghĩ gì, nhỏ giọng thầm thì:

- Mấy ngàn tuổi đầu còn dày mặt đấu miệng với ta?

Trong lòng lão ẩu cảm thấy thế nào người khác không biết, trong lòng bọn họ lại đều vừa tức vừa đành chịu.

- Chuẩn bị lên đường thôi, nhanh chút sang bờ bên kia thì hơn...

Lam tiên sinh không nguyện tiếp tục dây dưa ở chỗ này, đêm dài lắm mộng, không bằng lên đường, như vậy ít ra có thể thành thật chút!

Sáu người hai phù tiếp tục lên đường, vẫn như trước đây, vượt qua tinh lưu, rốt cuộc mặt trước đã đi qua ba ngày, biết phương pháp này rất ổn thỏa, liền cũng không căng thẳng như lúc đầu, biết chỉ cần mình duy trì Bát Hoang Lục Hợp trận vận chuyển, thời thời khắc khắc rót pháp lực vào hai đạo nhân phù, vậy liền không cần lo lắng sinh linh quỷ dị trên vẫn thạch chung quanh thương hại đến mình...

Tâm tình biến hóa của Phương Hành là lộ rõ nhất, sau khi lần nữa lên đường, hai mắt liền không ngừng nhìn ngắm bốn phía, như là đang tìm kiếm thứ gì đó, bộ dạng khá là thờ ơ. Qua chuyện vừa rồi, lão ẩu tóc rối rõ ràng rất bất mãn với hắn, một mực chú ý, thấy bộ dạng đó của hắn liền nhịn không được sinh tức tối, giận mắng:

- Thằng nhãi, ngươi loạn nhìn cái gì?

- Ta tìm bảo tàng, ngươi quản được chắc?

Phương Hành cũng không quay đầu, truyền âm đáp một câu, lão ẩu tóc rối nghe mà tay khẽ run rẩy.

Chẳng qua nàng cho rằng Phương Hành đang cố ý chọc giận, lại không biết lúc này trong lòng Phương Hành quả thật nghĩ đến tìm bảo tàng!

Đoạn thời gian qua trong Thần cung không ít lần cùng Ngao Liệt tán gẫu, tuy đến hiện tại tiểu long kia vẫn cự tuyệt không hợp tác, một khi nói đến sự vật then chốt liền tảng lờ đi, nhưng Phương Hành tinh ranh như quỷ, vẫn moi ra được không ít lời. Biết Long Tộc cổ tiên lộ là nơi hung hiểm và tạo hóa cộng tồn, sinh linh bước lên tiên lộ Long Tộc không chỉ phải xông quan, còn có thể được đến tiền bối gửi tặng, thực lực đại trướng. Trước đây nó không nguyện cùng hưởng tiên lộ, phần lớn là đến từ nguyên nhân này. Đối với sinh linh Long Tộc mà nói, tiên lộ chính là bảo khố nhà mình, ai lại nguyện ý mở ra bảo khố để người ngoài tới cùng phân bảo bối?

Lúc này, Phương Hành chính đang không ngừng suy xét, bảo khố ở đâu?

Một đường đi tới, hung hiểm gặp được không ít, đau khổ cũng trải qua rất nhiều, lại mãi chẳng thấy cơ duyên tạo hóa gì!

Nay đã sắp vượt qua cửa đại nạn đầu tiên trên tiên lộ Long Tộc, chẳng lẽ vẫn không thấy được bảo tàng?

Hay là, tạo hóa cơ duyên đầu tiên nằm ở ngay sau tinh lưu này, vậy phải lưu ý chút, đừng để người khác cướp được!

Nhưng mà vừa nghĩ lại, Cửu Đầu Trùng sớm đã vượt qua tinh lưu, sẽ không đoạt hết tạo hóa rồi chứ?

Càng nghĩ càng lo lắng, càng nhịn không được than vắn thở dài.

Thời gian vượt qua mảnh tinh lưu này vượt xa dự đoán của mọi người, tuy phương pháp quả thực không sai, một đường hữu kinh vô hiểm, nhưng linh tinh tiêu hao hiển nhiên siêu quá tưởng tượng của bọn họ. Đối với đám người Lam tiên sinh mà nói, nay đã lên đường được vài tháng, tinh linh tiêu hao cũng không nhiều, vốn tưởng rằng lượng tài nguyên mình chuẩn bị sẽ đủ, lại không ngờ, trên đạo cửa ải đầu tiên đã tiêu hao nhiều như thế. Bởi vậy trong lòng không khỏi có chút bất an, đến ngày thứ chín liền nhịn không được bắt đầu hướng Phương Hành cầu trợ.

Phương Hành ngược lại đắc ý dương dương, từ lúc dùng rượu đổi bảo bối từ Lộc Tẩu hắn đã có chủ ý này, chỉ là không ngờ, mình chuẩn bị nhiều đồ tốt như vậy, cuối cùng lại là tinh linh bình thường có tác dụng nhất. Dù sao hắn cũng tích trữ không ít linh tinh, số lượng nhiều đến cả bản thân đều khó tính toán ra được, sợ là dùng tới tám trăm năm, ngàn tám năm cũng dùng không hết, lúc này tự nhiên bỏ được lấy ra phân hưởng...

Đương nhiên không phải miễn phí phân hưởng!

Về mặt đòi muốn thù lao Phương Hành không có nửa điểm khách khí, cũng sẽ không ngượng ngập, tố chất tâm lý khá là vững!

Vô luận linh đan cũng tốt, pháp bảo cũng được, thần thông pháp quyết cũng không sao, tóm lại không kiêng ăn, đáng tiền liền muốn...

Dù gì nhất thời cũng không tìm thấy tạo hóa lưu lại trên tiên lộ Long Tộc, vậy trước xao trá một phen đám ngũ lão muốn thành tiên này cũng được!

Rốt cuộc với loại lão yêu quái động tí sống mấy ngàn năm này, đồ vật mang theo trên người đều toàn là bảo bối!

- Phương tiểu hữu, mọi người cùng hội cùng thuyền, cần gì phải rạch ròi như thế? Bán ta rẻ chút...

Đối mặt với khuôn mặt hưng phấn kia của Phương Hành, ngay cả Lam tiên sinh cũng nhịn không được lúng túng cầu tình.

- Huynh đệ cùng hội cùng thuyền cũng phải tính rõ ràng... Ngươi nhẫn tâm gạt ta?

Phương Hành trừng mắt lên, bộ dạng thiết diện vô tư, Lam tiên sinh nghẹn lời, cuối cùng cầm một đạo pháp bảo đổi trăm lượng linh tinh, nay linh tinh hắn tích trữ còn chưa tiêu hao hết, chỉ là nghĩ đến đường này còn xa xa không thấy điểm cuối, liền không bỏ được tiêu hao sạch sẽ, có thể tiết kiệm thì vẫn nên tiết kiệm. Ngay cả hắn đều bắt đầu tiêu tiền mua, những người khác tự nhiên càng không lựa chọn, Văn tiên sinh dùng ba đạo phù văn đổi trăm lượng linh tinh, lão ẩu tóc rối cũng lấy ra ba bộ thi khôi cất kỹ đổi trăm lượng. Đến như Quỷ tiên sinh cũng lấy ra một khối Băng Sương ngọc hiếm thấy đổi trăm lượng linh tinh.

Trên tay nâng lên một đống linh tinh, đổi đi ra bốn trăm lượng, chỉ còn Lộc Tẩu là không lên tiếng.

Bộ dạng lão đầu có vẻ khá khó xử, đồ đạc trên người hắn kém không nhiều đều dùng để đổi rượu hết cả.

- Cầm lấy, đừng khách khí!

Vạn vạn không ngờ Phương Hành trước đây đối với hắn vẫn luôn vô cùng hẹp hòi, nay sau khi đưa cho đám người Lam tiên sinh mỗi người trăm lượng linh tinh, liền nhét mấy trăm lượng linh tinh còn lại vào tay hắn. Hành động thoải mái này, đừng nói đám người Lam tiên sinh và lão ẩu tóc rối, ngay cả chính Lộc Tẩu đều không khỏi cả kinh, nâng lên linh tinh, mắt nhìn Phương Hành, bộ dạng không biết xoay sở...

- Với quan hệ hai ta, ta có thể bạc đãi ngươi?

Phương Hành một mặt thành khẩn, thoải mái nói:

- Dùng hết chỗ ta còn có, đừng đau lòng!

Chương 1263: Tinh không Long Cốt miếu

- Thằng nhãi này định khiêu khích ly gián? Dùng cách này khó miễn lộ liễu chút...

Hành động hào phóng đột nhiên mà đến kia của Phương Hành khiến đám người Lam tiên sinh không khỏi ngơ ngác nhìn nhau. Trong lòng nghĩ không rõ ràng, tiểu ma đầu chuyên cháy nhà hôi của này sao đột nhiên hào phóng như thế? Cách giải thích duy nhất chính là hắn muốn khiêu khích ly gián, chỉ là tử tế nghĩ lại, không khỏi cảm thấy buồn cười, đều là nhân vật già đầu thành tinh sống không biết bao nhiêu năm, ai còn sẽ bị tiểu thủ đoạn như thế ly gián. Chẳng lẽ bởi vì ngươi hẹp hòi với chúng ta, lại hào phóng với Lộc Tẩu, mà sinh ra tâm thái bất hòa?

Loại thủ đoạn ấu trĩ này, từ vừa bắt đầu liền chú định thất bại!

- Cũng không tin tức không chết ngươi!

Suy nghĩ trong lòng Phương Hành lại tuyệt nhiên bất đồng, quét mắt nhìn lão ẩu tóc rối một cái.

Đám người Lam tiên sinh nghĩ nhiều, ý đồ khiêu khích ly gián Phương Hành cố nhiên là có, nhưng chỉ là thuận tay thôi. Trọng yếu hơn là muốn chọc tức lão ẩu tóc rối, ai bảo đứa già mà dày mặt này ỷ thế kẻ cả trước mặt mình. Đến lúc bán linh tinh cho các nàng còn luôn mồm chế giễu mình không biết kính lão, ta không kính đấy thì đã làm sao, dù có tặng cũng không tặng cho ngươi, hừ hừ...

Đám người Lam tiên sinh đoán không được cách nghĩ của hắn, chủ yếu là không ngờ người tu hành còn sẽ làm ra chuyện nhàm chán như thế!

Khăng khăng đối phương trước nay luôn là ưa thích làm những chuyện nhàm chán như vậy!

Lão ẩu tóc rối rõ ràng cũng bị chọc tức không nhẹ, ánh mắt nhìn hướng Phương Hành không cách nào che dấu đi sát ý nồng liệt.

Phương Hành cũng cảm giác được, lại không để ý, sống dựa vào nhau trong tinh lưu, ngươi còn dám bất lợi với ta?

Nếu nàng thật có ý đồ đó, đừng nói chính mình, đám người Lam tiên sinh đều sẽ không bỏ qua nàng!

Phiến tinh lưu, hoặc là Tinh Hà này, từ xa xa nhìn lại chỉ là một tuyến, nhưng hiện nay thân ở trong đó, lại phát hiện sao gọi là sông, phải xưng là biển mới đúng. Từ lúc đám người Phương Hành bước vào, trước trước sau sau đã qua đi gần một tháng, lại vẫn cứ xa xa không thấy bờ bên kia. Nếu không phải bọn họ đều là hạng người có đại nghị lực, bền gan vững chí, gần gần bởi Tinh Hải không bờ không bến, lại có sinh linh hắc ám đáng sợ, đại khái có thể khiến họ sinh tâm tuyệt vọng, ai mà muốn chịu khổ ở cái nơi quỷ quái thế này!

Cứ vậy đi đi nghỉ nghỉ, lại nửa tháng trôi qua, bọn họ đã tiêu ma tháng rưỡi trong mảnh Tinh Hải, trong mắt vẫn cứ là biển vẫn thạch vô biên. Chỉ thỉnh thoảng mới nhìn thấy một ít thi thể hải yêu Thương Lan Hải. Mới đầu chư tu còn có tâm tư quan sát một phen, đến sau gần như nhìn tê dại, xem mà không thấy, cả ngày chỉ tính toán pháp lực tiêu hao bao nhiêu, nên lấy bao nhiêu linh tinh bù đắp pháp lực...

Ngược lại là Phương Hành, trên đường kiếm được không ít, pháp bảo cũng tốt, linh đan cũng được, không thì là thần thông pháp quyết, quả thật cầm mỏi tay!

Người vui vẻ còn lại tự nhiên chính là Lộc Tẩu, lão đầu này chắc cả đời đều không đụng qua đại vận như bây giờ, cầm tinh linh của Phương Hành đều cầm đến mềm tay, rốt cuộc người khác đều là cầm chân kim bạch ngân ra đổi, còn không đổi được bao nhiêu. Nhưng mỗi lần Phương Hành đều nhét bó lớn bó lớn linh tinh cho mình, khiến hắn rất là áy náy. Một tháng sau, cuối cùng lắp ba lắp bắp hướng Phương Hành biểu thị, giờ nếu hắn nguyện ý, mình có thể truyền thụ trận thuật chi đạo đắc ý nhất cho hắn...

Đây tính là thành ý lớn nhất mà Lộc Tẩu có thể lấy ra được. Rốt cuộc tu hành bao nhiêu năm, tạo nghệ trận thuật của hắn quả thực không tục. Lúc ở Thiên Nguyên, không biết bao nhiêu người cầu hắn chỉ điểm trận thuật một tiếng mà không được, cũng không biết có bao nhiêu người tu hành, bởi vì ngẫu nhiên được đến một thiên bút ký hoặc tàn trận của hắn mà nhờ đó khai ngộ, tu thành trận thuật bất thế. Trước kia, lúc hắn hướng Phương Hành đổi rượu, cùng lắm chỉ là cầm chút linh đan hoặc pháp bảo không mấy quan trọng ra đổi, trước nay chưa từng mở miệng nói qua muốn dâng ra trận thuật...

Nay hắn biểu thị như vậy, nếu là bị chư tu Thiên Nguyên nghe được, không biết bao nhiêu người sẽ kinh đến rơi cằm!

Nhưng đối mặt với cơ hội ngàn năm khó gặp đó, Phương Hành lại cự tuyệt thẳng thừng.

- Ta nếu muốn học trận thuật, minh sư nhiều lắm, còn cần tìm loại gà mờ như ngươi?

Một câu nói khiến Lộc Tẩu tức đến thất khiếu bốc khói, hận không thể xuống tay bóp chết Phương Hành.

Trong lòng lại nghĩ, ở trước mặt lão phu người có tư cách tự xưng là trận thuật tông sư, Thiên Nguyên được mấy người?

Lại một tháng trôi qua, đám người vượt qua Tinh Hải đột nhiên gặp phải một lần đại nguy cơ, ngày thường mỗi cách ba bốn ngày, nhiều nhất là sáu bảy ngày, bọn họ đều sẽ tìm một khu vực vẫn thạch tương đối ít, mượn đó nghỉ ngơi, luyện hóa linh tinh, bù đắp pháp lực. Nhưng lần này, lại gần như nguyên suốt một tháng không tìm được khu vực thích hợp, không được nghỉ ngơi, chỉ có thể cắn răng tiến về phía trước. Một tháng liên tục như vậy, đủ để khiến bọn họ tiêu hao quá nửa pháp lực.

Trong tinh vực, pháp lực thông qua nhiều lần thổ nạp mới có thể khôi phục, tiêu hao siêu quá một nửa là chuyện cực kỳ nguy hiểm. Hơn nữa, nếu trong một tháng tiếp theo không cách nào tìm được nơi nào thích hợp, vậy không nghi ngờ bọn họ sẽ gặp phải phong hiểm vẫn lạc. Vừa nghĩ đến đấy, tâm tình ai nấy đều không khỏi trầm trọng. Chẳng qua cũng đúng vào lúc này, Quỷ tiên sinh trên đường một mực trầm mặc ít nói bỗng đột nhiên như cảm ứng được cái gì, vội vàng quát:

- Đi sang phải... Nơi đó, hẳn có thứ gì đó tồn tại...

Quỷ tiên sinh thần hồn cường đại, mọi người tự nhiên đều tin hắn, vội vàng lướt theo hướng hắn chỉ.

Lại qua ước chừng hơn mười dặm, đột nhiên, một phương cảnh vật rơi vào mi mắt chư tu, tức thì ai nấy đều chấn kinh không thôi.

Trong tinh thạch trắng phù trầm chìm nổi trước mặt, xuất hiện một khu vực trống cực lớn, như là một hòn đảo khổng lồ nằm giữa

Tinh Hải, càng kinh người chính là, ở chính giữa khu vực trống tồn tại một tòa miếu thờ!

Đó là một cốt miếu, nhìn qua toàn bộ đều do xương trắng đúc thành, hình thức cực kỳ cổ quái, cả tòa miếu thờ cứ vậy trôi nổi trong tinh không, như là đinh chặt ở đó, cũng không nhúc nhích. Tất cả vẫn thạch chậm rãi lưu động trong Tinh Hải khi đi qua nó đều vô thức lách tránh đi, lưu lại một khu vực trống rỗng rộng lớn xung quanh cốt miếu...

- Miếu đó, là do long cốt dựng nên...

- Trời ạ, tòa miếu như vậy, đến cùng cần phải bao nhiêu long cốt mới được?

Vừa thấy miếu kia, đám người Lam tiên sinh đều thấp giọng kinh hô, hiển nhiên là cực chấn kinh.

- Nhanh nhanh đi qua, vừa khéo có thể nghỉ ngơi ở đó một phen!

Không kịp nghĩ nhiều, Lam tiên sinh liền đưa ra quyết định, lao thẳng về phía cốt miếu.

- Hả? Chẳng lẽ nơi này chính là tạo hóa trên tiên lộ Long Tộc?

Trong đám người, Phương Hành càng là kích động, ánh mắt sáng lên mấy phần.

Một đường vừa qua, hắn không quên tìm

kiếm cái gọi là tạo hóa, lại một mực không phát hiện được gì, lúc này lại nhìn thấy tòa Long Cốt miếu quỷ dị như thế trong Tinh Hải, trong lòng tự nhiên mà vậy liền liên tưởng đến cơ duyên!

- Hoa...

Lộc Tẩu đi ở mặt trước nhất, xung phong thoát ly vẫn thạch, tiến vào khu vực chân không quanh Long Cốt miếu. Nói đến cũng kỳ, khu vực chân không này như có loại lực trường nào đó, toàn bộ vẫn thạch trắng không dám xâm nhập vào trong mà lách ra xa xa. Tiếp sau Lộc Tẩu, Lam tiên sinh, Văn tiên sinh, Quỷ tiên sinh lần lượt bước vào khu vực chân không quanh Long Cốt miếu, cuối cùng mới đến lượt lão ẩu tóc rối và Phương Hành. Lúc này, rõ ràng đã có thể tạm buông lỏng một hơi, tâm thần ai nấy cũng không nhịn được thả lỏng xuống!

Nhưng chính lúc đó, ngay khi Phương Hành đang định bước qua, đột nhiên dị biến chợt sinh!

Không biết vì sao, Bát Hoang Lục Hợp trận vốn liền thành một thể nay lại xuất hiện một tia sơ hở!

Bát Hoang Lục Hợp trận chính là công cụ đối phó hung hiểm trong Tinh Hải, khiến bọn hắn khí cơ hồn nhiên một thể, lại dùng phù nhân lấy giả loạn thật, bảo hộ bọn họ không bị sinh vật quỷ dị trong Tinh Hải thương hại. Trọng yếu nhất là đại trận tất phải hoàn chỉnh, không thể xuất hiện một tia sơ hở. Một đường đi tới, quả thực cũng làm được điểm này, trước sau gần hai tháng thủy chung chưa xuất hiện biến cố nào!

Nhưng lúc này, không biết tại sao, có người đột nhiên cưỡng ép một đạo pháp lực tiến vào!

Tuy chỉ là một sợi pháp lực, lại phá hoại tính hoàn chỉnh của toàn đại trận, Lộc Tẩu và đám người Lam tiên sinh đã thoát ly Tinh Hải thì không sao, nhưng Phương Hành và lão ẩu tóc rối còn ở trong Tinh Hải lại lập tức sa vào nguy cơ cực lớn. Khí cơ bọn hắn đã tiết lộ, trong vẫn thạch trắng chung quanh, không biết có bao nhiêu sinh linh màu đen quỷ dị thò đầu ra, sau đó sinh ra vô tận xúc thủ, từng sợi tỉ ti, âm sâm đáng sợ, như một tấm lưới bổ nhào tới!

- Không hay!

Phát giác nguy cơ, Lam tiên sinh và Quỷ tiên sinh đồng thời kinh hãi, lập tức thi triển thần thông, một người tay áo xoắn tới, một người tung ra dây thừng đen, vội vàng tương cứu, tưởng muốn kéo Phương Hành và lão ẩu tóc rối vào trong!

Nhưng chính vào lúc này, lão ẩu tóc rối đột nhiên khẽ vung đầu tóc, giống như vô số linh xà quấn chặt tay áo Lam tiên sinh quăng đến, dùng sức kéo mạnh, thân hình cấp tốc lướt đi. Thế còn chưa hết, nàng tựa hồ vì tăng nhanh tốc độ, thân hình nhảy lên, trùng trùng đạp xuống vẫn thạch bên cạnh, mượn lực lao về phía trước. Chỉ là làm vậy lại trực tiếp ngăn cản dây thừng Quỷ tiên sinh tung ra để cứu Phương Hành, đồng thời cũng đạp vẫn thạch thẳng về phía Phương Hành!

- Phốc...

Nàng mượn lực thoát ly vây bắt từ vô số sinh linh quỷ dị trong Tinh Hải, nhưng Phương Hành lại tức thì sa vào trong tuyệt địa!

Chung quanh không biết có bao nhiêu sinh linh hắc ám quỷ dị, xúc thủ âm sâm, giống như lưới nhện bao vây lấy Phương Hành...

Đối với Phương Hành mà nói, đây quả thực là cục diện tất chết, lên trời không đường, xuống đất không cửa!

Nhất thời ngũ lão kinh khủng không để đâu cho hết, ngay cả Phương Hành cũng rống to một tiếng, phẫn nộ tới cực điểm!

- Mẹ nó, đứa khốn khiếp nào muốn hại ta?

Chương 1264: Đến cùng là ai muốn hại người

Nguy cơ trỗi dậy trong chớp mắt!

Bát Hoang Lục Hợp trận do Lộc Tẩu hao hết tâm huyết thôi diễn ra này đã bảo hộ bọn họ vượt qua hơn hai tháng. Suốt thời gian đó không hề xảy ra vấn đề, nhưng trong thoáng chốc này lại hiện ra một tia sơ hở. Khăng khăng một tia sơ hở này xuất hiện quá đúng lúc, khi chỉ mỗi Phương Hành và lão ẩu tóc rối còn ở trong Tinh Hải. So ra lão ẩu tóc rối càng gần hơn một chút, vừa thấy nguy cơ xuất hiện, lập tức thi triển thần thông kéo lại tay áo Lam tiên sinh quăng ra, sau đó cước đạp vẫn thạch đẩy mình đi, bỏ lại Phương Hành khốn đốn trong tinh lưu, không chỉ không kéo được dây thừng Quỷ tiên sinh đưa qua, càng là bị vẫn thạch ngăn trở...

Chung quanh toàn là sinh linh màu đen quỷ dị phô thiên cái địa, vô số xúc thủ vươn dài quấn quanh mình hắn!

Ai nấy đều cả kinh...

Vô luận Lam tiên sinh, Quỷ tiên sinh, hay là người khác, ai nấy đều hoảng hồn thất thố, vạn vạn không nghĩ tới sẽ xuất hiện cảnh này. Trong lòng gần như đồng thời sinh ra một ý niệm, đó chính là Phương Hành chết chắc rồi. Tình cảnh này, ai có thể thoát ra được?

Mà bọn họ, cũng bởi vì lão ẩu tóc rối vong mệnh trốn sinh mà lỡ mất cơ hội cứu xuống Phương Hành!

Rốt cuộc Quỷ tiên sinh đã phản ứng không chậm, lập tức chuyển ra dây thừng, chỉ là bị lão ẩu tóc rối ngăn lại.

Khẽ ngăn chút thôi liền dây dưa thời gian, khiến người khác không còn cơ hội ra tay cứu giúp!

- Tránh ra, ta tới!

Đúng lúc này, khi cả đám chỉ biết trơ mắt nhìn toàn thân Phương Hành sắp bị xúc thủ chìm ngập, không còn tuyến sinh cơ nào khác. Ai nấy chỉ còn biết trơ mắt nhìn mà không cách nào ra tay cứu giúp. Chợt nghe một tiếng bạo hống, là Lộc Tẩu bước ra, đi đến mép bên Tinh Hải, sau đó tay cầm trận kỳ, chỉ quyết ngắt lên, lập tức toàn bộ phương hướng vận chuyển của Bát Hoang Lục Hợp đại trận đều bị thay đổi, khắc này trận lực nghịch chuyển mà đi, chảy theo hướng ngược lại!

Lúc này chư tu vừa mới thoát ly Tinh Hải, còn chưa thả xuống trận kỳ trong tay, Bát Hoang Lục Hợp đại trận tự nhiên cũng tồn tại. Vì thế tùy theo Lộc Tẩu nghịch thôi trận thuật, khí tức cả tòa đại trận ầm ầm biến hóa chuyển ngược, vốn vị trí Phương Hành đang đứng đã bạo lộ khí tức vì đại trận xuất hiện sơ hở, nay tùy theo Lộc Tẩu nghịch thôi pháp trận, sợi khí tức bạo lộ ra tùy theo trận lực lưu động mà cấp tốc đổi tới trên thân Lộc Tẩu!

- Bá bá bá...

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, vị trí khí tức biến hóa lập tức hấp dẫn chú ý của sinh linh quỷ dị trên vẫn thạch. Đám sinh linh này vốn là vì khí tức mà đến, nháy mắt đó liền bị lừa đi. Xúc thủ phô thiên cái địa vốn sắp hướng tới quấn quanh Phương Hành, thoáng chốc đồng loạt thay đổi phương hướng nhắm đến Lộc Tẩu, sau đó liền như một đám sương mù điên cuồng quét qua. Bằng mắt thường có thể thấy một tầng sóng triều ầm ầm trút tới Lộc Tẩu!

Cũng giây phút đó, Phương Hành vốn đã rơi vào hiểm địa, cơ hồ phải chết, bên người lại xuất hiện một mảnh chân không!

Ngay chính hắn đều ngẩn người, ánh mắt khó mà tin tưởng nhìn hướng Lộc Tẩu!

- Còn không mau đi ra...

Có người vội vàng rống to, đồng thời vươn tay tới cứu Phương Hành.

Chẳng qua không cần bọn họ nhắc nhở, lúc tiếng hống vang lên, Phương Hành lập tức kịp có phản ứng, một bước bước nhanh ra ngoài Tinh Hải, thân hình gần như hóa thành lưu quang, nháy mắt liền thoát ra Tinh Hải, đi tới sau lưng Lam tiên sinh.

Hắn vừa được an toàn, chuyện đầu tiên muốn làm là nhìn sang Lộc Tẩu!

Lão nhân kia quả thật bất phàm, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc kịp thời nghĩ ra cách nghịch chuyển đại trận, giải thoát nguy cơ cho hắn!

Chỉ có điều, làm vậy, lại khiến chính hắn rơi vào tầm mắt sinh linh hắc ám!

Rốt cuộc cách này của hắn chính là chuyển hóa phương vị khí tức, nhìn qua là hắn cứu Phương Hành, trên thực tế hắn chỉ đổi vị trí Phương Hành sang cho mình. Cũng tức là, toàn bộ sinh linh hắc ám đều sẽ coi hắn là mục tiêu, phô thiên cái địa trút tới. Tuy hiện nay hắn đang ở trong chân không, những vẫn thạch kia tựa hồ cũng kiêng sợ khí tức nào đó, không dám kề cận phương vị này, nhưng rốt cuộc thế xông quá gấp, Phương Hành chỉ biết trơ mắt nhìn chí ít còn có bảy tám đạo xúc thủ đâm thẳng tới ngực hắn!

- Lộc lão mau lui!

Khắc này, chúng nhân đều kinh hãi, cơ hồ đồng thời bạo lui!

Ai cũng không dám kề cận đám xúc thủ điên cuồng kia.

- Xuy

- Xuy

- Xuy

Những xúc thủ xông tới kia, sau khi tiến vào khu vực chân không, đại bộ phận đều như cảm ứng được điều gì, vội vàng rụt trở về, nhưng vẫn cứ có ba đạo xúc thủ không kịp thu hồi, đâm thẳng vào ngực Lộc Tẩu. Lộc Tẩu cũng cả kinh, tựa hồ không nghĩ tới mình thân trong chân không vẫn bị xúc thủ đâm trúng, buồn bực hống một tiếng, cấp tốc lùi ra sau!

- Bá!

Khắc này, Phương Hành bạo xông lên trước, từ trong Thần cung triệu hoán ra một chuôi cổ kiếm, vận chuyển pháp lực, hung hăng trảm xuống, nghe được mấy tiếng “xèo xèo”, ba đạo xúc thủ đâm trên ngực Lộc Tẩu đều bị hắn chặt đứt, đại bộ phận xúc thủ vội vàng thu rụt trở về, nhưng ba đạo xúc thủ đã đâm nơi ngực Lộc Tẩu lại như rắn độc, chui thẳng vào trong cơ thể!

- Lão bất tử ngươi có sao không?

Phương Hành thấy thế, thần tình ngưng trọng, vội vàng bước lại, muốn xem thương thế Lộc Tẩu.

Nhưng đúng lúc này, bên cạnh một bàn tay vươn tới, kéo lấy cánh tay hắn, ngăn không cho hắn bước lại, Phương Hành phẫn nộ, quay đầu nhìn, không ngờ là Lam tiên sinh, đang muốn quát mắng, lại nghe Lam tiên sinh trầm giọng quát:

- Nhanh nhanh lùi ra sau, hắn đã lây dính sinh linh tinh vực, ngươi mạo nhiên tiếp cận, không sợ mình cũng bị lây dính?

Nghe vậy, Phương Hành không khỏi ngẩn ngơ, quay đầu nhìn lại, quả nhiên phát hiện mấy lão khác đều đã tránh ra xa xa, không người nào dám bước lên. Nhìn ánh mắt kiêng sợ của bọn họ, rõ ràng cũng suy nghĩ như Lam tiên sinh, rốt cuộc loại sinh linh đản sinh trong tinh không ngoại vực này thực sự quá quỷ dị, hệt như kịch độc vừa dính tất chết. Nay trên người Lộc Tẩu đã dính phải, bọn họ không biết mình mạo nhiên tiếp xúc Lộc Tẩu liệu có nhiễm độc hay không, cho nên đều duy trì cự ly nhất định!

- Ta... Ta không sao...

Lộc Tẩu lùi ra sau mấy bước, sắc mặt lại bi thương, hắn còn chưa kịp có phản ứng, không biết vì sao không ai tới đìu. Lảo đảo đi hai bước trong hư không liền chán nản ngã ngồi, bó gối đả tọa, miệng vẫn còn cười khổ:

- Tính lầm, vốn tưởng rằng ta không tiến vào phiến Tinh Hải kia liền sẽ không lây dính, không nghĩ tới... Không nghĩ tới a...

Một bên trầm trầm than thở, một bên chậm rãi khép hai mắt lại, quanh người phù hiện từng đạo pháp lực hùng hồn, quay vòng tuần hoàn quanh nhục thân hắn. Từng đạo pháp lực cường hoành tuôn ra từ nhục thân, rồi lại đột nhiên tiến trở vào nhục thân, rõ ràng là muốn dùng pháp lực cường hoành của bản thân bức ra ba đạo sinh linh xâm nhập thể nội. Chỉ có điều, tùy theo pháp lực hắn vận chuyển, không thấy có nửa điểm hiệu quả, ngược lại khí tức hắn chính đang khoái tốc giảm yếu, thu liễm, càng lúc càng yếu...

- Vô dụng thôi...

- Hắn không chỉ bức không ra sinh linh hắc ám, ngược lại pháp lực bản thân chính đang nhanh chóng bị cắn nuốt!

Chư tu chung quanh đều là hạng nhãn lực hơn người, vừa nhìn bộ dáng này của hắn, trong lòng liền thăng lên cảm giác không ổn...

Lộc Tẩu đi đứt!

- Khốn khiếp...

Trong một mảnh trầm mặc ai thương, Phương Hành đột nhiên căm hận mắng một tiếng, xương đầu Khô Lâu giữa eo bay ra, hung hăng đụng lên người Lộc Tẩu, đẩy hắn bay nhanh về phía Long Cốt miếu, sau đó chính mình cũng phi thân đuổi theo. Hành động này khiến tất cả mọi người đều cả kinh, nghĩ thầm Lộc Tẩu dù sao cũng vì cứu ngươi mới nhất thời thất thủ, bị sinh linh hắc ám dính lên người. Tính ra là ơn cứu mạng, sao ngươi còn ra tay với hắn?

Chẳng qua đi theo vừa nhìn, ngược lại đều hơi ngớ, lập tức hiểu được dụng ý của Phương Hành.

- Đa... Đa tạ!

Bị Phương Hành đánh tới phụ cận Long Cốt miếu, Lộc Tẩu không những không hận Phương Hành, ngược lại nỗ lực ngẩng đầu, nói một tiếng cảm ơn.

Bọn họ cũng phát hiện, sau khi đến gần Long Cốt miếu, tốc độ giảm yếu khí tức trên người

Lộc Tẩu rõ ràng chậm đi. Lại nhìn Long Cốt miếu, bọn họ mới có phản ứng, thì ra loại sinh linh hắc ám kia cực kiêng sợ Long Cốt miếu này, cũng không dám xâm nhập phạm vi trăm trượng chung quanh. Vì thế Phương Hành đánh Lộc Tẩu đến gần nơi này, tốc độ cắn nuốt pháp lực của chúng liền cũng chậm lại, thậm chí gần như đình chỉ, giống như sinh linh hắc ám trong cơ thể Lộc Tẩu bị bách trầm ngủ, không dám dị động!

Có điều, dù nhất thời may mắn còn sống, nhìn gò má khô gầy kia của Lộc Tẩu, ai nấy đều tâm tình trầm trọng!

Hắn rất khó trốn qua kiếp này...

Giờ chẳng qua là đang kéo dài thời gian thôi!

- Vừa nãy...

Lúc tâm tư chư tu đều đặt trên người Lộc Tẩu, Phương Hành đột nhiên quát một tiếng, hắn nhìn Lộc Tẩu một cái, sau đó xoay người qua, đáy mắt đầy huyết hồng, lộ ra sát ý âm sâm đáng sợ:

- ... Đến cùng là ai muốn hại ta?

Tiếng quát phẫn nộ tới cực điểm này khiến chúng nhân trong lòng hơi lạnh.

Thẳng đến lúc này, bọn họ mới có tâm tư suy xét chuyện vừa rồi...

Đúng vậy a!

Hết thảy khởi nguồn đều đến từ có người muốn ám hại Phương Hành, cố ý nhiều thêm một đạo pháp lực, khiến cho Bát Hoang Lục Hợp đại trận xuất hiện một tia sơ hở, cũng khiến Phương Hành và lão ẩu tóc rối đương thời còn ở trong Tinh Hải bị lộ khí tức, dẫn đến đám sinh linh hắc ám chú ý. Tình hình đương thời, vốn là lão ẩu tóc rối càng dễ dàng trốn ra, Phương Hành gần như chú định đi đứt. Chẳng qua, người ám hại Phương Hành hiển nhiên không liệu tới Lộc Tẩu sẽ nghịch chuyển đại trận, cứu ra được Phương Hành!

Vậy đến cùng là ai, lại không có ý thức đại cục như thế?

Phải biết, hiện nay sáu người bọn họ cùng hội cùng thuyền, chết một người liền giống như hại cả năm người còn lại...

Chương 1265: Trên tiên lộ có tạo hóa

Văn tiên sinh?

Lão ẩu tóc rối?

Hay là người nào khác?

Tùy theo ánh mắt chất đầy lửa giận của

Phương Hành quét qua trên mặt tứ lão, bốn người bọn họ cũng đánh giá lẫn nhau. Chuyện vừa rồi thật sự nhớ lại mà sợ, đến cùng là ai, đã hợp tác nhanh hai tháng còn muốn đột thi quỷ kế hại người? Chẳng lẽ hắn không nghĩ qua làm thế không chỉ là hại một mình Phương Hành, mà là hại mọi người cùng theo đi đứt? Tùy theo ánh mắt chuyển trái chuyển phải, đại đa số ánh mắt âm lãnh đều rơi ở trên thân Văn tiên sinh và lão ẩu tóc rối...

Hiềm nghi lớn nhất chính là hai người bọn họ!

Văn tiên sinh thoát ly Tinh Hải không muộn, sợi pháp lực quỷ dị kia xuất hiện vừa khéo là lúc sau khi hắn đã thoát ly Tinh Hải. Chuyện xảy ra, những người khác đều muốn cứu người, chỉ duy hắn một mực mắt lạnh bàng quan, bình tĩnh đến đáng sợ...

Còn lão ẩu tóc rối vốn cũng là cùng Phương Hành đồng thời thất hãm trong Tinh Hải, nhìn qua tựa hồ không có hiềm nghi. Nhưng nếu tử tế nghĩ kỹ, lại phát hiện vấn đề rất nhiều, đầu tiên lão ẩu này trên đường không ít lần phát sinh tranh chấp cùng Phương Hành thậm chí nhiều lần không che dấu sát ý, lấy tính cách thiên chấp âm lệ của nàng, làm ra chuyện như thế để hả giận nhất thời cũng là điều có thể hiểu được!

Còn nữa, tuy ngoài mặt nàng và Phương Hành đồng thời sa vào trong hiểm cảnh. Nhưng vị trí nàng vừa khéo càng gần hơn Phương Hành một chút, cơ hội trốn thoát được tự nhiên cũng lớn. Giờ nghĩ lại, lúc nàng gấp gáp trốn ra, đồng thời cũng ngăn lại đạo dây thừng Quỷ tiên sinh vung ra để cứu Phương Hành. Cũng chính là nàng cố ý đạp vẫn thạch về phía Phương Hành, triệt để ngăn cản đường thoát...

Liệu có phải là nàng cố ý thiết kế hết thảy?

Nhất thời, đủ loại ý niệm tuôn lên trong lòng chúng nhân, ánh mắt ai nấy đều chất đầy hồ nghi!

Chẳng qua, tuy trong lòng hồ nghi, nhưng không ai nói ra miệng cả...

Rốt cuộc việc này sự thể lớn lắm, ai cũng không dám vọng động chỉ trích!

- Hiện nay mọi người đều qua sông trên một con thuyền, toàn dựa đây đó hợp lực mới có hi vọng thông qua phiến Tinh Hải này, lại có ai dám ám thi quỷ kế? Chẳng lẽ vì hại người, cả mạng mình đều không cần? Ta nghĩ... Việc này có lẽ chỉ là hiểu lầm?

Trong một mảnh yên lặng, người đầu tiên mở miệng lại là Văn tiên sinh.

- Không phải không có khả năng...

Lam tiên sinh nghe, rất lâu sau, chậm rãi gật gật đầu.

Đương thời khiến cho Bát Hoang Lục Hợp trận xuất hiện sơ hở là một sợi pháp lực đột nhiên mà đến, không nhất định là có người cố ý, có khả năng là bởi thời gian phiêu đãng trong Tinh Hải quá dài, tinh lực không đủ, lại bởi nhìn thấy Long Cốt miếu, tâm thần kích đãng, mới không khống chế được pháp lực, suýt nữa chọc ra đại họa...

Đương nhiên, nếu là tu vị Kim Đan, pháp lực khống chế không tốt, ngược lại có thể hiểu được, nhưng bọn hắn đều là...

... Ai nghe qua tu sĩ Độ Kiếp mà đến cả pháp lực bản thân đều không chế không tốt?

- Hừ hừ, tuy thằng nhãi này quả thật khiến người chán ghét, có người muốn hại ngươi cũng là điều dễ hiểu. Nhưng rốt cuộc sự thể trọng đại, chắc không ai cầm tính mạng mình ra chơi đùa đâu. Ngươi đừng có ngang ngược chỉ trích, tưởng muốn giảo loạn cục diện, nước đục mò cá ư?

Vừa nãy lão ẩu tóc rối cũng đã trải qua một phen hung hiểm, nay khó khăn lắm mới hoãn thần lại được, hừ lạnh một tiếng nói.

- Ha ha, nếu không phải cảm thấy không khả năng có người hại ta, ta cũng sẽ không liên thủ với các ngươi, cộng đồng xông Tinh Hải. Chẳng qua, sự thực đặt trước mắt, vốn tiểu gia cũng nghĩ yên lành cùng các ngươi liên thủ, cùng nhau xông tiên lộ. Vì thế cả tiểu cữu tử đều cầm tù, còn đoạt tinh đồ Long Tộc phân cho các ngươi, việc làm này còn chưa đủ thành ý? Vốn chính là chuyện ngươi tốt ta tốt mọi người đều tốt, nhưng giờ xem ra, trong các ngươi có người không định mãi tốt như vậy, phải muốn phá hỏng cục diện bây giờ?

Phương Hành cười lạnh, mắt nhìn chằm chằm lão ẩu tóc rối, tuy chưa chỉ rõ, lại ám chỉ rất thẳng thừng.

Thốt ra lời này, quả thực khiến người có chút đau đầu!

Hắn nói không sai, cục diện cùng xông tiên lộ hiện nay đã là kết quả hoàn mỹ nhất đối với chúng nhân. Vốn bọn họ tính toán vung đi ra đại chiến một phen cùng Phương Hành và Ngao tam thái tử, bất kể hậu quả nắm xuống hai người, sau đó mới xông vào tiên lộ. Nhưng chính bởi vì một ý niệm của Phương Hành, song phương không những không liều đến ngươi chết ta sống, ngược lại liên thủ cùng xông tiên lộ, một số chuyện còn có thể trao đổi ý kiến cho nhau. Đây đã là kết quả tốt không biết bao lần so với dự tưởng của bọn hắn...

Một đường đi tới, tuy Phương Hành làm chút chuyện đáng giận, ngũ lão cũng nhịn hắn, bởi vì hắn là người thúc thành phen hợp tác này.

Như vậy, đến cùng là ai, lại phải muốn giảo loạn cục diện vốn đang rất hoàn mỹ kia?

- Không phải muốn hỏng cục diện này, mà là đã hỏng!

Ngay lúc trong lòng chư tu còn đang phiền muộn, thống hận người ngầm giở trò kia, Quỷ tiên sinh đột nhiên thở dài một tiếng.

Chư tu đều hơi ngớ, quay đầu nhìn hắn.

Quỷ tiên sinh không đáp, chỉ là ánh mắt tĩnh tĩnh nhìn vào một nơi.

Thuận theo ánh mắt hắn nhìn lại, tâm tình ai nấy đều hơi lạnh, than thở một tiếng, quả nhiên như thế...

Lộc Tẩu!

Người đó ám hại Phương Hành không thành, nhưng cuối cùng vẫn hại một người, chính là Lộc Tẩu trong ngũ lão...

Lúc này Lộc Tẩu còn chưa chết, hắn bàn tọa trong hư không bên cạnh Long Cốt miếu, dựa vào khỉ tức Long Cốt miếu áp chế sinh linh hắc ám trong cơ thể. Một thân pháp lực và khí sắc cũng không tiếp tục khô héo, nhưng mặc ai nhìn vào đều biết lúc này trạng thái hắn đang rất khó coi, như là người trúng kịch độc vậy. Dù lúc này không phát tác, nhưng phát tác chỉ là chuyện sớm hay muộn, giờ hắn đang trầm trong thức hải, đối với ngoại giới hết thảy không nghe không hỏi, rõ ràng là đang nghĩ cách bức ra sinh linh hắc ám, nhưng hiển nhiên chỉ là uổng công...

Thiếu Phương Hành, tiên lộ cố nhiên khó đi, mà nay, thiếu Lộc Tẩu, mảnh Tinh Hải này e là không độ qua được...

Chẳng lẽ tiên lộ trước mắt cứ thế bị chẹn lại nơi cửa ải đầu tiên này?

Ý niệm vừa lên, tâm tư ai nấy đều nhịn không được trầm xuống!

- Vậy thì chưa hẳn, không phải còn có con rồng kia ư...

Lão ẩu tóc rối đột nhiên không biết nghĩ đến điều gì, cười lạnh một tiếng, nhè nhẹ nhắc nhở.

Nghe vậy, chư tu trong lòng hơi động, đã hiểu ý nàng. Kể ra, Lộc Tẩu chết chưa hẳn đã khiến bọn họ tuyệt vọng, rốt cuộc Bát Hoang Lục

Hợp trận này hắn đã thôi diễn ra rồi, nay chỉ cần sáu người vận chuyển pháp trận mà thôi. Như vậy dù Lộc Tẩu chết rồi, cũng chỉ cần tìm một người khác thay thế vị trí hắn là được, vừa khéo trong đám người bọn họ còn có một người như thế, đó chính là Ngao tam thái tử đang bị Phương Hành cầm tù, rốt cuộc pháp lực của con rồng kia không hề thua kém bọn hắn...

Nghĩ tới đây, không biết bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn về phía Phương Hành.

- Người còn chưa có chết, các ngươi nghĩ thế có phải sớm quá không?

Phương Hành đột nhiên giận mắng một tiếng, lành lạnh liếc chư tu, ánh mắt hận không được muốn giết người.

Đặc biệt là lúc nhìn hướng lão ẩu tóc rối, bộ dạng như thể hận không được trực tiếp ra tay giết người...

- Hừ...

Lão ẩu tóc rối không thèm để ý, đón lấy ánh mắt Phương Hành, cười lạnh một tiếng, sau đó liền dời ánh mắt đi.

- Việc này đợi sau hẵng tính, chỗ này có một tòa Long Cốt thần miếu, đúng là cổ quái. Hơn nữa Long Cốt miếu này dường như có thể uy hiếp sinh linh hắc ám sống trong vẫn thạch, có vẻ khá là huyền diệu, không bằng trước tiến vào miếu tìm tòi, nghiên cứu một phen!

Lam tiên sinh mở miệng, hóa giải cương cục đương thời, ai nấy đều khe khẽ gật đầu.

Bọn họ đều mơ hồ nghe ra được ý tứ trong lời Lam tiên sinh. Hiện nay tra ra ai là người ngầm giở trò, cùng với làm sao vượt qua đoạn Tinh Hải còn lại, tự nhiên đều là vấn đề cần xử lý gấp, khăng khăng hai chuyện này đều không dễ xử lý, muốn tra kẻ giở trò, lại làm sao tra? Chẳng lẽ trói lại hai kẻ hiềm nghi lớn nhất là Văn tiên sinh và lão ẩu tóc rối để thẩm vấn? Thật làm như vậy, sợ rằng năm người lập tức liền xé phá mặt, cũng hợp tác không nổi nữa. Còn chuyện gọi Ngao tam thái tử đi ra thay thế Lộc Tẩu thì càng là quá sớm...

Rốt cuộc Ngao tam thái tử rất có địch ý với bọn họ, tiểu ma đầu kia rõ ràng cũng không nghĩ thả nó ra, thảo luận điều này căn bản không ý nghĩa.

Dù sao thật đến lúc tất yếu, hắn dù không muốn thả cũng phải thả, Ngao tam thái tử không muốn hợp tác cũng phải hợp tác!

Ngược lại là Long Cốt thần miếu, đột ngột xuất hiện ở chỗ này, quả thật câu lên tò mò trong lòng chư tu, nếu không phải lúc này mới vừa thoát ly Tinh Hải, lại xảy ra chuyện khiến người tâm thần không yên, chỉ sợ bọn họ sớm đã tranh nhau xông đi vào!

- Hừ, cả đồng bạn đều không muốn cứu, chỉ nghĩ đi tìm cơ duyên tạo hóa?

Phương Hành cực kỳ bất mãn, lạnh giọng cười, đi về phía Lộc Tẩu.

Câu này khiến chư tu vốn đang một lòng nhào vào Long Cốt miếu không khỏi có chút lúng túng. Dù bọn hắn đều là hạng mặt rắn tâm lạnh, vì thành tiên vạn sự đều có thể mặc kệ, nhưng lúc này cũng bị chế giễu có phần thẹn ngượng. Nhưng vừa thăng lên chút lúng túng, lại đột nhiên phát hiện Phương Hành nhìn qua giống như muốn tiến lại thăm hỏi thương thế Lộc Tẩu, lúc đi tới bên người Lộc Tẩu lại căn bản không ngừng, thuận thế đạp bước tiến vào Long Cốt miếu, miệng hô lên:

- Bên trong có lẽ có cách cứu hắn...

Này... Vương bát đản này!

Ngoài miệng nói dễ nghe, thật ra trong lòng lại muốn là người đầu tiên xông vào Long Cốt miếu!

Nhìn như muốn xem xét thương thế Lộc Tẩu, kỳ thực chỉ muốn không dẫn người chú ý tiếp cận Long Cốt miếu thôi...

- Đi... Đừng bị hắn cướp trước!

Trơ mắt nhìn gia hỏa rõ ràng là kẻ tu vị thấp nhất trong đám, lại là người đầu tiên xông tiến Long Cốt miếu, tứ lão đều cả kinh, đồng loạt phi thân bổ nhào tới. Bọn họ không có chút lòng tin nào với nhân phẩm Phương Hành, vạn nhất có thứ tốt gì bị gia hỏa kia giành trước thu vào trong tiểu thế giới, muốn bức hắn giao ra e rằng khó như lên trời...

- Ngao...

Ngay lúc bọn họ đồng thời lao lên, chuẩn bị theo sát Phương Hành xông tiến Long Cốt miếu, lại đột nhiên nghe được trong miếu truyền ra một tiếng kêu khóc bi thống, tiếng kêu này vô cùng đột ngột, chính là giọng của Phương Hành, nhất thời dọa cho bọn họ nhảy dựng, bốn người thoáng ngưng trệ trước cửa miếu, nhất thời không dám xông thẳng vào, trong lòng thăng lên một ý niệm đáng sợ...

... Chẳng lẽ trong miếu có hung hiểm?

Chương 1266: Cốt hạp thần bí

Nhất thời không lưu thần, bị Phương Hành giành trước tiến vào Long Cốt miếu, cầu tiên ngũ lão không thể nói là không căng thẳng, đều lo lắng đồ tốt trong Long Cốt miếu sẽ bị Phương Hành độc chiếm. Rốt cuộc nếu là người khác cầm, bọn họ còn có thể đề ra yêu cầu chia đều, nhưng nếu là vào tay ma đầu kia, tưởng muốn hắn giao ra e rằng rất khó. Trên đường riêng chuyện mua linh tinh từ hắn đã không biết tiêu tốn bao nhiêu, trong lòng bọn họ sớm đã mặc nhận với đứa này, chiếm tiện nghi là điều gần như không thể.

Chẳng qua, trong lúc bọn họ vội vàng đuổi theo, đột nhiên trong miếu truyền ra một tiếng bi thiết, khiến bọn họ trong lòng hơi lạnh, không dám lập tức xông vào, lo sợ bên trong có hung hiểm, nhất thời ngừng hết lại trước cửa miếu!

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, bọn họ liền dùng thủ đoạn đi thám tra.

- Sưu!

Lam tiên sinh tâm thần khẽ động, cả người lập tức mơ hồ, nháy mắt, một người hóa thành hai người, chân thân lưu ở cửa miếu, phân thân không chút do dự đạp bước tiến vào Long Cốt miếu. Đồng thời với đó, Văn thư sinh cũng giơ ngón tay điểm nhẹ giữa không trung, hóa ra một đạo phù văn, như một con mắt, bay nhanh xông vào trong Long Cốt miếu.

Lão ẩu tóc rối và Quỷ tiên sinh cũng phản ứng không chậm, lão ẩu tóc rối khẽ giương đầu tóc bạc trắng, một bộ yêu tướng khôi lỗi hiển hóa ra bên người nàng, xông thẳng vào Long Cốt miếu, còn Quỷ tiên sinh thì phân ra một đạo khói đen, len lỏi vào trong.

Dù bên trong có hung hiểm cũng không hù ngã được bọn họ, quan sát tình hình bên trong mới là điều cần gấp.

Đương nhiên, nếu Phương Hành thật gặp phải nguy hiểm, bọn họ cũng sẽ ra tay cứu giúp.

Chẳng qua đủ loại thần thông sau một hồi quan sát tình hình bên trong, cả đám đều hơi ngớ.

Không gian trong Long Cốt miếu không lớn, chỉ tựa như tổ điện bình thường mà mỗi đạo thống trên Thiên Nguyên đại lục đều có, dài rộng vài chục trượng, liếc một cái liền có thể nhìn đến đầu cuối, vách tường và mặt đất cũng do xương dựng nên, chung quanh khắc phù văn nhàn nhạt, trong miếu bố trí rất nhiều loại giá đỡ, lúc này đều đã trống trơn, duy ở phía cuối cốt miếu, trên một phương thạch đài màu trắng còn bày đặt một cốt hạp vuông vắn, trên hộp khắc hình ác long giương nanh múa vuốt, mắt đăm đăm nhìn ra cửa miếu.

Tổng thể mà nói, cả tòa Long Cốt miếu đều trống trơn, không nhìn ra được có gì hung hiểm?

Tiểu ma đầu kia lại kêu thảm cái gì?

Lúc này mọi ánh mắt đều hướng hết về Phương Hành, trong ánh mắt nghi hoặc xen lẫn một chút bực bội.

- Toàn bộ đồ vật đều bị Cửu Đầu Trùng dời sạch...

Phương Hành cuối cùng mở miệng, chỉ vào đống giá đỡ trống rỗng, mang theo ngữ điệu đau không muốn sống nói.

- Mẹ nó...

Giờ chư tu mới hiểu thì ra là hư kinh một trận, ai nấy lần lượt thu hồi thần thông, chân thân tiến vào Long Cốt miếu, ánh mắt nhìn Phương Hành đều có phần là lạ. Thật sự là đứa này quá biết hư trương thanh thế, còn tưởng vừa nãy hắn đụng phải hung hiểm gì cơ, hóa ra kêu thảm là vì Cửu Đầu Trùng lấy đi đồ vật trong Long Cốt miếu. Chẳng qua nhìn đống giá đỡ chung quanh, chủng loại rất nhiều, đoán rằng trước đây hẳn phải có không ít đồ vật bố trí trên đó. Nhưng nay lại đều trống trơn. Đủ thấy đã bị người chuyển đi không ít.

- Quá ác, ai biết nơi này vốn đặt bao nhiêu bảo bối, toàn bị cầm đi!

Phương Hành cắn răng nghiến lợi, trong tròng mắt như muốn phun ra lửa, một bên căm hận mắng, một bên đi về phía trước.

- Nói cứ như thể thứ Cửu Đầu Trùng cướp đi là của ngươi vậy...

Chư tu thầm oán trong lòng, Cửu Đầu Trùng tới sớm hơn bọn hắn, cầm đi cơ duyên và tạo hóa trong miếu cũng là điều hiển nhiên. Bọn họ tất nhiên cũng cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng không đến mức đau lòng như tiểu ma đầu này, bất giác có chút buồn cười.

- Con rùa chín đầu hắn tâm đáng đời băm tay đó, hắn tưởng hắn là thổ phỉ chắc? Vơ sạch sẽ thế này?

Phương Hành vẫn cứ tức giận không thôi, thầm thà thầm thì mắng chửi, chư tu chung quanh nghe mà ánh mắt không khỏi hiện vẻ cổ quái.

Tuy bọn họ đều đã lâu không xuất thế, cũng không mấy quan chú đám thiên tài mỗi đời mỗi thế quật khởi ở Thiên Nguyên, nhưng cũng ẩn ước nghe nói qua, trong đám tiểu bối Thiên Nguyên thế hệ bây giờ, kẻ có được danh tiếng thổ phỉ hẳn là người trước mắt mới đúng...

- Không phải tất cả đều chuyển đi...

Đúng lúc này, Quỷ tiên sinh đột nhiên thấp giọng mở miệng, ánh mắt nhìn về phía cuối cốt miếu.

Không cần hắn nhắc nhở, trên thực tế chúng nhân đều đã chú ý tới đồ vật kia. Ở ngay phương vị đối diện cửa miếu, bày ra một chiếc cốt hạp màu trắng, ước chừng một trượng vuông, bên trên dán một tấm phong điều (niêm phong) màu ám kim, còn chưa bị kéo đứt, xem ra hộp này chưa từng bị mở ra. Hiện tại tại trong Long Cốt miếu thênh thang này cũng chỉ mỗi chiếc hộp kia là còn được xếp đặt trên đài, hơn nữa vô luận vị trí hay bộ dạng đều giống như là thứ trân quý nhất trong Long Cốt miếu...

- Hộp kia liền thành một thể với miếu...

Phương Hành tự nhiên cũng lưu ý tới, khẽ cười quỷ dị, thấp giọng nói.

Thần tình chư tu đều có phần ngưng trọng, mất tự nhiên sát lại gần chút, rõ ràng đang phòng bị những người khác ra tay tranh đoạt. Sau đó tử tế quan sát một hồi mới phát hiện, hộp kia đúng thật liền thành một thể với Long Cốt miếu. Đại khái cũng chính bởi nguyên nhân này mà nó không bị chuyển đi. Chỉ là nhìn nắp hộp kín mít, trong lòng ai nấy đều sinh nghi, tuy mặt trên còn dán phong điều, nhưng trên phong điều rõ ràng không có pháp lực ba động, chỉ là giấy niêm phong bình thường, vì sao Cửu Đầu Trùng không mang đi?

- Đương nhiên, cũng có khả năng bên trong có bảo bối, lão yêu bà, ngươi đi xem xem...

Phương Hành lại không có vẻ bách thiết như lúc mới vào, cười một tiếng, xúi giục lão ẩu tóc rối bên cạnh.

- Hừ, lão yêu bà cũng là ngươi có thể kêu?

Lão ẩu tóc rối nhìn vào tráp, lành lạnh đáp trả Phương Hành một câu, ngữ khí bất thiện.

- Ta là vì tốt cho ngươi, có bảo bối ngươi không nghĩ muốn ư, lão yêu bà?

Phương Hành chẳng hề sợ nàng, cười hì hì nói, bộ dạng rất là thành khẩn.

- Vẫn nên cẩn thận thì hơn!

Lam tiên sinh có chút nhìn không được, thấp giọng nói.

Phương Hành không phải kẻ ngu, bọn họ tự nhiên cũng không phải kẻ ngu, từ lúc tiến vào Long Cốt miếu này liền đã chú ý tới tráp kia, dù sao cũng là tồn tại duy nhất trong miếu, chỉ là tâm tình dù cấp bách, cũng không ai muốn là người đầu tiên đi mở, rốt cuộc Long Cốt miếu này đã bị Cửu Đầu Trùng thăm hỏi qua một lần, lấy đi nhiều đồ vật như vậy, vì sao chỉ riêng lưu lại cốt hạp?

Khẳng định là có gì đó...

Lão hồ ly như bọn họ, không ai muốn làm người đi đầu mạo hiểm cả!

Ai nấy đều ôm theo ý niệm, liền hình thành cương cục, cả đám đối mặt nhìn nhau, ai cũng không chịu bước lên!

- Long Cốt miếu nếu đã tọa lạc ở đây, nhất định là có thâm ý. Nói không chừng có liên hệ trực tiếp đến làm sao đi tới bờ bên kia tiên lộ. Dù một ít cơ duyên tạo hóa nơi này đã bị Cửu Linh vương lấy đi, nhưng rốt cuộc cũng có một ít tạo hóa hắn cầm không đi được. Cốt hạp này đặt ở vị trí trọng yếu như thế, ngược lại rất đáng lưu tâm, dù bên trong đã không còn cơ duyên, xem xem liệu có lưu lại manh mối nào hay không cũng là điều nên làm... Ta thấy, vẫn nên nghĩ cách mở nó ra xem thử...

Lam tiên sinh âm trầm nói, ánh mắt hơi có mấy phần ngưng trọng.

- Nói phải lắm, để ta lấy phù pháp tới thử xem!

Văn tiên sinh thấp giọng mở miệng, nhìn chư tu một cái, thấy không người phản đối, liền đưa tay vẽ ra một đạo thần phù trong hư không, sau đó phù quang chợt thịnh, xông thẳng về phía trước, hóa thành một đạo gió xoáy, hiển nhiên là muốn xốc cốt hạp lên. Có điều, một màn khiến người ngoài ý xuất hiện, phù quang lao đến trước cốt hạp liền nháy mắt liễm đi, sau đó hóa thành vô hình!

- Ồ? Cốt hạp kia tự có huyền bí, cắn nuốt pháp lực trên phù của ta...

Văn tiên sinh hơi ngớ, thấp giọng nói.

- Ta tới thử xem!

Lão ẩu tóc rối đứng ra, đầu tóc phất phới, thao túng một bộ khôi lỗi xông về phía trước, tưởng muốn xốc lên cốt hạp.

Chẳng qua, cốt hạp kia lại như mọc rễ, khôi lỗi yêu tướng tiện tay lật một cái mang theo lực lượng mấy vạn cân, lại lật không lên nổi.

- Hộp này nếu đã được xếp đặt ở đó, hẳn không phải tùy tiện là có thể mở...

Lam tiên sinh nhíu mày, thấp giọng phân tích:

- Ta thấy trên hộp không có phong ấn hay phù triện, chỉ có một đạo phong điều chưa kéo đứt, lại chỉ là giấy niêm phong bình thường, không có bất kỳ pháp lực ba động. Xem ra cũng không phải có cơ quan gì, chẳng lẽ, muốn bóc mở cốt hạp này phải dựa vào man lực... Hoặc nói cách khác, phải có đầy đủ lực lượng mới bóc mở được cốt hạp, đây cũng là một loại khảo nghiệm?

- Như vậy, ta tin tưởng cốt hạp chưa bị mở qua!

Phương Hành đột nhiên mở miệng, cười nói:

- Các ngươi đừng quên, đây là nơi nào, đây là tiên lộ Long Tộc, nó là chuẩn bị cho ai? Cho Long Tộc có tư cách thành tiên a, cốt hạp đặt ở vị trí trung tâm, rõ ràng chính là tọa hóa lớn nhất trong Long Cốt miếu. Như vậy trên nó thiết xuống khảo nghiệm nào đó cũng là điều hẳn theo. Theo ta đoán, rất có thể khảo nghiệm này không phải cơ quan hay cấm chế phức tạp gì, mà là thứ đơn giản nhất, trực tiếp nhất... Lực lượng. Duy có Chân Tiên chi lực mới có thể mở ra hộp này, mới có thể lấy được tạo hóa trong hộp!

- Nếu là Chân Tiên chi lực, chúng ta liên thủ, có lẽ có thể...

Lam tiên sinh nghe, thần tình cực trịnh trọng, tựa hồ rất tán đồng lời của Phương Hành.

- Đây đại khái chính là tạo hóa của chúng ta!

Văn tiên sinh đột nhiên thấp giọng cười nói:

- Cửu Đầu Trùng kia quả thực lợi hại, nếu luận riêng tu vị và thực lực, bất kỳ người nào trong chúng ta đều không phải đối thủ của hắn. Nhưng rốt cuộc chúng ta nhiều người, hắn không có Chân Tiên chi lực, nhưng chúng ta liên thủ lại có lẽ có thể làm được!

- Vậy... Có nên thử một lần?

Quỷ tiên sinh thấp giọng mở miệng, lại dẫn lên một mảnh trầm mặc.

Rốt cuộc đều là suy đoán, nếu trong hộp thật có hung hiểm gì, lại nên làm thế nào cho phải?

- Ha ha, cứ trước sợ lang sau sợ hổ như thế, sao còn thành được tiên?

Đúng lúc này, Phương Hành nãy giờ một mực núp ở phía sau đột nhiên cười lạnh một tiếng, vừa nói vừa nghênh ngang đi tới cốt hạp, vươn tay đặt lên, không có nửa điểm kiêng sợ, động tác lớn mật đó trực tiếp hù cho chư tu tâm tạng hơi nhảy, hắn lại cứ như không việc gì, dùng sức giơ giơ, phát hiện giơ không nổi cốt hạp kia, sau đó trừng mắt quét nhìn mấy người sau lưng, mắng:

- Một đám vô dụng, đi qua giúp một tay a...

Chương 1267: Cửu Đầu Trùng phục

thủ

Thấy Phương Hành hành sự khác hẳn ngày thường, tráng gan đi tới bên cạnh cốt hạp, còn giơ tay cầm lên. Mấy người còn lại đều ngẩn ngơ, đối thị một cái, đồng thời cất bước tiến về phía trước. Đối với này cốt hạp này, bọn họ tất nhiên cũng hiếu kỳ, hơn nữa rốt cuộc Phương Hành đã qua đi giơ một lần, không thấy có cấm chế xúc phát, cũng khiến mấy người yên tâm không ít!

Cốt hạp lạnh, lẽo trơn bóng như ngọc, chỉ riêng xúc cảm liền khiến người cảm giác được đây là một loại chất liệu nặng dị thường, không biết là do bộ vị nào trên long cốt đúc thành. Theo lý thuyết đến tu vị như bọn họ, dù là hộp huyền thiết cũng chỉ cần nhấc nhẹ một cái liền có thể trực tiếp đẩy nắp ra, nhưng cốt hạp này lại vẫn nguyên xi bất động!

- Quả nhiên không cách nào dùng pháp lực đẩy ra, chỉ có thể dùng lực lượng nhục thân, cường hành xốc nắp lên...

Lam tiên sinh cự ly gần quan sát một phen, xác định suy đoán, liền truyền ra một đạo thần niệm:

- Cùng lúc phát lực đi!

Tứ lão và Phương Hành đồng thời buông tay đặt lên nắp cốt hạp, sóng vai mà đứng, sau đó từng người phóng ra thần niệm, khẽ đụng giữa không trung, lập tức hiểu rõ ý niệm đây đó, tiếp sau năm cánh tay cùng lúc phóng ra toàn lực, bọn họ đều là tu sĩ cảnh giới Độ Kiếp, lực lượng nhục thân đều cường hoành đến đáng sợ. Đặc biệt là hiện nay năm người đồng loạt phóng ra lực lượng, càng là đáng sợ khó mà hình dung, chỉ sợ dù Chân Tiên tới, lực lượng nhục thân cũng chỉ đến thế mà thôi!

- Rắc...

Tùy theo cỗ lực lượng đáng sợ kia đè ép lên cốt hạp, quả nhiên cảm thấy nắp hộp hơi tùng động một cái. Năm người trong lòng hơi lạnh, không lập tức nâng lên, mà hơi đợi một lát, phát hiện không thấy dị trạng khác xuất hiện mới nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời đột nhiên thi triển cự lực, lật nắp hộp lên cao cao...

- Bá...

Sát na đó, bọn họ còn chưa kịp xem trong cốt hạp có thứ gì, trong lòng đột nhiên sinh ra dự cảm cường liệt, năm người cùng một động tác, nắp hộp vừa cuộn lên, cơ hồ đồng thời bạo lui ra sau...

- Đến cùng là thứ gì?

Lui liền mấy chục trượng, sắp lui đến cửa miếu, năm người mới lòng còn sợ hãi, giương mắt nhìn tới.

Lúc này nắp hộp đã bị bọn họ lật đi, trong hộp chính đang thăng lên từng sợi hắc vụ tỉ ti, loại hắc vụ này ẩn ước khiến bọn họ cảm giác được khí tức tương tự như sinh linh hắc ám trong Tinh Hải. Tâm lý lập tức thăng lên cảm giác không ổn, thậm chí có chút sau sợ, phải qua tận mấy chục giây, thấy trong cốt hạp không xuất hiện dị trạng nào mới tráng gan sáp lại nhìn một cái. Vừa nhìn, trực tiếp khiến tâm tình cả đám chìm xuống đáy cốc, thậm chí còn cảm thấy hoang đường buồn cười...

Trong hộp không hề có đại cơ duyên, đại tạo hóa như bọn họ vẫn nghĩ, chỉ có một khối vẫn thạch...

Vẫn thạch màu trắng, lớn chừng trái dưa tây, mặt trên có lỗ nhỏ mắt thường khó nhìn thấy, một bộ phận sinh linh hắc ám chính đang ngấm vào trong lỗ nhỏ.

... Đây căn bản là một khối mảnh vụn vẫn thạch y hệt bên ngoài!

Giờ lại đường hoàng đặt ở trong cốt hạp, cứ như chí bảo được cất kỹ vậy!

Sai lệch giữa trước và sau khi mở ra cốt hạp thật sự khiến bọn họ trừ kinh sợ, lại sinh ra cảm giác hoang đường buồn cười...

- Sách sách, xem ra chúng ta đều bị lừa. Bảo bối trong hộp chắc sớm đã bị Cửu Đầu Trùng lấy đi, đứa này cũng ngạt độc, chuyên môn lưu lại một khối vẫn thạch ở bên trong, nếu chúng ta nhất thời không lưu thần, chỉ sợ đã gặp tai ương... Ghê thật, không chỉ lưu lại tám đại Yêu Vương cản đường ngoài Long Môn, còn lưu một đạo phục bút ở nơi này...

Phương Hành đánh giá khối vẫn thạch kia vài lần, đột nhiên cười lên hì hì.

Nghe hắn nói vậy, những người khác cũng tin mấy phần. Đây có vẻ giống như là thủ bút của Cửu Đầu Trùng, đứa này tâm tư chẩn mật, sớm tại Long Môn liền lưu lại tám đại Yêu Vương cản đường, khi đó, hắn chắc cũng đã tính đến sẽ có người theo sát xông vào tiên lộ, như thế, hắn lưu thêm một đạo hậu thủ trong Long Cốt miếu dùng để hại người cũng là điều bình thường.

Ngược lại là Văn tiên sinh, thần tình hơi có chút cổ quái nói:

- Nhưng phong điều trên tráp chưa hề mở ra....

- Cái này thì đơn giản!

Phương Hành bĩu bĩu môi, cười lạnh một tiếng, đậy lại nắp cốt hạp, sau đó tiện tay dán lên một tấm giấy phù.

Thế là, giấy phù hoàn hoàn chỉnh chỉnh dán trên hộp, cốt hạp nhìn qua như chưa từng được mở.

- Ách...

Chư tu không khỏi sững sờ, nghĩ thầm phương pháp đơn giản như vậy sao mình không nghĩ đến.

Hộp này rõ ràng sớm đã bị người mở qua, chẳng những xem qua đồ vật bên trong, thậm chí lấy đi hết bảo bối, còn đổi một khối vẫn thạch vào. Sau đó tiện tay dán lên một tấm phong điều, khiến người cảm giác như chưa từng được mở.

- Ha ha, tới chậm rồi...

Phương Hành một bên cười trên nỗi đau người khác, một bên đi tới bậc thang trước cửa Long Cốt miếu ngồi xuống, tiện tay lôi ra hồ lô rượu uống, bộ dạng rất là thất lạc. Rõ ràng bọn họ đã tới chậm, trong Long Cốt miếu không biết có bao nhiêu tạo hóa cơ duyên, nhưng nay trừ một cái bẫy rập ra, lại không thừa chút gì, thậm chí đến chút manh mối liên quan đến tiên lộ mặt sau đều không tìm được.

Trừ có thể làm chỗ nghỉ chân ra, lại không thu hoạch được gì, trong lòng tất nhiên là tiếc nuối...

- Dù sao cũng đã tới muộn hơn Cửu Đầu Trùng, không được đến tạo hóa trong Long Cốt miếu là điều có thể đoán được. Tốt xấu có thể mượn chỗ này nghỉ nghỉ chân, luyện hóa một ít linh tinh, sau đó liền nên tiếp tục lên đường, trước thông qua phiến Tinh Hải này hãng tinh...

Lam tiên sinh đi tới bên người hắn, khẽ thở dài, nhẹ giọng nói.

- Không sai, thành tiên mới là quan trọng nhất, cái gọi là cơ duyên tạo hóa đều chẳng qua là hoa lá trên cành!

Ngay cả lão ẩu tóc rối đều mở miệng phụ họa.

Bọn họ nhìn như đang lẩm bẩm, nhưng chú ý lực lại đều làm như vô ý tập trung hết trên người Phương Hành. Trừ Lộc Tẩu đang bó gối thổ nạp, áp chế lực lượng sinh linh hắc ám trong cơ thể, Quỷ tiên sinh thì vẫn không cam tâm đi tới đi lui trước Long cốt miếu. Còn Lam tiên sinh, lão ẩu tóc rối, Văn tiên sinh thì đều lại gần Phương Hành, Văn tiên sinh càng là thẳng thắn, ánh mắt nhìn Phương Hành, tựa như thờ ơ nói:

- Nên sớm không nên trễ, ta cảm thấy vẫn nên thả Ngao tam thái tử ra, làm quen trận pháp trước mới tốt!

Ý niệm ba người ngược lại tương đồng, đều đang ám chỉ Phương Hành, nên thả Ngao Liệt ra.

Lộc Tẩu đã bị sinh linh hắc ám xâm thực, ai cũng không cho rằng hắn còn có thể tiếp tục, nhưng đại trận Bát Hoang Lục Hợp đại trận phải cần chỉ sáu sáu người mới có thể vận hành. Như thế, trừ phi thả Ngao Liệt ra, bằng không tất cả bọn họ đều sẽ bị khốn chết trong Long Cốt miếu!

- Không khả năng!

Phương Hành nghe ra ý tứ trong lời ba người, trực tiếp hừ lạnh một tiếng, hồi đáp chém đinh chặt sắt.

Nghe vậy, đám người Lam tiên sinh lập tức nhìn nhau, đây đó đều nhìn ra phiền táo trong mắt đối phương.

Sớm đã đoán được tiểu ma đầu này không khả năng dễ dàng đáp ứng, nhưng vẫn không ngờ hắn thẳng thừng không chừa chút dư địa nào như vậy!

- Tiểu quỷ đầu, ngươi chẳng lẽ muốn vĩnh viễn bị tù cấm trong Long Cốt miếu?

Lão ẩu tóc rối lạnh giọng mở miệng, ánh mắt bất thiện.

Văn tiên sinh cũng thở dài một tiếng, nói:

- Phương tiểu hữu, rốt cuộc vẫn phải lấy đại cục làm trọng a. Tinh Hải này chúng ta đã độ qua phân nửa, chẳng lẽ lại muốn nửa đường mà phế? Dù là muốn nửa đường mà phế, cũng không khả năng quay đầu a. Bây giờ, thả Ngao tam thái tử ra, cùng chúng ta hợp tác, cộng đồng xông ra phiến Tinh Hải này, đây là cách duy nhất, ngươi đừng có...

- Đừng có cái gì?

Hai chữ “quật cường” mà Văn tiên sinh muốn nói còn chưa ra khỏi miệng, Phương Hành đã quét mắt nhìn hắn, cười lạnh nói:

- Vừa nãy có người muốn ám toán ta, người đó còn chưa tìm ra, các ngươi cảm thấy ta còn sẽ hợp tác cùng các ngươi? Hắc hắc, vạn nhất sau này có cơ hội, người kia lại giở trò, ta biết tìm đâu ra Lộc lão đầu thứ hai tới cứu?

- Ách...

Đám người Lam tiên sinh ngược lại không ngờ hắn sẽ nhắc lại chuyện này, thần tình đều là chút nguội lạnh.

Vốn tưởng là hắn sẽ hồ nháo một trận, nhưng nếu là nói đạo lý, vậy thì đúng là không thể xem nhẹ.

Không riêng gì hắn, ngay cả đám người Lam tiên sinh cũng không nguyện bên cạnh có một tạc đạn sẵn sàng nổ bất cứ lúc nào như thế!

- Không phải vừa nãy đã nói có khả năng là hiểu lầm ư?

Trong một mảnh yên lặng, lão ẩu tóc rối đột nhiên mở miệng:

- Vừa nãy Bát Hoang Lục Hợp đại trận xuất hiện sơ hở, rất có thể chỉ là rủi ro ngoài ý, khả năng ngay cả bản thân người kia đều không biết mình đã thêm một tia pháp lực, biết tra thế nào? Hơn nữa, nếu tra không ra, ngươi nhất định phải muốn toàn bộ chúng ta lưu lại chỗ này, kiên quyết không chịu hợp tác?

Lúc nói lời này, ngữ điệu đã rất bất thiện, thậm chí mang chút ý vị hiếp bách.

Nhưng Phương Hành đáp lại cũng cực dứt khoát, trực tiếp quay đầu nhìn lão ẩu tóc rối, thanh âm bình tĩnh:

- Phải thì làm sao?

- Ngươi... Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!

Lão ẩu phẫn nộ, tức tối tích lũy bấy lâu toàn bộ phát tác ra, tóc rối phất phới, đang định đâm tới Phương Hành.

- Không thể!

Lam tiên sinh và Văn tiên sinh không khỏi kinh hãi, đồng thời phi thân bay tới, ngăn trở sát ý của lão ẩu.

Phương Hành cũng nộ khí cuồng tuôn, trực tiếp nhảy dựng lên, tức giận nói:

- Mẹ nó, đừng cản ta, ta phải giết chết nàng mới được!

Thần tình Lam tiên sinh và Văn tiên sinh đều có chút cổ quái, nghĩ thầm ai ngăn ngươi...

- Ha ha, các ngươi tranh cãi gì đấy?

Trong một mảnh đại loạn đó, đột nhiên bên cạnh truyền tới một đạo thần niệm nhàn nhạt, chư tu quay đầu nhìn lại, thì ra là Quỷ tiên sinh đang đi tới, nhìn khí tức nó có vẻ rất là bình thản. Mọi người vốn đang nôn nóng cũng hơi hơi bình tĩnh phần nào, Văn tiên sinh cười khổ nói:

- Còn không phải vì chuyện nên làm sao tìm người thay thế Lộc Tẩu thi triển đại trận, vốn chỉ cần thả con tiểu long kia ra, lựa lời khuyên nhủ hắn phối hợp là được, khăng

khăng Phương tiểu hữu vô luận thế nào đều không đồng ý...

- Tam thái tử tâm cao khí ngạo, không chịu hợp mưu với chúng ta, dù thả nó ra cũng chưa hẳn sẽ nghe chúng ta phân phó!

Ngoài người ý liệu, Quỷ tiên sinh lại không có ý khuyên bảo Phương Hành, ngược lại bình tĩnh truyền âm, phân giải một câu.

Chư tu vừa nghe, thần tình lập tức càng ngưng trọng, trên mặt hiện đầy lo lắng.

Nhưng cũng đúng lúc này, Quỷ tiên sinh khẽ cười:

- Chẳng qua, ta rốt cục phát hiện Cửu Linh vương đã vượt qua Tinh Hải bằng cách nào!

- Bá!

Vừa nghe lời này, chúng nhân đồng loạt đình chỉ tranh cãi, ánh mắt quét sang nhìn hắn.

Chương 1268: Luyện người làm đan

Lấy Bát Hoang Lục Hợp đại trận vượt qua Tinh Hải, đây tự nhiên là cách vạn bất đắc dĩ Phương Hành và ngũ lão mới nghĩ ra được. Mà Cửu Đầu Trùng hiển nhiên khác với bọn họ, người này sớm đã tiến vào Tinh Hải, một đường vượt qua, còn đi tới Long Cốt miếu, dời sạch cơ duyên tạo hóa trong miếu, có thể thấy hắn cũng thành công vượt qua. Nhưng mà hắn không khả năng có thể nghĩ ra được phương pháp lấy trận thuật lẫn lộn thiên cơ, tất phải dùng cách nào đó khác để vượt qua Tinh Hải. Đám người Phương Hành cũng chính bởi vì không nghĩ ra cách khác mới bị bách hợp tác, lấy trận thuật vượt qua. Lúc này, một câu nói của Quỷ tiên sinh lập tức cuộn lên sóng cả ngất trời!

Vốn bọn họ đang ý kiến không hợp, mâu thuẫn càng thâm, nếu có phương pháp mới, chẳng phải giải quyết hết mọi chuyện?

- Lời ấy của Quỷ tiên sinh là thật?

Nhất thời, chúng nhân chung quanh đều nhìn sang Quỷ tiên sinh, ánh mắt vừa chấn kinh vừa gấp gáp.

- Ha ha, phương pháp của hắn thật ra cũng rất đơn giản, chúng ta sớm nên nghĩ tới mới phải...

Nghe vậy, Quỷ tiên sinh chỉ khẽ cười, cảm khái một tiếng, sau đó nhè nhẹ dời bước tới bên mép Long Cốt miếu, đưa tay chỉ về phía trước, nói:

- Chư vị đạo hữu, các ngươi không phát hiện trong Tinh Hải trước mặt có chỗ bất đồng với nơi khác ư?

- Hả?

Chư tu đều ngẩng đầu nhìn lên, sau đó ánh mắt thoáng co rụt lại.

Không có quá nhiều bất đồng, trong Tinh Hải trước mặt, nơi vẫn thạch phủ kín có bảy tám bộ thây khô giáp sĩ hải yêu. Trong quá trình một đường đi tới, thứ này bọn họ thấy được không ít, hai tháng vượt qua Tinh Hải vừa rồi, mỗi cách mấy ngày đều sẽ phát hiện quái thi như thế. Lúc đầu còn có chút kinh ngạc, nhưng đến sau lại cũng thấy nhiều thành quen. Chỉ có một chỗ tương đối đặc biệt, đó là quái thi gặp trên đường đều là một bộ hai bộ, phân tán ngang dọc, mà lúc này, trước mặt có tận bảy tám bộ.

- Lúc mới đầu phát hiện thây khô, chúng ta đều không quá kinh ngạc, đại khái cho rằng Cửu Linh vương phái khiển thủ hạ, dò xét hung hiểm trong Tinh Hải. Nhưng một đường đi tới, ta lại âm thầm kỳ quái, nếu vừa bắt đầu cần phải cầm nhân mạng thủ hạ ra xò xét, vậy tại sao trên đường sá vẫn cứ thỉnh thoảng thấy được thây khô? Chẳng lẽ phương pháp Cửu Linh vương sử dụng cần phải mỗi cách một đoạn thời gian liền hy sinh một tên thủ hạ? Chính vì có ý niệm này, trên đường tại hạ một mực suy nghĩ, muốn tìm ra dụng ý của Cửu Linh vương...

Quỷ tiên sinh trầm trầm mở miệng, ánh mắt ẩn tàng trong hắc vụ có phần âm sâm:

- Thẳng đến đi tới phụ cận Long Cốt miếu ta mới phát hiện manh mối! Ta từ nhỏ tu tập thần hồn chi thuật, cảm ứng chi lực cường đại, vừa đến nơi đây liền phát hiện một loại lực lượng thần bí lưu lại, khiến cho sinh linh hắc ám chung quanh không dám kề cận.

- Vốn tưởng rằng là khí tức bản thân Long Cốt miếu sinh ra uy hiếp, nhưng đến sau lại phát hiện trong cốt hạp có vẫn thạch chứa sinh linh hắc ám, sinh linh hắc ám trong đó vẫn có thể hoạt động tự nhiên, thậm chí lúc mở ra cốt hạp còn suýt nữa thương đến chúng ta.

- Tuy đây có khả năng là hậu thủ Cửu Linh vương bố xuống, quả thực đáng sợ, nhưng điều này cũng chứng tỏ, bản thân Long Cốt miếu thật ra không cách nào uy hiếp sinh linh hắc ám, bằng không sinh linh hắc ám trong khối vẫn thạch đặt ở cốt miếu đã bị trấn áp, muốn động cũng không được, sao còn có thể uy hiếp được chúng ta?

- Ô?

Chư tu lắng nghe, ánh mắt dần dần ngưng

trọng.

Trước đây bọn họ đều phát hiện sinh linh hắc ám không dám kề cận Long Cốt miếu, liền vô thức cho rằng đây là tác dụng của bản thân Long Cốt miếu. Nhưng nay tử tế nghĩ lại mới phát hiện đúng là chưa hẳn, rốt cuộc trong Long Cốt miếu cũng có sinh linh hắc ám tồn tại!

- Vậy ý Quỷ tiên sinh là?

- Chấn nhiếp sinh linh hắc ám khiến chúng không dám kề cận Long Cốt miếu không phải do tự thân Long Cốt miếu, mà là khí tức Cửu Linh vương lưu lại!

Quỷ tiên sinh nhàn nhạt đáp một câu, lập tức khiến chư tu chấn kinh không thôi.

- Quỷ tiên sinh muốn nói khí tức Cửu Đầu Trùng khiến ngay cả sinh linh hắc ám đều sợ hãi?

Văn tiên sinh nhíu mày, trong thanh âm tựa hồ có chút chế giễu:

- Tuy Cửu Linh vương quả thực lợi hại, nhưng còn chưa đến mức chấn thiên triệt địa như vậy chứ? Hắn nếu có bản sự như thế, trên đường cần gì phải hao tổn nhiều nhân mạng thủ hạ đến vậy?

- Hoặc có lẽ, chính bởi vì hắn hy sinh nhân mạng những thủ hạ kia mới làm được điểm này?

Quỷ tiên sinh thần tình không biến, chỉ nhàn nhạt đáp một câu.

- Quỷ tiên sinh, ý ngươi đến cùng là...

Vô luận là Lam tiên sinh hay đám người Văn tiên sinh đều ẩn ẩn đoán được điều gì, nhịn không được hít sâu một hơi khí lạnh.

- Rất rõ ràng, Cửu Linh vương khác với chúng ta, chúng ta dùng phương pháp lẫn lộn thiên cơ, khiến sinh linh hắc ám không phát hiện được chân thân chúng ta, một đường lấy giả loạn thật, cường hành vượt qua. Nhưng Cửu Linh vương hiển nhiên đã phát hiện một cách khác có thể chấn nhiếp sinh linh hắc ám. Điều này tương tự như là, cùng là qua biển, chúng ta kết thuyền thành bè, phá sóng mà đi, có thể bị sóng triều đánh lật bất cứ lúc nào. Nhưng hắn lại trực tiếp dùng Phân Thủy Châu, nước biển không lại gần được hắn, phương pháp này, rõ ràng mạnh hơn chúng ta nhiều!

Trong lời Quỷ tiên sinh đã có ý khâm phục, lại ẩn ẩn mang chút cảm thán.

- Thế rốt cục Cửu Đầu Trùng kia đã dùng phương pháp gì, ngươi có manh mối nào

không?

Lam tiên sinh ý thức được điều gì, cấp bách hỏi.

Quỷ tiên sinh nghe, khẽ thở dài, đột nhiên cổ tay hơi run, một đoạn dây thừng màu đen bay đi, xoải ra hàng trăm trượng, trực tiếp cuốn về một bộ thây khô trong Tinh Hải trước mặt, kéo lại trước người, lấy tay đè chặt, thở dài một tiếng, ánh mắt thâm trầm nói:

- Nếu ta đoán không sai, như vậy bí mật vượt qua Tinh Hải của Cửu Linh vương hẳn nên nằm ngay trong cơ thể thây khô...

Nói rồi, tay hắn đột nhiên ấn xuống, pháp lực chấn đãng, bộ thây khô bỗng nhiên nứt vụn, vô số mảnh vụn trôi nổi trong tinh không, hiện vẻ cực kỳ quỷ dị. Chư tu vội vàng dùng thần thức quét qua, vừa nhìn, lại nhịn không được thầm cả kinh, trước đây bọn họ đã gặp qua không ít quái thi, chỉ biết quái thi này đều mất hết khí huyết, chỉ còn một bộ xác thịt khô quắt. Lại không nghĩ tới mổ ra xem, lúc này ngược lại phát hiện manh mối, trong thể nội quái thi, lục phủ ngũ tạng, kỳ kinh bát mạch đều trình hiện màu ám kim, giống như kim loại, vừa bạo lộ ra liền hóa thành từng điểm bụi bay...

Lão ẩu tóc rối và đám người Lam tiên sinh thấy thế, sắc mặt đều cổ quái, lại kéo về mấy bộ thây khô.

Mổ ra xem, phát hiện đều giống hệt như quái thi dưới tay Quỷ tiên sinh.

- Đây... Cái này rốt cục làm sao mà được?

Lam tiên sinh nhịn không được thấp giọng hỏi, thần niệm có phần ngưng trọng.

- Rất đơn giản, chúng ta một mực muốn tránh ra sinh linh hắc ám, nhưng Cửu Linh vương lại nghĩ khác chúng ta. Hắn đang nuôi sinh linh hắc ám, dùng khí tức cường đại của đám sinh linh hắc ám hắn nuôi đi ra để uy hiếp mở đường...

Quỷ tiên sinh một câu nói toạc thiên cơ, lại khiến chư tu đều cả kinh không thôi.

- Kiến thức của chúng ta thật ra còn quá nông cạn!

Quỷ tiên sinh biết người khác nhất thời khó mà hiểu được, bèn thấp giọng giải thích nói:

- Chúng ta chỉ cho rằng, thứ này là một loại sinh linh hắc ám cổ quái, dựa cắn nuốt khí huyết và pháp lực để sinh tồn, nhưng kỳ thật nghĩ kỹ mới thấy, trong tinh vực mênh mang này, ngàn vạn năm cũng không thấy được sẽ có người đi qua, bọn chúng làm sao mà sinh tồn được? Theo ta nghĩ, đây căn bản không phải một loại sinh linh, mà là một loại vật chất, một loại vật chất vừa khéo tương phản với pháp lực chúng ta tu luyện ra, như là hai đầu cực từ, lại như nước với lửa, bản thân nó không có sinh mạng, vì thế không được xưng là sinh linh, chỉ là nó sẽ bị khí huyết và pháp lực của chúng ta hấp dẫn, sinh ra phản ứng!

- Lợi hại a...

Mọi người đều bị phân tích của Quỷ tiên sinh làm cho kinh hãi, sa vào trầm mặc, lúc này Phương Hành lại thấp giọng cảm khái, mặt đầy khâm phục.

Quỷ tiên sinh khẽ cười, không trả lời Phương Hành, tiếp tục nói:

- Mà vừa rồi, ta du tẩu chung quanh Long Cốt miếu, thi triển thần thức thám tra, cũng tính có chút thu hoạch. Thông qua thôi diễn khí tức Cửu Linh vương di lưu, rốt cuộc đã hiểu hắn đến cùng đang làm cái gì. Ha ha, thật ra điều hắn làm còn đơn giản hơn cả tưởng tượng của chúng ta, chỉ là tuyển ra tế phẩm, chủ động lây dính loại vật chất hắc ám này, sau đó dùng khí huyết thần hồn ôn dưỡng, lấy xác thịt làm lò đan, liền có thể luyện ra một viên đan trung hoà...

Vừa nói chuyện, tay hắn đột nhiên quơ lên trong tinh không, tức thì liền có từng sợi khí tức hội tụ lại nơi bàn tay, hóa thành bộ dạng một viên hư đan xoay tròn, trình hiện hai màu đen trắng, chậm rãi xoay tròn giống như Thái Cực, nhìn qua cực kỳ cổ quái, đây rõ ràng là hắn dùng thần hồn chi lực cường đại câu tới khí tức tàn đan trong hư không chung quanh, hiển hóa ra bộ dạng nguyên bản của đan này!

Cũng ngay sau khi hắn câu tới đan khí trong tinh không, sinh linh hắc ám ở chung quanh vốn đang tránh xa xa khỏi Long Cốt miếu, nay dần dần bắt đầu gom lại gần. Hệt như khí tức mà bọn chúng vốn kiêng sợ đã tan biến. Quỷ tiên sinh thấy vậy, liền khẽ lắc hư đan trong lòng bàn tay, khí tức khuếch tán, bọn chúng lập tức lại lánh đi!

Loại cảm giác này hệt như trong tay hắn đang cầm một viên Tị Thủy châu, có thể khiến toàn bộ nước biển lui nhường.

- Thần hồn là lửa, khí huyết là củi, lấy người luyện đan... Cửu Linh vương này thủ đoạn ngoan lạt thật...

Đám người Lam tiên sinh nhịn không được thấp giọng than thở, trong thanh âm hơi có chút cảm khái.

Đến nay, cuối cùng bọn họ đã hiểu thây khô trên đường là từ đâu mà tới. Đó căn bản không phải do vật chất hắc ám cắn nuốt khí huyết, tuy bề ngoài tương tự, nhưng trên thực tế, lại là Cửu Linh vương cầm nhục thân bọn họ làm lò đan, cường hành rút sạch khí huyết và thần hồn. Tất cả thây khô thật ra đều là đỉnh lô vứt bỏ, bên trong thây khô xuất hiện màu ám kim, đó vốn là màu sắc chỉ có được sau khi dùng Tam Muội chân hỏa thiêu đốt. Thủ đoạn đúng là ngoan lạt, những người kia đều là thuộc hạ của hắn a!

Rốt cuộc luyện qua đan này, đoán rằng thần hồn đều không còn, triệt để tiêu vong, ngay cả cơ hội chuyển thế đều không có.

Chẳng qua, đám người Lam tiên sinh không cảm khái quá lâu, rất nhanh liền có chút chấn phấn nói:

- Vậy chúng ta?

Quỷ tiên sinh khẽ gật đầu, nhìn hướng bên ngoài Long Cốt miếu, thấp giọng nói:

- Chúng ta vừa khéo có một đỉnh lô như vậy, không phải sao?

Bá...

Không đợi những người khác kịp có phản ứng, sắc mặt Phương Hành đã đột nhiên hơi biến.

Chương 1269: Ai nói cánh tay vặn chẳng qua bắp đùi?

Quỷ tiên sinh quả thật bất phàm, xem phá thủ đoạn vượt qua Tinh Hải của Cửu Linh vương. Chỉ đáng tiếc, thủ đoạn kia không hề đơn giản, hơn nữa cần phải không ngừng lấy thuộc hạ luyện đan, mỗi hy sinh một tên thuộc hạ, liền có thể bảo chứng một đoạn thời gian an toàn. Cũng tức là, đám người Phương Hành tưởng muốn dùng cách này, vậy chỉ có hy sinh một người nào đó để luyện chế viên đan tương tự. Nhưng vấn đề ở chỗ, Cửu Đầu Trùng có vô số thuộc hạ có thể dùng để hy sinh, nhưng đám người bọn hắn lại có ai nguyện ý bị luyện thành đan?

Đám người Lam tiên sinh đương nhiên có một nhân tuyển thích hợp, đó chính là Lộc Tẩu!

Lộc Tẩu đã lây dính vật chất hắc ám, tuy tạm thời bảo mạng, cũng chẳng qua là lay lắt hơi tàn...

Mà luyện loại đan này vốn cần phải có người cố ý đi lây dính vật chất hắc ám mới được. Như vậy kể ra, ngược lại là vừa khéo!

Nhưng Phương Hành lại không đồng ý...

Đám người Lam tiên sinh quả thật là Đạo tâm kiên định, vì thành tiên, có thể không chừa thủ đoạn. Đừng nói Lộc Tẩu chỉ là phía đối tác thích hợp mà bọn hắn tìm đến, chỉ sợ dù có là thân bằng hảo hữu, lúc này cũng sẽ hy sinh không chút do dự...

- Ta không đồng ý!

Ngay khi đám người Lam tiên sinh đổ dồn ánh mắt về phía Lộc Tẩu đang bàn tọa ngoài Long Cốt miếu, thần niệm Phương Hành chợt truyền tới!

Hắn ngữ điệu kiên định dị thường, không có nửa phần muốn thỏa hiệp!

- Bá!

Ánh mắt đám người Lam tiên sinh đồng loạt quét qua, trên mặt khó che vẻ phiền chán.

- Ha ha, Phương tiểu hữu, giờ không phải lúc hành động theo cảm tính...

Lúc này Văn tiên sinh như là người hòa giải, mắt thấy sự thể diễn tiến theo hướng không đúng, sát khí tại trường dần lên, hắn vội cười khuyên nhủ:

- Chúng ta cũng biết ngươi và Lộc lão giao tình không cạn, vừa nãy cũng là hắn cứu tính mạng ngươi trong lúc nguy cấp. Nhưng chúng ta nếu đã bước lên tiên lộ này, tự nhiên hết thảy đều phải lấy thông qua tiên lộ làm đầu.

Dù sao Lộc lão cũng đã lây dính vật chất hắc ám, chúng ta không cứu được hắn, sao không lợi dụng phế vật?

Nói đến chỗ này, Văn tiên sinh lần nữa cười khẽ, nói tiếp:

- Huống hồ, Phương tiểu hữu cũng nên hiểu, đương thời Lộc lão cứu ngươi, thật ra cũng là bởi hắn tính sai uy lực vật chất hắc ám. Trên thực tế, hắn tuyệt đối sẽ không coi tính mạng ngươi nặng hơn của hắn...

- Ta tất nhiên cũng hiểu, lão đầu kia cũng một lòng thành tiên, không khả năng liều mình cứu ta, chỉ là nhất thời thất thủ thôi!

Phương Hành cười cười, đón lấy ánh mắt Văn tiên sinh, sắc mặt trầm xuống:

- Nhưng rốt cuộc vẫn là hắn cứu ta!

Lời nói giản đơn, lại lập tức khiến đám người Lam tiên sinh rơi vào thế lưỡng nan. Bọn họ nghe ra được sự kiên định trong lời Phương Hành, nhất thời trong lòng khá là phiền não. Theo lý mà nói, lúc này bọn họ căn bản không cần làm ra tuyển chọn khác. Xem xem Cửu Đầu Trùng người ta đi, thuộc hạ cùng theo hắn vào tinh không có ai không phải hạng người trung tâm cảnh cảnh, tình nguyện lấy thân chết thay? Nhưng chẳng phải nói luyện đan liền cầm ra luyện đan, nay bọn họ rõ ràng đang có một lựa chọn thích hợp đặt trước mặt, không ngờ ma đầu kia lại phủ định!

- Bà bà mụ mụ thế làm gì? Thật không biết mấy chục năm tu hành của ngươi làm sao mà tới!

Lão ẩu tóc rối thần tình trầm xuống, lạnh giọng cười nhẹ nói:

- Vốn tưởng là đám tiểu bối các ngươi cơ duyên tạo hóa hơn xa chúng ta năm đó, hẳn phải càng trưởng thành mới đúng? Giờ xem ra, ngược lại khiến người thất vọng. Chắc là các ngươi cơ duyên tạo hóa quá nhiều, đường tu hành quá đơn giản, thành ra do dự không quyết, không có nửa điểm bộ dạng Chân Tiên. Nay Lộc lão đầu kia đã chỉ còn một con đường chết, ngươi lại không chịu thả con rồng kia thay trận vị của hắn, cũng không chịu để chúng ta cầm Lộc lão đầu tới luyện đan, rốt cục ngươi muốn như nào?

Nàng cất tiếng, ngữ khí âm sâm, thâm trầm bức tới một bước, ánh mắt bất thiện nhìn Phương Hành.

Đồng thời với đó, Lam tiên sinh tắc và Quỷ tiên sinh nhìn nhau một cái, chậm rãi đi ra ngoài miếu.

Văn tiên sinh hơi khẽ do dự, cũng cùng theo hai người đi ra...

Mục tiêu của ba người bọn họ hiển nhiên là Lộc Tẩu!

Hiện nay cục diện rất rõ ràng, dùng Lộc Tẩu luyện đan, cách này cao minh hơn xa đại trận bọn hắn thi triển, như vậy trong lòng bọn họ tự nhiên cũng sẽ cân nhắc thiệt hơn. Tuy Phương Hành cố chấp không chịu, nhưng trong mắt bọn họ, đây chỉ là nhất thời luồn sừng trâu mà thôi, căn bản không cần để ý. Bởi thế vừa trao đổi ánh mắt một cái, lập tức sáng tỏ tâm tư đây đó. Lão ẩu tóc rối bức đến là vì giám sát chặt Phương Hành, còn đám người Lam tiên sinh và Quỷ tiên sinh, Văn tiên sinh rõ ràng là muốn trực tiếp đi qua liên thủ nắm xuống Lộc Tẩu, dùng để luyện đan...

- Bá...

Phương Hành sắc mặt đại biến, ánh mắt hận không được phun ra lửa.

Dụng ý mấy người kia, tâm lý hắn tự nhiên hiểu được, bởi thế càng đau hận thái độ độc đoán chuyên hành của bọn họ!

Nhưng những người này rõ ràng không để ý ý kiến mình...

Đặc biệt là lão ẩu tóc rồi, chỉnh đang âm trầm bức tới, đáy mắt đầy vẻ hài hước, thần thức nhàn nhạt truyền tới, lạnh giọng chế giễu:

- Ngươi nhìn lão thân như thế làm gì? Hắc hắc, thằng nhãi, còn tưởng mình là nhân vật quan trọng lắm chắc? Trên đường này, lão thân đã khó chịu thái độ ngươi lâu lắm rồi. Tu hành mấy ngàn năm, tuyệt không một tiểu bối nào dám hô to gọi nhỏ lão thân. Giờ ta muốn nhìn xem, lão thân ngăn cản ngươi, ngươi có bản lĩnh gì phản đối?

Nàng cười rất đắc ý, tóc rối bay múa, ngăn ở trước mặt Phương Hành, bộ dạng muốn đi thì phải bước qua xác ta.

Ở đầu bên kia, Lam tiên sinh, Quỷ tiên sinh, Văn tiên sinh đã đi đến trước mặt Lộc Tẩu chính đang nhắm mắt bàn tọa, thần tình bất thiện, hiển nhiên là muốn cường hành nắm hắn xuống luyện đan. Cũng không biết lúc này Lộc Tẩu đã phát giác được chưa, trên khuôn mặt già nua hiện đầy vẻ thương tiếc, hắn tựa hồ không có ý phản kháng, đại khái trong lòng cũng hiểu, đừng nói lúc này hắn lây dính sinh linh hắc ám, dù là ở thời kỳ toàn thịnh, hắn cũng căn bản không khả năng đào mạng dưới sự liên thủ của ba người Lam tiên sinh, Quỷ tiên sinh, Văn tiên sinh.

- Thật phải muốn cầm một người tới luyện đan?

Dưới cục diện như thế, Phương Hành dường như cũng hết cách.

Hắn ánh mắt lành lạnh nhìn lão ẩu tóc rối, qua nửa buổi, mới thần niệm âm lãnh hỏi một câu.

- Đó là tất nhiên, nếu không người dùng đến luyện đan, chúng ta làm sao vượt qua đoạn Tinh Hải còn lại?

Lão ẩu tóc rối thần sắc chế nhạo nói:

- Cánh tay vặn chẳng qua bắp đùi, ngươi còn có thể có ý kiến gì?

Dưới cục diện hiện tại, nàng dám chắc Phương Hành phải lui nhường, cánh tay vặn chẳng qua bắp đùi, dù sao Tinh Hải là nhất định phải vượt qua. Mà Phương Hành rõ ràng lại không dám thả con rồng kia thay thế, như vậy dùng Lộc Tẩu đã nhất định phải chết đi luyện đan chính là lựa chọn duy nhất còn lại. Chỉ cần không phải kẻ ngu đều hiểu đạo lý trong đó. Theo lão ẩu thấy, Phương Hành cùng lắm chỉ là ồn ào trên miệng mấy câu, thậm chí tính thử phản kháng một cái, nhưng sớm muộn vẫn phải đồng ý. Hơn nữa nàng cũng không sợ Phương Hành phản kháng, thậm chí còn mong không được hắn nhanh

nhanh động thủ...

Giờ xem ra, Phương Hành ngược lại thông minh hơn trong tưởng tượng của mình, chỉ dong dài mấy câu liền sinh thoái ý.

- Một khi đã không tác dụng, lập tức liền xé phá da mặt... Các ngươi quả nhiên đều là hạng người Đạo tâm kiên định, vạn vật bất xâm a...

Phương Hành thở dài một tiếng, lại nhìn Lộc Tẩu một cái, xoay người về phía Long Cốt miếu.

Ý cười trên mặt lão ẩu tóc rối càng nồng nặc.

Có thể cường bức Phương Hành cúi đầu, nhìn được khuôn mặt đầy đành chịu kia, khiến nàng rất là vui vẻ.

Nhưng nàng không ngờ rằng, Phương Hành vừa chuyển nửa người, nhìn như là không đành lòng tận mắt thấy Lộc Tẩu bị hại, cho nên mới muốn tránh ra, nhưng đúng lúc hắn vừa quay người, đột nhiên thân hình bạo lên, một quyền ầm ầm nện tới!

Một quyền đó tới quá nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt lão ẩu tóc rối, hung ác vô cùng!

- ... Ai nói cánh tay vặn chẳng qua bắp đùi?

Một quyền này không chỉ cực kỳ đột ngột, càng là kẹp lấy sát cơ hung liệt khó mà diễn tả, oanh thẳng tới lão ẩu tóc rối.

Giờ đây, trong mắt Phương Hành nào có nửa phần đành chịu, rõ ràng toàn là vẻ ngoan tuyệt!

- Thằng nhãi còn không chết tâm, làm điều vô dụng, buồn cười!

Một quyền đánh lén của Phương Hành nháy mắt oanh đến trước mặt lão ẩu tóc rối, vô cùng đột ngột!

Nhưng lão ẩu tóc rối cũng là nhân vật già đầu thành tinh, tự nhiên không khả năng cứ vậy dễ dàng khiến hắn đắc sính. Thấy quyền Phương Hành oanh tới, nàng ngược lại cười lên, tóc rối trên đầu khẽ động, trước người Phương Hành đột nhiên hiện ra một bộ yêu tướng khôi lỗi, một thân pháp lực Nguyên Anh thúc giục đến mạnh nhất, mở ra hai tay, hung hăng ôm lấy Phương Hành...

- Ngươi cho rằng bằng chút bản lĩnh kia liền có thể thay đổi đại cục?

Thân hình lão ẩu cấp tốc lùi ra sau, đồng thời một đầu tóc rối như rắn, từ bốn phương tám hướng bao bọc lấy Phương Hành!

Đối với nàng mà nói, hành động đánh lén vừa rồi của Phương Hành tuy có chút ngoài ý, nhưng chỉ là hành vi vô dụng, thậm chí buồn cười. Hắn tự nhiên không khả năng thương đến mình, mà mình thậm chí mong không được hắn nhanh nhanh động thủ, như vậy mới có thể có cơ hội giáo huấn hắn...

Phốc...

Bộ yêu thi khôi lỗi bị Phương Hành một quyền đánh bạo, nhưng lão ẩu đã rút thân lùi ra sau, tóc rối đầy trời từ bốn phía ập đến.

Tu vị sai lệch không phải dễ dàng bù đắp, gần như nháy mắt Phương Hành liền bị lão ẩu phản chế.

Nhưng hiển nhiên trước lúc ra tay Phương Hành đã chuẩn bị sẵn kế hoạch. Lúc bị yêu thi khôi lỗi ngăn trở, hắn liền rút ra xương đầu Khô Lâu giữa eo, ngay khi lão ẩu thi triển tóc rối, từ bốn phương tám hướng bao bọc hắn lại, bỗng đột nhiên chợt nghe một tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa, kim quang sáng ngời nơi eo Phương Hành, một con rồng nhỏ dài chừng cánh tay bay ra, đón gió biến lớn, cơ hồ nháy mắt liền biến dài mười mấy trượng, một thân kim mang chặt đứt toàn bộ tóc rối như linh xà!

- Ha ha, cuối cùng ngươi cũng thả ta ra...

Kim Long kia vừa được từ do, trên mặt đầy vẻ cuồng hỉ, liền sau đó lại tức giận nhìn hướng Phương Hành.

Nhìn ánh mắt kia, hiển nhiên là đang suy xét có nên phách hắn một cái, báo thù đoạn thời gian bị cầm tù vừa qua.

- Trước làm chính sự!

Phương Hành cũng không nhìn Kim Long, bỗng dưng bạo rống một tiếng.

- Ách...

Kim Long vừa định thò ra móng vuốt hướng tới Phương Hành, lại chợt ngưng trệ giữa đường, tựa hồ bị tiếng hống của Phương Hành làm cho sửng sốt.

- À!

Rất nhanh hắn liền có phản ứng, móng vuốt thuận thế đổi hướng, phách tới lão ẩu lúc này chính đang trợn mắt há mồm.

Chương 1270: Bắt ngươi tới thay

Lão ẩu tóc rối vốn không thế nào để Phương Hành vào trong mắt, cho là nắm chắc hắn. Hiển nhiên không nghĩ tới hắn sẽ giở chiêu này, vốn nàng cho rằng: Phương Hành tù cấm con rồng kia, dù con rồng kia được thả ra, việc đầu tiên nó làm cũng sẽ là báo thù Phương

Hành, hơn nữa mới đầu con rồng kia rõ ràng cũng có ý này. Vừa được đến tự do liền tức giận nhìn Phương Hành, thậm chí thò ra long trảo, rõ ràng sắp phách tới. Vạn vạn không ngờ, Phương Hành rống to một tiếng, Kim Long liền nghe theo... Chẳng có chút tính tình nào, cứ thế thuận tay phách về phía mình, thế này thì ngoan quá...

Ngươi chính là long!

Sao lại bị người dạy dỗ thành như con chó thế này...

Tâm lý không ngừng thống hận chửi rủa, lại cũng rất kinh khủng, vẫy tay triệu hoán ra mấy đạo yêu thi khôi lỗi chắn trước người, bản thân liền xoay người chạy trốn!

Đối mặt con rồng này, nàng không có nửa phần ý niệm so đọ chính diện!

Đương sơ ở ngoài Long Môn, con rồng này có được bản lĩnh lấy một chiến năm, há là mình nàng có thể ứng phó?

Nhưng con rồng này xuất hiện quá mức đột ngột, lực lượng lại quả thật quá mạnh, cộng thêm bị Phương Hành tù cấm lâu như vậy, chính là nín một bụng hỏa khí, không dám tát hướng Phương Hành, liền cầm nàng tới làm vật thế thân. Một trảo chộp đến, phong vũ lôi điện đi theo, yêu thi khôi lỗi ngăn trước long trảo đều bị xé vụn, sau đó thân hình thư triển, quay đầu tìm được lão ẩu chính đang bay vút mà đi. Long khu thuận thế cuốn lại, giống như bao bánh ú, trực tiếp vòng kín quanh người lão ẩu tóc rối...

- Rắc rắc rắc...

Long khu chậm rãi buộc chặt, nhục thân lão ẩu đã nứt vụn gần nửa, miệng cuồng phún máu tươi.

- Muốn tạo phản... Thằng nhãi ngươi muốn tạo phản ư...

Lão ẩu đau không muốn sống, vừa thẹn vừa giận, truyền âm gào thét.

Lúc này, Lam tiên sinh, Quỷ tiên sinh và Văn tiên sinh vốn đang định ra tay với Lộc Tẩu rõ ràng cũng ngây dại, thần sắc cảnh giác nhìn về phía Phương Hành và Ngao Liệt. Bọn họ hiển nhiên không ngờ rằng, Phương Hành lại phản ứng kịch liệt đến thế. Vừa nãy còn khăng khăng không chịu thả ra Ngao Liệt, lúc này lại dứt khoát thả ra, còn cùng nó hợp lực nắm xuống lão ẩu. Trong lòng không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ thằng nhóc này thật không có ý thức đại cục, một lời không hợp liền muốn triệt để xé phá mặt?

- Phương tiểu hữu, ngươi cần gì phải thế, chẳng lẽ vì một người phải chết mà đến cả tiên lộ cũng không muốn đi?

Văn tiên sinh là người đầu tiên hô lên, phù văn bay múa quanh thân, lông mày nhíu chặt.

Trong lòng hắn vừa đành chịu, lại vừa phẫn nộ, nhưng cũng không dám mạo hiểm bước lên cứu lão ẩu...

- Tiên lộ tất nhiên là phải đi, Tinh Hải cũng phải vượt qua, chỉ là ai nói nhất định phải hy sinh Lộc lão?

Phương Hành chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đạp lên tinh không tiến về phía trước, lông mày nhíu chặt.

- Ngươi...

Lam tiên sinh đột nhiên nghĩ đến điều gì, ánh mắt ngưng trọng nhìn Phương Hành.

- Ai, vừa nhìn đồng bạn không còn tác dụng, liền không chút do dự hy sinh. Đám cầu tiên Đạo tâm kiên định các ngươi đúng thật không có nửa điểm tình nghĩa a, chẳng qua cũng tốt, ta hiểu được. Không phải là vì cảm thấy Lộc lão đầu tất phải chết, tưởng muốn tận dụng cho hết ư? Vậy lại đơn giản, ta không muốn hắn chết, nhưng cũng không nguyện hỏng kế hoạch vượt qua Tinh Hải, vậy dứt khoát cho các ngươi một lựa chọn khác. Giờ bà lão này cũng đã nửa phế, các ngươi nói xem, dứt khoát trước dùng nàng tới luyện đan hay là cứ vậy giết nàng?

Phương Hành chắp tay, mặt lạnh như tiền, lời nói ra âm lãnh chí cực.

- Thằng nhãi... Ngươi dám... Sao ngươi dám đối xử với ta như thế?

Lúc này lão ẩu cũng đã hiểu dụng ý của Phương Hành, tâm tạng nhịn không được run rẩy, tê thanh kêu to.

- Làm sao, hy sinh người khác thì được, đến phiên chính mình lại cảm thấy không công bằng?

Phương Hành quay đầu nhìn nàng một cái, trong thanh âm tràn đầy trào phúng.

Tinh không lặng ngắt như tờ, ai nấy đều đối mặt nhìn nhau, không nghĩ đến Phương Hành sẽ dùng loại thủ đoạn này.

Vừa nãy, lời lão ẩu thật ra rất có lý, hiện tại quả thực cần phải dùng một người để luyện đan, ngay cả Phương Hành đều không thể không thừa nhận điểm này. Không người luyện đan, liền không cách nào vượt qua Tinh Hải, mà vượt qua Tinh Hải, thậm chí chạy tới điểm cuối tiên lộ, đây là mục tiêu chung của mỗi người bọn họ. Thậm chí ở một khía cạnh nào đó, Phương Hành còn cấp bách hơn cả ngũ lão, bởi vì ngũ lão chỉ muốn thành tiên, chỉ cần có thể đi tới điểm cuối tiên lộ là được, nhưng hắn lại muốn càng nhanh đuổi tới, đuổi kịp Cửu Đầu Trùng, cứu về Long Nữ.

Song hắn không cách nào ngồi nhìn Lộc Tẩu bị luyện thành đan, bởi vì lão nhân kia vừa mới cứu mạng mình...

Tuy Lộc Tẩu rõ ràng chỉ là tính lầm, mới sẽ lây dính vật chất hắc ám, chứ cũng không phải thật có ý định cầm mạng cứu người!

Chẳng qua cứu là cứu, Phương Hành nhớ được nhân tình này...

Cứu Lộc Tẩu và vượt qua Tinh Hải, mâu thuẫn trong đó không cách nào điều hòa!

Cho nên dưới cục diện đó, Phương Hành liền nghĩ đến một phương pháp khác!

Nếu người vô dụng phải bị luyện thành đan, vậy trước ra tay trừ đi lão ẩu, ít nhất cũng phải phế nàng, sau đó dùng nàng tới luyện đan. Duy có như thế, mới giải quyết được vấn đề làm sao vượt qua Tinh Hải. Quan trọng hơn là, có lão ẩu này luyện đan, cũng có thể mượn khí tức trong đan áp chế vật chất hắc ám trong cơ thể Lộc Tẩu, như vậy liền có thể khiến lão nhân kia sống lâu thêm chút...

Rốt cuộc ngũ lão không phải thật có thù với Lộc Tẩu mới cầm hắn luyện đan. Bọn họ chỉ làm ra lựa chọn thực tế nhất, Lộc Tẩu đã lây dính vật chất hắc ám, sớm muộn đều phải chết, vậy liền dứt khoát lợi dụng phế vật. Mà bây giờ, Phương Hành đưa ra cho bọn họ lựa chọn thứ hai, trực tiếp phế đi lão ẩu, khiến nàng còn vô dụng hơn cả Lộc Tẩu. Rốt cuộc Lộc Tẩu bây giờ, nếu có thể áp chế vật chất hắc ám trong cơ thể, còn có thể cấp cho bọn họ chút chỉ điểm về trận thuật, còn lão ẩu thì đã thành phế nhân!

Lúc này nguyên nhân lão ẩu kinh khủng chính là như thế, nàng phát hiện chủ ý Phương Hành quả thực hành được thông...

Nếu đổi lại là mình, sợ rằng mình cũng sẽ đáp ứng!

Lúc này lão ẩu nhịn không được không ngừng kêu khổ, trong lòng tuyệt vọng, cả người gần như sợ hãi đến điên mất...

- Ai, Phương tiểu hữu cần gì phải như thế?

Trong một mảnh thinh lặng, duy có thần niệm phẫn nộ của lão ẩu tóc rối vang vọng, ai cũng không lên tiếng. Rất lâu sau, lại là Văn tiên sinh quay đầu nhìn Lộc Tẩu một cái, lại nhìn lão ẩu tóc rối lúc này nhục thân đã nứt vụn gần nửa, thấp giọng cười khổ.

- ... Chẳng qua, ngay cả Văn mỗ đều không thể không nói một tiếng, phương pháp này của ngươi quả thực không sai!

- Chúng ta chỉ cần một người luyện đan, còn về là ai, ngược lại không quan trọng lắm!

Quỷ tiên sinh cũng nhè nhẹ tiếp lời, nhẹ nhàng nói:

- Mà nói đi cũng phải nói lại, đến cả ta cũng không muốn thật hy sinh Lộc lão tiên sinh, rốt cuộc vị tiền bối này vô cùng tinh thông trận thuật, trận thuật là thiên địa chi lý, trong tinh không vẫn có đại dùng...

- Hô...

Nghe lời này của hai người, Phương Hành thở dài một hơi.

Lão ẩu tóc rối lại lập tức tuyệt vọng, phẫn nộ giận rống không ngừng.

Chỉ là lời chưa nói mấy câu, Ngao Liệt đột nhiên siết chặt long khu, lập tức áp chế thần niệm nàng.

- Tam nhi, giao nàng ta ra... Đúng rồi, trước khiến nàng dính chút vật chất hắc ám đã...

Phương Hành quay đầu nhìn hướng Ngao Liệt, thấp giọng truyền âm nói một câu.

- Xích!

Trong mũi Ngao Liệt phun ra hai đạo bạch khí xen lẫn lôi hoa, lắc lắc đầu, tựa hồ rất không hài lòng.

Tuy trước đây một mực ngẩn trong Thần cung, nhưng chuyện xảy ra bên ngoài Ngao Liệt đều biết. Vì thế lúc này nó rất là hiểu chuyện bảo trì trầm mặc, chưa hề mở miệng nói gì. Đương nhiên, từ trong ánh mắt nó nhìn Phương Hành khi thì phẫn hận, khi thì than thở, lại có một chút khâm phục khó mà phát giác, ngược lại có thể phát hiện, lúc này, hắn tựa hồ hiểu rõ thêm phần nào về Phương Hành...

Nghe được Phương Hành phân phó, trong lòng vô thức có chút không nguyện. Nghĩ thầm lúc mình bị phong ấn trong Thần cung đã không biết phát bao nhiêu lời thề, vừa đi ra trước phải dạy dỗ ngươi một trận. Chẳng qua nhìn cục diện căng thẳng hiện tại, lại biết mình không nên thêm loạn. Nhưng nếu thành thật nghe lời làm theo, lại hiện vẻ mình quá không cốt khí, do dự nửa buổi, cuối cùng vẫn quyết định làm theo, nhưng trước lúc đó, lại lành lạnh truyền qua một đạo thần niệm:

- Hừ hừ, ngươi làm như vậy hoàn toàn là vẽ rắn thêm chân, có thể thấy Đạo tâm ngươi đúng thật không kiên...

- Ít nói nhảm, thế chỉ nói rõ ta có cách hơn các ngươi...

Phương Hành căn bản không để ý nó, lành lạnh ngắt lời.

Ngao Liệt trong lòng có chút bất mãn, hắn còn nửa câu "... Nhưng cách làm này của ngươi ta lại không ghét" chưa nói ra, song giờ không còn cơ hội thích hợp để nói, bèn dứt khoát ngậm miệng, hừ lạnh một tiếng, ném lão ẩu tóc rối vào trong Tinh Hải, nhục thân lão ẩu đã gần như tan vỡ, một thân tu vị bị khí tức nửa bước Chân Tiên cường hoành của Ngao Liệt áp chế, lúc này nhìn như tượng gỗ hoàn toàn không chút phản kháng, thân hình phiêu diêu, trực tiếp bị ném vào Tinh Hải!

- Bá

- Bá

- Bá...

Nàng vừa vào Tinh Hải, lập tức bị vô số vật chất hắc ám cảm ứng được, xúc thủ âm sâm vươn tới, giống như muỗi châm đâm vào cơ thể nàng. Nếu là trước kia, cảnh này nhìn hệt như nàng đang bị một loại sinh linh quỷ dị xâm tập. Chẳng qua sau khi nghe Quỷ tiên sinh nói toạc ra bản tướng vật này, chư tu mới nhìn được rõ ràng, nói là lão ẩu bị công kích, lại không bằng nói là pháp lực, thậm chí khí huyết trên người nàng dẫn động phản ứng từ vật chất hắc ám, tựa như lực hút giữa hai cực từ...

- Sao dám... Thằng nhãi vô tri, sao ngươi dám như thế với ta...

Lão ẩu đau không muốn sống, tê thanh kêu to, thanh âm thê lương chí cực, vung sức giãy dụa, lại đều vô dụng.

Chớp mắt, vật chất hắc ám lây dính trên người nàng đã vượt xa Lộc Tẩu...

Ngay cả mấy người chung quanh đều không nhịn được nhíu mày, kết cục của lão ẩu quả thực khiến người tâm kinh!

Đồng thời, trong lòng cũng thăng lên kiêng sợ thật sâu đối với Phương Hành.

Vốn thấy hắn tu vị khá thấp, không để vào trong mắt, nhưng nay tận mắt thấy thủ đoạn của hắn mới biết người này không thể xem nhẹ!

- À, cẩn thận, không thể lây dính quá nhiều vật chất hắc ám, nếu không đan luyện ra phẩm chất không tốt...

Kết cục của lão ẩu tóc rối đã không cách nào tránh khỏi, ngay cả Quỷ tiên sinh cũng nhịn không được nhíu mày, mở miệng hướng Ngao Liệt đi tới, nội dung trong lời lại không phải muốn ngăn cản, mà là nhắc nhở Ngao Liệt, hỏa hậu đừng thái quá.

Chỉ là cũng đúng khắc này, Phương Hành đột nhiên ngẩng đầu nhìn qua, lông mày gắt gao nhíu chặt.

- Có hơi... Không thích hợp?

Chương 1271: Thân phận quỷ tiên sinh

- Cút ra!

Sau khi ném lão ẩu vào Tinh Hải, Ngao Liệt không chút dây dưa, pháp lực dẫn dắt, liền lần nữa vét lão ẩu đi ra, sau đó tay vung như đao, chặt đứt vật chất màu đen như tơ trên người nàng, như thế trong cơ thể nàng vẫn lưu lại hàm lượng không ít vật chất màu đen, rất khó lấy đi. Mà cũng vừa đúng lúc này, Quỷ tiên sinh bất ngờ chạy lên, tựa hồ muốn nhắc nhở cái gì, đối với người này Ngao Liệt cũng không khách khí, tuy nhìn có vẻ Quỷ tiên sinh không có địch ý, nhưng hắn vẫn chán ghét hạng người lắm chuyện kiểu này. Quát lạnh một tiếng, đuôi rồng cự đại thuận thế quăng hướng Quỷ tiên sinh, nhìn thế đi như muốn lấy mạng vậy.

- Cẩn thận...

Ngay lúc hắn không chút khách khí quăng đuôi đi qua, bỗng đột nhiên nơi không xa Phương Hành đang mắt lạnh bàng quan, đầy mặt nghi hoặc tựa hồ phát giác được cái gì, sắc mặt đại biến, hai mắt nhìn chằm chằm tiền phương, sau đó thần thức như triều, cuồn cuộn ùa ra bốn phía, kích đãng truyền khắp tinh vực, đồng thời với đó, hai tay hắn cũng duỗi dài, vội vàng bổ nhào tới...

- Ta lại không khả năng thật thương hắn, ngươi có cần căng thẳng vậy không?

Ngao Liệt hơi ngớ, khá có chút bất mãn hoành Phương Hành một cái, không hiểu nổi hắn căng thẳng như vậy làm cái gì.

Chuyện quá đột nhiên, hắn còn tưởng Phương Hành muốn mình dừng tay, miễn phải thương Quỷ tiên sinh.

Nhưng khiến người không tưởng tượng được chính là, cũng tại thời khắc hắn quăng đuôi ra kia, Quỷ tiên sinh không hề biết điều lùi ra sau mà thân hình đột nhiên biến ảo như khói, xoay tròn khẽ quấn trong tinh không, hiểm lại càng hiểm tránh qua một đuôi quét ngang, sau đó bay vút tới trước, khi cận thân, giống như một vệt khói đen tới gần đầu rồng cự đại của Ngao Liệt. Đến lúc này, có thể nhìn ra, chú ý lực của Quỷ tiên sinh căn bản không ở trên người lão ẩu bị hắn quăng đi ra mà rõ ràng là hướng tới Ngao Liệt!

- Thì ra là ngươi!

Cũng đúng thời điểm Quỷ tiên sinh thừa dịp bức tới gần Ngao Liệt, Phương Hành cũng bỗng nhiên triển động thân mình, hung hăng xông qua.

Tu vị hắn tuy không bằng một số người khác, nhưng thời gian tu luyện Thái Thượng Tiêu Dao kinh đã lâu, thân pháp như tiên, tốc độ như điện, lúc này thân hình mê mông biến ảo, trong nháy mắt liền khó khăn xông tới trước người Ngao Liệt, ầm ầm một quyền đánh hướng Quỷ tiên sinh!

- Ha ha, tiểu hữu cần gì kích động như thế?

Lúc đang đánh tới, một tiếng cười lạnh vang lên, lại là Lam tiên sinh trước giờ vẫn luôn mặt không biểu tình, mắt lạnh xem hí, thân hình hắn chợt bạo lên, lao thẳng tới Phương Hành, tay hơi nâng, vạch ra một đạo pháp ấn kỳ quái, nện ra hư không trước mặt, tức thì từng đạo vân sóng đáng sợ khuếch tán ra, Phương Hành chỉnh đón lấy vân sóng này, nhất thời đứng thẳng bất ổn, bị hắn liên tục bức lùi ra sau, chớp mắt đã lùi đi hơn trăm trượng, xem ra lại cách Ngao Liệt càng xa, gấp đến đầu đầy mồ hôi...

- Ngươi muốn làm cái gì?

Ngao Liệt phản ứng cũng không chậm, lúc Quỷ tiên sinh bức gần, hắn liền đã sinh tâm cảnh giác, rốt cuộc ở trong lòng hắn, đại khái trừ Phương Hành ra, căn bản không tin tưởng bất cứ người nào, tuy không phát giác được có gì không đúng, song vẫn vô thức quay đầu nhìn hướng Quỷ tiên sinh, đồng thời một thân pháp lực ngất trời ngưng tụ lại. Cũng chính bởi thế, sát na Quỷ tiên sinh vươn ra đôi móng vuốt bén nhọn, lặng không tiếng thở đâm hướng ót hắn, đầu rồng Ngao Liệt đột nhiên quay lại, hồi trảo phản kích!

Oanh!

Lực lượng một trảo đó cơ hồ xé phá tinh không, vô số lôi quang hội tụ, như muốn chẻ đôi thiên địa.

Tu vị Ngao Liệt vốn đã cường hoành, nửa bước Chân Tiên, lại thêm hắn mang huyết mạch Chân Long, trời sinh liền có đại thần thông ngủ say trong huyết mạch, tùy theo tu vi hắn thăng tiến, loại đại thần thông này cũng chính đang thức tỉnh. Bởi thế đối với hắn mà nói, gần như trời sinh liền đã vô địch trong đồng giai, đương sơ lúc ở ngoài Long Môn, hắn phát ngoan lên có thể lấy một địch năm, đồng thời ác chiến ngũ lão liên thủ, uy thế có thể thấy được phần nào. Hiện nay, tuy Quỷ tiên sinh ra tay có chút xuất kỳ bất ý, nhưng một trảo kia vẫn cứ kham xứng đáng sợ vô cùng, khó mà ngạnh kháng.

Tu vị Quỷ tiên sinh tính ra không bằng hắn, nhưng quỷ dị chính là, người này lại có vẻ cực kỳ hiểu rõ bản năng chiến đấu của Long Tộc. Một trảo kia của Ngao Liệt kham xứng linh dương quay đầu, nhanh không gì bằng, không riêng gì lực lượng cường đại, trời sinh còn mang theo võ đạo chi lý cao minh, vốn đã rất khó tránh né, lại cũng khó mà ngạnh tiếp. Nhưng Quỷ tiên sinh vẫn cứ như đề tiền cảm ứng được, trước lúc một trảo này quơ đến trước mặt liền đã nghiêng thân né tránh, thân hình như khói đen gấp chuyển giữa không trung, lần nữa chiết phản trở về, nhào hướng Ngao Liệt.

- Oanh! Oanh! Oanh!

Ngao Liệt đầu rồng rụt gấp, thân hình cuộn lật, tưởng muốn kéo ra cự ly, quay đầu nộ trảm Quỷ tiên sinh.

Với hắn mà nói, thân mình biến lớn, lúc chiến đấu tự nhiên phải kéo cự ly cùng đối phương càng xa càng tốt, như vậy mới có thể thi triển được thủ đoạn chân chỉnh.

Nhưng Quỷ tiên sinh khó khăn lắm mới cận thân được hắn, lại cũng gắt gao nhận chuẩn điểm này, thân hình như giòi bám xương, đuổi theo đầu rồng không tha, đả định chủ ý muốn cận thân triền đấu với hắn. Điều này vừa khéo nắm chuẩn điểm yếu Ngao Liệt. Đương sơ ở ngoài Long Môn, hắn một mình một người liền đủ sức nghênh chiến Cầu Tiên ngũ lão. Hiện nay, cự ly kéo không ra, hắn nhất thời liền không làm gì được Quỷ tiên sinh!

Đầu bên kia, Phương Hành cũng đang chiến đấu kịch liệt cùng Lam tiên sinh, lúc này không biết phát hiện cái gì, hắn đầy mặt giận dữ, hô quát một tiếng, tất cả thủ đoạn đều được thi triển ra, điên cuồng xông tới, ngay cả xương đầu Khô Lâu đều đã tế lên, không tiếc hết thảy đại giá đánh tới. Đối diện, Lam tiên sinh rõ ràng cũng hạ quyết tâm, tay vung pháp ấn, từng đạo thần thông tuôn ra, vẫn thạch và Thần Cung tiểu thế giới Phương Hành đụng nhau, liên tiếp mấy lần, tinh không run run, thế lao tới của Phương Hành bị ngăn lại, bức cho hoàn toàn không cách nào kề cận Ngao Liệt.

- Đây... Đây rốt cục là chuyện gì?

Dưới loại cục diện này, Văn tiên sinh không khỏi ngơ ngác, nhìn đại chiến bùng lên, nhất thời có chút không biết xoay sở.

Lúc này hắn thật sự không hiểu chuyện gì. Theo hắn thấy, Phương Hành lấy thủ đoạn lôi đình đánh thương lão ẩu, dùng nàng tới thay thế tính mạng Lộc Tẩu, chuyện này làm tự nhiên có chút quá mức, nhưng dù quá mức, cũng không đáng để bọn họ trở mặt với nhau. Hơn nữa rốt cuộc lão ẩu đã lây dính vật chất màu đen, tựa hồ cầm nàng tới luyện đan cũng không phải chuyện xấu. Từ khía cạnh nào đó mà nói, trận pháp đại gia Lộc Tẩu so với lão ẩu, rõ ràng về mặt tinh đồ tác dụng càng lớn hơn một chút...

- Chư vị, có lời vì sao không thể từ từ mà nói, ở chỗ này đấu lên, đường tiếp theo phải đi thế nào?

Văn tiên sinh gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, ngơ ngác nhìn hai trường đại chiến, nhịn không được mở miệng khuyên nhủ.

Chỉ là, vô luận Quỷ tiên sinh và Ngao Liệt hay Phương Hành và Lam tiên sinh đều không rảnh để ý hắn.

- Đến cùng là vì cái gì, phải muốn phân sinh tử thật ư?

Văn tiên sinh cũng nhịn không được tưởng muốn ra tay, nhưng nhất thời trong lòng do dự, lại không biết nên hướng ai ra tay.

Hắn được Lam tiên sinh mời hẹn mà đến, nhưng quan hệ song phương cũng chỉ nhàn nhạt, tâm lý hắn lại khuynh hướng ở liên thủ cùng Phương Hành và Ngao Liệt. Bởi thế nhìn thấy trận đại chiến vô vị này, tâm lý nghi hoặc hơn là chấn kinh. Trước khi hiểu rõ chân tướng, lại vẫn duy trì khắc chế, không có mạo muội ra tay giúp bên nào, chỉ là một lòng tưởng muốn làm rõ rốt cuộc vì cái gì mà Lam tiên sinh và Quỷ tiên sinh hành động như vậy!

- Thì ra chính ngươi là người tưởng muốn hại ta trong Tinh Hải...

Phương Hành rống giận một tiếng, tuy đang đối trận cùng Lam tiên sinh, nhưng thần niệm lại hướng Quỷ tiên sinh kêu hét.

- Đương thời ngươi đưa dây thừng không phải muốn cứu ta, mà là muốn cuốn đi tiểu thế giới giữa eo ta...

Tiếng rống giận của Phương Hành cuối cùng khiến Văn tiên sinh hiểu được chuyện gì, ánh mắt chấn kinh nhìn về phía Quỷ tiên sinh.

Vừa nãy Phương Hành một mực nói, có người muốn hại hắn, còn muốn tra đến cùng, chỉ là cuối cùng không tra xét ra, rốt cuộc chính hắn cũng là người hiềm nghi, thậm chí là một trong những người hiềm nghi nặng nhất. Nhưng đến lúc này, vừa nghe Phương Hành nói, hắn mới hiểu được, đương thời người muốn hại Phương Hành không ngờ là Quỷ tiên sinh, mà lại nhìn tình cảnh này, Lam tiên sinh rõ ràng cũng biết...

- Hai người kia đến cùng đang giở trò gì?

Trong lòng Văn tiên sinh không khỏi dâng lên một cỗ nộ khí.

Hắn không ngại Quỷ tiên sinh và Lam tiên sinh xuống tay với Phương Hành và Ngao Liệt, nhưng rất giới ý chuyện mình bị che mắt!

- Ha ha, tiểu Phương Hành, ngươi rất không sai...

Quỷ tiên sinh chẳng những không phản bác mà còn thống khoái thừa nhận, lúc này hắn thân hình như khói đen, gắt gao tiến công vòng quanh Ngao Liệt, rõ ràng tu vị hắn yếu thua Ngao Liệt rất nhiều, lại không biết hắn dùng phương pháp gì, sau khi cận thân liền triệt để nắm giữ được nhược điểm Ngao Liệt, tựa hồ rất là quen thuộc Ngao Liệt. Mỗi chiêu thần thông, mỗi thức vũ pháp của Ngao Liệt đều bị hắn vững vàng nắm ở trong tay, từng bước từng bước bức Ngao Liệt vào góc chết, nơi nơi bị khốn, cơ hồ khó mà thoát khỏi hắn...

- Quỷ tiên sinh làm sao có thực lực cường đại như vậy?

Lúc này ngay cả Văn tiên sinh cũng bội cảm kinh hãi.

Hắn trước nay luôn cho rằng thực lực Quỷ tiên sinh là yếu nhất trong ngũ lão, chỉ có thần hồn là cường đại thôi!

Hiện nay mới biết, chỉ dựa vào tu vị, Quỷ tiên sinh có lẽ yếu nhất, nhưng một khi động thủ, hắn không ngờ có thể nơi nơi khắc chế Ngao Liệt...

Đặc biệt là sau khi cận thân, Ngao Liệt gần như không có sức đánh trả!

- Trên đường, ta một mực tìm cách tiếp cận Liệt nhi, lại cứ bị ngươi giấu đi, không nửa phần cơ hội...

Quỷ tiên sinh một bên nhẹ giọng nói, một bên ánh mắt lạnh lùng nhìn hướng Ngao Liệt, tựa hồ đang dùng thuật công tâm.

- Chẳng qua, ngươi dù thông minh, nhưng còn là quá non chút...

Quỷ tiên sinh một bên nhàn nhạt nói, một bên thân pháp như quỷ mị, một mực đuổi sát không bỏ Ngao Liệt:

- Ta dùng nhiều loại thủ đoạn, đều không cách nào bức ngươi phóng ra Ngao Liệt, lại không nghĩ rằng vì Lộc Tẩu, ngược lại khiến ta như nguyện...

Trong giọng hắn hơi có mấy phần cảm khái, nhưng càng nhiều là thái độ không đáng và thương tiếc dành cho Phương Hành đối phương hành đích không đáng cùng thương tiếc.

- Ài... Đạo tâm không kiên định, do dự bất quyết như thế, ngươi bước lên tiên lộ, đúng là một chuyện sai lầm...

Quỷ tiên sinh một bên nói, một bên vươn ra hai cánh tay, thân hình hướng thẳng tới Ngao Liệt.

- Ngươi... Ngươi đến cùng là ai?

Trong đối thoại giữa Quỷ tiên sinh và Phương Hành, Ngao Liệt đột nhiên cảm giác được điều gì, đặc biệt một tiếng “Liệt nhi” kia, càng là khiến hắn cả người chấn động, Phương Hành một mực không nói phá thân phận Quỷ tiên sinh, rõ ràng là lo lắng sau khi hắn nghe được sẽ phân tâm, bị Quỷ tiên sinh bắt được thời cơ, nhưng hiện nay trong lời Quỷ tiên sinh lại để lộ ra cảm giác quen thuộc khiến hắn bắt giữ được manh mối...

- Con ta... Ngươi thật đã quên mẫu hậu rồi ư?

Quỷ tiên sinh đột nhiên cười nhẹ một tiếng, thần niệm trở nên vô cùng nhu mị, tầng tầng khói đen trên người tán đi, lộ ra một khuôn mặt.

Một khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, kiều mỵ vô song, nhưng ở trong mắt Ngao Liệt lại như ác mộng.

Chương 1272: Khắc tinh Long tộc

Sau khi Quỷ tiên sinh bóc đi áo bào, khói đen cuồn cuộn một mực vây quanh người hắn cũng biến mất không tung tích, sau đó, phía dưới hắc bào hách nhiên lộ ra một gương mặt đẹp đến khiến người ngạt thở, đẹp khiến phồn tinh trong tinh không vì đó u ám, khiến thời quang ngưng kết...

Đặc biệt là Phương Hành, tuy sớm đã đoán được cái gì, nhưng lúc nhìn thấy khuôn mặt này, hắn vẫn nhịn không được tâm tạng kịch chấn.

Vũ Mị Nhi!

Kẻ trước giờ vẫn lấy thân phận Quỷ tiên sinh gặp người, cùng bọn họ đồng hành gần một năm, không ngờ lại là Long mẫu Thương Lan Hải Vũ Mị Nhi!

Một đường tới nay, Phương Hành chưa từng bỏ qua việc suy xét thân phận Quỷ tiên sinh, tựa như Lộc Tẩu nói, đám người bọn họ tuy mấy ngàn năm thậm chí gần vạn năm không xuất thế, nhưng rốt cuộc đều là hạng người quá khứ từng giành được huy hoàng vô hạn, thanh danh như mặt trời giữa trưa, làm sao có thể không ai biết đến? Vô luận là Lộc Tẩu hay Lam tiên sinh, Văn tiên sinh, thậm chí là lão ẩu, tất cả đều đã từng có được quá khứ khiến người kinh thán, như vậy Quỷ tiên sinh người đủ tư cách cùng bọn họ sóng vai xông tiên lộ không lý nào sẽ là người mà không ai biết đến.

Nhưng hiện nay, đáp án bóc trần, Quỷ tiên sinh quả thực không phải người mà không ai biết đến.

Vừa khéo tương phản, đời này thanh danh hắn thậm chí còn vang dội hơn tứ lão khác nhiều...

Rốt cuộc đã từng là đệ nhất mỹ nhân yêu địa, đến sau lại gả vào Long cung Thương Lan Hải, bò lên vị trí Long mẫu chính cung, tiếp đó là thi triển các loại thủ đoạn, biến đường đường Thương Lan Hải Long cung thành nơi ô yên chướng khí gà bay chó sủa, tiếng tăm Long mẫu Vũ Mị Nhi muốn không lớn cũng khó!

Chỉ là vô luận Phương Hành suy đoán thế nào đều không đoán được thân phận chân thực, bởi vì hắn cho rằng người này đã rời đi!

Cửu Đầu Trùng bước lên tiên lộ, chuyển đi cả tòa Long cung Thương Lan Hải, càng là mang đi vô số long tử long tôn hải yêu hải tướng, ai có thể ngờ, thân là muội muội Cửu Đầu Trùng, Long mẫu Thương Lan Hải Vũ Mị Nhi lại không đi theo, mà cùng bọn họ cùng lúc lên đường? Cũng chính bởi thế, dù trước đây Quỷ tiên sinh đã lộ ra vô số sơ hở hoặc lớn hoặc nhỏ, hắn đều không đoán được...

Nàng làm sao có thể lại ở chỗ này?

Rõ ràng Cửu Đầu Trùng đã đi trước, nàng làm sao rơi lại Thiên Nguyên?

Chính là đủ loại vấn đề như thế mới khiến Phương Hành từ vừa bắt đầu đã không nghĩ đến là nàng, đến sau đoán được, cũng không rõ ràng vì sao lại là nàng!

Nhưng ngay vừa rồi, hắn chậm chạp không dám nói phá thân phận Long mẫu Vũ Mị Nhi, liền là bởi nàng cách Ngao Liệt quá gần. Có thể nói, từ nàng giả ý nhắc nhở, tiếp cận đến bên người Ngao Liệt, sau đó đột nhiên ra tay, mọi thứ đều diễn ra quá nhanh. Vốn là Long mẫu Vũ Mị Nhi muốn đợi lúc tới thật gần mới bạo tập đột kích, một cử chế trụ Ngao Liệt, chỉ là Ngao Liệt thái quá cảnh giác, bởi vậy mới không thể lập tức đắc sính, còn về đến sau, hai người liền là một tránh, một đuổi, dây dưa mãi đến nay.

Không phải Ngao Liệt tu vị không bằng nàng, thực lực không bằng nàng, mà là bởi nàng thái quá hiểu rõ Ngao Liệt, hơn nữa thân pháp quỷ dị, thần hồn càng là cường đại, chỉ cần bức gần bên người liền khiến Ngao Liệt không cách nào thi triển ra nhiều loại pháp môn lợi hại, bị nàng bức cho trói tay trói chân, không thể kéo giãn cự ly ra được. Trước đây Phương Hành chính bởi lo lắng nếu nói phá thân phận Long mẫu sẽ ảnh hưởng đến Ngao Liệt, mới bị nàng ra tay đắc sính!

Nhưng hiển nhiên Long mẫu ý liệu được điểm này, nàng vốn cũng tính toán vạch trần thân phận, bèn dứt khoát chủ động bóc đi hắc bào trên người, lộ ra khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, sau đó hướng Ngao Liệt lộ ra một mặt cười ấn tượng sâu khắc!

Điềm mỹ như quần tinh hội tụ, lại như ác mộng đâm sâu vào lòng Ngao Liệt.

- Làm sao lại... lại là ngươi...

Lúc này Ngao Liệt nhịn không được ngẩn ngơ, thần tình chấn kinh dị thường.

- Con ngoan, xem ra ngươi quả nhiên chưa quên mẫu hậu...

Thứ Vũ Mị Nhi muốn chính là cơ hội thế này, thân hình sáp lại gần, lặng không tiếng thở, dưới cổ long khu Ngao Liệt tức thì nhiều thêm một cây châm đen mảnh dài, chỉ đâm vào càn cạn nửa tấc, xem ra căn bản không thương đến Ngao Liệt mảy may, nhưng nếu tử tế nhìn kỹ liền sẽ phát hiện, lúc này trên thân mình Ngao Liệt đã có tận chín cây trường châm đen tương tự, lần lượt đâm xuống những vị trí bất đồng, những cây châm này chính là trước kia trong lúc triền đấu, Vũ Mị Nhi thừa dịp nó không biết, từng cây từng cây đâm xuống.

- Ta giết ngươi...

Ngao Liệt cũng chỉ ngây ngốc trong chớp mắt, lập tức lửa giận dâng lên, đôi long nhãn chuyển màu huyết hồng.

Hắn đương nhiên không quên Vũ Mị Nhi, không quên nữ nhân đã hại cho Thương Lan hải nhất tộc bọn hắn ô yên chướng khí. Tuy trước đây trong trí nhớ của hắn, ký ức đối với long mẫu không thế nào ác liệt, song những chuyện Long mẫu làm đối với Thương Lan hải vốn đã thập phần bất kham, cộng với Phương

Hành mỗi giảng một lần đều sẽ thêm mắm thêm muối, kể lại càng thêm xấu xa, mỗi lần đều khiến Ngao Liệt giận không thể át, thù hận sớm đã khắc ghi tâm, há có thể dùng ngôn ngữ để hình dung?

- Oanh!

Nộ khí dâng lên, đầu rồng cự đại quăng trở về, hai sừng trên đỉnh đầu nhọn hoắt như kiếm...

Vốn hắn một mực đang tránh né long mẫu, không tính toán cùng nàng đồng quy vu tận, nhưng lúc này, lửa giận ngập đầu, cái gì cũng không cố được nữa, cự ly gần không cách nào khác có thể giết nàng, bất ngờ liền lấy hai sừng làm song kiếm đâm thẳng tới...

Phản ứng này hiển nhiên sớm đã bị Vũ Mị Nhi đoán trúng, đối mặt long giác kiếm cứng không thể gãy, nàng chẳng những không có nửa phần sợ hãi, ngược lại cười lên khe khẽ, nụ cười mị hoặc chúng sinh, trên mặt cười có một lực lượng khó mà dùng ngôn ngữ hình dung chậm rãi tán phát ra, lấy thần hồn cường đại thúc giục, lấy mặt cười làm cơ sở, nháy mắt đoạt đi toàn bộ ánh sáng trong thiên địa, vô hình vô tích, lại phảng phất không chỗ không tại, tựa như thủy triều từ từ chìm ngập lấy Ngao Liệt...

Đừng nói Ngao Liệt, ngay cả Văn tiên sinh đứng bên cạnh quan chiến đều si mê nửa ngày.

Nháy mắt ấy, trong hai mắt Lam tiên sinh chính đang ngăn trở Phương Hành cũng lộ ra vẻ si cuồng.

Nghiêng nước nghiêng thành, tựa như ảo mộng...

- Ngươi...

Chỉnh Ngao Liệt đều ngây ngốc một cái, vẻ thống hận trên mặt tán đi như thủy triều.

Trên thân rồng, chín cây trường châm đen khe khẽ dao động, tán phát ra tiếng ngâm vô thanh, hóa thành tiếng cười Long mẫu truyền vào cơ thể hắn. Đây cũng chính là một bộ phận trong thuật mị hoặc của Long mẫu, mị thuật của nàng vốn cần phải thanh âm phối hợp, chỉ là ở trong tinh không không cách nào truyền âm, mà dùng thần niệm truyền đạt lại không cách nào đạt tới hiệu quả tương tự, cho nên nàng lợi dụng tiếng rung của chín đạo ngân châm, truyền tiếng cười vòa cơ thể Ngao Liệt nhằm tăng cường hiệu quả mị hoặc!

Kết quả khiến nàng rất mãn ý!

Ngao Liệt tu vị mạnh nhất, nhưng rốt cuộc vẫn còn quá trẻ.

- Từ lúc ca ca ta ném bỏ ta, để lại ta một thân một mình ở Thiên Nguyên, ta cơ hồ tuyệt vọng, không thể ngờ được rằng, ca ca ruột lại sẽ đối xử với ta như thế, hai huynh muội sống dựa vào nhau nhiều năm như vậy, không rời không bỏ, lại ở cơ hội thành tiên sau cùng, sinh sinh ném bỏ muội muội ruột... Chỉ có điều, khi đó ngươi không ngờ lại xuất hiện ở Thiên Nguyên, quả thực khiến ta ngoài ý...

Long mẫu cười nhẹ, phảng phất như người thân cận nhất trên người, chầm chậm áp sát lại gần Ngao Liệt.

- Ta thật không nghĩ tới, ngươi còn sống ở trên đời...

- Càng không nghĩ tới, ngươi lại đã khôi phục thần trí, thậm chí còn tu vị bạo trướng, đáng sợ như thế...

- Không biết là ai có bản lĩnh lớn đến vậy, phá đi thần thông của ta, chẳng qua, cũng không sao...

Vừa nói nàng vừa sáp tới bên người Ngao Liệt, hai tay trắng bóng như ngọc, mảnh dài như hoa từ trong tay áo dò xét đi ra, giữa hai ngón tay nhiều thêm mấy viên châu hoa (ngọc trai), nhìn qua như là châu hoa bình thường dùng để cắm giữa búi tóc nữ tử thế gian. Chỉ là châu hoa nàng bị nàng cầm ở trong tay, bằng không nhiều thêm mấy phần cảm giác quỷ dị, chậm rãi tiếp cận não đại Ngao Liệt.

- Ngươi dám động nó nửa căn lông tơ, ta liền bán ngươi vào trong nhà chứa, ngày ngày làm mua bán không cần vốn...

Nơi xa, Phương Hành nhìn thấy mấy viên châu hoa kia, lập tức vừa sợ vừa giận, thậm chí cảm thấy sợ hãi, điên cuồng quát to.

Hắn làm sao có thể quên, đương sơ lúc hắn gặp được Ngao Liệt, trên đầu con rồng điên này cũng cắm châu hoa như thế?

Đến sau vì trị khỏi bệnh cho con chó điên này, hắn thậm chí nhường ra Tạo Hóa Lôi Trì, nhưng dù là vậy cũng phải đợi mấy chục năm mới lần nữa nhìn thấy Ngao Liệt khôi phục thần trí, giờ nhìn thấy châu hoa, tâm lý sao có thể không cảm thấy khủng hoảng?

Oanh! Oanh! Oanh!

Hắn tận hết toàn lực, một thân pháp lực không chút bảo lưu thi triển ra, thậm chí tế hết pháp bảo mình có ra giữa không trung, hóa thành một mảnh sông dài, ầm ầm vọt thẳng tới tiền phương. Chỉ đáng tiếc, lúc này ánh mắt Lam tiên sinh cũng hiện vẻ yêu dị, tay áo vung lên, không biết bày bố xuống bao nhiêu đạo cấm chế, triệt để ngăn Phương

Hành ở bên ngoài. Tuy lúc này Phương Hành đã gần như điên cuồng, thực lực biểu hiện ra xa xa siêu quá tưởng tượng, hắn vốn định thuận tay nắm xuống Phương Hành, lại phát hiện mình chẳng ngờ bắt không được tiểu quỷ kia, song rốt cuộc tu vị ở chỗ này, tưởng muốn ngăn cản hắn, vậy lại không vấn đề...

Lúc này, lão ẩu nửa chết nửa sống và Văn tiên sinh cũng đứng ngơ ngác ở một bên, lại không có nửa điểm phản ứng.

Trơ mắt nhìn châu hoa đến gần Ngao Liệt, Phương Hành bó tay không biết làm sao!

- … Lần này, châu hoa lại cắm trên đầu ngươi, nhớ không muốn tùy tiện hái xuống đâu đấy...

Long mẫu cười đi tới bên người Ngao Liệt, bàn tay ôn nhu hạ xuống, thanh âm khinh mị, giống như đang dỗ trẻ nít:

- Hơn nữa khác với lúc trước, hiện tại ngươi đã nửa bước thành tiên, thần thông đáng sợ, tính ra vẫn có chút tác dụng...

- Hoa

Lúc này Ngao Liệt rõ ràng cũng cảm giác được nguy cơ cường đại, một thân lân rồng không ngừng khép mở.

Nhưng dưới mị thuật Long mẫu phí hết tâm tư mới thi triển ra, hắn nhất thời bị nhiếp lấy, không có sức phản kháng!

- Đều nói huynh muội chúng ta là khắc tinh Long Tộc các ngươi, giờ xem ra...

- .. Quả là thế thật!

Chương 1273: Ta không phải xương khô trên đường thành tiên của các ngươi

Tùy theo châu hoa trong tay Long mẫu Vũ Mị Nhi nhè nhẹ đâm xuống, lịch sử phảng phất lại đang tái diễn...

Châu hoa đã từng đâm vào thức hải Ngao Liệt, khiến hắn trở thành một tên quái vật lục thân bất nhận, thậm chí đuổi giết Long Nữ...

Nhưng nay hắn đã khác xưa, nửa bước thành tiên, nếu lần nữa bị khống chế, vậy cục diện sẽ thành thế nào?

- Ai, thiên hạ đệ nhất họa thủy, đệ nhất mỹ nhân Yêu địa từng giảo loạn Thương Lan hải, quả nhiên lợi hại a...

Ngay cả Văn tiên sinh cũng khe khẽ quay đầu đi, không dám nhìn cảnh tượng Ngao Liệt bị châu hoa đâm vào.

Lúc này, hắn đã quyết định phải bảo trì trung lập, tuyệt đối không đi đắc tội Long mẫu Vũ Mị Nhi và Lam tiên sinh...

Rốt cuộc Long mẫu và Lam tiên sinh rõ ràng sớm đã ám thông ân cần, hơn nữa hiện tại bọn họ cũng đang chiếm thượng phong!

Tuy quả đã lừa dối mình chuyện trước đây, song tin tưởng rằng sau đó bọn hắn sẽ cho mình một lời giải thích...

- Ha ha ha ha, giết! Giết! Giết! Thịt con rồng này, rút gân róc xương tên nhãi ranh kia...

Đầu bên kia, lão ẩu tóc rối lại đang vung sức kêu la, vẻ mặt điên điên khùng khùng, trong hai mắt tuyệt vọng lộ ra sắc thái hưng phấn nồng liệt.

Rất rõ ràng, nàng bị Phương Hành và Ngao Liệt làm cho sống không bằng chết, nay mọi hận ý đều phát tiết lên thảm trạng của Ngao Liệt, lúc này thậm chí nàng còn sinh ra cảm kích vô tận đối với Long mẫu Vũ Mị Nhi, cầu sinh đã không thể, chỉ cầu cùng chết với hai người này...

- Không lẽ ta đã sai lầm rồi ư?

Trong một thoáng đó, tâm tình Phương Hành chìm đến đáy cốc, lúc này hắn bị Lam tiên sinh ngăn trở, dùng đủ mọi cách cuối cùng cũng xông qua được, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngao Liệt bị Long mẫu Vũ Mị Nhi chế trụ, đồng thời tâm lý có một cảm giác thất lạc khó nói vọt thăng lên.

Lần này mình đã hại Ngao Liệt ư?

Vốn Long mẫu làm gì có cơ hội tiếp cận nó, tuy nàng một mực dùng đủ mọi thủ đoạn muốn cho mình thả Ngao Liệt ra, nhưng bởi nhiều nguyên nhân, trên đường nàng luôn không được như nguyện, đến sau cùng, lại bởi vì chính mình chấp ý yêu cầu Lộc Tẩu mà thả ra Ngao Liệt, dẫn đến hết thảy phát sinh sau này, nói như vậy, mình muốn cứu Lộc Tẩu, thật ra lại là một lựa chọn sai lầm?

Chẳng lẽ mình cũng giống như bọn họ, nhận định một ý niệm, liền chém đi hết thảy băn khoăn?

Nếu nói có lúc nào Phương Hành sinh ra tình tự hối hận thì đó chính là lúc này, khi nhìn châu hoa trong tay Long mẫu Vũ Mị Nhi cắm thẳng xuống đỉnh đầu Ngao Liệt, loại cảm khác ấy thậm chí khiến hắn gần như dao động thói quen hành sự trước nay vẫn làm...

Nhưng cũng may mắn, bỗng đột nhiên xuất hiện ngoài ý!

Đúng thời điểm châu hoa trong tay Long mẫu

Vũ Mị Nhi cắm xuống, tưởng như đã không người có thể ngăn trở, bỗng đột nhiên, một đạo thanh âm trầm trầm bất chợt vang lên trong lòng tất cả mọi người, mang theo hận ý khó mà nói rõ bằng lời:

- Các ngươi coi ta là người chết ư?

Tùy theo thanh âm này vang lên, Lộc Tầu nãy giờ một mực bàn tọa trong tinh không đột nhiên mở hai mắt ra.

- Bá...

Đáy mắt có tinh quang bạo xạ, âm sâm nhắm đến trên người Long mẫu.

Từ sau khi lây dính vật chất màu đen kia, hắn vẫn cứ luôn bàn tọa bên cạnh Long Cốt miếu, cường hành dùng pháp lực khu trục vật chất đen, nhìn có vẻ như thần thức đã chìm vào thức hải, hết thảy ngoại giới đều không cảm ứng được, thậm chí ngay lúc đám người Long mẫu và Lam tiên sinh nói muốn giết chết hắn, luyện hóa thành đan, hắn đều không có mở mắt, nhìn cứ như người chết, đối với ngoại vật một mực không nghe không hỏi.

Nhưng đúng lúc này, khi kế hoạch của Long mẫu Vũ Mị Nhi sắp đạt thành, hắn lại đột nhiên mở mắt ra.

Cũng trong nháy mắt đó, thân hình hắn bạo trướng, khí tức cuộn trào, bạo phát mà ra như núi lửa, cả người đột nhiên biến lớn gấp trăm, một tiếng gầm gào trầm muộn như sấm, sau đó vung chưởng đánh tới Long mẫu...

Lúc này Long mẫu Vũ Mị Nhi chỉnh hàng lâm đến đỉnh đầu Ngao Liệt, châu hoa trong tay sắp sửa đâm xuống, lại bỗng bất ngờ cảm ứng được sau lưng truyền đến khí tức đáng sợ, một kích đột nhiên mà đến khiến nàng cả kinh, lông măng dựng thẳng, vội vàng quay người tung chưởng ngăn đỡ. Nhưng không nghĩ tới là, lực lượng từ một kích kia thực sự quá mạnh, tu vị bản thân Lộc Tẩu vốn đã cao hơn nàng, lại thêm chưởng này là một kích điên cuồng chất chứa phẫn nộ vô tận, được Lộc Tẩu thiêu đốt dư lực còn sót lại trong cơ thể, càng là lực lượng cường đại đến viễn siêu nàng cực hạn chống đỡ của nàng...

Oanh!

Không có gì huyền niệm, Long mẫu Vũ Mị Nhi bị một kích đâm thẳng vào người, thân hình bạo lui không dưới mấy trăm trượng, châu hoa trong tay càng là không biết bay tới nơi nào, lúc quay người, vẻ mặt chất đầy phẫn hận, dung nhan kiều mỹ biến hình đến vặn vẹo...

- Ngươi... Dám hư đại kế ta!

Một tiếng rống giận bén nhọn hóa thành thần niệm, như phi châm truyền khắp tinh không.

- Các ngươi nếu đã dám che mắt lão phu, còn muốn cầm ta luyện đan, ta làm sao có thể để các ngươi như nguyện?

So với sự phẫn nộ của nàng, lực độ trên tay Lộc Tẩu rõ ràng chỉ tăng không giảm, sau khi một chưởng phách ra, hắn bất chợt bước nhanh chạy tới, các đạo thần thông nối tiếp nhau điên cuồng đánh đến, trong thanh âm còn xen lẫn phẫn nộ và oán niệm vô tận:

- Trước khi bước lên tiên lộ, đối với lão phu hết lời khen tặng, thiên hoa bay loạn, bước lên tiên lộ rồi, lại là đủ loại tính toán, hết sức bạc bẽo, trước Long Môn, các ngươi liền từng định lấy lão phu làm mồi, dẫn dụ con rồng nhỏ kia mắc câu, tưởng rằng đương thời lão phu không nhắc là đã quên chuyện này ư?

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Tùy theo Lộc Tẩu bạo quát xông hướng Long mẫu, mấy đạo trận kỳ đồng thời lượn vòng, giống như chiến trận, sát khí lẫm lẫm.

- Cũng vừa rồi, mới thấy lão phu lây dính ít vật chất hắc ám liền không chút khách khí muốn luyện hóa lão phu thành đan, trong năm người vốn lập thệ muốn cùng tiến cùng lui, không ngờ chẳng một ai phản đối, ngược lại duy có một tên tiểu bối mang danh ma đầu tới giữ mạng cho lão phu, các ngươi thật tưởng rằng khi đó lão phu vô tri không giác, không biết mặt mũi ghê tởm của các ngươi, không phân biệt được địch ta tốt xấu ư?

Từng tiếng hét lớn, từng đạo thần niệm, giống như gió lốc cuốn thốc về phía Long mẫu.

Long mẫu tu vị vốn đã không bằng Lộc Tẩu, dưới sức cường công của hắn liên tục phải bại lui, chỉ biết lệ thanh kêu to:

- Hoang đường! Chúng ta cũng chỉ xuất phát từ đại cục, hiện giờ ta sắp sửa bắt được Thần Long, người người đều có hi vọng thành tiên, ngươi lại muốn ngăn trở ta ư?

- Cút con mẹ đại kế thành tiên của ngươi đi...

Lộc Tẩu ầm ầm phách đi một chưởng, chấn cho thần niệm Vũ Mị Nhi rối loạn, lời truyền đến cũng ngắt quãng không thành câu, trong khi tiếng gào phẫn nộ của hắn thì tùy theo từng đạo thần thông liên tiếp không ngừng tuôn về hướng Vũ Mị Nhi:

- Dựa vào cái gì mà phải cầm mạng lão phu đi đổi cơ hội thành tiên cho các ngươi? Nếu các ngươi thành tiên, lão phu xuất lực cho các ngươi, lại bị các ngươi cầm tới luyện đan, vậy lão phu thành là thứ gì?

- Lão phu chính là đại tông sư Thiên Nguyên trận thuật, đại tu Trần Trục Lộc vang danh một đời, ngươi lại muốn ta thành xương khô trên đường thành tiên của ngươi?

Oanh!

Tùy theo tiếng bạo hống sau cùng của hắn, một chưởng kia Long mẫu Vũ Mị Nhi cuối cùng không ngăn được, bị chấn cho bay ngược ra sau như diều đứt dây, một ngụm máu tươi tuôn ra, toàn bộ pháp lực và thần thông đều triệt để mất đi uy lực vốn có...

Cũng chính một chưởng này khiến huyễn cảnh nàng khổ tâm doanh tạo bị hủy trong thoáng chốc.

Cảm giác đó, giống như lâm viên tươi đẹp bị một trận cuồng phong tứ ngược hủy cho tàn tạ, không còn nửa điểm mỹ cảm!

Đối với mị thuật mà nói, không có mỹ cảm, bằng với không có nửa điểm uy lực!

- Hô...

Ngao Liệt đang bị mị thuật của Long mẫu trấn nhiếp, nay đột nhiên tỉnh lại, một tiếng ngâm dài, long tức như kiếm...

- Hưu

- Hưu

- Hưu

- Hưu

Khắc này, trường châm màu đen đâm vào trên người hắn đều bị lực lượng cuồng bạo trong cơ thể bức ra, nháy mắt bị đẩy lùi.

Giống như tỉnh dậy từ trong một trường ác mộng, khí tức cả người hắn vừa kinh khủng, lại vừa phẫn nộ!

- Tiện nhân, chết đi...

Ngao Liệt mới vừa tỉnh lại, chỉ sơ sơ định thần một cái liền trầm trầm bạo hống, hung mãnh xông tới.

Mục tiêu của hắn tự nhiên chính là Long mẫu Vũ Mị Nhi lúc này vừa bị Lộc Tẩu đánh bay.

Mối hận đã từng họa loạn Long cung xưa kia, lại thêm hận mới suýt nữa sập bẫy của nàng vừa rồi, thoáng chốc đều tuôn lên tâm đầu Ngao Liệt, hóa thành pháp lực cuộn trào đáng sợ, ầm ầm một ngụm long tức phún ra, giống như một đạo trường kiếm vắt ngang tinh không, mang theo lực lượng đáng sợ căn bản không cách nào chống đỡ, cơ hồ tiếp cận cảnh giới Chân Tiên, âm sâm nhắm thẳng đến thân mình đơn bạc của Long mẫu. Sau khi kéo ra được cự ly, long tức vốn chính là một trong những thần thông mạnh nhất của Ngao Liệt, càng huống hồ Long mẫu đã không cách nào chống đỡ?

- Xuống tay lưu tình...

Văn tiên sinh một mực ở bên cạnh xem trò vui, nay chỉ kịp vô thức kêu to, định xông đi tới cứu người.

Cục diện chuyển hóa quá nhanh, thật sự khiến hắn ứng tiếp không xuể, Long mẫu vốn đang chiếm hết thượng phong, không ngờ chỉ nháy mắt đã nguy trong sớm tối?

Hắn không tính toán cứ vậy đứng hẳn về phe Long mẫu, chỉ là cũng không nguyện để Ngao Liệt giết Long mẫu.

Rốt cuộc vô luận thân phận nàng thế nào thì đều là người duy nhất hiểu được luyện chế thi đan ...

Chỉ đáng tiếc, vô luận tâm lý hắn nghĩ ra làm sao, lúc này đều đã không kịp đuổi lên cứu viện nữa rồi, Lộc Tẩu giận không thể át chắn ở trước người hắn, Ngao Liệt cũng biểu hiện ra vẻ điên cuồng khiến hắn thực sự không nguyện ý đi trêu chọc...

- Trần Trục Lộc, ngươi... Ngươi tội nên vạn chết, hủy đi hi vọng thành tiên của toàn bộ chúng ta...

Thời khắc ngụm long tức của Ngao Liệt giống như trường kiếm khó khăn đâm thủng nhục thân Long mẫu, ở đầu bên kia Lam tiên sinh đang ngăn trở Phương Hành không khỏi kinh hãi thất sắc, vừa phẫn nộ lại vừa thất vọng bỏ mặc Phương Hành, nháy mắt chạy đến, đối mặt với ngụm long tức của Ngao Liệt, hắn không dám cứng đối cứng, vội vàng tạo ra tiểu thế giới, đón Long mẫu Vũ Mị Nhi vào, hộ chặt bản thân và Long mẫu...

- Bành...

Bọn hắn bị long tức kích cho chấn rung không thôi, nhưng tốt xấu vẫn còn sống.

Mà đúng lúc này, Phương Hành vẻ mặt kinh hỉ cũng bay nhanh tới, xa xa đối mặt với tiểu thế giới kia, hắn và Ngao Liệt, Lộc Tẩu đứng sóng vai, vẻ chân kinh và hưng phấn đan chéo trên mặt, cơ hồ khó mà biểu đạt khoái hoạt trong lòng, chẳng qua hiển nhiên hắn cũng biết lúc này không phải lúc nói nhiều, chỉ nhìn chằm chằm Lộc Tẩu một cái, trên mặt rất nhanh liền bắt đầu tràn ngập sát ý vô tận, tay nhấc lên một đạo pháp lực, sau đó giận dữ vung lên:

- Giết... Giết chết hai tên khốn khiếp này!

Chương 1274: Bị khốn ở Tinh Hải

Ai cũng không nghĩ tới, Lộc Tẩu vừa bắt đầu suýt nữa bị làm tốt thí, lúc này lại nghịch chuyển toàn bộ cục diện!

Ba người Phương Hành, Ngao Liệt, Lộc Tẩu hợp lực, uy lực thần thông sao mà đáng sợ, đặc biệt là Ngao Liệt mới khó khăn thoát ly hiểm cảnh, trong cơn thẹn phẫn càng như một con rồng điên, triệt để khiến Long mẫu cảm nhận được áp lực vô cùng trầm trọng, hoàn toàn không dám ngạnh tiếp thần thông từ nó, chỉ có thể ôm đầu tránh trong tiểu thế giới của Lam tiên sinh để gượng chống, rốt cuộc tu vi thực tế của nàng so không bằng Ngao Liệt, vừa nãy có thể có được cơ hội kia, một là cậy vào hiểu rõ của bản thân đối với Long Tộc, sau khi tiếp cận liền bám dính như ảnh với hình, không cho Ngao Liệt giãy thoát khỏi mình, cùng với đến sau nói toạc thân phận, thừa dịp Ngao Liệt thất thần mà thi triển mị thuật!

Nhưng hiện nay, Ngao Liệt đã cảnh giác, căn bản không còn cơ hội cận thân Ngao Liệt lần nữa.

Hơn nữa, dù tiếp cận được Ngao Liệt, mị thuật của nàng cũng không khả năng sẽ lại thành công, muốn vậy cần phải có thời gian chuẩn bị đủ dài!

Cũng tức là nói, bởi trúng chiêu Lộc Tẩu, nàng mất đi cơ hội duy nhất mà mình khổ tâm kinh doanh để chế trụ Ngao Liệt!

Phía bên kia, lúc này Lộc Tẩu tựa hồ đang liều mạng trong cơn tuyệt vọng, hiển lộ ra thực lực đáng sợ viễn siêu bình thường, căn bản là đang thiêu đốt một thân tu vị bản thân để ác chiến, so bình thường mạnh hơn đâu chỉ ba thành, còn về Phương Hành thì càng không cần nói, lúc bị người bức gấp hay là lúc đánh chó rớt nước, hắn đều có thể biểu hiện ra bản lĩnh khủng bố vượt ngoài ý liệu, khiến người áp lực bội tăng...

Hiện nay ba người bọn họ liên thủ, liền càng là trực tiếp nắm giữ được thế chủ động trên chiến trường!

- Các ngươi... Đang tự tuyệt đường sống!

Lam tiên sinh và Long mẫu tránh ở trong tiểu thế giới rống to, lại bị Ngao Liệt một vuốt phách bay, như đùa bỡn quả cầu kim loại vậy.

- Các ngươi đáng chết, toàn bộ các ngươi đều đáng chết, các ngươi... sao có thể không chết?

Lão ẩu tóc rối chửi đổng liên hồi, tiếng rủa xả không ngừng, nhưng người đã nửa phế, không giúp gì được cho đại cục.

Oan nhất vẫn là Văn tiên sinh, trơ mắt nhìn Phương Hành xông thẳng về phía mình, sát khí lẫm lẫm, chỉ kịp rống to:

- Này này này, Phương tiểu hữu xin bớt giận, vừa nãy ta thực sự không làm gì cả, bản tọa không phải kẻ địch của ngươi...

- Vừa nãy ngươi không giúp ta, vậy chính là kẻ địch của ta...

Phương Hành rống to, quyền đầu oanh xuống, từng mảnh Tam Muội chân hỏa lấp lánh như mưa như thác, tràn ngập khắp cả tinh không.

Dưới cục diện đó, dù tu vị chân chính của Văn tiên sinh không hề thua kém Phương Hành, thì cũng không chịu cứng đối cứng cùng hắn mà phi thân tránh né đi. Đường đường Độ Kiếp thượng thừa, lúc này lại bị một Độ Kiếp hạ thừa như Phương Hành đuổi cho chạy loạn khắp trời, hô quát không ngừng...

Loạn, quả thật loạn!

Ngao Liệt vốn suýt nữa trúng kế Long mẫu, trong lòng phẫn hận dị thường, Phương Hành càng là bị Lam tiên sinh một mực ngăn lấy, nín một bụng hỏa khí, còn Lộc Tẩu thì thiếu chút bị người lấy xác luyện đan, lửa giận triệt để vọt thăng, hiện tại ba người không còn chút ý niệm bình tĩnh nào nữa cả, chỉ nghĩ tới buông tay đại sát, đuổi giết cho bằng được!

- Phương Hành, ngươi đừng cứ tiếp tục cừu thị chúng ta, phải nghĩ cho đại cục...

Tương phản với đó rõ ràng là hai người Lam tiên sinh và Long mẫu, Long mẫu từ lúc được Lam tiên sinh giấu vào trong tiểu thế giới liền một mực yên lặng không lên tiếng, Lam tiên sinh lại bị tức gấp, cục diện vốn đang ổn thỏa đột nhiên bị Lộc Tẩu phá hoại, tức giận trong lòng hắn chắc không cần nghĩ cũng biết, nhưng càng tức giận là, phải nên ứng đối thế nào với một mảnh cục diện rối rắm tiếp theo. Hắn một mặt kiệt lực thúc giục lực lượng tiểu thế giới chống đỡ thế tiến công điên cuồng từ Ngao Liệt, một mặt tâm tư gấp chuyển, sau cùng quyết định xuống tay từ Phương Hành, thần niệm vội vàng truyền đạt sang!

- Đại cục cái đầu ngươi, các ngươi thịt hắn cho ta!

Phương Hành nghe, lửa giận càng thịnh, giương nanh múa vuốt chỉ vào tiểu thế giới bọn hắn đang giấu mình.

- Hống...

Ngao Liệt nào có nửa điểm khách khí, nghe vậy tức thì thế tiến công càng thêm kịch liệt.

Tuy nhất thời đánh không phá tiểu thế giới kia, nhưng oanh rầm một tràng cũng đủ người bên trong xây xẩm mặt mày!

- Ta biết hiện tại ngươi cừu thị chúng ta, nhưng cũng không thể vì tức giận nhất thời mà cả tính mạng bản thân cũng không nhìn chứ?

Dưới sức công kích dữ tợn của Ngao Liệt, từng chuỗi từng chuỗi thần niệm của Lam tiên sinh cũng theo đó truyền ra:

- Đường cầu tiên vốn chỉ là vì thành tiên, trừ tiên ra, hết thảy liên minh, hết thảy quan hệ chẳng qua đều là hoa trong gương, trăng trong nước, dù Vũ Cơ đối xử không phải với các ngươi, nhưng vậy thì đã sao? Chẳng lẽ lại vì chút hiềm khích đó mà cả mạng các ngươi đều không cần? Đừng quên, giết chúng ta, các ngươi liền không cách nào thi triển được Bát Hoang Lục Hợp đại trận, hơn nữa trừ Vũ Cơ ra không người biết làm sao luyện Âm Dương thi đan, hiện nay ngay cả Tinh Hải đều chưa vượt qua, đường còn dài, chúng ta vẫn cần liên thủ mới được, không bằng trước thả xuống những thù hận này, trước...

Lời vừa nói ra, Văn tiên sinh nãy giờ bị đuổi cho chạy loạn đầy trời cũng nhịn không được ngừng lại, thán nói:

- Đúng a...

Ngay cả Lộc Tẩu và Ngao Liệt trong lúc xuống tay cũng bất giác hơi hoãn mấy phần.

Lam tiên sinh nói không sai, cục diện hiện nay đúng thật là như thế...

Chỉ là, vì vượt qua đoạn Tinh Hải còn lại, chẳng lẽ phải nuốt xuống cục tức này, tiếp tục liên thủ cùng bọn họ?

- Đến lúc này, ngươi còn muốn chúng ta liên thủ với ngươi?

Phương Hành nghe, cơ hồ tức đến bật cười, thần tình lạnh lẽo đáp:

- Dù có vĩnh viễn bị khốn ở chỗ này, cũng phải giết các ngươi trước!

Câu trả lời thẳng thừng như thế, tức thì khiến Lam tiên sinh á khẩu không nói được nên lời.

Ngao Liệt lại đại hỉ, tính tình vốn đã nóng nảy, nghe được câu này của Phương Hành, hắn làm gì còn khách khí?

Một thân long uy đáng sợ uẩn nhưỡng tới cực điểm, gần như điên cuồng xông tới tiểu thế giới.

- Cần gì phải nóng giận nhất thời?

Thần niệm Lam tiên sinh lần nữa truyền ra, hơi có chút đành chịu:

- Ta ở trong tiểu thế giới này, các ngươi không làm gì được, trừ phi ngươi cầm thần cung đụng thẳng đến ta, nhưng làm vậy được không bù nổi mất, sao không trước ngồi xuống, từ từ nói chuyện...

- Ai nói ngươi ở trong tiểu thế giới, ta liền không làm gì được?

Bản mặt Lam tiên sinh thực sự khiến Phương Hành không ưa cho được, ánh mắt aâm sâm liếc qua.

- Mấy đứa, trực tiếp đẩy tiểu thế giới chết tiệt này vào trong Tinh Hải...

Phương Hành âm thẩm nói một câu, lập tức khiến Ngao Liệt đại hỉ, hắn tuy nửa bước thành tiên, lực lớn vô cùng, nhưng đối với Lam tiên sinh và Long mẫu Vũ Mị Nhi cùng trốn trong tiểu thế giới thì quả thực có cảm giác như hổ già muốn nuốt cả bầu trời, há miệng không nổi, bực bội không để đâu cho hết. Nhưng được Phương Hành nhắc nhở, lập tức không khỏi mừng rỡ, rốt cuộc trước đây bọn họ từng thử nghiệm qua, trong Tinh Hải hung hiểm khó lường, dù có trốn vào tiểu thế giới cũng tránh không thoát, nghĩ như thế, hai móng gấp phách, muốn đẩy tiểu thế giới vào trong Tinh Hải!

- Tiểu ma đầu này ác thật...

Trong tiểu thế giới, Lam tiên sinh vội vàng điều khiển tiểu thế giới đương cự cùng Ngao Liệt, đồng thời tâm lý thầm mắng.

- Thôi, nếu bọn họ đã có cốt khí như thế, vậy cứ để chúng vĩnh viễn khốn chết ở chỗ này đi...

Đúng lúc đó, trong tiểu thế giới đột nhiên vang lên một thanh âm, chính là Long mẫu Vũ Mị Nhi nãy giờ một mực trầm mặc.

Sau tiếng nói chuyện đó, trong tiểu thế giới trầm mặc nửa buổi, tựa hồ Long mẫu và Lam tiên sinh đang thương lượng điều gì, nửa buổi sau, cuối cùng vang lên tiếng thở dài của Lam tiên sinh:

- Vậy đành thế thôi, đúng là một đám thiển cận, đáng đời bị khốn chết!

Lúc này, Ngao Liệt chính đang uẩn nhưỡng một ngụm long tức, chuẩn bị cường hành đánh tiểu thế giới của Lam tiên sinh vào trong Tinh Hải, nhưng tiểu thế giới bỗng đột nhiên linh hoạt khẽ chuyển, nghiêng sát qua ngụm long tức, giống như hóa thành một ngôi sao băng hướng thẳng về đầu bên kia Tinh Hải, đồng thời bên trong vang lên một tiếng hét lớn:

- Chúng ta rời đi, các ngươi liền không còn hi vọng vượt qua Tinh Hải...

- Bá...

Bọn họ trực tiếp xông đến chỗ Văn tiên sinh, cũng không biết ngầm truyền âm với nhau điều gì, trên mặt Văn tiên sinh rõ ràng hiển lộ chút do dự, sau đó trước lúc tiểu thế giới xông đến trước người, hắn không hề phản kháng, cứ thế trực tiếp bị tiểu thế giới kéo vào trong.

- Đáng chết... Tất cả đều đáng chết...

Lão ẩu tóc rối còn đang quát mắng không ngớt, nhưng khi tiểu thế giới vọt qua bên người nàng, từ bên trong cũng thò ra mội bàn tay trực tiếp kéo nàng tiến vào. Sau đó, tiểu thế giới như hóa thành một chùm sáng chói mắt vô cùng, lao thẳng vào trong Tinh Hải, tiếp sau, phần đỉnh tiểu thế giới hiện ra một khối cầu nho bộ dạng như Âm Dương đan, chỉnh là Âm Dương hư đan trước đây, hiện giờ tạm thời dùng để bức đi vẫn thạch chung quanh.

- Hả... Các ngươi muốn làm cái gì?

- Lớn mật, các ngươi dám dùng lão thân luyện đan?

- Đáng chết... Tất cả các ngươi cũng đều đáng chết...

Thời khắc sau cùng trước khi tiểu thế giới xông tiến Tinh Hải, bên trong chợt truyền ra tiếng kêu thảm của lão ẩu tóc rối.

Trong tình thế không chiếm thượng phong, Lam tiên sinh và Long mẫu Vũ Mị Nhi chọn cách trực tiếp tiến vào Tinh Hải, cũng có thể nói là trốn tiến vào, chẳng qua trước khi đi lại cướp theo lão ẩu tóc rối, rất rõ ràng, bọn họ muốn dùng viên Âm Dương hư đan tạm thời có thể chống đỡ vật chất kia hộ thể, sau đó trước khi hư đan tiêu hao hết, luyện lão ẩu tóc rối thành Âm Dương đan, vượt qua Tinh Hải.

Còn đám người Phương Hành thì bị bọn họ ném ở nơi đây.

Bọn họ rời đi liền không cách nào lần nữa thi triển Bát Hoang Lục Hợp trận, mà Long mẫu đi, liền không người có thể tái luyện Âm Dương đan!

Dưới cục diện không cách nào khuyên được đám người Phương Hành tiếp tục hợp tác, bọn họ rõ ràng muốn mượn phiến Tinh Hải này khốn chết đám người Phương Hành...

- Cái này...

Đối thủ đào tẩu, cơn thịnh nộ của Ngao Liệt cũng hơi hơi bình tĩnh phần nào, nhìn vào

Tinh Hải mênh mang, thần tình ngơ ngác.

Lúc đánh nhau nhiệt huyết váng đầu, giờ đối thủ chạy, hắn hiển nhiên cũng phát hiện vấn đề...

Mấy người bên mình dùng cách gì để rời đi đây…

Giữa hư không tĩnh lặng, Tinh Hải mênh mang, chỉ thừa lại ba người bọn họ, chung quanh toàn là vẫn thạch, bởi vì khí tức lưu lại lúc Cửu Đầu Trùng luyện Âm Dương đan đã bị Long mẫu lấy bí pháp câu lên, hóa thành Âm Dương hư đan mang đi!

Khu vực bọn họ đang đứng chính đang biến nhỏ với tốc độ thấy được bằng mắt thường, dự đoán chỉ chừng thời gian một chung trà liền không còn nơi đặt chân.

- Trước tiến vào Long Cốt miếu cái đã!

Phương Hành mặt không biểu tình, cũng nhìn không ra vẻ tuyệt vọng hay là phẫn uất, ngược lại khá là bình tĩnh.

Long Cốt miếu không lớn, sau khi đóng lại cửa miếu, tốt xấu có thể ngăn mảnh vụn vẫn thạch ở bên ngoài, để bọn họ có nơi đặt chân nho nhỏ. Đương nhiên, vẫn là không có đường sống, quả thật ứng với câu nói kia của Lam tiên sinh, bọn họ không chịu hợp tác, vậy chỉ có nước lưu ở nơi đây, trừ khốn chết trong phiến hư không này ra, không có nửa điểm sinh cơ...

- Ha ha, hai ngươi thật không nên lưu lại nơi này bồi lão phu chịu chết...

Trong một mảnh trầm mặc, Lộc Tẩu cười khổ một tiếng, thần tình xám tro, có vẻ khá là cô quạnh.

Tuy chính hắn đã lây dính vật chất hắc ám, tất chết không nghi ngờ, nhưng vẫn cảm thấy có chút không đáng thay cho Phương Hành và Ngao Liệt.

Hai tên tiểu bối này đúng là còn là không đủ bình tĩnh, đánh chạy đám người Long mẫu, lại cũng hãm bản thân vào trong tuyệt địa...

- Hừ...

Ngao Liệt nghe được câu nói này, hừ lạnh một tiếng, không trả lời, đối với Lộc Tẩu hắn không có cảm tình gì.

Lộc Tẩu khẽ cười đành chịu, quay đầu nhìn về phía Phương Hành, lại thấy hắn chính đang nâng cằm đứng ở một bên, như có điều suy tư.

- Phương tiểu hữu, ngươi đang nghĩ cái gì?

- À...

Bị Lộc Tẩu gọi một tiếng, Phương Hành mới từ trong trầm tư hồi thần lại, lẩm bẩm nói:

- Nên cho heo ăn...

Chương 1275: Người sắp chết, lời cũng dông dài

Giờ là lúc nào mà còn suy xét chuyện cho heo ăn?

Câu trả lời của Phương Hành khiến Lộc Tẩu dở khóc dở cười, thậm chí cảm giác có phần lo lắng...

Chẳng lẽ đứa nhóc này phát hiện bản thân sa vào hiểm địa, không khỏi tuyệt vọng, tính toán sống lâu dài luôn ở đây?

Nhưng mặc kệ ánh mắt cổ quái của Lộc Tẩu và Ngao Liệt, Phương Hành đúng thật mở ra Thần cung để cho heo ăn, cửa lớn Thần cung vừa mở, liền nghe tiếng heo ngao ngao kêu đói vọng từ bên trong, Phương Hành cầm muôi gỗ múc thức ăn đổ cho chúng, phải mất thời gian một nén hương mới xong xuôi, lợn không kêu, hắn cũng buông thùng xuống, ôm hai vò rượu đi ra, một vò ném cho Lộc Tẩu, lúc Ngao Liệt vươn tay định tiếp, lại phát hiện chính hắn đã ôm lấy vò rượu còn lại ngồi trên bậc thang mở nắp điềm nhiên uống lên!

- Ngươi nói một câu xem nào...

Nhìn chăm chăm Phương Hành nốc cạn nửa vò rượu, lại vẫn không nói nửa lời, Ngao Liệt có chút nhịn không được.

- Nói cái gì? Vừa nãy lúc cùng người đánh nhau ngươi hăng hái lắm cơ mà...

Phương Hành lườm Ngao Liệt một cái.

- Cái này... Chẳng lẽ chúng ta thật sự bị khốn ở đây?

Ngao Liệt ngẩn ngơ, nhịn không được hỏi.

- Khốn ở chỗ này cũng không có gì...

Phương Hành hì hì khẽ cười, nói:

- Nơi đó của ta tồn trữ không ít vật tư, lại thêm một đám heo tươi sống, ăn mấy năm không thành vấn đề, hơn nữa chúng ta chính là người tu hành, mấy trăm năm không ăn gì cũng không đói chết, có chút tinh linh và linh đan chống đỡ, thời gian sống đủ lâu, cho nên các ngươi không cần quá lo lắng, ta cảm giác chúng ta còn có thể căng qua được ngàn năm...

- Căng qua được cũng không ổn a...

Ngao Liệt vừa nghe liền giận, hét một tiếng nâng lên đầu rồng to tướng, nôn nóng nói:

- Chúng ta còn phải đi cứu người...

- Vậy ngươi cứ đâm đầu mà đi thôi...

Phương Hành lườm một cái, tiếp tục uống rượu.

Ngao Liệt nhất thời cứng họng, thở hổn hển cúi đầu xuống, ào ào phún nhổ nhiệt khí.

- Cái này... Ai, là vì lão phu mới làm thành bộ dáng như giờ...

Lộc Tẩu nhịn không được thở dài một tiếng thật dài, nói:

- Chỉ đáng tiếc, chúng ta không ai hiểu được phương pháp luyện Âm Dương đan, bằng không…. Dù sao mạng lão phu cũng không dài nữa, không có khí tức Cửu Đầu Trùng dùng để luyện đan áp chế, vật chất hắc ám trong cơ thể lại đã bắt đầu ngo ngoe muốn động, nếu có thể luyện tàn khu này thành Nhật Nguyệt đan, giúp hai tiểu bối các ngươi vượt qua Tinh Hải, cũng không phải không thể...

- Ai nha, không nghĩ thành tiên nữa?

Phương Hành cười hì hì quay nhìn Lộc Tẩu, âm dương quái khí nói.

- Ai, mạng đều không có còn cầu tiên cái gì?

Lộc Tẩu cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu nói:

- Gọi là cầu tiên, chẳng qua là muốn cầu trường sinh, sinh tử trong đó sao mà khủng bố, đặc biệt là dưới tình huống có thể lựa chọn còn sống, liệu mấy người có thể xem phá sinh tử kiếp? Thế gian coi Thánh nhân là Thánh nhân là có đạo lý, đó toàn là người đã xem phá sinh tử kiếp cả, mà đám già đầu chưa chịu chết như chúng ta, dù tu vị cao đến mấy cũng không phải đối thủ của bọn họ, bởi vì về tâm cảnh cảm ngộ đã kém thua bọn hắn một đoạn lớn. Chỉ là, bi ai thay, vấn đề lại ở chỗ, dù chúng ta nhìn phá hay không nhìn phá sinh tử kiếp, ở một số thời điểm, cũng vẫn cứ không cầu được trường sinh, tựa như lão phu bây giờ, ha ha, táng ở Tinh Hải...

- Được rồi được rồi, làm sao chết đến lâm đầu còn ngâm thơ thế?

Phương Hành ha ha khẽ cười, ngắt lời cảm khái của Lộc Tẩu.

- Ngươi... Hừ, trẻ con không thể dạy!

Lộc Tẩu một lòng cầu tiên cầu trường sinh, nay lại lây dính vật chất hắc ám, mệnh nguy tại sớm tối, quả thực có chút cảm ngộ, chẳng qua cảm ngộ còn chưa nói ra, liền bị Phương Hành cường hành ngắt lời, không khỏi có phần tức giận, nâng vò rượu lên nốc một ngụm...

Tâm tình Ngao Liệt hiển nhiên cũng có vạn phần không cam, biết được sa vào nơi này, bụng đầy tâm sự, không thốt một tiếng.

Lộc Tẩu cũng ôm đầy bi thương, một mình uống rượu, than ngắn thở dài.

Ngược lại Phương Hành thì cứ dương dương tự đắc, uống rượu vô cùng thống khoái, không hề có vẻ gì là mặt ủ mày chau.

Cũng không biết trầm mặc bao lâu, Lộc Tẩu mới nhịn không được mở miệng:

- Ngươi thật sự không lo lắng ư?

Phương Hành quay đầu nhìn lại:

- Lo lắng cái gì?

Lộc Tẩu cứng họng, dừng một chút mới nói:

- Lo lắng bị khốn chết ở chỗ này, hóa thành một bộ xương khô giữa tinh không...

Phương Hành chớp chớp mắt, qua nửa buổi mới cười nói:

- Ta vốn không bị khốn, cần gì phải lo lắng?

- Ai, đứa nhóc ngươi ngược lại lạc quan... Không đúng, ngươi vừa nói cái gì?

Lộc Tẩu vô thức thở dài một câu, nhưng đột nhiên phát hiện có vấn đề, vội vàng quát hỏi nói.

Ngay cả Ngao Liệt lúc này cũng đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi tròng mắt to trừng trừng dán trên mặt Phương Hành.

Phương Hành ra vẻ bình tĩnh nhìn bọn họ, nói:

- Ta nói ta vốn đâu có bị khốn, giờ là đang nghỉ ngơi ở chỗ này chút thôi, các ngươi nãy giờ cứ nói không có yêu bà kia liền sẽ bị hãm trong Tinh Hải này, nhưng trước nay ta đâu có nói qua...

Hoa...

Chỉ một câu vậy thôi mà trực tiếp khiến Ngao Liệt và Lộc Tẩu đồng thời sửng sốt, ánh mắt dần dần từ kinh ngạc chuyển thành cuồng hỉ...

- Chẳng lẽ ngươi cũng biết luyện Nhật Nguyệt đan?

Ngao Liệt đột nhiên kích động mở miệng hỏi, cái đầu to tướng hận không thể dán luôn trên mặt Phương Hành.

Mà Lộc Tẩu nghe câu nói này, lại cũng hơi ngớ, thần tình hiển nhiên cực kỳ khó coi, nhưng vẫn kiên nhẫn không mở miệng.

Ý niệm trong đầu lão này thế nào khó mà biết được, nhưng hắn cũng đã phát hiện vấn đề, dù là Phương Hành biết luyện Nhật Nguyệt đan, có thể rời khỏi phiến Tinh Hải này, nhưng hiển nhiên đối với hắn mà nói đấy cũng không phải tin tức tốt, rốt cuộc nơi này chỉ có ba người bọn họ, Phương Hành muốn luyện đan hẳn sẽ không cầm Ngao Liệt đi luyện, mình nên hy sinh rồi cũng phải hy sinh. Mặc dù hắn cảm niệm ân cứu mạng của Phương Hành, vừa nãy cũng chủ động nói nếu như có cơ hội sẽ nguyện ý giúp Phương Hành và Ngao Liệt rời đi, nhưng nói tới nói lui, thật đến khi đó, tâm lý sẽ không dễ chịu!

- Luyện Nhật Nguyệt đan...

Phương Hành mở miệng cười khẽ, đôi mắt quét ngược quét xuôi trên người Lộc Tẩu.

Sắc mặt Lộc Tẩu tức thì thoáng trở nên âm trầm, rất lâu sau, lại có vẻ khô bại, tràn đầy thất vọng.

Ngao Liệt rõ ràng hơi ngớ, cũng đã ý thức được vấn đề, nhưng trên mặt không hề hiện vẻ vui mừng, tuy nó không ưa thích Lộc Tẩu, thậm chí thâm tâm còn coi đối phương là kẻ địch, có điều rốt cuộc Lộc Tẩu cứu qua Phương Hành, điều này khiến nó không cách nào thống khoái nói cầm Lộc Tẩu ra luyện đan được, song vô luận thế nào cũng không thể vứt bỏ hi vọng kia, tâm lý một mực do dự, ánh mắt lấp lánh.

- Ai, nếu tất phải, lão phu không ngại xá bộ túi da này tặng các ngươi rời đi, nhưng các ngươi cần phải đáp ứng ta mấy điều kiện!

Trong một mảnh trầm mặc, vẫn là Lộc Tẩu mở miệng trước, lão đầu có lẽ đã hạ quyết định, thần tình hờ hững.

- Hả? Điều kiện gì?

Phương Hành ngược lại hơi ngớ, vội vàng hỏi.

Lộc Tẩu trầm mặc nửa buổi, chậm rãi mở miệng:

- Thứ nhất, nếu các ngươi lấy lão phu luyện đan, thể xác không thể vứt bỏ trong tinh không, phải lấy ngọc quan chứa đựng, mang đi đại tiên giới, táng ta ở chỗ đó, lão phu cầu tiên một đời, tốt xấu cũng tính táng ở tiên thổ!

- Đấy là tự nhiên!

Nghe vậy, Phương Hành ha ha khẽ cười, sảng khoái đáp ứng.

- Thứ hai, nếu các ngươi còn có cơ hội về lại Thiên Nguyên...

Lộc Tẩu nhíu nhíu mày, tựa hồ vừa nói vừa nghĩ:

- ... Lão phu hi vọng các ngươi có thể đi tây mạc Nam Chiêm, tìm kiếm huyết mạch di lưu của lão phu, Trục Lộc Trần thị... Ai, từ lúc ta bế quan liền một lòng thành tiên, không để ý tới trần gian thế tục nữa, không biết huyết mạch ta có được truyền thừa xuống không, đương thời ta hành tẩu thế gian, gây thù không ít cường địch, đến sau bế quan một chỗ, người khác đều tưởng rằng ta chết, không biết có người tìm bọn họ gây chuyện hay không... Nói tóm lại, nếu có thể tìm tới huyết mạch, các ngươi phải bảo chứng với ta, nhất định phải giúp ta phù trì bọn họ, để bọn họ trở thành đại thế gia một phương, bù đắp phần trách nhiệm ta chưa làm tròn...

- Cũng được, vấn đề này không lớn!

Phương Hành cười hì hì gật gật đầu, quay sang đối thị với Ngao Liệt một cái.

Lời này không phải thổi phồng, lấy tu vị và thân phận hiện nay của hắn và Ngao Liệt, muốn phù trì một phương thế gia quả thật không khó!

- Thứ ba...

Lộc Tẩu trầm ngâm suy tư nửa buổi, cuối cùng mới ngẩng đầu lên nói:

- Lão phu tự nhận thuộc hàng nhất lưu về trận pháp ở Thiên Nguyên, trừ lão tiền bối Phù

Tang sơn, sợ là không người có thể sánh vai cùng ta, chỉ đáng tiếc tung hoành một đời, lại ngay cả một truyền nhân chân chính cũng không thu, trước khi ta chết sẽ giao tâm đắc một đời trận thuật cho các ngươi, tương lai các ngươi về lại Thiên Nguyên, nhất định phải vì ta tìm một truyền nhân, dạy một thân trận thuật của lão phu cho hắn, lệnh hắn khai tông lập đạo, phụng lão phu là tổ sư, như thế cũng xem như chút an ủi còn lại trên đời...

- Được được được, điều này cũng không vấn đề...

Phương Hành thống khoái đáp ứng, bộ dạng kiểu ngươi cứ yên tâm, ta bao tất.

- Ừ, vậy đến chuyện thứ tư, hi vọng ngươi đi Tịnh Thổ một chuyến, lão phu đã từng cùng một vị tiên tử Tịnh Thổ...

Lộc Tẩu lần nữa mở miệng, ánh mắt lại thoáng phần u ám, tựa hồ cảm khái vô hạn.

- Được rồi được rồi, ngươi có hết hay không?

Phương Hành lại có vẻ mất hết kiên nhẫn, lườm một cái nói.

- Ngươi...

Lộc Tẩu nhất thời khí tức đến độ râu mép run rẩy cả lên, giận hét:

- Lão phu đã chuẩn bị xả thân cứu hai người các ngươi, giờ chẳng qua là nguyện vọng trước lúc chết, hi vọng các ngươi giúp ta hoàn thành một cái, cũng không phải chuyện gì đặc biệt khó, thằng nhãi ngươi làm sao...

- Ngươi nói ngươi một lòng cầu tiên, vốn nên chém đứt chuyện ngoài thân, làm sao còn lê la dong dài như vậy?

Phương Hành mặt đầy vẻ xem thường, một câu trực tiếp tức nghẹn Lộc Tẩu.

- Ai, nếu không phải hiện nay chết ở trước mắt, còn thật không biết ngoài cầu tiên vẫn còn rất nhiều vướng víu...

Nửa buổi sau, Lộc Tẩu mới khẽ cười khổ một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Kể ra, lão phu ngược lại cũng may, trước khi chết còn có thể giao đại hậu sự, đỡ hơn là lão yêu bà kia, bị người luyện làm Âm Dương đan, đến cả di ngôn đều không có một câu...

- Ngươi giao đại nhiều quá ta không nhớ được!

Phương Hành lại lườm một cái, ngửa đầu, ôm vòm rượu lên dốc một ngụm.

Lần này đến cả Ngao Liệt đều có chút bất mãn, trừng hắn nói:

- Làm người sao có thể bất cận nhân tình thế được?

- Thôi, đúng là càng nghĩ càng nhiều, không có nghĩa lý gì cả!

Lộc Tẩu lại thở dài một tiếng, sửa sang y quan, bó gối ngồi dậy, trầm giọng nói:

- Động thủ đi!

Phương Hành cổ quái đánh giá hắn vài lần:

- Động thủ cái gì?

Lộc Tẩu hơi ngớ:

- Dùng lão phu luyện đan...

Phương Hành càng kỳ:

- Ta làm gì biết luyện đan...

Một câu nói trực tiếp dọa sững Lộc Tẩu và Ngao Liệt, hai người ánh mắt dị thường cổ quái nhìn Phương Hành, trong mắt cả hai đều có hỏa khí.

Phương Hành lại hắc hắc một tiếng quái tiếu, nói:

- Ta nói ta có cách rời đi, nhưng không nói hiện tại liền muốn đi, càng không nói cách của ta là phải luyện đan...

Nói xong nhướng mày cười khẩy:

- Người phải ngu đến mức nào mới sẽ nghĩ tới chuyện cầm cái thứ kia đi luyện đan?

Chương 1276: Hỗn Độn u thổ

Nói nửa ngày, hóa ra đứa này không biết luyện đan...

Ánh mắt Ngao Liệt nhìn Phương Hành đã lộ rõ vẻ chỉ cần một lời không hợp liền tát cho hắn một vuốt, Lộc Tẩu thì càng là mặt già trướng đến đỏ bừng, mình đã nghiêm túc trịnh trọng như thế rồi, ngay cả hậu sự đều dặn dò, sau đó liền đợi dâng ra bộ xương già này, chờ đợi bị luyện thành đan, đưa hai tiểu bối rời đi. Cuối cùng hắn thản nhiên bật ra một câu, ta không biết luyện đan... Nhất thời cả hai đều cắn răng nghiến lợi, chỉ hận không thể bóp chết Phương Hành, tròng mắt trợn trừng nhìn chằm chằm Phương Hành, chuẩn bị xem nếu thằng nhãi này không giải thích thỏa đáng liền sẽ bóp chết hắn...

- Ai nói luyện đan là đồ ngu, lão yêu chín đầu với yêu cơ kia không phải cũng chỉ nghĩ đến luyện đan?

Ngao Liệt nín nửa buổi, tựa hồ có vẻ không phục, vô thức phản bác một câu.

- Hai bọn họ vốn chính là đồ ngu!

Phương Hành đáp lại, đầu cũng không ngẩng, sau đó ném vò rượu trống trơn sang một bên.

Lời Phương Hành quả thực để lộ ra không ít tin tức, đáy mắt Lộc Tẩu tức thì sáng lên lấp lánh, nhìn chằm chằm Phương Hành.

Trực giác hắn cảm thấy, Phương Hành tựa hồ không phải cố gắng bình tĩnh, mà đang rất nắm chắc.

- Được rồi lão đầu, ngươi yên tâm đi. Nhìn bộ dạng già nua bẩn thỉu này của ngươi, dùng ngươi luyện đan tiểu gia ta thực sự nuốt không trôi. Tạm tha cho ngươi một lần, cũng không cần ngươi giả bộ anh hùng làm gì, khỏi quản ngươi có ba, bốn hay là năm tâm nguyện, tốt nhất giữ lại tự đi mà làm. Phương pháp thì ta có, nhưng khác với của đám Cửu Đầu Trùng, không cần luyện đan!

Phương Hành chắc cảm thấy đùa thế đủ rồi, đứng dậy vươn mình vặn eo, cười hì hì nói.

- Là thật?

Vừa nghe lời này, Ngao Liệt và Lộc Tẩu đồng thời ngẩng đầu lên, Ngao Liệt thái quá kích động, thiếu chút đụng phải nóc miếu.

- Lừa hai ngươi thì được gì...

Phương Hành lườm bọn hắn một cái, chắp hai tay sau lưng, đi nhanh về phía cốt hạp cuối miếu.

- Này này này, nói rõ ràng chút đi...

Ngao Liệt cùng Lộc Tẩu đồng thời kích động không thôi, vội vàng đi theo, một bộ gấp gáp muốn nói thêm với Phương Hành đôi ba câu, lại sợ quấy nhiễu hắn, nhất thời khiến một già một trẻ vừa háo hức lại vừa tò mò...

- Ai, đều là chuyện bày rõ ra đấy, còn cần muốn nói gì?

Phương Hành cười lạnh một tiếng, đưa tay vươn tới cốt hạp, nhìn có vẻ như là muốn xốc lên.

- Cẩn thận...

Ngao Liệt và Lộc Tẩu đều bị dọa nhảy dựng, đồng thời lui ra sau một bước.

Hai người bọn họ biết, trong cốt hạp này đặt một khối vẫn thạch, tương tự như vẫn thạch trong Tinh Hải ngoài kia, bên trong tồn trữ lượng lớn vật chất hắc ám đáng sợ, trước bọn họ còn đoán qua, rõ ràng bảo bối trong cốt hạp đã bị Cửu Đầu Trùng lấy đi, sau đó lại bỏ vào vẫn thạch đen, làm thành một cái bẫy. Giờ nhìn thấy Phương Hành muốn mở cốt hạp ra, tâm lý lập tức nhảy dựng, không biết vì sao hắn phải muốn làm như vậy, chẳng qua vừa nghĩ lại, bản thân Phương Hành hẳn là đánh không mở được.

- Tới giúp đỡ a!

Phương Hành lật một cái, quả nhiên không thấy phát động, sắc mặt bất thiện quay đầu trách hai người.

- Ngươi mở cái hộp này làm gì, bên trong không phải vật chất hắc ám trong Tinh Hải ư?

Ngao Liệt thần tình ngưng trọng, tuy tin tưởng Phương Hành, song vẫn nhịn không được hỏi.

- Bảo ngươi giúp thì ngươi cứ giúp, ta còn có thể gài ngươi?

Phương Hành không giải thích, bực bội quát.

- Trên đường ngươi gài ta còn thiếu?

Ngao Liệt miệng thầm thì, nhưng chỉ thoáng do dự khoảnh khắc, sau đó phối hợp đi tới, Lộc Tẩu cũng theo sau. So sánh ra, hắn ngược lại càng hờ hững hơn cả Ngao Liệt lẫn Phương Hành, rốt cuộc hắn đã lây dính loại vật chất hắc ám này, không sợ lây dính thêm, ba người sóng vai đứng cạnh cốt hạp, cùng lúc dùng sức, nắp hộp trầm trọng như núi lập tức bị lật lên, Ngao Liệt và Lộc Tẩu đều chung một ý niệm, sát na nắp hộp bị xốc lên liền hơi nhảy thoát đi, rút thân lùi ra sau cách mấy chục trượng.

- Chết nhát!

Phương Hành nhìn hai kẻ dở hơi kia một cái, thần tình rất là xem thường.

Hai người cũng có chút ngượng ngập, chầm chậm gom trở về, vươn đầu đánh giá nói:

- Ngươi mở nó làm gì?

Phương Hành thấp giọng khẽ cười, nói:

- Ta chỉ hỏi các ngươi, trong hộp này là cái gì?

Ngao Liệt và Lộc Tẩu đối thị một cái, thần tình thoáng hiện cổ quái, qua nửa buổi mới nói:

- Không phải là vẫn thạch ư?

Phương Hành cười lạnh một tiếng, nói:

- Sai rồi, đây là đại cơ duyên, đại tạo hóa!

Ngao Liệt và Lộc Tẩu không khỏi ngây ngốc, ngơ ngác nhìn nhau, sau đó quay sang nhìn Phương Hành, trong mắt chớp hiện sắc thái lo lắng, tưởng rằng hắn điên rồi!

Vốn từ vị trí xếp đặt cốt hạp thì ai cũng thấy thứ đồ vật cất bên trong nhất định không lường được, song bọn hắn đã nhìn qua, bên trong căn bản chỉ đặt một khối vẫn thạch, rất có khả năng là bị Cửu Đầu Trùng nhét vào. Phương Hành nói vậy, chẳng phải hết sức hoang đường? Chẳng lẽ Cửu Đầu Trùng kia là đứa thiện lương, đặt bảo bối ở bên trong?

- Bảo bối một mực ở chỗ này, Cửu Đầu Trùng chưa từng lấy đi, thậm chí ta còn biết hắn chưa từng chạm qua chiếc hộp này!

Giờ phút này thần tình Phương Hành vô cùng chăm chú, ngưng trọng dị thường.

- Chẳng lẽ, vẫn thạch này chỉ là Chướng Nhãn pháp?

Lộc Tẩu ngược lại nghĩ đến một vấn đề, thần tình thoáng ngưng trọng, trầm giọng hỏi.

- Vẫn thạch không phải Chướng Nhãn pháp, mà là nói, tạo hóa, cơ duyên chính là viên vẫn thạch này!

Phương Hành lại cười đáp, chỉ là câu trả lời khiến người rất khó hiểu.

- Từ ngày đầu bước lên tiên lộ ta đã nghĩ, đám lão tổ tông Long Tộc kia rốt cục đã lưu lại thứ tốt gì cho hậu bối của bọn hắn? Nếu thật sự trên tiên lộ này chỉ có đau khổ, không có tạo hóa, vậy rõ ràng là không khả năng, rốt cuộc bước lên con đường này chính là con cháu hậu thế nhà mình chứ nào phải cừu nhân.

Hơn nữa lúc vượt qua phiến Tinh Hải, ta cũng một mực suy xét, đến cùng bọn chúng đã lưu lại thứ tốt gì cho con cháu trên nửa đoạn trước tiên lộ? Nghĩ thật lâu, cuối cùng phần nào hiểu ra!

Phương Hành vươn tay chỉ vào vẫn thạch trong rương, nhẹ giọng nói:

- Các ngươi cho rằng bên trong này là thứ gì?

Lúc nghe được câu hỏi, Lộc Tẩu và Ngao Liệt đều thoáng sửng sốt.

Vẫn thạch tự nhiên chỉ là vẫn thạch bình thường, trong tinh không đâu đâu cũng thấy, không hề có chỗ nào đặc biệt cả, chỉ là thứ chứa trong vẫn thạch lại cực đáng sợ, sớm nhất, bọn họ cho rằng đây là một loại sinh linh tinh vực quỷ dị, uống máu người, hút pháp lực, mãi đến về sau, Long mẫu trong lúc vô ý chỉ ra cho bọn hắn, rằng cái thứ kia không có linh tính, cũng không tính sinh linh, mà là một loại vật chất hắc ám, chỉ là tính chất tương phản cùng sinh linh, pháp lực, vì thế mà sẽ bị sinh linh hấp dẫn, tương tự như hai đầu cực từ trái ngược hút nhau vậy...

Nhưng mà, dù nó là một loại vật chất, vậy thì cũng đâu dính dáng gì tới cơ duyên tạo hóa?

- Ha ha, đám lão tổ tông Long Tộc quả thực rất là hào phóng...

Phương Hành cười khẽ một tiếng, sau đó than nhẹ:

- Tạo hóa bọn họ lưu lại đúng là khiến người kinh thán!

- Có lẽ trong Long Cốt miếu bọn họ cũng lưu lại không ít pháp bảo, nhưng chút pháp bảo đó, vô luận thế nào cũng không được tính là đại cơ duyên đại tạo hóa chân chính, phần tạo hóa này vắt ngang trong tinh không, không cách nào bị người che giấu, nhìn có vẻ hung hiểm vô cùng, trên thực tế lại là tìm đường sinh trong cõi chết. Chẳng qua lão tổ tông Long Tộc cũng thật kiêu ngạo, không chịu nói rõ, chỉ lưu nó ở đây thôi, đại khái là muốn để đám long tử long tôn môn sau này tự mình tham ngộ. Nhưng nếu nói hoàn toàn không có chỉ dẫn, vậy cũng không đúng, bọn họ vẫn đặt chiếc hộp ở vị trí trang trọng nhất, dễ chú ý nhất, lưu chút manh mối để hậu nhân tự thân tham ngộ...

- Trong những vẫn thạch này xác thực có một loại vật chất, song đó là một loại tài nguyên cực trọng yếu, tên U Thổ, là một trong các vật chất bản nguyên sinh ra trong Hỗn Độn. Đương sơ Hỗn Độn mới mở, thanh khí bay lên, hóa thành sinh linh vạn vật, đúc tạo nên đại thiên thế giới sinh cơ bừng bừng. Còn trọc khí thì chìm xuống, hóa thành nhật nguyệt tinh thần, cố định nên vũ trụ. Chỉ là, trừ hai loại thanh khí trọc trí ra còn có phân chia ở cấp độ nhỏ hơn nữa. Thanh nhất trong thanh khí là linh khí, tạo hóa cực phẩm trên đường tu hành, nhờ nó người có thể thành tiên, yêu có thể thành người!

- Còn trọc nhất trong trọc khí thì chính là U Thổ này, là một loại vật chất trái ngược hẳn với linh khí. Long mẫu nói không sai, quan hệ giữa nó và linh khí đúng thật như hai đầu cực từ, nếu ta đoán không sai, men theo đạo tinh lưu này mà đi tất có thể tìm đến một nơi Tiên mộ, cũng chính Chân Tiên trong Tiên mộ sau khi vẫn lạc rồi, linh tính trong cơ thể chuyển hóa, mới sẽ sản sinh ra U Thổ. Dùng nó vào trong tu hành, vừa khéo có thể bù đắp khiếm khuyết của đạo tu hành, đi ra một con đường Âm Dương hợp tế!

- Tài nguyên tu hành?

Ngao Liệt và Lộc Tẩu lắng nghe, trực tiếp bị kinh ngốc, nửa buổi đều không ngậm được miệng.

Đây rõ ràng là thứ khiến bọn hắn khổ không thể tả, quả thực có thể muốn mạng già, nhưng chiếu theo lời Phương Hành thì còn là bảo bối?

Song nói đi thì cũng phải nói lại, bảo bối nhà ai lại chồng từng mảnh từng mảnh giữa hư không, kiểu như cho không thế này?

Cũng không phải bọn hắn không tin tưởng Phương Hành, thật sự là lời Phương Hành quá mức kinh tủng, khiến người không dám tin tưởng...

- Ách... Tất cả lời vừa rồi đều là ngươi suy tính ra?

Ngao Liệt cũng đầy bụng hồ nghi, tuy nghe Phương Hành nói có vẻ cũng có lý, nhưng làm sao đều lộ ra cảm giác không đáng tin.

- Hừ, đó là đương nhiên, tiểu gia ta thông minh lanh lợi, lão mưu thâm tính... Đương nhiên, còn là mượn một chút trợ giúp khác!

Phương Hành thổi phồng hai câu, thấy Ngao Liệt và Lộc Tẩu thực sự không tin, đành phải thành thật đáp.

- Trợ giúp gì?

Ngao Liệt và Lộc Tẩu vội vàng mở miệng hỏi.

Phương Hành cười đắc ý, vươn tay vào trong Thần cung, lấy ra một vật, nói:

- Một cái là bản Tinh Không Bí Kim Đồ Giám mẹ nuôi cho ta, một cái khác là bảo bối ta có được từ nhỏ, cậy vào hai thứ này mới nhìn phá căn nguyên vật kia!

- Ài... Sớm đã nhìn ra không phải ngươi tự mình suy tính đi ra!

Ngao Liệt và Lộc Tẩu đều hoảng nhiên đại ngộ, xem thường nhìn Phương Hành một cái, giờ ngược lại đã tin tưởng mấy phần.

- Chẳng qua, vạn nhất có sai sót thì sao, thứ này vô cùng nguy hiểm...

Lộc Tẩu suy nghĩ một lát, lại nhịn không được thấp giọng hỏi.

- Được hay không ngươi trước thử một chút không phải là được, dù sao ngươi sớm đã lây dính vật này, thất bại chẳng qua là cái chết...

Phương Hành hồi đáp nhẹ nhàng, hiển nhiên sớm đã cân nhắc kỹ.

Chương 1: Không vái không truyền pháp

Được hay không cứ thử xem sao...

Nghe được lời này Lộc Tẩu không biết nên khóc hay nên cười, mẹ nó lúc vừa nghe Phương Hành nói đúng thật hơi khá là kích động, tưởng rằng mạng già này của mình còn có hi vọng giữ lại, nhưng tử tế nghe kỹ mới biết thì ra đứa này căn bản không có gì nắm bắt, lại muốn cầm mình ra làm thí nghiệm. Hơn nữa lý do cũng quá đáng giận, cái gì gọi là dù sao sớm muộn cũng chết, cứ tới thử một chút xem sao…. Hừ, lão phu Trần Trục Lộc, đường đường một đời truyền kỳ xưng hùng Thiên Nguyên, nay lại bị ngươi đùa như trẻ nít?

Hắn vô thức muốn phản bác mấy câu, lời đến bên mồm lại nuốt trở về, trầm trầm thở dài một tiếng.

Hình như trừ để tiểu ma đầu này làm thực nghiệm phẩm ra, mình đã không còn con đường sống thứ hai để chọn?

Hiển nhiên Phương Hành căn bản không nghĩ tới chuyện hắn sẽ cự tuyệt, giải thích xong rồi liền tiến vào Thần cung vùi đầu nghiên cứu. Đối với hắn mà nói, ngược lại không phải hắn thật tâm muốn nói mờ nói mịt hồi lâu như vừa rồi, thật sự là bởi đối với U Thổ giấu trong vẫn thạch hắn hiểu rõ không nhiều, sớm nhất nhìn thấy vật này thậm chí hắn còn không nghĩ tới lấy Âm Dương Thần Ma giám để xem. Đến sau trên đường vượt qua tinh không mới nhớ tới mình còn có một phần Tinh Không Vạn Vật Đồ Giám mà Linh Vị đưa cho...

Đó là một trong những trợ lực chủ yếu nhất Linh Vị cho hắn, một phần đồ lục do sinh linh Thần tộc sao chép vạn vật tinh không. Đối với tu sĩ trước nay không đặt chân qua tinh không mà nói, tính trọng yếu của đồ lục tự nhiên không cần nói cũng biết, Cửu Đầu Trùng hiển nhiên cũng hiểu được đạo lý này. Đương sơ hắn thề trung thành với Linh Vị, điều kiện đưa ra là muốn có một phần đồ lục trân quý tương tự. Chỉ đáng tiếc Linh Vị không phải hạng dễ ở chung, trên tay tuy có đồ lục, lại cường hành không cho, sau cùng tiện nghi Phương Hành...

Đương nhiên, ở trong mắt Phương Hành điều này ngược lại rất bình thường, rốt cuộc quan hệ giữa Linh Vị và Cửu Đầu Trùng là gì?

Thuần túy là quan hệ giao dịch!

Còn mình với Linh Vị thì sao?

Đó chính là quan hệ giữa mẹ nuôi và con trai nuôi bảo bối, không tiện nghi ta thì tiện nghi ai?

Chính nhờ vào đồ lục kia, Phương Hành lần đầu tiên liên hệ vật chất màu đen trước mắt với U Thổ trong truyền thuyết.

Trên đồ lục ghi chép vô số tài nguyên và vật chất thường thấy trong tinh không, nhưng ghi chép đối với U Thổ lại cực ít, chỉ lác đác vài câu, hơn nữa đến cả hình ảnh đều không có, Phương Hành tự nhiên không cách nào đi đối chiếu. Quan trọng hơn chính là, ở một mảnh xung quanh đây u thổ thực sự rất nhiều, khác hẳn với mức độ trân quý ghi trên đồ lục, loại cảm giác này hệt như chuột sa chĩnh gạo, thật sự không dám tin tưởng thứ bình thường mình trộm được mấy hạt đã vui mở lòng nay lại có thể nhiều như đại dương, thậm chí dìm chết chính mình!

Thẳng đến phát hiện vẫn thạch trong cốt hạp ở Long Cốt miếu, đồng thời phát hiện vật chất hắc ám kia, Phương Hành mới hơi hơi để tâm, rốt cuộc đương thời tuy trong đầu hắn đã có suy đoán, nhưng chỉ là vì muốn quấy vũng nước này càng thêm đục, chứ thật ra bản thân hắn không tin tưởng Cửu Đầu Trùng sẽ bố xuống bẫy rập nhàm chán như thế. Mà đám tiền bối Long Tộc kia sở dĩ sẽ đặt vẫn thạch ở chỗ này, không chừng là muốn ám thị điều gì đó cho hậu bối cũng nên?

Ôm loại cách nghĩ đó, Phương Hành mới lần nữa xem xét vật chất hắc ám, hơn nữa quyết định thi triển Âm Dương Thần Ma giám.

Rất rõ ràng, giám định loại này Âm Dương Thần Ma giám cần phải tiêu hao lượng lớn pháp lực, ngay cả hắn cũng có chút không bỏ được, nhưng kết quả lại khiến hắn rất mãn ý, sau khi trải qua một đoạn thời gian thôi diễn rất dài, cuối cùng hắn đã xác định một chuyện...

Loại vật chất màu đen này đúng thật là U Thổ!

Vô luận là trong Tinh Không Đồ Lục của Thần tộc hay là trong Âm Dương Thần Ma giám, kết quả đều là U Thổ vô cùng trân quý...

Trọc nhất trong trọc khí, cùng linh khí giống như hai đầu cực từ trái ngược, U Thổ!

Sở dĩ nó sẽ cắn nuốt máu thịt, pháp lực người tu hành, nguyên nhân là bởi vì máu thịt và pháp lực của người tu hành cất chứa linh tính cường đại. Sở dĩ Cửu Đầu Trùng luyện chế Âm Dương đan có thể đuổi đi loại vật chất này là bởi vì hắn thi triển một loại phương pháp luyện đan thần bí, dựa vào U Thổ và linh khí trên thân người tu hành luyện ra một loại đan dược xen lẫn giữa hư và thực, mà loại đan dược này lại có thể tạm thời che đi linh tính ba động trên người, ngăn ngừa hấp dẫn U Thổ tập kích.

Chỉ là, loại đan dược đó sau khi luyện thành liền không ngừng tiêu hao.

Trên đường Cửu Đầu Trùng không ngừng

luyện chế loại đan dược này là bởi vì mỗi tiêu hao một viên liền phải luyện lại một viên.

Đối với hành động kia của hắn, Phương Hành thật sự có chút dở khóc dở cười.

Đúng thật giống như bung ra cây dù, một đường đội lên vàng rớt xuống từ trên trời cướp đường cuồng chạy...

Đương nhiên, nguyên nhân cũng rất đơn giản, đó chính là Cửu Đầu Trùng có cường đại đến mấy cũng không biết một ít chuyện mà hắn không thể biết. Hắn không biết thứ rớt xuống trên đỉnh đầu mình là vàng, chỉ biết vàng rớt trúng đầu là sẽ chết, thế là tất nhiên muốn trốn!

Cũng chính bởi thế, trong suốt thời gian dài, Phương Hành vẫn hết sức bình tĩnh.

Lúc đám người Long mẫu muốn trốn, hắn chỉ mong đám người này nhanh nhanh cút đi...

Tuy khi đó còn không biết Quỷ tiên sinh chính là Long mẫu, nhưng hắn đã không nguyện cùng phân hưởng chân tướng này với bọn họ.

- Coi thứ khủng bố như vậy làm tài nguyên tu luyện, xác thực khả thi không?

Lúc này Lộc Tẩu vẫn còn có chút lo lắng, cẩn nhẫn nói với Ngao Liệt, tâm lý cứ cảm giác

Phương Hành đang đùa.

- Thì ngươi cứ thử trước đi...

Ngao Liệt chẳng hề để ý lườm một cái, lập tức càng khiến Lộc Tẩu tức đến nói không ra lời.

- Ai, chết thì chết vậy!

Lộc Tẩu quyết định nghe thiên do mệnh, dù sao cũng không có gì càng hỏng bét so với hiện tại.

- Tuy không quá đáng tin... Nhưng ta cảm thấy luyện hóa loại U Thổ này then chốt hẳn là ở...

Phương Hành cầm ra một quyển kinh văn, trên mắt đeo kính Lưu Ly, lắc đầu hoảng não, bộ dạng như cổ giả.

- Từ đã...

Lộc Tẩu dọa nhảy dựng:

- Ngươi nói tuy không quá đáng tin… là chuyện gì?

- Đã bảo cứ thử trước đi, ngươi nói xem…?

Phương Hành trừng Lộc Tẩu một cái, lại đánh giá nửa buổi, nói:

- Hiện tại khí tức ngươi vẫn đang không

ngừng tiêu tan, U Thổ trong cơ thể bắt đầu ngo ngoe muốn động, đúng không? Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc cũng chỉ khoảng mấy canh giờ, U Thổ trong cơ thể ngươi sẽ hút sạch khí huyết và thần hồn, pháp lực. Đến khi đó, đặc tính cắn nuốt pháp lực của U Thổ cũng sẽ gần như tan biến, chủ yếu là vì ăn no. Lúc ấy, ta dùng cách luyện đan "không mấy đáng tin" kia cũng không chậm...

Phương Hành vừa nói vừa vỗ vỗ bả vai Lộc Tẩu:

- Chẳng qua ngươi yên tâm, ta sẽ không khiến ngươi bị hấp thành xác khô đâu. Vừa nãy ta đang nghĩ, có phải ngươi đang một mực tính thử khu trục loại vật chất đen kia đi ra, nhưng lại phát hiện pháp lực mình căn bản không cách nào khu trục vật này, ngược lại vô luận thúc giục bao nhiêu pháp lực, kết quả đều như đám trầm biển lớn, đúng không?

- Đích xác như thế!

Lộc Tẩu nghiêm mặt nói:

- Lão phu dùng rất nhiều phương pháp, lại phát hiện, vật này không cách nào khu trục!

- Đó là đương nhiên, bản thân cục cứt làm sao có thể đuổi ruồi nhặng đi được...

Phương Hành lắc lư não đại, cảm khái nói.

- Ách... Có thể đổi cách nói khác được không?

- Thì là bản thân sắt từ không đuổi được một khối sắt từ khác thôi...

Phương Hành rõ ràng càng nói càng có lòng tin, tròng mắt ẩn ẩn phát quang, trầm giọng nói:

- Cho nên điều ngươi cần làm không phải khu trục U Thổ, mà là luyện hóa nó, khiến nó trở thành một bộ phận nhục thân, một bộ phận tu vị, hoặc nói cách khác, một bộ phận pháp lực...

- Luyện hóa?

Lộc Tẩu rõ ràng ngẩn người, trợn to mắt nhìn Phương Hành.

- Không sai, chính là luyện hóa, như luyện hóa Linh Tinh vậy...

Phương Hành lại một mặt chăm chú, trầm giọng nói:

- Lúc ta mới bước lên đường tu hành đã từng bị người tính toán, trong cơ thể chứa một đạo sát linh, dày vò ta không nhẹ, đến sau nghĩ hết mọi cách hóa giải, lại mãi không thành công. Nhưng đến về sau, ta khá là may mắn, gặp được một vị sư phụ tốt, hắn truyền cho ta một đạo pháp môn, không phải giết chết hay tách bỏ đạo sát linh kia, mà trực tiếp luyện hóa nó, tuy đương thời luyện hóa suýt nữa thất bại, nhưng ta cuối cùng đã lấy chân linh ký sinh sát linh, rốt cục hóa giải nguy cơ. Về một khía cạnh nào đó, chuyện này cũng tương tự tình trạng hiện tại của ngươi, ta cũng sẽ truyền đạo pháp môn kia cho ngươi, ngươi có thể tham ngộ xem sao...

- À, vậy hả, thế đa tạ...

Lộc Tẩu cũng là đại hành gia tu hành, vừa nghe Phương Hành nói, tự nhiên hiểu việc này rất khả thi, vội vàng nói cảm ơn.

Nhưng đến lúc Phương Hành muốn truyền pháp, hắn lại bỗng đột nhiên trầm mặc, rất lâu mà không mở miệng.

- Sao vậy?

Lộc Tẩu đợi một lát, không thấy hắn nói chuyện, nhịn không được hỏi.

- Không có gì...

Phương Hành hồi thần lại, cười nói:

- Đột nhiên nhớ tới lão đầu kia!

Nói xong bèn ngồi xuống ngay ngắn, trầm giọng nói:

- Truyền pháp cũng được, nhưng phải có yêu cầu!

Lộc Tẩu vừa nghe liền sửng sốt:

- Còn muốn yêu cầu gì?

Phương Hành trừng mắt nói:

- Bí pháp này không thể nói cho ngươi được...

Một câu nói khiến Lộc Tẩu ngẩn ngơ, trong tu hành giới quả thực có quy củ “Pháp bất khinh truyền”, thậm chí nếu không cẩn thận tiết lộ bí pháp bản môn sẽ dẫn phát một trận huyết án, không chết không ngừng. Chẳng qua bản thân hắn là hạng người vì cầu tiên mà trảm rơi hết ngoại vật, không câu nệ tiểu tiết, thấy Phương Hành cũng không phải hạng lão cổ đổng, không ngờ lại cũng để ý điểm này...

Chẳng qua nếu đối phương đã đề ra, hắn liền cũng thỉnh giáo:

- Vậy phải thế nào?

Phương Hành thần tình ngưng trọng, nhưng nghiêm mặt chưa được một lát đã cười, chớp chớp mắt nói:

- Ngươi bái sư đi...

Lộc Tẩu nghe mà hơi ngớ, tức thì phẫn nộ:

- Ta từng này tuổi, còn lớn hơn cả tổ tông ngươi, ngươi lại muốn ta bái sư?

- Không vái không truyền pháp!

Phương Hành gãi gãi lỗ tai, nói:

- Pháp khác thì cũng thôi, nhưng pháp này tất phải bái sư mới có thể truyền...

- Mạng quan trọng hay mặt mũi quan trọng...

Ngao Liệt ở một bên cười trên nỗi đau người khác, nhắc nhở Lộc Tẩu một câu.

Cũng may Lộc Tẩu vốn chính là người vì cầu tiên mà chém đứt qua vạn vật, tuy đành chịu, nhưng trong nháy mắt liền cũng phân ra nặng nhẹ, thở dài một hơi, đứng lên chắp tay hành lễ, khó chịu nói:

- Đệ tử Trần Trục Lộc bái kiến sư tôn Phương Hành...

- Kêu sư huynh là được rồi!

Phương Hành lại vung tay ngăn trở, khẽ thở dài:

- Sư tôn ngươi kêu Vạn La lão quái!

Chương 1278: Kiếm trảm phàm thai

Lộc Tẩu ngược lại cảm thấy cũng đỡ, tốt xấu không phải trở thành đệ tử của tiểu ma đầu này.

Chẳng qua mình đường đường lão tu lánh đời, lại nhận một đứa nhãi như vậy làm sư huynh, cảm giác thực sự không cách nào dễ chịu cho được. Mà lại còn hi lý hồ đồ, không biết cái người tên Vạn La mình vái làm sư tôn kia là ai, nhưng ít nhất, đạo tâm kiên định cũng có cái lợi, chỉ cần đối với bản thân có lợi, da mặt lập tức có thể dày lên, không cảm thấy vái Vạn La kia làm thầy có gì không thỏa, rốt cuộc Phương Hành cũng không nuốt lời, sau khi hắn hướng về phía Thiên Nguyên hành lễ, liền thở dài truyền bí pháp cho hắn.

Đạo pháp môn này nói khó không khó, nói dễ không dễ, thật ra chính là pháp môn mới đầu khi tu luyện Âm Dương Đại Ma Bàn!

Đương sơ Phương Hành tham ngộ đạo pháp môn này phải hao phế không biết bao nhiêu tâm huyết, nhưng đối với tu vị hiện tại của bọn họ mà nói, chẳng qua chỉ đơn giản như đâm phá tầng giấy dán cửa sổ thôi, rốt cuộc đều đã là đại tu Độ Kiếp, một thân tu vị cùng kiến thức đặt ở đấy!

Lộc Tẩu nghe Phương Hành truyền pháp xong liền lập tức hiểu ra, chậm rãi đi tới cửa Long Cốt miếu, bó gối ngồi xuống.

- Ai, luyện hóa U Thổ, âm dương hợp nhất, chẳng phải cả đạo cơ của mình cũng bị cải biến?

Sau một phen trầm tư, hắn thở dài một tiếng, chậm rãi vận chuyển pháp lực.

Phương Hành nói không sai, lúc này U Thổ trong cơ thể hắn đã càng lúc càng khó áp chế, chỉ có thể đi một bước tính một bước!

- Âm Dương nghịch chuyển, nhật nguyệt đồng sinh, thanh trọc phiên phúc, thiên địa quy nhất...

Thần niệm Lộc Tẩu từ từ truyền đạt ra. Sau một phen trầm tư nghiền ngẫm, cộng với cảm ngộ bản thân, đạo lý cất chứa trong pháp môn Âm Dương Đại Ma Bàn so với lúc Phương Hành truyền cho hắn lại càng thâm ảo. Từ đây có thể nhìn ra, lão đầu tử lòng dạ không xấu, biết đạo lý có đi có lại, Phương Hành truyền cho hắn đạo pháp môn cứu mạng này, hắn liền thôi diễn pháp môn càng thêm huyền ảo, càng thêm tinh thâm, sau đó một bên tu hành, một bên hóa thành thần niệm, khe khẽ truyền thụ cho Phương Hành và Ngao Liệt...

Còn về vì sao không đợi tu luyện xong hẵng truyền, thì rõ ràng là vì lo lắng mình giữa đường thất bại, trực tiếp vẫn lạc mất!

- Trảm phàm thai, đúc tiên cơ, tuy cửu tử vẫn bất hối, chỉ lưu một mạng lần nữa lặp lại...

Tùy theo pháp môn thôi diễn, thần niệm Lộc

Tẩu cũng càng lúc càng mạnh, đến sau cùng, một thân pháp lực vận chuyển tới đỉnh điểm, cũng đúng khắc này, sắc mặt hắn bỗng ngưng trọng vô cùng, hai tay chấp Âm Dương đạo ấn, một lên một xuống dựng ở trước ngực...

Thoáng chốc, râu dài dưới hàm không gió tự động, tiên cơ cuồn cuộn từ từ mà đến.

- Phốc...

Sắc mặt hắn bỗng đột nhiên chớp qua một vệt mây đen dày đặc, sau đó phún ra một búng máu tươi.

- Thất bại?

Ngao Liệt dọa nhảy dựng, vội vàng nhảy lên, định ra tay cứu người.

- Không...

Phương Hành kéo hắn lại, khó được có lúc nghiêm túc, đáp:

- Đây mới chỉ vừa bắt đầu thôi!

Ngao Liệt rất nhanh liền cố nén, chỉ là ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Lộc Tẩu, tuy hắn không biết đạo pháp môn kia, cũng không biết nên làm sao luyện hóa U Thổ, nhưng rốt cuộc một thân tu vị đặt ở đấy, tốt xấu ánh mắt vẫn là có, vừa được nhắc nhở liền phát hiện, lúc này pháp lực toàn thân của Lộc Tẩu đang hình thành nên một vòng nước xoáy, chính đang hấp dẫn chút U Thổ còn sót lại trong cơ thể hắn tiến vào, cả người hệt như hóa thành một lò đan, hỏa hầu đã đạt tới cực trí, còn thiếu mỗi chủ dược.

Chủ dược chính là U Thổ!

- Ti

- Ti

- Ti

- Ti

- Ti

Lúc này cả người Lộc Tẩu xuất hiện biến hóa cực lớn, ngụm máu tươi hắn phún ra kia không phiêu tán ra chung quanh mà hóa thành từng đạo sợi tơ màu máu, bao bọc quanh hắn hệt như kén tầm, giữa không trung những sợi tơ kia còn đang không ngừng huyễn hóa ra các loại hình trạng, từng đạo từng đạo phù văn huyền bí trôi nổi xoay tròn quanh người, tựa như sương khói, tựa như ảo mộng...

- Đó là...

- ... Một đời của hắn hiển hóa!

Phương Hành và Ngao Liệt dần dần bị những phù văn kia hấp dẫn, thần tình yên lặng, ánh mắt mê ly.

Những phù văn kia, ở trong mắt người ngoài có lẽ chỉ là một ít vết tích không có ý nghĩa, nhưng ở trong mắt người đến tu vị như bọn họ lại có thể từ trong mỗi một phù văn nhìn ra rất nhiều ngấn tích đại đạo, nhìn thấy vô số chuyện cũ mây khói, giống như từng đạo mộng cảnh.

Dần dần, những phù văn hiển hóa kia đã bao phủ ba trượng quanh người, hết sức huyến lệ.

Phương Hành và Ngao Liệt lùi ra sau mười trượng, không dám tiếp cận, chỉ có đáy mắt là hiện rõ sắc thái vui mừng. Đến giờ phút này Lộc Tẩu vẫn cứ chưa chết liền đã chứng minh suy đoán của bọn họ là chân thực. Cũng tức là, pháp môn luyện hóa U Thổ hoàn toàn khả thi, thậm chí theo như cảm ứng, bọn họ có thể rõ ràng cảm giác được, khí tức vốn hiện vẻ hư nhược của Lộc Tẩu lúc này đang càng trở nên ngưng thực, khí huyết vốn hiện vẻ suy bại lúc này lại đang tuôn động như triều...

- Khí cơ của hắn... Hình như biến...

Ngao Liệt dù sao cũng mang huyết mạch Chân Long, cảm ứng dị thường linh mẫn, hoảng như phát hiện điều gì, thấp giọng kinh hô.

- Không sai, biến trở nên không còn như

người, mà như là...

Phương Hành khẽ tiếp lời:

- ... Sinh linh Thần tộc!

- Cũng càng giống Long Tộc chúng ta...

Ngao Liệt trầm giọng mở miệng, thần tình trịnh trọng trước nay chưa từng có.

Hiện tại, một thân khỉ tức của Lộc Tẩu đã biến hóa càng thêm đáng sợ, thậm chí có thể nói là nghiêng trời lệch đất. Nhưng ở trong mắt Phương Hành, biến hóa lớn nhất của đối phương phải là khí tức chuyển hóa, mang khuynh hướng sinh linh Thần tộc. Sinh linh Thần tộc vốn khác với Nhân tộc, một cái là dựa vào huyết mạch liền có thể trưởng thành làm tồn tại tung hoành hoàn vũ, một cái lại cần phải tu luyện không ngừng, từng bước từng bước cường đại tự thân, tham ngộ đạo quả, mà hiện nay, Lộc Tẩu bất ngờ có xu thế chuyển hóa sang sinh linh Thần tộc, xen lẫn giữa Nhân với Thần!

Còn điều Ngao Liệt cảm ứng được lại là Lộc Tẩu càng lúc càng giống như Long Tộc bọn hắn.

Loại “giống” này, không phải giống về phương diện huyết mạch, mà là có được một loại bản lĩnh tương dung giữa Nhân đạo và

Yêu đạo, Thần đạo như Long Tộc bọn họ. Long Tộc bọn họ vốn chính là dị số giữa thiên địa, xuất thân là yêu, nhưng lại tham ngộ đại đạo Nhân tộc, sau đó vào tinh không, lại gặp được đại tạo hóa, có thể truyền thừa một thân huyết mạch chi lực cho con cháu hậu thế. Đấy cũng chính là nguyên nhân mỗi một đời con cháu Long Tộc đều sẽ xuất hiện mội hai vị dị loại cực kỳ cường hãn, lực lượng bọn họ cũng như Thần tộc, có thể truyền thừa.

Loại truyền thừa chi lực này là điều tu sĩ Nhân tộc rất khó đạt tới, nhưng hiện nay, Lộc Tẩu rõ ràng đang có khí tức tương tự!

- Luyện hóa U Thổ quả thực rất cần thiết, đây cũng là một phương pháp trảm phàm thai...

Lúc này ngay cả Phương Hành cũng nhịn không được sinh tâm cảm ngộ, sơ sơ hiểu ra thâm ý tạo hóa trên đường tiên lộ của Long Tộc.

- Oanh!

Chẳng qua, ngay lúc hắn và Ngao Liệt đều có cảm khái, đột nhiên nhìn đến hư hỏa quanh người Lộc Tẩu chợt đại vượng, bừng bừng tiên diễm phá không mà sinh, thế như muốn đốt cả không trung, khỉ tức trên người lại bắt đầu khô kiệt nhanh chóng, như là ngọn đèn trước gió...

- Hắn đang tẩu hỏa nhập ma?

Ngao Liệt cả kinh, trong hai mắt tinh quang chớp xạ.

Phương Hành nhìn chằm chằm Lộc Tẩu nửa buổi, thấp giọng gầm nói:

- Là U Thổ không đủ!

Nói xong, một đạo chưởng lực nghiêng nghiêng cuốn đi, đẩy ra cửa Long Cốt miếu, lúc này ngoài miếu đã chất đầy vẫn thạch trôi nổi trong tinh không, cửa miếu vừa mở liền có ba bốn khối chen nhau tiến vào, Phương Hành cũng không khách khí, chỉ thoáng cúi đầu sau đó liền lấy ra một sợi Khốn Tiên thằng (dây), quấn lấy một khối vẫn thạch, dùng sức kéo hướng Lộc Tẩu, bởi vì U Thổ trong vẫn thạch có thể cắn nuốt pháp lực, cho nên hắn không cách nào trực tiếp lấy chưởng lực giá ngự, ngược lại phải dựa vào ngoại vật mới có thể sơ sơ khống chế vật này.

Vẫn thạch đến gần Lộc Tẩu, lập tức liền có U Thổ như là dịch thể bị dẫn ra, gửi thân nhập vào hỏa diễm quanh người Lộc Tẩu.

Cảm giác hệt như ném một nhúm dược tài vào trong lò luyện đan.

- Xuy!

Hỏa diễm bên người Lộc Tẩu hơi yếu, nhưng vẫn cứ đang hừng hực thiêu đốt.

Phương Hành che mắt mũi, hơi cắn răng, lại cuốn qua một khối vẫn thạch đưa đến bên người Lộc Tẩu.

Tuy hắn không biết luyện đan, lại cũng biết, lúc này Lộc Tẩu đã lấy một thân pháp lực và khí huyết thúc giục pháp lực, giống như lò đan luyện hóa U Thổ, như vậy số lượng U Thổ nhất định phải cân bằng với pháp lực tự thân Lộc Tẩu mới được...

Chỉ là hắn không ngờ rằng, Lộc Tẩu có thể tiêu hao nhiều U Thổ đến vậy.

Với tài nguyên sinh ra từ trong Hỗn Độn thế này, rõ ràng chỉ cần một tia liền có thể lấy mạng người, nhưng lúc dùng nó như là tài nguyên tu luyện, lại có vẻ điền bất mãn con cự thú đói khát Lộc Tẩu này. Tận hơn mười khối vẫn thạch bị cuốn qua, U Thổ bên trong như du xà bay ra, tựa như lần trước chúng bắt đầu thử thăm dò tiếp xúc Lộc Tẩu, sau cùng liền bị khí huyết của hắn hấp dẫn. Nhưng cổ quái chính là, lần này không phải chúng cắn nuốt Lộc Tẩu, mà là bị Lộc Tẩu cắn nuốt từng chút từng chút một!

Trong quá trình này, khí tức Lộc Tẩu cũng trở nên càng lúc càng cổ quái...

Khi thì cường thịnh, khi thì ủ rũ, đến sau, trực tiếp không cảm ứng được khí tức hắn nữa...

Những phù văn màu máu và hỏa diễm phiêu đãng bên cạnh hắn cũng đã tan biến không thấy, chỉ còn hắn ngồi giữa tinh không, im lìm không nhúc nhích, nhìn qua, trên người đã không còn khí tức, hệt như đã tọa hóa, cả người như tượng gỗ vậy...

- Hắn... Hắn đây là… chết rồi?

Ngao Liệt nhịn không được thấp giọng gầm nói, thần tình kinh dị không thôi.

Phương Hành cũng nhìn chằm chằm Lộc Tẩu một lát, sau đó thấp giọng nói:

- Hắn quả thực chết rồi!

Ngao Liệt cả kinh, quay đầu khó hiểu nhìn Phương Hành.

Nếu Lộc Tẩu chết rồi, vậy chẳng phải chứng minh thôi diễn của Phương Hành thất bại?

Người đầu tiên chết rồi, như vậy hai người tiếp theo là bọn họ phải biết làm sao?

Nhưng còn không đợi hắn mở miệng, Phương Hành đã đứng lên, trong tay nhấc một chuôi cổ kiếm, chầm chậm hướng Lộc Tẩu đi tới, trong tròng mắt chớp động tia sáng kỳ dị, tựa hồ đang kích động dị thường, như nhìn thấy cô nương trần truồng nào đó vậy...

- Nhưng hắn cũng trùng sinh...

Phương Hành đi tới trước mặt Lộc Tẩu, khẽ mở miệng, sau đó một kiếm chém xuống.

“Xuy” một tiếng, Lộc Tẩu bị một kiếm bổ đôi, trong xác thịt, một đạo ánh sáng màu nhũ bạch hiện ra...

- Ha ha, đa tạ Phương sư huynh vì ta kiếm trảm phàm thai...

Trong ánh sáng màu nhũ bạch chậm rãi đứng lên một người, đồng thời vang lên thanh âm già nua lại trung khí đủ mười của Lộc Tẩu.

Chương 1279: Cầu độc mộc và đại đạo thông thiên

Trong ánh mắt kinh dị của Ngao Liệt, xác thịt Lộc Tẩu trực tiếp bị trảm thành hai nửa, hệt như một tầng thịt khô đã chết héo, nhưng đằng sau tầng xác chết ấy không ngờ toát ra một quầng sáng màu nhũ bạch, sau đó quầng sáng này biến ảo trong hư không, vươn dài sinh trưởng, mấy nhịp thở sau, đột nhiên lại hóa thành bộ dạng Lộc Tẩu, cũng đầu tóc già nua, sống động như thật, riêng nhìn bề ngoài có vẻ không khác gì Lộc Tẩu trước kia, chỉ một thân khí tức là đại biến, bản nguyên tuy vẫn tương tự, lại hồn hậu rất nhiều, nhất là lưu quang cuồn cuộn quanh người trộn tạp thêm một đoàn khí tức Hỗn Độn, nhìn rất là tiên phong đạo cốt!

- Cảm giác thế nào?

Phương Hành cũng nhìn chằm chằm đánh giá Lộc Tẩu, vội vàng mở miệng hỏi.

Lộc Tẩu mặt đầy ý cười, chậm rãi nhắm mắt lại, trầm tư nửa buổi mới mở hai mắt ra, thấp giọng nói:

- Trước kia đi là cầu độc mộc, một bước một sinh diệt, một bậc một thiên thê. Còn giờ, ta đã bước lên đại đạo rồi, không cần phải như giẫm băng mỏng, không cần phải sinh sinh khổ ải nữa...

- Nói rõ ràng chút...

Phương Hành gấp, tiến một bước truy hỏi.

Lộc Tẩu lại trực tiếp cười lớn, lần nữa hai tay hợp thập, thấp giọng nói:

- Hai ngàn năm trước, lão phu liền đã vượt qua tám đạo lôi kiếp, nhưng một kiếp sau cùng lại sinh sinh không dám đi độ, đành phải khô thủ bế quan, chặt đứt hết thảy cơ duyên nhân quả, lưu lại cho thế nhân ấn tượng đã vẫn lạc. Nguyên nhân trong đó liền là bởi ta biết đạo lôi kiếp thứ chín kia chính là đại sinh tử kiếp, là thứ ta không độ qua được, tâm cảnh cũng chưa từng đạt tới, để uẩn càng là xa xa không đủ, một tránh liền là hai ngàn năm, nhưng hiện nay... Ta đã có thể thong dong nghênh tiếp kiếp thứ chín!

- Kiếp thứ chín?

Nghe nói lời này, Phương Hành và Ngao Liệt đồng thời cả kinh, biểu tình cũng không biết là kinh hay hỉ.

Đối với đường tu hành trước lúc thành tiên, chín kiếp không nghi ngờ là bậc cửa lớn nhất, nhưng mỗi một tu sĩ lúc đối mặt chín kiếp này, biểu hiện của mỗi người lại mỗi khác, tỷ như Ngao Liệt, trực tiếp liền ngủ say trong tạo hóa Lôi Trì, sinh sinh đi tới nửa bước tiên cảnh, một kiếp đều không vượt qua, hoặc nói cách khác, khi nó ngủ say ở tạo hóa Lôi Trì liền đã một mực Độ Kiếp, hay như Phương Hành, để uẩn quá mạnh, tu hành quá nhanh, vì thế mà liên tiếp vượt qua ba đạo lôi kiếp, nhưng bởi vì tâm cảnh cảm ngộ không đủ, mặt sau ngược lại sẽ càng khó...

Nhưng với một số đại tu sĩ khác, Độ Kiếp chính là từng bước từng bước chịu khổ, mỗi độ một kiếp, đều gặp phải phong hiểm vẫn lạc. Riêng Lộc Tẩu thì khác, lão già này lúc tuổi trẻ tu vị không thể nói không mạnh, quả thực như mặt trời giữa trưa, tám kiếp đầu tiên có thể nói là thế như chẻ tre, nhưng đến lúc gặp phải kiếp thứ chín lại bỗng đột nhiên ý thức được, mình không có đủ cơ sở để vượt qua kiếp này. Lúc kiếp thứ chín hàng lâm liền cũng là lúc mình tan tành mây khói, vì thế mà không thể không khô thủ bế quan, chặt đứt nhân quả, để tránh qua đạo kiếp số thứ chín!

Có thể nói, xét theo một khía cạnh nào đó, đối với hắn kiếp thứ chín này chính là sinh tử ma chướng, xa so người khác càng đáng sợ.

Nhưng hiện nay, hắn luyện hóa U Thổ, lại dám tự tin nói thẳng, giờ mình đã có lòng tin vượt qua kiếp thứ chín.

Trong câu nói tưởng chừng như nhẹ nhàng đó, thâm ý cất chứa há là đơn giản?

Căn bản là mang đến cho hắn vô hạn khả năng a...

Trước kia hắn đi là cầu độc mộc, mà đã đến đầu cuối, nhưng hiện nay, dưới chân lại xuất hiện đại đạo thông thiên!

- Thực lực thì sao?

Phương Hành nhíu mày, rất nhanh liền hỏi ra vấn đề mình quan tâm nhất.

- Về phần thực lực...

Lộc Tẩu hơi khẽ ngưng mày, tựa hồ đang suy xét nên trả lời thế nào. Nửa buổi sau mới mở miệng nói:

- Trước kia, lão phu bởi một lòng chỉ tu trận thuật, cùng người đấu pháp thường không chiếm được ưu thế, trừ phi là ta bố trí sẵn đại trận, chờ đợi người khác vào bẫy... Lấy ví dụ như Lam tiên sinh, hắn và ta đều đã Độ Kiếp tám đạo, nhưng Lam tiên sinh đi con đường chiến tu, nếu hai người chúng ta đấu pháp, chỉ sợ dưới tay hắn ngay cả mười chiêu ta đều không chống nổi. Nhưng hiện nay, dưới tình huống lão phu và hắn cùng chung cảnh giới, dù cho thần thông không bằng hắn, vũ pháp không bằng hắn, hung ác không bằng hắn, nhưng luận đến đấu pháp, ha ha... Nếu muốn thắng hắn, đoán rằng không khó...

- Được!

Phương Hành vừa nghe, chân mày rốt cục giãn ra, sắc mặt đầy vẻ vui sướng.

- Chúc mừng sư đệ đắc đạo...

Sau một phen cảm khái, ngay cả hắn cũng không thể không ngưng thần nghiêm mặt, hai tay ôm quyền hướng Lộc Tẩu chúc mừng.

- Ha ha, tạ sư huynh chỉ điểm đại đạo...

Lộc Tẩu nghe, mới đầu hơi ngớ, nhưng sau cũng vái dài hoàn lễ, tâm tình vui mừng, tiếng kêu sư huynh cũng thật lòng thành ý.

- Được rồi được rồi, nói chuyện nghiêm túc thế này thật khiến người không thoải mái, Tam nhi nhanh qua đây, tới phiên ngươi!

Phương Hành vái dài một lễ liền khoát khoát tay, xem bộ dáng có vẻ rất không thói quen nói như vậy, sau đó hướng Ngao Liệt vẫy tay ra hiệu.

- Có thể đừng gọi ta Tam nhi được không?

Ngao Liệt đi tới, bộ dạng hơi khó chịu, nhưng thần tình lại rất kích động.

- Là ngươi nói ta đừng kêu tiểu cữu tử tiểu cữu tử nữa đấy chứ...

Phương Hành lườm một cái, lại giáo huấn:

- Nhanh lên, đừng để lỡ thời gian!

- Cứ cảm thấy thô bỉ thế nào ấy...

Ngao Liệt thầm thì một câu, song không dám chậm trễ, sáp lại, tỉ mỉ lắng nghe, Lộc Tẩu cũng không giữ bí mật, một hơi truyền lại hết cảm ngộ, kinh nghiệm luyện hóa U Thổ vừa nãy của mình, lại không cần Ngao Liệt phải bái sư, rốt cuộc ở trong mắt Phương Hành, Ngao Liệt là tiểu cữu tử, vốn chính là người trong nhà, còn Ngao Liệt tuy cuồng ngạo bất kham, nhưng cũng hiểu được tốt xấu, biết lúc này sự thể quan trọng, liền nhớ không sót một chữ nào, sau đó tuân theo lễ nghi, bái tạ Lộc Tẩu, cuối cùng mới bắt đầu chậm rãi đi tới cửa miếu.

Bởi vì muốn tu đại đạo Nhân tộc, cho nên lúc này hắn đã hóa thành nhân hình, khoanh chân ngồi trước cửa miếu.

- Lớn mật tu luyện là được, ta ở chỗ này coi chừng!

Thấy đáy lòng Ngao Liệt còn có chút do dự, Phương Hành liền thần tình ngưng trọng, một đạo thần niệm truyền tới.

Đáy lòng Ngao Liệt quả thực có chút ngưng trọng, rốt cuộc mình khác với Lộc Tẩu, hắn thành công, không có nghĩa mình cũng sẽ thành công. Hơn nữa luyện hóa cái thứ như U Thổ vốn chính là đánh cược, hoặc là một bước bước lên đại đạo thông thiên, hoặc là một bước hủy sạch nhục thân thể xác, tâm lý không căng thẳng là không khả năng, nhưng đột nhiên nghe được câu nói kia của Phương Hành, tâm lý bất giác an tâm rất nhiều, khóe miệng hơi vểnh lên...

Bình tĩnh nhìn Phương Hành một cái, trên mặt vẫn cứ không chút biểu tình, hai tay nhấc lên, chậm rãi thúc giục pháp lực!

- Long uy huy hoàng, đại đạo sáng chói…

Tùy theo một tiếng ngâm trầm thấp như là tiếng người, lại như rồng ngâm thong thả vang lên, quanh người Ngao Liệt đột nhiên lôi quang đại thịnh...

Từng tia từng tia lôi quang mềm mại như nước chảy tuôn hiện quanh người nó, dần dần sáng ngời, ngưng tụ thành hình, sau cùng, dường như hóa thành một mảnh lôi hải bên cạnh hắn, từ xa xa ùa tới, trực tiếp vươn dài đến trăm trượng quanh Long Cốt miếu. Trong một mảnh lôi hải đó, không biết có bao nhiêu mảnh vụn vẫn thạch bị hấp dẫn đến, U Thổ giấu trong vẫn thạch như là bị lực từ cường đại hút đi, làm thành từng mảnh từng mảnh sóng triều màu đen tuôn về phía Ngao Liệt...

- Quả không hổ là thân Chân Long, một lần lại có thể dẫn đi nhiều U Thổ như vậy...

Thấy cảnh này, Lộc Tẩu kinh đến trố mắt cứng lưỡi, nửa buổi vẫn không hồi thần lại được.

Lúc hắn luyện hóa U Thổ, tổng cộng cũng chỉ mới luyện hóa chừng hơn mười khối vẫn thạch liền đã đạt đến bình hành, nhưng hiện nay Ngao Liệt chỉ vừa bắt đầu đã dẫn đi mấy chục khối, hàm lượng U Thổ trong đó phải gấp ba lần hắn trở lên...

Khác với Lộc Tẩu trực tiếp lợi dụng Tam Muội chân hỏa để luyện hóa, Ngao Liệt luyện hóa U Thổ bằng chính một thân lôi lực quanh người, nó ngủ say trong tạo hóa Lôi Trì quá lâu, tu hành khác với người thường, chưa hề tu luyện Tam Muội chân hỏa, mà lấy một thân lôi lực làm căn nguyên, vào lúc này, không ngờ lại lấy chính lôi lực để tương dung cùng U Thổ, tu luyện ra một đại đạo bình hành hoàn toàn mới. Ở trong mắt Phương Hành và Lộc Tẩu, bọn họ chỉ thấy trên người hắn lôi quang chói mắt, sau đó chậm rãi trở nên ảm đạm, trở nên nhu hòa, khí tức cũng theo đó đại biến...

- Loại lôi quang này, làm sao như là...

Lộc Tẩu là người đầu tiên phát hiện manh mối, khe khẽ kêu lên, mặt đầy kinh ngạc.

- Kiếp lôi!

Vào lúc này, so với hắn Phương Hành có vẻ càng thêm bình tĩnh, trầm giọng nói.

- Tu một thân căn nguyên bản thân thành Kiếp lôi, con rồng này...Tam thái tử này, đang muốn nghịch thiên ư?

Lộc Tẩu kềm nén không được kích động trong lòng, râu mép rung rung, run giọng nói.

- Trước kia ta gặp qua một người có thể vận dụng Kiếp Lôi dùng để ngăn địch vô cùng tự nhiên, chẳng qua nàng là luyện thành pháp bảo...

Phương Hành khẽ mở miệng đáp:

- Nhưng giờ xem ra, một thân Kiếp lôi này của Tam nhi còn khủng bố hơn cả nàng...

Nhìn Ngao Liệt lúc này, hắn lại nhớ tới Thần Chủ, Thần Chủ một thân pháp lực cao thâm khó lường, pháp bảo luyện chế càng là uy lực vô biên, nhưng nổi tiếng nhất không nghi ngờ vẫn là Độ Kiếp tiên vân, đó chính là pháp bảo đỉnh cấp có thể đản sinh Kiếp lôi, xưng là tiên khí đều có phần vũ nhục nó, hẳn nên xưng là đỉnh giai Pháp bảo sánh ngang cùng tiểu thế giới mới đúng. Nhưng đó dù sao cũng là pháp khí, còn Ngao Liệt bây giờ, trong lúc tu luyện U Thổ, trên người không ngờ cũng sinh ra Kiếp lôi mang đầy khí tức hủy diệt, vậy lại khiến người càng cảm giác được đáng sợ...

Chẳng lẽ tiểu cữu tử này của mình một khi tu luyện tới điểm cuối sẽ trở thành quái thai, nhục thân có thể sánh bằng Độ Kiếp tiên vân?

Vừa nghĩ tới bộ dạng Cự Long có thể hủy diệt hết thảy, Phương Hành không khỏi rùng mình một cái...

Tạo hóa Lôi Trì chính là tọa hóa hạng nhất giữa thiên địa, U Thổ này cũng là tọa hóa hạng nhất giữa thiên địa, Ngao Liệt có thể đồng thời được đến hai phần tạo hóa như thế, thực sự có thể nói là duy nhất Thiên Nguyên, sợ rằng tổ tông Long Tộc đi vãng đều không có phúc phận như hắn, tương ứng, tiền cảnh tu hành của hắn chỉ sợ cũng không phải đám lão tổ tông kia có thể so. Đến hiện tại, ngay chính bản thân Phương Hành đều không dự tính được tương lai tiểu cữu tử này đến cùng sẽ cường hoành tới mức độ nào, chỉ có thể nói một câu đại thể... đó là rất rất rất mạnh!

- Tương lai tiểu cữu tử này nếu mà tạo phản, sợ rằng không người trị được nổi nó...

Phương Hành nhỏ giọng lầm bầm:

- Xem ra giáo dục đại sự phải nắm chặt, ta phải dạy hắn kỹ càng, miễn phải tương lai học xấu!

Chương 1280: Hỗn độn Long tức

So với Lộc Tẩu, thời gian luyện hóa U Thổ của Ngao Liệt rõ ràng dài hơn nhiều, Lộc Tẩu trước sau dùng trên dưới ba canh giờ, còn Ngao Liệt đến tận sau một ngày một đêm mà vẫn không thấy có dấu hiệu thu công, quan trọng hơn là, số lượng U Thổ hắn luyện hóa rõ ràng cũng nhiều gấp chục lần Lộc Tẩu, nếu cùng so sánh hắn và Lộc Tẩu như một chiếc lò đan, như vậy lượng U Thổ hắn tiêu hao quả thực vô cùng đáng sợ, hoàn toàn siêu ra tưởng tượng của tu sĩ Nhân tộc như Lộc Tẩu, ngay cả Phương Hành, mấy lần nhịn không được tưởng hóa một đạo thần niệm đi qua thám tra một phen, xem xem tiểu cữu tử kia của mình liệu có phải đã tẩu hỏa nhập ma, bị căng chết trong quá trình luyện hóa U Thổ không...

Chẳng qua cũng may, một ngày ban đêm hữu kinh vô hiểm, đợi lúc số lượng U Thổ Ngao Liệt luyện hóa đạt tới vài chục khối vẫn thạch, chợt nghe một tiếng ngâm dài trầm thấp, lôi hải vây quanh bên người Ngao Liệt cuối cùng chậm rãi tan biến, khi này lôi lực xung quanh người hắn đã không mang đến cảm giác dữ dằn nữa, thậm chí hiện vẻ rất bình thường, nhưng Phương Hành lại biết, mỗi một phần lôi lực kia tựa hồ đều cất chứa lực lượng khủng bố gấp mười dĩ vãng, giống như một thanh bảo đao cuối cùng được tra vào vỏ...

Đao đang không giết, cất đi!

Một thanh đao được che dấu đi, càng đáng sợ hơn xa đặt ở trước mắt!

- Sau này không thể dùng dây mây dạy nó, phải dùng ái tâm cảm hóa nó...

Phương Hành lặng lẽ nhủ thầm, Ngao Liệt hiện tại quả thực cũng không phải hạng có thể tùy tiện trêu chọc.

- Lúc nhỏ từng nghe phụ vương nói qua, Chân Long nhất mạch chúng ta, bất luận là Ngự Lôi đại thuật hay Bố Vũ đại thuật thì đều chỉ là thuật tiến giai giúp chúng ta thích ứng đại đạo thiên địa, thúc đẩy huyết mạch bản thân trong quá trình trưởng thành. Thậm chí thời thượng cổ còn đã từng được Thiên Đình sắc phong làm bản trách thần thông, dùng để nắm giữ mưa gió. Nhưng trên thực tế, thần thông cường đại nhất của Long Tộc chính là Hỗn Độn long tức, chỉ có nắm giữ đạo thần thông này, Long Tộc mới có tư cách chung hàng với tiên nhân, mới có thể cường hành đánh ra một mảnh Long Tộc cổ giới...

Tùy theo mảnh lôi hải tan biến, thanh âm Ngao Liệt nhè nhẹ vang lên, phảng phất tới từ viễn cổ, mang theo cảm khái xa xăm:

- Duy có nắm giữ Hỗn Độn long tức mới có thể được tính là rồng bước chân lên Tiên cảnh! Nhưng trước kia ta nghĩ không rõ ràng, phụ vương ta không hiểu Hỗn Độn long tức, Hoàng gia gia cũng không hiểu, thậm chí có thể nói, trong huyết mạch Long Tộc chúng ta căn bản không có Hỗn Độn chi lực, như vậy Hỗn Độn long tức này làm sao mới tu luyện ra được? ... Đến hiện tại, ta cuối cùng hiểu được, rốt cuộc là vì cớ gì!

Vừa nói chuyện, lôi quang trên người Ngao Liệt đã tan biến hết, sau đó hắn đứng thẳng giữa trời, rảo bước quay về chỗ cũ.

Lúc này hắn nhìn rất bình phàm, không có nửa điểm phong mang, quả thực giống hệt một người thanh niên bình thường...

Nhưng cũng ngay lúc hắn đi tới, sắc mặt Phương Hành và Lộc Tẩu lại bỗng đột nhiên khẽ biến, vô thức lùi ra sau một bước!

Quá đáng sợ!

Thứ tròng mắt nhìn thấy là một người bình thường đi tới!

Nhưng trong cảm ứng của thần thức, bọn họ lại như đang nhìn thấy một mảnh Hỗn Độn lôi hải có thể cắn nuốt hết thảy...

Thậm chí nơi đáy mắt Ngao Liệt đang nhè nhẹ di động loại ánh sáng nào đó khó mà nói rõ, ánh sáng kia vô hình vô tích, cũng không màu sắc, không phải màu trắng, cũng không phải trong suốt, càng không phải màu đen, mà là một loại màu không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, loại màu này bởi vì chưa từng xuất hiện trên thế gian, cho nên không có từ ngữ nào có thể hình dung được nó, bởi vì nó là bao la vạn tượng, là màu sắc thuộc về Hỗn Độn.

- Cảm giác thế nào?

Phương Hành vô thức lùi ra sau một bước, tiếp đó liền vội hướng Ngao Liệt trầm giọng hỏi.

- Cảm giác ta có thể thành tiên...

Sắc thái Hỗn Độn nơi đáy mắt Ngao Liệt dần dần tan biến, trầm tư nửa buổi, lại đột nhiên bật ra một câu.

- Thành tiên?

Phương Hành nghe mà không khỏi ngẩn ngơ, nhất thời không hiểu được lời này có ý gì.

Bản thân Ngao Liệt hiển nhiên cũng đang nghĩ nên dùng cái gì để chứng minh, trầm mặc nửa buổi, mới khẽ mở miệng nói:

- Trước kia ta ngủ say trong tạo hóa Lôi Trì, một thân huyết mạch chi lực đều bị kích phát ra, nhưng cách Tiên thì vẫn cứ còn một đoạn cự ly nhất định... Tiên mà ta nói không phải chỉ đi tới điểm cuối con đường tiên lộ, mà là chỉ một loại khái niệm, một loại cảnh giới ẩn sâu trong huyết mạch, ta cứ cảm thấy còn thiếu rất nhiều thứ, tuy đã tiệm cận, lại vĩnh viễn không khả năng vượt qua, nhưng giờ, ta cảm thấy mình đã có thể vượt qua, một bước vượt lên liền sẽ thành tiên, chỉ là, còn thiếu một thứ, cũng chỉ thiếu mỗi thứ kia...

- Còn thiếu thứ gì?

Phương Hành nghe mà sững sờ, vô thức hỏi.

- Ta cũng không rõ ràng, chỉ là huyết mạch nói cho ta còn thiếu một thứ...

Ngao Liệt lắc lắc đầu, đột nhiên cười khổ một tiếng, nói:

- Cứ coi nó là gió đông đi...

Nghe hai chữ này, Phương Hành bỗng đột nhiên hiểu ra, nhìn Ngao Liệt một cái thật sâu!

Vạn sự đều đủ, chỉ thiếu gió đông!

Ngao Liệt bây giờ đã không thể xưng là nửa bước Chân Tiên.

Bởi vì nó đã vô hạn tiếp cận phạm trù Tiên kia rồi, chỉ thiếu chút gió đông, thiếu chút trợ lực mà thôi...

Mà hiện nay, con đường tiên lộ này mới đi được một phần ba, đoán rằng mặt sau sẽ có thể tìm được!

- Tốt rồi, vậy lại đến lượt ta!

Phương Hành trầm mặc nửa buổi, cuối cùng chỉ biết vỗ vỗ bả vai Ngao Liệt, sau đó cất bước tiến về phía trước.

Rất rõ ràng, Lộc Tẩu và Ngao Liệt đều luyện hóa U Thổ thành công, được đến tạo hóa cực lớn, giờ chỉ còn lại mỗi chính mình. Ngao Liệt và Lộc Tẩu nghe vậy thì đều thần tình ngưng trọng, tựa hồ có điều muốn nói, nhưng lời đến bên miệng lại không dám thốt ra. Phương Hành hiểu lo lắng của hai người bọn họ, luận tu vị, mình quả thật kém hai đứa kia rất nhiều, không nói Ngao Liệt đã vô hạn tiếp cận thành Tiên, dù là Lộc Tẩu, vậy cũng là tán tiên thượng giai, Độ Kiếp tám tầng chân chính, trong khi mình chỉ là tán tiên hạ giai, Độ Kiếp ba tầng, kém liền hai cấp.

Bọn họ luyện hóa U Thổ, có tu vị làm cơ sở, tự nhiên hữu kinh vô hiểm.

Nhưng nếu mình luyện hóa, như vậy liệu có xuất hiện một ít thất khống hay lệch lạc, ai cũng nói không chuẩn!

Sự thực chính là như thế, tuy pháp môn luyện hóa U Thổ là do mình đề ra, nhưng luận về hung hiểm, mình vẫn là lớn nhất!

- Một ngày một đêm vừa qua, lão phu lại thôi diễn một phen, cải thiện pháp môn thêm mấy phần, khiến cho càng thích hợp luyện hóa U Thổ, nay truyền cho ngươi, tuy tu vị ngươi yếu chút, năng lực giá ngự cũng có chút không đủ, nhưng pháp môn này hẳn có thể giúp ngươi...

Lộc Tẩu thấp giọng mở miệng, một đạo thần niệm truyền đến, rót vào trong đầu Phương Hành.

Phương Hành hơi chút cảm ngộ, không khỏi cảm khái Lộc Tẩu hiểu chuyện, biết có đi có lại. Trong thời gian Ngao Liệt luyện hóa U Thổ, lão đầu này lại thôi diễn tường tận một phen, đem một thân pháp lực, khí huyết, thần hồn và tất cả những thứ có thể chuyển thành luyện hóa chi lực đều thôi diễn đến cực trí, thậm chí còn tính toán số lượng U Thổ cất chứa trong mỗi một khối vẫn thạch, cùng với số lượng U Thổ mà nhục thân mình có thể gánh chịu, hệt như đang lên kế hoạch chi tiết cho một lò đan, từ hỏa lực, mức độ dung nạp, cho đến tối đa có thể luyện hóa bao nhiêu… vân vân...

- Ba khối?

Phương Hành trầm tư nửa buổi, ngẩng đầu nhìn Lộc Tẩu một cái.

Lộc Tẩu sắc mặt trịnh trọng, gật đầu nói:

- Không sai, ba khối, tối đa không quá bốn khối, bằng không liền sẽ siêu quá cực hạn của ngươi!

- Ta hiểu!

Phương Hành gật gật đầu, thừa nhận thôi diễn của Lộc Tẩu.

Lấy tu vị và pháp lực hắn mà nói, đúng thật chỉ có thể luyện hóa số lượng chừng đó vẫn thạch.

- Ta cũng sẽ một mực coi chừng ngươi!

Ngao Liệt lại không nhiều lời, sau khi truyền cho Phương Hành cảm ngộ luyện hóa U Thổ trong một ngày qua của mình liền chỉ nói mỗi một câu.

Phương Hành cười hì hì vỗ vai Ngao Liệt, nói một tiếng “Ngoan”, liền đi ra ngoài Long Cốt miếu.

Lúc này Lộc Tẩu đã bay vút ra, tay cầm ba khối vẫn thạch được hắn chọn lựa tỉ mỉ đi tới bên cạnh, xếp ba khối vẫn thạch thành hình tam giác đặt ở trước mặt. Trước đây vẫn thạch này ai đụng người ấy chết, nhưng hiện nay Lộc Tẩu tay không cầm nắm, lại không bị nửa điểm thương hại, ngược lại như cầm mấy viên đá bình thường. Đặt xuống bên người Phương Hành xong lại ngắt tính một phen, bày bố xuống một đại trận thủ hộ không lớn nhưng huyền ảo dị thường, mục đích dùng để bảo hộ Phương Hành, khiến hắn không đến nỗi bị U Thổ khác gây thương!

Bọn họ đều biết quá trình Phương Hành luyện hóa U Thổ sẽ có hung hiểm không nhỏ, lúc này tự nhiên ai cũng không dám qua loa, dốc hết năng lực bảo hộ cho hắn.

- Sinh tử do ta không khỏi trời, gan bé sao đòi thành tiên được, ta bắt đầu đi!

Phương Hành cũng hoành tâm, thốt một câu, sau đó vung tay lên, cứ thế bó gối ngồi xuống trong tinh không.

Thấy thế, Lộc Tẩu và Ngao Liệt đồng thời lùi ra sau, nhường không gian cho hắn.

- Âm Dương như ma*, Thiên Địa vô cực...

*ma ở đây là cối xay

Chậm rãi nhắm mắt, Phương Hành nhấc hai bàn tay, một đảo lên một hướng xuống, chậm rãi chuyển động như đẩy một chiếc cối xay vô hình.

Âm Dương đại ma tâm pháp do Vạn La lão quái truyền lại được hắn vận chuyển quay vòng, thậm chí còn dùng tới pháp Thiên Địa đại ma mà sau này chính hắn lĩnh ngộ, đối với người đã từng đạo cơ nứt vụn mấy chục năm như hắn, điều này thực sự quá giản đơn, lấy thân hóa lô, lúc đúc tạo trăm đạo Chiến Ma Binh hắn đã thi triển qua một lần, rất là quen thuộc, bởi thế hình thế mới đầu có vẻ càng thành thạo hơn Lộc Tẩu và Ngao Liệt một chút, bình ổn thúc giục Tam Muội chân hỏa, sau đó chậm rãi khiến cho U Thổ trong ba khối vẫn thạch nhập vào người...

- Ài, luận về cảm ngộ đạo pháp môn này, hắn ngược lại càng quen thuộc hơn chúng ta, lại có lĩnh ngộ của hai chúng ta trong quá trình luyện hóa U Thổ làm tham khảo, cộng với kế hoạch được ta lên rất tỉ mỉ, kết hợp cùng đại trận thủ hộ, hắn tuy tu vị thấp chút, lại cũng sẽ không có gì hung hiểm...

Lộc Tẩu thấy bộ dạng Phương Hành như vậy, trong lòng hơi hơi yên tâm, thấp giọng nói.

- Ừ!

Ngao Liệt rõ ràng không nguyện để ý Lộc Tẩu, chỉ trầm trầm ứng một tiếng.

Qua nửa buổi, lại nhịn không được mở miệng nói:

- ... Hi vọng đừng xảy ra chuyện gì cả!

- Ha ha, hết thảy đều trong nắm giữ cả rồi...

Lộc Tẩu cười an ủi, nhưng ngay khi tiếng “rồi” sau cùng còn chưa rớt xuống, sắc mặt hắn bỗng chợt đại biến.

Phương Hành vốn đang bình ổn, chậm rãi luyện hóa U Thổ, nhưng không biết vì cái gì, tùy theo U Thổ nhập thân, Tam Muội chân hỏa hiển hóa trên người không những không chìm đi, ngược lại càng lúc càng thịnh, đến sau, lại đột nhiên bùng lên cao vút, hệt như một đạo hỏa diễm sáng bừng trong tinh không. Đồng thời với đó, pháp trận do Lộc Tẩu bố xuống xung quanh cũng bị một loại khí tức cổ quái trên người hắn cuốn thốc tứ tung, sau đó vô số vẫn thạch trong tinh không phô thiên cái địa ùa tới...

- Đây... Đây là chuyện gì?

Ngao Liệt và Lộc Tẩu đồng thời biến sắc, chấn kinh như bị mất hồn.

Chương 1281: Ta lấy Tinh Hải điền thế giới

Lộc Tẩu vốn đã làm qua một phen suy tính chẩn mật, kết quả được ra là hiện nay Phương Hành tối đa chỉ có thể luyện hóa U Thổ trong chừng ba khối vẫn thạch, vì phòng ngừa xuất hiện ngoài ý, hắn thậm chí còn bày bố xuống một phương đại trận, hộ chặt Phương Hành ở bên trong, ai có thể ngờ, luyện hóa vừa bắt đầu, đột nhiên liền xuất hiện cục diện thất khống. Không biết có bao nhiêu vẫn thạch, phảng phất như bị một loại dẫn lực vô hình hấp dẫn tới, cuồn cuộn xông hướng Phương Hành, số lượng đâu chỉ ba khối năm khối, mà phải đến tận mấy trăm khối, thậm chí siêu quá Ngao Liệt vừa rồi, song vẫn không ngừng có vẫn thạch từ tinh không phương xa bay đến...

Oanh! Oanh! Oanh!

Một trăm khối, một ngàn khối, một vạn khối...

Càng lúc càng nhiều vẫn thạch bị hấp dẫn đến, quả thực phô thiên cái địa, thành quần thành phiến tuôn tới Phương Hành, đến sau thậm chỉ hoàn toàn không nhìn được Phương Hành ở nơi nào, hắn trực tiếp bị toàn bộ vẫn thạch chôn ở bên trong, thành chồng vẫn thạch bị dẫn lực vô hình kéo tụ thành một sườn núi không ngừng tăng trưởng, nhìn từ xa giống như là một ngôi mộ khổng lồ...

- Đây... Đây đến cùng là chuyện gì...

Ngao Liệt và Lộc Tẩu đồng thời kinh hãi, phản ứng đầu tiên là muốn bay tới cứu người, nhưng vừa dựa lại gần Phương Hành liền cảm giác được vô số vẫn thạch chung quanh ùn ùn trút đến, xây thành một ngọn núi lớn, hoặc là một ngôi mộ trùm lấy Phương Hành, gắt gao bao bọc hắn ở bên trong. Hai bọn họ ở ngoài núi, căn bản không cách nào chạm đến, lại thêm lúc này Tinh Hải mênh mang phảng phất thiếu đi mất một mảnh, càng lúc càng nhiều vẫn thạch như sườn núi đổ sụp kéo tới nơi này...

- Tình hình không ổn, mau lui!

Ngao Liệt và Lộc Tẩu đành chịu, chỉ có thể tạm thời lùi ra sau, sau đó ngơ ngác chứng kiến cảnh tượng trước mắt, cả người đều sửng sờ.

Cũng không biết nên nói là tráng quan, hay là thảm liệt, tóm lại trường cảnh trước mắt thật sự xa xa siêu quá tưởng tượng của bọn họ...

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, hắn sao lại dẫn đến nhiều U Thổ như thế?

Mà bằng tu vị Độ Kiếp ba tầng của hắn hiện nay, làm sao có thể luyện hóa nhiều U Thổ như vậy?

Hết thảy đều loạn!

Tồn tại đến cảnh giới như Lộc Tẩu và Ngao Liệt đều hồn nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhất thời ngẩn ở trong tinh không.

Nhưng càng khiến bọn họ bội cảm chấn kinh là lúc này trong tinh không đột nhiên hiển hóa ra từng điểm ảo ảnh...

Lúc Lộc Tẩu luyện hóa U Thổ, xuất hiện lượng lớn phù văn màu máu, phạm vi hơn mười trượng quanh người, hiển hóa ra ký ức một đời khổ tu của bản thân...

Còn lúc Ngao Liệt luyện hóa U Thổ thì lại hiển hóa một thân lôi lực, phạm vi gần trăm trượng, nhìn như một mảnh lôi hải...

Nhưng lúc này, lúc Phương Hành luyện hóa U Thổ, không ngờ lại hiển hóa ra...

Một mảnh thế giới!

Có núi cao, có nộ hải, có sông dài, có nắng gắt, thậm chí còn có cả một ít các loại sinh linh...

Hình ảnh của một thế giới cứ vậy vòng quanh ngôi mộ đá chứa Phương Hành một cách đầy quỷ dị...

Cự ly huyễn tượng lan đến thậm chí không cách nào tính toán, cứ từ từ trải ra, căn bản không biết kéo dài bao nhiêu vạn dặm!

- Ngọn… ngọn núi cao kia, sao giống như Phong Thiện sơn Thần Châu bắc vực?

Lộc Tẩu nhìn một ngọn núi trong ảo ảnh, thần tình kinh dị đến khó mà hơn được nữa.

- Biển kia... Cũng sao mà chân thực... sao mà quen thuộc quá...

Ngao Liệt cũng nhìn mà cả kinh, sắc mặt sửng sốt, ánh mắt mê man nhìn vào hết thảy...

Đây đến cùng là đã xảy ra vấn đề gì...

Vì sao Phương Hành rõ ràng là người tu vị thấp nhất, mà khi luyện hóa U Thổ lại xuất hiện đủ loại quái tượng như thế?

Sợ rằng, dù là Chân Tiên tới cũng khó có thể làm ra được trận trượng lớn đến vậy?

Rốt cục là để uẩn Phương Hành quá sâu, siêu quá tưởng tượng của bọn họ, hay ... Căn bản là hết thảy đã thất khống?

...

...

- Thì ra... Thì ra là thế...

Mà lúc này, Phương Hành lại đang cuồng hỉ trong lòng, hận không được cuồng hống một tiếng.

Hắn cũng vạn vạn không ngờ rằng, mình luyện hóa U Thổ lại sẽ xuất hiện một màn đột phát như vậy...

Đương thời khi hắn mới dẫn nạp U Thổ nhập thân, hết thảy còn đều rất bình thường, U Thổ nhập thể, đối với hắn mà nói chẳng qua là coi U Thổ như sát linh đã làm loạn cơ thể mình trước kia, có thể luyện hóa liền luyện hóa, luyện hóa không được liền ký sinh nó, cách xử lý sớm đã thuộc làu, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý cả. Mới đầu quả thực cũng rất thuận lợi, hắn thúc giục một thân pháp lực, thân như lò lớn, khí huyết là củi, thần hồn như mẫu đan, chậm rãi cùng dẫn vào Tất thổ trong cơ thể, dung hợp, luyện hóa...

Suy đoán của Lộc Tẩu phải nói là phi thường chuẩn xác, lấy tu vị Độ Kiếp ba tầng của hắn bây giờ mà nói, luyện hóa ba khối vẫn thạch là vừa đủ!

Tu vị có hạn, khí huyết và pháp lực liền đều có hạn, điều này chú định hắn luyện hóa không được quá nhiều U Thổ, bởi vì quá trình luyện hóa U Thổ cũng là quá trình khiến bản thân và U Thổ đạt thành một bình hành, U Thổ quá ít hoặc quá nhiều đều sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, đến nỗi băng thoát...

Chỉ là, vô luận Phương Hành hay Lộc Tẩu đều tính sai một điểm, đó chính là thần hồn Phương Hành!

Vấn đề xảy ra trong quá trình Phương Hành luyện hóa cũng chính bởi điểm này!

Lúc hắn bắt đầu luyện hóa, tự thân liền đã khô tọa tự thủ, chìm vào thức hải, tập trung vận chuyển pháp lực!

Nhưng nơi người khác chìm vào là thức hải, nơi hắn chìm vào lại là thức giới...

Bởi vì tu luyện Thái Thượng Đạo kinh văn, đường tu hành của hắn vốn đã dần dần bất đồng với tu sĩ khác, ngoài mặt rất khó phát giác được bất đồng này, nhưng bên trong lại chênh lệch một trời một vực. Tỷ như nói, thức hải hắn sớm đã hóa thành một huyễn cảnh đơn độc, xen lẫn giữa hư và thực, kham xứng một phương thiên địa độc lập. Mà đây cũng chính là căn cơ đương sơ Thái Thượng đan đạo đánh xuống, sau này, tuy Phương Hành tu phá Nguyên Anh, bước lên Độ Kiếp, nhưng phương thức giới này một mực vẫn được bảo lưu lại...

Có núi đồng có sông lớn, có biển cả có nắng gắt, thậm chí còn có vô số yêu thú, một mảnh sinh cơ bừng bừng...

Tuy chỉ là một mảnh thiên địa xen lẫn giữa hư và thực, nhưng ở một trình độ nào đó lại còn chân thực hơn cả thế giới chân thực!

Ngay chính Phương Hành đều không ngờ, lúc hắn luyện hóa U Thổ, phiến thức giới này lại cũng bắt đầu phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Phiến thức giới này chính là thức hải hắn hiển hóa, giản đơn mà nói thì là linh tính sở hệ, đạo nguyên chi ảnh, mà hiện nay, tùy theo luyện hóa U Thổ, đạo nguyên tự nhiên mà vậy cũng bắt đầu xuất hiện chuyển biến về bản chất, vật chất hắc ám đột nhiên từ trời giáng xuống, từng sợi tí ti thẩm thấu vào hết thảy tồn tại có trong thức giới, mà những tồn tại kia sau khi tiếp xúc với U Thổ liền cũng từ bóng dáng hư ảo dần thành chân thực...

Vốn là thức giới nằm giữa hư và thực, vào lúc này, đột nhiên như đánh vỡ một điểm tới hạn, bắt đầu chuyển hướng chân thực!

U Thổ kia bắt đầu khiến thức giới của Phương Hành chuyển hóa theo hướng thành thiên địa chân thực!

Điều này thực sự quá đáng sợ, ngay chính Phương Hành cũng vạn vạn không nghĩ tới điểm này, thậm chí nhìn thấy rồi cũng không dám tin tưởng!

Thức giới do thức hải huyễn hóa, mà thức hải lại vốn là hình chiếu của ý niệm, làm sao có thể hóa thành chân thực?

Lúc này lòng đầy chấn kinh, Phương Hành chỉ có thể ẩn ước đoán được một chút...

Giản đơn mà nói, U Thổ và thức giới này, xét về tính chất vừa khéo hình thành hai cái cực đoan, như là hai đầu âm dương.

Mà hiện nay, hai loại cực đoan trong lúc vô ý tiếp xúc, lại hiển hóa ra cục diện khiến người khó mà tưởng tượng...

Đó chính là... Một phương thiên địa đản sinh!

Một phương thiên địa chân thực!

Thức giới vốn là xen lẫn giữa hư và thực, có linh mà không thực, có ý mà không chất, nhưng hiện nay, tùy theo vô tận U Thổ bị dẫn vào thức giới Phương Hành, lại bắt đầu đánh vỡ giới bích hư ảo, khiến thức giới biến hóa theo hướng chân thực...

Quá trình này, chỉ có thể dùng tạo vật huyền diệu để hình dung!

Tương đối với thức giới to lớn, số lượng U Thổ rõ ràng quá ít, giống như là đào đất lấp biển, vô luận lấp kiểu gì luôn cứ hiện vẻ không đủ, nhưng mà một khi loại biến hóa này đã sản sinh, liền bắt đầu sẽ tự có quy luật vận chuyển riêng, một cỗ dẫn lực tương đối với U Thổ mà nói thì to lớn đến khó mà tưởng tượng đột nhiên sinh ra. Thân thể Phương Hành chợt như hóa thành một hố đen, hoặc nói cách khác là hóa thành một đạo môn hộ từ thế giới hiện thực tiến vào thức giới, bắt đầu hấp dẫn U Thổ vô tận cuồn cuộn không ngừng trút vào...

Cảnh này rơi vào trong mắt Ngao Liệt và Lộc Tẩu, không nghi ngờ gì là một chuyện quá sức đáng sợ.

Một cá nhân làm sao có thể luyện hóa nhiều U Thổ đến vậy?

Giống như một người dù tham ăn đến đâu cũng không khả năng ăn hết con vật còn lớn hơn cả mình được, đúng không?

Chỉ là bọn hắn không ngờ được rằng, hiện nay Phương Hành đã không phải đang luyện hóa U Thổ!

Hắn đang dùng U Thổ đi lấp đầy một thế giới...

Kham xứng từ điểm đến mặt, dần dần hấp dẫn, Phương Hành giống như một khối đá ném vào mặt hồ bình tĩnh, bắt đầu chấn đãng ra từng vòng từng vòng vân sóng càng lúc càng lớn, bắt đầu từ ba khối vẫn thạch bên người hắn, một vòng tiếp một vòng dẫn lực cường đại kéo hút càng nhiều vẫn thạch về đây, từ gần đến xa, từng mảnh từng mảnh, từng quần từng quần, vô số vẫn thạch tuôn về phía hắn, chồng chất một nơi, U Thổ trong vẫn thạch lẳng lặng lưu chuyển, tuôn tiến vào

Phương Hành ở trung tâm phần mộ đá giữa tinh không, sau đó rót vào thức giới hắn...

Từng mảnh từng mảnh vẫn thạch tuôn đến chỗ Phương Hành, bỏ lại trong tinh không một mảng lớn chân không...

Từ xa nhìn lại như là trong dải ngân hà đột nhiên xuất hiện một con hung thú đáng sợ, đang uống lấy dòng nước chảy giữa ngân hà!

Chương 1282: Đám gia hỏa nợ tiền thuê nhà

- Trời ạ... Hắn thật muốn cắn nuốt sạch sẽ toàn bộ U Thổ ở đây ư?

Phương Hành thân ở trung tâm vòng nước xoáy, lúc này không cách nào nói chuyện, càng không cách nào truyền đạt thần niệm ra ngoài, chỉ có thể lẳng lặng quan sát biến hóa, cảm nhận biến hóa. Khi hắn đang cảm ngộ và quan sát, Ngao Liệt và Lộc Tẩu một mực ở cạnh đó không xa lại sắp khóc đến nơi. Đối với bọn họ mà nói, nhìn quá trình Phương Hành luyện hóa U Thổ đích không khác gì nhìn một người đang cắn nuốt biển lớn, từng ngụm từng ngụm một, tựa hồ trong thân mình nho nhỏ kia lại có được một hắc động khổng lồ!

Điều này quả thực đáng sợ đến không giảng thể đạo lý!

- Vị tiện nghi sư huynh này của ta, đúng thật là... Không thể đánh giá bằng lẽ thường...

Lộc Tẩu đã không cách nào dùng ngôn ngữ đi hình dung, nín nửa buổi, chỉ có thể cảm khái:

- Hắn đây là đang sáng tạo kỳ tích a...

- Hừ... Kỳ tích cái gì... Đây căn bản là đang cướp bóc...

Nghe Lộc Tẩu ở nơi đó cảm khái, Ngao Liệt không biết nín bao lâu, cuối cùng tức giận đáp một câu.

Lộc Tẩu ngây ngốc nửa buổi, đột nhiên cười lớn, hắn hiểu tâm tình Ngao Liệt lúc này.

Kể ra, những gì Phương Hành đang làm bây giờ quả thực không khác gì cướp bóc...

Ngao Liệt tuy là hậu đại Chân Long, lại không rõ ràng vì sao trên Cổ Tiên lộ Long Tộc sẽ có nhiều U Thổ tồn tại như vậy. Đối với U Thổ này mà nói, trước khi hiểu rõ bản chất thì nó chính là một trường kiếp nạn, một đạo quan khẩu đối với người vượt qua tiên lộ. Nhưng sau khi hiểu rõ bản chất nó rồi, kiếp khó liền biến thành một trường đại tạo hóa, không quản những người khác, ít nhất Ngao Liệt phát hiện, loại U Thổ này chính là tài nguyên tất yếu để tu luyện thần thông tối thượng của Long Tộc, Hỗn Độn long tức. Đợi khi Hỗn Độn long tức đại thành, thậm chí là có thể lấy thân Chân Long khiêu chiến tiên nhân Vương, chỉ bằng điểm đó thôi liền có thể nhận ra U Thổ quan trọng với Long Tộc thế nào...

Đó là một loại tài nguyên trân quý có thể khiến Chân Long nhất tộc càng tiến một bước!

Thật không biết lão tổ tông Long Tộc nghĩ thế nào mà lại chất đống tài nguyên lợi hại như vậy trong tinh không?

Thế thì cũng thôi, bất luận làm sao đều là nằm trên cổ lộ Long Tộc, người khác đều cầm không được. Nhưng hiện tại cục diện trước mắt lại khiến tâm lý Ngao Liệt buồn bực không thể tả. Cứ nói Phương Hành và Lộc Tẩu đi, nếu thật cần phải luyện hóa một ít U Thổ, Ngao Liệt cũng sẽ không cự tuyệt, rốt cuộc hiện tại mọi người đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, để các ngươi dính chút may mắn từ Long Tộc cũng chẳng sao... Nhưng hôm nay Phương Hành nơi nào là dính chút may mắn, đây căn bản là muốn hoàn toàn chuyển sạch tích súc của Long Tộc a!

Vốn Ngao Liệt cũng rất quan tâm đến Phương Hành, nhưng tùy theo thời gian trôi qua, biểu hiện của Phương Hành đã hoàn toàn siêu quá phạm trù lo lắng, hơn nữa bọn họ cũng nhìn ra được, hiện nay quá trình Phương Hành tu luyện tuy tráng quan đáng sợ, nhưng hết thảy đều có vẻ bình ổn dị thường, ngược lại không cần lo lắng cho sự an toàn của hắn. Sau khi xác định Phương Hành không ngại, mắt thấy từng mảnh từng mảnh lớn Tinh Hải bị cắn nuốt, tâm lý lo lắng của Ngao Liệt dần dần biến thành đau lòng cho tạo hóa trên tiên lộ Long Tộc nhà mình bị người khác tằm thực.

Đại tạo hóa trên tiên lộ nhà mình, lại cứ vậy bị người cầm đi...

Chẳng qua có đau lòng đến mấy hắn cũng không cách nào ngăn trở, hơn nữa còn không dám tùy tiện ngăn trở, chỉ có thể nhìn mà than thở!

...

...

- Đánh vỡ hư thực, huyễn cảnh thành thật...

Tùy theo vô tận U Thổ rót vào thức giới, hết thảy biến hóa cứ diễn ra tự nhiên mà vậy, Phương Hành ngược lại trở thành kẻ bàng quan, nhục thân hắn phảng phất trở thành một cánh cửa, chỉ phụ trách tiếp dẫn toàn bộ U Thổ vào thức giới thôi, còn các loại biến hóa trong thức giới thì đều sản sinh tự nhiên do quy luật nào đó, thậm chí, tùy theo cả tòa thức giới chuyển hư thành thực, bắt đầu lại có thêm một ít quy luật mới sinh ra, phảng phất trong tối tăm có một bàn tay vô hình đang thi triển năng lực tạo vật trong đáy lòng hắn!

Trong thức giới, thời gian và không gian đều chỉ vừa đản sinh, mọi thứ còn là một mảnh hỗn loạn.

Mà làm kẻ bàng quan, Phương Hành thậm chí đã quên khái niệm thời gian và không gian, chỉ lẳng lặng nghe nhìn, quan sát...

Có điều, trong mảnh thức giới này, quan sát hết thảy đản sinh tựa hồ không phải chỉ mình hắn.

Lúc thức giới xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong một mảnh sương mù vốn ẩn tàng sâu trong thức giới, không biết có bao nhiêu tồn tại cũng được đản sinh ra, lặng lẽ quan sát hết thảy, có người cảm khái, có người than thở...

- Thái Thượng Đạo đồ thức tỉnh rồi sao?

Có người kinh ngạc ngày này sao tới nhanh quá, vừa mới tỉnh tới, lờ mờ cất tiếng hỏi.

- Đại đạo không toàn, đạo tâm chưa hiện, Thái

Thượng Đạo đồ làm sao có thể giác tỉnh?

Có tiếng người khẽ cười:

- Hết thảy xuất hiện có vẻ như chỉ là vừa khéo!

- Thế gian này không có vừa khéo, chỉ có trong tối tăm chú định!

Có tồn tại nào đó không đồng ý, thanh âm tuy nhỏ yếu, lại nói chém đinh chặt sắt.

- Thiên định bốn chín, độn đi một, có thể thấy trong đại đạo cũng sẽ có một tuyến biến số tồn tại, không có gì là vĩnh hằng cả! Chúng ta trầm ngủ ở đây, chẳng phải là muốn xem xem người này có phải biến số Thái Thượng Đạo truyền trúng không ư? Ha ha, nếu hết thảy đều là thiên định, vậy chúng ta cần gì phải lay lắt hơi tàn, cố lưu trên đời? ... Tuy kể ra, hết thảy điều này đúng thật vẫn khiến người tuyệt vọng!

Một phen lời nói khiến tất cả tồn tại đều trầm mặc, thật lâu không nói, một mảnh im lìm.

- Ai...

Rất lâu sau mới có một người nhè nhẹ mở miệng:

- Năm đó Thái Thượng đạo thống bị xoá tên, cuối cùng dẫn phát một trường đại hạo kiếp, Chư Thiên vạn giới, không người có thể chỉ lo thân mình, ngay cả những nhàn vân dã hạc như chúng ta đều bị cuốn vào, càng đừng nói tới người chưởng ngự đại thế? Nghiêm cách mà nói, chúng ta bại, bại nát bét… có lẽ, bởi thứ gì đó mà chúng ta tin chắc, thật ra lại là sai...

- Chẳng qua... Dù sai thì đã làm sao?

- Thái Thượng Đạo tuy bị diệt môn, đề tiền dẫn phát trường hạo kiếp này, cuốn theo Chư Thiên vạn giới, nhưng cũng bởi vì bọn họ bị diệt môn mà lưu lại cho thiên địa đại thế một tia biến số, lưu lại một ở ngoài bốn chín kia! Tuy đại kế giấu trời, khẳng khái liệt nghĩa, mưu đồ sâu xa, nhưng lão phu nhìn không tốt bọn họ, rốt cuộc đám lão gia hỏa trước kia đều bại, nóng vội bồi dưỡng ra một đám trẻ ranh thì có thể tạo được tác dụng gì? Cho nên so sánh với đại kế kia, bản tọa ngược lại càng quan chú một tuyến biến số Thái Thượng Đạo lưu lại!

- Các ngươi cũng như ta, không vội đi tìm truyền nhân, ngược lại lưu ở chỗ này trầm ngủ, liền là vì ôm theo mục đích đó...

Tùy theo một vị tồn tại trong đó khe khẽ phóng ra thần niệm, những tồn tại còn lại đều trầm mặc.

- Thành thật mà nói, ta không đánh giá cao biến số Thái Thượng Đạo tuyển chọn...

- Ta cũng vậy!

- Đồng ý!

- ...

- ...

Không biết là ai mở đầu, đột nhiên có tận mấy vị đều biểu đạt không đánh giá cao Phương Hành.

Có người cười khổ nói:

- Thái Thượng Đạo khổ tâm cô nghệ, dưới đại thế cường hành lưu một đạo biến số, một đạo biến số này vốn tập trung một khang tâm huyết của Thái Thượng thập tiên, mong người này có thể nghịch chuyển đại thế, hoàn thành nguyện vọng cho bọn họ. Chúng ta tin tưởng Thái Thượng Đạo, là bởi vì chúng ta tin tưởng Thái Thượng thập tiên, không biết các ngươi có phát hiện hay không, biến số Thái Thượng Đạo lưu lại, sớm đã loạn...

- Không sai, từ khi người này kế thừa khí số Thái Thượng Đạo, hết thảy bắt đầu trở nên không thể lường trước. Năm đó Thái Thượng Đạo tuyển chọn di đồ, tiêu chuẩn sao mà nghiêm cách, vốn nên tuyển ra một vị truyền nhân gần như hoàn mỹ, nhưng ai có thể đoán được, vị truyền nhân vốn nên hoàn mỹ này sau cùng lại thành bộ dạng như hiện tại, thậm chí lão phu hoài nghi có phải hắn bị người phái tới phá hoại kế hoạch của Thái Thượng Đạo không nữa...

- Chỉ là đây rốt cục là di chỉ của Thái Thượng thập tiên, sau cùng đành phải chấp nhận hắn!

- Cũng không phải tất cả mọi người đều thừa nhận, một lần đã từng có người tính thử bạt loạn phản chính, chẳng qua cuối cùng thất bại mà thôi, bản tọa thậm chí hoài nghi, di chỉ Thái Thượng thập tiên lưu lại căn bản không có linh tính, chỉ biết làm việc dựa theo quy củ bản năng...

- Có lẽ đấy mới là chỗ cao minh của Thái Thượng tiên!

Trong một mảnh trầm mặc, một tồn tại nãy giờ không lên tiếng nay chợt mở miệng nói:

- Đại đạo năm mươi, độn đi một, độn đi liền là biến số, Thái Thượng Đạo không thể ngăn trở đích hạo kiếp đi tới, cường hành lưu lại một đạo biến số, nhưng với đạo biến số này… ai có thể xác định hắn sẽ không tái hiện thêm một đạo biến số nữa? Người này, có lẽ chính là biến số trong tối tăm kia, Thái Thượng Đạo vốn muốn chọn một vị đệ tử hoàn mỹ, nhưng khí số cuối cùng lại rơi vào trên người hắn, lại nào biết không phải trong tối tăm tự có chú định?

- Thái Thượng tiên, có lẽ hiểu được điểm này, mới thuận thế chấp nhận hắn!

Ý chí đó vừa xuất hiện, tất cả tồn tại còn lại đều vì đó hơi lạnh, hiển nhiên người này có phân lượng cực nặng.

- Thiên Ma tiền bối đánh giá cao người này?

Trầm mặc nửa buổi, có ý chí hỏi dò.

Tồn tại vừa mở miệng khi nãy hồi đáp đơn giản:

- Không có đánh giá cao hay không, tuyển định hắn thì chính là hắn!

Lại một mảnh trầm mặc, tựa hồ rất nhiều tồn tại đều đang cân nhắc suy tính trong lòng.

- Ai, kỳ thực, người này tuy nhiên có đủ chỗ không được như ý, nhưng chuyện hắn làm, quả thật siêu ra dự tính của chúng ta!

- Đúng thật...

- Vậy không bằng chúng ta tạm thời bảo lưu ý kiến, theo hắn đi?

- Có thể theo hắn... Chỉ mong hắn sẽ không cô phụ chút tích súc còn sót lại này của chúng

ta...

Tuy ý kiến không hợp, nhưng quyết nghị không nghi ngờ đã tùy theo thức giới từ hư hóa thực mà dần dần thành hình.

Đối với Phương Hành lúc này mà nói, hắn không biết được phen giao lưu ý niệm vừa rồi, hắn chỉ đang lặng lẽ ngắm nhìn một mảnh thiên địa hình thành, lĩnh ngộ huyền ảo từ hư hóa thực, chỉ là lúc đang nhìn ngắm hết thảy hình thành thì không thể bị khốn nhiễu, nhưng ở phương xa, chợt phát hiện phía cuối phương thiên địa chân thực, trên biển cả bao la, bắt đầu hiển hóa ra một tòa quái tháp cao chín tầng, hắn nhịn không được cả kinh, đối với hết thảy trong thức hải hắn đều có thể hoàn toàn nắm giữ, nhưng đối với quái tháp kia, không ngờ lại hoàn toàn không biết!

- Ta thu vào cơ thể tòa quái tháp kia từ lúc nào?

Hắn ngưng thần nhìn kỹ, đầy bụng hồ nghi, qua rất lâu mới đột nhiên linh cơ vừa động, hoảng nhiên đại ngộ.

- Kia là... đám gia hỏa thiếu nợ ta tiền nhà?

Chương 1283: Một phiến đại lục ép không được ngươi

- Những gia hỏa này bình thường tránh ở trong sương mù, dù nhìn ta tính mạng du quan cũng không để ý, tựa hồ chỉ đang một mực quan sát ta, cao hứng thì sẽ ngẫu nhiên cho chút ám thị, nhưng trợ giúp trực tiếp thì hoàn toàn không có, ta có thể còn sống sót bọn họ cố nhiên có thể được lợi, nhưng nếu ta chết, bọn họ cũng không để ý, tùy tiện đổi sang chỗ khác là được, căn bản không giống có ý cùng ta cộng sinh, thậm chí có thể nói, bình thường đều lười nhìn thấy ta, ai nấy đều như một đám chết rồi, cả ngày ngủ vùi, ở miễn phí mà... Nhưng nay bọn họ lại ở trong thế giới của ta, đây rốt cục là có ý gì, chẳng lẽ muốn giao phòng thuê?

Phương Hành kinh ngạc nhìn phương quái tháp phía cuối thế giới, vô thức bước chân đi tới.

Chuyện nhà mình chỉ mình mới hiểu, hắn trước giờ luôn vô cùng quan chú tới những tồn tại trong sương mù này.

Chỉ có điều, trước kia trong khu sương mù tốt xấu còn có một vị Kiếm Ma lão tổ có thể cùng mình nói mấy câu, truyền vài đạo kiếm quyết, nhưng đợi khi Kiếm Ma lão tổ bị Thần Chủ rút đi, hắn gần như triệt để đứt liên hệ cùng những tồn tại trong khu sương mù...

Mà nay, những tồn tại này nếu đã lấy hình tượng quái tháp hiện thân ở thế giới của mình, vậy tất là có ý gặp mặt, bằng không Phương Hành tin tưởng, lấy bản lĩnh bọn họ, dù có là thức giới hóa thực, bọn họ vẫn có thể tránh mặt không gặp!

Oanh!

Thế giới đã từ hư hóa thức, nhưng vẫn cứ là thế giới của Phương Hành, tất cả quy tắc đều cột chặt trên thân hắn, cự ly nhìn có vẻ xa xăm không biết mấy vạn dặm, hắn lại chỉ cần khe khẽ cất bước liền trực tiếp vượt qua, khoảng cách đến quái tháp chín tầng đã rất gần, trong lòng đang suy xét nên làm thế nào để dò xét những tồn tại thần bí kia, thì bỗng đột nhiên cảm nhận được trên quái tháp chín tầng bừng lên uy áp và tiên quang như là thực chất, hắn lập tức dừng lại.

Đầu đau muốn nứt, hệt như người vừa đại mộng mới tỉnh, đột nhiên nhìn thấy vầng mặt trời chói lòa, thần hồn gần như bị xé nứt.

Đừng nói cất bước đi tới quái tháp chín tầng, chỉ đơn giản là đứng vững nguyên chỗ cũ Phương Hành đều cảm thấy thống khổ khó khăn.

Một đạo lực lượng vô hình âm thầm lao đến, theo sau, nơi quái tháp chín tầng vang lên một thanh âm hờ hững:

- Thái Thượng đạo đồ, ta biết ngươi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, chúng ta cũng có rất nhiều chuyện muốn nói cho ngươi, nhưng hiện nay lực lượng thần hồn ngươi còn quá yếu, nhìn không được chân thân chúng ta, cứ trở về đi, đợi ngươi tu luyện Thái Thượng cảm ứng tới đại thành hẵng đến triều hội pháp tướng chúng ta...

Thanh âm này vừa vang lên, cảm giác thống khổ khó chịu của Phương Hành liền biến mất như thủy triều.

Lúc hắn lần nữa mở mắt ra, lại phát hiện mình vẫn đứng nguyên chỗ cũ, như là căn bản chưa dừng di chuyển.

Mà quái tháp chín tầng kia thì vẫn cứ xa tận chân trời...

- Lực lượng thần hồn quá yếu?

Một câu nói khiến Phương Hành nghe mà không khỏi lờ mờ khó hiểu.

Chính mình từ nhỏ đã tu Thái Thượng cảm ứng kinh, lực lượng thần hồn một mực viễn siêu người cùng lứa, một đường đi tới cảnh giới hiện nay, lực lượng thần hồn của hắn tuy không dám nói vô địch, song cũng khó gặp địch thủ. Theo như hắn biết, hiện giờ chỉ duy có Thương Lan Hải Long mẫu Vũ Mị Nhi là có thần hồn mạnh hơn mình, làm sao cũng không thể tính là yếu được. Nhưng những tồn tại trong quái tháp chín tầng lại nói thần hồn mình yếu đến mức ngay cả chân thân bọn họ đều không cách nào chạm mặt, thế này khác gì đang nói, một tên phàm nhân như ngươi không thể trực tiếp ra mắt tu giả Nguyên Anh đại thành?

Phàm nhân nhìn thấy tu giả Nguyên Anh đại thành, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể tiếp xúc gần, bằng không pháp lực ba động cường đại trên người tu giả Nguyên Anh đại thành sẽ trực tiếp chấn tan thần hồn phàm nhân, thậm chí là sụp đổ, đây là sai lệch tự nhiên giữa trời và đất...

Nhưng mà Phương Hành rõ ràng không phải phàm nhân, hắn là tu hành giả Độ Kiếp ba tầng...

- Vì sao phải muốn gặp chân thân của các ngươi, chỉ cần hơi thu lại một thân uy phong kia chẳng phải là được rồi?

Phương Hành có hơi không cam tâm, một bên ồn ào, một bên đi tới.

Nhưng trong quái tháp chín tầng không thấy có thanh âm truyền ra nữa, tựa hồ tồn tại bên trong không nghĩ để ý hắn.

Phương Hành thử hai hồi, cuối cùng đành phải tức giận bỏ cuộc.

Thần hồn hắn quả thực còn quá yếu, lúc trực diện với quái tháp chín tầng, điểm này càng được biểu hiện rõ rệt.

Một khi tiến vào bán kính vạn dặm gần quái tháp chín tầng, đầu liền đau như muốn nứt, thần hồn bất ổn, căn bản không cách nào đi tới nửa bước...

Trong lòng hắn cũng rõ ràng, nếu mình cường hành đi tới trước quái tháp chín tầng, sợ rằng trước đó thần hồn đã bị chấn cho nứt vụn!

- Quả nhiên thiếu tiền là đại gia, cả chủ nợ ta đây đều không chịu gặp!

Tâm lý giận vô cùng, lại chỉ có thể ngấm ngầm hướng quái tháp mắng mấy câu, lòng đầy bất mãn.

Chẳng qua, tuy bất mãn, trong lòng lại hơi có chút an ủi.

Rốt cuộc những gia hỏa này nếu đã chịu hiện thân, vậy chứng tỏ bọn họ có ý gặp mình, so với lúc trước tránh trong sương mù không nghe không hỏi thì tốt hơn nhiều. Không cách nào đi tới trước mặt quái tháp đòi nợ, đó là do mình bản lĩnh không đủ, cũng không trách được ai. Hơn nữa cũng không phải là không có hi vọng, những gia hỏa kia đã nói, chỉ cần tu luyện Thái Thượng cảm ứng kinh tới đại thành liền có thể một đường đi tới trước mặt quái tháp.

- Phương thức giới này không ngờ lại hóa thành thiên địa chân chính, giờ nó tính là cái gì, tiểu thế giới của ta, hay là thứ nào khác?

Vứt chuyện quái tháp sang một bên, hắn thu hồi tâm thần, trấn tĩnh nhìn quanh bốn phía.

Vừa nhìn, tâm lý vừa kinh hỉ.

Nơi đây đã không thể gọi là thức giới được nữa, bởi vì phương thức giới này không phải ý thức hắn huyễn hóa, mà là tồn tại chân thực.

Vô luận núi cao nguy nga lấy cảm hứng từ Phong Thiện sơn nơi xa, dòng sông lớn xỏ xuyên toàn bộ thế giới huyễn hóa từ cửu mạch Long Nữ tặng cho, hay là mảnh biển lớn mênh mông do Long Châu hóa ra, cộng với vô số thực vật đản sinh từ sợi mộc ý Căn Bá tặng cho, nắng gắt kết hợp từ Tam Muội chân hỏa vaf thần hồn bản thân… tất cả đều vô cùng chân thực…

Bất luận nhìn thế nào, đây hoàn toàn là một phương thế giới chân thực…

Còn về những yêu thú cường đại trước đây từng bôn chạy khắp nơi trong thức giới, lúc này lại đã tan biến vô ảnh vô tung, Phương Hành hiểu, trước kia những yêu thú đó là bởi mình nuốt Vạn Linh đan mới sản sinh ra ảnh chiếu trong thức giới. Hiện nay, U Thổ biến thức giới thành thế giới chân thực, lại không cách nào khiến những yêu thú kia hóa thành sinh linh chân thực, vì thế sau khi thế giới hiển hóa, ảnh chiếu của yêu thú đều chôn diệt, thế giới này có được sồ hình của đại thiên thế giới, nhưng không có sinh linh.

- Có lẽ, trước tiên có thể dẫn dụ mấy con lợn kia đến đây thử xem...

Phương Hành lẩm bẩm nói, đối với phương thế giới này, hắn cũng có rất nhiều chỗ cần phải hiểu rõ.

Tuy phương thế giới này giống như do hắn đúc tạo mà thành, nhưng đó đều xuất từ ngẫu nhiên, chính bản thân hắn ngược lại có chút lờ mờ.

- U Thổ tạm thời lấp đầy phương thế giới này, ta cũng nên đi ra...

Lúc ý niệm này vừa phù hiện, Phương Hành ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Tâm niệm hắn hơi động, tưởng muốn quay về hiện thực, lại bỗng đột nhiên hơi ngớ:

- Hả, động không được?

Chân thân hệt như bị một ngọn núi lớn ép chặt, hắn không quay về được hiện thực.

Chẳng qua cũng chỉ hơi ngớ thoáng chốc, hắn liền hít một hơi thật sâu, sau đó ánh mắt lần nữa hơi lạnh!

Oanh!

Cả người hắn đột nhiên lao vút lên trời!

Cũng thời khắc hắn phát ra khí tức, chỉnh phiến thế giới liền bị xúc động, kéo theo biến hóa cực đáng sợ!

Vô luận là mặt đất, núi cao hay là biển cả, tất cả lực lượng đều vô hình được kích phát, gia trì đến trên người Phương Hành, khiến cho thân hình xung thiên bay lên kia càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, hạo hạo đãng đãng, khủng bố dị thường...

...

...

- Động tĩnh tan biến, hình như hắn đã hoàn thành tu luyện...

Lúc này, Lộc Tẩu và Ngao Liệt chính đang phù hiện trong tinh không, ngơ ngác chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

- Hình như... Đúng là hoàn thành tu luyện...

Ngao Liệt cũng lúng túng hồi đáp, qua nửa buổi, mới dùng sức nuốt từng ngụm nước bọt.

Cảnh tượng trước mắt thật sự quá khiến người kinh hãi!

Sớm nhất khi Phương Hành mới bắt đầu tu luyện, lấy nhục thân hắn làm trung tâm, hấp dẫn tới vô số vẫn thạch, hóa thành một ngọn núi lớn, hoặc nói cách khác là một ngôi mộ khổng lồ, nhưng tùy theo hắn không ngừng tu luyện, càng nhiều vẫn thạch bị kéo đến, ngôi mộ kia trở nên càng lúc càng lớn, đến sau đã hóa thành một khối tinh cầu, hoặc cũng có thể nói là một phiến đại lục, tùy ý duỗi dài, xa xăm vô bờ, cứ thế đột ngột xuất hiện trong tinh không, gần như có nửa số vẫn thạch trong Tinh Hải đều tụ tập ở chỗ này.

Còn nhục thân Phương Hành thì nằm ở vị trí chính giữa phiến đại lục.

Hiện nay bắt đầu không còn vẫn thạch bị kéo đến, xem ra Phương Hành đã kết thúc tu hành.

Nhưng cũng chỉ là xem ra, Ngao Liệt cùng Lộc Tẩu đều không cách nào dám chắc, bởi vì bọn họ căn bản không nhìn được Phương Hành ở nơi nào...

- Hắn... Hắn hình như đã bị phiến đại lục này trấn áp, dù tu luyện kết thúc, cũng ra không được?

Ngao Liệt phát hiện vấn đề, nhịn không được thì thào mở miệng, không biết là khóc hay cười.

- Đây chẳng lẽ là... Làm kén tự trói?

Lộc Tẩu cũng có chút dở khóc dở cười, dè dặt suy đoán.

Một màn trước mắt thật sự đã siêu ra khỏi phạm vi kiến thức của hắn và Ngao Liệt, cả hai có phần không biết xoay xở.

Chẳng qua, cũng đúng lúc hai bọn họ đang thấp giọng đích thương lượng, suy xét có nên động thủ đào Phương Hành ra không, lại đột nhiên nhìn thấy mảnh đại lục vẫn thạch to lớn vô biên kia bất chợt khe khẽ chấn run một cái, phủi xuống vô tận bã vụn, nhìn có vẻ như trong phiến đại lục kia có thứ gì đó muốn xông ra ngoài, nháy mắt liền hấp dẫn chú ý của hai người...

- Hắn muốn đi ra?

Lộc Tẩu đầy mặt chấn kinh, thấp giọng hỏi.

Câu này còn chưa nói xong, bỗng đột nhiên nhìn thấy phiến đại lục kia lần nữa chấn rung, ầm ầm một tiếng, lực lượng tuôn ra khiến cả tinh không đều bị dẫn động, run rẩy không ngờ, sau đó liền từ một vị trí trong đó hiện ra vết rạn như lưới nhện, vết rạn càng lúc càng lớn, càng lúc càng chi chít, nửa buổi sau, khói mù tràn khắp, một đạo thân hình trực tiếp xông ra từ trong vết rạn...

Thân hình đó như một sinh linh vừa được ra đời từ bên trong đại lục...

Chương 1284: Tróc trư đại pháp

Một đạo thân ảnh gầy còm xông ra từ trong đại lục vẫn thạch, chớp mắt liền đột phá cự ly mấy vạn dặm giữa bề mặt và bầu khí quyển đại lục vẫn thạch, xuất hiện giữa tinh không. Hắn lẳng lặng đứng đó, cúi đầu nhìn xuống, lúc này Ngao Liệt và Lộc Tẩu mới nhìn rõ ràng bộ dạng đối phương, quả nhiên là Phương Hành, vóc người gầy còm, mặc đạo bào bằng vải thô, một thân pháp y có vẻ hơi rách nát, nhưng khí cơ trên người lại cổ quái đến khó mà cầm nắm. Chỉ là, rốt cuộc một màn vừa rồi thực sự quá mức kinh người, đến nỗi bọn hắn tuy nhận ra Phương Hành, lại nhất thời không dám kề cận hắn!

Trầm mặc...

Phương Hành thoát ly đại lục vẫn thạch liền bình thản cúi đầu nhìn xuống, thật lâu không thấy ngẩng đầu lên.

Ngao Liệt và Lộc Tẩu càng chấn kinh, trong lòng không khỏi vừa lo lắng, lại vừa kinh nghi, chậm chạp không dám mở miệng.

- Mẹ nó, phiến đại lục đó là ai làm ra?

Trầm mặc hồi lâu, Phương Hành mới như đột nhiên bừng tỉnh khỏi mộng, thầm thì một câu.

Ngao Liệt và Lộc Tẩu đồng thời cảm thấy cổ họng nghẹn ứ lại, hóa ra đứa này sau khi đi ra không mở miệng là vì bị mảnh đại lục vẫn thạch trước mắt hù sợ. Kể ra, đúng thực cũng kinh người, mảnh tinh không này vốn trừ vẫn thạch cất chứa U Thổ ra thì đâu còn vật khác, nhưng nay lại đột ngột hiện ra cả một đại lục như thế, nhìn thể tích, sợ là so Thần Châu đều nhỏ không được bao nhiêu, có thể được xếp vào hành tinh cấp hai trong tinh không, thể tích lớn một cách hiếm thấy...

Lúc Phương Hành bắt đầu luyện hóa U Thổ, chung quanh không có phiến đại lục nào như vậy, bị kinh sợ cũng là bình thường.

- Ngươi... Như thế nào?

Từ xa xa, Ngao Liệt và Lộc Tẩu căng thẳng tiến lại, vội vàng mở miệng hỏi.

- Ta?

Phương Hành quay đầu, nhìn thấy là hai đứa này, bèn lộ ra ý cười:

- Ta rất tốt, hết thảy thuận lợi!

- Thuận lợi cái rắm...

Ngao Liệt nhịn không được châm biếm:

- Ngươi xem xem mảnh Tinh Hải này bị ngươi dày vò thành bộ dạng gì rồi?

Lộc Tẩu càng là căng thẳng:

- Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?

- Vừa nãy ta... Ta không biết a!

Phương Hành vốn muốn giải thích, nhưng lời đến bên mồm, lại thoáng ngưng lại, sau đó cười nói.

Hắn cũng tưởng muốn giải thích thức giới hình thành, nhưng trên thực tế, hiện nay cả chính hắn cũng không phải quá rõ ràng, bởi thế vừa nghĩ liền quyết định trước không giải thích, chờ đợi làm rõ thiên địa mà thức giới huyễn hóa thành rồi hẵng nói...

- Kỳ quái, kỳ quái...

Lộc Tẩu căn bản không nghe hắn nói cái gì, đôi mắt già nua nhìn chằm chằm trên người

Phương Hành, liên tục nói mấy tiếng kỳ quái, sắc mặt hồ nghi nói:

- Ngươi có biết một tháng qua, một mình ngươi cắn nuốt hơn phân nửa U Thổ trong mảnh Tinh Hải này? Lão phu không biết bao nhiêu lần cho là ngươi nhất định chết không có chỗ chôn, nhưng hôm nay ngươi cuối cùng phá quan mà ra, làm sao khí tức Hỗn Độn trên người lại yếu như vậy? Đừng nói so với Ngao tam thái tử, ngay cả so với lão phu đều có vẻ quá yếu chút...Những U Thổ kia đi đâu cả rồi?

- Qua một tháng rồi à?

Phương Hành trực tiếp bị dọa hơi nhảy, khó mà tin tưởng trừng mắt lên.

- Ấn thời gian mà tính, một tháng lẻ bảy ngày...

Ngao Liệt bình tĩnh bồi thêm một câu, lại nói:

- Điều ngươi nên quan tâm là, rốt cục trên người ngươi đã xảy ra chuyện gì?

Đây cũng là vấn đề mà hắn và Lộc Tẩu quan tâm lúc này, sau khi luyện hóa U Thổ, bất cứ người nào trên thân đều sẽ phát sinh biến hóa cực lớn, Lộc Tẩu là bổ toàn đại đạo bản thân, hắn vốn đã khai quật ra toàn bộ tiềm lực, giờ đây lại có được căn cơ càng thêm thâm hậu, có thể đi càng xa trên con đường tu hành. Còn

Ngao Liệt thì trực tiếp chuyển biến một thân khí huyết và pháp lực tới cảnh giới hoàn toàn mới, thậm chí nhìn thấy phương hướng tu luyện thành thần thông mạnh nhất của Long Tộc, Hỗn Độn long tức, vô hạn tiếp cận cảnh giới Tiên Long!

Riêng Phương Hành bây giờ lại rất khác hai người bọn họ, trên thân chẳng ngờ không có bao nhiêu khí tức Hỗn Độn.

Rõ ràng hắn một mình cắn nuốt gần nửa U Thổ trong Tinh Hải, nhưng lúc này, khí cơ biến hóa trên người hắn lại nhỏ nhất!

Nếu tử tế cảm thụ, ngược lại có thể phát hiện, trên người hắn quả thực hoặc nhiều hoặc ít tán phát ra khí tức Hỗn Độn mờ mịt, loại khí tức này cường hoành mà khó cầm nắm, khác biệt rất xa với người tu hành phổ thông. Thường thường mà nói, có thể biến thành như thế đã là rất bất phàm, nhưng so với đại trận trượng mà hắn làm ra vừa rồi thì sợi khí tức Hỗn Độn đó hiện vẻ quá yếu...

- Ta cầm U Thổ đi điền thế giới, nói vậy các ngươi tin không...

Phương Hành thầm nghĩ trong lòng, hắn đại thể đã hiểu biến hóa của bản thân mình, đại bộ phận U Thổ đều điền vào thức giới, khiến cho thức giới từ hư hóa thực, còn khí huyết cùng pháp lực thì chỉ luyện hóa một bộ phận U Thổ rất nhỏ, ngay cả Lộc Tẩu cũng không bằng...

- Trên người ta đã xảy ra chút chuyện, chẳng qua ta còn cần nghiên cứu thêm một thời gian, đợi hiểu rõ ràng rồi sẽ nói cho các ngươi!

Phương Hành suy nghĩ một lát, cuối cùng chăm chú nói. Sau đó hắn lại thoáng sững sờ, miệng thầm thì:

- Ta không ngờ đã tu luyện hơn một tháng...

...

Như chợt nghĩ đến điều gì, hắn ngẩng đầu, kinh hô:

- Vậy heo của ta chẳng phải chết đói?

Lộc Tẩu và Ngao Liệt đồng thời nghẹn họng, nhìn hắn như nhìn đứa bệnh thần kinh, Phương Hành lại cho là thật, vội vàng mở ra tiểu thế giới Thần Cung, xông vào, hắn thật sự lo lắng trong thời gian một tháng vừa qua, đám heo kia đều bị chết đói, chẳng qua vừa nhìn lại thoáng ngẩn ngơ, sau đó là phẫn nộ, heo thì không chết đói, chẳng qua xem ra bởi vì trong một tháng này đói quá ác, sớm đã đánh vỡ chuồng heo trốn ra ngoài, cả đám nhởn nhơ khắp Thần Cung, họa hịa không biết bao nhiêu mỹ thực mỹ tửu Phương Hành cất kỹ, con nào con ấy béo đến chảy mỡ, đông một đống tây một đống nằm khắp mấy ngóc ngách, miệng còn hừ hừ chít chít ra chiều thỏa mãn...

- Ai nha, mẹ nó...

Phương Hành vừa nhìn liền gấp, đưa tay liên tục hóa ra mấy đạo thần lực, nhiếp về phía đám heo ú kia.

Kể ra cũng quái, lúc hắn đưa tay phóng thần quang phủ tới đám heo ú, một màn quỷ dị đột nhiên xuất hiện, Phương Hành vốn tưởng dùng pháp lực bắt lại đám heo ú chính đang họa loạn Thần Cung, sau đó ném vào trong chuồng heo, kết quả vừa vặn nổi ý, bàn tay đưa lên, pháp lực vận chuyển, chợt bỗng phù hiện từng vòng tuyền qua (nước xoáy) cực lớn, toàn bộ heo ú đều không có chút dư địa để giãy dụa nào, từng con từng con ngã vào trong xoáy nước, một trận thiên toàn địa chuyển, không còn sót lại một con nào!

- Cái này...

Phương Hành ngơ ngác nâng tay lên, nửa buổi nói không ra lời.

Tâm thần khẽ động, hắn biết đám heo kia đã đi đâu...

Thức giới...

Toàn bộ phì trư đều đã xuất hiện trong thức giới, chính đang không ngừng lăn lộn trên bãi cỏ, cả đám sau nửa buổi ngất ngư, phát giác chung quanh không có nguy hiểm liền lại hừ hừ chít chít bò lên, chậm rãi dạo quanh mặt đất, bắt đầu lật cỏ xanh ra để ăn, tựa hồ hồn nhiên không phát giác mình đã đổi sang một thế giới khác!

Mình chỉ vừa vô thức nhấc tay, liền kéo hết đám heo béo vào thức giới...

Mới nãy hắn còn đang suy xét, liệu có nên thả đám heo này vào thức giới, để xem chúng có thể sinh tồn được hay không. Nếu có thể sinh tồn được, liền chứng tỏ phương thức giới này của mình đã thật sự hóa thành thế giới chân thực, thậm chí có thể khiến sinh linh sinh tồn. Nhưng hiện nay, trong lúc vô ý liền làm được, bên trong phương thức giới kia không những có thể cho đám heo sinh tồn, thậm chí bọn chúng đều không phát giác được biến hóa...

Càng kinh người hơn là thủ pháp thu đám heo vào thức giới!

Trong lúc vô ý xúc động một đạo tiếp dẫn, lại có thể so sánh với thần thông cao minh nhất thế gian, uy lực cường đại mà không dấu vết!

- U Thổ bị quấy rối quỹ tích vận chuyển, bắt đầu bay rải rác khắp tinh không...

- Nhanh, tài nguyên này cực hữu dụng cho tu hành, chỉ có thể ngộ không thể cầu, thu tập nhiều một chút...

Ngoài Thần Cung truyền đến thần thức của Lộc Tẩu và Ngao Liệt, Phương Hành nghe, vội vàng sải bước đi ra.

Lại thấy dòng chảy vẫn thạch vốn cuồn cuộn như sông dài biển rộng nay đã mất đi quỹ tích vốn có, bắt đầu bay rải ra khắp bốn phương tám hướng, giống như từng mảnh từng mảnh lưu tinh tản ra, hướng đến các tinh vực xung quanh. Mảnh vẫn thạch này vốn được một loại lực lượng huyền ảo dẫn động, khiến chúng vĩnh viễn chậm rãi lưu động vòng quanh một quỹ tích cố định, sẽ không phân tán, cũng sẽ không đi nhầm phương hướng. Nhưng bây giờ, có gần một nửa vẫn thạch trong đó bởi vì Phương Hành mà hóa thành một khối đại lục, lực dẫn dắt giữa số vẫn thạch thừa lại với nhau cũng theo đó biến mất, không còn tuân theo quỹ tích đi vãng, bắt đầu chảy ra bốn phía..

Chiếu tốc độ này, đại khái chừng mấy canh giờ, toàn bộ vẫn thạch liền sẽ triệt để lưu tán...

Cũng tức là nói, người sau bước lên Long Tộc cổ lộ, cửa thứ nhất này đại khái không tồn tại nữa...

Lộc Tẩu và Ngao Liệt chắc cũng phát hiện điểm này, liền muốn sưu tập thêm một ít vẫn thạch để thu lấy U Thổ!

Tài nguyên này thực sự trân quý dị thường, đối với bất cứ người tu hành nào, chúng đều là thứ chỉ có thể ngộ không thể cầu!

- Bá

- Bá

- Bá

- Bá

Động tác hai người bọn họ rất nhanh, Lộc Tẩu phân cho Ngao Liệt một chiếc túi trữ vật, không ngừng nhét vẫn thạch vào trong. Chỉ là so với từng mảnh từng mảnh dòng chảy vẫn thạch cuồn cuộn chảy vào sâu trong tinh không, động tác bọn họ có vẻ quá nhỏ bé, quá không đáng kể. Loại cảm giác này hệt như có một dòng thác đang thuận thế chảy xuống, trong khi bọn họ thì ngồi ở bên bờ, múc từng muôi từng muôi nước vào trong thùng...

- Để ta!

Phương Hành chỉ nhìn một cái, lập tức thấp giọng kêu nói, sau đó phi thân bổ nhào qua.

- Bắt heo, bắt heo...

Hắn lầm nhầm trong đầu, không ngừng hồi tưởng lại cách vận chuyển pháp lực lúc bắt đám heo, sau đó vung tay áo ra!

Tay áo dài bị hắn quăng vào trong tinh không, sau đó pháp lực thúc giục, cuồn cuộn chấn đãng, mỗi cửa tay áo đều lớn như bàn xay, sau đó trong ánh mắt sửng sốt của Lộc Tẩu và Ngao Liệt, một màn dị thường đáng sợ xuất hiện, trong hai tay áo đột nhiên hiện ra một loại lực hút đáng sợ, tất cả vẫn thạch trong tinh không ùn ùn cuồng bay hướng vào trong tay áo Phương Hành, trong khi tay áo Phương Hành giống như căn bản không có đáy, thu vào không biết bao nhiêu vẫn thạch mà vẫn đều không có nửa phần biến hóa!

- Đây... Đây là thần thông gì?

Với tu vị và kiến thức như Lộc Tẩu cũng nhịn không được cả kinh, sợ hãi rống hỏi.

- Bắt heo đại pháp...

Phương Hành trầm trầm đáp, ngừng lại một chút, lại thấp giọng bồi thêm một câu:

- Còn có tên khác là Tụ Lý Càn Khôn...

Chương 1285: Thân thích cũng cướp a!

- Bắt heo đại pháp

Vừa nghe đến cái tên này, Lộc Tẩu và Ngao Liệt thiếu chút tức hộ máu, tưởng là Phương Hành đùa mình, chẳng qua đến khi nghe được bốn chữ “Tụ Lý Kiền Khôn”, cả hai ngược lại đều hơi ngớ. Xét theo một khía cạnh nào đó, hiện tại pháp môn được Phương Hành thi triển ra khiến cho hai tay áo hệt như cá voi hút nước, rút lấy U Thổ tán dật trong tinh không bốn phía, đúng thật như là đại thần thông Tụ Lý Càn Khôn trong truyền thuyết. Môn thần thông này vốn truyền từ thượng cổ, lưu truyền đến nay, đã bị rất nhiều đạo phái và đại tu hành giả nắm giữ, chính là một trong những thần thông nổi danh nhất thế gian, thậm chí ở Thiên Nguyên, đại tu hành giả thông hiểu này môn thần thông này, nhiều không dám nói, chí ít sợ rằng không dưới con số mười...

Nhưng cùng là Tụ Lý Kiền Khôn, uy lực chênh lệch cũng quá lớn...

Nếu nói Tụ Lý Kiền Khôn của người khác chỉ là trò hề cầm nã gà vịt thú nhỏ, vậy thì Tụ Lý Càn Khôn mà hiện nay Phương Hành biểu hiện ra chính là đại thần thông có thể cầm kình tróc mãng, đấy còn là không biết hắn có đang toàn lực thi triển hay không...

Lúc này, vẫn thạch đầy trời bởi vì mất đi trói buộc, chính đang từ từ bay vút đi khắp bốn phương tám hướng tinh không, Lộc Tẩu và Ngao Liệt thân ở trong đó, hệt như người bình thường đứng bên dòng sông chảy xiết, đê sông đã vỡ tan tành, hai người chỉ biết trơ mắt nhìn hồng thủy tứ ngược mà không thể làm gì. Còn Phương Hành thì lại chân đạp thân pháp tiêu dao, tung hoành ngang dọc trong tinh không, hai tay áo phồng căng, lướt tới khắp nơi, toàn bộ vẫn thạch đều bị lực hút cường đại dẫn vào trong tay áo hắn, dễ như trở bàn tay!

- Một đời này của lão phu gặp qua chí ít mười lần môn thần thông này, nhưng duy có hắn mới tính là Tụ Lý Kiền Khôn chân chính...

Giờ đây Lộc Tẩu đã có phần hoa mắt rối loạn, nhịn không được thấp giọng tán thán:

- Khí nuốt vạn dặm như cự thú, hai tay áo nắm lấy Càn Khôn... Cũng duy có đạo thần thông này của hắn mới phù hợp với miêu tả của thánh hiền về đạo thần thông này ở thời Thái Cổ, thực sự huyền ảo khó lường...

- Mặc kệ, không bằng trước thu lại U Thổ cái đã!

Ngao Liệt cũng gầm nhẹ một tiếng, phi thân xông ra ngoài, quát:

- Chúng ta đi giúp hắn!

Lộc Tẩu hiểu ý Ngao Liệt, cùng theo phi thân xông ra, hai người một trái một phải đồng thời lao theo hai hướng, lấy thần thông dồn vẫn thạch tán dật bốn phía về lại chính giữa, hết khả năng ngăn trở xu thế tản mát của chúng, đẩy đến quanh người Phương Hành. Mà lúc này, đạo Tụ Lý Càn Khôn kia của Phương Hành tựa hồ cũng càng lúc càng quen thuộc, không chỉ hiện vẻ thuận sướng khi thu đi vẫn thạch, thậm chí phạm vi bao phủ của tay áo cũng càng lúc càng lớn, sớm nhất chỉ có thể bao phủ mấy trượng, nhưng lại đang dần dần biến lớn!

Mười trượng...

Trăm trượng...

Ngàn trượng...

Vạn trượng...

Dần dần, trong hai tay áo hắn, pháp lực vận chuyển càng lúc càng thuần thục, không gian được dẫn lực bao bọc cũng càng lúc càng rộng, trong tay áo như thể tồn tại hai hố đen, đúng thật có cảm giác “khi nuốt vạn dặm” như lời Lộc Tẩu. Sau đó Lộc Tẩu và Ngao Liệt đồng thời phối hợp, dồn vẫn thạch trong phạm vi năng lực bọn họ có thể đạt đến về phía Phương Hành để tiện cho hắn thu gom, vẫn thạch cuồn cuộn không ngừng đưa vào trong tay áo, lại thông qua chính bản thân hắn làm cầu, chảy vào thức giới...

Lúc này, trong thức giới vốn chỉ có mặt đất không có bầu trời, không trung chỉ có một vầng mặt trời chói chang, nhưng giờ đây, tùy theo vẫn thạch cuồn cuộn không ngừng bay vào thức hải, không trung bắt đầu xuất hiện từng điểm ánh sao, chi chi chít chít, trôi nổi trên chín tầng trời, vô tận huyến lệ, côi mỹ dị thường, từ trái sang phải, trải kín chỉnh phiến thiên không, giống như tấm thảm xanh xuyết đầy bảo thạch, không bờ không bến...

- Ha ha, ghê thật...

Dưới tinh không, trong quái tháp chín tầng, có tồn tại nào đó khẽ cảm khái, tựa hồ khá kích động.

- Chuyện tới nước này, bản tọa cũng không biết nên khen đứa nhãi này phúc phận lớn hay là bản lĩnh cường...

- Bất kể thế nào, có thể dời tận đạo tạng Long Tộc cổ giới về đây thì đã có thể nói đứa nhãi này phúc duyên cực thịnh, chỉ là lão phu có chút nghĩ không rõ ràng, đây rõ ràng là U Thổ đạo hạng hẳn nên tồn tại ở trong Thái Long long giới mới đúng, làm sao sẽ xuất hiện trong phiến tinh không này, ngược lại tiện nghi đứa nhãi kia, một lần chiếm hết tiện nghi mấy chục vạn năm của Long Tộc...

- Long Tộc cổ giới đã từng bị tiên nhân Vương công phá, chắc là liên quan đến lần hạo kiếp nọ!

- Nói như thế, đoạn tiên lộ sau, có lẽ sẽ càng náo nhiệt...

- ...

- …

Không nói tới cảm khái vô tận trong quái tháp chín tầng, lúc này ở ngoại giới, Phương Hành và Ngao Liệt, Lộc Tẩu đã bận rộn bảy ngày, cuối cùng mới miễn cưỡng dừng tay, rốt cuộc Tinh Hải quá rộng lớn, những vẫn thạch kia sau đi mất đi trói buộc vốn có liền tán rải đi khắp bốn phương tám hướng, căn bản khó mà rượt đuổi, ba người bọn họ liên thủ, lại có Tụ Lý Kiền Khôn của Phương Hành làm chỗ dựa, bận rộn ba ngày mới khó khăn tìm về trên dưới ba thành vẫn thạch phi tán, số còn lại thì đã càng độn càng xa, tiến vào tinh không mênh mang, thu về không dễ!

Đến đây, một mảnh Tinh Hải vốn bày đầy chi

chi chít chít vẫn thạch, nay lại thành một mảnh chân không, ước chừng trên bốn thành U Thổ bị một mình Phương Hành luyện hóa, có ba thành bị Phương Hành thu vào trong thức giới, ba thành sau cùng trốn vào tinh không, vũ trụ mênh mang, không biết cuối cùng sẽ rơi vào trong tay ai, tiện nghi ai...

- Ngươi phải nhớ, U Thổ thu được này đều là của Long Tộc chúng ta...

Ngao Liệt tìm về một khối vẫn thạch sau cùng, tức giận quay trở lại, nhìn Phương Hành, thần sắc nghiêm túc nói.

- Dựa vào cái gì?

Phương Hành vô thức đáp một câu.

Ngao Liệt tức thiếu chút hộc máu:

- Chính ngươi đã luyện hóa một nửa U Thổ, lưu cho Long Tộc chúng ta chút căn cơ không được ư?

Câu hỏi này đúng thật khiến Phương Hành có chút cứng họng, giờ nghĩ lại, người ta chỉ có chút đồ như vậy, bản thân đều không bỏ được ăn vài miếng, đều làm thành bảo bối chuẩn bị lưu cho con cháu, mình cường hành đến nhà người ta làm khách, một hơi ăn hết một nửa không nói, còn ném mất không ít, thật khó khăn lại đuổi trở về một bộ phận, nếu tiếp tục để mình toàn bộ đóng gói mang đi, vậy đúng là có phần thái quá...

Suy nghĩ một phen, sau cùng hắn thở dài một hơi, mở miệng nói:

- Thật là khiến ta khó xử, thế cứ theo nguyên tắc mà làm đi!

Ngao Liệt ngẩn ngơ:

- Nguyên tắc gì?

Phương Hành một mặt nghiêm túc, thậm chí có chút phong phạm tông sư, nói:

- Nếu là đồ người khác rơi vào trong tay bản đạo chủ, tuyệt đối một điểm đều không lưu, toàn bộ đoạt hết, nhưng nếu là bằng hữu, vậy ta sẽ cho hắn mặt mũi, chỉ cướp một nửa...

- Cướp một nửa cũng không được...

Ngao Liệt ngẩn ngơ, lập tức liền phản ứng:

- Chúng ta là thân thích!

Hắn vốn nghĩ đủ mọi cách không để Phương Hành làm anh rể, giờ đây vì đại kế Long Tộc đành phải ủy khuất cầu toàn.

- Chỗ khiến ta đau đầu chính là điểm này...

Phương Hành gãi gãi đầu, thở dài một tiếng, nói:

- Vậy trả lại ngươi gần một nửa...

Lộc Tẩu ở bên cạnh nghe được liền “xuy” một tiếng, bật cười nói:

- Thân thích mà cũng cướp?

Phương Hành hướng sang hắn lườm một cái:

- Đừng nói thân thích, của vợ mình ta còn đoạt nữa là, năm đó Thiên Lưu hải đều bị ta dời sạch...

Nói xong lập tức hóa thân thành một đạo lưu quang, như sao băng phi độn mà đi.

Bỏ lại Ngao Liệt gấp đến tai mắt đỏ bừng, gào thét đuổi theo:

- Ngươi quay về cho ta... Ngươi còn đoạt lấy của tỷ tỷ ta?

...

...

Khả năng Ngao Liệt đòi về được U Thổ không lớn, chẳng qua đạo cửa ải đầu tiên trên Long Tộc tiên lộ rốt cuộc cũng tính là đi qua, hiện nay bọn họ đã dây dưa thời gian không ngắn. Tiến vào hơn một tháng, nói thật trong lòng cũng đều có chút không yên tâm, gấp gáp muốn đuổi theo đám người Long mẫu và Cửu Đầu Trùng. Nhưng mà càng đi về phía trước bọn họ mới càng phát hiện, đối với tiên đồ mênh mang mà nói, thời gian một tháng thật sự không tính là gì, chỉ như giọt nước trong biển cả mà thôi!

Men theo tiên lộ tiếp tục đi tới, đến ngày thứ ba, bọn họ phát hiện một bộ xác khô trong tinh không, thân hình nhỏ gầy, tóc rối thành đoàn, trên người không còn nửa điểm khí huyết, chỉ còn mỗi xác không, không phải người khác, chính là lão ẩu tóc rối trước đây bị Long mẫu mang đi, xem bộ dạng nàng bây giờ, có vẻ đã bị Long mẫu rút đi thần hồn luyện thành Âm Dương đan, xác thịt thì tiện tay bỏ lại nơi này...

- Ai, tiên lộ mênh mang, bao nhiêu người hỏi? Xương khô mãn tinh không, hồn ai ca hàng đêm...

Nhìn hài cốt lão ẩu tóc rối, Lộc Tẩu có vẻ khá cảm thương, tự tay thu lên thân xác nàng, táng trên một Thổ địa tinh gần đó, Phương Hành và Ngao Liệt dung nhẫn hắn lãng phí thời gian, trong lòng cũng hiểu, nếu đương thời Phương Hành không ngăn trở Long mẫu, chắc rằng người chết ở chỗ này phải là Lộc Tẩu, hắn cũng sẽ bị người ném lại trong tinh không, đến cả chỗ để chôn đều không có. Một đời cầu tiên, lại rơi đến kết cục như thế, đừng nói Tiên giới đi không được, ngay cả muốn táng về Thiên Nguyên cũng không thể, thê lương làm sao!

Mà từ mấy lời tựa thơ không phải thơ Lộc Tẩu thuận miệng nói ra kia, tựa hồ cũng nhìn ra biến hóa trong lòng hắn.

Không biết trong lòng vị lão đầu cũng một đời cầu tiên này, khát vọng thành tiên có giảm yếu đi phần nào không...

- Tiên lộ từ từ, chúng ta vẫn như trước thôi. Bế quan khô tọa, luân lưu đương trực!

Lại lần nữa lên đường, lúc này đặt ở trước mặt là một mảnh tinh không mênh mang, Lộc Tẩu liền đề nghị, so với tiêu hao tinh lực trên đường sá mênh mang vô biên này, không bằng bình thường luân lưu bế quan đả tọa, chỉ lưu một người đương trực điều khiển phương hướng, như thế, một là có thể tiết kiệm nguồn lực, hai là đỡ phải một ngày tiếp một ngày chịu khổ, dù là người tu hành cũng khó chịu được cảm giác cô quạnh kia...

- Vậy thì không cần, thực ra trong tinh không, chuyện có thể làm có rất nhiều...

Phương Hành lại đề ra ý kiến bất đồng, chủ yếu là, hắn lấy ra thứ quý báu nhất.

Tinh Đồ đồ giám được từ Thần Chủ!

- Trong tinh không này nhìn như hoang vu vô bờ, cô quạnh vô biên, nhưng trên thực tế lại toàn là bảo bối...

Lật xem bản đồ giám trước kia một mực không bỏ được lấy ra, Phương Hành cười nói:

- Cũng không giấu các ngươi, khi trước ta căn bản không biết trong tinh không còn có nhiều thứ tốt như vậy, bằng không sớm đã lấy ra…

Chương 1286: Cuối cùng đợi đến các ngươi

Tinh không bao la trong mắt một số người thì chỉ là một mảnh tử địa hoang vắng, nhưng ở trong mắt loại người một lòng cầu tiên như Lộc Tẩu, con đường này đầy khô nóng mà nhàm chán, còn ở trong mắt Ngao Liệt thì tiên lộ lại tràn đầy mê mang và chưa biết, nhưng với Phương Hành lúc này, tiên lộ lại giống như một mảnh bảo khố chất đầy đồ quý... Chỉ là hơi lớn chút mà thôi!

- Nhìn thấy không?

Lời này không chỉ là nói nói cho vui, lần nữa bước lên tinh đồ, Phương Hành rất nhanh liền khiến Ngao Liệt và Lộc Tẩu hiểu được ý trong những lời hắn vừa nói:

- Trên phần đồ giám Thần tộc này ghi chép ba trăm bảy hai loại kim quáng, bốn trăm sáu mươi bảy loại tinh thổ với các chủng loại bất đồng, hơn nửa trong đó đều có thể dùng để đúc khí, sau khi thêm vào, xác suất xuất hiện thần binh lợi khí sẽ tăng mạnh, đoán rằng các ngươi cũng biết, Thiên Nguyên trước nay luôn có đúc kiếm sư ưa thích sưu tập vẫn thiết, dùng vào đúc kiếm, chính bởi vì trong tinh không chủng loại trân thiết tiên đồng phong phú hơn xa Thiên Nguyên, bình thường bọn họ có thể được một lượng nửa cân đã cao hứng cả ngày, nhưng chúng ta thì sao...

Phương Hành dương dương đắc ý giơ ngón tay chỉ phía xa xa:

- Ở chung quanh giờ toàn là vẫn thiết!

Ngao Liệt và Lộc Tẩu đều ngẩn ngơ, đồng thời phát giác lời Phương Hành nói không phải không đạo lý...

Lúc ở Thiên Nguyên, bọn họ cố nhiên sẽ hứng thú với tiên kim vẫn thiết trong tinh không, nhưng đến trong tinh không rồi, khắp đất hoang vu, ai còn có thể nghĩ đến cái thứ kia, tâm lý đều phồng lên một hơi, chỉ nghĩ nhanh nhanh đi đến đầu bên kia tiên lộ!

- Mà đúc khí mới chỉ là tiểu đạo trong đó mà thôi, còn có càng nhiều bảo tàng, tác dụng cũng nhiều lắm, thực sự là khó mà tưởng tượng!

Phương Hành càng nói càng hưng phấn, khí khái xung thiên:

- Bình thường thấy nhiều bảo bối có chủ như vậy, còn phải cố sống cố chết đoạt lấy cho bằng được, giờ ở trong tinh không bao la, khắp nơi toàn là bảo bối vô chủ, nếu mà còn khách khí, vậy còn tính là người không?

- Đi thôi!

Hắn cước đạp Khô Lâu, khí thế hùng hổ xông vào sâu trong tinh không.

- Thứ hữu dụng đều bị hắn dời sạch...

Ngao Liệt cùng Lộc Tẩu ngơ ngác nhìn nhau, dở khóc dở cười, nhưng hơi khẽ do dự, lại cũng chỉ đành than nhẹ một tiếng, cùng đi theo.

...

...

Bởi vì trước đây có ngũ lão ở bên, Phương Hành tự nhận rất cao, căn bản không nguyện cầm Tinh Không đồ giám mà mình thật không dễ dàng mới lấy được từ chỗ Thần Chủ ra phân hưởng cùng bọn họ, bởi thế một mực chưa từng ai gặp qua. Nhưng hiện nay lại khác, bên người chỉ còn người mình, hứng trí cũng lên, bèn bắt đầu thăm dò các hành tinh ven đường, dựa theo ghi chép trên Tinh Không đồ giám, đi sưu tầm những vẫn thiết tiên đồng quý hiếm, mỗi phát hiện một loại, hắn đều nhảy nhót không thôi, đường đi nhờ đó mà đỡ cô quạnh chút ỉt.

Chẳng qua nói đi thì cũng phải nói lại, sở dĩ hắn muốn tìm kiếm những thứ kia, nói thật là vì lữ đồ quá mức nhàm chán, muốn kiếm chuyện để làm, chứ thực ra hắn không mấy hứng thú với đám vẫn thiết tiên kim kia. Chỉ có điều, bên người nay lại nhiều thêm Lộc Tẩu, mà Lộc Tẩu vốn không phải chiến tu, một đời tu hành, hứng thú đối với các loại kỳ môn độn giáp, trận thuật luyện phù hơn xa chiến pháp. Lại thêm, hắn có thể tu luyện một thân trận thuật tới cảnh giới hiện nay, phần nào cũng chứng tỏ bản thân hắn có được thiên phú cực con đối với những thần thông cửa lệch kia !

Vô số vẫn thiết tiên kim Phương Hành sưu tầm được đều chồng chất trong Thần cung, lười nhác đi quản, chỉ chăm chăm đi so đối với Tinh Không đồ giám, suy xét xem thứ này thứ kia đáng bao nhiêu tiền. Ngược lại Lộc Tẩu dần có hứng trí, bắt đầu trầm hạ tâm tới nghiên cứu những chỗ bất phàm của các loại vẫn thiết tiên kim kia, lúc đầu chỉ là hứng thú bất chợt, nhưng đến về sau, lại dần dần trầm tiến vào, ngày đêm nghiên cứu, vui ở trong đó...

Cũng may chuyến đi xa này Phương Hành mang đi không ít đồ vật linh tinh, có thể nói không biết bao nhiêu để uẩn đạo thống bị hắn dời sạch, bình thường Lộc Tẩu muốn kiếm chút lò đan, linh thảo, phù triện… vân vân… Hết thảy đều có thể tìm được, hơn nữa lượng cất trữ còn không ít, ngược lại khiến Lộc Tẩu cảm thấy chẳng khác gì lúc ở Thiên Nguyên, lại thêm số tinh linh tích trữ của Phương Hành cũng tương đương giàu có, không cần phải tiếp tục bế quan khô thủ, đại khái có thể thanh thản ổn định làm học vấn, quả nhiên không còn vẻ gì là khổ muộn như trước...

Trên đường vốn có không ít hung hiểm, trước kia đều do ngũ lão giải quyết, Phương Hành không thèm để ý, nhưng hiện nay lại cần chính bọn họ giải quyết. Được cái tuy không có ngũ lão, lại có một Ngao Liệt nhiệt huyết tràn đầy, đứa này vốn là hạng dăm ba ngày không đi ra hoạt động hoạt động trong lòng liền không tự tại, giờ thì hay rồi, gặp phải phiền toái gì, đứa này đều không cần nhắc nhở, liền tự mình lủi ra, triển khai thần thông đáng sợ của Long Tộc, thế như chẻ tre giải quyết rắc rối, vừa có thể xử lý vấn đề, vừa cũng để ma luyện tự thân!

Cứ như vậy, một người thỏa mãn được yêu thích cướp bóc của bản thân...

Một người thỏa mãn nhu cầu tu hành...

Người sau cùng cũng thỏa mãn ý niệm biến thái một đường đánh xuyên tiên lộ!

Hành trình này, quả thực ai cũng có được thứ mình muốn, thật sự là một mảnh hài hòa!

Ngay chính Phương Hành cũng nhịn không được nhiều lần cảm thán, nếu trên đường có thể nhiều thêm mấy người tình làm bạn, sinh đứa tiểu thổ phỉ... vậy lại hoàn mỹ. Ít ra như thế cũng đỡ hơn cả ngày làm bạn với một lão già và một con rồng đực huyết khí quá thịnh như bây giờ?

Cũng chính bởi ý niệm niệm, hắn lại càng nhớ đến Ngao Trinh.

Rốt cuộc trong lữ đồ này, cảm giác cũng lại thiếu mỗi con rồng cái kia...

...

...

Trong tinh không không có ngày đêm, thời gian cũng chỉ là một khái niệm mang tính tham khảo mà thôi, vì thế vượt qua tinh không thường thường sẽ khiến người có cảm giác như thời gian đóng băng, tựa hồ bản thân đang ở trong thời quang đoạn tầng, ngẫu nhiên hứng khởi, nhớ ra đi suy tính, mới sẽ hoảng nhiên đại ngộ... Mẹ nó, thì ra đã qua thời gian dài như vậy, thế mà cứ tưởng mới chỉ chớp mắt!

Phương Hành là người lười nhác tính toán thời gian, qua ngày trong vô tư vô lự, căn bản quên mất nghĩ tới đã ở trong tinh không bao lâu, chỉ đại thể cảm thấy, công phu “Tụ Lý Kiền Khôn” kia của mình đã tu luyện thành thạo, nghiên cứu đối với thức giới cũng tương đương quen thuộc, một ít hạt giống linh dược để dành trong Thần cung đều đã nở hoa kết quả, chủ yếu nhất là, nhóm trong sinh linh thứ nhất trong thức giới, hơn trăm con heo béo… đã có một con nhờ mình nhàn đến hoảng, dạy cho lên cảnh giới Kim Đan!

Ngoài ra, Lộc Tẩu không phụ danh tiếng trận tu, dùng các loại vẫn thiết tiên kim làm tài liệu, chầm chậm hiểu rõ tưởng tận đặc tính Thần cung của Phương Hành, bắt đầu động thủ luyện chế, dần dần, không gian Thần cung đã từ hơn trăm trượng tăng trưởng đến hơn ngàn trượng, đến sau thậm chí vượt quá vạn trượng, thậm chí càng thêm rộng lớn...

...

...

Chỉ là, nhiều biến hóa xảy ra như vậy, đám người Phương Hành lại vẫn không đuổi kịp Cửu Đầu Trùng, thậm chí không đuổi kịp đám người Long mẫu và Lam tiên sinh, Văn tiên sinh. Lúc nhàn tới vô sự, bọn họ cũng thảo luận qua, trong tay đám người Lam tiên sinh có tinh đồ mà mới đầu Phương Hành cấp cho, phần tinh đồ kia đương nhiên đã bị Phương Hành làm qua tay chân, có thể an toàn thông đi cửa thứ hai trên tiên lộ, nhưng bắt đầu từ cửa thứ hai, lộ tuyến liền thay đổi, bởi thế Phương Hành nói qua, đại khái có thể đuổi kịp những người này ở cửa thứ hai...

Nhưng khiến người không tưởng tượng được chính là, cửa thứ hai kia mãi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu...

Tiên lộ này quả thật dài lâu dị thường!

Chẳng qua, cuối cùng khi đám người Phương Hành đã quen với thứ đập vào trước mắt toàn là tinh không bao la thì cũng là lúc gặp phải một màn có thể lần nữa xúc động tâm huyền, đồng thời kết thúc chặng hành trình dài đằng đẵng...

Phương Hành chính đang ngồi trên xương đầu Khô Lâu, bộ dạng lười nhác ôm lấy vò rượu nhấm nháp như thường ngày, đột nhiên ngẩng đầu lên!

Trước mặt xuất hiện một mảnh Tinh Vân cực lớn, mông lung thần bí, mờ mịt như sương...

Dưới mảnh Tinh Vân kia ẩn ước thấy được một phương đại lục to lớn, đột ngột vắt ngang giữa không.

Phảng phất như là đột phá không gian mà đến, cứ vậy hiển hóa trong mí mắt Phương Hành...

Bên ngoài Tinh Vân, trong tinh không dựng lên một khung Bạch Ngọc vân đài!

Vân đài khắc hoa chạm ngọc, hết sức hoa lệ, một mảnh tiên phong đạo khí, nhìn qua như là tiên kiều tiếp dẫn trong truyền thuyết!

- Đây là thứ gì?

Vò rượu tuột khỏi tay Phương Hành, rượu chảy ra trôi nổi quanh người.

- Tới...

Cũng lúc Phương Hành sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, tia sáng từ Tinh Vân kia đã quét trúng Phương Hành, sau đó, trên vân đài đột nhiên có một đạo thần niệm ba động, tiếp đó đạo thần niệm ba động này dẫn động hai đạo thần niệm khác đồng thời chấn đãng, trong lời nói như là xen lẫn vẻ hớn hở khó mà nói rõ, sau đó, đằng sau vân đài bất chợt vang lên tiếng chuông cổ phác, trong tinh không căn bản không có thanh gì âm truyền đạt, nhưng tiếng chuông vẫn cứ vang lên vô cùng chân thực...

- Đã xảy ra chuyện gì?

Dưới xương đầu Khô Lâu, Lộc Tẩu chính đang bế quan suy xét làm sao để tiếp tục cải tạo Thần cung và Ngao Liệt ở bên cạnh trợ thủ cũng nghe được tiếng chuông, vội vàng nhảy ra, sau đó bọn họ cũng thấy được mảnh Tinh Vân và vân đài, cả hai đồng thời ngây ngốc...

Trên tiên lộ Long Tộc, giữa tinh không mênh mang, làm sao sẽ có tồn tại thế này?

Tiên phong đạo khí nồng nặc, không biết thắng quá Thiên Nguyên mấy lần, quả thực như là... Đại tiên giới trong truyền thuyết...!

- Phụng mệnh tứ chủ, chờ đợi ở đây ba mươi năm, chư vị đạo hữu, cuối cùng đến nơi...

Ngay lúc ba người bọn họ đang thần tình kinh ngạc, ngưng thần đánh giá, lại đột nhiên nghe được trên vân đài có tiếng cười to truyền đến, liên tiếp ba đạo thân ảnh nhảy lên từ trên vân đài cao cao, chân đạp tinh không, nghênh tới chỗ bọn họ, nhìn bộ dạng có vẻ là một đạo, một tăng, một yêu nữ, đạo giả tiên phong đạo cốt, râu bạc phất phơ, tăng giả tăng y trắng ngà, khí chất xuất trần, còn nữ tử thì lại yêu mị tận xương, điên đảo chúng sinh, trên mặt ba người đều treo vẻ vui sướng khó mà che dấu, cười khanh khách như bạn cũ gặp lại...

- Để chúng ta đợi lâu quá...

- Thông Thiên Đạo Chủ Phương Hành đại thánh...

- Thương Lan Hải Long cung Ngao tam thái tử...

- Tám kiếp tán tiên Trần chân nhân...

Chương 1287: Kim Đan vi thị, Nguyên Anh vi bộc (Kim Đan làm kẻ hầu, Nguyên Anh làm nô bộc)

Nhìn thấy ba người kia nghênh tới, vô luận là Phương Hành, Lộc Tẩu hay Ngao Liệt đều thần kinh căng cứng, pháp lực chấn đãng, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng ra tay. Thật sự là ba người đã mắt to trừng mắt nhỏ vượt qua không biết bao lâu trong tinh không, hiện nay đột nhiên xuất hiện một nơi kỳ dị thế này, lại nhìn thấy ba bộ dạng nhân hình quen thuộc, quả thực khiến bọn họ vừa chấn kinh lại vừa cảnh giác. Chỉ có điều phần cảnh giác này sau khi nghe ba người kia cười khanh khách nói ra danh hiệu liền hóa thành một mảnh kinh nghi, ba người sáu ánh mắt đồng loạt như lợi kiếm nhìn chằm chằm vào ba người đang đi tới!

- Sao bọn họ biết được tên chúng ta?

Trong lòng đám người Phương Hành đồng thời thăng lên ý niệm này, tâm lý chấn kinh tới cực điểm.

Vô luận nhìn thế nào, ba người này đều là rất là xa lạ, hơn nữa từ khí tức mà phán đoán thì cũng không có vẻ gì là thay đổi dung mạo!

Cũng tức là nói, ba kẻ này xác thực người lạ, nhưng lại chuẩn bị đích nói toạc ra bọn họ đích danh tự!

Thậm chí còn phải nói, ba người này hiểu rất rõ bọn họ, bởi vì vô luận là thi lễ hay là lúc gọi ra họ tên, ba người đều lấy Phương Hành làm đầu. Trong khi với người bình thường, trong ba người, luận tu vị và thực lực, rõ ràng Phương Hành là người nhỏ yếu nhất...

- Các ngươi là người nào?

Ngao Liệt ánh mắt lành lạnh đánh giá ba người, đột nhiên cất tiếng hỏi, giọng điệu không chút khách khí.

- A a, Ngao tam thái tử không cần căng

thẳng...

Trong một tăng một đạo một nữ kia, lại là đạo nhân hơi rung phất trần trong tay, cười nói:

- Bần đạo Ngọc Ki Tử, đệ tử thứ ba dưới trướng Đại Đức đạo chủ, vị này chính là Bất Trần đại sư, hộ pháp thứ tư dưới trướng chủ tọa Đại Bi tăng chủ, vị này là nữ yêu Đào Nhi con gái thứ bảy của Đại Uy yêu chủ, ba người chúng ta phụng lệnh tứ chủ đợi ở đây nghênh tiếp ba vị tiến đến đã nửa giáp rồi, hôm nay nhìn thấy, thực sự vui mừng khôn xiết a...

- Đạo chủ Yêu chủ Phật chủ cái gì?

Nghe được lời này, đám người Phương Hành càng ngơ ngác, ba người dùng thần niệm ẩn ẩn trao đổi một lát, trong lòng đây đó đều tràn đầy nghi hoặc.

Đặc biệt là lúc nghe được đạo nhân nói đã chờ đợi mình "nửa giáp", tâm lý càng là cuộn lên một trận kinh đào hải lãng, chẳng lẽ nửa giáp trước bọn họ đã biết mình sẽ tới đây? Lời này cũng quá không đáng tin, ba mươi năm trước chính bọn họ đều không biết mình sẽ tới, chẳng lẽ thật có người nào, từ ba mươi năm trước đã có thể suy tính đến mình sẽ tới đây?

- Hì hì, nô gia biết trong lòng ba vị có vô số nghi vấn, nhưng không cần gấp, thấy đạo chủ, tự nhiên sẽ hiểu!

Nữ tử kiều my tựa hồ xem phá tâm tư bọn họ, mỉm cười mở miệng nói:

- Giờ theo chúng ta hạ giới cái đã, tắm rửa nghỉ ngơi một lát, bốn vị đạo chủ chờ mong ngươi đã lâu rồi, mỗi cách ba năm năm đều phải hỏi một tiếng! Một đường vượt qua tinh không, khổ cực bôn ba, chắc chịu khổ không ít? Nô gia thực sự bội phục những người có đại nghị lực như các ngươi...

Nói rồi nàng cười lên kiều my, quay người làm ra tư thế thỉnh mời.

Bộ dạng hệt như chủ nhân nhiệt tình hoan nghênh quý khách...

Trong lòng đám người Phương Hành và Ngao Liệt càng thêm nghi hoặc, cảm giác chẳng hiểu mô tê gì, tính tình Ngao Liệt lại nóng nảy, cũng nhận định không có chuyện gì tốt, hừ lạnh một tiếng, đang định nói chuyện, nhưng Lộc Tẩu lại bất tri bất giác kéo hắn một cái, sau đó hướng Phương Hành nhìn lại, truyền âm nói:

- Ba người này tu vị thật bá đạo, tuy còn chưa thành tiên, nhưng cũng mò đến đạo bậc cửa kia rồi, nếu là trước khi luyện hóa U Thổ, lão phu cũng không chắc có thể chế ngự được bọn họ, phải cẩn thận, bọn họ chưa hẳn đã có hảo tâm...

Lúc này tâm lý Phương Hành cũng đang phi tốc đích chuyển động, nửa buổi sau, âm thầm hạ quyết định, bất động thanh sắc đánh một đạo thần niệm về phía Lộc Tẩu và Ngao Liệt:

- Đúng là cổ quái, chẳng qua nơi quỷ quái này lại vừa khéo tọa lạc trên tiên lộ, chúng ta sao có thể tới trước mặt lại mặc kệ? Trực tiếp động thủ đánh đi qua cũng không thích hợp, trước hết cùng bọn họ tiến vào xem xem, là thần là quỷ cứ nhìn liền biết, không chừng nơi này chính là đạo cửa ải thứ hai cũng nên, cẩn thận chút là được...

Nói đến chỗ này, trên mặt liền chất đầy ý cười, vái một cái thật dài, cười nói:

- Như vậy đa tạ ba vị, nói thật vừa rồi đúng là dọa chúng ta nhảy dựng. Thời gian chúng ta ngẩn trong phiến tinh không này thực sự không ngắn, bỗng đột nhiên nhìn thấy một nơi tiên cảnh như vậy, ta còn tưởng rằng là ảo giác, vừa mới hồi thần lại, ba vị chớ trách, không biết nơi này rốt cục là đàn tràng nào?

- Hì hì...

Nữ tử kiều mỵ nghe vậy liền che miệng cười, một tăng một đạo cũng cười mà không nói.

Nữ yêu Đào Nhi nói:

- Nơi này không phải đàn tràng, nơi các ngươi khổ khổ truy tìm là nơi nào?

- Tiên giới?

Nháy mắt Lộc Tẩu liền nghe ra hàm ý ẩn trong lời nàng, lập tức cả kinh, buột miệng mà ra.

Ngay cả Phương Hành và Ngao Liệt cũng hiện đầy vẻ cổ quái.

- Chúc mừng ba vị đắc đạo!

Lúc này một tăng một đạo mới cười khanh khách mở miệng, chắp tay chúc mừng ba người Phương Hành.

- Điều này sao có thể?

Trong lòng đám người Phương Hành đồng thời thăng lên ý niệm này, nghi hoặc càng cường liệt tới cực điểm.

Nhưng một tăng một đạo lại không muốn giải thích nhiều, Ngọc Ki Tử cười nói:

- Tai nghe là hư, mắt thấy là thực, đi tới nơi này của chúng ta, suy nghĩ trong lòng mỗi người đều như chư vị ở đây cả, chúng ta giải thích cũng vô dụng, không bằng để ba vị tự mình xem xem!

Bất Trần tăng cũng mỉm cười nói:

- Vừa nãy ta đã truyền âm xuống, sai người chuẩn bị động phủ, mời ba vị đi theo ta!

Nói xong, ba người khoan thai đi tới, tay áo phất phới, tiên phong phiêu miểu, nhẹ nhàng lướt về phía vân đài.

Phương Hành và Lộc Tẩu, Ngao Liệt trao đổi một đạo thần niệm, kềm nén nghi vấn như phiên giang đạo hải trong lòng, theo ba người bọn họ bước lên vân đài, sau đó men theo bậc thềm bạch ngọc hướng đi xuống, sau chín mươi chín đạo bậc thềm liền nhìn thấy một quảng trường bằng phẳng, ba người để bọn họ hơi đợi, đi tới gõ vang một chiếc chung đồng cổ phác trên thạch đài, tiếng chuông vang lên, không lâu lắm, liền nhìn thấy phía dưới bay lên ba chiếc ngọc liễn, tiên loan làm ngựa, mỹ ngọc làm xe, chung quanh mỗi chiếc vây quanh một đội tiên tử bưng cầm tiêu...

- Khởi giá...

Một tăng một đạo một nữ chia nhau bồi đám người Phương Hành, mỗi người ngồi lên một chiếc ngọc liễn, bên cạnh lập tức có lực sĩ cao giọng hô một tiếng, tiên tử chung quanh liền tấu lên tiên âm phạn nhạc, du dương vui tai, tiên loan kêu hót một tiếng, kéo ngọc liễn bay xuống, ngọc liễn đi qua nơi đâu, từng chùm hoa bay múa theo sau, từng đạo tiên phù dập dờn như mưa, tiên khí nồng nặc đập mặt mà đến, trong mắt qua làn mây ẩn ước thấy được kỳ phong đại sơn, tiên lưu dị giang, quả thật là một mảnh núi sông tuyệt đẹp, khiến người chấn kinh không thôi.

- Thông Thiên Đạo Chủ, cảm giác đắc đạo thế nào?

Ngồi cùng Phương Hành trên ngọc liễn là nữ yêu Đào Nhi, nàng cười khanh khách, một thân dị hương, nhè nhẹ dựa vào bên người Phương Hành, ngón tay mảnh khảnh nhặt lên một trái bồ đào đặt trên ngọc liễn, nhè nhẹ đưa tới bên mồm Phương Hành.

- Ha ha, sướng khoái!

Phương Hành cười lớn, một ngụm ngốn sạch bồ đào, còn cố ý cắn ngón tay xanh miết của Đào Nhi một cái.

- A nha, ngươi cắn đau đớn người ta...

Yêu nư Đào Nhi thấp giọng hô một tiếng, điểm nhẹ lên má trái Phương Hành.

Phương Hành cười lớn, vươn tay ôm chặt eo Đào Nhi, tay ngắt một cái.

Đào Nhi cũng không cự tuyệt, chỉ che miệng cười khanh khách.

- Ngươi làm cái gì đấy?

Ở đằng sau, Ngao Liệt trợn to mắt nhìn Phương Hành, đầy mặt nộ khí, truyền âm quát hỏi.

Nghe này giọng điệu nộ khí xung xung kia, chẳng biết có phải đang nhớ tới tỷ tỷ, tới khởi binh hỏi tội thay nàng không.

- Ngụy trang... Ngươi hiểu không?

Phương Hành cũng không quay đầu, truyền âm quát mắng:

- Đến một nơi quỷ quái, ngươi liền phải càng quái hơn bọn hắn... Tới, nhanh học ta!

Ngao Liệt tức đến lỗ mũi bốc khói, quay đầu nhìn hòa thượng một mặt từ bi bên người, buồn nôn quay đầu đi...

Cái này... Thật học không được!

- Lại có người cầu tiên đắc đạo ư?

- Trời ạ, lần này tới một lần ba người...

Ngọc liễn trước là nghiêng nghiêng hạ thấp tốc độ, từ tinh không sáp xuống mặt đất, sau đó mới lại chậm rãi kéo lên, bay vút về phía trước. Sau khi sáp gần mặt đất, tiên liễn bay qua không trung sớm đã kinh động rất nhiều thành trì và hương trấn dưới đất, bách tính sinh sống ở phía dưới đều nhìn thấy cảnh này, ai nấy hoan hô reo hò, thắp hương đốt pháo, thậm chí còn có người dưới sự đái lĩnh của trưởng giả quỳ xuống khấu bái, khẩn cầu tiên nhân có thể khiến thiên hạ mưa thuận gió hòa, mình được vạn sự thuận lòng...

- Nếu không phải vừa từ trên trời hạ xuống, lão phu đều tưởng rằng nơi đây chính là Thiên Nguyên...

Tâm lý Lộc Tẩu kinh nghi vạn phần, khẽ truyền âm hướng Phương Hành nói.

- Giờ ta cũng tưởng nơi này là Thiên Nguyên...

Phương Hành truyền âm đáp lại, ngoài mặt vẫn cười khanh khách ôm lấy Đào Nhi đùa giỡn.

Thật sự là quá giống!

Vô luận là bình nguyên quần sơn, trường giang đại hà, hay là thành trì dựng lên giữa bình nguyên, bách tính hồng trần sinh tồn trong thành trì, tất cả đều một hình một dạng như Thiên Nguyên. Chỗ khác biệt chỉ là, ở nơi này tiên khí so Thiên Nguyên nồng nặc gấp trăm, bởi thế chẳng những thỉnh thoảng nhìn thấy một ít tu sĩ, thực lực cường hoành đến đáng sợ, thậm chí đến cả bách tính bình dân sinh tồn ở nơi này cũng đều thân thể tráng kiện, tỷ như Phương Hành trong lúc vô ý quét qua một vị bách tính liền thấy, người đó dù không chút tu vị, nhưng một thân lực lượng lại có thể sánh ngang với Linh Động!

- Chúng ta cần phải hồi bẩm tứ chủ, khách quý đã đến, ba vị đạo hữu trước nghỉ ngơi ở Đoạn Tục sơn này, chờ đợi tứ chủ triệu kiến!

Ngọc liễn dán vào mặt đất bay vút đi, ước chừng một canh giờ sau liền đi đến trước mặt một tòa núi lớn nguy nga, trên núi dựng lên mấy phiến đình đài lâu các, cực là tinh trí, một tăng một đạo một yêu rời ngọc liễn, dẫn bọn họ tiến vào, đi tới trước một mảnh cung đinh, lại thấy đã có vô số lực sĩ và thị nữ đi ra nghênh tiếp, từng người cung kính chấp lễ, tha thướt vái chào, cung nghênh đám người Phương Hành...

- Này... Nơi này quả thật là Tiên giới ư?

Giờ đây Lộc Tẩu đã chấn kinh không bút nào tả xiết, nhịn không được truyền âm hỏi Phương Hành.

Biểu tình Phương Hành cũng hơi có phần cổ quái, nhưng hắn nhìn ra, đám lực sĩ và thị nữ này tu vị đều là Kim Đan cảnh!

Thậm chí có mấy người bộ dạng như là tổng quản, một thân tu vị liền là Nguyên Anh!

Chương 1288: Chân Phật hay là nguỵ Tiên

Tồn tại cảnh giới Kim Đan thậm chí là Nguyên Anh, không ngờ đều chỉ là bộc nhân?

Tâm lý đám người Phương Hành và Lộc Tẩu không khỏi cảm thấy kinh ngạc, cần biết dù hiện nay tu vị bọn họ đều đã bước vào Độ Kiếp, tính là đại tu hiếm thấy trong tu hành giới, nhưng Kim Đan và Nguyên Anh lại cũng không phải hạng tầm thường vừa nắm liền được một bó to. Lấy Thiên Nguyên làm ví dụ, tu sĩ cảnh giới Kim Đan đã có thể khai tông lập phái ở một ít nơi hẻo lánh, làm lão tổ hiển hách một phương, còn Nguyên Anh thì càng không cần nói, đều đã là lão tổ tông sau màn của một ít đạo thống trung đẳng, quả quyết không khả năng làm nô cho người khác, dù là có, cũng duy chỉ cổ thế gia như Trung vực bát đại gia mới có tiềm lực làm vậy, hơn nữa đó không gọi là “nô”, mà được xưng là cung phụng, trưởng lão...

Nhưng nay những người mà bọn họ nhìn thấy lại là nô tài thực trăm phần trăm, ai nấy khom lưng quỳ gối bộ dạng vô cùng cung thuận!

- Ba vị đạo hữu tạm nghỉ ngơi ở núi này, đợi đến ngày mai, lại đi bái hội chủ nhân tiên cảnh!

Một tăng một đạo một yêu nữ kia rất là khách khí, dặn dò đám người Phương Hành một tiếng, sau đó liền quay đầu phân phó những người kia hầu hạ chu đáo.

- Cung nghênh thánh giá thượng tiên...

Trong núi, từng dãy Kim Đan lực sĩ, thị nữ sớm đã vòng quanh, phân hai bên trái phải, nhập điện mà đi.

Trên đường tới đây, ba người Lộc Tẩu, Ngao Liệt, Phương Hành đã thương định sẵn, hết thảy tĩnh quan kỳ biến, thế là bèn cảm tạ một tăng một đạo một yêu, mặc cho đám thị nữ dìu tiến vào, tiếp xuống tới tự nhiên liền là thắp hương tắm gội, thay đồ, lễ tiết nặng lắm, không khác gì lúc ở Thiên Nguyên, khi các đại đạo thống tiếp đãi khách nhân long trọng nhất, chỉ là tất cả lễ nghi dùng độ đều không phải Thiên Nguyên có thể so, linh dịch rửa mặt, tiên lộ làm phấn, kiều nga đánh đàn, lực sĩ nhấc bình, đã không phải hoa mỹ, mà là xa xỉ.

Tắm rửa xong xuôi, dưới đại điện lại tổ chức thịnh yến, một vị trung niên đại tu Nguyên Anh đỉnh phong tọa bồi, đón gió tẩy trần cho ba người Phương Hành, hắn tự giới thiệu mình là Nhạc Sơn tán nhân, chính là chủ nhân nơi tiên sơn này, mọi thứ trên bàn tiệc tự nhiên cũng đều là trân tu mỹ soạn, ngọc dịch tiên nhưỡng, chủ nhân là người sảng lãng thú vị, đàm đạo luận pháp, diệu ngữ liên châu, nhiệt tình vô cùng, không ngừng chuốc rượu ba người!

Mấy người Phương Hành tự nhiên không khả năng cứ vậy mất đi cảnh giác, chẳng qua trong lòng đã có chủ ý, liền cũng bất động thanh sắc, rượu đến liền cạn, nhưng mà lúc mượn lời hỏi đến căn cước nơi tiên cảnh này, trung niên đại tu Nhạc Sơn tán nhân kia lại không chịu nói thẳng, chỉ cười nói:

- Chuyện quan hệ tiên cảnh sớm muộn sẽ có người nói rõ cùng ba vị, ta chỉ là một tiểu tu trong tiên cảnh, không dám nói bừa, chỉ có thể nói, ba vị trải qua thiên tân vạn khổ đến đây, thực sự tính là được lên tiên duyên, không uổng mấy chục năm bôn ba trong tinh không!

- Mấy chục năm bôn ba?

Phương Hành và Ngao Liệt đều khẽ cau mày, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Một trận tiên yến kéo dài tới đêm canh ba, khách chủ tận hứng, Nhạc Sơn tán nhân liền sai người đưa đám người Phương Hành nghỉ ngơi. Về lại cung đình, Lộc Tẩu nhìn qua đã rất có mấy phần túy ý lập tức thanh tỉnh lại, bất động thanh sắc bấm tay mấy cái, bày bố xuống tầng tầng pháp trận để phòng có người thám tra, sau đó mới hướng Phương Hành và Ngao Liệt nói:

- Cổ quái, thực sự cổ quái, chẳng lẽ chúng ta đã đến Tiên giới thật rồi ư? Nhưng rõ ràng tiên lộ này chúng ta mới chỉ đi chưa đến một nửa a...

Ngao Liệt cũng cười lạnh một tiếng, mở miệng nói:

- Dù chúng ta đi tới điểm cuối tiên lộ, vậy cũng nên là ở Long Tộc cổ giới mới đúng!

Lộc Tẩu ngẩng đầu:

- Chẳng lẽ chúng ta trong lúc vô tình đã tiến vào ba mươi ba tầng trời Đạo gia?

Lúc nói lời này, giữa hai hàng mi hơi hiển mấy phần hưng phấn.

Hắn dù sao cũng là truyền nhân Đạo gia, đường thành tiên nhắm đến tự nhiên cũng là ba mươi ba tầng trời Đạo gia. Nay bước lên tiên lộ tiến hướng Long Tộc cổ giới, kỳ thực cũng là đành chịu, giờ đây không khỏi có chút kích động, bất giác biểu lộ trên nét mặt...

- Ba mươi ba tầng trời Đạo gia mà dễ bị ngươi đi lạc như vậy, thế có còn tính là một phương đại tiên giới nữa không?

Phương Hành cười khẩy nhìn Lộc Tẩu một cái, trực tiếp phủ nhận suy đoán của hắn.

Lộc Tẩu tự nhiên cũng biết suy đoán này của mình không thể nào đáng tin, bèn hắc hắc khẽ cười, che đi lúng túng, nghiêm mặt nói:

- Bất luận nói thế nào, lão phu đều luôn có cảm giác không thế nào thực sự, ở nơi đây, một cây một cỏ, một nô một bộc, quả thực đều là tiên phong đạo cốt, đặc biệt tiên khí nồng nặc, sợ là tùy tiện bất kỳ chỗ nào đều có thể so được với danh sơn đại xuyên tại Thiên Nguyên, quả thật không khác gì Tiên giới trong truyền thuyết. Chỉ là không biết vì sao, lão phu lại hồn nhiên không cảm nhận được sự vui sướng vì đã đặt chân Tiên giới, ngược lại cứ thấy tiếc nuối điều gì!

- Liệu có phải nơi đây chính là đạo đại quan thứ hai trên tiên lộ Long Tộc?

Ngao Liệt xen lời, đầy mặt ngưng trọng.

- Long Tộc các ngươi có bản sự biến một phương đại thế giới có thể sánh ngang với Thiên Nguyên thành là đạo quan tạp thứ hai trên tiên lộ ư?

Câu này của Phương Hành lập tức khiến Ngao

Liệt trầm mặc.

Trên thực tế, lúc mới đến đây, bọn họ đều đã nghĩ đến khả năng nơi này là đạo quan tạp thứ hai do Long Tộc bố trí, nhưng sau khi hàng lâm xuống đại lục, suy nghĩ đó liền cũng biến mất. Bởi vì phiến đại lục này thực sự thái quá bát ngát, hơn nữa nơi nơi đều là tiên sơn, sinh linh vô số, một đường đi tới, bọn họ đều lấy thần niệm thám tra, quả thực xác định đây là một phương đại thế giới, hơn nữa còn là một đại thế giới về mặt tu hành và số lượng sinh linh đều không yếu hơn Thiên Nguyên...

Tiên tổ Long Tộc, vô luận thực lực cường đại đến đâu, đều không khả năng có bản sự biến một phương đại thế giới làm quan tạp như thế!

- Phương tiên cảnh này rốt cục là làm sao mà tới, người yêu tu sĩ ở chỗ này lại nguyên từ phương nào? Còn nữa, sao những người này biết chúng ta sẽ tới từ nửa giáp trước, không phải đám người Long mẫu Vũ Mị Nhi và Lam tiên sinh cũng ở chỗ này ư?

Lộc Tẩu thanh âm trầm thấp, nói một thôi một hồi, cuối cùng cảm thán:

- Tóm lại, nghi điểm rất nhiều, trước cứ chờ xem sao!

Ngao Liệt gật đầu đáp ứng, bất luận đến cùng thế nào, mấy vấn đề mà Lộc Tẩu nói vừa rồi quả thực đều cần phải suy xét thận trọng!

- Đương nhiên, vấn đề trọng yếu nhất vẫn là những người này có thể sản sinh uy hiếp đối với chúng ta hay không...

Phương Hành cười nhẹ một tiếng, đề ra vấn đề thực tế nhất.

Ngao Liệt và Lộc Tẩu đều trầm ngâm, vấn đề này nghe có lẽ lỗ mãng, nhưng cũng là chuyện tất phải suy xét, hiện tay thực lực bọn họ có thể nói là đỉnh cấp, hiếm khi gặp được địch thủ, nhưng sau khi đi tới cái thế giới này, một tăng một đạo một yêu nữ kia bọn họ gặp được kia lại đều không thể xem nhẹ, toàn là tồn tại tiếp cận thành tiên. Ngược lại đám nô bộc Kim Đan gì đó không hề được bọn họ để vào trong mắt. Cũng không biết trừ những người đã thấy hôm nay, liệu còn có nhân vật lợi hại nào ẩn đằng sau không!

- Hết thảy cứ đợi đến ngày mai là biết!

Ba người không thương lượng quá lâu, phút chốc liền chia ra bàn tọa nghỉ ngơi, lặng lẽ chờ đợi ngày thứ hai đi đến.

- Ba vị đạo hữu, đêm qua nghỉ ngơi tốt chứ? Hôm nay được Đạo chủ triệu kiến, hi vọng ba vị chuẩn bị sẵn sàng!

Sang ngày thứ hai, một tăng một đạo một yêu nữ hàng lâm núi này, diện kiến đám người Phương Hành, đạo nhân mặt đầy ý cười, mở miệng nói:

- Hôm qua chúng ta đã bẩm báo tin ba vị đi đến cho tứ chủ, chỉ là hiện nay Yêu chủ, Phật chủ đều đang bế quan, chỉ có Đạo chủ lão nhân gia là rất hoan hỉ, lệnh ta hôm nay mang ba vị đi cận kiến. Ha ha, nơi chúng ta đang ở bây giờ vừa khéo cách tiên sơn Đạo chủ tu luyện không xa, rất tiện, không bằng lập tức khải trình, đi bái kiến lão nhân gia, được không?

- Đạo chủ Yêu chủ cái gì?

Đám người Phương Hành tâm lý sớm có chuẩn bị, tự nhiên gật đầu đáp ứng, chỉ là trong lòng không khỏi sinh nghi.

Lúc mới đến nơi này liền nghe bọn hắn đề cập qua cái gì mà Đạo chủ, Yêu chủ, Phật chủ, không biết đến cùng là dạng người cỡ nào mà dám dùng xưng hiệu như vậy? Phải biết xưng hiệu đó không phải đơn giản cứ nói là được, cũng không phải như Phương Hành bởi vì khai sáng cướp đường, mà bị người xưng làm Kiếp đạo chủ, xưng hô của bọn họ rõ ràng tự nhận làm chủ nhân một tông đại giáo, nước trong đó sâu lắm...

Hơn nữa, trước đây nghe bọn hắn nói qua, nơi này có tứ chủ, như vậy trừ Đạo, Yêu, Phật ra, còn có người nào?

Phương Hành và Lộc Tẩu đều nhịn không được hướng Ngao Liệt nhìn một cái, nghĩ thầm người thừa lại kia chẳng lẽ là Long chủ?

Nếu thật như thế, giả như thêm Thần chủ của Thiên Nguyên, nơi này liền đủ một bàn...

- Hả, Đạo chủ mà các ngươi nói kia rốt cục có lai lịch gì?

Phương Hành và Lộc Tẩu cũng chỉ nghĩ nghĩ trong đầu, Ngao Liệt lại không chút khách khí mở miệng hỏi.

Thanh niên này bởi vì trên tiên lộ nhà mình bỗng dưng xuất hiện dị biến, tâm tình một mực không tốt lắm...

- Ai, Ngao tam thái tử, lúc nhắc tới Đạo chủ lão nhân gia chớ nói lời bất kính..

Đạo nhân Ngọc Ki Tử cười dặn dò một câu, ngược lại chưa từng chấp nhặt với Ngao Liệt, sau đó mới mở miệng nói:

- Ba vị vừa đến tiên cảnh, e rằng còn không biết, vậy để bần đạo tới giải thích một chút, tiên cảnh rộng lớn, tu hành giả nhiều, bất luận Nhân, Yêu, Phật, Nho đều có thể tu hành, mỗi một giáo môn đều có một người thống lĩnh, liền là mấy vị Đại Đức Đạo chủ, Đại Bi Phật chủ, cùng với Đại Uy Yêu chủ, Đạo chủ lão nhân gia tu hành tại Vô Lượng sơn, thống lĩnh Đông vực Tiên cảnh, Phật chủ lão nhân gia tu hành tại Kim Cương sơn, thống ngự Tây vực Phật cảnh, còn Yêu chủ lão nhân gia thì tu hành ở Côn Luân mộc, thống ngự Nam phương Yêu cảnh, ba vị này đều là người tu vị thông thiên, lòng mang từ bi, hiện nay người chúng ta muốn đi gặp chính là Ngộ Đạo sơn Đại Đức Đạo chủ...

- Trước đây các ngươi nói qua, tiên cảnh có bốn vị tôn chủ, như vậy trừ ba vị này ra, vị còn lại là ai?

Lộc Tẩu khách khách khí khí kính lễ, thấp giọng hỏi.

- Ha ha, vị lão nhân gia kia bình thường không hỏi thế sự, tạm thời liền không giới thiệu với ba vị!

Đạo nhân Ngọc Ki Tử lại khẽ cười, không tiếp tục mở miệng nói gì thêm.

- Vậy được, thỉnh cầu ba vị đi trước dẫn đường!

Phương Hành bất động thanh sắc đánh giá

một lúc, nghe đến đó liền cũng khẽ cười, ngầm ra hiệu Lộc Tẩu không cần hỏi nhiều.

- Quản hắn là chân Phật hay ngụy Tiên, tí nữa gặp mặt, tự nhiên liền biết!

Chương 1289: Giảng hay lắm

Đạo chủ tu luyện tại Vô Lượng sơn, nằm ở Đông vực Tiên cảnh, cách nơi đám người Phương Hành đặt chân không xa, lần nữa thừa tọa ngọc liễn, tiên loan làm giá, trống nhạc tề minh, hạo hạo đãng đãng ngang qua chân trời, thẳng hướng Vô Lượng sơn mà đi. Trên đường qua không biết bao nhiêu núi cao sông rộng, thành trì phồn thịnh, ước chừng nửa ngày mới đi tới một mảnh rừng cây um tùm, bay qua khu rừng, tầm nhìn trước mắt đột nhiên rộng mở, đập vào mắt là một mảnh tiên sơn kỳ phong, nơi nơi sương mù mờ mịt, tiên khí bốc lên, kỳ hoa dị thảo tranh nhau khoe sắc, chân núi dựng một tấm bài phường cực lớn, trên viết ba chữ “Vô Lượng sơn”, chung quanh có mấy vị Nguyên Anh tiên tướng trấn giữ!

- Khách quý đến, nhanh mở tiên môn...

Đạo người Ngọc Ki Tử rất là hưng phấn, đến trước bài phường liền vội hét to một tiếng, quát lệnh mở cửa tiên môn.

Tăng nhân Bất Trần và yêu nữ Đào Nhi thì rõ ràng có vẻ thờ ơ, ngoảnh mặt không thèm nhìn...

- Đạo chủ chính đang diễn giảng ở hậu sơn, mời khách quý hạ liễn mà đi!

Mấy vị tiên tướng tuy chỉ là người trấn giữ đại môn, nhưng ai nấy tu vị đều là Nguyên Anh đỉnh phong, cực không tục, lúc này thấy đám người Phương Hành đi tới, người nào người ấy đều mặt không biểu tình, chỉ thấp giọng hét lớn một câu liền tách ra hai bên!

Ba người Phương Hành xuống ngọc liễn, dưới chỉ dẫn của Ngọc Ki Tử cùng bước vào trong bài phường, nhưng lúc này, trong đám tiên tướng thủ sơn lại chợt có một người tiến tới, trong tay nâng lên một chiếc bàn gỗ màu tím, mặt không biểu tình nói:

- Khách quý muốn vào Vô Lượng sơn cần phải tuân thủ quy củ Vô Lượng sơn, không cho dẫn tiểu thế giới vào nơi đây, xin lưu lại, do tiểu nhân bảo quản, lúc đi ra sẽ trả cho quý khách!

- Muốn giữ lại tiểu thế giới của ta?

Phương Hành vội cả kinh dừng bước.

Lộc Tẩu và Ngao Liệt cũng ngừng lại, lông mày nhíu chặt.

Tiểu thế giới là bảo bối cỡ nào, cơ hồ có thể xưng là pháp bảo đứng đầu thế gian, dù là Chân Tiên cũng không phải người người đều có, đặc biệt là tiểu thế giới của Phương Hành, sớm đã được Lộc Tẩu cải tạo qua không biết bao nhiêu lần, bên trong nhiều lần được mở rộng, sớm đã nay không như xưa, tuy còn chưa so được với đại kim ô, nhưng cũng đã tính là tiểu thế giới nhất lưu, có thể nói là pháp bảo quý báu nhất trên người hắn. Mà giờ tiến vào Vô Lượng sơn, tiên tướng này lại muốn giữ lại, việc này quả thực làm khó hắn!

- Ách, trách ta trách ta, là ta sơ ý, quên mất chuyện này...

Ngọc Ki Tử hoảng nhiên đại ngộ, vội vàng bồi lễ, cười khổ nói:

- Vô Lượng sơn xác thực có quy củ này, chỉ là tiểu thế giới chính là trân phẩm, không mấy người có, bởi thế ta quên mất. Xin đạo hữu yên tâm, ngươi chỉ cần lưu tiểu thế giới ở chỗ này, bái hội xong Đạo chủ rồi, tự nhiên sẽ hai tay dâng lên, không có gì thiếu sót cả, nếu thực sự không được... Bần đạo đứng lại đây giữ giúp ngươi?

Bất Trần hòa thượng và yêu nữ Đào nhi lúc này đều lộ ý cười, như đang hạnh tai lạc họa (cười trên nỗi đau người khác).

Phương Hành nhìn Ngọc Ki Tử sắc mặt nôn nóng, lại nhìn tiên tướng bất động như sơn, rõ ràng không chịu thông cảm, liền cũng khẽ cười, lắc đầu nói:

- Thôi thôi, chẳng qua một phương tiểu thế giới, đáng được cái gì, thả tạm ở đây là được!

Nói xong, nhè nhẹ cởi xuống xương đầu Khô Lâu giữa eo, ném lên trên bàn gỗ.

Đám tiên tướng kia ngược lại hơi ngớ, tựa hồ không nghĩ tới hắn sẽ sảng khoái như vậy, bèn hơi khẽ khom người, nhường đường ra.

- Đa tạ đạo hữu thông cảm...

Ngọc Ki Tử ôm đầy cảm kích, thở dài một tiếng, mời đám người Phương Hành đi vào.

Rõ ràng chỉ là một tấm bài phường nhìn qua không có gì kinh kỳ, nhưng đám người Phương Hành vừa đạp bước tiến vào, lập tức không khỏi kinh nghi, hai người một long gần như đồng thời ngẩng đầu lên, nhè nhẹ “Ồ” một tiếng, thì ra, vừa bước qua bài phường liền lập tức cảm giác tiên khí quanh người nồng nặc gấp mười, cơ hồ không cần thổ tức, tự nhiên mà vậy liền có từng đạo tiên phong lưu chuyển khắp toàn thân, tẩy rửa thân tâm, một thân pháp lực bắt đầu nhè nhẹ chấn đãng, chậm rãi tăng trưởng, quả thực như là đang nằm mộng, phảng phất trực tiếp ngâm tẩm trong tiên dịch...

- Nếu được tu hành ở chỗ này, vậy... Đúng thật như đang trong mơ...

Lộc Tẩu nhịn không được thấp giọng cảm thán, trên mặt hiện ra mấy phần say mê.

Ngay cả Phương Hành cũng nhịn không được kinh hoàng mấy phần, nếu nói phương tiên cảnh này vốn có tiên khí nồng nặc viễn siêu động thiên phúc địa đỉnh cấp tại Thiên Nguyên, vậy thì tiên khí tại Vô Lượng sơn càng nồng nặc gấp trăm những chỗ khác trong tiên cảnh. Đối với người tu hành mà nói, đây quả thực là động thiên phúc địa chỉ có trong mơ. Có thể đoán được, với độ nồng nặc của tiên khí nơi đây, chỉ cần tu hành ở chỗ này, tự nhiên liền sự bội công bán (làm ít hưởng nhiều), ở chỗ khác cần phải chịu khổ ngàn vạn năm, ở chỗ này khả năng chỉ cần mấy năm...

Đặc biệt là đến cảnh giới như bọn họ, tu hành càng lúc càng gian nan, đến được tiên cảnh như này, thực sự là như cá gặp nước!

- Ha ha, ba vị đạo hữu, Đạo chủ chính đang diễn giảng ở hậu sơn, mời đi theo ta!

Ngọc Ki Tử cũng thổ nạp mấy hơi thật sâu, sau đó đầy mặt tươi cười, đi trước dẫn đường.

Bọn họ không cưỡi mây mà đi, chỉ men theo bậc đá trong núi bước lên, càng đi vào sâu trong núi liền càng cảm thấy tiên khí nồng nặc, thư thích khó diễn tả bằng lời, thậm chí nhịn không được nghĩ, con đường này đi càng lâu càng tốt, chỉ hận không thể vĩnh viễn đừng đến điểm cuối, ở nơi tiên khí nồng nặc như vậy, dù có đi một đời cũng đáng được...

Những gì mắt thấy tai nghe trên đường lại càng khiến bọn họ kinh ngạc không thôi, ở nơi tiên khí nồng nặc, linh thú tiên thảo tự nhiên cũng sinh trưởng nhiều hơn xa nơi khác, tiên loan ngọc thố, linh chi tuyết liên mọc đầy như cỏ dại hoa rừng tầm thường, đâu đâu cũng thấy. Khiến tâm tư cường đạo trong lòng Phương Hành được dịp ngo ngoe muốn động, năm ngón không ngừng xiết chặt rồi lại buông ra, Ngọc Ki Tử ở bên cạnh dẫn đường còn tưởng hắn quá căng thẳng, lại không biết hắn là đang cường hành áp chế tâm tư cướp bóc...

Đạp bậc đá, qua thang mây, vượt tiên hồ, đi suốt nửa canh giờ, cuối cùng khó khăn tới được hậu sơn Vô Lượng sơn. Nhìn đến dị tượng trong một mảnh sơn cốc trước mặt, nghe được kinh văn kỳ ảo phiêu đãng trong núi, ai nấy không khỏi ngây dại.

Trước mắt quả thực là cảnh tiên gia diễn giảng giống hệt như trong cổ tịch ghi chép, giữa sơn cốc, mấy chục người ngồi đó, ngưng thần nghe kinh, nam có nữ có, trẻ có già có, nhìn tu vị, không một ai cảnh giới dưới Độ Kiếp cả, rõ ràng đều là đại năng đủ để hùng bá một vực, nhưng lúc này, ai ai cũng đều thần tình ngưng trọng mà cung cẩn, giống như trẻ con chăm chú lắng nghe, tại trường trừ tiếng diễn giải, không nghe nửa điểm tạp âm, ngay cả linh thú đi qua bên người bọn họ cũng có vẻ linh tính đủ mười.

Đối diện mảnh sơn cốc là một vách núi bằng phẳng như được kiếm chém gọt, trung gian lồi ra một khối đá rộng, đang có một vị đạo giả áo trắng bàn tọa trên đó, trong tay nâng một quyển kinh văn, mặt mỉm cười, chậm rãi tụng kinh, sau lưng hắn là hai đạo đồng tay cầm phất trần, lẳng lặng đứng bên người, bên chân bày đặt một chiếc lò đan, chính phiêu ra khói tím nhàn nhạt...

- Đạo tu hành chính là đang cảm ngộ Thiên Đạo, Chư Thiên vạn giới, to lớn vô biên, thực ra chí lý tương thông...

Lúc đám người Phương Hành đi đến nơi này, vừa lúc nghe được đạo giả đang giảng giải một thiên kinh văn, vốn trong lòng ba người đều mang theo chút cảnh giác và hồ nghi.

Nhưng sau khi vô thức nghe hắn giảng giải mấy câu kinh văn, tâm lý lại đều thăng lên cảm giác dị thường, cảm thấy lời lão đạo kia nói đều là đạo lý cao thâm không lường được, thậm chí một thân tu vị của mình đều khe khẽ tùng động, có cảm giác như được siêu thoát, tâm lý nhận định, nếu hoàn toàn lĩnh ngộ đạo lý kia, tất sẽ một bước thành tiên...

- Lão… lão đạo này, rõ ràng là Chân Tiên?

Lộc Tẩu hô hấp dần gấp, nhịn không được thấp giọng cảm thán:

- Có thể nói ra đạo lý bậc đó, sợ rằng là... Tiên nhân Vương?

- Ta cũng cảm thấy...

Ngao Liệt cũng nhịn không được mở miệng nói:

- Hắn giảng tuy là Đạo gia chi lý, nhưng lại... ám hợp với tu hành của Long Tộc chúng ta...

Nhìn thần tình hai người bọn họ, rõ ràng đã say mê đến ngây người.

Chắc có lẽ đã bị đạo lý mà lão đạo áo trắng kia giảng thuật hấp dẫn, tâm lý chất đầy chấn kinh và khâm phục.

- Không đúng... Không đúng a...

Phương Hành vốn cũng cảm thấy đạo lý kinh văn lão đạo giảng thuật cực kỳ thâm ảo, nghe kinh văn của hắn, tựa hồ cả Thái Thượng bát kinh mình mà mình một mực đến nay không cách nào tham ngộ đều có chỗ tùng động, như sắp lĩnh ngộ ra, cũng dần dần có chút nhập thần. Chỉ là trong lòng hắn vốn không có nửa điểm kính sợ, mê mẩn cũng chậm hơn người khác, lúc Lộc Tẩu và Ngao Liệt đang dần dần si mê, hắn lại chỉ mới vừa vặn bắt đầu, sau đó liền mơ mơ hồ hồ nghe được hai bọn họ lẩm bẩm, cả người liền chợt cả kinh, lập tức thanh tỉnh lại...

Dù là Tiên nhân Vương chân chính đến đây, e là cũng không có thể khiến hai bọn họ nhanh chóng đốn ngộ như vậy được?

Phương Hành càng nghĩ càng kinh, ý niệm hồ nghi càng nặng thêm mấy phần.

Đạo tu hành của Nhân tộc và Long Tộc tuy có tương thông, nhưng thật ra lại hoàn toàn trái ngược, kinh văn lão Đạo chủ kia giảng thuật dù có đạo lý, có khả năng khiến Lộc Tẩu cảm xúc rất sâu, cũng có khả năng khiến Ngao Liệt cảm ngộ đạo lý, nhưng nếu nói là khiến hai người bọn họ đồng thời sa vào si mê khó mà tự kềm chế, vậy thì quá sức quái dị, tựa như trên trời không khả năng thật có bánh nhân nện lên đầu bọn họ vậy!

- Tỉnh lại!

Phương Hành vội vàng gửi tới một đạo thần niệm, tưởng muốn đánh thức hai người.

- Đừng náo, để ta nghe xong đoạn kinh văn này...

Lộc Tẩu bị thần thức Phương Hành can nhiễu, lại không tỉnh, ngược lại một lòng muốn tiếp tục nghe kinh văn.

- Người này nói rất có đạo lý, ngươi cũng tới nghe xem!

Ngao Liệt cũng truyền âm trở về, khuyên Phương Hành cùng hắn lắng nghe.

Từ bọn họ còn biết truyền âm thì thấy chưa bị can nhiễu tâm thần, chỉ là một lòng tưởng muốn nghe giảng.

Nhưng thấy vậy, Phương Hành lại càng nôn nóng, mắt thấy chung quanh người người hiện ra cổ quái, mình tuy vẫn duy trì thanh tỉnh, lại cũng vô kế khả thi, tưởng muốn lôi hai người lại đánh một trận, lại sợ làm quá rõ ràng, cực có khả năng lộng khéo thành vụng, tâm lý cấp tốc vận chuyển, không lâu sau liền sinh ra một ý niệm lớn mật. Hắn giả bộ chăm chú lắng nghe một trận, bỗng đột nhiên cười lớn, hai cánh tay phách ba ba vang dậy, một bên cười một bên la lớn:

- Hay, giảng hay lắm, quá hay luôn...

Ba ba ba ba ba...

Trong sơn cốc tĩnh mịch đột nhiên vang lên một tiếng không hợp thời nghi như vậy, lập tức kinh văn ngừng nghỉ, đạo tiêu khí tán...

Khắp sơn cốc, không biết có bao nhiêu đạo ánh mắt quét về phía Phương Hành, cổ quái chí cực.

Ngược lại Phương Hành lại như không việc gì, trừng ngược trở lại những ánh mắt kia:

- Làm sao, giảng hay còn không cho người ta vỗ tay khen?

Chương 1290: Duy một Tiên giới

Vốn là một trường diễn giảng tiên âm miểu miểu, chí lý phân trình, lại bởi vì tiếng khen hay tràn đầy khí tức thị tỉnh đột nhiên mà đến kia khiến cho bầu không khí trang nghiêm mất sạch, hệt như một tiên trận mờ mịt vốn bao phủ khu vực này bỗng chợt tiêu tán, giấc mộng ngọt ngào bị đánh thức, muốn tiếp tục lần nữa liền khó khăn. Mọi người tại trường đều ngừng lại, ánh mắt cổ quái quay đầu nhìn về phía Phương Hành vẫn còn đang vỗ tay khen hay, nhìn qua không mang chút sát khí, chỉ có ngơ ngác, khiến người cảm nhận được một áp lực vô hình, riêng hai người Lộc Tẩu và Ngao Liệt lúc này cũng chợt tỉnh lại, nhìn nhau một cái, thần tình đều ngưng trọng, có chút không biết làm sao...

- Ha ha, vị tiểu hữu này là?

Đạo nhân áo trắng bàn tọa trên thạch đài bên vách núi cũng bình tĩnh nhìn Phương Hành, sau đó mở miệng hỏi.

- Đạo chủ thứ tội...

Ngọc Ki Tử tựa hồ cực hoảng sợ, vội vàng vái nằm dưới đất, liên thanh nói:

- Vị này chính là...

- Ha ha, Đạo chủ thứ tội, bản chân nhân chính là tu sĩ Thiên Nguyên, Tiệt Đạo Phương Hành, sơ nhập Tiên cảnh, vốn muốn tiến đến bái hội Đạo chủ, vừa lúc Đạo chủ diễn giải, nhịn không được nghe hai câu, vừa nghe, trong lòng liền không kìm được, giảng thực sự là... Mẹ nó, quá có đạo lý!

Phương Hành không đợi Ngọc Ki Tử giới thiệu, sớm đã tiến lên, cười chắp tay, hướng bốn phía hành lễ, vốn định nói khách khí chút, khen ngợi lão đạo áo trắng này mấy câu, chẳng qua lời đến bên mồm, lại không biết nên dùng gì từ, đành khẽ cười ra bộ thành thật, một bên nói một bên đi về phía trước, miệng tiếp tục:

- Nghe đến chỗ tuyệt diệu, vui không kìm nổi, liền nhịn không được khen một tiếng hay, không ngờ lại kinh nhiễu lão thần tiên, ai nha ai nha, thật là tội lỗi, nếu không lão nhân gia ngài uống miếng nước rồi tiếp tục giảng? Lần này ta nhất định sẽ không ngắt lời ngươi!

- Làm càn, dám nhiễu loạn đàn tràng diễn giảng của Đại Đức Đạo chủ, đúng là tội không thể tha, lực sĩ đâu, còn không mau bắt hắn lại?

Phen ngôn từ khách khách khí khí này không chọc giận vị Đạo chủ kia, nhưng trong đám người phía dưới lại có kẻ phẫn nộ, phất tay áo đứng lên, quát lệnh lực sĩ hai bên bắt lại Phương Hành, người ở chung quanh nghe vậy đều đồng loạt khen hay...

- Cái này...

Ngay cả Ngọc Ki Tử khi vừa chợt nghe lời này cũng không nhịn được ngẩn ngơ, tựa hồ rất là khó xử.

Riêng Phương Hành thì lại híp mắt cười, bất động thanh sắc.

Ngao Liệt và Lộc Tẩu trong lòng kinh hãi, ngấm ngầm vận chuyển pháp lực, tùy thời chuẩn bị ra tay.

- Ha ha, hơi an chớ nóng!

Đúng lúc đó, lão Đạo chủ áo trắng mở miệng, mỉm cười nói:

- Không trách Phương tiểu hữu, kỳ thực vốn nên là lão phu đích thân đi gọi bọn họ tới, chỉ là vừa nãy giảng đến chỗ quan trọng, hứng trí cũng lên, quên mất thời giờ, chậm trễ khách quý. Ha ha, chư vị đạo hữu, hôm nay sắc trời đã tối, không bằng tán ở đây đi, ba tháng sau, lão phu lại khai đàn giảng đạo ở chỗ này...

- Hừ!

Nghe lão Đạo chủ nói thế, đám người phía dưới mới an tĩnh lại, chỉ là ánh mắt ai nấy nhìn Phương Hành đều hiện vẻ bất thiện. Sau khi hướng lão đạo chủ hành lễ, liền lần lượt rời đi, chỉ là lúc bước qua bên người Phương Hành, thần sắc không được dễ coi cho lắm, còn có người chửi rủa:

- Vốn nghe xong quyết khiếu này liền có thể phá mở đạo chướng, lại không biết từ đâu chạy ra đứa này...

Xem ra người đó còn định mắng mấy câu không dễ nghe, nhưng Phương Hành quay đầu trừng hắn một cái, hắn lại không mắng tiếp.

Đợi đám người tại trường đều đi cả, lão Đạo chủ kia mới hướng đám người Phương Hành vẫy vẫy tay, mỉm cười nói:

- Các ngươi tới!

- Tư thái ngược lại không nhỏ...

Phương Hành thầm oán trong lòng, liền khẽ trao đổi thần niệm cùng Lộc Tẩu và Ngao Liệt, sau đó đồng thời phi thân đi lên, khách khí hành lễ.

- À...

Lão đạo nhân quả nhiên tiên phong đạo cốt, tu vị cũng sâu không lường được, lại gần mới càng cảm thấy người này như một tòa núi cao không thể chạm, đồng thời khiến người nhịn không được muốn quỳ xuống bái lạy. Ở trên người hắn chẳng ngờ không tìm được nửa phần pháp lực ba động, tựa hồ người này trời sinh đã có khí phái như vậy, điều này không khỏi khiến người lần nữa cảm thấy kinh dị, ngay cả Phương Hành lúc này cũng căng chặt tâm thần, không dám có nửa điểm thiếu sót...

Lão Đạo chủ đánh giá mấy người bọn họ một cái, lại khẽ cười nói:

- Ba mươi năm trước, ta và hai vị lão hữu thôi diễn thiên cơ, biết sẽ có ba vị khách quý hàng lâm, liền mỗi người sai một đồ đệ đi ra thiên ngoại chờ đợi, hiện nay ba thập niên qua đi, ba vị cuối cùng đã đến!

- Chỉnh là lão đầu này suy tính ra chúng ta sắp tới?

Phương Hành tâm lý hơi kinh hãi, càng cảm thấy cổ quái.

Hắn thật sự là không nguyện tin tưởng có người từ ba mươi năm trước đã có thể tính được mình sẽ tới đây, lúc này hồ nghi trong lòng lại càng thịnh.

Mà hai người bên cạnh hắn, Lộc Tẩu rõ ràng đã hơi tin, ánh mắt nhìn lão đạo chủ tràn đầy vẻ ngưỡng mộ...

Còn Ngao Liệt thì lại bán tín bán nghi, ánh mắt vô cùng cổ quái.

- Ha ha, lão thần tiên thật là lợi hại, có thể biết trước chuyện của ba mươi năm sau, tu vị này, đúng thật cao như trời!

Phương Hành ha ha khẽ cười, chắp tay, bộ dạng rất nhiệt tình.

- Hừ, sư tôn lão nhân gia biết trước năm trăm năm, biết sau năm trăm năm, tính được các ngươi muốn tới thì có gì hiếm lạ?

Lão Đạo chủ không trả lời, ngược lại một trong hai đạo đồng sau lưng hắn đã mở miệng, ánh mắt nhìn Phương Hành rất là không đáng.

- Đứa nhóc lông còn chưa mọc đủ, cút một bên đi!

Phương Hành trực tiếp trừng đạo đồng kia, thuận miệng mắng một câu, chọc cho đạo đồng tức đến mặt đỏ rần, Phương Hành lại căn bản không để ý, quay đầu hướng lão đạo chủ cười nói:

- Không giấu lão thần tiên, chúng ta khổ sở vượt tinh không mà đến, liền là vì muốn tới đại tiên giới thành tiên, khó được giữa đường nhìn thấy lão thần tiên, xin được thỉnh giáo một câu, đi ba mươi ba tầng trời còn mất bao xa? Trên đường còn có bao nhiêu khổ nạn? ... Ách, còn nữa, một đường đi tới đây, tài nguyên tiêu hao thực sự không ít, chẳng biết có thể mượn chút tiền được không?

- Cái này... Trực tiếp liền vay tiền, không tốt lắm đâu...

Ánh mắt Lộc Tẩu và Ngao Liệt không giấu được vẻ cổ quái, cố nhịn đầy bụng bực tức không dám mở miệng.

Cũng là bởi một đường đi tới, bọn họ đã cùng Phương Hành trải qua rất nhiều chuyện, từ đáy lòng nguyện ý tin tưởng hắn, không dám quấy rối.

Mà hai đạo đồng sau lưng lão đạo chủ, cùng với một tăng một đạo một yêu đứng ở nơi không xa thì càng không nói gì.

- Ha ha, lão phu tự nhiên là biết các ngươi muốn tìm đại tiên giới...

Lão đạo chủ phải mất chút thời gian mới khiến bản thân tiếp thụ lời nói này của Phương Hành, ha ha khẽ cười, mở miệng nói:

- Ba mươi năm trước liền đã tính được, chỉ chờ ba đứa ngốc các ngươi đến thôi. Ha ha, còn nói cái gì thành tiên, hiện nay các ngươi đã thân trong tiên cảnh, lại cầu gì nữa? Nếu là cầu đạo, vậy lão phu muốn hỏi các ngươi một câu, đến cùng cái gì là đạo, đạo lại ở phương nào?

- Đạo ở phương nào?

Lúc lão đạo chủ hỏi ra lời ấy, ánh mắt không để ý quét qua Lộc Tẩu, tựa hồ đang ám chỉ hắn hồi đáp.

Lộc Tẩu thoáng ngẩn ngơ, lẩm bẩm nói:

- Đạo, tự nhiên chính là thiên địa chí lý, còn có thể nói cái gì...

- Ha ha, không sai!

Vừa nghe trả lời từ Lộc Tẩu, lão đạo lập tức vuốt râu mỉm cười, lại hỏi:

- Đạo là thiên địa chí lý, Hồng Hoang vũ trụ, Nhân Thần Tiên Phật, đều ở trong thiên địa, cũng tức là, ngươi vốn ở ngay trong đại đạo, vậy các ngươi một đời khổ cầu, lại là vì cái gì?

- Ta một đời khổ cầu, vì cái gì?

Ánh mắt Lộc Tẩu thoáng hiện mê mang, nhịn không được thuận theo lời hắn nói tiếp.

- Ha ha, ngươi cầu đạo, thật ra cũng chỉ là vì giải hoặc, Thái Cổ trong năm...

- Lão già này cầu đạo chính là vì trường sinh, hắn là sợ chết...

Lão đạo chủ từng bước dẫn dụ, vốn định giảng giải cho Lộc Tẩu một phen, lại bỗng đột nhiên bên cạnh có người xen lời.

Quay đầu nhìn, Phương Hành chính một mặt đắc ý, tươi cười xạn lạn nhìn lão đạo chủ.

- Đạo lý không thể nói như vậy...

Lão đạo chủ nhíu mày, tựa hồ định bác bỏ Phương Hành, nhưng Phương Hành căn bản không nghe hắn, hắc hắc khẽ cười, tiếp tục nói:

- Lão thần tiên đừng để ý lão già kia, tu hành một đời đều tu ngu, ngược lại ta nơi này có đầy bụng không hiểu, lão thần tiên vừa mới nói nơi này chính là tiên cảnh, lại không biết ba mươi ba tầng trời ở đâu? Đầy trời Tiên Phật đã đi nơi nào?

- Ai...

Lão đạo chủ nhìn Phương Hành một cái, chậm rãi lắc lắc đầu, không tiếp tục diễn giải nữa.

Qua nửa buổi, hắn mới ngẩng đầu nhìn hướng tinh không, thấp giọng nói:

- Nơi này là tiên cảnh, nhưng đúng thật không phải ba mươi ba tầng trời... Ba mươi ba tầng trời đã hủy diệt, bởi vì một trường hạo kiếp, liên đới tới Long Tộc Cổ giới, Tây Thiên Phật giới, Thái Cổ Yêu giới, toàn bộ đều hủy diệt, mà chúng ta chính là kẻ sống sót trốn ra được từ đại tiên giới, thật khó khăn mới tìm kiếm được nơi này, lại thi triển đại thần thông, dựng lên Thái Hư tiên cảnh, thu gom tu sĩ Chư Thiên vạn giới lưu lạc, ở này tiếp tục truyền đạo thụ nghiệp mà thôi...

- Đại tiên giới hủy diệt?

Trong vô ý hỏi một câu, lại dọa cho đám người Phương Hành và Lộc Tẩu nhảy dựng, thần tình ngưng trọng.

Một câu này của lão đạo chủ ngược lại miễn cưỡng giải khai nghi vấn đối với tiên cảnh, chỉ là rất nhanh liền lại dẫn bọn hắn vào trong nghi đoàn càng lớn, thế rốt cục tại sao đại tiên giới lại hủy diệt? Cái gọi là hạo kiếp đến cùng là thứ gì?

- Hạo kiếp kia... Không thể nói, không thể nói, không dám nói...

Lão đạo chủ trầm trầm thở dài một hơi, nghiêm mặt nói:

- Lão hủ chỉ có thể nói cho các ngươi, hiện nay tiên cảnh này chính là Tiên giới!

Ngừng một lúc, lại ngưng thần bổ sung:

- ... Cũng là Tiên giới duy nhất giữa thiên địa!

Đám người Phương Hành sững sờ hồi lâu, mãi mà không tiếp lời.

Ngược lại Ngọc Ki Tử thở dài một tiếng, ở bên cạnh thấp giọng nói:

- Ba vị đạo hữu, Đạo chủ chưa từng lừa các ngươi, Tiên ở chỗ này, Đạo ở chỗ này, các ngươi cầu tiên đạo, đến nơi này liền là điểm cuối, tiếp tục đi tới, chẳng qua là con đường chết mà thôi...

- Nếu nơi này là điểm cuối Tiên lộ, vậy Cửu Đầu Trùng lại ở nơi nào?

Ngao Liệt ngơ ngác nửa buổi, đột nhiên trầm giọng quát, thần tình hơi có mấy phần nôn nóng.

- Hoa...

Hắn chỉ là thuận miệng vừa hỏi, lại không nghĩ rằng, ba chữ “Cửu Đầu Trùng” vừa ra khỏi miệng, hiện trường lập tức đại loạn, hai đạo đồng sau lưng lão đạo chủ, cộng thêm Ngọc Ki Tử, Vô Trần tăng, yêu Đào Nhi và đám tiên tướng chung quanh đều sắc mặt đại biến, thậm chí có người trực tiếp hiển lộ một thân sát khí, lưỡi đầy xuân lôi hét lớn:

- To gan, còn dám nhắc tới súc sinh vong ân phụ nghĩa kia!

Chương 1291: Cửu Đầu Trùng trộm Tiên Mệnh

Cửu Đầu Trùng quả nhiên cũng đi qua nơi này...

Thần tình đám người Tiên cảnh lập tức khiến Phương Hành và Ngao Liệt Lộc Tẩu hiểu ra, có vẻ bọn hắn đoán không sai, Cửu Đầu Trùng cũng men theo cổ tiên lộ Long Tộc đi qua nơi này, hơn nữa nhìn biểu tình bọn hắn, tựa hồ còn từng làm chuyện gì đó không hay ở đây...

- Hắn sao lại vong ân phụ nghĩa? Mau nói ta nghe!

Phương Hành vừa nghe câu hét kia, trên mặt liền nhiều mấy phần hứng thú, vội vàng hỏi.

Mọi người lại lần nữa trầm mặc, ai nấy đều quay sang nhìn Đạo chủ áo trắng, lại thấy lão nhân kia cũng thần tình thất lạc, nhè nhẹ khoát khoát tay, bộ dáng không nguyện nhắc lại chuyện quá khứ, chẳng qua lại khẽ gọi Ngọc Ki Tử một tiếng, tựa hồ muốn Ngọc Ki Tử giảng cho nghe, Ngọc Ki Tử tự nhiên minh bạch, liền bước lên trước một bước, nói:

- Không giấu ba vị, Tiên cảnh này mỗi cách mấy năm mấy chục năm đều sẽ có một chút Nhân Yêu Tiên Phật bởi duyên do bất đồng mà đến, Tiên cảnh ta trước nay cũng đều ân cần đối đãi, không chậm trễ một ai. Chỉ đáng tiếc, dù chúng ta thành tâm đến mấy, lại cũng không cảm hóa được hết...

- Ai...

Nghe hắn nói vậy, những người chung quanh cùng thở dài theo, cảnh tượng khá là buồn cười.

Ngọc Ki Tử tiếp tục nói:

- Cửu Linh Vương, hoặc nói cách khác là Cửu Đầu Trùng, ba mươi năm trước từng giá ngự một phương Long cung tiểu thế giới đến nơi này, vốn thầy ta Đại Đức Đạo chủ, cùng với

Tây cảnh Đại Bi Phật chủ, Nam cảnh Đại Uy Yêu chủ đều rất coi trọng hắn, cùng hắn diễn giảng luận tiên, đàm Phật nói kiếm, vui vẻ hòa thuận, người này sau khi nghe nói Tiên giới hủy diệt cũng cảm giác rất thất vọng, Đạo chủ còn từng khuyên hắn, Tiên giới tuy đã hủy, nhưng lưu tại Tiên cảnh cũng có thể cầu tiên đắc đạo, cũng có thể lấy được tiên mệnh, trường sinh bất tử, người này... Ai...

- Ba mươi năm trước?

- Lưu lại nơi này cũng có thể trường sinh bất tử?

Ngọc Ki Tử không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng liền lập tức quấy lên sóng cả trong lòng đám người Phương Hành...

Điều đầu tiên khiến bọn họ chấn kinh là thời gian Cửu Đầu Trùng đi tới Tiên cảnh!

Là từ ba mươi năm trước, sao lại thế được?

Đương sơ bọn họ và Cửu Đầu Trùng chân trước chân sau bước lên tinh không tiên lộ, cùng lắm chỉ cách nhau hơn mười ngày, đến sau một mực đi đường không chút ngơi nghỉ thẳng cho đến đạo quan ải thứ nhất, dự tính cự ly còn phải kéo gần thêm một ít, tiếp đó ba người bọn họ có dừng lại trong Tinh Hải luyện hóa U Thổ, dây dưa hơn tháng, nhưng từ đó về sau, thực lực ba người bọn họ đều tăng nhiều, tốc độ đi đường cũng đề thăng, tuy một đường mất công sưu tập vẫn thiết tinh quáng, nhưng tốc độ chỉnh thể lại vẫn một mực tăng thêm!

Cũng tức là, dù Cửu Đầu Trùng cật lực đi đường, luôn dẫn trước bọn họ, nhưng cũng không lý nào đến Tiên cảnh sớm hơn bọn họ ba mươi năm mới phải. Rốt cuộc đó chính là ba mươi năm dài lâu, bọn họ sao có thể sẽ bị bỏ xa như vậy được?

Tâm lý dù chấn kinh, nhưng nhìn bộ dạng Ngọc Ki Tử lại không giống nói dối, bèn cũng nhịn xuống băn khoăn, tiếp tục nghe hắn kể.

Riêng tâm tư Lộc Tẩu thì hoàn toàn bị tám chữ “Cầu tiên đắc đạo, trường sinh bất tử” vạch đi, sắc mặt đầy vẻ si mê...

Thế nhân cầu tiên, chẳng qua là bởi sau khi thành tiên, tu vị càng tiến một bước, hóa thành tiên thân, càng dụ hoặc hơn chính là, sẽ chân chính đánh vỡ sinh tử kiếp, làm được trường sinh bất tử, chỉ cần không tao kiếp vẫn lạc, liền có thể vĩnh thế tiêu dao...

Chính bởi vậy, mục đích cầu tiên của tu sĩ thế gian có lẽ có rất nhiều, nhưng bốn chữ “Trường sinh bất tử” nhất định là lý do hàng đầu!

Lộc Tẩu cũng là như thế, vừa nghe được tiên cảnh có thể trường sinh bất tử, tâm tình lập tức kích động không thôi.

Lúc này nhắc tới Cửu Đầu Trùng, Ngọc Ki Tử vẫn còn tức đến nghiến răng nghiến lợi, không phát giác được sóng cả trong lòng đám người Phương Hành, tiếp tục nói:

- ... Mới đầu nghe vậy, người này cũng tỏ vẻ thành khẩn, chăm chú hướng Đạo chủ thỉnh giáo, còn tỏ ý nguyện vái Đạo chủ làm thầy, cầu đại đạo trường sinh, thầy của ta cũng vạn phần coi trọng hắn, lại phải biết hắn là men theo Long Tộc cổ lộ mà đến, thậm chí còn từng hứa hẹn với hắn, không cần bái sư, nếu hắn có thể ngộ được đại đạo, liền sẽ thương lượng cùng mấy vị tôn chủ khác, dành cho hắn vị trí Long chủ...

- Hừ, vị trí Long chủ?

Nghe đến đây, Ngao Liệt nhịn không được lông tóc dựng lên, Phương Hành vội vươn tay ngắt hắn một cái.

Cũng khó trách Ngao Liệt bất mãn trong lòng, Cửu Đầu Trùng vốn chính là đầu sỏ trộm lấy số mệnh Long Tộc. Tiên cảnh này lại có ý phong Cửu Đầu Trùng làm Long chủ, vậy khác gì thừa nhận tính chính thống của kẻ trộm lấy số mệnh là Cửu Đầu Trùng, dù Ngao Liệt vốn có nửa điểm tôn sùng Tiên cảnh, nhưng nghe được một câu như vậy, tức thì nhịn không được lửa giận vọt thăng, cực kỳ bất mãn.

Chẳng qua bị Phương Hành ngắt một cái, nó cũng hiểu, hiện nay không phải lúc phát hỏa, bèn cố gắng nhịn.

Lão đạo chủ tâm tư chẩn mật, đã biết nộ khí Ngao Liệt từ đâu mà tới, liền nhè nhẹ ho khan một tiếng, Ngọc Ki Tử cũng tỉnh ngộ, hướng về lão đạo chủ hành một lễ, liền nhảy qua bước này, tiếp tục nói:

- ... Vô luận thế nào, Đạo chủ cùng mấy vị tôn chủ luôn đối xử tốt với hắn, đúng không? Không chỉ hứa hẹn... Đám con cháu tiểu bối hắn mang theo cũng đều được mấy vị tôn chủ thu làm đệ tử, mang theo trên người tu hành, vốn là đều hoan hỉ, nhưng ai có thể ngờ, người này... Lại ẩn chứa dã tâm!

Nói đến đây, Ngọc Ki Tử hận đến nghiến răng, ngừng lại một chút, mới căm hận nói tiếp:

- Cửu Đầu Trùng quả thật lòng lang dạ thú, hắn ngây ngốc trong tiên cảnh ba năm, một mực thành tâm cầu nói, mọi người đều không phòng bị hắn, thêm nữa hắn thân phận tôn quý, đi đến đâu không ai không lấy lễ đối đãi, ai có thể ngờ, ngay khi mọi người đều đã tiếp nạp hắn, hắn lại làm ra chuyện ác nhân thần công phẫn kia. Thừa dịp mấy vị tôn chủ bế quan tiềm tu, trộm tiến Thiên cung, đánh chết bốn vị sư huynh trông giữ Thiên cung, lại mượn Long cung tiểu thế giới, đánh cắp nửa tiên mệnh phong ấn trên Thiên cung, buông bỏ rất nhiều con cháu, từ tuyệt địa đào tẩu...

- Đúng là đáng hận!

- Cửu Đầu Trùng kia tội nên vạn chết!

Nghe Ngọc Ki Tử nói xong, chung quanh không biết bao người đều quần tình kích phẫn, lớn tiếng quát mắng.

Riêng Phương Hành và Ngao Liệt, Lộc Tẩu lại nhìn nhau một cái, trong lòng đều thoáng kinh ngạc.

Đặc biệt là Phương Hành, sau khi nghe những lời này, ngược lại thăng lên chút kính nể đối với Cửu Đầu Trùng.

Người này không lường được a...

Lập trường bất đồng, lời nói ra tự nhiên cũng bất đồng, từ trong miệng Ngọc Ki Tử nói ra, Cửu Đầu Trùng nào là ẩn chứa dã tâm, lừa gạt tín nhiệm, sau cùng thành là hạng vong ân phụ nghĩa, trộm trọng bảo đào tẩu, lại còn thủ đoạn ngoan lạt, không tiếc hy sinh con cháu. Nhưng nghe vào tai Phương Hành nghe tới, lại thành một câu chuyện khác, hơn nữa hắn cảm thấy, câu chuyện của mình quá nửa mới là thật...

Cửu Đầu Trùng mới tới tiên cảnh, chắc là cũng ngơ ngác, tâm tình không khác mấy người bọn mình hiện giờ là bao. Hơn nữa mới đầu hẳn là bị mấy vị cường giả trong tiên cảnh này chấn nhiếp một phen, không dám làm càn, những người này nói cho hắn, Tiên giới đã hủy diệt, nơi này chính là Tiên giới duy nhất ... Hắn tất nhiên là không tin, chỉ là bất động thanh sắc, lá mặt lá trái, đám con cháu tiểu bối theo hắn tới đây, nói là được mấy vị tôn chủ mang theo trên người tu luyện, thực chất là coi như con tin, chia nhau giam giữ...

Nhưng hiển nhiên người này bản lĩnh không nhỏ, bề ngoài bất động thanh sắc, dùng thời gian ba năm đổi lấy tín nhiệm của những người ở đây, cũng nghe ngóng được bí mật nào đó trong tiên cảnh. Sau đó bất ngờ ra tay, đánh cắp trọng bảo tiên cảnh, xá đi tính mạng đám con cháu tiểu bối bị mấy vị tôn chủ mang theo bên người, trốn ra tiên cảnh... Phần ẩn nhẫn, phần ngoan tuyệt, phần bền bỉ đó, ngược lại khiến người bội phục!

- Đạo chủ, không biết có đường đột hay không, ta muốn hỏi nửa tiên mệnh mà Cửu Đầu Trùng đánh cắp kia là chỉ...

Sau một phen trầm mặc, ba người Phương Hành đều không nói chuyện, nửa buổi sau, Lộc Tẩu mới ngập ngừng mở miệng.

- Hả, các ngươi nghe xong chuyện về súc sinh kia, lại chỉ quan tâm đến cái gì là tiên mệnh?

Sau lưng lão đạo chủ, một vị đạo đồng ngữ khí bất thiện, lạnh giọng quát hỏi.

Lộc Tẩu tức thì cứng họng, đạo đồng kia thẳng đến thẳng đi, đúng là khiến hắn có phần xuống đài không được.

Mà cũng đúng, mình nóng lòng như vậy, ngược lại hiện vẻ mình cũng có ý mưu đồ bất chính...

- Không biết thứ hắn đánh cắp là gì, thì làm sao biết hắn gây ra tổn hại bao lớn đối với tiên cảnh?

Phương Hành cười hì hì mở miệng, hướng lão đạo chủ nói:

- Ngươi nói đúng không lão thần tiên?

- Ha ha, ba vị đã muốn hỏi, nói cho các ngươi cũng không sao!

Lão đạo chủ tựa hồ không có gì đề phòng, cười ha ha nói:

- Kỳ thực cái gọi là tiên mệnh, chính là truyền thừa mấy người chúng ta mang ra được từ đại Tiên giới, hoặc nói cách khác là một loại số phận, thế nhân tu hành, nhưng không chỉ mỗi tu hành là có thể tu thành Chân Tiên, muốn vậy còn cần phải có tiên mệnh gia trì, mới có thể thật sự trường sinh bất tử, bước vào hàng ngũ Chân Tiên. Tiên mệnh mấy người chúng ta mang ra được phong ấn trong Thiên cung Tiên cảnh, vốn chính là chuẩn bị cho đám tiểu bối, không ngờ Cửu Đầu Trùng kia thừa dịp chúng ta vắng mặt, lẻn vào Thiên cung, tưởng muốn trộm lấy tiên mệnh, tuy bị chúng ta kịp thời phát hiện, chỉ đánh cắp được một nửa, nhưng quả thực tổn thất không ít... Ai, khiến lão phu đau lòng nhất chính là, vì sao hắn phải làm vậy? An tâm tu hành, tiên mệnh kia cho hắn lại đã có sao?

Đối với mấy câu sau của lão đạo chủ, Phương Hành trực tiếp lơ là, đáy mắt hơi có tinh quang di động...

Đối với tiên mệnh, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói nói.

Chẳng qua nghĩ kỹ thì thấy cũng phải, nếu thành tiên mà dễ dàng như vậy, cần gì phải khiến vô số tu sĩ rượt đuổi cả đời.

Tựa như lão gia hỏa Lộc Tẩu, khô thủ mấy ngàn năm, sắp chết đến nơi mới đánh liều một trận, đi lên tiên lộ một lần, chứ không chịu ở lại Thiên Nguyên khổ tu, chính bởi vì bọn họ vô luận tu ra làm sao đều không cách nào thật sự thành tiên, thiếu mất một thứ gì đó tất yếu để thành tiên...

Nay nghĩ lại, Phương Hành ẩn ẩn đoán được, có lẽ thứ thiếu kia chính là tiên mệnh!

- Cửu Đầu Trùng đó đúng là vương bát đản, vong ân phụ nghĩa, tội nên vạn chết, đáng đời hắn tám đời không được thành tiên...

Phương Hành không biết nghĩ bao lâu, đột nhiên tức giận mắng chửi. Chửi liên tục một thôi một hồi, bộ dạng tức giận khó đương, khiến người tiên cảnh chung quanh đều không khỏi xấu hổ, nhịn không được sản sinh hảo cảm đối với người đau mắng kẻ phản bội này, cảm thấy đây mới hẳn nên là chuyện xưa mà ba người bọn họ nên nghe. Phương Hành cũng không biết mắng bao lâu, ngay lúc Ngao Liệt và Lộc Tẩu đều sắp cảm thấy nghe không nổi nữa, hắn mới thần sắc nghiêm túc, đại nghĩa lẫm nhiên hỏi:

- Lão thần tiên... Thiên Thượng cung đó, ở đâu?

Chương 1292: Đừng hòng độc chiếm

- Cái này... Trực tiếp nghe ngóng vị trí Thiên

Thượng cung, có hơi rõ ràng quá không?

Lộc Tẩu và Ngao Liệt nghe lời này của Phương Hành, biểu tình đều thập phần quái dị, ngay cả đám người tiên cảnh kia cũng đối mặt nhìn nhau. Vốn vừa mới nảy sinh chút hảo cảm với Phương Hành, nay nhờ câu hỏi này mà không sót lại chút gì, năm đó Cửu Đầu Trùng tốt xấu cũng diễn rất đến nơi, bằng không không khả năng trong ba năm ngắn ngủn liền lấy được tín nhiệm từ chư vị tôn chủ, nhưng đứa nhìn như thổ phỉ này tuy lúc mắng Cửu Đầu Trùng mắng rất ác, nhưng mà biểu hiện có vẻ còn thiếu chút? Xem hai con ngươi tinh quang phát sáng, ai nấy đều tin tưởng nếu để đứa này biết được vị trí Thiên Thượng cung, không chuẩn buổi tối hôm đó hắn liền lẻn vào...

- Hừ, trước kia Thiên Thượng cung ở trên tầng trời, để tu sĩ tiên cảnh thuận tiện tế bái, nhưng sau họa Cửu Đầu Trùng liền bị tôn chủ dấu đi, trừ bốn vị tôn chủ, ai cũng không biết giấu ở chỗ nào, các ngươi đừng hỏi lung tung...

Ngọc Ki Tử cũng tức giận, hừ lạnh một tiếng, có vẻ không vui đáp nói.

- Ai... Lời này của ngươi có ý ngầm a!

Phương Hành bất mãn quay đầu trừng Ngọc

Ki Tử một cái, cười lạnh nói:

- Bản giáo chủ là loại người ấy ư? Thật ra ta chỉ có hơi hiếu kỳ, muốn biết tiên mệnh có thể khiến người thành tiên kia rốt cục như thế nào thôi, nếu có thể nhìn một cái, xem ra không uổng chuyến này...

Hắn nói thẳng thắn như vậy, ngược lại khiến người không tiện hồi đáp, Ngọc Ki Tử cũng quay đầu không tiếp chuyện.

- Ha ha, tiên mệnh vốn là chuẩn bị cho hậu bối, đừng nói xem một cái, dù có cho các ngươi cũng đã làm sao?

Lão Đạo chủ thấy không khí có phần lúng túng, bèn nhẹ giọng cười lên, nói:

- Lão phu đối với tiểu bối Cửu Linh vương tuy có bất mãn, lại cũng không phải thương tiếc nửa tiên mệnh bị hắn đánh cắp, mà là đau lòng cho bốn tên đệ tử bị hắn ám hại, ai... Người này thật sự làm hơi quá, đương thời lúc mới gặp hắn, lão phu đã dặn dò, chỉ cần hắn chuyên tâm tu hành, có căn cơ thành tiên, tiên mệnh liền sẽ chuẩn bị lưu cho hắn, thiên phú hắn vốn cũng cực cao, thậm có hi vọng thành tiên, nhưng cuối cùng lại... Ai!

- Sư tôn, hạng súc sinh vong ân phụ nghĩa đó, ngài còn thương tiếc cho hắn làm gì? Đương sơ lão nhân gia ngài truyền hắn đại đạo trường sinh, đạo pháp chí lý, điểm khai tu tiên chi lộ, thậm chí tính toán dành tiên mệnh cho hắn, nhưng cuối cùng lại phản bội ngài, thật sự tội nên vạn chết!

Đạo đồng sau lưng lão Đạo chủ căm hận chửi rủa, bộ dạng không đáng thay cho Đạo chủ.

- Ha ha, mỗi người đều có duyên pháp, hắn có chấp niệm của riêng mình, ngay chính lão phu cũng bất tiện nói gì!

Lão đạo chủ khoát khoát tay, tỏ ý không cần nhắc lại chuyện cũ.

Sau khi biết chuyện tiên mệnh, Phương Hành một mực trầm tư, đến lúc này, mới nhịn không được mở miệng cười nói:

- Vừa nãy lão thần tiên nói tiên mệnh này là lưu cho hậu bối, lại không biết chúng ta có được tính là hậu bối của ngươi? Có được phân hay không?

Lời này hỏi quá trực tiếp, lập tức đưa tới mấy đạo xem thường.

Lão đạo chủ nghe vậy liền khẽ cười ôn hòa, nói:

- Phàm chưa đắc đạo đều tính hậu bối của lão phu, các ngươi tự nhiên cũng tính, chẳng qua lão phu cũng là suy xét cho các ngươi, tiên mệnh có đại khí vận, cũng có đại tai kiếp, công đức đến, luyện hóa tiên mệnh tự nhiên có thể thoát thai hoán cốt, đạp đất thành tiên, nhưng nếu công đức không đến, cường hành luyện hóa tiên mệnh, lại sẽ mang đến cho chính mình hung hiểm to lớn, bởi thế lão phu một mực khuyên bảo đệ tử, đừng nghĩ tới một bước thành tiên, mà phải tĩnh tâm tham ngộ đại đạo, tĩnh chấp Đạo tâm, đợi đến công đức đủ rồi, dù chính ngươi không nói, mấy lão già đầu mà không chết chúng ta cũng sẽ chủ động ban tiên mệnh cho ngươi, cần gì phải nóng lòng như thế?

Lão đầu tử nói chuyện luôn tỏ vẻ cao thâm khó lường, Phương Hành căn bản không để ý, chỉ chú tâm nghe trọng điểm.

Đợi lão Đạo chủ nói xong phiên thoại này, tâm lý liền không khỏi kích động, nhiều loại hậu quả biến hóa đều suy tính một lần, trên mặt lại bất động thanh sắc, chỉ khẽ hướng Lộc Tẩu đánh mắt một cái, tiếp đó khom người hành lễ, cười nói:

- Vậy không biết nên tu công đức thế nào?

- Tu công đức cũng đơn giản...

Lão đạo chủ cười ha ha, đang định giảng giải một phen.

Đúng lúc này, đạo đồng bên người hắn lại đột nhiên mở miệng nói:

- Sư tôn, đạo bất khinh truyền, ngài đã quên họa Cửu Đầu Trùng rồi ư?

Lão đạo chủ hơi ngớ, quả nhiên im miệng không nói, biểu tình có chút khó xử.

Đạo đồng lại trực tiếp nhìn hướng đám người Phương Hành, nói thẳng:

- Tiên cảnh ta một mảnh tường hòa, người người chỉ vì tu tiên cầu đạo, không nhiễm thế tục, đối với tiên mệnh truyền thừa cũng là mọi người cạnh tranh công bình, ai công đức đến, ai mới có khả năng truyền thừa tiên mệnh, không lý nào mấy tên ngoại nhân các ngươi vừa tới nơi này liền lập tức giao tiên mệnh cho các ngươi. Tưởng muốn tiên mệnh, vậy cũng đơn giản, cũng như chúng ta, bái dưới trướng sư tôn, truyền thừa đạo pháp, tĩnh tâm tham ngộ, khi nào có thể lĩnh ngộ đại đạo, khi đó mới có thể giao tiên mệnh cho ngươi!

- Còn phải bái sư à...

Phương Hành thầm thì một câu, rõ ràng không vui vẻ gì.

Lão đạo chủ cười ha ha nói:

- Đạo gia quả thực có quy củ này, lão phu ngược lại đã quên!

Lời đều nói rất bằng phẳng, tựa hồ không có nửa phần cưỡng bách, nhưng Phương Hành lại từ bên trong phẩm ra chút ý vị bất đồng. Vô luận hắn tưởng muốn tiên mệnh hay không, sư này tựa hồ không vái cũng phải vái, tiên cảnh nơi nơi lộ ra tà môn, tưởng muốn rời đi, sợ rằng không đơn giản. Rốt cuộc bọn họ nên đi đâu về đâu đều không biết, lại thêm còn có rất nhiều vấn đề chưa đoán được, việc đang gấp, ngược lại giống như Cửu Đầu Trùng lúc đương sơ, cần phải trước thuận theo bọn họ, lấy được tín nhiệm sau đó kiến cơ hành sự!

- Dù là vái hắn làm thầy cũng không thiếu đi chút thịt, trước nghe xem đại đạo của hắn là cái gì rồi hẵng tính...

Lúc này Lộc Tẩu cũng truyền âm qua, cách nghĩ ngược lại tương tự như Phương Hành.

- Vậy thì vái thôi.

Phương Hành hành sự lưu loát, tâm lý đả định chú ý, đều không hỏi Ngao Liệt một tiếng, lập tức cười hì hì cúi người hành lễ.

- ... Sư tôn tại thượng, cầu lão thần tiên truyền đạo giải hoặc!

- Nguyện phụng Đạo chủ vi sư, cầu truyền vô thượng đạo pháp!

Lộc Tẩu thấy hắn vái, cũng vội vàng thi lễ, vái một cái thật sâu.

Ngao Liệt thì lại tâm lý khó chịu, lông mày nhíu chặt, làm một con rồng luôn luôn duy trì tôn nghiêm Long Tộc, thật sự khó mà hiểu được tâm thái mặt dày muốn vái là vái của hai đứa này. Cuối cùng phải đợi Phương Hành đá một cước mới không tình không nguyện cung kính khom người, tuy vẫn không nói chuyện, chẳng qua thái độ cũng biểu hiện ra, ba người rõ ràng đều nguyện ý bái sư cầu đạo...

- Ha ha ha, dễ nói dễ nói, lên lên...

Tâm tình lão đạo chủ có vẻ vui mừng dị thường, ha ha cười lớn, vươn tay muốn dìu.

Đạo đồng sau lưng lại nói:

- Các ngươi đã phụng chủ ta làm thầy, tự nhiên phải cần cù tu hành, dụng tâm tham ngộ...

Mắt thấy thân phận sư đồ sắp được định xuống, đúng lúc này, bỗng đột nhiên từ phía chân trời xa xa, từng đóa tường vân bay tán, ẩn ẩn có kim quang phù hiện, đồng thời truyền đến hai thanh âm hồn hậu:

- Chuyện bái sư cần gì phải gấp gáp như thế?

- Ha ha, nghe nói khách quý đi tới, lão tăng đặc ý tới gặp, hi vọng không chậm trễ quý khách...

Chợt nghe được hai thanh âm này, sắc mặt lão đạo chủ đột nhiên khẽ biến, ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Đạo đồng và Ngọc Ki Tử bên người lão đạo chủ, cùng với đám Tiên tướng đều nhíu mày, thần tình tựa hồ có chút không vui, thậm chí lộ ra vài phần tức giận, ngược lại Bất Trần hòa thượng và Đào Nhi dựng thân nơi không xa, vốn thần tình đều đang có chút không vui, một lời không phát, lúc này trên mặt lại hiện ra vẻ hoan hỉ, lại như thở phào một hơi, lần lượt hướng về không trung bay vút lên, nghênh hướng từng đóa tường vân, khom lưng quỳ lạy giữa không trung:

- Cung nghênh sư tôn pháp giá...

- Hả? Kẻ đến pháp lực không thấp nhỉ...

Đám người Phương Hành Lộc Tẩu cũng ngơ ngác, quay đầu nhìn lên trời.

Lại thấy tùy theo từng đáo tường vân hàng lâm Vô Lượng sơn, vân khí dần tán, lộ ra hai người ở trên người, một người là tăng nhân bụng to phề phệ, miệng khẽ mỉm cười, bàn tọa trên một tòa đài sen màu đen, vóc người to lớn, sợ là cao không dưới ba trượng, trên thân ẩn ẩn có ánh sáng vàng lưu động, khiến người cứ cảm thấy nhục thân hắn chính được đúc từ vàng ròng, tuy hắn dáng người uy mãnh, nhưng nhìn lại có vẻ hòa khí, trên mặt treo lên ý cười hòa thiện, sờ lên da bụng, chậm rãi hàng lâm sơn cốc...

Đầu bên kia lại là một nam tử trung niên thân khoác áo bào xanh, thần tình có vẻ khá âm trầm, một đầu tóc rối phi tán xuống, thân không vật dư thừa, cực là thoải mái, khác với hòa thượng kia, người này lại không giận tự uy, ánh mắt thỉnh thoảng lướt qua sơn cốc, người nào bị hắn quét qua lập tức cảm thấy một trận hãi hùng khiếp vía, vô thức lùi ra sau mấy bước, tiếp đó nâng lên hai tay, hướng hắn khe khẽ cúi đầu.

Càng kinh người là, một thân tu vị của lão đạo chủ đã cực đáng sợ, ngay cả đám người Phương Hành đều không phán đoán được tu vị hắn rốt cuộc sâu đến đâu, nhưng hai người này không ngờ cũng đều không thua lão đạo chủ, cũng là hạng người sâu không lường được!

Tuy trước giờ còn chưa trực tiếp hỏi qua, nhưng Phương Hành hoài nghi, ba người này hẳn đều đã thành tiên.

- Ha ha, hai vị lão hữu tới chơi, vừa khéo xem lễ, lão phu vừa nhận ba vị tiểu đồ...

Lão đạo chủ khẽ phất tay áo, đứng dậy, tiếp lấy phất trần từ trong tay đồng tử, xa xa hướng hai người hành lễ.

- Ha ha, lão mũi trâu, việc này ngươi làm không đúng, hai người chúng ta thiếu chút đều bị ngươi dấu diếm...

Hòa thượng mặt cười ngửa đầu "ha ha" cười lớn một tiếng, chỉ là trong thanh âm tuyệt không ý cười.

Người áo xanh càng là trực tiếp, cười lạnh một tiếng, quát:

- Thuần thuộc đánh rắm, thật khó khăn mới tới ba đứa, ngươi lại muốn độc chiếm? Ngươi coi hai người chúng ta ra cái gì? Đặc biệt là ngươi lại phái người chặn thư đệ tử truyền tin cho chúng ta, đúng là vô sỉ!

- Nói hươu nói vượn, lão phu chưa từng phái người chặn qua thư của các ngươi?

Lão đạo chủ tựa hồ có chút thẹn ngượng, khẽ phất tay áo, lạnh giọng quát.

- Làm hay không chính ngươi rõ ràng!

Người áo xanh không nhường mảy may, chậm rãi lướt đến, ánh mắt như thiểm điện quét qua trên thân đám người Phương Hành, giống như một thanh roi quất tới trong hư không, thanh âm sâm hàn nói:

- Ngươi muốn độc chiếm ba đứa này, vậy phải hỏi bản tọa có đáp ứng hay không..."

Chương 1293: Tranh đồ

Không ngờ sẽ có người tới cướp đệ tử?

Sự xuất hiện của Phật Đà miệng cười và người áo xanh âm trầm thật sự siêu ra dự liệu của đám người Phương Hành, thậm chí từ đáy lòng thăng lên cảm giác hoang đường. Vốn bọn họ vái Đạo chủ làm thầy cũng chỉ là kế quyền nghi, tạm thời lấy lòng tin đối phương, để xem xem đại đạo của hắn rốt cục là cái gì, quan trọng hơn là xem xem có cửa nào có thể lấy được cái gọi là tiên mệnh kia không, hoặc chí ít cũng nghe ngóng thêm một ít tin tức liên quan đến tiên mệnh. Lại không ngờ rằng, gần gần chỉ trường bái sư không chút thành ý đó, bất ngờ dẫn đến hai đại nhân vật chạy tới ngăn trở, hơn nữa nhìn bộ dạng bọn hắn có vẻ rất là tức giận, cảm giác cứ như là bị người giẫm phải đuôi...

Dù không được giới thiệu, Phương Hành cũng đã đoán được thân phận hai người kia!

Có thể trực diện quát mắng Đạo chủ, thân phận tu vị đều không yếu hơn hắn, tự nhiên chính là hai vị tôn chủ còn lại!

Tây cảnh Đại Bi Phật chủ và Nam cảnh Đại Uy Yêu chủ...

Tiên cảnh tứ đại tôn chủ, hiện nay đã tới ba người, chỉ còn một người sau cùng chưa từng lộ diện.

Thái độ bọn họ lại khiến người dị thường không nói...

Trong tu hành giới trong, tranh đoạt đồ đệ thiên tài tư chất hơn người là chuyện thường, thậm chí không thiếu giai thoại hai lão già vì tranh một truyền nhân y bát mà ra tay đánh lớn. Nguyên nhân là bởi thu được một vị đồ đệ thiên tài không những có thể kế thừa thần thông đạo pháp từ mình, thậm chí sau khi đồ đệ trưởng thành còn có thể quay ngược lại che chở cho mình. Nhưng hiện nay ba người này tuy cũng bày ra giá thế tranh đoạt đệ tử, lại không chút nào khiến người cảm thấy vinh hạnh hay được quan tâm, ngược lại tràn đầy cảm giác hoang đường khó mà nói rõ...

- Làm sao... Cứ như là dã thú đang tranh đoạt vật săn thế này?

Tâm tình Phương Hành dần dần trầm xuống, cũng không nói chuyện, chỉ đứng một bên lẳng lặng bàng quan.

- Lão yêu, hòa thượng, việc đã rồi, hai người các ngươi tới chỗ ta gây chuyện liệu có quá đáng quá không?

Lão Đạo chủ bị hai người này cường hành ngăn trở chuyện thu đồ, lại bị bọn họ ngay mặt quát mắng, rõ ràng lửa giận cũng thăng lên, lập tức quát:

- Ba người chúng ta sớm có ước định, phàm sinh linh tới tiên cảnh, ai là người đầu tiên phát hiện liền thuộc về người đó. Ba mươi năm trước chúng ta liền biết bọn họ sẽ tới, mỗi người đều sai đệ tử đi chờ đợi, đây chính là cạnh tranh công bình công chính, ai cũng không chiếm được tiện nghi? Hiện nay người tới, đúng lúc hai ngươi đang bế quan, ra tay muộn, làm sao có thể trách lão phu cướp người? Hừ, lão phu trước nay luôn hành sự theo quy củ!

- Quy củ cái rắm!

Trung niên âm trầm, hoặc nói cách khác là Đại Uy Yêu chủ lạnh giọng quát mắng:

- Bọn họ được đệ tử ba chúng ta đồng thời phát hiện, vậy tức là cũng như ba người chúng ta đồng thời phát hiện, tự nhiên nên thuộc về sở hữu chung của ba giáo, há có thể dung ngươi độc chiếm?

Đại Đức Đạo chủ gầm lên:

- Đệ tử là đệ tử, sao có thể đại biểu ba người chúng ta?

- Ha ha, đệ tử là đạo pháp truyền thừa, sao không thể đại biểu ba người chúng ta?

- ...

- ...

Nhất thời ba người tranh luận lên, líu lo không ngớt, Đại Đức Đạo chủ mặt đỏ tía tai, một người cùng Phật chủ, Yêu chủ tương tranh.

Lúc ba người bọn họ tranh luận, đám đệ tử còn lại đều câm như hến, không người dám lên tiếng, còn đám người Phương Hành thì chỉ biết ngơ ngác nhìn nhau. Cục diện rất rõ ràng, Đại Đức Đạo chủ muốn một người chiếm lấy ba người bọn họ, còn Phật chủ và Yêu chủ thì vạn phần không đồng ý, phải muốn phân một chén canh. Trường cảnh này kể ra cũng buồn cười, theo lý mà nói, Phật chủ và Yêu chủ không hề có ý định độc chiếm cả ba người, Đạo chủ lại vừa khéo trái ngược, nhưng Đại Đức Đạo chủ vẫn cứ cứng miệng, chết không buông tha, dù đã dần hiển đuối lý hết từ, lại vẫn cắn răng không bỏ!

- Cứ thế nào, làm sao luận cũng chỉ có thể ra một kết quả...

Phương Hành làm kẻ đứng ngoài bàng quan, sớm đã nhận ra kết cục.

Đại Đức Đạo chủ rõ ràng không có năng lực thuyết phục hai người còn lại, cũng không có bản sự uy hiếp hai người kia, như vậy bất luận giờ bọn họ nhao thế nào, kết quả đều chỉ sẽ có một. Đó chính là ba người một người một nơi, phân tách đám người mình ra. Chẳng qua kiến thức đến một màn này, tâm lý Phương Hành lại hơi động, hắn không nghĩ để bọn họ như nguyện, não hải phi tốc chuyển động, âm thầm suy nghĩ, việc cần gấp bây giờ là trước quấy đục nước, kéo dài một ít thời gian, thăm dò bí ẩn trong tiên cảnh...

- Lão mũi trâu, hôm nay dù ngươi có nói toạc trời cũng không lý nào chỗ tốt về hết tay ngươi được. Hai người chúng ta nếu đã liên thủ mà đến, tự nhiên không có chuyện tay không mà về. Nói nhiều vô ích, ba người này chúng ta một người một tên, chia đều đi...

Quả nhiên, nhao nửa buổi, Đại Uy Yêu chủ chợt quát lạnh một tiếng, chém đinh chặt sắt nói.

- Ha ha, Yêu chủ nói có lý, xử lý như thế là công bình nhất, Đạo chủ đừng làm càn nữa?

Phật Đà miệng cười cũng ha ha cười khẽ, vỗ tay phụ họa:

- Ba người chúng ta đều sốt ruột truyền đạo, đều muốn để giáo môn nhà mình được bổ sung huyết dịch mới. Tuy là chuyện tốt, nhưng thất thái trước mặt ba vị hậu bối như vậy, ngược lại dễ bị bọn họ cười chê...

Nghe được ý cảnh cáo ẩn tàng trong lời Phật Đà miệng cười, Đại Đức Đạo chủ trầm mặc, thần tình phức tạp, rõ ràng là có chút không cam tâm, nhưng trong lòng hắn cũng hiểu, hôm nay mình không khả năng độc chiếm ba vị đệ tử. Không thể làm sao, cuối cùng chỉ có thể căm hận đưa ra quyết định, chuẩn bị chấp nhận việc này. Đúng lúc đó, chợt nghe đứa nhãi tu vị thấp nhất trong ba vị đệ tử cười nói:

- Chuyện cười thì đúng là xem qua, nhưng không phải bởi vì ba vị lão tiền bối cãi cọ, mà là vì nguyên nhân các ngươi cãi cọ?

- Hả?

Lúc ba lão cãi cọ, người khác ai dám lên tiếng, Phương Hành vừa mở miệng, liền hấp dẫn toàn bộ ánh mắt lên thân mình.

Có kinh ngạc, có tức giận, có chế giễu, tất cả đều rơi trên khuôn mặt mỉm cười kia của hắn.

Nhìn biểu tình, thậm chí có người muốn mở miệng quát mắng, ba vị tôn chủ cãi cọ, làm sao có phần cho ngươi xen miệng?

Phương Hành cũng hiểu tâm tư chúng nhân, một câu nói đưa tới tầm nhìn mọi người, liền lập tức nói tiếp:

- Ta thời gian tu hành không nhiều, lại cũng hiểu một đạo lý trong tu hành giới. Đó là thiên địa quân thân sư, sư xếp chót nhất, nhưng đối với tu hành giả mà nói, lại là sư lớn hơn thiên! Lúc tu hành ở Thiên Nguyên, có thể bất kính thiên, có thể thí quân chủ, thậm chí còn có tu hành giả chặt đứt tình duyên gia tộc, chỉ vì một lòng tu đạo, nhưng lại chưa từng nghe nói qua có người nào dám ngỗ nghịch sư tôn, một tiếng sư phó kêu lên miệng, vậy chính là biển cạn đá mòn, như đinh đóng cột!

Hắn nói lên, ánh mắt quét qua chúng nhân, tuy nghe được hùng hồn, lại nhất thời không người dám chất nghi, rốt cuộc điều hắn đang nói là trọng sư chi đạo, ai cũng không dám phản bác, chỉ có thể lẳng lặng chờ hắn nói xong. Mà thứ Phương Hành muốn chính là hiệu quả này, nói đến đây, khóe miệng liền bất giác nhếch lên, mang theo nụ cười lạnh khó mà phát giác, tiếp tục nói:

- Mà vừa rồi, ba người chúng ta rõ ràng đã vái

Đạo chủ lão nhân gia làm thầy, hành xong lễ đó, tình phần sư đồ liền đã định, hai vị tiền bối lại đột nhiên giết đi ra muốn phân chúng ta, tuy là sốt ruột truyền pháp, nhưng lại không biết, các ngươi làm vậy, lại trí kính sư chi ý của chúng ta ở chỗ nào?

Oanh...

Lời này vừa ra, uy lực quả thật không nhỏ, nhất thời khiến thần tình ai nấy đều ngưng trú, thật lâu không ai mở miệng.

Theo lý, nhìn bộ dạng cường thế và gấp gáp của ba vị tôn chủ, lúc bọn họ tranh cãi, Phương Hành tất nhiên chen miệng không được, trong lòng người ở đây cũng đều nhận định, ý kiến ba vị tôn chủ, hắn không tư cách xen miệng, nhưng luận tới công phu trên miệng, trước nay Phương Hành đâu từng thua qua ai? Trước khi mở miệng liền đã tính sẵn, trước đắp lên cái mũ “Tôn sư trọng đạo”, sau đó lại bày ra thực tế ba người bọn mình đã hướng Đại Đức Đạo chủ hành lễ bái sư, tiếp đó lấy đây làm cơ sở, chất vấn hai vị tôn chủ còn lại, khiến người không thể phản bác được gì...

Rốt cuộc, ba người các ngươi ai cũng đều đạo mạo ngạn nhiên, chẳng lẽ còn dám công nhiên nói “Tôn sư trọng đạo” không đúng?

Đương nhiên, bốn chữ “Sư lớn hơn thiên” này có phải Phương Hành nghĩ vậy hay không thì không ai biết, chỉ biết lúc ở Thiên Nguyên về mặt "Sư đạo" danh tiếng hắn quả thực chẳng ra làm sao, gần như tất cả mọi người đều biết hắn từng làm qua hành vi “Thí sư”...

- Cái này... Cũng đúng...

Phật Đà miệng cười và người áo xanh mặt đen nhất thời bị lời Phương Hành làm cho á khẩu, nửa buổi không nói được gì, Đại Đức Đạo chủ lại vui mừng quá đỗi, vốn đang bị người nói cho chân đứng không vững, chuẩn bị tiếp nhận cục diện ba người mỗi bên phân một đồ đệ. Lại không ngờ ngoài ý được đến chi viện từ Phương Hành, khăng khăng đây lại là người vốn không có tư cách nói chuyện, nhưng lời nói ra lại rất có lý, càng khiến hắn cảm giác như trời rớt xuống bánh nhân, ngây người mất một lúc, lập tức nghĩa chính ngôn từ mở miệng nói:

- Không sai, lão yêu, hòa thượng, hai ngươi nghe được không? Mặc các ngươi nói toạc trời, chúng ta đã hành qua lễ sư đồ, truyền thừa đã định, còn có thể cướp đi được ư?

Phật Đà miệng cười và người áo xanh mặt đen quả thật tức đủ sặc, hai người đều chưa lập tức mở miệng, hiển nhiên chính đang khoái tốc suy tính trong lòng.

Phương Hành vừa mở miệng, quả thật khiến bọn họ ngoài ý liệu, tình thế cũng nhất thời sa vào cương cục.

Nhưng hai người Lộc Tẩu và Ngao Liệt lại đã phần nào hiểu được dụng ý của Phương Hành, lúc này đều trầm mặc, tĩnh quan kỳ biến.

- Ha ha, vị tiểu hữu này, tôn sư trọng đạo tự nhiên là đúng, nhưng thế nhân tu hành, chẳng qua là cầu siêu thoát tự tại, đáng nên tu hành pháp môn thích hợp bản thân. Ba người các ngươi tuy làm qua lễ bái sư, nhưng cũng không thể bởi lễ đó liền bỏ quên ứng tu chi đạo được. Lão tăng cảm thấy trên người ngươi ẩn ẩn có Phật khí, thích hợp Phật Môn truyền thừa, chẳng lẽ bởi vì sư đạo liền buông tha bảo sơn Phật Môn chúng ta?

Nửa buổi sau, Phật Đà miệng cười mở miệng trước, bất động thanh sắc cười khẽ nhìn hướng Phương Hành.

Phương Hành trong lòng cảnh giác, không nhìn tròng mắt hắn, thuận miệng cười lạnh nói:

- Siêu thoát tự tại cái gì, nói thì dễ nghe, lại cũng không có lợi ích thực tế nào. Ba người chúng ta đều là vì cầu tiên, vái Đạo chủ làm thầy cũng là vì tu tập đại đạo, truyền thừa tiên mệnh, lại học Phật làm gì?

- Thì ra là vì tiên mệnh...

Một câu nhìn như không để ý của Phương Hành, lại khiến cho Phật Đà miệng cười và người áo xanh mặt đen thoáng sững sờ, đối thị một cái, sau đó Phật Đà miệng cười nói:

- Tiểu hữu, lời ấy sai rồi, đại đạo ba ngàn, thù đồ đồng quy, nếu cầu tiên mệnh, cần gì câu nệ ở Đạo gia truyền thừa? Ngay cả chỉ lý Phật Môn, hay là thần thông Yêu tộc, một khi tu đến nơi, liền cũng có thể khiến các ngươi truyền thừa tiên mệnh...

- Không sai, tiên mệnh kia vốn chính là do ba chúng ta mang đến từ Tiên giới, há có thể do lão mũi trâu kia chiếm hữu một mình?

Người áo xanh mặt đen cũng mở miệng Phật Đà miệng cười.

- Là thế ư?

Phương Hành rất mãn ý với lời này của Phật Đà miệng cười, cố ý làm ra vẻ trầm tư.

Phật Đà miệng cười trong lòng đại định, liền tuyên một tiếng Phật hiệu, thừa dịp đánh sắt lúc còn nóng:

- Ha ha, tu hành cầu đạo, tự nhiên phải tu thứ thích hợp nhất với mình mới tốt, ngươi chọn truyền thừa thích hợp cũng chính là thiên kinh địa nghĩa, còn ai có thể ngăn trở ngươi?

- Vậy à...

Phương Hành cảm giác hỏa hầu đã kém không nhiều, cố ý lộ ra vẻ khó xử, làm bộ nghĩ nửa buổi, rồi đột nhiên mở miệng:

- Vậy không bằng trước để chúng ta xem xem tiên mệnh là cái gì, xem đến cùng là môn truyền thừa nào càng có thể nhanh chút đắc đạo?

Chương 1294: Tam giáo chân nghĩa

Vòng đi vòng lại một lúc lại vòng trở về tiên mệnh!

Câu nói kia của Phương Hành khiến mọi người toàn trường đều trầm mặc, bao quát ba vị tôn chủ. Cũng không phải kẻ ngu, bọn họ đều ẩn ẩn cảm giác được, phương hướng của cuộc tranh luận đã bị Phương Hành dẫn lệch. Vốn là ba vị tôn chủ muốn thu đồ đệ, vốn là nên công bình chia đều ba người, kết quả bị Đạo chủ một mình chiếm riêng, Phật chủ và Yêu chủ tới, sau một phen tranh luận, Đạo chủ không bỏ được, nhưng mà không phân cũng phải phân, không khả năng một cá nhân độc chiếm. Trong quá trình này, chỉ cần ba vị tôn chủ nhất trí đạt thành hiệp nghị là được, nơi nào cần phải trưng cầu ý kiến đám người Phương Hành. Tựa như ba người chia nhau ăn một con gà béo, chẳng lẽ ai ăn nhiều ai ăn ít còn phải hỏi con gà?

Nhưng khăng khăng một chuyện phi thường đơn giản như thế, bị Phương Hành quấy đục, lại sinh sinh chạy trật...

Vốn là thầy chọn trò, nay lại ẩn ẩn xuất hiện cảnh trò chọn thầy...

Hơn nữa đối mặt yêu cầu được xem tiên mệnh mà Phương Hành thuận lý thành chương đề ra kia, ba vị tôn chủ nhất thời đều không biết nên cự tuyệt thế nào!

Còn về Phương Hành, lúc này hắn đang lấy tĩnh chế động, đối phương không mở miệng, hắn liền cũng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ bàng quan.

Tiên cảnh này, chỗ cổ quái rất nhiều, đối phương nói càng nhiều, lại càng tiện cho hắn phát hiện thêm manh mối.

- Hả, ba vị tôn chủ sao khó xử thế?

Trong một mảnh trầm mặc, Ngao Liệt đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ ba vị đều ở chỗ này nhìn vào, còn sợ chúng ta cướp tiên mệnh trốn đi? Hay là, tiên mệnh kia... Thực ra sớm đã bị Cửu Đầu Trùng đoạt đi rồi, tiên cảnh đã không còn tiên mệnh nữa?

Phương Hành hận không thể thể vỗ đầu tiểu cữu tử khen ngợi hai câu, tuy bình thường vừa hoành lại vừa cuồng, thỉnh thoảng còn hơi hiện vẻ ngu xuẩn, nhưng nay một câu nói kia lại hỏi đúng trọng điểm, giờ hắn đang diễn mặt đỏ, chính cần phải Ngao Liệt đi ra diễn mặt đen, liền cũng thuận theo lời Ngao Liệt nhìn hướng ba vị tôn chủ, trong ánh mắt vừa khéo lộ ra chút hồ nghi, tĩnh tĩnh không nói.

- Làm càn!

Lời này của Ngao Liệt vừa ra, lập tức khiến ba vị tôn chủ không thể không mở miệng, Yêu chủ trực tiếp hừ lạnh một tiếng, thấp trách mắng:

- Tiên cảnh mười năm đại hội luận đạo một lần, đến lúc đó sẽ lấy ra tiên mệnh cho chư vị hậu bối vái tế, người người đều có thể nhìn thấy, há sẽ là giả? Chỉ là tiên mệnh sự tình trọng đại, tất nhiên không thể mặc ý quan khán. Chẳng qua ba người các ngươi cũng tính may mắn, còn cách ba tháng liền đến đại hội luận đạo lần này, đến lúc đó tiên mệnh có bộ dạng gì, thần dị ra sao, cứ nhìn là biết...

- Mười năm đại hội luận đạo?

Phương Hành hơi ngớ, quay đầu nhìn sang Ngọc Ki Tử.

Ngọc Ki Tử giải thích nói:

- Đại hội luận đạo chính là thịnh hội của tiên cảnh chúng ta. Ba vị tôn chủ truyền đạo giải hoặc, chư đệ tử dụng tâm tu hành, mỗi cách mười năm liền sẽ tụ cùng một chỗ, ngồi luận luận đạo. Đến lúc đó chẳng những ba vị tôn chủ, thậm chí là cả vị tôn chủ kia đều sẽ hàng lâm. Phàm đệ tử trong tam giáo, có thể đạo áp quần hùng, siêu thoát phàm tục, được đến bốn vị tôn chủ nhất trí thừa nhận, liền có thể điểm hóa thành tiên, truyền thừa tiên mệnh, từ đó trường sinh bất hủ, khai sáng một phương giáo phái trong tiên cảnh, xưng là tôn chủ thứ năm!

- Nếu nói mỗi mười năm một lần, chẳng lẽ nhiều năm như vậy qua đi mà chưa từng có ai thành công?

Phương Hành nhạy bén phát hiện vấn đề, vội vàng mở miệng truy hỏi.

Ngọc Ki Tử ngẩn ngơ, sau đó lại nhíu mày, không vui nói:

- Bốn vị tôn chủ khai sáng tiên cảnh, vốn mới được không bao nhiêu năm, chư đệ tử dù tu hành cần phấn, cũng chưa ai có thể đạo áp quần hùng, ngôn biện tam giáo, chân chính làm rõ lý ở trong đạo, tự nhiên chưa ai có thể truyền thừa tiên mệnh. Chẳng qua ngươi không cần lo lắng, hiện nay tiên cảnh nhân tài đông đúc, mấy vị sư huynh đều là người có tu vị cực cao, hẳn là rất nhanh sẽ có kết quả, không chừng ngay đại hội luận đạo lần này sẽ đản sinh Chân Tiên!

- Ồ...

Phương Hành tự tiếu phi tiếu gật gật đầu.

Ba vị tôn chủ kia đều thần tình thâm trầm, nửa buổi không người mở miệng, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

- Thế thì khó nhỉ, không thấy được tiên mệnh, chúng ta làm sao biết đạo truyền thừa nào thích hợp chúng ta?

Phương Hành gãi gãi đầu, hiện vẻ khá là khổ não, buông tay nói:

- Chúng ta cũng không thể chẳng làm gì trước đại hội luận đạo được, đúng không? Hết cách rồi, vậy chỉ có thể tôn sư trọng đạo, cùng theo Đạo chủ lão nhân gia tu hành, rốt cuộc đã hành lễ bái sư rồi...

- Lời ấy không sai!

Đại Đức Đạo chủ nghe vậy rất mừng, gật đầu ứng nói.

Nhưng sắc mặt Phật chủ và Yêu chủ lại đều không dễ nhìn cho lắm. Bọn họ đều nhìn ra, Phương Hành căn bản là đang cố ý gây chuyện, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác chán ghét. Khăng khăng dưới cục diện như bây giờ, dù biết rõ đối phương làm rõ, lại cũng không có cách nào hữu hiệu đối phó hắn, chỉ có thể bực bội trong lòng. Nếu nghĩ không ra đối sách, chuyện hôm nay e là không thiện...

- Ha ha, dù trước không nhìn tiên mệnh, nhưng thật ra vẫn có cách tuyển chọn truyền thừa thích hợp cho các ngươi!

Phật Đà miệng cười sắc mặt hòa thiện, thoáng chốc, giữa mi vũ liền chớp qua một tia ý cười, sau đó mở miệng nói.

- Hả?

Phương Hành quay đầu nhìn hắn, vô thức nhíu mày.

Đã làm tốt chuẩn bị sẵn sàng cãi cọ, quyết định không quản ai hay cái gì đều phản bác đến cùng...

Nhưng ngay cả hắn đều không ngờ rằng, Phật Đà miệng cười vừa mở miệng, hắn liền đột nhiên ngây dại, không phản bác ra được nửa lời!

- Nói đến cùng, ba người chúng ta bách thiết như thế cũng là vì hi vọng quang diệu bản giáo, truyền thừa đại đạo mà thôi...

Phật Đà miệng cười nói tiếp:

- Đương nhiên, trọng yếu hơn cũng là muốn tốt cho ba vị, nếu các ngươi được truyền thừa, thành tựu Chân Tiên, tuy giáo ta cũng sẽ vì thế mà nở mày nở mặt, nhưng lợi ích phần nhiều vẫn là của chính các ngươi, đúng không nào? Ha ha, nếu đã thế, quan trọng nhất đương nhiên là chọn cho các ngươi môn truyền thừa thích hợp nhất. Vậy lại giản đơn, không cần phải nhìn thấy tiên mệnh mới quyết định được. Trực tiếp vậy đi, ba người chúng ta lần lượt truyền thừa kinh pháp bản thân cho các ngươi, do các ngươi chầm chậm tham ngộ, tam giáo truyền thừa đều có đạo lý riêng, đợi các ngươi tu hành xong, tự nhiên liền sẽ rõ ràng mình càng thích hợp với truyền thừa nào, như thế chẳng phải viên mãn?

- Ách...

Phương Hành không khỏi hơi ngớ, trong lòng chấn kinh, thực sự không biết nên đáp lại thế nào.

Ngay cả Ngao Liệt và Lộc Tẩu cũng đều ngây ngốc, cảm giác thế giới quan bị tẩy trắng...

Tam giáo đều truyền, thoải mái vậy ư?

Đặc biệt ba người bọn họ đều hiểu đạo lý “pháp bất khinh truyền”, đương sơ Lộc Tẩu muốn học Âm Dương đại ma bàn của Phương Hành liền phải trước vái Vạn La đã mất làm thầy rồi mới truyền, sao nay đến tiên cảnh, chư vị tôn chủ lại hào phóng đến vậy, một lời bất hòa liền muốn truyền pháp, lại còn phi thường thể thiếp nói ngươi trước cứ tu luyện một cái thử xem, có thích hợp hay không lại đến tính tiếp?

Đại Đức Đạo chủ và Đại Uy Yêu chủ rõ ràng cũng có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn hướng Đại Bi Phật chủ.

Đại Bi Phật chủ lại rất tự tin, trên mặt mang theo nụ cười hòa khí, hướng hai người bọn họ gật gật đầu, hai bọn họ liền cũng không nói gì thêm, như là mặc nhận quyết định vừa rồi. Cả ba lẳng lặng quay đầu nhìn đám người Phương Hành, chờ bọn hắn trả lời.

- Việc này ngày sau mà đi nói cho đám Kim Lục tử nghe, nhất định không người tin tưởng...

Tâm tình Phương Hành thực sự đã không biết nên dùng cái gì để hình dung.

- Học hay không học?

Lộc Tẩu truyền âm sang, ngữ điệu hơi có chút kinh nghi bất định.

- Ta cứ cảm thấy có cổ quái, chúng ta liên thủ đánh đi ra?

Ngao Liệt cũng truyền âm qua, lại là nóng lòng muốn thử, định trực tiếp động thủ.

- Học!

Phương Hành hoành tâm, hạ quyết định tới:

- Có tiện nghi không dính là vương bát đản, bọn họ muốn dạy, vì cái gì không học?

Quyết định này cũng là trải qua một phen nhận định mới đưa ra, xem tình thế bây giờ, không học cũng không được. Mà học liền có thể hiểu rõ căn cước ba vị tôn chủ này, vậy cũng tốt. Rốt cuộc nếu thật động thủ, cứ nhìn trong phương tiên cảnh này, không nói ba vị tôn chủ tu vị cao thâm khó lường cùng với vị tôn chủ thứ tư đến danh hiệu đều không biết, chỉ riêng Độ Kiếp Nguyên Anh khác đã là một đống một đống. Ba người bọn họ dù nay không như xưa, sợ là cũng không chiếm được tiện nghi, chỉ có thể kiến cơ hành sự!

- Như thế, đa tạ ba vị tôn chủ!

Phương Hành vái dài một lễ, rất là khách khí nói tiếng cảm ơn.

Đến đây tính là đạt thành hiệp nghị, ba vị tôn chủ nhìn nhau một cái, liền do Đại Đức Đạo chủ khiển tán quần chúng không liên quan, tại trường chỉ lưu sáu người bọn họ, sau đó Đại Đức Đạo chủ nhìn Lộc Tẩu một cái, nói:

- Ngươi tu là truyền thừa Đạo gia thuần túy, hẳn thích hợp nhất với công pháp của ta, môn Vô Lượng Đạo Hóa công này trước truyền thụ cho ngươi, đợi ngươi nhớ kỹ lại đi học pháp môn khác!

- Đa tạ Đạo chủ...

Lộc Tẩu vội vàng đáp ứng, chấp lễ rất sâu.

Phật Đà mặt cười Đại Bi Phật chủ thì hướng Phương Hành nói:

- Lão tăng vừa thấy ngươi, liền cảm thấy ngươi và Phật có duyên, môn Cực Lạc Hoan Hỉ công này liền trước truyền ngươi, nếu tương lai ngươi cảm giác không thích hợp, lại đi nhìn truyền thừa của hai người kia...

- Được rồi!

Phương Hành thản nhiên đáp ứng.

- Long Tộc cũng thoát thai từ yêu chủng, tuy có đại đạo của riêng mình, nhưng thiên tính lại không khác yêu, môn Đông Hoàng Quy Nhất công này của bản tọa chính là pháp môn số một giúp Yêu tộc thoát xác thú, nuôi linh tính, quả thực là thích hợp nhất với ngươi. Vốn hẳn không cần phế nhiều chuyện như vậy để ngươi tuyển chọn. Chẳng qua nếu đã quyết định vậy rồi liền trước truyền cho ngươi, nếu ngươi thật sự không hài lòng, lại đi học pháp môn khác là được!

Đại Uy Yêu chủ áo xanh mặt đen cũng thần sắc ngưng trọng, hướng Ngao Liệt nói.

Ba vị tôn chủ này đều là người sảng khoái, nói truyền công liền truyền công, lúc này lấy thần thức làm dẫn, truyền thụ kinh văn, không lâu sau, ba bộ công quyết lần lượt ấn vào thức hải ba người Phương Hành. Sau đó, lại trao đổi cho nhau, truyền nốt công pháp cho hai người còn lại, đợi khi mặt trời chếch về tây, ba đạo công pháp đều đã lần lượt truyền thụ hoàn tất, kinh nghĩa tam giáo vững vàng ấn trong thức hải bọn hắn...

Trong quá trình này, trên mặt ba người vốn hiện đầy hồ nghi, tưởng muốn xem phá trò mèo trong đó, nhưng tùy theo ba thiên công pháp được truyền thụ hoàn tất, sắc mặt dần dần trở nên ngưng trọng, đến sau cùng, thậm chí nhịn không được hiện ra vẻ mê mang...

- Đây... Đến cùng là chuyện gì?

- ... Hoàn toàn không có gì không thỏa, quả thực là chân nghĩa tam giáo thâm ảo khôn lường!

Chương 1295: Đạo ẩn

Ba người Phương Hành hoặc nhiều hoặc ít đều có điều hoài nghi đối với ba vị tôn chủ. Yêu cầu học đạo, nói trắng ra chẳng qua là muốn xem xem trong hồ lô bọn hắn rốt cuộc bán thuốc gì. Hơn nữa tu vị ba người bọn họ cũng đều rất bất phàm, có hai người đã chạm đến cạnh biên thành tiên, Phương Hành tuy tu vị thấp chút, nhưng từ nhỏ liền truyền thừa chư đạo Thái Thượng kinh văn, hiểu biết về đường tu hành không hề thua kém Lộc Tẩu và Ngao Liệt. Bởi thế bọn họ dám chắc, chỉ cần trong kinh văn kia có trò mèo nào đấy, lấy kiến thức bọn họ tất sẽ có thể phát giác, nhưng mà hiện nay sau khi được đến kinh văn tam giáo, lại triệt để lờ mờ, có cảm giác như gặp quỷ giữa ban ngày...

Đây quả thực là tam giáo chân nghĩa, quả thực là truyền thừa vô thượng...

Bằng ánh mắt bọn họ, đừng nói được đến truyền thừa hoàn chỉnh, chỉ cần lấy được một bộ phận trong đó, hẳn là cũng lập tức có thể xác định điểm này. Hơn nữa ba người đều có để uẩn riêng, tựa như lời ba vị tôn chủ vừa nói lúc nãy, Phương Hành có duyên với Phật, Phật quả vốn nên cấp cho Thần Tú, đến nay vẫn còn ở chỗ hắn, còn Ngao Liệt thì mang huyết mạch Long Tộc, là dị số trong yêu loại. Lộc Tẩu thì đã tiềm tâm tu đạo mấy ngàn năm, lĩnh ngộ đối với đạo nghĩa đã đạt tới cảnh giới tỉ mỉ chăm chút, thiên nhân cộng sinh...

Cho nên, khi bọn hắn lần lượt được truyền thừa Cực Nhạc Hoan Hỉ Công, Đông Hoàng Quy Nhất Công và Vô Lượng Đạo Hóa Công, lập tức liền triệt để ngơ ngác!

Tựa như Phương Hành, lúc mới vừa được đến Cực Nhạc Hoan Hỉ Công kia liền tức thì cảm giác được đạo quả trong cơ thể tựa hồ cảm ứng được huyền ảo của thiên kinh nghĩa này, ẩn ẩn sinh ra cộng hưởng, run nhẹ lên, hệt như là huyết mạch tương dung...

Không thích hợp!

Trong ba thiên kinh nghĩa tất có chiêu trò gì đấy...

Lấy độ cảnh giác của Phương Hành, hắn căn bản không tin tưởng sẽ có chuyện tốt như vậy đột nhiên rơi trúng đầu!

Phải biết ba thiên kinh nghĩa này chính là công pháp tối cao, thuộc đẳng cấp nếu ném vào Thiên Nguyên, tất sẽ cuộn lên giết chóc máu tanh, không biết bao nhiêu lão quái vật đều sẽ liều mạng tới tranh cướp, cũng không biết bao nhiêu siêu cấp đại đạo thống sau khi được kinh văn thế này, lập tức sẽ cất kỹ trong cấm địa, bình thường không cho người nhìn lấy một lần. Có thể nói, gần bằng ba thiên công pháp này liền đủ để trở thành cơ sở lập thế cho một phương cổ đạo thống, quả thật trân quý vô cùng, làm sao có thể cứ thế nhẹ nhàng truyền cho người khác...

Biết nó có chiêu trò, khăng khăng nhìn qua lại rất là hoàn mỹ, hồ nghi trong lòng đám người Phương Hành càng lúc càng thịnh. Đợi sau khi hoàn thành truyền thừa ba thiên kinh văn, ba người đều trầm mặc, rất lâu, rất lâu sau, vẫn không ai mở miệng...

- Ha ha, thời gian ba ngày chắc đủ khiến ba vị tiểu hữu làm ra tuyển chọn chứ?

Đại Uy Yêu chủ thấp giọng khẽ cười, ánh mắt lấp lánh, đối thị cùng hai vị tôn chủ còn lại một cái, sau đó liền thấp giọng phân phó:

- Trước dẫn ba vị khách quý này về Vong Tục sơn đi, dặn người chú ý phối hợp, ba ngày sau, lại đến chờ đáp án của bọn hắn cũng

được!

Thủ hạ tuy nhiên đều là thuộc hạ Đạo chủ, nhưng nghe được Yêu chủ phân phó, lại cũng đều cung thanh đáp ứng, sau đó liền do ba người Ngọc Ki Tử, Bất Trần tăng, yêu Đào Nhi cầm đầu, phân biệt dẫn đám người Phương Hành đi ra. Lúc này đám người Phương Hành rõ ràng còn đang đắm chìm trong kinh văn không cách nào tự kềm chế, hệt như trước đây Lộc Tẩu si mê với thuật vẫn thiết đúc khí vậy, không chút cảm ứng với ngoại vật. Bọn họ biết nếu có vấn đề, tất là sẽ ở trên kinh văn, một lòng đi nghiên cứu kinh văn, ngược lại đối với những chuyện khác không mấy lo lắng!

- Ha ha, đứa nhỏ tên Phương Hành kia có vẻ khá là khó chơi...

Những người khác đều rời đi, trên hậu sơn Vô Lượng sơn chỉ còn ba người Đạo chủ, Phật chủ, Yêu chủ, cả ba lại không có rời đi mà lẳng lặng đứng nghiêm giữa không trung, thẳng khi đám người Phương Hành đã đi mất không thấy bóng dáng đâu, Đạo chủ mới đột nhiên khe khàng thở dài một tiếng, nhẹ giọng cười, ngược lại khen Phương Hành một câu!

- Ha ha, đi tới tiên cảnh này, vô luận Nhân Yêu Thần Tăng, có ai là không lòng đầy cảnh giác?

Phật chủ ha ha cười lên:

- Rốt cuộc chợt đến một nơi thật như tiên cảnh thế này, lại có nhiều chuyện tốt như vậy chờ đợi, đối với người tu hành cả một đời, đều tu thành hồ ly hết cả, đây sợ rằng còn đáng ngờ hơn cả long đàm hổ huyệt? Chẳng qua cũng không sao, chúng ta lập cảnh ngàn năm nay, tiểu Tiên giới khắp tinh không, thế gia lưu lạc, tăng nhân khổ hạnh, sinh linh bộ lạc Thần tộc đều thu không ít, bên trong không thiếu người có đại trí tuệ, nhưng trừ Cửu Đầu Trùng kia, lại có ai chạy ra được?

- Nhưng thu nhiều người như vậy, chẳng phải vẫn vô dụng?

Đại Uy Yêu chủ châm chọc một tiếng, cười lạnh nói:

- Cái gì mà tiểu Tiên giới, thế gia lưu lạc, tăng nhân khổ hạnh, bộ lạc Thần tộc? Đều vô dụng, cảnh chủ không hài lòng bọn họ, bởi vì bọn họ đã mất đi số mệnh che chở, chắc cũng chỉ có mấy người đến từ Thiên Nguyên tổ địa mới có khả năng khiến cảnh chủ mãn ý? Rốt cuộc nơi đó là quê hương của chúng tiên Thái Cổ, cũng là mộ chúng thánh Thái Cổ, có được phúc trạch số mệnh mà không vực nào có trong vũ trụ, chỉ là buồn cười... Sinh linh

Thiên Nguyên lại không tự biết, ngược lại một lòng muốn thành tiên!

- Nếu bọn họ không muốn thành tiên, chúng ta lấy đâu ra cơ hội?

Đại Bi Phật chủ cười nhẹ, lắc lắc đầu, phất phất tay áo, nói:

- Cứ cho bọn hắn thời gian ba ngày! Dự tính ba người này tuy cảnh giác, lại cũng vạn vạn không ngờ, bẫy rập mà bọn họ một mực cảnh giác lại chính là bản thân kinh văn kia...

...

...

- Kinh văn này hoàn toàn không có vấn đề, lão phu, lão phu... Thậm chí định quỳ xuống cảm ơn Đạo chủ!

Lúc này, ở Vong Tục sơn, ba người Phương Hành sau khi được đưa về, tới nay đã qua đi chỉnh chỉnh một ngày. Ba người bọn họ được truyền thụ kinh văn, liền một mực tiềm tâm tham cứu, tuy không dám chiếu theo tu luyện, nhưng càng nghiên cứu lại càng cảm thấy cao thâm khó lường, cất chứa chí lý. Đặc biệt là lão tu đã tu hành mấy ngàn năm như Lộc Tẩu, lúc này bởi quyển Đạo kinh kia mà nhịn không được sinh tâm cảm ân đội đức đối với Đạo chủ, nếu giờ đây Đạo chủ ở ngay trước mặt, nói không chừng hắn thật sẽ quỳ lạy đại ân truyền công...

Đối với người tu hành mà nói, cái gì quan trọng nhất?

Không chút nghi vấn, chính là đạo lý!

So sánh với thứ tối bản nguyên như đạo lý và giáo nghĩa, ngay cả thần thông và pháp bảo đều chỉ là hoa lá trên cành!

Mà hiện nay truyền thừa ba người bọn họ giành được lại chính là loại đạo lý và giáo nghĩa tối bản nguyên kia...

- Lão phu có cảm giác, trong Vô Lượng Đạo Hóa Công này xác thực ẩn chứa đạo lý tối bản nguyên của Đạo gia, nếu lão phu tu luyện, nói không chừng thật có thể đụng chạm đến cảnh giới tối cao kia… Đến khi đó, ha ha, đừng nói tiên, dù cho lão phu Tiên nhân Vương lão phu cũng sẽ không đi làm, bởi vì bản thân người đắc đạo đã không phải tiên hay tiên nhân Vương có thể so sánh …

Lúc Lộc Tẩu ngẩng đầu lên, đáy mắt có tinh quang bạo xạ:

- Ta... Ta tưởng muốn tu luyện công pháp này!

Dù là Ngao Liệt, lúc này cũng nhịn không được thần tình kinh hoàng:

- Đông Hoàng Quy Nhất Công này quả thật lợi hại, không ngờ cất chứa bản nguyên đại đạo từ yêu hóa người, man thú Hồng Hoang tham ngộ đại đạo từ thời Thái Cổ... Ngay cả một thân huyết mạch Long Tộc của ta đều bị đạo lý cất chứa trong kinh văn dẫn động. Ta có một dự cảm, nếu ta tu luyện công phá này, tuyệt đối sẽ lĩnh ngộ đạo chí cường của Yêu đạo Thái Cổ, đến lúc đó từ từ suy diễn, thậm chí có thể trực tiếp lĩnh ngộ cảnh giới mạnh nhất của Long Tộc, hoặc là... Càng hơn một tầng?

Nó càng nói càng nghiêm túc, nhịn không được nhìn hướng Phương Hành:

- Ta... Ta cũng muốn tu luyện công pháp này!

- Không thể...

Lúc này, Phương Hành cũng thần tình kinh ngạc bàn tọa dưới đất. Vốn đang một mặt mê mang, nhưng vừa nghe hai người nói chuyện, lập tức tâm lý cả kinh, vội vàng ngẩng đầu lên quát:

- Ngàn vạn không thể tu hành, nhất định phải nhịn, vạn lần không thể...

- Vì sao? Kinh này rất hoàn mỹ...

Lộc Tẩu nhịn không được ngẩng đầu, phản bác Phương Hành một câu.

- Chỉnh bởi vì nó quá hoàn mỹ!

Phương Hành đè thấp thanh âm, cắn răng, hung hăng nói:

- Tiểu gia ta trước nay luôn không tin trên trời rớt xuống bánh nhân, cũng trước nay luôn không tin người khác có ý tốt cho không mình cái gì. Nếu ba đạo kinh văn này là ta cướp được, vậy ta còn tin, nhưng kinh văn này lại do ba lão gia hỏa kia vội vàng truyền cho chúng ta, ta không tin bọn họ có hảo tâm như thế, ta dám chắc kinh văn nhất định có vấn đề!

- Chúng ta... Chúng ta đương thời cũng nghĩ như vậy...

Ngao Liệt nhịn không được mở miệng phản bác, mê mang nói:

- Nhưng chúng ta đã nghiên cứu một ngày, càng nghiên cứu, càng cảm thấy trong kinh văn cất chứa chí lý thâm hảo, không có chỗ nào bất ổn cả, chí lý đặt trước mắt, lại không đi nghiên cứu, thật sự là...

Đến đây hắn không nói thêm gì nữa cả.

Rất rõ ràng, lý trí nói cho hắn, hẳn nên tin tưởng Phương Hành, nhưng dụ hoặc từ Đông Hoàng Quy Nhất Công đã khiến hắn có chút kềm nén không được. Đối với điều này

Phương Hành có thể hiểu được. Ngao Liệt vốn tu hành trong tạo hóa Lôi Trì, tu vị tăng trưởng cực nhanh, nhưng tâm chí lại yếu hơn bọn hắn rất nhiều, tự nhiên không ngăn cản được dụ hoặc. Còn Lộc Tẩu thì đã tu hành mấy ngàn năm, kinh văn Đạo gia sớm đã thâm nhập thần hồn, hiện nay nhìn thấy Vô Lượng Đạo Hóa Công liền như tửu quỷ đã lâu chưa uống rượu, nay chợt gặp được một vò rượu ngon tuyệt thế...

Ngược lại là mình, rốt cuộc tu vị thấp nhất, thời gian tu hành cũng không dài, lại thêm Phật quả vốn thuộc sở hữu của tiểu hòa thượng Thần Tú, chỉ là gửi tạm nơi này thôi, bởi thế sức dụ hoặc của Cực Nhạc Hoan Hỉ Công so ra còn kém một chút...

Ẩn ẩn, hắn phần nào đoán được dụng ý của ba vị tôn chủ!

Thật sự là ngạt độc!

Khó trách ba người bọn hắn dễ dàng truyền pháp như thế!

Hóa ra bọn họ vốn đã dám chắc, sau khi ba người bọn mình được đến kinh văn truyền thừa, tìm kiếm chiêu trò trong đó cũng tốt, hiếu kỳ nội dung bên trong cũng được, tất nhiên đều sẽ đi tham ngộ, mà chỉ cần bắt đầu tham ngộ, vậy liền căn bản không khả năng thoát ra được!

Đối mặt với dụi hoặc từ đại đạo vô thượng, chú định bọn hắn nhất định sẽ đi tu luyện công pháp!

Mà chỉ cần tu luyện, Phương Hành tin tưởng, vậy liền nhất định sẽ ra vấn đề...

- Ta... Ta nhịn không được... Dù công pháp này không ổn, ta cũng phải thử xem sao!

Đang lúc Phương Hành trầm tư nghĩ ngợi, Lộc Tẩu đột nhiên quát khẽ một tiếng, hiện vẻ cực kỳ nôn nóng.

Mà nghe vào trong tai Phương Hành, giống như là hắn bỗng đột nhiên vứt bỏ căn huyền nào đó trong lòng...

Phiền toái!

Chương 1296: Si mê với đạo

Sợ là người tu vị càng cao, cách Tiên giai càng gần, lại càng khó ngăn cản dụ hoặc từ ba đạo kinh nghĩa này...

Chính như hiện tại, Phương Hành tuy cũng cảm thấy kinh nghĩa Cực Nhạc Hoan Hỉ Công kia có được lực hấp dẫn cực lớn, mang đến cho hắn cảm giác, trong kinh này dường như bao hàm tất cả Phật lý giáo nghĩa, chỉ cần tu hành nó liền có thể từng bước từng bước tiếp xúc đến cảnh giới tối cao trong Phật lý, sau đó bất hủ bất phôi, thành Tiên thành Phật. Nhưng rốt cuộc, trong lòng hắn có cảnh giác, tâm lý cầu đạo cũng không bách thiết đến vậy, dù là Phật lý cộng minh cũng bởi vì chủ nhân Phật quả vốn không phải mình, mà là Thần Tú, cho nên sức dụ hoặc đối với hắn không phải quá đủ, bởi thế lúc này, hắn ngược lại là người duy nhất có thể miễn cưỡng tự chủ được...

Nhưng Lộc Tẩu và Ngao Liệt lại khác!

Bọn họ càng cường đại, dụ hoặc từ kinh văn đối với bọn họ lại càng cường liệt...

Ba vị tôn chủ rất lợi hại, sớm từ lúc truyền công bọn họ đã tính sẵn hết thảy sau đó. Biết ba người này lấy được kinh văn sẽ không lập tức tu luyện, mà tập trung thôi diễn tham ngộ, tính thử từ trong đó tìm ra sơ hở hay bẫy rập. Nhưng chính trong quá trình này, liền đủ khiến bọn họ đắm chìm vào trong kinh văn, nuôi dụ hoặc từ kinh văn đến trạng thái cường liệt nhất...

Mà nay, Lộc Tẩu là người đầu tiên cầm giữ không được, chuẩn bị trực tiếp bắt đầu tu luyện công pháp!

Phương Hành vừa thấy, tức thì dọa nhảy

dựng, vội vàng đứng bật dậy.

Tuy hắn không có chứng cứ xác thiết để chứng minh kinh văn quả thực có vấn đề, nhưng trực giác nói cho hắn, không thể tu hành!

Chỉ cần bắt đầu tu hành, liền sẽ ngã vào bẫy rập của người truyền công!

- Phương Hành tiểu sư huynh, đừng ngăn trở ta, ngươi phải nhìn ra được, ta lúc này chưa bị kinh văn mê hoặc, ngược lại, ta cảm giác mình rất thanh tỉnh, cũng tiếp cận rất gần với “Đạo”, thậm chí... Ta cảm thấy rất nhanh liền có thể chạm đến nó. Cho nên, ngàn vạn đừng ngăn trở ta, vì cầu đạo, lão phu tình nguyện đi giẫm bẫy rập này, tình nguyện chấp nhận hung hiểm này...

Lộc Tẩu tự nhiên nhìn ra ý đồ của Phương Hành, còn không đợi hắn nói chuyện liền đã trầm giọng mở miệng.

Phương Hành đúng là có ý định ngăn trở hắn, nhưng vừa nghe vậy, lại lập tức hơi ngớ, ngược lại không tiện bước lên.

Hắn biết, Lộc Tẩu nói là lời thật...

Hắn không bị mê hoặc, thần trí thanh tỉnh, cảnh giới bình thường, chỉ là bị đạo lý thâm ảo trong kinh văn kia dẫn động...

- Ta... Ta cũng muốn tu hành...

Còn chưa giải quyết xong Lộc Tẩu, Ngao Liệt cũng đột nhiên thấp giọng mở miệng, thần tình có vẻ khá xấu hổ:

- Hoặc nói cách khác, ta... Đã bắt đầu tu hành, lúc ta nhìn thấy phương pháp vận khí huyết trong Đông Hoàng Quy Nhất Công, đã không tự chủ được...

- Khốn khiếp!

Phương Hành hét lớn một tiếng, dọa cho Ngao Liệt cả kinh, không dám nói thêm nửa lời.

Phương Hành giận nói:

- Hai tên khốn khiếp các ngươi, thế mà cũng cầm giữ không được? Đúng là còn kém hơn cả dự đoán của bọn hắn, bọn hắn còn cô lượng ít nhất các ngươi cũng phải mất ba ngày mới sẽ kềm nén không được. Kết quả mới một ngày các ngươi đã sập bẫy? Lộc lão đầu, ngươi không phải còn muốn cầu tiên cầu trường sinh ư? Kết quả thấy một thiên kinh văn như vậy, liền một lòng chỉ cầu đạo, không cầu cái khác nữa? Còn cả ngươi, con cá chạch chết giẫm kia, tỷ tỷ ngươi còn ở trong tay người ta, ngươi lại ở chỗ này tu cái gì mà Lao Kiện Tử công, không quản nàng nữa?

- Cái này...

Hai người đều có chút lúng túng, cảm giác được nộ khí xung xung trong lòng Phương Hành.

- Tham ngộ đạo này, hẳn không cần thời gian quá dài...

- Có lẽ tu luyện công pháp này sẽ có trợ giúp rất lớn đối với đoạt về tỷ tỷ...

Qua thật lâu, bọn hắn mới dè dặt hồi đáp, xem bộ dáng, rõ ràng là trong tâm còn tồn may mắn.

Phương Hành hít sâu một hơi, đột nhiên trầm mặc.

Tâm lý hắn cũng rất minh bạch, thật ra hiện tại mình không thuyết phục được hai bọn họ.

Rốt cuộc cũng là vì hai bọn hắn còn tính tôn trọng mình, mới có nhẫn nại phân bua, bằng không sớm đã không nhìn hết thảy đầu nhập vào trong tu hành. Còn nữa, dù hai người bọn họ tôn trọng mình đến mấy, nhưng nếu mình cứ nhất ý cô hành, nhất định phải ngăn cản hai bọn họ tu hành, sợ rằng sẽ dần dần tiêu ma hết nhẫn nại của hai người, cuối cùng... Thậm chí có khả năng trở mặt với mình!

Quan trọng hơn chính là, ngay cả chính mình cũng đang chịu dụ hoặc rất sâu từ Phật Môn Cực Nhạc Hoan Hỉ Công...

Trong đầu hắn còn có hai thiên kinh văn khác, hắn không dám nghĩ tới, bởi vì có lẽ ngay thời điểm tiếp xúc Vô Lượng Đạo Hóa Công hoặc Đông Hoàng Quy Nhất Công, loại dụ hoặc này sẽ tăng trưởng theo cấp số nhân, đến lúc đó mình e là khó cầm giữ được nữa...

Loại cảm giác đó, thật sự khiến hắn cảm thấy phẫn nộ!

Chỉnh loại hung điểm tiềm tàng sờ không được nhìn không thấy, thậm chí đều không dám chắc này mới là đáng ghét nhất!

Dù có một thân man lực, cũng không làm sao được loại hung hiểm này...

- Ngươi... Không ngăn trở chúng ta nữa?

Lúc này Lộc Tẩu mới ngượng ngập mở miệng:

- Có lẽ, thật ra ba vị tôn chủ không hề có ác ý?

- Đúng, có lẽ là chúng ta nghĩ nhiều, chính mình hù dọa chính mình, rốt cuộc nếu bọn họ thật có ác ý đối với chúng ta, không lý nào sẽ truyền công pháp huyền ảo bực này cho chúng ta cả. Rốt cuộc sau khi tu luyện công pháp này, chúng ta lĩnh ngộ càng sâu, thực lực tự thân cũng sẽ tăng lên càng nhanh, ngược lại đối với bọn họ bất lợi, bọn họ sao ngốc như vậy được, khăng khăng vẫn cứ nhẹ nhàng truyền kinh văn cho chúng ta?

Ngao Liệt cũng tính thử giải thích, lại tựa hồ không phát hiện được rằng, hắn đang ẩn ẩn giải vây cho ba vị tôn chủ.

- Được rồi, không cần nói nữa!

Phương Hành đột nhiên bình tĩnh lại, thở một hơi thật dài, thần tình cũng trở nên bình thường.

Lộc Tẩu và Ngao Liệt đều hơi ngớ, ánh mắt kỳ dị quay đầu nhìn hắn.

- Các ngươi muốn tu luyện hai môn công pháp này, thực ra cũng là nhân chi thường tình, ta có thể hiểu được. Nhưng rốt cuộc các ngươi cũng phải cố lấy đại cục, chẳng lẽ chúng ta thật sự sống ở chỗ này không đi? Tiểu Tam a, chẳng lẽ ngươi không cứu tỷ tỷ nữa?

Phương Hành nhất thời tâm bình khí hòa, khẩn thiết khuyên bảo nói:

- Cho nên a, công pháp có thể tu luyện, nhưng tốt xấu cũng phải bảo chứng chúng ta không dây dưa ở chỗ này thời gian quá dài. Lại đây, chúng ta trước thương lượng một cái, xem xem có khả năng lĩnh ngộ tinh túy công pháp trong một tháng không?

Lộc Tẩu và Ngao Liệt vốn còn đang lo lắng hắn sẽ ngăn trở, chợt nghe hắn nói như vậy, lập tức liền vui mừng quá đỗi.

- Đúng, đúng, nói phải lắm, chỉ cần dụng tâm nghiên cứu, nói không chừng rất nhanh liền có thể lĩnh ngộ!

- Đúng vậy a, ta cảm thấy đối với kinh nghĩa này, trên thực tế chỉ cách một tầng giấy dán cửa thôi...

Hai người vừa nói vừa tiến lại, đều biểu lộ ra bộ dạng chỉ cần Phương Hành đồng ý cho bọn họ tu luyện, vậy liền thập phần thỏa mãn, đối với chuyện mặt sau toàn đều gật đầu đáp ứng. Phương Hành tuy tâm lý vô cùng bất mãn, nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra, chỉ nâng lên hai tay, quơ nhanh trong hư không, như là đang viết gì đó...

- Các ngươi đến xem đạo kinh nghĩa này...

Phương Hành gọi lại hai người.

Lộc Tẩu và Ngao Liệt đều rất hiếu kỳ, cùng lúc sáp lại xem xem...

Ngay khi hai người bọn họ vừa tiến vào phạm vi cách mình mười trượng, hai tay Phương Hành nhìn như chính đang vẽ bùa bỗng đột nhiên dương lên, sau đó hai tay áo bất chợt phồng căng, giống như hai chiếc bánh xe gió cuốn bọn họ vào, Lộc Tẩu và Ngao Liệt đều bị kinh văn làm cho đầu ngất não trướng, lại thêm không có nửa điểm nghi tâm, đồng thời bị hai cánh tay Phương Hành giấu trong tay áo đè xuống não đại, sau đó “bắt heo” được thi triển ra, hai luồng thông đạo xuất hiện trong tay áo...

Oanh! Oanh!

Hai người trực tiếp bị Phương Hành bắt vào trong thức giới...

- Hô...

Làm xong bước này, Phương Hành trầm trầm thở dốc một hơi, không khỏi tâm kinh.

Vừa nãy làm vậy thực sự là quá hung hiểm, luận đến tu vị, hắn so hai người này đều kém không ít, luận tới thực lực, chỉ sợ cũng thắng thua khó liệu, mà thần thông bắt heo, hoặc nói Tụ Lý Kiền Khôn tuy thần xuất quỷ không, uy lực cường đại, nhưng rốt cuộc vẫn là một đạo thần thông, vừa nãy nếu lúc hắn thi triển bị hai người phát giác ra, phản kháng kịp thời, vậy liền ăn đủ, chỉ cần thoáng không lưu thần liền sẽ bị bọn họ đả thương, thậm chí sẽ dẫn lên nghi tâm, may mà hai người này rất tin tưởng mình, nhờ đó mới một hơi thành công...

- Tưởng muốn tu luyện, vậy tốt nhất cứ tu luyện trong thức giới đi!

Phương Hành thu hai người vào trong thức giới, lập tức liền dẫn động thế giới chi lực trấn áp Ngao Liệt và Lộc Tẩu, sau đó lại tiện tay từ bên trong bắt lấy hai con heo đã tu luyện tới cảnh giới Trúc Cơ, lại từ trên người Ngao Liệt và Lộc Tẩu lấy ra mấy sợi thần hồn và máu tươi, lệnh chúng biến thành bộ dạng Ngao Liệt và Lộc Tẩu, sau đó tiện tay bày bố xuống đại trận, che đi khí tức...

- Các ngươi chờ ở chỗ này, ta đi một lát rồi về...

Phương Hành thấp giọng phân phó, sau đó liền khẽ vung tay áo, bay ra cung điện, đi thẳng ra ngoài núi.

- Di? Thông Thiên giáo chủ định đi đâu vậy?

Hiện nay một thân khi tức Phương Hành thực sự quá mức hùng hồn, chợt vừa xuất hiện giữa không trung, lập tức liền có người nhẹ giọng hỏi thăm, người đó là sơn chủ Vong Tục sơn, một thân tu vị Nguyên Anh đỉnh phong, lời lẽ rất là khách khí, khẽ cười vái dài một lễ.

- Ha ha, hai người bọn họ si mê tu hành, chính ta ở trong đó quá buồn bực, trước đi ra một lúc cho thoáng!

Phương Hành ha ha khẽ cười, cũng không đợi hắn hồi đáp liền hóa thành lưu quang, đi thẳng ra ngoài núi...

Lúc phi độn, hắn thậm chí đã chuẩn bị sẵn vài thanh phi kiếm, tùy thời sẵn sàng ra tay!

Chẳng qua ngoài ý liệu chính là, sơn chủ kia không hề ra tay ngăn trở, chỉ hỏi một tiếng liền liễm đi khí tức...

...

...

- Sơn chủ, thật không cần ngăn trở bọn họ ra ngoài ư?

Trong động phủ tu hành của sơn chủ, một đạo đồng thấp giọng hỏi dò, thần sắc có chút lo lắng.

- Ha ha, cứ mặc hắn đi!

Sơn chủ nhẹ giọng khẽ cười, thản nhiên nói:

- Dù sao hắn đã bị lấy đi tiểu thế giới, cũng rời không được tiên cảnh này, hơn nữa hai bằng hữu của hắn đều đã trúng đạo chướng, khó mà quay đầu. Ngược lại là đứa nhỏ này, tu vị thấp nhất, lại vẫn có thể bảo trì thanh tỉnh, chẳng qua cũng không sao, hắn muốn đi dạo thì cứ mặc hắn, nếu đã tiếp thụ đạo pháp truyền thừa, không lý nào lại có thể trốn thoát đạo chướng cả. Hiện tại chúng ta giám thị quá nghiêm, ngược lại có khả năng kinh nhiễu bọn họ, khiến hắn sinh tâm cảnh giác, không dám tu luyện, ba vị tôn chủ đưa bọn họ đặt ở chỗ chúng ta mà không giữ ở bên người cũng là vì lý do này. Mặc hắn đi, chú ý hai người còn lại là được!

Chương 1297: Gió thảm mưa sầu gặp cố nhân

- Xem ra tạm thời che lấp qua được rồi!

Sau khi rời khỏi Vong Tục sơn, Phương Hành một độn mấy vạn dặm, thân hình hóa thành lưu quang, ẩn tàng tại trong mây bay vút mà đi, đến thẳng một nơi thâm sơn cách đó mấy vạn dặm mới phi thân hạ xuống. Quay đầu nhìn lại, hư không thinh lặng, không có nửa điểm khí cơ ba động, ngẩng đầu nhìn trời, cũng không cảm giác có người nào đang thi triển thần thông truy lùng mình. Lúc này mới dám chắc tạm thời thoát ly mấy vị tôn chủ kia. Hoặc có lẽ, ba vị tôn chủ kia thật sự quá có lòng tin đối với thần thông đạo pháp của chính bản thân, cho rằng chỉ cần mình tiếp nhận truyền thừa liền không khả năng có hi vọng trốn thoát, bởi thế ngược lại không coi chừng hắn quá mức gắt gao, để tránh sinh ra nghi tâm...

- Phải nhân cơ hội này nghiên cứu huyền diệu của tiên cảnh...

Phương Hành thầm nghĩ trong lòng, vận thần thông Quỷ Già Nhãn, lúc từ trong thâm sơn bay vút đi ra, hắn đã biến thành một bộ dạng khác.

Lúc vừa mới trốn ra từ Vong Tục sơn, chính hắn cũng không có ý tưởng gì, chỉ cảm thấy tiếp tục ngẩn ở Vong Tục sơn thật sự là chuyện vô cùng hung hiểm. Chỉ cần rảnh rỗi liền nhịn không được sẽ nghĩ tới ba đạo thần công truyền thừa kia, tâm lý dâng lên khát vọng muốn tu luyện. Khăng khăng hắn lại biết, loại khát vọng này phi thường nguy hiểm, bởi thế không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng. Trực tiếp trấp áp Lộc Tẩu và Ngao Liệt, sau đó dứt khoát chạy ra ngoài, một là nghiên cứu tiên cảnh này, hai cũng là vì phân tâm.

Che giấu khí tức xong, Phương Hành hành tẩu trên đại lục tiên cảnh, tuy chưa bay vút, nhưng cũng một bước vạn dặm.

Hắn quan sát kết cấu đại lục tiên cảnh, đồng thời cũng quan sát tinh không.

Trong tiên cảnh này, chỗ khiến người suy xét không thấu có rất nhiều. Hắn muốn tiếp tục tồn tại, lại luôn có cảm giác thắng thua khó liệu. Trước nay Phương Hành không phải loại người không thấy quan tài không đổ lệ, bởi thế sau khi phát giác đối thủ trong tiên cảnh đều quỷ dị, không cách nào dễ dàng đối phó, hắn liền có đào ly, trước là kéo Lộc Tẩu và Ngao Liệt vào thức giới, lại để hai con heo béo Trúc Cơ giả thành bộ dạng bọn họ ở lại Vong Tục sơn đánh lạc hướng, đến lúc tất yếu liền sẽ trốn vào tinh không đào tẩu...

Chỉ là tưởng muốn đào tẩu cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tinh không mênh mang, há có thể tùy tiện cắm đầu bỏ chạy?

Vạn nhất thất lạc trong tinh không vô ngần, như thế sợ là còn chịu tội hơn cả tiếp tục ngẩn trong tiên cảnh!

Giờ điều Phương Hành cần làm là phải tiếp tục xem xem, rốt cục nên rời đi từ đâu mới sẽ tiếp tục tiến vào đoạn tiên lộ dang dở.

- Cửu Đầu Trùng hình như đã trốn vào một nơi gọi là thập tuyệt chi địa, chẳng lẽ nơi đó chính là đoạn tiên lộ tiếp theo?

Phương Hành thầm nghĩ trong lòng, cảm thấy lựa chọn của Cửu Đầu Trùng rất đáng để mình tham khảo.

Có điều khiến người đành chịu là, ở tiên cảnh chuyện về Cửu Đầu Trùng chính là bí mật, hắn rất khó hỏi được rõ ràng.

Liên tục hành tẩu nửa ngày, Phương Hành du đãng trong tiên cảnh, ngược lại cảm thấy hết thảy như thường, chẳng khác gì với ở Thiên Nguyên cả, cũng là quốc gia phàm nhân ở dưới, đạo thống tu giả ở trên, một mảnh vui sướng hướng vinh, nhìn không ra có chỗ nào không ổn. Thỉnh thoảng lại phát hiện một mảnh sinh linh nhộn nhịp, chủng loại phồn đa, thậm chí còn từ nơi này nhìn thấy một ít sinh linh Thần tộc, cứ như là Tiên giới trong truyền thuyết, Nhân, Yêu, Phật sống chung hòa thuận...

- Cửu Đầu Trùng đã đào tẩu từ ba mươi năm trước, bất tiện thám tra, vậy Long mẫu kia giờ đang ở đâu?

Trong quá trình hành tẩu trên phiến đại lục, tâm lý Phương Hành dần dần thăng lên nghi vấn này.

Ngay từ vừa bắt đầu hắn đã không tin tưởng cái câu suy tính bọn họ đi tới từ ba mươi năm trước của mấy vị tôn chủ.

Sở dĩ người nơi này biết bọn họ sẽ đến, tất nhiên là có người nói cho biết ba người bọn họ đang ở mặt sau.

Mà người nói toạc tin tức này, tất nhiên chỉ có Long mẫu!

Bởi vì Cửu Đầu Trùng dù sinh tâm hoài nghi, lại căn bản không khả năng chuẩn xác nói ra người muốn tới là ba bọn họ.

Biết ba bọn họ đuổi theo trên tiên lộ, tất chỉ có Long mẫu, hơn nữa từ thời gian ba mươi năm mà người nơi này đợi thì thấy, đương thời Long mẫu không xác định bọn họ sẽ tới hay không, chỉ nói bọn họ có khả năng tới, cũng nói không chuẩn thời gian đi đến!

Chỉ là, nếu Long mẫu sớm đã đi tới phương thế giới này, vì sao lại hoàn toàn không nghe được nửa điểm tin tức về các nànng?

Đủ loại vấn đề suy nghĩ không thông, nghi ngờ trong lòng Phương Hành lại càng lúc càng nhiều.

Từ khía cạnh nào đó mà nói, loại vấn đề này thật ra chỉ dựa vào suy đoán là không khả năng giải quyết. Nhưng mà hiện tại hắn không dám dừng, bởi vì một khi dừng lại, dụ hoặc cường liệt từ kinh văn sẽ xâm nhập thức hải, khiến hắn cầm giữ không được.

Trong quá trình này, Phương Hành cũng chỉ có thể thả ngựa mà đi, tùy ý du tẩu trong tiên cảnh.

- Cầu tiên một đời thành công cốc, ba phần cảm thán bảy phần hối hận. Nếu còn được luân hồi một đời, linh đan sao sánh bằng….

Cũng trong quá trình đi lung tung đó, đến ngày thứ ba, bên tai Phương Hành đột nhiên truyền tới câu hát ca dao, thanh âm to rõ, mang theo một cỗ khí tức huyền diệu khó mà nói rõ. Quan trọng hơn là, nghe vào tai Phương Hành cảm thấy vô cùng quen thuộc, đầu não đang lơ mơ tức thì vì đó thanh tỉnh, vô thức men theo ca dao đi tới, từ từ tiến lại, dần dần xuống thấp, đến sau cùng, hắn đi tới một nơi sơn cốc mưa phùn thê lương, chỉ thấy trước mặt đèn đuốc phiêu diêu, cực kỳ xa hoa.

Men theo đèn đuốc hướng về phía trước, lại nhìn thấy trước mắt rõ ràng là một tòa cung đình huy hoàng. Trước điện đang có một văn nhân nhã sĩ bàn tọa đánh đàn, tóc dài xõa vai, tiêu sái vô cùng, càng đáng sợ là một thân tu vị, đã đạt tới loại cảnh giới huyền diệu nào đó tiếp cận với Đạo, người đó dường như cũng cảm ứng được Phương Hành đi đến, đợi khi Phương Hành tới gần trăm trượng liền ngẩng đầu cười nhìn lên.

Vừa nhìn, Phương Hành lập tức ngơ ngác.

Người đó khí vũ hiên ngang, ngọc thụ lâm phong, không ngờ là một người quen...

- Gió thảm mưa sầu loạn tâm tư, lò đất trà nóng gặp bạn cố tri... Phương Hành tiểu hữu, đã lâu không gặp...

Người đó ha ha khẽ cười, vươn tay mời Phương Hành tiến đến.

Sắc mặt Phương Hành sau một thoáng chấn kinh lập tức biến trở nên âm lãnh, nửa buổi sau, hắn mới khẽ cười, cất bước đi về phía trước, thấp giọng nói:

- Đúng là bạn cố tri a, Văn tiên sinh, không ngờ lại gặp ở chỗ này...

Văn sĩ đánh đàn giữa đêm mưa kia chính là Văn tiên sinh.

Đương thời hắn và đám người Long mẫu cùng lúc lên đường, từ đó không còn gặp nữa, lại không nghĩ tới, nay lại diện kiến ở nơi tiên cảnh này. Hơn nữa bộ dạng người này nay đã thành tiên phong đạo cốt, trước đây hắn tuy cũng là Độ Kiếp tám tầng, song e là so với Lộc Tẩu thì vẫn còn vài phần không bằng. Nhưng nay xem xem, tu vị có vẻ đã khác xưa, có một cỗ Đạo uẩn khó mà diễn tả hiển hiện trên thân...

- Ngươi không nghĩ tới, nhưng ta lại đã chờ đợi các ngươi từ lâu!

Văn tiên sinh cười nhẹ, thả đàn xuống, khẽ thở dài:

- Từ nghe nói ngươi đến tiên cảnh, ta liền đợi ngươi!

- Sao chỉ có ngươi, Long mẫu Vũ Mị Nhi và Lam tiên sinh đâu?

Phương Hành đạp tiến cung đình, chậm rãi ngồi xuống trên bồ đoàn, ánh mắt xoay chuyển, thấp giọng hỏi.

- Ha ha, không cần nhìn, trong điện này chỉ có một mình ta, hai bọn họ... Có lẽ đã chết trong tinh không rồi!

Văn tiên sinh giơ tay đưa tới hai chén trà nóng, một ly nhè nhẹ đặt trước người Phương Hành, mỉm cười nói.

- Hả?

Nghe vậy, Phương Hành lập tức hơi ngớ, ánh mắt khó mà tin tưởng nhìn Văn tiên sinh.

Luận đến thần hồn cường đại, cảm ứng nguy cơ, Long mẫu mạnh hơn Văn tiên sinh rất nhiều, còn luận đến thực lực, lại có tiểu thế giới hộ thân, Lam tiên sinh cũng mạnh hơn Văn tiên sinh nhiều, muốn chết cũng nên là Văn tiên sinh chết trước mới phải. Lại không ngờ sẽ từ trong miệng Văn tiên sinh nghe được câu nói này, nhất thời khiến Phương Hành càng thêm nghi hoặc, ánh mắt chứa đầy hồ nghi quét qua mặt hắn.

- Ha ha, kể ra thì…!

Văn tiên sinh khẽ cười một tiếng, nói:

- Trong tinh không quả thật có rất nhiều hung hiểm, nhưng thứ nguy hiểm nhất vẫn là nhân tâm. Đương sơ vượt qua Tinh Hải, Mị Cơ cầm lão yêu bà luyện Âm Dương đan, tuy đan kia quả thực có thể chống đỡ vật chất hắc ám, nhưng vẫn không đủ để vượt qua Tinh Hải, không ngờ rằng, khi đó bọn họ lại nhắm vào ta, muốn luyện hóa ta thành viên Âm Dương đan thứ hai. Ta không phải đối thủ bọn hắn, muốn phản kháng cũng làm không được, ai có thể ngờ, đúng lúc đó Tinh Hải đột nhiên phát sinh cự biến.

- Vẫn thạch như sóng triều, ùn ùn kéo ra sau, bởi thế ta nhặt về được một mạng. Chẳng qua lại cũng bởi thế mà phân tán cùng hai người bọn họ. Đến sau trải qua bao gian khổ mới trốn tiến vào mảnh tiên cảnh này, lại gặp được minh sư, cầu được đại đạo. Chỉ có hai tên đạo hữu đương sơ muốn mượn mạng ta để cầu đường sống lại thất lạc trong Tinh Hải, từ đó về sau không còn gặp qua, tạo hóa trêu ngươi a...

- Thì ra đương sơ là ta cứu hắn một mạng...

Phương Hành lại hơi ngớ, biết Tinh Hải kịch biến theo lời Văn tiên sinh là chỉ cái gì!

Đương sơ dẫn động Tinh Hải kịch biến, không phải mình thì còn ai?

Đêm khuya gặp lại cố nhân, trong lòng Phương Hành tràn đầy nghi hoặc, thật sự có quá nhiều vấn đề muốn hỏi.

Nhưng nhất thời lại cảm thấy gặp được hắn quá mức dễ dàng, trong tâm hồ nghi, cũng không biết trước nên hỏi điều gì, ngập ngừng nửa buổi, hắn mới dứt khoát buông ra, cười nói:

- Xem ra ngươi nhân họa đắc phúc, ngày cũng không sai. Ở chỗ này chờ ta, có gì muốn hỏi?

- Ha ha, Phương tiểu hữu quả nhiên thẳng thắn, một câu liền hỏi ngay trọng điểm!

Văn tiên sinh khẽ cười, nói:

- Thực không dám giấu, ta quả thực cố ý chờ ngươi ở chỗ này. Nguyên nhân thì, thứ nhất, nếu mọi người đều đã tới tiên cảnh, lại là cố nhân, tự nhiên muốn gặp một lần, nếu trước kia có chỗ nào đắc tội, còn mong Phương tiểu hữu tha thứ... Còn nguyên nhân thứ hai, là vì tới điểm hóa ngươi, đại đạo trước mắt, cơ duyên tuyệt thế, Phương tiểu hữu chớ để lỡ...

Phương Hành ngây người, ánh mắt như điện, nhìn chằm chằm Văn tiên sinh:

- Ngươi tới khuyên ta nhanh nhanh tu luyện ba đạo truyền thừa kia?

Văn tiên sinh cười nói:

- Đó là tự nhiên, tu hành có lợi ỉch hay không, ngươi nhìn ta là biết?

Nói rồi, hắn khẽ nhấc hai tay, một thân khí cơ triển lộ ra, quả thực Đạo uẩn như biển, sâu không lường được...

Lúc này, Văn tiên sinh đầy mặt ngậm cười, ý khí phấn chấn.

Nhưng vừa lúc đó, bỗng đột nhiên ngoài trời đêm ầm vang một tiếng, một đạo thiểm điện vạch qua chân trời, thiên địa sáng bừng như ban ngày.

Sát na thiểm điện vạch qua, thần tình Văn tiên sinh đột nhiên hơi biến, hắn vẫn cứ đang cười, lại vô thanh há mồm...

- Cứu cứu ta...

Chương 1298: Được đạo, mất chỉnh mình

Một đạo thiểm điện ngang qua thiên địa, trời đêm mưa phùn thê lương sáng rõ như ban ngày, đúng lúc này thần tình Văn tiên sinh chợt đại biến.

Phương Hành nhìn thấy khẩu hình hắn, trong lòng chấn kinh như sóng biển cuộn trào.

Nhưng khắc này, hắn tuy phát giác không đúng, sắc mặt lại cường hành không thể hiện ra nửa điểm biến hóa...

Trong lòng lại đang cấp tốc suy tính, đồng thời ngẩng đầu nhìn trời...

Vì sao Văn tiên sinh phải muốn thừa dịp thiên địa vạch qua thiểm điện mới dám hướng mình mở miệng cầu cứu?

Lấy tu vị hiện nay của Phương Hành, tự nhiên hiểu được, lúc trong thiên địa vạch qua thiểm điện, hư không trống rỗng, khí tức thiên lôi sẽ nhiễu loạn thần hồn, dù là thần niệm cường đại đến mấy, lúc thiểm điện vạch qua chân trời cũng sẽ bị ảnh hưởng, đối với người tu hành mà nói, thần niệm chính là tròng mắt, thông qua tròng mắt này, có thể nhìn thấy bất cứ thứ gì mình muốn. Mà Lôi Điện, lại là một loại tồn tại có thể khiến con mắt này tạm thời phân thần, Văn tiên sinh thừa dịp này cầu cứu, rõ ràng là đang tránh né cái gì đó. Chỉ là, Phương Hành luôn luôn cảnh giác, xác định không người đang thám tra, như vậy hắn đang tránh thứ gì?

- Ha ha, Phương tiểu hữu, ngươi nhìn qua ta hẳn liền cũng biết, đương sơ tu vị ta so với đám người Lam tiên sinh có lẽ còn kém mấy phần, nhưng hiện nay, ta một thân đại uẩn, tu vị gần tiên, há là mấy người bọn hắn có thể so sánh?

Thiểm điện qua rồi, Văn tiên sinh lập tức cười lớn, sắc mặt như thường, phảng phất màn cầu cứu vừa nãy hoàn toàn là ảo giác của Phương Hành. Thanh âm sảng lãng, tay áo phất phới, không hề có nửa điểm dị trạng:

- Mà đây mới chỉ là kết quả tham ngộ Vô Lượng Đạo Hóa Công ba mươi năm của bản tọa mà thôi. Gần đây bản tọa phát giác một thân tu vị tuôn trào, đã gần với Đạo rồi, lại thêm mấy năm có lẽ liền có thể thân hợp Đạo, thành tựu Tiên thân, Phương tiểu hữu chính là kỳ tài Thiên Nguyên, tư chất cao hơn bản tọa rất nhiều, nay tiên duyên ở trước mặt, chớ đừng lỡ qua...

Dù trong lòng có đủ loại ý niệm cuộn trào như núi lửa, thần tình Phương Hành vẫn chỉ nhàn nhạt, không có nửa phần hiển lộ, bình tĩnh nửa buổi, mới đột nhiên nhìn thẳng vào mắt Văn tiên sinh, khẽ cười nói:

- Như vậy, ba mươi năm trước để lộ hành tung chúng ta chính là ngươi?

Văn tiên sinh hơi ngớ, lắc đầu nói:

- Nơi nào nơi nào, đương thời ta còn tưởng các ngươi đã táng thân trong Tinh Hải... Chỉ nói có mấy hậu bối ở mặt sau tiên lộ, suy tính ra các ngươi sẽ đến là ba vị tôn chủ, không phải công lao của ta...

- Quả nhiên là có người làm lộ hành tung chúng ta, chứ không phải bị bọn họ suy tính ra...

Phương Hành thầm nghĩ, trong lòng đại thể có đáp án.

- Ha ha, Phương tiểu hữu, lời nói đến đây thôi, vậy là đã tận tình nghĩa cố nhân rồi. Nhưng chớ coi lời ta như gió bên tai...

Văn tiên sinh nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của Phương Hành, cũng không biết là thất vọng hay hi vọng, khẽ cười, sau đó uống cạn chén trà, than nhẹ một tiếng, nói:

- Đại đạo vô tình, năm tháng như thoi, bản tọa phải trở về tham ngộ đạo pháp...

- Đạo pháp tất nhiên là phải tham ngộ, nhưng nhân tình cũng không thể miễn được...

Lúc này Phương Hành cuối cùng có vẻ đã hạ quyết định, chậm rãi thán nói.

- Hả?

Văn tiên sinh ngược lại hơi ngớ, khó hiểu nhìn hắn.

- Đương sơ lúc vượt qua Tinh Hải, ngươi tâm hoài quỷ thai, xúi giục Long mẫu cầm ta luyện đan, chẳng lẽ đã quên?

Phương Hành mở miệng, giơ chén trà lên bên mồm.

- Ta chưa từng...

Văn tiên sinh không khỏi ngơ ngác, thậm chí cảm thấy nghe không hiểu lời này của Phương Hành.

Đương sơ Long mẫu muốn cầm người luyện đan, chính mình một mực bị che giấu, căn bản không xen tay vào. Hơn nữa đương thời người Long mẫu nhắm vào là Lộc Tẩu, hoàn toàn không liên quan gì đến Phương Hành. Tiểu ma đầu này vì sao phải trợn mắt nói lời bịa đặt?

Nhưng còn không đợi Văn tiên sinh nói ra nghi vấn, Phương Hành đã kịp thời ngắt lời, nói tiếp:

- Ha ha, cả thảy Thiên Nguyên đều biết, tiểu gia ta là người rất ghi thù, chuyện bé như vừng mè ta đều có thể nhớ một đời, ngươi và ta có thù lớn như vậy, tưởng là ta đã quên? Ha ha, hay là, ngươi cảm thấy chúng ta cùng lúc đi tới tiên cảnh, tương lai liền phải làm đạo hữu, huynh đệ, phù trì lẫn nhau, ta sẽ không tìm ngươi tính sổ? Hoang đường, xú toan nho, ngươi tới gặp ta, không sợ ta thịt ngươi ư?

Lời này trực tiếp khiến Văn tiên sinh nghe mà đầu ngất não trướng, căn bản không biết hắn đang nói gì.

- Rắc rắc...

Nhưng Phương Hành lại căn bản không đi giải thích, quát lạnh xong rồi, đột nhiên nhảy dựng lên, trầm trầm vung chưởng phách thẳng xuống đầu Văn tiên sinh. Lúc ra tay vận chuyển cả Ngự Lôi đại thuật của Long Tộc, lôi lực trong thiên địa đều bị hắn kéo tới, đón đầu chụp xuống Văn tiên sinh, đồng thời thanh âm trầm trầm quát:

- Dù có là ý tốt, trước cũng phải thịt ngươi xả giận mới được...

Một chưởng này của Phương Hành phách xuống, quanh người Văn tiên sinh toàn là một mảnh lôi hải.

Giây phút đó, hắn đã hiểu được dụng ý của Phương Hành, kinh hãi đến độ mặt không còn chút máu, thấp hô:

- Không thể...

Chỉ là Phương Hành hiển nhiên là người đã nghĩ liền làm, chấp hành lực mạnh phi thường, nếu đã ra tay, vậy còn khách khí làm gì. Cả người phi thân bổ nhào tới, một thân pháp lực thâm sâu như biển, tuôn trào về phía Văn tiên sinh. Một thân tu vị khí cơ của Văn tiên sinh vốn đáng sợ dị thường, căn bản không phải Phương Hành có thể so, nhưng lúc này, một là bị vây trong lôi hải, hai là hắn biết Phương Hành muốn làm gì, bất ngờ không dám ngạnh kháng, chỉ trong nháy mắt liền bị Phương Hành trấn áp...

- Cảnh chủ cứu ta...

Văn tiên sinh kêu thảm một tiếng, truyền ra xa xa, chấn đãng khắp nơi...

Tại trường, bên người Phương Hành, lôi hải ầm vang, nửa buổi sau mới chậm rãi tuột đi, lộ ra Văn tiên sinh!

Lúc này bàn tay Phương Hành rõ ràng đang vỗ lên đỉnh đầu Văn tiên sinh. Còn Văn tiên sinh thì thần hồn tan biến, không sót chút gì, xem ra đã bị một chưởng đánh lén này của Phương Hành trực tiếp phách tán thần hồn, chỉ còn mỗi bộ nhục thân...

- Đã từng hãm hại ta, nay còn dám tới gặp ta, lá gan ngươi cũng thật không nhỏ!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, chậm rãi thu tay về, trong mắt đầy vẻ mỉa mai, lẩm bẩm nói.

Sau đó, hắn hệt như mới vừa ám hại một người xong, cảnh giác nhìn bốn phía một cái, còn thầm thì một câu “Cảnh chủ lại là tên khỉ gió nào?”. Nói rồi xoay người muốn đi, nhưng chưa đi ra vài bước lại lách mình trở về, đột nhiên vỗ một chưởng lên nhục thân Văn tiên sinh, từng đạo Tam Muội chân hỏa bùng cháy, nhục thân Văn tiên sinh trực tiếp bị hắn luyện thành tro bụi, lại một chưởng đánh tan, lúc này mới lẩm bẩm nói:

- Tiên mệnh chỉ có một, ngươi tu luyện sớm hơn ta ba mươi năm, làm sao có thể để ngươi sống cạnh tranh với ta?

Nói xong, xoay người quay đầu hướng vào đêm mưa, đại điện trống trơn, chỉ còn mỗi cây đàn, hai chén trà...

- Tranh...

Phương Hành rời đi chưa lâu, cây đàn kia đột nhiên tự động kêu khẽ một tiếng, như có bàn tay vô hình đang gảy!

...

...

- Ngươi... Ngươi mạo hiểm như thế, không sợ bị hắn phát hiện ư?

Lúc này, Phương Hành bay thẳng về hướng Vong Tục sơn, ngoài mặt xem ra, hết thảy vẫn như thường, nhưng lại có bộ phận thần thức chìm vào trong thức giới. Trong thức giới giờ đây xuất hiện một người, chính đang đầy mặt nôn nóng nói:

- Còn nữa, sao ngươi còn có tiểu thế giới ở trên người? Từ sau họa Cửu Đầu Trùng ba mươi năm trước, trong tiên cảnh đã không cho phép có tiểu thế giới tồn tại, theo lý thuyết, vô luận thế nào bọn họ đều sẽ không cho phép ngươi giữ lại tiểu thế giới trên người. Sao ngươi có được nó?

Người này chính là Văn tiên sinh mới rồi có vẻ đã bị Phương Hành một chưởng phách chết, nay lại đang yên lành sống trong thức giới Phương Hành, chỉ là bộ dạng đại biến, vốn lúc trong tiên cảnh hắn cả người phong thần tuấn lãng, tu vị gần tiên, nhưng nay bộ dạng trong thức giới Phương Hành lại đã đại biến, cả người trở nên khô gầy như củi, một thân khí cơ cũng khô kiệt gần hết, như ngọn đèn trước gió, đã từng cũng là Độ Kiếp tám tầng, lúc này đại khái còn không bằng cả tu sĩ Trúc Cơ...

- Ta tự có thủ đoạn của mình!

Phương Hành lạnh giọng hồi đáp:

- Ngươi không cần lo lắng, vừa nãy dù có người đang một mực coi chừng, thì cũng rất khó phát hiện manh mối gì. Tiểu thế giới này của ta cái khác không được, nhưng pháp môn che người tai mắt lại là số một. Người khác dù nhìn thấy, cùng lắm chỉ sinh nghi tâm, chứ không bắt được chứng cứ gì. Hiện tại, ngươi trước nói cho ta, ngươi cẩn thận dực dực, giả thần lộng quỷ như thế, rốt cục là đang tránh ai?

Nói rồi ngẩng đầu nhìn trời, thanh âm trầm thấp nói:

- Ba vị tôn chủ kia hẳn đang không giám thị ta...

- Ba vị tôn chủ Đạo, Phật, Yêu tự nhiên không giám thị...

Nghe vậy, Văn tiên sinh lại chỉ cười khổ một tiếng, ngẩng đầu nói:

- Nhưng ngươi đã quên trong tiên cảnh này có bốn vị tôn chủ ư?

- Vị tôn chủ thứ tư?

Phương Hành thoáng cả kinh, lông mày nhíu chặt lại:

- Đó là thứ gì?

Văn tiên sinh ngồi xuống, thần tình có chút chán nản, một bên đánh giá bốn phía, một bên lắc đầu cười khổ nói:

- Ta cũng không biết đó là thứ gì, thậm chí trước lúc tu luyện Vô Lượng Đạo Hóa Công, ta đều không biết nó tồn tại. Thẳng đến sau này tu hành càng lúc càng sâu mới cảm giác được sự tồn tại của nó. Nó căn bản là không chỗ không tại, không chỗ không thể, cũng duy có tiểu thế giới mới có thể cách tuyệt đôi mắt của hắn. Vừa nãy ta thật không ngờ ngươi sẽ có tiểu thế giới, hướng ngươi cầu cứu chỉ là si tâm cầu chút hi vọng thôi...

- Được rồi, nói nhảm gì lắm thế!

Phương Hành ngắt lời hắn, ánh mắt nhìn chằm chằm, hỏi:

- Sao ngươi thành bộ dạng như bây giờ?

- Đạo chướng... Hoặc đạo độc...

Giọng Văn tiên sinh không giấu được bi phẫn:

- Ta vì tu luyện môn thần công quỷ quái kia mới thành bộ dạng này...

- Hả?

Phương Hành hỏi tiếp:

- Tu hành công pháp kia sẽ khiến ngươi tán công?

- Tán công? Không có không có...

Văn tiên sinh cười lên bi thương, lắc đầu nói:

- Tu luyện công pháp này, sẽ khiến ngươi đắc đạo...

- Thật có thể đắc đạo?

Lần này đến lượt Phương Hành kinh hãi, khó mà tin tưởng nhìn Văn tiên sinh.

- Đúng!

Văn tiên sinh gật đầu, cười khổ nói:

- Đắc đạo, ném mất chính mình!

Chương 1299: Trốn cũng trốn không thoát

- Nói rõ ràng chút!

Câu trả lời như lọt vào trong sương mù của Văn tiên sinh khiến tâm tình Phương Hành không khỏi trầm xuống. Rất lâu sau, hắn mới trầm giọng mở miệng thúc giục.

Văn tiên sinh thoáng trầm ngâm, thần tình ngưng trọng đáp:

- Đương sơ ta bị tinh lưu đẩy đi trong Tinh

Hải, trốn ra khỏi ma trảo của Long mẫu và Lam tiên sinh. Tinh không bao la, chỉ có thể một mình một người lao đi. May mà trước đó có xem qua phần tinh đồ trong tay Long mẫu, bản tọa cũng là người trí nhớ tốt, xem qua một lần liền không quên, thế là cũng miễn cưỡng men theo hướng cũ tiến về phía trước. Nhưng đi được chừng bảy ngày, lại không cẩn thận bị cuốn vào một biển mây hắc ám không bờ không bến, mây kia như là một cánh cửa do người cố ý lưu lại trên tiên lộ Long Tộc. Ở trong mây đó, ta không cảm giác được thời gian và không gian tồn tại, hồn hồn ngạc ngạc liền đến tiên cảnh...

- Biển mây hắc ám không bờ không bến?

Phương Hành hơi ngớ, cực lực suy tư, nửa buổi sau, cuối cùng nghĩ đến một loại khả năng:

- Vô Lượng?

Lần này đến lượt Văn tiên sinh hơi ngớ:

- Cái gì vô lượng?

Phương Hành bình tĩnh hồi đáp:

- Ta nhìn thấy qua trên Tinh Không đồ giám Thần Chủ đưa cho. Trong tinh không vô biên có một loại tồn tại, nơi đó có thể hấp nạp hết thảy, thời gian, không gian, thậm chí cả ánh sáng, nó giống như một cái hố tồn tại trong tinh không, đôi lúc liền như đại trận truyền tống hình thành tự nhiên, có thể đưa người đi không biết bao xa, cũng có lúc, người đi vào liền trực tiếp bị chôn diệt vô hình, loại hố đó bị Đạo gia xưng là Vô Lượng, đây là một loại tồn taijd đối ứng cùng Hỗn Độn, Hỗn Độn sinh ra hết thảy, Vô Lượng thì lại cắn nuốt hết thảy. Đồ giám kia nói qua, một số tồn tại chí cao ở đại tiên giới đã hiểu được lợi dụng lực lượng của Vô Lượng!

- Lực lượng đáng sợ như thế mà cũng có thể lợi dụng?

Văn tiên sinh thần tình ngưng trọng, hơi có mấy phần cảm khái và sợ hãi, rất lâu mới chậm rãi lắc lắc đầu, nói:

- Trên tiên lộ Long Tộc hẳn cũng là lợi dụng loại lực lượng này, dựng lên một cánh cửa, ta bị cuốn vào trong đó, tưởng là mình chết chắc rồi. Nhưng không ngờ lại hồn hồn ngạc ngạc xuất hiện trước tiên cảnh, mơ mơ hồ hồ xông vào. Lúc đó, Cửu Đầu Trùng vừa mới trộm tiên mệnh rời đi, ta bị trấn áp vào đại ngục, đến sau đại khái là cảm thấy ta còn hữu dụng, mới thả ta ra. Mà ta, vì khiến tác dụng của mình càng lớn chút, đành phải nói ra hết những gì mình biết... Bao gồm các ngươi và đám người Long mẫu...

- Như thế tính ra, quả thực cũng gần gần ba mươi năm...

Phương Hành khẽ gật đầu, đã hiểu được ba mươi năm kia từ đâu mà tới.

Rất rõ ràng, sau Tinh Hải, tiền bối Long Tộc bố trí một đạo Vô Lượng môn hộ, tính là một loại đường tắt, có thể truyền tống một đoạn cự ly, Văn tiên sinh ngã vào môn hộ này, Cửu Đầu Trùng trước đây hẳn cũng đi môn hộ này. Khăng khăng mình vì luyện hóa phiến Tinh Hải kia, khiến cho tinh không phát sinh biến hóa cực lớn, môn hộ Vô Lượng lại có liên quan trực tiếp đến tinh không chung quanh, Tinh Hải trôi mất, nó cũng theo đó bay đi. Vì thế mà mình trúng phải đại tạo hóa trong Tinh Hải, lại cũng vì đó mà không còn đường tắt!

Phúc này họa chi sở ỷ, đạo lý chính là như thế!

Trong lòng hiểu ra, trên miệng lại không nói mà tiếp tục hỏi tiếp:

- Vậy ngươi sau khi tu hành Vô Lượng Đạo Hóa Công thì có cảm giác gì?

- Khổ... Khổ không thể tả...

Nói đến đây, thần tình Văn tiên sinh liền ngưng trọng dị thường, nói:

- Đương sơ ta được truyền Vô Lượng Đạo Hóa Công, còn cảm thấy mình đụng đại vận, hoan hỉ không thôi, tuy trong lòng cũng có vài phần hoài nghi, nhưng sau khi được đến công pháp truyền thừa lại không sao kềm nén được khát vọng đối với đại đạo? Căn bản không kiên trì được bao lâu liền bắt đầu tu hành, đoạn thời gian đầu quả thực khiến ta có được cảm giác vui sướng khi Đạo sắp thành, cảm thấy rất nhiều nan đề trên đường tu hành đều được giải quyết dễ dàng, cảm thấy mình đã vô hạn tiếp cận đại đạo, cảm thấy ta cách thành tiên chỉ còn một bước nhỏ...

Thẳng đến lúc này, nói đến cảm giác đã từng xưa kia, trên mặt Văn tiên sinh còn treo lên nụ cười hồi vị, phối với bộ dạng tiều tụy kia, thật sự khiến người sởn cả tóc gáy. Nhưng dần dần, giọng hắn càng lúc càng trở nên trầm thấp:

- Lão phu tự nghĩ không phải hạng người ngu đần, tốc độ tu hành Vô Lượng Đạo Hóa Công càng nhanh hơn người khác. Đi tới tiên cảnh sáu năm liền nghênh tới một lần đại hội luận đạo. Đương thời ta lợi dụng vô thượng diệu pháp biện đảo rất nhiều đối thủ, được đến tư cách truyền thừa tiên mệnh...

- Ha ha, khi đó, ta còn cảm giác buồn cười thay cho Cửu Đầu Trùng, cần gì phải trộm tiên mệnh mà đi?

Văn tiên sinh cười khổ:

- Chuyên tâm tu hành, chẳng phải cũng có thể được truyền thừa tiên mệnh? Hắn làm như vậy, đúng là được không bù mất. Chỉ đến sau này, ta mới biết được, người ngu xuẩn là ta... Ta quả thực có tư cách kề cận tiên mệnh, lúc thử truyền thừa tiên mệnh đúng là cũng có cảm giác thành Đạo, loại cảm giác đó... Rất khó hình dung, hệt như ta đã có thể gom cả tòa thế giới, thiên địa vô biên vào trong cơ thể mình. Giống như ta đã trở thành Bàn Cổ Đại Đế khai thiên tích địa thời Thái Cổ, có thể nắm giữ hết thảy quy luật thế gian, không chỗ không thể... Khi đó, ta biết mình đã đắc đạo, cảm giác đắc đạo chân thực vô cùng...

Phương Hành không ngắt lời hắn, chỉ mặc cho hắn bình tĩnh trần thuật.

- Nhưng mà cảm giác dù chân thực đến mấy, cuối cùng chẳng qua vẫn là một giấc mộng huyễn...

Thanh âm Văn tiên sinh có chút chua xót:

- Ba ngày sau, ta liền tỉnh lại khỏi giấc mộng kia, sau đó ta phát hiện, mình gần như đã mất đi toàn bộ tu vị, thậm chí bao gồm cả tư cách tự chủ vận mệnh của một sinh linh. Một thân pháp lực, bao gồm cả nhục thân, cơ hồ đã hoàn toàn không thuộc về chính ta. Đến khi đó, ta mới hiểu được, không phải ta luyện hóa tiên mệnh, mà là tiên mệnh kia luyện hóa ta... Cảm giác vui sướng khi đắc đạo đương thời thật ra là bởi trong quá trình nó luyện hóa ta, ta cảm nhận được cảm nhận của nó, còn ta vốn hẳn nên đã chôn diệt trong đại đạo, từ đó triệt để tan biến khỏi thế gian...

- Ai, kể ra ngược lại phải cảm tạ các ngươi!

Nói đến sau cùng, Văn tiên sinh lại cười khổ một tiếng, nhìn hướng Phương Hành:

- Chắc là cảm thấy ta còn hữu dụng, liền không triệt để luyện hóa, mà lưu lại cái mạng tàn này du đãng trong tiên cảnh, không sống, cũng không chết, một mực du đãng đến nay, đã sắp ba mươi năm rồi, ta mới được đến ám thị từ vị tôn chủ thứ tư của tiên cảnh, một vị tồn tại không chỗ không tại, không chỗ không biết, hắn để cho ta tới tìm ngươi, hướng ngươi tự thuật vui sướng khi đắc đạo, khuyên ngươi nhanh chóng tu hành đạo pháp...

- Thế pháp lực vừa nãy của ngươi là chuyện gì?

Phương Hành thấp giọng hỏi, hắn còn nhớ rõ, lúc mới gặp gỡ Văn tiên sinh, một thân tu vị của hắn quả thực rất đáng sợ.

Nhưng sau khi vào tiểu thế giới hắn lại hoàn toàn đại biến, tán đi toàn bộ tu vị và pháp lực, biến thành bộ dáng như bây giờ.

- Ngươi còn không hiểu ư?

Văn tiên sinh cười khổ:

- Pháp lực kia không phải của ta, là của tôn chủ, hắn nắm giữ tiên mệnh, cũng nắm giữ hết thảy lực lượng trong tiên mệnh, bao gồm cả phần đã từng bị luyện hóa của ta. Hắn muốn cho ta, liền có thể cho ta, muốn lấy đi, liền có thể lấy đi. Ta bây giờ, nói trắng ra, chỉ là một con khôi lỗi trong tay hắn, chỉ là khôi lỗi này còn có chút ý thức...

Rõ ràng là một người sống sờ sờ, lại bị luyện thành khôi lỗi...

Lời Văn tiên sinh thực sự khiến Phương Hành cảm thấy sởn cả da gà!

Mà nghe được như thế, hắn rốt cục đã làm rõ câu chuyện của Văn tiên sinh...

Đắc đạo, lại ném mất chính mình!

Tu luyện công pháp ba người kia truyền cho, xác thực có thể đắc đạo...

Chỉ là loại đắc đạo này không phải đắc đạo chân chính. Đạo là lĩnh ngộ, là một thân tu hành nở hoa kết quả, trong khi loại đắc đạo này, lại giao đạo quả của người khác cho ngươi cảm ngộ, sau đó lúc ngươi tự cho là đắc đạo liền bị người khác cầm đi hết thảy...

Đạo của mỗi người trên thế gian đều khác nhau!

Duy có đắc đạo của chính mình, vậy mới kêu là đắc đạo...

Đạo chân chính mang đến cho người đại tự tại, đại hoan hỉ. Còn loại đạo này lại mang đến đại trói buộc, đại khủng bố!

Loại đạo như thế, dù tính là đạo, thì cũng chỉ có thể xưng là... Tà đạo!

- Sau khi biết các ngươi quả nhiên tới tiên cảnh, ta liền một mực lo lắng, sợ các ngươi đã luân lạc, chẳng qua nhìn thấy ngươi rồi, ta rốt cục yên tâm. Ngươi trúng độc chưa quá sâu, hơn nữa rõ ràng còn có sức kháng cự, điều này khiến ta nảy sinh hi vọng, dù có bốc lên nguy hiểm bị tôn chủ thứ tư phát hiện cũng phải hướng ngươi cầu trợ. Lại không ngờ, bản sự ngươi lớn đến nhường này, len lén lưu lại một tiểu thế giới... Giờ, ta không có yêu cầu khác, chỉ cầu ngươi... Mau dẫn ta rời đi!

Thần tình Văn tiên sinh cấp bách dị thường, ánh mắt nhìn Phương Hành quả thực như đang cầu khẩn.

- Ta... Còn không thể đi...

Nghe lời này của hắn, Phương Hành lại chậm rãi lắc đầu.

Văn tiên sinh lập tức khẩn trương:

- Vì sao? Ngươi đấu không lại bọn hắn, ngay cả Cửu Linh vương đều đấu không lại, giờ ngươi còn có thể chống đỡ đạo chưởng, lại có tiểu thế giới trên ngươi, chính là cơ hội duy nhất cho ngươi đào ly, vạn vạn không thể lỡ qua...

- Bởi vì ta tuy có thể miễn cưỡng chống đỡ đạo chưởng, nhưng hai đứa này lại không thể...

Phương Hành cúi đầu cười khổ, mang theo Văn tiên sinh thuấn di trong thức giới, đi đến một nơi khác, nơi đó ở trên một phương hắc hải, có hai cột trụ thanh đồng vút lên, trên mỗi cột trụ trói một người, chính là Lộc Tẩu và Ngao Liệt. Biểu tình hai người cực kỳ thống khổ, trên người bọn họ có từng đạo khói đen bốc lên, thiêu đốt trụ đồng và xích sắt, cảnh tượng quỷ dị vô cùng. Phương Hành thấp giọng nói:

- Hai bọn họ đều được truyền thừa, đã kềm nén không được muốn đi tu hành, ta cưỡng hành trấn áp bọn họ ở nơi này. Lại phát hiện, trong tiểu thế giới của ta, loại dụ hoặc khó mà nói rõ kia thậm chí hiển hóa thành một loại độc chướng, hoặc có thể nói là nguyền rủa, như giòi bám xương, căn bản không cách nào tiêu trừ...

Nói xong, hắn nhè nhẹ rung người, tay áo giơ ra, lại thấy trên người hắn cũng thăng lên khói đen nhàn nhạt.

- Ngay cả trên người ta cũng có loại độc chướng này, khác biệt chỉ là ta còn có thể tạm thời áp chế...

Nói xong, Phương Hành thần tình ngưng trọng, nói ra một câu chỉ thẳng trọng điểm:

- Không làm rõ chướng này, sợ là trốn cũng trốn không thoát?

Văn tiên sinh tuyệt vọng, loạng choạng lùi ra sau:

- Vậy thì xong rồi, đạo chướng này căn bản không giải được...

- Nếu nói đây là một loại độc, vậy thì độc này căn bản là được trực tiếp trồng ở trong lòng...

Chương 1300: Huynh muội Cửu Đầu Trùng

Câu này của Văn tiên sinh xem như định tính chuẩn xác cho Đạo chương quỷ dị kia.

Đạo chướng, hoặc là nguyền rủa, nói tóm lại, đây là một loại bẫy rập người không tự biết.

Trên thực tế, dù nghe được chỗ đáng sợ khi tu luyện công pháp này, e rằng Văn tiên sinh vẫn cứ sẽ nhịn không được đi tu luyện!

Biết rõ phải chết, vẫn cứ đi tu luyện!

Bởi vì sau khi truyền thừa loại công pháp, liền có một loại độc, hoặc là nguyền rủa trồng vào trong Đạo tâm. Trước đây lòng cầu tiên đạo cường liệt bao nhiêu, nay loại dụ hoặc kia lại mạnh bấy nhiêu. Có thể nói, bản thân những công pháp này không có chỗ hại gì, trên thực tế chúng cũng có đại đạo chi lý rất sâu, nhưng khăng khăng, truyền thừa rơi ở trên thân người có tu vị liền sẽ hình thành một loại lực lượng đáng sợ, như là một hạt giống rơi trong Đạo tâm người tu hành, hút đi toàn bộ máu thịt pháp lực, sinh trưởng ra Đạo quả thuộc về người khác.

Xét theo một khía cạnh nào đó, đây thật ra là đang dùng mâu của người tu hành tới công thuẫn của người tu hành!

Chẳng lẽ chỉ vì nghe một thiên kinh nghĩa, liền cứ vậy sa vào tai kiếp khó giải?

Lúc này Phương Hành không khỏi sa vào khó hiểu, không biết tại sao.

Tu vị bọn họ vẫn còn quá yếu, kiến thức vẫn còn quá ngắn.

Phương Hành cũng một đời sờ bò lăn đánh xông qua tới, minh thương ám tiễn không biết thấy nhiều ít, tính cảnh giác không thể nói không cao, thủ đoạn không thể nói không cường hoành, nhưng giờ đây lại mơ hồ trúng chiêu. Thậm chí trúng chiêu rồi, còn phải tiêu không biết bao nhiêu công phu mới làm rõ vì sao mình trúng chiêu, đây là vì kiến thức không đủ mà dẫn đến sa vào bẫy rập.

Chết tiệt!

Bản thân Phương Hành đều không thể không thừa nhận, tựa hồ mình đã bất tri bất giác sa vào lưới!

Chỉ là tâm lý hắn vẫn không chịu tiếp nhận kết quả này, chẳng lẽ thật sự không có cách nào giải quyết ư?

Nếu nói cách giải quyết, đại khái vẫn là có.

Văn tiên sinh đột nhiên trầm ngâm nói ra một câu, lập tức dẫn tới sự chú ý của Phương Hành.

Loại đạo chướng này, tu vị càng cao, tâm kiếp càng nặng, giống như ta đương sơ, lúc mới được công pháp, hận không thể cả người đều chui vào bên trong, dù biết rõ khả năng có bất ổn, lại cũng bất chấp. Nhưng đến sau, tu vị bị đoạt hơn nửa, tâm kiếp lại cũng nhạt, nhờ đó mới có thể bảo trì lý trí thanh tỉnh ở chỗ này nói chuyện cùng ngươi. Mà ngươi nếu muốn vì bọn họ đi trừ tâm kiếp thì…

Đừng nói nữa!

Không đợi Văn tiên sinh nói xong, Phương Hành liền ngắt lời hắn, khuôn mặt lạnh tanh như hàn băng.

Hắn hiểu ý của Văn tiên sinh, người này vẫn cứ đang xúi giục mình đào tẩu. Chiếu theo ý hắn, muốn giải quyết vấn đề tâm kiếp này thì phải tán công, tán đi một thân tu vị liền có thể trừ tâm kiếp. Hệt như hiện tại, trong ba người tu vị mình là yếu nhất, nên tâm kiếp của hắn cũng yếu nhất. Nhưng nếu làm theo cách của Văn tiên sinh, vậy đám người bọn mình cũng phế, đừng nói tu vị càng tiến một bước, sợ là đời này chỉ có thể làm một phế nhân, chán nản vượt qua một kiếp, suốt đời đừng hi vọng chuyện tu hành nữa.

Cách như thế, dù hữu hiệu, Phương Hành cũng sẽ không chấp nhận!

Ài, ta cũng không muốn nói cho ngươi kiến nghị này, nhưng đây căn bản cũng là bất đắc đi…

Văn tiên sinh cười khổ:

Tiên cảnh này quỷ dị tới cực điểm, há là chúng ta có thể tùy tiện hóa giải? Hiện nay, có lẽ còn có một tuyến sinh cơ, nếu cứ tiếp tục tiêu ma, vậy liền một tuyến sinh cơ này cũng mất. Truyền thừa trên người giống như kịch độc trong tâm, tùy thời đều có khả năng phát tác, càng không khả năng đấu với mấy vị tôn chủ kia. Nói thật, dù bọn họ hiện đang hoài nghi ngươi, nhưng đều không cần nghĩ tới trấn áp ngươi, chỉ cần chờ đợi ngươi trúng độc là xong.

Không thể không thừa nhận, dù thủ đoạn này ngạt độc.

….Vậy cũng là một loại thủ đoạn ngạt độc cao minh chí cực a!

Văn tiên sinh càng nói càng tuyệt vọng, càng giống như hàn băng, từng tia từng tia đâm vào trong lòng Phương Hành.

Cũng không đúng…

…Đương sơ Cửu Đầu Trùng kia làm sao mà thoát được?

Phương Hành có một ưu điểm, đó là càng tuyệt vọng lại càng bình tĩnh. Lúc này, Văn tiên sinh sớm đã chán nản chờ chết, hắn lại bắt đầu suy xét cách thức giải quyết, tự nhiên liền nhớ tới Cửu Đầu Trùng. Đứa này cũng tiến vào tiên cảnh a, Phương Hành không tin mấy vị tôn chủ kia không động qua tay chân với hắn, thế sao hắn kháng qua tâm kiếp, trộm tiên mệnh đào tẩu được?

Cửu Đầu Trùng?

Văn tiên sinh cười khổ:

Chúng ta sao so được với hắn?

Nói rồi nhìn lên Phương Hành, thấp giọng thán nói:

Ta biết ngươi và Ngao tam thái tử bước lên tiên lộ này đều có ý thù địch với Cửu Linh vương. Nhưng ta muốn hỏi các ngươi một câu, các ngươi có thật sự hiểu rõ vị đại yêu đệ nhất Thiên Nguyên vạn năm qua kia không?

Đại yêu đệ nhất Thiên Nguyên vạn năm qua?

Phương Hành bị lời này của Văn tiên sinh làm cho kinh hãi, có phần khó mà tin tưởng nhìn hắn.

Hắn tuy biết Cửu Đầu Trùng bản lĩnh lợi hại, nhưng không ngờ rằng, hắn còn có một danh hiệu uy phong tuyệt luân như vậy!

Không sai, Cửu Linh vương người này, ngàn vạn không thể xem nhẹ, hắn tuy thọ nguyên không lớn, nhưng một thân tu vị thông thiên triệt địa, sợ rằng tính được là đệ nhất nhân Thiên Nguyên dưới Thánh nhân. Hơn nữa, theo ta thấy, chỉ sợ trong Thiên Nguyên cửu thánh không phải người người đều có thể đối phó được hắn, chắc chỉ có mấy người xếp hạng top đầu mới có hi vọng trấn áp nổi hắn. Ít nhất, ta từng nghe Lam tiên sinh nhắc qua, ngay cả huynh trưởng hắn Câu Ly đại thánh đều cực kỳ kiêng sợ Cửu Linh vương, từng nói qua: Bắc Câu Yêu địa, duy có Phù Tang lão thánh có thể trị hắn!

Trong giọng điệu Văn tiên sinh đầy vẻ ngưỡng mộ:

Cửu Đầu Trùng này, thế hệ các ngươi có lẽ hiểu rõ không nhiều, cùng lắm chỉ biết thủ đoạn mưu đoạt Thương Lan hải của hắn mà thôi. Nhưng ta lại biết, hắn đã sôi nổi từ bốn ngàn năm trước, khi đó, hắn còn chỉ là một tên yêu loại tu hành hơn trăm năm, lại cũng đã xông ra tiếng tăm không nhỏ. Lúc đó Nam Chiêm còn chưa trục yêu, hắn cũng trưởng thành từ Nam Chiêm, đương thời trong tám đại huyết mạch Yêu tộc, căn bản không có Cửu Đầu Trùng nhất tộc. Nhưng trong thời gian ngàn năm sau đó, hắn mang theo muội muội, cường hành đánh ra danh tiếng ngút trời, lực áp tám đại yêu mạch.

Hắn sao có thể có bản sự lớn như vậy?

Phương Hành nhịn không được cả kinh.

Chính hắn cũng là người trưởng thành từ đôi bàn tay trắng, biết rõ gian khổ trong đó, thật sự là từng bước huyết lệ, thậm chí bên trong còn có thành phần vận khí khó mà nói rõ, nhờ vậy mới có thành tựu hôm nay. Chính hắn trước nay cũng không xem thường chính mình, nhận là mình cũng tương đương có bản sự, bởi thế tuyệt không nguyện tin tưởng còn sẽ có một người khác, có thể như mình, bắt đầu từ con số không, từng bước từng bước lên trời!

Từng có lời đồn nói, Cửu Đầu Trùng được đến một phần Thái Cổ truyền thừa.

Văn tiên sinh nói ra hết những gì mình biết:

Ngươi hẳn cũng biết, đương sơ sau Tiên Thánh đại chiến thời Thái Cổ, Tiên bị trục xuất tinh không, Thánh nhân thì đứt trường sinh, lần lượt vẫn lạc ở Thiên Nguyên, trong đó có một số người còn lưu lại được truyền thừa, mà Cửu Linh vương kia, hẳn là có được một phần truyền thừa như thế. Rất có khả năng, còn là truyền thừa hoàn chỉnh của một vị Cổ Thánh nào đó. Theo truyền thuyết, hắn chính nhờ phần truyền thừa kia mới xưng bá một đời, bại tận thiên kiêu. Chỉ có điều, đến sau hình như hắn lĩnh ngộ được gì đó, dần dần tiêu thanh biệt tích giữa lúc phong quang thịnh nhất, chứ không hề tính thử đả tạo Cửu Đầu Trùng nhất mạch thành đại tộc trong yêu loại. Đến lúc lần nữa xuất hiện giữa thiên địa thì đã thành thượng khách Thương Lan hải, đại cửu tử của Long Quân đương thế, còn chuyện sau đó chắc là ngươi cũng biết.

Ta hoài nghi, Cửu Linh vương kia, vô luận là một thân thực lực hay thần hồn đạo tâm, đều đã đến cảnh giới đăng phong tạo cực, bởi thế đương thời tôn chủ tiên cảnh mới không dám khi bách quá lắm, thậm chí còn muốn lấy tôn vị Long chủ dẫn dụ hắn. Chẳng qua hắn rõ ràng không mắc lừa, cũng không biết từ mới đầu hắn đã không tiếp thụ ba đạo truyền thừa, hay là dựa vào thần hồn bản thân hóa giải tâm kiếp. Tóm lại hắn chưa hề bị khống chế, hơn nữa cũng không cứng đối cứng với tiên cảnh, mà là trộm tiên mệnh đào tẩu, đại giá là lưu lại không ít con cháu. Ai, đáng tiếc, chúng ta không biết loại công pháp thần hồn của huynh muội bọn họ, Long mẫu thì đã thất lạc trong tinh không. Bằng không, Long mẫu kia tốt xấu cũng phải biết chút ít truyền thừa thần tồn từ huynh trưởng của nàng, nói không chừng có thể cởi đi tâm kiếp.

Tuy hết thảy chỉ là suy đoán, nhưng tóm lại cũng khiến Phương Hành hiểu thêm mấy phần về Cửu Đầu Trùng.

Đứa này đúng là lợi hại, vô luận đương thời tiên cảnh vì kiêng sợ thực lực hắn, không cưỡng bách hắn luyện ba đại đạo pháp truyền thừa, hay là hắn sau khi truyền thừa ba đại đạo pháp kia, nương theo thuật thần hồn cao minh của bản thân hóa giải đi tâm kiếp, chí ít đều có thể chứng minh, đứa này có thể trốn ra tiên cảnh, dựa vào không chỉ là vận khí, mà là bản lĩnh chân chính, mình so không bằng được.

Đương nhiên, hắn làm thế cũng có vài phần tâm ngoan thủ lạt, mình không đáng phải như vậy!

Rõ ràng hắn có đại bản lĩnh, lại không nguyện cứng đối cứng cùng tiên cảnh, bởi thế hy sinh con cháu, bỏ mặc bọn họ mà đi. Hiện nay tuy mình quả thực có một tuyến cơ hội đào tẩu, nhưng lại không nguyện hy sinh Lộc Tẩu và Ngao Liệt, cho nên mới phải lưu lại!

Nói như vậy, nếu chúng ta có thể tìm tới Vũ Mị Nhi, thì vẫn có hi vọng cởi đi tâm kiếp?

Không biết trầm ngâm bao lâu, Phương Hành đột nhiên thấp giọng nói, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Công pháp thần hồn huynh muội bọn họ tu hành cực kỳ lợi hại, quả thực có khả năng kháng cự thậm chí là hóa giải tâm kiếp, chỉ là…

Văn tiên sinh cười khổ nói:

Đương sơ chúng ta thất lạc trong Tinh Hải, khả năng nàng sống sót được lại có bao nhiêu?

Phương Hành cũng không ngẩng đầu lên, nói:

Ngươi đều có thể còn sống đi tới tiên cảnh, bọn họ có thần hồn cường đại, lại có thế giới, vì sao không thể?

Văn tiên sinh ngược lại hơi ngớ, sau đó mới nói:

Nhưng dù bọn họ còn sống đến đây, chỉ sợ cũng sớm đã rời đi, lấy bản lĩnh của Long mẫu Vũ Mị Nhi kia, hẳn sẽ sớm phát giác được tiên cảnh này có vấn đề, như vậy nàng rất có khả năng sẽ đường vòng mà đi. Hoặc là, nương theo tiểu thế giới của Lam tiên sinh, che người tai mắt, trực tiếp lẻn đi qua, không lý nào vẫn cứ lưu lại chỗ này.

Văn tiên sinh nói rất có lý, nhưng Phương Hành lại một mực nhíu mày, không phản bác cũng không phụ họa.

Qua nửa buổi, hắn mới chậm rãi gật gật đầu, ngữ điệu không dung phản bác.

Nếu nàng sống sót, như vậy nàng nhất định cũng ở chỗ này, nhất định chưa từng rời đi

Văn tiên sinh ngạc nhiên:

Sao ngươi dám chắc?

Khóe miệng Phương Hành đột nhiên nhếch lên nụ cười quái dị:

Cậu ruột có thể không muốn cháu ngoại, nhưng mẹ làm sao có thể không muốn con trai?

Chương 1301: Không để thù qua đêm

- Trước đây Cửu Đầu Trùng trộm Tiên mệnh rồi chạy trốn để lại không ít con cháu cùng thế hệ lại Tiên cảnh này nhỉ?

Phương Hành trầm ngâm rồi mở miệng hỏi Văn Tiên sinh:

- Có biết bọn họ ở đâu không?

- Những người bị Cửu Đầu Trùng từ bỏ à?

Văn Tiên sinh nghe vậy thì ngẩn ra, sau một hồi lâu mới châm chước nói:

- Những người đó ta cũng chưa từng gặp, chỉ có điều cũng có nghe thấy, trước đây lúc Cửu Đầu Trùng giáng tới Tiên cảnh này lãng phí ba năm, trong ba năm đó, binh tướng hắn mang tới, thế hệ con cháu thuộc hạ đa phần đều bị ba vị tôn chủ nhận, giữ ở bên người tu trì, lấy danh là để chỉ điểm tu hành nhưng trên thực tế tất cả mọi người đều hiểu, lúc đó bọn họ chắc cũng có chút kiêng kỵ với Cửu Đâì Trùng, vì vậy nên giữ bọn họ lại coi như làm con tin. Chỉ có điều không ai ngờ thủ đoạn của Cửu Đầu Trùng thực sự tàn nhẫn, ngẫu nhiên có được cơ hội liền đột nhiên trộm Tiên mệnh rồi chạy trốn, căn bản không thèm đoái hoài gì với những người bọn họ...

- Dựa theo đạo lý, nếu Cửu Đầu Trùng đã chạy thoát, những con tin kia nhất định phải xử tử mới đúng, chỉ có điều bây giờ ngẫm lại lại không hề thấy, trong Tiên cảnh luôn chú ý tới bình thản hỷ nhạc, đại khái sẽ không làm chuyện nặng lệ khí như vậy. Mà đối với ba vị tôn chủ thì người còn chưa có tu vi Độ Kiếp, cho dù truyền thừa đạo pháp, tâm kiếp ước chừng cũng không quá lợi hại, tìm hiểu đạo pháp này cũng sẽ không nhanh được, cho nên ta đoán những người đó hiện tại chắc còn đang lấy danh nghĩa bế quan mà bị giam ở nơi nào đó nhỉ?

- Được, không khác với suy đoán của ta lắm!

Phương Hành đã có quyết định, phất ống tay áo một cái rồi liền đi ra bên ngoài:

- Đi tìm bọn họ!

Văn Tiên sinh vội vàng đuổi theo hai bước:

- Tìm bọn họ làm gì?

Tiếng cười to của Phương Hành truyền tới từ phía xa:

- Đương nhiên là tìm mẹ cho con trai rồi...

Vẫn chưa giải thích quá nhiều với Văn Tiên sinh, Phương Hành đã đi về phía thế giới Tiên cảnh. Lúc này nhìn qua, phía trước sáng mờ vạn dặm, Vong Tục sơn đã gần ngay trước mắt. Vì vậy, chân đạp tường vân chậm rì rì bay xuống, sau đó nghênh ngang trở về đại điện tĩnh tu bế quan. Sơn chủ của Vong Tục sơn nhìn thấy thì nhếch miệng mỉm cười, cũng không hỏi Phương Hành câu nào mà ở bên trong đại điện, hai tên đệ tử Trúc Cơ kỳ béo mập vừa thấy Phương Hành trở về liền mừng rỡ, nhưng cũng không biết người sư phụ này vì lợi ích đã suýt nữa bán hai bọn họ đi!

- Các ngươi cứ trở về đi!

Phương Hành kéo tâm trạng lên, thả hai đệ tử này trở về, lại thả Lộc Tẩu và Ngao Liệt ra.

- Nếu không có cách nào ngăn cản các ngươi tu luyện, ta đây cũng sẽ không cưỡng chế đợi các ngươi nữa.

- Trước tại sao ngươi muốn...

Ngao Liệt phóng ra vô ý thức mở miệng, nhưng Phương Hành lại bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn y, lạnh lùng nói:

- Ta là tỷ phu của ngươi, vĩnh viễn sẽ không hai ngươi, ngươi bây giờ có thể không hiểu ta nhưng nếu ngươi dám hoài nghi ta la liền đánh tai, quất ngươi, bây giờ hai người các ngươi muốn tu luyện thì tu luyện, những chuyện khác không cần các ngươi quan tâm, nói ngắn lại… ta sẽ coi chừng các ngươi!

Lúc đầu, Lộc Tẩu cùng Ngao Liệt bị trấn áp hai ngày trong thức giới của Phương Hành, trong lòng nếu nói không có oán hận cũng không thể nào, nhưng một lời oán hận còn chưa đợi y phát tiết liền bị vẻ mặt nghiêm túc của Phương Hành trấn trụ. Còn nữa, hiện tại bọn họ tuy nổi lên tâm kiếp nhưng không ngu không điên, biết trước đây Phương Hành diễn xuất cũng là vì tốt cho bọn họ, vì vậy lời trách cứ trong chốc lát nói không lên lời. Mà khi Phương Hành để cho bọn họ bế quan, họ chỉ liếc nhau một cái rồi liền quyết định nghe theo phân phó của Phương Hành.

- Thực sự là người ngốc có phúc của người ngốc, toàn dựa vào sự thông minh của ta đây chiếu cố…

Phương Hành nhìn thấy hai người này phối hợp như vậy cũng có phần không cười miễn cưỡng nổi. Nặng nề thở dài liền quyết định không quản thêm bọn họ nữa. Sau khi ngẫm nghĩ kế hoạch qua một lượt liền gọi hai đồng tử của Vong Tục sơn tới, để bọn họ chuẩn bị ba tấm bái sư thiếp, bày một hàng trên nấc thang đại điện trước mặt, lẳng lặng chờ ngày thứ ba tới. Buổi trưa ngày hôm sau, bên ngoài Vong Tục sơn, các loại Tiên nhạc nổi lên, từng tiếng phạm âm Phật ý, đại yêu ù ù hiển hóa thân hình. Không ngờ là pháp giá của ba vị tôn chủ điều khiển tới khi ước định ba ngày đến. Mỗi người chiếm một khoảng trời, trùng trùng điệp điệp, có thể nói thanh thế long trọng, hù dọa trên dưới cả Vong Tục sơn đều quỳ xuống...

Mà ở ngoài Vong Tục sơn cũng ngày càng có nhiều người, nhân, yêu, Tiên, Phật tụ tập tới. Có người tới vì xem lễ, có người tới vì ăn mừng, dù sao mỗi người trong ba vị tôn chủ đều nhận đệ tử, chuyện này đối với Tiên cảnh dường như là một chuyện vô cùng trọng đại. Lần trước xuất hiện việc trọng đại này cũng đã là chuyện của ba mươi năm trước rồi. Vây đầy quanh Vong Tục sơn, thoạt nhìn vô cùng náo nhiệt.

- Ha ha, tiểu hữu, các ngươi khảo lượng thế nào rồi?

Ba pháp giá ba bên đều chiếm một khoảng trời riêng, từ xa nhìn Phương Hành đang ngồi trên bậc thang phía dưới, cảnh tượng mênh mông cuồn cuộn.

Chỉ có điều Phương Hành ngồi ở phía dưới cũng không biết sắc mặt, nâng ba phần lễ bái sư ở bên người, cung kính nói:

- Đã suy nghĩ cẩn thận rồi, khó được ba vị tôn sư coi trọng như vậy, muốn nhận ba người chúng ta làm đồ đệ, chuyện tốt như thế này tìm ở đâu ra được? Ba người chúng ta đã tìm được pháp thích hợp cho bản thân rồi, chờ bái môn hạ của ba vị tôn sư để nghe đại đạo, hiện tại ba phần lễ bái sư đã chuẩn bị xong, mời ba vị tôn chủ vui lòng nhận cho... chỉ có điều hy vọng ba vị tôn chủ thứ lỗi một chuyện, hai tên kia thực sự quá nóng lòng, bọn họ đã không kềm chế được, bắt đầu tu luyện, lúc đầu ta gọi hai người bọn họ đi ra tham gia lễ bái sư, nhưng bọn hắn... Lại không chịu tới!

- Ồ?

Ba vị tôn chủ nghe xong, trên mặt hoàn toàn không tức giận mà còn sinh ra mấy phần vui mừng. Đại Đức đạo chủ cùng Đại Uy Yêu chủ liếc nhau một cái. Hai luồng thần thức di chuyển trong điện, rất nhanh liền cảm ứng được khí huyết dao động của Lộc Tẩu và Ngao Liệt, trái tim vui mừng. Nhưng đối với bọn họ, người càng hữu dụng thì tâm kiếp càng lợi hại. Tâm kiếp của Lộc Tẩu và Ngao Liệt đã cường liệt đến mức ngay cả lễ bái sư đều không tham gia, chỉ chuyên tâm muốn tu luyện, đại biểu cho tiềm lực của hai người bọn họ đã vượt xa suy đoán của mình, đây là chuyện thật tốt!

Còn như Đại Bi Phật chủ cũng rõ ràng có phần tiếc nuối nhìn Phương Hành, nghĩ thầm tại sao mình lại chọn người như vậy chứ?

So với hai người kia, tên đồ đệ mà mình chọn có tu vi thấp nhất, rõ ràng tâm kiếp cũng thấp nhất....

Tới thời điểm cần dùng, đoán chừng tác dụng cũng yếu nhất!

Chỉ có điều nhiều người xem lễ nhưu vậy, làm trò đương nhiên vẫn phải diễn. Vẻ mặt của ba vị tôn chủ đều ôn hòa uy nghi, Đạo Chủ ha hả cười nói:

- Hai tên si nhi nếu đã trầm mê với việc tu hành như thế cũng là một chuyện tốt, vài tục lễ này thì có thể miễn đi, do ngươi làm thay là được, sau lễ bái sư đợi hai người hắn xuất quan, sau đó mỗi người đều đi Đạo cảnh và Yêu kỳ để tu luyện, còn ngươi thì đi về Phật cảnh đi thôi!

- Chuyện này lại dễ nói.

Phương Hành thuận miệng đồng ý, như là chợt nhớ tới một vấn đề, vẻ mặt là lạ nói:

- Chỉ có điều trước khi chính thức bái sư, ta phải thừa nhận một chuyện với ba vị tôn chủ... aiz, trong ba ngày này, ta không cẩn thận đã làm chuyện xấu...

- Hửm? Chuyện gì xấu?

Ba vị tôn chủ liếc nhau một cái, sau đó Phật chủ cười ha hả đặt câu hỏi.

Trong ba ngày này việc Phương Hành đi ra ngoài núi bọn họ đương nhiên có biết, chỉ có điều vẫn không thi triển đại thần thông thăm dò. Một là lấy tu vi và cảnh giới của bọn họ còn chưa làm được chuyện dưới tình huống Phương Hành hoàn toàn không phát giác được để thăm dò, mạnh mẽ quan sát hắn. Ngược lại, có thể sẽ làm cho hắn sinh lòng nghi ngờ. Thứ hai, ở trong Tiên cảnh này đương nhiên có người chưởng ngự tất cả, không cần ba người bọn họ quan tâm.

- Aiz, ta đã giết một người!

Phương Hành thấp giọng thở dài, dáng vẻ vô cùng hối hận.

- Nói xem!

Phật chủ cùng hai vị tôn chủ khác liếc nhau một cái, trầm giọng nói.

- Được!

Phương Hành gật đầu bằng lòng, sau đó ánh mắt quét về bốn phía, thở hồng hộc mở miệng:

- Trên đường từ Thiên Nguyên tới nơi này, có một tên khốn kiếp họ Văn từng ám hại ta, lấy Mệnh tài của ta lại vẫn còn sống, lúc đầu cho là hắn mất mạng trên tinh hải rồi, không ngờ tới ở trong Tiên cảnh này lại đụng phải hắn, tên khốn này lại nói khoác mà không biết ngượng, nói gì mà xóa bỏ thù mới hận cũ với ta, còn nói sẽ chiếu cố ta trong Tiên cảnh này... ha ha, buồn cười, tiểu gia ta cần hắn phải chiếu cố sao? Bình sinh ta hận nhất ba loại người, một là muốn giết ta, hai là muốn lấn ta, ba là muốn lấn bạn ta, ba loại này hắn hầu như đều có một chân, ta còn khách khí làm gì, thừa dịp hắn không để ý liền giết hắn...

Những lời này nói chí khí hùng hồn làm ba vị tôn chủ đều sửng sốt.

- Người họ Văn trong miệng ngươi, hẳn là Văn Định Viễn của Thiên Nguyên đi?

Qua một lát, Đại Đức đạo chủ mới nặng nề mở miệng:

- Ba mươi năm trước người này từng bái ta làm thầy, nguyện cầu đại đạo...

- Ôi, vậy thì không hay rồi, chuyện này nên tính toán thế nào đây?

Phương Hành cười hì hì nói ra thì có vẻ ngại ngừng, nhưng nào có chút lòng tỉnh ngộ nào?

Còn có thể làm sao?

Trong lòng ba vị tôn chủ lúc này đang mắng Phương Hành nhiều chuyện. Chuyện Văn Tiên sinh bị hại, tại sao bọn họ lại không biết được? Chỉ có điều vốn chỉ là một tên phế nhân, chết cũng đã chết rồi, chẳng lẽ thật sự phải vấn tội hay sao? Nếu như Phương Hành không nói, đoán chừng sẽ không có ai hỏi tới gã nữa? Nhưng cố tình hắn lại nói ra trong cảnh này làm cho người ta không thể không tốn chút tâm tư che giấu rồi...

- Cố thù hận cũ đều là ma chướng, người cầu đạo không thể quá chấp nhất, về sau ngươi cũng phải...

Không có cách nào, ba vị tôn chủ vẫn phải nói vài câu dễ nghe che giấu một chút, nhưng mục đích thực sự của Phương Hành lúc này mới lộ ra, cười nói:

- Mặc dù là ma chướng, nhưng cũng là ma chướng phải hóa giải, nếu không... mỗi ngày đều lo lắng trong lòng, ta nào còn tâm tư tu hành nữa? Ba vị tôn chủ, còn cả sư phụ đại hòa thượng của ta nữa, lời nói giống y hệt ngài nói vậy! Đại thù lớn như vậy ta không có cách nào để qua đêm được, ngay hôm nay bị tức giận, ban đêm phải dùng kiếm giết được hắn... Tên họ Văn này đã làm thịt thì cho qua đi, chỉ có điều ta lại nghe nói một đám thủ hạ cùng con cháu cùng thế hệ của tên khốn Cửu Đầu Trùng kia vẫn đang bị nhốt trong Tiên cảnh ta?

-Xì xào...

Cái tên Cửu Đầu Trùng này thực sự quá vang dội ở Tiên cảnh, vừa nghe hắn nhắc tới, lập tức thiên địa yên lặng, sau đó náo động xôn xao.

- Đám người kia có thâm thù không đội trời chung với ta...

Phương Hành vận chuyển pháp lực, giọng nói truyền khắp chư vực:

- Nếu không giết chết bọn họ thì ta không thể tu thành đọa được...

Chương 1302: Thủ đoạn vô sỉ nhất

Thật sự là chưa từng thấy loại bái sư nào như thế này, ngay cả một danh phận còn chưa quyết đã muốn xin giết người rồi!

Hơn nữa nếu ngươi thật sự muốn giết người như vậy, dù sao tới một mức độ nào đó, đối với ba vị tôn chủ thì trước đây giữ lại thế hệ con cháu cùng thuộc hạ của Cửu Đầu Trùng cũng chỉ là một vài vật hy sinh mà thôi. Thật ra, mức độ quan trọng kém xa đám ba người

Phương Hành. Hơn nữa trên tội danh, những người này chính là tội đồng mưu với Cửu Đầu Trùng, giết bọn họ cũng không sao cả. Nhưng mấu chốt là nếu nói chuyện đó trước đám đông như hôm nay lại làm người ta có phần khó làm, từ trước đến nay lấy dáng vẻ kỳ nhân Tiên phong đạo cốt nên ba vị tôn chủ không thể nào có khả năng trực tiếp đồng ý với ngươi một câu, nói không thành vấn đề, ngươi giết hết đám đó rửa hận đi! Chỉ cần có thể thực sự theo ta tu đạo là được...

- Thật là quấy rối, người tu hành dưỡng tâm là hơn, sao lại có lệ khí nặng như vậy?

Ba vị tôn chủ đều vì vấn đề của Phương Hành mà trầm mặc một lúc lâu, sau đó là do Đại Đức đạo chủ quát lạnh một tiếng, bắt đầu giáo huấn Phương Hành:

- Ngươi đừng nên ghi hận trong lòng như vậy, tu hành cho tốt, nếu có cơ hội chúng ta sẽ cho phép ngươi gặp mấy người đó một lần, hóa giải ân cừu này, chỉ là nếu ghi hận như thế vô ích với việc tu hành của ngươi, hy vọng về sau ngươi thu liễm sát tâm lại, ở trong Tiên cảnh dưỡng tâm sửa tính cho tốt...

- Ha ha, được...

Phương Hành đã sớm liệu được câu trả lời này, nghe vậy thì cười nói:

- Chuẩn bị khi nào mới cho ta gặp mặt bọn họ?

- Chúng ta sẽ thương lượng kỹ càng một phen, ngươi vội vã gì chứ?

Ba vị tôn chủ liếc nhau một cái, giọng có chút nghiêm túc dạy dỗ Phương Hành một câu, sau đó dắt tay nhau rời đi.

- Ha ha, giả bộ có mệt hay không hả...

Phương Hành cười lạnh một tiếng, có phần khinh thường nhìn bóng lưng ba vị tôn chủ đi xa, khẽ lắc đầu một cái.

Hắn biết ba vị tôn chủ này sẽ không bằng lòng với mình trước mặt nhiều người như vậy, nhưng cũng biết bọn họ nhất định sẽ bằng lòng với đề nghị của mình. Chỉ là không biết sẽ dùng loại phương thức nào mà thôi, dù sao bọn họ muốn nhận ba người làm đồ đệ chính là một chuyện bình thường. Vừa hay, sau khi biết được một chuyện xấu không có đạo lý nào không nhanh chóng nghĩ cách trấn an mình. Còn nữa, Lộc Tẩu và Ngao Liệt đều đã bắt đầu tu hành, bọn họ cảm ứng được tâm kiếp trên người mình cũng càng lúc càng nặng. Bọn họ cảm ứng được nên sẽ không quá nghi ngờ mình.

Mà bây giờ tin mình muốn giết đám mầm

mống của Cửu Đầu Trùng đã nương cảnh tượng này để truyền ra ngoài. Phương Hành không tin có một vài người trong bóng tối còn có thể ngồi yên. Nếu như Long Mẫu còn ở trong Tiên cảnh há lại ngồi nhìn mình giết hài tử cùng tôn tử của bà ta được?

Con mụ này lúc ở tinh hải tính toán mình như thế nào, hiện tại cũng nên đến phiên mình tính toán lại nàng ta rồi nhỉ?

...

...

- Kỳ lạ, tiểu nhi này vì sao lại có sát tính lớn như vậ, hắn thật sự muốn giết được đám con cháu thế hệ sau của Cửu Đầu Trùng mới có tâm tư tu đạo sao?

Mà vào lúc này, ba vị tôn chủ rời khỏi Tiên cảnh cũng đang thương lượng, trong miệng chỉ cảm thấy điểm đáng ngờ liên tiếp.

- Với quan điểm của bản tọa thì không cần để ý tới tiểu nhi này, lần này trong ba sinh linh tới từ Thiên Nguyên thì hai người khác đều đã nằm trong lòng bàn tay, chỉ còn mỗi hắn không ngờ lại phiền phức như thế, rõ ràng sớm đã phải truyền thừa rồi nhưng đến bây giờ lại vẫn tiếp tục chống đỡ, không ôn thuần giống như chúng ta dự đoán. Theo ta thấy, đây cũng không phải một người dễ đối phó, không chừng còn là Cửu Đầu Trùng thứ hai nữa, nếu như chúng ta chiều hắn qua không chừng sẽ lọt bẫy của hắn, theo ta thấy hay là dứt khoát không để ý tới hắn nữa, mặc cho hắn làm ầm í, sớm muộn gì cũng bị đạo chướng cắn nuốt...

Đại Uy Yêu chủ lạnh lùng nói, có vài phần khinh thường Phương Hành.

- Đúng, đã có một Cửu Đầu Trùng trước đó rồi, chúng ta cẩn thận một chút là hơn...

Đại Đức đạo chủ cũng nhẹ nhàng gật đầu, tán thành ý kiến của Yêu chủ.

Bọn họ đều sắp thành tinh rồi, đương nhiên không đần đến mức đó. Phương Hành nói bọn họ không tin chữ nào, tối thiểu cũng sẽ không hoàn toàn tin. Mặc dù không biết Phương Hành đặc biệt muốn giết thế hệ con cháu của Cửu Đầu Trùng là vì gì, nhưng trong suy nghĩ đã không muốn phối hợp với Phương Hành. Một là ngại phiền phức, hai là lo lắng Phương Hành làm như vậy không biết có hành động rắp tâm hại người nào không, cuối cùng lại phá hủy kế hoạch của bọn họ.

Chỉ là ý kiến của hai người bọn họ thống nhất nhưng Phật chủ ở bên cạnh lại vẫn đang nở nụ cười, chỉ là nụ cười có phần âm sâm khiếp người:

- Hai người các ngươi nói thật nhẹ nhàng nhỉ, đặt bản tôn ở đâu hả? Lần này ba tên học trò vừa may là mỗi người chúng ta nhận một người, hai đệ tử của ngươi lại thuận lợi, đến phiên ta, các người lại đứng ở một bên chế giễu hay sao? Khà khà, thật không dám dấu diếm, bây giờ càng nhìn tiểu tử này ta lại càng cảm thấy hắn thích hợp làm tế phẩm của Phật môn ta, cái gì mà thế hệ con cháu của Cửu Đầu Trùng, cái gì mà tấm gương của Cửu Đầu Trùng, bản tôn lười để ý tới, vẫn nên trấn an hắn cho tốt, để hắn mau mau tu hành mới phải...

Nghe xong lời nói của Phật chủ, Đại Đức Đạo chủ cùng Đại Uy Yêu chủ đều từ chối cho ý kiến.

Phật chủ lại nở nụ cười lạnh:

- Các ngươi cũng đừng không xem hắn ra gì, tuy là tiểu nhi kia cũng trúng Phật chưởng của bản tôn, sớm muộn gì cũng sẽ biến thành một tiểu hòa thượng khéo lóe, nhưng thời gian hắn kháng cự càng dài với ta thì sẽ càng phiền phức hơn, ta không sợ đến lúc đó tế phẩm hiến cho Cảnh chủ so ra sẽ kém hai người các ngươi, ta muốn biết nếu như Cảnh chủ biết các ngươi cố ý không phối hợp, làm tế phẩm yên lành ban đầu định hiến cho hắn trở thành dáng vẻ nửa được nửa không, ta hiển nhiên cũng phải chịu tội nhưng hai người các ngươi chẳng lẽ còn có thể thoát được sao?

Những lời này vừa nói ra cho dù là Đạo chủ hay Yêu chủ đều đổi sắc mặt, sau một hồi lâu mới cúi đầu thở dài một tiếng.

- Được rồi được rồi, theo hắn đi thôi, chỉ là đừng có làm cho hắn giết sạch tế phẩm thành thục đấy...

...

...

- Ha ha, Phương Hành sư đệ, mới rồi sư tôn đưa tin nể tình ngươi tu hành không dễ, trong lòng có chấp niệm, muốn siêu thoát sẽ càng gian nan hơn, ông ấy không đành lòng nhìn ngươi trầm luân vào nghiệt hải, muốn giúp ngươi có được ngày tự tại, muốn hóa giải cừu hận giữa ngươi cùng mấy vị Tiểu Long Vương của Thương Lan Hải, hy vọng các ngươi gặp nhau một lần. Sáng sớm ngày mai tiểu tăng sẽ lần nữa tới đây dẫn ngươi đi tới Hắc Thiên Hà, hy vọng đến lúc đó ngươi gặp được mấy vị long tử long tôn kia có thể nói chuyện với bọn họ thật tốt, hóa giải cừu hận, đừng để nhớ trong lòng mãi...

Sau khi ba vị tôn chủ rời đi, vào đên, đồ đệ củaĐại Bi Phật chủ là Bất Trần Tăng liền tới Vong Tục sơn, gặp Phương Hành nói chuyện.

Tuy là hòa thượng này đầy miệng đều nói “hóa giải”, “tha thứ”, nhưng Phương Hành lại nghe được ý hàm xúc khác trong đó...

Xem ra, một vài người thật sự hy vọng mình nhanh chóng tu hành một chút, không kịp chờ mà đồng ý với tất cả yêu cầu của mình!

Chỉ là đến bước này, trong lòng hắn vẫn chưa hoàn toàn buông xuống.

Đến ban đêm vẫn đang ngồi xếp bằng ở cửa đại điện, trong tay cầm một vò rượu lẳng lặng đợi một đêm.

Hắn đang đợi Long mẫu nghĩ biện pháp liên hệ với mình!

Thế hệ con cháu của Cửu Đầu Trùng cũng chính là đám Long Thái Tử trước đó chiếm đoạt Thương lan Hải Long cung, như là Ngao Cuồng, Ngao Bại... cũng đều là con trai ruột của Long Mẫu Vũ Mị Nhi. Phương Hành không tin Long Mẫu có thể cứ vậy mắt mở trừng nhìn bọn họ bị giam giữ trong Tiên cảnh, sinh tử chỉ trong sớm tối lại không chịu ra tay cứu giúp. Cho nên trong suy đoán của hắn, nếu Long Mẫu vẫn sống tiếp ở trong Tiên cảnh của tinh hải này, như vậy tất còn chưa rời đi, nhất định là đang âm thầm tránh đi nghĩ cách cứu viện nhóm con trai của nàng ta!

Đám long tử long tôn này vẫn còn ở đây đã nói rõ ràng ta còn chưa thành công!

Mà vào lúc này, Phương Hành muốn ép nàng ta gặp mặt mình, mượn phương pháp thần hồn của nàng ta...

Thành thật thì biện pháp này xác thực là không thể dựa vào nhiều, nhưng Phương Hành vẫn làm như vậy.

Cho dù là hiện tại Long Mẫu có phải đang ở trong Tiên cảnh này hay không, hắn cũng không có căn cứ chính xác nhưng vẫn quyết định làm như thế!

Nếu thành thì sẽ có thể ép Long Mẫu hiện diện, ép nàng ta hợp tác với mình!

Nếu không thành thì chẳng qua là giết mấy tên long tử long tôn tạp huyết mà thôi, bản thân cũng chẳng chút đau lòng...

Vẫn chờ đến qua canh hai, Phương Hành mở hai mắt ra chỉ thấy chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không có một chút thay đổi nào.

Long Mẫu không lấy bất kỳ phương pháp nào để liên hệ với mình, không biết nữ nhân này là thực sự không có ở trong Tiên cảnh hay là quyết định chủ ý chưa thấy quan tài không đổ lệ, dám không muốn gặp mặt mình. Phương Hành cũng lười xía vào, từ từ đứng dậy vươn người một cái, sau đó một cước đá bình rượu bên cạnh lăn lông lốc, ánh mắt lạnh lùng đảo qua xung quanh, lẩm bẩm:

- Ngươi không hiện thân, ta để ngươi chờ mà xem!

Lúc nói thế, trong giọng nói của hắn tràn đầy sát khí, vẻ mặt chưa bao giờ lại lạnh giá như vậy.

Nhưng sau khi tiến vào trong đại điện lại nghe thấy bên ngoài cánh cửa có một tiếng leng keng vang lên, một hòn đá nhỏ lăn tới.

Đó là một hòn đá nhỏ không hề tầm thường, thoạt nhìn lại khó có thể nhận ra được.

Nhưng Phương Hành sau khi nhìn thấy hòn đá thì vẻ mặt cũng hơi đông lại, sau đó nở nụ cười thật thấp.

- Cuối cùng ngươi vẫn phải xuất hiện...

Hắn nhìn hòn đá nhỏ, nhẹ giọng nói.

Cũng không có người trả lời hắn, lại có một sợi tóc không biết bay từ đâu tới, nhẹ nhàng xẹt qua mặt hắn.

Phương Hành vươn hai ngón tay, nắm được sợi tóc kia, sau đó nhẹ nhàng thu vào trong tay áo.

- Ngươi cũng đã biết rồi, ngươi lại ép ta tới gặp ngươi biết có bao nhiêu mạo hiểm không?

Sợi tóc kia sau khi được Phương Hành thu vào trong thức giới liền phát ra thay đổi kinh người. Bỗng nhiên bên trên có hiển lộ pháp lực, sau đó hóa thành dáng vẻ của một nữ nhân, chính là Long Mẫu yêu diễm. Chỉ là thân hình nhàn nhạt, rõ ràng chỉ là một phân thân, hơn nữa vì rất sợ người khác phát hiện cho nên hạn chế linh lực lớn nhất có thể của phân thân. Ở một mức độ nào đó chỉ có thể dùng để truyền một vài tin tức...

- Ta không quan tâm ngươi mạo hiểm bao nhiêu, ta cũng đâu dễ chịu gì, các người đừng mong có thể sống dễ chịu!

Phương Hành ngẩng đầu nhìn Long Mẫu Vũ Mị Nhi, nhẹ nhàng cười nhạt:

- Các người tới Tiên cảnh từ lúc nào?

- Ba mươi năm trước!

Long Mẫu Vũ Mị Nhi trả lời rất thản nhiên, giọng nói thật thấp:

- Trên thực tế, tên ngu họ Văn kia lúc mới tới Tiên cảnh chúng ta cũng đã tới rồi, chỉ có điều khác với việc hắn lỗ mãng xông vào đây, khi tiến vào Tiên cảnh này ta liền cảm ứng được nơi này có khí tức của huynh trưởng ta lưu lại, vì vậy chúng ta không hiện thân, vốn định trước Tiên quan sát một thời gian, thăm dò đường từ tên ngốc kia một chút rồi lại tính toán, sau lại lần lượt có những chuyện đáng sợ như vậy xảy ra, chúng ta cũng không dám hiện thân nữa, ẩn thân ở bên trong tiểu thế giới, trốn một lần đã ba mươi năm!

- Ba mươi năm cũng chưa cứu được người đi?

Phương Hành nở nụ cười, ánh mắt nhìn Long Mẫu có vài phần khinh bỉ.

- Lúc đầu đã thăm dò tất cả tình trạng, lúc này là lúc đại hội luận đạo mở ra là có thể cứu người rồi...

Long mẫu nhẹ nhàng trả lời, sau đó nhìn Phương Hành, ánh mắt cực kỳ căm hận:

- Cho tới khi ngươi dùng thủ đoạn ác độc bậc này!

- Ấy, đừng nói như vậy...

Phương Hành lại có chút xấu hổ, cười khan nói:

- Ta đây tối đa cũng chỉ có chút vô sỉ mà thôi, không đến mức phải nói ác độc chứ?

Chương 1303: Vô sỉ đấu với âm hiểm

Không hài lòng bị thua kém nửa câu nào, về điểm rốt cuộc Phương Hành vô sỉ hay ác độ, hai người hiển nhiên rất khó có cùng nhận thức.

Sau khi trầm mặc một cách lúng túng, Phương Hành quyết định mở miệng trước, ánh mắt nhàn nhạt quét nhìn Long Mẫu rồi vội ho một tiếng, nói:

- Không cần phải nói nhảm nữa, ngươi đã ba mươi năm vẫn âm thầm lẩn trốn, hẳn là vô cùng hiểu rõ tình cảnh ở trong Tiên cảnh. Chuyện bọn ta tới đây tất nhiên ngươi cũng biết, ha ha, trước đây nếu như ta đoán không sai, nhất định là đang ầm thầm vừa trốn vừa chế giễu hả? Ngược lại là ta ta cũng nhất định sẽ làm vậy... hoặc là nói căn bản là đang chờ chúng ta giúp các ngươi phân tán lực chú ý của Tiên cảnh, để ngươi dễ dàng cứu người hả? Ha ha, bất kể như thế nào, nếu ngươi đã bị ta ép ra ngoài cũng đã biết mục đích ta muốn tìm ngươi làm gì rồi hả?

Vừa nhẹ nhàng nói, ánh mắt của hắn cũng quan sát quanh thân Long Mẫu:

- Tỏ môt thái độ đi!

- Ngươi muốn ta giúp các ngươi giải Đạo chướng?

Long Mẫu trả lời rất dứt khoát, chỉ là lúc nói, nét mặt đã có vẻ chế nhạo khó tả.

Phương Hành nhẹ gật đầu một cái, nói:

- Ngươi phải biết, giả sử ngươi không giúp được ta, ta đây sẽ giết chết tất cả con cháu của ngươi đó?

- Ngươi!

Sắc mặt của Long Mẫu đại biến, thậm chí hiện lên vẻ âm lãnh đáng sợ.

Còn Phương Hành thì chính diện nhìn nàng ta, vẻ mặt không có chút thay đổi nào...

Vừa nhìn vẻ mặt của Long Mẫu, Phương Hành biết là nữ nhân này sẽ không thoải mái hợp tác với mình được, thậm chí sẽ không thoải mái nói ra sự thật. Mà hắn lại không có thời gian dong dài với nàng ta, cho nên một câu nói liền dồn nàng ta tới chỗ chết. Chỉ cần ngươi không muốn giúp ta, ta đây liền nhất định sẽ giết chết tất cả con trai của ngươi. Chỉ cần ngươi không giúp được ta, ta đây cũng nhất định sẽ giết chết tất cả con trai của ngươi...

Chỉ đơn giản như vậy thôi!

- Chúng ta không phải là bằng hữu, đương nhiên cũng không có giao tình gì đáng nói, cho nên ngươi nên biết ta nói là sự thật đấy!

Phương Hành đối mặt với ánh mắt hung ác của Long Mẫu thì chỉ nhẹ cười nói một câu.

Long Mẫu trầm mặc, đối với Phương Hành, nàng cũng thật sự bất đắc dĩ. Ban đầu ở trong tinh hải có thể coi là đã tính toán hắn, kết quả là bị hắn tẩu thoát được. Sau bọn họ lại bị lưu lại trong tinh hải, không ai ngờ tới không biết hắn đã dùng phương pháp gì, chẳng những trốn thoát, hơn nữa còn làm cả tinh hải đều không còn sót lại chút gì nữa. Ngay cả mình cũng suýt chút nữa bị liên lụy. Về sau nữa, mình sớm tới Tiên cảnh, dưới tình huống trong Tiên cảnh không chỗ nào không có ý thức càn quét, ước chừng dùng thời gian ba mươi năm nay đi tìm nơi mà nhóm con trai của mình bị giam, lại định ra kế hoạch kín đáo chuẩn bị cứu bọn họ. Thật không ngờ, kết quả cuối cùng lại bị tên nhãi này ép ra mặt...

Tên tiểu khốn kiếp này tuyệt đối không phải một người tốt!

Hắn căn bản là một mình tự hót tự khen hay, nhất định sẽ lôi kéo người khác gặp xui xẻo theo, người xui xẻo!

Long Mẫu nhận thức được điểm này nên tuyệt không hoài nghi lời của hắn...

- Ta quả thực biết giải Đạo chương như thế nào...

Sau một hồi lâu trầm mặc, Long Mẫu chậm rãi mở miệng:

- Nhưng trước Tiên ngươi phải giúp ta cứu người!

Nghe xong nửa câu đầu của Long Mẫu, cả người của Phương Hành giống như được thư giãn, hầu như có cảm giác được thoát lực.

Chờ mong lâu như vậy, đợi lâu như vậy, rốt cuộc đã có một đáp án, áp lực đột nhiên tiêu biến, cảm giác lại mãnh liệt như thế!

Chỉ có điều sau khi nghe nửa câu sau của Long Mẫu, hắn lại cười lạnh nói:

- Việc đã đến nước này, chúng ta không nên coi nhau như kẻ ngu nữa được không? Chẳng lẽ ta thật sự ngu như vậy sao, chỉ nhờ vào một câu nói không đầu không đuôi của ngươi, ta liền phải khổ tâm đi giúp ngươi cứu người, kết quả sau khi cứu bọn chúng ra, ngươi lại tùy tiện lươn lẹo với ta... Ngươi cảm thấy trên đời này có chuyện tốt như vậy sao?

Long Mẫu nhíu mày:

- Ngươi muốn thế nào?

Phương Hành trả lời thẳng thắn:

- Trước giúp ta cứu hai người bên trong kia, sau đó ta sẽ cứu đám tạp chủng của ngươi ra ngoài!

Long Mẫu nghe thấy mấy chữ "tạp chủng" thì mày liễu dựng thẳng, lửa giận cực lớn nhưng qua một lát vẫn mạnh mẽ đè xuống, lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ sau khi ta giúp ngươi cứu nhóm người kia lại không lo ngươi sẽ bán đứng ta sao? Ngươi không ngu, nhưng ta cũng không ngốc như vậy...

- Vậy cũng chẳng có cách nào!

Phương Hành nhàn nhạt nói:

- Mỗi khi đụng tới kiểu đàm phán không trên không dưới này, ta cũng chỉ có thể chiếm lợi ích mà thôi, chuyện cứ định như vậy đi, trước Tiên ngươi tới cứu bọn họ cho tốt, sau đó ta giúp ngươi cứu người, cùng lắm thì ta tùy tiện lập thệ vậy, nói không lừa gạt ngươi là được chứ gì!

- Nghĩ hay quá nhỉ!

- Con của ngươi có mấy người...

Phương Hành đột nhiên lên giọng, nhìn chằm chằm Long Mẫu:

- Ta có thể giết từng người từng người một, giết tới khi tâm tư ngươi đau đớn mới thôi...

- Ngươi...

Long Mẫu đột nhiên câm miệng không nói, nhưng lửa giận đè nén trong mắt không ai không thấy.

Qua thật lâu, rốt cục Long Mẫu mới chậm rãi hít một tiếng, dường như rốt cục đã thừa nhận mình không chiếm được chút lợi lộc nào của Phương Hành trong lần đàm phán này. Hai người bọn họ, một người vô sỉ, một người âm hiểm, nhưng sự âm hiểm của nàng ta rõ ràng ở nhiều phương diện không thể sánh bằng sự vô sỉ của Phương Hành... tuy là uất ức nhưng cũng chỉ có thể làm theo kế hoạch của hắn. Suy nghĩ một lúc lâu, nàng ta mới nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Mà thôi, chuyện cho tới bây giờ, chúng ta dù có thâm cừu đại oán cũng trước Tiên nghĩ cách trốn ra khỏi Tiên cảnh này rồi lại nói, hà tất phải đối chọi gay gắt như vậy chứ? Ta cũng không lừa ngươi, đối phó với Đạo chướng ta quả thật có cách, chỉ có điều còn chưa thể trực tiếp chữa khỏi cho bọn họ được, chỉ có thể nói cho ngươi biết mà thôi...

- Nói nghe thử xem!

Phương Hành chăm chú truy hỏi, không dám có chút thả lỏng nào.

Long Mẫu cũng thông suốt ngẩng đầu lên:

- Trước Tiên ngươi phải lập thệ, làm trao đổi này phải giúp ta cứu người...

- Ta lập thệ, giả sử ta làm trái lời đã nói sẽ để Cửu Đầu Trùng thuận lợi đi qua Tiên lộ, mọc cánh thành Tiên...

Phương Hành không chút do dự nói một câu làm cho Long Mẫu nghe mà thấy sửng sốt.

- Kỳ thực muốn hóa giải Đạo chướng kia cũng không khó...

Long Mẫu trầm ngâm một phen rồi trả lời:

- Tu vi càng cao, Đạo chướng càng mạnh, cho nên chỉ cần tán tu vi đi là được...

- Choang...

Long Mẫu còn chưa nói xong, Phương Hành đang cầm một vò rượu từ từ vừa uống vừa nghe nàng ta nói đã đột nhiên dùng sức quăng bình rượu tới chân nàng ta. Mảnh vỡ lẫn vào rượu văng tung tóe làm Long Mẫu càng hoảng sợ hơn, lời sau cũng không nói tiếp được nữa.

- Con đàn bà thúi, ngươi muốn chơi ta hay nghĩ ta đang đùa với ngươi hả, bớt nói nhảm với ta đi!

Ánh mắt của Phương Hành cực kỳ âm lãnh, nhìn chòng chọc vào Long Mẫu.

Lửa giận trong lòng hắn có thể nói là không có chút giả nào. Long Mẫu đã đến bước này rồi mà lại muốn chơi trò gian trá với hắn. Lời này nàng ta nói ra, đương nhiên là phương pháp tán công mà lúc trước Văn Tiên sinh từng nói. Chỉ cần tản tu vi đi dĩ nhiên sẽ không còn Đạo chướng nữa. Đạo lý này có người ngu nào không biết, còn cần nữ nhân này tới nói nhảm hay sao? Trong lòng vốn là hy vọng như thế lại bị Long Mẫu làm tụt hết cảm xúc, trong lòng Phương Hành tràn đầy lửa giận không thể kiềm chế được nữa, ngay cả giả tạo ngoài mặt cũng lười làm rồi, trực tiếp không nể mặt...

- Ấy, nổi giận lớn như vậy làm cái gì?

Bị lửa giận đột nhiên đó của Phương Hành làm hoảng sợ, sắc mặt của Long Mẫu cũng thay đổi. Sau một hồi lâu mới nhẹ giọng cười, thay đổi ngữ điệu, cười nói:

- Ta cũng không nói tán đi tu vi là biện pháp duy nhất mà, chỉ có điều đó là một phương pháp đơn giản nhất mà thôi, trừ nó ra, phương pháp khác cũng không phải là không có, chỉ có điều không đơn giản như phương pháp này, hơn nữa người người có thể dùng được...

Thấy Phương Hành không âm không dương nhìn mình, không có ý muốn nói gì, nàng ta lại tự giễu cười, sau tiếp tục nói:

- Các ngươi có lòng tin với ta như vậy không phải là bởi vì chuyện vị huynh trưởng kia của ta chạy ra khỏi Tiên cảnh làm các ngươi hy vọng hay sao?

Phương Hành tỉnh bơ, chân mày không hề động.

Long Mẫu nói:

- Kỳ thực các ngươi đoán không lầm, vị huynh trưởng kia của ta quả thực đã hóa giải được Đạo chướng của bản thân...

Hơi dừng lại một chút, lại bổ sung:

- Hoặc là nói hắn căn bản là không trúng Đạo chướng!

- Hiện tại trời đã sáng rồi, đợi khi Bất Trần Tăng tới tìm ta thì đã đến lúc xuất phát, ngươi có thể nói nhảm nhiều thêm chút nữa!

Phương Hành không thể tiếp tục nhìn dáng vẻ nữ nhân này thừa nước đục thả câu nữa, nhàn nhạt nói một câu.

Long Mẫu thật sự lấy làm kinh hãi, dáng vẻ kiêu ngạo đã giảm đi mấy phần, khoát tay một cái rồi nói:

- Mà thôi, mà thôi, hà tất phải lằng nhằng như vậy, nói lời thật lòng với ngươi vậy, kỳ thực phương pháp hóa giải Đạo chướng rất đơn giản, cái gọi là Đạo chướng chẳng qua là một loại tâm kiếp, chính là bởi vì ngươi muốn đắc đạo mà vô đạo, mà truyền thừa trong Tiên cảnh lại chỉ cho ngươi phương hướng cầu đạo, cho nên mới bị trúng chú, hơn nữa càng hãm càng sâu, cho tới khi hoàn toàn bước lên con đường tà đạo... hì hì, chuyện này giống như ngươi là một hán tử thanh tâm quả dục cả nửa đời người nhưng bỗng nhiên lại có một tiểu mỹ nhân như ngọc ở trước mặt ngươi cởi xiêm y thể hiện dáng vẻ mỵ hoặc, tử hỏa vừa lên thì cho dù biết có gì đó mờ ám cũng sẽ nhào tới...

- Ặc...

Cho dù tình thế đang khẩn trương nhưng Phương Hành nghe được chuyện này cũng không nhịn được mà ngơ ngẩn. Vẻ mặt hắn trở nên cực kỳ đặc sắc, sau đó hắn dựng một ngón tay cái lên, khen tự đáy lòng:

- Ví dụ này thật sự là lợi hại, tiểu gia ta lần này xem như là phục ngươi rồi!

Nói xong nhìn Long Mẫu từ trên xuống dưới, than thở:

- Nếu như không phải sớm biết ngươi là mẹ của mấy đứa bé rồi, không chừng hiện tại ta đã nhào vào ngươi!

- Cút, ta là mẹ vợ của ngươi đó...

Long Mẫu phì một cái, lại tựa như cũng có chút e lệ, mặt đỏ tới sắp nhỏ ra cả máu.

- Ví dụ này mặc dù có chút thô tục nhưng nó có ý nghĩa tương đồng với chuyện này, cho nên muốn hóa giải cũng đơn giản, chỉ cần chính ngươi có được đạo chân chính, như vậy đạo chướng mà người khác áp đặt cho ngươi dĩ nhiên cũng sẽ tự động hóa giải, ha ha, huynh trưởng ta sở dĩ không bị dính bẫy của bọn họ không phải là bởi vì thần hồn của hắn mạnh mẽ bao nhiêu, mà là bởi vì hắn đã sớm có đạo của mình, vạn tà bất xâm, cho nên Đạo chướng này căn bản là vô dụng với hắn, mà sau khi ta cứu các con mình ra, cũng sẽ dùng phương pháp này để làm cho hắn tạm thời ngưng việc tu hành lại, tĩnh tâm tìm đạo, khi nào có đại đạo của riêng mình, làm sáng tỏ phương pháp của mình thì mới được tiếp tục tu hành...

- Có đạo của mình...

Cả người Phương Hành như đang mơ, một lát chậm rãi thẫn thờ///

Là thật!

Bây giờ tu vi và kiến thức của hắn cũng không cạn, đương nhiên có thể suy nghĩ ra chuyện này thật hay giả. Vừa nghe Long Mẫu nói thì biết rõ lời này là thật!

Chỉ là... đại đạo...

Bao nhiêu người muốn cầu đạo mà không thể được, đạo của riêng mình nào dễ dàng có được như thế?

- Đã nói nhiều như vậy, sẽ dạy ngươi một cách vậy...

Long Mẫu cười tủm tỉm, bổ sung một câu:

- Muốn đắc đạo thật ra cũng không phải không có phương hướng có thể theo, truyền thừa của tam giáo chính là phương pháp cầu đạo, chỉ có điều nó không hướng tới đạo của từng người, giả sử ngươi tu luyện truyền thừa của tam giáo, không thể hoàn toàn tìm hiểu, mơ mơ màng màng, thì chẳng khác nào làm giá y cho người khác, nhưng nếu ngươi có thể tìm hiểu được triệt để cũng từ đó ngộ ra được đạo của mình, vậy bọn họ sẽ lại làm lợi cho ngươi rồi, còn như có thể tìm hiểu được chính xác hay không thì đó là chuyện của ngươi, không liên quan gì tới ta cả...

Chương 1304: Ba đạo đồng tu

Nhìn Phương Hành đang trầm tư, Long Mẫu cười khanh khách:

- Nói cho cùng, tam thiên đại đạo, trăm sông đổ về một biển, rất nhiều đạo lý đều tương thông, lời nói của ta ngươi có thể tính ra thật giả... về Đạo chướng, chuyện ta có thể giúp các ngươi cũng chỉ tới đây, tối đa cũng là chỉ điểm ra một con đường sáng, muốn chân chính hóa giải, vẫn phải dựa vào bản thân các ngươi. Tự ngươi suy nghĩ cho kỹ! Vấn không tu luyện cũng chỉ là thoáng kéo chậm tốc độ ngươi nhập Đạo chướng mà thôi, không giải quyết được vấn đề trên người ngươi, ngược lại nếu lớn mật chút, dứt khoát đi tu luyện, hơn nữa luyện thông ba đạo truyền thừa thì có thể làm ngươi đảo khách thành chủ...

Vừa nói, dáng vẻ của nàng ta cũng ngưng trọng chút:

- Còn như chuyện giúp ta, ngươi cần phải nhớ, hiện tại nói thẳng cho ngươi biết cũng không sao, mấy đứa con trai của ta đều bị giam ở hạ du Hắc Thiên hà, trong thời gian ba mươi năm này ta đã sớm tìm được vị trí, chỉ tiếc ở thượng du của Hắc Thiên hà có một tồn tại cực kỳ thần bí, thần hồn của nó cường đại, quả thực đến mức không gì không biết. Khi hắn chú ý tới ngươi, toàn bộ Tiên cảnh đều khó che giấu được, chỉ có tự thành một thể với tiểu thế giới mới có thể ngăn cản được nó...

- Khi hắn còn ở Hắc Thiên hà, ta không dám xuất thủ cứu người, chỉ có điều ta cũng phát hiện, cách mỗi mười năm, hắn cũng sẽ rời khỏi Hắc Thiên hà một lần, trước là tới tham gia đại hội luận đạo, cho nên ta vẫn luôn chờ đợi cơ hội duy nhất này, chờ lần hắn rời khỏi Hắc Thiên hà lần này... vừa rồi ngươi đã lập lời thề độc, ta giúp ngươi, ngươi đương nhiên cũng phải giúp ta, không phải là ta muốn ngươi liều mạng mạo hiểm giúp ta, ta chỉ hy vọng ngươi có thể làm cố gắng hơn chút, ở đại hội luận đạo phân tán sự chú ý của hắn nhiều chút, ta cũng tiện cứu con ta ra!

Cho tới bây giờ hẳn là đã trải qua lục đục với nhau nên Long Mẫu mới tính nói một lượt tính toán mình đã quyết trong lòng ra với Phương Hành. Sau đó, Phương Hành lại lên tinh thần, hỏi nàng ta thêm vài vấn đề, vững vàng ghi tạc tất cả bố trí trong Tiên cảnh trong lòng. Sau đó hai người mới từ biệt. Linh lực trên phân thân của Long Mẫu biến mất, sau đó hóa thành một sợi tóc nhẹ rơi xuống đất.

- Không có bất kỳ người nào có thể giúp bản thân, chỉ có thể tự mình hóa Đạo chướng sao?

- Tu luyện thần công truyền thừa tới cực hạn, thậm chí đột phá, liền có thể đảo khách thành chủ?

Phương Hành nhẹ nhàng lẩm bẩm kiến nghị cực kỳ trân quý có được từ chỗ Long Mẫu, chậm rãi ngồi xếp bằng, vẻ mặt nghiêm túc.

- Đây chẳng phải là ngoại trừ ba người chúng ta tự mình giúp mình ra, người khác cũng không ai có thể giúp được hay sao?

...

...

- Ngươi thực sự đã nói toàn bộ chuyện mình biết cho hắn rồi sao?

Mà sau khi phân thân của Long Mẫu biến mất trong thức giới của Phương Hành, viên đá không để người ta chú ý ở góc đại điện cũng liền yên lặng rời đi. Khắp trên dưới núi có không biết bao nhiêu tu sĩ căn bản là không có ai lưu ý tới đây. Mà tồn tại trong cục đá nhỏ đương nhiên cũng vô cùng cẩn thận, cho tới khi cách xa Vong Tục sơn, đi tới một sơn cốc căn bản không ai chú ý tới, người ở bên trong mới ngừng lại, sau đó chính là thấp giọng thương nghị. Rõ ràng chính là giọng nói của Lam Tiên sinh đang đặt câu hỏi.

- Nên nói cho hắn biết đương nhiên là đã nói cả, có thể dựa vào bản thân hắn để suy nghĩ hiểu ra được không thì chính là chuyện của hắn rồi!

Long Mẫu trả lời vô cùng thoải mái thích ý, còn hơi có chút đắc ý.

- Ngược lại cũng phải cẩn thận, tiểu ma đầu tuyệt đối không phải là người cam tâm tình nguyện nhìn mình bị lừa, người khác thì không quan tâm, giả sử bản thân hắn cảm thấy không có cách nào chạy ra khỏi vũng bùn lớn Tiên cảnh này thì lão phu đoán hắn nhất định sẽ nghĩ cách triệt để quấy nhiễu kế hoạch của chúng ta, mọi người cùng nhau gặp xui xẻo, vận xui mới hợp với tâm ý của hắn, cho nên ta lại cảm thấy hẳn là nên chân chính giúp hắn một chút mới phải, bất luận là địch hay là bạn, tốt xấu gì đợi chúng ta đều rời khỏi Tiên cảnh vào trong tinh không rồi thì hãy đấu pháp một lần sau...

Lam Tiên sinh đang cảm thán, rõ ràng song phương là đối thủ, nhưng lúc này, gã lại đứng về phía Phương Hành.

Mà Long Mẫu nghe vậy thì nhẹ nhàng cảm

thán một tiếng, nói:

- Làm sao ta không biết đạo lý này được? Vừa rồi tất cả ta nói với hắn cũng là lời tâm huyết không chút dối trá nào, đạo chướng vốn là chuyện nhưu thế, người khác căn bản không giúp được gì, chỉ có chính mình tu được ra đại đạo mới có thể không bị đạo chướng của người khác làm trầm mê. Mà bọn họ muốn bài trừ đạo chướng cũng chỉ có thể tu luyện ba đạo truyền thừa tới cực hạn, thậm chí đột phá, nếu không làm được thì đã định trước phải bị người ta khống chế, nếu có thể đột phá đượng nhiên tất cả không phải lo. Chỉ có điều khi nói cho hắn biết điểm này, ta cũng thoáng giữ lại, không phải là không muốn nói cho hắn biết, mà là sợ hắn hoài nghi!

- Hoài nghi?

Lam Tiên sinh nghe xong lời của Long Mẫu thì hơi ngẩn ra.

Long Mẫu lại khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Không sai, ta cất giữ một chút chuyện, có thể vừa vặn bức tử hắn...

...

...

- Ngươi... Ngươi xác định Long Mẫu đã thực sự nói mọi thứ nàng ta biết cho ngươi rồi?

Mà vào lúc này, trong thức giới của Phương Hành, Văn Tiên sinh khô gầy khổ sở cũng đã được Phương Hành gọi ra. Sau khi ngây ngô kinh ngạc nghe Phương Hành nói ra tất cả, lấy kiến thức của y hầu như ngay lập tức đã phân biệt ra thật giả trong lời nói của Phương Hành. Chỉ là nghe được đáp án này thậm chỉ còn không bằng không nghe được:

- Dựa theo cách nói của nàng đương nhiên có thể giải được đạo chướng, nhưng chuyện đó cũng quá khó khăn rồi! Không nói đâu xa, chỉ nói về Vô Lượng Đạo hóa công, làm sao có thể dễ dàng tu luyện được tới mức tận cùng chứ? Muốn từ trong bộ truyền thừa này để tu luyện ra đại đạo của mình, không nói tới si tâm vọng tưởng thì cũng coi như là nghìn lẻ một đêm. Thế nhân đều cầu đại đạo, nhưng đại đạo đâu dễ dàng bị người ta tìm được như vậy? Còn nữa, trong ba người các ngươi, có người có thể làm được điểm này, hai người khác làm thế nào làm được?

Y càng nói càng có vẻ tuyệt vọng:

- Huống hồ, các ngươi cũng không có quá nhiều thời gian, còn chưa tới ba tháng nữa thôi thì sẽ tới đại hội luận đạo rồi, tới lúc đó, bọn họ sẽ buộc các ngươi đi truyền thừa Tiên mệnh, mà nếu vào lúc đó, các ngươi còn chưa theo như lời của Long Mẫu tìm được đạo tâm của mình thì cũng sẽ bị Tiên mệnh cướp đi tất cả...

Lời nói của Văn Tiên sinh làm cho Phương Hành hoàn toàn trầm mặc.

Cục diện hiện nay đúng là càng nghĩ càng khiến người ta tuyệt vọng...

Cho dù Long Mẫu quả thực đã chỉ điểm cho hắn, cho ra một con đường mà hắn có thể nhìn được, nhưng con đường này vẫn gian nan như trước

Đầu Tiên là cách thức này chỉ có thể cứu mình, lại không cứu được hai người khác.

Nói đơn giản hơn chút thì chính là cho dù Phương Hành tìm được đạo tâm cũng chỉ có thể cứu được chính mình còn Lộc Tẩu và Ngao Liệt lại không được chút lợi ích nào. Bọn họ nên rơi vào ma chướng vẫn sẽ rơi vào ma chướng, cuối cùng nên bị Tiên mệnh cướp đi tất cả cũng sẽ vẫn bị cướp đi...

Mà đối với việc bỏ lại Lộc Tẩu và Ngao Liệt một mình chạy trốn thì Phương Hành há chẳng phải là sẽ không có cách nào giải quyết triệt để vấn đề hay sao?

Vấn đề thứ hai chính là nếu không làm như vậy thì một tia hi vọng cũng không có!

Nhưng nếu làm như vậy, vậy một khả năng quay đầu cũng không có.

Càng tu luyện, đạo chướng sẽ càng sâu, nếu không tìm được đại đạo của mình từ trong đạo chướng này thì sẽ hoàn toàn trầm luân ở trong đó, cuối cùng mất đi tất cả đạo cơ cùng pháp lực, thậm chí mất tất cả khả năng hoặc hy vọng phản kháng nào.

Dù sao, bây giờ Phương Hành có thể giữ lại phần lý trí này đã rất hiếm thấy rồi.

Còn nếu hắn cũng đi tu luyện cuối cùng mà không tìm được đạo tâm thì hắn ngay cả phần lý trí cuối cùng này cũng mất.

Nếu hình dung chuyện này thành một con đường, đó chính là một con đường tử lộ không biết tiền đồ, giống như dưới tình huống phía sau có truy binh, phía trước lại là một vùng hoang nguyên. Hoặc trực tiếp xông qua vùng hoang nguyên đó tìm được một con đường sống phía sau cánh đồng hoang vu trong truyền thuyết, chạy thoát, còn có thể bao gồm cả đường lui của kẻ địch, hoặc là cho dù táng thân trong cánh đồng hoang vu, ngay cả cơ hội quay lại liều mạng với kẻ địch cũng không có. Mà nay Phương Hành cho dù đứng sát ở biên giới của cánh đồng hoang vu, trong lòng tràn đầy tự tin nhưng cũng do dự có nên bước vào trong đó hay không!

- Kỳ thực mụ đàn bà kia có một khả năng còn chưa nói ra!

Sau một hồi trầm mặc, Phương Hành thấp giọng nói:

- Nàng ta sợ ta hiểu lầm, không dám nói cho ta biết!

Văn Tiên sinh đợi nửa ngày, chỉ chờ được một câu như thế của Phương Hành, vội vàng hỏi:

- Là cái gì?

Phương Hành hít thật thấp một tiếng, nói:

- Cũng không phải là chỉ có thể dựa vào chính mình cứu mình, nói ví dụ như muốn hóa giải đạo chướng của Lộc lão đầu cùng cậu em vợ của ta cũng có khả năng, tối thiểu có thể không để bọn họ quá si mê như thế, bị người ta gắt gao nắm được trong tay!

Văn Tiên sinh hơi ngẩn ra, căng thẳng hỏi:

- Làm như thế nào?

Phương Hành quay đầu nhìn y một cái, bỗng nhiên nói:

- Trước Tiên ta hỏi ngươi, đạo chướng này giống như là cái gì?

Văn Tiên sinh không rõ tại sao hắn lại bỗng nhiên nói một câu như vậy, nhíu mày thật chặt, lắc đầu.

Còn Phương Hành thì lại tự mình trả lời, cười gượng một tiếng, nói:

- Ngươi cảm thấy có giống xiềng xích trên cổ của gia súc không?

- Ặc... quả thật có phần giống như thế!

Văn Tiên sinh gượng cười một tiếng, không khỏi gật đầu.

Đạo chương này chỉ cần truyền thừa lọt vào tai liền càng ngày càng điên cuồng trong lòng mình, khó có thể thoát khỏi, không phải sẽ giống như gông cùm xiềng xích trên cổ gia súc hay sao?

Bị người ta vững vàng trói buộc, lò sát sinh cũng vậy đại thảo nguyên cũng thế, muốn đi nơi nào liền đi tới nơi đó...

- Không sai!

Phương Hành nhẹ nhàng vỗ tay một cái, nói:

- Chính vì nó giống như xiềng xích, cho nên mới có một khả năng ta có thể giúp được bọn họ. Đơn giản mà nói, chính là ta sẽ vững vàng giữ xiềng xích của bọn họ trong tay ta, nói như vậy, hai người bọn họ tuy có thể giải được đạo chướng nhưng cũng có thể tạm thời áp chế, không cho đạo chướng làm mê man tâm trí của bọn họ, mãi cho tới một ngày bọn họ có năng lực thoát được xiềng xích...

Văn Tiên sinh đột nhiên hiểu dụng ý của Phương Hành, hít vào một ngụm khí lạnh:

- Ý của ngươi là...

Phương Hành gật đầu, trầm giọng nói:

- Không sai!

Hắn nói rồi ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời của thức giới, vẻ mặt trầm tĩnh như tinh không...

- Nếu muốn tu luyện truyền thừa tới cực hạn thậm chí đột phá, mới có thể thoát khỏi đạo chướng này, nếu ta không có cách nào tu luyện một cửa truyền thừa trong đó, quyết định phải lớn một chút, bạo dạn một chút là được rồi...

Giọng nói của hắn chính là do tâm niệm của hắn hiển hóa ra, ở trong thức giới thuộc về hắn này như sấm rền truyền tới từ bốn phía.

- Ta phải đồng thời tu luyện truyền thừa của ba môn này...

- Đồng thời siêu thoát giáo lý của tam giáo!

Chương 1305: Không muốn giúp ngươi, chỉ muốn dạy ngươi

- Phương Đàn Việt... Phương sư đệ?

Bất Trần Tăng ngày thứ hai liền đúng hẹn đi tới trước cung điện của Phương hành, dự định cùng hắn đi tới Hắc Thiên hà cho hắn báo thù, để cho hắn có thể an tâm tu hành, để tránh làm lỡ đại sự của Phật chủ. Nhưng lại không ngờ rằng ngày thứ hai khi tới nơi này, sau khi gọi vài tiếng mà không có lời nào đáp lại, trong bụng thoáng nghi hoặc liền muốn cất bước đi vào kiểm tra. Nhưng không ngờ, vừa mới đến gần cung điện kia liền cảm giác khí cơ lưu chuyển, Phật quang điểm sáng, nhìn vào bên trong thì thấy Phương Hành đang ngồi xếp bằng ở trong đại điện tu hành. Lập tức ý sợ hãi nhảy lên, trái tim cảm thấy đại hỉ, cũng không dám đi vào quấy rối hắn mà vội vàng phi thân chạy về hướng Phật chủ để thông báo chuyện vui trọng đại này...

- Còn chưa kịp đi Hắc Dạ hà, tiểu nhi kia đã bắt đầu tu hành rồi?

Phật chủ nghe xong lời này, cũng có mấy phần kinh dị, khó có thể tin hỏi lại.

- Vô cùng chính xác ạ, hẳn là phật pháp từ bi của sư phụ đã cảm hóa lệ khí trong tim của tiểu nhi này rồi...

Bất Trần Tăng nói một câu chúc mừng, sau đó đi với Phật chủ lên Vong Tục sơn lần nữa, nhìn thấy kết quả đương nhiên tất cả đều vui vẻ.

Ba sinh linh Độ Kiếp tới từ Thiên Nguyên bây giờ đã đồng thời bắt đầu tu hành rồi. Không nói tới hai người khác, chỉ riêng tiểu ma đầu Thông Thiên giáo chủ không ít phiền toái kia đã đủ làm người ta ngạc nhiên rồi. Vốn còn đang suy nghĩ xem nên trấn an hắn như thế nào để hắn mau chóng vào cuộc, lại không ngờ tới hắn còn dễ đối phó hơn trong tưởng tượng của mình. Tu luyện đạo chương nhập thân liền lập tức vào quan, kiên cố rồi!

- Đại sự đã định, mau mau phong quan, đại hội luận đạo sắp tới rồi, không cho phép bất luân kẻ nào quấy rối ba người bọn họ...

Trong lòng Phật chủ vui mừng lập tức ra lệnh người dưới gọi Đại Đức Đạo chủ cùng Đại Uy Yêu chủ. Khi ba người cùng nhau nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền lập tức ra quyết định. Lúc đầu bọn họ còn dự định, muốn mang ba người bọn họ bên người để tu hành để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng bây giờ xem ra lại nhìn thấy thiên phú của bọn họ cực cao, đạo chương cũng vô cùng sâu. Bây giờ đều đã đắm chìm trong công pháp khó có thể tự kiềm chế rồi. So với việc gọi bọn họ tỉnh lại rồi mang đi chẳng bằng dứt khoát duy trì tình trạng hiện tại, để bọn họ ở lại nơi này tu hành!

Dù sao, bây giờ dáng vẻ bọn họ nỗ lực tu hành cũng không phải là giả, thực sự đã đắm chìm rồi!

- Ha ha, từ ngàn năm nay, bản tọa chưa bao giờ chờ mong về đại hội luận đạo lần này như thế...

Đại Uy Yêu chủ cúi đầu cười, trên mặt là vẻ cực kỳ vui mừng.

Đại Đức Đạo chủ cũng nặng nề cảm khái một tiếng:

- Thực sự là trời giúp bọn ta, lần này cảnh chủ hẳn là có thể hài lòng rồi?

- Ha ha, lão tăng vốn cũng không tin tiểu nhi này có thể thoát được Phật chưởng của ta, bây giờ xem ra vạn sự đã định rồi!

Bây giờ Đại Bi Phật chủ thoạt nhìn giống như một người vui vẻ nhất.

...

...

Tất cả động tĩnh bên ngoài ngay lúc này Phương hành cũng đã không biết nữa rồi.

Sau khi đưa ra quyết định hắn liền không chậm trễ nữa, thành thật bắt đầu tu hành, bắt đầu tìm hiểu.

Giống như Lộc Tẩu và Ngao Liệt vậy, đều là lựa chọn một đạo trong truyền thừa để tu hành, hơn nữa còn hãm sâu trong đó mà không thể tự kiềm chế. Nhưng lúc này Phương hành lại to gan lớn mật, dã tâm bừng bừng bắt đầu đồng thời tìm hiểu ba đạo truyền thừa, trước Tiên duyệt Cực Nhạc Hoang Hỉ công qua một lượt, sau đó chính là Vô Lượng Đạo Hóa công, Đông Hoàng Quy Nhất công. Đợi sa khi đọc thông thấu toàn bộ ba bộ kinh văn rồi nhẩm lại nhiều lần trong lòng lại bắt đầu lĩnh ngộc đạo lý, pháp môn ghi bên trong đó, nỗ lực cảm ngộc chân nghĩa ghi chép trong đó...

Một cảm giác quỷ dị mà khủng bố dâng lên như thủy triều...

Đó là một loại đắc đạo gần như vui sướng cùng đối mặt với khủng hoảng khó nói nên lời...

Thật giống như mình đột nhiên gặp được một vấn đề lớn nhất trên con đường tu hành. Chỉ cần tìm hiểu vấn đề này là có thể đột phá cách làm thần Tiên, thoát ly khỏi phạm trù người phàm, chân chính tiến vào một cảnh giới mà mình vẫn tha thiết ước mơ... Mà quan trọng hơn chính là bản thân mình bây giờ cách cảnh giới này gần như vậy, gần đến mức cảm giác ngón tay vừa nhẹ nhàng chạm vào liền có thể đột phá tầng cảnh giới kia...

Người tu hành ai cũng có chấp niệm.

Tựa như người đọc sách trên thế gian đều vì một đạo lý, siêng năng chong đèn đọc sách cực khổ, giống như tăng nhi khổ hạnh vì giáo lý nhà Phật trong lòng, chặt đứt trần duyên, làm bạn với thanh đăng cổ phật, tựa như đại sư trận thuật. Vì muốn được mở quan khiếu mà mất ăn mất ngủ, không biết ngày đêm... có thể nói là những người này sở dĩ có được thành tựu đó hiển nhiên là không thể tách rời loại cố chấp này. Còn giống như người tu hành như Lộc Tẩu, có thể từng bước một đi tới cảnh giới bây giờ đương nhiên cũng là một người nổi bật trong những nhân vật cố chấp đó, chấp niệm càng mạnh mẽ hơn.

Mà đạo chướng ở một mức độ nào đó chính là nhằm vào chấp niệm của bọn họ...

Đối với bọn họ thì không có gì mê hoặc mãnh liệt hơn so với cảm giác mình gần đắc đạo này!

Phương Hành coi như là một ngoại tộc, hắn từ trước đến nay đều không có hứng thú gì với học vấn...

Nhưng dù sao hắn cũng đã từng bước từng bước đi tới cảnh giới Độ Kiếp, trở thành đại tu hành giả, làm sao có thể không có khát khao với đạo chứ?

Mấu chốt hơn là bây giờ hắn đồng tu ba đạo, sức dụ dỗ đó sẽ mạnh hơn gấp ba!

Lần này, sau khi bắt đầu tu hành, thậm chí có thể nói hắn đắm chìm còn sâu hơn so với Lộc Tẩu và Ngao Liệt!

... Sau đó phiền phức đã tới!

Ba đạo truyền thừa, mỗi một đạo đều bác đại tinh thâm, mênh mông cuồn cuộn như vực sâu. Mà đối với học thức cùng căn cơ của ba đạo, Phương Hành lại là một người yếu nhất. Vì vậy hiện tại hắn quả thực giống như một tiểu đồ mới học thuật số, đột nhiên bắt đầu muốn cởi ra trận lý cao minh nhất của thế gian, chỉ cảm thấy khắp nơi đều là nghi hoặc, mỗi một điểm đều trắc trở. Không nhắc tới tìm hiểu được hoàn toàn, căn bản là không biết nó ở đâu...

Lúc đầu hùng tâm vạn trượng, muốn bằng vào sức một mình mình tìm hiểu tam đại truyền thừa, bây giờ trong lòng Phương Hành không khỏi dâng lên cảm giác mê man...

- Học vấn đúng là thứ gian nan nhất thế gian...

- Con mẹ nó, dường như ta vừa làm chuyện ngu xuẩn nhất rồi...

- Bằng vào đầu óc của ta làm sao có thể lý giải được những đạo lý không thể giải thích này cơ chứ...

- Lộc lão đầu, Ngao Liệt, hai tên khốn kiếp các ngươi lại hại khổ ta rồi...

Trái tim đau khổ muốn chết, Phương Hành hận không thể mắng mười tám đời tổ tông bọn họ, trong lòng không ngăn nổi tràn ra sực tức giận.

Chỉ có điều hối hận cũng không có tác dụng, khi đã bước một bước vào thì cũng chỉ có thể có một con đường để đi, không còn cơ hội nào để lui lại nữa...

Vì vậy trong lòng ai oán cùng bất mãn hơn nữa thì hắn cũng chỉ có thể cắn chặt hàm răng, tiếp tục!

Nhìn bề ngoài, lúc này dáng vẻ của Phương Hành đang cau mày ngồi xếp bằng, vẻ mặt tràn đầy sự mê hoặc.

Mà ở bên trong thức giới lại đang hiển hóa một mình hắn ngồi xếp bằng ở giữa không trung, trên người có những ký hiệu khác nhau, bay lượn quanh hắn giống như bên người có vô số huỳnh hỏa trùng đang bay lượn. Mà tất cả huỳnh hỏa trùng cũng đều đang không ngừng phân liệt, vây quanh hắn càng lúc càng nhiều, dáng vẻ cực kỳ thần dị. Văn Tiên sinh núp ở phía xa trong thế giới nhỏ này cùng đám đệ tử heo mập của Phương Hành lúc này đang ngơ ngác nhìn hắn. Nhất là Văn Tiên sinh, đã không biết trầm trầm hít bao nhiêu khí lạnh rồi...

- Từng ký hiệu liền đại biểu cho đạo lý hắn chưa lý giải được, những đạo lý này lại sinh ra càng nhiều đạo lý hơn, bây giờ xem ra hắn muốn dốc hết sức lĩnh ngộ chân nghĩa của tam giáo để tìm được đạo của mình là một chuyện vô cùng gian nan...

Y khẽ lắc đầu, vẻ mặt tuyệt vọng:

- Hầu như là chuyện không thể nào!

- Thực sự không làm được sao?

Lúc này Phương hành đang chống đỡ vô cùng khổ cực, hầu như cảm thấy tuyệt vọng đang dâng lên như thủy triều.

Hắn gần như sắp buông tay, trôi theo quỹ tích giấu trong truyền thừa ba đạo này, nước chảy bèo trôi, quản cái mẹ gì nữa...

Nhưng hắn cũng biết một khi mình làm như vậy nhất định sẽ bị Tiên mệnh luyện hóa, không còn cơ hội nào nữa!

Nhưng cố tình trong lòng nếu không muốn nhưng cũng không có cách nào khác...

...

...

- Đạo lý Phật gia chú ý tới việt cứu, cũng không phải là vì chấp nhất, nhất định phải cẩn thủ giới luật làm mất đi bản tâm...

Ngay lúc Phương Hành như sắp điên lên thì đột nhiên có một giọng nói ôn hòa nhàn nhạt vang lên bên tai của hắn. Mà giọng nói này nói ra một câu nói khó giải thích được lập tức giống như một ngọn đèn sáng, bỗng nhiên hóa giải một nỗi nghi hoặc trong trái tim hắn. Mà vào lúc này một ký hiệu đại biểu cho một đạo lý chưa giải được trong lòng hắn đột nhiên như bọt biển, nhẹ nhàng vỡ nát rồi hóa thành một tia sáng xông vào trong cơ thể hắn, làm cái trán đang tối tăm của Phương Hành đột nhiên sáng hơn vài phần.

- Ha ha, đạo gia đạo vô vi nhưng không phải không có sở vi, mà là tiện đường làm...

Một giọng nói thê lương khác vang lên bên tai Phương Hành, nhẹ giọng giải thích sự khó hiểu, giải đi một nghi ngờ trong lòng Phương Hành.

Lại một ký hiệu nữa bị nghiền nát, hóa thành ánh sáng nhập vào trong cơ thể Phương Hành.

- Yêu, chính là cướp đoạt, đoạt sinh của đồng loại, đoạt thức ăn của đồng loại, đoạt khí vận của nhân tộc, đoạt mệnh với thiên địa...

Đủ mọi tiếng nói khác nhau đột nhiên vang lên bên tai Phương Hành, trong nháy mắt đã giải được vô số nghi hoặc của hắn. Cảnh tượng bất thình lình này quả thực làm Phương Hành bị chấn động vô cùng, giống như trong nháy mắt bên người có thêm vô số người có đại học vấn đang giảng đạo cho mình, dùng đạo lý của bọn họ để làm thông suốt thần trí của mình, dùng học thức của bọn họ truyền thụ cho mình, gỡ bỏ vô số nghi vấn của mình...

...

...

- Có chuyện gì vậy nhỉ?

Lúc này Văn Tiên sinh sợ tới mức mắt trợn tròn, không dám thở mạnh.

Lúc hày y lại đột nhiên nhìn thấy phần cuối của thế giới này hiển hóa ra một cái quái tháp cực cao, ánh sáng cực thịnh.

Mà ở trong quái tháp có từng hư ảnh bay ra xoay xung quanh người Phương Hành, có dáng vẻ Phật đà, có dáng vẻ Đạo nhân trung niên, cũng có Đại yêu hình thù kỳ quái. Bọn họ như ẩn như hiện vây quanh Phương Hành đang ngồi xếp bằng tạo thành một vòng tròn, cúi đầu truyền đạo.

Mà lúc này vẻ mặt của Phương Hành lại vừa mừng vừa sợ!

Hắn không thể ngờ tới ngay lúc mấu chốt này lại được nhóm tồn tại trong quái tháp tương trợ!

Hắn sớm đã quen một mình đấu đá, thậm chí không quen có người duỗi tay tương trợ lúc mình tuyệt vọng.

- Các ngươi... tại sao các ngươi lại làm thế?

Hắn muốn mở miệng, đầy bụng là băn khoăn muốn hỏi.

- Cho tới giờ chúng ta đều thờ ơ lạnh nhạt không để ý tới sinh tử của ngươi, vì sao bây giờ lại ra tay giúp ngươi ấy à?

Tồn tại nào đó bên trong quái tháp dường như hiểu rõ nghi vấn của Phương Hành, nhẹ nhàng hỏi.

Không đợi Phương Hành trả lời, một tồn tại khác liền mở miệng:

- Trước đây ngươi hoặc gặp cường địch, hoặc gây ra đại họa, chúng ta cũng không muốn giúp ngươi, bởi vì đó là vấn đề của riêng ngươi, chúng ta không có đạo lý nào ra tay giúp ngươi cả. Một là không có giao tình này, hai là chúng ta mạo muội xuất thủ, cũng sẽ làm rối loạn khí số, nhưng bây giờ ngươi đang tu hành, đang cầu đạo, chúng ta... đều rất vui lòng dạy ngươi...

Chương 1306: Đạo khả đạo, phi thường đạo

- Không muốn giúp ta, lại nguyện dạy ta...

Tồn tại bên trong quái tháp nói ra một câu nói phức tạp như vậy lại làm cho Phương Hành cảm thấy chút khó hiểu, chỉ có điều mơ hồ cũng nghĩ ra một chút. Lúc này đám người kia đúng là đã hiện thân, bọn họ sẽ không trực tiếp xuất thủ giải quyết phiền phức hiện tại mình gặp trong Tiên cảnh, cũng sẽ không xuất thủ hóa giải tâm kiếp trên người mình hoặc Lộc Tẩu và Ngao Liệt. Càng sẽ không trực tiếp tự nói với mình chân tướng của Tiên cảnh hoặc là giúp mình rời đi. Bọn họ chỉ xuất hiện ở bên cạnh lúc mình đang chuẩn bị tìm hiểu chân nghĩa của ba đạo truyền thừa, đưa ra một thân học thức và tu vi của bọn họ cho mình, giúp mình tìm hiểu ba đạo truyền thừa này, giúp mình tu luyện ba đạo thần thông này tới cực hạn!

Phần kinh hỉ bất ngờ này làm cho trái tim Phương Hành cảm động không ngừng, trái tim cũng dâng lên hy vọng mãnh liệt.

Ngưng thần tĩnh khí, hắn cưỡng ép mình thu liễm tạp niệm lẳng lặng bắt đầu tìm hiểu chân nghĩa truyền thừa của tam giáo này...

- Bất kể là Phật, đạo hay là yêu, đều có căn nguyên từ Hồng Hoang Thái Cổ, trải qua mấy trăm ngàn năm trượng phồn tới nay đều đã trở thành một truyền thừa khổng lồ rồi, bao hàm toàn diện, trên ứng với thiên đạo, hạng người tu hành cho dù có nhiều kiến thức bác học hơn nữa cũng không thể lấy lực của một người hiểu thấu đáo một cách hoàn mỹ tất cả đạo lý cùng cảm ngộ trong truyền thừa, trước đây ngươi muốn lấy sức một mình để siêu thoát căn bản đã sai rồi...

Ở trên vai Phương Hành có giọng nói nhẹ nhàng vang lên, giải đáp sự nghi hoặc trong tim hắn.

- Cầu đạo cũng không cần thiết phải siêu việt tất cả...

- Kỳ thực trong khi không ngừng tu hành tìm phương hướng của bản thân mình, giải đáp sự nghi ngờ của mình chính là đắc đạo!

- Sinh linh trên thế gian đều có thể đắc đạo...

Vô số tiếng thì thầm, vô số trí tuệ lúc này đều truyền vào trong đầu Phương Hành.

- Vũ trụ to lớn, vô cùng mênh mông, có đủ những cái lạ...

- Ở trong không gian vũ trụ mênh mông này, có thể tìm ra hai cái lá cây giống nhau nhưng tuyệt đối không tìm được đạo giống nhau.

Những giọng nói kia người ngoài căn bản là không nghe rõ, bởi vì trong mỗi một câu nói đều ẩn chứa đại đạo lớn lao, nếu lấy ngôn ngữ bình thường truyền lại thì căn bản là trong cả nghìn vạn đạo lại không thể biểu đạt được một vạn trong đó. Vì vậy chỉ có thể dùng một loại giống như thần thức để truyền lại, trực tiếp đánh lĩnh ngộ và đạo lý vào đáy lòng, sau đó để hắn từ từ lĩnh ngộ, lại dùng loại lĩnh ngộc này để có được trí tuệ, đi nắm bắt tam đại truyền thừa, kế thừa tam đại giáo nghĩa, giải quyết nghi vấn vô tận cùng cản trở trong tim hắn.

Còn như Văn Tiên sinh cùng một đống đệ tử heo mập ở phía xa thì mỗi người đều si ngốc nhìn bầu trời.

Bọn họ nhìn thấy Phương Hành ngồi xếp bằng trong hư không, cũng nhìn thấy bên người Phương Hành không ngừng hiển hóa từng hư ảnh, thậm chí còn cảm nhận được những bóng mờ đó đang không ngừng tụng kinh, đang tự thuật đại đạo, truyền thụ một thân trí tuệ cùng lĩnh ngộ cho Phương Hành. Thỉnh thoảng còn có thể nghe được vài câu vài lời của họ làm cho bọn họ cũng lĩnh ngộ được chút đạo lý. Nhưng căn bản là không có khả năng thật sự lĩnh ngộ được từng vận may lớn mà Phương Hành đưa cho Phương Hành. Dĩ nhiên, vài câu vài lời ngẫu nhiên có được đó cũng là vận may lớn cho bọn họ rồi...

Còn đạo mà Phương Hành nhận được đã không có cách nào có thể dùng tạo hóa hình dung được nữa!

- Đây cũng là... Một loại truyền thừa sao?

Ngay cả Văn Tiên sinh cũng không biết nên định nghĩa nó như thế nào. Y chỉ có thể si ngốc kinh ngạc nhìn một màn trên không trung.

Đồng thời trong lòng không biết đang dâng lên tư vị gì, hâm mộ muốn chết, sùng bái muốn chết, cảm khái đến tột đỉnh...

- Đạo bao hàm toàn diện, thiên kỳ bách biến, thế nhân không thể có người chân chính đắc đạo, chỉ có thể từ trong ba nghìn con sông chỉ lấy một bầu, tìm được đạo thích hợp cho mình... Mà cho dù là phụ tử, thầy trò, đồng tông đồng môn, tu tập cùng một thần thông, tiếp thu cùng một học thức, đạo cuối cùng có được cũng tuyệt đối không thể giống nhau. Đối với thầy trò thì cho dù sư phụ có đạo riêng rồi truyền đạo cho đệ tử nhưng nếu đệ tử chỉ hoàn toàn tiếp nhận đạo của sư phụ mà không có kiến giải của riêng mình thì hắn cũng sẽ vĩnh viễn không có khả năng đắc đạo. Chỉ có từ chỉ dẫn của sư phụ, áp dụng trí tuệ của mình mới có thể coi như có đạo riêng, đạo chỉ thuộc về mình, vĩnh viễn không thể truyền được cho người khác...

- Bây giờ ngươi gặp mấy đạo chướng, tâm kiếp bởi vì có người lấy đạo của mình làm mồi câu dẫn huyết mạch số mệnh của các ngươi nhìn như là đại đạo trước đây lúc nào cũng có thể tiếp xúc, kỳ thực lại trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, ngược lại sẽ rời xa đại đạo... ở giai đoạn này, ngươi cũng đã học Phật môn từ hòa thượng thần Tú, người này có đại trí tuệ, sau khi có được phật quả trước Tiên gửi ở chỗ ngươi cũng không luyện hóa, vốn nhờ hắn đã sớm hiểu rõ đạo lý này, có được phật quả tuy có thể một bước vạn dặm, thành tựu Phật thân nhưng lại vĩnh viễn không thể luyện hóa ra Phật quả của bản thân được...

- Đạo không có cao thấp, ưu khuyết, thậm chí còn không phân biệt chính nha, cũng không cao thấp gì, đắc đạo tức là thành đạo...

- Pháp môn của tam giáo chẳng qua là ba loại phương pháp cầu đạo khác nhau mà thôi, thứ cuối cùng mà người ta theo đuổi lại là một loại đạo lý!

Những đạo lý và trí tuệ mà Phương Hành chưa từng nghĩ tới trào vào đầu của hắn, làm cho hắn nhíu chặt lông mày, cật lực cảm ngộ. Không thể không nói tồn tại trong thức hải của hắn lúc này thực sự đều quá lợi hại. Mặc dù bây giờ bọn họ không thi triển thần thông gì, cũng không thể hiện cảnh giới của mình ra, chỉ truyền tới một vài trí tuệ cùng đạo lý liền hiển lộ ra ngọn nguồn của bọn họ.

Mà tất cả trí tuệ cùng đạo lý cuối cùng hóa thành một câu nói.

- Nếu ngươi cầu đạo không nên tuần hoàn giáo lý tam giáo, không nên u mê khổ tu thần thông, chỉ cần...

- ... Nắm rõ bản tâm!

Tiếng nói kia đến cuối cùng càng lúc càng vang dội, càng lúc càng trầm trọng, càng lúc càng rõ ràng, như chuông thần trong mộ cổ, vang vọng trong trái tim...

- Vũ Trụ Hồng Hoang, chư thiên vạn giới, đều là có đạo bao hàm...

- Mà đạo thì có thể ẩn trong trái tim!

...

...

Sau khi câu nói sau cùng tràn vào đầu Phương Hành, hắn đột nhiên mở hai mắt ra.

Mồ hôi đầm đìa vã ra giống như vừa mới nhìn thấy chuyện gì đó khủng bố tột cùng, nhưng đáy mắt lại khó có thể át chế mà hiện ra vẻ mừng rỡ như điên, giống như trong nháy mắt nhận được bảo bối gì đó lợi hại lắm, thậm chí biểu hiện ra có chút kích động. Giống như khi hắn vẫn còn là một tên tiểu thổ phỉ ở trong Quỷ Yên cốc, cướp cả thế giới vào trong tay mình, làm cảm xúc của mình bị phá hủy.

- Đạo nấp trong thiên địa, đạo chỉ ở trái tim...

Hắn không nhịn được mở miệng, vẻ mặt kích động, sau đó tức giận mắng:

- Ta còn tưởng đây là thứ đặc biệt gì đó nữa!

Câu mắng căm hận vậy, trên mặt hắn đã hoàn toàn không thấy sự u sầu nữa, sau đó là nở ý cười.

- Thì ra, tiểu gia ta đã sớm đắc đạo, chỉ là lúc trước không phát hiện ra mà thôi...

- Thì ra, đạo chính là tìm lại thứ vốn thuộc về ta trở lại!

Nghĩ như vậy, Phương Hành đột nhiên vẫy tay, thần lực vô cùng tuôn ra. Lại chỉ nghe thấy một tiếng phần phật, có một vật từ thiên ngoại thức giới bay tới giống như một cái cờ lớn phiêu đãng ở đó. Sau khi rơi vào tay hắn liền làm người ta phát hiện ra là một mảnh áo bào, bên trên hiển hóa ra từng kinh văn. Phương Hành cầm nó trong tay, mở ra nhìn thử, đáy mắt bắt đầu có ký hiệu vô tận hiển hóa!

- Thái thượng đệ thất kinh, tên là Thái Thượng Cầu đạo kinh, có thể thôi diễn ra vạn pháp của thế gian, biến hóa cùng cực...

- Mà, cho dù Thái Thượng đệ bát kinh kỳ thực có ý trở lại nguyên tạng, từ vạn vật đẩy ngược đạo tâm...

- Khó trách trước đây ta không hiểu được bộ kinh này, thì ra là bởi vì cảnh giới của ta chưa tới, chưa thấy lấy đầu óc nhìn thế gian, một lòng chỉ muốn đi nhanh lên trời, nhưng lại không ngờ tới ở nơi cuối trời, nơi ta vốn muốn tới lại là nơi nào...

- Nếu muốn thành đạo, chỉ cần vấn tâm!

- Bộ kinh này chính là Đạo Thiền thuật trong Thái Thượng kinh văn, kỳ danh...

- Thái Thượng Vấn Tâm kinh!

Phương Hành nghĩ tới đây liền cầm áo bào có ghi chép kinh văn, đột nhiên cất tiếng cười to, tiếng truyền khắp thức giới.

Mà ở phía dưới, Văn Tiên sinh cùng đám đệ tử heo mập đều ngơ ngác nói không lên lời.

Bọn họ thậm chí cảm giác không thể nào hiểu được, không rõ trên người Phương Hành rốt cục xảy ra chuyện gì...

Chỉ là bọn họ nhìn thấy bên người Phương Hành có vô số huyễn ảnh thì đồng loạt tỏ ra vui mừng. Có người chắp tay cúi đầu với Phương Hành, có người nhẹ gật đầu, có người thì yên lặng nở nụ cười, dường như nhìn thấy sự biến hóa làm bọn họ vui mừng trên người Phương Hành, hoặc như là đang chúc mừng Phương hành vì chuyện gì đó. Mà sau đó thân ảnh của bọn họ lại chậm rãi mờ nhạt, hóa thành từng tia lưu quang bay lại trong quái tháp.

Ánh sáng trên quái tháp biến mất, không biết đã đi đâu rồi, trên không khắp trời chỉ còn một mình Phương Hành.

Mà vào lúc này, Phương Hành một thân một mình hai tay dâng mảnh áo bào kia cúi đầu niệm tụng, trên người có linh quang bắn ra bốn phía...

Huỳnh hỏa phù văn lúc đầu bay quanh hắn lúc này giống như một trời sao, không ngừng bị nghiền nát rồi nhập vào người.

Thời gian giống như đình trệ, trên không dường như bị đóng băng.

Văn Tiên sinh ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành, có cảm giác cổ quái tự nhiên sinh ra.

Lúc này ở xung quanh Phương Hành đã không có khái niệm không gian và thời gian nữa...

Thậm chí hiện tại bọn họ nhìn thấy Phương Hành một cách rõ ràng nhưng cũng đã không xác định được hắn có đang ở chỗ này hay không.

Hoặc là trong nháy mắt, hoặc là mấy tháng, cũng không biết đã trôi qua bao lâu rồi.

Phương Hành đã xem rất nhiều lần văn tự trên mảnh áo bào, đọc rất nhiều lần, lúc khóc lúc cười, ghi nhớ trong lòng, sau đó rốt cục trong một khắc, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, dương tay ném. Mảnh nhỏ áo bào bay lên giữa không trung, sau đó như đã hoàn thành sứ mạng của mình, đột nhiên linh quang tiêu tán, sau đó vải vóc bị nghiền nát hóa thành bột mịn, bay lượn như hồ điệp.

Lúc này Phương Hành thì mặt mày đầy sự khinh miệt cùng chê cười, trong đáy mắt đều là hàn quang.

-Cái gì mà có đạo hay không, tất cả đều là nói bậy!

- Đạo vốn chính là chuyện rất đơn giản, nhưng lại bị một số người nói càng ngày càng phức tạp!

- Về sau, có người nào còn dám ở trước mặt ta nói tới chữ đạo này, ta liền quất hắn mấy bạt tai, nhất định phải quất hắn máu me đầy mặt...

Lúc hắn mở miệng nói chuyện, linh quang thần bí đã bao phủ Văn Tiên sinh cùng các đệ tử heo mập không biết bao lâu đột nhiên tiêu tán. Rốt cục làm bọn họ được tự do. Đám đệ tử heo mập ngã trái ngã phải trên mặt đất lẩm bẩm, Văn Tiên sinh lại đầy mặt kích động bò dậy, bàn tay nâng cao, lạc giọng kêu to:

- Phương đạo hữu... Ngươi... ngươi đã đắc đạo rồi sao?

Phương Hành hơi nghi hoặc một cái cúi đầu nhìn y, do dự một chút, gật đầu.

Văn Tiên sinh đại hỉ, vội kêu lên:

- Xin hỏi... đạo của ngươi là gì?

Phương Hành vốn muốn mở miệng, sắc mặt chợt hơi hồng, cười hắc hắc nói:

- Không tiện nói cho ngươi biết lắm...

Chương 1307: Yêu ma khắp nơi trên đất

Cực nhanh đã vô tung vô ảnh, trong một thoáng, đại hội luận đạo mười năm một lần của Tiên cảnh đã tới.

Mà lần này nhân vật chính của đại hội luận đạo chắc chắn là ba người Phương Hành.

Từ một ngày trước, đệ tử của ba vị tôn chủ là Ngọc Ki Tử, Bất Trần Tăng, Yêu Đào Nhi đã đồng thời đến đây mang theo phap chỉ của ba vị tôn chủ, ra lệnh cho ba người bọn họ tham dự đại hội luận đạo. Còn mấy người Phương Hành quả thực đúng hẹn xuất quan, vô cùng tôn trọng tiếp nhận pháp chỉ, trước sau giấu diếm dị ý, cung kính giống như ba con rối.

Ngọc Ki Tử cùng Bất Trần Tăng,Yêu Đào nhi nhìn thấy vậy thì trái tim tất nhiên là vô cùng vui sướng, suốt đêm bâm rbaso tất cả tình huống này lên ba vị tôn chủ, một tảng đá lớn đè trong tim rốt cục cũng hạ xuống.

Tới ngày thứ hai, sáng sớm, sơn chủ Vong Tục sơn đã sắp xếp xong xuôi Tiên loan ở dưới chân núi, chở riêng ba người Phương Hành. Một đường chạy như bay chạy thẳng về hướng Phi Tiên hồ trong Tiên cảnh. Phi Tiên hồ cũng là một nơi kỳ diệu của Tiên cnarh này. Tiên khí cực thịnh hơn cả những danh sơn đại xuyên khác, hơn nữa vị trí cũng không thiên không lệch, vừa hay ở chính giữa lãnh địa của ba vị tôn chủ, cách mỗi nhà bọn họ vô cùng gần nhưng lại không thuộc sở hữu của bất kỳ người nào. Theo Ngọc Ki Tử nói, mỗi một lần đại hội luận đạo đều thực hiện ở đó.

Cứ vậy một đường chạy như bay tới Phi Tiên hồ lại chỉ nhìn thấy bên dưới có sóng người cuộn trào mãnh liệt. Bất kể là bách tính phàm tục hay là hạng người tu hành đều giống như một con kiến hôi, điên cuồng đuổi về phía trước. Đây là một việc trọng đại trong mười năm nay, trong Tiên cảnh, mỗi sinh linh đều đang sôi trào, trong vòng vạn dặm cũng chạy tới chỗ này xem lễ. Ở một mức độ nào đó, đại hội luận đạo lần này của Tiên cảnh được xưng lại tụ hội lớn nhất của Tiên cảnh cũng không quá đáng.

- Ba đệ tử bái kiến ba vị sư tôn...

Phi Tiên Hồ cũng không xa, khoảng hơn nửa canh giờ đã đến nơi, từ rất xa liền nhìn thấy phía trước có bốn ngọn núi lớn ở đó. Không gian trong núi lớn đang có một cái hồ lớn Tiên khí mờ mịt, mà ở trên đỉnh ba ngọn núi lớn có Đại Đức Đạo chủ, Đại Bi Phật chủ cùng Đại Uy Yêu chủ đều đang suất lĩnh một đám môn nhân đệ tử của mình ở đó đợi tới giờ. Trú đóng ở trên đỉnh núi. Còn Tiên loan của đám ba người Phương Hành đang chạy tới từ phía xa rồi dừng lại ở trước núi. Đám Phương Hành xuống xe, rất cung kính hành lễ với ba người kia, giống như những con rối.

- Ha ha, được, được...

Đại Đức Đạo chủ cùng hai vị tôn chủ khác liếc nhau một cái, đều nhìn thấu sắc mặt vui mừng trong đáy mắt nhau. Rất rõ ràng, bọn họ cực kỳ thỏa mãn với ba vị đệ tử này, theo đạo lý thì thời gian tu hành của mấy người Phương Hành không dài lại chưa từng được nghe bọn họ giảng đạo, nhưng nhìn khí cơ, nhìn thần hồn lại phát hiện ba người bọn họ đều đã đần độn, có dáng vẻ khá hỗn độn. Mà, tam đại truyền thừa mà bọn họ tu luyện đã sâu sắc hiện ra, nói rõ ba người bọn họ chờ mong không hề uổng phí, so với mình tưởng tượng còn hoàn hảo hơn.

- Đến đây, ba người các ngươi, đến bên người chúng ta ngồi xuống đi!

Ba vị tôn chủ hài lòng quan sát thêm vài lần rồi liền vẫy tay gọi đám Phương Hành đi qua đó. Mấy người Phương Hành cũng không do dự liền chia ra đi tới phía sau bọn họ, nhu thuận cung kính, chính xác là không khác gì những đệ tử khác bên cạnh bọn họ cả. Cảnh tượng này ba vị tôn chủ nhìn trong mắt càng thấy vui mừng, thậm chí sau khi lấy thần niệm dò xét cũng phát hiện bọn họ quả thực không có gì giấu giếm, đều là dáng vẻ đạo chướng ngấm sâu, trong lòng càng thêm thả lỏng. Vẫy bàn tay lớn một cái liền có không biết bao nhiêu Tiên cơ thị nữ được dâng nên, mỗi người nắm đạo bào pháp y mặc lên người mấy người Phương Hành. Chợt nhìn qua tay áo bay bay, ngọc quan búi đầu, thật có vài phần phong phạm Tiên gia...

Chỉ là loáng thoáng lại làm cho người ta có cảm giác đang ăn diện cho tế phẩm.

... Thật giống như lúc hồi hương tế trời, cần phải phủ một tấm vải đỏ lên đầu heo vậy.

- Nghìn năm qua, đại hội luận đạo đã mở ra vô số lần, cũng không biết đã có bao nhiêu sinh linh vạn tộc tham gia vào đại hội, không thiếu người nổi bật tham gia luận đạo, chỉ tiếc là người phù dung sớm nở tối tàn có, nhưng người chân chính nhận được truyền thừa Tiên mệnh lại không nhiều lắm, duy nhất một người có hy vọng chính là Cửu Đầu Trùng lại ở ba mươi năm trước đã gây ra Cửu Đầu Trùng họa, vĩnh viễn mất đi Tiên cơ...

Đại Đức Đạo chủ thoạt nhìn có phần cảm khái, nhẹ nhàng than thở rồi nói tiếp:

- Cũng may, có được tất có mất, Cửu Đầu Trùng ba mươi năm trước làm Tiên cảnh đại loạn, nhưng bây giờ chưa tới ba mươi năm đã có ba người các ngươi tới, hơn nữa các ngươi đều xuất thân Tiên hương Thiên Nguyên, người mang đại khí vận, lại có tuệ căn, tu luyện tam đại truyền thừa thần công rất khá, lần này lão đạo ta kỳ vọng rất cao với các ngươi, hy vọng chút nữa đại hội luận đạo bắt đầu các ngươi hãy cố gắng biểu hiện, nhận được cảnh chủ... Tiên mệnh ưu ái!

- Tất sẽ không phụ sự kỳ vọn của sư tôn!

Ba người Phương Hành cũng chỉ cùng nói một câu bằng lòng rồi lần nữa cúi người hành lễ.

- Ha ha, lời thừa thãi thì không cần phải nói nhiều nữa, lão nhân gia ông ta nhất định sẽ hài lòng!

Đại Uy Yêu chủ cười lạnh một tiếng, cắt đứt lời nói của Đạo chủ, sau đó phất ống tay áo một cái:

- Ai về chỗ nấy đi!

Giọng của ông ta cũng không lớn nhưng lại truyền xa ra ngoài, như một tiếng sấm liên tục vang rền, cuồn cuộn từ chân trời ào về phương xa.

Trong mộc chốc, đầu người tấp nập, không khí ồn ào náo động tới xem lễ cũng đều yên tĩnh lại. Không biết có bao nhiêu ánh mắt đều nhìn về phía ba người ở trên đại sơn. Bầu không khí có vẻ vô cùng quỷ dị, sau đó Đại Uy Yêu chủ liền cùng Đại Bi Phật chủ, Đại Đức Đạo chủ chậm rãi bay lên trời, kề vai ở giữa không trung, đồng thời khom người thi lễ về phía nam:

- Cung thỉnh thánh giá của Cảnh chủ giáng lâm...

Sau khi nói một câu này, mọi người ở phía dưới đều đột nhiên quỳ lạy về phía nam, tiếng như thủy triều.

- Cung thỉnh thánh giá Cảnh chủ giáng lâm...

Ngay vào lcus này, Phương Hành bề ngoài

đang ôn thuần nhu thuận đứng thẳng như tượng gỗ đột nhiên quay đầu nhìn thoáng qua hướng nam.

Hắn từng quan sát, bên Phi Tiên hồ này có bốn ngọn núi lớn, trong đó có ba ngọn núi lớn đều có tôn chủ tọa trấn, duy chỉ có ngọn núi lớn thứ tư là vẫn trống. Thậm chí ngay cả đệ tử tùy tùng cũng không có ai, chỉ có một cái ghế ngọc cô đơn đặt ở đó. Nói vậy đó là vị trí của vị tôn chủ thần bí thứ tư kia rồi. Bây giờ nhìn dáng vẻ này, vị tôn chủ thứ tư có thân phận cao hơn ba người khác rất nhiều. Cần ba người này khom người đón chào mới xuất hiện. Vì thế hắn lại nổi lên tâm tư muốn xem người này có dáng vẻ gì.

- Xì xào...

Ở phía nam, bỗng nhiên có sóng triều mơ hồ vang lên, trống rỗng, chấn động tâm hồn...

Ngay vào lúc này, tất cả sinh linh trong Tiên cảnh đều cúi đầu, không có ai dám nhìn.

Ngay cả Phương Hành lúc này cũng cẩn thận, cố nén không ngẩng đầu lên để tránh bị người ngoài phát giác ra.

Ước chừng cúi đầu yên lặng trong thời gian cuống cạn một chung trà, bên tai chỉ nghe thấy Đại Đức Đạo chủ nhẹ giọng nói:

- Được rồi, Cảnh chủ đã giáng lâm!

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lần nữa cúi đầu về phía ngọn núi phía nam, sau đó ngẩng đầu lên.

Phương Hành cũng vội vàng ngẩng đầu, không làm người khác chú ý mà liếc nhìn một cái, nhưng cái nhìn này lại làm hắn cảm thấy kinh hãi.

Trên ngọn núi ở phía nam, ghế ngọc vẫn trống rỗng đặt ở đó, ngay cả một sợi tóc cũng không nhìn thấy, đâu ra thánh giá gì giáng lâm chứ? Nhưng sau khi nhìn trái nhìn phải lại thật giống như thật sự có một vị thánh giá đã giáng xuống ngồi trên ghế ngọc đó vậy. Vậy mà lại không có chút kinh dị nào, mỗi người đều cung kính muốn chế, cúi lạy về hướng ngọn núi phía nam rồi ai về chỗ nấy, thành thật cùng đợi.

- Thời gian đã tới rồi, mời Thiên Thượng cung tới đây đi?

Đại Đức Đạo chủ mở miệng thương lượng với hai vị tôn chủ khác một câu. Ba người trao đổi ý kiến rồi mỗi người tự đứng dậy, đồng thời bóp nổi vân tay lên. Một thân tu vi kinh người bạo phát, xa xa ấn từ bốn ngọn núi lớn vào Phi Tiên hồ. sau đó chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang, hồ nước phía dưới không ngừng bốc lên hơi nước, sau đó cuốn lại rồi ở dưới nước bỗng nhiên có một tòa cung điện càng lúc càng dâng cao, sáng chói bay thẳng ra ngoài mặt hồ, vẫn đang tiếp tục cao lên...

Đương nhiên đó là một tòa đại điện thanh đồng cũ nát, chỉ là bên trên đó lại có Tiên quang làm lòng người hoảng sợ.

Bất kỳ sinh linh nào, bao gồm cả Phương Hành, khi nhìn thấy tòa đại điện này đều cảm giác được như bị Tiên phong phất qua.

Trong lòng đột nhiên có một loại kích động muốn tiếp tục cúng bái Tiên điện này.

- Đây chính là Tiên mệnh sao?

Trong lòng Phương Hành cũng không nhịn được mà điên cuồng nhảy dựng lên, cố gắng áp chế làm mình không quá kích động lộ liễu.

Từ khi vào trong Tiên cảnh hắn vẫn đang hỏi thăm xem Thiên Thượng cung này ở nơi này, lại không ngờ nó bị giấu ở đáy hồ...

Chỉ có điều cũng tốt, đợi lâu như vậy, bây giờ rốt cục đã nhìn thấy dáng vẻ của Thiên Thượng cung rồi!

- Ha ha, cơ hội siêu thoát đã tới rồi, Si Nhi còn đang chờ gì nữa?

Đại Bi Phật chủ cũng híp mắt nhìn về phía tòa

Thiên Thượng cung đang bay thẳng lên cửu thiên, cười ha ha nói với Phương Hành.

- Được, vậy thì không đợi nữa!

Phương Hành hít sâu một hơi, bước một bước ra ngoài chậm rãi lao lên trên cao.

Người Phật chủ nghe được câu trả lời của hắn dường như cảm thấy có hơi không bình thường, thoáng ngẩn ra, hoài nghi nhìn hai con mắt của hắn nhưng cũng không nói gì.

Lúc Phương Hành phóng lên cao, ba tòa sơn phong khác bỗng nhiên cũng có mười mấy thân ảnh phóng lên, đồng thời bay lên trên không.

Có lẽ đều là người tham gia đại hội luận đạo lần này, đương nhiên là có tăng có đạo, có người có yêu, thậm chí còn có vài người rõ ràng lf có huyết mạch thần tộc. Lộc Tẩu và Ngao Liệt cũng ở trong số đó, có thể nói là thiên kỳ bách quái. Điểm duy nhất giống nhau chính là những người này đều có ý tôn sùng với Thiên Thượng cung từ trong suy nghĩ, một đặc điểm khác chính là đều có tu vi không tầm thường. Trong mười mấy người ngoại trừ ba người Phương Hành gương đối khác biệt ra, còn có ba bốn người là Độ Kiếp, những người khác cũng có cảnh giới Nguyên Anh. Còn những sinh linh thần tộc kia một thân huyết mạch cũng cực kỳ lợi hại. Có một vài người đã không kém những tiểu thánh của thần tộc mà Phương Hành đã gặp.

- Hăng hái tu hành, đắc đạo thăng Tiên...

Lúc bọn hắn bay lên không tủng, phía dưới đột nhiên truyền đến tiếng kêu to như thủy triều.

Cúi đầu nhìn lại, tất cả người dự lễ cho dù là người phàm trong Tiên cảnh này hay là người tu hành, thậm chí là đệ tử tam giáo, lúc này mặt đều đã điên cuồng nhìn những người họ lớn tiếng kêu, gương mặt sùng kính, hận không thể lấy thân thay thế...

- Tế phẩm lần này, Cảnh chủ đã hài lòng chưa?

Ba người Đại Đức Đạo chủ, Đại Bi Phật chủ, Đại Uy Yêu chủ lúc này cũng ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt say mê.

Mà vào lúc này, tất cả người tham gia đại hội luận đạo đều ngẩng đầu nhìn Thiên Thượng cung trên bầu trời, phút chốc không dám rời mắt.

Chỉ duy có Phương Hành là không nhịn được bị tiếng hoan hô bên dưới thu hút sự chú ý, cúi đầu nhìn thoáng qua.

Cũng trong khi liếc mắt này, cả người hắn đều chấn động, sau đó thở dài một tiếng, trái tim nặng nề.

- Nào có Thánh giả Tiên Phật khắp núi gì, chỉ có yêu ma quỷ quái đầy đất mà thôi...

Chương 1308: Nói bậy

Sau khi tới Tiên cảnh này, Phương Hành liền chưa được nhìn thấy chân diện mục của thế giới này. Nhưng bây giờ trước Thiên Thượng cung, bọn họ đều bay lên Thiên Thượng cung, trong lúc vô tình cúi đầu một cái, không ngờ lại thấy được một màn làm người ta run sợ. Cho dù là hắn cũng bởi vì một cái nhìn này mà cảm thấy sợ hãi gấp bội, nghĩ đến bây giờ còn chưa phải thời điểm vạch mặt nên liền không mắng chửi mà nhanh chóng ngẩng đầu lên, cùng với những người tham gia luận đạo khác vọt tới nơi cách Thiên Thượng cung mười trượng, sau đó mỗi người đều ngồi xếp bằng trong hư không đối mặt nhìn nhau, trong ánh mắt đều là sự căm thù lẫn nhau cùng với sự quyết tâm nhất định phải có được Tiên mệnh.

Trước khi tới đây, bọn họ đều đã được cho biết qua về quy củ. Trình tự đại hội luận đạo chính là tất cả người luận đạo đều phải luận đạo ở giữa không trung. Mỗi khi có người tự thuật ra lý lẽ đại đạo, nhận được ưu ái, Thiên Thượng cung sẽ mở rộng cửa điện ra mời đi vào. Sau đó ở bên trong Thiên Thượng cung, chỉ cần có thể nhận được truyền thừa Tiên mệnh là liền có thể lập tức thành Tiên, còn nếu luyện hóa thất bại thì thay một người khác vào cung.

Đối mặt với các đối thủ, mỗi người lúc này đều ngồi nghiêm chỉnh, đầy mặt là sự nghiêm túc lại chậm chạp không có ai mở lời. Hiển nhiên đều không muốn trở thành mục tiêu đầu Tiên cho mọi người nhắm tới. Chỉ có điều sau một hồi lâu tĩnh tọa rốt cục có một lão giả mặc quái y, tu vi ở Nguyên Anh đỉnh không kiềm chế được nữa, trở thành người đầu Tiên mở miệng, trầm giọng nói:

- Lần đại hội này vốn là luận đạo nhưng chúng ta lại đều chưa đắc đạo, làm sao có thể vọng ngôn được? Chỉ để ý trình bày những gì mình hiểu là được. sư phụ của ta chính là Đại Đức Đạo chủ, tu được Vô Lượng Đạo Hóa công, trong đó, vô lượng và hỗn độn là lực tuyệt diệt tương đối, được gọi là hắc động có thể khống chế được tất cả, nhưng cũng không phải hoàn toàn tịch diệt, ở trong đó cũng có huyền cơ!

Người này vừa mở miệng, mọi người khác cũng nghiêm túc lắng nghe, tìm ra lỗ thủng trong lời nói của hắn để bác bỏ.

Chỉ có điều đã có tư cách tham gia đại hội luận đạo này, tu vi của nam tử kia đương nhiên cũng không yếu, đã tu luyện Vô Lượng Đạo Hóa Công rất thấu triệt. Mặc dù là truyền thừa Đạo gia nhưng lại không bàn mà hợp với lý lẽ của thiên địa. Trước đây người chế ra môn thần công này hẳn là cũng ở trong Vô lượng tuyệt diệt cảm ứng được một loại lý lẽ biến hóa cùng cực nên lúc này mới thành được đạo. Vì vậy căn cơ truyền thừa này liền có lý giải với vô lượng, nam tử tới từ Tiểu Tiên giới kia vừa hay thiện đạo này nên nói cũng rất có đạo lý...

Trong tinh không, tuy Tiểu Tiên giới không nói là vô cùng vô tận, không nói tới số lượng, nhưng nó có khoảng cách gần với Đại Tiên giới hơn so với Thiên Nguyên. Số lượng của Tiểu Tiên giới càng nhiều thì sau đó sẽ càng ít. Như hôm nay, vốn dĩ ở bên cạnh Tiểu Tiên giới đều đã bị thần tộc công phá, thống ngự, nhưng số lượng Tiểu Tiên giới ở trong tinh không lại còn không ít. Mà bây giờ nam tử mới mở miệng này chính là một người tới từ Tiểu Tiên giới có căn cơ không cạn!

- ... Hỗn độn sinh vạn vật, vô lượng nuốt vạn vật, nhưng hỗn độn lại là một sức mạnh hủy diệt lớn nhất trên thế gian, vô lương lại ẩn chứa các loại khả năng có thể giúp người ta ngay lập tức mượn tiền đến bên ngoài ngàn vạn dặm, lại có thể dung nạp vạn giới, tịch diệt thời không, có thể thấy được âm dương bất định, sinh tử cũng khó định, vạn vật trên thế gian cũng không thể có đạo tuyệt đối, người tu hành chúng ta có sự gắn bó khăng khít, cảm ngộ chí lý thiên địa!

Một khi đã mở miệng, miệng lưỡi của tu sĩ kia lưu loát, nói đạo lý rõ ràng...

Nhưng vào lúc này, có một lão giả mặc hắc bào ở bên cạnh cười lạnh một tiếng, nói:

- Sinh linh thần tộc ta vốn sống ở tinh không, không có nhiều đạo lý có thể nói như vậy, nhưng bọn ta tự biết tinh không vũ trụ, biến hóa vô tận, thân là sinh linh chỉ có thể cố gắng cầu sinh, huyết mạch càng phồn thịnh thì có đạo hay không có đạo cũng không quan trọng, nhìn như miệng đầy đạo lý nhưng có bao nhiêu phần là ngươi thực sự cảm ngộ ra? Chẳng qua là nói khoác mà không biết ngượng, vẫn nên ngậm miệng vào!

Tu sĩ lúc trước mở miệng nghe vậy thì nhất thời giận dữ, quát lạnh:

-Đám nô tài như các ngươi cũng dám xỉa ta?

Sinh linh thần tộc sắc mặt cũng đại biến:

- Trước đại đạo, chúng sinh bình đẳng, ngươi lại dám chê ta làm nô?

- Ha ha, hai người các ngươi một người muốn nói, một người cho là không đáng nói, đều là vào tà đạo thì làm sao có thể cảm ngộ được đạo lý?

Bên cạnh cũng có người mở miệng, trực tiếp chỉ trích hai người kia đều sai.

Mà vào lúc này, Phương Hành cùng Ngao Liệt, Lộc Tẩu đều thành thật ngồi xếp bằng ở đó. Thoạt nhìn ba người bọn họ dường như đều tính sẽ làm sau, ai cũng không nóng vội mở miệng, nhưng trên thực tế Phương Hành chỉ mới nghe trong lòng liền có phần mệt mỏi rồi. Không tiếng động nhìn thoáng qua phía nam dường như đang đợi cái gì đó. Đối với đám đang thủy chiến ở đây không có chút hứng thú nào.

Mà lúc này ước chừng đã có năm sáu người gia nhập chuyện luận đạo, thần thương khẩu chiến, thật giả khó phân.

Vào lúc này phía dưới, không biết có bao nhiêu người nghe trận luận đạo này như si như say, khi thì gật đầu mừng như điên, khi thì hèn mọn lắc đầu, tựa như nghe được diệu lý. Nhưng lại có rất ít người chú ý tới, Đại Đức Đạo chủ, Đại Bi Phật chủ, Đại Uy Yêu chủ mặt không chút thay đổi ngẫu nhiên nhìn nhau một cái, không có chút ý hèn mọn nào. Giống như ba vị đại học giả đang nghe mấy tên tiểu nhi nói khoác mà không biết ngượng, cãi vã học vấn cao thâm. Tuy nét mặt giả bộ hăng hái nhưng trên thực tế trong lòng căn bản không cho là đúng...

- Nói mà không làm, không thể nói, không thể nói, không thể nắm lấy, mơ hồ như vậy chỉ vô dụng!

Mọi người cãi nhau nửa ngày rốt cục có một người thúc giục pháp lực cuồn cuộn hét lớn một tiếng, giọng như sấm rền đè hết giọng của những người khác xuống.

Nhưng cũng vào lúc này, trong Thiên Thượng cung đột nhiên vang lên một tiếng keng, giống như tiếng chuông vang lên ngậm đạo uẩn, điều khiển tâm phủ. Cùng lúc đó cửa gỗ của Thiên Thượng cung liền két một tiếng, mở ra. Một tia linh quang từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đỉnh đầu của tu sĩ tới từ Tiểu Tiên giới. Trong chốc lát ánh sáng rực rỡ, Tiên nhạc vang lên giống như mở một con đường lên trời, mời gã đi vào.

- Vậy mà hắn lại là người đầu Tiên có cơ hội bước vào Thiên Thượng cung...

Mọi người có mặt luận đạo đều đầy mặt

khiếp sợ lại xen lẫn vẻ hâm mộ nhìn về phía tu sĩ Tiểu Tiên giới.

- Ha ha, ha ha, đa tạ thiên đạo đã lọt mắt xanh, cuộc đời của Tạ mỗ không còn gì nuối tiếc...

Tu sĩ Tiểu Tiên giới cũng khiếp sợ một lát, sau đó không nhịn được mà lớn tiếng cuồng tiếu, ôm quyền thi lễ với những người khác, rồi phi thân lên Thiên Thượng cung. Một bước bước vào Thiên Thượng cung. Mà ở phía dưới thì trong nháy mắt đã vạn người quát to, tình cảm quần chúng điên cuồng, thậm chí có vô số người quỳ lạy giơ cao hai tay cầu nguyện cho tu sĩ tới từ Tiểu Tiên giới mới vào, hô to, lệ rơi đầy mặt...

- Không đến mức chứ...

Phương Hành nói thầm trong lòng, trong lòng có chút lười biếng, mắt mang ý lạnh nhìn lên Thiên Thượng cung.

Những người khác cũng đều ngưng thần nhìn lên, nét mặt không khỏi có vẻ lo âu.

Dưới đáy lòng bọn họ thật sự đang lo tu sĩ kia sẽ được truyền thừa Tiên mệnh, cơ hội thành Tiên này sẽ không còn phần mình nữa.

Đối với bọn họ, Tiên mệnh này hoặc là nửa Tiên mệnh, thật sự là hy vọng thành Tiên lớn nhất của cuộc đời họ.

- Y... lý lẽ đại đạo thì ra là lý giải như vậy, cho dù ta chưa được nhưng đã sớm sáng tỏ, tịch tử được rồi...

Đợi một lúc lâu, lại chợt nghe phía Thiên Thượng cung truyền ra tiếng thở dài của tu sĩ kia, sau đó liền yên lặng không tiếng động.

Những người luận đạo khác trong nét mặt đều tỏ ra vui mừng lại hâm mộ. Hâm mộ là vì từ giọng của người kia thì rõ ràng đã chân chính thấy được đại đạo, giải được sự nghi hoặc trong tim. Ở một mức độ nào đó coi như là có được đạo, mà vui thì chính là người nọ rõ ràng chưa được luyện hóa Tiên mệnh, nói cách khác, y vẫn đã thất bại. Như vậy những người còn lại chắc chắn còn có hi vọng.

- Lần này để ta trước đi, ta tu chính là Đông Hoàng Quy Nhất công, là đạo tu hành của Yêu loại, mà ta tuy là thần tộc, kỳ thực thần tộc và Yêu tộc có chỗ khá giống nhau, tu luyện công pháp này chính là giải nỗi nghi hoặc lớn nhất trong lòng ta khi sinh ra trong thiên địa này...

Dường như là ở trong Thiên Thượng cung, khi tiếng thất bại của người đầu Tiên truyền tới đồng thời cũng có người cướp lời mở miệng.

Nghe hắn miệng lưỡi lưu loát, lại rõ ràng cho thấy muốn lấy Đông Hoàng quy Nhất Công làm cơ sở để trình bày đại đạo.

Chỉ là lúc biết được chuyện này, Phương Hành cũng có tâm tư, hắn kiễn nhẫn chờ người khác vào Thiên Thượng cung trước chính là muốn xem sẽ có chuyện gì xảy ra, trong lòng tiện để đo đếm. Bây giờ đã nhận được đáp án của mình dĩ nhiên là không thể bình tĩnh nghe những người này mở miệng nói bậy nói bạ. Thấy sinh linh thần tộc kia đã cướp lời, hắn đột nhiên lại ngắt lời gã

- Nghi hoặc lớn nhất của ngươi là gì?

Sinh linh thần tộc ngẩn ra, hơi có chút kiêng kỵ nhìn Phương Hành một cái:

- Đương nhiên là ta vì sao mà sinh, lại vì sao mà sống...

Gã hiển nhiên đã coi Phương Hành là đại địch!

Trên thực tế, trong mười mấy người luận đạo này đại bộ phận đều coi ba người Phương Hành là đại địch.

Chỉ là Phương Hành rõ ràng không để gã vào mắt, nghe xong lời gã nói thì cười xì, nói:

- Ngươi có thể sinh ra tự nhiên là bởi vì cha ngươi gặp được mẹ ngươi, vấn đề đơn giản như vậy chờ ngươi cưới vợ rồi tự nhiên sẽ biết, làm sao cần phải hỏi làm gì?

Chuyện cực kỳ thô tục này chọc cho sinh linh thần tộc thấy giận dữ:

- Ta ở đây luận đạo nhưng ngươi lại làm nhục ta như vậy là đạo lý gì?

Bên cạnh cũng có người nhân cơ hội làm khó dễ Phương Hành:

- Thô bỉ không chịu được, có tư cách gì ở đây luận đạo?

- Ha ha, sinh linh tới từ Thiên Nguyên xem ra cũng không có mấy tuệ căn...

...

...

Trong sự thảo phạt, Phương Hành vẫn bình tĩnh, vẻ chế nhạo trên gương mặt càng lúc càng dày. Đột nhiên vận pháp lực, giọng nói như sấm đè ép bọn họ xuống, cất cao giọng nói:

- Muốn luận đạo thật, nói là bao dung vạn vật, từng ngọn cây cọng cỏ, một con gà một con chó đều ở trong đạo lý này, mỗi tiếng nói cử chỉ của chúng ta, dù khóc dù cười đều ở đạo lý, đạo lại chẳng phân biệt cao nhã thô tục, phẩm cấp trên dưới, vậy vì sao ngươi có thể dùng lời nói nghe rất đáng gờm nhưng kỳ thật lại như rắm chó không kêu để luận đạo, ta lại không thấy có chút dễ nghe nào?

- Ặc...

Phương Hành bỗng nhiên đàng hoàng nói những lời này, thật đúng là làm cho tất cả mọi người đều trầm mặc.

Một người thoạt nhìn không hề có đạo lý bỗng nhiên lại nói một phen đạo lý lập tức khiến người ta cảm thấy khó có thể phản bác...

Nhưng cũng vào lúc này, chỉ nghe trên đỉnh đầu có một tiếng chuông réo rắt, cửa gỗ của Thiên Thượng cung két một tiếng, mở ra!

- Chuyện này... chuyện này sao có thể chứ?

Người luận đạo với Phương Hành sắc mặt kinh hãi, thậm chí tức giận:

- Làm sao hắn có thể dễ dàng trổ hết tài năng như vậy chứ?

Mà lúc này Phương Hành lại căn bản lười để ý tới bọn họ, chỉ ngẩng đầu lên nhìn về phía linh quang đang phủ xuống đỉnh đầu của mình.

Trong lòng cười nhạt:

- Một đám ngu xuẩn, cũng không nhìn ra được sao? Không phải là các ngươi đang cạnh tranh đạo mà là người ta đang chọn người đó...

Nghĩ như vậy, lại đột nhiên cảm giác được có chút đắc ý:

- Ta ở trong mắt nó nhất định rất đẹp...

Chương 1309: Họa Cửu Đầu Trùng

- Ha ha, thật không ngờ tới là do lão tăng đi đầu Tiên...

Nhìn thấy Phương Hành theo tia linh quang kia bước vào trong Thiên Thượng cung, Đại Bi Phật chủ đầu Tiên là ngẩn ra, sau đó vuốt cái bụng tròn của mình nở nụ cười. Nhìn dáng vẻ thì không khỏi đắc ý, cả ba người bọn họ đều hiểu lần đại hội luận đạo này những người khác chẳng qua chỉ là làm nền, ba sinh linh tới từ Thiên Nguyên mới là chủ yếu. Lúc đầu người Phật chủ này rơi vào đường cùng có được Phương Hành, trong lòng cảm thấy hơi không vui vẻ nhưng lại không làm được gì. Nhưng ở trong đại hội luận đạo này hắn lại là người đầu Tiên được chọn, chuyện này chứng tỏ ở trong ba sinh linh Thiên Nguyên, khí tức của hắn cũng vô cùng đặc biệt, dẫn tới cảnh chủ hứng thú nên quyết định cho hắn vào cửa đầu Tiên...

- Ha ha, đều sẽ không chạy được, bây giờ nói chuyện này thì quá sớm, vẫn nên nhìn xem sau đó cảnh chủ hợp ý với người nào nhất thôi!

Đại Đức đạo chủ cùng Đại Uy Yêu chủ thì không quá hài lòng, nhẹ nhàng nở nụ cười rồi dồn lực chú ý trở lại.

Còn đám người luận đạo ở dưới Thiên Thượng cung thì đa phần đều tỏ ra tức giận.

Đối với bọn họ thì sớm một bước bước vào Thiên Thượng cung đều vô cùng vinh quang, đương nhiên không muốn bị người khác giành vị trí đầu Tiên. Nhất là tiểu nhi tới từ Thiên Nguyên kia, ngôn từ xảo quyệt, tuy là làm người ta mắc nghẹn không ít lần nhưng căn bản lại chưa nói ra đạo lý nào làm người ta phải tin phục cả. Thiên Thượng cung lại chọn trúng hắn càng làm cho người ta cảm thấy trong lòng cực kỳ bất mãn. Chỉ có điều mơ hồ cũng không nhịn được mà suy nghĩ, cả tu sĩ tới từ Tiểu Tiên giới kia đều không được truyền thừa Tiên mệnh, từ ngàn năm nay cho tới giờ không có ai kế thừa Tiên mệnh, người này cũng chưa chắc có thể!

Dù sao khi đạo chướng đã đâm sâu vào trong lòng bọn họ đều có một cảm giác uẩn nhưỡng, đó chính là Tiên mệnh trừ ta ra thì không thể thuộc về ai khác.

Cũng chính là loại suy nghĩ này ăn sâu vào trái tim nên mới làm bọn họ từng nhóm từng nhóm một như tre già măng mọc, chưa từng có ai lùi bước.

Lúc này, Lộc Tẩu cùng Ngao Liệt nhìn bên ngoài hoàn toàn không có gì khác thường, vẻ mặt chỉ có khát vọng cùng ước ao vô tận, dường nhưu hận không thể kéo Phương Hành xuống đổi thành mình bước vào Thiên Thượng cung. Nhưng ở đáy mắt của bọn họ lại mơ hồ ẩn hiện sự lo lắng.

...

...

- Đây chính là Tiên mệnh sao?

Sau khi Phương Hành bước chân vào Thanh Đồng cổ điện, cửa gỗ phía sau lưng liền tự động đóng lại.

Hắn cất bước đi về phía trước, ánh mắt liếc bốn phía lại phát hiện bên trong cung điện cổ này cực kỳ thanh tịnh, ngay cả một hạt bụi cũng không nhìn thấy. Bố trí ở bên trong cũng cực kỳ đơn giản hoặc có lẽ là căn bản không có một thứ bố trí nào. Trống rỗng, ở trong đại điện chỉ đặt một cái bồ đoàn. Ở trên bồ đoàn thì treo một cái quả cầu ánh sáng có đủ mọi màu sắc, thỉnh thoảng sẽ có ánh sáng huyễn lệ phóng từ đó ra ngoài, phản chiếu đủ mọi màu sắc ra xung quanh, nhìn rất đẹp mắt, giống như chiếu thẳng vào trong đáy lòng người ta vậy. Khiến người ta nhìn vào liền sinh ra ý muốn đi tới đó.

- Giống như một chùm sáng xen vào giữa hư thực làm cho người ta có cảm giác đâm vào tất cả đạo lý trong thiên hạ...

Trong lòng Phương Hành nhẹ nhàng suy nghĩ rồi chậm rãi đi tới, sau đó ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, ngẩng đầu nhìn về phía quả cầu ánh sáng.

Lúc này hắn cách rất gần quả cầu ánh sáng kia, ngẩng đầu một cái liền cảm giác được màu sắc trên quả cầu ánh sáng kia càng lúc càng sâu, càng lúc càng thịnh, tựa như đã bao phủ mình trong ánh sáng. Mình như đã rời khỏi cổ điện, tiến vào thế giới đủ mọi màu sắc. Cả người mình như không còn tồn tại, đưa thân vào một nơi kỳ diệu, mọi thứ đều viên mãn.

-Đến đây đi, mở rộng tất cả của ngươi, dâng lên tất cả của ngươi...

Có một luồng ý thức nhẹ nhàng mở miệng cực lực cám dỗ vang lên ở đáy lòng Phương Hành.

- Ngươi tu luyện đạo pháp của ta, thứ ngươi tha thiết ước mơ cũng là đạo của ta, nếu như ngươi cứ một mình cưỡng cầu đạp lên tinh không cũng không thể có được thành tựu của riêng mình. Điểm kết thúc của đạo lý, đạo quả phía đó, ngươi vĩnh viễn cũng không thể tiếp xúc được, ngươi sẽ vĩnh viễn không có được một kết quả như mong muốn, nhưng bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, dâng lên tất cả của ngươi, dâng hết cho ta...

- Cho ta, ngươi sẽ có được đạo.

- Đến đây đi, đạo mà ngươi luôn truy cầu đang ở ngay trước mắt, dâng hiến tất cả của ngươi cho ta đi...

Giọng nói mờ mịt hư vô vang lên ở bên tai, vô cùng có khả năng mê hoặc.

Rõ ràng là đang đòi hỏi nhưng lại giống như quà tặng, giống như muốn dành hết vạn vật trên thế gian cho Phương Hành...

Cũng trong một chốc này, thần công vốn có từ truyền thừa tam giáo liền bắt đầu thỉnh thoảng làm nhiễu loạn đạo chương trong tâm trí Phương Hành, bây giờ đã đạt tới đỉnh điểm làm cho Phương Hành có một cảm giác hận không thể ngay lập tức mở rộng tất cả cho nó, cho nó tất cả mọi thứ.

Giống như khi cho nó tất cả mọi thứ, mình sẽ hoàn thành mơ ước lớn nhất trong cuộc đời này.

Lúc này, Phương Hành đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn nhưng ánh mắt tựa như cũng xuất hiện vẻ mê man vô tận.

Nhưng bên trên chùm sáng trên đỉnh đầu dọc theo vô số xúc tu vươn về phía đầu của Phương Hành, thoạt nhìn vẻ mặt mê man lại tựa như đã không còn chút thần trí nào nhưng Phương Hành lại chợt ngẩng đầu lên, cười với giọng vô cùng mỉa mai.

- Dựa vào cái gì mà ngươi bắt ta cho ngươi?

...

...

- Thời gian luyện hóa lần này có phần lâu quá nhỉ?

Lúc này ở bên ngoài, trên ba ngọn núi, Đại Uy Yêu chủ cũng đang nhíu mày, nghiêm giọng nói.

Đại Đức Đạo chủ cũng cười thật thấp, nói:

- Sinh linh tới từ Thiên Nguyên gặp may mắn, đã cầm khí vận mà chúng Tiên mong muốn, lại có phúc trạch của mộ chúng thánh, có sự khác biệt lớn so với tên gì đó của Tiểu Tiên giới, tu vi của bọn họ có thể cao có thể thấp, nhưng số phận của bọn họ lại khó có thể giống với người ngoài, còn đối với Cảnh chủ thì sinh linh tới từ Thiên Nguyên chắc chắn là tế phẩm tốt nhất rồi. ba mươi năm trước, tên nam tử họ Văn kia làm cho Cảnh chủ rất thỏa mãn, ép chúng ta lại đi tìm thêm sinh linh Thiên Nguyên cho hắn, bây giờ rốt cục lại tìm được thêm ba người, Cảnh chủ há có thể không chậm rãi hưởng dụng được? Ha ha, lúc ăn mỹ thực luôn chậm như thế...

Đại Bi Phật chủ nghe vậy thì thở dài, thấp giọng nói:

- Chỉ tiếc, sau khi có được ba tên này cũng không tiện tìm thêm những người khác nữa, hiện giờ Thiên Nguyên là một vũng nước đục, chúng ta đi sợ là sẽ lập tức bị cuốn vào trong đó, ngay cả một chút cặn bã cũng không còn, mà Cảnh chủ đoán chừng cũng nhất định sẽ không muốn bị những nhân vật lợi hại để mắt tới, xem ra cũng chỉ có thể lần nữa tái ngộ Khổ Ngao, không biết bao nhiêu năm mới được...

Đại Uy Yêu chủ cười lạnh nói:

- Cho dù chúng ta muốn tới Thiên Nguyên cũng không có khả năng tìm được! Thiên Nguyên đã bị những người đó giấu đi, làm sao có thể dễ dàng tìm được chứ? Bốn Tiên lộ, hai cái trong đó đã bị hủy, một cái của Đạo gia bị người ta chiếm lấy không dám tới gần. Còn Long lộc lại chỉ có thể nghĩ mà không có cách nào quay lại, Cảnh chủ cho dù muốn đi Thiên Nguyên nhưng nào có thể đi được? Vẫn phải tiếp tục ở lại nơi này chịu khổ sở, yên tĩnh chờ một kết quả! Nhưng sau trăm ngàn năm tất cả đã bình định nhưng đâu ra sinh cơ của chúng ta?

- Đạo lý này ai cũng hiểu, chỉ là chỉ sợ Cảnh chủ bị nghiện, buộc chúng ta đi tìm sinh linh Thiên Nguyên cho hắn thôi...

- Ha ha, ở trong Hắc Thiên hà không phải còn nhốt một đám sinh linh của Thiên Nguyên sao, vẫn có huyết mạch của Long tử Long tôn đó, chỉ tiếc tu vi hơi thấp, giống như trái cây còn chưa chín, Cảnh chủ không muốn hưởng dụng nhanh như thế. Chỉ có điều chúng ta cũng không cần lo, đến lúc đó dạy dỗ cho tốt một chút xem xem có thể tăng tu vi của bọn họ lên hay không, đến lúc đó có thể giúp Cảnh chủ đỡ thèm một chút.

Ba người bọn họ lặng lẽ truyền thần niệm, thảo luận chuyện sau này, cũng yên tĩnh chờ kết quả của người mới vào Thiên Thượng cung.

Chỉ là bọn họ đều không ngờ tới, ở trong Hắc Thiên hà cũng đang ẩn chứa biến đổi lớn.

Phía nam Tiên cảnh có một dòng hoàng hà mênh mông cuồn cuộn nhắm thẳng thiên ngoại, nước sông đen như mực, tuyệt nhiên tái ngược với Tiên cảnh này.

Mà ở trong sông, nơi sóng đen ào ào ập tới lại có mấy chục cái cột sắt màu đen, bên trên có trói hơn mười người suốt ngày bị nước của Hắc Thiên hà ập vào người, nhận hết khổ sở. Chính là Long tử, Long tôn cùng yêu tướng Hải tộc trước đây bị Cửu Đầu Trùng bỏ lại. Trước đây Cửu Đầu Trùng trộm nửa Tiên mệnh rồi chỉ dẫn theo một mình trưởng công chúa Long tộc trốn ra thiên ngoại. Một đám thuộc hạ, con cháu đều ném lại ở đây. Còn Cảnh chủ của Tiên cảnh dưới cơn nóng giận đã nuốt hơn một nửa thủ hạ mà Cửu Đầu Trùng để lại, chỉ còn lại hơn mười người bị giam ở đây mạnh mẽ truyền thừa giáo lý tam giáo, ra lệnh cho bọn họ ở đây khổ tu. Khi nào tu thành mới có thể rời đi.

Ba mươi năm đau đớn dằn vặt sớm đã làm cho đám Long tử Long tôn này chịu nhiều đau khổ, trái tim tràn đầy sự tuyệt vọng.

Mà bây giờ đại hội luận đạo mỗi mười năm mở ra một lần, tồn tại ở hạ lưu Hắc Thiên hà đã tạm thời rời đi, bọn họ cũng không còn bị ánh mắt bình thường hay tham lam quan sát rình rập làm khủng hoảng nữa. Nhưng bằng vào tu vi của bản thân bọn họ, hơn nữa thân thể đã bị hành hạ ba mươi năm lại vẫn chỉ có thể đau khổ ở lại đây chịu dày vò, căn bản là vô lực chạy trốn khỏi u minh quỷ địa này.

Nước của Hắc Thiên Hà nhộn nhạo mang theo thần vận thê lệ như lệ quỷ ngày đêm kêu khóc.

Lúc đầu nghe tới chán ghét, mệt mỏi, thậm chí còn sắp trở thành ác mộng, lúc này nước sông lại chợt hấp dẫn sự chú ý của mấy người đang bị trói trên cột sát. Đầu bọn họ cúi xuống vô lực, đột nhiên lại ngẩng lên khó tin nhìn xuống phía dưới..

- Con ta, các ngươi phải chịu khổ rồi...

Lúc đầu tưởng là ảo giác, nhưng dần dần, giọng nói kia lại thực sự xuất hiện.

Trong nước sông Hắc Thiên Hà nhộn nhạo, sau bọt sóng cuồn cuộn lại có một hòn đá nhỏ rơi tõm vào đó bắn tung tóe nước ra xung quanh, sau đó bay trên không trung rồi hơi ngừng lại một chút, bỗng nhiên hóa thành một viên vẫn thạnh lớn như một ngọn núi nhỏ. Ở trên vẫn thạch xuất hiện một cánh cửa màu đen, trong cửa đột nhiên có một thân ảnh có dung nhan tuyệt đẹp vọt ra, bi thương thấp giọng than.

- Mẫu hậu?

Thấy được thân ảnh này, trên cột sắt, bốn năm giọng nói đồng thời khàn khàn vang lên, vừa mừng vừa sợ.

- Con của ta, ta tới cứu các con đây...

Thân ảnh có dung nhan tuyệt đẹp kia lúc này không hề chậm trễ mà thi triển đại pháp lực, thúc giục nước sông vô tận của Hắc Thiên Hà, như một cái bàn tay to trực tiếp nhấc thạch trụ lên kéo vào trong vẫn thạch.

...

...

- Không ổn, có người đang tác loạn ở Hắc Thiên Hà...

Nhưng vào lúc này ba vị tôn chủ đang ở đại hội luận đạo chờ Phương Hành bị cắn nuốt thì đồng thời cảm thấy dị động hướng Hắc Thiên Hà. Ba người đồng thời kinh hãi, thông suốt xoay người nhìn về phía Hắc Thiên Hà, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin. Bọn họ khó có thể tưởng được, là ai lại tác loạn ở Hắc Thiên Hà vào lúc này, ai lại dám tác loạn ở Hắc Thiên Hà? Không sợ sẽ bị đánh cho thịt nát xương tan hay sao?

- Cửu Đầu Trùng?

Trong hư không, trên núi phía nam không có một bóng người đột nhiên có một giọng nói vang lên, vô cùng thê lương.

- Bộp...

Ba vị tôn chủ nghe xong câu nói kia sợ đến mức sắc mặt tái nhợt. Bọn họ biết, đó là giọng của Cảnh chủ...

- Vì sao Cảnh chủ lại nhắc tới tên của Cửu Đầu Trùng, chẳng lẽ lúc này người đang tác loạn chính là Cửu Đầu Trùng?

- Chẳng lẽ lại bắt đầu một trận họa Cửu Đầu Trùng của ba mươi năm trước sao?

Chương 1310: Nuốt sống Tiên mệnh

Đối với Tiên cảnh bình thường quá mức an nhàn, hơn ngàn năm nay xuôi gió xuôi nước, ngay cả bọt sóng cũng hiếm thấy thì họa Cửu Đầu Trùng ba mươi năm trước thật sự là nỗi đau trong lòng bọn họ. Thậm chí nói theo một cách khác, có thể nói đó là ác mộng, cũng chính vì vậy, khi vị tôn chủ thứ tư không nhìn thấy mặt kia đột nhiên phát giác ra dị biến ở Hắc Thiên Hà thì đồng thời cảm ứng được khí tức của Long Mẫu. Lúc hô lên ba chữ “Cửu

Đầu Trùng", từ ba vị tôn chủ Phật, Đạo, Yêu, cho tới bách tính bình dân trong Tiên cảnh đồng thời cực kỳ sợ hãi, sau đó nhao nhao nhốn nháo loạn tung cả lên. Người có chút tu vi đều nhảy lên giữa không trung, nhìn về hướng nam.

Vào lúc này, trên Hắc Thiên Hà, chính mắt nhìn thấy con của mình chịu khổ, Long Mẫu sớm đã thi triển pháp lực lớn nhất nhổ từng cây thạch trụ lên nhét vào trong vẫn thạch của Lam Tiên sinh. Sau khi một cây thạch trụ bị nhổ đi, nước sông Hắc Thiên Hà cũng không khống chế được mà tăng vọt, sóng dậy cuộn trào, giống một cái roi da màu đen đánh thẳng lên trời.

- Rốt cục là có chuyện gì thế? Cửu Đầu Trùng lại trở về sao?

- Ngươi kia hại chúng ta một lần còn chưa đủ, còn muốn hại chúng ta lần nữa sao?

- Không đúng, không phải Cửu Đầu Trùng, tuy có khí tức tương đồng nhưng yếu hơn hắn ta nhiều...

Trong nhiều tiếng hét lớn, lực chú ý của tất cả đại hội luận đạo đều đã bị rời đi, trên dưới bốn núi lớn đều hoàn toàn đại loạn.

- Lớn mật, lớn mật, bắt nàng, bắt nàng...

Trong hư không ở phía nam, vị cảnh chủ không nhìn thấy mặt kia thét lên những tiếng bén nhọn như roi, phẫn nộ càng rống càng to.

- Đệ tử Đạo gia theo ta đi hàng yêu phục ma...

Đại Đức Đạo chủ cũng không dám thờ ơ, phi thân lên hét lớn một tiếng, là người đầu Tiên hóa thành tia sáng bay thẳng về hướng nam. Còn ở phía bên dưới, tất cả đệ tử của ông ta đều học ông ta, hóa thành hồng quang bay lên, trong chốc lát giống như mưa sao băng theo sát phía sau ông ta.

- Đệ tử Phật môn đi theo ta!

Một phía khác, Đại Bi Phật chủ cùng Đại Uy Yêu chủ cũng không dám chậm chễ chút nào, đồng thời rống to hơn, phi thân tới ngăn cản.

Ba mươi năm trước, họa Cửu Đầu Trùng thật sự làm bọn họ để lại ấn tượng quá sâu. Tru diệt đệ tử tam giáo, cướp đi nửa Tiên mệnh, đối với Tiên cảnh trước đến nay đều bình yên không chút gợn sóng thì quả thực là một chuyện làm người ta giận sôi. Mấu chốt hơn là lần này tác loạn lại vẫn là một con Cửu Đầu Trùng, chuyện này làm bọn họ kinh ngạc hơn. Lửa giận của Cảnh chủ ngút trời, còn Đạo chủ, Phật chủ cùng Yêu chủ đương nhiên cũng không dám chậm trễ chút nào, nhanh chóng lao ra muốn trấn an Cảnh chủ, bắt Cửu

Đầu Trùng cả gan muốn đảo loạn Tiên cảnh lại.

Ùng ùng!

Đại quân Tiên cảnh như sông lớn, đồng thời chạy về hướng nam, cảnh tượng đó đúng là hoành tráng!

Ngược lại ở đại hội luận đạo trong chốc lát không có ai quan tâm, hoàn toàn vắng lạnh.

Chỉ có điều người tham gia luận đạo lúc này cũng do dự trong tim, không biết có nên tới hỗ trợ hay không.

- Đi, đi mau!

Trên Hắc Thiên Hà, Long Mẫu hăng hái xuất thủ, rút cột sắt rắn chắc lên cứu mấy đứa con của mình rồi chuẩn bị đi cứu tướng lĩnh hải yêu còn ở trên trụ đá. Dù sao đã xuất thủ thì đương nhiên cứu thêm một người là thêm được một mạng sống. Những tướng lĩnh Hải yêu này tu vi có cao có thấp, cũng không phải hoàn toàn không có đất dụng võ. Chỉ có điều cột sắt trong Hắc Thiên Hà cũng không dễ mà nhổ được. Hơn nữa phản ứng của Cảnh chủ cũng cực nhanh, hầu như khi nàng ta xuất thủ đã đồng thời bị phát giác.

Lam Tiên sinh vừa quay đầu liền thấy được đại quân mênh mông tới từ hướng bắc, cho dù gã có tu vi Độ Kiếp đỉnh nhìn thấy cảnh đó cũng không nhịn được mà tê cả da đầu. Nhất là một tăng, một đạo, một yêu xông ở trước nhất, trên người khí cơ lưu chuyển hùng hồn đáng sợ, so với gã không biết cao hơn bao nhiêu lần. Phải biết rằng đây chính là ba đại cao thủ mà ban đầu ngay cả Cửu Linh Vương cũng không dám chính diện đấu một trận. Gã không dám tới thử tư vị là kẻ địch của ba vị kia, trong lòng ngày càng hoang mang, nhanh chóng rống to hơn:

- Bọn họ sắp đuổi tới rồi!

- Long Hậu cứu ta...

Tướng lĩnh Hải yêu bị cột lên cột sắt kinh hãi, khàn giọng hô to.

Bị nhốt ở đây ba mươi năm, đây chính là cơ hội duy nhất mà bọn họ có thể được cứu, làm sao có thể cam tâm bỏ qua được?

- Bọn họ tới thật là nhanh...

Long Mẫu cũng vô cùng kinh hãi nhìn thoáng qua đại quân Tiên cảnh tới từ phương bắc, cũng không nhịn được mà hết hồn.

Lúc đầu nàng ta đã mưu tính kế hoạch cứu người hôm nay rất lâu, vô cùng nắm chặt, muốn khi đại hội luận đạo tổ chức ở Phi Tiên hồ có khoảng cách chừng vượt qua cả một khu vực lớn với Hắc Thiên Hà này, sợ là còn xa hơn cả Thần Châu. Những người đó muốn chạy tới đây thế nào cũng cần mấy giờ. Nhưng bây giờ không ngờ lại phát hiện khí cơ vô tận như thủy triều tới cực kỳ nhanh chóng, dường như bọn họ đã đột phá ràng buộc không gian, giống như súc địa thành thốn vậy, một bước đã mấy trăm ngàn dặm, trong một khắc đã tới rồi...

- Cho dù ba tên tôn chủ kia đã thành Tiên thì cũng không thể có tốc độ nhanh như vậy được!

Trong bụng Long Mẫu thậm chí có chút khó hiểu nhưng khi mối nguy đã giáng tới đầu, con trai cũng đã được cứu nên nàng thật sự không dám tiếp tục chậm trễ nữa. Có phần không đành lòng nhìn thoáng qua tướng lĩnh Hải yêu còn chưa được cứu, sau đó trong lòng hung hăng quyết định! Nàng ta hiểu bọn họ kỳ thực đều là thuộc hạ trước đến nay đều trung thành với mình, nhưng bây giờ vì mình có thể thoát khốn nên không thể không bỏ qua bọn họ. Dù sao không thể vì mấy tên thuộc hạ mà làm mình cùng với mấy đứa con vừa được cứu ra đều bị chôn vùi ở đây được!

- Đi thôi!

Sau khi đã quyết định, Long Mẫu liền không nhìn tướng lĩnh Hải yêu nữa, xoay người chui vào trong tiểu thế giới của Lam Tiên sinh. Sau đó vẫn thạch lớn như ngọn núi nhỏ trong nháy mắt thu nhỏ lại rồi hóa thành một đốm sao rơi, bay thẳng ra bên ngoài Hắc Thiên Hà.

-Long Hậu cứu ta...

- Long Hậu đừng đi...

- Lão Quy ta luôn trung thành với người như vậy, bây giờ người lại muốn bỏ rơi ta...

Đám tướng lĩnh Hải yêu bị vứt bỏ lúc này lập tức sinh lòng tuyệt vọng, thậm chí có người gào khóc.

- Trốn ở đâu! Trốn ở đâu!

Phía sau con đường mà Long Mẫu cùng Lam Tiên sinh chạy trốn, tiếng nói của Cảnh chủ không chỗ nào không có mặt vang lên, giống như nước sông Hắc Thiên Hà chảy ngược, bống nhiên hóa thành một bức tường nước lớn ngăn ở trước mặt bọn họ. Lam Tiên sinh căn bản không chờ phân phó liền trực tiếp đụng đầu tới, đụng nát bét một vài yêu ma trong Hắc Thiên Hà rồi nhanh chóng trốn bán sống bán chết. Chỉ có điều trong Hắc Thiên Hà nhanh chóng có vô số lực sĩ yêu ma lao ra cản ở phía trước. Sự uy hiếp đối với Lam Tiên sinh cũng không lớn nữa...

Nhưng làm cho Lam Tiên sinh cùng Long Mẫu cảm thấy may mắn chính là giọng nói của Cảnh chủ vẫn vang vọng bên tai bọn họ, thoạt nghe thì vừa vội vừa tức. Nhưng cho tới lúc này lại chỉ thấy nó dâng lên một phần nước sông, gọi vài yêu ma tới chặn đường, bản thân lại không hề xuất thủ...

- Mau đuổi theo mau đuổi theo, đuổi theo bọn họ, giết bọn họ!

Mà ở phía sau, giọng nói cảu Cảnh chủ vẫn đang vang lên bên tai của ba vị tôn chủ, không nhịn được, như sắp đòi mạng vậy.

- Yên tâm, họa Cửu Đầu Trùng này tuyệt đối sẽ không trở lại lần thứ hai...

Đại Đức Đạo chủ rống lên to hơn rồi lần nữa tăng nhanh tốc độ, ùng ùng điều khiển phong vân gấp gáp đuổi về phía trước.

Ở sau lưng của ông ta, Đại Bi Phật chủ cùng Đại Uy Yêu chủ cùng nhau tới, đại quân Tiên cảnh trùng trùng điệp điệp giống như những tia sét đang đánh về phía trước.

Nhưng ngay khi khoảng cách của bọn họ càng lúc càng gần với Hắc Thiên Hà thì đột nhiên giọng nói bén nhọn của Cảnh chủ vẫn vang vọng bên tai bọn họ đột nhiên biến mất. Sau vài hơi, giọng nói này vang lên lần nữa, so với vừa rồi thì còn sắc nhọn đáng sợ hơn.

- Không được không được, cứu ta cứu ta...

Giọng nói bén nhọn này truyền vào trong tai ba vị tôn chủ nhất thời làm cho ba người bọn họ cả kinh.

Cảnh chủ là tồn tại bậc nào, sao lại đột nhiên cầu cứu như thế?

- Quay lại quay lại, tiểu nhi kia... tiểu nhi ghê tởm, tiểu nhi lớn mật...

- ... Ngươi ngươi ngươi ngươi... Dám cướp Tiên mệnh của ta...

Giọng nói của Cảnh chủ vang lên lần nữa, lại có vẻ vừa kinh hoảng vừa khủng bố, mang theo cả tiếng khóc nức nở.

- Không ổn, Thiên Thượng cung đã xảy ra chuyện rồi...

Trong lòng ba người Đại Đức Đạo chủ đồng thời run lên, khó tin quay đầu lại nhìn về phía Phi Tiên hồ.

Từ trong phản ứng của Cảnh chủ bọn họ đã nghe ra có một chuyện xuất hiện thậm chí còn nghiêm trọng hơn so với chuyện Cửu Đầu Trùng cứu người ở Hắc Thiên Hà, đang uy hiếp tới Cảnh chủ. Chuyện này làm bọn họ nhanh chóng nghĩ tới sinh linh Thiên Nguyên

Phương Hành đang ở trong Thiên Thượng cung đợi bị Tiên mệnh cắn nuốt. Vốn cho là hắn bị cắn nuốt sẽ là chuyện không thể thay đổi được, ai mà ngờ tới còn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn chứ?

- Quay lại!

Cảnh chủ không ngừng thúc giục làm bọn họ không dám có chút sơ suất nào, quát lên một tiếng lớn rồi nhanh chóng quay đầu chạy về phía Thiên Thượng cung.

Mà một đám đệ tử ở phía dưới thậm chí còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, có người quay đầu, có người vẫn đang vọt tới trước, lập tức loạn tung cả lên. Không biết có bao nhiêu người bị người đi cùng đụng ngã khỏi vân giá, kêu thảm rơi xuống phía dưới.

- Nhanh... Mau ngăn cản hắn lại!

Ba vị tôn chủ muốn quay lại cũng không nhanh vậy được, khoảng cách với Phi Tiên hồ khá xa, mà Cảnh chủ rõ ràng là đang không kiềm chế được. Giọng nói vô cùng lớn, thê lệ phiên lãng trong hư không đáng sợ như nữ quỷ. Chỉ có thể nghe được, cũng chỉ có hơn mười người tu sĩ chuẩn bị luận đạo cùng dân chúng bình thường phía dưới vẻ mặt mờ mịt thấy được, căn bản cũng không hiểu có tình trạng gì xảy ra, thậm chí còn không biết tiếng nói này là của ai. Mỗi người ngắm trái ngắm phải, còn muốn tìm ra người nói chuyện là ai...

- Mau ngăn cản hắn đi...

Giọng nói kia lần nữa vang lên, cực kỳ sắc nhọn, vừa sốt ruột vừa nóng nảy, giống như một nữ nhân đang phát điên.

Mà cùng lúc đó, đột nhiên ở giữa Thiên Thượng cung giống như bị sức mạnh gì đó điên cuồng xé rách, đột nhiên bùng nổ. Tường cung điện cùng cột chống đều bay về bốn phía, bỗng nhiên làm mọi thứ trong cung đều bắn ra ngoài. Sau đó chư tu luận đạo cùng bách tính Tiên cảnh phía dưới liền thấy được một cảnh tượng cả đời khó quên. Trên một cái bồ đoàn trôi lơ lửng giữa không trung đang có một người dáng vẻ thiếu niên, miệng há còn to hơn cả đầu đang ra sức nuốt một quả cầu ánh sáng so với cả người hắn còn lớn hơn ba lần...

Dáng vẻ kia rất giống cáp mô thôn thiên!

Chương 1311: Cửu Đầu Trùng là cái thá gì

- Ặc... tại sao lại bị nhiều người thấy được như thế?

Đang chuyên tâm dồn trí muốn một ngụm nuốt trọn quả cầu ánh sáng to lớn kia, Phương Hành cũng phát giác ra sự thay đổi ở xung quanh. Liếc mắt nhìn xung quanh một lượt, sắc mặt hơi đỏ lên. Xem ra lối ăn uống bây giờ của mình cũng không quá lịch sự. Nhưng bảo hắn nhổ ra thì lại tiếc nên lập tức hít một hơi thật sâu, miệng há lớn hơn một ít, dùng sức nhét quả cầu snags kia vào trong miệng. Không phải là hắn không muốn trở nên lớn hơn một chút để nuốt luôn quả cầu ánh sáng kia mà là vì khi hắn biến lớn hơn thì quả cầu cũng tự nhiên trở nên lớn hơn. Đây hẳn là tính chất nó vốn vậy, hiện tại hắn cũng chỉ có thể dùng phương pháp rất khó tả này để nuốt trọn quả cầu, cứng rắn đoạt nó từ trong tay của một ý chí!

- Chuyện này... rốt cục là có chuyện gì đây?

Phương Hành nuốt phế lực không nói tới, nhưng cũng làm tất cả mọi người ở xung quanh sợ đến ngây người.

Hầu như tất cả mọi người đều bối rối nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm giác vô cùng hoang đường, rồi lại không cười nổi.

Hắn đang làm gì đây?

Tiên mệnh đạo truyền thừa không nên dùng phương thức trực tiếp như vậy chứ?

Hơn nữa... vừa rồi hắn dường như đã thắng luận đạo, dựa theo đạo lý mà nói thì quả thực nên do hắn tới nhận truyền thừa Tiên mệnh chứ?

Chỉ là giọng nói vang trong hư không kia là ai, sao lại vội vã bảo mọi người ngăn cản chuyện này lại như thế?

- Hồng Mông Đạo quả, Đạo Đạo như tỏa, sinh linh Tiên cảnh nhanh chóng nghe mệnh của ta, đến đây cứu giá...

Đến lúc này rồi, giọng nói trong hư không cũng không kiềm chế được. Không biết hắn đã làm cái gì, đột nhiên từ mặt trên của viên quang cầu kia lạ itarn ra một loại khí tức thần dị làm chấn động hư không, bỗng nhiên truyền một thần chỉ bằng ý chí xuống từng người đã tu luyện ba đạo thần công ở phía dưới. Mà loại ý chí này vừa xuất hiện lập tức liền thay đổi tâm thần của những người đó, làm trong đầu bọn họ đột nhiên có một khát vọng mãnh liệt: đó chính là lập tức xuất thủ ngăn cản Phương Hành, không cho hắn tiếp tục làm thế nữa.

Khát vọng này quả thực cường liệt giống như đạo chướng vậy!

- Lớn mật, dám đả thương Tiên mệnh của ta, tội đáng chết vạn lần...

Hơn mười thân ảnh đồng thời phóng lên cao, mỗi người đều sử dụng một thân pháp lực hùng hồn, khí thế kinh thiên động địa.

Nhưng ngay lúc này, Lộc Tẩu cùng Ngao Liệt lẫn trong đám mười mấy người này lại đột nhiên mở hai mắt ra. Hai người này một trái một phải đồng thời nhảy lên thật cao, chặn ở trước người Phương Hành. Tay áo của Lộc Tẩu ngăn lại, bỗng nhiên có mấy trăm cái trận kỳ hiện lên không trung, hóa thành một cái đại trận chặn trước mặt mọi người. Còn Ngao Liệt thì trực tiếp hiện nguyên hình. Một con Kim Long khổng lồ rít gào giữa không trung. Một thân khí cơ hỗn độn của người xung quanh ngưng tụ lại, đáng sợ đến mức làm cho tâm thần người ta run rẩy, long uy vô hình tung ra.

- Thông Thiên đạo chủ làm việc, người nào dám đến ngăn cản?

Hai người bọn họ đồng thời gầm nhẹ, ánh mắt quét nhìn bốn phía làm mười mấy người luận đạo phải sợ hãi, trong chốc lát không dám bước lên trước.

- Không thể nào, không thể nào, các ngươi tại sao đều có thể làm trái ý chí của ta?

Giọng nói trong hư không lần nữa quát to, trong giọng nói mang theo sự kinh hoàng cùng khó hiểu sâu sắc.

- Đó đương nhiên là bởi vì...

Trong miệng Phương Hành còn ngậm hơn nửa Tiên mệnh, lại lấy thần niệm truyền lại, truyền trên không trung có vẻ vô cùng đắc ý:

- ... Ý chí của ta mạnh hơn so với ngươi, hai người này một là sư đệ ta, một là em vợ ta, làm sao có thể không nghe lời ta được?

- Ngươi... tại sao ngươi có thể giải được đạo chương của bọn họ, chuyện này... chuyện này không hợp lý!

Giọng nói kia hoảng sợ hét lớn, dường như cho tới tận giờ vẫn không thể tin được.

- Cho tới giờ ngươi còn chưa phát hiện ra đạo chương của ngươi không có một chút tác dụng nào với ta hay sao?

Phương Hành cười ha ha:

- Tiểu gia ta đã sớm có đạo của mình, ngươi làm sao có thể làm ảnh hưởng tới ta được?

- Cho dù ngươi có đạo riêng bảo vệ bản thân không bị thất thủ, nhưng làm sao có thể cướp đạo phôi của ta đặt trên người người khác được?

Giọng nói kia vừa vội vừa tức, thậm chí có vẻ hơi bối rối.

Nhưng nó càng tức giận, Phương Hành càng đắc ý, tiếng cười lanh lảnh truyền khắp Tiên cảnh...

- Đổi lại là người khác thì đương nhiên là không thể, nhưng giả sử...

Vừa lấy thần niệm làm chấn động trên không vừa lớn tiếng nói chuyện, hắn đột nhiên một phát bay lên trời, mang theo viên Tiên mệnh to lớn bay lên. Lúc người đang ở trong không trung thì đã nhấc hai tay lên, trong nháy mắt niết ra một cái ấn pháp cổ quái sau đó chậm rãi ấn vào không trung, đồng thời thần niệm sử dụng tới cực hạn. Giọng nói kia như sấm, mênh mông cuồn cuộn truyền khắp chư vực:

- ... Đạo của ta vốn chính là cướp được đó?

Sau khi giọng nói này vang lên, ấn pháp cũng chậm rãi ấn xuống. Giữa thiên địa trong chốc lát không ngừng ầm vang.

Đám người luận đạo bị Tiên mệnh điều khiển không tiếc tất cả cũng muốn vọt tới ngăn cản Phương Hành, lúc này đều đột nhiên cảm thấy đau đầu gấp bội, liều mạng ôm đầu đấu tranh, dường như có vật gì đó đang bị Phương Hành cứng rắn rút ra từ trong đầu bọn họ, sau đó trút vào ý chí của riêng hắn.

Mà sau khi ý chí này cắm rễ, bọn họ cũng nhận được sự thanh tỉnh trước đó chưa từng có.

- Xảy ra chuyện gì thế?

- Vừa rồi ... Rốt cuộc là cảm giác gì nhỉ?

Sau khi giãy dụa, những người luận đạo này đều khó tin nhìn bốn phía, trên mặt mỗi người đều có cảm giác như mới tỉnh từ một giấc mộng dài.

Đúng là tỉnh lại từ một giấc mộng dài, lúc này bọn họ giống như một con quỷ đói ban đầu bị sắc đẹp làm mờ mắt, đã quên luật pháp, quên đi đạo đức, liều lĩnh cưỡng hiếp một cô gái đàng hoàng. Nhưng sau khi cưỡng hiếp, tỉnh mộng, nhìn thảm trạng trước mắt, nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng lại lập tức vừa kinh vừa sợ, cực kỳ hối hận, thậm chí không hiểu trước đây vì sao mình lại làm như vậy!

- Yêu ma lớn mật, dám gây bất lợi với Cảnh chủ, mau mau chịu trói...

Vào lúc này, mấy người Đại Đức Đạo chủ cuối cùng cũng chạy về. Đại quân Tiên cảnh mênh mông cuồn cuộn bao vây quanh hư không này.

Còn Phương Hành căn bản không thèm để ý tới lời nói của bọn họ, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng quét nhìn mặt bọn họ, bỗng nhiên đầy mặt đều là vẻ chế nhạo nói với mấy người luận đạo mới vừa tỉnh lại từ một giấc mộng dài:

- Mệ cho các ngươi còn toàn tâm toàn ý muốn cầu đạo, hận không thể quỳ bái, móc tim móc phổi ra cho người ta, dâng lên tất cả của mình, hiện tại nhìn thử xem đây là một trò hề gì...

Nói rồi, hắn đột nhiên trầm lời rống lên một tiếng, càng thêm dùng sức há to miệng nuốt viên cầu ánh sáng lớn kia xuống. Sau đó, hai mắt như đuốc, giống như dấy lên ngọn lửa nóng hừng hực, bàn tay mở ra, từ trái sang phải dùng sức ấn xuống...

Dường như hắn thực sự nắm giữ sức mạnh nào đó nơi u minh, sau khi bàn tay hắn quét từ trái sang phải, trong Tiên cảnh này bỗng nhiên cũng xuất hiện sự thay đổi đáng sợ. Rõ ràng là một Tiên cảnh mộng ảo dư thừa Tiên khí, sức sống bừng bừng, nhưng sau khi bàn tay hắn quét qua không ngờ lại biến thành một nơi khói đen cuồn cuộn, khắp nơi là tử địa tanh tưởi bừa bãi lại hắc ám. Nơi đây giống như một tàn tinh đã bị phá hủy hơn phân nửa. Ao đầm khắp nơi, khắp nơi là thi cốt, bầu trời không trăng, sao không ánh sáng, duy chỉ có dây dợ cổ quái khắp nơi...

Đâu ra Tiên phật tu giả gì, đâu ra bách tính thuần phác gì...

Tất cả bách tính bống nhiên đều biến thành từng luồng u hồn, không biết chính mình đã chết, đều ở nơi đây như quần ma loạn vũ.

Tất cả đệ tử tu gia đều là cốt ma thi yêu, một thân tanh tưởi nhìn chằm chằm vào sinh linh.

Còn Đại Đức Đạo chủ, Đại Bi Phật chủ, Đại Uy Yêu chủ bỗng nhiên lúc này cũng hóa nguyên hình. Đại Đức Đạo chủ đương nhiên là một con sơn dương thành tinh, đứng ở giữa không trung be be kêu to, chòm râu bay bay, thật sự có vài phần Tiên khí...

Còn Phật chủ đằng đằng kia rõ ràng là một con cóc mập bụng lớn, đang ghé vào tòa sen kêu ộp ộp.

Còn như vị Yêu chủ kia căn bản là một sinh linh thần tộc cơ thể đã thối rữa, thịt trên mặt đều hư thối hơn nửa rồi. Cũng khó trách lúc ông ta biến ảo vẫn duy trì dáng vẻ này, không hề thay đổi, trên mặt còn không mấy thịt, căn bản là không ra được vẻ nào khác.

Thuận tay quét một cái, phá huyễn thành thật.

Tiên cảnh to như vậy bỗng nhiên lúc này trở thành còn không bằng cả địa ngục.

Mọi thứ đều là biến ra, cả Tiên cảnh chỉ có những người luận đạo bọn họ mới là thật.

- Tại sao, tại sao lại thế này, đây là huyễn thuật sao? Tại sao có người tu được huyễn thuật tới mức chân thật như vậy chứ?

- Trước đây, chúng ta vẫn luôn sống trong huyễn thuật sao? Tại sao lại hoàn toàn không phát hiện ra chứ?

- Rốt cuộc là ai lại biến hóa ra một thế giới đáng sợ như thế, ai lại có thần thông mạnh như thế?

Hơn mười người luận đạo, thậm chí cả Lộc Tẩu và Ngao Liệt lúc này đều hoàn toàn sợ ngây người, sắc mặt tái xanh, sắp nôn cả ra.

Cho dù là chính mắt nhìn thấy sự thực bọn họ cũng không thể tin được. Dù sao tu vi của bọn họ cũng đều không cạn, làm sao có thể luôn sống trong một thế giới tạo ra từ huyễn cảnh mà lại không phát hiện ra được? Trên đời này làm sao có thể có người am hiểu huyễn thuật mạnh mẽ như vậy? E là cho dù Tiên Nhân Vương trong truyền thuyết tới đây cũng không có bản lĩnh lớn như vậy, làm bọn họ hoàn toàn bị mê hoặc như vậy được?

- Giết nó, giết nó, cướp Tiên mệnh của ta lại...

Trong sự tĩnh mịch hoàn toàn, giọng nói bén nhọn lần nữa vang lên, hổn hển, không ngừng thúc giục.

- Đưa ta Tiên cảnh, đưa ta Tiên cảnh...

Cả vùng u minh, tất cả yêu ma cùng hô lên thật to giống như đã phát cuồng, ùn ùn vọt tới.

Nhất là Đạo chủ hóa thành sơn dương, Phật chủ cóc, Yêu chủ thi ma càng sử dụng một thân ma khí mênh mông cuồn cuộn, rốt cục đã biến đổi trở lại. Hoàn cảnh xung quanh cũng đang biến hóa, trong chốc lát hóa thành Tiên cảnh, nhưng lát sau lại biến thành chân thực, mà tất cả ma khí hoặc có thể nói là Tiên khí thì đang không ngừng gia trì về hướng của ba vị tôn chủ, dĩ nhiên làm tu vi của bọn họ đang không ngừng tăng lên, không ngừng bành trướng. Còn như hung uy như thực chất giống như đao phong, lúc nào cũng có thể xé rách hư không xung quanh.

Hai người Lộc Tẩu và Ngao Liệt đồng thời đổi sắc, sau đó tỏa ra chiến ý.

Mặc dù cả thế giới này đều là giả, nhưng sức mạnh đáng sợ của ba vị tôn chủ này đều là thật.

Cũng không giống như là sức mạnh thật của ba người bọn họ, mà như đang được nơi nào đó gia trì, nhưng sức mạnh gia trì này cũng là sức mạnh thật.

Trong cảnh tượng đáng sợ trước mắt, Phương Hành lại có vẻ bình tĩnh như là đã sớm dự liệu được tất cả.

- Muốn động thủ với ta sao?

Hắn cười thật thấp, ánh mắt lạnh lùng quét qua mặt của ba vị tôn chủ, sau đó chậm rãi khoanh tay, biểu cảm trên mặt như cười như không rồi bình tĩnh mở miệng:

- Vừa rồi vẫn luôn nghe các ngươi nói tới họa Cửu Đầu Trùng, nhưng ta lại muốn nói một câu, chính là Cửu Đầu Trùng đó là cái thá gì, sau khi lĩnh giáo bản lĩnh của ta, các ngươi nhất định sẽ nhớ tên chỉ biết trộm đồ kia thôi...

Chương 1312: Sức mạnh của cả thế giới

Nói thật, Phương Hành hoàn toàn không nhìn trúng Cửu Đầu Trùng.

Mặc dù cái tên Cửu Đầu Trùng này để lại ấn tượng sâu sắc cho Tiên cảnh. Cho tới hôm nay vừa nhắc tới đã vừa sợ vừa giận, còn được gọi là “Họa Cửu Đầu Trùng”. Nhưng nghĩ lại, thằng nhãi đó đã làm chuyện gì đâu, chẳng qua là tùy tiện ứng phó lừa gạt sự tin nhiệm của Tiên cảnh, lại thừa dịp người ta chưa chuẩn bị đã tiềm nhập vào Thiên Thượng cung lúc đó còn chưa bị giấu đi. Giết mấy người, đánh cắp nửa Tiên mệnh, cuối cùng còn vứt bỏ đám thuộc hạ và con cháu của mình, cực kỳ chật vật trốn vào tình không... Đây quả thực là một chuyện mất mặt, đáng xấu hổ!

Là tổ tông của cường đạo, Phương Hành tuyệt đối không cảm thấy Cửu Đầu Trùng có chỗ nào lợi hại cả.

- Bao vây hắn lại, bao vây hắn lại...

- Giết hắn đi, giết hắn đi...

Chỉ là lúc này, sinh linh Tiên cảnh hiển nhiên là còn chưa có giác ngộ đó. Lúc này, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành cực kỳ căm hận, dưới sự suất lĩnh của ba vị tôn chủ, có vô số yêu ma quỷ quái nặng nề bao vây đám Phương Hành vào giữa, còn đang không ngừng lấn tới phía trước để siết chặt vòng vây. Còn Cảnh chủ thứ tư dường như vô hình vô tích nhưng ở đâu cũng có mặt thì đang liên thanh nói ở bốn phương tám hướng. Tiếng gào thét bén nhọn liên tục thúc giục thủ hạ xông lên, bắt Phương Hành lại.

- Tỷ phu à, hai người chúng ta sẽ bảo vệ ngươi, chúng ta tìm cơ hội chuồn ra thiên ngoại đi!

Ngao Liệt cúi đầu truyền âm, đáy mắt có sát khí lạnh lẽo chậm rãi đảo qua bốn phía.

- Chỉ có điều khu vực này tuy có sát khí tứ phía hung hiểm khó dò nhưng bây giờ đã nhìn thấy bản chất của nó rồi, chẳng qua là một đại địa linh tinh bị sức mạnh thần dị nào đó bao phủ, cho nên mới có các loại tiến hóa, thoạt nhìn sinh linh nơi đây có thực lực đáng sợ nhưng lão phu đoán bọn họ cũng chỉ có thể thể hiện uy phong ở trong tràng vực này mà thôi, chỉ cần xông ra ngoài thì sẽ an toàn...

Lộc Tẩu cũng lạnh lùng nói:

- Trước đây Cửu Đầu Trùng hẳn là phát hiện ra điểm này nên mới liều lĩnh trộm Tiên mệnh rồi bỏ trốn, không sợ người của Tiên cảnh này đuổi hắn, bởi vì hắn đã sớm kết luận người trong Tiên cảnh này căn bản là không có khả năng rời đi...

- Ba vị đạo hữu Thiên Nguyên, đa tạ các ngươi đã giúp bọn ta diệt trừ ma chướng, hy vọng lát nữa có thể hợp mưu hợp sức, cùng nhau thoát ra khỏi Tiên cảnh!

Cho dù hơn mười người luận đạo mới khôi phục lại sự thanh tỉnh thì lúc này cũng không nhịn được bí mật truyền âm, chủ động yêu cầu liên thủ.

Tuy là bây giờ thân hãm trùng vây, nhưng mỗi người bọn họ đều có thực lực không tầm thường, hiển nhiên vẫn có mấy phần nắm chặt có thể xông được ra.

- Ha ha, ai nói ra sắp đi ra ngoài chứ?

Phương Hành nghe xong bọn họ thúc giục thì cười lạnh một tiếng, ánh mắt lóe lên sự lạnh lùng.

- Ngươi...

Những người còn lại nghe vậy thì mỗi người đều lập tức kinh hãi, có phần khó tin nhìn Phương Hành.

Phương Hành cũng không giấu giếm dã tâm của mình, lành lạnh quan sát xung quanh, cười nhẹ nói:

- Tuy là nơi đây không phải Tiên cảnh chân chính gì, chỉ được huyễn hóa ra nhưng cũng mơ hồ tỏa ra chút bảo quang, hơn nữa bây giờ có đủ người có thể đánh hạ huyễn cảnh, làm sao có thể bỏ qua được? Vừa rồi ta nuốt chửng nửa Tiên mệnh của bọn họ nhưng vẫn chưa đủ. Nửa Tiên mệnh này hẳn là không phải vật trân quý nhất ở đây, chỉ là một thứ pháp bảo hoặc đan dược nào đó mà thôi, đồ càng quý sẽ càng ở sâu trong thế giới bị tàn phá này!

Giọng nói tuy đã ép cực thấp nhưng cũng khó nén sự kích động trong lời nói. Đôi mắt của hắn trực tiếp nhìn về phía sâu trong thế giới này.

- Chuyện này... cũng quá quyết đoán đi?

Một câu nói này làm cho bất kể là Lộc Tẩu hay là những người luận đạo đều phải hít vào một hơi khí lạnh.

Sau khi bọn họ tỉnh táo lại đã cảm thấy chấn kinh gấp bội với chuyện mà Phương Hành muốn làm tiếp theo. Ngẫm lại mình vừa vào Tiên cảnh này liền bị người ta mê hoặc, hầu như đoạt hết tâm thần, mất hết tất cả, nhưng tiểu nhi này rõ ràng có tu vi thấp nhưng không biết hắn đã dùng phương pháp gì mà hóa giải được đạo chướng, còn nuốt được Tiên mệnh, vả lại còn cứu mấy người mình, xóa đi huyễn thuật trước mắt để thấy được chân thực. Chuyện này so với Cửu Đầu Trùng ba mươi năm trước còn lợi hại hơn, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn thì còn chưa đủ?

Rõ ràng hiện tại chỉ muốn chạy trốn thì đã đủ toàn thắng rồi, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn thì còn muốn tiếp tục thâm nhập sao?

Tên này điên rồi à?

- Ha ha, tỷ phu, ta nghe lời ngươi!

Nhưng Ngao Liệt càng nghe thì càng chấn động, không nhịn được chiến ý điên cuồng dâng lên trong tim, thét dài cười nhạt.

- Được lắm, vậy chúng ta giết vào thôi!

Phương Hành lười thương lượng với người khác, cười lớn một tiếng rồi định ra kế hoạch với Ngao Liệt.

Những người khác đều đang không ngừng kêu khổ, chỉ là Lộc Tẩu lại không thể bỏ mặc Phương Hành và Ngao Liệt để một mình rời đi được. Cho dù hai tên này thoạt nhìn điên cuồng nhưng y cũng muốn đi cùng bọn họ, còn những người khác cũng không biết là tuy thoạt nhìn thì đạo chương của bọn họ đã được hóa giải kỳ thực chỉ là Phương Hành dùng đạo quả của mình để làm ảnh hưởng tới tâm chí của bọn họ. Giống như là lúc đầu trên cổ bọn họ đều có đây thừng, vốn cuối sợi dây nằm trên tay Cảnh chủ, nhưng bây giờ Phương Hành lại cướp lấy dây thừng của bọn họ, vẫn đang khống chế bọn họ.

Tuy Phương Hành không khống chế những người đó vì ác ý, nhưng ý chí của hắn vẫn có thể mơ hồ ảnh hưởng đến những người này.

Cũng chính là loại ý chí này làm những người đó cho dù đều cảm thấy cách làm của hắn rất điên cuồng nhưng cũng sẽ xông đi cùng hắn.

- Bày tầng tầng đại trận, không được để một người nào trong số chúng chạy được...

Đám Phương Hành thương nghị kỳ thực chỉ trong mấy hơi thở, đám yêu ma bên ngoài Tiên cảnh đã sớm chuẩn bị xong, vọt tới phía họ. Sau khi ba vị tôn chủ lớn tiếng bố trí, có vô số yêu ma sớm đã chia làm mấy bộ phân. Bình thường nhất là lệ quỷ u hồn vây ở bên ngoài, ở bên trong một vòng nữa, còn lại là người vốn dĩ hóa thành tu sĩ trong Tiên cảnh, yêu ma có chút tu vi. Còn ở bên trong cùng là đám thi quỷ ma yêu hóa thành đệ tử tam giáo, tận cùng chính là ba vị tôn chủ mạnh nhất trong đám yêu ma của Tiên cảnh, trực tiếp xông lên.

Ầm!

Trong tràng vực đột nhiên có khói đen cuồn cuộn, ma khí ngập trời, cho tới khi quần ma loạn vũ, có lệ khí cắn nuốt tất cả.

Bố trí này của bọn họ chính là lấy thủ làm chủ, chủ yếu là đề phòng đám Phương Hành đào tẩu.

Nhưng chẳng ai ngờ tới sau khi ba vị tôn chủ vọt tới, mấy người Phương Hành cũng gầm lên một tiếng, đồng thời ra tay vọt thẳng vào sâu trong tràng vực này. Tất cả sức lực của mọi người đều sử dụng đến cực hạn, không chỉ không trốn đi mà còn muốn cường công.

Ầm! Ầm! Ầm!

Bọn họ giống như một mũi tên, trong nháy mát đã hung hăng đâm vào một hướng đang bao vây trùng điệp, dũng mãnh tấn công.

- Giết... Giết sạch bọn họ, uống cạn máu của bọn họ, ăn sạch thịt của bọn họ...

Cho dù là yêu ma bị giết tới trở tay không kịp nhưng vẫn nhanh chóng phản ứng lại, cung ra nanh vuốt lạnh lẽo cùng ma ý kinh thiên, giống như thủy triều xông tới mấy người Phương Hành. Nhưng quanh người đám Phương Hành lại lập tức có mười mấy thân ảnh gấp gáp vọt ra ngoài, chính là hơn mười người luận đạo. Mỗi người đều gào rống thi triển đại thần thông chém giết đám yêu ma.

Một trận huyết chiến liền nổ ra như vậy, giống như nước chảy mây trôi, thiên địa biến sắc.

- Ngăn bọn họ lại... Ngăn bọn họ lại...

Mà vào lúc này, Cảnh chủ không chỗ nào không có mặt dường như cũng khám phá ra ý đồ của đám Phương Hành, lạc giọng rống to hơn.

Trong giọng nói đó có sự kinh sợ cùng khủng bố vô tận.

- Đại La Phật thủ, giúp ngươi siêu thoát...

Vọt tới gần đám Phương Hành nhất chính là con cóc béo mập trên người đầy dầu đen hóa thành Phật đà, lúc này tuy nó đã hóa thành dáng vẻ Phật đà nhưng nào còn chút Phật tính từ bi siêu nhiên gì, dáng vẻ vô cùng tối tăm hung ác nói không lên lời. Hai cánh tay mập mạp vung lên không trung, sau đó hóa thành trăm nghìn trượng đánh thẳng xuống bên dưới. Dưới lòng bàn tay lớn có vô số phù văn Phật môn lóe lên, biến ảo. Chỉ là toàn thân ô quang đủ bao phủ cả một khu vực, có cảm giác sẽ tuyệt diệt tất cả.

- Các ngươi cứ đi về phía trước, lão phu sẽ ngăn cản hắn!

Nhìn thấy một kích đáng sợ này của Phật đà, thương tu của Lộc Tẩu vung lên, hai mắt nghiêm túc nghênh đón trực diện.

- Trong tinh hải vừa mới luyện hóa u thổ củng cố căn cơ, bây giờ vừa hay bắt ngươi thử nghiệm trước...

Mặc dù một thân khí cơ của Lộc Tẩu kém

không ít Phật đà thật sự giống như Tiên, nhưng lúc này y lại không hề sợ hãi. Mặt già hoàn toàn tối tăm, đôi tay áo giơ lên thật cao, từ trên người lão bỗng nhiên bay ra không biết bao nhiêu trận kỳ, từng cái từng cái một hầu như hiện đầy cả một vùng hư không, sau đó dần dần liên kết lại giống như một chùm Tiên vân.

Một chưởng của Phật đà đánh xuống lại, chùm Tiên vân mà nó đnáh ra lại không có cách nào trầm xuống được.

- Đông Hoàng Thái Nhất, Đại Uy Thiên Long, các ngươi nhận của ta một kích...

Nhưng ngay lúc Phật đà vừa mới bị chống cự, Đại Uy Long chủ khô gầy lại hung ác nham hiểm cũng vọt ra. Tay niết ấn pháp, khí cơ toàn thân trùng trùng điệp điệp giống như một chuỗi ma kiếm chém thẳng về phía đám Phương Hành:

- Ta từ thần biến hóa thi, lại dưới sự chỉ điểm của Cảnh chủ mà từ thi biến thành yêu, đã kiêm hai loại đại thần thông của Thần tộc và Yêu tộc, chính là dị số trong thiên địa, ta muốn xem thử các ngươi làm thế nào đỡ được một kích của ta!

Ma khí liên miên từ xa chém tới mang theo khí thế có thể chém gãy cả thế giới, đáng sợ khôn kể.

Nhưng khi một kiếm này nhanh chóng chém tới trước mặt Phương Hành lại đột nhiên đâm nghiêng trong kim quang đại phóng, lưu hỏa vô cùng kèm theo một tiếng long ngâm cùng hỏa quang vô tận. Lại có một cặp sừng rồng bạo phát ngay lúc này, ma kiếm hung hăng tới mức có khả năng khai thiên tích địa. Không ngờ lúc này Ngao Liệt lại thay Phương Hành cản một kích. Một đôi mắt rồng xen lẫn ý chế giễu lạnh lùng vô tận:

- Cái gì mà thần thi yêu ma, chẳng qua là một đám tạp nham, làm sao có thể so được với huyết mạch Long tộc tôn quý nhất thế gian của ta chứ?

Ầm!

Chỉ một câu đối đáp, sau đó một đôi sừng rồng liền đối kháng với ma kiếm trong tay Đại Uy Yêu chủ, đấu một trận.

Trong sự hỗn loạn tưng bừng, tất cả mọi người xung quanh công kích đều bị người khác ngăn cản. Phương Hành lại được thả lỏng, vẻ mặt nhàn nhã tay áo bay bay, xông về phía trước cho tới khi Đại Đức Đạo chủ đạo phục mũ xưa, khí tức nguy nga tới trước mặt hắn ngăn cản lối đi.

- Vốn tưởng ngươi sẽ đào tẩu nhưng không ngờ ngươi lại tự mình tìm chết!

Vẻ mặt của Đại Đức Đạo chủ vừa chê cười vừa vui mừng, sát khí nồng nặc nơi đáy mắt:

- Mặc dù không biết tại sao ngươi cướp được Tiên mệnh nhưng chỉ bằng tu vi Độ Kiếp cấp ba của ngươi, lá gan ở đâu ra dám tác loạn Tiên cảnh của ta, còn không mau đứng tại chỗ chịu trói?

Mình chỉ có tu vi Độ Kiếp cấp ba, đối phương lại có thực lực có thể so với Chân Tiên. Lại nói, lời nói của Đạo chủ quả thực không chỗ nào sai.

Nhưng Phương Hành nghe xong thì nét mặt lại không nhịn được mà thêm mấy phần chế nhạo, cười vô cùng quỷ dị.

Hắn nhẹ nhàng sắn tay áo lên cúi đầu nhìn chỉ tay mình một cái rồi sau mới ngẩng đầu nhìn về phía Đại Đức đạo chủ vẻ mặt âm trầm, lạnh giọng cười nói:

- Trước khi động thủ ta muốn hỏi... ngươi đã từng cảm nhận chuyện bị cả một thế giới đặt lên mặt chưa?

Chương 1313: Phá tan một thế giới

Vốn cho là bọn họ muốn chạy trốn khỏi sinh linh Tiên cảnh lại sợ hãi phát hiện đám Phương Hành lại vọt vào bên trong, càng tàn phá thế giới này mạnh mẽ hơn. Đối mặt với sinh linh Tiên cảnh hầu như vô cùng vô tận ở xung quanh... hoặc có thể nói là yêu ma, đây căn bản là điển hình của việc tìm chết. Mà lúc đầu, Đại Đức Đạo chủ ngăn cản Phương Hành nên tự thúc giục một thân thực lực của mình, Phương Hành hẳn là ngay cả sức phản kháng đều không có, nhưng hắn lại dùng ánh mắt mỉa mai như thế nhìn mình làm Đại Đức Đạo chủ cũng có phần hồ đồ.

- Không thể không thừa nhận, sinh linh tới từ Thiên Nguyên các ngươi quả nhiên là đều có chút bản lĩnh...

Nhưng rõ ràng là ông ta vô cùng tin tưởng vào thực lực của mình, cười lạnh tiến lên.

- Cho dù đám các ngươi phô trương thanh thế như vậy, thật sự cho rằng ta không nhìn thấu được bản chất của nhóm các ngươi hay sao?

Tay áo của Phương Hành cũng bay bay, một thân pháp lực chậm rãi dâng lên:

- Nhìn như là một người thâm tàng bất lộ nhưng trên thực tế chỉ là bị một tồn tại nào đó dùng một thân Tiên ma lực gia trì vào bản thân, ta rất hoài nghi tu vi chân chính của ngươi có đạt tới Độ Kiếp chưa nữa...

- Ha ha...

Bị vạch trần chân thân, Đại Đức Đạo chủ lại phá lên cười:

- Ngây thơ, cho dù bị ngươi khám phá ra chân thân thì sao chứ? Tu vi của ta có thể không cao hơn ngươi bao nhiêu, nhưng ta được Cảnh chủ gia trì pháp lực toàn thân, có thể vận chuyển khí độ Tiên ma không thua gì Chân Tiên, còn cuồn cuộn không ngừng nữa, vĩnh viễn không dừng lại ở một cảnh giới, ngươi mới có Độ Kiếp cấp ba thì sức mạnh từ đâu tới dám tạo phản trước mặ bọn ta?

Trong tiếng hét vang, ông ta đột nhiên rít lên một tiếng chưởng lực ngập trời, đánh thẳng về phía Phương Hành.

Chưởng lực này đương nhiên là một bàn tay cầm án, có khí thế phô thiên cái địa đánh thẳng về phía đầu của Phương Hành.

Ấn này đương nhiên là một ấn pháp ghi lại trong Vô Lượng Đạo Hóa công, tên gọi là Phiên Thiên ấn!

Phương Hành được chỉ dẫn của những tồn tại trong quái tháp, tu luyện thấu triệt cả ba loại thần công, cũng hiểu được giáo lí của tam đạo, tìm được đạo tâm của mình. Hơn nữa loại đạo quả này thậm chí không phải là đạo tâm bình thường trên ý nghĩa mà là một loại lĩnh ngộ cảnh giới, có thể trực tiếp được gọi là “đạo” rồi. Đối với tam đại thần thông truyền bên trong Tiên cảnh này đương nhiên cũng biết thâm hậu bao nhiêu, liếc mắt đã nhận ra ấn này, biết nó chính là ngưng tụ một thân pháp lực hòa hợp với thiên địa mà tạo thành. Tuy chỉ là một ấn nhưng sức mạnh vô tận vô hạn...

Nó giống như kéo hết lực thanh thiên của một phương qua, sau một ấn liền trấn áp về phía đối thủ.

- Ta thật buồn cười, với ngươi ngay cả cửu kiếp còn chưa vượt qua được lại có gan giảng đạo với chúng sinh...

Mà đối mặt với môt ấn này, Phương Hành lại chỉ cúi đầu cười, hai tay kết ấn đồng tời đánh về phía Đại Đức Đạo chủ.

Ầm! Ầm!

Lấy ấn đấu ấn như hai vùng trời xanh từ xa đánh tới, va chạm giữa không trung bắn ra thiên hỏa vô tận.

- Ta có Tiên ma khí vô tận, ngươi lấy cái gì mà muốn đấu với ta?

Sức mạnh mà Đại Đức Đạo chủ thi triển ra càng lúc càng mạnh, kinh thiên động địa, vô cùng đáng sợ.

Nhưng Phương Hành lại chỉ là hít sâu một hơi, sau đó trên mặt lại nở nụ cười cổ quái:

- ... Ta có một thế giới!

Ầm!

Song phương bọn họ đồng thời đánh ra sức mạnh của mình. Đại Đức Đạo chủ rõ ràng như hóa thân thành một cái hắc động, ở chỗ sâu trong quỷ vực không trọn vẹn này không biết có sức mạnh cường đại dường nào dâng lên, sau đó chảy vào trong cơ thể ông ta. Cảm giác này giống lư lấy nước sông rót vào một cái hồ, làm sức mạnh trên người ông ta càng ngày càng mạnh hơn, quả thực đã vượt ra khỏi tưởng tượng của người ta, quả thực còn đáng sợ hơn cả Chân Tiên. Một ấn pháp cường đại tới tột cùng, nặng nề như một đại lục vậy.

Nhưng Phương Hành lại chỉ phất tay áo một cái, một loại sức mạnh kỳ dị tản ra từ sâu trong thân thể hắn, kéo dài trên không trung rồi hóa thành từng hư ảnh. Sau đó hư ảnh ngày càng chân thực, ngày càng cặn kẽ, tạo thành một đại thế giới sức sống bừng bừng. Lấy hắn làm trung tâm rồi đột nhiên xuất hiện ở trong thế giới bị tàn phá này. Sau đó, sức mạnh của thế giới này cũng ngày càng chân thực hơn, trở nên càng lúc càng nặng nề. Tất cả sức mạnh đều dồn lên ấn pháp này.

- Đây... đây là thần thông bậc nào...

Đại Đức Đạo chủ hoảng sợ tới mức tròng mắt suýt nữa đã lồi cả ra, kinh hoàng đầy mặt giống như vừa mới nhìn thấy quỷ, lớn tiếng kêu to:

- Tại sao ngươi lại có tiểu thế giới trên người được? Không phải... Không đúng, đây không phải là tiểu thế giới, tiểu thế giới lấy đâu ra khả năng cường đại như vậy được...

Lúc ông ta đang rống to, ấn pháp mà ông ta đã kết xong đã xuất hiện vô số vết rạn, Tiên ma khí độ có cường đại hơn cũng không thể so được với trọng lượng của một thế giới nên nó đã bị Phương Hành ép nát. Sau đó tất cả ý cảnh của ấn pháp hoàn toàn bị nghiền nát, còn Phương Hành thì trực tiếp bay lên trên không, sau đó điều khiển lực của cả một thế giới thi triển một cái ấn pháp có ý cảnh càng chân thực hơn. Sức mạnh cũng càng lúc càng cường đại, gia trì lên người mình rồi vỗ thẳng lên mặt Đại Đức Đạo chủ.

- Vô Lượng đạo hóa, thiên địa ẩn thân!

Trước đây Đại Đức Đạo chủ có bao nhiêu tự tin, lúc này liền có bây nhiêu sự thất kinh, căn bản là sợ không dám đối đầu với PHương Hành mà kêu to lên, phân thân thành mấy nghìn giống như u quỷ ẩn trong thế giới bị tàn phá, mượn đại địa cùng pháp tắc của thé giới này để ẩn thân. Ở một mức độ nào đó cũng là đang mượn thế giới này để đối kháng với sức mạnh của Phương Hành.

- Ha ha, ẩn thân? Ngươi ẩn được sao?

Lúc này Phương Hành đã thể hiện ra một thân hung tính, cắn răng cười nhạt:

- Ngươi ẩn thân vào thiên địa, ta liền phá cả thế giới này!

Nói rồi lại dứt khoát đánh ra một quyền, ùng ùng giáng từ trên trời xuống mang theo lực thế giới vô cùng vô tận đánh thẳng xuống thế giới bị tàn phá. Dưới một quyền, trọng lượng không có cách nào hình dung được này liền giống như có mười ngọn Phong Thiện sơn đánh tới cùng một chỗ, kích cỡ tương đương vẫn thạch bay từ trên trời xuống đánh thẳng lên mặt đất. Sức mạnh đó hầu như muốn đánh cho thế giới bị tàn phá này thành một lỗ hổng, sự chấn động mạnh khó có thể dùng lời để diễn tả được dâng lên ở sâu trong thế giới này, nứt ra vô số miệng vực sâu...

- Đi ra! Đi ra! Đi ra!

Lúc này Phương Hành lại như man thú tinh không, không để ý chút nào đánh liên tiếp quyền.

Mỗi một quyền cũng như một hành tinh khổng lồ rơi từ cửu thiên xuống, đánh vào trong thế giới bị tàn phá này.

Đánh xuống vô số quyền giống như vô số ngôi sao rơi xuống.

Lách cách

Đại địa cuồn cuộn, vực sâu nứt nẻ, vô số yêu ma gào khóc chạy trốn bốn phía như ngày tận thế ập tới vậy...

Ngay cả mấy người Lộc Tẩu và Ngao Liệt cũng sợ hết hồn hết vía, tốc độ đấu pháp cùng đối thủ cũng chậm lại. Mà đám đối thủ của bọn họ lúc này hiển nhiên cũng không có tâm tình phân cao thấp với bọn họ. Mỗi người vẫn duy trì khoảng cách với Phương Hành, tròng mắt như mơ hồ sắp nhảy ra ngoài, ngơ ngác nhìn Phương Hành vung quyền đánh xuống, không biết nên lấy ngôn ngữ nào để hình dung...

Hắn đang muốn phá hủy thế giới này thật sao?

Con mẹ nó hắn còn là người sao?

Đây căn bản là ma thú trong truyền thuyết có thể hoành hành ngang ngược trong tinh không mới đúng chứ?

Mà nhìn thấy một màn kinh người này, sinh linh trong Tiên cảnh càng rét run trong lòng, rống lên từng tiếng gào khóc.

Trước khi nhìn thấy một màn như vậy, ai có thể nghĩ đến Phương Hành thoạt nhìn có tu vi yếu nhất lại có một mặt ngang ngược như thế?

Sức mạnh đó đã không phải thứ mà với tu vi của ông ta có thể có, sợ là đã vượt qua cả Chân Tiên rồi?

Cho dù là ai nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn lúc này của hắn cũng tuyệt đối sẽ không hoài nghi, hắn thực sự sẽ phá tan thế giới bị tàn phá này...

Giống như là ta muốn đánh nhau với ngươi, nhưng ngươi lại trốn vào trong phòng không ra, vậy thì ta sẽ phá phòng của ngươi buộc ngươi phải ra ngoài!

...

...

- Đáng sợ! Đáng sợ!

Không nói tới dưới sự công kích cuồng bạo bậc này của Phương Hành, lá gan của Đại Đức Đạo chủ dường như sắp vỡ cả ra vì sợ, căn bản không dám thò đầu ra ngoài. Ông ta như con giun liều mạng chui vào sâu trong thế giới bị tàn phá này, chỉ sợ bị sức mạnh khổng lồ của Phương Hành liên lụy, ngay cả giọng nói của Cảnh chủ có mặt khắp Tiên cảnh cũng vạn phần khiếp sợ vang lên:

- Lại có lực của một thế giới gia trì, đây không phải là hắn tư tàng tiểu thế giới, hắn căn bản là một tiểu thế giới rồi... Không phải, không phải tiểu thế giới, đó là đại thế giới, hắn có một đại thế giới!

- Ha ha ha ha ha...

Sau khi cực kỳ sợ hãi, gã lại đột nhiên phá lên cười, trong giọng nói mang theo vẻ tham lam khó tả, liên thanh kêu to:

- Tiểu sơn dương ngươi ra ngoài đi, ta sẽ dồn tất cả sức mạnh cho ngươi, nhất định phải bắt hắn lại, bắt hắn lại! Có thế giới của hắn, thậm chí ta có thể luyện hóa ra Tiên giới chân chính, đến lúc đó ba người các ngươi đều là người đứng đầu của Tiên giới, bắt hắn lại! Nhanh bắt hắn lại!

- Đánh chết ta cũng không ra đâu...

Trong lòng Đại Đức Đạo chủ âm thầm kêu

khổ, chỉ đâm đầu vào chỗ sâu hơn trong thé giới bị tàn phá này, đầu cũng không dám quay lại.

Nhưng sau khi giọng nói tham lam mà hưng phấn của Cảnh chủ vang lên, sâu trong thế giới bị tàn phá này bỗng nhiên giống như một cái miệng cống, ào ào thuận thế trào ra, bỗng nhiên Tiên ma khí độ giống như đại hải ầm ầm dâng lên, so với Tiên ma khí độ vừa được gia trì thì hung mãnh hơn không dưới trăm lần. Mà ở một nơi nào đó trong thế giới bị tàn phá này lại có một thân ảnh cực kỳ thương cảm bị mạnh mẽ đẩy ra ngoài, sau đó bị Tiên ma khí độ vô tận bao bọc, không phải là Đại Đức Đạo chủ vừa mới ẩn thân đi thì là ai?

Chính là vị Cảnh chủ không chỗ nào không có mặt kia

Ánh mắt của Phương Hành nhìn thẳng vào sâu trong thế giới bị tàn phá, trong mắt lóe lên sự lạnh lùng.

Mà giọng nói kia cũng bỗng nhiên phá lên cười:

- Ha ha! Ha ha! Chờ ta luyện hóa ngươi xong thì ngươi có thể nhìn thấy ta...

- Ha ha, nghe lời nói này của ngươi, biết là ngươi cũng không biết một tí gì về ta rồi...

Phương Hành nghe xong thì không nhịn được mà cười ha hả, đột nhiên bước một bước ra ngoài. Thân ở trên không trung, hai tay áo vung sang hai bên giống như thần thông tụ lý càn khôn, bỗng nhiên thi triển ra. Khắp bầu trời khắp nơi là Tiên ma khí độ, cánh bị hai tay áo giống như thần long hấp thủy liên tục hút vào, làm khí cơ toàn thân của hắn càng lúc càng cường đại hơn, giọng nói càng lúc càng trêu tức.

- Cho tới bây giờ chỉ có tiểu gia ta cướp phần của người khác, có ai có thể cướp được của ta chứ?

Chương 1314: Ý chí đất trời biến thành kiếp lôi

- Ngươi cũng dám cướp Tiên ma khí độ của ta? Lớn mật! Lớn mật!

Phương Hành làm Cảnh chủ có mặt khắp Tiên cảnh tức tới mức thở hổn hển, giọng nói như đao phóng ra bốn phía, sau đó nó cũng sử dụng tất cả năng lực hấp thu hết Tiên ma khí độ qua đó. Thu thập tất cả, toàn bộ đều dồn vào người Đại Đức Đạo chủ, làm một thân khí tức của vị Đại Đức Đạo chủ kia càng đáng sợ hơn, sức mạnh toàn thân cũng đột nhiên đạt tới đỉnh, sắp không dung nạp nổi nữa rồi. Cả người gã giống như bị Tiên ma khí độ thúc giục làm mất đi thần trí. Lúc đầu gã sợ Phương Hành muốn chết nhưng lúc này lại hung hăng đánh tới:

- Cảnh chủ luyện thành Tiên giới thì ta sẽ là Tiên nhân vương, ta muốn làm Tiên nhân vương...

- Tiên nhân vương cái rắm gì, trước Tiên cho ngươi thành quỷ đã!

Phương Hành căn bản là khinh thường, lạnh giọng hét lớn.

Ầm!

Khi nói tới một chữ cuối cùng, tay áo hắn thu lại rồi thân hình nhảy lên thật cao, tay niết quyền thi triển vũ pháp trên Thái Thượng Phá Trận kinh, bởi vì sức mạnh điều khiển quá mạnh mẽ mà cả người hắn giống như đang khựng lại trong tinh không, thân hình hơi hơi đông lại, sau đó nặng nề đập xuống Đại Đức Đạo chủ. Sức mạnh khó có thể hình dung làm một kích này của hắn như chuẩn bị khai thiên tích địa.

Ầm! Ầm! Ầm!

Thoạt nhìn Phương Hành và Đại Đức Đạo chủ chỉ mới tấn công nhau một quyền, nhưng lại dẫn tới vô số riếng vang rền đáng sợ.

Tiếng động kia thậm chí còn truyền đi xa, không biết đã hút bao nhiêu Tiên ma khí độ vào trong tinh không.

Cho dù Đại Đức Đạo chủ có ngưng tụ Tiên ma lực mạnh hơn nữa nhưng dù sao tu vi còn chưa tới, Tiên ma lực thật sự quá nhiều so với trước, thoạt nhìn cũng đáng sợ hơn trước nhiều, nhưng trên thực tế sức mạnh phát huy ra lại không nhất định có sự cường đại như Chân Tiên. So với sức mạnh của cả tòa thế giới mà Phương Hành điều khiển hiển nhiên là vẫn kém một bậc. Sau khi đánh một quyền, thân hình gã đã không cầm cự được mà ngã về phía sau, nhưng khí độ Tiên ma ở phía sau lại tiếp tục tuôn tới, ép cả người gã phải đi về phía trước, cắn chặt hàm răng đấu với Phương Hành.

- Đạo hóa vô lượng...

- Tiên vũ phá trận...

Dưới sự gia trì của sức mạnh khổng lồ, gã cùng với Phương Hành đều bạo phát ra uy thế đáng sợ, vũ pháp vô tận được đánh ra liên tiếp.

Trận đại chiến này nhất định là kinh thiên động địa, vô số yêu ma ở xung quanh đều bị cương khí và sức mạnh lớn như sóng triều từ cuộc đấu giữa Phương Hành và Đại Đức Đạo chủ bị ảnh hưởng, nhanh chóng lui lại chỉ còn chiến trường rộng lớn trống rỗng. Hai người này, một người được gia trì Tiên ma khí độ khó có thể lường được, một người điều khiển lực thức giới của mình. Cảnh giới đó đã không phải người bình thường có thể tưởng được.

Trong cuộc đấu đáng sợ khó có thể hình dung được này, Phương Hành lại chiếm cứ một phía, hung hăng lấn át Đại Đức Đạo chủ.

Đùng đùng đùng đùng!

Sức mạnh đáng sợ của hắn cùng với Thái

Thượng Phá Trận kinh là một tổ hợp hoàn mỹ. Tuy chỉ có một người nhưng như đã bao vây tứ phía Đại Đức Đạo chủ. Quyền đấm cước đá, miệng mắng liên hồi, từng tấc đánh tan cương khí của gã!

- Muốn đấu với ta, ngươi còn kém xa!

Vừa ác đấu còn vừa hung tợn đấu miệng với Cảnh chủ thứ tứ không đâu không có mặt.

- Ngươi hình như căn bản là không có chân thân, tuy có thể điều khiển sức mạnh cường đại nhưng lại chỉ có thể gia trì lên người người khác...

Sau khi hét lớn, dùng một quyền đánh bay Đại Đức Đạo chủ, hắn xoay người quát chói tai:

- Vì thế, cho dù sức mạnh của ngươi có cường thịnh hơn thì có thể phát huy ra được bao nhiêu phần?

- Ngươi đang khinh thường ta... Ngươi dám khinh thường ta...

Đại Đức Đạo chủ bị đánh bay, Cảnh chủ cũng tức giận không nhẹ, tiếng nói bén nhọn nhanh chóng vang lên dường như bị Phương Hành khiêu khích cực mạnh, làm cho nó cực kỳ phẫn nộ giống như điên mà hét:

- Ta không có chân thân nhưng ta mạnh hơn so với tất cả các ngươi! Mạnh hơn so với tất cả các ngươi! Ta nhất định có thể nuốt trọn ngươi, nhất định có thể ăn ngươi... A, đúng rồi, đúng rồi, ngươi còn hó thân thành một thế giới, ngươi có giới lực, sức mạnh vô địch, nhưng khi so với Tiên Nhân vương thì tu vi của ngươi không đủ, tu vi của ngươi quá thấp, ta muốn đánh chết ngươi, đánh chết ngươi!

Tiếng nói bén nhọn vang lên, trong không trung của thế giới bị tàn phá này có Tiên ma vân vô tận ngưng tụ lại.

Mà ở trong mây lại có lôi xà du tẩu, tỏa ra một loại khí tức khủng bố tới mức tột cùng.

- Đó là... Kiếp lôi?

Từ rất xa, Lộc Tẩu thấy được Tiên ma vân vô biên vô tận, đột nhiên, sắc mặt lão đại biến.

Gã bỗng cảm nhận được một loại khí tức từ trong mây làm cho gã rất tinh tường, dị thường đáng sợ...

Lôi kiếp!

Mỗi người tu hành cuối cùng đều không tránh khỏi lôi kiếp được!

Loại lôi kiếp này thật ra là một loại ý chí đất trời, người tu hành nghịch thiên đoạt được sức lực mạnh mẽ muốn mưu cầu trường sinh, sau khi cực kỳ mạnh mẽ thì liền phá vỡ sự cân bằng của thế gian. Vì vậy, ý chí đất trời sẽ hóa thành kiếp lôi, muốn xóa đi những tồn tại phá vỡ sự thăng bằng này. Mà cho dù lý do của kiếp lôi cũng không phải chỉ ở Thiên Nguyên mới có, bất kỳ thiên địa nào thức tỉnh đều sẽ có loại ý chí đất trời này tồn tại, mà loại ý chí đất trời can thiệp cũng chính là đại kiếp nạn mà người tu hành phải chịu.

Ban đầu Lộc Tẩu bởi vì tự biết không có đủ căn cơ không chống nổi lôi kiếp nên liền bế quan, trốn cả mấy nghìn năm.

Bây giờ lão lần nữa cảm ứng được khí tức lôi kiếp, làm sao có thể không sợ hãi được?

Lúc này lão cũng mơ hồ đoán được Cảnh chủ muốn làm gì Phương Hành rồi...

Tuy vô hình vô ảnh, cũng không biết nso rốt cuộc là thứ gì nhưng Cảnh chủ này chắc chắn là cực kỳ thông minh.

Lúc này Phương Hành hóa thân thành thế giới, sức lực lớn vô cùng, về mặt sức mạnh thì ít khả năng đánh bại được hắn!

Nhưng hắn cũng có nhược điểm, nhược điểm của Phương Hành chính là không đủ tu vi!

Bất luận hắn có điều khiển cả một thế giới hay không, nhưng tu vi của hắn không đủ nên chuyện này không thể lấn át được sự thực.

Mà người có tu vi không đủ sợ nhất cái gì?

Chắc chắn chính là kiếp lôi vượt xa cảnh giới của bản thân hắn rồi...

Cảnh chủ rõ ràng cũng đã luyện hóa ý chí của thế giới bị tàn phá này để hóa thành kiếp lôi, muốn đánh một kích trí mạng với Phương Hành.

Dĩ nhiên, làm như vậy Cảnh chủ cũng rất thiệt thòi!

Bởi vì thế giới này rõ ràng cũng đã bị tàn phá, ý chí cũng không quá mạnh mẽ nhưng cũng không có cách nào phục hồi như cũ. Nói cách khác, hiện tại ý chí ở trong thế giới bị tàn phá này thật ra dùng tới một phần sẽ thiếu đi một phần. Nó đánh Phương Hành không biết sẽ tổn hao bao nhiêu...

Đương nhiên, đối với cục diện bây giờ thì sự tổn hao này cũng đáng/

Có thể khống chế kiếp lôi, bản thân đã có cảnh giới cao minh chí cực rồi. Trước đây suất lĩnh ba nghìn Thần tộc xâm lấn Thiên Nguyên, Thần Chủ có Tiên vân Độ Kiếp. Trong truyền thuyết, Độ Kiếp Tiên vân kia chính là sau khi luyện hóa ý chí của cả một thế giới mới có thể hình thành.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiên ma vân đã hội tụ, ẩn chứa lôi ý đáng sợ khó tả.

Lúc này Đại Đức Đạo chủ vừa mới bị đánh khổ không thể tả cũng giống như không cần mạng nữa, liều mạng vọt về phía Phương Hành, thần thông liên tiếp đánh ra. Hắn hiểu được nặng nhẹ, muốn đối phó với cự thú hình người này dùng lôi kiếp đánh gã chính là biện pháp duy nhất làm suy yếu gã.

Mà lúc hắn bị lôi kiếp bao phủ chính là hy vọng duy nhất để mình giết gã!

- Ta tới đây!

Ngao Liệt từ xa nhìn thấy cảnh tượng này thì thất kinh, sau đó vội vàng chạy tới.

Lúc này y cũng muốn dùng thân thể của mình đỡ lôi kiếp cho Phương Hành. Dù sao y từng ngủ say mấy chục năm trong lôi trì tạo hóa, đối với năng lực chống cự kiếp lôi thì có thể nói thiên hạ vô song. Lúc này cũng chỉ có y có thể giúp được Phương Hành.

Chỉ là khi y xuất hiện suy nghĩ này, Đại Uy Yêu chủ đang ác chiến với y sao có thể không phản ứng kịp được?

Ngay lúc Ngao Liệt chuẩn bị vọt về hướng Phương Hành, Đại Uy Yêu chủ cũng bỗng nhiên mở cái miệng to như chậu máu ra, không biết đã nuốt vào bao nhiêu Tiên ma khí độ, sau đó kiếm khí trên ma kiếm tăng vọt. Kiếm khí hầu như sắp xé nứt thiên địa, giống như sao băng bắn vào tinh không, hung hăng đâm về phía lân trên lưng Ngao Liệt. Kiếm khí mạnh tới mức có thể chém được nhật nguyệt chém tới làm Ngao Liệt không thể không xoay người lấy hai sừng chống đỡ.

Nhưng cũng chỉ chậm một chút như vậy, trên không trung thế giới bị tàn phá, Tiên ma vân đột nhiên sáng lên lôi mang cường liệt.

Rắc! Rắc! Rắc!

Đột nhiên có lôi xà vô tận bơi qua, trong Tiên ma vân có một tia kiếp lôi to như núi lớn ầm ầm một tiếng, đánh xuống Phương Hành.

Lôi kiếp đáng sợ như thế thậm chí là lúc tu sĩ Thiên Nguyên độ kiếp cũng cực kỳ hiếm thấy.

- Chạy mau...

Đang ác đấu với Đại Bi Phật chủ, Lộc Tẩu cũng không nhịn được mà căng chặt dây thần kinh, cao giọng gào thét.

Đối mặt với kiếp vân của thế giới đã bị tàn phá, Phương Hành có thể trốn. Bởi vì hứn không phải là sinh linh mà thế giới này muốn đánh, trên người không có khí tức của thế giới này. Cho nên nếu tốc độ đủ nhanh cũng có thể thoát được kiếp lôi này, nhưng kiếp lôi trên Thiên Nguyên thì lại không được. Bởi vì hắn sinh ra ở Thiên Nguyên, cho nên không có chỗ nào có thể trốn được. Kiếp lôi sẽ đuổi theo đánh hắn, đánh không chết sẽ tiếp tục đánh.

Nhưng Phương Hành lại không hề trốn.

Hắn như đã sợ tới ngây người, vừa nhìn thấy lôi kiếp thì tay chân đã cứng đờ, bị Đại Đức Đạo chủ vây khốn tại chỗ.

Sau một giây kế tiếp, kiếp lôi to như ngọn núi lớn liền hung hăng đánh lên người của hắn.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Lôi quang vô tận bạo nổ hóa thành một vùng lôi hải, che khuất khu vực vạn dặm quanh người Phương Hành.

Ngay cả Đại Đức Đạo chủ cũng kêu đau một tiếng rồi bị bắn ra ngoài từ trong lôi ý vô tận tràn ngập khu đó. Người ở trên không trung miệng đã hộc ra máu, có thể thấy được kiếp lôi mặc dù không nhằm vào ông ta nhưng ông ta cũng chịu ảnh hưởng.

- Tỷ phu...

- Tiểu Phương Hành...

Ngao Liệt và Lộc Tẩu nhìn thấy cảnh tượng này thì đồng thời kinh hãi, thất thanh kêu to.

Ngay cả những người luận đạo lúc này cũng sợ tới ngây người, ánh mắt có phần đờ đẫn nhìn vùng lôi hải kia.

Đại khái ngay cả bọn họ cũng không ý thức được là trái tim bọn họ lúc này đều hướng về Phương Hành, vì vậy vừa nhìn thấy Phương Hành bị kiếp lôi bao phủ sinh tử chưa rõ, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một lọa khủng hoảng khó tả, giống như trong nháy mắt mất đi chủ kiến vậy.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

- Ha ha ha ha, xem ngươi còn không chết được không! Còn không chết được không?

Chỉ là một đạo kiếp lôi giáng xuống còn chưa đủ, trong tiếng cười bén nhọn của Cảnh chủ, Tiên ma vân trên không trung càng tụ càng thịnh. Từng đạo liên tiếp giáng xuống, trong lòng nó dường như cũng cực kỳ sợ Phương Hành. Lúc này căn bản là không hề keo kiệt loại kiếp lôi này sẽ tiêu hao ý chí của thế giới bị tàn phá, căn bản là không quan tâm xem Phương Hành đã chết hay chưa, thậm chí ngay cả thời gian thở dốc cũng không cho hắn. Chỉ đang không ngừng đánh kiếp lôi xuống, nhìn dáng vẻ này thì không phải là đang muốn đánh chết Phương Hành mà là muốn chém hắn thành hư vô.

Chương 1315: Cảm tạ

Một đạo, hai đạo, ba đạo, bốn đạo

Một làn, hai làn, ba đợt, bốn đợt...

Sinh linh có mặt hoặc nhiều hoặc ít cũng đã tu hành được đến một cảnh giới nhất định, biết đến lôi kiếp...

Nhưng bọn hắn xin thề, cho dù gặp được lôi kiếp rồi nhưng từ trước đến nay cũng chưa từng nhìn thấy lôi kiếp kinh khủng bậc này. Dù sao một tu sĩ đối mặt với lôi kiếp tối đa cũng chỉ có một hoặc hai đạo. Cho dù Thánh Nhân thái cổ đã từng lấy thân bổ thiên, pháp tắc thiên địa toàn bộ Thiên Nguyên, ngoài lôi kiếp cũng có định số nhất định. Lần đầu Tiên là một đạo, lần thứ hai là hai đạo, lần thứ ba là ba đạo lôi kiếp, cứ thế suy ra cho tới lần cuối cùng phải chịu chín đạo thiên lôi, không bị tiêu tan thành mây khói thì có thể vượt qua rồi. Nhưng hôm nay Phương Hành gặp phải căn bản là không phải lôi kiếp, căn bản là lôi hải! Cảnh chủ rất sợ hắn không chết, quả thực đã bổ tất cả lôi kiếp lên người hắn rồi.

Đừng nói là hắn, ngay cả khu vực hắn đứng lúc này đều bị lôi hải đánh thành một cái hố vừa sâu vừa to. Ao đầm vô tận bị đánh nứt ra, đại địa rạn vỡ, một cái hố sâu có thể so với Ma Uyên của Thiên Nguyên đột nhiên xuất hiện trên thế giới không trọn vẹn này.

Mà ở trong thế giới đó còn có vô số lôi quang đang dũng động giống như sóng lớn trên biển, thỉnh thoảng cuộn trào mãnh liệt đánh lên mặt đê. Một loại khí tức nhưu tịch diệt tản ra từ trong lôi hải, bất luận là sinh linh yêu ma trong Tiên cảnh hay là người luận đạo đi theo Phương Hành lúc này đều chỉ có thể ngơ ngác nhìn vùng lôi hải đó, không có ai dám tới gần bước nào.

Còn Lộc Tẩu và Ngao Liệt lúc này cũng trầm mặc, đáy mắt tràn đầy sự lo nghĩ.

Cũng không phải bọn họ không có lòng tin với Phương Hành, chỉ là vùng lôi kiếp kia thực sự là quá đáng sợ.

- Ta nhất định không thể gánh nổi...

Trong lòng Lộc Tẩu bi ai nghĩ: “Cho dù ta có nắm chặt chống được chín đạo lôi kiếp của

Thiên Nguyên nhưng cũng không chịu được lôi hải này…”

Mà lúc này Ngao Liệt cũng chỉ có thể đứng đó nuốt nước bọt, cổ họng khô rát.

Tỉnh lại từ trong lôi trì tạo hóa, y liền không sợ lôi kiếp nữa, nhưng lôi kiếp vừa rồi y vẫn phải sợ thật!

Lần đầu Tiên trong lòng sinh ra một nghi vấn “Ta có thể gánh nổi lôi kiếp này không?”

- Ha ha, ngươi còn chưa chết? Còn chưa chết?

Trong sự yên tĩnh hoàn toàn chỉ có tiếng nói bén nhọn của Cảnh chủ đang kêu to, dường như xen lẫn sự vui thích vô tận, liên tục nói:

- Nhanh tản ra, nhanh tản ra, ta muốn luyện hóa thế giới của ngươi, ta muốn nuốt trọn thế giới đó, ta muốn luyện ra Tiên giới chân chính…

Lúc này nó dường như vô cùng nôn nóng, giọng nói không ngừng lưu chuyển quanh lôi hải nhưng lại không dám tới gần. Xem ra tuy nó có thể thao túng được lôi kiếp nhưng trong lòng nó cũng sợ loại sức mạnh này. Tối thiểu nó không làm được giống như bình thường là không gì không biết, lúc này cũng chỉ có thể lo lắng đợi lôi quang tàn dư trong hố sâu tản đi, sau đó mới có thể cảm nhận được tình huống bên dưới.

Giống với nó, những người khác cũng đều đang ngơ ngác chờ lôi quang trong hố sâu tản đi.

Từng cuộc đại chiến lúc này đều theo bản năng dừng lại, không có tâm tư tái chiến nữa.

Một phe biết rõ Phương Hành dữ nhiều lành ít, trong lòng còn ít nhiều một tia hi vọng.

Phe bên kia thì không nhìn được kết cục của Phương Hành liền không có tâm tư liều mạng với những người khác.

Tiên ma vân trên không trung đã biến mất, bên trong vực sâu vĩ đại lôi quang như trở thành nước, đương nhiên cũng sẽ không kéo dài. Không lâu sau cũng đã nhanh chóng tiêu tan. Sau khi lôi quang che mắt tản đi, rốt cục đã làm lộ cảnh tượng trong vực sâu vô tận ra. Trong cái hố lớn bị lôi kiếp đánh ra này đã không còn bất kỳ khí tức của sự sống nào, ngay cả một cái cây hoàn chỉnh cũng không hề để lại.

Thậm chí ngay cả đá vỡ vụn cũng đã biến mất, hóa thành màu lưu ly xanh biếc, vô cùng bằng phẳng!

Cả vực sâu lôi kiếp giống như bị thần binh lợi khí đào vô cùng trơn nhẵn, hoàn chỉnh.

Nhưng ở giữa hỗ sâu đen ngòn lại có một cái cột đột nhiên nhô ra.

Sau khi lôi quang biến mất, chư tu hoặc lấy mắt thường, hoặc lấy thần niệm rốt cục đã thấy rõ hình dạng của nó.

Đó là một hình người!

Một thân cháy đen, pháp bào nát bấy lẳng lặng ngồi xếp bằng ở chính giữa hố sâu, khí tức hoàn toàn không còn, giống như đã chết rồi.

- Đã chết rồi sao?

Không biết là vị luận đạo nào run rẩy hỏi một câu.

Hình người nám đen không có chút phản ứng nào, giống như một hòn đá không có một chút linh tính nào vậy.

- Ha ha! Ha ha! ...

Bỗng nhiên giọng cười bén nhọn của Cảnh chủ vang lên, mang theo sự mừng rỡ như điên:

- Chết rồi! Rốt cục ngươi cũng chết rồi...

Sau khi giọng của nó vang lên, tất cả người luận đạo cùng Lộc Tẩu, Ngao Liệt đồng thời hung hăng trầm lòng xuống, sự tuyệt vọng giống như nước thủy triều trào lên đánh sâu bọn họ xuống đáy cốc. Thậm chí ngay cả toàn thân cũng xuất hiện cảm giác vô lực, mà tất cả yêu ma trong Tiên cảnh thì đột nhiên điên cuồng hô lên, yêu ma loạn vũ, tiếng hô rung trời giống như đang làm loạn vậy. Vừa múa vừa hát, dùng hết sự nhiệt tình quỷ dị hoan hô chức mừng, cầu nguyện... tiếng động đó hầu như sắp truyền cả vào tinh không!

...

...

- Ai chết?

Nhưng khi đám luận đạo đang cực kỳ tuyệt vọng, còn đám yêu ma của Tiên cảnh thì đang mừng rỡ như điên thì chợt có một giọng nói bỗng nhiên vang lên, giống như một thanh kiếm sắc trong nháy mắt đã chém tất cả tiếng động thành phân nửa.

Giữa thiên địa lần nữa chỉ còn lại sự tĩnh mịch tuyệt đối.

Mọi ánh mắt, đều đờ đẫn nhìn sang đáy vực.

Lúc này, cây khô giống như mỏm đá vô tri ở đáy vực không có một chút tiếng động nào, trên thân lại loáng thoáng bắt đầu có một tia khí huyết dao động khó có thể phát giác bay lên, giống như đang mở nắp của một cái hộp đã đóng lại lâu năm. Khí huyết dao động ngày càng cường liệt, rất nặng, rất nhanh liền giống với người bình thường, hơn nữa còn đang không ngừng kéo lên, dường như chỉ trong một thoáng đã nhảy lên điểm cực kỳ đáng sợ.

- Bộp!

Ngay lúc khí huyết đang mãnh liệt làm người ta kinh ngạc đó, Phương Hành đột nhiên mở hai mắt ra.

Đáy mắt bạo phát tinh quang, so với sao trên trời còn sáng hơn.

Ngay cả trong thế giới đã bị tàn phá này đều bởi vì hai ánh mắt của hắn mà trở nên sáng hơn không ít.

Còn sau khi Phương Hành mở mắt ra thì chậm rãi đứng lên, theo sau động tác của hắn, trên người liền có cặn bã rào rào rơi xuống, lộ ra thân thể được quấn quanh thần quang ở bên trong. Tất cả lôi quang còn sót lại ở xung quanh đều bay về phía hắn rồi hóa thành một một bộ pháp y sặc sỡ lóa mắt trùm lên người hắn, làm hắn thoạt nhìn có cảm giác cực kỳ thần kỳ.

Còn ánh mắt của hắn thì đồng thời chậm rãi chuyển nhìn về một chỗ, nhìn về một tồn tại dường như hư vô.

- Cảm ơn!

Hắn nhẹ giọng mở miệng, giọng nói lại có vẻ vô cùng chân thành!

Sống đến lớn như vậy, hắn chưa bao giờ nói cảm ơn với bất kỳ ai, nhưng lúc này lại không thể không chân thành nói một câu.

Trên không tĩnh lặng, không có ai dám mở miệng, chỉ có một tiếng cảm ơn này của hắn bay bổng trên không trung của thế giới bị tàn phá.

- Chuyện này... chuyện này sao có thể chứ...

Sau một hồi lâu, tiếng nói bén nhọn của Cảnh chủ mới vang lên, nghi hoặc lớn hơn phẫn nộ.

Sau đó giọng nói của nó càng lúc càng vang, giống như điên rồi.

- Ngươi... tại sao ngươi lại còn sống được?

- Lôi kiếp mạnh như vậy, cho dù Chân Tiên cũng không đỡ nổi, tại sao ngươi có thể không hề bị thương chứ?

- Rõ ràng ngươi chỉ có tu vi Độ Kiếp cấp ba, làm sao có thể gánh được vô số lôi kiếp này chứ?

Giọng nói của nó càng lúc càng vang, thậm chí giông như một người đàn bà chanh chua đang đứng trên đường cái mắng to, sắp điên rồi.

Ầm ầm...

Sau khi nó mắng to cũng làm vô số người ở xung quanh như tỉnh lại từ một giấc mộng, sợ hãi nhìn về phía Phương Hành, mặt mày khiếp sợ, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, đầy bụng là sự kinh hãi... Lôi kiếp mạnh như vậy, hắn sao có thể chịu được chứ?

Nhất là Lộc Tẩu và Ngao Liệt, hai người bọn họ cũng coi như hiểu rõ thực lực của Phương Hành nhất nên càng thấy khó hiểu hơn.

Lôi kiếp mà ngay cả mình cũng không thể nắm chắc có thể chống được, làm sao Phương Hành có thể chống lại được?

Phải biết, vừa rồi trong kiếp lôi đó quả thực có thể so với chín đạo kiếp lôi của Thiên Nguyên!

Phương Hành vậy mà lại có thể chịu được, chuyện này há chẳng phải là nói cho dù hắn ở Thiên Nguyên cũng có thể trực tiếp chịu được chín đạo lôi kiếp hay sao?

Hơn nữa chịu được còn chưa tính, nhìn dáng vẻ của hắn còn không bị làm sao, một thân khí huyết càng thêm hùng hồn kinh người hơn trước..

...

...

- Ha ha, vì sao ta không thể chịu được?

Trong sự nghi vấn của vô số người, lúc này Phương Hành đã nhẹ nhàng bước đi, bước lên giữa không trung. Nhìn dáng vẻ của hắn rõ ràng có chút dương dương đắc ý. Nụ cười trên mặt tỏa sáng giống như một đóa hoa, giọng nói cũng vô cùng trong sáng không tốn chút sức lực nào đã có thể truyền khắp toàn bộ thế giới bị tàn phá, làm mỗi người đều nghe được vô cùng rõ ràng:

- Tiểu gia ta lúc ở Thiên Nguyên cũng không phải vô dụng, nếu Thiên Nguyên có mười phần số mệnh, ít nhất cũng đã bị ta giành được hơn ba phần, bước lên Tiên lộ này lại càng Tiên luyện u thổ, đúc thành đại thế giới chân thực, lại cùng lúc tu truyền thừa của tam giáo, nhận được đạo của mình, cho dù là căn cơ hay là cảm ngộ thâm thần đều đã đạt đỉnh, chỉ còn thiếu...

Khi hắn nói đến cuối cùng, ánh mắt nhẹ bỗng nhìn vào sâu trong thế giới không trọn vẹn.

- ... Thứ còn thiếu, thật ra chỉ là kiếp lôi sau cùng để thanh tẩy mà thôi!

Sau đó, trên mặt của hắn dâng lên nụ cười nhàn nhạt:

- Còn ta cũng thật không ngờ tới, ngươi có vô vàn lựa chọn vậy mà lại không chọn, lại muốn dùng kiếp lôi để đánh ta, đại ca à, chuyện này quả thực là đang buồn ngủ mà có gối đầu đưa tới, đang tịch mịch lại được gặp mỹ nữ, thật sự phải cảm tạ kiếp lôi dốc vốn này của ngươi rồi, rốt cục cũng giúp ta tẩy luyện thân thể, trọng tố thần hồn, mà nay, những thiếu sót trong tu hành của ta ở Thiên Nguyên rốt cục đã được ngươi bổ sung, ha ha, trọng tố tạo hóa lại hun đúc tu vi, đạo tâm như kim khí huyết như sấm, con đường tu hành của ta sắp đủ rồi.

- Tất cả đều là vì ngươi!

Hai tay của Phương Hành hợp thành chữ thập, cúi người với sâu trong thế giới bị hủy hoại một cái, sau đó ngẩng đầu lên cười:

- Cho nên ta phải cám ơn ngươi!

Sau khi nói xong một câu nói này, hắn liền sải bước đi ra ngoài.

Một tiếng ầm vang lên.

Căn bản là tốc độ của hắn nhanh tới mức không có cách nào có thể hình dung được, bởi vì hắn giống như trực tiếp xé rách không trung, truyền tống qua đó.

Đại Đức Đạo chủ trước đây ngăn ở trước người của hắn lại bị kình phong trên người hắn lướt qua, xé rách thành hai nửa.

Còn bản thân hắn thì trực tiếp bước một bước vào trong thế giới bị tàn phá, giơ tay lên vươn về phía một hướng.

- Đương nhiên, cảm ơn là cảm ơn, cướp thì vẫn phải cướp rồi...

Chương 1316: Hảo hán tha mạng

Bất luận là Lộc Tẩu hay là Ngao Liệt, thậm chí là vị Cảnh chủ thoạt nhìn không gì không biết kia đều đánh giá quá thấp căn cơ của Phương Hành!

Kiếp lôi vốn là do ý chí đất trời hiển hóa thành, trừ đi dị số làm mất cân bằng của thiên địa. Nhưng người tu hành tâm còn cao hơn trời, rành nhất việc tuyệt diệt sinh cơ bị nắm lấy. Vì vậy bọn họ đã sớm nắm rõ đạo tu hành kiếp lôi rồi, đó chính là nương vào sức mạnh hủy diệt ẩn trong kiếp lôi mà cảm ngộ thiên địa, đúc lại Tiên cơ, thoát ra khỏi luân hồi ngũ hành. Nói cách khác lôi kiếp này khi tu vi chưa tới, căn cơ chưa đủ thì chính là kiếp số, là hủy diệt. Nhưng khi tu vi đã đến, căn cơ đã đủ thì sẽ là một kỳ ngộ, là tạo hóa.

Hôm nay Phương Hành chính là như thế. Cảnh chủ vốn muốn mượn lôi kiếp để diệt hắn nhưng lại không ngờ bị hắn nương vào lôi kiếp để tẩy luyện cơ thể, đúc lại tu vi.

Trước khi được kiếp lôi này tẩy luyện, bất kể Phương Hành có thể giá ngự một thế giới hay không, cho dù hắn có tìm hiểu xong giáo lý tam giáo hay không cũng đã lấy được đạo của mình hay chưa thì tu vi thật sự của hắn mới có Độ Kiếp cấp ba, đây là sự thật không thể chối được.

Nhưng bây giờ sau khi trải qua lôi kiếp này, hắn đã có tu vi gì?

Điểm này, ngay cả Lộc Tẩu và Ngao Liệt cũng không dám khẳng định.

Bởi vì Phương Hành cũng không phải ứng kiếp theo trình tự chín lôi kiếp giống ở Thiên Nguyên. Hắn ở Thiên Nguyên mới ứng được ba đạo lôi kiếp, sau đó liền rời khỏi Thiên Nguyên bước chân vào tinh không, nhưng ở trong thế giới bị tàn phá kỳ diệu này lại bị Cnarh chủ bổ sung lôi kiếp đang thiếu sót, đã không có cách này dùng lẽ thường để suy đoán hắn đã ứng mấy kiếp, chỉ là cảm giác hắn cũng đã độ xong kiếp đạo rồi?

Tối thiểu, thực lực mà hắn thể hiện ra đã quá mức khoa trương!

Một bước vọt vào sâu trong thế giới bị tàn phá này. Đại Đức Đạo chủ mới cản đường thậm chí ngay cả phản ứng cũng không kịp đã trực tiếp bị kình phong trên người hắn xé rách. Tuy chuyện này cũng là bởi vì Đại Đức Đạo chủ bị lôi kiếp bắn ngược đã bị trọng thương, sau đó lại bị Cảnh chủ lấy đi Tiên ma lực, thực lực khoảng chừng Độ Kiếp cấp ba, cấp bốn! Nhưng đây cũng đủ đáng sợ rồi, dù sao dõi mắt nhìn Thiên Nguyên và tinh không này, có mấy người có thể trong nháy mắt giết chết một vị yêu ma có thực lực Độ Kiếp cấp ba, cấp bốn chứ?

Tất cả người luận đạo đều sáng mắt lên, sinh ra lòng tin vô tận.

Mà tất cả yêu ma trong Tiên cảnh nhìn thấy cảnh ấy thì đồng thời cực kỳ sợ hãi.

Thấy được Đại Đức Đạo chủ bị giết, cho dù là Đại Uy Yêu chủ cùng Đại Bi Phật chủ, lúc này cũng đã không còn lại chút chiến ý nào nữa.

- Ngăn hắn lại! Ngăn hắn lại!

Tiếng nói bén nhọn của Cảnh chủ không ngừng thúc giục tru lên, gọi Phật chủ và Yêu chủ lại, nhưng một là hai người kia đã sợ vỡ mật, không có tâm tư tái đấu nữa, hai là lấy tốc độ của Phương Hành, bọn họ cũng không ngăn cản được.

...

...

- Tại sao lại xảy ra chiến trận lớn như vậy chứ?

Ngay trong Tiên ma khí độ vô tận ngưng kết thành mây đó, bao phủ thế giới bị tàn phá, đám Long Mẫu đang gấp rút nhanh chóng chốn ra khỏi vực này cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm quay đầu lại, nhìn thấy tinh vực bị tàn phá kia bỗng nhiên đang bị Tiên ma khí độ bao vây, khí thế như hủy thiên diệt địa làm Long Mẫu và Lam Tiên sinh đều sợ hãi tới mặt không còn giọt máu này. Mấy người Long tử Long tôn mới vừa được cứu ra càng cho rằng người của Tiên cảnh đang đuổi tới, theo bản năng run rẩy một hồi, sau đó cắn răng muốn dồn hơi đại chiến một trận.

- Không lo, không lo, hẳn là ma đầu kia đang đại náo Tiên cảnh, đấu với cường giả của Tiên cảnh đó...

Long Mẫu ôm đứa con nhỏ nhất của mình là Ngao Bại lại rồi nhỏ giọng dỗ dành. Nhìn lại cũng cảm thấy kinh hãi, trước đây trốn ra ngoài, nàng ta cũng muốn mượn Phương Hành làm phân tán lực chú ý của Cảnh chủ để có thể trốn đi thành công. Trong lòng nàng ta, biện pháp tốt nhất chính là Phương Hành và

Cảnh chủ đồng quy vu tận, mình thì dẫn theo các con an toàn chạy trốn, nhưng giờ cũng không khỏi kinh hãi, nghĩ thầm tiểu ma đầu không khỏi gây ra chiến trận quá lớn rồi. Thoạt nhìn trận ác chiến kia uy lực cực thịnh, đã ảnh hưởng đến toàn bộ Tiên cảnh...

- Chúng ta đừng nên quay đầu lại, nhân lúc bọn họ đang đại chiến hãy ngư ông thủ lợi là hơn.

Một vị Long tử trong số đó đứng thứ năm, vẻ mặt hung ác thấp giọng nói.

Long Mẫu khẽ run, hiển nhiên cũng động lòng. Nàng ta có thể tính toán bằng mọi cách để mưu đoạt cơ nghiệp Thương Lan Hải, đương nhiên cũng là một người gan lớn. Nhưng nàng ta nhìn thoáng qua mấy đứa con mới được cứu ra rồi lại lập tức bỏ đi suy nghĩ này, lắc đầu nói:

- Không được không được, quá mức mạo hiểm rồi, chúng ta vẫn nên mau chóng rời khỏi nơi quỷ quái này thôi! Tốt nhất sớm đuổi kịp cậu của con...

Nói tới cuối cùng lại hơi dừng lại một chút, than thở:

- Xem ra kỹ năng của ma đầu kia quả nhiên không nhỏ, ta đúng là đã coi thường hắn rồi, nếu như bây giờ hắn gây sự lớn như vậy mà còn có thể an toàn trốn ra ngoài, ta thật sự tin hắn có thể đấu một trận với cậu của con...

- Mẫu hậu, cậu đã đi ba mươi năm rồi, chúng ta không thể nào đuổi kịp được hắn.

Nhưng lúc này, Ngao Bại tuổi tác nhỏ nhất được Long Mẫu ôm trong lòng lại chợt mở miệng, nhìn chòng chọc vào Tiên cảnh ở phía sau bị Tiên ma khí độ vô tận bao chùm, lạnh lùng nói:

- Huống hồ, trong cơ thể chúng ta đều có long huyết, làm sao có thể khiếp đảm như thế?

Long Mẫu đang cực kỳ chua xót cực lực an ủi mấy đứa con, nghe vậy thì cũng hơi ngẩn người.

Trong lòng dâng lên cảm xúc kỳ dị khó tả:

- Đây chính là sự kiêu ngạo mà bọn họ kế thừa từ tên ma quỷ kia sao?

...

...

- Ha ha ha ha, ngoan, bảo bối của ngươi rốt cục là ở đâu, mau lấy ra đây cho ta xem...

Lại nói, lúc đám Long Mẫu đang do dự bất định, Phương Hành đã tiến vào trong một nơi của thế giới không trọn vẹn. Chỉ thấy ở phương bắc của thế giới không trọn vẹn này có nước sông màu đen vô tận đang tràn ra, chảy thẳng về phía thiên ngoại tạo thành một vòng tuần hoàn cực kỳ kỳ diệu. Trước đây lúc bị huyễn thuật che lấp còn không nhìn ra bản chất, nhưng bây giờ lại có thể phát hiện ra sau khi nước sông này lưu chảy lại tạo thành một con đường ngầm, đi thông vào sâu bên trong thế giới này, giống như biến thế giới này thành một cái động phủ vậy.

Mà hắn hiện giờ cũng đã sớm kết luận, Cảnh chủ thứ tư nếu có chân thân thì tất đang ở sâu trong động phủ này!

Lúc này hắn tài cao mật lớn, mặt dù biết bên trong động phủ kia tất có hung hiểm nhưng lại không chút sợ hãi mà đâm đầu vào đó.

- Giết! Giết! Giết!

Tiếng nói của Cảnh chủ bén nhọn vang lên chói tai như thép nguội va chạm. Sau khi nó kêu to, vô số xương khô, vô số quái thi đều từ bốn phương tám hướng của động phủ này vọt ra, có kết thành đại trận, có cuộn trào mãnh liệt vọt tới muốn ngăn cản bước chân của Phương hành. Nhưng đám xương khô quái thi này so với Đại Đức Đạo chủ khi còn sống còn không bằng thì làm thế nào có thể cản được bước chân của hắn? Căn bản không thèm quan tâm tới gì cả, chỉ mở hai tay áo ra, bên người cũng đã có thêm hai mươi thân ảnh mập mạp, mỗi người đều tỏ ra hung ác.

- Giết!

Trong nháy mắt Phương Hành hạ pháp chỉ.

Hơn hai mươi thân ảnh mập mạp ngay lập tức gào lên vây quanh Phương Hành đánh về phía trước.

Nhìn kỹ lại thì đương nhiên đó là hơn hai mươi người dáng vẻ trư yêu, đa phần đều đang ở Trúc Cơ, chỉ có một người dẫn đầu là Kim Đan. Mỗi người trên người đều đầy thịt nhanh chóng xông lên. Cố tình, trên người bọn họ đều mặc chiến giáp thượng hạng, cầm pháp bảo đứng đầu, đầy mặt là sự hung lệ, bổn tướng vốn là gia trư, thoạt nhìn còn ngoan độc hơn cả heo rừng, hấp ta hấp tấp cầm pháp bảo lên đánh loạn một trận.

Có Phương Hành ở bên cạnh, tuy bọn họ có tu vi thấp nhưng lại hữu kinh vô hiểm, đánh giống như đang luyện binh.

Bản thân Phương Hành lại ra tay, bước chân vô cùng nhẹ nhàng chắp hai tay sau lưng càng chạy càng nhanh, thâm nhập vào trong động phủ.

- Cứu chúng ta, cứu chúng ta với...

Trên đường lúc đi qua một cái ao đầm, chỉ thấy trên mấy cây khô cột vài chục sinh linh vóc người gầy đét. Nhìn dáng vẻ đương nhiên là yêu binh yêu tướng của Thương Lan Hải. Phương Hành biết bọn họ đều bị Cửu Đầu Trùng bỏ lại, bị dằn vặt đến nay nên cũng không hề khách khí, vung tay áo lên thu hết bọn họ vào trong thức giới, trong lòng có chuyện muốn hỏi bọn họ, chỉ là bây giờ còn có việc nên chưa rảnh.

- Ngươi dám! Ngươi dám! Ngươi thật sự có can đảm vô lễ với ta?

Càng thâm nhập vào trong động phủ, giọng nói bén nhọn lại càng thêm chói tai, hầu như tức giận tới sắp nổ tung.

- Nhìn đi, rồi ngươi sẽ biết ta có dám hay không...

Phương Hành cười trêu tức, bước chân không ngừng lại, nhanh chóng đi vào bên trong.

- Giết!

Vô số khí độ Tiên ma ngưng kết thành ảo giác thần binh ma tướng đánh về phía Phương Hành.

Mỗi tên đồ đệ heo mập đều sợ hãi trốn phía sau Phương Hành. Phương Hành liếc mắt đã nhìn thấu đây là ảo giác liền phất tay áo một cái, tất cả ảo giác đều biến mất. Đung đưa như mây, lúc này đám đệ tử kia mới tiếp tục nhảy ra ngoài lớn tiếng tiếng kêu giết!

- Ngươi... Ngươi to gan lớn mật, ta muốn nhốt ngươi vào mười tám địa ngục...

Giọng nói sắc nhọn của Cảnh chủ vang lên, không biết đã thi triển thủ đoạn gì, xung quanh Phương Hành bỗng nhiên hóa thành một thế giới băng sương.

- Đạo tâm của tiểu gia ta bây giờ không một hạt bụi, huyễn thuật của ngươi có mạnh mẽ hơn nữa thì làm sao có thể thắng ta được?

Phương Hành cười ha ha bước nhanh một mạnh, cho dù là băng tuyết trong thế giới băng sương hay là hỏa diễm trong thế giới lửa cháy mạnh đều không dính được chút nào lên người của hắn, đều bị đao phong trên người hắn phá hủy từng tầng huyễn cảnh, cuối cùng đến trước một cái cửa đá.

- Aiz, bản tôn đã mấy trăm ngàn năm chưa từng động thủ với ai, nhưng bây giờ, không thể không phá lệ vì ngươi rồi...

Giọng nói của Cảnh chủ đột nhiên trầm xuống, sau một hồi lâu thì thở dài một tiếng.

Sau tiếng động này, cửa đá đóng thật chặt lại ầm một tiếng mở ra. Vô số khí độ Tiên ma đều vọt vào trong cửa đá, sau một hồi lâu từ bên trong đó lại chậm rãi có một lão giả khí cơ cuồn cuộn đi ra. Một thân lạnh lẽo như điện, Tiên phong đạo cốt, tu vi mơ hồ dao động, dường như có thế giới vô tận bao vây quanh người ông ta. Một thân Tiên uẩn quả thực là kinh thiên chấn địa, mười Đại Đức Đạo chủ cũng không sánh nổi. Hai mắt hung tàn đảo qua, đám đồ đệ heo mập sau lưng Phương Hành liền bỏ lại Phương Hành rồi bỏ chạy, đầu cũng không dám quay lại.

- Ông trời ơi, đây là tồn tại gì chứ, còn lợi hại hơn so với sư phụ...

- Xong đời xong đời rồi, sư phụ muốn chơi hết, các huynh đệ tỷ muội nhanh nhanh chóng chạy trốn đi thôi...

Sau khi loạn một trận, các đệ tử heo mập chạy còn nhanh hơn kẻ trộm, hoàn toàn không giống như tốc độ mà một vóc người mập mạp có thể làm được.

Mà lúc này Phương Hành cũng dừng lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía trước.

Nhìn dáng vẻ của lão giả này, một thân đạo uẩn Tiên khí toàn thân, tuy chưa có động tác gì nhưng tràn đầy khí độ tôn quý mà người thượng vị mới có. Chỉ lẳng lặng đứng ở đó đã tự nhiên trở thành trung tâm của thiên địa, thành vua của vũ trụ.

Người có thể có đạo uẩn bậc này....

... Chẳng lẽ chính là Tiên Nhân Vương trong truyền thuyết?

- Tiểu nhi, là tự ngươi tìm đường chết!

Tồn tại đáng sợ kia nặng nề mở miệng, một thân sát khí như ngưng tụ lại thành thực chất, giống sóng triều tràn ra ngoài.

- Hắc hắc, thật không?

Nói thực, chỉ nhìn lão giả này một cái, trong lòng Phương Hành cũng dâng lên một loại kích động muốn quay đầu chạy. Thật sự là áp lực mà lão giả này mang tới quá lớn, cho dù lão chỉ đứng ở đó đã giống như có một ngọn núi lớn đặt trên đỉnh đầu mình, càng không cần nói lúc này lão đang trừng mắt lên, sát khí không chút che giấu. Chỉ có điều dù sao Phương Hành cũng là Phương Hành, gan lớn đến mức ba tuổi đã bắt đầu lấy việc chọc tổ ong vò vẽ làm thú vui, tuy trong lòng tràn đầy áp lực nhưng đáy lòng lại có một luồng kích động càng lúc càng lớn dâng lên, trừng mắt, khớp hàm khẽ cắn, nghiêm khắc nở nụ cười:

- Không cần biết ngươi là ai, trước Tiên nhận của ta một quyền!

Nói rồi muốn đập một quyền tới, thực sự là tuyệt không khách khí.

Trong lòng đã quyết định chủ ý, mặc kệ lão nhân này là ai, trước Tiên đánh một trận rồi lại tính tiếp.

Chỉ là ngay cả hắn cũng không ngờ tới chính là khi một quyền còn chưa đánh tới, tồn tại thoạt nhìn một thân khí cơ giống như Tiên Nhân Vương lại chợt đổi sắc mặt, bịch một tiếng quỳ trên đất, hai tay chắp lại với nhau, liên tục cầu xin tha mạng.

- Chậm đã chậm đã, đừng đánh đừng đánh, hảo hán tha mạng...

Chương 1317: Thái Hư huyễn kính

- Ồ?

Lúc đầu Phương Hành cũng khó khăn lắm mới tìm được chân thân của tên Cảnh chủ này, tự nghĩ không thể thiếu một trận ác chiến được, nhưng không ngờ Cảnh chủ trông khá được mà không dùng được. Một quyền còn chưa kịp đánh qua, người kia đã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, hơn nữa mắt mở trừng trừng nhìn một thân Tiên ma khí độ mênh mông tản ra ngoài. Thân hình to lớn cũng trở nên càng lúc càng nhỏ, cuối cùng lại hóa thành một thứ nhỏ bé, dáng vẻ giả bộ đáng thương quỳ trên mặt đất. Hai cái tay nhỏ bé đang ôm trước ngược, trừng một đôi mắt to vô tội nhìn Phương Hành.

- Không sao?

Đám đệ tử heo mập mới vừa rồi không chút do dự bỏ lại Phương Hành để tự chạy thoát thân cũng từ tự tụ trở lại, vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía Cảnh chủ đang quỳ trước mặt Phương Hành để không ngừng cầu xin tha mạng, mỗi người đều mở to hai mắt mà nhìn:

- Đây chỉ là một con thỏ thôi sao?

Phương Hành cũng có phần cạn lời...

- Không phải thỏ, là một tiểu hài tử, có điều hơi mập chút, cái tai dài hơn bình thường chút...

Hắn cũng dành chút thời gian nhìn kỹ một lần, cuối cùng mới xác định người quỳ gối trước mặt hắn là thứ gì.

Đúng là một tiểu hài tử, thoạt nhìn sợ là còn chưa tới hai tuổi, nhưng lại cực kỳ mập mạp, chuẩn bị thành một quả cầu tròn xoe rồi. Hơn nữa, nước da trắng chói mắt, hai lỗ tai đầy, mập phì giống y hệt một con thỏ. Lúc này đang ngẩng đầu trừng hai con mắt to lưu động được che một tầng vụ khí, tràn đầy sự cầu xin tha thứ, ngây thơ mà đáng thương nhìn mình. Khóc thút thít, giọng nói làm loạn lòng người.

- Hảo hán, đại vương, cầu xin ngươi tha mạng cho ta, ta sẽ không dám... bướng bỉnh nữa đâu...

Hai cánh tay nhỏ bé mập mạp vẫy vẫy trên không trung, dáng vẻ thật buồn cười, nghe giọng nói này thì thật sự là Cảnh chủ. Chỉ là sau khi giọng nói bén nhọn cố tình hạ thấp xuống thì lại có thêm vài phần ngây ngô như con nít, kết hợp với dáng vẻ tròn vo thật sự có mấy phần đáng yêu/

Nắm đấm của Phương Hành khựng ở giữa không trung, ánh mắt cổ quái dường như có phần ngại ngùng không hạ thủ được.

Nhìn thấy thế, hài tử đó càng thêm ra sức xin khoan dung, cặp mắt to vô tội liên tục lưu chuyển nhìn về phía Phương Hành, ngập ngừng nói:

- Nhìn ta đi nhìn ta đi, bảo bảo bé nhỏ như vậy, đáng yêu như này, làm sao ngươi lại nhẫn tâm hạ thủ với bảo bảo chứ?

- Này thì bảo bảo...

Không có chút ngu xuẩn nào, tiểu nhi kia nói ra một câu như thế nhất thời làm Phương Hành không nhịn nổi nữa, bịch một cước đã đá ra, làm tiểu hài tử đó bị bay lên giữa không trung, sau đó vươn tay ra nhéo cái tai dài của tiểu tử, tay kia kéo ra:

- Ta cho ngươi thành bảo bảo... cho ngươi thành bảo bảo này... vừa rồi phách lối không phải ngươi thì là ai? Đây là cái giá phải trả...

- Ôi trời ơi, đau... đau...

Tiểu tử kia bị Phương Hành đánh cho bối rối, rõ ràng không lường được mình rõ ràng đã giả vờ tốt như thế rồi, tại sao lại chọc giận ma đầu nay chứ? Sau một hồi lâu mới hồi thần, oa oa kêu lớn, hai cái chân nhỏ mập mạp ra sức giơ lên đá lung tung lên mặt Phương Hành. Chỉ có điều với tu vi hiện nay của Phương Hành, làm sao có thể bị nó đá trúng được? Tay chỉ rung một cái liền hút hết khí lực toàn thân của nó, hữu khí vô lực lơ lửng trong không trung, nức nở khóc rống lên rồi lươn lẹo nói:

- Ngươi đánh chết ta đi, ta cũng không muốn sống nữa, đoán chừng đã nhịn vài vạn năm rồi, muốn làm người cũng không làm được, tức chết ta rồi...

- Tiểu gia ta không dễ mắc lừa đâu, ngươi cho là ta không nhìn thấu đây căn bản không phải là chân thân của ngươi hay sao?

Phương Hành không thèm quan tâm đến lý lẽ, bắt đầu tát từng bạt tai một làm tiểu tử này bị quất tới nghẹn tiếng khóc trong cổ họng.

Sau đó ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào cửa đá ở phía trước, ánh mắt híp lại lóe lên ánh sáng.

Sau khi tiểu tử này đi ra từ trong cửa đá, cửa đá kia đã lần nữa đóng lại nhưng tron gkhe hở tựa như lại mơ hồ có Tiên khí dày.

- Này này này, đừng đừng đừng, chớ có đi vào...

Tiểu tử kia vừa thấy động tác này của Phương Hành liền sợ tới dựng tóc lên, hét ầm:

- Hảo hán, đại vương, ta nhận thua rồi, ta nhận thua, ta không bằng ngươi, ngươi còn lợi hại hơn cả Cửu Đầu Trùng âm hiểm kia, lần này ta thực sự nhận thua rồi, cũng không dám đắc tội với ngươi nữa, nửa Tiên mệnh đó coi như ta hiến cho lão nhân gia ngài , ngươi mau mang nó rời khỏi nơi này đi! Về sau ta cũng không dám chọc vào sinh linh trên Thiên Nguyên nữa, van ngươi, cầu ngươi đi nhanh đi... đừng nên mở cánh cửa này ra, phía sau cánh cửa này có thứ vô cùng đáng sợ đó...

Nhưng ở trong tiếng thét chói tai của nó, Phương Hành lại tuyệt không khách khí, nhìn chằm chằm cửa đá một lát, sau đó đánh ra một chưởng.

Ầm!

Cánh cửa đá thoạt nhìn vô cùng nặng nề bị một chưởng của Phương Hành vỗ lên, lập tức đổ rào rào, rơi xuống bụi mù vô tận. Sau một hồi lâu, cả cánh cửa bỗng nhiên xuất hiện kẽ nứt chằng chịt, sau đó hóa thành bột mịn ầm ầm tản ra, lộ ra một cánh cửa đen ngòm. Cũng trong một khắc xuất hiện cánh cửa này, bên trong liền có Tiên khí nồng nặc tản ra ngoài, thần quang dày đặc, cực kỳ thần dị.

- Hóa ra khí độ Tiên ma tỏa ra từ nơi này...

Vẻ mặt của Phương Hành hơi khựng lại, trong lòng có tính toán.

Trước khi phá huyễn thuật của khu vực này chỉ cảm thấy khu vực Tiên cảnh này khắp nơi dày đặc Tiên khí, tựa như là Tiên giới thực sự vậy, sau khi xóa đi Huyễn thuật lại phát hiện nơi đây căn bản là một ma vực, ngay cả thế giới cũng không trọn vẹn, chỉ tụ tập một vài yêu ma quỷ quái, nhưng không thể không thừa nhận, cho dù là ma vực cũng có tồn tại Tiên khí. Chuyện này không khỏi khiến người ta khó hiểu, nếu là Ma vực thì Tiên khí từ đâu tới? Cho tới lúc này Phương Hành mới hiểu rõ, ma khí mới là bổn nguyên của khu vực này, nhưng Tiên khí, lại đến từ nơi đây...

- Ta van ngươi, đừng nên đi vào đó được không, ta nhận thua rồi, thực sự nhận thua rồi, ngươi mang theo Tiên mệnh đi đi...

Tiểu tử bị Phương Hành túm trong tay không nhịn được mà liên thanh cầu xin tha, trong giọng nói tỏa ra sự tuyệt vọng.

- Câm miệng!

Phương Hành lại vả cho nó một cái, đánh cho nó không dám nói tiếng nào nữa, sau đó cất bước đi vào trong cánh cửa này.

- Phù

Bước một bước vào cánh cửa này, ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được mà thở một hơi dài.

Tiên khí của nơi này thực sự quá dày đặc, mỗi lần hít thở một ngụm tựa như được nuốt một viên Tiên đan, ăn một quả bàn đào vậy, nhất định vượt qua sự tưởng tượng. Chuyện này cũng càng làm hắn xác định ở sâu trong thế giới bị tàn phá này quả nhiên có bảo bối nào đó khó lường...

- Bảo bối chính là...

Đưa mắt nhìn bốn phía, Phương Hành nhanh chóng thu hết bố trí phía sau cánh cửa này vào trong mắt, bỗng nhiên phát hiện ra đây mang dáng vẻ của một cung điện kín gió, lò luyện đan ngọc trụ có đầy đủ, thậm chí còn có một vài cái khung tử sách cổ, không khác biệt gì lớn với những cung điện tầm thường khác, chỉ là nơi đây lại hoàn toàn bị bịt kín, điều này cũng làm cho người ta không khỏi liên tưởng tới một tồn tại khác, đo schinsh là... mộ thất mai táng người chết...

ở phần cuối của mộ thất này không ngờ lại có đặt một cái dàn tế, mà ở trên dàn tế có một vật lóe lên bảo quang kinh người...

Đó là một cái gương cổ kính!

Bên trong mộ thất này, tất cả Tiên khí đều tản ra từ trong đó, chợt nhìn qua nó giống như một cái cửa Tiên tuyền vậy, không ngừng dâng lên Tiên khí hùng hồn. Mà ở trên mặt nó có phù văn vô tận dũng động, chỉ cần nhìn một cái liền khiến người ta cảm thấy như rơi vào trong kính vậy. Kinh người nhất là cảm giác mà tấm gương kia cho PHương Hành. Hắn không nhịn được mà cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu hài tử như thỏ đang tuyệt vọng trừng hai mắt to nhìn mình, không nhịn được mà tấm tắc kêu lên kỳ lạ.

- Cảnh chủ cái gì chứ, hóa ra là Kính chủ à...

Hắn không nhịn được mà thấp giọng mở miệng lẩm bẩm, cúi đầu nhìn thoáng qua tiểu tử đang xách trong tay.

Tiểu tử này cũng đang len lén ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt của hai người vừa hay đụng vào nhau...

- Đừng...

Tiểu hài tử kia dường như đoán được Phương Hành muốn làm gì, nhanh chóng gào lên chói tai, ra sức giãy dụa.

- Đi thôi, bảo bảo...

Phương Hành cười ha ha một tiếng, một tay nhéo rồi ném nó về phía tấm gương kia.

Tiểu hài tử này ngoại trừ có phần gian khổ trượt ra ngoài ra, thì thoạt nhìn hoàn toàn như là một tiểu hài tử bình thường không có chút tu vi nào. Nhưng sau khi tiếp xúc với mặt kính, một màn quỷ dị lại xuất hiện. Mặt kính lại giống như mặt nước tản ra, hoàn toàn bao phủ nó vào trong, sau đó trong gương bỗng nhiên xuất hiện một khuôn mặt tức giận. Gương mặt này không ngừng biến hóa, khi thì như người, khi thì lại như yêu, khi thì lại như Phật, khi thìnhư Long, nhưng cuối cùng vẫn hóa thành dáng vẻ của một đứa bé.

- Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, đừng có trêu đùa ta.

Nó tức giận kêu to, giọng nói sắc nhọn chói tai, dẫn động Tiên khí cuồn cuộn trong kính biến hóa kinh người.

Nhưng Phương Hành căn bản cũng không để ý đến nó, chỉ hít sâu một hơi, sau đó hai mắt bình tĩnh nhìn vào gương. Âm Dương Thần Ma Giám hoàn toàn được sử dụng, đáy mắt bát đầu hiển hóa phù văn vô tận, sau môt hồi lâu có một luồng ký ức xuất hiện trong đầu hắn.

- Bảo bối của Thái Hư Tiên Vương... Thái Hư Huyễn Cảnh...

- Huyễn giả là thật, tạo thành thế giới, có thể chiếu đại đạo, có thể soi đạo tâm...

Sau khi tu vi của Phương Hành càng cao, Âm Dương Thần Ma Giám cũng dần dần xuất hiện biến hóa. Bây giờ khi thi triển đã giống như là trở thành một người bạn cũ đang thấp giọng giải thích với hắn. Có một vài thứ nó cũng không nhận ra được, nhưng cái gương này rõ ràng không ở trong nhóm đó, dường như không tốn chút tinh thần nào đã giám định ra được lai lịch của nó, cũng nhất thời làm cho trái tim của Phương Hành cảm thấy trái tim vui mừng như điên. Địa vị của bảo kính này thực sự quá lớn, vậy mà lại là một pháp bảo thiếp thân của một vị Tiên Nhân Vương của Đại Tiên Giới, sở hữu thần thông biến giả thành thật, thay đổi lòng người.

Tiên Nhân Vương!

Là tồn tại bậc nào?

Trong truyền thuyết, Tiên Nhân Vương là tôn xưng cho một người đứng đầu Tiên gia của Đại Tiên Giới mới có, chính là tồn tại tối cường của vũ trụ.

Bởi vì tồn tại đó thực sự quá cao, vì vậy đối với Phương Hành bây giờ thì cảm thấy bọn họ đặc biệt không chân thật...

Dù sao chúng tu gia của Thiên Nguyên cũng chỉ truy cầu Tiên đạo mà thôi, nhưng Tiên Nhân Vương lại là chí tôn trong Tiên!

Nhưng bây giờ, hắn lại tận mắt thấy pháp bảo thiếp thân của Tiên Nhân Vương.

Cũng khó trách Tiên cảnh này quỷ dị như vậy, trước khi Phương Hành đắc đạo, thần thức mạnh mẽ như vậy cũng không thể nhìn ra huyễn cảnh trong thế giới này. Dù sao cái gương này là pháp bảo mà có thể do Tiên Nhân Vương luyện chế ra. Những chỗ không hiểu khác lúc này cũng làm hắn bừng tỉnh, nếu Tiên kính này là do một pháp bảo biến thành vậy nó đương nhiên có thể chiếu ra tất cả, toàn trí toàn năng. Chỉ có điều cái gương vẫn chỉ là cái gương, cho dù có linh tính thậm chí là thần hồn của riêng mình thì cũng không có được bản thể, chỉ có thể nuôi tượng gỗ để bản thân mình dùng.

Ba vị tôn chủ cùng với một đám yêu ma của thế giới bị tàn phá này chắc chắn là bị nó khống chế.

Chính nó không có chiến lực quá lớn nên đều gia trì khí độ Tiên ma này lên người đám yêu ma để bọn chúng làm việc cho nó, đạt được mục đích của nó!

Dĩ nhiên, kính này làm thế nào nắm giữ Tiên mệnh, vì sao lại phải khống chế sinh linh, cùng với việc nó làm thế nào từ Đại Tiên Giới tới được đây, cũng xây lên một thế giới ảo giác dối trá này tác oai tác quái thì là chuyện mà Phương Hành không có khả năng đoán được...

- Buôn bán lời, quả nhiên buôn bán lời rồi, không thể ngờ tới nơi đây lại có chí bảo của Tiên Nhân Vương...

Phương Hành càng nhìn càng thấy mừng rỡ, không nhịn được nở nụ cười thật thấp, cảm giác mọi thứ đều đáng giá.

Chương 1318: Chiếm được cơ thể

của ta chứ không chiếm được trái tim của ta

Khi nhìn thấy Tiên kính này rồi cũng lấy Âm Dương Thần Ma Giám khám phá lai lịch của nó xong, trong lòng Phương Hành vui mừng như điên, không uổng mình đại sát một trận, liều mạng vào sâu trong thế giới bị tàn phá này. Trước đây hắn đoán cũng không sai, Tiên mệnh quả nhiên không phải vật quý nhất của Tiên cảnh, tấm Thái Thư Huyễn kính này mới đúng. Dù sao cũng là pháp bảo thiếp thân của Tiên Nhân Vương, hơn nữa còn sinh ra linh tính, không nói đến thần uy của nó cường đại như thế nào, phương pháp huyễn ảo lại thông huyền bao nhiên, vẻn vẹn chỉ bằng vào nó chỉ là một cái gương mà có thể nghịch chuyển càn khôn, biến ảo hàng vạn hàng nghìn, thậm chí dùng thủ đoạn để khống chế cả một thế giới, chuyện này nghe qua thì đã là một việc thần dị khó có thể tưởng được rồi.

- Thuộc về ta, thuộc về ta, ha ha...

Đối với Phương Hành thì pháp bảo này nhất định chỉ có thể gặp mà không thể cầu, đương nhiên không chút khách khí, cười to một tiếng, thân hình liền bay về phía trước mà cướp, sau đó lấy tay vỗ về phía mặt gương, muốn thi triển thần thông luyện hóa để biến cái gương này thành của riêng...

- Ta không làm, ta không làm...

Bảo kính còn kích động hơn cả hắn, tức giận kêu lớn:

- Khó khăn lắm mới được tự do, khó khăn lắm mới có chút hy vọng luyện thành chân thân, ta tuyệt đối không làm pháp bảo của người khác nữa, ta muốn đối nhân xử thế, ta muốn tự do bay lượn trong tinh không...

- Ha ha, đến chỗ ta rồi mà còn như ngươi muốn được hay sao?

Phương Hành cười to, căn bản là không để ý tới những lời nói vó vẩn của nó, vung tay lên che khuất bầu trời.

- Đừng mà... đừng thô lỗ như vậy...

Bảo kính rõ ràng là cực kỳ hoảng sợ, kinh người hét lên. Chỉ có điều tuy nó có thể điều khiển Tiên ma khí độ, bản thân cũng có rất nhiều thần diệu nhưng bản thân nó lại là một món pháp bảo, tuy có linh tính nhưng nhỏ tới mức đáng thương, chỉ có thể thông qua một vài con rối để phát huy ra thực lực. Mà bây giờ không có con rối nào ở bên cạnh, lại bị Phương Hành đi tới quá gần rồi nên không có cách nào phản kháng, trực tiếp bị Phương Hành vung tay lên cầm trong tay, sau đó pháp lực cuồn cuộn truyền vào trong đó, muốn tìm được nòng cốt đại trận của nó để luyện hóa.

- Ô ô... Ngươi chiếm được người của ta, cũng không chiếm được trái tim của ta đâu.

Bảo kính cũng tuyệt vọng, gào khóc lớn, trong sự tuyệt vọng mang theo sự bướng bỉnh cùng cố chấp như một đứa trẻ.

- Ồ, thật đúng là không luyện hóa được sao?

Lại nói, Phương Hành căn bản không để ý tới dáng vẻ của nó, toàn bộ pháp lực không tiếc mà trút vào, muốn để lại thần trí của mình vào trong bảo kính này, lại không ngờ tới trong bảo kính tự có huyền cơ. Dấu vết thần hồn của hắn bây giờ đã vô cùng cường đại rồi, cho dù là Tiên khí cũng có thể dễ dàng để lại dấu vết của mình, nhưng bây giờ đối với bảo kính này thì nhiều lần không làm được, không dùng sức được.

Thật giống như thực sự theo lời của bảo kính này, chiếm được thân thể của nó nhưng không chiếm được trái tim của nó!

- Ô ô, đã nói với ngươi trước rồi, ngươi không thể nào luyện hóa được ta, trước đây ta cũng là Tiên bảo tối cường của Thái Hư lão nhi, sau lão nhân đó chết đi, thần niệm trong cơ thể ta cũng hóa thành thiên địa. Thật vất vả mới có thể được tự do, làm sao có thể để ngươi dễ dàng thao túng được? Cho dù thần hồn của ngươi có cường thịnh hơn, ngay cả một Tiên vị cũng chưa được thì không thể nào lưu lại dấu vết trong cơ thể ta...

Bảo kính khóc lớn:

- Không bằng tạo thuận lợi lẫn nhau, cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ?

Đối với sự càn quấy của bảo kính này, Phương Hành không để ý tới, chỉ là cho dù hắn không thừa nhận cũng không được, cái gương này không dễ để luyện hóa.

Nó quá cao cấp!

Bản thân mình bây giờ quả thực chưa thể bắt được nó, thậm chí có thể trao đổi với khí linh nhưng không có cách nào biến nó thành của mình được.

Không có cách nào biến nó thành của mình thì cũng sẽ không có cách nào sử dụng thần thông của nó được, càng không có cách nào tín nhiệm.

Gương này cho dù có phẩm cấp cao tới đâu, ở trong tay mình cũng chỉ giống một đống sắt vụn mà thôi.

... Nhiều nhất cũng chỉ là một đống sắt vụn biết nói chuyện!

- Tiểu gia ta đã đi qua bao nhiêu sóng to gió lớn rồi, hôm nay há lại bị một cái gương như ngươi làm khó được?

Nếu người khác thì cũng thôi đi, nhưng Phương Hành lại càng ngoan độc hơn, không chịu bỏ qua. Đến cuối cùng đơn giản quyết tâm vận chuyển phương pháp Tụ Lý Càn Khôn thu bảo kính này vào trong thức giới của mình, sau đó kiểm tra pháp môn thần thông tổng đại thế giới một lượt, đều là trấn áp về phía này, có một loại sức mạnh không cam lòng muốn thu phục bảo kính này. Cũng không khó hiểu, dù sao cuộc đời này Phương đại gia thích thú nhất chính là đoạt đồ của người ta. mà bây giờ bảo kính này là pháp bảo có phẩm cấp cao nhất mà hắn từng thấy, làm sao không để ý được?

Ầm! Ầm! Ầm!

Địa hỏa thiên lôi, mặc hải u thổ, các loại đạo uẩn đáng sợ đều đan vào nhau trào tới từ bốn phương tán hướng, trấn áp về phía bảo kính này.

- Ồ? Đây là thế giới của ngươi sao?

Thái Hư Huyễn kính ở trong thức giới này tựa như cực kỳ khiếp sợ, khí linh thò đầu ra từ trong mặt gương có phần kinh ngạc quan sát xung quanh, trong ánh mắt rõ ràng khó nên sự ước ao cùng tham lam:

- Ngươi một tên tiểu khốn kiếp tới từ một nơi nghèo nàn như Thiên Nguyên làm sao có thể có một cái đại bảo bối như này được, ông trời ơi, một cái đại thế giới như thế ngay cả Tiên Vương cũng không có được đâu?

Vừa nói vừa tấm tắc kêu lên kỳ lạ, đối với hành động luyện hóa của Phương Hành lại tựa như không chút để ý.

- Còn có tâm tư dài dòng với tiểu gia ta ở đây, ngươi thật sự coi ta là hổ giấy đấy à?

Phương Hành căm tức, đủ loại sức mạnh tăng cường gấp đôi, vô cùng mãnh liệt trấn áp trên bảo kính.

- Đừng... đừng... ác thêm chút nữa là nát đấy...

Bảo kính rõ ràng là càng thêm hoảng sợ, cao giọng kêu lên, quả thật có phần sợ phương pháp khắc nghiệt của Phương Hành.

- Nếu ngươi không bằng lòng hàng phục ta, hôm nay ta thà đánh nát ngươi...

Phương Hành không có hành động nào, thủ đoạn càng thêm mãnh liệt được hắn thi triển ra, tất cả đều đánh lên bảo kính.

Hình như hắn đã phát hiện bằng vào thủ đoạn của mình mà muốn luyện hóa bảo kính này thật sự không dễ, cũng chỉ có thể dùng chuyện đánh vỡ nó để uy hiếp.

- Không được! Không được! Ngươi phá vỡ ta đi, ta sẽ tuyệt đối không nhận chủ nhân nữa...

Nhưng không ngờ tới bảo kính cũng dâng lên cốt khí, gào khóc rúc vào trong kính, không hề có ý chịu thua.

Phương Hành không khỏi tạm thời ngừng tay, sắc mặt âm trầm.

Hắn cũng không biết bảo kính này là thật có cốt khí hay đang giả vờ. Chỉ có điều nói thật hắn thật sự không nỡ hạ ngoan thủ. Đây dù sao cũng là bảo kính của Tiên Nhân Vương, nếu như mình lấy được thì có thể mang ra ngoài nói khoác một phen. Tiểu gia ta ngay cả đồ của Tiên Nhân Vương cũng đoạt rồi, có ai nghe xong mà không sợ? Huống hồ bảo kính này rất có chỗ thần dị, nếu cứ vậy mà đánh nát nó không khỏi cái được không bù đắp đủ cái mất...

- Ha ha, không bỏ được sao?

Vừa nhìn thấy Phương Hành ngừng tay, bảo kính lại đắc ý, lớn tiếng cười:

- Biết là ngươi không nỡ đánh vỡ ta mà...

- Cảm giác khiến người ta khó chịu về sự ưu việt cùng đắc ý này là từ đâu tới chứ...

Phương Hành bỗng nhiên hận tới nghiến răng, ánh mắt trầm xuống, có phần càng lúc càng bực.

- Ta là bảo kính mà Thái Hư Tiên Vương tốn thời gian ba ngàn năm mới luyện được, ngay cả ở Đại Tiên Giới cũng không có ai dám khinh thường ta...

Bảo kính vẫn còn chưa phát giác ra, vẫn cười đắc ý tự biên tự diễn.

- Xem ra không cho ngươi nếm thử chút thủ đoạn thì ngươi còn thật không biết Phương đại gia ta là ai...

Phương Hành nói rất nhỏ rồi cười lạnh một tiếng, lấy tay cầm Thái Hư bảo kính, âm trầm cười cười.

- Ngươi muốn làm gì?

Bảo kính cảm giác có phần không bình thường, giọng nói chột dạ vang lên.

- Ngươi thật sự cảm thấy ta là loại sẽ lo phá hủy bảo bối nên không hạ thủ được hay sao?

Giọng của Phương Hành trầm trầm nở nụ

cười, sau đó nâng nắm tay lên thấp giọng nói:

- Bảo bối trên đời này phân thành hai loại, là bảo bối của ta và bảo bối của người khác, bảo bối của ta đương nhiên phải bảo vệ thật tốt, còn bảo bối của người khác... khác gì bùn đất đâu?

- Bịch!

Câu này còn chưa nói hết hắn đã đập một quyền xuống, dập ầm ầm lên mặt kính.

Một quyền của hắn vô cùng nặng nề, dứt khoát đập tới mức bảo kính phát ra tiếng gào thét, bảo quang trên mặt kính cũng ảm đạm đi không ít.

Khí linh kêu thảm một tiếng, vực kỳ thê lương.

Còn một quyền của Phương Hành đập xuống thì càng không hề khách khí, ném trên mặt đất một cái rồi lại hung hăng đạp một cước.

Bùm bùm bịch bịch, quyền đấm cước đá, lúc này Phương Hành tuyệt không khách khí với nó nữa. Hạ thủ không chút lưu tình, trong lòng đã ôm một suy nghĩ nếu ngươi không chịu chịu thua thì ta liền đánh nát ngươi. Nhưng cố tình lúc này bảo kính cũng vẫn cố chấp, vừa kêu loạn khi bị Phương Hành đánh, mở miệng mắng chửi, vừa không ngừng cầu xin nhưng vẫn không bằng lòng chịu thua Phương Hành.

- Ối ối, hà tất phải như vậy chứ, xin hãy hạ thủ lưu tình...

Mắt thấy cứ tiếp tục như vậy chắc chắn là kết cục cá chết lưới rách, chợt ở sâu trong thức giới có từng tia bảo quang tản ra. Một tòa quái tháp chín tầng từ phần cuối của thế giới xuất hiện, cùng lúc đó, một tia ô quang nhu hòa bay ra nhẹ nhàng nhận lấy bảo kính ở dưới chân lên, đồng thời vang lên còn có một giọng nói ôn hòa già nua...

- Hửm? Đám lão gia này tại sao lại nhiều chuyện như vậy chứ?

Đáy lòng Phương Hành hơi kinh hãi, cau mày nhìn quái tháp.

Hắn cũng không biết những tên kia tại sao lại xuất thủ ngay lúc này, chỉ có điều chắc là bọn họ không có ác ý gì với mình.

- Ô ô, tên tiểu khốn kiếp chết không yên lành, một cước đạp ta tới mỏi eo đau lưng... ồ, ngươi là... ngươi lại là...

So ra, Thái Hư huyễn kính còn cảm thấy khiếp sợ hơn, vốn đang hùng hùng hổ hổ, nó bị quái tháp thu lại rồi bỗng nhiên như phát hiện ra một cảnh tượng kinh người nào đó, ngay cả giọng nói cũng đều run rẩy.

- Ha ha, lão Thái Hư vẫn luôn coi ngươi là bảo bối, không ngờ lại chăm sóc được ra cả linh tính...

Tồn tại bên trong quái tháp nở nụ cười ha hả, giọng nói không hề giấu Phương hành:

- Đoán chừng đã nuôi mấy nghìn năm nữa là có thể thực sự biến hóa thành người rồi! Chỉ là dù sao vẫn chưa lớn lên, mặc dù có linh tính nhưng vẫn khá là ngu dốt, ngươi có biết tiểu nhi kia là ai không mà dám cứng rắn với hắn? Nếu không phải bản tọa có vài phần giao tình với Thái Hư lão nhi, lần này thật sự sẽ ngồi nhìn ngươi bị phá vỡ mới phải...

- Ngươi... tại sao ngươi lại ở đây... Ồ, còn cả ma đầu kia nữa, tại sao ngươi lại ở đây chứ... đừng đánh ta...

Thái Hư bảo kính rõ ràng là rất sợ hãi, liên thanh kêu to, rõ ràng không còn sự kiêu ngạo như lúc nói chuyện với Phương Hành.

Thậm chí từ trong giọng nói của nó cũng có thể nghe ra một chút sợ hãi.

- Chúng ta đều ở đây, còn không nói rõ được vấn đề hay sao?

Giọng nói già nua bên trong quái tháp lần nữa vang lên, nhẹ nhàng thở dài:

- Kính nhi, phần số của ngươi tới rồi...

Chương 1319: Rõ ràng là trớ chú (nguyền rủa)

Tồn tại bên trong quái tháp từ trước đến nay đều chỉ lo cho thân mình, bình thường không chịu lộ diện lấy một lần, thỉnh thoảng giúp Phương Hàn một lần cũng là bố trí hưng thịnh. Chỉ có điều Phương Hành lại biết chúng nó không có ác ý gì với mình, sở dĩ không xuất thủ một là đang quan sát mình, hai là cũng sợ đảo loạn mệnh số. Tựa như trước đó không lâu bọn họ chỉ điểm mình, lấy trí tuệ của bọn họ, giúp mình tìm hiểu giáo lý tam giáo, luyện ra đạo tâm là một phần đại ân. Chỉ có điều chúng nó lại ra tay bảo vệ cái bảo kính này, hơn nữa nghe đoạn đối thoại thì hiển nhiên là còn quen biết lẫn nhau làm cho hắn có phần ngoài ý muốn nên cũng không hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ ở bên cạnh chờ muốn xem bọn họ sẽ làm cái gì.

Sau vài câu đầu, giọng nói bên trong quái tháp rõ ràng thấp xuống, cũng không biết đang nói nhỏ cái gì.

Phương Hành cũng không cắt ngang, dù sao trước đây nghe vài câu nói của tồn tại bên trong quái tháp thì lại giống như đang giúp mình.

Quả nhiên, đợi thời gian khoảng một nén hương mới chợt nghe tồn tại nào đó bên trong quái tháp bỗng nhiên cao lên:

- Cái đồ vật ngu xuẩn nhà ngươi, tại sao lại không hiểu được nỗi khổ tâm của bọn ta? Ngươi đăm chiêu làm gì, chẳng qua là muốn biến người thành Tiên mà thôi, nhưng đại thế thiên địa như vậy cho dù ngươi thực sự có thể thành Tiên thì làm sao có thể đếm xỉa tới được? Trước đây việc của Thái Hư lão hữu chúng ta cũng cảm thấy đáng tiếc, nhưng mặc dù tu vi của hắn cao tới đây mà bị quấn vào việc này thì ta cũng không thể không đếm xỉa tới. Mà bây giờ số mệnh của Thái Hư nhất mạch đã rơi vào trên vật ngu xuẩn như ngươi, thực sự không biết là phúc hay họa, đối với ngươi thì bây giờ chính là cơ hội ngàn năm có một, nếu không... ngươi nghĩ chúng ta đang chờ cái gì?

- Các ngươi thật sự không phải là hãm hại ta?

Giọng nói của Thái Hư huyễn kính cũng vang lên, vô cùng hoài nghi.

- Aiz, vật ngu xuẩn này, không đáng để trọng dụng...

- Đáng đời ngươi bị tiểu khốn kiếp đánh vỡ, đáng nhẽ không nên cứu ngươi...

- Thái Hư lão nhi giống như một sợi gân, luyện ra bảo bối cùng cùng một dạng như vậy...

- Tính toán một chút, phá vỡ đi!

Bên trong quái tháp có nhiều tiếng động vang lên, nhao nhao chỉ trích, cực kỳ nghiêm khắc.

Thái Hư huyễn kính dường như là bị mắng tới té tát cũng không dám phản kháng, giống như là vô cùng kiêng kỵ thần vật thần bí này. Qua thật lâu những người đó đã mắng tới không kiên nhẫn, ngậm miệng lại rồi mới ngập ngừng nói:

- Ta... Ta nghe các ngươi còn không được sao?

- Nhanh đi!

Tồn tại bên trong quái tháp hét lớn một tiếng, uy thế rất nặng.

Thái Hư huyễn kính vẫn còn chút không cam lòng:

- Nhưng ta thực sự không muốn lại bị người ta như vũ khí...

- Hừ, ai nói nhất định phải coi như vũ khí mới có thể hợp tác chứ, không muốn bị hắn sử dung thì còn rất nhiều phương pháp hợp tác mà...

Một người bên trong quái tháp nói:

- Không phải ngươi vẫn luôn muốn biến thành người sao? Vậy cũng đơn giản thôi, ngươi đi bái hắn ta làm thầy, cầu hắn chỉ điểm cho ngươi không phải là được rồi à?

- Bái sư?

Thái Hư huyễn kính rõ ràng có hơi sửng sốt một chút, khó tin nói:

- Ai thèm nhận một chiếc gương làm đồ đệ chứ?

- Ha ha ha ha ha

Tồn tại bên trong quái tháp nở nụ cười:

- Ngươi chưa thấy đám đồ đệ trước đây hắn nhận à...

Ước chừng qua thời gian nửa chung trà nữa, rốt cục Thái Hư huyễn kính hiện ra, hóa thành dáng vẻ trẻ sơ sinh béo trắng tay ngắn chân ngắn, trên lưng cõng một cái khung ngọc bạch cốt như lưng rùa, chính là khung của Thái Hư huyễn kính, khó khăn đi tới trước người Phương Hành. Hai cái tay nhỏ bé chắp lại ngẩng đầu lên nhìn hắn, còn lúc này Phương Hành cũng chỉ ngồi xếp bằng ở giữa không trung, quay đầu nhìn nó một cái.

Hai người đều không nói gì, ánh mắt tiếp xúc, trong hư không như có hoa lửa bắn tung tóe.

Cực kỳ lâu, khí linh rốt cục như đã quyết định, cắn răng sữa một cái rồi quỳ một gối xuống, cánh tay mập mạp ôm quyền!

- Đồ nhi bái kiến sư tôn...

Phương Hành nhìn thoáng qua hướng quái tháp, gật đầu:

- Ừm, ngoan!

Khí linh ngẩn ra, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phương Hành.

Lúc này Phương Hành lại không đặt suy nghĩ lên người nó mà ngẩng đầu nhìn về phía quái tháp. Sau một hồi lâu trầm mặc thì mới thấp giọng mở miệng:

- Các ngươi hình như ẩn giấu rất nhiều ở trong lòng nhỉ, lúc nào mới khai thông cho ta một chút đây?

- Khi nào ngươi thành Tiên!

Bên trong quái tháp cũng không biết là ai trả lời một câu, sau đó liền lặng yên không nói gì nữa.

- Vậy cũng nhanh thôi!

Phương Hành không để tâm gật đầu, một phát tóm lấy cổ của khí linh, phi thân ra ngoài thức giới.

...

...

- Làm đồ đệ của ngươi có lợi ích gì không?

Ở trong mộ thất, khí linh của Thái Hư huyễn kính quỳ trước người Phương Hành, đầu ngón tay út móc mũi, thận trọng hỏi.

Mà Phương Hành thì ngồi trên bậc thang, ở phía sau hắn là hơn hai mươi đệ tử heo mập mạp, mỗi người đều khoác bảo giáp trên người, hung tráng béo ụt nhìn chằm chằm ở phía sau Phương Hành, tạo thành một vòng tròn nhìn khí linh Thái Hư huyễn kính, khí thế tương đối mạnh. Phương Hành cũng có phần không để tâm chỉ về phía sau một cái, nói:

- Thấy đám sư huynh của ngươi ở phía sau đây không? Trước đây cũng đều định giết để ăn thịt, nhưng sau ta lại có quá nhiều bảo bối linh dược, nuôi tới béo tròn, mỗi con đều béo thành đại yêu quái rồi...

Các đệ tử heo mập ở sau lưng nghe vậy thì mỗi người đều run rẩy thịt béo ở trên mặt, cố gắng tỏ ra hung hăng.

Chỉ có điều cũng rõ ràng, bên dưới vẻ hung hăng đều là sự chột dạ.

Chúng nó tu luyện thành yêu quái đương nhiên cũng không ngốc, biết ngay từ đầu bị Phương Hành mang vào tinh không này để làm gì. Mà Phương Hành cũng không hề giấu bọn nó, nói rõ thân thế của bọn nó, suy nghĩ kỹ một chút thì đám heo này cũng thật có phúc duyên, bị long uy ép tới, lại bị đại tu hành giả như Phương Hành dạy dỗ, từ việc là thức ăn cho tới tu vi bây giờ, đơn giản giống như kỳ tích vậy.

Thái Hư huyễn kính hiển nhiên cũng hiểu, hơi suy nghĩ rồi thở dài nói:

- Vậy ta sẽ trông cậy vào ngươi rồi!

Trên mặt Phương Hành hiện lên một nụ cười, gật đầu nói:

- Vậy giờ ngươi cũng nên nói tất cả cho ta đi?

Khí linh của Thái Hư huyễn kính móc mũi, nhỏ giọng thì thầm:

- Cũng không có gì có thể nói, trước đây ta được Thái Hư Tiên Vương mang theo trên người, linh tính không lớn, ký ức cũng không đầy đủ, dù sao ta không giống với người khác, khác với khí linh khác, hoặc là bị thần hồn luyện chế, hoặc là lấy chủ thần hồn bám lên, nhưng ta lại không giống, ta là linh tính chân chính sinh ra từ trong Tiên bảo, khi đó còn ở trong chốn hỗn độn không nhớ được quá nhiều thứ, ta chỉ biết là lúc đầu đang an bình ở trong Đại Tiên Giới bỗng nhiên lại loạn cả lên, mười ba vị Tiên Nhân Vương đánh nhau, chủ nhân nhà ta gặp xui xẻo bị hai vị Tiên Vương khác vây công, bị trọng thương. Vốn hắn muốn mượn Long tộc Cổ giới để chạy tới Thiên Nguyên nhưng rất nhanh liền bị thương nặng mà biến mất, chỉ còn lại mình ta mang theo truyền thừa của hắn, nương thần lực còn sót lại để mê hoặc mấy con tiểu yêu cùng với thần bộc bên người hắn chạy tới chỗ này, tạo lên Tiên mộ của hắn...

- Đại Tiên Giới vẫn tồn tại sao?

Phương Hành dứt khoát cắt đứt lời của nó, hỏi một vấn đề mình quan tâm nhất.

- Đương nhiên còn tồn tại!

Thái Hư huyễn kính trả lời thẳng thắn nhưng sau một chút do dự lại nói tiếp:

- Nhưng đại khái không quá giống trong tưởng tượng của các ngươi đâu!

- Đã có dáng vẻ gì rồi?

- Ta nào biết chứ, ta đã rời khỏi Tiên giới một nghìn năm rồi, lúc ta còn ở đó Tiên Nhân

Vương cũng đã đánh nhau...

Lời nói của Thái Hư huyễn kính làm Phương Hành mê man một hồi. Lúc hắn còn ở Thiên Nguyên đã biết rõ chắc chắn Đại Tiên Giới xảy ra vấn đề, nếu không... Không thể nào có cửu quan giáng xuống Thiên Nguyên này, cũng không thể có việc phong thiên được, mà Liên nữ nhân, thậm chí là đám thần nữ trở lại từ Đại Tiên Giới cũng giống như đang đợi cái gì đó, lập mưu gì đó. Chỉ là những vấn đề đó quá mức cao thâm, lấy cảnh giới của hắn còn chưa hiểu được, cũng không có ai nói cho hắn biết. Cho tới hôm nay hắn từ trong miệng khí linh của Thái Hư huyễn kính mới chính thức bắt đầu tiếp xúc với những bí mật này, nhưng cũng có chút nghi ngờ.

- Rốt cục là vì nguyên nhân gì lại làm cho đám Tiên Nhân Vương cao cao tại thượng không tiếc nằm xuống cũng muốn thả tay đại sát?

Hắn không nghĩ ra, dù sao người tu hành, tu chính là trường sinh, mà ở Đại Tiên Giới, trường sinh cũng không phải một chuyện khó. Nếu trở thành Tiên nhân thì chỉ cần không phải gặp nạn hầu như cũng đều có thể trường sinh bất tử, những tồn tại như Tiên Nhân Vương hầu như đã là tồn tại chí cường trong vũ trụ rồi, công tham tạo hóa, nhưng tại sao bọn họ lại làm việc vô bổ như đại chiến ngươi chết ta sống như thế?

- Ta nào biết tại sao bọn họ lại đánh nhau chứ, ta chỉ là một món pháp bảo mà thôi, ta chỉ biết là chủ nhân của ta chết rất oan ức, hắn vốn là một vị Tiên gia thanh tu không màng thế sự, cho dù có vương vị Tiên Nhân cũng rất ít xuất thủ can dự vào chuyện trong Đại Tiên Giới, lại còn làm điều tốt giúp mọi người nữa, rất ít có kẻ thù, nhưng một người như vậy lại cũng bị cuốn vào hạo kiếp, bị người vây công mà chết đi. Trước khi chết hắn từng cảm thán, một trớ chú trong nơi u minh lại giáng xuống, loại đại kiếp nạn này không ai có thể thoát được...

- Trớ chú trong nơi u minh... Đại kiếp nạn thiên địa...

Thái Hư huyễn kính nói bình tĩnh nhưng lời nó nói ra xác thực làm cho Phương hành cảm thấy kinh ngạc.

Ai có thể trớ chú chúng Tiên?

Ai có thể mang tới đại kiếp nạn thiên địa cho Đại Tiên Giới?

Di ngôn trước khi lâm chung của Thái Hư Tiên Vương thực sự ẩn chứa tin tức quá mức rượn tóc gáy.

Chỉ là muốn hỏi khí linh của Thái Hư huyễn kính những thứ này, tên nhãi này lại không nói ra nổi nguyên nhân, lời này ngay cả nó cũng không hiểu rõ lắm!

- Được rồi, mấy vấn đề này vào Tiên giới tự ngươi sẽ hiểu, hay là hỏi chút chuyện thực tế đi!

Phương Hành trầm mặc một lát, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Thái Hư huyễn kính:

- Tiên giới bây giờ có còn khả năng thành Tiên được không?

- Thành Tiên không đơn giản như ngươi nói đâu...

Khí linh của Thái Hư huyễn kính nghe xon gloiwf này thì lại nở nụ cười:

- Huống hồ chính ngươi vốn có cơ hội thành Tiên!

Phương Hành khẽ run, ý bảo nó nói tiếp.

Thái Hư Huyễn kính cười hì hì nói:

- Tiên mệnh đó! Ngươi đã đoạt đi rồi còn muốn hỏi ta sao? Ngươi cho rằng danh xưng Tiên mệnh chỉ là một cái tên thôi sao? Nói trắng ra là thành Tiên thật ra chính là thoát khỏi ý chí đất trời, hóa thành sinh linh ở tầng lớp cao hơn, tu sĩ độ cửu kiếp chính là chịu đựng khảo nghiệm của ý chí đất trời, thông qua khảo nghiệm này là có thể thoát khỏi tư bản của ý chí đất trời, mà sau khi thoát khỏi ý chí đất trời còn cần ý chí của Tam Thập Tam Thiên tán thành, chỉ khi có được loại tán thành này mới có thể sống tiêu dao mãi trên Đại Tiên Giới...

Nói rồi nó hơi dừng lại một chút, cười nói:

- Mà Tiên mệnh là thứ có thể giúp ngươi nhận được loại tán thành này!

Phương Hành nghe xong lời này thì chau lông mày lại, thốt lên:

- Giống như Phá Giai đan sao?

Chương 1320: Đuổi kịp?

Nếu như ban đầu Thái Hư huyễn kính nhắc tới Tiên mệnh còn làm cho Phương Hành cảm thấy có chút mơ hồ với khái niệm này. Sau một phen giới thiệu tỉ mỉ của nó, Phương Hành đã hiểu ra, thì ra vật như Tiên mệnh ở mức độ nào đó thì giống như Phá Giai đan.

Người tu hành của Thiên Nguyên đều không xa lạ gì với Phá Giai đan. Đó là một loại linh đan mà người sau khi tới đại cảnh giới tu vi gặp phải gông cùng xiềng xích dùng để đột phá. Dưới tình huống căn cơ không đủ, người tu hành ít có thể thuận buồn xuôi gió. Chỉ dựa vào bản thân tu hành mà một đường đột nhiên tăng mạnh dù sao cũng sẽ gặp phải các trạm kiểm soát. Mà Phá Giai đan chính là luyện chế vì những trạm kiểm soát như vậy. Ban đầu lúc ở Thanh Vân tông, Phương Hành liền tiếp xúc không ít lần với loại đan dược này. Thậm chí giai đoạn tu hành trước của hắn hoàn toàn dựa vào loại đan dược đó!

Cũng chính vì thế về sau khí cơ của hắn từ từ nhiều lên, tài nguyên vô cùng, có căn cơ thâm hậu, lúc này mới không dùng loại đan dược đó nữa!

Lại không ngờ rằng bây giờ lúc có đủ căn cơ để bước chân vào Tiên môn mà lại gặp loại đan dược này...

Vậy mà cái tên đã sớm thay đổi, gọi là "Tiên mệnh"!

Mệnh thành Tiên!

Có sẽ thành Tiên, không mệnh quy thiên!

- Nếu không có Tiên mệnh, hoặc Tiên mệnh không được đầy đủ thì sẽ không có hy vọng thành Tiên sao?

Phương Hành nghe khí linh của Thái Hư huyễn kính nói một hồi lâu như mới nghĩ tới điều gì đó, cấp thiết hỏi nó.

- Không sai, trước đây có thể nói có, nhưng bây giờ lại tuyệt đối không có...

Thái Hư huyễn kính nghe vậy thì gật đầu, mở miệng giải thích.

- Ngươi đã tới từ Thiên Nguyên, vậy hẳn nên biết khái niệm Tiên căn bản là lúc nào cũng thay đổi đi? Thời kỳ man hoang người có chút tu vi hoặc dũng sĩ nhân lọai có thể chém giết yêu man liền có thể trở thành Tiên. Ban đầu chữ Tiên chính là một người một núi, ý chính là người sở hữu lực dời núi lấp biển chính là Tiên; tới thời thái cổ, Thánh Tiên đại chiến, Tiên nhân rời khỏi Thiên Nguyên khai thác Tiên giới, khi đó, có bản lĩnh phi thăng lên trời chính là Tiên; Ở thời thượng cổ, thiên đình đột nhiên xuất hiện thống ngự chúng Tiên, người được thiên đình sắc phong thì sẽ thành Tiên, sau khi thiên đình bị hủy diệt, mười ba Tiên Nhân Vương nhất thống Đại Tiên Giới, người có thể được bọn họ công nhận chính là Tiên; lại đến ngày nay, Tiên Nhân Vương không biết còn lại mấy người, Đại Tiên Giới càng không biết đã biến thành dáng vẻ gì rồi, vậy như thế nào mới tính là thành Tiên có quỷ mới biết được...

Khí linh của Thái Hư Huyễn kính nhanh chóng giải thích:

- Nhưng giống như ta vừa nói với ngươi vậy, người tu hành chính là từng bước một thoát khỏi quá trình bị trói buộc, lúc đầu thân thể các ngươi là phàm thai, nhân loại bị trói buộc trên địa địa, dã thú bị trói buộc trong thú thể, lúc này các ngươi là phàm nhân; sau đó các ngươi bắt đầu tu hành, nhân loại biết chuyện bay lên trời chui xuống đất, dã thú thoát khỏi thú thể tu luyện thành người, đây chính là bước làm người thứ hai, thoát khỏi ràng buộc của đại địa, lúc này người chính là chân nhân; mà bước tu luyện thứ ba chính là bước vào tinh không, ngao du trong tinh không, thoát khỏi ràng buộc của Thiên Nguyên. Lúc này các ngươi bắt đầu biến đổi thành một người khác rồi, so với việc nói các ngươi là người tu hành thì không bằng nói các ngươi đang thay đổi trở thành thiên nhân... nhưng các ngươi còn thiếu một chút, chính là Tiên mệnh để hóa thành thiên nhân!

- Người phàm... Chân nhân... Thần Tiên...

Phương Hành tự lẩm bẩm, chân mày nhíu thật chặt, dường như có phần kích động.

- Khà khà, người lần đầu Tiên tiến vào Tiên giới đều sẽ có một bài học như thế, chỉ có điều ta cũng không phải là Tiên quan tiếp dẫn, không có cách nào nói thấu triệt cho ngươi hiểu được, chỉ có điều đạo lý chính là chuyện đó, ta đã nói hết rồi, chính ngươi chậm rãi lĩnh ngộ đi thôi!

Thái Hư huyễn kính cười thấp vài tiếng rồi lại không chịu nói nữa. Cũng không biết là nó không muốn nói hay là nó cũng không biết gì thêm.

- Nếu nói bây giờ Tiên chính là chỉ thiên nhân, như vậy nói cách khác, phải có được Tiên mệnh mới có thể hóa thành Tiên nhân?

Phương Hành cũng không suy nghĩ quá lâu rồi hỏi tiếp một vấn đề.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Hư huyễn kính nghiêm túc gật đầu:

- Không sai, không có được Tiên mệnh, thực lực của ngươi có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ là một chân nhân, không phải Tiên! Mà Tiên mệnh đối với cả vũ trụ này cũng đều là một thứ hiếm có, chỉ có Đại Tiên Giới mới có thể luyện chế ra. Cửu Đầu Trùng trộm nửa Tiên mệnh rời đi còn cho là mình có bản lĩnh có thể dùng phương pháp nào đó để bổ sung một nửa Tiên mệnh hoặc là nửa Tiên mệnh đó cũng có chỗ hữu dụng khác... ha ha, ta dám cam đoan, hắn đang nằm mơ mà thôi!

Nói rồi nó đã có phần kích động:

- Tiên mệnh căn bản là không có cách nào bổ sung được, hơn nữa Tiên mệnh này của ta chỉ có thể giúp một người thành Tiên, hai người các ngươi mỗi người nửa cái, nói cách khác...

Phương Hành cướp lời của nó:

- Nói đúng ra là hai người ta và Cửu Đầu Trùng đã định trước chỉ có thể có một người có thể thành Tiên?

Thái Hư huyễn kính hơi hơi ngẩn ngơ, gật đầu nói:

- Chính là ý này!

- Như vậy nói cách khác, chỉ khi cướp được nửa Tiên mệnh về, cũng không cần đến Đại Tiên Giới cũng có thể thành Tiên?

Đoạn hội thoại này, Phương Hành có được không ít đáp án kinh người từ chỗ Thái Hư huyễn kính, cũng bắt đầu mơ hồ có nhận thức về Đại Thế Giới, không nhịn được mà ngưng thần suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói:

- Thái Hư kính yên, lần này đi Tiên giới còn xa lắm không?

- ... Xin gọi ta là Thái Hư bảo bảo!

Khí linh của Thái Hư huyễn kính chỉnh sửa xưng hô của Phương Hành rồi mới nói:

- Hẳn là là vô cùng xa, trước đây lúc Thái Hư lão nhi mang ta trốn tới đây thì vô cùng nhanh, nhưng tu vi của hắn là gì chứ, một bước có thể nhảy qua chư đại tinh vực, đối với hắn chỉ tốn thời gian một cái lắc mình, đối với chúng ta thì phải dùng hơn mười thậm chí là trên trăm năm mới tới được, hơn nữa khi đó ta còn đần độn, ký ức cũng không chân thực, đối với Tiên giới và tu hành đều là quan sát cổ tạ mới biết được, cũng không nhớ rõ lắm...

- Bất luận là như thế nào, hiện tại ta đã muộn hơn hắn ba mươi năm rồi, không thể kéo dài được nữa...

Chân mày Phương Hành cau lại, thấp giọng nói:

- Dù sao mục đích của ta không riêng gì thành Tiên mà là tìm hắn cướp một người!

Sau khi biết đại khái về Đại Tiên Giới, Phương Hành mới nói ra chuyện chính. Tuy vẫn chưa từng nhức tới nhưng trong lòng hắn vẫn luôn bị đè nén. Dù sao ban đầu ở trong tinh hải hắn luyện hóa u thổ nhận được vận may lớn, nhưng cũng vì vậy mà mất đi cơ hội tiến vào Vô Lượng môn của Tinh hải hậu diện. Đám Cửu Đầu Trùng mượn Vô Lượng môn chỉ trong nháy mắt liền đến Tiên kính này, còn mình thì đi trên đường tốn thời gian ba mươi năm. Mà ba mươi năm chỉ sợ hắn không còn khả năng đuổi kịp Cửu Đầu Trùng nữa rồi?

- Ha ha, ha ha, ha ha, ngươi có bảo bảo, còn lo cái gì?

Nhưng cũng không ngờ tới, vấn đề luôn làm Phương Hành bối rối, sau khi Thái Hư Bảo Bảo nghe thì lại phá lên cười.

- Hửm?

Ánh mắt của Phương Hành hơi nghi hoặc một chút rồi nhìn thoáng qua Thái Hư Bảo Bảo.

- Cửu Đầu Trùng trộm nửa Tiên mệnh rồi trốn đi, ngươi cho rằng hắn sẽ được lợi gì sao?

Thái Hư Bảo Bảo dương dương đắc ý nói:

- Phải biết rằng hắn vì mải mang nửa Tiên mệnh trốn thoát mà không dám chính diện đối nghịch với ta, bỏ lỡ rất nhiều thứ tốt, trong đó nặng nhất chính là chỗ sâu trong thế giới bị tàn phá này... Vô Lượng môn!

- Bụp!

Ánh mắt của Phương Hành đột nhiên sáng lên, một phát đã túm Thái Hư Bảo Bảo lên, gấp giọng quát hỏi:

- Lời này là thật sao?

Dáng vẻ nôn nóng như vậy làm cho Thái Hư Bảo Bảo lại càng hoảng sợ, kêu to:

- Nhỏ giọng một chút, bảo bảo rất yếu đuối ...

...

...

- Ở trong Tiên cảnh này làm mọi chuyện chính là kính yêu, lúc đầu muốn đánh nát nó, chỉ có điều nó lạc đường biết quay lại, quyết định bái ta làm thầy, học tập làm một người tốt, cho nên ta liền tha thứ cho nó, nhận nó làm làm đệ tử chuẩn bị dẫn nó cùng chạy tới Đại Tiên Giới. Đám yêu ma này không cần xen vào nữa, mặc cho bọn họ ở lại thế giới bị tàn phá này là được, nhưng tất cả bảo bối đang tiền đầu phải mang theo, mười mấy người luận đạo đến từ các nơi trong tinh không đã trúng đạo chướng, trung tâm một lòng với ta nên liền giữ lại ở bên người hầu hạ đi!

Đối mặt với đám yêu ma ở bên ngoài cùng Ngao Liệt cùng Lộc Tẩu cấp thiết đuổi tới giúp đỡ mình, Phương Hành đi nhẹ giọng giải thích.

Vẻ mặt của Ngao Liệt cùng Lộc Tẩu đều thay đổi vô cùng đặc sắc, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm...

Được rồi, Tiên cảnh này là do một cái yêu kính huyễn hóa ra, bọn họ đã tiếp nhận đáp án này.

Còn Phương Hành muốn nhận một cái gương làm đệ tử, nhìn nét mặt của đám đệ tử trước kia thì bọn họ cũng miễn cưỡng hiểu ra.

Chỉ là...

Phương Hành nói cái kính này muốn theo hắn học làm một người tốt...

Lời này tại sao lại nghe không đáng tin cậy như vậy?

Đối với sự cổ quái trong ánh mắt của hai người này, Phương Hành cũng không để ý tới. Sau khi giới thiệu Thái Hư Bảo Bảo cõng một cái cốt kính vĩ đại ở bên chân mình thì có chút thần bí tới gần hai người bọn họ:

- Mấu chốt nhất là, ta cũng phát hiện ra một con đường tắt!

- Đường tắt?

Ngao Liệt và Lộc Tẩu đều có phần không hiểu ý của hắn.

- Cửu Đầu Trùng bước chân vào tinh không sớm hơn chúng ta lại sớm một bước tới Tiên cảnh này, các ngươi cũng đã biết, chúng ta chậm hơn hắn hơn ba mươi năm, nguyên nhân chính là trước đây sau khi ở tinh hải lúc đầu có một tiền bối cua rLong tộc lập được Vô Lượng môn là đường tắt có thể vượt qua tinh không vô tận. Cửu Đầu Trùng thậm chí là đám Vũ Mị Nhi đều xuyên qua Vô Lượng môn kia, đáng tiếc chúng ta bị hủy tinh hải, Vô Lượng môn không còn căn cơ, trước khi chúng ta ngoài đã sớm không biết đã bay đi nơi nào rồi, cho nên chúng ta chỉ có thể đau khổ đi qua tinh đồ dài dằng dặc, đoán chừng dùng ba mươi năm, mới đi tới Tiên cảnh mà bọn họ chỉ dùng một ngày đã tới được.

Phương Hành giải thích:

- Vốn tưởng rằng chênh lệch ba mươi năm này chúng ta cho dù làm thế nào cũng không đuổi kịp hắn được, nhưng ở đây ta mới hiểu rõ Vô Lượng môn đến từ đâu, loại cửa này ở trên Tiên lộ thực ra là có ba cái, chúng ta đi qua Long môn là một cái, tinh hải sau đó bị chúng ta bỏ qua là cái thứ hai, mà cái thứ ba chính là ở dưới chân chúng ta...

Sau khi nghe Phương Hành nói xong, Ngao Liệt và Lộc Tẩu đột nhiên ngẩn ngơ.

Hay là nói vẻ mặt của hai người đều thay đổi, vô cùng nghiêm trọng.

Đáy mắt của Ngao Liệt trong nháy mắt bạo phát ra lửa giận cùng chiến ý kinh người, cháy hừng hực.

- Cho nên...

Phương Hành nhẹ nhàng nói tiếp:

- Cửu Đầu Trùng bỏ lỡ Vô Lượng môn thứ ba này coi như hắn có đi sớm hơn chúng ta ba mươi năm cũng không coi vào đâu, từ khonarg cách trong bức tinh đồ kia thì chỉ cần chúng ta xuyên qua long môn hẳn là sẽ đối mặt vơi shai trường hợp... Thứ nhất, chúng ta sẽ tới trạm kiểm soát thứ ba trên Tiên lộ long tộc sớm hơn hắn, thứ hai, chúng ta sẽ trực tiếp gặp hắn...

- Nói cách khác...

Ngao Liệt nuốt nước bọt, vẻ mặt kích động nói thay lời:

- Rốt cục... Đuổi kịp?

Chương 1321: Một trận chiến này không dễ đánh

Đuổi lâu như vậy, rốt cục đuổi kịp Cửu Đầu Trùng rồi sao?

Nghe được tin tức mà Phương Hành nói, Ngao Liệt và Lộc tẩu lo sợ từ tận đáy lòng. Tâm tình cực kỳ phức tạp khó có thể nói hết được. Đối với Ngao Liệt từ sau khi bước lên tinh lộ đương nhiên là vì đuổi theo Cửu Đầu Trùng rửa sạch huyết hận của Long tộc làm nó có thể thoải mái, cũng cướp tỷ tỷ của mình về. Vì thế thậm chí nó định dưới tình huống không có bất kỳ tư nguyên gì mà một mình lên đường. Dù sao khi đó nó mới vừa đi ra từ trong tạo hóa lôi trì, một thân thực lực cực kỳ mạnh mẽ, căn bản không để Cửu Đầu Trùng vào mắt. Chỉ có điều đi một đoạn đường tới bây giờ, suy nghĩ đó cũng dần dần thay đổi. Thứ đầu Tiên thay đổi ấn tượng chính là Tiên lộ vô cùng khó đi, vượt xa tưởng tượng của mình...

Có thể tưởng được, nếu không có trước đây Phương Hành mặt dày đi theo nó, mình bây giờ sớm đã mê man ở chỗ nào đó trong tinh không rồi. Thậm chí không cần nói tới hai cửa ải đại nạn trên đường, chỉ là lữ trình vô cùng vô tận trong tinh không thôi đã đủ để cho ngay cả nó một thế giới nhỏ còn chưa đi hết đã hao hết tất cả tinh lực rồi. Có thể đi tới bước bây giờ là không thể nào.

Cũng chính vì vậy, sự tín nhiệm và cảm kích của nó đối với Phương Hành đã đạt tới mức vô cùng cao.

Một điểm nữa chính là nhận thức đối với Cửu Đầu Trùng cũng đã xảy ra thay đổi cực lớn.

Lúc mới đầu nó mới tỉnh lại từ tạo hóa lôi trì còn ngạo khí đặc hữu của Long tộc, cùng hào khí nghé con mới sinh không sợ cọp, chính xác là định đuổi theo Cửu Đầu Trùng, sau đó đánh nó. Nhưng khi đi trên con đường này tìm kiếm dấu vết của Cửu Đầu Trùng lưu lại trên đường thì ngày càng cảm thấy Cửu Đầu Trùng này không đơn giản như trong tưởng tượng của mình. Có thể nói ở trên Tiên lộ này nó đã dùng rất nhiều phương pháp quá quan đều không thể nào chính xác, nhưng cố tình một đường đi tới giờ đều dựa vào sự đanh đá chua ngoa và tính toán cùng ý chí sắt đá của hắn.

Người kia không hề dễ đối phó như vậy.

Trong lòng Ngao Liệt đã bắt đầu nhìn thẳng vào đối thủ lớn nhất trong vạn năm qua của Long tộc rồi!

Nếu như bản thân nó chạy tới không có mấy phần cơ hội có thể đối phó được với Cửu Đầu Trùng, chỉ có điều may là bên người nó còn có người khác!

Đó đương nhiên chính là Phương Hành so với Cửu Đầu Trùng càng khiến người ta sùng bái cùng bội phục hơn rồi!

Tuy là theo tính cách của Ngao Liệt thì đại khái cả đời cũng sẽ không nói thẳng như thế, nhưng nó thật sự cảm thấy...

... Đi cùng tỷ phu vô liêm sỉ của hắn, cảm giác đó đúng là làm người ta yên tâm không ít.

Nếu nói ai có thể đấu chính diện với Cửu Đầu Trùng thực lực sâu không lường được kia thì cũng chỉ có Thông Thiên đạo chủ Phương Hành mà thôi!

...

...

Bàn kế hoạch xong, đoàn người liền bắt đầu chuẩn bị các loại vật tư. Ban đầu sau khi Thái Hư Tiên vương quy thiên, Điển tạ bị Thái Hư Bảo Bảo mang ra ngoài cũng đều thu vào, giữ lại để nghiên cứu sau. Một tòa mộ thất này cũng dời đi, đối với chuyện này mặc dù có chút bất kính với Tiên Nhân Vương nhưng Thái Hư Bảo Bảo cũng không nói gì. Chiếu theo cách nói của nó, mộ thất của Thái Thư Tiên Vương thực ra cũng không phải ở đây mà là ở gần cửa Tiên lộ thứ ba của Long tộc. Hơn nữa sau khi Tiên Nhân Vương nằm xuông đương nhiên có cơ hội thiên địa hóa thành cấm khu, giống như Tiên mộ, không được sự đồng ý thì không đi vào đó được. Nó đặt một cái mộ thất ở đây là có ý hoài niệm chủ trước, cũng không tính là huyệt mộ chân chính.

- Vậy ta có được tính ngay cả Tiên Nhân Vương cũng từng cướp không?

Phương Hành lại có chút cảm khái, lúc đang chuyên chở những điển tạ này thì trong lòng hơi có phần đắc ý.

- Khà khà, nếu ngươi có thể nhận được truyền thừa mà sau khi chủ nhân ta nằm xuống để lại, đó mới được coi là đánh cướp của Tiên Nhân Vương!

Thái Hư Bảo Bảo khà khà cười quái dị:

- Chủ nhân nhà ta mặc dù là Tiên Nhân Vương không tốt nhất nhưng dù sao cũng là một Tiên Nhân Vương, truyền thừa mà hắn để lại cũng tương đối đáng sợ, lúc đầu ta cũng là một bộ phận trong truyền thừa, nhưng khi đó hắn hẳn là cảm thấy ta có linh tính nên liền không đành lòng phong ấn ta ở đó, mặc cho ta trốn thoát. Bây giờ suy nghĩ lại thì hắn đối với ta cũng không tệ, có thể coi ta là con trai nuôi, bây giờ trở về làm Tiên đồ Long tộc cũng nên tới cấm địa nơi đó xem thử, cúng tế hắn một nén hương mới phải đạo.

- Truyền thừa Tiên Nhân Vương?

Phương Hành vừa nghe vậy đương nhiên là động lòng, không nhịn được hỏi:

- Có thể lấy được không?

Thái Hư Bảo Bảo lại lắc đầu liên tục:

- Đừng mong, đừng mong, những truyền thừa đó không phải người bình thường có thể lấy được đâu, Tiên Nhân Vương chính là Tiên Nhân Vương, sau khi chết hóa thành một vùng sao trời, từ sau khi thành tràng vực thì vô số tàn niệm hóa thành đại trận phong ấn chư vực, chỉ có người nhận được sự công nhận của hắn mới có hy vọng trở thành di đồ, tiến vào trận vực kia nhận truyền thừa đại đạo của hắn. Nếu không như vậy, cho dù Chân Tiên cũng không đánh vào đó được, cho dù là những Tiên Nhân Vương khác tới chỉ sợ cũng không thể vào đó, bởi vì trận vực kia sẽ trực tiếp tự bạo, ngọc đá cùng vỡ!

- Vậy à...

Phương Hành hiểu ra nhưng vẫn chưa chết tâm, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Dù sao ta không giống với người khác...

- Được rồi được rồi, mau mau lên đường thôi, ta cũng có chút mong đợi đó...

Gương mặt Thái Hư Bảo Bảo khát khao cười khà khà nói:

- Trước đây ta là vật chết, khó khăn lắm mới sinh ra được một luồng linh tính, nhưng bây giờ tốt xấu gì cũng có thể tính được hơn nửa rồi, e rằng trường vực đó ta có thể đi vào cũng khó mà nói trước được, nhỡ đâu chủ nhân trước của ta lúc thả ta đi chính là định chờ ta hóa thành người rồi quay lại nhận truyền thừa đại đạo của hắn cũng không chừng...

- Xem ra tên nhóc này tuy đã nhận ta làm sư phụ nhưng tính toán nhỏ trong lòng vẫn đang không ngừng lại đây...

Phương Hành hơi khó chịu nhìn Thái Hư Bảo Bảo, ánh mắt cổ quái.

Trong lòng nghĩ: Ngược lại, sư phụ mình cũng đã từng giết rồi, không chừng ngày nào đó sẽ làm thịt tên học trò!

...

...

- Thực lực của Cửu Linh Vương rốt cuộc sâu bao nhiêu?

Nếu chuẩn bị vượt qua Vô Lượng môn cũng không có bao nhiêu chỗ có thể chuẩn bị, rất nhanh đã sắp xếp thỏa đáng rồi. Đoàn người líu nhíu chuẩn bị tiến vào Vô Lượng môn. Lộc Tẩu suất lĩnh nhóm đầu Tiên phụ trách dò xét. Dù sao trận thuật của lão cao minh, cho dù còn chưa có thực lực thôi diễn cách vận chuyển của Vô Lượng môn nhưng cũng có thể phát hiện một vài điểm lạ và cần cảnh giác.

Còn Phương Hành đi cùng Thái Hư Bảo Bảo và nhóm thứ hai, đám đệ tử heo mập thì mỗi đứa đều trung thành tận tâm nhất định muốn đi bên cạnh hắn, nói hay thì là bảo vệ sư tôn, cam tâm làm thị vệ...

Dĩ nhiên, đối với sự trung thành cùng ý thức trách nhiệm của đám thị vệ này, Phương Hành hiểu cực kỳ rõ!

Ngao Liệt bị Phương Hành dứt khoát lưu lại nhóm thứ ba, đi cùng với đám người luận đạo. Mặc dù nó không vừa lòng nhưng cũng chỉ ngoan ngoãn nghe theo.

Sau một lúc lâu ước định, ma khí của thế giới bị tàn phá này thu liễm lại, Vô Lượng môn bị ảnh hưởng nhỏ lúc xuyên qua. Mọi người đương nhiên đều chuẩn bị cẩn thận, còn Lộc Tẩu thân là nhóm đầu Tiên bước vào Vô Lượng môn, thứ quan tâm nhất không phải là Vô Lượng môn có an toàn hay không, mà là cẩn thận từng li từng tí đi tới bên người con cóc mặc pháp y kia, cẩn thận hỏi thăm về chuyện của Cửu Đầu Trùng.

Các yêu ma khác đều đã bị giải tán, mặc cho bọn chúng chạy tới đây hoặc chạy tới tinh không. Mà trong số ba vị đại tôn chủ, Đại Đức Đạo chủ bị Phương Hành thuận tay đánh chết rồi, thi yêu thần tộc đã từng giả mạo Đại Uy

Yêu chủ kia lại phát hiện đại thế đã mất, sau đó trốn vào tinh không mịt mùng, không biết đi nơi nào rồi, chỉ còn con cóc giả mạo Phật chủ này nguyện tiếp tục đi theo Thái Hư Bảo Bảo, theo bọn họ quay lại Tiên cảnh.

- Cửu Đầu Trùng chắc là không có bản lĩnh khám phá ra được bổn nguyên của Tiên cảnh...

Con cóc trầm ngâm mở miệng nói:

- Nói cách khác trước đây hắn không có khả năng khám phá ra tu vi của bọn ta là giả, tất cả đều là do Tiên ma khí độ gia trì mà có, chỉ biết bọn ta thật sự là đại tu hành giả đã vượt qua Tiên cảnh, nhưng khi đối mặt với ba người chúng ta, hắn vẫn không hề e ngại, mà chúng ta khi đó cũng cảm thấy tên đó mạnh tới mức đáng sợ, chỉ có điều vẫn ép bức được hắn... nhưng nếu bàn về thực lực chân chính thì đoán chừng nếu phải đấu cũng sẽ lưỡng bại câu thương... Ngươi tu thì cũng hiểu, là hắn cảm thấy sẽ lưỡng bại câu thương, nói cách khác, người kia cảm thấy mình đánh với ba vị Tiên nhân sẽ lưỡng bại câu thương mà không phải không có chút phần thắng nào.

- Chuyện này... chuyện này không có khả năng lắm, nhỉ?

Lộc Tẩu bị Hoan Hỉ Cáp Mô nói cho trong lòng bối rối, một lát sau mới khó tin mở miệng:

- Ngươi đang muốn nói cho ta biết kỳ thực trước đây Cửu Đầu Trùng là bị sợ chạy chỉ vì hắn đánh giá cao thực lực của các ngươi, không muốn đấu với nhóm các ngươi tới lưỡng bại câu thương mà thôi?

Hoan Hỉ Cáp Mô Mô cười khà khà nói:

- Ngươi cho rằng trước đây nó trộm nửa cái Tiên mệnh đào tẩu, chúng ta không thể đuổi kịp nó sao?

- Chuyện này cũng thật là náo nhiệt...

Vẻ mặt của Lộc Tẩu cũng thay đổi, trong lòng như chìm vào đáy cốc:

- Cửu Đầu Trùng lại chưa thành Tiên, làm sao có thể có bản lĩnh đó?

- Đừng vội quên, người này tu được truyền thừa của Thánh Nhân Thái Cổ!

Ở bên cạnh, Văn Tiên sinh vẻ mặt âm trầm đã mở miệng. Ông ta coi như là đại nạn không chết tất có phúc cuối đời. Lúc đầu trốn bên trong tiểu thế giới của Phương Hành thoát được trận đại chiến này, mà sau khi Phương Hành thu Thái Hư Bảo Bảo làm đồ đệ, nói tới việc này, Thái Hư Bảo Bảo liền gia trì một bộ phận Tiên khí lên người ông ta làm ông ta miễn cưỡng khôi phục được tu vi đã từng có, Mà nay toàn bộ mạng của mình đều là được Phương Hành cứu, đương nhiên cũng vì vậy mà đầu phục Phương Hành. Lúc này nghe thấy Lộc Tẩu và Hoan Hỉ Cáp Mô nói với nhau thì liền tới xen lời.

Lộc Tẩu nghe xong lời của ông ta thì cũng trầm mặc, đoán được hàm nghĩa trong lời nói của ông ta.

Thế nhân đều biết, đại chiến Tiên Thánh đã từng đó, số lượng Thánh Nhân thiếu hụt, số lượng của Tiên Nhân lại nhiều, nhưng sau một phen địa chiến Thánh Nhân vẫn thắng, đày Tiên Nhân tới thiên ngoại. Nói cách khác, Thánh Nhân, nhất là Cổ Thánh, thực lực của bọn họ tất là mạnh hơn Tiên Nhân. Chuyện này dường như là sự thực mà chư thiên vạn giới đều công nhận. Ngay cả Thần Chủ đều muốn tới Thiên Nguyên tìm kiếm truyền thừa của Cổ Thánh để thôi diễn ra phương pháp đối phó với Tiên Nhân, huống chi Cửu Đầu Trùng đã có được truyền thừa Cổ Thánh hoàn chỉnh rồi, sự cường đại của gã cũng không hề khoa trương...

Dù sao, mọi người đều biết, sau cửu kiếp, hai con đường thành Tiên hay là phong Thánh đều đặt trước mặt. Thành Tiên sẽ trường sinh, nhưng phong Thánh cũng có thể ra khỏi tam giới ngũ hành, thọ nguyên không nhiều lắm nhưng thực lực lại vô cùng khủng bố, được xưng là nghịch thiên cũng không quá...

- Người tu luyện pháp môn Cổ Thánh cũng không dễ đối phó đâu...

Văn Tiên sinh thấp giọng cảm khái, giọng nói có chút kiềm nén làm như nhớ ra chuyện cũ nào đó, vô cùng tang thương.

- Đúng vậy, một trận chiến này đánh không dễ đâu...

Lộc Tẩu cũng thở dài một tiếng, ánh mắt yếu ớt nhìn về phía Phương Hành, có chút lo lắng.

Chương 1322: Đâm đầu vào Vô Lượng

Lộc Tẩu gặp được Văn Tiên sinh thì cũng hơi có chút cảm xúc. Dù sao so với người khác thì Văn Tiên sinh đương nhiên là có tư cách phát biểu ý kiến về pháp môn Cổ Thánh nhất. Trước đây kẻ địch lớn nhất của ông ta chính là Đại Tư Đồ của Phù Dao Cung. Mà nhóm đảm nhiệm Tư Đồ của Phù Dao cung tu chính là pháp môn Cổ Thánh, tuy các thế hệ đều đoản mệnh nhưng thực lực lại tuyệt không thể khinh thường, rõ ràng vừa đảm nhiệm Đại Tư Đồ, thiên tư không bằng mình, cảnh giới cũng không bằng mình, pháp bảo lại càng không bằng mình, thậm chí ngay cả tu vi cũng không bằng mình, nhưng cố tình năm đó mình nhiều lần ác chiến với y, mỗi lần đều tràn đầy lòng tin, nhưng mỗi trận đều thảm bại trong tay y...

Cũng chính bởi vì thua tới nóng nảy, y mới muốn nhất định phải thành Tiên!

Nếu đánh không lại ngươi, vậy thì phải sống lâu hơn ngươi...

- Truyền thừa Cổ Thánh uy lực mạnh mẽ, nhưng đa phần người tu pháp môn truyền thừa của Cổ Thánh đều không có thọ nguyên lớn, bây giờ thọ nguyên của Cửu Đầu Trùng đã mấy ngàn tuổi rồi! So với người cùng cảnh giới thì đương nhiên thọ nguyên không lớn, nhưng trong đám tu sĩ tu hành pháp môn Cổ Thánh, hắn cũng đã coi như một người vô cùng lớn tuổi, ta đoán, bây giờ hắn vội vã thành Tiên cũng có liên quan tới chuyện này... hẳn là không còn sống lâu được !

Lộc Tẩu cũng nói chuyện mà mình suy nghĩ ra, nói hết cho Phương Hành, hy vọng có trợ giúp gì đó cho hắn.

Nhưng Phương Hành lại không chút để ý, sau khi nghiêm túc nghe lão nói thì từ chối cho ý kiến, chỉ cười nói:

- Gặp là sẽ biết thôi!

Thời gian xuyên qua Vô Lượng môn nhanh chóng tới, ngay bên dưới thế giới bị tàn phá này, trong Tiên ma khí độ vô tận che lấp lại có một cái ao lớn. Cái ao lớn này khá giống với thế giới bị tàn phá, nội bộ yếu ớt, nếu lấy mắt thường quan sát thì hầu như cảm giác ngay cả tầm mất của mình cũng bị hấp dẫn. Khá đáng sợ, giống như một con cự thú có thể cắn nuốt vạn vật trong tinh không vậy.

- Đây là Vô Lượng môn thứ hai mà các tổ Tiên của Long tộc bày ra, kỳ thực vốn dĩ tiền bối Long tộc bày cửa ải khó khăn ở đây chính là huyễn cảnh vô cùng, chỉ có người đi qua từ trong huyễn kính vô cùng, cũng luyện được đạo tâm của bản thân mới có thể tới được trước Vô Lượng môn này, nhận được tài nguyên bổ sung nhất định, sau đó trực tiếp truyền tống đến cửa thứ ba. Chỉ có điều, khà khà, nơi đây bị tam chiếm giữ, huyễn kính vô cùng này đối với ta cũng là đồ đại bổ nên đã bị ta dùng Tiên mệnh nuốt rồi, tai nguyên đương nhiên cũng lợi cho ta, chỉ có cái Vô Lượng môn này là bị ta để lại, cũng lấy ma khí trong ma vực này che lấp, không để người khác phát hiện ra.

Thái Hư Bảo Bảo nhắc tới chuyện cũ này thì biểu hiện rất đắc ý, làm Ngao Liệt trừng mắt liếc nó một cái.

- Bằng vào thực lực của chúng ta còn chưa đủ để xây dựng thông đạo trong Vô Lượng, chỉ có thể đi lên lối đi mà người khác để lại, cửa vào hẳn là đang ở phía trước quan khẩu thứ ba, ngây người một cái là qua rồi, bất luận thấy được cái gì cũng không nên khinh xuất mà vọng động, phải hành động vì người khác.

Phương Hành trầm giọng phân phó, nhóm ba đội nhân mã đều lớn tiếng đồng ý.

Vốn dĩ phương pháp bớt việc nhất chính là tất cả mọi người đều tiến vào thức giới của Phương Hành, sau đó một mình hắn dẫn đi. Chỉ có điều sau khi tiến vào thức giới của Phương Hành thì bọn họ sẽ không giúp được gì nữa, hơn nữa tiến vào thức giới của hắn thì sinh tử đều do một mình hắn nắm giữ. Bất kể những người này có tín nhiệm Phương Hành hay không. Đây là một thể nghiệm cực kỳ không tốt, chính vì thế Phương Hành dứt khoát không bắt ép, để bọn họ ở bên ngoài, nếu thật có chuyện gì cũng có thể giúp mình một phen. Nhưng đám heo mập kia lại vô cùng hy vọng có thể trốn vào trong thức giới của Phương Hành, nhưng Phương Hành lạ không chịu thu bọn họ, có lòng muốn cho đám đệ tử không đáng tin này trải nghiệm một phen.

- Một chiếc thần đăng này chính là luyện thành từ thần niệm, ngươi cầm đi!

Lộc Tẩu đưa một chiếc đèn đồng cho Phương Hành, dặn dò:

- Lát nữa ta sẽ đi trước, nếu như ngọn đèn này không bị sao thì có nghĩa là tất cả đều an toàn, nếu như ngọn đèn lay động chứng tỏ ra gặp nguy hiểm, nếu như ngọn đèn này đột nhiên tắt thì cửa này nhất định không được qua...

Phương Hành nhận đèn, tỏ ra đã hiểu.

Còn Lộc Tẩu cũng không chút khách khí, cùng với Văn Tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô cùng với đám yêu ma trong Tiên cảnh nguyện đi theo Thái Hư Bảo Bảo đi vào. Đợi ma khí xung quanh dần dần thu lại, ảnh hưởng cực yếu tới Vô Lượng môn thì đột nhiên trầm giọng quát một tiếng, vận một thân pháp lực bao phủ bản thân, kiên trì nhảy vào trong Vô Lượng trì. Những người khác cũng nhảy theo lão.

Bọn họ vừa nhảy vào trong ao lập tức biến mất, cho dù một chút khí tức cũng không còn, giống như trong nháy mắt đã đi xa nghìn vạn dặm.

Phương Hành không nhìn vào trong ao nữa, quay đầu nhìn về phía ngọn đèn thanh đồng mà Lộc Tẩu để lại.

Cũng trong chớp mắt đó, ngọn lửa bên trong đèn thanh đồng biến thành màu xanh, vô cùng rời rạc. Trong lòng Phương Hành hiểu, điều này nói lên rằng Lộc Tẩu đang đi ở trong Vô Lượng nên liền kiên trì đợi. Những người khác cũng đều dài cổ nhìn, không dám thở mạnh cái nào. Chừng qua thời gian ba nén hương mới thấy ngọn lửa kia đột nhiên bùng lên về phía trước, ánh lửa cũng sáng hơn rất nhiều, khuôn mặt của Phương Hành cũng bừng sáng.

- Xem ra cần đi trong Vô Lượng trong thời gian ba nén hương!

Phương Hành nhớ kỹ thời gian này nhưng còn chưa thả lỏng, vẫn đang nhìn ánh lửa.

Lộc Tẩu quyết đi đi phía trước dò đường chính là có dụng ý này. Nếu như thần đăng mà lão để lại bị tắt nói rõ bên trong Vô Lượng môn có hung hiểm lớn đang chờ, có thể trong nháy mắt đánh chết y. Nếu như vậy, đám Phương Hành không thể bước vào cánh cửa này...

Một hơi, hai hơi...

Ngọn lửa cũng không hề thay đổi, mấy người Thái Hư Bảo Bảo đều chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này, đốm lửa kia đột nhiên như bị gió mạnh thổi tới, kịch liệt run rẩy như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị dập tắt.

Tất cả mọi người còn chưa kịp thả lỏng được một hơi đã đột nhiên đại biến sắc mặt, hít một hơi khí lạnh.

- Xem ra bên kia có hung hiểm, nhưng bọn hắn miễn cưỡng còn có thể ứng phó...

Trong lòng chư tu đều dâng lên suy nghĩ này, vẻ mặt trên mặt mỗi người đều trở nên cực kỳ phức tạp.

Sợ nhất chính là gặp phải cục diện như thế này. Nếu như sau khi Lộc Tẩu qua đó không có chuyện gì thì mọi người cùng nhau đi qua đương nhiên không sao. Nếu như y lập tức chết, vậy mọi người dĩ nhiên là sẽ không đi qua, nhưng cố tình là bây giờ y đang gặp hung hiểm, mọi người còn chưa có cách nào đoán ra y đang gặp hung hiểm gì nên làm người ta nhức đầu. Vô Lượng môn này rốt cục có nên qua hay không?

Có ánh mắt của không ít người đều nhìn về phía Thái Hư Bảo Bảo, lại thấy nó cũng đang mê man:

- Không nên có hung hiểm mới đúng chứ...

- Chỉ sợ bọn họ cũng không chống đỡ được lâu nữa!

Phương Hành nhìn đốm lửa kia vài lần, thông suốt đứng dậy.

- Này này, bên kia có hung hiểm đó, ngươi không phải là tính qua đó đấy chứ?

Không ít người ở xung quanh đều hoảng sợ, vội vội vàng vàng hỏi Phương Hành.

- Lão già kia không phải còn chưa chết sao?

Phương Hành liếc mát, một thân pháp lực dâng lên, hừng hực như lửa.

- Nhưng hắn lúc nào cũng có thể chết...

Mấy người ở bên cạnh đều nhìn chằm chằm ngọn lửa đang leo lắt trên ngọn thanh đăng, cực kỳ lo lắng.

- Ta tới đó khả năng không chết được...

Phương Hành cười ha ha một tiếng, căn bản không thèm nhìn những người khác mà trực tiếp thả người nhảy vào trong Vô Lượng môn...

Trong một giây đó chỉ cảm thấy thiên địa biến chuyển, vô số lỗ chân lông trên người đều giãn ra. Xung quanh dường như có áp lực vô cùng ép tới. Lúc đầu khi bước chân lên Tiên lộ hắn đã đi qua Long môn một lần, theo ý nghĩa nào đó thì kỳ thực Long môn giống với Vô Lượng môn này, đều là lợi dụng lối đi Vô Lượng, nhưng bây giờ tu vi của hắn đã hơn xưa nhiều, nay lại vào Vô Lượng cũng có cảm giác khác biệt. Lần này hắn lại cảm thấy rõ ràng mình hình như đã tiến vào trong một thông đạo thần bí...

Xung quanh có các loại dị quang lóe lên tựa như tinh mang quỷ hỏa, hoặc giống như không gian chồng chéo lên nhau.

Người đang ở trong Vô Lượng, rõ ràng cảm thấy xung quanh đều là lực tịch diệt, lực tịch diệt mạnh mẽ tới cực điểm lại hình thành một loại thăng bằng với thông đạo. Còn người ở trong thông đạo này bình ổn mà nhanh chóng bay về phía trước.

Cảm giác này vô cùng kỳ quái!

Như là vũ trụ hủy diệt, một mình cô đơn tồn tại hoặc như mọi thứ đều yên tĩnh, chỉ duy có mình vĩnh hằng.

Chỉ có điều cũng may, cảm giác này chưa kéo dài quá lâu, đường đi phía trước Phương Hành liền cảm thấy một loại khí cơ quen thuộc.

Đó là khí tức đặc hữu của Long tộc, ở nơi mất đi lực Vô Lượng này cực kỳ rõ rệt!

Sau khi Phương Hành dùng thần thức nhanh chóng đảo qua thì lập tức thấy được phía trước thông đạo có hoa khôi biến hóa vô tận lưu quang bỗng nhiên có một tòa Long môn lơ lửng ở đó, cực kỳ qury dị, bị vô số đại trận che chở, không đến mức bị lực tịch diệt Vô Lượng đập vụn. Hắn lập tức biết được đó chính là ký hiệu mà tiền bối Long tộc để lại, từ đó đi ra ngoài liền có thể tới được vị trí mục đích mà Tiên lộ này dẫn tới. Hơn nữa lúc hắn đi qua Long môn, bên trong Long môn đã lóng lánh phù văn, truyền ra dẫn lực vô cùng mạnh mẽ kéo Phương Hành về phía đó...

Phương Hành cũng không giãy dụa, để mặt Long môn hút hắn vào trong, sau đó lại có một hồi thiên hoàn địa chuyển, cuối cùng ở trước mắt xuất hiện một vài tiếng vang. Loại tiếng vang này mờ nhạt bất định, qua một hồi lâu mới ổn định lại, khi trợn mắt nhìn lên, bản thân mình đã ở trong một thế giới hoàn toàn xa lạ, xung quanh là không trung tán loạn, khắp nơi đều là tử điện rực rỡ chói mắt...

Ở xung quanh không trung lại có vô số bia đá đang lơ lửng, bên trên lóe lên từng sức mạnh đáng sợ.

Thậm chí có vô số sức mạnh hóa thành hình người, đang đánh giết tất cả sinh linh!

- Hắn... hắn có đến không?

Lúc này chỉ nghe có một giọng nói vang lên, là tiếng của Văn Tiên sinh, nghe vô cùng hoảng loạn...

- Sẽ... sẽ thôi!

Tiếng sau đó vang lên là tiếng của Lộc Tẩu, có vẻ không có niềm tin.

Sau cùng là một tiếng quái khiếu:

- Ngươi nói xem lão nhân nhà ngươi tại sao lại để lại ngọn đèn kia chứ...

Vừa nghe đã biết là tiếng của Hoan Hỉ Cáp Mô!

- Ta cũng không ngờ tới lại có hung hiểm, để lại nó không phải là muốn hắn thấy tình trạng của ta hay sao?

Giọng nói của Lộc Tẩu nghe qua vừa uất ức vừa bất đắc dĩ, còn mang theo chút dở khóc dở cười.

- Cái rắm! Lúc này còn chưa thấy sai hả? Hắn vừa thấy ở đây có hung hiểm chắc chắn sẽ không tới, ai lại vì một lão đầu tử như ngươi mà đi chịu chết chứ?

Văn Tiên sinh hung hăng nguyền rủa, giọng có vẻ rất tuyệt vọng.

- Ha ha, ai nói ra sẽ không tới vì một lão đầu tử chứ?

Lúc nghe tới đây, Phương Hành cũng không do dự thân mình nữa, phi thân xông ra ngoài. Một thân pháp lực ầm ầm tỏa ra làm hai tấm bia đá ở gần hắn bị đập vỡ nát, mà ở phía sau thân như thần long bay đi, chậm rãi giáng xuống từ đỉnh đầu đám Lộc Tẩu...

Chương 1323: Bia hải vô tận

Lúc thả người vào trong, Phương Hành liền kinh hãi thấy được cảnh tượng ở đó. Lộc Tẩu, Văn Tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô, ba người đang lưng đấu lưng ác chiến với đám bia đá san sát ở xung quanh, bị đè cho vô cùng thê thảm. Trên vô số tấm bia đá ở xung quanh bọn họ có vài cái phóng ra hồng liên hỏa quỷ dị kinh người, có cái phun ra từng tia chớp màu đen, thậm chí còn có vài cái hiển hóa ra một thân ảnh quỷ dị thực lực cực kỳ đáng sợ. Lộc Tẩu và Văn Tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô chỉ có thể cắn chặt hàm răng đau khổ chống đỡ. Mà ở bên cạnh bọn họ, lúc đầu còn có mười mấy con yêu ma theo tới lúc này cũng đã hoàn toàn biến mất.

- Những bia đá này rốt cục là có lai lịch thế nào?

Phương Hành cũng thấy kinh hãi nhưng không rảnh nhiều lời, phi thân xuống tay áo chụp liên tục, đánh văng bốn năm tấm bia đá ra.

Đang vướng trái vướng phải, chống đỡ cực kỳ đau khổ, ba người Lộc Tẩu nhất thời mừng rỡ, vộng vàng tránh những tấm bia đá đang quấn lấy mình rồi nhanh chóng bay vút tới bên cạnh Phương Hành, kêu lớn:

- Chúng ta cũng không biết, sau khi đi ra từ Vô Lượng môn vốn dĩ tất cả đều thuận lợi nhưng không biết chạm tới huyền quan gì, trong tinh không bỗng nhiên có nhiều tấm bia đá bay tới như thế, cảm giác như bất tận chém giết, đấu mãi không dứt.

- Chẳng lẽ đây chính là nội dung ở cửa thứ ba của Tiên lộ Long tộc?

Trong lòng Phương Hành cũng thầm nghĩ, lại cảm thấy cổ quái:

- Chúng ta không thể trực tiếp tiến vào cửa thứ ba mới đúng...

Nhưng việc đã đến nước này cũng không rảnh suy nghĩ nhiều, trầm giọng quát

- Bia đá yêu tà, trước đánh ra ngoài đã, tìm chỗ an toàn rồi lại tính!

Nói rồi liền xung phong lên trước, chọn một hướng phóng đi. Lộc Tẩu, Văn Tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô thì chia ra chắn ở trái phải và sau lưng hắn, Phương Hành thì liên tục huy chưởng về phía trước, cứng rắn bổ ra một con đường. Đống bia đá ở đây thực sự là quá nhiều, mỗi cái đều giống như mộ bia bình thường, vô cùng quỷ dị, hơn nữa bên trên còn ẩn chứa sức mạnh vô cùng cường đại. Không nói cái gì khác, chỉ một tia chớp màu đen trên tấm bia đá kia đánh ra đã có thể tương đương với Đại Đức Đạo chủ ở trong Tiên cảnh rồi, có thể thấy được uy lực khủng bố của nó!

Còn nữa, chính là tấm bia đá này cực kỳ cứng rắn, lấy cự lực hầu như có thể bễ nghễ tinh không của Phương Hành, thuận tay đánh ra một chưởng sợ là một ngọn núi lớn cũng sẽ bị đánh thành phấn vụn, nhưng dùng hai thành lực đạo đánh lên tấm bia đá lại chỉ có thể đánh nó bay ra phía sau mấy trượng mà không hề bị đập nát. Sau đó lại tiếp tục vọt về phía Phương Hành, cũng chọc cho Phương Hành tức giận trong lòng, trầm giọng quát một tiếng, đánh ra một chưởng chứa năm phần mười lực đạo của mình, lúc này mới nghe được một tiếng rắc, trên mặt tấm bia đá xuất hiện vết rách như mạng nhện.

- Bụp!

Tấm bia đá bị vỡ nát, đá vụn bay tán loạn, cũng lộ ra mấy cái cốt thực, cùng nhau bắn ra bốn phương tám hướng.

- Được...

Cho dù đám Lộc Tẩu thấy một chưởng này của Phương Hành cũng không khỏi âm thầm vỗ tay tán thưởng, trong bụng cũng cảm thấy hoảng sợ.

Ba người bọn họ vừa rồi ác chiến một lát với tấm bia đá nên đã biết rõ sự lợi hại của bia đá. Bằng vào tu vi của ba người họ đều không phải hạng thường, nhưng vừa rồi trong một trận đại chiến cũng chỉ có thể chống đỡ sức mạnh tràn ra từ tấm bia đá, hoặc là tàm thời ép tấm bia đá ra, căn bản là không có cách nào tạo thành hư hao vì với nó cả. Nhưng khi ma đầu Phương Hành tới, dùng một chưởng đã có thể đánh cho tấm bia đã tan nát, thật sự là quá đáng sợ!

Chỉ là trong bụng Phương Hành cũng tự thấy khiếp sợ, năm phần mười lực đạo của mình mới làm vỡ được một tấm bia đá, đám bia đá chằng chịt vô biên vô hạn ở xung quanh đâu chỉ trên vạn tấm? Đáng sợ nhất là tất cả bia đá bên trên nó tự có sức mạnh đáng sợ bùng lên, đan vào nhau như võng. Không chỉ có uy lực đáng sợ mà còn cản trở thần niệm của bọn họ tra xét, làm cho bọn họ như bị vây trong biển bia đá vô biên vô tận, trái phải trước sau đều là hỏa diễm lôi quang khủng bố tột cùng. Lao về hướng nào cũng là bia đá rập rạp chằng chịt chặn đường, không có đường nào có thể trốn.

- Đây rốt cục là thứ quái quỷ gì?

Trong lòng Phương Hành nặng nề hạ xuống, cau mày quét nang.

Bất luận gặp phải cường địch gì hắn cũng không sợ, nhưng gặp phải trận thế quỷ dị loại này cũng không khiến người ta thích thú gì hơn.

Ai biết giết tới lúc nào mới hết?

Ai biết chạy về hướng nào mới có thể thoát được sự phong tỏa của đống bia đá này?

Nhất là hắn liều chết xông loạn ở quanh đây một lát lại không nhìn thấy đám Ngao Liệt xuất hiện, cũng làm trong lòng hắn không nhịn được mà dâng lên một suy nghĩ hoài nghi trong đầu. Vừa rồi hắn phát hiện đám Lộc Tẩu gặp nạn liền không chút do dự nhảy vào trong Vô Lượng trì, trong lòng cực kỳ nắm chắc. Có Ngao Liệt ở đó, những người khác cho dù có sợ cũng tất sẽ bị Ngao Liệt đá từng người vào trong ao. Hơn nữa, Thái Hư Bảo Bảo đã nhận mình làm sư phụ, lại đã đạt thành hiệp nghị nào đó với những tồn tại trong quái tháp nên chắc chắn sẽ không bỏ đi.

Đám người luận đạo thì trên người có đạo chướng, chịu ảnh hưởng của mình nên cũng sẽ không bỏ đi. Đệ tử heo mập tuy là mỗi con đều béo ụt giảo hoạt nhưng kỹ năng của bọn nó quá yếu, cũng không dám bỏ mình mà đi. Hành động của hắn thoạt nhìn lỗ mãng nhưng trong lòng đã sớm kết luận những người đó tất sẽ nhảy theo mình vào trong Vô Lượng trì. Chỉ là bây giờ thời gian một nén hương đã trôi qua, bọn họ lại vẫn chưa xuất hiện. Chuyện này làm cho người ta có phần khó hiểu. Phương Hành không tin bọn họ sẽ phản bội mình, chỉ là không nhịn được nghĩ tới chuyện: Chẳng lẽ xảy ra ngoài ý muốn?

Càng nghĩ như vậy, trong lòng lại càng nặng nề.

Bên này gặp phải cục diện khó có thể giải quyết, bên kia lại có biến cố không thể biết, cho dù hắn có tâm lớn thì cũng không khỏi có phần kinh ngạc, huy trưởng đẩy lùi một đám bia đá vô tận rồi không nhịn được tính toán thật nhanh ở trong đầu...

- Thật không biết rốt cục đây là nơi quái quỷ gì, bia đá ở nơi này mỗi một tấm đều ẩn chứa sức mạnh cường đại có thể so với thần tướng của Thần tộc rồi? Thậm chí có vài tấm bia đá có sức mạnh có thể so với Chân Tiên... Nhưng lại không tìm được lối ra, chúng ta sẽ bị vây chết ở đây, cho dù không bị đám bia đá này trấn áp thì chỉ sợ cũng sẽ bị bọn nó làm cho cạn sạch pháp lực, mệt mỏi mà chết?

Văn Tiên sinh đương nhiên cũng phát hiện ra chuyện này, không nhịn được mà cao giọng kêu lên.

- Những người đó đâu? Vì sao còn chưa ra?

Hoan Hỉ Cáp Mô cũng kêu lớn, hiển nhiên trong lòng cũng không nắm chắc, có vài phần khủng hoảng.

Lúc này Phương Hành lại không nói một lời, trong bụng đang suy nghĩ thật nhanh.

Hắn cũng không lo sẽ bị mệt chết, đến lúc cần thiết có thể thu ba tên này vào trong thức giới, còn mình thì chỉ cần bên trong thức giới còn sức mạnh thì mình cũng sẽ vĩnh viễn không cạn kiệt pháp lực. Chỉ là loại phương pháp đó cũng chỉ có thể trị phần ngọn mà không thể trị phần gốc. Cứ tiếp tục tiêu hao như thế chẳng nhẽ thật sự muốn tranh đấu với đám bia đá này mấy trăm đến vạn năm hay sao?

Không tìm được lối ra dù sao cũng không thể giải quyết được vấn đề lớn nhất.

Huống hồ, một đầu khác của Vô Lượng môn, bọn Ngao Liệt rốt cục đã xảy ra tình trạng gì, thật khiến người ta phải lo lắng!

- Khí tức phía trên những bia đá này có khi giống Thần tộc, có cái lại giống Yêu quái, còn có một vài tấm thật sự có cảm giác như Chân Tiên, sức mạnh thi triển ra mỗi cái mỗi khác, chỉ có thể đấu đá lung tung, có cái có thể phun pháp thuật tương tự với thần thông, còn có vài tấm dường như nắm giữ lực pháp tắc nào đó, thật sự có đủ loại, rất cổ quái. Rốt cục tại sao lại tới, là ai đặt bọn nó ở đây, để ở đây có mục đích gì? Chặn đường? Hay là muốn trấn áp thứ gì đó?

Chuyện đột nhiên xảy ra, manh mối nắm giữ được quá ít, cho dù hắn giảo hoạt như quỷ lúc này cũng phải gỡ từng mối một.

- Cứ tiếp tục như vậy không phải cách hay...

Nhìn thấy Văn Tiên sinh cùng Hoan Hỉ Cáp Mô ở sau lưng có phần kiệt lực, sắp không chịu nổi nữa, Phương Hành cũng chỉ có thể phất ống tay áo một cái thu hai người này vào trong thức giới, sau đó nói một tiếng với Lộc

Tẩu. Không phải là hắn không chịu thu Lộc Tẩu vào trong thức giới, thật sự là dưới tình huống như vậy, bên người có nhiều người hơn cũng sẽ giúp được nhiều hơn. Dù sao bốn phương tám hướng trên dưới đều có hung hiểm, có một người ở bên cạnh mình thay mình ngăn cản một hướng có thể tiết kiệm không ít tâm tư tinh thần, huống hồ thực lực của Lộc Tẩu cũng không hề kém.

- Những bia đá này vô biên vô hạn, bất kỳ hướng nào nhìn lại đều không thấy bến bờ, làm thế nào để xung phong liều chết đây?

Lộc Tẩu như một lão nhân đã thành tinh, lúc này cũng không có cách nào, gượng cười nói.

- Không được thì tìm một hướng rồi cứng rắn vọt theo hướng đó!

Phương Hành quyết tâm căm giận nói, đồng thời huy chưởng đẩy bốn năm tấm bia đá ra.

Đang lúc hai người bọn họ đều có phần nóng lòng, bỗng nhiên ở phía bên trái của bọn họ có bảy tám tấm bia đá sắp thành bia tường đột nhiên tản ra bốn phía, rõ ràng là bị người ta dùng một chưởng vỗ lùi. Sau đó liền nhìn thấy hướng kia có một lão giả mặc hắc bào tóc dài, tay áo bay bay vọt tới. Thực lực của người này có cảm giác sâu không lường được, hai cái tay áo như cự mãng cuồn cuộn nhẹ kéo một cái, bia đá đến gần ông ta liền bị đánh cho thay đổi đường đi, bay chéo ra một hướng khác.

- Trong biển bia này lại có người?

Phương Hành và Lộc Tẩu đều kinh hãi, quay đầu nhìn sang.

- Tại sao các ngươi lại tới đây?

Lại nói, khi lão đầu tử kia vọt tới gần hai người bọn họ thì cũng có vẻ hơi khiếp sợ, nhìn hai người họ từ trên xuống dưới.

- Ngươi là ai? Vì sao lại ở chỗ này?

Phương Hành và Lộc Tẩu cũng thốt lên, ở trong bia hải quỷ dị này lại nhìn thấy có người, thực sự khiến người ta khiếp sợ.

- Trước Tiên theo ta ra ngoài rồi lại nói, nếu tiếp tục đấu nữa, các ngươi sẽ bị vây chết ở chỗ này!

Lão đầu tử kia trầm giọng nói, sau đó tay áo cuốn ra ngoài, ầm một tiếng, đánh nát một tấm bia đá ở sau lưng Phương Hành.

- Đi!

Phương Hành và Lộc Tẩu liếc nhau một cái, không cảm giác được địch ý trên người lão đầu tử này nên quyết định tạm thời tin ông ta/

Lão đầu tử kia càng không dài dòng, bay thẳng đi dẫn bọn Phương Hành đi phóng về phía bên trái. Ông ta dường như cực kỳ quen thuộc bia hải này, một thân thực lực cũng càng đáng sợ, không thể khinh thường. Tay áo phất phơ thôi đã giết thành một con đường từ trong bia hải này. Hai người Phương Hành và Lộc Tẩu lại bớt không ít việc, gắt gao theo phía sau ông ta xông ra bên ngoài, đồng thời ngầm ghi nhớ đường đi.

Khoảng chừng qua thời gian uống cạn một chung trà đã vọt tới một ngọn núi lớn cách bia hải mười dặm, trên núi lớn hình như có thần tính nào đó, tất cả bia đá đều không dám tới gần nó trong khoảng cách trăm trượng, cuối cùng cũng tạm được an toàn rồi...

- Các ngươi thật là lỗ mãng, có biết bia hải này vô cùng vô tận, giết không dứt, mỗi khi đánh nát một tấm sẽ có bia đá cường đại hơn đưa tới, cho tới khi dây dưa ngươi đến chết, nếu không phải lão phu phát hiện có người đi nhầm vào bia hải, trước tới giải cứu thì các ngươi đã bị tiêu diệt rồi!

Sau khi giáng xuống ngọn núi này, lão đầu tử kia cũng thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu nặng nề quở mắng.

Chương 1324: Vậy mà lại là ngươi!

- Sơ ý một chút nên liền xông nhầm!

Phương Hành cười ha ha một tiếng rồi liền che đậy, sau đó quan sát toàn thể lão đầu tử này một lát, phát hiện một thân hắc bào cũ nát của ông ta cũng không có bao nhiêu pháp lực gia trì, cả dáng vẻ đều mang tới cho người ta cảm giác già nua. Còn tuổi tác của ông ta thoạt nhìn lại không lớn, chỉ có thể xác định một điểm là vô cùng già nua. Ở một mức độ nào đó thậm chí còn già hơn so với Căn bá mà Phương Hành đã gặp ở Phù Tang sơn Yêu địa. Nếp nhăn trên mặt chằng chịt, duy chỉ có đôi mắt là rất trong sáng, tu vi cũng thâm tàng bất lộ. Phương Hành nhìn một cái, chỉ cảm thấy lão ta cũng không bình thường, nhưng lại vẫn ở nguyên trạng cũng không cho người ta có cảm giác bộc lộ tài năng, chỉ có vẻ thâm thúy như vậy!

- Không biết lão trượng xưng hô như thế nào?

Lộc Tẩu khách khí ôm quyền, thỉnh giáo lão đầu tử kia.

- Ha ha, đạo hữu không cần khách khí!

Lão đầu tử kia khoát tay áo, nhìn thoáng qua y, nhíu mày:

- Ngươi bị thương?

- Hửm?

Phương Hành và Lộc Tẩu đều hơi ngẩn ra, Phương Hành bởi vì sự lợi hại của ánh mắt lão đầu tử này. Được lão nhắc nhở thì mình nghiêm túc quan sát vài lần mới phát hiện ra khí cơ sâu trong Lộc Tẩu quả thật có vài phần đình trệ giữa không trung, vận chuyển khí huyết cũng có phần không thông thuận, rõ ràng là dáng vẻ bị chút nội thương. Mình mới ra từ trong một trận đại chiến, trong chốc lát chưa kịp lưu ý tới.

Còn Lộc Tẩu thì kinh ngạc với ánh mắt sắc bén của lão đầu tử này, đến cảnh giới như bọn họ rồi, cho dù tu vi của mình hay là thương thế ở bên trong, bị người ta khám phá ra cũng không phải một chuyện tốt. Chỉ có thể nói rõ cảnh giới của đối phương thực sự cao hơn mình mới có thể đối mặt mình nhìn một cái đã nhìn thấu bản thân mình không xót thứ gì. Chỉ có điều nếu bị người ta khám phá ra cũng chỉ đành cười gượng một tiếng, nói:

- Mới rồi bị những tấm bia kia vây quanh bất đắc dĩ liều mạng lại gặp phải một tấm bia đá bạch sắc, đỡ trực tiếp nên bị chấn động phế phủ, bị chút tổn thương!

Lão đầu tử kia gật đầu, cười nói:

- Những bia đá ở đây cùng năm loại: Xanh, đỏ, trắng, vàng, tím, sức mạnh ẩn chứa bên trong cũng có sự khác biệt riêng. Trong vùng này nhiều nhất là bia đá màu xanh và màu đỏ, sức mạnh cũng xấp xỉ Độ Kiếp cấp cao, bia đá màu trắng kia là nhảy ra từ bên trong, sức lực rất mạnh, có thể so với Chân Tiên, chỉ thiếu vài phần biến hóa mà thôi, nhưng ngươi cũng tương đối với nó, nếu đụng phải nó chẳng qua là nếu tiếp tục đi về phía trước sẽ còn có vô số bia đá bạch sắc, thậm chí là kim sắc và tử sắc!

Nói đến chỗ này, lão khe khẽ thở dài, nói:

- Sợ là ngay cả Chân Tiên cấp cao chân chính tới cũng phải bó tay chịu chết!

- Lợi hại như vậy sao?

Phương Hành cũng hơi ngẩn ngơ hồi tưởng lại, mới rồi đụng phải bia đá quả thực đa phần là xanh – đỏ, hơn nữa màu đỏ rõ ràng lớn hơn màu xanh một chút. Lúc đó mình lấy năm phần mười lực đạo mới đập nát được bia đá, cũng là một tấm bia đá bạch sắc giữa đám bia đá màu xanh. Xem ra mức độ lợi hại của bia đá này quả thực có liên quan tới màu sắc, trong lòng càng thêm hoài nghi, vội hỏi:

- Vậy đây rốt cuộc là chỗ nào thế?

- Phải nói thì có phần dài dòng, bởi vì có liên quan tới tổ Tiên Long tộc!

Lão nhân khẽ thở dài một tiếng, cười nói:

- Hay là trước chữa thương cho ngươi đã đi!

Nói rồi không biết từ đâu lấy ra một cái hộp ngọc nhìn qua cực kỳ cũ nát. Mở ra, Phương Hành và Lộc Tẩu đều lập tức mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy có một mùi thơm lạ lùng chui thẳng vào lỗ mũi làm đầu óc mình cũng vì thế mà tỉnh táo hơn một chút. Chăm chú nhìn vào đã thấy ở trong hộp ngọc rõ ràng là một hàng chín viên đan dược lớn chừng hạt long nhãn. Ánh sáng màu ngọc chất, thoạt nhìn giống như ngọc lưu ly, bên trên nó lại hiển hóa một vài văn lạc rời rạc. Sau khi mở hộp ngọc ra liền có ánh sáng dày bay lên trời hóa thành Tiên chi, vũ hạc, thần long... đủ loại huyễn ảnh, có thể nói là cực kỳ thần dị. Sợ rằng cho dù người mù thấy được cũng sẽ lập tức biết, viên đan dược này tuyệt đối là bảo bối...

- Vết thương như ngươi, dùng một viên thì sẽ dễ dàng khôi phục không sao nữa.

Lão đầu tử kia lấy ra một viên đan dược đưa cho Lộc Tẩu, ý bảo y dùng.

Mặt mày của Lộc Tẩu run rẩy một hồi, vừa sợ vừa nghi ngờ. Hoảng sợ là vì đan dược bậc này liếc mắt là biết nó cực kỳ bất phàm. Lão đầu này lại tùy tiện tặng cho mình chữa thương sao? Nghi ngờ chính là mọi người đều là bèo nước gặp nhau, đan dược này mình nên ăn hay không đây? Nếu ăn cũng chỉ sợ ở trong có bẫy, nhưng nếu không ăn, thương thế không thể nhanh chóng khôi phục, bỏ lỡ viên đan dược này cũng là một tổn thất lớn. Mấu chốt hơn là người ta có lòng tốt với người bị thương, đối với cục diện này thì là một chuyện vô cùng lúng túng rồi...

- Ha ha, cầm nó trước đi, nào chỉ có ngươi, cho dù là Chân Tiên mà uống viên đan dược này cũng có thể lập tức làm chậm thương thế lại đó.

Nhìn thấy Lộc Tẩu do dự, Phương hành cũng bỗng nhiên cười ha ha một tiếng, ý bảo y nhận viên đan dược này.

Chỉ có điều ở trong lòng hắn còn khiếp sợ hơn so với Lộc Tẩu. Tuy Lộc Tẩu cảm thấy đan dược này thần dị nhưng tất cũng không biết tận cùng của viên đan dược này. Hắn lại biết. Lấy Âm Dương Thần Ma Giám nhìn qua đã biết rõ viên đan dược này chính là Cửu Linh Đại Hoàn đan, một loại Tiên đan nổi tiếng nhất ở Tiên giới trong việc chữa thương. Dùng chín loại tinh huyết của linh cầm dị thú luyện thành, thích hợp bổ khí chữa thương. Dựa theo ký ức của Âm Dương Thần Ma Giám thì viên đan dược này ở Đại Tiên Giới không phải Tiên nhân bình thường có thể có mà dùng, sợ rằng ở trong đạo đường của Tiên Nhân Vương mới có thể có được...

Không cần lo trong đan dược này sẽ có gì mờ ám, bởi vì loại đan dược này chỉ có dùng chín loại máu của dị thú cân bằng luyện thành được, nếu có thêm bất kỳ tạp chất nào đều sẽ dẫn tới đan phẩm đại biến, hoàn toàn không sáng bóng được. Thứ này không thể dùng để hạ độc người khác được.

Mà chỗ hắn khiếp sợ cũng chính là chỗ này, dứt khoát lấy Cửu Tử Đại Hoàn đan cho Lộc Tẩu chữa thương, lão đầu tử này cực kỳ rộng lượng đây, thực sự khiến người ta cảm kích từ tận đáy lòng. Dĩ nhiên, trong lòng cũng xuất hiện vẻ tham lam, cưỡng chế kích động muốn lên cướp, Phương Hành nhíu mày thở dài nói:

- Aiz, kỳ thực ta cũng bị thương nặng lắm...

Lão giả kia hơn ngẩn ra, cười ha hả nói:

- Vậy ngươi cũng lấy một viên mà chữa thương đi!

Nói rồi đưua hộp ngọc về phía Phương Hành, dường như không hề hoài nghi gì.

Ánh mắt của Phương Hành cũng gian xảo chuyển động, cau mày nói:

- Một viên không đủ, còn có hai người nữa cơ!

Lão giả cười nói:

- Đan dược này có quý hơn nữa cũng chỉ là vật ngoài thân, không quý bằng mạng người được, ngươi cứ lấy đi!

- Được!

Phương Hành mừng rỡ đồng ý, lấy một viên đan dược trong hộp ngọc ra.

- Ồ? Không phải muốn lấy mấy viên sao?

Lộc Tẩu có phần ngoài ý muốn với sự khách khí của Phương Hành, ánh mắt nhìn hắn có phần cổ quái.

Lấy sự hiểu biết của y đối với Phương Hành thì không nhịn được mà nổi lòng nghi ngờ. Tiểu tử này từ lúc nào lại căng thẳng như vậy rồi?

Nhưng một suy nghĩ trong đầu còn chưa nghĩ xong liền nhìn thấy Phương Hành bỏ viên đan dược đó vào trong tay lão đầu tử, sau đó liền khách khí nhận lấy hộp ngọc, cười nói:

- Có mấy viên này là đủ rồi, lão tiền bối ngươi cũng cầm lấy một viên phòng thân đi...

Lộc Tẩu ngây người.

Sau một hồi lâu trong lòng mới tức giận mắng: Vô sỉ, vô sỉ, thật là vô sỉ!

- Ngươi... tiểu nhi ngươi, thực sự là tham lam...

Ngay cả lão đầu tử sau khi sững sờ một chút thì cũng tức giận lắc đầu liên tục, nở nụ cười khổ.

Chỉ có điều nhìn dáng vẻ của ông ấy lại không hề tức giận, trong lòng Phương Hành lại dâng lên vài phần hảo cảm với ông ấy, cuối cùng cũng tin ông ấy không có ác ý với mình, yên lòng. Chỉ có điều yên tâm là yên tâm, mấy viên Cửu Tử Đại Hoàn đan này cũng chuẩn bị không còn nữa rồi!

Lúc này Lộc Tẩu cũng sắp ăn đan dược rồi ngưng thần luyện hóa. Một lúc sau, khí độ huyết hương dày đặc tản ra, tràn ngập trong phạm vi mấy trăm trượng xung quanh. Mà sau khi y cố gắng áp chế, ước chừng dùng thời gian một nén hương, y mới thu liễm tất cả khí huyết. Lúc mở hai mắt ra, đôi mắt tỏa sáng rực rỡ, huyết khí còn tràn trề thêm mấy phần so với lúc chưa bị thương.

- Thật sự là đan dược tốt, đa tạ ý tốt của tiền bối, Lộc Tẩu vô cùng cảm kích...

Lộc Tẩu cúi rạp người, thành tâm bái tạ, lão đầu tử lại chỉ cười, phất phất tay, ý bảo y không cần để ý, nhưng Lộc Tẩu lại hơi ngẩn ra, nói:

- Nói ra thật xấu hổ, đã nhận đại ân của tiền bối lại vẫn chưa thỉnh giáo tôn hào của tiền bối...

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Chuyện này cũng dễ nói thôi, động phủ của ta ở phía trước, các ngươi đi qua theo ta nhìn là sẽ biết...

Mới vừa nói đến chỗ này, chợt gian hơi biến sắc mặt, nhìn về phía nơi sâu trong bia hải, kinh ngạc nói:

- Lại có người tới?

Lúc này, Phương Hành cũng cảm thấy, quay đầu nhìn sang, trầm giọng nói:

- Là bọn hắn đến rồi!

Lúc nói liền đứng lên muốn xông vào bia hải cứu người nhưng lại cảm thấy bia hải xung quanh nặng nề biến hóa, biết bên trong tất có người đang ác chiến. Lúc này nghĩ một chút thì trong tinh không mịt mùng, có thể đến nơi này ngoại trừ đám Ngao Liệt cùng Thái Hư

Bảo Bảo thì còn có ai? Trong lòng vẫn luôn thấp thỏm, lúc này đương nhiên không thể không vội vàng qua đón nhóm bọn họ.

Nhưng mà đang muốn xông ra, đã thấy lão giả kia đứng lên nói:

- Bia hải ở đây biến ảo ẩn chứa pháp tắc đại trận, không rành pháp tắc trong đó thì không có cách nào dẫn người ra được, mà còn tự đưa thân mình vào đó nữa, ngươi đừng có mạo muội đi vào, lại phải chờ lão phu vào dẫn ra...

Khi đang nói liền phất hắc bào, vọt vào bia hải. Phương Hành thấy thế thì hơi do sự một chút, sau đó cũng đi vào theo. Theo phía sau lão đầu tử kia tả xung hữu đột, lượn quanh hơn nửa bia đá, cũng sắp huy chưởng đẩy ra một vài cái không vòng qua được. Lúc này đã biết được quy luật của bia hải nên liền không đánh vỡ bia đá, chỉ học lão đầu tử nặng nề đẩy chúng về một bên.

Một lúc sau liền nhìn thấy phía trước có một đám người đang ác chiến với bia đá, đùng đùng đùng đùng, thật là kịch liệt.

- Đánh đánh đánh, đánh chết chúng đi...

- Mẹ kiếp, dám trêu bảo bảo, biết ta đang đi cùng ai không hả?

Vọt tới nơi liền nghe thấy tiếng kêu to của Thái Hư Bảo Bảo, trong lòng Phương Hành nhất thời trầm xuống.

Đẩy bia đá đang chặn trước người ra, đã thấy được cảnh tượng phía trước, trong lòng nhất thời thất kinh. Bỗng nhiên nhìn thấy Ngao Liệt đã biến ra long thân, đang đánh nhau với mấy người, một người trong số đó tuy đã biến hóa ra nguyên hình nhưng nhìn khí cơ thì không phải Long Mẫu thì là ai? Mà ở bên người nàng ta là vị Lam Tiên sinh giá ngự một viên vẫn thạch, phía sau còn có mấy người quen mặt vây xem. Phương Hành liếc mắt một cái liền nhận ra, vài người trong đó đều là người mình từng thấy rồi, mấy tên vương tử của Thương Lan Hải...

- Vậy mà lại là các ngươi!

Dưới sự kinh hãi, Phương Hành gấp gáp vọt tới, lên tiếng hét lớn.

Nhưng không ngờ, những người đó nghe được động tĩnh thì quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt sắc mặt mỗi người đều đại biến, còn khiếp sợ hơn.

- Vậy mà lại là ngươi...

Chương 1325: Cửu Đầu Trùng

- Đám Long Mẫu tại sao lại ở đây?

Sau khi Phương Hành nhìn thấy đám người kia thì suy nghĩ đầ Tiên chính là có phần ngoài ý muốn. Hắn không ngờ tới đám Long Mẫu sẽ xuất hiện ở đây. Vốn tưởng rằng nàng ta sau khi cứu được đám tạp huyết Long tử Long tôn này thì cũng sẽ nhanh chóng trốn đi. Không ngờ tới còn dám quay lại, hơn nữa nương vào Vô Lượng môn để tới nơi này. Chỉ có điều sau khi kinh ngạc qua đi lại cảm thấy không có gì đặc biệt, chỉ có thể nói rõ lá gan của đám này còn lớn hơn so với mình tưởng, có can đảm quay lại đối mặt với mình. Hiện tại bằng vào bản lĩnh của hắn cũng không thèm để đám này vào mắt, nhưng phản ứng của bọn họ lại làm cho hắn có chút khó hiểu, cũng không phải không biết mình, không phải không biết mình ở chỗ này, tại sao còn hỏi như vậy?

Nhưng rất nhanh, hắn liền phản ứng lại, trong giây lát xoay người nhìn về phía lão đầu tử ở phía sau mình!

Bọn họ không phải đang nhìn mình mà là nhìn lão đầu kia!

Mà từ trong phản ứng của bọn họ thì rõ ràng là biết lão đầu tử này là ai/

Quả nhiên, ánh mắt vừa đảo qua liền bỗng nhiên phát hiện cho dù là Long Mẫu hay là đám Long tử Long tôn, hay là Thái Hư Bảo Bảo lúc này đều trợn tròn cặp mắt, không nháy cái nào nhìn về phía bên cạnh Phương Hành. Lão nhân tay áo bay bay, thực lực thâm tàng bất lộ, khí cơ trên người bình thản không có chút sát khí nào! Có kinh ngạc, có khiếp sợ, có phẫn hận vô cùng...

Lão đầu tử này rốt cuộc là ai?

Trong lòng Phương Hành mãnh liệt run lên, mơ hồ đoán được đáp án, chẳng qua là không giống với tưởng tượng của mình...

- Ồ, các ngươi cũng tới rồi...

Phản ứng của lão đầu tử kia lại bình hòa hơn nhiều, nhìn thoáng qua sau lưng của bọn họ, mới chậm rãi gật đầu, nói:

- Nếu ngay cả các ngươi đều đã xuất hiện ở đây thì chứng tỏ các ngươi thông qua Vô Lượng môn để tới đi? Nhưng đáng tiếc, xem ra ở trên Tiên lộ ta hẳn là đã bỏ lỡ cái gì đó, chỉ có thể một đường chịu khổ mới tới được nơi này, không giống các ngươi một bước đã tới...

- Con mẹ nó...

Lời nói của lão đầu tử kia chính là đang chấp nhận cái gì đó, đầu Phương Hành như sắp nổ tung.

Giả sử đến lúc này, hắn còn không đoán ra lão đầu tử này là ai thì đầu cũng không khác đầu heo là bao!

Cửu Đầu Trùng!

Lão đầu tử này đương nhiên là Cửu Đầu Trùng mà mình đau khổ đuổi theo vài chục năm, toàn bộ Tiên lộ cũng đã đi hơn nửa rồi!

Chỉ là cho dù đoán được thân phận của lão nhưng trong đầu lại vẫn có một phần chưa tỉnh ngộ được.

Tại sao Cửu Đầu Trùng lại có dáng vẻ như vậy?

Tuy là chưa từng gặp mặt lão nhưng cái tên này đối với Phương Hành cũng có thể nói là sét đánh bên tai. Cho tới bây giờ những chuyện nghe được về lão đều là truyền thuyết về thực lực cao thâm của lão, dã tâm bừng bừng, liên thủ với muội muội diêm dúa kia của mình mưu hại Long Quân, mưu đoạt cơ nghiệm mấy trăm ngàn năm của Thương Lan Hải. Mà từ trong tinh không một đường đến tận đây qua quan sát cũng phát hiện người này căn bản là thủ đoạn độc ác, lạnh lùng vô tình, từ lúc ban đầu lấy thủ hạ của mình ra luyện đan, về sau lại bỏ đám con cháu của mình ở lại lấy trộm Tiên mệnh trốn vào tinh không, không có chỗ nào mà không làm người ta phải giận sôi!

Là một người không từ thủ đoạn để hoàn thành dã tâm thành Tiên như thế, tại sao lại có dáng vẻ một người bình thản ôn hòa như thế được?

Phải biết, mới rồi mình gài bẫy lão lấy bảy viên Cửu Linh Đại Hoàn đan, lão cũng chỉ cười ha ha không hề tức giận!

Mấu chốt hơn là vì sao lão lại già như vậy?

Trong ấn tượng của Phương Hành, thọ nguyên của người này không nhỏ nhưng so với tu vi của lão thì lão đã coi như vô cùng trẻ tuổi rồi!

Tại sao lại có dáng dấp già nua sắp chết thế này?

Trong nhất thời, đủ mọi suy nhĩ ùn ùn kéo đến trong đầu làm Phương Hành nhất thời giật mình, không lập tức xuất thủ.

- Ôi trời ơi, Cửu Đầu Trùng, ngươi lại vẫn dám xuất hiện trước mặt bản bảo bảo sao?

Người đầu Tiên phản ứng lại là Thái Hư Bảo Bảo, tức giận tới mức răng nhỏ cắn loạn, oa oa kêu to nhưng cùng lúc đó thân hình lại lui nhanh trốn vào phía sau đám người luận đạo mới đuổi tới chỗ Phương Hành. Miệng mắng lợi hại nhưng hai cái chân nhỏ rõ ràng là đang run rẩy.

- Cậu, lại gặp mặt rồi!

Người thứ hai nói chuyện là Ngao Bại trong một đám tạp huyết Long tử Long tôn, tuổi nhỏ nhất nhưng lá gan lại lớn nhất.

Nhìn dáng vẻ cắn răng nghiến lợi của y rõ ràng là hận chết người cậu đã từng từ bỏ mình!

Mấy vị huynh đệ khác cũng đều như thế, hận thù nhìn Cửu Đầu Trùng.

- Đại huynh... tại sao huynh lại biến thành dáng vẻ như vậy?

Người cuối cùng nói chuyện chính là Long Mẫu. Nàng ta quan sát Cửu Đầu Trùng, qua hồi lâu mới run giọng mở miệng hỏi, giọng nói có vẻ cực kỳ chua xót, còn có phần không dám tin. Ánh mắt cực kỳ phức tạp, có căm thù, nhưng nhiều hơn lại là sự thương hại.

- Ha hả, người cũng tới rồi...

Lão đầu tử kia, hoặc nói là Cửu Linh Vương lại tuyệt đối không để bụng với người khác, như là ngay cả lời nói của bọn họ cũng không nghe được vậy. Chỉ là sau khi nghe Long Mẫu nói mới nhìn chăm chú vào nàng ta, sau một hồi lâu mới gượng cười lắc đầu nói:

- Nha đầu ngốc à, lúc đầu ta không muốn để muội tới đây, chỉ có điều nếu đã tới cũng bỏ qua đi, nơi đây hung hiểm, chính là một đại nạn trên Tiên lộ của Long tộc, ta còn chưa nghĩ ra phương pháp phá giải, các ngươi trước Tiên theo ta tới một nơi an toàn nghỉ ngơi một chút rồi lại nói...

- Cửu Đầu Trùng, nạp mạng đi!

Còn chưa kịp nói xong chợt có một tiếng gào thét vang lên, sau đó thần lôi như roi bổ về phía Cửu Đầu Trùng.

Chính là Ngao Liệt, em vợ của Phương Hành. Vừa rồi gã vẫn luôn ngưng thần nhìn về phía Cửu Đầu Trùng, dường như lão đầu tử này so với ấn tượng về Cửu Đầu Trùng trong đầu gã hoàn toàn khác biệt. Cho tới giờ gã mới xác định được người này chính là cừu địch lớn nhất của Long tộc bọn họ - Cửu Đầu Trùng. Một tiếng gào thét bất ngờ vang lên, vẫy đuôi giơ vuốt vọt thẳng tới Cửu Đầu Trùng, trái tim cực kỳ tức giận, ngay cả những chuyện khác cũng không quan tâm nữa.

- Mẹ tiếp, còn vợ ta nữa!

Khi Ngao Liệt động thủ, đồng thời Phương Hành cũng trầm giọng quát một câu, vừa sải bước đã đi qua huy quyền đánh tới.

Một tiếng ầm vang lên, một quyền của hắn thật sự nổi giận. Quyền phong di chuyển làm vô số bia đá đang ở gần đều đẩy ra một bên, như mang theo trọng lượng của một đại thế giới, hung tợn đánh về phía Cửu Đầu Trùng, vừa may bổ sung chỗ thiếu cho Ngao Liệt!

- Đại huynh!

Long Mẫu thấy thế thì kinh hãi, trong lúc cấp thiết liền muốn xuất thủ tương trợ, chỉ có điều vừa mới bước đi lại bị Lam Tiên sinh ôm lại.

Còn Cửu Đầu Trùng thoạt nhìn chỉ là một lão nhân già nua, dường như một hơi thở cũng có thể bị thổi ngã nhưng dưới thế công mãnh liệt của Ngao Liệt và Phương Hành, khí cơ cả người lại nhất thơi đại biến. Một tiếng ầm ầm vang lên, trên đỉnh đầu lại đột nhiên xuất hiện một chùm bao chùm khí độ hỗn độn toàn diện, cả người cũng tựa như trở nên cao lớn không gì sánh được. Giơ chân đạp một cước lên tấm bia đá ở bên cạnh, cả người liền cực kỳ quỷ dị đánh về một hướng khác, thoát được một quyền đáng sợ của Phương Hành.

Sau đó trong nháy mắt lão đã quay người, một tia thần quang sắc bén ầm ầm tuôn ra đánh vào lôi Tiên mà Ngao Liệt quật tới.

Rắc! Rắc! Rắc!

Tiếng nổ ngang trời khó có thể hình dung xuất hiện, lan tới bốn phía, không biết đánh bay bao nhiêu tấm bia đá.

Ngay cả đám người luận đạo cùng đám Lam Tiên sinh cũng đều hoảng sợ lui lại, không muốn bị cuộc đấu pháp của bọn họ cuốn vào.

- Đánh chết hắn!

Phương Hành hét lớn một quyền đánh ra, quyền thứ hai liên tiếp đánh ra, đồng thời thi triển Tiêu Dao thân pháp, thân hình như quỷ.

Còn Ngao Liệt thì trực tiếp phi tới, song kiếm Long giác lóe ra kiếm khí ngập trời, sắc bén vẫy vùng.

- Các ngươi không muốn tính mạng của Long Nữ nữa sao?

Đối mặt với thần thông mãnh liệt của hai người này, thân hình của Cửu Đầu Trùng hơi chậm lại, chợt quay đầu nói một câu.

- Hả...

Phương Hành cả kinh, nghĩ thầm không thể không muốn vợ được nên cố gắng thu lại một quyền.

Vẻ mặt của Ngao Liệt cũng đột nhiên thay đổi, đầu rồng khựng lại, kiếm khí ngưng tụ trên sừng rộng cũng tà tà chém ra ngoài, làm vỡ bốn năm tấm bia đá.

- Đại huynh...

Một quyền của Phương Hành cùng kiếm khí của Ngao Liệt tuy đã cưỡng chế thu hồi nhưng cũng đã lướt qua thân hình của Cửu Đầu Trùng, khá đáng sợ. Tu vi của Long Mẫu không bằng Cửu Đầu Trùng, hơn nữa quan tâm quá hóa loạn không nhịn được lo lắng kêu một tiếng. Vốn định trực tiếp nhào lên nhưng lại bị Lam Tiên sinh ôm eo lại, không có cách nào cựa ra. Trên mặt là sự lo lắng, cả người như sắp mất hồn!

- Buông mẫu hậu ra!

Trong đám tạp huyết Long tử kia có một Long tử đầu mang kim quan không nhịn được nhíu mày, thấp giọng quát.

- Ta muốn tốt cho nàng, các ngươi không sợ nàng xông lên phía trước sẽ bị người ta hại sao?

Vẻ mặt của Lam Tiên sinh quýnh lên, không nhịn được quay đầu giải thích, tay ôm Long Mẫu vẫn chưa buông ra.

Chân mày Long tử nhíu lại cực kỳ gay gắt, nhưng biết Lam Tiên sinh nói có lý, chỉ có thể nặng nề hừ một tiếng, quay đầu đi.

Mấy Long tử khác cũng nhíu mày, hiển nhiên không quen nhìn ông ta gần gũi với Long Mẫu như thế.

Chỉ có điều một đường qua đây tựa như cũng quen rồi, dù sao Lam Tiên sinh quả thực vô cùng chiếu cố tới bọn họ. Thực lực cũng mạnh nhất trong mấy người họ. Tuy không đến mức để những Long tử kiêu ngạo như bọn họ giận mà không dám nói gì, nhưng dù sao cũng không phải là nhân vật để mặc cho bọn họ quát tháo. Huống hồ ông ta còn có đại ân đối với đám Long tử mình, chỉ là sự si mê của ông ta đối với Long Mẫu lại làm cho bọn họ có phần chán ghét!

- Nơi đây không phải chỗ nói chuyện, đi theo ta!

Cửu Đầu Trùng lấy Long Nữ làm cớ đình chiến, quát bảo Phương Hành và Ngao Liệt ngưng xuất thủ rồi nhẹ nhàng mở miệng, xoay người rời đi!

- Đi, đi theo hắn!

Phương Hành nói, cho đám Ngao Liệt một ánh mắt. Mấy người khác cũng phát hiện bia đá nơi đây đáng sợ, mới rồi là không có biện pháp nào nên mới đấu pháp trong đám bia đá này. Nhờ đó mà bọn họ đã biết sự lợi hại của bia đá. Lúc này thấy Phương Hành đúng lúc lên tiếng liền vội vã đi theo phía sau hắn, bay về hướng núi lớn có vẻ an toàn kia. Không lâu sau, mỗi người đều hạ xuống núi.

- Tỷ tỷ của ta ở đâu?

- Nên trả lại vợ cho ta rồi!

Vừa tới ngọn núi kia, Phương Hành và Ngao Liệt đồng thời nhìn chằm chằm vào Cửu Đầu Trùng, nghiêm khắc hét lớn đã chuẩn bị để xuất thủ!

- Ồ, đợi chút nữa!

Cửu Đầu Trùng cũng nhẹ nhàng giơ tay áo bình tĩnh trả lời bọn họ, sau đó xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Long Mẫu, cũng không biết lão ta làm thế nào, thoạt nhìn thân hình cực kỳ bình tĩnh lại đột nhiên hóa thành một vệt sáng, đột ngột xuất hiện bên cạnh Long Mẫu. Sau đó trở bàn tay đánh ra ngoài. Lam Tiên sinh vẫn đang gắt gao dắt tay Long Mẫu bỗng nhiên bị một chưởng này đánh thẳng lên mặt, cả người đều bay ra ngoài, đụng phải vách núi lại bắn ngược trở lại, bị đánh cho ngã xuống đất, đầu như sắp nổ.

- Ngươi là cái thứ gì, dám vô lễ với ấu muội ta như thế?

Cửu Đầu Trùng cúi đầu nhìn ông ta, miệng nói yếu ớt, sát khí trên người dày đặc không có cách nào nhìn thẳng.

Chương 1326: Cái chết không đáng giá

Chẳng ai ngờ tới, người đầu Tiên Cửu Đầu Trùng xuất thủ lại là Lam Tiên sinh.

Chuyện này nhất định là ngoài dự đoán của mọi người, đại đa số mọi người đều không phản ứng kịp. Phương Hành và Ngao Liệt có thể phản ứng lại cũng có cảm giác bất ngờ, không có ý xuất thủ ngăn cản, chỉ yên lặng nhìn xem Cửu Đầu Trùng này có ý gì.

Còn Lam Tiên sinh bị một chưởng này đánh cho thân thể chấn động, máu thịt be bét, trái tim kinh hoàng bất định. Tu vi của ông ta không kém, lúc đầu khi bước chân lên Tiên lộ thậm chí còn là một người có thực lực mạnh nhất trong ngũ lão cầu Tiên, hơn nữa còn sở hữu tiểu thế giới, từ trước đến nay luôn tự cao, nhưng không ngờ tới Cửu Đầu Trùng chỉ tùy tiện xuất thủ mình đã hoàn toàn không thể phản ứng kịp. Sự khiếp sợ trong trái tim đương nhiên không cần phải nói, kinh ngạc hơn chính là quanh đây nhiều người như vậy, có người có không ít thù oán với lão, vì sao lão lại hạ thủ với mình chứ?

Sau khi nghe câu hỏi của Cửu Đầu Trùng, ông ta càng phẫn nộ hơn, thậm chí còn có cảm giác bị oan!

- Dọc con đường này, lão phu vẫn luôn lấy lễ đối đãi với Mị Cơ, từ khi nào có hành động vô lễ chứ?

Lam Tiên sinh phẫn nộ hét lớn:

- Ngươi lại là ngươi đó, bỏ lại muội muội ruột để đi lên Tiên lộ, bỏ rơi điệt khí giáp, thủ đoạn độc dác, nhờ có ta hỗ trợ Mị Cơ mới có thể đi tới được đây, ngươi còn mặt mũi nào dám chỉ trích ta vô lễ với nàng chứ?

Cho dù Long Mẫu Vũ Mị Nhi cũng như đoán được tâm tư của Cửu Đầu Trùng, vội vàng nói:

- Đại huynh, đoạn đường này Lam Tiên sinh giúp ta không ít...

Còn đám tạp huyết Long tử Long tôn khác lúc này lại ngẩn ngơ, không có ai mở miệng.

- Hắn vì cái gì mà giúp muội, trong lòng ta đều biết, ánh mắt của hắn nhìn về phía muội khiến người ta cảm thấy buồn nôn, ta cũng nhìn thấy cả, đối với hắn, bất kỳ xuất phát điểm như thế nào, chỉ dựa vào suy nghĩ xấu xa trong lòng cũng đã là vô lễ mạo phạm rồi!

Cửu Đầu Trùng thẳng thắn nói rồi lẳng lặng nhìn Lam Tiên sinh:

- Có phải ngươi coi trọng muội muội ta không?

Hỏi ra câu này, Long Mẫu cũng không nhịn được mà đỏ mặt, còn đám Long tử Long tôn thì mỗi người đều vô cùng xấu hổ.

Lam Tiên sinh hiển nhiên cũng bị một câu hỏi này làm mê man. Ông ta có ý với Vũ Mị Nhi hay không thì khó mà nói ra được. Dù sao dọc theo con đường này mình nói gì Long Mẫu đều nghe nấy, không tiếc giúp đỡ tương trợ, trong vô thức hành động bảo vệ lộ ra ngoài nên bị tất cả mọi người nhìn vào mắt, lúc này muốn phủ nhận cũng không nói ra miệng được. Huống chi trong chớp mắt thấy được ánh mắt lo lắng của Long Mẫu nên trong lòng càng dâng lên cảm giác hăng hái, dứt khoát thừa nhận, lớn tiếng kêu:

- Cho dù là thế thì thế nào?

- Không... không nên...

Long Mẫu nghe xong lời này thì kinh hãi, nhanh chóng ngăn cản.

Nhưng Lam Tiên sinh lại chỉ quay đầu nhìn nàng một cái, nhàn nhạt cười, rồi nói tiếp:

- Lão phu một đời cầu Tiên, tâm đã như cây khô, không chú ý tới tư tình nhi nữ, cũng không bị chuyện tình cảm nam nữ gây khó khăn, nhưng sau khi gặp Mị Cơ thì sinh lòng mong ước, tình này ý này thiên địa chứng giám, đoạn đường này giúp đỡ cho tới bây giờ đều lấy lễ đối đãi, không hề có chuyện gì vượt khuôn khổ, có gì mà không dám nói ra?

Long Mẫu nghe thấy lời này thì không nói được gì nữa, chỉ cảm thấy lo lắng vô tận.

Đám Long tử Long tôn tuy đã sớm nhìn ra lão đầu tử này có ý với mẫu thân của mình nhưng cũng chỉ có thể làm như không thấy. Bởi vì không tiện phát biểu ý kiến gì. Đến lúc này nghe ông ta đường hoàng nói ra cũng không nhịn được mà đồng loạt quay lại nhìn.

Nhưng Phương Hành nghe được thì trong lòng cảm thấy vui vẻ, thấp giọng cười nói

- Lão đầu tử này động xuân tâm, đã nảy sinh thì không thể ngăn cản nổi!

Thiên tính của hắn giảo hoạt cũng nhìn thấy rõ ràng, Lam Tiên sinh là một người ngoan độc, nhân cơ hội thể hiện tâm kế.

Lão nhân này cũng không biết thế nào, gần già đến nơi rồi lại si mê Long Mẫu, chỉ là mặt mũi khó khăn, hơn nữa khó hiểu tâm ý của Long Mẫu nên vẫn cố nén không đề cập tới. Bây giờ gặp được đại ca của Long Mẫu liền dễ dàng nói ra, muốn được thành toàn chuyện tốt...

Sau khi nói xong, ông ta liền ngẩng đầu lên chính diện nhìn Cửu Đầu Trùng, không nói lời nào.

Thái độ rõ ràng chính là ta đã nói rõ rồi, phải làm sao ngươi xem mà làm.

- Đại ca của ngươi chính là Câu Ly Đại Thánh của Thần Châu?

Cửu Đầu Trùng lẳng lặng nhìn ông ta, qua một lát mới nhẹ nhàng mở miệng đặt câu hỏi.

Lam Tiên sinh hơi ngẩn ra, nhíu mày nói:

- Hắn là hắn, ta là ta, nhưng quả thực là sinh ra cùng một mẹ.

Lúc trả lời thái độ hòa hoãn lại, sau khi nghe lời đó thì cũng không nhịn được dâng lên một chút hy vọng. Cửu Đầu Trùng đã hỏi bối cảnh của ông ta tức là có ý tìm hiểu gia đình của ông ta, chẳng lẽ đã động lòng muốn gả Mị Cơ cho mình sao?

Nhưng phản ứng của Cửu Đầu Trùng lại vượt ngoài dự liệu của ông ta nhiều. Chỉ hơi gạt đầu rồi liếc nhìn Long Mẫu Vũ Mị Nhi, nói:

- Câu Ly Đại Thánh của Thần Châu cũng không phải là nhân vật tài giỏi gì, huống chi bản thân ngươi không phải Tiên không phải thánh, nói muốn thành Tiên lại dâng lên sắc tâm, đạo tâm của ngươi cũng không hề kiên cố, có tư cách gì xứng với muội muội ta? Đừng nói cái gì mà đoạn đường này nâng đỡ nhau, nếu không phải vì nó xinh đẹp, ngươi làm sao có thiện ý đó chứ? Cái gì mà dọc theo đường đi đều lấy lễ đối đãi, sợ là căn bản là chưa tìm ra cơ hội hạ thủ đi?

Lúc nói đến cuối cùng, giọng nói đã lạnh lùng:

- Với loạn người như ngươi, nói trắng ra là động tâm với nó đã là một loại vô lễ rồi!

- Đại huynh, thủ hạ lưu tình!

Vũ Mị Nhi nghe đến đó thì đã hiểu, nhanh chóng kêu to.

Còn Lam Tiên sinh cũng thất kinh, một bước nhảy dựng lên, quát to:

- Ngươi... tại sao...

Lời còn chưa nói hết, lại chợt thấy Cửu Đầu Trùng đánh qua một chưởng.

Một chưởng đó phô thiên cái địa dẫn động pháp tắc vô tận giống như cả tinh không này đều bị lão ta kéo qua, hung hăng trấn áp xuống Lam Tiên sinh, làm cho Lam Tiên sinh sinh ra ảo giác ngay cả thần hồn cũng bị trấn áp, bản thân ngay cả một tia pháp lực cũng không sử dụng nổi.

Chỉ có điều Lam Tiên sinh dù sao cũng là Độ Kiếp cấp cao, thêm nữa thời điểm sống còn nên thất thanh hô lên một tiếng, hai tay kết ấn đẩy về phía trước, đồng thời nhanh chóng triệu hoán tiểu thế giới, muốn trốn vào đó tị nạn. Nhưng một chưởng của Cửu Đầu Trùng nhìn như nặng tựa tinh không nhưng lại mờ mịt bất định lại thêm tàn nhẫn vô song, trực tiếp đánh thẳng xuống dưới. Đánh vào vị trí yếu ớt khi Lam Tiên sinh bắt đầu kết ấn. Rắc một tiếng đánh cho hai tay của Lam Tiên sinh máu thịt be bét, sau đó dứt khoát hạ xuống tiếp đánh vào đỉnh đầu của ông ta...

Đại khái cả đời này Lam Tiên sinh cũng sẽ không ngờ tới mình lại có một kết cục như vậy, cả người đều choáng váng ở đó.

Bắt đầu từ mi tâm xuất hiện một cái kẽ nứt, dần dần kéo dài xuống dưới. Kẽ nứt giống như mạng nhện, hiện đầy trên thân thể ông ta.

- Vù!

Sau khi Cửu Đầu Trùng đánh ra một chưởng thì năm ngón tay bóp một cái, trực tiếp bóp nát đầu của ông ta rồi sau đó từ trong đầu ông ta lấy ra một viên hồng hoàn quấn quanh thần quang, thuận tay thu vào trong tay áo. Sau đó một cái tay áo khác phất một cái, cả người Lam Tiên sinh giống như đồ sứ, hoàn toàn biến mất, giống như bụi bặm tan vào trong tinh không, dường như chưa từng xuất hiện vậy. Còn Cửu Đầu Trùng giống như không có việc gì, hai tay thu vào trong tay áo chậm rãi xoay người nhìn về phía đám Phương Hành, sát khí trên người đã hoàn toàn tiêu tan không còn chút nào nữa.

- Mấy vị đạo hữu chê cười rồi, đời này của bản tọa không chịu nổi người khinh miệt ấu muội ta!

Tất cả mọi người vô cùng khiếp sợ nhìn cảnh tượng này, hầu như đều không dám tin vào hai mắt của mình...

Lão giả trước mắt thoạt nhìn bình thản không có gì lạ, ôn nhuận như ngọc, vừa rồi lại là Cửu Đầu Trùng giết người không chớp mắt sao?

Phải biết Lam Tiên sinh là nhân vật như thế nào?

Không nói đến vị đại ca Câu Ly Thánh Nhân danh chấn Thiên Nguyên kia, vẻn vẹn chỉ bản thân ông ta cũng là đại tu hành giả xếp hàng đầu ở Thiên Nguyên rồi. Kết quả bởi vì nổi lên chút tâm tư với muội muội của Cửu Đầu Trùng mà lại bị lão yêu quái này mắt không chớp đã đánh chết rồi?

Thân là người đã từng là bạn cũ của Lam Tiên sinh, Lộc Tẩu và Lam Tiên sinh thậm chí còn cảm thấy có phần thương cảm thay!

Bọn họ cùng Lam Tiên sinh không tính là chí giao gì, nhưng đã quen biết mấy nghìn năm nhưng có ai ngờ, đại tu hành giả tâm cao khí ngạo, ngay cả đại ca Thánh Nhân nhà mình cũng coi thường này khi gần già rồi lại phải nhận một kết cục như vậy. Bàn về đạo tâm sợ là đạo tâm của người này mới không ổn nhất! Tối thiểu mấy vị lão tu khác cũng vì thành Tiên mới bước lên Tiên lộ, nhưng Lam Tiên sinh này lại rõ ràng là bởi vì mê luyến Long Mẫu nên mới bước lên Tiên lộ! Mà cuối cùng không chỉ không thể đạt được ước muốn mà còn mất cả mạng sống...

Đám Long tử Long tôn của Thương Lan Hải thì vẻ mặt khác nhau.

Lúc đầu sau khi gặp lại người cậu Cửu Đầu Trùng đã từng bỏ rơi bọn họ thì trong lòng thực sự là vô cùng căm hận. Nhưng khi lão tu vẫn quấn với mẫu hậu mình làm trong lòng bọn họ tuy chán ghét nhưng lại không có cách gì khác lại bị một chưởng như sấm rền gió cuốn của cậu đánh chết thì không nhịn được dâng lên cảm giác đắc ý, vẫn cảm thấy người cậu này làm việc chợp ý nhất.

Còn như Long Mẫu lúc này tựa như bi thương, lại giống như khóc, vẻ mặt tiều tụy, không biết làm gì cả.

Lam Tiên sinh vì nàng, hầu như đắc tội hết với mọi người, đương nhiên không ai nói chuyện vì lão nhân ông ta. Nhưng người giết ông ấy lại là huynh trưởng của nàng, nàng cũng không tiện hỗ trợ, lại tạo thành một cục diện hoang đường như thế, cũng không biết nên trách ai mới phải.

- Ha ha, đây mới đúng là Cửu Đầu Trùng mà ta biết...

Trong không khí đè nén mà trầm mặc, vẫn là Phương Hành cười mở miệng trước, phá vỡ sự tĩnh mịch quanh đây. Lông mày nhướn lên nhìn về phía Cửu Đầu Trùng, cười nói:

- Ta thích tác phong vô duyên vô cớ giết người giống như ngươi đó, nếu không... nếu là một người hiền lành thì ta cũng ngại mở miệng chửi, bây giờ tới đây nói chút chuyện đi! Là chúng ta trước Tiên trao đổi con tin rồi lại đánh, hay là đánh xong mới đổi con tin?

- Con tin?

Cửu Đầu Trùng dường như có phần hiếu kỳ nhìn về phía hắn.

Phương Hành thì chỉ Long Mẫu cách lão không xa, cười nói:

- Xem ra ngươi vô cùng để ý tới cô muội muội này, ta đây an tâm rồi, dùng mạng của nàng ta để đổi mạng của vợ ta trong tay ngươi, ta nghĩ đây là một việc vô cùng công bằng nhỉ?

- Ngươi lấy ấu muội để uy hiếp ta?

Ánh mắt của Cửu Đầu Trùng híp lại, như cười như không nói với Phương Hành.

Tuy là khẩu khí cùng vẻ mặt của lão ta chưa từng thay đổi, nhưng bầu không khí quanh đó chợt căng thẳng.

Đám Ngao Liệt và Lộc Tẩu không tự chủ được vận chuyển pháp lực, chuẩn bị kỹ càng bất cứ lúc nào, rất sợ Cửu Đầu Trùng này lại đột nhiên làm khó dễ!

Thế nhưng Phương Hành lại đón lấy ánh mắt của Cửu Đầu Trùng rồi bước về phía trước một bước, đưa tay chỉ Long Mẫu, cười lạnh nói:

- Không phải ta nói khoác với ngươi đâu, ngay bây giờ khoảng cách giữa ta và nàng ta, ta muốn giết nàng ta, cho dù ngươi là Chân Tiên cũng không cản được, có tin không hả?

Chương 1327: Đối thủ đã định trước trong số mệnh

- Lời nói này không tránh khỏi quá không nể mặt người ta rồi...

Phàm là những người đứng ở phe của Phương Hành, sắc mặt lúc này đều hơi có vẻ cổ quái. Không thể trách được, vì Phương Hành nói quá tàn bạo. Phần lớn mọi người có mặt đều mới gặp Cửu Đầu Trùng lần đầu, không biết rõ tính tình của lão ta, nhưng thấy lão không phân tốt xấu đã giết Lam Tiên sinh là có thể thấy được người này không hề bình thản như vẻ bề ngoài, hoặc có thể nói là vô cùng tàn nhẫn. Mà cố tình Phương Hành lại muốn lấy Long Mẫu Vũ Mị Nhi – Người ấu muội mà mới rồi lão ta nói không thể chịu được khi người khác bắt nạt – để làm mồi, rõ ràng là đang phủ đầu xông lên mà!

Nhất thời không biết trận đại chiến có bắt đầu hay không, mọi người đều vô cùng căng thẳng.

Một đám Long tử Long tôn thì nhao nhao chặn trước người Long Mẫu, mỗi người đều trợn mắt nhìn Phương Hành.

- Bằng vào thực lực của ngươi, nếu muốn đấu thắng bại với ta còn chưa đủ, nhưng nếu muốn giết người thực sự là có thể...

Ngoài dự đoán của mọi người, Cửu Đầu Trùng nghe được câu nói của Phương Hành thì lại chỉ gật đầu, hoàn toàn không có chút tức giận nào. Sau khi trầm mặc một chút thì lại gượng cười một tiếng, nói:

- Chỉ là, cần gì phải uy hiếp tới uy hiếp lui, làm cục diện căng thẳng như vậy chứ?

- Long tộc chúng ta cùng huynh muội các ngươi còn cục diện đường sống nào hay sao?

Phương Hành còn chưa kịp nói, bên cạnh đã có người âm trầm mở miệng, chính là tam thái tử của Thương Lan Hải, Ngao Liệt.

Từ sau khi người này xuất hiện liền chưa từng nói gì, nhưng sự chú ý của y không hề rời khỏi hai người Cửu Đầu Trùng và Long Mẫu Vũ Mị Nhi, sát khí nơi đáy mắt cũng chưa từng giảm đi chút nào, cho tới lúc này mới cướp lời:

- Cái chết của cha ta cùng một người ca ca của ta và hai muội muội không thoát khỏi liên quan tới hai huynh muội các ngươi, mười vạn năm truyền thừa của Thương Lan Hải cũng bị huynh muội các ngươi phá tan không còn chút gì nữa, thù hận giữa chúng ta đã không cần nói thêm chữ nào nữa, chắc chắn phải có một chết một sống, còn có cục diện nào khác có thể nói sao?

Mọi người nghe xong lời nói của Ngao Liệt thì trái tim đều chấn động, cảm giác nặng nề như bị ngọn núi đè lên vậy.

So với tính tình nóng nảy bình thường, lúc này Ngao Liệt tựa như cực kỳ tỉnh táo. Chỉ là giống như y nói vậy, Long tộc cùng bộ tộc Cửu Đầu Trùng dùng từ huyết hải thâm cừu cũng không đủ để hình dung. Lúc này quả thực không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt được.

Nếu không phải lúc này người đang ở hiểm cảnh, nếu không phải Long Nữ còn đang ở trong tay Cửu Đầu Trùng, lúc này hẳn là sẽ liều mạng rồi.

Cũng chính vì vậy, Cửu Đầu Trùng nói cục diện căng thẳng hay gì đó quả thật có phần buồn cười.

- Ha ha, ngươi là lão tam à?

Cửu Đầu Trùng quay đầu lại nhìn y một cái, nét mặt vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không có chút tức giận nào, mỉm cười nói:

- Năm đó ngươi mất tích ở Nam Hải, ta từng thôi diễn tung tích của ngươi lại không thu hoạch được gì, vốn tưởng ngươi đã không còn sống nữa nhưng không ngờ ngươi còn có một ngày xuất hiện ở trước mặt ta để chỉ trích, bản tọa cũng có chút tò mò, năm đó ấu muội lấy Phân Thần thuật đánh tan thần hồn của ngươi, chính là vì muốn để khí vận của một Long tộc lớn như vậy sẽ ngưng tụ lại trên người một mình nữ lưu là tỷ tỷ ngươi, kết quả cũng có thẻ chân chính chặt đứt được khí vận của Long tộc...

Nói tới đây lão lại hơi dừng lại một chút, tựa như nhớ ra chuyện gì đó, giải thích:

- Ồ, có thể ngươi còn không biết, chém giết vị Long tộc chân huyết cuối cùng vô cùng nguy hiểm, dù sao Long tộc các ngươi tuy mỗi đời huyết mạch đều vô cùng thưa thớt nhưng quả thực xuất hiện mấy đại nhân vật, bây giờ dù bọn họ đã biến mất cũng sẽ còn lại ý chí, bình thường giết một hai vị Long tộc đương nhiên không sao, nhưng nếu muốn chặt đứt huyết mạch của bọn họ thì sẽ kinh động tới những ý chí còn sót lại đó, bị bọn họ nguyền rủa...

Nói tới đó, lão ta hít một hơi, có phần hiếu kỳ nhìn Ngao Liệt:

- Sức mạnh kia ta không muốn dính vào, cho nên vẫn không dám chân chính tuyệt tự Long tộc các ngươi, chỉ có thể từ từ mà làm đánh tan thần hồn của ngươi làm cho ngươi có sống cũng sống không bằng chết, chính là một chuyện quan trọng nhất trong kết hoạch của bọn ta. Mà ta cũng đã từng xác nhận thần hồn của ngươi quả thực đã bị đánh tan, thần Tiên cũng khó cứu, cũng chính vì vậy lúc đó mới làm thế cục hòa hoãn một chút, không vội giết ngươi... Nói cho ta biết, là ai cứu ngươi?

Thực sự là ác độc!

Người bên ngoài nghe xong lời nói của Cửu Đầu Trùng không biết có bao nhiêu người đang oán thầm trong lòng.

Cửu Đầu Trùng này quá thản nhiên rồi, kế hoạch ác độc như vậy lại dùng giọng nói bình tĩnh như thế để nói ra.

Long tộc quật khởi thì Thái Cổ tới nay kéo dài mười vạn năm không phải là không có đạo lý. Dựa trên đại đạo tu hành của nhân tộc, sau đó gắn huyết mạch tinh thuần lại, có quá nhiều bí mật giấu trong huyết mạch, nghe đồn huyết mạch như thế liên hệ với ý chí còn lại của lịch đại chân long, là một sức mạnh cường đại không thể đo lường được từ nơi sâu xa. Vì vậy cho dù gặp phải cường địch gì, chỉ cần còn tồn tại huyết mạch liền có thể lần nữa sống lại. mà bí mật trong chuyện này cũng không ít người từng nghe nói tới, đó chính là phương pháp gắn bó với huyết mạch thuần khiết của Long tộc.

Chân Long thân, phương pháp duy nhất để truyền huyết mạch Long tộc chân chính cho đời sau chính là tụ một vị nữ tử nhân tộc. Như vậy, huyết mạch sinh ra sẽ có thể kéo dài huyết mạch Long tộc thuần chủng, còn nếu kết hợp với Yêu loại khác, sinh ra cũng chỉ có hỗn huyết mà thôi. Thậm chí nói cho dù là nữ tử Long tộc kết hợp với nam tử nhân loại, hậu duệ sinh ra cũng giống người hơn là giống rồng, cũng không thuần khiết!

Hoặc có thể nói cho dù hai long kết hợp cũng không thiết thực, bởi vì loài rồng vốn rất thưa thớt. Mỗi một thời đại đều chỉ có mấy người vậy, huyết mạch quá thân cận nên không có cách nào sinh ra hậu duệ được, cho dù sinh cũng chỉ có thể sinh ra được Yêu ma mà thôi.

Ngay lúc đó huynh muội Cửu Đầu Trùng thực sự đã dùng thủ đoạn độc ác lẻn vào chỗ trống Tiên điện của Long chủ, làm chủ Thương Lan Hải, thận trọng lại chém giết gần như sạch huyết mạch Long tộc, chỉ để lại một Ngao Liệt đã bị đánh tan thần hồn cùng thân là một nữ nhi như Ngao trinh. Dùng phương pháp đó để dồn hết khí vận vào người Ngao trinh. Đợi sau khi Long Quân qua đời sẽ có thể dứt khoát giết Ngao Liệt, cứ như thế, thế gian sẽ chỉ còn lại một chân long là Ngao Trinh. Nhưng Ngao Trinh thân là nữ lưu không có khả năng sinh ra được huyết mạch chân long. Vì vậy tuy bọn họ không giết người cuối cùng có thuần huyết Long tộc nhưng khí vận của Long tộc từ nay về sau cũng sẽ đoạn tuyệt.

Từ đó, tuy bọn họ chặt đứt huyết mạch của Long tộc, nhưng nguyền rủa đó lại không rơi trên người bọn họ.

Dĩ nhiên, Cửu Đầu Trùng và Long Mẫu không nói ra một chuyện khác là lúc đó bọn họ vững vàng khống chế Ngao Liệt trong tay, khi cần thiết thậm chí có thể sử dụng Ngao Liệt để giết chết tỷ tỷ của mình, từ đó, nguyền rủa cũng sẽ không hạ lên người bọn họ được.

Những lời này, Cửu Đầu Trùng đương nhiên sẽ không nói quá rõ, nhưng người đoán được một ít, đã khiến người ta cười chê rồi.

- Lại còn có nhiều lắt léo như vậy nữa, ta lại không biết gì!

Trong không khí trầm mặc, Phương Hành khẽ cười nói:

- Chỉ có điều cậu em vợ này của ta được ta chữa thương trong tạo hóa lôi trì đấy!

- Tạo hóa Lôi Trì?

Cửu Đầu Trùng có phần hiếu kỳ nhìn Phương Hành rồi khẽ gật đầu một cái, nói:

- Khó trách, tạo hóa Lôi Trì chính là hiển hóa ý chí của Thiên Nguyên, lấy thiên ý tu bổ long hồn, đúng là có thể cứu được, Long tộc quả nhiên vẫn còn có đại khí vận tồn tại...

- Cửu Đầu yêu, hãy bớt sàm ngôn đi!

Giọng của Cửu Đầu Trùng bình thản như thế làm Ngao Liệt càng lúc càng tức giận hơn, rốt cục không nhịn được thấp giọng quát:

- Thiên ý giúp ta sống lại thần hồn chính là vì muốn xé xác kẻ thù lớn nhất của Long tộc là ngươi, bây giờ rốt cục ta đã đứng trước mặt ngươi rồi, không cần bày âm mưu quỷ kế gì nữa, mau mau giao tỷ tỷ của ta ra đây, ta sẽ ở trong tinh không này quyết tử chiến với ngươi...

Ầm! Ầm! Ầm!

Lúc y nói chuyện, trên người, lôi ý khủng bố hiển hóa giống như dẫn động tồn tại nào đó trong tinh không. Từ rất xa hình như có tiếng sấm mơ hồ như có như không tuyền tới, không làm người ta kinh ngạc giống như ùng ùng xẹt qua trái tim mỗi người.

Chân Long uy thực đáng sợ, giống như có thể dẫn động ý chí nào đó trong tinh không!

Nhưng mà đối mặt với khiêu chiến của Ngao Liệt, Cửu Đầu Trùng lại cúi đầu, từ tốn nói:

- Ngươi còn chưa có tư các quyết tử chiến với ta...

- Ngươi...

Ngao Liệt tức giận, đột nhiên lôi ý đại thịnh trên người muốn đánh về phía Cửu Đầu Trùng.

- Đừng nóng vội động thủ, tỷ tỷ ngươi còn đang nằm trong tay hắn đấy!

Nhưng trước khi Ngao Liệt xuất thủ, Phương Hành lại bước ra một bước cản trước mặt y, gượng cười một tiếng, nói:

- Huống hồ nếu quả thật muốn nói hiện tại ai nên đứng ra đòi món nợ cũ này cho Long tộc ngươi, người đó cũng không phải là ngươi...

Ngao Liệt tính tình không tốt, nhưng cả con đường này lại cực kỳ tín nhiệm Phương Hành. Hơn nữa nghe hắn nhắc tới Long Nữ cũng đang âm thầm nghiến răng, chỉ có thể cố nén lại. Nhưng sau nghi nghe câu sau của Phương Hành lại không nhịn được quay đầu nhìn hắn một cái.

Phương Hành lại không nhìn y, chỉ bước về phía trước một bước, gượng cười nói:

- Nghĩ kỹ lại thì người đó nên là ta!

- Gì cơ?

Người nghe được những lời này đều có phần khiếp sợ nhìn Phương Hành một cái.

Quan hệ của Ngao Liệt và Phương Hành đương nhiên không cần phải nói. Quan hệ của Phương Hành và Long tộc cũng được coi như thân cận, nhưng bây giờ dù sao Ngao Liệt cũng đại biểu cho Long tộc đòi lại công đạo chỗ Cửu Đầu Trùng. Phương Hành giúp đương nhiên có thể hiểu được, nhưng lời nói của hắn lại làm người ta có phần mê hoặc.

- Nếu ngươi muốn đòi Long Nữ, sau khi ta mượn nàng vào được Tiên giới sẽ tự trả ngươi.

Cửu Đầu Trùng cũng có phần hiếu kỳ nhìn Phương Hành:

- Nhưng ngươi xác định muốn vì chuyện của Long tộc mà không chất không ngừng với ta à? Người tu hành, tu thân nghịch thiên, nhưng làm việc phải để ý tới danh chính ngôn thuận, giữa ngươi và ta không hề có thù hận, hơn nữa Long tộc lại chưa tuyệt chủng, ngươi là một người ngoài lại muốn thay mặt báo thù đối địch với ta, không sợ làm rối loại khí vận sao?

Ý của lời nói này đã có cạm bẫy ngầm, mơ hồ chỉ trích Phương Hành nhiều chuyện xuất đầu lộ diện thay Long tộc, đánh và ngạo ý và lửa giận của Ngao Liệt. Lúc đầu Phương Hành có thể không đáp, nhưng vì muốn Ngao Liệt an tâm lại nghiêm túc suy nghĩ một chút, nở nụ cười nói:

- Nói thật, bản thân ta không hề thích đánh đấm, nhất là đối với người lợi hại, nhưng lần này lại không thể không đánh được. Ngươi không cảm thấy chúng ta căn bản là xung khắc trong mệnh nhau sao? Ngươi nghĩ thử xem, ngươi muốn chém đứt khí vận sau cùng của Long tộc, nhưng người cuối cùng tuyền thừa huyết mạch của Long tộc lại được ta cứu rồi, muội muội của ngươi gả cho Long Quân, cho nên ngươi là anh vợ của Long quân, còn Long Nữ là vợ ta, cho nên thế hệ này Long Quân lại là cha vợ của ta, ngươi bắt vợ ta làm con tin, ta lại lấy muội muội của ngươi uy hiếp ngươi...

Hắn nói rồi bản thân cũng không nhịn được gãi đầu một cái, gượng cười nói:

- Ngươi nói xem hai chúng ta có tính là địch thủ cũ trong truyền thuyết không?

Những lời này nói ra làm Cửu Đầu Trùng có phần ngây người, một lát sau mới gượng cười một tiếng, nói:

- Dường như có chút đạo lý!

Phương Hành thâm sâu thở dài, nghiêm mặt nói:

- Cho nên lần này ta không xuất đầu lộ diện không được, có thể không đánh thì nhất định không đánh, nhưng nên đánh thì không thể tránh né được, chuyện đã tới nước này không ra mặt cũng khó, ngươi hãy dứt khoát giao vợ ta ra đây đi! Ta cũng sẽ không làm khó muội muội cùng đám tiểu bối tạp chủng của ngươi nữa, chỉ hai chúng ta dứt khoát tranh đấu một trận phân thắng bại, cũng định sinh tử, thế nào?

Ngao Liệt nghe những lời này thì có phần nóng nảy, vội hỏi:

- Vậy ta thì sao?

Phương Hành xoay người vỗ vai y một cái, an ủi:

- Nghe lời, ngươi rõ ràng thích hợp để sinh vài đứa con hơn...

Chương 1328: Phu nhân, nàng đang ở đâu?

Bầu không khí quanh đó có phần ngưng trọng, tuy đã sớm biết Phương Hành sẽ giúp đám Ngao Liệt nhưng khi nghe chính miệng hắn nói muốn tiếp nhận ân oán của Long tộc, chịu trách nhiệm giải quyết, muốn ác chiến một trận phân thắng bại sinh tử với Cửu Đầu Trùng, mọi người xung quanh vẫn không nhịn được mà sinh ra tầng tầng sóng lớn trong tim. Người tu hành giành mạng sống, tích mệnh, nghịch thiên tu thân thuận thiên hành sự, từ trước đến nay cũng không muốn đeo quá nhiều ân oán nhân quả trên người mình. Tình huống giống vậy sợ rằng người tu hành có não một chút cũng sẽ dùng hết một phần lực của mình sau đó sẽ chỉ lo cho thân mình trước, sẽ không mạnh mẽ cạnh tranh chút nhân quả. Còn Phương Hành ở trong trái tum của mọi người lại là một người giảo hoạt và gian trá vượt xa mọi người, cũng chính vì thế khi hắn không chút khách khí tự rước lấy nhân quả vào thân liền khiến người ta ngoài dự liệu.

Nhất là mọi người lại phát hiện ra Phương Hành đang thật sự liều lĩnh ngoan tâm.

Ngay cả đám Long Mẫu không thừa nhận cũng không được. Bằng vào thực lực hiện giờ của Phương Hành, nếu muốn giết các nàng có thể nói dễ như trở bàn tay!

Cho dù Cửu Đầu Trùng ở liền bên người cũng không thể che chở được cho các nàng.

Cửu Đầu Trùng nắm mạch sống của Phương Hành và Vao Liệt, còn bọn họ bây giờ chính là mạch sống của Cửu Đầu Trùng...

- Ha ha, cho tới giờ tuy là ta đã sớm nghe nói tới ngươi nhưng lại chưa bao giờ nghĩ ngươi sẽ thành đối thủ của ta, nhưng hôm nay nghe ngươi nói vậy ta cũng thực sự cảm thấy có thể ngươi từ lâu vẫn có số mệnh đã định trước sẽ trở thành đối thủ của ta cũng khó nói...

Cửu Đầu Trùng chậm rãi nở nụ cười, đôi mắt bao quanh bởi vô cùng nhiều nếp nhăn nở chút ý cười, sau đó gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Chỉ có điều khi nhìn thấy chuyện ngươi làm, từ Thiên Nguyên một đường đuổi tới đây, từ ban đầu ở Thiên Nguyên chỉ là một con kiến nhỏ tu vi Độ Kiếp tới bây giờ có trình độ ngay cả ta cũng không nhìn không ra, bản tọa không thừa nhận cũng không được, ngươi thật đúng là có tư cách làm đối thủ của ta... Đề nghị của ngươi cũng không tệ, chỉ là bản tọa muốn hỏi một chút, ân oán quan trọng hay là mạng sống quan trọng?

- Đương nhiên là giết ngươi quan trọng hơn...

Ngao Liệt đã sớm không nhịn được gầm nhẹ một tiến, lành lạnh hét lên.

-Nói bậy!

Phương Hành trừng mắt nhìn y một cái, nhìn Cửu Đầu Trùng nói:

-Đương nhiên trước Tiên giải quyết mạng sống, sau mới tính chuyện ân oán!

Ngoa Liệt có phần buồn bực nhìn Phương Hành, nghĩ thầm tại sao hắn lại cứ không phối hợp với mình vậy?

Cửu Đầu Trùng lại cười thoải mái hơn chút, gật đầu nói:

- Suy nghĩ của bản tọa và ngươi không khác biệt gì lắm, cho dù là loại ân oán nào dù sao trước Tiên sống sót được rồi mới tính, mà, đó cũng chính là nguyên nhân ta đang ở đây chờ ngươi bảy năm, hơn nữa sau khi phát hiện các ngươi ngộ nhập vào bia hải chẳng những không bỏ đá xuống giếng tập kích giết các ngươi, thậm chí còn cứu các ngươi ra ngoài, không tiếc lấy Cửu Linh Đại Hoàn đan giúp các ngươi chữa thương!

- Ngươi đã sớm nhận ra ta?

Phương Hành khẽ run, híp mắt nhìn Cửu Đầu Trùng.

Cửu Đầu Trùng mỉm cười nói:

- Lúc gặp mặt chỉ hoài nghi thôi, nhưng ngươi lừa ta lấy Cửu Linh Đan, lúc đó ta đã nhận ra rồi.

Trong lòng Phương Hành càng nghi hơn, cau mày nói:

- Vậy ngươi còn cho ta đan dược?

Hắn lại có phần tin vào lời nói của Cửu Đầu Trùng, lão đầu này từ lúc mới xuất hiện cho tới sau này nghe người khác nói ra thân phận của mình, vẻ mặt chưa bao giờ thay đổi. Thoạt nhìn giống như lão đã sớm biết tất cả, chỉ là không thể hiện ra ngoài mà thôi.

- Cho ngươi đan dược là bởi vì ta quả thực muốn giúp đồng bạn của ngươi chữa thương!

Cửu Đầu Trùng hơi dừng lại một chút, lại nói:

- Bởi vì ta đợi bảy năm, cũng rốt cục có thể đợi được người có thể giúp ta rồi...

- Giúp ngươi?

Lúc này tất cả mọi người đều bối rối, có phần không hiểu nhìn về phía Cửu Đầu Trùng.

Mới rồi còn muốn không chết không thôi, bây giờ lão lại thản nhiên nói cái gì mà muốn người giúp lão?

-Aiz, ta không may mắn như các ngươi, cũng không biết phía dưới Tiên kính có giấu Vô Lượng môn, chỉ đành một đường qua tinh hà tới đâu, thẳng tới khi tới phần cuối Tiên lộ Long tộc này bị bia hải trong cánh cửa thứ ba này ngăn trở, bị vây khốn hơn bảy năm rồi, từ đó trở đi ta vẫn ngóng trông các ngươi tới đây, trời xanh thật không phụ lòng ta, cố thủ ở đây bảy năm rốt cục đã xác định ta không chờ mất công...

Giọng nói của Cửu Đầu Trùng rất bình thản, khóe mắt đầy nếp nhăn hiện lên ý cười chân chính.

-Hóa ra là bị cửa thứ ba trên Tiên lộ của Long tộc cản lại...

Trong lòng mọi người chợt hiểu ra, quay đầu quan sát bia hải ở xung quanh. Bọn họ cũng đã sớm đoán được, bia hải ở xung quanh này hiển nhiên là có liên quan tới cửa ải khó khăn mà Long tộc bày ra trên Tiên lộ, hơn nữa còn là cửa ải cuối cùng, tất nhiên là khó đối phó. Nhưng ông ta là như thế, cũng không ngờ tới cửa thứ ba này lại lợi hại như vậy. Hạng nhân vật như Cửu Đầu Trùng cũng có thể coi như mánh khoé thông thiên lại bị cánh cửa này cầm chân đã bảy năm!

- Ngươi còn muốn để bọn ta phá hỏng cửa thứ ba trên Tiên lộ của Long tộc ta? Si tâm vọng tưởng!

Ngao Liệt nghe xong lời nói của Cửu Đầu Trùng thì hận tới nghiến răng.

Cho dù những người khác nghe xong cũng cảm thấy hoang đường, cảm thấy Cửu Đầu trùng này thực sự có phần kỳ lạ.

Nhưng Cửu Đầu Trùng hiển nhiên đã sớm tu luyện tới đạo tâm không tỳ vết, nếu không nói là vô liêm sỉ. Nghe xong lời nói của Ngao Liệt thì chỉ bình tĩnh cười nói:

- Không có gì si tâm vọng tưởng cả, chỉ có thể là vì không làm mày thôi... ta dùng bảy năm không qua được cửa này cũng chỉ có thể chờ các ngươi đến, vào lúc đó, ta thậm chí còn không bằng nha đầu Ngao Trinh kia, nhưng nàng lại nói nàng có lòng tin với Phương tiểu hữu, nói hắn nhất định sẽ tới, mà sau khi các ngươi tới chắc chắn sẽ quyết tử chiến với ta, bởi vì ân oán của Long tộc đang trên đỉnh đầu, chưa thể giải quyết được!

Lão ta nói tới nói lui, giọng nói bình tĩnh tới đáng sợ giống như đang nói chuyện của người khác vậy:

- Nhưng nếu như không qua được cửa thứ ba này ta sẽ không đồng ý đánh với ngươi một trận, nếu ngươi cứ muốn động thủ, ta sẽ giết chết Long Nữ trước rồi giết từng người thân của ngươi một, tuy ngươi có thể giết ấu muội của ta diệt con cháu của ta, nhưng ta tin bên cạnh ngươi, những người ở dưới tay ta cũng sẽ không còn lại mấy người, kết quả rất có thể chính là ta và ngươi cô quạnh ở trong tinh không này tử chiến một trận, người thua bỏ mình, người thắng cũng chỉ có thể vĩnh viễn cô độc ở đây mà thôi!

- ... mà biện pháp tốt nhất, chắc chắn chính là trước Tiên chúng ta liên thủ phá vỡ cửa thứ ba của Long tộc, đi qua Tiên lộ này, đến lúc đó bản tọa bằng lòng với ngươi sẽ thả Long Nữ ra, vứt bỏ tất cả những người khác, rồi sẽ do hai huynh muội bọn ta cùng ba người các ngươi đại chiến một trận, để ân oán này được kết thúc một lần, ha ha, Phương tiểu hữu, ngươi cảm thấy đề nghị này, hợp ý của ngươi không?

- Chuyện như thế này làm sao có thể...

Trái tim của Ngao Liệt cực kỳ buồn bực có phần không nói lên lời, không biết cãi lại như thế nào.

Thậm chí ngay cả đám Lộc Tẩu cũng đã không nhịn được âm thầm gật đầu, cảm thấy cục diện bây giờ sợ là không có lựa chọn nào tốt hơn được.

Nhưng đám Long tử Long tôn tạp huyết huyết long tử Long Tôn, trên mặt lại có ý không cam lòng, hiển nhiên là không muốn Long Hậu giúp Cửu Đầu Trùng.

Nhưng vẻ mặt của Long Mẫu tiều tụy, sau một hồi hâu cũng chỉ có thể khẽ thở dài một tiếng.

- Rốt cuộc tại sao ngươi lại bị vây ở chỗ này?

Phương Hành ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, hỏi trực tiếp.

- Bởi vì thực lực của ta không đủ!

Cửu Đầu Trùng trả lời rất nhanh, cũng rất thản nhiên, như là ước gì Phương Hành sớm hỏi vấn đề này:

- Những tấm bia đá này bay ra từ bên trong, chúng ta còn chưa kịp chân chính tiến vào bia hải, mà cửa ải khó khăn thứ ba trên Tiên lộ của Long tộc chính là ngọn núi phía sau bia hải vô tận này, có xanh, đỏ, trắng, kim, tử, ngũ sắc, chằng chịt vô cùng vô tận, cả bia hải vắt ngang tinh không, thọc sâu không dưới trăm ngàn dặm. Mỗi tấm bia đá đều ẩn chứa thần uy vô thượng, mỗi tấm một màu

Trong một biển bia đá này, chỉ có màu đỏ đã lợi hại như vậy, khó phân biệt phương hướng, nửa bước cũng khó đi. Đi sâu trăm ngàn dặm vào trong bia hải này sẽ gặp bia đá còn mạnh hơn, con đường xông vào vô cùng khó khưn, làm sao có thể xông qua được?

Nhưng Thái Hư Bảo Bảo lúc này lại đang chẳng hề để ý, tay nhỏ mập mạp móc mũi như là đã sớm biết rồi.

- Cũng được, chúng ta thương lượng một chút, có kết quả cùng nhau chia sẽ không giấu giếm.

Phương Hành liếc mắt nhìn Thái Hư Bảo Bảo rồi quay đầu nói với Cửu Đầu Trùng:

- Nhưng trước khi quyết định chuyện này, có phải ngươi nên bày tỏ một chút không?

Trong lòng Cửu Đầu Trùng đã sớm có tính toán, cũng không sợ đám Phương Hành không đồng ý, có vẻ rất bình tĩnh. Nhưng sau khi nghe lời này của Phương Hành thì cũng không nhịn được hơi ngẩn ra, nói:

- Cửu Linh Đại Hoàn đan cũng đã cho các ngươi chữa thương, còn muốn ta thể hiện cái gì nữa?

Như là sợ Phương Hành hiểu lầm lại giải thích thêm một câu:

- Chỉ có điều lúc các người phá cửa này, cho dù có cần cái gì chỉ cần mở miệng, lúc bản tọa đuổi tới đây có được chút tạo hóa, đều là do tiền bối của Long tộc để lại, nếu các ngươi có nhu cầu thì cứ lấy hết đi, lúc phá giải cửa này có cần bản tọa giúp một tay thì cũng cứ mở miệng, tất cả ân oán đều tính sau khi qua được cửa này!

Phương Hành bĩu môi, nghĩ thầm Cửu Đầu Trùng này rõ là bại hoại.

Cũng phải, một người luôn một lòng muốn thành Tiên, biết rõ bên kia chính là Tiên giới nhưng cố tình lại bị nhốt ở đây mấy năm, cũng thật sự khó chịu.

- Mấy thứ đó bọn ta đương nhiên là muốn, chỉ có điều quan trọng hơn là...

Phương Hành thở dài mở miệng, sau đó chỉ vào Cửu Đầu Trùng tức giận mắng:

- Vợ ta đâu, ngươi nhanh chóng cho gặp mặt một lần đi!

- Ặc, ha ha, là do lão phu sơ xuất rồi...

Cửu Đầu Trùng cười tự giễu, sau đó tay áo lắc nhẹ, nói:

- Các ngươi đi theo ta!

Nói rồi trực xoay người đi về một hướng khác của ngọn núi lớn trong tinh không này.

Phương Hành nhanh chóng đi theo sau, Ngao Liệt cũng không nói một lời, gắt gao theo sau.

Ngọn núi lớn này, tuy tương xứng với núi, nhưng trên thực tế nó tọa lạc trong hư không giống như một hành tinh khổng lồ vậy. Chỉ là hình dạng tổng thể từng bị người ta luyện hóa chuyển thành hình của một ngọn núi lớn mà thôi, tuy cực kỳ khổng lồ, nhưng lấy người tu hành có mặt ở đây đi cũng cực nhanh. Chừng nửa canh giờ đã đi vòng qua phía sau núi, rất nhanh đã nhìn thấy phía trước đột nhiên có một tòa cung phiệt phân một nửa theo núi. Một bên trôi nổi trong tinh không, quanh thân quanh quẩn thần quang, từng trận pháp như mây, chính là Thương Lan Hải Long cung...

- Đại tỷ đang ở bên trong này sao?

Ngao Liệt không nhịn được kích động. lúc đầu chạy rất nhanh, nhưng bước chân lại không nhịn được mà thả chậm lại.

-Rốt cục tìm thấy rồi!

Phương Hành lại trở nên kích động, vừa mới thoáng suy nghĩ liền phất tóc phất pháp y, lau bụi trên mặt, lấy pháp lực ép cho cặp mắt đỏ lên, dáng vẻ khổ cực chật vật, gào lên một tiếng sau đó khóc lớn xông tới...

- Phu nhân... Phu nhân nàng đang ở đâu?

Chương 1329: Ta cũng không biết

- Ngươi... Ngươi đã đến rồi?

Nhưng sau khi giọng nói của Phương Hành truyền vào trong Long cung, trong cung điện đổ nát to lớn nhưng trong trẻo lạnh lùng cũng có một giọng nói kích động vang lên. Sau một hồi lâu lại chỉ thấy trong cánh cửa phía dưới hành lang hoang tàn của Long cung bỗng nhiên có một bóng trắng rung động lòng người chạy tới, là một nữ tử mặc vải dài màu trắng vội vàng bay ra. Vừa nhìn thấy nàng, trái tim Phương Hành liền mãnh liệt đập. Chỉ thấy vóc người nàng kia cao gầy, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, vừa xuất hiện trong tinh không ngay cả quần tinh đều sáng thêm vài phần. Chẳng qua là so với trong trí nhớ thì dung nhan có chút tiều tụy, không phải trưởng công chúa Long tộc Ngao Trinh mà Phương Hành vẫn luôn mong nhớ thì là ai?

- Ha ha ha ha, phu nhân, thật sự là ta nhớ đến chết rồi...

Sau khi Phương Hành ngẩn ngơ thì cười to, chỉ là có Cửu Đầu Trùng ở bên nên không có cách nào tiến lên, chỉ có thể nhẹ ôm qua hư không bày tỏ sự an ủi.

Nhưng Long Nữ lại không nhìn về phía hắn, ánh mắt đảo qua nét mặt của hắn, còn chưa nói chuyện đã thấy Ngao Liệt đứng ở bên cạnh hắn thì ánh mắt cả kinh sau đó sáng lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào Ngao Liệt. Vẻ mặt trên mặt là sự kinh ngạc, kích động, viền mắt đã đỏ lên, run giọng nói:

- Tiểu đệ, thì ra ngươi thực sự không chết, hơn nữa còn đã được trị thương, bây giờ lại đến tinh không này cứu ta... Cảm tạ trời đất, cảm tạ trời đất, quả là ông trời không phụ Long tộc ta, năm đó phụ vương nói với ta không sai mà...

- Tỷ tỷ, mấy năm này tỷ chịu khổ rồi, đều tại ta vô dụng!

Viền mắt của Ngao Liệt cũng đã đỏ, khàn cả giọng, một lát sau mới nói một câu như vậy rồi không nói được gì nữa.

Sau đó y liền hung hăng nhìn về phía Cửu Đầu Trùng:

- Tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ cứu tỷ ra!

- Được, được, được, tỷ tỷ tin đệ, đệ là Chân Long, là Long Quân thế hệ này, đệ đương nhiên có thể cứu ta...

Ngao Trinh dựa trên lang trụ gặp lại ấu đệ, buồn vui giao hòa làm nàng ngay cả một chút sức lực cũng không còn.

Tỷ đệ các nàng năm đó từ biệt ở Nam Hải cho tới bây giờ mới gặp lại, chuyện cũ bao nhiêu chua xót cũng không đủ để nói cho người ngoài hiểu được.

Đối mặt với cảnh tượng tỷ đệ này gặp lại, người khác hoặc là thổn thức, hoặc là cười nhạt, hoặc là cảm khái, duy chỉ có Phương Hành là cảm thấy có chút xấu hổ, dường như bị tỷ đệ này bỏ quên nhưng lại không tiện cắt đứt cuộc gặp lại của hai tỷ đệ, không thể làm gì khác hơn là đợi các nàng nói xong mới không nhịn được to giọng kêu ầm lên:

- Phu nhân, phu nhân, dâu cả, mau nhìn ta này, nam nhân của nàng tới đón nàng đây này...

Hắn không kêu câu này còn không sao, sau khi quát lên, ánh mắt của Long Nữ đột nhiên như kiếm nhìn về phía hắn.

Vốn đang là sắc mặt cực kỳ kích động vì gặp được Ngao Liệt, lúc nhìn về phía hắn lại giống như sương lạnh làm Phương Hành sợ tới mức trong lòng lộp bộp, nụ cười trên măt cũng cứng lại:

- Tên khốn nhà ngươi sao bây giờ mới đến?

- Ặc... Trên đường có việc trì hoãn...

Trong lòng có chút không nắm chắc nhưng cũng chỉ đành kiệt lực giải thích, gương mặt vô tội lại bất đắc dĩ.

- Ta ta quan trọng hay những chuyện hư hỏng kia của ngươi quan trọng?

Long Nữ đứng thẳng người tay chống nạnh, trừng mắt giáo huấn mắng:

- Ngươi không sợ ta bị người khác ăn mất sao hả?

Phương Hành bị dáng vẻ bệ vệ của Long Nữ ép cho không ngóc đầu lên được, tròng mắt nhanh chóng vòng vo rồi nặng nề thở dài, giọng nói chua xót:

- Vợ à nàng không biết rồi, lúc đó ta vừa nghe nói nàng bị người ta bắt đã không biết lo lắng bao nhiêu, không để ý nguy hiểm của mình, mạnh mẽ phá vỡ trói buộc của thần đình thậm chí không tiếc gây ra trận chiến giữa Tịnh Thổ và Thần Đình cũng muốn mau mau tới Thương Lan Hải cứu nàng. Kết quả vừa tới, Cửu Đầu Trùng đã chạy mất, nàng nghĩ nên thế nào? Ta lập tức mang theo em vợ vọt vào trong tinh không...

Gần như nước miếng đã văng tung tóe, sắp thêm mắm thêm muối nói một lượt những chuyện mình gặp phải trên đường tới đây ra thì Ngao Liệt ở bên cạnh bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Đại tỷ, đừng tin hắn, trước đây lúc đệ gặp hắn, hắn đang ngồi ở Thương Lan Hải khóc lóc, nào biết tới chuyện cứu người, là vì đệ muốn cứu người nên hắn mới mặt dày mày dạn theo sau, dọc theo con đường này cũng không thấy hắn có chút gấp gáp gì, tìm bảo bối đoạt tạo hóa thì vô cùng tích cực cố gắng, tỷ không biết đâu, tạo hóa trên Tiên lộ của chúng ta sắp bị hắn đoạt hết rồi...

Những lời này làm Long Nữ nghe mà trừng mắt, Phương Hành cũng ngây người.

- Ta đánh chết con cá chạch nhà ngươi, lại dám bôi đen ta như thế...

Sau khi Phương Hành ngẩn ngơ thì giận dữ bay lên đạp một cước lên người Ngao Liệt.

- Ta đương nhiên phải đứng về phía tỷ tỷ của ta...

Ngao Liệt không dám đánh lại, vừa tránh sang bên cạnh vừa la lớn.

- Đánh chết hắn đi, đánh chết con cá chạch mất dậy hắn, vừa rồi lúc có nguy hiểm hắn cũng không muốn bảo vệ ta...

Thái Hư Bảo Bảo không biết từ đâu nhảy ra ngoài, hô hào cổ vũ tán thưởng Phương Hành.

Long Nữ vừa nhìn thấy Thái Hư Bảo Bảo thì càng nóng nảy:

- Tên khốn kiếp nhà ngươi đã có cả con với người khác rồi, còn dẫn theo vào tinh không?

- Ai? Khà khà khà khà...

Thái Hư Bảo Bảo nghe xong thì sững sờ, sau đó cười ngây ngô, không giải thích.

Long Nữ vừa nhìn thấy dáng vẻ này thì càng tin hơn, hai mắt như phun lửa nhìn Phương Hành, bàn tay trắng nõn nắm chặt lại.

- Đó không phải là con trai của ta...

Phương Hành chỉ có thể bỏ qua việc truy sát Ngao Liệt, quay lại giải thích.

- Nói bậy, trừ ngươi ra ai có thể sinh một đứa con trai quỷ linh linh như thế được?

Long Nữ căn bản là không tin, hận cắn chặt răng chỉ trích.

- Ai, vị mỹ nữ này nể tình ngươi là trưởng bối nên nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám mắng ta ta sẽ cho ngươi biết tay...

Thái Hư Bảo Bảo vừa nghe liền không vui, hai cái tay nhỏ bé chống thắt lưng mắng Long Nữ:

- Nói ai là quỷ linh linh kỳ lạ chứ hả?

- Mẹ kiếp, ngươi dám vô lễ với sư nương?

Phương Hành phản ứng lại một cước đá vào mông của Thái Hư Bảo Bảo, giống như đá một quả cầu ra ngoài.

- Oa sư phụ khốn kiếp gì thế, mệt ta còn giúp ngươi cãi nhau...

Thái Hư Bảo Bảo đau quá kêu to, giọng nói càng lúc càng xa.

Cục diện quanh đó thật sự quá loạn, quả thực không có cách nào khống chế.

Bất kể là đám Lộc Tẩu vây xem hay là Long Mẫu Vũ Mị Nhi cùng tạp huyết Long tử Long tôn mỗi người đều mang vẻ mặt cổ quái, như đang xem trò cười nhìn cảnh tượng loạn cào cào đó. Nhưng trong lòng những người luận đạo kính trọng Phương Hành như thần, cũng không dám xem chuyện cười của hắn, mỗi người đều ngoảnh đầu đi chỗ khác nhưng thỉnh thoảng cũng không nhịn được quay đầu nhìn, thật sự là cảnh tượng này quá mức náo loạn mà...

Nhưng lại không ai chú ý tới, ở trong cục diện hỗn loạn này Phương Hành và Ngao Liệt đều đang chậm rãi tới gần Long cung.

- Con cá chạch thối ngươi đừng có chạy, kiếm chuyện ly gián quan hệ giữa ta và tỷ tỷ ngươi, ta xem ngươi còn muốn sống nữa hay không...

Trong tiếng mắng to, Phương Hành đuổi theo đánh Ngao Liệt đã cách càng lúc càng gần Long cung hơn.

Mà ở trong lòng hắn cũng đã âm thầm tính toán, thần thông Tụ Lý Càn Khôn đã chuẩn bị xong...

Nhưng vào lúc này, chợt nghe bên cạnh có tiếng ầm vang lên, một bóng đen như núi đột nhiên chặn ở trước người bọn họ.

Cửu Đầu Trùng vẫn luôn ở trước mặt bọn họ, cũng không nói gì, chỉ dùng mắt lạnh nhìn bọn họ cãi nhau, nhưng khi Phương Hành nhìn như vô tình càng cãi nhau ầm ĩ lại càng tới gần Long cung, lão lại đột nhiên tới gần, cản trước người Phương Hành. Cơ thể càng lúc càng lớn, bỗng nhiên biến thành một thân thể dữ tợn, quái vật chín đầu một đuôi đen ngòm so với Long cung dường như còn to hơn. Cái đầu ở giữa như cười như không nhìn Phương Hành một cái rồi liền nhảy lên, giống như cự thú trong tinh không chậm rãi hạ trên long cung. Chín cái đầu nhìn về chín hướng đè trọn cả Long cung dưới vuốt của mình, ánh mắt u tịch nhìn chằm chằm Phương Hành.

Vốn định thừa lúc hỗn loạn mà tới gần rồi thu Long Nữ và trong thức giới, Phương Hành đành phải dừng lại, ánh mắt thâm trầm.

Lúc này Cửu Đầu Trùng giống như một con ác long lười biếng giữ tòa thành một phương, đùa cợt nhìn Phương Hành.

- Trò hề này cũng không cần diễn nữa đâu, ta đồng ý cho ngươi gặp mặt rồi, bây giờ ngươi thấy đủ chưa?

- Thấy cái gì cơ, chưa thấy nhà người ta cãi nhau à?

Phương Hành đối mặt với ánh mắt cợt nhả của Cửu Đầu Trùng cũng biết lão đã nhìn ra dụng ý của mình, ngoài miệng lại không chịu thua mà mắng một câu.

Cửu Đầu Trùng cũng không trả lời, thậm chí còn lười biếng nhắm hai mắt lại.

Phương Hành cũng không tiếp tục áp sát nữa, quay đầu nhìn Long Nữ một cái rồi trầm giọng quát:

- Chờ đấy, ta tới cứu ngươi!

Long Nữ cũng thu hồi vẻ phẫn nộ trên mặt, thản nhiên nói:

- Ta vẫn luôn chờ đợi, cũng luôn tin ngươi sẽ tới...

Nói rồi nàng ngẩng đàu lên nhìn Cửu Đầu Trùng, cười lạnh một tiếng, nói:

- Bảy năm qua, nó nhiều lần phá quan thất bại, táo bạo như điên, nếu không phải ta nói cho lão biết ngươi nhất định sẽ tới, ngươi nhất định đang trên đường thì chỉ sợ lão đã sớm không chờ được nữa rồi...

- Sẽ không phải chờ quá lâu!

Phương Hành phất phất tay nhìn sâu Long Nữ một cái, sau đó xoay người rời đi.

Long Nữ đứng ở hành lang nhìn bóng lưng của Phương Hành, sau rất lâu mới lẳng lặng nở nụ cười, thấp giọng nói:

- Ta biết!

...

...

- Ngươi... Đi đâu?

Phương Hành nói đi là đi, Ngao Liệt cũng ngẩn ngơ nhanh chóng chạy tới truy hỏi.

- Đương nhiên là đi phá cửa thứ ba này rồi, sau đó làm thịt Cửu Đầu Trùng, rồi đón tỷ tỷ ngươi về!

Phương Hành nói ít mà ý nhiều, dường như tất cả mọi chuyện đều thuận lý thành chương phát sinh vậy.

- Ngươi thật sự muốn nghe lời của Cửu Đầu Trùng sao?

Chân mày Ngao Liệt cau lại, nếu thật sự làm vậy chẳng phải tất cả đều như ý nguyện của Cửu Đầu Trùng sao?

- Người kia là một người thông minh, là người giả dối thông minh, lúc cần thiết còn không biết xấu hổ...

Phương Hành dừng bước nghiêm túc nói với Ngao Liệt, sau đó chỉ vào mũi mình:

- Giống như ta ấy!

Ngao Liệt không biết nên nói cái gì cho phải, trầm mặc một lát mới nói:

- Quả thật hơi giống!

Phương Hành thấp giọng nở nụ cười, quay đầu nhìn Cửu Đầu một cái rồi chậm rãi nói:

- Vậy ngươi biết làm sao để đối phó với ta không?

Ngao Liệt quả thực bị vấn đề cổ quái của Phương hành hành hạ phát cuồng, lắc đầu nói:

- Ngươi có nhiều quỷ tâm tư như vậy, ai mà biết được?

Vẻ mặt của Phương Hành ngưng trọng, sắc mặt trầm như núi, nét mặt âm trầm như biển. Ngao Liệt vô ý thức dựng lỗ tai lên, cũng muốn nghe xem rốt cục hắn sẽ nói ra đáp án kinh thế hãi tục nào. Đáp án này nhất định là vô số người muốn có được.

Nhưng y không ngờ tới Phương Hành trầm ngâm một lát lại bỗng nhiên cười khà khà:

- Ta cũng không biết, cho nên trước hết nghe hắn thôi!

Chương 1330: Phá cửa thứ ba

Tiên lộ của Long tộc bởi vì thời gian đã quá xa xưa không có ai đi qua, hơn nũa một vài tình huống ngoài ý muốn phát sinh sớm đã thay đổi vô cùng khó đi. Chỉ có điều đại khái vẫn có thể nhìn ra dụng ý của ba đại nạn của tiền bối Long tộc để lại. Trong đó cửa thứ nhất chính là U Thổ, đó là một loại tài nguyên có thể giúp người tu hành hóa thành khô thi, nếu không biết kỳ lý khó tránh sẽ coi nó là một đối thủ nguy hiểm cường đại, nhưng nếu biết được căn nguyên của nó lại có thể biến thành một loại trân dị tài nguyên có thể củng cố tu vi, thậm chí chém được phàm thai. Nghĩ đến một cửa ải đã từng do tiền bối Long tộc bày ra này, người suy nghĩ xông qua được cửa ải này có thể có can đảm tìm được đường sống trong chỗ chết...

Cũng chỉ có người gan dạ hơn người, có can đảm đối diện với hung hiểm, nghị lực vô song mới có tư cách tiến vào Tiên giới.

Mà cửa ải này cũng có tạo hóa, đó chính là U Thổ, có thể giúp tu sĩ có thân thể tối cường.

Đồng thời U Thổ này cũng là thần thông tu luyện tối cường của Long tộc, long tức hỗn độn ắt không thể thiếu tài nguyên...

Mà cửa thứ hai chính là cửa tư vấn lương tâm. Một cửa ải mà Thái Hư Bảo Bảo chiếm giữa, trong thế giới bị tàn phá kia vốn có vô số ảo cảnh. Người tu hành chỉ có xông qua những huyễn cảnh đó mới có thể tiếp tục bước trên Tiên đồ, tiến thẳng tới Tiên giới.

Mà tạo hóa của cửa ải đó chính là luyện tâm, bị huyễn cảnh luyện thì đạo tâm đương nhiên sẽ kiên ổn.

Cửa ải này bởi vì có Thái Hư Bảo Bảo tồn tại nên độ khó tăng thêm không chỉ gấp mười lần, càng có trợ giúp tới việc luyện tâm.

Hai cửa ải phía trước, một cửa đòi hỏi can đảm, một cửa đòi hỏi trái tim, cửa thứ ba này lại đòi hỏi cái gì?

Đám Phương Hành bị vây khốn trong vấn đề

này.

Lúc này bọn họ đều đứng trên ngọn núi lớn ở trong tinh không, quan sát bia hải vô tận cuồn cuộn ở bên dưới...

Chằng chịt, bia đá vô cùng vô tận đều trôi nổi trong hư không, thoạt nhìn không hề có động tĩnh gì nhưng ai cũng biết chỉ cần bọn họ vừa tiến vào bên trong đó sẽ lập tức phải chịu bia hải vô cùng tập kích. Ngây ngô ở bên trong càng lâu thì hung hiểm gặp phải sẽ càng mạnh hơn, càng đi vào sâu thìsẽ càng gặp phải bia đá mạnh hơn tấn công. Hơn nữa đứng trên đỉnh núi này nhìn xuống, chân núi chỉ có môt cái Long môn to lớn vắt ngang ở bia hải. Bắt đầu từ Long môn, tràng vực to như vậy dường như đều bị một loại tràng vực vô hình bao phủ, giống như một không gian bị phong bế.

Trong không gian đó, từ xa nhìn lại không thấy phần cuối, đại khái quả thật có chuyện “sâu không dưới trăm ngàn dặm” mà Cửu Đầu Trùng nói.

Dùng thời gian ba ngày, ở phương diện mà mỗi người am hiểu nhất, quan sát từ các góc độ, thậm chí sau khi thâm nhập bia hải tìm manh mối rồi bọn họ mới tụ tập ở đây, thấp giọng thảo luận, dồn hết tâm tư phá giải cửa ải khó khăn này.

Nhưng Cửu Đầu Trùng sau khi bảy năm bối rối, lúc này giống như đã từ bỏ, làm người rất bình tĩnh. Lão chỉ ngồi trơ ở bên cạnh Long cung như ác long trung thực thủ vệ trưởng công chúa trong Long cung, không tham dự vào cuộc thảo luận của đám Phương hành, cũng không trao đổi với mấy người Long Mẫu Vũ Mị Nhi. Còn đám tạp huyết Long tử Long tôn thì mỗi người như việc không liên quan đến mình, dáng vẻ đứng trên cao nhìn xuống, ngay từ đầu đã không tính trợ giúp đám Phương Hành, cũng không có ý muốn qua lại thân thiết với Cửu Đầu Trùng.

Long Mẫu có vài lần muốn tới nói chuyện với Cửu Đầu Trùng, nhìn thấy địch ý trong nhóm con nhà mình liền cũng thôi.

...

...

- Lấy thực lực của Cửu Linh Vương xông bảy năm cũng chưa xông qua được cửa ải này, rất rõ ràng chỉ bằng vào thực lực cá nhân căn bản không thể xông qua cửa được, những tấm bia đá này không có cách nào khơi thông, sắp xếp lại không giống đại trận, chúng ta làm sao tìm kiếm điểm mấu chốt để phá quan đây?

Lộc Tẩu đã quan sát rất lâu, cuối cùng xác định trong tràng vực lớn này tuy thỉnh thoảng có vài tấm bia đá xếp hàng ẩn hàm trận ý, nhưng khi tất cả bia đá tới cũng không hề có quy luật gì. Giống như một đống quăng loạn trong tinh không. Điều này cũng làm ông ta thấy khó khăn. Rõ ràng đã sớm biết muốn cứng rắn xông qua cửa cũng không hợp lý, nhưng dường như cũng chỉ có cách đó mà thôi.

-Thái Hư Bảo Bảo, năm đó hẳn là ngươi đã từng tới nơi này rồi?

Phương Hành rất bình tĩnh chuyển hướng nhướng mày với khí linh Thái Hư ở bên cạnh.

- Quả thực ta đã tới, trước kia cũng từng nói với ngươi rồi, chủ nhân ta năm đó bị mấy vị Tiên Nhân Vương khác vây công, chính là mượn đường cổ của Long tộc này chạy về Thiên Nguyên, chỉ tiếng hắn bị thương quá nặng, sau khi rơi vào trong cửa này thì ta lại từ đây bỏ chạy tới Tiên cảnh, cũng chính là vị trí trạm kiểm soát thứ hai của Long tộc. Khi đó tuy ta chỉ là linh tính mới vừa sinh ra nhưng vẫn có một vài ký ức. Trước đây đám bia đá này thực sự có tồn tại, chỉ có điều chỉ là những vật chết, căn bản không bị chúng ta kinh động mà di chuyển được, hơn nữa...

Nó nâng bàn tay trắng trẻo nhỏ bé lên chỉ vào Long môn ở hân núi cách đó không xa, nói:

- Trước đây những bia đá này đều ở phía sau Long môn, từng tấm từng tấm trôi nổi bất đông, phân ra xanh, đỏ, trắng, vàng, tím, năm màu xếp thành hàng, cũng không hỗn loạn giống như bây giờ. Hơn nữa ngươi xem, phần lớn bia đã màu xanh và màu đỏ đều tuôn ra bên ngoài Long môn, giống như bên trong đó xuất hiện biến cố gì đó vậy. Chỉ có điều chuyện ta có thể nói cho các ngươi biết là trường vực này quả thực nối thẳng tới cổ giới Long tộc, con đường này hoàn toàn không sai!

Mọi người đều âm thầm gật đầu, có Thái Hư Bảo Bảo nói vậy lại thoáng yên tâm.

Đây đúng là một cửa ải cuối cùng của Long tộc, qua được cửa này là sẽ vào được Tiên giới.

Chỉ là, vậy cũng phải qua mới được...

- Chắc là Cửu Đầu Trùng xông loạn qua cửa làm rối loạn vật gì đó!

Lộc Tẩu trầm ngâm thấp giọng suy đoán.

- Tràng vực kia tự thành không gian, ở trong đó thức giới của ta sợ là không tiện mở ra rồi...

Phương Hành đã quan sát kỹ một lượt, sau đó cau mày suy đoán. Thức giới của hắn ở một mức độ nào đó giống như một thế giới nhỏ. Chỉ có điều cửa ra vào của tiểu thế giới kia, đoạn long thạch chính là bản thân hắn. Thế giới này theo suy nghĩ của hắn có thể tùy ý mở đóng cửa, trao đổi liên hệ. Nhưng nếu bị phong bế trong không gian cũng không tự do được như thế. Giống như, ở trong một tiểu thế giới khác thì không có cách nào mở tiểu thế giới thứ hai ra vậy. Điều này cũng liên quan tới một vài nguyên lý chồng chéo pháp tắc của thế giới, không có cách nào làm trái được.

- Long môn hẳn là cửa vào chân chính của cửa ải này, nhìn phù văn bên trên đó thì không có gì khác biệt lớn so với trên Long môn Tiên lộ trước đó chúng ta gặp phải, chắc cũng cần máu của chân long mới có thể mở ra, mà sau khi vào Long môn này liền tiến vào một tràng vực bị phong bế cũng sẽ vào bia hải, nhưng một đường vọt tới bờ bên kia của bia hải sẽ tới được Tiên giới. Nếu như không vào được, cũng có thể lui ra ngoài, nhưng dù sao, muốn lui ra ngoài thì không thể xâm nhập quá sâu vào bia hải, bằng không muốn lui cũng không lui được, chỉ có thể bị vây khốn ở đó!

Lúc nói lời này, giọng của Phương Hành rất nghiêm túc.

-Thủ pháp luyện chế những bia đá này ta cũng hiểu một chút, chắc là dùng hài cốt của một vài nhân vật cường đại, lấy sức mạnh phong tồn của bon họ luyện thành như một con rối, lại thêm cả tràng vực này làm pháp tắc của cả thông đạo đều đại biến, những bia đá đó có thể phát huy ra được sức mạnh của hài cốt lúc còn sống, dĩ nhiên, sức mạnh đó tuy là đáng sợ nhưng dù sao bia đá cũng là vật chất, cho nên sức mạnh vẫn kém xa những nhân vật đó lúc còn sống, đây cũng là chỗ may mắn của chúng ta...

Mọi người ở xung quanh đều vô cùng tinh ý, Văn Tiên sinh cũng nhìn thấu chút đầu mối, sau đó nói ra lý giải của mình.

- Việc này thì có thể xác định...

Phương Hành lẩm bẩm, sau đó hỏi vấn đề cốt lõi nhất:

- Nhưng nên làm thế nào mới phá được quan đây?

Lúc này mọi người đột nhiên trầm mặc, nhìn nhau, ai cũng không có đáp án.

Bọn họ đều có thể cấu tạo một bộ phận của đại trân, nhưng muốn bảo bọn họ phá cửa này thì hiển nhiên không dễ như vậy.

- Tiền bối Long tộc không phải người ngu người điên, không thể bày tuyệt quan được, nhất định là có chuyện gì đó mà chúng ta chưa nghĩ tới...

Phương Hành không nhịn được mà nhíu mày:

- Giống như cửa thứ nhất và thứ hai vậy, thoạt nhìn thì hung hiểm, nhưng trên thực tế bên trong có tạo hóa, chuyện này giống như là trưởng bối giáo huấn tiểu bối, đánh một cái tát chưa đủ, phía sau còn cho táo ngọt ăn mới được, hơn nữa cho dù là cửa thứ nhất hay cửa thứ hai, bọn họ cũng sẽ không trực tiếp bày tử lỗ, tựa như tinh hải ở cửa thứ nhất ấy, nhìn như hẳn phải chết, trên thực tế l trong miếu Long cốc đã để lại chút manh mối cho ngươi cảm ngộ, trong cảnh hẳn phải chết sẽ lĩnh ngộ được một đường sinh cơ để phá quan...

Lúc này hắn như đang lầm bầm lầu bầu, sau khi dứt lời thì tay trái gõ lên tay phải như chém đinh chặt sắt:

- Cửa ải này cũng vậy!

- Nói thì như thế, nhưng sinh cơ của cửa ải này ở đâu...

Lộc Tẩu có phần chần chừ hỏi, vẻ mặt khó khăn:

- Cửa ải càng phức tạp thì càng dễ dàng phát hiện kẽ hở, nhưng vấn đề ở chỗ cửa ải này quá đơn giản, từ trong lời nói của Thái Hư Bảo Bảo sư điệt thì cửa ải này căn bản là bày vô số cản trở ở đó, đi qua được sẽ thành Tiên, bị làm khó dễ thì sẽ bị vây khốn ở trong đó, bố trí đơn giản như vậy nhưng lại khó để phá được nhất...

Lúc nói như thế, ánh mắt không nhịn được nhìn về phía Phương hành.

Thật sự thì không riêng gì Cửu Đầu Trùng bị nhốt bảy năm ký thác hy vọng vào Phương Hành, ông ấy cũng như vậy. Dù sao cho dù là ải tinh hải đầu Tiên hay ải Tiên cảnh thứ hai đều là do Phương Hành tìm ra đường sống, vì vậy hiện tại tuy là bọn họ không có cách nào với bia hải nhưng trong lòng cũng hy vọng Phương Hành có thể đột nhiên vỗ đầu một cái, nói ra kiến giải của mình...

- Cửa thứ nhất thử can đảm, tạo hóa chính là củng cố đạo cơ, kiên ổn thân thể, tìm đường sống trong chỗ chết, cửa thứ hai thử lòng, tạo hóa là thông qua huyễn cảnh tu luyện thần hồn, như vậy cửa thứ ba này thử cái gì, lại cho tạo hóa gì?

Chỉ là lần này Phương Hành dường như làm bọn họ thất vọng rồi.

Chân mày hắn cũng nhíu chặt, thỉnh thoảng lẩm bẩm ngồi đó không biết bao lâu, tỏ ra không có cách gì.

Cửa ải này, quả thực quá khó khăn, khó đến mức khiến suy nghĩ trong đầu người ta loạn cào cào, căn bản không tìm được bất kỳ đầu mối nào.

Cố tình sau ba ngày bọn họ thương thảo, Cửu Đầu Trùng vẫn trầm mặc không nói gì lại truyền tới một luồng thần niệm.

- Thời gian của ta không còn lại nhiều, nếu như trong một tháng các ngươi không phá nổi cửa này thì tới nhặt xác cho Long Nữ đi...

Chương 1331: Con đường của tiền bối

Cửu Đầu Trùng thúc giục làm mấy người Phương Hành cũng khẩn trương lên, nhưng đối với cửa thứ ba này quả thực là không có manh mối gì. Giống như Lộc Tẩu nói trước đó vậy, trận pháp có phức tạp tới đâu luôn có dấu vết để lần theo, có hy vọng phá giải, nhưng ở trong vùng bia hải mênh mông này sắp xếp bừa bãi làm người ta nhức đầu nhất. Bởi vì nó vốn là không có quy luật, đương nhiên cũng khó có thể tìm được quy luật gì đó để lợi dụng. Chuyện này đối với bọn họ thì như đặt ở trước mắt nhưng ngoại trừ cứng rắn đánh ra ngoài ra thì không còn thượng sách nào khác. Nhưng bi thương chính là Cửu Đầu Trùng từng trải lại hiểu biết nói với bọn họ: cứng rắn đánh ra không thể thực hiện được, bằng không ông ta cũng sẽ không bị nhốt ở đây bảy năm!

Trước đây vì vấn đề này phải nhức đầu là Cửu Đầu Trùng, mà bây giờ Cửu Đầu Trùng ném vấn đề cho bọn họ.

- Nếu hắn dám đụng tới một cọng tóc gáy của vợ ta, ta liền giết chết muội muội của hắn, lại giết hết đám huyết mạch tạp chủng của Cửu Đầu Trùng...

Một quyền của Phương Hành đập lên núi làm vỡ nát một mảng núi đá lớn, ánh mắt âm lãnh trước nay chưa từng có.

Trong sự âm lãnh lại xen lẫn sự ảo não sâu sắc...

Lúc này hắn liên tục suy nghĩ ba ngày rồi đều không thể nghĩ ra cách phá giải ải thứ ba này, trong lòng hầu như tuyệt vọng, thậm chí còn hận lây cả các đời trước của Long tộc. Nếu không phải mấy lão già khốn kiếp cá chạch thối kia nghĩ ra nhiều cửa ải khó khăn quái lạ như thế để làm khó dễ hậu bối, hiện tại hắn cũng không cần hao tổn tinh thần ở đây. Thân là hậu duệ Long tộc, Long Nữ cũng sẽ không bị người ta uy hiếp như vậy.

Mẹ kiếp đám cá chạch già kia, đáng đời bọn họ phải tuyệt chủng!

- Lúc này không tức giận được, cho dù muốn chiến cũng phải bàn bạc kỹ hơn!

Lộc Tẩu nhìn thấu sự ảo não trong tim Phương Hành nên thấp giọng khuyên nhủ, rất sợ hắn hành động theo cảm tính.

- Đúng vậy...

Văn Tiên sinh cũng nói theo, gượng cười nói:

- Huống hồ cũng không chỉ đơn giản vì muốn giúp Cửu Đầu Trùng, bản thân chúng ta cũng phải xông qua cửa này mà? Hiện tại cho dù chém Cửu Đầu Trùng thì có tác dụng gì trong chuyện này đâu? Nếu chúng ta không tìm thấy phương pháp phá vỡ cửa ải này, sợ là chúng ta cũng phải giống như lão ta, vĩnh viễn bị vây ở nơi này, dù sao tài nguyên của chúng ta sợ là cũng không chống đỡ được trong thời gian quá dài...

Phương Hành giận dữ không nói lời nào. Đạo lý này hắn làm sao không biết được, chỉ là không giải ra được đáp án nên trong lòng vô cùng bực bội!

Ngay trong sự trầm mặc được bao phủ bởi sự u ám, mấy ngày qua, Ngao Liệt vốn nói rất ít lại đột nhiên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt to cũng lóe lên ánh sáng không xác định được, dường như cố lấy hết dũng khí mới nói:

- Có thể ta biết rõ làm sao có thể qua cửa ải này...

- Bộp...

Một câu nói này của y giống như tia chớp xẹt qua phía chân trời, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía y.

Thậm chí Phương Hành có phần kích động kéo cánh tay y lại:

- Nói mau đi!

- Ta cũng không chắc chắn lắm...

Ngao Liệt nuốt nước miếng một cái, lại trầm ngâm một lát rồi mới chậm rãi mở miệng nói:

- Trước đây các ngươi đều suy đoán trên Tiên lộ mà tiền bối Long tộc ta để lại có đầy khảo nghiệm liên tiếp, đã có cửa cần can đảm, có cửa cần vấn tâm, mỗi bước một huyền cơ, mỗi đường mỗi kiếp nạn, vì vậy suy đoán cửa thứ ba này tất cũng là một cửa ải khó, tất nhiên có phương pháp có thể phá giải được, nhưng... mấy ngày nay ta vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề, tiền bối Long tộc chúng ta để lại Tiên lộ này thật sự chỉ là vì khảo nghiệm những thế hệ sau như bọn ta thôi sao?

Những lời này nói không đầu không đuôi, như lọt vào trong sương mù, nhưng thấy y nói nghiêm túc thế thì tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe.

Ngao Liệt ngừng lại một chút, lại nói:

- Ta cũng là Long tộc, không dám nói tới cùng trình độ với cảnh giới của các đời trước, nhưng đoán thử suy nghĩ của bọn họ thì vẫn được, Long tộc chúng ta chú ý không lo không sợ, dũng mãnh thẳng tiến, cũng không có quá nhiều tâm địa gian xảo, nếu ta có vận may lớn muốn để lại cho hậu bối chắc là sẽ không bày quá nhiều cửa ải khó khăn để làm khó họ, dĩ nhiên cũng sẽ không trực tiếp cho họ, bởi vì nếu họ không có đọa tâm và căn cơ, tạo hóa cho họ chỉ sợ là phúc không phải họa, cho nên ta càng có thể làm, cho dù những tiền bối kia năm đó phải trải qua những gì để đoạt được những tạo hóa này, thì ta cũng biết tạo hóa có được không hề dễ...

Lúc nghe thấy lời này, ánh mắt của mọi người ở xung quanh đã mơ hồ sáng lên, dường như ý thức được cái gì đó.

- Nói tiếp!

Phương Hành hơi sáng mắt lên, nhanh chóng thúc giục.

Ngao Liệt nhìn thấy suy nghĩ của mình lại được Phương Hành tán thành thì tất cũng hưng phấn, nhẹ nhàng gật đầu một cái rồi nói tiếp:

- Cho nên, ta suy nghĩ từ điểm này, có khả năng là chúng ta đã hiểu sai ý của bọn họ rồi không? Bọn họ để lại Tiên lộ này, có ba cửa ải lớn, kỳ thực ý nghĩa quan trọng nhất cũng không phải là vì khảo nghiệm cũng không phải là muốn làm khó dễ, mà là muốn nói cho chúng ta về kinh nghiệm năm đó của bọn họ, cũng làm cho chúng ta cảm nhận được cảm nhận năm đó của bọn họ ở một mức độ nào đó?

- Giống như cửa thứ nhất vậy, xông qua tinh hải vô tận, U Thổ thoạt nhìn như vạn phần hung hiểm nhưng vẫn thu được tạo hóa, có phải là thời điểm bọn họ vốn ở tinh không gặp phải nguy hiểm như vậy, tự nhận là vô cùng không may mắn, lại tự nhiên nhận được cơ duyên hay không? Chuyện này rất có khả năng, bởi vì Thiên Nguyên cũng không có U Thổ, các đời trước của Long tộc căn bản cũng không có khả năng tu luyện Long tức hỗn độn. Mà môn thần thông này lại được khen là thần thông tối cường của Long tộc ta, có thể thấy bọn họ sau khi bước vào tinh không này mới tìm hiểu ra được...

- Bọn họ đã từng trải việc cầu sự sống trong cõi chết, cho nên cũng muốn cho chúng ta cảm nhận chuyện đó sao?

Văn Tiên sinh cau mày, hỏi dò:

- Cửa thứ hai lại là ảo giác đó, bọn họ trải qua ảo giác như thế nào?

Lúc này Ngao Liệt trả lời rất nhanh:

- Ảo giác này có thể thể hiện tâm ma mà bọn họ đã từng trải qua...

- Tâm ma?

Mọi người đều thì thào lẩm bẩm, tâm tư đặt hết lên lời y nói.

- Không sai, chính là tâm ma mà bọn họ trải qua trên Tiên lộ...

Ngao Liệt trầm giọng nói:

- Phải biết, trước đây bọn họ bước vào tinh không là dưới tình huống không biết gì cả, cho dù là rồng hay là Tiên, trước đây rời khỏi Thiên Nguyên đều bị ép bất đắc dĩ mà thôi. Bọn họ là một nhóm người bị trục xuất, căn bản không biết sau khi rời khỏi Thiên Nguyên sức sống bừng bừng sẽ đi về đâu trong vùng tinh không tĩnh mịch rộng lớn này, cứ như vậy chờ tới đau khổ, cô tịch, làm thế nào mà chịu được? Trước đây sau khi rời khỏi tinh hải ba người chúng ta bỏ lỡ Vô Lượng môn đã tung hoành trong Tiên lộ, không ngờ tới mất tận ba mươi năm, tư vị đó là sự tĩnh mịch bậc này chứ, tỷ phu bởi vì buồn chán mà chuẩn bị nuôi heo dùng để ăn thành đại yêu luôn rồi...

- Nói bậy, sư tôn nuôi chúng ta là làm thú cưng, không phải dùng để ăn...

Lời này vừa nói ra, đám đệ tử heo mập đều cảm thấy không vui trợn mắt nhìn Ngao Liệt.

- Được được được, thú cưng cũng được...

Tâm tình Ngao Liệt vô cùng tốt, không cãi nhau với bọn họ mà khoát tay áo tiếp tục nói:

- Phải biết rằng lúc đó chúng ta dù sao cũng chỉ có ba người làm bạn, hơn nữa biết trước có Tiên giới, có mục tiêu, có chí hướng, chỉ cần đi về phía trước là sẽ có kết quả, nhưng các vị tiền bối là lần đầu Tiên đi trên Tiên lộ này, làm sao có thể biết phía trước có vật gì được? Con đương trước mặt bọn họ đều không biết trước, con đường của chúng ta còn có phần cuối, con đường của bọn họ lại không biết có phần cuối hay không, ở trong hoàn cảnh lạnh lùng cô tịch này, cho dù là Tiên nhân, cho dù là nhóm Long tổ tiền bối vô cùng cường đại, làm sao có thể không sinh ra tâm ma được?

Nói đến đây, tất cả mọi người đã hiểu “tâm ma” mà Ngao Liệt nói là thứ gì…

- Đúng vậy, đối mặt với sự vô cùng này, đối mặt với con đường không biết nơi nào là điểm cuối, ai có thể giữ được đạo tâm không có một hạt bụi đâu?

Ngẫm lại một đám tu sĩ bị trục xuất tới tinh không, mất đi quê hương, bước đi trong tinh không vô tận này, đối mặt với một đại tinh hoang vắng thờ ơ không có chút sức sống, bọn họ làm sao có thể không sinh ra sự hối hận, muốn quay đầu trở về chứ?

Đừng nói là sẽ có tâm ma, sợ là còn có người bị ép điên nữa!

Nhưng vẫn có người kiên trì, đi tới cuối con đường mờ mịt này, khai sáng sự huy hoàng của Đại Tiên Giới…

Vì để bọn hậu bối hiểu được tâm tình khi đó của bọn họ nên bày vài cái cảo cảnh, thật sự quá hạ thủ lưu tình rồi!

- Vậy nếu như nói tiền bối Long tộc muốn kể ra, trước là hung hiểm và tạo hóa mà bọn họ gặp phải ở tinh không, hai là bọn họ phải trải qua tâm ma ảo cảnh trùng điệp, cửa ải cuối cùng của Tiên lộ này là một cửa quan trọng nhất, muốn nói cho chúng ta biết thứ gì đây?

Giọng của Lộc Tẩu thật thấp hỏi, sau đó tất cả mọi người đều xúc động, trầm mặc.

Ánh mắt của mỗi người đều nhìn xuống phía dưới, nhìn về phía bia hải vô tận, đáy mắt như có cảm xúc nào đó.

- Dĩ nhiên là... kẻ địch của bọn họ rồi!

Ngao Liệt cũng trầm mặc thật lâu sau đó mới khe khẽ mở miệng, dường như sợ kinh động tới vong hồn ở đây.

Trong chốc lát không có ai trả lời, nhưng mỗi người đều biết y nói không sai.

Bởi vì khi chưa nghĩ tới chỗ này, bia đá kia chỉ là bia đá, nhưng bây giờ nhìn lại lại cảm thấy bia đá giống như mộ bia!

Nghĩ đến cũng hợp lý!

Trước đây các bậc tiền bối xông Tiên lộ, trong tinh không trải qua hung hiểm đáng sợ cùng sự dày vò nội tâm.

Trong tinh không càng có nhiều sinh linh khác với sinh linh của Thiên Nguyên tồn tại, sinh linh khác chinh chiến với bọn họ, tranh đoạt tài nguyên. Nhóm tiền bối cũng đã đánh bại vô số kẻ địch, cuối cùng mới đoạt được Đại Tiên Giới, tạo ra Tiên cơ muôn đời.

Nếu không như vậy, ba nghìn thần tộc làm nô bộc làm sao có được?

- Nói như thế, chúng ta ở trên Tiên lộ này quả thực cũng không phải phá quan mà là đang một lần nữa đi trên con đường mà các đời trước của Long tộc đi qua, trải qua cảm nhận của bọn họ lúc ở tinh không, lĩnh hội sự vui sướng khi bọn họ nhận được tạo hóa trong tuyệt cảnh, cũng lĩnh giáo sự đau khổ cùng tuyệt vọng của bọn họ ở trong tinh không, học bọn họ để chiến thắng tâm ma, luyện ra đạo tâm đối mặt với tuyệt cảnh cũng vĩnh viễn không lùi bước...

Giọng nói cầu Ngao Liệt hơi trầm xuống, nhẹ nhàng nói:

- ...Một bước cuối cùng chính là cho xem kẻ địch mà bọn họ đã từng chiến thắng!

Lộc Tẩu âm trầm thở một hơi:

- Nếu nói như vậy, cửa ải cuối cùng này, chẳng phải là...

- Khà khà... Ngươi nói rất hay, bí mật để phá giải cửa ải cuối cùng này đây rồi!

Phương Hành bỗng nhiên nặng nề nở một nụ cười rồi vỗ bả vai Ngao Liệt một cái, sau đó liền đứng lên, duỗi người.

Lúc nhìn về tinh hải, ánh mắt đã có vẻ vô cùng kiên định cùng cuồng bạo.

- Đương nhiên là phải cứng rắn xông qua, không có đường tắt nào có thể đi được!

- Giống như tiền bối của Long tộc cùng chúng Tiên đã từng, khi đối mặt với kẻ địch, bọn họ cũng không có đường tắt có thể đi...

Chương 1332: Còn không bằng một đám heo

- Xông qua? Các ngươi muốn xông vào cùng bia hải này?

Sau khi nghe đám Phương Hành phân tích, cho dù là Long Mẫu hay là đám tạp huyết Long tử Long tôn cũng đều kinh ngạc. Phản ứng đầu Tiên của bọn họ chính là đám Phương hành đang chỉ cố ý có lệ, là bị Cửu Đầu Trùng ép quá nên cố ý tới nói bậy. Chỉ có điều sau khi nghe Lộc Tẩu giải thích lại đều trầm mặc lại, trái tim dâng lên tâm tình không rõ. Sau một hồi lâu, Long Mẫu quyết định làm thuyết khách đi về phía Cửu Đầu Trùng giải thích chuyện này. Còn đám Phương hành thì cũng chỉ ở lại lẳng lặng chờ một câu trả lời thuyết phục của Cửu Đầu Trùng. Dù sao Long Nữ nằm trong tay Cửu Đầu Trùng, cho dù bọn họ tự nhận đã tìm ra đáp án cũng phải được Cửu Đầu Trùng tán thành mới được!

- Đáp án này là ngươi nghĩ ra được?

Ngoài dự đoán của mọi người, Cửu Đầu Trùng cũng không lập tức cự tuyệt mà phân hóa thân qua đây.

Vẫn là dáng vẻ lão già kia, có phần hăng hái nhìn Phương Hành, trong mắt dường như có ánh sáng ngoài ý muốn.

- Tuy là đổi lại là ta chắc là cũng sẽ làm như vậy, nhưng cách đó cũng không phải ta nghĩ ra!

Phương Hành né người ra để lộ Ngao Liệt đứng phía sau hắn, cười nhạt nói:

- Là do hắn giải đáp được!

- Hừ!

Ngao Liệt lạnh lùng nhìn Cửu Đầu Trùng, đáy mắt có ý giễu cợt.

Hàm ý trong ánh mắt này đương nhiên là rất rõ ràng, đạo dũng mãnh mới là căn bản thành Tiên, đám yêu ma như ngươi làm sao có thể hiểu được?

- Chuyện này kỳ thực căn bản không coi là một đáp án!

Cửu Đầu Trùng chậm rãi lắc đầu, giữa lúc sắc mặt mọi người đều đại biến cho là lão không chịu bằng lòng, thì thấy lão thở dài rồi lại chấp nhận:

- Chỉ có điều bây giờ suy nghĩ dường như quả thực không còn đường khác dễ đi hơn, trên thực tế bản tọa ở đây canh giữ bảy năm, nếu thật sự có phương pháp phá giải nào khác thì chắc chắn sẽ không tránh được hai mắt của ta, càng nghĩ càng chỉ thấy có một lời giải thích như vậy, cách phá giải kỳ thực vô cùng đơn giản, chỉ là nếu muốn thực hiện thì sức mạnh của ta thôi lại không đủ, bị làm khó dễ mà thôi...

Lời nói của Cửu Đầu Trùng cũng làm một nhóm người có vẻ u sầu, lúc này người khổ sở trong lòng đâu chỉ có lão?

Lộc Tẩu, Văn Tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp, thậm chí là đám người luận đạo kia cũng đang lo lắng về vấn đề này!

Cho dù tìm được cách này thì thế nào?

Vẫn bất đắc dĩ như vậy!

Sức mạnh không đủ liền không qua được bia hải, không qua được phía bên kia.

Chuyện này quả thực còn không bằng trực tiếp từ chối bọn, cũng có thể tuyệt tâm tư này của họ...

Chỉ có điều lúc này Phương Hành đã tiến lên một bước, nói:

- Bản thân ngươi thì bị làm khó, nhưng khi cộng thêm bọn ta lại không nhất định sẽ vậy!

- Quả thực như vậy!

Cửu Đầu Trùng gật đầu, trong ánh mắt nở ý cười nhìn về phía Phương Hành:

- Trong vùng bia hải này, mỗi một tấm bia đều có phong ấn sức mạnh cường đại, nếu có sinh linh tiến vào đều sẽ bị bọn nó vây công, một người đi vào thì sẽ phải một mình chống đỡ tất cả đám bia hải này, nhưng nếu hai người đi vào cùng nhau xông cửa thì chỉ cần chịu một nửa áp lực, còn nếu mọi người cùng nhau xông qua cho dù không chiếu ứng lẫn nhau được, chỉ chia sẻ áp lực với người bên cạnh cũng là trợ lực rất lớn rồi.

- Xem ra ngươi đã sớm nghĩ tới biện pháp này!

Phương Hành ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút bất thiện nhìn Cửu Đầu Trùng, vẻ mặt tức giận.

- Ta nghĩ tới tất cả biện pháp, cuối cùng cảm thấy cách này có hy vọng lớn hơn chút mà thôi...

Cửu Đầu Trùng gượng cười một tiếng, dường như có hơi bất đắc dĩ giải thích.

- Thật là độc ác đó...

Phương Hành lại híp mắt nở nụ cười, chỉ là trong nụ cười không hề có sự vui vẻ, rót đầy ghét cay ghét đắng:

- Nếu cùng nhau xông qua cửa ải, đối với người có thực lực mạnh hơn một chút đương nhiên là một chuyện tốt, bởi vì có người giúp hắn chia sẻ áp lực, hắn có thể đi càng lâu hơn, nhưng đối với người thực lực yếu một chút thì cũng là một đại nạn, bởi vì bọn họ vốn là con mồi dùng để hấp dẫn thần bia, trong quá trình xông qua bia hải, từng người bọn họ sẽ bị thần bia khống chế, từ đó ngươi có thể đi tới điểm cuối bên kia, nhưng bọn họ chắc chắn đề sẽ trở thành đá kê chân lúc ngươi qua bia hải, ha ha ha ha... một cách thật tốt, ngươi muốn để bọn ta làm tế phẩm của ngươi à?

Lộc Tẩu, Văn Tiên sinh, Hoan Hỉ Cóc cùng đám người luận đạo nghe tới lúc này thì sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Nếu không phải Phương Hành vạch trần, bọn họ thực sự còn chưa nghĩ sâu xa thấu đáo như vậy.

- Đừng có nói ra vẻ bản tọa âm độc như thế, đã muốn trở thành Tiên, không có chút hung hiểm thì làm sao có thể thành công được?

Cửu Đầu Trùng bị Phương Hành nói trắng tâm tư ra nhưng căn bản sắc mặt cũng không hề thay đổi, nhàn nhạt lên tiếng:

- Huống hồ các ngươi cũng không phải nhất định đều chết ở trong bia hải, bước chân vào nơi đây mọi người đều sẽ gặp phải áp lực bằng nhau, còn như ai có thể đi tới bờ đối diện thì phải xem vận may và thực lực của mỗi người. Vận may tốt nhưng bàn về thực lực chỉ sợ ngươi cũng không kém hơn bản tọa bao nhiêu! Trong mọi người, người có khả năng đi tới cuối nhất chính là hai người chúng ta, có thể cả tiểu long nữa, như vậy, coi như những người khác đều trở thành tế phẩm cũng là làm tế phẩm cho hai người chúng ta, sao có thể quy hết tội nghiệt cho mình ta được?

Lời này lại lập tức nói cho Phương Hành cũng không muốn lên tiếng nữa. Lời nói của Cửu Đầu Trùng đúng là nói thật, dựa theo bình thường, Phương Hành kỳ thực vốn không cần vạch trần điểm này. Chỉ có điều hắn không chịu được sắc mặt như tất cả mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của Cửu Đầu Trùng mà thôi.

Trầm ngâm một lát, đang muốn tranh thủ gì đó, Cửu Đầu Trùng lại thấy chán ghét, thản nhiên nói:

- Nếu như các ngươi cũng không nghĩ ra phương pháp nào tốt hơn, như vậy sau một canh giờ nữa chúng ta lên đường thôi, bản tọa không còn quá nhiều thời giờ có thể lãng phí như các ngươi được, cơ hội thàn Tiên chỉ ở đường này, ta đã đợi bảy năm, lại đợi các ngươi thêm bảy ngày, hiện tại một khắc cũng không muốn đợi nữa!

Nói xong lời nói này, ông ta đã phất ống tay áo, phân thân biến mất trong không trung.

- Tên khốn kiếp này, rõ ràng trong lòng đã sớm có chủ ý, cố tình lại không nói ra mà muốn chúng ta nói ra trước...

Mọi người đều hận tới nghiến răng nghiến lợi, tức giận bất bình, trong lòng lại cảm thấy bi thương.

Có một số việc, nói toạc ra cũng không có tác dụng gì, nên làm cái gì bây giờ mới được đây?

Cửu Đầu Trùng chờ bảy ngày này sợ là vì

muốn để bọn họ nghĩ ra cách đó...

Đại khái lão ta cũng biết, nếu lão ta đưa ra phương pháp này, đám Phương Hành cho dù thế nào cũng sẽ không đồng ý!

Dù sao những người này không phải thuộc hạ của lão ta, không thể lão ta nói gì đều nghe nấy được, để bọn họ đi tìm chết cũng sẽ không nhíu mày.

- Nói rồi, cũng không biết Cửu Đầu Trùng có hối hận để mộ đám thuộc hạ như đống rác rưởi lại trong tinh không hay không!

Phương Hành nghĩ tới điểm này thì cười lạnh một tiếng, hơi có phần hả hê.

Trong thời gian bảy năm này, Cửu Đầu Trùng nhất định là không dễ chịu. Lúc đầu ông ta lên đường đã mang cả tòa Long cung tới, có vô số thuộc hạ Hải tộc. Còn hai người Phương Hành và Ngao Liệt một mình bước lên Tiên lộ, kết quả đến cuối cùng, Cửu Đầu Trùng đi tới cửa thứ ba của Tiên lộ, bên người ngoại trừ Long Nữ làm con tin ra thì không còn ai nữa, còn bên cạnh Phương Hành thì lại càng ngày càng nhiều người.

Hơn nữa, khi nghĩ tới điểm này, trong lòng Phương Hành cũng nhớ lại một số người, khóe miệng không nhịn được mà nở nụ cười âm hiểm.

- Tiên giới ở bờ đối diện, trong lòng người nào có mong muốn thành Tiên thì cùng lên đường!

Trong lòng nghĩ thật lâu, Phương Hành mới từ từ quay đầu lại nhìn một nhóm người ở phía sau rồi giơ tay chỉ bia hải, nặng nề nói:

- Nếu không muốn mạo hiểm thì cũng có thể ở lại đây, chỉ là chuyện sau này, sẽ rất khó nói...

Nhận lấy ánh mắt hắn quét tới, có người cúi đầu, có người thì âm thầm quyết định.

Còn trong lòng Phương hành cũng trầm mặc.

Tuy biết rõ Cửu Đầu Trùng muốn người ở đây chia sẻ áp lực cho lão ta, nhưng hắn cũng không thể từ chối được.

Một là bởi vì, hắn cũng cần những người này, thứ hai là bởi vì muốn vào Tiên giới, quả thực cần vượt khó tiến lên...

Mặc dù hắn có thức giới, đại khái có thể thu mọi người vào trong thức giới, nhưng hắn lại không nhắc tới chuyện đó. Trên đời này không có chuyện tốt không phải trả giá lớn đã có thể thành Tiên, những người này đều là đại tu sĩ có thực lực không tầm thường, hắn đương nhiên sẽ không cho phép những người này trốn vào thức giới của hắn để hưởng phúc. Bản thân hắn lại phải liều chết xông qua bia hải vì bọn họ, muốn cái gì thì phải trả giá tương xứng!

- Đây là Tiên lộ của Long tộc ta, ta đương nhiên không có đạo lý nào không đi đến cuối cùng cả!

Ngao Liệt là người đầu Tiên nói ra quyết định. Y biết Phương Hành có thức giới, cũng lo Phương Hành muốn thu y vào thức giới.

- Ha ha, lão phu cầu Tiên một đời, bây giờ đã tới bước cuối cùng, sao có thể lùi bước được?

Lộc Tẩu cười ha hả mở miệng, đầy mặt là ý cười nhưng khẩu khí lại cực kỳ kiên tuyệt.

Nghe ông ấy nói vậy, Văn Tiên sinh cũng chỉ đành bất đắc dĩ nói theo:

- Đã xông thì xông vậy, nào còn đường nào tốt hơn để chọn chứ?

Còn như những người khác càng không cần lo lắng. Ngoại trừ Thái Hư Bảo Bảo ra, bọn họ thậm chí còn không biết Phương Hành sở hữu thức giới, hơn nữa những người luận đạo này còn hãm sâu vào đạo chướng, coi Phương Hành như thần. Cho dù biết hắn có thức giới cũng sẽ không đề nghị được hắn che chở. Còn như Thái Hư Bảo Bảo vào lúc này căn bản là không thèm để ý mà móc lỗ mũi, lá gan lớn đến mức kỳ lạ, không hề có ý lui bước nào.

- Tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi, sinh tử có số, giàu sang do trời định!

Phương Hành thở dài, đối với kết quả này không biết có nên hài lòng hay không, nhưng cũng chỉ có thể như thế, đang muốn nói thêm gì đó nhưng ánh mắt lại vô ý nhìn qua đám đệ tử heo mập, sau đó cũng không nhịn được hơi ngẩn người một chút...

- Chúng ta... chúng ta chỉ là thú cưng thôi...

Heo mập Kim Đan cầm đều đệ tử lắp bắp một lúc mới nói ra một câu...

Lúc đầu Phương Hành âm trầm như nước bây giờ cũng tỏ ra cạn lời, vẫy tay than thở:

- Các ngươi đi theo ta...

Đang liều mạng chớp mắt với Phương Hành, các đệ tử heo mập đều cực kỳ mừng rỡ, cả đám xúm nhau lại tới cạnh Phương Hành. Còn sau đó Phương Hành phất tay áo một cái đưa chúng nó vào hết trong thức giới. Cũng không phải hắn có ý thân làm sư phụ che chở đệ tử gì, thật sự là đám đệ tử heo mập này có thực lực quá yếu, vừa vào trong bia hải coi như có đi không có về, cho dù muốn giúp cũng không giúp được...

Dĩ nhiên, những người khác nhìn thấy vậy thì đều có sự hâm mộ vô tận.

- Mẹ kiếp, lăn lộn lâu như vậy còn không bằng một đàn heo...

Chương 1333 : Chỉ cần thành Tiên, người còn lại không quan tâm

- Nếu muốn vượt qua cửa này, cần có huyết mạch Long tộc cúng tế tổ Tiên, mở được Long môn, chúng ta bố trận thành hàng giết về bờ bên kia!

Cửu Đầu Trùng nói một lúc sau sẽ xuất phát thì thật sự một lúc lâu sau mới xuất phát. Nhưng trước khi lên đường đã chuyển tới một nhóm linh đan, tài nguyên, ai cũng có phần, chính là những thứ mà lão ta đoạt được lúc tới cửa thứ ba này. Trước đây Phương Hành lừa Cửu Linh Đại Hoàn đan từ trong tay lão ta cũng là một loại trong số đó. Ngoại trừ chữa thương ra còn có thể giải độc, bổ khí, đặt ở Thiên Nguyên cũng là tinh phẩm khó gặp được. Còn một nhóm mà Cửu Đầu Trùng đưa tới xác thực xem như là đỉnh cấp. Chỉ có điều trong lòng chư tu cũng không có vẻ cảm kích quá mức, hiểu được dụng ý của Cửu Đầu Trùng. Đối với lão ta thì lại ước gì những người này có thể chống đỡ được lâu hơn chút, càng lâu thì càng có thể chia sẻ áp lực lâu hơn cho lão ta...

Chư tu đi tới đối diện Long môn, chia ba nhánh trái phải và chính giữa, từ xa nhìn nhau.

Cửu Đầu Trùng từ sớm đã chiếm vị trí bên trái, đám Phương Hành chỉ có thể tới phía tây, vừa mới nhìn thoáng qua thì đội hình khá là cường đại. Lấy Phương Hành cầm đầu, một bên là tam thái tử Ngao Liệt của Thương Lan Long cung, bên phải là Lộc Tẩu, Văn Tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp lại lần lượt đứng ở phía sau. Về sau nữa lại hơn mười vị luận đạo của chư tộc, chuyển đội hình tam giác mắt lạnh nhìn phía trước. Mà đội hình này cũng là đội hình dễ dàng hóa giải áp lực nhất khi bọn họ xông trận. Trái phải phía sau Phương Hành đều có người bảo vệ, chỉ cần chuyên tâm để ý phía trước là được.

Mà so sánh với đội hình lớn của phe Phương Hành, Cửu Đầu Trùng ở bên trái lại có vẻ rất cô đơn. Một đám Long tử Long tôn của Thương Lan Hải đều có tâm đề phòng và chán ghét, không đứng cùng với Cửu Đầu Trùng. Vì vậy tuy là lực lượng nhỏ yếu nhưng vẫn kiên trì chọn đứng ở chính giữa. Còn một đại yêu thoạt nhìn bên ngoài đã già yếu như Cửu Đầu

Trùng lại chỉ khoanh hai tay, một mình đứng ở một bên, ánh mắt kinh ngạc nhìn bia hải trước mắt. Phía sau chỉ có một người, lại còn là trưởng công chúa Ngao Trinh của Long cung có thâm thù đại hận với lão ta.

- Mở cửa đi!

Nhìn thoáng qua đám con cháu không chịu tới phe mình, nét mặt của Cửu Đầu Trùng cũng không có gì khác lạ, chỉ thở dài thật thấp rồi phân phó Ngao Trinh đang đứng ở phía sau mình không nói một lời, muốn nàng lấy tinh huyết cúng tế, mở Long môn!

Ở trên Tiên lộ này, huyết mạch Long tộc vốn giống như chìa khóa, không có bọn họ thì sẽ không đi qua được cửa ải.

- Để ta đi!

Ngao Liệt nghe được thì lạnh giọng quát lên, cất bước đi ra:

- Trong bảy năm qua, tỷ tỷ của ta dùng tinh huyết bản mạng giúp ngươi khấu quan mười ba lần, đã bị thương tổn tới bổn nguyên. Cửu Đầu Trùng, đây cũng là một món nợ máu của Long cung ta và ngươi, xem ngươi tự giải quyết cho tốt!

- Ha ha!

Cửu Đầu Trùng cười cười, từ chối cho ý kiến, cũng không trả lời.

Ngao Liệt liền chủ động tiến lên thấp giọng ngâm tụng, sau đó vung tay cắt đầu ngón tay, dùng sức vẩy máu vào Long môn.

- Tiên tổ Tiên tông, tử tôn bất hiếu, dẫn dắt cừu địch tới đây khấu quan...

Sau khi Ngao Liệt than nhẹ, Long huyết rắc vào trên Long môn thoạt nhìn đen thùi lùi lại lập tức có ánh sáng bắn ra bốn phía. Từng tia kim quang phá tan lớp bên ngoài của Long môn, tán ra phù văn vàng rực vô tận, sau đó trong Long môn mơ hồ lóe lên vài tia Tiên quang, cuối cùng đột nhiên phá tan mở ra một cánh cửa khổng lồ tạo thành thần quang môn hộ. Thậm chí còn lan cả ra ngoài làm một mảng lớn bia hải bị bao phủ bên trong đó tạo thành tràng vực vĩ đại mà mắt thường có thể nhìn thấy được, giống như đại đạo tiếp dẫn vậy.

Trước đó, tràng vực này, đám Phương Hành chỉ cảm ứng được sự tồn tại của nó, nhưng bây giờ lại thật sự xuất hiện.

Vắt ngang trên không, cực kỳ to lớn, quy tắc bên trong sâm nghiêm, huyền cơ vô tận, lại như...

- Tràng vực này chẳng lẽ luyện thành từ Vô Lượng?

Có người nhìn ra đầu mối, thất kinh hỏi.

- Tiền bối Long tộc quả nhiên bất phàm, lại luyện Vô Lượng thành tràng vực ở cửa ải thứ ba, thủ bút này khó có thể tương được...

Văn Tiên sinh cũng không khỏi lóa mắt, thấp giọng khen ngợi.

Lộc Tẩu cũng nở nụ cười, nét mặt lại có vẻ ung dung:

- Ha ha, cũng chỉ có tràng vực bậc này mới có thể để cho người ta thành thật vượt qua, bởi vì chỉ có một cánh cửa này thôi, không qua được thì coi như thất bại, bằng không chúng ta đã sớm vòng qua cửa này tiến thẳng tới Tiên giới rồi.

...

...

- Ầm! Ầm!

Khi đang nói chuyện, Long môn đã mở rộng, bên trong có không ít bia đá dựng lên, so với bia hải rải rác ở bên ngoài Long môn, bia hải bên trong Long môn có vẻ dày đặc và cường đại hơn. Bia hải ở bên ngoài đa phần lấy màu xanh làm chủ đạo, bia đá màu đỏ rất ít, màu trắng càng quý hiếm hơn. Nhưng khi nhìn vào Long môn lại chằng chịt toàn bia đá màu đỏ, bia đá màu trắng cũng đan xen trong đó, không hề hiếm thấy như bên ngoài. Có thể thấy được không riêng gì số lượng nhiều hơn, sức mạnh cũng mạnh hơn bên ngoài không ít...

- Bia đá màu trắng giao cho ta đối phó, các ngươi chỉ để ý phòng vệ trái phải và đằng sau là được.

Ánh mắt của Phương Hành lạnh lẽo xông lên trước nhất, vừa bước một bước vào trong Long môn, thân hình chợt như xông vào nộ long!

Vèo vèo vèo!

Đám Ngao Liệt, Lộc Tẩu theo sát phía sau, mấy thân ảnh hóa thành lưu quang xông vào bia hải.

Lách cách.

Cảm ứng được khí của sinh linh, bia đá rậm rạp trong tinh không cuồn cuộn khí cơ ngút trời, tản ra từng tia thần quang phun về phía trước. Còn Phương Hành xông lên trước nhất lại huy quyền đánh ra, sức mạnh cuồng bạo điên cuồng đáy ra đánh tan bia đá chặn ở trước người, hung hăng đánh ra một con đường trong bia hải. Sau đó dọc theo lối đi đó, từng bước một bay về phía trước.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Nhìn thấy đám Phương Hành vào bia hải, nhóm tạp huyết Long tử Long tôn của Thương Lan Hải cũng xốc ngạo khí nghiêm nghị muốn xông vào cửa.

- Cậu của các ngươi...

Long Mẫu có phần khó xử nhìn thoáng qua Cửu Đầu Trùng đang cô độc đứng ở một bên.

- Mẫu hậu, trước đây ông ta bỏ chúng ta mà đi, còn cậu cái gì nữa?

Một vị Long tử quát lạnh cắt đứt câu nói của Long Mẫu, sau đó phi thân xông vào cửa.

Long tử Long tôn khác thấy thế cũng không chịu chậm hơn, mỗi người đều phi thân lên, từng người xông vào trong Long môn.

- Nhưng ông ấy... dù sao cũng là cậu của các con...

Long Mẫu Vũ Mị Nhi thở dài, ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Cửu Đầu Trùng, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ theo các con xông trong cửa.

- Mấy lần trước đều thất bại, lần này có nhiều người chia sẻ áp lực như vậy, hy vọng có thể thành công...

Tâm tư của Cửu Đầu Trùng âm ngoan, không hề có chút tình cảm nào. Lúc này nhìn thấy Phương Hành ở bên phải cùng Long Mẫu ở chính giữa vừa trước sau xông vào trong Long môn thì ánh mắt cũng chỉ hơi sáng lên, trầm thấp lẩm bẩm, ánh mắt nhìn thoáng qua sâu trong bia hải, cũng không biết đang tính toán cái gì. Sau đó cười ha ha như là đã hạ quyết tâm, xoay người lại nhìn thoáng qua Long Nữ:

- Vậy chúng ta cũng vào đi thôi...

- Ngươi phải bảo vệ ta cho tốt!

Long Nữ bị Cửu Đầu Trùng kéo tới tinh không này vài năm, nên tức giận đều đã tức, nên phải kháng cũng đều đã từng phản kháng, bây giờ đương nhiên sẽ không làm những chuyện không có ý nghĩa đó nữa. Tiến lên một bước theo sát Cửu Đầu Trùng, ánh mắt nhìn về phía đám Phương Hành ở bên phải đã xông vào trong tinh không, cười nhẹ nói:

- Nếu không, phu quân và đệ đệ ta đều sẽ tức giận!

- Yên tâm, khi còn chưa tới bờ bên kia, ta sẽ không để cho ngươi bị thương!

Cửu Đầu Trùng thấp giọng đáp lại, sau đó nhìn Long Nữ một cái, ánh mắt có chút hăng hái, như là nghĩ tới điều gì thú vị, một lát sau mới cười nói:

- Ngươi cảm thấy tiểu Phương Hành kia cùng Ngao tam thái tử có khả năng thành công tới bờ bên kia không?

Long Nữ hơi ngẩn ra, chăm chú nhìn Cửu Đầu Trùng, nói:

- Bọn họ nhất định có thể!

- Ồ? Sao ta lại cảm thấy hai người bọn họ căn bản không có tư chất thành Tiên nhỉ?

Cửu Đầu Trùng truyền ra một luồng ý niệm cuốn Long Nữ lên, sau đó cất bước bước chân vào bia hải, tay áo phất ra tạo thành một con đường, đồng thời giọng nói cũng vang lên bên tai Long Nữ:

- Ánh mắt của ngươi khá tốt, tiểu Phương Hành là một trong mấy người lọt vào mắt ta ở Thiên Nguyên, trước khi bước vào tinh không thậm chí ta còn nghĩ có thể hắn là truyền nhân duy nhất có tư cách kế thừa đại đạo của ta, chỉ tiếc bây giờ gặp mới hiện hắn có khuyết điểm trí mạng, ích kỷ lại không lạnh lùng, giảo hoạt lại nhẹ dạ, rõ ràng chuyên tâm muốn tự tại lại cố tình quá mức bị ràng buộc, ha ha, không thể không nói, trước đây bản tọa quá đề cao hắn rồi, hắn không có tư cách truyền thừa đạo của ta...

-Ha ha, ngươi muốn truyền đạo của ngươi cho hắn?

Long Nữ theo Cửu Đầu Trùng tiến vào bia hải, giọng nói lại mang theo sự trào phúng nhàn nhạt:

- Cũng không thèm hỏi xem phu quân ta hắn có thích hay không? Hắn có thể rất giống ngươi ở một phương diện, nhưng ta biết hắn không giống ngươi, chỗ không giống quan trọng nhất thậm chí có thể nói là hoàn toàn trái ngược với ngươi! Đạo của ngươi có gì có thể làm người ta hâm mộ chứ? Ngươi hãy nhìn cục diện hiện tại, cũng đều xông Tiên lộ, bên cạnh ngươi còn lại mấy người chứ? Thuộc hạ đã từng không tiếc tất cả xông vào Tiên lộ cùng ngươi đâu rồi? Thuộc hạ đã từng trung thành và tận tâm với ngươi, cho dù ngươi bảo bọn họ đi chết bọn họ cũng cam tâm tình nguyện làm theo còn lại mấy người?

Nàng nói rồi chân mày nhíu lại, nhìn về đám Long Mẫu cách đó không xa, thở dài nói:

- Ngay cả em gái ruột của ngươi, con của em gái ngươi trước kia kính ngưỡng ngươi như thế, tôn sùng ngươi như thần minh, hiện tại thì thế nào? Bọn họ thà rằng một mình đối mặt với bia hải hung hiểm cũng không muốn ở bên cạnh ngươi nhận sự che chở, đây chính là thứ ngươi muốn sao? Ha ha, tu hành một đời, cầu Tiên một đời, chỉ cầu được sự lẻ loi hiu quạnh, đây chính là kết quả ngươi muốn à? Trong thời gian bảy năm này ta cô độc cố thủ một mình ở Long cung nhưng tâm cũng tràn đầy, bởi vì ta biết phu quân ta nhất định sẽ tới, nhưng ngươi thì sao, ngồi trơ ở đỉnh núi bảy năm ngày đêm nhìn bia hải, trong lòng có từng hối hận không?

Những lời này nói vừa kiêu ngạo vừa tự hào, nhìn bóng lưng của Cửu Đầu Trùng, khuôn mặt cũng không nhịn được ngước lên.

Còn Cửu Đầu Trùng sau khi nghe lời này thì cũng hơi trầm mặc, sau một hồi lâu lão mới trầm trầm mở miệng.

- Tuổi các ngươi vẫn còn quá trẻ, làm sao có thể biết được con đường cầu Tiên vốn phải cô độc...

- Bản tọa chặt đứt tất cả ràng buộc trong đạo tâm của ta chỉ vì cầu Tiên, đợi ta đặt chân lên Tiên sơn, người còn lại cần gì phải để ý tới nữa?

Chương 1334: Tiên tư thế nào?

Chính thức bắt đầu xông vào cửa ải thứ ba của Long tộc, có thể thành Tiên hay không, có thể tiến vào Tiên giới trong truyền thuyết hay không chính là ở lần này.

Cửa ải này, không có phương pháp phá gì, chỉ có xông cửa!

Giống như vạn quân trong bụi rậm, không có phương pháp gì có thể dễ dàng thắng lợi, chỉ có xông qua thiên quân vạn mã tới chém thủ cấp của tướng địch. Mà tiền bối Long tộc đặt cửa ải này ở cuối cùng cũng có ý riêng... Bước chân vào tinh không, đặt chân vào Tiên giới, đánh hạ một loạt cổ giới Logn tộc, sự tích này có thể truyền lưu ngàn vạn năm. Mà nếu muốn lập được đại công tích này không chỉ cần dựa vào trí tuệ cùng nghị lực là được, lúc cần thiết nhất định phải dùng vũ lực. Dù sao ngươi sẽ gặp phải quá nhiều địch nhân cùng đối thủ, mà vũ lực vĩnh viễn là thủ đoạn hữu hiệu nhất để giải quyết mấy vấn đề này.

Tiên lộ Long tộc chính là thể nghiệm con đường mà các đời trước của Long tộc đã từng đi qua.

Mà nhóm bọn họ ban đầu làm thế nào có thể đi qua được con đường này?

Có khí phách, có lòng tin bền chí, một điểm quan trọng hơn chính là bọn họ có thực lực cường đại.

Trong bia hải, thần bia năm màu đâu chỉ có hàng ngàn hàng vạn tấm.

Mà tất cả bia đá đều là địch nhân đã từng bị bọn họ giết.

Bọn họ dựng mộ bia cho kẻ địch mà bọn họ từng đánh hạ, để hậu thế tới xem, tới lĩnh hội.

Tạo hóa ngay ở phía trước, truyền thừa lớn nhất cũng ở phía trước, Tiên cơ cũng ở ngay phía trước.

Nhưng có thể có được hay không thì phải xem các ngươi có thể sống sót giết qua bia mộ của kẻ địch mà bọn ta đã từng chém giết, qua bờ bên kia hay không!

Nếu không làm được thì có tư cách gì có thể kế thừa di trạch của bọn ta?

Dù sao chúng ta đã từng chiến thắng kẻ địch sống sờ sờ, mà bây giờ các ngươi chỉ cần thắng được những tấm bia mộ mà thôi!

Đối với Long tộc, chuyện này quả thực là một thủ đoạn vô cùng ôn nhu rồi.

Dĩ nhiên, ôn nhu không có nghĩa là có thể dễ chịu mà vượt qua được.

Xông qua bia hải thứ ba trên cổ lộ của Long tộc, càng có nhiều người càng tốt.

Chuyện này quyết định bởi tính chất của bia hải.

Cả vùng bia hải mênh mông vô biên đi sâu cả trăm ngàn dặm, bên trong căn bản không biết có bao nhiêu tấm bia đá, đã chôn vùi bao nhiêu kẻ địch của tiền bối Long tộc. Nếu như một người xông cửa ải, áp lực phải đối mặt sẽ là tất cả trăm ngàn tấm bia đá bên tỏng bia hải. Bởi vì khoảng cách có gần có xa nên không thể tất cả bia đá đều chen lên trước được, nhưng ở trong một khu vực, bị áp lực cũng rất lớn.

Nhưng nếu nhân số nhiều hơn chút thì sẽ khác. Ví dụ như trong chu vi trăm trượng vốn có ba trăm tấm bia đá, một mình mình xông tới sẽ cần phải ứng phó với áp lực của ba trăm tấm bia đá này. Nhưng nếu hai người cùng tới thì mỗi người chỉ cần ứng phó với một nửa bia đá trong số đó, nhiều người hơn thì đương nhiên có thể phòng vệ trái phải, không cần lo lắng phía sau mình sẽ bị tập kích, chỉ cần dồn tinh lực của mình ở một hướng là được.

Chủ ý của Cửu Đầu Trùng chính là như thế!

Tuy sau khi tiến vào bia hải, lão ta cũng cô độc một mình nhưng dù sao có ba đội cùng xông vào bia hải, áp lực mà lão ta phải đối mặt cũng chỉ bằng một phần ba so với trước đây. Quả thực có thể thả lỏng hơn, căn bản không tạo thành uy hiếp gì với lão được.

- Không thể vội vàng kích động, gần phải tiết kiệm pháp lực!

Trong lúc xông ải, Lộc Tẩu trầm giọng hét lớn, nhắc nhở chư tu:

- Bia hải phân ra ngũ sắc, xanh đỏ trắng vàng tím, đại biểu cho năm loại kẻ địch mà tiền bối Long tộc từng gặp phải. Loại sau cường đại hơn loại trước, hiện tại chúng ta mới chỉ gặp được hai loại xanh và đỏ, coi như có thực lực yếu nhất nên không cần vội vã lấy hết con bài chưa lật của mình ra, nếu không sau đó gặp phải bia đá mạnh hơn thì sẽ bị vây chết trong bia hải này...

Ầm!

Lúc ông ấy nói chuyện, trong bia hải phía trước đã có một tấm bia đá trong suốt như ngọc nhanh vọt tới. Bên trên đó tỏa ra ánh sáng trắng đáng sợ, ngưng kết trong tinh không tạo thành một thanh thần kiếm to lớn, từ xa chém về phía đầu của Phương Hành ở phía trước. Bên trên nó ẩn chứa kiếm khí lành lạnh, ngay cả Ngao Liệt và Lộc Tẩu đi ở phía sau lưng Phương Hành cũng không khỏi thận trọng đợi.

- Câu này nói không sai!

Lúc này, ánh mắt của Phương Hành cũng lẫm liệt, trong thời gian ngắn ấn ra một quyền, một bước đạp ra ngoài. Lúc này hắn không thể tránh, nếu như tránh đi, người gặp xui xẻo chính là những người ở phía sau. Vì vậy hắn thẳng thắn vọt tới tấm bia đá màu trắng kia. Bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, khi kiếm khí của tấm bia đá màu trắng kia còn chưa đánh tới đã vọt tới trước tấm bia đá đó rồi. Sau đó đấm ra một quyền, năm phần mười sức mạnh đập ầm ầm trên tấm bia đá màu trắng này. Chỉ nghe ầm một tiếng, trên tấm bia đá chằng chịt kẽ nút, cuối cùng ầm một tiếng, vỡ tan.

Còn kiếm khí màu trắng tràn ra trên tấm bia đá cũng tiêu tán vô hình khi bia đá bị vỡ nát.

Ánh mắt mọi người đều có chút khiếp sợ nhìn về phía trước.

Một là khiếp sợ với thực lực mạnh mẽ của Phương Hành, hai là khiếp sợ với sự đáng sợ của tấm bia đá màu trắng kia.

- Lộc lão đầu nói không sai...

Phương Hành cũng không quay đầu lại, giọng nói lại chuyển thành thần niệm truyền lại:

- Vào bia hải, sinh tử chỉ trong gang tấc, các ngươi chú ý cho ta! Tiểu gia ta không thích bắt nạt người thành thật, mà các ngươi ở trước mặt ta đều thành thật đàng hoàng, cho nên ta cũng không lừa các ngươi, chúng ta phóng thẳng một đường về phía trước, lúc có thể giúp nhóm các ngươi ta nhất định sẽ không mặc cho các ngươi rơi vào tử địa, nhưng lúc ta không giúp được thì ta cũng sẽ không xuất thủ, phải nói thật trước như vậy, đừng trách ta lòng dạ sắt đá, với hoàn cảnh trước mắt, thứ ta có thể làm được cũng chỉ là không lừa các ngươi thôi...

- Nếu đã vào cửa ải cuối cùng có ai còn không có chuẩn bị chứ, Phương tiểu hữu coi thường chúng ta rồi...

Văn Tiên sinh lên tiếng cười, tự nhiên có thêm sự hào sảng. Một phát đã điều khiển bày phù văn thần bí đánh nát tấm bia đá màu đỏ đang đánh tới ông ta thành bột mịn, sau đó ánh mắt cũng thâm sâu nhìn về phía cuối của bia hải.

- Cả đời, khoảng cách với Tiên chưa bao giờ gần như vậy, chỉ mong lần này có đủ phúc trạch để đặc chân tới bờ bên kia!

- Lại nói, so sánh với vô số lão hữu, chúng ta đã coi như là may mắn rồi...

Lúc này mắt già của Lộc Tẩu cũng nặng nề, cảm thán tận đáy lòng:

- Tối thiểu, chúng ta đến gần được chốn mơ ước, có hy vọng tới được nơi trong lý tưởng nhất!

Cũng không biết lúc này ông ấy đang nhớ lại lão ẩu khô phát trên Tiên lộ hay gì, cùng với vô số đạo hữu có cùng cảnh giới nhưng cuối cùng lại quyết định ở lại Thiên Nguyên chống lại đại quân Thần tộc, lúc này, nét mặt in hằn sự cảm khái.

...

...

- Cửa này không dễ xông đây...

Lúc này Thái Hư Bảo Bảo cũng đã ở trong trận doanh xông trận. Nó khá thông minh, vẫn theo sát bên cạnh Phương Hành, chân nhỏ ngắn nhưng lại chạy cực nhanh, như dính lấy Phương Hành, khá an toàn, dường như chưa có tấm bia đá nào có thể tới gần nó được. Lúc này nó vừa xông lên vừa chuyển động đôi mắt nhỏ đánh giá bốn phía, dáng vẻ rất cơ linh, nói chuyện mà mình đoán được cho Phương Hành:

- Ta đã quan sát đại thể một lượt, bây giờ chúng ta vẫn chưa hoàn toàn lao ra khỏi phạm vi của bia đá màu đỏ cũng đã có người phải dùng hết sức để chống đỡ rồi, khi tiến vào phạm vi tất cả đều là bia đá màu trắng chắc là sẽ có người tụt lại phía sau, nhưng càng đi về phía trước thì còn có bia đá màu vàng và màu tím mạnh hơn nữa...

- Càng nhiều người tụt lại phía sau, áp lực của những người khác cũng sẽ càng lớn, quả nhiên là không dễ xông...

Phương Hành thuận miệng trả lời:

- Tuy ước nguyện ban đầu của những lão già khốn kiếp của Long tộc có thể lý giải được, nhưng bây giờ ta lại thấy bọn họ như đang lừa con cháu vậy, ta không tin có được mấy người có thể hoàn toàn bằng sức của chính mình xông qua được bia hải này...

- Người ta không phải đang lừa con cháu, là ngài đang lừa người ta...

Thái Hư Bảo Bảo cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi cho rằng trước kia hậu đại của Long tộc tiến vào Tiên giới thực sự là cần đánh thông cả vùng bia hải hay sao, khi đó cao thủ Long giới của Long tộc nhiều như vậy, có người đặc biệt chú ý tới bia hải, tử tôn tới cũng chỉ để bọn họ cảm nhận một chút, xông qua bia hải được một khoảng cách nhất định coi như là Tiên tư của bọn họ rồi, giống như Tiên môn bình thường chiêu thu nhóm đệ tử cần kiểm tra khảo nghiệm tư chất của bọn họ ấy, nhưng bây giờ gặp xui xẻo chính là Cổ giới Long tộc đã không còn ai, đương nhiên cũng không có ai giúp các ngươi ra ngoài được, cho nên một con đường duy nhất trước mặt các ngươi chính là đánh thông hoàn toàn bia hải này, dùng phương pháp trực tiếp nhất để xông tới bờ bên kia!

- Điều này chẳng phải là...

Phương Hành thầm kinh hãi:

- Chỉ có người có tư chất kiệt xuất thành Tiên nhất của Long tộc mới có thể tới được bờ đối diện sao?

- Đoán chừng còn mạnh hơn so với mầm Tiên...

Thái Hư Bảo Bảo cười nói:

- Tuy Long tộc có huyết mạch rất thưa thớt nhưng trong vạn năm có thể có trên bảy tám chục người đến, nhưng trong thời gian một trăm ngàn năm có thể dựa vào sức mình đánh thông bia hải, sợ là có một hai người cũng là không tệ rồi? Ha ha, tuy các ngươi cùng nhau xông qua cửa này nhưng nếu có thể đi tới bờ bên kia cũng đủ để kiêu ngạo, bởi vì có thể chứng minh Tiên tư của các ngươi ở một mức độ nào đó đã gần với kỳ tài mười vạn năm mới xuất hiện của Long tộc, chuyện này truyền ra ngoài có mặt mũi lắm đó?

Phương Hành nghe xong cũng không nhịn được ngẩn ngơ, than thở:

-Đúng là tư bản khoác lác...

Chỉ có điều nghĩ tới chuyện đó lại không nhịn được nói:

- Chỉ có điều Cổ giới Long tộc có cao thủ nhiều như mây thì bây giờ vì sao ngay cả một người cũng không còn?

- Khi đó ta mới sinh linh thức, ký ức không được đầy đủ nhưng chỉ biết khi chủ nhân nhà ta mang ta trốn vào Cổ giới Long tộc, cũng chính là nghìn năm trước, Cổ giới Long tộc cũng đã không còn một ai nữa, khi đó đã bị Tam Thập Tam Thiên chinh phạt rồi...

- Tam Thập Tam Thiên chinh phạt?

Phương Hành mơ hồ kinh hãi, hỏi đến tộc cùng, Thái Hư Bảo Bảo lại mờ mịt không biết.

Chủ nhân Thái Hư Tiên Vương của nó vốn có tính tình thanh tĩnh, đại kế Tam Thập Tam Thiên không tham gia quá nhiều. Còn nó khi đó mới vừa sinh linh thức, trí nhớ thiếu hụt. Dù sao Thái Hư Tiên Nhân Vương cũng không thể mỗi ngày nói bí mật với một cái gương

được!

- Quên đi, chuyện tương lai tương lai lại nói, trước Tiên xông qua bên kia đã!

Phương Hành không muốn nghĩ nhiều nữa, ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy tấm bia đá màu đỏ ở phía trước càng lúc càng ít. Đập vào mắt đã bắt đầu có từng vùng bia đá màu trắng lóa mắt, áp lực quanh người cũng bỗng nhiên dâng cao lên giống như bắt đầu xông vào một thế giới hoàn toàn khác trước. Ngạo khí trong lòng hắn cũng dâng lên, thở dài một hơi quyết định bắt đầu toàn lực ra tay từ đây...

- Nếu bia hải này vốn có dụng ý kiểm tra Tiên tư, vừa vặn xem xem Tiên tư của ta có bao nhiêu...

Trong lòng Phương Hành thầm nghĩ như thế, khí thế trên người không ngừng dâng lên, cuộn trào mãnh liệt.

-Cuộc đời này từng kiểm tra tư chất hai lần, một lần là ở Thanh Vân tông, mới vào tu hành; Lần hai là ở chỗ này, để được vào Tiên giới...

- Lần trước tư chất của ta nhất định là thấp nhất, còn bây giờ?

- Còn ai dám nói tư chất của ta là thấp nhất?

Chương 1335: Kẻ thù cũ hỏi ai mạnh

Ầm!

Nhìn đại thể cục diện thì khu vực bia đá màu đỏ so với khu vực bia đá màu trắng có tồn tại một con đường ngăn cách mơ hồ. Bên này con đường là rất nhiều bia đá màu đỏ, bên kia con đường lại có rất nhiều bia đá màu trắng. Khí cơ giữa hai khu vực cũng hoàn toàn khác biệt. Một bên hơi trầm, bên kia thì nhộn ngạo, từ rất xa khi nhìn thấy con đường này, chod ù là Long Mẫu cùng đám tạp huyết Long tử Long tôn đi ở chính giữa hay là đám Lộc Tẩu cùng Văn Tiên sinh đi ở bên cạnh Phương Hành cũng không nhịn được mà giảm tốc độ, vẻ mặt nghiêm trọng rõ ràng có phần khủng hoảng khi nhìn thấy khu vực toàn màu trắng xóa phía trước, trong lòng có cảm giác nặng nề.

Nhưng đúng lúc này lại có hai người xông lên.

Một ở bên trái nhất, chính là Cửu Đầu Trùng. Ông ta ít xuất thủ ở khu vực bên trái, chỉ khi nào có bia đá tới trước mặt thì tay áo mới tùy ý phất làm bia đá dạt sang một bên, thoạt nhìn như nhàn nhã tản bộ, thực sự có sự bình tĩnh kỳ lạ. Nhưng khi tiến tới trước khu vực bia đá màu trắng, ánh mắt của lão lại hơi sáng lên, như là rốt cục cũng trở nên nghiêm chỉnh, sau đó khí thế cả người đột nhiên cao hơn, một thân pháp lực cuồn cuộn khó có thể dùng lời diễn tả được dâng lên từ trong người lão ta, trùng điệp như nước sông làm hai tay áo đột nhiên bay về phía trước.

Bộp, bộp, bộp, bịch, bịch, bịch!

Luồng sức mạnh đáng sợ này hung hăng đánh về phía trước, lập tức làm từng tấm bia đá bị đụng vào nhau, tất cả sức mạnh thần thông phun ra ở bên trên đều bị một kích của Cửu Đầu Trùng đánh chìm vào trong bia đá, làm cho gần trăm tấm bia đá ở phía trước Cửu Đầu Trùng cũng như trầm xuống, nhanh như chớp đụng về phía sau, đè ép lẫn nhau, bỗng nhiên tạo thành một vùng thoáng đãng, nhìn trong mắt người khác giống như khí thế cả người Cửu Đầu Trùng bỗng nhiên tăng lên làm tất cả bia đá ở trước người lão ta đều sợ hãi lui ra ngoài.

Ngay dưới ánh mắt của bao nhiêu người đang nhìn về phía Cửu Đầu Trùng với nét mặt vô cùng khiếp sợ, Phương Hành ở bên phải cũng ra tay. Hắn trầm trầm nghiến răng cười gằn, sau đó liền nắm song quyền vung cánh lên giống như một con chim lớn vọt về phía khu vực tụ tập toàn bia đá màu trắng. Bất ngờ rống một tiếng đập vào hơn mười tấm bia đá đang vọt về phía mình. Lại chỉ nghe răng rắc vài tiếng, tất cả bia đá màu trắng hơi dừng lại một chút, sau đó lập tức nổ về phía xa.

Vù vù vù vù vù vù!

Bia đá nổ ra phía sau đụng phải bia đá khác, cũng truyền sức mạnh đáng sợ của Phương Hành ngược về sau. Từng tấm vỡ nát hóa thành bụi mịn trôi nổi, thậm chí ở trong khu vực hoàn toàn chỉ có bia đá trắng xóa này cứng rắn tạo ra bốn năm hàng dài khói trắng lơ lửng trên không trung, cực kỳ đột ngột xuất hiện ở trước mắt Phương Hành. Có chừng gần trăm tấm bia đá bị đánh nát vụn dưới một kích này của Phương Hành.

- Đây... Đây con mẹ nó là sức mạnh gì chứ?

Ở giữa Cửu Đầu Trùng và Phương Hành, nhóm tạp huyết Long tử Long tôn đang do dự xem có nên vọt vào khu vực bia đá màu trắng hay không thì sắc mặt chợt biến.

Khí thế của Cửu Đầu Trùng đột nhiên dâng lên đã làm bọn họ quá đủ kinh hãi rồi, nhưng dù sao đã nhiều lần thấy Cửu Đầu Trùng xuất thủ. Làm bọn họ không ngờ tới chính là một kích toàn lực này của Phương Hành, thanh thế của nó lại không hề thấp hơn so với Cửu Đầu Trùng, thậm chí còn mơ hồ vượt qua!

Quan trọng hơn chính là trong một kích của

Cửu Đầu Trùng có pha tạp mấy thần thông huyền ảo, còn một kích của Phương Hành thoạt nhìn lại thuần túy là một thân quái lực. Điều này làm người ta càng thấy đáng sợ hơn. Thân thể của một người làm sao có thể tới được mức độ đó? Cho dù ở trong mắt Yêu tộc hay Long tộc, sức mạnh thân thể của Nhân tộc đều nhỏ yếu, đó đã trở thành nhận thức chung rồi. Vì vậy khi nhìn thấy dáng vẻ này của Phương Hành, sự hoang mang trong lòng sâu thêm một bước. Sức mạnh đủ để đè bẹp bất cứ loại yêu chủng man thú nào đó, rốt cục làm sao mà luyện được?

Sâu trong lòng, đám tạp huyết Long tử Long tôn luôn tự cao tự đại này đột nhiên sinh ra sự kiêng dè sâu sắc với Phương Hành.

Ở bên trái, ánh mắt của Cửu Đầu Trùng cũng như hai thanh lợi kiếm nhìn về phía Phương Hành.

Trong con mắt thoạt nhìn đục ngầu kia dường như tỏa ra một tia sáng kinh dị ngạc nhiên...

Mà cùng lúc đó, Phương Hành cũng đang nhìn sang Cửu Đầu trùng, chân mày chậm rãi nhíu lại, nét mặt rất trịnh trọng.

Rất rõ ràng, bọn họ đều đang âm thầm ước định sức mạnh của đối phương.

Ngay cả đám Lộc Tẩu dường như cũng cảm nhận được gì đó, đưa mắt nhìn về phía trước.

Lúc này ở phía trước, bia đá màu trắng thành từng vùng chằng chặt, phun trào lực thần thông sâu như biển, chỉ có mỗi hai người Cửu Đầu Trùng và Phương Hành ở phía trước. Mỗi người chiếm một phía nhìn nhau từ phía xa. Trước người trống rỗng làm bức tranh này giống như bị dừng hình lại rồi khắc sâu vào trong đầu của mỗi người, có cảm giác kỳ quái xuất hiện: Hai người này có lẽ thực sự là kẻ địch!

Một già, một trẻ!

Một người âm trầm như nước, một người hung man tựa hồng hoang...

Một người điều khiển thần thông, huyền ảo khó lường...

Một người thi triển quái lực, vô pháp vô thiên...

- Đúng là kẻ địch của nhau...

Ngay cả Lộc Tẩu cũng đang âm thầm tự nói trong lòng:

- Cũng chỉ có khí vận như Long tộc mới có thể đề cao kẻ địch kiểu này được? Tương truyền từ cổ xưa, Long tộc chính là chủng tộc kỳ lạ nhất trong thiên địa, xuất thân là yêu nhưng lại không thuộc yêu loại, tu hành đại đạo Nhân tộc, trời sinh tương hợp với người nhưng lại không phải người, sinh ra từ hồng hoang nhưng lại khác biệt với Hồng Hoang di chủng, tương tự với sinh linh Thần tộc trong tinh không nhưng cũng đột phá cực hạn của sinh linh Thần tộc, nếu không phải Nhân tộc nghịch thiên nổi dậy ở thời Thái cổ, đoạt đi khí vận của Long tộc, Long tộc sẽ trở thành đứng đầu của chúng sinh. Cho dù bây giờ đứng đầu chúng sinh là Nhân tộc nhưng Long tộc cũng có địa vị siêu nhiên, không bao giờ bị người khác khinh thường...

- Mà từ khi sinh ra từ Thái Cổ đến nay, Long tộc cũng từng trải qua rất nhiều gập ghềnh, từng bị chúng Tiên nô dịch, cũng từng chịu khống chế của Thiên Đình, thậm chí Thượng Cổ còn xuất hiện đại nhân vật như Đại Bằng tộc, thích nhất là lấy Long tộc thuần huyết làm thức ăn... Nhưng cho dù là loại tai kiếp nào Long tộc đều chống chọi. Chúng không giống Nhân tộc có số lượng nhiều, kỳ tài liên tiếp xuất hiện, cho dù có tai kiếp cũng sẽ có liên tiếp những lớp thiên kiêu tới dẫn dắt Nhân tộc đi về phía huy hoàng. Long tộc vốn có huyết mạch thưa thớt, đối mặt với nhiều tai kiếp như vậy sớm nên đoạn tuyệt huyết mạch rồi mới đúng, nhưng chúng nó vẫn gắng gượng qua vô số tai kiếp. Nguyên nhân chính là vì có sức mạnh nào đó trong chốn u minh bảo vệ Long tộc...

- Có người nói đó là thiên ý, cũng có người nói là ý chí mà các đời trước của Long tộc để lại hình thành một sức mạnh cuồn cuộn phù hộ cho huyết mạch của Long tộc. Cửu Đầu Trùng chính là vì tin vào sức mạnh này tồn tại nên vẫn không dám thật sự chặt đứt huyết mạch của Long tộc. Mà bây giờ nhìn vào, chẳng lẽ sức mạnh kia thật sự tồn tại sao? Có kỳ tài cái thế như Cửu Đầu trùng, muốn đánh cắp khí vận của Long tộc, chặt đứt huyết mạch của Long tộc, cho nên thiên ý mới đưa tới một kỳ tài không thua gì Cửu Đầu Trùng để hắn che chở cho Long tộc. Cũng chính vì vậy mới xuất hiện hai đại kỳ tài chỉ dưới Thánh Nhân của Thiên Nguyên này, đều vì hận thù của Long tộc mà đánh lẫn nhau, muốn phân cục diện thắng bại trong Tiên lộ này...

Bởi vì hình ảnh trước mắt có sức tấn công tinh thần quá mức, tinh thần của Lộc Tẩu bay bổng, trong nháy mắt nhớ tới rất nhiều thứ.

Thậm chí lão không nhịn được mà ngẩng đầu lên nhìn sâu vào trong bia hải.

- Bộ tộc Chân Long thần dị như thế, rốt cục đang cất giấu bí mật bậc nào?

...

...

- Tiếp tục...

Cũng không có ai biết suy nghĩ trong lòng Lộc Tẩu, hai người Phương Hành và Cửu Đầu Trùng được mọi người coi như thần linh cũng chỉ liếc xéo nhau một cái, sau đó liền lập tức chọn hành động riêng. Trái tim Phương Hành cực kỳ hào hứng hét lớn một tiếng rồi tiếp tục ra tay, huy quyền như rồng. Sức mạnh của cả đại thế giới đều gia trì trên hai quả đấm của hắn, sức mạnh thỏa thích đánh ra, làm vỡ vô số bia đá.

Còn Cửu Đầu Trùng thì niết pháp ấn huyền ảo, thần sắc như thần đẩy ra vô tận bia đá màu trắng.

Hai người bọn họ đều không hề nương tay, bởi vì bọn họ đều hiểu, đối mặt với bia đá bậc này tựa như đối mặt với trận địa của địch chân chính, căn bản không cho phép người ta ẩn nhẫn. Nếu lúc xuất thủ còn giấu tài sẽ làm người ta nhụt chí, sẽ bị kẻ địch nhân chuyện đó mà lẻn vào khe hở. Cần đánh ra nhiều khí lực hơn để hóa giải nguy cơ, còn bọn họ cũng đều hiểu, phía trước sẽ còn có bia đá cường đại hơn đang chờ. Lúc này không muốn tiêu hao quá nhiều khí lực căn bản chính là hành động muốn chết. Ai cũng sẽ không làm hành động của kẻ ngu như vậy.

Dĩ nhiên, kết quả không nương tay chính là xuất hiện một cảnh tượng hai người như đang tranh phong!

Rõ ràng đến nơi này sức mạnh của bia đá màu trắng đã mạnh hơn, nhưng bởi vì hai người họ ra tay toàn lực mà làm trong bia hải này xuất hiện một cơn sóng triều. Từ hai hướng trái phải ào tới, trùng điệp cuốn về phía trước. Tất cả bia đá đều bị cuốn trôi, ném ra bốn phía, hoặc bị vỡ vụn, hoặc bị trấn áp, thoạt nhìn giống như xông thẳng vào trận địa của địch. Đối thủ người ngã ngựa đổ, những người khác đi theo bọn họ tiến vào trong khu vực bia đá màu trắng này được thả lỏng không ít, chỉ để ý liều mạng đuổi kịp hai người bọn họ!

- Hai người kia rốt cục là ai mạnh hơn vậy?

Vấn đề này cũng quan quẩn trong lòng chư tu, không nhịn được mà đều âm thầm suy đoán.

Lúc đầu chư tu đại khái không ai cho là Phương Hành có tư cách so với Cửu Đầu Trùng. Dù sao Cửu Đầu Trùng thực sự quá cường đại, không chỉ từng xưng hùng một đời mà còn có thọ nguyên mấy ngàn năm rồi, ngay cả cửu Thánh đại biểu cho người mạnh nhất Thiên Nguyên cũng không phải ai cũng có nắm chắc có thể bắt được lão ta. Nếu thừa nhận Phương Hành có thực lực đọ sức với Cửu Đầu Trùng, ở một mức độ nào đó không phải là đang nói Phương Hành có tư cách sánh vai với cửu Thánh của Thiên Nguyên hay sao? Chuyện này quả thực là quá khoa trương, dù sao mọi người đều biết, thọ nguyên của Phương Hành còn chưa tới trăm tuổi...

Nhưng vào lúc này bọn họ lại không nhịn được mà bắt đầu so sánh.

Thật sự là trong quá trình xông cửa ải này, biểu hiện của Phương Hành quá mức hung man, khí thế không hề thua kém Cửu Đầu Trùng!

Thậm chí nhìn cảnh tượng bia đá nổ tung bên hắn còn vượt qua cả Cửu Đầu Trùng...

Dĩ nhiên nhìn điểm này thì không đủ để tính xem Phương Hành có thể mạnh hơn Cửu Đầu Trùng hay không. Tuy sự thực mơ hồ bày ở trước mắt, nhưng chư tu còn chưa muốn thừa nhận, hoặc nói đúng ra là không dám thừa nhận. Phương Hành tu hành còn chưa tới trăm năm đã có thể thắng Cửu Đầu Trùng...

Người duy nhất dám thật sự kết luận chính là trưởng công chúa Long cung Thương Lan Hải – Ngao Trinh!

Tuy nàng đi phía sau Cửu Đầu Trùng nhưng vẫn luôn nhìn Phương Hành, thu hết sự cuồng bạo xông cửa ải của Phương Hành vào đáy mắt. Sau đó dưới đáy lòng đương nhiên sinh ra một suy nghĩ, cố định, vĩnh viễn ghi tạc trong đáy lòng:

- Rõ ràng phu quân của ta đẹp mắt hơn một chút rồi...

Chương 1336: Bên trong có cái gì

Tốc độ xông qua khu vực bia đá màu trắng thậm chí còn nhanh hơn khi xông qua khu vực bia đá màu đỏ. Cảnh tượng quỷ dị này xác thực khiến người ta kinh ngạc, thậm chí khó hiểu, cũng chỉ có hạng người nổi bật có thực lực như Ngao Liệt và Lộc Tẩu mới hiểu được nguyên do trong chuyện này. Những người khác thật sự là cho rằng Cửu Đầu Trùng đang âm thầm phân cao thấp với Phương Hành, muốn đấu một trận xem sức lực của người nào mạnh hơn, cũng vui vẻ hưởng thụ thành quả này. Ngược lại, hai người bọn họ càng xuất thủ càng mạnh, áp lực phải gánh vác sẽ càng lớn. Những người khác có thể được chút lợi ích, làm bia đã phía trước trở nên khó khăn. Hai người này giống như núi cao hứng lấy phần lớn gian khổ, đương nhiên cũng lợi cho người đi theo phía sau!

Chỉ là, có được tất có mất...

Xông qua khu vực bia đá màu trắng quá nhanh cũng có nghĩa bọn họ sẽ lấy tộc độ nhanh hơn đi tới khu vực bia đá màu vàng.

Khu vực bia đá màu vàng gần với khu vực bia đá màu tím mạnh nhất!

Cũng chính là dấu vết mà tiền bối Long tộc nghênh chiến với kẻ địch có cảnh giới mạnh thứ hai!

Nhưng một tấm bia đá màu vàng quỷ dị đột nhiên xuất hiện trong khu vực bia đá màu trắng lung tung ở phía trước, giống như tia chớp, tản ra ánh sáng chói mắt đón đầu đánh về phía Phương Hành. Ngay cả Phương Hành cũng cả kinh trong lòng, vô ý thức đánh ra một chưởng. Bây giờ hắn hầu như đã dựa vào sức mạnh cuồng bạo để xông qua khu vực bia đá màu trắng. Cũng không biết đã đánh nát bao nhiêu tấm bia đá, cũng không biết đã đánh bao nhiêu quyền, đương nhiên không thể quyền nào cũng có sức mạnh giống nhau gia trì lực của cả thế giới được. Lực của quyền sớm đã chậm lại, gần như chỉ bằng lực của nhục thể mình.

Lúc đầu bằng vào lực của thân thể hắn đánh nát bia đá màu trắng cũng coi như dễ dàng. Nhưng lúc tấm bia đá màu vàng này xuất hiện lại sinh dị biến. Trên tấm bia đá màu vàng kia không chỉ hiện ra kim quang chói mắt, kim quang đó giống như vật sống vậy, bỗng nhiên kim quang hóa thành huyễn ảnh cao lớn như núi, toàn thân gai xương mở cái miệng rộng ra không tiếng động rít gào. Sau đó giơ cao đầu gai xương lên hung hăng đâm về phía Phương Hành. Trong lòng Phương Hành tựa như nhớ tới cái gì đó, dưới sự kinh hãi vô ý thức vung ra một quyền...

- Bịch!

Một quyền vừa hay đập lên gai xương của quái vật màu vàng, vang lên một tiếng va chạm đáng sợ.

Răng rắc

Gai xương xuất hiện kẽ nứt rõ ràng, sau đó bị một quyền, kim mang chói mắt cũng nhạt đi.

Nhưng thân hình Phương Hành cũng xoay mình một cái, đình trệ giữa không trung làm một số người ở phía sau gấp rút chạy tới. Ngao Liệt và Lộc Tẩu đánh lên, bọn họ nhìn cảnh này cũng đều kinh hãi, biết Phương Hành gặp cường địch...

- Có sao không?

Hai người đồng thời quát hỏi, sau đó muốn vòng qua Phương Hành tiến lên tương trợ.

- Không có việc gì, lui ra phía sau!

Phương Hành giang hai tay ra chặn hai người lại rồi mắt nhìn phía trước, trầm giọng nói:

- Thì ra trong bia đá màu vàng phong ấn bọn họ...

Lúc này đã cách một khoảng cách nhất định, hắn cũng chăm chú quan sát quái vật do bia đá màu vàng kia biến thành, rất nhanh liền nhớ tới đã từng thấy quái vật này ở đâu. Đương nhiên đó là sinh linh Cốt tộc bên trong đám sinh linh Thần tộc, được xưng là Lạc Thần tộc. Trời sinh thần cốt, thân thể vô song cho dù ở bên dưới Thần chủ cũng có một vị Thần Vương. Kỳ thế vô địch, trong tin đồn là tồn tại vượt qua cả Chân Tiên. Còn trong tấm bia đá màu vàng ở trước mắt này lại phong ấn một cường giả của tộc đó, thậm chí còn có đủ cả cảnh giới và sức mạnh giống như khi còn sống!

Mặc dù nói tấm bia đá chỉ là vật chết, sức mạnh ẩn chứa bên trong nhưng lại không có linh tính, nhưng chỉ bằng sức mạnh này sợ là có thể đánh được vô số người tu hành rồi.

Phương Hành cũng vì xông qua quá mạnh, trong chốc lát vô ý nên suýt nữa thất thủ trong tay nó. Chỉ có điều sau khi phản ứng lại, hắn lập tức tiếp tục xông tới, một cước đạp lên đầu quái vật kia, sau đó huy quyền đnáh xuống. Lúc này trong quyền gia trì lực của thế giới, quyền nặng như vạn sơn hạ xuống lập tức hoàn toàn đánh tan kim quang của quái vật, ngay cả tấm bia đá cũng vỡ thành bột mịn...

- Sắp tiến vào khu vực bia đá màu vàng rồi...

Trên mặt Phương Hành cũng không hề tỏ ra vui mừng, ngẩng đầu lên nhìn đã thấy cách đó không xa ẩn hiện kim mang.

- Trong bia đá màu vàng này đều phong ấn sinh linh Thần tộc cường đại sao?

Trong lòng hắn thoáng qua một suy nghĩ:

- Chỉ có điều nghe đồn quá trình chúng Tiên thống ngự chúng Thần tộc cũng là lịch sử trấn áp máu tanh, các đời trước của Long tộc coi Thần tộc là kẻ địch cũng không hề quá đáng, chỉ là giả sử ngay cả những sinh linh Thần tộc vô cùng cường đại này đều chỉ có thể coi là kẻ địch được xem trọng thứ hai của Long tộc, như vậy sâu trong bia hải, bia đá màu tím có cảnh giới cao nhất sẽ là cái gì?

Trong lòng hắn mơ hồ nghĩ tới một đáp án, nhưng vào lúc này cũng không dám tiếp tục suy nghĩ sâu hơn.

...

....

- Rốt cục đã tới bia đá màu vàng rồi...

Lúc này, Cửu Đầu Trùng thấy cảnh Phương Hành dùng một quyền đập nát bia đá màu vàng thì tốc độ vọt tới trước cũng hơi hơi chậm lại. Ánh mắt thâm trầm nhìn về phía trước tựa như đang nghĩ tới điều gì, vẻ mặt nghiêm trọng, ánh mắt hơi nặng nề quái dị.

- Trước đây ngươi cũng đã biết, đều nhốt ta vào Long cung rồi một thân một mình xông vào bia hải, từ thời gian thì có mấy lần không xông qua được khu vực màu vàng, mỗi lần đều bị thương mà về, nhưng dựa theo đạo lý thì bia đá màu vàng này tuy mạnh lại có thể cản được ngươi nhưng dường như không đến nỗi có thể làm ngươi bị thương được, có phải trong bia hải màu vàng này có tồn tại cái gì đó mà ngươi chưa nói hay không?

Long Nữ chuyên tâm chú ý tới Phương Hành, nhưng nàng không phải người ngu, dáng vẻ của Cửu Đầu Trùng thay đổi đã hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Sau đó, từ chuyện này suy ra, nàng dường như đoán được cái gì đó.

Canh giữ bảy năm ở cửa thứ ba này, nàng theo Cửu Đầu Trùng xông qua bia hải. Bản thân Cửu Đầu Trùng cũng xông qua bia hải, nhưng khi tiến vào bia hải màu vàng lại là lần đầu Tiên. Lúc hai người xông vào bia hải này hoặc là tới bên cạnh bia hải màu vàng, Cửu Đầu Trùng cảm thấy không che chở được cho nàng nên liền chủ động rút lui quay lại, hoặc thu nàng vào trong Long cung rồi một mình xông qua bia hải màu vàng. Nhưng mỗi lần đều thất bại, thậm chí có vài lần lão bị thương mà về. Còn tâm tư của Long Nữ kín đáo, những chi tiết này không thoát khỏi ánh mắt của nàng được.

- Không có gì, mấy lần ta bị thương chỉ là bởi vì ở trong bia hải màu vàng gặp phải bia đá màu tím mà thôi...

Cửu Đầu Trùng nhàn nhạt đáp lời, vẻ mặt cũng đã trở nên cực kỳ trầm tĩnh:

- Là ngươi tự nghĩ nhiều rồi!

Nói rồi lại huy động thần thông, đánh tan mấy tấm bia đá màu trắng trước người, tiếp tục vọt về phía trước. Chỉ là dưới vẻ mặt nhìn như trầm tĩnh dường như không còn bình thản như vậy nữa. Lúc phi thân đnáh ra, một luồng thần niệm đột nhiên truyền ra ngoài, truyền vào trong đầu Long Mẫu Vũ Mị Nhi đang đau khổ chống đỡ trong bia hải, chỉ có một câu nói lạnh như băng:

- Bia hải màu vàng phía trước là nơi mà các ngươi không thể đối phó được, mau mau tới bên cạnh ta, nhận che chở còn có chút hy vọng sống...

- Chuyện này...

Thể xác và tinh thần của Long Mẫu Vũ Mị Nhi đại chấn, quay đầu nhìn sang Cửu Đầu Trùng, rất bối rối.

Dọc theo con đường này, nàng ta và đám tạp huyết Long tử Long tôn cũng đã chịu nhiều đau khổ. Bằng vào thực lực của bọn họ có thể xông qua bia hải màu đỏ cũng đã có chút may mắn rồi. Mà xông qua bia hải màu trắng thì hoàn toàn là do Phương Hành và Cửu Đầu Trùng mở đường. Hai người kia nhận phần lớn áp lực trong khu bia hải màu trắng nên bọn họ mới có chỗ trống đi qua, đi theo sau tới được đây.

Mà đối mặt với bia hải màu trắng ở phía trước, trong lòng nàng đã sớm e ngại rồi!

Một quyền của Phương Hành đánh tan tấm bia đá màu vàng nàng đã quan sát toàn bộ, tự nghĩ nếu có một tấm bia đá như thế đánh tới thì nàng ta còn thể có mấy phần thắng, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, phía trước lại có thêm vô số bia đá màu vàng nữa, nàng ta làm sao có thể ứng phó được?

Còn những đứa con của nàng thực lực còn không bằng nàng ta thì càng không có hy vọng gì.

- Đi, đi tới chỗ cậu các con...

Long Mẫu cũng không phải một người có tính tình ôn nhu gì, hơn nữa mặc dù nàng ta có chút oán hận với Cửu Đầu Trùng nhưng lại chưa từng thật sự hận ông ta. Đương nhiên sẽ nhanh chóng có quyết định. Truyền một luồng thần niệm gọi chư Long tử Long tôn lại, thân hình muốn ngang nhiên xông về phía Cửu Đầu Trùng.

-Mẫu hậu, người sao có thể...

Đám Long tử Long tôn mặc dù là tạp huyết nhưng cũng vô cùng kiêu ngạo, nghe vậy liền lập tức kinh hãi, đều có ý kiến.

- Dù sao ông ấy cũng là cậu của các con, là ca ca ruột của ta!

Long Mẫu trả lời như đinh đóng cột, sau đó không nói lời nào nữa, tới gần Cửu Đầu Trùng.

Những Long tử Long tôn khác tuy đầy bụng oán hận nhưng lúc này cũng đành giấu ở trong bụng.

Bọn họ không ác liệt thẳng thắn như Ngao Liệt, trời đất bao la, tính mạng của mình dù sao cũng quan trọng nhất, trước Tiên giữ được mạng rồi lại tính.

Chỉ là đám Long Mẫu đi tới bên cạnh Cửu Đầu Trùng tìm sự che chở nhưng cũng cảnh tỉnh Long Nữ Ngao Trinh. Nàng vốn có chút hoài nghi Cửu Đầu Trùng, lúc nàng càng không nhịn được mà lên lòng nghi ngờ, mày nhíu chặt lại. Vừa nhìn chòng chọc vào khu vực bia đá màu vàng ở phía trước, vừa nhanh chóng đuổi theo đồng thời vô ý thức giơ tay lên, muốn truyền tín hiệu với đám Phương Hành.

- Lúc này là lúc hắn chuyên tâm phá quan, đừng nên tùy tiện quấy rầy hắn...

Còn chưa đợi Long Nữ Ngao Trinh làm gì, giọng nói của Cửu Đầu Trùng đột nhiên lãnh đạm truyền vào đầu nàng.

Cùng lúc đó, một luồng sức mạnh lạnh lẽo quấn chặt lên người nàng, bỗng nhiên khống chế hết mọi động tác của nàng.

- Có quỷ, tuyệt đối có quỷ!

Trong bụng Long Nữ kinh hãi, ngày càng

khẳng định bên trong bia hải màu vàng nhất định có chỗ quỷ dị.

Chỉ là cố tình sau khi xác định được điểm này lại hoàn toàn mất đi khả năng báo hiệu cho Phương Hành, thậm chí ngay cả thân thể cũng không động được. Chỉ liếc nhìn Phương Hành cùng đệ đệ Ngao Liệt của mình rồi tiếp tục xông về phía trước. Vô số bia đá màu trắng bị bọn họ đánh văng ra ngoài, khoảng cách với bia hải màu vàng phía trước càng lúc càng gần, trong lòng của nàng cũng không ngừng trầm xuống...

- Tốc độ của bọn họ không thay đổi, Cửu Đầu lại chậm lại một chút, có thể thấy được bên trong bia hải màu vàng chắc chắn là hung hiểm...

- Chỉ là, ta bị Cửu Đầu Trùng vững vàng trông chừng, làm thế nào nói cho bọn họ biết bây giờ?

Vô số suy nghĩ nhanh chóng xuất hiện trong đầu Long Nữ, trái tim cực kỳ nôn nóng.

Cũng ngay lúc này, Cửu Đầu Trùng trừng mắt nhìn đám Phương Hành vọt vào trong bia hải màu vàng, khóe miệng nở một nụ cười yếu ớt truyền âm cho Long Nữ:

- Hà tất phải nóng lòng như vậy chứ, ta đã cho hắn một phần tạo hóa cực kỳ lớn đấy...

Chương 1337 - 1: Của ta và không phải của ta

Khu vực bia đá màu vàng giống như kim hà vùng chân trời, đột ngột trào vào tầm mắt.

Hầu như trong nháy mắt, áp lực khổng lồ đến mức khó có thể khiến người ta thở dốc đón đầu âp tới. Trước mắt, vô số bia đá kim sắc ùn ùn kéo tới, liếc mắt có thể thấy được mấy chục cái, hơn nữa mỗi một cái đều có sức mạnh thần tướng của sinh linh Thần tộc ở bên trong...

Thần tướng theo lý thuyết cũng không phải là thần tướng thông thường mà chính là thần tướng được đích thân Thần chủ sắc phong, thực lực tổng hợp chỉ kém Thần Vương một chút. Ở một mức độ nào đó thì loại Thần tướng này có thực lực còn mạnh hơn cả Thần Vương. Nói thẳng thắn hơn, ở một mức độ nào đó chúng nó hầu như được coi là cường giả một phương trong tinh không rộng lớn này. Nhưng khi thành kẻ địch của Long tộc và bị chém giết, hài cốt còn lại bị phong ấn vào tấm bia đá, tích trữ ở trong bia hải này, trở thành một thành viên của ải thứ ba, cũng tượng trưng cho vinh quang của Long tộc.

Ầm! Ầm! Ầm!

Cũng ngay lúc Phương Hành nhảy vào trong khu vực bia đá màu vàng, năm tấm bia đá màu vàng có khoảng cách gần nhất liền trực tiếp phun ra kim quang vô tận vọt về phía Phương Hành. Trong đó đương nhiên là ba tấm vọt về phía Phương Hành, còn hai tấm bia đá khác lại không để ý tới hắn, mỗi bên một tấm vọt về phía Ngao Liệt và Lộc tẩu đang theo sát sau lưng Phương Hành.

-Thái Thượng Phá Trận kinh... Tránh ra cho ta!

Phương Hành buồn bực rống lên một câu, song quyền đều đánh ra, dáng người tạo thành một tư thế hoàn mỹ rót một thân sức mạnh vào trong quyền.

Ba tấm bia đá màu vàng đều bị hắn đánh tới chấn động kim quang như sóng gợi, sau đó thân bia nứt nẻ lui về phía sau. Nhưng khiến người ta khiếp sợ là, hoàn toàn không giống những tấm bia đá trước đó trực tiếp nổ tung, nó chỉ bị nứt mấy đường mà thôi...

- Thật là rắn chắc...

Phương Hành nhe răng cười gằn, lẩm bẩm một câu rồi lần nữa xông tới.

Khóe mắt của hắn đã thấy có hai tấm bia đá vọt về phía Ngao Liệt và Lộc Tẩu. Thậm chí ở phía sau bọn họ, sau khi đám Văn Tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô bước vào khu vực bia đá màu vàng cũng có nhiều bia đá hơn bay về phía bọn họ. Lúc đầu hắn cũng muốn ra tay, giúp bọn họ đẩy lùi những bia đá này, nhưng sau khi do dự lại vẫn chọn đi về phía trước. Dù sao hiện tại hắn có thể giúp bọn họ đẩy lùi bia đá nhưng không thể mãi giúp bọn họ đưuọc. Ở phía trước còn có bia đá màu vàng vô tận, thậm chí còn có bia đá màu tím...

- Thần Long giơ vuốt, long giác chọc trời...

Đối với bia đá màu vàng bay tới, Ngao Liệt cũng không hề có ý đợi Phương Hành sắp xếp cho y. Rống lên một tiếng, lực thần long cuồn cuộn đánh ra. Rắc một tiếng, hai cái mong thò ra hung hăng xé kim quang trên bia đá thành tua nhỏ, sau đó hai cái sừng rồng đồng thời đâm về phía trước, tóe ra kiếm khí lành lạnh đáng sợ, dứt khoát bổ lên bia đá.

Răng rắc!

Trên mặt tấm bia đá, hầu như trong nháy mắt liền có thêm bảy, tám vết kiếm sâu tới tận xương, hầu như đánh tấm bia đá thành hai nửa. Kim quang ảm đảm rồi không thể tiếp tục ngưng tụ được nưa, bị Ngao Liệt chạy lên phía trước một phát đánh nát.

Còn Lộc Tẩu thì trực tiếp điều khiển hơn mười trận kỳ, đồng thời đánh ra ở bên cạnh, chặn tất cả pháp tắc trong khu vực quanh đó lại. Bia đá màu vàng vọt vào trong vùng này bỗng nhiên ngay cả thần mang kim sắc cũng bị đọng lại, không thể nhúc nhích. Lộc Tẩu thì nhân cơ hội xông lên phía trước, không tiếng động thổ nạp, liên tục giơ quyền đập lên bia đá làm đá vụn bay tán loạn, kim quang tung tóe, cuối cùng bị một cước của ông ấy đạp bay, va chạm vào những bia đá ở phía sau, sau đó cực kỳ ảm đạm rơi vào trong bia hải, lặng yên không một tiếng động.

Phía trước, lấy thần thức chú ý tới tình hình phía sau, Phương Hành cũng thở phào nhẹ nhõm, hai người kia cũng không làm cho hắn thất vọng.

Dù sao Ngao Liệt cũng có huyết mạch thần long, trời sinh là sinh linh cường hãn hi hữu của thế gian. Cho dù bây giờ còn chưa thành Tiên, căn cơ chưa tới thời điểm hùng hậu nhất, thần thông cường đại nhất của Long tộc, hỗn độn long tức cũng chưa tu luyện thành nhưng sau khi luyện hóa U Thổ, phần thực lực này cũng khá đáng sợ. Những bia đá màu vàng này tuy vô cùng lợi hại nhưng một tấm, hai tấm lại không làm khó được y.

Còn Lộc Tẩu sau khi luyện hóa U Thổ cũng có căn cơ hùng hậu, đã sớm hơn bình thường rồi. Sức mạnh của ông ấy có thể không đủ nhưng mạnh mẽ liều mạng thì bia đá màu vàng không phải là đối thủ, trận thuật của ông ấy thật sự đã đạt tới đỉnh cao, có thể trong nháy mắt bày ra một đại trận hư không mạnh mẽ khóa một vùng hư không lại. Tấm bia đá màu vàng kia chính là vật chết, không biết tránh đi, khi vào trận rồi cũng phải chịu trói!

Đương nhiên, từ kết quả xuất thủ thì Ngao Liệt mạnh hơn Lộc Tẩu một chút. Dù sao Lộc Tẩu là trận sư, trời sinh yếu hơn chiến tu một bậc. Cho dù luyện hóa U Thổ cũng khó mà hoàn toàn bổ sung vào sự chênh lệch này. Còn Ngao Liệt lại có huyết mạch chân long, đây là một cấp bậc dũng mãnh hơn nhiều so với phần lớn chiến tu của Nhân tộc. Cũng chỉ có quái thai trong quái thai như Phương Hành và Cửu Đầu Trùng mới có thể áp chế được nó. Dĩ nhiên, chờ nó hoàn toàn trưởng thành, tiềm lực được khai thác toàn bộ thì thắng bại còn khó nói...

Dựa theo dự đoán của Phương Hành, đại khái chỉ dựa vào bản thân Ngao Liệt xông qua ải thứ ba này cũng có thể xông qua khu vực bia đá màu trắng. Bia đá màu vàng không hẳn có thể xông qua, cũng coi như là ở trong tiêu chuẩn đánh giá của Long tộc ở đây, nó đã có Tiên tư thượng đẳng rồi!

Chỉ có thể xông qua khu vực màu xanh chỉ tính là Tiên tư hạ đẳng.

Xông qua khu vực màu đỏ coi như có Tiên tư trung đẳng.

Xông qua khu vực màu trắng có thể xem như Tiên tư thượng đẳng.

Xông qua khu vực màu vàng chắc chắn có thể xem như Tiên tư thiên tài rồi!

Còn như người xông qua khu vực màu tím thì có thể xưng là Tiên tư tuyệt thế...

Đương nhiên, đánh giá cấp bậc Tiên tư chỉ đúng khi một mình xông qua ải.

Bây giờ mọi người cùng nhau xông vào, độ khó của ải này đã yếu đi rất nhiều.

Hiện tại chỉ có thể nhìn ở một góc độ khác, có thể tự vệ ở trong khu vực bia đá màu vàng này chí ít cũng có Tiên tư thượng đẳng, không đạt được Tiên tư thượng đẳng sợ là vừ vào khu vực này sẽ giống như đi vào chỗ chết. Một tấm bia đá bất kỳ tới cũng không phải thứ bọn họ có thể chống cự được.

- Đại La Tiên Phù!

Sau khi vô số bia đá màu vàng đánh tới, Văn Tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô thậm chí là hơn mười vị luận đạo ở phía sau cũng đã phải đối mặt với khí cơ áp bức của bia đá. Mỗi người bọn họ đều không dám khinh thường, đều đồng thời thi triển ra sức mạnh mạnh nhất của mình. Văn Tiên sinh xông lên trước tung bảo phù của mình ra ngoài, rõ ràng là một loại phù văn dung nhập thiên ý trong lôi kiếp biến thành. Dâng lên đỉnh đầu của ông ấy, sau đó tản ra một loại khí tức hồng môn trấn áp vạn vật, đánh về phía bia đá màu vàng đang đánh tới.

Rắc...

Ông ấy không ngờ tới là sức mạnh của bia đá kia lại mạnh như thế, sau khi va chạm với Đại La Tiên Phù lại không bị đánh vỡ, chỉ bị lắc lư vài cái sau đó kim quang lại càng tăng lên, lần nữa xuất hiện kim quang vô tận rồi hung hăng đánh tới. Còn Đại La Tiên Phù trên đỉnh đầu ông ấy lúc này phát ra tiếng rắc nhẹ, trên phù triện hiện ra vết rạn...

- Đại La Tiên Phù bị chấn vỡ?

Văn Tiên sinh kinh hãi, tâm trạng bị dẫn dắt, huyết khí dâng lên trong tạng phủ, khóe miệng hơi đỏ.

- Ta đường đường là người cầu Tiên, làm sao có thể dừng lại ở đây được...

Trái tim của Văn Tiên sinh buồn bực gào thét, bỗng nhiên dồn pháp lực toàn thân sau đó cắt chóp lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết.

Ong ong...

Đại La Tiên Phù dính tinh huyết của Văn Tiên sinh, Tiên quang cực thịnh, hoàn toàn đánh bay bia đá màu vàng ra ngoài.

Còn vẻ mặt của Văn Tiên sinh thì trở nên buồn bã, sắc mặt xám xịt.

Chỉ một tấm bia đá đã làm mình phải lưỡng bại câu thương mới có thể đẩy lùi được, sau này sao có thể làm được gì nữa?

- Vèo!

Ngay lúc này vang lên tiếng xé gió, một viên linh đan bay tới từ phía trước. Văn Tiên sinh vô ý thức nhận lấy, chỉ nghe phía trước truyền tới tiếng của Phương Hành:

- Uống viên đan này vào trị thương thế của ngươi, sau mà còn bị thương nữa ta có thể không giúp được ngươi đâu...

Vẻ mặt của Văn Tiên sinh như khóc như cười, sắc mặt hung ác nhét linh đan vào trong miệng, hung hăng nhai nuốt.

- Phương đạo hữu, trên đường cầu Tiên, một viên đan ngươi cho còn hơn cả ân chỉ điểm bình thường...

- Nếu Văn mỗ có thể thành Tiên chắc chắn sẽ suốt đời nhớ ân đức của ngươi!

...

...

Phụt, phụt

- Mau mau, liên thủ chống đỡ...

Khi Văn Tiên sinh bị thương nặng nhận được linh đan mà Phương Hành cho lại chỉ nghe thấy phía sau có không biết bao nhiêu tiếng kêu thảm vang lên. Sau khi Văn Tiên sinh uống linh đan xoay người nhìn lại thì bỗng nhiên phát hiện tình huống quả thực vô cùng thê thảm. Những người luận đạo rõ ràng theo ở phía sau xem như là bị thần bia tập kích ít nhất, khoảng hai ba người cùng chống lại một tấm bia đá, nhưng kết quả vẫn khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng. Trong hơn mười người luận đạo lại có chừng hai, ba người trực tiếp bị kim quang trên bia đá đánh cho máu thịt be bét!

Người luận đạo còn sống lúc này cũng đều cảm thấy kinh hoàng, chí ít hơn một nửa đã bị thương.

Quá khó khăn!

Thật là đáng sợ...

Bia đá màu vàng không giống bia đá màu trắng. Sức mạnh không chỉ gấp ba lần, lúc ở khu vực bia đá màu trắng, Phương Hành xung trận lên trước, thay bọn họ gánh chịu phần lớn áp lực mới giúp bọn họ vượt qua khu vực bia đá màu trắng quả thực còn dễ hơn khi vượt qua khu bia đá màu đỏ. Nhưng vừa vào khu vực bia đá màu vàng, bọn họ liền bị đánh về nguyên hình, sức mạnh không đủ vẫn là không đủ, ngay cả sức mạnh dư lại của kim quang cũng không chống cự nổi!

Như vậy thì sao có thể xông qua được?

Mới vừa bước một bước vào đây đã bị thương, nhưng ở phía trước còn có vô số bia đá màu vàng...

- Chẳng lẽ chúng ta đều sẽ phải chết ở đây sao?

Trong lòng Văn Tiên sinh đã dâng lên tư vị cực kỳ nặng nề.

Lúc này Phương Hành biết phía sau có người bị bia đá tiêu diệt rồi nhưng cũng không quay đầu lại.

Tâm tình của hắn cũng có vẻ hơi nặng nề. Lúc đầu hắn là một người có tính tình sẽ bảo vệ người bên cạnh theo bản năng, thiên tính thích chia mọi người thành hai loại. Một loại là người của mình, một loại là người không liên quan đến mình. Đám người kia cho dù là nguyên nhân gì mới đi phía sau mình cũng đều coi là người của hắn, hắn đươngnhiên muốn bảo vệ, nhưng hắn biết mình không thể che chở được!

Trong khu vực bia đá màu vàng này, ngay cả hắn muốn đi cũng phải dồn hết toàn lực mới được, đâu còn dư lực quan tâm tới người khác nữa?

Huống chi ở phía sau bia đá màu vàng còn có bia đá màu tím?

Cách làm thông minh vốn chính là không nên quan tâm, nhưng trong lòng Phương Hành luôn có một suy nghĩ làm cho hắn bất an...

Ngay lúc hắn đang phân thần này, phía trước sau từng hàng bia đá đột nhiên sáng lên hai ngọn đồng đăng thanh sắc. Ở trong một vùng kim quang này có vẻ vô cùng quỷ dị, cũng đột ngột xuất hiện tựa như mang tới một loại khí tức u minh...

Chương 1337 – 2: Thái Hư môn

Trong một vùng ánh sáng vàng óng, hai ngọn

Thanh Đăng có vẻ cực kỳ nổi bật, giống như ánh mặt trời ban trưa lại nhìn ngay được một con lệ quỷ giữa ban ngày khiến người ta bỗng nhiên có cảm giác toàn thân rét run, thậm chí còn không kịp chuẩn bị tâm lý thật tốt...

- Đó là quỷ gì vậy?

Phương Hành xông lên phía trước nhất, đương nhiên cũng là người đầu Tiên thấy được hai ngọn Thanh Đăng, trong lòng nhất thời dâng lên một cảm giác cực kỳ quái dị. Lấy tu vi và thực lực của hắn hiện nay xác thực đã cường đại đến mức có thể thống ngự một phương viên nhất định. Nói cách khác, chỉ cần hắn ở một chỗ, như vậy tất cả những gì ở xung quanh chỗ đó liền tự nhiên khắc ở trong tim của hắn, căn bản là không có khả năng xuất hiện di lộ nào khác, cũng không có khả năng có cái gì làm cho hắn có cảm giác kinh dị. Nhưng bây giờ lại tuyệt nhiên khác biệt. Hai ngọn Thanh Đăng xuất hiện thật sự quỷ dị, trong một cái xoay mình đã thoáng hiện, không có một dấu hiệu báo trước nào, cứ vậy đột ngột hiện trong bia hải màu vàng, tự nhiên trôi nổi.

- Con bà nó... Sư phụ, nhanh... Chạy mau!

Người thứ hai phản ứng lại chính là Thái Hư Bảo Bảo. Khí linh này vốn vẫn đi theo bên người Phương hành, nương vào Phương Hành để mình được bảo vệ. Có thể nói mặc dù nó không trốn vào thức hải của Phương Hành giống như đám đệ tử heo mập nhưng một đường đều ôm đùi Phương Hành mà xông, bản thân cũng chưa từng ra tay... Dĩ nhiên, thần hồn của nó cường đại còn vượt cả Chân Tiên, nhưng kỹ năng chân chính khi đấu pháp với người ta cũng chỉ bình bình. Cho dù xuất thủ cũng không có hiệu quả gì, đoán chừng ngay cả bia đá màu xanh cũng không qua được.

Trong quá trình một đường xông vào đây theo Phương Hành, nó cũng vẫn luôn tò mò tìm cái gì đó. Đôi mắt nhỏ lóe lên tặc quang vẫn luôn loanh quanh trong bia hải, cho tới khi hai ngọn Thanh Đăng sáng lên nó mới như đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng ngạc nhiên nhưng sau khi quay đầu thấy được hai ngọn Thanh Đăng thì sự ngạc nhiên đó chợt biến thành hoảng sợ như là nhìn thấy yêu ma quỷ quái gì đó. Mặt mày khó tin, hoang mang, giọng nó bén nhọn gào lên.

- Tại sao lại trở thành như vậy... tại sao lại cố tình biến thành như vậy...

Nó vừa tự mình lẩm bẩm vừa xoay người chạy, giống như có lửa đang đốt mông vậy.

- Quả thực là không đúng lắm...

Phản ứng của Phương hành cũng không chậm, lúc thấy được hai ngọn Thanh Đăng cũng đã ngừng thế vọt tới phía trước, hai chân lần lượt đạp về phía bia đá ở trước mặt rồi mượn lực bắn ngược trở về. Tuy hắn chơ tới giờ cũng không nhận ra được hai ngọn Thanh Đăng rốt cuộc là cái quái gì, nhưng có thể cảm nhận được luồng sức mạnh mà mình không thể khống chế được ở trên đó. Chuyện cho tới giờ, thứ có thể tạo cho hắn cảm giác áp lực tinh thần như thế cũng thật không nhiều, vì thế làm hắn trong nháy mắt dựng tóc gáy, không chút nghĩ ngợi đã muốn trốn đi.

Nhưng khi hắn nghĩ muốn thoát đi khỏi đây trong đầu thì đã có phần không kịp nữa rồi.

Hai ngọn Thanh Đăng giống như hai con mắt, nhìn chằm chằm trên người của hắn...

Cùng lúc đó, Phương Hành giống như chỉ là một con khỉ nhỏ linh động đang bị một vị đại năng Kim Đan theo dõi.

Đó là cảm giác dường như cả người mình đều rơi vào trong ánh mắt kia vậy.

- Thái Hư môn đã mở, mời người có duyên vào...

Một giọng nói dường như vang lên trong đáy lòng Phương Hành, nhàn nhạt quanh quẩn bên tai của hắn mang theo ý mờ mịt.

Sau khi giọng nói này vang lên lại có một tiếng kéo dài mang hàm ý:

- Mời...

- Vù...

Sau một chữ “mời” này vang lên, đột nhiên có một loại sức mạnh vô hình cực lớn giáng từ không trung tới.

Một loại sức mạnh bỗng nhiên tới, mang theo sự cường đại làm cho không ai có thể phản kháng được, hơn nữa loại cường đại này cũng không phải là cường đại như cảnh giới ngang hàng mà là một loại cường đại không có cách nào phản kháng, vượt qua cả sự cường đại của Phương Hành, giống như một người phàm có lực lớn như trâu gặp phải thần thông của người tu hành. Không phải người tu hành kia sử dụng khí lực mạnh mẽ hơn hắn mà là thần thông vượt qua khí lực thông thường!

Ngay cả Phương hành lúc này cũng không có chút lực phản kháng nào, cứ vậy bị trói buộc thân thể.

Có một loại sức mạnh đã chuẩn bị mạnh mẽ kéo hắn bay qua đó, cứng rắn kéo về hướng đó, chính diện phía trước.

Mà ở trước mắt hắn đang xuất hiện tình cảnh càng quái quỷ hơn. Tất cả bia đá màu vàng ở xung quanh bỗng nhiên đều bay tới, không phải tới để tấn công hắn mà là dưới sự khống chế của sức mạnh kia mà dần dần tổ hợp, sắp hàng rồi tạo thành một cái cầu thang kim sắc thật dài. Từ dưới hai ngọn Thanh Đăng một đường kéo dài tới dưới chân của Phương Hành, lực ảnh hưởng khó hiểu đang nhẹ run giống như đang đợi Phương Hành chủ động bước lên cầu thang màu vàng, đang mời Phương Hành đi theo cái cầu dưới chân, một đường tiến vào cửa lớn!

Quá mức quỷ dị!

Thanh Đăng xuất hiện bản thân nó đã là một chuyện quỷ dị rồi, quỷ dị hơn là lại có thể thao túng những tấm bia đá màu vàng này. Phải biết những tấm bia đá màu vàng này là một bộ phận bên trong cửa ải thứ ba của Tiên lộ Long tộc, vậy mà lại bị sức mạnh của Thanh Đăng khống chế, làm bọn nó không chỉ không công kích Phương Hành mà còn trở thành một cái cầu.

Chuyện này há chẳng phải nói rõ sức mạnh mà Thanh Đăng đại biểu so với đám bia đá này còn mạnh mẽ hơn hay sao?

- Thái Hư môn đã mở, mời người có duyên vào...

- Mời!

Giọng nói mờ mịt còn vang trong hư vô giống như một sự cường đại tới mức không có cách nào phản kháng đang thúc giục Phương Hành.

Còn một thân sức mạnh của Phương Hành lại không thể tránh thoát được nó, theo bản năng liền cất bước về phía trước.

- Ôi trời ơi, sư phụ yêu quý đáng thương của ta, ta lại không thể giúp được ngươi rồi...

Thái Hư Bảo Bảo chạy rất nhanh, vừa nhìn thấy Phương Hành bị sức mạnh kia làm sợ hãi thì không có chút ý muốn quay đầu nào, dáng vẻ chạy nhanh hơn thỏ.

Nhưng lúc này Phương Hành lại có phần vội vã.

Cho tới lúc này hắn còn không biết rõ Thanh Đăng là sức mạnh gì, có thể Thái Hư Bảo Bảo sẽ biết, nhưng rõ ràng thằng nhãi này sợ hãi nên cắm đầu mà chạy, cũng không hề có ý giúp mình. Hiện giờ hắn đã không thể thoát được sức mạnh kia nhưng vẫn có thể vận dụng sức mạnh ở mức nhất định. Chuyện đáng để lo lắng nên một khắc cũng không dám nghĩ nhiều, lập tức vận chuyển tất cả sức mạnh.

Những sức mạnh này không phải dùng để thoát khỏi ràng buộc của Thanh Đăng mà là ngưng tụ một chỗ trói về phía Thái Hư Bảo Bảo!

- Ngươi đến đây ngay...

- Ta đây làm sư phụ chạy không thoát, tên đồ đệ như ngươi cũng đừng mong chạy được...

Sức mạnh còn lại của Phương Hành cũng trực tiếp tụ lại thành một cái đại thủ túm Thái Hư Bảo Bảo trong tay, một phát túm tới.

Cũng vào lúc này, bản thân hắn đã bị sức mạnh của Thanh Đăng dẫn thẳng về phía trước.

Thân hình cứng ngắc nhưng lại cực nhanh, chỉ mấy bước đã chạy tới một thềm đá màu vàng ở phía đối diện. Lúc thấy được hai ngọn Thanh Đăng, ở giữa có một cánh cửa đen ngòm, còn Thái Hư Bảo Bảo thì trực tiếp sợ hãi liều mạng giãy dụa trên không trung, oa oa khóc lớn:

- Mau thả ta ra, đừng có kéo ta chết chung thế, cánh cửa kia không vào được, oán khí của chủ nhân nhà ta trước đây quá nặng rồi...

Dĩ nhiên tuy là nó kêu vô cùng lớn nhưng cũng vẫn bị Phương Hành bắt được, không có khả năng chạy thoát.

Lúc này Phương Hành không kịp nghĩ nhiều, chỉ biết là Thái Hư Bảo Bảo hiểu được thứ quỷ quái trước mắt là gì, vì vậy nhất định phải dẫn nó đi vào. Nghĩ rằng nếu như muốn giải khốn thì nếu có một người hiểu được nội tình như thế dù sao so với hai mắt mình tự tìm sẽ tốt hơn chứ?

Nói thì dài nhưng tất cả chỉ diễn ra trong một chớp mắt.

Cho dù là Ngao Liệt hay là Lộc Tẩu, hoặc là Văn Tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô cùng với người luận đạo còn sống ở phía sau đều đang bị bia đá màu vàng chấn nhiếp, tâm thần mỗi người ngưng trọng như núi. Nếu sau một khắc tất cả bia đá màu vàng lại vọt tới, bản thân mình rốt cục có thể chống đỡ được mấy phần? Nhưng chuyện xảy ra sau một khắc lại ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Tất cả bia đá màu vàng lại đều lui ra, đều vọt về phía trước sau đó hóa thành một cái cầu thang màu vàng bày dưới chân Phương Hành.

Sau đó bọn họ liền thấy Phương Hành giống như bị trúng tà, tóm được Thái Hư Bảo Bảo đang oa oa khóc lớn rồi nhanh chóng bước lên cầu thang do bia đá màu vàng tạo thành.

Từng bước một, thật nhanh đạp qua cầu thang, mấy bước liền bước vào cánh cửa giữa hai ngọn Thanh Đăng.

Mãi cho tới khi thân hình của Phương Hành biến mất thì bọn họ mới đột nhiên phản ứng lại!

Nhìn nhau, đều nhận thấy sự khiếp sợ cùng khó tin.

Rốt cục là có chuyện gì xảy ra?

Vì sao tất cả bia đá màu vàng đều không vây công bọn họ nữa mà lại hóa thành một cái cầu thang?

Phương Hành rốt cục bị sức mạnh quỷ dị gì chấn nhiếp mà liều lĩnh muốn bước vào cánh cửa quỷ dị kia?

Còn bây giờ bọn họ nên làm thế nào?

Thoạt nhìn, bọn họ như là đụng phải vận khí cực lớn, bởi vì tất cả bia đá màu vàng cản đường đều đã hóa thành cầu thang, cũng khiến cho trước mặt bọn họ trống rỗng, có thể ung dung xuyên qua khu vực bia đá màu vàng này, tốc hành tới khu vực tiếp theo...

Rốt cuộc nên mặc kệ Phương Hành mà trực tiếp đi tới, hay là...

Đây là một lựa chọn khó khăn, dù sao bọn họ cũng đều biết, mỗi khi tiến lên một bước, chính là gần hơn một bước với khoảng cách thành Tiên!

Cho dù là Ngao Liệt, Lộc Tẩu hay là Văn Tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô lúc này đều giật mình...

- Nhanh! Nhanh! Tôn chủ gặp nạn, mau mau cứu giúp...

Ngay trong thời

Bọn họ vốn bị mê hoặc bởi đạo chướng, mà đầu nguồn của đạo chướng lại đang ở trên người Phương Hành, vì vậy trong tiềm thức của bọn họ đang thúc giục lao thẳng tới người bọn họ coi như tôn chủ là Phương Hành, không còn suy nghĩ nào khác. Vì vậy Phương Hành cũng thoáng vận dụng sức mạnh đạo chướng ảnh hưởng tới ý chí của bọn họ, làm bọn họ đều tuân theo đạo chướng, tạo thành một thứ tượng chưng cho bọn họ phấn đấu `quên mình...

Nhưng Ngao Liệt và Lộc Tẩu bởi vì có giao tình chân thật nên Phương Hành lại không dùng sức mạnh này.

- Cứu người quan trọng hơn!

Chỉ có điều giống như hành động của những người luận đạo này ảnh hưởng đến Lộc Tẩu, lão đầu tử này trong nháy mắt phản ứng lại liền trầm giọng rống lên một tiếng, không chút nghĩ ngợi bước ra một bước, trực tiếp xông về phía cánh cửa giữa Thanh Đăng. Văn Tiên sinh cùng Hoan Hỉ Cáp Mô cắn chặt hàm răng với vẻ mặt tuyệt nhiên, sau khi thấy thấy được Thái Hư Bảo Bảo bị kéo vào cửa thì vẻ mặt đều đau đến không muốn sống...

Khu vực rộng lớn này trong chốc lát chỉ còn lại một mình Ngao Liệt nhìn về phía trước nhìn về phía sau, mặt mày lo lắng cùng do dự...

Chương 1338: Long tộc kiêu ngạo, các ngươi không hiểu

Cánh cửa giữa hai Thanh Đăng ở cửa ải thứ ba này thực sự quá quỷ dị khiến người ta có phần trở tay không kịp.

Chư tu vốn tưởng rằng sẽ phải chết trong cửa thứ ba nhưng lại chợt phát hiện kỳ ngộ tới trước mặt. Cơ hội không tôn công sức có thể xuyên qua khu vực bia đá màu vàng, nhưng Phương Hành là người có hy vọng đi xuyên qua vùng này nhất lại đột nhiên bị Thanh Đăng kéo vào trong cánh cửa kia. Chuyện này làm chư tu phải đối mặt với một lựa chọn rất khó khăn. Rốt cuộc nên nắm bắt cơ hội này một đường đi về phía trước, hay là không tiếc tất cả tiến vào bên trong cánh cửa thanh sắc hoàn toàn không biết có tình huống như thế nào? Xem có cơ hội trợ giúp Phương Hành thoát hiểm cảnh hay không?

Người đầu Tiên quyết định lựa chọn chính là Thái Hư Bảo Bảo.

Từ phản ứng của nó thì cảnh ngộ mà Phương Hành gặp phải đương nhiên là vạn phần hung hiểm. Vì vậy nó không chút do dự chạy trốn, bán đứng sư phụ của hắn. Chỉ có điều sư phụ này hiển nhiên là khó đối phó, lại dùng lực túm nó vào theo...

Người thứ hai quyết định lựa chọn rõ ràng là người cầu đạo. Bọn họ coi Phương Hành như tôn giả, thời điểm mấu chố ý chí không do bản thân mình quyết định.

Còn người thứ ba đưa ra lựa chọn chính là Lộc Tẩu. Lão nhân này vốn cũng là hạng người tâm cao khí ngạo, có duyên kết tình huynh đệ với Phương Hành, hơn nữa một đường cùng qua đây nhận rất nhiều ân huệ của hắn. Lúc này không cần bao nhiêu thời gian lựa chọn liền đi theo Phương hành tiến vào Thanh Đăng môn. Đại khái là bởi vì ông ấy nhận định một đạo lý chính là theo Phương Hành mới có thể đắc đạo.

Phía sau lại là Văn Tiên sinh cùng Hoan Hỉ

Cáp Mô. Văn Tiên sinh dưới tình thế cấp bách mà quyết định theo bản năng. Ông ấy còn nhớ trước đây quyết định sai nên mới hỏng bét, theo Lam Tiên sinh và Long Mẫu, kết quả trên đường suýt nữa bị bẫy chết. Bởi vậy lần này hắn quyết định chọn Phương Hành. Cho dù lựa chọn này nhìn về ngoài phần thắng rất nhỏ cũng làm cho ông ấy có tâm tư đánh cuộc một lần...

Còn như Hoan Hỉ cáp mô, tên nhãi này cũng không có cách nào. Mọi thứ của nó đều là do Thái Hư Bảo Bảo cho. Không có Thái Hư Bảo Bảo cũng sẽ bị đánh lại nguyên hình, vì vậy nó giống như đám người luận đạo này, không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp lựa chọn đuổi theo.

Cùng lúc đó, Ngao Liệt lại trở thành một người duy nhất còn chưa biết lựa chọn.

Y đặc biệt muốn xông qua cửa ải thứ ba, kế thừa di trạch của tiền bối thực hiện vinh quang của Long tộc, vì vậy nên cực kỳ kinh ngạc.

Sâu trong lòng y cũng có suy nghĩ muốn đi theo Phương Hành vào trong Thanh Đăng môn, nhưng lý trí lại phản đối suy nghĩ đó.

Nếu như Phương Hành phải tiến vào tuyệt cảnh, nếu mình vào đó chẳng phải sẽ bị liên lụy sao?

Nhưng nếu mình cũng cùng hắn bị táng thân trong đó thì tương lai của Long tộc phải làm sao?

Tỷ tỷ của mình sẽ do ai cứu đây?

Những suy nghĩ liên tiếp trong đầu này làm cả người y như nằm mộng, sau đó theo bản năng quay đầu lại.

Ở phía sau, Cửu Đầu Trùng cùng đám tạp huyết Long tử Long tôn của Thương Lan Hải đang khoan thai tới chậm.

Nét mặt của Cửu Đầu Trùng đã nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt lóe sáng nhìn về Thanh Đăng môn ở phía trước, có vài phần hưng phấn. Còn đám tạp huyết Long tử Long tôn ở phía sau lão ta thì mỗi người đều kinh dị mở to hai mắt nhìn. Khi nhìn về phía Cửu Đầu Trùng vừa kính phục, vừa khiếp sợ, hiển nhiên không ngờ, ở trong cánh cửa thứ ba này mà ông ta còn bày cạm bẫy lớn như vậy được.

- Là ngươi... là ngươi bày cạm bẫy!

Ngao Liệt nóng máu đột nhiên dâng trào sự tức giận từ đáy lòng lên thẳng não.

Đến lúc này cho dù ngu cũng biết tất cả chuyện này đều nằm trong kế hoạch của Cửu Đầu Trùng.

Vị trí Thanh Đăng xuất hiện vốn lệch bên trái, cũng chính là nằm trên con đường mà Phương Hành lựa chọn. Còn Cửu Đầu Trùng ngay từ đầu đã không biến sắc chọn vị trí bên phải, hiển nhiên là chuẩn bị cho chuyện này. Hơn nữa lúc đầu ở khu vực bia đá màu trắng lão không hề chậm hơn một chút nào, nhưng khi gần tới khu vực bia đá màu vàng liền thoáng chậm tốc độ lại.

Tất cả chuyện này đều không hề để lại dấu vết, khiến người ta không nhìn ra chút manh mối nào.

Bởi vì không ai ngờ tới trong cửa ải mà Long tộc bày ra mà ông ta cũng có bản lĩnh để gian lận.

- Ha ha, quả nhiên ta đoán không lầm!

Cửu Đầu Trùng căn bản không để ý tới Ngao Liệt mà bình tĩnh nhìn thoáng qua cây cầu mà bia đá màu vàng tạo thành, đáy mắt lóe lên ánh khốc liệt lành lạnh lẩm bẩm:

- Trước sau ta đã bảy lần tới đây, chung quy bởi vì Tiên hồn kỳ lạ này xuất hiện mà không dám vào bên trong, không vào được khu vực màu tím, muốn lấy cách khác che giấu nhưng lại không thể giấu được dưới Thanh Đăng, phương pháp duy nhất chính là để cho một người có tư chất cao hơn ta tới hấp dẫn sự chú ý của Tiên hồn, hiện tại thử một lần quả nhiên tất cả đều như ta dự liệu...

-Từ đó sẽ có thể không chút trở ngại tiến vào khu bia đá màu tím...

- Từ đó cũng có thể thả tay thả chân liều mạng một lần rồi...

- Từ đó rốt cục đã có cơ hội xông tới bên kia Tiên lộ rồi...

Lão ta nhẹ nhàng nói, ánh mắt càng lúc càng sáng giống như trong cơ thể có bí pháp nào đó đang thiêu đốt, khí tức ngày càng tăng vọt. Cùng lúc đó, ông ta lại có vẻ già đi một chút, dường như khi sức mạnh của ông ta dâng lên thì có quan hệ trực tiếp tỉ lệ thuận với tuổi tác của ông ta.

- Ở trên Tiên lộ của Long tộc ta, ngươi còn dám dùng loại thủ đoạn này, ta muốn lấy mạng ngươi!

Ánh mắt của Ngao Liệt u mịch, lửa giận đằng đằng dâng lên, một thân kim quang tăng vọt muốn xông thẳng lên.

- Ngao Liệt, ngươi dừng tay!

Nhưng đúng lúc này bỗng nhiên có một giọng nữ vang vọng trên không trung, xen lẫn sự tức giận vô tận.

Cả người Ngao Liệt đều ngơ ngẩn, sau đó tập trung nhìn về phía Ngao Trinh phía sau lưng Cửu Đầu Trùng, trưởng công chúa Long tộc, tỷ tỷ của y.

Lúc đầu Long Nữ bị thần niệm của Cửu Đầu Trùng làm sợ hãi không thể nói gì, cũng không thể làm được hành động gì, nhưng sau khi Phương Hành bị Thanh Đăng dãn đi, ông ta cũng đã thả lỏng khống chế Phương Hành, để nàng có sức nói chuyện. Mà lúc này không ngờ nàng lại dồn hết tất cả khí lực trên người Ngao Liệt, cố toàn lực tức giận hét lớn:

- Không cần lo cho ta, đi, đi cứu hắn ra!

Một khi Ngao Liệt tức giận đoán chừng cũng chỉ có hai người có thể quát bảo y ngừng lại.

Một người chính là Phương Hành, dọc theo con đường này y thực sự đã bị Phương Hành đùa cợt không thể tức nổi.

Mà người thứ hai chính là đại tỷ, người duy nhất hiện giờ y muốn sống nương tựa vào nhau.

Tuy là bao năm không gặp nhưng Long Nữ hết sức hiểu rõ tính tình của người đệ đệ này. Khuôn mặt nàng tức giận nhưng lại cực kỳ kiên định, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nét do dự trên mặt Ngao Liệt, lớn tiếng quát:

- Cho dù Như thế nào, đều phải cứu hắn ra...

- Nhưng mà đệ... tỷ...

Ngao Liệt không nhịn được mở miệng, vẻ mặt cực kỳ xoắn xuýt.

- Cho dù Long tộc bị đứt truyền thừa cũng không thể làm mất đạo nghĩa...

Long Nữ lớn tiếng quát:

- Đệ là Long Quân đời này, thử nghĩ xem vô số tiền bối của Long tộc ta đã có ai thua thiệt về mặt đạo nghĩa chưa?

Ngao Liệt nghe xong lời này thì cả người lại bối rối.

Y hiểu lời nói của Ngao Trinh, đây là tỷ tỷ đang dạy y.

Phương Hành tiến vào Thanh Đăng môn sinh tử chưa rõ, tuy Ngao Liệt có thể chọn tiếp tục đi về phía trước tới điểm cuối của Tiên lộ, cũng có thể chọn ở lại đây đại chiến với Cửu Đầu Trùng một trận, liều lĩnh. Nhưng cho dù là lựa chọn như thế nào hắn đều nợ đạo nghĩa, bởi vì cho dù chọn lựa như thế nào đều giống như bỏ qua việc nghĩ cách cứu viện Phương Hành, chỉ lo cho quyền lợi của Long tộc, không để ý tới sự sống chết của Phương

Hành.

Dù sao, tình cảnh của Phương Hành tuy sẽ hung hiểm nhưng không nhất định sẽ chết!

Còn Long tộc ngoại trừ trời sinh dũng mãnh và cường đại ra, người đời biết tới nhiều nhất chính là ơn trạch trải rộng thiên hạ/

Thân làm kẻ địch của Long tộc rất đáng sợ, nhưng nếu là bằng hữu của Long tộc thì sẽ vô cùng vui vẻ!

Bởi vì Long tộc tu hành đại đạo Nhân tộc, ở một mức độ nào đó thậm chí còn để ý tới đạo nghĩa hơn cả Nhân tộc.

Có thể nói như vậy, mỗi thời Long Quân của Long tộc danh tiếng tốt xấu đều có cả, nhưng không có ai dám nói Long tộc không tuân thủ đạo nghĩa!

- Ta biết rồi đại tỷ, chờ một chút ta sẽ cùng tỷ phu cứu tỷ ra!

Ngao Liệt cũng không suy nghĩ quá lâu rồi gật mạnh đầu một cái, sau đó xoay người phóng về phía Thanh Đăng.

Đối mặt với cánh cửa chưa biết rõ tình huống, y lại không có một chút do dự nào.

...

...

Cửu Đầu Trùng, Long Mẫu, tạp huyết Long tử Long tôn của Thương Lan Hải lúc này đều ngẩn ra. Bọn họ nhìn lửa giận bị mạnh mẽ đè nén của Ngao Liệt, quay đầu phóng về phía cánh cửa Thanh Đăng, trên mặt họ thậm chí cực kỳ khó hiểu. Mà loại khó hiểu đó trong thời gian ngắn đã lên men, hóa thành khinh thường cùng chê cười. Ánh mắt nhìn về phía Long Nữ mang theo sự khinh bỉ sâu sắc.

- Ngu xuẩn! Ngu xuẩn! Ngu xuẩn!

Sau một hồi lâu, Cửu Đầu Trùng mới từ từ mở miệng, mắng liền ba chữ ngu xuẩn!

Sau đó lão quay đầu nhìn về phía Long Nữ, trên khuôn mặt già nua lại tựa như toát lên chút lạnh lùng chế giễu:

- Ta vốn tưởng rằng có thể bất cứ lúc nào cũng bắt được con rồng nhỏ đó để đảm bảo chắc chắn hơn, nhưng lại không ngờ ngươi lại có lòng dạ ác độc như thế, muốn bắt đệ đệ ngươi tiến vào chỗ quỷ quái kia để chịu chết? Ngươi lo nó sẽ rơi vào tay ta, hay là thật lo cho sinh tử của phu quân mà không tiếc bắt đệ đệ ngươi đi vào chỗ chết?

- Ở trong đó, không hẳn là một chỗ chết!

Vẻ mặt của Long Nữ lạnh lùng, trầm giọng trả lời, ánh mắt đang nhìn chằm chằm cánh cửa Thanh Đăng:

- Hơn nữa, vào lúc này, ta bảo nó đi cứu không phải phu quân Phương Hành của ta, mà là Phương Hành có đại ân với Long tộc ta. Nếu như Phương Hành thật sự đã chết thì thôi, nhưng nếu sinh tử của hắn chưa rõ, Long tộc ta nhất định sẽ không thể không để ý tới hắn được...

- Ha ha, quả nhiên vẫn còn quá trẻ tuổi ngây thơ, kỹ năng của Long tộc chưa học được bao nhiêu nhưng đã học được cả miệng đầy đạo nghĩa rồi...

Nét mặt của Cửu Đầu Trùng lạnh lùng chế giễu, lạnh lùng nói:

- Cánh cửa kia ta đã gặp bảy lần, mỗi lần đều không tiếc thiêu đốt tuổi thọ của mình để thoát khỏi sự trói buộc của nó, cốt bởi vì ta cảm nhận được oán niệm cùng hận ý sâu sắc bên trong cánh cửa đó, cũng cảm nhận được quy tắc cùng cấm chế rất nghiêm khắc trong đó, căn bản không thể còn sống đi ra được. Hiện tại bọn họ chắc chắn sẽ phải chết!

- Dù sao ngươi cũng chưa từng tiến vào, làm sao biết bọn họ chắc chắn phải chết chứ?

Lúc này Long Nữ có vẻ cực kỳ kiêu ngạo,

ngẩng đầu lên:

- Hơn nữa loại đạo nghĩa này là một bộ phận đáng để kiêu ngạo của Long tộc ta, ngươi không thể hiểu được!

Ngừng lại một chút, nàng cười lạnh nhìn về phía Cửu Đầu Trùng:

- Đại khái bộ tộc Cửu Đầu Trùng các ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu!

Chương 1339 : Tiên điện thất lạc

Phía sau cánh cửa Thanh Đăng bỗng nhiên là bên kia tràng vực. Phương Hành đi vào đây cả người đã sợ tới ngây dại, thật sự là tất cả trước mắt quá mức trái ngược với thông thường. Trong khu vực thứ ba của Tiên lộ này, bản thân nó đã là tràng vực một phương. Ở trong khu vực này cho dù là tiểu thế giới hay là thức giới của Phương Hành căn bản đều không thể mở ra được. Bởi vì vi phạm vào lẽ thường. Nhưng lúc này hắn không ngờ ở bên trong cửa ải thứ ba này lại có thể thấy được một tràng vực khác. Lúc này hắn cũng hiểu, vì sao lúc đầu bia đá ở phía sau Long môn lại có một bộ phận trào ra ngoài. Nguyên nhân chính là do Thái Hư tràng vực này tạo ra, làm những bia đá đó bị chen ra ngoài...

- Thái Hư môn đã mở, mời người có duyên vào...

- Mời...

Giọng nói mờ mịt vẫn đang vang lên, giọng nói này bản thân nó đã là một loại sức mạnh đưa Phương hành vào trong cánh cửa đó. Dọc theo cầu thang do bia đá màu vàng dựng lên ở dưới chân mà từng bước từng bước đi sâu vào cánh cửa, sau đó liền thấy một nơi trời cao...

Nơi đây có thể nói là một tràng vực, hoặc là một thế giới!

Thế giới khô cằn mà bao la!

Trên đỉnh đầu chính là ánh sao vô tận điểm từng điểm sáng, mênh mang vô ngần.

Dưới chân là từng đại lục bị tàn bá, cô tịch thất lạc, không có một chút hi vọng sống nào.

Phương Hành ngây người kinh ngạc đi về phía trước. Nơi mắt có thể nhìn thấy đều có thể thấy từng tia thần quang lúc sáng lúc tối, bên trong loáng thoáng có vô số âm thanh của đại đạo, có thần thông đạo pháp vô tận, cũng ghi lại một qtrận đại chiến khuynh thế...

- Nơi đây... Rốt cuộc...

Phương Hành cũng không nhịn được mà tự lẩm bẩm rồi nhìn về phía trước, nét mặt hoàn toàn mê man.

- Nơi đây là Tiên mộ của chủ nhân...

Bên người bỗng nhiên vang lên tiếng khóc của Thái Hư Bảo Bảo, vật nhỏ này như sợ hãi, ôm chặt bắp đùi của Phương hành.

- Xong đời rồi, xong đời rồi, ngươi tự đi mà chịu, lại còn kéo ta vào theo làm gì, giờ thì xong đời rồi, một ngàn năm trước chủ nhân thương hại, để cho ta chạy ra ngoài, bây giờ linh thức sau cùng của chủ nhân đã mất, chỉ còn lại di chí của hắn thôi, không có chút tình cảm nào, chỉ biết dự theo ý chí lúc chủ nhân còn sống mà làm việc thôi. Ta cũng nhất định không trốn thoát được, hai người chúng ta sẽ bị vây chết ở đây thôi...

- Câm miệng!

Phương Hành cúi đầu gõ lên đầu nó một cái, mắng:

- Ngươi đừng có nói nữa, ngay cả đây là đâu ta cũng không biết rõ, làm thế nào thoát được? Chưa thấy đứa đồ đệ nào như ngươi, vừa thấy nguy hiểm liền bỏ lại sư phụ mà chạy, có tin ta đuổi ngươi ra khỏi sư môn không hả?

- Oa... sắp bị vây chết ở đây rồi, có đuổi ra khỏi sư môn hay không có gì khác nhau sao?

Thái Hư Bảo Bảo như là sợ hãi, cực kỳ thương tâm.

- Trước Tiên đừng khóc nữa, nói hết những thứ ngươi biết cho ta!

Phương Hành lại dạy dỗ một câu, trong lòng cũng có chút kiềm nén, khẩn cấp hỏi.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, cơ thể vẫn chưa bị khống chế mà đang chậm rãi đi về phía trước, không biết đi qua bao nhiêu con đường của đại lục bị tàn phá rồi rốt cục đến vị trí trung tâm của thế giới này. Ngẩng đầu lên nhìn bỗng nhiên phát hiện ra bên ngoài trăm trượng phía trước thình lình có một tòa Tiên sơn. Phía trước tòa Tiên sơn kia có một nấm mồ, bên trên cắm các lọa khí giới chằng chịt, mỗi một cái đều có khí tức không tầm thường. Còn ở trên Tiên sơn lại có một cái đạo đài, trên đạo đài có một viên xá lợi trong suốt!

Tới phía trước Tiên sơn này, tiếng nói mờ mịt cùng sức mạnh trước đó đều biến mất. Thân hình Phương Hành được tự do. Thở phào nhẹ nhõm một cái liền đột nhiên cảm nhận được một loại áp lực dồi dào như thiên ùng ùng giáng từ tinh không xuống.

- Oa... Chủ nhân, Kính nhi bái kiến...

Thái Hư Bảo Bảo thấy được Tiên sơn ở phía trước, cũng nhìn thấy viên xá lợi trong suốt trên Tiên sơn thì khóc rống lên, cúi đầu lạy.

- Đây chính là xá lợi của Thái Hư Tiên Nhân Vương?

Vẻ mặt của Phương Hành cũng hơi thay đổi, ngẩng đầu lên nhìn xá lợi. Áp lực dồi dào trên đỉnh đầu sắp giáng xuống, vô hình nhưng cũng sắp ép hắn phải quỳ xuống dập đầu. Nhưng tính khí của Phương Hành lại nổi lên, lúc đầu đã nghĩ sẽ hành lễ thật tốt, nhưng ngươi lại tự nhiên muốn mạnh mẽ bắt ta dập đầu thì sẽ không để ý tới ngươi, cứ đứng thẳng tắp như vậy đối khác với áp lực cũng sẽ không quỳ.

Lúc đó Thái Hư Bảo Bảo mới vội vàng giải thích:

- Nơi đây... Chính là nơi mà chủ nhân nhà ta chọn truyền nhân đó!

- Thái Hư Tiên Nhân Vương chọn truyền nhân?

Phương Hành lại càng hoảng sợ hơn, có chút kích động nhìn sang Thái Hư Bảo Bảo.

- Không phải... Không sai, truyền thừa Tiên Nhân Vương đang chờ người tới thừa kế...

Thái Hư Bảo Bảo lại quanh co đáng thương, như nhớ lại Thái Hư Tiên Vương lúc còn sống, cũng có phần thương cảm.

- Con bà nó, truyền thừa của một vị Tiên Nhân Vương, đâu ra chuyện tốt bậc này?

Phương Hành cũng kích động, ngẩng đầu nhìn xá lợi, đột nhiên lanh lẹ quỳ xuống, dập đầu một cái.

Con mẹ nó đây chính là truyền thừa của Tiên Nhân Vương đó, một trong những nhân vật đứng đầu trogn Tam Thập Tam Thiên, truyền thừa của ông ta trân quý bậc nào? Tuyệt đối là một trong truyền thừa đứng đầu của vũ trụ. Lúc đầu tưởng đây là cạm bẫy nhưng lại không ngờ tới lại có lợi ích lớn như thế. Lúc đầu Phương Hành tràn đầy cốt khí, sau khi nghe câu đó đừng nói là quỳ, gọi ông ta hai tiếng đại gia cũng được...

- Đâu chỉ riêng là chuyện tốt... nó cũng chính là tử cục!

Thái Hư Bảo Bảo ngập ngừng:

- Nếu thật sự là chuyện tốt, sao Cửu Đầu Trùng lại không tới chứ? Chẳng lẽ ngươi còn chưa nhìn ra người kia đang cố ý để ngươi bước vào đây để tạo cơ hội cho lão, có thể thong dong đi qua khu vực bia đá màu vàng sao? Ai ai ai, ta vốn đang lo lắng lão sẽ tìm được truyền thừa này nữa, hiện tại xem ra là ta suy nghĩ nhiều rồi, đoán chừng lão đã sớm nhìn thấy truyền thừa này nhưng lão rất thông minh, căn bản không tiến vào, còn thoát được sự hấp dẫn của Tiên mộ này, chờ người khác tới nhảy vào tròng nữa...

Thái Hư Bảo Bảo khóc ồ lên:

- Tên khốn Cửu Đầu Trùng này tại sao lại thông minh như vậy chứ?

- Nếu thật sự như vậy, quả thực Cửu Đầu Trùng rất thông minh...

Phương Hành lại hỏi Thái Hư Bảo Bảo mấy câu, nghe nó giải thích rõ mới khẽ run người, có phần hiểu ra lời của nó.

...

...

- Tiên nhân của thé gian, hoặc là người tu hành, lúc sắp chế thường sẽ đưa ra một lựa chọn, đó là truyền y bát của mình. So với cầu trường sinh, lưu lại truyền thừa của mình cho hậu thế cũng là một bản năng của người tu hành....

Mà lúc này ở bên ngoài, thần sắc của Cửu Đầu Trùng cũng lạnh nhạt nhìn về phía Long Mẫu và nhóm cháu ngoại của mình, và cả Long Nữ, nói về khởi nguồn của tràng vực Thanh Đăng:

- Ai cũng không muốn mình một đời tu hành, cuối cùng lại như công dã tràng, vì vậy sau khi không cầu được trường sinh, lưu lại y bát của mình chính là thứ duy nhất bọn họ theo đuổi, ta không biết người có đạo hiệu Thái Hư Tiên nhân này có lai lịch gì, nhưng ta biết rõ mục đích mà ông ta để lại tràng vực bên trong cửa ải thứ ba này. Đó là một ngôi mộ, cũng là đạo trường để ông ta lựa chọn truyền nhân!

- Nếu thật sự là truyền thừa của một vị đại Tiên như thế, vì sao chúng ta...

Một đứa cháu của Cửu Đầu Trùng động lòng, có phần kích động nhìn sang tràng vực Thanh Đăng, nét mặt kích động.

Rõ ràng bọn họ có chút không hiểu, nếu là vận may lớn như thế, vì sao Cửu Đầu Trùng lại không đi tranh đoạt mà lại sợ hãi không tiến lên như thế?

- Ha ha, Tiên nhân, nhất là y bát của Tiên nhân cường đại như này không dễ mà có được như thế...

Cửu Đầu Trùng cười nhạt, đáy mắt lóe lên tia sáng, trầm ngâm một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói:

- Với suy nghĩ của ta, bằng vào khí tức bốc lên từ Tiên mộ này thì vị Tiên nhân đó sợ rằng có thể coi như Tiên Nhân Vương đứng đầu Tiên giới...

- Tiên Nhân Vương?

Nghe được câu này, con mắt của mọi người trứng lớn hơn, trong lòng như có côn trùng đang bò loạn, hận không thể lập tức xông tới.

- Sở dĩ ta không vào đó lấy tạo hóa là bởi vì ta... trước đây cũng đã từng gặp loại truyền thừa này rồi!

Rốt cục Cửu Đầu Trùng cũng từ từ giải thích, nét mặt mang nụ cười thản nhiên:

- Ban đầu lúc ở Thiên Nguyên, Thiên Huyền cửu quan từng có một quan giáng thế, hạ xuống Thần Châu dẫn tới vô số người tu hành vào đó tranh đoạt, nhưng người có tu vi chân chính nhìn trúng không phải là truyền thừa giáng xuống Thần Châu mà là một tòa Tiên điện đồng thời giáng xuống cùng một quan đó, Tiên điện này rơi vào vùng Bột Hải quốc của Nam Chiêm, không biết có bao nhiêu đại năng, lão tu ẩn nhẫn vạn năm đều đuổi theo tìm nó...

- Ý ông ta nói là Tiên điện bị thất lạc?

Vừa nghe Cửu Đầu Trùng nói tới chuyện này, mọi người liền cùng lên tinh thần.

Rõ ràng ông ta nói chuyện cũ này chính là chuyện trước đây chư cao thủ của Thiên Nguyên truy đuổi Tiên điện bị thất lạc, cuối cùng cùng nhau biến mất!

Nhất là đối với Long Nữ thì chuyện này càng không xa lạ gì, bởi vì ông nội của nàng, lão Long Quân cũng biến mất lần đó.

Nếu như lão Long Quân không biến mất lúc đó, sợ là Cửu Đầu Trùng không có cơ hội xâm lấn được Thương Lan Hải!

- Lúc ấy có quá nhiều người mơ ước Tiên điện, tiến vào trong tranh đoạt, nhưng Tiên điện quỷ dị lại có cấm chế cường đại, người tiến vào được bên trong cũng vô cùng ít, còn ta là gặp thời may mắn, cũng không biết là bất hạnh hay may mắn, là một người trong số vài người có thể tiến vào trong Tiên điện kia...

Giọng nói của Cửu Đầu Trùng nhẹ nhàng nhưng lại dẫn tới sự khiếp sợ của tất cả mọi người.

Ông ta đã từng tiến vào Tiên điện thất lạc ư?

Hơn nữa, hầu như có thể nói, tất cả cường giả của thế hệ trước truy đuổi Tiên điện đều đã mất tích, ông ta lại vẫn yên ổn ở đây?

- Ha ha, những chuyện trong đó thì không cần nói, nói chuyện đơn giản nhất đi! Khi chúng ta đều khẳng định bên trong Tiên điện kia có truyền thừa lớn, có vận may lớn, trên thực tế bọn ta cũng đoán không sai. Bên trong Tiên điện quả thật có truyền thừa lớn, đó là một truyền thừa lớn mà bọn ta căn bản không ngờ lại xuất hiện ở Thiên Nguyên. Mà mục đích Tiên điện đó giáng xuống cũng là đang chờ đợi truyền nhân xuất hiện, chỉ là bọn ta vẫn nghĩ quá đơn giản, chúng ta vốn cho rằng mình có thể đoạt được truyền thừa, nhưng cuối cùng lại phát hiện chỉ là một chuyện mình hy vọng hão huyền!

Lúc nói tới đây, vẻ mặt ông ta cũng nhẹ nhàng hơn, cười nhạt nói:

- Chỉ nói kết quả cuối cùng vậy...

- Tất cả người tiến vào Tiên điện chỉ có ta chạy được ra ngoài, người khác, tất cả đều biến thành quỵ thi(chết ở tư thế đang quỳ)...

- Bọn họ không có tư cách trở thành truyền nhân của Tiên điện nhưng lại mạo phạm Tiên điện, cho nên chỉ có thể quỳ ở cửa Tiên điện...

- Chuộc tội trọn đời!

Chương 1340: Chỉ có một người có thể sống

Nghe Cửu Đầu Trùng kể lại một chuyện cũ ở Thiên Nguyên, hơn nữa là chuyện mà ông ta từng tham gia vào, đám Long Nữ đều thất kinh. Bởi vì chuyện kia lúc đó đã từng gây ra biết bao phong ba, không biết có bao nhiêu đại đạo thống, đạo chủ đại truyền thừa bị nhốt trong đó, từ đó mất tích, dẫn tới ảnh hưởng to lớn khó có thể dùng lời diễn tả được. Thậm chí liên quan tới bí địa như Phù Dao cung, Linh Sơn tự, Thương Lan Hải Long cung, làm sao có thể coi như bình thường được? Mà mấu chốt nhất chính là ai cũng không ngờ tới Cửu Đầu Trùng cũng là một thành viên truy đuổi Tiên điện năm đó, hơn nữa ông ta còn là một người duy nhất còn sống! Dù sao chuyện này quá mức bí ẩn, ngay cả Thiên Nguyên cũng không có ai biết cả.

- Không thể nào, không thể nào... lúc đó ngươi có khả năng ra được, hắn chắc chắn cũng có thể!

Nét mặt của Long Nữ nghiêm túc, nàng cắn răng mắt lạnh nhìn Cửu Đầu Trùng.

Trong một câu nói này, nàng thể hiện ra lòng tin mãnh liệt không gì sanh được đối với Phương Hành.

Cho dù trong cánh cửa Thanh Đăng có gặp phải hung hiểm, nàng cũng tin Phương Hành có thể trốn ra được.

Dù sao trong Tiên điện đã từng thất lạc cũng có một người như Cửu Đầu Trùng trốn thoát được.

Nếu Cửu Đầu Trùng có thể, vậy Phương Hành cũng nhất định có thể!

Bởi vì trong lòng nàng, Phương Hành vẫn luôn mạnh hơn Cửu Đầu Trùng...

- Ngươi không hiểu rồi...

Cửu Đầu Trùng nhìn vẻ mặt kiên định của Long Nữ, chợt nở nụ cười:

- Ngươi không hiểu, lúc đó ta vì trốn ra mà phải trả cái giá lớn thế nào, phải trải qua trận ác chiến như thế nào đâu, ha ha, lúc đó có thể nói người có hy vọng trốn ra ít nhất chính là ta, ta cũng cảm thấy mình quá mức may mắn, bởi vì lão hòa thượng của Linh Sơn tự quá mức giả nhân giả nghĩa, không chịu ra tay toàn lực để sát sinh, cũng bởi vì Đại Tư Đồ của Phù Dao cung quá mức kiêu ngạo, không chịu liên thủ với lão Long Quân, càng bởi vì lão Long Quân bị người khác đánh lén...

Ông ta nói, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn lại tỏ ra kích động giống như một người thanh niên:

- Chính là mọi chuyện vừa khớp cho nên bọn họ đều lưỡng bại câu thương, cho nên ta là người khó ra được nhất lại còn sống rời khỏi Tiên điện, còn bọn họ... ha ha, đều là nhân vật có thực lực mạnh mẽ nhất ngoại trừ cửu Thánh của Thiên Nguyên, nhưng mỗi người đều phải trở thành quỵ thi...

Lúc nói tới chỗ này, đáy mắt của ông ta bỗng nhiên tỏa ra ý chê cười dày đặc, nhìn về phía Long Nữ.

- Hiện tại, ngươi còn cho là hắn nhất định có thể sống đi ra sao?

- Ồ, ha ha... đúng là hắn có hy vọng ra ngoài, chỉ cần hắn có thể giúp Tiên điện giết được những người mạo phạm khác là được!

Vừa thấp giọng nói, ông ta vừa nở nụ cười:

- Nhưng nếu như hắn làm như vậy, hắn sẽ còn là hắn mà ngươi quen sao?

-Chuyện này... chuyện này sao có thể...

Sắc mặt của Long Nữ đột nhiên trắng bệch, giọng nói run rẩy, trong lòng cũng không khỏi dâng lên sự khủng hoảng.

Nói trắng ra là trước đây nàng mắng đệ đệ Ngao Liệt của mình, để nó theo Phương Hành tiến vào trong Thanh Đăng môn, nguyên nhân ngoại trừ nàng nói Ngao Liệt là Long Quân không thể làm trái đạo nghĩa ra, nguyên nhân quan trọng hơn chính là nàng hiểu lúc đó dưới tình huống đó, nếu Ngao Liệt đọ sức với Cửu Đầu Trùng thì chắc chắn sẽ phải chết. Hơn nữa nàng cũng vững tin, có thể đối phó với Cửu Đầu Trùng cũng chỉ có phu quân Phương Hành của mình!

Vì vậy nàng bảo Ngao Liệt đi cứu Phương Hành ra, thật ra là vì bảo vệ Ngao Liệt!

Đối với Phương Hành, nàng rất có lòng tin...

Nếu như Ngao Liệt đấu với Cửu Đầu Trùng rồi thua thì Long tộc sẽ không còn khả năng thành công, nhưng nếu đổ tất cả chuyện này lên người Phương Hành, như vậy nàng tin cho dù là dưới tình huống tuyệt vọng cỡ nào, khả năng thành công sẽ có được ba phần mười!

Nhưng vào lúc này, nghe xong lời nói của Cửu Đầu Trùng, hơi thở của nàng cũng hơi hỗn loạn.

Chuyện mình làm rốt cục là đúng hay sai?

Nàng không ngờ bên trong Tiên điện này lại sẽ như vậy.

Cho dù Cửu Đầu Trùng chưa nói rõ nhưng ý trong lời nói của ông ta nàng cũng hiểu. Sau khi đi nhầm vào trong Tiên điện thì sẽ có kết cục như thế. Đó chính là tất cả người mạo phạm đều sẽ phải giết lẫn nhau, cuối cùng chỉ có thể có một người sống. Năm đó Cửu Đầu Trùng chính là vì thế mà gặp vận may lớn, sau khi một đám cường giả giết chóc lẫn nhau tới lưỡng bại câu thương mới trở thành người sống sót duy nhất, còn sống trốn thoát. Còn nguyên nhân mà ông ta che giấu bí mật này cũng đã vô cùng rõ ràng. Ông ta căn bản không dám nói lúc đó mình đã làm những gì...

Mà bây giờ đám Phương Hành cùng Ngao Liệt cũng đang phải đối mặt với cục diện như vậy.

Nếu như Phương Hành không giết chết những người khác thì không thể còn sống đi ra, thì đệ đệ của nàng chẳng phải sẽ...

Đáy lòng Long Nữ bỗng nhiên trào dâng sự bi thương.

Nàng quả thật đã phát hiện ra Cửu Đầu Trùng nói không sai, cánh cửa Thanh Đăng kia bản thân nó chính là tuyệt địa.

Chỉ có hạng người tuyệt tình tuyệt nghĩa tuyệt tính mới có thể đi ra từ trong đó.

Nhưng nàng biết Phương Hành không phải, đệ đệ của nàng cũng không phải...

Như vậy bọn họ làm sao có thể ra ngoài đây?

...

...

- Truyền thừa như thế này ta cũng đã từng nhìn thấy!

Lúc này Phương Hành ở bên trong vực Thái Hư, sau khi nghe Thái Hư Bảo Bảo nói đặc điểm của nơi truyền thừa này cũng hơi ngẩn ra, sau đó đột nhiên thoáng suy nghĩ nhớ lại một tồn tại nào đó mình từng nhìn thấy, chân mày không nhịn được mà âm trầm nhíu lại!

- Đây chính là truyền thừa của Tiên Nhân Vương, làm sao ngươi có thể từng thấy được?

Thái Hư Bảo Bảo nghe xong cũng thất kinh, hơi hoài nghi nhìn về phía Phương Hành.

- Quả thực đã gặp rồi, hơn nữa còn đi một lượt ở bên trong đó lấy được không ít đồ, sau đó trốn thoát...

Phương Hành vừa quan sát hoàn cảnh chung quanh, vừa nặng nề nói, càng lúc càng xác định.

- Ngươi còn từng đi vào sao?

Thái Hư Bảo Bảo càng bối rối hơn, ánh mắt nhìn Phương Hành vô cùng cổ quái.

- Đó là điều đương nhiên, còn vào đó không chỉ một chuyến đâu...

Phương Hành không khỏi cảm thấy có chút đắc ý, liếc qua Thái Hư Bảo Bảo như đang gặp ma.

- Không thể có đạo lý đó được...

Thái Hư Bảo Bảo nóng mắt, qua một lát mới như nhớ tới cái gì đó:

- Lúc đó ngươi có tu vi gì?

Phương Hành nghe thấy lời này liền càng đắc ý hơn:

- Nói cho ngươi biết ta lúc đó khá là lợi hại đấy, có tu vi chừng Linh Động cấp tám...

- Linh Động cảnh, đó là cái quỷ gì?

Thái Hư Bảo Bảo ngẩn ra, vậy mà lại không biết Linh Động cảnh là gì.

- Chuyện đó mà ngươi cũng không biết, chính là trước Trúc Cơ, bắt đầu thổ nạp linh khí ấy...

Phương Hành giải thích một chút, Thái Hư Bảo Bảo mới bừng tỉnh:

- Nói cách khác khi đó, ngươi còn chưa có cả Nguyên Anh? Thế thì đúng rồi, truyền thừa bậc này chưa tới Nguyên Anh thì không thể dẫn động được phản ứng của nó, đối với nó thì người ngay cả Nguyên Anh cũng chưa tới, đoán chừng chỉ giống như một con kiến nhỏ mà thôi, hẳn là di chí bên trong truyền thừa không chú ý tới ngươi, nhưng chắc chắn cũng có những cấm chế khác, ngươi có thể còn sống đi vào còn nhảy nhót ra ngoài thật sự có thể xem như một chuyện lạ, chỉ tiếc, không có trợ giúp gì với hoàn cảnh hiện tại...

- Quả thật có những cấm chế khác, Âm Cấm Quỷ Nô cũng rất lợi hại...

Phương Hành lẩm bẩm một câu, cũng không để ý nữa mà quay đầu nhìn xung quanh:

- Chỉ có điều thật sự là tử cục sao? Không nhìn thấy gì mà?

- Sao mà không thấy được, ngươi sẽ biết ngay thôi...

Vẻ mặt của Thái Hư Bảo Bảo tuyệt vọng quay đầu nhìn lên Tiên đài.

- Tôn chủ...

- Phương sư huynh, ngươi có sao không?

Nhưng ngay lúc Phương Hành đang trầm ngâm nhìn lên Tiên đài thì chợt nghe phía sau có người gọi. Quay đầu nhìn lại thì cũng thoáng ngẩn ra, bỗng nhiên nhìn thấy trên từng khối đại lục không trọn vẹn đang có mười mấy thân ảnh chạy tới. Vừa nhìn xuống dưới thì đã hiểu rốt cục xảy ra chuyện gì, trong lòng lại có phần cảm động, cười mắng:

- Sao các ngươi đều tới rồi?

Những người đến kia, đương nhiên là người luận đạo đi theo hắn cùng với đám Lộc Tẩu. Phương Hành không ngờ những người này lại sẽ theo mình tiến vào trong Thanh Đăng môn. Rõ ràng, bọn họ không yên tâm với mình nên tiến vào giúp đỡ.

- Ngươi bị câu vào nơi quỷ dị này lành dữ bất định, chúng ta làm sao yên tâm được?

Lộc Tẩu nhanh chóng đi tới trầm giọng nói, cũng làm đáy lòng Phương Hành ấm áp.

- Xong đời rồi, bây giờ chắc sẽ phiền toái hơn...

Thái Hư Bảo Bảo lại tự lẩm bẩm, vẻ mặt cổ quái, giống như nhìn thấy quỷ vậy.

- Thái Hư môn mở, người có duyên vào...

- Chọn ra người tốt nhất truyền đại đạo của ta,,,

Giọng nói mờ mịt lần nữa vang lên, cùng lúc đó, trên đạo đài bỗng nhiên có từng sợi Tiên khí ngưng tụ lại, hóa thành dáng vẻ một người trung niên cả người mặc đạo bào. Giọng nói đó chính là truyền tới từ trong miệng y. Thoạt nhìn tuy y chỉ là hư ảnh nhưng trên người lại mạng theo đạo uẩn khó có thể nắm bắt, vô cùng hồn hậu. Sau khi tiếng nói vang lên, từ trên người y cũng đã hiện ra mấy luồng Tiên quang từng chút một quấn quanh thân chư tu có mặt, sau đó biến mất. Tất cả đều diễn ra cực kỳ thần dị...

Cùng lúc đó, một đạo ngân cũng khắc ở đáy lòng mấy người Phương Hành, ẩn chứa rất nhiều thông tin.

- Đã vào cửa này sẽ có cơ hội nhận được truyền thừa của ta...

- Đã dòm ngó đạo của ta thì thân hồn đều phải theo ý của ta...

- Đạo pháp của ta có thể kinh thiên địa, có thể tung hoành càn khôn, không phải người có duyên có tâm có năng lực thì sẽ không truyền...

- Truyền thừa đạo của ta liền có thể lấy danh đồ đệ của Thái Hư để hành tẩu thế gian, người không được truyền đạo của ta thì vĩnh viễn sẽ là hư nô, đợi ta hiện thế...

- Đại đạo vô cùng, nhưng cũng có thể châm chước được, tâm ta theo thiên địa, người mạo phạm thiên uy cũng có thể giữ lại một người...

Những câu nói cực kỳ quỷ dị vang lên trong tâm hải của Phương Hành, trong chốc lát làm sắc mặt của Phương Hành trở nên càng lúc càng khó coi.

Ngay cả đám Lộc Tẩu, Văn Tiên sinh cùng đám người luận đạo xông vào nơi này cũng đều đổi sắc mặt.

Bọn họ hiển nhiên cũng không ngờ tới trong cánh cửa này lại có quy củ quỷ dị như vậy, vẻ mặt của mỗi người đều kinh hãi.

Sau một hồi lâu trầm mặc, Phương Hành không nhịn được, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Cái gì mà phá quy củ, đây hoàn toàn không có đạo lý!

Thái Hư Bảo Bảo lại như khóc như cười, đầy mặt là sự bất đắc dĩ:

- Nói chuyện này thì có tác dụng gì? Linh tính thần hồn của chủ nhân đã hoàn toàn tan biến, bây giờ còn lại chỉ là một luồng hồn phách của hắn, đây chính là vật chết chỉ biết chấp hành ý chí của hắn, làm thế nào nói đạo lý với nó được?

Phương Hành nghe xong thì căng thẳng nắm chặt hai tay:

- Chuyện này, con mẹ nó nếu không nhận được truyền thừa của hắn thì không ra ngoài được?

- Có thể đi ra ngoài!

Thái Hư Bảo Bảo mệt mỏi trả lời:

- Một là khi truyền nhân chân chính của Thái Hư tới đây, lấy thân phận chủ nhân ở đây để thả chúng ta ra, lấy thân phận hư nô tái hiện hậu thế; hai là chấp hành di ý của chủ nhân, truyền thừa của hắn quá quan trọng, trước khi truyền nhân xuất hiện thì không thể hiện thế, cho nên tất cả người mạo phạm đều phải cam tâm ở lại chỗ này, nhưng nể mặt mũi của thiên đạo thì hắn có thể thả một người đi, chỉ cần một người có thể giúp hắn trấn áp những người mạo phạm khác là có thể đi ra ngoài... nói đơn giản thì trong mọi người chúng ta chỉ có một người được sống!

Chương 1341: Nói đạo lý với ngươi

Thông qua tin tức chứa trong đạo ngân cùng Thái Hư Bảo Bảo giải thích, trong lòng Phương Hành cuối cùng cũng hiểu rõ quy củ của truyền thừa này. Trong chốc lát trái tim giận dữ, sự vui sướng lúc mới gặp được truyền thừa của Tiên Nhân Vương đều đã tiêu tan thành mây khói, trái tim chỉ còn lại sự căm giận!

Đây là truyền thừa quỷ gì lại không nói đạo lý như thế?

Tuy tin tức bên trong đạo ngân vô cùng khổng lồ thâm hậu khiến người ta không có tâm dám phản bác, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra những quy củ đó thực sự là vô cùng ngang ngược bá đạo. Nói đơn giản thì chính là vào cửa này sẽ có tư cách nhận được truyền thừ của hắn, nhưng cùng lúc đó, nếu đã vào cửa này, thể xác và tinh thần của người đó đều không thuộc về mình nữa, toàn bộ sẽ thuộc về truyền thừa này. Nếu có thể nhận được truyền thừa của hắn thì dĩ nhiên có thể tun hoành thế gian, tiêu dao thiên hạ. Nhưng nếu không nhận được truyền thừa của hắn thì cũng đừng mong đi ra ngoài được, chỉ có thể vĩnh viên ở lại đây, biến thành "hư nô" của truyền thừa này, đợi người thực sự nhân được truyền thừa thức tỉnh trong tương lai...

Hoặc là thành chủ nhân, hoặc là làm nô tài cho người có tư chất trở thành chủ nhân.

Truyền thừa này lại bá đạo đến thế!

Mà một điểm làm người ta nhức đầu hơn chính là phương pháp để nhận được truyền thừa!

- Thế nào mới nhận được truyền thừa này?

Phương Hành nhìn chòng chọc vào huyễn ảnh ở trước mắt, lạnh giọng đặt câu hỏi.

Ảo ảnh kia cũng không có linh tính, chỉ như vật chết thụ động đáp trả vấn đề của Phương Hành:

- Truyền thừa Thái Hư kinh thiên động địa, có thể đoạt tạo hóa, có thể tung hoành thiên hạ, có thể khống chế tam thập tam thiên, không phải người có duyên, người có tâm, người có năng lực thì không truyền!

- Cái gì là người có duyên, người có tâm, người có năng lực?

Trong lòng Phương Hành đã có vài phần cân nhắc, nhưng vẫn quát hỏi.

Thái Hư huyễn ảnh càng trả lời trực tiếp hơn:

- Thiên địa đại đạo, nhân quả khí vận, duyên là đầu Tiên, lúc ta nằm xuống từng phun ra một luồng khí tức cuối cùng xuống chư thiên vạn giới, gia trì vào thân một trăm đứa trẻ mới sinh. Những đứa trẻ mới sinh đó được ta độ khí vận, cho dù là người nào, ở đâu cũng sẽ là kỳ tài một phương, thiên phú dị bẩm, nếu có cơ hội đi tới Tiên lộ Long tộc, tới trước mộ của ta thì tất sẽ có lòng cảm ứng, hiểu rõ tiền căn hậu quả, sẽ được nhận truyền thừa của ta, bởi vì người nhận được khí vận của ta, đưa ra được Tạo Hóa Thanh Phù chính là người hữu duyên!

Câu trả lời này làm mấy người Phương Hành đều ngẩn ngơ.

Không ngờ tới chuyện nhìn như khó có thể đạt được này, đã sớm được Thái Hư Tiên Vương trước khi nằm xuống xác định rồi. Bọn họ đều không phù hợp, ngay cả Tạo Hóa Thanh Phù là kiểu gì bọn họ cũng không biết thì làm sao có thể đưa ra cho y được?

Còn Thái Hư huyễn ảnh cũng lẳng lặng chờ trong giây lát, sau đó mới lắc đầu nói:

- Các ngươi đều không có Tạo Hóa Thanh Phù, không phải người hữu duyên!

Sau đó hơi dừng lại một chút, lại nói:

- Nếu muốn được Thái Hư truyền thừa thì cần người có tâm, có năng lực...

- Cái gì là người có tâm?

Lộc Tẩu ở bên cạnh cấp thiết đặt câu hỏi, trong ánh mắt tỏa ra sự lo lắng sâu sắc,

Giọng nói của Thái Hư huyễn ảnh lạnh nhạt nói:

- Muốn làm người có tâm thì cần có Thái Hư ta, luyện tàn thức của ta, tìm hiểu cuộc đời của ta, lĩnh ngộ đại đạo của ta, cùng với lập huyết thệ phải chém chết hai đại cừu địch lúc còn sống của ta, nếu không giết được hai kẻ địch này thì vĩnh viễn sẽ không được trường sinh!

Ầm!

Mọi người có mặt nghe thấy vậy thì trong chốc lát đều bùng nổ, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Điều kiện của người có duyên đã cực kỳ xảo quyệt, nhưng người có tâm này còn khó hơn bất cứ cái gì.

Nhất là Thái Hư Bảo Bảo, nó sắp khóc luôn rồi:

- Chém chết kẻ thù của ngươi? Bản thân ngươi cũng không phải đối thủ của người ta đó chủ nhân của ta à...

Lúc này Phương Hành cũng nhíu mày thật chặt, muốn đạt được điều kiện của người có tâm thì cần phải hoàn toàn hiểu cuộc đời cùng bản tính của Thái Hư Tiên Vương. Nói đơn giản thì chính là rất nhiều thần quang trong Thái Hư môn này, đều là thần niệm mà sau khi Thái Hư Tiên Vương nằm xuống biến thành. Nếu muốn nhận được truyền thừa này thì cần phải luyện hóa được hết tất cả thần quang...

Thần quang đại diện cho ký ức của Thái Hư Thần Vương, nói cách khác, luyện hóa thần quang tương đương với việc đi lên con đường mà ông ta đã từng đi. Từ đó thì sẽ có thể dễ dàng lĩnh ngộ đại đạo của ông ta, cũng sẽ mất đi đạo của mình. Nhưng chuyện đó còn chưa tính, còn cần lập độc thệ cần chém chết kẻ địch lúc Thái Hư Tiên Vương còn sống. Nếu không giết được mấy kẻ địch đó thì sẽ vĩnh viễn không có cách nào trường sinh...

Không nói đến chuyện luyện hóa tất cả thần quang cần cần thời gian bao lâu. Bỏ qua đạo của mình nhận truyền thừa đạo của ông ta là sự hy sinh lớn thế nào, chỉ cần việc chém giết mấy kẻ địch kia đã là một nhiệm vụ không thể hoàn thành rồi.

Giống như Thái Hư Bảo Bảo nói vậy, ông ta còn không phải đối thủ của người ta, học truyền thừa của ngươi làm sao có thể giết được bọn họ chứ?

Thật sự là quá không nói đạo lý rồi!

- ... Người có năng lực hiểu như thế nào?

Phương Hành không nhịn được mà hỏi một vấn đề cuối cùng.

Những người khác cũng đều yên tĩnh lại. Hai điều kiện trước đó đều quá khó để làm được, bọn họ chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào cái cuối cùng mà thôi.

Còn Thái Hư huyễn ảnh sau một hồi lâu trầm mặc mới lẳng lặng nói:

- Ta có ba quyển thiên thư, đều gửi gắm một đời tâm huyết của ta, muốn chọn một người để truyền y bát của ta nhưng đan pháp không thể dễ duyền, càng không thể truyền loạn được, người được y bát của ta có thể nhận được ba quyển thiên thư, ở đây bế quan trăm năm, trong vòng trăm năm nếu như có thể tu được chút thành tựu từ trong ba quyển thiên thư của ta thì sẽ trở thành người có năng lực, nhận được y bát của ta, truyền thừa đạo của ta!

- Bế quan trăm năm, tu luyện ba quyển thiên thư tới có chút thành tựu?

Chân mày của Phương Hành nhất thời nhíu lại.

Điều kiện này cuối cùng cũng có chút dáng vẻ truyền thừa, nhưng độ khó cũng thực sự quá cao.

Thiên công truyền thừa của Thái Hư Thần Vương làm sao bình thường được, sợ rằng người tu hành thông thường sẽ phải dùng tới thời gian ngàn vạn năm mới cảm ngộ được! Ông ta lại chỉ cho trăm năm, muốn tìm hiểu được ba quyển thiên thư ra chút thành tựu đâu dễ như vậy?

Nhưng truyền thừa Thái Hư đã ngang ngược như vậy, tu luyện không được thì sẽ không được rời đi, tránh việc ra ngoài làm mất mặt

Thái Hư Thần Vương.

Đây là một chuyện cực kỳ hao tổn thời gian, cố tình hiện tại thứ Phương Hành thiếu nhất chính là thời gian.

Hắn đâu có thời gian phí hoài trăm năm trong truyền thừa của Thái Hư Tiên Vương chứ. Nếu như cho hắn một đống bảo bối thì cũng sẽ không chê mà cầm đi liền. Nhưng nếu bắt hắn tốn quá nhiều thời gian ở đây thì đừng nói là truyền thừa Tiên Nhân Vương, truyền thừa của ông trời cũng không có cửa nói lý! Dù sao vợ mình còn đang ở ngoài chưa rõ sống chết, hắn còn vội đuổi ra ngoài cứu người nữa...

Cũng chính vì chuyện như vậy liên lụy tới vấn đề nghiêm trọng nhất, làm thế nào rời khỏi đây được đây?

Đáp án này cũng đã sớm đóng dấu ở đáy lòng bọn họ!

Cũng không phải tất cả mọi người tiến vào cửa này hoàn toàn không có cách nào rời đi, dù sao Thái Hư Tiên Vương cũng vẫn theo thiên đạo, vẫn để lại một chút hi vọng sống!

Một hy vọng đó đều nằm hết trong những tin tức của Thái Hư chân nhân đưa vào đầu mỗi người.

Trong số những bọn họ có một người có thể rời đi, bởi vì đại đạo ngũ thập, bỏ đi một, cho nên Thái Hư Tiên Vương cũng để lại một chỗ hổng như vậy. Chỉ là nếu một người này muốn rời đi thì cần phải trả cái giá khổng lồ. Đó chính là hắn cần chịu ý chí của Thái Hư Tiên Vương, giết chết hết những người khác đã xông vào đây, giúp Thái Hư Tiên luyện chế thành Hư nô...

Một lựa chọn vô cùng đơn giản.

Hoặc là tất cả mọi người ở lại đây, hoặc là giúp Thái Hư Tiên Vương để tất cả những người khác lại đây.

Nhất thời sau khi tiêu hóa nhiều tin tức như vậy, cả người Phương Hành đều bối rối.

Sau đó hắn nhìn quanh theo bản năng.

Thái Hư Bảo Bảo, Lộc Tẩu, Văn Tiên sinh, Hoang Hỉ Cáp Mô cùng với hơn mười người luận đạo...

Bọn họ đều vì mình nên mới xông vào trong cánh cửa này, nhưng bây giờ nếu mình muốn ra ngoài thì phải giết hết tất cả bọn họ...

Chuyện này... rốt cục có thể làm hay không?

Lúc này Phương Hành không nói gì, mặt cũng không chút thay đổi nhưng trong lòng chốc lát giống như cuồng phong gào thét.

Người có duyên! Người có tâm! Người có năng lực!

Người có duyên thì không cần nghĩ đến rồi, bọn họ đều không phù hợp điều kiện này!

Còn người có tâm muốn làm thì phải hy sinh cực lớn, Phương Hành cũng không quan tâm tới chuyện đó nhất. Làm Phương Hành cảm thấy khó chấp nhận nhất chính là điều kiện này cùng với điều kiện người có năng lực, hạn độ lớn nhất là ở thời gian... Cho dù là ở điều kiện thứ hai cần luyện hóa thần quang của Thái Hư Tiên Vương hay là trong điều kiện thứ ba cần bế quan trăm năm tu luyện ba quyển thiên thư, thời gian đều quá dài!

Như vậy còn lại, muốn trốn khỏi đây được thì chỉ còn lại một phương pháp duy nhất...

- Một bên là ta vợ cả, một bên là người quen trên đường...

Ánh mắt của Phương Hành mê mang nhìn về phía đám Lộc Tẩu, trong lòng như có cây gỗ lớn đang chìm nổi.

Mà lúc này đám Lộc Tẩu không biết đang suy nghĩ gì mà mọi người đều đang trầm mặc.

Giết hay là không giết?

Có muốn xuất thủ với những người này để đổi lấy cơ hội rời đi không?

... Các loại suy nghĩ xuất hiện trong lòng mọi người, bầu không khí quanh đây dường như dần dần trở nên căng thẳng.

...

...

- Tỷ phu, ngươi đang ở đâu? Ngươi không sao chứ?

Ngay lúc Phương Hành đang có đủ loại suy nghĩ trong lòng nhanh phải đưa ra một đáp án rồi thì đột nhiên phía sau lại truyền tới một tiếng rống to. Quay đầu nhìn lại thì bỗng nhiên nhìn thấy một con cự long toàn thân kim mang từ xa phi vào, thân hình cực kỳ đáng sợ. Không phải Ngao Liệt thì là ai?

Phương Hành bị giọng nói của y làm đột nhiên thức tỉnh, cả người bối rối, sau đó lại tức giận nhanh chóng quay đầu quát:

- Con cá chạch chết tiệt nhà ngươi, ai cho ngươi vào đây? Ngươi biết đây là nơi nào không mà xông vào hả? Ngươi xông vào thì tỷ tỷ ngươi phải làm sao? Cửu Đầu Trùng làm sao? Con mẹ nó, có tin bây giờ ta liền rút gân của con cá chạch thối nhà ngươi cho ngươi nếm mùi đau khổ không hả?

Lần mắng chửi này quả thực là không chút lưu tình làm Ngao Liệt bị mắng tới mức mê man, trong lòng còn có phần oan ức:

- Ở bên ngoài đã bị tỷ tỷ giáo huấn một trận, mắng phải vào, vào trong này lại bị hắn mắng trận nữa, nói không được vào, rốt cục là nghe ai đây...

Đương nhiên, ngay cả y cũng còn chưa để ý tới là mặc dù Phương Hành đang mắng nhưng vẻ mặt lại thả lỏng.

Trong nét thả lỏng thậm chí còn xen lẫn một chút may mắn...

- Cho dù như thế nào, ta cũng không thể xuất thủ với tên đại cẩu tử này được, cho nên, phương án này không cần nghĩ tới nữa!

Trong lòng Phương Hành thậm chí còn có cảm giác được Ngao Liệt cứu rỗi. Trong lòng quyết định ném phương pháp trấn áp những người khác để đổi lấy cơ hội rời đi sang một bên, sau đó liền vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Thái Hư huyễn ảnh, thuận tay phất tay áo lên, cười nói:

- Ta không có khả năng giúp ngươi trấn áp được bọn họ đổi lấy cơ hội được rời đi, cũng không có thời gian để dài dòng với ngươi ở đây nữa...

- Như vậy...

Nụ cười của hắn âm trầm:

- Xem ra chúng ta chỉ có thể nói đạo lý!

Chương 1342: Không nể mặt Tiên Vương

Nói đạo lý?

Nhìn như Phương Hành đang nói bậy nói bạ, làm cho trái tim của tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy khó hiểu. Bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm, từ câu nói của Phương Hành thì có thể thấy rõ ràng không tính trấn áp hết bọn họ sau đó đổi lấy cơ hội mình được rời đi. Chuyện này đã làm cho chuyện mà bọn họ lo lắng nhất không xảy ra. Dù sao trong lòng bọn họ đều hiểu, nếu Phương Hành thật sự muốn động thủ với bọn họ, chỉ sợ bọn họ thật sự không có năng lực chống cự. Mười vị người luận đạo đến nay cũng đã hãm sâu vào đạo chướng, cho dù Phương Hành ăn tươi bọn họ thì đoán chừng bọn họ cũng sẽ không phản kháng mà còn chủ động dâng lên tận miệng. Còn đám Lộc Tẩu, Văn Tiên sinh ở trước mặt Phương Hành căn bản không có chút lực phản kháng nào.

Nhưng hắn thật có cách gì có thể phá được tử cục này sao?

Dĩ nhiên cho dù bọn họ nghĩ như thế nào đều không ngờ tới Phương Hành lại thật sự định nói đạo lý.

- Trên đời này có đạo lý như vậy sao?

Phương Hành chống tay ở thắt lưng, một tay chỉ vào Tiên phách của Thái Hư Tiên Vương, giọng căm hận mắng:

- Truyền thừa của ngươi là cái thá gì, giỏi thì biểu diễn ta xem, rõ ràng bản thân từng bị người ta truy sát giống như con rùa đen rụt đầu chạy tới nơi nay, truyền thừa như vậy ta còn thấy chướng mắt đó, bây giờ ngươi lại còn vênh váo đòi điều kiện cao như vậy mới truyền thừa sao? Ta không nhận không được sao? Không làm truyền nhân của ngươi được thì sẽ biến ta thành Hư nô sao? Ông trời cũng không có cái lý này!

Mọi người nghe xong lời nói này đều ngây người, u mê nhìn Phương Hành... ngươi đang nói đạo lý với ông ta thật đấy à?

Thái Hư Bảo Bảo cạn lời:

- Nếu chủ nhân mà còn sống thì đoán chừng còn có thể trao đổi một chút, dù sao lão nhân gia ông ấy cũng không phải một người không nói phải trái, nhưng bây giờ ông ấy... chỉ còn lại Tiên phách thôi, hắn có thể nói chuyện với ngươi, có thể giải thích cho ngươi không có nghĩa là hắn có linh tính...

Nó có phần không hiểu, đã biết sư phụ này thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu, vừa rồi nó cũng đã nói rõ rồi. Thái Hư Tiên Vương đã biến mất, linh tính cũng đều đã tiêu tán, hư ảnh trước mắt này cũng chỉ là do ý chí của ông ấy hiển hóa thành, căn bản không hề có linh tính, chỉ biết chấp hành ý chí lúc Thái Hư Tiên Vương còn sống. Có thể hình dung nó như binh khí, hoặc là phù văn, dựa vào đại trận duy trì trong tràng vực này, nó chỉ biết chấp hành y nguyên quy củ mà Thái Hư Tiên Vương lúc sinh thời quyết định, không thể thay đổi chút nào!

- Đã muốn cầu đạo thì cần trả giá rất lớn..

- Đại đạo của ta vô giá, càng không thể dễ truyền, ngươi đã vào nơi truyền thừa thì sẽ có được tạo hóa của ta, có khả năng sẽ được tung hoành vũ trụ, cũng cần chuẩn bị sẽ thất bại khi cầu đạo, chuẩn bị trọn đời làm nô, đây không phải chỉ là quy tắc của riêng Thái Hư đàn tràng ta, Tiên giới đạo thống ba nghìn cũng là như thế...

Quả nhiên, huyễn ảnh của Thái Hư Tiên Vương nghe vậy cũng chỉ lãnh đạm giải thích vài câu, không hề có chút tình cảm nào.

Dĩ nhiên cũng không có khả năng bị Phương Hành thuyết phục.

Đối với Tiên phách của Thái Hư Tiên Vương, nó chỉ đang thi hành ý chí của Thái Hư Tiên Vương, căn bản sẽ không thể thay đổi chút nào.

Chỉ có điều đối với lời chửi mắng của Phương Hành thì cũng giải thích vài câu...

Nói ví dụ như một vài nguyên lý cơ bản nhất trong nơi truyền thừa này cũng là thứ thường gặp nhất trong tam thập tam thiên. Nói ví dụ như vào nơi truyền thừa mà muốn nhận được truyền thừa thì thể xác và tinh thần đều không thuộc về mình. Người không được truyền thừa thì sẽ phải mãi sống làm nô. Những quy củ này không phải chỉ riêng Thái Hư Tiên Vương có, mà là ở trong Đại Tiên Giới, quy tắc như vậy vô cùng thông thường. Bởi vì đạo không dễ truyền, muốn cầu đạo cần phải đánh đổi khá nhiều, mà đối với người cầu đạo thì cái giá lớn nhất của bọn họ thì chính là bản thân bọn họ...

Đừng nói là Tiên Nhân Vương, cho dù là một vị Tiên nhân thông thường, khi để lại truyền thừa cũng sẽ có quy củ như vậy.

Hoặc là làm truyền nhân, hoặc là làm nô!

Còn chuyện một người trấn áp hết những người mạo phạm khác, sau đó sẽ rời đi, cũng là một quy củ thông dụng.

Dù sao đạo giả nghịch thiên tu thân, thuận lòng trời mà hành sự. Cho dù hoàn cảnh nghiêm khắc cỡ nào thì bọn họ đều sẽ để lại một dường sống.

Chỉ có điều đường sống này đối với một vài người mạo phạm thì quá nghiêm khắc mà thôi!

Nghiêm ngặt mà nói, bản thân Thái Hư Tiên Vương kỳ thực cũng không ngang ngược như thế. Lúc để lại vùng đất truyền thừa này, ông ấy chỉ dùng phương pháp thông thường người trong Tiên giới vẫn sử dụng. Chỉ có bên trong tam đại nguyên tắc người có duyên, người có tâm, người có năng lực mới là ông ấy quyết định. Dĩ nhiên trước khi ông ấy chết, oán niệm trong tim cũng vô cùng nặng. Vì vậy ba điều kiện này cũng không dễ mà làm được. Nó lần lượt đại diện cho ba loại người mà ông ấy sẽ nguyện truyền đại đạo cho, thỏa mãn một trong ba điều kiện này thì mới truyền!

Người có duyên, kỳ thực là chính bản thân ông ta chọn!

Một luồng khí tức cuối cùng trước khi ông ấy ngã xuống tản vào chư thiên vạn giới, chọn ra một vài đứa trẻ mới sinh có tư chất hơn người, cũng giúp bọn họ tẩy cốt tẩy tủy, làm cho tư chất của bọn họ cao hơn một bậc. Nếu như những đứa trẻ mới sinh này trưởng thành và tới được đây thì có thể nhận được truyền thừa của ông ấy. Bởi vì những người đó đại biểu cho ý chí của ông ấy, là truyền nhân mà tia linh tính sau cùng của ông ấy chọn được.

Còn người có tâm chính là truyền nhân có thể giúp ông ấy xử lý hậu sự.

Thái Hư Tiên Vương bị người ta vây công mà ngã xuống, trái tim tất có oán hận. Vì vậy ông ấy cũng hy vọng có người có thể truyền thừa đại đạo của mình, trở thành một “mình” khác, sau đó đại diện cho mình đi giết kẻ địch, hoàn thành tâm nguyện chưa thành của mình. Đây là thế sự bức bách!

Còn người có năng lực là người chân chính có thể giúp cho truyền thừa y bát của Thái Hư Tiên Vương tồn tại.

Người tu đạo coi trọng truyền thừa y bát không kém gì bản thân mình. Cho dù biến mất cũng hy vọng có người có thể làm đạo của mình rạng rỡ về sau. Cho nên điều kiện thứ ba mà ông ấy quyết định, chủ yếu nhất chính là muốn xem tư chất của người truyền thừa như thế nào.

Chỉ có ba điều kiện này là do ông ấy đặt ra, còn những điều kiện khác chính là phương pháp thường dùng nhất của người trong Tiên giới.

Những đạo lý này, trong lòng Phương Hành đương nhiên cũng hiểu.

Dĩ nhiên, hiểu thì hiểu, nhưng hắn vẫn không muốn chấp nhận, vốn dĩ hắn chưa phải người của Tiên giới!

- Cầu đạo gì mà phải trả giá thật lớn, cái gì mà không làm được truyền nhân của ngươi thì phải làm nô tài cho ngươi, đây là đạo lý quỷ quái gì chứ? Ngươi phải hiểu nơi chết tiệt này không phải là ta tự mình tới, rõ ràng là ngươi dùng quỷ môn gì đó mời ta vào, lại nói, ta còn là khách nhân của ngươi đó, hiện tại ta không lạ gì truyền thừa của ngươi nữa, nhanh chóng thả ta ra ngoài, ta ở ngoài còn có việc gấp đó, làm trễ nải đại sự của ta, đừng nói ngươi là Tiên Vương gì, cho dù là ông trời thì ta cũng phải đâm ngươi thành lỗ thủng!

Phương Hành không những không dừng lại mà còn tiếp tục mắng, mắng ra tiếng lòng của chư tu có mặt.

Đúng vậy, nơi này chúng ta cũng không hề muốn tới...

Còn không phải là ngươi đột nhiên xuất hiện trên Tiên lộ câu Phương Hành vào, nên chúng ta mới theo vào cứu người hay sao?

Truyền thừa của ngài có đáng giá nhưng bọn ta cũng không làm được, thì có cách gì khác?

Nếu là tự mình tìm tới thì bị ngươi dằn vặt chán cũng được, nhưng rõ ràng là ngươi tự tìm tới bọn ta...

Người có mặt ở đây có không ít người từng phải nghe Phương Hành mắng, nhưng hiếm có lần nào đều cảm thấy Phương Hành mắng có đạo lý như này!

Chỉ có Thái Hư Bảo Bảo là khá không biết phải nói gì:

- Đối với chủ nhân thì ngay cả Tiên hay chúng ta cũng chỉ giống như con kiến hôi, huống chi là chúng ta, ngươi sẽ ngày ngày ngồi chồm hỗm dưới đất nói đạo lý với con kiến hôi hay sao? Hắn sẽ không để ý xem ngươi có đồng ý tới đây hay không, giống như ngươi dạy đám đệ tử heo mập kia thành đại yêu ấy, đây là thiên đại tạo hóa, lẽ nào trước khi ngươi điểm hóa bọn nó còn hỏi cúng nó có vui không à?

Tuy là nó nhỏ giọng thì thầm, nhưng cũng không dám nói thật ra.

Nó có thể hiểu được cách làm của chủ nhân, chỉ là không cách nào giải thích cho Phương Hành hiểu được.

Suy nghĩ của cảnh giới cao thấp khác nhau lớn, không phải đôi lời là có thể giảng giải rõ ràng được.

Nói đơn giản thì chính là Thái Hư Tiên Vương cho đám người kia truyền thừa chính là cơ hội tạo hóa, đó chính là phúc trạch to lớn. Bản thân nó là một tạo hóa, thậm chí ở một mức độ nào đó cho dù để bọn họ làm hư nô cũng là vận may lớn mà bọn họ có cầu cũng không được.

- Đã vào cửa này thì phải tuân theo lời của ta, hoặc là Tiên đồ, hoặc là hư nô...

Ngay cả Thái Hư Bảo Bảo cũng không thể giải thích được đạo lý, Thái Hư Tiên phách càng không có cách nào giải thích được.

Sau một hồi trầm mặc, nó lạnh băng ném ra một câu như thế, coi như trả lời tất cả vấn đề của Phương Hành.

Phương Hành nghe vậy thì căm tức, lạnh lùng nói:

- Dựa vào cái gì?

Thái Hư Tiên phách trả lời trực tiếp hơn:

- Bởi vì quy củ của ta là như thế!

Nói không chút đạo lý nào như thế làm Phương Hành không nói thêm được câu nào!

Tâm tình của chư tu có mặt đều chìm vào đáy cốc.

Đây căn bản là lấp kín tất cả đường lui của bọn họ.

Đạo lý thì Phương Hành nói thẳng, tối thiểu Thái Hư Tiên phách trả lời không ra cái gì rồi, nhưng như vậy thì có tác dụng gì chứ?

Sức mạnh trước giờ đều lớn hơn đạo lý.

Thái Hư Tiên Vương đã chết, tràng vực mà ông ấy để lại không phải là thứ mà những người họ có thể phản kháng được. Ý chí mà ông ấy để lại ở trong tràng vực này chính là thiên địa, chính là tất cả. Còn đám Phương Hành chẳng qua là người mà ông ấy nhìn trúng, cũng dự định điểm hóa một con kiến hôi mà thôi, không có tư cách nói đạo lý với ông ta, càng không có tư cách bắt ông ta thay đổi quy củ...

Cảm giác tuyệt vọng trào dâng trong đầu chư tu.

Ngay cả Ngao Liệt mới tiến vào đây, nhận được đạo ngân truyền âm cũng như thế.

Y vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Phương Hành, làm như đang hỏi Phương Hành tiếp theo nên làm như thế nào.

Chẳng lẽ, ngay cả bọn họ cũng phải tự giết lẫn nhau một trận mới đổi lấy cơ hội cho một người ra ngoài được sao?

Còn Phương Hành lại không nhìn y, vẫn đang nhìn Thái Hư Tiên phách, lạnh giọng nói:

- Hỏi một câu nữa, ngươi thả bọn ta ra ngoài hay không?

- Đã vào cửa này thì phải tuân theo lời của ta, hoặc là Tiên đồ, hoặc là hư nô...

Thái Hư Tiên phách vẫn trả lời câu đó, không có chút tình cảm nào, cũng không hề có ý thay đổi.

Trong lòng Phương Hành cũng dần dâng lên sự tức giận, lát sau mới thấp giọng cười nói:

- Vốn nghĩ truyền thừa này của ngươi còn có vài phần giá trị, về sau có thể có lúc cần dùng, nhưng không ngờ một người đã chết ngươi ngươi lại lập quy củ với ta ở đây, tiểu gia ta đã dập đầu với ngươi rồi, đạo lý cũng đã nói đủ, ngươi đã không nể mặt thì ta đây cũng sẽ không cho Tiên Vương như ngươi chút mặt mũi nào nữa!

- Đã vào cửa này thì phải tuân theo lời của ta, hoặc là Tiên đồ, hoặc là hư nô...

Thái Hư Tiên phách lần nữa nói, vẫn là câu nói đó.

- Không cần nói nữa, nơi này không phải lần đầu Tiên ta từng tới...

Phương Hành nghiến răng cười nhạt, ánh mắt hung ác đột địa. Lúc đang nói hay tay áo đột nhiên bành trướng, sau đó đột nhiên mở ra hai bên, từ trong tay áo bỗng nhiên có mười đệ tử lợn mập tròn vo như quả cầu, béo ụt ịt, mỗi đứa khoác thần giáp cầm thần binh, mơ mơ màng màng đánh giá bốn phía. Một người trong số đó rõ ràng vừa mới tỉnh ngủ, còn hỏi người bên cạnh:

- Đến Tiên giới rồi à?

- Bọn ta bị ngươi làm cho sợ hãi nên không phản kháng được, nhưng đối với các ngươi thì dưới Nguyên Anh còn không bằng một con kiến hôi, đều không lọt vào mắt của các người đúng không?

Phương Hành cười lạnh một tiếng, sau đó hét lớn:

- Các đồ nhi nghe lệnh, lật đổ nơi truyền thừa này cho ta!

Chương 1343: Lật đổ mộ Tiên Vương

Gì?

Ngay từ đầu sau khi thấy Phương Hành thả đám đệ tử heo mập ra, phản ứng đầu Tiên của chư tu có mặt chính là há hốc mồm, thậm chí cảm thấy có phần hoang đường. Dù sao đám đệ tử heo mập kia rõ ràng là rất nhỏ yếu, người mạnh nhất cũng chỉ mới là Kim Đan. Còn lại có đủ cả Trúc Cơ, Linh Động. Trong mắt những đại tu như bọn họ thực sự là không khác gì những con kiến cả, cũng chưa từng thực sự coi bọn họ thành đệ tử của Phương Hành, chỉ giống như nuôi cho vui mà thôi. Vì vậy vô ý thức liền cảm thấy nực cười, ngay cả bọn họ cũng đều bị chèn ép chặt chẽ trong nơi truyền thừa này, một chút tâm tư phản kháng cũng không có, đám đệ tử heo mập này thả ra có ích lợi gì đâu?

Nhưng Thái Hư Bảo Bảo lại mở to hai mắt nhìn, chợt nghĩ tới một điểm.

Lúc vừa vào đây, Phương Hành cũng đã nói hắn từng tới một nơi tương tự, Thái Hư Bảo Bảo nói thẳng là không có khả năng. Nhưng sau khi hiểu rõ tu vi của Phương Hành lúc đó thì nói đó là bởi vì lúc đó tu vi của Phương Hành quá yếu, không dẫn được sự chú ý của Tiên phách trong nơi truyền thừa. Lúc đó cũng chỉ thuận miệng giải thích mà thôi, lại không ngờ tới Phương Hành lại ghi tạc trong lòng, lúc này còn nghĩ ra chủ ý như thế.

- Đây là người thế nào chứ, không phải ngay từ đầu hắn cũng đã đang suy nghĩ xem làm sao tháo dỡ được truyền thừa này để ra đấy chứ?

Thái Hư Bảo Bảo xốn xang, thật sự có phần cạn lời.

Chỉ có điều trong lòng thật sự dâng lên chút hy vọng... chủ ý này có thể được không...

Quả nhiên, sau khi đám đệ tử heo mập nghe được phân phó của Phương Hành thì mỗi đứa đều nghiêm túc, luống cuống tay chân bò dậy từ dưới đất, sau đó xếp hàng theo chiều cao, mỗi đứa đều chăm chú và trịnh trọng quát to:

- Cẩn tuân sư mệnh!

Nói rồi, mấy chục con heo mập gào lên xông ra bốn phương tám hướng của nơi truyền thừa này.

Giống như nhào vào cải trắng vậy, lấy mũi ủn, lấy đầu đụng, lấy miệng gặm, đâu còn chút dáng vẻ của heo nhà nào, rõ ràng là một đám lợn rừng, ùn ùn từng đám vọt tới bất luận vật gì chúng nó nhìn thấy ở trong nơi truyền thừa này. Có con lấy miệng cắn phù văn như ẩn như hiện trong không trung, có con lấy mũi ủn từng chùm thần quang một. Còn có con lợi hại hơn, chỉ đuổi theo ánh mắt của Phương hành. Phương Hành nhìn về hướng nào liền xông thẳng về hướng đó, cắn nát những thứ ở nơi đó.

Thậm chí còn có một con chạy thẳng tới xá lợi của Thái Hư Tiên vương, mở miệng muốn cắn.

Chỉ có điều xung quanh xá lợi tự có các loại linh quang lan tỏa, ngăn cản không cho nó tới gần nhưng nó lại không chịu bỏ cuộc, duỗi đầu há miệng nhanh chóng gào lên, kiên trì bền bỉ húc về phía xá lợi, mặt mày nghiêm túc tỏ ra không ăn được nó sẽ không từ bỏ.

Đám đệ tử heo mập này có tu vi không cao nhưng tạo hóa xác thực là không thấp. Ở thực lực, chúng đều có thần binh pháp bảo mà Phương Hành ban thưởng, đánh vỡ vài phù văn, chống lại cấm chế bắn ngược cũng không thành vấn đề. Còn ở phương diện học thức, Lộc Tẩu là một người nghiên cứu lâu năm như vậy, trên đường giáo dục chúng nó không ít. Lại nói, trong đám heo này tối thiểu có mười con trở lên có tiêu chuẩn trận pháp đại gia!

Vì vậy chúng nó đánh loạn một hồi, thật đúng là có chút đáng để ý tới...

Quy tắc cùng trận cơ trong nơi truyền thừa này đang bị hủy diệt với một tốc độ đáng sợ.

Dưới tình huống chúng nó phân tán như vậy, tất cả mọi người sợ tới ngây dại, nhưng không ngờ Tiên phách vẫn mang vẻ mặt thờ ơ không hề có vẻ bị lay động. Sự chú ý của nó đều đặt lên đám Phương Hành, để tùy đám đệ tử heo mập kia chạy loạn lung tung, căn bản nó không có một chút quan tâm nào tới chuyện đó. Hoặc có thể nói Tiên phách căn bản không nhìn thấy sự tồn tại của đệ tử heo mập.

Tiên phách chỉ là một loại ý chí còn để lại, không hề có linh tính.

Mà một loại ý chí như nó, thứ có thể thấy trong mắt chỉ có người tu hành Nguyên Anh trở lên!

Đám heo mập này đối với nó giống như không hề tồn tại.

Không phải là Thái Hư Tiên Vương quá mức khinh thường, trong nơi truyền thừa này của ông ta cũng thực sự chưa từng nghĩ sẽ có tồn tại bé nhỏ như thế đến được.

Còn trong lòng Phương Hành kỳ thực cũng cảm thấy may mắn, nếu như năm đó ở Tiên điện trên Thiên Nguyên, đám đệ tử heo mập này sợ là không có tác dụng gì. Bởi vì tòa Tiên điện ở Thiên Nguyên rõ ràng chuẩn bị đầy đủ hơn trong nơi truyền thừa Thái Hư này. Chẳng những tồn tại Tiên phách mà còn có Âm Cấm Quỷ Nô, Đà Bi Thạch Quy, các ty kỳ chức, cao thủ tiến vào trong đó tự có Tiên phách khống chế bọn họ. Còn tay mơ như Phương Hành và Đại Kim Ô tiến vào, Âm Cấm Quỷ Nô, Đà Bi Thạch Quy... cũng là nhân vật cực kỳ đáng sợ rồi.

Bây giờ suy nghĩ lại, lúc đó hắn và Đại Kim Ô sau khi xông vào Tiên điện rồi trốn ra cũng phải trải qua cửu tử nhất sinh!

Nhưng ở nơi truyền thừa Thái Hư này lại có phần khác hơn so với Tiên điện. Tiên điện kia rõ ràng có người sắp xếp xong xuôi tất cả rồi mới giáng xuống Thiên Nguyên. Bên trong tự có thứ có thể ứng phó với tình huống đột phát, ví dụ như Âm Cấm Quỷ Nô chính là phòng ngừa một vài con kiến cỏ đi nhầm vào trong Tiên điện. Còn Đà Bi Thạch Quy tồn tại là vì trông coi Tiên điện, phòng ngừa một vài tình trạng đột phát, nhưng ở trong nơi truyền thừa của Thái Hư Tiên Vương này lại không có mấy thứ đó. Ông ta chỉ để lại một Tiên phách thi hành di chí lúc còn sống của ông ta ở đây mà thôi!

Dù sao, Thái Hư Tiên Vương lúc gần ngã xuống mới vội vã để lại nơi truyền thừa này, đương nhiên suy nghĩ không được đầy đủ.

Thái Hư Bảo Bảo làm khí linh, ban đầu cũng sẽ trở thành tồn tại tương tự với Đà Bi Thạch Quy ở trong nơi truyền thừa này, nhưng nó lại được chạy ra ngoài. Khi lần nữa trở về lại là một sinh linh đơn độc, đủ loại nguyên nhân mới dẫn tới tất cả chuyện phát sinh trong nơi truyền thừa này.

Một đàn tràng truyền thừa có sức mạnh cường đại, nhưng cùng lúc cũng có thiếu sót vĩ đại!

Tu sĩ Nguyên Anh trở lên bị Tiên phách chấn áp, tuyệt đối không thể gây ra sóng gió gì trong nơi truyền thừa này...

Nhưng đám đệ tử heo mập yếu ớt đến mức mọi người đều có thể nghiền chết lại tung hoành vô địch ở đây, thoải mái phá hoại!

Giống như trong một ngôi mộ đế vương dày đặc cơ quan, có thể cắt đứt bất cứ mơ mộng của bất kỳ cao thủ trộm mộ nào, nhưng lại không phòng được rắn, công trùng, chuột, kiến dưới đất.

- Sói ăn mèo, hổ ăn sói, voi ăn hổ, chuột ăn voi...

Phương Hành nhìn cảnh này cũng không nhịn được cười ha ha:

- Xem ra ta đã đánh cuộc đúng!

Trong tiếng cười lớn, trong lòng cũng cảm thấy có chút may mắn.

May là ở trong nơi truyền thừa này hắn mới có thể mở thức giới ra, thả đám đệ tử heo mập ra ngoài. Nếu ở bên trong cửa thứ ba, bị sức mạnh tràng vực áp chế, hắn không thể mở thức giới ra được, đương nhiên cũng không có cách nào thực hiện được kế hoạch này.

Hắn đứng đó cười, đám Lộc Tẩu và Ngao Liệt cũng sợ tới ngây người. Lúc này bọn họ đương nhiên cũng đã thấy rõ dụng ý của Phương Hành, kinh ngạc là một phần, và cũng khong nhịn được dở khóc dở cười:

- Mẹ kiếp đây là chuyện gì chứ, trấn áp bọn ta không còn chút sức lực phản kháng nào, truyền thừa Thái Hư Tiên Vương lại bị một đám heo phá hoại đến không còn hình dạng? Truyền ra ngoài chắc sẽ dọa một đám người sợ đái ra quần mất. Đây đường đường là Tiên Nhân Vương, ở Tiên giới cũng là tồn tại chí cao vô thượng...

- Cố tình, mộ của hắn lại bị một đám heo phá?

...

...

- Thật sự là may mắn...

Sau khi Lộc Tẩu phản ứng lại thì vội vàng truyền âm:

- Đám heo mập kia... ngươi là lão ngũ hay là lão lục thế? Ồ, chuyện này không quan trọng, nhanh nhanh, ngươi đi về phía tây bắc, ở đó có ngọn thanh đồng đăng, nhất định phải phá nó đi...

- Hướng đông nam có một chùm thần quang người khác không chú ý, thổi tan nó đi!

- Hướng chính nam dưới đạo đài có một cái phù văn, nhanh kéo nó xuống... Không thể xé nó xuống thì liền đái vào nó, làm bẩn nó đi!

Hiện giờ ông ấy đã lĩnh hội được ý đồ của Phương Hành nên nhanh chóng chỉ điểm bọn chúng.

Ông ấy và Phương Hành, một người trận pháp vô song, một người sở hữu Âm Dương Thần ma Giám, vốn chính là cao thủ có thể phá được đại trận ở đây. Chỉ có điều đang bị Tiên phách nhìn chằm chằm nên mới không có cách gì động thủ được. Bây giờ có đám đệ tử heo mập không bị Tiên phách chú ý ra giúp đỡ thì lập tức cao hứng, vội vàng truyền âm chỉ điểm cho chúng nó, khiến chúng có thể hủy diện hoàn toàn đại trận nơi đây!

Ánh mắt của Phương Hành vẫn chỉ dẫn, nơi nào quan trọng thì nhìn chỗ đó. Các đệ tử heo mập liền đánh vào nơi đó, hắn còn trực tiếp truyền âm chỉ điểm.

- Đã... Vào cửa này, liền phải thuân... theo lời nói của ta, hoặc là Tiên đồ, hoặc là...

Sau khi các loại quan khiếu của đại trận bị hủy, Tiên phách của Thái Hư Tiên vương cũng xuất hiện các loại thay đổi. Nó dường như căn bản không cảm thấy nơi truyền thừa này đang bị phá hoại, vẫn nhìn chằm chằm vào đám Phương Hành, thúc giục bọn họ đưa ra lựa chọn. Nhưng ngay cả chính nó cũng không cảm giác được, lúc nói chuyện, thân ảnh của nó đã nhạt dần, không ngừng lập lòe, giọng nói chậm chạp...

- Giết đi, thay sư phụ trút giật, lật tung cái chỗ chết tiệt này lên...

- Chúng ta là một đám sủng vật được nuôi dưỡng đúng cách, sư tôn chỉ đâu chúng ta phá đó...

- Cẩn thận một chút, có vài bảo bối cần lấy, đừng nên lãng phí...

Mỗi đệ tử heo mập ý chí vang dội hô to gào thét, tả xung hữu đột trong nơi truyền thừa, nơi chúng đi qua trở nên hỗn độn.

Nếu là bình thường, nhìn một bảo địa bị hủy như thế, chư tu đại khái sẽ đau lòng nhức óc, nhưng bây giờ...

... Cho tới giờ bọn họ chưa từng nhìn thấy đám heo mập này thuận mắt đến thế!

Vù... vù

Sau khi căn cơ cùng phù căn trong đại trận truyền thừa càng lúc bị phá hoại nặng hơn, sự thay đổi của Tiên phách cũng càng lúc càng kịch liệt. Sau một hồi lâu, nó đột nhiên run lên, hai con mắt bỗng nhướng cao giống như đang ngưng tụ lại luồng lực cuối cùng quét về bốn phía. Sau đó trong miệng lẩm bẩm, giọng nói truyền vào đáy lòng mỗi người:

- Trời giáng tai kiếp, Thái Hư môn đóng lại, truyền thừa vô tận chỉ chờ hữu duyên...

Cùng lúc đó, Tiên quang trước đây trói buộc trên người bọn Phương Hành bây giờ xoay mình đã lóe lên, bị nó thu lại.

Sau đó trong nơi truyền thừa này dường như bị sức mạnh nào đó đè nén, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được co lại.

Long trời lở đất, quy về một đoàn, sức mạnh khổng lồ lại đè lên đám Phương Hành, đẩy bọn họ ra ngoài.

- Nơi truyền thừa bị phá hỏng, sắp bị đóng lại rồi, chúng ta chạy mau...

Thái Hư Bảo Bảo nhìn thấy cảnh này thì vội vàng kêu to, dáng vẻ vắt chân lên cổ phóng ra ngoài.

- Không lấy được vài món bảo bối thì sao có thể yên tâm ra ngoài được?

Phương Hành lại phóng về phía trước, tay áo mở ra thi triển Tụ Lý Càn Khôn, cuốn mấy món pháp bảo đi.

- Thực sự được cứu rồi sao?

- Thực sự được một đám heo cứu sao?

Những tu sĩ khác vẻ mặt cổ quái, đầy bụng dở khóc dở cười, nhao nhao phóng ra bên ngoài nơi truyền thừa.

- Con mẹ nó đây là mộ Tiên Vương đó, vậy mà lại để một đám heo lật tung lên...

Chương 1344: Khi Thiên Bá Man đao

Ùng ùng...

Cả nơi truyền thừa đều đang co lại, đại trận nội bộ tan vỡ, làm cả vùng không gian xảy ra sự thay đổi kinh người. Một nơi truyền thừa giống như một thế giới lớn lúc này đang dần giống với động phủ. Ngoại tộc ở bên trong... cho dù là Phương hành hay Ngao Liệt, Lộc Tẩu, đám luận đạo hay đệ tử heo đều bị không gian đó ép ra ngoài. Cùng lúc đó, pháp bảo vốn có trong nơi truyền thừa này hoặc thần quang đang lơ lửng cũng đang bị thế giới này thu lại. Tất cả tu sĩ có mặt vừa được tự do nên đương nhiên cũng không dám sơ suất, tranh nhau xông ra bên ngoài động, sợ động phủ này sẽ nhốt mình luôn ở bên trong.

Còn lúc này Phương hành lại chưa có ý muốn ra ngoài mà còn lao vào bên trong.

Một là đám đệ tử heo mập lập được công kia lúc nơi truyền thừa này đại biến thì mỗi đứa đều bị dọa sợ, có đứa gào khóc thét to, dáng vẻ vắt chân lên cổ màu chạy, cũng có đứa run rẩy ẩn thân tại chỗ, động cũng không dám động. Lúc này Phương Hành đương nhiên sẽ không vứt bỏ bọn họ, vừa vọt về phía trước vừa thi triển Tụ Lý Càn Khôn hút hết đám đệ tử hãm sâu trong đó ra.

Ngoài ra cũng có một chuyện khác, Phương đại gia nhìn Thái Hư Tiên Vương không vừa mắt nên chỉ huy đám đệ tử heo mập lật tung mộ của ông ta lên, nhưng không thể không thừa nhận ở trong này quả thực có không ít bảo bối. Nếu vất vả lắm mới vào được một chuyến thì làm sao có thể tay không mà về được?

Liếc mắt nhìn thấy phía dưới đạo đài kia cắm thần binh lợi khí thành một ngọn núi nhỏ, đây là bộ phận bảo bối cách Phương Hành gần nhất. Hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua. Lúc nơi truyền thừa sắp sụp xuống, trong giây lát hắn liền xông về phía trước, từ xa hút một bộ phận núi nhỏ tới, sau đó, sức mạnh của nơi truyền thừa này đột nhiên tuôn trào đẩy hắn ra!

- Phù!

Trong một giây đó, thế giới xoay tròn, thiên địa đại biến, người người choáng váng biến sắc, quay đầu nhìn lại, cảnh vật xung quanh đã đại biến. Không còn thấy tinh không cùng đại lục bị tàn phá nữa, nơi mắt thường có thể nhìn thấy đều là bia đá màu trắng đang lơ lửng ở xung quanh, còn bọn họ đang nằm ở sát biên giới Thanh Đăng môn. Lúc này Thanh Đăng môn cũng đang biến hóa, Thanh Đăng ảm đạm hóa thành một cánh cửa, lẻ loi đứng ở giữa không trung.

- Đây là... Đây là...

Văn Tiên sinh kinh hoàng bất địch, kịch liệt thở dốc, sợ hãi hỏi.

- Nơi truyền thừa đã bị phá hư...

Thái Hư Bảo Bảo hiển nhiên còn sợ hãi trong lòng, đầu Tiên là liếc mắt nhìn đám đệ tử heo mập sợ mất mật tiến vào thức giới của Phương Hành, sau đó lại nhìn Thanh Đăng môn đang đóng kín lại, run giọng nói:

- Quá con mẹ nó đáng sợ rồi, ta thấy tiếc thay cho Tiên Vương, nơi truyền thừa tâm huyết sau cùng mà lão nhân gia ông ấy để lại, nơi táng thân của ông ấy vậy mà lại bị một đám heo phá hoại?

- Chẳng lẽ nơi truyền thừa này cứ như vậy bị hủy rồi sao?

Lộc Tẩu cũng hơi giật mình hỏi, có vẻ khá tiếc hận.

Mới vừa rồi bị vây ở trong nơi truyền thừa đương nhiên chỉ muốn trốn ra, nhưng sau khi ra ngoài lại không nhịn được mà tiếc rẻ thay Thái Hư Tiên Vương. Một nơi truyền thừa đang tốt đẹp như vậy, thiên thư và tạo hóa ở bên trong không thể hình dung được, chẳng lẽ cứ vậy mà bị đám heo mập này phá hủy sao?

- Nơi truyền thừa không bị hủy đâu, chỉ có điều sẽ không có ai có thể dễ tiến vào nữa mà thôi...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Hư Bảo Bảo phàn nàn:

- Vốn dĩ chủ nhân nhà ta muốn chọn người có duyên, người có tâm, người có năng lực làm truyền nhân, nhưng bây giờ tất cả pháp tắc trong nơi truyền thừa đều đã bị hủy hoại tới không còn hình dáng nữa, Tiên phách của ông ấy cũng sắp khô kiệt cả, rõ ràng, trước khi chết ông ấy cũng đã chuẩn bị nếu truyền thừa bị xâm lấn nên mới đặt ra quy củ này, khi nơi truyền thừa bị phá hoại quy mô lớn sẽ chủ động co lại hóa thành mật địa. Bây giờ như thế này rồi sợ là không có ai có thể tiến vào trong mật địa này nữa, trừ phi có người có duyên tới...

- Người có duyên?

Mấy người Văn Tiên sinh đều ngẩn ra, quay đầu nhìn nó.

Nghe nói nơi truyền thừa này cũng không phải đã bị hủy, chỉ hóa thành mật địa thì trong lòng lại được thả lỏng hơn một chút.

Thái Hư Bảo Bảo gật đầu, than thở:

- Chỉ sợ trong nơi truyền thừa này sẽ không còn quy tắc gì nữa, sức mạnh cuối cùng hóa nó thành một mật địa nhưng sẽ không có ai có thể dễ vào được bên trong nữa, trừ phi là người cầm Tạo Hóa Thanh Phù tới đây, bọn họ là người được chủ nhân chọn, Tạo Hóa Thanh Phù chính là chìa khóa để mở ra mật địa này, vẫn có thể tiến vào trong mật địa...

Chư tu nghe vậy thì mới hiểu rõ.

Lúc đầu trong nơi truyền thừa này là người có duyên, người có tâm, người có năng lực mới có được truyền thừa. Nhưng bây giờ quy củ truyền thừa đã mất, pháp tắc bị sụp đổ, sức mạnh cuối cùng hóa thành mật địa, người có tâm và người có năng lực sẽ không thể có được tạo hóa này nữa...

Chỉ có người có duyên tới mới có thể mở mật địa ra, không tốn chút sức lực mà nhận được tất cả truyền thừa.

- Tạo Hóa Thanh Phù?

Lúc này Phương Hành cũng nghiêng đầu hỏi, dường như có chút suy nghĩ nhìn về phía Thái Hư Bảo Bảo một cái.

- Đúng vậy, cũng không biết lợi cho ai, mẹ kiếp...

Thái Hư Bảo Bảo giận dữ mắng chửi thô tục, quay đầu nhìn Phương Hành:

- Vừa rồi ngươi lấy gì ra?

Mấy người còn lại nghe vậy thì cũng đều tò mò bu tới. Bọn họ đều nhìn thấy Phương Hành lấy ra vài thứ lúc nơi truyền thừa sụp đổ. Sau khi hoang mang thì đương nhiên nổi lòng hiếu kỳ, nhao nhao đến xem rốt cục bảo bối gì bị hắn cướp ra ngoài.

- Khà khà, hẳn là đồ tốt đó!

Phương Hành cũng nở nụ cười dùng sức ném vật sau lưng lên phía trước.

Chư tu vừa nhìn thấy nó thì ngẩn ngơ. Vật ở trước mắt này giống như một ngọn núi nhỏ, bên trên cắm đầy các loại pháp bảo và khí giới, hoặc là khí cơ cổ xưa hoặc khí tức túc sát, rõ ràng đều không phải là vật bình thường. Lúc ở Thiên Nguyên, nếu có thể có được một cái Bán Tiên khí đã có thể dẫn tới vô số người xuất thủ tranh đoạt. Mà trên một ngọn núi nhỏ ở trước mắt này, vật cắm đầy trên đó rõ ràng đều có phẩm chất không thua gì Tiên khí!

- Trời ơi, một thanh Tiên kiếm sợ là còn kinh người hơn cả so với Tiên binh trong trân tàng của Mạnh gia ở Thần Châu nhỉ?

- Thanh đao kia tại sao lại làm ta cảm thấy khí tức không hề kém so với pháp bảo thiếp thân của Câu Ly Đại Thánh nhỉ?

Nhất thời, đủ tiếng tán thán vang lên, mỗi người nhìn đống khí giới trước mặt mà cảm thấy kinh ngạc gấp bội.

- Những binh khí này ở Đại Tiên Giới cũng coi như không tệ, chỉ có điều cũng không tính là cao nhất...

Nhưng sau khi Thái Hư Bảo Bảo xem thì bĩu môi khinh thường, sau đó đánh giá những binh khí này, như có điều suy nghĩ nói:

- Chủ nhân nhà ta bình thường không thích tế luyện thần binh lắm, khí giới như vậy hẳn đều là chiến lợi phẩm của hắn? Trước đây người đuổi giết hắn cũng không ít, nhưng đều bị hắn trấn áp hết, binh khí của bọn họ cũng bị thu vào cắm lên trước đạo đài của hắn, ồ...

Nói rồi ánh mắt của nó đột nhiên khựng lại, chăm chú nhìn vào một thanh quái đao trên núi nhỏ.

Thanh đao đó toàn thân ngăm đen, ở chuôi đao khảm một cái ma thủ dài chừng hơn trượng, trên sống đao hiện đầy văn lạc màu đen kể cả ma thủ, thoạt nhìn giống như luyện cả một người thành một thanh đao vậy. Lúc này nửa đoạn thân đao cắm lên núi nhỏ, cũng không có gì dị thường, nhưng nếu nhìn nó lâu hơn thì sẽ cảm thấy thanh đao này giống như một cái hắc động, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

- Đây là đồ tốt à?

Phương Hành thấy Thái Hư Bảo Bảo nhìn như thế thì cũng không nhịn được kích động trong tim, nhanh chóng hỏi.

- Đồ tốt, đương nhiên là đồ tốt,... nhưng quan trọng hơn là lai lịch của thanh đao này...

Thái Hư Bảo Bảo quét mắt nhìn dường như đã xác định được chuyện gì đó, hít sâu một hơi rồi trầm giọng nói. Sau đó nhìn về phía Phương Hành, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại có chút kích động:

- Trước đây chủ nhân ta bị Tiên Nhân Vương đánh bị thương trốn vào trong Cổ giới của Long tộc, đám Tiên Vương kia vẫn không bỏ qua việc đuổi giết hắn, phái ra đệ tử và thuộc hạ tới đây truy sát hắn, trong đó có kẻ hung hãn chính là con trai thứ ba của Xích Tiêu Tiên Vương – Đế Lưu. Hắn vốn là một kỳ tài danh chấn Tam Thập Tam Thiên, khí giới hắn dùng chính là Khi Thiên Bá Man Đao do Xích Tiêu Tiên Vương dùng mười viên tinh hoa Dương Tinh cùng oan hồn của trăm vạn tu sĩ luyện chế thành, hắn từng truy sát chủ nhân nhà ta, xem ra hắn cũng bị chủ nhân nhà ta trấn áp được trước khi chết rồi...

- Bội đao của con của Tiên Nhân Vương?

Chư tu nghe vậy thì đều hít vào một hơi, nhìn về phía thanh quái đao ma thủ này.

Mới đi ra từ trong mộ của Tiên Nhân Vương, bọn họ lại không hề để ý tới thân phận con trai của Tiên Nhân Vương. Mấu chốt là địa vị của thanh đao này quá lớn rồi, do Tiên Nhân Vương tự tay luyện chế, hơn nữa còn dùng mười viên Dương Tinh cùng oan hồn của trăm vạn tu sĩ làm nguyên liệu luyện chế. Điều này nghe quá đáng sợ. Dương Tinh chính là một đại tinh giống như mặt trời, một vầng mặt trời đã ẩn chứa rất nhiều sức mạnh, vậy mà ông ta còn dùng mười viên? Kinh khủng hơn là oan hồn của trăm vạn tu sĩ, đây là nhân vật khủng bố bậc nào chứ, nghe thôi đã làm người ta kích động!

- Trong Đại Tiên Giới đúng là mọi thứ đều có thể vượt ra khỏi sự tưởng tượng của người ta...

Phương Hành cũng không nhịn được mà sửng sốt, sau đó hưng phấn đánh giá thanh đao này rồi bỗng nhiên vương tay ra cầm thanh ma thủ đao đó lên. Vẻ mặt trên mặt hắn lại hưng phấn rồi nghiêm túc nhíu mày, sau đó hơi dùng lực rút ra.

- Keng...

Ma đao bị rút ra, vang lên một tiếng kêu thánh thót dường như có thể rót thẳng vào đáy lòng người khác.

Thậm chí lúc Phương Hành rút thanh đao này ra, ở trong mắt người khác, sau lưng hắn như xuất hiện một biển máu đáng sợ. Mơ hồ thấy được trong biển máu đó có vô số người tu hành đang liều mạng giãy dụa, kêu khóc, cảnh tượng giống như địa ngục vậy.

Bọn họ cũng đều là tu sĩ gần tu thành Tiên, khí tức của bản thân đao này lại dễ dàng làm họ xuất hiện ảo giác!

Chỉ dựa vào một cảnh đó liền có thể kết luận được phẩm chất của thanh đao này vô cùng phi phàm...

- Thanh Quỷ Đầu đao này thuộc về ta...

Phương Hành cũng vô cùng hài lòng cầm thanh đao nhìn từ đầu tới cuối, thỏa mãn cảm thán một câu.

- Tên của đao này là Khi Thiên Bá Man Đao...

Thái Hư Bảo Bảo nhỏ giọng thì thầm, thoáng cách xa thanh đao đó một chút.

- Quá không thuận miệng, đến tay ta rồi, cứ gọi là Quỷ Đầu đao đi!

Phương Hành dứt khoát bỏ qua câu nói của Thái Hư Bảo Bảo, sau đó giơ thanh đao lên ánh mắt hung ác độc địa nhìn về phía trước.

- Tên khốn kiếp Cửu Đầu Trùng kia, đã nói sẽ cùng nhau qua được cửa ải thứ ba rồi sẽ đấu một trận sinh tử, lại vẫn muốn dùng kế hoạch này để hãm hại ta, đẩy ta vào nơi truyền thừa của Thái Hư, tiểu gia ta nếu không tính toán cho tốt với lão thì chẳng phải sẽ phá hủy thanh danh của ta sao?

Chương 1345: Chúng Tiên hải

- Cho dù ngươi muốn tìm cái chết cũng đừng có tìm chết vào lúc này, chí ít đợi ta tới bờ bên kia đã...

Nhưng ngay lúc mấy người Phương Hành tiến vào Thanh Đăng môn, vẻ mặt của Cửu Linh Vương ngheiem khắc nói một lượt những gì mình biết về Thanh Đăng môn ra. Nhìn vẻ mặt hầu như tuyệt vọng của Long Nữ, lão ta tỏ ra thờ ơ, rồi lại chê cười.

Người bên ngoài rất khó hiểu được, Cửu Linh Vương và Long Nữ hận chết nhau trên Tiên lộ, âm thầm phân cao thấp. Tuy luận thực lực thì Long Nữ không có tư cách đánh với Cửu Đầu Trùng. Nhưng ở ý niệm thậm chí là tín niệm, từ lý chí, bọn họ lại chưa từng ngừng lại một khắc nào. Cho tới trước đó không lâu, Long Nữ còn đánh cược rằng Phương Hành sẽ tới Tiên lộ cứu nàng. Thời điểm đó Cửu Linh Vương thậm chí đã tuyệt vọng, nhưng rõ ràng là Long Nữ đã thắng. Phương Hành đã tới thật, còn dẫn theo đệ đệ của nàng tới nữa. Tín nhiệm không thể giải thích được này làm Long Nữ có niềm tin mạnh hơn, đương nhiên cũng muốn chèn ép Cửu Linh Vương ở phương diện lý niệm, chỉ có điều lần này lại thất bại rồi...

Cho dù Cửu Linh Vương đặc biệt muốn thành Tiên, không để ý tới những chuyện khác nhưng cũng từng bị Long Nữ làm tức giận.

Dù sao lấy thân phận của mình lại bị một tên tiểu bối chỉ vào mũi nói mình làm không đúng, cảm giác đó chắc chắn là không thoải mái!

Vì vậy lúc này ông ta có cảm giác thoải mái nho nhỏ khi trả được thù!

Thấy sự hận thù cùng tuyệt vọng trên gương mặt Long Nữ, trên người ông ta cũng xuất hiện sự quyết tuyệt trước nay chưa từng có.

Trước đây bị lời nói của Long Nữ làm tức giận, lúc này trong lòng đã khôi phục lại sự lạnh lùng cay nghiệt cùng tàn nhẫn vốn có.

- Con đường thành Tiên vạn năm nay chưa thành, ngày hôm nay sẽ do ta tiếp tục thôi!

Ầm! Ầm! Ầm!

Sau khi ông ta cười lạnh xong liền bước về phía trước, khí cơ trên người cũng bắt đầu tiếp tục dâng cao.

Lúc đầu khu vực bia đá màu trắng này rất khó vượt qua, nhưng sau khi Thanh Đăng môn xuất hiện, khu vực màu vàng này bỗng nhiên trở nên trống rỗng, khiến ông ta có nơi nghỉ ngơi trước khi tới khu vực bia đá màu tím. Còn hiện giờ Cửu Đầu Trùng đang đi về phía khu vực bia đá màu tím, âm thầm vận chuyển tâm pháp nào đó. Sau khi ông ta đi từng bước tới, trên đỉnh đầu lại đột nhiên xuất hiện khí độ mờ mịt hỗn độn như hắc liên, như hỏa diễm, liên tục nhảy lên, thần bí khó lường.

Nói ra cũng kỳ quái, một thân khí cơ và thực lực của ông ta rõ ràng lúc ông ta vọt tới đã không hề ẩn giấu nữa, dường như đã tới đỉnh điểm rồi. Nhưng lúc này, khi ông ta bước từng bước ra ngoài rốt cuộc lại tăng lên như vũ bão, càng lúc càng cao hơn.

Mà cùng lúc đó, khí tức già nua trên người ông ta cũng càng lúc càng dày.

- Đại huynh, thì ra ngươi... vì làm thế nên mới già đi...

Long Mẫu Vũ Mị Nhi nhìn thấy dáng vẻ này của Cửu Đầu Trùng thì đột nhiên ai oán gần chết, vừa sợ vừa buồn.

- Phải đánh cuộc như thế, đáng giá sao?

- Cậu ông ấy...

Đám tạp huyết Long tử Long tôn của Thương Lan Hải cũng đều sợ ngây người, khó tin nhìn Cửu Đầu Trùng. Tuy bọn họ chỉ có người thân cận nhất là Vũ Mị Nhi và Cửu Đầu Trùng, nhưng nghĩ kỹ lại thì bọn họ lại vẫn luôn không hiểu về thực lực của Cửu Đầu Trùng nhiều lắm. Dù sao ở chung với Cửu Đầu Trùng mấy trăm năm, trong trí nhớ của bọn họ chưa từng lần nào nhìn thấy Cửu Đầu Trùng xuất thủ. Người cậu này tuy có thực lực khó lường nhưng đối với chuyện xuất thủ lại trân quý như tính mạng, phần lớn thời gian đều bế quan như đang tránh né gì đó.

Cho tới hôm nay, bọn họ mới mơ hồ hiểu ra vì sao Cửu Đầu Trùng lại vẫn luôn làm như thế....

Mà căn cơ của ông ấy mạnh mẽ như vậy đến từ nơi nào...

...

...

Phía trước, tử ý mênh mông Tiên khí như thủy triều, một biển mây màu tím rộng lớn thu vào trong tầm mắt.

Đó là từng tấm bia đá màu tím xếp hàng ngang trên không trung, chìm nổi như sông biển, mênh mông cuồn cuộn tựa như càn khôn, tỏa ra tử ý. Thậm chí làm một khoảng trời ở đó bị nhuộm thành màu ám hồng. Lúc này trên đỉnh đầu của Cửu Đầu Trùng là hắc liên, bước đi mạnh mẽ uy vũ nhanh chóng đi về phía trước. Thân hình dường như được khảm một lớp viền vàng mang theo ý bao la tuyệt nhiên, không cho phép lui bước, vọt thẳng vào tử hải!

- Đi thôi!

Long Mẫu Vũ Mị Nhi hít sâu một hơi, nói với nhóm Long tử Long tôn ở phía sau.

- Chúng ta... Chúng ta...

Đám Long tử Long tôn này đứng từ xa nhìn tử ý nơi đó, trong lòng có phần sợ hãi không dám đi về phía trước.

- Cậu các ngươi sẽ bảo vệ các ngươi, ông ấy sẽ dẫn các ngươi tới được bên kia!

Long Mẫu Vũ Mị Nhi nhẹ giọng nói, trong

giọng nói dường như mang theo sự tín nhiệm sâu sắc.

Rõ ràng lúc ở Tiên kính, những đứa trẻ này của nàng ta đã từng bị Cửu Đầu Trùng vứt bỏ một lần, nhưng nàng vẫn tin tưởng cực kỳ vững chắc.

Sau khi nói xong những lời đó, nàng ta cũng hít sâu một hơi rồi nhanh chóng đi theo sau Cửu Đầu trùng.

Đám Long tử Long tôn cũng chỉ có thể liếc nhau một cái rồi nhanh chóng đi theo.

Mặc dù có chút do dự, nhưng bọn họ cũng biết đã chạt tới đây rồi thì không thể quay đầu lại được.

Ầm! Ầm! Ầm!

Khác với mấy tấm bia đá trước đó, khu vực bia đá màu tím kia bỗng nhiên lại cảm ứng trước được có người đến, ngay lúc Cửu Đầu Trùng tới cách khu vực bia đá màu tím hơn trăm trượng đã có tử ý vô tận phóng lên cao như Tiên trụ. Tiên khí nhộn ngạo rồi bỗng nhiên ngưng tụ, biến hóa hiện ra từng thân ảnh làm người ta có cảm giác đỉnh thiên lập địa, thâm sâu như vực...

Tiên!

Tất cả mọi người hít vào một hơi, nhóm Long tử Long tôn càng dừng bước ở phía xa không dám tiến lên nữa.

Vừa thấy những thân ảnh đó, cho dù là ai trong lòng cũng hiện ra một đáp án.

Đó chính là Tiên!

Ải cuối cùng trong cửa thứ ba của Tiên lộ Long tộ, lại phong ấn Tiên!

Trong cửa thứ ba này, chính là kẻ địch mà tiền bối Long tộc từng phải đối mặt. Yêu, ma, thần, Tiên ma quái, đều có đủ loại, nhưng kẻ địch cuối cùng này tuy bọn họ đã sớm dự liệu được nhưng lúc tận mắt nhìn thấy vẫn không nhịn được mà hoảng sợ trong lòng.

Tiên mới là kẻ địch mạnh nhất mà tiền bối của Long tộc từng gặp phải!

Ở trong này rốt cục chứa bao nhiêu chuyện cũ, bao nhiêu bí ẩn, bọn họ không thể biết được. Nhưng bọn họ biết, cửa ải này không hề dễ chịu!

Những cảm ứng kia đến khí cơ của Cửu Đầu Trùng, từ xa liền hiện ra Tiên ảnh, đều luyện thành từ cốt nhục Chân Tiên, sở hữu sức mạnh của Chân Tiên. Mặc dù chỉ là vật chết bị phong ấn, không có linh tính, chỉ biết lấy sức mạnh của bản thân cứng rắn dồn sức đánh, nhưng dù sao cũng có thực lực của Chân Tiên, cho dù liệt kê ở Thiên Nguyên thì có mấy người có thể chống lại một kích toàn lực của Chân Tiên đâu?

Huống chi, trước mắt cũng không phải là một vị Chân Tiên mà là từng vị, từng vị Chân Tiên...

Bọn họ cùng nhau tới, Tiên lực thành vùng, không thể tránh được, nếu muốn cứng rắn đối mặt thì ai có thể chịu được chứ?

...

...

- Ngay cả là cậu, hắn... Hắn cũng không thể không có trở ngại nào được?

Vào lúc này, cho dù là đám Long tử Long tôn cũng không nhịn được mà xuất hiện suy nghĩ như vậy.

Thậm chí có người còn thấp giọng nở nụ cười khổ:

- Đây chính là lực chúng Tiên đó, một mình cậu có thể đánh nổi sao? Có thể cậu... đã làm sai một việc, ông ấy thực sự không nên sớm lừa tiểu ma đầu vào trong nơi truyền thừa như thế, nếu như tiểu ma đầu ở đây, hai người bọn họ mỗi người một bên hợp lực xông qua, chia sẻ một nửa áp lực, có thể còn có hi vọng, nhưng bây giờ, chỉ bằng một mình ông ấy thì làm sao chống lại quá nhiều lực Chân Tiên như này? Chúng ta... ở trước mặt lực Chân Tiên bậc này căn bản không có tư cách xuất thủ...

- Lúc này nói những chuyện đó còn có tác dụng gì, đã muộn rồi...

Mỗi người đều ở đó thử dài nở nụ cười khổ, cũng mang theo chút tuyệt vọng.

Khu vực bia đá màu tím còn chưa bước vào, trong lòng bọn họ cũng đã không dám tiếp tục ôm hy vọng nữa.

Bởi vì đây là lực của Tiên thật sự, mạnh mẽ đến đáng sợ!

- Các ngươi yên tâm, hắn là cậu của các ngươi, nhất định có thể dẫn chúng ta tới được bờ bên kia!

Đột nhiên, trong sự tuyệt vọng ngập tràn lại chỉ có Long Mẫu nhẹ nhàng nói, mặt nở nụ cười, tựa như rất có lòng tin.

Lúc đầu trong những người này, tu vi của nàng ta là cao nhất, thực lực tối cường, hẳn là thấy rõ thế cục nhất.

Nhưng bây giờ, nàng ta lại có phần mù quáng, bắt đầu tin tưởng Cửu Đầu Trùng!

...

...

- Trấn áp chúng Tiên, đây chính là khảo nghiệm cuối cùng trên Tiên lộ của Long tộc sao?

Nhưng cũng vào lúc này, Cửu Đầu Trùng đột nhiên cất tiếng cười to, còn sau người ông ta như một con chim lớn, không hề do dự mà vọt về phía trước. Đối mặt với khu vực bia đá màu tím khiến người ta tuyệt vọng kia, ông ta lại dâng lên hào khí cực lớn. Giọng nói già nua nhưng dường như mang theo sự cảm khái tung hoành thiên hạ của một thanh niên. Bên trong nó ẩn chứa chiến ý, còn thực chất, phía sau lưng ông ta đang hiển hóa ra huyễn ảnh nguyên thân của Cửu Đầu Trùng.

Vù! Vù! Vù!

Sau khi ông ta vọt tới trước, phía trước bia đá màu tím, thân ảnh của ba vị Tiên đồng thời động, đón thẳng hướng ông ta.

Một Tiên ảnh xuất kiếm, kiếm khí tung hoành phách tinh trảm nguyệt, xé rách tinh không.

Một Tiên ảnh xuất chưởng, chưởng ảnh có hàng vạn hàng nghìn, bao hàm toàn diện, trấn áp cửu u.

Một Tiên ảnh thì há miệng, xích diễm ngập trời tràn ngập không trung, làm nóng chảy tất cả.

Lực Tiên đạo lúc này hiện ra hết, mạnh mẽ tới nỗi tất cả bia đá trước đó cộng lại cũng kém so với sức mạnh của một tấm bia đá này.

Sức mạnh đó quả thực giống như một con kiến dế gặp phải thiên uy, căn bản là không thể có tâm tư phản kháng.

Nhưng lúc này Cửu Đầu Trùng lại dứt khoát đụng tới, giống như đang liều mạng, ngang ngược tục tằng trực tiếp hung hăng va chạm chính diện. Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu, hắc liên cực thịnh, không biết có bao nhiêu tia sáng đang bị thiêu đốt bên trong ngọn lửa, sau đó gia trì sức mạnh cường đại đến mức khó tưởng lên người ông ta. Sau khi cơ thể ông ta va chạm, ba Tiên ảnh cho dù là kiếm khí hay chưởng lực, hoặc xích diễm phun ra đều đồng thời bị lực thần thông trước người Cửu Đầu Trùng làm cho vỡ nát.

- Phụt, phụt, phụt

Không chỉ có sức mạnh kia bị vỡ nát, ngay cả bia đá màu tím cũng bị ông ta đụng trực tiếp vào vỡ thành bột mịn.

Ba cái Tiên bia trong nháy mắt bị nghiền nát!

Chỉ là còn chưa kịp làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc thì trước người của Cửu Đầu Trùng lại có mười Tiên ảnh nữa bay lên...

Ầm! Ầm! Ầm!

Đủ loại sức mạnh đan xen vào nhau, giống như đại cương đè xuống Cửu Đầu Trùng.

Còn lúc này Cửu Đầu Trùng lại ra sức gầm rú, nhất phi trùng thiên, thân hình như rồng cứng rắn phá tan tất cả lực của Tiên bị phong ấn trên bia, nhảy thẳng lên trên không trung của khu vực bia đá. Huyễn ảnh phía sau ngẩng cổ tru lên, dường như đang khiêu khích ông trời!

- Đại huynh hắn... Nhất định sẽ không có trở ngại!

Long Mẫu Vũ Mị Nhi nhìn thân hình của Cửu Đầu Trùng nhảy giữa không trung, ánh mắt mê man thì thào nói.

Chương 1346: Lấy sức một mình đấu với chúng Tiên

Lấy sức một mình đấu với chúng Tiên!

Tất cả Long tử Long tôn, thậm chí là bao gồm cả Long Nữ bị Long Mẫu khống chế trong tay lúc này cũng không nhịn được mà kích động.

Có vài người biết rõ ông ta cường đại, nhưng trước khi thật sự nhìn thấy ông ta xuất thủ thì vẫn khó tưởng được ông ta rốt cuộc cường đại bao nhiêu... Cửu Đầu Trùng đã là như thế. Khi ông ta xông qua khu vực bia đá màu trắng, chư tu nhìn thấy ông ta tranh phong với Phương Hành đã thấy khiếp sợ trong lòng, cảm thấy tuy ông ta gà nua nhưng khi tranh phong với Phương Hành lại không bị rơi xuống hạ phong, thật sự là cường đại tới mức đáng sợ. Nhưng cho tới lúc này, thấy được ông ta xông vào khu vực bia đá màu tím, lấy tư thế cuồng bạo ác chiến với chúng Tiên, đối mặt với Tiên ảnh làm bọn họ không thể phản kháng được chút nào, thậm chí Cửu Đầu Trùng còn lấy tư thế trấn áp để xông tới làm mọi người hít một hơi khí lạnh trong lòng. Ông ta còn là người sao?

Chưa thành Tiên đều là người phàm, nhưng Cửu Đầu Trùng lại có thể đối kháng với lực của chúng Tiên, chẳng phải là nói...

...Sức mạnh cá nhân ông ta sớm đã hơn cả Tiên nhân rồi sao?

- Đuổi kịp...

Nhóm tạp huyết Long tử Long tôn cảm thấy phấn khích, mỗi người vội vàng đi theo.

Lúc này Cửu Đầu Trùng thay đổi phương

pháp đối mặt, xuất thủ hung ác độc địa hơn bất cứ lúc nào. Bia đá giao thủ với ông ta không còn tấm nào là hoàn chỉnh cả. Sau đó để lại một vùng bia đá đã bị tàn phá, đối với những người ở phía sau ông ta thì lại gặp may, không cần giao thủ với bia đá màu tím, chỉ cần đi theo phía sau Cửu Đầu Trùng thì sẽ không chút trở ngại đi về phía trước.

Dĩ nhiên, Cửu Đầu Trùng ác đấu với bia chúng Tiên cũng quá mức hung liệt, chấn động tới kinh thiên động địa. Bọn họ không dám tới quá gần, chỉ có thể đứng xa xa nhìn một mình Cửu Đầu Trùng ác chiến với Tiên thạch, tiêu diệt từng Tiên ảnh một, đánh nát từng tấm bia đá một. Cảnh tượng đó giống như trước mặt Cửu Đầu Trùng chính là một bầu trời màu tím, còn ông ta chỉ bằng sức mạnh của bản thân mình đã không ngừng đẩy lui vùng trời đó về phía sau. Chỉ bằng một mình liền có thể tiêu diệt vô số Tiên ảnh xông về phía ông ta, tư thế giết Chân Tiên như cắt cỏ.

- Thánh...

Ngay khi Cửu Đầu Trùng liền tiếp phá mười chín tấm bia đá, thân ảnh vọt thẳng tới phía trước, một cảnh quỷ dị liền xuất hiện.

Trong vô số tấm bia đá đột nhiên đều hiện ra từng Tiên ảnh một. Bọn họ dường như bị tư thế cuồng bạo xông về phía trước của Cửu Đầu Trùng chọc giận, dường như khí tức trên người Cửu Đầu Trùng kích thích bọn họ. Lúc đầu bọn họ cũng chỉ là vật chết, bị động đợi Cửu Đầu Trùng tiếp cận thì mới biến ra Tiên ảnh để tấn công. Nhưng lúc này có rất nhiều Tiên ảnh còn chưa đợi Cửu Đầu Trùng tới gần đã nhảy lên thật cao, trên người có một loại khí tức giống như lửa giận sản sinh, sau đó đồng thời vang lên tiếng nói.

Tiếng nói này cực kỳ mờ nhạt, lại vì số lượng quá nhiều lẫn vào nhau nên càng khó phân biệt.

Chỉ là khi tỉ mỉ nghe vẫn có thể nghe được mơ hồ một âm tiết trong đó.

Đó chính là “Thánh”!

“Thánh” trong Thánh Nhân!

Sau khi nghe được nhưu vậy, cho dù là Cửu Đầu Trùng hay là đám Long tử Long tôn đều chấn động tới nỗi không nói lên lời.

Bia của chúng Tiên vốn là vật chết, nhưng vào lúc này lại biết nói chuyện sao?

Hơn nữa, bọn họ lại có khí tức giống như phẫn nộ?

Giống như khí tức nào đó tỏa ra trên người

Cửu Đầu Trùng đã kích thích bọn họ, làm chút ý thức còn lại của bọn họ đều bị kích thích ra, làm những vật chết như bọn họ nhớ ra cái gì đó, tâm tình giống như sinh linh còn sống.

Mà loại khí tức đó, rõ ràng chính là “Thánh”!

...

...

Sau một chữ “Thánh” vang lên, vô số bia ảnh ở phía trước, Tiên phách vô tận cũng đều điên cuồng tràn tới chỗ Cửu Đầu Trùng. Trước đây bọn họ chỉ là vật chết, chỉ biết thủ lấy mảnh đất nhỏ ở quanh mình. Nhưng khi có sinh linh tới gần liền dâng lên sức mạnh, nhưng bây giờ từng Tiên ảnh hình như có tâm tình của riêng mình, lại dựa vào một chút ý thức còn lại để sống dậy, vọt về phía Cửu Đầu trùng. Thậm chí còn có ý chen lấn, hận không thể tiêu diệt Cửu Đầu Trùng.

- Ha ha, nghe nói chúng Tiên đầu Tiên từ thời Thái Cổ chính là bị thất bại sau khi tranh phong với Thánh Nhân nên bị trục xuất tiến vào tinh không, giữa Tiên – Thánh có thâm cừu đại hận vĩnh viễn không thể hóa giải, bây giờ xem ra truyền thuyết này dường như là thật rồi.

Sau khi kinh ngạc ban đầu thì Cửu Đầu Trùng nở nụ cười, còn ô quang của hắc liên trên đỉnh đầu tỏa bốn phía, phóng về phía trước.

- Hôm nay, ta lấy Thánh đạo vào Tiên môn, chỉ có đám tàn hồn như các ngươi, ai có thể ngăn cản được ta?

Ầm!

Ông ta lần nữa sử dụng hắc liên trên đỉnh đầu, có ánh sáng kỳ dị đang không ngừng tràn ra từ cơ thể ông ta, tràn lên hắc liên trên đỉnh đầu, sau đó bị hắc diễm đốt cháy sinh ra từng luồng sức mạnh quỷ dị gia trì vào người ông ta.

Còn sức mạnh của ông ta cũng vì thế mà tăng vọt, không ngừng làm tăng ý chí của người quan sát phía sau.

Sự cường đại của ông ta dường như không hề có giới hạn.

Vừa rồi bia chúng Tiên bị động ứng chiến, ông ta tối đa chỉ phải chịu mười tấm bia đá đồng thời vây công.

Lúc đó, ông ta cuồng bạo xuất thủ đánh nát từng tấm bia một.

Mà bây giờ, tối thiểu ba bốn mươi tấm bia đá đều vọt tới, vô số Tiên ảnh tấn công quanh ông ta, ông ta lại vẫn cuồng bạo như trước.

Choang, bùm.

Lúc huy chưởng, từng tấm bia đá bị ông ta đánh nát, đá vụn bay tán loạn, Tiên cốt bắn tung tóe.

Phập, phập, phập, phập

Trong lúc khí tức tỏa ra, từng Tiên ảnh bị ông ta càn quét hóa thành bọt nước rồi biến mất.

...

...

Đây chính xác là lấy sức một mình đấu với chúng Tiên!

Long Nữ nhìn thấy cảnh tượng này thì trong lòng không ngừng kêu khổ.

- Cho dù ta không làm sai, cho dù phu quân tới thì có thể làm thế nào đây?

- Buồn cười là ta lại vẫn cho rằng phu quân có thể đường đường chính chính đánh bại ông ta, giúp Long tộc ta báo thù...

- Thế nhưng... Làm sao có thể có người đánh bại được ông ta đây...

- Ông ta... ông ta là một con quái vật!

...

...

- Cậu quá mạnh rồi...

Lúc này đám Long tử Long tôn mỗi người đều sáng mắt lên thậm chí ngay cả một tiếng "cậu" cũng đã gọi ra miệng, dường như đã quên mối thù lúc ở Tiên cảnh Cửu Đầu Trùng đã vứt bỏ họ, chỉ còn lại sự sùng bái.

- Nếu sớm biết cậu có kỹ năng như vậy, Thương Lan Hải chúng ta sợ là đã sớm có thể quét sạch Thiên Nguyên rồi! Cho dù là Thần Chủ đương thời của Thiên Nguyên sợ là cũng có sức đánh một trận, dù sao lúc người Thần Chủ kia giáng xuống Thiên Nguyên chỉ là một hóa thân, không hẳn sẽ là đối thủ của cậu...

Còn có người dõng dạc phấn chấn nói.

- Ha ha, trước đây Thiên Nguyên chỉ nói tới cửu Thánh gần Tiên, nói sức mạnh của cửu Thánh đến gần như Tiên Nhân rồi, nhưng cách nói này giờ sao lại cảm thấy hoang đường và nực cười vậy, bây giờ chỉ mình cậu đã có thực lực hơn hẳn Tiên Nhân bình thường rồi, chính lão quái vật kia sẽ thâm sâu nhường nào chứ? Dĩ nhiên, trước đây chỉ có người từng nói thực lực của bản thân cậu có thể giao thủ với người yếu nhất trong cửu Thánh, nhưng hiện tại xem ra, ta dám nói chỉ sợ là ở trong cửu Thánh, cậu cũng có thể đứng ở năm vị trí dẫn đầu, thậm chí thứ hạng còn cao hơn chút...

Đại thần uy của Cửu Đầu Trùng cuồng bạo xông cửa ải, lấy sức một mình mình trấn áp Tiên ảnh trùng trùng, hung ác vô song!

Còn đám Long tử Long tôn như gặp được vận may lớn, chỉ đi theo phía sau ông ta đã có thể ung dung vượt qua, nhanh chóng tới phía cuối đường. Phần tạo hóa này cũng làm đám Long tử Long tôn đó hoàn toàn quên đi mối thù từng bị bở rơi, mỗi người đều thả lỏng tâm tình.

Chỉ là, lúc bọn họ không có lòng tin với Cửu Đầu Trùng thì Long Mẫu Vũ Mị Nhi lại có vẻ vô cùng tin tưởng.

Nhưng bây giờ, biểu hiện của Cửu Đầu Trùng trấn áp tất cả, mỗi người bọn họ đều phấn chấn không ngừng thì Long Mẫu Vũ Mị Nhi trong nháy mắt lại âm trầm bi thương, ngay cả sắc mặt cũng càng lúc càng tái nhợt, nét mặt thương tiếc.

- Đại huynh à... rốt cục ta đã biết nỗi khổ tâm của huynh rồi!

...

...

- Thánh...

Lúc này Cửu Đầu Trùng đã gần như xông qua phân nửa khu vực bia đá màu tím rồi, nhưng chặn ở trước mặt ông ta còn có vô số bia đá màu tím, hóa thành từng Tiên ảnh một như sóng triều ào về phía ông ta, trong miệng la lên một chữ mơ hồ.

- Các ngươi đã từng bại trong tay chúng Thánh, bây giờ chỉ là tàn ảnh, còn dám cản ta?

Thế đi của Cửu Đầu Trùng cuồng bạo hơn, một chưởng đánh ra được gia trì lực hắc liên vô tận quét thẳng về phía trước. Một chiêu này của ông ta không biết đã thi triển bao nhiêu lần, mỗi lần đều có thể chấn vỡ hai ba tấm bia đá, thoạt nhìn bia đá ẩn chứa Tiên lực vô tận, nhưng ở trước mặt ông ta giống như tào phớ vậy. Bây giờ một chưởng này của ông ta thoạt nhìn không khác gì trước đó nhưng khi chưởng của ông ta đánh xuống một tấm bia đá cách gần nhất thì chợt xuất hiện một cảnh tượng khiến người ta cảm thấy ngoài dự liệu.

Bụp!

Một chưởng đánh xuống, sức mạnh còn chưa kịp phát huy thì trên Tiên bia không ngờ lại có thần quang bắn tung, xuất hiện phản chấn .

Tay Cửu Đầu Trùng mềm nhũn, có phần

không đủ khí lực nên bị sức mạnh đó bắn ngược trở lại, trong miệng phun một ngụm máu tươi.

- Sao lại thế?

Chợt thấy cảnh tượng này, vẻ mặt hưng phấn trên mặt đám Long tử Long tôn đều nhất thời cứng đờ, người người kêu lên.

Một tấm Tiên bia rõ ràng không hề có điểm đặc biệt nào, tại sao Cửu Đầu Trùng lại thất thủ?

Thoạt nhìn giống như ông ta đột nhiên mất đi sức mạnh vậy.

- Mau nhìn xem, mặt của cậu...

Có người khẽ hô một tiếng, mọi người chuyển mắt nhìn thì nhất thời đều hoảng sợ.

Lúc nhìn thấy Cửu Đầu Trùng ở trước cửa ải thứ ba này, Cửu Đầu Trùng cũng đã có phần quá già nua rồi nhưng vẫn còn có trung khí, nhưng lúc này thoạt nhìn Cửu Đầu Trùng hoàn toàn giống như đèn cạn dầu, ngay cả đầu cũng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đang khô héo đi. Bị gió thổi qua liền bay ra từng mảnh trắng nhỏ, giống như chỉ trong một chớp mắt đã già đi mấy trăm tuổi, như nến tàn trong gió.

- Chẳng lẽ vừa rồi cậu chỉ đang gắng gượng chống đỡ...

Có người thốt ra, nhưng chỉ nói được phân nửa liền không dám nói tiếp nữa rồi.

Chỉ là trong đôi mắt của nhau có thể nhìn thấy sự kinh sợ khó tả.

- Ha ha

Lúc này Cửu Đầu Trùng lại từ từ mở miệng, sau đó chậm rãi nghiêng đầu. Ông ta chỉ thấp giọng cười, phế phủ như mục nát, bị phá thành vô số lỗ nhỏ. Còn ánh mắt mờ mịt dường như không còn bất kỳ tia sáng nào kia lại nhìn về phía đám Long tử Long tôn, nhìn Long Mẫu Vũ Mị Nhi nét mặt bi thương rồi tỏ ra thương yêu vô tận và đau khổ nói:

- Nha đầu ngốc nhà muội, còn hỏi ta vì sao phải ném muội ở Thiên Nguyên, bảo muội đừng lên Tiên lộ, cho tới giờ muội đã hiểu vì sao ta phải làm vậy chưa?

- Ta hiểu rồi...

Vũ Mị Nhi lau giọt lệ ở khóe mắt sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười, khuynh quốc khuynh thành, chậm rãi bước đi về phía Cửu Đầu Trùng.

- Thế nhưng ta tuyệt đối không hối hận khi đã đuổi theo.

Chương 1347: Đây là chuyện giữa huynh muội bọn ta

Trong chốc lát, quanh đó không có ai nói chuyện.

Lúc Cửu Đầu Trùng đại phát thần uy, sau đó lại chợt thất thủ, bị một tấm Tiên bia chấn ngược đã làm người ta kinh ngạc không ngừng. Đợi khi có người để ý tới vẻ bạc phơ trên người ông ta thì càng làm cho người ta có cảm giác chấn kinh như gặp quỷ. Không biết có bao nhiêu lời nói trong lòng không dám nói ra, cũng chính vì vậy, khi Cửu Đầu Trùng nhìn về phía Long Mẫu Vũ Mị Nhi nhẹ nhàng mở miệng nói ra câu nói kia, xung quanh không có có bất kỳ người nào dám mở miệng quấy rối, đều không biết làm gì nhìn đôi huynh muội đang có vẻ thương tiếc một cách khó hiểu.

Chuyện mà Cửu Đầu Trùng nhắc tới đúng là một điểm đáng ngờ.

Cho dù đám Long tử Long tôn của Thương Lan Hải trước đây sau khi bước lên Tiên lộ mới biết Long Mẫu không theo tới.

Cho tới nay, không biết đã hỏi Cửu Đầu Trùng bao nhiêu lần rồi nhưng ông ta chưa từng trả lời thẳng.

Nếu huynh muội sống nương tựa lẫn nhau, vì sao trước đây phải bỏ lại Long Mẫu ở Thiên Nguyên?

Cơ hội thành Tiên trân quý dường nào, không biết bao nhiêu người muốn tìm ra con đường đó mà không thể. Cửu Đầu Trùng có cơ hội này lại không chia sẻ cho Long Mẫu, người ở bên ngoài nhìn vào thật sự là một việc rất khó hiểu. Chuyện này giống như năm đó Long Mẫu và đại ca cùng nhau mưu đoạt cơ nghiệp của Thương Lan Hải, bây giờ rốt cục chờ đến lúc chia trái ngọt thì Cửu Đầu Trùng lại một cước đá văng muội muội đi.

Sau đó bản thân Long Mẫu Vũ Mị Nhi nghĩ hết biện pháp, đầu độc đệ đệ của Câu Ly Đại Thánh là Lam Tiên sinh, lại thêm cả 3 người Lộc Tẩu, Văn Tiên sinh, Khô Phát lão ẩu nữa, ngũ lão đồng thời truy tung Phương Hành và Ngao Liệt rồi đi lên Tiên lộ. Mục đich schinsh là dựa vào sức của mình để lần thứ hai bước lên Tiên lộ của Long tộc. Đoán chừng là muốn vượt qua Tiên lộ tới đối chất với huynh trưởng Cửu Đầu Trùng của mình.

- Cơ nghiệp của Thương Lan Hải là ta và ngươi cùng đoạt, ngươi dựa vào cái gì mà muốn bỏ ta lại?

- Ngươi và ta vốn là huynh muội sống nương tựa vào nhau, vì sao khi nhìn thấy cơ hội thành Tiên lại quyết đá văng ta đi?

Dĩ nhiên sau khi gặp mặt, nàng ta nhìn thấy dáng vẻ già nua của Cửu Đầu Trùng thì trong chốc lát không nỡ, quên mất chuyện chất vấn.

Nhưng Cửu Đầu Trùng đương nhiên biết ý của nàng ta, lúc này mới gượng cười hỏi nàng ta đã hiểu ra chưa...

Trong chốc lát Vũ Mị Nhi đau lòng muốn chết, vẻ mặt bi thương, ánh mắt mềm mại nhìn Cửu Đầu Trùng, sau đó chậm rãi đi tới...

- Sao phải khổ như thế chứ? Tội gì muội lại phải đuổi tới đây?

Lúc này Cửu Đầu Trùng như một lão đầu tử sẽ chết bất cứ lúc nào, ánh mắt nhìn Long Mẫu Vũ Mị Nhi là nơi duy nhất có ánh sáng trong đôi mắt đục ngầu của ông ta. Trong giọng nói lại tỏa ra sự tuyệt vọng và tiếc hận:

- Tiên lộ khó khăn, rất khó... lúc ta ở Thiên Nguyên đã nói với muội rồi, cho dù là ta, khả năng thành công vượt qua được Tiên lộ cũng không tới ba phần mười... muội là muội muội duy nhất của ta, ta làm sao có thể để muội theo ta mạo hiểm chứ? Muội cũng biết chỗ thiếu hụt trong truyền thừa của hai chúng ta rồi, ta làm sao dám dẫn muội theo bên cạnh?

Lúc này Vũ Mị Nhi đã đến gần bên người ông ta, khuôn mặt tuyệt mỹ ngẩng đầu lên nhìn ông ta. Lúc đầu chính vì vẻ kiều diễm vô song này của Long Mẫu nên mới mị hoặc tới mức kinh tâm động phách, giống như một quả đào đã chín muồi. Nhưng lúc này ở gần nhìn Cửu Đầu Trùng, trên mặt lại tỏa ra sự thanh thuần như nữ nhi mới lớn, ánh mắt nhìn Cửu Đầu Trùng cũng giống như tiểu muội đang sùng bái nhìn đại ca của mình.

- Muội là ấu muội của ta, người thân duy nhất trên đời này của ta, nha đầu ngốc, ta sao có thể vứt bỏ muội được?

Cửu Đầu Trùng cười gượng, giọng nói cũng nhu hòa đi:

- Ta vốn nghĩ, sau khi ta qua được Tiên lộ, tu thành Tiên thân sẽ quay lại Thiên Nguyên đón muội, nhưng sao muội lại không thể chờ thêm mấy năm chứ, cứ nhất định muốn đuổi tới đây? Lẽ nào muội vẫn cho rằng đại huynh thành Tiên rồi sẽ quên muội sao? Nhẫn tâm nhìn tóc đen của muội thành màu trắng sao? Ấu muội à, muội vẫn ngốc như khi còn bé vậy...

- Huynh mới ngốc ấy...

Rốt cục Vũ Mị Nhi đã nói chuyện, giọng nói có vẻ cực kỳ chua xót, còn mang theo sự hờn dỗi khó mà phát giác ra được, run rẩy khóc nức nở:

- Đại huynh, huynh sớm biết thọ nguyên của mình không còn nhiều nữa mà, có thể không qua được Tiên lộ phải không? Nếu không... lúc ở Tiên kính, bằng tên khốn giả thần giả quỷ này thì làm sao làm huynh phải chạy thoát thân được? Huynh là vì không muốn liều mạng với hắn, tiêu hao tuổi thọ của mình một cách vô ích đúng không?

Đầu ngón tay của nàng nhẹ nhàng chạm vào da mặt của Cửu Đầu Trùng, nhẹ run.

- Huynh đã sớm biết thọ nguyên của huynh không còn nhiều thì nên dẫn theo ta chứ, lẽ nào huynh sợ...

- Ta rất sợ, vô cùng sợ...

Trong đôi mắt đục ngầu của Cửu Đầu Trùng bỗng nhiên lóe lên sự thô bạo, giọng nói âm ngoan:

- Muội biết khi ta còn bé đã lập lời thề, ta nhất định phải thành Tiên, nhất định phải để bộ tộc Cửu Linh ta trở thành đại tộc tung hoành thiên hạ, nhất định phải để Thần Phật cũng không dám khinh thường huynh muội chúng ta, cho nên, ta vì thành Tiên, có thể hi sinh tất cả, bao gồm cả bản thân ta, bao gồm cả...

Ông ta nhìn về phía Vũ Mị Nhi, một chữ cuối cùng không nói ra, ngưng lại một chút rồi lại cực kỳ tuyệt vọng tiếp tục nói:

- Ta biết thọ nguyên của mình không còn nhiều, không hẳn có thể thành công qua được Tiên lộ, ta cũng biết khi thọ nguyên của mình không đủ thì ta sẽ làm ra những chuyện như thế nào, ta sợ mình làm như vậy, cho nên ta không dẫn muội theo, bởi vì ta sợ ta...

- Không nhịn được...

Lúc nói ra câu cuối cùng, toàn thân Cửu Đầu Trùng đều run rẩy, đáy mắt đục ngầu hiện lên màu đỏ tươi.

Quỷ dị, khủng bố!

Đây cũng là cảm giác mà Cửu Đầu Trùng cho người khác lúc này.

Chỉ thấy trên người ông ta trong chốc lát phát ra khí tức già nua như nến tàn trong gió, một lúc sau lại là khí tức đại đạo của Thánh Nhân, thần thánh khôn kể, huy hoàng bất tận. Nhưng lúc khác, đáy mắt lại hiện lên sát ý đỏ tươi, hoặc như một yêu ma sắp sửa cắn người.

Thậm chí cả người ông ta sau khi nói xong câu nói đó vẫn đang đau khổ đấu tranh, ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu.

Ông ta như đau đến mức sắp nứt cả đầu, khổ sở muốn chết, buồn bực gào thét.

- Đại huynh... Đại huynh... Đừng như vậy, tiểu muội đều biết cả...

Vũ Mị Nhi tựa như cũng căng thẳng theo, vội vàng đi lên, bàn tay như ngọc đè chặt lên đầu tóc bạc của Cửu Đầu Trùng, nhỏ giọng an ủi như đang dỗ một đứa trẻ con đi vào giấc ngủ:

- Đại huynh, nỗi khổ trong lòng huynh người khác không biết nhưng ta đều biết, bây giờ đã qua nhiều năm như vậy, chuyện lúc đó ta đều nhớ rõ ràng, huynh đã chịu khổ, chịu tổn thương, ta đều nhớ cả...

- Khi còn bé, bởi vì bộ tộc Cửu Linh ta không có Tiên nên khắp nơi bị người ta ức hiếp, cuối cùng còn bị người ta diệt tộc, huynh nhìn tộc nhân bị tàn sát, lấy tay che mắt của ta lại, không cho ta nhìn thấy cảnh tượng máu tanh, sau đó khóc lập lời thề nói muốn thành Tiên, muốn trở thành người mạnh mẽ nhất trên đời này, muốn cho bộ tộc Cửu Linh trở thành tộc mạnh mẽ nhất trên thế gian này, cường đại đến mức không có ai dám can đảm nhìn thẳng, muốn bắt tất cả kẻ thù phải tan thành mây khói, trọn đời không được siêu sinh, muốn Thần Phật đầy trời khi nhìn thấy chúng ta đều phải cung kính hành lễ, không dám nhìn thẳng...

- Đại huynh, lúc đó huynh không biết, khi nhìn thấy thi hài máu thịt be bét của phụ mẫu tộc nhân, ta bị dọa cho gần như mất hồn, nhưng khi huynh che kín mắt ta, lập lời thề bên tai ta thì ta đột nhiên không còn sợ nữa, bởi vì ta biết huynh nhất định sẽ bảo vệ ta, cho nên lúc đó ta cũng âm thầm lập lời thề trong lòng... ta muốn giúp huynh, không tiếc tất cả để giúp huynh!

...

...

Cuộc đối thoại giữa huynh muội Vũ Mị Nhi và Cửu Đầu Trùng dẫn tới mọi người ở xung quanh đều trầm mặc.

Không ai ngờ tới hai huynh muội này lại có quá khứ như vậy.

Ngay cả đám tạp huyết Long tử Long tôn kia căn bản cũng không biết mẫu thân và cậu của mình còn có chuyện cũ như vậy.

Bọn họ không biết bộ tộc Cửu Linh đã từng bị diệt tộc, chỉ biết là dường như từ khi bọn họ có trí nhớ đến nay, bộ tộc Cửu Linh chỉ có hai người họ, một mẫu hậu mãi luôn cười, một người cậu trước giờ chưa hề cười.

Nhất thời, tất cả bọn họ đều trầm mặc, nhìn đôi huynh muội trước mắt mà ánh mắt đều trầm mặc khó tả.

Ở cách đó không xa, một vùng Tiên bia dường như sau khi bị Cửu Đầu Trùng đánh lui cũng yên lặng trong thời gian ngắn, không tiếp tục tấn công.

- Huynh vì lời thề của mình mà không tiếc bản thân, một đời cơ khổ.

- Còn ta... cũng vì lập lời thề giúp huynh mà không tiếc bất kỳ giá nào...

Vũ Mị Nhi nhẹ đè đầu của Cửu Đầu Trùng xuống, run rẩy nói xong mấy câu sau đó liền ngồi xổm xuống đối mặt với Cửu Đầu Trùng già nua đến mức khó có thể hình dung. Nàng ta giống như đang đối mặt với một đứa trẻ, nhẹ nhàng dùng hai tay nâng mặt của ông ta lên nhìn thẳng vào ánh mắt của ông ta, trên mặt là nước mắt nhưng cũng đang cười, cười vô cùng rực rỡ, không có chút kiều mị nào, chỉ giống như một đóa hoa lê đẫm mưa:

- Đại huynh, ta không hề hối hận khi mình đuổi theo, bởi vì ta chuẩn bị cho ngày hôm nay...

- Muội...

Cửu Đầu Trùng kinh ngạc nhìn mặt nàng, đáy mắt đục ngầu trong chốc lát tràn đầy màu đỏ tươi tham lam, sau đó lại đầy sự sợ hãi.

- Ăn ta đi...

Vũ Mị Nhi nhẹ giọng nói, giống như là đang nói ra một chuyện nhỏ không đáng kể.

- Lấy đi thọ nguyên của ta, nhục thể của ta... chúng ta đồng tộc, lại tu luyện cùng một loại truyền thừa, ta có thể bù đắp tổn hao của huynh, có thể giúp huynh tiếp tục chinh chiến...

Vũ Mị Nhi nhẹ nhàng ói, mỉm cười:

- Cho nên, ăn ta đi...

- Sau đó tiếp tục về phía trước, tới bên kia, trở thành Tiên, hoàn thành lời thề của mình!

Lời nói của Long Mẫu Vũ Mị Nhi tuy vô cùng mềm mại nhưng nghe vào tai đám người ở xung quanh lại không khác gì sấm đánh ngang tai.

Nhất thời trên mặt của tất cả Long tử Long tôn đều là vẻ khó tin!

Bọn họ hầu như không thể tin vào tai của mình!

Ngay cả Long Nữ lúc này cũng mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn về phía hai huynh muội này…

- Cửu Đầu Trùng, ngươi dám…

- Mẫu hậu, nhanh quay lại, đừng để hắn làm người tổn thương…

Trong một chốc ngắn ngủi, sự khiếp sợ qua đi, tất cả Long tử Long tôn giống như điên vọt về phía trước.

Đầy mặt bọn họ là sự bi phẫn, hoảng sợ, không thể tin những gì mình vừa nghe được, thầm mong nhanh chóng kéo Long Mẫu quay lại.

- Quay về!

Đang lúc bọn họ xông lên, Cửu Đầu Trùng không có bất kỳ phản ứng nào, Vũ Mị Nhi lại chợt nghiêng đầu lớn tiếng quát, ánh mắt của nàng quá dữ tợn và phẫn nộ, làm đám Long tử Long tôn sợ tới giật mình đứng lại, không dám nhào lên.

Sau khi Vũ Mị Nhi quát đám Long tử Long tôn thì lại quay lại nhìn Cửu Đầu Trùng, lần nữa trở nên nhu hòa.

- Đây là chuyện giữa huynh muội bọn ta, không liên quan tới các ngươi…

Chương 1348: Tuyệt tình tuyệt nghĩa

Đây là chuyện của huynh muội bọn ta, không có liên quan gì đến các ngươi...

Một câu nói mạnh mẽ của Vũ Mị Nhi lập tức làm đám Long tử Long tôn đờ ra tại chỗ. Một loại cảm giác kỳ dị dâng lên trong lòng bọn họ. Long Mẫu là mẹ của bọn họ, đương nhiên cũng là người thân cận nhất trên đời này của bọn họ. Không chỉ nuôi lớn bọn họ mà còn từng tự mình dạy dỗ bọn họ tu hành. Lúc bọn họ bị nhốt ở trong Tiên cảnh còn không tiếc dưới mí mắt của Thái Hư huyễn kính ẩn thân ba mươi năm, mạo hiểm lớn chỉ vì cứu bọn họ ra ngoài. Huyết thống như thế, quan hệ như thế làm sao có thể nói là người ngoài được?

Nhưng rõ ràng, nhìn dáng vẻ Vũ Mị Nhi ôm đầu Cửu Đầu Trùng lúc này, bọn họ thật sự đã cảm thấy mình như người ngoài.

Đối với huynh muội đang ôm đầu mà khóc kia, giữa thiên địa dường như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cho dù là ai, Long tử Long tôn, Long Nữ hay Tiên bia khắp trời cũng giống nhau, lúc này giống như đều không tồn tại.

Trong mắt của bọn họ, không có người ngoài, người ngoài cũng không có ai nữa!

- Ấu muội, ta...

Cửu Đầu Trùng khi thì điên cuồng khi thì đau khổ. Lời nói của Vũ Mị Nhi càng làm trên mặt ông ta xuất hiện vẻ mặt vô cùng bối rối, trong lòng như đang giãy dụa vô tận. Ông ta gầm nhẹ như đang phải chịu áp lực cực kỳ lớn lao, muốn nói gì đó nhưng Vũ Mị Nhi lại chợt giơ tay lên che miệng ông ta lại, đau khổ cười cười, nhẹ giọng nói:

- Đại huynh, đừng nói gì, cũng không cần thay đổi tâm ý của huynh, huynh là người mạnh nhất trên thế gian, cũng là anh hùng hào kiệt đứng đầu, tiểu muội có thể giúp huynh ở bước cuối cùng, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Lúc nàng nói đến đây không biết đã vận tâm pháp gì, khí tức cả người bỗng nhiên thu lại. Sau khi thu lại lại có một tiếng ầm vang lên, mắt thường có thể thấy được, thậm chí có một cột khí vận vọt ra từ đỉnh đầu, xông thẳng lên cửu tiêu!

- ... Thời điểm huynh đạp lên Tiên lộ, bằng lòng để tiểu muội lại Thiên Nguyên cũng đã là tình cảm lớn nhất của huynh rồi...

Vũ Mị Nhi nhẹ nói rồi thân hình dần nhạt đi.

Tinh khí phun ra từ trong cơ thể nàng ta giống như có linh tính, chủ động bay lên đỉnh đầu của Cửu Đầu Trùng, bay tới đóa hắc liên đang dần ảm đạm. Sau đó làm hắc liên càng ngày càng chân thực, khí tức của Cửu Đầu Trùng cũng càng lúc càng hùng hậu hơn.

Lúc này Cửu Đầu Trùng đã ngây dại.

Từ đầu tới cuối ông ta không nói một câu từ chối nào, chỉ ngơ ngác ngồi ở đó.

Sau một hồi lâu, thậm chí ông ta còn ngồi xếp bằng, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm, tỏa ra sự cay độc rồi chợt bắt đầu vận huyền công, làm khí tức mà Vũ Mị Nhi chuyển tới hắc liên được luyện hóa, sau đó nhét hết vào người mình.

- Mẫu hậu...

- Tên súc sinh kia, tha cho mẫu hậu ta...

Đám Long tử Long tôn như điên, mỗi người liều lĩnh vọt tới.

Có người thi triển thần thông, có người sử dụng pháp bảo, như không muốn sống nhào về phía Cửu Đầu Trùng.

Cũng ngay lúc này, Cửu Đầu Trùng đột nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn bọn họ.

Ngay lúc ông ta nhìn ra, thiên địa đại biến, có lực vô hình bao phủ cả đám Long tử Long tôn cùng thần thông mà bọn họ thi triển ra, thậm chí là pháp bảo mà bọn họ đánh ra, tất cả đều bị cố định giữa không trung, không thể nhúc nhích.

- Đại huynh... chăm sóc cho bọn nó...

Có một giọng nói mờ mịt vang lên như có như không, nhàn nhạt truyền vào trong tai Cửu Đầu Trùng.

Còn ánh mắt của Cửu Đầu Trùng cũng đột nhiên mềm đi, nhìn về phía trước.

Lúc này Long Mẫu đã biến thành một hư ảnh càng lúc càng nhạt, tựa như lúc nào cũng sẽ biến mất.

- Bọn họ dù sao cũng là người thân duy nhất trên đời này của huynh rồi...

Sau một câu nói cuối này, thân hình của Vũ Mị Nhi đã nhạt tới không nhìn thấy rõ nữa.

Giọng nói của nàng ta cũng phiêu tán trong hư không, giống như ảo giác.

Cho tới lúc này, Cửu Đầu Trùng mới run rẩy nói:

- Không phải... ta đã không còn người thân nữa....

Sắc mặt của ông ta càng lúc càng lạnh lẽo, càng lúc càng cuồng bạo, mang theo sự băng lãnh làm người ta lạnh lòng.

Còn nhu tình trong đáy mắt ông ta đã biến mất khi thân ảnh của Vũ Mị Nhi biến mất rồi, đã hoàn toàn bị sát khí bao phủ.

- Sao phải khổ như thế chứ... Làm như vậy thực sự đáng giá sao?

Từ xa, đám Long tử Long tôn đều bị cố định trong không trung, ngay cả một câu nói cũng không nói hết được. Chỉ có Long Nữ vẫn đang dùng ánh mắt đau thương nhìn Cửu Đầu Trùng, tự lẩm bẩm. Nàng vẫn luôn bàng quan ở bên cạnh quan sát, đương nhiên cũng nhìn rõ tất cả. Cho dù giữa nàng và Cửu Đầu Trùng cùng Long Mẫu có huyết cừu không đội trời chung, lúc này cũng không nhịn được mà cảm thán. Những chuyện hai huynh muội này từng trải thật sự là tạo hóa trêu ngươi...

Cửu Đầu Trùng quả nhiên là đủ ác độc, sau khi ông ta không đủ thọ nguyên liền muốn lấy Vũ Mị Nhi để bù đắp khuyết thiếu của mình.

Mặc dù là do Vũ Mị Nhi chủ động nhưng từ đầu tới cuối công ta cũng chưa từng thử ngăn cản.

Nhưng cho dù ông ta có lòng dạ ác độc như thế, nhưng sao có thể nói ông ta không có chút tình nghĩa nào với muội muội được?

Nhưng, tình nghĩa của ông ta đã sớm thể hiện ở trước đó rồi.

Mưu đoạt cơ nghiệp của Thương Lan Hải, đạp lên Tiên lộ, có lẽ là kế hoạch đã lâu của huynh muội bọn họ?

Nhưng cuối cùng lúc sắp sửa lên Tiên lộ, Cửu Đầu Trùng đã biết thọ nguyên của mình không còn nhiều, rất có thể không có cách nào chân chính đi hết được Tiên lộ. Mà ông ta cũng biết lấy tính tình của mình đối với chấp niệm thành Tiên, nếu đến lúc thọ nguyên không đủ nhất định sẽ nuốt trọn Vũ Mị Nhi, bổ sung cho tuổi thọ của mình, hoàn thành dã tâm của mình. Chính ông ta cũng biết mình là một người tuyệt tình tuyệt nghĩa như thế nào.

Nhưng trong lòng ông ta dù sao vẫn có chút không nỡ. Ông ta không muốn mất đi ấu muội này, cho nên ông ta mới để Long Mẫu lại Thiên Nguyên. Ở một mức độ nào đó, đây là một loại bảo vệ duy nhất của ông ta đối với muội muội, mà thứ cần đề phòng lại chính là bản thân ông ta.

Ông ta thà một mình đối mặt với tuyệt cảnh trên Tiên lộ, không có cách giải quyết cũng không hy vọng mình sẽ nuốt chửng muội

muội của mình. Biết lúc đó sẽ là lựa chọn duy nhất của mình. Có thể nói ông ta sợ gặp phải lúc phải lựa chọn như thế, cho nên sớm chặt đứt suy nghĩ của mình.

Ông ta không muốn lựa chọn giữa ấu muội của mình và thành Tiên.

Chỉ tiếc cho dù ông ta nghĩ nhiều thế nào, làm cái gì thì vẫn là tạo hóa trêu ngươi, Long Mẫu vẫn chạy tới.

Còn Cửu Đầu Trùng quả nhiên giống như mình dự đoán. Thọ nguyên không đủ, không có cách nào xông qua cửa ải cuối cùng này, mà Long Mẫu đến thật sự giống như cơn ác mộng trước đây của ông ta. Đó chính là đối mặt với cục diện không thể không nuốt chửng muội muội của mình để bù đắp cho thọ nguyên của mình.

Cuối cùng, ông ta vẫn nuốt!

Huyết mạch đặt thù dị thường của bộ tộc Cửu Đầu Trùng, cùng với việc huynh muội bọn họ tu luyện đại đạo giống nhau. Huyết nhục, thần hồn, khí vận hay là thọ nguyên đã được định sẵn của Long Mẫu đã bổ sung vào cơ thể ông ta. Hắc liên trên đỉnh đầu ông ta càng lúc càng rõ ràng, tản ra khí tức càng ngày càng mạnh. Còn dáng vẻ đang dần già đi cũng từ từ sống lại, bắt đầu trẻ lên.

Đến cuối cùng, thậm chí ông ta còn trẻ hơn cả lúc đầu gặp ông ta ở bên ngoài cửa ải thứ ba này.

Nếu vừa rồi dáng vẻ của ông ta gần như ông già đã qua trăm tuổi, lúc gặp ở bên ngoài cửa ải thứ ba giống như ông già bình thường khoảng bảy tám chục tuổi, như vậy dáng vẻ hiện giờ của ông ta dường như đã trở thành hơn sáu mươi tuổi, sau đó là dáng vẻ hơn năm mươi tuổi.

Một lão nhân thoạt nhìn như sắp xuống lỗ, lúc này lại trở thành một người trung niên!

Nhưng trên mặt cua rông ta cũng mất đi hết nhu tình, lạnh như băng không còn chút tình cảm nào.

Ngay cả lúc nhìn về phía đám Long tử Long tôn, trong ánh mắt ông ta cũng có sự chán ghét và căm hận khó giấu được.

Hơn nữa sau khi ông ta trả lời câu nói sau cùng của Vũ Mị Nhi, thái độ của ông ta liền rõ ràng.

- Muội muội ta đã chết, Cửu Vũ Linh trên đời này từ nay về sau sẽ không có bất kỳ người thân nào....

Ông ta lẩm bẩm giống như đang cảnh cáo đám Long tử Long tôn kia, cũng giống đang cảnh cáo chính mình:

- Các ngươi chỉ là một đám hỗn huyết tạp chủng, căn bản không coi ta là người của Cửu Linh tộc, cũng không thể coi là người thân của Cửu Vũ Linh ta, cho nên... Ta xin các ngươi, nhất định không được làm ta tức giận, nếu không ta sẽ giết các ngươi... Ấu muội ta bảo ta chăm sóc cho các ngươi... nhưng các ngươi nhớ cho ta... các người không phải người thân của ta, cũng không cần gọi ta là cậu nữa, thiên hạ này không ai có thể thay thế nó làm người thân của ta...

- Ai muốn làm người thân của ngươi chứ?

- Thứ nghiệt súc nhà ngươi, tên khốn kiếp nhà ngươi, trả mạng lại cho mẫu hậu ta...

Sau khi Cửu Đầu Trùng nói vậy, lực cố định trong hư không biến mất, đám Long tử Long tôn cũng được tự do, rơi xuống từ không trung. Còn chưa đứng vững, bọn họ đã chửi ầm lên, tâm trạng cực kỳ phẫn nộ, hận không thể liều mạng với Cửu Đầu Trùng.

Nhưng lúc này Cửu Đầu Trùng lại cực kỳ yên lặng, chỉ quay đầu nhìn họ một cái.

Trong cái nhìn kia xen lẫn sự lạnh lẽo cực hạn, đó là một sự lạnh lùng khi vô tình tới cực hạn mới có được.

Cũng chỉ bằng cái nhìn đó làm tất cả đám Long tử Long tôn đột nhiên nghẹn họng, đồng thời ngậm miệng lại.

Thậm chí bọn họ cảm thấy giống như có một khối băng lạnh đột nhiên bị nhét vào trong họng của bọn họ.

Tên Ngao Bại thì trực tiếp chặn trước người nhóm ca ca của nó, dùng sức cản bọn họ lại.

Trong lòng bọn họ đều biết một đạo lý...

Người cậu kia của mình, người duy nhất còn lại của tộc Cửu Đầu Trùng trên thế gian, đã điên rồi!

Ông ta thực sự sẽ hạ sát thủ!

Căn bản không để ý tới đám con cháu này đang vừa hận vừa sợ nhìn mình. Cửu Đầu Trùng thấy không có ai dám vọt tới trước người ông ta thì liền từ từ quay người đi, nhìn về phía từng tấm Tiên bia, sau đó im lặng không lên tiếng, chậm rãi đi về phía trước, đi về phía Tiên bia vô tận.

Thân hình ông ta lúc này có vẻ thẳng hơn nhiều, nhưng lại càng cô độc hơn trước.

- Vì thành Tiên mà biến thành như vậy, đáng giá sao?

Trong lòng Long Nữ đột nhiên nghĩ vậy, sắc mặt cũng hơi vặn vẹo. Hai hàng lệ chảy dài trên mặt nàng, lẩm bẩm:

- Còn tên khốn Phương Hành đang ở đâu chứ? Lẽ nào ngươi thực sự sẽ làm ta cũng biến thành giống ông ta hay sao?

- Ai dám cản con đường thành Tiên của ta, ta liền tàn sát cả tộc người đó...

Cửu Đầu Trùng gào lên, giọng nói lạnh lùng vô tình nhưng tựa như xen lẫn lửa giận vô tận, phóng thẳng về phía Tiên bia.

Lúc đầu ông ta đã cạn lực, không có cách nào tiếp tục xông qua bia hải nữa, nhưng lúc này ông ta lại có sức mạnh tiếp tục chinh chiến rồi!

Điểm cuối của Tiên lộ tựa như sắp chạm được tay vào rồi...

Nhưng đúng lúc này dường như là trả lời lại câu mà ông ta vừa gào lên, cũng giống như trả lời câu Long Nữ vừa lẩm bẩm, một tiếng kêu to truyền tới từ phía xa, xen lẫn sự kiêu ngạo cùng ngang ngược vô tận, đánh tới như sóng triều.

- Tên khốn kiếp Cửu Đầu Trùng ngươi ở đâu?

- Đại đao trong tay tiểu gia ta đã muốn giết người tới khó nhịn được rồi...

Chương 1349: Đánh một trận khuynh thế

- Hửm

Phương Hành gầm một tiếng tựa như sét đnáh, chấn kinh mọi người có mặt trong khu vực bia đá màu tím.

Đám tạp huyết Long tử Long tôn kia cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn, vội vàng quay đầu lại, vẻ mặt trên mặt giống như gặp ma. Còn Long nữ thì ngoài khiếp sợ và tuyệt vọng ra thì cơ thể mềm nhũn, như sắp ngã sấp. Lúc này đối với nàng, nàng có cảm giác không muốn nhìn thấy Phương Hành, còn Cửu Đầu Trùng rõ ràng cũng cảm thấy ngoài ý muốn, ai mắt âm trầm quay đầu nhìn Phương Hành, đáy mắt dường như có một đốm lửa đang hừng hực đốt lên mang theo hỏa ý màu đen, lập tức xuyên qua hư không nhìn ra ngoài ngàn vạn dặm.

Sau đó ông ta liền thấy trong hư không bên ngoài ngàn dặm có một thân hình thân mặc áo bào xám, cầm trong thanh một thanh đại đao ma thủ, cơ thể như rồng như điện trùng điệp xông thẳng về hướng này. Thậm chí còn làm vô số bia đá màu tím trước người vốn đã thành mảnh vụn bây giờ đều bị chấn động bay ra. Thanh đao của hắn như có đại đạo trơn bóng, giống như lợi kiếm từ xa chỉ về chỗ ông ta.

- Sao có thể nhanh như vậy được?

Đáy mắt lạnh băng của Cửu Đầu Trùng sau khi thôi khiếp sợ thì sinh ra sự chế nhạo.

- Xem ra ma đầu kia còn có lòng dạ độc ác hơn so với tưởng tượng của ta nhiều...

Ông ta nghĩ Phương Hành có thể ra ngoài nhanh như vậy đương nhiên là vì hắn lấy thế nhanh chóng trấn áp tất cả mọi người ở trong nơi truyền thừa nên mới đổi được cơ hội cho mình thoát thân rồi. Điều này làm cho ông ta thấy bội phục nhưng cũng không khỏi sinh ra sự khinh thường sâu sắc. Xem ra đến cùng Long tộc vẫn đã chọn sai người, một ma đầu như vậy đâu đáng giá cho Long Nữ và Long thái tử giao phó tính mạng chứ?

Nghĩ đến đây, ông ta còn không nhịn được liếc Long Nữ một cái.

Lúc này Long Nữ rõ ràng cũng nghĩ giống ông ta, cả người lung lay như sắp ngã, vẻ mặt thê lương quay đầu nhìn sang.

Quay đầu thoáng nhìn, dưới cái nhìn của nàng tựa như nặng tựa thái sơn.

Chờ đợi cho tới giờ, trong mấy chục năm này nàng không có ngày nào không chờ Phương Hành xuất hiện trước mặt mình.

Nhưng bây giờ, nàng lại sợ...

Dĩ nhiên, ánh mắt lo sợ mà âu lo đó chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Sau đó ánh mắt của nàng liền trợn to, ngơ ngác nhìn, vẻ mặt thê lương không còn lại chút gì, thay vào đó là sự kinh ngạc!

Bên ngoài mấy trăm dặm, Phương Hành đạp không mà đến, trong miệng kêu to, kiêu ngạo thô lỗ..

Mà ở phía sau hắn lại có một kim ảnh điều khiển Lôi Ngự Điện, khí thế phong vũ bay qua tinh không.

Ngao Liệt!

Tam thái tử Long cung Thương Lan Hải – Ngao Liệt, y cũng đang đi theo phía sau Phương Hành.

Nhìn tiếp về phía sau nữa, Lộc Tẩu, Văn Tiên sinh, Hoang Hỉ Cáp Mô, Thái Hư Bảo Bảo trắng trẻo mập mạp cùng hơn mười người luận đạo, không hề thiếu một ai. Tất cả đều ở phía sau Phương Hành, mang theo chiến ý vô tận vọt tới... đừng nói tới không thiếu, thậm chí còn có thêm vài người. Ở phía sau đám người rõ ràng còn có thêm mười mấy con heo béo ụt ịt, toàn thân sát khí... đúng là toàn là heo!

Trong một chốc đó, Long Nữ thực sự cực kỳ chấn động!

Lúc đầu trong lòng thê lương đau khổ, trong nháy mắt đã bị một cảm giác vô cùng hoang đường như thế hòa tan!

- Làm sao hắn có thể làm được?

Người nói ra những lời này không phải Long Nữ mà là Cửu Đầu Trùng.

Rõ ràng ông ta cũng bị cảnh tượng này làm cho bối rối, trên khuôn mặt âm trầm như nước cũng lóe lên sự kinh ngạc trong phút chốc, nhưng nhiều hơn là sự tức giận cùng căm hận. Hiển nhiên ông ta rất không thích chuyện ngoài dự liệu của mình, không thích cảm giác không nắm được tất cả trong tay!

- Ta đã nói rồi!

Trên mặt Long Nữ còn vệt nước mắt nhưng chợt nở nụ cười quay đầu lại nói:

- Bản lĩnh của hắn lớn hơn ngươi mà...

Sắc mặt của Cửu Đầu Trùng càng âm trầm hơn.

Trước đây ông ta ở trong Bột Hải quốc của Nam Chiêm, vào trong Tiên điện bị thua thiệt quá nhiều, sau đó lật xem vô số điên tạ nên đã sớm mò thấy quy tắc truyền thừa của Tiên gia, vì vậy mới chắc chắn là đám Phương Hành không thể còn sống đi ra được. Hoặc có thể nói cho dù Phương Hành còn sống đi ra cũng tất đã làm chuyện gì đó mà nhân thần đều căm phẫn, không có tư cách trở thành kẻ địch của mình nữa. Nhưng ông ta hoàn toàn không ngờ tên nhãi này lại nhanh vậy đã có thể ra ngoài, hơn nữa người đi cùng không thiếu một ai, thậm chí còn nhiều hơn mấy người. Hắn làm thế nào vậy?

- Cho dù là người phương nào đều không thể ngăn cản ta thành Tiên!

Sự khiếp sợ cùng kinh ngạc trong lòng không duy trì quá lâu, Cửu Đầu Trùng cũng chỉ hơi ngẩn ra, sau đó sắc mặt liền lần nữa âm trầm. Ông ta lạnh lùng nhìn Phương Hành vọt tới từ phía xa, đáy mắt nhanh chóng lóe lên sát khí khốc liệt.

- Ngươi có thể còn sống đi ra, cũng chỉ là sống lâu thêm chút mà thôi...

Trong lòng nhẹ than thở rồi ông ta chậm rãi hít vào một hơn, bóp một cái pháp ấn.

-Ầm!

Ngay trong một hơi đó, ông ta như uống cả sông cả biển vào trong bụng, sau đó cả người đều bành trướng, thân thể tăng vọt, dáng vẻ cũng đại biến. Xoẹt một tiếng, không ngờ có tám cái đầu xé rách thân thể thò ra từ bên trong, sau đó hai cái cánh gầy đét dò lên không trung, chín cái đầu dữ tợn lắc lư trong không khí, giống như một cánh rừng đột nhiên xuất hiện vậy.

- Nguyên hình của Cửu Đầu Trùng...

Ngay cả Long Nữ khi nhìn thấy cảnh tượng này cũng đều hoảng sợ tới sắc mặt đại biến.

Nàng từng nhìn thấy không ít dáng vẻ nguyên hình của Long tử Long tôn nhưng đây là lần đầy Tiên nhìn thấy bổn tướng yêu ma thuần huyết của Cửu Đầu Trùng!

Đáng sợ bậc nào chứ....

Cảm giác đầu Tiên chính là cực kỳ xấu xí.

Thân cao không dưới ba mươi trượng, thân thể khổng lồ, chín cái cổ giống như trường xà lắc lư trên không có vẻ dữ tợn. Hai cái cánh gầy đét bên trên có hắc vũ thưa thớt, trên da màu xích hồng giống như được bôi máu tươi, càng lúc càng dũng mãnh, bên ngoài cơ thể chợt có vô số phù văn hiển hóa chập chờn bất định, giống như lôi quang.

Cửu Đầu Trùng!

Đây mới là bổn tướng của Cửu Đầu Trùng – huyết mạch đại yêu Thượng Cổ!

Huyết mạch Cửu Đầu Trùng đã từng tranh phong với cường giả Nhân tộc thời kỳ Thái Cổ!

Ngay lúc trái tim của Long Nữ bị bổn tướng của Cửu Đầu Trùng làm cho kinh sợ, một hơi thở của Cửu Đầu Trùng cũng đã hít tới cực hạn, sau đó chín cái đầu đột nhiên đồng thời đung đưa, thân thể khổng lồ co lại bất định, sau đó đồng thời vươn về phía trước phun ra chín luồng xích diễm.

Xích diễm bề ngoài như hỏa diễm, chất như thần quang, màu như máu tươi, sắc bén như kiếm.

Chín luồng xích diễm giống như chín thanh thần kiếm đột nhiên đan xen phụt ra ngoài, quét ngang về phía đám Phương Hành đang vọt tới.

- Không ổn...

Long Nữ đột nhiên thất thanh kêu to, đáy lòng đã hiểu dụng ý của Cửu Đầu trùng!

Lúc này hận ý của nó đối với việc Phương Hành còn sống thậm chí còn vượt qua cả hận ý của Phương Hành đối với nó. Chín luồng xích diễm này phun ra ngoài có uy lực vô cùng, quét ngang một vùng. Không chỉ đánh về phía Phương Hành mà còn đánh về phía Ngao Liệt, Lộc Tẩu, Văn Tiên sinh, Thái Hư Bảo Bảo nữa. Ông ta không chỉ muốn ngăn cản Phương Hành mà còn muốn giết chết những người đi phía sau Phương Hành!

Thần thông mạnh như vậy, bất kể là ai cũng sẽ không ngu tới mức đón trực diện.

Dù sao đấu pháp có thể không cần cứng đối cứng, tránh né rồi tìm khe mà vào, đây là điều cơ bản nhất!

Giống như hai đại cao thủ luận võ, không thể ngươi ăn một quyền của ta, ta lại đánh ngươi một cước được!

Nhưng lúc này tâm tư tàn nhẫn của Cửu Đầu Trùng đã hoàn toàn thể hiện ra ngoài, đối mặt với thần thông tối cường của ông ta, nếu Phương Hành không đỡ lấy thì thần thông tất sẽ lan tới người phía sau hắn. Mà những người đó ở trước mặt thần thông tối cường của Cửu Đầu Trùng, đoán chừng cũng chỉ có Ngao Liệt là có sức tự bảo vệ nhất định! Những người khác thậm chí ngay cả tư cách chống lại cũng không có, đụng vào thì chắc chắn sẽ phải chết!

Ngươi dẫn được tất cả mọi người ra ngoài, vậy ta trước Tiên sẽ giúp ngươi giết một nửa đã!

Tâm tư các độc của Cửu Đầu Trùng thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trong một thức thần thông này.

- A... còn chưa tới trước mặt mà đã động thủ à?

Chỉ trong nháy mắt đã thấy xích hà đầy trời, đang mãnh liệt cuốn về phía mình, Phương Hành cũng ngẩn ra. Chỉ có điều nhanh chóng hắn đã có phản ứng, chiến ý càng mạnh hơn, cười ha ha xông về phía trước. Không biết có phản hắn đã khám phá ra dụng ý ác độc của Cửu Đầu Trùng hay không, hoặc là hắn căn bản không cố gắng né tranh, muốn thử uy lực của thanh đại đao bướng bỉnh đáng yêu trong tay mình một phen. Cười ha ha quơ đao ra chém, trong quá trình xuất đao, thậm chí hắn không hề chậm tốc độ của mình lại!

Ầm!

Hai tay cầm đao, đón lấy xích hà đầy trời, hung hăng chém tới.

Hắn truyền cả pháp lực của mình vào trong đó, cả chuôi Quỷ Đầu đại đao đột nhiên kêu rít lên tiếng thê lương.

Hơi thở tiếp theo, trên thân đao đột nhiên có ánh sáng sáng tới chói mắt, rừng rực đến mức hầu như có thể nấu chảy tất cả bay lên, tựa như trong tay Phương Hành đang cầm một vầng mặt trời vậy. Mà ở trong mặt trời đó lại bỗng nhiên ẩn hiện một biển máu, bên trong đó có vô số oan hồn tu sĩ chìm nổi lênh đênh không tiếng động gào thét, phun ra sát lực lạnh lẽo thấu xương, rít gào trào ra.

Một trắng một đen, một nóng như mặt trời, một lạnh tới tận xương, hai loại sức mạnh hoàn toàn khác biệt đã hoàn toàn đan vào nhau.

Quan sát từ xa, hai đao mang hiện lên trên đao, sau đó phá không bay thẳng tới đằng trước.

Chín luồng xích mang mà Cửu Đầu Trùng phun ra vốn quét ngang một vùng, lúc này lại bỗng nhiên bị hai đao mang một đen một trắng khóa lại, sau đó ở trong một hơi thở đã nổ thành mảnh nhỏ, uy lực còn lại tỏa ra không trung, bao phủ vô số ngôi sao.

- A...

Long Nữ hét lên một tiếng kinh hãi, giơ tay lên che miệng:

- Tên tiểu khốn kiếp này tại sao lại mạnh như vậy?

- Hửm?

Chân mày của Cửu Đầu Trùng nhíu chặt lại:

- Có thể tiếp được thần thông của ta?

- Ồ?

Một tiếng kinh ngạc cuối cùng là của Phương Hành, hắn cũng nhấc đại đao trong tay lên:

- Tiểu ngoan ngoãn của ta, ác như vậy sa?

Sau đó hắn liền ngẩng đầu lên, ý cười trong đáy mắt càng lúc càng đậm, thân hình không ngừng lại, lần nữa gia tốc vọt tới.

- Cửu Đầu Trùng, lại ăn một đao nữa của ta đi...

Bây giờ hắn cách Cửu Đầu Trùng chỉ có mấy trăm dặm, đối với cảnh giới hiện giờ như bọn họ thì đã xem như gần trong gang tấc. Chiến ý đằng đằng dâng lên trong lòng, thân hình càng lúc càng nhanh muốn đại chiến một trận với ông ta.

Còn lúc này ánh mắt lạnh lùng âm hiểm của Cửu Đầu Trùng nhìn Phương Hành đang càng ngày càng gần, ánh mắt dữ tợn khốc liệt tới tột đỉnh.

Mắt trừng lên nhìn thân hình hai người giáp nhau, một trận đại chiến khuynh thế sắp triển khai nhưng nhiên, Cửu Đầu Trùng lại làm hành động không ai ngờ tới. Một cái đầu ở chính giữa đột nhiên vươn ra, cái miệng mở to như chậu máu nuốt chửng Long Nữ, sau đó cánh bằng thịt vỗ lên không trung, đánh ra một vùng thần quang, bản thân thì không quay đầu lại mà vọt về phía bia hải màu tím phía sau!

Cảnh tượng như thế suýt làm Phương Hành sợ tới phát khóc.

- Ngươi... Ngươi dám ăn vợ ta?

Chương 1350: Một ý nghĩ quyết định sống chết

Tràn đầy phấn khởi mà đến, đầy ngập chiến ý xung thiên, vốn định thả tay thả chân đấu với Cửu Đầu Trùng một trận, không ngờ lại thấy Cửu Đầu Trùng một phát đã nuốt chửng Long Nữ, sau đó lại xoay người bỏ chạy vào bia hải màu tím nhất thời làm Phương Hành nhìn tới ngây dại, lạnh cả người, giống như có một chậu nước lạnh tưới từ đầu tới chân. Sau khi kinh sợ thì liền tức giận rít lên một tiếng rồi chạy thẳng về phía trước...

- Cái gì? Tỷ tỷ của ta bị hắn ăn rồi?

Ngao Liệt vọt tới phía sau Phương Hành, bị một thức thần thông của Cửu Đầu Trùng đánh tới Phương Hành cản tầm mắt lại, không thấy rõ cảnh tượng phía trước. Bỗng nhiên nghe được một tiếng hét lớn kinh ngạc tới ngây người của Phương Hành thì cả người y cũng sửng sốt, sau đó một luồng phẫn hận xông thẳng lên não, ngay cả lôi quang trên người cũng răng răng tung tóe. Cả người y như một con hỏa long, lợi trảo víu vào hư không giống như mũi tên nhọn hung hăng vọt tới phía trước, gào thét như sấm!

- Cửu Đầu Trùng, ta muốn mạng của ngươi!

Một trước một sau, một trái một phải, hai thân hình cuồng bạo vọt tới, mang theo kình phong làm phong vân cũng phải biến sắc.

Mà cản trước người bọn họ đương nhiên là một đám tạp huyết Long tử Long tôn của Thương Lan Hải. Bọn họ còn chưa thoát ra được khỏi sự kinh sợ khi nhìn thấy mẫu hậu của mình bị Cửu Đầu Trùng cắn nuốt đã nhìn thấy một màn Phương Hành vọt tới. Đối với bọn họ đương nhiên cho dù có vạn lá gan cũng không dám đứng đó cản Phương Hành lại. Nhưng cố tình, mới rồi Cửu Đầu Trùng đã quyêt định quá chớp nhoáng, một phát nuốt chửng Long Nữ rồi sau đó phóng vào khu vực bia đá màu tím, sau đó lại quỷ dị đánh ra thần quang cố định bọn họ ở bên trong.

Một vệt thần quang, đương nhiên chứa lực giam giữ, vắt ngang giữa trời, sau đó giam bọn họ ở trong đó.

Cũng chính vì thế, khi nhìn thấy Phương Hành và Ngao Liệt vọt tới, bọn họ không còn cách nào tránh né!

Thoạt nhìn, giống như là bọn họ vững vàng đứng tại chỗ, quyết định muốn cản Phương Hành và Ngao Liệt tiến lên!

- Hắn lại coi chúng ta như vật để cản đường...

Nhóm Long tử Long tôn vô cùng khiếp sợ, trong lòng cũng không nhịn được mắng ầm lên!

Đó còn là cậu của bọn họ đó, nuốt mẫu hậu còn chưa tính, bây giờ còn không coi mấy người mình là người thân, không muốn che chở bọn họ đi tới điểm cuối Tiên lộ, nhưng cũng không thể tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy được? Chỉ vì muốn ngăn cản Phương Hành mà ném bọn họ lên trước làm vật chết thay, đây còn là người sao? Ông ta thật sự đã mất hết nhân tính rồi, thờ ơ tới cực điểm...

Dù sao, Long Mẫu vừa mới chết chưa được thời gian uống cạn một chung trà!

Di ngôn của bà ấy thậm chí còn chưa tản đi hết...

Ông ta đã làm như vậy được, phải là một người lạnh nhạt tới nhường nào?

- Mau mau liên thủ, có thể chịu được một kích không?

Trong đám Long tử Long tôn, Ngao Bại có tuổi tác ít nhất liều mạng kêu lớn, đồng thời thúc giục một thân pháp lực, thần quang vọt ra ngoài đỉnh đầu muốn liên thủ với Long tử Long tôn khác đón lấy Phương Hành đang hung mãnh vọt tới. Gã thấy đây là biện pháp duy nhất rồi. Thực sự là Phương Hành cùng với Ngao Liệt ở phía sau hắn quá mức đáng sợ, làm bọn họ có cảm giác không thể địch lại được, cũng chỉ có thể dựa vào mọi người cùng liên thủ lại để khởi động phòng ngự, có lẽ có thể ngăn lại một kích mà không chết...

- Không thể... không thể cản được...

Nhưng sau khi những người khác nghe xong Ngao Bại nói cấp thiết muốn tạo lên phòng ngự để ngăn cản, lại bỗng có một người quát to, sau đó lắc mình một cái vọt tới phía trước đám này. Chư Long tử Long tôn nhìn thấy thì đồng thời kinh hãi, quát lên:

- Đại ca...

Người chắn trước mặt bọn họ đương nhiên là Ngao Cuồng!

Người này đứng thứ hai trong đám Long tử của Thương Lan Hải, luận tuổi ác thì còn lớn hơn Ngao Liệt một chút, nhưng dù sao bọn họ cũng là do Vũ Mị Nhi sinh ra, cũng không phải chính thống, vì vậy lúc sắp xếp thứ tự đều xếp phía sau Ngao Liệt. Hơn nữa bọn họ cũng không đồng ý với tỷ đệ Ngao Liệt và Long Nữ cùng cha khác mẹ đó nên tự có sắp xếp riêng. Mà ở trong sắp xếp đó, gã là lão đại của tất cả mọi người.

Lúc Thần tộc giáng xuống, gã cũng đại biểu cho Thương Lan Hải đứng ra tham dự một vài chuyện, còn từng được Thần Đình phong làm Tiểu Thánh Quân!

Coi như đã từng có quen biết với Phương Hành, chỉ là cuối cùng bởi vì lập trường nên không kết giao tình mà thôi!

Lúc đánh một trận ở sườn núi Táng Tiên của Tịnh Thổ, gã đánh một trận với Áo Cổ Tiểu Thần Vương của Hồng Hoang Cốt điện, đấu một hồi sau đó thần tử của Dạ tộc bị Phương Hành lấy Tuế Nguyệt đan làm cho nổ tung, bởi vì khoảng cách khá xa nên núp ở thần sơn, sau đó khó khăn lắm mới trốn được một kiếp. Dưới tình huống người bị thương nặng rồi bị trấn áp ở chân núi, cho tới một ngày sau mới chui lên từ dưới đất rồi trở về Long cung, đuổi theo Cửu Đầu Trùng sắp nhổ Long cung lên để lên đường, rồi cùng nhau mơ hồ bước lên tinh không. Cho tới mấy năm trước mới hoàn toàn chữa khỏi được thương thế...

Tuy là trong trận đại chiến gã đứng ở mặt đối lập với Phương Hành, nhưng tóm lại cũng hiểu Phương Hành hơn so với những huynh đệ khác.

Vì vậy trong một chốc này, gã bỗng nhiên đưa ra một quyết định to gan, vừa cản trước người những huynh đệ khác vừa nhanh chóng truyền âm:

- Bằng vào thực lực của hắn bây giờ, chúng ta liên thủ cũng không chặn được, cho nên, không cần ngăn cản... nhất định không được ngăn cản...

Sau khi nói như vậy, gã đón thẳng lấy Phương Hành đang tức giận đùng đùng xông tới, hít sâu một hơi.

Những Long tử Long tộ khác đều giật mình, bọn họ tin Ngao Cuồng, nhưng thật sự không dám nghe gã nói.

Dù sao lúc này Phương Hành đang xông thẳng tới đích thực là quá đáng sợ!

Còn lúc này Ngao Cuồng lại bỗng nhiên không để ý tới chuyện sống chết, một tia pháp lực cũng không dùng, chỉ có đại bào bay bay đón thẳng hung phong mà Phương Hành mang tới, mặt nở nụ cười khổ chỉ thần quang bao phủ trên đỉnh đầu, sau đó thật dài bái một cái.

Tất cả Long tử Long tôn đều sợ ngây người.

Còn ngay sau đó, bọn họ đã hiểu cách làm của Ngao Cuồng.

Bởi vì trong lòng biết rõ không cản được một kích toàn lực của Phương Hành, cho nên dứt khoát không cản nữa...

Lấy đầu ngón tay chỉ lên đầu là hy vọng Phương Hành có thể chú ý tới không phải là bọn họ không tránh, mà căn bản không tránh được!

Không làm hành động chống đỡ gì, bái một cái là đang xin khoan dung, hy vọng Phương Hành có thể giơ cao đánh khẽ, tha cho bọn họ một mạng...

Mà nguyên nhân căn bản khi làm như thế chính là bởi vì tâm tính của Ngao Cuồng đã thay đổi.

Tử tôn của Long tộc không thể xin người khác khoan dung như vậy được!

Hậu duệ của tộc Cửu Đầu Trùng cũng không thể xin người khác khoan dung như vậy được!

Mà gã làm như vậy, chính là đã thừa nhận mình như một con kiến, một hạt bụi trước mặt Phương Hành!

- Chúng ta làm sao có thể làm như vậy?

Có vài Long tử Long tôn không hiểu được nên cảm thấy tức giận, vẫn không nhúc nhích.

- Không còn thân phận của Thương Lan Hải, lại không được Cửu Linh tộc thừa nhận, chúng ta không phải là con kiến thì là gì?

Cũng có người phản ứng lại, trái tim đau khổ đi theo Ngao Cuồng, cùng nhau bái lạy.

...

...

- Ồ?

Phương Hành vọt tới từ xa, quả thực dùng khóe mắt quét qua đám Long tử Long tôn đang cản đường ở phía trước.

Đối với đám người kia, hắn không có cảm tình gì, đến nay vẫn còn nhớ lúc mới quen Long Nữ, dáng vẻ của lão ngũ và lão lục trong đám này truy sát Long Nữ, cũng còn nhớ lúc ở

Bắc Câu Yêu địa, Ngao Bại khiêu khích mình. Lúc này nhìn thấy bọn họ thì càng cười nhạt trong lòng, muốn một đao giết sạch làm cho đám hậu duệ tạp huyết rồng không phải rồng, người không ra người, yêu không phải yêu này biến mất trên thế gian.

Dù sao thực lực của đám người kia đã kém mình quá xa, dám chặn đường chính là tìm cái chết!

Nhưng đúng lúc này, hắn chợt thấy Ngao Cuồng đang ngăn ở trước mặt những người đó, cùng với nụ cười khổ trên khuôn mặt của Ngao Cuồng, sau đó liền thấy Ngao Cuồng bái một cái, cũng nhìn thấy thần quang bao phủ trên đầu của đám tạp huyết Long tử Long tôn kia...

- Thì ra bọn họ bị Cửu Đầu Trùng giam ở đó...

Trong lòng thoáng qua suy nghĩ này, cũng nhìn rõ ý cầu xin của bọn họ.

Chỉ hơi lóe lên một cái, căn bản không nghiêm túc suy nghĩ gì, hoặc có lẽ là đám người đó không đáng để hắn phải nghiêm túc suy nghĩ.

Lưỡi đao của hắn dâng lên, sau đó cả người như điện chớp, đột nhiên xông qua từ bên cạnh bọn họ.

Vèo một tiếng, kình phong xẹt qua, trên không nổ tung, thần quang mà Cửu Đầu Trùng đánh ra hoàn toàn vỡ nát. Nhóm Long tử Long tôn bị giam ở bên trong cũng bị thân hình Phương Hành lướt qua đánh bay, ngã xa ra ngoài. Miệng vô số người cũng nôn ra máu, chỉ có điều sau khi bọn họ rơi xuống đất thì mờ mịt đứng dậy nhìn bốn phía, lại ngạc nhiên phát hiện mình không chết!

Phương Hành chỉ nghiêng đao phong đi rồi đã xé rách thần quang mà Cửu Đầu Trùng bày ra, sau đó đánh bay bọn họ ra ngoài.

Tuy là... Có chút chật vật, nhưng dù sao vẫn còn sống!

Một suy nghĩ may mắn tự nhiên sinh ra, ánh mắt bọn họ đều phức tạp nhìn về phía đại ca Ngao Cuồng của bọn họ.

- Giả sử khi đó ta chọn giúp hắn, cục diện bây giờ sẽ ung dung bao nhiêu chứ?

Còn lúc này Ngao Cuồng cũng đứng lên nhìn bóng lưng Phương Hành xông vội đi thì nét mặt gượng cười.

Dường như có ý hối hận đang dâng lên trong lòng.

- Từ khi nào mà tiểu ma đầu vốn dĩ ngang hàng với mình đã có trình độ có thể giết mình trong một suy nghĩ chứ?

...

...

- Cửu Đầu Trùng, quay lại đánh một trận với đại gia ta!

Lúc này, Phương Hành xuyên qua đám Long tử Long tôn cũng đã cách Cửu Đầu Trùng không xa.. Trong tiếng gào rống, đao khí tăng vọt. Hai tia đao mang một trắng một đen đánh thẳng về phía Cửu Đầu Trùng ở phía trước. Một đao này không phải là một đao thủ hạ lưu tình vừa rồi mà đã dồn toàn lực. Chỗ nó đi qua ngay cả tinh không cũng liên tiếp nổ tung, mang theo lửa giận vô tận đánh về phía trước.

- Ta vì trở thành Tiên, đâu có tâm tư dây dưa với ngươi?

Lúc này vẻ mặt của Cửu Đầu Trùng cũng băng lãnh nhưng không hề biến sắc, dường như cũng không có cảm giác vinh quang của cao thủ. Đối mặt với sự gây hấn của Phương Hành lại không thèm quan tâm đến lý lẽ, chỉ nhanh chóng phi thân về phía trước trốn vào trong Tiên bia, sau đó huy chưởng liên tiếp đánh ra. Hơn mười tấm Tiên bia bị ông ta đánh ra bay thẳng về phía Phương Hành, còn ông ta thì biến lại nguyên hình, giống như quỷ ảnh vọt về phía trước.

Dáng vẻ không thèm quay đầu lại kia đúng là quyết định sẽ không xung đột chính diện với Phương Hành mà muốn mượn Phương Hành và Ngao Liệt liên thủ giúp ông ta chia sẻ áp lực của Tiên bia, làm ông ta có thể mau chóng đi tới điểm cuối. Quả nhiên là tư thế một lòng chỉ muốn thành Tiên.

- Thành Tiên! Thành Tiên! Thành Tiên!

Trong lòng Phương Hành hận tới mức gấp gáp, nét mặt lại âm trầm nở nụ cười:

- Được, ta để cho ngươi thành Tiên!

Chương 1351: Ta giao tính mạng cho ngươi

Ngay cả Phương Hành lúc này cũng không nhịn được mà có chút bội phục Cửu Đầu Trùng, trên đời này không ngờ còn có người như thế, đã nhận thức chuẩn một mục tiêu thì dù đánh chết cũng không quay đầu lại, đã đến nước này rồi, không ngờ Cửu Đầu Trùng vẫn cực lực tránh đối kháng chính diện với Phương Hành và Ngao Liệt, thấy bọn họ đuổi theo, ngược lại rúc đầu phóng vào trong Hải Tiên Bi màu tím, chủ ý rất hay, nếu Phương Hành và Ngao Liệt xông vào, sẽ bị tiên bi ngăn cản, cũng giúp hắn chia sẻ áp lực, mà hắn thì có thể thừa cơ xông thẳng vào Hải Tiên Bi, tới bờ đối diện!

Nhưng hành động này cũng khiến Phương Hành phẫn nộ đến cực điểm. . .

- Ha ha, ngươi muốn thành tiên.

- Ngươi toàn tâm toàn ý muốn thành tiên?

Ánh mắt hắn trở nên lạnh như băng, trong thanh âm có thêm một cỗ âm lãnh:

- Vậy ta sẽ toàn tâm toàn ý không cho ngươi thành tiên!

Cắn răng gầm khẽ, đồng thời một quyết định đã nảy sinh trong lòng hắn.

Hắn đang xông tới phía trước bỗng nhiên ngừng lại, Quỷ Đầu Đại Đao chấn động về phía không trung, hai đạo đao mang trắng đen xuất hiện, chém nát tiên bia Cửu Đầu Trùng quăng tới, sau đó thì quay người lại, đuổi theo Ngao Liệt.

So sánh với Phương Hành, Ngao Liệt lúc này càng phẫn nộ hơn!

Sau khi nghe nói tỷ tỷ của mình bị Cửu Đầu Trùng nuốt sống, hắn đã lâm vào triệt để tuyệt vọng và phẫn nộ, lôi quang và lửa giận trong thân rồng đều bạo phát, giống như tia chớp xông tới, nhưng khi nhìn thấy từng tòa tiên bi san sát cản ở phía trước, hắn không thể không ngừng lại, nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Cửu Đầu Trùng, lại không cường hành xông vào, mà là quay đầu nhìn về phía Phương Hành đang nhìn về phía Hải Tiên Bi, quát:

- Tỷ phu, chúng ta làm gì bây giờ?

Tuy hắn có chút kiêu ngạo, cũng rất dễ nổi giận, nhưng không phải là kẻ ngốc.

Mục đích của Cửu Đầu Trùng lúc này quá rõ ràng, nó liếc một cái liền nhìn ra, không tùy tiện xông vào.

Dù sao lúc này xông vào Hải Tiên Bi, đó chính là đang giúp Cửu Đầu Trùng.

Nhưng nếu không đuổi theo, Cửu Đầu Trùng sẽ càng đi càng xa trong tiên bi, thậm chí sắp sửa bị bóng của tiên bi màu tím bao phủ, dù sao lúc này hắn đã thay đổi phương pháp sấm quan, lúc ban đầu, hắn là đánh nát từng tấm bia đá trước người mình, lo chúng sẽ ở sau lưng tập kích mình, khiến mình khó lòng phòng bị, mà lúc này, hắn lại chui vào trong Hải Tiên Bi, dùng hết thân pháp lao về phía trước, trước người sau người đều là tiên bi, ngăn cản Phương Hành và Ngao Liệt!

Mà sự tín nhiệm của Ngao Liệt đối với Phương Hành cũng theo một đường đi vào tiên lộ mà trở nên càng lúc càng vững chắc, lúc ban đầu bước lên tiên lộ, Ngao Liệt đừng nói là tin Phương Hành, bản thân còn luôn nghĩ xem làm thế nào để cắt đuôi Phương Hành, nhưng tới về sau, theo các loại khó khăn phiền phức được giải quyết hết lần này tới lần khác, hắn cũng càng lúc càng tin đầu óc của Phương Hành dường như luôn có thể nghĩ ra cách thoát thân trong tuyệt cảnh.

Hiện giờ chính là vì vậy, cho dù là đang nổi giận, hắn vẫn theo bản năng hỏi một câu:

- Tỷ phu, chúng ta nên làm gì.

Bởi vì hắn trong vô thức tin rằng, cho dù cục diện lúc này có phức tạp tới mấy, tỷ phu nhất định nhất định sẽ có phương pháp giải quyết!

Giống như lúc ở U Thổ tinh hải, khi ở tiên cảnh, ở Tiên Vương truyền thừa địa vậy!

Chỉ là hắn cũng không ngờ, Phương Hành lần này trả lời đơn giản vô cùng.

- Làm gì bây giờ à?

Phương Hành híp mắt bật cười, sau đó thấp giọng nói:

- Đương nhiên là cứ xông vào thôi!

- Ặc.

Ngao Liệt hơi ngây ra nhìn Phương Hành, thầm nghĩ đây không phải phong cách mình am hiểu nhất sao?

Mà Phương Hành đã quyết định là làm ngay, không hề có chút do dự, mở miệng nói:

- Lão vương bát đản đó muốn mượn sức báo thù của chúng ta để sấm quan, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, ta hôm nay chính là sẽ khiến hắn không thành được tiên.

Dứt lời, quay đầu nhìn về phía Ngao Liệt:

- Lão Tam, ta gió tính mạng của mình cho ngươi.

Ngao Liệt đột nhiên lắp bắp kinh hãi, có chút không phản ứng kịp:

- Vậy ta...

Phương Hành cắt ngang lời hắn, trầm giọng quát:

- Chuyện khác thì cứ giao cho ta!

...

- Không ngờ lại không đuổi theo?

Lại nói tới Cửu Đầu Trùng lúc này đang xuyên qua giữa Hải Tiên Bi, thân hình thôi động đến cực điểm, giống như một cái bóng lấp lánh trong Hải Tiên Bi thỉnh thoảng lại xuất thủ đánh lui lực lượng tiên bi đánh về phía mình, so với lúc ban đầu vừa vào Hải Tiên Bi, hắn lại lộ ra vẻ cẩn thận, nhưng cũng bởi vậy mà càng cật lực hơn, chung quanh đều là tiên bi, đã khiến hắn có mấy lần gặp nguy hiểm!

Cũng may mà vừa thôn phệ Long mẫu, nội tình thâm hậu, mới khiến hắn đủ sức ứng phó với trường hợp này!

Vốn trong kế hoạch của hắn, Phương Hành và Ngao Liệt nhất định sẽ xông lên, mà chỉ cần bọn họ xông lên, tất nhiên sẽ chia sẻ đại bộ phận áp lực cho mình, mình có thể bạo khởi một kích, thi triển pháp môn thánh nhân mạnh mẽ, xông thẳng qua quan.

Nhưng khiến hắn không ngờ là, Phương Hành không ngờ lại dừng lại.

Không chỉ là hắn, ngay cả con chân long nóng nảy như bò tót kia cũng dừng lại.

- Hai tên này không ngờ đều nhịn được?

Cửu Đầu Trùng cũng không lo lắng bọn họ sẽ nhìn thấu dụng ý của mình, dù sao dụng ý của hắn cơ hồ đã rất rõ ràng, bất kể là ai cũng nhìn ra được. Cửu Đầu Trùng sớm đã có tính toán, nuốt Long nữ, hai người này nhất định sẽ lửa giận công tâm, đuổi theo mình, không thể không giúp mình chia sẻ áp lực của Hải

Tiên Bi, điểm này từ khi hắn nhìn thấy thực lực của Phương Hành đã liền quyết định!

Khiến hắn rất ngạc nhiên là, chẳng lẽ hai tên này thật sự có thể nhịn xuống, ngồi nhìn mình xông vào Hải Tiên Bi?

Khi tâm tư này hiện lên, khóe mắt hắn đột nhiên thấy Phương Hành từ một đầu khác của Hải Tiên Bi trực tiếp xông tới.

Cửu Đầu Trùng cười lạnh, tiểu nhi đó, quả nhiên vẫn không nhịn được.

Có điều suy nghĩ này kéo dài không được lâu, hắn rất nhanh liền lại trợn trừng hai mắt.

Phương Hành quả thật là xông tới Hải Tiên Bi, Ngao Liệt đó cũng vậy, chỉ là cục diện có chút khác với trong tưởng tượng của Cửu Đầu Trùng, hắn vốn tưởng rằng, hai người này sau khi xông vào, tất nhiên sẽ chia sẻ áp lực của Hải Tiên Bi cho hắn, một người chia một bộ phận, thậm chí cũng thể là hai phần ba áp lực, nhưng lại không ngờ, sau khi Phương Hành xông vào, không ngờ lại là như vậy!

- Lão Tam, từ giờ trở đi, mạng ta ở trong tay ngươi.

Cầm đao chỉ xéo xuống, Phương Hành nhanh như tia chớp xông tới rồi thấp giọng gầm lên, đồng thời chui vào trong tiên bi, hắn lúc này, Tiêu Dao thân pháp đã thi triển đến cực hạn, thân hình liền giống như từng đạo hư ảnh, từ xa nhìn lại, hắn giống như vào khoảnh khắc này thân hình hóa thành bảy tám người, xuyên qua giữa khe hở của tiên bi.

Mà đối mặt với vô số tiên quang từ trên tiên bi bắn ra, hắn không ngờ không chút để ý.

Tiên quang như biển, dù cho thân pháp của Phương Hành có mạnh tới mấy, cũng không thể hoàn toàn tránh thoát, luôn sẽ có đại lượng tiên quang oanh kích đến người hắn, vốn hắn cần phải dừng lại để phòng thủ, bảo vệ bản thân, như vậy tốc độ cũng sẽ chậm đi, không thể đuổi theo kịp Cửu Đầu Trùng, nhưng hắn lúc này lại lựa chọn hoàn toàn mặc kệ bản thân, chỉ một lòng thi triển Tiêu Dao thân pháp, hăng hái đuổi theo Cửu Đầu Trùng!

Đây là một loại hành động liều chết!

Chỉ có điều, Phương Hành vẫn chưa muốn chết. . .

Lúc hắn xông vào Hải Tiên Bi, Ngao Liệt cũng vẻ mặt ngưng trọng, gật đầu, sau đó hóa thành long thân, xông thẳng ra, khi nó bay đến không trung, thân hình đã biến hóa, từ cự long dài hơn ba mươi trượng, không ngờ rất nhanh co rút lại, biến thành chỉ ba thước, giống như một sợi dây, quấn lên người Phương Hành, sau đó thì uốn lượn chung quanh hắn.

Rồng có thuật biến hóa, có thể mà có thể nhỏ, có thể bay lên trời, cũng có thể ẩn dưới huyệt.

Ngao Liệt Lúc này rõ ràng là đã hóa thành nhỏ như con rắn, quấn trên người Phương Hành, giống như coi nhục thân của Phương Hành là lãnh địa, đỡ lấy mỗi một tia tiên quang oanh kích đến trên người Phương Hành, điều này cũng khiến cho Phương Hành hoàn toàn không có cái lo về sau, một mảng Hải Tiên Bi đó ở trong mắt hắn giống như không là gì, chỉ một lòng xông lên trước.

Phàm là có một tia tiên quang không bị Ngao Liệt đỡ được, vậy nhất định sẽ oanh kích đến trên người Phương Hành.

Bởi vậy Phương Hành lúc này đã hoàn toàn từ bỏ phòng thủ!

Hắn giao trách nhiệm bảo hộ mình cho Ngao Liệt, nói cách khác, chính là giao mạng của mình cho Ngao Liệt!

Dưới loại cục diện này, tốc độ của Phương Hành cơ hồ là nhanh như một đến cực hạn đuổi theo phía sau Cửu Đầu Trùng. Hắn mặc áo bào tro, tóc tết đuôi ngựa, tay phải cầm đao, tay trái bấm ấn, trên người có rồng quấn, Phương Hành lúc này không ngờ giống như chân võ chi thần mà dân gian cung phụng, bay tới đạp lên hai khối tiên bi trước người, sau đó nhảy lên cao, Quỷ Đầu Đại Đao trong tay được quán chú pháp lực vô tận, hai đạo đao mang trắng đen bắn ra.

- Cửu Đầu Trùng nạp mạng đi!

Một tiếng hét vang vọng hư không, đao mang trắng đen đan vào nhau.

Mà dưới đao, chính là Cửu Đầu Trùng vẻ mặt lạnh như băng, trong đáy mắt mơ hồ có chút kinh ngạc.

Hắn rõ ràng không ngờ Phương Hành và Ngao Liệt hội lại dùng loại phương pháp này để xông vào Hải Tiên Bi, đuổi tới phía sau mình!

Hắn có thế nào cũng không ngờ được, đường đường là Thương Lan hải Long cung Tam thái tử, không ngờ lại cam tâm làm một con thần long hộ thể cho con người, cũng không ngờ rằng, ma đầu Phương Hành xảo quyệt ích kỷ trong lời đồn lại cam tâm giao tính mạng của mình cho người khác.

Mà tất cả những điều này khiến hắn khó có thể đưa ra quá nhiều lựa chọn, dưới tình huống ở gần như vậy, một đao đó của

Phương Hành thực sự rất đáng sợ, không rảnh nghĩ nhiều hắn cũng chỉ có thể gầm lên một tiếng, đột nhiên há miệng, phun ra một viên hồng hoàn to bằng long nhãn, di động chìm nổi trong không trung, chính là hắn đoạtđược từ trong tay Lam tiên sinh trước đó, hồng hoàn đột nhiên nổ tung, hắc liên trên đỉnh đầu hắn cũng bốc cháy.

Hắc liên Bốc cháy biến to, chừng nửa mẫu, đỡ lấy đao mang Phương Hành chém xuống.

Hắc liên đó cực kỳ quỷ dị, như ảo lại như thật, khói đen mờ mịt, không ngờ đỡ được hai đạo đao mang một đen một trắng đó.

Chỉ là Cửu Đầu Trùng rõ ràng cũng không chịu nổi, sắc mặt trở nên xanh mét, nếp nhăn trên mặt đột nhiên sâu hơn mấy phần.

- Đỡ thêm một đao nữa!

Phương Hành vừa thấy hắc liên đỡ được đao của mình, nhổ một ngụm nước bọt, lại chém xuống tiếp.

Chương 1352: Chiếm tiện nghi

Chung quanh là từng khối từng khối tiên bi, tiên khí phun trào, thần quang biến ảo, hình thành tiên ảnh, xếp thành từng tầng, từ xa trải ra, nhìn qua giống như từng tiên nhân đều vây quanh nơi này, đang quan khán trận đại chiến này, mà bên trong vòng vây của tiên ảnh, Phương Hành và Cửu Đầu Trùng đang từ xa đối chiến, một người tay cầm đại đao, thân quấn triền thần long, một người thì đỉnh đầu có hắc liên, hai tay kết ấn, thỉnh thoảng lại có gió to nổi lên, thần thông đao mang giao nhau.

Bởi vì bị tiên bi ngăn cách, những người khác lúc này chỉ có thể lờ mờ thấy bóng của trận đại chiến đó, lại không rõ ràng, hơn nữa bằng vào thực lực của bọn họ, không thể xông vào trong tiên bi quan chiến hoặc là trợ giúp, chỉ có thể đứng ở bên ngoài, kinh hãi đảm chiến mà chờ đợi!

Trận đại chiến này thật sự quá mức đáng sợ!

E là chỉ có kẻ điên mười lựa chọn ác chiến với người khác trong một đống tiên bi?

Vì tiên bi đó bản thân đều có chân tiên chi lực, cho dù là vật chết nhưng lực lượng đó thỉnh thoảng lại phun ra, thực sự rất đáng sợ, giống như trong từng dãy núi lửa, cho dù núi lửa không có linh, sẽ không chủ động dồn hết lực lượng lên người ngươi, nhưng những nham thạch nóng chảy phun ra thật sự có thể giết người, mà Phương Hành và Cửu Đầu Trùng không chỉ không mau chóng rời khỏi khu vực núi lửa, ngược lại còn muốn ở bên trong cố gắng chống đỡ nham thạch nóng chảy phun trào mà đánh nhau sinh tử, đây quả thực chính là điển phạm của tìm chết.

- Ngươi.

Cửu Đầu Trùng sau khi dùng hết một viên hồng hoàn lấy được từ trên người Lam tiên sinh, tiếp được một đao Phương Hành chém tới đó của Phương Hành, trong lòng cũng vừa sợ vừa giận, cảm thấy thọ nguyên của mình đang trôi đi, lại khiến hắn giận không thể át, lớn tiếng quat to.

- Ngươi cái gì mà ngươi?

Phương Hành căn bản chẳng buồn để ý hắn hò hét cái gì, một đao chém xuống, bị hắc liên cản lại, đao thứ hai liền thuận thế vung ra, căn bản không cho Cửu Đầu Trùng thời gian để nói chuyện, một thanh Quỷ Đầu Đại Đao trong bàn tay dù sao cũng là được Tiên Vương đúc thành, lực lượng ẩn chứa bên trong khó có thể tưởng tượng, lại gia trì thêm pháp lực của hắn, sau khi thôi động, hoàn toàn giống như hắn huy động một mặt trời, dẫn động u minh một phương, hai loại đao mang trắng đen giống như hai cực âm dương, sau khi đan vào nhau, lực lượng tuôn ra khó có thể ước đoán, ầm ầm chém xuống.

Một đao chém ra, chính là hai đạo đao mang!

Một cực âm, một cực dương. . .

Đối với người phải thừa nhận hai đạo đao mang này mà nói, rất là khó ứng phó, bởi vì đao này quá mức quỷ dị, tiếp được đao mang nóng rực đó, nhưng lại không thể tiếp được âm lệ ẩn chứa trong trăm vạn oan hồn, tiếp được lại âm lệ này lại không thể chống đỡ được đao mang nóng rực đó, cũng chính bởi vậy, thanh đao này đối với gia trì ưu thế chiến đấu rất rõ ràng, chính là tiên khí chân chính.

Mà đối mặt với một đao cuồng bạo như vậy, Cửu Đầu Trùng lại biến sắc, chỉ có thể cắn răng, tế ra hắc liên, hắc liên đó cũng không biết là từ gì đúc thành, vốn như là hư ảnh, nhưng hiện giờ dùng làm đấu pháp, không ngờ trở nên giống như thực chất, bên trên bốc lên từng đợt khí diễm quỷ dị, giống như có một loại thần thông có thể hóa thành bất kỳ lực lượng nào, hai đạo đao mang một đen một trắng đó đủ để phách tinh trảm nguyệt, nhưng sau khi chém xuống hắc liên, lại chỉ bắn ra hắc mang nhè nhẹ, rồi liền biến mất trong hắc liên.

- Đó là loại bảo bối gì thế?

Phương Hành thấy vậy cũng giật mình.

Nếu một đao bị hắc liên ngăn cản, là Cửu Đầu Trùng may mắn, vậy thì đao thứ hai lại đã nói rõ vấn đề.

Chẳng lẽ hắc liên đó không ngờ là pháp bảo không thua gì Quỷ Đầu Đại Đao?

- Tiểu.

Lại nói tới Cửu Đầu Trùng, sau khi hạ đao thứ hai, rõ ràng cũng không chịu nổi, hai bờm không ngờ tự dưng có mấy sợi tóc trắng, sắc mặt cũng càng âm trầm, song chưởng vận chuyện như Càn Khôn, xoay chuyển hắc liên đó, miệng lại hét lớn.

- Tiểu cái gì mà tiểu?

Phương Hành lại xuất đao, gia trì lại của đại thế giới, hai tay cầm đao chém xuống.

Hắn dường như đã sớm liệu trước Cửu Đầu Trùng sẽ nói gì và sẽ làm gì, không ngờ không cho hắn cơ hội mở miệng!

Mà hắn hiện giờ gia trì lực lượng của một phương thế giới trong cơ thể, lại vung Quỷ Đầu Đại Đao, lực lượng càng dữ dội đáng sợ.

Một đao chém xuống, chỗ đao phong lan đến, ngay cả mấy tòa tiên bi ở gần cũng bị quét bay ra ngoài, bên trên thậm chí xuất hiện vết nứt, Cửu Đầu Trùng dưới một đao này, lại cảm thấy mình dường như trong nháy mắt bị đánh rơi xuống Cửu U, đỉnh đầu, trái phải, đều bị một loại lực lượng cuồng bạo đến cực điểm bao phủ, khiến hắn có một loại cảm giác bị giam cầm, bị trấn áp tại chỗ.

Mà đối mặt với một đao này, hắn không rảnh để nói gì, chỉ có thể liều mạng giơ hắc liên lên chống đỡ!

Rắc một tiếng, hắc liên lần thứ ba đỡ được Quỷ Đầu Đại Đao, bộc phát tiếng nổ đâm vào màng tai người ta, mắt thường có thể thấy được lực lượng từ chỗ đao và liên va chạm khuếch tán ra, chấn bay vô số tiên bi ở gần!

- Ma đầu này ác thật.

Cửu Đầu Trùng tiếp được đao thứ ba, tóc vừa rồi còn màu đen lúc này đã trở nên trăng trắng, mà ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, đã đã đoán được dụng ý của Phương Hành, đối với hắn mà nói, bên trong một mảng Hải Tiên Bi này, vừa phải

phải đề phòng tiên bi xâm nhập, vừa phải đề phòng ma đầu đó chém chết, nhất tâm nhị dụng, mà ma đầu đó lại giao toàn bộ tính mạng cho Ngao Liệt, chỉ một lòng tấn công, không hề để ý tới tiên bi, như vậy, hắn căn bản không phải là đối thủ.

Tuy hắc liên trên đỉnh đầu hắn chính là chí bảo thánh nhân thượng cổ luyện ra, chỉ cần hắn đủ thọ nguyên, thì có thể chống đỡ được tất cả công kích, nhưng vấn đề mấu chốt là ở chỗ, hắn không đủ thọ nguyên, thiếu nhất chính là cái này, vừa rồi Long mẫu đã đưa khí vận và thọ nguyên cho hắn, để hắn có đủ sức xông qua đệ tam quan, lúc này lại tự dưng bị tiêu hao.

- Ta một lòng chỉ muốn thành tiên, nào có thời gian để phí phạm ở đây.

Cửu Đầu Trùng trong lòng rất giận dữ, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ, càng cảm thấy đau lòng, chỉ có thể lại gầm lên:

- Ta....

- Ta cái thằng bố mày.

Phương Hành lại cướp lời hắn, Quỷ Đầu Đại Đao lại động, vận chuyển Thái thượng kinh võ pháp, giống như bánh xe liên tục chém tới!

Giống như búa gõ, từng đao liên tiếp không ngừng chém lên hắc liên, làm bốc lên từng đạo mây đen.

Cả chiến trường bị tiên bi bao phủ, đều loạn thành một đống.

Mà Cửu Đầu Trùng ba lần liên tục đều không thể nói ra được thành lời, trong lòng cũng uất nghẹn khó chịu đến cực điểm.

Câu đó vừa rồi của hắn hoặc là tức giận mắng chửi, hoặc là uy hiếp, hoặc là lên án, không gì ngoài muốn cảnh cáo Phương Hành, bảo hắn đừng có quấn lấy mình nữa, nhưng ma đầu này giống như là đoán được dụng ý của hắn, ngươi muốn nói ta lại không cho ngươi nói đấy, bất kể là uy hiếp cũng được, mắng chửi cũng được, chỉ cần ta không nghe thấy lời ngươi, vậy thì chúng ta cứ phải đánh nhau.

Cái này có chút tương tự với cách làm của Cửu Đầu Trùng đối với Long mẫu, Cửu Đầu Trùng bởi vì hiểu tính cách của mình, biết sẽ gặp khó khăn trên tiên lộ, nhất định phải ăn muội muội của mình để bù đắp nội tình của bản thân, cho nên dứt khoát để Vũ Mị Nhi lại Thiên Nguyên, Phương Hành biết Cửu Đầu Trùng một khi mở miệng, sẽ có rất nhiều phương pháp để uy hiếp mình, thế là liền dứt khoát không cho hắn nói ra một câu nào!

Thậm chí khiến hắn ngay cả thời gian để

truyền thần niệm cũng không có!

Dưới công kích cuồng bạo của hắn, Cửu Đầu Trùng chỉ có thể thủ vững tâm thần, toàn tâm toàn ý ngăn cản đại đao của hắn!

Đây là một hồi đại chiến không bình thường, Phương Hành giống như man cường đạo không phân rõ phải trái, tóm chặt lấy một thư sinh mà đánh, hơn nữa không cho người ta cơ hội mở miệng, bởi vì hắn biết nói đạo lý với đối phương, mình hoàn toàn không phải là đối thủ, thế là cứ động thủ chiếm hết tiện nghi, cứ thêm một đao lại chiếm thêm một phần tiện nghi.

Tiện nghi này chiếm tới cuối cùng, cũng sẽ đạt được mục đích của hắn!

Dù sao, bản thân hắn cũng từng tu Đại Đồ thần pháp, biết đặc điểm của loại công pháp này.

- Không chỉ là công pháp, hắc liên trên đỉnh đầu Cửu Đầu Trùng chắc cũng là một loại pháp bảo không có thực chất, ký sinh trong cơ thể, Cửu Đầu Trùng tu luyện Cổ Thánh pháp môn, chắc vẫn kém pháp môn của Phù Diêu cung, nhưng bảo bối đó của hắn lại rất lợi hại, thoạt nhìn dường như có thể cắn nuốt bất kỳ lực lượng nào, nói cách khác chỉ cần có bảo bối này, Cửu Đầu Trùng vĩnh viễn sẽ không thể bại trước người khác.

- Nhưng vấn đề là ở chỗ, pháp bảo cường đại đó, điều kiện để thôi động cũng cực kỳ hà khắc!

- Nếu muốn thôi động hắc liên đó, phải tiêu hao thọ nguyên của bản thân.

- Bên trong loại ác chiến này, Cửu Đầu Trùng vĩnh viễn không thể bị thua, hắn chỉ. . . Chết già!

Phương Hành Hiện giờ giống như bay vậy, kinh lịch qua vô số trận đại chiến, cũng đoạt được vô số bảo bối và truyền thừa, trong toàn bộ giới tu hành mà nói cũng có thể coi là kiến thức rộng rãi, bởi vậy sau khi trải qua một trường ác đấu, liền nhìn thấu bí mật của hắc liên, xuất thủ cũng càng thêm cuồng bạo, hắn biết phán đoán của mình là đúng, đối phó với Cửu Đầu Trùng, chỉ có một biện pháp. . .

Đó chính là đánh!

Ta cứ đánh, đánh đến cho ngươi dù chống đỡ được thì thọ nguyên nhưng cũng không đủ mới thôi!

- Ma đầu đáng giận!

Lại nói tới Cửu Đầu Trùng, lúc này trong lòng càng lúc càng giận, cho dù hắn là người thực tế nhất đẳng trên thế gian, vì thành tiên mà bất chấp tất cả, hiện giờ nhưng cũng không đối kháng được, nếu là người thường, khi nhìn thấy sau khi không thể đả thương mình, chỉ sợ đã sớm thu tay, nhưng ma đầu này lại càng đánh càng hăng, rõ ràng chính là cố ý muốn làm tiêu hao thọ nguyên của mình, mà cái này cũng chính là tiêu hao cơ hội thành tiên của hắn!

- Ngươi không cần mạng của Long nữ à?

Sau khi tiếp được những nhát chém liên tiếp của Phương Hành, Cửu Đầu Trùng thậm chí chẳng kịp thở, vội vàng hét lớn!

Lời này hắn đã sớm muốn nói ra từ lâu rồi, chỉ là Phương Hành không ngờ không cho hắn cơ hội.

Nói đến cùng, hắn lười chẳng muốn ác đấu với Phương Hành, tiêu hao thọ nguyên một cách vô ích, lúc ban đầu là muốn dùng phương pháp nuốt Long nữ để dụ hai người này đuổi theo, chia sẻ áp lực của Hải Tiên Bi cho mình, mà khi thấy Phương Hành không mắc mưu, lại cứ bám lấy mình, hắn liền quyết định dùng Long nữ để uy hiếp, chỉ là Phương Hành quá hung mãnh, không ngờ không cho hắn cơ hội lên tiếng!

Hiện giờ, hắn cuối cùng cũng đã mở miệng được, không tin ma đầu này dám mặc kệ tính mạng của Long nữ!

Cho dù là mặc kệ, con rồng nhỏ nóng tính kia chẳng lẽ cũng vậy?

Có những cái này làm chỗ dựa, sau khi hét ra những lời này, Cửu Đầu Trùng lờ mờ có một loại cảm giác như đã nắm giữ được cục diện.

Chỉ là hắn lập tức liền hoảng hốt!

- Ngươi vừa nói gì? Ta không nghe thấy?

Phương Hành sau khi ngẩn người, không ngờ lại một đao bổ tới, đao mang trắng đen quét ngang hư không, chém vào hắc liên.

Cửu Đầu Trùng nhất thời chỉ cảm thấy tức đến nổ phổi, cờ hồ là phun ra máu.

- Mẹ nó, hắn không ngờ thực sự mặc kệ.

Chương 1353: một đao chém đi mấy chục năm

Cửu Đầu Trùng tự thấy mình thông minh tuyệt đỉnh, liệu trước tiên cơ, nhưng ngàn vạn lần không đoán được tâm tư của Phương Hành, vốn tưởng rằng mình lấy ra đòn sát thủ, Phương Hành dù thế nào cũng sẽ lập tức chịu thua, lại không ngờ thằng ôn này không thèm để ý tới, một câu "Không nghe thấy" liền cho qua, sau đó giơ đại đao tiếp tục chém tới. Tên này đúng là ra bài không theo quy củ, ngươi sao có thể không nghe thấy? Ngươi con mẹ nó chính là nhân vật đã nửa bước thành tiên, ngay cả muỗi đánh rắm cũng không qua được tai ngươi mà? Sao có thể không quan tâm tới sống chết của Long nữ? Ngươi một đường từ Thiên Nguyên đuổi tới đây không phải là vì đòi tức phụ lại sao?

Đương nhiên với tính cách vô tình lạnh lùng của Cửu Đầu Trùng, đại khái sẽ không hiểu được dụng ý của Phương Hành lúc này.

Phương Hành tất nhiên đã sớm biết Long nữ không phải thực sự bị Cửu Đầu Trùng nuốt, Cửu Đầu Trùng không ngốc như vậy, nhìn thì như Long nữ đã bị nuốt, nhưng trên thực tế chỉ là giam cầm nàng ta mà thôi, hắn đã sớm biết rằng, Cửu Đầu Trùng vừa thấy thời cơ không ổn, khẳng định sẽ lấy Long nữ ra làm mồi để uy hiếp mình và Ngao Liệt, mà đây đúng là tử huyệt của hắn, cho nên hắn rất dứt khoát, giả vờ hồ đồ với Cửu Đầu Trùng, lúc ban đầu là không cho ngươi lên tiếng, về sau thì là ngươi nói ta cũng giả vờ không nghe thấy.

Dù sao cứ chém ngươi thêm mấy đao đã rồi tính!

Ngươi muốn thành tiên, ta sẽ không cho ngươi thành tiên!

Thọ nguyên Thọ nguyên là mạch máu của ngươi, vậy bất kể ngươi có bao nhiêu thọ nguyên, ta cũng sẽ chém đi giúp ngươi.

Đây chính là mục đích hiện giờ của Phương Hành.

Về phần Long nữ, hắn lúc này căn bản không tin Cửu Đầu Trùng sẽ một lời không hợp liền giết Long nữ!

Dù sao lúc này Long nữ cũng là đòn sát thủ duy nhất để hắn chế ước mình và Ngao Liệt!

Có lẽ tới khi thực sự cần, hắn tất nhiên sẽ giết Long nữ, có điều, dù sao cũng không phải hiện tại. . .

Hiện tại Cửu Đầu Trùng hiện tại giận thì giận, nhưng vẫn chưa mất hết tất cả hy vọng!

Nhìn thấy Cửu Đầu Trùng bị một câu đó của mình chọc cho tức xanh cả mặt, lại không thể không tế hắc liên liều mạng ngăn cản, Phương Hành trong lòng cười lạnh:

- Luận về bắt cóc tống tiền, ta là tổ tông, ngươi chơi trò này với ta, không phải là tự tìm mất mặt à?

- Tiểu ma đầu, ngươi thực sự cho rằng ta không dám giết nàng ta à?

Cửu Đầu Trùng lại trúng thêm một đao, tổn hại rất nhiều thọ nguyên, trong lòng vừa lo vừa giận, lập tức hạ quyết định phải lôi Long nữ ra để uy hiếp ngay trước mặt Phương Hành, vừa gầm lên vừa bấm pháp ấn, chuẩn bị phóng thích Long nữ, nhưng cũng đúng lúc này, Phương Hành phản ứng cực nhanh, lập tức biết được suy nghĩ trong lòng hắn, biết cuối cùng cơ hội cuối cùng cũng đến, có thành hay không chính là nhờ một đao này!

Ác chiến một phen vừa rồi đã chiems đi không ít thọ nguyên của hắn, nhưng rõ ràng vẫn chưa đủ!

Vậy thêm cho hắn một đau đau đến tận xương cốt!

- Nói bậy, tức phụ của ta rõ ràng đã bị ngươi ăn rồi!

Phương Hành mắt sáng lên, giống như hàn tinh lấp lánh trong tinh không chung quanh.

Mà cùng lúc đó, hắn cũng lại nhảy lên cao, hai tay nắm chặt Quỷ Đầu Đại Đao, vận chuyển tâm pháp!

Ngoài miệng hô lên Long nữ bị Cửu Đầu Trùng ăn rồi, trong lòng lại thầm hô:

- Nếu ngươi thực sự dám giết tức phụ của ta, ta lập tức sẽ khiến ngươi phải quỳ xuống.

- Nhưng nếu ngươi không dám, ta trước tiên cứ chém ngươi một đao đã.

Trên Quỷ Đầu Đại Đao có hai đạo đao mang trắng đen hiện lên, giống như âm dương viễn cổ, tỏa ra một loại khí tức thuần túy.

Cùng lúc đó trên đỉnh đầu Phương Hành không ngờ hiện lên một mảng ảo cảnh, có núi có biển, cũng có tinh thần đầy trời.

Đó là hiển hóa của thức giới trong cơ thể hắn, ảo ảnh này xuất hiện, đại biểu cho hắn đã gia trì lực lượng thế giới tới cực điểm!

Nhưng không chỉ là như vậy, khi hắn chém ra một đao này, trên người hắn còn có một loại vị đạo thiết huyết tỏa ra, một thân khí huyết chấn động hư không, không ngờ có có ý cảnh tuấn mã hí vang, hai quân xung phong liều chết, không ngờ cho dù hắn từng tu luyện võ pháp chính tông nhất, bá đạo nhất. Thái Thượng Phá Trận Kinh bị hắn lúc này thôi động ra toàn bộ.

Thái Thượng Phá Trận Kinh, Phương Hành đã tu luyện rất lâu, nhưng cảnh giới cứ tăng một cảnh, đều sẽ có cảm ngộ mới!

Bản thân nó chính là một loại võ pháp cảnh giới tiên nhân!

Dùng võ pháp tiên nhân thôi động pháp bảo chân tiên Quỷ Đầu Đại Đao, lại gia trì thêm lại thức giới e là tiên nhân cũng không thể luyện thành, cũng khiến cho Phương Hành phát huy ra thực lực chân chính của một đao này, hơn nữa còn không chút lưu thủ, thực sự từ bỏ tất cả phòng ngự, bản thân yếu ớt như tờ giấy, chỉ dồn hết tất cả năng lực tu hành một đời vào một đao này!

Một đao chém xuống!

Khi một đao này chém xuống, Cửu Đầu Trùng quả nhiên vẫn do dự một chút, một màn hắn lo lắng nhất không xuất hiện.

Cửu Đầu Trùng đã hét lớn muốn giết Long nữ, mà trong lòng Phương Hành cũng thật sự vô cùng lo lắng Cửu Đầu Trùng sẽ làm liều, kéo Long nữ ra đỡ đao của hắn, như vậy, cho hắn mười lá gan cũng không dám chém xuống!

Nhưng Cửu Đầu Trùng hiển nhiên chỉ là nói mà thôi, khi nhìn thấy Phương Hành không phân rõ phải trái xuất đao, sắc mặt hắn liền biến đổi, hắn không tiếp tục động tác muốn đẩy long đao ra, mà là hai tay bắt pháp quyết, thôi động hắc liên trên đỉnh đầu, từng luồng khói đen xoay tròn giống như nghĩa địa Thần Ma đón lấy một đao như phô thiên cái địa đó của Phương Hành!

Nếu hắn lúc này, một lòng muốn kéo Long nữ ra, lúc đó đã đủ rồi!

Nhưng nếu làm như vậy, hắn cũng sẽ trở nên vô cùng bị động, bị một đao đó của Phương Hành chiếm đi tiên cơ!

Nếu Phương Hành thực sự sợ hãi, thu đao, vậy còn đỡ, nhưng vạn nhất thằng ôn này thật sự chém xuống thì sao?

vậy tiên cơ của hắn sẽ mất, nhiều nhất cũng chỉ giết được Long nữ, sau đó thì bị một đao của Phương Hành chém cho bị thương nặng.

Dưới tình cảnh này, bị trọng thương, hắn chắc chắn sẽ phải chết.

Đây là một lựa chọn, hắn cần cân nhắc một chút, Phương Hành có phải thực sự sẽ bận tâm tới tính mạng của Long nữ, không chém xuống một đao này không!

Mà sau khi cân nhắc kỹ, hắn quyết định không tin!

Tuy hắn vẫn dùng Long nữ để bức Phương Hành và Ngao Liệt vào khuôn khổ, nhưng trong lòng hắn kỳ thật không tin Phương Hành có thể vì Long nữ mà từ bỏ tất cả tiên cơ, thúc thủ chịu trói trước mặt mình, hắn cũng không tin Phương Hành thật sự là vì Long nữ mới đuổi theo tới tiên lộ, trong suy nghĩ của hắn, tiểu tử này nhất định là vậy muốn thành tiên, chỉ là mượn sức tiểu long kia, mới cố ý dùng lý do dễ nghe như vậy mà thôi, nói không chừng hắn vẫn đang chờ đợi cơ hội, một đao làm thịt mình và Long nữ!

Thiên tính của hắn chính là như vậy, vì thành tiên, có thể chặt đứt tất cả, hy sinh tất cả, bởi vậy mươi suy bụng ta ra bụng người, kết luận Phương Hành sẽ không bởi vì Long nữ mà thu đao, tất nhiên cũng sẽ không đặt tính mạng mình trên người Long nữ.

Hắn chỉ tin bản thân, muốn tự mình xuất thủ đỡ một đao này mới yên tâm!

Cũng chỉ là vì vậy, sau một phen đấu tranh tâm lý này, cuối cùng vẫn là Phương Hành thẳng.

Rắc rắc.

Một đao này của Phương Hành chém xuống, đao phong lướt qua, hai đạo đao mang trắng đen cuốn tới, hư không ở ven đường liên tiếp vỡ vụn, hóa thành một loại tồn tại hư vô gần như là hỗn độn, sau đó thì chém xuống hắc liên trên đỉnh đầu Cửu Đầu Trùng, sau đó, chính là lực lượng cực lớn giống như núi lửa bùng nổ bắn ra.

Thanh âm liên tiếp vang lên không ngừng, Phương Hành bị phản lực trên hắc liên đánh cho lộn ngược ra sau, hai tay ôm đại đao, trên người quấn thần long, lại rơi vào trong vòng vây của tiên bi, lập tức lại bị tiên quang vô tận bao phủ.

Mà Cửu Đầu Trùng thì bị cự lực trên đao áp cho, ngay cả hắc liên không ngờ cũng trầm xuống, ép cho người hắn cong xuống, sau đó quỳ một gối xuống trong hư không, vẻ già nua trên người đột nhiên trở nên dày đặc hơn vào lúc này, chẳng những tóc đều biến thành hoa râm, ngay cả làn da vốn vì đã trở nên trẻ tuổi mà căng mịn cũng đột nhiên xuất hiện rất nhiều nếp nhăn.

Nếu nói hắn vừa rồi giống như là người trung niên năm mươi sáu mươi tuổi, như vậy hiện tại hắn trong nháy mắt đã đến bảy tám mươi tuổi!

Một đao đó của Phương Hành thật sự quá mạnh mẽ, hắn điều khiển hắc liên, tuy tiếp được, nhưng cũng tổn thất rất nhiều thọ nguyên.

Long mẫu là đồng tộc của Cửu Đầu Trùng, không chỉ huyết mạch giống nhau, thậm chí ngay cả truyền thừa tu luyện cũng giống nhau, bởi vậy huynh muội bọn họ trên một mức độ nào đó có thể bù đắp đạo nguyên cho nhau, nói một cách đơn giản, cho dù đem thọ nguyên của mình cho một người khác, ví dụ như Cửu Đầu Trùng giết Lam tiên sinh, lấy thọ nguyên của hắn để luyện thành hồng hoàn, hồng hoàn đó cũng chỉ có thể thôi động hắc liên cho hắn, chứ không có cách nào bù lại thọ nguyên của bản thân, bởi vậy tác dụng không lớn, chỉ là ít còn hơn không, nhưng Vũ Mị Nhi thì lại có thể, có thể chân chính bù đắp thọ nguyên cho hắn!

Cho dù có thể dùng đạo nguyên để bù đắp, nhưng ở giữa vẫn xói mòn rất nhiều, Vũ Mị Nhi Vũ Mị Nhi tu luyện truyền thừa thượng cổ, nhưng đạo pháp không sâu, bình thường cũng ít đấu pháp với người ta, bởi vậy không tiêu hao nhiều thọ nguyên như Cửu Đầu Trùng, sống đến hiện giờ, ít nhất vẫn còn có hai ngàn năm thọ nguyên, nhưng sau khi cho hết Cửu Đầu Trùng, cũng chỉ giúp hắn tăng trưởng bốn năm trăm năm thọ nguyên mà thôi!

Mấy trăm năm này chính là mệnh của hiện giờ Cửu Đầu Trùng!

Là nội tình còn sót lại của hắn, thứ duy nhất muội muội hắn cho hắn!

Nếu muốn xông qua tiên, chính là phải dựa vào bà ta thọ nguyên này.

Nhưng lúc này, lại bị một đao của Phương Hành chém đi hơn nửa.

Một đao chém xuống, mấy trăm năm thọ nguyên cứ như vậy bốc hơi!

Tuy vẫn không thể xác định được rốt cuộc đã hao tổn bao nhiêu, nhưng ít ra có một điểm có thể xác định!

Thọ nguyên còn sót lại hiện giờ không đủ để Cửu Đầu Trùng xông qua tiên lộ còn lại.

Tâm tình đó, tư vị đó, trừ Cửu Đầu Trùng lúc này ra thì chắc không ai có thể tưởng tượng có được!

- Ngươi...

Cửu Đầu Trùng nửa quỳ trong không trung, suýt nữa thì nôn ra máu, theo bản năng hét to một tiếng.

- Ngươi.

Sau đó hắn phát hiện vẻ già nua trên người mình, cảm giác được thọ nguyên đang xói mòn cực nhanh, vội vàng vươn tay ra, trơ mắt nhìn nếp nhăn trên tay càng lúc càng nhiều, cũng càng lúc càng gầy yếu, thanh âm cũng trở nên run rẩy.

- Ngươi!

Một loại khủng hoảng khó có thể hình dung lan khắp cả người hắn, trong lòng hiện lên vẻ tuyệt vọng vô tận, mà tất cả sự tuyệt vọng này trong nháy mắt liền biến thành lửa giận, giống như bị cướp đi vật yêu thích duy nhất, một loại lửa giận từ trong xương tủy lan khắp toàn thân, sau đó xuyên qua hai mắt, hung hăng nhìn về phía Phương Hành

- Ngươi... Ngươi hủy tiên cơ của ta, ta sẽ diệt tất cả của ngươi!

Chương 1354: Hắc liên tan biến

- Tỷ tỷ của ta chưa chết sao? Ngươi vừa rồi vì sao lại nói nàng ta đã chết?

Khi Cửu Đầu Trùng phát giác mình đã trôi mất đại lượng thọ nguyên, tức giận bừng bừng, Ngao Liệt lại đang cãi nhau với Phương Hành, hai người bọn họ ngã vào trong một đống tiên bi, Phương Hành bởi vì chém về phía Cửu Đầu Trùng một đao đó, không hề lưu thủ, cho nên hắn trong nháy mắt cũng thoát lực, hoàn toàn không còn sức phòng hộ, mà chỉ có thể dựa vào Ngao Liệt, Ngao Liệt cũng tận chức tận trách, sử ra một thân bản lĩnh, xoay tròn bảo vệ Phương Hành, thừa nhận tất cả tiên quang bắn tới, ngay cả chính hắn cũng bị thương, Phương Hành được hắn bảo vệ thì lại bình yên vô sự.

Chỉ là sau khi Ngao Liệt giúp Phương Hành đỡ tất cả hào quang của tiên bi, cũng lập tức tức giận gầm khẽ.

Hắn vừa rồi không nhìn thấy cảnh Cửu Đầu Trùng nuốt Long nữ, bằng không với thực lực của hắn, chắc hẳn cũng có thể phán đoán ra thật giả, toàn là Phương Hành nói khiến hắn tin, bằng không sẽ không liều mạng như vậy.

- Khà khà, ta có nói là nàng ta đã chết rồi đâu, ta chỉ nói là nàng ta bị nuốt rồi mà thôi.

Phương Hành bị chất vấn, cũng bật cười, nói mấy câu cho có lệ.

- Ngươi vừa rồi rõ ràng chính là ý tứ này...

Ngao Liệt tức tới đỉnh đầu bốc hỏa, lại không làm gì được Phương Hành, chỉ có thể thở hồng hộc mắng:

- Còn nữa, vương bát đản ngươi biết tỷ tỷ của ta không chết mã còn ép tên yêu ma này như vậy, không sợ hắn dưới cơn giận dữ thật sự giết nàng ta sao?

- Yên tâm, đòn sát thủ cuối cùng của ta vẫn chưa sử dụng.

Phương Hành vỗ vỗ vai Ngao Liệt an ủi.

- Đòn sát thủ gì?

Ngao Liệt lại ngây ra một thoáng, có chút nghi hoặc nhìn hắn.

- Đương nhiên chính là.

Phương Hành vừa muốn nói lại vô tình quay đầu, bỗng nhiên biến sắc:

- Ối chạy mau.

Đồng thời chạy trốn nhanh như chớp, trên người vẫn quấn Ngao Liệt, bay vút ra ngoài mấy chục trượng, cũng đúng lúc này, một móng vuốt cực lớn xượt qua cạnh hắn, xé nát bốn năm khối tiên bi.

Không ngờ chính là Cửu Đầu Trùng!

Cửu Đầu Trùng Lúc này rõ ràng đã nổi giận thực sự rồi, hắn đã đứng lên, trên đỉnh đầu, khí tức của hắc liên sôi sục, vốn là lực lượng nội liễm lại toàn bộ cuồn cuộn ùa ra. Khí tức Cổ Thánh cơ hồ tỏa ra ngoài, giống như thác nước phủ lên người, thân hình cực lớn đã nhảy tới trong không trung, sau lưng là chín hư ảnh dữ tợn, hai đỏ như máu!

- Ma đầu, ngươi dám đoạn tiên cơ của ta, ta muốn mạng của ngươi.

Thanh âm của hắn giống như âm lôi, không ngờ có thể làm tâm hồn người khác chấn động.

- Ha ha, tức rồi à.

Phương Hành quay đầu nhìn hắn, người ở trong không trung, lại bật cười vui vẻ.

- Ngươi đoạn tiên cơ của ta, không phải là muốn muốn ta đánh với ngươi một trận sao?

Thanh âm của Cửu Đầu Trùng đột nhiên đề cao:

- Đợi chém chết ngươi rồi sẽ thành tiên sau!

Khi nói chuyện, bỗng nhiên bóng đen sau lưng lóe lên, sau đó giống như một tòa đại sơn lao về phía Phương Hành

- Hừ, sợ ngươi chắc?

Ngao Liệt ở trên người Phương Hành thấy bộ dạng khí thế bức nhân này của Cửu Đầu Trùng, lửa giận cũng bốc lên, hét lớn một tiếng, liền muốn phi thân lao ra, đọ sức Cửu Đầu Trùng, nhưng vừa bước được hai thước, đã bị Phương Hành kéo lại, quát:

- Chạy mau!

Dứt lời, không ngờ không đối kháng chính diện với Cửu Đầu Trùng, mà là quay đầu bỏ chạy.

- Thế thì quá...

Ngao Liệt cảm thấy bất mãn, nhìn Phương Hành với vẻ khinh bỉ.

Nhưng còn chưa nói hết liền cảm thấy cả người rét run, đã thấy Cửu Đầu Trùng không ngờ giống như phong ma lao thẳng tới, thân hình dường như có một loại cảm giác hợp nhất với đạo, rõ ràng to như núi nhỏ mà tốc độ lại nhanh đến cực điểm, lưu lại từng chuỗi hư ảnh trong không trung, một loại khí tức khiến cho người ta kinh sợ từ bên trong hắc liên tỏa ra, cũng may là Phương Hành chạy nhanh, hai trảo đang vươn tới của hắn vồ hụt, lại phân biệt chộp vào hai khối tiên bi phía sau Phương Hành.

Hai trảo này thoạt nhìn ẩn chứa lực lượng không mạnh, nhưng sau khi chộp vào bia, lại xuất hiện một màn quỷ dị!

Tiên bi đó chính là tám bia lợi hại nhất trong đệ tam quan, bên trong là tiên cốt, mà tài liệu đúc thành bia cũng là một loại quái kim trong tiên giới, cứng rắn vô cùng, cho dù Phương Hành và Cửu Đầu Trùng e là cũng chỉ có thể sau khi thi triển toàn lực mới có thể đánh nát được bia đá này, nhưng hiện giờ, hai trảo của Cửu Đầu Trùng tóm lên tâm bia, lại chỉ thấy khói đen mù mịt bốc lên, hai khối tiên bi đó không ngờ trong nháy mắt trở nên loang lổ ảm đạm, không còn tiên khí, cuối cùng thì đổ rầm rầm.

Giống như năm tháng vô tận trong nháy mắt gia trì lên thân tiên bi, khiến cho chất liệu đá quỷ dị này cũng hoàn toàn hủ hóa!

Sông cạn đá mòn chẳng qua cũng chính là như vậy.

Ngay cả tiên bi cũng trở nên như vậy, nếu bị hắn chộp vào người...

Phương Hành hít một hơi lạnh, hỏi Ngao Liệt trên lưng mình:

- Thế cũng quá làm sao?

Ngao Liệt từ trên vai Phương Hành thò đầu ra, nhìn hai khối bia đá đó, trong lòng lạnh toát, nói:

- Cũng quá đáng sợ rồi.

Dứt lời không để ý tới Phương Hành, tự vù một tiếng bay về phía sau.

Biết sao được, lực lượng Cửu Đầu Trùng thi triển thật sự quá quỷ dị, cho dù hắn là thần long, thấy mà da đầu cũng ngứa ran!

- Ma đầu! Ma đầu! Ngươi thực sự cho rằng bằng vào ngươi cũng có thể bức ta tới tuyệt cảnh sao?

Mà lúc này Cửu Đầu Trùng đã hoàn toàn nổi điên, đang hung tợn quay đầu nhìn về phía Phương Hành, thanh âm giống như đến từ đáy biển lạnh như băng:

- Ngươi thực sự cho rằng hiện tại ngươi có thể trêu chọc ta sao? Bổn tọa chính là tộc trưởng của Cửu Linh nhất tộc, Cửu Linh huyết mạch duy nhất trên thế gian, truyền nhân của thái cổ Đại Thánh, ngay cả Thiên Nguyên thánh nhân cũng có thể trảm sát, vừa rồi bổn tọa chỉ là một lòng cầu tiên, không muốn để ý tới ngươi, nhưng ngươi không ngờ cứ hét lần này tới lần khác bức ta, vậy ta sẽ cho ngươi lĩnh giáo một chút sự lợi hại của ta.

Khi lên tiếng, hắn đã lại nhảy lên, hung hăng tấn công Phương Hành.

Loại cảm giác đó, giống như một mảng thanh thiên, đột nhiên bao phủ trên đỉnh đầu Phương Hành, chỉ khí tức đã khiến cho người ta hít thở không thông. . .

- Ngươi cho rằng hắc liên của ta là chỉ có năng lực phòng ngự thôi à.

- Bổn ý nó lúc trước được thái cổ thánh nhân đúc ra chính là dùng để đồ tiên!

Mà khi thanh âm của cuối cùng ra khỏi miệng, cũng có một loại lực trường cổ quái bao phủ toàn cục, khiến cho người ta sợ hãi!

Bên trong hắc liên trên đỉnh đầu Cửu Đầu Trùng có khí cơ kinh người bốc ra, thoạt nhìn giống như là hải dương màu đen, có một loại lực lượng cổ quái, cũng chính là loại lực lượng này ẩn chứa tuế nguyệt chi lực khôn kể, dường như có thể thay đổi tất cả, mà khiến Phương Hành và Ngao Liệt cảm thấy sợ hãi cũng chính là loại lực lượng cổ quái đến không thể chống đỡ, lại càng không dám đón đỡ này.

- Phá diệt chi lực.

Trong lòng Phương Hành hiện ra một đáp án.

Hắn không phải lần đầu tiên kiến thức loại lực lượng này, lúc trước khi ở Nam Chiêm, hắn tiêu diệt Hoàng Phủ gia, cũng từng thấy loại lực lượng này.

Đó là sau khi Hoàng Phủ nhất tộc tu luyện mới sinh ra một loại lực lượng cổ quái, có thể cướp đoạt thọ nguyên của người khác!

Mà vào lúc này, Phương Hành không ngờ cảm thấy khí tức trên người Cửu Đầu Trùng rất có chỗ tương thông với lực lượng đó.

Khác nhau là ở chỗ, so sánh với lực lượng trên người Cửu Đầu Trùng, tuyệt học của Hoàng Phủ quả thực giống như là trò trẻ con!

Bọn họ có phải âm thầm có liên hệ hoặc là chỗ tương thông nào không?

Phương Hành lúc này không kịp nghĩ nhiều, hắn chỉ biết, Cửu Đầu Trùng này quả nhiên đáng sợ hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

Quả thật đúng như lời hắn nói, Cửu Đầu Trùng kỳ thật đáng sợ hơn xa biểu hiện bên ngoài của hắn, một phen đấu pháp vừa rồi, mình cường hành xuất kích, một đao chém đi mấy trăm năm thọ nguyên của hắn, không phải mình một có bản sự trấn áp hắn, mà là bởi vì mình xuất kỳ bất ý, chiếm thượng phong trong lúc đọ xảo trá với hắn, mà hắn lại chỉ một lòng muốn cầu tiên, căn bản không nghiêm túc đánh nhau với mình, vì khinh thị cho nên mới chịu thiệt, nhưng hiện giờ thì lại khác, thằng ôn này rõ ràng đã điên rồi, muốn xuất hết toàn lực liều mạng với mình!

Đối mặt với thần thông cuồng bạo của Cửu Đầu Trùng, Phương Hành cũng chỉ có thể thi triển Tiêu Dao thân pháp chạy trong hư không!

Trong không trung, trên thương khung, hắc liên trên đỉnh đầu Cửu Đầu Trùng thỉnh thoảng có tai chớp màu đen đánh xuống!

Phương Hành lúc này quả thực giống như một con kiến không ngừng né tránh sự trấn áp của thiên ý!

Bên trong tia chớp màu đen này toàn là phá diệt chi lực cực kỳ tinh thuần, hắn căn bản không dám đón đỡ!

Dù sao loại lực lượng này cũng quá mức khủng bố, cho dù tiếp được, cũng là thể sẽ hủ hóa pháp lực và thần thông của mình.

Hiện tại biện pháp duy nhất Phương Hành có thể nghĩ ra chính là trốn, không ngừng trốn!

Thái cổ truyền thừa của Cửu Đầu Trùng quả thực là cổ quái đến cực điểm, luận về sự tinh diệu của truyền thừa, sợ là vẫn không bằng truyền thừa của thánh nhân Phù Diêu cung, nhưng hắc liên này lại đã bù đắp tất cả, có hắc liên, Cửu Đầu Trùng liền có thể tiếp được cơ hồ là sự tập kích của bất kỳ thần thông nào, mà có hắc liên này hắn cũng có thể vận chuyển phá diệt chi lực để hủ hóa bất kỳ địch thủ nào, nói là vô địch cũng không đủ. . .

Nhưng hắc liênđó cũng có nhược điểm lớn nhất của mình!

Đó chính là người thi triển pháp bảo này, thọ nguyên của bản thân sẽ xói mòn rất nhanh.

Không chỉ đả thương địch thủ, cũng đả thương chính mình!

Cũng chính bởi vậy, chỉ cần có thể kéo dài, cho dù không ra tay, Cửu Đầu Trùng vẫn sẽ tiêu hao đến chết!

Phương Hành cả đời này không biết đã chạy trốn bao nhiêu lần, nhưng lần đầu tiên lại hung hiểm như vậy, kinh tâm động phách như vậy, cả người giống như biến mất trong hư không, thân pháp thân pháp thôi động đến cực hạn, khiến cho cả người hắn tựa như tiên như quỷ, không thể nắm bắt, chạy trong tia chớp màu đen, tránh thoát từng đạo phá diệt chi lực giáng xuống!

- Tiểu ma đầu, ta xem ngươi trốn được tới lúc nào.

Cửu Đầu Trùng rít gào, lửa giận hừng hực, giống như một một con muỗi quấy nhiễu, giống như một cự nhân lực lượng tràn đầy lại không đập chết được con muỗi đó, lửa giận cũng không ngừng dâng lên, cơ hồ là xé rách chính hắn, không tiếc tất cả lực lượng, đánh tia chớp xuống.

- Lão yêu quái, ta xem ngươi sống được tới lúc nào.

Phương Hành vẫn né tránh vòng quanh Cửu Đầu Trùng, bộ dạng chật vật.

Đương nhiên, chật vật thì chật vật, ngoài miệng vẫn mắng chửi không thua gì Cửu Đầu Trùng.

Dù sao đây cũng là nguyên tắc rồi, ở phương diện chửi nhau, Phương đại gia đừng nói là thua, trước giờ còn chưa bao giờ rơi vào thế hạ phong!

Chương 1355: Mạch máu của Phương Hành

- Thằng nhãi này quá láu cá, đã sớm nhìn ra nhược điểm của ta.

Cửu Đầu Trùng vận chuyển Phá Diệt Hắc Liên, từng đạo tia chớp màu đen đánh xuống, quả thực hóa cả một vực thành tuyệt địa, mà Phương Hành thì ở trong một mảng tuyệt địa này khổ sở cầu sinh, thoạt nhìn thì hắn đã triệt để dồn Phương Hành vào thế hạ phong, cơ hồ là một tia sinh cơ cũng không có, nhưng trên thực tế trong lòng hắn cũng không nhịn được mà uất nghẹn, dù sao thân pháp của ma đầu Phương Hành đó thật sự rất quỷ dị, rõ ràng là đã trấn áp được hắn, nhưng lại bị hắn chạy thoát được, giống như một con ruồi lại có mạng lớn như vậy, mãi không chết, hắn tất nhiên có thể tiếp tục trấn áp, nhưng thọ nguyên của mình lại không theo kịp.

Trong lòng hắn cũng minh bạch, lúc này mình thoạt nhìn thì uy phong, nhưng trên thực tế lại có áp lực rất lớn.

Nếu ma đầu này không chết, chẳng lẽ mình thực sự phải chết ở đây sao?

Suy nghĩ này hiện ra, Cửu Đầu Trùng liền bất chấp tất ả, rất nhanh liền có chủ ý khác.

- Ma đầu, ta từng nói sẽ hủy đi tất cả của ngươi thì sẽ làm được.

Cửu Đầu Trùng gầm lên, không ngờ ánh mắt đột nhiên âm lãnh đến cực điểm nhìn về phía xa xa, sau đó song chưởng rung lên, không ngờ lao về phía khác, mà theo thân hình hắn di động, trên đỉnh đầu hắn, hắc liên to nửa mẫu cũng di động theo, giống như một mảng thương khung màu đen đang di động, tia chớp màu đen cũng di động theo!

- Hả?

Phương Hành vốn đã trốn tránh rất khổ sở, đang nghĩ biện pháp trốn tránh công kích của tia chớp màu đen đó, không ngờ trước mắt sáng rực, Cửu Đầu Trùng không ngờ bỏ mình mà đi, lập tức cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ thằng ôn này sao tốt bụng thế, không chuẩn bị giết ta à?

Nhưng khi nhìn về phía Cửu Đầu Trùng xông tới, lại lập tức lạnh toát cả người.

Tên vương bát đản này ngoan độc thật!

Hắn lao tới đám người Văn tiên sinh ở ngoài dãy tiên bi.

Từ lúc hắn bắt đầu bước vào đệ tam quan

này, Cửu Đầu Trùng đã một lòng muốn xông qua, chỉ tiến về phía trước chứ không chịu lui về phía sau, nhưng lúc này, hắn không ngờ đầu óc mê muội, lao ra ngoài dãy tiên bi, lao về phía các tu sĩ đang vừa chống đỡ tấm bia đá màu vàng vừa chú ý tới đại chiến ở đây, tia chớp màu đen đã bao phủ trên đỉnh đầu bọn họ!

Đám người đó đang quan chiến, trong đó có Lộc Tẩu, Văn tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô cùng với chư vị luận đạo giả, còn có một đám long tử long tôn tạp huyết, bọn họ cũng trải qua một lúc nghỉ ngơi, chỉ là rất nhanh, tấm bia đá màu vàng lúc ban đầu bị khí tức truyền thừa của Tiên Vương trấn áp cũng đã được tự do, đang bị thần lực trong đệ tam quan này dẫn động, lao về phía bọn họ, mà phía trước thì chính là khu vực tiên bi, còn có tồn tại đáng sợ như Cửu Đầu Trùng, phía sau thì là đống bia đá nhiều vô cùng.

Bởi vậy, bọn họ cũng chỉ có thể ở lại đó, dốc hết toàn lực đối kháng với tấm bia đá màu vàng đó!

Vốn với lực lượng của bọn họ, đối kháng với tấm bia đá màu vàng đã có chút cố sức rồi, hơn nữa Cửu Đầu Trùng còn gào thét lao tới, tia chớp màu đen theo đó hàng lâm, càng khiến cho họ cả người lạnh toát, với thực lực của bọn họ, Cửu Đầu Trùng lúc này cường đại giống như thiên uy, căn bản không có sức chống đỡ, lúc tia chớp màu đen hàng lâm không nghi ngờ gì nữa cũng là lúc họ vẫn lạc.

- Xong rồi.

Không biết có bao nhiêu người thầm kêu trong lòng!

Đối mặt với Cửu Đầu Trùng ác diễm ngập trời, trong lòng không ngờ không sinh được chút sức chống đỡ nào.

Mà Phương Hành cũng kinh hãi, hít một hơi lạnh.

Cửu Đầu Trùng này không bắt được mình, sát ý không có chỗ để trút, không ngờ muốn giết đám người kia.

Hắn là cô đơn một mình, mà lúc này rõ ràng cũng muốn biến Phương Hành thành người cô đơn. . .

Thậm chí hành động này của hắn có thể xem như một loại hành vi theo bản năng!

Hắn chỉ là muốn giết người cho hả giận mà thôi, nhiều nhất chỉ là muốn khiến Phương Hành ghê tởm, chứ phải là khống chế Phương Hành!

Nhưng có một điểm hắn cũng không ngờ là, hắn đúng là đã tóm đúng mạch máu của Phương Hành!

Những người đó thoạt nhìn thì thượng vàng hạ cám, ngư long hỗn tạp, nếu đổi là lão nhân gia Cửu Đầu Trùng hắn, khóe mắt cũng chẳng buồn liếc lấy một cái, nhưng đối phương lại không phải vậy, Phương Hành tuy xuất thân thổ phỉ, nhưng dù sao cũng có tính trời sinh giữ gì bản thân, trong lòng không phân biệt sang hèn, chỉ phân tốt xấu, những người này có lẽ cũng không phải là tốt đẹp gì, cố tình bọn họ đã làm một chuyện khiến Phương Hành không thể quên được, đều là người hiện giờ được Phương Hành coi trọng nhất.

Đó chính là lựa chọn của nhóm người này khi Phương Hành vừa bị dẫn vào Tiên Vương truyền thừa.

Bọn họ cơ hồ không một ai ở lại, toàn bộ đều xông vào Tiên Vương truyền thừa địa để cứu hắn.

Tuy nói, đại bộ phận người bên trong tiến vào trong đó không phải là bổn ý, ví dụ như Thái Hư Bảo Bảo là bị hắn ép vào, Hoan Hỉ Cáp Mô là vì Thái Hư Bảo Bảo mới đi vào, mà những luận đạo giả đó thì bởi vì trúng đạo chướng của hắn, mới không thể không vào.

Nhưng bọn họ dù sao cũng đã vào!

Không tiếc hy sinh cũng phải xông vào cứu Phương Hành ra.

Chỉ bằng vào điểm này, Phương Hành ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng lại nhớ kỹ nhân tình này!

Không thể nói những người này ở trong lòng Phương Hành quan trọng hơn Long nữ và Ngao Liệt, nhưng ít nhất, Phương Hành căn bản không thể trơ mắt nhìn bọn họ chịu chết dưới tay Cửu Đầu Trùng, mình thì lại ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt.

Nhưng vấn đề lại tới rồi, ngay cả bản thân Phương Hành cũng không thể ngăn cản Cửu Đầu Trùng!

Trơ mắt nhìn Cửu Đầu Trùng lao về phía đám người kia, giống như mây đen di động trên trời, người dưới đất làm sao mà ngăn cản được.

Quyền đầu của Phương Hành nắm chặt lại.

Cửu Đầu Trùng ở trên trời cao, thế không thể đỡ xông tới, đối với người ở bên rìa tiên bi này, hắn không nghi ngờ gì nữa giống như tử thần, khi bóng ma của hắn phủ tới, chính là lúc các tu sĩ phải chết, trừ Lộc Tẩu và Thái Hư Bảo Bảo cùng với long tử long tôn tạp huyết ở một phía khác thì ai có thể né tánh.

Trong lòng cảm thấy tuyệt vọng.

Mà Cửu Đầu Trùng đã nhanh chóng lao tới, đáy mắt đầy sát ý.

Hắn nắm trong tay tia chớp màu đen, lúc này quả thực giống như hóa thân của U Minh!

- Họ Cửu, ngươi đứng lại đó cho ta.

Nhưng cũng đúng lúc Cửu Đầu Trùng lao nhanh tới, muốn diệt tất cả sinh linh mình nhìn thấy, Phương Hành ở sau lưng hắncũng đột nhiên hét lớn xông tới, lao tới bên trái Cửu Đầu Trùng, đồng thời trên thiên linh cái, một đạo linh quang bắn thẳng lên trời, hóa thành một mảng cảnh sắc, trong cảnh sắc đó rõ ràng là một đám Hải tộc yêu sĩ, tụ tập trên một hòn đảo, đang mê mang nhìn về phương xa, nhìn phục sức, bộ dạng, không ngờ đều là thuộc hạ trung thành nhất của Cửu Đầu Trùng trước kia, nhóm người từng cùng hắn lật đổ Thương Lan hải Long cung.

- Yêu ma ngươi không cần mạng của những tạp chủng này sao?

Cùng lúc đó, phía bên phải cũng có người gầm lên, chính là Ngao Liệt, cũng lao về phía Cửu Đầu Trùng, phun ra nuốt vào lôi điện, bao phủ trên đầu một đám người khác, không phải là Thương Lan hải long tử long tôn tạp huyết đang trốn sang một bên, để mặc cho số mệnh thì là ai?

Hắn à Phương Hành cũng là bất đắc dĩ!

Cửu Đầu Trùng mang theo quyết tâm diệt sát tất cả xông tới, bọn họ lại không thể chính diện ngăn cản, chỉ có thể dùng loại phương pháp này.

Uy hiếp lẫn nhau.

Ảo ảnh Phương Hành lúc này chiếu ra, chính là hiển hóa trong thức giới của hắn, lúc trước ở tiên cảnh, Cửu Đầu Trùng để lại con cháu cùng với một đám thuộc hạ của hắn, đào tẩu một mình, về sau long tử long tôn được cứu, nhưng đám thuộc hạ này thì phải ở lại chờ chết, sau đó bị Phương Hành đang bị giết vào sâu trong tiên cảnh thuận tay kéo vào trong thức giới, cũng không biết sẽ mang tới công dụng gì, cho tới lúc này, mới không nhịn được biến ngựa chết thành ngựa sống, nói với Cửu Đầu Trùng rằng nhóm người này là ở trong tay mình, nếu ngươi tiếp tục tiến lên, ta sẽ làm thịt bọn họ.

Mà Ngao Liệt tuy không coi trọng đám người Lộc Tẩu như Phương Hành, nhưng dù sao cũng đi cùng đường, không ngờ được mấy con lợn béo đó cứu mạng, lúc này cũng không thể bỏ mặc, thế là liền lấy đám long tử long tôn huyết kia ra để uy hiếp Cửu Đầu Trùng!

- Các ngươi. . . Lấy những người này ra để uy hiếp ta?

Loại hành động rơi vào đường cùng này khiến cho Cửu Đầu Trùng cũng ngây ra một lát, sau đó thì bật cười.

- Ta ngay cả thân muội muội của mình còn ăn, các ngươi lại lấy những người này ra để uy hiếp ta?

Nhìn nụ cười điên cuồng trên mặt hắn, thậm chí ngay cả Phương Hành cũng cảm thấy hành động của mình có chút nực cười, xấu hổ gãi gãi đầu, cười theo nói:

- Ngươi cũng không thể nghĩ như vậy được, những người này đều là cấp dưới trung thành của ngươi, bị nhốt trong tiên cảnh ba mươi năm, cũng không từng mắng ngươi một câu, tùy tùng tốt như vậy đi đâu mà tìm, ta giết họ chẳng lẽ ngươi thực sự không đau lòng à?

Ngao Liệt cũng vẻ mặt lạnh lùng, trầm giọng nói:

- Ngươi đừng cho rằng ta là dồ ngốc, vừa rồi ta nhìn thấy ngươi để đám tạp chủng này ở tại chỗ, cản đường của ta, theo người khác thì có lẽ là ngươi tâm lạnh như sắt, không tiếc tính mạng của bọn họ, nhưng mục đích chân chính e là bởi vì ngươi tự biết không có sức dẫn bọn họ xông qua tiên lộ, chỉ có thể ở lại nơi này, lại sợ bọn họ bị chúng ta trảm sát, liền cố ý làm ra hành động phân rõ giới hạn với họ, nhìn thì quyết tuyệt, nhưng lại là che chở, nếu không vì sao không trực tiếp nuốt bọn họ?

- Hả? Điểm này ta cũng không nghĩ tới.

Phương Hành nghe vậy liền ngẩn ra, không nhịn được nhìn về phía đám long tử long tôn sắc mặt tái nhợt kia.

Hành động này của Cửu Đầu Trùng dụng ý quá sâu, ngay cả hắn vừa rồi cũng không nghĩ nhiều.

Cảm thấy hoài nghi, hắn không nhịn được liếc về phía đám người kia.

Đợi hắn nhìn thấy đám người kia rồi, Ngao Cuồng tuổi lớn nhất vẻ mặt đang hoang mang, mặt đầy bi tuyệt, cũng không nhịn được mà tin mấy phần, đúng vậy, Cửu Đầu Trùng vừa rồi huyết mạch bạo trướng, Long mẫu lại không biết tung tích, nghe ý tứ trong lời nói của Cửu Đầu Trùng, rõ ràng cho dù hắn nuốt Long mẫu để bổ sung thọ nguyên, mà trong cơ thể đám long tử long tôn tạp huyết này dù sao cũng có huyết mạch của Cửu Đầu Trùng, cho dù không phải thuần huyết, bổ sung không được bao nhiêu thọ nguyên, nhưng dù sao cũng có chút tác dụng, Cửu Đầu Trùng ngay cả Lam tiên sinh cũng trực tiếp luyện thành hồng hoàn, lại sao không ăn những người này? Dù sao đám long tử long tôn này tính thế nào cũng hữu dụng hơn so với Lam tiên sinh mà?

Chẳng lẽ là ngại bọn họ quá gầy, trên người không có thịt sao?

Chương 1356: Đạo tâm của ta chính là thành tiên

Dùng một đám thuộc hạ Thương Lan hải lúc trước sẵn sàng góp sức cho Cửu Đầu Trùng, cũng trung thành và tận tâm và đám long tử long tôn huyết này rốt cuộc có uy hiếp được Cửu Đầu Trùng, khiến hắn thay đổi tâm ý hay không, đừng nói là Ngao Liệt và Phương Hành, chỉ sợ ngay cả bản thân đám long tử long tôn đó cũng không thể nói rõ, bọn họ không thấy Cửu Đầu Trùng lúc trước giam cầm bọn họ ở tại chỗ là để rũ bỏ quan hệ với mình, để tránh bị người ta giết chết, chỉ biết Cửu Đầu Trùng không chỉ cắn nuốt mẫu hậu của bọn họ, mà sau khi cắn nuốt lại không hề có chút hối hận, cũng không hề niệm tình cũ, thậm chí từng nói không coi họ là thân nhân, chỉ cần bọn họ chọc hắn tức thì sẽ giết sạch bọn họ.

Một người vô tình như vậy, lại sẽ giống như Ngao Liệt nói, kỳ thật vẫn nhớ tình cũ sao?

Hắn lúc ấy làm như vậy thật sự chỉ là để rũ bỏ quan hệ với họ, vừa không dẫn bọn họ vào đệ tam quan chịu chết, cũng không để họ bị đám người Phương Hành giết chết? Đây thật sự là một chuyện rất hoang đường, không ai nguyện ý tin cả.

Chỉ là nằm ngoài dự kiến của mọi người, Cửu Đầu Trùng lúc này không ngờ lại trầm mặc!

Một phen trầm mặc này cũng khiến cho người ta trong lòng hơi xúc động.

Chẳng lẽ phán đoán của Ngao Liệt là thật?

Cửu Đầu Trùng này tuy vô tình, nhưng trên thực tế lại vẫn nghĩ tới tính mạng của đám con cháu có huyết mạch với mình?

Nếu thật sự là vậy, liệu có đổi lấy mạng của nhóm người mình không.

Đám người Lộc Tẩu, Văn tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô hoảng sợ nhìn Cửu Đầu Trùng trong không trung, về phần Thái Hư Bảo Bảo, đã sớm trốn tới phía sau Hoan Hỉ Cáp Mô, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, mà sau lưng hắn là một đám lớn béo khi vào Tiên Vương truyền thừa địa đã lập công lớn, bọn họ khá là xui xẻo, khi ra khỏi truyền thừa địa, không được Phương Hành thu vào thức giới, mà sau khi đi ra thì thức giới đó lại không mở được!

Vừa rồi chúng là dựa vào sự bảo hộ của đám người Lộc Tẩu cùng với Văn tiên sinh mới đúng thể sống sót, lúc này lấy đâu ra được đảm lượng.

Cửu Đầu Trùng Lúc này so với tiên bi kia còn đáng sợ hơn.

Tính mạng của mọi người không ngờ không ngờ đều ở trong một ý niệm của hắn.

Thiên địa tĩnh lặng, ngay cả tiên bi dường như cũng im lặng, vô số sinh linh đều đang nhìn Cửu Đầu Trùng!

Xem hắn có một tia thương hại, bận tâm tới những đứa con của muội muội duy nhất của mình không.

- Ha ha ha ha.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Cửu Đầu Trùng cuối cùng thấp giọng bật cười, cười khiến người ta hốt hoảng, hắn lúc này chính là hình người, nhưng sau lưng có khí huyết phóng ra, hóa thành bộ dạng bổn tướng, trên đỉnh đầu thì có hắc liên bồng bềnh, mặc áo dài màu đen rộng thùng thình, bay phất phới, từng đạo yên khí màu đen giống như sợi tơ thỉnh thoảng từ trong cơ thể hắn bay ra, quấn lấy toàn thân.

Hắn cúi đầu cười, khiến cho người ta trong lòng sợ hãi, không rõ suy nghĩ trong đầu hắn!

Thanh âm đó, giống như đến từ Cửu U, trời sinh đã mang theo một cỗ hàm ý khiến cho người ta trong lòng hốt hoảng.

- Các ngươi thật sự cho rằng có thể uy hiếp được ta sao?

Giống như qua rất lâu, hắn mới ngẩng đầu lên, trong mắt không ngờ đỏ rực, giống như là nhiễm máu, mà thanh âm của hắn lại thoải mái và hờ hững dị thường:

- Các ngươi thực sự cho rằng mấy tạp chủng, mấy nô tài thì có thể uy hiếp được ta?

Vừa nghe thấy vậy, tâm của các tu sĩ bỗng nhiên bắt đầu trầm xuống.

Mà lúc này, ánh mắt của Cửu Đầu Trùng thì nhẹ nhàng hướng về phía đám long tử long tôn tạp huyết cách đó không xa, bị lôi quang của Ngao Liệt bao phủ, sắc mặt tái nhợt, vừa hoảng sợ lại vừa phẫn nộ, thì thào nói:

- Ta vừa rồi để lại mạng cho họ, chính là vì muội muội của ta xin ta, ta có thể để lại thì sao lại không làm? Ấu muội của ta nghĩ nhiều, nàng ta là rằng ta sẽ dẫn đám phế vật này xông qua tiên lộ, nhưng như vậy chỉ tổ bị họ liên lụy, cho nên ta để họ lại.

Ánh mắt hắn dường như lướt qua trên mặt Phương Hành, cúi đầu cười:

- Trong một đạo thần quang đó có một tia linh thức của ta, ngươi lúc ấy nếu muốn giết họ, bọn họ sẽ bị văng ra, mà nếu ngươi không có sát ý, linh thức đó sẽ tự động tan biến, mục đích của ta cũng đạt được, cho nên tiểu long kia nói không sai, ta quả thật là muốn bảo vệ bọn họ, muốn các ngươi lưu lại cho bọn họ một mạng!

- Nhưng ta cũng từng nói, bọn họ không phải của ta của ta.

- Không phải bởi vì huyết mạch của bọn họ không thuần, mà là bởi vì những tiểu bối này chưa bao giờ coi huyết mạch của dùng tộc là vinh quang.

- Bọn họ có một nửa huyết mạch của Long tộc, một nửa huyết mạch của Cửu Linh tộc, mà ta đã chứng minh Cửu Linh nhất tộc còn cường đại hơn Long tộc, nhưng bọn họ sợ ta, phụng ta, lại không coi huyết mạch của Cửu Linh nhất tộc là vinh quang, mà luôn tâm niệm rằng mình chính là con cháu của Long tộc. Bọn họ thậm chí còn hận ngươi!

Ánh mắt của Cửu Đầu Trùng đột nhiên dừng ở trên người Ngao Liệt:

- Bọn họ hận ngươi, cũng hận tỷ tỷ của ngươi, cho nên muốn tra tấn các ngươi, chỉ là loại hận này là bởi vì... Bọn họ hâm mộ các ngươi!

- Bọn họ hâm mộ các ngươi là là huyết mạch

Long tộc chân chính, lại lấy làm hổ thẹn vì huyết mạch của Cửu Linh nhất tộc trong cơ thể.

- Cho nên ta không tiếp nhận bọn họ, bọn họ không phải thân nhân của ta.

Những lời này khiến sắc mặt đám long tử long tôn trắng bệch.

- Đã không phải là thân nhân, ta sao lại không nỡ nuốt họ.

- Chỉ có điều, trong cơ thể bọn họ mặc dù có huyết mạch của Cửu Linh nhất tộc, nhưng huyết mạch này dù sao cũng không thuần, xen lẫn với loại máu thấp kém của Long tộc, hơn nữa tu vi của bọn họ cũng quá yếu, còn không tu luyện truyền thừa của Cổ Thánh, cho dù nuốt cũng không bồi bổ được bao nhiêu thọ nguyên cho ta, hơn nữa yêu cầu cuối cùng của ấu muội trước lúc lâm chung khiến ta hơi rối loạn tâm chí, cho nên mới quyết ý bảo vệ họ mà thôi.

Sau khi nói xong, Cửu Đầu Trùng cuối cùng cũng ngừng lại một chút.

Nhưng rất nhanh hắn lại mở miệng, giống như làm ra một quyết định cuối cùng.

- Đạo tâm của bổn tọa rất vững chắc, có thể chém đứt vạn vật.

Thanh âm của hắn lúc này trở nên lạnh lẽo, càng nói càng ngưng trọng, đến cuối cùng, trong thanh âm đó không ngờ mang theo một thái độ không nhiễm thế tục:

- Các ngươi muốn lấy họ ra để uy hiếp ta, vậy thì sai rồi, cái bổn tọa muốn, bổn tọa cầu chỉ là thành tiên mà thôi!

- Có điều, chuyện đã tới nước này, dù sao thọ nguyên của bổn tọa cũng đã không đủ, muỗi có nhỏ tới mấy thì cũng là thịt.

Cửu Đầu Trùng lúc này lộ ra vẻ thoải mái, thậm chí trong thanh âm dường như có nét cười, giống như đang nói đùa với người khác vậy:

- Nếu các ngươi cảm thấy ta sẽ để ý tới tính mạng của bọn họ, vậy ta sẽ dứt khoát bắt đầu giết từ bọn họ.

Ầm!

Khi nghe thấy một câu cuối cùng của Cửu Đầu Trùng, Phương Hành biến sắc, vội quát:

- Lão Tam, né đi.

Mà cùng lúc đó, Cửu Đầu Trùng đã động, hắn vốn cách Ngao Liệt gần nhất, khi nói ra một chữ cuối cùng, thân hình đột nhiên lao tới, ở sau lưng hắn, ảo ảnh bổn tướng của Cửu Đầu

Trùng rít gào dữ tợn, chín cái đầu tròn phân biệt từ chín phương vị cắn về phía Ngao Liệt, mà trong hắc liên trên đỉnh đầu lại trào ra tia chớp màu đen vô tận, giống như phô thiên cái địa, đánh thẳng vào đầu Ngao Liệt, giống như một tòa thiên địa muốn trấn áp Ngao Liệt!

Ngao Liệt lúc này cũng biến sắc, hắn có huyết mạch Long tộc, trời sinh có cảm giác nhạy bén đối với một số lực lượng nguy hiểm, vào chớp mắt này, đã nhận ra hung hiểm mãnh liệt, vội vàng hai tay đánh ra hư không, bắn người về phía sau.

- Cữu cữu, ngươi.

Ngao Liệt tránh đi, vậy đối mặt với Cửu Đầu Trùng chỉ còn lại dám long tử long tôn kia, mà trong đám người đang hoang mang sợ hãi này, Ngao Cuồng vội vàng đi lên, dang tay ra chắn trước mặt Cửu Đầu Trùng, hét lớn:

- Ngươi thực sự muốn...

Một câu đó của hắn còn chưa nói hết, một viên đầu bổn tướng của Cửu Đầu Trùng biến ảo ra đã xuyên qua ngực hắn.

Cả người Ngao Cuồng ngây đơ, ngơ ngẩn nhìn Cửu Đầu Trùng.

Long tử long tôn cũng vẻ mặt ngơ ngẩn, nhìn một màn này với vẻ khó có thể tin nổi.

- Phập!

Vẻ mặt của Cửu Đầu Trùng lại không có nửa điểm biến hóa, thân hình lắc lư, thu hồi cái đầu này, bên trong đó không ngờ có một viên hồng đan đang quay tròn, tỏa ra khí tức khiến người ta mê muội, hắn quay đầu lại nhìn, khẽ lắc đầu, tựa hồ là đang ghét bỏ những hồng đan lại không tốt như trong tưởng tượng của hắn, sau đó thì không nói gì, những cái đầu còn lại cũng đều lướt nhanh, chỉ nghe những tiếng phập không ngừng vang lên, năm sáu người đã bị đầu hắn xuyên qua ngực, sau đó thì bay lên không trung.

- Hắn. . . Không ngờ thật sự giết những hậu bối này.

Ngay cả Lộc Tẩu, thanh âm lúc này cũng trở nên run run.

Bọn họ vốn tưởng rằng, Cửu Đầu Trùng cường thế xuất thủ, bức lui Ngao Liệt, là để cứu những người này!

Lại không ngờ rằng, hắn không ngờ thật sự muốn giết bọn họ.

- Không đủ, không đủ, cộng toàn bộ các ngươi lại cũng không đủ để ta vượt qua đệ tam quan.

Ảo ảnh của Cửu Đầu Trùng nhoáng lên một

cái, thi thể của tất cả long tử long tôn tạp huyết đều bị xé rách, hóa thành tro bụi, sau đó hắn dường như lộ ra có chút tuyệt vọng, bất đắc dĩ thu hồi những hồng hoàn này, sau đó ánh mắt nhìn về phía trước.

Ở trước mặt hắn chỉ còn một người cuối cùng!

Trong các Thương Lan hải long tử long tôn tạp huyết, người nhỏ nhất, được công nhận là thiên tư cao nhất, Ngao Bại!

- Cữu cữu. . . Ngươi. . . Ngươi thật sự muốn giết ta?

Ngao Bại vào lúc này, cơ hồ là sắp khóc, thân hình không ngừng lùi về phía sau, trong mắt đầy nước mắt và vẻ sợ hãi.

Cửu Đầu Trùng thì mặt không biểu tình nhìn hắn, chín cái đầu chậm rãi vươn về phía hắn, trong ánh mắt đầy huyết tinh, tiến đến trước mặt hắn, lắc lư trên dưới, quan sát, giống như một con độc xà đang ngửi khí tức trên người con mồi.

Qua rất lâu, tiếng thở dài của Cửu Đầu Trùng mới vang lên:

- Ngươi trông... rất giống ấu muội.

Chương 1357: Đạo tâm của Phương Hành

- Cữu cữu, ta không muốn chết.

Ngao Bại chính là một người đặc biệt nhất trong các long tử long tôn hỗn huyết, hắn được công nhận là tư chất số một, tuổi lại nhỏ nhất, được Long mẫu Vũ Mị Nhi sủng ái nhất, thường ngày cũng rất kiêu ngạo, nhưng lúc này, nhìn thấy mấy vị huynh trưởng đều chết trước mặt mình, bị luyện thành hồng hoàn, hắn cũng sợ tới vỡ mật, không ngờ lại chảy nước mắt, thân hình không ngừng lui về phía sau, run rẩy giống như con mèo nhỏ đang sợ hãi, cầu xin Cửu Đầu Trùng tha thứ:

- Trong tất cả huynh đệ ngươi là thương yêu ta nhất mà? Cữu cữu ngươi từng cầm tay dạy ta thần thông, ngươi đã quên rồi sao cữu cữu.

- Trong tất cả các huynh đệ, ngươi là người giống ấu muội nhất.

Cửu Đầu Trùng không để ý tới hắn đang nói gì, thì thào tự nói, quan sát khuôn mặt Ngao Bại, trong ánh mắt dường như tỏa ra vẻ nhu hòa, mỉm cười:

- Nếu ngươi ăn mặc như con gái, ngươi nhất định sẽ giống ấu muội của ta như đúc.

- Ta có thể.

Ngao Liệt đã vô cùng hoảng hốt, để sống sót, tất cả đều chẳng buồn bận tâm.

Nhưng cũng vào lúc hắn nhìn thấy vẻ nhu hòa trong đáy mắt Cửu Đầu Trùng, trong lòng dâng lên một chút hy vọng, lại chợt thấy sắc mặt Cửu Đầu Trùng trầm, sau đó, một cái đầu đột ngột xuyên qua nhục thân của hắn, nhấc hắn lên không trung, Ngao Bại vẫn đang không ngừng cầu xin tha thứ, không ngừng vung vẩy tay, không ngừng hô:

- Cữu cữu, cữu cữu, đừng.

Mà trên cổ tay hắn buộc một cái dây.

Đó là khi hắn còn rất nhỏ, do Long mẫu buộc cho hắn, cũng không có nhiều thần thông, chỉ là lúc này, theo cái đầu đó đâm xuyên qua nhục thân của Ngao Bại, trên sợ dây hồng, lại hiện lên quang hoa nhè nhẹ, không ngờ ở trong không trung ngưng tụ thành bộ dạng của một người, mỉm cười đứng đó, ánh mắt thống khổ nhìn Cửu Đầu Trùng, không phải Long mẫu Vũ Mị Nhi thì là ai?

- Đại huynh, ngươi thật sự. . . Ngay cả thỉnh cầu cuối cùng của tiểu muội cũng không đáp ứng sao?

Đó chỉ là một ảo ảnh, ngay cả u hồn cũng không tính, không làm được gì, chỉ lẳng lặng nhìn Cửu Đầu Trùng, ánh mắt đau khổ.

Cắn nuốt Vũ Mị Nhi chủ động để Cửu Đầu Trùng cắn nuốt, vẫn để lại một chút hậu thủ, phân một dòng thần hồn, bám vào trên sợ dây hồng ở cổ tay tiểu nhi tử mà nàng ta sủng ái nhất, sợ dây đó là do nàng ta buộc, vốn có một tia linh thức của nàng ta, có điều nàng ta bám vào trên sợ dây này, không phải là để ngăn cản gì cả, chỉ có lúc Ngao Bại sắp chết, nàng ta mới sinh ra cảm ứng, ra xem thử, không thể nói rõ là nàng ta muốn thấy gì.

- Ấu muội, ngươi biết rõ đạo tâm của ta mà!

Mà lúc này Cửu Đầu Trùng không ngờ không hề có chút xấu hổ nhìn ảo ảnh của Vũ Mị Nhi.

- Ngươi lưu lại một dòng thần niệm chỉ là để nhìn ta, chắc là trước đó, tất cả những gì ngươi nói đều không phải là thật.

Cửu Đầu Trùng thản nhiên nói:

- Trước khi bị ta cắn nuốt, ngươi đã lo lắng ta sẽ mặc kệ tính mạng của những tạp chủng này?

Nói đến đây, độc thủ của hắn vung lên, ném Ngao Bại xuống, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

- Ta rất thất vọng đối với ngươi, ấu muội ạ!

Nói xong Cửu Đầu Trùng không thèm nhìn Ngao Bại và tàn linh của Vũ Mị Nhi lấy một cái, quay người lại.

Chỉ là khi vừa xoay người, khí chất trên người hắn đã thay đổi, giống như lau đi bụi bậm nào đó, để lộ ra bảo quang.

Người ở đây, chỉ có Thái Hư Bảo Bảo cùng với Phương Hành, lúc này bỗng nhiên trợn tròn mắt, biết trên người hắn đã xảy ra chuyện gì, mà Ngao Liệt tuy không biết, nhưng cũng minh bạch đã xảy ra Cửu Đầu Trùng đã xảy ra biến hóa cực lớn, mắt không khỏi trợn trừng lên, trong tiềm thức, Cửu Đầu Trùng lúc này không ngờ toàn thân đều đang tỏa ra tia sáng kỳ dị, giống như một viên bảo châu vậy.

- Nhất niệm thành tiên cầu tự tại, thất tình lục dục đều là bụi bặm.

Cửu Đầu Trùng nhìn về phía Phương Hành, sau đó đảo qua Ngao Liệt, trên mặt không ngờ hiện lên nụ cười thản nhiên, sau khi niệm tụng một câu thì cười nhẹ nói:

- Nếu thế gian thực sự có vô cấu đạo tâm, như vậy ta lúc này đã có rồi, tiểu ma đầu, thực sự phải cám ơn các ngươi, nếu không phải nhờ các ngươi, e là ta cũng không xóa đi được một hạt bụi cuối cùng ở tiên tâm, ha ha, chỉ tiếc, sau khi ta thực sự minh bạch, mọi chuyện đều là chất bẩn ở trong lòng, nếu không chém đi được vạn sự vạn tình thì sẽ không có được đạo tâm chân chính, lại không có cơ hội thành tiên.

Lời nói của hắn khiến Phương Hành và Thái Hư Bảo Bảo cùng với Ngao Liệt, trên mặt đều hiện lên vẻ cổ quái.

Cửu Đầu Trùng Lúc này không ngờ ngay cả một tia tình nghĩa của lực lượng có.

Thoạt nhìn, hắn là giết chết những con cháu này, nhưng trên thực tế lại vậy mượn cái này để chém đi tình nghĩa với Vũ Mị Nhi.

Hắn cho rằng, đó là một hạt bụi cuối cùng trên đạo tâm của hắn!

Sau khi thực sự chém đi, hắn sẽ có vô cấu đạo tâm. . .

Thậm chí có thể nói, đây là một loại đạo tâm cường đại nhất, kiên định nhất từ trước tới nay.

Nhưng thật đáng buồn là, sau khi hắn có vô cấu đạo tâm này thì đã không còn nội tình để xông qua tiên lộ!

- Có điều, cho dù tự biết ta đã không thể đi tới cuối tiên lộ, nhưng chung quy vẫn muốn thử một lần, ta muốn luyện các ngươi thành hồng hoàn, cho dù tác dụng không lớn, cũng phải thử một lần, có lẽ, ở trong sự tuyệt vọng sẽ cất chứa một đường sinh cơ chăng?

Cửu Đầu Trùng dường như cũng tự thấy mình rất hoang đường, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Cho dù không có sinh cơ thì cũng phải chết trên đường cầu tiên!

Đang nói sau khi nói xong, hắn ngẩng đầu lên, vốn trên mặt hắn còn nụ cười thản nhiên, nhưng ngẩng đầu lên ở ngẩng đầu lên, nụ cười đã dần dần thu liễm, sau đó trên mặt bắt đầu hiện ra một tia âm lãnh, loại âm lãnh này càng lúc càng đậm, giống như một mảng mây đen, khuếch tán đến không trung, sau đó bao phủ một phương, chính là lan tới khu vực rìa tiên bi, nơi Lộc Tẩu, Văn tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô, luận đạo giả cùng với các đệ tử lợn béo đang đau khổ giãy dụa!

- Hiện tại, chắc không ai hoài nghi quyết tâm giết người của ta rồi chứ?

Khi một câu cuối cùng này của hắn vang lên, thiên địa đã đại biến, bên trong hắc liên không ngờ bắn ra một mảng màu đen vô tận, khiến cho thiên địa giống như trực tiếp hóa thành U Minh, trong sự bao phủ của loại lực lượng này, thậm chí bia đá màu vàng vốn đang bao vây bọn Lộc Tẩu cũng đột nhiên tách ra, giống như ý thức được nơi này đã trở thành một mảng tuyệt địa đáng sợ, loại khí tức này khiến những vật chết như chúng cũng theo bản năng cảm thấy sợ hãi.

- Lần này thì xong rồi.

Nhìn tia chớp màu đen trên đỉnh đầu đang phủ xuống, Lộc Tẩu bi thương thở dài, nhắm mắt lại.

- Chung quy chỉ có thể đi được tới đây thôi sao?

Văn tiên sinh khóe mắt rưng rưng, có chút buồn bã nhìn về phía cuối tiên lộ.

- Không thể. Ta sao có thể chết ở đây được, không giống như trong kế hoạch.

Thái Hư Bảo Bảo khóc lớn, rúc cả người ở phía sau Lộc Tẩu.

- Oa oa ao,

Một đám đệ tử lớn béo kêu to, đầu lắc la lắc lư.

- Ài, sắp chết rồi thì nói tiếng người đi.

Một tên khác thở dài, có chút cảm khái:

- Không biết chúng ta có được tính là lợn truyền kỳ nhất không?

...

- Tỷ phu, đừng đi.

Mà lúc này, Ngao Liệt cũng đột nhiên gầm lên, khiếp sợ đến cực điểm, lúc Cửu Đầu Trùng thi triển thần thông cuồng bạo nhất về phía đám người đó, hắn rõ ràng nhìn thấy khóe mắt Cửu Đầu Trùng liếc về phía Phương Hành, dường như đang chờ hắn chạy tới ngăn cản, lập tức hiểu ra, Cửu Đầu Trùng này chắc hẳn đã sớm nhìn ra Phương Hành thực sự coi trọng những người đó, cố ý dụ hắn tới, cũng tiện bắt luôn hắn, bởi vậy vội vàng lên tiếng quát ngừng, dưới tình huống như vậy, thần thông của Cửu Đầu Trùng quả thực không thể chống đỡ, chống đỡ thì chỉ có thể toi mạng.

Mà hắn lên tiếng, cũng chỉ là nhắc nhở theo bản năng, tuy hắn lo lắng, nhưng cũng không tin Phương Hành thực sự sẽ ngốc như vậy.

Giống như là Cửu Đầu Trùng, tuy trong lòng có một kế này, nhưng cũng không cho rằng Phương Hành thật sự sẽ mắc mưu.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ liền ngây người.

Bởi vì lúc tia chớp màu đen hàng lâm, Phương Hành không ngờ thật sự lao ra, trên mặt không có chút biểu tình nào, nhưng vẫn xông lên, thân hình như tiên như quỷ, không ngờ va chạm với tia chớp màu đen, một tay cầm đao, ngăn ở trước người đám người kia, hai mắt nhìn tia chớp màu đen, cùng với Cửu Đầu Trùng ở phía sau, lộ ra vẻ bất đắc dĩ!

- Đạo tâm, luận đạo tâm thì đạo tâm của ngươi thực sự không tồi.

Thanh âm của hắn rất thấp, nhưng lại chấn động cả hư không, giống như là truyền vào đáy lòng mỗi người.

- Chém hết tất cả chỉ vì thành tiên. Người nói những lời này rất nhiều, nhưng làm được thì lại chỉ có mình ngươi.

- Nhưng ngươi có đạo tâm, ta cũng có.

- Khi ở tiên cảnh, ta vì giải đạo chướng, kiên định đạo tâm, về sau thực sự bị ta tìm được, chỉ là không giống với các ngươi.

Đao trong tay hắn chậm rãi vươn ra, đón lấy tia chớp màu đen đầy trời.

- Đạo tâm của các chính là chém hết được mọi chuyện, chỉ chừa lại một niệm!

- Ta cũng từng muốn tu luyện loại đạo tâm này, nhưng đến cuối cùng, lại phát hiện chuyện trên thế gian rất thú vị, người trên thế gian rất thú vị, hôm nay cảm thấy cái này tốt, ngày mai cảm thấy cái kia tốt, hoặc là nói tất cả đều không tồi, cái nào ta cũng không nỡ chém, chém đi cái nào, tương lai ta có thể sẽ phải hối hận, thế là ta chỉ đành tu luyện một loại đạo tâm khác.

Phương Hành hít một hơi, ánh mắt sáng lên:

- Đó chính là, trong cuộc đời này, không chém chuyện gì, vạn niệm đều lưu lại.

Ầm ầm!

Khi nói đến cuối cùng, hắn đột nhiên xông lên, Quỷ Đầu Đại Đao giống như thái dương, chiếu sáng hư không.

- Đạo tâm của ngươi là chỉ chừa lại một niệm, mà đạo tâm của ta lại là không chém không buông, đại viên đại mãn.

Chương 1358: Khí nuốt lôi điện, trảm trảm hắc liên

Đạo tâm của Phương Hành!

Nghe thấy những lời này, bất kể là Ngao Liệt ở bên cạnh hay là đám người Lộc Tẩu bị bao phủ trong tia chớp màu đen, mạng đang như mành treo chuông đều kinh hãi, khi ở tiên cảnh, bọn họ chỉ biết Phương Hành đã tìm được đạo tâm, nếu không thì hắn không thể thoát ra được khỏi đạo chướng mà Thái Hư Bảo Bảo bố trí, lấy lại được tự do, chỉ có điều đạo tâm của hắn rốt cuộc là gì, không ai hỏi cả, bởi vì trong giới tu hành, hỏi đạo tâm của người ta, vốn chính là một chuyện rất không lịch sự, nguyên nhân rất đơn giản, đạo tâm chính là chỉ một số người, vì chấp niệm nào đó, có thể từ bỏ tất cả, cũng là phân ra cao thấp ở trong lòng hắn, mà bất kể là ai cũng không hy vọng bị khinh thị ở trong lòng người khác.

Giống như thần tiên quyến lữ, nhìn thì cử án tề mi, nhưng nếu hai người đều có đạo tâm, vậy rất có thể chứng tỏ, bọn họ có thể vì một chuyện nào đó mà vứt bỏ đối phương, khi không nói ra thì còn sống được với nhau, nhưng nói ra rồi, chỉ sợ sẽ khiến người ta tan nát cõi lòng!

Cũng chính bởi vì loại nguyên nhân này, cho dù bọn họ biết Phương Hành đã tìm được đạo tâm, nhưng cũng không biết đạo tâm của hắn là gì!

Cho tới lúc này, bọn họ mới được nghe Phương Hành chính miệng nói ra.

Rõ ràng là đạo tâm chưa bao giờ nghe thấy!

Người khác tu đạo tu đạo, đều là phép trừ.

Chỉ vì thế sự quá nhiều, vấy bẩn tâm linh, bởi vậy cần chém đi mọi chuyện, mới có thể nhìn thấy đạo tâm sáng rực!

Nhưng đạo tâm của Phương Hành không ngờ là phép cộng!

Hắn không nỡ từ bỏ chuyện ở bên cạnh, cũng không chém đi được người ở bên cạnh, liền luyện thành một đạo tâm đại viên đại mãn.

Không chỉ là không chém đi, còn có thể không ngừng tăng thêm!

Tựa như lúc này, đám người Lộc Tẩu đều thân hãm tuyệt cảnh, trong những người này chưa chắc đều được Phương Hành để ý, nếu là người có đạo tâm bình thường, cho dù từ bỏ thì có làm sao, nhưng Phương Hành vẫn ra tay, cũng nói không rõ hắn rốt cuộc là vì ai, hắn chỉ là nhìn thấy bọn họ thân hãm tuyệt cảnh, liền phi thân xuất thủ, tay cầm một đao, cản ở trước người bọn họ.

Chỉ vì, những người này từng vào truyền thừa địa, không tiếc tất cả để cứu mình!

Cho nên lúc này, hắn liền cản ở trước mặt Cửu Đầu Trùng, không để họ bị Cửu Đầu Trùng sát hại.

Hành động này có thể gọi là "Chứng kiến đạo tâm"!

Giống như Cửu Đầu Trùng giết đám long tử long tôn đó, để thương thiên chứng kiến đạo tâm không tỳ vết của mình.

Phương Hành cho dù dùng hành vi bảo vệ những người này để chứng kiến đạo tâm viên mãn của mình với thương thiên!

Chỉ tiếc, cho dù là để chứng kiến đạo tâm, thoạt nhìn, Phương Hành cũng rơi vào tỉnh cảnh hẳn phải chết!

Hắc liên của Cửu Đầu Trùng chụp xuống, tia chớp màu đen màu đen phô thiên cái địa mà đến, căn bản không phải sức người có thể ngăn cản!

Ngay cả vừa rồi lúc bị tia chớp màu đen đuổi theo, Phương Hành cũng không chính diện tiếp chiêu, rõ ràng là sợ phá diệt chi lực trong hắc liên, mà hiện giờ, hắc liên trút hết lực lượng ra, hắn sao có thể đỡ được?

Hơn nữa cho dù tiếp được!

Chỉ cần để thoát một tia, cũng có thể hại chết những người phía sau hắn!

Nhưng đối mặt với những tia chớp màu đen vô tận này, Phương Hành không ngờ vẻ mặt thả lỏng, thậm chí khóe miệng còn nở nụ cười!

- Các ngươi nguyện liều mình cứu ta, ta sẽ bảo vệ các ngươi.

Khi nói những lời này, hắn âm thầm vận tâm pháp, khí cơ kỳ dị từ trên người hắn tán phát ra.

Trên đỉnh đầu hắn cũng đúng vào lúc này, sinh ra liệt diễm nào đó, hừng hực bay ra.

- Đại Đồ thần pháp.

Phương Hành rít ra mấy chữ, sau đó cả người lao về phía tia chớp màu đen đó.

Hỏa diễm trên đỉnh đầu hắn vốn chỉ to bằng vò rượu, nhưng cơ hồ là trong nháy mắt đã giống như núi lớn, màu sắc quỷ dị, tỏa ra hung khí khó có thể diễn tả, gia trì cho tu vi cá nhân của hắn, khiến cho khí cơ của hắn không ngừng tăng vọt, liền giống như một tòa núi lửa hoàn toàn phun trào, hắn nhìn thì giống như là con kiến trong phiến thiên địa, vào lúc này lại trở nên giống như một mảng tinh không, hỏa diễm quỷ dị vô tận nhảy máu, giống như một biển lớn không thấy giới hạn!

- Ngươi có Cổ Thánh truyền thừa!

- Ta cũng có!

Phương Hành từ lúc ở Thiên Nguyên đã ở trong Phù Diêu cung có được pháp môn Cổ Thánh truyền thừa, biết được đây là một loại pháp môn đoạn trường sinh, tu thánh lực, tuy tất cả Cổ Thánh truyền thừa chưa chắc đều giống nhau, nhưng dù sao cũng tương thông trên căn nguyên, chỉ có điều Phương Hành khi đó không nỡ dùng pháp môn này, bởi vậy kết hợp với kiếm đạo của Ma tổ, nghĩ ra một loại pháp môn đánh cắp đạo nguyên của người khác, khiến mình đạt được lực lượng cường đại, đây kỳ thật cũng nhất trí với thủ pháp lấy đạo nguyên của người khác luyện thành hồng hoàn của Cửu Đầu Trùng.

Nhưng hiện giờ, Phương Hành lại không phải thi triển ra loại pháp môn này!

Trước kia hắn là đốt cháy thần hồn đạo nguyên của người khác, mà lần này lại là đốt cháy thọ nguyên của chính mình!

- Dùng sự trường sinh của mình làm lời thế, chứng kiến đạo tâm viên mãn của ta.

...

Ầm ầm. . .

Tia chớp màu đen màu đen bắn tới, tràn ngập hư không!

Mà sau lưng Phương Hành không ngờ cũng có liệt diễm cuốn tới, không ngờ dưới sự thôi động của tâm niệm, biến thành một con cóc to như đại lục, há cái miệng cực lớn, sau đó giống như cá voi hút nước, cóc nuốt trời, nuốt xuống tia chớp màu đen đang hàng lâm trong không trung, cái bụng phình lên, một lúc sau mới ợ một cái.

Ăn rồi!

Vô số người nhìn thấy một màn này, đều mặt cắt không còn giọt máu.

Tia chớp màu đen thoạt nhìn thì hung uy khó lường đó không ngờ bị con cóc Phương Hành biến ảo ra nuốt rồi!

Thế này quả thực vậy... Rất không nghiêm túc!

Ngươi cho dù có bản lĩnh nuốt được tia chớp màu đen, nhưng hóa ra cái gì khác không được à.

Vì sao cứ phải là cóc?

- Bởi vì ta cái miệng lớn nhất mà ta nghĩ ra chỉ có thể là của cóc.

Phương Hành lúc này cũng thì thầm trong lòng, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm Cửu Đầu Trùng ở xa xa!

Hắn lúc này, sắc mặt tái nhợt, cơ hồ biến thành trong suốt, mồ hôi to bằng hạt đậu chảy xuống, ngay cả tay cũng đang run rẩy, bị con cóc từ hỏa diễm hiển hóa ra, sau khi nuốt vào tia chớp màu đen nhiều vô tận đã mất đi bộ dạng, sau đó tan ra thành một mảng biển lửa, không ngừng dấy lên sóng lửa ở sau lưng hắn.

Rất rõ ràng, hắn nuốt màu đen màu đen đó cũng không dễ chịu gì, lực lượng có chút dấu hiệu mất khống chế.

Mà khó chịu hơn chính là Cửu Đầu Trùng!

- Sao có thể. . . Sao có thể. . .

Cửu Đầu Trùng đạo tâm vô cấu, mặt không biểu tình vào một thoáng này cũng phải biến sắc, hắn hoàn toàn không ngờ dưới tình hình hẳn phải chết, Phương Hành không ngờ thi triển ra thần thông đáng sợ như vậy, nuốt tia chớp màu đen của mình, tuy bộ dạng có chút buồn cười, nhưng lực lượng này lại đáng sợ dị thường, thậm chí khiến trong lòng hắn lúc này cũng không nhịn được mà trở nên hoảng hốt.

- Bản lĩnh của ngươi thực sự vượt quá tưởng tượng của ta.

- Nhưng vì những con kiến này mà tiếp thần thông của ta, đó là ngươi ngu xuẩn!

- Vốn ngươi còn có bản lĩnh đánh với ta một trận, nhưng ta hiện tại xem ngươi làm thế nào để đấu được với ta.

Sau khi giật mình, Cửu Đầu Trùng cắn chặt răng, bỗng dưng gầm lên, ánh mắt dữ tợn, trên mặt hiện ra vẻ hung hãn, vừa kêu to vừa hai tay giơ lên, nâng hắc liên đập xuống Phương Hành! Hắc liên đó to chừng nửa mẫu, mà hiện giờ nhìn như vẫn đang không ngừng phình to, bên trong ẩn chứa phá diệt chi lực hình tia chớp, cứ như vậy bị hắn ném tới, thoạt nhìn quả thực giống như là hắn đang ném ra một mặt mảng tinh không. . .

Hắn lúc này trong lòng đã sinh ra cảm giác nguy hiểm, liền liều lĩnh tế ra hắc liên trấn áp Phương Hành!

Từ đầu đến cuối, hắn đều không quá để Phương Hànhở trong lòng, cho tới hôm nay, mới chính thức cảm thấy có chút khủng hoảng.

- Tỷ phu.

Ngay cả Ngao Liệt lúc này cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng!

Hắn cơ hồ là không nỡ nhìn một màn này, bởi vì hắn tin rằng chỉ sợ cho dù là chân tiên tới cũng không thể tiếp được hắc liên này, huống chi Phương Hành lúc này vừa đón đỡ tia chớp màu đen vô cùng vô tận đó, lúc này thoạt nhìn rõ rang là suy yếu dị thường?

- Không ổn rồi!

Lộc Tẩu thất thanh kêu to, theo bản năng bước nhanh phía trước.

- Xong đời rồi.

Thái Hư Bảo Bảo khóc lớn:

- Đó chính là pháp bảo của Cổ Thánh, đó chính là mạng của Cửu Đầu Trùng, hắn muốn liều mạng.

- Ôi sư phó của ta ơi.

Mấy con lợn béo thì trực tiếp gào khóc.

Nhưng bọn họ không ngờ là, Phương Hành lại đột nhiên ngẩng đầu lên đón đỡ hắc liên đang trấn áp tới!

Hắc liên vô địch, thân hình của hắn lại suy yếu vô cùng, thoạt nhìn đã là kết quả hẳn phải chết, nhưng trên mặt hắn lại nở nụ cười.

- Cuối cùng cũng đợi được tới lúc này.

- Ngươi không thực sự tế ra hắc liên thì cũng không dám liều một phát này.

Vừa thầm nghĩ trong lòng vừa nắm chặt Quỷ Đầu Đại Đao trong tay, đáy mắt hiện lên một tia hung quang.

Sau lưng hắn, hỏa diễm lúc này giống như được triệu hoán, cuồn trào mạnh liệt tụ tập vào trên người hắn, sau đó chui vào trong Quỷ Đầu Đại Đao, cũng khiến cho Quỷ Đầu Đại Đao tỏa ra hào quang mãnh liệt.

Ầm!

Theo lực lượng bên trên đại đao không ngừng tăng lên, có huyết hồ hiển hóa, vô số oan hồn bên trong thò đầu ra, kêu khóc giãy dụa, sau đó không ngờ lại có một thái dương chói mắt xuất hiện, hiển hóa ở bên cạnh Phương Hành, sau đó thì chính là một thái dương khác, sau đó là thái dương thứ ba, thứ tư... Đến cuối cùng, không ngờ hiện ra chín thái dương xoay quanh Phương Hành.

Trong lời đồn, Quỷ Đầu Đại Đao này vốn là tiên binh Tiên Vương chi tử lưu lại, bên trong chứa lực lượng của cửu nhật (chín mặt trời), mà trước đây Phương Hành thi triển Quỷ Đầu Đại Đao này, chỉ có thể thôi động lực lượng của một mặt trời trong đó, nhưng hiện giờ dưới sự thôi động của Đại Đồ thần pháp, lại chín mặt trời cùng xuất hiện, giống như thần chỉ!

- Phá cho ta!

Phương Hành rống lên, hai tay cầm đao vung ra, chém tới hắc liên giống như là vô địch đó.

- Đợi lâu như vậy, nhịn lâu như vậy.

- Chờ chính là một đao này, trực tiếp lấy mạng của ngươi!

Chương 1359: Ngươi thua, ta cũng không thắng

Khí nuốt tia chớp, đao trảm hắc liên!

Không cách nào hình dung được sự kinh ngạc của Lộc Tẩu, Văn tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô, Thái Hư Bảo Bảo cùng với đám luận đạo giả và các đệ tử lợn béo khi nhìn thấy Phương Hành thân mang cửu nhật, một đao chém về phía hắc liên, chỉ là trong lòng bọn họ biết rằng, mình chắc cả đời này cũng không thể quên được hình ảnh này, không chỉ là bởi vì một đao này của Phương Hành quá tàn nhẫn, vượt xa trình độ lực lượng tới bọn họ hiện tại có thể chạm đến được, càng quan trọng hơn là, lúc này Phương Hành xuất thủ là vì bọn họ, hắn đã thực hiện lời hứa của mình, từ lúc mới vào đệ tam, hắn từng nói, nếu có thể che chở cho những người quen biết này, vậy nhất định sẽ che chở, mà hiện giờ, hắn thực sự đã biến những lời này thành sự thực.

- Ngươi đối đãi thật lòng, ta sẽ toàn lực bảo vệ ngươi.

Lời này nghe thì rất thế tục, nhưng luôn khiến người ta an tâm!

Mà suy nghĩ này chỉ hiện lên trong nháy mắt, Phương Hành đã một đao chém lên hắc liên.

Qua chừng mấy hơi thở, vẫn không có bất kỳ biến hóa gì, dường như thời gian đã dừng lại!

Tất cả mọi người ngừng hô hấp, trong thiên địa là một mảng tĩnh mịch, mỗi người, mỗi một ánh mắt đều đang nhìn về phía hắc liên đó!

Bọn họ không dám phát ra bất kỳ thanh âm gì, cả tâm thần dường như đều đã bị sự khẩn trương cắn nuốt!

Ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Cho tới một lúc sau, bọn họ liền trợn mắt nhìn, trên hắc liên xuất hiện xuất hiện vết nứt giống như hai con rắn nhỏ, không ngừng chạy ra xa, càng chạy càng rộng, càng chạy càng to.

Tới cuối cùng, vết nứt không ngờ phủ kín cả tòa hắc liên!

Cũng đúng vào một giây này, cả tòa hắc liên đột nhiên nổ tung, khói đen cuồn cuộn tràn ngập cả một mảng tinh không, che trời phủ đất.

Khói đen vô tận tràn ngập thiên địa, bên trong dường như có vô số oan hồn bị nhốt giữ gào thét bay ra tứ phương, mà toái phiến của hắc liên thì bay ra xung quanh, lại từ toái phiến hóa thành khói bụi, giống như trước giờ chưa từng xuất hiện, Cửu Đầu Trùng thì vào khoảnh khắc hắc liên thoát phá giống như là bị chém rụng gì đó, thân hình lảo đảo lui về phía sau, trong ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ không dám tin.

Mọi người lúc này theo bản năng lảng tránh, không dám nhìn thẳng loại lực lượng đáng sợ này.

Cho tới một lúc sau, tiếng động thoát phá của hắc liên đã biến mất, bọn họ mới rụt rè mở mắt nhìn.

- Phương Hành. . . Thắng rồi à?

Trong lòng mỗi người đều không nhịn được mà vang lên lời như vậy, trong đáy lòng hiện lên vẻ cuồng hoan, vội vàng nhìn tới.

Trong không trung đã không còn sự tồn tại của hắc liên!

Chỉ là ở phương bắc, Phương Hành đứng giữa không trung, tay cầm đại đao, quần áo tung bay phần phật.

Còn ở phía nam, Cửu Đầu Trùng tóc đen rũ rượu, lẳng lặng đứng đó, không nói gì.

Một nam một bắc, đứng lặng trong hư không từ xa nhìn nhau.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trong ánh mắt kinh hỉ của mọi người, Cửu Đầu Trùng mới chậm rãi ngẩng đầu lên, hắn lúc này lộ ra vẻ già nua vô cùng, khí cơ lúc có lúc không, giống như đã gần đất xa trời, sau khi bị Phương Hành trảm phá hắc liên, hắn không ngờ ngay cả một chút nội tình của đại tu Độ Kiếp nên có cũng không còn, thoạt nhìn giống như hóa thành một phàm nhân.

Giống như tùy tiện một người đến điểm nhẹ một cái là có thể đẩy ngã hắn!

Nhưng hắn lúc này ngẩng đầu lên, đột nhiên mang theo nụ cười:

- Ngươi thua rồi!

Thanh âm này vừa vang lên, khiến cho nụ cười của vô số người chung quanh đều cứng lại trên mặt.

Rõ ràng thoạt nhìn là Phương Hành đã thắng, bọn họ đều hận không thể lớn tiếng hoan hô, nhưng không ngờ Cửu Đầu Trùng lại nói ra một câu như vậy.

Cửu Đầu Trùng điên rồi sao?

Bọn họ khó hiểu, nghi hoặc, nhưng chỉ có thể tiếp tục nghe hắn nói!

- Nhưng ta cũng không thắng.

Cửu Đầu Trùng chậm rãi mở miệng, lại dẫn tới một trận ho khan kịch liệt, sắc mặt nổi lên màu đỏ không bình thường, sau khi ho một lúc, hắn mới bình thường lại, ánh mắt có chút mỉa mai nhìn về phía Phương Hành:

- Ta thật sự có chút bội phục ngươi, ta cũng thừa nhận mình đã coi thường ngươi, có thể có quyết đoán lớn như vậy để thi triển ra một đao này, có thể có kiên nhẫn chờ đợi thời cơ để xuất một đao này, ha ha, vào chớp mắt ngươi xuất đao, ngay cả ta cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thậm chí khủng hoảng, cho rằng sẽ bị một đao của ngươi trảm sát.

- Ngươi chỉ là không ngờ ta cũng tu hành pháp môn của thánh nhân mà thôi!

Thanh âm của Phương Hành có chút khàn khàn trả lời, nhưng khẩu khí thực sự rất nhẹ nhàng.

- Ta biết quan hệ của ngươi và Phù Diêu cung, cũng biết ngươi đã từng làm Đại tư đồ một đoạn thời gian trong Phù Diêu cung!

Cửu Đầu Trùng cũng lên tiếng, sau đó lắc đầu nói:

- Ta chỉ là không ngờ ngươi lại làm như vậy, bởi vì nếu là ta, lúc trước có lựa chọn của ngươi hiện tại, ta nhất định sẽ không đi lên con đường này, lại càng không bởi vì người ngoài mà đi lên con đường này.

- Đừng lấy tâm tư của bản thân mình ra để phỏng đoán ta, lúc ban đầu chúng ta có chút giống nhau, về sau lại thấy không giống một chút nào!

Phương Hành lắc đầu, có chút bất đắc dĩ thở dài.

Cửu Đầu Trùng cũng chẳng tỏ ý kiến, chờ hắn nói xong, mới thản nhiên nói tiếp:

- Một đao vừa rồi của ngươi phải trả một cái giá lớn như vậy, đợi lâu như vậy, hẳn là định trực tiếp trảm sát ta, sau đó cứu Long nữ ra? Đúng là chủ ý hay, nếu đổi lại là ta cũng không thể làm tốt được như ngươi, chỉ tiếc, chỉ tiếc. Ngươi dù sao cũng vẫn là coi thường ta!

Phương Hành nghe đến đây, cũng có chút ngượng ngùng cười khổ:

- Quả thật là nhìn nhầm rồi, ta vốn cho rằng, hắc liên đó chính là mạng của ngươi, tuy nó là pháp bảo nhưng cũng là thần hồn của ngươi hiển hóa ra, chỉ cần dưới xuất kỳ bất ý, một đao trảm phá hắc liên thì có thể trực tiếp giết chết ngươi, chém tan thần hồn của ngươi, lại đảm bảo nhục thân của ngươi không sao, tức phụ của ta cũng không có việc gì. . . Chúng ta lâu như vậy mới tìm được một cơ hội tốt như thế, chính là để không cho ngươi thời gian để kịp phản ứng, nhưng ta ngàn vạn lần không ngờ rằng, ngươi rõ ràng nên đã chết, nhưng vì sao lại vẫn còn sống? Cái này khác với trong tưởng tượng của ta, chẳng lẽ hắc liên đó không phải là của ngươi.

- Hắc liên chính là mạng của ta!

Cửu Đầu Trùng lắc đầu, cười nói:

- Tuy ta không biết ngươi làm sao mà thấy được, nhưng nhãn quang của ngươi thực sự không tồi, sau khi ta tiếp dẫn hắc liên nhập thể, hắc liên này liền thành mạng của ta, lúc hắc liên thoát phá chính là lúc thần hồn của ta tiêu tán, tất cả dự đoán của ngươi vốn nên đều thực hiện được, chỉ có điều, ngươi lại tính thiếu mất một điểm.

Đáy mắt hắn đột nhiên có nét cười, dường như có chút đắc ý:

- Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua truyền thuyết kia, tộc nhân của Cửu Linh tộc chúng ta trời sinh chính là có chín cái mạng sao?

- Chín cái mạng?

Phương Hành kinh hãi, nói:

- Không thể nào!

Cửu Linh tộc vào mấy ngàn năm trước đã bị diệt tộc, truyền thuyết về tộc này quả thật rất ít, mà tộc nhân Cửu Linh tộc có chín cái mạng, quả thật cũng là một truyền thuyết về bọn họ, tương truyền bọn họ giữ được một cái mạng thì chín cái đầu không chết, mạng cũng không tuyệt.

Có điều những lời này chỉ là dùng để lừa trẻ con, với tu vi hiện giờ của Phương Hành, tất nhiên đã sớm có thể kết luận, Cửu Linh tộc nhân không thể có chín cái mạng, dù là sinh linh nào cũng không thể có chín cái mạng được, nhưng đây cũng là điểm mà hắn không rõ, đao trảm hắc liên chính là để có thể xuất kỳ bất ý giết chết Cửu Đầu Trùng, hiện giờ hắn đã thành công, nhưng Cửu Đầu Trùng không ngờ vẫn chưa chết.

- Ha ha, là không thể, truyền thuyết này chung quy vẫn chỉ là truyền thuyết!

Cửu Đầu Trùng cũng có chút tự giễu lắc đầu, cười nói:

- Cửu Linh nhất tộc chúng ta một thân chín đầu, có chín linh, nhưng chính linh này cũng chỉ là một mạng mà thôi, một mạng quy thiên, cửu linh đều tan, có điều bí pháp thần hồn của tộc chúng ta lại độc bộ thế gian, dùng cửu linh thiên phú dị bẩm để luyện hóa, liền có thể làm được một số chuyện mà người khác không làm được, ví dụ như thân dẫn hắc liên này vào cơ thể, người thường tất nhiên là phải nối với toàn bộ thần hồn, nhưng ta từng vận dụng bí pháp để để lại một bộ phận thần hồn, hắc liên thoát phá, mạng của ta cũng theo đó mất đi, thần hồn còn lại tuy không sống được bao lâu, nhưng cũng đủ làm một số chuyện!

- Khụ.

Nói xong những lời này, hắn lại cười, dẫn tới ho khan kịch liệt, sau đó hắn rất dứt khoát, đột nhiên ngẩng đầu, tóm lấy ngực mình, không ngờ trực tiếp xé ra, sau đó từ trong lấy ra một tòa quan đầy hoa văn màu bạc, sáng ngời trong không trung, ngân quan đó đón gió biến to, nắp quan tự mở ra, để lộ màu trắng thân ảnh màu trắng ở bên trong.

Chính là Long nữ!

Nàng ta lúc này vừa tỉnh dậy, lại dường như không có nửa phần khí lực, không ngồi dậy nổi, chỉ có thể lẳng lặng nằm ở trong quan.

- ... Ít nhất cũng đủ để giết chết nàng ta!

Trong đáy mắt Cửu Đầu Trùng lộ ra vẻ mỉa mai, cũng có có chút điên cuồng, tiếng cười càng lúc càng to:

- ... Cho nên nói ngươi thua, ta cũng không thắng! Đạo tâm của ngươi là viên mãn, ta cả đời này chỉ là muốn cầu tiên, nhưng thế thì sao? Ngươi hủy tiên cơ của ta, khiến ta không thể thành tiên, nhưng trước khi chết, ta cũng có thể hủy được sự viên mãn của ngươi, ha ha, cả đời Vũ Cửu Linh ta trải qua vô số trận đại chiến, từng gặp vô số kẻ địch, nhưng ngay cả ta không thể không thừa nhận, trận đánh cuối cùng trong đời này thực sự rất thú vị.

Trong tiếng cười điên cuồng, hắn chậm rãi giơ tay lên thò về phía mi tâm của Long nữ.

Ngón tay run rẩy, nhưng rõ ràng vẫn có lực lượng đâm xuyên thức hải của Long nữ.

- Đừng làm tỷ tỷ của ta bị thương.

Ngao Liệt kinh hãi, tim co thắt lại, nhưng không dám xông lên.

Người vây xem khác lúc này cũng ai nấy giật mình há to miệng ba, lại không có một ai dám kêu thành tiếng!

Không ai ngờ rằng kết cục lại thành như vậy!

Một đao kinh thiên động địa đó của Phương Hành cũng thi triển ra rồi, hắc liên chí bảo Thái cổ Cổ Thánh truyền thừa cũng đã trảm phá, Cửu Đầu Trùng cũng bị hắn đánh bại, nhưng cuối cùng lại vẫn rơi vào một kết cục lưỡng bại câu thương như vậy.

Nhất là Lộc Tẩu, lại thấy rất rõ những gì đã xảy ra!

Người khác có lẽ không tin ma đầu này và Long cung Tam thái tử là vì Long nữ mới bước lên tiên lộ, nhưng hắn thì lại minh bạch!

Hai vị này liều lĩnh xông vào tiên lộ, thật sự không phải vì thành tiên, mà là muốn cứu người!

Nhưng hiện giờ, tất cả viên mãn, nhưng một bước cuối cùng lại vẫn sai lầm.

Bí thuật thần hồn của Cửu Linh nhất tộc, quỷ thần khó dò, lúc này, cũng quả nhiên trở thành trở ngại lớn nhất của bọn họ.

Ngao Liệt trước kia cũng vì bí thuật của Cửu Linh nhất tộc mà phải chịu nhiều đau khổ!

Long nữ hiện giờ cũng sẽ bởi vì bí thuật của Cửu Linh nhất tộc mà mất mạng.

Chẳng lẽ Cửu Linh này thực sự là khắc tinh của Long tộc sao?

Chương 1360: Thành tiên cho ai xem?

Ngón tay của Cửu Linh Vương đã vươn ra, sắp điểm vào my tâm của Long nữ, mọi người, bao gồm cả Ngao Liệt đang vô cùng tức giận cũng bị dọa cho cả thể xác và tinh thần đều run rẩy, nhưng lúc này lại không dám tiến lên, sợ mình vừa xông lên, ngược lại sẽ bức Cửu Đầu Trùng động thủ nhanh hơn, khiến Long nữ chết nhanh hơn, bởi vì Cửu Đầu Trùng cách Long nữ thật sự quá gần, gần đến mức người khác không có cơ hội để kéo Long nữ từ bờ tử vong trở về, hiện giờ hắn trong lòng cho dù không cam lòng tới mấy, tức giận tới mấy, nhưng này trước mắt này dường như cũng chỉ có thể chờ sau khi Long nữ chết mình mới xuất thủ, xé Cửu Đầu Trùng thành toái phiến để báo thù cho nàng ta, nhưng vậy thì sao?

Mà trong một mảng hoang mang này, cũng là Phương Hành lộ ra sự bình tĩnh hơn người, nhìn Cửu Linh Vương, trên mặt không có chút gợn sóng nào.

- Hiện tại ngươi thực sự rất giống một con chó điên.

Thậm chí nhìn thấy ngón tay của Cửu Linh Vương đã sắp điểm tới mi tâm của Long nữ, hắn vẫn bất động thanh sắc, chỉ lạnh lùng bật cười:

- ... Cho dù là sắp chết cũng muốn cắn một miếng thịt từ đạo tâm của ta xuống, khiến ta phải đau lòng cả đời, chỉ có điều, ngươi lại gặp phải ta, vừa rồi ta đao trảm hắc liên, tính sai một bước, nhưng ngươi hiện giờ chẳng phải cũng tính sai một bước rồi sao?

Cửu Linh Vương hơi ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn hắn.

Nụ cười trên mặt Phương Hành lại càng đậm, nói với vẻ thần bí:

- Đối với chó điên, ta có một phương pháp vô cùng lợi hại!

Trên mặt Cửu Linh Vương hiện ra vẻ mỉa mai, đang định lên tiếng thì sắc mặt lại đột nhiên thay đổi.

Bởi vì Phương Hành không ngờ xòe lòng bàn tay ra, để lộ một thứ.

Đó là một đoàn quang hoa đủ mọi màu sắc, giống như cảnh trong mơ, mang theo một loại khí tức dụ hoặc khó có thể hình dung.

Không chỉ là Cửu Linh Vương, ngay cả Thái Hư Bảo Bảo sắc mặt cũng đại biến, bởi vì đó vốn là thứ của nó.

Tiên mệnh!

Lúc trước khi rời khỏi bên cạnh Thái Hư Tiên Vương, hắn mang đi thứ quý giá nhất, cũng là vật quan trọng nhất để thế nhân thành tiên, đối với người tu hành mà nói, tựa như bảo bối phá giai vậy, nói một cách đơn giản, tác dụng của nó chính là giúp người ta thành tiên, trường sinh!

Tiên cảnh lớn như vậy, cũng chỉ có một tiên mệnh.

Cửu Đầu Trùng đánh cắp được nửa cái, nửa cái còn lại thì ở trong tay Phương Hành.

Nửa tiên mệnh thì không có tác dụng gì, bởi vậy Phương Hành vẫn giữ lại trên người.

Người khác là khiếp sợ vì sao Phương Hành bỗng nhiên lại lấy ra thứ quý giá như vậy?

Mà Cửu Đầu Trùng thì rõ ràng không ngờ nửa tiên mệnh này lại ở trên người Phương Hành.

Lúc trước lúc trước trộm nửa tiên mệnh đào tẩu, đã biết được trong tiên cảnh còn có nửa tiên mệnh còn lại, chỉ có điều,với sự hiểu biết của hắn đối với tiên mệnh, biết đây là một loại đan dược, rất có ích cho người ta, lại không thể thực sự thành tiên, ít nhất thì tiên này cũng khác với tiên mà hắn theo đuổi, hơn nữa hắn cũng thầm tính toán, với thực lực của hắn, muốn đối kháng với tiên cảnh cũng là vô cùng mạo hiểm, rất có thể sẽ lưỡng bại câu thương, bởi vậy hắn vẫn lựa chọn đi tới cuối tiên lộ này, vượt quang vào tiên giới.

Mà về sau, Phương Hành phá vỡ tiên cảnh đoạt nửa tiên mệnh còn lại, thậm chí nhận Thái Hư Bảo Bảo làm đệ tử, chuyện này đám người Long mẫu không biết, bọn họ thậm chí không biết Thái Hư Bảo Bảo chính là cảnh chủ của tiên cảnh đó, tất nhiên lại càng không xác định được tung tích của nửa tiên mệnh đó, chỉ là theo bản năng cho rằng, theo tiên cảnh tan biến, cảnh chủ đó đã dẫn theo tiên mệnh đào tẩu.

Dù sao, Thái Hư Bảo Bảo để giả thần giả quỷ, người thường không thể đoán được!

Đương nhiên, có lẽ cho họ một chút thời gian, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ hồi vị ra gì đó, mà nếu bọn họ nói với Cửu Đầu Trùng những điều này, chắc với trí kế của Cửu Đầu Trùng cũng có thể đoán ra được, chỉ có điều, chuyện về sau lại phát triển quá nhanh!

Long mẫu Vũ Mị Nhi cùng với đám long tử long tôn tạp huyết trong lòng mang oán hận đối với Cửu Đầu Trùng, mà Cửu Đầu Trùng cũng biết điều này, tất nhiên không muốn nói chuyện nhiều, nếu không, với sự thông minh của Cửu Đầu Trùng, chỉ cần biết được kinh lịch cụ thể của Phương Hành trong tiên cảnh, tám chín phần mười sẽ đoán được nửa tiên mệnh đó là ở trên người Phương Hành, nhưng đáng tiếc là, quả đắng hắn tự trồng cuối cùng lại bị chính hắn nuốt, là hắn làm bất nghĩa việc chẳng trách mất cơ hội biết được chân tướng!

Mắt lập tức trợn tròn, vừa khó có thể tin nổi lại vừa mang theo vẻ tham lam và mừng như điên.

- Phương pháp này rất đơn giản!

Mà lúc này, Phương Hành lại vừa cười vừa đột nhiên dùng sức, ném quang hoa quang hoa này ra ngoài, hóa thành giống như một viên lưu tinh bay vào trong đống tiên bi, miệng cười to:

- Đó chính là cho nó bánh bao thịt.

- Đừng.

Cửu Linh Vương vào khoảnh khắc này thất thanh kêu to, ngay cả ngón tay cũng không kịp hạ xuống, càng đừng nói tới là nuốt Long nữ vào. Cả tâm thần của hắn đều bị nửa tiên mệnh đó dẫn dắt, lớn tiếng kêu to, giống như lưu tinh bay về phía nửa tiên mệnh, bộ dạng quả thực là giống như dã cẩu.

Cũng đúng vào lúc này, Phương Hành cũng xông lên, nắm lấy quan quan, dùng sức kéo đến trước người mình.

Trong quan, Long nữ nháy, ánh mắt nhìn thấy Phương Hành, nhu tình vô hạn.

Mà Cửu Đầu Trùng lúc này lại trực tiếp bay ra ngoài, thân hình già nua vào khoảnh khắc như được trút vào sức sống mới, ngay cả thân hình cũng có chút linh hoạt, vòng qua những khối tiên bi, thậm chí không tiếc dùng nhục thân thương lão đỡ mấy đạo thần thông công kích, cuối cùng hai tay run rẩy đỡ một đoàn quang hoa đó, sau đó dụng lực nuốt vào trong bụng.

Tất cả tiên bi lúc này đều bay lên, dựng đứng trong hư không, phun trào tiên quang. Dưới tiên quang, một mảng hư không đã hóa thành tử cảnh tuyệt địa tiên võng đan xen.

Lúc này Cửu Đầu Trùng lúc này thoạt nhìn thì khí cơ suy yếu, dường như chỉ tùy tiện một mảng quang hoa của tiên bi là đủ để bao phủ, trấn sát hắn, nhưng khi tất cả quang hoa bay tới, lại chỉ nghe thấy hắn bỗng nhiên hét to một tiếng, thân hình đột nhiên bay vút lên cao, khí tức trên người vào khoảnh khắc này liên tục tăng vọt, song chưởng hất bay bốn năm khối bia đá đang tới gần ra ngoài, sau đó thì chân đạp bia đá, vội vàng lao vào sâu trong đệ tam quan!

- Tiên mệnh! Tiên mệnh! Tiên mệnh!

- Ha ha! Ha ha! Ha ha! Không ngờ lại dễ dàng như vậy.

Hắn lúc này phóng sâu vào trong tiên bi, áp lực phải chịu cũng càng lớn, c nhưng tốc độ của hắn lại càng lúc càng nhanh.

Lúc này hắn không ngờ càng lúc càng trẻ ra!

Một thân tu vi và thực lực, vào khoảnh khắc cũng từng chút từng chút về lại trên người hắn.

Ở đầu này của khu vực tiên bi, đám người Phương Hành đều dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn tới, Cửu Đầu Trùng một đường cười dài phi thân về phía trước, tất cả tiên bi ngăn ở trước người hắn đều bị hắn dùng lực lượng mạnh mẽ đánh tan, đánh bay, ở bên trong Hải Tiên Bi vô hạn giết ra một con đường, sau đó thì dùng một loại tốc độ khó có thể hình dung bay nhanh tới cuối Hải Tiên Bi.

- Ha ha ha ha, bổn tọa muốn thành tiên.

- Một đời khổ cầu, chỉ là để thành tiên.

- Ha ha, bổn tọa cuối cùng cũng sắp thành tiên rồi.

Tiếng cười của hắn từ xa xa truyền tới, vốn Cửu Đầu Trùng chính là một người vui buồn không lộ ra mặt, nhưng hiện giờ hắn lại trở nên điên cuồng, nói liên tục, giống như một tiểu hài tử vô cùng lỗ mãng, đắc ý vong hình.

Mà theo tiếng cười to của hắn truyền đến, sắc mặt đám người Lộc Tẩu cũng đều trở nên vô cùng khó coi.

Một màn này bọn họ là không ngờ được tới, Cửu Đầu Trùng có được tiên mệnh, không ngờ lại có biến hóa lớn như vậy!

Mà thực lực của hắn, quả thực là dùng một loại tốc độ không thể nào hình dung rất nhanh về lại trên người hắn!

Vốn bọn họ còn nghĩ là Cửu Đầu Trùng chưa chắc có thể thành tiên!

Cho dù có được tiên mệnh, dù sao cũng là hình thức nguy cấp, sao có thể xông tới cuối tiên lộ nhanh như vậy được?

Nhưng hiện giờ xem ra, hắn không ngờ thực sự có hy vọng rất lớn xông qua được.

Khi trong lòng dâng lên suy nghĩ này, bọn họ cũng không kìm lòng được mà quay đầu nhìn về phía Phương Hành, sau đó đều ngây ra.

Phương Hành lúc này đã đỡ Long nữ ra, một tay ôm lấy eo Long nữ, nghiêng đầu nhìn nàng ta, trên mặt lộ ra bộ dạng rất đắc ý, cũng rất thỏa mãn, mà Long nữ lúc này cũng ánh mắt ôn nhu nhìn hắn, khóe miệng mỉm cười, nhưng nước mắt lưng tròng, run rẩy vươn tay ra chạm vào... Nếp nhăn trên mặt Phương Hành!

Đúng vậy, nếp nhăn!

Trên mặt Phương Hành Phương Hành không ngờ đã xuất hiện nếp nhăn!

Ngay cả tóc của hắn cũng từng mảng bạc trắng.

Biến hóa quỷ dị này, mọi người không chú ý đã phát sinh lúc nào.

Chỉ là trong cảm giác của bọn họ, lại rõ ràng cảm ứng được, thương lão chi khí trên người Phương Hành đang càng nồng đậm hơn.

Nếu nhìn chằm chằm vào Phương Hành thì có thể phát hiện tóc trên đầu hắn đang dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy biến thành màu trắng.

- Đây là...

Có người thất thanh, run rẩy thốt ra, đoán được nguyên nhân.

Những người khác cũng đều đoán ra, lại

không nhẫn tâm nói tiếp.

Đại Đồ thần pháp.

Giống như vừa rồi Cửu Đầu Trùng đã nói, Phương Hành lần này phải trả cái giá quá lớn!

Đại Đồ thần pháp vốn chính là tiêu hao thọ nguyên của bản thân, nhưng nếu nắm chắc tiết tấu,vẫn chưa chắc sẽ tiêu hao quá nhiều, nhưng sau khi Phương Hành thi triển Đại Đồ thần pháp, đầu tiên là hóa thành cóc lửa, nuốt vào tia chớp màu đen vô tận, lại khi Cửu Đầu Trùng đang khinh thị, xuất kỳ bất ý bạo khởi xuất đao, một đao hủy hắc liên, chỉ hai chiêu này đã thi triển ra lực lượng siêu việt cảnh giới của bản thân hắn, mà loại lực lượng này, cái giá phải trả cũng quá lớn, sự phản phệ cũng thật sự rất khủng bố. . .

Vừa rồi, hắn còn cố nén biến hóa, bình thản nói chuyện với Cửu Đầu Trùng.

Cho tới bây giờ, đã không thể áp chế được hiệu quả của phản phệ.

- Ha ha, ha ha. . . Thành tiên! Thành tiên!

- Bổn tọa thành tiên, bổn tọa thành tiên rồi, ấu muội ngươi xem này.

Phía trước, tiếng cười to của Cửu Đầu Trùng từ xa truyền tới, hắn lúc này không ngờ đã đi tới cuối Hải Tiên Bia, bước lên ngọc đài màu trắng, đứng trên đó ngửa mặt lên trời cười dài, quần áo bay phần phật, cả người tinh thần rực rỡ, khi quay đầu lại nhìn, mọi người không ngờ phát hiện cả người hắn không ngờ đã trở nên trẻ măng, giống như thanh niên hai mươi ba mươi tuổi!

Nhưng sau khi Cửu Đầu Trùng quay người lại nhìn, lại có thể run rẩy.

Hắn cũng nhìn thấy Phương Hành lúc này.

Ma đầu đó đang ôm lấy Long nữ, phía sau là đám người Ngao Liệt, Lộc Tẩu, Thái Hư Bảo Bảo, sắc mặt già nua, lại mỉm cười.

Mà mình thì đứng trên ngọc đài, chỉ có một mình, không biết vì sao, tiếng cười bỗng nhiên nghẹn lại.

- Ta đã thành tiên, nhưng… Thành cho ai xem chứ?

Chương 1361: Quỳ xuống nói chuyện

Khi đang nhìn Phương Hành, lại nhìn về phía Cửu Đầu Trùng, luôn có một loại cảm giác cổ quái đặc biệt vương trong lòng các tu sĩ.

Đó chính là giống như đang nhìn hai người trong ngoài gương.

Thoạt nhìn thì rất giống nhau, nhưng luôn cảm thấy như là hoàn toàn ngược nhau.

Cho dù là hiện giờ cũng vậy!

Phương Hành cuối cùng đoạt lại được Long nữ, ôm nàng ta trong lòng, Cửu Đầu Trùng cuối cùng cũng được như mong muốn, đứng trên ngọc đài của tiên lộ, hai người này không ngờ đều dùng một loại phương pháp đặc biệt để hoàn thành tâm nguyện của mình, nhưng tình cảnh lại giống như đảo ngược. Cửu Đầu Trùng đã bởi vì thọ nguyên khô kiệt, bị hắc liên hút sạch khí huyết, trở nên già nua sắp chết, nhưng theo Phương Hành giúp hắn trảm phá hắc liên, ném cho ném cho hắn nửa tiên mệnh, khí huyết của hắn lại trở nên tràn đầy, khi lần đầu gặp hắn, hắn đã là lão nhân lưng còng, về sau lại liên tiếp suýt nữa chết già, nhưng hiện giờ không ngờ lại trở nên trẻ tuổi.

Tiên mệnh đó quả nhiên có hiệu quả còn tốt hơn so với trong tưởng tượng của Thái Hư Bảo Bảo!

Cơ hồ là có hiệu quả nghịch chuyển Càn Khôn.

Nhưng Phương Hành thì sao?

Khi mới vào tiên lộ, hắn chính là thiếu niên kỳ tài huyết khí phương cương, thọ nguyên vô tận, nhưng trong một trận đánh này, hắn liên tiếp hai lần không tiếc bất chấp mọi giá vận chuyển Đại Đồ thần pháp, lại trực tiếp tổn hại tới căn cơ, đến nỗi sự phản phệ của Cổ Thánh pháp môn đã hoàn toàn hiển hóa!

Cửu Đầu Trùng đã biến thành trẻ tuổi!

Phương Hành thì đột nhiên trở nên già nua.

Càng càng cổ quái hơn là, so sánh hai người này, Cửu Đầu Trùng vốn chiến thắng lại đột nhiên trở nên ảm đạm.

Mà Phương Hành từ vui tới như nở hoa trong lòng, cười tới híp cả mặt.

Một trời một đất, một già một trẻ!

Cửu Đầu Trùng Nhìn thì đã thắng, cuối cùng cũng thành tiên, một mình đứng trên đài bạch ngọc, tay áo tung bay, buồn bã vô tận.

Mà Phương Hành thì lại được mọi người vây quanh, Long nữ rúc bên trái, Ngao Liệt dựa bên phải, đám mười vị luận đạo giả, đệ tử lợn béo thì vây quanh, đám người Lộc Tẩu và Văn tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô thì vây bên cạnh, đẩy những tấm bia đá ở gần ra.

Đây đúng là có một loại cảm giác náo nhiệt phi phàm!

- Ha ha ha ha, tư vị thành tiên có thích không?

Cũng không biết trải qua bao lâu, Phương Hành cuối cùng vẫn không nhịn được, từ xa gào to với Cửu Đầu Trùng.

Cửu Đầu Trùng trầm mặc không nói, không ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

- Ta hiện tại rất hài lòng, ngươi có hài lòng không?

Cửu Đầu Trùng không nói gì chính là đã thể hiện rõ thái độ, nhưng Phương Hành lại như không nhận ra, hắn trước nay luôn thích đánh chó rơi xuống nước, những lời đã nghẹn trong lòng thì nhất định phải nói ra, bằng không khẳng định sẽ toàn thân không thống khoái, liền lại không nhịn được hô một câu.

- Ta đương nhiên hài lòng!

Lần này, Cửu Đầu Trùng tái bảo trì trầm mặc nữa, mà là trầm giọng hét lớn.

Lúc này trong thanh âm của hắn, cực lực duy trì sự hờ hững, nhưng bất kể là ai cũng nghe ra thanh âm của hắn lúc này không lạnh lùng chút nào, giống như mang theo sự phẫn nộ như bị điên, con ngươi màu đỏ tươi từ rất xa nhìn xuyên qua hư không, chiếu thẳng vào mặt Phương Hành:

- Đa tạ ngươi đã tặng cho ta nửa tiên mệnh đó, ta dĩ nhiên đã có được đại tạo hóa, cho dù thọ nguyên sắp khô kiệt vẫn dùng một loại phương thức kỳ lạ quay trở lại, mà ngươi thì phải chịu sự phản phệ của Cổ Thánh pháp môn, sắp chết già rồi!

Giọng nói của hắn càng lúc càng to, khi đến cuối cùng không ngờ chấn động cả hư không.

- Ta đã tự tại, ta đã trường sinh, ta chắc chắn sẽ uy chấn thiên hạ!

- Các ngươi nói xem, bổn tọa còn có gì mà không... hài lòng?

Những lời này, uy thế kinh thiên đppjng địa, nhưng rõ ràng khi đến cuối cùng lại trở nên run run.

Mà Cửu Đầu Trùng lúc này rõ ràng cũng không nói được nữa, hắn cúi đầu, đứng một lúc trên đài bạch ngọc, không nhúc nhích, so sánh với một lòng muốn thành tiên trước đây, thật sự có chút không phấn chấn, loại trầm mặc này ước chừng kéo dài chừng thời gian một chén trà nhỏ, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu lên, cả người giống như lộ ra vẻ mệt mỏi vô cùng, giống như là mất hết hứng thú quay người lại.

Sau lưng hắn, chính diện đài bạch ngọc không ngờ có một tòa môn hộ!

Tòa môn hộ đó giống như môn hộ tiến vào đệ tam quan, nửa kín nửa mở, Cửu Đầu Trùng dường như không còn khí lực, chỉ hữu khí vô lực đẩy một cái, môn hộ liền mở ra, sau đó, trong môn hộ, liền có quang mang màu sữa vô tận bay ra.

- Hắn sắp thành tiên?

Đám người Lộc Tẩu đều giật mình, đứng đờ ra nhìn.

Ngay cả hai tay cũng đang run rẩy!

Đó chính là thành tiên!

Mục đích bọn họ lúc trước bước lên tiên lộ cũng chính là cái này, không phải là để đi qua một cửa đó sao?

Mà hiện giờ, bọn họ trơ mắt nhìn Cửu Đầu Trùng nhấc chân bước vào đạo môn hộ đó, tiến vào thế giới mà bọn họ tha thiết ước mơ, sao có thể không kích động? Nếu không phải lúc này Cửu Đầu Trùng rất đáng sợ, bọn họ không dám dễ dàng tới gần, lại bởi vì Phương Hành hiện giờ chưa lên tiếng, mà bọn họ cũng theo bản năng không hoạt động, không thì chỉ sợ lúc này đã sớm liều lĩnh xông tới rồi!

- Tỷ phu.

Ngao Liệt theo bản năng thân thể rung rung, có chút kích động thấp giọng kêu lên.

- Đừng lo, tiên bi phía trước đã bị hắn một mình đập nát gần hết rồi, chúng ta tùy thời có thể đi qua!

Phương Hành thấp giọng phân phó, khí độ trầm ổn.

Hắn lúc này thật sự có chút lão luyện thành thục, chỉ có điều lúc nói chuyện lại không nhịn được nhéo một cái vào hông Long nữ.

Long nữ lập tức có chút không biết phải nói gì, nhìn tiểu lão đầu này!

- Ha ha, cho dù ta quyết nhiên một thân thì sao.

- Ta dù sao vẫn thành tiên.

- Ta đã làm được chuyện mà tổ tông cũng không làm được, ta đã thành tiên.

- Ta đã thành tiên, ta đã siêu thoát, ta đã đại tự tại.

- Ta chắc chắn xưng hùng thiên hạ, lưu danh vạn thế.

Giống như là đang an ủi bản thân, lại giống như là đang cười đắc ý, chỉ là thanh âm đó còn khó nghe hơn so với quỷ, Cửu Đầu Trùng cuối cùng vẫn bước vào bên trong môn hộ đó, sau đó hắn liền dang hai tay ra, dường như đang đón nhận sự cọ rửa của tiên khí đặc hữu của tiên giới, cũng dường như muốn dùng loại phương pháp này khiến bản thân quên đi một chuyện, chuyên tâm giải thoát trong nháy mắt tâm nguyện đã đạt thành.

Nhưng bất kỳ ai cũng không ngờ rằng, ngay khi hắn bước vào tiên giới, hai tay dang ra, nghênh đón hắn không phải là giải thoát, cũng không phải là sự gột rửa của tiên phong, lại càng không phải là vương tọa hùng bá thiên hạ, mà là một tấm phù triện từ trên trời giáng xuống!

Sau khi môn hộ đó mở ra, đệ tam quan liền liên thông với một phương tiên giới đó, ngay cả bọn Phương Hành cũng có thể xuyên qua bóng bia vô tận, nhìn thấy một bộ phận cảnh tượng trong tiên giới đó, bọn họ chỉ cảm thấy, vào chớp mắt môn hộ mở ra, tiên phong như nhũ thấm vào trong lỗ chân lông, nhưng chỉ một hơi thở sau, một đạo phù triện đã hàng lâm, lấp lánh tử điện, trấn áp thiên địa vạn vật.

- Sinh linh phương nào cả gan xông vào tiên giới?

Theo một đạo phù triện màu tím đó hàng lâm, theo sau chính là một tiếng hét lớn, chấn động màng nhĩ!

- Trong Long tộc cổ giới không ngờ còn có người?

Thái Hư Bảo Bảo là người đầu tiên thốt lên, mắt lấp lánh, hiển nhiên như là đã nghĩ tới gì đó.

Ngay cả đám người Phương Hành cùng với Ngao Liệt, Long nữ lúc này cũng rất kinh hãi.

Thật sự là phù triện đó bên trên ẩn chứa uy thế quá đáng sợ, không ngờ có một loại khí phách phong trấn thiên địa!

Bọn họ vào lúc này, không hẹn mà cùng ngậm miệng, khẩn trương đến cực điểm nhìn về phía trước.

- Ta chính là sinh linh giới ngoại, đặc biệt đến vậy để tìm kiếm tiên đạo...

Cửu Đầu Trùng rõ ràng cũng ngây ra, trầm mặc chừng mấy hơi thở, trầm giọng trầm giọng trả lời, thanh âm lãnh ngạo.

- Cuồng đồ lớn mật, quỳ xuống nói chuyện cho ta!

Thanh âm của Cửu Đầu Trùng vừa dứt, bỗng dưng nghe thấy một tiếng hét lớn, thanh âm đó nghiêm nghị vang lên:

- Chư tiên tôn có lệnh, sinh linh hạ giới không thể một mình cầu tiên, là ai cho ngươi gan lớn như vậy dám lén vào Long giới? Còn có người nào cùng đi với ngươi, ngươi từ đâu mà đến, ta thấy ngươi không phải là nô bối của Thần tộc, rốt cuộc đến từ nơi nào, mau mau trả lời, sẽ tha không giết!

- Sinh linh hạ giới không thể một mình cầu tiên?

Nghe thấy lời này, ai nấy đều hít một hơi lạnh, không nhịn được hơi lui về phía sau.

Trong một câu này, lượng tin tức ẩn chứa cũng quá lớn rồi.

Giống như một chậu nước lạnh hắt lên đỉnh đầu bọn họ, khiến cho tâm tư vừa rồi còn có chút kích động của bọn họ lúc này lại trở nên lạnh toát!

Nhưng Cửu Đầu Trùng lại rõ ràng không nghĩ nhiều như vậy, hắn vốn đã có chút phát điên, tâm thần đang kích động, vốn đã cất bước muốn đi vào cánh cửa đó, tìm kiếm sự tự tại, sự giải thoát của tiên trong truyền thuyết, lại không ngờ bị người ta khiển trách, cả người ngây ra, trầm mặc hồi lâu mới đột nhiên cúi đầu bật cười, trong tiếng cười mang theo vẻ cuồng ngạo:

- Ha ha ha ha, ta đã thành tiên, nên tự tại, nên được tôn vinh, nhưng ngươi...

Thanh âm của hắn nháy mắt trở nên lạnh

lùng:

- Ngươi không ngờ bắt ta phải quỳ xuống nói chuyện?

Sau đó, đám người Phương Hành từ xa xa nhìn thấy, sau môn hộ đó có thần quang lóe lên, cùng với tiếng hét lớn của dữ dằn truyền đến.

- Bổn tọa ở Thiên Nguyên, chưa từng quỳ bao giờ, các ngươi là ai, sau khi bổn tọa thành tiên, lại dám mạo phạm tiên uy?

- Kẻ bất kính phải chết!

- Giết! Giết! Giết! Các ngươi đều đáng chết.

Sau cánh cửa đó rõ ràng có tiếng động của đấu pháp và tiếng gầm điên cuồng của Cửu Đầu Trùng truyền tới, sau đó là những tiếng hét lớn.

- Cuồng đồ lớn mật, cả gan bất kính với tiên tướng!

- Không ổn rồi, người này không ngờ thân mang tiên mệnh, tội đáng chết vạn lần, mau mau bắt hắn lại để thẩm vấn!

Tiếng động đấu pháp từ xa truyền tới, có thể tưởng tượng được, nhất định là một hồi ác chiến đã triển khai, mà cùng lúc đó, từng đạo tiên quang từ xa bắn tới, hàng lâm cách đó không xa, tiên khí dao động đã xuyên qua đạo môn hộ đó, truyền vào trong đệ tam quan nội, trừ tiếng hò hét cùng với tiếng thét ra lệnh cho Cửu Đầu Trùng thúc thủ chịu trói ra, lại có thanh âm kinh hỉ đến cực điểm vang lên!

- Ha ha! Thì ra tiên phàm chi môn chúng ta tìm kiếm mấy trăm năm không ngờ lại ở đây.

- Có lời đồn rằng cửa này có thể thông tiên phàm, Đế Thích đại nhân lệnh cho chúng ta quan sát kỹ càng, mấy trăm năm vẫn từng tìm được manh mối, không ngờ lại bị một tên ngu ngơ đâm ra, mau cho tiên binh vào, có bất kỳ sinh linh nào đều bắt hết cho ta.

Theo những tiếng hô vui mừng vang lên, ngoài môn hộ không ngờ có tiên quang dũng động, giống như có người muốn xông tới.

Mọi người lúc này tim đều như thắt lại, không nhịn được hướng ánh mắt về phía Phương Hành.

Mà Phương Hành cũng nuốt nước miếng, chớp chớp mắt, sau đó bỗng nhiên trầm giọng quát:

- Chạy mau!

Chương 1362: Thiên Nguyên sinh linh không có duyên

Chạy.

Các tu sĩ ngây ra một lúc mới có phản ứng, đương nhiên là chạy rồi.

Khao khát bước vào tiên giới, không ngờ lại có người tồn tại, vốn đã khiến trong lòng bọn họ vô cùng chấn kinh, nhất là những người đó không ngờ còn mạnh như vậy, Cửu Đầu Trùng gần như phát điên, một câu "Quỳ xuống" của những người đó đã chọc giận hắn, dưới sự xuất thủ cuồng bạo, chỉ sợ cho dù bọn họ hiện tại cũng không tiện đối phó, nhưng hiện giờ nhìn tình huống bên kia, những người đó không chỉ không bị Cửu Đầu Trùng giết, thậm chí đều không dùng hết sức để đối phó hắn, chỉ phân ra mấy người hợp lực vây bắt hắn, những người khác thì lo lắng vạn phần tìm kiếm môn hộ này, từ chuyện này liền những người đó mạnh cỡ nào, căn bản không phải bọn họ hiện tại có thể tưởng tượng được!

Lọt vào trong tay những người đó nhất định không có kết cục tốt, hiện tại đương nhiên chỉ có nước bỏ chạy!

Một đám người phản ứng lại, lập tức vây quanh đám người Phương Hành, vội vàng phóng tới khu vực bia đá màu vàng.

Vốn chỉ mau chạy được tới cuối đệ tam quan này, hiện giờ lại hận không thể cách nó càng xa càng tốt.

- Phía trước quả nhiên có khí tức của sinh linh, mau đuổi theo bắt họ lại!

- Đế Thích đại nhân có lệnh, truyền thừa của Thái Hư lão nhân đó hơn phân nửa là ở tiên phàm chi lộ này, mau mau tìm đi!

- Không ngờ nơi này lại có người dùng tiên cốt luyện bia, lập thành đại trận

- Ha ha, nhất định là trò mèo của Long tộc, cẩn tuân lệnh của Ma Khuê đại nhân, đánh nát toàn bộ!

Phía sau, trong tiên bi, có có tiếng hét lớn vang lên, tiên khí cuồn cuộn, chậm rãi lan tới nơi này, bọn họ rõ ràng đã cảm ứng được khí tức của đám người Phương Hành, đang nóng lòng muốn đuổi theo, nhưng lại bị một mảng tiên bi đó ngăn cản, mà thủ đoạn giải quyết của bọn họ rất đơn giản và thô bạo, trực tiếp đánh nát toàn bộ, tiếng tiên bi vỡ nát đã từ xa truyền tới!

Thậm chí ngẫu nhiên quay đầu lại, còn có thể nhìn thấy trong một mảng sương mù, không ngờ có vô số tiên tướng mặc kim giáp xông tới, có người cưỡi tiên cầm, có người cưỡi dị thú, đều mặc tiên giáp, tiên lực vô song, đối mặt với vô số tiên bi khí tức mênh mông cuồn cuộn, bọn họ chỉ chấn mâu vung chưởng liền chấn vỡ những tiên bi có sức mạnh vô thượng đó, giống như tiên bi màu tím đáng sợ này đều là giấy vậy.

Mọi người ở đây trừ mấy người Ngao Liệt và Lộc Tẩu ra, e là căn bản không ai chịu được một kích tiện tay của họ.

Mà người có thực lực như vậy lại dường như có tới mấy chục người!

...

- Giờ chúng ta chạy đi đâu đây.

Tiên binh gắt gao đuổi theo, mọi người trong lòng chỉ còn lại một suy nghĩ, đó là trốn.

Chỉ có điều chạy chưa được bao xa đã có người hoang mang kêu lên

Những người khác nghe thấy câu hỏi này, trong lòng cũng cả kinh, đúng vậy, vốn bọn họ khi xông vào đệ tam quan liền có tính toán không tới cuối tiên lộ thì tuyệt đối sẽ không quay đầu lại, nhưng hiện giờ lại trước có mãnh hổ, không thể không lui, chỉ là sau lưng lại là tinh không mờ mịt, có thể lui được tới đâu? Huống chi, sau lưng rõ ràng có tiên binh tiên tướng đuổi tới, bọn họ cho dù trốn cũng không thể trốn được bao xa.

Họ lúc này trong quá trình tới đệ tam quan đều tiêu hao đại lượng pháp lực, hoặc là bị thương, hoặc là gần như dầu hết đèn tắt, hoặc là căn bản không có bản sự gì, mà tiên binh tiên tướng ở phía sau đều là cao thủ, không thua gì những tấm bia đá màu tím, tranh phong với loại đối thủ này, căn bản là không có phần thắng, cho dù muốn chạy trốn thì khả năng chạy thoát cũng không lớn, hiện tại những người đó chỉ là bị tiên bi cản trở, chỉ sợ không bao lâu nữa là có thể đuổi kịp.

- Cửu Đầu Trùng có lẽ bị Thần Chủ lừa rồi.

Phương Hành lúc này không nhịn được căm giận mắng thành tiếng.

Hắn nghĩ tới rất nhiều khả năng, một lớn nhất chính là Cửu Đầu Trùng rất có thể đã bị Thần Chủ lợi dụng

Mình cũng xui xẻo theo, không biết thuộc về ngộ thương hay là Thần Chủ thuận nước đẩy thuyền.

Chỉ có điều, trước mắt tất nhiên không phải lúc để nghĩ tới mấy vấn đề này, nghe thấy người bên cạnh nghị luận, hắn thấy thời gian cấp bách, tâm tư xoay chuyển cực nhanh, bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng, liền quát to:

- Đi, tới giữa bia đá màu vàng, tìm môn hộ đó!

- Môn hộ?

Lộc Tẩu không hiểu, hỏi lại.

Phương Hành gật đầu:

- Chính là sau khi môn hộ lưu lại sau khi Tiên Vương truyền thừa địa khép lại.

- Môn hộ đó ở trong khu vực này, chỉ... không mở được.

Mọi người đều ngây ra một thoáng, rất nhanh liền đưa ra nghi vấn này.

Nhưng Phương Hành lại không có thời gian để trả lời, ho khan hai tiếng:

- Trước tiên cứ tìm đã rồi tính.

Mọi người nghe vậy cũng cũng chỉ có thể tin hắn, cắm đầu phóng về phía trước

Các tu sĩ đều đang vội vàng chạy trốn, một lúc sau cũng xông vào được giữa khu vực bia đá màu vàng.

Những bia đá màu vàng này vốn Tiên Vương khí tức của Tiên Vương truyền thừa địa chấn nhiếp, đã không còn hung tính, nhưng hiện giờ, Tiên Vương truyền thừa địa đóng lại, khí tức thu liễm, chúng cũng lại trở nên điên cuồng, vốn lúc từ khu vực này lao ra, chính là không hề gặp ngăn cản, nhưng hiện giờ, lại phải một lần nữa giết vào, tốc độ tất nhiên chậm hơn rất nhiều, đến bây giờ vẫn chưa tới được trước môn hộ đó.

- Tam thái tử, chúng ta xuất thủ!

Lộc Tẩu quan sát cảnh vật chung quanh, biết đây không phải là lúc lưu thủ, liền trầm giọng quát.

Ngao Liệt lập tức gật đầu:

- Ngươi mở đường trái, ta mở đường phải.

Nói xong, hai người đã xông lên, một người hóa thần long, một người mở đại trận, oanh oanh liệt liệt đánh về phía trước.

- Rắc rắc.

Vô số thần bi đều bị tách ra, hóa thành bột mịn, mở ra một con đường máu.

Mà sau lưng bọn họ, Long nữ đỡ Phương Hành, Thái Hư Bảo Bảo chạy nhanh theo sát bên cạnh = Hành, phía sau thì là đám đệ tử lợn béo, ai nấy cả người run rẩy, cuối cùng thì là một đám luận đạo giả cùng với Văn tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô cản phía sau, một đám người tốc độ cực nhanh, lao về phía khu vực màu vàng màu vàng!

Ở phía sau rõ ràng nghe thấy có người hò hét, có đại đội nhân mã, khí cơ như rồng, lao thẳng về hướng này.

Từ tốc độ của những người đó cho thấy, bọn họ sắp đuổi kịp rồi, rõ ràng chỉ là chuyện trong thời gian một chén trà nhỏ!

- Tìm được môn hộ đó rồi, chỉ là không vào được!

Rất nhanh, Lộc Tẩu và Ngao Liệt, liền nhìn thấy phía trước có một môn hộ.

Nhưng giống như lúc vừa rồi bọn họ đều ngã vào truyền thừa địa của Thái Hư Tiên Vương, một mảng truyền thừa địa thu liễm lực lượng, hóa ra một tòa tiên phủ, tiên phủ đó tự thành không gian, lưu lại ở khu vực này, lại chỉ còn một cánh cửa đồng đen, cứ như vậy bồng bềnh trong không trung, như ẩn như hiện, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị, dường như tùy thời sẽ vĩnh viễn trốn vào hư không, không thể tìm thấy!

- Pháp tắc và đại trận trong Tiên Vương truyền thừa địa bị đàn lợn này...Ặc, đám sư đệ này phá hoại, đã không còn tiên phách trấn áp, càng không có khả năng tiếp dẫn, chỉ còn lại một cửa này, nếu của người được một đạo linh thức cuối cùng lúc sinh tiền của Thái Hư Tiên Vương lựa chọn tới đây, có thể mở được cửa này, tiến vào truyền thừa địa, những người khác lại không có hy vọng này, cho dù là Tiên Vương khác tới chỉ sợ cũng không làm gì được, bởi vì nếu cường hành phá vỡ môn hộ, chỉ tổ sẽ phá nát truyền thừa địa này.

Thái Hư Bảo Bảo vội vàng giải thích, hai mắt nhìn chằm chằm Phương Hành.

Tuy trong lòng nó cũng có chút tuyệt vọng, nhưng lại vẫn tin tưởng Phương Hành.

Trong lòng nó lờ mờ cảm thấy, nếu Phương Hành cứ muốn tới đây, vậy nhất định là có biện pháp!

- Đừng nóng vội!

Phương Hành ra hiệu cho các tu sĩ đừng lên tiếng, cau mày đi tới trước cánh cửa đó, vươn tay ra xoa hờ.

- Hiện tại chỉ có người có duyên mới có thể mở được cánh cửa này?

Hắn cau mày, một hồi sau mới hỏi.

Thái Hư Bảo Bảo Thái Hư Bảo Bảo càng sáng hơn, vội vàng gật đầu:

- Đúng vậy, trên thực tế, chủ nhân chuẩn bị truyền truyền thừa của mình cho ba loại người, người có duyên, người có tâm, người có tài, người có tâm và người có tài lại là bất đắc dĩ mới truyền, nhưng truyền nhân hắn thực sự hài lòng lại là người có duyên. Đến cảnh giới của hắn, cho dù trước khi chết, một dòng linh tính cuối cùng cũng cực kỳ huyền diệu, sẽ bay khắp chư thiên vạn giới, cảm ứng những đứa trẻ mới sinh, bám lên đó, hóa thành tạo hóa thanh phù, cũng cải thiện thể chất của đứa trẻ mới sinh đó, trẻ mới sinh được hắn lựa chọn chắc chắn tư chất hơn người, tạo hóa vạn thiên, cho dù xuất thân bình thường cũng có hy vọng rất lớn quật khởi hậu thế, mà sau đó thì sẽ được cõi minh minh dẫn dắt, đi tới nơi này, không tốn chút sức nào có được truyền thừa của chủ nhân.

- Vậy nói cách khác, sinh linh thế gian kỳ thật đều có khả năng trở thành người có duyên?

Phương Hành mắt mắt sáng hơn mấy phần, thấp giọng hỏi.

Người tu hành khác cũng đều nghĩ tới gì đó, mắt không khỏi sáng lên.

Bọn họ cảm thấy Phương Hành khẳng định nghĩ ra gì đó, mà liên hệ với hiện trạng của hắn, ngẫm lại cẩn thận, trong lòng cũng càng nhận định một sự thật trước đây chưa nghĩ đến. Không chừng hắn chính là truyền nhân của Tiên Vương lựa chọn, bằng không làm sao giải thích được hắn vốn là phàm nhân tới từ tiểu địa phương xa xôi như Thiên Nguyên, lại không mất trăm năm thời gian tu luyện đã đánh bại được đại tu hành giả Cửu Đầu Trùng?

Đương nhiên, vừa nghĩ tới vấn đề này, trong lòng lại không khỏi dâng lên nghi vấn.

Nếu Phương Hành chính là người có duyên, vậy vì sao hắn vừa rồi không ra tạo hóa thanh phù?

Tiên phách của Thái Hư Tiên Vương chẳng lẽ cũng không cảm ứng được khí tức trên người hắn sao?

Người đầu óc linh hoạt thì lại nghĩ tới một vấn đề khác, ánh mắt không nhịn được nhìn về phía Long nữ.

Chẳng lẽ, Long nữ mới là là người có duyên mà Phương Hành nhận chuẩn.

Dù sao nàng ta trong mọi người là người duy nhất vừa rồi không tiến vào Tiên Vương truyền thừa địa.

Chỉ là những suy nghĩ này đều bị một câu của

Thái Hư Bảo Bảo đánh tan.

Nghe thấy lời nói của Phương Hành, hắn có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Nói là nói như vậy, nhưng sư phó lão nhân gia lại không có hy vọng, tất cả Thiên Nguyên sinh linh đều không có khả năng, lúc trước các ngươi đã từng nói, Thiên Nguyên không phải là phong thiên rồi sao.

- Thiên Nguyên sinh linh đều không có hy vọng.

Vừa nghe thấy vậy, trong lòng mọi người lập tức là một mảng tuyệt vọng.

Cũng là Phương Hành, sau khi nghe thấy những lời này thì mắt ngược lại càng sáng hơn.

Chương 1363: Đây là tiên nột

Sau khi Bị Thái Hư Bảo Bảo thức tỉnh, các tu sĩ cũng hiểu ra.

Thiên Nguyên từng phong thiên rất nhiều năm, một tia linh tính cuối cùng của Thái Hư Tiên Vương e là cho dù có thể tới được bất kỳ chỗ nào trong chư thiên vạn giới, cũng không thể đến được Thiên Nguyên, nói cách khác, Thiên Nguyên sinh linh đã định trước là không thể trở thành người có duyên của truyền thừa địa, khiến cho hy vọng vừa dâng lên trong lòng họ lập tức tan biến, hiện giờ, phía sau có tiên tướng đuổi theo, với tốc độ của bọn họ tất nhiên là không thể trốn thoát, muốn phản kháng lại không có cửa, chẳng lẽ khổ sở cầu tiên nhiều năm như vậy, cuối cùng lại phải chết ở dưới bậc thềm của tiên giới.

Nghĩ tới đây, ai nấy đều biến sắc, ngay cả thở mạnh cũng không dám!

Cũng chỉ có Phương Hành, sau khi nghe thấy lời nói của Thái Hư Bảo Bảo, ngược lại càng chắc chắn một điểm!

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía cảnh cửa đó, thấp giọng nói:

- Vậy... Nếu không phải Thiên Nguyên sinh linh thì sao?

Thái Hư Bảo Bảo nhất thời không nghe rõ:

- Gì cơ?

Phương Hành cũng không để ý tới hắn, đột nhiên từ trên người vội vàng lấy ra mấy túi trữ vật rồi ném lên không trung, lại dùng pháp lực đỡ lấy, phải tới mấy đống, giống như là núi nhỏ, những cái này đều là tiểu vật hắn bình thường thu thập, vốn hắn cất đồ phần lớn là dùng túi trữ vật, về sau túi trữ vật thật sự không đủ dùng, mà hắn lại có thần cung Thần Chủ ban thưởng, liền bỏ hết những đại vật vào trong thần cung, nhưng vẫn thuận tay dùng túi trữ vật đựng một số tiểu vật, để đề phòng bất trắc.

Mà tiểu vật hắn thuận tay đặt vào, khi đặt cạnh nhau lại vô cùng kinh người, đó quả thực là còn nhiều hơn khố phòng của đạo thống bình thường, hắn lại lười chẳng muốn phân loại, trừ thỉnh thoảng dùng một số đồ ra, những cái khác thì chất thành đống, nên có bộ dạng như thế này.

Đập vào mắt là pháp bảo, đệm cũ, còn có một số đao kiếm đan hoàn, phù triện bảo dược, quả thực là giống như cửa hàng tạp hoá vậy, đương nhiên, chất lượng của những thứ trong đây hơn xa đồ trong cửa hàng tạp hoá, thoạt nhìn cái gì cũng có, loạn thất bát tao, nhưng dù là ai, tùy tiện chọn ra một kiện, không ngờ đều là trân phẩm hiếm thấy thế gian, loại học giả kiến thức rộng như đám người Lộc Tẩu sau khi nhìn tới thì không nhịn được mà sững sờ, nhìn thấy vài đồ vật khiến cho người ta động lòng!

Chỉ có điều.

Nguy nan trước mắt, ngươi lấy đống đồ rách nát này ra làm gì?

- Chẳng lẽ sắp chết còn muốn khoe của?

Tất cả tu giả đều nghẹn lời nhìn về phía Phương Hành, thật sự không hiểu được ý hắn.

- Mau giúp ta tìm một khối lệnh bài, màu rất đậm, cơ hồ gần như màu đen, to bằng bàn tay.

Phương Hành lại không để ý, đặt mông xuống, lật tung bên trong.

Các tu sĩ vẫn không rõ dụng ý của hắn, nhưng cũng đành phải giúp hắn tìm, dù sao đằng nào cũng chẳng trốn được, chỉ có thể đặt cược lên người hắn, chỉ tiếc là lật đi lật lại, vẫn không tìm được lệnh bài.

...

Ầm ầm!

Phía sau, tiên khí từng trận, tiếng nổ không ngừng, rõ ràng là có nhân mã đang đánh vỡ một mảng tiên bi rồi tiến tới, có điều bọn họ có vẻ như vừa phá tiên bi vừa tìm kiếm gì đó, tốc độ cũng hơi chậm lại một chút, cho bọn họ thêm một chút thời gian.

- Ngươi rốt cuộc đang tìm cái gì thế.

Có người trực tiếp không nhịn được, lên tiếng hỏi.

- Tìm một thứ có thể cứu được mạng nhỏ của chúng ta.

Phương Hành cũng mặt đầy lo lắng, vứt những thứ không phải sang bên, giống như là vứt rác vậy, cũng là đám đệ tử lợn béo mắt thèm thuồng, lặng lẽ nhặt lại bảo bối Phương Hành vứt đi, sau đó thì cất lại.

- Hiện tại còn có thứ gì có thể cứu được mạng của chúng ta, chẳng lẽ ngươi có tạo hóa thanh phù à?

Một đám người đều nghẹn lời, Thái Hư Bảo Bảo đã nói rõ rồi, chẳng lẽ còn có thể có sai lầm à?

Dù sao thì người Thiên Nguyên không thể có duyên với Tiên Vương truyền thừa địa này.

Nhưng lập tức lại chợt nghe Phương Hành hoan hô một tiếng, cầm một khối sắt cổ giơ lên.

Các tu sĩ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy khối sắt cổ to bằng bàn tay, nhìn thì là màu đen, nhưng quan sát kỹ thì lại hơi ánh xanh, bên trên đầy gỉ sắt, vẽ một số phù văn huyền ảo, không giống như là được khắc vào mà như là trời sinh vậy, tính chất cũng không phải sắt không phải ngọc cũng chẳng phải đồng, không biết rốt cuộc là vật gì, nhìn qua cũng không như là lệnh bài mà giống như một khối sắt vụn vậy.

- Là thành là bại phải nhờ vào vận số thôi.

Người khác nhìn khối sắt cổ này đều ngây ra, Phương Hành lại cắn răng, đứng bật dậy, ấn sắt cổ về phía cánh cửa.

Nói ra cũng lạ, sắt cổ đó thoạt nhìn thì chẳng tương đồng gì với cánh cửa của truyền thừa địa này, nhưng sau khi nó kề sát vào cửa, trên cửa lại mờ mờ ảo ảo có vô số phù văn bắt đầu lấp lánh, một lúc sau, không ngờ tất cả phù văn đều hóa thành một tòa pháp trận tinh xảo mà xảo diệu, mà sắt cổ đó cũng đồng thời phát sinh biến hóa, có vô số vụng mảnh vụn bay ra, không ngờ để lộ ra hình dáng vốn có, chính là một khối lệnh bài tinh xảo mà tỏa ra màu xanh thẫm, bên trên đầy tiên quang.

Pháp trận trên môn hộ vốn là thiếu một mảnh, nhưng thanh phù này lạ vừa khớp.

Cùng lúc đó, môn hộ như ẩn như hiện giống như không ở vực này cũng tỏa ra chấn động khẽ, không ngờ tiên quang chợt lóe, hoàn toàn hóa thành một nơi chân thật, sau đó rắc rắc mấy tiếng, là mở ra từ giữa.

Trước mắt môn hộ tối om trước mắt, tất cả mọi người đều ngây ra.

Cho dù là Ngao Liệt và Long nữ, lúc này cũng dùng ánh mắt si ngốc nhìn Phương Hành.

Mà đám đệ tử lợn béo thì hai mắt đầy quang mang sùng bái.

Thái Hư Bảo Bảo thì miệng há to như có thể nhét vừa một quả trứng.

Không phải đã nói chỉ có tạo hóa thanh phù mới có thể mở được sao?

Chẳng lẽ sắt cổ này chính là tạo hóa thanh phù mà họ cầu mãi không được?

- Ngươi rốt cuộc là...

Thái Hư Bảo Bảo ngây người một lúc, không nhịn được vội vàng mở miệng hỏi.

- Cứ đi vào trước trước đã rồi nói.

Phương Hành lại biến sắc, nhìn về phía trước, vội vàng lao vào.

Các tu sĩ lúc này mới có phản ứng, phía sau còn có tiên binh tiên tướng giống như hung thần ác sát, cũng vội vàng lao vào Tiên Vương truyền thừa địa, nếu là lúc trước, bọn họ không có đảm lượng để vào, ít nhất thì lần trước lúc đi ra, đã biết được Tiên Vương truyền thừa địa này căn bản chính là gần như bị phá hủy, ngay cả tiên phách Tiên Vương lưu lại cũng đã biến mất, tất cả đại trận cũng mất đi hiệu lực, hiện tại lại đi vào, không đến mức bị quy tắc cổ quái Tiên Vương trước khi chết định ra ép buộc cho ngắc ngoải, quả thật là tốt hơn nhiều!

Ngay khi bọn họ vội vàng bước vào Tiên Vương truyền thừa địa này, cách trước người không xa, chỉ cảm thấy đất rung núi chuyển, đất đá bay tán loạn, một đám tiên binh tiên tướng đã chạy ra khỏi khu vực bia đá màu tím, sau đó đồng thời chấn kích, đánh bay bia đá màu vàng cản trước người bọn họ, đối với bọn họ mà nói, tiên bi đó có thể cầm chân họ một chút, mà bia đá màu vàng thì không ngờ ngay cả tư cách để chặn đường cũng không có, toàn bộ bị đánh bay, mà mấy đạo thân ảnh ở trước nhất không ngờ đã xông tới!

- Quả nhiên là người!

Tiên tướng đi đằng trước chiều cao tám thước, thân mặc kim giáp, tay cầm kích, sau lưng khoác áo choàng đỏ tươi, bên cạnh lúc nào cũng có tử khí quanh quẩn, đánh bay tất cả đá vụn và khói bụi, dưới người hắn, rõ ràng là một con Bạch Hổ hung lệ, mắt đỏ khiếp người, khí tức trên người chấn động, không ngờ so với Thần tộc các tu sĩ thấy ở Thiên Nguyên còn cường đại hơn. . .

Hắn lao tới trước, lập tức nhìn thấy đám người Phương Hành đang xông vào môn hộ đó, mắt sáng lên, gầm một tiếng, trường kích trực tiếp gẩy tới, khoảng cách gần trăm trượng đối với hắn mà nói giống như là giơ tay là tới, vù một tiếng bay tới, chỉ có điều vẫn chậm có chút, thân ảnh cuối cùng đã xông vào trong môn hộ!

- Hả? Là pháp bảo gì thế?

Tiên tướng đó nhìn thấy thân ảnh biến mất, cũng hơi ngẩn ra, vội vàng xông tới, thò đầu vào trong nhìn.

Vừa nhìn, lại ngẩn ra.

Bên trong không ngờ lộ ra một khuôn mặt giống như tiểu lão đầu đang trợn mắt nhìn ra.

Bởi vậy, hai người cơ hồ là mặt dán mặt, hơi thở cũng có thể nghe thấy!

Chỉ là khuôn mặt như tiểu lão đầu này xuất hiện thật sự quá đột ngột, khiến tiên tướng này hoảng sợ, theo bản năng ngửa ra sau.

Mà tiểu lão đầu đó lại phá lên cười:

- Thì ra đây là tiên à!

- Yêu ma Phương nào, lăn ra đây cho ta!

Sau khi tiên tướng giật mình, vội vàng cầm kích đâm thẳng, mà tiểu lão đầu đó đã bay ra sau, mà môn hộ dày cộp lại chỉ nghe ầm một tiếng, một kích của tiên tướng này trực tiếp đâm vào trên môn hộ, chỉ thấy trên môn hộ từng đạo tiên uy giống như vòng xoáy khuếch tán ra, không ngờ chấn cho tiên tướng này cả người cả hồ đều bay ra xa hơn trăm trượng!

- Ma Khuê đại nhân.

Mấy vị tiên binh phía sau đều kinh hãi, đồng loạt tranh nhau đỡ tiên tướng này dậy, đồng thời canh phòng nghiêm ngặt.

Nhìn thấy tiên tướng cũng bị đánh bay, bọn họ còn tưởng rằng là đụng phải yêu ma lợi hại gì, ánh mắt đều vô cùng ngưng trọng. . .

- Khí tức này...

Nhưng tiên tướng Ma Khuê đại nhân vừa được đỡ lên, tuy vừa bị đánh bay, thậm chí còn bị chấn cho ói ra một ngụm máu tươi, nhưng ánh mắt lại vô cùng phấn chấn, run rẩy chỉ vào cảnh cửa đó, kinh hỉ nói:

-... Đây là Thái Hư tiên phủ đó.

- Mau... Mau bẩm báo cho Đế Thích đại nhân, chúng ta tìm được rồi.

Chương 1364: Một đàn lợn béo

- Tương lai thấy bọn Kim Lục Tử, lại có thể bốc phét một hồi, ta đã từng mặt kề mặt với tiên.

Các tu sĩ vừa vào Tiên Vương truyền thừa địa lúc này đều kinh hồn bất định, vừa rồi suýt nữa thì bị tiên tướng đó đuổi kịp, thật sự là hung hiểm vạn phần, nhưng càng khiến cho người ta cảm thấy nghẹn lời là hành động của Phương Hành, hắn rõ ràng xông vào cửa này đầu tiên, nhưng đến cuối cùng không ngờ không vội đóng cửa lại, hơn nữa sau khi người cuối cùng đi vào liền ghé tới cạnh cửa, mục đích không phải gì khác, không ngờ là để nhìn một cái xem tiên đó rốt cuộc có bộ dạng gì, một lý do máu chó lại lại mạo hiểm như vậy, hơn nữa sau khi nhìn rồi còn bộ dạng đắc ý dào dạt, thật sự khiến cho những người ở bên trong đều muốn bóp chết hắn.

- Ngươi vừa rồi là làm như thế nào, khối sắt cổ đó.

Mà đám người Lộc Tẩu thì vội vàng tiến đến bên cạnh Phương Hành, hỏi.

Hành động vừa rồi của Phương Hành thực sự quá mức ghê người.

Đây chính là Tiên Vương truyền thừa địa, hơn nữa sau khi tiên phách bên trong mất thì triệt để đóng kín, chỉ chờ người có duyên tới Tiên Vương truyền thừa địa, chỉ sợ là Tiên Vương khác tới cũng không dễ dàng vào được, ngươi không ngờ tùy tiện tìm ra một khối sắt rồi mở nó ra.

- Là không phải tên gia hỏa không phải bằng hữu để lại cho ta.

Phương Hành cũng thấp giọng cảm thán một tiếng, cười khổ nói:

- Lúc ban đầu kỳ thật cũng không ngờ là có liên quan tới Tiên Vương truyền thừa địa này, còn tưởng rằng là liên quan tới Hỗn Độn Tiên Viên nào đó trong tinh không, vừa rồi cũng chỉ là cảm giác được nên lấy ra thử một lần thôi.

- Hỗn Độn Tiên Viên?

Thái Hư Bảo Bảo nghe thấy lời này, lập tức lắp bắp kinh hãi, nói:

- Vậy cũng khó trách, chủ nhân hắn lúc sinh tiền vốn là nhàn vân dã hạc, không hỏi tiên quyền, chỉ một lòng chăm sóc hoa cỏ, nuôi thú ngự linh,,ở Đại Tiên giới có hỗn độn cổ phố (vườn cổ hỗn độn), chuyên môn bồi dưỡng kỳ hoa dị ba, thứ hắn trồng ra, ngay cả Tiên

Vương khác cũng phải xin, chỉ có điều về sau chủ nhân bị người ta ám toán vây công, trước lúc đào tẩu, chuyện làm đầu tiên chính là phá nát hỗn độn cổ phố đó, đại bộ phận đều bị Tiên Vương khác ngắt lấy, nhưng vẫn có rất nhiều toái phiến bay vào trong tinh không, nếu truyền nhân mà chủ nhân chọn được linh tính dẫn dắt, mà sinh tồn ở gần thì chắc chắn có tiên viên (vườn tiên).

- Hỗn Độn Tiên Viên là Thái Hư Tiên Vương trồng ra à.

Đám người Phương Hành nghe thấy vậy lại đều hơi ngẩn ra, ngơ ngác nhìn nhau.

Trong Lời đồn, sâu trong tinh vực, có Hỗn Độn Tiên Viên, bên trong sinh trưởng một số tiên vật kỳ dị, đều có diệu dụng, rất nhiều thứ bên trong hái xuống chính là pháp bảo thành hình, cũng có tùy tiện một gốc cỏ cũng có thể sinh ra thịt người xương trắng.

Vốn tưởng rằng đó là hỗn độn sơ kỳ để lại, không ngờ rằng là Thái Hư Tiên Vương trồng ra!

- Hỗn Độn Tiên Viên Trời sinh tất nhiên cũng có, nhưng làm sao đủ chia, về sau vẫn phải là dựa vào chủ nhân nhà ta nuôi dưỡng ra.

Thái Hư Bảo Bảo nói thầm một câu, ánh mắt lại nhìn về phía Phương Hành:

- Sư phó, bằng hữu không phải là bằng hữu đó của ngươi là ai.

Phương Hành trầm mặc một lúc, mới thở dài, nói:

- Truyền nhân của Tiểu Tiên giới, Hung Đạo!

- Là hắn?

Lộc Tẩu, Văn tiên sinh cùng với Long nữ nghe vậy, đều hơi ngẩn ra.

Bọn họ đến từ Thiên Nguyên, tất nhiên không xa lạ gì với cái tên này, người này tuyệt đối là kỳ tài một phương, hắn không chỉ là truyền nhân mà mười hai Tiểu Tiên giới có thế lực lớn nhất trong tinh vực chung quanh Thiên Nguyên liên thủ bồi dưỡng, lại từng được Thần Chủ phong làm một trong mười hai tiểu thánh, cũng là kỳ tài một đời, xem như là một trong những Thiên Nguyên sinh linh nổi bật nhất trong những năm Thần tộc hàng lâm, ngay cả Long nữ cửu cư thâm cung, cùng với Lộc Tẩu và Văn tiên sinh thường ngày ít hỏi đến tục sự của Thiên Nguyên cũng biết tên của hắn.

- Không sai, hắn trước khi chết từng đánh cuộc với, sau đó thì thua, kết quả là cho ta thứ này.

Phương Hành tung tung tạo hóa thanh phù trong tay, cười nói:

- Ta lúc ban đầu cũng nghiên cứu mấy lần, lại không phát hiện ra có gì thú vị, hơn nữa Hỗn Độn Tiên Viên gì đó, ta cũng không có thời gian để tới. Về sau liền ném vào túi trữ vật, cũng không ngờ lệnh bài này có liên quan tới Tiên Vương truyền thừa, nếu hắn nói cho ta biết trước, ta khẳng định sẽ cất cẩn thận, vừa rồi cũng không ngờ tới, về sau cứ nghe các ngươi nói cái gì mà kỳ tài, lại lờ mờ cảm giác Tiên Vương khí tức này có gì đó quen thuộc, cho nên mới nghĩ ra!

Nói xong có chút căm giận, giống như là trách Hung Đạo không nói sớm.

Thái Hư Bảo Bảo cười khổ nói:

- Chắc chính hắn cũng không biết thứ này có liên quan tới Tiên Vương truyền thừa, với thân phận cảnh giới của chủ nhân ta, sao lại để người khác đi nói khắp nơi? Cho dù là người có duyên cũng không biết lệnh bài này có thể mở ra Tiên Vương truyền thừa, chỉ biết lệnh bài này có thể giúp hắn tự do ra vào một mảng Hỗn Độn Tiên Viên nào đó mà thôi.

Dứt lời lại nhíu mày:

- Có điều cũng kỳ quái, cái khác không nói, sau khi tu vi của hắn đạt tới cảnh giới Nguyên Anh, chắc sẽ cảm ứng được sự triệu hoán của truyền thừa địa này, cho dù không biết nơi này rốt cuộc có gì đang đợi hắn, nhưng cũng sẽ không yên lòng, trong tiềm thức bị triệu hoán đến đây, nếu thằng ôn đó thuận lợi trưởng thành thì sao lại không vào tinh không mà tìm?

Những người khác cũng đều khó hiểu, nếu Hung Đạo đúng là người thừa kế được Tiên Vương chọn, lúc trước việc gì phải ở Thiên Nguyên hạ mình dưới gối Thần tộc? Nếu hắn sớm bước vào tinh không, dưới sự chỉ dẫn của một dòng linh ti của Tiên Vương tìm tới Tiên Vương truyền thừa địa này, có được truyền thừa của Tiên Vương, vậy thân phận chỉ sợ ít nhất cũng không thua gì Thần Chủ, việc gì phải ở Thiên Nguyên làm nô tài, cuối cùng còn táng mạng.

Phương Hành cũng nghĩ lại vấn đề, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Có thể là hắn bận quá.

- Bận quá!

Đây đúng là một câu giải thích khiến cho người ta nghẹn lời, không ngờ còn có người bởi vì bận quá mà từ bỏ truyền thừa của Tiên Vương?

Lại chỉ có Phương Hành hiểu rằng, Hung Đạo không phải là từ bỏ truyền thừa của Tiên Vương, mà là bởi vì không biết đây là sự triệu hoán của Tiên Vương truyền thừa mà thôi, dù sao cho dù có linh tính của Tiên Vương kêu gọi, nhưng dù hắn thực sự tới Tiên Vương truyền thừa địa, cũng sẽ không minh bạch loại triệu hoán này là gì, chỉ cho rằng đó là một loại khát vọng trong lòng, khiến hắn muốn liều lĩnh bước vào trong tinh không!

Nhưng Hung Đạo lại không đi được!

Thằng ôn đó quả thật là tuyệt thế kỳ tài, tư chất tốt đến mức giới chủ của mười hai Tiểu Tiên giới đều nguyện ý dùng tu vi của bản thân thi triển Giá Y quyết, giúp hắn ngưng luyện đạo cơ, nhưng cũng bởi vậy, hắn trời sinh đã phải đeo gánh nặng lớn, chỉ có thể cả đời bôn ba vì lợi ích của Tiểu Tiên giới, làm gì còn thời gian để để ý tới tới khát vọng trong lòng mình, trong lòng hắn, nhất định lúc nào cũng cũng có một loại ý tưởng buông bỏ trọng trách trên vai, sau đó bước vào tinh không, có điều hắn cho rằng mình mà muốn trốn chạy, ý đồ vừa nổi lên sẽ lập tức bị chém đi!

Mà mười hai giới chủ của Tiểu Tiên giới này chắc cũng vĩnh viễn không biết được rằng, hy vọng mà bọn họ ký thác lại khiến Hung Đạo bỏ lỡ tạo hóa lớn cỡ nào, cũng không biết bọn họ sau khi biết được chân tướng sẽ có sầu tới thối ruột không.

- Thôi, nếu không phải hắn có sai lầm thì ta cũng chẳng có vận may hôm nay!

Phương Hành đã nghĩ thông suốt môn đạo trong đó, liền không nghĩ nhiều nữa, chắp tay sau lưng kích động đi vào bên trong, chỉ là ở trong lòng vẫn thì thầm:

- Cùng lắm thì tương lai ta sẽ tới tiên điện thắp hương cho ngươi, coi như là để cảm tạ.

Những người khác vốn đang muốn làm rõ huyền cơ trong đây, nhưng vừa thấy bộ dạng này của Phương Hành, lập tức nghĩ tới gì đó, cũng chẳng nhiều lời, vội vàng đi theo sau Phương Hành vào trong truyền thừa địa, càng thấy càng vui sướng.

Lần này vào lại truyền thừa địa, trong lòng cảm thấy khác hẳn, lần trước chỉ cảm thấy nơi này quỷ dị, có áp lực khó hiểu, chỉ muốn giữ mạng, nào còn tâm từ mà nhìn ngắm, nhưng lần này thì khác, tất cả cấm chế đều bị đàn lợn con lật tung, mà tiên phách Thái Hư Tiên Vương để lại cũng đã biến mất, toàn bộ truyền thừa địa chính là một lớn siêu cấp bảo khố không bố trí phòng vệ.

Nhìn về phía trước, xá lợi của Thái Hư Tiên

Vương vẫn còn ở trên ngọc đài, chỉ là tiên mang đã ảm đạm đi nhiều, mà phía sau ngọc đài này là mấy cổ đạo, thông tới nơi không rõ, một cổ đạo trong đó bên trong rõ ràng là đặt vô số đạo kinh, vô cùng vô tận, một đầu còn lại thì đặt các loại đan dược, mùi thơm nức mũi, thậm chí trên một thông đạo trong đó không ngờ có trân bảo vô tận.

- Đây là nội tình chân chính của Tiên Vương truyền thừa sao?

Lộc nhìn mà ngây người một lúc, mới nuốt một ngụm nước miếng.

Vừa rồi khi bọn họ lần đầu tiên vào, không nhìn thấy hình dáng của truyền thừa địa này, bằng không đã sớm phát điên rồi.

- Ài, những cái này chỉ là Tiên Vương Tiên Vương mang theo người, đại bộ phận nội tình lúc ấy đều không mang đi.

Thái Hư Bảo Bảo đang rung đùi đắc ý, bộ dạng thương xót!

- Đáng sợ quá.

Ngay cả Văn tiên sinh cũng không nhịn được thì thầm một câu, vẻ mặt như thấy quỷ, còn là nữ quỷ.

- Những bảo bối này...

Sau khi đám đệ tử lợn béo thấy, lại ngơ ngác nhìn nhau, sau đó không biết là ai dẫn đầu, ầm một tiếng lao về phía mấy thông đạo, bọn họ bình thường được sủng ái nhất, bất kể làm ra chuyện gì sư phó thổ phỉ cũng không mắng, đã sớm dưỡng thành tính cách to gan lớn mật, lúc này thấy nhiều bảo bối như vậy thì làm sao mà nhịn được? Ai nấy xông lên, muốn nuốt hết chỗ linh đan diệu dược miễn phí đó.

Nơi này là một tiên tàng (bảo tàng tiên)

Đám người Lộc Tẩu lại không có to gan như đám đệ tử lợn béo, mặc dù cũng động lòng, nhưng lại không tranh đoạt, mà là trước tiên nhìn về phía Phương Hành.

Tuy tim đập thình thịch, nhưng không có sự cho phép của Phương Hành, vẫn ngại đi lấy.

Mà Phương Hành hiển nhiên cũng minh bạch suy nghĩ trong lòng bọn họ, cười ha ha nói:

- Tiên Vương truyền thừa địa này cũng là ta may mắn mà đến được, vào lần đầu tiên vào các ngươi cũng phấn đấu quên mình cứu ta, khiến ta rất cảm động, lại càng không nói tới một đường xông vào đây, chúng ta hỗ trợ giúp đỡ nhau, cho nên, tất cả pháp bảo bên trong tiên tàng này...

Nói đến đây, hắn cũng không nhịn được híp mắt lại quét một vòng, rồi từ từ nói:

- Đương nhiên đều là của ta!

Các tu sĩ còn chưa kịp phản ứng, hắn đã nhảy lên, vén chéo áo, vừa chửi bởi vừa chỉ trỏ lung tung, chạy chậm về phía trước:

- Đê đám lợn béo, mau bỏ bảo bối ra cho sư phó.

Chương 1365: Một mạng đổi một mạng

- Ặc.

Một đám tu sĩ đã cảm động đến rơi nước mắt, cũng khách sáo một phen, lại đồng thời bị thái độ của Phương Hành khiến cho ngây đơ, nụ cười trên mặt cũng cứng lại, nhìn nhau, có chút không biết phải nói gì, nhưng lại không thể khóc nổi, đành phải ngượng ngùng ngừng bước, ngay cả đám đệ tử lợn béo đang nhét bảo bối vào túi cũng ai nấy ngượng ngùng buông bảo bối trong tay xuống, mặt đầy vẻ đáng thương nhìn về phía Phương Hành, trong mắt ngập nước, nhưng Phương Hành lại chẳng buồn để ý, trực tiếp chạy tới chính giữa đại sảnh, chống nạnh nói:

- Không cho phép động vào, của ta, tất cả đều là của ta!

- Thằng ôn này bá đạo tham lam thật.

Không biết bao nhiêu người đang mắng thầm ở trong lòng, nhưng lại không dám nói ra.

Đúng là truyền thừa địa quả thật do Phương Hành mở ra, mà lần đầu tiên tiến vào, cũng là hắn cứu các tu sĩ, ngay cả vừa rồi nếu không phải hắn chặt đứt trường sinh, thi triển một đao kinh thiên, những người này chắc đều chết dưới tay Cửu Đầu Trùng rồi, hiện giờ đối mặt với Tiên Vương truyền thừa to lớn như vậy, tuy quả thật khiến cho người ta thèm khát, nhưng bọn họ đích xác cũng ngượng ngùng tranh với Phương Hành.

- Sư phó keo kiệt quá.

Thái Hư Bảo Bảo bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm.

- Không cần phải tham lam vậy chứ?

Ngao Liệt cũng ánh mắt cổ quái, nhìn bóng dáng của Phương Hành, thầm nghĩ hắn lúc ở trong tinh không không phải là như thế.

Long nữ lại không chịu được, nhéo Phương Hành một cái:

- Ngươi có thể thể rộng rãi chút không?

- Rộng rãi thế nào?

Phương Hành quay đầu lại liếc nàng ta một cái:

- Tương lai ta phải nuôi mười bà vợ và không biết bao nhiêu đồ đệ đó.

- Ngươi...

Nghe hắn lại thuận miệng nhắc tới chuyện mười vợ, Long nữ trực tiếp tức tới không biết phải nói cái gì cho phải.

- Hừ hừ.

Phương Hành không để ý nàng ta, quay đầu chống nạnh, ánh mắt đảo qua tất cả người đang ngơ ngác nhìn hắn, bộ dạng vừa mãnh liệt vừa kiêu căng:

- Những bảo bối này tất cả đều là của ta, các ngươi có ý kiến gì không? Có ý kiến thì cứ nói đi, dù sao ta cũng sẽ không đồng ý!

- Ngươi...

- Không đồng ý thì ngươi còn hỏi ý kiến làm gì?

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau, chỉ cảm thấy vô cùng nghẹn lời, trong lòng lại dở khóc dở cười.

- Mạng là do ngươi cứu, mấy thứ này chúng ta tất nhiên không tiện nhúng tay vào!

Lộc Tẩu cười khổ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói.

Văn tiên sinh cũng thở dài một tiếng, nói:

- Những lời này của đạo hữu lại khách khí rồi, Văn mỗ không có lòng muốn tranh đoạt!

Thái Hư Bảo Bảo liếc xéo, không lên tiếng.

Đám luận đạo giả cũng hoàn toàn không có ý kiến, căn bản không có chủ ý muốn tranh tiên tàng này.

- Ừm, những bảo bối này tất nhiên đều là của sư phó, ai dám cướp chứ?

Đám đệ tử lợn béo châu đầu ghé tai thương lượng một hồi, xong ai nấy vẻ mặt nghiêm túc, một con đứng ra nói.

Một con khác thì nhỏ giọng bồi thêm một câu:

- Chúng ta đương nhiên cũng là của sư phó, còn là sủng vật được sủng ái nhất.

Đứa vẻ mặt nghiêm túc:

- Cho nên chúng ta lấy cũng chẳng khác nào là sư phó lấy.

Con thứ tư còn chưa lên tiếng, thắt lưng lại bị lỏng, một kiện bảo bối rớt ra, nó vội vàng cúi đầu nhặt, lại ra sức nhét vào đũng quần, thấy các tu sĩ đều nhìn nó, liền vẻ mặt nghiêm túc quát:

- Các ngươi nhìn cái gì? Ta chỉ là cầm hộ sư phó thôi.

Tất cả mọi người hết chỗ nói rồi!

...

Phương Hành cũng bị đám đệ tử của mình

khiến cho xấu hổ.

Thầm nghĩ mình có phải nên bắt chúng tu luyện, cũng phải giáo dục tư tưởng một chút không?

Có điều trước mắt không phải là lúc nói những lời này, thấy tất cả mọi người đều đồng ý quyền sở hữu của tiên tang này là thuộc về mình, lúc này mới hài lòng gật đầu, hắng giọng cười nói:

- Nếu mọi người đều không có ý kiến thì ta cũng đành nhận lấy vậy.

- Nói cứ như là chúng ta có ý kiến thì có tác dụng vậy.

Không biết bao nhiêu người trong lòng đều đang oán thầm, ánh mắt vô cùng cổ quái nhìn Phương Hành.

- Khụ khụ, đừng nhìn ta như vậy.

Phương Hành lại dường như có chút ngượng ngùng, phất phất tay, nói:

- Hiện tại các ngươi có thể lấy được rồi đó, lấy gì cũng được.

- Hả?

Tất cả mọi người đều ngây ra, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Một đám đệ tử lợn béo thì bị dọa cho móc hết cả đồ trong đũng quần ra, cho rằng Phương Hành là đang nói mát.

Phương Hành có chút kinh ngạc nhìn bọn họ:

- Hả? Vừa rồi còn tranh cướp nhau cơ mà, sao giờ lại thành thật thế?

- Ngươi thực sự cho chúng ta lấy à?

Văn tiên sinh sắc mặt cổ quái, rụt rè hỏi một câu.

Phương Hành nói:

- Đương nhiên, ta cũng không phải người keo kiệt, lai chưa từng nói những lời vô nghĩa!

Long nữ nhìn hắn:

- Vậy ngươi vừa rồi còn nói lời vô nghĩa đó để làm gì?

Phương Hành lúc này mới hiểu ra, nghĩa chính ngôn từ nhìn về phía Long nữ, thanh âm lại rất cao, giống như là đang nói cho cho mọi người nghe:

- Đạo lý này ngươi không hiểu đâu? Là đồ của ta thì ta đương nhiên có thể cho các ngươi, muốn bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, không đủ thì cứ tìm ta xin, nhưng lúc trước không phải là đồ của ta, ta không thể trước tiên biến nó thành đồ của ta đã à?

- Được rồi, ngươi vui là được rồi.

Nghe thấy một phen "Đạo lý" này, tất cả mọi người đều nghẹn lời, chỉ có thể lặng lẽ nói thầm một câu.

- Rầm.

Mọi người bắt đầu hành động, cướp đoạt thứ mình cần, mà Phương Hành thì lúc này mới cảm thấy mỹ mãn ngồi xuống, nhìn bọn họ xông vào trong đống bảo tàng, bộ dạng hưng phấn, cũng là Lộc Tẩu, Ngao Liệt và Long nữ không nhúc nhích, vẫn lẳng lặng ngồi bên cạnh hắn, trong ánh mắt nhìn về phía hắn có chút lo lắng, nhưng lại không tiện mở miệng!

- Lão Lộ, ngươi giúp ta kiểm kê một chút, lần này phát tài thế nào.

Phương Hành cười hì hì nói, Lộc Tẩu sau khi hơi ngẩn ra, liền thở dài rồi đi.

- Ngươi cũng đi đi!

Long nữ nhìn Ngao Liệt ở bên cạnh nàng ta, cũng không nhúc nhích, mắt chỉ nhìn Phương Hành.

- Ta không cần những thứ đó!

Ngao Liệt thản nhiên như không ngẩng đầu lên, bộ dạng thờ ơ.

- Vậy cũng vẫn phải đi.

Thanh âm của Long nữ đột nhiên trở nên lạnh lùng, quát.

- Ta...

Ngao Liệt há miệng ra lại không nói gì, lại nhìn Phương Hành một cái, không nhịn được giậm chân, lúc này mới quay đầu bro đi.

Cho tới khi bên cạnh đã không còn ai, Long nữ mới cúi đầu nhìn Phương Hành, không nói gì, chỉ là hốc mắt hơi đỏ, nhưng nàng ta khống chế được cảm xúc của mình rồi lúc này mới nhẹ nhàng xuống, dáng người nàng ta vốn là cao gầy, lúc này xuống, mới có thể ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của Phương Hành, tay vươn tới, nắm lấy tay Phương Hành, sau đó lẳng lặng quan sát mỗi một nếp nhăn, mỗi một sợi tóc trắng trên mặt hắn, qua một lúc mới nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm run rẩy:

- Ngươi...còn bao lâu nữa?

Phương Hành biết nàng ta đang hỏi gì, cúi đầu nhìn vào mắt nàng ta, một lúc sau mới cười:

- Ta cũng không biết, không khống chế được!

- Tại sao lại vậy?

Thanh âm của Long nữ có chút lo lắng, dùng hết khí lực để kiềm chế, nhưng tốc độ nói lại hơi nhanh:

- Cho dù là pháp môn Cổ Thánh truyền thừa, cũng không khiến ngươi già đi nhanh như vậy được, ngay cả Cửu Đầu Trùng đó cũng vẫn còn sống.

- Ta và Cửu Đầu Trùng không giống nhau.

Phương Hành lại cười khổ một tiếng, nói:

- Pháp môn Cổ Thánh của ta kỳ thật so với hắn còn mạnh hơn, đó là pháp môn chính thống của Phù Diêu cung, ngươi chắc hẳn cũng biết, Đại tư đồ các đời của Phù Diêu cung, mỗi một người đều thực lực thông thiên, nhưng không có một ai có thể sống được ngàn năm, hơn nữa Cửu Đầu Trùng có thể sống lâu như vậy, tất nhiên là trong năm tháng rất ít giao thủ với người ta, mới miễn cưỡng chống đỡ được!

- Nhưng cho dù là Đại tư đồ của Phù Diêu cung ít nhất cũng có ngàn năm thọ nguyên!

Trong thanh âm của Long nữ giống như mang theo vẻ thổn thức, có chút đau lòng vi hắn.

- Cho nên mới nói là không khống chế được mà.

Phương Hành cũng bật cười, vẻ mặt thoải mái, như là đang nói chuyện của người khác:

- Ta rất thích đi đường tắt, sau khi ta lấy được truyền thừa Cổ Thánh của Phù Diêu cung, kỳ thật đã rất nhiều lần dùng loại truyền thừa này để chém giết với người ta, nhưng ta không trực tiếp chặt đứt sự trường sinh của mình, mà là mượn dùng pháp môn Ma tổ truyền xuống, tích lũy oan nghiệt của người khác, sau đó thôi động pháp môn Cổ Thánh, vốn ta cho rằng pháp môn này không có vấn đề gì, Ma tổ lúc ấy cũng cảm thấy không có vấn đề, nhưng hiện tại nghĩ lại, chúng ta đều coi thường Cổ Thánh rồi!

Nói đến đây, hắn mới nhẹ nhàng than một tiếng, nói:

- Loại biện pháp dùng chiến để dưỡng chiến này kỳ thật là một loại cử chỉ khi thiên, thoạt nhìn ta vẫn luôn chạy ở bên rìa chặt đứt trường sinh, chưa từng đả thương tới căn bản của ta, nhưng trên thực tế, bệnh căn đã sớm gieo xuống, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, lần này kỳ thật cũng tốt, một lần dẫn phát hết, cũng không tính là trảm trường sinh một cách vô ích.

Nghe hắn nói thì thoải mái, nhưng Long nữ trong lòng lại quặn đau, vội vàng cúi đầu, nước mắt lại đã chảy ra.

Nàng ta trong lòng sao không hiểu?

Nửa tiên mệnh đó của Phương Hành chắc chính là phương pháp duy nhất để chữa khỏi loại bệnh căn này, hắn lúc ấy vốn có thể giết Cửu Đầu Trùng đã sắp chết, sau đó thì lấy nửa tiên mệnh đó của hắn, chữa khỏi bệnh kín trong cơ thể mình, nhưng hắn lại đưa tiên mệnh đó cho Cửu Đầu Trùng, nếu không phải hắn lúc này đã phát hiện ra gì đó, chắc cũng không nói cho mình nghe.

Người khác còn tưởng rằng hắn là lấy nửa tiên mệnh không cần thiết ra để đổi lấy mạng của mình, trên thực tế hắn là đang dùng mạng của chính hắn để đổi lấy mạng của mình.

- Tiên mệnh đó nếu có thể trị khỏi cho Cửu Đầu Trùng, vậy nhất định cũng có thể trị khỏi cho ngươi!

Không biết qua bao lâu, Long nữ mới đột nhiên mới đột nhiên ngẩng đầu lên, mặt lấp lánh, thanh âm lại trầm xuống, nói như chém đinh chặt sắt:

- Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ đi khắp cửu thiên thập địa, vạn dặm tinh không, nhất định sẽ tìm được tiên mệnh, chữa khỏi cho ngươi!

- Ha ha, đó là đương nhiên rồi.

Phương Hành ngây ra một chút, sau đó cười ha ha:

- Ngươi là tức phụ của ta, giúp ta là thiên kinh địa nghĩa, không giúp ta ta sẽ bỏ ngươi!

- Ngươi dám!

Long nữ vừa nghe thấy vậy, không ngờ mày liễu dựng đứng, mặt như hàn sương, nhưng chưa nói tiếp Phương Hành đã cúi xuống hôn lên trán nàng ta, sau đó thuận tay ôm nàng ta vào lòng, nàng ta lập tức không muốn nói gì nữa, chỉ nhè nhàng tựa vào lòng hắn mà nước mắt lã chã tuôn rơi, làm ướt cả vạt áo trước ngực Phương Hành.

- Tiên mệnh này ngay cả bên cạnh Thái Hư Tiên Vương cũng chỉ có một cái, chứng tỏ cực kỳ quý giá, e là không dễ cướp được đâu.

Mà ánh mắt của Phương Hành lại có chút mất mát, nhìn khắp một mảng truyền thừa địa này.

Chương 1366: Thiên Đế huyết mạch

- Đã kiểm kê bước đầu xong rồi!

Sau chừng nửa canh giờ, Lộc Tẩu mới quay về, cố nén vẻ hưng phấn trên mặt, nói với Phương Hành:

- Truyền thừa địa này thực sự có không ít tiên tàng, lão phu vừa rồi đi thăm dò một phen, đã thấy một tòa khí các chuyên môn chứa pháp bảo, pháp bảo bên trong có chừng hơn ba ngàn kiện, phẩm chất tất nhiên không thể so với cực phẩm tiên khí như Thiên Bá Man đao, nhưng cũng đều chứa tiên khí, có thể gọi là tiên khí, nếu dùng đánh giá phẩm giai của Thiên Nguyên, chia tất cả tiên khí làm hạ, trung, thượng, cực phẩm thì đại bộ phận trong đó là hạ phẩm tiên khí, cũng có mấy chục kiện có thể nói là trung phẩm tiên khí, cũng có mấy kiện được coi là thượng phẩm tiên khí, thực sự rất bất phàm.

- Oa oa, mấy ngàn kiện, còn đều là tiên khí?

Phương Hành cũng không nhịn được hít một hơi lạnh, trong lòng thật sự rất hưng phấn.

Pháp bảo ẩn chứa tiên khí bực này đã có thể xem như là tiên khí, khi ở Thiên Nguyên, hắn cũng thấy vài món, nhưng nói không dễ nghe, có thể đạt tới trung phẩm đã xem như là pháp bảo Thiên Nguyên đỉnh cấp, cấp cao hơn chỉ sợ chỉ trong mấy cỗ huyền quan mới có, nhưng hiện giờ, chỉ từ trong truyền thừa địa này đã phát hiện mấy ngàn kiện tiên khí, trong đó cũng có thượng phẩm tiên khí mà Thiên Nguyên cũng không có, đối với những tu sĩ hoặc là từ Thiên Nguyên, hoặc là từ chỗ Thần tộc tới mà nói, quả thực chính là như đi vào một khu vườn lộng lẫy.

- Cái này vẫn chưa được tính là quý giá nhất.

Vẻ mặt Lộc Tẩu cực kỳ ngưng trọng, thở hắt ra rồi nói:

- Pháp bảo tiên khí ngược lại là số lượng ít nhất trong tòa truyền thừa địa này, còn có vạn cuốn thiên thư, cổ tạ, bên trong có một bộ phận ghi chép lại tiên pháp, đủ các loại, cũng có một bộ phận ghi lại pháp môn bồi dưỡng linh dược, cùng với đan phương thượng cổ luyện chế linh đan, quan khiếu bố trí đại trận, đều là bảo bối quý giá, giá trị còn hơn những pháp bảo kia, lão phu cho rằng đây mới là thứ quý giá nhất trong truyền thừa địa.

- Trước đây Thái Hư tiên phách nói là có ba cuốn thiên thư, có tìm được không?

Phương Hành nghe hắn nói tới cổ tạ, trong lòng khẽ động, vội vàng hỏi.

- Cái này thì không có, chủ yếu là còn có một tòa đại điện, chúng ta chưa mở ra.

Lộc Tẩu nghe thấy vậy, vẻ mặt cũng trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói một câu.

Phương Hành cũng cảm thấy kỳ lại:

- Thái Hư tiên phách đã vong, trong tiên phủ này chắc không có chỗ nào là không mở được mới đúng chứ?

Lộc Tẩu gật đầu, nói:

- Mở thì tất nhiên là mở được, có điều ở sâu trong tiên phủ này có một tòa đại điện, cửa điện đóng chặt, không biết là chứa gì, chúng ta vốn định đi vào, nhưng vừa tới gần, liền thấy tâm hoảng ý loạn, dường như lờ mờ nghe thấy tiếng gào khóc thê lương từ trong điện truyền đến, sau khi phân biệt thì lại không thấy gì, cũng không biết bên trong có phải có gì trấn áp không, dù sao đó là Tiên Vương tự mình trấn áp, chúng ta không dám tự tiện động vào, liền chờ sau khi thương lượng với ngươi xong rồi quyết định!

- Còn có nơi như vậy à?

Phương Hành hơi ngẩn ra, cũng có chút kích động đứng lên:

- Ta đi xem thử!

Nhưng Long nữ lại kéo hắn lại, lắc đầu.

Phương Hành cũng có phản ứng, cười khổ một tiếng:

- Chờ ta chuẩn bị một chút đã!

Hắn vừa nghe thấy trong tiên phủ này còn có một nơi như vậy, liền nổi lên hứng thú, với tính tình thích chọc tổ ong vò vẽ của hắn mà nói, làm sao mà chịu được? Có điều Long nữ lại lo lắng một vấn đề khác, thực lực của Phương Hành tất nhiên là mạnh nhất trong mọi người hiện giờ, nhưng sau khi hắn chém đi trường sinh, thọ nguyên không ổn, thần thông lúc này có thể dùng nhưng lại không dùng được, một khi dùng, cho dù là không sử dụng Đại Đồ thần pháp chỉ sợ thọ nguyên cũng sẽ theo đó mà tiêu hao, đây cũng chính là chỗ lợi hại của pháp môn thánh nhân phản phệ!

Lộc Tẩu vốn là già tới thành tinh, liếc một cái lại ra lo lắng trong lòng Long nữ, bất độngng thanh sắc di dời đề tài, cười nói:

- Trừ khí điện, kinh điện ra, còn có một đan điện chuyên chứa linh đan bảo dược, phù điện chứa phù triện, đều là kỳ trân hiếm thấy thế gian. Ha ha, lần này là phát tài thật rồi, chuyển hết những thứ này về Thiên Nguyên, nếu là trước kia, chỉ sợ tuyệt đối có thể lập được một đại giáo truyền lại đời sau, cho dù siêu việt Phù Diêu cung và mấy đạo thống của bát đại gia cũng không phải là không thể.

Là nói chuyện tốt, nhưng Phương Hành lạinhư nghĩ tới gì đó, cười nói:

- Vì sao nói là Thiên Nguyên trước kia?

Lộc Tẩu cười cười, lắc đầu nói:

- Bởi vì truyền thừa như vậy ở Thiên Nguyên cũng không thấy nhiều, ha ha, Thiên Huyền Cửu quan đã mang đi tạo hóa và tài nguyên vô tận của Thiên Nguyên, chỉ sợ tài nguyên trong mỗi một quan đều không thua gì truyền thừa ở đây, về sau cửu quan lục tục hàng thế, cũng để hết tài nguyên lại ở Thiên Nguyên, chỉ là bịngười hữu tâm khống chế, không chịu bỏ ra mà thôi, có thể nói thế này, trên Thiên Nguyên hiện giờ, tài nguyên, đạo pháp, nội tình có thể nói là vạn thế khó gặp!

Nói đến đây cũng có chút cảm xúc, nhìn về phía một vị luận đạo giả đi theo Phương Hành, đó là một Thần tộc sinh linh, Lộc Tẩu hạ thấp giọng nói:

- Lúc trước Thần Chủ dẫn Tam Thiên Thần tộc hàng lâm Thiên Nguyên, có người cảm thấy có nguy cơ, cho rằng Thiên Nguyên sắp bị diệt, cũng có người cảm thấy đám Thần tộc sinh linh kia chính là thằng hề, không chịu nổi một kích, lão phu thì cảm thấy, Thần Chủ cùng với Tam Thiên Thần tộc dưới trướng vừa không phải là thằng hề, cũng không có năng lực tiêu diệt Thiên Nguyên, chỉ sợ tác dụng của bọn họ căn bản chính là giống như đá mài đao vậy, vừa hình thành áp lực to lớn cho Thiên Nguyên vừamang tới tài nguyên tạo hóa vô tận cho cho họ, dùng phương pháp này để tôi luyện tuyệt thế thần binh.

- Quả thật là có khả năng này.

Ánh mắt Phương Hành trầm, gật đầu.

Hiện tại thực lực của hắn cũng đột nhiên tăng mạnh, cảnh giới gần với tiên, ánh mắt cũng khác, lúc trước Thần Chủ làm việc, có thể nói là mạnh mẽ vang dội, tàn nhẫn dị thường, mà thực lực cá nhân của nàng ta lại mạnh mẽ vô cùng, dường như cả Thiên Nguyên không có ai là đối thủ của nàng ta, nhưng trên thực tế, Thần Chủ làm việc, lại giống như vẫn có chút bó tay bó chân, giống như là đang kiêng dè tồn tại gì đó.

Lại nghĩ tới Thiên Nguyên lúc đó, Cửu thánh đều đã rời khỏi, Thần Chủ tất nhiên không phải là kiêng dè bọn họ, như vậy, rốt cuộc là loại tồn tại nào vẫn đang âm thầm quan sát Thần Chủ, vừa không ngăn cản nàng ta, lại khiến nàng ta không dám hoàn toàn phóng tay phóng chân.

- Bỗng nhiên có một loại cảm giác giống như là lợn được nuôi.

Phương Hành cũng không biết tại sao lại nghĩ đến đám đệ tử lợn béo kia.

Tồn tại âm thầm này chẳng phải chính là giống như mình, một mặt tạo áp lực cho đám lợn này, một mặt lại cho chúng tài nguyên không đếm xuể, ép chúng phải tu luyện và trưởng thành sao? Chỉ có điều mình thuần túy là chơi thôi, những người đó lại không biết là đang nghĩ gì.

- Ài, Thiên Nguyên Thiên Nguyên, cứ mặc họ đi, hiện tại mối quan tâm của chúng ta chính là bản thân mình!

Phương Hành suy nghĩ một hồi, liền lắc đầu không nghĩ nữa, cười cười nhìn về phía Lộc Tẩu, nói:

- Chúng ta hiện tại chính là lợn trong chuồng, tuy không có ai nhìn chằm chằm, nhưng cũng không có người cho ăn, chỉ có thể tự tìm thức ăn, nghe ngươi phân tích như vậy, hiện tại chúng ta tuy tìm được thức ăn, nhưng so với

Thiên Nguyên thì vẫn còn kém xa, vậy trước tiên cứ cất đi đã, đợi tìm cái khác.

- Ài, nội tình nơi này hùng hậu như vậy, chẳng khác nào chúng ta một mình chiếm một khối huyền quan!

Khi Phương Hành hình dung huyền quan thành thức ăn cho lợn, Văn tiên sinh lại rung đùi đắc ý tiêu sái đi tới, trên mặt không giấu được nét cười, có điều bên trong nụ cười lại có một tia lo lắng:

- Có điều, chúng ta bây giờ còn có vẫn có một vấn đề lớn!

- Vấn đề gì?

Phương Hành, Long nữ, Lộc Tẩu nghe vậy, đồng thời nhìn về phía hắn.

- Rất đơn giản.

Văn tiên sinh thở dài một tiếng, dở khóc dở cười nói:

- Đó chính là làm sao để ra ngoài?

Hắn quay người chỉ về phía tiên phủ, trầm giọng nói:

- Đại sự cỡ này nên chuẩn bị trước, ta vừa rồi đã đi khắp tiên phủ này, trừ một tòa đại điện bị phong bế cuối cùng đó ra, nơi khác đều xem qua rồi, trong truyền thừa này chỉ có các loại pháp bảo và linh đan phù triện, không có tài nguyên cho người sinh tồn, tài nguyên thì chúng ta cũng vẫn còn một ít, nhưng cũng không đủ để tiêu hao, hơn nữa càng mấu chốt hơn là chúng ta không thể cứ ở đây mãi được, nơi này không có cửa ra, mà cửa vào thì bị tiên binh tiên tướng đuổi tới canh giữ, ngay cả bọn họ là ai cũng không biết, làm sao mà đối phó được?

Vấn đề hắn đề xuất cũng khiến bọn Phương Hành phải suy nghĩ nghiêm túc.

Đây quả thật là một vấn đề rất ác liệt, lúc ấy bọn họ không có lựa chọn khác, dưới sự đuổi giết của tiên binh tiên tướng, chỉ có thể tạm thời trốn vào truyền thừa địa này, tới về sau quả thật cũng phát hiện tiên tàng cực lớn, nhưng mấu chốt là ở chỗ, không thể cứ ở đây mãi được, không nói đến tài nguyên có đủ hay không, trốn ở đây mãi cũng buồn muốn chết.

Trước tiên vẫn phải tìm phương pháp rời khỏi đây đã.

- Ta biết những người đó là ai!

Bên cạnh có người tiếp lời, chỉ thấy Thái Hư Bảo Bảo cưỡi trên lưng một con lợn đi tới, cũng không biết hắn là hối lộ đám lợn chỉ nghe lời Phương Hành này thế nào, không ngờ lại cam tâm tình nguyện làm tọa kỵ cho hắn, chậm rãi đi tới trước mọi người, vẻ mặt lại vô cùng ngưng trọng, nói:

- Vừa rồi khi đám tiên binh tiên tướng kia đuổi tới, ta không chỉ một lần nghe thấy bọn họ nhắc tới 'Đế Thích' đại nhân gì đó, chỉ từ danh hiệu đã đủ để ta đoán ra lai lịch của bọn họ!

- Lai lịch gì?

Nghe vậy, ai nấy đều ngưng trọng, trầm giọng hỏi.

Thái Hư Bảo Bảo vẻ mặt lạnh lùng, cúi đầu cười, nói:

- Đại Tiên giới có ngàn vạn đạo thống, hơn trăm triệu chủng tộc, năng nhân dị sĩ cũng đầy rẫy, nhưng lấy 'Đế' làm họ, lại chỉ có một mạch, đó chính là hậu duệ của người từng đứng đầu thiên đình thượng cổ, sau khi thiên đình cổ bị tiêu diệt, đế vương nhất mạch đó lại vẫn được bảo tồn, dùng Đế làm họ, chính là một trong mấy mạch có nội tình sâu nhất, thế lực cũng mạnh nhất, tộc trưởng hiện giờ chính là Xích Tiêu Tiên Vương trong Tam Thập Tam Thiên Tiên Vương.

Khi nói, thanh âm của hắn lộ ra có chút lạnh lẽo:

- Lúc trước chủ mưu vây giết chủ nhân nhà ta, chính là người này!

Chương 1367: Trên tiên còn có tiên

- Lúc trước chủ nhân bị Xích Tiêu Tiên Vương liên hợp với mấy bang thủ khác đả thương, bỏ chạy vào Long tộc cổ giới, trong những người phụ trách đuổi giết hắn có một người là Đế Lưu, chính là tam tử của Xích Tiêu Tiên Vương, đệ đệ của Đế Thích, thanh Quỷ Đầu Đại Đao trong tay sư phó hiện tại chính là bội đao của Đế Lưu lúc trước, có điều Đế Lưu chắc là bị chủ nhân nhà ta trấn sát, bằng không bội đao của hắn cũng sẽ không được đặt ở trước linh vị của chủ nhân, mà xem ra, người tiếp nhận Đế Lưu chính là trưởng tử Đế Thích của Xích Tiêu Tiên Vương, nghe những người đó vừa rồi nói, bọn họ mấy trăm năm qua vẫn đang tìm tiên phàm chi lộ đó, chắc chính là muốn tìm một mảng truyền thừa địa này, chiếm làm của riêng.

Nghe thấy Thái Hư Bảo Bảo giảng giải, các tu sĩ đã hơi nắm được lai lịch của đám người kia, tâm tình cũng càng trầm trọng hơn, nếu mục đích của Đế Thích đó chính là truyền thừa địa này, vậy chỉ sợ bọn họ càng không dễ dàng thoát thân. . .

Đây giống như là đối phương vẫn đang tìm một bảo bối, hiện giờ vất vả lắm mới tìm được, tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tay, thật đáng buồn là bọn họ hiện giờ lại ở trong chính bảo bối này, vậy chẳng khác nào sớm muộn gì cũng sẽ lọt vào trong tay người ta sao?

- Đám Đế Thích, Đế Lưu đó rốt cuộc là mạnh cỡ nào.

Trong một mảng trầm mặc, Phương Hành chậm rãi mở miệng, hỏi ra một câu.

Thái Hư Bảo Bảo nghe vậy, vẻ mặt cũng trở nên ngưng trọng, nhướng mày giống như là nghĩ đến gì đó, qua rất lâu, mới trầm ngâm nói:

- Ta cũng không quá hiểu biết về cảnh giới tu hành của tiên đạo, nhưng đại khái cũng có nghe nói, tu hành thành tiên chính là điểm cuối của con đường tu hành, nhưng đối với tiên mà nói, đây mới chỉ là bắt đầu, đại khái thì kỳ thật sau khi người tu hành độ kiếp, đã có thể gọi là Tán tiên, mà sau khi vượt qua cửu kiếp thì là Tán tiên đỉnh phong, thậm chí có thể xưng là chân tiên.

- Có điều cho dù chân tiên, cũng có chính tiên và ngụy tiên.

- Chính tiên chính là sau khi vượt qua cửu kiếp, lại có được tiên mệnh, tiên như vậy chính là tiên được thiên địa tán thành, đường

đường chính chính, có được Đại Tiên giới thì chính là được tinh không tán thành, có danh mục riêng, gọi là "Phong chính'.

- Mà ngụy tiên chính là tiên vượt qua cửu kiếp, nhưng không có được tiên mệnh!

- Tiên như vậy phần lớn là ngoài tiên giới phi thăng mà đến, thân phận rất xấu hổ, luận về thực lực thì cũng không bằng được chính tiên, chỉ có một số người nổi bật trong đó mới có thực lực giao phong với chính tiên, nhưng ở cảnh giới về sau thì không bằng chính tiên!

Chính tiên!

Ngụy tiên!

Hai tên gọi lần đầu nghe thấy này lại khiến Phương Hành, Ngao Liệt, Lộc Tẩu đều vẻ mặt ngưng trọng.

Nếu luận nghiêm túc, Phương Hành đã sớm vượt qua cửu kiếp, chính là ngụy tiên chính nhi bát kinh.

Mà Lộc Tẩu tuy còn thiếu một kiếp, nhưng nội tình và thực lực từ lâu đã đạt tới, cũng có thể xem như là ngụy tiên.

Ngao Liệt thì ngủ say trong Tạo Hóa Lôi Trì, đã sớm vượt qua cửa này, trở thành ngụy tiên.

Bọn họ thực lực cá nhân của bọn họ cũng đã sớm được thể hiện, quả thật là mạnh hơn nhiều đại bộ phận tu sĩ Độ Kiếp, có điều từ lời nói của Thái Hư Bảo Bảo cho thấy, bọn họ cũng quả thật còn có tiềm lực chưa khai quật, ví dụ như thực lực của Phương Hành mạnh hơn Ngao Liệt, mà Ngao Liệt thì rõ ràng mạnh hơn Lộc Tẩu, từ đó có thể lý giải, bởi vì ba người bọn họ đều cách chính tiên một khoảng cách!

Phương Hành lại cách cảnh giới Chính Tiên gần nhất, Ngao Liệt thứ hai, rồi tới Lộc Tẩu.

- Các ngươi cũng đều là hạng người có tiềm lực không tầm thường, nhưng nếu không có được tiên mệnh, cuộc đời cuộc đời này này cũng chỉ đến đó là kết thúc!

Thái Hư Bảo Bảo trầm giọng nói:

- Không có tiên mệnh thì vĩnh viễn không thể được phong chính, không thể phong chính thì vĩnh viễn không thể tiếp tục tu hành, bất kể có được tài nguyên gì, pháp môn gì, nhiều nhất cũng chỉ là đảm bảo cảnh giới của mình không hạ xuống mà thôi!

- Không ngờ còn có cách nói này!

Sắc mặt đám người Lộc Tẩu cũng đều trở nên khó coi, tâm tình cực kỳ nặng nề.

Tầm quan trọng của tiên mệnh, bọn họ cũng được nghe nói, chỉ là không ngờ lại quan trọng như vậy mà thôi.

Nếu nói người thường bước lên con đường tu hành, là bắt đầu từ dòng linh khí đầu tiên, không có một dòng linh tính đó thì không thể tu hành, vậy tu hành của tiên không nghi ngờ gì nữa là bắt đầu từ tiên mệnh, có tiên mệnh thì có thể tiếp tục tu hành, không có tiên mệnh thì vĩnh viễn đình trệ!

- Rốt cuộc là nguyên nhân gì dẫn tới tiên mệnh trọng yếu như vậy?

Phương Hành híp mắt, hỏi ra vấn đề này, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

- Ha ha, tiên mệnh vốn là tài nguyên quý giá nhất trong vũ trụ, còn gì mà nói.

Thái Hư Bảo Bảo lại bật cười, ánh mắt có chút thần dị, trầm giọng nói:

- Nếu bảo ta giải thích nguyên lý của tiên mệnh đó, ta cũng không giải thích được, hoặc là nói, trừ phi là mình có tiên mệnh, nếu không căn bản không thể nói hết diệu dụng của nó. Có điều có một điểm có thể xác định, Đại Tiên giới, chính bởi vì sự tồn tại của tiên mệnh mới có sự phồn vinh về sau, cũng chính là có sự tồn tại của tiên mệnh mới có sự tồn tại của tiên cường đại hơn! Tu sĩ tu hành đều biết sự trọng yếu của tài nguyên, nói một câu không không chút khách khí thì tiên mệnh này đại khái cũng là tài nguyên tu hành quý giá nhất trên đời... Không phải một trong!

- Tài nguyên tu hành quý giá nhất.

Hình dung này thật sự rất nặng.

- Không sai, về lai lịch của tiên mệnh thì có rất nhiều, có người nói nó sinh ra từ trên tầng trời Tam Thập Tam cao nhất, không phải người có đại pháp lực thì không thể có được; cũng có người nói nó sinh ra từ trong vũ trụ thời hỗn độn chi sơ, không phải người có đại tạo hóa thì không thể có được; cũng có người nói thiên mệnh đó chính là ý chí của thương thiên, có thể bao la vạn trượng, tạo hóa huyền bí. Không ai biết cách nói nào mới là chính xác, có điều có một điểm có thể xác định, đó chính là số lượng tiên mệnh sẽ càng ngày càng ít, ít đến mức chủ nhân của nhà ta đường đường là Tiên Vương, trước lúc vẫn lạc, bên cạnh cũng chỉ có một tiên mệnh mà thôi, bị ta trộm ra, định dùng nó để hóa thành chân nhân, kết quả lại bị các ngươi...

Khi nói đến đây, ánh mắt nhìn Phương Hành của Thái Hư Bảo Bảo có chút u oán.

- Ha ha.

Phương Hành đành phải cười ha ha, vòng qua đề tài này, lại hỏi:

- Cảnh giới trên tiên là gì?

Ném tiên mệnh đi chính là nước đã hắt ra ngoài, Thái Hư Bảo Bảo cũng không nghĩ có thể lấy lại được, chỉ đành u oán nhìn Phương Hành một cái rồi thở dài:

- Các ngươi đềulà ngụy tiên, tu vi đã tới cùng rồi, không thể tiến thêm một bước, nhưng nếu có thể có được tiên mệnh, sau khi phong chính có thể tiếp tục tu hành, mà cảnh giới trên tiên chính là Thái Ất Chính Tiên, có năng lực nuốt nhả nhật nguyệt, mà trên Thái Ất Chính Tiên thì còn có cảnh giới Đại La Kim Tiên, chính là tồn tại biến hóa vô cùng, tung hoành hoàn vũ.

Thái Ất chính tiên!

Đại La Kim Tiên!

Hai cách gọi vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này khiến cho tim mọi người đều rúng động, dẫn phát một mảng suy nghĩ sâu xa.

- Vậy... trên Đại La Kim Tiên thì sao?

Thanh âm Phương Hành khẽ run rẩy, không nhịn được lại hỏi một câu.

Thái Hư Bảo Bảo hơi cúi đầu, nụ cười cổ

quái:

- Đó tất nhiên chính là vương của chúng tiên, Tiên Vương một niệm sinh ra thế giới rồi!

Tự thuật về ba cảnh giới này khiến cho đám người Phương Hành đều lâm vào một mảng trầm mặc.

Khi ở Thiên Nguyên, chỉ cảm thấy tiên đã là tồn tại cao nhất thế gian rồi, đó đã là mục tiêu chung cực của vô số tu sĩ!

Nhưng cho tới lúc này, cách tiên rất gần rồi, mới biết trên tiên còn có cảnh giới cao hơn!

Bọn họ đều là người tu hành, ai mà không muốn bước vào cảnh giới cao hơn?

Có điều hôm nay được nghe Thái Hư Bảo Bảo nói, liền biết rằng ở trước mặt bọn họ còn có một cánh cửa nữa!

Đó chính là có được tiên mệnh, phong chính tiên thân!

- Tiên nhân được phong chính có nhiều không?

Qua hồi lâu, Phương Hành mới vẻ mặt hơi chút ngưng trọng hỏi ra vấn đề này.

- Đương nhiên là không nhiều lắm, hiện tại không phải là trước kia, tiên mệnh ít tới đáng thương, sao có được nhiều tiên mệnh như vậy?

Thái Hư Bảo Bảo dứt khoát lắc đầu:

- Ở Đại Tiên giới, không có sự tồn tại của cửu kiếp, trên cơ bản chỉ cần tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh thì miễn cưỡng có thể xem như là Tán tiên, nhưng trong những Tán tiên này tuyệt đại bộ phận là cả đời cũng không thể có được tiên mệnh để phong chính. Chỉ có thể cả đời làm Tán tiên thọ nguyên hữu hạn, chỉ luôn nghĩ cách để kéo dài mạng sống. Mà có thể đạt được tiên mệnh, chỉ có những kỳ tài đứng đầu đại thế gia, đại đạo thống, cùng với người nổi bật trong Tiên Vương huyết duệ, những người đó không thể dùng đạo lý để tính toán, bọn họ trời sinh đã có vòng sáng lớn, tài nguyên vô tận, lại có thể thoải mái phong chính, cho nên thực lực của bọn họ cũng hơn xa Tán tiên bình thường, thậm chí có thể dùng một trời một đất để hình dung, cảnh giới Chính Tiên, Tán tiên không thể tưởng tượng!

- Đó là đương nhiên, cũng không chỉ là Đại Tiên giới như vậy, Thiên Nguyên chẳng phải cũng thế sao?

Các tu sĩ đều thầm nghĩ:

- Con nhà thế gia, tu hành luôn dễ dàng hơn so với người khác.

- Được rồi, trở lại chuyện chính đi, vậy Đế Thích đó hiện giờ là thực lực gì?

Phương Hành trầm ngâm một phen, liền hỏi đến chính đề.

Thái Hư Bảo Bảo giải thích nhiều như vậy, cũng chính là muốn lý giải vấn đề này cho bọn họ.

- Đế Thích chính là trưởng tử của Xích Tiêu Tiên Vương, nghe nói tư chất của hắn không bằng tam tử Đế Lưu của Xích Tiêu Tiên Vương, lúc trước Xích Tiêu Tiên Vương có được tiên mệnh đầu tiên, cũng để cho Đế Lưu, chứ không phải Đế Thích. Nhưng có thể tưởng tượng được, Đế Lưu sau khi bị chủ nhân trấn sát, Đế Thích là trưởng tử của Tiên Vương, Xích Tiêu Tiên Vương không thể không cho hắn tiên mệnh, nhưng từ thời gian cho thấy, thời gian hắn có được tiên mệnh chắc chưa đến một ngàn năm. Nếu tư chất của hắn cao một chút, e là đã sớm tu thành Thái Ất Chính Tiên, tiếp cận Đại La Kim Tiên, mà nếu tư chất của hắn kém, thời gian một ngàn năm này chắc cũng có thể thành Thái Ất Chính Tiên rồi, đó cũng là tồn tại mà chúng ta không thể đối phó.

Thái Hư Bảo Bảo tuy là suy đoán, nhưng cũng khiến cho người ta tâm tình nặng nề.

Quả thật là vậy, người ta là Thái Ất Chính Tiên, chúng ta lấy gì ra để đọ với người ta?

Dù sao người ở đấy, mạnh nhất như Phương Hành cũng chỉ là ngụy tiên chưa có được tiên mệnh.

Ngụy tiên người mạnh nhất trong ngụy tiên, cũng chỉ là có thể tranh phong với chính tiên mà thôi, đụng phải Thái Ất Chính Tiên, chỉ sợ sẽ bị một chưởng đập chết?

Thế thì chơi làm sao được?

Chương 1368: Thái thượng truyền nhân

- Những tiên binh tiên tướng vừa rồi chắc là chưa được phong chính phải không?

Vốn mơ hồ với khái niệm của tiên giới, cùng với trình độ lực lượng của đối thủ, sau một phen giải thích của Thái Hư Bảo Bảo, trong lòng mọi người đã trở nên rõ ràng hơn, mà lúc này, Phương Hành tất nhiên cũng có đắn đo trong lòng, không biết là hắn đang tính kế gì, sau khi trầm ngâm một lúc, cuối cùng hỏi:

- Tiên tướng mà ta từng tận mắt thấy, phát hiện hắn thực lực tuy không kém, nhưng dường như cũng không mạnh hơn ta, cho dù lão Tam xuất thủ, chắc cũng có thể giết được hắn, chỉ có điều tiên binh bên cạnh hắn ai nấy đều thực lực không kém, số lượng không biết là bao nhiêu, một hai chục người thì còn có thể địch được, nhưng mà hai mươi ba mươi người vậy thì khó chơi lắm.

- Hả, hắn là muốn ra ngoài đón đánh sao?

Trong lòng các tu sĩ cũng ngẩn ra, nghĩ tới điểm này.

Nếu tiên được phong chính thưa thớt, vậy tiên binh tiên tướng ở bên ngoài khả năng được phong chính cũng không tính là lớn.

Nhưng vậy, các tu sĩ chống lại bọn họ, cũng không phải không có phần thắng...

- Ê ê, sư phó, ngươi đừng nghĩ như vậy.

Thái Hư Bảo Bảo vừa nghe thấy ý đồ của Phương Hành, vội vàng khuyên nhủ:

- Kết cục của Cửu Đầu Trùng vừa rồi ngươi còn chưa thấy à? Thực lực của hắn không yếu, cho dù là vừa có được tiên mệnh, thực lực chưa ổn định, nhưng cũng không phải là ngụy tiên bình thường có thể chống đỡ, nhưng vì sao hắn vẫn bị trấn áp? Còn không phải là bởi vì có một đạo phù triện màu tím đó ở đấy sao, phù triện đó không phải là phù triện bình thường, người có thể viết ra phù triện đó, e là cảnh giới cũng phải là Thái Ất Chính Tiên, có đạo phù triện đó, chúng ta không thể thắng được đâu.

Nghe thấy vấn đề này, mọi người lại im lặng, không biết phải làm sao.

Sau một phen trầm mặc, vẫn là Lộc Tẩu mở miệng trước:

- Hay là trước tiên phân tích một chút về đại thế đã đi, lão phu vẫn có một chuyện không rõ, Thái Hư Tiên Vương có bản sự như vậy, rốt cuộc là vì sao lại bị Xích Tiêu Tiên Vương ám toán? Cho dù là ở Thiên Nguyên, đạo chủ các phương cũng biết phải dĩ hòa vi quý, nếu không có huyết hải thâm cừu, sẽ không tùy tiện động võ. Bằng không, cho dù có thể giết được đối thủ, bản thân cũng phải trả giá đắt, các ngươi nhìn Xích Tiêu Tiên Vương đi, tuy thành công ám toán Thái Hư, nhưng cũng tổn thất nhi tử mà mình thương yêu nhất, hắn lúc trước rốt cuộc là nghĩ gì mà cứ muốn xuất thủ với một vị Tiên Vương cùng cấp với hắn.

Rốt cuộc vẫn là người già thành tinh, đến hắn hỏi ra khiến ánh mắt Thái Hư Bảo Bảo cũng có chút âm trầm.

- Ha ha, Đại Tiên giới chính là nơi tường hòa yên tĩnh, tiêu diêu tự tại trong truyền thuyết, nhưng...

Một lúc sau sau, Thái Hư Bảo Bảo mới cười lạnh lên tiếng:

- Đây đã là chuyện quá khứ rồi!

- Phân tranh sát phạt của Tiên giới đã tồn tại từ lâu.

Trong khẩu khí của hắn không ngờ có chút vẻ trào phúng:

- Vạn năm trước, Thanh U Tiên Vương, cũng chính là Thanh Đế của tiên giới, liên thủ với mấy vị Tiên Vương, chinh chiến với Phật môn trước nay luôn giao hảo với Tam Thập Tam Thiên, táng diệt Phật Thổ, bức Phật Chủ đương thời truyền lại y bát, vĩnh đọa U Minh, tự phong Tây Thiên Phật giới, chính là khởi nguyên của trận đại chiến này; Sau đó mấy ngàn năm, cuối cùng là ở bảy ngàn năm trước, Thương Ngô Tiên Vương, tức là Thương Đế, lại nổi chiến loạn, dẫn người tấn công Thái Cổ Yêu giới, cuối cùng chém chết Yêu Đế, nhất thống Yêu loại!

- Tới về sau; Tiên giới to như vậy lại chỉ có hai phương đạo gia và Long tộc cùng tồn tại, vốn hai bên ký kết khế ước, vĩnh viễn không xâm phạm lẫn nhau, nhưng khế ước này kéo dài chưa được bốn ngàn năm liền lại bị xé bỏ! Xích Tiêu Tiên Vương xuất thủ, liên hợp với Thanh U Tiên Vương, Thương Ngô Tiên Vương, chinh phạt Long tộc cổ giới, mặc dù có mấy vị Tiên Vương ra mặt ngăn cản, nhưng vẫn không thể cứu vãn vận mệnh Long tộc cổ giới bị tiêu diệt, tới lúc đó, tiên giới to lớn như vậy, liền chỉ còn đạo gia truyền thừa. Đoạn thời gian đó, đạo gia thật sự là phồn thịnh đến cực điểm!

Diệt phật, diệt yêu, lại đánh phá Long giới.

Những lời kể rất thản nhiên của Thái Hư Bảo Bảo lại giống như đè một khối đá lớn vào trong lòng mọi người.

Các tiên vương trong cố sự này thực sự quá sính cường.

Bọn họ đều biết Đại Tiên giới xảy ra chuyện, cũng biết Tây Thiên Phật giới và Thái Cổ Yêu giới đều bị hủy hoại, lại biết trong Long tộc cổ giới đã không còn chân long đóng quân, nhưng dù là như vậy, cũng không ngờ cục diện này không ngờ là bị đánh ra.

Ác chiến cỡ nào mới tạo thành một phen cục diện hiện giờ?

Lại rốt cuộc bởi vì gì, mới có chiến cuộc đáng sợ như vậy xuất hiện?

Mà Thái Hư Bảo Bảo, hiển nhiên không có ý muốn giải thích, sau khi kể xong cố sự đó liền lắc đầu, trong mặt lộ ra nụ cười lạnh:

- Trên trời dưới đất, duy đạo độc tôn, duy tiên độc tôn. . . sau khi đánh phá Long giới, sự uy nghiêm của chúng tiên quả thực là ngang với trời! Chỉ tiếc loại phồn thịnh này không kéo dài được bao lâu, sau khi hủy Phật giới, phá Yêu giới, lại diệt Long giới, mười ba vị Tiên Vương của đạo gia cũng không an ổn được bao nhiêu năm, cuối cùng là bắt đầu vào một ngàn năm trước, bắt đầu nội đấu...

-Sao lại như vậy?

Đám người Lộc Tẩu và Văn tiên sinh nghe

thấy vậy, đều mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cảm thấy khủng hoảng.

Vốn sau khi nghe thấy chúng tiên diệt phật, diệt Long giới, diệt Yêu giới, đã thấy nhóm người này quá mạnh rồi, nhưng trong lòng vẫn chưa tiêu hóa được hết, giờ lại nghe thấy bọn họ lại bắt đầu nội đấu, điều này thật sự khiến cho người ta quá khó tiếp nhận.

Đám tiên đó rốt cuộc là sính cường cỡ nào?

Đầu tiên là khi xây dựng Đại Tiên giới đã đánh bại tất cả Thần tộc sinh linh, biến họ thành nô bộc, về sau liên tục diệt cả Phật môn, Yêu tộc, Long giới có lý niệm tu hành hoặc là chủng tộc bất đồng, rồi sau không bao lâu lại lại bắt đầu nội đấu?

Người tu hành tiếc thân tiếc mạng, sao lại làm ra chuyện điên cuồng cỡ này?

Ngay cả các đại đạo thống trên Thiên Nguyên, cũng đều biết đạo lý dĩ hòa vi quý!

Phương Hành từ lúc bước vào con đường tu hành, liền ác chiến không ngừng, đó là bởi vì hắn luôn phá vỡ quy tắc, không ngừng tiến lên trên.

Nhưng đối với giữa các đại đạo thống mà nói, cục diện chỉnh thể lại khá là bình hòa!

Không nói cái khác, chỉ dùng bát đại gia làm ví dụ, đó chính là giữa các nhà các phương, trong nội địa thì tư đấu không ngừng, nhưng bên ngoài lại vẫn tường an vô sự, chỉ sợ, ngay cả thần tử của một tộc bị tộc khác chém, hai đại đạo thống này cũng sẽ không đến mức đánh nhau ngươi chết ta sống!

Khả năng lớn nhất là người nhường ta một bước, ta sẽ lui một bước, sau đó thì ta tốt ngươi tốt mọi người đều tốt!

Giữamặt mũi thì cũng phải lót bên trong chăn đã!

Bởi vì bọn họ đều biết, chuyện có lớn tới mấy cũng không thể đấu tới lưỡng bại câu thương, rồi để người khác chiếm tiện nghi!

Nhưng Đại Tiên giới này vốn là nơi yên tĩnh tường hòa trong truyền thuyết, có Đại Tiên giới đại tự tại, không ngờ lại hoàn toàn ngược với Thiên Nguyên?

Chẳng lẽ bọn họ là muốn tự chịu diệt vong, cho nên mới đấu găng như vậy à?

- Ha ha, có phải cảm thấy bọn họ làm như vậy, căn bản chính là tự chịu diệt vong không?

Thái Hư Bảo Bảo dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng bọn họ, bỗng nhiên cười lạnh hỏi

một câu.

Mọi người giật mình, ngẩng đầu nhìn hắn.

- Chủ nhân nhà ta lúc tiền từng nói nhiều lần, nói Đại Tiên giới hiện tại cứ tranh đấu thế này, cũng chính là lúc hạo kiếp tiến đến!

Thái Hư Bảo Bảo thở dài một tiếng:

- Hắn không muốn nhúng chàm vào đó, cho nên mới chỉ lo việc của mình, chỉ có điều vẫn không có được kết cục tốt, ngược lại trở thành người vẫn lạc đầu tiên trong các Tiên Vương, cũng chính thức mở màn cho cuộc Tiên Vương chi chiến! Ta khi đó chỉ là khí linh, không nhớ được quá nhiều, càng không hiểu được nhiều, ta chỉ biết, các Tiên Vương giống như là điên rồi vậy, không ngừng đấu, không ngừng đánh, dường như không phá vỡ Đại Tiên giới, không đưa tất cả mọi người vào U Minh thì không chịu dừng tay.

- Chẳng lẽ là bị nguyền rủa à?

Lộc Tẩu thốt lên, nhưng rất nhanh liền ngậm miệng lại, sắc mặt ửng đỏ.

Hắn vốn là muốn nói, Tiên Vương này giống như là trúng nguyền rủa, lực lượng trong cõi minh minh thúc đẩy bọn họ chinh chiến, tự chịu diệt vong, nhưng rất nhanh liền nghĩ đến, những Tiên Vương đó đều là cường giả đỉnh cao nhất trong hoàn vũ này, trên đời này làm gì còn ai nguyền rủa được bọn họ?

Cũng là Thái Hư Bảo Bảo nghe thấy, bỗng nhiên cười quỷ dị, nhìn Lộc Tẩu nói:

- Không chừng là ngươi nói đúng đấy?

- Hả?

Lộc Tẩu ngây người, chớp chớp mắt không nói gì.

Thái Hư Bảo Bảo thở dài nói:

- Tất cả hỗn loạn này tuy là bắt đầu từ một vạn năm trước khi diệt phật, nhưng ta lại nhớ rõ, chủ nhân nhà ta dường như trước kia từng nói một câu thế này, đó chính là mầm tai hoạ của trận hạo kiếp này là từ trước lúc diệt phật đã được chôn xuống rồi.

Trong sân không ai lên tiếng, đều lẳng lặng chờ hắn nói tiếp.

Mà Thái Hư Bảo Bảo cũng không lằng nhằng, nói:

- Cái gọi là mầm tai hoạ đó ta cũng không biết nhiều lắm, nghe chủ nhân nhắc tới một hai câu, đó chính là một vạn năm trước, từng có một phương đạo thống cường thịnh vô cùng, nhưng lại đại nghịch bất đạo, gọi là Thái Thượng đạo, không biết là nguyên nhân gì, có lẽ là đạo thống này xúc phạm tới lợi ích của chúng tiên, bị các thế lực lớn là Tam Thập Tam Thiên, Thái Cổ Yêu giới, Long tộc cổ giới liên thủ tiêu diệt, thậm chí ngay cả Phật giới luôn chú trọng từ bi cũng dính vào chuyện này, đó quả thực chính là nhổ cỏ tận gốc, không chỉ là Tiên Vương của đạo đó bị giết, môn nhân đệ tử đều chết sạch không còn một ai, thậm chí ngay cả đạo thống của bọn họ ở thế gian cũng bị diệt trừ tận gốc!

- Thái Thượng đạo?

Phương Hành hơi ngẩn ra, không nhịn được lẩm bẩm nhắc lại.

Mà Thái Hư Bảo Bảo nói xong, liền hạ giọng, cười xấu xa nói:

- Khi Thái Thượng đạo đó bị diệt, ta vẫn chưa được đúc ra, tất nhiên không biết bản lĩnh của bọn họ, nhưng có thể dẫn động cơ hồ là tất cả thế lực của Đại Tiên giới tiêu diệt bọn họ, chắc hẳn cũng phải rất có bản lĩnh. Vấn đề cũng xảy ra ở đây, tục truyền, khi Thái Thượng đạo thống đó bị tiêu diệt, các môn nhân từng phát một lời thề độc, hoặc có thể nói là một lời tiên đoán, bắt đầu từ lúc bọn họ diệt vong, sẽ có hạo kiếp hàng lâm, chư thiên vạn giới, không ai may mắn thoát khỏi.

Nói tới đây, hắn mỉm cười, hài lòng nhìn vẻ kinh ngạc trên mặt tiên, nói:

- Cho đến hiện giờ, Đại Tiên giới vẫn có lời đồn, nói cuối cùng sẽ có một ngày, truyền nhân của Thái Thượng đạo trở về, táng diệt tiên giới, giết sạch chúng tiên.

- Truyền nhân của Thái Thượng đạo chẳng phải là...

Nghe thấy những lời này, Long nữ, Ngao Liệt, thậm chí là Lộc Tẩu, đều mặt đầy khiếp sợ nhìn về phía Phương Hành.

Thân phận truyền nhân của Thái Thượng đạo của Phương Hành bọn họ đều biết.

Chỉ không ngờ, thân phận này ở Đại Tiên giới lại có lai lịch lớn như vậy.

Ngay cả Phương Hành, lúc này nghe thấy những lời này, cũng không khỏi sắc mặt trắng bệch, trợn mắt há hốc mồm đứng lên, nhìn lướt qua mọi người ở bên cạnh, một lúc sau mới nói:

- Ta. . . Ta. . . Ta đến Đại Tiên giới chỉ là muốn cướp chút đồ thôi, không định làm lớn như vậy đâu.

Chương 1369: Sâu trong tiên phủ

Chôn vùi tiên giới, giết sạch chúng tiên?

Đầu bị chụp cái mũ lớn như vậy, Phương Hành thật sự có chút sợ hãi.

Tuy những gì Thái Hư Bảo Bảo nói đều là một số tin tức vỉa hè, cũng chưa chắc là sự thực, nhưng những lời này vẫn khiến trong lòng Phương Hành cảm thấy nặng trịch, không nói cái khác, lúc trước khi hắn tiếp nhận truyền thừa của Thái Thượng đạo thống, cũng đã từng nhìn thấy một màn thương thiên trấn diệt Thái Thượng đạo thống, cũng cảm nhận được lửa giận của Thái Thượng đạo khi bị táng diệt, còn lờ mờ nhớ rằng, ý chí lúc trước được lưu lại trong Thái Thượng đạo thống, quả thật từng gầm lên "Ngày sau người cầm kiếm chôn trời, chính là Thái Thượng thập nhất đồ ta", mà cái này thoạt nghe thì là bốc phét, nhưng không ngờ lại rất giống với lời đồn lưu truyền ở Đại Tiên giới.

- Không được, ta phải nhất đao lưỡng đoạn với Thái Thượng đạo.

Phương Hành cân nhắc một chút, đột nhiên đưa ra quyết định, nói như chém đinh chặt sắt.

Những người khác nghe thấy vậy lại không nói gì, ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

Giới tu hành trọng sư thừa, chưa từng thấy ai vừa mở miệng ra là đòi chặt đứt quan hệ với sư thừa của mình!

Huống hồ, cái ngươi tu là Thái Thượng đạo pháp của người ta, học là Thái Thượng đạo thần thông của người ta, nào có thể thế nói chặt là chặt?

Phương Hành dường như cũng biết những lời này không đáng tin, nhíu mày nói:

- Ít nhất cũng không thể để cho người ta biết được!

- Lời này không sai, bất luận thật giả, Đại Tiên giới đã có lời đồn như vậy, thân phận di đồ của Thái Thượng đạo thống này của ngươi không thể tùy tiện tiết lộ, bằng không nhất định sẽ dẫn tới rất nhiều phiền phức, thậm chí ngay cả Tiên Vương đều sẽ tìm ngươi, đến lúc đó sẽ náo nhiệt lắm.

Lộc Tẩu già tới thành tinh rồi, lúc này lập tức phụ họa.

- Không sai, phong khẩu lệnh này phải hạ xuống.

Văn tiên sinh cũng gật đầu, vẻ mặt vô cùng

ngưng trọng.

Hiện tại bọn họ đều là châu chấu buộc trên cùng một dây với Phương Hành, hơn nữa còn nhận không ít ân tình của hắn, tất nhiên cũng thật lòng lo lắng cho hắn!

Mặc dù ở đáy lòng bọn họ, cũng lờ mờ có chút lo sợ cho thân phận "Táng diệt Đại Tiên giới" trong lời tiên đoán của Phương Hành, nhưng hiện tại lại không có biện pháp khác, chỉ có thể đứng cùng một trận tuyến với Phương Hành, nghĩ tới chuyện gì cũng xuất phát từ sự an toàn của hắn.

Đương nhiên, với những người trước mắt mà nói, hoặc là thân nhân của Phương Hành, hoặc là môn nhân bằng hữu của hắn, hoặc là bởi vì đạo chướng mà quyết định đi theo hắn, nên cũng không lo sẽ có người rắp tâm hạm hại, một câu "phong khẩu lệnh” được nói ra, mọi người đều gật đầu, biết rõ tầm quan trọng của việc này, quyết định từ nay về sau dứt khoát sẽ quên đi thân phận "Thái thượng di đồ" của Phương Hành.

- Được rồi, không ngờ lại kéo ra một vấn đề lớn như vậy!

Lộc Tẩu cười khổ lắc đầu, nói:

- Nhưng bất luận là nói như thế nào, vẫn phải nghĩ biện pháp rời khỏi đây đã!

Vừa nghe thấy vậy, ai nấy đều cảm thấy có chút hoang đường, vừa rồi bọn họ nói tới những cái này, mục đích chỉ là để thảo luận làm sao rời khỏi đây, cũng không ngờ lại di dời đề tài, nói tới một số đề tài không thể tưởng tượng được, mà hiện giờ vấn đề chính yếu vẫn chưa giải quyết được, mà sau khi bọn họ nói nhiều như vậy, chẳng những không có chủ ý gì, trong lòng ngược lại càng cảm thấy nặng trĩu.

Hiện giờ đã biết được, những người trấn giữ Long giới tiên phàm chi lộ, cũng trấn áp Cửu Đầu Trùng, chính là thủ hạ của Đế Thích, con trai của Xích Tiêu Tiên Vương, bọn họ mục đích chủ yếu của bọn họ chính là tìm kiếm Thái Hư truyền thừa này, rất rõ ràng, hiện giờ nếu bọn họ phát hiện ra manh mối, vậy nhất định sẽ không tùy tiện bỏ cuộc, nói không chừng đã thông tri cho Đế Thích, thậm chí là Xích Tiêu Tiên Vương để tới đây, vạn nhất đám đại nhân vật đó thật sự tới, bọn họ cho dù trốn trong truyền thừa địa, cũng làm sao có thể đảm bảo là vạn vô nhất thất?

Nghe Thái Hư Bảo Bảo nói, Thái Hư truyền thừa lúc này sẽ không dễ dàng bị mở ra.

Cho dù Tiên Vương, nếu muốn cường hành

mở ra, cũng chỉ sẽ khiến truyền thừa địa này trực tiếp bị hủy hoại.

Nhưng nói thì nói vậy, nhưng thế sự không có tuyệt đối, hiện giờ đã ngàn năm trôi qua, vạn nhất những Tiên Vương đó lại có thêm bản sự thì sao?

Vạn nhất Tiên Vương đó thật sự muốn dùng sức mạnh thì sao?

Truyền thừa địa này mà vỡ, bọn họ trốn ở bên trong, liệu có được yên lành không?

Bởi vậy nói đến cùng, bọn họ hiện giờ không những phải kiên định rời khỏi đây, hơn nữa là rất bức thiết.

Chỉ tiếc dùng sức mạnh không thể được, những tiên binh tiên tướng bên ngoài cho dù đều là ngụy tiên chưa được phong chính, nhưng thực lực của họ cũng vẫn đáng sợ dị thường, hơn nữa bọn họ có phù triện Thái Ất Chính Tiên viết ra, ngay cả Cửu Đầu Trùng cũng trấn áp được, huống chi là bọn họ?

- Tìm thêm đi, nhất định phải tìm cho kỹ, xem truyền thừa địa này có con đường nào khác để rời khỏi không?

Lộc Tẩu thay Phương Hành ra lệnh, lại sai người tìm kiếm chung quanh.

Có điều mọi người lại ngơ ngác nhìn nhau, tuy đáp ứng, nhưng trong lòng cũng minh bạch, cửa này e là không dễ tìm!

Dù sao tiên phủ này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, bọn họ vừa rồi đã xem qua một lần, quả thật là không có bất kỳ manh mối nào!

- Nếu thực sự tìm khắp tiên phủ vẫn không có con đường thứ hai, vậy có lẽ chỉ có một nơi là còn có hy vọng thôi.

Đám người Lộc Tẩu tham thảo một phen, ánh mắt có chút ngưng trọng nhìn về phía Phương Hành.

- Là tòa đại điện ở tận cùng bên trong à?

Phương Hành biết bọn họ nghĩ gì, ánh mắt từ từ hướng về bên trong tiên phủ.

Vừa rồi Lộc Tẩu đã nói với hắn, bên trong tòa tiên phủ này, bọn họ đã xem xét tất cả các điện rồi, đều là các loại pháp bảo và điển tịch, không có gì nguy hiểm, chỉ độc có tòa đại điện ở tận cùng bên trong tiên phủ là cực kỳ quỷ dị, bên trong không ngờ có một loại khí tức khiến bọn họ cảm thấy hung hiểm dị thường, giống như bên trong có yêu ma quỷ quái gì vậy, bởi vậy bọn họ không ai dám vào, ngược lại còn tăng thêm mấy lớp phong ấn ở bên ngoài, chờ sau khi Phương Hành quyết định mới mở hoặc là không mở!

Mà Phương Hành vốn định đi xem, nhưng dù sao vừa chém trường sinh, cảnh giới bất ổn, không thể tùy tiện vận dụng thần thông thuật pháp, nếu không sẽ dẫn tới thọ nguyên của mình bị xói mòn, bởi vậy cũng tạm thời kiềm chế, không chủ động đi chọ tổ ong vò vẽ này!

Chỉ là hiện giờ xem ra, không đi xem cũng không được.

Đường ra duy nhất của bọn họ có lẽ là giấu ở trong đại điện đó!

- Có ta và Tam thái tử ở đây, cũng có thể ứng phó với một số tình huống đột phát!

Tuy Lộc Tẩu ngoài miệng không nhắc tới, nhưng trong lòng vẫn hiểu vấn đề Phương Hành hiện giờ gặp phải, liền bất động thanh sắc tự đề cử mình!

- Ta cũng không thành vấn đề, tỷ phu tỷ tỷ, các ngươi cứ yên tâm đi!

Ngao Liệt cũng đứng dậy, vẻ mặt rất kiêu căng, bộ dạng mọi chuyện cứ để ta lo.

- Tốt, vậy đi xem đi!

Phương Hành cũng từ từ đứng lên, ánh mắt nhìn về phía sâu trong tiên phủ.

Với tính tình hiếu kỳ của hắn, lại đã sớm nghĩ tới đi xem bên trong có gì mờ ám, nhịn đến giờ đã không dễ dàng gì rồi.

Long nữ có chút lo lắng nắm tay hắn, hắn hiểu tâm ý của Long nữ, liền thấp giọng cười nói:

- Cứ yên tâm đi, tuy cảnh giới có chút bất ổn, nhưng cũng không đến mức vừa động thủ cái là chết già, nhiều nhất là tiêu hao thêm một chút thọ nguyên mà thôi.

Thấy bọn họ đều đã quyết định, Long nữ cũng chỉ có thể đi theo.

Các tu sĩ khác nghe thấy vậy, liền tụ lại với nhau, sau khi xác định nơi khác của tiên phủ không có đường ra, trong lòng hiểu rằng, cũng chỉ có thể ký thác hy vọng vào điện cuối cùng ở sâu trong tiên phủ này thôi, liền đi trước dẫn đường, đi qua hành lang rất dài, rất nhanh liền tới trước một tòa đại điện ở mặt sau cùng tiên phủ, nơi này rõ ràng là một tòa tiên thiên huyệt động, chỉ có thể nhìn thấy một tòa điện màu đen, khảm trên vách đá, từ xa đối diện thẳng với môn hộ của tiên phủ, mấy hành lang ở chung quanh đều có thể đi thông tới nơi này.

- Từ trận lý mà nói, nếu lúc chúng ta vào chính là sinh môn thì nơi này chính là tử môn!

Lộc Tẩu vừa cùng Phương Hành đi tới đây, vừa thấp giọng giải thích:

- Cho nên tiên phủ này nhất định có chút huyền cơ, có điều đạo gia chú ý lưu chuyển khí cơ, sinh diệt không chừng, bởi vậy sinh tử chi môn cũng có thể chuyển hóa cho nhau, ví dụ như lúc này, sinh môn đã bị thủ hạ của Đế Thích canh gác, lại trở thành tử địa, như vậy chỗ vốn tượng trưng cho tử môn này không chừng thực sự có sinh cơ!

- Trước tiên phải đảm bảo chúng ta không bị thứ ở sau cửa giết chết đã.

Phương Hành lại cười nhẹ một tiếng, ánh mắt có chút cảnh giác nhìn về phía cửa lớn bằng huyền thiết đó.

Hắn vừa tới gần cửa này, trong lòng lập tức nổi lên cảnh báo.

Đúng như nói gì đám người Lộc Tẩu đã nói, phía sau cửa, hoặc là nói trong đại điện này đích xác có thứ gì đó khiến cho người ta cảm thấy hung hiểm, nhất là thần hồn của hắn cường đại hơn xa các tu sĩ bình thường, vừa đến gần nơi này liền cảm thấy có một loại cảm giác hết hồn, thậm chí cũng có thể cảm thấy từng đợt từng đợt âm sát, từ sau cửa huyền thiết đang đóng chặt ùa ra, dường như còn có thể nghe thấy tiếng gầm và tiếng hò hét thê lương vang lên phía sau cửa, giống như là ảo giác, khi nghe kỹ thì lại không còn nữa.

- Ngươi có biết đây là nơi nào không?

Lộc Tẩu nhìn về phía Thái Hư Bảo Bảo.

Thái Hư Bảo Bảo lúc này đang đi sát bên cạnh Phương Hành, thoạt nhìn như là đang bảo hộ Phương Hành, nhưng ai cũng biết, có nguy hiểm thì hắn sẽ lập tức trốn ra phía sau Phương Hành, nghe vậy liền lắc đầu như đánh trống bỏi:

- Không biết, khi ta đi ngay cả truyền thừa địa này cũng chưa thành hình, không ai biết chủ nhân trước khi chết nhất niệm tiêu tan, rốt cuộc đã biến nơi này thành hình dáng gì.

- Vậy có vào hay không?

Văn tiên sinh có chút chột dạ, nhìn Phương Hành.

- Vào!

Phương Hành vung tay, đưa ra quyết định, cười nói:

- Càng như vậy ta càng muốn biết bên trong có gì.

- Được, vậy để ta đi!

Ngao Liệt đứng ra đầu tiên, ra hiệu cho mọi người lui về phía sau, sau đó bước lên, trên cửa đó dù sao cũng dán mấy đạo phù triện, chính là Văn tiên sinh vẽ lên, còn có mấy đạo pháp trận, lại là Lộc Tẩu bày ra, đều là để đề phòng bên trong có thứ gì đó chạy ra, cho nên cố ý phong ấn ở bên trên, có điều hiện giờ nếu muốn vào, chỉ có thể trước tiên bỏ những phù triện và pháp trận này đi.

- Để Lão phu trước trí đại trận đã!

Lộc Tẩu cũng làm trước chuẩn bị, cắm mấy đạo cờ trận ở cửa huyền thiết, bày ra một tòa đại trận, mình thì đứn ở trong trận.

- Đi được rồi chứ?

Ngao Liệt thấy bọn họ đều đã chuẩn bị xong, liền dứt khoát tiêu sái tiến lên, bỏ phù triện ra, lại mở đại trận của Lộc Tẩu, sau đó hít sâu một hơi, đột nhiên bay lên một cước đá vào trên cửa huyền thiết.

Chương 1370: Tiên thi hóa

- Ta nhổ vào, mạnh quá.

Động tác của Ngao Liệt không biết đã dọa cho bao nhiêu nhảy dựng, thầm nghĩ thằng ôn này thật sự quá thô lỗ.

Vốn trong lòng đang thấp thỏm, không biết bên trong có thứ gì, đang nghĩ tới cẩn thận xem xét một chút, không ngờ Ngao Liệt làm việc bá đạo như vậy, đi lên một cước đá văng cửa, quả thực chính là hù chết người, không bị thứ bên trong hù chết cũng cũng bị ngươi hù chết, chỉ nghe thấy một tiếng "Loảng xoảng", cửa lớn trực tiếp bị đạp mở, không đợi thấy rõ bên trong có thứ gì, Thái Hư Bảo Bảo hét lên một tiếng ôm lấy đùi Phương Hành, đám đệ tử lợn béo đang giả vờ trung thành hộ chủ, khí phách hiên ngang chắn ở trước mặt Phương Hành cũng vù một tiếng trốn ra phía sau hắn, động tác vô cùng chỉnh tề!

Mà đám người Lộc Tẩu cùng với Văn tiên sinh cũng đều đề pháp lực, vẻ mặt ngưng trọng nhìn tòa Huyền Thiết đại điện đó.

Nhất thời yên tĩnh không tiếng động, chỉ có thể cảm giác được trong điện có mùi máu tanh phả ra.

Bọn họ đã chuẩn bị đợi yêu ma từ trong đại điện lao ra, lại không ngờ rằng, bên trong không ngờ không có động tĩnh gì.

- Xem ra, chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió thôi!

Một cước sau khi một cước đá văng cửa lớn, cũng yên lặng đợi một lúc, vẻ mặt ngưng trọng, lại phát hiện không có thứ gì lao ra, liền chậm rãi cất bước, đi vào bên trong, mà sau lưng hắn, đám người Lộc Tẩu tất nhiên cũng đi theo, ánh mắt chậm rãi đảo qua các nơi trong điện, lại không nhịn được mà lắp bắp kinh hãi, cũng có người trực tiếp ôm miệng, mày nhíu chặt, hiển nhiên bên trong có thứ gì đó vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, có điều chỉnh thể mà nói thì không có hung hiểm gì, liền phất phất tay, ra hiệu cho người phía sau không cần phải khẩn trương!

- Trong đây chính là một động tàng thi?

Lộc Tẩu sau khi bước vào điện, mày hơi nhíu lại, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Phương Hành cũng nhìn thấy cảnh tượng trong điện, cuối cùng biết oán khí thâm trầm đó là từ đâu mà có, cả tòa đại điện này chẳng trách lại ở vị trí tử môn, bởi vì nơi này quả thật là một mảng tử khí, lại chỉ thấy tòa Huyền Thiết đại điện ước chừng chu vi nghìn trượng, bên trong không ngờ chất đầy hủ thi khô cốt, giáp trụ trên người đều đã mục nát, cũng có một số thi thể tứ phân ngũ liệt, thậm chí không được coi là thi thể, chỉ có thể xem như là mảnh thây, chất chồng như rác.

- Giáp trụ trên người bọn họ, trong vàng có đỏ, đây đều là tiên binh của Xích Tiêu Tiên Vương nhất mạch.

Thái Hư Bảo Bảo nhìn thấy cách ăn mặc của những người này, liền đoán:

- Xem ra bọn họ chính là người lúc trước đuổi giết chủ nhân, bị chủ nhân trước khi chết trấn sát toàn bộ, sau đó trấn áp xác chết ở đây, có điều khi bọn họ đuổi giết tới, ta đã rời khỏi bên cạnh chủ nhân, cho nên cũng không biết có chuyện này. Mẹ nó làm ta sợ muốn chết, tưởng rằng là có yêu ma gì chứ.

- Không có yêu ma cũng là chuyện tốt.

Lộc Tẩu cũng cười khổ một tiếng, chậm rãi đi vào, xem xét mọi nơi.

Hắn lại rất lạnh lùng bình tĩnh, lần này mục đích quan trọng nhất là xem xem có đường ra hay không.

- Chỉ là nếu nơi này là trấn thi quật thì không lý nào lại có đường ra.

Văn tiên sinh thì cười khổ, tâm tình có chút áp lực.

- Cứ xem kỹ đã rồi tính!

Lộc Tẩu gật đầu, tuy cảm thấy cũng không có hy vọng, nhưng vẫn không nhiều lời.

- Bên trên những thi thể này cũng có không ít bảo bối, ngươi xem giáp cốt đó kìa, so với cái ta mặc còn tốt hơn.

- Không phải, đó chính là tiên giáp.

- Ai cướp được thì là của người đó!

Lúc bọn họ đang thảo luận,đám đệ tử lợn béo đã sớm xếp đội tiến vào Huyền Thiết đại điện này, ai nấy nhìn giáp trụ trên thi thể, đều hưng phấn dị thường, đỏ mắt thèm thuồng, dù sao những thi thể này lúc sinh tiền đều là tiên binh tiên tướng, giáp trên người bọn họ cho dù rách nát cũng không phải là đồ trên người bọn Phương Hành có thể sánh bằng, hơn nữa dám lợn béo này bình thường nhát gan, nhưng khi nhìn thấy bảo bối thì gan như lại to ra, lập tức gào thét xông lên, bắt đầu chọn nhặt giáp trụ coi như là toàn vẹn trên tiên thi.

Lúc các tu sĩ đang có chút nghẹn lời nhìn đàn lợn béo này tranh cướp tiên giáp, đột nhiên một tiếng lợn rống truyền đến, giống như là bị chọc tiết vậy. Liền thấy một đệ tử lợn béo trong tay còn cầm nửa mảnh tiên giáp, bỗng nhiên nhảy dựng lên, tè ra quần bò về phía cửa Huyền Thiết đại điện, mặt lợn đã sợ tới không còn giọt máu, cơ hồ là bò tới trước người Phương Hành, mới run rẩy chỉ về phía trước, kêu lên:

- Thứ đó không ngờ lại động.

Vốn tất cả đều bị tiếng hét thảm của hắn thu hút sự chú ý, lúc này nghe hắn nói như vậy, lập tức ngưng thần nhìn tới.

Cũng đúng lúc này, có mấy đệ tử lợn béo khác cũng sợ hãi chạy về, bởi vì đều nhìn thấy tiên thi đã bị trấn sát ngàn năm đó động đậy.

- Chẳng lẽ là khởi thi.

Phương Hành nhíu mày, quan sát đống thây người.

Lại chỉ thấy trên đống thây, sát khí bốc lên, dường như càng lúc càng đậm, hơn nữa hắn cũng thấy, quả thật có vài cỗ tiên thi đang nhẹ nhàng rung động, thậm chí có một số tiên thi ở ngoài mặt đã sinh ra lông, cực kỳ quái dị, xem ra, quả thật là tiên thi lây dính quá nhiều sát khí, hiện giờ bị dương khí của bọn họ ùa vào, dần dần có dấu hiệu khởi thi hóa ma.

- Thấy chết ngàn năm, bị sát khí lây nhiễm hiện giờ có dương khí, khởi thi cũng là trong tình lý!

Lộc Tẩu thản nhiên mở miệng, quan sát mấy lần, cũng không để tâm, đối với người tu hành cỡ họ mà nói, thấy nhiều yêu ma quỷ quái rồi, thật sự không để những thi yêu này vào mắt, cho dù cái hình thành thi yêu chính là tiên, cũng chỉ là khởi thi, căn bản không được tu luyện, ở trong mắt bọn họ, giống như là hung thú non vậy, giơ tay cái là bóp chết được, thật sự không cần phải lo lắng.

- Nếu chỉ là những thi yêu này thì dường như vừa rồi không đến mức khiến chúng ta phải hoảng sợ như vậy.

Văn tiên sinh lúc này cũng mở miệng, cau mày:

- Chẳng lẽ trong điện này còn có yêu ma gì khác.

- Vẫn cứ cẩn thận một chút.

Phương Hành chậm rãi nói:

- Vừa rồi ngay cả ta cũng cảm thấy sợ hãi, nhất định không phải là thứ bình thường.

Mấy người nhìn nhau, liền chậm rãi lui về phía sau.

Đám đệ tử lợn béo thì không giống bọn họ, rất sợ thi yêu, đã sớm sợ hãi rút lui.

Cũng đúng lúc này, thi ma đang từ từ thức tỉnh, đầu tiên là run rẩy mấy cái, sau đó thì trầm trọng mà cứng ngắc ngẩng đầu lên, chóp mũi dường như khịt khịt mấy cái, như đang phân biệt chỗ có dương khí, mà ánh mắt trống rỗng vô thần đó đã nhìn về phía cửa điện, một lúc sau, cũng không biết là người nào đột nhiên gào to, chấn động đại điện.

Cũng bắt đầu từ tiếng gào to này, tất cả thi ma, tất cả đều ngẩng đầu lên, sát khí ùa ra.

- Ấy, thịt lợn ăn không ngon đâu.

- Đúng đúng, thịt lợn không ăn được đâu.

Thấy được cảnh tượng này, tất cả đệ tử lợn béo đều sợ hãi, túm tụm phía sau Phương Hành, còn có con muốn trốn dưới váy Long nữ, bị Long nữ một cước đá bay, chúng đã bao giờ thấy cảnh tượng thế này đâu, chỉ thấy đống tiên thi đó giống như là nằm mộng mới tỉnh, cứng ngắc mà quỷ dị ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, có một số trong hốc mắt trống trơn, không có nửa điểm hào quang, cũng có một số không ngờ hai mắt màu đỏ, mang theo hung sát chi khí khó có thể hình dung.

Cảnh tượng này có thể dọa được bọn họ, nhưng đối với đám người Phương Hành mà nói thì không tính là gì, thậm chí Thái Hư Bảo Bảo cũng không để họ vào mắt, phải biết rằng lúc trước hắn cũng từ tiên cảnh mà ra, yêu ma quỷ quái hắn từng khống chế còn lợi hại hơn nhiều!

Ngao Liệt cũng không để vào mắt, chỉ quay đầu nhìn Lộc Tẩu một cái rồi bước ra.

Lộc Tẩu hiểu ý, giơ tay lên, mấy đạo cờ trận bay ra, bồng bềnh trong không trung, đủ loại lực trường đan vào nhau ùa ra, giam cầm hư không, trấn dám thi ma vừa thức tỉnh đứng yên tại chỗ, bất kể họ có giãy dụa thế nào cũng không thể thoát ra được khỏi trận, mà Ngao Liệt thì dứt khoát hít sâu một hơi, sau đó ầm một tiếng thở ra, không ngờ trực tiếp phun ra một mảng lôi, cơ hồ bao phủ cả tòa Huyền Thiết đại điện, chụp một đống thi ma đó vào bên trong, giống như là lò thiên địa!

Thi ma vốn là sợ sét, huống chi là sét của chân long như Ngao Liệt!

Cơ hồ ngay lập tức, liền hóa giải âm sát chi khí trên người bọn họ, lông tím trên người cũng rút đi!

Có một số tiên thi yếu ớt vốn đã hủ hóa ngàn năm, hiện giờ lập tức bị lôi điện tẩy rửa, lập tức tan đi, cả tòa núi thây to lớn như vậy, vào lúc này đang dùng dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy chậm rãi đổ xuống.

Ầm!

Lúc trơ mắt nhìn cả núi thây bị luyện hóa thì chỉ cảm thấy trong Huyền Thiết đại điện, âm sát chi khí đột nhiên nồng thêm, giống như cả tòa đại điện đều rơi vào trong đáy biển, nhiệt độ không khí giảm xuống mấy lần!

Cùng lúc đó, dưới núi thây có một vật gào thét nhảy ra, giống như long trời lở đất, tất cả thi ma đều bị thế lao của hắn phá tan thành từng mảnh, mà người này rõ ràng là một thân ma khí cuồn cuộn, tùy tiện giơ tay lên liền phá vỡ kiếp lôi Ngao Liệt thở ra, sau đó thì cất tiếng cười quái dị, thò tay ra.

"Rầm" một tiếng, theo quái vật đó thò tay ra, Quỷ Đầu Đại Đao bên hông Phương Hành không ngờ vào lúc này không chịu khống chế, đột nhiên bay ra, giống như có một cỗ lực hút vô hình kéo đi, sau đó thì bay vào trong tay quái vật, quay lại một đao chém tan đại trận của Lộc Tẩu, sau đó đao khí quấn ra, không ngờ cứ như vậy thuận thế chém tới Ngao Liệt.

- Đó là... Đế Lưu!

Biến cố thình lình xảy ra khiến cho ai nấy đều khiếp sợ, không phản ứng kịp, chỉ có Thái Hư Bảo Bảo là khiếp sợ kêu to.

Chương 1371: Con trai của Tiên Vương

Đế Lưu, con của Xích Tiêu Tiên Vương!

Từ lúc nhìn thấy thanh Khi Thiên Phách Man đao này, Phương Hành đã không chỉ một lần nghe thấy cái tên này, cũng đã từng đoán về kết cục của hắn, biết được quả thật là có khả năng đã bị trấn sát, lại không ngờ rằng ở đây lại gặp được hắn.

Từ sau khi bước vào Huyền Thiết đại điện này, hắn vẫn luôn chú ý, biết được trong đây nói không chừng thực sự có hung hiểm và cổ quái gì đó, dù sao lúc ở ngoài cửa, sát khí bọn họ cảm ứng được quá nồng, khiến cho với tu vi của họ cũng tâm thần không yên,điều này chỉ có thể chứng minh rằng, đó chính là bên trong Huyền Thiết đại điện này có tồn tại gì đó khiến cho người ta bất an, mà loại bất an này tuyệt đối không phải những tiên thi sống dậy này có thể tạo nên, mà trên thực tế, cũng chính là vì đã bức ra thứ hung hiểm gì đó, Ngao Liệt và Lộc Tẩu vừa liên thủ, một người giam cầm hư không, một người miệng phun thần lôi, muốn luyện hóa tòa núi thây đó, chính là bức cho quái vật đang ẩn nấp kia phải xuất hiện.

Quái vật đó quả thật đã ra, lại không ngờ còn lợi hại như vậy!

Vừa hiện thân đã phá tan đại trận Lộc Tẩu bày ra, lại giơ tay lên hóa giải thần lôi của Ngao Liệt, một thân sát khí đạt tới đỉnh phong, càng đáng sợ hơn là, hắn vừa giơ tay lên, không ngờ ngay cả thanh Khi Thiên Phách Man đao này cũng đoạt đi, quả thực là hung uy khó lường!

- Ái, đế tử thành tinh à?

Đám lợn béo kia vừa thấy vậy lại kêu lên sợ hãi.

Cho dù những người khác, tu vi yếu một chút vào lúc này cũng bị dọa không nhẹ, nếu nói những thi ma từ tiên thi hóa thành không được bọn họ để vào mắt, như vậy Xích Đế chi tử đường đường chính chính này thật sự khiến bọn họ sợ vô cùng, đây chính là tồn tại từ rất sớm đã có được tiên mệnh, cho dù hắn đã chết, hiện giờ vạn nhất trá thi, vậy tuyệt đối cũng không phải thi ma bình thường có thể sánh bằng? Huống chi hắn vừa xuất hiện liền đã thể hiện bản lĩnh phi phàm.

- Không đúng, hắn. . . Không ngờ còn sống!

Phương Hành cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng linh cơ khẽ động, liền phát hiện gì đó.

Trước đây hắn còn lo sẽ có hung hiểm gì, lúc thân ảnh như yêu ma kia xuất hiện, tim cũng đập mạnh, nhưng yêu ma kia giơ tay lên liền lấy đi quỷ đầu đao bên hông mình, hắn lập tức liền đoán được, đạo thân ảnh đó không phải yêu ma, mà là người sống, một tiên rõ ràng, nếu không cho dù hắn là Đế Lưu cũng không đoạt được đao của mình.

Chỉ có một loại giải thích, chính là Đế Lưu còn sống, mới có thể dựa vào khí cơ để cướp đao đi!

Bởi vì pháp bảo bản mạng của hắn!

- Đây là nơi nào? Các ngươi là ai? Cả gan ám toán ta?

Cơ hồ khi Phương Hành vừa nghĩ tới điều này, đạo thân ảnh đó đã đánh nhau với Lộc Tẩu và Ngao Liệt, xuất thủ nhanh mạnh đáng sợ, trong nhất cử nhất động đều mang theo lực lượng đáng sợ vô cùng, nhưng khiến người ta khiếp sợ là khi hắn xuất thủ không ngờ còn nói được, giống như đang hét lớn, lại giống như là đang thì thào tự nói với mình, nhìn bộ dạng này, không ngờ giống như là nằm mơ mới tỉnh, không biết đang ở đâu vậy.

- Ầm!

Ngao Liệt biến ảo ra thân chân long, Long Giác kiếm trên đỉnh đầu kiếm quang lấp lánh, đỡ một đao hắn chém tới, thân hình cũng đồng thời lui ra sau, mà cùng lúc đó Lộc Tẩu đã tế ra cờ trận, sợ là không dưới mấy trăm đạo, quấn quanh người Đế Lưu, nhưng không giam cầm hắn được mấy giây đã thấy cờ trận vỡ tan.

- Con kiến phương nào dám mạo phạm ta?

Khi thân hình của Đế Lưu chấn động, liền giãy ra được khỏi cờ trận vô tận, ánh đao giống như sống dữ, tuôn trào về phía Lộc Tẩu, từng đợt sóng đao giống như sóng triều, không thể chống đỡ, nhưng cũng không biết vì sao, nhục thân của hắn lúc này lại có vẻ cứng ngắc, khiến cho trong đao pháp lộ ra vô số sơ hở, cuối cùng bị Lộc Tẩu né được, sợ tới mức cả người túa mồ hôi lạnh!

Mà Đế Lưu thì cuồng nộ muốn truy kích, nhưng vừa động lại bỗng dưng ngừng lại, vẻ mặt thống khổ, giống như nhớ tới gì đó:

- Đúng rồi, ta nhớ rồi, Thái Hư lão nhân giả chết, tụ dư lực trấn sát ta, một kích đó suýt nữa thì đánh nát thần hồn của ta, nhưng cũng may có tiên mệnh bảo vệ, để lại cho ta một đường sinh cơ, rơi vào tịch diệt, hiện giờ cuối cùng cũng tỉnh lại.

Đồng thời, ánh mắt đầy nghi hoặc quét nhìn bốn phía, miệng thì thào.

- Hiện giờ, nơi này là đâu.

- Ta đã ngủ say bao lâu rồi?

- ...

- Hắn quả nhiên vẫn chưa chết!

Phương Hành không nhịn được hít một hơi lạnh, từ trong những lời lẩm bẩm của Đế Lưu, hắn đã nghe ra, Đế Lưu này quả nhiên bất phàm, quả thật là vào một ngàn năm trước bị Thái Hư Tiên Vương trấn sát, chỉ có điều không ngờ vẫn để lại một dòng thần thức chưa chết, quy tức ngàn năm, vốn đã ở giữa sinh tử, chỉ là trong truyền thừa địa này có tiên phách của Tiên Vương trấn áp, hắn không thể thức tỉnh, có điều trước đó, đám đệ tử lợn béo lật tung mộ của Tiên Vương, hủy đi tiên phách, hắn cũng dần dần thức tỉnh.

Mà đám người bọn họ tiến vào truyền thừa địa, chính là cơ hội để Đế Lưu tỉnh lại!

Ầm ầm ầm!

Đế Lưu trong cơn mê mang, bị động xuất thủ, hung ác dị thường, nhưng cũng chỉ là theo bản năng, không ngờ hơn nửa tinh lực đều đặt ở trên thần hồn, Lộc Tẩu và Ngao Liệt đã ý thức được sự đáng sợ của tồn tại này, thi triển toàn lực đối kháng với hắn, nhưng vẫn không làm tổn thương được tới hắn, ngược lại bị hắn thừa cơ xuất thủ chấn cho thỉnh thoảng phải lui ra sau.

- Nơi này rốt cuộc là đâu, là lúc nào?

Cũng không biết trải qua bao lâu, hắn mới đột nhiên tỉnh lại, hai mắt như điện bắn ra.

Các tu sĩ trong đại điện bị ánh mắt của hắn đảo qua, trong lòng run lên, tâm thần run rẩy.

Ánh mắt đó vô cùng lãnh ngạo, nhìn các tu sĩ, không ngờ giống như nhìn con kiến vậy.

- Hắn ngủ say ngàn năm, vừa tỉnh dậy, nhục thân bán hủ, cho dù cảnh giới thông huyền cũng không thi triển ra được bao nhiêu lực lượng!

Mà khi Đế Lưu ánh mắt lạnh lùng quét tới, miệng lẩm bẩm, cũng không ai để ý đến hắn, Lộc Tẩu ánh mắt âm trầm, tế ra mấy trăm cờ trận, vội vàng hô về phía Ngao Liệt:

- Tam thái tử, ngươi và ta liên thủ, vây nhục thân của hắn, trảm thần hồn của hắn.

Hắn dù sao cũng là tồn tại già tới thành tinh, cho dù chống lại tồn tại như Đế Lưu ánh mắt cũng rất sắc bén, rất nhanh liền đưa ra kết luận giống như Phương Hành, đó chính là Đế Lưu này tuy thực lực cường đại, cơ hồ khó có thể phỏng đoán, nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng, đó chính là hắn ngủ say quá lâu, hơn nữa hắn một ngàn năm trước dù sao cũng đã bị Thái Hư Tiên Vương trấn áp, tuy chưa chết, nhưng thương thế cũng rất nặng, hiện giờ thức tỉnh, thương thế chưa hồi phục, lại nhục thân cứng ngắc, cơ hồ là hủ hóa, một thân thực lực chỉ sợ không phát huy ra được một phần ngàn, nhất là nhục thân cơ hồ trở thành sự trói buộc của hắn, nếu muốn đối phó hắn, chỉ có thể xuống tay từ nhược điểm này.

Chỉ có điều, hắn không nói còn đỡ, vừa nói ra liền dẫn tới sự chú ý của Đế Lưu, đột nhiên quay người lại, chỉ thấy hắn dáng người khô gầy, nhục thân như sắt như đá, vẻ mặt cứng ngắc, ánh mắt cũng âm trầm vô cùng, trong miệng vang lên tiếng cười quái dị vừa sắt đá ma sát với nhau:

- Ta không biết đám kiến các ngươi từ đâu chui ra, một đám ngụy tiên, không ngờ cũng dám mạo phạm bản đế tử? Đáng chết!

Theo hai chữ cuối cùng ra khỏi miệng, không ngờ vươn tay tóm về phía Lộc Tẩu.

- Lộc lão nhân cẩn thận!

Vào nháy mắt này, không chỉ Lộc Tẩu kinh hãi, vội vàng lui về phía sau, cho dù Ngao Liệt cũng kinh hãi, một hơi thổi ra một mảng hải hải, bổ tới Đế Lưu, cố ý muốn bức Đế Lưu phải thu tay lại tự bảo vệ mình, để tránh làm Lộc Tẩu bị thương, cũng không ngờ, Đế Lưu này dường như cũng biết nhược điểm hiện giờ của mình, kế sách né tránh đối với mình mà nói là nhược điểm cực lớn, bởi vậy hắn dứt khoát từ bỏ né tránh, cố gắng chống đỡ lôi hải của Ngao Liệt, cái tay thò ra trực tiếp vỗ tới thiên linh cái của Lộc Tẩu!

Hắn thoạt nhìn vẫn còn cách Lộc Tẩu hơn mười trượng, nhưng một chưởng này vươn ra liền lập tức tới thiên linh cái của Lộc Tẩu, hơn nữa tốc độ của cánh tay cứng ngắc đó cũng không nhanh, nhưng rõ ràng là rất dễ dàng thò tới được đỉnh đầu của hắn, không ngờ khiến Lộc Tẩu ngay cả thời gian để tránh né cũng không có, hắn tế ra cờ trận cũng được, dưới chân thi triển bộ pháp cũng thế, dưới một trảo này, hoàn toàn không có hiệu quả!

- Để ta xem trong đầu ngươi có gì.

Đế Lưu cười to, năm ngón tay co lại, không ngờ muốn đâm vào thiên linh cái của Lộc Tẩu.

Lộc Tẩu cơ hồ đã tuyệt vọng, nhắm mắt chờ chết.

Nhưng cũng đúng lúc này, phía sau có một bàn tay vươn tới, chính là Phương Hành đã xuất thủ, tóm tay hắn kéo ra sau, tránh thoát được một trảo này, chỉ là ở trên đỉnh đầu hắn, đã có vài thần ti bị năm ngón tay của Đế Lưu tóm lấy, sau đó từ trong cơ thể hắn kéo ra, không ngờ là một dòng thần hồn của hắn, bị Đế Lưu dùng đại thần thông lấy đi.

- Ồ, quả nhiên là bị thương quá nặng, ngay cả thần hồn của một ngụy tiên cũng không lấy được sao.

Đế Lưu hình như có chút bất mãn, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Phương Hành một cái, sau đó không để ý tới cái khác, xua tay, nhét vài dòng thần hồn của Lộc Tẩu vào trong miệng, nhai nhai như đang thưởng thức thứ bên trong.

- Một ngàn năm rồi à.

- Các ngươi không ngờ đến từ tổ địa Thiên Nguyên trong truyền thuyết.

- Ồ, ta quả nhiên bị lão nhân đó trấn sát, không ngờ ngủ say ngàn năm.

- Đế Thích à? Hừ, phế vật đó không ngờ tiếp nhận vị trí của ta.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hắn mới đột nhiên mở mắt, hai đáy mắt giống như cái động hai, lại lấp lánh hồng quang, cười nói:

- Cửu quan gì chứ, cái gì mà đại kế khi thiên, không ngờ, lần đầu tỉnh lại, liền có một phần công lớn như vậy đưa tới trước mặt, xem ra, quả nhiên là ứng với câu đó, đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời.

Lúc nói, trong ánh mắt hắn đã phóng ra hào quang nóng bỏng, chậm rãi quét đến, giống như mãnh thú, nhìn về phía đám dê con!

Thanh âm hung hăng vang lên:

- Ai quỳ xuống đầu tiên sẽ không chết, những người khác thì chui vào trong bụng ta đi.

Chương 1372: Cho ngươi mượn nhục thân dùng

Đế tử hung tan tới như vậy!

Hắn rõ ràng đã ngủ say ngàn năm, vừa tỉnh lại, đang ở vào lúc mê mang, mà phương pháp hắn sử dụng rõ ràng là trực tiếp như vậy, không ngờ nuốt thần hồn của người ta, để thu hoạch ký ức bên trong, nhằm làm rõ hiện trạng hiện giờ của mình, vừa rồi một trảo hướng vào Lộc Tẩu, đã bị Phương Hành phá giải đúng lúc, nhưng vẫn bị hắn kéo ra mấy thần ti, mà trong mấy thần ti đó hiển nhiên đã ẩn chứa tin tức đủ để hắn hiểu rõ, sau khi tỉnh ngộ, sương mù trên mặt cũng nhất thời mất hết, thay vào đó là vẻ mặt tham lam dữ tợn khát máu, nhìn các tu sĩ trong sân, không ngờ giống như đang nhìn từng con mồi.

- Người đầu tiên quỳ xuống có thể không chết!

Sau khi hắn hét ra những lời này, liền lạnh lùng nhìn các tu sĩ, xem có ai sẽ bị hung diễm của mình khuất phục.

Có điều lại xuất hiện một màn khiến hắn thất vọng, nếu là bình thường, chắc với thần uy của một đế tử như hắn, khuất phục một nửa tu sĩ có mặt ở đây là không khó, chỉ tiếc hiện giờ đụng phải đám người Phương Hành, Lộc Tẩu, Ngao Liệt, Long nữ cùng với Văn tiên sinh và Hoan Hỉ Cáp Mô, tu vi không thấp, tuy không bằng hắn, nhưng cũng không tới mức bị hắn dọa sợ, mà các luận đạo giả thì tâm trúng đạo chướng, chỉ sợ Phương Hành, về phần Thái Hư Bảo Bảo, bí mật trên người nhiều vô kể, hoàn toàn không có khả năng bị hung thế của hắn chấn nhiếp!

Mà đám đệ tử lợn béo thì càng đặc biệt hơn, nói chúng to gan thì gặp chút nguy hiểm liền chạy nhanh hơn bất cứ ai, nhưng nói chúng nhát gan thì kỳ thật trừ Phương Hành ra chúng không sợ ai cả, hiện giờ đối mặt với tồn tại như yêu ma Đế Lưu, tuy sợ tới run rẩy, nhưng lại không hé răng nói lời nào.

- Quả nhiên là ngủ say quá lâu, tên của đế tử đã không đáng giá như vậy sao?

Đế Lưu dường như cũng có chút kinh ngạc, sau khi hơi ngẩn ra, trên mặt cũng lộ ra vẻ xấu hổ, cười như tự giễu, ánh mắt hung hoành quét ra, thanh âm hung hăng vang lên:

- Vậy để ta trùng kiến uy danh đế tử ở Tam Thập Tam Thiên.

Khi Thiên Phách Man đao trong tay đột nhiên đao khí tăng vọt, ầm một tiếng, bổ về phía

Ngao Liệt.

- Dư nghiệt của Long tộc tới từ Thiên Nguyên, bắt đầu từ ngươi đi!

Ngao Liệt cũng không ngờ một đao này của hắn lại chủ ý bổ về phía mình, trong lòng giật thót, đao khí đó đã tới trước người, đối với hắn mà nói, trước mắt không ngờ giống như có một mặt trời chói chang đập vào mặt, giống như phô thiên cái địa trấn áp về phía mình, nếu trốn tránh, ngược lại sẽ càng bị mặt trời chói chang này quét hết phong mang, ăn quả đắng, hắn cũng không hổ là chân long huyết mạch, lúc này, dứt khoát đưa ra quyết định chính xác nhất, đối mặt với một đao này, không chỉ không né, ngược lại hít sâu một hơi, đột nhiên phun ra một ngụm thần lôi!

- Ha ha, chân long ta không biết đã chém chết bao nhiêu, chỉ bằng vào con rắn nhỏ chưa được phong chính ngươi tới cũng dám đón đỡ pháp lực của ta sao?

Đế Lưu thấy phản ứng của Ngao Liệt, lại giống như nhìn thấy chuyện cười, trong tiếng cười, đao khí càng tăng thêm, chém thẳng về phía Ngao Liệt.

Ngao Liệt thì sắc mặt tái mét, giống như là đặt cược tất cả, một thân pháp lực đều quán chú vào trong một ngụm thần lôi này, liều mạng va chạm với một đao đó của Đế Lưu, trong thanh âm đầy vẻ kiêu ngạo và tự tin của huyết mạch Long tộc:

- Lúc này thân thể bán hủ của ngươi trọng thương chưa lành, một thân thực lực ngay cả thực sự thành cũng không tới, thực sự cho rằng bản Thái tử không nhìn ra lo lắng của ngươi sao?

- Quỳ cho ta!

- Rầm rầm!

Một đao đó và thần lôi Ngao Liệt phun ra va chạm với nhau, giống như cả tòa Huyền Thiết đại điện đều bị lật tung!

Sóng nhiệt cuốn ra tứ phương, người tu vi yếu một chút đã sớm không nhịn được, vội vàng lao ra khỏi tòa đại điện này, thậm chí ngay cả đá tảng của tòa đại điện này cũng bị thiêu cho đỏ bừng, cũng có một bộ phận bị tan chảy, chỉ có điều dù sao đại điện này cũng là Tiên Vương hóa thành, vẫn không đổ, thừa nhận toàn bộ lực lượng của hai người bọn họ.

- Đồng loạt ra tay hỗ trợ!

Lộc Tẩu thấy vậy, biết đây là một cơ hội, trầm giọng gầm lên, dẫn đầu tế ra tám đạo cờ trận màu tím, là vừa tìm được trong tiên phủ này, chính là tiên khí luyện chế, so với cờ trận hắn dùng trước kia thì phẩm chất tốt hơn nhiều, vốn đang định nghiên cứu một phen, hiện giờ lại không thể không lấy ra, tám đạo cờ trận cùng được tung ra, lập tức bố trí ở trong hư không bên cạnh hắn, sau đó trong cả tòa tiên phủ, liền có lực lượng thao thao bất tuyệt bị tiếp dẫn tới, thuận theo tâm ý của hắn trấn áp về phía trước!

Trận lực như kiếm, không ngờ đánh vào lưng Đế Lưu.

Cùng lúc đó, Văn tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô thậm chí là mười vị luận đạo giả cũng đồng thời xuất thủ!

Văn tiên sinh dùng ngón tay làm bút, dùng một thân tu vi làm mực, ở trong hư không viết xuống từng đạo đại phù, sau đó phù văn hóa thành sát khí lành lạnh trấn áp về phía Đế Lưu, mà Hoan Hỉ Cáp Mô thì rống lên một tiếng, không ngờ có nọc độc giống như mưa to trút về phía không trung, có ăn mòn vạn vật, dung luyện tiên thiết, nhưng rơi xuống giáp trụ rách nát của Đế Lưu, lại chỉ tạo ra khói trắng dày đặc, không ăn mòn được nhục thân, có điều thương tổn này cũng khá đáng sợ.

Mười vị luận đạo giả cũng tế ra pháp bảo và công kích mạnh nhất của mình, liều mạng đập về phía Đế Lưu, ngay cả đệ tử lợn béo có tu vi cao nhất dưới tay Phương Hành cũng lặng lẽ mò một tảng đá ném vào đầu Đế Lưu.

Đế Lưu đó vốn chính là nhìn ra Ngao Liệt là một người khó chơi nhất ở đây, liền muốn ra tay trước, táng diệt hắn, lại không ngờ, Ngao Liệt này lại to gan như vậy, rõ ràng biết thân phận của mình, lại vẫn dáng đỡ một đao của mình, mà với lực lượng còn lại của mình hiện giờ, quả thật không đủ để một đao trấn áp hắn, biết sao được, ngược lại thành giằng co, nhưng vấn đề là ở chỗ, hắn cũng không ngờ đám kiến này lại to gan như vậy, thừa dịp tình hình căng thẳng mà xuất thủ với mình!

Lúc này thân thể của Đế Lưu đã hủ hóa, không tiện na di, đối với thần thông của người khác, hoặc là trực tiếp diệt đi, hoặc là chống đỡ, hiện giờ cho dù là như vậy, hắn vẫn đang cùng đọ sức với Ngao Liệt, nào có thời gian để ý tới thần thông những người khác đánh tới, trong nhất thời, trận lực của Lộc Tẩu, phù lực của Văn tiên sinh, thậm chí nọc độc của Hoan Hỉ Cáp Mô, thần thông của mười vị luận đạo giả, không ngờ bị hắn đón đỡ hết, thậm chí ngay cả hòn đá đệ tử lợn béo ném tới cũng trực tiếp va vào gáy hắn.

Trong nháy mắt này, sắc mặt của Đế Lưu biến đổi.

Một cỗ cảm giác xấu hổ từ trong lòng hắn xộc thẳng lên trời!

Đó là một loại cảm giác bị vũ nhục.

Giống như một người lớn, bị một tiểu hài tử nhân lúc mình chưa chuẩn bị xong, tát mình mấy cái.

Đám kiến này từ đâu mà cho gan xuất thủ với đế tử?

- Các ngươi đáng tru di thập tộc, trấn áp trọn đời!

Cơ hồ là rít qua kẽ rằng, trong thanh âm của Đế Lưu mang theo vẻ phẫn nộ và hận ý khó có thể hình dung, lực lượng trên người không ngờ vào lúc này đột nhiên chấn động, pháp lực như dồn hết ra, Ngao Liệt đang khổ sở chống đỡ dưới một đao đó của hắn ầm một tiếng bị hất bay ra ngoài, lưng nện mạnh vào vách huyền thiết, sau đó thì phun ra một ngụm máu tươi.

Mà cùng lúc đó, sát khí tích lũy ngàn năm trên người Đế Lưu cũng ầm một tiếng toàn bộ phun ra, giống như núi lửa bùng nổ, mang theo một thế cuồng bạo không thể ngăn cản tỏa ra bốn phía, mọi người đang vây công hắn không ai không bị sát khí của cuồng bạo đó đẩy cho không thể đứng vững, ngả về phía sau, người tu vi yếu một thì đã bị sát khí ăn mòn phế phủ.

- Nhanh lên, khi bức ra sát khí cũng chính là lúc hắn yếu nhất!

Cả tòa đại điện là một mảng hỗn loạn, ai nấy ngã trái ngã phải, Lộc Tẩu lại hét lớn.

- Không sai, nhân lúc hắn bệnh, lấy mạng hắn luôn, hiện tại mà không giết hắn, lát nữa hắn sẽ còn ác hơn chúng ta đó.

Lớn tiếng phụ họa, thúc giục các tu sĩ mau mau xuất thủ về phía Đế Lưu.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, sự cuồng bạo của Đế Lưu lúc này trên thực tế là có chút ngoài mạnh trong yếu, lúc ban đầu, hắn muốn dùng khí thế để áp đảo các tu sĩ, sau khi thất bại, liền lập tức dồn toàn lực xuất thủ về phía Ngao Liệt, muốn chế trụ Ngao Liệt trước, lại không ngờ rằng, Ngao Liệt tính tình cũng kiêu ngạo không thua gì hắn, lại dám đánh bừa với hắn, cầm chân hắn, ngược lại khiến hắn ăn quả đắng, vừa xấu hổ vừa tức giận, Đế Lưu liều lĩnh liều lĩnh thúc dục ra toàn bộ một thân sát khí, hóa thành một đạo thần thông đáng sợ, đánh cho các tu sĩ đang vây quanh hắn loạn thất bát tao!

Nhưng sát khí đó ở trong cơ thể hắn tích lũy lâu cả ngàn năm, vừa bộc phát ra như vậy, hắn cũng sẽ yếu đi!

Chỉ cần cho hắn một chút thời gian, nguyên khí của hắn khôi phục, đến lúc đó lực lượng sẽ càng ngày càng mạnh.

Nhưng vào chớp mắt sát khí bị bức ra, là lúc hắn yếu nhất, thậm chí còn yếu hơn cả lúc vừa thức tỉnh.

Bởi vậy lúc này là thời cơ tốt nhất để giết hắn!

Chỉ có điều, ngay cả bọn họ cũng có thể nhìn ra nhược điểm cực lớn này, Đế Lưu tất nhiên cũng không phải không có chuẩn bị.

- Ha ha, một đám kiến mà muốn cắn chết voi à?

Đế Lưu bức ra sát khí, đẩy lui các tu sĩ, sau đó cười khằng khặc, trên thiên linh cái không ngờ đột nhiên có một đạo tử quang bắn thẳng lên trời, nhưng long như xà, xoay một vòng trong không trung, sau đó thì bay thẳng tới chỗ Phương Hành, tiếng cười cuồng vọng vang vọng trong đáy lòng các tu sĩ:

- Nhục thân của bản đế tử chưa hồi phục, vậy trước tiên mượn các ngươi một khối nhục thân để sử dụng đã, tiểu lão nhân, đưa nhục thân của ngươi cho ta, đợi ta giết hết đám kiến này sẽ lưu lại cho ngươi một mạng, ở lại bên cạnh ta làm nô tài, thế nào?

- Hắn không ngờ là muốn đoạt xá Phương Hành!

Thấy một màn này, tất cả mọi người kinh hãi, tâm tình trầm xuống.

Mà Long nữ lại cắn môi, không nói gì nhảy ra, muốn thi triển thần thông đánh tới thần hồn của Đế Lưu!

Nhưng thần thông còn chưa thi triển ra ra đã bị Phương Hành kéo tay, sau đó Phương Hành đi qua người nàng ta, đón thần hồn đang gào thét mà đến của Đế Lưu, trên mặt mang theo nụ cười lạnh:

- Ta đợi lâu lắm rồi.

Chương 1373: Hành hung đế tử

Không ai ngờ rằng, sau khi Đế Lưu bức ra sát khí tích lũy ngàn năm trong nhục thân, chuyện thứ nhất hắn làm chính là đoạt xá Phương Hành!

Hắn rõ ràng cũng đã sớm quan sát kỹ, trong mọi người ở đây, tu vi của Phương Hành rõ ràng là mạnh nhất, vừa hay khí tức cũng cổ quái nhất, lúc mạnh lúc yếu, rõ ràng đã bị trọng thương, hơn nữa lại là ở trên căn cơ, không phải bị thương ở nhục thân bình thường, sau khi đoạt xá hắn, mình có thể mượn nhục thân của hắn để phát huy ra lực lượng mạnh nhất, tiêu diệt các tu sĩ ở đây là không thành vấn đề, mà đoạt xá người bị thương, độ khó dễ hơn so với người toàn vẹn nhiều, đối với hắn ngủ say ngàn năm, nhục thân bị thương nặng, đồng thời cơ hồ là ở trạng thái bán hủ hóa mà nói, lựa chọn này không nghi ngờ gì nữa là lựa chọn tốt nhất có khả năng làm được trong cục diện hiện tại.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân, đó chính là hắn vẫn nhớ rõ, Khi Thiên Phách Man đao của mình chính là đoạt từ trong tay tiểu lão đầu này, nói cách khác, bản thân tiểu lão đầu này có bản lĩnh điều khiển Khi Thiên Phách Man đao, xuất thủ đối với hắn là làm ít công to!

Lại khi hắn cắn nuốt thần niệm của Lộc Tẩu, cũng loáng thoáng cảm giác được tầm quan trọng của Phương Hành!

Đủ loại nguyên nhân, khiến hắn trong mấy giây liền đưa ra quyết định, muốn đoạt xá Phương Hành!

Trước tiên đoạt xá ngươi đã, sau đó lại mượn tay ngươi giết hết mọi người, rồi trở lại bên trong nhục thân của mình, tẩm bổ chữa thương!

Phương pháp này kỳ thật vậy rất tốt.

Hơn nữa thoạt nhìn, cũng không có ai có thể ngăn cản, tuy Long nữ vẫn ở bên cạnh Phương Hành, nhưng với tu vi hiện giờ của nàng ta, hiển nhiên chưa đáng để Đế Lưu bận tâm, về phần Thái Hư Bảo Bảo và đám đệ tử lợn béo thì ngay cả tư cách để xuất thủ cũng không có!

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn!

...Chỉ khiến hắn cảm thấy có chút bất ngờ, chính là tiểu lão đầu mà hắn định đoạt xá kia!

Thằng ôn này đối mặt với sự uy áp bằng thần hồn của mình, không ngờ không hề có nửa phần e ngại, ngược lại còn cười quái dị đón đỡ.

Hơn nữa, đối mặt với sự xâm nhập bằng thần hồn của mình, hắn cũng không có nửa điểm phản kháng, thậm chí trực tiếp mở thức hải ra để mình chui ra, điều này đối với Đế Lưu mà nói, thật sự là chuyện mới mẻ cả đời chưa từng thấy, trước kia đoạt xá, người nào không phải là liều mạng phản kháng, đem so sánh, tiểu lão đầu này quả thực chính là khua chiêng gõ trống hoan nghênh mình mau mau tới đoạt xá hắn.

- Chẳng lẽ có trá?

Vào một thoáng xâm nhập thức hải của Phương Hành, trong lòng Đế Lưu hiện lên một suy nghĩ như vậy.

Nhưng chính hắn cũng liền lắc đầu phủ định!

- Quả nhiên là ta một ngàn năm trước ăn phải quả đắng, khiến cho hiện tại lại có chút nghi thần nghi quỷ sao?

Một con kiến lại há có thể phản kháng ý chí của mình?

Nghĩ như vậy, hắn liền chắc dạ, nghĩa vô phản cố chìm vào trong thức hải của Phương Hành.

... Rồi sau đó, hắn liền ngây ra!

Mẹ nó gặp chỗ quỷ quái gì thế này?

Đế Lưu từng tu luyện một loại thần thông nhiếp thần, hiểu biết sâu đậm về thức hải của con người, biết thức hải của người tu hành bình thường đều sẽ biến ảo thành một số tồn tại cụ thể, như là tiên phủ, tinh không, sông lớn, hoang mạc, rừng rậm, cụ thể thì có rất nhiều, được định ra từ trên trình độ kiên cố của đạo tâm người tu hành, mà trong một mảng thức hải này, tất nhiên cũng sẽ có một đạo chân linh của người tu hành tồn tại, hắn chỉ cần tiến vào thức hải, phá vỡ ảo cảnh này, sau đó thì nuốt chân linh của người tu hành đó là được!

Nhưng Đế Lưu thề rằng, cả đời mình chưa bao giờ thấy thức hải cổ quái thế này!

Đây không ngờ là một phương thế giới!

Từ xa nhìn lại, đại lục vô biên, biển trời nối liền, khắp nơi đều là sinh cơ, núi cao sông lớn, đỉnh đầu có mặt trời và trăng sao, dưới chân giang sơn như họa, không ngờ so với đại bộ phận tinh cầu còn giống một thế giới hơn.

- Không thể, đây nhất định là ảo giác!

Đế Lưu không nhịn được lắc lắc đầu, ánh mắt ngưng tụ, giống như hai thanh kiếm sắc bổ về phía thiên địa ở xa xa, đồng thời lẩm bẩm:

- Quả nhiên là một ngàn năm trước ăn phải quả đắng, khiến cho hiện tại có chút nghi thần nghi quỷ à?

Hắn tự thị thần hồn của mình rất mạnh, nhưng chuyện khiến hắn bất ngờ đã xảy ra, tụ ánh mắt thành kiếm, phách trảm thiên địa, nhưng sau khi chém qua.

Trời đó vẫn là trời, đất đó vẫn là đất!

Trong một hồ nước cách đó không xa, thậm chí còn có một con cóc nhỏ kêu ộp một tiếng, giống như là đang cười nhạo mình!

- Tiểu lão nhân đó quả nhiên cổ quái, không ngờ ngay cả ta cũng không nhìn thấu hư thật trong thức hải của hắn sao?

Đế Lưu cũng cảm thấy nghẹn lời, tâm tư trầm thật sâu.

- Không phải ngươi không nhìn thấu hư thật trong thức giới của ta, mà là bởi vì nó vốn chính là chân thật!

Khi Đế Lưu đang lẩm bẩm, lại chợt nghe trên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm, sau đó liền nhìn thấy một nam tử mặc áo bào tro từ trên chín tầng trời chậm rãi hạ xuống, giống như trong không trung có một cầu thang vô hình, nhìn bộ dạng của hắn, dáng người gầy yếu, tay áo tung bay, ngũ quan lại có chút tương tự với tiểu lão đầu vừa rồi, nhưng so sánh với tiểu lão đầu đó, tướng mạo lại cực trẻ, tiểu lão đầu đó ít nhất cũng bảy tám mươi tuổi rồi, mà tiểu nhi này nhiều nhất chỉ khoảng hai mươi!

- Bên ngoài và thần hồn của người này sao lại chênh lệch lớn như vậy?

Đế Lưu cũng hơi ngẩn ra, sau đó híp mắt nhìn thanh niên đó, xác định hắn chính là tiểu lão đầu mà mình gặp, khóe miệng hơi giật giật, lộ ra nụ cười lạnh:

- Bớt cố lộng huyền hư ở trước mặt bản đế tử đi, tiên giới đạo thống ngàn vạn, nhưng chưa từng nghe nói có pháp môn luyện được thức hải thành đại thế giới, ngươi cho rằng ngươi là Thái Thượng đạo thống đại nghịch bất đạo vạn năm trước sao?

- Ớ, ngay cả ngươi cũng biết Thái Thượng đạo thống, xem ra quả nhiên rất nổi danh.

Thanh niên đó tất nhiên chính là Phương Hành, nghe vậy cũng cả kinh, cười nói.

- Ngươi thật sự có liên quan tới đám người điên đó?

Đế Lưu chỉ thuận miệng nhắc tới Thái Thượng đạo thống, hàm ý chê cười, lại không ngờ Phương Hành lại thuận theo lời hắn mà nói, trong lòng cũng giật thót, có điều rất nhanh liền lắc đầu như tự giễu, thầm nghĩ:

- Quả nhiên là một ngàn năm trước chịu khổ, khiến cho ta hiện tại cũng có chút nghi thần nhi quỷ? Thái Thượng đạo thống đó sớm đã diệt tộc, đoạn tuyệt đạo thống, ta cũng chưa thấy qua, chỉ nghe phụ vương nhắc qua, sao có thể vừa tỉnh lại đã đụng phải quái thai như vậy.

Nghĩ như vậy, trên mặt lại nở nụ cười lạnh, mang theo vẻ lãnh ngạo cuồng vọng của đế tử, thấp giọng cười nói:

- Ngươi chỉ là ngụy tiên chưa được phong chính mà thôi, cũng dám thản nhiên nói cười trước mặt ta à? Ha ha, thần hồn tu sĩ bị bản đế tử diệt không một vạn cũng phải ba ngàn, người sống cũng có thể bị ta từ ngoại giới rút hồn ra, huống chi là ta đã tới thức hải của ngươi?

- Bất kể ngươi là nói thật cũng được, nói dối cũng thế, đợi lát nữa nuốt thần hồn của ngươi rồi, tất nhiên sẽ minh bạch tất cả!

Dứt lời, thần hồn của Đế Lưu đã biến to vô tận, bốc lên ma khí cuồn cuộn, không ngờ che phủ cả tinh không, không ngờ hóa thành một con yêu ma đáng sợ, há cái miệng to như chậu máu nuốt về phía Phương Hành.

Một nuốt này của hắn khí nuốt núi sông, căn bản không cho người ta có khả năng né tránh, nhưng ngay cả hắn cũng không ngờ, Phương Hành chỉ nhẹ nhàng nhấc bước, cả người liền đã về tới chín tầng trời, cúi đầu nhìn xuống, nụ cười trên mặt mang theo vẻ miệt thị, cười nói:

- Ở bên ngoài ngươi là đại gia, ai ở trước mặt ngươi cũng là cháu chắt, nhưng tới nơi này là thức giới của ta, ở đây, ta mới là đại gia duy nhất.

Dứt lời, đột nhiên quát to:

- Ta cho ngươi cuồng!

Ầm!

Người hắn ở trong không trung, không ngờ thuận tay kéo một cái, liền ở trong thế giới này nhổ ra một ngọn núi cao, chính là Phong Thiện sơn được hiển hóa trong thế giới này của hắn, lúc này xách trong tay giống như là viên gạch vậy, hung hăng đánh vào yêu ma Đế Lưu hiển hóa ra, cho tới khi yêu ma đó rên lên một tiếng, liền bị trấn áp ngã chỏng vó lên trời.

- Ta cho ngươi hung hăng!

Phương Hành lại hét lớn một tiếng, thuận tay rút ra một con sông dài, hóa thành roi băng đầy gai, quất tới.

- Ta cho ngươi ăn ta.

Tiếng hét thứ ba vang lên, Phương Hành đã vén lên một mảng biển rộng, ném xuống đầu yêu ma đó.

...

Đây quả thực chính là ngược đãi!

Trong thế giới này, Phương Hành thực sự là tùy tâm sở dục, muốn dùng biện pháp gì cũng được!

Nơi này vốn là thế giới của hắn, bất kỳ sinh linh nào vào đây, giống như là vào lồng giam của hắn, mà đây cũng là nguyên nhân hắn vô cùng hoan nghênh Đế Lưu vào, quái vật này thật sự quá mạnh mẽ, bị Thái Hư Tiên Vương trấn áp một ngàn năm cũng không chết, hơn nữa sau khi tỉnh lại còn hung hăng như vậy, Ngao Liệt, Lộc Tẩu, Văn tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô cộng với mười vị luận đạo giả xuất thủ cũng chỉ tạm thời khiến hắn chật vật một chút mà thôi, lại không thực sự làm tổn thương tới hắn, có thể thấy được cảnh giới của hắn mạnh tới thế nào.

Dưới loại cục diện này, cho dù Phương Hành không để ý tới sinh tử, phóng tay ác đấu với hắn, liều mạng cũng không phải là đối thủ của hắn!

Dù sao cảnh giới Tiên Thiên ở đó, chênh lệch quá lớn, không phải một bộ phận thọ nguyên là có thể bù đắp!

Cho nên dưới loại cục diện ở, cách làm có lợi nhất chính là dẫn hắn vào trong thức giới để đấu!

Thân là đế tử, thần hồn của Đế Lưu tất nhiên cũng cường đại vô biên. . .

Chỉ là luận về thần hồn, nhất là thần hồn trong thế giới này, Phương Hành không phải mạnh, mà là quái vật!

- Vốn đang lo không biết làm thế nào để dẫn ngươi vào, ngươi lại chủ động đến đoạt xá.

Ngược đãi một hồi, Phương Hành căm giận mắng:

- Vào thế giới này của ta, giống như vào bụng của ta, ngươi còn chạy trốn được à?

- Ăn ta á? Là ta ăn ngươi mới đúng!

Vừa mắng vừa rút một cây cự mộc chọc trời, lại hóa thành trường tiên, quất xuống người Đế Lưu.

- Cổ quái! Cổ quái! Thế giới này sao lại cổ quái như vậy.

Đế Lưu chưa bao giờ phải chịu loại vũ nhục thế này, nhất thời cũng phẫn nộ tới mức nghiến gãy cả răng, vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi, cũng không nhịn được nghĩ tới một vấn đề:

- Chẳng lẽ hắn là nói thật? Hắn thực sự có liên quan tới Thái Thượng đạo thống vạn năm trước.

Càng nghĩ lòng càng sợ, đồng thời một cỗ ý tứ ngoan tuyệt cũng bốc lên!

- Ngây thơ. . . Nực cười!

Thanh âm của hắn chậm rãi vang lên, giống như đến từ U Minh:

- Ta chính là đế tử, Thái Ất Chính Tiên, thần hồn bất phôi, tuế nguyệt bất hủ, nhất niệm thần ma, cho dù lò đan nhật nguyệt cũng không thể luyện được thần hồn của ta, ngươi muốn ăn ta, không sợ vỡ bụng à?

Chương 1374: Đại triệu hoán thuật

Theo Phương Hành không nói đạo lý ra sức đánh một chập, Đế Lưu thực sự là ăn quả đắng, quả thực chính là bị Phương Hành ngược đãi trong thế giới này, nhưng rất nhanh, chuyện khiến Phương Hành bất ngờ đã xảy ra, sau khi ra sức đánh một trận, Đế Lưu thoạt nhìn vô cùng thê thảm, nhưng không ngờ không bị thương tổn tới gân cốt, ngược lại một thân khí tức càng bành trướng, thần ma chi khí càng lúc càng mãnh liệt đáng sợ, giống như là mây trôi, mờ mịt bất dịnh.

- Ngươi quả nhiên có chút môn đạo, không ngờ thật sự luyện được thức hải thành một phương thế giới.

- Chỉ tiếc, tu vi của ngươi quá yếu.

- Thần hồn của bản đế tử là bất phôi, tiên mệnh phong chính, chính là thật sự đã ngã vào một phương đại thế giới, thiên địa này đều không thể trói buộc được ta, huống chi là đại thế giới được người luyện hóa ra? Ta xem ngươi lấy gì ra để trấn áp ta.

- Lần này quả nhiên là gặp may, bắt được ngươi vừa hay xin công với phụ vương!

Ầm ầm!

Theo tiếng nói của Đế Lưu vang lên, đại địa trước mặt Phương Hành đột nhiên xuất hiện một vết nứt cực lớn, từ xa lan tới gần, bùn đất phiên liệt, kéo thẳng tới dưới chân hắn, có thể tưởng tượng, phía dưới nhất định có tồn tại cực kỳ cường đại nào đó, Phương Hành lập tức biến sắc, tâm niệm khẽ động, cả người liền bay lên trên chín tầng trời, sau đó dùng mắt thường có thể nhìn thấy, bên trong bùn đất phía dưới không ngờ có khói đen bay thẳng lên trời, đuổi theo mình, không phải là Đế Lưu biến thành thì là ai?

Thoạt nhìn hắn bị Phương Hành trấn áp, không ngờ chân linh chui vào lòng đất, còn cắn ngược lại Phương Hành!

- Nơi này là thế giới của ta, ngươi lấy gì ra để đấu với ta?

Phương Hành người ở trong không trung, thấp giọng hét lớn, sau đó hai tay nắm chặt, khép vào giữa.

Bộ dạng của thế giới này biến đổi, vô số kim loại mạch khoáng bị rút từ trong lòng đất, không ngờ trong nháy mắt, bị luyện hóa thành một thanh trường kiếm sắc bén, chém khói đen đó thành hai nửa, rơi xuống đại địa!

- Ha ha, là thế giới của ngươi thì làm sao?

Nhưng hai đoạn khói đen rơi xuống không ngờ trực tiếp lại một phân thành hai, lại lần lượt bay lên, một lúc sau, không ngờ có thanh âm của hai Đế Lưu đồng thời vang lên:

- Ta thần hồn bất diệt, ngươi làm sao có thể đả thương được ta? Cho dù ngươi ở trong thế giới này chiếm hết tiên cơ thì làm sao? Đợi bản đế tử dùng thần thông vô thượng, trực tiếp phá vỡ thế giới này, xem xem ngươi còn gì mà dựa vào?

Nói xong, hai đạo khói đen lại cuồn cuộn bay lên!

Một mảng là ở nơi cực bắc, chỗ Phong Thiện sơn, có một đạo khói đen phá núi mà ra.

Một mảng khác là ở đáy biển phía nam, theo gió vượt sóng, khí tức ngập trời đáng sợ.

- Không ngờ thực sự muốn đấu tới cùng với ta à?

Phương Hành ánh mắt lạnh lùng, cũng quát lạnh, tay phải giơ lên cao, sau đó đơn chưởng nắm chặt lại.

Vù!

Theo đơn chưởng của hắn giơ lên, mặt trời chói chang đại biểu cho bản thể thần hồn của hắn không ngờ hào quang vạn trượng, trong nháy mắt liền có liệt diễm hỏa long vô tận từ trong không trung bay xuống, phân biệt bay về phía hai đạo khói đen một bắc một nam đó, liệt diễm hỏa long không ngờ chính là Tam Muội Chân Hỏa chân chính hiển hóa, là nội tình của một phương đại thế giới này, quả thực cường đại đến cực điểm, chống lại thần hồn suy yếu đã trải qua ngàn năm, vừa thức tỉnh mà nói, lực lượng đó quả thực chính là thanh niên đánh ông già.

Khói đen một nam một bắc bay đến trực tiếp bị lực lượng của mặt trời đón đỡ, giống như là tự tìm đường chết vậy, trực tiếp bị va cho vỡ nát, giống như lưu tinh bay về phía bốn phương tám hướng của thế giới này, sau đó thì biến mất.

Dù sao, trong đại thế giới này, dường như bất kể Đế Lưu dùng phương pháp gì để đánh lén, đều không thể thành công, bởi vì Phương Hành bất kể dùng phương pháp ứng đối nào, tốc độ cũng đều nhanh hơn hắn, thậm chí là một ý niệm liền có thể thành hình, bởi vì cho dù Đế Lưu rất mạnh, nhưng ở trong thế giới chân thật này, vẫn phải tuân thủ pháp tắc của nó, nhưng Phương Hành thì lại có thể trực tiếp chế định pháp tắc của thế giới này!

Chỉ có điều, hành động giống như tự tìm chết của Đế Lưu lại dẫn tới sự chú ý của Phương

Hành, ánh mắt hơi trầm xuống.

- Thằng ôn này... Rốt cuộc đang muốn làm gì?

- Ha ha ta không tin, ngươi có thể làm gì được ta?

Thanh âm của Đế Lưu vào lúc này lại vang lên, giống như là người người cùng nhau hô to.

Mà theo thanh âm này vang lên, thế giới này không ngờ có thêm nhiều luồng khói đen bay lên, rậm rạp giống như ngân hà, sau đó như đã hẹn trước, đồng thời từ bốn phương tám hướng gào thét lao về phía Phương Hành, giống như là tổ ong vò vẽ bị chọc, tất cả ong đều liều mạng bay ra!

- Đây con mẹ nó rốt cuộc là muốn làm gì thế?

Phương Hành nhíu chặt mày, sau đó hung hăng giơ tay phải lên, năm ngón tay xiết chặt lại.

Gió!

Gió to!

Có gió to vô tận nổi lên trong hư không, từ trời nam thổi về biển bắc, mà mỗi một luồng gió không ngờ đều là một đạo phong nhận sắc bén dị thường, mà khói đen Đế Lưu hóa ra vốn đã tinh mịn, thần thông Phương Hành biến ảo ra, so với khói đen còn tinh mịn hơn rất nhiều, trực tiếp cắt chúng thành càng mịn hơn, nếu nói lúc ban đầu Đế Lưu là đầy đủ thần hồn, như vậy hiện tại liền trực tiếp thành béo chẻo.

- Còn có chiêu này sao?

Phương Hành dường như rất tò mò, sau khi xuất thủ, liền lẳng lặng chăm chú nhìn tứ phương, dường như đang chờ đợi Đế Lưu xuất thủ tiếp!

Lần này, Đế Lưu lại không ra tay!

Chỉ là trời không ngờ biến thành màu đen!

Thế giới này là dựa vào tâm niệm của Phương Hành mà động, hắn muốn trời đen thì vĩnh viễn sẽ không có một tia sáng nào, hắn muốn hừng đông, thái dương sẽ vĩnh viễn không xuống núi, nhưng lúc này, Phương Hành rõ ràng chẳng làm gì cả, nhưng đại thế giới này lại giống như bỗng nhiên chìm vào trong bóng tối, lại có khói đen cuồn cuộn xộc thẳng lên trời, che trời phủ đất.

Là Đế Lưu!

Hắn lúc này không ngờ huyễn hóa ra khói đen vô tận, che phủ cả thế giới này!

Trong thế giới này Phương Hành giống như trở thành người ngoài, cô đơn đứng trong hư không, mà Đế Lưu thì giống như đã nắm giữ cả thế giới này, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt âm u lạnh lùng nhìn Phương Hành, giống như đang nhìn con mồi!

- Oa, con của Tiên Vương quả nhiên không tầm thường.

Ngay cả Phương Hành, lúc này cũng không thể không trở nên ngưng trọng, ánh mắt có chút thâm trầm ngẩng đầu nhìn Đế Lưu.

Chênh lệch giữa cảnh giới, quả nhiên lớn vô cùng.

Bên trong thế giới này, Phương Hành chính là thần, tất cả trong thế giới này đều do hắn sử dụng!

Nhưng hiện giờ dưới tình huống chiếm hết ưu thế, hắn không ngờ cũng không làm gì được Đế Lưu.

Hoặc là nói, hắn không thể giết chết Đế Lưu!

Đế Lưu đó quả thật giống như một hạt đậu đồng, cho dù nuốt hắn vào thì sao?

Không luyện được hắn, cũng không đánh được hắn, chỉ tổ cho hắn cơ hội, để hắn mọc rễ nẩy mầm trong bụng, không chừng còn có thể đảo khách thành chủ!

Lúc này Đế Lưu chính là như vậy, hắn cũng biết ở trong thế giới này nếu đánh nhau thì không phải là đối thủ của Phương Hành, thậm chí, dưới tình huống không có nhục thân, muốn chạy cũng không được, dù sao nhục thân là căn cơ của tất cả, nếu khi hắn ở thời kỳ toàn thịnh, Phương Hành kéo cả nhục thân của hắn vào, vẫn bằng vào nhục thân và thần hồn, đường đường là Thái Ất Chính Tiên, hoàn toàn có thể trực tiếp phá vỡ một phương thế giới này, nhưng hiện giờ hắn dù sao cũng chỉ có thần hồn ở đây, lại bị nhốt giữ, không thể trốn ra.

Nhưng Đế Lưu cũng không phải hạng người dễ chịu thua, đường đường là đế tử, cho dù là dưới tình huống đang trọng thương, thần hồn suy yếu, cũng rất nhanh liền nghĩ ra đối sách, hắn rõ ràng là mượn tay Phương Hành, cường hành giải thể, hóa thành tồn tại giống như là căn nguyên của thần hồn, muốn bằng vào thần hồn bất tử từng được tiên mệnh phong chính của mình, từ trong tay Phương Hành cướp lấy một phương thế giới này.

- Đúng là càng lúc càng cảm thấy, đây giống như là một thế giới chân thật.

Khi thanh âm của Đế Lưu lại vang lên, không ngờ có một loại vị đạo như thiên ý, từ trên cao nhìn xuống, vang vọng khắp bát hoang.

Mà trong thanh âm này dường như cũng mang theo một chút tò mò:

- Ta thực sự hoài nghi, ngươi chẳng lẽ đúng là có liên quan tới Thái Thượng đạo thống?

Hắn lúc này lại lên tiếng, đã có một loại tự tin nắm giữ quyền chủ động trong tay, thanh âm lạnh lùng, có điều nghe thấy lời hắn nói, Phương Hành lại cúi đầu, hơi bật cười:

- Nếu ta nói với ngươi ta chính là truyền nhân của Thái thượng thì ngươi có tin không?

Trên chín tầng trời, có tiếng sấm truyền đến, dường như đại biểu cho sự hoảng sợ và hoài nghi trong lòng Đế Lưu.

- Ngươi đúng là Thái thượng đồ sẽ tới táng diệt Đại Tiên giới trong lời tiên đoán đó sao?

Trong thanh âm của hắn tuy vẫn đầy vẻ không tin, nhưng khẩu khí thì lại không chắc chắn, thậm chí mang theo sự ngưng trọng vô tận.

- Trước tiên phải thanh minh một chút.

Phương Hành vừa nghe thấy vậy lại vẻ mặt sầu khổ:

- Ta chỉ là muốn tới đây cướp chút đồ, không muốn diệt khẩu. Ta đảm bảo đó.

Đế Lưu trầm mặc một thoáng, rất lâu sau mới chậm rãi lên tiếng:

- Thật sự là ngàn năm trước ăn quả đắng, khiến ta hiện tại có chút nghi thần nghi quỷ sao? Không ngờ lại đi tin ngụy tiên ngay cả tiên mệnh cũng không có này. Ha ha, quên đi, ta không thể phân rõ sự thật giả của ngươi, nhưng ta có thể bắt giữ ngươi, giao cho phụ vương tra xét. ha ha, quả nhiên là đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời, ta vốn đang nghĩ làm sao để bù đắp tổn thất ngàn năm qua của ta, hiện giờ có ngươi, còn phải lo không thể đoạt lại địa vị và thân phận trước kia sao?

Trong không trung, bắt đầu có những sợi tơ nhỏ màu đen đan xen, mang theo một loại khí tức khiến người ta run sợ.

Giống như bóng đen hàng lâm, đại thế giới này đã là đêm đen dày đặc, khiến cho người ta không thở nổi!

Nhưng lúc này, Phương Hành lại nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhíu mày:

- Đúng là ngàn năm trước ăn đòn nặng, khiến cho ngươi hiện tại biến thành ngốc nghếch rồi à? Ngươi thực sự cho rằng nếu nắm chắc bắt được ngươi, ta lại đi cho ngươi thấy bí mật của ta sao?

Đế Lưu vi giật mình, tiếng cuồng tiếu từ chín tầng trời truyền đến:

- Một phương thế giới này đều đã bị ta thẩm thấu, ngươi có bản sự gì để bắt ta?

- Rất đơn giản!

Phương Hành dường như không để sự cường đại của Đế Lưu ở trong lòng, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó quay sang một hướng, hít sâu một hơi, gầm lên:

- Mấy lão hỗn đản, ra nộp tiền thuê nhà đi.

Chương 1375: Tổ tông của gây sự

Ầm ầm!

Không ai có thể hình dung được sự biến đổi của thiên địa trong giây phút đó, trong thiên địa đang tối đen như mực, một tòa tháp xuất hiện, giống như từ trên trời hạ xuống, mà cũng vào lúc này ánh sáng mãnh liệt, tuy không nhìn rõ, nhưng quang mang ẩn chứa lực lượng không cách nào hình dung xé rách tất cả hắc ám tràn ngập trong thiên địa, khiến cho quang minh tái hiện thế gian, giống như trong nháy mắt tòa tháp đó xuất hiện, đã trấn áp cả thế giới này, nơi hắn đứng, lại càng là chỗ cao nhất của thế giới này, quan sát tất cả tồn tại trong thế giới này, ánh mắt lạnh lùng, không chứa bất kỳ cảm tình gì.

Mà trong nháy mắt tháp xuất hiện, Đế Lưu vốn cường hành giải thể, hóa thành đại hắc ám bao phủ trời đâdt lại đột nhiên bị một loại lực lượng thần bí đến cực điểm trấn áp, không ngờ lại thu nhỏ lại rất nhanh, tới cuối cùng, hóa giải tới bộ dạng vốn có, thất kinh ngã xuống phía trước tháp, vẻ mặt khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn tháp.

- Sao lại... Các ngươi là ai?

Hắn gầm lên, từ lúc thức tỉnh tới giờ, chưa từng thấy vẻ kinh hoàng tới như vậy trên mặt hắn.

- Đây là... Tiểu Đế Lưu của nhà Xích Đế à?

Trong tháp, có tồn tại nào đó lên tiếng, dường như nhận ra thân phận của Đế Lưu.

- Hừ, chẳng khác gì cha hắn, không phải thứ tốt lành gì.

Có một tồn tại khác, rõ ràng là không có hảo cảm với Đế Lưu, hừ lạnh một tiếng nói.

- Vậy thì làm thịt hắn đi.

Người người đề nghị, sát tính cực lớn.

- Ta lưu lại chút thần hồn, chúng ta đi quá lâu rồi, cũng có một số việc cần hỏi hắn.

Có người đưa ra đề nghị.

Chỉ có điều, bọn họ ở đó thảo luận, lại khiến cho Đế Lưu ngây ngốc, vốn vất vả lắm mới tỉnh lại được, lại nhìn thấy sinh linh của tổ địa Thiên Nguyên, lại nhìn thấy di đồ của Thái Thượng đạo thống, thực sự khiến hắn cảm thấy đây là là mộng đẹp, nhưng theo tòa tháp này xuất hiện, hắn cũng rất nhanh ý thức được. Mẹ nó, đây tuyệt đối không phải mộng đẹp, đây là ác mộng.

Những lão gia hỏa này sao lại ở đây?

Đây không phải đều là tồn tại tội không thể tha trong truyền thuyết sao?

- Các ngươi. . . Các ngươi. . .

Đế Lưu theo bản năng lui về phía sau, vô cùng sợ hãi.

Sau khi hắn đi được mấy trượng, đột nhiên cả người bay lên, tốc độ so với lưu tinh còn nhanh hơn, ngân quang lóe lên, toàn bộ thần hồn đã trốn ra mấy trăm dặm, giống như là liều mạng xé rách hư không, muốn chạy ra khỏi nơi này.

- Những quái vật này không ngờ đã trở về, việc lớn không ổn rồi, ta phải bẩm báo cho phụ vương.

Ở trong lòng hắn, lúc này chỉ có một suy nghĩ này.

Chỉ tiếc, hắn chưa chạy được bao xa, sau lưng hắn không ngờ có một bàn tay to thò ra, túm hắn lại.

- Thiên Ma... Không... Huyền Cơ thúc thúc, xin ngươi hãy thả ta ra.

Đế Lưu dường như nhận ra được chủ nhân của bàn tay này là ai, thanh âm kinh hoàng vang lên.

Nhưng người được hắn gọi là Huyền Cơ thúc

thúc này căn bản không để ý tới, tay trực tiếp thu lại, kéo thần hồn của Đế Lưu, cả tháp cũng bay theo tới một góc của thế giới này, lúc hạ xuống đất, đã ném Đế Lưu xuống bên dưới, sau đó cả tòa tháp trực tiếp trấn áp trên người Đế Lưu, trong tiếng kêu to thê thảm của hắn, tháp ầm ầm hạ xuống, tất cả trở lại bình tĩnh, một mảng thiên địa vào lúc này đã trở nên yên tĩnh tường hòa, dường như chưa từng xuất hiện gì cả!

Đường đường là đế tử mà lại bị trấn áp như vậy, trong quá trình thậm chí còn không xuất hiện bất kỳ một chút phản kháng nào.

Ngay cả Phương Hành cũng chỉ có thể ngơ ngác nhìn một màn này, đợi cho tháp trở lại bình tĩnh, mới cười khắc một tiếng, đi tới trước tháp, ngồi xuống nhìn Đế Lưu đã bị tháp trấn áp, sau đó mới ngửa đầu cười nói:

- Mấy vị lão tiền bối, đa tạ, hiện tại cứ giao tiểu tử này cho ta, không cần phiền các ngươi!

- Hừ, vừa rồi là ai mắng chúng ta là hỗn đản?

Một thanh âm lạnh lùng vang lên, dường như rất không vui.

Phương Hành vội vàng cười nói:

- Có ai mắng đâu, ai dám mắng chứ? Các

ngươi nhất định là nghe lầm rồi, nào, cứ giao hắn cho ta.

- Kẻ này ngàn năm trước đã có tu vi của Thái Ất Chính Tiên, cho dù bắt giữ hắn cho ngươi, ngươi cũng không trấn được hắn đâu!

Một tồn tại khác lên tiếng, không tính toán với Phương Hành, chỉ lạnh lùng bình tĩnh phân trần.

- Không trấn được hắn á?

Phương Hành đảo mắt, liền cười nói:

- Cũng được, vậy phiền mấy vị lão tiền bối lột tiên mệnh của hắn xuống cho ta đi?

- Tiên mệnh?

Các tồn tại trong tháp đều hơi ngẩn ra, trầm mặc.

- Đúng vậy, ta hiện tại đang thiếu tiên mệnh.

Phương Hành hưng phấn gật đầu, ánh mắt tội nghiệp nhìn tòa tháp này.

Đây mới là chỗ mà hắn cảm thấy hứng thú nhất với Đế Lưu, từ lúc phát hiện Đế Lưu bị trấn áp ngàn năm vẫn chưa chết, hắn liền càng tò mò với tiên mệnh, rốt cuộc là thứ gì mới có thể có hiệu quả thần kỳ như vậy. Mà dẫn Đế Lưu vào thức giới, sau đó triệt để trấn áp hắn, rồi lột tiên mệnh trên người hắn ra, cũng là một trong những mục đích của hắn, dù sao mình từng tận mắt thấy, Cửu Đầu Trùng sau khi có được tiên mệnh, thọ nguyên hồi phục, hóa thành thiếu niên, hiện giờ thọ nguyên của mình không còn nhiều lắm, chẳng phải chính cần tiên mệnh này để cứu sao?

Bảo hắn tự đi lột tiên mệnh trên người Đế Lưu thì hắn không có bản sự này, nhưng các tồn tại trong tháp không ai là kẻ đầu đường xó chợ cả, ai nấy đều có lai lịch rất lớn, nếu muốn lột tiên mệnh của Đế Lưu ra cho mình, chắc là có thể.

Chỉ có điều, trong ánh mắt tha thiết của hắn, trong tháp lại là một mảng trầm mặc.

Qua hồi lâu, mới có một thanh âm vang lên:

- Thằng nhóc, nếu tiên mệnh có thể dễ dàng bị bóc ra như vậy, Đại Tiên giới cũng sẽ không rối loạn như thế.

- Ặc.

Phương Hành không nhịn được ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn về phía tháp, không nói gì.

Một thanh âm khác cũng vang lên:

- Tiên mệnh được gọi là tiên mệnh, vì giống như mệnh số, một khi phong chính thì sẽ gắn chặt với người tu hành, người sống thì mệnh còn, người chết thì mệnh diệt, cho dù là người có thần thông cao đến mấy, cũng không thể bóc ra tiên mệnh từ trong cơ thể người sống, Đại Tiên giới đã được xây dựng mấy chục vạn năm, người đề cập, hoặc là có ý đồ bóc ra tiên mệnh nhiều vô số, nhưng cuối cùng lại không có ai thành công cả.

Phương Hành càng không biết nói gì, có một loại cảm giác tuyệt vọng.

- Trừ phi.

Dường như có một người nhớ tới gì đó, trầm ngâm mở miệng.

- Trừ phi gì?

Phương Hành vội vàng hỏi, nhưng tồn tại này lại không nói nữa.

Cuối cùng, một thanh âm lạnh như băng trực tiếp đưa ra kết luận:

- Tiên mệnh không thể bóc ra được, không cần nói nữa!

- Không được thì không được.

Phương Hành có chút thất vọng đứng lên, xoay người bước đi, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Còn tưởng rằng đám lão hổn đản này giỏi lắm.

Các tồn tại rong tháp:

- ...

- Hắn rốt cuộc làm sao vậy?

Lại nói ở bên trong tiên phủ, từ sau khi Đế Lưu xông vào thức hải của Phương Hành, các tu sĩ đều kinh hãi, kinh nghi bất định nhìn Phương Hành, lo lắng vô cùng, nhưng lại không dám đụng vào hắn, chỉ có thể lo lắng chờ đợi, nếu không phải Phương Hành trước đây từng nói "đợi nửa ngày", khiến bọn họ trong lòng vẫn ôm chút hy vọng thì chắc là các tu sĩ lúc này đã nhận định Phương Hành tất vong rồi.

Dù là như vậy, bọn họ vẫn cảm thấy lo sợ, Đế Lưu dù sao cũng là tồn tại mạnh mẽ đến đáng sợ!

Có người trong lòng đã trầm xuống, đầy tuyệt vọng!

Đám đệ tử lợn béo thì lại có người trực tiếp nằm trước gối Phương Hành mà gào khóc, chuẩn bị chịu tang cho sư phó!

- Sư phó đáng thương của ta ơi.

Có điều, khi một đệ tử lợn béo đợi lâu quá, miệng há ra định gào khóc thì đột nhiên có một bàn tay thò to, bịt lấy miệng hắn, sau đó liền nhìn thấy Phương Hành đang chậm rãi duỗi lưng, đã từ trong trạng thái nhập định tỉnh lại, chậm rãi nhìn lướt qua các tu sĩ:

- Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì?

- Ngươi. . . Ngươi không ngờ không sao?

Các tu sĩ vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, từ bộ dạng này cho thấy, Phương Hành nhất định là không bị đoạt xá.

- Ta phải có sao thì mới đúng à.

Phương Hành tựa cười mà như không phải cười nói.

- Đế Lưu đó đâu?

Có người vội vàng hỏi, hiển nhiên không có thời gian để đùa với hắn.

- Bị ta trấn áp rồi!

Phương Hành nói vô cùng đơn giản, giống như là đang nói thực sự việc nhỏ không quan trọng gì.

- Trấn áp rồi...

Các tu sĩ ngơ ngác nhìn nhau, bộ dạng lúc này của Phương Hành khiến hắn cảm thấy rất bí hiểm.

- Ừ, tốt, trấn áp là tốt rồi!

Một lúc sau, vẫn là Lộc Tẩu lên tiếng, chậm rãi thở phào, đứng dậy nói:

- Không ngờ lại đụng phải loại mặt hàng khó giải quyết như vậy, bị trấn áp ngàn năm, nhục thân chỉ bán hủchứ không chết, Đại Tiên giới quả nhiên lắm kỳ nhân, có điều, nếu bị ngươi trấn áp, vậy ngươi có biện pháp bóc ra được tiên mệnh trên người hắn không? Nếu ngươi có thể được tiên mệnh phong chính, như vậy. . .

- Đúng đúng, tiên mệnh trên người hắn chẳng phải vừa hay dùng được sao.

Những lời này vừa được nói ra, ai nấy đều kích động, nhìn Phương Hành.

Suy nghĩ của họ cũng tương tự như Phương Hành, đều muốn bóc ra tiên mệnh trên người Đế Lưu để chữa cho Phương Hành.

- Tiên mệnh là không thể bóc ra được.

Phương Hành cũng cảm thấy có chút cảm động, có điều vẫn cười khổ nói ra những lời khiến mọi người tuyệt vọng.

- Vậy...

Tất cả mọi người đều trầm mặc, trên mặt Long nữ lại đầy vẻ lo lắng.

Phương Hành lúc này lại lộ ra vẻ thoải mái dị thường, hắn dường như nghĩ tới chủ ý nào đó, lúc này trong đáy mắt có chút hưng phấn, một cước đá văng đệ tử lợn béo đang ôm đùi hắn, đứng dậy duỗi lưng, nhìn lướt qua chung quanh, cười nói:

- Không cần phải chán nản như vậy đâu, cũng chưa chắc chỉ có một loại phương pháp có được tiên mệnh, phương pháp của ta rất nhiều, trước tiên cứ đứng dậy xem có đường ra nào không đã.

Bộ dạng thả lỏng của hắn quả thực khiến cho người ta khó có thể lý giải, các tu sĩ đều có chút ngơ ngác nhìn nhau.

- Vừa rồi đã xem qua rồi, nơi này không có đường ra nào cả.

Qua một lúc, vẫn là Ngao Liệt nói ra, đề tài này đồng dạng khiến cho người ta có chút tuyệt vọng.

Nhưng Phương Hành nghe thấy vậy, ngược lại cười càng hưng phấn hơn:

- Ừ, vậy vừa hay, làm thế này đi.

Mọi người trong lòng đều hít một hơi lạnh:

- Đúng đúng, chính là nụ cười đó, vừa lộ ra là chắc chắn không có chuyện tốt, tất nhiên sẽ có người xui xẻo, trời ạ, nơi này không có người ngoài… Tổ tông này lại muốn làm gì đây?

Chương 1376: Đoạt xá Đế Lưu, lẻn vào tiên giới

Phàm là người hiểu biết về Phương Hành, vị tổ tông này là hạng người rất to gan lớn mật, luôn có những ý nghĩ kỳ lạ, khi ở Thiên Nguyên thường xuyên làm ra chuyện khiến người ta dở khóc dở cười, nổi danh nhất chính là chiến dịch Phong Thiện sơn, khổ sở đánh hết mười trận, lại một lời không hợp khiêng Phong Thiện đỉnh của người ta mà chạy, khiến các đạo thống của Thần Châu bắc vực trở thành trò cười, đến giờ vẫn có người nhắc tới để làm đề tài câu chuyện, cũng khiến cho bắt đầu từ khi đó, Thần Châu bắc vực liền đại loạn, các tu sĩ hoặc nhiều hoặc ít, cũng đều biết về tính cách của Phương Hành, tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn lo hắn làm ẩu.

Có điều, lo lắng cũng chỉ là những người lão luyện thành thục như Lộc Tẩu cùng với Văn tiên sinh, Ngao Liệt và Thái Hư Bảo Bảo, các đệ tử lợn béo thì hưng phấn không thôi, bọn họ vốn chỉ thích náo nhiệt, hơn nữa lúc này quả thật là trước không có đường ra, sau lại là tuyệt cảnh, so với cứ ở lại đây ngồi chờ, chẳng thà nghe xem Phương Hành rốt cuộc có ý tưởng gì hay?

Hiển nhiên vô số ánh mắt lo lắng, hoặc là bất đắc dĩ, hoặc là ngờ vực đều hướng về phía mình, Phương Hành càng cười tươi hơn, tách ra mọi người đi về phía trước, cười nói:

- Đừng hỏi vội, các ngươi lập tức sẽ biết thôi, Đế Lưu đó...

Đang định lên tiếng hỏi, nhìn thấy một màn trước mắt lại ngẩn ra:

- Cái bánh chưng này là ai vậy?

Ở trước mặt hắn, xuất hiện một cái bánh chưng cực lớn, một thân buộc kín dây thừng, cơ hồ là ngay cả mặt cũng không nhìn thấy, trên người toàn là phù triện, lại bị cờ trận của Lộc Tẩu vây quanh từng vòng, hạ tầng tầng lớp lớp cấm chế, hoàn toàn giống như là cái bánh chưng lớn.

- Đó là thi thể của Đế Lưu, sau khi hắn vào thức hải của ngươi, chúng ta vốn định lập tức hủy đi thi hài của hắn, để tránh hắn quay lại, không ngờ nhục thân của người này mặc dù đã bán hủ hóa, lại gần như là bất phôi, chúng ta không ngờ không gây thương tổn được hắn, đành phải phong ấn lại như vậy!

Thấy Phương Hành hỏi, đám người Lộc Tẩu vội vàng giải thích.

Phương Hành cũng cảm thấy có chút dở khóc dở cười, xua tay nói:

- Cởi ra đi.

Các tu sĩ khó hiểu, nhưng thấy Phương Hành đã nói vậy, cũng chỉ đành đi lên, cởi từng tầng phù triện và cấm chế ra.

Lúc này thần hồn của Đế Lưu đã bị trấn áp ở sâu trong thức giới của Phương Hành, nhục thân lại giống như người chết, không nhúc nhích, không có chút phản ứng nào, nhìn vào, chỉ có thể phát hiện thi thể của Đế Lưu đã có chút không nhận ra là nhục thân hay không, hoàn toàn giống như sắt thép, hủ hóa vô cùng, lại giống như người sắt sau khi từ một khối huyền thiết đúc ra, lại trải qua ngàn vạn năm hủ hóa vậy. Không giống hình người, chỉ loáng thoáng có thể phân biệt ra ngũ quan, hơn nữa trên người hắn cũng lờ mờ lưu lại một chút khí tức của bản thân Đế Lưu!

- Ngươi rốt cuộc là muốn. . .

Ngao Liệt thấy Phương Hành không ngừng quan sát nhục thân của Đế Lưu, dường như nghĩ tới gì đó.

Phương Hành gật đầu mỉm cười:

- Hiện tại ta đang cần thứ như vậy.

- Thế này cũng... Quá lớn mật rồi?

Lộc Tẩu lúc này cũng hiểu ra, không nhịn được có chút hết hồn.

- Cứ vận nhục thân này đi!

Phương Hành vung tay, chỉ huy đệ tử lợn béo, tiến lên vây quanh nhục thân của Đế Lưu, hô to một hai ba rồi nâng lên, không chút nhúc nhích, lúc này mới ý thức được, nhục thân đường đường là của Thái Ất Chính Tiên, trọng lượng hơn xa núi lớn, bọn họ căn bản không thể lay động được, cuối cùng vẫn là Ngao Liệt, Lộc Tẩu cùng với Văn tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô động thủ, nâng hắn lên, dùng hết khí lực nâng ra ngoài tiên phủ, có điều sau khi lên, lại để lộ ra dung mạo chân chính của Huyền Thiết đại điện này.

Huyền Thiết đại điện này không ngờ phía dưới phủ kín các loại trận văn kỳ dị, huyền ảo khó lường, cũng không biết cụ thể có tác dụng gì, Thái Hư Bảo Bảo nhìn thoáng qua, sắc mặt tái nhợt, trong ánh mắt cũng giống như phủ lên một tầng hơi nước.

- Đây là... kính thất của ta trước kia, không ngờ chủ nhân vẫn giữ.

- Kính thất?

Nhìn thấy vẻ mặt cảm khái của hắn, các tu sĩ cũng có chút bất ngờ, vừa hỏi kỹ ra mới biết thì ra đây là một gian mật thất lúc Thái Hư Bảo Bảo vẫn chưa hóa thành hình người, chuyên môn đặt ra, chính là Thái Hư Tiên Vương tạo riêng ra vì hắn, bản thân căn phòng này chính là một kiện pháp bảo, sâu tới hư không, trên trận mạch ở đây, Thái Hư huyễn kính có thể phát huy một thân bản lĩnh đến cực hạn, tra khắp chư thiên, nhìn hết thiên thượng nhân gian, mà đây cũng là bổn ý nó thân là Thái Hư Huyễn kính được luyện chế ra, đó thực sự là trên nhìn Tam Thập Tam Thiên, dưới nhìn U Minh!

Đối với hắn, nơi này có ý nghĩa đặc thù, giống như là nơi trẻ con được sinh ra vậy!

Chỉ có điều vào thời điểm mấu chốt này, cũng không có ai để ý đến hắn, trong lòng đều quan tâm hành động của Phương Hành có thành công hay không!

Chuyển nhục thân của Đế Lưu tới đại đường ngoài điện, theo lời Phương Hành đặt ở đó, mọi người đều đứng yên mà nhìn xem hắn định làm gì, lại thấy Phương Hành phất tay nói:

- Ta cũng không phải là đại cô nương, các ngươi nhìn cái gì, nên làm gì thì đi làm đi, ta nghiên cứu xong tất nhiên sẽ cho các ngươi nhìn cho đã mắt.

Các tu sĩ lúc này mới lưu luyến đi, mà Phương Hành thì ngồi xếp bằng xuống đất, lẳng lặng quan sát nhục thân của Đế Lưu, còn hóa ra vài thần niệm để tra xét, cơ hồ là nắm giữ từng tấc trong tay, sau đó thì yên lặng ghi nhớ.

- Rốt cuộc là phải như thế nào mới có thể đoạt xá một vị Thái Ất Tiên Vương?

Hắn thì thầm tự nói, lại bị Long nữ ở cách đó không xa nghe thấy, trong lòng không khỏi lo lắng!

Trên thực tế lúc Phương Hành sai người di chuyển thi thể của Đế Lưu, bọn họ đã lờ mờ đoán được rồi.

Thằng ôn này quả nhiên lớn mật, hắn không ngờ muốn đoạt xá Đế Lưu!

Một đều không ngay cả tiên mệnh cũng không có, lại muốn đoạt xá Thái Ất Chính Tiên như Đế Lưu!

Tuy nói nhục thân của Đế Lưu lúc này chỉ là một khối thể xác không có thần hồn, nhưng hành vi này thật sự quá mức hung hiểm!

- Vừa phải đoạt xác, lại phải không cởi văn ti để tránh người ta nhìn ra manh mối.

- Đế Lưu này không còn thần hồn, cũng tránh được một phiền phức lớn nhất.

- Có điều phương pháp hồn cũng không phải là có thể dễ dàng thi triển, làm thế nào để bảo quản nhục thân của ta mới là quan trọng.

Đám người Long nữ đoán không sai, bị nhốt trong tiên phủ, không ra được, lại gặp phải cục diện thọ nguyên của nhục thân không nhiều, pháp lực cũng bất ổn, Phương Hành cũng khổ sở tìm sách lược phá cục, mà biện pháp cuối cùng nghĩ ra cũng rất đơn giản, đó chính là đoạt xá Đế Lưu, sau đó dùng thân phận của Đế Lưu, nghênh ngang rời khỏi tiên phủ này, thậm chí mượn thân phận của hắn trực tiếp lẻn vào Đại Tiên giới!

Lợi ích là rất rõ ràng, tiên binh tiên tướng bên ngoài không nghi ngờ gì nữa chính là Xích Tiêu Tiên Vương nhất mạch, mà Đế Lưu nói như thế nào cũng là con của Xích Tiêu Tiên Vương, sao phải lo họ không phục? Rời khỏi tiên phủ này tất nhiên không thành vấn đề, vốn Đế Lưu chưa chết, nếu không phải bị các lão quái vật trong thức giới của Phương Hành trấn áp, chắc sau khi hắn tỉnh lại cũng nhất định là muốn trở về Đại Tiên giới.

Một điểm khác là, đoạt xá Đế Lưu cũng giải quyết được vấn đề lớn nhất của Phương Hành, nhục thân này vốn đã được tiên mệnh phong chính, có thể khóa thọ nguyên, cảnh giới của Phương Hành bất ổn, nhưng sau khi nhập chủ khối nhục thân này, lại có thể yên tâm thi triển thần thông của mình, không phải lo bị xói mòn thọ nguyên, cái cần chú ý chỉ là thương thế của nhục thân cần mình chậm rãi điều dưỡng mới được!

Đương nhiên, sau khi thực sự đoạt xá, còn có một số vấn đề nhỏ, có điều cũng không ảnh hưởng tới đại cục!

Hung hiểm tất nhiên là có, đoạt xá vốn chính là một loại chuyện nghịch thiên, chỉ có điều Phương Hành căn bản không lo lắng tới những điều này.

Đám người Lộc Tẩu tuy rất lo lắng, nhưng cũng không thể ngăn cản hắn, dù sao thoạt nhìn đây cũng là biện pháp tốt nhất trước mắt!

Dùng thân phận của Đế Lưu tiến vào Đại Tiên giới, mượn cơ hội thoát thân, lại đoạt tiên mệnh, chính là cơ hội tốt nhất để giải quyết khốn cảnh trước mắt!

- Phương pháp đoạt xá mặc dù chính là cấm pháp trong giới tu hành, nhưng cơ hồ đạo thống mỗi một phương đều có, trong công pháp tu hành của mỗi đạo cũng có, trình độ cũng cao minh thấp kém phân biệt rõ ràng, bất luận là lúc ban đầu ta học được trong Thanh Vân hay là đọc được trong kinh các của

Viên gia, hoặc là trong các loại điển tịch đánh cướp ở khắp nơi về sau, cơ hồ đều có thuật lại về loại pháp môn này, có điều đều là cấp thấp, cũng có đủ loại khuyết điểm, nếu ta muốn đoạt xá Thái Ất Chính Tiên, tất nhiên phải dùng pháp môn tốt nhất!

Phương Hành thầm nghĩ, trong đầu hiện lên pháp môn điển tịch vô tận.

Không thể không nói, thứ trong bụng hắn thật sự rất nhiều, dù sao kinh lịch cũng nhiều, tung hoành ở Thiên Nguyên nhiều năm như vậy, tiếp xúc với đủ loại điển tịch, đây vẫn là tại hắn lười, bình thường không đọc nhiều, lại càng không dốc lòng nghiên cứu, nếu không, hiện tại nếu Phương đại gia tự xưng là bách khoa toàn thư trong giới tu hành cũng là danh phù kỳ thực.

- Mà nếu chọn một loại phương pháp tốt nhất, vậy chỉ có...

Phương Hành thì thầm, trong đầu hiện lên các loại pháp môn, cuối cùng chọn một loại.

- ... Liên Tâm kinh của Phật môn!

Phương Hành ở trong lòng chọn ra một loại pháp môn mà mình cho rằng là ổn thỏa nhất, chính là một quyển lúc trước khi hắn trói Thần Tú tiểu hòa thượng xuống núi, đánh cắp trong Linh sơn tự. Lúc trước Phương Hành xem qua rồi bỏ sang bên, lười chẳng muốn nghiên cứu, có điều dù sao vẫn lưu lại trong lòng, đến lúc cần dùng liền nghĩ ra.

- Thức hải gieo kim đan, dưỡng thần như trồng sen.

Chương 1377: Thức hải trồng kim liên

Thuật tu hành thế gian ngàn vạn, pháp môn đoạt xá cũng có ngàn vạn, tuy nói đại đạo khác đường nhưng đồng quy, hiệu quả là như nhau, nhưng dù sao cũng có cao thấp ưu khuyết, mà pháp môn phật gia Phương Hành lựa chọn này lại là một trong những pháp môn tốt nhất.

Mà nguyên nhân chủ yếu nhất, chính là pháp môn đoạt xá của phật gia này dụng ý vốn không phải là dùng để đoạt xá!

Phàm là đoạt xá, đều một loại chuyện tổn hại âm đức, trong truyền thuyết, người đoạt xá sẽ bị trời ghét, cho dù bình thường không gây sự, nhưng trên thực tế vẫn sẽ bị bị cõi minh minh nguyền rủa, sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải xui xẻo, bởi vậy không đến mức vạn bất đắc dĩ, sẽ không ai tự dưng lại đoạt xá, có điều thuật đoạt xá này cũng là phương pháp mà ai cũng cần, dù sao nói không chừng ngày nào đó mình sẽ xui xẻo, phải lưu lạc đến mức phải dựa vào đoạt xá để sống sót, hơn nữa sau khi đoạt xá cho dù tất cả đều thuận lợi, cũng thường thường sẽ tổn thương tới thần hồn của mình, chỉ cần lưu lại một chút ám thương vẫn phải cần thời gian rất dài mới có thể khôi phục, hoặc là vĩnh viễn không thể khôi phục, cái này rất khó nói!

Mà phương pháp đoạt xá của phật gia, sở dĩ đối với hắn là tốt nhất, chính là bởi vì hắn không những sẽ không bị tổn thương tới thần hồn, còn có thể tẩm bổ thần hồn, lúc trước Phương Hành từng nghe Thần Tú tiểu hòa thượng nói qua, kinh này chính là một vị cao tăng sáng chế, hắn thấy thế nhân nghèo khổ, cố ý làm phép, nhưng thế nhân lại ngu dốt, cho dù nói ra miệng cũng không bằng một xu tiền đồng ở trước mắt, độ một người cũng khó, huống chi là độ hết người trong thiên hạ?

Thế là hắn liền sáng tạo ra phương pháp thức hải trồng kim liên, chia một chút linh thức ra gieo vào trong thức hải của người khác, mỗi khi có nghiệp chướng quấn thân, linh thức này sẽ hiển hóa, nhắc nhở thế nhân nhìn thấu hư thực, bởi vì bảo vệ một chút linh căn liền có thể tích lũy thiện nghiệp, tìm kiếm giải thoát!

Chỉ tiếc pháp môn hắn dùng cả đời để sáng tạo, vừa sáng tạo được không lâu thì liền bị một vị cao tăng khác nhìn ra sơ hở, chỉ nói nếu pháp này rơi vào trong tay ác nhân, chỉ sợ thiên hạ sẽ đại loạn, bởi vì pháp này trong vô hình vừa hay phù hợp với điều kiện đoạt xá, cũng có thể đạt được hiệu quả đoạt xá, nhưng lại có thể dùng pháp này để tích lũy công đức, tẩm bổ thần hồn, trong vô hình bù đắp nhược điểm lớn nhất của đoạt xá, nhưng một khi lộ ra ngoài, e là thiên hạ sẽ không thể an bình, vị cao tăng này cũng khó thoát khỏi tội lớn!

Vả lại, thế nhân hướng thiện tu phật, phải xem bản tính của bọn họ, ngươi cường hành bắt người ta hướng thiện, cũng trái với phật tâm!

Cũng chính bởi vậy, vị cao tăng kia bất đắc dĩ, liền từ bỏ pháp này, quyết định chỉ dùng ba tấc lưỡi siêu độ người trong thiên hạ, bổn ý của hắn là hủy diệt pháp môn này, nhưng vị cao tăng khuyên bảo hắn lại cảm thấy đây dù sao cũng là tâm huyết nửa đời của hắn, không nên bỏ, cứ giữ lại.

Nói thật, khi Thần Tú nói với Phương Hành về đoạn cố sự này, vốn chính là muốn âm thầm thức tỉnh Phương Hành, để hắn có được kinh Phật cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng dùng pháp môn này để làm điều ác, chỉ là không ngờ, Phương Hành lại coi nó thành pháp môn đoạt xá, có điều không thể tùy tiện nói với những người khác, chỉ âm thầm truyền thụ cho Đại Bằng Tà Vương một bộ phận để hắn tu bổ ám thương khi đoạt xá.

Từ đó về sau thì ném ra sau đầu, cho tới hôm nay mới nhớ tới!

Đế Lưu này hung ác bá đạo, vốn sẽ đoạt xá Phương Hành, hiện giờ Phương Hành dùng phương pháp này để đoạt xá lại hắn, cũng không cảm thấy áy náy!

Một nguyên nhân trọng yếu khác chính là, pháp môn này sau khi đoạt xá, cũng không cần phải vĩnh viễn ở lại trong nhục thân của Đế Lưu, hắn chỉ gieo thần hồn của mình vào trong thức hải của Đế Lưu, đợi cho tới lúc thích hợp, Phương Hành vẫn có thể trở về nhục thân của mình, hơn nữa lúc đó, thậm chí còn có thể mượn dùng kim liên gieo trong thức hải của Đế Lưu, lại luyện Đế Lưu thành một khối phân thân, thực sự rất thích hợp!

- Ta cũng là không có biện pháp khác, con lừa ngốc Thần Tú chắc sẽ không mắng ta đi đâu nhỉ?

Trước khi Chính thức thi triển pháp này, Phương Hành cũng hơi động niệm, có điều rất nhanh liền có phản ứng, phì một tiếng.

- Hắn dám mắng ta, ta sẽ đánh hắn!

Vừa nghĩ như vậy, liền chậm rãi thả lỏng tâm cảnh, sau đó dùng ngón trỏ và ngón giữa chậm rãi ở trán của nhục thân Đế Lưu vẽ ra một đạo ấn ký phật gia huyền ảo phức tạp, giống như trực tiếp mở ra một môn hộ ở thức hải của hắn, sau khi vẽ xong ấn ký này, liền âm thầm vận chuyển pháp môn đó, rất nhanh liền ngưng tụ ra thần hồn của mình, lại hóa thành bộ dạng của một viên kim đan đang quay tròn, nhẹ nhàng điểm lên Phật ấn đó, kim đan lập tức được đánh vào, giống như là trồng hạt sen vậy, nhẹ nhàng rơi vào trong thức hải của Đế Lưu.

- Kim liên gieo, phật ý khởi, một điểm linh, vạn niệm sinh!

Theo một đạo phật yết không quá rõ ràng được Phương Hành tụng xong, Phương Hành lại cảm giác được một loại biến hóa cực kỳ thần dị, giống như có một mình khác đang rơi vào trong hồ lớn, nước hồ dâng lên bao phủ lấy mình, sau đó chính là trầm xuống vô tận, giống như chìm vào Cửu U, xâm nhập vào đáy hồ vô hạn, chìm vào trong nước bùn, nhưng rất nhanh liền cảm thấy có lực lượng vô tận từ bốn phương tám hướng ùa tới, vốn trong pháp môn phật gia này có nói, lúc này nên chống cự lại loại lực lượng này, nhưng hắn lại làm ngược lại!

Hắn dẫn tất cả lực lượng này vào trong cơ thể của mình!

Biến hóa đến rất nhanh, hắn cảm thấy một loại lực lượng sinh trưởng vô hình, cảm thấy mình đang trưởng thành, rất nhanh liền chui ra khỏi bùn đất, hơn nữa đang vươn ra khỏi mặt hồ, lại không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy "Phập" một tiếng, hắnđã chui ra khỏi mặt hồ, sau đó cảm thấy lực lượng trong cơ thể tăng vọt, theo bản năng lan ra, giống như là phá kén mà sinh.

Mà trong nháy mắt này, Đế Lưu đang bị nhốt dưới tháp trong thức hải của Phương Hành đột nhiên hoảng sợ kêu to.

- Đó là gì?

- Ngươi... Ngươi đang làm gì với ta?

Hắn hoảng sợ trợn trừng mắt, không ngờ có thể nhìn thấy một hạt mầm rơi vào trong thức hải của hắn, sau đó hấp thu lại nhục thân của hắn để tẩm bổ thần hồn, từ dưới đất nẩy mầm, sinh thành một gốc kim liên, cuối cùng phá vỡ thức hải, nở rộ.

Cũng vào lúc hoa sen đó nở rộ, hắn đột nhiên mất đi cảm ứng với nhục thân!

Mà Phương Hành vào lúc nàycũng đột nhiên mở mắt!

Hoặc là nói, người mở mắt là Đế Lưu!

Nhục thân giống như đã bán hủ hóa của Đế Lưu không ngờ vào lúc này mở mắt ra!

Sau đó trong mắt, hai đạo ánh mắt thâm trầm mà sắc bén liền dừng ở trên người mình đang ngồi đối diện hắn!

Một loại biến hóa kỳ dị hiện lên trong mắt, hào quang cực kỳ thần dị.

Vào khoảnh khắc này, các tu sĩ đang ai làm việc nấy đồng thời hướng sự chú ý vào hắn, có lo lắng, có tò mò, mấy chục ánh mắt đều dừng ở trên người Đế Lưu, ngừng thở, sợ hắn xảy ra bất ngờ, vừa trông ngóng Phương Hành sẽ lên tiếng, lại lo hắn vừa mở miệng, vang lên lại là thanh âm của Đế Lưu!

Mà trong vô số ánh mắt lo lắng, Phương Hành nhìn nhục thân của mình, một lúc sau, vẫn không nói một câu!

Chẳng lẽ xảy ra bất ngờ rồi?

Mọi người đều lo lắng, nhưng không ai dám động.

Khi bọn họ không chờ được nữa, sắp bị bầu không khí này bức cho phát điên.

Đế Lưu mở mặt ra, hoặc nói chính là Phương Hành, cuối cùng thở dài một tiếng:

- Già rồi trông vẫn đẹp trai quá.

- Đẹp trai cái đầu ngươi.

- Nhìn nhục thân của mình lâu như vậy, thì ra là đang tự kỷ.

Tất cả mọi người tức đến nỗi đều muốn xông lên tát cho hắn một cái.

Có điều cuối cùng cũng thở phào, xem ra đoạt xá đã thành công, vốn lo lắng Đế Lưu thật sự quá mạnh mẽ, Phương Hành dùng thân phận ngụy tiên đoạt xá hắn, sẽ xảy ra bất ngờ, hiện giờ nghe thấy câu nói tự kỷ này, mới xem như là chuẩn rồi!

- Ha ha, cảm giác hoàn hảo!

Phương Hành cũng cười hì hì, đứng lên, hoạt động tay chân một chút, lại có vẻ vô cùng cứng ngắc.

- Bị thương không nhẹ, lại bán hủ hóa, xem ra không phải một ngày hai ngày là có thể trị khỏi.

Hắn cẩn thận cảm giác một chút, lại phát hiện, hiện giờ nhục thân này cứng ngắc như vậy cũng không phải do hắn vừa đoạt xá, thật sự là Đế Lưu lúc trước bị Tiên Vương trấn sát, ngủ say ngàn năm, nhục thân đã hỏng tới không thành bộ dạng, hơn nữa lúc sinh tiền phải chịu một kích quá lợi hại, đến bây giờ vẫn chưa phục hồi được, tất nhiên cũng là một tai hoạ ngầm, xem ra cần mình coi nhục thân này trở thành của chính mình, dùng linh đan bảo dược tẩm bổ một phen mới được, vừa rồi Đế Lưu động thủ với đám người Ngao Liệt, chậm chạp không xử lý được họ, cuối cùng bị ép phải lựa chọn thần hồn rời xác để đoạt xá mình, cũng có thể lý giải, dù sao nhục thân này thật sự quá kém!

Đáng để ăn mừng là, cảm giác đối với nhục thân này khá tốt, khống chế cũng tốt, đều rất hợp ý, xem ra thuật gieo kim liên này của Phật môn quả thật là pháp môn đoạt xá tốt nhất, mình lựa chọn phương pháp này, coi như là chọn đúng rồi.

Hơn nữa sau khi hắn vào trong nhục thân của Đế Lưu, cũng lờ mờ cảm thấy, nhục thân này tuy tạm thời rất kém, nhưng lờ mờ ẩn sâu một loại lực lượng đáng sợ ngay cả hắn cũng khó có thể tưởng tượng được, đợi tĩnh dưỡng tốt rồi, nói không chừng sẽ cho mình một phần kinh hỉ!

- Cất nhục thân của ta đi!

Phương Hành nhíu mày, hữu chưởng vươn ra, đè lên nhục thân của mình, ý niệm khẽ động, liền thu nhục thân này vào trong thức giới, sau đó chìm vào sâu trong thức giới, bảo hộ thật kỹ, vốn hắn còn lo lo lắng cho mình đoạt xá Đế Lưu, sẽ không đánh ra được thức giới, lúc này cũng yên tâm, thức giới đó dù sao cũng là ý thức hiển hóa, lại cùng một nhịp thở với thần hồn của hắn, chỉ cần ý niệm khẽ động liền có thể mở ra thức giới đó, cũng chỉ có như vậy, mới có thể cất nhục thân của mình ở chỗ an toàn nhất!

- Thành công rồi à?

- Đúng là may mắn.

- Vẫn chưa thành tiên đã đoạt được một khối tiên thân, chuyện này nói ra... thì ai mà tin chứ.

Đám người Lộc Tẩu cũng không kiềm chế được, vừa kích động vừa tò mò xông tới, vây quanh Phương Hành mà nắn bóp, cảm thấy rất hứng thú.

- Khụ khụ, bộ dạng này của bản đế tử có uy phong không?

Phương Hành cũng có chút tự đắc, lắc lắc tay chân, chuẩn bị dùng thân phận "Đế tử" để xưng.

Chỉ có khi Long nữ đi tới, lo lắng vươn tay ra đỡ hắn, lại bị hắn trừng mắt mắng:

- Ngươi cách ta xa một chút, xa một chút. Nhục thân này không phải là của ta, ngươi không ngờ muốn sờ nam nhân khác, ta không phải là chịu thiệt à?

Chương 1378: Từ xa nhìn vạn giới

Phương Hành, hoặc là nói Đế Lưu hiện tại bị Long nữ xách tai kéo sang bên giáo huấn, mọi người khác đều thở phào, chỉ là ánh mắt nhìn nhau, cũng có chút dở khóc dở cười, tuy phương pháp đoạt xá nhục thân của Thái Ất Chính Tiên đã thuận lợi hoàn thành, nhưng luôn cảm thấy pháp này vẫn có chút mạo hiểm, có điều hiện tại cũng không tiện nói gì, một là Phương Hành chủ ý đã định, hai là bọn họ cũng không có biện pháp tốt hơn để giải quyết khốn cảnh trước mắt, chỉ có thể dựa vào thân phận của Đế Lưu để rời khỏi nơi này, chuyện khác hành sự tùy theo hoàn cảnh!

- Dựa theo lẽ thường, ngươi đoạt xá nhục thân của Thái Ất Chính Tiên, thực lực phát huy ra chắc càng cường đại hơn mới đúng, có điều nhục thân của đế tử này lại bởi vì vết thương cũ chưa lành, lại bị hủ hóa ngàn năm, cũng sẽ gây trở ngại cho ngươi phát huy thực lực, chi bằng trước tiên dưỡng thương cho tốt đã, tìm hiểu cục diện ở bên ngoài rồi định ra kế hoạch chi tiết, dù sao, Đế Lưu này cũng đã ngàn năm rồi chưa lộ diện.

Phương Hành to gan lớn mật, định ra kế hoạch lớn, chi tiết còn lại thì để đám người Lộc Tẩu thương nghị bổ sung.

Mà hiện giờ Phương Hành cũng biết nghe lời phải, quả thật không vội rời khỏi đây, hắn tuy to gan nhưng không phải là kẻ ngốc, tất nhiên biết Đại Tiên giới hung hiểm trùng trùng, cao thủ nhiều như mây, nếu nói ở Đại Tiên giới chỉ người có tiên mệnh mới có thể xem như là cao thủ, vậy ngay cả hắn khi thực lực ở thời kỳ toàn thịnh lúc trước cũng không thể được xếp vào hàng cao thủ, hiện tại đoạt xá Đế Lưu, mượn lực lượng nhục thân của hắn cũng có thể phát huy ra bản sự siêu vượt chính tiên bình thường, chỉ có điều, hiện tại lại đang trọng thương, so với mình trước kia còn không bằng.

- Hiện tại có biện pháp nào để thấy cảnh tượng bên ngoài không?

Cũng chỉ có một vấn đề khiến hắn cảm thấy hứng thú, đó chính là làm thế nào để biết được cục diện bên ngoài.

Vốn bọn họ bị nhốt trong tiên phủ này, người bên ngoài không vào được, nhưng bọn họ nhưng cũng không ra được, thế cục bên ngoài cũng chỉ có thể dựa vào phỏng đoán, đây mới là chỗ khiến cho người ta lo lắng, nghe thấy lời nói của Lộc Tẩu, tất nhiên là động tâm tư.

- Môn hộ của tiên phủ này ngăn cách thiên địa, chúng ta tất nhiên là không nhìn thấy, nhưng có người có thể.

Lộc Tẩu mỉm cười, dẫn Phương Hànhvào sâu trong tiên phủ, chỗ trấn thi trước đây.

Ở đây, Phương Hành lại nhìn thấy Thái Hư Bảo Bảo đã nhu thuận hơn xa trước kia, đang vẻ mặt trầm mặc ngồi xếp bằng trong đại điện, tấm gương bình thường luôn ở sau lưng hắn cũng đã được dựng giữa đại điện, chính giữa các đạo trận văn, vẻ mặt thương cảm đang ngẩn người nhìn vào gương, ngay cả Phương Hành đi tới phía sau hắn cũng không biết, chỉ không ngừng than thở.

- Một gian Huyền Thiết đại điện này vốn chính là nơi Thái Hư đặt Thái Hư Huyễn kính, có trận văn Thái Hư Tiên Vương tự mình khắc lúc sinh tiền, mượn dùng trận văn, Thái Hư Huyễn kính có thể thể phát huy thần thông đến cực hạn, đừng nói là chúng ta hiện giờ ở trong tiên phủ, muốn nhìn một chút cảnh tượng bên ngoài, e là muốn nhìn cố hương Thiên Nguyên cũng có thể làm được.

Lộc Tẩu cười ha ha, hiển nhiên tâm tình rất không tồi.

Nhưng bất ngờ, Thái Hư Bảo Bảo nghe thấy thanh âm của hắn cũng không quay đầu lại nói:

- Thiên Nguyên thì không nhìn thấy đâu, không có vị trí chính xác, chẳng lẽ ngươi muốn ta tìm từng tí à, thế chẳng phải là khiến bảo bảo ta mệt chết sao?

Lộc Tẩu nghẹn lời, cười khổ nói:

- Dù sao thì ngươi cũng nhìn được bên ngoài tiên phủ chứ?

Thái Hư Bảo Bảo chán nản nói:

- Tất nhiên là được, không phải ta đã nói với ngươi trước rồi sao.

Lộc Tẩu đành phải cười gượng một tiếng, nói nhỏ với Phương Hành:

- Hắn giống như là nhìn vật nhớ người, tâm tình không tốt lắm!

Phương Hành cũng nhìn, cảm thấy mình vẫn nên tận trách nhiệm của sư phó, liền ngồi, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Thái Hư Bảo Bảo, cười nói:

- Đồ nhi, người chết thì phải lên trời, à không đúng, người chết như đèn tắt, chết chính là chết, giống như một giấc mộng thôi, vô tri vô giác, ngươi hoài niệm lão Thái Hư như vậy, hắn cũng không biết đâu, cho nên không cần phải thương tâm như vậy.

Chưa nói hết, Thái Hư Bảo Bảo bỗng nhiên quay đầu lại, vẻ mặt mê mang nói:

- Ai bảo ta đang thương tâm?

Phương Hành nghẹn lời:

- Không thương tâm thì ngươi ngồi rơi lệ ở đây làm gì?

Thái Hư Bảo Bảo bĩu môi, vẻ mặt uốn lượn:

- Ta bỗng nhiên phát hiện không có trận văn này thì ta không phát huy ra được bản sự lớn nhất, nhưng ta lại không thể cậy được trận văn này ra, chỉ có thể ở lại đây, nhưng nếu ở lại đây thì ta không thể nào ra ngoài khoái hoạt được, càng nghĩ càng thấy rối rắm, vì sao ta không trời sinh đã đầu thai thành người hoặc là sinh linh nào khác chứ?

- Ặc.

Phương Hành nghe thấy cũng không nhịn được ngây ra một chút.

Không ngờ tiểu vương bát đản này căn bản không phải nhìn vật nhớ người, chỉ là lo không thể nào mang được Huyền Thiết đại điện này đi.

- Ngươi thành thật với ta đi, ta sẽ di dời đại điện này cho ngươi.

Một cước đá vào mông Thái Hư Bảo Bảo,

Phương Hành mắng:

- Hiện tại mau nhìn cho ta.

- Tiên lực chủ nhân lưu lại đây không nhiều, xem một lần là thì ít đi một lần.

Thái Hư Bảo Bảo xoa mông, rõ ràng cũng không phục lắm, nhưng Phương Hành vốn đã hung hãn, hiện giờ thay vào thể xác của Đế Lưu, hắn lại càng không dám trêu chọc, cũng chỉ dành oán thầm rồi đi tới trước Thái Hư Huyễn kính, cũng là bản thể của hắn, đặt Thái Hư Huyễn kính ngay ngắn lại, chui vào trong đó, sau đó thì ở trong mặt kính hiện ra bộ dạng của mình, dặn dò Phương Hành:

- Nói trước nhé, không thể nhìn quá lâu, ta muốn lưu trữ lại những tiên lực này, chờ tương lai lúc làm đại sự thì sử dụng đây.

- Nhanh lên, bằng không ta đập vỡ kính đấy.

Phương Hành mắng rồi cùng Lộc Tẩu tiến lên đứng trước Thái Hư Huyễn kính.

- Hung dữ cái gì chứ.

Thái Hư Bảo Bảo nói thầm một câu, mặt kính đó biến hóa giống như gợn nước, rất nhanh bóng dáng của hắn biến mất, sau đó giống như mực ở trong nước tan ra, rất nhanh liền hiển lộ vô số cảnh vật, mà tất cả cảnh vật biến hóa rất nhanh, đến cuối cùng, không ngờ hiển lộ ra một phương tinh không, sau khi thu lại rất nhanh thì rõ ràng là một phương cổ giới.

Một phương cổ giới đó giống như cũng là một mảng đại lục, thanh sơn tú thủy, kỳ phong quái nhai khắp nơi, giống như là thâm sơn không bóng người, mà hiện giờ trên một tòa núi cao, không ngờ đang có mấy trăm tiên binh, tay chân bận rộn bố trí một phương đại trận, ở giữa đại trận, là một thạch đài đen xì, chính giữa đài dựng một môn hộ như ẩn như hiện, chính là tiên phủ chi môn!

Mà đám tiên binh tiên tướng kia đều mặc gió đỏ viền vàng, là binh tướng dưới trướng Đế Thích mà bọn họ lúc trước từng thấy.

- Động tác nhanh một chút, Đế Thích đại nhân có lệnh, trong vòng ba ngày muốn thấy được tiên môn này.

Mà trong cảnh tượng được hiển hóa ra trong Thái Hư Huyễn kính, một vị tiên tướng, chính là Ma Khuê mà Phương Hành từng mặt đối mặt, lúc này đang tuần tra chung quanh đại trận, tiên giáp trên người theo hành động của hắn mà kêu vang, áo choàng đỏ như máu tung bay, cực kỳ uy vũ, nhìn bộ dạng của hắn, dường như rất nghiêm túc, ngay cả một chỗ rất nhỏ cũng không bỏ qua!

- Ma Khuê đại nhân, đạo tiên phủ chi môn truyền tống này chính là một chuyện cực kỳ hung hiểm, cho dù chúng ta chuẩn bị đầy đủ, phàm là có một chút sai lầm, cửa này cũng sẽ bị hủy diệt, Đế Thích đại nhân vì sao phải mạo hiểm như vậy, sao không tự mình đến xem?

Mà theo phát biểu của Ma Khuê, trong những người đang bày trận, có một lão giả ngẩng đầu lên, nhíu mày hỏi.

Thân phận của lão giả đó rất không tầm thường, cho dù tiên tướng Ma Khuê cũng không dám tùy tiện đắc tội, hơi nhíu, nhưng vẫn nhẫn nại giải thích:

- Sơn tôn, tiên phủ chi môn này bên trong chính là truyền thừa của Thái Hư Tiên Vương, giá trị vô lượng, nếu để lộ tiếng gió, bằng vào bản sự của chúng ta cũng không giữ được, biện pháp duy nhất chính là mau chóng giao tới tay Đế Thích đại nhân, nhưng Đế Thích đại nhân hiện giờ đang chạy tới đạo gia tiên lộ với các đại nhân khác, trấn sát người tổ địa đến làm loạn, tất nhiên không thể phân thân, bởi vậy.

- Hả? Đám kiến đó vẫn chưa bị diệt à.

Lão giả tên là Sơn Tôn cũng hơi ngẩn ra, vội vàng thấp giọng hỏi.

Sắc mặt Ma Khuê hơi trầm xuống, nói:

- Chuyện của các Đại nhân tiểu tướng không dám vọng nghị, có điều tục truyền bản lĩnh của những người làm loạn này rất bất phàm,trong những người được phái tới bình loạn lúc ban đầu, có chừng mười vị Thái Ất Chính Tiên, nhưng kết quả đội mưa mà về, khiến cả Tam Thập Tam Thiên khiếp sợ, cho nên bọn Đế Thích đại nhân mới phải ra tay bình định, hơn nữa giữ kín tin tức, không cho ngoại giới biết được, nếu không những hạng người phản tiên đại nghịch bất đạo nghe thấy, sẽ tro tàn lại cháy, làm loạn tiên giới!

- Hiểu rồi, hiểu rồi, lão phu nhất định sẽ thủ khẩu như bình, ài, Tiên Vương cũng đều bị giết rất nhiều, bọn họ nào còn gan.

Sơn Tôn đó cũng sợ hãi, liên tục gật đầu, ngậm miệng lại.

- Đạo gia tiên lộ. Người làm loạn?

Không nói đến đám người Ma Khuê ở bên ngoài, lại nói Phương Hành và Lộc Tẩu trong tiên phủ, nghe thấy hai câu này, sắc mặt đồng thời biến đổi.

- Người làm loạn mà bọn họ nói đến từ tổ địa, chẳng lẽ là...

Lộc Tẩu có chút do dự mở miệng, trong ánh mắt là vẻ nghi hoặc vô tận, thậm chí còn cả vẻ hoảng sợ.

Mà Phương Hành thì biến sắc, bước lên ấn vào Thái Hư Huyễn kính quát:

- Mau nhìn xem, rốt cuộc là ai!

- Nhìn xa quá, rất tiêu hao tiên lực.

Bóng dáng của Thái Hư Bảo Bảo từ trong mặt kính nhảy ra.

- Xem đi!

Phương Hành chỉ nói một chữ, lại khiến Thái Hư Bảo Bảo rùng mình.

- Nhưng không có vị trí cụ thể, ta không xem được.

Nhưng hắn vẫn kiên trì nói một câu, nhìn bộ dạng đó, đích xác là có chút khó xử.

Lúc này, Lộc Tẩu mở miệng nói:

- Trên truyền tống đại trận của nọn họ vừa rồi bố trí có khắc giới điểm, chắc hẳn vị trí của những người đó cách giới điểm không xa, ta có thể suy tính cho ngươi, lấy cái này làm cơ sở thì có thể quét được cả một mảng tinh vực!

- Được rồi, vậy ta sẽ thử xem!

Thái Hư Bảo Bảo bất đắc dĩ, chỉ có thể đáp ứng, không bao lâu, hình ảnh lại biến ảo nhanh chóng, một lúc sau, không ngờ hiển hóa ra một mảng tinh không, hình ảnh dao động rất nhanh, dường như không ngừng tìm kiếm trong không gian mấy trăm vạn dặm, rất nhanh, trong tinh không vô tận đó dường như có một chỗ dẫn tới sự chú ý của Thái Hư Bảo Bảo, liền vội vàng nhìn về phía đó, sau đó hình ảnh hiển hóa trong mặt kính đột nhiên dừng lại, chỉ thấy phồn tinh mênh mông, đại tinh hoành không, tiên quang dầy đặc vô tận, đang có mấy vị đại tu thực lực đáng sợ tung hoành tinh không, ngươi tới ta đi, tế bảo thi pháp, tê tinh liệt nhật, không ngờ là một mảng chiến trường trong tinh không.

- Ha ha, tiên nương đó ăn một thức Tê Hạc trảo của ta, xem yếm của ngươi có rớt không.

Nói đến cũng khéo, trong cảnh đầu tiên trên chiến trường mà Thái Hư Huyễn kính hiển hóa ra liền vang lên một thanh âm cực kỳ quen thuộc.

Phương Hành nghe vào tai, cả người đều ngây ra.

Chương 1379: Gặp lại cổ nhân ảnh như ảo

Thái Hư Huyễn kính quả nhiên là thần diệu vô song, không hổ là pháp bảo Tiên Vương luyện chế ra.

Chỉ cần có giới điểm, chỉ cần chỗ tra xét, không bị pháp bảo đặc thù phong cấm, như vậy liền có thể nhìn thấy cảnh tượng trong đó, mà hiện giờ cho dù là như vậy, Lộc Tẩu mượn dùng phù văn giới điểm khắc trên đạo pháp trận ở bên ngoài, suy đoán ra phạm vi tinh không đại khái của chỗ Đế Thích, sau đó Thái Hư Bảo Bảo theo đó mà lần, rất bất ngờ bắt giữ được một hình ảnh khiến Phương Hành khiếp sợ, trong hình ảnh đó, không ngờ có một con quái cầm một thân kim mang, giống như đại sơn tung hoành trong tinh không, hai móng sắc bén xé rách tinh không, đang đấu với một nữ tử vẻ mặt lạnh lùng như băng ở đối diện, trên móng vuốt chính là nửa mảnh áo ngực.

Cũng không cần nhìn thấy bộ dạng chuẩn xác của quái cầm đó, chỉ nghe thanh âm đó, Phương Hành đã biết đó là ai!

Đại Kim Ô của Vương Bát Thao, mấy chục năm trước từ biệt ở Thiên Nguyên, không ngờ lại nhìn thấy ở đây!

Càng làm cho Phương Hành khiếp sợ là, nữ tiên đang xanh mặt, tay túm váy đã trượt xuống, xanh mặt nhìn chằm chằm Đại Kim Ô, không ngờ tu vi cũng không bình thường, tuy hiện giờ là nhìn thấy trong Thái Hư Huyễn kính, không thể trực tiếp cảm ứng được khí tức của nàng ta, nhưng nhìn thân hình của nàng ta lúc thi triển động tác, thân pháp cuốn theo từng đạo tiên vân, Phương Hành có thể chắn chắn một điểm, đó chính là nữ tiên đó rất mạnh, mạnh vô cùng, một thân thực lực rất có khả năng còn vượt qua cả tiên tướng Ma Khuê ở bên ngoài!

- Kim Lục Tử không ngờ có thể giao thủ với quái vật cảnh giới cỡ này, còn chiếm tiện nghi của người ta?

Sau khi Nhìn thấy Đại Kim Ô trong gương, Phương Hành đầu tiên là hưng phấn, sau đó thì thấy khiếp sợ!

- Yêu cầm đó cả gan làm nhục Vũ Hạc muội, muốn chết!

Ầm

Khi Phương Hành đang lòng đầy khiếp sợ, trong mặt kính, chiến cuộc đã nổi lên biến hóa, không ngờ chính là nữ tiên đó tuy đấu pháp chưa thua Đại Kim Ô, nhưng trên mặt thì đã bại rồi, nàng ta không thể đấu nữa, đấu nữa váy sẽ tuột, sau lưng nàng đã có một thanh niên mặc áo choàng màu đen, thân hình cao lớn khí vũ hiên ngang đạp tiên vân xông ra, lao thẳng về phía Đại Kim Ô!

- Ha ha, trận chiến này đến phiên ta.

Nhìn thấy người thanh niên đó lao ra, ở một phía khác, không ngờ vang lên một tiếng kêu quái dị, sau đó liền có một con quái vật từ phía sau Đại Kim Ô xông ra, không ngờ một thân quỷ khí, người không giống người, quỷ không giống quỷ, khí tức trên người quả thực khiến tinh không đều phủ kín quỷ ảnh trùng trùng, dường như hắn đi đến đâu, nơi đó cũng tùy thời hóa thành một mảng quỷ vực, quái vật đó bộ dạng xấu xí đến cực điểm, Phương Hành tuyệt đối chưa thấy bao giờ, nhưng khi tập trung nhìn vào nhìn, lại nhìn ra gì đó từ trên bím tóc của quái vật đó.

- Quỷ oa tử cũng có mấy phần phong thái chân ma.

Nhìn thấy quái vật đó và tiên nhân thanh niên đó đó đấu với nhau, Phương Hành trong lòng vui sướng, cảm xúc cực kỳ phức tạp.

- Đối phó với đám kiến dám làm loạn này, việc gì phải nói tới quy củ, đại quân ép lên, bắt chúng lại mang tới gặp đế tử.

Hình ảnh trong gương biến hóa cực nhanh, chỉ thấy Lệ Anh và tiên nhân thanh niên đấu mấy hiệp, phía sau liền có tiên tướng hét lớn, sau đó, mấy chiếc cự chu vắt ngang trong hư không, so với tinh thần còn lớn hơn, không ngờ ầm một tiếng, mang theo uy thế vô tận lao thẳng về phía Lệ Anh đang đấu pháp với tiên nhân trẻ tuổi kia, phía sau có mấy đội tiên binh đồng thời ép tới.

- Con mẹ nó, không nói quy củ!

Hiển nhiên Lệ Anh đã không thể đào thoát, Phương Hành oán hận mắng một tiếng, quyền đầu xiết chặt.

- Vù!

Nhưng cũng vào lúc Phương Hành đang lo lắng, từ trong tinh không xa xôi, có một đạo thần quang bay tới, lực lượng rất mạnh, không ngờ trực tiếp đánh lên tiên chu đó, không ngờ đâm thủng tiên chu, sau đó lại xuyên thủng cái tiếp theo, sau khi thần quang đâm thủng liền ba tiên chu, đánh cho phòng ngự đại trận bên ngoài pháp chu không còn hiệu quả gì, theo tiếng thoát phá, thân thuyền tán liệt trong tinh không, tiên binh tiên tướng hoang mang bỏ chạy, quân lính tan rã, thần quang mới ngừng lại!

Cũng cho tới, Phương Hành mới nhìn ra, thần quang đó không ngờ chính là một cây thần kích!

Sâu trong tinh không xa xa, có một đạo thân ảnh chậm rãi bay tới, nhẹ nhàng giơ tay, thần kích hóa thành lưu quang bay trở về trong tay hắn, mà người gọi thần kích về mặc chiến giáp, sau lưng cắm tám lá cờ lớn, vẻ mặt lãnh tuấn, thậm chí mang theo vẻ khinh miệt nhìn về phía đám tiên binh tiên tướng, gầm khẽ:

- Nghe nói tiên giới có đế tử tới, nói với người mạnh nhất trong bọn họ, Thiên Nguyên Lữ Phụng Tiên, rất có hứng thú giao thủ với hắn, bảo hắn mau tới đây, ta không muốn chờ lâu đâu.

Đối mặt với một đạo thân ảnh này, đối mặt với kiêu căng kiêu căng như vậy, vô số tiên binh tiên tướng, không ngờ mãi lâu sau vẫn không ai dám hé răng!

Phương Hành lại có một loại cảm giác nghẹn lời:

- Thằng ôn này càng lúc càng thích giở trò uy phong.

- A, con kiến vô tri cũng dám ngông cuồng.

Trong một mảng trầm mặc, trong tinh không bao lau phía sau tiên chu, không ngờ có thanh âm truyền đến, sau đó chính là một bàn tay to như che trời phủ đất từ xa vươn tới, không ngờ có lực lượng cầm tinh nã nguyệt, trực tiếp chộp tới phiến hư không này.

Căn bản không thể hình dung bàn tay đó có bao lớn, chỉ khiến người ta cảm thấy, sau khi bàn tay đó vươn tới, tinh không trăm vạn dặm đều là bàn tay!

Bất kể là quỷ vật Lệ Anh vừa thu tay lại bay trở về, hay là Lữ Phụng Tiên một câu chấn nhiếp vô số tiên binh tiên tướng, hay là Đại Kim Ô vừa mới bay về, lúc này đều ngây dại, dường như căn bản là từ bỏ chống cự, hoàn toàn không có ý tứ chống đỡ bàn tay to đó, giống như là tự biết thực lực kém quá xa, căn bản từ bỏ chống cự!

Nhưng bọn họ cũng không bị bàn tay to đó bắt lấy, bởi vì vào khoảnh khắc này, trong tinh không sau lưng bọn họ không ngờ cũng có một bàn tay to vươn tới, trong suốt như ngọc, đồng thời cuốn theo lực lượng hỗn độn, vỗ vào bàn tay to nắm giữ tinh không trăm vạn dặm đó, không ngờ hất bàn tay to đó về, sau đó bàn tay to này liền bảo vệ đám người Đại Kim Ô, một giọng nữ lạnh như băng vang lên:

- Nếu ngươi muốn đọ sức thì tìm ta, việc gì phải tranh với đám tiểu bối này!

- Càn rỡ!

Sâu trong tinh không phía sau tiên chu, thanh âm đó mang theo lửa giận vô cùng:

- Các ngươi dây dưa không rõ, rốt cuộc muốn làm gì? Lấy biên cảnh tiên giới ta làm chỗ luyện binh à? Quả thực đúng là nực cười, mấy tiểu bối này cũng chỉ xứng ganh đua với con cháu tiên giới hàn tộc, đừng nói là đế tử, cho dù là bất kỳ một vị thiên kiêu nào của thượng phẩm thế gia đều có thể đánh chết đám tiểu bối này như giết con kiến.

- Đó chính là mệnh số của chính bọn họ!

Chủ nhân của ngọc chưởng đó chậm rãi lên tiếng:

- Bản tôn chỉ nhìn, không để trận đọ sức này quá mức bất công mà thôi.

- Ha ha, được, được đợi cho con cháu của thượng phẩm thế gia tới, xem các ngươi còn có thể kiêu ngạo được bao lâu, lui binh!

Thanh âm đó gầm lên, không ngờ không dây dưa nữa, trực tiếp lui binh lệnh lui binh.

Mấy chiếc pháp chu đã bị hủy hoại, nhưng người bị thương không nhiều lắm, lúc này cũng cẩn thận chậm rãi triệt hồi về phía sau.

- Ha ha, lần sau lại đến nhớ mang theo tiên mệnh nhé, ta phải dùng làm đại lễ để lại cho huynh đệ ta.

Đại Kim Ô vẫn đang kêu to, trêu chọc tiên binh tiên tướng đó, mấy người đều oán hận nhìn lại.

- Hả?

Khi trận đại chiến này dừng lại, đột nhiên có hai đạo ý chí dường như phát hiện ra Thái Hư Huyễn kính đang tra xét nơi này, đồng thời nhìn về phía hư không, thoạt nhìn, bọn họ là đang nhìn về phía hư không trống không, nhưng trên thực tế, từ góc độ của đám người Phương Hành mà nhìn, ánh mắt đó rõ ràng là nhìn thẳng về phía bọn họ, dọa cho Thái Hư Bảo Bảo kêu lên một tiếng, trên Thái Hư Huyễn kính đã không còn bất kỳ hình ảnh nào, hắn cũng sợ hãi từ trong gương chui ra, vỗ vỗ ngực.

- Hù chết bảo bảo rồi.

Nhìn bộ dạng buồn cười của Thái Hư Bảo Bảo, Phương Hành không mở miệng, vẫn đang đắm chìm trong hình ảnh vừa rồi.

Cho dù là Lộc Tẩu cũng sắc mặt lãnh tuấn, không mở miệng, trên mặt già dường như tất cả cơ nhục đều đã chết cứng.

- Quá . . . Đáng sợ, này. . . Đều là tiểu bối của Thiên Nguyên trước đây à?

Một lúc sau, Lộc Tẩu mới nặng nề thở hắt ra, ánh mắt như gặp quỷ:

- Bọn họ hiện giờ không ngờ...có thể đánh với chính tiên?

- Ha ha, bọn họ đương nhiên là Thiên Nguyên tiểu bối, hơn nữa đều là huynh đệ của ta!

Phương Hành cũng qua rất lâu, mới mở miệng, vẻ mặt lại vô cùng phức tạp.

Dường như có chút khó có thể tin nổi, lại dường như có chút khiếp sợ, nhưng phần lớn là nụ cười cổ quái, cắn môi, thấp giọng nói:

- Không ngờ, ta một đường đánh tới đây, cơ duyên tạo hóa không ít, không ngờ vẫn không bằng bọn họ.

- Những người đó đều là tiểu bối lúc trước bước vào tiên kiều tiếp dẫn à?

Lộc Tẩu dường như có chút nghi hoặc, hỏi dò.

- Không sai, chỉ là mấy người trong đó mà thôi, còn có một số nữa, vừa rồi chưa nhìn thấy!

Phương Hành trả lời rất thoải mái, chỉ là trong ánh mắt lại có cảm giác khó có thể hình dung.

Từng đánh một trận ở Táng Tiên Pha, tiên kiều tiếp dẫn xuất hiện, mọi người bên cạnh đều bước lên tiên kiều, chỉ độc có hắn là bị người ta gạch tên, không có tư cách tiên kiều tiên kiều, lúc ấy không nghĩ tới, trong tiên kiều khẳng định có rất nhiều tạo hóa, là mình không có được, chỉ là không ngờ, lúc này nhìn thấy đám người Đại Kim Ô, tiến cảnh tu hành của họ không ngờ nhanh như vậy.

Tuy không nắm được rõ, nhưng hắn cũng nhìn ra, tốp tiên nhân trẻ tuổi giao thủ với họ, đại khái chính là tiên nhân được phong chính trong truyền thuyết, dựa theo lẽ thường mà nói, đó chính là tồn tại mà ngụy tiên bất kể là như thế nào cũng không thể địch được, nhưng bọn họ vẫn tranh phong, không ngờ còn không rơi vào thế hạ phong, thậm chí Lữ Phụng Tiên xuất thủ lúc cuối cùng lại biểu hiện ra thực lực đáng sợ hơn xa những người đó!

Có thể tưởng tượng, trên tiên kiều tiên kiều rốt cuộc có bao nhiêu tạo hóa.

Nếu không có tiên mệnh, bọn họ sao có thể có tiến cảnh và thực lực đáng sợ như vậy?

Nghĩ tới vấn đề này, Phương Hành cũng cảm thấy đau lòng, bắt đầu có chút thống hận kẻ gạch tên mình.

- Đi thôi, chúng ta cũng tiến quân tới Đại Tiên giới!

Cũng không biết là nghĩ gì, Phương Hành đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía tiên phủ chi môn.

- Ặc, ngươi sao mà vội thế?

Lộc Tẩu lại ngẩn ra, có chút khó hiểu nhìn về phía Phương Hành.

Phương Hành trả lời cũng lời ít mà ý nhiều:

- Vội tới cướp đồ.

Chương 1380: Nên cẩn thận là Đại Tiên giới

Lần này ngẫu nhiên nhìn thấy đám người Đại Kim Ô, Phương Hành trong lòng cảm thấy vô cùng quái dị, lúc trước khi còn ở Thiên Nguyên, tu vi và thực lực của mình đã là mạnh nhất trong mọi người, mà lần này từ Long tộc tiên lộ hoành độ mà đến, lại có được rất nhiều tạo hóa, thực lực tăng mạnh, đã hơn xa lúc ở Thiên Nguyên, vốn tưởng rằng mình hiện giờ đã xem như là nhân vật vô địch trong Thiên Nguyên tiểu bối, lại không ngờ rằng, vô tình nhìn thấy đám người Đại Kim Ô chinh chiến, khiến hắn vừa kinh hỉ lại vừa khiếp sợ, sau đó cảm thấy thương tiếc. Đám gia hỏa được bước lên tiên kiều tiếp dẫn rốt cuộc là có được dạng lợi ích gì.

Mình hiện giờ gặp chính tiên, còn phải đi vòng, nhưng bọn họ rõ ràng có sức đánh một trận với chính tiên!

Tiêu kiều tiếp dẫn tạo hóa vô lượng, hiện giờ xem ra, quả nhiên là nơi bồi dưỡng chân tiên.

Ngay cả tiên mệnh cũng có thể cho, bọn họ còn tạo hóa gì mà không lấy được?

Hơn nữa từ trong đối thoại của bọn họ cho thấy, hiển nhiên cũng là ở trong chinh chiến chém giết không ngừng để ma luyện bản thân.

Tuy không biết bọn họ trên đạo gia tiên lộ rốt cuộc đã làm gì, nhưng rõ ràng, hung hiểm cũng kèm theo cơ duyên và tạo hóa!

- Như vậy xem ra, ta đã chậm rồi.

Một loại cảm giác hào hùng xộc lên trong lòng Phương Hành, cúi đầu cười, ánh mắt cổ quái.

- Cũng không sao, cái các ngươi không cho ta sẽ tự đi cướp lại!

Người khác gặp tình cảnh này, tất nhiên sẽ khó tránh khỏi chán nản mất mát, nhưng Phương Hành thì lại nảy sinh tâm tư phân cao thấp.

Nếu đã hạ quyết định thì lập tức bảo Lộc Tẩu đi nói với những người khác, mà Lộc Tẩu cũng có chút khó hiểu về việc Phương Hành bỗng nhiên đề xuất muốn rời khỏi, nhưng cũng biết hiện tại ra ngoài là lựa chọn chính xác, dù sao từ hình ảnh vừa rồi cho thấy, tiên phủ chi môn lúc này đã được người ta vận đến Long tộc cổ giới, cũng chuẩn bị thiết lập truyền tống đại trận, trực tiếp truyền tống bọn họ đến bên cạnh Đế Thích, tới lúc đó, mệnh đồ khó lường, chẳng thà lúc này mau mau ra ngoài, lẻo vào trong tiên giới!

- Trước khi rời đi, các ngươi mang theo người các loại tài nguyên điển tịch hữu dụng trong tiên phủ, sau đó ta sẽ đưa các ngươi vào trong thức giới, cứ ở đó an tâm tu hành, bên ngoài nếu có chuyện, ta có thể dùng ý niệm kêu gọi các ngươi, về phần chuyện bên ngoài, hiện tại ta dùng thân phận của Đế Lưu để ứng đối chắc được, có các ngươi ngược lại tự dưng phải giải thích nhiều hơn.

Đối với mọi người, Phương Hành kiên nhẫn giải thích tính tình một phen, mà mọi người đều biết hiện giờ tình thế ác liệt, tất nhiên cũng không tiện giảng đạo lý gì, dứt khoát thu thập thứ trong tiên phủ, lại không thể lấy đi hết, dù sao vẫn phải để lại một ít để che tai mắt của người khác, sau khi làm xong tất cả, liền tiến vào thức giới của Phương Hành, chỉ có điều cảm thấy dù sao vẫn có chút lo lắng, mỗi người đều đầy lời muốn hỏi, nhưng bởi vì quá mức cấp bách, sự vụ lại nhiều, trong nhất thời ngược lại không biết nên nói gì!

- Mọi sự cẩn thận!

Long nữ cũng đầy lời muốn nói, cuối cùng khi nói với Phương Hành lại chỉ còn bốn chữ.

Phương Hành nghe thấy vậy, cũng khẽ cười, nói:

- Người nên cẩn thận không phải ta mà là Đại

Tiên giới mới đúng.

Long nữ nghe vậy lập tức ngây ra một thoáng, muốn mắng hắn vài câu, nhưng lại không biết phải nói từ đâu.

Đến cuối cùng, không ngờ chỉ có thể cười khổ, không thể không thừa nhận, tiểu vương bát đản này nói rất có đạo lý.

Có điều, chư thiên vạn giới, người có tư cách nói ra những lời này, cũng chỉ có hắn mà thôi?

Trong đại điện, các tu sĩ đều nín thở mà đứng, bên cạnh chất đống tài nguyên cùng với điển tịch, chờ Phương Hành dẫn vào thức giới, trong mọi người, cũng chỉ có Thái Hư Bảo Bảo là ngoại lệ, hắn cũng muốn vào trong thức giới của Phương Hành xem thử, có điều sau khi Phương Hành suy nghĩ một phen, lại cảm thấy mang theo tiểu gia hỏa này thì hữu dụng hơn, ít nhất có thể nhắc nhở mình một số việc, hơn nữa tên Thái Hư Huyễn kính truyền khắp tiên giới, dẫn theo hắn ra ngoài, cũng có thể nghiệm chứng một số cách nói của mình!

- Chuẩn bị xong chưa? Đi thôi!

Phương Hành cũng không khách khí, ánh mắt quét một vòng, thấy bọn họ đều đã chuẩn bị xong, liền đột nhiên bật cười, hai tay đột nhiên nâng đến giữa không trung, sau đó đè xuống, vào một thoáng đó, một vòng xoáy vô hình xuất hiện, bao phủ trên đỉnh đầu các tu sĩ, vòng xoáy chậm rãi hạ xuống, chụp họ vào trong, trong, một lúc sau, vòng xoáy biến mất, các tu sĩ đều không thấy đâu.

Tiên phủ rộng lớn như vậy, vào lúc này chỉ còn Phương Hành và Thái Hư Bảo Bảo.

Mà trong lòng Phương Hành rõ ràng có thể cảm ứng được, mọi người lúc này đều đã chìm vào trong thức giới.

- Chúng ta cũng đi thôi chứ?

Phương Hành và Thái Hư Bảo Bảo, một lớn một nhỏ, nhìn nhau một cái, liền cười cười rồi đi tới tiên phủ chi môn.

- Sư phó, chúng ta cần phải nói trước nhé, có được tiên mệnh thứ hai thì nhất định phải cho ta trước!

Thái Hư Bảo Bảo nắm chéo áo của Phương Hành, ngửa mặt nói.

- Gấp như vậy làm gì, trong chúng ta cần tiên mệnh nhiều lắm.

- Ặc, ta không có lòng tin lắm với ngươi, cảm thấy ngươi nhiều nhất cũng chỉ có thể cướp được ba tiên mệnh thôi.

Thái Hư Bảo Bảo vô cùng nghiêm túc nói.

Lời này khiến Phương Hành có chút dở khóc dở cười, tiên mệnh quý giá như vậy, thằng ôn này nói mình có thể cướp được ba cái, cũng coi như là đang khen mình rồi.

Có điều nghĩ một chút, vẫn rất nghiêm túc nói với Thái Hư Bảo Bảo:

- Ngươi thật sự xem thường ta quá rồi!

Vừa nói vừa đi đến cửa tiên phủ, Phương Hành hít một hơi, sau đó giơ tay đặt lên cửa tiên phủ, hơi dùng lực một chút, lại chỉ nghe ầm một tiếng, cửa đồng đen đã theo tiếng mở ra, bên ngoài quang mang chói mắt chiếu vào.

- Nhớ kỹ, nếu không muốn để cho người khác nghi ngờ, nhất định phải càn rỡ, hung tàn và giảo hoạt.

Thái Hư Bảo Bảo cố ý đi sau một bước, dặn dò Phương Hành.

- Mau mau bố trí đại trận, đã qua bốn ngày rồi, trong vòng ba ngày phải truyền tống tiên phủ chi môn này tới tay Đế Thích đại nhân!

Mà Long tộc cổ giới lúc này, bên trong núi rừng xanh um tươi tốt, tiên tướng Ma Khuê đang tuần sát xung quanh, ra lệnh cho thủ hạ toàn lực tu sửa đại trận dưới sự chỉ điểm của Sơn Tôn, lần này truyền tống quá xa, ở giữa lại cách mấy biên giới, yêu cầu đối với đại trận quá mức tinh vi, đến nỗi cao thủ trận thuật như Sơn Tôn tốc độ tu sửa trận này cũng lộ ra chậm tới đáng thương!

- Ha ha, Ma Khuê đại nhân, Tiên Vương truyền thừa này chính là lúc trước Đế Lưu đại nhân cũng vì để có nó mà vẫn lạc, Đế Thích đại nhân không có lúc nào là không muốn tìm được truyền thừa này, nếu không phải hắn thân phận tôn quý, e là hắn đã thường trú ở đây, hiện giờ Ma Khuê đại nhân không ngờ tìm được nơi này, lập được công lớn cỡ này, chỉ sợ Đế Thích đại nhân chắc chắn sẽ ngợi khen, đại nhân sẽ thăng chức nhỉ?

Có người cười hì hì vỗ mông ngựa tiên tướng đó.

- Ha ha, nào có dễ dàng như vậy?

Tiên tướng Ma Khuê lại cười mắng một câu, thở dài:

- Thái Hư Tiên Vương này lúc trước là tồn tại nổi danh ngang hàng với Xích Tiêu Tiên Đế của chúng ta, truyền thừa của hắn quý giá cỡ nào chứ? Lúc trước Đế Lưu đại nhân chính là bởi vì quá vội vàng, lại nghĩ Thái Hư Tiên Vương đã bị trọng thương, mới tự tiện điều binh, tiến vào Long tộc cổ giới đuổi giết hắn, mục đích chính là để lấy được truyền thừa này trước một bước mà thôi, Tiên Vương khác không thể tiến vào Long giới, nên không thể ngăn cản hắn, chỉ tiếc, Đế Lưu đại nhân cuối cùng vẫn tính sai một bước, từ sau khi đuổi giết vào, cả người liền biến mất, sinh tử không rõ, lúc này mới có Đế Thích đại nhân chúng ta hôm nay.

Nói đến đây, ánh mắt hơi trầm xuống:

- Hiện giờ bên ngoài luôn có tin đồn, nói Đế Thích đại nhân tư chất không bằng Đế Lưu đại nhân, Tiên Đế lựa chọn hắn làm truyền nhân, chỉ là cử chỉ bất đắc dĩ, mà Đế Thích đại nhân bản thân không tiện ra mặt giải thích, chúng ta là cấp dưới của hắn, há có thể ngồi nhìn đại nhân chịu nhục? Lần này, ta phụng mệnh tiến vào Long tộc cổ giới các bốn trăm năm, cơ hồ tìm khắp mỗi một tấc đất của Long tộc cổ giới, chính là để tìm được tiên phàm chi lộ này, tìm được truyền thừa của Tiên Vương trên tiên phàm chi lộ, hiến cho Đế Thích đại nhân.

Có một tiên binh khác nói:

- Chuyện Đế Lưu đại nhân không làm được, lại bị Đế Thích đại nhân làm được, vậy tất nhiên.

Ma Khuê lạnh lùng cười nói:

- Vậy còn ai dám nói gì nữa.

Đã có một vị tiên binh, có chút không hiểu chuyện, ngơ ngẩn hỏi một câu:

- Vậy vì sao không báo lên cho Tiên Đế bệ hạ trước? Lúc trước khi Tiên Đế bế quan, vẫn rất quan tâm tới tung tích của Đế Lưu đại nhân? Theo lý mà nói thì Tiên Vương truyền thừa này.

- Câm miệng!

Ma Khuê đột nhiên quát lạnh một câu, hai mắt như kiếm, nhìn về phía tiên binh đó.

Tiên binh đó bị ánh mắt của hắn chạm phải, trong lòng cả kinh, không dám nói nữa.

Mà Ma Khuê lẳng lặng nhìn hắn một lúc, mới thanh âm thâm trầm nói:

- Tiên Đế bế quan, tất cả sự vụ của Xích Tiêu thiên chúng ta tất nhiên do Đế Thích đại nhân làm chủ, nếu tìm được Tiên Vương truyền thừa địa này, cũng nên nói trước cho lão nhân gia cho mới phải, chẳng lẽ bằng vào thân phận của chúng ta, chẳng lẽ lại vì chút chuyện nhỏ này mà quấy nhiễu Tiên Đế bệ hạ bế quan à?

- Đây không phải là việc nhỏ.

Tiên binh đó nói thầm trong lòng, nhưng bị Ma Khuê uy hiếp, cũng không dám mở miệng nói gì nữa.

- Ha ha, Đế Thích đại nhân cũng là một phen khổ tâm, cho dù có được tiên phủ chi môn này, mở ra thế nào cũng rất phiền phức, phải tìm được truyền nhân mà Thái Hư Tiên Vương định ra trước khi chết mới được, Đế Thích đại nhân chắc hẳn cũng không muốn Tiên Đế lo lắng, cho nên mới chuẩn bị trước tiên tự mình lấy được tiên phủ chi môn này rồi tìm chìa khóa mở nó ra, xong mới bẩm báo với Tiên Đế đại nhân, các ngươi nghĩ nhiều rồi.

Sơn Tôn thân phận đặc biệt cười khẽ, biện giải vài câu, hóa giải không khí nặng nề.

Người còn lại cũng biết giờ không phải là lúc nói chuyện, ai nấy đều biết điều ngậm miệng lại, yên lặng hoàn thiện đại trận.

Có điều nhắc tới chuyện mở tiên phủ chi môn, tiên tướng Ma Khuê cũng nghĩ tới một sự kiện:

- Sơn Tôn, trước đây ta từng tận mắt nhìn thấy có mấy sinh linh trốn vào được tiên phủ này, chắc chính là người cùng đường với yêu ma vừa đào tẩu đó, theo lý thì chúng ta nên bắt chúng ra mới đúng, chỉ là tiên môn này lại không thể mở ra, trực tiếp truyền tống như vậy, liệu có xảy ra vấn đề gì không?

Đó Sơn Tôn lại cười nói:

- Có thể có vấn đề gì chứ, chỉ là mấy con kiến bị vây chết mà thôi, có thể tạo thành phiền phức gì được cho Đế Thích đại nhân đâu, vả lại bằng vào bản sự của chúng ta, không thể mở được tiên phủ chi môn này thì còn hy vọng tự chúng đi ra à.

Bộ dạng của hắn nhìn rất là thoải mái, chỉ là chưa nói xong thì đột nhiên ngây ra.

Tất cả mọi người lúc này phát hiện có điều không đúng, chăm chú nhìn lại, liền thấy cánh cửa đó lúc này không ngờ đang biến thành chân thực!

Một lúc sau, lại chỉ nghe két một tiếng, cánh cửa mà họ nghĩ hết biện pháp cũng không mở được, không ngờ lúc này lại tự mở ra.

- Nên biểu diễn hung tàn thực sự.

Bên trong tiên phủ, có một thanh âm không thể nghe thấy, cúi đầu nói một câu!

Chương 1381: Đế Lưu đại nhân

Cửa Tiên phủ vừa mở ra, tiên binh tiên tướng có mặt đồng thời cảnh giác, sát khí từ quanh người họ bốc lên, giống như là thủy triều, ngay cả tọa kỵ của bọn họ lúc này cũng ngẩng đầu lên, như hổ rình mồi!

Bọn họ đã sớm biết trong tiên phủ đó có người, chỉ là không thể mở được cửa tiên phủ, chỉ có thể truyền tống tới cho Đế Thích đại nhân, mà bổn ý của bọn họ tất nhiên là muốn bắt được nhóm người đó trước, dù sao yêu ma đột nhiên xuất hiện mấy ngày trước, thật sự khiến bọn họ khiếp sợ không nhỏ, tuy đã dùng Đại La Kim phù để trấn áp, không ngờ rằng yêu ma đó lại đào thoát được, chẳng biết đã đi đâu, đây vốn là lỗi của bọn họ, chỉ bởi vì tìm được Tiên Vương truyền thừa, tự nghĩ sắp lập được công lớn, có thể triệt tiêu được tội này mà thôi, trong lòng vẫn muốn làm rõ là có chuyện gì!

Bởi vậy vừa thấy cửa tiên phủ mở ra, lập tức muốn bắt lấy người bên trong.

Sau khi tiên phủ mở, dường như âm dương ngăn cách, quang mang bên ngoài không vào được, quang mang bên trong cũng không ra được, bởi vậy trong ngoài đều tối om, chỉ nhìn thấy một thân ảnh cao lớn chậm rãi hiện lên trong bóng tối, chùm đầu, không nhìn rõ bộ dạng, chỉ cảm thấy người đó cả người cứng ngắc, càng khiến cho người cảm thấy quỷ dị!

Càng quỷ dị hơn là, bọn họ đã sớm đoán được, bên trong chỉ có một đám sinh linh ngay cả ngụy tiên cũng chưa đến, trước đó chỉ là nhìn thấy một chút bóng dáng của nhóm người mình đã sợ tới mức chui vào trong tiên phủ, chứng tỏ bọn họ đã biết sự lợi hại của bên mình, nhưng lúc này, lại lờ mờ cảm thấy, đạo thân ảnh chậm rãi hiện ra này, không ngờ khiến người ta có một loại cảm giác hết hồn!

- Yêu ma Phương nào, mau chịu trói đi!

Người có phản ứng đầu tiên vẫn là Ma Khuê, dù sao cũng là tiên tướng nơi này, hơn nữa, vất vả lắm mới chờ được sinh linh ở bên trong đi ra, không chừng lại chui vào, bởi vậy sau khi cả kinh, hắn lập tức quát lớn một tiếng, tay tóm về phía bóng dáng đó, sau đó thì kéo ra, nhất định không thể để hắn chạy.

Một trảo này đã vận dụng tiên pháp của hắn, trong năm ngón tay pháp tắc vờn quanh, giam cầm hư không.

Hắn nắm chắc, bất kể đối phương đón đỡ hoặc là tránh né thế nào cũng vô dụng, chỉ có thể ngoan ngoãn bị mình bắt lấy!

Chỉ là hắn cũng không ngờ, đối với một trảo của mình, đạo thân ảnh đó không ngờ không hề động đậy!

Vừa không trốn, vừa không tránh, càng không đón đỡ, chỉ không nói không thở, chậm rãi bước ra một bước về phía trước. Một bước này vừa bước ra, quang mang bên ngoài đã chiếu vào mặt hắn, để lộ ngũ quan!

Đó là một thanh niên thoạt nhìn tuổi không lớn, chắc chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, ngũ quan kiên định, tóc dào ngang vai, trên mặt không có bất kỳ biểu tình gì, giống như là được đúc từ gang, ngay cả ánh mắt của hắn cũng lạnh như băng, không có một chút cảm tình nào, lọt vào trong mắt Ma Khuê, lại như là nhìn ra được gì đó trong ánh mắt ấy, lập tức trong lòng lạnh toát.

Tay hắn không ngờ đã vươn tới trên mặt người đó, lại khựng lại, dám tiếp tục tóm xuống nữa!

Lúc này, hắn vẫn chưa nhận ra bộ dạng của người này, chỉ là trong lòng lại có báo động không hiểu, khiến hắn không dám vô lễ!

Dường như trong tiềm thức đã có một bộ phận ký ức nào đó thức tỉnh.

- Ngươi nói ta là yêu ma phương nào à?

Người đó cũng bình tĩnh nhìn Ma Khuê, trên mặt dường như lộ ra nụ cười thản nhiên, không biết nụ cười này của hắn vì sao lọt vào mắt Ma Khuê, lại cảm thấy là vô cùng khinh miệt, giống như đang nhìn một con rệp mà hắn có thể tùy thời bóp chết vậy, điều này khiến cho Ma Khuê giật thót, cuối cùng có một bộ phận ký ức nào đó hiện lên trong đầu.

- Yêu ma Lớn mật! Nhận lấy cái chết!

Đám tiên binh ở phía sau Ma Khuê vẫn chưa phát hiện ra sự quái dị trong sân, phản ứng của bọn họ chỉ chậm hơn so với Ma Khuê một chút, rất nhanh liền đều hét lớn, nóng lòng muốn khoe thành tích, ai nấy giơ tiên mâu đâm ra, giống như hạt mưa phủ kín trước người Ma Khuê, một nửa nhắm vào trong tiên phủ, một nửa thì ở ngoài tiên phủ!

Mà nam tử chùm đầu kia lại vẫn không động đậy, chỉ là nụ cười trên mặt càng đậm hơn.

- Dừng!

Vào một thoáng này, Ma Khuê đột nhiên bừng tỉnh, hét lớn một tiếng, song chưởng chấn ra, tiên khí mênh mông cuồn cuộn tỏa ra, giam cầm tất cả mâu lại, giống như bị một bàn tay to tóm lấy.

- Đại nhân.

Tiên binh không hiểu ý, đều nghi hoặc hô lên.

Ma Khuê cũng không để ý tới bọn họ, chỉ nhìn chằm chằm nam tử trước mắt, giống như đang muốn xác nhận gì đó.

Sắc mặt hắn theo một bộ phận ký ức nào đó đột nhiên xuất hiện mà càng lúc càng khó coi, không ngờ có mồ hôi lạnh từ trên mặt chảy xuống!

Có thể khiến một vị ngụy tiên đứng đầu chảy mồ hôi lạnh, loại khủng bố này không cần nghĩ cũng biết.

Nam tử chùm đầu nhìn một màn này, dường như cũng rất đắc ý, lại chậm rãi bước một bước về phía trước, lúc này hắn đã hoàn toàn bước khỏi cửa tiên phủ, cả người đều bại lộ trong Long giới, cũng có nhiều người đã thấy rõ bộ dạng của hắn, lại không phải ai cũng nhận được ra hắn, chỉ là phát hiện ra sự cổ quái trong sân, nhất thời không ai dám mở miệng lên tiếng.

- Ngươi tên là Ma Khuê à?

Nam tử này quét nhìn bốn phía, quan sát một chút hoàn cảnh xung quanh, sau đó mới thu ánh mắt lại, thản nhiên dừng ở trên mặt tiên tướng Ma Khuê, mang theo nụ cười thản nhiên, không chút để ý nói:

- Ngươi nhận ra ta?

Hắn hỏi như vậy, lại càng nghiệm chứng suy đoán nào đó trong lòng Ma Khuê, mồ hôi lạnh trên mặt càng chảy nhanh hơn.

Nuốt nước bọt, hắn mới cường hành đề ra được dũng khí, thanh âm yếu ớt tới đáng sợ:

- Thuộc hạ... Thuộc hạ không có ngày nào là không nhớ...không nhớ đại nhân. Không ngờ... Không ngờ...

- Nếu đã nhận ra ta.

Nam tử đó thản nhiên nhìn Ma Khuê, đột nhiên biến sắc, quát lên:

- Vậy còn không mau quỳ xuống!

Ầm!

Hắn nói chuyện bình thường còn đỡ, vừa hét to như vậy, lập tức dọa cho tất cả mọi người run run, thanh âm này không phải quá vang dội, nhưng từ trong miệng hắn nói ra, liền giống như tiếng sét đánh, khiến các tiên binh đều sợ run cả người, mà Ma Khuê kia thì lại chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống, không ngừng dập đầu, không ngờ còn dập không ngừng.

- Đại nhân... Ngươi...

Thấy bộ dạng này của Ma Khuê, tiên binh theo hắn đều ngây người.

Qua một lúc, mới có người can đảm phá vỡ tĩnh mịch, hỏi Ma Khuê.

- Quỳ xuống! Mau quỳ xuống!

Ma Khuê giống như là bị đoạt hồn, lúc này mới nhớ tới bọn họ, vội vàng quay đầu lại hét lớn, thấy đám tiên binh ai nấy bộ dạng đần độn, không nhịn được lại nổi giận, hạ giọng quát:

- Hắn... Hắn là Đế Lưu đại nhân!

- Đế Lưu đại nhân?

Không nói ra cái tên này còn đỡ, vừa nói ra, ai nấy đều ngây dại, một lúcvẫn chưa hồi thần.

Đế Lưu đại nhân không phải đã chết cả ngàn năm rồi sao?

Ngay cả hồn đăng trong tiên điện cũng tắt rồi mà.

Cũng có người trực tiếp nhìn về phía cửa tiên phủ, trong lòng thầm nghĩ: Chính là bởi vì truy đuổi tới truyền thừa địa của Thái Hư Tiên Vương, mới dẫn tới vẫn lạc, sao có thể lại có một vị Đế Lưu đại nhân từ sau cửa này đi ra.

Vừa nghĩ tới cửa tiên phủ này, phần lớn người trong lòng đã hồi vị, lại nhìn Ma Khuê vẫn đang không ngừng dập đầu, mặt cũng không dám ngẩng lên, trong lòng lại hoảng sợ, khi nhìn nam tử trên mặt lộ nụ cười thản nhiên đó, trong lòng đã liên tưởng hắn với một ma đầu nổi danh tiên giới, nhất thời sợ hãi như bị thủy triều bao phủ.

- Bái. . . Bái kiến Đế Lưu đại nhân. . .

Lại một nhóm người quỳ xuống đất run rẩy.

Mà người còn lại đã không còn chủ tâm cốt, cho dù chưa từng thấy Đế Lưu, thậm chí không biết nguyên do, cũng quỳ xuống theo!

Một nụ cười, một tiếng hét lớn, trong sân đã không còn tiên binh tiên tướng, chỉ còn tiếng dập đầu.

- Quả nhiên này một tên gia hỏa hung danh vang dội.

Mà lúc này, Đế Lưu sau ngàn năm trùng sinh trở về, hoặc là nói Phương Hành, nhìn xuống những người này, trong lòng hơi cảm thấy đắc ý!

Trước lúc ra, hắn đã hỏi thăm Thái Hư Bảo Bảo vô cùng cẩn thận, tam tử Đế Lưu của Xích Tiêu Tiên Đế vốn chính là tính tình kiêu ngạo vô hạn, ở Đại Tiên giới hung danh vang xa, thậm chí có thể nói là tàn bạo, cơ hồ không có bạn tốt, càng không có ai cả gan tiếp cận hắn, Phương Hành sau khi hiểu được những lời này, mới quyết định mình sau khi đi ra sẽ diễn như thế nào để tránh khiến người ta nghi ngờ. . .

Hiện tại xem ra, hắn cảm thấy mình diễn đã thành công!

- Đế Lưu đại nhân không ngờ. . . Không ngờ chưa chết, thật là vạn hạnh, không biết đại nhân một ngàn năm này... sao mà sống sót?

Khi Phương Hành đang cười lạnh... Kỳ thật là mỉm cười mỹ mãn. Nhìn xuống một mảng dập đầu này, lại đột nhiên có một thanh âm vang lên, hắn quay đầu lại nhìn thì thấy rõ ràng là lão nhân tên Sơn Tôn, khi người khác quỳ lạy, hắn cũng vái một cái, có điều rõ ràng là không sợ hãi như những người khác, lúc này đã ngẩng đầu lên, ánh mắt chăm chú, thậm chí có chút hoài nghi nhìn mình, lời nói nói ra tuy cũng khách khí, nhưng rõ ràng là mang theo một cỗ nghi ngờ không dễ phát hiện.

- Ta...

Phương Hành theo bản năng liền muốn nói ra lý do đã biên tập ra trước, nhưng tâm niệm bỗng nhiên khẽ động, nhịn xuống không nói nữa, trên mặt lộ ra nụ cười nham hiểm, thản nhiên nhìn vào mặt Sơn Tôn rồi rồi nói tiếp:

- ... Cần phải nói với ngươi à?

Vừa nói, hắn vừa đi đến trước mặt Sơn Tôn, cúi đầu nhìn xuống:

- Vì sao người khác dập đầu mà ngươi lại chí vái có một cái.

Chương 1382:

Đế Lưu dù sao cũng được báo tử car ngàn năm rồi, mà nay không ngờ bỗng nhiên từ trong tiên phủ đi ra, đám tiên binh tiên tướng này tâm tư có thể nói là vô cùng phức tạp, Ma Khuê chính là bởi vì từng nguyện trung thành với Đế Lưu, ngàn năm trước, chính là một vị tiên binh nho nhỏ dưới trướng Đế Lưu, chỉ là về sau Đế Lưu mất tích, mới được Đế Thích tiếp nhận, sau lại làm tới vị trí tiên tướng, bởi vậy hắn vừa nhìn thấy Đế Lưu, đầu tiên nhớ tới chính là sự hung lệ của Đế Lưu trước kia, cũng lo hắn liệu có truy cứu mình hay không, tất nhiên là hoang mang lo sợ, nhưng Sơn Tôn lại không phải như vậy, hắn vốn ban đầu đến chính là thân phận khách khanh, cũng chưa từng bái kiến Đế Lưu, lá gan so với người khác thì lớn hơn một chút.

Vốn hắn thấy Đế Lưu xuất hiện, ngoài khiếp sợ ra thì cũng có chút kinh ngạc, muốn nói bóng nói gió một phen, lại không ngờ, Đế Lưu này lại bá đạo đến như thế, không những không chịu giải thích lấy một chữ, lại trực tiếp đi tới trước mặt, hỏi một câu khiến hắn ngây ra.

- Ngươi...

Hắn trong vô thức có chút tức giận, ngẩng đầu lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Đế Lưu, trong lòng lại rùng mình.

Dù sao vẫn nhớ tới sự hung hoành bá đạo của tên đế tử này, có chút không dám quật cường với hắn.

- Sơn Tôn, chuyện liên quan trọng đại, đừng chọc giận Đế Lưu đại nhân.

Tiên tướng Ma Khuê có chút giao tình với Sơn Tôn, thấy thế dĩ nhiên là kinh hãi, vội vàng truyền âm khuyên giải.

- Lão nhân biết rồi.

Sơn Tôn cũng không phải cứng thật, thầm nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, liền cũng quỳ xuống.

Phương Hành cười lạnh một tiếng, không để ý tới hắn nữa, mà chậm rãi quay người lại, quan sát đại trận dưới cửa tiên phủ, lúc này Thái Hư Bảo Bảo cũng đi tới cạnh hắn, chỉ có điều người khác cũng không ai hỏi thân phận của tiểu hài tử này, mà Phương Hành sau khi quan sát truyền tống đại trận đó mấy lần, khóe miệng lại nở nụ cười lạnh:

- Đây là làm cho ai?

Ma Khuê ngây ra một thoáng, vội vàng lại phục xuống đất, rụt rè nói:

- Đế Thích đại nhân có lệnh.

- Phế vật đó à?

Phương Hành trực tiếp tiếp lời, trên mặt đầy vẻ trào phúng.

- Ặc.

Ma Khuê và Sơn Tôn, thậm chí là tiên binh khác đều sợ ngây người, bọn họ ra sức cho Đế Thích nhiều năm, coi hắn là thần, trước giờ không dám khinh miệt hắn như vậy, cho dù là phóng mắt khắp toàn bộ Đại Tiên giới, dám mắng Đế Thích đại nhân là "Phế vật" có được mấy ai.

Có điều tuy theo bản năng cảm thấy tức giận, nhưng rất nhanh liền cười khổ để áp chế lửa giận này, một tiếng "Phế vật"của Đế Lưu này cũng gợi lại nhiều ký ức hơn trong lòng hắn, ở trước mặt Đế Lưu đại nhân trước kia, Đế Thích đại nhân không chính là phế vật sao? Đừng nói là ở trước mặt bọn họ, nghe nói cho dù là trước kia, Đế Thích đại nhân cũng không ít lần bị đệ đệ của hắn chỉ thẳng mặt mà mắng là "Phế vật"!

Phía dưới không ai dám mở miệng phản bác mình, Phương Hành cũng cảm thấy hài lòng, rèn sắt khi còn nóng, nhẹ nhàng đá đại trận đó mấy cái, sau đó cười lạnh nói:

- Đại trận vô dụng, dỡ xuống cho ta.

Đám người Ma Khuê lại càng cảm thấy khiếp sợ hơn, gặp được Đế Lưu, bọn họ trong lòng sợ hãi, quỳ lạy hắn thì có thể, dù sao Đế Lưu bất kể nói như thế nào cũng là con của Tiên Đế, mình thân là cấp dưới, bái hắn là tất nhiên, nhưng nếu dỡ đại trận này xuống, vậy chính là ngang nhiên phản kháng mệnh lệnh của Đế Thích đại nhân, đến lúc đó vạn nhất Đế Thích đại nhân truy cứu, bảo họ phải trả lời thế nào?

- Cái này... Đế Lưu đại nhân, đại trận này vốn là Đế Thích đại nhân hắn...

Trong Một mảng trầm mặc, không thể không kiên trì mở miệng, muốn giải thích vài câu.

- Khi ta ra đã nghe thấy lời nói của các ngươi rồi!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, ánh mắt đảo qua mặt Ma Khuê, sau đó hơi ngẩng đầu, trong thanh âm mang theo vẻ trào phụng:

- Các ngươi là phụng lệnh của tên phế vật kia, ở đây tìm kiếm Tiên Vương truyền thừa địa à? Ha ha, ngàn năm trước bản đế tử đuổi giết Thái Hư Tiên Vương tiến vào Long giới, đã định trước Tiên Vương truyền thừa này là của ta, chỉ có điều ta có chút lơ là, bị Thái Hư lão nhân đó giả chết ám toán, ngủ say ngàn năm, may mà một đám Thiên Nguyên sinh linh vô tri xâm nhập, hủy đi tiên phách, đánh thức ta dậy.

Nói đến đây, thanh âm hơi trầm xuống, thậm chí mang theo lửa giận:

- Lúc này bản đế tử đã tỉnh lại, Tiên Vương truyền thừa này tất nhiên chính là của ta, một viên đan, một ngọn cỏ bên trong đều thuộc về ta, Đế Thích đó là cái thá gì mà dám cướp đồ của ta.

- Đại nhân bớt giận.

Đám người Ma Khuê vội vàng quỳ xuống, không dám tỏ thái độ.

Tranh đoạt giữa Đế Lưu và Đế Thích đại nhân, cho họ mười lá gan cũng không dám nhúng tay vào!

Có điều đối với lời nói của Phương Hành, bọn họ cũng chỉ dám ghi tạc trong lòng, thầm cân nhắc, vốn Đế Lưu đại nhân mất tích ngàn năm là một ẩn số, hiện giờ còn sống trở về càng là ẩn số hơn, chỉ là bọn họ thân phận thấp kém, không dám trực tiếp hỏi mà thôi, hiện giờ Đế Lưu lơ đãng tự kể ra, cũng cởi bỏ một số hoang mang trong lòng họ, về logic thì có thể nói là rất khớp, chỉ là chi tiết chưa rõ mà thôi!

Mà đây tất nhiên cũng là Phương Hành đã sớm nghĩ ra, hắn giả mạo Đế Lưu trở về, vẫn cần phải giải thích một chút tung tích trong ngàn năm nay, chỉ là không thể tùy tiện giải thích với người khác, khi Sơn Tôn cố ý hỏi thăm, hắn lại một chữ cũng không nói, nhưng mình lơ đãng nói ra vài câu vẫn được, dù sao cũng cần mượn miệng của những người này đi loan truyền tin tức mình trở về, càng ổn thỏa càng tốt.

- Thì ra là đám Thiên Nguyên sinh linh kia cứu đại nhân, lại không biết bọn họ hiện tại đang ở đâu, phải ban thưởng.

Sơn Tôn trầm mặc một lúc, cũng không nhịn được mở miệng, rụt rè nói.

- Ban thưởng?

Phương Hành lại bật cười, cố ý nhìn hắn, cười nói:

- Ta đã thưởng cho họ rồi!

Ma Khuê và Sơn Tôn đều hơi giật mình, ngẩng đầu lên, liền thấy cửa tiên phủ, sau khi một đứa trẻ lưng đeo gương bước ra thì liền đóng lại, không còn ai ra nữa, những Thiên Nguyên sinh linh đó chẳng lẽ vẫn tiếp tục trốn bên trong à.

- Ha ha, bản đế tử ngủ say ngàn năm, trong bụng đói khát, đám kiến đó lại xúc phạm ta, các ngươi cảm thấy...

Phương Hành bật cười, nhẹ nhàng liếm môi.

- Cái này...

Ma Khuê và Sơn Tôn cùng với các tiên binh khác chấn động, đầu cúi càng thấp.

Cho tới lúc này mới hiểu ban thưởng rồi là thế nào.

Lại liên tưởng đến, trước đây Đế Lưu đại nhân chính là hung lệ tàn nhẫn, kiêu ngạo vô biên, từng có lời đồn thích ăn thịt người, tục truyền Khi Thiên Phách Man đao đó chính là dùng oan hồn của trăm vạn tu sĩ mà tạo ra, hiện giờ đối chiếu với lời đồn này, cũng càng xác định là người thật rồi.

Phương Hành nói xong câu đó, cũng không nói thêm nữa, chỉ là ánh mắt lạnh lùng đảo qua một đám tiên binh tiên tướng.

Ánh mắt đó lại khiến người ta trong lòng sợ hãi không khỏi có thầm nghĩ:

- Chẳng... chẳng lẽ con mẹ nó vẫn chưa ăn no à?

Ma Khuê lấy hết dũng khí, chủ động mở miệng nói:

- Đế Lưu đại nhân trở lại, đúng là chuyện đáng mừng, nhưng bế quan ngàn năm, chắc hẳn ngươi mệt mỏi, tiểu nhân quê mùa, chưa chuẩn bị đồ ăn ngon, nhưng một chút linh đan và rượu thì vẫn có, lại săn thêm mấy con yêu cầm tẩu thú.

- Dâng lên đây!

Phương Hành trực tiếp xua tay, mặt sầm xuống không nói nhiều.

- Mau mau dâng lên.

Ma Khuê thở phào, sai người hiến lên linh đan và rượu ngon trân quý của bọn họ, thịt khô bình thường thì sợ khiến Phương Hành bất mãn nên không dám lấy ra, vội vàng sai người đi săn linh thú trong Long giới, lấy ra để Đế Lưu đại nhân nhắm rượu, thấy Ma Vương này bắt đầu ăn uống sung sướng, không nhìn người khác nữa, trong lòng lúc này mới có chút yên tâm.

- Cho ta rượu đó.

- Đưa ta linh đan.

Thái Hư Bảo Bảo tiến đến bên cạnh Phương Hành, mũi không ngừng ngửi ngửi, nhìn nơi này, ngó nơi kia, không ngừng chỉ.

Mà Phương Hành vừa ăn vừa thuận tay đưa

cho Thái Hư Bảo Bảo, hai người này giống như là quỷ đói, khiến các tiên binh tiên tướng đều lặng lẽ nhìn sang, nhưng cũng chỉ dám liếc trộm rồi thôi, đối với Phương Hành mà nói, hiện tại quả thật đói khát vô cùng, dù sao cũng ngàn năm rồi chưa ăn cơm uống nước, bất kể là đồ ăn hay là linh tinh, hay là linh đan bảo dược dùng để chữa thương, đều là vật cấp bách, hơn nữa đồ của tiên binh tiên tướng này tốt hơn đồ Thiên Nguyên mang tới nhiều...

Đại Tiên giới, trời sinh tiên khí nồng đậm, tất nhiên vạn vật đều có linh tính, hiệu quả cũng tốt hơn.

Thái Hư Bảo Bảo vẫn chưa thực sự hóa thành người, ăn hay không ăn đều như nhau, đồ Thiên Nguyên lấy ra trước kia hắn có chút khinh thường không dùng, hiện giờ gặp được rượu ngon linh đan của tiên binh tiên tướng, miệng cũng có chút trở nên tham lam.

Có điều bộ dạng của bọn họ cũng phù hợp với suy đoán trong lòng mọi người, dù sao ngươi mệt nhọc ngàn năm thời gian rồi!

- Bọn họ hiện tại nhất định đang nghĩ biện pháp truyền tin tức Đế Lưu còn sống ra ngoài.

Vừa ăn, đôi mắt nhỏ vừa chuyển động, Thái Hư Bảo Bảo nhỏ giọng truyền âm cho Phương

Hành.

- Cứ để họ truyền tin, thế mới tiện cho ta làm việc.

Phương Hành cũng không để ý, sắc mặt không thay đổi nói.

...

- Mau mau, phải lập tức bẩm báo tin tức này cho Đế Lưu đại nhân biết.

- Nhưng Đế Lưu đại nhân cách chúng ta mấy tòa tinh vực, cho dù cho dù phương pháp huyết môi truyền tin cũng cần một ngày thời gian mới có thể tới được!

- Vậy trước tiên truyền cho Thanh La tiên tử, nàng ta là hôn thê của Đế Thích đại nhân mà.

- Nhưng... Ngươi chẳng lẽ đã quên, Thanh La tiên tử trước kia và Đế Lưu đại nhân là...

- Mấy thứ này không phải chúng ta có thể để ý tới!

Lúc Phương Hành và Thái Hư Bảo Bảo đang ăn, Ma Khuê và Sơn Tôn cũngđang vội vàng thảo luận, bọn họ biết, Đế Lưu không ngờ còn sống, tin tức này thật sự quá mức trọng yếu, phải lập tức truyền đi, chỉ có điều thân phận của bọn họ thấp kém, trực tiếp truyền tin cho Tiên Đế đang bế quan là không được, thậm chí trực tiếp truyền cho tiên lão cũng không hợp quy củ, vả lại truyền tin cho tiên lão, có khả năng sẽ dẫn phát một loạt sự tình, bất lợi đối với Đế Thích đại nhân, cuối cùng chọn đi chọn lại, chỉ có thể trước tiên truyền tin cho một người, để nàng ta quyết định!

Một thanh phi kiếm nho nhỏ rất nhanh liền tiềm hành vạn dặm, biến mất trong hư không.

Mà Sơn Tôn và Ma Khuê ngơ ngác nhìn phi kiếm biến mất, trong lòng thầm thở dài một tiếng:

- Lần này, phiền lớn rồi!

Chương 1383: Long giới tổ điện

- Cửu Đầu Trùng xem ra chắc ly khai rồi.

Phương Hành ngoài mặt nhìn thì đang ăn ăn uống uống với Thái Hư Bảo Bảo, không quan tâm tới chuyện gì, nhưng Phương Hành cũng âm thầm quan sát rất nhiều, sau khi ăn uống no đủ, Ma Khuê tất nhiên liền tiến lên rụt rè mời hắn tới nơi đóng quân, là một dãy hành cung dùng pháp bảo hóa, chung quanh bố trí tầng tầng đại trận, đơn phường phù điện đâu đâu cũng có, thậm chí còn có bảy tám trận sư cùng phù sư đan sư đi theo, hiển nhiên nhóm người Ma Khuê đã đồn trú ở đây thời gian không ngắn, cho nên mới có trang bị chỉnh tề như vậy, mà sau khi đến nơi này, Phương Hành cũng bất động thanh sắc nhìn quét mấy lần, không phát hiện dấu vết Cửu Đầu Trùng bị bắt nhốt, lưu ý lắng nghe cũng không thấy những người này nhắc tới Cửu Đầu Trùng, liền đoán được, Cửu Đầu Trùng đó xem ra bản lĩnh không nhỏ, nhất định đã chạy thoát rồi.

Điều này cũng khiến hắn cảm thấy có chút tiếc nuối, vốn muốn mượn thân phận hiện giờ, trước tiên trừ bỏ Cửu Đầu Trùng!

- Đại nhân cứ ở đây đợi chút, thuộc hạ đã hồi bẩm tiên cung, báo tin tức đại nhân vẫn còn sống, chắc hẳn rất nhanh sẽ có người đến đón!

Ma Khuê và Sơn Tôn rụt rè giành ra một tòa hành cung tốt nhất cho Phương Hành nghỉ ngơi, ngoài mặt thì là bộ dạng thưa dạ, Phương Hành cũng không nhiều lời với bọn họ, không chút khách khí đi vào, chỉ nhìn thoáng qua bên trong một chút rồi cùng Thái Hư Bảo Bảo đi ra, lững thững dạo quanh Long giới, thầm quan sát hoàn cảnh chung quanh, giống như đang tìm thứ gì đó.

Tuy nơi này chính là Long tộc cổ giới, nhưng trên lý thuyết cũng là một bộ phận của Đại Tiên giới, dù sao trong truyền thuyết, Long tộc cổ giới này cũng ngang với Đại Tiên giới, hơn nữa có lui tới với nhau, hơn nữa mấy chục năm qua, Phương Hành tâm tâm niệm niệm, cũng là vì cổ giới này mà đến, cơ hồ đã coi nó là của mình, hiện giờ vất vả lắm tâm nguyện đã được đền bù, há có thể không nhìn ngắm một phen.

Long tộc cổ giới này trên trình độ nào đó là tương đương với Thiên Nguyên, rộng lớn vô biên, trên có nhật nguyệt tinh thần, dưới có đất dày, khắp cổ giới đều tràn ngập một loại khí tức thê lương mà nặng nề, sự nồng đậm của tiên khí vượt quá sự tưởng tượng của

Phương Hành, loại cảm giác đó, giống như ăn mày thường ngày lưu lạc trên đường, lại có một ngày được vào trong hoàng cung vậy!

Một mảng cổ giới này trong khoảng thời gian ngắn tất nhiên là không thể xem hết, thậm chí chỉ xem một góc cũng không đủ, có điều nơi những tiên binh tiên tướng này đóng quân, lại thuộc về cung điện của long vương Long tộc cổ giới lúc trước, là nơi địa thế tốt nhất, cũng có thể ếch ngồi đáy giếng, lại chỉ thấy chỗ họ là một tòa đại sơn nguy nga cao ngất, kéo dài không biết không biết vạn dặm, không ngờ khắp nơi đều là cung điện được xây liền với sơn thể, từ xa nhìn lại, chỉ thấy thế núi, quan sát gần thì có thể có thể phát hiện giữa thế núi đều có từng tòa cung điện động phủ!

Chỉ có điều hiện giờ một mảng cung điện động phủ này đều đã tàn phá hủ hóa, dõi mắt nhìn ra đều chỉ thấy vẻ thê lương, mà tất cả cung điện, đều dùng vảy làm ngói, xây dựa vào sơn mạch, hơn nữa tuy rách nát lại tùy ý có thể thấy được dấu vết của đủ loại châu quang bảo khí, có thể tượng tượng được sự huy hoàng năm xưa, quả thật có thể thấy được phong cách cung điện mãnh liệt của Long tộc.

Mà lúc Phương Hành hành tẩu trong một mảng cổ giới này, đưa mắt nhìn bốn phía, lại có một loại cảm giác kỳ dị dâng lên trong lòng!

Thoạt nhìn, một mảng cổ giới này cực kỳ rách nát, sớm đã không còn sự vinh quang trước kia, nhưng cả tòa cổ giới lại tạo cho người ta một loại khí tức đồi bại tĩnh mịch, trừ bọn họ cùng với một số linh thú quái cầm trong núi ra thì không còn sinh linh nào khác, giống như đang đi trong mộ địa sơn dã vậy, nhưng Phương Hành đi một lúc, lại không nhịn được ngẩng đầu nhìn về phía một mảng thiên không trên đỉnh đầu, lại thủy chung cảm thấy có vô số ánh mắt giống như đang nhìn mình, đó không phải là chính mắt nhìn thấy, cũng không phải thần niệm cảm thấy, chỉ là một loại cảm giác mờ mịt.

- Sư phó, ngươi xem đám ba ba kia vẫn đi theo chúng ta kìa.

Phương Hành bất động thanh sắc dạo một vòng trong cổ giới này, thần niệm phóng thích, đảo qua khắp nơi, Phương Hành đã nắm giữ địa thế chung quanh ở trong lòng vốn định đi xa hơn một chút, triệt để tìm tòi Long giới này, lại bị Thái Hư Bảo Bảo nhắc nhở, ánh mắt có chút bất mãn nhìn về phía sau, liền thấy Ma Khuê đang dẫn bốn năm tiên binh đi theo từ xa, cũng không che giấu hành tích, thấy Phương Hành nhìn về phía mình, liền cúi đầu khom lưng cười bồi, chỉ là Phương Hành đi, hắn cũng đi, rõ ràng chính là không cho hắn rời khỏi tầm mắt.

Ngoài mặt thì hắn tựa hồ là là đang bảo hộ, đang hầu hạ, nhưng khiến Phương Hành cảm giác được một loại ý giám thị!

- Ngươi tới đây!

Không tiện cường hành cắt đuôi hắn, Phương Hành dứt khoát vẫy tay, trực tiếp gọi Ma Khuê tới.

- Đế Lưu đại nhân có gì phân phó?

Ma Khuê vội vàng chạy chậm tới, trong lúc nói trước tiên hành lễ, lễ số đầy đủ.

- Các ngươi ở trong Long giới này nhiều năm rồi, có tìm được cơ duyên tạo hóa gì không?

Phương Hành híp mắt, tựa cười mà như không phải cười nhìn về phía Ma Khuê.

Bổn ý của hắn là muốn nói bóng nói gió, hỏi thăm một chút tin tức, nhưng Ma Khuê lại nghe ra ý tứ khác, chỉ cho rằng Đế Lưu coi Long giới này là hắn độc chiếm, bất mãn với sự tìm kiếm của mình ở đây, vội vàng giải thích:

- Đại nhân đừng đùa với tiểu nhân, Long tộc cổ giới này ai mà không biết, ba ngàn năm trước sau khi bị mấy vị Tiên Vương liên thủ phá vỡ, đại bộ phận linh thú loại rồng cùng với trân tàng mấy chục vạn năm của Long tộc đã sớm bị quét sạch, nhưng lúc ấy túc lão của Long tộc không tiếc dùng thân hiến tế, luyện hóa cổ giới thiên ý, hóa thành đại trận hộ giới, từ đó về sau, các vị Tiên Vương liền không thể dễ dàng ra vào giới này, mà kho tàng Long tộc cuối cùng cũng không ai có được.

Nói xong nhất chỉ về phía trên núi, Phương Hành theo hướng hắn chỉ nhìn lại, chỉ thấy một mảng sơn mạch, mơ hồ có hình dạng của một con cự long, từ xa kéo tới chân trời, thậm chí vươn tới cả biển lớn ngoài vạn dặm, mà phương hướng đầu rồng, dường như có một tòa cung điện màu đen cực lớn, đặt trên biển, như ẩn như hiện, cực kỳ thần bí, tạo cho người ta một loại cảm giác áp bức trên tâm linh.

Ma Khuê nhìn cung điện màu đen ở xa xa, cười khổ nói:

- Mọi người đều biết, cả tòa Long giới cũng chỉ có Tổ Long đại điện đó là còn có tạo hóa, chắc tạo hóa còn không nhỏ, dù sao đó là túc lão Long tộc năm đó không tiếc hiến tế long hồn của bản thân mới giữ lại được, nhưng long điện đó cũng chỉ có Tiên Vương mới mở được? Mà Tiên Vương hiện giờ lại không thể tiến vào Long giới, cho nên mới lưu lại!

Hắn càng nói càng vòng vèo, trên mặt cười bồi:

- Tiểu nhân tiến vào Long giới này, chỉ là phụng mệnh tìm kiếm tiên đài tiếp dẫn mà thôi, căn bản không dám tới gần long điện đó, đừng nói là long điện đó, ngay cả phiến hải vực đó cũng có cấm chế rất lợi hại, truyền thuyết nói trong nước biển ngấm đầy long huyết, vô số long hồn, ngay cả Đại La Kim Tiên e là cũng không độ được, hiện giờ cũng chỉ có thể chờ Tiên Đế bế quan xong, nghĩ biện pháp phá giải phong giới đại trận của Long tộc cổ giới, sau khi tiến vào nơi đó mới có hy vọng lấy được thứ bên trong.

Nghe hắn nói như vậy, cộng với những lời kể của Thái Hư Bảo Bảo, Phương Hành mới đại khái minh bạch, ba ngàn năm trước, Long tộc cổ giới lúc đó tộc nhân bị ám toán, sau khi Long giới bị phá vỡ, thật sự tổn thất thảm trọng, họa diệt tộc ở trước mắt, mấy vị Tiên Vương đó vốn là muốn một phát rút hết căn cơ của Long giới, giống như khi đối phó với Thái Cổ Yêu giới, người không phục liền bị trảm sát, tất cả sinh linh Yêu loại đều hóa thành nô, lại không ngờ rằng, trong Long tộc cổ giới lúc đó, Long Chủ tuy vẫn lạc, nhưng còn có mấy vị túc lão đức cao vọng trọng, tu vi thâm hậu, bọn họ không ngờ không tiếc hiến tế bản thân, dẫn động cổ giới thiên ý, hóa thành đại trận phong bế giới này!

Cổ giới thiên ý đó hàng lâm, mấy vị Tiên Vương không thể không lui ra khỏi Long giới, từ đó về sau trong mấy ngàn năm, đều nghĩ rất nhiều biện pháp để tiến vào, chỉ tiếc cổ giới thiên ý không hủy, bọn họ chung quy khó có thể nước vào Lôi Trì một bước, cũng là về sau đều phát hiện, thiên ý đó dù sao cũng không trọn vẹn, có thể được Tiên Vương chứ không phòng được cấp thấp tồn tại cấp thấp, nói một cách đơn giản, thiên ý như lưới, có thể ngăn cản cá lớn, nhưng cá nhỏ tôm tép lại có thể chui qua, không khiến cho thiên ý chú ý, lúc này mới có bộ dạng của Long tộc cổ giới hiện giờ.

Long giới hiện giờ, Tiên Vương tất nhiên không vào được, Đại La Kim Tiên cũng không vào được, nhưng Thái Ất Chính Tiên và chính tiên bình thường thì có thể vào, có điều cũng sẽ cảm thấy áp lực cường đại, bởi vì trên người bọn họ có khí tức của tiên mệnh, chỉ có điều, ngụy tiên không có tiên mệnh lại vẫn có thể tự do tiến vào nơi này, không bị ảnh hưởng, đương nhiên, bọn họ vào được cũng vô dụng, Tổ Long đại điện bị phong ấn tại sâu trong nộ hải, tuy có thể thấy được, nhưng lại không chạm vào được, đừng nói ngụy tiên, cho dù Đại La Kim Tiên tới cũng không thể tới gần một bước!

Cũng chính vì vậy, long điện cuối cùng mới vẫn được bảo lưu tới nay.

- Xem ra, các lão tổ tông của Long tộc vẫn để lại chút di sản cho con cháu.

Phương Hành nghĩ thông những điểm này, cũng hơi ngẩn ra, trong lòng kích động, liền muốn tiến về phía trước.

- Ái chà, đại nhân chậm đã, hiện giờ sắc trời đã muộn, hay là đừng đi.

Không ngờ tiên tướng Ma Khuê lại sắc mặt bối rối, vội vàng gọi Phương Hành lại, vẻ mặt cực kỳ cổ quái.

- Hả? Ta muốn đi đâu, còn cần ngươi an bài à?

Phương Hành dừng chân, quay đầu lại, tựa cười mà như không phải cười nhìn Ma Khuê.

Ma Khuê hoảng sợ, giải thích giải thích:

- Đại nhân đừng, tiểu nhân chỉ cảm thấy, đại nhân dù sao... cũng bế quan ngàn năm, vẫn chưa khôi phục thực lực lúc cường thịnh, mà bên trong Long giới này tuy Long tộc đã diệt, nhưng mấy ngàn năm qua, lại sinh sôi không ít yêu ma, một khi gặp phải, cũng rất phiền. . . Trước đó không lâu, lại có một yêu ma không biết từ đau đó, trên người không ngờ có tiên mệnh, vốn bị chúng ta bắt lại, về sau lại chạy thoát, đại nhân hiện tại nếu gặp phải hắn, cũng phiền đấy.

- Hừ, phế vật!

Phương Hành hừ lạnh mắng một câu, Ma Khuê không dám phản bác, đành phải liên tục gật đầu.

Chỉ là nhìn bộ dạng của hắn, hiển nhiên là thực sự muốn khuyên Phương Hành, không cho hắn đi loạn chung quanh.

- Sư phó, không biết ngươi có phát hiện hay không, hắn như là đang chờ gì đó, hoặc như là đang sợ ngươi đào tẩu.

Thái Hư Bảo Bảo phát hiện ra gì đó, truyền âm cho Phương Hành.

- Bọn họ lúc trước từng gửi một đạo kiếm phù, tính thời gian thì cũng nên quay về rồi nhỉ?

Phương Hành trong lòngbiết cả, cũng thấp giọng nói một câu, sau đó hai mắt trầm xuống, không biết đang nghĩ gì.

Chương 1384: Ai dám giết đế tử

- Dãy tổ điện đó có lẽ chính là tạo hóa lớn nhất các lão tổ tông của Long tộc lưu lại cho lão Tam.

Trở về doanh địa đóng quân, Phương Hành một mực ở trong hành cung, ngồi khoanh chân, không nói một lời, trong lòng nghĩ lại những gì nhìn thấy nghe thấy hôm nay, cũng nghĩ xem nên có đối sách gì. Từ tình huống hiện giờ cho thấy, cục diện so với trong tưởng tượng của so với mình thì vẫn tốt hơn một chút. Ít nhất thì Long tộc cổ giới không phải giống như hắn nghĩ, hoàn toàn bị Đại Tiên giới công phá, vẫn còn lại một chút di trạch, hơn nữa có phong vực đại trận tồn tại, Đại Tiên giới cũng không thể thật sự hoàn toàn thu phục một mảng Long giới này. Mà quan trọng hơn, hắn và Thái Hư Bảo Bảo hàn huyên mấy câu, cũng lờ mờ đoán được nguyên nhân Đại Tiên giới khẩn trương với truyền thừa của Thái Hư Tiên Vương như vậy.

Ba ngàn năm trước, Long tộc bị diệt, phong vực đại trận mở ra, Tiên Vương dã không thể bước vào Long giới, mà có thể vào phần lớn là một số cá nhỏ tôm tép, căn bản không thể tới gần Long tộc tổ điện, nhưng có người phá ngoại lệ này, đó chính là Thái Hư Tiên Vương bị Tiên Vương khác đuổi giết, hắn lúc gần chết trốn Long tộc cổ giới, cũng thành Tiên Vương đầu tiên tiến vào Long tộc cổ giới trong ba ngàn năm qua, Tiên Vương khác chắc cũng đoán được Thái Hư Tiên Vương chắc là có bí pháp nào đó, có thể tránh thoát được phong vực đại trận!

Bọn họ khẩn trương với truyền thừa của Thái Hư Tiên Vương như vậy, có lẽ không chỉ là vì truyền thừa địa Thái Hư Tiên Vương để lại, mà là trong truyền thừa của Thái Hư Tiên Vương rất có thể để lại bí mật để Tiên Vương tiến vào Long tộc cổ giới, đó là một chiếc chìa khóa.

- Xem ra, bí mật trong Đại Tiên giới rất nhiều, phải nhanh chóng làm rõ.

Phương Hành không nhịn được lại thầm nghĩ trong lòng.

Chính hắn cũng biết, kỳ thật hiện tại dùng thân phận Đế Lưu trở về, không khác gì là xiếc đi dây, thật sự rất mạo hiểm, hay là cứ mau chóng dưỡng tốt thương thế, sau đó thoát ly khỏi sự giám thị của đám người Ma Khuê, mau chóng tiến vào Đại Tiên giới lăn lộn một phen.

Dù sao, hắn cũng không muốn cứ dùng thân phận của Đế Lưu để làm việc, như vậy rất mạo hiểm.

Bên trong Đại Tiên giới cao thủ đầy rẫy, tàng long ngọa hổ, bị vách trần là chuyện rất dễ xảy ra.

- Trước khi đi phải tới tổ điện đó tìm tòi một phen.

Phương Hành chậm rãi chải chuốt kế hoạch, vốn hắn hôm nay tra xét Long giới, chính là muốn tìm một thông đạo để rời đi, chỉ là trong lúc vô ý phát hiện bí mật của Tổ Long đại điện, cho nên mới nổi tâm tư khác, ít nhất cũng phải thử xem có vào được tổ điện đó không!

- Vừa rồi chân trời có tia máu lóe lên, nếu ta đoán không lầm, hẳn là kiếm phù bọn họ gửi ra hồi âm hồi âm rồi.

Khi Phương Hành đang ngẫm nghĩ, Thái Hư Bảo Bảo chạy chậm tới, vội nói với Phương Hành.

- Bọn họ trước đây gửi kiếm phù ra, chắc là thỉnh giáo người nào đó, cứ xem xem họ nói gì.

Phương Hành nhướng mày, liền có tính toán, bất động thanh sắc truyền âm.

- Được!

Thái Hư Bảo Bảo thống khoái đáp ứng, cởi Thái Hư Huyễn kính sau lưng mình xuống, đứng trước người Phương Hành, sau đó chui vào, hiện giờ là ở bên ngoài, không có trận văn, nhưng dù sao Thái Hư Huyễn kính cũng là bảo vật của Tiên Vương luyện ra, dưới tình huống cách gần như vậy, Thái Hư Bảo Bảo có thể muốn xem gì thì xem, dù sao hắn từng là thần vật nắm giữ một vực, tiên cảnh lớn như vậy còn có thể bị hắn thu hết đáy mắt, mà nay giờ trong Long giới, khoảng cách ngắn như vậy, càng thoải mái đơn giản hơn.

...

Mà lúc này, Ma Khuê và Sơn Tôn cũng đang sốt ruột chờ đợi, bọn họ phái người nhìn chằm chằm hành cung của Phương Hành, mình thì tận khả năng lẩn đi xa, nấp sau một gò đất, vừa cảnh giác nhận biết xem chung quanh có thần niệm hay không, vừa lẳng lặng gì đó, đợi cho cảm thấy chung quanh an toàn, mới lấy ra một đạo huyết phù vừa nhận được, dị thường ngưng trọng dị thường!

- Ài, vốn chúng ta ngóng trông là phản ứng Thanh La tiên tử làm ra, lại không ngờ rằng, ngược lại là Đế Thích đại nhân không tiếc tiêu hao tính mạng của mười tên ngụy tiên, dùng máu tế trời, truyền tín phù này tới, cũng không biết bên trong có nội dung gì.

Ma Khuê và Sơn Tôn trao đổi ánh mắt, dường như không muốn nhận được huyết phù này.

Nhưng nếu huyết phù đã tới tay, không xem cũng không được, đành phải kiên trì mở ra.

Huyết phù ở trong tay Sơn Tôn, sau khi hắn bóc ra, nhanh chóng đọc lướt qua, lập tức sững sờ.

Ma Khuê khẩn trương, vội hỏi:

- Trong thư viết gì.

Sơn Tôn cười khổ, đưa tín phù cho hắn xem, trong thư là một câu như rồng bay phượng múa, bút tích màu đỏ, nhìn ghê cả người.

- Đế Lưu ngàn năm trước đã chết rồi.

Chỉ có một câu không đầu không đuôi như vậy.

Ma Khuê thấythế, lập tức ngẩn ra:

- Trong lời đồn, Đế Lưu đại nhân đã chết vào ngàn năm trước, nhưng hắn hiện tại không phải đã sống sót trở về sao? Chúng ta đã tận mắt nhìn thấy, một người rõ ràng như vậy. Đế Thích đại nhân chẳng lẽ không tin?

- Cái này... Chỉ sợ không đơn giản như vậy?

Sơn Tôn cười khổ, sắc mặt Ma Khuê cũng vô cùng khó coi, dường như hai người đã đoán được gì đó, nhưng liền không dám nói ra.

Đế Lưu ngàn năm trước đã chết rồi!

Đây là một câu nói nặng nề, giống như là sửa đổi sai lầm của người khác, nói với bọn họ một sự thật!

Mà từ một góc độ khác là đang hạ một mệnh lệnh không rõ ràng!

Đế Lưu ngàn năm trước đã chết rồi, như vậy hắn chính là đã chết rồi, nếu hắn không chết, vậy thì mau khiến hắn chết đi.

Ma Khuê và Sơn Tôn đều trầm mặc, mang theo nụ cười khổ khó có thể hình dung.

Trên thực tế, bọn họ cũng đã sớm đoán được tâm tư của Đế Lưu, lúc này mới gửi thư báo cho Thanh La, chính là muốn Thanh La tiên tử có thể hồi âm sớm, để bọ họ có người ra mặt hộ, không cần phải gánh phần áp lực này. Nhưng ai ngờ được, hiện giờ mới đợi được hơn một ngày, Đế Thích đại nhân vốn phải mất hai ngày mới có thể gửi được thư lại dùng ngụy tiên tế trời, gửi tới huyết phù khẩn cấp, mà Thanh La tiên tử rõ ràng nên sớm nhận được thư lại chậm chạp không có động tĩnh, vẫn khiến bọn họ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan!

- Chúng ta...Thật sự phải giết đế tử à?

Qua hồi lâu, Sơn Tôn mới cúi đầu hỏi một câu, thanh âm không lớn, lại dọa cho Ma Khuê nhảy dựng.

- Đế Lưu đại nhân là hung thần có tiếng, bằng vào hai người chúng ta.

Sơn Tôn nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, ngăn lời hắn muốn nói, ánh mắt âm u:

- Đó là cũng Xích Đế chi tử ngàn năm trước, Đế Lưu đại nhân, tất nhiên là một thiên kiêu, từ nhỏ đã triển lộ tài năng, lại được tiên mệnh phong chính, tuổi còn nhỏ đã tu tới Thái Ất Chính Tiên, nhưng hiện giờ, hắn dù sao cũng bị trấn áp ngàn năm, vô cùng tình cờ mới thoát được một mạng, có điều ngươi cũng thấy đấy, hắn nhục thân trọng thương, lại gần như là hủ hóa, chỉ sợ mười thành bản lĩnh không còn lại được một hai thành, đã không còn là hung thần ngàn năm trước.

- Dù vậy... chúng ta cũng không thể đối phó được.

Ma Khuê run giọng nói.

- Nhưng trong tay chúng ta còn có tấm Đại La phù triện đó mà.

Sơn Tôn bình tĩnh nói, trên mặt là vẻ hung ác, đáy mắt giống như cũng có âm hỏa cháy bừng.

Ma Khuê ngây ra, trên mặt hiện vẻ khó xử, sau khi do dự một lúc, lại bỗng nhiên giống như đã hạ quyết tâm, thấp giọng nói:

- Vẫn quá mạo hiểm, Sơn Tôn, ta hiểu được tâm tư của ngươi, chỉ là một lòng muốn ra sức cho Đế Thích đại nhân, diệt trừ mầm tai vạ cho hắn, nhưng ngươi có nghĩ tới không, vị kia...

Hắn hướng về phía hành cung, chỉ chỉ:

- Dù sao cũng là đế tử, hắn khác với chúng ta, phụ thân của hắn là Tiên Đế chí cao vô thượng, hơn nữa ngàn năm trước, Tiên Đế cũng sủng ái hắn hơn hẳn những người con khác.

Vừa nói, trên mặt hắn vừa lộ ra vẻ khó xử:

- Ma Khuê ta không có bản sự khác, chỉ muốn sống êm đẹp, cho nên ta ta khuyên ngươi một câu, tranh chấp giữa những đại nhân vật này, chúng ta tốt nhất đừng làm lính hầu, thoạt nhìn thì chúng ta là lập hạ công lớn cho Đế Thích đại nhân, nhưng không chừng tương lai xảy ra chuyện, gánh trách nhiệm chính là chúng ta, ngươi cũng không nghĩ mà xem, vì sao trên huyết phù Đế Thích đại nhân gửi đến, trừ những lời này ra thì không có một lời nào khác? Đây căn bản chính là không muốn để lại chứng cớ, tương lai không có chuyện gì thì thôi, vạn nhất xảy ra chuyện, chúng ta chính là người chịu tội thay, dù sao Đế Thích đại nhân cũng chưa từng nói một câu nào là bảo chúng ta giết người cả, chúng ta...

Những lời từ tâm can này một khiến Sơn Tôn cũng ngây ra một thoáng.

- Nhưng, hiện tại Đế Thích đại nhân đã truyền huyết thư tới, nếu không làm, chỉ sợ chúng ta cũng chỉ có đường chết.

Một lúc sau, Sơn Tôn mới cười khổ nói.

Đế Thích dùng huyết thư ám chỉ, chẳng khác nào là hạ mật lệnh, hai người bọn họ nếu giả bộ hồ đồ, chỉ sợ cũng không sống được mấy ngày!

- Ài, Thanh La tiên tử lúc này nhất định đã sớm nhận được kiếm phù của chúng ta rồi, sao mãi vẫn chưa chịu hồi âm?

Ma Khuê không nhịn được giậm châm thở dài, rất có mấy phần oán trách.

Hai người bọn họ, kỳ thật trước đó đã liệu trước được loại cục diện này, là đại nhân vật có tranh đấu của đại nhân vật, tiểu nhân vật bọn họ cũng có đối sách của tiểu nhân vật, mà đối sách của bọn họ chính là trước tiên bẩm báo tin tức này cho Thanh La tiên tử, dù sao Đế Thích đại nhân từng nói, sau khi hắn rời khỏi, sẽ do vị hôn thê của hắn thay hắn xử lý tất cả sự vụ, bởi vậy bọn họ bẩm báo cho Thanh La tiên tử, mà sau khi Thanh La tiên tử đưa ra quyết định, hai người bọn họ có thể thoát thân, ít nhất là có người làm chủ. . .

Dựa theo cự ly xa gần, Thanh La tiên tử chắc đã sớm nhận được hồi âm, cũng không ngờ là, sao mãi giờ vẫn chưa trả lời.

- Chẳng lẽ chúng ta...

Hai người nhìn nhau một cái, đều nhìn ra vẻ kinh sợ trong mắt đối phương, liền đưa ra quyết định.

Có điều cũng đúng lúc này, chân trời của Long giới không ngờ chợt có rặng mây đỏ nở rộ, dường như thiên không bị xé ra một khe hở, mà trong khe hở đó, không ngờ có một đạo ngân quang bay tới, ngay lập tức xẹt qua trường không vạn dặm, lập tức bay về phía dãy núi này, nhìn kỹ mới phát hiện đó không ngờ là một đạo ngân toa, hoa mỹ tinh xảo, phủ kín phù văn, đi trong hư không lại giống như một chiếc tiên chu, cực kỳ bất phàm, chính là tiên bảo đỉnh cấp có tiếng ở Đại Tiên giới!

- Ngân toa đó nhìn rất quen mắt.

Ma Khuê ngây ra một thoáng, có chút không hiểu ngẩng đầu nhìn.

- Đó là Phá Giới ngân toa của Thanh La tiên tử, thì ra nàng ta không hồi âm là vì muốn trực tiếp tới đây.

Khi Sơn Tôn tập trung nhìn, trong lòng vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng, vội vàng bay lên hư không, từ xa thi lễ đón chào.

Trong lòng Ma Khuê như bỏ xuống được một hòn đá to, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, đế tử chính là đế tử, chí cao vô thượng, thân phận tôn quý, trừ đế tử khác ra thì có ai dám động sát khí?

Chương 1385: Ngươi không nên sống sót trở về

Kỳ thật lúc nhìn thấy Đế Lưu còn sống trở về, Ma Khuê và Sơn Tôn liền biết mình đã bị cuốn vào trong một vòng xoáy cực lớn, bọn họ hiện giờ hiệu lực cho Đế Thích, nhưng dùng ngón chân để nghĩ cũng biết, sau khi Đế Thích nhận được tin tức Đế Lưu còn sống, sẽ làm ra phản ứng gì, hai người này không ngốc, không dám trì hoãn đại sự của Đế Thích, bởi vậy tin tức này không thể giữ kín, nhưng bọn họ cũng đoán được mệnh lệnh kế tiếp của Đế Thích là gì, không muốn đối diện với lựa chọn như vậy, bởi vậy bọn họ sau khi có được tin tức này, lập tức lựa chọn Thanh La tiên tử, dù sao Thanh La tiên tử này chính là bạn thân của Đế Lưu đại nhân lúc sinh tiền, hoặc nói là ngàn năm trước, có lẽ nàng ta sau khi có được tin tức này sẽ lập tức đưa ra quyết định nào đó, khiến bọn họ không phải khó xử, có thể rút thân ra khỏi chuyện này.

Thanh La chậm chạp không trả lời, khiến bọn họ thực sự rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, có điều hiện giờ đã có thể yên lòng!

Với thân phận của Thanh La tiên tử, cho dù Đế Thích đại nhân cũng phải nhường nàng ta ba phần, chắc hẳn chuyện này là có thể chống đỡ được.

- Tiên tướng Ma Khuê ở đâu.

Ngân toa đó phá không mà đến, chưa hàng lâm, bên trên đã có thanh âm mềm mại vang lên.

Ma Khuê nghe vậy hơi ngẩn ra, vội vàng nghênh đón, trầm giọng nói:

- Tiểu nhân ở đây, bái kiến Thanh La tiên tử.

Còn chưa nói xong, người trên ngân toa đã mỉm cười một tiếng:

- Tiểu thư không tới, ngươi nhìn kỹ đã hẵng hành lễ.

Ma Khuê và Sơn Tôn lập tức giật mình, chăm chú nhìn lại, mới phát hiện trên ngân toa đó không phải là Thanh La tiên tử một thân váy xanh trong truyền thuyết, mà là một tiểu nha hoàn mặc váy đỏ, bộ dạng khoảng hơn mười tuổi, mặt rất non, nhưng vẻ mặt lại rất kiêu căng, ánh mắt nhìn về phía hai người bọn họ cũng là từ trên cao nhìn xuống, mang theo vẻ chán ghét!

- Thanh La tiên tử nàng ta...

Ma Khuê hơi giật mình, theo bản năng dò hỏi.

- Tiểu thư có chuyện quan trọng, không thể phân thân, sau khi nhận được kiếm phù của các ngươi, liền ban thưởng ngân toa của nàng ta cho ta, lệnh cho ta mau tới xử lý việc này, hiện tại vị... Ha ha, vị Đế Lưu đại nhân kia đang ở đâu, mau dẫn ta đi gặp.

Cô nương có xuống ngân toa, phất tay thu ngân toa vào trong tay áo, thản nhiên mở miệng nói.

- Vâng vâng.

Ma Khuê và Sơn Tôn vội vàng đi trước dẫn đường, dẫn Hồng Thiên tiên tử này tới hành cung của Phương Hành.

Trên đường nhìn một cái, cũng không ngờ không phải là bản tôn của Thanh La tiên tử, chỉ là tiên thị (người hầu) bên cạnh nàng ta, hơn nữa nàng ta còn cho ngân toa mà có thể xuyên qua giới vực cho tiên thị này, để nàng ta dùng tộc độ nhanh nhất tới đây, chắc hẳn nàng ta cũng rất coi trọng chuyện này, hơn nữa tiên thị này đến, tất mang theo ý chỉ của nàng ta, hai người mình không cần lo lắng.

...

- Ha ha, cuối cùng cũng không quá xui xẻo.

Mà lúc này trong hành cung, Phương Hành ra hiệu cho Thái Hư Bảo Bảo cất Thái Hư Huyễn kính đi. Mặt lộ ra nụ cười khổ.

Vừa rồi vẫn đang dùng Thái Hư Huyễn kính để quan sát, mà kết quả này thực sự khiến hắn hơi giật mình, đã sớm phát giác Ma Khuê và Sơn Tôn sau khi mình hiện thân, vẻ mặt liền có chút cổ quái, lại không ngờ, hai người này lại muốn giết mình, có điều cũng may hung danh của Đế Lưu không kém, hơn nữa cũng có tiếng là được Tiên Đế sủng ái, hai tên này mới lo được lo mất, do do dự dự, không dám xuống tay, kéo dài tới lúc Thanh La tiên tử tới, chuyện có vẻ như có chuyển cơ.

- Cũng may, nếu đánh thật, cho dù gọi cả bọn lão Tam ra cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi!

Phương Hành lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ trong lòng.

Hắn Hiện giờ phải hết sức tránh chính diện đấu pháp với những người này, dù sao thương thế của nhục thân này vẫn chưa hồi phục, mà Ngao Liệt cùng với đám Lộc Tẩu, ai nấy thực lực cũng không yếu, nhưng chống lại những người trong tiên giới này vẫn khó chiếm được tiện nghi!

- Mau chuồn thôi.

Trong lòng hắn cũng thầm hạ quyết định, một khi tiến vào Đại Tiên giới, lập tức trốn ngay.

- Sư phó, ngươi phải ứng phó cẩn thận, tính mạng của cả nhà chúng ta đều ở trên người tiểu nương này đấy.

Thái Hư Bảo Bảo cũng sợ hãi không thôi, vội vàng khuyên Phương Hành, lộ ra không tín nhiệm không tín nhiệm.

Tình cảnh của bọn họ Hiện tại quả thật rất hung hiểm, muốn chạy trốn lại không có chỗ để trốn, đánh thì lại không nắm chắc.

- Yên tâm đi, đối phó với nữ nhân, ta luôn rất có biện pháp.

Phương Hành cắn răng, thầm cổ vũ cho mình, khiến Thái Hư Bảo Bảo lại lắc đầu:

- Nhìn không giống lắm!

Két một tiếng, không đợi hai người bọn họ nói được nhiều, cửa hành cung đã bị người ta mở ra, đập vào mắt là tiểu nha hoàn mặc áo đỏ quần đỏ, cười tủm tỉm nhìn vào, ánh mắt rất nhanh liền dừng ở trên mặt Phương Hành, sau đó cất bước tiến vào đại điện, vẻ mặt lại không có bao nhiêu biến hóa, ánh mắt vẫn không rời khỏi mặt Phương Hành, sau khi tới gần, lại nhìn kỹ hắn một hồi, mới đột nhiên nhẹ nhàng cúi người, vén áo thi lễ với Phương Hành, nụ cười trên mặt càng đậm.

Mà trong quá trình này Phương Hành đã lại tiến vào trạng thái bình thường, chỉ bình tĩnh nhìn nàng ta, trên mặt không có chút biểu tình nào.

- Đế Lưu đại nhân, ngài còn nhận ra ta không?

Tiểu nha hoàn cười rực rỡ như hoa, ấm áp động lòng người, lộ ra vẻ cực kỳ thân cận với Phương Hành.

- Tiểu tiên nương này không giống như là Thanh La tiên tử, trên người không ngờ không có tiên mệnh.

Phương Hành thấy nàng ta, cũng hơi ngẩn ra, ánh mắt cảm thấy cổ quái, lại nhìn ra tu vi của người này, là ngụy tiên!

Mà Thanh La tiên tử đó, thân phận một khi đã tôn quý như vậy, ít nhất cũng phải là chính tiên mới đúng chứ?

Nghe thấy lời nàng ta nói, hình như có ý thử, càng khiến cho Phương Hành trong lòng cảnh giác.

- Quên rồi!

Một lúc sau, hắn mới thản nhiên mở miệng, mặt không biểu tình.

Hắn không xác định được nha đầu này có phải đang thử hay không, vậy bất kể nói nhận ra hay không cũng đều có khả năng rơi vào cạm bẫy.

- Ngài. . . Ngài không ngờ không nhận ra ta?

Nha đầu đó ngây ra một thoáng, nhìn Phương Hành với vẻ không thể tin nổi, dường như mắt đầy nghi hoặc.

- Ngủ say ngàn năm, ta đã quên rất nhiều người và rất nhiều chuyện, huống chi, ngươi... là cái thá gì?

Phương Hành ngẩng đầu lên, tựa cười mà như không phải cười nhìn về phía nha hoàn kia.

Nha hoàn đó bị Phương Hành mắng một câu, ngược lại như là đang xác định gì đó, vẻ mặt hơi nghiêm lại.

Sau một thoáng trầm mặc, nàng ta mới lại mở miệng:

- Nhưng ngài chắc vẫn nhớ tiểu thư chứ?

- Nhớ.

Lần này Phương Hành bật cười, ánh mắt cổ quái, nói:

- Da nàng ta rất mịn.

Sắc mặt của nha hoàn trở nên có chút khó coi, qua một lúc mới đột nhiên thở dài một tiếng, thanh âm rất khẽ, tựa hồ là sợ Ma Khuê và Sơn Tôn ở cửa hành cung nghe thấy, liếc Phương Hành một cái:

- Nhiều thứ nên nhớ thì ngươi không nhớ, nhưng có một chuyện ngươi sớm nên quên thì sao lại cứ đi nhớ thế?

- Sặc, có bí mật.

Phương Hành không nhịn được ngây người một chút, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng khiếp sợ.

Vốn chỉ là một câu trêu chọc mà thôi, nhưng hiện tại xem ra, không ngờ là thật.

- Tiểu thư nhận được tin tức ngươi xuất quan, rất sốt ruột, bảo ta lập tức động thân tới xem có đúng là ngươi hay không.

Nha đầu đó nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Vốn ta đã hoài nghi, người đã chết ngàn năm, ngay cả hồn đăng cũng tắt, sao có thể còn có thể sống sót trở về? Có điều, nếu ngay cả bí mật này cũng biết, ta xác định ngươi đúng là Đế Lưu đại nhân.

- Qua cửa rồi à?

Phương Hành thầm nghĩ, hơi thở phào.

Nhưng rất nhanh, hắn liền biến sắc.

Nha hoàn đó ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó khóe miệng lộ ra một độ cong, nhẹ nhàng đứng dậy, đi ra ngoài, cùng lúc đó, thanh âm của nàng ta cũng vang lên:

- Yêu ma lớn mật, không ngờ dám giả mạo Đế Lưu đại nhân, tội không thể tha, Ma Khuê tiên tướng, Sơn Tôn sứ giả, Thanh La tiểu thư có, người cả gan giả mạo con của Tiên Đế, nhất định không thể để hắn sống sót rời khỏi!

Khi nàng ta nói ra những lời này, sau lưng không ngờ có mọt viên tử châu tròn tròn bay lên, tỏa ra tử quang vô tận, giống như một thái dương nhỏ màu tím, hào quang vô tận liền giống như kiếm quang, nháy mắt tràn ngập cả tòa đại điện, Phương Hành ở trước mắt nàng ta tất nhiên cũng bị quang mang của viên tử châu này bao phủ, không ngờ là một lời không hợp liền trực tiếp hạ sát thủ với Phương Hành.

Cùng lúc đó, một đạo niệm đầu truyền vào trong thức hải của Phương Hành.

- Tiểu thư bảo ta tới xem thử, rốt cuộc có phải ngươi thật sự đã trở lại không?

- Nếu là ngươi, vậy nàng ta bảo ta nói với ngươi một câu.

- Đế Lưu từ ngàn năm trước đã chết rồi!

- Ngươi không nên sống sót trở về. . .

- ...

- Tuân. . . Tuân mệnh!

Lại nói thấy nha hoàn đó xuất thủ, Ma Khuê và Sơn Tôn cũng kinh hãi, vốn tưởng rằng người của Thanh La tiên tử tới, mạng của Đế Lưu đại nhân sẽ được bảo vệ, bọn họ cũng sẽ không phải chịu tội giết chủ, nhưng ngàn vạn lần không ngờ, nha đầu kia tới chỉ là để hỏi mấy câu liền lập tức phán định Đế Lưu đại nhân là giả, hơn nữa xuất thủ rất dứt khoát.

Nhìn nhau một cái, bọn họ đều nhìn ra vẻ trầm trọng trong long đối phương.

Biết sao được, chuyện đã tới nước này, đã không phải là hai người bọn họ có thể quyết định!

Mà nếu không thể lựa chọn, vậy cũng chỉ có toàn lực xuất thủ, để tránh để lại chỗ yếu trước mặt Đế Thích đại nhân.

- Bốp!

Hai người họ cũng vội vàng xông ra, một trái một phải, chia ra tấn công vào hai sườn Phương Hành.

- Mẹ nó, thực sự muốn động thủ à!

Thái Hư Bảo Bảo giật nảy mình, cao giọng kêu to, vội vàng trốn tới phía sau Phương Hành.

- Mẹ nó, thế này không phải xui xẻo à?

Phương Hành cũng mắng thầm trong lòng, chẳng thèm giả vờ giả vịt, vội vàng nhảy dựng lên:

- Sao tình nhân cũ còn ác hơn cả đại ca hắn vậy?

Một suy nghĩ vừa hiện lên, vô số đạo tử mang đã giống như ngàn vạn thành kiếm đâm thẳng đến trước người Phương Hành.

Đối với pháp bảo tiên gia này, Phương Hành trong nhất thời cũng không biết phải ứng đối thế nào!

May mà hắn cũng là hành gia đấu pháp, cuộc đời này chính là chém giết trong mưa máu gió tanh mà ra, tình thế tuy hung hiểm, nhưng cũng không đến mức rối loạn chân tay, ngay lập tức đưa ra lựa chọn chính xác, đối mặt với tử mang vô tận đó, không trốn tránh, cũng không lựa chọn ngăn cản, mà là trực tiếp vỗ lên mặt đất hành cung, cả người bay lên, sau đó lui về phía sau.

Ầm một tiếng!

Dưới sự truy đuổi của tử mang, Phương Hành trực tiếp phá vỡ vách tường của hành cung sau lưng, trốn vào trong hư không.

Nhưng một giây sau, tiểu nha hoàn cùng với Ma Khuê, Sơn Tôn cũng phá tan hành cung, đuổi tới!

Chương 1386: Hiểm cảnh sinh tử

- Trong đây có rất nhiều cố sự.

Khi Phương Hành chạy ra khỏi hành cung, vẻ mặt vừa cổ quái vừa phẫn nộ, thật sự không ngờ, ngay cả Ma Khuê và Sơn Tôn, sau khi có được mệnh lệnh của Đế Thích cũng đều do dự, không dám động thủ, nhưng tiên thị của Thanh La tiên tử này lại không chút khách khí, vừa tới hàn huyên vài câu, mà vào một khắc xác định được thân phận của mình liền hạ sát thủ, từ điểm này cho thấy, Thanh La tiên tử từng có giao tình thâm hậu với Đế Lưu, dường như còn nóng lòng lấy mạng của Đế Lưu hơn cả Đế Thích, lại càng không muốn hắn còn sống mà xuất hiện!

Điều này cũng khiến hắn khó hiểu.

- Là nguyên nhân gì khiến Thanh La tiên tử này vội vàng giết tình nhân cũ như vậy?

Đương nhiên, trước mắt không phải là lúc để nghĩ tới vấn đề này, nha hoàn thoạt nhìn thì yểu điệu, kì thực xuất thủ lại thô bạo tàn nhẫn đó đã theo sát hắn, sau lưng hạt châu màu tím bay lên, lại giống như một viên lưu tinh trực tiếp bắn tới giữa không trung, sau đó thì nở rộ từng đạo tử mang, loại tử mang giống như kiếm khí này không ngờ trong nháy mắt bao phủ cả đỉnh núi!

Mà Ma Khuê và Sơn Tôn cũng một trái một phải xông ra, Ma Khuê thân mặc giáp vàng, tay cầm tiên mâu, song chưởng rung lên, tiên mâu không ngờ bắn ra vô số đạo thương ảnh sắc bén, đan vào trong không trung, ngay cả hư không cũng bị hắn đâm ra một lỗ thủng, hư không phía trước phía sau Phương Hành, không ngờ bị một mình hắn đâm nát, giống như trái phải đều là tinh thần màu đen, giam cầm Phương Hành ở tại chỗ, không thể vọng động, nếu không sẽ bị những lỗ thủng đó gây thương tích, thật sự là hung hiểm đến cực điểm.

Đương nhiên, Ma Khuê đó dường như cũng có chút tâm thần không yên, tuy đã xuất thủ, cũng thực lực không kém, nhưng không trực tiếp xuất thủ với Phương Hành, chỉ muốn giam cầm hắn mà thôi, mỗi một mâu đều vô cùng chuẩn xác vòng qua Phương Hành, đâm vào trong hư không.

Cũng là Sơn Tôn xuất thủ cực kỳ quỷ dị hung ác, không ngờ trực tiếp lấy ra một quyển trục, mở ra trong không trung, không ngờ chính là một bức tranh cuốn sơn thủy dài chừng trăm trượng, bên trên vẽ từng tòa kỳ sơn quái phong, mỗi một tòa đều có hình dạng và khí chất độc đáo, một tòa ở giữa nhất không ngờ giống như Thiên Nguyên Phong Thiện sơn, mà theo quyển trục được hắn mở ra, vô số đại sơn giống như biến thành thật, tuy chỉ là vẽ lên, nhưng lại khiến người ta cảm giác được một loại ý cảnh giống như thân ở chân núi, núi cao nguy nga, không thể trèo lên.

Sơn Tôn điểm lên một ngọn núi trong đó, lập tức có sơn ảnh hiện lên, hóa thành một đạo hắc mang chui vào trong đất đá dưới chân Phương Hành, sau đó, mở to mắt nhìn trong bùn đất dưới chân Phương Hành, không ngờ đất đá quay cuồng, không ngờ có một tòa đại sơn cứ như vậy đột ngột từ dưới chân hắn chui ra, giống như là một gốc cây sinh tưởng, vô cùng thần dị, mà đỉnh núi sắc bén như kiếm thì chỉ thẳng về phía Phương Hành trong không trung, mắt thấy sắp trực tiếp xuyên thủng nhục thân của hắn.

Chỉ trong nháy mắt này, trên dưới trái phải đều là thần thông đáng sợ, không ngờ bức Phương Hành không có đường để đi.

- Đại Tiên giới quả nhiên không hổ là Đại Tiên giới!

Phương Hành cũng thầm khen một tiếng, sau đó sắc mặt trở nên ngưng trọng!

Ba người này đều chỉ là ngụy tiên, vẫn chưa được coi là cao thủ của Đại Tiên giới, nhưng bọn họ vừa ra tay, liền có thể thấy được bất kể là thần thông pháp thuật, hay là đấu pháp đều vô cùng đáng sợ, nếu đặt ở Thiên Nguyên, chỉ sợ ít nhất cũng là nhân vật cấp lão tổ tọa trấn một phương!

Đại Tiên giới quả nhiên nội tình vô cùng!

- Sư phó, mau nghĩ biện pháp đào tẩu đi.

Phía dưới truyền đến một thanh âm, là Thái Hư Bảo Bảo đang ôm chặt lấy đùi Phương Hành.

Thằng ôn này cũng khéo, hành cung Phương Hành lao ra khỏi hành cung, liền ôm chặt lấy đùi Phương Hành, không bị bỏ lại!

- Bằng vào bọn họ mà cũng muốn vây khốn ta à?

Phương Hành thấp giọng cười lạnh tựa hồ là đang an ủi Thái Hư Bảo Bảo, hoặc như là đang khuyến khích bản thân!

Sau đó, cảm giác được hung hiểm chung

quanh, nháy mắt hạ quyết định, không đứng ở tại chỗ, chờ thần thông của ba người đó vây kín, mà thân hình trầm xuống, rơi xuống phía dưới, ở phía dưới, không ngờ chính là núi cao Sơn Tôn triệu hồi ra, đang như lợi kiếm đâm tới trời cao, thoạt nhìn, không ngờ chính là thần thông cường đại nhất trong ba người bọn họ!

Chỉ có điều, Phương Hành chỉ liếc một cái liền nhìn ra, nhìn thì là mạnh nhất, nhưng kì thực là yếu nhất!

Hồng Can tiên tử đó tuy chỉ là tiên thị, nhưng tử châu mang theo đó rõ ràng chính là một kiện tiên bảo đáng sợ, nó sắc bén như kiếm, khó có thể ứng đối, Phương Hành thật sự không muốn đón đỡ, mà Ma Khuê thân là tiên tướng, một thân võ pháp cũng là từ chiến trận mài ra, cũng là Sơn Tôn, rõ ràng là nhân vật giống như học cứu, loại người này phần lớn là giỏi trận phù đan khí, không tinh nghiên thuật chiến trận, cho dù là ở Đại Tiên giới cũng vậy, Sơn Tôn thoạt nhìn thì thần thông đáng sợ nhất, nhưng uy lực lại kém nhất!

Ầm!

Chỉ một thoáng, thân hình Phương Hành rơi xuống, gia trì lực lượng thế giới, cả người lập tức trở nên có chút mơ hồ, hơn nữa, nhục thân hiện giờ của hắn chính là đoạt xá từ đế tử Đế Lưu, mạnh mẽ vô cùng, sau khi gia trì lực lượng của một phương thế giới này, lại càng đáng sợ vô cùng, không ngờ bị hắn một cước đạp xuống, vừa hay đạp vào đỉnh của tòa đại sơn vừa từ dưới đất chui ra, sau đó tòa đại sơn thoạt nhìn thì nguy nga cao lớn này liền bị một cước của hắn đạp cho núi đá nứt toác, khói bụi bốc lên rồi đổ sập xuống.

Một cước không ngờ trực tiếp san bằng một ngọn núi!

Mà mượn khói bụi tràn ngập, Phương Hành đã dán sát mặt đất, chạy về hướng bắc.

- Quả nhiên không hổ là đế tử, bị trấn ngàn năm, không ngờ vẫn có phản ứng cỡ này.

Nha hoàn áo đỏ đó nhìn thấy một màn kinh thiên động địa này đã sợ tới sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Nếu là Đế Lưu ngàn năm trước, nàng ta đương nhiên đánh chết cũng không dám đến vuốt râu hùm, hiện giờ dám đến, cũng chỉ là bởi vì tình thế nghiêm trọng, mới bị bức phải thay tiểu thư diệt trừ một tai họa này, cái dựa vào chính là Đế Lưu này bị trấn ngàn năm, nhục thân nhất định là cứng ngắc hủ hóa, trong khoảng thời gian ngắn không thể khôi phục thực lực, hơn nữa sau khi nàng ta tới, chuyện thứ nhất chính là tới gặp Đế Lưu để xác nhận điểm này, chỉ khiến nàng ta không ngờ, Đế Lưu nhìn thì nhục thân quả thật cứng ngắc, lúc này động thủ, không ngờ lại lợi hại hơn xa tưởng tượng của nàng ta.

Tuy thoạt nhìn thì thực lực của hắn quả thật đã giảm mạnh, nhưng phản ứng vẫn nhanh tới đáng sợ!

- Bị trấn ngàn năm vẫn có bản sự cỡ này, nếu chờ ngươi dưỡng thương xong, vậy chẳng phải là thực sự sẽ lật cả trời sao?

Sau khi thấy một màn này, nàng ta trong lòng cũng không nhịn được căm giận hừ lạnh một tiếng, sát ý càng đậm, đồng thời ở sau lưng nàng ta, viên tử châu đó lại tử quang đại thịnh, tử khí ẩn chứa trong đó giống như nồng đậm hơn mấy lần, ẩn chứa lực lượng cường thịnh hơn:

- Chỉ tiếc, ngươi có mạnh tới mấy cũng phải chết ở đây, ta tự biết không phải là đối thủ của ngươi, nhưng nếu không có thủ đoạn đặc biệt, tiểu thư sao lại để ta tới.

Dứt lời, sắc mặt nàng ta trở nên cay nghiệt, sau đó thò một bàn tay trắng nõn ra.

Viên tử châu đó lúc này cũng được tâm ý nàng ta kêu gọi, chủ động bay đến giữa lòng bàn tay nàng ta, dung hợp với nó, rất nhanh toàn bộ bàn tay nàng ta đều biến thành màu tím, cơ nhục cứng ngắc, giống như một loại kim loại màu tím, mà nàng ta thì ngẩng đầu lên, híp mắt lại, nhìn qua khói bụi cuồn cuộn, nhìn chằm chằm vào lưng Phương Hành.

- Ma Khuê tiên tướng, đã có Đại La Tử Kim phù, còn không mau mau tế ra!

Một tiếng quát từ trong miệng nàng ta truyền ra, tiên tướng Ma Khuê ở xa xa không nhịn được rùng mình một cái!

Ma Khuê không biết trong lòng đang nghĩ gì, chỉ cúi đầu thở dài một tiếng, trên mặt thậm chí có chút không tình nguyện, nhưng vẫn lấy một hộp gỗ, bên trong không ngờ chính là một đạo tử kim phù triện, hắn ánh mắt nặng nề nhìn Phương Hành một cái, liền hai tay kết ấn, ném phù triện này về phía không trung, đồng thời cả người đều cúi xuống đất, giống như đang khẩn cầu gì đó!

Vù.

Đạo phù triện đó được tế đến không trung, lập tức hóa thành một đạo tử mang bay về phía cửu thiên, sau đó lại cấp tốc hàng lâm, chỉ là đã to hơn mấy lần, hào quang chói mắt, khí tức hùng hồn, chặn phía trước Phương Hành đang tới lúc gấp rút đào tẩu, trên phù dường như có ý chí nào đó hàng lâm, chấn nhiếp thần hồn, chỉ một đạo phù, không ngờ có một loại uy thế trấn áp cửu thiên thập địa!

- Đó là... Tiên phù Trước đây đã trấn áp Cửu Đầu Trùng?

Phương Hành đã sớm nhận ra khí tức của phù triện đó, giương mắt nhìn, cả người trở nên ngưng trọng đến cực điểm.

Một đạo phù triện, trấn áp cửu thiên thập địa, uy lực đó không phải thật sự trấn áp mà là uy hiếp!

Đó giống như là có chứa một loại hung uy đáng sợ dị thường, khiến người ta hiểu rằng, chỉ cần tới gần là sẽ bị hung uy của phù xé thành từng mảnh!

Một loại cảm giác sợ hãi trên tâm linh khiến cho Phương Hành vào khoảnh khắc nhìn thấy phù triện đó, không ngờ lại dừng thế chạy!

Hắn vốn đã quyết đào tẩu, nhưng lúc này, lại có đánh chết cũng không muộn chạy về phía phù triện đó.

- Ha ha, đường đường là đế tử, không ngờ lại phải chết trong tay ta.

Hồng Can tiên tử đó lúc này mỉm cười, tay vừa dung hợp với tử châu đột nhiên vươn về phía trước.

Ầm!

Bàn tay đó sau khi vươn ra, không ngờ biến to, giống như che trời phủ đất, không ngờ giống như hóa thành cự trảo của một con quái thú, gân đen lộ ra, giống như kim thạch, nanh vuốt sắc bén như kiếm, ẩn chứa lực lượng xé rách tất cả, chậm rãi tóm xuống lưng Phương Hành, không ngờ bao phủ tất cả phương vị trên dưới trái phải của Phương Hành, tuyệt đối sẽ không cho hắn tránh được thức thứ hai.

- Có chút phiền phức.

Phương Hành lúc này cũng không khỏi biến sắc, tim như thắt lại.

Lúc này mới chỉ hai thức, hắn không ngờ đã bị bức đến tuyệt cảnh!

Bất kể là Ma Khuê, hay là Sơn Tôn, cùng với nha hoàn váy đỏ kia, thực lực của ba người đều không yếu, nhưng cũng không có bản sự trực tiếp trấn áp hắn, cho dù là vây công, hắn cũng không sợ, cho dù hiện giờ không địch lại, nhưng lực lượng để đào tẩu thì vẫn có.

Nhưng khiến hắn đau đầu là ba người này không ngờ có tới hai kiện tiên bảo!

Một trước một sau, không ngờ chắn đường tiến và đường lùi của hắn, khiến hắn kẹt ở giữa, tiến thoái lưỡng nan!

- Chẳng lẽ chuyến này ngay cả chính tiên cũng chưa gặp mà đã chết trong tay tiểu quỷ?

Một tia lửa giận từ trong lòng hắn bốc lên.

Chương 1387: Đấu tâm đấu đảm đổ hung danh

Trước có Đại La phù triện, sau có quái trảo màu tím.

Nếu tiến về phía trước thì rất có khả năng sẽ đụng phải lực lượng của Đại La phù triện đó, không ai biết sẽ là kết cục gì, có khả năng sẽ trực tiếp bị khí tức trên phù xé nát, thần hồn ma diệt, nhưng nếu không tiến về phía trước, quái thủ màu tím của nha hoàn váy đỏ tóm tới, cũng là kết cục bị người ta bắt, mà kết quả tất nhiên không khó tưởng tượng, dù sao nhục thân này tuy cường đại, nhưng ma trảo màu tím đó rõ ràng cũng không phải phàm vật, nói không chừng chính là chuyên môn dùng để phá nhục thân của hắn! Phương Hành lúc này không ngờ gặp phải tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, có điều sự do dự này không kéo dài quá lâu, hoặc là nói, căn bản chỉ trong chớp mắt, hắn liền hạ quyết định.

- Tiếp tục lao về phía trước!

Phương Hành trực tiếp bước ra, ánh mắt trở nên hung ác đến cực điểm!

Ở phía trước, khí tức trên Đại La phù triện cuồn cuộn phóng thích ra, càng hung mãnh hơn, khiến hắn có một loại cảm giác, mình hiện giờ liền đang lao về phía một hung thần, là đang tự tìm đường chết, nếu đổi lại là người khác, khả năng chỉ là loại áp bức trên tâm linh đã khiến cho hắn ngay cả chân cũng không nhấc nổi, chỉ tiếc lại có loại quái thai như Phương Hành, một thân đều là gan chó!

Loại Đại La phù triện này, sự uy hiếp đối với tâm linh là cực kỳ đáng sợ, lúc đó Cửu Đầu Trùng chính là bởi vì bị phù này trấn áp, tâm linh chịu ảnh hưởng, mới càng đánh càng sợ, cuối cùng bị đám người Ma Khuê bắt được, đương nhiên, hắn về sau lại không biết dùng phương pháp gì để đào tẩu, có điều đối với Phương Hành mà nói, hắn thậm chí ngay cả loại ảnh hưởng này của Cửu Đầu Trùng cũng không có, lực lượng trực tiếp trấn áp tâm linh này của phù triện, với hắn mà nói ngược lại có tác dụng ít nhất, hoặc là nói, về mảng này, sức chống đỡ của trời sinh đã mạnh hơn người khác!

Giống như là trong hồng trần, dân thường bách tính thấy đế vương, chỉ sợ sẽ bị dọa tới không nói nên lời!

Nhưng Phương Hành lại là loại hình hoàn toàn không thấy đế vương có gì đáng sợ cả.

.... Mẹ nó, ông trời còn chẳng lớn bằng ta, ngươi dựa vào gì mà khiến ta sợ?

Đương nhiên, ở đây nói không sợ chỉ là nói hắn không cảm nhận được áp lực vô hình trên người người khác, trời sinh không có lòng kính sợ chứ không phải là loại điếc không sợ sung, không biết nặng nhẹ. Trên thực tế nếu có người lấy đao chém hắn thì hắn còn chạy nhanh hơn bất kỳ ai!

Hiện giờ chính là như vậy, hắn bỗng nhiên liều lĩnh lao về phía Đại La phù triện, tâm tư cũng xoay chuyển rất nhanh.

- Sư phó cẩn thận, trên phù có có lực lượng rất đáng sợ, chúng ta sẽ bị xé tan.

Thái Hư Bảo Bảo ôm đùi Phương Hành, đã sợ tới khóc nức nở.

- Hắn không dám đâu!

Nhưng đối mặt với tuyệt cảnh này, Phương Hành lại chỉ hung hăng nói một câu.

Vừa nói, hắn ngược lại càng phóng về phía trước với tốc độ nhanh hơn, ánh mắt hung ác, nhìn về phía Ma Khuê!

Hắn lúc này không ngờ giống như lưu tinh, trong nháy mắt đã lao tới Đại La phù triện, thậm chí cũng cảm giác được uy áp có một đạo phù triện bồng bềnh trên đầu mình, hắn lại hung hăng nhìn về phía Ma Khuê, ánh mắt giống như thực chất, mang theo tất cả tinh khí thần và sự căm giận ngút trời, hung hăng rót vào trong ánh mắt đã có chút không tự nhiên của Ma Khuê!

- Trời ơi, ngươi nhìn ta làm gì.

Trong lòng Ma Khuê lúc này đã bắt đầu kêu khổ thấu trời.

Đối với người tới cảnh giới của bọn họ mà nói, không thể không cảm thấy có người đang nhìn mình.

Vừa thấy vậy, Ma Khuê cơ hồ bị dọa tới cả người cứng cả lại.

Đó là dạng ánh mắt gì.

Căm hận, phẫn hận, hung lệ, hiếu sát. . .

Thậm chí còn mang theo một chút cười lạnh và khinh miệt!

Phương Hành rõ ràng không nói một chữ nào, cũng không truyền âm tới, nhưng Ma Khuê lại giống như nghe thấy một thanh âm thô bạo đang vang lên trong lòng, mang theo vẻ dữ tợn giống như ác mộng:

- Chỉ bằng vào ngụy tiên xuất thân hàn môn như ngươi mà cũng dám nổi sát tâm với ta? Chỉ bằng vào thứ như con kiến ngươi cũng dám động thủ với đế tử? Ngươi có biết giết ta, sẽ có hậu quả gì không? Ngươi có biết đợi ta nắm lại quyền lực rồi sẽ dùng thủ đoạn nào để sửa trị một tiên tướng nho nhỏ dám cả gan mạo phạm ta như ngươi không?

Loại suy nghĩ này cơ hồ sắp bức cho Ma Khuê phát điên.

Mà Phương Hành lại cách hắn gần nhất, còn dường như là hơi động môi, giống như đang nói một câu.

- Ngươi nếu thực sự có gan thì giết ta đi.

Một câu như có như không này càng khiến cho tim Ma Khuê giống như bị một kích nặng nề!

Rõ ràng lúc này Phương Hành đã cách hắn càng lúc càng gần, chỉ cần hắn tâm ý khẽ động, xin tiên lực bên trên phù triện, liền có thể trấn sát vị đế tử này ngay tại chỗ, nhưng tâm tư của hắn lúc này cơ hồ đã sụp đổ, đảm lượng biến mất vô tung vô ảnh.

Hắn vốn chính là không dám tru sát đế tử.

Lúc này xuất thủ cũng bởi vì bất đắc dĩ, đi theo phô trương thanh thế một chút mà thôi!

Không ai ngờ rằng, đế tử này dường như là điên rồi, cố tình muốn chôn vùi tính mạng trong tay mình.

Mình lúc này nếu thỉnh động lực lượng của Đại La phù triện, đế tử không khác gì chính là bị mình tự tay giết chết!

Mà đây là một sự kiện đáng sợ cỡ nào ở Đại Tiên giới.

Chính là vì sự do dự này khiến cho hắn không ngờ càng không dám vận dụng lực lượng của Đại La phù triện đó.

- Mau mau trấn áp hắn đi.

Hồng Can tiên tử đó vốn nhìn thấy Phương Hành lao về phía Ma Khuê, lao về phía Đại La tiên phù, rong lòng cũng cười lạnh, cảm thấy hắn chính là muốn chết mà thôi, dù sao luận về phẩm giai, lực lượng trên Đại La phù triện đó thậm chí còn lợi hại hơn cả pháp bảo của nàng ta, nàng ta cho rằng Đế Lưu đó chắn chắn phải chết. Nhưng nhìn thấy Phương Hành đã càng lúc càng gần, thậm chí đã sắp lao tới trước người Ma Khuê, vị tiên tướng kia vẫn không toàn lực xin lực lượng của Đại La phù triện, nàng ta mới cảm thấy có chút không thích hợp.

Cục diện Hiện giờ, bọn họ rõ ràngđã nắm chắc thắng lợi, nhưng tiên tướng này sao lại sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt sợ hãi?

- Ngươi làm sao thế

Nàng ta không nhịn được hô to, chỉ hô được một nửa liền tắt tiếng!

Cuối cùng xuất hiện một màn không thể tưởng tượng được.

Ầm!

Đế Lưu không ngờ trực tiếp xông tới bên cạnh Ma Khuê, thậm chí có thể coi là lướt sát qua vai.

Nhưng Ma Khuê đó không ngờ chậm trễ không vận dụng lực lượng chân chính của Đại La phù triện, thậm chí thân thể dường như trở nên cứng ngắc, không nhúc nhích, cho tới cuối cùng, hắn mới giơ tay lên, dường như muốn kéo Đế Lưu đang đi qua lại, nhưng cuối cùng vẫn hạ tay xuống.

Chạy thoát rồi.

Đế Lưu vốn là phải chết, không ngờ thành công lao qua tiên tướng Ma Khuê, từ đầu tới cuối, vị tiên tướng này chỉ tế ra Đại La phù triện, làm bộ muốn cản, nhưng cuối cùng vẫn không động thủ, chỉ trơ mắt nhìn tên sát thần này từ trong hoàn cảnh chắc chắn phải chết chạy thoát, mà chính hắn thì giống như vừa trải qua một hồi đại chiến kinh người, thân hình lắc lư, cơ hồ sắp ngã!

- Vì sao. . . Ngươi sao dám?

Nha hoàn váy đỏ hét lên một tiếng, chấn động cả sơn cốc chung quanh.

- Ta. . . Ta vừa làm gì?

Ma Khuê cho tới lúc này, mới ngẩng đầu lên, mặt như thịt khô vàng, ánh mắt mê man, giống như vừa từ trong mộng mới tỉnh.

- Ngươi không làm gì cả.

Nha hoàn mặt đầy vẻ giận dữ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn về phía Ma Khuê:

- Ngươi không ngờ để cho hắn chạy thoát.

- Ta... Bị thuật nhiếp hồn của hắn khiến cho...

Ma Khuê há miệng, lại vô lực biện bạch, xem ra, bản thân hắn thậm chí cũng có chút hồ đồ, ngại ngùng không lên tiếng.

...

- Khà khà, hung danh của Đế Lưu đó ở ngàn năm trước vẫn có chút tác dụng.

Mà lúc này, Phương Hành vất vả lắm mới trốn thoát được, cũng không nhịn được mồ hôi lạnh ướt đẫm đồng thời thở phào.

Vừa rồi, chính là hắn trong nháy mắt cược một trận!

Từ lúc Thái Hư Huyễn kính nhìn lén Ma Khuê thương nghị với Sơn Tôn, hắn liền phát hiện, vị tiên tướng bản lĩnh không thấp này kỳ thật rất nhát gan, hơn nữa hắn dường như đã biết Đế Lưu từ trước, hiểu rõ sự đáng sợ của Đế Lưu, lại theo bản năng sợ thân phận của nhục thân này, hiện giờ, tuy bị nha hoàn váy đỏ đó xúi giục, không thể không tham dự vào trận vây này, nhưng chắc hẳn sự sợ hãi trong lòng vẫn còn, Phương Hành dưới tình huống không còn đường chạy, liền quyết định đánh cược một trận với tiên tướng này, cược xem hắn có đảm lượng này hay không!

Cũng cược hung danh của Đế Lưu có lớn như vậy hay không!

Cược thắng thì có thể chạy thoát.

Cược thua thì... dường như cũng chẳng có gì để đền.

Nhìn chằm chằm vào mắt Ma Khuê, chính là muốn khiến sự sợ hãi trong lòng hắn càng lúc càng lớn, dọa cho hắn không dám động thủ!

Đương nhiên, khi ánh mắt chạm nhau, hắn cũng vận chuyển Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, thôi động hoàn toàn lực lượng thần hồn của mình, hy vọng có thể chấn nhiếp tâm linh của Ma Khuê, chỉ có điều, thần hồn của hắn tuy cường đại, nhưng cũng không biết có tác dụng với ngụy tiên như Ma Khuê không, nhưng nói tóm lại, vẫn cược thắng, mượn hung danh thô bạo Đế Lưu để lại, dọa tiên tướng Ma Khuê.

- Đuổi theo... Nhất định phải đuổi theo hắn, tuyệt đối không thể để hắn sống sót trở lại Tam Thập Tam Thiên!

- Hắn không có tiên bảo phá vực, không thể rời khỏi nơi này, chúng ta mau mau sai người bắt hắn.

Sau lưng truyền đến tiếng hét chói tai của Hồng Can thê lương, cùng với thanh âm hạ lệnh đuổi giết của Sơn Tôn, vang vọng trong sơn cốc.

- Khà khà, mấy tên vương bát đản này, chờ ta quay về rút gân các ngươi.

Mà lúc này, Phương Hành khó khăn lắm mới trốn được ra khỏi tuyệt cảnh tất nhiên cũng không dám chậm trễ, dùng hết sức lực thôi động nhục thân vẫn có chút xơ cứng này, độn xa mấy vạn dặm, trốn khỏi thâm sơn rộng lớn vô biên của Long giới này, cùng lúc đó, trong lòng cũng có một cỗ hận ý mãnh liệt bốc lên, cũng là lần đầu tiên, sinh ra sát tâm thực sự với mấy người này.

Vốn hắn chính là mượn xác thịt của người khác, tiên binh tiên tướng này sợ hắn cũng được, hận hắn cũng được, hắn đều cảm thấy bình thường, ngược lại còn cảm thấy vui, giống như là đang xem kịch vậy, có điều một màn vừa rồi đã thực sự khiến hắn có chút lạnh gáy!

Dù sao, tuy những người đó là muốn giết Đế Lưu, nhưng thiếu chút nữa thì lấy mất mạng của lão Phương ta.

Chương 1388: Đều do lão tổ tông của Long tộc

- Nếu đã làm thì phải làm tới cùng, Ma Khuê lão đệ, ngươi vừa rồi do dự là vì gì.

Chỉ thấy trong hư không, một bóng đen thế như tia chớp, chạy về phía thâm sơn xa xa, tốc độ đó quả thực rất đáng sợ, giống như một thanh phi kiếm đâm thẳng vào trong thương mang, nháy mắt đã liền bị thế núi và mây trôi bao phủ. Sơn Tôn và Hồng Can tiên tử, đều vội vàng đuổi theo, Ma Khuê đành phải đuổi cùng, có điều sau thời gian một nén hương, liền nhìn thấy trong hư không phía trước Hồng Can tiên tử và Sơn Tôn đang ngưng thần quan sát xung quanh, rất rõ ràng, hai người này đã mất dấu, thấy Ma Khuê như mất hồn mất vía chạy tới, Hồng Can tiên tử nhíu mày, phẫn hận nhìn tới, cho dù Sơn Tôn cũng than thở, không nhịn được oán thán!

- Ta... Hắn... Hắn giống như thi triển nhiếp hồn thuật với ta, không ngờ khiến ta không thể động đậy!

Ma Khuê đành phải cực lực giải thích, tuy hắn trong lòng cũng minh bạch, vừa chắc chẳng phải là nhiếp hồn thuật gì cả.

Nói trắng ra là hắn bị dọa sợ!

- Ha ha, ta bất kể ngươi như thế nào, hy vọng ngươi trong lòng minh bạch, nếu để hắn còn sống về tới Tam Thập Tam Thiên.

Hồng Can tiên tử không để ý tới giải thích của Ma Khuê, chỉ xoay người lại nói, thanh âm rất thê lương.

Nhưng vào lúc này, Ma Khuê vừa từ trong cảm giác như gặp ác mộng đó tỉnh lại, thậm chí còn nghe ra có chút kinh sợ!

- Đúng vậy, tuyệt đối không thể để hắn còn sống trở lại Tam Thập Tam Thiên, nếu không há chẳng phải...

Trong lòng Ma Khuê cũng có một loại cảm giác sợ hãi nổi lên, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

- Đương nhiên không thể để hắn còn sống quay về Tam Thập Tam Thiên, Ma Khuê lão đệ, Hồng Can tiên tử, chúng ta vừa rồi đã làm ra chuyện như thế, với... Đế Lưu... Phì, với tính tình có thù tất báo của tên đế tử giả đó, nếu thực sự trốn về được Tam Thập Tam Thiên, lại đắc thế, e là ba người chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn, ha ha, đến lúc đó cho dù là Đế Thích đại nhân và Thanh La tiên tử cũng không bảo vệ được chúng ta.

Cũng là Sơn Tôn lúc này có chút lạnh lùng bình tĩnh lên tiếng, lại khiến người ta trong lòng càng kinh sợ hơn.

Có điều, hắn nói rõ lợi hại, rất nhanh lại nói:

- Nhưng chúng ta cũng không cần phải quá lo lắng, Long giới này rộng lớn vô biên, lại có phong vực đại trận, chỉ có nhờ vào tiên bảo phá giới mới có thể rời khỏi, mà tiên bảo này chỉ chúng ta mới có, hắn trốn không thoát đâu, huống hồ hắn còn bị thương, vấn đề nhục thân cũng rất lớn, trong khoảng thời gian ngắn không thể phục hồi như cũ, chỉ cần chúng ta có thể tìm được hắn, vậy...

- Được, thế tìm đi!

Hồng Can tiên tử lạnh lùng nói, trên khuôn mặt xinh đẹp không ngờ mang theo vẻ ác độc:

- Không tiếc bất kỳ giá nào, không tiếc tất cả tinh lực, cho dù là tìm khắp cả Long giới này cũng phải tìm ra hắn, không giết được hắn thì sẽ rất phiền phức.

- Chúng ta mỗi người chiếm một phương, dùng thần niệm tìm hắn, xem hắn có thể trốn được đi đâu.

Sơn Tôn cười lạnh một tiếng, đứng dậy, giống như muốn thôi động thần thức.

- Nếu tìm cả Long giới, sợ là chúng ta vẫn chưa đủ sức, ta có chủ ý.

Cũng đúng vào lúc này, Ma Khuê bỗng nhiên đứng dậy, hắn vừa rồi bị ánh mắt của Đế Lưu chấn nhiếp, trong lòng sợ hãi, để lỡ cơ hội tốt nhất để trấn sát Đế Lưu, đã phạm sai lầm lớn, trong lòng vẫn bất an, lúc này tựa hồ là để bù đắp sai lầm vừa rồi của mình, ra sức muốn lập công, hắn lúc này mày nhíu chặt, ánh mắt nhìn về phía bắc!

- Hắn từng cố ý tìm ta hỏi thăm chuyện của tổ điện.

- Ngươi nói hắn sẽ trốn về phía nộ hải à?

Sơn Tôn ngẩn ra, nhíu mày:

- Nơi đó căn bản chính là tử lộ, lại ít được che lấp, hắn sẽ không ngu như vậy chứ?

- Cứ xem thử đi, có mất gì đâu.

Ma Khuê nghiêm mặt:

- Ta luôn cảm thấy hắn có chút kỳ quái!

- Cái này...

Sơn Tôn vẫn có chút do dự, nhưng Hồng Can đã lạnh lùng hạ quyết định:

- Được, ta tin ngươi một lần, đi xem thử.

...

- Tuy tạm thời đã trốn thoát, nhưng vẫn phải đề phòng những người đó dùng thủ đoạn khác để tìm ta!

- Đi loạn trong Long giới này cũng không phải là biện pháp, không bằng qua bên kia thử thời vận.

Mà Phương Hành lúc này cũng đang thầm nghĩ trong lòng, không dám ngự không, chỉ dát sát mặt đất, bay về phía bắc trong thâm sơn!

Long giới này rộng lớn vô biên, dùng mắt thường căn bản không thấy được điểm cuối, hơn nữa cơ hồ thoạt nhìn đều là từng mảng thâm sơn hoang lâm, cũng không biết chỗ nào có dị thú linh cầm hung ác, hắn lúc này chỉ có thể giống như ruồi không đầu bay lung tung, nhưng hắn cũng biết đây không phải là biện pháp, nhục thân có thương tích, không thể cứ mãi chạy trốn, sớm muộn gì cũng sẽ bị người ta tìm được.

Rất nhanh, hắn liền nghĩ tới một mảng nộ hải ở phía bắc lúc trước nhìn thấy, cũng muốn tới Tổ Long đại điện trên nộ hải, bị phong cấm trùng trùng thủ hộ, hiện giờ không có chỗ để đi, chẳng thà cứ tới Tổ Long đại điện xem có sinh cơ hay không!

Dù sao, Tổ Long điện đó rõ ràng chính là di trạch tiền bối Long tộc để lại cho con cháu!

Người khác không vào được, nhưng Ngao Liệt và Long nữ trong thức giới lại chưa chắc, dù sao bọn họ cũng là Long tộc huyết mạch chân chính.

- Các lão tổ tông ma quỷ của Long tộc, ta là một lòng muốn giúp con cháu của các ngươi, nếu có linh thiêng thì mở mắt đi.

Trong lòng cũng thầm cầu nguyện, hy vọng có thể ở trong Long giới này tìm được một kết quả tốt.

Hắn không trốn vào sâu trong thâm sơn rừng già mà nghịch thế mà đi, kiên trì chạy tới nộ hải, thực sự là nằm ngoài dự kiến của những người đó, một đường này không ngờ hữu kinh vô hiểm, dùng thời gian một ngày, hắn liền chạy tới rìa nộ hải, trên không trung mây đen dầy đặc, bao phủ nộ hải mênh mông cuồn cuộn trước mắt vào trong, chỉ lộ ra mưa bụi sương mù, thiên địa bao la!

Mà một mảng nộ hải nhìn thì sóng triều cuồn cuộn, bên trong liền có vô số đạo cấm chế, khiến cho Phương Hành không thể không nghỉ chân ở đây, thăm dò nhìn ngó, biết mình không thể mở ra được cấm chế đó, thế là liền ngồi xếp bằng trên vách núi, nhìn xung quanh không có ai, liền xòe tay phải ra, gọi Ngao Liệt đang tu luyện trong thức giới, cũng không nhiều lời, liền bảo hắn nhìn tổ điện trong nộ hải đó!

Ngao Liệt vừa thấy nộ hải đó liền có chút kích động, muốn nhảy vào trong nộ hải, lại bị một loại lực lượng vô hình giam cầm, không ngờ không thể tới gần, tình cảnh này khiến hắn vừa kích động vừa có chút buồn bã, không nhịn được liền thở dài:

- Ta có một loại dự cảm, tổ điện trong biển có một loại lực lượng đang triệu hoán ta, ta chắc có thể có được truyền thừa trong tổ điện, chỉ có điều, cấm chế trong biển quá lợi hại, nó không phải nhằm vào ta, là ta lực lượng quá yếu, căn bản không thể phá vỡ được lực lượng đó để đi vào trong biển, không có tư cách vào tổ điện!

- Thế cũng không được à?

Phương Hành vừa nghe liền có chút tức giận:

- Ta mạo hiểm đưa ngươi tới đây.

- Mạo hiểm?

Ngao Liệt nghe vậy cũng ngẩn ra, lộ vẻ cảnh giác:

- Có ai gây bất lợi cho ngươi à?

- Ngươi làm được gì? Cắn người ta à?

Phương Hành trừng mắt, hung hăng hỏi:

- Vậy phải như thế nào mới có tư cách?

Ngao Liệt nghiêm túc suy nghĩ, trong ánh mắt dường như lộ ra vẻ mê man, qua hồi lâu mới nói:

- Ta cũng không biết. Nhưng ta có một loại cảm giác, giống như có người đang nói với ta, hắn nói cho ta biết. Hiện tại không phải lúc tiến vào long điện đó, lúc này vào sẽ là họa chứ không phải phúc. .. Ít nhất. . . Ít nhất cũng phải có tiên mệnh mới được. . .

- Tiên mệnh?

Phương Hành ngây ra một thoáng, nhíu mày:

- Sao lại là tiên mệnh?

Ngao Liệt ngẩn ra:

- Ta cũng không biết. Nhưng, loại cảm giác đó...vô cùng mãnh liệt!

- Mẹ nó, một chuyến tay không, vậy... vậy ngươi trở về đi.

Phương Hành thở dài, sau đó không chờ Ngao Liệt phản kháng, liền triệu hồi hắn về liền trong thức giới.

Vốn đây là một phương hướng có hi vọng nhất hắn nghĩ ra, nhưng hiện giờ chạy tới đây lại phát hiện biện pháp này không thực tế như trong tưởng tượng của mình, vậy đành nghĩ biện pháp khác thôi, hiện tại xem ra, mình lúc trước nghĩ cũng không sai, bên trong Đại Tiên giới này, tiên mệnh chính là căn cơ, không có tiên mệnh thì tất cả đều vô dụng!

Chỉ là...

Trong lòng vẫn khó tránh khỏi có chút ám thầm các lão tổ tông của Long tộc, để lại một môn hạm lớn như vậy cho con cháu mình làm gì?

Có bản lĩnh thì các ngươi trực tiếp để tiên mệnh ở bên trong không được à?

- Nhân lúc những người đó còn chưa đuổi tới, mau tìm đường ra khác.

Phương Hành mắng thầm trong lòng, đứng dậy, muốn mau chóng rời khỏi nơi này, dù sao nơi này cũng không tiện ẩn thân.

- Hắn ở đó.

Không đợi hắn quyết định trốn hướng nào, liền nghe thấy có người ở trong không trung hét lớn, quay đầu nhìn, lại sợ tới biến sắc.

Không trung lúc này không ngờ bốn phương tám hướng đều có tiên binh vội vàng bay tới, từng đạo tiên khí đan vào nhau, giống như kết thành lưới to trong không trung, mà ở ba phương hướng nam, tây, bắc, Ma Khuê cùng với nha hoàn váy đỏ và Sơn Tôn không ngờ đang mỗi người canh giữ một phương, đạp mây, tay cầm pháp bảo, ánh mắt âm lãnh, mặt đầy sát khí ép tới, giống như ba hung thần.

Bọn họ lần này không bức tới quá nhanh, mà là từng bước thu hẹp vòng vây, sợ lại để Phương Hành trốn mất!

- Sao đến nhanh thế?

Phương Hành cũng hoảng sợ thật sự, nghĩ tới những người này sớm muộn gì cũng sẽ đuổi tới, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy!

Hơn nữa nhìn tư thế này, không ngờ chính là đã sớm đoán được mình sẽ đến nơi này, trực tiếp tụ tập tất cả lực lượng chạy tới!

Một bên là ba đại cao thủ, sau lưng lại là sóng dữ tràn ngập cấm chế, Phương Hành không ngờ bị bức ở một góc biển này, quả thực chính là vịt chết, trừ kiên trì đánh với những người đó một trận ra thì căn bản là không có chỗ để đi.

- Mẹ nó, đều tại những lão bất tử của Long tộc.

Tim Phương Hành lạnh toát, ngoài miệng lại không nhịn được mắng ầm lên!

Hiện giờ thân hãm hiểm cảnh, hắn cũng cảm thấy đó là bởi vì đối thủ tinh minh, đoán được hướng đi của mình, chỉ ở trong lòng mắng thầm tổ tiên Long tộc, nếu không phải vì đưa con cháu của các ngươi vào tổ điện, ta sao lại bị người ta bức tới nộ hải này? Nếu không phải các ngươi trước khi chết phủ đầy cấm chế ở nộ hải này, khiến cho ta không dám đi vào, ta sao lại bị bức tới cùng đường?

Nếu bí quá thì đành gọi tất cả mọi người ra đánh bừa một trận vậy.

- Mọi người cẩn thận, lần này không thể để hắn chạy thoát.

Sơn Tôn Lúc này chậm rãi vây tới, trầm giọng hét lớn.

Chỉ có điều, cũng đúng lúc Phương Hành không còn đường chạy, chuẩn bị đại chiến một hồi, cũng không biết là Phương Hành mắng cho thiên cơ tỉnh lại, hay là sóng triều trong nộ hải này vỗ quá cao, kinh động tới thiên tượng, bỗng nhiên trên chín tầng trời một thanh âm vang lên, có một đạo thần lôi xẹt qua chân trời.

Không hề có dấu hiệu báo trước, mưa to trút xuống Long giới.

Chương 1389: Một trận mưa to

Trận mưa to này thật sự đến có chút bất ngờ!

Vốn trong không trung tuy có không ít mây đen, nhưng thật sự vẫn chưa tới mức tụ mưa thành mây, nếu không, với cảnh giới của bọn họ, không có lý nào lại không cảm ứng được mưa to sắp trút xuống. Nhưng lại có một trận mưa to như vậy đổ xuống, hơn nữa trong không trung còn sấm chớp đùng đúng, giống như từng đạo thần long bay qua cửu thiên, để lại bóng dáng chói mắt, tiếng sấm ầm ầm không dứt bên tai, giống như cả Long giới đều bị mưa to bao phủ, lại giống như có người đánh nghiêng ngân hà, trút hết nước ngân hà xuống.

- Đi!

Cũng đúng lúc này, Phương Hành vốn muốn đại chiến một hồi với đối phương đã nhận ra một đường sinh cơ!

Có cơ hội đào tẩu!

Vào một thoáng mưa to hàng lâm, tia chớp sáng rực, hắn điên cuồng thôi động tất cả tốc độ, chạy thẳng ra ngoài.

Mà phương hướng hắn chạy trốn chính là khe hở giữa Hồng Can tiên tử và Sơn Tôn.

Lúc này Ma Khuê, Sơn Tôn Hồng Can tiên tử đang chậm rãi bức về phía trước, mỗi người thủ một phương, vây chết Phương Hành, lúc trước dùng tốc độ chậm chính là là để không cho hắn có cơ hội đào tẩu, giống như lúc thu lưới, chi sét đánh ngược lại sẽ dễ dàng kinh động tới cá lớn, chỉ có thận trọng mới là thượng sách chính đạo, mà Phương Hành tất nhiên cũng sẽ không đào tẩu vào lúc này, bởi vì trong lòng hắn cũng minh bạch, bất kể mình trốn theo hướng nào, khẳng định đều sẽ bị ba người bọn họ vây khốn, so với lúc đó rơi vào hạ phong, chẳng thà cứ phóng tay đánh một trận!

Nhưng lúc này lại khác!

Trận mưa to này, hoặc là nói lôi điện dầy đặc trong không trung, thật sự xuất hiện đúng lúc!

Ba người bọn Ma Khuê, tuy mỗi người trấn một phương, kỳ thật bọn họ từ xa bức tới, giữa mỗi người đều có khoảng cách mấy trăm dặm, chỉ có điều đối với tu vi của bọn họ mà nói, khoảng cách mấy trăm dặm thật sự không đáng là gì, thần thức dầy đặc hư không, chỉ cần Phương Hành khẽ động, bất luận là lao về hướng nào, bọn họ đều có thể ngay lập tức đuổi tới, nhưng hiện giờ lại khác, trong không trung đột nhiên đổ mưa to, sấm chớp đùng đùng, ba người bọn họ vập chân trời lôi điện xẹt qua chân trời, theo bản năng thu hồi thần thức của mình để tự bảo vệ bản thân.

Nói cách khác, đối với bọn họ dựa vào thần thức nhiều hơn mắt mà nói, bọn họ lúc này cơ hồ là giống như người mù!

Mà Phương Hành cũng đã nhận rõ điểm này, liền tóm được một đường sinh cơ, cấp tốc bay vút qua giữa bọn họ.

- Không ổn.

Ba người hiển nhiên cũng ý thức được không ổn, đều cảm thấy kinh hãi.

Nhưng lúc này trời đổ mưa to, sấm chớp đùng đùng, bọn họ cũng không dám phóng xuất ra thần thức, hơn nữa nói cách khác, lúc thiên lôi hàng lâm, khí tức trong thiên địa hỗn loạn, cho dù phóng xuất ra thần thức cũng giống như là trợn hai mắt đã mù, cái này cũng cùng một đạo lý với người dùng mắt nhìn thẳng vào mặt trời, trừ phi đến cảnh giới Chính Tiên, mới có thể giảm thiểu loại ảnh hưởng này tới mức thấp nhất!

Ý thức được điểm này, ba người bọn họ cũng không hẹn mà cùng lao về phía nộ hải.

Chỉ tiếc, thân hình cấp tốc mà đến, ầm ầm vỗ cho một dãy núi đất đá bay tán loạn, núi cao sụp đổ, nhưng phát hiện nơi đó không ngờ không có ai, khi vội vàng nhìn ra sau, liền mượn ánh sáng của tia chớp, nhìn thấy một đạo thân ảnh đang chui vào sâu trong núi cao, ba người bọn họ đồng thời quay lại, muốn dùng thần thức để tỏa định, đuổi theo không buông, nhưng lúc này không trung lại có từng đạo tia chớp xẹt qua, xé rách bầu trời đêm, trong thiên địa là một mảng trắng bệch, ép họ phải thu hồi thần thức.

Mà lần này, tới đây bọn họ có phản ứng thì ngay cả bóng người đó đã không thấy đâu!

- Lần này không trách ta được, hắn là đào tẩu giữa hai người các ngươi!

Ma Khuê trong lòng cũng là một mảng tuyệt vọng, quay sang Sơn Tôn và Hồng Can, vội vàng hô.

- Xui xẻo, sao lại có một trận mưa kỳ quái như vậy chứ?

Sơn Tôn và Hồng Can lúc này cũng mặc kệ Ma Khuê, Sơn Tôn đó vừa vội vừa giận, hậm hực quát, sau đó hai tay giơ lên, tế ra bảy tám đạo tử phù, lắc lư bay về phía cửu thiên, nhưng không có hiệu quả, phù triện tế ra được chừng thời gian một chén trà nhỏ, thế mưa trên không trung vẫn không dừng, một lúc sau lại chỉ thấy tử phù tả tơi rơi xuống.

- Phì, mưa dữ quá, khu vân phù của ta cũng không có tác dụng!

Sơn Tôn nhíu mày, không nhịn được căm giận nói.

- Đúng là ông trời cũng giúp hắn!

Hồng Can tiên tử trong mắt cơ hồ là phun ra lửa, cắn răng nói một câu, nếu nói lần đầu tiên lúc ra tay muốn bắt Đế Lưu, là vì Đế Lưu bản lĩnh không kém, chấn nhiếp Ma Khuê thì lần này, quả thực đúng là quỷ dị, rõ ràng đã nắm chắc, Ma Khuê cùng với bọn họ cũng không phạm sai lầm gì, ai ngờ trời lại đột nhiên đổ một trận mưa to như vậy.

- Long giới rát cổ quái, rất nhiều huyền bí cho dù là Đế Thích đại nhân cũng không thể nói rõ, trận mưa này tới cũng lạ, chỉ sợ đành phải chờ nó ngừng lại thôi. Chỉ là lôi điện trong không trung nhiều như vậy, ngay cả thần thức cũng không phóng thích ra được, chúng ta làm thế nào để tìm được hắn? Nếu chỉ dựa vào nhân thủ để lục soát núi, bằng vào lực lượng của chúng ta lại không thể tìm hết được Long giới to lớn như vậy, chẳng lẽ lại để mặc cho hắn trốn à?

Ma Khuê cũng có phản ứng, biết lúc này không phải lúc đùn đẩy, vội vàng gia nhập thảo luận.

- Để mặc hắn trốn? Việc này cũng có thể kéo dài sao?

Hồng Can lạnh lùng nhìn Ma Khuê một cái, khiến cho Ma Khuê phải quay đầu đi không dám nhìn.

- Việc này vốn người biết càng ít càng tốt, nhưng hiện tại cũng đành chịu.

Hồng Can cắn chặt răng, lạnh lùng nhìn bầu trời u ám trên đỉnh đầu, lúc nào vẫn sấm chớp đùng đùng, cuối cùng làm ra một quyết định, lấy ra mấy đạo ngân kiếm, giống như là đang phân trần với Ma Khuê và Sơn Tôn, cũng giống như là đang lẩm bẩm:

- Ta từng thay tiểu thư thu phục mười sáu tông môn của Thất đạo Cửu sơn, đệ tử của các đạo thống cộng lại chắc cũng có chừng hơn hai ngàn người, nếu mưa này vẫn không ngừng, vậy thì đành điều những người này vào Long giới để hỗ trợ tìm kiếm, nói tóm lại, người đó phải chết!

Sơn Tôn và Ma Khuê dường như bị vẻ lạnh lùng trong lời nói của nàng ta khiến cho sợ hãi, một lúc vẫn không dám mở miệng.

Hai người Bọn họ giống như cũng có chút kinh ngạc, Thanh La tiên tử vì trừ bỏ người này, sao có thể trả giá đắt như vậy?

Dường như… còn hơn cả Đế Lưu đại nhân!

Bọn họ đoán rằng trong đây khẳng định có chuyện gì đó, chỉ là không dám nghĩ lung tung, chỉ có thể bảo trì trầm mặc!

Tất cả mọi người đều chờ, muốn xem trận mưa này liệu có dừng lại không.

....

- May mà có trận mưa to này.

Phương Hành Lúc này đang đào tẩu, trong lòng cũng thầm lấy làm may mắn.

Hắn vừa rồi đúng là có chút may mắn, nếu mưa to này rơi chậm một chút, hắn khẳng định sẽ gọi đám Ngao Liệt ra đại chiến một hồi với ba ngụy tiên đó, thắng thua thì không cần phải nói, người ta có hai kiện tiên bảo, bọn họ nhất định là thua nhiều thắng ít, huống hồ cho dù thắng cũng khẳng định là thắng thảm.

Có điều may mà, trận mưa to sấm chớp đùng đùng này nói đến là đến, chẳng những cứu tính mạng của hắn, lại tiện che giấu hành tích cho hắn, dù sao tu sĩ tìm người, dùng thần thức là chính, nhưng ở trong thời tiết này, cho dù là ngụy tiên thực lực không tầm thường, cũng không dám tùy tiện dùng thần thức để quét, đối với Phương Hành lúc này mà nói, trận mưa to này thật sự không thua gì tặng than trong tuyết.

- Đám người kia hiển nhiên là đã quyết muốn giết ta, vừa rồi có thể tìm được ta nhanh như vậy, có thể thấy được bọn họ cũng không phải là hạng ngu ngốc, hiện tại nhục thân của ta cũng càng lúc càng hư nhược, phải mau chóng tìm được chỗ an toàn, dưỡng thương đã rồi tính.

Phương Hành thầm nghĩ trong lòng, cũng không dám tùy tiện dừng lại, ánh mắt đảo qua, liền bay tới thâm sơn ở phía tây.

Cảm giác cũng lạ, mưa to đối với hắn dường như lại ôn nhu hơn so với người khác, phàm là vị trí hắn bước tới, mưa đều sẽ nhỏ hơn một chút, sấm chớp đùng đùng trong không trung lại nhiều hơn một chút, khiến cho vạn dặm xung quanh hắn, khí cơ hỗn loạn, căn bản không thể có ai dùng thần thức để tra xét, cho dù là điều khiển pháp bảo trong thời tiết này cũng rất bị ảnh hưởng!

- Nhục thân này thương thế quá nặng phải tìm ít bảo dược để làm dịu.

Tuy nhục thân rất cường đại, nhưng dù sao cũng đã trọng thương vào ngàn năm trước, hiện giờ ngàn năm thời gian trôi qua, thương thế chưa hồi phục, ngược lại còn nghiêm trọng hơn, Phương Hành cũng không biết mưa to sẽ đổ bao lâu, nhưng trong người luôn có cảm giác vô lực, hắn biết đây là ảnh hưởng của thương thế, cũng là tai hoạ ngầm lớn nhất của hắn hiện giờ.

Hắn hiện giờ muốn có được lực lượng cường đại của nhục thân Đế Lưu, đồng thời phát huy được ra, cũng không đơn giản, một là phải có tiên đan bảo dược, chữa khỏi ám thương, sau đó dùng pháp lực tẩy rửa nhục thân, khí huyết, khôi phục nhục thân đã hủ hóa, chỉ có điều, tuy nghe thì không khó, nhưng hắn hiện giờ dù sao cũng đang trong quá trình lẩn trốn, tình cảnh hung hiểm, không có thời gian để đi tìm dược.

Hiện giờ ở Long giới này, nói không chừng cũng có linh đan bảo dược trời sinh địa trưởng, chỉ tiếc mình hiện giờ chạy trốn quan trọng hơn, nào có thời gian để tìm. Huống chi bảo chân chính đều có linh tính, nếu là loại lâu năm, khẳng định sinh trưởng ở nơi bí ẩn, không phải muốn tìm là được.

- Hả?

Có điều, nói ra cũng lạ, ngay khi trong lòng hắn dâng lên tâm tư muốn tìm bảo dược, lại cảm thấy không có thời gian để tìm, trên đỉnh đầu chợt có một tia chớp xẹt qua, chiếu sáng hoàn cảnh sơn dã chung quanh, mà Phương Hành vừa hay trong lúc vô ý quay đầu lại, lập tức nhìn thấy trên vách núi cách hắn không đến trăm trượng không ngờ có thực vật lá đỏ quả xanh mọc um tùm, bị hạt mưa đụng cho lắc lư!

Vào chớp mắt nhìn thấy thực vật đó, Phương Hành tâm tư khẽ động, vội vàng chạy tới.

Còn chưa tới gần mũi đã ngửi thấy mùi thơm, khi tập trung nhìn vào, Phương Hành cả người đều ngây dại!

- Trời, không ngờ lại gặp may như vậy à?

Hắn trợn tròn mắt không tin nổi, ngắt lấy rồi liếm một cái.

Sau đó hai mắt trợn trừng.

- Đây con mẹ nó quả thực giống như là đặc biệt đưa đến trước mắt ta.

Phương Hành ngây ra một lúc, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía thương khung âm u, sắc mặt cổ quái đến cực điểm!

Chương 1390: Đại khí vận

Một gốc bảo dược đó còn gọi là linh đan, mặc dù tên là đan, lại là một loại dược liệu thiên sinh địa trưởng, có hiệu quả thần kỳ đối với trị liệu nội thương, chính là một loại dược liệu rất quý gia đối với mỗi người trong giới tu hành, khi ở Thiên Nguyên cũng có, có điều rất quý hiếm, mà một gốc trước mắt này khiến người ta kinh dị là, rõ ràng là một gốc bảo dược thoạt nhìn thì ít nhất cũng phải tới vài ba ngàn năm, bằng không quả màu lam đó tuyệt đối không thể sinh trưởng to như long nhãn được, điều này thực sự khiến Phương Hành chấn kinh, chỉ một viên linh đan này thôi, nếu cầm về Thiên Nguyên, chỉ sợ có thể đổi lấy mấy chục bàn đào tốt nhất trong rừng bàn đào Lôi Trì.

Mình hiện giờ chạy loạn ở trong núi, không ngờ lại vô tình thấy được một gốc bảo dược?

Trong lòng đang ngơ ngẩn, giống như kẻ trộm quan sát bốn phía, Phương Hành rất nhanh liền hái linh đan xuống, cất vào trong túi, trong lòng thầm nghĩ:

- Nếu là nhục thân bình thường thì cũng thôi, nhưng nhục thân của Đế Lưu này đã được tiên mệnh cọ rửa, cường đại vô biên, nhưng tương ứng, sau khi bị thương trị cũng rất khó, nếu là nhục thân trước đây của ta bị thương, e là một viên linh đan này liền có thể trị khỏi hơn nửa, nhưng hiện giờ muốn chữa khỏi, kiểu gì cũng phải có một lò đan mới được, một gốc linh đan này cũng chỉ là một trong mấy loại bảo dược cần thiết mà thôi.

Nghĩ như vậy lại nhíu mày, sau đó quyết định bay vào trong núi rừng rậm rạp.

Hắn hiện tại quan trọng nhất chính là tìm được mấy bảo dược thích hợp, luyện một lò đan, chữa khỏi thương thế của mình, vốn hiện giờ tình thế nguy cấp, đối phương đang tìm mình, tuyệt đối không có thời gian để tìm kiếm bảo dược, nhưng cục diện hiện giờ lại khiến hắn lờ mờ có mấy phần nắm chắc, dứt khoát vừa bay nhanh vào trong thâm sơn vừa ánh mắt đảo quanh, dự cảm sẽ còn có thể có thứ gì đó xuất hiện.

Quả nhiên.

Chạy chưa được bao lâu, liền thấy phía trước là một đỉnh núi đổ nghiêng, giống như là bị sét đánh, lại đè lên một con tiểu thú, đang bị mưa to tưới cho nửa chết nửa sống, thò đầu kêu la, bộ dạng đáng thương.

- Địa Hành Tôn?

Phương Hành kinh hãi, vội vàng tới gần xem xét, liền thấy tiểu thú đó giống như là vượn con, bên ngoài không có lông, béo tròn trùng trục, nửa người ở trong đất, nửa người thò ra ngoài, bị đá núi rơi xuống kẹp ở giữa, đang thò đầu kêu to, mà hắn nhìn một lúc, xác định thân phận của tiểu thú này, lập tức vô cùng khiếp sợ, đây không ngờ là một loại linh thú được chi ghép trong điển tịch Thiên Nguyên, thực lực không mạnh, cũng không thể tu hành, nhưng thiên tính biết thổ độn thuật, rất khó bắt giữ!

Thú này đã sớm tuyệt chủng ở Thiên Nguyên, chỉ bởi vì máu có nó chính là vật báu để luyện thể, một giọt cũng khó cầu.

Nếu là bình thường, muốn bắt giữ được những tiểu thú này, cho dù là tu sĩ Độ Kiếp cũng khó làm được, một là thú này khan hiếm, trong lịch sử chỉ ghi chép có một hai con, hai là thổ độn thuật của nó rất lợi hại, một chạm vào đất liền lập tức không thấy bóng dáng, ngay cả chút khí tức cũng không lưu lại, tu sĩ Độ Kiếp trừ phi lập bẫy trước, dụ nó chui vào, nếu không tuyệt đối không bắt được.

Nhưng hôm nay, không ngờ có một con rõ rành rành xuất hiện trước mắt mình?

Phương Hành hít một hơi lạnh, cảm thấy mình đúng là không còn gì để nói, tập trung nhìn vào, mới đoán được khốn cảnh của tiểu thú này, chắc là nó vốn đang khoái hoạt tiêu dao sinh tồn trong núi, lại bị thiên lôi bổ sập núi, trong lúc chui ra giữa trời mưa thì bị mấy tảng đá đè phải, vốn với bản sự của nó, tùy thời có thể trốn vào trong đất, rồi tìm tới sào huyệt, nhưng hai khối đá đè nó không ngờ có đại lượng chất thép, khắc chế thần thông trời sinh của nó, khiến nó bị kẹt ở đây.

- Có máu của thú này, chữa khỏi sự hủ hóa của nhục thân chắc không có gì khó.

Phương Hành mừng rỡ, vội vàng vươn tay ra tóm lấy cổ tiểu thú rồi lôi ra như rút củ cải, vốn định lập tức bóp chết, sau đó lấy máu, nhưng tâm niệm khẽ động, trên không trung lại bỗng nhiên có sét đánh, hắn có linh cảm, ngẩng đầu cười khà khà mấy tiếng, đầu ngón tay rạch một cái, cắt một đường trên cổ tiểu thú này, máu trong đỏ có tơ vàng chảy ra, bị hắn lấy ra một cái bình rỗng đựng vào, được chừng nửa bình, tiểu thú này đã ỉu xìu, liền thuận tay ném sang bên.

Tiểu thú đó tìm được đường sống trong chỗ chết, lập tức có tinh thần, khóe mắt long lanh nhìn Phương Hành một cái rồi chui xuống đất không thấy đâu!

- Cảm giác giẫm vào cứt chó đúng là không tồi.

Phương Hành cất nửa bình máu thú đi, không nhịn được nhếch miệng cười, tiếp tục tiến về phía trước, nhưng ở chéo chéo bên trái lại có một cành cây móc vào góc áo, Phương Hành vốn định thuận tay kéo xuống, lại cảm thấy rách áo thì tiếc quá, liều ngồi xuống tháo góc áo ra khỏi cành cây, nhưng cũng đúng vào lúc hắn ngồi xuống, cách bên phải không tới ba trăm địa phương không ngờ có một đạo thân ảnh bay qua, váy đỏ mặt trắng, sắc mặt như băng, lạnh lùng quét nhìn chung quanh, không ngờ chính là Hồng Can tiên tử!

Phương Hành giật nảy mình, vội vàng ngồi dưới tàng cây, không dám thở mạnh.

Cũng may Hồng Can tiên tử vẫn chưa dùng thần thức để quét, chỉ dùng mắt lạnh lùng nhìn xung quanh, giống như là hành động theo bản năng, không phải thật sự phát hiện ra gì đó, ánh mắt đảo qua rồi thở dài bay đi. Phương Hành thấy vậy, hô to vận khí tốt quá, bên cạnh mình không ngờ lại mọc ra một cành khô, mắc vào góc áo của mình.

- Hồng Can tiên tử, Long giới này rừng già rậm rạp, trải dài không biết bao nhiêu vạn dặm, bằng vào mấy người chúng ta e là không thể tìm được hắn!

Trên trời cao, Sơn Tôn và Ma Khuê cũng bay tới, thấp giọng khuyên bảo.

Trong thanh âm của Hồng Can tiên tử cũng mang theo vẻ tức giận, căm hận nói:

- Ta vừa rồi dùng tiên thuật suy đoán, cảm thấy ở phương hướng này sẽ có thu hoạch, chỉ là sau khi chạy tới đây, lại cảm thấy khí cơ hỗn loạn, không phát hiện được gì, đúng là đáng giận, trận mưa này càng lúc càng to, trong không trung lại lôi minh điện thiểm, e là trong khoảng thời gian ngắn căn bản sẽ không dừng lại, ta cũng chỉ có thể mau chóng gọi các đệ tử của mười sáu tông Thất đạo Cửu sơn tới giúp chúng ta tìm kiếm, bằng không kéo dài càng lâu, đối với chúng ta lại càng bất lợi.

- Hồng Can tiên tử chớ lo, thương thế của đế tử giả đó trong khoảng thời gian ngắn e là không thể khôi phục, hiện tại hắn khẳng định cũng mang theo thân thể trọng thương trốn tránh khắp nơi, chúng ta không cần phải lo, cứ chơi với hắn, ngươi cứ gọi người đến, lão phu đã lệnh cho tiên binh lục xoát các nơi, bố trí cờ trận ta luyện chế, đến lúc đó trực tiếp bày ra đại trận, phong tỏa cả một mảng sơn mạch mười vạn dặm này, khiến hắn không có chỗ để chạy, sau khi bang thủ tới thì đào ba thước đất, nhất định sẽ tìm được hắn.

Sơn Tôn lạnh lùng nói, trong lòng tràn đầy tự tin.

Suy đoán của hắn kỳ thật cũng không sai, Đế Lưu đó trọng thương bỏ chạy, nhất định không đi được bao xa, khẳng định vẫn đang ở trong thâm sơn này, khổ nỗi trời lại mưa to, trên không trung lại sấm chớp không ngừng, bọn họ không thể dùng thần thức để tra xét mà thôi.

Nếu phong tỏa một mảng sơn mạch này, lại gọi nhân thủ đến tìm kiếm từng tấc đất, nhất định có thể tìm được hắn!

Sau khi ba người này thương nghị một phen, liền ai đi làm việc nấy, chỉ là bọn họ bất kể như thế nào cũng không ngờ rằng, người bọn họ muốn tìm không ngờ trốn ở ngay dưới chân họ, nghe thấy hết cuộc đối thoại của bọn họ, trong lòng thầm cười lạnh:

- Chủ ý của đám chó chết này không tồi, dùng phương pháp này thật sự có khả năng sẽ vây khốn được ta, trước mắt ta muốn chạy khỏi sơn mạch mười vạn dặm này là không thể, chạy quá nhanh chỉ tổ khiến họ phát giác, chỉ có điều, cho dù là ở trong mười vạn dặm, ta cũng sẽ đấu với các ngươi.

Trong lòng rất nhanh liền hạ quyết định, sau khi ba người bọn họ đi xa, vội vàng đứng dậy chạy về một hướng khác.

- Bọn họ muốn gọi nhân mã tới đây, chắc ít nhất cũng giống như nha đầu váy đỏ đó, cần một ngày thời gian, mà cho dù là mấy ngàn nhân mã, muốn tìm hết cả mảng núi rừng này chắc ít nhất cũng phải mất ba ngày? Vậy ta dứt khoát chơi với các ngươi, trước lúc đám nhân mã đó tới, ta vẫn có thể đi lại chung quanh, mượn thời gian này để tìm đủ tất cả dược liệu, sau đó thì lập tức tìm một nơi để bế quan luyện đan, trước khi các ngươi soát núi, ta sẽ chữa khỏi nhục thân này, chơi với các ngươi một cách thống khoái.

Trước mắt không có biện pháp tốt hơn, cũng chỉ có thể làm như vậy, Phương Hành cắn răng, trốn vào trong núi rừng.

Chạy trong núi, Phương Hành coi như là đã được thể hội một hồi chạy trốn hoàn toàn mới!

Quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, vận khí hiện giờ của mình không ngờ tốt đến bất ngờ, trong quá trình chạy, không cẩn thận vấp một cái, cúi đầu nhìn, liền thấy thứ thiếu chút nữa khiến mình ngã không ngờ là một đoạn khô đằng, bỏ đi lớp biểu bì màu đen thô ráp, liền nhìn thấy bản sắc giống như ngọc chất, không ngờ chính là một trong những bảo dược liệu thương hắn cần hiện tại. Ngọc Cốt đằng, hơn nữa còn là mấy ngàn năm tuổi.

Bụng cảm thấy đói khát, chỉ đi lòng vòng mấy vòng liền phát hiện một gốc cây lựu đầy quả, thịt quả giống như tử ngọc, mùi thơm ngát nức nũi, chỉ ăn một quả liền thấy trong bụng tiên khí quanh quẩn, khí huyết tràn đầy, không còn mệt mỏi, thế là dứt khoát hái hết mấy chục quả trên cây xuống, nhét đầy một túi, đủ để mình ăn bốn năm ngày.

Chạy chừng một ngày, thu hoạch quả thực khiến chính hắn cũng không dám tin.

Đủ loại bảo dược tiên quả, giống như là hàng miễn phí, tùy tiện sinh trưởng ở ven đường, mặc cho hắn hái.

Ở trong Long giới, tiên khí nồng đậm, sinh trưởng ra bảo dược linh bảo như vậy cũng tuyệt không có gì đáng ngạc nhiên, chỉ là những bảo dược linh quả này nếu có thể sinh trưởng, còn cả ngàn vạn năm không bị người ta phát hiện, tất nhiên có đặc tính riêng của nó, đặc tính sinh trưởng ở nơi cực kỳ bí mật, hoặc là sẽ trời sinh có ác linh hung thú thủ hộ, tuyệt không có đạo lý bị người ta dễ dàng phát hiện rồi ngắt lấy, nhưng lúc này Phương

Hành đã phá vỡ quy củ mãi mãi không thay đổi này, ngắt lấy những tiên dược thường ngày khó gặp này giống như là thuận tay nhổ cỏ vậy.

Nếu phải dùng từ để hình dung tâm tình của Phương Hành lúc này, đó chính là...

- ... Long giới mà sao bảo bối ít thế?

Chương 1391: Thế giới này rất cưng chiều ta

Trong truyền thuyết có một số người trời sinh đã có đại khí vận, ra cửa đi ăn cơm cũng có thể nhặt được tiên bảo, mà ở trong tu hành tu hành, loại truyền thuyết này càng nhiều hơn, dù sao trong giới tu hành tu sĩ ẩn cư cũng nhiều, bế quan cũng nhiều, mà sau khi bế quan rồi lặng lẽ chết đi để lại tất cả truyền thừa của mình cho người có duyên cũng nhiều, thế nên đụng phải tiên duyên nhặt được bảo bối tất nhiên là có, giống như Phương Hành một đường đi tới, từng gặp vô số cường địch, loại đối thủ có khí vận cực lớn như vậy vậy cũng gặp không ít, Tịnh Thổ đệ nhất nhân Cổ Hạc lúc trước chính là một điển hình, chỉ có điều, bản thân Phương Hành rõ ràng lại không thuộc về loại người có đại khí vận này.

Bảo bối của người ta đều là nhặt được, tình cờ thấy được, mà bảo bối của Phương Hành đều là cướp được, tìm được!

Nhưng hôm nay, trong Long giới này, hắn lại mạc danh kỳ diệu không ngờ có một loại cảm giác đụng phải đại vận khí.

Tiên dược vô giá tùy tiện liền tìm được, hơn nữa còn không phải một gốc mà là vài gốc.

Đều là bảo dược hắn hiện giờ cần nhất để chữa thương cùng với luyện nhục thân đã hủ hóa!

Vốn những dược liệu này tuy không được tính là khó tìm, nhưng cũng đều cực kỳ quý hiếm, giá trị cực cao, cho dù ở Đại Tiên giới e là hạ phẩm thế gia cũng không thể có được, nếu nói muốn trong khoảng thời gian ngắn lấy ra hết, kiểu gì cũng phải là mấy thượng phẩm thế gia đồng thời điều động tất cả tài nguyên của mình mới được. Mà Phương Hành trong vòng một ngày, chạy loạn trong núi rừng này liền không tôn chút khí lực tìm được hết, hơn nữa phẩm chất cũng cực cao!

Ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được mà cảm thấy có chút ngạc nhiên, mấy thứ này hắn cũng không phải quá để vào mắt, chỉ là có được dễ dàng như vậy, lại khiến hắn có một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, giống như một đứa trẻ không quen được người ta đút cho ăn, quen tự mình ăn, bỗng nhiên lại có người khác đối tốt với hắn, khiến hắn có một loại cảm giác không được tự nhiên, luôn cảm thấy tất cả đều có chút không quá chân thật!

- Một phương thế giới này dường như rất cưng chiều ta.

Trong lòng Phương Hành không nhịn được dâng lên loại suy nghĩ này.

Giương mắt nhìn, trong thiên địa vẫn là mưa to, dường như vẫn sẽ tiếp tục mưa, chung quanh là một mảng âm u, bóng đêm dĩ nhiên đã hàng lâm.

Mà thời gian một ngày cũng gần như trôi qua rồi, Phương Hành thầm tính trong lòng, nếu Hồng Thiên tiên tử muốn gọi viện binh tới tìm kiếm mình, những người đó chắc cũng đến rồi, dù sao lúc trước sau khi nàng ta nhận được kiếm phù của đám người Ma Khuê, cũng chỉ là cách một ngày thời gian liền tới Long giới, những người đó chắc cũng như vậy, chiến dịch lùng bắt mình tùy thời tùy chỗ đều có thể bắt đầu!

- Nên tìm một chỗ ẩn thân, thuận tiện luyện đan, chữa khỏi thương thế cho mình.

Phương Hành thầm nghĩ trong lòng, giương mắt nhìn thâm sơn mênh mông xung quanh, trong lòng thầm cân nhắc.

Hiện giờ hắn cần nhất chính là một chỗ vừa có thể ẩn thân, đồng thời còn có thể luyện đan, dù sao tiên dược thì tiên dược, nuốt sống thì tác dụng không lớn, phải luyện đi tạp chất, mà luyện đan, lại cần hoàn cảnh hà khắc, sơn thế thủy lưu, vận chuyển khí cơ đều sẽ ảnh hưởng đến phẩm chất của đan, vả lại, chỗ hắn tìm cũng cần phải thật kín đáo, dù sao những người đó tùy thời sẽ bắt đầu tìm kiếm, nếu vừa ẩn náu lại bị họ phát thiện thì mình quá xui xẻo!

Một chỗ như vậy không thể ẩu tả được, cần phải chọn lựa cho kỹ.

Có điều, Phương Hành chính là Phương Hành, sau khi đội mưa đi vài vòng trong thâm sơn, rất nhanh liền có chút không có hảo ý nhìn trời, thầm nghĩ:

- Nếu ngươi thực sự có linh, vậy giúp ta một lần cuối cùng.

Vừa nghĩ như vậy, hắn liền hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại.

Sau đó, hắn đột nhiên bước ra, chạy như điên trong núi rừng.

Hắn không nhìn đường, cũng không dùng thần thức để dò đường, càng không đằng vân bay lên, chỉ một bước nông một bước sâu cắm đầu mà chạy.

Dựa theo đạo lý bình thường, kết cục làm như vậy chỉ có thể là đụng vào cây hoặc là ngã xuống vách núi mà chết.

Nhưng Phương Hành không ngờ lại không như vậy, hắn rõ ràng chính là giống như ruồi không đầu chạy loạn trong thâm sơn, nhưng không ngờ không đụng vào cây, cũng không bị đá vụn dây mây làm vấp, ngược lại chỉ cảm thấy bên tai tiếng gió vù vù, tốc độ dưới chân càng lúc càng nhanh, không hề có chút vướng víu, nhắm mắt lại tùy tâm chạy trong núi rừng!

- Bốp!

Khi hắn lướt qua một khe suối ngắn, trên đỉnh núi vừa hay có một viên đá rơi xuống đúng vào khe suối đó, sau đó bị Phương Hành giẫm lên, thành công chạy qua khe suối, Phương Hành lại không hề cảm thấy có gì dị thường.

Khi lướt qua một dòng suối nhỏ, có cành khô bị mưa làm rơi, lát lên trên rêu xanh ven dòng suối, giúp hắn không bị trượt chân.

Vô số sự trùng hợp giống như được vận mệnh an bài, dùng một loại phương thức bất khả tư nghị để phát sinh.

Mà trung tâm của sự trùng hợp này, Phương Hành lại không có bất kỳ phát hiện gì!

Hắn chỉ tùy ý chạy như điên, tùy tâm sở dục, muốn chạy thì chạy, muốn nhảy thì nhảy, thậm chí là tùy ý rẽ ngoặt.

Đây rõ ràng là thâm sơn, nhưng hắn lại cảm thấy mình đang chạy như điên trên bình nguyên vô tận.

Cũng không biết chạy bao lâu, lại càng không biết chạy được bao xa, hắn mới mở mắt, quan sát xung quanh, bốn phía thế núi huyền bí, xa lạ đến cực điểm, cổ mộc che trời, yên tĩnh không tiếng động, chính hắn cũng không biết mình hiện giờ đang ở đâu, mà quay đầu lại nhìn, lại thấy một hàng dấu chân của mình đang được nước mưa quét đi, có ở trên mặt đất, có ở trên vách núi, thậm chí còn có ở trên một số mộc ở chung quanh, nhưng bản thân hắn lại nhớ rất rõ, mình căn bản chính là ở trên mặt đất một đường chạy như điên, ngay cả công phu đề khí cũng không dùng.

- Ha ha, ha ha, ha ha.

Loại cảm giác này khiến hắn cũng cảm thấy có chút lòng hoa nở rộ, cười đắc ý rồi sải bước về phía trước.

- Oa.

Cũng vào lúc hắn bước ra một bước về phía trước, hắn đột nhiên hét thảm một tiếng, trực tiếp ngã vào trong lùm cây tối om không dễ phát hiện ở phía trước, nơi này không ngờ chính là một sườn dốc, hắn không chú ý liền xui xẻo ngã vào, thật sự có chút dở khóc dở cười, chạy không biết bao xa, hiện tại tới nơi này, lại ngã tới choáng váng, lại không biết rốt cuộc trượt xuống bao lâu, dứt khoát cũng chẳng buồn ổn định thân thể, cứ thuận thế rơi thẳng xuống dưới.

Rơi chừng thời gian một chén trà nhỏ, hắn mới ổn định thân hình, chỉ nghe bên tai có tiếng nước róc rách.

- Cái này… Con mẹ nó....

Phương Hành dở khóc dở cười, không nhịn được mắng mấy tiếng rồi chậm rãi đứng lên, quan sát xung quanh, lại không nhịn được ngây ngẩn cả người.

Lúc này hắn không ngờ đang ở giữa một khe núi cực kỳ kín đáo, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy một đường tinh không, còn bị rất nhiều bụi cây che phủ, không thể nhìn rõ, nhưng ở biên dưới lại có động thiên khác, suối nhỏ róc rách, chim hót hoa thơm, khắp nơi đều là kỳ hoa dị thảo, thế núi như trăng rằm, thông gió hút khí, chính là một mảng phúc địa tu hành tiên khí nồng đậm, mà ở vị trí của hắn nhìn về phía trước, không ngờ còn có thể nhìn thấy một cửa động trùng với màu đá núi khảm trên vách đá, nếu không phải lúc này cửa động đóng mở hé, hắn cũng không thể phát hiện. . .

- Nơi này là...

Phương Hành biến sắc, nhưng không hề sợ hãi, đánh bạo đi tới, đẩy cửa động ra, ngưng tụ pháp lực ở hai mắt, nhìn vào bên trong, lại không ngờ phát hiện, nơi này không ngờ là một động phủ cũ nát, bên trong được bố trí đầy đủ, bồ đoàn ngọc tháp, tụ linh trận, lò dan, phù án, cái gì cần có đều có, chỉ là dính đầy tro bụi, không ngờ là một gian động phủ tu hành không biết đã bị bỏ hoang bao lâu!

- Ha ha, cho dù mình phí bao tâm tư để tìm, cũng không tìm thấy được một nơi tốt như vậy.

Phương Hành trong lòng vui vẻ, bước vào.

Tới trước động phủ, lòng thầm nghĩ:

- Trong đây liệu phải chăng sẽ có một quyển đạo tạng cử thế vô địch? Liệu có tiên binh, cầm vào tay sẽ có thể tru sát Tiên Vương không? Liệu có một hầm rượu ngon lâu năm không?

Sau khi tiến vào động phủ, một lúc mới mở mắt ra, thấy trong động phủ vẫn là bố trí như trước, thứ hắn muốn chẳng có cái nào, trong lòng nhất thời có chút tức giận, thầm nghĩ mình vẫn chưa được sủng ái đến mức độ đó, cũng chỉ đành đóng cửa động phủ lại, sau đó lấy ra mấy viên dạ minh châu để chiếu sáng, ngồi xếp bằng xuống bồ đoàn, lại lấy hết những tiên dược mình có được trong mấy ngày nay.

- Chỗ ông trời có thể giúp cũng hữu hạn, quan trọng nhất vẫn phải là dựa vào bản thân.

Hắn thầm nghĩ trong lòng, mặc dù ở trong thế giới này liên tục gặp may, nhưng ngẫm lại, những người đuổi giết mình vẫn sống an lành, liền biết cực hạn giúp mình của thế giới này này là ở đâu, hiện giờ mình đúng như ước nguyện đã có được tiên dược trị thương, cùng với nơi để ẩn thân luyện đan, chuyện còn lại chính là mau chóng chữa khỏi thương thế trên người, dằn mặt đám vương bát đản đó một chút.

Trong Động phủ tiên khí nồng đậm, ấm áp như xuân, nhìn thuốc trị thương đang cầm, trên mặt Phương Hành dần lộ ra nụ cười.

Mà lúc này ngoài động phủ, Long giới đang là gió thảm mưa sầu, sấm chớp đùng đùng, một mảng phiêu diêu.

Chương 1392: Chư thiên thăng tiên hội

- Ngươi từ đâu có được Nhược Hứa tiên dược, chẳng lẽ là đoạt được tiên viên?

Trong thức giới của Phương Hành có thể luyện đan, chỉ là hắn hiện giờ chưa mở được chín lỗ mười khiếu ở một phương thế giới đó, linh khí trong thiên địa không vào được, bởi vậy lúc luyện đan không có linh khí gia trì, đan phẩm tất nhiên cũng kém một chút, không tiện bằng luyện đan ở bên ngoài, bởi vậy hắn liền mời mấy lão gia hỏa Lộc Tẩu cùng với Văn tiên sinh ra, muốn bọn họ ở trong động phủ tàn phá này, dùng tiên dược mình thu thập được giúp mình luyện một lò đan, chữa khỏi vết thương cũ, chỉ có điều, đan còn chưa luyện, Lộc Tẩu nhìn thấy rất nhiều tiên dược trên tay Phương Hành, cả người đều choáng váng, cầm tiên dược cả nửa ngày vẫn không dám động, sợ sẽ hủy đi mỗi một sợi râu của nó.

- Cho dù là tiên viên, tiên dược bên trong cũng là cố ý bồi dưỡng ra, những người chúng ta nhìn cái là rõ, đây chính là thiên sinh địa trưởng!

Phương Hành có chút đắc ý, cũng không giải thích chân tướng của tiên dược này.

Lộc Tẩu tất nhiên biết sự khác biệt trong đây, trên thực tế hắn khiếp sợ cũng chính là bởi vì nhìn ra những tiên dược này đều là thiên tài địa bảo khó gặp, hơn nữa bất luận tuổi tác như thế nào, cũng đều là hiếm thấy, chỉ bốn chữ thiên sinh địa trưởng này đặt ở trên dược liệu, giá trị của nó sẽ tăng thêm ba thành, huống chi những tiên dược này còn là cái nào cũng có tuổi tác lâu đời, dược tính mười phần?

- Ngươi này... Cũng quá quá có biện pháp rồi.

Lộc Tẩu nghẹn lời, vừa nhìn thấy bộ mặt tươi cười hớn hở của Phương Hành liền cảm thấy mệt lòng!

Sau khi hết bạn với Phương Hành, tam quan của hắn xem như đã thay đổi.

Lúc nào ở trong giới tu hành chẳng phải là dựa vào một thân thần thông để quyết định địa vị?

Lúc nào ở trong giới tu hành, đủ loại bảo bối đều thành hàng thông thường thuận tay với cái là có.

- Các ngươicó biện pháp luyện chế thành đan không?

Phương Hành cười khanh khách, cắt ngang sự cảm khái của Lộc Tẩu và Văn tiên sinh, có chút lo lắng hỏi.

- Đã là tu sĩ, sao có thể không hiểu đan pháp? Tuy lão phu một đời nghiên trận lý, nhưng đối với đan pháp cũng có biết một hai, lúc trẻ tuổi du lịch Thiên Nguyên, còn được người ta đội cho cái mũ 'Đan vương', chỉ có điều dù sao vẫn thích trận thuật hơn, cho nên mới không tiếp tục nghiên cứu sâu, nhưng có linh căn tiên dược cỡ này, muốn luyện ra một lò đan là không thành vấn đề, chắc hẳn Văn lão đệ cũng như vậy!

Lộc Tẩu căn bản chẳng buồn ngẩng đầu, bộ dạng thản nhiên.

Văn tiên sinh cũng gật đầu theo, nói:

- Quả đúng là vậy, đã bước vào con đường tu hành, đan pháp tất nhiên là không xa lạ gì!

Phương Hành thấy bộ dạng khoe khoang của hai người đó, khinh thường bĩu môi, đắc ý nói:

- Ta đâu có biết.

Lộc Tẩu và Văn tiên sinh lập tức lại nghẹn lời.

Từ lúc nào không hiểu đan pháp cũng có thể tự xưng là người tu hành thế?

Lúc nào không hiểu đan pháp không ngờ lại trở thành một chuyện đáng để khoe khoang vậy?

Có điều đã quen với những điều kỳ lạ ở trên người Phương Hành, hai người bọn họ tiết kiệm nước miếng, không lải nhải với hắn, tách ra ai làm việc nấy, không lâu sau, hai người đã thương nghị ra kết quả, Lộc Tẩu đi tới nói với Phương Hành:

- Hiện giờ linh tính đã đầy đủ, phẩm chất tuyệt hảo, phân lượng cũng đủ, chỉ có điều rất nhiều trong đó đều là vật tuyệt chủng ở Thiên Nguyên, không có sẵn đan phương, cũng may lão phu lúc trẻ có được một được đan phương thượng cổ, thay đổi tiên dược, luyện đan vẫn có kết quả tương tự, lão phu sẽ làm chủ lô, Văn lão đệ hộ pháp cho ta, khả năng thành công của đan này không thấp, ít nhất cũng cần bảy bảy bốn mươi chín canh giờ là nhanh nhất!

- Được, các ngươi cứ thoải mái mà làm!

Phương Hành nhận lời, biết có những thời gian là không thể tiết kiệm được.

Thứ hắn tìm thấy chỉ là mấy chủ dược, mà nếu muốn luyện đan, còn cần các loại phụ dược, cũng may trong tài nguyên bọn họ mang theo vẫn có, hơn nữa từ trong đạo tạng của Thái Hư Tiên Vương cũng có không ít, hơn nữa trên thực tế, trong đạo tạng của Thái Hư Tiên Vương, vốn còn có không ít đan dược liệu thương, Phương Hành cũng thử qua một bộ phận, chỉ có điều, rượu thì càng lâu càng thơm, đan liền càng mới càng tốt, đan dược này đã cất giữ cả ngàn năm, thậm chí còn là mấy ngàn năm, dược hiệu đủ loại, còn lâu mới tốt bằng lúc mới luyện chế!

Trong động phủ này cũng có một đan thất, để cho hai người này làm việc, Phương Hành thì đi tới một gian khác, xòe năm ngón tay, chậm rãi nhấn một cái xuống phía dưới, liền làm thủng mặt đá bên dưới, để lộ mặt đất kiên cố, sau đó hắn tâm niệm khẽ động, vận lực, liền ở trên mặt đất mở ra một cái hố cực lớn, sau khi đào sâu trăm ngàn trượng, lộ ra nham thạch nóng chảy, nhiệt khí bốc ra.

Phương Hành hài lòng cúi đầu nhìn, liền lấy ra máu của "Thổ Hành Tôn" đoạt được lúc ban ngày, đổ vào trong nham thạch nóng chảy, lập tức một giếng nham thạch nóng chảy giống như biến thành màu vàng, mùi lưu huỳnh mất sạch, ngược lại có một loại mùi thơm ngát nức mũi!

Cởi pháp bào trên người ra, nhảy vào trong nham thạch nóng chảy, vào khoảnh khắc nham thạch nóng chảy tưới vào nhục thân, chỉ cảm thấy cả người nóng rực, ẩn chứa lực lượng đáng sợ, từ lỗ chân lông thấm vào, cảm giác tê dại trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, xâm nhập cốt tủy, loại cảm giác đó quả thực là không thể hình dung, Phương Hành cũng không nhịn được rên rỉ mấy tiếng, khiến Lộc Tẩu và Văn tiên sinh ở phòng bên cạnh đang chuẩn bị luyện đan nghe mà ngây ra một thoáng, sau đó thuận tay bố trí thuật pháp cách âm.

- Không ngờ hắn ở trong động phủ bên cạnh còn giấu một vị...

- Phi lễ chớ nghe.

- Ngươi nói xem chúng ta có cần nói với trưởng công chúa một câu không?

- Chuyện nhà ngươi ta xen vào làm gì?

- Hai lão gia hỏa nhìn nhau cười khà khà, lắc đầu hiểu ý rồi vùi đầu vào công việc!

Phương Hành cũng không biết động tĩnh của mình đã dẫn tới sự hoài nghi của người khác, chỉ cảm thấy cho dù không có máu của Thổ Hành Tôn, chỉ ngâm trong nham thạch nóng chảy cũng thật sự rất sảng khoái, mà trong một mảng nham thạch nóng chảy này, bỏ thêm máu của Thổ Hành Tôn, dược lực lại vô cùng, hắn cơ hồ có thể cảm giác được rõ ràng, trên nhục thân, bộ phận hủ hóa đang dần dần mềm ra, sau đó bị nham thạch nóng chảy cọ rửa, máu đi tới bộ vị đó, sau đó mầm thịt mới đang mọc ra rất nhanh, thần lực nảy sinh.

Vừa nóng lại vừa ngứa, vừa tê lại vừa đau, loại cảm giác đó thật sự là không cách nào hình dung, Phương Hành thoải mái nằm đó, không ngờ từ từ thiếp đi!

...

Mà ngoại giới vào lúc này, bên trong Long giới gió thảm mưa sầu, không ngờ đang có hơn mười tốp nhân mã hàng lâm, mỗi một tôp nhân mã đều không dưới trăm người, ai nấy vác thương cầm mâu, cưỡi lang cưỡi hổ, khí cơ sâm nghiêm, ở phía trước mỗi một tốp đều phân biệt có một vị thủ lĩnh đầu lĩnh, không ngờ ai nấy đều khí cơ hùng hồn, thực lực đáng sợ, vẻ mặt ngưng trọng nhìn phía trước!

Đối diện bọn họ, Hồng Can tiên tử váy đỏ, khoác áo choàng đỏ, vẻ mặt lạnh như băng, lớn tiếng la hét:

- Mục đích lần này ta gọi các ngươi tới chính là như vậy, nhất định phải tìm được tên điên kia, sau đó bất luận hắn nói gì cũng không được nghe, vừa thấy mặt hắn lập tức hạ sát thủ, chuyện lần này trọng yếu phi thường, cho dù đào sâu ba thước đất, lật tung cả sơn mạch mười vạn dặm này cũng phải tìm được hắn, ta cũng không gạt các ngươi, lần này ai có thể lấy được đầu của tên điên đó, sẽ được trọng thưởng, tiểu thư chẳng những sẽ cởi bỏ trói buộc trên người các ngươi, cho các ngươi tự do, thậm chí còn có thể đề cử các ngươi tham dự Chư Thiên Thăng Tiên hội, cho các ngươi có cơ hội theo đuổi tiên mệnh.

- Cởi bỏ trói buộc, thả tự do, thậm chí còn có thể tham gia. . . Chư Thiên Thăng Tiên hội?

Hơn mười tốp nhân mã nghe vậy, ai nấy lộ ra vẻ kích động, không biết có mấy người thốt lên:

- Là thật sao?

- Nếu không tin, các ngươi có thể đi hỏi tiểu thư!

Hồng Can tiên tử nghiêm mặt, lạnh lùng nói.

- Không dám, không dám, cảm tạ Thanh La tiên tử, cảm tạ Hồng Can cô nương. . .

Tất cả mọi người không dám lên tiếng, đồng thanh bái tạ, vẻ vui mừng trên mặt không thể che giấu.

- Đi đi!

Hồng Can tiên tử cũng không nhiều lời, tay giơ lên, chỉ vào thâm sơn trong mưa to.

Hơn mười tốp nhân mã đồng thanh dạ ran, mỗi tốp tìm một phương hướng, hóa thành từng đạo lưu quang bay đi, rất nhanh liền chìm vào trong bóng tối!

Giống như từng đám u linh chui vào trong rừng xanh.

- Ha ha, cộng cả đám nhân mã này lại, chính tiên cũng có thể giết, trảm đế tử giả đó e là dễ như trở bàn tay!

Sơn Tôn ha ha ha ha, khoanh tay đứng, trông rất thoải mái.

Ma Khuê thì mặt đầy vẻ tò mò:

- Hồng Can tiên tử, Chư Thiên Thăng Tiên hội ngươi vừa rồi có nói.

Hồng Can tiên tử quay đầu lại, tựa cười mà như không phải cười nói:

- Ma Khuê tướng quân cũng cảm thấy hứng thú với Chư Thiên Thăng Tiên hội à?

Ma Khuê giật mình, vội nói:

- Không dám, không dám, ta là cấp dưới của Đế Thích đại nhân, nào có tư cách tham dự.

- Ha ha, ngươi cũng biết tầm quan trọng của đế tử giả này, cứ tìm được hắn rồi giết hắn đi, nói không chừng Đế Thích đại nhân cũng sẽ cho ngươi cơ hội này đấy?

Hồng Can tiên tử cười lạnh nói:

- Dù sao ta nghe nói, thăng tiên hội lần này khác với trước đây, tiên mệnh được phóng xuất ra cũng nhiều hơn, nói không chừng cũng sẽ mở ra tiền lệ, để những người chúng ta cũng có tư cách tham dự!

- Hồng Can cô nương nói đùa rồi...

Ma Khuê nghe ra vẻ trào phúng trong lời nói của nàng ta, lại không dám nói tiếp!

Hồng Can tiên tử liền cùng Sơn Tôn bay về một ngọn núi, phân biệt hai tay đặt trên đùi rồi ngồi xuống, lặng lẽ chờ tin tức, Ma Khuê thì trong lòng kích động, một lúc sau hung hăng cắn răng một cái, thầm quyết định, cũng bay vút đi, ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn tứ phía!

Sơn Tôn nói không sai, hiện giờ mười sáu tốp nhân mã của Thất đạo Cửu sơn tới, e là đủ để lật tung cả sơn mạch này, hơn nữa dưới tình huống của nhiều người như vậy, chắc chính tiên cũng có thể vây giết, huống chi Đế Lưu kia hiện giờ bị trọng thương, lại nhục thân hủ hóa, bản lĩnh thực sự chắc còn kém cả chính tiên, bọn họ hiện giờ trên cơ bản đã phán tử hình cho vị "Đại nhân" kia, việc hiện giờ làm chỉ là xem hắn lúc nào mới bị người ta tìm ra, sau đó lập tức đuổi tới, giành lấy công lớn này mà thôi.

Thời gian chậm rãi trôi đi, bọn họ đều nỉn thở chờ đợi, không nói gì. . .

Cũng không biết trải qua bao lâu, ở góc tây nam bỗng nhiên có một đạo thần quang bay thẳng lên trời, hóa thành cây lửa sáng rực.

- Tìm được rồi à?

Ba người đồng thời mở mắt, sát khí ùa ra!

Chương 1393: Đan bảy bảy bốn chín ngày

- Phù, ngủ một giấc sướng ghê!

Phương Hành mở mắt, chỉ cảm thấy chung quanh khí tức nóng bừng, nham thạch nóng chảy cuồn cuộn, một giấc này ngủ rất thoải mái, cũng không biết đã ngủ bao lâu, hiện giờ ngủ đủ tỉnh lại, không ngờ có cảm giác vừa trong mộng mới tỉnh, không biết hiện giờ là lúc nào, đối với người tu hành mà nói, đây thật sự là một loại cảm giác đã lâu không có, cho dù là Phương Hành cũng cảm thấy lạ lẫm, từ lúc bước vào con đường tu hành, đội mưa đội gió, làm gì có thời gian để nghỉ ngơi, cũng là hiện giờ ở trong nham thạch nóng chảy dưới lòng đất Long giới, cảm nhận được một loại thích ý đã lâu không còn, thậm chí là không muốn đứng dậy, lại nhắm mắt một lúc, mới lười biếng duỗi lưng.

- Ồ, một thân hủ hóa đã luyện hóa được gần hết rồi.

Hắn đứng lên trong nham thạch nóng chảy, cả người rung rung, hất nham thạch nóng chảy trên người xuống, cúi đầu nhìn, cảm thấy rất hài lòng.

Vốn trên nhục thân này, hơn nửa làn da đều bị một loại biểu bì sắt không phải sắt, giống gỗ mà không phải gỗ bao phủ, là do nhục thân hủ hóa dẫn tới, cũng chính là loại hủ hóa này khiến cho nhục thân của hắn cứng ngắc, bất kể là tốc độ hay là phản ứng đều không theo kịp, tất nhiên cũng không thể phát huy ra lực lượng cường đại của nhục thân này, nhưng hôm nay lại cuối cùng đã hết rồi, chỉ thấy máu của Thổ Hành Tôn đã bị nhục thân hấp thu, nham thạch nóng chảy cũng một lần nữa hóa thành màu đỏ đậm, mà bộ phận hủ hóa trên nhục thân của mình, không ngờ đã toàn bộ bong ra từng màng, thịt mới sinh trưởng.

- Bốp!

Hắn xòe năm ngón tay ra, giữa lòng bàn tay không ngờ vang lên một tiếng bốp, không ngờ có một mảng hư không bị hắn trực tiếp bóp nát!

- Ha ha, lực lượng này quả nhiên không tồi!

Phương Hành mừng rỡ, từ trong nham thạch nóng chảy nhảy lên, chỉ cảm thấy trong nhục thân, chất chứa lực lượng vô cùng, chỉ có điều trong tạng phủ vẫn có chút ứ đọng, pháp lực không thể vận chuyển tự nhiên, hắn biết rằng, đây là bởi vì nội thương chưa hồi phục!

- Cũng không biết hai vị đó đã luyện xong đan dược chưa?

Phương Hành lấy ra một chiếc áo choàng mới khoác lên người, lại hai tay cầm tóc tết lại, đi một đôi giày mới, lại dắt mấy món trang sức lên hông, lúc này mới phi thân nhảy ra khỏi giếng nham thạch nóng chảy mà mình tự đào này, thấy trong vách tường bên cạnh không có động tĩnh, liền đẩy cửa đi đến một gian thạch thất khác trong động phủ, có điều vừa mở ra, lại ngây người.

Lộc Tẩu và Văn tiên sinh đang mỗi người ngồi xếp bằng trên một bồ đoàn, chậm rãi uống trà, bên cạnh đặt quả lựu làm điểm tâm, chính là loại lựu Tử Ngọc mà mình tìm thấy, giữa hai người bọn họ còn đặt một bàn cờ đá, đang chậm rãi ngươi một nước ta một nước, cục diện hòa hoãn, giống như là hai lão nhân nhàn rỗi.

Phương Hành khịt khịt mũi, liền ngửi thấy trà của họ chính là dùng tiên dược của mình luyện ra, nhất thời trợn mắt mắng:

- Hai lão già thối không biết xấu hổ, ăn lựu của ta uống trà của ta, đan bảo các ngươi luyện đã xong chưa?

Văn tiên sinh thấy hắn, có chút ngượng ngùng cười, muốn đứng dậy, Lộc Tẩu lại giơ tay lên cản hắn lại, liếc Phương Hành một cái, ném quân cờ trong tay ra, ngạo nghễ nói:

- Lão phu hết lòng luyện chế đan trị thương cho ngươi, bốn mươi chín tiếng không hề nghỉ ngơi, hiện giờ đại công cáo thành, ăn lựu của ngươi, lấy tiên dược luyện đan còn thừa ra làm đan trà thì có làm sao? Nhanh lên, lấy rượu ngon ngươi cất đi, uống trà cả ngày, có ngon đến mấy thì cũng vẫn nhạt miệng lắm!

- Ôi, đều qua lâu như vậy rồi à?

Phương Hành nghe vậy cũng lắp bắp kinh hãi, thầm nghĩ bọn họ luyện đan bốn mươi chín canh giờ, lại uống trà một ngày, thế chẳng phải là mình đã ngủ bốn năm ngày rồi sao? Sau khi cảm thấy giật mình, lại đầy chờ mong, vừa nhìn bộ dạng này của Lộc Tẩu là biết đan đó khẳng định đã luyện xong rồi, thoải mái từ trong túi trữ vật lấy ra một bình rượu ném tới, cười nói:

- Luyện ra đan bỏ đi mà gì đáng để khoe khoang chứ, mau lấy ra đi, luyện luyện không tốt, lựu ăn vào bụng rồi cũng phải nhổ ra đó!

- Lão phu nếu ra tay, há lại có thể không tốt.

Lộc Tẩu cười to, một tay đỡ lấy vò rượu, sau đó thuận tay đưa tới một Tử Kim Hồ Lô, Phương Hành vội vàng mở ra nhìn, lập tức ngửi thấy mùi thơm nức mũi, vội vàng đổ ra tay, không ngờ liền thấy đan như long nhãn, trong tím có vàng, bên trên không ngờ sinh ra từng đạo văn lạc trời sinh, thoạt nhìn rất huyền ảo, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện, tất cả văn lạc cộng lại vừa hay đúng bốn mươi chín dạo, tuy Phương Hành không hiểu ý tứ trong đó, nhưng cũng có thể cảm giác được huyền cơ bên trong đan dược tinh xảo này!

- Không tồi, không tồi!

Phương Hành cực kỳ hài lòng, bỏ đan lại vào trong, đưa một đạo thần niệm vào, liền thấy đan dược loại này tổng cộng có bảy viên, trong lòng lại hưng phấn, không nhịn được nhếch miệng bật cười, hưng phấn nhìn Lộc Tẩu nói:

- Đan này tên là gì?

Lộc Tẩu cũng không nhịn được cười mắng:

- Ngay cả tên của đan cũng không biết mà nói là không tồi à!

Dứt lời tiếp nhận hồ lô, cũng đổ một viên ra tay, nhẹ nhàng thổi một hơi, lập tức thấy được trên đan không ngờ có tinh khí lưu chuyển, ảo tượng nảy sinh, lúc thì hóa thành mây trôi, lúc thì hiển hóa ra từng cây tiên dược, không ngờ còn có núi tiên linh cầm, như thật lại như ảo, thật sự khiến người ta kinh hãi, mà Lộc Tẩu cũng ánh mắt si mê nhìn đan đạo này:

- Đan phương thượng cổ luyện chế đan này tên là Thiên Kim phương, đây là một loại đan phương thượng đẳng nhất, bởi vì cần bảy bảy bốn mươi chín canh giờ mới có thể luyện thành, chỉ ăn một viên, cho dù người đã chết cũng lập tức có sinh cơ, cho nên có tên là Thất Thất Hoàn Hồn đan, có điều dù sao khi lão phu luyện chế lại đổi mấy vị dược liệu trong đó, thủ pháp tương tự, đan phẩm lại bất đồng, nói là đan mới cũng không đủ!

Nói xong lại thở dài:

- Ài, lão phu cũng không ngờ, sinh thời không ngờ còn có cơ hội luyện chế đan dược tốt như vậy, dược liệu luyện chế đan này đã vượt qua phạm trù bảo dược của Thiên Nguyên, được tiên khí tẩm bổ mà sinh, có thể nói là tiên dược chân chính, mà đan phương này lại là một vị tiên nhân thượng cổ truyền lại, lão phu cũng không dám lơ là, cùng Văn lão đệ mỗi một khâu đều làm tới cực hạn, bất kể là đan phẩm hay là dược hiệu đều đạt tới đỉnh phong, cũng không phải là chúng ta khoe khoang, bảy viên đan dược này có thể trực tiếp gọi là tiên đan.

- Tiên đan!

Phương Hành nghe đến đây, hai mắt đã tỏa sáng, ôm chặt lấy hồ lô trong tay.

Mà Lộc Tẩu lúc này, cũng đang cau mày:

- Này này, lão phu cũng muốn đặt tên cho đan này, gọi là.

- Thiên Gia đan đi.

Phương Hành cười hì hì, không đợi Lộc Tẩu nói xong, liền thốt lên.

- Vì sao lại gọi như vậy.

Lộc Tẩu cũng hơi ngẩn ra, từ chối cho ý kiến, nghiêng đầu nhìn về phía Phương Hành.

- Chính là vì ăn đan này vào liền được lão thiên gia che chở, muốn chết cũng không chết được.

Phương Hành cười hì hì, trong lòng lại có dụng ý khác.

- Có thể châm chước chút không.

Lộc Tẩu rõ ràng có chút không đồng ý, vẫn đang cau mày suy nghĩ, nhưng Phương Hành đoạt đoạt lấy viên đan trong tay hắn rồi thả vào hồ lô, đi tới phòng khác, cười nói:

- Ngươi muốn đặt gì thì đặt, còn ta thì cứ gọi nó là Thiên Gia đan!

Lộc Tẩu thấy thế trực tiếp xanh mặt, tức giận bất bình ở sau lưng Phương Hành mà mắng:

- Bất học vô thuật, làm hỏng trân phẩm.

Nhưng Phương Hành không để ý đến hắn, trực tiếp tiến vào trong phòng, Văn tiên sinh cũng vội vàng mở miệng khuyên bảo, cuối cùng ngồi xuống uống rượu.

...

- Đan này quả thật là bất phàm, trước tiên cứ dùng một viên đã.

Phương Hành cũng nóng lòng, vào thạch thất, liền đổ một viên ra, nhìn chằm chằm một lúc, giơ tay lên bỏ vào miệng!

Ầm!

Kim đan vào bụng, một lúc vẫn không có động tĩnh, đang lúc Phương Hành cảm thấy có chút kỳ quái, đột nhiên liền cảm thấy trong cơ thể có một đạo vô minh hỏa bốc lên, hỏa thế mãnh liệt, không ngờ có giống như núi lửa bùng nổ, nháy mắt đã tràn ngập phế phủ, còn không đợi Phương Hành có phản ứng, liền cảm thấy cổ họng ngọt lịm, oa một tiếng phun ra máu đen, rơi xuống đất, làm cháy cả nền đá.

- Hừ, nôn được ra là chứng tỏ đan này hữu hiệu!

Gian ngoài, Lộc Tẩu va Văn tiên sinh nhìn nhau, đồng thời bật cười, tiếp tục uống rượu chơi cờ.

Mà Phương Hành lúc này cúi đầu nhìn, cũng thấy ghê người, không ngờ phát hiện trong máu đen mình phun ra ngưng tụ không ít máu cục, thậm chí còn ẩn chứa âm sát chi khí đáng sợ, theo máu đen đó được phun ra, nhiệt độ cả thạch thất đột nhiên hạ xuống, trong nháy mắt liền thấy trên vách tường có một tầng sương trắng, cực kỳ quỷ dị, mà trong cơ thể mình lại cảm thấy khí cơ thông suốt, không nhịn được hít sâu một hơi, dường như phế phủ có một cái lỗ lớn.

Phương Hành cắn chặt răng, cỗ liệt diễm vẫn đang bốc cháy trong phế phủ của hắn, ầm ầm trùng kích kinh mạch của hắn.

Lại ói ra mấy ngụm máu đen, cảm giác thông suốt trong tạng phủ càng lúc càng rõ ràng, mà căn phòng này đã sinh ra sương trắng dày cộp!

Sau thời gian một chén trà, Phương Hành ngừng lại, mỉm cười, sắc mặt có chút tái nhợt.

Hắn lúc này chỉ cảm thấy nhục thân vô cùng suy yếu, nhưng mắt lại càng lúc càng sáng!

Khí cơ lưu chuyển trong cơ thể lại càng lúc càng thông thuận, giống như một tòa pháp trận tinh vi cực lớn, đang càng vận chuyển càng nhanh.

Hắn nghẹn một lúc, đột nhiên phun ra một ngụm liệt diễm, trong nháy mắt tràn ngập cả tòa thạch thất này, băng sương ngưng kết trên vách đá theo lửa này phun ra, cũng lập tức bị hòa tan, hóa thành từng giọt nước chảy xuống, lại bị hỏa khí hơn phun ra đốt thành hơi nước, cả tòa thạch thất, lập tức trở nên mây khói mù mịt, giống như tiên cảnh.

- Thống khoái quá.

Mà trong thạch thất giống như tiên cảnh này, thanh âm của Phương Hành nặng nề vang lên, đứng dậy đứng dậy, ra khỏi thạch thất, vẻ mặt rất cổ quái, tựa hồ là đang cười, lại dường như là đang thầm nghiến răng:

- Tiếp theo nên làm chút chuyện thống khoái hơn rồi!

Chương 1394: Người xui xẻo nhất

Tính thời gian, Phương Hành cảm thấy những người đó chắc cũng tìm tới rồi, trên thực tế, hiện giờ mình trốn ở chỗ này, liên tục bốn năm ngày cũng không có ai tìm đến, đã khiến hắn cảm thấy có chút cổ quái, cho dù động phủ này có bí ẩn tới mấy, dù sao cũng vẫn ở trong thâm sơn của Long giới, dù sao lúc trước khoảng cách hắn chạy cũng có hạn, nhất định vẫn ở trong vòng vây của đối phương, với tu vi của ngụy tiên, bốn năm ngày thời gian, nếu có ngàn người đến người đến mình, vậy chỉ sợ đã lật tung một lần cả mười vạn dặm rồi, hắn thậm chí hoài nghi những người đó liệu có phải là gặp phiền phức gì cho nên mới chậm chạp không tìm được chỗ mình ẩn thân hay không!

- Các ngươi không tìm thấy ta, vậy để ta di tìm các ngươi.

Phương Hành trầm ngâm, sau đó cười lạnh, đứng lên, quyết định rời khỏi động phủ này!

Trước lúc rời đi, lại dùng nửa canh giờ cung kính đuổi hai vị đại gia vừa lập công lớn đuổi về thức giới, sau đó lại gọi Thái Hư Bảo Bảo ra, thông qua hắn để tìm hiểu về thế cục ở bên ngoài lúc này, nghe thấy hiện giờ bên ngoài không ngờ có hơn mười tốp nhân mã đang tìm mình, thậm chí người cầm đầu của mỗi một tốp nhân mã đều là ngụy tiên không kém gì đám người Lộc Tẩu, hắn trong lòng cũng hơi ngưng trọng, sau đó liền cười lạnh, phấn chấn đề khí, chuẩn bị cho ác chiến, đẩy cửa đi ra.

Ngoài động phủ vẫn đang mưa to, là lúc nửa đêm, trời đất là một mảng đen xì, thỉnh thoảng có sấm chớp đùng đùng, chiếu sáng cả trời đất như ban ngày!

- Không ngờ qua mấy ngày rồi vẫn không tìm được ta, những người này không khỏi quá vô dụng rồi.

Phương Hành nói thầm trong lòng, chắp tay sau lưng, chậm rãi ra khỏi động phủ.

Nhưng cũng đúng vào khoảnh khắc hắn vừa bước ra động phủ, liền đột nhiên nhìn thấy trên không trung phía tây ngoài ba bốn trăm dặm có một đạo yên hoa nở rộ trong bầu trời đêm, lập tức chính là vô số đạo thần quang từ bốn phương tám hướng trong thâm sơn bay vút lên, lao tới vị trí chỗ mình đang đứng, nhìn người nhìn vật, không ngờ không dưới trăm người, loáng thoáng có thể nghe được có người đang hô to:

- Là ở chỗ này.

- Ồ? Vừa ra đã tìm được ta luôn rồi à.

Phương Hành giật mình, sau đó thầm vận chuyển pháp lực, chuẩn bị bay lên trời đánh một trận, nhưng rất nhanh, hắn liền ngơ ngác đứng đờ tại chỗ, phát hiện những người đó không ngờ không phải hướng về phía mình, mà là không hẹn mà cùng lao về phía một vị trí ở phía bắc của mình, mà ở vị trí đó, truyền đến tiếng hô đánh hô giết, tiếng thần thông va chạm, sau đó là một đạo tia chớp xẹt qua chân trời, hắn vừa hay có thể nhìn thấy, ở phương hướng đó đang có mấy người vừa vội vàng truy tung gì đó vừa lớn tiếng gọi người tới.

- Hả?

Phương Hành cảm thấy hứng thú, cả người bay lên, tựa như một u linh xuyên qua rừng rậm.

- Người ở đâu? Có phải tên điên mà Hồng Can tiên tử lệnh chúng ta tìm hay không?

Trên Đỉnh đầu, vô số người xông tới, vội vàng hét lớn.

- Nhìn không rõ lắm, hắn thật sự rất âm hiểm, trốn trong khe núi, giết ba người của chúng ta rồi chạy thoát.

- Đáng giận thật, trong mấy ngày nay đã chết trên dưới một trăm mạng người rồi, lại vẫn không bắt được, tưởng chúng ta là thùng cơm chắc?

Tiếng hét lớn, tiếng mắng chửi, ở trong không trung truyền xuống, cũng có người trực tiếp hạ xuống, tìm kiếm trong núi, chỉ là trời mưa to, không thể nhìn được gì, trên không trung lại sấm chớp đùng đùng, không dám tùy tiện phóng thích thần thức, tìm người trong ngày mưa thế này quả thật là khó khăn đến cực điểm, cho dù bọn họ, cũng chỉ có thể vừa mắng chửi vừa ở trong không trung tế ra dạ minh châu dể chiếu sáng, sau đó mượn ánh sáng mỏng manh của dạ minh châu cùng với ánh sáng của lôi điện trong không trung, lần mò thử thời vận trong núi rừng!

Mà lúc này Phương Hành, lại trực tiếp ngồi xuống, nhìn ngọn núi cụt bên dưới.

Vận may của hắn vẫn chưa kết thúc, chỉ là khi trực tiếp bay lên, liền vô ý đụng phải một người.

Đây chính là người mà những người đó đang đuổi giết.

Hắn nằm phía dưới núi cụt, đã bị thương nặng, xương gãy gân đứt, huyết nhục mơ hồ, y bào trên người rách nát, thoạt nhìn cực kỳ đáng thương, lúc này dường như đã tiếp cận dầu hết đèn tắt, đang nằm bên cạnh suối nước không nhúc nhích, nửa đầu chìm dưới suối nước, trong không trung ngẫu nhiên có một đạo lôi điện bổ qua, thân thể hắn run khẽ một cái, nhưng tiếp theo lại không có phản ứng gì, chỉ còn một dòng sinh cơ, tùy thời đều sẽ đoạn tuyệt, hiện giờ chỉ là hơi thở mong manh, kéo dài hơi tàn!

- Đây là...

Thái Hư Bảo Bảo Ngồi xổm trên vai Phương Hành nhìn thân ảnh đó mấy lần, không nhịn được khiếp sợ lên tiếng.

- Là...

Phương Hành tiếp lời, khóe miệng lộ ra nụ cười cổ quái:

- Là tên gia hỏa xui xẻo.

Dứt lời, hắn liền nhẹ nhàng nhảy xuống, sau đó lật người này dậy.

Mặt hướng lên trên, chỉ thấy ngực hơi phập phồng, ánh mắt đờ đẫn vô thần, trên đầu ngón tay tái nhợt còn dính vết máu, thậm chí trong bụng còn cắm nửa thanh tiên kiếm, đang không ngừng thiêu đốt nhục thân của hắn, hút ra sinh cơ còn lại không nhiều lắm của hắn, khuôn mặt đó trông cũng khá trẻ tuổi, đối với Phương Hành mà nói thì vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, nhìn hắn, trong lòng dâng lên một loại cảm giác vô cùng hoang đường.

Cửu Đầu Trùng.

Hoặc nói là Vũ Cửu Linh đã có tiên mệnh, đã thành tiên, lúc này lại xuất hiện trước mặt Phương Hành!

Đã có người gặp may mắn thì cũng có người gặp xui xẻo, Phương Hành ở trong thế giới đụng phải đại vận, Cửu Đầu Trùng này không nghi ngờ gì nữa vừa hay ngược lại!

Hắn vừa vào Long giới, liền bị đám người Ma Khuê đánh lên, dùng Đại La tiên phù trấn áp, nhốt sống tại chỗ, về sau cũng coi như hắn có bản sự lớn, không ngờ thoát khỏi tiên phù, trốn vào trong thâm sơn, nhưng xem ra, không tìm được linh dược thích hợp để liệu thương, trên người cả vết thương cũ và vết thương mới, lại không có dấu vết được điều trị, có điều hắn ít nhất cũng nên tìm một chỗ để dung thân, đám người Ma Khuê nhân thủ không đủ, lại bị "Đế tử" Phương Hành di dời sự chú ý, cho nên không phái ra nhân thủ để lùng bắt hắn.

Dựa theo lẽ thường, từ từ trốn đi, Cửu Đầu Trùng cũng có thể trị khỏi thương thế rồi bỏ đi.

Nhưng đột nhiên lại có người tới soát núi!

Sau đó, hắn khổ cực tránh né được mấy ngày, liền bị tìm được, lập tức dẫn tới một hồi chém giết, bản lĩnh của hắn không kém, lại trảm sát mấy người, chạy thoát được, nhưng rất nhanh truy binh lại tới, hắn lại giết rồi lại trốn, rồi lại bị người ta tìm được.

Phương Hành cũng không biết trong lúc mình trốn ở trong động phủ ngâm nham thạch nóng chảy ngủ một giấc ngon lành, Cửu Đầu Trùng đã trải qua bao nhiêu trận chém giết, chỉ có thể nói, nhìn những vết thương ghê người trên người hắn, liền có thể thấy được hắn đã trải qua vô số trận đại chiến, dẫn tới sinh cơ của bản thân cũng bất ổn, không thể chữa trị vết thương trên nhục thân, thậm chí có thể nói, nếu không phải hắn vừa có được tiên mệnh đầy đủ, sinh mệnh lực cường đại hơn xa người khác, chắc căn bản không thể chống đỡ được tới lúc này, đã sớm chết toi rồi.

Mà Phương Hành, cũng cuối cùng biết vì sao liên tục bốn năm ngày không có ai tìm được mình.

Rất rõ ràng là quả trứng xui xẻo này đã hấp dẫn rất nhiều sự chú ý thay mình.

Nhìn rồi rồi lại nhìn mình, Phương Hành bỗng nhiên cảm thấy có chút dở khóc dở cười:

- Cái thứ vận khí này quá quan trọng.

- Những người đó sắp đuổi tới đây rồi, giết hắn đi!

Thái Hư Bảo Bảo chú ý tình huống chung quanh, hạ thấp giọng thúc giục Phương Hành.

- Được!

Phương Hành không hề do dự, liền giơ tay, chuẩn bị vỗ xuống đầu Cửu Đầu Trùng.

Không có gì để nói cả, hắn và Cửu Đầu Trùng này là tồn tại giống như túc địch, có thể giết thì tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Vả lại, cừu hận Long tộc Cửu Đầu Trùng và Long tộc cũng quá sâu, mình thân là con rể của Long tộc, thuận tay trừ bỏ đại địch này cũng là không sai, dù sao lúc trước hắn vào Long giới, chuyện thứ nhất nghĩ trong lòng chính là tìm được Cửu Đầu Trùng này thì phải giết chết hắn.

Cửu Đầu Trùng lúc này thậm chí không biết có sát khí hàng lâm, hắn vừa rồi giết chết mấy người cuối cùng, sau khi chạy trốn tới nơi này, rõ ràng đã nỏ mạnh hết đà, còn có thể tìm được vách núi kín đáo này đã là bản lĩnh không nhỏ rồi, nhìn bộ dạng của hắn, chắc là định tới mỏm đá đối diện dòng suối để ẩn thân, ít nhất thì cũng trốn được trận mưa to này, chỉ là cuối cùng vẫn bị trượt ngã vào trong suối, cả người mơ màng, cách cái chết chỉ còn một bước!

Thậm chí có thể nói, một chưởng này của Phương Hành không vỗ xuống, cũng chỉ là để hắn chết sớm chết muộn hơn mấy giây thôi.

Mà Phương Hành, trong lòng cũng không để ý tới chuyện xuống tay với kẻ yếu, hơi ngưng thần, liền muốn một chưởng vỗ xuống!

- Giết ta đi.

Vào khoảnh khắc tay hắn sắp hạ xuống, Cửu Đầu Trùng đang nằm trên mặt đất không nhúc nhích bỗng nhiên môi khẽ động, nói ra một câu rất khẽ, cũng may Phương Hành tu vi thâm hậu, trong mưa to vẫn miễn cưỡng nghe thấy.

Hắn theo bản năng dừng lại, muốn nghe câu tiếp theo.

- Ta chính là. . . Huyết mạch Cửu Đầu Trùng. Tôn quý nhất... Tuyệt đối sẽ không.... Cúi đầu quỳ gối... Trước bất kỳ ai.

Cửu Đầu Trùng rõ ràng đã mất đi ý thức, tựa hồ là hắn theo bản năng cảm giác được nguy hiểm, mới gian nan mở miệng.

Nhưng những lời này lại khiến Phương Hành cảm thấy có chút hứng thú.

- Nhưng nếu ta bắt ngươi nhất định phải cúi đầu quỳ gối mới được thì sao.

Phương Hành hạ thấp giọng, lặng lẽ hỏi, cũng dùng thần niệm đánh vào trong thức hải của Cửu Đầu Trùng, sợ hắn không nghe thấy.

- Giết. . . Giết. . . Đều đáng chết!

Trong thanh âm của Cửu Đầu Trùng dường như có lửa giận vô tận, bàn tay khẽ động, giống như muốn nâng lên, rồi lại hạ xuống.

- Ta. . . Ta vốn nên giết sạch các ngươi, nhưng ta. . . Đã không còn khí lực...

Một dòng khí tức cuối cùng của hắn đang chậm rãi trôi đi, thanh âm nhỏ tới không thể nghe thấy.

Không cần Phương Hành hạ xuống một chưởng này, hắn cũng đã sắp vẫn lạc.

Nhưng Phương Hành lúc này đột nhiên thay đổi chủ ý, tay lại hạ xuống, trong kẽ ngón tay có thêm một viên linh đan!

Thiên Gia đan!

Hắn nhét một viên Thiên Gia đan vào miệng Cửu Đầu Trùng, giúp hắn luyện hóa.

Sau lưng có một đạo lôi điện xẹt qua, khiến cho thiên địa sáng như tuyết, lúc này, hắn cúi đầu nhìn vào mặt Cửu Đầu Trùng.

- Vậy ta sẽ cho ngươi chút khí lực. . .

Chương 1395: Ngươi đang tìm ta?

Xách theo Cửu Đầu Trùng, Phương Hành đặt hắn vào trong động phủ mà mình trốn tránh bốn năm ngày, cửa động phủ được che kín.

Sau đó hắn phi thân nhảy lên, giống như một con chim to, hạ xuống một vách núi cách nơi này hơn trăm dặm, hái lá cây xuống che mưa, lấy ra một bầu rượu, vừa uống vừa lẳng lặng đợi gì đó. Hắn trong lòng tính toán kỹ rồi, tuy Cửu Đầu Trùng đã dầu hết đèn tắt, nhưng do thương thế quá nặng, sau khi ăn Thiên Gia đan của mình, chỉ sợ lập tức sẽ có dược tính mãnh liệt phát tác, khiến hắn trong khoảng thời gian ngắn áp chế thương thế, trở nên sinh long hoạt hổ, nhưng về sau, chắc sẽ gây tổn hại rất lớn đối với thân thể, dù sao hắn cũng khác với mình, mình là ám thương ngàn năm, hắn lại thân thể cực kỳ suy yếu.

Có tổn hại đối với thân thể thì kệ, Phương Hành lại không đau lòng cho Cửu Đầu Trùng!

Hiện giờ hắn là đang đợi khoảnh khắc Cửu Đầu Trùng bộc phát ra.

Truy binh này đại khái sẽ mất một canh giờ để tìm được động phủ đó.

Nếu không phải bị Cửu Đầu Trùng di dời sự chú ý, bọn họ đã sớm tìm được sơn cốc này, dù sao sơn cốc này có kín tới mấy, cũng chỉ yên lặng nằm đó, không thể mọc chân chạy trốn, huống chi, mình hiện giờ còn che cửa động, để lại manh mối?

Hắn lúc này ngồi ngay ngắn trên mỏm múi, tai thính mắt tinh, tuy cách trăm dặm, lại có tiếng mưa rơi khiến lòng người rối loạn, nhưng tập trung lắng nghe, vẫn có thể nghe được thanh âm ngoài ba bốn trăm dặm, rất nhanh liền nhìn thấy, đám người tu hành dùng dạ minh châu để chiếu sáng đang chậm rãi tụ lại, quét qua từng khu vực, cuối cùng không hẹn mà cùng tìm tới vị trí của sơn cốc đó, nhân mã từ bốn phương tám hướng đều không ngừng tụ tới đây, giống như là một tấm lưới to.

- Nơi này có có vết máu, hắn vừa rồi chắc ngã ở đây.

- Mau mau đi tìm, hắn nhất định cách nơi này không xa...

Xa xa, mấy tốp nhân mã đã tìm tới bên dòng suối Cửu Đầu Trùng ngã vào lúc trước, đang cảnh giác nhìn xung quanh.

- Thấy rõ chưa? Rốt cuộc là tên điên mấy vị đại nhân muốn hay là người làm loạn đến từ tổ địa?

- Mặc kệ, cứ bắt được rồi tính.

Trong tiếng ồn ào, bỗng nhiên có người phát hiện sơn cốc chỗ động phủ, mừng rỡ kêu lên:

- Mau, mau nơi này không ngờ có một sơn cốc, bị dãy cổ mộc che kín, không nhìn kỹ thì thật sự là không nhìn ra, chúng ta lúc trước cũng không phát hiện, thằng ôn đó chắc là trốn vào trong sơn cốc này rồi, nói không chừng... Nói không chừng... Hai người bọn họ đều ở đây.

Tiếng người ồn ào, không biết có bao nhiêu người vội vàng lao về phía sơn cốc đó, rất nhanh lại có thanh âm kinh hỉ vang lên:

- Nơi này... Không ngờ có một tòa động phủ, đáng giận, lúc trước chúng ta không ngờ không phát hiện, mau mau, hắn ở đó.

Còn chưa nói hết, đột nhiên một tiếng nổ truyền ra, lúc này Phương Hành có thể trực tiếp dùng mắt thường nhìn thấy, sơn cốc ngoài trăm dặm dâng lên hào quang thần thông vô tận, chiếu rọi cả sơn mạch sang như ban ngày, trong đó xen lẫn vô số chân tay cụt, cùng với một quái vật thân hình khổng lồ, có chín cái đầu lao thẳng lên trời, đám người kia xem như trực tiếp đụng vào họng súng rồi, lúc này Cửu Đầu Trùng dược hiệu tràn đầy, giống như không khống chế được, cả người giống như phát điên.

- Giết giết giết giết giết...

Hắn miệng gầm to, thần thông vô tận, móng sắc hạ xuống, trực tiếp xuyên thủng ngực đạo chủ một phương, xé thành từng mảnh.

Sau đó chín cái đầu ngẩng lên, dữ tợn đáng sợ, nuốt sống một người đang đứng trong không trung.

- Không ngờ... Không ngờ là yêu ma này.

- Mau gọi cứu binh tới đây...

- Hắn sao còn lợi hại các cả lúc trước?

Người xâm nhập vào sơn cốc ngây ngốc, bọn họ trong bốn năm ngày này không nghỉ ngơi một chút nào, chính là bởi vì phụng lệnh của Hồng Can tiên tử, tìm kiếm tên điên tội ác tày trời kia, nhưng tìm bốn năm ngày, bóng dáng của tên điên kia thì không thấy, lại tìm yêu ma lai lịch thần bí này. Thế nhưng yêu ma này vô cùng lợi hại, lại như chim sợ cành cong, không hề phân trần lao lên giết không ít người của bọn họ, sau đó tiếp tục bỏ chạy, lại bị tìm được, lại để trốn mất.

Trong bốn năm ngày này, chính chủ thì không tìm được, yêu ma cũng thoát bốn năm lần.

Hiện giờ khó khăn lắm mới đánh cho yêu ma này trọng thương, tự cho là hắn chắc phải chết, ai ngờ lại đụng phải đại vận, không ngờ tìm tới một tòa động phủ ở ngay dưới mí mắt mà mấy lần gặp phải cũng không phát hiện, tưởng là tìm được chính chủ kia, không ngờ vừa tiến vào, bên trong lại là yêu ma đó, hơn nữa yêu ma này không biết dùng bí pháp gì, không ngờ uy thế so với trước đây còn dữ dằn hơn mấy phần.

Trong một mảng rối loạn, bọn họ bất chấp tất cả, ba người liên tục đánh ra thần quang lên không trung, kêu gọi cứu binh.

- Tìm được chính chủ rồi à.

Bốn phương tám hướng đều có nhân mã lao tới, đằng đằng sát khí, vừa bay vừa hét lớn.

Vù vù.

Mà cách đó không xa, có ba đạo thân ảnh cấp tốc bay tới, giống như ba đạo lưu tinh, khí cơ mạnh mẽ, chính là Ma Khuê, Sơn Tôn, Hồng Can bọn họ trải qua bốn năm ngày chờ đợi, rõ ràng là vẻ mặt cũng vô cùng lo lắng, lúc này nghe thấy động tĩnh lớn như vậy, liền cho rằng đã tìm được chính chủ, vội vàng lao tới, trên mặt mỗi người đều tràn đầy sát khí, chỉ là khi chạy tới hư không này, thấy rõ tình hình thì lập tức ai nấy mặt đầy phẫn hận. . .

- Phế vật! Đều là phế vật! Sao lại tìm được yêu ma này?

Hồng Can tiên tử giận dữ, khuôn mặt xinh đẹp cơ hồ là vặn vẹo, nhìn bộ dạng của Cửu Đầu Trùng, cơ hồ hận tới mắt phun ra lửa.

- Tên này rốt cuộc là ai mà liên tiếp phá hỏng đại sự của chúng ta!

Trời đất chứng giám, lời này nếu để Cửu Đầu Trùng nghe thấy, chắc sẽ khóc tới chết.

Những người này cảm thấy sự tồn tại của Cửu Đầu Trùng đã di dời sự chú ý của rất nhiều người, ảnh hưởng tới đại sự của bọn họ.

Nhưng đối với Cửu Đầu Trùng mà nói, ta đâu có muốn dẫn tới sự chú ý của các ngươi!

Ma Khuê cũng nói:

- Việc đã đến nước này, không cần nhiều lời, ta luôn cảm thấy thằng ôn này lai lịch kỳ quái, trên người lại có tiên mệnh, không bằng thừa dịp này bắt hắn trước rồi tính, nói không chừng mấy ngày nay không tể tìm được tên đế tử giả kia cũng là có liên quan tới hắn!

- Không sai, cứ để thằng ôn này ở đây cũng rất phiền lòng!

Sơn Tôn không nhịn được cũng đáp ứng, mấy ngày nay, thật sự bị Cửu Đầu Trùng khiến cho có chút phiền lòng.

Trước đây bọn họ không phải không nghĩ tới trước tiên giết Cửu Đầu Trùng đã rồi tính, có điều thằng ôn này rất giảo hoạt, đánh đánh trốn trốn, không có cơ hội hạ sát thủ với hắn, hiện giờ nhìn bộ dạng của hắn, giống như đã nổi cơn điên, không ngờ một mình ác đấu với mấy lộ truy binh, cho dù là nhìn thấy ba người bọn họ chạy đến, cũng không hề có ý định muốn chạy trốn, giống như muốn đánh một trận, rõ ràng chính là bởi vì bị người ta bao vây triệt để, liền có lòng liều mạng, so với để hắn chạy thoát, chẳng thà giết hắn trước để tránh xảy ra bất trắc.

- Xuất thủ!

- Yêu ma nhận lấy cái chết!

Tiên tướng Ma Khuê và Sơn Tôn, hai người đồng thời hét lớn, xông ra ngoài.

Một người thân ở trong không trung liền mở ra quyển trục cổ xưa, bên trên dãy núi cao cút, từ dưới đất chui ra.

Một người khác thì tay cầm tiên mâu, hung tợn đâm về phía Cửu Đầu Trùng, cùng lúc đó, một luồng ánh sáng tím bay thẳng lên trên, một thoáng sau, cũng hóa thành một đạo phù triện màu tím cực lớn hàng lâm, mang theo tiên uy đáng sợ, trấn áp một vực!

- Đệ tử các đạo, bày ra đại trận, tru sát yêu ma này!

Truy binh này đã dưới sự dẫn dắt của các tông chủ sơn chủ, đồng thời tế ra pháp bảo phù triện, bao vây Cửu Đầu Trùng.

Bọn họ cũng đã giao chiến không biết bao nhiêu lần với Cửu Đầu Trùng, trong lòng hiểu rằng, đây là một cơ hội tốt để vây giết yêu ma này, mà so sánh với đám người Ma Khuê, bọn họ càng hận yêu ma này hơn, dù sao trong mấy ngày nay mấy lần giao thủ, Thất đạo Cửu sơn đã chết không dưới trăm người trong tay hắn, khó khăn lắm mới có cơ hội này, đương nhiên càng muốn bắt lấy hắn.

Vô số đạo phi kiếm, thần phù, tiên tác, tung hoành đan xen, đều ập về phía Cửu Đầu Trùng!

Mà ở trong không trung, cũng có đám người Sơn Tôn, Ma Khuê thi triển một kích mạnh nhất.

Đối với Cửu Đầu Trùng mà nói, đây quả thực chính là tuyệt địa và tử địa.

Thậm chí có thể nói rằng, thế này chẳng thà bị người ta trảm sát lúc đang kiệt sức, bởi vì như vậy hắn không có lựa chọn nào khác, cũng không có sức phản kháng, nhưng hiện giờ, tự dưng có được dược lực cường đại, có sức đánh một trận, lại bị người ta cường hành trấn áp, thật là uất nghẹn.

- Hạng nô dịch giết ta, ta không cam lòng.

Đối mặt với thần thông thuật pháp vô tận đó, Cửu Đầu Trùng ngửa mặt lên trời, điên cuồng gầm lên, tiếng chấn vạn dặm...

- Láo xược, đáng tru!

Tiếng gầm rú trong tuyệt vọng này khiến cho các truy binh đều rúng động, nhưng không ảnh hưởng được tới đám cao thủ Ma Khuê và Sơn Tôn, bọn họ xuất thủ ngược lại càng nhanh mạnh hơn, ngay cả Hồng Can tiên tử vẫn thờ ơ lạnh nhạt, không có hứng thú với Cửu Đầu Trùng cũng giống như bị tiếng gầm này chọc giận, đột nhiên thân hình nhoáng lên một cái, lao thẳng về phía trước, viên tử châu ở ngực bay ra, bị nàng ta cầm lấy, dung nhập với bàn tay mảnh khảnh, không ngờ hóa thành một quái trảo sắc bén, tóm xuống đầu Cửu Đầu Trùng!

Thấy nàng ta xuất thủ, Ma Khuê và Sơn Tôn đều lách sang bên, để cho nàng ta cơ hội xuống tay này.

- Trước tiên giết ngươi đã rồi tìm đế tử đó sau.

Thiên địa u ám, mưa to như trút, Hồng Can tiên tử mang theo một bụng lửa giận bay tới, tóm xuống đầu Cửu Đầu Trùng.

Thoạt nhìn, Cửu Đầu Trùng đang trong tuyệt cảnh, không còn nửa điểm sinh cơ!

Nhưng cũng đúng vào lúc này, phía sau nàng ta lại bỗng nhiên có một đạo thân ảnh bay vút lên trời!

Cũng lại vào lúc này, trong thiên địa, mưa to đột nhiên dừng lại, trời quang mây tạnh, mặt trăng nhô lên cao, chiếu sáng cả trời đất giống như ban ngày, mà thân ảnh đó, chéo áo tung bay, tay cầm đại đao.

- Ngươi đang tìm ta à?

Chương 1396: Một hung thần, một yêu ma.

- Mưa sao lại ngừng rồi.

Khi Hồng Can tiên tử xuất thủ, đánh tới Cửu Đầu Trùng, mưa to đột nhiên dừng lại, tất cả mọi người có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, thật sự là từ sau khi bọn họ tiến vào Long giới, tận mưa cổ quái này chưa hề dựng lại, thủy chung cứ mưa to không ngừng, trên trời lôi minh cuồn cuộn, cũng khiến người ta kinh hãi, ngay cả ngự không cũng không dám bay quá cao, sợ bị từng đạo lôi điện trên không trung ảnh hưởng, cũng chính bởi vì trận mưa to này đã để lại cho họ ấn tượng quá sâu, bởi vậy bọn họ vừa thấy trời ngừng mưa, hơn nữa là ngừng một cách không hề có dấu hiệu báo trước, trong lòng cũng đều cảm thấy cực kỳ cổ quái, theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn về phía thiên không

Vừa nhìn thấy, trong lòng ai nấy đều đột nhiên trầm xuống!

Trong không trung, mây đen áp đỉnh nặng nề đó không ngờ đã tan ra, trăng sáng sao thư, bầu trời đêm sáng rực, mà ở phía trước vầng trăng, không ngờ có một đạo thân ảnh đang đứng ngạo nghễ, tay cầm đại đao, thanh âm nặng nề, âm u truyền xuống, khiến mỗi người đều giật mình.

Người đó là ai?

Khi mọi người nhìn thấy đạo thân ảnh đó, đều ngây ra.

Long giới trừ bọn họ cùng với yêu ma này, nên không có người nào khác mới đúng chứ!

Có điều rất nhanh, bọn họ có phản ứng, nghĩ tới một người.

- ... Là người mà Hồng Can tiên tử lệnh chúng ta cho lệnh chúng ta tìm!

Có người vẻ mặt khiếp sợ thốt lên.

Bọn họ khổ sở ngâm trong mưa to ở Long giới này mấy ngày, là vì cái gì, không phải là để tìm người kia sao? Trước mắt yêu ma này vô tình đụng vào họng súng, chỉ là bởi vì tên gia hỏa đó trốn quá kỹ, mấy ngày như vậy, cũng khiến bọn họ rất nhanh đã quên mất cả chính chủ, hiện giờ thình lình nhìn thấy, không ngờ đều không nhớ ra là hắn.

- Cuồng đồ lớn mật, ngươi.

Ma Khuê và Sơn Tôn cũng đã có phản ứng, trong lòng mừng như điên, gầm lên.

Nhưng không chờ bọn họ nói ra gì đó, thân ảnh trước trăng đó đã động.

Trên thực tế, cũng ngay khi tất cả mọi người nhìn thấy đạo thân ảnh đó, đồng thời vừa ý thức được hắn là ai, hắn đã động!

Vù một tiếng, đạo thân ảnh đó đột nhiên lao xuống, đại đao trong tay mang theo hai đạo đao mang âm dương.

- Ngươi cuối cùng cũng xuất hiện.

Hồng Can tiên tử vào khoảnh khắc nhìn thấy Phương Hành cũng không nhịn được mà lắp bắp kinh hãi, lâp tức trong lòng mừng rỡ, sau đó móng sắc đang tóm về phía Cửu Đầu Trùng, không ngờ lại lật lại tóm về phía Phương Hành, thậm chí lúc này, trong lòng nàng ta vẫn vô cùng vui sướng, có một loại cảm giác tâm nguyện cuối cùng cũng đạt thành.

Chỉ là rất nhanh nàng ta liền trợn tròn mắt, hét lên một tiếng kinh hãi!

Bởi vì đạo thân ảnh đó quá nhanh!

Nhanh đến không thể hình dung, chỉ thấy thân hình lóe lên một cái đã tới trước người Hồng Can!

Mà lúc này, Hồng Can cũng mới chỉ vươn được móng sắc ra, hoàn toàn không kịp thu thồi.

Trong nhất thời, hung khí giống như thực chất ập thẳng vào giữa trán, Hồng Can khiếp sợ tới tâm hoảng ý loạn!

Nhìn thân ảnh đang bay thẳng tới trước người mình, nàng ta giống như nhìn thấy một hung thần!

- Ngươi.

Nàng ta há miệng kêu to, kèm theo lửa giận và oán khí vô tận, chỉ tiếc, đối phương đến quá nhanh, hơn nữa nằm ngoài dự kiến của nàng ta, vào khoảnh khắc nàng ta còn chưa kêu xong một chữ, Quỷ Đầu Đại Đao đã quét qua cổ nàng ta, sau đó thân ảnh hung thần đó lướt qua người nàng ta, đứng trong không trung, chậm rãi thu lại đao, dựng trước ngực.

Câu đó của Hồng Can cũng không nói ra được nữa, cả người giống như là cứng lại, môi mấp máy mấy cái, chưa phát ra được thanh âm nào, một cái đầu đã từ trên cổ rơi xuống, sau đó thân thể ngã theo, phân biệt rơi xuống đất.

- Cũng không chịu nhìn xem mình là cái thá gì, không ngờ cũng dám đến giết ta?

Sau đó người đó không ngờ căn bản không thèm nhìn nàng ta lấy một cái, chỉ có thanh âm lạnh lùng truyền lại.

- Ngươi. . . Ngươi ngươi. . .

Ma Khuê và Sơn Tôn cùng với người của Thất đạo Cửu sơn đang vây Cửu Đầu Trùng trong không trung đều ngây ra.

Một màn đó thật sự quá đáng sợ, giống như là chém đứt cổ họng của chính họ vậy.

Hồng Can tiên tử là tỳ nữ bên cạnh Thanh La tiên tử nhưng lại như là tỷ muội, không ngờ lại cứ vậy bị chém đầu?

Có một cỗ khí lạnh từ đáy lòng họ bốc lên, không nhịn được run rẩy mấy cái.

Cũng có một số nhân vật cấp sơn chủ kiến thức rộng rãi, nhìn thân ảnh cao ngạo đó, lại nhìn đại đao ở trong tay hắn, tự dưng liên tưởng đến một tồn tại, trong lòng giống như là bị người ta bóp mạnh.

- Thương thế... của hắn sao đã đỡ nhiều như vậy rồi.

Ngay cả Sơn Tôn cũng lắp bắp kinh hãi, một lúc sau không nhịn được thốt ra.

Từ trong một đao đó, bọn họ đã nhìn ra lực lượng của Phương Hành quá mạnh mẽ, so sánh với ba bốn ngày trước, không ngờ là cách biệt một trời một vực, giống như là có được linh đan bảo dược gì đó, thương thế đã khôi phục hơn nửa, hủ hóa trên nhục thân lại cơ hồ hoàn toàn mất thết, nhưng trên thực tế trong thời gian mấy ngày nay, truy binh như mây, hắn căn bản không thể có thời gian để tìm kiếm linh đan diệu dược để liệu thương mới đúng chứ.

Có điều, bọn họ cũng không cảm thấy thương thế của Phương Hành đã hoàn toàn khỏi hẳn. Dù sao theo bọn họ, Đế Lưu từng là đế tử, đó chính là tồn tại đã tu hành đến cảnh giới Thái Ất Chính Tiên, nếu thương thế hoàn toàn khỏi hẳn, chẳng phải là giết bọn họ dễ như trở bàn tay sao?

Hiện tại xem ra mới chỉ đỡ một phân thôi, thực lực vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ!

- Nội tình của đế tử quả nhiên không tầm thường.

Ma Khuê cũng thấp giọng nói:

- Lần này, chúng ta gây ra đại họa rồi.

- Là phúc không phải họa, là họa thì tránh không khỏi.

Sơn Tôn cắn răng, nặng nề gầm lên:

- Chuyện đã làm rồi, vậy còn trốn tránh gì nữa, hắn xuất thủ đánh lén, khiến Hồng Can tiên tử bị thương nặng, nhưng hiện tại chúng ta nhân mã đông đúc, hắn lại chưa hoàn toàn khôi phục thực lực, chúng ta vẫn có hy vọng trảm sát hắn.

Nói đến đây, bỗng dưng hét lớn một tiếng, mở ra toàn bộ quyển trục, để lộ từng tòa đại sơn đồ.

- Các đạo hữu của Thất đạo Cửu sơn, người này chính là người Thanh La tiên tử điểm danh muốn giết, tìm hắn bốn năm ngày mà không được, hiện giờ lại chủ động tìm tới trước cửa, có thể một bước lên mây, được Thanh La tiên tử đề cử đi tham gia Chư Thiên Thăng Tiên hội hay không thì phải xem hiện tại.

Ầm ầm ầm!

Tuy bị một đao bất thình lình của Phương Hành chấn nhiếp, nhưng hiện giờ được Sơn Tôn nhắc nhở, những người của Thất đạo Cửu sơn lập tức lại trở nên kích động, ai mà chẳng vì mình, dù sao trước đây mồi nhử Hồng Can tiên tử tung ra cũng rất khiến người ta tâm động, hơn nữa bọn họ nhân thủ đông đúc, gan cũng to hơn, trong nhất thời không biết bao nhiêu người lại nổi sát tâm.

- Cuồng đồ lớn mật, giả mạo đế tử, không thể không thể tha.

Sơn Tôn là người đầu tiên gầm lên, cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết lên sơn đồ, lập tức biến ảo ra sơn ảnh vô tận, ầm ầm va về phía Phương Hành, cùng lúc đó, Ma Khuê cũng hạ quyết tâm, không nói gì, liền vù một tiếng xông tới không trung phía trước, tiên mâu trong tay rung lên, không ngờ huyễn hóa ra thương ảnh vô tận, bao phủ Phương Hành, Đại La tiên phù vốn đang trấn áp Cửu Đầu Trùng lại tử quang đại thịnh, từng đạo quang hoa lưu chuyển, không ngờ trấn áp về phía Phương Hành, chính là xuất thủ toàn lực!

- Cho dù ngươi là đế tử thật, hiện giờ cũng phải biến thành giả.

Sâu trong đáy mắt Ma Khuê lộ ra một tia âm ngoan, hiển nhiên đã vứt bỏ tất cả băn khoăn.

- Thật hay giả, có còn quan trọng không?

Mà Phương Hành lúc này, hoặc nói là Đế Lưu trong mắt Ma Khuê không ngờ cũng lộ ra một tia cười lạnh, ánh mắt khinh miệt.

- Dù sao... Bất kể là ai thì các ngươi cũng không thể trêu vào!

- Vù vù!

Vào nháy mắt này, tiên mâu Ma Khuê đã đến, mâu ảnh như mưa, đâm về phía Phương

Hành.

Cùng lúc đó, nhân mã của Thất đạo Cửu sơn cũng lấy hết dũng khí, tế pháp bảo đánh tới.

Nhưng Phương Hành vào khoảnh khắc này đột nhiên cũng động.

Đối mặt với tiên mâu cùng với đại sơn trùng trùng Sơn Tôn đẩy đến, hắn đột nhiên bước chéo một bước, sau đó thân ảnh liền đột nhiên trở nên như ảo như mộng, biến ảo khó đoán, không ngờ trực tiếp đi xuyên qua giữa tiên mâu của Ma Khuê, đại sơn đang nối gót đổ tới không ngờ không đánh được vào người hắn, thân hình hắn giống như là khói nhẹ, tránh khỏi tiên mâu, tránh thoát đại sơn, biến hóa khôn lường, lại đường đường chính chính lao thẳng tới, đợi cho Ma Khuê có phản ứng thì hắn không ngờ đã đến phía sau mình!

Thái Thượng Tiêu Dao kinh!

Nhục thân của Đế Lưu Trước đây hủ hóa hơn nửa, hành động bất tiện, căn bản không thi triển ra được thân pháp huyền diệu như vậy!

Mà hiện giờ thi triển ra lại như nước chảy mây trôi, còn mạnh hơn là bản thân Phương Hành tự thi triển.

- Sao có thể như vậy được?

Sơn Tôn sợ tới biến sắc, đối mặt với Phương Hành đang xông tới, vội vàng bay ra xa, không dám tranh phong với hắn.

Nhưng lúc này, đại đao trong tay Phương Hành đã vung lên, hung uy mênh mông cuồn cuộn, hung tợn chém xuống dưới!

- Rầm!

Một đao này không ngờ không phải chém về phía Sơn Tôn, cũng không phải chém về phía Ma Khuê, mà là chém về phía Cửu Đầu Trùng.

Hoặc nói chém về phía cấm chế bên cạnh Cửu Đầu Trùng!

Một đao chém xuống, hai đạo quang mang trắng đen hiện lên, một mặt tời từ phía sau lưng hắn nhô ra, lực lượng đáng sợ càn quét bát phương!

Các đệ tử Thất đạo Cửu sơn đang dùng vô số pháp bảo vây khốn Cửu Đầu Trùng, ra sức áp chế hắn đều bị một đao này chém bay ra ngoài, cũng không biết là chết bao nhiêu người, pháp bảo vỡ nát, thần thông yên diệt, tiếng khóc cha gọi mẹ vang lên, Cửu Đầu Trùng vốn đang tức giận, oán giận vô cùng, không ngờ lúc này ngửa mặt lên trời hét lên điên cuồng, yêu ma chi lực càn quét bốn phương tám hướng, cả người đều lộ nguyên hình, hóa thành một yêu ma có chin cái đầu hình thái dữ tợn hung ác, chín cái đầu đều hú dài, tung cánh quét sang hai bên.

- Giờ thì phiền to rồi.

Ma Khuê và Sơn Tôn thấy một màn này, trong lòng đều giật thót.

Một hung thần, một yêu ma, không ngờ vào lúc này lại liên thủ với nhau?

Chương 1397: Cha ngươi mới là Tiên Đế

Phương Hành và Cửu Đầu Trùng đương nhiên không liên thủ, trên thực tế, thù hận giữa hai người bọn họ đại khái còn sâu hơn nhiều so với những người khác đều.

Chỉ có điều, bọn họ cũng không cần liên thủ, chuyện muốn làm cũng đều giống nhau.

Cửu Đầu Trùng là người xui xẻo nhất Long giới này, liên tục bị người ta tập kích quấy rối, suýt nữa thì bỏ mạng, lần này lại bị người ta trói gô, thiếu chút nữa thì bị đánh chết, đã sớm bức hắn cơ hồ muốn điên cuồng, hiện giờ vừa được tự do, cả người lập tức người phong ma, gào thét lao về phía cửu thiên, mà những người của Thất đạo Cửu sơn vừa vây hắn, cũng đều sợ hãi, nhận ra sự hung hiểm trên người hắn, muốn trốn chạy, chỉ tiếc chín cái đầu đó đều há miệng, lại không biết đã nuốt vào bao nhiêu quỷ xui xẻo không kịp đào tẩu, lại càng không biết hất cho bao nhiêu người rơi xuống đất.

- Giết... Giết bọn họ, không được thả cho tên nào chạy cả.

Ma Khuê và Sơn Tôn cũng sợ hãi, biến hóa của thế cục đã vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ!

Cục diện Vốn là đã nắm chắc, ai ngờ lại biến thành như vậy?

Cơ hồ là cùng lúc, Ma Khuê và Sơn Tôn đồng thời gầm lên, phân ra hai sườn, lao về phía Phương Hành, đồng thời vội vàng truyền âm cho các sơn chủ đạo chủ của Thất đạo Cửu sơn, muốn bọn họ tạm thời cầm chân Cửu Đầu Trùng là được, phân ra nhiều lực lượng hơn để trảm sát Phương Hành.

Bọn họ hiện giờ tự thấy rằng, lực lượng chỉnh thể vẫn đủ để trảm sát Phương Hành, dù sao bất kể là bọn họ hay là nhân số sơn chủ của Thất đạo Cửu sơn, đều là ngụy tiên thực lực không kém, cũng có các pháp bảo hộ thể, "Đế tử" Phương Hành này chưa khôi phục hoàn toàn thực lực, hiện giờ biểu hiện tuy đáng sợ, nhưng vẫn chưa đạt tới trình độ khiến bọn họ không dám nổi sát tâm.

Nếu tất cả mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, cấp tốc trảm sát Phương Hành, chưa chắc đã không thể lật bàn!

Đương nhiên, nghĩ thì hay, chỉ tiếc mọi việc lại chưa chắc được như ý người.

Người của Thất đạo Cửu sơn dù sao cũng bị

Hồng Can dùng danh nghĩa của Thanh La tiên tử gọi tới, bọn họ nghe theo phân phó của Hồng Can tiên tử, nhưng lại thiếu kính ý với Ma Khuê và Sơn Tôn, tuy cũng tôn trọng ý kiến của hai người bọn họ, nhưng lại không vâng theo, mà Phương Hành vừa ra tay, liền chém bay đầu Hồng Can tiên tử, kỳ thật cũng bởi vì đã sớm nhìn ra nha đầu Hồng Can tiên tử đó là chủ tâm cốt của những người muốn giết mình, chém chết nàng ta, áp lực trên người mình ít nhất cũng bớt đi một nửa.

Chính bởi vì những nhân vật cấp sơn chủ của Thất đạo Cửu sơn đã có chút hoảng hốt, ai có tính toán nấy, trong lòng vừa sợ Phương Hành vừa đề phòng Cửu Đầu Trùng, không muốn chống đỡ chính diện, nhưng lại muốn chiếm tiện nghi, thế nên sau khi Ma Khuê và Sơn Tôn truyền ra thần niệm, không ngờ không ai hưởng ứng, ai nấy một bên thì cực lực dẫn đệ tử của mình đào thoát khỏi sự đuổi giết của Cửu Đầu Trùng, một bên thì trốn tới khu vực bên cạnh lược trận, ai nấy trên mặt đều mang theo vẻ khí khái chung một cừu địch, chỉ là tròng mắt không ngừng đảo quanh.

Mà Ma Khuê và Sơn Tôn gầm lên xông tới, lại phát hiện cục diện mọi người đồng loạt ra tay với Phương Hành không xuất hiện, không ngờ chỉ có hai người mình lao về phía trước, những người khác ngược lại đều tránh ra xa, nhất thời trong lòng vừa giận vừa xấu hổ, thu tay thì dĩ nhiên không kịp, chỉ có thể kiên trì lao về phía trước, trong lòng mắng thầm:

- Mẹ nó một chút ý thức phối hợp cũng không có.

- Ha ha, hai người các ngươi không ngờ vẫn chưa hết hy vọng à?

Mà Phương Hành lúc này nhìn hai người bọn họ, bật cười, trong mắt hung quang lấp lánh.

- Vậy sẽ tiễn các ngươi quy thiên!

Ầm!

Hắn cắn răng, đối mặt với sự liên thủ của hai người này, không ngờ không hề trốn tránh lao thẳng tới đón đỡ, Quỷ Đầu Đại Đao trong tay vung lên, sau lưng không ngờ nhô ra một mặt trời sáng rực, sau đó có tiếng hét thảm của vô số oan hồn vang lên, mang theo một cỗ oán khí khiến người ta phải khiếp sợ, hai đạo quang mang trắng đen giống như từ U Minh hung hăng bắn về phía Ma Khuê và Sơn Tôn, dọa cho hai người một người vội vàng vung tiên mâu, một người vội vàng triệu hồi ra mấy đại sơn, đâm về phía đao mang.

Rắc rắc.

Tiếng động khó có thể tưởng tượng nổi vang vọng trong hư không, tiên mâu trong tay Ma Khuê đón đỡ đao mang của Phương Hành, bị chấn cho năm ngón tay run run, tiên mâu trong tay vang không ngừng, người cũng bị chấn cho ngã về phía sau, trong ngực khí huyết cuồn cuộn!

Mà từng tòa đại sơn ở trước người Sơn Tôn, trực tiếp nát vụn, khói bụi mù mịt, đá vụn rơi lả tả xuống đất, giống như sơn băng địa liệt, mà đao mang của Phương Hành sau khi liên tiếp bổ nát ba ngọn núi lớn, không ngờ đã bắn tới trước người hắn, dư thế chưa hết, Sơn Tôn quát to một tiếng, song chưởng vỗ mạnh lên quyển trục, lại bốn năm tòa sơn ảnh bắn ra, chẳng những đẩy đi đạo đao mang đó, thậm chí còn va về phía Phương Hành, sau đó thì thở phào, chuẩn bị lại tấn công.

- Giết lão già ngươi.

Phương Hành quát khẽ, đột nhiên bước chéo lên, thân pháp như tiên, vòng qua mấy tòa đá núi, đao mang lại bắn ra, nhắm thẳng tới Sơn Tôn, không ngờ trong nháy mắt đã bổ tới trước mặt hắn, mà Sơn Tôn đó rõ ràng cũng không ngờ Phương Hành lại nhằm vào mình, nhìn tư thế đó thì giống như không giết mình thì không bỏ qua, một thân mồ hôi lạnh cũng chảy ra, vừa trốn vừa kêu to:

- Ma Khuê cứu ta.

- Hắn. . . Hắn sao giống như là càng lúc càng mạnh vậy?

Lúc này Ma Khuê cũng sợ run, càng cảm thấy được sự đáng sợ của Phương Hành, lúc này thấy hắn lao về phía Sơn Tôn, biết Sơn Tôn nguy rồi, vốn định xông lên phía trước cứu giúp, nhưng vào nháy mắt lao ra lại đột nhiên phanh lại, trong lòng hiện lên một suy nghĩ, không ngờ chẳng buồn để ý tới tiếng gọi của Sơn Tôn mà bấm nhanh một pháp ấn, ánh mắt lạnh lùng, bỗng dưng phun ra một đạo tiên khí, một dòng thần hồn bám vào trên tiên khí này, bắn thẳng về phía Đại La tiên phù ở trong không trung.

Mà Đại La tiên phù được một dòng thần hồn của hắn gia trì, bên trên cũng tử ý đại thịnh, tiên uy vô tận ầm ầm lưu chuyển, trấn áp về phía khu vực Sơn Tôn, này tốc độ lưu chuyển của tiên uy tất nhiên không nhanh bằng tốc độ của Phương Hành, có điều lại liệu trước tiên cơ, từ tình thế này cho thấy, lại có một loại tư thế không trấn áp Phương Hành thì không được, mà Sơn Tôn thấy một màn này, trong lòng không những không vui, ngược lại trở nên giận dữ , ánh mắt phẫn hận nhìn về phía Ma Khuê, giận dữ quát:

- Ngươi dám hại ta.

Cũng không trách hắn lại tức giận như vậy, Ma Khuê lúc này rõ ràng là muốn dùng hắn làm mồi dụ, thời cơ trấn áp Phương Hành.

Mà kết quả Làm như vậy cũng có khả năng là Phương Hành bị tiên phù trấn áp, nhưng cái mạng già này của mình lại cũng không được bảo đảm.

- Ha ha, Sơn Tôn, đừng trách bản tướng, việc này nếu đã làm thì phải làm tới cùng, ta cũng nghĩ rồi, cho dù trảm sát đế tử, thật sự rất hung hiểm, rất dễ dẫn tới mầm tai vạ, nhưng bên trong hung hiểm cũng có tiên cơ, sau khi trảm sát hắn, ta sẽ lấy cái này ra để xin Đế Thích đại nhân cơ hội được tiến cử tới Chư Thiên Thăng Tiên hội, chắc hẳn, hắn cũng sẽ không cự tuyệt ta.

Ma Khuê lúc này mặt lạnh lùng, tâm địa như sắt đá, rõ ràng không chút do dự nào.

Hắn vốn là người không dám hạ sát thủ với Đế Lưu nhất, nhưng sau khi nghe nói tới chuyện Chư Thiên Thăng Tiên hội, thái độ lại thay đổi lớn!

Hắn cảm thấy có thể cược một trận!

Sơn Tôn lúc này cũng giận dữ, cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, rơi xuống quyển trục, thoáng chốc, mấy chục tòa sơn ảnh đồng thời từ trong quyển trục bắn ra, hóa thành từng tòa sơn ảnh bay tới thân ảnh như hung thần đang cầm đao xông tới, đồng thời mình trực tiếp ném quyển trục đó đi, quay đầu bỏ chạy, trong lòng thầm cầu nguyện, mình giống như là trực tiếp phế bỏ một kiện pháp bảo đã theo mình mấy ngàn năm, hy vọng có thể dùng nó để ngăn cản hung thần đó một chút thời gian, hòng có cơ hội chạy thoát thân.

Nhưng rất nhanh, hắn liền tuyệt vọng. . .

Lần này, Phương Hành đang lao về phía mình bị mấy chục tòa đại sơn cản trở, lại không cứng rắn bổ nát, cũng không né tránh, mà là cười lạnh lùng, không ngờ tay áo vung lên, hóa thành to bằng nửa bầu trời, trực tiếp phủ xuống mấy chục tòa đại sơn đó, sau đó hắn liền kinh hãi phát hiện, mấy chục tòa đại sơn không ngờ cứ từng tòa từng tòa chui vào trong tay áo hắn, giống như bị trực tiếp cắn nuốt, ngay cả tiếng vọng cũng không có, cứ như vậy liên tiếp biến mất trong tay áo hắn.

- Đó là thần thông gì, có thể thu mấy chục tòa đại sơn của ta!

Sơn Tôn sợ tới biến sắc, trong lòng run rẩy. . .

Một màn này quả thực rất đáng sợ, cho dù đại năng cảnh giới Thái Ất Chính Tiên cũng không thể lập tức thu lấy mấy chục tòa đại sơn được chứ?

- Lão đầu nhi, ngươi còn gì để nói không.

Mà Phương Hành lúc này vung tay áo thu lấy đại sơn, cũng lao tới gần Sơn Tôn, hung hăng vung đao.

- Ta. . . Ta không có gì để nói, nhưng lão phu không cam lòng. . .

Sơn Tôn sắp rơi vào tuyệt cảnh, đột nhiên phẫn nộ gầm lên, không ngờ không trốn mà nhìn thẳng về phía Phương Hành, điên cuồng hét lớn:

- Đế Lưu, ngươi cũng biết lão phu vì sao phải vì sao phải giết ngươi? Ngươi cho rằng ta thực sự là vì Đế Thích đại nhân sao? Ta muốn giết ngươi, bởi vì ngươi đáng chết, bởi vì ngươi chính là ma đầu không chuyện ác nào không làm, thiên địa không dung, ta là muốn báo thù cho con ta.

Hắn lúc này ngẩng mặt lên, không ngờ lộ ra sự phẫn hận vô tận:

- Ngươi không nhớ lão phu, nhưng ta nhớ ngươi! Một ngàn hai trăm năm trước, chính là ở bờ suối Hồng Mông sơn Bi cốc, chỉ vì con ta nhìn thiếp của ngươi một cái, liền bị ngươi dịch núi đè chết. Vì sao? Con trai của ta thiên tư kinh diễm, tu hành cần cù, còn hơn ngươi ngàn lần vạn lần, dựa vào cái gì mà ngươi dám giết hắn, dựa vào cái gì mà ngươi có thể giết hắn? Trừ cha làm Tiên Đế ra, ngươi có điểm nào hơn được con ta.

Hắn điên cuồng gầm lên, giống như điên cuồng:

- Lão phu muốn báo thù cho con trai, chết cũng phải nguyền rủa ngươi vạn vạn năm. . .

- Cái này...

Hư không hỗn loạn vì sự tức giận của Sơn Tôn mà trở nên yên tĩnh.

Hiển nhiên tất cả mọi người không ngờ phía sau chuyện Sơn Tôn vây giết Đế Lưu còn có duyên cớ này.

Mà nhân mã của Thất đạo Cửu sơn khi nghe thấy hai chữ "Đế Lưu", cũng có số người đột nhiên ôm miệng.

Đối mặt với sự nguyền rủa của Sơn Tôn, tất cả mọi người đều có một loại cảm giác không rét mà run, nhưng hung thần đó lại chỉ giương mắt, thản nhiên ờ một tiếng, sau đó một đao chém ra, xé nhục thân của Sơn Tôn thành từng mảnh.

- Cha ngươi mới là Tiên Đế ý.

Thanh âm rất nhỏ, không mấy ai nghe thấy, mang theo vẻ tức giận bất bình.

Chương 1398: Quỳ xuống cho ta

- Người này quả nhiên là trước sau như một, ý chí sắt đá.

Nhìn thấy toái bị một đao chém nát người, Ma Khuê cũng không nhịn được mà run rẩy, nhất là sau khi nghe thấy Sơn Tôn nói ra duyên cớ vì sao muốn giết Đế Lưu, lại cảm thấy Đế Lưu kia đúng là máu lạnh tới đánh sợ. Đồng thời hắn cũng nhân cơ hội này, hung hăng trút hết thần thông vào trong Đại La tiên phù, hắn biết đây là cơ hội duy nhất của mình, hiện giờ Đế Lưu tuy thực lực chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng bất kể là tốc độ hay là phản ứng, đều đáng sợ dị thường, dưới tình huống bình thường, hắn rất khó dùng Đại La tiên phù để trấn áp, hiện giờ nhân thời cơ Sơn Tôn bị trảm sát, chính là cơ hội duy nhất của hắn.

Ầm!

Sơn Tôn ở dưới đao của Đế Lưu bị chém thành bột mịn, ngay cả thần hồn cũng không thể tránh được, mà Đại La tiên phù đó cũng nhân cơ hội này hàng lâm tới đỉnh đầu Phương Hành, tử ý bên trên cuồn cuộn, tràn ngập hư không, vỗ thẳng tới thiên linh cái của Đế Lưu.

- Trấn áp cho ta!

Ma Khuê gầm lên, thi triển toàn bộ tiên lực.

Lần này khác với lần trước, hắn không lưu thủ, để triệt để trấn áp Đế Lưu, hủy tiên phù này cũng không tiếc!

Cũng đúng lúc này, Phương Hành vừa trảm sát Sơn Tôn, đang xoay người lại, sau đó Đại La tiên phù liền hiện lên trên đỉnh đầu của hắn, tử ý vờn quanh, giống như từng con cự long quấn trên người hắn, khóa cả người cả đao trên không trung, mà đối với bản thân hắn mà nói, càng giống như là trực tiếp bị đóng đinh thần hồn, cả người ngơ ngác ngơ ngẩn, mất đi phản ứng...

- Ha ha, ha ha... Lần này ngươi còn không chết ư?

Ma Khuê thấy một màn này, mừng rỡ phá lên cười.

Có thể thuận lợi mượn một đạo Đại La tiên phù này trấn áp Phương Hành, đối với hắn mà nói thật sự là một chuyện đáng mừng, sau khi thấy đắc thủ lập tức cười ha hả, sau đó phi thân lao ra, tiên mâu trong tay ngưng tụ tiên pháp chi lực mênh mông cuồn cuộn trong thiên địa, không ngờ hóa ra bộ dạng của một con quái giao một sừng, mang theo khí hung khó có thể diễn tả, hung hăng đâm tới ngực Đế Lưu.

Tiên gia gì, đế tử gì, lần này đều phải trở thành đá lót chân để ta một bước lên mây!

Mà mắt thấy tiên mâu đó tới gần, Phương Hành đang bị Đại La tiên phù giam cầm, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Hắn lúc này, chỉ cảm thấy mình thực sự đã bị trấn áp!

Tuy trên đỉnh đầu chỉ là một màu vàng màu vàng bồng bềnh, nhưng hắn lại cảm thấy cả người cả người giống như bị một tòa đại sơn trấn áp, đè chặt lên đầu, không thể nhúc nhích, dường như ngay cả suy nghĩ cũng trở nên gian nan, đó là một loại ý chí đến từ Đại La Kim Tiên, tuy chỉ là một dòng ý chí, nghe thì dập dềnh như mây khói, nhưng khi một dòng ý chí đó đặt lên đầu mình, lại có một loại trọng lượng vô cùng.

Cảm giác đó giống như tay chân nhục thân đều bị trói buộc, không còn lực lượng.

Xem ra nhận thức của mình đối với Đại Tiên giới này vẫn có chút không đủ, bởi vì từng đào thoát dưới Đại La tiên phù này cho nên có chút khinh thị, nhưng hiện giờ mới biết, lúc trước có thể đào thoát là có chút may mắn, chủ yếu là tiên phù chi uy đó không khiến mình khiếp sợ, nhưng hiện giờ tiên phù đó đã hiển lộ ra tiêu chuẩn chân chính, lần này không phải định trói buộc mình, mà là trực tiếp trấn áp!

- Cũng may, con bài chưa lậtcủa ta cũng rất nhiều.

Nhìn Ma Khuê đang nhanh chóng tiếp cận, Phương Hành thầm bật cười.

- Nhận lấy cái chết đi!

Tiên mâu của Ma Khuê đâm tới, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt liền muốn xuyên thủng nhục thân của Phương Hành!

Nhưng ai ngờ, khi mâu này của hắn sắp đâm tới, đột nhiên nhìn thấy dị biến nảy sinh trên người Phương Hành, sau khi bị Đại La tiên phù trấn áp, tay chân nhục thân của hắn, thậm chí là thần thông cũng không thể sử ra, nhưng một đầu lâu khô lâu nho nhỏ dắt bên hông hắn vào lúc này lại không gió mà tự động, bồng bềnh bay lên, cùng lúc đó, không ngờ không ngừng biến to, đồng thời bay đến trên đỉnh đầu Phương Hành, phù văn màu vàng từ trong đầu lâu khô lâu bay, đồng thời còn có tiếng phạm xướng.

Loại phạm xướng này giống như có vô số tăng nhân, trốn ở trong hư không không nhìn thấy chung quanh, đồng thanh tụng kinh!

- Sao có thể... Đó là phật gia.

Ma Khuê kinh hãi, khí thế của mâu này theo bản năng cũng chậm lại.

Một màn sau đó khiến hắn càng kinh hãi hơn.

Theo tiếng phạm xướng vang lên, bên trong đầu lâu khô lâu không ngờ chảy ra từng đạo tơ vàng, không ngờ ở trong hư không này hóa thành một đại phật, mặt mũi hiền lành, ngồi ngay ngắn bất động, giống như từ xưa đã tồn tại trong hư không đó, thiên địa đều bởi vì sự tồn tại của nó mà làm chậm tốc độ chảy của thời gian.

Mà Đại La tiên phù bồng bềnh trên đỉnh đầu Phương Hành, trút hết ra tử khí vô tận, hóa thành núi cao lồng lộng, trấn áp vạn vật, nhưng tòa núi cao đó không ngờ bị tay của phật chậm rãi nâng lên, để lộ ra một khe hở.

- Đó... Đó rốt cuộc là gì, không ngờ có thể làm dao động sự trấn áp của Đại La tiên phù?

Ma Khuê đã sợ tới răng va lập cập, biết sự đáng sợ của một màn này, trong Đại La tiên phù đó chính là có ý chí của Đại La Kim Tiên, mà ý chí đó không ngờ bị đại phật đó đẩy lên, thế chẳng phải là nói, ngọn nguồn của đại phật đó chính là bất kể ý chí hay là lực lượng đều không thua gì tồn tại Đại La Kim Tiên?

Thế gian còn có Phật Đà cỡ này tồn tại sao?

Nếu đúng là tồn tại, vì sao lại có quan hệ với đế tử này?

- Ồ? cũng thú vị đấy.

Ngay cả Phương Hành, cũng có chút kinh ngạc, chậm rãi bước ra!

Vốn hắn đã bị trấn áp, chỉ muốn vận dụng đầu lâu khô lâu đó triệu hoán ra thần cung để bảo vệ bản thân, dù sao đầu lâu khô lâu vốn là tiểu thế giới của hắn, bên trong có phù đồ đại trận, một là có thể hộ thể, chỉ là về sau hắn có thức giới, đầu lâu khô lâu này lại thành tồn tại thứ yếu, bình thường đều chỉ giắt bên hông làm đồ trang sức, hiện giờ lại không ngờ,một ý niệm dâng lên, không ngờ vô tình thôi động phù đồ đại trận bên trong đầu lâu khô lâu, mà đại trận đó lúc này cũng có biểu hiện vượt xa suy đoán của mình, không ngờ có một chút linh tính, chủ động làm dao động ý chí của Đại La Kim Tiên, bên trong thậm chí lờ mờ có một cỗ ý tứ muốn phân cao thấp.

- Sau khi tiến vào tiên giới, rất nhiều thứ đều bắt đầu có biến hóa.

Cho dù là đang trong ác chiến, Phương Hành vẫn không nhịn được nghĩ tới điểm này, có rất nhiều biến hóa đang từ từ xuất hiện!

Sau đó ánh mắt hắn liền hung ác nhìn về phía Ma Khuê, khóe miệng nở nụ cười quái dị:

- Quỷ nghèo mà cũng muốn đấu với ta à?

Đao mang trắng đen hiện lên, giống như tia chớp, trong nháy mắt xé rách hư không, chém về phía Ma Khuê.

- Phập.

Ma Khuê vừa thấy Phương Hành không ngờ có thể giãy ra khỏi sự trấn áp của Đại La tiên phù, cũng sợ tới toát mồ hôi lạnh, vội vàng giơ tiên mâu lên, vận toàn lực chắn trước người, tuy đỡ được hai đạo đao mang đó, nhưng bị lực lượng đáng sợ bám trên đao mang chấn động, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó cả người giống như diều đứt dây bay về phía sau, chỉ có điều hắn dù sao cũng bản lĩnh không tồi, không ngờ không mất đi tất cả chiến lực, sau khi mượn thế ngã ra mấy chục trượng, lập tức lại một tiếng gầm lên:

- Bạch Lệ Tốc Lai.

Theo tiếng hét lớn của hắn, một bóng trắng bay ra, cõng hắn lên người rồi độn đi.

Đó rõ ràng là một con hung hổ màu trắng, chính là tọa kỵ của Ma Khuê, vẫn luôn ẩn núp ở bên cạnh, Ma Khuê này cũng coi như là hạng người tâm quyết ý ngoan, một khi đã quyết định muốn giết Đế Lưu để lấy lòng Đế Thích, liền lập tức hạ sát thủ, mà hiện giờ vừa thấy xuất thủ thất bại, liền lập tức quyết định đào tẩu, tuyệt không do dự, gọi Bạch Hổ ra rồi lập tức cưỡi nó bay đi.

Theo như kế hoạch của hắn, cho dù là Phương Hành cũng không đuổi kịp hắn.

Chỉ là, tính toán này lại bị một đạo thân ảnh khác phá hỏng.

Bạch Hổ vừa muốn chạy trốn, lại đột nhiên bị một con yêu ma cản đường, không ngờ chính là một con cự yêu có chín đầu, trên chín cái đầu dữ tợn, mười tám con mắt đều hung lệ dị thường nhìn chằm chằm Ma Khuê, bức Bạch Hổ phải ngừng lại, cúi đầu gầm lên, chỉ là không dám tới gần yêu ma đó, ngược lại vừa gầm khẽ vừa theo bản năng lui về phía sau. . .

Không ngờ là yêu ma Cửu Đầu Trùng, không biết từ khi nào, hắn thoát khỏi trói buộc, đã giết cho người của Thất đạo Cửu sơn không dám tới gần, lại tìm được chỗ trống, trực tiếp cản trước người hắn.

- Ngươi. . . Ngươi. . . Mau mau tránh ra!

Ma Khuê vừa sợ vừa giận, phẫn uất gầm lên, tìm như chìm vào đáy cốc.

Mà Cửu Đầu Trùng thì lạnh lùng, cả người đầy sát khí nhìn Ma Khuê, trong ánh mắt dường như có vẻ tức giận vô tận.

- Quỳ xuống cho ta!

Thanh âm của hắn nặng nề vang lên, cái đầu ở giữa nhìn chằm chàm vào Ma Khuê.

- Ngươi.

Ma Khuê không ngờ hắn lại nói như vậy, kinh sợ há miệng, nhưng lại không biết phải trả lời thế nào.

Mà Cửu Đầu Trùng thì chậm rãi ép tới, trong thanh âm ẩn chứa vẻ bi phẫn và thống hận không cách nào hình dung, cũng có sự cuồng vọng và kiêu căng khôn kể:

- Ta chính là tộc trưởng của Cửu Linh nhất tộc, tộc nhân Cửu Linh cuối cùng trên thế gian, là người đầu tiên thành tiên của Thiên Nguyên trong vạn năm nay, nên được vạn tộc tôn sùng, thiên cổ lưu danh, mà ngươi. . . là cái thá gì, không ngờ dám bắt ta phải quỳ xuống nói chuyện?

Đối mặt với sự chất vấn của yêu ma này, Ma Khuê thật sự không biết nên nói gì.

Cũng là Phương Hành ở phía sau nghe thấy những lời này, không nhịn được bật cười:

- Thằng ôn này không ngờ thù dai thật.

Chương 1399: Nợ nhân tình

Nhìn thấy Ma Khuê đang sợ tới vỡ mật và Cửu Đầu Trùng giống như là điên cuồng lao vào đánh nhau, Phương Hành cười cười, cũng không để ý tới, lập tức xoay người đi về hướng khác, hắn không cần phải lo lắng, đã không có Đại La tiên phù, bằng vào bản sự của Cửu Đầu Trùng muốn giết Ma Khuê thực sự là không hề khó khăn, mà hắn lúc này cũng lười chẳng muốn liên thủ với Cửu Đầu Trùng đối phó Ma Khuê, lại về tới bên cạnh đầu lâu khô lâu, lại thấy lực lượng của Đại La tiên phù vẫn bị phù đồ đại trận trong đầu lâu khô lâu dẫn dắt, hai đạo lực lượng giao hòa, đã giống như nam châm dính vào với nhau, trông rất huyền bí.

Hắn quan sát một lúc, liền có chút tò mò thu hồi đầu lâu khô lâu, một màn khiến người ta bất ngờ xuất hiện, đầu lâu khô lâu về tới lòng bàn tay, lực lượng của phù đồ đại trận cũng biến mất, mà không có lực lượng này đan vào, Đại La tiên phù đó không ngờ cũng lập tức hóa thành phù triện bình thường, to bằng bàn tay, nhẹ nhàng rơi xuống, bị hắn nắm lấy trong tay, không còn nửa điểm kỳ lại, nhìn kỹ thì thấy phù triện này không phải giấy cũng chẳng phải kim loại, chất liệu thần dị, bên trên khắc một đạo phù văn cổ quái, bên trong dường như ẩn chứa lực lượng rất mạnh.

- Cũng là một kiện bảo bối!

Phương Hành mỉm cười một tiếng, liền để phù triện vào trong đầu lâu khô lâu, sau đó dắt ở bên hông.

Khi hắn làm việc này, chung quanh im lặng, không ngờ không có một ai dám tới quấy rầy.

Thậm chí là Cửu Đầu Trùng đang điên cuồng đánh giết Ma Khuê, cũng không có ai tới quấy rầy hắn, nhân mã của Thất đạo Cửu sơn vốn đang phấn khởi kích động, lúc này giống như là ỉu xìu, ai nấy ngơ ngác nhìn Phương Hành, ánh mắt hoảng hốt.

Trên thực tế lúc Phương Hành trảm sát Sơn Tôn, bọn họ đã cảm thấy vô cùng khủng hoảng!

Tiếng kêu la đầy bi phẫn của Sơn Tôn trước khi chết đã vô tình để lộ chút tin tức, khiến cho một số người trong đó phát hiện thân phận chân chính của Phương Hành, cũng ý thức được mình rốt cuộc đã bị cuốn vào trong đại phiền toái gì, lúc này ai nấy vô cùng hoảng hốt, giống như mất hồn mất vía!

Vốn là bọn họ bị gọi đến, đám người Hồng Can sao dám nói là muốn họ đuổi giết đế tử?

Từ trước tới giờ cũng chỉ nói với bọn họ, ở đây có một tên điên lai lịch không rõ, to gan lớn mật, giả mạo đế tử, tội ác tày trời, cho nên mới gọi họ tới tìm giết cuồng đồ đó, thậm chí cũng không dám nói cuồng đồ đó là giả mạo Đế Lưu, chính là lo lắng bọn họ sau khi biết được sẽ bị dọa tới mức không dám nổi sát tâm, nhưng lại bởi vì một câu trước khi chết của Sơn Tôn, khiến cho mọi người trong lòng đều không còn tin tưởng, bọn họ không ngốc, tất nhiên có thể nhận ra thật giả.

Nếu cuồng đồ này thực sự là một đế tử giả mạo, vậy Sơn Tôn đó vì sao lại nói ra những lời này?

Ở trong lòng bọn họ, kỳ thật đều đã nhận định một số chuyện nào đó là thật.

Lúc này chỉ ngơ ngẩn không đào tẩu, là đang nghĩ xem nên chủ động đến thỉnh tội, có lẽ sẽ được chết chậm một chút...

Có điều bọn họ không có cơ hội, yêu ma chín đầu đó đã xé Ma Khuê cả người lẫn hổ thành từng mảnh, sau khi nuốt sống liền bắt đầu đuổi giết bọn họ, yêu ma này có lẽ là điên rồi, lúc này chỉ biết giết người, không hề lưu thủ, thậm chí cũng không tránh né một số lực lượng phòng ngự và phản kích của một số pháp bảo, chỉ biết lao tới, xé những người từng đuổi giết hắn thành từng mảnh, sau đó thì nuốt sống, những người này bất đắc dĩ, ở lại còn chết nhanh hơn, đành phải bi thiết đào tẩu.

- Tiện nhân Thanh La kia hai chết chúng ta rồi.

Cũng không biết có bao nhiêu người ở trong lòng hiện lên suy nghĩ này.

Mà khi Cửu Đầu Trùng đuổi giết người ta, Phương Hành lại hạ xuống, nhìn một người trên đỉnh núi.

Chuẩn xác mà nói là hai bộ phận của một người!

Một bộ phận là thân thể mặc váy đỏ đang gian nan lần mò tìm đầu mình.

Một một phận khác thì là một cái đầu đang mỏi mòn chờ nhục thân tìm được mình.

Hồng Can tiên tử chưa chết!

Đến cảnh giới này của nàng ta, đầu bị chém xuống cũng không phải thương thế ắt phải chết, trừ phi, Phương Hành chém đầu nàng ta xuống, vận chuyển thần thông, cùng lúc chém chết thần hồn của nàng ta, nếu không với sinh mệnh lực cường đại của nàng ta, sống thêm mười ngày nửa tháng thậm chí là mấy tháng thậm chí là mấy năm cũng không phải là một chuyện khó khăn, chỉ có điều đầu bị chém xuống dù sao cũng ảnh hưởng quá lớn, thương thế cũng rất nặng, thân thể nàng ta dưới tình huống đã không có đầu, liền không còn cảm giác phương hướng, tìm cả nửa ngày mới tìm được.

Trơ mắt nhìn nhục thân cuối cùng cũng lần mò tới, hai tay sắp chạm tới đầu mình, đáy mắt Hồng Can đã đã một tia hi vọng, nhưng đột nhiên có một bóng đen từ trên trời giáng xuống, trực tiếp giẫm lên thân thể nàng ta, khiến vẻ mặt của nàng ta đột nhiên cứng lại, một loại vẻ mặt tuyệt vọng, thống khổ, thậm chí là điên cuồng xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp đó, ánh mắt giống như tro tàn lạnh lùng nhìn Phương Hành, thậm chí lộ ra có chút dữ tợn, dường như muốn bay lên cắn Phương Hành một cái!

- Nhục thân này ngươi không cần đâu!

Phương Hành hơi dùng sức, nhục thân đó liền bị hắn giẫm thành thịt nát, từ cánh tay của nhục thân, có một hạt châu màu tím bay ra, quay tròn trong không trung, bị hắn tóm lấy, cẩn thận xem xét, sau đó ném vào trong khô lâu cung!

- Ngươi... Ngươi đáng chết... Ngươi đáng chết...

Dù là ai, nhìn thấy nhục thân của mình bị giẫm thành thịt nát, đều khó tránh khỏi tâm sinh tuyệt vọng.

Đầu Hồng Can lại bất chấp tất cả, oán hận truyền tới thần niệm, ác độc nguyền rủa Phương Hành.

- Có lẽ ta thật sự đáng chết, nhưng vĩnh viễn không tới lượt ngươi lấy mạng của ta.

Phương Hành xua tay từ chối cho ý kiến, đối với những lời nguyền rủa nhằm vào "Đế Lưu" này, hắn chẳng thấy có chút giác ngộ nào, chỉ thản nhiên nhìn chằm chằm vào mắt Hồng Can rồi nói:

- Giữ lại cho ngươi nửa cái mạng, là để ngươi về truyền lời cho nữ nhân đó, ta cũng gần như đoán được vì sao nàng ta không muốn thấy ta sống sót trở về, chỉ tiếc nàng ta đã sai rồi, khi ta trở về Tam Thập Tam Thiên, nàng ta sẽ gặp phải không chỉ là lửa giận của một Đế Lưu, còn có tồn tại ác hơn.

Hồng Can cho rằng "tồn tại ác hơn" mà hắn nói là chỉ Tiên Vương, không đợi hắn lên tiếng, thần niệm đã giống như độc hỏa âm lãnh truyền ra:

- Ngươi mới là sai! Ngươi cho rằng không muốn ngươi sống sót trở về chỉ có Đế Thích đại nhân và tiểu thư nhà ta sao? Hiện tại Xích Tiêu Tiên Vương đã trở thành Tiên Đế, hiện tại Xích Tiêu thiên cũng không còn là Xích Tiêu thiên trước kia, trong một ngàn năm này tất cả đều đã thay đổi, ngươi cho rằng Tiên Đế còn sủng ái ngươi giống như trước đây sao? Ha ha, ngươi quả thực chính là đang si tâm vọng tưởng!

- Trong một ngàn năm này ngươi đã mất đi tất cả.... Tất cả...

- Bất kể là thân phận, địa vị, hay là tu vi của ngươi, thậm chí còn có tình nghĩa của tiểu thư cùng với sự kính sợ của người khác.

- Đế Lưu Một ngàn năm trước đã tiến vào Long giới, hiện giờ cho dù ngươi còn sống, trở về cũng chỉ là một phế vật mà thôi!

Hồng Can rõ ràng là hận Phương Hành tới thấu xương lại thêm bản thân cơ hồ đã tuyệt vọng, câu nào cũng là nguyền rủa, không sợ chọc giận hắn.

- Cút mẹ ngươi đi!

Phương Hành thuận tay vối bùn vỗ vào đầu Hồng Can, khiến cho Hồng Can càng tức giận hơn, rít lên mắng chửi.

Phương Hành cũng không để ý tới nàng ta, trực tiếp dùng thanh âm áp chế tiếng rít của nàng ta, lạnh lùng nói:

- Ngươi cho rằng các ngươi chỉ đắc tội với Đế Lưu thôi à?

Hắn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Trở về nói với Thanh La đó, chớ có chọc ta, nàng ta cũng không chọc được ta đâu!

Dứt lời, một cước đá đầu Hồng Can bay ra ngoài, cũng mặc kệ nàng ta, biết có người của Thất đạo Cửu sơn ở đây, nàng ta sẽ không chết dễ như vậy, sau đó khẳng định cũng sẽ có phương pháp khác để trở lại bên cạnh Thanh La tiên tử, cũng truyền lại lời nói của mình!

- Là ngươi đã cứu ta?

Đang chuẩn bị rời khỏi, đi tìm pháp bảo phá vực tiến vào Tam Thập Tam Thiên, lại nghe sau lưng có người nặng nề lên tiếng.

Quay đầu lại, liền nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Cửu Đầu Trùng trẻ tuổi, lúc này yêu ma vốn đang đuổi giết người của Thất đạo Cửu sơn, cũng không biết có phải thấy Phương Hành muốn đi hay không, không ngờ cường hành kiềm chế sát tâm, đi tới trước mặt hắn, hóa về hình người, tuy trên người pháp bào rách nát, tóc dài tán loạn, thậm chí vẻ điên cuồng vẫn không hề mất đi, nhưng bị hắn cường hành áp chế xuống, trên mặt tuy không có biểu tình gì, nhưng cũng nén đi sát ý, ngược lại lờ mờ lộ ra vài phần nho nhã.

- Không phải, cứu ngươi không phải là ta, là một người khác!

Phương Hành cũng quay đầu lại, vẻ mặt có chút nghiêm túc hồi đáp.

Cửu Đầu Trùng nghe vậy lại hơi ngẩn ra, cho rằng là đế tử này không muốn thừa nhận, nhưng hắn lại sớm nhận định, cũng không cãi lại, nhíu mày trực tiếp hỏi:

- Vì sao lại cứu ta?

Trong ánh mắt Phương Hành lộ ra nét cười, vừa nhìn chằm chằm Cửu Đầu Trùng vừa thản nhiên bật cười:

- Đại khái là vì cứu ngươi cứu ngươi muốn nhìn một chút xem sau khi ngươi còn sống thì Đại Tiên giới này sẽ biến thành hình dạng gì?

Ánh mắt Cửu Đầu Trùng càng thâm trầm hơn, một lúc một lúc mới nói:

- Ngươi cũng là người của Đại Tiên giới.

Phương Hành từ chối cho ý kiến, cười nói:

- Tiếp tục làm chuyện ngươi muốn làm đi, không cần phải nể mặt ta.

Cửu Đầu Trùng hơi ngẩn ra, dường như ngộ ra gì đó, ánh mắt ngưng trọng hơn mấy phần, một lúc sau, không ngờ nghiêm túc gật đầu.

- Bất luận là ai đã cứu ta, Vũ mỗ luôn nợ hắn một cái nhân tình, sẽ trả lại.

Dường như là hơi do dự, sau đó bàn tay khẽ nhúc nhích, một chiếc lông chim màu đen bay về phía Phương Hành, hiển nhiên là linh vũ trên bổn tướng của hắn, mà sắc mặt hắn cũng nghiêm túc hiếm có, nói:

- Đưa tín vật này cho hắn, tương lai đến Tam Thập Tam Thiên, nếu có chỗ nào cần ta giúp, có thể cầm nó tới tìm ta, Vũ mỗ chưa bao giờ nợ người khác, hắn đã cứu tính mạng của ta hai lần, ta sẽ trả lai hắn ba lần nhân tình!

Dứt lời, thân hình khẽ động, bay về phía xa, lập tức không thấy đâu.

Cũng là Phương Hành, cầm sợ lông đen đứng đờ tại chỗ, vẻ mặt cổ quái:

- Tên này có biết mình đang nợ nhân tình của ai không?

Chương 1400: Tranh chấp ý chí giới vực

Nhìn Cửu Đầu Trùng rời khỏi, Phương Hành vốn muốn xuất thủ lại nhịn xuống, bỗng nhiên cảm thấy quả thật là rất muốn để yêu ma này sống sót, xem sẽ có kết quả gì, thế là liền cười cười, xoay người bỏ đi, hắn lúc này đã không còn lo lắng, chuẩn bị tới Tam Thập Tam Thiên xem thử, trước lúc xuất phát, lại tới nơi đóng quân của đám tiên binh tiên tướng Ma Khuê, lại tìm được chỗ của tiên phàm chi lộ đó, nơi này có một truyền tống đại trận, bên trên giam cầm môn hộ của Thái Hư Tiên Vương truyền thừa địa, hắn vung chưởng hủy đi truyền tống đại trận đó, môn hộ mất đi giam cầm liền quay về trong tiên phàm chi lộ, sau đó xóa đi vết tích, giống như chưa từng xuất hiện.

Làm xong muốn việc này, Phương Hành liền lại chạy tới vị trí hành cung, ở đây vẫn có hai gã tiên binh đang gác, Phương Hành thuận tay tóm lại, tra khảo phương pháp rời khỏi Long tộc cổ giới này, lại ép họ dẫn đường, đi tới một tòa núi cao ở phía nam, ở đây, đã có biển mây, cũng không biết từ xa vươn về nơi nào, chỉ là nhìn một cái, thấy nối thẳng tới chân trời, không nhìn thấy điểm cuối của biển mây, Phương Hành trong lòng minh bạch, đây là chỗ giới vực mà các tiên binh này nói, liền lấy lấy ngân toa cướp từ chỗ Hồng Can!

Đây là một tiên bảo phi hành hàng đồng, có năng lực phá giới, chính là một trong những pháp bảo kiểu chiêu bài của Thanh La tiên tử, để Hồng Can tiến vào Long tộc cổ giới, mới ban cho nàng ta, hiện giờ tất nhiên bị Phương Hành cướp đoạt, vừa hay lợi dụng nó để rời khỏi giới này!

Phi thân vào ngân toa, Phương Hành lệnh cho hai gã tiên binh đó đi theo, điều khiển ngân toa, phóng tới biển mây.

Ngoài Long tộc cổ giới bố trí phong vực đại trận, ngăn cách trong ngoài, nhưng có thông đạo tương liên với ngoại giới, lợi dụng pháp bảo phá giới thì có thể chống đỡ được lực lượng giới vực lưu lại, rời khỏi giới này, sau khi tiến vào ngân toa liền chỉ thấy ngân toa đó càng đi càng nhanh, lúc nào cũng gia tốc, vượt qua biển mây, tốc độ đó thậm chí đã vượt quá cực hạn mà nhục thân hiện giờ của Phương Hành có thể thừa nhận, dường như đã vượt cả tốc độ ánh sáng, sau đó sau khi lực lượng của ngân toa này đạt tới một loại đỉnh phong, không gian biến đổi!

Cả chiếc ngân toa dường như mang theo

Phương Hành và hai gã tiên binh này trực tiếp chui vào một không gian khác, bốn phía không ngờ là một mảng lưu quang bay múa, giống như ngay cả ngân toa cũng không tồn tại, chỉ còn lại bản thân Phương Hành kinh ngạc nhìn tất cả sự thần dị ở chung quanh, mắt thường có thể thấy được có vô số ảo ảnh tồn tại, có Long tộc đang ác chiến đẫm máu, có đại tu điều khiển pháp bảo, có lôi điện hư không vô hạn, tự xa xa bay tới, xuyên qua thân thể của mình, giống như là xuyên qua giới chất hư vô.

- Đây là cảm giác xuyên qua giới vực à?

Cho dù là Phương Hành lúc này cũng không khỏi cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Đây là một loại cảnh giới siêu việt nhận thức của hắn, khiến hắn cảm thấy mình giống như tiểu hài tử ngây thơ không biết gì.

Rất nhanh, loại cảm giác cấp tốc xuyên hành này đã đạt tới một loại cực hạn, sau đó giống như đột phá chương ngại nào đó, đột nhiên hắn cảm thấy tốc độ của mình từ cực nhanh biến thành cực chậm, thậm chí là đứng yên, mà tất cả ảo cảnh trước mắt cũng biến mất, đập vào mắt rõ ràng là một mảng tinh không mờ mịt, mà phía trước một mảng tinh không mờ mịt này lại là một mảng thế giới to lớn tới khó có thể hình dung, từng mảng thế giới vắt ngang trong tinh không, mang theo một loại ý cảnh thê lương cổ xưa.

Đây là lần đầu tiên Phương Hành giống như dùng góc độ của người xem nhìn thấy một phương thế giới!

Hơn nữa từng thế giới đó không ngờ không phải tồn tại độc lập, mà là liên hệ với nhau, tầng tầng đan xen, giống như quái tháp!

Mỗi một thế giới mang tới cảm giác cho Phương Hành giống như là còn to lớn hơn cả Thiên Nguyên mà hắn từng quan sát, mang theo một loại khí tức nguy nga mà Thiên Nguyên đại lục không có, mắt thường nhìn lại, dường như có từng đợt tử khí nhè nhẹ bốc hơi trên bề mặt thế giới này, có điều khí tức lại bất đồng, có lạnh lẽo âm u có nóng rực nắng chói, khó có thể một lời nói hết, mà khi nhìn, loại cảm giác này ánh vào mi mắt thậm chí khiến cho Phương Hành cảm thấy sâu trong thần hồn của mình có thứ gì đó bị xúc động.

Có điều cũng chỉ trong nháy mắt, không đợi hắn cảm giác được có gì đang xúc động thần hồn của mình, loại cảm giác bất động này lập tức lại bị một loại cực tốc thay thế, cả chiếc ngân toa đều bị từng thế giới hấp dẫn, tốc độ lại trở nên càng lúc càng nhanh, ao thẳng vào mấy tòa thế giới ở cuối cùng, trong nháy mắt trong nháy mắt phá giới mà vào, loại bất động và cực tốc này, thậm chí không phải lực lượng cá nhân có thể khống chế, mà bị một loại lực lượng căn nguyên trong tinh không khống chế tất cả.

- Thái Thượng đạo tử trở về rồi.

Lúc ngân toa của Phương Hành phá vỡ giới bích, tiến vào một phương thế giới nào đó, bỗng nhiên giống như có một loại ý chí trong cõi minh minh không thể phỏng đoán cảnh giới thức tỉnh, ở trong minh minh mở mắt ra, nhìn về phía chiếc ngân toa này, Phương Hành cảm giác được loại tồn tại này, trong lòng khiếp sợ tới cực hạn, dù sao thân phận di đồ mấy đời của Thái Thượng đạo thống này bản thân hắn luôn che giấu, nào ngờ rằng, mình vừa tiến vào Tam Thập Tam Thiên lại ngay lập tức bị phát hiện?

- Là ai? Ai đang nhìn ta?

Hắn khiếp sợ ngẩng đầu, nhìn xung quanh, lại chỉ cảm thấy hư hư miểu miểu, căn bản không phát hiện ra gì.

Nhưng mà lúc trong lòng đang kinh hãi bất định, trong cõi minh minh, không ngờ có một cỗ lực lượng cổ quái khó có thể phát hiện đan xen giữa hư và thực, giống như sống dữ vỗ bờ, ầm ầm đập vào ngân toa, Phương Hành và hai tiên binh trong ngân toa đồng thời kinh hãi, chỉ cảm thấy thân hình chấn động, dưới loại lực lượng đó, căn bản không thể che giấu, càng không thể tránh né, có một loại cảm giác ngay cả nhục thân và thần hồn đều bị xé rách, ngân toa đang che chở bọn họ lại giống như là giấy khô bị xé tan.

- Đây là có chuyện gì?

Phương Hành kinh hãi, cơ hồ hồn bay lên chín tầng trời!

Ngân toa này vốn chính là pháp bảo bảo hộ bọn họ không bị thương khi đột phá giới vực, hơn nữa là loại trọng điểm phòng ngự, cho dù giới vực của Long giới, vừa rồi bọn họ từ trong Long giới xuyên qua, vẫn bình yên vô sự, theo lý thuyết thì đã vượt qua lúc nguy hiểm nhất, nếu tiến vào Tam Thập Tam Thiên chắc sẽ thoải mái hơn mới đúng, nhưng khiến người ta không ngờ là, khi rời khỏi Long giới thì an an ổn ổn, nhưng khi tới Tam Thập Tam Thiên, lại đột nhiên gặp phải phản phệ đáng sợ hiện giờ, ngay cả ngân toa cũng dễ dàng bị xé rách.

- A.

Tiếng kêu thảm thiết của hai tiên binh đó chỉ phát ra được một nửa liền tắt phụt, nhục thân thần hồn đều bị xé thành từng mảnh.

Mà Phương Hành ở trước mặt lực lượng đáng sợ đó cũng chỉ biết ngơ ngẩn, không có sức hoàn thủ.

Có điều cũng đúng vào lúc này, Long tộc cổ giới sau lưng Phương Hành đột nhiên có tiếng rồng ngâm nặng nề vang lên, lập tức có một đạo lực lượng mênh mông cuồn cuộn từ Long giới giới vực xộc ra, đánh thẳng tới giới vực chỗ Phương Hành, hai loại lực lượng trùng kích, không ngờ hình thành một mảng loạn lưu to lớn vô cùng, đan vào nhau, xé rách, hình thành lực lượng hủy diệt cấp thế giới, Phương Hành ở bên trong loại lực lượng hỗn loạn không chịu nổi này, thân bất do kỷ nặng nề ngã xuống, cả người giống như diều giấy.

Ở trước mặt hắn, nhìn thấy từng ngọn núi trong nháy mắt bị khuấy thành bột mịn, nhìn thấy từng mảng rừng rậm bị nhổ cả rễ, nhìn thấy vô số đại tinh va chạm vỡ vụn, cũng mơ hồ nhìn thấy một con thần long đang xé rách một phương thiên không.

Phương Hành ngực khó chịu, yết hầu ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu tươi.

Sau đó hắn liền cảm thấy cả người mình nhẹ như giấy, tung bay lắc lư, rơi xuống vực sâu vô tận.

Giống như bị một bàn tay hung bạo kéo đi kéo lại, Phương Hành thân bất do kỷ, bay loạn chung quanh, giống như một con cá bị quăng quật trong dòng nước xiết, cũng không biết loại cảm giác nước chảy bèo trôi này kéo dài bao lâu, khi nhục thân hắn cuối cùng cũng tiếp xúc với mặt đất kiên cố, trước mắt đã biến thành màu đen, trực tiếp ngất đi.

Phương Hành trong cơ hôn mê không biết mình đã ngã xuống một mảng thâm sơn rừng già, pháp bào trên người đã rách tung toé, loang lổ vết máu, thân hình lại không nhúc nhích, thoạt nhìn giống như là tử thi, qua rất lâu, pháp bào trước ngực hắn mới tỏa ra ánh sáng, mặt kính của Thái Hư Bảo kính bị hắn nhét trong ngực ánh ra bảo quang, Thái Hư Bảo Bảo lấm la lấm lét từ trong gương chui, vẫn còn sợ hãi nhìn thiên không, cả giận quát:

- Trời ạ, không ngờ dẫn động ý chí chi chiến của hai phương.

Cũng không biết nghĩ tới gì đó, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ, không dám nói tiếp, nhìn nhìn xung quanh, thấy không có tồn tại lợi hại nào tìm đến, mới hơi yên tâm, cúi đầu nhìn Phương Hành đang hôn mê bất tỉnh, vẻ mặt vẫn vô cùng quái dị, một lúc sau, mới không nhịn được thở dài một tiếng:

- Sư phó của ta à, ngươi rốt cuộc có lai lịch bao lớn.

Đợi một lúc, dường như muốn đào tẩu, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ ý định này, đặt mông ngồi xuống bên cạnh chờ đợi, nhưng chờ mãi, không ngờ Phương Hành vẫn không tỉnh lại, hắn lại gọi mấy tiếng, thấy vẫn mê man sâu, thầm nghĩ đây là thâm sơn rừng già, cứ mãi như vậy cũng không phải biện pháp, mắt thấy mặt trời sắp ngả về tây, thú hoang cũng sắp rời hang tìm kiếm thức ăn, lại có chút hoảng hốt.

- Hoang sơn dã lĩnh thế này, biết đi về đâu.

Đang vò đầu bứt tai, thúc thủ vô sách thì thấy trên đường nhỏ cách đó không xa có một tiểu cô nương nho nhỏ, mặc váy dài, trong lòng ôm một cây đàn cổ chậm rãi thuận theo đường nhỏ đi tới, Thái Hư Bảo Bảo linh cơ khẽ động, liền đột nhiên nằm trên người Phương Hành, gào khóc:

- Ôi cha ơi cha, cha mau tỉnh lại đi, đang đi đường sao lại bị đàn sói nhìn trúng, vạn nhất ngươi chết ở đây thì ta biết phải làm sao, nhà ai hảo tâm cứu hai cha con nhà ta với.

Chương 1401: Ngươi cho ta ăn cháo,

ta cho ngươi lựu

Khi Phương Hành tỉnh lại, chỉ cảm giác thân thể mình hơi suy yếu, thậm chí cũng không có chút sức lực nào, cố hết sức mới mở mắt ra, liền thấy được một đỉnh điện cũ nát đen nhánh, mấy chỗ ngói vỡ lộ ra bầu trời, trên người đang đắp một cái chăn mỏng cũ nát, sợ hơi dùng sức sẽ rách mất. Hắn mới ngồi xuống, lại phát hiện mình đang nằm tại trong một đại điện tan hoang, nhìn bộ dáng này dường như là một ngôi miếu đổ nát, chính giữa còn có một bức tượng đã hỏng hết một nửa, phủ một lớp bụi dày, ngay cả màu sắc cũng phai gần hết. Mà trong điện, cái nồi trên giá gỗ đang sôi sùng sục, bên cạnh là một cô nương!

Trong nồi có mùi cháo thơm nồng bay ra, làm cho bụng hắn đang trống rỗng càng thêm khó chịu.

Cảm giác đói khát này thật sự khó chịu. Đối với Phương Hành, lúc ăn Thiên Gia Đan ở Long giới đã chữa trị được nội thương, nhưng sau khi vết thương lành cũng chính là lúc thân thể suy yếu nhất, cần được bồi bổ gấp. Chỉ có điều hắn cũng không có thời gian, lại đi ra đánh một trận chiến, sau đó trở về Tam Thập

Tam Thiên này, kết quả lại không ngờ gặp phải chuyện lạ mới bị trọng thương. Đối với hắn, loại vết thương này ngược lại rất nhanh lành, chỉ là vết thương phục hồi lại càng cần được bồi bổ. Bởi vậy giờ này phút này, hắn thật sự đói tới khó chịu nổi!

Người trong tu hành cũng không phải không biết đói, có vài thời điểm, nhu cầu năng lượng của bọn họ còn nhiều hơn người bình thường, nhất là sau khi bị thương, thân thể chính mình sẽ có một cảm giác cần bồi bổ gấp, nhân tiện cũng bổ sung thêm năng lượng, đương nhiên, thật ra dùng cơ thể của bọn họ thì đói là đói, nhưng cho dù có đói, một trăm năm không ăn cơm cũng sẽ không chết được, đói khát chỉ là một loại cảm giác mà thôi!

Có người trong tu hành đã sớm cắt đứt loại cảm giác này, cũng chặt đứt duyên nợ hồng trần, tâm ý như đao, chỉ dùng thổ nạp Linh khí để đền bù thiếu hụt của bản thân, nhưng đối phương đi tới nói lúc nào nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, trừ phi gặp đại phiền toái hoặc là một vài bế quan cần thiết ra, hắn một ngày ba bữa sẽ không ngừng, còn muốn chú ý hơn so với người bình thường...

Cũng chính bởi vậy, từ lúc hắn mở mắt ra, đã vô ý thức nói ra câu đầu tiên:

- Đói bụng, múc chén cháo đến đây!

Một tiếng gọi này lại làm cho tiểu nữ hài đang ngồi ở bên cạnh hũ sành ngẩn người, nghiêng đầu về phía bên này, hai mắt vô thần, sau đó nàng mới phản ứng ra nhưng không nói chuyện, chỉ thả đàn ngọc đang ôm trong lòng xuống, sau đó thò tay lục lọi một lúc lâu mới lấy ở bên cạnh ra một cái chén sứ lớn bị mẻ cùng với một cái muôi gỗ, múc một chén cháo cẩn thận bưng tới...

Không phải cháo gì ngon, chỉ có gạo trộn lẫn với rau dại để nấu, bỏ thêm chút muối ăn, thật sự là chẳng ngon lành gì. Trước kia Phương đại gia cho heo ăn cũng không dùng tới cái này, chỉ có điều trước mắt đang đói bụng, ngửi mùi cháo rõ ràng lại thấy thèm ăn nên húp xì xụp đã uống sạch một chén, thậm chí còn chưa thỏa mãn, ngẩng đầu nhìn tiểu cô nương đã ôm đàn ngồi ở chỗ đó giống như một bức tượng điêu khắc. Hắn liền giơ tay lên:

- Lại thêm một chén nữa!

Tiểu nữ hài liền đặt đàn xuống, sờ lần qua nhận lấy chén, trở về giúp hắn múc cháo.

Mãi đến sau khi ăn một chén này, Phương Hành mới có thời gian suy nghĩ tới chuyện khác. Hắn vừa từ từ uống cháo vừa quan sát tiểu cô nương kia, đã thấy đôi mắt nàng tuyệt đẹp, thật sự thanh tú, chỉ là quần áo cũ nát, thật là bần hàn, giầy rơm trên chân cũng bị thủng một lỗ, lộ ra ngón chân, con mắt sâu thẳm nhưng lại vô thần, đồng tử không có tiêu điểm. Hắn liền hiếu kỳ nói:

- Nàng bị mù à?

Tiểu nữ hài nghe hắn dường như có chút xấu hổ, dè dặt gật đầu, ôm đàn cầ ngồi ở trên ghế nhỏ.

- Chậc chậc, hóa ra còn là một người không nói được...

Phương Hành thấy thế, có chút tiếc hận lắc đầu.

- Ta... Ta không phải không nói được, chỉ là nhìn không thấy mà thôi...

Tiểu nữ hài lại mở miệng, nhẹ nhàng cúi đầu.

- Hắc hắc, ta nhìn nàng chỉ cúi đầu không nói lời nào, còn tưởng rằng nàng là không nói được đấy...

Phương Hành nở nụ cười, quan sát xung quanh nói:

- Đây là chỗ nát nào vậy?

Tiểu nữ hài bị mù cúi đầu, khẽ nói:

- Đây là lãnh địa của Bộ lạc Cự Thạch, bọn họ đồng ý cho ta ở chỗ này!

- Bộ lạc Cự Thạch? Đây hẳn là Tam Thập Tam Thiên à?

Phương Hành thì thào tự nói, suy nghĩ hồi lâu mới có chút tò mò hỏi tiểu nữ hài bị mù kia.

- Tam Thập Tam Thiên?

Tiểu nữ hài bị mù nghe xong, lại có chút không rõ:

- Đó là cái gì?

Phương Hành nghĩ một chút, cười nói:

- Ta đang hỏi nàng nơi đây thuộc về khu vực nào?

Tiểu nữ hài bị mù nghe xong, cúi thấp đầu xuống nói:

- Nơi này là bộ lạc Cự Thạch...

Phương Hành nhất thời có chút bó tay rồi, cười khổ nói:

- Được rồi, không hỏi nàng nữa, vừa mới là nàng đã cứu ta?

Tiểu nữ hài bị mù càng cúi thấp đầu hơn, ôm thật chặt cây đàn trong ngực, nói:

- Ta đi hái rau dại trở về, trên đường gặp phải ngươi cùng con của ngươi, hắn nói các ngươi gặp dã thú, cắn làm ngươi bị thương nhưng không có chỗ dưỡng thương, ta liền... Ta liền đưa ngươi về nhà!

- Con của ta?

Phương Hành ngẩn người rồi sờ ngực, mới phát hiện Thái Hư Huyễn Kính đã mất, vội hỏi:

- Thằng nhóc khốn kiếp kia đâu?

Tiểu nữ hài bị mù cũng ngẩn người:

- Hắn không phải con của ngươi sao?

Phương Hành cũng ngẩn người cười khổ nói:

- Ta sao có thể sinh ra nhi tử không đáng tin cậy được như vậy, thằng nhóc đó đã chạy đi đâu?

Tiểu nữ hài bị mù "A" một tiếng, cũng không hỏi kỹ chỉ khẽ nói:

- Hắn bị Tộc trưởng gọi đi rồi. Bộ lạc Cự Thạch bình thường sẽ không thu nhận người xa lạ không rõ lai lịch. Tộc trưởng nói muốn hỏi hắn về lai lịch của các ngươi nên bảo ta ta ở lại đây chờ ngươi tỉnh lại...

- Như vậy à...

Phương Hành đại thể đã hiểu rõ ra, chén cháo thứ hai cũng uống xong liền đặt chén sang một bên, thoải mái nằm xuống, xoa bụng, cười khổ nói:

- Thật không ngờ lại gặp phải loại việc lạ này, rõ ràng bị nhóc mù lòa như nàng chứa chấp...

Tuy nói cháo ăn không có gì, chỉ có điều trong bụng có chút, người cũng thoải mái hơn. Đã đến cảnh giới này của Phương Hành, thật ra ăn cái gì không quan trọng, chỉ để ý tới khẩu vị, về phần bổ sung năng lượng thì cho dù là ăn gan rồng gan phượng cũng bổ sung không được, chỉ có thổ nạp, ăn đan dược tu luyện mới được, bởi vậy có hai chén cháo này vào trong bụng cũng đã thấy no đủ, lười biếng nằm trên đống cỏ, ngậm sợi rơm suy nghĩ, thần thức quan sát bên trong, xem xét tình trạng hiện nay!

Khi xông vào vực này, hắn bị thương quả thực không nhẹ, chỉ có điều còn không bằng nội thương lúc trước, vết thương hôm nay thoạt nhìn đáng sợ nhưng trên thực tế đều là vết thương bên ngoài, điều dưỡng mười ngày nửa tháng là ổn thôi. Nếu ăn vào Thiên Gia Đan lại càng là chuyện một ngày hai ngày...

- Ở đây có lẽ là Tam Thập Tam Thiên, chỉ là không biết cụ thể là ở thiên nào, lại là ở trên đất nào...

Hắn âm thầm suy nghĩ, một tia thần thức rời khỏi cơ thể để dò xét xung quanh, lại thấy chỗ mình ở hôm nay - bộ lạc Cự Thạch chính là ở trong rừng sâu núi thẳm, xung quanh đều là núi rừng rậm rạp, núi non hiểm trở, trong vòng trăm dặm ước chừng có bốn năm cái bộ lạc nhỏ có Nhân tộc sinh tồn, nơi ở cũng không phải nhà lớn điện cao mà là từng gian nhà tranh, ước chừng trên dưới một trăm gia đình, cửa ra vào có để nông cụ, sau nhà có phơi da thú, rõ ràng là thị tộc nhỏ sinh sống bằng nghề nông và đi săn bắn.

Mà chỗ mình đang ở chính là cái miếu đổ nát ở đầu thôn, cũng không biết bao nhiêu năm không có hương khói rồi.

Hắn lại hữu ý vô ý hỏi tiểu nữ hài bị mù kia vài câu, phát hiện nàng cũng không biết bao nhiêu chuyện, chỉ biết ở đây gọi là bộ lạc Cự Thạch.

Ọc...

Tiểu nữ hài bị mù khẽ trả lời Phương Hành, chợt bụng lại kêu vang, mặt nàng thoáng ửng hồng, dùng tay che bụng, dường như muốn dùng cách này để che giấu âm thanh kia, lại kéo Phương Hành ra khỏi sự trầm tư, nhìn nàng cười nói:

- Đói bụng thì sẽ kêu, cái này không có gì phải xấu hổ cả. Cháu kia ăn không tệ, ta đã ăn no rồi, nàng cứ ăn phần của nàng đi!

- Cháo... đã... Ăn hết sạch rồi...

Tiểu nữ hài bị mù cúi đầu, giọng như tiếng muỗi kêu, dường như có chút xấu hổ.

- Hả? Chỉ có ít như thế thôi sao?

Phương Hành nao nao, khinh thường nói:

- Sao nàng y lười như vậy, nấu thêm một ít là được rồi!

- Đã... không còn gạo nữa!

Tiểu nữ hài bị mù dường như quá xấu hổ, nên không nói nữa, lần mò đứng lên, tới cửa sau của miếu lấy ra một cái giỏ trúc nhỏ đã cũ, bên trong còn có vài cọng rau dại. Nàng sờ lần lấy nước rửa rồi bỏ vào trong hũ sành, lại thêm một bầu nước, xem ra đã chuẩn bị cái ăn xong, nhưng lại khiến Phương Hành nhìn thấy liền sửng sốt, cũng có chút ngại ngùng. Mình chỉ ngửi thấy mùi cháo thơm nên thèm ăn, đơn giản chỉ uống hai chén cháo, cũng không ngờ lại ăn hết phần thức ăn cuối cùng của tiểu nữ hài bị mù này.

- Ngươi không cần ngại, còn có ba ngày nữa thì Tộc trưởng sẽ phát lương thực thôi…

Thấy Phương Hành im lặng, tiểu nữ hài bị mù chu miệng thổi vào bếp lửa, lại an ủi Phương Hành.

- Ta không ngại...

Phương Hành trả lời đương nhiên.

- Nha...

Một lát sau tiểu nữ hài bị mù mới trả lời, mặt lại ửng hồng.

Phương Hành lại có chút tò mò hỏi:

- Nhưng nàng chỉ ăn rau dại có no bụng được không?

- Cũng được!

Tiểu nữ hài bị mù thổi cho lửa cháy bùng lên, sau đó lại lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, chờ nước sôi.

- Đúng rồi, ta còn có nửa quả lựu, cho nàng ăn tạm trước!

Phương Hành kiểm tra trong xương đầu lâu, bên trong có không ít thứ tốt nhưng đồ có thể cho nha đầu kia lại không nhiều, ngược lại Tử Thạch Lưu lấy được ở trong Long giới còn có nửa cái, liền lấy ra ném cho tiểu nữ hài bị mù. Tiểu nữ hài bị mù kia cũng không khách sáo, khẽ cảm ơn Phương Hành, sờ lần tìm được quả lựu, sau đó cẩn thận bóc từng hạt ra và chia làm hai, một phần đưa cho Phương Hành, một phần mình cầm ở trong tay ăn dần, xem ra nàng thật sự xem quả lựu này trở thành quả lựu, hồ đồ không biết có bao nhiêu quý hiếm.

Mà Phương Hành cũng không có cảm thấy có cái gì không ổn. Hắn xem ra cái này là lựu.

Ngươi cho ta hai chén cháo, ta cho ngươi nửa quả lựu, đây là chuyện rất công bằng...

- Lương thực trong bộ lạc vốn không đủ ăn, không thể giữ lại hai người ngoài…

Một nửa quả lựu còn chưa ăn xong, liền chợt nghe được bên ngoài có âm thanh vang lên, lại có một đám người đi tới trước cửa miếu.

Chương 1402: Tiểu muội muội đừng sợ

Trong miếu đổ nát bỗng nhiên tràn vào được mười mấy người mặc da thú, bên ngoài còn có rất nhiều người đang đứng. Trên mặt nhiều người đầy cảnh giác nhìn Phương Hành, Thái Hư Bảo Bảo rất bất đắc dĩ bị người bế trở lại, mà dẫn đầu là một lão già mặc áo vải màu xám, râu tóc đã bạc, trên đầu có có mấy cọng tóc trắng, dáng vẻ ngược lại hiền lành, hai tay nâng lên, ép xuống, khiến cho đám người trong thôn đang bàn tán ầm ĩ chợt im lặng. Lúc này, lão mới quan sát Phương Hành, sau đó quy củ tiến lên đây hành lễ, miệng không còn mấy cái răng mở ra, nhìn về Phương Hành cười nói:

- Vị khách đây đã tỉnh lại rồi sao? Không biết bị thương thế nào?

- Ha ha, coi như không tệ, nhưng không thể động đậy...

Phương Hành cũng cười hì hì nhìn lão Tộc trưởng kia, ôm quyền đáp lễ lại.

Thái Hư Bảo Bảo thấy Phương Hành tỉnh, đã sớm chạy tới, bàn tay nhỏ bé nhéo lên trên người Phương Hành, thấy hắn không có chuyện gì lớn, lúc này mới yên tâm, bĩu môi, nói nhỏ với Phương Hành:

- Bộ lạc nhỏ này là nghèo kiết xác, đời đời kiếp kiếp ở chỗ này, chưa thấy qua sự đời, hiện tại đúng là đầu xuân, cỏ còn chưa mọc, lương thực không đủ ăn, dã thú lại bắt đầu thời kỳ sinh sản nên rất hung dữ, không tiện săn bắt, cho nên nguyên một đám đều đói sợ, sợ chúng ta đoạt thức ăn của bọn họ, phí công ta nói tốn nước miếng suốt hồi lâu!

- Ha ha, dã thú trong rừng hung ác, còn có một yêu quái có chút đạo hạnh, ngay cả bộ lạc chúng ta đi ra ngoài đi săn cũng phải lập thành nhóm mười mấy người cùng đi. Vị khách đây chỉ có một mình còn mang một đứa bé đi lại trong rừng, gặp được nguy hiểm cũng là khó tránh khỏi, chỉ có điều thật may không bị mất mạng, đã coi như là may mắn trong bất hạnh rồi...

Lão già này nói mấy lời khách sáo, lại cười nói:

- Người đến trong tộc là khách, vốn nên nhiệt tình khoản đãi mới phải, chỉ có điều trong thôn nghèo khó không lấy ra được vật gì tốt, chỉ có thể bớt chút lương thực, mong vị khach đây mang theo ăn trên đường...

Nói xong, liền lại để cho phu nhân đằng sau nâng ra một cái khay gỗ, trên đó có để hai cái bánh, một đầu cá ướp muối, giả vờ muốn đưa cho Phương Hành, cũng chỉ là thứ này đã khiến cho rất nhiều nam tử vạm vỡ phía sau tức giận bất bình, dường như có phần không ngỡ, trong bộ lạc của bọn họ, đồ ăn thức uống đều là lương thực chung, lão Tộc trưởng không muốn thu giữ Phương Hành, lại càng không muốn trêu chọc người xa lạ, định dùng hai cái bánh thô cùng một đầu cá ướp muối liền đuổi đi, có thể rất nhiều người cũng đã không nỡ rồi!

Nhìn qua lão già thiếu răng cười lấy lòng, Phương Hành thật sự có chút nghẹn lời, không biết nói tiếp như thế nào.

Hắn tất nhiên không sợ những người này cưỡng ép đuổi người, ngược lại dáng vẻ ấy lại khiến cho hắn đau đầu.

- Đại A Bá, ngươi không thể đuổi bọn họ ra ngoài được, hắn còn chưa khỏe, sẽ bị yêu quái ăn mất...

Ngược lại, tiểu nữ hài bị mù kia nghe xong có chút bối rối, ôm chặt cây đàn và khẽ nói.

- Nha đầu mùa, Đại A Bá nói chuyện làm gì có phần cho nguwoi xem vào, ngươi có tin ta đuổi cả ngươi đi không?

Sau lưng Tộc trưởng, một nữ tử mập mạp hung thần mắng lướn, tiểu nữ hài bị mù không dám cãi lại, ôm đàn cúi đầu.

Có một nam tử khác cũng nói:

- Là bị yêu quái ăn cũng là chuyện của riêng bọn họ, ai bảo bọn họ chỉ có một mình lại dám đi loạn trong rừng. Nhưng bộ lạc chúng ta cũng không dám tùy tiện thu giữ người xa lạ. Trước kia bộ lạc Ngân Mãng không phải là từng thu giữ một phu nhân bị thương, kết quả lại là thiếp thân từ trong thế gia ở Thanh Ngô châu, chọc giận đại lão gia bên trong Thanh Ngô châu, trực tiếp phái một đội Thanh Lang binh cưỡi mây lướt gió đi ra, tiêu diệt cả bộ lạc. Mọi người hẳn còn nhớ rõ chuyện này chứ?

Nhắc tới chuyện này, nhất thời mỗi người đều lộ vẻ kinh hoảng, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành đều không tốt.

Xem bộ dáng kia giống như lo lắng Phương Hành cũng là thiếp thất trong gia đình lớn trốn ra ngoài vậy...

- Cái này... vị khách đây, thực ra không phải tiểu lão nhân không biết cấp bậc lễ nghĩa...

Lão Tộc trưởng trong miệng thiếu răng lại liên tục thở dài, vẻ mặt khó xử.

- Ha ha, ta vốn lo lắng ngươi nhất thời chưa tỉnh lại, mới tạm thời ở lại chỗ nát này, kết quả bọn họ ngược lại lo lắng, mặt mày này thật sự làm cho người ta chán ghét, không bằng làm thịt lão già này, sau đó chúng ta đi?

Vẻ mặt Thái Hư Bảo Bảo cũng khó chịu, nhìn Phương Hành nói:

- Bây giờ ngươi bị thương thế nào?

Phương Hành đã tỉnh lại, hành động tất nhiên không có vấn đề gì. Hắn vừa muốn nói chuyện, lại nghe được nữ tử béo mập kia lộ vẻ chán ghét nhìn tiểu nữ hài bị mù, xem thường nói:

- Nha đầu mù không có chút tác dụng nào, bản thân ăn nhờ ở đậu trong bộ lạc không tính, còn mang người ngoài trở lại, còn nói chuyện giúp người ngoài, thật là một kẻ không có lương tâm. Lúc trước nếu không phải lão Tộc trưởng thấy ngươi đáng thương, không chừng đã chết đói ở chỗ nào rồi. Theo ta thấy, lần này không bằng đuổi cả nàng ra ngoài luôn, bằng không nàng ở lại trong bộ lạc cũng chỉ lãng phí lương thực...

Sau khi trách mắng một hồi, tiểu nữ hài bị mù càng không dám lên tiếng nữa, ôm thật chặt cây cầm và rụt đầu lại.

- Được rồi được rồi, không phải lúc trước ngươi muốn cầm đàn của nàng vào thành bán, nàng không chịu nên ngươi mới nói nàng mỗi ngày sao?

Nam tử bên cạnh thấy tiểu nữ hài bị mù đứng đó với dáng vẻ yếu đuối thì có chút nhìn không được, mắng nữ tử kia.

-Ngươi nói thả rắm đi, lão nương ta nói lấy của nàng bao giờ? Ta không phải là suy nghĩ cho bộ lạc sao? Khẩu phần lương thực của một nha đầu không phải là lương thực à? Chẳng lẽ nàng ăn là phân chứ không phải gạo? Hồ Nhị chốc đầu đừng tưởng ta không biết ngươi nghĩ thế nào, hơn 40 tuổi không được vợ, ngươi muốn tới phát điên rồi. Ta nói cho ngươi biết, đừng trêu chọc lão nương ta, có tin ta gọi mười ca ca ra đánh ngươi không?

Nữ tử béo giận dữ, mắng nam tử mới mở miệng một trận khiến hắn không dám lên tiếng nữa, những người khác cũng dám không dám nói tiếp.

- Im miệng!

Ngược lại, tộc trưởng kia nghe được liền giận dữ, dường như cảm giác mình đường đường là Tộc trưởng cũng nhịn không được nữa, tức giận đến mức gõ quải trượng, trừng mắt quát nữ tử béo:

- Ngươi dẫn mấy nam nhân đi vào đây làm gì? Còn không mau đi ra ngoài cho ta!

- Nam nhân trong bộ lạc các ngươi đều là kẻ vô dụng, nếu đổi lại là mười ca ca của ta, đã sớm đánh bọn họ ra ngoài rồi...

Nữ tử béo kia vẫn có chút kính sợ lão Tộc trưởng, trong miệng nói nhỏ.

- Ha ha, lại để cho khách nhân chê cười rồi...

Lão Tộc trưởng trừng mắt nhìn bà nương kia đã đi ra khỏi miếu đổ nát, mới xoay đầu lại nhìn Phương Hành, cười toe toét.

- Tốt rồi...

Phương Hành trực tiếp thò tay ngăn cản lão Tộc trưởng, cười nói:

- Hiện tại ta bị thương nặng, lão Tộc trưởng cũng không thể thấy chết mà không cứu được chứ?

- Ách...

Lão Tộc trưởng nhất thời ngẩn người, không biết nên nói tiếp như thế nào.

Thái Hư Bảo Bảo cũng khẽ giật mình, có chút khó hiểu nhìn về phía Phương Hành.

Đám nam tử sau lưng lão Tộc trưởng đều lộ ra vẻ tức giận, còn có người lộ vẻ hung ác.

Thật ra những người này có muốn giữ Phương Hành lại, Phương Hành cũng không muốn liên hệ với bọn họ. Chỉ có điều nhìn thấy bọn họ rõ ràng một lòng muốn đuổi mình đi, Phương Hành lại hết lần này tới lần khác không muốn đi, cũng lười nói nhiều với đám người kia, trên mặt khẽ cười, liền sờ vào trong lòng ngực lấy ra ít bột phấn của hạt Tiên kim, ném xuống, cười hì hì mà nói:

- Cũng không biết con của ta nói với ngươi thế nào, thật ra ta là người bán dạo ở cahau bên cạnh đến đây, chuyên môn đến trong các bộ lạc để thu thú tinh cùng da lông tốt nhất, chỉ vì gặp phải thú dữ mới ăn hết người hầu của ta, lúc này mới gặp rủi ro cần tìm một nơi để dưỡng thương, đương nhiên sẽ không nuôi không, dù sao vẫn có một ít thù lao...

- Kim Châu Tử...

Vừa thấy hạt kim sáng lên trong tay của Phương Hành, mắt những nam tử hung ác phía sau lão Tộc trưởng đều sáng lên. Theo Kim Châu Tử được tung lên tung xuống trên bàn tay của Phương Hành, mãi một lúc lâu cũng không rời mắt...

- Cái này... Cái này...

Cho dù là lão Tộc trưởng kia cũng ngẩn người, mãi sau mới nói:

- Con thú kia là yêu quái giỏi đã từng tu hành, chúng ta có lẽ không chiếm được, chỉ có điều vẫn có không ít da lông, chỉ đợi đến khi khách buôn của Thanh Ngô châu đến thu thôi. Nếu quý khách không ghét bỏ...

- Việc buôn bán tốt xấu gì vẫn cần, chỉ là giá cả khác nhau mà thôi!

Phương Hành cười hì hì ngắt lời lão nói.

- Đúng vậy, đúng vậy, chỉ có điều da thú trong bộ lạc chúng ta đều là hàng thượng đẳng...

Lão Tộc trưởng lắp bắp, luôn miệng nói.

- Vậy là tốt rồi, chờ ta dưỡng thương xong sẽ xem!

Phương Hành lười biếng nói, lại sờ lên bụng, cố ý cười nói:

- Có chút đói bụng, phiền lão Tộc trưởng đưa chút thức ăn đến đây!

Dứt lời, một viên Kim Châu Tử liền được bắn tới, rơi trên mặt đất.

Lão Tộc trưởng vội vàng nhặt lên, nhìn cẩn thận, thấy là hàng thật, nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra:

- Ai, ai, được!

- Khách nhân đói bụng rồi sao? Ở này có thức ăn!

Người bưng bánh thô và cá ướp muối muốn đưa lên, lại bị lão Tộc trưởng tát một cái, mắng:

- Thức ăn giống như cho heo này là đồ cho khách ăn sao? Nhanh, nhanh, đi lấy đùi lợn hấp mới săn ngày hôm qua tới, còn có vò rượu ở dưới giường của lão hủ...

Người trong miếu liều cao hứng xông ra ngoài, trong miếng liền trở nên thoáng đãng hơn.

Vấn đề thoạt nhìn khó giải rõ ràng lại được giải quyết như vậy, thật sự làm cho người ta có cảm giác nghẹn lời. Chỉ có điều Thái Hư Bảo Bảo rõ ràng không cân nhắc tới chuyện này, chỉ lộ vẻ cổ quái nhìn Phương Hành nói:

- Ngươi nghĩ như thế nào vậy? Ở lại nơi tồi tệ này làm gì chứ?

Phương Hành cười mỉm:

- Mới đến còn chưa quen thuộc, vừa lúc ở lại đây tìm hiểu rõ phong thổ!

Thái Hư Bảo Bảo nghe xong cũng từ chối cho ý kiến, tùy tiện gật đầu một cái:

- Tùy ngươi vậy, chỉ là hơi ầm ĩ một chút!

- Nhóc mù, ngươi tới đây!

Phương Hành quay đầu nhìn về phía tiểu nữ hài bị mù, vẫy vẫy tay.

Tiểu nữ hài bị mù nghe xong, có chút do dự đứng tại nguyên chỗ. Vào lúc Phương Hành lộ ra tiền tài, những người khác của bộ lạc này nhiệt tình với hắn, nàng giống như có chút bất mãn, nhưng vẫn bị Thái Hư Bảo Bảo qua kéo nàng tới. Mà Phương Hành đã ngồi ngay ngắn, nhìn vào ánh mắt của nàng, chỉ thấy đồng tử tròng trắng mắt tất cả đều bình thường, còn rất đẹp lại vô thần, cũng không biết có vấn đề chỗ nào. Sau khi nhìn một lúc, hắn nhẹ nhàng giơ tay lên, hai ngón tay đặt lên trên mắt của nàng, muốn xem vấn đề ở nơi nào!

Tiểu nữ hài bị mù phát hiện ra điều gì, thân thể khẽ run lên và ngửa đầu ra phía sau.

- Hắc hắc, không cần sợ hãi đâu tiểu muội muội, tuyệt đối không đau đớn...

Phương Hành cười hắc hắc an ủi một câu, chỉ là sau khi tiểu nữ hài bị mù nghe rõ lại càng sợ hơn.

Chương 1403: Thức hải phong ấn

Bây giờ mặc dù đang ở tiên giới lớn, nhưng ở trong bộ lạc thị tộc bình thường nhất này cũng không khác với Thiên Nguyên, cũng không phải người nào cũng có tu vi. Bọn họ cũng chỉ là người bình thường mà thôi. Mà đối với cảnh giới của Phương Hành bây giờ, người bình thường bị mù mắt thực sự không tính là vấn đề lớn gì, chỉ cần có thể tìm được nguyên nhân, đan dược cũng tốt, phù triện cũng được, trực tiếp dùng pháp lực cưỡng ép uốn nắn cũng được, hắn có quá nhiều phương pháp có thể giải quyết. Bởi vậy hiện tại hắn cũng chỉ muốn giúp tiểu nha đầu này chữa khỏi mắt mà thôi. Dựa theo lẽ thường, dùng thần thức đánh vào trong cơ thể của tiểu nha đầu, điều tra rõ ràng nguyên nhân căn bệnh hẳn là một vấn đề rất đơn giản, chỉ có cảm giác nhói đau một chút mà thôi...

- Hả? Kỳ kinh bát mạch nhìn đều bình thường, huyết mạch ở hai mắt cũng không có vấn đề gì...

Sau khi thần thức đánh vào trong mắt của cô gái nhỏ bị mù, Phương Hành lại bối rối, có chút không hiểu nhìn nàng.

Hắn vốn cho rằng có thể dễ dàng phát hiện ra vấn đề, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện mắt của cô gái nhỏ bị mù đều bình thường, nhìn không ra bất kỳ nguyên nhân căn bệnh nào, cái này lại làm cho hắn hơi kinh ngạc, thần thức lại lần nữa chia nhỏ, tiến vào sâu trong huyết mạch của nàng, liền cảm thấy có chút không đúng. Sau khi thần thức của hắn chìm vào thức hải của cô gái nhỏ bị mù này, lập tức phát hiện ra một điểm không đúng...

Thức hải của nàng tối tăm có sương mù dày đặc đang sợ như U Minh.

Phương Hành nhíu chặt lông mày, lại không thả lỏng, thần thức tiếp tục tìm kiếm vào bên trong. Vào lúc này, hắn đã cảm thấy bệnh của cô gái nhỏ bị mù mắt này không đơn giản như vậy, nhưng nếu có thể tìm ra vấn đề, muốn chữa khỏi nàng cũng không phải là vấn đề lớn...

- Đó là cái gì?

Rất nhanh, hắn liền ở sâu bên trong thức hải của manh nữ đã nhận ra có điểm không đúng.

Sâu trong sương mù, hắn thấy được một đạo phong ấn u ám đáng sợ, ẩn sâu trong bóng tối...

- Trong thức hải của người bình thường làm sao lại có giấu phong ấn được?

Phương Hành cũng là thoảng qua giật mình, sau đó liền bình tĩnh lại, thần thức trước cướp, muốn nhìn một chút cái kia phong ấn rốt cuộc.

Thế nhưng ngay khi thần thức của hắn tới gần phong ấn kia, bỗng nhiên trong phong ấn thần bí lại có thần quang lóe lên, ẩn chứa lực lượng kinh người, vô cùng đáng sợ, chém thẳng về phía thần thức của Phương Hành, mênh mông cuồn cuộn, nhanh chóng bất ngờ và vô cùng mạnh mẽ. Ngay cả Phương Hành hôm nay, trong lúc không tập trung cũng bị loại lực lượng này làm cho toàn bộ thần thức bắn ra ngoài.

- Phù!

Hắn mở hai mắt ra, ánh mắt như kiếm nhìn thẳng vào cô gái nhỏ bị mù, sắc mặt tái xanh.

Mà lúc này cô gái nhỏ bị mù cũng kinh ngạc kêu lên một tiếng và té ngã, giống như mới tỉnh mộng, một lúc lâu vẫn không đứng dậy được được.

- Thế nào?

Thái Hư Bảo Bảo phát giác có điểm không

đúng, vội vàng qua hỏi.

- Mắt của nha đầu này có gì đó quái lạ, trong thức hải dường như bị người khác động tay chân!

Phương Hành trầm giọng trả lời, sau đó kéo cô gái nhỏ bị mù lên, nói:

- Ngươi từng tiếp xúc người tu hành sao?

Lúc này cô gái nhỏ bị mù giống như mới từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, nỗi khiếp sợ vẫn còn chưa hết, nghe vậy thì lắc đầu liên tục và không ngừng run rẩy.

- Mắt ngươi làm sao lại mù?

Phương Hành cau mày, lại hỏi một câu.

- Ta... Ta không nhớ rõ...

Cô gái nhỏ bị mù khẽ trả lời, giọng như tiếng muỗi kêu.

Phương Hành lại hỏi vài câu mới phát hiện ra tình hình của cô gái nhỏ bị mù này rất cổ quái, nàng dường như căn bản không có trí nhớ về chuyện trước kia, trí nhớ sớm nhất chính là mình đi loạn trong rừng, không cẩn thận xông vào bộ lạc này, tộc trưởng thấy nàng đáng thương, liền cho phép nàng ở lại trong bộ lạc, ở trong ngôi miếng đổ nát này đã lâu, mỗi tháng bọn họ sẽ cho nàng chút lương thực. Cũng bởi vì cô gái nhỏ bị mù này biết đàn, mỗi khi bộ lạc có các loại nghi lễ như tế tự hoặc là gả cưới, mai táng, có thể bảo nàng tới đàn một bải để cho nghi thức thêm long trọng...

Mà cô gái nhỏ bị mù này cũng không nhớ rõ chuyện trước kia, thậm chí không nhớ rõ tên của mình.

- Người này thật sự là cổ quái...

Phương Hành nhíu mày, cũng có chút không rõ ràng.

Hắn có thể phán đoán cô gái nhỏ bị mù này tất nhiên có chút lai lịch, lại cân nhắc không ra nàng rốt cuộc có lai lịch ra sao.

- Ai, khách nhân, rượu thịt tới rồi...

Hắn đang suy nghĩ lại bị người cắt ngang. Lão tộc trưởng dẫn người đưa rượu thịt tới, lại là nguyên một cái chân heo được hầm đến nát bét, cộng thêm một vò rượu bắp đục ngầu, đầy nhiệt tình đưa tới, mời Phương Hành ngồi xuống ăn uống. Phương Hành đương nhiên cũng không khách sáo, đỡ cô gái nhỏ bị mù ngồi xuống. Lão tộc trưởng liền tự mình ở một bên tiếp khách, bưng bát rượu thô không ngừng mời rượu Phương Hành.

- Quý khách tới bộ lạc Cự Thạch ta, thật sự khiến cho người trong tộc chúng ta được nở mặt nở mày...

- Ha ha ha ha, tộc trưởng khách sáo rồi, nào nào nào, cạn một cái đã...

Phương Hành cười to, ngươi một bát ta một bát cùng lão tộc trưởng uống rất vui vẻ.

- Không biết trước đây khách nhân làm ăn ở nơi nào vậy...

Hắn nhìn ra được, lão tộc trưởng thật ra cũng có chút ý dò xét, chỉ có điều đối với Phương Hành, chút mánh khóe nhỏ đó thực sự không tính là gì cả, dăm ba câu liền có thể che lấp được. Nói đến có chút chỗ không đúng lắm, cũng chỉ là nhìn lão tộc trưởng và dùng thần hồn áp chế, tất nhiên có thể khiến lão không nghi ngờ. Mấy bát rượu qua đi, lòng nghi ngờ của lão đối với Phương Hành đã biến mất, trong lòng nhận định đây chính là thần tài có lai lịch trong sạch nên càng kính trọng Phương Hành hơn. Mà đến lúc này, Phương Hành mới bắt đầu nghe ngóng về chuyện của cô gái nhỏ bị mù!

- Ngươi nói nha đầu này à, đó là lão hán ta có lòng tốt mới giữ nàng lại, lúc ấy cũng không biết thế nào, nàng liền đi tới trong bộ lạc, suýt nữa bị chó của bà nương cắn chết. Lão hán ta thực sự không nhịn được mới giữ nàng lại để dưỡng thương. Lúc đầu ta nghĩ đến, lão hán ta không con trai không con gái, muốn nuôi nàng ở bên người, không ngờ mắt nàng lại mù, nuôi nàng tương lai là nàng chăm sóc ta hay là ta chăm sóc cho nàng chứ?

Lão tộc trưởng uống quá nhiều rượu, ngược lại biết gì nói nấy:

- Không có cách nào, ta đành phải để nàng ở trong miếu đổ nát này, về sau ngược lại phát hiện ra tiểu nha đầu biết đàn, khi tế tự hay trong tộc có người gả cưới cũng cần tới nên mỗi tháng vẫn cung cấp lương thực cho nàng...

Phương Hành nghe cẩn thận, thấy lão tộc trưởng nói ngược lại cùng không khác lời cô gái nhỏ bị mù nói. Hắn suy đoán cô gái nhỏ bị mù hẳn là con của một vị nhạc công nào đó. Loại nhạc công này thật ra không thiếu trên đời, thậm chí có một vài người đặc biệt làm như vậy, thân mang đàn cổ vào Nam ra Bắc, chuyên đánh đàn trong các nghi lễ tế tự, cưới tang cùng một vài nghi lễ lớn khác. Đương nhiên, bọn họ cũng chỉ biết mà thôi, những bộ lạc nghèo khó giống bọn họ khẳng định là mời không nổi nhạc công, cũng chỉ có những thế gia lớn ở trong Thanh Ngô châu mới có thể mời được những người này...

- Nếu mọi chuyện đơn giản như vậy thì tốt!

Phương Hành âm thầm ghi nhớ trong lòng, lại từ chối nói ra ý kiến với lão tộc trưởng.

Từ trong lời nói của lão tộc trưởng, hắn cũng nghe ra được phần lớn những nhạc sĩ kia là người bình thường, nhiều nhất là hiểu chút thuật luyện khí, xem như nửa chân bước vào trong giới tu hành, thế nhưng trong cơ thể của cô gái nhỏ bị mù này có phong ấn, hiển nhiên không phải loại trình độ gà mờ như vậy làm được...

Chỉ có điều uống rượu nói chuyện với lão tộc trưởng say khướt này hồi lâu, ngược lại cũng hiểu được không ít chuyện không hỏi được từ trong miệng của cô gái nhỏ bị mù này, cuối cùng ngoài bộ lạc này có tên gọi là Cự Thạch, hắn còn hỏi thăm ra một vài những chuyện khác, tỉ như khu vực núi này đều là thuộc về lãnh địa của Thanh Ngô châu, thuộc sự quản lý của Thanh Ngô châu, người đứng đầu họ Thanh, có thể nuôi được tiên binh cưỡi mây đạp gió gì đó...

Sau khi trò chuyện thoải mái một lúc, hắn ngược lại nghe lão tộc trưởng nói trong bộ lạc của bọn họ còn có một bản ghi chép do một học lão ẩn cư trong bộ lạc từ mấy trăm năm trước, trên đó ghi chép rất nhiều chuyện có liên quan với thế giới này. Lão hứa ăn cơm xong sẽ về lấy cho Phương Hành xem...

Ngược lại hắn phát hiện ra, người trong bộ lạc này mặc dù là dân chúng thấp cổ bé họng nhưng đều không xa lạ gì đối với yêu quái cùng Tiên gia, hoặc nhiều hoặc ít đều gặp qua. Xét từ trên phương diện ánh mắt thì ngược lại người trong hồng trần ở đây còn mạnh hơn Thiên Nguyên. Chỉ có điều ánh mắt của bọn họ có cao hơn, cũng nhìn không ra nội tình của Phương Hành, đạo lý này cũng rất đơn giản. Trong cánh rừng hoang này yêu quái thật sự lợi hại đều bị tiên binh của Thanh Ngô châu đi vào sâu trong núi, làm cho người bị thương đều là thú hoang bình thường. Phương Hành bị thú hoang bình thường cắn bị thương nên tất nhiên cũng chính là người bình thường...

Phương Hành cũng lười giải thích, hiện tại thế cục không rõ, mọi việc chưa hiểu, hắn tất nhiên sẽ không tùy tiện để lộ tu vi.

Uống qua một bữa rượu, lão tộc trưởng liền hoàn toàn coi Phương Hành thành người của mình, còn đầy nhiệt tình muốn mời Phương Hành đến phòng tốt hơn trong bộ lạc. Chỉ có điều Phương Hành liền cự tuyệt, nói ở trong miếu đổ nát này cùng cô gái nhỏ bị mù làm bạn cũng được, lại cầm hai viên Kim Châu, để lão tộc trưởng đưa thêm chút đồ ăn uống tới.

Lão tộc trưởng tự nhiên cao hứng liền nhận lời. các loại rượu thịt đều hào phóng đưa tới. Dù sao một viên Kim Châu đủ cho cả bộ lạc bọn họ ăn hết nửa năm, nói gì tới bây giờ đã cầm ba viên?

Mà bây giờ có ăn có uống, Phương Hành cũng được yên tĩnh liền an tâm ở lại chỗ này dưỡng thương, chuẩn bị quan sát một lát lại nói sau. Thật ra đây cũng là vì trong lòng hắn còn sợ hãi, đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ lúc vừa tiến vào thiên địa này, đã bị ý chí của thiên địa bài xích, hiện tại hắn có chút bận tâm không biết có phải ý chí thiên địa đang theo dõi mình không. Hắn ẩn thân ở trong bộ lạc này, chính là muốn quan sát một thời gian.

Hắn ở lại mấy ngày như vậy, tất cả người trong bộ lạc đều biết có một người là Phương Hành, đối với người không rõ lai lịch, có khả năng mang đến tai hoạ lại muốn chia sẻ lượng lương thực không nhiều của mình, tất cả bộ lạc tất nhiên hận không thể lập tức đuổi hắn ra ngoài, nhưng một thần tài đã được lão tộc trưởng vỗ ngực bảo đảm không có vấn đề, mà lại đưa tới không ít Kim châu thì đây chính là một tồn tại rất được người ta hoan nghênh, trong bộ lạc thậm chí còn mở bữa tiệc lớn, sau đó rất nhanh liền yên tĩnh trở lại!

Trong bộ lạc gần như sinh hoạt nguyên thủy, thật ra yên tĩnh mà nhàm chán, ít có dao động gì. Phương Hành ở chỗ này ngược lại cảm giác có chút giống khi còn bé sinh hoạt trong Quỷ Yên Cốc, khi đó lúc mọi người không đi ra ngoài cướp bóc cũng chính là tình trạng này, bởi vậy không mấy buồn bực, an tâm ở lại, mỗi ngày cầm bút ký do lão tộc trưởng đưa tới để nghiên cứu, tìm hiểu rõ về thế giới này...

- Ban đầu ở đây có tên gọi Thanh Huyền Thiên, do Thanh Huyền Vực Chủ thống lĩnh vực này...

- Thanh La tiên tử kia hẳn là người của Thanh Huyền Vực Chủ...

Chương 1404: Đùa giỡn

Quyển sách cổ kia dường như chỉ kể lại phong thổ của Thanh Huyền thiên giới, không phải vật gì đáng quý, chỉ giống là một người lang bạt bốn phía ghi chép lại những kiến thức bên đường, chỉ có điều đối với Phương Hành bây giờ ngược lại vô cùng trân quý, vừa lúc nhờ vào đó để tìm hiểu rõ thế giới bây giờ mình đang ở. Nói là sách cổ cũng chỉ là đối với mấy người đời đời sinh sống ở trong thị bộ bình thường thôi. Thật ra sách chỉ có khoảng ba trăm tới năm trăm năm, theo trong giới tu hành, ánh mắt ghi chép xem như rất - tác dụng trong thời gian giới hạn. Dựa theo trên sách cổ này ghi chép, Thanh Huyền Thiên Giới chính là thế giới bọn họ đời đời sinh tồn, từ vô số thế gia thống trị các phương, trấn áp bốn vực!

Một thế giới này cũng không có vương triều thế gian giống như với Thiên Nguyên, người tu hành ở sau lưng điều khiển, mà trực tiếp do thế gia nắm giữ thuật tu hành đến thống trị. Đương nhiên, thế gia cũng chia ra đủ loại khác nhau, phân ra thành mấy loại thế gia hạ phẩm, thế gia trung phẩm cùng thế gia cổ đỉnh cấp, cấp bậc nghiêm khắc, không thể vượt qua. Ngoài thế gia lại có các loại đạo thống, tán tu tu do, khó mà nói hết.

Thanh Huyền thiên chia ra chín phủ, lần lượt do chín thế gia lớn trung phẩm thống trị, mà mỗi một phủ lại phân ra thành chín châu, đều do một thế gia hạ phẩm thống trị. Chỗ bộ lạc Cự Thạch Phương Hành đang ở bây giờ, chính là thuộc về sự quản lý của Thanh Ngô châu. Dựa theo trên sách cổ ghi chép, thế gia cổ đỉnh cấp thống lĩnh cả Thanh Huyền thiên tên là Chu thị, gia chủ được gọi là Thanh Huyền Vực Chủ, chính là tồn tại tối cao ở Thanh Huyền thiên, không biết tên cụ thể của hắn là gì, chỉ biết trong con cháu huyết mạch của Chu thị, trong tên đều sẽ mang theo một chữ Thanh, lấy đó làm vinh quang của huyết mạch!

Thú vị là ở trong sách cổ này lại trịnh trọng ghi chép kiến thức của thư sinh già, đó chính là trong thời đại của hắn, Thanh Huyền thiên có hai người nổi danh nhất, một người trong đó chính là gia chủ Chu thị thống trị Thanh Huyền thiên, cũng chính là Thanh Huyền Vực Chủ của thế hệ này. Theo lời đồn đại, người này không biết đã sống bao nhiêu năm, chính là người trung thành nhất bên cạnh Đại Xích Tiên Đế, cũng là một trong bảy người có thân phận tôn quý nhất. Một người khác lại là tiểu quận chúa Chu thị của Thanh Huyền thiên, tên gọi Thanh La...

Dựa theo cách nói trên, Thanh La tiên tử xinh đẹp tuyệt trần, vô cùng xuất chúng, huyết mạch cao quý, tài năng cũng rất cao, được gọi là đệ nhất mỹ nhân của Thanh Huyền thiên, còn có lời đồn nói không chỉ ở Thanh Huyền thiên, cho dù phóng tầm mắt ra khắp Tam Thập Tam Thiên lớn như vậy, cũng có thể tiến vào một trong mười đại mỹ nhân!

Mà ở trong sách cổ có nói đến, Đế Thích – con trai của Đại Xích Tiên Đế vẫn luôn theo đuổi Thanh La tiên tử, hai người tình đầu ý hợp, nói không chừng Thanh Huyền thiên rất nhanh sẽ có thể xuất hiện một vị Đế tử phi, đến lúc đó bất luận là Thanh Huyền thiên, vẫn là Chu thị thống trị Thanh Huyền thiên, không thể nghi ngờ là danh vọng cùng địa vị đều sẽ được nâng cao một bước. Đương nhiên, khi viết sách, chuyện tốt của Đế Thích cùng Thanh La tiên tử còn chưa được xác định, nhưng theo kiến thức của Phương Hành ở Long Giới, đã có người nói Thanh La tiên tử chính là vị hôn thê của Đế Thích, xem ra bên trong mấy trăm năm nay, quan hệ giữa bọn họ đã có tiến triển!

- Đầu tiên là quan hệ thân mật cùng Đế Lưu, sau khi Đế Lưu mất tích, lại trở thành vị hôn thê của Đế Thích...

Phương Hành xem được những lời kể này cũng không khỏi bật cười, nghĩ thầm Thanh La tiên tử này đúng là có bản lĩnh không nhỏ!

- Phương tiên sinh, sức khỏe đã đỡ hơn chưa...

- Ha ha, tạm ổn rồi, đi ra phơi nắng một chút thôi...

- Nói đúng lắm, hoạt động nhiều có lợi cho sức khỏe. Hôm qua ta bắt được hai con rùa, ta sẽ đưa tới cho Phương tiên sinh!

- Rất tốt, nó có lớn không?

- Lớn đấy, bằng con bê con...

Trong thị bộ lục tục có người qua lại, gặp được Phương Hành ở trên đường đều cười chào hỏi. Mà Phương Hành cũng cười tủm tỉm với người ta, không hề cao giá. Bây giờ hắn ở trong thị tộc này đã hơn nửa tháng, người trong thị bộ này đã không còn nghi ngờ hắn nữa tiếp nhận tồn tại thần tài này, giống như hắn vẫn luôn ở chỗ này, mà tộc nhân vô cùng nhiệt tình với Phương Hành chủ yếu là do Phương Hành quá hào phóng, lại là có tiếng "háu ăn", mỗi khi người trong bộ lạc lấy những vật hiếm như mật ong rừng, nấm trên núi, cá béo, Hầu Nhi Tửu, hắn cũng sẽ muốn đến nếm thử, sau đó đưa một nắm lớn kim châu cho người đó...

Kể từ đó, tộc nhân ngược lại vừa có đồ tốt liền lập tức nghĩ đến Phương Hành.

Đương nhiên, cũng có thể nói là nghĩ đến kim châu trong tay Phương Hành!

Mà bây giờ, cô gái nhỏ bị mù lúc đầu ở trong bộ lạc cha không thân, nương không yêu, không người thấu hiểu, ngược lại trở thành đối tượng được người trong bộ lạc hâm mộ, tất cả đều biết trong lúc vô tình nàng đã cứu về một thần tài, có ơn tất báo, cũng không chịu chuyển vào trong phòng lớn do tộc trưởng chuẩn bị, mỗi ngày chỉ ở lại miếu hoang, cùng ăn với cô gái nhỏ bị mù kia. Lúc đầu cô gái nhỏ bị mù mỗi ngày ngay cả cháo và rau dại cũng ăn không đủ no, bây giờ lại thật sự có phúc, mỗi ngày có thể ngửi được mùi thịt từ trong miếu đổ nát kia thổi tới, trêu chọc đến chó trong bộ lạc cũng ngày ngày nhìn về phía miếu mà chảy nước miếng!

...

- Nhóc mù lòa, cơm nấu xong chưa?

Đi dạo đủ rồi, Phương Hành cũng cảm thấy có chút đói bụng, liền trở về miếu hoang. Cô gái nhỏ bị mù mặc dù nhìn không thấy đường, nhưng lại rất chịu khó, lại thêm đã quen với công việc, nhóm lửa nấu cơm cũng không thành vấn đề, hắn tự nhiên lười động thủ, quen ăn cùng. Mặc dù hắn cũng không cần ăn những thức ăn thông thường này, chỉ có điều thật sự thèm ăn, ăn những món thịt rừng này vẫn cảm giác rất tươi.

- Trong nhà không còn muối ăn, ta đi tới nhà tộc trưởng lấy chút muối ăn về...

Cô gái nhỏ bị mù mang theo một cái giỏ rau dại từ bờ sông sờ lần đi về, đặt ở góc tường và nhỏ giọng nói với Phương Hành.

- Đi đi, nhớ cẩn thận một chút, đừng để rơi vào trong khe rãnh đấy!

Phương Hành khoát tay áo, để nàng tự đi. Cô gái nhỏ bị mù cũng không biết hắn đang nhạo báng mình, khẽ “ừ” một tiếng, liền ôm lấy đàn cổ của mình lại sờ lần đi ra cửa. Bất luận là lúc nào, nàng đều sẽ ôm chiếc đàn vào trong ngực. Phương Hành đã từng thừa lúc nàng không chú ý, dùng thần thức dò xét qua chiếc đàn cổ kia nhưng không phát hiện ra có gì khác lạ, cũng không phải là pháp bảo, chỉ là thói quen của nàng mà thôi. Từ lúc nàng đi vào bộ lạc này đã không nhớ rõ bất kỳ vật gì, chỉ quen thuộc có cây đàn cổ này, nó đã trở thành tồn tại để nàng sống nương tựa vào đó.

- Đã lâu như vậy, sao vẫn chưa trở lại?

Mặc dù cô gái nhỏ bị mù nhìn không thấy, nhưng bộ lạc chỉ nhỏ có vậy, một nén hương dù thế nào cũng nên trở về mới phải. Nhưng không ngờ hắn đợi nửa ngày trước sau vẫn không thấy bóng dáng của nàng. Phương Hành lại cảm thấy đói bụng, càng không kiên nhẫn, tâm niệm vừa động, liền có một tia thần thức phân tán ra, bao phủ cả bộ lạc, rất nhanh liền khẽ giật mình, sau đó nhíu chặt lông mày và đứng dậy đi ra ngoài.

...

...

- Đồ mù lòa thối tha, đưa cái gỗ nát này cho ta!

Đầu phía bắc của bộ lạc, dưới cây liễu lớn, lúc này đang có một đám trẻ khoẻ mạnh kháu khỉnh, trên người bẩn thỉu đang vây quanh cô gái nhỏ bị mù, một đứa dẫn đầu còn chảy nước mũi tới bên miệng, hai bên giống như hai con rồng vàng, hít mũi một cái thì rồng vàng thu vào trong mũi, sau đó mất tập trung, nó lại lặng lẽ chui ra. Trong mồm có hai cái răng, trên đầu bị cạo mất phần lớn tóc, chỉ để lại có một chỏm chếch lên trời, vóc dáng chắc nịch, tuổi không lớn lắm nhưng trên mặt lại rất hung ác, một tay đang nắm lấy cái đàn của cô gái nhỏ bị mù.

Mà cô gái nhỏ bị mù thì ôm thật chặt cây đàn, một tay cầm gói lá sen bọc muối ăn, dáng vẻ có chút sợ hãi, dựa sát vào cây liễu.

- Đưa cây đàn cho ta, không thì ta sẽ đánh chết ngươi!

Tiểu tử kia hung hãn, dùng sức đoạt lấy cây đàn và hung hăng nói những lời uy hiếp.

- Đừng... Đừng cướp cây đàn của ta...

Cô gái nhỏ bị mù sức lực yếu, đành phải gập cả lưng, dùng cả trọng lượng của cơ thể để ôm lấy cây đàn.

- Còn không buông tay?

Thằng nhóc sức lực không nhỏ nhưng bị cô gái nhỏ bị mù dùng cơ thể ôm lấy lại kéo không ra được nên trượt tay, ngã ngược lại.

- Đừng... Đừng cướp đàn của ta...

Trong mồm cô gái nhỏ bị mù chỉ nói có câu này, vô cùng đáng thương cầu xin tha thứ.

- Úc... Úc... Hổ Oa Tử đúng là khoác lác, sức lực còn không bằng một nhóc mù lòa...

Đám tiểu tử bên cạnh kêu ầm lên. Mặt Hổ Oa Tử cũng đỏ bừng, từ dưới đất bò dậy, trong đáy mắt hiện lên vẻ hung ác.

- Không cho ta đúng không? Không cho ta liền đánh chết ngươi!

Nó nói thế liền xông vọt lên, dùng sức siết chặt nắm đấm, đập vào cái vào cái lưng đang cong lại của cô gái nhỏ bị mù. Cô gái nhỏ bị mù cũng không dám phản kháng, chỉ ôm thật chặt cái đàn, cong người lại không dám có cử động gì, trong tay vẫn nắm thật chặt muối ăn...

- A, đám nhãi Tiểu Hồn Cầu lại đang đánh nhau!

Cách đó không xa, ngoài căn nhà tranh có mấy nữ tử đang ngồi vây quanh một con lợn rừng, ở cửa ra vào nấu nước sôi lột da, thoáng thấy động tĩnh bên này đều cười hì hì và mắng, có người mắng chửi đám nhóc đi nhanh về chuẩn bị ăn cơm, đừng gây ầm ĩ nữa. Nhưng trong những người này, nữ tử có dáng dáng mập mạp nhìn thoáng qua lại nói:

- Một đám nhóc con, quản chúng làm cái gì. Chỉ cần chúng không ra sau núi chọc vào tổ ong vò vẽ là được, thích chơi cứ để cho chúng chơi đi. Tiểu hài tử đùa giỡn thôi, còn có thể thật sự đánh chết con nhóc mù lòa kia hay sao?

- Ấy, Hổ thẩm, Hổ tiểu tử nhà ngươi thật sự rất khỏe, đám tiểu tử này đấu vật còn không có một đứa nào qua được hắn đâu!

Thấy nữ tử béo mập kia không ngăn cản, những người khác liền không để ý nữa, còn có nhìn Hổ Oa Tử và khen ngợi.

- Còn không phải sao? Hổ Oa Tử nhà ta một bữa cơm ăn bảy cái bánh ngô, hai con cá ướp muối đấy. Mười cữu cữu cũng khen nó!

Nữ tử béo mập kia có chút đắc ý nhìn thoáng qua Hổ Oa Tử, tự khen.

- Hừ, mẹ ta kể, nhóc mù lòa này là kẻ ti tiện, cầm vàng của người ta, ngủ với người ta, còn âm thầm giở trò xấu, không cho người kia cầm vàng mua cá ướp muối nhà ta. Loại người này nên đuổi ra ngoài cho chết đói. Hôm nay ta không giáo huấn nàng cũng không thể...

Hổ Oa Tử kia cũng nghe được đám nữ tử bàn luận cách đó không xa, gương mặt hưng phấn tới mức đỏ rần, bộ dáng có chút đắc ý, cảm giác có người làm chỗ dựa nên càng hung ác hơn, lại dùng sức đánh mấy quyền lên trên lưng của cô gái nhỏ bị mù, thấy nàng còn không buông tay liền hô hai tiểu tử bên cạnh qua, để bọn họ mỗi người giã cô gái nhỏ bị mù lại.

Hai tiểu tử kia cũng lộ ra vẻ mặt hưng phấn, không nặng không nhẹ đè cánh tay của cô gái nhỏ bị mù xuống. Hổ Oa Tử thì dùng hết sức cướp về, bộ dáng này nhìn giống như đang kéo co...

- Đừng... Đừng cướp đàn của ta...

Cô gái nhỏ bị mù bị bọn chúng nắm chặt

khuỷu tay, đau đến mức gương mặt nhỏ cũng trắng bệch, lại che chặt cây đàn, giọng nói cũng run rẩy.

- Mau mau, Hổ Oa Tử dùng sức...

- Giữ lấy cánh tay nàng, có cần kéo ngón tay của nàng ra không...

- Nhanh, nhanh đi, nàng sắp buông ra rồi...

Chương 1405: Không khống chế nổi chính mình

- Tiểu hài tử đùa giỡn thật sự không nhẹ không nặng a...

Chẳng biết Phương Hành xuất hiện ở cách cây liễu không xa từ lúc nào, nhưng vẫn một mực im lặng nhìn không nói gì, cũng không để cho người ta nhìn thấy hắn. Hắn lẳng lặng nhìn cánh tay của cô nhóc mù bị hai tiểu tử kia bẻ thành một góc kỳ lạ, nhìn nàng vừa đau lại sợ, gương mặt nhỏ tái nhợt lại không ngừng chảy mồ hôi lạnh, nhưng không có nóng lòng ngăn cản. Hắn muốn xem thử dưới loại tình huống này, trên thân cô gái nhỏ bị mù dường như ẩn giấu một bí mật lớn nào đó, không biết có xuất hiện chút hiện tượng kỳ lạ nào không. Dù sao hắn thấy, bản thân cô gái nhỏ bị mù này có lực lượng rất cổ quái. Không nói trong thức hải của nàng có phong ấn kỳ lạ, chỉ tiêng thể chất của nàng đã ăn lựu tím thì tuyệt đối không tầm thường được!

Chỉ có điều hắn đợi rất lâu, cô gái nhỏ bị mù vẫn là dáng vẻ gặp cảnh khốn cùng, đàn sắp bị cướp vẫn không có bất kỳ biến hóa nào!

- Nhóc vô dụng...

Phương Hành thở dài, không thể không xuất hiện.

Nhìn một lúc như thế, hắn đã xác định được một vấn đề, lực lượng trong cơ thể cô gái nhỏ bị mù ẩn giấu quá sâu, chắc hẳn có người muốn giết nàng cũng không thể dẫn ra được lực lượng trên người nàng, bởi vì loại lực lượng kia căn bản sẽ không bị nguy cơ dẫn ra được...

- Đám khốn kiếp này, đừng đánh nhau, trả cây đàn lại cho nàng!

Phương Hành uể oải mở miệng, lại làm cho đám tiểu tử kia giật nảy mình, hoảng sợ quay đầu nhìn lại. Bọn chúng đều không phát hiện ra Phương Hành tới lúc nào, còn nữa đối với người lớn, dù sao chúng cũng có chút lòng kính sợ. Hai tên đồng lõa đang giúp đỡ nắm chặt lấy cánh tay của cô gái nhỏ bị mù lập tức thả ra, đứng nghiêm ở một bên làm hài tử ngoan, giống như bọn chúng chưa từng động tay vậy...

- Phi!

Nhưng tiểu tử tên là Hổ Oa tử chảy nước mũi kia rõ ràng không có nghe lời như thế, hoàn toàn không phục xì một tiếng về phía Phương Hành, sau đó tiếp tục xoay người cướp cây đàn trong tay của cô gái nhỏ bị mù, căn bản cũng không sợ hãi Phương Hành, thậm chí giống như càng dùng sức hơn, trực tiếp cắn răng, nắm chặt lấy cây đàn trong tay của cô gái nhỏ bị mù, cái mông múp míp cũng sặp ngồi xổm xuống đất. Đây là đã lấy ra cả sức bú sữa mẹ rồi!

- Phương... Phương thúc thúc...

Cô gái nhỏ bị mù nghe được tiếng của Phương Hành liền nhìn theo hướng âm thanh phát ra nhưng không có ý cầu cứu, chỉ ôm chặt lấy cây đàn.

- Ai nha, Hổ thẩm, Phương tiên sinh tới kìa...

Bên ngoài gian nhà tranh cách đó không xa, đám nữ tử đang lột da con lợn rừng thấy vậy đều vội vàng khuyên Hổ bà nương.

- Tới thì tới, còn muốn ta phải dập đầu thỉnh an hắn hay sao?

Hổ bà nương nhìn Phương Hành một lát rồi chán ghét quay đầu đi, trong miệng không sạch sẽ mắng:

- Cũng không phải kẻ tốt đẹp gì, ỷ vào mấy viên Kim Châu liền ăn nhờ ở đậu trong bộ lạc, còn không có xấu hổ mà ở cùng nhóc mù lòa kia ở trong miếu đổ nát kia. Con của mình cũng lớn như vậy, làm sao không biết xấu hổ chứ? Ai biết ban đêm ba người nhà bọn họ làm gì... Hừ, hơn nữa còn không có mắt, cá ướp muối nhà ta lươn thế nào? Vị ngon bao nhiêu? Một con cá ướp muối bán cho hắn hai viên Kim Châu thì có gì qua đáng chứ?

- Ai...

Mấy cái bà nương bên cạnh nghe vậy cũng chỉ đành im lặng quay đầu đi, nghe Hổ bà nương lải nhải.

Các nàng cũng hiểu rõ vì sao Hổ bà nương lại oán trách khách từ nơi khác tới như vậy. Từ lúc vị thần tài này tới bộ lạc, có thể nói là mỗi nhà đều đi theo dính ánh sáng, chân sau của một con lợn rừng mang vào trong thành nhiều nhất chỉ bán ba mươi đồng tiền lớn, nhưng khách nhân này coi trọng liền tiện tay bỏ ra một viên kim châu ném tới, một tấm da hồ màu đen mang vào trong thành, cũng chỉ có thể bán được nửa xâu tiền, nhưng khách nhân này coi trọng, vậy sẽ trực tiếp cho hai viên kim châu, còn có mật ong rừng, bàn tay gấu đen gì đó...

Người trong thôn đều biết khách nhân này có tiền mà lại thèm ăn, tất nhiên cũng đều cầm đồ tốt trong nhà mình đưa cho hắn, đổi lấy mấy hạt kim châu mua gạo, vượt qua giai đoạn không có lương thực này. Tộc trưởng còn định dùng số tiền này đi vào trong thành mời một tiên sinh đến dạy học cho đám tiểu tử. Nhưng người trong thôn đi theo được nhờ lại không nhất định là người nào cũng được nhờ. Tỉ như nói nhà Hổ bà nương hào hứng cầm mấy con cá ướp muối đưa đến trong miếu đổ nát, mở miệng liền dòi bốn hạt kim châu, khách nhân liền không để ý cho ném ra...

Từ đó, cả nhà Hổ bà nương liền hận khách nhân kia, mỗi ngày đều ở sau lưng chửi mắng.

Đương nhiên, mặc dù người bên trong thị bộ ngoài miệng không nói, trong lòng cũng thật sự có chút khinh thường đối với nhà của Hổ bà nương. Bà nương này thật sự tham tiền tới nghiện rồi, khách nhân người ta là thèm ăn chứ không phải người ngu, thích ăn những món thịt rừng mới bỏ ra hạt kim châu để mua, nhưng ngươi cầm hai con cá ướp muối mà đến chó cũng không thèm ngửi để đi bán, mà lại đòi một con cá ướp muối bán hai hạt kim châu, người ta thật sự muốn mua mới gọi đồ đần đấy!

Vì chuyện này, nhà Hổ bà nương đều thành trò cười trong thôn, không ít lần bị người ta ở phía sau lấy ra đàm luận.

Đương nhiên, bọn họ không thể nói trực tiếp. Từ trước đến nay, Hổ bà nương là người hung ác, nhà mẹ nàng ở bộc lạc Gấu Đen ngay bên cạnh, trong nhà có mười ca ca nên nhà ai cũng không thể trêu vào, sợ cãi nhau cùng với nàng, mười người ca ca trong nhà nàng liền cùng xông tới đánh người, trước đó không lâu đã có người trong thôn cãi nhau với Hổ bà nương vì một con thỏ hoang, bị mười người ca ca của nàng chặn lại đánh tới vỡ đầu!

Ngay cả lão tộc trưởng bình thường cũng hết cách với Hổ bà nương, đành mắt nhắm mắt mở cho qua.

Hiện tại cũng thế, các nàng thấy nhi tử của Hổ bà tử đánh nhau, mặc dù có lòng muốn nói vài câu, nhưng đến mẹ ruột còn không lên tiếng, mình cũng đành thôi. Dù sao cũng là tiểu hài tử đánh nhau, dù sao cũng không lớn chuyện được, nhiều nhất là khóc một hồi liền thôi...

- Tên khốn này, ta nói ngươi buông ra, không nghe thấy à?

Lại nói Phương Hành thấy Hổ Oa Tử kia không ngờ không để ý tới mình, trái lại càng ra sức cướp thì cũng lập tức nổi nóng.

Hắn không dùng thần thông phép thuật với người trong bộ lạc này, tất nhiên cũng sẽ không dùng thần hồn trấn áp tiểu tử này vì lo lắng một khi không thu lại kịp sẽ trực tiếp ép cho thần hồn của nó tan biến, bởi vậy chỉ là dùng thân phận người lớn bình thường để quát mắng. Dù sao trong thôn này cũng có người đồn cô gái nhỏ bị mù này nhặt được một người cha từ bên ngoài về, vậy mình liền làm cha của nàng cũng không có gì là không thể!

Có lẽ lúc này giọng nói của hắn có chút nghiêm khắc, Hổ Oa Tử kia nghiêng đầu nhìn Phương Hành, lúc này mới thả tay ra, chỉ là vẫn không sợ, hai bàn tay bẩn thỉu mũm mĩm bắt chéo sau lưng, ngửa đầu trừng mắt nhìn Phương Hành, bộ dạng không phục, bởi vì vừa rồi một mực dùng sức cướp đàn nên hai con rồng vàng nước mũi đều chảy tới dưới môi lại được hút trở lại, nuốt vào trong bụng!

- Tiểu tử này nhìn có chút ngốc...

Trong lòng Phương Hành nghĩ, sau đó đưa tay ra, chuẩn bị kéo tay cô gái nhỏ bị mù về nhà.

Cô gái nhỏ bị mù cuối cùng đã bảo vệ được đàn của mình, chờ một lát, cảm giác không có người cướp nữa, mới chậm rãi bò lên. Trên cái váy nhỏ dính đầy bụi và cọng cỏ, trên gương mặt nhỏ nhắn còn có nước mắt, nhìn điềm đạm đáng yêu. Ngược lại Phương Hành nhìn thấy thì trong lòng khó chịu, đang chuẩn bị an ủi đôi câu nhưng nữ tử béo mập đứng cách đó không xa đã khinh thường giậm chân, giọng điệu khó chịu nói:

- Hừ, tiểu hài tử đánh nhau, một người lớn hù dọa hắn làm cái gì? Cũng không biết xấu hổ, thật sự coi đó là nữ nhi ruột thịt của mình sao?

- Là nữ nhi ruột thịt của ta thì thế nào?

Phương Hành đều sắp bị nữ tử béo mập kia làm cho tức giận cười ngược rồi, biết nàng còn tức giận vì chuyện cá ướp muối kia, nhưng hắn cũng không quan tâm, con cá ướp muối kia vốn là do hắn cố ý ném ra, khi vừa tỉnh lại, thấy được nữ tử béo mập kia mắng cô gái nhỏ bị mùm, hắn liền chán ghét, trong khoảng thời gian này hắn có hạt kim châu cho người khác, nhưng hết lần này tới lần khác không cho nhà nàng cũng là cố ý làm như vậy, chính là nhìn nàng không vừa mắt...

- Con mù lòa đi chết đi...

Nhưng còn không đợi Phương Hành cùng nữ tử béo mập kia tranh cãi ầm ĩ, chuyện ngoài ý muốn đã phát sinh, Hổ Oa Tử kia nghe lời mẹ mình nói thì lá gan lại lớn lên, thấy cô gái nhỏ bị mù vừa mới chậm rãi bò từ dưới đất dậy, đột nhiên lại đi tới đẩy nàng một cái. Cô gái nhỏ bị mù vốn còn chưa có đứng vững, bị nó đẩy như thế lập tức bị té ngã, đầu đụng phải trên cây liễu:

Bốp một tiếng vang lên...

- Ha ha...

Mấy tiểu tử bên cạnh thấy cô gái nhỏ bị mù bị ngã chật vật thì cùng phá lên cười.

Cô gái nhỏ bị mù lại là vừa sợ vừa bất lực, ôm chỗ bên đầu bị chảy máu và khẽ khóc.

- Cái này...

Ngay cả Phương Hành nhìn thấy cảnh tượng này cũng ngây người. Thằng nhóc đầu gấu này đúng là vượt ra ngoài tưởng tượng của hắn rồi!

Nhìn đứa trẻ kia đẩy ngã cô gái nhỏ bị mù, không những không chạy, trái lại vẻ khiêu khích, lại nhìn trên trán của cô gái nhỏ bị mù có máu tươi chảy xuống, sắc mặt Phương Hành cũng lạnh xuống, cười mà không phải cười nhìn đứa trẻ kia, khẽ cắn răng cười gằn, nói:

- Thật là giỏi, có phong thái của ta khi còn bé. Chỉ có điều ta không giống ngươi, chỉ thích bắt nạt đứa trẻ lớn...

- Đại tráng đáng chết, còn không nhanh cút về nhà ăn cơm?

Hổ bà nương kia nhìn thấy cô gái nhỏ bị mù đập rách đầu thì cũng không nhịn được, vội vàng quát Hổ Oa Tử kia một tiếng.

- Hừ!

Hổ Oa Tử kia nhìn thấy sắc mặt Phương Hành thâm trầm, trong lòng cũng có chút hoảng sợ, hừ một tiếng, sau đó chạy về phía nữ tử béo mập kia.

Nhưng Phương Hành chợt bước nhanh tới, cản trước mặt nó, ánh mắt thâm trầm nhìn nó.

- Ngươi làm gì?

Hổ bà nương thấy vậy vội vàng đứng lên, chống nạnh hô to:

- Đại tráng nhanh tới đây!

Nàng cũng có chút lo lắng, nhìn thấy dáng vẻ Phương Hành không nói lời nào thì có chút sợ hãi, biết trong lòng của hắn đang giận, sợ hài tử nhà mình sẽ phải chịu thiệt. Chỉ có điều suy nghĩ một chút, trong lòng vẫn không cho rằng một người lớn sẽ ra tay với tiểu hài tử, còn âm thầm cảm thấy hài tử nhà mình thật sự hiếu thuận, mình chỉ mắng nhóc mù lòa kia ở trong nhà vài câu, đứa nhỏ này liền biết thay mẹ nó trút giận...

- Làm một người trong tu hành thật sự không nên bắt nạt đám nữ tử phàm tục các ngươi...

- Làm một người lớn bắt nạt tiểu hài tử cũng thật không tưởng nổi...

Phương Hành thâm trầm nhìn Hổ Oa Tử kia, trong lòng thật sự có chút bất đắc dĩ nghĩ...

Sau đó, hắn đột nhiên đưa tay ôm lấy cô gái nhỏ bị mù, sau đó một bàn tay tát vào trên mặt Hổ Oa Tử kia!

- Bốp!

Một tiếng tát vang dội, Hổ Oa Tử kia trực tiếp bay lên, đụng đầu vào trên cây liễu, đầu chảy máu.

- ... Thế nhưng ta chính là không khống chế nổ bản thân mình!

Chương 1406: Một người một tát

Bịch một tiếng, Hổ Oa Tử bị đánh bay ra ngoài, đầu đâm vào trên cây liễu, đụng tới đầu bị chảy máu, cả người cũng ngây ra. Máu tươi không ngừng chảy theo đầu của nó xuống, nó cũng không biết che đi, thậm chí cũng không biết kêu khóc đau đớn, chỉ đặt mông ngồi ở dưới cây liễu, ngây người nhìn Phương Hành, trong đầu trống rỗng, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Dù sao, mặc dù một tát này của Phương Hành không có dùng bất luận lực lượng thần thông gì, thậm chí còn không dùng tới một phần vạn lực lượng của cơ thể, nhưng một tiểu tử như nó cũng không thể chịu đựng nổi. Đoán chừng một tát này, dù thế nào cũng phải mất vài ngày mới có thể lành lại được...

Về phần mấy nữ tử đang ở đó làm heo cũng ngây ra hồi lâu không lấy lại tinh thần, bọn họ thật sự không nghĩ tới sẽ có một người lớn bởi vì mấy tiểu hài tử ồn ào liền tự mình ra tay, còn ra tay nặng như vậy, trực tiếp đánh bay người...

Mấy tiểu tử bên cạnh cũng nhìn tới ngây người, nhìn Phương Hành ôm cô gái nhỏ bị mù mà không hiểu tại sao.

- Còn có hai người các ngươi đã dùng sức bẻ tay tiểu Nha?

Mà Phương Hành cũng là một người không làm thì thôi, làm thì làm tới cùng. Sau khi một tát đánh bay Hổ Oa Tử, hắn lại ôm cô gái nhỏ bị mù, đi mấy bước tới bên trước mặt hai tiểu tử vừa rồi đã nắm chặt lấy cánh tay của cô gái nhỏ, lại là một người một tát, lần lượt trái phải bay ra ngoài, một đứa rơi vào trong vũng bùn, một đứa bay xa hai trượng, lăn tới một thân đầy tro bụi.

- Mấy người các ngươi cũng chạy không thoát đâu!

Phương Hành tát bay hai người này, lại xông tới mấy tiểu tử vẫn luôn đứng xem, một đứa một tát.

- Oa.

Một đám tiểu tử kêu loạn và đều bay ra ngoài, không có một đứa nào chạy thoát.

- Ai nha, con của ta...

Mãi đến lúc này, Hổ bà nương vẫn luôn sững người mới kịp phản ứng lại, miệng há to và hít sâu một hơi, sau đó hét lên thảm thiết giống như lợn bị người ta thiến, gào khóc lao đến, ôm lấy Hổ Oa Tử còn ngồi ngây trên mặt đất, mặc cho trên đầu chảy máu. Nàng khóc rống lên. Mấy nữ tử bên cạnh nàng cũng sợ ngây người trước cảnh tượng này, ai nấy nều vội vàng kêu to và chạy tới, kéo mấy đứa còn lại vừa bị tát bay.

- Ngươi là kẻ khốn kiếp đáng chém nghìn đao. Nó chỉ là đứa bé...

Hổ bà nương ôm nhi tử khóc đến xé họng, lao về phía Phương Hành giống như một kẻ điên và cào lên trên mặt của Phương Hành.

- Ừm, cũng không thể bỏ qua cho ngươi được!

Phương Hành nhằm vào phía trên mặt của Hổ bà nương và lại một tát đánh bay ra ngoài. Mặt Hổ bà nương lớn, người lại béo, một tát này rất vang, cũng dùng nhiều sức lực. Tiếng khóc của Hổ bà nương đột nhiên dừng lại, cơ thể gần trăm cân bị Phương Hành tát bay lên, rơi thẳng vào trong gian nhà lá, đập xuống mặt đất bịch bịch vài tiếng, rơi mất hai cái răng hàm.

- Nó vẫn còn con nít à, sao ngươi lại xuống tay nặng như vậy?

Những nữ tử bên cạnh cũng khóc rống lên, hiển nhiên tam quan đã hoàn toàn bị Phương Hành đổi mới, ở tỷong ý thức của các nàng, người lớn nhà ai lại đi đánh một đứa bé chứ, càng không cần tới một tát lại trực tiếp đánh bay mẹ của người ta...

- Hôm nay ta không muốn cãi nhau!

Phương Hành mím môi rồi tức giận nói vài câu, đi tới bên cạnh nữ tử khóc lớn tiếng nhất kia rồi lại một cái tát đánh bay ra ngoài. Mấy nữ tử khác thấy vậy thì bị dọa cho run rẩy, tiếng khóc càng nhỏ hơn, có người đứng lên bỏ chạy, có người khóc lớn:

- Ta liều mạng với ngươi...

Cũng có người ôm hài tử ngồi dưới đất khóc:

- Ngươi đánh chết ta đi...

Cảnh tượng hoàn toàn hỗn loạn, nhưng Phương Hành hiển nhiên đã hạ quyết tâm, một người cũng không tha, từng cái tát đánh tới rất có tiết tấu.

Hết nữ tử này tới nữ tử khác bị hắn tát bay, có người ngã vào trong chuồng heo, có người ngã vào vũng bùn, có người rơi vào trong hầm phân...

Đầu thôn nhất thời vô cùng hỗn loạn, tiếng khóc của một đám nữ tử có thể vượt qua ba nghìn con vịt, bầu không khí lập tức náo nhiệt.

- Ta liều mạng với ngươi, ngươi đáng chém ngàn đao...

Nữ tử béo mập kia cầm dao phay, từ trong túp lều lao đến, liền muốn tìm Phương Hành liều mạng.

- Thế nào vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng từ bên ngoài thôn, từng bên trong rừng cây có một đám người vạm vỡ đang khiêng mấy con mồi trở về, nhìn thấy cảnh tượng này, ai nấy đều giật mình. Nhất là một người dáng gầy gò nhỏ bé, chính là nam nhân nhà Hổ bà nương. Khi thấy được nàng dâu của mình tóc tai bù xù, giơ dao phay lao đến, hắn nắm con mồi trên vai ném ra, liền vội vội vàng vàng lao đến hỏi. Hổ bà nương kia vừa thấy được nam nhân nhà mình liền ném dao phay, đi đặt mông ngồi dưới đất khóc như muốn sập trời:

- Nhị Trư ngươi đúng là nam nhân vô dụng, nhi tử nhà ngươi bị người ta đánh tới choáng váng, bà nương của ngươi bị người ta bắt nạt mà ngươi còn có mặt mũi đến hỏi ta, ngươi còn là nam nhân thì không mau lấy dao chém chết tên đáng giết ngàn đao kia đi?

- Cái gì?

Nam tử gầy nhỏ thoáng nhìn Hổ Oa Tử ngồi ngẩn người dưới cây liễu, máu đã chảy khắp một đầu, cả gương mặt cũng đỏ bừng, hắn nhặt dao phay lên và lao về phía Phương Hành, trong miệng mắng to:

- Bắt nạt nữ tử và hài tử, ngươi còn là con người nữa sao? Ngươi cầm trong tay mấy đồng tiền bẩn lại xem mình là tiên lão gia có phải không? Hôm nay không chém chết ngươi Nhị Trư ta liền...

- Chem cả nhà ngươi!

Phương Hành nhìn cũng không nhìn, quay đầu lại tát vào trên mặt của nam tử kia, tát tới mức hắn kêu thảm một tiếng, ngã ra ngoài xa, dao phay rơi trên mặt đất, cả người cũng trực tiếp va vào làm đổ tường, sau đó ngã ở sau tường không có động tĩnh...

- A... A... Nhị Trư, tên đáng giết ngàn đao nhà ngươi làm sao rồi, ngươi nói chuyện đi...

Hổ bà nương bị dọa sợ, vội bò đậy và chạy tới sau tường, ôm nam tử đã hôn mê bất tỉnh rồi khóc rống lên, nắm tóc mình giống như phát điên, la hét với những nam tử mới đi săn về đang ngây người nhìn:

- Đám hèn nhát trứng mềm nhà các ngươi, người ta đã bắt nạt tới trong bộ lạc ct rồi mà, nương tử và hài tử của các ngươi đều bị đánh, các ngươi không thấy được sao...

- Thật quá đáng!

Đám nam tử mới đi săn về thật sự bị cảnh tượng đó làm cho bối rối, chưa kịp phản ứng. Bọn họ cũng bởi vì biết trong tay Đạo Phương có tiền mới đặc biệt mạo hiểm vào núi, bắt một con lợn rừng, một con dê vàng để chuẩn bị bán cho vị thần tài này, không nghĩ tới vừa vào thôn liền thấy tình cảnh như vậy. Lúc này đã có người nhìn thấy nương tử và hài tử của mình trong đám người bị đánh liền vội vội vàng vàng đi lên xem, thấy cả dấu bàn tay lớn che ở trên mặt, nhất thời tức muốn phát điên rồi, nhao nhao cầm đao thương cuốc để liều mạng!

- Giết chết hắn, bắt nạt nữ tử với hài tử thì tính là hảo hán gì chứ?

- Tất cả mọi người cùng xongl ên, đánh chết con rùa này đi...

- Không cho hắn chút giáo huấn, hắn thật sự cho rằng bộ lạc Cự Thạch chúng ta không có ai hay sao?

Thoáng cái cuộc tranh chấp trực tiếp thăng cấp, một đám nam nhân cầm đồ trong tay bao vây xung quanh thì đã không phải là đùa giợn nữa.

Trên mặt của Hổ bà nương ở sau nửa bức tường cùng mấy mấy nữ tử bị ăn đòn đều lộ ra sự thù hận, hung ác. Ngược lại Phương Hành bị đám người vây quanh chỉ cười lạnh, liền trở lại ôm cô gái nhỏ bị mù ngồi ở đầu thôn, nhấc tay lau nước mắt cho cô gái nhỏ bị mù, sau đó liền giơ bàn tay lên, nhìn đám nam nhân kia với vẻ không tốt, lại không hề hoảng sợ. Lúc này cô gái nhỏ bị mù đã bị dọa cho choáng váng, cố rúc vào trong ngực hắn, cơ thể gầy gò nhỏ bé run rẩy giống con thú nhỏ.

- Làm sao rồi... Làm sao rồi...

Chỉ có điều đám nam tử kia còn chưa xông lên, liền nghe được một tiếng hô. Lão tộc trưởng run rẩy chống dậy từ trong nhà vọt ra.

- Lão tộc trưởng phân xử đi. Tên khốn kieepsn ày không cảm ơn chúng ta chứa chấp hắn, lại đánh nữ tử và hài tử của chúng ta...

Hổ bà nương béo mập thấy lão tộc trưởng tới liền khóc ầm lên và mắng.

- Ôi, ôi đang yên đang lành lại thế nào nữa vậy...

Lão tộc trưởng chen vào đám người, nghe người ta mồm năm miệng mười nói, cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì. Chỉ có điều thấy đám nữ tử và hài tử ngồi đầy đất vừa khóc vừa gào, lại thấy nam tử trong bộ lạc đều lộ vẻ hung ác muốn xông lên thì vội vàng giơ tay ngăn cản bọn họ, liều mạng vọt tới trước mặt đám người, gương mặt đầy nếp nhăn sắp chen lại thành mớ đay rối, vừa phiền muốn lại vừa nóng nảy thi lễ với Phương Hành.

- Ngươi nói làm gì à? Đám khốn kiếp này bắt nạt khuê nữ nhà ta...

Phương Hành còn có chút khách sáo với lão tộc trưởng, nghiến răng cười lạnh một tiếng, không nhịn được trả lời.

- Vậy cũng không thể đánh hài tử...

Lão tộc trưởng cũng là người già đời, vẫn dễ dàng hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện vừa nghe liền hiểu, trong lòng cũng không để ý, nghĩ thầm nhóc mù lòa này bị đánh không phải là chuyện thường xảy ra sao? Nếu không phải lão già ta ngăn cản, nàng đã sớm bị người ta đánh chết. Về phần làm ra cảnh tượng lớn như vậy, nhìn các nam tử bên cạnh đều tức giận, đoán chừng muốn xông tới thì khẳng định biết sẽ xảy ra mạng người mất. Lão đành phải liều mạng ngăn cản, nhìn về phía Phương Hành phàn nàn:

- Phương tiên sinh, ngươi nói tiểu hài tử đánh nhau ngươi dính vào làm cái gì chứ? Mau mau bồi thường tiền đi...

- Bồi thường tiền?

Đám nam nhân bên cạnh đang kích động, phẫn nộ nghe vậy, tiếng kêu đánh la giết liền giảm xuống, vểnh lỗ tai lên nghe.

- Bồi thường tiền à?

Nam nhân của Hổ bà nương đã tỉnh lại. Nàng nghe xong mấy chữ bồi thường tiền, theo bản năng mà giảm tiếng khóc xuống, sau đó lại lập tức khóc lớn nói:

- Bồi thường tiền à? Bồi thường tiền như vậy sao được, cũng quá lợi cho hắn rồi...

Âm thanh ngừng lại rồi vừa khóc vừa nói:

- Nhưng phải bồi thường nhiều một chút!

- Ha ha, bồi thường tiền cũng được, ta có tiền, ngươi muốn ta bồi thường bao nhiêu?

Phương Hành nghe vậy cũng giật mình, cười mỉm nhìn sang lão tộc trưởng nói.

Lão tộc trưởng cũng không nhịn được liền ngẩn người, trong lòng nhanh chóng tính toán, nhìn đám nam tử xung quanh đang xúc động phẫn nộ, lại nhìn đám nữ tử đang khóc loạn, biết Đạo Phương khẳng định không ở nổi chỗ này nữa, lại nghĩ tới Phương Hành từng ném ra từng hạt kim châu nên quyết định chắc chắn, đánh bạo đưa ra một cái giá:

- Lão hủ thấy... Lão hủ cảm thấy... Chí ít một nhà mười hạt kim châu đi?

- Mười viên kim châu à?

Trong sân đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ, ngoại trừ mấy cái oa hô đau âm thanh, một cái nói chuyện cũng không có.

Chương 1407: Thêm mấy đồng

Bất luận là tại Thiên Nguyên hay là Thanh Huyền Thiên Giới, vàng đều là kim loại hiếm, cũng là một loại tiền tệ. Mà Phương Hành sử dụng hạt kim châu lại không phải là kim châu bình thường, cái đó là Tiên Kim lúc trước Thần Chủ đưa cho hắn, bị hắn sử dụng còn lại, lấy tay cắt đứt từng cái, sau đó vo viên thành quả cầu nhỏ, mỗi cái chừng một lạng?? Loại Tiên Kim này có tác dụng lớn khi xuyên qua tinh không, gắn vào bên trong Thần cung, có thể ngăn cách linh khí xói mòn, cũng có thể chống lại cái lạnh trong tinh không, thậm chí còn có thể dùng để luyện đan, bởi vậy cho dù là phàm tục cũng rất thích Tiên Kim này. Lão tộc trưởng đã trải việc đời, biết loại kim châu này mang tới trong thành của Thanh Ngô châu, một hạt liền có thể đổi lấy mười con trâu, đây chính là một khoản lớn, nói không dễ nghe, một viên như thế liền đủ cho người trong thôn ăn dùng hơn nửa năm...

Lão tộc trưởng cũng nhìn ra Phương Hành không thể tiếp tục ở lại trong thôn, liền mượn cớ đe doạ lấy ít tiền, trong lòng nghĩ Phương Hành không chắc có thể đáp ứng, dù sao nhiều nữ tử và hài tử bị đánh như vậy, bồi thường cho tất cả mọi người thì phải mất bao nhiêu tiền...

Chỉ có điều không bồi thường thì khẳng định không được, dù sao nhiều người vây quanh như vậy, muốn không bỏ tiền ra sao?

Buồn cười!

Tối đa cũng chính là tính rẻ cho hắn một chút, một nhà cầm một viên kim châu là được...

Chỉ có điều chuyện ngoài ý muốn chính là lão đã chuẩn bị tốt sẽ trả giá, lại không có nghĩ tới Phương Hành lập tức đáp ứng, sau đó bàn tay cũng không biết sờ ở đâu ra một vốc hạt kim châu, sợ không dưới mấy trăm hạt sáng lên ở trước mặt lão, sau đó liền đổ ra ngoài, chỉ nghe những tiếng tinh tinh không ngừng vang bên tai. Lão tộc trưởng kinh hãi, cả người đều bối rối, trong lòng không ngừng suy nghĩ, vừa ồi thần tài này ném một vốc như vậy là bao nhiêu con trâu chứ?

Những người khác đều lạnh ngắt như tờ, thậm chí có người đã vội vàng thả cái cuốc trong tay xuống, không dám để cho Phương Hành nhìn thấy...

Lão tộc trưởng càng sửng sốt, không biết tiếp theo nên nói cái gì.

- Lúc này đủ rồi chứ?

Phương Hành cười tủm tỉm, mở miệng trước, sau đó xoa nhẹ đầu cô gái nhỏ bị mù đầu rồi cười lạnh nói:

- Nể tình mấy ngày nay các ngươi tìm cho ta không ít rùa hoang, ta liền cho các ngươi số vàng này, cũng coi như tha cho các ngươi một lần, hôm nay ta liền muốn mang theo nhóc mù lòa đi. Các ngươi nhìn rõ ràng gương mặt nhỏ nhắn của nàng cho ta. Lần sau gặp lại, nàng sẽ là người các ngươi muốn nịnh bợ cũng không nổi đâu...

Hắn nói dứt lời liền ôm cô gái nhỏ bị mù đứng dậy, liền muốn rời khỏi đó.

- Ai... Ai...

Lão tộc trưởng cũng không dám nói gì, liên tục gật đầu.

- Hắn muốn dẫn cô gái nhỏ bị mù rời đi sao?

Người trong bộ lạc nghe vậy liền giật mình, cảm giác có chút ngoài ý muốn, bên trong có một nam tử đầu đau nhức, vóc dáng gầy yếu lại trực tiếp nhảy dựng lên:

- Không được! Không được! Hắn muốn dẫn nhóc mù lòa rời đi, như vậy sao được? Đây chính là người do bộ lạc chúng ta nuôi lớn, dựa vào cái gì mà hắn nói mang đi liền mang đi? Lão tộc trưởng, lần trước ta đã nói với ngươi, lúc đó ngươi cũng đồng ý rồi, chờ nàng trưởng thành sẽ phải làm nàng dâu của ta. Ta đã cho ngươi con lợn rừng kia, ngươi cũng không thể quỵt nợ được. Bây giờ ta thấy nàng cũng đủ lớn rồi...

Người trong thôn vừa mới yên tĩnh đã ầm ĩ, tranh nhau kêu lên.

Hổ bà nương vừa mới yên tĩnh cũng hô theo:

- Đúng, đúng, Hồ Nhị chốc đầu nói rất đúng, Thẩm nhi hôm nay ngươi đứng ở bên này, nhóc mù lòa làm gì cũng là do bộ lạc chúng ta nuôi sống lớn, sao có thể vô duyên vô cớ tiện nghi cho người ngoài chứ? Không nói để nàng làm nàng dâu của Hồ Nhị chốc đầu, coi như nuôi mấy ngày, lớn bán cho trong lâu của Thanh Ngô châu, vậy cũng có thể bán được không ít bạc đấy! Ngươi tưởng nói một câu là mang đi sao, làm gì có chuyện tốt như vậy được. Lấy tiền! Lấy tiền ra! Ta thấy, dáng vẻ của nhóc mù lòa xinh xắn, ít hơn một trăm hạt kim châu thì đừng mong mang đi!

Nàng ta vừa nói, còn nhìn Phương Hành với ánh mắt hả giận, rất là đắc ý.

- Ta... Ta không muốn... Không muốn...

Cô gái nhỏ bị mù nghe được những lời này thì thật sự bị dọa sợ rồi, đã không phải là nỗi sợ khi bị đám tiểu tử bắt nạt nữa mà là trong lòng run rẩy, ôm chặt lấy cánh tay của Phương Hành, cái đầu nhỏ không ngừng lắc, tay nắm chặt tới mức đã trắng bệch ra, trong đôi mắt vô thần không ngừng có nước mắt ào ào chảy xuống, làm ướt cả vạt áo trước ngực của Phương Hành...

Mà vào lúc này, Phương Hành cũng im lặng lạ thường, không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn về phía lão tộc trưởng.

- Câm miệng! Câm miệng hết cho ta!

Lão tộc trưởng cũng vừa vội vừa giận, quát mắng vài tiếng sát tiếng của những người khác và giáo huấn:

- Bộ lạc Cự Thạch chúng ta đời đời là những gia đình lương thiện, Tiểu Hà Nữ cũng là một người trong bộ lạc chúng ta, khi tế tổ còn muốn nàng đến đánh đàn đấy. Cũng bởi vì vậy trong bộ lạc chúng ta khi tế tổ mới có nhạc lễ, mấy bộ lạc xung quanh có ai không hâm mộ chúng ta? Tổ tông nghe cao hứng cũng sẽ phù hộ cho chúng ta đấy, làm gì có đạo lý bán người vào trong lâu? Hổ bà nương lần sau ngươi dám lại nói lời này, lão già ta không xé miệng của ngươi...

- Ấy da da, ông trời ơi, ngươi trực tiếp giáng sét xuống đánh chết đám khốn kiếp này đi. Ta là suy nghĩ cho bộ lạc, đưa ra ý kiến còn bị mắng, mọi người đều bắt nạt nhà trước đúng không? Chờ ta bảo mười người ca ca của ta tới đánh cho các người đều ị ra shit...

- Mười người ca ca của ngươi có ngang ngược mấy cũng là người bên ngoài thôn, đừng cũng việc gì cũng gọi bọn họ chạy tới đánh nhau!

Khóe mắt lão tộc trưởng giật giật, nhảy dựng lên mắng Hổ bà nương im miệng.

- Nói vậy còn được...

Phương Hành nghe lão tộc trưởng nói vậy, sắc mặt có chút dễ nhìn hơn, vừa rồi suýt nữa hắn đã phát ra sát khíd dấy.

Chỉ có điều sắc mặt hắn rất nhanh lại biến đổi. Lão tộc trưởng mắng Hổ bà nương xong lại cười nhìn hắn nói:

- Phương tiên sinh chê cười rồi. Hổ bà nương kia miệng nát, lời gì cũng dám nói, khó trách bị đánh, bắt gia đình lương thiện đi bán vào trong lâu, làm sao có thể như vậy được! Chỉ có điều Phương tiên sinh muốn dẫn Tiểu Hà Nữ đi thì đúng là không thích hợp, tiểu nha đầu này đã ở trong bộ lạc chúng ta ba bốn năm, dù thế nào cũng là do lão hủ nhìn nàng lớn lên, một là không nỡ, hai là nàng đã đính hôn cùng người ta...

- Đính hôn?

Mặt Phương Hành chợt lạnh, khẽ hỏi:

- Cùng ai?

- Liền là Nhị tiểu tử của Hồ gia...

Lão tộc trưởng than thở, kéo Hồ Nhị chốc đầu bên cạnh qua, cười nói với Phương Hành:

- Nhị tiểu tử này do ta nhìn từ nhỏ tới lớn, làm người trung thực, làm việc cũng dốc sức, chỉ là bị ghẻ nên không có lấy được nàng dâu, cái này dù sao cũng không phải là chuyện lớn. Lần trước hắn cầu xin ta gả Tiểu Hà Nữ cho hắn, ta cũng đã nhận lời rồi, tính đầu năm nay sẽ đưa nàng qua cửa...

- Ai, ai, hắc hắc, không cần chờ, hôm nay liền đón tới nhà ta đi, ở cùng nam nhân khác cũng không phải là chuyện...

Hồ Nhị chốc đầu kia nhếch miệng cười, cong người lộ vẻ nịnh nọt Phương Hành.

- Không muốn... Không muốn... Ta...

Cô gái nhỏ bị mù rõ ràng đã bị dọa cho sợ hãi. Xem ra trước đó nàng cũng không biết, lúc này nghe xong thì cả người đều bối rối.

- Ngươi dựa vào cái gì có thể làm chủ điều này?

Phương Hành xoa nhẹ đầu của cô gái nhỏ bị mù vài lần, nhìn về phía lão tộc trưởng với vẻ không tốt.

- Cái này... Nàng là do ta giữ lại a, nếu không phải ta làm chủ chia thức ăn cho nàng, nàng đã sớm chết đói rồi...

Lão tộc trưởng hình như có dự định khác nên sau khi giải thích một câu, trong đôi mắt già nua lộ ra mấy phần khôn khéo, cười theo nói:

- Nếu ngài thật thích giữ nàng ở bên cạnh hầu hạ, ta liền khuyên nhủ Hồ Nhị chốc đầu, không tính tới việc hôn nhân này cũng được, chỉ có điều dù sao đây là nàng dâu chưa qua cửa của hắn, cũng không thể để ngài dẫn đi như thế được. Theo ta thấy, nếu không ngài lại cho Hồ Nhị chốc đầu lấy được một nương tử?

- Không muốn, ta chỉ muốn nàng, không muốn nương tử khác...

Hồ Nhị chốc đầu nghe vậy lại kêu la, giơ tay chỉ vào cô gái nhỏ bị mù, thái độ vô cùng kiên định.

Phương Hành lạnh lùng nhìn hắn làm hắn sợ hãi, cúi đầu, nhưng rất nhanh lại có người thúc vào eo hắn một cái, hắn cũng kịp phản ứng lại, biết đây chính là cơ hội tốt của mình, liền ưỡn ngực lên, thậm chí trong ánh mắt còn lộ ra sự hung hãn mà bình thường tuyệt đối không dám có, cứng cổ, trừng mắt nhìn Phương Hành, nói:

- Ngươi nhìn ta làm gì? Lúc trước lão tộc trưởng thu ta một đầu heo, nhận lời ta, đây chính là nương tử của ta, nói chọc trời thì đây cũng có lý...

Bên cạnh có người hát đệm, cười vang kêu lên:

- Đúng vậy, nếu không phải Tiểu Hà Nữ quá yếu, lão tộc trưởng sợ nàng bị con lừa Hồ Nhị chốc đầu giày vò chết rồi, ba năm trước đây đã phải qua cửa, sao có thể đến phiên khách nhân ngươi...

- Hồ Nhị chốc đầu đừng sợ, có người muốn đoạt nương tử của ngươi thì cứ nói với thẩm, ta bảo mười ca ca của ta đến...

Hổ bà nương chỉ e thiên hạ bất loạn, chống nạnh kêu lên, hung hãn chỉ vào cô gái nhỏ bị mù:

- Coi như khách nhân này muốn dẫn đi, vậy không thể trực tiếp dẫn đi được. Nếu ngươi là nam tử hán lại lập tức kéo tiểu hồ ly lẳng lơ này vào phòng làm trước rồi nói sau. Bán nương tử không mất mặt, nhưng lão nương chưa thấy qua ai bán nương tử còn nguyên xi, Hồ Nhị chốc đầu ngươi nói mình có phải không an thịt ba năm quá thua thiệt hay không?

- Đúng... Đúng...

Hồ Nhị chốc đầu có đám người làm chỗ dựa nên cũng cios dũng khí lớn hơn mấy phần, đôi mắt không ngừng nhìn trên người cô gái nhỏ bị mù, cũng không biết hắn nghĩ tới điều gì mà hầu kết giật giật, nuốt nước bọt không ngừng, ánh mắt rất nóng bỏng...

- Im miệng, đều im miệng hết...

Lão tộc trưởng thấy sắc mặt Phương Hành đã vô cùng khó coi liền quay đầu quát vài câu, sau đó quay đầu về phía Phương Hành cúi đầu khom lưng nói:

- Cái này, người dân trong thôn không biết nói chuyện, khách nhân đừng trách, nhưng lão hủ nói thật, Tiểu Hà Nữ dù sao cũng là...

- Ha ha, không cần nói, ta cảm thấy thật thú vị...

Phương Hành xoa đầu cô gái nhỏ bị mù lúc này đã bị bị dọa tới run rẩy, đưa tay cắt ngang lời bọn họ nói, ánh mắt lúc này đã vô cùng thâm trầm, có cảm xúc không thể biết được. Hắn lại rút từ trong ngực ra một nắm hạt đậu vàng, còn nhiều hơn nắm trước, trực tiếp nắm lấy lão tộc trưởng cùng Hồ Nhị chốc đầu đang nhìn tới trợn cả mắt lên, sau đó hắn trực tiếp nhét vốc hạt đậu màu vàng này vào trong ngực của lão tộc trưởng.

- Ai, ai, đủ rồi, đủ...

Lão tộc trưởng mừng rỡ, đá Hồ Nhị chốc đầu bên cạnh một cái, chuẩn bị hành lễ nói chuyện với Phương Hành...

Thế lão còn chưa kịp nói gì, Phương Hành đột nhiên đưa tay, tát một cái.

Một tát này đánh chính là lão tộc trưởng, lão đầu đang cố gắng nặn ra nụ cười liền bị một tát này đánh bay ra ngoài, ngã đập vào ddasdm nam tử khiến bọn họ ngã theo, bay ra tới hơn mười trượng thì nằm trên mặt đất không thấy có chút động tĩnh gì.

- Dù sao tiền đều đã cho, vậy dứt khoát đưa thêm mấy đồng đi...

Tất cả hoàn toàn đờ đẫn, im lặng, Phương Hành chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm thấp, ánh mắt hung tàn, nhìn xung quanh...

Chương 1408: Đánh ngã người một thôn

- Nói lại, thật ra ta rất hiểu tình cảnh của các ngươi, đổi lại là ta chắc cũng thế này, tiền mà, ai không thích chứ, dùng phương pháp gì kiếm tiền đều nghe được, đừng nói ta đánh các ngươi, xem như không có đánh các ngươi, chỉ cần các ngươi có bản lãnh thì có thể cướp tiền từ trong tay của ta cũng không có gì là không thể, thế nhưng muốn tiền không có gì, nhưng có thích tiền mấy cũng không thể không cần mặt mũi...

Lúc này Phương Hành rõ ràng đã thật sự nổi giận, giọng nói nghiêm túc lạnh lùng, vượt qua tất cả mọi người. Trong sân một mực yên tĩnh không có tiếng động, ngay cả các nữ tử và hài tử đang khóc kinh người dường như cũng cảm ứng được cơn giận của hắn, không hiểu sao trong lòng cảm giác sợ hãi, không dám khóc nữa...

- Ngươi... Ngươi...

Hồ Nhị chốc đầu cách Phương Hành gần nhất cũng sợ ngây người, há to miệng, một câu hoàn chỉnh cũng nói không nên lời.

Hắn trực diện nhận lấy lửa giận của Phương Hành, cả người cũng đã bị dọa tới trong lòng ớn lạnh.

- Ngươi muốn cướp nữ nhân từ trong tay của ta sao?

Phương Hành liếc nhìn hắn, giọng nói giống như rít lên qua kẽ răng, mang theo sự đùa cợt cùng sát khí.

- Ông trời ơi, giết người rồi...

Hồ Nhị chốc đầu bị ánh mắt của hắn nhìn thì đột nhiên ngây người, chỉ bị dọa đã hét thảm một tiếng liền muốn tránh.

Nhưng Phương Hành ra tay nhanh tới mức nào, kèm theo chính là một bàn tay đánh tới, nhìn tốc độ hắn ra tay cũng không phải đặc biệt nhanh, nhưng Hồ Nhị chốc đầu hết lần này tới lần khác liền trốn không thoát, trực tiếp bị hắn tát vào trên gò má trái, cả người cũng như túi vải rách bay ra ngoài, đụng phải một gian tranh, lại xuyên từ bên này sang một bên khác, làm một gian nhà tranh đang lành lặn bị sập xuống. Hồ Nhị chốc đầu ngã xuống đất lăn hai vòng, sau đó thân thể co giật vài cái rồi không nhúc nhích nữa, giữa háng có chất lỏng màu vàng nâu chảy ra...

- Hắn... Hắn vậy mà đánh lão tộc trưởng...

- Hồ Nhị chốc đầu... bị hắn đánh chết rồi sao?

Các nam tử xung quanh vừa mới yên tĩnh không lâu cũng sợ ngây người một lúc, sau đó lại chợt ồn ào, vung cuốc vung liêm đao, giơ dao phay liền muốn xông lại, còn có người trong đám người hô to:

- Vừa rồi định tha cho hắn, hắn lại muốn đánh người, lần này đánh cả lão tộc trưởng, xem ai dám che chở hắn nữa. Tất cả mọi người cùng lên đánh chết tên khốn kiếp này...

- Đúng đúng, đánh chết hắn, cướp hết tiền trên người hắn...

Cũng không biết là ai gân cổ lên hô, đám nam tử ban đầu còn có chút do dự, trong nháy mắt đều điên rồi.

Không riêng gì bọn họ, đầu thôn cuối thôn, không biết bao nhiêu người vừa rồi còn đang đứng xem náo nhiệt, không tiến tới góp mặt cũng xông tới, tranh cướp nhau muốn xông vào, lớn tiếng hô hào muốn báo thù cho lão tộc trưởng, đám người như phát điên, thật sự rất đáng sợ, trong lúc vô tình bị người nói ra một câu lại giống như con thú hoang vừa thoát khỏi lồng giam, phóng thích ra sự tham lam đáng sợ nhất trong lòng bọn họ, mọi người đều nghĩ đến một vấn đề. Đúng, hắn có tiền như vậy, so với chờ hắn đưa tới, sao không...

Dù sao hiện tại đã có sẵn lý do, ngươi dám đánh lão tộc trưởng, vậy chính là không để ý tới tất cả người trong bộ tộc chúng ta...

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, lúc này, ở trong mắt Phương Hành, mắt của tất cả mọi người dân trong bộ tộc đều đỏ ngầu...

- Không được, muốn tiện nghi cho đám nquỷ nghèo này sao...

Mà vào lúc này, Hổ bà nương dường như cũng nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng trong lúc đó, trên mặt đầy mỡ rung rung, phủi mông nắm lấy nam nhân của nhà mình ném đi, lầu bầu nói:

- Lần này phải bồi thường lớn, lúc đầu tên đáng chém ngàn đao kia đánh hài tử nhà ta, tiền trên người hắn cũng là của nhà ta, kết quả bị bọn khốn kiếp này đoạt mấy thì còn có thể cầm về được sao? Bình thường bọn họ sợ ta, nói tới tiền thì mỗi người đều hung ác to gan. Không được, chuyện tốt như vậy sao có thể nào tiện nghi cho bọn họ được, ta phải đi gọi mười người ca ca của ta tới, làm chủ cho Đại Tráng nhà ta, xem đám khốn kiếp này còn dám đoạt tiền nhà ta không...

Vừa nghĩ như vậy, nàng ta căn dặn nam tử nhà mình để ý tới người kia, và đi tới dắt một con lừa gầy ra khỏi bộ lạc.

- Đánh đi, đánh chết hắn...

- Nhanh, giao hết tiền trên người ngươi ra...

Người trong bộ lạc huyên náo, cả đám người xúc động phẫn nộ, lớn tiếng quát và bao vây quanh Phương Hành. Vào lúc này cô gái nhỏ bị mù đã bị dọa cho không dám ngẩn đầu lên, rúc cả vào trong lồng ngực của Phương Hành, ngược lại Phương Hành vẫn hờ hững nhìn đám người, cũng chính là thái độ bình thản này khiến cho đám người xông tứi lại không dám ra tay trước, chỉ là trong miệng hô hào, muốn cho người khác ta tay!

- Cuộc đời ta đoạt tiền vô số, nhưng bị người vây quanh uy hiếp bắt giao tiền thì vẫn là lần đầu tiên!

Trong lòng của hắn cũng có cảm giác mới mẻ, nhìn những gương mặt phẫn nộ xung quanh mà có cảm giác dở khóc dở cười.

- Tên khốn kiếp này sợ rồi. Chúng ta phải dạy cho hắn một giáo huấn, không trả tiền liền đánh chết...

Trong đám người không biết là ai hô lên một câu, sau đó chỉ thấy một người cầm liêm đao lảo đảo một cái, bị người đẩy ra.

Ngoài ra còn có người đang kêu:

- Nhanh, phái mấy người nhanh tới trong miếu đổ nát đi, bắt nhi tử của hắn, trói lại trước!

- A nha, cái này chính xác là biến thành cướp đường, hay được hiểu là bắt cóc tống tiền đây?

Phương Hành nhìn đám thôn dân này muốn bắt Thái Hư Bảo Bảo đến uy hiếp chính mình, cũng cảm thấy mới mẻ, trong lòng chợt muốn xem bọn họ làm thế nào, người trong bộ lạc lớn này luôn thành thật, bỗng nhiên biến thành giặc cướp quen thuộc...

Vẫn nói điều này căn bản là bản năng trời sinh của một con người?

- Móa nó, lão tử chem hắn đao thứ nhất, đến lúc đó phải được chia nhiều tiền hơn...

Người nói chính là nam tử cầm liêm đao vừa bị đẩy ra. Hắn quay đầu giận dữ mắng một câu, chỉ có điều cũng không có ý định lui về, vừa nghĩ tới số kim châu vàng óng ánh kia liền nhịn không được mà đầu óc choáng váng nóng mắt, máu nóng lên não hạ quyết tâm, hung hăng chém về phía trên bụng của Phương Hành. Lúc này trong mắt hắn đã không còn coi Phương Hành là người nữa, mà là trở thành con mồi trong rừng rồi...

- Lên! Lên! Nhanh lên...

Xung quanh không ngừng có tiếng hô to, bầu không khí đã tăng cao đến đỉnh. Điểm.

Bọn họ chờ chính là người đầu tiên chân chính hạ đao, sau đó liền xông lên.

Bảo bọn họ làm người đầu tiên chém người vẫn có chút áp lực tâm lý, nhưng người thứ hai, thứ ba thì lại không sợ nữa...

Trơ mắt nhìn xem liêm đao kia giống như sắp rơi vào trên bụng của Phương Hành, tất cả mọi người đều đột nhiên cảm giác máu nóng xông lên đầu, la to và lao vọt lên. Từ xa nhìn lại, liền có thể nhìn thấy chí ít có mấy chục nam tử vạm vỡ tranh nhau chen lấn về phía trước...

- Các ngươi căn bản không biết mình trêu đến ai đâu...

Trong lòng Phương Hành cũng than thở, mãi đến khi liêm đao kia khó khăn lắm rơi vào trên người, hắn mới ngẩng đầu lên, khí thế hung ác tăng cao.

Sau đó, nhìn qua nam tử với đôi mắt đỏ ngầu, hung hăng cầm liêm đao xông lên, hắn lại giơ một tay và tát.

- Bốt!

Âm thanh vô cùng vang dội, giống như một tiếng pháo nổ.

Nam tử kia giống như đưa mặt tới trên tay hắn, bị tát mạnh vào trên má trái, xương trên mặt cũng bị một tát này làm cho biến dạng, ngũ quan trực tiếp trở nên vặn vẹo, cả người giống như tê dại bay lộn ra ngoài, cũng không biết liêm đao trong tay thế nào nào cắt ngược vào bụng mình, sau đó cả người trực tiếp treo ở trên cây liễu, máu tươi xối xuống, nhưng phía dưới đau đớn kịch liệt lại không phát ra được tiếng kêu nào, chỉ có thể khẽ rên hừ hừ, bởi vì răng trong mồm đều gần như rơi sạch, đầu lưỡi cũng bị cắn thương.

Cho dù có chăm sóc tốt thì đoán chừng cũng có thể phải cả đời uống rau cháo!

Nhưng không có nhiều người chú ý tới cảnh tượng kinh người như thế...

Đám người đã điên cuồng lên, chỉ nghĩ Phương Hành bị liêm đao cắt trúng, đang liều mạng phản kháng, mà bọn họ lại nhiều người.

Lại thêm bọn họ điên cuồng xông lên giống như hồng thủy, sao có thể đột nhiên dừng ngay lại được?

Bọn họ vẫn điên cuồng xông tới, cầm dao phay cầm cuốc, cầm chổi, cầm gậy gỗ, vây quanh Phương Hành đánh loạn.

Mà Phương Hành đối mặt với những trận công kích như hạt mưa, ánh mắt vẫn lạnh như băng, cắn chặt răng và lấy sức, sau đó...

Từng cái tát đánh tới!

- Ai bao ngươi đòi đánh!

- Ai bảo ngươi đòi giết!

- Ai bảo ngươi đòi giao tiền...

Đánh nhau cùng phàm nhân, hắn không dùng bất kể thần thông cùng thần lực của cơ thể, chỉ bạt tai đánh lên mặt và hô lên!

- Bốp! bốp! Vù! Vù!

Động tác của hắn nhìn có vẻ đặc biệt chậm, không khác với một người bình thường, mỗi một thôn nhân đều cảm giác mình tùy thời có thể đánh tới hắn, tùy thời có thể trốn được một cái tát kia của hắn, nhưng hết lần này tới lần khác lại không tránh thoát, thậm chí đứng ngoài quan sát thấy động tác của hắn không ngờ còn đẹp mắt, bộ dạng nhàn nhã qua lại trong đám người, sau đó động tác nhẹ nhàng giơ tay lên, nhắm ngay vào mặt một kẻ hung ác, con mắt đỏ bừng, đánh xuống nhanh như chớp, động tác nhanh, chuẩn, hung ác, đạt tiêu chuẩn của sách giáo khoa!

Mỗi một cái tát đánh xuống liền có một người ngã xuống đất, nhưng cũng chỉ ngã xuống đất, cũng không có bộ dạng máu thịt be bét, thê thảm đáng sợ gì, cũng không có sức trấn áp, bởi vậy không thể gây ra đủ lực uy hiếp đối với người bên ngoài, khiến bọn họ vẫn tiếp tục điên cuồng xông tới đánh...

- Lên đi, đánh chết hắn, cướp tiền về...

- Dám bắt nạt bộ lạc Cự Thạch chúng ta, cho hắn biết thế nào là lễ độ đi...

Từng đám người vọt lên, xúc động phẫn nộ, khí thế điên cuồng, phẫn nộ hung ác.

Mà Phương Hành thì không ngừng bước, trên tay càng không ngừng đánh, trên dưới vung vẩy, động tác tuyệt đẹp lại hào phóng, tiết tấu không nóng không vội...

- Bốp! Bốp! Vù! Vù!

Bất luận già trẻ gặp được liền một bàn tay tát cho lăn trên mặt đất, một người cũng không buông tha!

Thời gian dần trôi qua, đám người vây quanh kêu đánh kêu giết đều đã bị Phương Hành đánh ngã trên mặt đất, sau đó Phương Hành còn đánh chưa đã nghiền, lại đi dọc từ đầu thôn tây theo con đường xuôi về đầu thôn đông và tát tiếp, chính xác là gặp thần đánh thần, gặp quỷ đánh quỷ...

Ông gia bà già từ trong gian nhà tranh cầm côn cầm đuốc vọt ra, còn chưa hiểu tình huống, há cái miệng không răng hô to một chữ Trời chưa xong đã bị hắn tát cho bay ngược lại, tiểu tức phụ trốn ở sau cửa sổ len lén nhìn ra phía ngoài, cũng bị hắn thò tay qua cửa sổ tát bay đến bên hố, người thọt quỳ xuống cầu xin tha thứ cũng bị tát cho bay ngược lại...

Một đường hắn tát đến đầu thôn đông, trước mắt đã không thấy bóng người, chỉ có một con trâu trong miệng nhai cỏ, có vẻ vô tội nhìn xem Phương Hành.

Một người một trâu nhìn nhau hồi lâu, Phương Hành cũng dứt khoát giơ một bàn tay lên đánh...

Ọ một tiếng, con trâu cũng đổ.

Chương 1409: Ăn cướp

- Phương... Phương tiên tăng, đám... đám người... chúng ta xin thôi...

- Chúng ta... không... không đánh nữa...

- Cầu xin... oa... tha cho… chúng ta đi...

- Ọ...

Sau một hồi gà bay chó chạy, bộ lạc Cự Thạch xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ làm cho người ta khiếp sợ, cả thôn bất luận nam nữ già trẻ, tất cả đều quỳ trên mặt đất, từng đám từng đám hai tay tát liên tục, từng cái đều lộ ra vẻ mặt cầu xin, cúi đầu khom lưng xin tha, chỉ là trên mặt đều đỏ bừng một dấu bàn tay lớn, không ít người trong miệng thiếu mấy cái răng, lúc nói chuyện đều phều phào, mặt sưng đỏ cố nặn ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc. Quỳ phía trước là đám người già cả đã có tuổi, quỳ đằng sau là một đám nam tử run rẩy, sau nữa là nữ tử, sau đó là đám hài tử mặt đầy bụi đất đang khóc...

Lại đằng sau nữa còn có một con trâu, mặt đầy ủy khuất quỳ bốn vó, trong mắt to đầy sợ hãi.

- Biết vì sao ta đánh các ngươi không?

Phương Hành nắm tay cô gái nhỏ bị mù, đứng trước một đám người đang quỳ, ánh mắt đảo qua trên mặt bọn họ.

- Biết... Biết... Bởi vì chúng ta tham làm...

Lão tộc trưởng quỳ gối ở hàng đầu tiên, trong miệng ng vốn không còn bao nhiêu cái răng, giờ càng không nhìn thấy cái nào, quỳ trên mặt đất không ngừng thở dài.

- Sai!

Phương Hành nghiêm túc lớn tiếng quát tháo:

- Trên đời này ai cũng có lòng tham, ta càng tham hơn!

Lão tộc trưởng ngây ngốc một chút, vẻ mặt khổ sở:

- Vậy không phải là bởi vì chúng ta...

Nói đến chỗ này, lão nhìn thoáng qua cô gái nhỏ bị mù, bản thân cũng cảm thấy có chút xấu hổ khi nói ra miệng, mãi hồi lâu mới nói tiếp:

- Bởi vì chúng ta... Mạo phạm tiểu thư đây?

- Đây đương nhiên là một phần nguyên nhân, nhưng vẫn không phải là chủ yếu!

Phương Hành xoa đầu cô gái nhỏ bị mù, thần sắc nghiêm khắc nói.

- Vậy...

Trên mặt lão tộc trưởng đầy đau khổ, thực sự không biết nói cái gì:

- Phương... Phương tiên sinh, vậy ngươi có thể nhắc nhở không?

- Hừ!

Phương Hành trừng mắt nhìn lão, vẻ mặt

nghiêm túc, há miệng muốn nói chuyện nhưng lại không nói ra, người trong cả thôn đều dỏng tai nghe, hắn cũng có chút xấu hổ, mặt hơi đỏ lên, nhẫn nhịn một lúc lâu mới trừng mắt liếc nhìn lão tộc trưởng đang quỳ gối hàng trước, cười lạnh một tiếng nói:

- Hừ hừ, ta cũng không biết các ngươi sai ở đâu, dù sao cũng là các ngươi chọc ta, vậy chính là sai...

- Cái này...

Lão tộc trưởng nghẹn lời, chỉ có thể quỳ xuống dập đầu:

- Phương tiên sinh nói rất có đạo lý...

- Thật sự là rất có đạo lý...

Đám người đông nghịt quỳ phía sau dập đầu, biểu lộ đương nhiên.

Bọn họ xác thực không biết mình sai ở đâu, tất cả chẳng qua đều cho rằng bởi vì mình gặp xui xẻo, đụng phải một quái thai như vậy mà thôi.

Vốn cho rằng bị dã thú gây thương tích, vậy khẳng định là người bình thường, chỉ là một khách buôn dẫn theo một tiểu hài, có thể có bao nhiêu lợi hại chứ? Nhiều người như vậy muốn đánh hắn còn không phải dễ như trở bàn tay, kết quả ai có thể nghĩ tới hắn tát người lợi hại như vậy, đánh cho người của cả một cái lạc đều phải quỳ xuống, nếu không phải cái bạt tai kia rơi mạnh ở trên mặt thật sự rất đau, bọn họ cũng không thể tin được cảnh tượng này...

Cách làm của bọn họ là được truyền thừa đời đời kiếp kiếp như thế, không làm như vậy còn có thể làm thế nào?

Phương Hành hiểu rõ đạo lý này, đương nhiên sẽ không có ý định dạy bọn họ làm gì...

- Ban đầu ta vốn để lại cho các ngươi chút tiền, hả giận thì ta cũng đi. Chỉ có điều các ngươi không cần mặt mũi, không ngờ lại có âm mưu lừa gạt một tiểu nha đầu, ta lại nhìn các ngươi không quen, xem ra, trước khi đi không cho các ngươi chút giáo huấn là không được...

Vẻ mặt Phương Hành thâm trầm, câu như vậy vừa ra khỏi miệng, lập tức khiến cả bộ lạc đều bị dọa cho mất hồn.

Đã đánh tất cả người trong bộ lạc, nam nữ già trẻ thêm con trâu kia còn chưa chịu bỏ qua, còn có giáo huấn nào nghiêm trọng hơn thế nữa sao?

Không ngờ hắn còn nói muốn lưu lại chút giáo huấn, vậy không phải là muốn... Giết người à?

Ánh mắt lão tộc trưởng đã không nhịn được nhìn về phía Hồ Nhị chốc đầu. Lúc ấy người nhất định đòi bắt cô gái nhỏ bị mù người ta về làm nương tử chính là hắn, còn có Hổ bà nương giỏi gây sự kia thông minh, đã thừa dịp chạy mất. Vậy xem ra hôm nay người phải chết là Hồ Nhị chốc đầu đi? Trong lòng lão đã không dám nghĩ tới cảnh tượng thê thảm đó, chỉ là trong lòng hơi cân nhắc, cũng chỉ có thể thống khổ nhắm mắt lại, người ta muốn giết người bọn họ cũng không có cách nào, lúc này sao còn có thể không biết sự lợi hại của Phương tiên sinh chứ?

Ngay từ đầu còn nghĩ đây chính là một khách buôn bình thường, nhưng có khách buôn nhà nào có thể từng tát một lại đánh lật tất cả mọi người chứ? Không cần nghĩ nữa, người này chắc chắn sẽ không phải là người bình thường, chỉ là nhìn hắn không có phun ra lửa cũng không có phi kiếm, nói rõ không phải người tu hành, rất có thể là người luyện võ, hơn nữa còn là một người luyện võ lợi hại. Trong bộ lạc này của mình không có người nào giỏi để có thể đối phó với hắn, nói không chừng mấy người hung thần ác sát trong bộ lạc Gấu Đen chuẩn bị tiến vào Thanh Ngô châu làm thị vệ còn có hi vọng trấn áp được người này...

Tưởng tượng đến đây, lão tộc trưởng bỗng nhiên nhướng mày vì nghĩ đến một việc!

Lúc này, Hổ bà nương chạy đi đâu rồi?

Nàng không phải phải là người trong bộ lạc Gấu Đen gả tới sao?

Mười người ca ca trong nhà nàng cũng không phải giỏi gây sự sao? Nhất là lão tam cùng lão Thất, khi còn bé vào rừng, trong lúc vô tình nếm thử thịt một con thú hoang đã chết, không ngờ yêu thú đó lại có huyết mạch của Thao Thiết, đây cũng là trong họa được phúc, về nhà sốt cao nửa tháng liền tỉnh lại, thế mà đều trở nên có sức lực lớn vô cùng, ngay cả ôm cây lớn cũng nhổ được lên...

Trong truyền thuyết đây chính là tạo hóa, là

Tiên gia mới có phúc khí, ngay cả lão gia Tiên gia Thanh Ngô châu cũng chỉ tên bảo sau khi bọn họ lớn lên vào thành đi làm hộ vệ đấy. Bộ lạc Gấu Đen có thể xưng vương xưng bá ở mấy bộ lạc xung quanh hoàn toàn là dựa vào hai tên tiểu tử kia!

- Hổ bà nương không phải là đi gọi mười người ca ca của nàng chứ?

Lão tộc trưởng nghĩ đến điều này thì tim không nhịn được mà đập mạnh...

- Lão tộc trưởng, cứu ta...

Nhưng đúng lúc này, bên cạnh truyền đến mùi hôi thối, lại là Hồ Nhị chốc đầu bị dọa cho cứt đái cùng ra, cả người đều tê liệt.

Giống lão tộc trưởng, hắn cũng nghĩ khách nhân kia muốn lấy mình ra khai đao.

Nhưng vào lúc này, lão tộc trưởng nào có thời gian để ý tới hắn, chỉ cúi đầu suy nghĩ, sợ bị khách nhân để mắt tới.

...

...

- Để lại chút giáo huấn, cũng là muốn tốt cho các ngươi...

Cũng đúng vào lúc này, Phương Hành lạnh lùng mở miệng nói ra:

- Giao hết tiền trong bộ lạc ra đi...

- A....

Lão tộc trưởng đang cúi đầu hận không thể chốn mình xuống đất chợt ngẩn người, ngẩng đầu kinh ngạc nói:

- Phương tiên sinh ngài nói cái gì?

Phương Hành cúi đầu trừng mắt liếc lão:

- Ăn cướp, nghe không hiểu sao?

- Ăn... Ăn cướp...

Lão tộc trưởng hoàn toàn ngây người, có cảm giác giống như nằm mơ.

Vốn cho rằng đắc tội nhân vật này, trong thôn ít cũng phải chết mấy con chim đầu đàn, kết quả hắn vậy mà ăn cướp?

- Hừ, các ngươi bởi vì tiền mới nảy lòng tham, đắc tội ta, vậy liền đưa tiền để dẹp yên chuyện này, hiện tại đi lấy mọi thứ đáng giá trong nhà các ngươi giao cho ta, hễ nhà nào dám giữ lại một con, có tin đại gia ta hiện tại giết sạch thôn cho các ngươi xem không?

Trong vô số ánh mắt kinh ngạc hoặc là khiếp sợ, Phương Hành lại bình htanr, trầm giọng tuyên bố.

- Vậy... Vậy hạt kim châu do chúng ta bán đồ có được...

Có người run giọng mở miệng nói, vẻ mặt xám xịt.

- Tất nhiên... Cũng phải giao hết lại cho ta...

Phương Hành nhe răng cười mở miệng nói, biểu tình hiểm ác không sao kể xiết!

- Ôi ông trời ơi...

- Hồ Nhị chốc đầu trời đánh, hại chết cả nhà chúng ta rồi...

Trong lúc nhất thời, trong bộ lạc đang yên tĩnh chợt vang lên những tiếng đau buồn, tất cả mọi người khóc rống lên, đối với bọn họ, ăn tát tính là gì, lại không có chết người, hoặc là xảy ra mạng người, chỉ cần người chết không phải mình cũng sao. Hồ Nhị chốc gây phiền toái, thích chết hay không là việc của hắn. Nhưng bây giờ Phương Hành ra một chiêu này chính là rút đi xương sống lưng của bọn họ, thật vất vả mấy ngày mơ được phát tài, mỗi ngày ôm hạt kim châu đếm tới đếm lui, không biết mơ tưởng bao nhiêu cảnh đẹp, bây giờ tất cả lại đều trống rỗng?

- Phương tiên sinh chúng ta sai rồi, cầu xin ngài bỏ qua cho chúng ta một lần này đi...

Có người khóc sướt mướt, bi thương cầu xin tha thứ, lúc này là thật lòng sám hối.

- Không giao tiền liền giết cả thôn, các ngươi có thể thử...

Phương Hành cười lạnh:

- Mà lại không chỉ hạt kim châu của ta, tiền vốn có trong nhà các ngươi cũng phải giao ra...

- Phương tiên sinh a, nhà ta không có tiền thì làm sao bây giờ... Chỉ có hai con rùa...

Có người khóc sướt mướt, thật sự là bị dọa sợ.

- Rùa hoang cũng phải giao ra!

Phương Hành lạnh mặt, không để lại chút đường sống nào.

- Tiền này là ngươi bồi thường chúng ta, giờ lại lấy về, ngươi là cường đạo sao...

Có người nhảy dựng lên, tức giận bất bình kêu to, vừa nói đến chuyện tiền bạc thì sợ hãi bị đánh cũng giảm.

- Bốp!

Phương Hành càng không quen, một bàn tay đánh ra ngoài, người kia liền dính ở trên vách tường, tất cả mọi người nhất thời câm như hến.

- Đại gia ta chính là cường đạo, là các ngươi ép ta lộ ra nguyên hình đấy!

Phương Hành nghiêm mặt hét lớn, con mắt đỏ lên, trên thân lộ ra khí thế đáng sợ, dọa cho không có người nào dám lên tiếng.

Cũng không biết có bao nhiêu ánh mắt tội nghiệp đều nhìn lão tộc trưởng, nhưng lão tộc trưởng cũng khó xử, không dám ngẩng đầu.

Bị tát cũng là chuyện bất giác dĩ, bộ lạc Cự Thạch chết vài người cũng không sao, lại bởi vì Phương Hành muốn đánh cướp mà âm u đầy tử khí!

- Ha ha, nơi nào có đạo tặc dám kêu gào giữa ban ngày vậy?

Cũng vào lúc cả bộ lạc Cự Thạch đều chìm trong sự buồn bã, đột nhiên nghe được ngoài thôn có một tiếng rống to. Chỉ thấy bụi bay mù mịt, cây cối rung chuyển, đất chấn động, tự nhiên dâng lên một vòng gió xoáy mạnh mẽ rồi có mấy chục kỵ sĩ vọt ra. Bốn năm người ở giữa không ngờ lại cưỡi tọa kỵ là Thanh Lang cao lớn như con nghé con. Mười mấy người ở giữa trên thân quấn da thú, lộ ra cánh tay trần cơ bắp, đằng sau còn có mấy người ung dung đi theo, dùng thế như sói chạy hổ vồ lao đến, lại giống như thần binh từ trên trời rơi xuống!

- Đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ngũ, lục ca, thất ca, bát ca, cửu ca, thập ca, chính là tên khốn kiếp đang chém nghìn đao kia...

Ở phía trên một con Thanh Lang đi giữa, một nữ tử mập mạp lăn xuống, chỉ vào Phương Hành, đôi mắt bị thịt mỡ ép cho chỉ có thể ti hí nhìn nhưng đầy vẻ oán độc, lớn tiếng kêu:

- Liền là hắn đánh cháu ngoại của các ca đấy, nhanh nhanh nhanh, hắn có tiền, mau đánh cho hắn ị ra shit luôn...

Chương 1410: Thanh Lang kỵ của Tiên gia

- A, thế mà còn có thể có cứu binh à?

Phương Hành nghe được động tĩnh ở đầu thôn liền quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức cảm giác có chút mới mẻ?? Hắn thật sự không ngờ trong thôn làng này, còn có thể có mấy con kiến to như thế tồn tại. Mà những người của bộ lạc Cự Thạch kia nhìn đến những kẻ hung hãn này, rõ ràng đều nhẹ nhàng thở ra, có ít người thậm chí cảm động sắp rơi nước mắt. Ngày bình thường bởi vì nữ tử béo mập kia động một chút lại lấy mười người ca ca của mình ra dọa bọn họ, làm cho bọn họ thường không ít vụng trộm nguyền rủa, bình thường gặp phải còn trốn như trốn ôn thần, bây giờ vẫn là lần đầu tiên gặp được mười tên ngang ngược này lại có cảm giác như nhìn thấy người thân...

- Anh em nhà họ Hổ, cứu mạng đi...

Rất có người trực tiếp đứng lên, trong lòng đầy kích động liền muốn xông tới.

- Hả?

Phương Hành chú ý thấy, ánh mắt lạnh lùng nhìn tới, người thôn dân kia giật mình, lại từ từ quỳ xuống, trong lòng nghĩ, chọc giận người ác này vẫn sẽ phải chịu thiệt thòi trước mắt, không bằng để mười huynh đệ Hổ gia đánh hắn ra phân, mình lại đứng lên...

- Ha ha, Yêu Long lĩnh này trải dài ngàn dặm, trong bốn năm bộ lạc này có ai không biết tới mười huynh đệ Hổ gia chúng ta, thế mà còn có người dám bắt nạt muội muội ta, chẳng lẽ chán sống rồi sao?

Trong đám nam tử vạm vỡ kia có một người vóc hơi gầy, nửa bên lông mày cạo sạch đã ghìm chặt dây cương, chậm rãi lắc lư đi tới, nhìn qua Phương Hành khẽ cười nói với vẻ hung hăng.

- Đúng, đại ca, trong mấy bộ lạc này không ai dám bắt nạt người nhà họ Hổ chúng ta, chỉ có tên đáng giết ngàn đao này thậm chí dám đánh cả ta!

Hổ bà nương đi theo, chống nạnh với dáng vẻ uy phong lẫm liệt, mắt chỉ quan sát vị trí túi của Phương Hành. Mặc dù đến đây thấy Phương Hành không bị người trong thôn đánh chết, ngược lại là tất cả mọi người trong bộ lạc đều quỳ xuống hàng loạt có ngoài dự liệu của nàng, nhưng mười ca ca ở bên cạnh, nàng cũng không lo lắng không đánh được Phương Hành, trái lại cảm thấy có chút may mắn bởi vì tiền tài của Phương Hành không bị người ta cướp sạch, dù sao nếu tiền bị người trong bộ lạc cướp sạch, lại để cho mười người ca ca cướp về thì mặt mũi cũng không dễ nhìn lắm!

Mà Phương Hành không để ý nam tử chỉ có nửa bên lông mày kia, hắn nhìn qua Hổ bà nương, ánh mắt yên tĩnh vẫy vẫy tay nói:

- Mau tới đây, trong bộ lạc còn thiếu một mình ngươi, tới quỳ cố gắng ăn năn, sau đó lại giao hết tiền trong nhà ra thì sẽ bỏ qua cho ngươi!

- A?

Hổ bà nương nghe lời này thì ngây người, có cảm giác không hiểu nổi.

Lúc nàng ta muốn mở miệng mỉa mai lại thấy Phương Hành nhìn chăm chú thì có cảm giác không mở miệng được...

- Dù sao ta ở trong bộ lạc này hơn nửa tháng, ăn gạo của các ngươi, mượn chỗ của các ngươi để dưỡng thương, cho nên lần này ta cũng coi là mở một mắt lưới cho các ngươi. Chỉ cần các ngươi cố gắng ăn năn, vậy ta chỉ cướp tiền, không giết người, tính như ngươi tương đối may mắn, không có chờ sau khi ta cướp xong tiền mới trở về, tất cả còn có cơ hội, không đợi đến khi ta cướp sạch tiền mới gặp lại ngươi, vậy thì không còn đơn giản như vậy đâu!

Phương Hành thấy chân Hổ bà nương không hề cử động lại có lòng tốt khuyên một câu.

- Ha ha... Đại ca, ngươi có nghe không, hắn không ngờ đang hù dọa ta...

Hổ bà nương rốt cục có phản ứng, giống như là nghe được chuyện gì vô cùng buồn cười vậy. Nàng ta chỉ vào Phương Hành cười ha hả.

- Quả nhiên là người muốn chết!

Người có nửa bên lông mặt mày chợt lạnh mặt, nhìn lại phía sau thấy những người kia không có phản ứng đặc biệt, liền tiến về phía Phương Hành cười lạnh nói:

- Ngay trước mặt chúng ta cũng dám hù dọa muội tử nhà ta, thật sự là không biết tốt xấu. Ngay trước mặt người Tiên gia Thanh Ngô châu cũng dám nói mình là cường đạo, càng là tự tìm đường chết. Tên khách buôn kia, có lẽ ngươi không biết những người phía sau kia là ai đi. Ta khuyên ngươi một câu, đó là người trong Tiên phủ Thanh Ngô châu, đặc biệt đến kiểm tra vũ lực của tam đệ cùng thất đệ ta, dẫn đến Thanh Ngô châu làm thị vệ. Có bọn họ, chúng ta không làm khó dễ ngươi. Ngươi nói rõ lai lịch rồi quỳ xuống thỉnh tội, hoặc đại nhân Tiên gia từ bi có thể tha cho ngươi một mạng!

- Cũng không thể tha cho hắn được, tên khốn kiếp này...

Hổ bà nương nghe được lời này, vội vàng nói với ca ca của mình.

- Im miệng!

Nam tử có nửa bên lông kia lại trừng mắt nhìn nàng, khiến nàng bị dọa lập tức nuốt lại lời định nói.

Nàng có ngu dốt vô tri đi nữa cũng biết phân biệt tốt xấu, từ trước đến nay mười người ca ca của mình đều vô cùng ngang ngược, bây giờ lại cung kính với mấy người kia, lại nghe nói đó là người ở Tiên Phủ tới, ở tít trên cao nên tất nhiên cũng hiểu mình không có thể nói lung tung ở trước mặt những người này...

Đương nhiên, so sánh với Hổ bà nương, Phương Hành coi như quá không hiểu chuyện, nghe được những lời linh tinh của tên nam tử chỉ có nửa lông mày, không ngờ hắn không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ là ung dung nhìn thoáng qua tên nam tử có nửa bên lông mày, sau đó nói:

- Hôm nay ta đã nói muốn cướp sạch tiền trong bộ lạc này, vậy thì nhất định sẽ cướp sạch. Thiên Vương lão tử tới cũng không có tác dụng. Ta khuyên mấy người các ngươi một câu, tốt nhất đừng đến chọc ta. Ta tốt xấu gì còn nể mặt người trong bộ lạc này, đắc tội ta cũng chỉ bị tát một cái xem như giáo huấn. Nhưng mấy người các ngươi lại khác...

- Lớn mật!

Lời này lọt vào trong tai một vài người đã xem như là đại nghịch bất đạo, lập tức có kẻ tức giận hét lớn, chỉ e chọc giận tới những quý nhân kia.

Còn có người thực sự nhịn không được, đột nhiên siết lấy dây cương, trực tiếp vọt ra. Người ngồi phía trên không biết là mười huynh đệ Hổ gia hay không, dù sao cũng không phải cưỡi Thanh Lang, mà là một con lợn rừng hung hãn, vừa kêu lớn vừa xông thẳng về phía Phương Hành, vẫn không quên cáo lỗi với đại ca sau lưng:

- Tên khốn kiếp này thực sự phách lối, phải bắt hắn lại trước rồi để hắn dập dầu nhận lỗi với các đại nhân!

- Tốt!

Người có nửa bên lông mày cũng không nhiều lời, chỉ khe gật đầu.

- Tứ ca, ngũ ca, lục ca nhanh lên, đánh chết hắn, đánh chết hắn...

Hổ bà nương thấy cảnh ấy thì kích động đến máu nóng lên đầu, nắm chặt nắm đấm dùng sức kêu gào.

- Ngô ngô ngô... Cữu cữu, cữu cữu, mau đánh chết tên bại hoại này, hắn bắt nạt nương, còn bắt nạt cha...

Trong đám tiểu hài tử trong bộ lạc Cự thạch kia quỳ gối ở phía sau cùng, Hổ Oa Tử kia cũng đứng lên, nhảy nhót la to.

- Trời xanh có mắt...

Thấy được tình cảnh của mười huynh đệ Hổ gia xông lên, người trong bộ lạc Cự Thạch cũng kích động, không biết bọn họ người mặc dù không dám đứng dậy, nhưng lại nhịn không được ưỡn thẳng người, hai mắt tỏa sáng, muốn xem mười huynh đệ Hổ gia hung ác có đẩy ngã được kẻ ác kia không. Nhìn con lợn dừng vừa hung dữ lại to lớn kia, còn có răng nanh sắc bén chỉ vừa đâm vào trên người, chỉ sợ có là người sắt cũng phải chết đi?

- Nói không cho các ngươi đến, thế mà các ngươi cứ muốn tới tìm chết...

Mà đối mặt với ba con lợn rừng hung dữ, trong ánh mắt Phương Hành trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

Một khí thế lạnh lùng chưa từng xuất hiện ở trong bộ lạc Cự Thạch đột nhiên phát ra từ trên người hắn...

- Giết chết hắn!

Ba huynh đệ Hổ gia xông lên cố ý thể hiện sự dũng mãnh của mình ở trước mặt quý nhân, lớn tiếng la hét rồi vọt tới, một người cầm mâu đá trong tay, một người cầm xương đao trong tay, còn có một người cầm gậy tô, từ ba mặt lao đến, mang theo từng trận gió mạnh, hung ác nhào về phía Phương Hành. Nhìn dáng vẻ kia là muốn trực tiếp đập Phương Hành thành thịt nát...

- Cút!

Cũng vào lút bọn họ ba người đều tới gần Phương Hành, Phương Hành vẫn luôn không có động tác lại đột nhiên bước ra một bước, sau đó liền một tay tát tới. Cái tát thứ nhất đánh vào trên mặt của lão tứ Hổ gia, đập cho xương sọ của hắn vỡ vụn, hốc mắt biến dáng, tròng mắt đều lòi ra, cả người không kịp kêu thảm đã trực tiếp ngã văng ra ngoài, rơi trên mặt đất lại không nhúc nhích. Sau đó Phương

Hành rút tay về đánh cho con lợn rừng kia cũng rời khỏi trận.

Sau đó, hắn liền quay người trở lại, tát về phía lão Ngũ của Hổ gia, người này cũng mang theo heo bay ra ngoài.

Sau nữa chính là lão Lục Hổ gia...

Đều là một người một tát, ngay cả heo chở người cũng không buông tha, tất cả đều là động tác không nhanh khiến người khác nhìn rõ ràng nhưng hết lần này tới lần khác ba huynh đệ Hổ gia lúc đầu hung hăng bá đạo, cứ như vậy lại không kêu tiếng nào mà bay đi, sau đó ngã xuống đất không nhúc nhích!

Bầu không khí vừa mới sôi động lại giống như bị người ta bóp lấy cổ, thoáng cái đã không có tiếng động gì nữa...

- Đánh chết hắn, Tứ ca, ngũ ca, lục ca, đánh chết...

Hổ bà nương còn chưa kịp phản ứng, đang lớn tiếng hô được một nửa, mới đột nhiên nghẹn lại.

Bất luận là người của bộ lạc Cự Thạch hay là mấy huynh đệ khác của Hổ gia đều ngây dại, không phát ra được một tiếng nào.

Có gió thổi qua sân, vù vù, cây lắc lư giống như có u hồn phi thăng...

Hổ bà nương ngây dại, gần như không thể tin được cảnh tượng đẫm máu trước mắt này.

Hổ đại tráng, nhi tử của nàng thì dụi dụi con mắt, đợi đến khi biết đây không phải là ảo giác liền "Oa" một tiếng khóc rống lên.

Người trong bộ lạc Cự Thạch, bao gồm cả lão tộc trưởng đều há hốc miệng, ánh mắt hoảng sợ như gặp quỷ...

Từ trước đến nay, mười huynh đệ Hổ gia hung ác như thế lại chết mất ba người rồi sao?

- Tứ đệ...

Không biết qua bao lâu, lão đại Hổ gia mới kịp phản ứng lại, trong hốc mắt liền đỏ bừng, âm thanh kêu thảm giống như heo bị chọc giết.

- Ngũ đệ...

- Lục ca...

Cùng lúc đó, sau lưng lão đại Hổ gia không biết vang lên bah tiếng kêu to, bảy tám nam tử đồng thời xông ra ngoài, ánh mắt đỏ hoe, mang theo vẻ khó tin, có người lao về phía mấy thi thể, có người giống như không cần mạng, lao về phía Phương Hành bây giờ còn đứng nguyên tại chỗ, lau tay lên người cô gái nhỏ bị mù như không có chuyện gì. Trong đó hung mãnh nhất là hai nam tử vạm vỡ cưỡi Thanh Lang có vẻ như hung thần ác sát, tất nhiên chính là lão tam cùng lão thất của Hổ gia...

Hai người kia nếm qua thịt của yêu thú nên sức lực lớn vô cùng, có thể nhổ cây mở núi, hung mãnh dị thường. Tiên Phủ cũng là nhìn trúng bọn họ, mà bây giờ bọn họ cưỡi cũng chính là yêu kỵ Thanh Lang do Tiên Phủ thưởng xuống, một thân yêu sát càng hung ác hơn thú dữ bình thường!

Hai người xông tới gần như vậy, sợ là Tiên gia bình thường cũng sẽ có chút e ngại. Nhưng Phương Hành vẫn đứng tại chỗ, không nhúc nhích chờ bọn họ tới gần. Mãi đến khi móng vuốt của Thanh Lang sắp cào đến trên người hắn, hắn mới đột nhiên giơ tay lên, động tác vẫn hoàn toàn tùy ý và thoải mái như trước đây, giống như là đánh nhi tử nhà mình vậy. Bàn tay vung lên và đánh vào trong khoảng không...

Lại sau đó, huynh đệ Hổ gia liền chết thêm mất hai người!

Chương 1411: Đánh thần đánh quỷ

Một màn trước mắt này thật vượt ra khỏi người trong bộ lạc Cự Thạch lý giải...

Bọn hắn không cách nào tưởng tượng cái kia đến tột cùng là dạng bàn tay gì, quất bay mấy tiểu oa nhi, tát mấy bà nương chỉ biết gào to lăn trên mặt đất thì cũng thôi đi, thậm chí nói, thật là một người luyện võ, vậy hắn tát lăn những tráng hán trong bộ lạc cũng không có gì, nhưng bọn hắn thật nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì đối mặt với mãnh nhân như mười huynh đệ Hổ gia, hắn cũng chỉ một tay một tay quất tới, liền tát bay từng cái từng cái?

Truyền thuyết người trong Tiên gia rất coi trọng lão Tam và lão Thất của Hổ gia, vì sao cũng không dùng được như thế?

Bọn hắn thấy rõ ràng, khách nhân kia căn bản không có động, chỉ phất tay mà thôi!

Nhưng lão Tam và lão Thất của Hổ gia, lại tựa như tượng gỗ sững sờ, không nhúc nhích mặc cho người ta quất lên mặt, sau đó tựa như hai khúc gỗ bay ra ngoài, một cái va vào tảng đá lớn ở đầu thôn, làm tảng đá nứt vỡ, một cái thì bay ra mấy chục trượng, nữa bên đầu xẹp lép, như cái túi da dê, nữa bên đầu khác thì rách ra, như cái dưa hấu nát, thân thể nằm trên mặt đất, còn đang không ngừng co giật...

Sau đó là hai con Thanh Lang Kỵ, trong truyền thuyết đây chính là yêu quái nuôi dưỡng trong Tiên Phủ, có thể ngày đi nghìn dặm, một con cũng có thể diệt một bộ lạc, nhưng sau khi ác nhân kia tát bay lão Tam và lão Thất Hổ gia, chúng đều bị hù nằm trên mặt đất, cái đuôi lắc giống như chó hoang, run rẩy phun đầu lưỡi ra, nhưng như vậy cũng không làm đối phương mềm tay, ngồi xổm xuống, hai tát quất ra ngoài, hai con Thanh Lang Kỵ bay xa mấy chục trượng, nằm trên mặt đất cứng ngắc giả chết...

Mà ác nhân kia, sau khi làm ra chuyện kinh thế hãi tục như thế, lại còn không ngừng tay, trực tiếp đi ra ngoài.

Huynh đệ Hổ gia có người đi xem tình huống của lão Tứ lão Ngũ lão Lục, có thì trực tiếp vọt lên, chỉ là không nhanh bằng lão Tam và lão Thất, lúc này vừa đuổi tới, thấy được thảm trạng của lão Tam và lão Thất, thì giống như gặp ma, vẻ mặt khó tin, thân thể cứng ngắt, cũng không có thoát được, một người ăn một tát, thẳng tắp bay ra ngoài, có người muốn chạy trốn, nhưng không biết tại sao, lợn rừng lại không nghe lời, hoặc nói là trốn quá chậm, bị người ta nhẹ nhõm chạy tới, một tát một người...

Từ đầu tát đến cuối, không có ai ăn được hai tát.

- Ngươi... Ngươi...

Phương Hành một đường tát đến trước mặt lão đại Hổ gia, hán tử này đã bị hù xanh mặt, hắn dùng sức chớp mắt, tựa hồ muốn thoát khỏi ảo giác, nhưng trước mắt vẫn là một màn kia!

Khuôn mặt Hổ bà nương hoảng sợ, biểu lộ giống như vẽ ra, căn bản không biết có nên tin tưởng hay không.

Các ca ca của mình sắp chết sạch, nàng tựa hồ nên khóc, thế nhưng một màn bi thảm kia ở trước mắt, lại thủy chung không khóc được...

Nhất là thời điểm hung thần kia đứng ở trước mặt mình, nàng muốn mắng to, nhưng một chữ cũng mắng không ra...

- Quỳ xuống đi!

Hung thần kia mở miệng, sau đó một tát quất vào trên mặt Hổ bà nương, tát ả bay xa mấy chục trượng, lúc rơi xuống đất lại là tư thế quỳ, hơn nữa là quỳ gối ở bên người lão tộc trưởng, đầu rủ xuống đất...

- Ta... Ta...

Lão đại Hổ gia phản ứng lại, nhảy khỏi tọa kỵ, muốn quỳ xuống.

- Không có tác dụng!

Phương Hành đưa tay, kéo lấy lão đại Hổ gia, ngăn hắn quỳ xuống, chậm rãi lắc đầu.

- Ta dính tiện nghi của bộ lạc Cự Thạch, cho nên bọn hắn có thể quỳ, ngươi không có tư cách này...

Hung thần kia cúi đầu nhìn lão đại Hổ gia, sau đó giơ tay lên.

- Tha mạng!

Hổ gia lão đại há to miệng, chỉ kịp hô lên hai chữ này, sau đó liền ăn một bạt tai, trực tiếp bay ra ngoài.

Một giây sau, bay ra ngoài chính là lợn rừng tọa kỵ của hắn.

Sau đó Phương Hành tiếp tục đi về phía trước, bên kia còn có ba bốn hán tử cưỡi Thanh Lang, trên mặt đều đã xanh mét, muốn né ra, lại một cử động cũng không dám, một người cách gần Phương Hành nhất bị hù bắp chân rút gân, run giọng mở miệng:

- Đại... Đại nhân... Chúng ta là Thanh Lang Kỵ do bộ lạc khác tuyển ra, cùng Hổ gia... một chút quan hệ cũng không có!

Nhìn bộ dáng trung thực của những người này, suy nghĩ lại mười huynh đệ Hổ gia một chút, tựa hồ xác thực không quan hệ với những người này, Phương Hành nhẹ gật đầu, sau đó lại vung tay, những gia hỏa ngồi trên Thanh Lang Kỵ lúc đầu uy phong lẫm lẫm kia cả người lẫn sói bị quất bay, sau đó mới lẩm bẩm:

- Vậy ai bảo các ngươi sang đây nhìn xem làm gì?

- Vị đạo hữu này, hơi quá mức rồi!

Đột nhiên, phía sau có một âm thanh quát lạnh vang lên, chấn động hư không, giữa thiên địa tràn đầy hồi âm.

Phương Hành nao nao, quay đầu nhìn sang.

Thời điểm mười huynh đệ Hổ gia uy phong lẫm lẫm xông lại, đằng sau còn theo bốn năm người cưỡi Thanh Lang, chỉ là Thanh Lang dưới hông bọn hắn lớn hơn những người khác một vòng, cũng càng hung ác hơn, trên lưng sói có yên do tơ vàng quấn quanh, trong đó ba người ăn mặc như giáp sĩ bình thường, người khoác thanh giáp, mũ giáp che mặt, một người khác thì sau lưng nhiều hơn một áo choàng màu đỏ, khí tức trên người cực kỳ hùng hậu, lại có một cái là nữ tử người khoác đấu bồng màu đen, vừa rồi hét lớn chính là người này!

Lúc đầu bọn hắn đều giống như khinh thường, nhưng sau khi Phương Hành bất động thanh sắc tát bay Hổ gia lão Tam và lão Thất, thì đều ngồi không yên, lúc này nữ tử khoác đấu bồng màu đen ánh mắt băng lãnh, lạnh lùng nhìn về phía Phương Hành...

- Thế nào, ngươi có ý kiến?

Phương Hành ngoẹo đầu đánh giá bọn hắn một chút, sau đó cất bước đi tới.

Lần này, rõ ràng nhìn thấy bọn hắn đều thẳng người lên, ánh mắt đằng đằng sát khí nhìn sang.

- Vị đạo hữu này, ta chính là thống lĩnh Thanh Lang Kỵ của Thanh Ngô Tiên Phủ, vị này là cung phụng của Thanh Ngô Tiên Phủ Thánh Quỷ Tiên Tôn, ta không biết đạo hữu là đạo thống phương nào, lại ở Tiên Sơn nào tu hành, nhưng ở trước mặt chúng ta tàn sát Thanh Lang Kỵ, cần cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng!

Nam tử khoác áo choàng màu đỏ trầm giọng hét lớn, trường mâu trong tay chỉ sang.

- Tốt, ta cho ngươi câu trả lời!

Bước chân của Phương Hành không có chút bối rối, càng đi càng gần.

- Trời ạ, hắn lại muốn đắc tội các đại nhân của Thanh Ngô Tiên Phủ sao?

Một màn này khiến cho người trong bộ lạc Cự Thạch ngẩng đầu lên, ánh mắt lom lom nhìn lại.

Đối với bọn hắn mà nói, ác nhân này tự nhiên là đáng sợ, nhưng Thanh Ngô Tiên Phủ lại là tồn tại chí cao vô thượng trong mắt bọn họ a...

Nhưng hôm nay, ác nhân này thật muốn tự tìm đường chết sao?

- Thực lực đáng sợ, chí ít cũng là Kim Đan, người kiểu này không có khả năng không có chút chỗ dựa nào, trước bắt lại nói!

Nhìn thấy Phương Hành ung dung đi tới, thủ lĩnh Thanh Lang Kỵ và nữ tử cũng hoảng hốt, bọn hắn không phải Thanh Lang Kỵ bình thường, tựa hồ cảm thấy trên thân người này có khí tức đáng sợ, căn bản không muốn để hắn cận thân, thủ lĩnh Thanh Lang Kỵ quyết định tiên hạ thủ vi cường, đột nhiên vỗ Thanh Lang dưới hông, rít lên một tiếng, ác lang nhảy ở giữa không trung, trường mâu nhoáng một cái, đón đầu đâm về phía Phương Hành, khí tức trên người bừng bừng phấn chấn, như biển sâu vực lớn...

- Cái kia... Cái kia là thần tướng trong truyền thuyết sao?

Lão tộc trưởng bộ lạc Cự Thạch kiến thức rộng nhất, thấy thống lĩnh kia vọt tới, không khỏi trợn mắt lên.

Nhân vật lợi hại bực này, ngay cả hắn cũng chỉ ở lúc còn trẻ gặp qua một lần...

- Ở cảnh giới này, xem như không yếu rồi...

Phương Hành cũng có chút thưởng thức nhìn thống lĩnh trẻ tuổi kia từ trên trời giáng xuống, than thở nhẹ gật đầu...

Sau đó, thời điểm trường mâu của thủ lĩnh trẻ tuổi muốn đâm tới đầu mình, một bàn tay rút ra ngoài!

Ba...

Mũ giáp của thủ lĩnh trẻ tuổi bị tát biến hình, cả người bay ra ngoài, cũng không biết đụng gãy bao nhiêu đại thụ, nằm ở trên mặt đất giãy dụa, nửa ngày cũng không đứng dậy được...

- Đại nhân...

Ba tên Thanh Lang Kỵ còn sót lại kinh hãi, vội vã vọt lên, muốn ngăn cản Phương Hành.

- Các ngươi tránh ra!

Thế nhưng thời điểm bọn hắn vừa mới vọt ra, chỉ nghe phía sau quát một tiếng, nữ tử khoác đấu bồng bắt pháp ấn, một cái hồ lô bay lên, nắp tự động mở ra, theo nàng bắt pháp ấn, bên trong truyền ra tiếng gào khóc thê lương, một đạo khói đen tuôn trào, ở bên trong lại là một quỷ vật dữ tợn đáng sợ, răng nhọn móng sắc, sát khí cường đại, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt đỏ bừng, nhìn chằm chằm Phương Hành lao đến...

Oanh!

Không trung đột nhiên xuất hiện một đám mây đen, tựa hồ trời đột nhiên tối xuống.

- Ai nha... Cái kia là... Ác quỷ...

Người bộ lạc Cự Thạch bị hù run lên, thân thể run rẩy, không biết bao nhiêu người tiểu trong quần.

Nói lệ quỷ, kể lệ quỷ, nhưng thực sự gặp được lệ quỷ lại có mấy cái?

Thế nhưng thời điểm bọn hắn hoảng sợ, một màn càng thêm kinh người xuất hiện...

Mắt nhìn quỷ vật dữ tợn vọt tới trước người ác nhân, giương móng vuốt sắc nhọn muốn bổ nhào vào trên người hắn, ác nhân kia lại hoàn toàn không có động tác dư thừa, trực tiếp vung cánh tay, một tay tát ra ngoài...

- Oa...

Một tiếng kêu thảm giống như mèo hoang bị đạp đuôi, sát khí của quỷ vật kia phảng phất như nhạt đi rất nhiều, không trung vừa mới ngưng tụ lại mây đen cũng tản ra, quỷ vật bị tát bay mấy chục trượng, núp ở dưới một cây đại thụ, bụm mặt không ngừng run rẩy...

Chương 1412: Đàn cổ đổi đồ bỏ đi.

- Cái này... Cái này cũng quá không hợp thói thường đi?

Nhìn Lệ Quỷ bị tát bay đến dưới đại thụ, bụm mặt lạnh run, vô luận là nữ tử khoác đấu bồng, hay thôn dân bộ lạc Cự Thạch quỳ đầy đất, đều kinh hãi ngây người.

Bọn hắn làm sao cũng không thể tưởng tượng, một ác quỷ sát khí trùng thiên, là làm sao bị đánh giống như cô nương trốn ở dưới đại thụ khóc sướt mướt?

Nhất là nữ tử khoác đấu bồng kia, thì càng không cách nào tin được, đây chính là ác quỷ mình khổ tâm luyện ra, lại bị người tát choáng váng?

Vẻ mặt Phương Hành không sao cả, tiếp tục đi tới.

Tựa hồ đã hiểu rõ thực lực của đối phương khủng bố, mấy Thanh Lang Kỵ vừa rồi còn muốn xông lên dốc sức liều mạng đều ngu ngốc đứng tại chỗ, Thanh Lang thì kẹp lấy cái đuôi, không dám ngẩng đầu lên nhìn, thời điểm Phương Hành tới trước người, bình tĩnh ngẩng đầu nhìn bọn hắn, ba kỵ sĩ hai mặt nhìn nhau, sau đó quăng đến ánh mắt hỏi thăm!

Phương Hành nhẹ gật đầu.

Sau đó ba kỵ sĩ kia liền chủ động duỗi mặt qua...

Phía dưới ba con Thanh Lang cũng chủ động duỗi dài cổ...

Ba ba ba ba...

Một người trúng một tát, ngoan ngoãn bay ra ngoài, rất rõ ràng, bọn hắn phối hợp là có tác dụng, cả ba đều không có bị thương!

Sau khi tát bay ba người này, trước mặt Phương Hành chỉ còn một người.

Đó chính là nữ tử khoác đấu bồng, hồ lô phiêu phù ở trước người nàng, tay còn bắt pháp ấn, chỉ là quỷ vật vốn nên nghe nàng điều khiển, lại trốn ở dưới cây liễu cách đó không xa, đánh chết cũng không chịu tới, mà nàng thì chỉ có thể ngơ ngác nhìn Phương Hành đi tới trước mặt, bàn tay chậm rãi giơ lên!

- Ngươi dám!

Nữ tử này đột nhiên kêu lên, trong thanh âm điêu ngoa và hoảng sợ giống như Đại tiểu thư.

Nhưng nam nhân trước mắt lại tựa hồ cảm thấy nàng rất buồn cười, bàn tay vẫn nhấc lên...

- Ta là... Ta là khách quý của Thanh Ngô Tiên Phủ, ngươi dám đánh ta?

Nữ tử uy hiếp, chỉ có điều trong thanh âm rõ ràng mang theo chột dạ:

- Lúc này đây, ta bất quá là đi theo chơi, nếu ngươi dám tổn thương ta, toàn bộ Tiên binh của Thanh Ngô Tiên Phủ sẽ bị điều tới, đuổi giết ngươi đến chân trời góc biển cũng sẽ không bỏ qua, ngươi đụng ta một đầu ngón tay, thì nhất định sẽ bị người bắt trở về, bầm thây vạn đoạn, nghiền xương thành tro...

- Không thể... Không thể tổn thương tiểu thư...

Cách đó không xa, thủ lĩnh trẻ tuổi nằm trên mặt đất, khí tức hỗn loạn, không đứng dậy được vội vàng kêu to.

Chỉ tiếc, nam nhân trước mắt căn bản không thèm để ý, chỉ nở nụ cười, tựa hồ cảm thấy rất thú vị.

Bàn tay kia nhấc lên, con mắt có chút nheo lại, cười không có hảo ý.

- Ngươi đánh đi...

Mắt thấy một tát này là tránh không khỏi, nữ tử khoác đấu bồng đột nhiên dùng ra phương pháp duy nhất mà nàng có thể nghĩ đến, đột nhiên mở áo choàng, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, thanh âm của nàng khàn khàn, nếu không phải nhìn thấy khuôn mặt, tuyệt đối không thể tin được dưới áo choàng lại là một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, thoạt nhìn chưa tới hai mươi, mặt như sứ trắng, mắt như nước sơn, lúc này giống như hờn dỗi giương mặt lên, nhắm mắt lại nói:

- Ngươi đánh đi!

Nàng thở phì phì nói ra lời này, như mang theo chút hờn dỗi, khóe mắt tựa hồ còn có chút lệ quang...

- WOW, đây là Thần Tiên sao...

Trong bộ lạc Cự Thạch, lão Tộc trưởng vụng trộm nhìn thoáng qua, cũng không khỏi sợ ngây người.

Mặc dù khoảng cách rất xa, thấy không rõ ràng, nhưng vẫn cảm nhận được mỹ cảm kinh động tâm phách...

Mà thủ lĩnh trẻ tuổi té lăn ở trong rừng cây không dậy được, cũng sợ ngây người...

Khuôn mặt kia hắn đã là lần thứ hai nhìn thấy, nhưng vẫn cảm giác kinh động không thôi, mặc dù khuôn mặt này bị cuồng đồ to gan lớn mật không biết lai lịch kia nhìn, trong nội tâm vừa phiền muộn vừa phẫn hận, nhưng nghĩ đến tình cảnh hôm nay, vẫn không thể không bội phục Quỷ Thánh thông minh, giờ khắc này, đoán chừng cũng chỉ có phương pháp kia, mới có thể để nàng miễn đi kết cục ăn tát?

Chỉ cần là nam nhân, đại khái không ai cam lòng đánh khuôn mặt xinh đẹp như vậy!

- Rốt cục tránh thoát một kiếp sao?

Nữ nhân kia cũng âm thầm cầu nguyện.

Nàng vẫn có lòng tin với hình dạng của mình, bằng không sẽ không nghĩ ra biện pháp này!

Lúc này cảm giác mấy tức thời gian trôi qua, cũng không có bị đánh, trong nội tâm hơi nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy có chút đắc ý, lặng lẽ mở ra khe mắt, thấy được bàn tay của nam nhân kia dương ở giữa không trung, lại không có rơi xuống, trong nội tâm cảm thán mình thông minh, trên mặt giả bộ như đáng thương, tay trái lại lặng lẽ đưa vào trong túi...

- Nếu ngươi không đánh ta, có lẽ ta trở lại Thanh Ngô Tiên Phủ, còn có thể giúp ngươi...

Ngón tay lặng lẽ kẹp lấy một lá bùa, ngoài miệng còn đang nói chuyện, ý đồ chuyển di lực chú ý.

Chỉ có điều, còn chưa nói hết, chỉ nghe “Ba” một tiếng, trước mắt tối đen, cả người bay lên...

- Khuôn mặt kém xa đám lão bà của ta, còn muốn dùng mỹ nhân kế?

Nam tử kia cười lạnh một tiếng, chắp tay đi trở về, tựa hồ cảm thấy nữ nhân này cực kỳ buồn cười.

- Ngươi sẽ phải hối hận, ngươi nhất định sẽ hối hận...

Sau lưng truyền đến thanh âm cuồng loạn của nữ nhân kia, nhưng Phương Hành không quay đầu lại.

Hắn đang chờ nữ nhân kia tế ra phù triện, bất quá xem ra nàng rất thông minh, không có làm như vậy.

...

...

Thanh Lang Kỵ còn sống cùng với nữ tử khoác đấu bồng, đều mang theo hận ý rời đi, đi gọn gàng mà linh hoạt, không còn một mống, Phương Hành lại lần nữa chắp tay sau lưng, về tới bộ lạc Cự Thạch, lúc này tất cả mọi người trong bộ lạc Cự Thạch thần sắc hoảng sợ nhìn hắn, không dám thở mạnh, chỉ có Hổ bà nương như bị dọa điên rồi, nằm trên mặt đất không ngừng run rẩy, miệng nỉ non lẩm bẩm:

- Đừng... Đừng đánh ta... mười ca ca của ta rất lợi hại, sẽ giết ngươi...

- Nhìn cái gì?

Phương Hành thì quét qua mọi người, đột nhiên hít sâu một hơi nói:

- Ăn cướp!

Thôn dân bộ lạc Cự Thạch ngây người nửa ngày, đột nhiên đều nhảy dựng lên, loạn thất bát tao chạy về nhà lấy tiền.

Lúc này không ai dám có ý kiến...

Hổ bà nương điên điên khùng khùng bị chồng kéo về trong nhà, sau đó cũng không lâu lắm, người trong thôn đều mang tất cả thứ đáng giá đi ra, loạn thất bát tao cái gì cũng có, ngoại trừ vàng bạc tiền đồng ra, rõ ràng còn có nồi sắt lò thiết, liêm đao búa thép, thịt khô cá muối… phía trên nhất còn có hai con rùa bị dây thừng buộc mai, đang chậm rì rì bò lấy...

Không khó tưởng tượng, trải qua lần vơ vét này, đoán chừng trong mấy hôm, người bộ lạc này sẽ không nấu cơm được...

- Hắc, những đồng nát sắt vụn này ngươi cũng muốn...

Thái Hư Bảo Bảo không biết từ nơi nào chui ra, lật qua lật lại, vẻ mặt khinh thường.

- Mấu chốt là bọn hắn chỉ có cái này a...

Phương Hành nhếch miệng, bộ dạng cũng bất mãn hết sức.

Nhưng còn chưa kịp thu, tay áo lại bị giật giật, hắn quay đầu, là nữ tử mù.

Không chờ nàng mở miệng, liền biết nàng muốn nói cái gì, không kiên nhẫn phất tay nói:

- Cầu tình thì không cần nói, thời điểm bọn hắn đánh ngươi không có người cầu tình, thời điểm muốn giết ta cũng không có người cầu tình, ta không giết bọn hắn đã là khai ân, ta nói ra sẽ không có đạo lý thu hồi, đã muốn cướp, thì không có khả năng tay không đi về...

- Thế nhưng... Thế nhưng bọn hắn...

Nữ hài mù lòa run giọng mở miệng, rõ ràng vẫn còn có chút do dự.

- Đồ vật đã cướp đến tay rồi, ngươi còn muốn ta trả lại sao?

Phương Hành lạnh giọng cười cười, cắt đứt niệm tưởng của nữ hài mù lòa, xoay người chuẩn bị thu đồ vật.

Áo bào lại bị giật giật, Phương Hành không kiên nhẫn xoay người lại muốn mắng nàng, lại ngoài ý muốn chứng kiến, nữ hài mù lòa lạnh run, đưa đàn cổ của mình đến trước mặt Phương Hành, trên mặt đầy vẻ không muốn, nhưng lại cắn môi, thần sắc lộ ra cương nghị...

- Ôi, ta không có ý định đoạt đồ đạc của ngươi...

Phương Hành thấy vậy, lại nhịn không được cười, cảm thấy có chút thú vị.

- Phương... Phương đại gia...

Nữ hài mù lòa có chút sợ hãi, mặc dù nàng không nhìn thấy, nhưng nghe rõ ràng chuyện gì xảy ra, đáy lòng nhịn không được sinh ra sợ hãi, đó là một loại tâm lý kính sợ trời sinh đối với cường giả, bất quá dù như thế, nàng vẫn cố lấy dũng khí, bưng lấy cổ cầm, ngập ngừng nói:

- Ngươi... Ngươi đừng đoạt đồ đạc của bọn hắn... Ta cho ngươi cổ cầm của mình...

- Đây chính là mệnh căn của ngươi, ngươi lại cam lòng cho ta?

Phương Hành nghe xong nao nao, sau đó có chút hăng hái cười hỏi.

Trên mặt nữ hài mù lòa có chút không nỡ, nhưng qua hồi lâu, nàng vẫn cắn môi nhẹ gật đầu, thấp giọng nói:

- Trong bộ lạc... chỉ có những vật này, nếu như cầm đi, sẽ không có cơm ăn... sẽ chết đói...

Lúc nói đến đói bụng, biểu lộ có chút hoảng sợ, hiển nhiên nhớ tới kinh nghiệm của mình.

- Vốn muốn thu ngươi làm đồ đệ, nhưng ngươi tâm địa tốt như vậy, là nhất định không truyền thừa được Đại Đạo của ta rồi...

Phương Hành cũng là lần đầu đụng phải loại tình huống này, do dự một phen, cuối cùng thở dài một tiếng, nhận lấy cổ cầm của nữ hài mù lòa, tiện tay thu vào trong cốt lâu, sau đó dắt nàng đi tới trước đống đồ tào lao kia, thản nhiên nói:

- Cũng tốt, tùy ngươi, những đồ bỏ đi này quy ngươi, muốn xử lý như thế nào cũng được, nhưng từ giờ trở đi, đàn của ngươi là của ta rồi...

Chương 1413: Ngoài ý liệu

Cổ cầm của nữ hài mù lòa rất bình thường, không có chút điểm sáng nào, tự nhiên không đến mức được Phương Hành nhìn ở trong mắt, bất quá nàng thiện lương lại làm cho hắn khó chịu, liền thu cây đàn vào, dù sao cũng là ngươi muốn làm việc thiện, không thể không thành toàn ngươi đúng hay không?

Bất quá để hắn có chút im lặng là, nữ hài mù lòa thật làm như vậy, hơn nữa nàng da mặt mỏng, lá gan lại nhỏ, căn bản không có hưởng thụ cảm giác được người trong bộ lạc cảm ân đái đức, chỉ đỏ mặt nói với lão tộc trưởng vài lời, thời điểm lão tộc trưởng nắm tay của nàng, người cả bộ lạc khóc ròng ròng cảm kích, liền vội vàng tránh ra, trốn đến bên người Phương Hành, ôm gối cúi đầu, cũng không nhúc nhích, mặc cho các thôn nhân sống sót sau tai nạn lấy lại tài sản nhà mình, nàng lại ngồi lẻ loi giống như một hài tử không ai muốn!

- Nha đầu, hối hận không?

Phương Hành nhìn có chút không đành lòng, xoa nhẹ đầu nữ hài mù lòa, nói:

- Bọn hắn ngoài miệng nói dễ nghe đi nữa, cũng không ai mở miệng muốn ngươi tiếp tục ở lại trong thôn, ngươi làm chuyện này, mình cái gì cũng không được, ngược lại mất đi cổ cầm...

- Có chút...

Nữ hài mù lòa lúng túng nói, trong ngực không có cổ cầm, chỉ có thể ôm đầu gối, giống như chăm chú nghĩ một lát, lại giương khuôn mặt nhỏ lên, nhìn về phía Phương Hành, thanh âm không lớn, lại kiên định nói:

- Nhưng nếu như lại đến một lần, ta cũng sẽ làm như vậy!

- Đáng đời ngươi ngốc!

Phương Hành có chút bất đắc dĩ thở dài, lại rất nghiêm túc nhìn nữ hài mù lòa nói:

- Nơi này đã không lưu ngươi, lưu lại cũng sẽ bị người đánh chết, đại gia ta thiện tâm, cũng chỉ có thể mang theo ngươi, nhưng ngươi đần như vậy, ngay cả heo cũng không bằng, ta mới sẽ không thu ngươi làm đồ đệ, không có cách, trước ở bên cạnh ta làm thị nữ đi, thế nào, ngươi có đáp ứng không?

Tựa hồ nữ hài mù lòa rất nghiêm túc suy nghĩ, nhỏ giọng hỏi:

- Có cho cơm ăn không?

Phương Hành đen mặt, nửa ngày mới nghiến răng nói ra hai chữ:

- Bao no!

- Vậy ta đáp ứng...

Nữ hài mù lòa vỗ tay, rất nhẹ nhàng hồi đáp.

- Làm sao càng xem càng ngu ngốc thế nhỉ?

Phương Hành gõ đầu nữ hài mù lòa một cái, có chút bất đắc dĩ cảm khái.

Tiểu nha đầu bị gõ, lại vò đầu nở nụ cười, đây lại là lần thứ nhất Phương Hành thấy nàng cười!

Trong lòng không nhịn được nghĩ:

- Còn rất xinh đẹp nha!

...

...

- Đoán chừng người của Thanh Ngô Châu rất nhanh sẽ chạy tới, làm gì, trước đào tẩu hay giết chết một nhóm?

Thái Hư Bảo Bảo trượt trở về, như ông cụ non thương lượng với Phương Hành.

- Dù sao cũng không có sự tình khác để làm, trước chơi với bọn hắn một chút lại nói!

Phương Hành ngồi ở bên giếng nước, uể oải, làm bộ như không có việc gì.

Nghe lời này, đoán chừng người người sẽ dở khóc dở cười, nhưng Thái Hư Bảo Bảo nghe, lại cảm giác cực kỳ đồng ý:

- Cũng chỉ có thể như vậy!

Hai người bọn họ đều hiểu, bây giờ Phương Hành thiếu nhất chính là Tiên Mệnh, thế nhưng Tiên Mệnh thực quá khan hiếm, đâu có thể tùy tiện tìm được, thậm chí đi nơi nào tìm cũng không biết, dưới tình huống không biết gì cả, cũng chỉ có thể đi tới đâu hay tới đó!

Cũng không chờ quá lâu, dựa theo sách cổ nói, Thanh Ngô Châu cực kỳ xa xôi, từ mảnh đại sơn này, nếu muốn chạy tới Thanh Ngô Châu, ra roi thúc ngựa cũng phải đi hơn tháng, nhưng đối với Tiên gia có thể đằng vân giá vũ mà nói, bất quá nửa ngày là đến, Phương Hành ngồi ở cửa thôn Cự Thạch không bao lâu, bóng đêm vừa mới giáng lâm, chỉ nghe phương bắc truyền đến tiếng sấm mơ hồ, đạo đạo thiểm điện du tẩu, tràn ngập nửa bầu trời, từng tiếng sói tru sâm nhiên đáng sợ, một mảnh Thanh Lang Kỵ từ trên không trung xoắn tới!

Xa xa, trong mây đen, lại có mấy trăm Thanh Lang Kỵ, tinh kỳ chập chờn, sát cơ sâm nhiên, tướng sĩ ở trong mây như ẩn như hiện, ánh mắt sâm nhiên từ trong mây xuyên thấu ra, mấy tiên tướng xếp ở trước người, khí cơ mênh mông cuồn cuộn đáng sợ...

- Trời ạ, tiên binh giáng lâm...

Nam nữ lão ấu trong bộ lạc Cự Thạch đâu gặp qua tràng cảnh kinh khủng bực này, bị hù đến vội vàng thổi đèn rút sáp, núp ở bên cửa sổ lạnh rung run, cả bộ lạc tối đen giống như đất chết, lại không biết có bao nhiêu ánh mắt từ đằng sau cửa sổ nhìn ra...

- Ác nhân kia làm nhiều chuyện như vậy, thế mà còn không trốn, một mực chờ tới bây giờ, đang tìm chết sao?

- Lão thiên gia, hi vọng sẽ không liên lụy đến bộ lạc chúng ta...

Không biết có bao nhiêu thanh âm cầu nguyện vang lên, nếu thật có lão thiên gia, đoán chừng cũng sẽ lưu ý tới a!

- Là hắn, hắn ở nơi đó, thế mà không trốn...

Giữa không trung, truyền đến một tiếng kêu to ngạc nhiên, trong mây, một nữ tử xa xa chỉ Phương Hành, rất là kinh hỉ.

- Ha ha, rốt cuộc đã đến, để cho chúng ta đợi nửa ngày, nên đánh!

Nhưng lúc này, Phương Hành rốt cục kìm nén không được, đứng lên, thời điểm Thanh Lang Kỵ xuất hiện, thiện địa liền có cuồng phong phun trào, hắn đứng dậy, bị gió thổi vạt áo bay lên, mái tóc tung bay theo, không trung có đạo đạo lôi điện xẹt qua, càng phác hoạ thân ảnh của hắn rõ ràng, sau đó tay áo giương lên, đưa nữ hài mù lòa và Thái Hư Bảo Bảo vào trong bộ lạc, mình thì trực tiếp vượt lên giữa không trung!

Khó mà hình dung thời điểm hắn bước ra uy phong và bá đạo như thế nào, người bộ lạc Cự Thạch cũng không cách nào phân biệt hắn có cảnh giới gì, bọn hắn chỉ đơn giản cảm nhận, cảm giác khí thế của Phương Hành áp đảo đám tiên binh kia!

- Cuồng đồ phương nào, để mạng lại!

Răng rắc...

Theo Phương Hành bước đến giữa không trung, liền có một tia chớp từ xa xa bổ kích qua, một nam tử cao lớn cường tráng, mình trần đầu trọc từ trong trận lao ra, trong tay cầm một cây trường thương quấn quanh lôi điện vô tận, sâm nhiên hét lớn, trường thương ở trên không trung bãi xuống, lập tức lại có đạo đạo lôi điện ngang qua trường không, chiếu sáng bầu trời đêm, sau đó bổ đến Phương Hành!

- Ông trời của ta, đây là thần tiên hạ phàm sao?

Trong bộ lạc Cự Thạch, không biết bao nhiêu người thấy uy thế này, đều trực tiếp té quỵ trên đất.

- Sinh linh Thần tộc?

Đối mặt đại hán đầu trọc kia, Phương Hành lại bất động thanh sắc, nhìn ra nội tình của đối phương, không phải Nhân tộc, cũng không phải Yêu tộc, mà là sinh linh Thần tộc huyễn hóa, cười lạnh lắc đầu, đưa tay điểm một cái, lôi điện bị hắn nhiếp tới, như một con rắn nhỏ, ngoan ngoãn quấn quanh ở trên ngón tay, sau đó vọt thẳng tới!

Đại hán đầu trọc cao tối thiểu nhất cũng ba trượng, lồng lộng như một ngọn núi nhỏ, mà Phương Hành ở trong Nhân tộc cũng coi như cao lớn, nhưng ở trước mặt đại hán đầu trọc, lại có vẻ cực kỳ nhỏ bé, nhìn thân ảnh hai người bọn họ sắp va vào nhau, trong lòng nhịn không được sinh ra cảm giác Phương Hành lấy trứng chọi đá, nhất là nữ tử trước đó ở trong tay Phương Hành ăn lỗ vốn, lúc này con mắt phát sáng, tựa hồ đang mong đợi tràng cảnh Phương Hành bị đánh nổ!

Chỉ bất quá, tình huống để nàng thất vọng rồi, trên tay Phương Hành quấn quanh lôi điện, trực tiếp xông về phía đại hán đầu trọc, một thanh đao quấn quanh lấy lôi điện hung hăng bổ tới, rõ ràng là muốn một đao chặt đứt cổ của hắn, nhưng không biết vì sao, hết lần này tới lần khác theo thân hình của hắn hơi động, đao kia lại gặp thoáng qua, sau đó hắn vọt tới trước người đại hán đầu trọc, cơ hồ mặt dán mặt, mắt to trừng đôi mắt nhỏ, nhếch miệng cười một tiếng, bàn tay giương lên, nhắm ngay mặt của đại hán đầu trọc, hung hăng quất xuống!

Ba!

Một tiếng tát tai vang dội, đại hán đầu trọc bị đánh rớt xuống đám mây.

Thời điểm người ngã xuống giữa không trung, cũng đã hóa ra nguyên hình, rõ ràng là một quái vật móng nhọn răng sắc, thân hình không ngừng lăn quay, mảng lớn sơn lâm bị thân hình của hắn mài ra một rãnh sâu đáng sợ...

- Ngạch....

Một màn này thực quá có lực chấn nhiếp, tất cả mọi người ngây dại, nửa ngày không có một ai mở miệng.

Ngay cả nữ tử vừa rồi đang kêu tốt cũng ngậm miệng lại, nghẹn họng trân trối nhìn Phương Hành, theo bản năng bưng kín mặt, tựa hồ bởi vì một màn này, nghĩ tới lúc trước bị Phương Hành cho một tát...

Mà người ở trong thôn thì ngay cả nhìn lén cũng không dám, cả đám chui vào gầm giường.

- Các ngươi chỉ phái người như vậy tới đối phó ta?

Phương Hành tát bay đại hán đầu trọc, vẫn một bộ điềm nhiên như không có việc gì, cười tủm tỉm đi về phía trước.

- Nhanh, mau đánh hắn...

Nữ tử danh xưng Thánh Quỷ Tiên Tôn có chút hoảng hốt, vội vàng giục nam tử bên người.

Đó là một tiên tướng, thực lực vượt xa những người khác, ánh mắt đang lạnh lùng nhìn Phương Hành.

Mà sau lưng hắn, mấy trăm Thanh Lang Kỵ đã súc thế, khí cơ sâm nhiên!

Mặc dù Phương Hành một tay tát bay sinh linh Thần tộc, nhưng hiển nhiên còn chưa tới trình độ để bọn hắn kiêng kỵ!

Tiên binh tiên tướng, am hiểu nhất chính là phối hợp tác chiến, nghe nói nhân số đủ nhiều, bọn hắn có thể vây giết Đại La Kim Tiên!

Mà mấy trăm tiên binh, mặc dù nhân số không tính quá nhiều, nhưng cũng là một thực lực khổng lồ, có thể bình định vô số đạo thống...

Trong lòng Phương Hành cũng nắm chắc, nhìn như gió nhạt mây trôi, lại đã bí mật nắm chặt nắm đấm.

Khoảng cách giữa bọn hắn càng ngày càng gần, sắp tới trăm trượng, sát khí đã mạnh tới cực điểm!

Đối với người tu hành mà nói, trăm trượng đã là một khoảng cách cực kỳ nguy hiểm, nếu có cao nhân đấu pháp, thường thường đều chọn khoảng cách này, vô luận là chủ động xuất thủ, hay bị động phòng ngự, đều có đầy đủ thời gian phản ứng, cũng có đầy đủ uy lực!

Chỉ là trơ mắt nhìn trận ác chiến này sắp triển khai, một màn kế tiếp lại nằm ngoài ý nghĩ của tất cả mọi người!

Tiên tướng khí cơ không tầm thường kia, ở thời điểm Phương Hành tiếp cận mình trăm trượng, cũng không có xuất thủ, trái lại cười cười, từ trong ngực lấy ra một bái thiếp, nhẹ nhàng đưa về phía Phương Hành, hòa khí cười nói:

- Ha ha ha ha, quả nhiên như đồn đãi, thực lực không thể coi thường, vị đạo hữu này, tại hạ họ Lý tên Hổ Tướng, chính là Đại thống lĩnh của Thanh Ngô Tiên Phủ Thanh Lang Ky, lần này tới không có ác ý, chỉ là nghe nói bộ lạc Cự Thạch có cao nhân, nên đến đây tìm kiếm hỏi thăm, mời đạo hữu tới Thanh Ngô Tiên Phủ làm khách!

Chương 1414: Là phúc hay họa

- A, khách khí như vậy làm gì?

Cử động của tiên tướng kia, lại làm Phương Hành sửng sốt, định một bàn tay quất tới, người ta lại khách khí hữu lễ như vậy, thực để hắn có chút ngoài ý muốn, không hạ thủ được a, hơn nữa hắn cũng có chút nhìn không rõ dụng ý của Lý Hổ Tướng, bất luận nhìn thế nào, gia hỏa này cũng không giống như dùng khuôn mặt tươi cười tê liệt mình, sau đó đột nhiên hạ sát thủ, càng quan trọng hơn là bái thiếp, rõ ràng đã sớm viết xong, ngôn từ hoa mỹ, cực kỳ khách khí, cái này quyết không phải lâm thời làm ra, nhìn bộ dáng, tựa hồ hắn là thật thành tâm thành ý đến chào hỏi, ngay cả trong tiên binh phía sau, cũng bay ra một đội Tiên quan nghi trượng...

- Ha ha, đạo hữu chớ trách, Huyền Cơ Chân Nhân của Thanh Ngô Tiên Phủ ta từ trước đến nay cầu hiền như khát, toàn tâm toàn ý thống ngự Thanh Ngô Châu, mỗi khi nghe nói có cao nhân xuất hiện, đều hận không thể lập tức bái phỏng, nói chuyện tiên đạo, lần này cũng thế, nghe Si Nhi cô nương trở về nói rõ, trong vùng núi này xuất hiện cao nhân, liền lập tức ra lệnh tiểu nhân mang bái thiếp đến thăm viếng, chỉ bất quá tiểu nhân có chút đường đột, nghe người ta nói đạo hữu pháp lực thâm bất khả trắc, không thể tin được, liền tìm người đến xò xét một phen, mong đạo hữu chớ trách...

Tiên tướng kia cười ha hả, tay cầm tiên mâu đưa cho tiên binh phía sau, tay không đi lên, cùng Phương Hành chào hỏi.

- Thật đúng là muốn tiếp ta sao?

Phương Hành nghe mà sửng sốt, hắn ngược lại minh bạch, tiên tướng này nói đường đột gì đó, tất cả đều là tào lao, đoán chừng nếu vừa rồi mình bị đại hán đầu trọc kia đâm ngã, bọn hắn sẽ không khách khí với mình như vậy, thuận tay giết cho xong việc, bất quá mình một tay tát bay sinh linh Thần tộc, đã chứng minh thực lực, bọn hắn mới lấy ra bái thiếp, dùng lễ nghĩa đối đãi!

- Ha ha, khách khí khách khí, không biết vì sao Huyền Cơ Chân Nhân muốn gặp ta?

Phương Hành cũng thu đi hung hình, mở miệng cười hỏi.

- Thanh Ngô Châu địa vực bao la, lại gần Man Hoang, thường có yêu ma làm loạn, còn có phản nghịch hoành hành, Huyền Cơ Chân Nhân vì khu trục yêu ma, chém giết phản nghịch, từ trước đến nay đều tận hết sức lực, quảng nạp anh tài thiên hạ, đạo hữu có bản lĩnh bực này, mai một ở nơi hoang dã há không đáng tiếc? Huyền Cơ Chân Nhân muốn ta đến đây thành tâm mời, nếu đi Thanh Ngô Châu, tự nhiên có rất nhiều cơ hội để đạo hữu một bước lên mây!

Tiên tướng cực kỳ khách khí, nói xong lời khách sáo, vừa cười nói:

- Chỉ là không biết đạo hữu xưng hô như thế nào, tu hành ở nơi nào?

- Ta gọi Phương Hành, là từ nơi đó tới!

Phương Hành cười hì hì trả lời, đưa tay chỉ về phía tây.

- Ồ?

Tiên tướng kia nao nao, sau đó vẻ mặt tươi cười nói:

- Vậy thì càng tốt!

Phương Hành chỉ phương tây, lại có một mảnh hoang nguyên vô ngần thần bí, đây là hắn từ trên sách cổ xem ra, lúc trước Thanh Huyền Vực Chủ giáng lâm, cùng các đạo thống ở Thanh Huyền giới kịch chiến, vô số đạo thống bị nhổ tận gốc, môn nhân may mắn sống sót đều trốn vào man hoang, thường xuyên làm loạn, cũng thỉnh thoảng có người chịu đựng không được, đi ra quy thuận Thanh Huyền Vực Chủ, Phương Hành đã sớm giúp mình lựa chọn thân phận, mỗi khi có người hỏi, sẽ nói là từ hoang nguyên đến, như vậy người khác nhất thời cũng khó phân biệt thật giả!

- Nếu đạo hữu không có sự tình gì, vậy theo ta đi Thanh Ngô Châu được không?

Lý Hổ Tướng nhẹ gật đầu, khẽ mỉm cười mở miệng mời.

Phương Hành rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó hắn đáp ứng:

- Được, không có vấn đề!

Đối với hắn mà nói, cũng không phải không nghĩ tới trong này có chuyện ẩn khác, bất quá một là mình không có chỗ để đi, thứ hai coi như đi Thanh Ngô Tiên Phủ, nếu như có vấn đề, mình cũng có thể thoát thân, vì vậy dứt khoát đáp ứng, chuẩn bị tới xem xem...

- Ngươi lại đáp ứng?

Phương Hành xuống dưới, tìm Thái Hư Bảo Bảo và nữ hài mù lòa nói rõ sự tình, Thái Hư Bảo Bảo chấn kinh.

- Đáp ứng!

- Ngươi không sợ bọn họ có bẫy rập?

- Dù sao hiện tại cũng không có địa phương khác để đi...

Thái Hư Bảo Bảo nghe vậy ngẩn ngơ:

- Nói có đạo lý, vậy đi một chuyến đi...

Nói ra ý tưởng của hai người đều giống nhau, dù sao cũng không có địa phương khác để đi, vậy là phúc hay họa cũng nên đi thử một lần...

Hai người bọn họ một bộ đương nhiên, nhưng nữ hài mù lòa ở bên cạnh nghe lại sửng sốt, cảm giác không quá đáng tin cậy!

Tựa hồ Lý Hổ Tướng cũng không nghĩ nhiều như vậy, thấy Phương Hành đáp ứng, không khỏi đại hỉ, hoàn toàn mặc kệ vẻ mặt Si Nhi cô nương không cao hứng, gọi người dắt qua một con Thanh Lang tọa kỵ, mời Phương Hành ngồi, nghi trượng mở đường, tiên binh hộ giá, trùng trùng điệp điệp bay về phía Thanh Ngô Châu, một phen mưa gió to lớn, trong chớp mắt tan biến vô ảnh vô tung...

Chờ các tiên binh đi hết, người trong bộ lạc mới dám ló đầu ra...

- Bộ lạc chúng ta...

Lão tộc trưởng ngẩng đầu, nhìn nửa ngày, nhịn không được lắc đầu than tiếc:

- Bỏ qua một đại hảo sự...

Các thôn nhân tỉnh tỉnh mê mê, thực không biết lão tộc trưởng cũng ăn một tát, vì sao cảm thán như vậy!

Kỳ thật lão tộc trưởng cũng cảm thấy đầu mình có chút không đủ dùng, từ đầu chỉ coi khách nhân thụ thương kia như thần tài, về sau lại coi là ôn thần, chỉ muốn hắn gặp xui xẻo, nhưng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, chờ hơn nửa ngày, người ta náo ra động tĩnh lớn như thế, lại còn được Thanh Ngô Tiên Phủ khách khách khí khí mời đi, coi như thượng khách, đây thật là không hiểu rõ, sớm biết hắn có bản lãnh này, chỉ cần lúc trước bộ lạc mình khách khí một chút, bây giờ có người chiếu ứng, chẳng phải sẽ một bước lên mây?

Bất quá chuyện tốt bực này cũng chỉ có thể tưởng tượng, hắn không thể không cười khổ thừa nhận, đoán chừng xem như tới một lần nữa, các thôn nhân vẫn sẽ quyết định như vậy, đi đắc tội đại nhân vật này, không có kết quả khác...

...

...

Thanh Lang Yêu đạp không mà đi, nhanh như điện chớp, rất nhanh liền lướt qua thâm sơn mênh mông, đi tới trước một bình nguyên, phía trước địa thế rộng lớn, vân khí bốc hơi, tiên phong đạo uẩn, xây dựng một Tiên thành to lớn, bên trong đình đài lầu các lộng lẫy xa hoa, lại có vô số kiến trúc lơ lửng ở giữa không trung, vô số tiên binh tiên tướng vãng lai tuần tra, lúc nào cũng có tiên cầm thụy thú thần thái nhàn nhã bay qua không trung, nói không hết Tiên gia khí tượng, kể không rõ Tiên Phủ uy nghi...

Thiên Nguyên Đại Lục cũng có một Tiên thành, tên gọi Bạch Ngọc Kinh, nhưng Phương Hành cảm thấy, Bạch Ngọc Kinh cũng khí tượng sâm nghiêm, nhưng so sánh với Tiên thành này, lại không đáng là gì, Bạch Ngọc Kinh thắng ở đạo uẩn, nhưng ở phương diện tiên khí lộng lẫy, thì kém xa nơi này...

- Đây chính là đại thành Thanh Ngô Châu?

Trong lòng Phương Hành không nhịn được âm thầm tán thưởng:

- Chỉ là một châu thành, liền có khí tượng bực này, không hổ là Tam Thập Tam Thiên... Cũng không biết trong thành đến tột cùng giấu bao nhiêu tài bảo, phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể lấy hết?

- Phương đạo hữu mời, ta sẽ bẩm báo Huyền Cơ Chân Nhân, đợi hắn làm xong công sự, sẽ thiết yến khoản đãi!

Lý Hổ Tướng khách khí mời Phương Hành vào thành, lại đi tới một tiểu viện tinh mỹ, mời Phương Hành nghỉ ngơi.

- Không cần phải khách khí, rượu ngon thịt ngon bưng lên là được!

Phương Hành biết nghe lời phải, lại có vẻ rất dễ nói chuyện.

Lý Hổ Tướng lại khách sáo vài câu, nói muốn đi về phục mệnh, lệnh hai tiên binh trấn giữ ở phía trước, phái mấy thị nữ tới nghe lệnh, dâng lên đủ loại rượu ngon, sau đó để Phương Hành nghỉ ngơi, mình thì dẫn người rời đi, mà nữ tử tên “Si Nhi” thì tức giận bất bình nhìn Phương Hành một chút, tựa hồ rất không vui, nhưng không có biện pháp, chỉ có thể theo Lý Hổ Tướng đi ra ngoài.

- Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, các ngươi không có việc gì thì đừng tới quấy rầy ta...

Phương Hành duỗi người, ôm một vò rượu, bảo nữ hài mù lòa thủ ở bên ngoài, cùng Thái Hư Bảo Bảo tiến vào nội viện.

Cũng không cần nhiều lời, Thái Hư Bảo Bảo lấy xuống Thái Hư Huyễn Kính, chủ động chui vào.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, trên đời này tất nhiên không có chuyện tốt như vậy, Lý Hổ Tướng thành tâm thành ý mời Phương Hành tới, ai cũng không biết có dụng ý gì, Phương Hành lại không ngốc, coi như không thèm để ý đối phương chơi thủ đoạn nhỏ, cũng không thể không đề phòng, ở trước mặt hỏi tự nhiên là hỏi không ra, phương pháp tốt nhất là dùng Thái Hư Huyễn Kính thăm dò, thời điểm tiến vào nơi đây, hắn đã hiểu rõ bố trí xung quanh nơi này, mặc dù có không ít cấm chế ngăn cách quan sát, nhưng còn không phòng được Thái Hư Huyễn Kính!

Rất nhanh, trên mặt kính xuất hiện gợn nước, hiển hóa ra tràng cảnh của Lý Hổ Tướng và Si Nhi sóng vai cưỡi mây, Si Nhi tất nhiên là vẻ mặt bất mãn, ấm ức nói:

- Lý sư huynh, ngươi không có thương ta chút nào, rõ ràng nói sẽ thay ta giáo huấn tên vương bát đản kia, sao đến cuối cùng lại khách khách khí khí mời hắn tới? Chẳng lẽ thật muốn mời Huyền Cơ thúc thúc thưởng hắn một vị trí Tiên quan sao?

- Ha ha, Huyền Cơ sư thúc lệnh ta mời hắn tới, vốn chính là muốn cho hắn một vị trí Tiên quan...

Lý Hổ Tướng cười khanh khách, tựa hồ không để ý.

- Nào có chuyện tốt bực này?

Si Nhi nghe giận sôi lên, trong mắt rưng rưng:

- Các ngươi đều khi dễ ta!

- Ha ha, Si Nhi muội muội, khi nào ngươi đần như vậy, Tiên quan của Thanh Ngô Châu, là vị trí dễ làm như vậy hay sao?

Lý Hổ Tướng nhịn không được cười ha ha, mặt mũi tràn đầy ranh mãnh.

- Bao nhiêu người muốn một vị trí Tiên quan mà không thể được, cái này còn không phải chuyện tốt?

Si Nhi vốn là giả khóc, lúc này nhịn không được ngẩng đầu lên.

Lý Hổ Tướng nhịn cười, thấy bốn bề vắng lặng, mới thấp giọng hỏi:

- Ngươi nói gần đây trong Thanh Huyền Thiên Giới, chuyện đại sự nhất là cái gì?

- Chuyện đại sự nhất?

Si Nhi tiên tử ngẩn ngơ:

- Sự tình Hồng Thiên tỷ tỷ mất tích?

Lý Hổ Tướng lắc đầu nói:

- Mặc dù việc này không nhỏ, lại chỉ là việc tư, thật muốn nói đại sự, chính là Chư Thiên Thăng Tiên Hội sắp tổ chức, chư vị Tiên quan của Thanh Huyền Thiên Giới, ai không cảm thấy bất an, chỉ e mình bị chọn?

- Chư Thiên Thăng Tiên Hội?

Si Nhi tiên tử ngẩn ngơ, đột nhiên ánh mắt sáng lên:

- Các ngươi muốn đưa hắn đi cướp đoạt Tiên Mệnh?

Lý Hổ Tướng khẽ mỉm cười gật đầu:

- Luôn phải có người thay Thanh Ngô Châu chúng ta xuất chiến, trước đi chịu chết không phải sao?

Chương 1415: Ba ngàn năm một lần Thăng Tiên Hội.

- Chư Thiên Thăng Tiên Hội? Tiên Mệnh?

Phương Hành vốn cực kỳ xác định bên này tìm mình khẳng định không có chuyện tốt, bởi vậy nghe Lý Hổ Tướng nói tới sự tình chịu chết, ngược lại trong lòng rơi xuống một tảng đá lớn, cuối cùng ấn chứng ý niệm trong lòng mình, chỉ là trong lòng rất nhanh lại bị nội dung bọn hắn nói chuyện dọa ngây người, ngơ ngác nhìn Thái Hư Huyễn Kính, nửa ngày không tĩnh hồn được...

Chư Thiên Thăng Tiên Hội là thứ gì, sao lại có quan hệ tới Tiên Mệnh? Mà Lý Hổ Tướng nói chịu chết lại là chuyện gì xảy ra? Thoáng cái tiếp xúc đến thứ mình cần thiết nhất, lại nhấc lên quan hệ với Tiên Hội gì đó, nhất thời không biết để hắn là vui hay buồn...

Cái này con mẹ nó là chuyện tốt hay chuyện xấu?

Lúc nhìn lại, Lý Hổ Tướng và Si Nhi tiên tử không còn nói tiếp, cười nhẹ nhàng đi xa, nhìn biểu lộ của Si Nhi tiên tử rất là thỏa mãn!

Thái Hư Bảo Bảo cũng từ trong Thái Hư

Huyễn Kính chui ra, cùng Phương Hành mắt lớn trừng mắt nhỏ, ngơ ngác không nói.

- Chư Thiên Thăng Tiên Hội đến tột cùng là thứ gì?

Phương Hành nhớ tới thân phận của Thái Hư Bảo Bảo, cau mày hỏi.

Nhưng Thái Hư Bảo Bảo lại mê mang, khổ khổ suy tư nói:

- Danh tự này ta thoáng nghe qua, có vẻ như là thịnh hội ba ngàn năm một lần của Tam Thập Tam Thiên, có quan hệ tới Tiên Mệnh, chỉ bất quá ta biết cũng không sâu, lúc trước linh tính của ta không mạnh, chỉ đi theo bên người chủ nhân cũ, hắn nói bao nhiêu sự tình, ta sẽ nhớ kỹ bấy nhiếu, sự tình hắn không đề cập qua, ta tự nhiên sẽ không biết, Tiên Hội gì kia, lại không nghe hắn nhắc qua mấy lần...

- Ba ngàn năm một lần?

Phương Hành nghĩ đến biểu lộ trên mặt Lý Hổ Tướng và Si Nhi, nghĩ thầm: cũng chưa chắc là thịnh hội gì nha?

Lấy quyển sách cổ kia ra, lật xem một phen, muốn nhìn phía trên có ghi chép liên quan tới Chư Thiên Thăng Tiên Hội không, lật khắp cả quyển sách, cuối cùng ở trong góc thấy được một dòng chữ không làm người khác chú ý:

- Ba ngàn năm một lần Thăng Tiên Hội, sinh linh các giới tận xua đuổi, xú danh lan xa…

Phương Hành bối rối nửa ngày, không biết ai chọc chủ nhân trước của quyển sách này, vậy mà viết vào sách mắng chửi người!

Bất quá không biết là lão giả này khoe chữ, hay hắn biết cũng không sâu, lại chỉ viết một câu như vậy!

Cái này tự nhiên không giải quyết được nghi vấn trong lòng Phương Hành, lại gọi thị nữ đến hỏi, nhưng thị nữ kia cũng không hiểu ra sao!

Xem ra người bình thường là không biết Tiên Hội này, Phương Hành chỉ có thể ngồi xuống, từ từ suy nghĩ…

Một mực ở chỗ này đến buổi chiều, nhưng không có Huyền Cơ Chân Nhân mời ăn tiên yến gì, ngược lại là Si Nhi tiên tử kia dẫn theo ba thị nữ, mang rượu và thức ăn đến, lúc này tiểu tiên tử kia biểu hiện rất cổ quái, từ khi ở bộ lạc Cự Thạch bị Phương Hành quất một tát, thì luôn hận không thể cắn hắn một cái, nhưng lúc này, thế mà mặt mày hớn hở, cười nhẹ nhàng, thấy Phương Hành liền thi lễ, cười nói:

- Phương tiên sinh ngươi tốt, Si Nhi đến tạ lỗi với ngươi...

Sau khi dứt lời, liền lệnh thị nữ bố trí thịt rượu, mình lại nhìn chằm chằm Phương Hành, nửa ngày không đi.

- Thế mà đến tạ lỗi với ta?

Trong lòng Phương Hành cười lạnh, hắn sớm nhìn ra Si Nhi tiên tử này thù dai, xem như đao gác trên cổ cũng chưa chắc sẽ nói xin lỗi với mình, huống chi ban đầu ở bộ lạc Cự Thạch, cũng không tính là nàng làm sai...

Lại nhìn thấy ánh mắt cười trên nỗi đau của người khác kia, Phương Hành liền biết, nàng là sang đây chê cười mình?

Có ít người hẹp hòi luôn rất ưa thích nhìn người khác sắp gặp xui xẻo!

Phương Hành cũng là người như vậy!

Bất quá mặc dù nụ cười trên mặt Si Nhi cô nương kia để hắn có xung động muốn tát nàng một cái, nhưng trong lòng lại khẽ động, cảm giác đây là cơ hội nghe ngóng nội tình tốt, nên trên mặt nặn ra vẻ tươi cười, động tác khoa trương đứng lên, thần tình kích động, nắm lấy hai cánh tay của Si Nhi tiên tử, cảm thán nói:

- Ai nha nha, Si Nhi tiên tử làm gì vậy? Tạ lỗi không phải làm ta giảm thọ sao? Ha ha ha ha, ta phải cảm tạ ngươi mới đúng, nếu không phải Si Nhi tiên tử, ta nào có vận khí như thế này?

- Ngạch....

Tư thế nhiệt tình như vậy làm Si Nhi tiên tử bối rối, ngốc tại chỗ nửa ngày không dám động.

Nửa ngày mới lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc:

- Ngươi cảm tạ ta?

- Đó là dĩ nhiên!

Phương Hành kéo nàng ngồi xuống, ngữ trọng tâm trường thở dài nói:

- Si Nhi muội muội... Ta gọi ngươi muội muội không sao chứ? Dù sao ngươi không cho ta gọi ta cũng sẽ gọi như vậy... Ngươi là không biết Tán Tiên khổ a, cả ngày du đãng, uống gió ăn sương, mười ngày nửa tháng không ăn được bữa no thì thôi, mấu chốt là năm ba năm cũng không nhận biết được một tiên nữ... Ngươi nhìn ta, năm nay đã bảy trăm bốn mươi sáu tuổi, nhưng vẫn là thân xử nam a, tiền đồ mê mang, không biết mục đích, lại không nghĩ tới hôm nay lại có quan vị...

- Cái này... Cái này là gì a...

Si Nhi tiên tử nghe mà bối rối, nghĩ thầm mình bất quá là muốn đến xem gia hỏa này sắp đi chịu chết, sao trái lại thành nghe hắn kích động tố khổ? Ngươi có phải xử nam hay không cùng ta lại có quan hệ gì? Hơn nữa, vốn là muốn chế nhạo hắn, nhìn thấy hắn hưng phấn, vì sao trong lòng lại cảm thấy khó chịu như thế?

- A... Ha ha, ngươi thật cảm kích ta?

Qua một hồi lâu, Si Nhi tiên tử mới rút cánh tay của mình về, vẻ mặt cứng ngắc cười nói.

- Đó là đương nhiên!

Phương Hành cười ha ba, dương dương đắc ý nói:

- Nếu không phải ta tát ngươi một cái, thì sẽ không có chuyện tốt bực này rơi vào trên đầu ta, ha ha ha, cứ như vậy lấy được cơ hội thành Tiên quan, bao nhiêu người muốn cướp chứ?

- Đáng chết!

Hắn không đề cập tới cái này còn tốt, nhấc lên chuyện này sắc mặt Si Nhi càng khó coi hơn, trong lòng cảm giác biệt khuất khó tả.

Đến bây giờ vừa nghĩ tới trên mặt còn cảm thấy đau rát, nhìn nụ cười trên mặt Phương Hành thì càng khó chịu hơn!

Theo bản năng, nàng không muốn để cho Phương Hành đắc ý như vậy, muốn chèn ép sự hưng phấn của hắn, mặc dù biết Tiên quan là giả, hắn sớm muộn gì cũng sẽ gặp xui xẻo, nhưng đối với nàng mà nói, trong chốc lát cũng nhịn không được, dù không trực tiếp vạch trần chuyện này, cũng muốn phản kích một cái, tối thiểu nhất, trước tiên cần phải phát tiết cơn giận trong lòng mình một phen...

- Ha ha, ngươi có bản lãnh này, lo gì không được quan vị?

Si Nhi cũng không có cân nhắc bao lâu, liền cười lạnh mở miệng:

- . .. Bất quá, ngươi nghe nói qua Chư Thiên Thăng Tiên Hội chưa?

- Chư Thiên Thăng Tiên Hội?

Trong lòng Phương Hành vui mừng, trên mặt lại giả vờ mê mang:

- Có chút quen tai...

- Hừ, gia hỏa này chỉ là thái điểu, mặc dù bản lĩnh không thấp, nhưng người lại ngốc, ngay cả Chư Thiên Thăng Tiên Hội cũng chưa nghe nói qua...

Trong lòng Si Nhi suy nghĩ, lửa giận lại có chút tiêu tan:

- Cũng khó trách hắn dám đánh ta, căn bản là không biết nặng nhẹ a!

Nghĩ đến điểm này, ngược lại có chút vui vẻ, trên mặt lại mang theo nụ cười, trêu tức nhìn Phương Hành nói:

- Nguyên lai ngươi không biết Chư Thiên Thăng Tiên Hội, vậy bản tiểu thư khai khiếu cho ngươi một chút, Chư Thiên Thăng Tiên Hội là thịnh hội lớn nhất Tam Thập Tam Thiên chúng ta, kỳ danh là chư thiên, ý chỉ Chư Thiên Vạn Giới, tất cả sinh linh đều cần tham gia Thăng Tiên Hội, lại tên thăng tiên, là nói chỗ tốt tham gia trận Tiên Hội này, đây chính là có cơ hội lấy được Tiên Mệnh, phong chính thành tiên!

- Còn có chuyện tốt như vậy?

Phương Hành giả bộ như kinh ngạc, mặt mũi tràn đầy không thể tin được.

- Quả nhiên là kẻ ngu!

Trong lòng Si Nhi cười lạnh, trên mặt cười càng ngọt nói:

- Thật sao? Chắc hẳn ngươi cũng biết, bây giờ Tam Thập Tam Thiên, Tiên Mệnh càng ngày càng ít, cũng càng ngày càng trân quý, không biết bao nhiêu con cháu thế gia cũng không chiếm được, người bình thường thì nghĩ cũng đừng nghĩ, nghiêm ngặt nói ra, Tiên Mệnh là đồ vật không phải người bình thường có thể cầu, chờ hơn mười vạn năm trăm vạn năm, cũng không có khả năng đến phiên các ngươi, lại nói, không chiếm được Tiên Mệnh, các ngươi cũng không thể nào sống lâu!

- Ngươi muốn nói cái gì?

Phương Hành biểu lộ cũng có chút cổ quái, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Si Nhi.

Si Nhi thì cười càng thêm vui sướng nói:

- Ta cho ngươi biết Tiên Mệnh này trân quý đến cỡ nào nha, chính bởi vì nó trân quý, cho nên Chư Thiên Thăng Tiên Hội cũng cực kỳ tàn khốc, ba ngàn năm một lần Thăng Tiên Hội, Ngụy Tiên tham dự trong đó sợ là không dưới mười vạn người, cạnh tranh chém giết, truy đuổi tiên khôi, chỉ có từ trong mười vạn người chém giết ra, cuối cùng chiến đấu đến ba vị trí đầu của Tiên Bảng, mới có thể có được Tiên Mệnh... rõ ràng chưa? Trong mười vạn người, chỉ có ba người được Tiên Mệnh...

- Mười vạn người chỉ chọn ba người?

Ngay cả Phương Hành, biểu lộ cũng có chút thay đổi, không biết đang suy nghĩ cái gì, nửa ngày sau mới nói:

- Đây không phải là muốn chết sao?

- Tự nhiên...

Si Nhi thấy vẻ mặt của hắn, cho là hắn sợ, cố ý cười tủm tỉm:

- Ai tham gia Tiên Hội này, là đi tìm chết!

Dứt lời, như có thâm ý nhìn Phương Hành một chút, liền cười tủm tỉm cáo từ.

Nàng cũng biết, hiện tại không phải thời điểm để lộ lá bài tẩy, hiện tại nàng chỉ là muốn trước tiên trồng một cây gai ở trong lòng Phương Hành, để hắn khó chịu, khủng hoảng, càng như vậy, chờ Huyền Cơ thúc thúc tuyên bố muốn Phương Hành tham dự Chư Thiên Thăng Tiên Hội, chắc hẳn biểu lộ trên mặt hắn sẽ càng đặc sắc, mình càng có thể trút cơn giận, về phần lời nói này của mình, có tính sớm tiết lộ bí mật hay không, nàng lại không lo lắng, coi như gia hỏa này đoán được lại có thể thế nào? Người ở chỗ này, còn chạy thoát được sao?

Lại nói, gia hỏa này là kẻ ngu, đáng đời hắn đi cùng mười vạn người tranh đoạt ba Tiên Mệnh kia...

- Đây chính là kẻ ngu a, một bộ liền moi ra đến lời nói mà tới...

Nhưng sau khi Si Nhi rời đi, sắc mặt Phương Hành thay đổi, con mắt sáng lên, nhịn không được muốn vỗ tay bảo hay!

- Ba đầu a... Ba đầu Tiên Mệnh!

- Thế mà có nhiều như vậy, lúc này phát lớn rồi!

Chương 1416: Quan vị Tiên Phủ.

Đại khái vô luận Si Nhi tiên tử nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới, Chư Thiên Thăng Tiên Hội dưới cái nhìn của nàng là một con đường chết, rơi vào trong mắt Phương Hành lại là một đại tạo hóa, vốn đang vắt hết óc muốn đoạt Tiên Mệnh, cơ hồ không từ thủ đoạn, nói câu không dễ nghe, nếu như trong Tiên Phủ Thanh Ngô Châu có Tiên Mệnh, Phương Hành đã sớm lật tung Tiên Phủ Thanh Ngô Châu, nhưng bây giờ vận khí quá tốt, chỉ thành thành thật thật ngồi một chỗ, liền có chuyện tốt bực này rơi vào trên đầu mình, có thể nói là thiên đại vận khí... Ba đầu Tiên Mệnh đã bị Phương Hành coi là vật trong túi, về phần 10 vạn người cạnh tranh kia, chỉ là một đám ruồi nhặn mà thôi...

Cuối cùng cũng an tâm, ở trong Tiên Phủ

Thanh Ngô Châu mấy ngày, gặp được Huyền Cơ Chân Nhân thống ngự Tiên Phủ Thanh Ngô Châu, người này họ Chu, chính là chi thứ của Thanh Huyền Vực Chủ, tên Chu Huyền Cơ, bởi vì không phải chủ mạch, bởi vậy trong danh tự không thể đạt được chữ “Thanh”, bất quá cùng Thanh Huyền Vực Chủ nhất mạch có quan hệ huyết thống, thân phận này quyết không bình thường, ở trong mấy đại châu, Thanh Ngô Châu từ trước đến nay địa vị hiển hách, cao cao tại thượng giống như thần tiên…

Thời điểm Huyền Cơ Chân Nhân thiết yến khoản đãi, Phương Hành mới nhìn đến hình dạng của hắn, lại là một lão đầu mặc đạo bào màu xanh, sắc mặt âm trầm như nước, ăn nói có ý tứ, khí cơ cực kỳ đáng sợ, chỉ xem một chút, liền có thể cảm giác được người này khí huyết như chì, thâm trầm như cốc, tu vi thâm bất khả trắc, trong lòng Phương Hành âm thầm đánh giá, tu vi của Huyền Cơ lão nhân này, chỉ sợ đã là Chính Tiên!

Danh nghĩa là hắn thiết yến khoản đãi, kỳ thật chỉ lộ mặt một chút, nói hai câu khuyến khích, liền ngồi ở chỗ đó như mộc điêu, mà thiết yến khoản đãi cũng không chỉ Phương Hành, còn có ba bốn Nguyên Anh cảnh lai lịch không giống nhau, tu vi cao thấp không đều, rõ ràng là gần đây được mời đến, từng cái trên mặt có chút gấp rút, thần sắc thấp thỏm tham gia yến hội, tựa hồ trong lòng đang đợi cái gì, qua ba lần rượu, liền đứng ngồi không yên, giống như có lời muốn nói!

- Ha ha, các vị đạo hữu, Huyền Cơ Chân Nhân cảm niệm năm vị tu vi cao thâm, mai một hoang dã thực quá đáng tiếc, liền thành ý hẹn nhau, nguyện mời năm vị gia nhập Thanh Ngô Tiên Phủ, tạm nhận chức thống lĩnh, bình bát phương chi loạn, đãng bốn hải yêu ma, thay Thanh Huyền Vực Chủ dọn sạch yêu ma quỷ quái, kiến công lập nghiệp, cũng vì mình tranh một tiền đồ tốt đẹp, không biết chư vị ý như thế nào?

Thời gian không sai biệt lắm, Thanh Ngô Tiên Phủ Đại thống lĩnh Lý Hổ Tướng đứng dậy, cười nâng chén nói.

- Tốt!

Phương Hành sớm đợi không kịp, lập tức nâng chén phụ họa, cực kỳ hưng phấn.

Bá bá bá bá bá...

Trong điện, không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía hắn, tựa như nhìn đồ đần...

- Phốc...

Si Nhi cô nương ngồi ở bên người Huyền Cơ Chân Nhân, càng phun ra một ngụm rượu.

- Làm gì thế?

Vẻ mặt Phương Hành ngây thơ, hung hăng trừng về phía những ánh mắt kia.

- Khục khục...

Trong bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh, lại có một lão giả áo xám đứng lên, tu vi Nguyên Anh cảnh, danh xưng là “Tán Tiên”, vẻ mặt hắn cười khổ, rót đầy một chén, nhìn Huyền Cơ Chân Nhân bồi tội nói:

- Huyền Cơ đại nhân ở trên, nhận tiểu nhân thi lễ, đại nhân hậu ái, tiểu nhân vốn không dám từ, chỉ là tiểu nhân lang thang đã quen, lại không muốn làm quan, rất sợ trễ nải chuyện quan trọng của đại nhân, nếu như đại nhân có việc cho gọi, tiểu nhân không ngại giúp sức, nhưng quan vị của Tiên Phủ... vẫn là thôi đi!

- Thế mà không chịu đáp ứng...

Ánh mắt Phương Hành có chút cổ quái nhìn lão đầu kia một chút, chỉ thấy vẻ mặt hắn ẩn nhẫn, thái độ lại cực kỳ kiên quyết.

Hơn nữa nhìn những người khác, cũng kích động muốn đứng lên phụ họa.

Xem ra bọn hắn đối với quan vị, là không có chút hứng thú.

- Ha ha, Khô Đằng đạo hữu, ngươi nói hơi quá rồi...

Huyền Cơ Chân Nhân căn bản không mở miệng nói chuyện, Đại thống lĩnh cười lạnh nhìn lão giả áo xám kia, trầm giọng nói:

- Chủ ta lòng có hảo ý, ngươi từ chối như thế lại có ý gì? Nếu như ta nhớ không lầm, một năm trước ở bờ sông Dịch Thủy cùng người đấu pháp, ngươi lấy tính mệnh đối thủ, ba năm trước ở biên giới Man Hoang, đoạt một gốc bảo dược của người khác, lại ở mười năm trước, bất kính với Tiên quan, thời điểm tiên binh đuổi bắt đột phá trùng vây, đả thương năm tiên binh, một tiên tướng, trốn vào Man Hoang tránh họa là ngươi a?

Hắn mỗi nói một đầu, sắc mặt lão giả áo xám liền khó coi hơn một phần, cuối cùng cúi đầu.

Thần sắc trên mặt Đại thống lĩnh lại càng ngày càng không dễ nhìn, cười lạnh nói:

- Nếu như nói ra, ngươi cũng là việc ác từng đống, tiên luật của Thanh Huyền Thiên Giới đã sớm không dung nổi ngươi, một khi bị tiên binh tiên tướng bắt được, chính là kết cục bị thần lôi đánh giết, hồn phi phách tán, chỉ là

Thanh Ngô Châu Chủ ta cầu tài như khát, lúc này mới không so đo quá khứ, xóa bỏ tất cả, còn thưởng ngươi quan vị, để ngươi một bước lên mây, nhưng ngươi không những không tạ ơn, trái lại từ chối đủ kiểu, hay là cảm thấy tiên luật của Thanh Huyền Thiên Giới trị không được ngươi?

Nói đến cuối cùng, đã nghiêm sắc hung lệ, thậm chí đáy mắt ẩn chứa sát cơ.

- Tiểu nhân... Tiểu nhân không dám...

Thân thể lão giả áo xám kia run rẩy, nửa ngày sau mới run giọng trả lời.

- Đã không dám, vậy ngồi nghe tuyên đi!

Lý Đại thống lĩnh lạnh giọng hét lớn, giọng điệu không thể nghi ngờ.

Vẻ mặt lão giả áo xám tuyệt vọng ngồi xuống, tựa như khúc gỗ...

Mà vài người khác, biểu lộ cũng giống như hắn, trầm mặc không nói...

- Đi thì đi, lấy mạng liều một phen...

Trong mọi người, trừ Phương Hành, ngược lại chỉ có một nam tử nói nhỏ một câu.

- Tiên ý mênh mông cuồn cuộn, hoàng ân như biển, đặc biệt sắc phong tán tu Phương Hành, tội tu Khô Đằng, di đồ Bách Hoa cốc Lưu Điệp Nhi...

Lý Đại thống lĩnh thì nhìn Huyền Cơ Chân Nhân một chút, thấy hắn không mở miệng, liền lấy ra một phù chiếu, theo lời tuyên đọc, bên cạnh sớm có nội thị bưng ra mấy bộ quan phục, hết thảy rất giản lược, không có tế thiên, cũng không có tế tự Tiên Đế, ở trên tiệc rượu tuyên đọc một phen, ban cho quan vị, xem như thành kết cục đã định, thời điểm đám người Khô Đằng nhận lấy quan vị, từng cái hai tay run rẩy, chỉ có Phương Hành hưng phấn, còn khoa tay một cái, cảm thấy hơi nhỏ, kéo nội thị muốn đổi một bộ!

Mấy trong đám người sắc mặt xám xịt, thế mà xuất hiện một ngoại tộc, để cho người ta cảm thấy hơi kinh ngạc, ngay cả Huyền Cơ Chân Nhân cũng không nhịn được nhìn nhiều Phương Hành một chút, sau đó cười nhạt, bãi giá về nội cung của mình!

- Ha ha, mấy vị đạo hữu, uống chén rượu đi, ngày khác trên hoàng tuyền lộ, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau...

Khô Đằng bưng chén, uống một hơi cạn sạch, vẻ mặt tuyệt vọng.

- Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, đến lúc này, còn có thể nói gì nữa

chứ?

Một phụ nhân vóc người đầy đặn, dung nhan kiều mị cũng bưng chén rượu lên, thở dài mở miệng, uống một hơi cạn sạch.

- A, thế mà còn có đồ đần, thật cho rằng trên trời sẽ rớt xuống đĩa bánh sao?

Một nam tử áo đen tóc đen, khí tức giống như ác quỷ, nheo mắt nhìn Phương Hành một chút, cười lạnh nói, nộ khí ẩn tàng.

- Có lẽ người ta cảm thấy mình có bản lĩnh trổ hết tài năng a...

Phụ nhân than tiếc, mở miệng yếu ớt, mấy người khác nghe vậy đồng thời cười to, trong cười mang khổ.

- Chư vị, chúc mừng gia nhập Thanh Ngô Tiên Phủ, cạn chén!

Phương Hành nghe vậy, đang muốn nổi giận, nhưng Lý Đại thống lĩnh đã giơ chén lên, trầm giọng quát.

Những người khác chỉ có thể đi theo nâng chén, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Quan vị của Thanh Ngô Tiên Phủ, ngày bình thường không biết bao nhiêu người đánh vỡ đầu cũng đoạt không được lại nhẹ nhàng đưa ra, hoang đường nhất là, người đạt được quan vị còn không có một chút hưng phấn, cũng coi là quái sự ít có, sau đó mấy ngày, cũng chậm chạp không có động tĩnh, trên danh nghĩa được chức Thống lĩnh, thì nên thống lĩnh tiên binh, bình loạn bốn phía, hoặc hợp chúng luyện binh, nhưng hết lần này tới lần khác đám người Phương Hành lại cực kỳ đơn giản, ngoại trừ thêm một danh hiệu, thì biến hóa gì cũng không có, cả ngày uống rượu làm vui...

Cũng ở trong mấy ngày tiệc rượu, Phương Hành lưu tâm quan sát, mới hỏi thăm nội tình không sai biệt lắm.

Thanh Huyền Thiên Giới bây giờ, quy củ sâm nghiêm, cơ hồ không có không gian sinh tồn cho tán tu và đạo thống, nếu như ở bình thường, quan vị của Thanh Ngô Châu là tất cả mọi người liều mạng tranh đoạt, nhưng bây giờ khác biệt, mấy người được mời qua kia, trên cơ bản đều rõ ràng, bọn hắn chỉ là kẻ chết thay trên Chư Thiên Thăng Tiên Hội mà thôi!

Chư Thiên Thăng Tiên Hội này, ba ngàn năm một lần, chính là thịnh sự của Tam Thập Tam Thiên, cũng là kiếp số trong mắt rất nhiều người, mỗi một giới, tự nhiên đều sẽ có mấy người nổi bật, được Tiên Mệnh, trổ hết tài năng, nhưng càng nhiều người sẽ chết ở trong cạnh tranh kịch liệt, ngoại trừ một chút lão tu sĩ dã tâm bừng bừng, hay phía trước không đường, thì rất ít có người sẽ đi Thăng Tiên Hội liều mạng, cuối cùng tạo thành tình trạng giống như đám người Phương Hành, bởi vì Chư Thiên Thăng Tiên Hội một quy định đặc thù...

Có ít người vắt hết óc, muốn đi vào Chư Thiên Thăng Tiên Hội, lại không có chút phương pháp nào, cũng có một số người là căn bản không ôm hi vọng, tuyệt đối không muốn đi mất mạng, mà từ xưa đến nay, Chư Thiên Thăng Tiên Hội có một tiền lệ, là từ các phủ các châu, đề cử Ngụy Tiên tham gia, thậm chí cưỡng ép thêm danh ngạch, tỉ như Thanh Ngô Tiên Phủ có ba danh ngạch, đây là Thanh Huyền Vực Chủ tự mình hạ sắc lệnh, muốn không đáp ứng cũng không được, nhất định phải tuyển ra ba người thực lực không tầm thường tham dự!

Hơn nữa người tham dự, thực lực tuyệt đối không thể thấp hơn Nguyên Anh, bằng không sẽ không dính đến chữ "Tiên", còn thăng tiên cái gì?

Mà ở Thanh Ngô Tiên Phủ, cao thủ không ít, nhưng cũng không phải rau cải trắng, đều coi là lực lượng nòng cốt của Thanh Ngô Tiên Phủ, đại đa số đều nắm chức vị quan trọng, lại có quan hệ thân thích với Huyền Cơ Chân

Nhân, sao bỏ được tùy tiện tìm ba người đi chịu chết?

Cũng chính là nguyên nhân này, mới có kẻ chết thay xuất hiện!

Đối với những vấn đề này, Phương Hành từ chối cho ý kiến, chỉ nghĩ không hiểu là, Tiên Mệnh đã quý giá như thế, ngay cả Đế Tử cũng không phải tùy tiện có thể lấy được, vậy vì sao Tam Thập Tam Thiên lại hào phóng như vậy, mỗi ba ngàn năm đưa ra ba đầu?

Chương 1417: Không nói cho ngươi.

Thời gian thấm thoát trôi qua, Phương Hành thành thành thật thật ở trong Thanh Ngô Tiên Phủ, cả ngày uống rượu làm vui, tham dự dạ tiệc, đùa giỡn tiên tử, luận mấy đạo thần thông, thật là có cảm giác giống như thần tiên, có lẽ vốn vì để bọn hắn đi chịu chết, Thanh Ngô Tiên Phủ cũng có chút bồi thường, ăn ngon uống sướng đan tốt hầu hạ, mặc dù tên là Tiên quan, lại có đãi ngộ quý khách, trong khoảng thời gian này, phàm là có yêu cầu, thì không gì không đáp ứng, ngay cả Khô Đằng yêu cầu một hạt Bồi Nguyên Đan thượng phẩm, di đồ Bách Hoa cốc Lưu Điệp Nhi yêu cầu ba loại tiên cổ giá trị liên thành, truyền nhân Quỷ Đạo Môn Lăng Sát yêu cầu chế tạo một bộ Huyết Oán Hồn Binh Giáp, tán tu Mạnh Sơn Đồng yêu cầu mỗi ngày ba xử nữ thị tẩm, Thanh Ngô Tiên Phủ đều đáp ứng hết!

So sánh với đó, Phương Hành rất dễ hầu hạ, mỗi ngày có rượu có thịt là được, nhiều nhất là tìm Si Nhi tiên tử nhao nhao một chút!

Mà ở trong Thanh Ngô Tiên Phủ dạo chơi một thời gian, Phương Hành cũng hiểu rõ một vài sự tình của Thanh Huyền Thiên Giới, tỷ như lực lượng của Chân Tiên, thực lực phân chia, Thanh Huyền Thiên Giới không có Độ Kiếp cảnh, từ tu thành Nguyên Anh bắt đầu, liền được xưng là “Tán Tiên”, nhưng dù sao Tán Tiên đến Chân Tiên, còn chênh lệch hai đại cảnh giới, nhất là so sánh với Thiên Nguyên Đại Lục, ở giữa còn có cửu kiếp, thực lực càng khó để cho người ta đánh giá, cho nên có người phân chia Tán Tiên cảnh ra!

Đại thể theo thực lực tính ra, thô sơ giản lược phân thành thượng, trung, hạ, mà kỹ càng chút, thì chia thành cửu phẩm, mới vào Nguyên Anh cảnh là cửu phẩm, mà đạt đến cửu kiếp như ở Thiên Nguyên Đại Lục thì là cửu phẩm, lúc đầu Thanh Ngô Tiên Phủ chỉ có ba người cưỡng chế đi tham gia Chư Thiên Thăng Tiên Hội, thế nhưng Bách Hoa cốc Lưu Điệp Nhi chỉ mới vào Tán Tiên cảnh, Mạnh Sơn Đồng bất quá là Tán Tiên hạ phẩm, trong lòng Thanh Ngô Tiên Phủ không có chắc chắn, nên an bài thêm hai cái!

- Hì hì, tiểu Phương Hành, hôm qua Huyền Chân thúc thúc đã hạ chỉ, để cho các ngươi chuẩn bị tham gia Chư Thiên Thăng Tiên Hội, trong lòng ngươi hài lòng không? Nghe nói mấy ngày nữa, ý chỉ của Thanh Huyền Vực Chủ hạ xuống, các ngươi sẽ lên đường đâu...

Trong Tiên thành, trên một đình đài phiêu đãng ở giữa không trung, Si Nhi tiên tử cười hì hì cầm một chùm nho tím, mắt to không ngừng đánh giá Phương Hành, cười trên nỗi đau của người khác nói, vừa nói còn vừa nhìn nữ hài mù lòa ở bên cạnh, cười nói:

- Ngươi yên tâm, tỷ tỷ ta thiện tâm, chờ sau khi ngươi chết, ta sẽ thu dưỡng tiểu muội muội này, nhất định sẽ không để cho nàng chịu ủy khuất, bất quá nhi tử mỗi ngày cõng gương đồng chạy loạn khắp nơi kia của ngươi ta sẽ không thu, hắn không mặc quần...

Nghe cái này không biết đã bao nhiêu lần, Phương Hành nhịn không được trừng nàng một cái, thực có chút im lặng, tựa hồ nha đầu này rất thích nhìn mình gặp xui xẻo, mỗi ngày theo ở phía sau như cái đuôi, thỉnh thoảng ngôn ngữ trêu chọc, tựa hồ muốn nhìn thấy mình khóc ròng ròng, thật sự là để cho người ta có chút phiền lòng, chỉ là nể tình có thể thông qua nàng nghe ngóng không ít tin tức, mới tạm thời nhẫn nại, nhưng từ hôm qua, sau khi ý chỉ để bọn hắn chuẩn bị tham gia Chư Thiên Thăng Tiên Hội tuyên bố, nàng lại càng đáng ghét!

- Ai, tiểu Phương Hành, ngươi nhìn ngươi đần bao nhiêu a, nhân duyên quá không tốt, người ta ở trước khi tham gia Chư Thiên Thăng Tiên Hội, đều sẽ kéo mấy minh hữu, đám người Khô Đằng lão đầu kia, từ hôm qua sau khi Huyền Cơ thúc thúc phát ra ý chỉ liền tập hợp lại, ngay cả mặt mũi cũng không lộ, không biết thương lượng chiến thuật gì, nhưng hết lần này tới lần khác bọn hắn lại không để ý tới ngươi, trong mấy ngày này, bọn hắn tụ hợp uống rượu, cũng không gọi ngươi, ngay cả Mạnh Sơn Đồng tìm đến ngươi một lần, ngươi lại không để ý đối phương...

Si Nhi tiên tử thấy Phương Hành không để ý tới nàng, lại tự mình nói nhãm.

- Hừ, một đám ngu xuẩn, ta mới không chơi đùa với bọn hắn!

Phương Hành lại liếc mắt, vẫn tự mình uống rượu.

Si Nhi tiên tử nói không sai, mấy “đồng liêu” dùng Khô Đằng làm chủ kia, vẫn luôn tụ hợp thương thảo, có lẽ cảm thấy Phương Hành biểu hiện quá cuồng nhiệt với Chư Thiên Thăng Tiên Hội, nên không muốn để ý tới hắn, ngày thường uống rượu nghị sự, xưa nay đều không gọi hắn, chỉ có Mạnh Sơn Đồng từng đến tìm Phương Hành một lần, bất quá đầu của gia hỏa này không rõ ràng, thao thao bất tuyệt cùng Phương Hành thổi nửa ngày, nói chờ mình lấy được Tiên Mệnh sẽ cưới bao nhiêu nàng dâu, chọc Phương Hành khó chịu, thà nằm trên ghế nghe nữ hài mù lòa đánh đàn, cũng không muốn uống rượu với gia hỏa kia...

- Đúng rồi, Hổ Tướng ca ca của ngươi đâu? Sao không thấy hắn đến?

Phương Hành không muốn để ý tới Si Nhi tiên tử, nhưng nhàn rỗi nhàm chán, thuận miệng hỏi một câu.

Bình thường đều là Lý Hổ Tướng ra mặt mời yến, hai ngày nay lại không thấy hắn xuất hiện!

- Ai nha, ngươi không biết, hai ngày nay Hổ Tướng ca ca có chuyện quan trọng phải làm...

Si Nhi thấy Phương Hành rốt cục mở miệng, rất là hưng phấn, vội vàng nói:

- Không biết ngươi có chú ý tới không, gần hai tháng trước, bầu trời phía đông nam từng có nộ lôi cuồn cuộn, thiên địa biến sắc, lúc ấy tất cả mọi người tưởng rằng có cự yêu xuất thế, hay ma đầu giới vực khác xông vào, Thanh Huyền Vực Chủ tự mình hạ lệnh, phái người đi tra, kết quả không thu hoạch được gì, nhưng trước đó không lâu, Thanh La tỷ tỷ xuất quan, nghe được chuyện này, nói trong đó nhất định có kỳ quặc, lại điều động số lớn nhân thủ đi thăm dò, Hổ Tướng ca ca là cao thủ nổi danh Thanh Ngô Châu, tự nhiên cũng chạy không thoát!

- Hai tháng trước? Thanh La tiên tử?

Phương Hành nghe vậy, không khỏi nao nao, bỗng nhiên trong lòng nghĩ đến một điểm:

- Cái này không phải là đang tìm ta chứ?

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, thời điểm mình giáng lâm Thiên giới, không phải ở hai tháng trước sao?

Hơn nữa lúc ấy hắn xác thực dẫn động thiên tượng, ý chí của hai thế giới đấu với nhau, dẫn động dị tượng không nhỏ. Còn nữa, sự tình phát sinh ở trong Long Giới, Thanh La tiên tử sớm muộn gì cũng sẽ biết được, sau khi nàng nghe nói mình đi tới Tam Thập Tam Thiên, đoán chừng sẽ lập tức tìm kiếm, tính toán thời gian ngược lại cũng kém không nhiều, chỉ là tưởng tượng đến nơi này, hắn liền nhịn không được bật cười, nghĩ thầm thật có ý tứ, đại khái Thanh La tiên tử kia vô luận như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, bây giờ mình đang trốn ởt Thanh Ngô Tiên Phủ?

Ở nàng nghĩ, Đế Lưu chính là Đế Tử, hơn một ngàn năm trước mang theo Tiên Mệnh, tự nhiên sẽ không tham gia Chư Thiên Thăng Tiên Hội, vậy để nàng đi tìm đi, mình vừa vặn trốn ở chỗ này nhìn chuyện tiếu lâm...

- Đại sự kiện, đại sự kiện...

Đang suy nghĩ chuyện này, đã thấy phía dưới, Thái Hư Bảo Bảo cưỡi một con tiên hạc quơ cánh tay hô to gọi nhỏ, vẻ mặt hưng phấn, Phương Hành nhíu chặt mày, nghĩ thầm gia hỏa này không phải lại thấy được thị nữ nào cùng tiên binh yêu đương vụng trộm chứ?

Nhắc tới cũng buồn cười, Thái Hư Bảo Bảo ngày ngày muốn biến thành người, tới bây giờ vẫn chưa được, nhưng lại càng lúc càng giống người, đoán chừng là vì bản thể chú định, hiện tại hắn thích nhất là nhìn trộm bí mật của người khác, thường xuyên dùng thần thông của mình nhìn loạn trong Tiên Phủ, mỗi nhìn thấy tin tức bát quái gì, đều sẽ hào hứng nói với Phương Hành, khiến cho Phương Hành cực kỳ im lặng, bất quá mặc cho nó chơi đi, cho tới bây giờ Phương Hành không có ngăn cản, dù sao... Phương Hành cũng thích nghe những bát quái này!

- Nhi tử của ngươi lại tới, lại nói vì cái gì nó một mực không mặc quần?

Si Nhi tiên tử thấy Thái Hư Bảo Bảo, cũng cực kỳ bất đắc dĩ, trong đoạn thời gian này, ý sợ hãi của nàng đối với Phương Hành đã diệt hết, một lòng chỉ muốn nhìn hắn gặp xui xẻo, thế nhưng lại có chút sợ tiểu tử béo cho tới bây giờ chỉ mặc cái yếm xuất quỷ nhập thần, thích chạy loạn dòm ngó tư mật của người khác dọa sợ, nhất là có một lần nàng nghe được tiểu tử béo này sinh động như thật kể cho Phương Hành sự tình những thị thiếp bị Huyền Cơ Chân Nhân đánh vào lãnh cung, ban đêm là như thế nào như thế nào... càng sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, suýt nữa ôm ngực chạy trốn!

Các thị thiếp bị đánh vào lãnh cung, là một đời không cho gặp nam nhân khác, cầm tù ở trong thâm cung, hắn là làm sao thấy được?

Cũng từ ngày đó bắt đầu, mỗi ngày Si Nhi tiên tử tắm rửa, đều phải bày ra ba đại trận, kéo mười tấm màn cửa...

Đương nhiên, nàng không biết cái này không hề có tác dụng gì, hiện tại Phương Hành đối với trên người nàng nơi nào có nốt ruồi, thì còn rõ ràng hơn cả nàng!

- Nếu như là nữ nhân nào đó tắm rửa bị ngươi trông thấy thì không cần nói!

Phương Hành thấy Thái Hư Bảo Bảo bay tới, lập tức mở miệng căn dặn:

- ... chờ chúng ta trở về rồi hãy nói!

- Lần này không phải tắm rửa...

Thái Hư Bảo Bảo từ trên lưng tiên hạc nhảy xuống, cái yếm nhấc lên, tiểu đinh đinh lung lay, Si Nhi tiên tử lập tức lấy tay che mặt, từ giữa kẽ tay vụng trộm nhìn thoáng qua, Thái Hư Bảo Bảo thì chẳng hề để ý mình lộ hàng, chỉ vội vàng vọt tới trước người Phương Hành, kéo Phương Hành tay nói:

- Lần này là tin tức lớn, ngươi nghe ta nói, vừa rồi ta trong lúc vô tình nhìn thấy...

- Ngươi lần nào không phải vô tình?

Si Nhi tiên tử mở mắt ra, cười ngắt lời hắn.

- Ta vốn chính là vô tình...

Thái Hư Bảo Bảo trừng Si Nhi tiên tử một chút, mãn bất trả lời, sau đó nhón chân, ở bên tai Phương Hành nói nhỏ vài câu, làm Phương Hành nao nao, có chút khó tin nói:

- Đám người này lá gan không lớn như thế a?

Thái Hư Bảo Bảo chỉ chỉ ánh mắt của mình:

- Ta tận mắt nhìn thấy!

Si Nhi tiên tử hiếu kỳ dò đầu qua:

- Lần này các ngươi đang nói ai tắm rửa?

Phương Hành và Thái Hư Bảo Bảo liếc nhau một cái, sau đó đồng thời nhìn nàng, nụ cười cực kỳ quỷ dị, làm trong lòng Si Nhi sợ hãi, che ngực lùi về phía sau mấy bước, sau đó chỉ nghe thấy hai gia hỏa kia trăm miệng một lời nói:

- Không nói cho ngươi!

Chương 1418: Triệt để bối rối.

- Ở trước mặt ta nói bí mật, thế mà hết lần này tới lần khác giấu diếm ta?

Si Nhi đại tiểu thư nghe xong lời này, thật là bị chọc tức, đi lên muốn kéo tai Thái Hư Bảo Bảo ép hỏi, nhưng Thái Hư Bảo Bảo rất trơn trượt, trực tiếp chui ra sau lưng Phương Hành, tức giận đến Si Nhi đại tiểu thư dậm chân, nhưng Phương Hành lại không để ý tới nàng, quan sát bốn phía một chút, muốn quay người rời đi, khiến cho Si Nhi đại tiểu thư như lọt vào trong sương mù, đang muốn giữ chặt hắn hỏi, lại nghe xung vang lên tiếng hô quát, có ba nhân ảnh từ phía dưới bay nhào tới, đều mang theo khí tức cường hoành đến cực điểm, vọt thẳng tới giữa không trung, vây quanh đình đài, cùng lúc đó, một nhánh Khô Đằng nhanh chóng sinh trưởng ở trong đình...

Si Nhi kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Khô Đằng cuốn lấy hai chân.

Phương Hành cũng không nhịn được ánh mắt lạnh lẽo, nhíu mày.

- Sao tới nhanh như vậy?

Thái Hư Bảo Bảo ngẩn ngơ, bất đắc dĩ nhìn Phương Hành đưa mắt ra hiệu.

- Mau buông ta ra, các ngươi muốn làm gì?

Si Nhi bị Khô Đằng cuốn lấy, pháp lực toàn thân bị giam cầm, chỉ có thể nổi nóng kêu to, trợn mắt nhìn ba người kia.

- Ha ha, Si Nhi tiểu thư chớ trách, chúng ta cũng là không có cách nào, đành phải mượn ngươi dùng một lát!

Trong ba người vây quanh đình đài, một lão giả sâm nhiên mở miệng, trầm giọng nói, chính là Khô Đằng lão tu, hai người khác là truyền nhân Quỷ Đạo Môn Lăng Sát và Bách Hoa Cốc Lưu Điệp Nhi, sắc mặt ba người âm trầm tàn nhẫn, giống như làm xuống quyết định cực lớn, sau khi khống chế Si Nhi, ánh mắt vẫn cảnh giác nhìn bốn phía, cách đó không xa, có người phát giác biến hóa bên này, vội vàng phát ra cảnh báo, tiên binh tiên tướng bay lên giữa không trung, lao về nơi này...

- Sự tình không thể chậm trễ, bắt nàng làm con tin, mau chóng rời đi!

Bách Hoa Cốc Lưu Điệp Nhi vội vã mở miệng, vẻ mặt lo lắng.

- Các ngươi muốn bắt ta làm con tin, sau đó đào tẩu?

Si Nhi tiên tử cũng không phải đồ đần, nghe lời này sao còn có thể không rõ, ánh mắt ngây ngốc một chút.

Nàng đột nhiên oán hận nhìn về phía Phương Hành, trừng mắt liếc hắn một cái.

Hiện tại cuối cùng minh bạch vì sao vừa rồi hai người này không nói với mình, Thái Hư Bảo Bảo trong lúc vô tình biết được ba người này chuẩn bị bắt mình, liền hứng thú bừng bừng đến nói cho Phương Hành, nhưng không nói việc này với mình...

Phương Hành căn bản không để ý tới ánh mắt cừu thị của nàng, chỉ uể oải cầm bình rượu, một bộ việc không liên quan đến mình!

Chỉ là không nghĩ tới, hắn rõ ràng không muốn để ý tới những việc này, nhưng ba người kia lại để mắt tới mình, Khô Đằng lão tu tâm niệm vừa động, dây leo quấn lấy Si Nhi tiên tử, kéo tới bên người mình, nhưng lại không vội rời đi, trái lại lạnh lùng nhìn Phương Hành, trầm giọng nói:

- Phương đạo hữu, sự tình đường đột, mong ngươi chớ trách! Ba người chúng ta đã thương lượng, đi đường nào cũng là chết, chẳng bằng mạo hiểm liều một lần, thân phận của nàng này không tầm thường, chúng ta dự định bắt nàng thoát đi nơi đây, ngươi cùng đi không?

- Ha ha, Huyền Cơ Chân Nhân thường xuyên bế quan, lộ mặt một lần cũng khó khăn, một tháng trước lộ mặt, sau đó liền không gặp người, mà Lý Đại thống lĩnh phụ trách bảo vệ tiên phủ lại không ở nhà, tuần tra thư giãn, các ngươi thật là bỏ công sức chọn lấy thời điểm tốt, bội phục bội phục, bất quá các ngươi lo chuyện của các ngươi đi, chúc các ngươi may mắn, ta không tham gia vào, chúc các ngươi thuận lợi đào tẩu, ha ha...

Phương Hành nghe vậy, uể oải cười một tiếng, nhìn Khô Đằng lão tu chắp tay.

- Phương đạo hữu thật không biết Chư Thiên Thăng Tiên Hội kia có bao nhiêu tàn nhẫn?

Nhưng Khô Đằng lão tu lại giống như quyết tập trung vào Phương Hành, lạnh lùng mở miệng:

- Ngoại trừ Tán Tiên nhất phẩm, hoặc Ngụy Tiên siêu nhất phẩm, lại có bao nhiêu người có thể ở trong Chư Thiên Thăng Tiên Hội sống sót? Ngươi thật coi mình có thể giành được Tiên Mệnh sao? Bây giờ ba người chúng ta bắt buộc phải mạo hiểm, cầu một chút hi vọng sống, nể tình thực lực ngươi không kém mới gọi ngươi, nếu ngươi còn có chút lý trí, thì mau mau cùng chúng ta giết ra Tiên Phủ, bằng không chỉ lưu lại một mình Phương đạo hữu, thì muốn sống cũng không được!

- Ha ha, đa tạ cân nhắc, ta có tính toán của mình, các ngươi cứ tự nhiên!

Phương Hành cười khan một tiếng, tự nhiên không chịu rời đi, lại chắp tay.

- Hừ...

Con mắt của Khô Đằng lão tu nhịn không được híp lại, thực không tưởng tượng nổi, tại sao có thể có đồ đần bực này, thế mà một lòng một dạ muốn đi Chư Thiên Thăng Tiên Hội liều mạng, bây giờ bọn hắn đã đi hiểm đánh cược một lần, khống chế con tin, hắn còn không đồng ý!

Bọn hắn đương nhiên là không nghĩ tới, Thái Hư Bảo Bảo đã sớm nghe trộm được bọn hắn bí đàm, biết ba người này dự định trói lại Si Nhi làm con tin, sau đó chạy ra Tiên Phủ, thậm chí còn kế hoạch, muốn tìm một người làm dê thế tội, đến lúc đó hấp dẫn lực chú ý của tiên binh, để bọn hắn có cơ hội đào tẩu vào Man Hoang, Thái Hư Bảo Bảo nghe một nửa, liền vội trở về nói cho Phương Hành, lại không lưu ý bọn hắn là muốn tìm người làm dê thế tội, lúc đầu tưởng là Mạnh Sơn Đồng, nhưng bây giờ xem ra là nhằm vào Phương Hành!

- Người này là kẻ ngu, một lòng nhận định mình có thể đoạt được Tiên Mệnh, tiền bối nói nhãm với hắn làm gì?

Thời điểm Khô Đằng lão tu nhíu mày, Lăng Sát lại âm trầm mở miệng, âm dương quái khí nhìn Phương Hành, ánh mắt lãnh khốc, lạnh giọng nói:

- Đã hắn rượu mời không uống, vậy dứt khoát mời hắn uống rượu phạt đi...

Dứt lời, ánh mắt rơi vào trên người nữ hài mù lòa, sau đó đột nhiên há miệng, trong mồm bay ra hắc ảnh, là một lệ quỷ, lớn tiếng cười thảm, hai tay bắt về phía nữ hài mù lòa, lúc này nữ hài mù lòa vẫn còn ngơ ngác co lại ở trong góc, không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có Khô Đằng lão tu và Bách Hoa Cốc Lưu Điệp Nhi thấy vậy, trong lòng đại hỉ, nghĩ thầm phương pháp này không tệ, bắt người của hắn, không sợ hắn không đi vào khuôn khổ!

- Muốn chết!

Nhưng Phương Hành thấy cảnh này, lại lập tức giận dữ, ánh mắt lạnh lẽo.

Hắn không muốn tham dự kế hoạch của những người này, thế nhưng cũng không muốn ngăn cản bọn hắn, mừng rỡ xem kịch vui, coi như bọn họ muốn bắt cóc Si Nhi mình cũng không thèm để ý, dù sao mặc dù nha đầu này mỗi ngày quấn lấy mình, nhưng cũng không có ôm hảo tâm gì!

Chỉ là không nghĩ tới, mình không trêu chọc bọn hắn, bọn hắn lại phải trêu chọc mình...

Bạch!

Lệ quỷ từ trong miệng Lăng Sát chui ra, mắt thấy muốn nhào tới trên người nữ hài mù lòa, Phương Hành đã mặt lạnh mở miệng, ánh mắt trừng một cái, giống như hai thanh lợi kiếm, ánh mắt vốn không có chút thật sự nào, nhưng thế lệ quỷ lại cảm ứng được, bị hù co rụt lại, không dám tiếp tục lao về phía nữ hài mù lòa, sau đó như không bị khống chế, nổi nóng phản phệ Lăng Sát, hù đến Lăng Sát kinh hãi, còn không có làm rõ ràng tình huống, chỉ có thể tế ra một thanh quỷ kiếm khác...

Quỷ kiếm kia vừa hiện lên ở giữa không trung, còn không có bay về phía nữ hài mù lòa, thân ảnh Phương Hành đã quỷ dị xuất hiện ở trước người Lăng Sát, bỗng nhiên đưa tay, tát vào trên mặt Lăng Sát, cả người mang kiếm đều bay ra ngoài!

- Dừng tay...

Bách Hoa Cốc Lưu Điệp Nhi cũng không có hiểu rõ tình huống, chỉ thấy Phương Hành phóng tới trước Lăng Sát, vội vã đưa tay, muốn tế ra tiên cổ, nhưng còn không đợi nàng triệu hoán ra, Phương Hành bước lên trước, trở tay quất một cái, đánh nàng bay ra ngoài, tiên cổ cũng không kịp thả, cả người đã giống như Lăng Sát, bồng bềnh lung lay rơi xuống đất!

- Phương đạo hữu...

Khô Đằng lão tu bị dọa sợ rồi.

Một màn trước mắt quá mau lẹ, ngay cả hắn cũng không kịp phản ứng, hai trợ thủ của mình đã bị tát bay...

Nội tâm của hắn kinh hãi, không nghĩ tới thực lực của Phương Hành mạnh như vậy, vô ý thức hô to, tiến lên trước một bước...

Nói thật, lúc này hắn thật không nghĩ cùng Phương Hành động thủ, chỉ muốn hóa giải.

Nhưng Phương Hành tát hai người, đã đánh thoải mái, nghe xong phía sau có người nói chuyện, liền thuận tay tát một cái...

Ba...

Khô Đằng lão tu cũng bị tát bay...

Ngạch....

Khô Đằng lão tu bị đánh mơ màng, pháp lực hỗn loạn, độc đằng quấn quanh Si Nhi tiên tử cũng tự giải, Si Nhi ngơ ngác kinh ngạc đứng ở giữa không trung, cả người ngây dại, mặc dù nàng cũng bị Phương Hành tát qua, nhưng lúc này nhìn hắn bất động thanh sắc, ba tát quất bay ba tu sĩ thực lực cường đại, vẫn vượt ra khỏi dự liệu của mình!

Nhất là thời điểm mình bị người trói chặt, trốn cũng không thoát, một màn này càng lộ ra có lực trùng kích...

- Cái này... Gia hỏa này làm sao uy phong như vậy... chỉ thích tát người!

Một loại tư vị kỳ lạ từ đáy lòng Si Nhi tiên tử bay lên, ngay cả nàng cũng không biết đây là tư vị gì!

- Nhanh, bắt ba nghịch tặc làm loạn lại!

Xa xa tiên binh đã tụ tập tới, nhao nhao vây lên, trấn áp đám người Khô Đằng lão tu, lại nói bọn hắn còn ngơ ngơ ngác ngác, rõ ràng nhìn thấy bên này tựa hồ xảy ra chuyện, nhưng còn chưa chạy tới, ba người này đã đổ?

Về phần ba người Khô Đằng lão tu, thì càng bó tay rồi...

- Vừa rồi... Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

- Chúng ta tân tân khổ khổ mưu đồ hơn một tháng, lại thất bại như vậy?

Thẳng đến bị tiên binh vây quanh, ba người bọn họ còn mộng bức, không biết đến tột cùng xảy ra vấn đề gì!

Trong đám người triệt để bối rối, chỉ có Phương Hành lạnh nhạt, sờ đầu nữ hài mù lòa, tay áo khẽ nhếch, khí độ tiêu sái...

- Tán tu Phương Hành, có công bình loạn, Huyền Cơ đại nhân có lệnh, không cần tiến về Thăng Tiên Hội, lưu lại Tiên Phủ đợi phân phó...

Chỉ là, thời điểm đám người Khô Đằng lão tu bị trấn áp, ở chỗ sâu trong Tiên Phủ, lại bay ra một nội thị, vui mừng hớn hở, nhìn Si Nhi tiên tử đứng trên không trung, vẻ mặt mỉm cười lấy ra một tiên chỉ, cao giọng thì thầm, lại làm cho Phương Hành bối rối, đột nhiên cứng đờ, quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt mộng bức và chấn kinh.

- Cái gì? Vừa rồi tiên chỉ kia nói cái gì?

Chương 1419: Bức ta phóng đại chiêu.

- Chuyện này là sao?

Nếu nói Phương Hành ba tát đánh tan kế hoạch của đám người Khô Đằng chỉ khiến người ta cảm thấy khiếp sợ mà nói, như vậy từ trong Tiên Phủ truyền đến ý chỉ, thì càng làm cho tất cả mọi người triệt để mộng bức, bao quát Phương Hành ở bên trong...

Đám người Khô Đằng lão tu là cảm thấy khóc không ra nước mắt, con mẹ nó, mình mạo hiểm liều chết muốn đánh cược một lần, kết quả trở thành áo cưới cho người khác? Mà đám tiên binh thì bỗng nhiên có chút kính sợ, chỉ có Phương Hành, cả người đờ ra tại chỗ, nửa ngày sau mới oán hận vỗ đầu một cái, con mẹ nó hơi quá rồi, lần này đại gia làm sao kết thúc đây?

Si Nhi tiên tử vừa rồi bị kinh sợ, đã được một đội tiên binh bảo vệ, cẩn thận bay về phía Tiên Phủ, nhìn dáng dấp của nàng có chút không nỡ, dáng vẻ cực kỳ muốn lưu lại, chỉ là Phương Hành hoàn toàn không có tâm tư để ý đến nàng...

Chuyện này ở Thanh Ngô Tiên Phủ đưa tới gợn sóng không lớn không nhỏ, đối với chuyện tình đám người Khô Đằng lão tu náo ra, ngược lại không người để ý, dù sao đối với bọn hắn mà nói, mấy kẻ chết thay từ bên ngoài phủ tuyển tới, từng cái vốn không phải người lương thiện gì, bình thường mọi người tuân theo ý chỉ của Phủ chủ, khách khách khí khí với bọn họ, cũng chỉ là bởi vì chẳng mấy chốc bọn hắn sẽ mất mạng mà thôi, ở nhân gian trước khi tử tù ra pháp trường, cũng sẽ được rượu ngon thịt ngon, huống chi là tu sĩ tu vi cường đại?

Biến hóa duy nhất lại là Phương Hành, người người đều đang thảo luận gia hỏa may mắn kia!

Quan vị rất khó!

Được tuyển chọn lại không đi Chư Thiên Thăng Tiên Hội chịu chết lại càng khó...

Mà gia hỏa may mắn kia, bởi vì đánh bậy đánh bạ cứu Si Nhi tiểu thư, liền một bước lên mây, không chỉ được miễn đi Chư Thiên Thăng Tiên Hội chịu chết, còn chân chính lưu lại Tiên Phủ, được quan vị?

Đến lúc này, trong phủ không còn người dám dùng ánh mắt nhìn tử tù xem hắn...

Duy chỉ có Phương Hành, tức giận đến không nhẹ, về tới đại điện liền hung hăng đập mấy cái chén!

- Ta đã biết mình không thể làm việc tốt, vừa làm việc tốt, khẳng định sẽ gặp xui xẻo!

- A a a a, ngươi vào pháp nhãn của phủ chủ...

Thái Hư Bảo Bảo không ngừng bật cười:

- Hiện tại Tiên Phủ khẳng định sẽ không đưa ngươi đi Chư Thiên Thăng Tiên Hội, không phải bởi vì ngươi cứu quỷ nha đầu kia, càng không phải bởi vì bình loạn lập công gì, chủ nếu là bởi vì ngươi biểu hiện ra bản lĩnh quá lớn, thực lực của đám người Khô Đằng lão nhi đều không thua Tán Tiên, đặt ở trong một vực, ít gì cũng có thể tính là cường giả, kết quả ngươi một tay tát một cái, Huyền Cơ Chân Nhân há sẽ không phát giác được ngươi bản sự hơn người?

- Ngươi thật cho rằng mỗi Tiên Phủ đều có nhiều cao thủ như vậy sao? Mấy ngày nay ta hỏi thăm không sai biệt lắm, Tiên Phủ thống ngự một châu, nhưng cao thủ có thể cầm lên mặt bàn lại không nhiều, vừa khu trục yêu ma, vừa phải bình loạn, rất căng thẳng a, chỉ bằng biểu hiện của ngươi hôm nay, bọn hắn tối thiểu nhất cũng đặt ngươi ngang hàng với Lý Đại thống lĩnh, còn chưa đạt được Tiên Mệnh liền lợi hại như vậy, đây chính là nhân tài trong mắt những đại nhân vật kia, đương nhiên phải giữ ở bên người, không nỡ đưa ngươi đi chịu chết!

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Phương Hành khổ sở suy nghĩ:

- Nếu không ta cũng đi trói nha đầu kia một lần?

Thái Hư Bảo Bảo bĩu môi nói:

- Thật không có hàm lượng kỹ thuật!

Phương Hành nhẹ gật đầu, thở dài:

- Cũng phải, mấy tên kia đã làm qua...

Bên ngoài đều đang đàm luận vận may của hắn, nhưng hắn lại một mình lưu ở trong phòng, lâm vào trong buồn rầu.

Thời điểm cơm tối, nội thị của Huyền Cơ Chân Nhân tự mình đưa tới, nhẹ lời ngợi khen, chỉ nói ba ngày sau Huyền Cơ Chân Nhân chính thức xuất quan, chắc chắn sẽ tự mình thiết yến khoản đãi, để Phương Hành hảo hảo ở chỗ này chờ, sớm chúc mừng chuyện tốt của hắn lâm môn!

- Nếu không ngươi đi nói cho Chân Nhân, ta vẫn muốn đi tham gia Chư Thiên Thăng Tiên Hội...

Phương Hành đáng thương cầu tình, còn nhét mấy viên Linh Tinh.

- Phương tiên sinh, ngài đừng nói giỡn, ta biết ngài bản lĩnh bất phàm, hời hợt đánh tan ba cuồng đồ gây chuyện, thực lực sợ là đã tương đương Tán Tiên hậu kỳ, nhưng nếu ngài đi tham gia Chư Thiên Thăng Tiên Hội… đừng trách tiểu nhân nói thẳng, cũng chỉ có đi không về, kia căn bản không phải địa phương người có thể đi, nơi kia biển máu ngập trời, thi cốt khắp nơi a, đừng nói Tiên Mệnh, người có thể còn sống trở về lại có mấy cái?

Nói đến chỗ này, không khỏi cảm khái lắc đầu, thở dài:

- Tiểu nhân coi ngài là người mình, nói cho ngài vài câu tâm khảm, những kỳ Thăng Tiên Hội trước, xác thực đều có người đạt được Tiên Mệnh, nhưng ngài xem kia là những người nào? Hoặc là dũng tướng hiệu trung với Tiên Đế, hoặc là truyền nhân được cổ đạo thống tỉ mỉ bồi dưỡng, từng cái đều là thiên chi kiêu tử, không nói bản sự của người ta, chỉ nói địa vị kia, đã có thể hù chết một mảng lớn đối thủ, ngài lấy cái gì so sánh với người ta?

- Được rồi được rồi, chịu chết cũng là sự tình của ta, ngươi nói nhiều như vậy làm gì?

Phương Hành bị hắn lải nhải đau đầu.

- Hây A...

Nội thị giận quá mà cười:

- Nếu không phải ngươi cứu Si Nhi tiểu thư, ta mới sẽ không cùng ngươi nói nhiều như vậy, nói thật cho ngươi biết, Huyền Cơ đại nhân định ra để ai đi tham gia Chư Thiên Thăng Tiên Hội, vậy thì người đó phải đi, muốn không đi cũng không được, nhưng lão nhân gia đã nói ngươi ở lại trong Tiên Phủ hầu hạ, vậy ngươi ngoan ngoãn ở chỗ này đi, muốn đi chịu chết cũng không có cửa...

Nội thị ném ra một câu như vậy, sau đó phất tay áo tiêu sái rời đi.

Trong đại điện chỉ còn Phương Hành nhìn bóng lưng hắn rời đi...

...

...

- Đây là muốn bức ta ra đại chiêu a...

Cũng không biết suy nghĩ bao lâu, Phương Hành oán hận đứng lên, giống như làm xuống một quyết định cực lớn.

Thái Hư Bảo Bảo giật nảy mình, vội vàng nhắc nhở:

- Ngươi phải kiềm chế một chút, đừng nhìn đám người Khô Đằng bởi vì nháo sự trái lại càng xác định phải đi tham gia Chư Thiên Thăng Tiên Hội, ngươi cảm thấy mình gây chuyện thì nhất định có thể lấy được cơ hội này, phải biết đi hay không đi, đều do Huyền Cơ Chân Nhân quyết định, lại nói, hắn vốn chỉ cần ba kẻ chết thay, hiện tại đã đủ rồi, nếu ngươi thật chọc giận hắn, vạn nhất hắn không cho ngươi cơ hội này, trái lại muốn hạ quyết tâm diệt trừ ngươi thì sao? Như vậy được không bù mất, cho nên cẩn thận một chút, cẩn thận cẩn thận, đừng biến khéo thành vụng...

- Im miệng, ngươi là sư phụ hay ta là sư phụ?

Phương Hành lườm hắn một cái, vỗ bản nói:

- Nói cho ngươi biết, phương pháp kia của ta rất tốt!

- Vậy sư phụ nói nghe chút xem?

Thái Hư Bảo Bảo qua loa kêu một tiếng sư phụ, cũng có chút tò mò hỏi.

Phương Hành cười hắc hắc, đang muốn nói chuyện, lại thấy bên cạnh có một cái đầu nhỏ lặng yên không tiếng động dò qua, nữ hài mù lòa cũng muốn nghe lén, nhìn bộ dáng trung thực, nhưng không che giấu được vẻ hiếu kỳ, hắn khẽ vươn tay nắm đầu nhỏ của nàng đẩy về, nghiêm từ khuyên bảo:

- Làm gì đó? Còn có quy củ hay không? Ra ngoài canh cửa cho ta, đừng để cho người khác đến!

- Vâng!

Nữ hài mù lòa bất đắc dĩ trả lời, ngoan ngoãn đi ra ngoài, miệng nhỏ nhẹ nhàng vểnh lên.

- Ngươi qua đây...

Lúc này Phương Hành mới gọi Thái Hư Bảo Bảo qua, đưa lỗ tai nói vài câu, làm Thái Hư Bảo Bảo biến sắc.

- Cái này... Ngươi thật định làm như vậy?

Hắn có chút không tin dò xét.

- Kia là đương nhiên, có vấn đề gì sao?

Phương Hành dương dương đắc ý, lẽ thẳng khí hùng, cực kỳ có lòng tin hỏi.

- Không có không có, sư phụ ngài quyết đoán quá lớn, hôm nay đồ nhi là thật bội phục...

Thái Hư Bảo Bảo vội vàng lắc đầu, sau đó cảm thán, chắp tay xá một cái.

- Chịu phục chưa? Vậy thì nhanh đi mời người...

Phương Hành trừng mắt, đuổi Thái Hư Bảo Bảo đi ra ngoài, dáng vẻ tràn đầy phấn khởi.

- Thế mà chơi thật...

Thái Hư Bảo Bảo cũng cực kỳ im lặng, theo lời đi ra cửa, lại nói hắn cũng rất có hào hứng với việc này...

Sau khi Thái Hư Bảo Bảo đi, Phương Hành thở sâu một hơi, nhìn rượu thịt do người hầu đưa tới, dùng pháp lực hâm nóng, rượu thì mười bình xếp thành một vò chưng lên, như vậy rượu sẽ mạnh gấp mười lần, hết thảy chuẩn bị mười bình, sau đó đứng dậy đánh giá xung quanh, bỗng vỗ đầu một cái, chạy đi ra ngoài bụi hoa, ngắt mấy đóa kỳ hoa, dùng bình cắm vào, đặt ở bên cạnh bàn...

Làm xong hết thảy, liền đuổi thị nữ mà Tiên Phủ phái cho hắn đi, nói mình muốn yên tĩnh.

Không đến nửa canh giờ, ở cửa đại điện xuất hiện một thân ảnh, là Si Nhi tiên tử, nàng lặng lẽ dò đầu vào nhìn, lập tức ngẩn ngơ, biểu lộ có chút cảm động, nhìn dáng dấp của nàng, cũng là vừa mới thay quần áo mới, trên mặt còn trang điểm nhẹ, lộ vẻ rất kiều mị!

- Tiểu Phương Hành... Ngươi muốn mời ta ăn cơm?

Nàng có chút thẹn thùng, lại có chút khó tin nhìn Phương Hành hỏi.

- Đương nhiên, đã sớm muốn mời ngươi ăn cơm, tới tới tới...

Phương Hành rất nhiệt tình, đi ra ngoài mời Si Nhi tiên tử vào, cười nói:

- Hôm nay chúng ta không say không về...

Si Nhi tiên tử cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói:

- Vậy cám ơn ngươi...

- Ha ha, hai ta còn phân biệt làm gì...

Phương Hành cười to, sau đó đưa cho Si Nhi một vò rượu:

- Đến, uống sảng khoái a...

Si Nhi tiên tử nhỏ giọng lẩm bẩm gì đó, có chút chột dạ nói:

- Uống hết sao?

Phương Hành nhẹ gật đầu, cười nói:

- Đương nhiên, hơn nữa thành thành thật thật uống, ai dùng pháp lực luyện hóa người đó là chó con...

Chương 1420: Khí chết các ngươi.

Lấy tửu lượng của Phương Hành, thời điểm mười tuổi, trên người không có tu vi, cũng có thể uống sạch một vò rượu, sau đó hào hứng đi xem quả phụ tắm rửa còn không bị bắt, bây giờ vóc người trưởng thành, còn có tu vi, tửu lượng càng sâu không thấy đáy, mà bây giờ, cố ý muốn chuốc say Si Nhi tiên tử, dùng bản lĩnh thật sự, ngươi một vò ta một vò uống thống khoái, ngoài miệng nói dễ nghe, trên tay lại không nhàn rỗi, cơ hồ không cho Si Nhi tiên tử thời gian buông bình rượu trong tay xuống, chỉ hơn một canh giờ, bên người bọn họ đã ném bốn năm bình rượu, cả phòng mùi rượu, đủ để say lòng người.

- Ta nói cho ngươi... Phương Hành sư huynh, ngay từ đầu ta thật không ưa ngươi...

Si Nhi tiên tử đã uống say mắt nhập nhèm, khuôn mặt đỏ bừng, ôm lấy bả vai Phương Hành không ngừng nói chuyện:

- Bởi vì lần đầu gặp mặt ngươi đã đánh ta... Ta nói cho ngươi biết, từ nhỏ... ta từ nhỏ đến bây giờ, có mấy cái... mấy cái dám đánh ta?

Chỉ có mẹ ta... khi còn bé, ta và mẹ ở trong một bộ lạc xa xôi... Nàng nói cha ta không cần ta nữa, người trong bộ lạc đều khi dễ chúng ta... Nàng tức giận liền đánh ta, tựa như ngươi đánh ta vậy...

Nàng nói chuyện, miệng nhỏ mân mê, trong mắt có thanh lệ:

- Về sau... Về sau cha ta phái người tìm được chúng ta... đưa vào trong thành, có ăn, cũng có y phục xinh đẹp mặc... Rốt cuộc... Không còn có người dám khi dễ chúng ta... Thế nhưng mẹ ta... mẹ ta lại chết... Không ai khi dễ chúng ta, nàng lại chết... Từ đó về sau, không còn có người dám đánh ta... Ta tu luyện quỷ thuật, muốn phục sinh mẹ ta... Thế nhưng bọn hắn đều nói cho ta biết, đó là không có khả năng... A... A... A...... Ta nhớ mẹ...

- Cái này… con mẹ nó đến tột cùng có thể uống bao nhiêu a...

Phương Hành cảm giác có chút bó tay rồi, cảm giác bị một tiểu cô nương say khướt ôm đùi gọi mẹ thật đúng là không thoải mái, mấu chốt là bây giờ ánh mắt hắn nhìn nha đầu này cũng thay đổi, bốn năm bình liệt tửu, hai người ai cũng không hề dùng pháp lực luyện hóa, bây giờ ngay cả hắn cũng cảm giác có chút say khướt, nhưng nữ nhân này ngoại trừ nói nhiều thì không có biến hóa gì khác...

Đoán chừng không có mười đàn tám đàn là không đạt được mục đích...

Càng mấu chốt là, hắn cũng không xác định mình còn có thể uống bao nhiêu...

- Nương... Nương, không còn rượu...

Đang nghĩ ngợi, Si Nhi tiên tử lại ném ra một cái bình không, lung lay mấy cái bình ở bên cạnh, thấy đều là trống rỗng, liền ôm đùi Phương Hành ấm ức nói...

- Cái này...

Tay Phương Hành cầm vò rượu cuối cùng, vừa định thuận tay đưa cho nàng, nhưng có chút do dự.

- Vạn nhất cụng rượu thua một nữ nhân, mặt mũi không phải ném hết sao?

Trong đầu lóe lên một ý niệm, khiến cho hắn rất nghiêm túc suy tư, do dự bất định.

- Nương, nương, mau đưa rượu cho ta...

Si Nhi tiên tử ôm đùi Phương Hành lay lay, duỗi cánh tay không ngừng đòi rượu.

- Tốt tốt tốt, cho ngươi cho ngươi...

Phương Hành hạ quyết định, đưa bình rượu tới.

Si Nhi tiên tử cười hì hì duỗi hai tay ra đón, nhưng không ngờ Phương Hành đột nhiên nâng bình đập ót nàng một cái, ánh mắt của cô nương này ngốc trệ, sau đó gỗ ngã xoạch xuống, Phương Hành thì thuận tay nắm bình rượu ném qua một bên, sờ lên gáy nàng, biết nàng không có việc gì, đến tu vi bực này, nện lên đầu một cái, cũng chỉ giống như người bình thường cốc đầu, có thể làm cho nàng ngất, là Phương Hành vận dụng pháp lực chấn động thần hồn của nàng...

Vì để tránh cho cụng rượu thất bại phải đánh ngất xỉu đối thủ, cách làm này thực có chút mất mặt, ngay cả Phương Hành cũng chột dạ nhìn bốn phía, thấy không ai chú ý, lúc này mới yên lòng, ôm Si Nhi tiên tử đi vào nội thất, mặc dù người tu hành rất ít nằm ngủ trên giường, đa số là ngồi xếp bằng thổ tức, nhưng nơi đãi khách không thể qua loa như vậy, hơn nữa cực kỳ xa hoa, ở trong nội thất của Phương Hành, có một cái giường cực kỳ xa hoa.

- Các ngươi không muốn để ta đi chịu chết?

Phương Hành cúi đầu nhìn thoáng qua Si Nhi tiên tử trong ngực, cười gằn, thấp giọng nói:

- Vậy ta liền tức chết các ngươi!

Dứt lời, liền cởi áo ngoài của Si Nhi tiên tử, ném tới trên giường, Si Nhi tiên tử ngủ rất say, thế mà còn theo bản năng rụt rụt thân thể, ủi ủi về phía chăn mền, sau đó ôm chặt gối ôm, bĩu môi nói:

- Nương...

- Hừ, nha đầu này thân phận tôn quý, nếu cùng ta cái gì kia...

Phương Hành cười hắc hắc, xoa xoa đôi bàn tay, vừa định bò lên giường, bỗng nhiên nghĩ lại, ngây ngẩn cả người:

- Không đúng, hiện tại nhục thân của ta là Đế Lưu, vậy nếu như ta ăn nàng, chẳng phải là tiện nghi tiểu tử bị trấn áp kia?

Vấn đề này cũng không biết thế nào, lại càng nghĩ càng mãnh liệt.

- A, đến thời điểm then chốt tại sao không có động tĩnh?

Lúc này ngoài điện, trong ngực Thái Hư Bảo Bảo ôm Thái Hư Huyễn Kính, không ngừng lay lay.

Nữ hài mù lòa cũng ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh hắn, nhẹ nhàng nghiêng đầu nghe...

Trong gương chính là bộ dáng Phương Hành vội vã xoay quanh ở trong phòng, nhưng vô luận hắn cổ động như thế nào cũng không thấy lên giường, đến cuối cùng sư phụ không đứng đắn kia lại ngồi ở trên giường, ôm đầu than thở một hồi, sau đó kéo chăn nằm xuống...

Thái Hư Bảo Bảo sửng sốt:

- Người ta đã như thế, ngươi còn không chịu làm...

Nữ hài mù lòa nghe Thái Hư Bảo Bảo nói dông dài, lại nhịn không được hé miệng nở nụ cười!

Thời gian đã nửa đêm, Thái Hư Bảo Bảo và nữ hài mù lòa chỉ có thể nhàm chán ngồi ở bên ngoài, thỉnh thoảng nhìn Thái Hư Huyễn Kính, lại không có chút biến hóa, nhịn nửa ngày, lại thấy có mấy thị nữ và nội thị sắc mặt lo lắng chạy tới, một đường nhìn xung quanh, lúc đi tới trước nội điện của Phương Hành, một người hầu vội vàng mở miệng:

- Tiểu tử, có nhìn thấy Si Nhi tiên tử không?

- Kịch vui tới rồi...

Thái Hư Bảo Bảo hắc hắc cười một tiếng, sau đó vẻ mặt thuần khiết vô tội:

- Si Nhi tỷ tỷ và cha ta ở bên trong uống rượu...

- Đều là người tu hành, lại ham chè chén như vậy làm gì?

Người hầu này có chút yên lòng, cũng chỉ cười khổ nói một câu, nhấc chân muốn đi vào trong.

Thế nhưng Thái Hư Bảo Bảo lại ngăn ở trước người hắn, khuôn mặt nhỏ giơ lên, nghiêm túc nói:

- Cha nói không cho phép các ngươi vào!

- Tiểu tử, nhanh tránh ra, uống rượu mà thôi, có gì không thể đi vào?

Nội thị cười một tiếng, đá Thái Hư Bảo Bảo một cước:

- Hiện tại đêm đã khuya, ta muốn mời tiểu thư về nghỉ...

Thái Hư Bảo Bảo liếc tròng mắt nói:

- Cha nói, hôm nay Si Nhi tỷ tỷ không quay về...

- Ừm?

Nội thị nghe lời này, thần sắc biến đổi, phảng phất như ý thức được cái gì, vội vàng đi vào trong điện.

Mà mấy thị nữ sau lưng hắn cũng vội vàng đi theo...

Rất nhanh, bọn hắn thấy bàn ăn bừa bộn, ngửi thấy cả phòng mùi rượu nồng đậm, sắc mặt không khỏi biến đổi, sau đó vội vội vàng vàng chạy về nội thất, trong lòng không ngừng cầu nguyện cái gì, chỉ tiếc vô luận cầu nguyện như thế nào, một màn đáng sợ nhất vẫn xuất hiện... Bọn hắn thấy được trong phòng quần áo bay loạn, cùng một nam một nữ ngủ chung trên giường...

- A...

Có một thị nữ nhìn thấy cảnh này không khỏi sợ ngây người, che miệng muốn kêu to.

- Bá...

Đột nhiên nội thị xoay người qua, một thanh phi kiếm trực tiếp xuyên qua mi tâm thị nữ kia.

Sau đó chỉ thấy biểu lộ của nội thị âm trầm, hung ác nói:

- Chuyện này các ngươi không có nhìn thấy...

Mấy thị nữ khác bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, không ngừng gật đầu..

Nội thị cũng hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, nhẹ nhàng đi tới phía trước, lo lắng ôm tiểu thư đi...

Trong phòng, tràn đầy cảm giác đè nén, làm người không thở nổi...

- Oa...

Đột nhiên, thời điểm nội thị muốn nhẹ nhàng ôm tiểu thư đi, bỗng nhiên một tiếng rít lên phá vỡ bầu trời đêm, giọng nói kia lớn đến để cho người ta rát tai, nội thị xoay người, thấy vẻ mặt Thái Hư Bảo Bảo kinh ngạc nhìn tình cảnh trong phòng, nước mắt lưng tròng...

- Chớ quấy rầy...

Nội thị kinh hãi, vội vàng quát tháo.

Nhưng vẫn chưa nói xong, Thái Hư Bảo Bảo đã xoay người chạy, vừa chạy vừa gào khóc:

- Oa, cha quá xấu rồi, cha và Si Nhi tỷ tỷ ngủ ở trên một cái giường... Hắn không định mang ta đi tìm mẹ sao... Oa, lần này phiền phức, cha ngủ với Si Nhi tỷ tỷ, về sau ta phải xưng hô như thế nào... Bối phận hoàn toàn loạn, triệt để loạn a...

Đêm khuya, trong Tiên Phủ vốn yên tĩnh không tiếng động, ngay cả tiên binh tuần tra cũng cẩn thận từng li từng tí, không có chút tiếng vang, nhưng hôm nay, Thái Hư Bảo Bảo khóc lớn, cả Tiên Phủ lập tức náo nhiệt...

- Đáng chết, để hắn im lặng!

Sắc mặt nội thị cũng thay đổi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thần sắc vặn vẹo.

Mấy thị nữ ở sau lưng hắn vội vàng ra ngoài truy đuổi Thái Hư Bảo Bảo, một khắc cũng không dám ngừng.

Cũng không phải nội thị không muốn tự mình đi bắt Thái Hư Bảo Bảo, mấu chốt là tiểu thư đã tỉnh lại...

- Cái này... Đây là...

Si Nhi tiên tử bị Thái Hư Bảo Bảo đánh thức, ngơ ngác ngồi dậy, đột nhiên thấy một màn trước mắt, lại xoa cái ót, sững sờ một lát, mới đột nhiên ý thức được trên người mình không có áo ngoài, sau đó nhìn thấy Phương Hành ngủ trên giường, cả người nhất thời ngẩn ngơ, nửa ngày sau mới rít lên một tiếng vạch phá bầu trời đêm.

- Hỗn đản đáng chết này!

Nội thị cũng bất chấp, lửa giận bạo phát, hung hăng đập về phía Phương Hành.

Phương Hành vốn đang vờ ngủ, làm sao có thể phản ứng không kịp, đột nhiên nhảy dựng lên, lớn tiếng phân biệt.

- Chúng ta... Chúng ta là thực tình yêu nhau...

Chương 1421: Lại là ngươi.

Gièm pha luôn là chuyện truyền cực kỳ nhanh, nhất là sự tình trên giường, vô luận là ở Thiên Nguyên Đại Lục hay Thanh Huyền Thiên Giới đều như thế!

Không quá một ngày, sự tình Phương Hành và Si Nhi Tiên Tử có tư tình bị người đánh vỡ, đã truyền khắp Thanh Ngô Châu, mặc dù người phía trên nghiêm lệnh, tuyệt đối không cho người nhắc tới một câu, nếu không giết chết bất luận tội, nhưng trong Tiên Phủ, tin tức còn không cách nào áp chế truyền ra, bọn hạ nhân thấy, dù không dám nói lời nào, cũng sẽ dùng ánh mắt trao đổi, nghe ngóng xem đối phương đã nghe được tin tức này chưa...

Người trong tu hành giới, có lẽ không quá chú trọng nam nữ lễ tiết, nhưng thanh danh vẫn cực kỳ trọng yếu, nhất là vị Si Nhi Tiên Tử được người lưu ở Thanh Ngô Tiên Phủ, lai lịch rất thần bí kia!

Càng có người bát quái nghĩ, chuyện này vừa truyền ra, Tiên Phủ Đại thống lĩnh Lý Hổ Tướng phải làm sao bây giờ...

Dù sao tục truyền hai người này tình đầu ý hợp rất lâu, nếu không phải Si Nhi tiểu thư thân phận thần bí, Huyền Chân đại nhân đã sớm hạ chỉ ban hôn rồi, nhưng hôm nay ngược lại tốt, hai người kia còn không có công khai, lại xuất hiện một cái, còn ăn cơm trước kẻng?

- Đoán chừng Tiên Phủ sẽ cực kỳ náo nhiệt!

Không biết có bao nhiêu người âm thầm nghĩ, lửa bát quái hừng hực thiêu đốt!

- Hắc hắc, lúc này hẳn không thể để ta sống sót a?

Phương Hành thì ở trong ốc xá của mình, có chút đắc ý nghĩ.

Hôm nay hắn đã bị giam lỏng ở chỗ này, bên ngoài có Tiên binh canh gác, không cho phép hắn tùy tiện ra ngoài, đám nội thị và thị nữ trước đây vừa mới trở nên kính sợ khách khí, bây giờ cả đám giống như nhìn thấy ôn thần, ở rất xa gọi một tiếng, cũng bị hù bịt lấy lỗ tai tranh thủ thời gian bay đi, giống như nghe hắn nói một câu cũng sẽ xui xẻo tám đời...

Về phần Si Nhi tiểu thư, sau khi tỉnh lại khóc lóc đào tẩu, thì không còn xuất hiện lần nữa!

Mà hắn, lúc ở trước mặt người khác, y nguyên biểu hiện thâm tình chân thành, mỗi ngày đều hái một bó hoa dại, sai Tiên binh đưa qua cho Si Nhi, đương nhiên, hắn biết tất cả hoa dại đều có khả năng rất lớn lọt vào trong tay các nội thị, đoán chừng Si Nhi ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn thấy...

Vì không cho phép ra ngoài, đành phải hái hoa ở trong điện của mình, hôm nay vài ngày trôi qua, toàn bộ vườn hoa đã bị nhổ trụi lủi, nhưng một chút động tĩnh cũng không có, không thấy người nổi giận đùng đùng tới giết mình, cũng không có người đến trấn an!

Sự tình phát triển đến nước này, Phương Hành đoán chừng, kế hoạch của mình hẳn thành công rồi!

Muốn nói hắn đa mưu túc trí, trước khi hắn làm sự tình gì xác thực không có trải qua quá nhiều lo lắng, không sai biệt lắm là vỗ đầu một cái liền làm, nhưng nếu nói hắn lỗ mãng vô tri, hắn lại tính toán tất cả các bước, trước kia Thái Hư Bảo Bảo đã hỏi thăm ra rất nhiều chuyện, nói thí dụ như Si Nhi kỳ không phải người trong Tiên Phủ Thanh Ngô Châu, càng không có chút quan hệ nào với Huyền Cơ chân nhân, nàng là bốn năm trước được người đưa đến Tiên Phủ Thanh Ngô Châu, sống nhờ ở đây, nhưng thân phận lại cực kỳ tôn quý!

Huyền Cơ chân nhân không có hậu duệ, nhưng Si Nhi Tiên Tử ở trong Tiên Phủ Thanh Ngô Châu, lại không khác gì Đại tiểu thư!

Bởi vậy Phương Hành phán đoán ra, thân thế của Si Nhi Tiên Tử này nhất định không tầm thường, nếu không Huyền Cơ chân nhân không có đạo lý thay người nuôi nấng, coi nàng như Đại tiểu thư, nhưng từ một điểm khác, đó là thân phận của Si Nhi Tiên Tử này, quyết không tôn quý đến trình độ để cho Huyền Cơ chân nhân quỳ bái, nếu không lúc trước mình đánh nàng một tát, cũng không phải bị đưa đến Tiên Phủ làm kẻ chết thay, mà là tất cả Tiên binh đồng thời xuất động, hạo hạo đãng đãng chém giết mình rồi...

Một tồn tại thân phận đặc thù như vậy, vừa vặn giúp mình đạt thành mục đích!

Hiện tại Tiên Phủ nhất định không hy vọng chứng kiến mình và Si Nhi tiểu thư xuất hiện gièm pha, bởi vì bọn họ lo lắng tồn tại sau lưng Si Nhi tiểu thư bất mãn, nhưng bọn hắn lại không dám bởi vì sự kiện này mà trực tiếp diệt sát mình, làm như vậy quá trực tiếp, rất dễ dàng làm Si Nhi tiểu thư tức giận, cũng làm quá rõ ràng, ngược lại càng dễ chứng minh lời của mình, bởi vậy phương pháp xử lý tốt nhất, là dựa vào kế hoạch cũ, đưa mình đi Chư Thiên Thăng Tiên Hội chịu chết, người không biết, quỷ không hay!

Đương nhiên, hết thảy chỉ là Phương Hành suy đoán, chính thức áp dụng cũng khó tránh khỏi có biến sổ.

Bất quá Phương Hành vốn to gan lớn mật, quản nó chuyện xấu hay chuyện tốt, có ba thành nắm chắc liền trực tiếp động thủ!

- Cạch...

Thời điểm Phương Hành vô sự như thường, vui cười ung dung chờ ý chỉ của Tiên Phủ hàng lâm, đột nhiên cửa hành cung bị người đạp ra, cuồng phong lướt đến, hành cung nghênh đón khách nhân đầu tiên sau sự kiện kia, Phương Hành ngẩng đầu nhìn, có chút ngoài ý muốn, đến không phải nội thị tổng quản, mà là một nam tử trẻ tuổi, người mặc kim giáp, áo choàng huyết hồng, ánh mắt giống như máu hung hăng nhìn hắn, mang theo vẻ khốc liệt, cất bước sinh phong, trên mặt âm trầm như núi lửa!

Lại là Tiên Phủ Đại thống lĩnh, đệ tử thân truyền của Huyền Cơ chân nhân… Lý Hổ Tướng!

Trước đây còn chỉ nghe nói, người này bị Thanh La Tiên Tử triệu hoán, ra ngoài làm việc, không nghĩ tới hôm nay lại trở về...

- Xin chào, ngươi hảo...

Phương Hành thấy là hắn, liền không có hứng thú, quay đầu uống rượu, rung đùi đắc ý nghe nữ hài mù lòa đánh đàn, nhưng Lý Hổ Tướng lại giận không kiềm được, đằng đằng sát khí đi lên, nắm đấm niết khanh khách rung động, kim giáp phảng phất như cảm ứng được lửa giận của hắn, không ngừng rầm rầm rung động, đi thẳng tới trước người Phương Hành mới ngừng lại, hai con mắt lạnh lùng nhìn Phương Hành, phảng phất như bên trong ẩn dấu núi lửa, nhìn nửa ngày mới giảm thấp thanh âm, hung hăng quát.

- Lý Đại thống lĩnh đến rồi? Mời ngồi, nơi này còn có rượu...

Tựa hồ lúc này Phương Hành mới phát hiện hắn, cười tủm tỉm xoay người chào hỏi, trong tay xách theo bình rượu.

- Ngươi còn muốn uống rượu?

Lý Đại thống lĩnh giận dữ, đột nhiên nắm lấy bình rượu.

- Cho ngươi là được, không cần cướp a...

Phương Hành lắc tay, Lý Đại thống lĩnh bắt hụt, quay người nhìn đối phương, cười hì hì nói.

- Tốt! Tốt! Tốt! Ta không đoạt...

Lý Đại thống lĩnh nghe được chữ “đoạt”, càng giận không kiềm được, con mắt gần như phóng hỏa:

- Nhưng ngươi lại đang làm cái gì?

- Ta làm cái gì?

Vẻ mặt Phương Hành vô tội, phảng phất như cái gì cũng không có phát sinh qua.

- Ngươi nói ngươi làm cái gì? Ngươi làm cái gì với Si Nhi muội muội?

Lý Đại thống lĩnh bước ra một bước, nhìn chằm chằm vào Phương Hành, nặng nề hét lớn, giống như dã thú.

- A a, ngươi nói quỷ nha đầu kia...

Phương Hành nghe xong giống như bừng tỉnh đại ngộ, sau đó trịnh trọng nói:

- Chúng ta là thiệt tình yêu nhau!

- Nằm mơ!

Lý Đại thống lĩnh nghe được lời này, thiếu chút nữa đã liều lĩnh ra tay đánh gia hỏa trước mắt thành thịt vụn, bất quá hắn rất nhanh liền nhớ tới nội thị tổng quản dặn dò, dùng hết khí lực toàn thân mới đè xuống được lửa giận, chỉ là thanh âm lành lạnh, có lẽ đã ở vào biên giới lý trí sụp đổ:

- Ta không biết ngươi từ chỗ nào biết được thân thế của Si Nhi muội muội, nhưng ngươi thực cho rằng ta không biết ngươi muốn làm cái gì sao? Ha ha ha ha, một tán tu vừa mới từ trong Man Hoang trốn ra, sợ là ngay cả thế cục hiện tại của Thanh Huyền Thiên Giới cũng không rõ a? Liền muốn mượn thân phận của Si Nhi muội muội, một bước lên mây, một bước lên trời?

- Một bước lên mây, một bước lên trời?

Phương Hành giật mình, nghĩ thầm nguyên lai bọn họ đều nghĩ như vậy, cũng không phủ nhận, dứt khoát mỉm cười nói:

- Đúng vậy!

- Ngươi...

Lý Đại thống lĩnh hoàn toàn bị thái độ không sao cả kia chọc giận, có chút không lựa lời, lớn tiếng quát chói tai:

- Dựa vào cái gì?

- Chỉ bằng ta đẹp trai hơn ngươi nha!

Phương Hành lẽ thẳng khí hùng chỉ chỉ mặt của mình, dương dương đắc ý.

Cái này cũng không phải khoác lác, nhục thân của Đế Lưu xác thực quá hoàn mỹ!

Chỉ có điều Lý Đại thống lĩnh nghe những lời này, lại muốn tức ngất...

- Ngươi đang nằm mơ, ngươi là đang nằm mơ...

Hắn rốt cục áp chế không nổi lửa giận, đột nhiên phất tay, một đạo thần quang kích xạ, bao vây cả hành cung lại, ngoại nhân đã không nghe được thanh âm bên trong, sau đó hắn mới nghiến răng nghiến lợi, oán hận nhìn Phương Hành, thấp giọng quát:

- Ta sẽ cho ngươi biết, ngươi hết thảy đều uổng phí tâm cơ, coi như ngươi lại giỏi nịnh nọt Si Nhi muội muội thì sao? Coi như ngươi thật có thể lừa nàng thì sao? Cũng không nhìn thân phận của mình, thực cho rằng tồn tại như Si Nhi muội muội, là ngươi có thể trèo cao sao?

Càng nói càng nộ, đến cuối cùng, ánh mắt hắn nheo lại, thanh âm phảng phất như từ trong U Minh truyền đến, mang theo vẻ ác độc:

- Còn nữa, ngươi đừng quên, hiện tại tánh mạng của ngươi đang ở trong tay ta, chỉ muốn ngươi chết, hết thảy thành không...

- Ân?

Phương Hành nghe xong lời này, thoáng nháy con mắt, vội hỏi:

- Ngươi có ý tứ gì?

- Ý tứ đương nhiên rất đơn giản...

Lý Đại thống lĩnh từ trong lòng ngực lấy ra một ngọc bài, phía trên bất ngờ nổi lơ lửng bốn danh tự, cùng với hình ảnh nhàn nhạt, đúng là Khô Đằng lão tu, Lưu Điệp Nhi, Lăng Sát và Mạnh Sơn, sau đó hắn nhìn Phương Hành, viết danh tự Phương Hành vào, bốn danh tự lập tức biến thành năm, ánh mắt của hắn trở nên tàn nhẫn, lạnh giọng cười nói:

- Ngươi biết vì sao ta ngay cả mệnh lệnh của Thanh La Tiên Tử cũng không để ý, vội vàng trở về không? Chính là vì muốn đuổi o trước khi Tiên chỉ hàng lâm, tăng thêm tên của ngươi...

Thời điểm hắn nói chuyện, thần sắc trên mặt đắc ý, con mắt gắt gao nhìn ảo ảnh trên ngọc bài, phảng phất như đó là hi vọng mỹ diệu gì, chỉ có điều theo ảo ảnh bay lên, ánh mắt của hắn lại cổ quái...

- Ngươi...

Hắn nhìn thoáng qua Phương Hành, lại nhìn thoáng qua ảo ảnh trên ngọc bài, càng cảm giác có chút quen thuộc.

Cau mày suy nghĩ thật lâu, trong đầu hắn mới đột nhiên lóe lên linh quang, cả người như bị lôi điện bổ trúng!

- Ngươi... Ngươi... Lại là ngươi!

Chương 1422: Ở bên cạnh ta hầu hạ đi.

- Bá...

Sắc mặt Lý Hổ Tướng lộ vẻ kinh ngạc, cả người phảng phất như đứng hình, ánh mắt Phương Hành tinh quang mãnh liệt, hung hăng nhìn về phía Lý Hổ Tướng, trái tim đập mạnh, minh bạch vấn đề...

Trong tay Lý Hổ Tướng cầm ngọc bài, chính là một loại pháp bảo của Tiên Giới, có thể đánh lạc ấn của một người vào, dễ dàng cho ghi chép.

Đối với Thanh Ngô Tiên Phủ mà nói, đám người Phương Hành là dã tu không biết từ nơi nào tới, thời điểm thu phục, tự nhiên trước phải lưu lại lạc ấn của bọn hắn.

Mà Phương Hành vì lẫn vào Chư Thiên Thăng Tiên Hội, đối với mấy khâu này vẫn răm rắp làm theo, khi tiến vào Tiên Phủ liền lưu lại một tia lạc ấn, lạc ấn này là ấn ký của nhục thân, nguồn gốc từ đạo nguyên, chính là một loại ấn ký căn bản nhất...

Nhưng vấn đề cũng ra ở chỗ này, bình thường Phương Hành lưu ý ẩn tàng, cải biến khí chất, lại thêm hắn thiên tính lười nhác, hoàn toàn khác biệt Đế Lưu trong truyền thuyết, người khác tự nhiên rất khó lưu ý đến hắn, dù lưu ý, cũng rất khó liên hệ hắn và Đế Lưu lại, dù sao khí chất của con hàng này khác xa Đế Lưu nhiều lắm, căn bản là sẽ không ai đi cân nhắc!

Mà sự tình thông báo danh ngạch tham dự Chư Thiên Thăng Tiên Hội, lúc đầu cũng không rơi vào tay Lý Hổ Tướng, nhưng Lý Hổ Tướng lại bởi vì sự tình Phương Hành và Si Nhi tiểu thư, ăn nhiều dấm chua, hết lần này tới lần khác bốc lên phong hiểm bị Huyền Cơ Chân Nhân trách cứ, đi lấy ngọc bài này ra, còn muốn ở trước mặt Phương Hành viết tên của hắn, vừa lúc bị hắn thấy được lạc ấn của Phương Hành, dù sao lạc ấn này cũng đến từ Đế Lưu, Phương Hành không có ý cải biến, bộ dáng vốn là bộ dáng của Đế Lưu...

Mà trùng hợp nhất là, Lý Hổ Tướng vốn bị điều ra phủ, hiệu lực thay cho Thanh La tiên tử, trong khoảng thời gian này, đã ghi tạc một bức tranh ở trong lòng, lúc này thấy lạc ấn của Phương Hành, cả người sợ đến run rẩy...

Một suy nghĩ cực kỳ đáng sợ từ đáy lòng hắn bay lên!

- Người này chính là...

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy hãi hùng khiếp vỉa, bàn tay nắm lấy ngọc bài nhịn không được run run.

- Hắn nhận ra ta...

Phương Hành đã rõ ràng, sát khí chậm rãi tăng lên...

Từ trong ánh mắt của Lý Hổ Tướng có thể nhìn ra được, thân phận Đế Lưu đã lộ, một khi xử lý không tốt, đại loạn sẽ sinh!

Mà trong lòng hắn, cũng trong nháy mắt có mấy suy nghĩ vọt tới...

- Giết chết người này?

Đầu ngón tay của Phương Hành khẽ nhúc nhích, sát khí vọt...

Hắn cơ hồ theo bản năng muốn trực tiếp xuất thủ, bóp chết người này, chỉ bất quá hắn biết, nếu như mình giết Lý Đại thống lĩnh, cả Tiên Phủ Thanh Ngô Châu sẽ chấn động, dù sao thân phận của người này rất bất phàm, hơn nữa hắn nổi giận đùng đùng đến tìm mình, cũng không biết bị bao nhiêu người nhìn thấy, giấu là không giấu được, nếu như hắn chết, tất nhiên sẽ có người tới nghiêm tra...

- Lừa dối qua cửa?

Một ý niệm khác dâng lên, nhưng bị hắn phủ định!

Mặc dù lạc ấn kia chỉ tương tự Đế Lưu, nếu như hắn thề thốt phủ nhận, có khả năng lừa qua Lý Hổ Tướng, chỉ bất quá trong lòng Lý Hổ Tướng có ý nghĩ này, sẽ giống như một hạt giống, ai cũng không biết khi nào sẽ xảy ra tai hoạ!

Đủ loại suy nghĩ hiển hiện ở đáy lòng Phương Hành, nhưng từng cái bị hắn phủ định, sau đó rất nhanh chọn lựa một quyết định!

Hết thảy tất cả, đều chỉ xuất hiện ở trong khoảng điện quang hỏa thạch!

Mà đối với Lý Hổ Tướng, lại chỉ là trong lúc vô tình phát hiện cái gì, sau đó cả người chấn động...

Thân phận của người trước mắt này thực không thể coi thường, hắn nhất thời không biết nên la to, hay lập tức xuất thủ!

Thẳng đến hồi lâu, hắn mới nghĩ đến một vấn đề, là nhất định phải lập tức thông tri Thanh La tiên tử!

Đại khái không ai nghĩ tới, mình và nhiều tiên tướng như vậy, bởi vì một câu của Thanh La tiên tử mà không chối từ khổ cực, cơ hồ lật tung cả Thanh Huyền Thiên Giới, thậm chí đã có người bốc lên hung hiểm tiến vào Man Hoang đi tìm, kết quả đều không thu hoạch được gì, mà mình bởi vì nhất thời hận thù cá nhân, trái lệnh chạy về Thanh Ngô Tiên Phủ, lại có phát hiện to lớn như thế...

Bất quá ý nghĩ này chỉ vừa mới bay lên, đã bị một câu của Phương Hành đánh gãy!

- Ngươi nhận ra ta?

Phương Hành nhàn nhạt hỏi, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Lý Hổ Tướng.

Rõ ràng hình dạng của hắn không có biến hóa quá lớn, nhưng trong nháy mắt, khí chất đã hoàn toàn khác biệt!

Lúc đầu hắn lười nhác, bại hoại, phảng phất như một con mèo ngủ gật...

Nhưng sau khi hỏi ra câu nói này, lại giống như mãnh hổ mở mắt, khí tức hung hãn đập vào mặt...

Lý Hổ Tướng nghĩ đến thân phận của hắn, trái tim run lên, trong nháy mắt thân thể cứng đờ...

- Hiện tại ngươi còn cảm thấy ta không xứng với quỷ nha đầu kia?

Phương Hành híp mắt, có chút hăng hái nhìn đối phương, nhẹ giọng hỏi.

- Tiểu nhân không dám...

Trái tim Lý Hổ Tướng hoảng hốt, đột nhiên té quỵ trên đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

- Trước đó ngươi hiệu lực cho Thanh La, có thể nhận ra ta không khó, bất quá ngươi là làm sao biết thân phận của ta?

Phương Hành nở nụ cười, ngồi lên trên ghế bành, nhàn nhạt nhìn Lý Hổ Tướng hỏi.

- Cái này... Chúng ta... Cũng là vì xác định tin tức này, mới... mới bị Thanh La tiên tử phái ra!

Lý Hổ Tướng nghe vấn đề này, trong lòng nao nao, nuốt nước bọt nói:

- Đế... Đại nhân ở trên, tiểu nhân không dám vô lễ... Nửa tháng trước, tiểu nhân được điều lệnh, đi ra ngoài làm việc cho Thanh La tiên tử, mệnh lệnh chỉ có một, là tìm một người... Tiểu nhân nhìn qua chân dung, lúc ấy cảm giác có chút quen mắt, về sau nói cho đồng liêu, mới biết đây là Đế Tử, chúng ta cần làm, chính là không tiếc hết thảy tìm được người này...

- Sau đó thì sao? Giết ta?

Phương Hành nhíu mày, cười khanh khách hỏi.

- Không... Làm sao có thể...

Lý Hổ Tướng nghe vậy kinh hãi, vội vàng giải thích:

- Chúng ta lấy được mệnh lệnh là, vạn nhất tìm được người này, không tiếc hết thảy hảo hảo bảo vệ, sau đó lập tức thông tri Thanh La tiên tử, nàng sẽ đích thân chạy đến xác nhận...

- Bảo hộ ta?

Phương Hành nghe không khỏi nao nao, có chút ngoài ý muốn.

Bất quá nghĩ lại, cảm thấy cũng hiểu rõ, đại khái là bởi vì hoàn cảnh khác biệt, thái độ của Thanh La tiên tử cũng khác biệt, lúc ở Long Giới, nàng là hận không thể lập tức giết mình, căn bản không cho mình cơ hội hiện thân ở Tam Thập Tam Thiên, nhưng bây giờ, mình đã đến Tam Thập Tam Thiên, nàng vận dụng không phải nhân mã dòng chính của mình, bởi vậy không dám ra lệnh rõ ràng như thế!

Mặt ngoài là muốn bảo vệ, tương lai vạn nhất xảy ra sơ hở, nàng cũng có lý do giải thích!

Đương nhiên, nói là bảo vệ, nhưng sau khi mình rơi vào trong tay nàng, chỉ sợ tuyệt đối sẽ không có kết quả tử tế...

Trải qua sự tình truy sát ở Long Giới, mình và nàng đã kết thành tử thù!

Lý Hổ Tướng tất nhiên không biết ẩn tình trong đó, đoán chừng hắn còn cho rằng mình và Thanh La quan hệ rất thân mật...

- May mắn không có động thủ, nếu không lại bỏ qua một cơ hội tốt...

Nhìn Lý Hổ Tướng quỳ gối ở trước người mình, nơm nớp lo sợ, trên mặt Phương Hành lại xuất hiện vẻ đăm chiêu.

- Ngươi muốn mượn thân phận của quỷ nha đầu kia trèo lên cao?

Hắn đột nhiên mở miệng, cười tủm tỉm nhìn Lý Hổ Tướng, lời này là vừa rồi Lý Hổ Tướng quát hỏi hắn, cũng từ đó lộ ra tâm tư, rất rõ ràng, hắn bất quá chỉ là đệ tử của một châu chủ, thân phận này thực không cao, đoán chừng là nhìn trúng thân phận của Si Nhi, nghĩ mình có thể một bước lên mây, cũng bởi vậy, mới bất động thanh sắc giao thiệp với Si Nhi, ý đồ bắt được phương tâm, đương nhiên hắn còn chưa thành công, đã bị Phương Hành đưa lên giường...

- Tiểu nhân... Tiểu nhân không dám, đại nhân tha mạng...

Lý Hổ Tướng bị hù mồ hôi lạnh chảy ròng, liên tục dập đầu.

- Ha ha, có tâm vươn lên là chuyện tốt, không cần cầu xin tha thứ!

Ánh mắt Phương Hành lóe lên vài cái, giống như cười mà không phải cười nói:

- Bất quá chỉ là một dã nha đầu, có thể giúp ngươi leo lên các ngươi chứ?

Lý Hổ Tướng đã không rõ ràng tâm tư của Phương Hành, chỉ không ngừng dập đầu!

Mà Phương Hành thì thuận thế hạ quyết định, dìu hắn đứng dậy, tay áo bồng bềnh, phảng phất như một ngọn núi lớn, uy thế ngập trời, thời điểm Lý Hổ Tướng đứng dậy, cả người cơ hồ co lại thành một đoàn, ngay cả đầu cũng không dám nhấc, chỉ cúi đầu nhìn hai chân Phương Hành, Phương Hành thì cười ha ha, tay chậm rãi đặt ở trên đầu Lý Hổ Tướng, hù hắn cơ hồ huyết dịch đọng lại, trong tâm âm thầm kêu khổ, lại ngoài ý muốn nghe được:

- Về sau hầu hạ ở bên cạnh ta đi!

- A?

Lý Hổ Tướng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy chấn kinh, tựa hồ nghĩ mãi mà không rõ.

Phương Hành thì thản nhiên nói:

- Ngươi đã biết thân phận của ta, chắc hẳn cũng minh bạch tình cảnh hiện tại của ta, ha ha, ngàn năm không về, hết thảy đều không giống trước nữa, nói thực cho ngươi, Thanh La tìm ta, cũng không ôm hảo tâm gì, hiện tại có thể nói chính là thời điểm ta đau đầu nhất, muốn cầm lại hết thảy thuộc về mình, thì tránh không được phải liều một phen, bên người vừa vặn thiếu nhân thủ, nếu ngươi có tâm, vào lúc này quy thuận ta, tương lai chờ ta cầm lại hết thảy, sẽ ném mấy cục xương cho ngươi gặm...

Lời này ám chỉ Lý Hổ Tướng là chó, nhưng Lý Hổ Tướng nghe, trong ánh mắt lại nở rộ tinh mang!

Bất quá rất nhanh lại có chút ảm đạm, đại khái là nghĩ đến tình cảnh của Phương Hành bây giờ!

Nhưng nghĩ nghĩ, bây giờ mình rơi vào trong tay người này, căn bản không có cơ hội lựa chọn...

Nếu hai bên khó xử, không bằng cược một lần...

- Tiểu nhân có thể hầu hạ ở bên người Đế Tử đại nhân, kia là phúc khí đã tu luyện mười đời...

Lý Hổ Tướng cũng là loại dã tâm bừng bừng, sau khi nghĩ thông suốt tình cảnh của mình bây giờ, lập tức hạ quyết định, mặt ngoài thậm chí không có lộ ra xoắn xuýt, trực tiếp quỳ xuống, vẻ mặt trung thành vũ dũng, trầm giọng nói:

- Bất luận có chuyện gì cần tiểu nhân đi làm, Đế Tử đại nhân cứ việc phân phó, dù lên bích lạc, xuống hoàng tuyền, tiểu nhân cũng không dám từ nan...

- Bản lãnh của ngươi có hạn, không lên được bích lạc, cũng không xuống được Hoàng Tuyền, chỉ đi làm chút việc nhỏ a!

Phương Hành quơ quơ tay áo, ra hiệu hắn không cần nói nhảm, thản nhiên nói:

- Chuyện thứ nhất, báo tên của ta lên!

- A?

Chương 1423: Đẩy lên “tuyệt lộ”.

Lúc này trong lòng Lý Hổ Tướng có thể nói tràn đầy nghi hoặc, vốn bởi vì vừa rồi mình hại Đế Lưu đại nhân, mà trong lòng không chắc, lại không nghĩ rằng, vị đại gia này ở sau khi thu phục mình, lệnh mình làm chuyện thứ nhất, lại là tiếp tục hại hắn?

- Bảo ngươi viết thì viết đi!

Thấy hắn chậm chạp không dám động thủ, Phương Hành nhíu mày, dọa Lý Hổ Tướng giật nảy mình, mặc dù vẫn không hiểu vì sao Đế Tử trong truyền thuyết đã sớm đạt đến Thái Ất Chân Tiên kia còn muốn tham gia Chư Thiên Thăng Tiên Hội, nhưng hắn rõ ràng, vô luận như thế nào, hắn cũng không phải thái điểu mà trước đây mình nghĩ đi Chư Thiên Thăng Tiên Hội chịu chết, đoán chừng là có kế hoạch không tiện nói cho mình, nên chỉ có thể cắn răng đáp ứng, ở trên ngọc bài thiết lập pháp trận nho nhỏ nào đó, đưa lạc ấn của Phương Hành vào, lần này trên Chư Thiên Thăng Tiên Hội đã có đại danh của Phương Hành!

- Chư Thiên Thăng Tiên Hội lần này, ta nhất định phải tham gia, ngươi thay ta an bài thỏa đáng!

Phương Hành nhẹ gật đầu, lạnh lùng phân phó, đáy mắt uy nghiêm nồng đậm để Lý Hổ Tướng không dám nhìn thẳng.

- Tiểu nhân... Nhất định sẽ làm tốt!

Mặc dù chuyện này độ khó không nhỏ, nhưng Lý Hổ Tướng vẫn cắn răng đáp ứng.

Phương Hành hài lòng nhẹ gật đầu nói:

- Vậy lại làm một chuyện, ngươi có thể đi về!

Lý Hổ Tướng nao nao, có chút không hiểu ngẩng đầu nhìn Phương Hành.

- Ngươi là tiểu nhân, mặc dù ta muốn dùng ngươi, nhưng lại không tin được ngươi!

Phương Hành nhìn Lý Hổ Tướng, đáy mắt tinh quang chớp động, từ tốn nói.

- Cái này...

Lý Hổ Tướng minh bạch dụng ý của Phương Hành, nhất thời mặt lộ vẻ khó khăn, mồ hôi lạnh tuôn ra.

- Ha ha...

Phương Hành cười cười, nhưng không nói lời nào.

- Tiểu nhân minh bạch!

Lý Hổ Tướng hung hăng hạ quyết định, lần nữa quỳ xuống, trên đầu có quang hoa quanh quẩn, sau đó có một người tí hon màu tím theo động tác của hắn, cũng nhìn Phương Hành bái xuống...

Phương Hành đưa tay qua, từ trên đầu người tí hon màu tím lấy ra một sợi thần hồn, dùng một quyển trục trống không phong ấn vào, trên quyển trục xuất hiện chân dung của Lý

Hổ Tướng, sinh động như thật, lúc này Phương Hành mới hài lòng nhẹ gật đầu, tiện tay thu quyển trục, nhàn nhạt mở miệng:

- Ngươi đi đi!

- Tiểu nhân... Cáo lui!

Lý Hổ Tướng tự biết việc đã đến nước này, đã không đường tuyển chọn, chỉ có thể dập đầu, khom người rời khỏi.

Thẳng đến rời khỏi đại điện, hắn mới cảm giác được sau lưng mình ướt đẫm...

Đối với thân phận đáng sợ của vị kia chỉ là phụ, nguyên nhân chủ yếu nhất là hắn cảm thấy, thời điểm mình nhận ra, từ trên người đối phương tán phát ra sát khí, quả thực để tâm hắn chấn kinh, Lý Hổ Tướng rất vững tin, đối phương muốn giết mình, bất quá là động đầu ngón tay mà thôi, hơn nữa là thật nổi lên sát tâm, vừa rồi thoạt nhìn là mình lựa chọn, trên thực tế nào có lựa chọn gì, bất quá là vị kia nói cái gì mình nghe cái đó mà thôi!

Đương nhiên, đối với tình cảnh của mình bây giờ, hắn cũng không thể nói gì hơn...

- Nếu như vị kia thất bại, ta là vì giúp Thanh La tiên tử làm việc, mới rơi vào tay hắn...

- Mà vạn nhất, nếu hắn thật thu về thân

phận...

- Vậy ta... chỉ sợ sẽ bớt phấn đấu một vạn năm!

Loại dã tâm này, thời gian dần qua khiến cho ánh mắt của Lý Hổ Tướng sáng lên, phảng phất như có lửa thiêu đốt!

Trong lòng lấy hết dũng khí, hắn vội vàng rời đi, quyết định trước tìm địa phương điều tức một lát, vừa rồi đối thoại không đến một nén hương thời gian, nhưng đối với hắn mà nói, lại giống như trải qua bốn năm ngày ác chiến, thực mệt mỏi muốn chết!

- Ai...

Mà sau khi Lý Hổ Tướng rời đi, Phương Hành cũng vội vàng duỗi lưng thở dài:

- Trang quá mệt mỏi...

Đến cùng vẫn là hai loại phong cách, mặc dù Phương Hành cảm thấy mình đóng vai Đế Lưu rất thành công, nhưng một mực giả vờ quá mệt mỏi, vừa rồi trên lưng có chút ngứa, hắn quả thực là nhịn không được, bắp thịt trên mặt từ đầu đến cuối cưỡng ép khống chế, không có một chút biến hóa, lúc này đã đuổi Lý Hổ Tướng rời đi, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, giống như được tự do!

- Có tiểu đệ cũng thật thuận tiện, xem ra về sau phải thu nhiều mấy cái...

Phương Hành nhàn rỗi, bắt đầu cân nhắc tỉ mỉ, cảm thấy quyết định trong lúc vô tình cũng không tệ lắm!

Đoán chừng lúc này Lý Hổ Tướng còn đang tận tâm tận lực giúp mình tham gia Chư Thiên Thăng Tiên Hội a?

Mặc dù như vậy, từ trình độ nào đó sẽ nhiều hơn chút phong hiểm bại lộ, nhưng lại tiết kiệm không ít tâm tư...

Lúc đầu tán tu Phương Hành đã được Tiên chỉ của Huyền Cơ Đại Nhân, có thể không cần đi Chư Thiên Thăng Tiên Hội chịu chết, bây giờ xuất hiện ở trên danh sách lần nữa, chuyện này để người trong Thanh Ngô Tiên Phủ cảm khái, không biết có bao nhiêu người cảm thấy tiếc hận thay Phương Hành, cũng không biết có bao nhiêu người cười hắn tự rước tai vạ, càng nhiều là sợ hãi Lý Đại thống lĩnh một tay che trời!

Đến cùng vẫn là đại nhân vật a, dã tu kia vừa sinh ra tà niệm, đã bị Lý Đại thống lĩnh đưa lên tuyệt lộ...

- Huyền Cơ thúc thúc, ngươi bỏ qua cho hắn có được hay không?

Ở chỗ sâu trong Tiên Phủ, bên ngoài một cửa đá, Si Nhi tiểu thư mà Phương Hành mấy ngày không gặp đang quỳ ở ngoài cửa, đau khổ cầu khẩn.

- Chúng ta chỉ là uống nhiều, cảm thấy chơi vui, nên không dùng pháp lực đi luyện hóa, thật không nghĩ đến những tiên tửu kia lợi hại như vậy, hai người đều say bất tỉnh nhân sự, thời điểm ta tỉnh lại cảm giác đầu đau nhức... Nhưng chúng ta thật không có làm cái gì, Huyền Cơ thúc thúc ngươi tin tưởng ta, ta và hắn rất trong sạch, van ngươi không nên đưa hắn đi Chư Thiên Thăng Tiên Hội có được hay không?

Nàng vừa nói vừa khóc, điềm đạm đáng yêu, tựa hồ thương thiên nghe cũng rơi lệ, đã nổi lên mưa phùn.

- Dùng tu vi của ta, làm sao có thể nhìn không ra ngươi vẫn là thân hoàn bích?

Không biết qua bao lâu, trong động phủ rốt cục có tiếng nói già nua vang lên, trầm giọng thở dài:

- Chỉ bất quá, một số thời điểm, chân tướng chưa chắc trọng yếu hơn truyền ngôn, Si Nhi, thân phận của ngươi đặc thù, thanh danh càng trọng yếu, hắn đã dính vào sự tình này, thì nhất định phải chôn vùi đi tính mạng của mình, ngay cả Hổ Tướng, ta cũng cảm thấy hắn không phải lương phối của ngươi, bởi vậy một mực điểm tỉnh hắn, không cho hắn có hành vi vượt qua khuôn phép, huống chi là Tán Tiên không biết trời cao đất rộng kia?

Nói đến chỗ này, thanh âm chậm rãi vang lên, mang theo hùng hồn không thể nghi ngờ.

- Không cần nói nữa, việc này đã định, tiên chỉ đã tới, ngày mai ta sẽ đích thân dẫn bọn hắn đi Thăng Tiên Hội!

- Không... Huyền Cơ thúc thúc ngươi nghe ta nói...

Si Nhi kinh hãi, vội vàng hô to, thế nhưng trong động phủ đã lặng yên không một tiếng động.

- Không thể... dù sao hắn đã cứu ta, không thể bởi vì ta mà bị oan...

Si Nhi có chút thất hồn lạc phách đứng lên, âm thầm nghĩ:

- Bất luận như thế nào, cũng không thể để hắn đi chịu chết...

- Ta... Đúng, ta đi tìm tỷ tỷ, tỷ tỷ nhất định có thể bảo đảm hắn...

***Text bị mất 1 đoạn ở cả 2 nguồn Trung và Việt, mong mọi người thông cảm.

Chương 1424: Tiên Giới quy củ sâm nghiêm.

- Ha ha, ngươi cũng tới...

Một chiếc pháp thuyền to lớn hàng lâm ở bên ngoài Thanh Ngô thành, giống như núi nhỏ, tinh xảo tuyệt luân, có vô số pháp trận cùng với Tiên binh đứng ở mạn thuyền, tay cầm trường mâu.

Mà ở trong Thanh Ngô Châu, thì có một hàng Tiên binh áp lấy đám người Khô Đằng lão tu thần sắc chán chường đi ra, sau đó leo lên pháp thuyền.

Bọn hắn đều lộ ra có chút tuyệt vọng, không chút sắc thái, thời điểm duy nhất hơi lộ ra hưng phấn, là thấy Phương Hành cũng nghênh ngang đi lên pháp thuyền, cái này để cho bọn hắn một mực thống hận Phương Hành cảm thấy khoái ý, nhất là thấy được Phương Hành còn mang theo hai tiểu hài tử leo lên pháp thuyền, càng cảm thấy giải hận!

- Coi như ngươi cầm chúng ta làm đá kê chân, cũng không có đường sống a, ngược lại phải cùng chúng ta đi chịu chết...

Loại cảm giác hả hê kia, ngược lại thoáng hóa giải tuyệt vọng và bi thương của bọn hắn!

- Đi Thượng Huyền Thành chỉ có một mình ngươi!

Tiên binh đứng gác nhíu mày, bất mãn nhìn về phía Thái Hư Bảo Bảo và nữ hài mù lòa.

- Ha ha, hắn muốn dẫn, thì để cho hắn mang theo đi!

Bên cạnh, sắc mặt Lý Hổ Tướng lạnh lùng, bất động thanh sắc phân phó, giúp Phương Hành giải vây, thuận lợi trèo lên thuyền.

Người bên ngoài tự nhiên không biết lúc này Lý Hổ Tướng đã nhận Phương Hành làm chủ, còn tưởng hắn cố ý muốn hại chết cả nhà Phương Hành...

Sau khi vào pháp thuyền, trong khoang thuyền hoa lệ nhưng lại có cấm vệ thủ hộ dày đặc, đây cũng là gian phòng của đám người Phương Hành, bên trong trải năm cái bồ đoàn, rõ ràng là bọn hắn năm người một người một cái, bất quá sau khi Thái Hư Bảo Bảo vào, liền chạy lên ôm ba cái bồ đoàn tới, nhiệt tình chia cho Phương Hành và nữ hài mù lòa một người một cái, khiến cho đám người Khô Đằng lão tu chỉ còn hai cái bồ đoàn, nhất thời đều có chút bất mãn nhìn về phía Thái Hư Bảo Bảo, cừu hận không thèm che dấu!

Phương Hành đối với hết thảy đều nhìn ở

trong mắt, chỉ là không để ý tới mà thôi.

Mặc dù mấy người kia cừu thị hắn, nhưng lại biết sự lợi hại của hắn, nên không ai dám trêu chọc!

Vào lúc đó, bọn hắn đoán chừng thực lực của Phương Hành, ít nhất cũng là Tán Tiên tam phẩm, không chừng còn là Tán Tiên nhất phẩm!

Mà trong bọn hắn, Khô Đằng lão tu mạnh nhất, cũng không quá đáng là tứ phẩm, tự nhiên không thể trêu vào!

- Sắp lên đoạn đầu đài, còn có rượu thịt ngon, mấy người các ngươi thay Thanh Ngô Tiên Phủ chúng ta xuất chiến, tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi các ngươi, tất cả linh đan tiên bảo, đều có thể cung ứng, các ngươi chỉ cần nghỉ ngơi chuẩn bị là được, nếu có gì cần, có thể bảo tiểu tử này trực tiếp ra khoang thuyền tìm ta, bất quá phải nhớ kỹ một điểm, không nên ở thời điểm này náo sự, Chư Thiên Thăng Tiên Hội lại hung hiểm, cũng còn có hi vọng sống sót, nhưng nếu náo sự ở trên pháp thuyền, vậy thì không ai có thể cứu được các ngươi!

Thời điểm Lý Hổ Tướng dò xét khoang thuyền, lạnh lùng nói một phen, liền mặt không biểu tình xoay người ly khai.

Phương Hành lại biết rõ, gia hỏa này đại bộ phận là nói cho mình nghe...

- Huyền Cơ đại nhân giá lâm...

Lại qua ước chừng một nén hương, trong Tiên Phủ có nội thị hô lớn, Huyền Cơ chân nhân mặc áo bào tím từ trong Tiên Phủ bay vút ra, bên người đi theo hơn ba mươi nha hoàn xinh đẹp như hoa, sau khi tế bái thiên địa, liền leo lên pháp thuyền, chỉ cảm thấy pháp thuyền nhoáng một cái, chậm rãi bay lên, dưới đò lưu vân tụ tán, hạo hạo đãng đãng, đón ánh bình minh bay vút về phía trước...

Cùng lúc đó, cả Thanh Huyền Thiên Giới, chín phủ tám mươi mốt châu, đều có pháp thuyền như vậy hạo hạo đãng đãng bay lên không.

Mục đích chỉ có một… chính là Thượng Huyền Thành!

Thượng Huyền Thành chính là tiên thành lớn nhất Thanh Huyền Thiên Giới, cũng là địa phương Thanh Huyền Vực Chủ bình thường ở lại, thống ngự chín phủ tám mươi mốt châu cùng với nhiều khu vực khác ở trong Thanh Huyền Thiên Giới, thậm chí ở trên danh nghĩa, ngay cả Man Hoang khôn cùng cũng ở dưới Thượng Huyền Thành thống ngự, chỉ có điều bàn tay của Thượng Huyền Thành đưa không tới mà thôi, hôm nay đám người

Phương Hành muốn tham gia Chư Thiên Thăng Tiên Hội, là sự tình cả Thanh Huyền Thiên Giới đều tham dự, tất cả vội vàng chạy tới Thượng Huyền Thành, ở đó đã xây dựng một đại trận truyền tống, có thể trực tiếp đi thông Phù Đồ Thiên Giới!

Ở trong khoang thuyền thời gian tự nhiên nhàm chán, đám người Khô Đằng lão tu cả ngày ngồi ở cạnh nhau nói nhỏ, cùng Phương Hành có cừu oán, mặc dù không chọc đến hắn, nhưng không muốn liên quan tới, Mạnh Sơn thì là tồn tại đặc thù, đám người Khô Đằng lão tu chê hắn ngu xuẩn, không chịu mang theo hắn, Phương Hành thì ngại hắn phiền, thà tự mình uống rượu nghe đàn, cũng không muốn mang theo hắn chơi, bởi vậy trong khoang thuyền nho nhỏ, ngược lại tạo thành ba nhóm người, ba người Khô Đằng lão tu, Phương Hành và hai tiểu hài tử, cùng với Mạnh Sơn...

- Ha ha, Huyền Cơ lão huynh, 300 năm không thấy, gần đây có an khang hay không?

Thượng Huyền Thành ở trung tâm Thanh Huyền Thiên Giới, cách Thanh Ngô Châu ước chừng nghìn vạn dặm, dù dùng pháp thuyền cũng cần ba ngày lộ trình, trên đường buồn khổ tự nhiên không cần đề cập, đối với đám người Phương Hành mà nói, chỉ là ngồi ở trong khoang thuyền chờ ba ngày mà thôi, nhưng Huyền Cơ chân nhân lại coi hành trình này như du lịch, trên đường lúc nào cũng gặp bạn cũ, cười đứng ở mũi thuyền, rất xa chắp tay hành lễ, kia đều là đồng liêu đạo hữu thống ngự một châu, thân phận không tầm thường.

Hơn nữa mặc dù Huyền Cơ chân nhân chỉ thống lĩnh một châu, nhưng lại là đồng tộc của Thanh Huyền Vực Chủ, mặc dù quan hệ huyết mạch đã xa, nhưng thân phận là người khác không sánh nổi, bởi vậy ở trong các đồng liêu, địa vị cũng rất cao!

- Làm phiền quan tâm, hết thảy như trước, không biết lần này Hồng Quang lão đệ chuẩn bị bao nhiêu người dự thi?

- Ai, nói ra thật xấu hổ, lão đệ ta không bằng Huyền Cơ lão huynh, trấn thủ cửa ra vào Man Hoang, có thể đi săn những tán tu phản nghịch kia, thuộc hạ lại không thể tùy tiện phái ra ngoài toi mạng, không có biện pháp, đành phải do ta tự mình ra tay, trấn áp một ma đầu, mặt khác trong phủ còn có hai lão nhân thọ xa sắp hết, cầu ta cho bọn hắn ân điển, đi đánh cược một lần cuối cùng, ta cũng đáp ứng!

- Ha ha, Hồng Quang lão đệ không nói sớm, ba mươi năm trước ta vừa vặn trấn áp một đám dư nghiệt của Tử Thanh Liên, lại bắt được mười mấy tán tu, dứt khoát đưa đi hết, ít gì cũng được Bắc Huyền phủ chủ khen thưởng, ngươi sớm nói ta có thể phân cho ngươi mấy cái...

- Ha ha, Chân Khung lão đệ cũng tới, chúng ta cùng đi a!

- Ha ha, tự nhiên, ta chuyên quấn mấy chục vạn dặm, chính là vì tìm các ngươi tâm sự!

Trên đường đi, thỉnh thoảng có người chào hỏi, sau đó kết bạn đồng hành, lúc vừa ra Thanh Ngô Châu, vẫn chỉ là một chiếc pháp thuyền, đến ngày hôm sau đã bốn năm chiếc, mà theo bọn hắn nói chuyện, Phương Hành cũng nghe ra không ít đồ vật, vì ứng phó ba ngàn năm một lần “đại hội chịu chết”, tất cả châu phủ đều vắt hết óc, có như Huyền Cơ chân nhân tìm đến kẻ chết thay, cũng có như Chân Khung chân nhân trực tiếp lôi tử tù ra, cũng có một ít là người thọ nguyên gần hết chủ động xuất chiến!

Người Tam Thập Tam Thiên, không tự do tự tại giống như tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục, mà rất coi trọng tôn ti trật tự, cấp bậc sâm nghiêm, phàm là tai to mặt lớn, cơ hồ đều là trên có chủ, dưới có nô, người đứng đầu chín phủ tám mươi mốt châu biểu hiện ra thoạt nhìn phong quang vô hạn, thậm chí ngay cả Thanh Huyền Vực Chủ thống ngự một phương Thiên Giới, uy phong vô hạn, cũng chỉ là thuộc hạ của Xích Đế cao cao tại thượng.

Cũng bởi vì loại duyên cớ này, Chư Thiên Thăng Tiên Hội mới xuất hiện một màn xấu hổ, Tán Tiên tham gia hội này tự nhiên là càng nhiều càng tốt, nhưng mỗi lần đều rất khó gom đủ, nguyên nhân có hai, một là đại bộ phận tán tu tự do tự tại, hôm nay đều là chuột chạy qua đường, không chịu quy hàng nhất châu chi chủ, như vậy tất nhiên sẽ bị chèn ép, đừng nói tới tham gia Thăng Tiên đại hội, bình thường coi như lộ mặt, đoán chừng cũng sẽ có tiên binh tiên tướng đến trấn áp, thê thảm hoảng sợ không chịu nổi một ngày, đại bộ phận đều nghĩ tất cả biện pháp trốn vào Man Hoang.

Một điểm khác, là có một ít dã tâm lớn, ví dụ như đám người Ma Khuê lúc trước Phương Hành ở Long giới nhìn thấy, muốn tham gia Thăng Tiên đại hội đánh cược một lần, nhưng ngay cả cơ hội tham gia cũng không có, bởi vì trên đầu bọn họ có chủ nhân, trên cổ có dây xích, chủ nhân không lên tiếng, ngươi chủ động muốn tham gia Thăng Tiên đại hội, là có ý không trung thực, không muốn thành tâm hiệu lực cho chủ nhân, kể từ đó, chủ nhân có đáp ứng hay không không nói, trước hết đã bất mãn với ngươi rồi, nếu như bản lĩnh ngươi kém, đi Thăng Tiên Hội chịu chết cũng không có gì...

Nhưng vạn nhất ngươi bản lĩnh lớn, lấy được Tiên Mệnh, chẳng phải là muốn bình khởi bình tọa với chủ nhân?

Cũng chỉ có một ít tu sĩ thọ nguyên gần hết mới có lá gan kia, hoặc là có lý do chủ động đưa ra yêu cầu, muốn mượn tàn mệnh tiến về Chư Thiên Thăng Tiên Hội đánh cược một lần, có thể thành hay không, cũng không quá đáng là vẫn lạc trước vài ngày mà thôi, mà các chủ tử, đối với mấy lão tu sĩ này thường thường đều mở một mặt lưới, cho bọn hắn cơ hội!

Những quy củ sâm nghiêm này, cũng chính là vấn đề để cho Phương Hành cảm khái, hắn luôn nhịn không được nhớ tới Cửu Đầu Trùng, gia hỏa này dã tâm bừng bừng, một lòng muốn thành tiên, cầu đại tự tại, đại giải thoát, cũng chẳng trách thời điểm ở Long giới liền có chút điên điên khùng khùng, lúc ấy đám người Ma Khuê nói một câu “quỳ xuống”, liền để cho hắn lửa giận đốt trời, hôm nay đến Tam Thập Tam Thiên, chứng kiến Tiên

Giới đã từng có đồn đãi tự do tự tại, lại là bộ dáng như thế này, thực không biết hắn có thể thật bị bức điên mất hay không...

- Đã đến Thượng Huyền Thành...

Ở trong khoang thuyền chờ hai ba ngày, bình rượu chồng chất thành một ngọn núi nhỏ, Đại thống lĩnh Lý Hổ Tướng rốt cục xuất hiện, lạnh lùng lệnh đám người Phương Hành theo hắn đi ra ngoài, thời điểm người khác không chú ý, âm thầm đưa mắt liếc ra hiệu, tỏ vẻ hết thảy đều đã an bài thỏa đáng, sau đó mới lên giọng, lạnh lùng đảo qua các tu sĩ, trầm giọng quát:

- Một nén hương sau, các ngươi theo Huyền Cơ đại nhân vào thành, thận trọng từ lời nói đến việc làm, bảo vệ tốt quy củ, không thể nhìn loạn, hỏi loạn, mất lễ nghi, cũng đừng trách ta không sớm nhắc nhở các ngươi, ở trong Thượng Huyền Thành nhiều quý nhân, tùy tiện làm tức giận một vị, cũng không phải mấy người các ngươi có thể gánh được!

Mấy người đều đứng dậy đi ra ngoài, Phương Hành cũng đứng lên, duỗi lưng một cái, có chút tò mò...

- Hôm nay tất cả cao thủ và quý nhân của Thanh Huyền Thiên Giới đều hội tụ đến Thượng Huyền Thành a?

- Không biết nữ nhân Thanh La kia có ở đây không...

Chương 1425: Giám Tiên Kính.

Thượng Huyền Thành, đệ nhất đại thành của Thanh Huyền Thiên Giới, cả thành lơ lửng ở trên bầu trời...

Vừa ra khoang thuyền, đám người Phương Hành liền thấy được tòa thành lớn kia, trên thực tế lúc này cách thành còn có mấy vạn dặm, nhưng dùng tu vi của bọn hắn, ánh mắt phá tan vân khí ở giữa thiên địa, có thể nhìn thấy thành trì bay ở giữa không trung kia, dù lúc này khoảng cách xa xôi, cũng bị khí thế bao la hùng vĩ của nó chấn kinh, ở trong nhận thức bình thường của bọn hắn, kia căn bản không phải một thành trì, mà là một phiến đại lục, không biết rộng bao nhiêu trăm vạn dặm, cao cao treo ở giữa không trung...

- Không thấy Thượng Huyền Thành, không biết mình là hai lúa a...

Phương Hành xa xa thấy thành này, cũng không khỏi chấn kinh, ngây ngốc nửa ngày mới thu hồi lại.

- Đi với ta gặp Huyền Cơ Đại Nhân, không nên nói lung tung!

Lý Hổ Tướng biểu diễn rất không tệ, ngay cả Phương Hành cũng bội phục, trước mặt người khác thật là một chút sơ hở cũng không có, thần sắc lãnh ngạo không chút khác biệt, chỉ có lúc ngẫu nhiên không người để ý mới nhìn Phương Hành quăng tới ánh mắt xin lỗi...

Mà đã đến nơi này, đám người Khô Đằng lão tu cũng không nói gì nữa, ngoan ngoãn đi lên, Phương Hành để Thái Hư Bảo Bảo và nữ hài mù lòa ở trong khoang thuyền, chỉ có mình đi qua gặp được Huyền Cơ Chân Nhân, lão già này đang đưa lưng về phía bọn hắn, nhìn Thượng Huyền Thành ở bên ngoài mấy vạn dặm, thật lâu chưa từng mở miệng, qua thời gian uống cạn chung trà, mới trầm thấp cười một tiếng, lắc đầu cảm thán nói:

- Thượng Huyền Thành, rất lâu không về rồi!

- Bái kiến Huyền Cơ Đại Nhân...

Nghe hắn mở miệng, đám người Khô Đằng lão tu mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cúi đầu hành lễ.

Phương Hành bĩu môi, nhìn đám người Khô Đằng một chút, cảm thấy khó có thể lý giải được.

Lúc trước muốn bắt cóc Si Nhi đào tẩu chính là bọn hắn, hiện tại khúm núm cũng là bọn hắn...

Đã đến Thượng Huyền Thành, dù vuốt mông ngựa rất tốt, còn có thể thả các ngươi về sao?

Lại không biết, lúc này ở phía sau hắn, Lý Hổ Tướng đang âm thầm chảy mồ hôi lạnh...

- Kỳ thật ta sớm nên nghĩ đến hắn chính là vị Đế Tử kia, ngoại trừ nhân vật cấp độ Đế Tử, thì có mấy tán tu gặp Huyền Cơ Đại Nhân có thể thần sắc tự nhiên? Ngươi nhìn hiện tại, ngay cả đám người Khô Đằng lão nhi kiệt ngạo bất tuân, gặp bản tôn của Huyền Cơ Đại Nhân cũng phải chột dạ đổ mồ hôi, theo bản năng nịnh nọt, nhưng vị chủ nhân kia thì sao? Hoàn toàn không có cảm giác được cái gì, thân eo thẳng tắp, một chút ý tứ hành lễ cũng không có, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ lực lượng của hắn còn mạnh hơn Huyền Cơ Đại Nhân!

Thông qua tình cảnh này, hắn càng tin tưởng Phương Hành là Đế Lưu không nghi ngờ!

- Lát nữa lão phu sẽ đích thân mang các ngươi tiến vào Thượng Huyền Thành, sau đó nghiệm tra bản thân, các ngươi liền có thể thông qua truyền tống đại trận, tiến vào Phù Đồ Thiên Giới, ha ha, có lẽ các ngươi cho rằng đây là một đại họa, nhưng dù nói thế nào, đây cũng là một thiên đại tạo hóa, dùng tư chất và thân phận của các ngươi, dù sống thêm vạn vạn năm, cũng không có cơ hội tiếp xúc đến Tiên Mệnh, bây giờ lại không giống, từ trong mười vạn người liều một phen, thật có thể lấy được tạo hóa trở về, kia chính là phúc khí mười đời cũng tu không đến...

Nửa ngày sau, Huyền Cơ Chân Nhân mới nhàn nhạt mở miệng, thanh âm có chút khác biệt trước đây.

Phương Hành rất nhanh liền hiểu rõ, lúc trước trong Tiên Phủ, nhìn thấy chỉ là hóa thân của hắn, bây giờ vị này mới là chân thân!

- Vâng......

Đám người Khô Đằng chảy mồ hôi lạnh, vội vàng bái phục xuống.

Phương Hành cũng chắp tay, biểu thị nghe vào trong lòng.

- Được rồi, trở về chuẩn bị đi, sẽ có người đưa y phục đến trong phòng các ngươi, sau một canh giờ tới đây gặp ta, bất luận như thế nào, hiện tại các ngươi cũng là mặt mũi của Thanh Ngô Châu, lát nữa vào thành, chớ có mất đi uy phong!

Huyền Cơ Chân Nhân cũng không nhiều lời, khoát tay áo để mấy người bọn hắn trở về.

- Còn phải thay y phục...

Trong lòng Phương Hành âm thầm nhả rãnh, muốn lui ra, lại nghe một câu:

- Phương Hành lưu lại!

- Ừm?

Phương Hành xoay người nhìn Huyền Cơ Chân Nhân.

- Lá gan của ngươi rất lớn!

Huyền Cơ Chân Nhân xoay người qua, ánh mắt rơi vào trên mặt Phương Hành, lạnh lùng nhìn hắn, Phương Hành cũng thừa cơ nhìn thoáng qua Huyền Cơ Chân Nhân, thấy hắn thoạt nhìn như một lão giả, khí huyết nội liễm, da như ngọc thạch, khoảng cách gần như thế, cũng không nghe được tiếng tim đập của hắn, nhưng lại có thể rõ ràng cảm giác được, ở trong nhục thể kia, huyết dịch như thủy ngân đang lưu động, đó là một loại lực lượng cực kỳ bàng bạc, nếu như muốn hình dung, như vậy mỗi một giọt đều có lực lượng giống như núi lớn...

- Đây chính là lực lượng của người có được Tiên Mệnh?

Trong lòng Phương Hành âm thầm lẩm bẩm, cảm thấy có chút líu lưỡi.

Huyền Cơ Chân Nhân rõ ràng không phải như Cửu Đầu Trùng vừa mới lấy được Tiên Mệnh, hết thảy đều không vững chắc, mà lực lượng khó có thể hình dung, nhục thân có thể xé tinh nứt nguyệt, trong cơ thể tích chứa pháp lực như biển sâu vực lớn, để cho người ta không dám khinh thường, hơn nữa hắn chỉ là người thống ngự một châu, nếu là Phủ chủ thống ngự một phủ của Thiên Giới thì sao? Nếu là Vực Chủ thống ngự một phương Thiên Giới thì sao? Tiến thêm một bước, nếu là Tiên Vương trong truyền thuyết đi tới trước mặt mình thì sao?

Thời gian tới Tam Thập Tam Thiên không lâu lắm, nhưng hắn ẩn ẩn có nghe thấy, thống ngự một phủ, đại bộ phận là Thái Ất Thượng Tiên, mà Tiên Đế, trấn thủ một phương thiên giới, đều là Đại La Kim Tiên...

- Vẫn đủ dùng a, lá gan không tính lớn, chỉ muốn liều một lần mà thôi!

Đối mặt cường giả Chân Tiên, Phương Hành cũng không có thu liễm gì, cười hì hì một tiếng, mở miệng trả lời.

- Rất tốt, thế gian phần lớn là hạng người tầm thường, có thể có mấy tiểu bối mang theo dã tâm xuất hiện, cũng là một chuyện lý thú!

Huyền Cơ Chân Nhân cũng không có quá

nhiều dò xét, chỉ quét mắt nhìn hắn một cái, liền thu hồi ánh mắt, hai mắt rủ xuống, lạnh nhạt nói:

- Lúc đầu ta thấy ngươi bản lĩnh không yếu, muốn lưu ngươi ở bên người, nhưng ngươi đã có dã tâm, ta cũng không tiện chém tiền đồ của ngươi, dứt khoát đáp ứng ngươi đi, ta cũng muốn nhìn một chút, dùng bản lãnh của ngươi, vào Phù Đồ Thiên Giới thiên tài như nước, có thể kích thích ra sóng gió gì không, bằng không, chỉ bằng ngươi dám từ trên người Si Nhi ra tay, ta đã sớm một chưởng giết ngươi, mà không chờ tới bây giờ!

- Ừm ân...

Trong lòng Phương Hành xem thường, nhưng mặt ngoài chỉ có thể liên tục gật đầu, phối hợp hắn nói khoác.

- Lần này tham dự Chư Thiên Thăng Tiên Hội, đối với người bình thường mà nói, tự nhiên là tu la địa ngục, một con đường chết, nhưng đối với người có bản lĩnh mà nói, lại là cơ hội một bước lên trời, ngươi đã có bản lĩnh, đi vào xông một lần cũng tốt, dù sao cũng là lão phu tiến cử, tương lai nếu như ngươi thực mang Tiên Mệnh trở về, sẽ cùng ta có duyên phận bán sư, lão phu liền hứa ngươi một câu, chết ở bên trong thì thôi, nếu ngươi còn sống trở về, không hỏi thân phận địa vị, hôn sự của ngươi và Si Nhi, ta chấp thuận!

- Ngạch.... Nói xong rồi?

Những lời này, lại làm Phương Hành nghe sửng sốt, tiếu dung có chút khổ sáp.

- Ngươi cũng xuống dưới chuẩn bị đi!

Huyền Cơ Chân Nhân không nói gì nữa, miễn cưỡng quơ quơ tay áo, như khinh thường nhiều lời.

- Tra rõ thân phận của người này chưa?

Đợi cho Phương Hành trở về, trong con ngươi của Huyền Cơ Chân Nhân mới đột nhiên lóe lên tinh quang, nhìn Lý Hổ Tướng hỏi.

- Mạt tướng phái thám tử đi điều tra thân phận người này đều đã trở về, người này xác thực mới từ Man Hoang ra, ba năm trước đã từng có người ở biên giới Hoang Vực gặp hắn cướp đoạt một gốc linh dược, nghĩ đến hắn là truyền nhân đạo thống nào đó trốn vào Man Hoang, chỉ bất quá thời gian quá ngắn, không có tra rõ ràng thân phận chân chính của hắn, các thám tử cần một chút thời gian...

Lý Hổ Tướng mặt không thay đổi, sửa lại thân thế của Phương Hành nói ra.

- A... có thể tra được sự tình ba năm trước, vậy không quan hệ tới chuyện gần đây rồi...

Huyền Cơ Chân Nhân bất động thanh sắc, chậm rãi nhẹ gật đầu, nửa ngày sau mới nói:

- Sắp vào Thượng Huyền Thành rồi, hừ, tán tu bình thường nào có bản lĩnh bực này, có thể bồi dưỡng ra thực lực như hắn, chí ít cũng là đạo thống tiếng tăm lừng lẫy, bất quá không trọng yếu, lát nữa ta sẽ đích thân dẫn hắn đi chỗ Giám Tiên Kính, nếu hắn chỉ là huyết mạch bình thường thì thôi, nếu như hắn có tiên huyết, chính là dư nghiệt của tội Vương, ha ha, hắn không có cơ hội vào thành, ta sẽ đích thân chém hắn...

- Vâng, đại nhân anh minh, tiểu nhân một mực nghiêm lệnh thủ hạ không được tiết lộ tin tức này, chính là vì không cho hắn biết mục đích!

Đáy lòng Lý Hổ Tướng chột dạ, trên mặt lại không có chút dị trạng, trái lại bất động thanh sắc lấy lòng.

- Ừm, ngươi cũng chuẩn bị đề phòng đi, nếu có nhiễu loạn, chém ở ngoài thành!

Huyền Cơ Chân Nhân nhàn nhạt phân phó, vẻ mặt thâm bất khả trắc, phảng phất như hết thảy đều nắm trong lòng bàn tay.

- Sắp vào thành rồi, nên chuẩn bị một chút...

Đương nhiên, Huyền Cơ Chân Nhân tự cho rằng chưởng ngự hết thảy lại không nghĩ tới, Lý Hổ Tướng lệnh thủ hạ không được tiết lộ bí mật, lại sớm bị hắn một chữ không sót nói cho Phương Hành, mà lúc này, Phương Hành đã âm thầm trù bị, chuẩn bị ứng đối cửa ải cuối cùng!

Rất đơn giản, chính là lừa qua Giám Tiên Kính!

Chư Thiên Thăng Tiên Hội có một quy củ, đó chính là không cho phép huyết mạch Tiên gia tham dự, nói cách khác, trận thịnh hội này, là chân chính chuẩn bị cho Tán Tiên bình thường, hậu duệ Tiên gia là không cho phép tham dự, người bình thường không biết, Thượng Huyền Thành là vì phòng ngừa hậu nhân của một ít tội tiên lẫn vào Phù Đồ Thiên Giới, nhiễu loạn thịnh hội, đã âm thầm chuẩn bị bảo kính, chuyên môn soi ra huyết mạch Tiên gia!

Lúc đó lần đầu nghe được tin tức này, hắn cũng giật nảy mình, thân thể này của hắn chính là Đế Tử, đây là huyết mạch Tiên gia chính cống a, còn là của Tiên Đế, nếu không phải Lý Hổ Tướng nhắc nhở, mình ngây ngốc chạy tới, sẽ là đại phiền toái!

Xem như hiện tại, hắn chuẩn bị cách đối phó, cũng chỉ có không tới năm thành nắm chắc!

Đương nhiên, hắn còn có chuẩn bị ở sau...

Dù sao truyền tống đại trận ở chỗ này, nếu như mình bị soi ra, vậy ngạnh sanh giết vào!

Chương 1426: Tử mang như liệt nhật

Đến Thượng Huyền Thành, đám người Phương Hành đều thay quan phục, đứng ở sau lưng Huyền Cơ Chân Nhân, đây cũng là Thanh Ngô Tiên Phủ chuyên môn chuẩn bị, một thân thanh giáp, có giấu tơ vàng, áo choàng huyết hồng, bên eo treo tiên kiếm, phía sau cắm ba thanh tiên mâu, bàn về hoá trang thật rất uy phong lẫm liệt, bất quá Phương Hành quen tự do tự tại, lại có chút không thích mặc loại giáp trụ này, từ đầu đến cuối đều cảm thấy, những lực lượng phòng ngự này chưa chắc mạnh hơn nhục thân, nhưng hành động lại nhiều hơn chút bất tiện, trong lúc hành tẩu, luôn có chút không được tự nhiên, tiểu huynh đệ trong đũng quần cũng có chút khó chịu... Bất quá không quan trọng, nể tình nó xinh đẹp, Phương Hành nhịn!

Lúc này ở ngoài tây môn của Thượng Huyền Thành, đã xếp hàng vô số tiên thuyền, liếc nhìn không thấy bờ, quân trận chỉnh tề, uy thế sâm nghiêm, lúc đầu tiên thuyền này đã cực kỳ khổng lồ, nhưng bây giờ ở trước mặt cửa thành, lại giống như con cá nhỏ.

Ngoài tây môn có một cây cầu bằng mây, hai bên tiên binh cầm mâu đứng thẳng, trầm mặc không nói. Ở phía trước còn có một ngọc đài, phía trên đứng một lão giả, mỗi khi có đại lão thống ngự một phương đến, sẽ mỉm cười nghênh đón, hô lên tôn hiệu!

- Hồng Quang Chân Nhân đến, nhân số tham dự hội nghị ba người...

Theo một tiếng hét to, hảo hữu của Huyền Cơ Chân Nhân dẫn ba người tham dự hội nghị đi lên.

Trên cửa thành, nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện một mặt kính, dung hòa với cửa thành, không nhìn kỹ khó mà phát giác, Phương Hành lưu tâm quan sát, nhìn thấy Hồng Quang Chân Nhân ở trước khi vào thành, trên cửa thành bắn ra một đạo hồng quang, sau đó không còn động tĩnh, hắn ở trong cửa thành chờ ba người tham dự hội nghị mình mang tới đi vào, thời điểm ba người kia vào thành, trên mặt kính tựa hồ có quang hoa lóe lên, sau đó biến mất không thấy gì nữa, giống như giếng cổ không gợn sóng!

Phương Hành nhìn, trong lòng minh bạch, kia đại khái là Giám Tiên Kính, pháp bảo chuyên môn soi ra huyết mạch tiên nhân...

Hồng Quang Chân Nhân chính là Chân Tiên, sẽ lóe ra hồng quang, chỉ là người không có huyết mạch Tiên gia, sẽ lóe ra quang mang gì.

- Chân Khung Chân Nhân đến, nhân số tham dự hội nghị mười bốn người...

Lại một tiếng hét lớn, Chân Khung Chân Nhân chắp tay, mang theo thủ hạ đạp mây đi thẳng về phía trước, mà tiếng hét lớn kia, cũng đưa tới không ít ánh mắt, đều có chút tò mò nhìn Chân Khung Chân Nhân, không nghĩ tới hắn mang đến nhiều như vậy, Chân Khung Chân Nhân ôm quyền cười một tiếng, cực kỳ đắc ý, sau đó sải bước đi qua cửa thành chờ đợi.

Bất quá thời điểm những người hắn mang tới kia đi vào, trên cửa thành lại có thanh quang hiện lên, rơi vào trên người một thanh niên, lão giả đứng trên đài kinh nghi nhìn lại, chung quanh cũng chợt im lặng xuống!

- Ha ha, nhóm người này đều là lão nhân ở Chân Khung Châu ta hiệu lực nhiều năm, tổ tiên của tiểu tử này có Chân Tiên, tự nhiên có tiên huyết, bất quá đã nhạt không còn hình dáng, trưởng lão không cần để ý, có thể tận lực xuất thủ dò xét...

Chân Khung Chân Nhân lại không sợ, cười ha hả nói.

Trên thực tế sau khi bọn hắn thu phục tội tu, hoặc trấn áp phản loạn, mới đưa tới coi như kẻ chết thay, từ trên xuống dưới đều lòng dạ biết rõ, nhưng mặt ngoài lại không thể nói như thế, đều nói mang tới là thuộc hạ trung thành của mình...

- Ừm, huyết mạch mờ nhạt, cũng không có gì, có thể vào thành!

Lão đầu mỉm cười, khoát tay áo, không cần dò xét liền đồng ý cho bọn hắn đi vào.

Mặc dù Giám Tiên Kính phòng ngừa dư nghiệt tiến vào Thiên Giới quấy rối, nhưng chỉ để bắt cá lớn, huyết mạch mỏng manh, tu vi lại thấp giống như thế này, chỉ có thể coi là con tôm nhỏ, không cần để ý...

Bây giờ Chư Thiên Thăng Tiên Hội tới gần, đại trận truyền tống mở ra, môn hộ nối thẳng Phù Đồ Thiên Giới đã sớm thành lập tốt, đám người Huyền Cơ Chân Nhân bởi vì khoảng cách khá xa, tới tương đối trễ, lúc này bên ngoài đã không có bao nhiêu người, sau khi Chân Khung Chân Nhân tiến vào, liền đến phiên bọn hắn, Huyền Cơ Chân Nhân cũng không nhiều lời, nhìn đám người Phương Hành nhẹ gật đầu, liền dẫn đầu đi về phía trước, xa xa ôm quyền chào hỏi:

- Thất thúc công, ngài vẫn an khang chứ?

- Ha ha, tiểu Huyền Cơ đã đến?

Lão giả kia nhận biết Huyền Cơ Chân Nhân, cười chào hỏi, thấp giọng trò chuyện vài câu, sau đó theo lệ hô một tiếng, để hắn đi vào.

Huyền Cơ Chân Nhân bước vào cửa thành, lẳng lặng xoay người lại, chờ đợi đám người Phương Hành.

Bước lên mây, nhìn qua Giám Tiên Kính, đáy lòng Phương Hành cũng âm thầm vận chuyển tâm pháp...

Không phải cái khác, chính là thần thông Quỷ Già Nhãn!

Thần thông này là của Ma Tổ, cực kỳ huyền ảo, không phải thuật pháp nhân gian, ban đầu ở Thiên Nguyên Đại Lục, Phương Hành không ít lần mượn nhờ phương pháp này ẩn nấp khí cơ, mà bây giờ, tu vi của hắn đã xưa đâu bằng nay, lý giải thần thông càng lúc càng sâu, thông qua phương pháp này, hắn có thể hoàn toàn khóa lại khí cơ, không lộ mảy may, thậm chí có thể trực tiếp cải biến khí cơ, mà Giám Tiên Kính kia, mặc dù tên là kính, kỳ thật là thông qua nắm bắt khí cơ của người tu hành đến phân biệt, vận dụng phương pháp này, thì có khả năng che đậy nó!

- Lão ma đầu, khi đó ngươi thổi lợi hại, nói mình ở Tam Thập Tam Thiên cũng tung hoành vô địch, hi vọng pháp môn của ngươi có tác dụng!

Âm thầm cầu nguyện, bất động thanh sắc vận chuyển pháp môn, nhanh chân đi về phía trước.

Mà dưới đáy lòng thì đã làm xong chuẩn bị, một khi lộ tẩy, lập tức ra tay giết người...

Không riêng gì hắn, Huyền Cơ Chân Nhân nhìn như mặt không biểu tình, nhưng cũng nhẹ nhàng bắt pháp ấn, tùy thời chuẩn bị xuất thủ!

Mà ở phía sau, Lý Hổ Tướng mang theo Thái Hư Bảo Bảo và nữ hài mù lòa, cũng có chút lo lắng nhìn lại...

Một bước, hai bước...

Đường mây tuy dài, nhưng vẫn đi đến cuối, Giám Tiên Kính đã ở trên đỉnh đầu!

Phương Hành bất động thanh sắc, vận chuyển Quỷ Già Nhãn tới cực hạn, sải bước đi tới.

Thân hình của Huyền Cơ Chân Nhân có chút cứng lại, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Lý Hổ Tướng cũng mở to hai mắt nhìn, trong lòng âm thầm cầu nguyện...

Không biết có phải ảo giác hay không, tựa hồ không khí chung quanh cũng yên lặng lại, trở nên lặng ngắt như tờ.

Thế nhưng nín thở chờ mấy hơi, hắn mới rốt cục yên tâm.

Vị đại nhân kia dễ dàng liền bước vào thành, không có một chút dị trạng, Giám Tiên Kính không có bất kỳ phản ứng gì.

- Quả nhiên không hổ là Đế Tử, ngay cả Giám Tiên Kính cũng không làm gì hắn được...

Trong lòng Lý Hổ Tướng nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy Phương Hành có chút thần bí...

Nhưng lại không biết, lúc này Phương Hành cũng có chút chột dạ, âm thầm cảm khái:

- Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, kém chút liền lộ tẩy!

Vừa rồi bước vào cửa thành, hắn rõ ràng có thể cảm giác được, có một loại lực lượng vô hình trong nháy mắt kéo đi một sợi khí cơ của hắn, thả ở trong người bình thường, căn bản không phát hiện ra được, càng là giấu không được, nhưng hắn có Quỷ Già Nhãn, trong nháy mắt khí cơ bị kéo ra kia, hắn đã hoàn toàn cải biến, không làm Giám Tiên Kính kinh động, hiểm tới cực điểm!

Sau khi cảm thán, mới không khỏi thầm nghĩ:

- Lúc ấy ở Thiên Nguyên Đại Lục, không hiểu rõ bản lĩnh của lão ma đầu kia, hắn thường thường khoe khoang mình so với Tiên Vương chỉ kém một đường, bây giờ suy nghĩ một chút, lời này thật không phải khoác lác, thần thông pháp môn của hắn, ngay cả Giám Tiên Kính cũng có thể lừa qua, xem ra chí ít cũng là Đại La Kim Tiên, nếu không sẽ thôi diễn không ra thần thông bực này, trước kia xem nhẹ hắn rồi!

...

...

- Rất tốt, đại trận truyền tống ở phía trước, các ngươi đi đoạt tạo hóa của mình đi, lão phu ở trong thành chờ tin tức tốt của các ngươi!

Trên mặt Huyền Cơ Chân Nhân tựa hồ xuất hiện mỉm cười, tay bắt pháp ấn sớm đã buông lỏng, ánh mắt quét qua đám người Phương Hành, chỉ vào trong thành, ở nơi đó sắp đặt một đại trận truyền tống, bên cạnh có tiên binh chuẩn bị áp lấy đám người Phương Hành qua, trách nhiệm của Huyền Cơ Chân Nhân cũng đã kết thúc...

- Vâng vâng, đa tạ đại nhân...

Đám người Khô Đằng cung kính thi lễ, muốn mau chóng rời đi.

Phương Hành thì không vội, miễn cưỡng ôm quyền, cười tủm tỉm đứng tại chỗ, bất quá đến lúc này, Huyền Cơ Chân Nhân mới mặc kệ lễ nghi của hắn như thế nào, chỉ cười nhạt một tiếng, cùng mấy lão hữu rời đi!

Sau khi đám người Huyền Cơ Chân Nhân rời đi, phía ngoài cảnh giới cũng thư giãn xuống, bắt đầu có số lớn nô bộc, tiên binh tiên tướng vào thành, riêng phần mình tìm chủ, cửa thành nhất thời hơi loạn, dòng người rộn ràng...

- Ha ha, Phương đạo hữu muốn cùng một chỗ tiến về Phù Đồ Thiên Giới không?

Khô Đằng cười ha hả nhìn Phương Hành thi lễ, mở miệng nói:

- Mọi người liên thủ, sẽ dễ chiếu ứng lẫn nhau hơn!

- Đúng đúng đúng, mọi người ôm đoàn sưởi ấm, đối phó những người khác, đến cuối cùng lại chia Tiên Mệnh!

Ngay cả Mạnh Sơn Đồng cũng tán đồng.

- Tại sao phải liên thủ với các ngươi?

Phương Hành uể oải cười nói:

- Ta đã có trợ thủ...

- Ha ha, là hai cái vướng víu ngươi mang theo kia?

Lăng Sát cười lạnh, không có hảo ý nhìn Phương Hành.

- Đúng vậy, ngươi có ý kiến?

Phương Hành giống như cười mà không phải cười nhìn hắn nói.

- Ha ha, không dám, ngài tu vi thông thiên, mang theo hai vướng víu vào Phù Đồ Thiên Giới, tự nhiên cũng có thể bảo vệ được bọn hắn...

Khí thế của Lăng Sát yếu đi mấy phần, nhưng vẫn còn có chút mạnh miệng nói, chỉ bất quá lời này vẫn chưa nói xong, đột nhiên sửng sốt, con mắt trừng cực lớn, ngơ ngác nhìn về phía cửa thành, không chỉ hắn, cơ hồ tất cả mọi người đều đình chỉ động tác, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía cửa thành, phảng phất như trong nháy mắt này, thấy được Tiên Đế giáng lâm!

Phương Hành cũng đã nhận ra dị trạng, vội vàng quay đầu, sau đó hắn khiếp sợ.

Lúc này trên cửa thành, tử quang sáng rõ, giống như xuất hiện một mặt trời tử sắc...

Mà tất cả hào quang màu tím, đều đến từ trên thân một người...

Người kia là nữ hài mù lòa ngơ ngác đứng ở bên người Lý Hổ Tướng, ôm gương đồng, còn không biết đã xảy ra chuyện gì!

Chương 1427: Ai nói ta không bảo hộ được?

- Nàng lại có địa vị lớn như thế?

Thấy tử mang loá mắt trên người nữ hài mù lòa, ngay cả Phương Hành cũng kinh hãi, trước đây hắn đã đoán được nữ hài mù lòa lai lịch bất phàm, bởi vậy cố ý để nàng mang theo Thái Hư Bảo Kính, bản thể của Thái Hư Bảo Bảo, nó có năng lực che đậy khí tức nhất định, y theo Thái Hư Bảo Bảo nói, huyết mạch quá mạnh hắn không che giấu được, tỉ như nói Phương Hành là huyết mạch Đế Tử, nhưng nếu là huyết mạch Tiên gia bình thường, hắn vẫn có năng lực cải biến, Phương Hành lo lắng nữ hài mù lòa khả năng có huyết mạch Tiên gia, mới cố ý để Thái Hư Huyễn Kính giúp nàng che lấp, chỉ là tuyệt đối không nghĩ tới, huyết mạch của nữ hài mù lòa mạnh như thế, Thái Hư Huyễn Kính căn bản không che được...

Ngay cả Huyền Cơ Chân Nhân là Chân Tiên có được Tiên Mệnh, cũng chỉ lóe lên hồng quang...

Nhưng nữ hài mù lòa dẫn tới tử mang, huyết mạch này, sao mà kinh khủng?

Oanh!

Sau khi yên lặng nửa ngày, đám người chung quanh đột nhiên cuồng loạn, giống như thủy triều lui về bốn phía, trong sân chỉ để lại Lý Hổ Tướng khóc không ra nước mắt và nữ hài mù lòa, Thái Hư Bảo Bảo, đứng ngơ ngác ở trong vô số ánh mắt kinh ngạc...

- Tử mang lấp lóe, cô bé kia là tình huống như thế nào?

- Trời ạ, chỉ sợ Đại La Kim Tiên cũng dẫn không ra dị tượng bực này, Giám Tiên Kính chỉ xem huyết mạch, không giám tu vi, trong truyền thuyết Đại La Kim Tiên soi kính này, cũng chỉ kim mang đại tác mà thôi, nữ hài mù lòa lại dẫn tới tử mang mãnh liệt nhất, chẳng phải nói...

Trong đám người, có tiếng nghị luận hoảng sợ vang lên, rất nhiều người đều đoán được một đáp án đáng sợ...

- ... Trên người nàng lại có huyết mạch Tiên Vương?

Đáp án kia quanh quẩn trong tim, khiến tất cả mọi người nơm nớp lo sợ, trái tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

Bây giờ Tam Thập Tam Thiên đã không có Tiên Vương tồn tại!

Các Tiên Vương liên tiếp chinh chiến, đưa đến phần lớn Tiên Vương vẫn lạc, chỉ có ba người cuối cùng thắng được, mà ba người này cũng không còn tự xưng Tiên Vương, mà danh xưng Tiên Đế, cũng từ khi đó, tất cả huyết mạch Tiên Vương đều biến thành hậu duệ tội nhân, chỉ bất quá đến cảnh giới Tiên Vương, có được hậu duệ vốn là một chuyện vô cùng khó khăn, càng có mấy vị Tiên Vương chung thân không thành hôn, một lòng nghiên cứu đại đạo, bởi vậy Tiên Vương hậu duệ cực kỳ thưa thớt, ai có thể nghĩ tới, bây giờ lại có thể tận mắt thấy một vị?

Đừng nói quần chúng vây xem, ngay cả đám người Huyền Cơ Chân Nhân cũng sợ ngây người!

Giám Tiên Kính ở chỗ này, chỉ là vì bắt cá lớn, ai nghĩ được sẽ soi ra một cự long?

Bọn hắn lập tức ý thức được vấn đề, chuyện lần này lớn rồi...

Tìm được một hậu duệ Tiên Vương, đừng nói bọn hắn, ngay cả Thanh Huyền Vực Chủ cũng bị kinh động...

Giao người này cho Tiên Đế, kia chính là một đại công đức!

- Bắt... Bắt lấy nàng!

Không biết qua bao lâu, lão đầu vừa rồi ở ngoài cửa thành nghênh đón các vị chân nhân, mới bỗng nhiên lên tiếng quát to.

Ngay cả thân phận như hắn, cũng bị tử mang kinh người dọa sợ, đến bây giờ mới phản ứng được!

Ầm ầm!

Đám tiên binh cũng phản ứng lại, tay cầm tiên mâu, sâm nhiên lao lên, tử mang trên người nữ hài mù lòa quá mức loá mắt, làm cho bọn hắn cảm giác cực kỳ kinh khủng, tựa như phàm nhân nhìn thiên thần, dù nữ hài mù lòa yếu đuối vô lực, bọn hắn cũng không dám khinh thị, lúc này tiến lên, động tác cực kỳ cẩn thận, từng bước từng bước đi qua!

- Ai dám?

Nhưng trong nháy mắt này, thân hình Phương Hành khẽ động, từ trong đám người vọt tới, trong chốc lát xuất hiện ở bên người Lý Hổ Tướng, duỗi tay nắm lấy nữ hài, ánh mắt băng lãnh mà hung ác quét qua chung quanh, để rất nhiều tiên binh sợ hãi...

- Đại... đại nhân, cái này... sao lại thế này?

Lý Hổ Tướng sợ ngây người, lúc này mới lắp ba lắp bắp mở miệng, ngữ điệu sắp khóc lên.

Vừa rồi hắn còn lo lắng Phương Hành, nào nghĩ đến tai họa lớn nhất đang ở bên cạnh mình...

Nói thật, thời điểm tử mang sáng lên, hắn bị dọa cho bối rối!

- Lớn mật, mau giao cô bé kia ra!

Huyền Cơ Chân Nhân cũng phản ứng lại, thấy là Phương Hành đi qua bảo vệ nữ hài mù lòa, không khỏi giận tím mặt, vừa rồi bởi vì trên người Phương Hành không có vấn đề, tâm mới thoáng buông xuống, lại vào lúc này nhảy lên tận cổ, đến bây giờ hắn cũng không nghĩ đến, tại sao có thể có một dư nghiệt không rõ lai lịch giấu ở bên cạnh mình?

Vừa nghĩ tới sau này phải giải thích, hắn liền nhịn không được nhức đầu!

- Đây chính là Cầm nữ bên cạnh ta, sao có thể tùy tiện giao cho người khác?

Phương Hành xoa đầu nữ hài mù lòa, ánh mắt theo tiếng tìm được Huyền Cơ Chân Nhân, cười tủm tỉm nói.

Sự tình đã xuất hiện, ngoại trừ ban đầu chấn kinh, hắn ngược lại đã thản nhiên xuống.

- Hồ nháo! Ngươi có biết đây là người nào không?

Huyền Cơ Chân Nhân giận dữ, bước ra một bước, quát chói tai:

- Nhanh chóng đi tham gia Thăng Tiên Hội, cô bé này không phải ngươi bảo vệ được!

Đến lúc này, hắn cũng không có hoài nghi Phương Hành, dù sao lúc trước Lý Hổ Tướng đi thăm dò tư liệu của Phương Hành, trong tư liệu cho hắn đại bộ phận là thật, lai lịch của nữ hài mù lòa hắn cũng rõ ràng, biết đây là một tiểu ăn mày ở trong bộ lạc Cự Thạch, được Phương Hành thu dưỡng, mang theo bên người, bởi vậy nữ hài mù lòa không có dính líu quan hệ gì với Phương Hành, còn thúc giục Phương Hành nhanh đi tham gia Thăng Tiên Hội, dù sao Phương Hành là hiền tài hắn dốc sức tiến cử, nếu Phương Hành xảy ra vấn đề, mình cũng sẽ bị liên luỵ, sau này giải thích sẽ rất phiền phức...

Đối với hắn mà nói, cái này xem như việc thiện, chỉ bất quá tên kia không lĩnh tình...

- Đây là người của ta, ta không bảo hộ nàng thì ai bảo hộ nàng?

Cũng không biết trong lòng Phương Hành đang suy nghĩ cái gì, xoa đầu nữ hài mù lòa, sắc mặt lộ ra cực kỳ yên lặng.

- Gan lớn bằng trời, tiên binh nghe lệnh, lập tức bắt cô bé kia lại, những người khác giết chết bất luận tội!

Trong lòng Huyền Cơ Chân Nhân còn có chút lo lắng, nghĩ đến sau này phải giải thích thế nào, nhưng trưởng lão ở Thượng Huyền Thành không có rảnh rỗi như vậy, lực chú ý của hắn căn bản chưa từng rời nữ hài mù lòa, thấy các tiên binh bị dọa sợ hãi, lập tức hét lớn hạ lệnh thúc giục, không để Phương Hành vào mắt chút nào, trong lòng suy nghĩ, nếu gia hỏa này dám cản đường, vậy trực tiếp chém giết tại chỗ là được...

- Tuân lệnh!

Những tiên binh kia cũng bị Phương Hành mượn uy thế của nữ hài mù lòa chấn nhiếp, rất nhanh liền phản ứng lại, nghe trưởng lão quát lên, không khỏi lớn tiếng đáp ứng, từng hàng nhào tới, tiên khí cuồng bạo tạo nên tầng tầng triều dâng, bao vây đám người Phương Hành ở bên trong, sau đó tiên mâu dày đặc như mưa, muốn đẩy đám người Phương Hành ra, sau đó bắt lấy nữ hài mù lòa!

- Bá...

Ngay một khắc này, ánh mắt Phương Hành cũng hung ác lên, sát khí sinh ra.

- Một đám vương bát đản, lại dám cướp người ở trong tay ta?

Ầm ầm một tiếng, pháp lực cuồng bạo trong cơ thể hắn bừng lên, cả người tràn ngập tiên khí nồng đậm đáng sợ, sau đó trong nháy mắt đưa tay, hóa thành một bàn tay khổng lồ quất ra ngoài, từng hàng tiên binh đang xông về phía trước bị đánh bay ra ngoài, người đụng người, tiên mâu đụng tiên mâu, quân đội trực tiếp loạn không còn hình dáng, lại nện vào đám người vây xem, cửa thành trong nháy mắt người ngã ngựa đổ...

- Đại... Đại gia...

Một bàn tay nhỏ bé cầm bàn tay của Phương Hành, lúc này nữ hài mù lòa đã bị động tĩnh chung quanh dọa sợ, nàng nhìn không thấy, nhưng cảm giác lại càng linh mẫn, thậm chí có thể cảm nhận được sát khí sâm nhiên, ở trước mặt sát khí kia, nàng căn bản không có chút sức chống cự, tùy tiện một cây tiên mâu cũng có thể lấy mạng của nàng, mà càng để nàng sợ hãi là loại cảm giác bất lực phảng phất như thân ở đảo hoang, chung quanh đều là thủy triều kia, chỉ có bàn tay này là an toàn!

- Ai, bị hù giống như con chim cút vậy, thế mà cũng là nữ nhi của Tiên Vương?

Phương Hành không nhịn được cúi đầu nhìn nữ hài mù lòa một cái, biểu lộ có chút hiếu kỳ, từ đầu dò xét đến chân, sau đó mới cười khổ lắc đầu nói:

- Thời điểm ta ở Thiên Nguyên Đại Lục cũng nhận biết một nữ nhi Tiên Vương, bất quá người ta hung hãn hơn ngươi nhiều...

- Đừng... Đừng để bọn hắn đánh ta...

Thân thể nữ hài mù lòa run rẩy, gắt gao nắm bàn tay của Phương Hành, run giọng nói.

- Đồ ngốc, vậy phải có người muốn đánh ngươi mới được...

Phương Hành nhìn nữ hài mù lòa điềm đạm đáng yêu, thanh âm cũng ôn nhu xuống, an ủi:

- Bọn hắn là muốn giết ngươi nha!

- Lớn mật!

Phương Hành ôn nhu nói chuyện với nữ hài mù lòa, lại chọc giận vô số người.

Trưởng lão Thượng Huyền Thành thấy một màn này, đã giận tím mặt, tu vi đáng sợ tăng lên!

- Đáng chết!

Một bên khác, Huyền Cơ Chân Nhân cũng bị một màn này kích thích đỏ ngầu cả mắt, trong lòng có cảm giác tuyệt vọng bay lên.

Tiểu nhi đáng giận kia, đây chính là công nhiên phản kháng tiên binh của Thượng Huyền Thành a...

Hắn đến tột cùng có biết một chưởng này đại biểu cái gì? hay không

Vị trưởng lão Thượng Huyền Thành kia muốn đích thân xuất thủ, hắn cũng trong nháy mắt làm xuống một quyết định!

- Nghiệt súc, giao người ra...

Đoạt ở trước trưởng lão Thượng Huyền Thành, Huyền Cơ Chân Nhân ra tay, lực lượng Tiên Mệnh mênh mông cuồn cuộn tuôn trào, cả người như một đám mây đen, uy thế bao phủ toàn trường, không biết có bao nhiêu người ở dưới tiên uy bao phủ, hai đầu gối như nhũn ra, vô ý thức muốn quỳ xuống, mà một chưởng kia của hắn, thì ẩn chứa thần thông đáng sợ, trực tiếp bao phủ Phương Hành ở phía dưới, một tay che trời, phảng phất như ngọn núi lớn ép tới, khí cơ mạnh mẽ, căn bản không cho người ta dâng lên tâm tư phản kháng!

- Ông trời ơi...

Lý Hổ Tướng nhìn thấy Huyền Cơ Chân Nhân xuất thủ, bị hù đến suýt nữa sụp đổ, pháp lực không cách nào vận chuyển.

Đám người Khô Đằng thì mặt lộ vẻ vui mừng, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ có biến số này...

Trơ mắt nhìn đại thủ của Huyền Cơ Đại Nhân bao phủ ở trên đỉnh đầu Phương Hành, bọn hắn không nhịn được muốn reo hò, vốn cho rằng thực lực giữa song phương chênh lệch quá lớn, mình không có cơ hội tìm Phương Hành báo thù, nhưng bây giờ Huyền Cơ Chân Nhân tự mình xuất thủ...

Chỉ bất quá, hình ảnh tiếp theo là bọn hắn có nằm mơ cũng chẳng ngờ tới...

Phương Hành bị một chưởng kia của Huyền Cơ Chân Nhân bao phủ, nhìn giống như con khỉ nhỏ bị đại sơn đè ép, lại ở thời điểm chưởng lực trút xuống, đột nhiên ngẩng đầu lên, pháp lực toàn thân tăng vọt, vậy mà cường hoành hơn mấy chục lần so với hắn bình thường biểu hiện, sau đó đột nhiên cúi người, một tay nắm lấy nữ hài mù lòa, xé rách đạo đạo tiên khí ở chung quanh, khí cơ như nước thủy triều, sau đó thân hình xoay chuyển, một chưởng quất về phía Huyền Cơ Chân Nhân!

Ba!

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Huyền Cơ Chân Nhân bị hắn tát bay ra ngoài, đập chết một đám người vây xem.

Mà Phương Hành ôm nữ hài mù lòa thì chậm rãi xoay người qua, áo bào bị kình phong thổi bay phất phới, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Huyền Cơ Chân Nhân, hung hăng gắt một cái:

- Khi dễ nha đầu này đều phải ăn tát, ngươi cho rằng ngươi có thể ngoại lệ?

Chương 1428: Chân đạp hắc liên đánh Chân Tiên.

Huyền Cơ Chân Nhân, đường đường Chân Tiên, nhất châu chi chủ, có thể lập một phương thế gia, thế mà bị tát bay?

Một màn trước mắt này thật quá mức kinh người, một cái tát kia của Phương Hành, không chỉ tát bay Huyền Cơ Chân Nhân khí diễm phách lối, mà còn đánh gãy tất cả thanh âm xung quanh, khiến cho cửa thành kêu loạn, nhất thời trở nên tĩnh mịch, không biết bao nhiêu ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía Phương Hành, trong lòng đối với thực lực của hắn, đã không cách nào dự đoán...

Nhất là người của Thanh Ngô Tiên Phủ càng như vậy, thời điểm Phương Hành mới tới, bọn hắn cho rằng nhiều nhất là Nguyên Anh cảnh, vừa mới đi vào phạm trù Tán Tiên, hơn nữa ở thời điểm này, Phương Hành lộ ra khí cơ, cũng đúng là cảnh giới kia.

Mà sau đó ở Thanh Ngô Tiên Phủ, Phương Hành hời hợt tát bay ba người Khô Đằng, bọn hắn đánh giá đã đến Tán Tiên trung kỳ, thậm chí là Tán Tiên hậu kỳ, vào lúc đó, Phương Hành cũng cực kỳ phối hợp, khí cơ tiết ra cũng là cảnh giới này, vì vậy bọn hắn không nghĩ nhiều, cho dù là người to gan, đánh giá về Phương Hành cao nhất chỉ là Tán Tiên nhất phẩm mà thôi...

Nhưng hôm nay, Phương Hành một tay tát bay Huyền Cơ Chân Nhân, lại lần nữa đổi mới nhận thức của các tu sĩ...

Siêu nhất phẩm!

Chỉ có tán tu siêu nhất phẩm, được người xưng là “Ngụy Tiên”, mới có bản lĩnh đánh bay tồn tại như Huyền Cơ Chân Nhân!

Mặc dù vừa rồi gia hỏa này bỗng nhiên bạo phát tu vi, có hiềm nghi giả heo ăn thịt hổ, hơn nữa hắn xuất thủ xảo trá, càng có chút mùi vị đánh lén, tựa như một đứa bé, bất ngờ đánh người lớn một bạt tai...

Nhưng vô luận như thế nào, đánh trúng một bạt tai này, ở một mức độ nào đó đã chứng minh thực lực của mình!

- Đáng chết... Đáng chết... Ngươi đáng chết!

Trong hoàn toàn tĩnh mịch, vang lên thanh âm gầm thét của Huyền Cơ Chân Nhân, vị này đường đường là Chân Tiên, lại bị một tát kia đánh phát mộng, thậm chí không dám tin tưởng, mình lại bị gia hỏa thoạt nhìn giống như sâu kiến, tùy thời có thể bóp chết kia tát tai, hơn nữa là ở trong Thượng Huyền Thành, ngay trước mặt nhiều lão hữu, tiên binh và nô bộc như vậy, trong lòng dâng lên lửa giận vô tận, loại cảm giác mặt mũi mất hết kia, cơ hồ khiến hắn phát cuồng...

Nếu không nghiền xương của gia hỏa này thành tro, trấn sát thần hồn, vậy mình không phải thành trò cười của Thanh Huyền Thiên Giới?

- Ta giết ngươi...

Tiếng rít giống như núi lửa từ đáy lòng của hắn bạo phát ra, sau đó tu vi giống như khỏi lửa xông thẳng tới chân trời, tiên uy vận chuyển, dùng hắn làm trung tâm, giống như xuất hiện một dòng sông to lớn, gợn sóng điên cuồng tràn ra ngoài, vô số nhân mã, kiến trúc, thậm chí đá vụn bị thổi bay, tiên khí hóa thành tử mang mắt trần có thể thấy, giống như thực chất, phần phật trôi về bốn phương tám hướng...

- Một vị Chân Tiên nổi giận...

Một loại cảm giác hoảng sợ không cách nào hình dung bay lên, dù lại muốn quan sát đại chiến, cũng có vô số người làm ra lựa chọn chính xác, đó chính là co cẳng bỏ chạy, không quay đầu phi nước đại, trong đầu bọn hắn chỉ có một ý niệm, là đào tẩu, nhanh đào tẩu, vô luận như thế nào, cũng không muốn bị một vị Chân Tiên đấu pháp tác động đến...

Vì cho dù trong thành có cấm chế sâm nghiêm, có thể áp chế hết thảy lực lượng, để tránh làm thành trì xuất hiện lực lượng quá mức cường đại, nhưng một vị Chân Tiên cũng có được lực lượng hủy diệt đáng sợ!

Loại dư ba đấu pháp kia, có lẽ sẽ không hủy diệt tường thành, nhưng giết vài người vô tội ở xung quanh lại không có vấn đề...

- Đừng sợ, ngươi theo ta, ta sẽ bảo kê ngươi...

Nữ hài mù lòa cảm ứng linh mẫn, cảm thấy khí diễm kinh khủng trên người Huyền Cơ Chân Nhân, thân thể không ngừng run rẩy!

Phương Hành cảm thấy hoảng sợ của nàng, ở bên tai nhẹ nhàng nói một câu.

- Ta... Ta không sợ...

Nữ hài mù lòa liều mạng gật đầu, tựa hồ lo lắng Phương Hành không tin nàng không sợ.

- Hảo hài tử!

Phương Hành nhẹ gật đầu, sau đó xoay người qua, sắc mặt dữ tợn nhìn về phía Huyền Cơ Chân Nhân, sau đó bước ra một bước!

Lúc này Huyền Cơ Chân Nhân đã vận chuyển tiên uy, chính là thời điểm lực lượng mạnh nhất!

Nhưng Phương Hành lại ở lúc này, hung hăng vọt về phía Huyền Cơ Chân Nhân, thậm chí trong ngực còn ôm nữ hài mù lòa!

Lúc này hắn không có thi triển Tiêu Dao thân pháp, cũng không có thi triển Quỷ Già Nhãn, mà chỉ nương theo lực lượng nhục thân của mình, từng bước từng bước vọt về phía Huyền Cơ Chân Nhân, mỗi bước ra một bước, lực lượng trên người hắn sẽ cường hoành hơn một phần, phảng phất như có một loại lực lượng bị phong ấn ở trong máu, vào lúc này từng phần từng phần giải cấm, khiến cho khí tức trên người hắn tăng vọt, vượt quá tưởng tượng của mọi người, đột phá cực hạn mà bọn hắn nhận biết, hiện ra một loại cường đại không hợp lý!

Oanh!

Một bước đạp xuống, mặt đất dùng bí pháp luyện chế qua bị hắn đạp ra một cái hố to, sau đó hết thảy vật liệu trong hố đá đều bị lực lượng trên chân hắn đốt nóng chảy, như một loại nước gợn tung tóe lên, thời điểm tung tóe ở giữa không trung, Phương Hành đã giơ chân, nước này liền ngưng kết ngay tại chỗ, vì vậy khiến cho Phương Hành mỗi bước ra một bước, trên mặt đất đều sẽ xuất hiện một đóa hoa sen do bọt nước ngưng kết!

Những hoa sen màu đen này một đường nở rộ, lan tràn đến trước mặt Huyền Cơ Chân Nhân!

Đúng lúc này, tiên uy của Huyền Cơ Chân Nhân bùng phát, buồn bực rống một tiếng, như sấm sét giữa trời quang, sau đó cả người bay lên, có loại cảm giác khí thôn sơn hà, đồng thời huy quyền rơi đập, một quyền mang theo tiên uy vô tận, ngạnh sanh đánh tới Phương Hành...

Ngay cả hư không cũng bị một quyền này xé rách...

Ánh mắt vặn vẹo, khiến cho thời điểm một quyền này của hắn đánh ra, phảng phất như xuất hiện mảng lớn mảng lớn thủy triều màu đen!

Mà Phương Hành chân đạp hoa sen lao đến, một tay ôm nữ hài mù lòa, một cánh tay khác thì nắm lại, ngạnh sanh đánh xuống!

Xùy!

Một quyền kia của hắn đánh vào thủy triều màu đen, trong chớp mắt hư không xé rách, kình phong ngập trời quét về bốn phương tám hướng!

Không biết bao nhiêu người vừa rồi muốn trốn, bây giờ còn chưa có trốn xa, đều bị cuồng phong quét qua, sau đó như rơm rạ rơi xuống đất, giống như có một thanh lợi kiếm nhìn không thấy quét ngang, bổ ra nhục thể của bọn hắn...

Mặt cắt bóng loáng!

Oanh! Oanh! Oanh!

Ánh mắt mọi người sợ hãi, chấn động nhìn một màn này!

Không ai để ý những sâu kiến bị vạ lây kia, bọn hắn chỉ lo kết quả đại chiến trong sân!

Bọn hắn đang suy đoán một quyền này cứng đối cứng, đến tột cùng ai sẽ chiếm thượng phong...

Mà kết quả lại để bọn hắn trợn mắt hốc mồm...

Cục diện lưỡng bại câu thương chưa từng xuất hiện, Huyền Cơ Chân Nhân ở dưới một quyền kia của Phương Hành cũng không có giằng co bao lâu, liền bị lực lượng kia phá diệt tiên uy, sau đó cả người ngã bay ra ngoài, nhục thân không bị khống chế, có thể nói chật vật đến cực điểm, cũng không biết đâm cháy bao nhiêu kiến trúc, đụng chết bao nhiêu người, ngay cả mặt đất cứng rắn, cũng bị thân thể hắn cày ra một rãnh sâu, sau đó lăn lộn ra chừng mấy trăm trượng, quỳ xuống đất không dậy nổi, nhục thân rách rưới!

- Cái này... sao có thể?

Không biết bao nhiêu người nghẹn ngào kêu lên, đánh chết cũng không muốn tin tưởng một màn trước mắt này...

Đường đường Chân Tiên, lại bị đánh bại rồi?

Đây không phải như vừa rồi đánh lén, đây là đường đường chính chính đánh bại...

Hơn nữa còn là một quyền đánh bại!

Cái này sao có thể?

Cái này căn bản là một loại hiện tượng không hợp lý!

Thế gian một mực có truyền ngôn nói, Ngụy Tiên mạnh nhất, có thể tranh phong với Chân

Tiên, thậm chí chiến thắng, nhưng chỉ là nói một chút mà thôi, tối thiểu nhất mọi người ở đây, có không ít thấy nhiều biết rộng, nhưng chưa từng thấy tràng diện ly kỳ như vậy, thậm chí đại đa số người cho rằng, đây chỉ là những người không chiếm được Tiên Mệnh ảo tưởng, làm sao có thể thật tồn tại?

Thật có ngoài ý muốn, vậy cũng chỉ có thể là ưu thế trên huyết mạch...

Tỉ như hậu duệ của Đại La Kim Tiên, trời sinh có huyết mạch Kim Tiên, vậy xác thực rất dễ dàng dùng thân phận Ngụy Tiên chiến Chân Tiên!

Thậm chí cường giả trong các Đế Tử, có thể ở Chân Tiên cảnh chém giết Đại La Kim Tiên...

Nhưng những ví dụ đặc thù kia, đều có dấu vết lần theo...

Về phần Ngụy Tiên bình thường, muốn tranh phong với Chân Tiên, kia căn bản là nằm mơ!

Mà bây giờ... hình như mọi người tập thể nằm mơ?

- Chỉ bằng ngươi cũng muốn cùng ta đọ sức lực lượng nhục thân?

Mà lúc này, Phương Hành một quyền đánh Huyền Cơ Chân Nhân như chó chết, lại giống như không ngoài ý liệu, đối với hắn mà nói, lúc này có nhục thân được Tiên Mệnh tẩm bổ không biết bao nhiêu năm của Đế Lưu, lại có Thế Giới chi lực gia trì, còn mạnh hơn nhục thân của hắn trước kia, dù sao khi đó nhục thể của hắn tuy mạnh, nhưng cũng có cực hạn, không có khả năng gia trì lực lượng quá mạnh, sức thừa nhận bày biện ở nơi đó, bây giờ lại khác biệt, nhục thân của Đế Lưu mạnh mẽ hơn nhục thân của hắn không chỉ gấp mười lần!

Nói cách khác, bây giờ nhục thân của hắn có thể gia trì Thế Giới chi lực, cũng mạnh không chỉ gấp mười lần!

Nếu như không dùng thần thông, đơn thuần đọ sức lực lượng, vậy đừng nói Chân Tiên, Thái Ất tới cũng không sợ...

Oanh!

Sau khi đánh ra một quyền, mặc dù trong lòng Phương Hành suy nghĩ, nhưng dưới chân lại một khắc không ngừng, thân hình mang theo cuồng phong mạnh mẽ, một đường chạy về phía trước, dưới chân hoa sen màu đen nở rộ, tay áo bay phất phới, giống như tiên nhân... Đương nhiên là loại tiên nhân cực kỳ hung mãnh kia!

- Chẳng lẽ muốn đuổi tận giết tuyệt Huyền Cơ

Chân Nhân?

Có người trong lòng thoáng qua ý nghĩ này, nhưng rất nhanh liền nhìn thấy ánh mắt Phương Hành căn bản không hề tập trung vào Huyền Cơ Chân Nhân...

Hắn không chút do dự đạp vỡ đầu Huyền Cơ Chân Nhân, sau đó tiếp tục xông về phía trước!

- Mục tiêu của hắn là đại trận truyền tống...

Rất nhanh liền có người phát giác, vội vàng rống lớn lên!

Chương 1429: Thái Ất Thượng Tiên.

Ở vị trí trung tâm Thượng Huyền Thành, có dựng một đại trận truyền tống to lớn. Cái kia chính là địa phương Tán Tiên ở Thanh Huyền Thiên Giới tham dự Chư Thiên Thăng Tiên Hội truyền tống đến Phù Đồ Thiên Giới, bởi vì loại đại trận truyền tống này, khoảng cách cần truyền tống quá xa, vượt qua rất nhiều Thiên Giới, cần truyền đưa nhân số lại quá nhiều, hơn nữa thực lực cao thấp không đều, độ khó càng tăng vọt, thật sự là công trình to lớn đến cực điểm.

Ba năm trước Thượng Huyền Thành đã bắt đầu tu kiến, một tháng trước mới vừa vặn hoàn thành, lúc này giống như một cánh cửa khổng lồ dựng đứng ở trên bầu trời Thượng Huyền Thành, cách Phương Hành chừng ba trăm dặm!

Mà lúc này, Phương Hành ôm nữ hài mù lòa, dưới chân sinh hoa, lao thẳng về phía đại trận truyền tống!

Cách làm này của hắn, làm người ta dở khóc dở cười...

Đến tột cùng gia hỏa này có biết mình đang làm cái gì không, muốn bằng sức một mình xông vào đại trận truyền tống sao?

- Hoang đường!

Trưởng lão Thượng Huyền Thành trước đây ở ngoài thành chủ trì đại cục, thấy Huyền Cơ Chân Nhân bị Phương Hành đánh bại, trên mặt xuất hiện vẻ chấn kinh, nhưng rất nhanh liền bị ý đồ của Phương Hành làm cho dở khóc dở cười, trên mặt xem thường và phẫn nộ, thân hình bay lên không, sau đó hét lớn:

- Không tiếc trả giá, bắt lại người này!

Oanh!

Một tiếng hét lớn vang lên, trong nháy mắt mượn một loại đại trận nào đó của Thượng Huyền Thành, truyền khắp toàn thành, thông tri các tiên binh bày trận!

Cũng ở trong nháy mắt này, cả Thượng Huyền Thành, từng phương hướng đều có tiên binh đội hình không đồng nhất bay lên, có cưỡi mây, có cưỡi ma thú linh cầm, có cầm mâu, có tay cầm các loại Pháp Khí cổ quái, cũng có từ đằng xa vội vàng chạy đến, có thì vốn trấn thủ ở trên đại đạo, đặc điểm duy nhất là đồng thời để mắt tới Phương Hành!

- Hừ, dã tu không biết từ đâu tới, cũng dám đến Thượng Huyền Thành giương oai, các vị đạo hữu, chúng ta cũng ra tay đi!

Ngay cả mấy lão hữu của Huyền Cơ Chân Nhân cũng ở sau khi cứu tỉnh Huyền Cơ Chân Nhân, từng người phẫn nộ, lúc này Huyền Cơ Chân Nhân quá thảm rồi, nhục thân bị đánh nát, đầu nát bét như dưa hấu, thần hồn bị lực lượng cường đại đả thương, mặc dù có Tiên Mệnh, thương thế như vậy còn chưa chết, có thể phục hồi như cũ, nhưng này không biết cần bao nhiêu linh đan diệu dược, lại cần bao nhiêu thời gian, càng quan trọng hơn là, bây giờ thanh danh của Huyền Cơ Chân Nhân tận hủy, địa vị nhất châu chi chủ là khó giữ được...

Dưới sự phẫn nộ, bọn hắn đồng thời hét lớn xuất thủ!

Một là vì giúp Huyền Cơ Chân Nhân hả giận, thứ hai...

Tán tu kia dám đại náo ở Thượng Huyền Thành, nếu bị bọn hắn bắt giữ, đây là một công lớn!

Chỉ bất quá, thời điểm bọn hắn đuổi theo, lại cực kỳ lúng túng phát hiện... đuổi không kịp!

Tốc độ của tán tu kia quá nhanh, lại như điện chớp, trong nháy mắt bay lướt ra hơn mười dặm...

Không ai hoài nghi, nếu không phải trong Thượng Huyền Thành có lực lượng áp chế cường đại, hắn trong nháy mắt có thể vọt tới trước đại trận!

- Phía trước tự có người cản đường, chúng ta chạy lên liên thủ đánh chết hắn!

Những người này đều là cao thủ kiến thức phi phàm, mặc dù kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, hét vang lao ra!

Trong Thượng Huyền Thành ngọa hổ tàng long, thủ vệ sâm nghiêm, tốc độ nhanh thì đã làm sao?

Muốn bằng tốc độ vọt thẳng đến trước đại trận?

Kia căn bản là đang nằm mơ!

Bá bá bá...

Ở phía trước Phương Hành, có từng mảnh mưa tên gào thét bay đến, mỗi một mũi tên đều có lực lượng khai sơn phá thạch!

Là một đội tiên binh ở phía trước, tay cầm tiên cung, phi tiễn như tuyến, không cầu bắn giết Phương Hành, chỉ muốn bức lui hắn...

Ở dưới cục diện bây giờ, chỉ cần tốc độ của Phương Hành hơi chậm, sẽ bị các lộ cao thủ quấn lên, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Mà đối mặt với dạng mưa tên này, cho dù là Chân Tiên cũng không dám ngạnh xông, nhất định phải ngừng lại tránh né, cái này giống như cao thủ võ lâm, ở trong quân trận cũng không dám đối mặt với mưa tên, nhưng lúc này Phương Hành đối mặt với từng mảnh từng mảnh mưa tên đen nghịt kia, tốc độ không chút trì hoãn, trái lại đón đầu xông tới, tựa như tự sát ở dưới mưa tên!

- Không được đả thương tiểu nha đầu trong ngực hắn...

Có vài tiên tướng cảm giác không đúng, vội vã hét lớn.

Chỉ bất quá, hết thảy phát sinh quá nhanh, những tiên binh kia làm sao thu được mũi tên đã bắn đi?

Mà ở dưới tốc độ kinh khủng của Phương Hành, hắn cũng trong chớp mắt vọt tới trước mưa tên...

- Hắn đang tìm chết sao?

Có người hoảng sợ kêu to, hoàn toàn không cách nào để ý tới cách làm của Phương Hành!

Nhưng rất nhanh, những người này liền ngậm miệng lại, con mắt trừng to...

Hoa...

Phương Hành vọt vào trong mưa tên, vác nữ hài mù lòa ở trên người, sau đó hai tay áo vung ra ngoài, trong cùng một lúc, hai đạo lực lượng khổng lồ xuất hiện, tất cả mưa tên đều mất chính xác, tựa như đinh sắt bị nam châm hấp dẫn, nhao nhao bay vào trong tay áo, sau đó chẳng biết đi đâu, bầu trời nhất thời sáng sủa...

- Cái kia là thần thông Tụ Lý Càn Khôn sao?

Không biết bao nhiêu người bị một màn này chấn nhiếp, khó có thể tin hô to:

- Sao hắn có thể tu luyện tới loại trình độ này?

Ở Thanh Huyền Thiên Giới, cao thủ nhiều như mây, tu luyện thần thông Tụ Lý Càn Khôn quả thực không ít, có rất nhiều người tu luyện đến trình độ cực kỳ cao minh, nhưng giống hắn bất động thanh sắc, liền lấy đi mưa tên đầy trời, thì lại cực kỳ hiếm thấy... Càng quan trọng hơn là, chẳng lẽ thời điểm ngươi thi triển thần thông cao thâm, cũng không cần thoáng chậm tốc độ sao?

Sưu...

Tốc độ Phương Hành nhanh chóng biết bao, trong nháy mắt, hắn đã vọt tới trước người đám tiên binh, căn bản không cho đám tiên binh kia có thời gian bắn tên lần hai, những tiên binh chỉ am hiểu đánh xa kia sợ hãi, theo bản năng muốn né ra, chỉ tiếc ở trước mặt Phương Hành, nơi nào có thời gian chạy thoát, suy nghĩ vừa mới hiện lên, hắn đã vọt vào giữa đám người, không có động tác dư thừa, chỉ bằng vào lực lượng nhục thân, trực tiếp đụng nát...

Còn sót lại mấy chục tiên binh, cũng bị thân hình hắn mang theo cương phong chấn bay!

Sưu...

Thân hình như điện, trong nháy mắt phá vỡ đội tiên binh, thân hình xông ra trăm dặm...

- Cuồng đồ phương nào, dám đến Thượng Huyền Thành giương oai?

Bỗng nhiên trong hư không phía trước, bốn năm tiên tướng giết ra, từng cái đều là chiến tu, khí cơ hùng hồn, mặc dù không phải Chân Tiên, nhưng trình độ võ pháp còn mạnh hơn Huyền Cơ Chân Nhân, bọn hắn cũng là vội vã chạy tới, mượn vị trí chi lợi, ngăn ở trước người Phương Hành, tự biết một người không phải đối thủ, mới năm người liên thủ, kết thành Ngũ Hành đại trận đơn giản, lực lượng bổ sung, đánh thẳng tới Phương Hành, sát cơ lạnh thấu xương!

- A a a a, trước khi cản đường, thật không nghĩ tới sẽ chết sao?

Phương Hành đón năm đạo sát cơ lăng lệ kia, lại cười ha ha, mang theo ý khinh miệt.

Sau đó thời điểm hắn vọt tới cách năm người kia ba mươi dặm, hai tay thò ra, một cánh tay quay bên trái, một cánh tay quay bên phải, hai đạo lực lượng hoàn toàn khác biệt chuyển động, thình lình bao phủ ở trên không năm tên tiên tướng, đợi cho bọn hắn cảm giác được khác thường, đã phát hiện mình bị hai đạo lực lượng cường hoành bá đạo trấn áp, thần thông còn chưa đánh ra, cả người đã lâm vào trong vũng bùn hỗn độn!

- Mở!

Hai tay Phương Hành nghịch chuyển nửa vòng!

Xoẹt một tiếng, mưa máu đầy trời, hư không trước người bị hắn xé rách…

Năm tên tiên tướng hóa thành huyết vũ…

Khó mà hình dung một thức thần thông này huyết tinh và tàn nhẫn!

Không biết bao nhiêu người căn bản không dám nhìn những mảnh vụn kia…

- Nhục thân này thi triển thần thông cũng không tệ…

Trong lòng Phương Hành suy nghĩ, không ngừng bước đi, cười ha ha, phất tay quét bay huyết vụ!

Vừa rồi hắn thi triển là dùng Thái Thượng Nhất Khí Kinh thúc giục Âm Dương Đại Ma Bàn, ở giữa còn mang theo thần thông khác, ngược lại nhất cử thành công, trái tim có chút hưng phấn, dù sao sau khi hắn đoạt xá Đế Lưu, lực lượng nhục thân tự nhiên mạnh không biết gấp bao nhiêu lần, nhưng lực lượng thần thông lại không phải nhất thời bán hội tu về được, vẫn là nhục thân của mình thi triển thần thông càng thêm thông thuận…

Đây cũng là vấn đề sau khi đoạt xá, dù sao có được tất có mất!

Sau khi tiện tay xé rách năm tiên tướng cản đường, thân hình Phương Hành nổi lên phong vân, trực tiếp vọt lên giữa không trung, sải bước qua một cung điện, cách đại trận truyền tống đã không đủ trăm dặm!

- Chẳng lẽ thật để hắn vọt tới trước đại trận truyền tống sao?

Phía sau đuổi theo vô số cao thủ, tất cả đều chấn kinh, bằng tu vi của bọn hắn, thế mà lại không đuổi kịp!

- Ha ha, từ sau ba trăm năm trước đuổi đi dư nghiệt của Thanh Tà Tiên Vương, thì không còn có người dám nháo sự ở trong Thượng Huyền Thành!

Nhưng thời điểm Phương Hành đã thấy rõ ràng đại môn truyền tống, tựa hồ sau một hơi là có thể xông vào đại trận, trên đỉnh đầu lại có mấy tiếng cười nhẹ nhõm vang lên, sau đó ở trong vô số ánh mắt khiếp sợ, ba lão giả không nhanh không chậm xuất hiện ở giữa không trung, mặt mỉm cười, cực kỳ hứng thú nhìn xuống!

Khí cơ trên người bọn họ giống như không quá mạnh, nhưng chỉ là ánh mắt, Phương Hành lại có loại cảm giác bị đại sơn ngăn chặn!

Hắn đang dự định một hơi vọt tới đại trận truyền tống, đột nhiên ngừng lại!

Mà sau lưng hắn, vô số cao thủ đang đuổi tới cũng lập tức ngừng lại.

Ánh mắt mỗi người đều chấn kinh, nhìn qua ba lão giả kia, vội vàng chỉnh đốn quần áo, khom mình hành lễ...

- Ba vị Thái Ất Thượng Tiên trấn thủ Thượng Huyền Thành, thế mà đều hiện thân?

Chương 1430: Ta dùng một người chiến chúng tiên.

- May mắn mà có ba vị Thái Ất trưởng lão, nếu không chẳng phải bị hắn chạy trốn vào truyền tống trận sao?

Xa xa, chư vị Chân Tiên từ bốn phương tám hướng chạy tới đều lòng còn sợ hãi, nói thực, cao thủ trong Thượng Huyền Thành thực không ít, không nói trong thành vốn có cao nhân, chỉ là trong khoảng thời gian này, Chân Tiên vì Chư Thiên Thăng Tiên Hội chạy tới Thượng Huyền Thành đã có vài chục vị, dù sao Thanh Huyền Thiên Giới rộng lớn vô ngần, chín phủ tám mươi mốt châu, dựa theo quy củ Tiên Đế quyết định, mỗi một phe đều do Chân Tiên thống ngự, mặc dù bên trong cũng có một chút ví dụ đặc biệt, nhưng lại có thể cam đoan phần lớn là nhất châu chi chủ như Huyền Cơ Chân Nhân, mà loại tồn tại này, thực lực đều cực kỳ khủng bố, Phương Hành lại có thể đấu mấy cái?

Sở dĩ bị hắn một đường lao đến, thậm chí cách đại môn truyền tống không đủ trăm dặm, là bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, hơn nữa sự tình đột nhiên, làm người khó lòng chuẩn bị, hơn nữa thủ đoạn của hắn tầng tầng lớp lớp, tiên binh phòng thủ ngăn không được hắn mà thôi...

Nhưng bây giờ lại khác biệt, ba vị Thái Ất Thượng Tiên vừa xuất hiện, thậm chí không có xuất thủ, cũng đã làm cho Phương Hành sợ hãi, mà Phương Hành vừa dừng lại, liền bị đám Chân Tiên ở sau lưng vây lại, trong lúc nhất thời, giữa không trung lít nha lít nhít, không dưới mười mấy thân ảnh khí cơ sâm nhiên, hơn nữa còn có rất nhiều đang từ đằng xa chạy đến...

- Cuồng đồ lớn mật, còn không giao người, sau đó nhận cái chết?

Hảo hữu Chân Khung Chân Nhân của Huyền Cơ Chân Nhân nghiêm nghị hét lớn, đưa tới mấy người phụ họa.

- Vô tri tiểu nhi, thế mà đại náo Thượng

Huyền Thành, hôm nay nhìn ngươi làm sao đào thoát...

- Ah, thực lực không yếu, chẳng lẽ là dư nghiệt của Thanh Tà? Lần này phải thẩm vấn một phen!

Một đám Chân Tiên quát lạnh, trong tươi cười, ẩn ẩn có khinh miệt cười lạnh.

Sau lưng bọn họ, chung quanh quân trận ầm ầm, cũng không biết có bao nhiêu đội tiên binh chạy tới, vây mảnh hư không này ba tầng trong ba tầng ngoài, trên trời dưới đất, đều là trùng vây thật dày, đừng nói Phương Hành, ngay cả một con ruồi cũng không có khả năng bay ra!

Hùng binh trận trận, cao thủ nhiều như mây, khí thế xen lẫn nhau, làm cho người ta ngạt thở!

Đừng nói chỉ là một Ngụy Tiên siêu nhất phẩm, chỉ sợ ngay cả Đại La Kim Tiên tới cũng đau đầu?

Ở trong vòng vây như vậy, người có thể cười được chỉ sợ không nhiều!

Phương Hành lại đang cười, để nữ hài mù lòa ở trên lưng xuống, lau nước mắt trên mặt nàng, sau đó nghiêng đầu nhìn lướt qua đám người lít nha lít nhít ở chung quanh, cười khổ

nói:

- Chọc tổ ong vò vẽ rồi!

- Tiểu nhi, giao ra dư nghiệt tội tiên, còn có thể để ngươi có cơ hội chuyển thế đầu thai!

Có lẽ vì muốn biểu hiện tốt ở trước mặt ba vị Thái Ất trưởng lão, Chân Khung Chân Nhân là cái thứ nhất đứng ra quát lạnh.

- Mới nói đây là người của ta, sao có thể tùy tiện giao ra?

Phương Hành dài thở một hơi, nhẹ nói nói.

- Muốn chết!

Sắc mặt Chân Khung Chân Nhân đột biến, tu vi bạo phát, cơ hồ hóa thành thực chất, tử ý bừng bừng, thế mà giống như một con cự mãng quanh quẩn ở trên không trung, sau đó há to miệng, hung hăng thôn phệ về phía Phương Hành.

Oanh!

Phương Hành nhấc chưởng, thần quang hiển hóa ở trong lòng bàn tay, một tiếng ầm vang, đẩy bay cự mãng, mình cũng bị chấn động đến trường bào bay múa, thanh giáp ong ong tác hưởng, nhưng còn không đợi hắn đứng vững, Hồng Quang Chân Nhân lặng lẽ đứng ở bên cạnh nhìn thấy cơ hội, âm trầm tế lên một cây hoàng kim xử, đập tới bên hông Phương Hành, tựa hồ cảm thấy mình xuất thủ như vậy không quá quang minh, sau khi xuất thủ mới cố ý quát lạnh nói:

- Đối với cuồng đồ coi trời bằng vung bực này, không cần phải khách khí, cùng tiến lên!

Ba!

Phương Hành quay người, đánh bay kim xử, ánh mắt phát lạnh, đột nhiên bạo hống một tiếng, đánh về phía Hồng Quang Chân Nhân:

- Nói nhảm làm gì, cùng lên đi!

- Tiểu nhi này thật can đảm, vào lúc này còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, giết hắn!

Hồng Quang Chân Nhân cũng có chút ngoài ý muốn, vội vã dựng lên hoàng kim xử, vững vàng đón đỡ công kích, chấn đến bản thân hắn nhiệt huyết cuồn cuộn, thân hình lùi lại trên dưới một trăm trượng, mới khó khăn lắm hóa giải hết lực lượng, chỉ cảm thấy vừa thẹn vừa giận, mất thể diện ở trước mặt các đồng liêu và ba vị Thái Ất Thượng Tiên, cắn răng quyết tâm, quơ hoàng kim xử vọt lên lần nữa, đồng thời hét lớn!

- Các vị đạo hữu cùng lên đi! Kẻ này vốn là Huyền Cơ lão đệ đề bạt, mới có quan vị hôm nay, không nghĩ báo ân, lại còn phạm thượng đả thương Huyền Cơ lão đệ, quả thực là không bằng súc sinh, tội đáng ma diệt thần hồn, vĩnh thế không được siêu sinh...

- Ta phạm con mẹ ngươi!

Phương Hành vận chuyển Thái Thượng võ pháp, võ đạo thông huyền, quái lực như sóng, ầm ầm vỗ thẳng về phía Hồng Quang Chân Nhân, trong lòng hận hắn vô sỉ, đang muốn đánh chết đối phương, lại không nghĩ rằng Chân Khung Chân Nhân lần nữa huyễn hóa cự mãng quấn về phía hắn, rơi vào đường cùng, đành phải dẫn động lôi quang đánh tan cự mãng, sau đó sử dụng Tiêu Dao thân pháp, huyền diệu khó giải thích tránh thoát một xử của Hồng Quang Chân Nhân, thân hình bay lên giữa không trung, chân đạp xuống...

- Ha ha, thứ không biết chết sống, thế mà thật muốn liều mạng!

Một cước kia còn chưa đạp trúng Hồng Quang Chân Nhân, bên cạnh lại có sát khí đáng sợ đánh tới, lại là một Chân Tiên bộ dáng thư sinh, tay cầm cổ kiếm, cùng một trung niên phụ nhân tay cầm Hỏa Long Tiên, cuốn lên quỷ hỏa đầy trời, một trái một phải gia nhập chiến đoàn, thình lình cũng là Chân Tiên, chỉ là không biết quản lý nơi nào, vào lúc này dường như cố ý muốn cướp công lao, không dằn nổi ra tay!

- Tốt tốt tốt, cùng lên đi, nhìn xem có ai muốn chết...

Nếu là người khác, đối mặt với nhiều cao thủ như vậy, tình cảnh tuyệt vọng như thế, đoán chừng đã sớm mềm nhũng, nhưng Phương Hành càng chiến càng mạnh, trong đầu lại nhớ tới tràng cảnh đám người Kim Ô ác chiến ở trong tinh không, nghĩ thầm bây giờ tiểu gia còn không hơn bọn hắn sao?

- Xùy!

Cổ kiếm đâm xuyên qua kim giáp của Phương Hành, nhưng vào thịt không quá ba phân, liền bị nhục thân cường hoành của hắn khóa lại, sau đó vung tay nắm chặt cổ kiếm, muốn kéo thư sinh kia tới, vẻ hung hãn dọa đến thư sinh kia kinh hãi, nhìn đại thủ đã đưa tới trước mặt mình, trong lúc cấp thiết vội vàng quăng kiếm, phi thân lui về phía sau, Phương Hành không đuổi kịp, nơi hông trái lại có hoàng kim xử đập tới, cùng lúc đó, sau lưng tiên phong dập dờn, Hỏa Long Tiên cũng đi theo đánh tới!

- Chuyển chuyển chuyển...

Phương Hành kêu to, thân hình như con quay, lượn vòng ở trên không trung, thuận thế tránh thoát Hỏa Long Tiên, sau đó nắm chắc hoàng kim xử, ra sức rống to một tiếng, thế mà cũng đoạt lấy, sau đó trở tay đập về phía phụ nhân...

Tê...

Phụ nhân kinh hãi, vội vàng quay đầu tránh thoát, nhưng nửa bên da mặt lại bị quét xuống, đẫm máu đáng sợ!

- Ha ha ha ha...

Phương Hành thấy đổ máu, chiến ý càng mãnh liệt, trong ngực hào tình vạn trượng, ngược lại vọt tới bọn họ.

- Lực lượng nhỏ yếu như vậy, cũng dám tự xưng là tiên?

...

...

Ầm ầm!

Chiến đoàn hỗn loạn, Phương Hành người mặc thanh giáp, khoác áo choàng huyết hồng, tay nắm hai thanh binh khí không biết từ nơi nào đoạt tới, tay trái hoàng kim xử, tay phải thanh đồng kiếm, hung uy hiển hách, một người ác chiến chư vị Chân Tiên, chỉ là hung phong cũng đã chấn những tiên binh bao vây ở xung quanh không ngừng lui về phía sau, không gian trong vòng vây càng lúc càng lớn, mà Chân Tiên gia nhập cũng càng ngày càng nhiều, Phương Hành lại càng chiến càng mạnh...

- Người này sao khó chơi như thế?

Đây là một trận đại chiến cổ quái, ngay cả rất nhiều Chân Tiên vây công Phương Hành cũng cảm giác quỷ dị!

Rõ ràng cảnh giới của bọn hắn mạnhhơn rất nhiều, nhân số còn chiến ưu, nhưng hết lần này tới lần khác không cách nào áp chế hắn, lúc nào cũng cảm giác hắn đến nỏ mạnh hết đà, tựa hồ hơi thở tiếp theo sẽ suy tàn, nhưng hết lần này tới lần khác ở dưới nhục thân cuồng bạo kia, luôn có thể biến nguy thành an, trái lại khiến cho bọn hắn không dám tới gần quá mức, đối đầu với lực lượng mạnh mẽ kia!

Luận tu vi hoặc thần thông, bọn hắn cũng không sợ, nhưng luận đến lực lượng nhục thân, đám người trong sân không một ai dám chính diện va chạm!

Trong lòng bọn họ không thể không thừa nhận một vấn đề, là Huyền Cơ Chân Nhân bị một quyền đánh bại, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên!

Cũng không phải bởi vì Huyền Cơ Chân Nhân quá mức vô dụng, mà là lực lượng nhục thân của gia hỏa này quá cường hãn!

Đừng nói Chân Tiên, lực lượng nhục thể của hắn, có thể nói đã siêu việt Thái Ất Thượng Tiên, đạt đến trình độ biến thái!

Cũng chính là nguyên nhân này, mặc dù bọn hắn áp chế Phương Hành, nhưng chậm chạp không làm gì được, cũng không có người dám cận thân đối mặt, chỉ có thể cùng Phương Hành giữ vững khoảng cách, thi triển các loại thần thông pháp môn, không ngừng kiềm chế và trói buộc hắn...

Tựa như một đám thợ săn kinh nghiệm phong phú, tay cầm cung tiễn dây thừng, kiên nhẫn cùng con mồi cường tráng mà điên cuồng quần nhau!

Không thể nói phương pháp này của bọn hắn không đúng, nhưng dùng loại phương pháp này, trên khí thế sẽ lộ ra không đủ...

Cũng chính là nguyên nhân, tu sĩ của Thượng Huyền Thành và các Tán Tiên chuẩn bị tham gia đại hội, đều thấy được một màn mà bọn hắn suốt đời khó quên, một thanh niên thân hình cao lớn, thanh giáp loá mắt, áo choàng như mây, rõ ràng chỉ là Ngụy Tiên, lại ở dưới một đám Chân Tiên vây công, thật lâu bất bại, trái lại chiến đến nhẹ nhàng vui vẻ, ở trên không trung tả xung hữu đột, không người dám tranh phong, mỗi người bị hắn chính diện để mắt tới, sắc mặt đều sẽ đại biến, vội vã lui ra, như tránh hung ma!

Phương Hành cười ha ha, kiếm chỉ bốn phía:

- Tiên nhân nào có gan, tới đây cho ta!

Chương 1431: Các ngươi thật muốn biết ta là ai?

- Kẻ này thật bất phàm, lại có bản sự bực này...

Ba Thái Ất Thượng Tiên hiện thân vẫn không có xuất thủ, trái lại cực kỳ hứng thú nhìn trận chiến này, lúc đầu giống như xem kịch vui, nhưng khi nhìn thấy Phương Hành càng đấu càng dũng, kiếm chỉ bốn phía, thời gian dần trôi qua, trên mặt ba người cười không nổi nữa, thay vào đó là một loại kinh hãi, yên lặng quan chiến nửa ngày, một lão giả đầu hói nhịn không được mở miệng:

- Nếu hắn thật sự có thể dùng Ngụy Tiên chiến Chân Tiên còn đỡ, nhưng hôm nay ở dưới vô số Chân Tiên vây công còn kiên trì bất bại, khí thế ngược lại càng chiến càng mãnh liệt, phần nội tình này, đã không phải con cháu thế gia bình thường có thể so sánh...

- Ah, trận chiến này hắn không thắng được, chỉ là quái lực đáng sợ, để cho người ta không cận thân được, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ thua!

Có lão giả đầu đội tử kim quan, thần sắc lãnh khốc, lạnh giọng mở miệng.

- Thắng là không thắng được, nhưng có thể chiến lâu như vậy, cũng đã rất không tệ!

Ở bên cạnh hắn, một lão đạo mặc thanh bào lại phụ họa lão giả đầu hói, lắc đầu thở dài:

- Tiểu bối kinh tài tuyệt diễm bực này thật không thấy nhiều, có lẽ kém Đế Tử một chút, nhưng so sánh với đám con cháu thế gia hoặc mấy chân truyền do các cổ đạo thống dạy dỗ thì không thua chút nào, lão hủ kết luận, hắn tuyệt đối không phải tán tu bình thường, hẳn là có lai lịch lớn, nói không chừng chính là dư nghiệt của tội Vương nào đó...

- Lát nữa chờ hắn thua, tạm lưu hắn một mạng, hỏi rõ ràng lại nói!

Lão giả đầu đội tử kim quan hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến.

- Không sai, đả kích khí diễm của hắn cũng tốt, cho hắn biết, Thượng Huyền Thành không phải địa phương hắn có thể tùy tiện gây chuyện!

Lão giả đầu hói gật đầu đáp ứng.

- Ha ha, chống đỡ không được bao lâu, dù sao không có Tiên Mệnh, kém đại cảnh giới a...

Lão giả áo xanh nở nụ cười, khe khẽ lắc đầu, từ chối cho ý kiến.

- Vô tri tiểu nhi, dám can đảm đại náo Thượng Huyền Thành, bảo hộ huyết mạch tội Vương, đó là ngươi có thể bảo vệ được sao?

- Hạng người nghịch loạn, tội đáng chết vạn lần!

- Ngươi đã có bản lĩnh kia, nhất định không phải hạng người vô danh, đến tột cùng là người phương nào, nhanh chóng báo ra tên họ...

Thời điểm ba lão giả âm thầm thảo luận thân phận của Phương Hành, cục diện trong sân đã mở rộng, lúc đầu vây công Phương Hành chỉ có bốn người, nhưng nhìn bốn người bọn họ từ đầu đến cuối không bắt được Phương Hành, bên cạnh sớm có người một lòng nịnh nọt, muốn ở Thượng Huyền Thành lập công nhao nhao gia nhập chiến đoàn, cùng một chỗ vây công Phương Hành, làm cho những tiên binh kia không xen tay vào được!

Tràng diện này, làm ba lão giả kia không khỏi lắc đầu, sắc mặt có chút khó coi!

- Đường đường Chân Tiên, công lâu không bắt được Ngụy Tiên không nói, thế mà còn muốn nhờ nhân số áp chế...

Lão giả đầu hói nhẹ nhàng lắc đầu, khó nén thất vọng.

Lão giả áo xanh cũng thở dài:

- Nếu như liều mạng đọ sức, nhiều nhất hai người là có thể bắt hắn, nhưng hôm nay...

Hắn không nói tiếp, nhưng lão giả đầu đội tử kim quan và lão giả đầu hói đều hiểu, bây giờ ra tay đã không dưới mười người, vẫn còn để tiểu nhi kia ở trong vòng chiến nhảy nhót tưng bừng, cuối cùng là muốn làm gì?

Là muốn làm mất mặt Thượng Huyền Thành sao?

- Trải qua vô số đại chiến, hạng người chân chính có can đảm chém giết, đều đã chết không sai biệt lắm, ngược lại là đám gia hỏa tinh thông bảo mệnh, tâm cơ thâm trầm này lưu lại, ha ha, để bọn hắn vì chút việc nhỏ kia liều mạng, hai vị lão đệ là quá đề cao bọn hắn, ngươi nhìn bọn hắn hiện tại, cái nào không phải bo bo giữ mình, nhưng lại muốn đoạt công lao?

Lão giả đầu hói cười lạnh nói, thần sắc cũng rất không hài lòng.

- Được rồi, kéo xuống cũng không có ý nghĩa, để lão phu tự mình bắt lấy hắn đi!

Khuôn mặt lão giả đầu đội tử kim quan bình tĩnh, lạnh lùng nói một câu, chậm rãi bước ra một bước, ống tay áo không gió mà bay...

- Ha ha, An lão đệ tự mình xuất thủ, cũng coi như thay con nổi danh...

Phía sau, lão giả đầu hói thấy vậy, cười khổ một tiếng, lắc đầu.

- Kẻ này có thể có bản lĩnh như vậy, vốn không phải là hạng người vô danh, phải điều tra thật kỹ!

Lão giả áo xanh lại từ chối cho ý kiến, tán đồng cách làm của lão giả đầu đội tử kim quan:

- Thanh Huyền Vực Chủ lệnh ba người chúng ta trấn thủ ở nơi đây, căn cứ Thăng Tiên Hội biểu hiện, phong thưởng chúng tiên, nhưng không thể không nói, lần này chúng tiên biểu hiện, thực sự quá yếu kém...

Oanh!

Lão giả đầu đội tử kim quan là người nói liền làm, hai người khác còn đang thảo luận, hắn cũng đã xuất thủ!

Thân hình tung bay, nhìn không rõ ràng, tựa hồ cùng cả thiên địa hòa thành một thể, giữa thiên địa, khắp nơi đều là cái bóng của hắn, sau đó trùng trùng điệp điệp, có tiên uy vô tận bao phủ hơn nửa Thượng Huyền Thành, giống như một đám mây đen, trực tiếp bao phủ toàn trường...

Trong nháy mắt, cơ hồ tất cả mọi người đều giật mình, ngơ ngác ngẩng đầu, trái tim chấn kinh vô hạn...

- Thái Ất Thượng Tiên muốn đích thân xuất thủ?

- Vì cái gì, chúng ta rõ ràng đã sắp bắt được hắn...

...

...

- Con mẹ nó...

Mà theo đại thủ kia rơi xuống, Phương Hành cũng sinh lòng cảm ứng, trong nháy mắt nổi nóng...

Đây cũng quá khi dễ người rồi...

Một hai cái còn được, ba bốn cái cũng có thể chống đỡ, thậm chí đùa giỡn một chút uy phong!

Nhưng bây giờ bảy tám Chân Tiên mặt dạn mày dày ra tay, Phương Hành đã âm thầm kêu khổ!

Kỳ thật hắn cũng biết mình là nhờ nhục thân của Đế Lưu và chiến ý, mới sống đến bây giờ, thật bàn về tu vi đường đường chính chính, thì thấp hơn những người kia nhiều lắm, lúc này nhìn như uy phong không giảm, trên thực tế là bởi vì không người nào nguyện ý gánh nguy hiểm xông lên đánh giết mình, từng cái đều là lão hồ ly, biết lúc này nên chậm rãi thu lưới, từ từ vây chết con mồi mới là đứng đắn, bằng không nếu bọn hắn có lá gan liều mạng, đoán chừng mình đã sớm không kiên trì nổi...

Bây giờ áp lực ở chung quanh gia tăng, bên tai không ngừng hô quát, đã để hắn dần dần nóng nảy!

Nhưng lúc này Thái Ất Thượng Tiên kia lại kìm nén không được, tựa như muốn xuất thủ, thì càng để lửa giận của hắn áp chế không nổi...

Trong lòng tức giận, càng ngày càng bạo, có suy nghĩ không thèm đếm xỉa nữa...

- Một đám không biết xấu hổ, đều bức ta đúng không?

- Tốt, tốt, tốt, vậy ta cho các ngươi trang...

Nhìn bàn tay từ phía trên rơi xuống kia, trong mắt Phương Hành bay lên vẻ hung hãn.

- ...

- ...

- Các vị đạo hữu, chớ có lưu thủ nữa, nhanh loạn đao chém chết hạng người phạm thượng làm loạn, lấy oán trả ơn kia đi!

Thấy Thái Ất Thượng Tiên chuẩn bị xuất thủ, lập tức có hạng người khôn khéo đoán được, kia là ba vị Thượng Tiên biểu hiện bất mãn với mình, vội vàng đề nghị, không thể chơi diều nữa, phải nhanh chóng giết gia hỏa kia, nếu không đợi cho Thái Ất Thượng Tiên tự mình ra tay, vậy đừng nói công lao, sau đó người người đều sẽ bị quở trách, dù sao bên mình nhiều người như vậy, nhưng vẫn phải để Thái Ất Thượng Tiên xuất thủ, nói câu không dễ nghe, còn cần đám người mình làm cái gì?

Ý nghĩ này hiện lên, quần tình xúc động, sát khí ở chung quanh cũng bừng bừng tăng vọt...

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu thần thông pháp bảo, phô thiên cái địa đánh về phía Phương Hành...

- Các ngươi tránh hết ra đi!

Nhưng lúc này, vị Thượng Tiên kia lại giống như càng thêm chán ghét, lạnh giọng hét lớn, đại thủ che khuất bầu trời, thế mà trực tiếp bắt về phía Phương Hành, miệng hét lớn:

- Tiểu nhi, ngươi đến tột cùng có thân phận như thế nào, nhanh chóng khai báo!

Thái Ất Thượng Tiên xuất thủ, không biết bao nhiêu người chấn kinh, thấp thỏm không thôi, vội vã thu tay lui ra...

Mà lúc này, Phương Hành cũng hạ quyết tâm, không những không sợ, trái lại sắc mặt lạnh lẽo, không biết bao nhiêu thần thông và pháp bảo đánh tới, khí thế của hắn lại tăng, kim xử và thanh đồng kiếm trong tay cũng giận dữ đập xuống đất, sau đó “Bá” một tiếng, rút ra một thanh đại đao, đã trải qua một trận ác chiến, hắn một thân sát khí, vào lúc này phảng phất như bị một loại sát khí gần như thực chất bao vây...

- Ngươi muốn biết ta là ai?

Đối mặt với sát cơ phô thiên cái địa, hắn vung đao, hai đạo đao mang trống rỗng sinh ra, chung quanh tựa hồ lâm vào trong biển máu, trước mắt mỗi người đều giống như xuất hiện một quỷ hồn giãy dụa gào khóc, làm trong lòng bọn hắn vô ý thức sinh ra sợ hãi, ở phía sau Phương Hành, kim quang loá mắt, để cho người ta không dám nhìn thẳng, tu vi thấp một chút thì hai mắt đổ máu, mắt bị đâm mù!

Đám Chân Tiên còn chưa kịp rút đi đều không khỏi run rẩy, vội vã vận chuyển thần thông, bị một đao kia chấn đến thân hình không ngừng lui về phía sau...

- Cái đó là...

Gặp được một đao kia, con ngươi của lão giả đầu đội tử kim quan đột nhiên co vào, vẻ mặt chấn kinh!

- Ha ha ha ha ha ha...

Một đao bức lui chúng tiên, Phương Hành ngửa mặt lên trời cười dài, ngông cuồng kinh thiên.

Tiếng cười kia mang theo hoang đường và khinh bỉ vô tận, nhìn về phía chúng tiên, phảng phất như nhìn thằng hề!

- Các ngươi nói ta không có tư cách che chở tiểu nha đầu này?

Hắn đưa tay kéo nữ hài mù lòa, để nàng tựa ở bên cạnh mình, vẻ mặt đùa cợt.

- Các ngươi nói ta dĩ hạ phạm thượng?

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Cơ Chân Nhân được người nhấc qua quan chiến, ánh mắt hung ác đáng sợ.

- Các ngươi thật muốn biết ta là ai?

Đến cuối cùng, hắn ngẩng đầu nhìn về phía ba vị Thái Ất Thượng Tiên, vẻ mặt khinh thường và âm tàn, đột nhiên giơ lên Khi Thiên Bá Man Đao, hung hăng chỉ tới, khí diễm như lang yên trùng thiên, bá đạo hét lớn!

- Bảo Thanh Huyền lão cẩu kia đi ra gặp ta!

Chương 1432: Đế Tử trở về

- Thanh Huyền lão cẩu?

Chợt nghe xưng hô này, phần lớn người không hiểu là có ý gì, qua nửa ngày, mới bỗng nhiên nghĩ đến, Thanh Huyền lão cẩu... Há không phải là chỉ Thanh Huyền Vực Chủ sao?

Phát hiện này tựa như quả bom nổ tung ở trong lòng bọn họ, có loại cảm giác choáng váng khó hình dung... lúc này đang ở Thanh Huyền Thiên Giới, vị kia là Đại La Kim Tiên, lão tướng dưới trướng Xích Đế đại nhân, thống ngự cả Thanh Huyền Thiên Giới, tồn tại chí cao trong suy nghĩ của các sinh linh ở Thanh Huyền Thiên Giới, mà hôm nay, ở trong Thượng Huyền Thành, có người ở trước mặt chúng tiên, gọi hắn là “lão cẩu?

- Ngươi... Ngươi... lớn mật, dám bất kính với Vực Chủ, tội đáng chết vạn lần!

Có người nghe xong xưng hô này, quả thực tức đến tay chân run rẩy, cắn răng vọt ra, như hận không thể lập tức nện chết Phương Hành, bộ dạng trung tâm quả thực làm cho người lã chã rơi lệ, chỉ có điều chạy một nửa, lại phát hiện chung quanh phần lớn người đều giữ trầm mặc, chỉ có mấy người bọn hắn lao ra, trông rất xấu hổ, hơn nữa cảm thấy được không khí chung quanh quỷ dị, nên đều vội vàng ngừng lại, nhìn trái nhìn phải, không dám xông lên, còn lặng lẽ lui trở về...

Lúc này lão giả đầu đội tử quan, bàn tay dừng ở giữ không trung, chậm chạp không dám rơi xuống, sắc mặt như gặp quỷ...

Mà hai vị Thượng Tiên không có ra tay kia, thì cũng trợn mắt há hốc mồm, như nghĩ tới sự tình gì làm cho người hoảng sợ...

Ngay cả bọn hắn cũng không có ý kiến, những người khác có tư cách gì xen mồm?

Lúc này trong đám người, có một ít là người thông minh, rõ ràng cảm thấy khí cơ trên người Phương Hành biến hóa, hơn nữa ba vị Thượng Tiên kia biểu lộ cổ quái, để cho bọn hắn đoán được cái gì, cực kỳ thông minh ngậm miệng, không nói một lời, chỉ yên lặng quan sát biến hóa, càng có một ít lão tu sĩ kiến thức rộng rãi, lúc này đang nghiêng đầu đánh giá Phương Hành, phát giác được thanh niên kia ở sau khi rút đao, khí chất cả người rõ ràng thay đổi, thậm chí bộ dáng cũng thay đổi...

Ngũ quan vẫn là ngũ quan đó, nhưng mấy cơ bắp biến hóa, liền khiến cho hắn xem ra giống như một người khác rồi!

Một người hoàn toàn bất đồng trước đó...

Khí tức vẫn hung hãn, nhưng ngoài hung hãn, lại nhiều thêm vài phần cuồng ngạo, không ai bì nổi!

Nếu muốn hình dung, kia chính là từ một cường đạo, biến thành hoàn khố?

Loại biến hóa quỷ dị lại tươi sáng rõ nét này, khiến cho phần lớn người chung quanh có một loại cảm giác giống như nằm mơ!

Người hơi chút thông minh, đều theo khí chất của hắn biến hóa đoán được cái gì, chăm chú ngậm miệng lại...

- Thanh Huyền lão cẩu ở nơi nào, còn không mau cút ra cho ta...

- Hay là ta đến, hắn không dám hiện thân gặp mặt?

Lúc này, tán tu khí cơ đại biến kia, vẫn cầm đao chỉ bốn phía, hung hãn hét lớn.

Mở miệng một tiếng “Thanh Huyền lão cẩu”, quả thực làm cho lòng người không ngừng run rẩy, nhưng hết lần này tới lần khác không người nào dám quát hắn...

Ba vị Thượng Tiên biểu hiện, ngay cả người ngu cũng ý thức được có vấn đề!

- Vực Chủ... Vực Chủ hắn...

Không biết qua bao lâu, lão giả đầu đội tử kim quan mở miệng, chỉ là thanh âm có chút run rẩy, lộ ra cực kỳ mất tự nhiên:

- Vực Chủ ở ba ngày trước tiến về Đại Xích Thiên...

- A?

Phương Hành quay người lại, liếc mắt nhìn hắn:

- Lão cẩu kia không ở trong Thượng Huyền Thành?

Lão giả đầu đội tử kim quan ở thời điểm hắn nhìn qua, khí thế không hiểu giảm thêm vài phần, cúi đầu nói:

- Không ở trong thành...

- Ha ha ha ha...

Phương Hành cười rộ lên, phảng phất như roi quật lấy trái tim của chúng tiên.

Trong nội tâm hắn là thật đang cười, tin tức này để cho hắn nhẹ nhàng thở ra: Lo lắng vô ích, nguyên lai chính chủ không ở nhà!

Vốn không muốn đối mặt cao nhân như Thanh Huyền Vực Chủ, lo lắng bị nhìn thấu, bây giờ nghe nói hắn không ở nhà, trong nội tâm buông lỏng, trên mặt thong dong, biểu lộ cũng càng tự nhiên, đáy mắt bắt đầu lấp lóe hàn ý, từ từ thu đao, một tay dắt nữ hài mù lòa, chậm rãi đi về lên giữa không trung, thân hình hắn khẽ động, như có khí thế vô hình tản ra, khiến cho chúng tiên vốn chăm chú vây quanh hắn cảm thấy rung động, nhao nhao nhượng ra một con đường!

- Lão cẩu kia đã không ở nhà...

Phương Hành chậm rãi bay lên giữa không trung, cách lão giả đầu đội tử kim quan càng lúc càng gần, sau đó lấy Thiên Man Bá Đao ra, hoành ở trước ngực, như muốn để cho lão giả đầu đội tử kim quan kia nhìn rõ ràng:

- ... Vậy ngươi nhận thức chuôi đao này không?

- Ta... Ta... Tiểu Tiên... nhận biết!

Vẻ mặt lão giả đầu đội tử kim quan vốn lạnh lùng, lúc này trên mặt không khống chế được xuất hiện vẻ sợ hãi, thời điểm Phương Hành lộ ra thanh đao, trái tim hắn liền vô ý thức run rẩy, trán có mồ hôi chảy ra, sau đó thật sự đánh giá chuôi đao, càng xem càng kinh hãi, trong thanh âm có vài phần run rẩy, không dám lại tự xưng “ta” !

Mà nghe hắn thừa nhận, khí thế của Phương Hành càng lạnh thấu xương.

Gắt gao nhìn lão giả đầu đội tử kim quan, nghiến răng nghiến lợi, trong ánh mắt tựa hồ muốn toát ra lửa!

- Đã nhận biết đao này, vậy ngươi biết ta không?

Nghe hắn hỏi, lão giả đầu đội tử kim quan càng sợ hãi, ống tay áo không ngừng rung động.

- Tiểu Tiên...

Hắn há hốc mồm, nhưng lại nói không lưu loát, thần sắc do dự bất định, chuôi này đao hắn đương nhiên nhận biết, bởi vì lúc rèn chuôi đao này, hắn đã từng được điều qua trợ thủ, mà nhận ra chuôi đao này, sao có thể nhận không ra chủ nhân?

Lúc này hắn càng nhìn người trước mắt, càng cảm thấy đối phương giống Ma Vương ngàn năm trước, chỉ là trong nội tâm nghĩ không thông, ma đầu kia, ngàn năm trước không phải đã chết rồi sao? Không phải ngàn năm trước hắn được chôn ở trong Long giới sao? Thế nhưng hôm nay, lại nghênh ngang trở về, cầm đao tới hỏi mình có biết hắn hay không?

Trong nội tâm có vô số nghi vấn, nhưng lúc này hắn lại do dự, không dám hỏi ra!

- Trả lời ta!

Thời điểm lão giả đầu đội tử kim quan run rẩy do dự, Phương Hành như đã hoàn toàn không kiên nhẫn, đột nhiên trừng mắt, hung hăng lấn thân tới, đối mặt tốc độ của hắn, lão giả đầu đội tử kim quan có 100 loại phương pháp tránh đi, nhưng một cử động cũng không dám, trơ mắt nhìn hắn tới gần thân thể mình, giơ tay lên tát một cái!

Ba.

Lão giả đầu đội tử kim quan đường đường là Thái Ất Thượng Tiên, lại bị đánh bay ra ngoài!

Nếu như hắn không muốn bị Phương Hành tát, thì hoàn toàn có thể tránh khỏi, nếu hắn không muốn ngã bay ra ngoài, vậy Phương

Hành dùng hết toàn lực cũng không thể để cho hắn di động mảy may, nhưng lúc này, hắn lại như khúc gỗ bị tát bay ra ngoài rồi...

Mà người ở chung quanh, cũng bị một màn này dọa sợ ngây người, trái tim hung hăng co rút!

Chúng tiên vốn muốn ở trước mặt ba vị Thượng Tiên đoạt công, sau khi thấy được một màn đại bất kính kia, mỗi người đều cảm giác hình tượng của Phương Hành cao lớn lên, phảng phất như từ một con mèo nhỏ lang thang, đột nhiên biến thành mãnh hổ trong núi...

Mà cũng theo một tát này tát ra, hai vị Thái Ất Thượng Tiên khác rốt cục không dám hoài nghi, cơ hồ đồng thời từ trên mây nhảy xuống, cung kính hành lễ:

- Thanh Huyền tọa hạ Thái Ất trưởng lão bái kiến Đế Lưu đại nhân...

...

...

Oanh! Oanh! Oanh!

Chúng tiên ở thời khắc này yên tĩnh im ắng, nhưng lại như có thiên lôi ầm ầm nổ tung...

Nhìn một màn kia nửa ngày, tất cả vẫn sợ ngây người, quả thực không biết nên dùng biểu lộ gì đến đối mặt!

- Đế Lưu... Đế Lưu là ai?

Có chút phản ứng chậm, kém kiến thức rõ ràng trong lúc nhất thời không kịp phản ứng...

Càng nhiều người thì như bị nước đá giội từ đầu đến chân!

- Cái này... tán tu này lại là ma đầu kia?

- Hắn... Hắn làm sao trở lại?

- Không phải ngàn năm trước hắn đã vẫn lạc sao?

Có loại cảm giác giống như mơ ác mộng dâng lên!

Càng không biết có bao nhiêu người, đáy mắt tuôn ra vẻ tuyệt vọng...

Đương nhiên, cũng có một ít Tiên Nhân sinh lòng nghi hoặc:

- Tán Tiên này lại là Đế Lưu đại nhân? Không nói ma đầu kia đã vẫn lạc ngàn năm, chỉ là tu vi cũng không giống a, trong truyền thuyết Đế Lưu đã đặt chân Thái Ất cảnh...

Đương nhiên, mặc dù có nghi hoặc, nhưng không người dám hỏi ra...

Thái Ất Tam lão của Thượng Huyền Thành không có khả năng nhìn lầm, vô luận tu vi như thế nào, kia cũng là Đế Lưu!

- Ha ha ha ha, mặc dù không phải bổn ý của ta, nhưng giống như cũng rất thoải mái a...

Mà vào lúc này, vẻ mặt Phương Hành lãnh khốc, không mang theo vẻ tươi cười, trong nội tâm lại tạc mở nồi, nhìn hai Thái Ất Chân Tiên quỳ ở trước người, một chút hình tượng cao nhân cũng không có, lại nhìn lão giả đầu đội tử kim quan bị mình tát bay ra ngoài, nhưng ngay cả mặt cũng không dám che, đứng lên chuyện thứ nhất là quỳ xuống không ngừng dập đầu, nhìn chúng tiên xa xa thỉnh thoảng có người kịp phản ứng, sau đó từng mảnh từng mảnh quỳ rạp xuống đất, ngay cả mặt của mình cũng không dám liếc mắt nhìn...

Cuối cùng có một loại cảm giác hả giận bay lên!

Sau đó hắn còn không chịu bỏ qua, ánh mắt lạnh lùng quét ra ngoài, rất nhanh từ trong đám người quỳ xuống, tìm ra mấy thân ảnh mình quen thuộc, sau đó trên mặt cười lạnh, nắm tay nữ hài mù lòa đi tới, vừa đi vừa nói...

- Có người nói đây là huyết mạch Tiên Vương, ta không bảo hộ được nàng?

- Có người nói ta đánh đầu lão cẩu này, là dĩ hạ phạm thượng?

- Có người muốn thẩm vấn ta, hỏi ra lai lịch của ta?

Hỏi xong mấy câu đó, hắn ngừng lại, cứ như vậy đứng ở giữa không trung, dáng tươi cười tàn nhẫn khốc liệt.

- Đến đến, hiện tại ta ở chỗ này, ai đến hỏi đi?

Chương 1433: Trang thực quá đã nghiền.

Lúc trước vây công Phương Hành, không biết có bao nhiêu người lòng đầy căm phẫn hét qua mấy câu này.

Dù sao tán tu kia, vấn đề trên người chính là những thứ này, nữ hài mù lòa rõ ràng là huyết mạch Tiên Vương, dưới cục diện như vậy, đây chính là tồn tại tội ác tày trời, đừng nói Tán Tiên, ngay cả tất cả Đại La Kim Tiên của Tam Thập Tam Thiên, lại có ai dám che chở nàng?

Mà Phương Hành ở trong mắt bọn hắn, chính là Tiên quan dưới trướng Huyền Cơ Chân Nhân, nói trắng ra chỉ là nô bộc, ở Tiên Giới quy củ sâm nghiêm này, Huyền Cơ Chân Nhân đối với hắn có quyền sinh sát tuyệt đối, hắn lại dám đả thương Huyền Cơ Chân Nhân, cái này tự nhiên là dĩ hạ phạm thượng, tội không thể tha, về phần thân phận của hắn, càng khiến người ta hoài nghi...

Nhưng lúc này, dù ăn gan báo cũng không ai dám thừa nhận mình hỏi qua mấy câu nói đó!

Thanh âm của Phương Hành để bọn hắn lo lắng sợ hãi không thôi.

Chỉ cần không phải kẻ ngu, đến lúc này còn đoán không được thân phận của Phương Hành?

Thời điểm hỏi “ai nói ta không bảo hộ được tiểu nha đầu này”, ngay cả ba vị Thái Ất Thượng Tiên cũng nhịn không được run rẩy!

Người bình thường tự nhiên không bảo hộ được huyết mạch tội Vương, nhưng nếu như người muốn bảo hộ nàng là nhi tử của Tiên Vương thì sao?

Hoặc tiến thêm một bước, là nhi tử của Tiên Đế thì sao?

Lúc hỏi “có người nói ta phạm thượng”, Huyền Cơ Chân Nhân được người để lên ghế bành ngã lại xuống đất, thân hình co giật, như dã thú kêu gào từ trong lồng ngực truyền ra, mà Chân Khung Đạo Nhân, Hồng Quang Chân

Nhân thì kinh hãi đến mắt sắp chảy ra máu!

Là bọn hắn nói Phương Hành phạm thượng, lời này vốn cũng không sai... Thế nhưng nếu như Tán Tiên kia trở thành Đế Tử, vậy hạ là ai, thượng là ai đây?

Về phần hỏi “có người muốn biết ta là ai không”, thì tất cả mọi người đều nằm rạp xuống, không ngừng dập đầu!

Hiện tại mỗi người đều đoán được hắn là ai, thế nhưng lại có ai dám hỏi?

- Các ngươi tốt, các ngươi rất tốt, kế hoạch của bản Đế Tử, hoàn toàn bị các ngươi làm rối loạn...

Phương Hành thì oán hận nhìn các tu sĩ, nửa ngày sau, thanh âm mới vang lên lần nữa, giống như đến từ U Minh!

Kế hoạch?

Nghe một câu không đầu không đuôi kia, trái tim tất cả mọi người nhịn không được nhấc lên, nói thực, bọn hắn đối với vị Đế Tử đã sớm chết ngàn năm kia, tại sao lại bỗng nhiên xuất hiện ở đây, đồng thời trong truyền thuyết vị Đế Tử này ngàn năm trước thực lực đã siêu việt Thái Ất cảnh, bây giờ lại muốn đi vào Chư Thiên Thăng Tiên Hội, thật sự là nghĩ mãi không rõ hành vi của hắn, thậm chí trong lòng từ đầu đến cuối có chút hoài nghi, chỉ là không ai có lá gan lớn như vậy, dám nói ra hoài nghi ơmà thôi!

Bây giờ nghe hai chữ “kế hoạch”, trong lòng không khỏi run lên, miệng kín như bưng...

Đường đường Đế Tử, đương nhiên sẽ không làm sự tình vô ích, cũng không thể tới Thượng Huyền Thành du lịch?

Mà bên cạnh hắn lại dẫn một tiểu nha đầu có huyết mạch Tiên Vương, thì càng khiến cho hành tung của hắn thần bí...

Chẳng lẽ vị Đế Tử thần bí khó lường này, thật có kế hoạch đặc biệt gì?

Nhưng kế hoạch này, lại bị mình phá hủy?

Tưởng tượng đến chỗ này, thì không biết có bao nhiêu người chảy mồ hôi lạnh!

- Đế... Đế Lưu điện hạ, kế hoạch của ngài là...

Ngay cả lão giả đầu hói cũng không nhịn được ngẩng đầu lên, run giọng hỏi.

- Sự tình của ta còn cần báo cáo cho ngươi sao?

Phương Hành đột nhiên quay đầu nhìn hắn, giống như cười mà không phải cười, hàn ý ở chỗ sâu trong mắt làm người ta kinh hãi.

- Không dám...

Lão giả đầu hói giật nảy mình, vội vàng cúi đầu.

Chỉ là trong lòng thầm mắng:

- Rõ ràng là tên vương bát đản ngươi nói ra a...

Ánh mắt Phương Hành đột nhiên lạnh lẽo quét ngang, đại đao nghiêng nghiêng hư chỉ:

- Chỉ cần các ngươi biết, bản điện tự có kế hoạch của mình, hơn nữa lúc đầu hết thảy thuận lợi, kết quả lại bị các ngươi bức lộ hành tích, hiện tại trong lòng ta cực kỳ không vui, hơn nữa sự tình phía sau sẽ trở nên rất phiền phức, các ngươi nói trách nhiệm này nên để ai tới gánh đây?

- Chúng ta chỉ là chiếu theo quy củ làm việc a...

Thượng Huyền Thành Tam lão cơ hồ muốn ngất xỉu, rất muốn kêu oan.

Bất quá cũng chỉ dám kêu oan ở trong lòng, những lão quái sống thời gian đủ lâu như bọn hắn, là cực kỳ hiểu rõ Đế Lưu, kia chính là súc sinh a, mặc dù cha hắn là Tiên Vương lúc trước, Tiên Đế hiện tại, nhưng người khác cũng muốn mắng hắn một tiếng Tiên Đế sinh súc vật, mặc dù theo như đồn đại thiên tư của hắn cực cao, rất được Tiên Đế yêu thích, nhưng làm người lại hoàn toàn tương phản với thiên tư, làm việc quái đản, ngang ngược, cực đoan, hỉ nộ vô thường, không nghe người khuyên, thậm chí còn ưa thích tìm dê thế tội...

Hiện tại bọn hắn không khỏi liên hệ tới những tin tức trước kia...

Gia hỏa này là muốn tìm dê thế tội!

- Cũng không biết Thanh Huyền đại nhân có thể giữ được chúng ta hay không...

Trong lòng Tam lão không khỏi dâng lên ý nghĩ này, có chút run sợ, lại không dám từ bỏ hi vọng, không khỏi nghĩ, nếu là ở ngàn năm trước, bị ma đầu này hận, vậy khẳng định là sẽ ăn đau khổ lớn, chẳng qua hiện nay Xích Đế nhất mạch, chói mắt nhất lại là Đế Thích đại nhân, lực ảnh hưởng của Đế Lưu sớm đã không còn lớn như vậy, mà Thanh Huyền đại nhân lại cùng Đế Thích quan hệ thân cận, địa vị cao hơn ngàn năm trước rất nhiều, không biết hắn có thể bảo vệ mình được không...

- Nhưng các ngươi cũng là theo quy củ làm việc...

Chỉ bất quá, thời điểm bọn hắn thấp thỏm, đột nhiên Phương Hành nói làm cho bọn họ sinh ra chút hi vọng!

Thậm chí trong lòng có chút cảm động: Vị Đế Tử này lúc nào biết dung người như thế?

- ... Cho nên ta không trách các ngươi, nói câu không dễ nghe, dù các ngươi là chó, cũng là chó Thái Ất cảnh của Đại Xích Thiên nhất mạch chúng ta, ra một con không dễ dàng, làm thịt một con thiếu một con, ta lười so đo với các ngươi, chuyện này cứ tính như vậy...

Phương Hành nhẹ nhàng nói, lại làm cho Thái Ất Tam lão hai mặt nhìn nhau, có chút bối rối!

Lời mặc dù khó nghe, nhưng ở trong lời nói lộ ra rộng lượng lại để bọn hắn không thể tin vào tai của mình...

Nhân vật có tiếng khó chơi kia, làm sao lại dễ nói chuyện như vậy?

Nếu dễ nói chuyện như vậy, vậy trước kia đoán chừng nhiều nhất chỉ lưu cái thanh danh miệng tiện, mà không phải "tàn nhẫn", "ngang ngược"!

- Đa... Đa tạ Đế Tử!

Lão tu sĩ đầu đội tử kim quan phản ứng nhanh nhất, vội vàng dập đầu, bái tạ đại ân!

- Ha ha, chớ vội cám ơn, có thể tha ba người các ngươi, nhưng máu của ta lại không thể chảy vô ích...

Phương Hành lại đưa tay đánh gãy hắn tạ ơn, ánh mắt đột nhiên trở nên lãnh khốc, lạnh giọng nói:

- Không phải đều nói phạm thượng là tội lớn sao? Vừa rồi ở trong Thượng Huyền Thành, ở trước mặt ba người các ngươi, phạm thượng cũng không ít nha, máu của bản Đế Tử đã chảy đầy đất, cảm giác không chịu đựng nổi, mới không thể không lộ ra thân phận, vừa rồi những người động thủ kia, có hơn phân nửa là vì biểu hiện ở trước mặt ba người các ngươi, đoạt chút công lao nha, đã như vậy, sự tình này cũng do ba người các ngươi xử lý!

- Ừm?

- Đế Tử tha mạng...

- Tiểu nhân đáng chết, Đế Tử tha mạng...

Nghe xong lời ấy, chung quanh không biết bao nhiêu người ngẩn ngơ, sau đó chấn kinh, không ngừng gào khóc, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Trong này, tự nhiên bao gồm Hồng Quang Chân Nhân, Chân Khung Đạo Nhân, Huyền Cơ Chân Nhân… đều là Chân Tiên, tồn tại có mặt mũi, bình thường ở trước mặt thuộc hạ, mỗi cái đều cao cao tại thượng, nhưng lúc này, Phương Hành nói vài lời, lại làm bọn họ như cha mẹ chết, hận không thể đập phá đầu, đường đường Chân Tiên, lại bị dọa đến hồn phi phách tán...

Vừa rồi đúng là bọn họ, vì tranh công ở trước mặt Tam lão, liên thủ vây công Phương Hành, lại không nghĩ tới, tranh tới lại là đại họa!

- Tiểu nhân minh bạch, phàm là hạng người phạm thượng, tự nhiên theo luật nghiêm trị!

Ba vị Thái Ất trưởng lão căn bản không có cân nhắc, lập tức đáp ứng, không có chút do dự.

Dù sao mình đã thoát, bọn hắn đương nhiên không ngại bù mấy Chân Tiên chết thay...

Coi như tương lai có việc, cũng là sự tình của Đế Tử, không cần mình đến gánh chịu!

- Ah, đáp ứng nhanh như thế?

Phương Hành như có chút ngoài ý muốn, trên mặt lại cười nhạt, vung tay nói:

- Vậy giao cho các ngươi!

Dứt lời, quay người dắt tay nữ hài mù lòa, chậm rãi đi về phía đại trận truyền tống.

- Cái này... Đế Tử đi đâu?

Thái Ất Tam lão sững sờ, vội vàng hỏi.

Phương Hành đột nhiên quay người trừng mắt, cười lạnh nói:

- Ta đi nơi nào còn cần nói với các ngươi sao?

Thái Ất Tam lão giật mình, lão giả đầu hói vội vàng nói:

- Không dám, bất quá xin Đế Tử đợi chút, ngài... dù sao ngài ngàn năm chưa về, lần này trở về, không biết Đại Xích Thiên biết chưa? Mặt khác, ngài đã vu tôn hàng quý, đi tới Thượng Huyền Thành ta, tối thiểu nhất cũng đến Thanh Huyền điện nghỉ ngơi một chút, ngài yên tâm, ta sẽ nhanh chóng truyền tin cho Thanh La tiểu thư, để nàng tới...

- Không cần...

Phương Hành cười lạnh, lạnh giọng nói:

- Hiện tại bản điện không muốn gặp nàng!

Dứt lời, nắm tay nữ hài mù lòa, muốn tiếp tục rời đi, nơi nào có thời gian dông dài, bây giờ biểu lộ thân phận, đó là bị ép bất đắc dĩ, có thể ít đối mặt người quen, thì nên ít đối mặt, phải sớm tiến vào đại trận truyền tống, bằng không gặp phải Thanh La, ai cũng không biết có thể lộ ra chân ngựa hay không...

Nghĩ đến điểm này, tốc độ của hắn càng nhanh.

Chỉ cần làm các tu sĩ sợ hãi, để bọn hắn không dám cản mình, tiến vào truyền tống trận đã đại công cáo thành...

Trong vô số ánh mắt xoắn xuýt phức tạp, hắn cố gắng trấn định, bước chân vững vàng, thẳng tắp đi về phía đại môn!

Chương 1434: Thanh La tiên tử

- Có nên ngăn hắn lại hay không?

Nhìn Phương Hành đi về phía đại trận truyền tống, vẻ mặt của Thái Ất Tam lão đều xoắn xuýt, tuyệt đối không nghĩ tới, Đế Tử tin đồn vẫn lạc ngàn năm kia, bây giờ ngẫu nhiên hiện thân, lại một khắc cũng không ngừng, khăng khăng muốn đi vào đại trận truyền tống, cái này làm cho bọn họ cực kỳ khó xử, thả thì không cam lòng, cản lại không dám cản, nói thực, mặc dù bọn hắn nhận ra Đế Lưu, nhưng trong lòng lại cảm thấy vị Đế Tử này có chút cổ quái, người đã chết ngàn năm đột nhiên lộ diện, dù là ai cũng sẽ cảm giác kỳ quặc, còn nữa, mặc dù xác định bộ dáng của người kia chính là Đế Tử trong truyền thuyết, trên khí cơ nhất thời khó phân biệt thật giả, nhưng tu vi lại kém xa!

Điểm đầu tiên là vị Đế Tử này căn bản không phải Chân Tiên, mà Đế Lưu đại nhân lại là người thứ nhất đạt được Tiên Mệnh trong bốn con trai của Xích Đế, thiên tư tuyệt diễm, trong trăm năm sau khi lấy được Tiên Mệnh, liền tu thành Thái Ất!

Còn nữa, Đế Tử đã chết ngàn năm đột nhiên xuất hiện, trước đó bọn hắn lại không đạt được một chút tin tức, thực quá cổ quái!

Chính bởi vì đủ loại lý do, làm bọn hắn rất hoài nghi, chỉ là thân phận Đế Tử quá tôn quý, cho dù bọn hắn hoài nghi, cũng không muốn gây tai hoạ, sau khi xác định hình dạng, khí tức và binh khí của hắn, vậy trước nhận xuống, lại có nghi vấn gì, cũng chỉ có thể giao cho Thanh Huyền Vực Chủ quyết định, nhưng bây giờ vị Đế Tử này muốn đi, lại làm cho bọn họ có chút không cam tâm, muốn trước lưu vị Đế Tử này ở trong Thượng Huyền Thành, nhìn kỹ hẵng nói...

Nhưng hết lần này tới lần khác, vị Đế Tử kia muốn đi, bọn hắn lại không dám cưỡng ép, rất sợ gây tai hoạ, tự nhiên khó tránh khỏi lòng nóng như lửa đốt!

Trăm dặm... Tám mươi dặm... Năm mươi dặm... Ba mươi dặm...

Cách đại trận truyền tống càng ngày càng gần, trong lòng Phương Hành càng kích động!

Sớm biết như vậy là được, vậy còn đánh làm gì, trực tiếp giả mạo Đế Lưu nghênh ngang đi vào không được sao!

Bất quá nói thật, hắn cũng biết mình có chút may mắn, nếu không phải Thanh Huyền Vực Chủ không ở trong thành, chỉ sợ mình không dễ dàng thoát thân như vậy, vì mặc dù pháp môn đoạt xá kia lợi hại, nhưng dù sao đoạt xá chính là đoạt xá, mình cũng không phải bản tôn, ở trước mặt Đại La Kim Tiên, khó đảm bảo sẽ không lộ ra sơ hở gì, huống chi Thanh Huyền Vực Chủ là lão nhân bên cạnh Xích Đế, đoán chừng cũng rất quen thuộc Đế Lưu, ai biết hắn có thể nói mấy câu với mình, liền nhìn ra sơ hở hay không?

Bây giờ, nói gặp may cũng tốt, nói Đế Lưu hung danh dọa người cũng tốt, nói kỹ xảo của mình vô song cũng tốt, dù sao cuối cùng cũng đã thành công...

- Đế Tử tạm dừng bước...

Thế nhưng thời điểm hắn cách đại môn truyền tống không đủ hai mươi dặm, thậm chí cảm giác gần ngay trước mắt, trên đỉnh đầu lại truyền tới một thanh âm trong trẻo lạnh lùng, chỉ thấy một vòng thanh quang, vội vã từ thiên ngoại lướt đến, không từ bốn cửa thành tiến vào, mà là bay thẳng đến, nhưng tiên trận bao phủ cả Thượng Huyền Thành lại chưa từng xuất hiện phòng ngự gì, chỉ nổi lên một trận gợn sóng, liền cho thanh quang giáng lâm xuống, hóa thành hai đạo nhân ảnh!

- Ôi, không tốt...

Phương Hành ở thời điểm thanh âm kia vang lên, trong lòng liền lộp bộp một tiếng, ý thức được có chút không ổn, cố gắng trấn định, bước chân không chỉ không chậm, trái lại tăng nhanh, nữ hài mù lòa giống như con diều, bị hắn dắt bay trên không trung...

Nhưng thân ảnh giáng lâm kia thấy vậy, lại có chút gấp, nặng nề mở miệng nói:

- Đế Lưu ca ca không muốn gặp ta sao?

Thời điểm nói lời này, con ngươi nàng co rụt, hai ánh mắt giống như thực chất nhìn Phương Hành...

Phương Hành cảm thấy phía sau lưng phát lạnh, trái tim run lên, trầm thấp thở dài, không thể không ngừng lại, lẳng lặng đứng đấy.

- Thanh La tỷ tỷ, ta nói với ngươi hắn không phải Đế Lưu đại nhân, hắn sao lại là Đế Lưu đại nhân chứ...

Một giọng nói khác vang lên, tựa hồ ra sức giải thích:

- Tên hắn gọi Phương Hành, người rất tốt!

- Ta tốt con mẹ ngươi...

Phương Hành đột nhiên thở dài, xoay người qua, oán hận mắng một câu.

Lúc đầu trong lòng hắn còn thầm mắng, sao mình sẽ xui xẻo như vậy, thế mà ở lúc sắp đại công cáo thành giết ra Trình Giảo Kim, nhưng nghe được thanh âm này, lại lập tức hiểu rõ...

Nha đầu xui xẻo đáng chết a...

Vừa xoay đầu lại, hắn liền thấy được ở sau lưng mình không xa, hai nữ tử thanh tú động lòng người đứng trên không trung, bên trái dáng người cao gầy, tư thái uyển chuyển, mặc váy xanh đơn giản, không đeo trang sức, chỉ ở trên búi tóc cắm một cây trâm phượng, bộ dáng không quá hoa lệ, nhưng hết lần này tới lần khác lại cực đẹp, da trắng nõn nà, môi như anh đào, đôi mắt thâm thúy, chỉ đứng ở nơi đó, liền để vì sao trên trời thất sắc...

Lúc này đôi mắt của nàng không nhúc nhích, ngưng thần nhìn Phương Hành, tựa hồ đi đường quá nhanh, lúc này có chút thở gấp, ngực không ngừng chập trùng, làm cho người cảm thấy nàng vóc dáng mảnh khảnh, lại có vốn liếng ngạo nhân như vậy!

Cho tới bây giờ không người nói với Phương Hành bộ dáng của Thanh La tiên tử, nhưng Phương Hành vừa nhìn liền biết nữ tử này là ai!

Theo như đồn đại, trong Tam Thập Tam Thiên, Thanh La tiên tử danh liệt mười đại mỹ nhân, con gái Thanh Huyền Vực Chủ, vị hôn thê của Đế Thích...

Mà ở bên cạnh nàng, một nữ hài tuổi nhỏ hơn chút, đang lôi kéo tay nàng, ra sức giải thích gì đó, thì rõ ràng là người quen của mình, tửu lượng siêu quần Si Nhi tiểu thư...

- Đáng chết, ta nói thời điểm rời Tiên Phủ Thanh Ngô Châu sao thanh tĩnh như thế, nguyên lai nàng đi tìm Thanh La...

Trong lòng Phương Hành âm thầm mắng, trên mặt lộ ra tiếu dung bình tĩnh mà thâm trầm, chỉ là nhìn xem, lại không mở miệng.

- Quả nhiên là ngươi...

Thời điểm hắn xoay người qua, Thanh La tiên tử run lên một cái, sau đó hai mắt ngưng thần nhìn hắn, nàng không có trực tiếp dùng thần thức quét nhìn, chỉ thoáng cảm ứng khí cơ trên người hắn, sau đó sắc mặt cực kỳ phức tạp, tránh ra cánh tay của Si Nhi đang nắm lấy nàng, thân hình run rẩy đi về phía trước một bước, sau đó trầm thấp mở miệng:

- Ngay từ đầu ta còn không tin, nguyên lai ngươi thật còn sống...

- Thanh La tỷ tỷ, thế nhưng hắn... Hắn thật không phải Đế Lưu, hắn là Phương Hành...

Si Nhi còn ở bên cạnh không ngừng nói, chỉ là lúc này lại không ai để ý tới nàng.

Lúc này vẻ mặt Phương Hành lạnh lùng, không có một chút biểu lộ, chỉ nhàn nhạt nhìn Thanh La tiên tử tựa hồ rất đau thương!

- Ngươi đã trở về, vì cái gì không đến tìm ta?

Thần sắc của Thanh La tiên tử rất thương cảm, trong thanh âm lộ ra bi thương và bất đắc dĩ:

- Đáng thương ta vừa nghe nói tin tức ngươi còn sống, liền liều lĩnh xuất quan, dùng hết thảy biện pháp muốn tìm được ngươi, vì thế ta thậm chí xâm nhập Man Hoang, cùng Hóa Nguyệt Thanh giao thủ, nhưng ta làm sao cũng không nghĩ tới, ta ở bên ngoài tìm ngươi, ngươi lại đi tới Thượng Huyền Thành, nếu không phải Si Nhi muội muội đề cập với ta, càng nghe nàng miêu tả, càng cảm thấy giống ngươi, đoán chừng lúc này ta vẫn chưa trở lại...

- Móa nó, quả nhiên là xú nha đầu kia...

Trong lòng Phương Hành đã khẳng định, hung hăng trừng Si Nhi một chút.

- Vì cái gì ngươi không nói lời nào?

- Ngươi đang trách ta sao?

Lại nói Thanh La tiên tử, nhìn bộ dáng cực kỳ thương tiếc, ngay cả ngôi sao trên trời cũng tan nát cõi lòng, nhưng nói hồi lâu, lại thấy Đế Tử còn một bộ lạnh lùng, không nói một lời, thần sắc càng điềm đạm đáng yêu, nhịn không được tiếp tục đi về phía trước, vẻ mặt ân cần, vừa quan sát Phương Hành, vừa không ngừng nói:

- Trong ngàn năm nay, đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Ngươi... ta ở trên thân thể ngươi, vì sao không cảm giác thấy khí tức Tiên Mệnh? Còn nữa, ngươi đã trở về, vì sao ngươi không trở về Đại Xích Thiên?

- Thật con mẹ nó biết giả bộ...

Phương Hành hết thảy đều nhìn ở trong mắt, trong lòng có chút buồn nôn, nếu không phải ở Long Giới bị nàng truy sát, đã sớm khám phá nàng ác độc, dưới tình huống không biết rõ tình hình thấy bộ dáng này của nàng, đoán chừng ngay cả mình cũng sẽ mắc lừa?

Hơn nữa nữ nhân này không ngừng truy vấn, hắn biết mình không thể trầm mặc nữa!

Vừa rồi hắn bị ép dừng lại, chính là cảm ứng được nguy cơ, biết mình tiếp tục đi đến phía trước, nữ nhân này sẽ xuất thủ, mà thực lực của nàng, thình lình còn mạnh hơn ba vị trưởng lão Thượng Huyền Thành, mình không dám để sau lưng ăn nàng một kích, bây giờ cục diện như vậy, chỉ có trước miễn cưỡng ứng phó nàng, sau đó mau chóng thoát khỏi, sớm tiến vào truyền tống trận...

- Vì cái gì ta không quay về, ngươi còn không rõ ràng lắm sao?

Hắn học giọng điệu của Đế Lưu, ánh mắt băng lãnh, rốt cục chậm rãi mở miệng.

Vì không lộ ra sơ hở, mới mở miệng liền dùng đại pháp hỏi lại, vứt vấn đề cho đối phương.

- Ngươi... vì cái gì ngươi nói như vậy?

Thanh La tiên tử ngẩn ngơ, biểu lộ thê lương, khẩn cấp hỏi.

- Ha ha, ngươi ở Long Giới làm gì, nhanh quên như vậy?

Phương Hành giống như cười mà không phải cười, ánh mắt trực tiếp nhìn Thanh La, tràn đầy vẻ đùa cợt.

- Sự tình gì?

Thanh La tiên tử ngẩn ngơ, biểu lộ hơi nghi hoặc, tựa hồ không biết vì sao Phương Hành hỏi như vậy.

- Tự nhiên là sự tình ngươi lệnh Hồng Thiên làm, hay ngươi thật cần ta nhắc nhở?

Khí thế của Phương Hành đột nhiên thay đổi, ánh mắt hung ác, sâm nhiên quát.

Vốn cho rằng nói thẳng đến trình độ này, nữ nhân kia sẽ không có cách nào cãi chày cãi cối, lại không nghĩ rằng, mình nói như vậy, Thanh La tiên tử lại gấp đến nước mắt chảy ra, vội vàng nói:

- Ngươi đến tột cùng đang nói cái gì? Ta thật không biết, trước đó không lâu ta đang bế quan tu luyện, hết thảy sự tình ngoại giới đều do Hồng Thiên quản lý, ngay cả cha ta có chuyện muốn tìm ta, cũng sẽ không trực tiếp tiến vào động phủ, chỉ có thể thông qua nàng tới đưa tin, vô luận tin tức trọng yếu như thế nào, đều là nàng giúp ta xử lý...

- Ngạch....

Phương Hành nghe lời này cũng nhịn không được ngây ngốc một chút, không khỏi nhíu mày nhìn Thanh La tiên tử.

Lúc này ngay cả hắn cũng có chút không xác định thật giả...

Chương 1435: Liên quan ta cái rắm.

- Tin tưởng ta, ta là thật không biết, nàng đến tột cùng làm cái gì với ngươi?

Thanh La tiên tử nhìn ánh mắt của hắn, thần sắc càng cấp bách, bước về phía trước một bước, vội vàng nói:

- Ngay cả ta lúc đầu biết tin tức ngươi trở về, cũng là nàng trọng thương được người đưa về, nàng không có nói tỉ mỉ, chỉ nói đạt được tin tức ngươi trở về, muốn qua tiếp ngươi, thế nhưng ngươi trực tiếp xuất thủ đả thương nàng, sau đó trốn ra Long Giới, ta nghe xong tin tức này cả người đều bối rối, không để ý thần thông chưa tu thành, trực tiếp xuất quan tới tìm ngươi, cho tới bây giờ đã hơn tháng rưỡi...

- Thật hay giả?

Phương Hành gắt gao nhìn biểu lộ trên mặt Thanh La tiên tử, có chút khó mà phân biệt, lông mày ngưng tụ thành cục.

Lúc này cục diện lẫn lộn, căn bản không thể nào phân rõ!

- Nàng... Nàng đến tột cùng làm cái gì với

ngươi?

Thanh La tiên tử phát giác biểu lộ của Phương Hành không đúng, cũng có chút nóng nảy, lại bước ra một bước, khẩn cấp hỏi.

- Ha ha, chính ngươi hỏi nàng không phải tốt sao?

Phương Hành buông mí mắt, bất động thanh sắc, nhàn nhạt trả lời.

- ... Tốt, lúc trước ta thấy nàng bị trọng thương, xác thực không thể hỏi nàng quá nhiều!

Thanh La tiên tử ngẩn ngơ, sau đó nhẹ gật đầu, quay người khẽ vẫy tay, lập tức có một đạo thanh quang bay xa, bay tới vị trí nào đó trong Thượng Huyền Thành, mấy hơi sau, ở vị trí này nổi lên kim mang, có mấy thân ảnh bay đến, tốc độ rất nhanh, không bao lâu đã đến khu vực này, lại là mấy lão ẩu áo bào đỏ, giơ lên một vạc lớn bằng bạch ngọc, thân vạc tràn đầy phù văn, mà ở trên miệng vạc, thì chụp lấy một cái nắp điêu khắc hình Cửu Long, vạc lớn vừa tới, liền có thể ngửi được mùi thuốc nồng nặc!

- Làm cái gì vậy?

Phương Hành nhịn không được khẽ nhíu mày, nhìn Thanh La tiên tử một chút.

Thanh La tiên tử lại chỉ nhìn cái vạc, bàn tay che ở bên trên, miệng lẩm bẩm, dường như đang nói chuyện với cái vạc:

- Hồng Thiên muội muội, hiện tại là thời điểm ngươi chữa thương trọng yếu, nhưng ta có lời hỏi ngươi, xin lỗi...

Dứt lời, nhẹ khẽ hít một hơi, sau đó nhấc nắp vạc lên.

Hô...

Trong nháy mắt, mùi thuốc giống như thực chất truyền khắp bốn phía, còn mang theo tanh hôi nhàn nhạt.

Các tu sĩ từ khi Thanh La tiên tử hiện thân, thì không người dám đánh gãy nàng, chỉ có thể lẳng lặng nghe, lúc này cũng hiểu được thứ gì, trong lòng càng thêm hiếu kỳ, thấy Thanh La tiên tử mở nắp, liền duỗi đầu ra xem...

Vừa xem xét, trong lòng nhịn không được chấn kinh...

Trong vạc lớn là một người... hoặc là nói nửa người!

Rất rõ ràng, kia là một nữ tử, tóc dài xõa vai, ngũ quan tinh xảo, chỉ là nàng còn hoàn chỉnh, lại chỉ có một cái đầu lâu, dưới đầu lâu đều ngâm ở trong nước thuốc đỏ nhạt, thông qua dược dịch, có thể nhìn thấy vô số mạch máu cùng xương cốt mềm nhũn, tạng khí dựa vào hình người sinh ra, chỉ là lúc này rõ ràng còn không có trưởng thành, nhìn cực kỳ cổ quái, thậm chí còn có chút buồn nôn!

Ngay cả Phương Hành nhìn thấy một màn này, con ngươi cũng nhịn không được co rụt lại.

Cũng không phải kinh ngạc bộ dáng của nữ tử kia, mà là quả thực có chút bội phục thủ đoạn của Tiên Giới, lúc trước Hồng Thiên này bị mình đánh nổ nhục thân, còn sót lại một cái đầu lâu, lúc ấy cho rằng nàng ngoại trừ đoạt xá, thì không còn khả năng may mắn sống sót, lại không nghĩ rằng, lại có thể dùng thủ đoạn cổ quái bực này, tựa hồ muốn để nàng sinh ra nhục thân lần nữa...

- Tiểu... Tiểu thư...

Sau khi cái vạc được mở ra, nữ tử kia giống như có cảm giác, mở mắt, nhẹ kêu một tiếng, cực kỳ yếu ớt.

- Hồng nhi, là ta không tốt, quấy rầy ngươi chữa thương, sau đó ta sẽ tìm tiên dược gấp mười lần cho ngươi...

Thanh La tiên tử thấy nữ hài kia, con mắt cũng đỏ lên, tâm đau dữ dội, cẩn thận vuốt ve đầu nàng, sau đó nén bi thống nói:

- Thế nhưng Hồng nhi, ngươi nhất định phải nói cho ta biết, lúc trước ngươi nhận được Long Giới truyền thư, vì sao không trực tiếp cho ta? Lúc đó ngươi nói là sợ quấy rầy ta bế quan tu luyện, mình đi kiểm tra xem tin tức thật giả, về sau vì sao lại bị thương nặng như vậy trở về? Hồng nhi, ngươi nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ không trách ngươi, nhưng ngươi nhất định phải nói thật...

- Hắn... Hắn tới?

Hồng Thiên Tiên Tử khẽ run lên, lập tức đoán được cái gì, đầu lại có thể tự do hoạt động, quay về phía sau, lập tức thấy được Phương Hành đứng ở nơi đó, tay áo bồng bềnh, trong mắt lập tức lóe lên vẻ ác độc, thống hận, bi phẫn, cừu hận… sau đó dùng hết lực khí toàn thân, cắn răng nghiến lợi nói:

- Tiểu thư, vì sao ta làm như vậy, ngươi vẫn không rõ sao? Người này... là hỗn đản, là khắc tinh của tiểu thư, lúc trước hắn không nghe ngươi khuyến cáo, khăng khăng muốn vào Long Giới, kết quả không thể đi ra, hại ngươi thương tâm hơn ba trăm năm, bây giờ khó khăn lắm mới đi ra bóng ma, cùng... cùng Đế Thích đại nhân tình đầu ý hợp, thậm chí ngay cả hôn ước cũng định xong, thế nhưng hắn... hắn lại còn sống trở về...

Những lời này, làm tất cả người nghe lộ ra vẻ hiểu rõ.

Trên mặt Thanh La tiên tử thì khó nén bi phẫn đau xót, lệ quang doanh doanh, khóc ròng nói:

- Hồng nhi ngốc, vì sao ngươi muốn...

- Tiểu thư... Ngươi... Ngươi luôn mềm lòng, ta biết hắn trở về sẽ hại ngươi... Chỉ cần hắn vừa về, nhất định sẽ gây ra đại phiền toái, cho nên ta... ta muốn bảo vệ ngươi... Chỉ hận... Chỉ hận ta quá yếu, thế mà bị hắn... làm cho bị thương!

Hồng Thiên Tiên Tử hung hăng kêu lớn, thanh âm lanh lảnh, cực kỳ quái dị, hơn nữa theo tâm tình của nàng kích động, thậm chí làm phù văn trên vạc không ngừng ảm đạm xuống, phàm là người hiểu trận phù đều biết, phù văn trên vạc đại biểu là sinh cơ của người bị thương trong vạc, thời điểm toàn bộ phù văn ảm đạm, chính là thời điểm sinh cơ của nàng tan biến, Thanh La tiên tử cũng nhìn thấy điểm này, lập tức điểm mi tâm của Hồng Thiên một cái, để nàng ngủ thật say.

Sau đó nàng vội vàng đóng nắp vạc, gia cố phong ấn, lúc này mới ngăn trở sinh cơ tiếp tục tan biến.

Sau khi làm xong, nàng lại khóc thầm nửa ngày, mới chậm rãi xoay người qua, hai mắt đẫm lệ nhìn Phương Hành, ngữ điệu chua xót.

- Đế Lưu ca ca, những chuyện này, ta là thật không biết, cũng không nghĩ tới...

Cả Thượng Huyền Thành, vào lúc này tựa hồ yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng buồn bã nhàn nhạt của đôi nam nữ si tình.

Thiên địa im ắng, lại tựa như áp lực phun trào, đang buộc Phương Hành nói những lời gì đó...

Thanh La tiên tử đau thương và bất đắc dĩ, không biết làm bao nhiêu người đồng cảm, bọn hắn cơ hồ muốn phát cuồng, cảm thấy nếu mình đứng ở vị trí của Phương Hành, tự nhiên là hận không thể lập tức ôm Thanh La vào trong ngực, an ui trái tim khổ sở của nàng. Mà ở trong loại chờ mong vô tận này, cũng tạo thành một loại áp lực đáng sợ, như thủy triều đung đưa tới lui...

Duy nhất im lặng là Phương Hành, hắn đâu muốn để ý tới những loạn thất bát tao này, chỉ muốn an ổn tiến vào đại trận truyền tống mà thôi... Nhưng cục diện hôm nay, lại làm cho hắn không thể không chăm chú đối đãi, nếu không sợ là không thoát thân được...

- Ai, lại đến thời điểm diễn kỹ...

Phương Hành âm thầm nghĩ, chậm rãi quay người nhìn về phía Thanh La tiên tử, sắc mặt thâm trầm, ánh mắt phức tạp.

- Ngươi... Ngươi tin tưởng ta không?

Thanh La tiên tử khẩn cấp hỏi, hốc mắt lại đỏ lên.

- Ta...

Thần sắc Phương Hành như cũng có bi thương vô tận, há hốc mồm, lại chỉ nói ra một chữ...

Thanh La tiên tử mặt đầy nước mắt, như khóc như cười chờ câu trả lời của hắn.

Nhưng sắc mặt Phương Hành đột nhiên thay đổi, con mắt trợn tròn, ngơ ngác nhìn phương hướng thành tây, khiếp sợ đến ngay cả ngữ điệu cũng thay đổi, thời điểm mở miệng đã biến thành kinh ngạc kêu to:

- ... Ta... Ta sát, đó là vật gì?

- Ừm?

Phản ứng của hắn, lại làm cho tất cả mọi người giật nảy mình, vội vã quay đầu nhìn lại.

Ngay cả Thanh La tiên tử cũng biến sắc, đột nhiên xoay người qua.

Chỉ bất quá sau khi quay đầu nhìn sang, lại phát hiện viễn không trống rỗng, một mảnh trời xanh, không có cái gì...

Bọn hắn còn không tin, ngơ ngác trừng mắt nhìn, xác nhận một chút, vẫn không có cái gì.

Thậm chí có người trực tiếp đưa thần thức qua, nhưng vẫn không có nhìn thấy bất kỳ vật gì...

Mà bọn hắn không có dự kiến đến là, thời điểm lực chú ý của tất cả mọi người bị dời đi, Phương Hành bắt lấy cơ hội này, giống như lửa thiêu cái mông, nắm lấy nữ hài mù lòa, xoay người bỏ chạy, pháp lực toàn thân vận chuyển, tựa như trực tiếp dùng nhục thân xé toang hư không, vọt tới đại trận truyền tống...

- Muốn thoát thân, quả nhiên vẫn phải dựa vào kỹ thuật diễn...

Chương 1436: Thanh Tà vương nữ

Đại trận truyền tống của Thượng Huyền Thành, vị trí ở gần phương hướng đông nam, phía dưới là một đại trận bao trùm gần mười dặm, trên đại trận là một môn hộ to lớn, dập dờn quang hoa như gợn sóng, cực kỳ lộng lẫy, cửa này sớm đã mở ra nhiều ngày, Tán Tiên của chín phủ tám mươi mốt châu tới tham dự Chư Thiên Thăng Tiên Hội, chỉ cần bước vào môn hộ, liền đến chiến trường Phù Đồ Thiên Giới chém giết, mà bây giờ, phần lớn người sớm đã tiến vào cánh cửa này, Thanh Ngô Châu xa xôi, là đám nhân mã đến Thượng Huyền Thành cuối cùng rồi!

Mà Phương Hành cách cánh cửa kia, vốn chỉ không tới trăm dặm, đối với cảnh giới như hắn mà nói, thực có thể nói gần trong gang tấc, cũng chính vì khoảng cách một bước là có thể vượt qua, mới để trong lòng của hắn động suy nghĩ, quyết định binh đi hiểm chiêu, di chuyển lực chú ý của chúng tiên, xông vào nhanh như chớp, không thể không thừa nhận, kế hoạch cực kỳ thuận lợi, ở thời điểm chúng tiên kinh ngạc quay đầu, tốc độ của hắn tăng lên tới cực hạn, ở trong mắt người ngoài, cơ hồ giống như một vệt đen, trong nháy mắt phá không bay tới, thẳng tắp chui vào cửa!

Ánh sáng như sóng nước, trong nháy mắt bao phủ hắn không đấu vết...

Tốc độ kia quá nhanh, nhanh đến ngay cả tiên binh trấn giữ đại trận truyền tống cũng không kịp phản ứng, bọn hắn vốn có thể đóng đại trận truyền tống, nếu như vừa rồi, Phương Hành một đường đánh tới, như vậy bọn hắn tất nhiên sẽ đóng đại trận truyền tống, nhưng vấn đề ở chỗ, bây giờ một màn này xuất hiện quá mức đột ngột, tốc độ của Phương Hành lại nhanh, trong chớp mắt nhảy vào trong cửa, bọn hắn thậm chí còn không có thời gian đi hiểu rõ chuyện gì xảy ra, còn nữa, coi như bọn họ kịp phản ứng, cũng không dám đóng cửa...

Dù sao người cưỡng ép đi vào kia là Đế Tử!

Cho đến lúc này, chúng tiên mới phản ứng lại, từng người chấn kinh quay đầu, trong nháy mắt dở khóc dở cười...

- Cái này là chuyện gì xảy ra a?

Không biết bao nhiêu người mộng bức, bất đắc dĩ, tròng mắt sắp muốn rớt xuống.

- Sao hắn lại dùng loại chiêu này?

Mỗi người đều biết mục tiêu của vị Đế Tử này là truyền tống trận, thế nhưng tuyệt đối không nghĩ tới hắn sẽ dùng loại phương pháp này đi vào!

Dù sao... thân là Đế Tử, dùng phương pháp kia, sẽ rất mất thân phận?

Đương nhiên, trong lòng mỗi người cũng bất đắc dĩ, bởi vì bọn hắn bỗng nhiên nghĩ đến, phương pháp kia thật rất có tác dụng!

Hiện tại vị kia đã thuận lợi tiến vào không phải sao?

Trong mọi người, kinh ngạc nhất chính là Thanh La tiên tử, vệt nước mắt trên mặt nàng còn chưa biến mất, vẻ bi thương nồng đậm còn chưa có tan, bị một loại biểu lộ kinh ngạc đến ngây người thay thế, thậm chí giống như nằm mơ dụi dụi con mắt, mới không thể không thừa nhận, một màn kia là thật, vị Đế Tử kia thật dùng phương pháp kia lừa qua mình, trốn vào Phù Đồ Thiên Giới !

- Hắn... tại sao hắn lại làm như vậy?

Vị tiên tử thông minh này, thực có chút khó mà tiếp nhận, sững sờ một lát mới phản ứng lại.

Sau đó trên mặt dâng lên vẻ tức giận, dậm chân nói:

- Ngay cả lời cũng không muốn nói với ta sao?

Nhìn đại trận truyền tống, trong mắt bắt đầu có lửa giận uẩn nhưỡng, có không cam lòng, có phẫn nộ, càng có vẻ thất vọng, mà đủ loại cảm xúc này, đến cuối cùng lại hóa thành một loại lãnh khốc kiên định, nhìn chằm chằm cánh cửa kia, nàng đột nhiên làm xuống quyết định gì đó, nhấc chân đi về phía trước!

- Tiểu thư, không thể...

Ba vị Thái Ất trưởng lão biết dụng ý của Thanh La tiên tử, đều kinh hãi, đồng thời xông về phía trước ngăn cản, lão giả đầu hói vội vã kêu to:

- Tiểu thư không nên xúc động, Phù Đồ Thiên Giới hung hiểm rất nhiều, ngay cả Vực Chủ cũng không dám tùy ý bước vào, còn nữa, ngàn vạn năm qua, các kỳ Thăng Tiên Hội đều có nghiêm lệnh, không được tiên chỉ, thì không cho phép Chân Tiên bước vào Phù Đồ Thiên Giới , tiểu thư tự tiện đi vào, khó đảm bảo sẽ không gây ra nhiễu loạn gì, còn xin tiểu thư nghĩ lại, không nên bởi vì nhất thời oán khí, mà bốc lên nguy hiểm như vậy...

- Ta tâm lý nắm chắc, các ngươi không cần ngăn ta!

Thân hình của Thanh La tiên tử có chút dừng lại, không có trực tiếp bước vào môn hộ, mà ngừng thân, cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt nói:

- Quay lại bẩm báo phụ thân, ta không phải bởi vì nhất thời tức giận đi vào, mà vì Đế Lưu... trên người hắn có quá nhiều nghi vấn, nơi Thái Hư Tiên Vương truyền thừa, hắn ngàn năm chi mê, cùng lúc đầu hắn sớm đã tu thành Thái Ất tiên thân, vì sao bây giờ trên người ngay cả khí tức Tiên Mệnh cũng không có? Tất cả vấn đề đều khó mà giải thích, không tìm hắn hỏi rõ, ta luôn cảm giác trong lòng khó có thể bình an...

Sau khi dứt lời, thần sắc lạnh lẽo, đột nhiên nâng hai tay lên, ở trong Thượng Huyền Thành, phương hướng động phủ nàng tu luyện, bay tới vô số pháp bảo linh đan, đều bị nàng thu vào trong tay áo, sau đó thở một hơi thật dài, chân đạp tường vân, cũng không quay đầu lại bước vào cửa truyền tống, thanh âm xa xa truyền tới:

- Nói cho phụ thân không cần phải lo lắng, chỉ là Phù Đồ Thiên Giới, ta tự có phương pháp phòng vệ, chỉ là phải cẩn thận Man Hoang, gần đây yêu ma quỷ quái ở trong đó có rục rịch!

- Cái này...

Nhìn Thanh La tiên tử vọt vào cửa truyền tống, thần sắc của Thái Ất Tam lão khó xử, hết lần này tới lần khác không dám ngăn trở.

Tam Thập Tam Thiên quy củ sâm nghiêm, bọn hắn nói ra chính là thuộc hạ của Thanh Huyền Vực Chủ, cũng là thuộc hạ của Thanh La tiên tử, tự nhiên không dám phạm thượng, ngăn cản hành vi của Thanh La tiên tử, dù nhìn cử chỉ này lại hung hiểm, cũng không dám nói gì...

- Thanh La tỷ tỷ, ngươi chờ ta một chút...

Tựa hồ Si Nhi tiểu thư cũng không cam tâm, do dự một phen, cuối cùng cắn răng vọt tới.

Thái Ất tam tiên lưu ý đến cử động của nàng, nhưng không có đi ngăn cản.

Mà chúng tiên khác trong Thượng Huyền Thành, thấy cảnh ấy cũng khiếp sợ tột đỉnh, cảm giác hết thảy rất không chân thực, Chư Thiên Thăng Tiên Hội là tồn tại bực nào, từ trước đến nay không có Chân Tiên trộn lẫn, bây giờ Thanh La tiên tử phá vỡ lệ cũ này?

Chư Thiên Thăng Tiên Hội lần này, xem ra sẽ xảy ra vấn đề...

Chỉ bất quá bọn hắn không biết, ở bên ngoài Thượng Huyền Thành, ở phương hướng Thanh La tiên tử vội vã chạy tới, trong tầng tầng tường vân, lúc này cũng đang có một nam tử ẩn núp, hắn cơ hồ là theo đuôi Thanh La tiên tử đến, thấy Thanh La tiên tử và Đế Lưu đối thoại, cũng nhìn thấy Thanh La tiên tử và Si Nhi tiên tử xông vào cửa truyền tống, ánh mắt ẩn ẩn lấp lóe tinh quang, kích động không thôi, lẩm bẩm:

- Khó lường, khó lường a, chưởng tòa đại nhân vốn cảm thấy cô nương Thanh La kia có vấn đề, mới lệnh ta truy lùng tới, không nghĩ tới lại phát hiện nội tình kinh người như vậy, Đế Tử đã vẫn lạc ngàn năm, thế mà còn sống xuất hiện?

Vừa nghĩ tới đây, hắn mở ra một quyển trục, nhìn chằm chằm vài lần, ánh mắt càng thêm chấn kinh:

- Còn có nữ hài được Đế Tử che chở kia, sao càng xem càng giống như người... chúng ta đang tìm kia? Sẽ không may mắn như thế chứ...

Chỉ trong chớp mắt, hắn liền hạ quyết định, đột nhiên phi thân bỏ chạy, đồng thời lấy ra một đạo kiếm phù.

- Chưởng tòa đại nhân, có thể lệnh các huynh đệ của Cửu Sơn Thập Uyên trở về...

- Ta đã phát hiện tung tích của Thanh Tà vương nữ...

Chương 1437: Ý chí thế giới

- Thành công...

Lại nói sau khi Phương Hành thành công bước vào cửa truyền tống, đáy lòng vừa hưng phấn vừa tự hào, cảm giác trên đời này không có sự tình mình không làm được.

Bất quá vào đại trận truyền tống trọng yếu bực này, hắn cũng rất cẩn thận, pháp lực toàn thân phồng lên, cảnh giác bốn phía. Hắn còn nhớ rõ, lúc trước mình từ Long Giới trốn vào Thanh Huyền Thiên Giới, đột nhiên xuất hiện thiên địa một kích, nếu không phải có ý chí của Long Giới phù hộ, thì khó đảm bảo mình không mất mạng, bây giờ hắn không biết lần nữa vượt qua giới bích, lại tiến vào Phù Đồ Thiên Giới hung hiểm nhất, sẽ có vấn đề hay không!

Oanh! Oanh! Oanh!

Chung quanh có vô số lôi quang bao phủ, dày đặc bốn phía, khí tức đáng sợ ngập trời, Phương Hành biết sau khi mình tiến vào đại trận truyền tống, liền bước vào trong thông đạo Vô Lượng, trên thực tế, truyền tống ở giữa chư vực, đều là mượn lực lượng Vô Lượng!

- Ta không có thù với Tam Thập Tam Thiên các ngươi, tuyệt đối đừng đến thêm một lần...

Phương Hành ôm nữ hài mù lòa vào trong lòng, vừa đi nhanh ở trong thông đạo Vô Lượng, vừa thầm nghĩ, mà sau lưng hắn, lúc này truyền đến một trận “oa oa” hét to, lại là Thái Hư Bảo Bảo, theo nữ hài mù lòa ôm Thái Hư Bảo Kính tiến vào đại trận truyền tống, hắn cũng bị dẫn qua...

Nếu không phải ở trong thông đạo Vô Lượng, không tiện mở ra Tiểu Thế Giới hộ thể, Phương Hành thật muốn tế lên Khô Lâu Thần Cung, cùng một chỗ trốn vào, không cần ở chỗ này lo lắng đề phòng, bất quá hắn biết sau khi thông qua Vô Lượng Chi Môn tiến vào, mình sẽ không thể sử dụng lực lượng của Khô Lâu Đầu Cốt, dù sao Tiểu Thế Giới này, cùng Đại Thế Giới ẩn tàng trong cơ thể hắn còn có chút khác biệt, Đại Thế Giới là hoàn chỉnh, hơn nữa giấu ở sâu trong thần hồn, tự thành một thể, sẽ không dẫn phát dị biến!

Khô Lâu Thần Cung lại là Tiểu Thế Giới được luyện ra, ở trong thông đạo Vô Lượng, rất dễ dàng bị phản phệ!

Về phần vì sao không dẫn nữ hài mù lòa vào thức giới, vậy càng đơn giản hơn, thức giới của hắn chính là bí mật lớn nhất của hắn bây giờ, trừ khi là triệt để bị hắn trấn áp, hay hoàn toàn bị hắn thăm dò nội tình, bằng không hắn tuyệt đối sẽ không lộ bí mật của thức giới!

Đương nhiên, lúc đầu hắn cũng muốn nhìn xem tiểu gia hỏa kia ở dưới áp lực có dị thường gì không, nhưng kết quả vẫn không có...

Lúc đó hắn cùng chúng tiên đại chiến, những người kia là có cơ hội trực tiếp chém giết nữ hài mù lòa, từ trình độ nào đó, nói là Phương Hành cố ý để nàng rơi vào hoàn cảnh hung hiểm cũng không đủ, bởi vì hắn xác thực muốn nhìn một chút, cũng không lo lắng những người kia thật sẽ giết nàng, dù sao huyết mạch Tiên Vương quá mức tôn quý, có lẽ những người kia dám bắt nàng, nhưng tuyệt đối không dám trực tiếp giết chết nàng...

Đương nhiên, đến cuối cùng, nữ hài mù lòa vẫn lẻ loi trơ trọi, khiếp đảm đứng ở nơi đó!

Phương Hành cũng lười suy nghĩ, tiểu nha đầu này rõ ràng chứa đầy bí mật, nhưng biểu hiện ra rất giống người bình thường...

Nói câu không dễ nghe, đừng nói nữ nhi Tiên Vương, cho dù là nữ nhi của một yêu quái Trúc Cơ kỳ bình thường, cũng sẽ có chút dị thường thể hiện ra, giống như Liên Nữ vậy, vừa tỉnh lại liền có thể đại sát bốn phía, ít thì cũng như Tiểu Man, nàng xác thực không có bản lãnh gì, nhưng huyết dịch chảy ra, cũng có thể khôi phục vạn vật, chẳng qua lúc đó mình hiểu quá ít, không phát hiện nàng đặc dị mà thôi, nhưng nữ hài mù lòa này, Phương Hành là thật không hiểu, nàng căn bản không có bất kỳ thần thông gì!

- Quên đi, mang theo làm nha hoàn cũng được...

Phương Hành chỉ đành ôm nữ hài mù lòa, không cho lực lượng Vô Lượng vọt tới trên người nàng.

- Muốn tới rồi sao?

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại, Phương Hành thấy phía trước có đủ loại lực lượng hỗn độn biến hóa, cực kỳ đáng sợ, tâm tư không khỏi run lên, đã chuẩn bị kỹ càng, hiển nhiên đã sắp đến cuối!

Oanh!

Một loại cảm giác rất kỳ quái, giống như đột nhiên từ trong nước lao ra, lại giống như từ trong đêm tối tiến vào ban ngày, hắn chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, người đã ở trong một thiên địa mới, cùng lúc đó, một loại ý chí nào đó trong nháy mắt chú ý tới hắn, Phương Hành nếm qua loại ý chí này, nên cực kỳ linh mẫn, vô ý thức đưa tay, đạo đạo thần quang đánh ra ngoài, quấn quanh ở trên người mình, sau một khắc, bốn phương tám hướng, quả nhiên có lôi điện đáng sợ oanh kích tới...

- Rắc! Rắc! Rắc! Rắc!

Loại lực lượng kia đánh tới, bị thần quang của hắn ngăn trở, sau đó lại đánh vào trên người, lần này không có ý chí của Long Giới chống cự thay hắn, loại lực lượng kia đều bị nhục thể của hắn rắn rắn chắc chắc chống đỡ, cơ hồ trong chớp mắt, hắn đã máu phun phè phè, không biết có bao nhiêu địa phương khét lẹt, cũng may không phải là nhục thân của mình, bằng không lúc này Phương Hành sẽ tâm đau dữ dội, lúc này hắn chỉ lo bảo vệ nữ hài mù lòa, bay về phía xa!

Hắn có kinh nghiệm, loại lực lượng này chỉ ở thời điểm hắn đi vào bích chướng sinh ra phản ứng, sinh tử đều là lập tức, chỉ cần mình có thể thuận lợi đi vào thế giới này, thì sẽ không xuất hiện vấn đề gì nghiêm trọng...

- Loại khí tức kia... Là loại khí tức kia...

Chỉ là ngay cả Phương Hành cũng không biết, sau khi hắn gánh qua thần lôi đả kích, tự nghĩ đã tránh thoát đại kiếp, chợt từ chỗ sâu của thế giới này, lại có một loại ý chí xa xưa tỉnh lại, sau đó Phương Hành cảm giác mình giống như bị một loại quái vật khổng lồ để mắt tới, lôi quang vốn đã thu lại, đột nhiên hiển hóa lần nữa, thế mà huyễn hóa thành một cự chưởng, hung tợn từ trên trời giáng xuống, để hắn cơ hồ không thể chạy trốn!

- Làm sao cái này còn hung ác hơn cái trước?

Phương Hành cơ hồ bật thốt lên, theo bản năng kêu to.

Thời điểm hắn vừa tiến vào thế giới này cũng đã nhận ra, lực lượng ý chí của thế giới này yếu hơn Thanh Huyền Thiên Giới, trái tim buông lỏng rất nhiều, lại không nghĩ đến, mặc dù ý chí của thế giới này nhỏ yếu, nhưng càng có linh tính hơn Thanh Huyền Thiên Giới, sau khi nhận ra mình, một kích không trúng thì thôi, thế mà còn truy giết tới...

- Ta thiếu tiền các ngươi sao, vì sao hành hạ ta như thế?

Phương Hành muốn chửi ầm lên, trong lòng thực có loại cảm giác ủy khuất...

Chương 1438: Giết sạch ba vạn ba sinh linh.

Chỉ là mặc dù trong lòng ủy khuất, lại không có biện pháp khác, tựa như một con cá không cách nào đối kháng lưới cá, lúc này hắn chỉ có thể lao về phía mặt đất, ý đồ chui vào đáy biển, tránh né đại thủ đuổi bắt, cùng lúc đó, trong lòng cũng thật sự hiểu, thời điểm tiến vào Thanh Huyền Thiên Giới tao ngộ trọng thương, cũng không phải ngẫu nhiên, mình quả nhiên không được Tam Thập Tam Thiên hoan nghênh...

Chỉ bất quá, bây giờ bàn tay lớn kia chộp tới, tốc độ của Phương Hành rõ ràng có chút không bằng, thời điểm hắn nghĩ có nên trực tiếp bỏ qua nhục thân của Đế Lưu, trốn vào trong nhục thân của mình hay không, lại có biến cố khác xuất hiện, trong Khô Lâu, thế mà tự động hiển hóa ra hai đạo quỷ hỏa, giống như Khô Lâu này vừa tỉnh lại, chỉ thấy Khô Lâu bay lên, miệng há to, trong miệng lại có phật quang vạn trượng, lực lượng đại trận ầm ầm đánh tới bầu trời...

Rắc rắc rắc...

Thanh âm cực lớn vang lên, đại thủ bị phật quang trong Khô Lâu tuôn ra đánh lui, thu về!

Cùng lúc đó, Phương Hành cũng rơi xuống đất, ném ra một cái hố sâu!

Sau đó hắn kinh ngạc ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp đầu lâu thu liễm, chậm rãi rơi xuống!

- Là Phù Đồ Đại Trận đã cứu ta?

Phương Hành xòe bàn tay ra, tiếp đầu lâu ở trong tay, ánh mắt cực kỳ kinh dị!

Vừa rồi dưới tình huống hung hiểm đến cực hạn, lại là Phù Đồ Đại Trận tự động hiển hóa, trợ giúp hắn đánh lui bàn tay kia, bằng không mà nói, hậu quả rất khó đoán trước, hơn phân nửa hắn sẽ mất bộ nhục thân này!

Chỉ bất quá, mặc dù Phù Đồ Đại Trận thần dị, nhưng dù sao cũng là tử vật, vì sao ở lúc này lại tự động hiển hóa?

Hơi suy nghĩ, hắn thu hồi Khô Lâu, trong lòng thầm nghĩ:

- Phật... Phật, chẳng lẽ Phù Đồ Đại Trận này, cùng Phù Đồ Thiên Giới có liên hệ gì không muốn người biết? Nhưng theo lý thuyết không nên a, Phù Đồ Đại Trận đến từ Phật giới, Phù Đồ Thiên Giới lại là một thiên trong Tam Thập Tam Thiên của Đạo gia, mặc dù danh tự giống nhau, nhưng rõ ràng chính là vật của hai nhà a...

Lông mày nhịn không được nhíu lại, từ khi tiến vào Tam Thập Tam Thiên, có quá nhiều chuyện ngoài ý liệu xuất hiện!

Bất quá tốt xấu gì cũng an toàn giáng lâm giới này, đối mặt thiên địa chi uy, cũng bất quá là nhục thân bị chút thương tích, tĩnh dưỡng một phen liền không có gì đáng ngại, chỉ là nguy hiểm vừa rồi lại làm cho Phương Hành khó mà tiêu tan, trong lòng không khỏi nghĩ, cũng may mà lúc trước đoạt xác Đế Lưu, nếu không là nhục thân của mình, qua hai lần bị tập kích, đoán chừng mình cũng chơi xong!

Cúi đầu nhìn xem, nữ hài mù lòa đang từ dưới đất bò dậy, Thái Hư Bảo Bảo cũng ở một bên ôm Thái Hư Huyễn Kính kêu khổ, cũng may hai vật nhỏ này đều không có vấn đề gì, hắn cũng hơi yên tâm, chậm rãi đứng dậy, đánh giá thế giới xung quanh một phen...

Kiềm chế...

Đây là cảm giác đầu tiên của Phương Hành!

Thế giới này rõ ràng khác biệt Long Giới sơn thanh thủy tú cùng Thanh Huyền giới đầy rừng hoang mênh mông, vậy hai phe thế giới, đều có sinh cơ bừng bừng, nhưng ở Phù Đồ Thiên Giới, lại hoàn toàn tĩnh mịch, khắp nơi hiện đầy quang mang đỏ sậm, ngay cả mặt trời mặt trăng ở trên không trung cũng là màu đỏ, trên đại địa khắp nơi là ngọn núi trụi lủi và mặt đất rạn nứt, ánh mắt chiếu tới, không có bất kỳ thực vật gì, ngay cả há miệng thở dốc, cũng chỉ cảm giác ngực giống như đè ép một tảng đá lớn, không cách nào thoải mái!

- Oanh! Oanh! Oanh!

Ở chỗ càng xa, không trung thỉnh thoảng rơi xuống bóng người nào đó, tựa như sủi cảo, có rất thong dong, ở giữa không trung đã ổn định thân hình, chậm rãi giáng lâm, cũng có một chút thì kêu thảm ngã xuống...

- Nếu có truy binh, sợ là nơi giáng lâm sẽ cách ta không quá xa, trốn đi chữa thương lại nói...

Phương Hành âm thầm suy nghĩ, sau đó phân rõ phương hướng, lựa chọn chỗ nhân số ít nhất chạy tới, chỉ thấy đại sơn liên miên không dứt, ngoại hình giống như lợi kiếm, trực chỉ thương khung, xem ra vốn cũng là một loại sơn thủy tú lệ, nhưng lúc này thảm thực vật hoàn toàn không có, ngược lại thành địa phương hung ác dữ tợn, Phương Hành cũng không để ý, trực tiếp tìm một vách núi bí ẩn, vung chỉ làm kiếm, gọt ra một động phủ, sau đó tiến vào trong đó, mở ra Khô Lâu chui vào...

Ăn Thiên Gia Đan, bế quan ba ngày, cuối cùng điều trị khí cơ, nhục thân lần nữa phục hồi như cũ, lúc này Phương Hành mới chầm chậm thổ tức thu công!

- Bây giờ đã đến Phù Đồ Thiên Giới, chỉ là không biết Chư Thiên Thăng Tiên Hội làm sao chơi...

Trong lòng Phương Hành âm thầm nghĩ, chân mày hơi nhíu lại.

Cho dù ai cũng biết Chư Thiên Thăng Tiên Hội là đại hội tranh đoạt Tiên Mệnh, người bại táng thân ở đây, bên thắng đạt được Tiên Mệnh, nhưng kỳ quái là, Phương Hành một đường đến Thượng Huyền Thành, lại chưa từng có ai nói với hắn đến tột cùng nên cướp đoạt Tiên Mệnh như thế nào, ngay cả Huyền Cơ Chân Nhân cũng chỉ nói vào Phù Đồ Thiên Giới , tự nhiên sẽ biết rõ, về phần nội ứng Lý Hổ Tướng của hắn, thân phận hèn mọn, thì càng không hiểu rõ những vật này!

Cũng không thể một mực trốn tránh, phải ra ngoài tìm tòi a!

Phương Hành quyết định, bước ra Khô Lâu Thần Cung, phất tay thu hồi, sau đó đi ra ngoài động.

Lúc này hắn vẫn còn có lòng tin, dù sao lấy bản lĩnh của hắn bây giờ, nói là quét ngang Phù Đồ Thiên Giới cũng bất quá...

Tu vi của hắn đã đạt tới Ngụy Tiên nhất phẩm, mà bây giờ đoạt xá nhục thân Thái Ất của Đế Lưu, càng có được lực lượng nhục thân của Thái Ất cảnh, tổng hợp lại, đừng nói những Tán Tiên và Ngụy Tiên tham dự Chư Thiên Thăng Tiên Hội, mưu toan cướp đoạt Tiên Mệnh, chỉ sợ người tham dự đều là Chân Tiên, vậy cũng chỉ có cường giả trong Chân Tiên mới có thể tranh phong với mình!

Đây cũng là Phương đại gia khiêm tốn, không có ý tứ rống lên “dưới Thái Ất ta vô địch” mà thôi!

Cũng chính là nguyên nhân này, Phương Hành ở trên tâm lý không có chút áp lực, cảm giác cướp đoạt Tiên Mệnh căn bản là dễ như trở bàn tay!

- Hắc hắc, lúc trước đám hỗn đản trốn ở phía sau màn của Thiên Nguyên Đại Lục kia mạt sát toàn bộ công lao của ta, cuối cùng thời điểm được tạo hóa lại ném tên của ta, để cho ta không cầm đến Tiên Mệnh, căn bản chính là hỗn đản đến cực điểm... Nhưng vậy thì thế nào? Dù trong tay các ngươi có Tiên Mệnh lại thế nào? Không cho ta lại thế nào? Tiểu gia bằng bản lãnh của mình, đồng dạng có thể giành được, sau khi đoạt đủ đồ vật, lại về Thiên Nguyên Đại Lục báo thù!

Trong lòng vừa suy nghĩ chuyện cũ, hắn vừa khẽ hát đi ra hang đá, sau đó thần sắc ngưng lại, ngẩng đầu lên!

Trên cửu thiên, lúc này đang tung bay một đạo tiên phù, tử khí mịt mờ, bao phủ một phương đại địa...

Thời điểm nhìn về phía tiên phù, tự nhiên liền có thần thức đánh vào thức hải của Phương Hành!

Những thần thức kia, giảng thuật chính là quy tắc của Chư Thiên Thăng Tiên Hội...

Mà khiến cho Phương Hành chấn kinh, ngay cả dân cả cũng hát không được, chính là loại quy tắc này.

Không phải nó rất khó khăn, mà là thực quá đơn giản!

- Giết sạch ba vạn ba sinh linh, tu thành tiên trường sinh bất lão...

Chương 1439: Oan nghiệt trùng thiên.

- Ba vạn ba... Ba vạn ba... Ba vạn ba...

Trong miệng Phương Hành không ngừng dư vị lấy mấy chữ này, sắc mặt trở nên ngưng trọng và cổ quái.

Ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, quy tắc của Chư Thiên Thăng Tiên Hội này lại đơn giản như thế, đơn giản đến cơ hồ không có quy tắc gì, theo tiên phù trên không trung phóng thích thần thức đến xem, cái này đâu phải là Chư Thiên Thăng Tiên Hội gì, căn bản là một thịnh yến giết chóc, tất cả người tham dự hội nghị căn bản không cần cân nhắc quá nhiều, chỉ để ý buông tay giết chóc là được, một đường giết, một đường tiến vào chỗ sâu nhất, cũng chính là chỗ tiên phù dẫn dắt, sau đó ba người sống sót cuối cùng nhất sẽ đạt được Tiên Mệnh...

Mười vạn người sống sót ba người, đồ diệt ba vạn ba ngàn sinh linh, thành tựu một vị Chân Tiên trường sinh bất tử!

Trên đời này... tại sao có thể có quy tắc cổ quái như thế?

Phương Hành vốn đã làm tốt chuẩn bị đối mặt tất cả hung hiểm, lập chí muốn đoạt ba Tiên Mệnh đến tay, lúc này lại mộng bức!

Trong nội tâm tràn ngập cảm giác kỳ quái, để cho hắn không được tự nhiên!

Hắn nắm tay Manh Nữ (*tên của nữ hài mù lòa được Phương đại gia đặt, chữ manh có nghĩa là mù) và Thái Hư Bảo Bảo, đi đến một ngọn núi cao, bước lên đỉnh núi, bao quát phiến thế giới này!

Hắn bế quan ba ngày, thế giới này đã khác nhau rất lớn, ba ngày trước, vẫn chỉ là thời điểm các tu sĩ hàng lâm, tiên phù còn chưa xuất hiện, không người nào biết quy tắc của Chư Thiên Thăng Tiên Hội, bởi vậy sau khi hàng lâm, đa số đều giống như Phương Hành, tìm địa phương núp vào, sau khi tiên phù xuất hiện mới hiểu rõ quy tắc, hiện thân đi ra...

Lúc này ở trên Phù Đồ Thiên Giới, bất ngờ như một mảnh chiến trường!

Phương Hành ngồi xổm ở trên cô phong, cúi đầu bao quát, liền thấy được phía dưới có vô số người chém giết, đấu pháp!

- Tàn sát hết ba vạn ba sinh linh, tu thành tiên trường sinh bất lão...

Hắn chứng kiến một nam tử toàn thân là máu đang tung nhảy ở trên đại địa, điều khiển mấy đạo phi kiếm, những nơi đi qua, đám người như rơm rạ chồng chất ngã xuống đất, thân thể thần hồn đều bị chặt đứt, hóa thành đạo đạo oan hồn, tung bay ở sau lưng nam tử huyết y, mà loại lực lượng này, như đang không ngừng trợ giúp hắn tăng cường sức lực, khiến cho phi kiếm của hắn càng thêm sắc bén, pháp lực càng thêm hùng hậu, giống như một đại trận đã vận chuyển, càng chuyển càng nhanh, thế càng mãnh liệt, căn bản không người nào có thể chống cự lực lượng đại trận kia...

- Tha mạng, tha mạng, tha mạng...

Hắn thấy được một lão giả già nua, dùng thân thể che chở ba hài đồng, vẻ mặt đầy nước mắt, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

- Đã đến nơi này, lại còn cầu tha mạng cái gì?

Không biết có bao nhiêu người, theo dõi bốn tồn tại cực kỳ nhỏ yếu kia, miệng quát lạnh.

- Ông trời có mắt, chỉ bởi vì tổ tôn chúng ta không muốn góp sức cho Vũ Giang Phủ, liền bị Phủ chủ cưỡng ép bắt đến, các vị đạo hữu và tiền bối khai ân, tánh mạng của lão phu cứ việc cầm lấy, chỉ cầu các ngươi khai ân, cho ba Tôn nhi của ta một cơ hội đầu thai...

Lão giả không ngừng dập đầu, nhưng một chút tác dụng cũng không có, chừng bảy tám Tán Tiên thực lực mạnh mẽ lao đến, tranh đoạt chém hắn và ba Tôn nhi thành thịt vụn, ngay cả một tia thần hồn cũng không lưu lại, chỉ có thần hồn nhàn nhạt gào khóc, mắng nhiếc, hóa thành lực lượng oan nghiệt bay đến sau lưng mấy Tán Tiên kia...

Phương Hành nhìn ở trong mắt, không có đi cứu, bởi vì mắt nhìn bốn phía, cảnh tượng như vậy đâu đâu cũng có!

Hắn cũng không có đi chém giết mấy người kia, bởi vì sau khi mấy người kia chia cắt lão giả và ba Tôn nhi của hắn, cũng nhìn nhau không vừa mắt, đã sớm ầm ầm ra tay đại chiến với nhau, rất nhanh đã ngã mấy thi thể...

- Đám người kia đều điên rồi sao?

Trong nội tâm Phương Hành bay lên một loại cảm giác quái dị, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn ra chỗ xa hơn!

Giết chóc!

Điên cuồng!

Khắp thiên hạ, chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng như vậy, chỉ có thể cảm nhận được cảm xúc như vậy!

Hắn chứng kiến có nữ tử kiều diễm lột bỏ xiêm y, dùng vũ khí hữu dụng nhất của mình dụ dỗ đối thủ lực ý chí bạc nhược yếu kém!

Hắn thấy có người kết thành liên minh, như đàn sói đi đánh lén Tán Tiên độc thân!

Hắn thấy vô số người nhỏ yếu run rẩy trốn ở sau vách núi, sau đó bị người tìm được giết chết!

Thấy được các sư huynh đệ phản bội lẫn nhau...

Cũng nhìn thấy đạo lữ tầm đó lại thay nhau hạ sát thủ...

- Oan nghiệt sao?

Phương Hành thì thào tự nói, ánh mắt nhìn về phía sau lưng những Tán Tiên kia.

Ở phía sau bọn họ, không có chỗ nào mà không phải oan nghiệt quấn thân, phảng phất như khói lửa bắn thẳng lên trời, đưa mắt nhìn đi, hắc khí cuồn cuộn quanh quẩn không dứt, mà ở trong hắc khí, bất ngờ nhấp nhô oan hồn vô tận, ở đó kêu khóc, gào rú, mà những người oan nghiệt quấn quanh trên người càng nhiều, thực lực sẽ càng đáng sợ, loại lực lượng kia tựa hồ vô cùng vô tận, không có hạn mức cao nhất, không ngừng gia trì ở trên người bọn họ...

Nhìn thấy một màn này, đáy lòng Phương Hành hơi tỉnh ngộ!

Hắn cũng không xa lạ gì loại lực lượng này, lúc ở Thiên Nguyên Đại Lục, hắn được Ma Tổ truyền Kiếm Ma đại thuật, cũng được Căn Bá truyền cho Sát Sinh đại thuật, trước kia hắn không rõ, hiện tại tu vi đến, tự nhiên sớm có cảm ngộ, kia trên thực tế đều là một loại pháp môn quỷ dị thông qua oan nghiệt đến tu luyện, sát nhân càng nhiều, oan nghiệt càng nhiều, bản thân đạt được lực lượng gia trì cũng càng nhiều, sau khi đạt đến hạn mức cao nhất nào đó, thậm chí có thể bước vào một cảnh giới mới...

Mà sau khi sinh linh Thần tộc xâm lấn, hắn dung hợp Kiếm Ma đại thuật và pháp môn của Phù Dao Cung Cổ Thánh, ngộ ra Đồ Thần Đại Pháp, từ trình độ nào đó, cũng là pháp môn lợi dụng oan nghiệt, có thể để lực lượng của hắn tăng lên không có cực hạn, phát huy ra lực lượng cuồng bạo...

Lúc này thấy được một màn kia, hắn thậm chí hoài nghi, lúc trước có phải Ma Tổ từ trong chiến trường bực này đi ra hay không?

Bởi vì vô luận là hắn lợi dụng lực lượng oan nghiệt, hay Kiếm Ma đại thuật chỉ một lòng giết chóc kia, đều cực kỳ phù hợp chiến trường này!

Ở thời khắc này, hắn thậm chí cảm thấy, có lẽ mình gặp được hoàn cảnh tu luyện Kiếm Ma đại thuật thích hợp nhất...

Có lẽ có thể ở chỗ này, tu luyện Kiếm Ma đại thuật tới cực hạn...

- Khó trách Chiến Tiên từ trong Chư Thiên Thăng Tiên Hội đi ra, đều một thân sát tính, có được danh tiếng mạnh nhất, hơn nữa đối với kinh nghiệm của mình ở trong Phù Đồ Thiên Giới giữ kín như bưng, nguyên lai... nguyên lai... Tiên Mệnh của bọn hắn, là do người chết chất lên...

Thái Hư Bảo Bảo nhìn từng màn phía dưới, tựa hồ bị hù sợ, qua hồi lâu mới nhẹ nhàng mở miệng.

- Phương... Phương đại gia...

Manh Nữ nắm bàn tay Phương Hành thật chặc, mặc dù nàng nhìn không thấy, lại có thể ngửi được mùi máu tanh dày đặc, cũng có thể nghe được từng tiếng kêu to thê thảm, bị hù chảy ra mồ hôi lạnh, lúc này nàng tựa hồ cảm thấy cái gì, bỗng nhiên run rẩy hỏi:

- ... Ngươi... Ngươi cũng đi giết người sao?

- Ta?

Phương Hành trầm mặc lại, nhìn loạn cục phía dưới, thật lâu mới nói:

- Ta có nên đi không?

Chương 1440: Ta cho ngươi ba vạn ba.

Không phải Phương Hành không dám giết người, cũng không phải chưa từng giết người!

Trên thực tế, hắn ở Thiên Nguyên Đại Lục lưu lại hung danh cuồn cuộn, đó cũng không phải là cầm miệng thổi ra...

Nhưng coi như hắn dám giết người, cũng giết qua người, thậm chí hắn nắm giữ Kiếm Ma Đại Thuật và Sát Sinh đại thuật, chính là dùng để giết người, nhưng sau khi Manh Nữ hỏi hắn vấn đề này, hắn vẫn trầm mặc lại, đáy mắt hiện ra do dự, dựa theo đạo lý, hắn không cần do dự, dù sao tiến vào Chư Thiên Thăng Tiên Hội, chính là vì đoạt Tiên Mệnh, cũng đã làm xong chuẩn bị đại sát một hồi, nhưng sau khi thấy được từng màn trước mắt, hắn vẫn trầm mặc lại, thật lâu không nói được lời nào!

- Giết người thì sớm làm đi...

Thái Hư Bảo Bảo cũng phát hiện cái gì, thanh âm thật thấp nói:

- Sư phụ, bản lãnh của ngươi tự nhiên không cần phải nói, những Tán Tiên kia xách giày cũng không xứng, nếu không có Chân Tiên đến quấy rối, đi ngang ở trong Phù Đồ Thiên Giới cũng không sao, nhưng không biết ngươi có phát hiện không, phiến thiên địa này không giống nơi khác, có thể chuyển hóa lực lượng oan nghiệt cho mình dùng, giết người càng nhiều, thực lực càng mạnh, càng sớm giết người, thì càng sớm tăng lên lực lượng của mình, cũng càng có thể tích lũy ưu thế, cường giả càng mạnh, kẻ yếu càng yếu...

Hắn chậm rãi nói xong, thanh âm cũng càng ngày càng thấp, rõ ràng có chút hàn ý:

- Nói cách khác, trong chiến trường này, sớm muộn gì cũng sẽ đản sinh ra một đám cường giả khó có thể hình dung, bọn hắn dựa vào giết chóc đạt được lực lượng, cuối cùng nhất... thậm chí có khả năng siêu việt ngươi!

Đối với Thái Hư Bảo Bảo nói, Phương Hành cũng chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Đối với hiểu rõ oan nghiệt, kỳ thật hắn vượt xa Thái Hư Bảo Bảo, hắn biết rõ đây là có chuyện gì!

Vốn hắn cũng nghĩ, dùng bản lãnh của mình có thể đi ngang ở Phù Đồ Thiên giới, nhưng bây giờ phát hiện đã không có khả năng rồi...

Bởi vì thực lực của những người kia, đều đang không ngừng tăng vọt, sớm muộn gì cũng sẽ có người trưởng thành đến đủ để rung chuyển cảnh giới của mình…

Từ góc độ này đến xem, mình thậm chí không cần nghĩ nhiều, nên trực tiếp vung đao nhảy vào chiến trường!

Thế nhưng… mình thật phải đi giết người sao?

Giết người là cần lý do a!

Mình sẽ giết người, nhưng thường thường chỉ ở thời điểm tức giận mới giết người, nhưng hiện tại mình lại không có cảm giác tức giận!

Trái lại, nhìn từng màn giết chóc điên cuồng ở phía dưới, hắn chỉ cảm thấy trong nội tâm biệt khuất…

Giết người có vui vẻ như vậy sao?

Lúc còn rất nhỏ, ở Quỷ Yên Cốc, Đại thúc thúc đã dạy hắn, thân là một cường đạo, cướp đồ là thiên chức, nhưng không nên ra tay quá ác, bởi vì những thương nhân kia là dê béo, phải để bọn hắn sống, giết chết bọn hắn, sẽ không còn lông dê để nhổ…

Cũng bởi vậy, Phương Hành không quá thích giết người.

Hắn thích cướp bóc, cùng thích giết người là hai việc khác nhau!

Chỉ có điều, mọi thứ đều có ngoại lệ...

Trước kia hắn không thích giết người, cho nên giết không nhiều, nhưng nếu vì Tiên Mệnh thì sao?

...

...

Ngẩng đầu nhìn xem, tử phù hờ hững phiêu phù ở trên chín tầng trời, lạnh lùng tản mát ra tử mang, phảng phất như một con mắt, đang lạnh lùng nhìn giết chóc phía dưới, hoặc như một thần linh, ném ra mấy cây xương thịt, sau đó nhìn mười vạn sinh linh vì xương thịt dốc sức liều mạng tranh đoạt, vì thế không tiếc bất luận thủ đoạn gì chém giết, dốc sức liều mạng, điên cuồng...

Mình phải chăng cũng nên vì Tiên Mệnh, xông vào cùng với những con chó khác tranh đoạt?

Phương Hành có thể cam đoan, nếu mình muốn tranh, nhất định sẽ là con chó hung ác nhất nơi này!

- Ai, sát khí như biển, đoạt oan nghiệt quấn thân sao?

Trầm thấp hít một hơi, hắn lại không có trả lời Manh Nữ, mà cất bước đi xuống dưới núi.

Dưới núi sát khí trùng thiên, khói thuốc súng cuồn cuộn, vô số người giết đỏ cả mắt, người oan nghiệt mạnh nhất, mây đen sau lưng đã như khói lửa, bên trong không biết bao nhiêu oan hồn chìm chìm nổi nổi, thật rất kinh người, cái này để cho bọn hắn thoạt nhìn như bị ma vân bao phủ, giống quỷ còn hơn giống người, con mắt đỏ lên, giống như bóng đèn, hung hăng nhìn chằm chằm vào nhau...

Vừa thấy Phương Hành đi xuống, đám người kia lập tức cảm ứng, đồng thời ánh mắt sâu kín nhìn về phía Phương Hành!

Chỉ nháy mắt, giống như có hơn mười thanh lợi kiếm màu đỏ tươi, xa xa chỉ ở trên người Phương Hành!

Trong sát na, ngay cả Manh Nữ nhìn không thấy cùng với Thái Hư Bảo Bảo không có thật thể, trái tim cũng hoảng sợ, trốn đến sau lưng Phương Hành!

Ở thế giới này, phương pháp phán đoán thực lực của đối thủ mạnh yếu cực kỳ đơn giản, chính là nhìn khí tức oan nghiệt trên người hắn, hoặc nói là ma khí trên người, ma khí càng nặng, không hề nghi ngờ sẽ càng mạnh, mà nam tử đi tới kia, khuôn mặt tuấn lãng, ánh mắt thâm trầm, thoạt nhìn cũng có chút bất phàm, nhưng hắn chỉ lẳng lặng đi tới, cả người thanh đạm, rõ ràng không có một chút ma khí, vậy thì không khó phán đoán rồi, người này ở trong Phù Đồ Thiên Giới ngay cả một người cũng chưa giết qua...

- Ba người này ta muốn...

Tất cả mọi người nhìn Phương Hành, như yêu ma nhìn con mồi, kiêng kị lẫn nhau, ngấp nghé ba người kia...

Phương Hành giống như không phát giác, không nhanh không chậm, trấn định từng bước một đi về phía trước!

Cũng không biết qua bao lâu, Phương Hành cách những tán tu kia đã càng ngày càng gần, đột nhiên có một người ma khí dày đặc gầm nhẹ, thân hình lao tới, thò ra móng vuốt sắc bén, trảo về phía Phương Hành...

- Hống hống hống.

Những người khác sao sẽ cam tâm nhường thịt ngon, theo sát lao đến, gào thét không thôi!

Trong nháy mắt, quả thực như ma vân vắt ngang trời, bao phủ thân hình Phương Hành ở bên trong!

Nhưng lúc này, Phương Hành nhìn mấy ma ảnh đánh về phía mình kia, lấy ra một thanh binh khí, không phải quỷ đầu đại đao, mà là một trường thiên, lúc ở Thượng Huyền Thành bị chúng tiên vây công, hắn từ trong tay một mỹ phụ đoạt đến, chính là một kiện tiên bảo, bên trong có một Hỏa Long chi hồn, mặc dù phẩm chất kém xa quỷ đầu đại đao, nhưng lúc này, Phương Hành lại cảm thấy Hỏa Long Tiên cực kỳ thuận tay!

Thời điểm hắn lấy ra Hỏa Long Tiên, ma ảnh ở trước nhất đã vọt tới trước mặt hắn.

- Tàn sát hết ba vạn ba sinh linh, giúp ta thành tiên...

Tiếng hô từ trong miệng ma ảnh truyền ra, mùi máu tươi dày đặc tựa hồ muốn rót vào lỗ chân lông người!

Phương Hành ngẩng đầu nhìn ma ảnh, như kim cương trừng mắt, hung hăng vút ra một roi...

- Vèo!

Ma ảnh bị quất nằm xuống mặt đất, đau đến ngao ngao kêu gào, không ngừng lăn lộn, lăn qua lăn lại!

Phương Hành lại vung roi, vừa quất vừa nói.

- Ta cho ngươi ba vạn ba...

- Ta cho ngươi ba vạn ba...

Chương 1441: Độ hóa.

- Ngao ngao ngao...

Phù Đồ Thiên Giới vốn là một mảnh chém giết, bỗng nhiên xuất hiện một màn quỷ dị, mấy người có oan nghiệt mạnh nhất, hoặc nói là mấy yêu ma mạnh nhất khu vực này, sau khi đánh về phía nam tử không có chút ma khí kia, lại nằm mộng cũng không nghĩ ra, trong tay người này có một cây roi đáng sợ, bọn hắn còn không kịp phản ứng, liền bị một roi quất nằm xuống đất, sau đó là hành hạ!

- Cho ngươi ba vạn ba... Cho ngươi ba vạn ba...

Một roi lại một roi, đường đường yêu ma rõ ràng còn chưa ra tay, đã bị quất nằm trên đất lăn qua lăn lại!

- Ti...

Mặc dù đã giết đỏ cả mắt, nhưng những yêu ma kia lại không phải không có lý trí, mấy cái theo sát người này vọt tới, lập tức phát hiện nam tử kia lợi hại, bị hù hít sâu một hơi, vội vàng phanh lại thân hình, quay đầu muốn chạy trốn, bọn hắn từ vài roi kia, đã phát hiện nam tử này tuyệt đối không phải mình có thể chống cự, cũng tuyệt đối không phải là con mồi của mình!

Trái lại, bằng bản lĩnh của những người mình, chỉ có phần làm con mồi cho người ta...

- Sưu sưu sưu.

Trốn còn nhanh hơn lúc chạy tới, càng muốn săn giết người khác, sẽ càng sợ mình bị người khác săn giết, lúc này phản ứng cực kỳ nhanh, chỉ muốn chạy càng xa càng tốt...

- Ha ha, muốn chạy trốn?

Chỉ tiếc bọn hắn muốn chạy trốn lại trốn không thoát, Phương Hành đã theo dõi bọn hắn, Hỏa Long Tiên xoay chuyển, “ba” một tiếng giòn vang, quấn lấy đùi phải của người chạy nhanh nhất, ngạnh sanh kéo xuống, sau đó cũng không thấy hắn có động tác gì, chỉ cực kỳ đơn giản bước ra một bước, liền kéo mấy yêu ma xuống, vốn trên mặt đất chỉ nằm một cái, bây giờ nằm bảy tám cái, đều là một thân ma vân đung đưa...

- Cho các ngươi ba vạn ba... Cho các ngươi ba vạn ba...

Phương Hành đứng ở giữa, trong tay cầm roi, không ngừng quất xuống.

- Ta liều với ngươi...

Có yêu ma không cam lòng, gầm thét nhảy dựng lên, điên điên khùng khùng, muốn tìm

Phương Hành dốc sức liều mạng.

Nhưng Phương Hành chỉ vung roi, đánh cho hắn thần hồn muốn nứt, thân thể tràn ra vô số vết máu.

- Ta cho ngươi dốc sức liều mạng... Ta cho ngươi dốc sức liều mạng...

Cũng có yêu ma không thể chịu được đau nhức, dù sao Hỏa Long Tiên chính là pháp bảo, há lại bình thường, đánh trên thân thể, là sẽ trực tiếp đau tiến vào thần hồn, loại tư vị này coi như là đầu thai cũng không thể quên được, liên tiếp nhiều roi như vậy, đau đến bọn hắn giống như phát điên, một chút cốt khí cũng không có kêu rên:

- Van cầu ngươi, đừng tra tấn nữa, giết chúng ta đi...

Tiến vào Phù Đồ Thiên Giới, làm tốt chuẩn bị giết người, tự nhiên cũng làm tốt chuẩn bị bị người giết, chỉ bất quá bọn hắn không nghĩ tới, rõ ràng đụng phải quái thai như vậy, ở trước khi giết chết mình, còn muốn cầm roi tra tấn...

Cái này cũng quá tàn nhẫn đi...

Bởi vậy bọn hắn nhịn không được muốn kêu to, chỉ cầu thống khoái!

Nhưng Phương Hành nghe xong lại càng giận, vung roi quất tới:

- Ta cho ngươi muốn chết... Ta cho ngươi muốn chết...

Trận tra tấn này làm đám Tán Tiên sống không bằng chết, Phương Hành thì đánh vui vẻ đầm đìa, mồ hôi chảy ra, đánh tới bọn hắn chỉ biết rên hừ hừ, ngay cả khí lực kêu to cũng không có, hắn mới không kịp thở ngừng lại, thở ra không phải mệt mỏi, mà là tức giận, trong nội tâm một mực nghẹn lấy nộ diễm, mặc dù dựa vào một trận đòn roi phát tiết không ít, nhưng vẫn còn rất tức giận.

- Ách... Ngài không có ý định giết bọn chúng?

Thái Hư Bảo Bảo thấy Phương Hành ngừng, mới có chút tò mò dò đầu ra hỏi.

Hắn cũng hiểu Phương Hành, biết nếu đối phương muốn giết người, sẽ không làm nhiều như vậy!

- Ngươi cảm thấy ta nên giết người?

Phương Hành quay đầu, thần sắc bất thiện nhìn đồ đệ của mình.

- Ách... Không có không có...

Thái Hư Bảo Bảo vội vàng lắc đầu, coi chừng co rụt về phía sau:

- Ngài là lão đại ngài định đoạt!

- Nếu bàn về giết người, ta còn biết giết hơn bọn hắn, thậm chí ta còn chuyên môn tu qua loại pháp môn này!

Phương Hành lại thở hổn hển mấy hơi, lúc này mới oán hận mở miệng, con mắt chán ghét nhìn về phía những người kia, như là giải thích với Thái Hư Bảo Bảo và Manh Nữ, lại như tìm lý do vì sao mình không giết người.

- Nhưng giết người là cần lý do, ta chỉ biết lúc mình muốn giết người mới có thể giết, mà không phải bầu trời ra quỷ phù gì, nói giết người cho Tiên Mệnh, ta sẽ như con chó điên đi giết người, người như vậy không phải Tiên, tối đa chỉ tính toán là một đám chó dữ!

Hắn chỉ mấy tán tu trên mặt đất, oán hận mắng:

- Những cái này là chó dữ, cho nên mới ăn roi!

- Sư phụ...

Cảm nhận được lửa giận của Phương Hành, Thái Hư Bảo Bảo nói chuyện cẩn thận từng li từng tí, nhỏ giọng nói:

- Ta nhìn ra được, ngươi không muốn giết người lung tung, nhưng quy củ của Thăng Tiên Hội chính là như vậy, ngươi không giết người, sẽ có người tới giết người, dù sao bọn họ đều vì Tiên Mệnh, chỉ cần ở trong Thăng Tiên Hội, bọn hắn còn có thể đi giết người, sẽ một mực giết đến cuối cùng, hơn nữa sẽ càng ngày càng mạnh, lực lượng mười vạn người tụ tập ở một thân, đến lúc đó thậm chí có thể còn mạnh hơn ngươi, điểm này là không cách nào cải biến, bây giờ ngươi quất bọn hắn, vậy cũng chỉ có thể hả giận, trên thực tế lại không có tác dụng gì...

Sau khi nói xong, Thái Hư Bảo Bảo tựu cẩn thận từng li từng tí trốn ở sau lưng Manh Nữ, trộm nhìn Phương Hành.

Hắn nói là mấu chốt của vấn đề, hi vọng Phương Hành có thể minh bạch.

Ở thế giới này, không phải ngươi muốn giết người thì giết, không muốn giết người thì không cần giết...

Ngươi không giết, tóm lại sẽ có người giết, thông qua giết người bị oan nghiệt quấn thân, thu hoạch lực lượng cường đại, cho đến đạt được Tiên Mệnh!

Bởi vậy sau khi hắn đưa ra vấn đề này, rất lo lắng Phương Hành sẽ thẹn quá hoá giận, trước quất mình mấy roi!

- Ai nói không hữu dụng?

Nhưng Phương Hành nghe lại không nổi giận, mà lạnh giọng nở nụ cười.

- Ách...

Thái Hư Bảo Bảo rất muốn châm chọc, nhưng thấy biểu lộ của Phương Hành chăm chú, lại không dám nói.

Sau đó hắn chứng kiến Phương Hành ngồi xuống như Phật Đà, tay trái sờ soạng vào Khô Lâu Thần Cung một hồi, lấy ra một quyển kinh Phật cũ kỹ, cũng không biết đoạt ở đâu, tay phải thì nắm roi da, nhìn đám tán tu thở dài một hơi, sau đó lật kinh Phật, biểu lộ hung ác.

Thái Hư Bảo Bảo sợ ngây người, vô ý thức nói:

- Sư phụ, ngươi đang làm gì thế?

Phương Hành nhìn hắn, thản nhiên nói:

- Độ hóa...

Thấy Thái Hư Bảo Bảo trừng mắt, tựa hồ hắn cũng có chút xấu hổ, ra vẻ trấn định giải thích:

- Có lẽ ngươi còn không biết, vi sư còn có một thân phận khác, là Kim Cương Hộ Pháp thứ nhất của Phật môn sau Thượng Cổ...

Chương 1442: Phật môn đệ nhất Kim Cương Hộ Pháp.

- Độ... Độ hóa?

Nghe Phương Hành rất nghiêm túc nói một câu, biểu lộ của Thái Hư Bảo Bảo trở nên muôn màu muôn vẻ, mặc dù tiếp xúc thời gian không dài, nhưng hắn hiểu rất rõ sư phụ nhà mình, hung tàn xảo trá, hèn mọn bỉ ổi không chịu nổi, còn thường xuyên đổi mới nhận thức của mình, nói thật, sở dĩ hắn đi theo người sư phụ này, không phải là cảm thấy đối phương bất đồng Thái Hư Tiên Vương, mình có thể yên tâm đi theo hắn lăn lộn, mà không cần lo lắng hắn sẽ ăn thiệt thòi sao?

Nhưng một “ác nhân” tuyệt đối như vậy, hôm nay lại muốn độ hóa người khác?

Thậm chí hắn còn nói cái gì “Kim Cương Hộ Pháp thứ nhất của Phật môn sau Thượng Cổ”, đánh chết Bảo Bảo cũng không tin a!

Tuy Thái Hư Bảo Bảo là Khí Linh, có được linh tính không lâu, nhưng cũng biết địa vị của Kim Cương Hộ Pháp...

Nếu so sánh Phật Chủ như Tiên Đế, vậy Kim

Cương Hộ Pháp đã vượt qua chúng tiên, thậm chí vượt qua Đế Tử và Đại La Kim Tiên, ở trong hàng tỉ Phật chúng thân phận siêu nhiên, che chở Phật môn, có khả năng sánh vai với Tiên Đế!

Người nào cũng có thể làm Phật môn đệ nhất Kim Cương Hộ Pháp, nhưng tuyệt đối không phải sư phụ của mình...

Nhưng dù trong lòng của hắn xác định, cũng không khỏi mở to hai mắt nhìn xem, bởi vì sư phụ tiện nghi kia rõ ràng đang bắt đầu độ hóa rồi, hắn một tay cầm roi, một tay cầm kinh Phật, cau mày, sau nửa ngày mới đọc lên một câu:

- Như ta nghe thấy... Lúc trưởng lão Tu Bồ Đề ở trong đại chúng... vỗ tay cung kính bạch Phật nói... Hiếm có Như Lai thiện hộ niệm chư Bồ Tát... Bồ...

- Ôi cha mẹ ơi, niệm kinh Phật cũng không rõ, dấu chấm phẩy cũng không hiểu, còn muốn độ hóa người ta...

Thái Hư Bảo Bảo nghe xong liền choáng váng, quả thực không còn gì để nói.

- A...

Có truyền thuyết nói, thời điểm Phật Chủ giảng kinh, tảng đá cũng có thể khai ngộ, đó là bởi vì phật lý diệu thế, nghe vào trong nội tâm tảng đá, nhưng Phương Hành niệm kinh Phật, những Tán Tiên kia còn không biết Phương Hành muốn nói với mình cái gì, chỉ hoảng sợ chờ đợi vị đại gia này hạ sát thủ, tự cho là lọt vào trong tay của hắn, tất nhiên tánh mạng khó thoát, nghe xong vài câu, một người nhịn không được rên rỉ một tiếng, chậm rãi trở mình.

- Yên tĩnh!

Phương Hành vốn đã xấu hổ, lại bị tiếng rên rỉ kia đánh gãy, nhất thời nộ không thể tả, "Vèo" trước quất một roi lại nói.

Ba!

Tán Tiên kia rên một tiếng, cắn răng không dám mở miệng nữa.

Lúc này Phương Hành mới tức giận bất bình cúi đầu, tiếp tục cau mày, gian nan niệm kinh văn, chỉ có điều, sau khi niệm vài câu, biểu lộ rất khó xử, sau nửa ngày không có tiếp tục đọc xuống, thẳng đến Thái Hư Bảo Bảo có chút tò mò dò đầu qua, hắn mới xấu hổ đưa kinh Phật về phía Thái Hư Bảo Bảo, không có ý tứ nói:

- Chữ này đọc như thế nào?

Thái Hư Bảo Bảo một đầu hắc tuyến, chột dạ

nói:

- Đây là Phạn văn từ thời Thái Cổ, ta cũng không nhìn được...

- Phải a!

Phương Hành vỗ đùi, tức giận nói:

- Ta còn nói vì sao ta không nhận biết nhiều chữ như vậy chứ?

Thái Hư Bảo Bảo bất đắc dĩ:

- Như vậy còn làm Phật môn đệ nhất hộ pháp?

Sau đó hai người mắt to trừng mắt nhỏ, biểu lộ cực kỳ khó xử, kinh Phật này đọc cũng đọc không thông, làm sao độ hóa người ta?

- Ta... Ta muốn thử xem...

Nhưng lúc này, bỗng nhiên một thanh âm yếu ớt vang lên, là Manh Nữ khiếp đảm giơ tay.

- Ngươi ngay cả nhìn cũng không thấy, đọc kinh Phật gì hả...

Phương Hành liếc nàng một cái, cảm thấy nàng là quấy rối, không muốn lý nàng.

- Thế nhưng mà ta... Ta nhớ được nội dung của những kinh Phật này...

Manh Nữ cắn môi, nhỏ giọng nói một câu,

khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, lẳng lặng nhìn về phía Phương Hành.

- Ân?

Phương Hành nao nao, có chút tò mò nhìn Manh Nữ.

- Tu Bồ Đề nói: Như ta giải Phật theo như lời nghĩa, không có định pháp, tên A Nậu Đa La Tam Miểu Tam Bồ Đề, cũng không có định pháp. Như Lai có thể nói…

Manh Nữ mở miệng, quả nhiên niệm ra một đoạn kinh Phật, nhìn không thấy vật, nhưng niệm thông thuận hơn Phương Hành nhiều.

- Thật đúng là được!

Phương Hành đại hỉ, vuốt đầu Manh Nữ nói:

- Ngươi giúp ta tụng kinh đi!

Sau đó nghiêng đầu, lại nhìn về phía Thái Hư Bảo Bảo:

- Ngươi tới giúp ta ấn chiếu thần hồn của bọn hắn!

Thái Hư Bảo Bảo nao nao, ngưng trọng nói:

- Ngươi muốn mạnh mẽ thay đổi ý chí của bọn hắn sao?

Phương Hành cười cười, nhếch miệng nói:

- Ta là muốn ăn cướp oan nghiệt trên người bọn họ...

Thái Hư Bảo Bảo ngẩn ngơ, sau đó không biết nói cái gì cho phải.

...

...

Ba người thật bắt đầu độ hóa, Manh Nữ đứng ở bên trái Phương Hành, hai tay đặt ở trước ngực, niết liên hoa bảo ấn, nhẹ nhàng tụng kinh Phật, thanh âm nhu nhược, lại theo niệm tụng kinh Phật, rõ ràng tạo thành một loại lực lượng cổ quái khó nói lên lời ở giữa thiên địa, tựa hồ có đóa đóa thiên hoa hàng lâm, quay chung quanh ở ba người bọn họ, lại bay về phía những tán tu chứa đầy oan nghiệt!

Thái Hư Bảo Bảo thì đứng ở bên phải Phương Hành, tay cầm Thái Hư Bảo Kính, phát ra đạo đạo bảo quang, bao phủ những tán tu kia.

Ở dưới bảo quang soi chiếu, trên người những tán tu kia đều là một thân oan nghiệt, đáng sợ ngập trời, như Sâm La Địa Ngục, nhưng theo Manh Nữ tụng kinh, những oan nghiệt kia ẩn chứa lệ ý, rõ ràng đang dần dần trở nên nhạt, mắt thường có thể thấy được, giống như có vô số linh hồn đang bay ra ngoài...

- Không muốn... Không muốn...

- Ngươi... Ngươi sao mà tàn nhẫn, lại hóa đi nội tình mà chúng ta ra sức chém giết có được...

Những Tán Tiên kia cũng là người có kiến thức, rất nhanh liền ý thức được biến hóa trên người mình, cảm thấy kinh hãi, giống như gặp quỷ, kêu to, càng có người cắn răng nhảy lên, muốn liều lĩnh thoát đi...

Mà thấy như vậy, Phương Hành lại tiện tay quất mấy roi.

- Đều ngoan ngoãn nằm xuống cho ta, ta giúp các ngươi độ hóa một thân oan nghiệt...

Vẻ mặt Phương Hành hung ác, hết lần này tới lần khác lại bảo tướng trang nghiêm, cầm roi uy hiếp những người này.

- Chúng ta liều chết liều sống, mới có những oan nghiệt này, đang muốn đi đoạt Tiên Mệnh, vì sao ngươi lại độ hóa chúng...

- Hừ, bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật!

Phương Hành cười lạnh quát.

- Đã dạy chúng ta bỏ xuống đồ đao, vậy sao ngươi không buông roi?

Có Tán Tiên cảm thấy vừa kinh vừa sợ, không phục kêu to, ý đồ bảo vệ oan nghiệt.

- Buông roi xuống, ta còn làm sao độ các ngươi thành Phật?

- Chúng ta không muốn thành Phật, chúng ta muốn thành Tiên...

- Nói bậy, Tiên là như thế này sao?

- Vậy Phật khẳng định cũng không thể giống như ngươi...

- ...

- Con mẹ nó...

Phương Hành nhất thời nghẹn lời, thẹn quá thành giận, trước quất mấy roi cái đã:

- Cò kè mặc cả với Phật gia, đánh chính là nhẹ!

Chương 1443: Phật quang phổ chiếu.

Trên đại địa của Phù Đồ Thiên Giới, khắp nơi đều là chém giết, đều là phân tranh, mỗi người đều là một thân oan nghiệt, ma khí trùng thiên, nhưng ở trong loại hoàn cảnh này, lại xuất hiện một màn quỷ dị, một nam tử cả người tỏa ra phật quang, dáng vẻ trang nghiêm, tay cầm Hỏa Long Tiên, bên trái là một nữ hài tay bắt liên hoa bảo ấn, không ngừng tụng kinh, trên người bao phủ tử quang nhàn nhạt, tiếng tụng kinh không nhanh không chậm, giống như ẩn chứa một loại diệu lý nào đó, bị nàng nhẹ nhàng niệm ra, mà ở bên tay phải, thì là một nam hài ôm gương đồng, gương đồng phát ra bảo quang, phổ chiếu thế gian, soi thẳng lòng người!

Ba người bọn họ chậm rãi đi qua phiến thiên địa này, khiến cho các Tán Tiên đang chém giết run như cầy sấy...

Mới hai ngày, cả Phù Đồ Thiên Giới đều lưu truyền sự tích của bọn họ!

Mỗi người đang bề bộn chém giết, tranh đoạt Tiên Mệnh, đều nghe nói có một tổ hợp kỳ quái, thực lực cao cường, gần như vô địch, nhưng hết lần này tới lần khác không đi chém giết, tựa hồ không hề để tâm những lực lượng oan nghiệt trọng yếu nhất trong Phù Đồ Thiên Giới, theo lý thuyết dạng người này ở Phù Đồ Thiên Giới là vô dụng nhất, nhưng ba người này lại cực kỳ đáng sợ, bởi vì sự tình bọn hắn tạo thành ác hơn những người khác nhiều, những người khác nhiều nhất chỉ là giết người, tích lũy oan nghiệt sát khí, bọn hắn thì lại là độ hóa...

Không biết bao nhiêu ma đầu, vừa nghe tới thanh danh của ba người kia đã sợ mất mật!

Chỉ cần đụng phải ba người này, sẽ bị quật roi, đánh lăn lộn trên mặt đất, sau khi triệt để trung thực, liền không thể không đi nghe nữ hài kia tụng kinh, độ hóa oan nghiệt trên người mình, nhìn thấy ma khí khó khăn lắm mới tích lũy được đang chậm rãi tiêu tán, vô ảnh vô tung, bọn hắn phẫn nộ, tuyệt vọng, đau lòng, muốn nhảy lên liều mạng, nhưng cuối cùng lại không thể phản kháng!

Bởi vì người cầm roi kia quá lợi hại, không phản kháng được, khẽ động sẽ ăn đòn...

Hơn nữa đối với tiếng tụng kinh của nữ hài kia, bọn hắn không thể không nghe, thậm chí không cách nào phong bế lục thức, bởi vì bảo kính trong tay nam hài như có lực lượng thẳng chiếu lòng người, ép bọn hắn hoàn toàn mở rộng cõi lòng, chịu kinh văn tẩy lễ...

Mà theo bọn hắn đi qua, tùy tùng phía sau càng ngày càng nhiều, trong những người này, có là bị bọn hắn luyện đi oan nghiệt, tự nghĩ không còn nội tình tranh phong với người khác, đi ra chính là chịu chết, bởi vậy không thể không tuyệt vọng đi theo ở phía sau bọn họ, sống được một ngày tính một ngày, cũng có một chút bị ép tiến vào Phù Đồ Thiên Giới, chính là con mồi tầng dưới chót nhất, bọn hắn đụng phải tồn tại tự xưng “Phật môn đệ nhất Kim Cương Hộ Pháp”, thì tựa như là gặp cứu tinh...

Tin tức truyền ra, không biết có bao nhiêu người thực lực không đủ, liều mạng tìm tới ba người này, đi theo sau lưng bọn họ cầu che chở!

Đương nhiên, ma đầu lợi hại thì bị hù có thể trốn bao xa thì trốn bao xa, đối với bọn hắn mà nói, thậm chí sinh tử cũng chỉ là chuyện bình thường, nhưng khó khăn tích lũy xuống oan nghiệt, cứ như vậy bị người độ hóa thì quá xui xẻo, lúc mới đầu, còn có mấy ma đầu không biết tự lượng sức mình, muốn tới khiêu chiến “Kim Cương Hộ Pháp”, nhưng sau khi bọn hắn cũng bị độ hóa, vẻ mặt cầu xin đi theo sau lưng, yêu ma khác chỉ có thể trốn, đầu cũng không dám lộ!

Chỉ là trong lòng hận đến ngứa răng, một Thăng Tiên Hội tốt đẹp, vì sao xuất hiện một kẻ quấy rối như thế?

Trong lòng đều đang cầu khẩn, mau chạy ra mấy người tốt, thu hòa thượng kia đi...

...

...

- Sư phụ, tùy tùng phía sau chúng ta càng ngày càng nhiều, vừa rồi lại tới mười cái...

Thái Hư Bảo Bảo cũng nhịn không được nói với Phương Hành, nhìn về phía sau, sau lưng ba người bọn họ đã theo mấy trăm người, từng cái dáng vẻ đáng thương, dù sao ở trong Phù Đồ Thiên Giới, người tự nghĩ có nắm chắc đi đoạt Tiên Mệnh chỉ là số ít, đại đa số người chỉ không muốn mất mạng ở nơi này mà thôi, thời điểm lo sợ bất an, có một người che chở như vậy, tự nhiên là giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, chết cũng không chịu rời đi, tùy tùng giống như quả cầu tuyết càng ngày càng lớn...

- Đi theo thì theo đi, dù sao bọn hắn cách chúng ta sẽ chết...

Phương Hành rất đơn giản, giống như đóng vai cao tăng đóng nghiện rồi, dáng vẻ trang nghiêm, bất động thanh sắc nói.

- Nhưng tiếp tục như vậy cũng không giải quyết được gì a...

Thái Hư Bảo Bảo nhíu mày nói:

- Chúng ta làm như vậy, rõ ràng là phá hư quy tắc của Phù Đồ Thiên Giới, thậm chí có thể hủy căn cơ của Thăng Tiên Hội, vạn nhất Tiên Mệnh trong Phù Đồ Thiên Giới, có quan hệ tới những Tán Tiên kia chết thì sao? Chúng ta độ hóa quá nhiều người, sẽ không ảnh hưởng Tiên Mệnh sinh ra chứ? Huống hồ, quá nhiều người bị chúng ta che chở, những yêu ma kia tự nhiên không người để giết, tiếp tục như vậy, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ trở thành mục tiêu công kích, kẻ yếu cảm tạ chúng ta, cường giả lại hận chúng ta...

Phương Hành liếc mắt nói:

- Ở trong mắt bản Kim Cương nào có cường giả?

- Không khoác lác có thể chết sao?

Trong lòng Thái Hư Bảo Bảo mắng, đành phải cười bồi:

- Nhưng chúng ta là vì Tiên Mệnh mới đến không phải sao?

- Không khoác lác sẽ không chết, nhưng sẽ sống không bằng chết...

Trong lòng Phương Hành thầm nghĩ, sau đó trên mặt phong thanh vân đạm, cười nhẹ nói:

- Tiên Mệnh? Ta lại có một ý tưởng!

Nói xong ánh mắt thâm trầm, nhìn phương xa nói:

- Đi thôi, tiếp tục độ hóa!

- Còn muốn tiếp tục?

Thái Hư Bảo Bảo có chút im lặng, Phương Hành lại lườm hắn:

- Cứu một mạng người, còn hơn xây bảy tháp phù đồ!

- Ngươi lại thật cứu người, so với tin tức ngươi còn sống, đây càng khiến người ta chấn kinh...

Thời điểm Phương Hành chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, trong hư không trước người Phương Hành, lại có hai thân hình yếu ớt rơi xuống, trước nhất là một cô gái mặc áo xanh, vóc dáng điệu yểu, ăn mặc đơn giản, sắc mặt bình tĩnh, trên mặt tựa hồ luôn mang theo bi ai nồng đậm, nàng xuất hiện ở trên không trung, chậm rãi rơi xuống, lại có loại cảm giác để thế giới này bừng sáng!

Phía sau là một nữ hài cực kỳ xinh đẹp, chỉ là so với nữ tử thanh y, lại có vẻ ảm đạm hơn rất nhiều.

- Thanh La?

Lúc đầu vẻ mặt Phương Hành từ bi, vượt khỏi trần gian, vừa thấy được nữ tử này, thần sắc giống như nuốt con ruồi.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, nữ tử này cũng tiến vào Phù Đồ Thiên Giới.

- Ngươi thật thay đổi...

Mà trông thấy Phương Hành khiếp sợ, Thanh La tiên tử lại u oán, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm hắn, thật lâu mới chậm rãi mở miệng:

- Trước kia ngươi quyết không thể nào vứt ta xuống không để ý, một mình tiến vào Phù Đồ Thiên Giới, cũng sẽ không có thiện tâm bực này, sau khi tiến vào Phù Đồ Thiên Giới, không đi chiến trường kịch liệt nhất thu hoạch nhân mạng, lại trốn ở phía sau phổ độ chúng sinh...

- Ngươi tìm ta làm gì?

Phương Hành cũng không có thời gian nghe nàng u oán, cau mày đánh gãy, vẻ mặt băng lãnh hỏi.

Thanh La nghe được thanh âm lạnh như băng, thần sắc lại có chút ai oán, trong hốc mắt có quang mang sáng lấp lánh, qua hồi lâu, nàng thu liễm cảm xúc, khẽ thở dài:

- Ta không tiếc theo ngươi vào Phù Đồ Thiên Giới, kỳ thật... chỉ muốn hỏi ngươi một câu...

- Hỏi ta cái gì?

Phương Hành giật mình, chân mày nhíu chặt hơn, trực tiếp đánh gãy nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- ... Yêu!

Chương 1444: Bí mật lớn nhất trên người

- Ngạch.... Yêu muội muội ngươi a...

Ngay cả Thanh La tiên tử nghe câu này, cũng trực tiếp ngây dại, nhìn Phương Hành biểu lộ chăm chú, lại có loại cảm giác dở khóc dở cười, vô ý thức cho rằng nam nhân trước mắt này là đang giễu cợt mình, trong lòng bịt kín có tầng bóng ma, ngược lại là Si Nhi tiên tử ở bên người nàng, nghe xong lời này, biểu lộ trên mặt có chút u oán, bất quá nghĩ lại, tiếu dung bò tới trên mặt, càng thêm tươi đẹp động lòng người, tâm tình thư sướng!

- Trước kia ngươi sẽ không đùa kiểu này!

Thanh La tiên tử bất đắc dĩ thở dài, ánh mắt phức tạp rơi vào trên mặt Phương Hành.

- Ngạch.... Không phải hỏi cái này...

Phương Hành cũng có chút xấu hổ, nhưng trên mặt tuyệt đối không biểu lộ ra, tự tiếu phi tiếu nói:

- Vậy ngươi muốn hỏi cái gì?

Thanh La tiên tử nghiêm túc, ngừng lại một chút mới nói:

- Trong ngàn năm này, ngươi đi nơi nào?

Trái tim Phương Hành run lên, nhưng trên mặt lại có vẻ nhẹ nhõm, phong khinh vân đạm mà nói:

- Bị trấn áp!

- Thái Hư Tiên Vương sao?

Thần sắc Thanh La tiên tử ngưng trọng, vẻ mặt quan tâm, chăm chú truy vấn.

- Ngoại trừ lão nhi này, ai có thể trấn áp được ta?

Khóe miệng Phương Hành lộ ra cười lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thanh La tiên tử.

Nói thật, hắn không nghĩ tới Thanh La tiên tử sẽ truy vào Phù Đồ Thiên Giới, bởi vì theo hắn hiểu, Phù Đồ Thiên Giới không phải địa phương Chân Tiên có thể tới, lúc ấy hắn cũng nghĩ, mình trốn vào Phù Đồ Thiên Giới, thì có thể miễn đi đại phiền toái, đây cũng là nguyên nhân hắn dám ở trong thế giới này làm việc lớn mật, nhưng không nghĩ tới là, Thanh La tiên tử và Si Nhi nha đầu thật tới, lúc này bị đối phương để mắt, trong lòng của hắn cũng rất khổ não, nhưng chỉ có thể kiên trì đối mặt...

Nhưng Thanh La tiên tử lại không phải thật chỉ hỏi vài câu liền rời đi, nàng nghe Phương

Hành nói, tựa hồ vẻ đau thương trên mặt càng đậm, như có chút ân cần bước ra một bước, lo lắng nói:

- Vậy ngươi làm sao trốn ra?

Bạch!

Phương Hành phát giác ý đồ đi về phía trước của nàng, ánh mắt lạnh lùng, đột nhiên nhìn nàng:

- Mắc mớ gì tới ngươi?

- Ta chỉ là quan tâm ngươi mà thôi!

Thanh La tiên tử rất buồn, thu lại bước chân, nhưng ý thất lạc rõ ràng.

- Ngươi cảm thấy ta sẽ cần ngươi quan tâm?

Phương Hành cười lạnh, lườm nàng một chút, thần sắc lãnh ngạo:

- Chuyện quá khứ xóa bỏ, về sau đừng tới phiền ta!

- Ngươi...

Thanh La tiên tử nghẹn lời, lệ quang doanh doanh, nhẹ nhàng nâng tay lau đi, ra sức khống chế cảm xúc, nửa ngày sau mới nói:

- Coi như hiện tại... Ngươi cũng không cần đối với ta như vậy, ta thật chỉ là quan tâm ngươi mà thôi... Hiện tại vì sao ta cảm giác không thấy Tiên Mệnh trên người ngươi?

- Rốt cục hỏi ra vấn đề này!

Phương Hành biết, vô luận là ai, sau khi biết mình chính là Đế Lưu, nghĩ tới vấn đề thứ nhất chính là cái này, đây cũng là vấn đề hắn suy tư vô số lần, nghe Thanh La tiên tử hỏi, trên mặt lóe lên vẻ mất mát không để cho người chú ý, sau đó lại cố ý giả bộ như không thèm để ý chút nào, thản nhiên nói:

- Thời gian ngàn năm, chuyện gì cũng có thể xảy ra!

- Cái kia làm sao có thể?

Thanh La tiên tử giống như kinh hãi, thất thanh nói:

- Tiên Mệnh và thần hồn tương dung, là không thể nào bóc ra a...

- Mắc mớ gì tới ngươi?

Phương Hành hơi không kiên nhẫn... đây không phải diễn xuất ra, là thật hơi không kiên nhẫn.

- Tốt, tốt, tốt, ta không hỏi...

Thanh La tiên tử bị Phương Hành mắng, tựa hồ rất thương tâm, giống như tiểu tức phụ bị trượng phu răn dạy, trong lòng ủy khuất, cắn môi một cái, lúc này mới ngẩng đầu lên, ánh mắt quét về phía những tán tu ở sau lưng Phương Hành, có chút khó hiểu nói:

- Ta có thể hiểu được ngươi tiến vào Phù Đồ Thiên Giới , là vì lấy về Tiên Mệnh, bởi vì Tiên Đế đại nhân không có khả năng lại ban cho ngươi Tiên Mệnh thứ hai, đây là quy củ chúng ta đều hiểu... Nhưng ngươi tiến vào Phù Đồ Thiên Giới, vì sao không giết người, trái lại muốn che chở những Tán Tiên này?

Nhưng chưa chờ trả lời, nàng lại tự mình suy đoán, thanh âm không nhanh không chậm, cũng chỉ cho Phương Hành nghe được:

- Ngươi cũng biết, quy tắc Thăng Tiên Hội từ Thượng Cổ truyền tới, đã không biết bao nhiêu năm, tự nhiên có đạo lý tồn tại của nó, những Tán Tiên này chết, chính là căn cơ để Tiên Mệnh đản sinh, ngươi muốn lấy Tiên Mệnh, vậy những người này không có khả năng còn sống, thế giới này sẽ không mở ra, ngươi cũng không thể rời đi, nhưng nếu ngươi biết đạo lý này, vì sao lại muốn bảo vệ bọn hắn...

Chậm rãi nỉ non, bỗng nhiên ánh mắt nàng hơi sáng, nhìn về phía Phương Hành:

- Hay ngươi muốn gom tất cả mọi người lại...

Nàng giống như cảm thấy mình đoán được tâm tư của Phương Hành, thanh âm có chút kinh nghi:

- ... Sau đó cử hành một lần đại tế?

- Nữ nhân này thật hung ác...

Trong lòng Phương Hành thầm mắng, nhưng mặt ngoài lại làm ra bộ dáng bị nàng đoán trúng tâm tư, lạnh lùng nhìn nàng, không chứa một chút tình cảm, lãnh đạm nói:

- Nói lại lần nữa, ta làm bất cứ chuyện gì, cũng không liên quan tới ngươi, ngươi tốt nhất đừng đến phiền ta...

- Chuyện của ngươi làm sao có thể không liên quan gì đến ta?

Thanh La tiên tử giống như hạ quyết tâm, thần sắc ngưng lại, sau đó yếu ớt thở dài nói:

- Chuyện quá khứ ta vẫn luôn không quên, cũng không có khả năng quên, càng không thể nào thấy ngươi có phiền phức mà không để ý tới... Ngươi đại khái còn chưa ý thức được tình cảnh của mình bây giờ... Ta chỉ hỏi ngươi, có biết thời điểm chúng ta nhìn thấy ngươi bị mất Tiên Mệnh, trong lòng chấn kinh đến cỡ nào không?

Nàng vừa nói, thần sắc vừa ngưng trọng, ánh mắt thẳng tắp nhìn Phương Hành:

- Mọi người đều biết, Tiên Mệnh và thần hồn tương dung, không thể bóc ra, cái này là định lý, trừ khi người liều mạng bỏ qua tất cả, hết thảy thành không, nhưng bây giờ ngươi còn sống, lại vứt bỏ Tiên Mệnh, cái này nói rõ có một loại phương pháp nào đó có thể bóc ra Tiên Mệnh... Đây là sự tình sẽ rung chuyển Tam Thập Tam Thiên...

- Ừm? Bóc ra Tiên Mệnh?

Ngay cả Phương Hành nghe câu nói này, cũng không nhịn được kinh hãi!

Dù sao lập trường khác biệt, trước đây hắn còn không có ý thức được, nguyên lai đây mới là vấn đề nghiêm trọng nhất trên người mình, cũng là bí mật những người này muốn biết nhất, những người này không biết mình đoạt xá Đế Lưu, càng không nghĩ tới một Ngụy Tiên có thể đoạt xá Thái Ất Thượng Tiên, tựa như một phàm nhân bản lãnh lớn hơn nữa cũng không có khả năng đoạt xá Kim Đan, nên bọn hắn đều cho rằng mình thật bị mất Tiên Mệnh, cái này lại làm cho bọn họ phát hiện một vấn đề nghiêm trọng đến cực điểm, kia chính là làm sao lấy đi Tiên Mệnh?

Nếu có thể để Tiên Mệnh mất đi, vậy có phải cũng có thể bóc ra Tiên Mệnh hay không?

Bây giờ ở Tam Thập Tam Thiên, Tiên Mệnh cực kỳ khan hiếm, nhưng nói thật, tiên nhân lại không quá khan hiếm, nếu có người có thể nắm giữ phương pháp bóc ra Tiên Mệnh, đây chẳng phải là nói, ở trong Tam Thập Tam Thiên mênh mông, sẽ sinh ra vô số con mồi?

Nghĩ đến vấn đề này, ngay cả hắn cũng không nhịn được trái tim nhảy mạnh!

Mà lúc này, Thanh La tiên tử đã chậm rãi đến gần trước người hắn không đủ trăm trượng, thần sắc thê lương, ôn nhu nói:

- Không chỉ như thế, ngàn năm trước ngươi mất tích còn có quan hệ tới Thái Hư Tiên Vương truyền thừa, kia cũng là bí mật không biết bao nhiêu người muốn có được, cho nên ngươi căn bản không biết bây giờ mình nguy hiểm cỡ nào, bây giờ chỉ sợ tin tức ngươi hiện thân sớm đã truyền ra, đoán chừng rất nhanh sẽ có không biết bao nhiêu người tới tìm ngươi, hoặc nói bọn hắn sớm đã vào Phù Đồ Thiên Giới, chỉ là còn chưa hiện thân mà thôi, dưới tình huống như vậy, dù có thân phận Đế Tử cũng không đủ bảo hộ ngươi chu toàn, cho nên hiện tại chính là thời điểm ngươi nguy hiểm nhất, ta không có khả năng rời ngươi, dù sau này ngươi trách ta, mắng ta, hiện tại ta cũng muốn dùng phương pháp của ta bảo hộ ngươi...

Chương 1445: Thanh Tà chưởng tòa Quan Phi Hưng.

- Ngươi muốn làm gì?

Trong kinh ngạc, Phương Hành cũng phát hiện Thanh La Tiên Tử tới gần, vội vàng lui về phía sau một bước, vẻ mặt cảnh giác nhìn nàng.

- Ta đương nhiên là phải bảo vệ ngươi rồi, thậm chí còn phải giúp ngươi tàn sát hết ba vạn tán tu, lại đoạt một Tiên Mệnh...

Thanh La Tiên Tử lẳng lặng nói, lúc này lại không có ngừng chân, trực tiếp đi về phía trước, ánh mắt kiên định, sau khi phóng ra vài bước, liền đột nhiên giơ tay ngọc, pháp lực toàn thân cổ đãng, lực lượng tung hoành, giống như ẩn chứa một Đại Thế Giới mênh mông, hoàn toàn bất đồng bề ngoài mềm mại vũ mị của nàng, vừa ra tay, liền kẹp lấy lực lượng cuồng bạo, trực tiếp trấn áp Phương Hành, gọn gàng mà linh hoạt, không chút dây dưa dài dòng...

- Nữ nhân thúi, dám động thủ, tin chọc ta nóng nảy, ta sẽ ngủ với ngươi hay không?

Phương Hành kinh hãi lẫn giận dữ, quỷ đầu đại đao lập tức xuất hiện, nhất thời ánh đao như thác nước, nghịch tập thương khung.

Nói thực, hắn lo lắng nhất đúng là nữ nhân này dùng lực với mình!

Dù sao Thanh La cũng là Thái Ất cảnh, mà mình hôm nay chỉ có thân thể đạt đến Thái Ất cảnh, hơn nữa bởi vì tu vi thần hồn hạn chế, cũng không cách nào hoàn toàn phát huy ra lực lượng thân thể, đối phó Chân Tiên bình thường còn chiến một trận được, nhưng nếu động thủ với Thái Ất Thượng Tiên, không cần nghĩ, cảnh giới kém quá nhiều, giống như Linh Động cảnh muốn vượt cấp khiêu chiến Kim Đan, căn bản là một sự tình không có khả năng thành công...

Trước đây hắn chỉ hy vọng mình có thể hù sợ nàng, dù sao thân phận của mình là Đế Tử, mà nàng chỉ là con gái của vực chủ mà thôi, sau khi mình bộc lộ thân phận, nàng không thể công nhiên ra tay, nhưng hiện tại xem ra, lá gan của nàng lớn hơn mình tưởng tượng rất nhiều, tối thiểu nhất, nàng dám trực tiếp bắt mình!

Điều này cũng làm cho Phương Hành lo lắng, cục diện rất nguy hiểm...

Đây là ở Phù Đồ Thiên Giới, Thái Ất Thượng Tiên cơ hồ là tồn tại chí cao vô thượng, vậy còn chơi thế nào?

Đương nhiên, dù trong nội tâm tuyệt vọng, nhưng biểu hiện ra lại hung ác như trước, cuồng nộ khôn cùng, hung hăng chém ra một đao...

- Đấu không lại ngươi cũng phải chém ngươi một đao!

Lúc này hắn muốn bày ra tư thế dốc sức liều mạng, hi vọng có thể dọa lùi Thanh La Tiên Tử, sau đó tìm cơ hội đào tẩu.

Dù sao mình là giả mạo, nếu ở bên người nữ nhân này, khả năng lòi đuôi rất lớn!

- Ta sao dám động thủ với ngươi, ta là muốn bảo hộ ngươi...

Thanh La Tiên Tử thở dài, như cực kỳ thương tâm, nhưng ra tay không chút do dự, ngón tay nhỏ nhắn khẽ nhúc nhích, đã bắn bay ánh đao trên Khi Thiên Bá Man Đao, sau đó ngón trỏ như kiếm, trực tiếp điểm về phía Phương Hành, thoạt nhìn giống như nàng bất đắc dĩ, không thể không xuất thủ trước điểm bất tỉnh Phương Hành nói sau, chỉ là thủ đoạn này, thật là quá đáng sợ rồi...

- Đánh không lại...

- Nàng này thực lực đáng sợ, dường như còn cường đại hơn Thái Ất Tam lão...

Phương Hành cả kinh, trái tim rõ ràng đã có cảm giác thúc thủ vô sách!

Thế nhưng lúc này, bỗng nhiên ở phía xa lại truyền đến một tiếng cười cởi mở, khiến cho mọi người đều kinh hãi:

- Ha ha, Thanh La Tiên Tử, vợ chồng son các ngươi cãi nhau, Quan mỗ lại ngứa răng a...

- Ân?

Nghe được thanh âm này, Thanh La Tiên Tử nhíu mày, vội vàng nhìn lại.

Cũng ở trong sát na, ngoài trăm dặm, sau lưng một ngọn núi, bỗng nhiên nhảy lên một thân ảnh cao lớn, trực tiếp nhảy đến giữa không trung, khí cơ gào thét, lại dẫn động thiên tượng, từng mảnh mây đen dùng hắn làm trung tâm, đột nhiên ngưng tụ ở giữa thiên địa, trong tay hắn cầm một thanh đại đao, hai tay run lên, đại đao xa xa bổ xuống, trong thời gian ngắn đã vượt qua trăm dặm, trảm đến trước người Thanh La Tiên Tử!

Ánh đao bay qua, đại địa rạn nứt, rõ ràng xuất hiện một thâm uyên sâu không thấy đáy!

- Thanh Tà chưởng tòa Quan Phi Hưng!

Thanh La Tiên Tử giận dữ, căm hận hét lớn, một chỉ kia không kịp điểm tới mi tâm của Phương Hành, vội vàng xoay người qua, đầu ngón tay giơ lên, nghênh đón ánh đao, ở dưới lực lượng cơ hồ làm cho người cảm giác thiên địa sụp đổ, tay ngọc của nàng rắn rắn chắc chắc cầm ánh đao, sau đó hai tay giằng co ở giữa không trung!

Băng...

Thanh La Tiên Tử cầm ánh đao, lông mày ngưng lại, năm ngón tay dùng sức, ánh đao bị bóp nát bấy, ánh mắt sát khí nghiêm nghị nhìn sang:

- Phản nghịch Man Hoang như ngươi, cũng dám vào Phù Đồ Thiên Giới?

- Ha ha ha ha, ngươi như vậy mới thuận mắt, khóc sướt mướt nhìn quá dối trá, làm cho người ta chán ghét!

Thân hình kia chậm rãi đạp không đi đến, khí thế không ngừng tăng vọt, không trung lưu vân bay loạn, cách gần mới phát hiện kia là một nam tử mặc áo bào xanh, bề ngoài thoạt nhìn ước chừng ba mươi mấy tuổi, dáng người thon dài, mặt như quan ngọc, tóc mai như đao, đôi mắt hẹp dài, thần thái bức người, khí vũ hiên ngang, trong tay hắn cầm một thanh đại đao dài hơn hai trượng, trên đao khắc kim văn, lưỡi sáng như tuyết, tản ra hàn khí sâu kín!

Lúc này hắn vừa cười nhạt vừa mở miệng, nhưng sát khí không giảm chút nào:

- Từ lúc ở biên giới Man Hoang ngươi ta gặp nhau, ta đã nói với ngươi, ngươi tìm người, ta cũng đang tìm người, về sau ngươi may mắn hơn, phát hiện người ngươi muốn tìm ở Thượng Huyền Thành, vội vã chạy trở về, lúc ấy ta không quá yên tâm, tìm người đuổi theo, ngược lại không ngờ, rõ ràng cũng dính vận may của ngươi, sự tình trọng đại, sao dám tiếc thân, rơi vào đường cùng, ta cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp lẻn vào...

- Lớn mật, ngươi muốn gây bất lợi cho Đế Lưu điện hạ?

Thanh La Tiên Tử nhướng mày, sát khí trùng thiên, không trung đột nhiên xuất hiện vô số phi kiếm, như mưa to đâm về phía trước.

- Ha ha, Đế Tử trong miệng các ngươi, ở trong mắt ta không quá đáng là một nhãi con, không có gì kỳ lạ quý hiếm, ngươi cứ yên tâm, Quan mỗ muốn chém hắn, cũng sẽ ở thời điểm thực lực của hắn mạnh nhất đường đường chính chính đánh chết, mà sẽ không thừa dịp thời điểm hắn biến thành phế nhân chiếm tiện nghi...

Quan Phi Hưng giơ đại đao lên, cuốn như sóng, những phi kiếm kia bị đập bay, khí thế trên người không giảm chút nào, đạp trên tường vân, thân hình như Phi Long Tại Thiên, nhìn Thanh La hét lớn:

- Ta tìm hắn là có sự tình khác, ngươi ta lẫn nhau không xâm phạm!

- Ân?

Thanh La Tiên Tử đang ở giữa không trung ác chiến không thấy, nhưng Phương Hành lại phát giác, quay đầu nhìn về phía Manh Nữ.

- Người này đến tìm nàng?

Chương 1446: Không trốn.

- Lẫn nhau không xâm phạm?

Đối mặt với Quan Phi Hưng quát lớn, Thanh La tiên tử lại chỉ cười lạnh, rõ ràng không tin đối phương, vừa thấy đối phương liền sát khí phun trào, lại thấy đối phương cận thân, mười ngón liền trực tiếp vẽ ra, phác hoạ mấy đạo tiên khí, giống như dải lụa màu, tràn ngập hư không, nhìn như lộng lẫy, nhưng lại mang theo sát khí khó nói lên lời, điên cuồng vọt mạnh về phía Quan Phi Hưng, trong miệng nàng thì hét lớn:

- Ngươi vốn là dư nghiệt của Thanh Tà tội Vương, trốn vào Man Hoang, tự phong chưởng tòa, mưu đồ làm loạn, mà cha ta là

Thanh Huyền Vực Chủ, phụng danh Tiên Đế thống ngự Thanh Huyền Thiên, ta thay cha bình định, trong hai trăm năm cùng ngươi giao thủ chí ít bảy lần, hiện tại ngươi lại nói lẫn nhau không xâm phạm?

Bá...

Quan Phi Hưng cũng nổi giận, trong lòng bàn tay đại đao tung hoành, cắt đứt hư không, ngăn cách dải lụa màu của Thanh La tiên tử, thanh âm gào thét như sấm:

- Thanh La, lần này ta mạo hiểm, trốn vào Phù Đồ Thiên Giới, ngươi cho rằng ngươi có thể ngăn được ta sao?

Hai người này rõ ràng là đối thủ cũ, giao thủ nhiều lần, vừa thấy mặt liền muốn ác đấu, hơn nữa Thanh La tinh thông tiên pháp, cùng người giữ vững khoảng cách là có thể phát huy ra uy lực thần thông, Quan Phi Hưng thì am hiểu tiên võ, phải cận thân mới có thể phát huy mạnh nhất, lúc này một cái lao đến phụ cận, một cái không dám để hắn lấn đến gần, một lời không hợp, thế mà trực tiếp đánh nhau, đầy trời đều là tiên quang bay múa, thần quang gào thét, đại địa cát bay đá chạy, phá núi liệt địa, hung uy mênh mông cuồn cuộn, ngay cả Phương Hành nhìn cũng kinh hãi không thôi!

- Tại sao lại tới một cao thủ Thái Ất cảnh?

Phương Hành nhịn không được ở trong lòng cuồng khiếu, có chút không thể nào hiểu được.

Ở trong Phù Đồ Thiên Giới vốn không nên có Chân Tiên, xuất hiện một cái Thanh La tiên tử, mình còn có thể thông cảm được, dù sao nữ nhân này tựa như thuốc dán, nhưng vì sao ngoại trừ nàng, lại xuất hiện một Thái Ất Thượng Tiên?

Hơn nữa vị Thái Ất Thượng Tiên này, cũng không phải đến tìm mình, rõ ràng là đến tìm Manh Nữ!

Nếu như ở bình thường, việc quan hệ tới thân thế của Manh Nữ, Phương Hành sẽ không để ý cùng người kia nói mấy câu, bất quá lúc này Thanh La ở bên người, Phương Hành lại không lo được, thừa dịp hai người đại chiến, mình không trốn đi, đây chẳng phải là thành đồ ngốc?

Nói trốn liền trốn, trực tiếp cúi người nắm Manh Nữ, lại kéo Thái Hư Bảo Bảo, xoay người bỏ chạy.

Đám Tán Tiên một đường đi theo hắn thấy được một màn trước mắt, thì đều sợ ngây người...

Chỉ bất quá còn không đợi bọn hắn kịp phản ứng, trên đường Phương Hành muốn chạy trốn, chợt có một đạo khí tức lạnh thấu xương đập vào mặt, Phương Hành nhìn thấy, mặt đất phía trước sụt lún, có một sườn núi to lớn bị nâng lên, thời điểm sườn núi lên cao gần trăm trượng, bùn đất rào rào rớt xuống, thình lình có một con ngươi tinh mang bắn ra bốn phía nhìn mình, sau đó chỉ thấy một cái miệng to lớn há ra, âm thanh như sấm âm:

- Đế Lưu điện hạ, muốn đi đâu vậy?

- Sinh linh Thần tộc?

Phương Hành cảm thấy phát lạnh, mới phát hiện quái vật tiềm phục ở dưới mặt đất, rõ ràng là một sinh linh Thần tộc cường đại!

Chỉ bất quá, chỉ dựa vào khí tức trên người, liền để Phương Hành cảm thấy đáy lòng phát lạnh...

Ngoại trừ Thần Vương ở Thiên Nguyên Đại Lục có danh vô địch, hắn còn chưa từng đụng phải Thần tộc đáng sợ như vậy!

Sau khi nao nao, liền muốn chọn phương hướng khác đào tẩu, nhưng chỉ vừa mới lên tâm tư, liền bất đắc dĩ ngừng lại!

- Ha ha, Thanh La kia nói nhảm rất nhiều, nhưng có một câu là nói đúng!

- ... Chúng ta đã sớm đến rồi!

- Đế Lưu điện hạ, ngàn năm không thấy, tại sao ngươi không còn uy phong trước kia?

Lúc này, ở phía tây và phía đông, thình lình có mấy bóng người xuất hiện, chậm rãi đi tới, phương tây tới là một nam một nữ, nam thân hình cao lớn, cực kỳ xấu xí, nữ xinh xắn lanh lợi, diễm quang tứ xạ, bề ngoài của hai người hoàn toàn tương phản, nhưng hết lần này tới lần khác lại mang theo một loại hài hòa không nói ra được, chỉ vừa xuất hiện, liền dẫn động thiên địa chú ý!

Mà ở phương đông là một tiên tướng người mặc áo giáp màu tím, uể oải nằm ở trên vương tọa, bễ nghễ bốn phía, vương tọa bay tới, chỗ đi qua, đại địa liền kết thành một tầng băng sương chướng mắt...

Bọn hắn nhìn tùy ý tản mạn, nhưng lại kiềm chế lẫn nhau, gắt gao vây Phương Hành ở giữa.

- Phong Quân Vũ Thiếp, Thần Đồ Thái Tuế, Trọng Sương Tiên Quân... Các ngươi cũng tới?

Thanh La tiên tử cũng chú ý tới mấy người này tồn tại, vội vã bứt trở ra, thấp giọng quát chói tai.

Vào lúc này, ngay cả sắc mặt của nàng cũng cực kỳ ngưng trọng.

- Ha ha, Đế Lưu điện hạ hiện thân lần nữa, bản tiên và hắn giao tình tốt như vậy, sao có thể không đến?

Ánh mắt tiên tướng lấp lóe, thản nhiên nhìn Phương Hành một chút, cười lạnh mở miệng.

- Thái Hư Tiên Vương đã từng thiếu vợ chồng chúng ta một vật, đến nay chưa trả, bây giờ thật vất vả nghe nói có người biết tin tức truyền thừa hiện thân, chúng ta há có thể bỏ lỡ, cũng chỉ có thể đuổi tới Phù Đồ Thiên Giới hỏi rõ...

Hai nam nữ kia nhìn nhau, ánh mắt nhu hòa, nhưng lúc ngẩng đầu nói chuyện, đáy mắt lại hung ác nham hiểm.

- Huyền Hoàng điện hạ có lệnh, để cho ta tới nhìn xem Đế Lưu có phải thật biến thành phế nhân hay không...

Ngay cả sinh linh Thần tộc kia cũng mở miệng, ánh mắt cực kỳ hung hãn nhìn Phương Hành.

- Hỏng bét, nếu mấy người kia liên thủ, ta cũng không bảo hộ được ngươi, không nên cách ta quá trăm trượng!

Ánh mắt của Thanh La tiên tử đã thay đổi, truyền cho Phương Hành một đạo thần niệm, sau đó ánh mắt lạnh lùng quét qua mấy người kia, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ta biết các ngươi đều có mục đích, nhưng đừng quên hắn là nhi tử của Xích Đế, ai dám làm càn?

- Ha ha, Thanh La, nghe nói ngươi đã cùng Đế Thích lập xuống hôn ước, còn che chở tiểu tình nhân như vậy, thích hợp sao?

- Ha ha, Xích Đế thần thông vô biên, nhưng tay chưa hẳn dài như vậy, có thể đưa vào Phù Đồ Thiên...

- Bản tiên hiệu trung với Thương Đế, ngươi lại lấy Xích Đế đến dọa ta?

Thanh La nói không có hù ngã được những người này, trái lại dẫn phát cười vang, tức giận đến mặt mũi trắng bệch.

- Ai, Đế Tử này là lăn lộn như thế nào, nhân duyên kém như vậy...

Ngay cả Phương Hành cũng có chút bất đắc dĩ, lắc đầu than tiếc, trong lòng cực kỳ xem thường Đế Lưu.

Trên thực tế, ngoại trừ Thanh La tiên tử, những người kia hắn một cái cũng không biết, nhưng lúc này, từ trong mắt của bọn họ, phát hiện bọn hắn không phải tới bảo vệ mình, hơn nữa thực lực không ai thấp hơn Thái Ất cảnh, muốn từ trong tay những người này trốn chết, kia tựa như để Thái Hư Bảo Bảo mặc quần vậy...

Nghĩ đến điểm này, Phương Hành về tới bên cạnh Thanh La tiên tử, tay nắm Manh Nữ và Thái Hư Bảo Bảo buông xuống, chọn một khu đất mềm mại, khoanh chân ngồi xuống, sau đó quay đầu nhìn Thanh La tiên tử, thâm tình nói:

- Lần này liền nhờ Thanh La ngươi!

Chương 1447: Thanh La trung thành tuyệt đối.

- Sự tình có chút phiền phức, mấy người kia không phải Xích Đế nhất mạch, đều là nhân vật không dễ trêu chọc, kỳ thật lúc trước ta biết ngươi còn sống, đã ngờ tới những người này sẽ tìm ngươi làm phiền, bởi vậy một mực không dám gióng trống khua chiêng tuyên dương, nhưng trước đó ngươi hiện thân ở Thượng Huyền Thành, chấn kinh Thanh Huyền Thiên Giới, mặc dù ta đã sai người phong tỏa tin tức, nhưng dù sao có quá nhiều người nhìn thấy ngươi, không phong tỏa được, tin tức vẫn để lộ, những người này hoặc vì chủ, hoặc vì mình, đều liều lĩnh giết vào Phù Đồ Thiên tìm ngươi...

Sắc mặt Thanh La tiên tử âm trầm, thấp giọng nói với Phương Hành.

- Không sao, ngươi nhìn xem xử lý là được...

Phương Hành bất động thanh sắc nói, một bộ buông tay không để ý tới.

Trên thực tế, hiện tại hắn cũng chỉ có trước dựa vào Thanh La tiên tử bảo vệ tính mạng, tối thiểu nhất hắn cảm giác được, Thanh La tiên tử không có sát cơ với mình, mà mấy người kia, thực lực mạnh mẽ không nói, từng cái nhìn mình lại không lộ chút hảo ý, lựa chọn này liền không khó làm, bây giờ chỉ có trước bảo vệ mạng nhỏ, đi được tới đâu hay tới đó, tùy cơ ứng biến!

- Ha ha, Thanh La, ngươi là cô nương thông minh, ta không nghĩ sẽ vào lúc này biểu hiện quá ngu xuẩn a...

Nữ tử trong Phong Quân Vũ Thiếp cười tủm tỉm mở miệng, ánh mắt liếc qua Thanh La tiên tử, thản nhiên nói:

- Chúng ta vào Phù Đồ Thiên, thì đã đại biểu quyết tâm của chúng ta, mặc dù ta yêu sắc đẹp của ngươi, thực không muốn tổn thương tiểu mỹ nhân này, nhưng quan hệ trọng đại, Đế Tử không ở trong tay ta là không thể, lúc cần thiết, cũng chỉ có thể không khách khí với ngươi...

- Ha ha, truyền thừa của Thái Hư Tiên Vương, vợ chồng chúng ta nhất định phải được, hắn là làm sao không có Tiên Mệnh, chúng ta cũng nhất định phải biết!

Phong Quân lạnh lùng mở miệng, thanh âm rét lạnh:

- Ai dám cản đường, giết không tha!

- Không sai không sai, Tiên Mệnh cũng có thể vứt bỏ, đây quả thực là sự tình chấn kinh Tam Thập Tam Thiên, trước khi đến ta còn hơi nghi ngờ tin tức này là giả, bây giờ thấy tận mắt, mới biết nguyên lai trong thiên hạ thật có chuyện lạ bực này, xem ra Đế Lưu điện hạ ở trong ngàn năm này, đã trải qua một chút bí mật to lớn a, Thanh La tiên tử, bí mật này quá mức trọng đại, ngươi muốn một người độc chiếm là không có khả năng, vẫn là giao Đế Tử ra đi, sau khi hỏi xong, có lẽ ta sẽ tha vị bằng hữu cũ này...

Trọng Sương Tiên Quân cũng thản nhiên nói, lúc nói chuyện chỉ nhìn chằm chằm ngón tay thon dài của mình, lại không nhìn người.

- Ha ha, lúc đầu điện hạ chỉ muốn ta tới xem

Đế Lưu có phải thật chưa chết hay không, nếu không chết, liền để hắn biến thành người chết, bất quá các ngươi đều nói bí mật này rất trọng yếu, tin tức trọng yếu như thế, ta nhất định phải thay chủ nhân lấy được...

Ngay cả sinh linh Thần tộc Thần Đồ Thái Tuế, cũng hung tàn bá đạo mở miệng.

Chỉ có Thanh Tà chưởng tòa Quan Phi Hưng, rõ ràng ý không ở Phương Hành, lúc đầu muốn nói cái gì, nhưng nghe những người khác nói, ánh mắt không khỏi chớp lên, ngậm miệng lại, rất rõ ràng, những người này nói tới Thái Hư Tiên Vương, cùng bí mật lấy ra Tiên Mệnh, ý nghĩa thực quá trọng đại, dùng thân phận và tu vi của hắn, là không thể nào nhìn không ra...

Có thể nói, đây đúng là một bí mật đủ để chấn kinh Tam Thập Tam Thiên, để mỗi người tim đập thình thịch!

Bằng không, sẽ không khả năng có nhiều cao thủ như vậy, bốc lên hung hiểm vẫn lạc tiến vào Phù Đồ Thiên!

Mà nghe những người này nói, sắc mặt của Thanh La tiên tử trầm xuống, ẩn hàm lửa giận, lạnh giọng nói:

- Các ngươi không cần trái một câu tiểu tình nhân, phải một câu đính hôn loạn tâm chí của ta, Thanh La không chỉ là vị hôn thê của Đế Thích điện hạ, còn là thủ hạ của Xích Đế, Đế Lưu điện hạ không chỉ là bằng hữu từ nhỏ cùng nhau lớn lên của ta, càng là Đế Tử của Xích Đế nhất mạch, Thanh La bảo vệ hắn, thiên kinh địa nghĩa, hôm nay bất luận các ngươi tới bao nhiêu người, thực lực như thế nào, muốn ở trước mặt ta thương tổn tới hắn là không có khả năng, Thanh La thề sống chết cũng không từ!

Dứt lời, váy xanh lưu động, tiên khí đại thịnh, trong tay áo bay ra một khối ngọc như ý, bị nàng lấy kiếm thế nắm trong tay, sắc mặt lạnh như sương, thanh âm chấn nhiếp thiên địa:

- Nếu không tin, cứ việc xuất thủ...

- Ngạch....

Đến lúc này, không chỉ những người kia, ngay cả Phương Hành và Thái Hư Bảo Bảo cũng nhịn không được ngẩng đầu nhìn thoáng qua nàng.

Một là có chút kinh ngạc người này trung tâm, lại không nghĩ tới Thanh La tiên tử trước đây ở trước mặt Phương Hành nhu nhu nhược nhược, khóc sướt mướt, nhưng ở trước mặt những Thái Ất cảnh khác, lại có một mặt bá đạo như vậy...

- Đúng... Đúng, các ngươi không thể gây tổn thương cho Phương... Đế Tử... Dù sao cũng không thể gây tổn thương cho hắn!

Theo lửa giận của Thanh La bốc lên, ngay cả Si Nhi tiểu nha đầu cũng chạy tới bên người Phương Hành che chở hắn, bất quá nhìn biểu tình rõ ràng không có bao nhiêu sức lực, bộ dáng lúc nào cũng có thể sẽ trốn đến phía sau Phương Hành cầu bảo vệ, nghĩ nghĩ cũng dễ lý giải, thực lực của nàng ở trước mặt chư vị Thượng Tiên, thật là ngay cả sâu kiến cũng không bằng, phất tay có thể giết, nói muốn bảo vệ Phương Hành thì xác thực quá miễn cưỡng!

Càng thêm hoang đường là, nha đầu này cho tới bây giờ, hiển nhiên còn không xác định mình che chở đến tột cùng là Phương Hành hay Đế Tử...

- Hừ...

Bầu không khí trong sân túc sát lên, hiển nhiên đám Thái Ất Thượng Tiên kia cũng không ngờ tới Thanh La tiên tử sẽ cường ngạnh như vậy.

Đã không đàm phán được, như vậy nhất định phải dùng vũ lực, những người này cũng không phải loại dây dưa dài dòng, thấy một màn này, từng người trầm mặt, sát khí trên người tăng vọt, khí cơ ảnh hưởng tới thiên địa, không trung đã là mây đen cuồn cuộn!

- Thanh La tiểu nha đầu, là chính ngươi muốn chết, vậy đừng trách chúng ta!

Phong Quân mở miệng trước, huyết khí chấn động, giữa thiên địa nổi lên gió lớn, gào thét vãng lai, càn quét một vực.

Mà ở dưới sát khí của đám người này bức bách, sắc mặt của Thanh La tiên tử tái nhợt, áp lực không nhỏ, nhưng nàng hít sâu một hơi, thái độ vẫn kiên định nói:

- Thanh La có thể chết, nhưng sẽ không để cho các ngươi đả thương Đế Lưu điện hạ...

- Vậy ngươi đi chết đi!

Đột nhiên, có tiếng hét lớn vang vọng đất trời, là Thần Đồ Thái Tuế, hắn đoạt ở trước nhất ra tay, giận dữ nhảy lên, hai cánh tay to lớn bằng đá, ầm ầm đập về phía Phương Hành và Thanh La tiên tử, uy thế khó mà hình dung, lại có một loại uy thế tiểu hành tinh va chạm đại địa, phô thiên cái địa, không gian bị giảo loạn, thiên địa u ám, hư không vỡ vụn...

Đối mặt một kích đáng sợ như vậy, người bình thường đều sẽ tạm thời tránh né, tìm khe hở công kích, nhưng Thanh La nhìn thoáng qua Phương Hành và Si Nhi tiên tử, lại hít sâu một hơi, khẽ cắn môi son, thế mà trực tiếp tế lên ngọc như ý, ngạnh sanh đối kháng...

- Ta sẽ không để cho bọn hắn đả thương ngươi...

- Cho dù liều cái mạng này, ta cũng sẽ giúp ngươi sáng tạo một cơ hội... mau chạy đi!

Chương 1448: Tâm ý của Thanh La

- Phốc...

Đối mặt với một kích của Thần Đồ Thái Tuế, Thanh La tiên tử lựa chọn đón đỡ, này đối với nữ tiên như nàng mà nói, hiển nhiên không phải một cách làm sáng suốt, nàng đón đỡ một kích này, để đám người Phương Hành tránh khỏi trực tiếp bại lộ ở dưới công kích của Thần Đồ Thái Tuế, hai cánh tay giống như núi lớn, lại bị nàng đón lấy, sau đó quát một tiếng, Thần Đồ Thái Tuế bị đẩy lui về phía sau, đại địa không ngừng run rẩy, giống như đã dẫn phát địa chấn đáng sợ, chỉ là sắc mặt của mình cũng tái nhợt, nửa ngày sau, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi...

- Nữ nhân này choáng váng rồi sao?

Thanh La xả thân tương hộ, lại khiến cho sắc mặt của Phương Hành và Thái Hư Bảo Bảo thay đổi, trong lòng có loại cảm giác khó tả, nữ nhân này cũng không tránh khỏi quá ngu đi, lấy cảnh giới Thái Ất Thượng Tiên của nàng, chiến với Thần Đồ Thái Tuế, tuyệt đối không đến mức một chiêu liền bị thương, thậm chí phần thắng cực kỳ lớn, nhưng nàng vì bảo vệ đám người Phương Hành, đón đỡ một kích, thì tương đương với dùng sở đoản của mình, tấn công sở trường của địch!

Từ trình độ nào đó, đây chính là một loại đấu pháp xả thân...

- Đi!

Thanh La tiên tử cúi đầu, ánh mắt quyết tuyệt, nhìn về phía Phương Hành hét lớn, sau đó trong nháy mắt xoay người qua.

Một khi động thủ, mấy vị Thượng Tiên đều không nương tay, mặc dù Thanh La tiên tử miệng phun máu tươi, bộ dáng thê lương tiều tụy, đại khái nam nhân khắp thiên hạ gặp đều sẽ tâm sinh chiếu cố, nhưng Phong Quân lại không để ý, trái lại khuôn mặt lộ ra cười lạnh, hiển nhiên Thanh La đã bị thương, một hơi chưa kịp chuyển hóa, hắn lập tức bắt lấy cơ hội này, đột nhiên bước ra một bước!

- Gió! Gió lớn!

Hắn lạnh giọng quát, giữa thiên địa đột nhiên nổi lên gió lớn!

Cuồng phong gào thét, từ chân trời mênh mông xoắn tới, cát bay đá chạy, càng lúc càng cuồng, lại có vẻ tê thiên liệt địa...

Oanh! Oanh! Oanh!

Gió lớn xoắn tới, đừng nói đám người Phương Hành, ngay cả hơn ba trăm tùy tùng kia cũng đứng mũi chịu sào, bị gió lớn bao phủ!

- Đáng chết!

Ánh mắt Thanh La run lên, không lo được mình thụ thương, vội vã phi thân lướt đến, hai tay áo vung ra, thình lình hóa thành tiên quang hỗn độn, giống như một mảnh sóng dữ, đụng thẳng về phía cuồng phong, thình lình vẫn là đấu pháp lấy mạng đổi mạng, cuồng phong kia quá mức mạnh mẽ, nàng vốn nên tránh né, nhưng nếu nàng tránh, đám người Phương Hành sẽ đứng mũi chịu sào, bởi vậy nàng lại lần nữa làm ra một tuyển chọn ngu ngốc, ngạnh sanh vận chuyển tiên lực, đi ngăn cản cuồng phong kia...

- Ai, một khi người thông minh muốn đần, kia thật đúng là không ai nói chuyển được...

Vũ Thiếp thấy cảnh ấy, trên mặt lộ ra ý trào phúng, một bên nhẹ nhàng mở miệng, một bên chậm rãi cất bước đi về phía trước, đợi cho tới gần Thanh La tiên tử không quá trăm trượng, nàng đột nhiên hợp lại hai tay, cũng không biết thế nào, lúc đầu Phù Đồ Thiên Giới cực kỳ khô ráp, tựa hồ một tia hơi nước cũng không có, thế mà đột nhiên trở nên hơi nước mịt mờ, sau đó hơi nước mịt mờ cuốn lên mây đen, hóa thành giọt mưa cuồng bạo, rầm rầm hạ xuống, như tơ như kiếm...

Thanh La tiên tử vốn đã thụ thương, lại mạnh mẽ chống đỡ Chân Thiên Ma Phong, đáy mắt thậm chí hiện ra vẻ tuyệt vọng, không còn dư lực chống cự mưa bụi từ trên trời giáng xuống, ra sức phất tay, quét hơn phân nửa mưa bụi, nhưng vẫn có không ít giáng lâm xuống, như phi kiếm xuyên thủng ngực của nàng, máu tươi lập tức dính đỏ váy xanh, theo bắp chân bóng loáng chảy xuống, lại làm ướt mặt đất khô cạn rạn nứt, để thổ nhưỡng đỏ sậm biến thành đỏ tươi...

Oanh...

Cũng theo nàng bị giọt mưa xuyên thủng nhục thân, rốt cuộc không chống cự được Chân Thiên Ma Phong, bị Chân Thiên Ma Phong phô thiên cái địa, âm u đầy tử khí bao phủ, trong sân người người hoảng sợ, như muốn nhắm mắt chờ chết, nhưng lại phát hiện, Chân Thiên Ma Phong không có trực tiếp phá vỡ đến, mà hóa thành vô số vòng xoáy đáng sợ, trực tiếp vây bọn hắn vào giữa, không ngừng xoay tròn, giống như bầu trời phủ đầy kiếm khí, cắt qua thân thể đám người Phương Hành, nhìn kỹ lại, là Thanh La tiên tử ở thời khắc cuối cùng, tế ra một cái ô.

Lúc này dù đã mở ra, phát ra đạo đạo Hồng Mông bảo quang, bảo hộ bọn hắn ở bên trong...

Chỉ là lúc này rõ ràng đã có chút miễn cưỡng, Chân Thiên Ma Phong đáng sợ sớm chấn cái dù rung động, cơ hồ băng liệt.

- Hỏng bét, nàng không phải đối thủ của nhiều người như vậy...

Thái Hư Bảo Bảo đã bị hù trợn tròn cả mắt, thân thể run rẩy, muốn chạy trốn, lại không biết chạy đi đâu.

Nói thật, cục diện trước mắt quá rõ ràng, Thanh La tiên tử tuyệt đối không yếu, đường đường Thái Ất Thượng Tiên, thực lực ở trong Thái Ất cảnh cũng là đỉnh phong, nhưng đối mặt với nhiều Thái Ất Thượng Tiên, lại còn phải bảo vệ Phương Hành, vậy thì có chút lực bất tòng tâm, đơn đả độc đấu, có lẽ nàng có thể thắng bất kỳ ai, nhưng ở trong tình hình này, trừ khi nàng lập tức vứt đám người Phương Hành bỏ chạy, bằng không kéo đến kéo đi, cuối cùng chỉ là nàng và đám người Phương Hành mất mạng!

- Đế Lưu điện hạ, ta không phải đối thủ của bọn họ...

Bất quá lúc này, Thanh La tiên tử rõ ràng không có ý tứ đào tẩu một mình, trái lại cố nén thương thế, quay đầu nhìn về phía Phương Hành, tuyệt nhiên nói:

- Nhưng ta sẽ không để cho ngươi rơi vào trong tay bọn họ, ta sẽ dùng hết toàn lực, xé mở vòng vây của bọn hắn, phá ra một con đường sống cho ngươi... Nếu như ngươi thật có thể còn sống trở về, nhất định phải nhớ kỹ... Giết sạch những người này, báo thù cho ta!

- Cái này... Cái này không tốt lắm đâu...

Thái Hư Bảo Bảo nghe lời này, cũng có chút cảm động nước mắt rưng rưng.

Nhưng Phương Hành lại bất động thanh sắc, một bộ như có điều suy nghĩ, thật lâu không nói.

- Đế Lưu đại nhân, ta không chịu nổi...

Hốc mắt Thanh La tiên tử đỏ lên, khóe miệng lại có máu tươi rơi xuống.

- Thanh La tỷ tỷ...

Ngay cả Si Nhi đại tiểu thư cũng nhịn không được, khẩn trương đi qua ôm lấy cánh tay của Thanh La:

- Chúng ta cùng đi...

- Ngươi... Các ngươi đi trước, chờ các ngươi chạy trốn, ta cũng sẽ tìm cơ hội rời đi!

Thanh La tiên tử lại nhìn Si Nhi một chút, miễn cưỡng cười an ủi.

Chỉ là nhìn nét mặt của nàng, ai cũng biết trong lòng nàng đã có tử chí, căn bản không có dự định đào tẩu.

- Đế Lưu điện hạ, xin chuẩn bị kỹ lưỡng...

Thanh La tiên tử lại nhìn về phía Phương Hành, hít sâu một hơi, muốn mạnh mẽ ngưng tụ tiên lực còn lại.

- Ai... Được rồi được rồi!

Nhưng lúc này, Phương Hành nặng nề thở dài, cực kỳ bất đắc dĩ đứng lên, lấy ra một viên đan dược nhét vào trong miệng Thanh La, uể oải đánh giá nàng nói:

- Ta tới bây giờ, cuối cùng cũng minh bạch tâm ý của ngươi...

Sau đó hắn quay đầu nhìn ra ngoài cái dù, cười nhạt nói:

- Chuyện còn lại ngươi không cần phải để ý đến, để ta tới!

Chương 1449: Trước tiên thổi ra da trâu.

Trong lòng Phương Hành cũng có chút bất đắc dĩ, Thanh La tiên tử này một bộ trung thành tuyệt đối, muốn sáng tạo cơ hội để cho mình đào tẩu, thế nhưng như vậy thì có ích lợi gì? Ở trong Phù Đồ Thiên Giới, tràn vào nhiều Thái Ất Thượng Tiên như vậy, bọn hắn là tồn tại giống như lão thiên, bằng bản lĩnh của mình bây giờ, làm sao tranh phong với bọn hắn?

Huống hồ coi như Thanh La có thể tạm thời ngăn cản được Phong Quân Vũ Thiếp, Thần Đồ Thái Tuế, nhưng bên cạnh còn có một Quan Phi Hưng cùng Tiên Quân nhìn chằm chằm kia...

Hai người kia càng khó đối phó hơn cả Phong Quân Vũ Thiếp, Thần Đồ Thái Tuế!

Thật có thể ở trong tay bọn họ chạy thoát sao?

Cũng không phải Phương Hành xem nhẹ bản lĩnh chạy trốn của mình, nhưng cảm thấy khả năng không lớn...

Nói trở lại, đã trốn không thoát, vậy chỉ có thể dùng biện pháp khác!

- Ngươi muốn làm gì?

Thanh La tiên tử tựa hồ nhìn ra ý tứ của hắn, có chút kinh hãi, vội vã đưa tay muốn giữ chặt Phương Hành, kêu lên:

- Đế Lưu điện hạ, ngàn vạn lần đừng mạo hiểm, tuy ngươi là Đế Tử, thân phận tôn quý, nhưng những người này đều có hậu trường, sẽ không khách khí với ngươi...

- Ta cũng không có ý định khách khí với bọn họ nha...

Phương Hành cười lạnh, đẩy tay Thanh La tiên tử ra, sau đó trên mặt nở nụ cười lạnh lùng, bước ra quang hoa bao phủ.

- Ừm?

Phong Quân đang toàn lực vận chuyển cuồng phong, muốn xé rách cái dù của Thanh La tiên tử, thấy cảnh này không khỏi nhíu mày, mưa to dừng lại, bão cát rơi xuống đất, cái dù bảo quang ảm đạm cũng miễn đi vận mệnh bị xé nứt, tất cả ánh mắt nhìn về phía Phương Hành, sát cơ uẩn dật, lại đều không có vội vã xuất thủ, dù sao những người này muốn tìm Phương Hành, là vì hỏi ra một ít bí mật trên người hắn, là tuyệt đối không dám thật để hắn chết ở chỗ này...

- Ha ha, đang êm đẹp, vì sao nhất định phải đấu cái ngươi chết ta sống chứ?

Phương Hành, hoặc nói Đế Lưu lúc này ở trong mắt người khác đã phế hơn phân nửa, tựa như không có phát giác được chung quanh hung hiểm, trên mặt mang theo nụ cười lạnh lùng, ánh mắt hung ác, chậm rãi quét qua các tu sĩ, sau đó nhàn nhạt cười nói:

- Các ngươi có lời muốn hỏi ta?

- Ừm?

Đế Lưu bình tĩnh và thong dong, nhất thời khiến cho trái tim những người này run lên, dù sao hắn là kỳ tài ngàn năm trước, là nhân vật siêu quần trong hàng Đế Tử, nếu như ở ngàn năm trước, sợ là bọn hắn cũng không dám chính diện đối kháng Đế Lưu, bây giờ chỉ là nghe nói hắn suy yếu, đến đây tìm vận may, nhưng trên thực tế kiêng kị với hắn lại vượt qua Thanh La!

- Không sai, chúng ta không ngại gian nguy, xâm nhập Phù Đồ Thiên, xác thực có vấn đề muốn thỉnh giáo Đế Tử!

Qua nửa ngày, trong lòng mấy người cũng nghĩ phải tạm thời án binh bất động, Phong Quân ngưng thần nhìn Phương Hành, trầm giọng mở miệng.

- Có rắm thì phóng!

Phương Hành trả lời dứt khoát, hai mắt hơi liễm, nhìn cũng không nhìn Phong Quân một chút.

- Ngươi?

Phong Quân cũng không phải nhân vật bình thường, địa vị tôn sùng, lúc này bị Phương Hành mắng chửi, nhất thời cảm thấy có chút nổi nóng, bất quá nghĩ đến hung danh của vị Đế Tử này, liền bình thường trở lại, vô ý thức cảm thấy, Đế Lưu thích hồ nháo, hung danh hiển hách nếu không nói như vậy, ngược lại không giống Đế Lưu, liền không phát tác, cùng Vũ Thiếp liếc nhau một cái, sau đó ánh mắt thẳng tắp nhìn sang!

- Ngàn năm trước, truyền thuyết ngươi đuổi theo Thái Hư vào Long Giới, có từng tìm được Thái Hư truyền thừa hay không?

Thời điểm nói chuyện ánh mắt sáng ngời, sợ Phương Hành sẽ nói láo.

Thế nhưng Phương Hành trả lời cực kỳ dễ dàng, cười nhạt nói:

- Đương nhiên tìm được!

Câu trả lời đơn giản, lại làm cho Phong Quân

Vũ Thiếp kinh hãi, tuyệt đối không nghĩ tới hắn sẽ trả lời dứt khoát như thế.

Trái lại cảm thấy có chút không tin...

Nhưng Phương Hành làm việc gọn gàng linh hoạt, ngoắc gọi Thái Hư Bảo Bảo qua, sau đó lấy gương đồng xuống, quơ quơ ở trước mặt Phong Quân Vũ Thiếp, cười nhạt nói:

- Nếu như hai người các ngươi thật quen Thái Hư như thế, vậy có nhận biết kính này không?

- Cái đó là...

- ... Thái Hư Huyễn Kính!

Ánh mắt của hai vợ chồng này quả nhiên không cạn, tập trung nhìn vào, lập tức biến sắc thốt ra.

Phương Hành nhẹ gật đầu, lại đưa Thái Hư Huyễn Kính cho Thái Hư Bảo Bảo, cười nói:

- Cái này có thể chứng minh ta tìm được Thái Hư truyền thừa chưa?

Phong Quân Vũ Thiếp liếc nhau một cái, đều nhẹ gật đầu.

Ngay cả Thái Hư Bảo Kính mà Thái Hư Tiên Vương tự tay chế tạo cũng nắm ở trong tay, đã không có chứng minh nào rõ ràng hơn!

Hai người bọn họ đều trầm mặc lại, bước kế tiếp tự nhiên là muốn hỏi truyền thừa của Thái Hư Tiên Vương ở nơi nào, chỉ là vấn đề này không tiện hỏi.

Phương Hành cũng không có cho bọn hắn thời gian hỏi vấn đề thứ hai, nhìn sang Tiên Quân Trọng Sương ánh mắt nhàn nhạt, khí cơ đáng sợ, lại một mực chưa từng xuất thủ, mày nhíu lại, giống như cười mà không phải cười:

- Ngươi lại muốn hỏi cái gì?

Lúc này biểu lộ của Tiên Quân Trọng Sương hơi ngưng trọng, không có lười nhác như đối mặt Thanh La tiên tử, mặc dù vẫn ngồi ở trên vương tọa, lại có chút thẳng lên, ánh mắt ngưng thần nhìn Phương Hành, nhàn nhạt mở miệng nói:

- Ta vốn nghe nói ngươi còn sống, thân là bằng hữu cũ, cố ý đến xem ngươi, bất quá gặp được ngươi, lại phát hiện ngươi đã mất đi Tiên Mệnh...

- Bớt nhiều lời đi!

Phương Hành cười lạnh một tiếng nói:

- Các ngươi hẳn là quan tâm ta làm sao vứt bỏ Tiên Mệnh?

Sau khi thốt ra lời này, ánh mắt tất cả mọi người lấp lóe, bao gồm Thần Đồ Thái Tuế và Phong Quân Vũ Thiếp, mặc dù Tiên Quân Trọng Sương cảm thấy Phương Hành nói với hắn rất không khách khí, nhưng vào lúc này lại lựa chọn ẩn nhẫn, không có mở miệng phản bác...

- Ta biết các ngươi, hoặc nói là chủ tử sau lưng các ngươi, đều quan tâm thứ gì!

Phương Hành cười lạnh, ánh mắt quét qua các tu sĩ, nhàn nhạt mở miệng nói:

- Bản Đế Tử ở ngàn năm trước, phạm vào sai lầm nhỏ, bị Thái Hư lão nhi sắp chết lừa, cầm tù ở nơi truyền thừa của hắn ngàn năm, nếu không phải mấy con kiến hôi từ Thiên Nguyên Đại Lục tới, trong lúc vô tình phá vỡ cấm kỵ, đoán chừng sẽ bị trấn áp đến chết, nhưng coi như ta bản lãnh lớn, vận khí tốt, cuối cùng sống sót, hơn nữa không chỉ sống sót, còn trong lúc vô tình phát hiện một bí mật cực lớn, nói như thế, cũng tính là nhân họa đắc phúc...

Nghe hắn nói, tâm thần chúng tiên đều run lên.

Phương Hành thì nhẹ nhàng thở dài, tiếp tục mở miệng nói:

- Các ngươi cảm thấy ta mất Tiên Mệnh, trở thành phế nhân, ha ha, lời nói này đúng phân nửa, Tiên Mệnh của bản Đế Tử xác thực mất đi, nhưng lại vĩnh viễn không thể trở thành phế nhân...

Vừa nói chuyện, ánh mắt phát lạnh, sát cơ lộ ra:

- Các ngươi hỏi ta có phải đạt được Thái Hư truyền thừa hay không? Không sai, hiện tại tất cả truyền thừa đều thuộc về ta! Có phải thật vứt bỏ Tiên Mệnh hay không? Không sai, bản Đế Tử chẳng những vứt bỏ Tiên Mệnh, hơn nữa trong lúc vô tình tìm hiểu được bí mật nào đó, chẳng những có thể dùng để cho mình lần nữa cầm lại Tiên Mệnh, thậm chí có thể để cho người khác mất đi Tiên Mệnh!

- Để cho người khác mất đi Tiên Mệnh?

Khi nghe được câu trả lời này, ánh mắt tất cả mọi người đều lẫm liệt, tim đập loạn:

- Tiên Mệnh thật có thể bóc ra?

- Nếu Tiên Mệnh không thể bóc ra, bản Đế Tử cũng không cần mạo hiểm tiến vào Phù Đồ Thiên Giới, càng không cần thủ hạ lưu tình, chẳng những không lập tức triển khai giết chóc, tích lũy nội tình, trái lại phí hết tâm kế, trợ giúp những sâu kiến này độ hóa oan nghiệt, dẫn bọn hắn đi vào chỗ sâu!

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của chúng tiên, Phương Hành lại biểu hiện phong khinh vân đạm, tựa hồ hết thảy đều là đương nhiên.

- Quả thế!

Hắn thuận miệng nói, lại để chúng tiên, thậm chí Thanh La tiên tử có loại biểu lộ “thì ra là thế”!

Lúc đầu bọn hắn tìm được Phương Hành, ngoại trừ không hiểu sự tình hắn mất Tiên Mệnh, ngấp nghé bí mật trên người ra, cảm thấy không thể tưởng tượng nhất là Đế Tử hung danh lan xa kia, thế mà chẳng những không đại sát ở Phù Đồ Thiên Giới, trái lại như tăng nhân vất vả độ hóa oan nghiệt của người khác, hơn nữa còn che chở nhiều tùy tùng như vậy, cái này theo bọn hắn nghĩ, là tựa như thấy được lão hổ không ăn thịt, trái lại ăn cỏ khô, dù sao trước kia Đế Lưu là loại khát máu nhất hung tàn!

Bây giờ nghe Phương Hành nói, bọn hắn bừng tỉnh đại ngộ...

Thì ra là thế!

Nguyên lai Đế Tử mất tích ngàn năm, tìm hiểu được bí mật nào đó, mặc dù hắn mất Tiên Mệnh, lại ngoài ý muốn phát hiện pháp môn bóc ra Tiên Mệnh, bây giờ đến Phù Đồ Thiên

Giới, còn cam tâm tình nguyện dẫn nhiều Tán Tiên vào chỗ sâu của Phù Đồ Thiên Giới, chắc hẳn là vì muốn đi xác minh phương pháp này, cũng chỉ như thế, mới có thể giải thích dị thường của hắn!

- Bí mật này nặng bao nhiêu, chỉ cần các ngươi không phải đồ đần, chắc hẳn sẽ rõ ràng, bản Đế Tử cũng không nghĩ tới sẽ chia sẻ với người khác, dù sao cái này là ta dùng ngàn năm bị giam đổi lấy, ai có tư cách để cho ta dâng lên?

Phương Hành nói, đáy mắt lộ ra hung quang, thanh âm âm hàn, nhưng cũng mang theo bất đắc dĩ:

- Bất quá, đám các ngươi rác rưởi lỗ tai rất linh, phản ứng cũng nhanh, lá gan càng không nhỏ, thế mà trực tiếp đuổi tới Phù Đồ Thiên Giới, hổ lạc đồng bằng bị chó khinh, bản Đế Tử đã không còn gì để nói, phương pháp kia ta nhất định phải xác minh, nếu các ngươi thật có lòng, vậy cùng một chỗ đi đi...

- Cái này...

Nghe xong lời này, tất cả mọi người nhịn không được tim đập thình thịch, tâm tình kích động.

Bóc ra Tiên Mệnh, thực quá có sức hấp dẫn, bọn hắn không thể không động tâm, đối với Phong Bá Vũ Thiếp mà nói, cái này thậm chí còn hơn Thái Hư Tiên Vương truyền thừa, mà đối với Quan Phi Hưng, tầm quan trọng của bí mật này không thua Manh Nữ, bởi vậy trong lúc nhất thời, tất cả mọi người lại không ai phản bác!

Mà lúc này, Phương Hành lại tăng thêm cây đuốc, cười nhạt nói:

- Nếu như muốn nhìn thấy bí mật kinh thiên này, vậy theo bản Đế Tử cùng đi, nếu như có ý khác, vậy cũng không cần phải khách khí, bản Đế Tử lời đã đến nước này, nên làm như thế nào, liền nhìn các ngươi thông minh hay không!

Trong lòng thì thầm nghĩ:

- Dù sao da trâu ta đã thổi ra, có mắc câu hay không thì nhìn các ngươi có ngu ngốc hay không mà thôi!

Chương 1450: Làm chuyện tốt gặp vận xui.

Đoàn người rất nhanh liền xuất phát, đối với Phương Hành nói ra đề nghị, những Thái Ất Thượng Tiên kia rõ ràng không ai có dũng khí cự tuyệt, dù sao bí mật về Tiên Mệnh kia, thật sự quá hấp dẫn, có khả năng ý niệm trong đầu các tu sĩ không giống nhau, nhưng sau khi Phương Hành đưa ra đề nghị này, bọn hắn lại đồng dạng lựa chọn đáp ứng Phương Hành, cùng hắn đi vào xem xét, trong tâm tính toán nhỏ nhặt, lúc này cũng không dám lộ ra, dù có ý niệm xấu xa trong đầu, cũng phải trước đi theo nhìn một cái nói sau...

Mà đối với đám tùy tùng kia, lúc này càng triệt để mộng bức.

Bọn hắn vốn đã làm tốt chuẩn bị chịu chết, kết quả lại bị Phương Hành cứu, không biết hòa thượng tục gia từ nơi nào chui ra kia đến tột cùng có lai lịch gì?

Vì cái gì hắn độ hóa oan nghiệt, lại vì sao nguyện ý che chở tiên nhân ở trong Phù Đồ Thiên Giới?

Mà sau khi nhận được hắn che chở, tương lai sẽ như thế nào?

Đến tột cùng là sống lâu thêm vài ngày, hay cuối cùng có thể thoát đi Phù Đồ Thiên Giới?

Ai cũng nói không chính xác!

Nhưng bọn hắn biết một điểm, đi theo Phương Hành, có thể tạm thời sống sót, không sợ bị những người khác săn giết...

Sau khi đám người Thanh La Tiên Tử hiện thân, bọn hắn đã sợ hãi tới cực hạn, một vị Thượng Tiên ở trong Phù Đồ Thiên Giới, quả thực có thể nói tồn tại giống như vô địch, mà khi càng nhiều Thái Ất Thượng Tiên xuất hiện, bọn hắn trở nên chết lặng...

Đám người Phương Hành đối thoại, tự nhiên không có khả năng để những tùy tùng này nghe, bởi vậy bọn hắn hoàn toàn không phát hiện được sự tình gì, chỉ biết đám Thượng Tiên kia cùng "cao tăng" che chở mình đàm luận một phen, sau đó ăn nhịp với nhau, không có triển khai giết chóc, ngược lại cùng một chỗ đi theo!

Vận mệnh như thế nào, đã không ở trong tay bọn hắn, hôm nay chỉ có thể mờ mịt đi theo mà thôi...

- Còn cần tiếp tục độ hóa sao?

Đám người Thanh La Tiên Tử không biết Phương Hành cụ thể nghĩ cái gì, chỉ biết hắn muốn xác minh một bí mật thật lớn, vì bí mật kia quá lớn, bọn hắn tự nhiên không dám tùy tiện đặt câu hỏi, càng bởi vì thân phận của Phương Hành, bọn hắn thủy chung không có đảm lượng, bắt lấy hắn cưỡng bức ép hỏi, sợ là sẽ biến khéo thành vụng, vậy biện pháp còn lại là phối hợp hắn.

- Đương nhiên, càng nhiều càng tốt!

Phương Hành trả lời cực kỳ tự nhiên.

Đám người Thanh La Tiên Tử cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể theo hắn nói, ven đường chứng kiến, một đường luyện hóa, có trợ giúp của các nàng, ngược lại dễ dàng hơn không ít, ở Phù Đồ Thiên Giới, có chút Tán Tiên giết người vô số, một thân ma khí đáng sợ, thậm chí ngay cả Phương Hành cũng cảm thấy có chút đau đầu, nhưng ở trước mặt đám người Thanh La Tiên Tử, lại không đáng giá nhắc tới, dễ dàng liền bị bắt qua, thành thành thật thật quỳ gối ở trước mặt Phương Hành, dập đầu nghe kinh, độ hóa một thân oan nghiệt, như một đám kẻ đáng thương...

Mà ở trong quá trình này, nhân số tùy tùng sau lưng Phương Hành, hiển nhiên càng ngày càng nhiều hơn!

700... 800... 1000... 3000... 5000... 8000...

Chỉ ba ngày, đám tùy tùng sau lưng Phương Hành, bất ngờ đã đạt đến hơn vạn!

Phương Hành chắp tay trước ngực, đi ở chính giữa, tay trái Manh Nữ tụng kinh độ hóa oan nghiệt, bên phải Thái Hư Bảo Bảo thẳng chiếu tâm linh, giữa không trung chư vị Thượng Tiên hộ pháp đi theo, sau lưng hơn vạn tùy tùng nhắm mắt theo đuôi, lại thành tràng diện khó gặp trong Phù Đồ Thiên Giới!

Đỏ sậm, áp lực, mùi máu tanh xông vào mũi, vốn là cảm giác Phù Đồ Thiên Giới cho người ta, cũng là cảm giác duy nhất!

Nhưng hôm nay, theo Phương Hành suất lĩnh đại bộ đội “triều thánh” đi qua, lại có tia sáng trắng nhàn nhạt hiển hiện, bay thẳng cửu thiên...

Thật có thể nói, ở trong lịch sử Thăng Tiên Hội, còn là lần đầu tiên xuất hiện cảnh tượng như thế này!

- Sư phụ, ngươi thực biết làm sao cướp đoạt Tiên Mệnh sao?

Thái Hư Bảo Bảo đã sắp biến thành Bảo Bảo chột dạ, không ngừng hỏi.

- Ta mà biết làm sao cướp đoạt Tiên Mệnh, trước kia đã đoạt của Đế Lưu rồi...

Phương Hành cũng rất lưu manh, trợn trắng mắt nói.

- Vậy ngươi thổi lớn như vậy, cuối cùng làm sao thu lưới a...

Thái Hư Bảo Bảo run như cầy sấy, vẻ mặt cầu xin hỏi.

- Đi một bước tính một bước, trước hù dọa bọn hắn cũng hơn bị bọn hắn bắt lại không phải sao...

Trong nội tâm Phương Hành cũng không có ngọn nguồn, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

- Vậy chúng ta nên đi chậm một chút, bằng không thì vừa vào hạch tâm của Phù Đồ Thiên Giới, sẽ lập tức lòi đuôi, tàn sát hết ba vạn ba sinh linh, đoạt một thân oan nghiệt, cuối cùng đổi lấy Tiên Mệnh, vốn chính là quy củ của Chư Thiên Thăng Tiên Hội, hiện tại chúng ta đừng nói không có một tia oan nghiệt, thậm chí còn độ hóa không ít oan nghiệt, nếu nói oan nghiệt là bạc ở Phù Đồ Thiên Giới đổi lấy Tiên Mệnh, vậy chúng ta chẳng khác nào không có bạc, còn thiếu tiền trang một số nợ khổng lồ, vừa vào hạch tâm của Phù Đồ Thiên Giới, lỗ thủng này sẽ không thể che được nữa...

Thái Hư Bảo Bảo nghe vậy biểu lộ càng bó tay, khuôn mặt nhỏ nhắn kéo còn dài hơn con lừa...

- Không thấy hiện tại ta đã đi rất chậm sao...

Trong nội tâm Phương Hành làm sao không rõ, tốc độ càng chậm, giống như kiến bò.

Bất quá đám Thượng Tiên kia, lúc này còn không biết Phương Hành là cố ý kéo dài thời gian, còn tưởng đây là một loại nghi thức, nên không dám ngăn trở, hơn nữa Phương Hành nói còn không dám có một chút vi phạm, bảo hàng ma thì hàng ma, bảo nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, còn nghe lời hơn cả chó...

Mà ngoài chột dạ, lúc nào Phương Hành cũng không dám buông lỏng, một mực suy nghĩ phương pháp thoát thân!

Muốn tìm một cơ hội thừa dịp người khác không sẵn sàng đào tẩu, kia cơ hồ là không có khả năng, mấy vị Thượng Tiên kia, vô luận là Phong Quân Vũ Thiếp, Thần Đồ Thái Tuế, Tiên Quân Trọng Sương, hay Quan Phi Hưng, không có một cái nào là nhân vật dễ đối phó, tu vi đã sâu, làm người lại cảnh giác, lúc nào cũng đang ngó chừng Phương Hành, sẽ không cho hắn cơ hội đào tẩu, hơn nữa còn ở trong Phù Đồ Thiên Giới, một thế giới độc lập, tựa như một lồng giam to lớn, dù hắn trốn, lại có thể trốn đi nơi nào?

Phương Hành có thể nói là thế hệ nhanh trí, nhưng hôm nay lại có chút sầu mi khổ kiểm, thật nghĩ không ra kế sách thoát thân gì!

Mà hôm nay, tốc độ của hắn lại chậm, cũng phải từng bước một đi về phía trước, cuối cùng sẽ đi đến hạch tâm của Phù Đồ Thiên

Giới!

Có thể tưởng tượng, tới lúc đó, thời điểm nói dối bị vạch trần, cũng là thời điểm khó giữ được mạng nhỏ...

- Sư phụ, thật không được thì làm thịt những người kia đi, tốt xấu gì cũng có thể được lực lượng tự bảo vệ mình...

Thái Hư Bảo Bảo im lặng, chỉ có thể than thở đề nghị.

- Không nên nói lung tung, vi sư là loại người này sao?

Phương Hành biểu lộ nghiêm túc trừng Thái Hư Bảo Bảo, nhưng mình nhịn không được dừng lại, quay người liếc về phía đám Tán Tiên, lập tức đưa tới một mảnh ánh mắt hoặc kính trọng hoặc sợ hãi hoặc thành kính, để cho đáy lòng của hắn nặng trịch, khóc không ra nước mắt, cảm thán nói:

- Mấu chốt là da trâu đã thổi ra, hiện tại lại giết người sẽ lòi đuôi...

- Ngươi đã hối hận...

Thái Hư Bảo Bảo có chút khinh bỉ nhìn sư phụ của mình.

- Chủ yếu là ta nhớ tới một chuyện đáng sợ...

- Chuyện gì?

Phương Hành thở dài, bất đắc dĩ trả lời:

- Từ nhỏ đến lớn, giống như ta làm chuyện tốt gì sẽ gặp xui xẻo...

- ...

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Thái Hư Bảo Bảo nghe xong cũng choáng váng, ngơ ngác nhìn sư phụ của mình.

- Đi một bước xem một bước đi!

Phương Hành thở dài, như có điều suy nghĩ nói:

- Ta cảm thấy, hiện tại không phải thẻ đánh bạc gì cũng không lấy được...

Thời điểm đến hoàng hôn, thiên địa đỏ sậm, ánh sáng dần dần liễm, phảng phất như toàn bộ chìm vào trong huyết trì.

Đám người Phương Hành ngừng lại ở dưới một vách núi, riêng phần mình tìm kiếm địa phương ngồi xếp bằng, thổ nạp nghỉ ngơi.

Lúc này Phương Hành đi lên một ngọn núi, ngồi ngay ngắn ở trung tâm, Manh Nữ và Thái Hư Bảo Bảo thì một trái một phải, một cái tụng kinh, một cánh tay cầm Thái Hư Huyễn Kính, nhìn đám Tán Tiên phía dưới, bắt đầu công việc độ hoa!

Hôm nay, đây đã là bài học mỗi một ngày, những Tán Tiên bị bọn hắn trảo qua, hoặc những Tán Tiên tự nghĩ thực lực không chịu nổi, chủ động tới tìm che chở càng ngày càng nhiều, người cần siêu độ cũng càng ngày càng nhiều, đã không phải đơn giản niệm một lần kinh văn là có thể độ hóa, từ góc độ của bọn hắn nhìn đi, ma vân mênh mông cuồn cuộn quả thực bay thẳn đến chân trời, cảm xúc luống cuống, thị sát khát máu sẽ truyền ở trong các Tán Tiên, bởi vậy chỉ có thể mỗi ngày dừng lại tụng kinh, cưỡng ép hóa giải lệ khí của các Tán Tiên...

Mà trong quá trình này, các Thượng Tiên thì ngồi xếp bằng ở bốn phía, giúp đỡ Phương Hành trấn áp đám Tán Tiên xao động!

Tiếng tụng kinh của Manh Nữ chậm rãi vang lên, thanh âm nhẹ nhàng, thần bí, như mây đầy trời...

Mà Thái Hư Huyễn Kính trong tay Thái Hư Bảo Bảo, thì theo thanh âm của nàng, trực tiếp chiếu vào trong cơ thể mỗi một Tán Tiên, hóa giải oan nghiệt trên người bọn họ, ở trong quá trình này, từ vị trí của Phương Hành nhìn, liền thấy được một mảnh huyết vân dày đặc nổi giữa không trung, đang theo thanh âm của Manh Nữ, một tia một tia bị hóa giải, dần dần thu liễm, hóa thành tia sáng trắng, tan biến ở giữa thiên địa!

- Kia đều đại biểu cho nội tình ở trong thế giới này a...

Có đôi khi ngay cả Phương Hành cũng cảm khái, cảm giác mình như một phá gia chi tử...

Nhưng đã thổi ra da trâu, hắn thực không thể lòi đuôi, chỉ có thể ý chí kiên định, tiếp tục độ hóa những Tán Tiên này!

Một ngày này, bởi vì số người nghe kinh phía dưới vượt qua vạn, bởi vậy Manh Nữ rất phí sức, thời gian tụng kinh vượt qua ba canh giờ, cũng không biết trong thân thể đơn bạc gầy yếu của nàng, nơi nào đến lực lượng cường đại như vậy...

Mà theo tiếng tụng kinh dài đằng đẵng của Manh Nữ, ở chỗ sâu trong thiên địa, bắt đầu có tiếng sấm cuồn cuộn, xa xa nhìn lại, có thể chứng kiến tầng tầng mây đen, ở chỗ sâu trong hắc ám vô tận, có lôi quang lập loè, một sáng một tối, thanh thế cực kỳ đáng sợ!

- Lại bắt đầu đến sao?

Chương 1451: Hai cái đều không được à

Bản thân Phương Hành cũng không để ý, bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần bọn họ bắt đầu độ hóa oan nghiệt, vô hình trung sẽ khiến một tồn tại tức giận, đó là tồn tại nào đó sâu trong Phù Đồ Thiên Giới, lôi âm cuồn cuộn, lúc ban đầu, còn tưởng rằng đây là khí tượng quỷ dị của Phù Đồ Thiên Giới, nhưng theo bọn họ càng lúc càng tới gần sâu trong Phù Đồ Thiên Giới, loại cảm giác đó lại càng lúc càng rõ ràng, hiện giờ, Phương Hành đã có thể phát giác tồn tại đó, có điều hắn thậm chí không thể xác định đó có phải thực sự là sinh linh nào đó hay không, bởi vì hắn chỉ có thể cảm giác được loại cảm xúc phẫn nộ này, lại không cảm ứng được nơi đó có tồn tại sinh linh nào, đó là một loại cảm giác rất thần dị.

- Phù Đồ Thiên Giới này chắc không có sinh linh tồn tại mới đúng chứ?

Phương Hành nhíu mày, thầm cân nhắc.

Hiện giờ thời gian ở Tam Thập Tam Thiên không ngắn, hắn cũng biết một số tồn tại cổ xưa của Phù Đồ Thiên Giới, Phù Đồ Thiên Giới này cũng là một trong Tam Thập Tam Thiên, trước kia nghe nói cũng là một đại lục linh khí dư thừa, có lợi cho tu hành, mấy vạn năm trước, lúc Phật môn hưng thịnh nhất, từng dấy máu ăn phần ở Tam Thập Tam Thiên, chưởng ngự giới này, nhưng về sau đạo gia ngày càng hưng thịnh, thu hết Tam Thập Tam Thiên vào trong túi, phật gia không tranh được với đạo gia, có ý muốn rời khỏi, nhưng Phật môn lúc ấy có người pháp lực cao cường, ý đồ muốn đánh xuyên vách tường của thiên này và Tây Thiên Phật giới, hợp nhất hai giới, cuối cùng lại thất bại, nghe nói là xúc phạm tới lực lượng cấm kỵ nào đó, gặp phải sự phản phệ đáng sợ!

Cuối cùng, vị cao tăng kia vẫn lạc, Phù Đồ Thiên Giới cũng thay đổi!

Cũng từ khi đó, Phù Đồ Thiên Giới này càng trở nên hoang vắng, thậm chí đã không có bất kỳ sinh linh nào, cùng Thái Thanh thiên, thiên chí cao của Tam Thập Tam Thiên, Đại Ma thiên quần ma hoành hành và Bất Tri thiên thần bí nhất trong Tam Thập Tam Thiên được gọi là tứ đại cấm kỵ thiên giới.

Trong Phù Đồ Thiên Giới không có sinh linh, đây là nhận thức chung của mỗi người!

Nhưng Phương Hành lại cảm giác được rõ ràng sâu trong thiên giới này có tồn tại nào đó đang tức giận.

Nhưng từ quan sát của hắn cho thấy, những Thái Ất thượng tiên đó không ngờ hoàn toàn không cảm giác được tồn tại ấy!

Điều này khiến cho hắn trong lòng có chút khó hiểu, chỉ là không tin được những người đó, bởi vậy vẫn chưa nói ra để thảo luận!

- Thôi bỏ đi, đi một bước tính một bước, dưới loại cục diện này, có người thần bí hận ta, cũng chưa chắc đã là chuyện là xấu!

Phương Hành thầm nghĩ, cũng có chút bình thường trở lại.

Sau đó hắn liền ngưng thần ngồi xếp bằng xuống đất, bắt đầu tu hành, đây cũng là hắn lười biếng, tuy người độ hóa là Phương Hành, Phật môn hộ pháp Kim Cương cũng là hắn, nhưng trong quá trình độ hóa oan nghiệt này, hắn trên cơ bản lại không cần xuất lực, tất cả mọi chuyện đều được Thái Hư Bảo Bảo và tiểu manh nữ làm, hắn chỉ chiếm nhân quả một phương này mà thôi, mà theo loại quá trình độ hóa này, hắn cũng dần dần bắt đầu có một loại cảm giác kỳ lạ, cả người giống như ngâm trong nước ấm, cực kỳ thoải mái.

Mà đây cũng là thu hoạch mà hắn nói với Thái Hư Bảo Bảo.

Từ sau khi hắn quyết định dùng thân phận đệ nhất Hộ Pháp Kim Cương Phật môn độ hóa Tán tiên giống như phong ma này, liền bắt đầu có loại cảm giác này xuất hiện, cả người vô cùng thoải mái, dường như được một loại lực lượng vừa cường đại vừa nhu hòa bao phủ, có điều đáng tiếc là thủy chung vẫn có một tuyến không thể vượt qua, loại lực lượng này này bao phủ lấy hắn, lại thủy chung không thể bị hắn phun ra nuốt vào, chỉ có thể cứ như vậy bao bọc hắn, Phương Hành biết rằng, đây là chứng tỏ loại lực lượng này không thuộc về hắn, bởi vậy không thể bị hắn luyện hóa, nhưng lực lượng này lại rất gần gũi với hắn.

- Chính là lực lượng nào đó sau khi độ hóa oan nghiệt, được Phật pháp gia trì.

Phương Hành nhớ tới sự gia trì của Phật pháp từng cảm nhận được ở Thiên Nguyên, rất giống với tình trạng hiện tại của mình, nhưng chỗ khác biệt duy nhất là loại lực lượng Phật pháp này trực tiếp gia trì đến trên người hắn, thực lực tăng nhiều, mà hiện giờ, loại lực lượng này lại như gần như xa, theo sự độ hóa oan nghiệt, càng ngày càng nhiều lực lượng xuất hiện bên cạnh hắn, nhưng lại không trực tiếp gia trì đến trên người hắn!

Cũng chính bởi vậy, mới khiến hắn buồn rầu. . .

... Giống như là nhìn thấy có bạc dưới đất lại không nhặt lên được!

- Chỗ không thích Phật môn nhất chính là những thứ cổ quái này, có những thứ đến rất dễ, lại có những thứ còn khó hơn trời!

Phương Hành không nhịn được nói thầm, ngầm mắng Thần Tú tiểu hòa thượng.

- Ngươi đã tụng kinh liên tục ba canh giờ rồi, nghỉ ngơi một chút đi!

Chư tiên trong sân mỗi người đều có ý đồ xấu riêng, không ai biết người khác đang nghĩ gì, Phương Hành trong lòng ngẫm nghĩ hơn nửa đêm, cơ hồ đã quên cả thời gian, nhưng có người vẫn nhớ, sau khi tụng kinh độ hóa một thời gian, Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng liền bay tới, hai tay cầm một hộp gỗ phong cách cổ xưa, cung kính đưa đến trước mặt tiểu manh nữ, ánh mắt dừng ở trên mặt nàng ta, lộ ra vẻ thân thiết!

- Để làm gì? Đã nói là không cho ngươi tới gần mà, tránh xa ra.

Phương Hành thấy vậy, lập tức bất mãn, căm giận mắng Quan Phi Hưng một câu.

Quan Phi Hưng sắc mặt không vui, nhưng vẫn nghe lời lui về phía sau vài bước, đưa hộp gỗ cho Thái Hư Bảo Bảo.

Theo thời gian mấy ngày trôi qua, mục đích của chư tiên mọi người đều biết rõ, Phong Quân Vũ thiếp là vì truyền thừa của Thái Hư

Tiên Vương, Thần Đồ Thái Tuế là muốn gây bất lợi cho Phương Hành, Tiên Quân Trọng Sương thì rõ ràng là cảm thấy hứng thú với bí mật tiên mệnh trên người Phương Hành, về phần vị Chưởng tọa Quan Phi Hưng từ Thanh Huyền thiên Man Hoang tới dù chưa nói gì, nhưng sự chú ý rõ ràng là ở trên người tiểu manh nữ!

Từ thân phận của hắn cho thấy, mọi người đều đoán được, tiểu manh nữ này không chừng là có liên quan tới Thanh Tà Tiên Vương đã vẫn lạc, đó là một vị nữ tiên vương hiếm thấy ở Tam Thập Tam Thiên mấy vạn năm qua, tục truyền cơ khổ một đời, không có đạo lữ, càng không có huyết mạch ở nhân thế, Quan Phi Hưng chính là đại đệ tử của nàng ta, từ sau khi nàng ta vẫn lạc, vẫn không chịu quy thuận các tiên đế, dẫn theo bộ hạ cũ của Thanh Tà Tiên Vương trước kia trốn ở Man Hoang!

Chỉ có điều, sau khi đoán được thân thế của tiểu manh nữ có liên quan tới Tiên Vương, trong lòng mọi người càng nghi hoặc hơn.

Tiểu manh nữ thân mang Tiên Vương huyết mạch, đây không phải là bí mật gì, từng khiến Thượng Huyền thành chấn kinh, đã sớm truyền khắp Tam Thập Tam Thiên cùng với chuyện đế tử Phương Hành tái hiện hậu thế, nhưng nàng ta lại không thể là huyết mạch của Thanh Tà Tiên Vương, thân thế của nàng ta rốt cuộc là gì?

Mà càng khiến cho Phương Hành khó hiểu là Quan Phi Hưng vô cùng coi trọng tiểu manh nữ này, trong lòng biết rõ, sau khi tất cả mọi người đoán được mục đích của hắn là tiểu manh nữ, hắn cũng dứt khoát không che giấu nữa, thường xuyên có ý đồ tới gần, nhưng tiểu manh nữ lại luôn rất kháng cự người này, cứ trốn sau lưng Phương Hành, nàng ta không biết là vì nguyên nhân gì mà không nhớ rõ chuyện trước kia, lại luôn vô cùng phản cảm với hắn.

Khi hỏi Quan Phi Hưng, hắn lại không chịu nói, bởi vậy cục diện cũng nhiều lần trở nên xấu hổ!

Về phần Phương Hành, làm việc trước giờ đều thô bạo trực tiếp, nếu tiểu manh nữ không thích Quan Phi Hưng, vậy thì không cho hắn tới gần!

Mà Quan Phi Hưng cũng nhiều lần hận tới nghiến răng nghiến lợi, đáng tiếc lại không có biện pháp gì, hiện giờ hắn cũng cảm thấy hứng thú với bí mật của tiên mệnh, tất nhiên không dám dùng sức mạnh với đối phương, huống hồ cục diện hiện tại, nếu hắn dùng sức mạnh, người khác e là cũng sẽ không để hắn được như ước nguyện.

Không thể không nói, một câu bốc phét của Phương Hành lúc trước tuy đưa mình vào khốn cảnh, nhưng cũng tạm thời được an toàn!

Chỉ là vì tương lai không đến mức bị bức đến tuyệt cảnh, luôn phải cân nhắc trước đường lui, Phương Hành trong lòng thầm nghĩ vậy.

- Ê, đây là đan dược Thanh La tỷ tỷ bảo ta mang tới cho ngươi.

Đuổi Quan Phi Hưng đi được một lát, tiểu nha đầu Si Nhi lại tới ném cho Phương Hành một lọ đan dược rồi quay đầu bước đi.

- Ấy, ngươi làm gì thế, quay lại cho ta!

Phương Hành trong lòng vốn đang phiền muộn, thấy bộ dạng mặt không phải mặt mũi không phải mũi của Si Nhi thì càng tức giận, quát nàng ta dừng lại.

- Ngươi hiện tại là Đế Lưu điện hạ rồi, còn để ý tới tiểu nha đầu như ta làm gì.

Si Nhi bất mãn quay lại, nhưng môi lại bĩu dài, vẻ mặt không tình nguyện.

- Ta lúc trước khi không phải là Đế Lưu cũng có để ý tới ngươi đâu, ngươi hiện tại bày ra cái bộ mặt đó cho ai nhìn.

Phương Hành lườm nàng ta một cái, vẻ mặt khó chịu nói, trong lòng bực bội muốn cãi nhau.

- Ta biết là ngươi không để ý tới ta mà, ta biết những lời ngươi nói lúc trước là giả mà.

Si Nhi lại không phải là đối tượng dễ cãi lộn, bị Phương Hành mắng một câu, không ngờ bật khóc.

- Ngươi khóc cái rắm, ta bị ngươi hại còn ít à?

Phương Hành cũng không biết phải nói gì, cảm thấy nha đầu này có chút thú vị.

- Ta. . . Ta lúc trước thật sự không biết ngươi là đế tử, bằng không ta cũng không dám nói chuyện với ngươi. . . Kỳ thật ta đã sớm nên nghĩ tới rồi, dám đánh ta như vậy, trừ mẹ ta, cũng cũng chỉ có đế tử. Nhưng nếu ngươi là đế tử, vì sao lại tới tìm ta? Ta biết mình không bằng Thanh La tỷ tỷ, nàng ta cái gì cũng tốt hơn ta, cũng xinh đẹp hơn ta, tu vi cao hơn ta, luận về thân phận, nàng ta là đại tiểu thư chân chính, ta lại là một nha đầu thôn dã, bất kể là ai cũng sẽ thích nàng ta hơn.

Bị Phương Hành mắng hai câu, nha đầu Si Nhi đột nhiên giống như là mở van, bật khóc nức nở.

Những lời này cũng khiến Phương Hành giật mình, thầm nghĩ, không ngờ nha đầu này lại thực sự coi trọng ta.

Có nữ hài tử thích mình, tâm tình của hắn lập tức trở nên tốt hơn, lại nghe Si Nhi tự nói mình không ra gì, vừa buồn cười vừa tức, nghiêm mặt lại, vô cùng nghiêm túc giơ tay lên cắt ngang lời nàng ta, nhìn vào mắt nàng ta rồi nói:

- Nói hưu nói vượn.

- Hả? Vậy chẳng lẽ ngươi thích nha đầu thôn dã như ta hơn Thanh La tỷ tỷ à?

Si Nhi trợn tròn mắt, hốc mắt vẫn đỏ, ngơ ngác nhìn Phương Hành, mặt lộ vẻ kinh hỉ.

- Ai nói ta cứ phải chọn một trong hai người các ngươi?

Thái độ của Phương Hành lại vô cùng nghiêm túc, nói:

- Bản đế tử lấy cả hai không được à?

- Hả?

Vẻ mặt Si Nhi bỗng nhiên trở nên không biết là nên vui hay nên tức, đáp án này thật sự không nằm trong dự kiến của nàng ta.

Ngây người một lúc, mới đột nhiên sầm mặt nói:

- Ta sẽ không tùy tiện đáp ứng đâu.

- Ha ha, mấy lão bà của ta lúc trước có người nào chịu tùy tiện đáp ứng đâu.

Phương Hành không thèm để ý tới phản ứng của tiểu nha đầu Si Nhi, hoặc là nói không biết từ đâu có được tự tin, cũng không nhiều lời với nàng ta, trong lúc vô ý nghĩ ra một chủ ý, cười tủm tỉm nhìn tiểu nha đầu Si Nhi, nói:

- Ta hỏi ngươi một vấn đề.

- Hả?

Si Nhi ngẩng đầu lên, ánh mắt lưu chuyển, rất tò mò.

Phương Hành bỗng nhiên cười nói:

- Tiểu nha đầu, ngươi có chịu chết vì ta không?

Si Nhi hoảng sợ, nói:

- Không chịu, chúng ta vẫn chưa tới mức đó.

Phương Hành bị nàng ta khiến cho nghẹn lời, đành phải sửa lại:

- Như vậy, ngươi có chịu mạo hiểm bị mất mạng mà giúp ta một việc không?

Chương 1452: Sâu trong phù đồ

Một ngày lại một ngày hành tẩu trên đại địa của Phù Đồ Thiên Giới, tùy tùng sau lưng Phương Hành đã càng lúc càng nhiều, gần ba vạn người, đó là một đại quân khiến Thái Ất thượng tiên thấy cũng phải nhíu mày, cho dù với tu vi của bọn họ, muốn giết cũng không biết phải bao lâu mới có thể giết hết, vốn theo suy nghĩ của hắn, thế đã là nhiều lắm rồi, dù sao thăng tiên hội cũng chỉ xưng là có mười vạn Tán tiên, mà hiện giờ, Phương Hành đã chiếm ba thành, cũng nên tiến hành bước thứ hai của kế hoạch rồi, nhưng nhìn bộ dạng của Phương Hành, lại không hề vội vàng, vẫn dẫn một đám Tán tiên đi loanh quanh trên Phù đồ đại địa, dường như vẫn chưa hài lòng với số lượng này!

Đương nhiên, theo tùy tùng sau lưng hắn càng lúc càng nhiều, cũng bắt đầu càng ngày càng khó tìm được người, hơn nữa thời gian trôi qua, ngay cả đám người Phong Quân Vũ thiếp cũng có chút không kiềm chế được:

- Chúng ta không biết ngươi để ấn chứng bí mật tiên mệnh, cần nhiều tiên tế, nhưng hiện giờ ba vạn người này đã gần tới cực hạn rồi, dù sao trong quá trình ngươi tìm kiếm và độ hóa những người này, trên Phù Đồ đại địa vẫn đang triển khai giết chóc, tế phẩm tiêu hao rất nhiều, có lẽ hiện tại khắp Phù Đồ đại địa, cũng không đủ bốn vạn người!

Phương Hành biết hắn là đang nói tình hình thực tế, cũng không phản bác, lại càng không để bọn họ nhìn ra sơ hở, liền chỉ cau mày nói:

- Quả thật là như vậy, hiện tại người sống không dễ tìm, thi thể lại khắp nơi đều có, xem ra, đã xuất hiện không ít yêu ma lợi hại rồi!

- Lời này không sai!

Tiên Quân Trọng Sương cũng chen vào:

- Người cần ngươi che chở, trong đoạn thời gian này đại khái đã chết gần hết rồi, mà còn sống chắc cũng thành một thân oan nghiệt, thực lực đáng sợ, sẽ không tùy tiện hiện thân trước mặt chúng ta, cái họ muốn chỉ là tiên mệnh phong chính mà thôi, có lẽ, lúc này bọn họ đang ở chỗ tối, thèm khát tế phẩm của chúng ta.

- Ha ha, một thân ma khí cũng muốn thành tiên?

Phương Hành vẻ mặt khinh bỉ, lạnh lùng cười một tiếng, giống như vô cùng khinh thường.

Thanh La tiên tử thở dài nói:

- Cái này cũng không trách được, hạng người đã nhiễm phải một thân oan nghiệt, trên trình độ nào đó mà nói quả thật giống ma hơn giống tiên, mà trên chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên, mấy lần thăng tiên hội trước đây ta dù chưa kinh lịch qua, nhưng cũng được nghe nói qua, có lần nào mà không sinh ra mấy ma đầu? Ha ha, hạng người ý chí kiên định, đạo tâm trong sáng đắc đạo thành tiên trong đống người chết, có lẽ thật sự có khả năng cầu tiên cơ trong giết chóc, nhưng phần lớn là mặc dù có được tiên mệnh, chung quy ma tính vẫn không giảm, bị người ta tru diệt!

- Đây không phải là những việc chúng ta cần thảo luận, Đế Lưu điện hạ nếu không ngại, hay là nói cho chúng ta biết bước tiếp theo nên làm thế nào đi!

Vũ Thiếp đó thản nhiên cười, giống như hồ ly, lòng nghi ngờ không giảm nhìn Phương Hành.

- Với đức hạnh của đám người các ngươi, ta tiết lộ nội tình cho các ngươi, còn có thể thuận lợi ấn chứng kế hoạch của ta sao?

Phương Hành cười lạnh, liếc nàng ta một cái, lạnh lùng nói:

- Bí mật của tiên mệnh há có thể dễ dàng có được, cứ đi theo ta!

Vũ Thiếp bất mãn, hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không tiện nhiều lời.

Mà Phương Hành cũng biết thời gian lòng vòng đã không ngắn, cứ kéo dài, những người này sẽ nổi lòng nghi ngờ, không chừng sẽ rơi vào bẫy, cũng chỉ có thể trước tiên tiến vào sâu trong Phù Đồ Thiên Giới hơn nữa, cũng hy vọng sau khi đi vào, sẽ có một phen đại loạn, để tiện cho mình làm việc.

- Được rồi, trước tiên cứ vậy đi, hy vọng tiến vào sâu trong Phù Đồ Thiên Giới sẽ có thể có được tế phẩm tốt hơn!

Phương Hành quyết định, cả đại quân liền chậm rãi tiến vào sâu trong Phù Đồ Thiên Giới.

Đám người Phong Quân Vũ Thiếp, Tiên Quân Trọng Sương, Thần Đồ Thái Tuế, cùng với Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng đều cảm thấy mình cách bí mật giá trị vô tận, đủ để làm cả Tam Thập Tam Thiên khiếp sợ kia càng lúc càng gần, tâm tình tất nhiên có chút kích động, vào thời điểm này lại càng không dám đắc tội với Phương Hành, tất cả đều nghe theo hắn, chỉ là giám thị đối với Phương Hành không hề thả lỏng, ngược lại càng lúc càng nghiêm mật, cơ hồ từng thời từng khắc đều có ba bốn ánh mắt gắt gao nhìn hắn, không lúc nào để hắn thoát ly khỏi tầm mắt, càng đừng nói tới là có cơ hội đào tẩu.

Cũng là Phương Hành, có lẽ là giả dạng lâu rồi, càng thích hợp với nhân vật Đế Lưu này hơn, dưới sự giám thị nghiêm mật này lại càng trở nên hết sức lông bông. Trời vừa tối liền cùng Thái Hư Bảo Bảo và tiểu manh nữ đi tụng kinh siêu độ, bản thân hắn là nhân vật chính lại căn bản không tham dự, trực tiếp tế ra đầu lâu khô lâu, sau đó dắt tiểu nha đầu Si Nhi vào trong, ngẩn ngơ một đêm.

- Thật không hổ là Đế Lưu tiếng xấu vang xa từ ngàn năm trước, vào thời điểm này không ngờ vẫn còn thảnh thơi đến vậy.

Đám thượng tiên giám thị hắn quả thực là không biết phải nói gì.

Cũng may là thanh danh của Đế Lưu vang vọng, bọn họ đều đã có ấn tượng như vậy, ngoài cảm thấy hoang đường ra thì lại thấy có chút đương nhiên!

Mà thấy Phương Hành mỗi ngày cứ láo nháo như vậy, một người thương tâm khác cũng không khỏi dẫn tới sự chú ý của mọi người!

Đó tất nhiên chính là Thanh La!

Sau khi tiến vào Phù Đồ Thiên Giới giới, Thanh La nhiều lần quên mình bảo hộ, thậm chí không tiếc thân mình cũng phải sáng tạo sinh cơ cho Đế Lưu, tuy nàng ta trong miệng nói những lời trung thành với chủ, không có tư tình, nhưng mọi người đều thấy, lại ai cũng cho rằng nàng ta là tình cũ khó quên, nhưng tình nhân cũ này mỗi ngày đều trung thành và tận tâm canh giữ trên trời đêm, bảo vệ cho hắn được an toàn, mà người được thủ hộ kia mỗi ngày lại kéo muội muội của nàng ta vào trong thần cung đó làm chuyện hoang đường,bất kỳ ai cũng không nhịn được mà cảm thấy không đáng cho Thanh La tiên tử, cảm thấy thế sự hoang đường!

Hơn nữa chư tiên cũng nhìn ra được, sáng sớm mỗi ngày tiểu nha đầu Si Nhi đều mang theo vẻ mặt xấu hổ đi ra khỏi thần cung, Thanh La tiên tử tuy ngoài mặt thì không có một chút cảm xúc nào, nhưng dưới vẻ mặt bình tĩnh ấy lại có vẻ ai oán nồng đậm, có thế nào cũng không hóa giải đi được!

- Có lẽ vị đế tử này hận chuyện Thanh La tiên tử quay sang nhào vào lòng Đế Thích, cố ý làm việc này để chọc tức nàng ta.

Vũ Thiếp Thân là nữ tử, không biết đã nói tới ngôn luận này bao nhiêu lần.

Mà các thượng tiên khác thì khinh thường không thèm đàm luận về loại đề tài này, trong lòng cũng hoặc nhiều hoặc ít công nhận cách nói này!

Đế tử được coi là hoang đường nhất Tam Thập Tam Thiên, làm việc thật sự có thể rất hoang đường.

Cũng ở trong cách suy đoán này, dẫn theo đại đội nhân mã hơn ba vạn "Tế phẩm", cuối cùng cũng tới sâu trong Phù Đồ Thiên Giới càng lúc càng gần!

Thiên địa chính là thiên địa, rất khó nói là sâu hay không sâu, nhưng Phù Đồ Thiên Giới rõ ràng không thuộc ví dụ này, một mảng thiên địa này quả thật có sự tồn tại của một trung tâm, dùng mắt thường nhìn ra xa, thậm chí có thể nhìn thấy ngay cả thiên không ở vị trí trung tâm hình thành hình dạng một cái phễu, thương khung trút xuống, nối liền một đường với đại địa, thật sự là kỳ cảnh khó có thể tưởng tượng, mà chỗ trời đất giao thoa chính là nơi cuối cùng của thăng tiên đại hội ở sâu trong Phù Đồ Thiên Giới mà các chư tiên nói.

Chư Thiên Thăng Tiên hội các khóa trước, người sống sót giết ra khỏi vòng vây đều sẽ tới nơi này, được tiên mệnh phong chính!

Thông đạo rời khỏi Phù Đồ Thiên Giới cũng chính là ở đây!

Trước kia, nơi này sẽ là chiến trường cuối cùng của những người sống sót của thăng tiên hội, bất luận có bao nhiêu người sống sót, cuối cùng cũng chỉ có thể đi tới nơi này, liều mạng chém giết, người còn sống cuối cùng sẽ đạt được tiên mệnh, rời khỏi Phù Đồ Thiên Giới giới, mà người chết thì trở thành bậc cầu thang cuối cùng để bước lên vị trí chính tiên của những người sống sót, chỉ có điều, những người sống sót tới được nơi này, nhiều nhất cũng chỉ là mấy chục người, giống hiện giờ mấy vạn người tụ tập tới đây, thật sự là một chuyện lạ!

- Chuẩn bị sẵn sàng đi, những Tán tiên may mắn còn sống sót khác lúc này đều đã là một thân ma khí, thực lực đáng sợ, cho dù Thái Ất thượng tiên chúng ta cũng không thể quá khinh thường bọn họ, mà đối với bọn họ mà nói, những tế phẩm chúng ta chuẩn bị cũng là hòn đá kê chân để họ bước lên tiên vị, tuy bọn họ vẫn kiêng kị tồn tại thượng tiên chúng ta, không dám tới trêu chọc, nhưng theo thời gian trôi qua, sự kiên nhẫn của bọn họ chắc cũng bị mài mòn hết rồi, nếu ta đoán không sai, những người đó chắc cũng có chủ ý với những tế phẩm này.

Phong Quân thản nhiên nói, nhắc nhở Phương Hành đang xách quần từ trong thần cung khô lâu đi ra.

- Bọn họ tới càng tốt!

Phương Hành ngẩng đầu nhìn, cũng chỉ thấy xa xa trong thiên địa, thỉnh thoảng có ma khí như ẩn như hiện giống như khói báo động từ phía chân trời bay lên, biết có đều là người nổi bật trong thăng tiên đại hội lần này đang rình rập, cười lạnh một tiếng, nói:

- Hiện tại ba vạn tế phẩm này vẫn chưa đủ, những người đó chính là tế phẩm thượng đẳng nhất, trên người có bao nhiêu oan nghiệt, còn thiếu mấy người, vừa hay thích hợp.

- Nhưng người còn sống, chắc trên người ít thì mấy tăm, nhiều thì hơn một ngàn, thậm chí có thể có người trên lưng mang cả vạn mạng người, quả thực chính là loại ác quỷ trong U Minh, trọn đời không thể siêu độ, ngươi ngay cả bọn họ cũng muốn độ hóa à?

Tiên Quân Trọng Sương khẽ nhíu mày, có chút kinh ngạc Phương Hành Phương Hành.

- Không sai!

Phương Hành biết mình lúc này tuyệt đối không thể do dự, trực tiếp cười lạnh gật đầu:

- Việc đã đến nước này, ta cũng không giấu gì các ngươi, đi thêm ba trăm về phía trước, tiếp cận nơi trời đất tương liên, ta sẽ lập một tế đài, sau đó một lần hiến tế tất cả tế phẩm, khi đó các ngươi tất nhiên có thể thấy rõ ta là làm thế nào để bóc tiên mệnh ra, ha ha, chỉ có điều, thành công lại có liên quan tới tế phẩm, tế phẩm đủ thì tất nhiên là thoải mái, tế phẩm không đủ, vậy có thể thể sẽ thất bại.

- Hy vọng Đế Lưu điện hạ có thể nắm chắc thêm mấy phần, nếu thất bại....

Sắc mặt chư tiên đều có chút cắng ngắc, qua một lúc, Tiên Quân Trọng Sương mới chậm rãi lên tiếng.

- Bản đế tử sẽ không thất bại!

Phương Hành trực tiếp cắt ngang lời hắn, chăm chú nhìn về phương xa, nụ cười vừa lạnh lùng vừa ngông cuồng.

- Được rồi, chúng ta sẽ chờ khoảnh khắc Đế Lưu điện hạ ấn chứng bí mật kinh thiên khiến cả Tam Thập Tam Thiên phải khiếp sợ này!

Đám người Phong Quân trong lòng tuy vẫn có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tin hắn.

Dù sao, Đế Lưu trong ấn tượng của bọn họ, tuy cuồng vọng khát máu, hung danh vang xa, nhưng quả thật là kinh tài diễm, rất ít khi nói dối!

Hơn nữa, bọn họ có nhiều người ở bên cạnh như vậy, cũng có thể đảm bảo coi chừng Phương Hành, không đến mức để hắn rời khỏi tầm tay!

- Không cần các ngươi nhiều lời, bản đế tử cũng vô cùng chờ mong lúc này. . .

Phương Hành thấp giọng cười lạnh, mắt lộ tinh quang, nếu cứ muốn dùng từ để hình dung thì đó thực sự gọi là tà mị ngông cuồng.

Chương 1453: Cuối cùng cũng tới

Sâu trong Phù Đồ Thiên Giới, chỗ thiên địa tương liên, không ngờ là một vực sâu, giống như đại địa đến đây là hết, mà thương khung ở đây cũng đổ xuống giống như ngân hà, vào thẳng vực sâu, thoạt nhìn giống như xuất hiện một lỗ thủng xuyên qua đại địa và cửu thiên, phía dưới vực sâu đó là sương đen mù mịt, không biết sâu bao nhiêu, khi tới gần, có thể cảm giác được áp lực cường đại khiến người ta e ngại, đường đường là Thái Ất thượng tiên, không ngờ cũng không có gan tiến vào trong đó tìm kiếm, bọn họ không biết dưới vực sâu có cái gì, chỉ có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, một khi đi xuống, kiểu gì cũng không ra được!

Cảm giác của Phương Hành so với người khác thì càng rõ ràng hơn!

Hắn có thể cảm giác được phía dưới có tồn tại nào đó vẫn đang cuồng nộ rít gào, dẫn động biến hóa thiên cơ!

Khi còn cách nơi này rất xa, hắn liền cảm giác được sự tồn tại đó, giờ đến đây, cảm giác đó càng rõ ràng hơn.

Nói thật, khi vừa tới gần nơi này, hắn lo lắng sẽ có quái vật nào đó nhảy ra.

Có điều cũng may một màn này không xuất hiện, hiện giờ hắn đã tới đủ gần, có thể cảm giác được rõ ràng sự tồn tại của quái vật đó, nhưng vẫn không thể cảm ứng được một cách cụ thể nó rốt cuộc là thứ gì, hắn thậm chí ở trong loại cảm ứng gần gũi này sinh ra xung động nào đó, muốn nhảy xuống tìm kiếm, nhưng rất nhanh liền tự bỏ đi ý định này, nhảy vào trong đây, chẳng khác gì phàm nhân nhảy xuống núi cả!

- Nơi này chính là đáy của Phù Đồ Thiên Giới, Thiên Tuyệt địa trong truyền thuyết.

Đám người Thanh La, Phong Quân Vũ Thiếp, Thần Đồ Thái Tuế cùng với Tiên Quân Trọng Sương, Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng đều đi tới phía trên vực sâu này, ngưng thần nhìn xuống phía dưới, trên mặt những thượng tiên này không ngờ xuất hiện một tia kinh sợ, Thanh La tiên tử nhìn mấy lần, nặng nề lên tiếng:

- Truyền thuyết về Phù Đồ Thiên Giới giới, về thăng tiên hội rất nhiều, nhưng bí mật chân chính của Phù Đồ Thiên Giới, với thân phận của chúng ta vẫn chưa thể biết được, chỉ được nghe người ta nói, sâu trong Phù Đồ Thiên Giới có Táng Thiên chi uyên, chính là là nơi chí tuyệt, thiên địa đến đây là kết thúc, có thể nói là tử địa trong tử địa, nhưng lại có lời đồn, tiên mệnh của thăng tiên hội cũng là sinh ra ở đây.

- Ta thì biết nhiều hơn một chút!

Tiên Quân nguyện trung thành với Thương Đế đó ngưng thần nhìn xuống vực, mở miệng nói:

- Trận thuật chính là thiên địa chi thuật, nếu so sánh thiên địa này với đại trận, như vậy Thiên Tuyệt địa này chính là vị trí sinh môn của Phù Đồ Thiên Giới đại trận, nhưng vào mấy vạn năm trước bị một vị cao tăng nào đó phá vỡ cấm ky., nối liên thiên địa, bởi vậy sinh môn này lại biến thành tử môn, cũng chính là nói, bắt đầu từ lúc đó, Phù Đồ Thiên Giới giới này liền hóa thành một tử trận, thiên này không còn sinh linh, cũng bởi vì không có sinh cơ, thiên địa ngăn cách.

Nói đến đây hắn quay đầu nhìn về phía Phương Hành:

- Ta dù chưa từng tham dự thăng tiên đại hội này, lại biết quy củ mà đây, muốn có được tiên mệnh, cần phải trảm sát ba vạn ba sinh linh, nhiễm một thân oan nghiệt, sau đó bước vào Thiên Tuyệt chi địa này, đến lúc đó, sinh tử nghịch chuyển, thiên địa hỗn độn, rơi xuống chính là bay lên, chịu chết chính là thành tiên, chỉ cần trên trình độ nào đó, phù hợp với quy củ của thăng tiên hội, như vậy sau khi nhảy vào Thiên Tuyệt chi địa này cũng sẽ tìm được cửa ra, hơn nữa. . . Trên người còn có tiên mệnh!

- Không khó đoán, sự sinh ra của tiên mệnh kỳ thật có liên quan tới một thân oan nghiệt đó, hơn nữa có liên quan tới thiên địa chi cơ vạn cổ khó tìm của Phù Đồ Thiên Giới, thiên địa khác tuy cũng có tiên mệnh đản sinh, nhưng bí mật này đều bị người cấp bậc Tiên Vương nắm giữ, tiểu tiên chúng ta khó mà gặp được, cũng chỉ có nơi này, quả thật có khả năng nhìn thấy bí mật tiên mệnh đản sinh, có lẽ bóc ra mệnh của tiên mệnh mà Đế Lưu điện hạ nói cũng có liên quan tới thiên địa trận lý độc đáo của Phù Đồ Thiên Giới này? Có phải thế không?

Có lẽ là bọn họ lúc ban đầu đã bị lời nói dối của Phương Hành lừa cho, lại thêm các loại biến hóa, cũng khiến cho bọn họ càng lúc càng tin Phương Hành, hoặc nói trên người Đế Lưu có bí mật tiên mệnh, bởi vì mỗi một khâu đều rất đúng với suy đoán của bọn họ.

Thấy ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía mình, Phương Hành tất nhiên sẽ không để lộ ra sơ hở gì, chỉ lạnh lùng cười, nói:

- Đây không phải là phương pháp của ta, mà là Thái Hư lão nhân nghiên cứu ra, chỉ là bị ta lấy được mà thôi, hiện giờ điều ta muốn làm, cũng chỉ là xác minh một chút xem phương pháp này của hắn có dùng được không, có thể thực sự phá vỡ quy tắc của Tam Thập Tam Thiên từ trước tới nay hay không mà thôi!

- Thái Hư Tiên Vương!

Nghe thấy những lời tựa hồ không quá đáng tin này của Phương Hành, chư tiên ngược lại càng tin thêm mấy phần.

Môn đạo của nói dối Phương Hành từ lúc ba tuổi đã nắm rõ, càng nói một cách thản nhiên không cần nghĩ ngợi, đồng thời trong lời nói cho thêm một số nguyên tố mà người bên ngoài dễ tin nhưng lại không thể nghiệm chứng, vậy thoạt nhìn sẽ càng giống thật, đám thượng tiên này tất nhiên cũng sẽ không tin loại bí mật này có thể tham ngộ được, nhưng vừa nghe nói người tham ngộ là Thái Hư Tiên Vương, vậy sẽ tin ngay, bởi vì ở Tam Thập Tam Thiên, trong các vị Tiên Vương, Thái Hư Tiên Vương vốn chính là nổi tiếng không cái gì không tinh, nghiên cứu sâu các đạo tiên lý!

Bọn họ cũng tin, nếu thực sự có một vị Tiên Vương có thể tham ngộ bí mật này, vậy nhất định là Thái Hư Tiên Vương!

Hơn nữa, năm đó Thái Hư Tiên Vương bị đuổi giết đầu tiên, cũng vẫn lạc đầu tiên, dường như trên trình độ nào đó đã xác minh điểm này!

- Được rồi, dựng tế đài, chờ thời cơ chín muồi đi!

Phương Hành lo bị lộ, tất nhiên sẽ không nhiều lời, trực tiếp mặt không biểu tình sai người dựng tế đài!

Có chư vị thượng tiên ở đây, dựng tế đài không phải việc khó, thậm chí cũng không để đám Tán tiên phải động thủ, trực tiếp do Thần Đồ Thái Tuế, hóa đất thành núi, dựng một tế đài cao chín mươi chín trượng, lại do Vũ Thiếp gọi mưa đổ vào đất núi, rồi do Thanh La tiên tử vận chuyển Tam Muội Chân Hỏa, đúc thành ngọc lưu ly, sau đó Phong Quân dung gió khắc ra chín ngàn chín trăm phù văn, Trọng Sương thì nghịch chuyển thiên tượng, phủ sương xuống, chỉ trong một canh giờ, một tế đài bằng ngọc lưu ly cực lớn màu trắng khắc đầy phù văn đã thành hình!

Sau khi làm xong tất cả, Phương Hành liền triệu khô lâu thần cung ra, ngồi ngay ngắn trên đỉnh tế đài, bên trái là tiểu manh nữ, bên phải là Thái Hư Bảo Bảo, Si Nhi tiên tử thì suốt ngày không rời hắn, cũng ngoan ngoãn đi theo lên đỉnh tế đài, đứng bên cạnh khô lâu thần điện!

Phía dưới, hơn ba vạn Tán tiên quỳ thành một mảng đông nghìn nghịt, tâm tình thấp thỏm, không biết mệnh đồ sẽ như thế nào!

- Đến lúc các ngươi xuất lực rồi!

Phương Hành tuyệt không khách khí với đám thượng tiên kia, trực tiếp nhướn mày nhìn trời cao, nơi đó ma vân cuồn cuộn, luôn có thể nhìn thấy rất nhiều ma khí ngập trời như ẩn như hiện, có thể tưởng tượng, Tán tiên, hoặc có thể nói là yêu ma còn may mắn sống sót trong Phù Đồ Thiên Giới giới này, bọn họ hiện giờ chưa đạt được điều kiện cuối cùng của thăng tiên hội, oan nghiệt trên người vẫn chưa đủ, bởi vậy đều đang theo dõi những Tán tiên đi theo Phương Hành, hy vọng có thể nhờ những người này bổ sung ba vạn ba nhân quả oan nghiệt của mình, chỉ là nhất thời không dám tới gần mà thôi!

Mà yêu cầu của Phương Hành đối với những thượng tiên này thì vô cùng đơn giản!

Bất luận là dùng loại phương pháp nào, cũng đều phải bắt những yêu ma này tới tế đài, chịu sự độ hóa của hắn.

Các thượng tiên cũng không quá tin tưởng Phương Hành, nhưng việc đã đến nước này, lòng nghi ngờ đã không lớn, lúc này chỉ đành tản ra hư không chung quanh, lẳng lặng ngồi xếp bằng, vừa đợi những yêu ma này không kiềm chế được, vừa giám thị nhất cử nhất động của Phương Hành mà thôi!

Rất nhanh, sắc trời sầm xuống, một vầng trăng máu đỏ sậm lơ lửng treo trên trời!

Chung quanh vắng vẻ, chỉ có tiếng tụng kinh của tiểu manh nữ vang vọng trên đại địa, giống như phật âm.

Loại phật âm này thỉnh thoảng lại độ hóa oan nghiệt trên đỉnh đầu những Tán tiên phía dưới, từng đợt từng đợt tỏa ra trong thiên địa, cũng không biết có có bao nhiêu oan hồn, bị tiếng tụng kinh này cởi đi trói buộc, phiêu tán trong thiên địa, từ xa xa hướng về phía đám người Phương Hành và tiểu manh nữ trên tế đài mà cúng bái, sau đó cảm ân đái đức bay lên trời cao, vào lúc bình thường thì đây quả thật là một cảnh tượng từ bi hiếm có, nhưng lúc này, yêu ma vây quanh, các tiên trong lòng đều có tâm sự, lại khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy có chút áp lực.

- Giỏi nhịn thật.

Phương Hành từ trong khô lâu thần cung thò đầu ra, nhìn về phía trời xa, sau đó lại rụt đầu lại.

- Ta siêu độ ở trước mặt các ngươi, giống như là ném vàng bạc châu báu vào trong nước trước mặt kẻ keo kiệt, không tin các ngươi nhịn được.

Hắn thầm nghĩ, sau đó dặn tiểu manh nữ:

- Để thanh âm tụng kinh lớn hơn một chút!

Tiểu manh nữ dường như cũng cảm giác được sát khí được ấp ủ trong một mảng tĩnh mịch chung quanh, thanh âm có chút run rẩy, nhưng sau khi nghe thấy lời dặn của Phương Hành, cũng bình tĩnh hơn một chút, bỏ đi sự kinh sợ trong lòng, tiếng tụng kinh dần vang, ý từ bi không linh càng nồng đậm!

Càng nhiều oan nghiệt hơn được độ hóa, một mảng thiên địa màu đỏ sậm này không ngờ lờ mờ lộ ra có chút thanh tịnh!

Nhưng cũng theo loại tình huống này phát sinh, bên trong hư không xa xa, ý kích động lại càng mãnh liệt hơn.

- Giết hết sinh linh Tam Thập Tam, tu thành tiên trường sinh bất lão.

Không biết khi nào, có một thanh âm khàn khàn vang lên, giống như đến từ ma vực, ẩn chứa huyết tinh chi khí.

- Giết hết sinh linh Tam Thập Tam.

- Oan nghiệt trên người không đủ, làm thế nào để thành tiên? Làm thế nào để thành tiên?

- Giết giết giết! Giết cho mây trong trăng sáng, giết cho trường sinh bất lão.

Theo một câu đó vang lên, giống như là xúc động thời cơ thần bí nào đó, càng lúc càng nhiều thanh âm vang lên, có gần, có xa, có rõ ràng, có mơ hồ, nhưng có thể xác định một điểm, bắt đầu có sát khí càng lúc càng nhiều, càng lúc càng đậm xuất hiện, từ xa xa nhìn chằm chằm, giống như bầy sói, bên trong hư không xa xa, càng lúc càng có ma khí ngút trời.

- Giết. . . Giết!

Đột nhiên, không biết là ai, cuối cùng không kiềm chế được, gào lên một tiếng, từ trong mây nhảy ra.

- Ầm!

Trên người hắn mang theo huyết ảnh dày đặc, giống như một cái áo choàng dài, lao về phía các Tán tiên ở phía dưới.

Thế này giống như là ác lang nhảy vào trong đàn dê!

Cũng đúng vào lú này, bốn phương tám hướng chung quanh, trên ngọn núi, trong mây mù, không biết có bao nhiêu đạo thân ảnh đều xông tới, lao thẳng về phía các Tán tiên!

- Tới rồi!

Lúc này, các thượng tiên đồng thời mở mắt, trên mặt nở nụ cười lạnh.

- Cuối cùng cũng tới rồi.

Chương 1454: Khuấy ra một vũng nước đục

Một bên là muốn độ hóa, một bên là muốn giết người, đây căn bản chính là một mâu thuẫn không thể điều hòa, xảy ra trận đại chiến này cũng là trong dự kiến của Phương Hành, mà hiện giờ, cái hắn chờ đợi chỉ là đám yêu ma kia đừng quá dễ đối phó.

Từ sau khi nói phét, hắn tạm thời đã hóa giải được nguy cơ lúc đó, nhưng cũng tự giăng lưới chụp mình, bị nhiều thượng tiên như vậy nhìn chằm chằm, muốn chạy trốn cũng không thể, rơi vào đường cùng, hắn cũng chỉ có thể kiên trì, tiếp tục lời nói dối này, cho tới khi xuất hiện biến số, mới dễ sáng tạo ra một cơ hội thoát thân cho mình, mà cho tới lúc này, cơ hội thoát thân cũng không nhiều, những yêu ma bởi vì quá khao khát giết chóc mà hiện thân này chính là cơ hội đầu tiên mà hắn hy vọng.

- Loạn lọan, mau mau loạn đi.

Trong lòng gầm lên, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, nhíu mày nhìn trận đại chiến ở phương xa!

Không tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không ngờ trong Phù Đồ Thiên Giới này lại có nhiều yêu ma như vậy.

Giống như đàn sói lao vào bầy dê, máu tanh tàn nhẫn, nhìn từ xa, ngay cả mắt cũng đỏ rực, đáng sợ như hai ngọn đèn lồng, càng chủ yếu là số lượng, từ bốn phương tám hướng cháy lên, chỉ trong nháy mắt, nơi ánh mắt có thể nhìn tới, đã thấy không dưới mấy chục người, mà ở nơi xa hơn, vẫn đang có thể thấy được có vô số ma vân dập dềnh, đang rất nhanh tiếp cận đám Tán tiên ở phía dưới tế đài, có một số người động tác vội vàng, thậm chí trong nháy mắt đã xuất hiện trên vùng trời, sau đó ma khí cuồn cuộn, trực tiếp lao về phía đám người bên dưới!

- Ầm!

- Vù.

Trong tiếng kêu gào thê thảm, mưa máu gió tanh, không biết có bao nhiêu người trong nháy mắt đã chết dưới trảo của bọn họ.

- Thượng tiên, cứu ta.

Thực lực của những Tán tiên này có cao có thấp, có điều có một điểm giống nhau, đó chính là trên người bọn họ đều không có oan nghiệt, cho dù có, hiện giờ cũng bị luyện hóa gần hết rồi, so sánh với đám yêu ma không biết đã giết bao nhiêu người, trên người oan nghiệt cuồn cuộn này, thực lực chênh lệch rất xa, có lẽ lúc ban đầu khi tiến vào Phù Đồ Thiên Giới này, thực lực của họ không kém nhau mấy, nhưng lên lên xuống xuống, đến lúc này, thực lực lại chênh lệch một trời một vực, ở trước mặt những yêu ma này, căn bản là không có sức hoàn thủ!

Hiện giờ thương vong thảm trọng, cũng chỉ có liều mạng cầu cứu mà thôi.

- Ha ha, chỉ là tà tiên nhập ma, tiên mệnh cũng chưa có mà dám càn rỡ trước mặt chúng ta à?

Cũng đúng lúc này, đám người Phong Quân Vũ Thiếp ai nấy cười lạnh, chuẩn bị xuất thủ.

Bọn họ ai nấy đều mặt mang theo vẻ khinh miệt, dường như căn bản không để những yêu ma này vào mắt. . .

Mà tới một mức độ nào đó, bọn họ quả thật là không cần phải để những yêu ma này vào mắt.

- Ầm!

Thần Đồ Thái Tuế là người ra tay đầu tiên, thân thể giống như núi nhỏ của hắn bồng bềnh trên không trung, trực tiếp đâm tới, ở trong không trung đó, ba bốn yêu ma đang xông tới bị hắn đón đầu ngăn lại, sau đó há miệng nuốt luôn Tán tiên đi đầu, cho dù những yêu ma này ai nấy đều ma khí ngút trời, người đầy oan nghiệt, nhưng ở trước mặt hắn, lại giống như là nuốt một cục thịt, nhiều nhất cũng chỉ ợ dài một cái mà thôi.

Không ngờ là mượn dùng nhục thân mạnh mẽ của mình để trấn áp.

Phong Quân thì thân hình lóe lên, đã đến trong không trung, sau đó hai tay giơ lên, cuồng phong phô thiên cái địa cuốn ra bốn phương tám hướng, cũng không biết có bao nhiêu yêu ma, đều bị cuồng phong của hắn cuốn lấy rồi xé rách, bản thân hắn thì ẩn trong cuồng phong, một đường xuyên qua hư không, ở sau lưng lưu lại một đạo huyết vụ dày đặc, những yêu ma này nhục thân tuy đã bị xé nát, nhưng lại vẫn còn sống, chỉ là bị thương quá nặng, chỉ có thể thân bất do kỷ nằm dưới đất gào khóc.

Vũ Thiếp xuất thủ lại không có uy thế như vậy, ngược lại linh động khó tìm, lúc bước ra một bước, liền trời đổ sương mù mưa phùn, mà thân hình kiều mỵ động lòng người của nàng ta cũng giống như hạt mưa, chốc chốc xuất hiện ở đây, chốc chốc lại xuất hiện ở ngoài trăm dặm, tất cả giọt mưa từ trên trời rơi xuống, không ngờ lúc này đều biến thành hóa thân của nàng ta, giọt mưa ở khắp nơi, nàng ta cũng vậy, tất cả yêu ma xông vào trong đám Tán tiên còn chưa kịp ra tay giết chóc đã bị nàng ta ngăn lại, sau đó đánh từng con về phía tế đài.

Thái Ất thượng tiên vừa ra tay, liền thể hiện ra thực lực gần như là nghiền ép, những yêu ma này ai nấy bị oan nghiệt quấn thân, so với Tán tiên bình thường cũng là tồn tại vô cùng đáng sợ, nhưngở trong mắt những thượng tiên này lại chẳng khác gì con kiến, điều này cũng không khó lý giải, dù sao lực lượng oan nghiệt trên người những yêu ma này có mạnh tới mấy, e là cũng chỉ bằng với chính tiên, nhóm người này thì chính là Thái Ất thượng tiên cảnh giới còn cao hơn chính tiên một bậc, chênh lệch trong đây giống như là cha treo con trai lên cây mà đánh vậy!

- A!

- Giết hết ba vạn ba sinh linh, tu thành tiên trường sinh bất lão.

- Ta muốn thành tiên, thần cản giết thần, phật cản giết phật.

- Thiên địa cũng không thể ngăn cản con đường thành tiên của ta!

Những thượng tiên này xuất thủ, rõ ràng

không dọa được đám yêu ma kia, hoặc là nói đám Tán tiên này đã bị cơ hội thành tiên khiến cho đầu óc mê muội, lúc này căn bản đã quên mất chữ sợ viết như thế nào, tình cảnh một số người phía trước bị trấn áp căn bản không dọa được họ, ngược lại khiến bọn họ càng điên cuồng hơn, cho rằng sự cạnh tranh đã bị giảm bớt, cuồn cuộn không ngừng từ bốn phương tám hướng xông tới, số lượng càng ngày càng nhiều.

Mấy chục, mấy trăm. . .

Đám người Phong Quân Vũ Thiếp toàn lực xuất thủ, không ngờ vẫn có chút bận rộn vô cùng.

Những yêu ma đó tất nhiên không có tư cách giao thủ với bọn họ, nhưng hơn ba vạn Tán tiên phía dưới lại lại bảo hộ được chu toàn.

Trong thời gian ngắn, đã hơn trăm Tán tiên bị yêu ma cắn nuốt!

- Ha ha, lúc này lúc này mà không xuất chút khí lực thì không tiện chia xẻ bí mật kia.

Đến lúc này, cho dù là Tiên Quân Trọng Sương vẫn luôn bình tĩnh ở cách đó không xa nhìn Phương Hành, cùng với Quan Phi Hưng trong mắt dường như chỉ có tiểu manh nữ tồn tại cũng đứng ngồi không yên, bọn họ nhìn nhau một cái, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn bước vào vòng chiến, trong nháy mắt, từng đạo băng sương chi hoa nở rộ trên Phù Đồ đại địa, không biết bao nhiêu yêu ma bị Tiên Quân Trọng Sương phong ấn trong băng sương, mà đại đao của Quan Phi Hưng thì trực tiếp thu lại, phất tay tế ra một đạo xích sắt màu đỏ, trói chặt bảy tám yêu ma.

Lúc này, tất cả thượng tiên đều đã xuất thủ, chỉ còn lại Thanh La tiên tử, nàng ta căn bản mặc kệ cục diện phía dưới hỗn loạn thế nào, vẫn chỉ canh giữ ở gần tế đài, những Tán tiên này chết cũng được, sống cũng thế, hay là nghi thức ấn chứng bí mật tiên mệnh thành công cũng được, thất bại cũng được, nàng ta cũng không quan tâm, chỉ coi thủ hộ sự an nguy của Phương Hành là chuyện trọng yếu duy nhất!

- Không được. . . Không được, vẫn quá yếu, cứ như vậy vẫn không sáng tạo ra được cơ hội thích hợp!

Phương Hành lúc này, cũng không nhịn được mà nhíu mày.

Theo hai vị thượng tiên đó, nhất là Tiên Quân Trọng Sương xuất thủ, tốc độ trấn áp các yêu ma càng nhanh hơn!

Thoạt nhìn ai nấy đều cuồng bạo vô cùng, ma vân đáng sợ, nhưng ở trong tay đám thượng tiên kia, lại căn bảngiống như phàm nhân vậy, lật tay một cái là diệt được, mà đám thượng tiên kia, có thể nhìn ra được là chưa buồn dùng hết sức, lúc này mặc dù đang dùng tốc độ nhanh nhất để giúp Phương Hành trấn áp yêu ma, nhưng ai nấy vẫn phân tâm nhìn chằm chằm Phương Hành, ở cảnh giới này của bọn họ, chỉ cần phân tán một đạo thần thức, quả thực cũng chẳng khác nào là chuyên môn phái một người ra bám sát Phương Hành một tấc cũng không rời, một chút cơ hội cũng không có!

- Hỏa hậu không đủ!

Phương Hành nhíu mày, ánh mắt giống như lợi kiếm, nhưng ngoài mắt thoạt nhìn lại vẫn mặt trầm như nước, vẻ mặt kiên định, thỉnh thoảng lại giơ tay lên hét to:

- Đưa hết những yêu ma đó tới trước đài, độ hóa bọn họ, chính là quan khiếu!

- Tới đây.

Chư vị thượng tiên quát khẽ đáp ứng, sau đó liền có một yêu ma bị trấn áp ném tới trước đài, nhìn bộ dạng có thể nói là đủ loại, có người bị đại sơn đè, có bị băng sương đóng băng, có người bị xích sắt trói gô, cũng có người nửa chết nửa sống.

- Độ hóa...Mau độ hóa đi.

Phương Hành cắn răng, thấp giọng quát lạnh.

- Đến giờ, còn có ý nghĩa sao?

Thái Hư Bảo Bảo mặt tối sầm, thanh âm có chút run rẩy hỏi.

Hắn là biết con bài chưa lật của Phương Hành, độ hóa này vốn chỉ là một lời nói dối, chỉ sợ cũng chính là hy vọng có thể có một hồi hỗn loạn như vậy, để bọn họ có cơ hội mà trốn, nhưng hiện giờ dám thượng tiên kia thể hiện ra thực lực quá đáng sợ, cục diện có loạn tới mấy cũng trấn áp được, trốn là điều không thể, chuyện đã đến nước này, lời nói dối sắp bị vạch trần, cứ tiếp tục nói dối còn có thể làm được gì?

- Ta cũng không biết là có hay không, có điều đã trót bốc phét rồi thì đành phải diễn tới cùng thôi.

Phương Hành cũng thấp giọng than thở, sau đó nhìn về phía Thiên Tuyệt địa!

- Được rồi!

Thái Hư Bảo Bảo cũng không có cách nào khác, chỉ có thể cắn răng một cái, lại chiếu Thái Hư kính xuống, chiếu lên thần hồn của những người đó!

Cũng là tiểu manh nữ, vào loạn như thế này, không ngờ vẫn không dừng lại, vẫn yên lặng kinh văn kinh văn.

Phương Hành thì hít vào một hơi thật sâu, thầm:

- Ngàn vạn lần đừng để ta thất vọng.

Sự chú ý của hắn lúc này chính là vực sâu vô tận ở phía sau tế đài, chung điểm của thiên địa, trước đây khi hắn độ hóa oan nghiệt trên người Tán tiên, liền có thể cảm giác được nơi này dường như có tồn tại nào đó đang tức giận, nhưng cũng chỉ có có thể cảm giác được, mà thôi, mà hiện giờ ở gần, loại cảm giác đó càng trở nên mãnh liệt, bởi vậy hắn vội vàng muốn độ hóa thêm oan nghiệt ở bên cạnh Thiên Tuyệt địa này, nhằm chọc giận tồn tại kia, bất kể là hắn muốn đi ra giết người cũng được, diệt thế cũng được, cứ khiến cục diện càng loạn hơn là được.

Lúc này cục diện càng loạn thì càng có lợi với mình!

Theo tiếng tụng kinh của tiểu manh nữ, tồn tại ở phía dưới đó lửa giận càng tăng thêm.

Phương Hành cũng có thể nghe thấy một tiếng rống giận dữ như thật như ảo, tỏa ra hung khí cuồn cuộn.

Cuối cùng khi lửa giận của tồn tại đó cường thịnh đến một giới hạn nào đó, từ trong vực sâu vô tận, đột nhiên có một đạo ma khí đáng sợ bốc lên, giống như núi lửa bùng nổ, một đạo ma yên xộc thẳng lên trời, sau đó lại ở trên chín tầng trời đột nhiên phân tán, hóa thành chín đạo ô quang, trực tiếp chui vào trên người chín Tán tiên yêu ma cuối cùng đang liều mạng chém giết trong sân.

- Cuối cùng cũng nhúng tay vào rồi à.

Nhìn thấyđạo ma yên này, ai nấy đều khiếp sợ, Phương Hành lại mắt sáng rực, cắn răng kiên trì tới cuối cùng cũng có hiệu quả rồi!

Chương 1455: Ai nói ta muốn chạy trốn?

Theo một đạo ma khí đó xộc lên trời, sau đó tách ra thành chín cỗ, gia trì đến trên người chín Tán tiên có oan nghiệt mạnh nhất, thế cục trong sân lập tức biến đổi, đám người Phong Quân Vũ Thiếp, Thần Đồ Thái Tuế, Tiên Quân Trọng Sương đang chém người như chém chuối, lúc này đều biến sắc, sau đó vứt bỏ đối thủ trước mắt, nhìn về phía chín yêu ma được ma khí gia trì.

Có một yêu ma trong đó vốn đã bị băng sương của Tiên Quân Trọng Sương phủ kín, không thể nhúc nhích, mặc cho khí oan nghiệt trên người hắn có dày đặc tới mấy, lúc này cũng không thể giãy ra, nhưng sau khi được một đạo ma khí đó hàng lâm, yêu ma đó lại thay đổi toàn bộ, khí oan nghiệt trên người hắn đột nhiên giống như lửa đổ thêm dầu, ầm một tiếng bốc lên, loại khí diễm này quả thực giống như núi lửa bùng nổ vậy, mà một thân lực lượng của hắn trong nháy mắt ma khí hàng lâm tới trên người, liền bùng nổ gấp cả trăm lần, băng sương đang đóng băng hắn trực tiếp liền bị một thân ma diễm của hắn làm bốc hơi.

Loại biến hóa nghiêng trời lệch đất này quả thực giống như một con kiến, trong nháy mắt biến thành yêu ma khổng lồ!

- Đó là cái gì thế, không ngờ có thể dẫn nổ oan nghiệt trên người bọn họ?

Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng liếc một cái, sắc mặt đại biến, thất thanh kêu lên.

- Tuyệt không phải là tiên lực, mà giống như là.

Tiên Quân Trọng Sương nhíu mày, lạnh lùng lên tiếng:

-... Ma chủng vậy.

Bọn họ đều nhìn, những yêu ma đó sau khi tiếp xúc với ma khí từ sâu trong Thiên Tuyệt địa phun ra, đã sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nếu nói trước đây, một thân oan nghiệt của bọn họ tuy được gia trì không ít lực lượng, nhưng vẫn không được bọn họ để vào mắt, như vậy hiện tại những người đó lại giống như được hỏa chủng dẫn nổ oan nghiệt trên người bọn họ, giống như một tia lửa dẫn bạo núi lửa, khiến cho lực lượng cuồng bạo ẩn chứa bên trong vào một thoáng này đồng thời bạo phát ra, đáng sợ khôn kể.

Mà trên thực tế, Phương Hành lại biết rất rõ điều này.

Khi hắn ở Thiên Nguyên từng dùng pháp môn tương tự, đốt cháy oan nghiệt, đạt được lực lượng đề thăng giống như là không ngừng không nghỉ!

Căn bản không đợi đám người bọn họ có phản ứng, những yêu ma được gia trì đã ầm ầm phát động, đạp vào hư không, kéo ra ma diễm thật dài, căn bản không giống như là nhân thân, mà giống như là yêu ma vậy, lao thẳng về phía chúng tiên.

Thần Đồ Thái Tuế đứng mũi chịu sào, cũng ngửa mặt lên trời thét dài, sau đó miệng phun ô quang, bắn về phía một con yêu ma gần hắn nhất, một kích này đã dùng hết toàn lực, nhưng va chạm với ma diễm trên người yêu ma đó, không ngờ không thành công đánh lui yêu ma đó, ngược lại bị yêu ma đó một kích đánh tan ô quang, sau đó trực tiếp xông tới trước người hắn, nhục thân va chạm với nhau, đều bị đối phương đẩy lui.

- Thú vị đấy, xem ra chúng ta quả thực đã nào đó cấm kỵ nào đó, cho nên mới dẫn phát quần ma dị biến.

Nhìn thấy ngay cả Thần Đồ Thái Tuế luôn hung mãnh không ngờ cũng bị đánh lui, sắc mặt của mọi người đều có chút xanh mét, các Tán tiên được che chở ở phía dưới lại càng biến sắc, trong lòng thầm cầu nguyện cho những Thái Ất thượng tiên trong không trung đó. Tiên Quân Trọng Sương nhìn thấy một màn này, không ngờ lại mỉm cười, dường như cảm thấy rất thú vị, tay áo vẫy một cái, từ trên vương tọa đứng lên, sau đó chậm rãi sải bước, đồng thời mở miệng nói:

- Vậy càng chứng tỏ việc chúng ta đang làm là có giá trị!

Khi nói chuyện, hắn đã giơ tay lên chải ra một tầng sương khí dày đặc trong thiên địa, dường như muốn đóng băng cả trời cao, cùng đấu với mấy yêu ma đang tung hoành trong không trung, thần thông đáng sợ, tiên uy che trời, không ngờ không để lại một chút dư lực nào.

- Cũng được, đã đi tới bước này, chẳng lẽ còn có thể lui về phía sau ư?

Phong Quân Vũ Thiếp cũng nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời quay đầu nhìn về phía tế đài ở đằng sau, thấy Đế Lưu lúc này đang ngồi xếp bằng trên tế đài, tay liên hoa ấn ở trước ngực, lặng lẽ tụng kinh độ hóa oan nghiệt, liền cũng hoáng an tâm một chút, đồng thời lao ra ngoài, đón đánh những yêu ma vừa được gia trì.

Hiện giờ họ đã thực sự thi triển ra lực lượng của Thái Ất thượng tiên!

Sau đó, Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng cũng xuất thủ, tiếp theo chính là Thần Đồ Thái Tuế.

Thanh La tiên tử lúc này vẫn không rời khỏi tế đài quá trăm trượng, ngăn cả tất cả yêu ma đang xông tới, giống như đang chứng minh một điều, chỉ cần nàng ta còn canh giữ ở trước tế đài, những yêu ma này không một con nào có thể tới gần, uy hiếp đến Phương Hành!

Chiến cuộc hiện giờ đã triệt để trở nên hỗn loạn!

Khắp nơi đều có khói bụi, khắp nơi đều là yêu ma, khắp nơi đều là giết chóc.

Chín yêu ma được ma khí gia trì, lực lượng tăng vọt, tuy bọn họ đã đốt cháy oan nghiệt bản thân, đợi tới lúc oan nghiệt cháy sạch, không chỉ thực lực của bọn họ sẽ hạ xuống tới nguyên trạng, thậm chí một thân tinh lực cũng sẽ cạn kiệt, tọa hóa tại chỗ, nhưng không thể không thừa nhận một điểm là, hiện tại bọn họ có được sự gia trì của ma khí, thật sự rất đáng sợ, có lẽ đấu một chọi một với Thái Ất thượng tiên thì hơi cố sức, nhưng chín yêu ma cuốn lấy năm thượng tiên cảnh giới Thái Ất lại không phải là vấn đề lớn!

Mà có bọn họ cầm chân, những yêu ma khác liền triệt để điên cuồng, lao về phía đám Tán tiên, tận tình giết chóc, không ai cản được, chỉ trong mấy hơi thở, đã giết cho dưới thương khung là một mảng đại loạn, biển máu ngập trời.

...

- Tới lúc rồi.

Phương Hành Lúc này đang ngồi xếp bằng tụng kinh trước khô lâu thần cung, đột nhiên mở mắt, hắn nhìn cảnh tượng hỗn loạn, lại nhất nhất đảo qua đám người Phong Quân Vũ Thiếp, Thần Đồ Thái Tuế, Tiên Quân Trọng Sương, Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng đang bị yêu ma cầm chân, rồi lại nhìn Thanh La đang thủ tế đài, không cho bất kỳ yêu ma nào tới gần, lặng lẽ tính toán một phen, liền gật đầu hài lòng, sau đó nhìn sang nha đầu Si Nhi đang đứng bên cạnh hắn:

- Chuẩn bị xong chưa?

- Ta... Ta chuẩn bị xong rồi!

Tiểu nha đầu Si Nhi dường như có chút sợ hãi, nhưng nghe thấy Phương Hành hỏi, vẫn gật đầu.

- Được rồi, giờ bắt đầu thôi!

Phương Hành vẻ mặt bình tĩnh, gật đầu, ngón tay giơ thẳng, một đạo tiên quang bắn vào người Si Nhi!

Cũng vào lúc này, Thái Hư Bảo Bảo đột nhiên cắn răng, thôi động lực lượng của Thái Hư Huyễn kính tới mức mạnh nhất, một đạo bảo quang cơ hồ có thể nói là chói mắt từ phía trên tế đài hàng lâmxuống, bao phủ Tán tiên và yêu ma vào bên trong, mà cùng lúc đó, tiếng tụng kinh của Phương Hành cũng càng to hơn, có thể nghe thấy một cách rõ ràng, thoạt nhìn giống như nghi thức của Đế Lưu trên tế đài này đã tới thời điểm mấu chốt, đang tận hết sức lực đề thăng lực lượng độ hóa.

Sau khi bảo quang hiện lên các thượng tiên đồng thời quay đầu lại nhìn về phía tế đài, thấy không có dị trạng gì mới yên tâm!

- Sư phó... Đã thành rồi...

Thái Hư Bảo Bảo mặt tái mét, có chút lo lắng nói:

- Là muốn thừa dịp này đào tẩu à?

Lời này Nói ranói lời này, tiểu nha đầu Si Nhi, thậm chí là tiểu manh nữ, lại không nhịn được quay đầu nhìn hắn.

- Đào tẩu á?

Phương Hành giật mình, nhưng lại lộ ra vẻ trêu tức nói:

- Ai nói ta muốn chạy trốn? Đây chính là Phù Đồ Thiên Giới giới, đồ đệ bảo bối của ta à, bản thân chúng ta đang ở trong một mảng thiên địa bị phong bế, chúng ta có thể chạy được đi đâu? Cho dù nhất thời thoát khỏi được những người này, thoát khỏi chiến trường này, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ bị bọn họ tìm được, giống như là bắt chuột trong lọ, đến lúc đó chúng ta có thể trốn đi đâu?

- Thái Hư Bảo Bảo ngây ra một thoáng, càng lo lắng hỏi:

- Nếu không phải muốn trốn thì ngươi hiện tại là muốn...

- Ta muốn giết người!

- Giết người... Sư phó, đó là Thái Ất thượng tiên đấy.

Thái Hư Bảo Bảo giật nảy mình, vội vàng hỏi, giống như đang nghe một chuyện cười.

- Thái Ất thượng tiên?

Phương Hành cười lạnh:

- Giết chính là thượng tiên!

Nhìn thế cục phía dưới, hắn ánh mắt lạnh lùng:

- Bị nhóm người này nhìn chằm chằm, có trốn cũng vô dụng, cũng đã kéo dài tới cực hạn rồi, hiện giờ khó khăn lắm mới dẫn phát được loạn cục kinh thiên này, chính là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, chỉ là thừa dịp này đào tẩu, không khỏi quá lãng phí cơ hội, sao bằng trực tiếp triển khai thủ đoạn thí tiên, giết sạch nhóm người này trước.

- Thống khoái thì thống khoái, nhưng ngươi có thể giết được sao?

Thái Hư Bảo Bảo không phải là nhân thân chân chính, nhưng lúc này, mồ hôi lạnh cũng chảy ròng ròng.

- Ta có thủ đoạn trảm tiên, không dùng há chẳng phải là đáng tiếc à?

Phương Hành lạnh lùng nói, ngón tay khẽ động, trong thiên địa đã có sương mù màu xanh hàng lâm, bay tới vùng trời trên tế đài, khiến cho thân hình của hắn càng trở nên mờ mịt, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Khi ở Thiên Nguyên, từng có người truyền là ta Kiếm Ma đại thuật, đó trên thực tế chính là một loại pháp môn cướp tu vi, chuyên để giết chóc ám sát, sau khi bước vào Phù Đồ Thiên

Giới này, ta đã đoán được, tên đó hơn phân nửa là từ trong Phù Đồ Thiên Giới thăng tiên hội này giết ra, cho nên mới có thể tham ngộ được thủ đoạn như vậy, muốn triệt để thấu ngộ được pháp môn này, vậy tất nhiên cũng phải chém giết một hồi trong Phù Đồ Thiên Giới này mới được, nhưng không muốn giết người, vậy chỉ có thể trảm tiên thôi!

- Ngươi... Ngươi hiện tại ngay cả tiên mệnh cũng không có mà muốn thừa dịp loạn ám sát Thái Ất thượng tiên, chỉ bằng vào loại thủ đoạn này thôi sao?

Thái Hư Bảo Bảo triệt để sợ tới ngây cả người, mắt trợ trừng.

- Đúng vậy.

Phương Hành trả lời một cách thản nhiên.

- Vậy... Nắm chắc mấy thành?

Thái Hư Bảo Bảo sau khi ngây ra một thoáng, liền truy hỏi.

- Hiện tại trên tay thiếu một thanh hảo kiếm, bởi vậy chỉ có thể nói là nắm chắc ba thành thôi.

Phương Hành trầm ngâm lên tiếng, giống như đưa ra một câu trả lời sau khi đã suy nghĩ rất lâu.

- Chỉ nắm chắc ba thành mà ngươi đã muốn đi ám sát Thái Ất thượng tiên?

Thái Hư Bảo Bảo có một loại cảm giác dở khóc dở cười.

Phương Hành nghe thấy vậy lại cười lạnh một tiếng:

- Nói thừa, nắm chắc một thành thôi ta đã làm rồi, nói chi là ba thành?

Chương 1456: Ngươi biến thành ngu ngốc rồi

Kỳ thật những người biết kế hoạch của Phương Hành đều cho rằng hắn là muốn thừa dịp hỗn loạn mà đào tẩu, nhưng sau khi biết kế hoạch thực sự của hắn, trong lòng khiếp sợ vô cùng, có điều cũng không tiện nói thêm gì, nhân lúc yêu ma phía dưới lại một lần nữa lao về phía tế đài, hắn liền mượn cơ hội lao xuống, hắn được sương mù bao phủ, lúc này quả thực giống như trực tiếp biến mất trong thiên địa, dùng mắt thường vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của hắn, nhưng dùng thần thức để cảm ứng thì lại chỉ cảm thấy nơi đó là một mảng hư vô.

Phương Hành gọi thần thông này là "Quỷ che mắt", hiện giờ mới có thể kết luận, nó ngay cả mắt tiên cũng che được.

Thân pháp như khói, lẩn vào trong đám người hỗn loạn, Phương Hành bắt đầu cẩn thận nhớ lại Kiếm Ma đại thuật mà tên tiểu bạch kiểm của Thần Chủ tự xưng là Ma tổ truyền thụ cho mình, từ rất lâu trước đây, Phương Hành đã tham ngộ cực kỳ thấu triệt môn đại thuật này, chỉ có điều là vướng ở cảnh giới, không thể phát huy ra uy lực chân chính của nó, trên thực tế, nếu Ma tổ có thể dựa vào thuật này để tung hoành một thời ở Tam Thập Tam Thiên, lại há chỉ ở cảnh giới "Đại thuật" mà thôi? nghĩ sâu hơn thì đây này một thuật ám sát của tiên gia.

Mà hiện giờ, cục diện hỗn loạn, ai nấy đều bận ác chiến, cũng là lúc tốt nhất để phát huy uy lực của thuật này!

Có yêu ma đang tàn sát trong đám Tán tiên ở phía dưới, đánh chết vô số Tán tiên đang giãy dụa gào thét, như tắm trong biển máu, nhưng cũng chính vào lúc hắn cảm nhận được oan nghiệt của bản thân đang không ngừng tích tụ, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, lại bỗng nhiên có một luồng khói nhẹ thổi qua, yêu ma này đột nhiên đứng đờ tại chỗ, thân hình không ngừng run rẩy, ở vị trí mi tâm đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

Hắn hoảng sợ nhìn xung quanh, lại chỉ thấy vẫn là một mảng hỗn loạn, không thấy có dấu hiệu của nguy cơ, liền càng hoảng sợ, trì trệ không dám động thủ.

- Ừ, quả nhiên là thiếu một thanh hảo kiếm, uy lực không được lý tưởng cho lắm.

Mà lúc này, Phương Hành thân hình phiêu hốt, đã rời xa yêu ma đó.

Hắn không phải không trảm sát được yêu ma đó, chỉ là không dùng hết toàn lực, lấy yêu ma này ra để thử kiếm mà thôi.

Ám sát Thái Ất thượng tiên, tuyệt đối không phải việc nhỏ, cho dù có Kiếm Ma đại thuật, Phương Hành cũng cần phải thử kiếm trước!

Mà hắn coi như cũng hài lòng với kết quả, từ hắn đến gần yêu ma đó, cho đến xuất kiếm, rồi thoát đi, yêu ma đó không ngờ ngay cả bóng dáng của hắn cũng không thấy, hoàn toàn không ý thức được sự tồn tại của hắn, mà đây cũng là chỗ hạch tâm của Kiếm Ma đại thuật.

Chỉ là trong tay thiếu một thanh hảo kiếm, không thể đề thăng uy lực khi xuất thủ tới cực hạn mà thôi!

Nhưng cũng đành chịu vậy!

Lúc này, Phương Hành muốn thoát khỏi tuyệt cảnh, chính là phải liều mạng một lần, ám sát thượng tiên!

Sau khi thử kiếm, từng đạo pháp môn của Kiếm Ma thuật đang lưu chuyển trong lòng hắn, cảm thấy thời cơ đã chín muồi, Phương Hành hít sâu một hơi, ở trong không trung tìm ám sát ám sát đầu tiên của mình, rất nhanh liền đưa ra quyết định.

Phong Quân!

Nam tử cao lớn xấu xí đó, lúc này đang điều khiển gió lớn, một mình đấu với hai yêu ma được ma khí gia trì, thanh thế cuồn cuộn, cuồng phong càn quét thiên địa, cơ hồ trực tiếp hất đổ cả một dãy núi, hóa thành một mảng hỗn độn, hai yêu ma được ma khí gia trì không ngờ không có sức hoàn thủ, ma diễm cuồn cuộn, khóc la đáng thương như hai con cừu non.

- Ngươi xấu trai, giết ngươi trước!

Phương Hành được sương mù che phủ thân hình, lặng lẽ không một tiếng động bay tới giữa không trung, ẩn thân trong hư không, tìm kiếm cơ hội.

Trăm dặm... Mười dặm... Nghìn trượng... Trăm trượng... Ba mươi trượng...

Phương Hành Lúc này có thể nói là cách Phong Quân chỉ có một gang, nhưng Phong Quân vẫn cuồng bạo xuất thủ, không ngờ không phát hiện!

- Được rồi, tốt lắm.

Phương Hành vẫn khiến bản thân duy trì trạng thái bình tĩnh như nước, thần niệm không dao động một chút nào, khí huyết nhục thân cũng ngừng lưu động, sau đó hắn nhìn chằm chằm vào mi tâm của Phong Quân, quan sát sự biến hóa của khí cơ, sự lưu động của pháp lự khi hắn thi triển thần thông, tiến dần tới, thậm chí là ở tình huống hai yêu ma đối thủ của hắn đang chống đỡ và phản kích, rất nhanh liền tìm được góc độ và vị trí xuất kiếm.

- Thành bại chính vào lúc này.

Phương Hành thầm nghĩ trong lòng, sau đó khí cơ trào ra, muốn xuất thủ.

- Hả?

Nhưng cũng đúng vào lúc một kiếm này của hắn sắp xuất thủ, hắn đột nhiên biến sắc, nhìn về phía sau.

Lúc này hướng tế đài, không ngờ có vô số yêu ma trực tiếp xông lên tế đài, từ xa nhìn lại, giống như là dàn sói leo lên núi, rất nhanh liền bao phủ cả tòa tế đài. Mà ở vùng trời của tế đài, khô lâu thần cung vẫn dựng ở đó, nhưng Đế Lưu ở bên cạnh thần cung lại chẳng biết đã đi đâu.

- Không ổn rồi, Thanh La không thể ngăn cản được yêu ma đang lao về phía tế đài, Đế Lưu không biết đã đi đâu rồi.

Xa xa, Vũ Thiếp cũng phát hiện ra một màn này, cao giọng quát, gọi Phong Quân.

Phong Quân nổi giận, xoay người lại, vẻ mặt ngưng trọng.

- Hả?

Phương Hành đồng thời cũng ngây ra, nhìn tới.

Vốn tất cả đang rất thuận lợi, nhưng bỗng nhiên lại có biến cố khó có thể đoán trước, Thanh La tiên tử vẫn đang lẳng lặng canh giữ ở phía trước tế đài, trảm sát bất kỳ yêu ma nào có ý đồ lao lên tế đài, nhưng nàng ta dường như không ngờ, muốn xông lên tế đài không chỉ có những yêu ma đó, còn có đám Tán tiên đã sợ tới vỡ mật, sau khi các thượng tiên bị yêu ma được ma khí gia trì cầm chân, bọn họ giống như những con cừu non không được bảo vệ, bị một đám ác hổ lao tới giết chóc, lại không có một chút sức chống cự nào.

Cũng chính bởi vậy, bọn họ khóc hào hò hét, liều mạng giãy dụa, lại có người chú ý tới đài ngọc lưu ly, cảm thấy những yêu ma đó không thể tới gần nơi này, liền liều lĩnh xông tới, ước chừng có cả ngàn Tán tiên lao tới, cho dù Thanh La cũng sợ tới ngây người, nàng ta có thể hạ sát thủ với những yêu ma đang xông tới, nhưng đối với những Tán tiên này lại dường như có chút nương tay, khi hạ thủ hơi do dự.

Cũng chính bởi vì sự do dự này, nàng ta đã bị đám Tán tiên phá tan phòng tuyến!

Ngay cả chính nàng ta cũng bị vô số Tán tiên vây quanh, không tiện xuất thủ.

Mà những yêu ma đang truy đuổi, có lẽ bị sự giết chóc kích thích, cuồng tính đại phát, cũng gầm lên lao theo.

Tế đài cao chín mươi chín trượng, trong nháy mắt đã bị bao phủ!

Mà vào thời khắc nguy cấp này, Thanh La chỉ kịp làm ra một động tác, đó chính là tuyệt không do dự bắn tiên quang ra, thuận tay nhấc Đế Lưu này ngồi trước khô lâu thần cung lên, sau đó dán sát vào Thiên Tuyệt chi địa, trốn nhanh ra xa, về phần tiểu nha đầu Si Nhi vẫn đang ngơ ngác đứng trước khô lâu thần cung không biết làm gì lại không thèm để ý tới.

Nàng ta lúc này toàn lực trốn chạy, trong nháy mắt đã bay ra xa ngàn dặm, sau lưng đã không nghe thấy tiếng hô hào chém giết.

Cho tới lúc này, nàng ta mới ngừng lại, thở hổn hển mấy hơi rồi buông Đế Lưu xuống.

Đế Lưu Lúc này rõ ràng cũng đã ngây ra, đang trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn nàng ta.

Thanh La không lập tức lên tiếng, trước tiên vẫy vẫy tay với Đế Lưu, sau đó liền bình tĩnh lại, tỏa thần thức ra, dường như đang cảm ứng gì đó, một lúc sau, nàng ta mới có chút yên tâm thở phào, sau đó mở mắt, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Đế Lưu đang ngồi xếp bằng dưới đất không nhúc nhích, thản nhiên cười nói:

- Cuối cùng cũng thoát khỏi đám người đáng ghét đó.

Đế Lưu không nói gì.

Mà Thanh La cũng không đợi hắn trả lời, có chút tò mò nói:

- Đế tử điện hạ, ngươi thực sự biết phương pháp bóc tiên mệnh ra sao.

Đế Lưu vẫn không nói gì, chỉ mở to hai mắt nhìn nàng ta.

- Thật là chờ mong, đại bí mật đủ để khiến cả Tam Thập Tam Thiên khiếp sợ, thực sự muốn nhìn xem đó là gì, ngươi nói cho ta biết đi?

Thanh La mỉm cười, khuynh quốc khuynh thành, si mê nhìn Đế Lưu.

Nhưng nàng ta chỉ chờ một chút, lại tự lắc đầu thở dài:

- Thôi bỏ đi, tin tức này tất nhiên rất trọng yếu, nhưng đối với ta lúc này mà nói cũng không tính là quan trọng nhất, sự biến mất của Đế Lưu đại nhân mới là quan trọng nhất.

Lúc nói, nàng ta vô cùng tự nhiên chỉ về phía Phương Hành, một thanh tiên kiếm từ trong tay áo bay ra đâm xuyên qua tim Đế Lưu.

- Ngươi... Ngươi...

Đế Lưu sợ tới ngây người, cúi đầu nhìn tiên kiếm đã đâm xuyên qua nhục thân của mình, có chút không rõ nguyên do.

Vẻ khiếp sợ trên mặt hắn cũng không phải là giả vờ, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ, Thanh La tiên tử lại đâm mình một kiếm này!

- Ta làm sao?

Thanh La cười dài, lật tay tung ra thêm một chưởng, tiên quang bạo liệt, trùng trùng đánh lên đỉnh đầu Đế Lưu, đánh cho một thân linh quang của Đế Lưu bay tứ tán, vẻ mặt cổ quái, ngơ ngác nhìn Thanh La tiên tử một lúc, mới giống như khúc gỗ chậm rãi ngã xuống, cho tới lúc sắp chết, ánh mắt hắn vẫn đầy kinh ngạc, còn xen lẫn một chút sợ hãi, một chút khiếp sợ, đầu lâu đã vỡ vụn, nhưng mắt vẫn chưa nhắm lại, khi thân thể ngã xuống, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Thanh La tiên tử.

- Phù.

Thanh La tiên tử ngồi xuống, nhìn thi thể của Đế Lưu, tin chắc hắn đã chết rồi mới thở hắt ra một hơi.

Sau đó nàng ta có chút nghịch ngợm bật cười với thi thể,

- Đế Lưu ca ca, bộ dạng lúc chết của ngươi rất đẹp.

Đế Lưu Lúc này đã bị nàng ta đánh chết, tất nhiên không thể trả lời, chỉ là vẻ mặt ngơ ngác nhìn nàng ta.

Nhưng trong mắt nàng ta lại giống như Đế Lưu vẫn còn sống, ánh mắt đờ đẫn đó chiếu lên mặt nàng ta, đã không còn một chút ánh sáng nào, nhưng Thanh La tiên tử giống như là bị ánh mắt đó nhìn cho đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nói:

- Ngươi đừng trách ta, hiện tại ngươi đã chết, ta coi như có thể an tâm nói với ngươi một số lời, hơn một ngàn năm qua không có ngươi bầu bạn, ta thật sự có chút tịch mịch đấy, khi sống không thể nói với ngươi những lời thật lòng, nhưng chết rồi thì được...

Nói xong, nàng ta lại quan sát mặt Đế Lưu một chút, lắc đầu thở dài:

- Ngàn năm không gặp, ngươi vẫn uy phong, tuấn mỹ như vậy, cho dù không có tiên mệnh, cũng vẫn bá đạo, chỉ có điều... Ừ, hình như trở nên hơi ngu!

Chương 1457: Thay mận đổi đào

- Nếu không phải ngươi trở nên ngu đi, chắc ta cũng không tìm ra được cơ hội này.

Nhìn gương mặt đờ đẫn cứng ngắc của Đế Lưu, Thanh La tiên tử giống như vô cùng thỏa mãn, mỉm cười nói:

- Kỳ thật ta vốn cho rằng mình không lừa được ngươi, dù sao ngàn năm trước, ngươi luôn nói ta cả ngày đeo mặt nạ trên mặt, giả dối khiến người ta chán ghét, vì thế ta khóc rất nhiều lần, tâm địa của ngươi vẫn không mềm ra chút nào, lại không ngờ rằng, ngàn năm trôi qua, ngươi thực sự bị ta lừa gạt...

Nàng ta mang theo nụ cười thản nhiên nhìn Đế Lưu nhưng vẻ mặt lại trở nên ai oán, giống như trước đây bị Đế Lưu đổ oan vậy, trong thanh âm có chút đắc ý:

- Ngươi sẽ không thực sự cho rằng ngàn năm trôi qua, ta vẫn si mê ngươi như trước kia à? Ha ha, sao ngươi ngây thơ thế, trước kia ngươi là ai? Là đế tử mạnh nhất, người nối nghiệp của Tiên Đế nhất mạch, nhưng hiện tại thì sao, ngươi chỉ là một phế nhân mà thôi, mà Đế Thích đại nhân thì tu vi tăng mạnh, tích dày phát mỏng, hắn mới là lương phối chân chính.

Khi lói chuyện, trong ánh mắt nàng ta cũng lộ ra một chút phẫn hận:

- Đế Lưu điện hạ, ngươi thực sự không nên sống sót trở về, ta đã chuẩn bị gả cho Đế Thích đại nhân, trở thành Thái tử phi của Xích Đế nhất mạch, nhưng ngươi đã chết rồi vì sao lại cố tình quay về?

- Ngươi không nên trở về, ngươi đáng chết, nhưng ngươi cố tình làm khó, ta sai Hồng Can đi giết ngươi, kết quả ngươi khiến nàng ta bị thương, trốn thoát khỏi Long giới, không còn cách nào khác, ta chỉ có thể tự mình động thủ, nhưng ngươi lại trốn vào Thanh Ngô tiên phủ, ta không tìm được ngươi, cuối cùng khó khăn lắm mới tìm được, ngươi lại đã công khai thân phận, ở trước mặt nhiều người như vậy của Thượng Huyền thành, ta tất nhiên không dám động thủ với ngươi, ngược lại phải cực lực thoát khỏi hiềm nghi, vì thế cũng chỉ có thể hy sinh nha đầu Hồng Can kia, nàng ta kỳ thật rất trung thành.

- Nhưng ta vẫn không thể để cho ngươi còn sống, bí mật đó không thể bị người khác biết, cho nên ta mới đuổi theo ngươi vào phù đồ. . .

- Nhưng khi ta cuối cùng tìm tới ngươi, muốn lấy mạng ngươi thì đám người đáng ghét kia lại xuất hiện, ài, ta không thể để bọn họ biết ta muốn giết ngươi được? Thậm chí ta không thể để lại cho họ ấn tượng là trơ mắt nhìn ngươi chết, cho nên ta chỉ có thể thể hiện ra sự trung thành vô cùng, liều mạng ngăn cản bọn họ, sáng tạo cơ hội cho ngươi đào tẩu, ngươi nói ngươi bỏ chạy thì xong à? Ha ha, ngươi lúc ấy mà chạy thì định trước là khó thoát khỏi cái chết, mà ta nhiều nhất chỉ trọng thương, vẫn có thể giữ được mạng, lại có thể lưu lại một thanh danh trung thành hộ chủ.

- Đúng là khiến người ta tức giận, ngươi không trốn, ngược lại còn tung ra bí mật của tiên mệnh, khiến cho đám người đáng ghét này một lòng che chở cho ngươi,không còn cách nào khác, ta cũng chỉ có thể nín nhịn, cho đến bây giờ, ta biết không thể đợi được nữa, nếu ngươi thực sự nhìn thấy bí mật của tiên mệnh, tất nhiên sẽ càng được chú ý, có lẽ thực sự có khả năng sẽ lại trở thành người nối nghiệp của Xích Đế nhất mạch, tiếp nhận vị trí Xích Đế, đó tất nhiên là chuyện tốt, nhưng đối với ta mà nói lại không phải là tin tức tốt, nếu ngươi tiếp tục ân sủng ta, không tính toán sự thân mật của ta với Đế Thích đại nhân, ta vẫn có thể giúp ngươi, đáng tiếc, ta rất hiểu ngươi, lòng dạ ngươi hẹp hòi như kim, tuyệt đối không dung cho ta đã bị vấy bẩn.

Tuy Thanh La tiên tử đã quyết định giết người, nhưng muốn Đế Lưu được chết minh bạch, càng nói ánh mắt càng lạnh, tới cuối cùng, trên mặt không ngờ lộ ra vẻ oán độc:

- Tuy ngươi ở ngoài mặt thì khách khí với ta, nhưng ngươi thực sự cho rằng ta không nhìn ra sao? Trong lòng ngươi đang hận ta, cho nên mới luôn trốn tránh ta, muốn thoát khỏi ta, còn cả tiểu nha đầu Si Nhi kia nữa. Ha ha, nha đầu đó chỉ là con hoang phụ thân nhất thời hoang đường đẻ ra, thân phận địa vị, thậm chí dung mạo, làm sao có thể so sánh với ta?

- Nhưng ngươi lại cố tình gần gũi với nàng ta như vậy, còn chiếm thân thể của nàng ta, tưởng ta không nhìn ra sao?

- Ngươi là đang trả thù ta.

- Ngươi vẫn đang hận ta.

Dường như Thanh La cũng nhịn lâu rồi, lúc này mới lúc này mới một hơi nói ra hết:

- Bởi vậy ta cũng chỉ có thể làm ra lựa chọn, bí mật tiên mệnh tất nhiên quan trọng, nhưng dưới tình huống không bị người ta phát hiện khiến ngươi biến mất lại càng quan trọng hơn, chờ mãi, ta cuối cùng cũng đợi được một cục diện hỗn loạn như hiện tại, nên cũng chỉ đành tóm lấy cơ hội này, đưa Đế Lưu đại nhân ngươi tới nơi mà ngươi nên đến thôi.

Khi nói, nàng ta giơ tay lên tóm lấy tay Đế Lưu, định ném hắn vào Thiên Tuyệt địa.

- Tin chết của ngươi rất nhanh sẽ truyền khắp Tam Thập Tam Thiên, ha ha, đường đường là đế tử, bị trấn áp ngàn năm cũng không chết, cuối cùng trở về lại bởi vì thèm khát bí mật của tiên mệnh, liên thủ với đám Phong Quân Vũ Thiếp, Tiên Quân Trọng Sương, xông vào sâu trong Phù Đồ Thiên Giới, chỉ tiếc, cuối cùng khi sắp thành công lại thất thủ, Đế Lưu điện hạ mệnh táng ở Thiên Tuyệt chi địa, Thanh La tiên tử trung thành với chủ, bất đắc dĩ mà quay về.

Nàng ta thẽ thọt nói ra những lời này, sau đó liền chuẩn bị dùng sức, đẩy thi thể của Đế Lưu xuống Thiên Tuyệt địa.

- Ồ.

Nhưng cũng vào lúc tay nàng ta tiếp xúcvới thi thể của Đế Lưu, lại đột nhiên hơi ngẩn ra, vẻ mặt cổ quái.

Đế Lưu dù sao cũng từng tu đến cảnh giới Thái Ất thượng tiên, cho dù mất đi tiên mệnh, thi thể cũng không thể nhẹ như vậy chứ.

- Cái này.

Nụ cười trên mặt Thanh La tiên tử đột nhiên cứng lại, nàng ta đột nhiên xách thi thể Đế Lưu lên.

Thi thể Đế Lưu bị nhấc lên, trên người liền có một cái gương rơi xuống, bảo quang tắt đi, sau đó bộ dạng của Đế Lưu không ngừng biến hóa, giống như là ánh sáng vô cùng, từ trên da hắn tỏa ra, cũng dẫn phát biến hóa của hắn, cuối cùng, dáng người hắn nhỏ đi, ngũ quan nhu hòa, ngay cả khí cơ trên người cũng triệt để thay đổi, không ngờ hóa thành một người khác.

Đó căn bản không phải Đế Lưu, cũng không phải là một nam tử, mà là một tiểu nha đầu vô cùng quen thuộc với nàng ta!

- Si Nhi.

Đồng tử Thanh La co rút lại, theo bản năng kêu lên, sắc mặt đã trở nên vô cùng khiếp sợ. . .

Đến lúc này, nàng ta đã biết mình có thể đã phạm phải một sai lầm cực lớn.

- Si Nhi.

Bình tĩnh nhìn một lúc, thậm chí còn dùng thần thức tra xét một phen, nàng ta cuối cùng xác định đây là sự thật, sắc mặt giống như là thấy quỷ, một lúc sau mới bỗng nhiên rít lên, vẻ mặt cũng trở nên dữ tợn:

- Sao, sao lại là ngươi?

Si Nhi đã chết tất nhiên không thể trả lời, nhưng cũng đúng lúc này, trong hư không bên cạnh Thanh La đột nhiên có một đạo kiếm quang chói mắt sáng lên, không ngờ cách nàng ta không tới trăm trượng, mang theo sát khí đáng sợ trực tiếp đâm vào giữa trán nàng ta, một kiếm này đến thật sự quá thần bí, cũng quá ác độc, lại thêm Thanh La đang tâm hoảng ý loạn, không ngờ khó có thể né tránh, rít lên một tiếng, cả người đều bị tiên khí bủa vậy, hóa thành tiên quang màu xanh bay đi.

Một tiếng xoẹt vang lên, đạo kiếm quang đó xuyên qua giữa tiên quang, hàng lâm tới bên cạnh Si Nhi.

Mà Thanh La tiên tử thì trong nháy mắt xuất hiện ở ngoài trăm trượng, ở giữa trán xuất hiện một vết thương đáng sợ, máu tươi đầm đìa, nhiễm đỏ cả khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của nàng ta, khiến cho nàng ta lúc này thoạt nhìn vô cùng dữ tợn đáng sợ, lại mang theo vẻ hốt hoảng.

- Đáng tiếc, đáng tiếc... Ta không có một thanh kiếm tốt để dùng!

Điều khiển người điều khiển đạo kiếm quang đó lại không che giấu thân hình, tay cầm kiếm cổ, oán hận nhìn Thanh La tiên tử.

Đế Lưu!

Không ngờ lại có một Đế Lưu nữa xuất hiện ở Si Nhi Si Nhi!

Thanh La đã rối loạn tâm thần, nàng ta ý thức được mình đã phạm phải thực sự sai lầm cực lớn, đón ánh mắt phẫn hận của Đế Lưu đó, trong lòng vô cùng sợ hãi, nàng ta rất nhanh liền nghĩ tới mấy ngày nay Đế Lưu và Si Nhi suốt ngày ở trong khô lâu thần cung, cũng nhớ tới vừa rồi trên Thái Hư Huyễn kính từng có bảo quang hiện lên, chắc hắn là Thái Hư Huyễn kính từ trên người Si Nhi rơi xuống.

Người tu hành phần lớn đều tinh thông thuật biến hóa, cho dù là Thái Ất thượng tiên cũng có thể qua mặt, chỉ cần thỏa mãn mấy điều kiện, quan trọng nhất chính là dùng bí pháp tráo đổi một bộ phận huyết mạch, khiến trên người người giả mạo có khí cơ huyết mạch của nguyên chủ, thứ hai, chính là có huyễn pháp cường đại lừa gạt được thần thức của người khác, khiến người khác không nhìn thấu được căn cơ của huyễn pháp đó.

Chỉ cần thỏa mãn mấy điều kiện này, liền có thể trong nháy mắt thay mận đổi đào!

Nàng ta không phải kẻ ngốc, tổng hợp lại các loại điều kiện, sao còn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

- Đế Lưu đại nhân, vừa rồi ta. . .

Thanh La tiên tử theo bản năng liền há miệng, muốn biện giải.

- Ngươi không phải không chịu chết vì ta sao? hiện tại sao lại chết.

Đế Lưu căn bản chẳng buồn để ý tới nàng ta, chỉ mặt đầy sát khí nhìn Thanh La một cái, sau đó liền ngồi xuống bên cạnh thi thể Si Nhi, trong đáy mắt liền toát ra sát khí ngập trời, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ, giống như dã thú.

- Xem ra là không thể giấu được nữa rồi.

Thanh La tiên tử cũng chỉ là theo bản năng giải thích một câu, liền hoàn toàn tỉnh ngộ.

Ánh mắt của Đế Lưu khiến nàng ta biết lúc này sát tâm của mình đã bại lộ, không thể che giấu được nữa, cũng không cần thiết phải giảo biện, sau đó nàng ta ngừng lại một chút, trên mặt cũng xuất hiện một nụ cười thản nhiên:

- Xem ra ngươi quả thật đã thay đổi, Đế Lưu ngàn năm trước tuy hung tàn, nhưng tuyệt đối sẽ không nghĩ ra chuyện để một tiểu nha đầu hấp dẫn sự chú ý của người khác thay ngươi rồi vứt bỏ nàng ta mà đào tẩu, ha ha, chẳng trách ta lại coi thường ngươi, cũng coi thường những khổ đau mà ngươi ngàn năm nay phải nếm chịu.

Lúc nói, nàng ta giơ tay lên, lau trán mình, sau đó cúi đầu nhìn máu tươi trên tay, trên mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn, khi ngẩng đầu, mắt đã đầy sát khí:

- ... Hơn nữa, đây là thần thông ngươi phát hiện trong Thái Hư Tiên Vương truyền thừa sao? Bản chất tuy không cao minh, nhưng uy lực thực sự là không nhỏ, nếu kiếm của ngươi nhanh hơn một chút, hoặc là chung quanh loạn thêm một chút, ta nhất định sẽ ngươi một kiếm xuất kỳ bất ý này của ngươi trảm sát, hiện tại nghĩ lại cũng vẫn thấy sợ.

- Chỉ có điều, ta may mắn, chưa chết dưới một kiếm này, như vậy...

Chương 1458: Kỹ thuật diễn của ai cao hơn

Xa xa tiếng chém giết vẫn không dứt bên tai, trời đất đỏ sậm, dường như trải đầy sát khí.

Tràng hai người ở đây, trong lòng cũng đầy sát khí.

Phương Hành có thế nào cũng không ngờ chuyện lại đi đến một cục diện như vậy, hắn bị đám người Phong Quân Vũ Thiếp, Thần Đồ Thái Tuế, Tiên Quân Trọng Sương, Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng nhìn chằm chằm, hành động không tiện, cơ hồ không làm được bất kỳ chuyện gì, bởi vậy dưới tình huống bất đắc dĩ đành chỉ có thể bảo Si Nhi giả trang thành bộ dạng của mình, hấp dẫn sự chú ý của những người đó, sau đó sáng tạo ta một cơ hội ám sát thượng tiên cho mình, phương pháp này tất nhiên nguy hiểm, một khi bị phát hiện, Si Nhi chỉ sợ cũng khó thoát khỏi cái chết, cho nên hắn trước tiên đã hỏi qua Si Nhi, có nguyện ý chết vì mình hay không, Si Nhi trả lời rất dứt khoát, không muốn, nhưng có thể mạo hiểm để giúp mình.

Nhưng có thế nào cũng không ngờ, nàng ta vẫn đã chết!

Nàng ta niện giờ sớm đã bị một đòn nặng tay đánh nát đầu, hồn phi phách tán, hương tiêu ngọc vẫn!

Điều này thực sự nằm ngoài dự kiến của Phương Hành, khiến cả người hắn đều ngây ngốc.

Mệnh của tiểu nha đầu này thực sự rất không tốt.

Từ nhỏ đã bị người ta vứt bỏ, cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, nhận hết đòn hiểm của mẹ đẻ, về sau lại bị phụ thân tìm thấy, nhưng cũng chỉ đành làm một đứa con hoang không thể ra ngoài ánh sáng, ném vào Thanh Ngô tiên phủ rồi không hỏi han tới, mà ở Thanh Ngô tiên phủ, cũng vì ai nấy đều vừa kính vừa sợ, không dám tiếp cận quá phận với nàng ta, cho dù là đại thống lĩnh Thanh Ngô tiên phủ Lý hổ tướng ái mộ nàng ta cũng chỉ là muốn mượn thân phận của nàng để bước lên trên mà thôi, chỗ nào mắt nhìn thấy cũng đều là hư tình giả ý, về sau vất vả lắm mới quen được mình, lại liên tiếp bị lừa, nước chảy bèo trôi.

Mấu chốt nhất là, nàng ta ký thác hy vọng vào mình, nhưng mình ngay cả mình là ai cũng không nói với nàng ta!

Mà hiện giờ, nha đầu này không ngờ vì mình mà chết?

Một người không nên chết như vậy, nhất là người mình quen biết.

- Không thể chết được. Ta không cho ngươi chết, ngươi sao dám đi chết?

Hận ý trong thanh âm của Phương Hành càng lúc càng nặng, bỗng nhiên lấy ra một viên Thiên Gia đan, nhét vào miệng nàng ta, sau đó tay đặt lên ngực nàng ta, cường hành rót pháp lực vào giúp nàng ta luyện hóa, muốn dùng dược tính của Thiên Gia đan kích khởi sinh cơ của nàng ta.

- Ôi, đan dược quý giá như vậy, không ngờ lại đút cho một người chết?

Thanh âm của Thanh La tiên tử chậm rãi vang lên, thở dài:

- Cái này thực sự không giống ngươi, Đế Lưu điện hạ, trước kia tuy ngươi cuồng vọng, nhưng dường như cũng không cuồng vọng đến mức cho rằng mình có thể đoạt thiên, nghịch chuyển sinh tử chứ.

Nhìn ánh mắt của nàng, thậm chí có chút ghen tỵ!

Nàng ta cũng từng được Phương Hành đút cho một viên Thiên Gia đan, biết đan đó quý giá thế nào, chỉ cho rằng đó là bảo Đế Lưu từ trong Thái Hư Tiên Vương truyền thừa địa mang ra, trong lòng cũng nảy lòng tham với nó, lúc này thấy Phương Hành không ngờ lãng phí một viên đan tốt như vậy trên người một người chết, trong lòng liền có chút tức giận, này người chết này chính là nha đầu mà mình luôn luôn để vào mắt.

Nhưng đối với lời nói của nàng ta, Phương Hành lại mắt điếc tai ngơ, cường hành luyện hóa dược tính, đưa pháp lực vào trong cơ thể Si Nhi.

Thiên Gia đan nhập thể, lại bị Phương Hành dùng pháp lực cường hành luyện hóa, sắc mặt tái nhợt của Si Nhi quả nhiên hồng nhuận hơn một chút, nhục thân vốn đã lạnh dần, lúc này đã xuất hiện một chút hơi ấm, nếu người khác thấy, e là vô cùng kinh ngạc, nhưng trên thực tế, chỉ là dược tính cường đại của Thiên Gia đan được Phương Hành luyện hóa, chạy bên trong nhục thân Si Nhi, xuất hiện hiện tượng ngoài mặt mà thôi.

- Quên đi, ngươi dường như đã thật sự thay đổi rồi, ngươi trước kia sẽ không làm những chuyện vô ích như vậy.

Thanh La tiên tử thở dài, chậm rãi bước về phía Phương Hành, trong nụ cười mang theo một tia trào phúng:

- Nghịch chuyển sinh tử, chưa chắc đã yếu hơn tái sinh tạo hóa của tiên mệnh, đạo lý này ngươi chắc hẳn minh bạch hơn ta, lúc này việc gì phải lãng phí tinh lực chứ? Hoặc là nói, ngươi đang biểu diễn ở trước mặt ta, dùng bộ dạng này để kéo dài thời gian à? Ha ha, ta sẽ không mắc mưu đâu, Đế Lưu điện hạ, cũng là ngươi dạy ta, trước khi đối thủ chết mà nói những lời vô nghĩa đều ngu xuẩn, ta đã học được rồi, tất nhiên sẽ không làm ra những chuyện ngu xuẩn này?

- Nghịch chuyển sinh tử... Tái sinh tạo hóa...

Phương Hành nghe thấy lời nói của nàng ta, trong lòng bỗng dưng giật thót.

Trong ánh mắt hiện lên một tia tinh quang.

- Tiên mệnh... đúng rồi... Tiên mệnh.

- Trừ tiên mệnh, làm gì có gì có thể nghịch chuyển sinh tử, tái sinh tạo hóa chứ?

Nhất thời trong đáy mắt tuyệt vọng của Phương Hành lại hiện lên một tia sáng của hi vọng.

- Nếu luyến tiếc nàng ta như vậy, sao không tới địa phủ mà gặp nàng ta đi, lần này ta sẽ không quấy rầy các ngươi!

Nhưng lúc này, Thanh La đã đến trong vòng trăm trượng, đột nhiên xuất thủ, tiên phong gào thét, cuồng bạo Thanh La!

Thanh La quả nhiên không phải một người thích lãng phí thời gian, lúc này vừa ra tay, chính là dồn hết toàn lực, thi triển ra toàn bộ tu vi của cảnh giới Thái Ất thượng tiên, hơn nữa dồn vào một kích, nhìn từ xa thì không có thanh thế quá dữ dội, nhưng trong một mảng khu vực này lại cơ hồ ngay cả hư không cũng ngưng kết, hư không trong phạm vi nghìn trượng đều cơ hồ bị một kích này của nàng ta hóa thành thực chất, khắp thiên địa đều theo một chưởng này của nàng ta, hung hăng đánh tới Phương Hành, hận không thể nghiền hắn thành bột mịn!

- Tiện nhân, chớ có làm phiền ta!

Phương Hành bị Thanh La từng bước ép sát khiến cho kích động, bỗng dưng gầm lên một tiếng, một tay ôm lấy thi thể Si Nhi, một tay nắm quyền ấn, hung hăng quét lại một quyền, lực lượng cường đại ẩn chứa trong nhục thân của Đế Lưu lúc này được kích phát ra dưới cơn thịnh nộ, va chạm với một kích đó của Thanh La, cùng lúc đó, thân hình hắn nhảy lên, lao về phía chiến trường ở xa xa, lúc này hắn căn bản giống như bắt được một ngọn cỏ cứu mạng, chỉ muốn đi giết người thật nhanh, đoạt lấy một tiên mệnh.

Chỉ tiếc, Thanh La tiên tử chính là Thái Ất thượng tiên, hắn há có thể dễ dàng địch lại, một quyền liều mạng đó tuy đã cường hành phá tan đại bộ phận lực lượng của Thanh La, nhưng vẫn có dư ba mãnh liệt ập tới, hắn cắn răng, cường hành dùng nhục thân chống đỡ, nhưng thi thể của Si Nhi ở trong lòng ở trước mặt lực lượng này lại giòn tan như đồ sứ, phần vai bị lực lượng đó quét trúng, lập tức bị gọt đi mảng lớn cốt nhục, khiến Phương Hành lập tức cuộn mình lại để bảo vệ nàng ta, sau đó bị đánh cho lảo đảo lui về phía sau.

Một mực lui tới cách Thiên Tuyệt chi địa chỉ còn nửa thước, hắn mới cường hành đứng vững lại được!

- Nhường đường.

Hắn trầm giọng hét lớn, lửa giận ngút trời, lại vận hết toàn lực, muốn lao về phía chiến trường đó.

Lúc này, xa xa chợt có mấy đạo tiên khí cường đại tỏa ra, có mấy vị cao thủ vội vàng bay tới.

- Ta nghe thấy thanh âm của Đế Lưu, hắn ở đó!

- Mau, mau mau tìm hắn.

Rất rõ ràng đám người Phong Quân Vũ Thiếp, Thần Đồ Thái Tuế đã phát giác ra Đế Lưu không ở trên tế đài, liền vội vàng tìm kiếm.

Phương Hành cả kinh, vội vàng nghĩ xem có thể mượn lực lượng của những người này hay không, chỉ có điều Thanh La lại phản ứng nhanh hơn, nàng ta cơ hồ là trong chớp mắt liền tán phát ra khí cơ kinh người, sau đó trên mặt là một mảng âm trầm, nhưng thanh âm phát ra lại có vẻ lo lắng và trung thành, hô to:

- Đế Lưu điện hạ, ngươi đi mau đi, những người đó đuổi kịp rồi, bọn họ biết ngươi vừa rồi lừa bọn họ, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi mau dẫn Si Nhi đào tẩu đi, nơi này ta sẽ ở lại chặn cho ngươi, ngươi không cần quan tâm tới ta.

Khi nói những lời này, nàng ta ra tay càng nặng hơn, tiên phong ngập trời, đánh tới Phương Hành!

Đại địa thê lương, cát bay đá chạy, phong vân biến sắc, hư không sụp đổ.

Khi làm tất cả những điều này, nàng ta thậm chí còn nghịch ngợm chớp chớp mắt với Phương Hành.

Loại cảm giác tất cả đều ở trong lòng bàn tay này khiến nàng ta có chút đắc ý.

Mà tim Phương Hành lúc này lại xuống, ả đàn bà này quả nhiên có một chiếc mặt nạ, đùa bỡn chư tiên trong lòng bàn tay.

- Bọn họ ở đó.

- Thằng khốn đó quả nhiên là lừa chúng ta, giết giết giết!

- Ta đã nói bí mật của tiên mệnh vô cùng quan trọng, hắn sao có thể...

Đám người Phong Quân Vũ Thiếp nghe thấy những lời này, nhất thời giận như phát điên, vội vàng xông tới.

Mà Phương Hành lại biết rằng, tuyệt cảnh chân chính của mình đã đến rồi.

Hắn vốn định xông ra, dùng tốc độ nhanh nhất để giết người, đổi lấy tiên mệnh, nhưng lúc này, lại biết điều đó căn bản là không thể, không nói một cửa của Thanh La tiên tử, cho dù những người đó sau khi nhận định mình đã lừa bọn họ, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình!

Cho dù hắn muốn giải thích, nhưng thời gian Si Nhi chết đi dài thêm một chút, khả năng sống lại càng ít đi một chút.

Mà Kiếm Ma đại thuật, chỗ dựa lớn nhất của hắn chính là dùng để ám sát.

Đối kháng Chính diện, những Thái Ất thượng tiên này không một ai kém mình!

Lại lúc nghĩ tới vấn đề này, trái tim hắn như thắt lại, sau đó cắn răng, làm ra một quyết định.

Theo một chưởng đó của Thanh La tiên tử bức tới, hắn không cường hành xông lên nữa, mà tránh mũi nhọn thân hình mượn thế bay về phía sau, đồng thời nhặt Thái Hư Huyễn kính lên, sau đó trực tiếp nhảy đến vùng trời của Thiên Tuyệt địa, cuối cùng trong ánh mắt không ngờ đã không còn vẻ phẫn hận, mà là nét cười lạnh lùng đến cực điểm, trong âm mang theo vẻ thoải mái:

- Thanh La tiên tử, hành động của ngươi thực sự không tồi, ngay cả ta cũng bị lừa.

Thanh La tiên tử hơi ngẩn ra, sau đó thản nhiên cười nói:

- Ta phải chăng nên cám ơn lời khen của ngươi.

- Ha ha ha ha không cần khách khí...

Phương Hành bỗng nhiên phá lên cười:

- Bởi vì kỹ thuật diễn của ta còn giỏi hơn ngươi, ta đã lừa tất cả mọi người!

- Hả?

Thanh La tiên tử cau mày, dường như cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng Phương Hành lại rõ ràng không muốn giải thích nhiều, trên thực tế, khi hắn nhảy lên lúc của Thiên Tuyệt địa, đã không còn bao nhiêu thời gian, đó là nơi trời đất giao thoa, âm dương nghịch chuyển, tự thành một giới, lực lượng cường đại đã kéo hắn tới đoạn nhai, lúc này hắn dùng hết khí lực, cũng chỉ có thể dừng lại trong không trung mấy giây, vừa đủ để nói một hai câu.

- Cầu mong nha đầu này có thể còn sống xuất hiện ở trước mặt ngươi đi, như vậy chỉ chết tối đa là một mình ngươi thôi.

- Nhưng nếu nàng ta không thể sống trở lại, ta sẽ khiến toàn bộ Thanh Huyền thiên giới của các ngươi phải chôn cùng.

Chương 1459: Biển máu mờ mịt

Được Thanh La tiên tử nhắc nhở, Phương Hành ý thức được tiên mệnh có lẽ có năng lực nghịch chuyển sinh tử, dù sao ngay cả khí linh như Thái Hư Bảo Bảo cũng một lòng nhận định, tiên mệnh có thể giúp nó hóa thành người, mà người tu hành có được tiên mệnh thì có thể trường sinh, như vậy Si Nhi vừa qua đời không lâu, nhục thân vẫn còn một đường sinh cơ, không chừng cũng có thể mượn tiên mệnh này để trùng sinh, chỉ có điều, muốn có được tiên mệnh, tất nhiên không phải dễ dàng, hoặc là, theo quy củ của Chư Thiên Thăng Tiên hội đi giết người, cuối cùng trảm ba vạn ba sinh linh, đổi lấy một tiên mệnh, suy nghĩ đầu tiên trong lòng Phương Hành chính là nó, nhưng hắn rất nhanh liền ý thức được, đây kỳ thật là một con đường căn bản không thể thành công.

Một là hắn không có thời gian này, thứ hai là có trở ngại quá mức, khiến hắn không có cơ hội để đi giết người!

Mà phương pháp thứ hai chính là trực tiếp tiến vào Thiên Tuyệt chi địa.

Tiên mệnh là sinh ra ở đó, nơi đó tất nhiên sẽ có tiên mệnh!

Nguyên nhân quan trọng hơn là hắn lúc này đã không còn con đường nào khác tốt hơn để đi.

Thanh La tiên tử dù sao cũng là Thái Ất thượng tiên, không có gì phải phủ nhận, mình đánh nhau chính diện, quả thật không lại được nàng ta!

Nữ nhân này không cho mình con đường thứ hai để chọn.

Một khi đã như vậy, so với bị nàng ta dùng đại thần thông cường hành đánh rơi xuống Thiên Tuyệt chi địa, chịu thương nặng, chẳng thà để lại chút khí lực, tự chủ động nhảy vào, giữ lại tinh lực và nội tình để ứng đối với hung hiểm có thể gặp phải.

- Tiện nhân, khi ta trở về, ngươi sẽ biết mình phạm phải sai lầm gì.

- Ngươi sợ sự trở về của Đế Lưu, nhưng hiện tại lại đang ép cho đế tử vốn không muốn trở về phải trở về.

- Vù!

Phương Hành nhảy vào Thiên Tuyệt chi địa, rất nhanh đã ẩn mình vào trong sương mù, giống như nhảy xuống đoạn nhai, hoặc như là trực tiếp biến mất trong một mảng không gian này, mà ở xa xa, dường như nhận được sự cảm ứng của hắn, khô lâu thần cung từ xa bay tới, hóa thành một đạo thần quang đuổi theo hắn, chỉ trong chớp mắt, hắn và Thái Hư Huyễn kính đều biến mất trong đoạn nhai.

Cũng vào chớp mắt này, ở sâu trong thâm uyên, dường như có tồn tại nào đó đang gầm lên, đang hoan hô.

Trước đây đám người Thanh La không phát giác ra tồn tại đó, nhưng lúc này, lại cảm nhận được một cách rõ ràng.

- Đáng tiếc, ta lại không biết ngươi còn có đảm lượng như vậy.

Thanh La tiên tử cũng ngây ra một thoáng, sau đó bước đến vách đá, cúi đầu nhìn xuống, đã không thấy bất kỳ thân ảnh nào, sắc mặt của nàng ta cũng có chút khó coi, đối với nàng ta mà nói, đây không phải là cục diện trong dự kiến, nàng ta hy vọng mình tự tay giết chết Đế Lưu, sau đó thì ném thi thể xuống, chứ không phải là trơ mắt nhìn hắn chủ động nhảy xuống, dù sao tuy Thiên Tuyệt chi địa chính là nơi táng thiên trong truyền thuyết, cho dù Đại La Kim Tiên nhảy vào cũng không thể sống sót trở ra, nhưng nàng ta vẫn có chút lo lắng, không thấy thi thể của Đế Lưu thì tâm luôn khó yên!

- Cũng được, nếu Thiên Tuyệt chi địa không chôn được ngươi, bản tiên tử cũng không có gì để nói!

Thanh La tiên tử thờ dài một hơi, lẩm bẩm giống như đang an ủi bản thân.

- Đế Lưu ở đâu?

- Tiện nhân lớn mật, đến lúc này vẫn còn muốn trung tâm hộ chủ sao?

Xa xa từng đạo tiên quang bay tới, đám người Phong Quân Vũ Thiếp, Thần Đồ Thái Tuế đều chạy tới, ai nấy đằng đằng sát khí.

Mà Thanh La tiên tử thì sắc mặt đại biến, lại lộ ra vẻ thương tiếc, oán hận quay người lại, bay tới giữa không trung, quát mắng những người đó:

- Đế Lưu đại nhân đã đi rồi, có Thanh La ta ở đây, các ngươi đừng hòng đuổi theo hắn.

Bên rìa Thiên Tuyệt chi địa, cuồng phong gào thét, nàng ta bị cuồng phong thổi cho trường bào tung bay, tóc đen tán loạn, lộ ra vẻ mặt trung thành kiên nghị!

....

Không biết là bay lên hay là hạ xuống, cũng không biết là vượt qua bao nhiêu dặm, nhưng vẫn chưa dừng lại.

Sau khi Phương Hành nhảy vào Thiên Tuyệt chi địa, chỉ cảm thấy tất cả cảm giác đều hỗn loạn.

Trong cảm giác, mình giống như là một chiếc thuyền con đi trong thác, thân bất do kỷ, nước chảy bèo trôi.

Trong trường hợp hỗn loạn như vậy, ngay cả hắn, cũng chỉ có thể ôm chặt Si Nhi, đóng chặt lục thức, bảo vệ bản thân.

Sau đó lại không biết qua bao lâu, Chung quanh dường như an tĩnh lại, hắn lại mở thần thức ra, quan sát xung quanh.

Vừa phóng ra thần thức, sắc mặt hắn cuối cùng cũng biến đổi!

Hắn hiện giờ không ngờ không phải đến đáy của đoạn nhai, mà là tới một một phương thế giới khác.

Mình Lúc này rõ ràng là đang ở trên một mảng nộ hải, không thấy điểm cuối, càng đáng sợ hơn là phía dưới một mảng nộ hải này không ngờ tất cả đều là máu tươi, khiến người ta sợ hãi, đó là máu tươi thật, thậm chí là mũi của Phương Hành cũng có thể ngửi thấy mùi máu tanh dày đặc, khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Trong biển máu, có vô số oan hồn đang chìm nổi, đáng sợ dị thường, khiến cho biển máu này trở thành một loại tượng trưng như tử vong, nhưng biển máu đó không chỉ đại biểu cho tử vong, còn ẩn chứa sinh cơ khó có thể diễn tả, tử tịch và sinh cơ, hai loại cảm giác hoàn toàn bất đồng này chính nhờ sự tồn tại của một cái biển máu này mà quấn lấy nhau, khiến Phương Hành cảm thấy giống như là kẹt trong khe hở!

- Ha ha ha ha, ngươi cuối cùng cũng đến rồi.

Khi Phương Hành vừa ý thức được mình đang ở đâu, một thanh âm bỗng nhiên từ trên tự cuốn tới.

Thanh âm đó không biết đến từ nơi nào, như là xa cuối chân trời, nhưng sau khi truyền tới, không ngờ không hề nhỏ đi chút nào, nhất là khi nghe thấy thanh âm này, Phương Hành không ngờ chấn động cả thể xác và tinh thần, thanh âm này giống như là từ thiên linh cái trực tiếp truyền vào chứ không phải là từ hai tai!

- Đây là nơi quỷ quái gì thế?

Phương Hành cũng lắp bắp kinh hãi, cố xốc lại tinh thần, lạnh giọng quát hỏi.

- Ha ha ha ha... Đây là thế giới của ta, đây là Thiên Tuyệt chi địa.

Thanh âm đó cơ hồ là vang lên ngay sau khi Phương Hành cất tiếng hỏi.

- Vậy ngươi là thứ quỷ quái gì.

Phương Hành cau mày, ánh mắt cổ quái, xuyên qua khô lâu thần cung cố gắng nhìn về phía xa, giống như là muốn tìm được nó!

- Ta chính là...Đánh rắm, ngươi mới là thứ quỷ quái.

Tồn tại đó vừa hét lớn một tiếng, lâp tức liền mắng:

- Ta không phải người không phải quỷ cũng chẳng phải tiên, không phải phật không phải ma cũng không phải yêu quái, không có hồn không có phách không có nhục thân, vô tri vô giác vô sinh diệt, nằm ngoài Tam Giới, không vào ngũ hành, vũ trụ mênh mông ta tỉnh trước, tạo hóa hỗn độn do ta sinh, còn kiến như ngươi, mắt thường phàm thai, trong lòng đầy sân si, sao có thể nhận ra chân thân của ta.

- Chẳng lẽ ngươi là....

Nghe tồn tại đó nói nhiều như vậy, Phương Hành lại càng kinh hãi, giống như là ngộ ra gì đó, khiếp sợ kêu lên.

- Hả? Chẳng lẽ ngươi cũng có chút linh tính, đoán được chân tướng của ta.

Tồn tại đó cũng ngẩn ra, lâp tức mừng rỡ nói:

- Mau mau mau, nói ra đi.

- Chẳng lẽ ngươi là ngươi là con rùa con vẫn còn nằm trong trứng, cho nên bản thân cũng không biết mình là ai?

Phương Hành vẻ mặt khinh thường, hỏi:

- Ngươi. . . Ngươi. . . Ngươi. . . Lớn mật!

Tồn tại đó nghe vậy, lập tức giận dữ, mà Phương Hành cũng rùng mình, muốn xem hắn liệu có vì bị chọc giận mà hiện thân hay không.

Nhưng rất bất ngờ, tồn tại đó căn bản không hề có ý định hiện thân, dưới cơn thịnh nộ, cả biển máu đều cuốn lên, phô thiên cái địa, trong thiên địa không ngờ xuất hiện một loại gió đen quỷ dị thổi qua biển máu, đi qua đâu, giống như cả thiên địa đều vặn vẹo, Phương Hành lại cảm thấy loại lực lượng này trực tiếp bao bọc lấy toàn thân, nhục thân này của hắn căn bản là mạnh mẽ vô biên, nhưng dưới sự giằng xé của lực lượng này, không ngờ không chống đỡ được, có một loại cảm giác sắp bị xé rách.

- Khổ hải vô biên, nhục thân hoành độ, tuyệt xử có sinh cơ, diệt xử thấy quang minh. . .

Lực lượng mênh mông cuồn cuộn trên biển máu khiến Phương Hành giật nảy mình, có một loại cảm giác không biết nên phải chống đỡ phản kích như thế nào, nhưng cũng đúng lúc này, xung quanh người hắn lại hiện lên một loại bạch mang nhàn nhạt, ẩn chứa phật lý từ bi, đột ngột xuất hiện, bao bọc lấy toàn thân hắn, gió đen và sóng dữ trên biển máu không ngờ đều bị lực lượng màu trắng này bức lui, cả người hắn vào lúc này giống như là một Phật Đà vậy, bạch quang giống như hoa sen bảo vệ hắn ở bên trong, chống đỡ gió đen và sóng dữ đang không ngừng đánh tới!

- Là loại lực lượng xuất hiện sau khi độ hóa oan nghiệt của Phù Đồ Thiên Giới.

Phương Hành kinh hãi, lập tức thở phào trong lòng.

Lúc hắn độ hóa yêu ma của Phù Đồ Thiên Giới, liền có loại lực lượng này bắt đầu hiện lên bên cạnh mình, giống như vực sâu lại giống như biển lớn, chỉ có điều lực lượng này tuy cường đại, nhưng hắn lại không thể thu nạp để sử dụng, bởi vậy còn cảm thấy lực lượng này có chút vô dụng, lại không ngờ rằng, trên biển máu này, loại lực lượng này lại đột ngột xuất hiện, giúp mình chống đỡ gió đen và sóng dữ trong thiên địa.

- Hả? Phật môn niệm lực, tiểu oa nhi ngay cả tiên mệnh cũng không có như ngươi, không ngờ cũng là Phật Đà, có quảng đại tín đồ sao?

Tồn tại ở sâu trong biển máu rõ ràng có chút bất ngờ, lâp tức càng giận dữ hơn, càng nhiều gió đen và sóng dữ từ sâu trong biển máu tuôn trào ra! Cũng bắt đầu có yêu ma quỷ quái vô tận giãy dụa từ trong biển máu hiện ra, vây quanh Phương Hành mà giằng xé.

Chúng không ngờ dùng một loại biện pháp ngu ngốc nhất, muốn xé tan niệm quanh người Phương Hành, tiêu diệt một thân bảo quang của hắn!

- Ê ê ê, vừa rồi chỉ đùa một chút với với ngươi thôi, việc gì phải tức giận như thế.

Phương Hành kinh hãi, có thể cảm giác được niệm lực chung quanh mình đang từ từ yếu đi, có thể thấy được loại lực lượng này đang không ngừng tiêu hao, mà gió den và sóng dữ trên biển máu lại giống như là vô cùng vô tận vậy, cứ tiếp tục như vậy, lúc niệm lực hao hết cũng chính là lúc nhục thân của mình trực tiếp bại lộra trong biển máu này.

- Ha ha, nói đùa à?

- Giữa người ngang hàng với nhau thì có thể đùa, nhưng kiến mà đùa với voi thì gọi là muốn chết.

- Ngươi ngay cả ta là ai cũng không biết, vậy lấy đâu ra gan mà nói đùa với ta.

Tồn tại đó lửa giận không giảm bớt, ngược lại gió đen sóng dữ trên biển máu càng trở nên mãnh liệt hơn, Phương Hành bị bao phủ ở bên trong, niệm lực trên người đang giảm xuống nhanh chóng, thanh thế khiến người ta trong lòng lạnh toát.

- Ngươi sao lại không nói đạo lý như vậy chứ.

Phương Hành cả kinh, vội vàng hét lên.

Chương 1460: Phù Đồ Thiên Giới ý

Tự dưng rơi vào một thế giới cổ quái như vậy, còn chưa làm rõ rốt cuộc là đang ở đâu, mình đang phải đối mặt với tồn tại gì, không ngờ trực tiếp chọc giận đối phương, gió đen sóng dữ phô thiên cái địa ập tới, tình thế nguy cấp.

- Ê, huynh đệ, chúng ta lại tâm sự nhé.

Phương Hành lúc này cũng không còn biện pháp khác, chỉ có thể hô to.

- Ha ha, ngươi ngay cả bản tôn là ai cũng không biết mà còn đòi nói chuyện à?

Nhưng tồn tại này lại không hề có ý định nói chuyển, càng đẩy tới nhiều gió đen sóng dữ hơn, Phương Hành trong lòng lạnh toát, đang thầm kêu khổ, đã đoán được rằng sau không lâu nữa, cả người mình sẽ bị gió đen sóng dữ xé nát, nhưng cũng đúng lúc này, bỗng nhiên có một đạo thần quang từ sau lưng từ bay tới, trực tiếp phá tan sự bao vây của biển máu, tới trước người Phương Hành, là một đầu khô lâu cực lớn, lấp lánh thần quang phật tính, chính là khô lâu thần cung của hắn bị linh tính nào đó thôi động, chủ động há miệng ra, nuốt hắn vào trong khô lâu thần cung, sau đó đại trận chi lực vận chuyển, bảo hộ hắn ở bên trong.

- Đó là của ta, trả cho ta.

Tồn tại thần bí đó nhìn thấy khô lâu thần cung, cũng kinh hãi, lâp tức càng điên cuồng hơn, hét lên, gió đen sóng dữ càng thêm hung, chỉ có điều lúc này, khô lâu thần cung đã tỏa ra phật quang màu vàng chói mắt, trong nháy mắt bức lui tất cả biển máu, yêu ma, gió đen, quỷ quái đang tới gần, cũng bảo vệ chặt chẽ Phương Hành.

- May quá.

Phương Hành thở phào trong lòng, vội vàng đặt Si Nhi xuống, sau đó tức giận kêu to:

- Tên vương bát đản ngươi không ngờ thực sự muốn lấy mạng ta, con mẹ nó, có bản lĩnh thì hiện thân ra phân cao thấp!

- Ha ha ha ha.

Tồn tại đó điên cuồng dấy lên gió đen sóng dữ trùng kích khô lâu thần cung của Phương Hành, không ngừng lớn tiếng quát mắng, có điều tất cả đều vô dụng. Một lúc sau, hắn mơi bình tĩnh lại một chút, căm hận nói:

- Ngươi muốn gặp ta à? Được, chỉ cần ngươi có thể nói ra thân phận của ta, ta sẽ xuất hiện trước mặt ngươi, nói đi, xem ngươi có linh tính này hay không.

Dứt lời, thanh âm giống như hát mà không phải hát, giống như ca mà không phải ca đó lại vang lên, mang theo một cỗ khí tức thần bí, quanh quẩn trên biển máu:

- Ta không phải người không phải quỷ cũng chẳng phải tiênn, không phải phật không phải ma cũng không phải yêu quái, không có hồn không có phách không có nhục thân, vô tri vô giác vô sinh diệt, nằm ngoài Tam Giới, không vào ngũ hành, vũ trụ mênh mông ta tỉnh trước, tạo hóa hỗn độn do ta sinh, có thể nói ra thân phận của ta, sẽ được thấy ta.

- Chỉ là thằng nhãi con còn chưa sinh ra chứ còn có thể là ai nữa.

Phương Hành giận dữ, hận nhất là kiểu đoán mò này, trực tiếp đáp lại một cách mỉa mai.

- Đáng giận!

Tồn tại đó lại gầm lên, gió đen sóng máu cuồn cuộn vỗ tới.

Phương Hành càng đắc ý, cố ý muốn chọc giận chọc giận.

- Nếu không đoán được chân thân của ta, ngươi vĩnh viễn ở lại đây đi!

- Dù sao bản tôn cũng có thời gian, nhưng ngươi thì lại không có bao nhiêu thời gian!

Dường như tồn tại đó cũng cảm thấy nhàm chán, không ngờ thay đổi chủ ý, thu cờ cất trống, gió êm sóng lặng, mà hắn không ngờ cũng rút đi, chỉ để lại khô lâu thần cung của Phương Hành lặng lẽ bồng bềnh trên biển máu.

- Còn có thể như vậy à?

Phương Hành cũng rất kinh ngạc, yên lặng chờ một lát, phát hiện tồn tại đó dường như đã thực sự thu cờ cất trống rồi.

- Ê rùa con?

- Ê lão tiền bối?

- Không dám mặt là thằng ngu.

Gọi một lúc, tồn tại đó không ngờ vẫn kiềm chế được, không nói tiếng nào, giống như là trực tiếp biến mất vậy.

Phương Hành nhíu mày, nhìn Si Nhi nhục thân đang lạnh dần, thầm nghĩ:

- Cho dù có thể nghịch chuyển sinh tử, vậy cũng phải cách thời gian chết đi càng ngắn càng tốt, càng để lâu, khả năng nghịch chuyển sinh tử càng nhỏ, hiện tại đúng như lời người đó nói, ta đúng là không còn bao nhiêu thời giân. Vậy phải may chóng đoán ra hắn là ai mới được.

Chỉ có điều vấn đề này bắt đầu nghiêm túc nghĩ về vấn đề này, lông mày càng không khỏi nhíu chặt.

Không phải người không phải quỷ cũng chẳng phải tiênn, không phải phật không phải ma cũng không phải yêu quái, không có hồn không có phách không có nhục thân, vô tri vô giác vô sinh diệt, nằm ngoài Tam Giới, không vào ngũ hành, vũ trụ mênh mông ta tỉnh trước, tạo hóa hỗn độn do ta sinh.

Cái này sao nhìn giống như phủ định tất cả khả năng, tựa hồ muốn nói mình vốn là hư vô!

Từ ý nghĩa của mặt chữ mà suy đoán, căn bản không thể đoán được hắn là ai.

Hơn nữa từ việc hắn cứ muốn Phương Hành đoán hắn là ai, mới có thể được nhìn thấy hắn, dường như cũng không phải hắn cố ý làm khó dễ, mà là quả thật như vậy, chính hắn cũng muốn nhìn thấy Phương Hành, hoặc nói muốn muốn Phương Hành nhìn thấy hắn, chỉ có điều, hắn không thể nói ra mình là ai, chỉ có thể bắt Phương Hành đoán, đây giống như có một quy củ quyết định tất cả chân lý, phải tuân thủ.

- Nó hình như là...

Cũng đúng là lúc này, Thái Hư Bảo Bảo lên tiếng.

- Mau nói đi, nó rốt cuộc là thứ gì?

Phương Hành có chút sốt ruột, cau mày hỏi.

- Ta ta không dám nói

Thái Hư Bảo Bảo vẻ mặt do dự nói:

- Nếu ta nói ra, ta sẽ nhìn thấy hắn, nhưng ngươi lại vẫn không thấy được, vậy không có sự bảo vệ của ngươi, cho nên chỉ có thể là ngươi nói ra, sau đó ta mới có thể nói ra theo ngươi.

- Cổ quái vậy à?

Phương Hành nghe thấy vậy lại nhíu chặt mặt, Thái Hư Bảo Bảo là khí linh, quả thật có khả năng cảm ứng được một số thứ.

- Vậy thì ta phải đoán rồi.

Phương Hành trầm ngâm mấy phút, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc, hắn bình thường lười động não, nhưng không phải là ngu thật, lúc này nghiêm túc suy nghĩ, các loại manh mối lập tức hội tụ trong lòng, khiến trong đầu hắn dần dần bắt đầu có một đáp án, vẻ mặt lại vô cùng khiếp sợ:

- Biển máu này có chút tương tự với thức giới lúc sơ khai của ta, mà tồn tại đó, ở bên trong biển máu này cũng có bản lĩnh giống như ta ở thức giới, không chỗ nào không có, không có gì không thể điều khiển, thiên địa lấy ta làm trung tâm.

- Lúc ban đầu khi tới thế giới này, suýt nữa bị hắn xé rách, sau đó nhờ vào Phật môn niệm lực mới bảo vệ được bản thân.

- Lực lượng của hắn không ngờ giống như là không chỗ nào không có, cũng không thể chống đỡ, thần thông pháp tắc ở trước mặt hắn hết thảy đều không có hiệu quả, nhục thân mạnh mẽ ở trước mặt hắn cũng mỏng manh như tờ giấy, nhưng loại Phật môn niệm lực này lại vừa hay có thể cản được hắn, khô lâu thần cung cũng có thể cản hắn, mà hai loại lực lượng này một loại là nguyện lực của tín đồ Phật môn, một loại là bởi vì được phù đại trận gia trì.

- Mà hai loại lực lượng này, một loại là tướng khắc với nó, một loại lại đồng nguyện với nó.

- Còn nữa, khi ta mới vào một phương thế giới này, cảm giác đuổi theo không buông muốn hại ta.

Sắc mặt lạnh dần, Phương Hành đoán được một loại khả năng, chỉ theo bản năngcảm thấy có chút quá khoa trương.

- Sư phó, ngươi không phải cũng đoán được rồi cứ?

Thái Hư Bảo Bảo nhỏ giọng hỏi.

Phương Hành gật đầu, thấp giọng nói:

- Nếu sớm biết là thứ này, vừa rồi ta quả thật là không dám nói đùa với nó.

hai thầy trò nhìn nhau một lúc, tâm tư cũng dần dần xác định.

- Cho dù là hắn thì sao.

- Do sánh với ta, hắn chỉ có thể xem như là lão nhị thôi.

Phương Hành quay đầu nhìn về phía biển máu, hít sâu một hơi, cao giọng hét lớn.

- Hiện thân đi, phù!

Mà Thái Hư Bảo Bảo thì nhỏ giọng nói khẽ:

- Trời ạ.

Một câu thoạt nhìn thì không có gì thần kỳ, nhưng sau khi vang lên trên biển máu, lại đột nhiên dẫn phát sóng dữ ngập trời, gió cuốn mây tan, thiên địa biến sắc, sâu trong biển máu có một thanh âm phá lên cười, tiếng cười càng lúc càng vang, khắp cả thiên địa không ngờ đều là thanh âm của nó, sau đó, biển máu bắt đầu tách ra hai bên, giống như vén rèm, từng chút để lộ ra chân tướng, mà thanh âm của tồn tại kia cũng đồng thời vang lên:

- Hay hay, ngươi quả nhiên có thể đoán được ta là ai!

Phương Hành vẻ mặt ngưng trọng, biết mình đã đoán đúng.

Hắn cũng cuối cùng biết được mình là một mực cảm ứng tới ai.

Phù thiên ý!

Trên thực tế, đáp án này cũng không khó đoán, khó là khó cho dù đoán được, Phương Hành cũng không dám quá chắc chắc.

Trừ phù thiên ý, còn có ai có thể ở Thiên Tuyệt chi địa này?

Trừ phù thiên ý, còn có lửa giận của ai có thể trực tiếp dẫn phát thiên tượng biến ảo?

Trừ phù thiên ý, lại có ai có thể nhảy ra khỏi Tam Giới, không ở trong ngũ hành?

Hoặc là nói, trừ phù thiên ý, còn ai có thể phớt lờ thần thông tu vi của Phương Hành, trực tiếp uy hiếp hắn?

Nó vốn là thiên đạo, tất cả lực lượng đều bắt nguyền từ nó!

Mà lực lượng duy nhất có thể chống đỡ được thiên đạo, chính là nguyện lực nhân gian.

Loại nguyện lực này, Phương Hành sở dĩ không thể luyện hóa, bởi vì nó vốn không phải là của hắn, đó là nguyện lực sau khi độ hóa oan nghiệt, sinh linh nhân gian hồi quy, được người trong Phật môn gọi là nguyện lực, được đạo gia gọi là"Hương hỏa", lực lượng đó sẽ che chở Phương Hành, lại không bị Phương Hành luyện hóa, hơn nữa không chỉ Phương Hành không thể luyện hóa, ngay cả thiên ý cũng không thể luyện hóa loại lực lượng này, chỉ có thể ma diệt mà thôi!

Về phần phù đại trận vì sao ngược lại có thể chống đỡ được lực lượng của hắn, đó là một suy đoán trong lòng Phương Hành.

Biển máu tách ra, liền để lộ một đại địa kỳ dị, vị trí khô lâu thần cung của Phương Hành không thay đổi, nhưng tất cả chung quanh giống như là tới gần hắn cực nhanh, sau đó ở trước mặt Phương Hành, xuất hiện một tiểu đảo quỷ dị, chuẩn xác mà nói, không phải tiểu đảo, mà là một gốc thực vật lạ, cắm rễ sâu vào trong biển máu, thân cây vặn vẹo, bên trên lại có một văn tự trải rộng khắp thân cây, cành khô như kiếm, đâm lên thương khung, trên gốc đại thụ ngay cả một chiếc lá cũng không có, chỉ là ở trên ngọn cây, mọc ra mấy quả khô quắt, tạo cho người ta một loại cảm giác tịch diệt xa xăm.

Chương 1461: Ngươi đang sợ ta?

Thiên ý vốn không nên là bộ dạng này.

Tuy Phương Hành chưa bao giờ nhìn thấy thiên ý. Nhưng theo hắn, thiên ý là tồn tại cao cao tại thượng, hư vô mờ mịt. Nó không có hình cũng không có tích, quả thật phù là loại trạng thái không phải người, quỷ, thần, tiên, phật, ma, yêu quái, không có hồn phách nhục thân, cũng quả thật không thuộc Tam Giới, không vào ngũ hành, chính xác mà nói, đó chỉ là một loại lực lượng, hoặc là ý chí, không thể nắm bắt, hơi giống như Thái Hư Bảo Bảo ở trạng thái tiên kính, mà thiên ý trước mắt này, lại cụ thể hơn xa ý liệu của Phương Hành, Phù thiên ý không ngờ chỉ là một quái thụ (cái cây kỳ quái), sinh trưởng trong biển máu!

Mấu chốt là trông còn rất khó coi.

Một chút tiên khí cũng không có, còn không bằng những cổ mộc thành tinh che trời.

- Sinh linh, đã thấy chân thân của ta, vì sao dám không quỳ bái?

Quái thụ rung cành, phát ra một loại thanh âm thần thánh lạnh lùng, quát Phương Hành.

Thật ra Phương Hành quả thật thiếu chút nữa thì hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống rồi, dù sao khi cái cây này lên tiếng với mình, loại cảm giác đó thực sự khó có thể hình dung, giống như có một loại uy nghiêm cường đại từ trên trời giáng xuống, ép vào trong lòng mình, khiến người ta không nhịn được muốn quỳ lạy, giống như một người bình thường nhìn về phía đế vương, cảm thấy hắn cũng chỉ như vậy mà thôi, nhưng khi đế vương chấn ra một thân hoàng uy, lại có thể khiến người thường đó cảm giác được một loại hoàng uy phô thiên cái địa, tâm hồn chấn động, không dám nhìn thẳng.

Chỉ có điều, dù sao Phương Hành cũng chính là Phương Hành, chỉ hơi hoảng hốt một thoáng, gan lại to ra, vốn đã cảm thấy quái thụ này rõ xấu, lúc này sau khi bỏ đi vòng sáng thần bí đó đã vô thức càng khinh thường nó hơn.

- Bái ngươi có lợi ích gì không, vì sao phải bái?

Phương Hành tỉnh táo lại, đi tới cửa khô lâu thần cung, hỏi.

- Ha ha, lợi ích à?

Quái thụ không giận, ngược lại bật cười, thanh âm nặng nề:

- Bản tôn có thể nhìn thấy tất cả sinh linh trong Phù thiên, tất nhiên cũng bao gồm cả ngươi, tất nhiên biết ngươi vì sao xuống đây. Ha ha, nha đầu đó thời gian chết đi càng lâu, khả năng ngươi có thể cứu lại nàng ta cũng càng thấp, đợi cho thất khiếu đều lạnh, hồn phi cửu thiên, ha ha.

- Hả?

Phương Hành nghe vậy liền kinh hãi, sắc mặt cũng lập tức trở nên nghiêm túc, vội hỏi:

- Ngươi có thể cứu nàng ta không?

- Ha ha ha ha, nghịch chuyển sinh tử, tái sinh tạo hóa, đó là lực lượng cấm kỵ, ai có thể làm được chứ?

Quái thụ hét lớn, Phương Hành nghe mà sầm mặt, lại bất ngờ nghe hắn nói tiếp:

- Cũng chỉ có ta, ta vốn là thiên đạo, ta vốn là hỗn độn, ta vốn là tạo hóa, vạn thiên sinh linh đều vì ta mà sinh, vạn thiên sinh linh đều vì ta mà diệt, đại sự sinh tử ở trong mắt sinh linh các ngươi chính là kiếp số, nhưng đối với ta mà nói, đó chỉ là hai mặt âm dương, ngửa tay hay lật tay, có gì đáng nói đâu.

- Mẹ nó, tên hỗn đản này tinh vi quá.

Phương Hành ngây ra một thoáng, căm giận mắng to, trên mặt lại lộ ra vẻ mừng như điên:

- Thật chứ?

- Ta có quả tạo hóa, ban thưởng cho nàng ta một quả, nặn lại tạo hóa, tụ lại thần hồn, dễ như trở bàn tay!

- Loại quả này à?

Phương Hành ngẩn ra, lập tức ngưng thần nhìn về phía mấy trái cây khô quắt bên trên quái thụ, càng nhìn càng kinh hãi, quả đó chỉ to bằng quả lựu, đen đen tóp teo, bề ngoài thoạt nhìn như đã chết héo, nhưng cũng không biết vì sao, tập trung tinh lực nhìn về phía nó, lại càng lúc càng cảm thấy quả đó dưới bề ngoài tĩnh lặng, không ngờ ẩn chứa sinh cơ mãnh liệt, thậm chí không chỉ là sinh cơ, đó là một loại lực lượng thần bí cường thịnh vô cùng.

- Tiên mệnh?

Phương Hành và Thái Hư Bảo Bảo đồng thanh kêu lên, hai người đã nhìn ra manh mối.

Quái thụ từ Phù thiên ý hóa thành, cắm rễ trong biển máu, mà trên quái thụ, không ngờ chính là tiên mệnh!

Ít nhất trong quả đó cũng ẩn chứa lực lượng của tiên mệnh!

Cũng may Phương Hành và Thái Hư Bảo Bảo đều từng thấy tiên mệnh, nếu không căn bản không thể nhận ra được!

- Ha ha ha ha, các ngươi cũng biết hàng đấy, không sai, những quả này chính là tiên mệnh trong miệng sinh linh các ngươi.

Quái thụ cười to, lộ ra vẻ đắc ý càn rỡ.

- Có tiên mệnh là tốt rồi, ta giờ quỳ trước ngươi ngay.

Phương Hành tuyệt không do dự, lập tức quỳ xuống.

Quái thụ lại ngây ra một thoáng, kêu lên:

- Ê ê, đừng gấp, ta đâu có nói quỳ xuống thì nhất định sẽ cho ngươi tiên mệnh.

- Mẹ kiếp, thế ngươi bảo ta quỳ làm gì.

Phương Hành cũng ngẩn ra, sau đó dừng thế quỳ, nhảy dựng lên mắng to.

- Ngươi chính là sinh linh, coi trời là cha, coi đất là mẹ, nhìn thấy bản tôn, lại há có thể không bái?

Phù thiên ý đó dường như cũng có chút mơ hồ, hắn cũng không biết sao lại thành Phương

Hành quỳ xuống thì mình phải cho tiên mệnh, hiện tại cũng chỉ đành giải thích, nhằm duy trì sự uy nghiêm của mình, nhưng rõ ràng thanh âm của mình cũng không được tự tin cho lắm.

- Vương bát đản, ta sao chưa từng nghe qua là thiên ý còn biết nói dối nhỉ?

Phương Hành cũng tức giận đến, không nhịn được mắng.

- Bản tôn không nói dối!

Quái thụ đó gầm lên:

- Bản tôn vốn là thiên thiên tại thượng, một đạo ý chí của thiên địa, hư vô mờ mịt vô tri vô giác, chỉ là bị người ta hãm hại, biến thành bộ dạng này, không ngờ cũng có vài phần tương tự với sinh linh, nhưng bản tôn dù sao cũng vẫn là vâng chịu thiên đạo mà sinh ra, không biết nói dối.

- Vậy ngươi rốt cuộc là như thế nào mới cho ta tiên mệnh?

Phương Hành cau mày, trực tiếp cắt ngang lời hắn.

- Ngươi muốn tiên mệnh?

Quái thụ cũng trầm mặc một phen, dường như đang do dự, qua mấy giây, thanh âm của nó mới nặng nề vang lên:

- Được, ta có thể cho ngươi tiên mệnh, giúp ngươi nghịch chuyển sinh tử cho nha đầu đó, nhưng ngươi cần lấy thứ trên người ra để đổi.

- Cái gì?

Phương Hành thầm nghĩ: nếu hắn dám nói bảo ta lấy mạng của mình ra đổi lấy mạng của nha đầu này, ta lập tức chửi hắn ngay.

Có điều, một màn máu chó như vậy không xuất hiện, trên người quái thụ đột nhiên có từng đạo tinh mang bắn ra, cuối cùng hóa thành bộ dạng của một con mắt, bồng bềnh trên ngọn cây, sau đó nhìn tới, thanh âm mang theo một cỗ uy nghiêm và khí phách không thể hoài nghi, vang vọng ở trong đáy lòng Phương Hành:

- Lấy đại trận đó ra để đổi.

- Phù đại trận?

Phương Hành cũng lắp bắp kinh hãi, ánh mắt lập tức thay đổi.

Hắn không ngờ, ý chí của Phù Thiên này lại coi trọng đại trận trong khô lâu thần cung.

Không do dự, hắn trực tiếp nói:

- Đại trận này không phải của ta.

- Đương nhiên không phải của ngươi, đó là của ta.

Thanh âm của Quái thụ rất nhanh liền vang lên, mang theo hận ý rất sâu:

- Năm đó chính là đám tặc ngốc đó cướp nó đi từ trên người ta, đại trận bọn họ luyện thành vốn chính là một bộ phận của bản tôn, nếu không phải bị mất đi, khiến cho lực lượng hiện tại của ta còn không tới ba thành, ai có thể trấn ta ở đây, ai có thể cản ta quy thiên?

- Của ngươi?

Phương Hành không nhịn được mà giật mình, trên thực tế hắn đã sớm cảm giác được, Phù đại trận này có chút tương tự với ý chí của Phù Thiên, giống như là căn nguyên tương thông, chỉ có điều việc này thật sự quá mức kinh người, chính hắn cũng không dám nghĩ theo phương diện này.

- Tất nhiên là của ta rồi.

Quái thị gầm lên:

- Trả cho ta đại trận đó, để báo đáp, bản tôn sẽ cho phép ngươi sống sót rời khỏi đây, cũng sẽ giúp ngươi khiến nha đầu kia sống lại, thậm chí khi ta đột phá phong trấn, quay về thiên ngoại, ta có thể thể cho ngươi lập đạo ở Phù Thiên này, có sự che chở của ta, ngươi sẽ mọi việc đều thuận lợi, trở thành Tiên Vương mới, tương thông với tuổi thọ của ta, trường sinh bất hủ.

Thanh âm này chấn cho màng tai đau nhói, sắc mặt Phương Hành sâu kín trầm.

- Dường như là một vụ mua bán có lời.

Ngay cả Thái Hư Bảo Bảo cũng không nhịn được nói:

- Với bản tính của hắn chắc sẽ không nói dối đâu.

- Vụ mua bán này dường như rất có lời, nhưng ta luôn cảm thấy.

Nhưng lúc này, Phương Hành không ngờ lại do dự, hắn giống như phát hiện ra điểm đáng ngờ, nhưng vẫn chưa chắc chắn, cau mày quan sát mỗi một cành cây, thậm chí là mỗi một đoạn vỏ cây của quái thụ đó, không lên tiếng trả lời. Quan sát một lúc, mới không nhịn được hồi đáp:

- Ta luôn cảm thấy, hình như có thể lấy Phù đại trận ra trao đổi thứ có lợi hơn.

- Có lợi hơn?

Thái Hư Bảo Bảo ngây ra, không biết Phương

Hành đang ám chỉ điều gì.

Mà Phương Hành thì nhìn chằm chằm quái thụ đó, lẩm bẩm phỏng đoán:

- Với bản tính của Phù thiên ý này tất nhiên sẽ không nói dối, thiên địa ý chí vốn sẽ không nói dối, nhưng ngươi nhìn bộ dạng hiện tại của hắn, giống sinh linh hơn là thiên địa ý chí, vốn thiên địa ý chí là vô hình, nhưng hắn lại thật sự tồn tại, có thể cam đoan điều gì chứ.

- Huống hồ cho dù hắn không nói dối, nhưng rõ ràng sẽ giấu diếm một số chuyện.

Khi Phương Hành nói đến cuối cùng, thanh âm càng lúc càng xa, đã trực tiếp hỏi quái thụ đó.

- Giấu diếm? Bản tôn sao phải giấu diếm ngươi?

Quái thụ đó rõ ràng có chút hoang mang, lên tiếng bác bỏ, nhưng càng để lộ sự chột dạ của hắn.

- Nếu không phải giấu diếm, vậy ngươi nói đi, sao ta vừa vào thiên địa này ngươi liền muốn giết ta?

- Vì sao ta vừa vào biển máu, ngươi lại thôi động tất cả lực lượng muốn giết ta?

- Vì sao sau khi chúng ta gặp mặt, ngươi không hề nhắc tới một chữ giết nữa mà chuẩn bị trao đổi với ta.

Phương Hành liên tục hỏi ra mấy vấn đề, hai tay chống nhanh, rất có tư thế cả vú lấp miệng em.

- Ta ta.

Quái thụ sau khi bị hắn liên tục hỏi mấy câu, cành lá lao xao, dường như có chút điên cuồng, hắn không muốn trả lời mấy vấn đề này, muốn lừa gạt Phương Hành, nhưng lại không cam lòng nói dối, bởi vậy mà toàn bộ thần trí, đều trở nên chút hỗn loạn.

Mà thấy bộ dạng này của hắn, Phương Hành càng xác nhận vấn đề nào đó, đột nhiên bước ra khỏi khô lâu thần cung!

Hắn không ngờ trực tiếp đi vào biển máu, tới gần quái thụ đó, trong hai mắt, tinh quang lấp lánh.

- Đó là bởi vì ngươi đang sợ ta!

Chương 1462: Thái Thượng Tự Tại kinh

- Trời đất, nói đùa hơi quá rồi đấy.

Một câu này của Phương Hành quả thực khiến Thái Hư Bảo Bảo cũng khó có thể lý giải, đó đường đường là Phù thiên ý, tồn tại chí cao vô thượng, không biết có bao nhiêu người, thậm chí là Thái Ất thượng tiên cũng không cảm giác được loại tồn tại này, bởi vì cảnh giới quá thấp, mà hiện giờ, bọn họ tận mắt nhìn thấy, cũng đối thoại với nó, đại khái có thể quy về cảnh ngộ ly kỳ của bọn họ, nhưng Phương Hành không ngờ ngông cuồng như vậy, đối mặt với thiên ý, lại còn nói đối phương sợ mình, quả thực giống như con kiến đang khinh bỉ con voi vậy!

Nhưng Phương Hành rõ ràng không hề có ý nói đùa!

Hắn không ngờ trực tiếp ra khỏi khô lâu thần cung, đứng trong biển máu, ánh mắt nhìn thẳng vào quái thụ đó!

- Ngươi nói ta sợ ngươi? Ngươi nói ta sợ ngươi?

Quái thụ lúc này, cũng giống như đã trở nên điên cuồng, cành lá xôn xao, thanh âm hoảng hốt, gầm lên:

- Bản tôn không sợ ngươi, bản tôn sao lại sợ con kiến như ngươi chứ, bản tôn là hận, bản tôn là hận, bản tôn là hận thấu xương nhất mạch các ngươi.

Ầm!

Bên trong tiếng hét phẫn hận, gió đen và sóng dữ ngập trời cuốn lên, giống như phô thiên cái địa đập tới, đáng sợ dị thường, mà Phương Hành đứng trên biển máu, có một loại cảm giác bé nhỏ, thanh âm phẫn nộ của quái thụ đó lại dẫn theo từng đạo lôi điện màu máu, tràn ngập trong thiên địa!

- Ta vốn cao cao tại thượng, vĩnh viễn ở ngoài Tam Giới, thoát khỏi ngũ hành, chưởng ngự vận chuyển vạn vật, vĩnh viễn hưởng an tĩnh tự tại, thế nhưng không ngờ bị các ngươi tính kế, khiến bản tôn tư ngũ phân liệt, lực lượng đại giảm, cuối cùng ở lại đây, không ngờ cũng bị cường hành trấn áp, hóa thành sinh linh, ngươi có biết loại cảm giác này không? Cái này giống như là con voi hóa thành con kiến, thượng tiên hóa thành phàm nhân vậy.

- Đường đường là thiên đạo, không ngờ bị người ta phong cấm, ở lại nơi này sinh tử bất an.

- Bọn họ nói thì thật dễ nghe, ba ngàn năm đại tế một lần, cung cấp mười vạn huyết nhục cho ta hưởng dụng, bình ổn lửa giận của bản tôn.

- Nhưng con kiến các ngươi mà nuôi được bản tôn à.

- Bản tôn muốn thoát khỏi trói buộc, trở về thượng thanh.

- Thời vận đã đến, bản tôn nhìn thấy ngươi và một bộ phận căn nguyên từng bị người ta lấy đi quay về, chỉ cần cầm lại bộ phận căn nguyên đó, bản tôn có thể hồi phục một bộ phận lực lượng, thoát ra khỏi sự trói buộc, về lại thượng thanh, nhưng ngươi lại chính là người đó!

Tiếng hét phẫn nộ của quái thụ quả thực đáng sợ như thiên địa đại biến, ở thế giới một cái biển máu này giống như dẫn dụ sóng thần cực lớn, hận không thể cuốn trôi cả thế giới, mà Phương Hành ở trong biển máu này, cả người giống như một con muỗi tung cánh bay đi, quả thực là bé nhỏ không đáng kể, dường như chỉ tùy tiện một chút lực lượng đều có thể tiêu diệt, xé nát hắn. Hắn cũng chỉ có thể ra sức bước về phía trước, tùy ý để nguyện lực còn lại che chở cho mình, không bị lực lượng này xé nát!

- Bản tôn không để lời tiên đoán trở thành sự thật đâu.

- Bản tôn muốn xé xác ngươi, bản tôn muốn đoạt lại căn nguyên thuộc về ta, rồi về lại Thanh Hoá thiên.

Dưới lực lượng đáng sợ này, cho dù Đại La Kim Tiên cũng tâm thần thất thủ, nhưng Phương Hành lúc này lại càng kiên định suy đoán của mình, ngược lại còn tiến về phía trước, ánh mắt chỉ nhìn một chỗ.

Thiên kinh văn đó.

Thiên kinh văn khắc trên thân quái thụ!

Từ lúc đầu tiên nhìn thấy quái thụ, hắn đã phát hiện ra sự tồn tại của thiên kinh văn đó, lúc đầu vẫn không để ý lắm, nhưng về sau phát hiện quái thụ che che giấu giấu, lại càng khiến hắn nghi ngờ, bởi vậy liền nói thẳng ra là quái thụ đó đang sợ mình, không ngờ quái thụ đó thật sự nổi giận, khiến cho Phương Hành càng xác định, hắn là sợ mình thật.

Mà nguyên nhân sợ mình là ở đâu?

Phương Hành dùng hết tâm tư, cực lực quan sát toàn thân nó, một tấc cũng không bỏ qua, sau đó cuối cùng cũng tìm được quan khiếu!

Bất kể là từ trong lời nói của quái thụ hay là từ tình cảnh hiện tại của nó cho thấy, đều không khó phán đoán ra cảnh ngộ hiện giờ của nó, đó chính là, thiên đạo ý chí vốn cao cao tại thượng, chưởng ngự tất cả, cuối cùng lại bị người ta lừa.

Khiến cho tứ phân ngũ liệt, một bộ phận bị Phật môn lấy đi, hóa thành Phù đại trận, một bộ phận bị cầm tù ở đây, còn lại bị bao nhiêu người kéo đi thì không biết!

Mà bộ phận thiên ý bị giam ở đây, cũng không phải tùy tiện giam cầm được, thiên ý vô hình, tất nhiên không thể giam cầm, mà phương pháp ứng đối của những người đó cũng rất đơn giản, không ngờ là dùng một thiên kinh văn hóa nó từ vô hình thành hữu hình, sau đó vây ở biển máu này, cứ cách ba ngàn năm lại đại tế một lần, nhằm bình ổn lửa giận của hắn, dựa theo suy đoán của Phương Hành, chắc đây chỉ là lý do ngoài mặt, cái gọi là bình ổn lửa giận là giả, mượn dùng lực lượng căn nguyên của nó, lấy mười vạn Tán tiên làm mồi, kết xuất ra tiên mệnh mới là thật?

Hắn bước lên đón lửa giận của Phù thiên ý.

- Phù thiên ý gì chứ, ta thấy ngươi chỉ là một vật thí nghiệm thất bại mà thôi?

- Hoặc là nói, ngươi là một con gà mái đẻ trứng?

Sóng dữ vô tận của quái thụ ập về phía Phương Hành, nó sở dĩ dẫn tới gần Phương Hành, chính là vì Phù thiên ý trong khô lâu thần cung của Phương Hành, nó muốn lấy lại căn nguyên của mình, nhưng làm như vậy, cũng chính là đang mạo hiểm, nó biết không thể để Phương Hành tới gần mình, nếu không mình sẽ không được mà mất, bởi vậy lúc này nó liều mạng muốn trực tiếp xé nát Phương Hành, khi hắn tới gần mình, khiến hắn triệt để tiêu vong, cũng chỉ có như vậy mới có thể khiến lời tiên đoán đáng sợ kia không trở thành sự thật!

Sóng máu ập xuống đầu Phương Hành, quả thực chính là một lồng giam thiên địa, khiến người ta không thể khơi dậy lòng phản kháng, Phương Hành ở dưới sóng to càng giống như một con muỗi, thân bất do kỷ, tùy thời đều sẽ bị sóng to hất đi.

Nếu là bình thường, Phương Hành đã sớm trốn vào trong khô lâu thần cung rồi, nhưng lúc này, không ngờ gan lại to tới thần kỳ, trực tiếp lao về phía quái thụ, trong ánh mắt nhìn chằm chằm thiên kinh văn đó đã ánh ra tia sáng!

- Thì ra là thế!

Hắn cuối cùng cũng nhìn ra bản chất của

thiên kinh văn đó!

Thiên kinh văn đó chỉ khắc vào nơi đó, hóa thiên ý thành tồn tại như sinh linh, mà hắn lúc trước có thể đảm bảo, tuyệt đối chưa nhìn thấy thiên kinh văn này, nhưng lần đầu nhìn thấy vẫn có một loại cảm giác quen thuộc, mà hiện giờ, theo hắn càng nhìn kỹ, đọc được một số văn tự trên đó, lập tức liền có một loại ý cộng hưởng trên thần hồn, giống như những năm trẻ tuổi khổ sở cầu đạo, cuối cùng ngẫu nhiên nhìn thấy đáp án mà mình mãi chưa giải được.

Cho dù chưa thấy rõ đáp án đó là bộ dáng gì, nhưng chỉ vài chữ thôi đã kết luận đó là thật!

- Thái thượng Đệ Cửu kinh!

Phương Hành đột nhiên hét lớn, thanh âm như sấm, xuyên qua biển máu.

Cũng vào chớp mắt này, biển máu đang cuồng bạo dường như an tĩnh lại, thời gian bên trong biển máu cũng ngưng kết, sau đó vẻ phẫn nộ mãnh liệt liền biến thành vẻ ai oán, thậm chí mang theo một cỗ cảm giác run rẩy.

- Đã bị hắn gọi ra rồi.

Quái thụ đó quả thực giống như bị người ta gõ một gậy vào đầu, hoặc giống như người nhát gan nghe thấy tiếng quỷ khóc, khiến cho hắn liều mạng hét lên, phát động gió đen và sóng dữ, muốn dùng hết sức xé rách Phương Hành thành từng mảnh, ít nhất cũng phải bức hắn quay về khô lâu thần cung, không cho hắn thấy rõ thiên kinh văn đó.

Lúc này, nguyện lực quanh người Phương Hành đã tiêu hao rất nhanh.

Nhưng hắn đã quyết định chủ ý, hạ quyết tâm, không ngờ từng bước kiên trì tiến về phía trước, cẩn thận đọc kinh văn trên cây!

Ở thế giới biển máu này hắn không thể trực tiếp dùng thần thức để quét, chỉ có thể nhìn bằng mắt thường!

Hắn biết đây là bởi vì thiên địa quy tắc đều bị quái thụ này thay đổi, chỉ còn lại một pháp tắc đơn giản nhất!

Đó chính là nhìn, nghe, đọc!

Nhìn kỹ từng chữ, sau đó tương liên với nội tình nào đó ở sâu trong thức hải của mình, sinh ra cộng hưởng, lĩnh ngộ từng chút một, cởi bỏ một số hoang mang trong lòng hắn, giống như là người bị ném vào bao tải, lúc này dây thừng trên đỉnh đầu đang được cởi bỏ, một thế giới cực lớn mà hoa mỹ đang từ từ hiện ra ở trước mắt hắn.

- Thiên kinh văn này quả nhiên là kinh văn của Thái Thượng nhất mạch.

- Mà nội dung ghi chép là.

- Từ suy đoán, tên của nó không khó đoán ra.

Lúc này, nguyện lực quanh người Phương Hành đã còn lại không được bao nhiêu, Phương Hành cũng cơ hồ là sắp xông tới trước mặt quái thụ, biển máu vô tận ở chung quanh cơ hồ trực tiếp vỗ lên người hắn, khiến nhục thân của hắn huyết nhục mơ hồ, một chút nguyện lực còn sót lại sau khi bị tiêu hao nốt, hắn sẽ rơi vào kết cục tan xương nát thịt, thần hồn ma diệt, hơn nữa lúc này, hắn đã tuyệt đối không thể trở lại trong khô lâu thần cung, nếu nói đây là một ván bài thì Phương Hành lúc này rõ ràng đã thua sạch.

- Ha ha ha ha, cuối cùng vẫn là ta thắng.

Ngay cả quái thụ đó lúc này cũng cười to, ý thái điên cuồng.

Nhưng cũng đúng lúc này, Phương Hành đã vượt qua một ngọn sống cuối cùng, nhẹ nhàng ra cái tên đó.

- Thái Thượng Tự Tại kinh!

Ầm!

Lúc tiếng hét này của hắn vang ra khỏi miệng, trên quái thụ, kinh văn đột nhiên tỏa ra ánh sáng, loại kim mang chói mắt này cơ hồ chiếu sáng cả thế giới, cũng trong nháy mắt kim mang này sáng lên, quái thụ đột nhiên liều mạng giãy dụa, giống như rơi vào trong sự thống khổ vô tận, lớn tiếng gào thét, thế giới biển máu cũng dường như mất đi lực lượng khống chế, sóng dữ và gió đen đang ập về phía Phương Hành vào một thoáng này cũng dừng lại.

- Ta đã nói là có phương pháp có lợi hơn à!

Mà Phương Hành lúc này cũng mặt mày tươi cười, đi tới trước người quái thụ, cười quái dị nói:

- Đó là ăn cướp! Giao tiên mệnh ra đây!

Chương 1463: Tiên mệnh?

Cuộc đời này đã đánh cướp vô số lần, nhưng đánh cướp hóa thân của thiên ý thì vẫn là lần đầu tiên!

Rõ ràng bản thân Phương Hành cũng cảm thấy rất mới mẻ, mà quái thụ từ Phù thiên ý biến thành rõ ràng cũng nóng mắt, liều mạng gào thét, cành cây rung loạn, giống như từng mũi tên nhọn bắn lên người Phương Hành, nhưng lúc này Phương Hành tuyệt không sợ hãi, thậm chí cũng không phòng ngự, mà là trực tiếp nhìn về phía kinh văn trên quái thụ, đọc ra từng câu từng chữ, hắn càng đọc càng nhanh, thanh âm quanh quẩn trong thiên địa, trên quái thụ, kim quang càng chói mắt, mà quái thụ đó cũng theo kim quang lấp lánh mà giống như phải chịu thống khổ, bi ai tru lên.

Phương Hành đoán không sai, quái thụ này quả nhiên rất sợ hắn!

Mà nguyên nhân sợ hắn chính là ở kinh văn này.

Kinh văn tên là Thái Thượng Tự Tại kinh, chính là thiên thứ chín trong Thái Thượng Cửu Kinh, cũng là một thiên cuối cùng.

Phương Hành chưa nghiên cứu sâu một thiên kinh văn này, nhưng đã mơ hồ biết được bản chất của nó!

Chính là một thiên kinh văn này, trấn Phù thiên ý, bắt nó từ thiên ý vô hình tối cao tối thượng hóa thành quái thụ cắm rễ trong biển máu này, lại thông qua mỗi ba ngàn năm đại tế một lần, giao cho huyết nhục, lợi dụng thiên tính của nó, kết thành tiên mệnh.

Phương Hành là truyền nhân chính nhi bát kinh của Thái Thượng đạo, hắn đã tu xong tám kinh văn trước, thân phận di đồ của Thái Thượng đạo này cũng đã được xác định, bởi vậy một thiên kinh văn này cũng thuộc về hắn, thậm chí, một thiên kinh văn này ở đây, không chỉ là vì để trấn áp Phù thiên ý, còn là chờ Thái Thượng di đồ hắn tới, mà bất kể là Thanh Huyền thiên ý, hay là Phù thiên ý, rõ ràng đều cảm ứng được thân phận này của hắn, cho nên bọn họ theo bản năng liền bài xích hắn, đây cũng là nguyên nhân Phương Hành liên tục hai lần bị thiên ý tập kích!

Khác chăng là, Phù thiên ý này tứ phân ngũ liệt, vô cùng nhỏ yếu, dù sao cũng đã hóa thành tồn tại cùng loại với sinh linh, bởi vậy so với thiên ý khác thì có thêm mấy phần linh tính, thiên ý khác chỉ là một loại giống như thiên địa pháp lý, chỉ có Phù thiên ý trên một mức độ nào đó mà nói thì hắn thậm chí đã có thể xem như đã hóa thành sinh linh, có cảm xúc mà sinh linh mới có.

Nguyên nhân là ở đây, thiên ý khác chỉ biết theo bản năng bài xích Phương Hành, mà hắn lại hận Phương Hành, cũng sợ Phương Hành.

Hắn ở trên người Phương Hành cảm nhận được khí tức căn nguyên của thiên kinh văn đó, biết hắn chính là người trong lời tiên đoán.

Đương nhiên, Phương Hành lúc này có thể tưởng tượng được cái gì tiên đoán với không tiên đoán, cho dù biết cũng không muốn để ý tới, hắn biết trong lời tiên đoán của Đại Tiên giới này, mình là dạng tồn tại gì, hiện tại hắn chỉ là một lòng muốn kiếm lấy lợi ích của Thái Thượng đạo, chứ tuyệt không muốn lãnh trách nhiệm mà Thái Thượng đạo giao cho mình, lúc này thấy quả nhiên tất cả như mình sở liệu, sau khi nắm giữ sơ qua Thái Thượng Đệ Cửu kinh, Phù thiên ý quả nhiên sợ mình, cảm thấy nhất thời hưng phấn không thôi, quả thực có một loại cảm giác muốn ngửa mặt lên trời cười dài!

Kinh văn đó bản thân chính là tồn tại trấn áp Phù thiên ý, tụng kinh văn liền có thể chế phục thiên ý này!

Cũng là Phù thiên ý này xui xẻo, nếu hắn trước khi Phương Hành nắm giữ được thiên kinh văn đó mà đoạt được một bộ phận căn nguyên trong khô lâu thần cung, như vậy hắn có thể thoát khỏi trói buộc, phản sát Phương Hành, nhưng cuối cùng hắn vẫn chậm một bước, vẫn bị Phương Hành phát hiện chân tướng mà mình luôn giấu diếm, khống chế nó, đương nhiên, so với nói là bại bởi Phương Hành, chẳng thà nói là nó thua Thái Thượng đạo thống vạn năm trước, những lão bất tử này đã sớm tính kế rõ ràng, khiến nó không có cơ hội phản kháng!

Lời tiên đoán đó, so với nói nó là lời tiên đoán, chẳng thà nói đó căn bản chính là một kế hoạch!

Mà hiện tại, tất cả đều tiến triển dựa theo kế hoạch, không sai chút nào.

- Ta hận, ta hận, ta hận.

Phù quái thụ liều mạng gầm lên, cuối cùng thanh âm vẫn nhỏ đi, khóc tu tu.

Đường đường là thiên ý biến thành, không ngờ lúc này lại khóc.

Hơn nữa khóc rất thương tâm, cũng rất uất nghẹn!

- Ngươi nhìn ngươi kìa.

Nghe tiếng khóc này, ngay cả Phương Hành cũng biến sắc, mặt lộ vẻ khó xử nói:

- Ta đánh cướp nhiều người như vậy, vẫn chưa thấy ai khóc cả. Không phải chứ cướp mấy tiên mệnh của ngươi thôi sao? Đừng khóc, người khác không biết còn tưởng rằng ta khi dễ ngươi

- Ngươi vốn là đang khi dễ ta, tất cả mọi người của Thái Thượng đạo các ngươi đều khi dễ ta.

Phù quái thụ khóc càng thương tâm, cành lá rung rung:

- Người ta vốn là thiên ý, cao cao tại thượng, vô tri vô giác, nhìn xuống vạn vật sinh diệt, chưởng ngự thiên địa chí lý, chính là bị Thái Thượng đạo các ngươi nghĩ ra chủ ý xấu, liên hợp với Phật môn đạo gia kéo ta xuống phàm trần, tứ phân ngũ liệt, đoạt đi vô số lực lượng căn nguyên của ta, căn nguyên còn lại thì bị các ngươi nhốt ở nơi này, một thiên kinh văn hại ta cả vạn năm, hiện giờ vất vả lắm mới tưởng rằng sắp qua rồi, những lão bất tử đó cũng đã chết rồi, trời lại đưa ngươi tới.

- Ặc, yên tâm đi, ta khác với bọn họ.

Phương Hành cũng có chút không biết nói gì, đành phải miễn cưỡng lên tiếng khuyên nhủ.

- Hả? Khác á? Khác thế nào?

Phù quái thụ vừa nghe vậy, lại vui mừng quá đỗi, vội vàng hỏi :

- Là sẽ không cướp tiên mệnh của ta, còn thả cho ta tự do à?

Phương Hành ngây ra một thoáng, thầm nghĩ hai điều kiện này mình đều không thể đáp ứng, đành phải cười gượng nói:

- Không phải như vậy.

- Hu hu.

Quái thụ nghe vậy lại khóc rống lên.

- Ài, thôi bỏ đi.

Phương Hành mặc kệ hắn, bay lên cây, vươn tay ra hái một quả xuống, tâm tình cũng có chút kích động, dù sao trên cây này là kết ra tiên mệnh, hắn phải dùng tiên mệnh để cứu tính mạng của Si Nhi, lúc này đương nhiên không có thời gian để nói chuyện với quái thụ đang thương tâm, trước tiên cứu Si Nhi đã an ủi nó sau.

Xa xa ở cửa khô lâu thần cung, Thái Hư Bảo Bảo cũng kêu to:

- Cho ta cho ta.

Phương Hành hái xuống hai quả, ném cho hắn một quả, mình thì cầm một quả nhìn kỹ.

Nhưng vừa nhìn, mày lập tức nhíu lại, càng nhìn càng cảm thấy không đúng.

Cùng lúc đó, Thái Hư Bảo Bảo cũng cả kinh kêu lên:

- Không đúng.

Quả thật không đúng!

Trái cây trong tay Phương Hành quả thật có khí tức của tiên mệnh, bên trong cũng đầy sinh khí, nhưng lúc này, Phương Hành cầm ở trong tay mà nhìn, lại phát hiện trái cây không ngờ đã khô quắt, dường như đã mất đi tất cả tiên ý, khí tức tiên mệnh cũng chỉ còn lại một chút mà thôi, đại bộ phận tiên khí căn bản đã sớm xói mòn rồi.

Thấy vậy, lửa giận của Phương Hành cũng bốc lên, đột nhiên quát lớn một tiếng, vươn tay ra tóm một cành cây của quái thụ đang khóc sướt mướt, trực tiếp hét lớn một tiếng, giật nó ra, khiến thiên ý đau tới kêu oa oa, cả người run rẩy, Phương Hành thì vẻ mặt hung ác, ném trái cây đó lên người nó, hung hăng mắng:

- Vương bát đản, ngươi dám lừa ta.

- Không không.

Quái thụ đau đến kêu oa oa, giống trẻ con run rẩy nói.

- Vậy ngươi nói cho ta biết tiên mệnh đâu? Đây ràng chính là một cái xác khô.

Phương Hành vẻ mặt âm ngoan, không hề có ý đùa giỡn.

- Cái này không thể trách ta được.

Phù quái thụ trực tiếp kêu lên:

- Mỗi ba ngàn năm đại tế một lần, ta có đủ nội tình, mới có thể hóa ra tiên mệnh, nhưng hiện giờ lần đại tế này cơ hồ hoàn toàn bị ngươi phá hủy, cho tới bây giờ, tế phẩm có được cũng không bằng ba thành ngày xưa, căn bản không thể kết xuất ra mấy trái tạo hóa, hơn nữa vừa rồi vì ngăn cản các ngươi, ta chỉ đành phun bảo khí ra, hóa ra chín ma đầu chống đỡ thượng tiên, ngươi cho rằng những tinh khí này là từ đâu mà có, căn bản chính là ở bên trong mấy trái này.

- Hả?

Phương Hành nhíu mày, thần sắc cổ quái, hắn hiện giờ đã hiểu nguyên lý sinh ra tiên mệnh, lại biết Phù quái thụ này nói không sai, nghĩ như vậy, hiện giờ không có được tiên mệnh, thật đúng là do mình làm loạn thăng tiên hội dẫn tới.

Nhưng hắn không chịu thừa nhận sai lầm, lập tức lại phẫn nộ, tóm lấy một cành khác của quái thụ, dùng chân giẫm lên thân cây, bộ dạng tùy thời sẽ bẻ nó xuống, căm giận quát to với quái thụ:

- Vương bát đản, vậy ngươi vừa rồi còn nói chỉ cần một trái là có thể cứu được nha đầu đó? Lời này ta nghe rất rõ, không phải đổ oan cho ngươi chứ.

- Đó chỉ là để ngươi trả bộ phận căn nguyên đó cho ta mà thôi.

Phù quái thụ vẻ mặt cũng rất cổ quái, lắp bắp nói:

- Có bộ phận căn nguyên đó, ta quả thật có thể cứu nàng ta.

- Ngươi quả nhiên đang gạt ta.

Phương Hành dùng sức, kéo cho cành cây đó kêu răng rắc.

- Không không.

Phù quái thụ sợ tới khóc rống lên:

- Ta chỉ là che giấu một chút mà thôi.

- Quả nhiên không thành thật.

Phương Hành thiếu chút nữa thì tức tới bật cười, hung hăng đạp lên quái thụ.

- Ê ê đừng đánh đừng đánh, có gì thì từ từ nói.

Phù quái thụ lúc này quả thực là cách biệt một trời với vẻ bừa bãi bá đạo lúc mới gặp, vội vàng hô to:

- Ngươi muốn cứu nàng ta, cũng không phải không thể, trên thực tế chỉ cần nàng ta ở trong thế giới này của ta, sẽ không mất đi sinh cơ, sẽ luôn như thế này, sau đó chờ người đã tích lũy đủ một thân ma khí trở thành tế phẩm của ta, dùng nội tình của bọn họ, tuy vẫn thiếu một chút, nhưng kết xuất ra một tiên mệnh để cứu nha đầu này thì không thành vấn đề, đại ca à.

- Hả?

Phương Hành vậy, hơi ngẩn ra, sau đó càng đánh mạnh hơn:

- Một tiên mệnh sao đủ, còn ta thì sao.

- Ngươi muốn tiên mệnh để làm gì.

Lần này đến phiên Phù quái thụ giật mình:

- Đệ tử của Thái Thượng đạo các ngươi có bao giờ dùng tiên mệnh đâu.

Chương 1464: Hai con đường ở trước mặt

Đệ tử của Thái Thượng đạo không cần tiên mệnh?

Phương Hành bị một câu của Phù quái thụ khiến cho giật mình, một lúc vẫn không có phản ứng, lại hỏi thêm một lần mới xác định được những lời này, ánh mắt quái dị nhìn về phía Phù quái thụ:

- Nếu không có tiên mệnh thì tu hành thế nào?

- Ngươi không ngờ không biết à?

Phù quái thụ cũng ngây ra một thoáng, kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ ta nhìn nhầm, ngươi không phải là Thái Thượng đệ tử?

- Ta hẳn là Thái Thượng đệ tử rồi.

Phương Hành vẻ mặt vô cùng cổ quái:

- Nhưng ta cũng cần tiên mệnh.

- Ta thấy ngươi cố ý làm loạn đại tế ba ngàn năm, tưởng ngươi cũng giống như các Thái Thượng đệ tử trước kia, không cần tiên mệnh!

Lần này đến lượt Phù quái thụ khó hiểu vạn phần, đối mặt với ánh mắt lo lắng của Phương Hành, đành phải vội vàng hồi đáp:

- Ngươi đừng hỏi ta, ta cũng không biết, ta chỉ biết bất kể là yêu, ma, phật, đạo, không một ai không cần tiên mệnh, nhưng chỉ có một ngoại lệ, đó chính là đệ tử của Thái Thượng đạo, hừ, vạn năm trước, đệ tử của Thái Thượng đạo ngông cuồng lợi hại, nhân vật cấp thủ lĩnh của tứ phương yêu ma phật đạo đều khách khí với đệ tử bình thường của bọn họ, con đường tu hành của bọn họ căn bản cũng khác với các đạo khác, không nói cái khác, có thể dùng một thiên kinh văn hóa bản tôn từ thương thiên vô hình thành quái thụ cắm rễ ở thế gian, liền có thể thấy được thần thông rồi!

- Chẳng lẽ, có một số chuyện ta không chú ý tới?

Phương Hành biết Phù quái thụ tuy đã hóa thành tồn tại giống như sinh linh, nhưng trên bản chất sẽ không tùy tiện nói dối, lúc này cũng trở nên do dự, trầm ngâm một lúc, hắn mới quay về trong khô lâu thần cung, ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ.

Đến lúc này không cần lo lắng Phù quái thụ làm loạn, Phương Hành đã nhớ kỹ kinh văn của Tự Tại kinh trong Thái Thượng Đệ Cửu kinh, tới một mức độ nào đó, chẳng khác nào đã học xong Cô nhi chú, tùy thời niệm tụng, có thể dày vò cho quái thụ này chết đi sống lại, mà điểm này, cũng chính là nguyên nhân Phù quái thụ luôn sợ hãi Phương Hành, từ sau khi xuất hiện đã muốn giết hắn.

- Thái Thượng đạo không ngờ tu hành không cần tiên mệnh?

Cho tới bây giờ, hắn vẫn thấy tin tức này có chút bất khả tư nghị, chỉ có thể nói, xem ra bí mật của Thái Thượng đạo này rất nhiều!

Trên thực tế, từ lúc đầu hắn tiếp xúc với Thái Thượng đạo, đã cảm thấy đạo thống này không bình thường!

Đầu tiên, đệ tử đạo thống này chiêu mộ, không ai không phải là tồn tại nổi tiếng một phương diện, từ Hóa Linh kinh, Bất Tử kinh, Cảm Ứng kinh lúc đầu cho thấy, đã bao quát ba thứ quan trọng nhất trong tu hành, một là có thể luyện hóa, một là nhục thân mạnh, một là thần hồn khỏe, mà không nghi ngờ gì nữa, tồn tại lúc trước sáng tạo ra ba thiên kinh văn này tuyệt đối là ba người đã tu luyện tốc độ, nhục thân, thần hồn đến cực điểm, cũng chỉ có bậc tồn tại truyền kỳ như vậy mới có thể viết xuống kinh văn thần kỳ này!

Về phần ba kinh Tiêu Dao, Nhất Mạch, Phá Trận trung kỳ, lại phân biệt đối ứng với thân pháp, thần thông cùng với võ pháp!

Rất rõ ràng, ba đạo kinh văn này cũng là truyền thừa đứng đầu, ít nhất thì sau khi Phương Hành tu thành vốn đã không có đối thủ trong các tu sĩ cùng cảnh giới, cho dù là quái thai như Lữ Phụng Tiên, trời sinh chiến thể, nên là võ pháp đệ nhất nhân, sau khi Phương Hành tu hành Thái Thượng Phá Trận kinh, vẫn có thể tranh phong với hắn, đây vốn chính là một chuyện bất khả tư nghị.

Về phần hai kinh Cầu Đạo, Vấn Tâm hậu kỳ lại gần như là đạo, chí lý tinh thâm, cho tới bây giờ Phương Hành vẫn chưa dám nói là luyện thấu!

Có thể nói, tám thiên kinh văn này mỗi một thiên đều có thể sáng lập đại đạo thống một phương, truyền thừa mấy vạn năm!

Mà Thái Thượng đạo lại là đạo thống tụ tập hết những kinh văn cao thâm này.

Phương Hành truyền thừa đạo thống của Thái Thượng đạo, đường tu hành trước nay đều như đúng mà lại sai, có chỗ cổ quái với tu sĩ bình thường, cũng khiến hắn đột phá rất nhiều ràng buộc, ví dụ như thức hải hóa thức giới, một hơi ngự vạn pháp, nhục thân mạnh mẽ vân vân, những bất đồng rất nhỏ này khiến Phương Hành tu hành tiến triển thần tốc, lại có căn cơ vững chắc, căn bản chính là tồn tại mà người thường không thể tưởng tượng!

Tám kinh trước đã thần dị như vậy, vậy một thiên kinh văn cuối cùng này có gì khác lạ.

- Xem ra, nếu thực sự có huyền cơ, chắc là giấu ở trong thiên kinh văn thứ chín này?

Phương Hành ngưng thần ngồi xếp bằng, thở hắt ra, trong đầu bắt đầu lưu chuyển văn tự kinh nghĩa.

Thái Thượng Tự Tại kinh!

Vừa rồi hắn nhìn thấy, cũng đọc qua kinh văn này, hơn nữa mỗi một chữ mỗi một câu đều thâm sâu như biển, nghĩa lý trong đó rất gian nan, hắn không lĩnh hội được bao nhiêu, mà lúc này, hắn đã ý thức được vấn đề, có lẽ sau khi mình thực sự đọc thông thiên kinh văn này, có thể phát hiện đạo lý chân chính của Thái Thượng đạo thống, lĩnh ngộ huyền cơ!

- Thế sự bận rộn, phải cầu đạo giải thích nghi hoặc, vấn tâm giải thích khó hiểu, chặt đứt chín chín tám mốt mạng, khai thiên tích địa thấy chân ngã!

Phương Hành yên lặng niệm tụng, cả người giống như lâm vào một loại trạng thái cổ quái, giống như hóa thành pho tượng vậy.

Thái Hư Bảo Bảo ý thức được tình huống có chút không đúng, cũng không dám quấy rầy, đành phải ngoan ngoãn ngồi ở cửa khô lâu thần cung, nhàm chán đến cực điểm nhìn Phù quái thụ đang vẻ mặt ngây đơ lải nhải, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Không đúng, đệ tử Thái Thượng đạo này thoạt nhìn giống như đồ giả.

Phù quái thụ cảm thấy rất ngỡ ngàng.

- Ông trời, ngươi có thể giúp ta thực hiện nguyện vọng không?

Thái Hư Bảo Bảo cũng nhàm chán, tán gẫu với Phù quái thụ, giả bộ bộ dạng đáng yêu.

- Tâm nguyện gì.

Phù quái thụ liếc Thái Hư Bảo Bảo một cái, rất có chút khinh thường.

- Ta vốn là tồn tại trong mang mang, muốn hóa thành người không phải người cũng được, chỉ cần là sinh linh là được.

Thái Hư Bảo Bảo rất thành thật.

- Ta ngược lại với ngươi, chỉ muốn biến trở lại như xưa.

Phù quái thụ vừa nghe vậy, giống như là gặp tri kỷ, lập tức lộ ra có chút kích động.

Một già một trẻ tán gẫu vui vẻ, cơ hồ quên mất Phương Hành.

Đương nhiên, lúc này Phương Hành cũng quên mất bọn họ, đắm chìm trong nội dung của kinh thứ chín, hắn đã tiến vào một cảnh giới thần bí, đối với hắn mà nói, kinh thứ chín này tuyệt đối không chỉ là kinh thứ chín, mà là một loại lời dẫn, dẫn ra một số bí mật che giấu trong tám kinh còn lại, giống như là một khâu cuối cùng của một tòa cự trận, hoặc giống như một bút vẽ rồng điểm mắt, Phương Hành nghiên cứu kinh văn này cũng chính là bị kinh văn này dẫn phát bí mật.

- Chặt đứt chín chín tám mốt mạng, khai thiên tích địa thấy chân ngã.

Theo tham ngộ kinh văn, hắn chỉ cảm thấy mình đầu tiên là chìm vào sâu trong thức hải, sau đó tiến vào thức giới, rồi sau đó, cả người giống như càng lúc càng lớn, càng lúc càng cao, đến cuối cùng, không ngờ đã vượt qua thức giới của mình, không ngờ đi tới ngoài thức giới, sau đó hắn liền nhìn thấy một màn khiến mình cả đời khó quên, hắn nhìn thấy chính mình, không ngờ đang ngồi xếp bằng, có xích sắt thô to đang quấn chặt lấy người mình.

Xích sắt này rất nhiều, từ trong hư không kéo ra, quấn lên người hắn, Phương Hành không cần đếm kỹ, rất nhanh đã hiểu ra, xích sắt này chính là chín chín tám mốt mạng trong kinh văn, mỗi một đạo mệnh tỏa chính là một sợi dây xích, vĩnh hằng khóa lên tự tại chân thân của hắn, tổng cộng có tám mươi mốt đạo, chặt đứt những mệnh tỏa này, hắn sẽ được tự tại.

- Thì ra ngay từ lúc đầu, con đường của ta đã khác với người khác.

Phương Hành hít vào một hơi thật sâu, vẻ mặt có chút hoảng sợ nói.

- Thì ra, đây là sự đại giải thoát.

Nói đến cuối cùng, hắn đột nhiên phá lên cười, nụ cười vô cùng quái đản.

- Thì ra, Thái Thượng đạo thống thật sự nên bị diệt.

- Thì ra, ta thật sự cần diệt thế.

- Thì ra, ta cũng chỉ là một quân cờ, bị bức phải đi vào bàn cờ đã được định ra từ vạn năm trước.

Hắn lẩm bẩm, hắn nhìn mình ở phía dưới, đột nhiên cất tiếng cười to.

Hắn không biết khi hắn cười, ở thế giới biển máu hắn cũng đang bật cười, tiếng cười điên cuồng, chấn động cả biển máu, sóng máu không ngừng quay cuồng, ngay cả Thái Hư và Phù quái thụ cũng sợ hãi, mà Phù quái thụ lúc này đang liều mạng bình ổn biển máu này, không ngờ phát hiện mình không làm được, biển máu này dường như đã bị lực lượng của Phương Hành dẫn dắt.

- Đây quả nhiên là Thái Thượng đệ tử, nếu giả cho đổi.

Phù quái thụ vừa sợ vừa giận, kêu lên.

- Ái chà, sớm biết sư phó mạnh như vậy, ta lúc trước nên tôn trọng hắn hơn một chút.

Thái Hư Bảo Bảo cũng bị thanh thế này khiến cho sợ hãi, lủi ra sau thân cây của Phù quái thụ.

Tiếng cười càng lúc càng vang, càng lúc càng bừa bãi!

Nhưng đây không phải là tiếng cười vui vẻ, thậm chí có thể nói trong tiếng cười này ẩn chứa bi thương!

Đó giống như là một loại cười tự giễu khi rơi vào đường cùng!

Mà vào lúc này, trên mặt Phương Hành cũng quả thật xuất hiện vẻ ưu thương thâm trầm, trong ánh mắt cũng đầy vẻ bi ai.

Hắn lúc này chỉ cảm thấy tất cả đều hoang đường nực cười. Có thế nào cũng không ngờ rằng, mình luôn là một người tùy ý tự tại, bốc đồng, tùy tâm sở dục. Nhưng đến bây giờ, nhìn thấy một thiên kinh văn cuối cùng của Thái Thượng đạo thống, mới phát hiện thì ra tất cả đều đã được định trước từ vạn năm trước, người khác tu hành là càng tu càng tự tại, tìm kiếm siêu thoát, nhưng con đường của hắn không ngờ là càng đi càng hẹp.

Chuyện đã đến nước này, hắn đã nhìn thấy con đường phía sau, nhưng nên lựa chọn thế nào đây?

- Không ngờ ở trước mặt ta lại là hai con đường như vậy.

- Là dừng lại, tìm một vị truyền nhân khác cho Thái Thượng đạo, sau đó tán đi tu vi, tị thế ẩn cư?

- Hay là vẫn theo tính toán của Thái Thượng đạo, từng bước tiến về phía trước, đi vào tử lộ mà bọn họ đã sớm an bài cho ta?

Chương 1465: Chín chín tám mốt cái mạng

Thái Thượng đạo để lại một nan đề cho di đồ vạn năm của bọn họ, Phương Hành bất kể là như thế nào cũng không ngờ, hắn một mực chỉ muốn có được truyền thừa của Thái Thượng đạo, nhưng không muốn gánh vác trách nhiệm, sau khi có được Thái Thượng Đệ Cửu kinh, lại phát hiện một nan đề lớn như vậy, hậu thủ Thái Thượng đạo lưu lại, căn bản không phải cho hắn có thể tự chọn gánh vác hay là không gánh vác, đó căn bản chính là một tử lộ, sau khi có được Thái Thượng Đệ Cửu kinh, hắn đã minh bạch điểm này, chỉ cần hắn vẫn tiếp tục con đường tu hành, sẽ gặp phải con đường mà Thái Thượng đạo thống an bài cho hắn, trừ phi hắn dừng cương trước bờ vực, tìm một người để thay thế mình, sau đó thì tán đi tu vi rồi ẩn cư.

Cũng tức là nói, như vậy sẽ gián đoạn con đường tu hành của mình.

Loại cảm giác này so với mười năm lúc hắn ở Thiên Nguyên mất đi tu vi còn thống khổ hơn, bởi vì mười năm đó không phải hắn muốn mất đi tu vi, tâm vẫn còn, chỉ là không có bản lĩnh, nhưng hiện giờ, nếu hắn lui về phía sau, vậy ngay cả tâm cũng mất, một khi bỏ cuộc, sẽ chân chính mất đi tất cả hy vọng, sau này không thể quay đầu lại, vĩnh viễn biến mất.

Nhưng nếu hắn không làm vậy, cũng chỉ có thể dựa theo quỹ tích Thái Thượng đạo định ra, từng bước đi tiếp.

Mà điểm cuối của con đường là tử lộ!

Thậm chí không chỉ là tử lộ, còn kèm theo rất nhiều thứ.

Vấn đề này thật sự rất khó trả lời, đủ để khốn nhiễu bất kỳ một người tu hành nào!

Nhưng Phương Hành lại không mất nhiều thời gian để suy nghĩ, chí có thể nói, chỉ mất không đến ba giây lại xác định!

- Ta đã chịu đủ cảm giác không thể tự tại trong mười năm đó rồi, làm sao mà chịu được nữa.

- Cho dù là tự chịu diệt vong, cũng phải liều một phen.

- Huống hồ cái gọi là tử lộ, cũng chưa chắc đã thực sự là tử lộ, người khác thấy là tử lộ, đó là bởi vì người khác không đi được, nhưng ta là ai, ta là đế tử, à không, ta là Phương đại gia, ở trước mặt ta, chẳng có đường nào là không đi thông được cả.

- nan đề vạn cổ của các ngươi chưa chắc đã có thể làm khó được ta.

Sau tiếng cười điên cuồng của Phương Hành, rất nhanh lại vang lên những lời âm ngoan, giống như đã hạ quyết tâm nào đó.

Sau đó, hắn lạnh lùng hét lớn:

- Con đường này ta sẽ đi.

Vào khoảnh khắc này, trên mặt Phương Hành có vẻ ngưng trọng chưa từng có, cũng bá đạo chưa từng có.

Có một loại quyết tuyệt gặp khó không quay đầu.

Cùng lúc đó, lực lượng thần hồn của hắn tăng vọt, thân mình đang bị tám mươi mốt xích sắt quấn chặt ở bên dưới lúc này cũng đột nhiên mở mắt, nhìn thế giới hư vô này, nhìn chín chín tám mươi mốt mệnh số quấn trên người mình, sau đó Phương Hành trong thế giới biển máu đột nhiên giơ hai tay lên, kết thành một pháp ấn, giữa Thiên Ngoại Thiên này, Phương Hành cũng đồng dạng giơ tay lên kết pháp ấn, một cỗ cự lực khó có thể hình dung từ trên người hắn ùa ra.

Loại lực lượng khổng lồ này vừa phát ra, một khóa sắt quấn trên người hắn bị giật đứt.

Vào một thoát giật đứt xích sắt, ở sâu trong nội tâm của Phương Hành, dường như có một loại lực lượng bùng nổ, loại lực lượng này luôn ở đó, từ khoảnh khắc sinh ra, đều ẩn chứa trong cơ thể mỗi người, nhưng bị chín chín tám mốt mệnh tỏa khóa lại, lúc này, Phương Hành chặt đứt xích sắt đó, lại giống như mở phong ấn cho loại lực lượng này.

Tuy chỉ chặt đứt được một xích sắt, tiết ra được một tia lực lượng, nhưng lại đại biểu cho một loại tuyệt nhiên!

Cũng đại biểu cho, Phương Hành đã bước ra một bước!

Hắn ở trên con đường không có hy vọng đó, bước ra một bước!

Sau đó thì không thể quay đầu lại nữa.

Nhưng chỉ là một bước, hiển nhiên không đủ để bổ khuyết cho dã tâm của Phương Hành!

Sau khi chặt đứt một xích sắt, vẻ quyết tuyệt trên mặt Phương Hành càng mạnh hơn, cắn chặt răng, pháp lực mênh mông cuồn cuộn lại lần nữa tăng vọt, còn dồi dào hơn lúc nãy, loại lực lượng này đều là nội tình hắn bình thường tích lũy lại, lúc này bị hắn dồn ra hết, muốn chặt đứt nhiều mệnh số hơn, nói đến cũng lạ, vào thời khắc hắn gọi ra tất cả lực lượng này, không ngờ có một đạo kiếm quang đột ngột xuất hiện. Giống như đến từ thiên ngoại, mang theo một cỗ uy nghiêm căn bản không thể kháng cự.

Mà lấy kiếm quang này làm trung tâm, lực lượng vô tận bám lên đó, lại hóa thành một trường kiếm có lực lượng đáng sợ, dưới sự điều khiển của Phương Hành, hung hăng chém tới xích sắt thứ hai.

Xích sắt thứ hai cũng bị chặt đứt, biến mất trong hắc ám vô biên.

Rồi sau đó, Phương Hành thậm chí chưa kịp cảm ngộ đã lại vung kiếm, chém về phía cái thứ ba.

Lại một xích sắt bị chặt đứt, trong hai mắt Phương Hành đã có hào quang huyết tinh chớp động!

Bên trong biển máu chung quanh, đột nhiên bị khí cơ thần bí kéo ra sóng to ngập trời, mỗi một sóng máu đều cao chín trăm chín mươi chín trượng, đó đã căn bản không giống như là biển máu, mà giống như có ba đạo lực lượng thần bí xuất hiện, ảnh hưởngtới sóng máu, không ngờ khiến cho sóng máu vốn hoàn toàn do Phù thiên ý khống chế, có năng lực thông thiên triệt địa, thế của nó như sắp đánh nát thương khung.

- Khí cơ của hắn đã thay đổi!

Thái Hư Bảo Bảo kinh hãi, theo bản năng nói:

- Hắn rõ ràng không có tiên mệnh, tu vi sao lại đề thăng?

Chẳng trách hắn kinh ngạc, bởi vì thường thức trong giới tu hành này chính là, sau khi tu hành đến cảnh giới nhất định, cần có tiên mệnh mới có thể tiếp tục tu hành, nhất là Phương Hành lúc này, hắn căn bản đã tới cảnh giới viên mãn, nếu không có tiên mệnh,vậy hẳn là nửa bước cũng khó đi mới đúng, nhưng lúc này, Thái Hư Bảo Bảo lại cảm giác được rất rõ ràng, Phương Hành trong khô lâu thần cung không ngờ khí cơ đang tăng vọt, hơn nữa là tăng vọt từng cấp một, trong nháy mắt đã tăng ba cấp, loại tốc độ này quả thực khiến hắn cũng phải e ngại.

Cho dù đã sớm nghe Phù quái thụ nói qua, đệ tử truyền thừa của Thái Thượng đạo không cần tiên mệnh, nhìn thấy một màn này vẫn không khỏi kinh ngạc!

Mà lúc này, Phù quái thụ đã kêu to:

- Ta biết ngay mà, đệ tử của Thái Thượng đạo luôn đáng ghét như vậy.

Có điều không ồn ào được bao lâu, hắn lại đột nhiên khiếp sợ ngậm miệng lại, dường như ý thức được gì đó, ánh mắt cực kỳ cổ quái, một lúc sau, hắn cơ hồ mang theo vẻ nức nở hô to:

- Trời ạ, vì sao lại cảm thấy khí tức của ta, những con kiến các ngươi rốt cuộc coi ta là gì? Là gà mái đẻ trứng à? Hay là hộ pháp thủ hộ phật bảo? Nguyên liệu luyện kiếm. Hay là vật thí nghiệm bất tử?

- Xem ra với tích lũy hiện giờ của ta, cũng chỉ có thể chặt đứt được ba mệnh số này trước thôi.

Mà lúc Thái Hư Bảo Bảo và Phù quái thụ một người thì khiếp sợ một người thì khóc to, Phương Hành đã ngừng tay, lúc hắn muốn chém xích sắt thứ tư, lực lượng trên kiếm quang đã biến mất, mà kiếm quang cũng hóa thành giống như ngân xà, không ngừng chạy trước mặt bổn tướng của Phương Hành trong hư không, hắn cũng bình tĩnh lại, biết hiện giờ chỉ có thể làm được tới một bước này!

Trong lòng cũng không quá tiếc nuối, thậm chí là cảm thấy kinh hỉ, ngưng thần tự ngộ một lát, hắn bật cười, cười vô cùng vui sướng!

- Thái Thượng đạo muốn các đệ tử nước vào một tuyệt lộ, nhưng bữa cơm tử tù lại rất phong phú.

- Tuy bước ra một bước này, đi vào con đường này, nhưng không thể không nói tử lộ này thực sự rất bằng phẳng.

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, hắn có thể cảm nhận được, sau khi chặt đứt ba mệnh số, tu vi của hắn đã tăng vọt, cánh cửa mà tu sĩ bình thường có tiên mệnh mới qua được, hiện giờ đã bị hắn dễ dàng vượt qua

Loại đề thăng trên tu vi này không chỉ là lực lượng đề thăng, phần lớn là khai ngộ và sáng tỏ.

Nhìn kiếm quang chạy bên cạnh mình, hắn không nhịn được cười một tiếng, xòe tay ra, đạo kiếm quang đó giống như là ngân xà, cuộn lại trong lòng bàn tay hắn, rất có linh tính, đây là một đạo thiên ý kiếm quang lúc hắn ở Thanh Vân tông, nhìn Huyền Quan Trảm Thủ đồ mà có được, kiếm quang này rất khó điều khiển, chỉ là dưới tình huống cơ duyên xảo hợp, mới được hắn sử dụng, bình thường thậm chí gọi ra cũng không được, nhưng sau khi hắn bước ra một bước quyết tuyệt đó, kiếm quang này lại chủ động xuất hiện trước mặt hắn!

Mà càng khiến cho Phương Hành cảm thấy thú vị là, kiếm quang này không ngờ lờ mờ có liên hệ với Phù thiên ý.

Đương nhiên, kiếm quang chỉ là kiếm quang, chỉ là một đạo kiếm ý, lại không phải là kiếm chân chính, không nhìn ra quan hệ cụ thể!

Phương Hành cũng không để ý tới những cái này, dù sao đối với hắn mà nói, đạo kiếm quang này thật sự đã xem như là uy lực bất phàm!

- Ha ha, tiên mệnh.

- Thì ra tiên mệnh, nói trắng ra là thứ đơn giản như vậy.

Hắn thu hồi kiếm quang, lại thì thào tự nói, cười xùy một tiếng, trở về thế giới biển máu, khi mở mắt ra, thế giới đã có chút bất đồng, vì trong lòng có lĩnh ngộ, khí chất cả người cũng thay đổi một chút, hắn trước đây dùng nhục thân của Đế Lưu, khí chất phong mang, có đôi khi ngược lại bị nhục thân này đoạt đi, nhưng hiện giờ, phong mang của hắn lại hơn nhục thân một bậc.

- Ha ha, không nói đến tương lai như thế nào, chuyện tiếp theo cũng rất thú vị!

Phương Hành lẩm bẩm, sau đó không do dự nữa, bước ra, trở về thế giới biển máu, hắn đứng dậy ra khỏi khô lâu thần cung, sau đó nhìn thấy Thái Hư Bảo Bảo và Phù quái thụ, thản nhiên nói:

- Đi thôi!

Thái Hư Bảo Bảo ngây ra một thoáng:

- Đi đâu?

Phương Hành nói:

- Đương nhiên là ra ngoài, làm chút chuyện thú vị.

Thái Hư Bảo Bảo ngây ra một thoáng, vội vàng nhảy lên, đứng phía sau Phương Hành.

Sau đó Phương Hành liền quay đầu nhìn về phía Phù quái thụ, ánh mắt cổ quái.

Phù quái thụ đột nhiên run run, mang theo vẻ nức nở nói:

- Xin tha mạng!

Phương Hành sau khi nhìn nó một lúc, mới nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bóng:

- Yên tâm, ta không ăn ngươi đâu.

Phù quái thụ nhất thời mừng rỡ, nhưng còn chưa kip lên tiếng, Phương Hành lại bồi thêm một câu:

- Có điều ta có lời muốn nói với ngươi!

Phù quái thụ ngẩn ra, thanh âm nịnh nọt lập tức vang lên:

- Ngài còn gì phân phó?

- Hừ!

Sắc mặt Phương Hành bỗng nhiên trầm xuống, quát lạnh:

- Nhớ phải giữ bí mật cho ta, bằng không sẽ quay lại giết chết ngươi!

- Được rồi, ngài yên tâm đi, đánh chết ta cũng không nói.

Chương 1466: Đế Lưu ở đâu

- Phù nhất giới, pháp tắc vỡ nát, không có một ngọn cỏ, hắn cho dù trốn thì có thể trốn đi đâu?

Ở Phù Thiên giới, đám người Phong Quân Vũ Thiếp, Tiên Quân Trọng Sương, Thần Đồ Thái Tuế đều vẻ mặt âm hàn, đoán phương hướng đào tẩu của Đế Lưu, mà Thanh La tiên tử thì đã bị bọn họ vây trong một sơn cốc, vẻ mặt bình tĩnh nhìn bọn họ, thậm chí ở sâu trong vẻ bình tĩnh còn mang theo một tia lạnh lẽo, tựa hồ là là đang mỉm mai bọn họ, Lúc này, nếu bọn họ liên thủ, nhất định có thể phá vỡ cấm chế trên sơn cốc, nhưng lại không thèm để ý tới Thanh La, dù sao tìm kiếm Đế Lưu mới là quan trọng nhất!

Chỉ có điều, theo phương hướng Đế Lưu đào tẩu, bọn họ đã thi triển các loại thần thông, thậm chí trực tiếp chạy theo một phương hướng trăm vạn dặm, nhưng lại không thấy bóng người, rơi vào đường cùng, mới tụ tập lại ở nơi này, nghiêm mặt thương nghị!

- Hắn không thể thực sự trốn tránh không trở lại chứ?

Nhìn Thanh La tiên tử, Vũ Thiếp lạnh giọng cười nói:

- Phù Thiên khác với những nơi khác, đại tế ba ngàn năm một lần, cũng ba ngàn năm mới mở ra một lần, hắn nhân lúc thăng tiên hội chưa kết thúc mà ra, chẳng lẽ muốn ở đây thượng ba ngàn năm à?

Thanh La tiên tử vẻ mặt bình tĩnh, căn bản chẳng buồn để ý tới suy đoán của nàng ta.

- Hừ, hắn đã mất tiên mệnh, nếu pháp môn bóc ra tiên mệnh đó là giả, như vậy hắn tiến vào Phù Thiên nhất định chính là để cướp đoạt lại tiên mệnh, nhưng hiện giờ có chúng ta ở đây, hắn làm sao mà thực hiện được? Thanh La, ngươi hiện tại đã tính sai rồi, Đế Lưu chính là chạy thoát dưới mí mắt chúng ta thì sao? Hắn lần này chính là tiến thoái lưỡng nan, ngươi cũng lọt vào tay chúng ta, cấm kỵ trong sơn cốc này chính là thủ đoạn bảo mệnh của ngươi à? Hừ, phá vỡ nó là dễ như trở bàn tay thôi.

Phong Quân bay tới phía trên sơn cốc, cúi đầu nhìn xuống, thanh âm lãnh khốc.

- Đế Lưu đại nhân tự có an bài của Đế Lưu đại nhân, Thanh La không có tư cách hỏi hắn, hắn bảo ta bất chấp tất cả mọi giá ngăn cản mấy người các ngươi, ít nhất cũng phải cầm chân các ngươi thời gian một chén trà, ta đã làm được, chuyện còn lại thì ta không biết, điện hạ hắn rốt cuộc trốn đi đâu, rốt cuộc có an bài gì, những việc này ta đều không biết, cũng không muốn biết, hiện tại cảm thấy vẻ mặt rối rắm của các ngươi rất là nực cười, cũng được, Thanh La ở ngay đây đấy, các ngươi nếu thực sự chịu không nổi thì phá vỡ cấm kỵ, bắt ta ra đi.

Cho tới lúc này, Thanh La tiên tử mới mở mắt, nhẹ nhàng lên tiếng, bộ dạng hiên ngang lẫm liệt.

Những lời này nàng ta cũng không phải lần đầu tiên nói ra, mà chỗ khiến đám người Phong Quân Vũ Thiếp đau đầu nhất cũng chính là ở đây, với tính tình của Đế Lưu, bảo một nữ nhân liều chết giúp hắn là hoàn toàn có thể làm được, hơn nữa nếu đổi là họ, cũng sẽ không định nói ra kế hoạch tiếp sau với một quân cờ đã quyết định vứt bỏ, cho nên bọn họ tin Thanh La hoàn toàn không biết gì về chuyện phía sau.

- Nếu ả đã muốn chống đối đến cùng, vậy cho ả cơ hội.

Thần Đồ Thái Tuế dĩ nhiên đã nổi giận:

- Phá vỡ cấm chế, bắt nàng ta ra, nghiêm hình tra tấn, không sợ nàng ta không nói!

- Không sai, dù sao chúng ta cũng khôngcó nhiều thời gian, trước khi thăng tiên hội kết thúc nếu không rời đi, e là sẽ bị nhốt ba ngàn năm!

Tiên Quân cũng lên tiếng, không ngờ phụ họa với lời nói của Thần Đồ Thái Tuế.

Các vị thượng tiên thần tướng đều bao vây chung quanh sơn cốc, vừa rồi Thanh La đấu với họ một hồi, liền tìm khe hở vào sơn cốc, tế ra pháp bảo bảo vệ phía trên sơn cốc, giằng co với bọn họ, mà cấm chế bao phủ sơn cốc, đối với bọn họ mà nói, không phải là nan đề không thể phá giải, chỉ phải lãng phí một chút thời gian mà thôi, cho nên mới khiến cho bọn họ vẫn kéo dài đến hiện tại, mà hiện giờ, bọn họ đã xác định, không thể đuổi kịp Đế Lưu kia, chỉ đành xuống tay với Thanh La!

- Nhất định phải tìm được tìm được hắn.

Đúng lúc này, bên trong hư không xa xa, bỗng nhiên truyền đến tiếng gầm giận dữ, một đạo thân ảnh đồng thời bay vút tới.

Mọi người đều quay đầu lại nhìn, liền thấy người đó không ngờ chính là Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng, vừa rồi lúc đại loạn, người khác đều quan tâm tới tung tích của Đế Lưu, nhưng Quan Phi Hưng lại là người ít có hứng thú nhất, so sánh với Đế Lưu, hắn quan tâm tới tiểu manh nữ tụng kinh bên cạnh Đế Lưu hơn. Nhân lúc đại loạn, cứu tiểu manh nữ từ trong đàn yêu ma ra, sau đó thì tự tới một chỗ, không biết là hỏi cái gì.

Hiện giờ đã nửa canh giờ không lộ diện, ai cũng cho rằng hắn sẽ không xen vào, không ngờ hiện tại lại xông tới

- Đế Lưu đó không ngờ đáng giận đến vậy, nhất định phải tìm được hắn!

Quan Phi Hưng bay tới, đặt tiểu manh nữ xuống đất, sau đó gầm lên.

- Ha ha, Quan đạo hữu vì sao bỗng nhiên quan tâm đến thế, ta còn tưởng rằng ngươi muốn đi rồi.

Tiên Quân Trọng Sương thấy bộ dạng này của Quan Phi Hưng, cũng hứng trí trêu ghẹo.

- Ta quả thật với không có hứng thú với Đế Lưu, nếu hắn thực sự nắm giữ bí mật tiên mệnh, vậy theo xem một chút cũng chẳng sao, nhưng nếu hắn là phô trương thanh thế, bỏ trốn mất dạng, ta cũng chẳng buồn quan tâm hắn chết thế nào.

Quan Phi Hưng lạnh lùng lên tiếng, trong ánh mắt đầy lửa giận:

- Nhưng ta không ngờ hắn là đường đường là đế tử, không ngờ bất chấp bất cố thân cướp đi một kiện dị bảo của Thanh Tà nhất mạch chúng ta?

- Dị bảo?

Các thượng tiên nhìn nhau, cũng cảm thấy có chút tò mò, trên thực tế bọn họ đã sớm biết tiểu manh nữ đó thân thế bất phàm, dù sao chuyện ở Thượng Huyền thành nàng ta bị Giám Tiên Kính ra huyết mạch Tiên Vương cũng không phải là bí mật, chỉ có điều so sánh với nàng ta, các thượng tiên quan tâm tới Đế Lưu hơn mà thôi, hiện tại thấy bộ dạng lo lắng của Quan Phi Hưng, trong lòng cũng có suy đoán, xem ra thân phận của tiểu manh nữ này không chỉ là dư nghiệt của tội vương, nói không chừng còn có bí mật khác, chỉ là bị Đế Lưu đoạt trước, cướp đi rồi.

- chúng ta không giúp đỡ được ngươi, ha ha, Đế Lưu để lại Thanh La nha đầu cản phía sau, mình thì chạy mất rồi.

Phong Quân lạnh lùng mở miệng, thản nhiên nói.

- Đúng vậy, ngay cả Thanh La nha đầu cũng không biết hắn đi đâu, ngươi muốn tìm Đế Lưu, không phải là dễ đâu.

Vũ Thiếp cũng cười lạnh.

- Nàng ta không biết?

Quan Phi Hưng lạnh lùng quay đầu, nhìn Thanh La đang tĩnh tọa trong sơn cốc, cười lạnh nói:

- Nực cười! Ta đã giao tiếp nhiều lần với nữ nhân này, các ngươi thực sự cho rằng nàng ta là loại người ngu trung sao? Ả này tâm tư âm độc, quỷ kế đa đoan, âm hiểm tàn nhẫn, giỏi nhất là giả vờ vô tội, ở sau lưng đâm lén, nếu nàng ta nói mình vì Đế Lưu không tiếc liều chết chặn đường, bổn tọa tuyệt đối sẽ không tin, khả năng lớn nhất căn bản chính là nàng ta đã thương lượng với Đế Lưu, không biết lại đang tiến hành quỷ kế gì.

Nói xong đột nhiên bước lên đột nhiên đi tới bên cạnh sơn cốc, quát lạnh:

- Chư vị, chúng ta cùng nhau liên thủ, phá vỡ những cấm chế này, ta dám cam đoan với các ngươi, chỉ cần nghiêm hình tra tấn nữ nhân này, sưu hồn tồi tâm, nhất định sẽ có thu hoạch.

- Hả?

Các tu sĩ nghe đến đây đều hơi ngẩn ra, trong lòng tin Quan Phi Hưng mấy phần.

Nói tới sự hiểu biết về Thanh La, bọn họ tất nhiên đều không bằng Quan Phi Hưng, hai người đó căn bản chính là địch địch, không biết đã giao thủ bao nhiêu lần, hơn nữa bọn họ lúc trước chỉ phân tích từ góc độ của Đế Lưu, hiện tại ngẫm lại, Thanh La này dường như quả thật cũng không ngu như vậy.

- Cũng được, nghe theo ý kiến của Quan chưởng tọa đi, trước tiên phá cấm chế, bắt nha đầu này ra đã!

Tiên Quân Trọng Sương cười khẽ, cũng từ vương tọa đứng lên, đi tới trước cốc.

- Ha ha, nếu nàng ta không nói, ta cũng muốn nhấm nháp một chút tư vị của thượng tiên.

Thần Đồ Thái Tuế lại cười lạnh, mở miệng.

Các thượng tiên lúc này đã quyết định chủ ý, đều vây đến vùng trời sơn cốc, trên người mỗi người tiên quang hội tụ, chói mắt như mặt trời, tiên khí giống như thực chất từ trên người cuồn cuộn phủ xuống, không nói cái khác, chỉ phần uy thế này thôi đã đủ dọa người rồi, mà lúc này, Thanh La tiên tử ở phía dưới sơn cốc, không ngờ bật cười, ngẩng đầu nhìn nhìn các vị thượng tiên trên cốc, nhẹ nhàng cắn môi, cười giống như báo đen:

- Chỉ bằng vào đám người các ngươi mà thực sự cho rằng vây được ta à?

Sau khi dứt lời, đỉnh đầu nàng ta đã có một đạo tiên mang màu tím bay lên.

Ngay sau đó, thanh âm của nàng ta liền đột nhiên cất cao:

- Quan chưởng tọa nói không sai, bản tiên tử trước giờ đều mưu định rồi mới động, trước lúc tiến vào Phù giới này, đã có thủ đoạn chạy trốn rồi, Đế Lưu điện hạ sở dĩ yên tâm để ta cản phía sau, chính là bởi vì hắn tin ta có thể thong dong rời khỏi, chỉ đáng tiếc, ta giữ lại thủ đoạn này vốn là để cùng đi với hắn, nhưng hắn lại nói đại sự chưa thành, không cho ta đi theo, cũng không chịu để ta tham dự, chỉ có thể dặn ta cố giữ mạng.

- Nơi này là Phù thiên, thiên địa ngăn cách, pháp tắc sụp đổ, không thể trực tiếp lập truyền tống đại trận, ngươi có thủ đoạn giữ mạng gì cũng không thể rời khỏi được thiên này, có thể trốn được đi đâu chứ? Chỉ là vịt chết mạnh miệng thôi, cho dù là Đại La tiên bảo sợ cũng chẳng được.

Vũ Thiếp cười lạnh, trực tiếp cắt ngang lời Thanh La, chỉ có điều, chưa nói xong đã đột nhiên biến sắc.

Bởi vì lúc này, trên đỉnh đầu Thanh La đã xuất hiện một đạo phù triện.

Đạo phù đạo phù đó tử khí cực nhạt, nói ẩn chứa một loại uy nghi mãnh liệt khiến người ta không mắt mắt ra được, không dám nhìn thẳng!

Nhất là nét vẽ trên phù triện, rồng bay phượng múa, không ngờ có một loạikhí phách bao quát thiên địa vạn vật.

- Đó là...

Lúc Nhìn thấy một đạo phù triện này, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

- Ha ha, Đại La tiên bảo quả thật là không cứu được ta, nhưng nếu ta dùng để chạy trốn là bút tích của Tiên Đế thì sao?

Thanh La vô cùng đắc ý, lớn tiếng bật cười, đột nhiên ngửa đầu, thổi một ngụm tiên khí vào phù đó!

Nháy mắt, tiên khí mờ mịt, tử quang lấp lánh, giống như một đạo tử điện trực tiếp từ trên phù bay ra, đánh về phía thương khung!

Chương 1467: Ai muốn thành tiên, hãy tới bái ta

Không ai ngờ được rằng, trên người Thanh La lại có phù triện Tiên Đế tự tay viết ra.

Đó đường đường là Tiên Đế, vốn các vị Tiên Vương ở Đại Tiên giới, mỗi người xưng bá một phương, là tồn tại cấp cao nhất, sau đó đến Tiên Vương hỗn loạn, ba vị Tiên Vương cuối cùng giành chiến thắng, lại xưng đến, tục truyền đã đạt tới cảnh giới siêu việt Tiên Vương, hiện giờ tồn tại Tiên Đế đã là chí cao vô thượng ở Tam Thập Tam Thiên, với thân phận của họ, phù triện tự tay viết ra, có mấy người có thể có, không ai ngờ rằng, với thân phận địa vị của Thanh La tiên tử, không ngờ cũng có một đạo!

Nói thật, đạo phù triện này không phải pháp bảo, nhưng hơn hẳn pháp bảo, Các loại pháp bảo cũng chỉ là các loại kỳ vật, nhưng trên một đạo phù triện này chất chứa lực lượng của Tiên Đế, lại cơ hồ có thể làm được tất cả mọi chuyện. Sau khi thấy trên đỉnh đầu Thanh La tiên tử có phù triện của Tiên Đế, chư vị thượng tiên thậm chí không ùa lên ngăn cản nàng ta, mà là tản ra trốn tránh, dù sao đó cũng là phù triện Xích Đế tự tay viết ra, Thanh La tất nhiên có thể mượn dùng phù này để phá vỡ Phù Đồ Thiên Giới giới rồi rời khỏi, cũng có thể dùng nó để giết người!

Đương nhiên, phù triện dù sao cũng chỉ là phù triện, chỉ có thể chứa một đạo tiên lực, nếu dùng để đào tẩu, vậy thì không thể giết người, nếu dùng để giết người, vậy thì không thể đào tẩu, hơn nữa dưới một kích, nếu có người mạng lớn có thể thoát được, cũng không cần phải lo lắng.

Một đạo tử mang bắn thẳng lên trời, đâm vào thương khung, thoạt nhìn, không ngờ là ở trên thương khung mở ra một cái lỗ, mà Thanh La tiên tử thì trực tiếp cười dài, bộ dạng rất đắc ý, trên thực tế nàng ta dám vào Phù Đồ Thiên Giới giới này, chính là bởi vì có phù triện này trong tay, mà vừa rồi, nàng ta cũng sớm có thể rời đi, chỉ là lo Đế Lưu chưa chết, cho nên ở lại quan sát thêm một lúc mà thôi, hiện giờ cách thời gian Đế Lưu rơi vào Thiên Tuyệt chi địa đã gần một ngày, vẫn không có bất kỳ dị biến gì xảy ra, nàng ta cũng có thể yên tâm rời đi!

Dù sao nàng ta cũng tin rằng, Thiên Tuyệt địa trong truyền thuyết là ngay cả thiên cũng có thể táng diệt, chắc phụ vương Thanh Huyền vực chủ của nàng ta đi vào cũng không ra được, nàng ta không tin phế nhân như Đế

Lưu, còn có thể ở trong Thiên Tuyệt địa một ngày mà không chết, đó quả thực chính là truyền thuyết!

Theo tiếng cười, Thanh La tiên tử bay lên trời, tử khí bao phủ, váy xanh tung bay, thật sự rất có phong thái kinh thế, mà trơ mắt nhìn nàng ta độn đi, những thượng tiên này không ngờ không ai dám tới gần ngăn cản, giống như là thỏ bị dọa, trốn đi thật xa, chỉ sợ lực lượng mạnh mẽ vô biên đó sẽ có một tia bắn vào mình.

Lúc Thanh La tiên tử bay đi, đột nhiên xoay chuyển ánh mắt, có chút bất ngờ, lập tức mừng rỡ.

Chung quanh sơn cốc, đám người Phong Quân Vũ Thiếp, Thần Đồ Thái Tuế, Tiên Quân Trọng Sương, Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng đã trốn chạy, lúc này ở xa trăm dặm, nhưng chung quanh sơn cốc không ngờ còn có một bóng người, là một tiểu cô nương đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, chính là tiểu manh nữ, nàng ta vốn là bị Quan Phi Hưng dẫn theo tới đây, đứng cách sơn cốc không xa, không ngờ Thanh La tiên tử tế ra đế phù, Quan Phi Hưng sợ hãi chạy trốn, bỏ lại nàng ta.

Lúc trước ở Thượng Huyền thành, khi tiểu manh nữ bị chiếu ra huyết mạch Tiên Vương, Thanh La không ở trong thành, cũng không biết tin tức này, nhưng về sau vào Phù thiên, đồng hành mấy ngày, lại từ trong miệng người khác nghe nói, cũng từ trong ánh mắt nhìn nàng ta của Quan Phi Hưng biết được tiểu manh nữ lai lịch không rõ này nhất định là có quan hệ gì đó với Thanh Tà Tiên Vương, trọng yếu phi thường, mà Quan Phi Hưng lại là túc địch của nàng ta, hai người đấu pháp không biết mấy trăm năm, nha đầu này của quan hệ không tồi với Quan Phi Hưng, vậy mình đương nhiên không thể để hắn được như ước nguyện.

Suy nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, liền bấm quyết, trên người một đạo tiên đái nhẹ nhàng bay ra.

Tiên đái như linh xà, nháy mắt đã quấn lên hông tiểu manh nữ, sau đó trực tiếp kéo nàng ta bay lên, tới thẳng cửu thiên!

- Ngươi... Ngươi dám... Không được...

Xa xa, Quan Phi Hưng nhìn thấy một màn này, sợ tới biến sắc, liều mạng lao tới.

Chỉ tiếc, hắn vừa rồi một lòng muốn giữ mạng, bay đi quá xa, lúc này muốn đuổi theo đã không kịp!

- Ha ha, Quan Phi Hưng, thừa dịp ngươi ở Phù Đồ Thiên Giới, ta sẽ tiến vào vào Man Hoang, diệt đám dư nghiệt do ngươi suất lĩnh.

Thanh La tiên tử tắc thần thanh khí sảng, cất tiếng cười to, thân hình đã biến mất trong mây mù mờ mịt.

Nàng ta lúc này quả thật là hưng phấn đến cực điểm, chỉ cảm thấy chuyến đi tới Phù Đồ Thiên Giới lần này không uổng công, không chỉ nhổ đi cái gai trong lòng, giải quyết được tai hoạ ngầm lớn nhất, lại có một vui mừng bất ngờ như vậy, lừa Quan Phi Hưng được một vố, dù nàng ta dã tâm không nhỏ, lúc này cũng cảm thấy vô cùng hài lòng.

Mà mấy vị thượng tiên thì ngược lại với nàng ta. Khi quay lại sơn cốc, sắc mặt của mọi người đều đại biến, phẫn uất vô cùng.

Nhất là Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng, thật sự có một loại cảm giác trộm gà không thành còn mất nắm gạo, vốn bí mật của tiên mệnh không còn, khó khăn lắm mới tìm được tiểu manh nữ, lại phát hiện chí bảo mình cực khổ tìm kiếm không ở trên người nàng ta, mà vào khoảnh khắc cuối cùng, lại bởi vì mình nhất thời sơ xuất, không ngờ ngay cả bản thân tiểu manh nữ cũng bị Thanh La âm hiểm độc ác kia bắt đi.

- Mạo hiểm nhiều như vậy, không tiếc chọc giận Xích Đế để tới Phù Đồ Thiên Giới này, lại không ngờ, cuối cùng vẫn công dã tràng.

Tiên Quân Trọng Sương thản nhiên nói, vẻ mặt lại có chút tiếc nuối.

- Hì hì, không phải là công dã tràng, mà là lỗ to, tuy chúng ta đều có chỗ dựa, nhưng lần này vào Phù Đồ Thiên Giới đuổi giết Đế Lưu, rõ ràng cũng đã đắc tội với Xích Đế nhất mạch, chỉ sợ bọn họ sau này sẽ trả thù, bất kể là ai đụng phải cũng sẽ đau đầu, mấu chốt nhất là, chúng ta giống như chẳng ai đạt được mục đích, Đế Lưu đó cũng vẫn còn sống, người này trong truyền thuyết không phải là hạng lương thiện, nếu tương lai hắn còn sống mà ra ngoài, chắc sẽ giống như chó điên cắn chúng ta.

Phụ nhân xinh đẹp trong Phong Quân Vũ Thiếp lại bật cười, chỉ có điều đó là cười tự giễu, rất có cảm giác bất đắc dĩ.

- Hừ, tất cả đều là vì hắn, nếu hắn có thể xuất hiện ở trước mặt ta, ta sẽ băm thây hắn.

Quan Phi Hưng cắn răng quát lạnh, lúc này tất nhiên cực hận Thanh La, nhưng nhắc tới Đế Lưu, cũng hận tới nghiến răng, chỉ cảm thấy mình lần này là chí ắt phải thành công, cuối cùng lại thất bại thảm hại, nếu không phải Đế Lưu đó bất chấp thân phận, đoạt đi bảo bối trong tay tiểu manh nữ, mình đã sớm thành công rồi, việc gì phải quay về bao vây Thanh La, cuối cùng lại bị nữ nhân đó bắt cả tiểu manh nữ đi.

- Chủ nhân có lệnh. Đế Lưu phải chết!

Cho dù là Thần Đồ Thái Tuế, cũng đột nhiên mở miệng, trong thanh âm giống như có chút hoảng sợ.

Những người khác nghe thấy vậy đều lắc đầu cười, có chút không cho là đúng.

Bọn họ biết rằng, thần tướng cảnh giới như Thần Đồ Thái Tuế, thực lực tuy không kém, nhưng dù sao cũng là Thần tộc sinh linh, địa vị không thể so với thượng tiên, lần này hắn lĩnh mệnh mà đến, người phái hắn đến tất nhiên chính là vị đế tử hung danh vang đội ở Tam Thập Tam Thiên, mà hắn không ngờ tay không mà về, sợ là cho dù trở về, nhất định cũng không có kết cục tốt.

- Thôi, đi xem giết chóc cuối cùng của thăng tiên hội như thế nào, trên tay chúng ta cũng không có đế phù, nếu muốn rời khỏi thì phải mượn cơ hội sau khi phù đồ phong tiên, thiên địa mở lại, nếu bỏ lỡ chỉ sợ sẽ phải ở lại đây ba ngàn năm!

Tiên Quân Trọng Sương cười cười, quay về vương tọa, đi vào sâu trong Phù thiên.

Những người khác nhìn nhau một cái, cũng chỉ có thể đi theo hắn, tuy mỗi người đều không cam lòng, nhưng cũng biết Phù Đồ Thiên Giới này vốn cũng là một mảng đại lục, rộng lớn vô biên, nếu Đế Lưu thực sự muốn trốn, bằng vào tu vi của bọn họ, muốn tìm khắp Phù Đồ Thiên Giới, kiểu gì cũng phải mất mấy năm thời gian, mà hiện giờ, thăng tiên hội lại sắp kết thúc, bọn họ không thể không nhân cơ hội rời khỏi.

- Giết.

Quả nhiên, khi bọn họ chạy tới nơi thiết lập tế đài lúc ban đầu, liền thấy được một mảng hỗn loạn, giết chóc tới máu chảy thành biển, tanh hôi vô cùng, mà bên trong chiến trường này, cơ hồ mỗi người đều có chứa oan nghiệt đáng sợ, đang liều mạng chém giết trong không trung, vốn bọn họ lúc ban đầu mà đi đuổi theo Đế Lưu, nơi này còn có gần bốn vạn tán tu, nhưng lúc này vẫn còn sống để chém giết lại chẳng được là bao, cho dù tính hết lại sợ là cũng không tới một ngàn.

- Người ta đều ngôn trong Phù Đồ tiên nhiều yêu ma, tuy được phong tiên mệnh, nhưng sẽ giống ma hơn là giống tiên, nhưng không thể không thừa nhận, Phù Đồ tiên từ trong núi thây biển máu đi ra, thực lực thật sự không kém, chính tiên bình thường mười lấy mười cũng không địch được một, tên gia hỏa lúc trước tự phong là Ma tổ, một thanh kiếm đại náo Tam Thập Tam Thiên cũng không phải chính là từ Phù Đồ Thiên Giới đi ra sao?

Tiên Quân Trọng Sương nhìn chiến trường phía dưới, nói ra một câu, dường như có chút cảm khái.

- Một khi đã như vậy.

Yêu nhân trong Phong Quân Vũ Thiếp đột nhiên linh cơ khẽ động, thấp giọng nói với Phong Quân:

- Vậy chúng ta sao không tới giúp một chút.

- Hả?

Những người khác lúc này cũng đều nghĩ đến vấn đề này.

Lúc này gần ngàn yêu ma chém giết lẫn nhau, ba người cuối cùng giành chiến thắng sẽ có tư cách đạt được tiên mệnh, như vậy bọn họ sao không nhúng tay vào lúc này, lựa chọn một người để giúp đỡ? Dùng sự trung thành của họ để trao đổi, chọn lấy một người, giúp hắn chiến thắng trong chém giết, như vậy, cuối cùng có thể có được sự trung thành của Phù

Đồ chính tiên, chuyến đi tới Phù Đồ Thiên Giới lần này cuối cùng của không đến nỗi trắng tay.

- Ha ha, ý kiến hay.

Phong Quân vẫn đang suy tư, Tiên Quân Trọng Sương lại bỗng nhiên bay ra đầu tiên, vương tọa hàng lâm xuống chiến trường, khí độ vô hạn, thanh âm lanh lảnh, truyền khắp cả tòa chiến trường:

- Ai muốn thành tiên, hãy tới bái ta!

Chương 1468: Tới đây gọi đại gia

Trọng Sương hét lớn một tiếng, trực tiếp trấn áp tiếng động chém giết trong thiên địa, đón lấy ánh mắt của vạn người.

Các Tán tiên không ai là không giết tới tới mức một thân khí thô bạo giống yêu hơn là giống người, giống ma hơn là giống tiên, người bình thường bị nhìn một cái sẽ tâm sợ hãi, nhưng mà dưới vô số ánh mắt hung tàn thô bạo này, Trọng Sương lại càng lạnh lùng, nhẹ nhàng giơ tay lên, quan sát móng tay vừa sửa của mình, chậm rãi nói:

- Đừng nói nhưng lời thừa thãi, nếu bổn tọa đã tới, vậy sẽ góp náo nhiệt, đám kiến các ngươi vọng tưởng một bước đăng thiên, nào có đơn giản như vậy, nhưng cũng đừng nói bổn tọa không cho các ngươi cơ hội, ai chịu nguyện trung thành với ta, ta sẽ giúp hắn, đoạt một tiên mệnh, nắm lấy cơ hội đi!

Các Tán tiên đang liều mạng chém giết, rõ ràng cũng ngẩn ra, vẻ mặt ngơ ngác, một lúc sau vẫn không có ai mở miệng.

- Ha ha, hai phu phụ chúng ta như vậy, có ý muốn độ người thành tiên, lại không biết ai sẽ thích hợp?

Phong Quân Vũ Thiếp cũng mở miệng, hai người dắt tay nhau bước lên hư không, lời nói so với Tiên Quân Trọng Sương thì khách khí hơn nhiều, nhưng rõ ràng cũng mang theo một loại khí phách không cho phép người khác hoài nghi, nhìn về phía chiến trường phía dưới, chờ đợi có người trả lời.

- Được, vậy bổn tọa cũng độ một người.

Ngay cả Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng lúc này cũng cắn răng một cái, phi thân tới giữa không trung, ánh mắt cực kỳ khiếp người, đảo qua các tu sĩ phía dưới, ném ra một câu:

- Ai chịu nguyện trung thành với ta, ta sẽ giúp hắn đoạt một tiên mệnh!

Như vậy ba tiên mệnh đều đã có chủ nhân, chỉ còn lại Thần Đồ Thái Tuế lúc lắc đầu, không tiến lên tranh đoạt, hắn vốn là Thần tộc sinh linh, địa vị thấp kém, đám người Tiên Quân Trọng Sương đều có thể ngự tiên, chỉ độc có hắn là không thể, nếu không Thần tộc sinh linh không ngờ có ý đồ bắt chính tiên nguyện trung thành, chuyện này truyền ra sẽ dẫn tới sự phẫn nộ phản đối của tiên giới!

Các Tán tiên ánh mắt đều biến đổi, giống như không ngờ lại xuất hiện một màn này.

Ở trong lòng bọn họ, cũng có một loại cảm giác cổ quái xộc lên, đó là một loại uất nghẹn.

Vốn bọn họ đang liều mạng, chém giết trong Phù thiên này chỉ là vì muốn giành một cơ hội thành tiên, trong mười vạn người chỉ có ba người, đây là phải trả giá đắt cỡ nào? Có thể nói mỗi người đều đã chuẩn bị mất mạng, có thể khiến bọn họ trong sự tuyệt vọng này lại hơi có chút hi vọng, chính là sự vinh quang và tôn sùng khi trở thành chính tiên.

Nhưng lúc này, lại đột nhiên có mấy thượng tiên nhảy ra, yêu cầu bọn họ nguyện trung thành, sau đó độ bọn họ thành tiên.

Cái này giống như một người khổ sở vào núi hái thuốc, nhưng khi sắp leo tới đỉnh núi, đột nhiên xuất hiện một yêu quái, nói với người đó rằng quỳ xuống xin ta đi, ta sẽ giúp ngươi hái thuốc, trong lòng người leo núi đó lập tức mắng chửi, ngươi con mẹ nó sao không nói sớm? Ta đã sắp leo lên tới đỉnh núi rồi ngươi mới nói với ta như vậy, sự khổ cực lúc trước của ta không phải là vô ích sao.

Tuy bọn họ trong lòng cũng biết, sau khi mình trở thành chính tiên, vẫn phải tìm một thế lực lớn để nguyện trung thành, nhưng dù sao cũng khác với cục diện hiện tại, lúc đó bọn họ là chính tiên, ai nấy đều coi trọng, cho dù có người muốn họ nguyện trung thành, vậy cũng phải khách khách khí khí tới mời chứ, nhưng hiện tại, lại muốn bọn họ chủ động dập đầu, sau đó đổi lấy một cơ hội thành tiên.

Loại cảm giác này, giống như mình thành tiên là được người ta "Ban cho"!

Tuy thoạt nhìn thì khác biệt không lớn, nhưng tư vị đủ loại bên trong lại chỉ có những người đang chém giết đến cuối cùng này mới hiểu!

Cũng chính bởi vậy, trong các Tán tiên, không ngờ mãi lâu sau vẫn không có ai lên tiếng.

Dù sao giết tới hiện tại, có thể nói mỗi người đều có cơ hội cạnh tranh ba tiên mệnh cuối cùng đó!

- Ha ha, Chẳng lẽ các ngươi trong lòng vẫn có chút không thoải mái à?

Lúc này, Tiên Quân Trọng Sương lại cười dài nói:

- Thế cũng không sao, bổn tọa không thích miễn cưỡng, tự thấy có bản lĩnh thì có thể không đến bái ta, người muốn thành tiên thì có thể tới đây, các ngươi phải nhớ kỹ, bổn tọa hiện tại không phải là muốn tìm một vị chính tiên nguyện trung thành với ta, mà là muốn hóa một vị Tán tiên nguyện trung thành với ta thành tựu chính tiên của hắn!

Hắn lúc này, vẻ mặt thoải mái, tuyệt không lo lắng, ngược lại cảm thấy rất có hứng thú.

Mà đám người Phong Quân Vũ Thiếp, Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng cũngvậy, ai nấy lẳng lặng đợi người tới cửa.

Mồi đã ném ra rồi, không tin không có cá lớn mắc câu!

- Tiểu nhân nguyện ý tham bái thượng tiên, nguyện để thượng tiên sử dụng.

Kỳ thật quả thật không phải chờ quá lâu, liền có một thanh âm run rẩy vang lên, một người nhục thân đã bị đánh nát, chỉ còn lại nửa thân trên, hắn rõ ràng chính là kẻ yếu trong cuộc chém giết này, sắp mất mạng rồi, lúc này tóm được cơ hội, hai tay giơ cao, vừa kêu to vừa lao về phía Tiên Quân Trọng Sương, bộ dạng nịnh nọt đến cực điểm.

- Ta, còn ta nữa.

Thêm nhiều người giống như ngủ mơ mới tỉnh, vội vàng xông tới, quỳ rạp xuống đất.

Rất nhanh tất cả Tán tiên đều giống như được nhắc nhở, tranh nhau lao về phía Tiên Quân Trọng Sương, có người phát hiện người tụ tập bên cạnh Trọng Sương đã rất nhiều, liền vội vàng ùa về phía Phong Quân Vũ Thiếp, Quan Phi Hưng, thậm chí còn có người lao về phía

Thần Đồ Thái Tuế, lại bị Thần Đồ Thái Tuế tâm tình rất buồn bực há miệng nuốt lấy, những người còn lại mới hoang mang thối lui.

Dù sao sự không thoải mái trong lòng những Tán tiên này cũng chỉ là nhất thời, rất nhanh liền có phản ứng, những người này là thượng tiên, là tồn tại cao hơn cả chính tiên mà họ đang theo đuổi, mà bọn họ có lợi hại tới mấy cũng chính là nhiễm chút khí oan nghiệt mà thôi, ai có thể tranh phong với thượng tiên như họ? vốn vừa rồi còn có chín người, có được sự gia trì của ma khí quỷ dị, thực lực trở nên đáng sợ, nhưng sự gia trì này cũng kéo dài không được bao lâu liền tiêu tán, khiến các Tán tiên vẫn không ai dám chống lại thượng tiên!

- Ha ha ha ha.

Tiên Quân Trọng Sương rõ ràng là tâm tình sung sướng, ánh mắt đảo qua, người quỳ gối trước hắn đã đông nghìn nghịt, không dưới trăm người, ai nấy đều liều mạng dập đầu, trong miệng hô to nguyện trung thành.

Mà ở hai nơi khác, bên cạnh Phong Quân Vũ Thiếp và Quan Phi Hưng, cũng đều có một nhóm người tụ tập.

Hiện giờ trừ mấy Tán tiên ánh mắt tuyệt vọng đứng ở xa xa ra, hơn ba thành Tán tiên đã quỳ

xuống.

- Quỳ sớm nhất là loại nhu nhược, không được trọng dụng, quỳ cuối cùng thì là tâm cao khí ngạo, khó có thể sử dụng.

Đám người Tiên Quân Trọng Sương ánh mắt chậm rãi đảo qua những người đang quỳ gối, cuối cùng ánh mắt lại nhìn về phía một bộ phận ở giữa:

- Như vậy tính ra, dùng được chỉ có những người ở giữa, người trên người có oan nghiệt nặng nhất không nghi ngờ gì nữa chính là thực lực tốt nhất, cũng hung ác nhất, chỉ có bực Phù Ma tiên này mới là hạng người thích hợp để sử dụng nhất.

Hiện giờ, cũng không ai nhớ tới Tán tiên đi tới quỳ đầu tiên, quỳ xuống sớm nhất không nhất định chiếm được chiếm tiện nghi!

- Ngươi có nguyện trung thành với ta không?

Ánh mắt Tiên Quân Trọng Sương cuối cùng tỏa định đến trên người một vị Tán tiên trung niên, ngón tay điểm nhẹ, thản nhiên hỏi.

- Tinh nguyện máu chảy đầu rơi vì thượng tiên.

Tán tiên trung niên kia mặt lộ vẻ kinh hỉ, vội vàng dập đầu.

- Tốt lắm, bổn tọa sẽ cho ngươi cơ hội thành tiên.

Tiên Quân Trọng Sương cười nhạt, nhẹ giọng lên tiếng, giống như một câu có thể phong tiên.

Mà lúc này đám người Phong Quân Vũ Thiếp, Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng cũng đã chọn được mục tiêu của mình, người được chọn tất nhiên là vui mừng, không ngừng dập đầu, nhưng người không được chọn thì mặt như màu đất, ai run rẩy, có người mặt lộ vẻ tuyệt vọng, có người thì tâm sinh ác độc, giống như muốn liều một lần, phần lớn thì mất hồn mất vía khụy xuống đất.

- Được rồi, cứ phóng tay mà giết đi, có ta hộ pháp cho ngươi, chắc chắn sẽ đoạt được tiên mệnh!

Đám người Tiên Quân Trọng Sương đều mỉm cười với người mình chọn, phất tay ra lệnh.

- Giết.

- Liều mạng với bọn họ.

- Đường đường là thượng tiên không ngờ quấy nhiễu Chư Thiên Thăng Tiên hội, đoạt đi cơ hội duy nhất của chúng ta, lão phu không phục.

Giống như là chọc tổ ong vò vẽ, xung quanh lập tức trở nên hỗn loạn, tuy người quỳ xuống không ít, nhưng nói thật, Tán tiên có thể sống đến bây giờ, không ai là đơn giản cả, cơ hội bọn họ còn có cơ hội, có thể quỳ xuống ra vẻ đáng thương, nhưng vừa thấy không có hy vọng, ai nấy đều hung tính tất hiện, đều gầm lên, ngay cả các thượng tiên cũng hận!

- Ha ha, cho các ngươi thành tiên, các ngươi có thể thành tiên, không thể cũng có thể!

Tiên Quân Trọng Sương cười lạnh, ánh mắt bá đạo:

- Không cho các ngươi thành tiên, các ngươi sẽ không có cơ hội thành tiên, có thể cũng thành không thể!

Khi nói, hắn đột nhiên giơ tay lên, sương trắng ngút trời, đã có bốn năm Tán tiên tuyệt vọng lao về phía hắn lập tức bị hắn đóng băng, trực tiếp ngã xuống tứ phân ngũ liệt, sau đó trong ánh mắt hắn lại dường như có một tia khoái ý tàn nhẫn, ánh mắt lạnh lùng quét ngang, trầm giọng cười lạnh:

- Chỉ là con kiến mà thôi.

Bị tiên uy của hắn chấn nhiếp, mọi người im lặng, vô cùng phẫn hận nhưng không ai có thể lên tiếng phản bác.

Nhưng cũng đúng lúc này, lại có một tiếng cười từ xa truyền tới, giống như là đến từ U Minh, khiến người ta run lên.

Một đạo thân ảnh từ xa bay tới, mang theo vẻ trêu tức nói:

- Tới đây gọi ta một tiếng đại gia, ta bảo kê các ngươi.

Chương 1469: Ta muốn đồ tiên từ lâu rồi

- Đó là Đế Lưu!

Lúc thân ảnh ở phía sau màn sương càng lúc càng rõ, tim mọi người đột nhiên co thắt lại, bao gồm cả mấy vị các thượng tiên cao cao tại thượng, chưởng ngự sinh tử của các Tán tiên, bọn họ lại không dám tin vào mắt mình, nhìn chằm chằm về phía đó, phát hiện là mình nhìn đúng, thân hình đó cao lớn, mặc áo choàng, mắt sáng ngời, trên mặt mang theo nụ cười tàn nhẫn cay nghiệt, bên cạnh còn có thực sự hiếu tử co đầu rụt cổ đi theo, thò đầu nhìn về phía họ, không phải Đế Lưu bọn họ đang khổ sở truy tìm, bị hắn trốn Phù thiên giới thì là ai.

Sao có thể như vậy được?

Thằng ôn này vất vả lắm mới chạy thoát, giờ sao lại dễ dàng trở lại.

- Đó là đế tử đại nhân.

Mà trừ đám thượng tiên ra, trong các Tán tiên cũng có người vào khoảnh khắc này mở to hai mắt, không dám tin vào một màn trước mắt, thậm chí có người vẻ mặt kích động, tâm tình mừng rỡ, đột nhiên quỳ xuống, điên cuồng dập đầu với người đó.

Cũng có vô số người vốn đã tuyệt vọng, lúc này lại lộ ra thần thái hy vọng!

Không thể không nói, điểm này chắc ngay cả bản thân "Đế Lưu" kia cũng không ngờ tới.

Trên thực tế, trong mấy ngày này, hắn ở trong cảm nhận của các Tán tiên đang chém giết trong Phù thiên, đã là tồn tại giống như cứu thế chủ, hiện giờ trong gần ngàn yêu ma này, kỳ thật cũng có hơn nửa là tùy tùng được hắn che chở mấy ngày, đám người kia mang theo thái độ tuyệt vọng đi tới Phù thiên này, cũng đã kiến thức được sự tàn khốc của Phù thiên, nhưng bất ngờ được hắn che chở, dưới tình huống không thể mà vẫn sống sót, thậm chí còn một đường vào sâu, có lời đồn là người này chuẩn bị dẫn bọn họ rời khỏi đây.

Gì là cứu thế chủ?

Rõ ràng chính là người tay cầm roi, quất bay sát tính trong lòng tất cả mọi người!

Không phải tất cả mọi người đều biết Đế Lưu ngàn năm trước, biết được hung danh của hắn, hoặc là cho dù biết Đế Lưu ngàn năm trước thanh danh không tốt, nhưng cũng chỉ là nghe người ta đòn, chưa thực sự chứng kiến, mà Đế Lưu bọn họ hiện giờ tiếp xúc quả thật có thực lực mạnh mẽ, dễ dàng đoạt đi tính mạng của bọn họ, nhưng hắn không ngờ không xuất thủ, ngược lại còn che chở cho bọn họ, bảo hộ bọn họ!

Đương nhiên, loại nhận thức này cũng không phải là một phen thuận gió, cũng đã trải qua khúc chiết.

Lúc đầu, đủ loại lời đồn vẫn lưu truyền trong đám tùy tùng, không chỉ là tốt, còn có rất nhiều cái xấu, rất nhiều người lúc ban đầu có nói, vị đế tử này trên thực tế là chuẩn bị dẫn bọn họ tới sâu trong Phù thiên rồi giết chết, lúc ấy cũng khiến cho lòng người hoảng sợ, nhưng cuối cùng, sau khi vào sâu trong Phù thiên, đối mặt với vô số yêu ma cường đại nhất, vị đế tử kia vẫn bảo hộ bọn họ, thậm chí còn sai phái chư vị thượng tiên bảo hộ bọn họ, khiến bọn họ trong sự tuyệt vọng vẫn không thể kìm nén được hy vọng có thể sống sót.

Nhưng cuối cùng, xuất hiện một màn bất ngờ, yêu ma công lên tế đài, vị đế tử kia biến mất trong lúc hỗn loạn.

Mà chư vị tùy tùng, một tia hy vọng cuối cùng cũng theo đó trôi đi, có rất nhiều người, chính là vào khoảnh khắc đạo thân ảnh đó đó biến mất trên tế đài, đột nhiên buông bỏ tất cả hy vọng, giống như phát điên bắt đầu phóng tay đại sát người chung quanh.

Có thể nói trong một đoạn thời gian rất dài, vị đế tử đại nhân kia đại biểu cho hy vọng và lý trí của bọn họ!

Nếu nói bắt đầu từ lúc đế tử đại nhân biến mất, đám Tán tiên này liền lâm vào tuyệt vọng, như vậy sau khi mấy vị thượng tiên xuất thủ, sự tuyệt vọng của bọn họ đã đạt tới đỉnh phong, bởi vì lúc ban đầu có tuyệt vọng thế nào, bọn họ cũng còn có ba tiên mệnh để tranh đoạt, ít nhiều trong lòng vẫn còn một chút hy vọng, nhưng khi mấy vị thượng tiên nhúng tay, khiến cho chút hy vọng này của bọn họ đều tan biến, người ta trực tiếp nguyện trung thành liền trở thành tiên, như vậy bọn họ có đấu thế nào, chung quy cũng vẫn thua.

Sau đó cũng ở trong loại tuyệt vọng này, bọn họ lại nhìn thấy vị đế tử vốn tưởng rằng đã chết rồi đi!

Có lẽ có chút trùng hợp và hoang đường, nhưng Đế Lưu hiện giờ ở trong lòng các tùy tùng quả thật chói mắt như như thần như phật.

Cũng chính bởi vậy, Đế Lưu hiện thân dẫn tới một màn kinh người, có người đột nhiên ngã xuống gào khóc, cũng có vô số người trực tiếp xông lên, đấm ngực giậm chân, bi thương vui mừng, tranh nhau lao lên hoan nghênh đế tử trở về.

- Sặc.

Sự nhiệt tình của những người này lại khiến cho Phương Hành hoảng sợ, đao cũng giơ ra rồi, tùy thời chuẩn bị xuất thủ.

Vốn đang cho rằng những tên gia hỏa điên cuồng này là không có hảo ý với mình, vừa thấy ánh mắt bi thương nhiệt liệt của bọn họ, mới biết mình hiểu sai ý rồi, trên mặt không nhịn được lộ ra nụ cười, trong đời vẫn là lần đầu tiên được hoan nghênh như vậy.

- Ha ha, tốt lắm tốt lắm, gọi một tiếng đại gia, ta sẽ bảo kê cho các ngươi.

Chắp tay thăm hỏi các Tán tiên, trong lòng cũng lập tức trở nên vui vẻ.

Cũng ngay sau có, đột nhiên có mấy vị thượng tiên đồng thời động, bọn họ thật sự thật sự khiếp sợ, đến nỗi phản ứng thậm chí còn chậm hơn nửa nhịp so với những Tán tiên này, nhưng sau khi ý thức được Đế Lưu thực sự đã trở lại lập tức không ai còn nửa phần do dự, lập tức năm người chiếm năm phương vị, vây quanh Đế Lưu ở giữa, một thân khí cơ nút trời, tạo thành một cái lưới lớn!

- Thật không ngờ, ngươi còn có thể sống sót trở về.

Tiên Quân Trọng Sương thở dài, sắc mặt âm trầm, không còn vẻ cuồng vọng vừa rồi.

- Lần này sẽ không để ngươi đào tẩu đâu.

Phong Quân Vũ Thiếp một nam một bắc, nhìn chằm chằm Phương Hành, trong mắt đầy vẻ tham lam.

- Đế Lưu, trả Thanh Tà chí bảo cho ta.

Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng vẻ mặt phẫn hận, nhưng cũng lại mừng như điên.

- Lần này, ta sẽ không tin chuyện ma quỷ của ngươi nữa đâu.

Thần Đồ Thái Tuế ánh mắt hung tàn, nhìn chằm chàm Phương Hành.

Xem ra, lần này đừng nói là bí mật tiên mệnh, cho dù là bí mật Tiên Đế hắn cũng sẽ giết chết Phương Hành trước rồi tính.

- Hả? Nha đầu Thanh La nha đầu đâu rồi.

Phương Hành không để ý tới năm người bọn họ, ánh mắt đảo qua, sau đó cau mày.

- Nha đầu đó đã đào tẩu rồi, ngươi bây giờ còn chỗ dựa gì nữa.

Tiên Quân Trọng Sương thanh âm trầm thấp, thản nhiên mở miệng, sau đó trên mặt xuất hiện vẻ mỉa mai:

- Chẳng lẽ các ngươi không phải đã thương lượng trước rồi sao? Ta còn thực sự cho rằng nha đầu đó sau khi đảm bảo ngươi được an toàn tuyệt đối mới mượn lực lượng có đế phù bỏ chạy.

- Đào tẩu rồi?

Sắc mặt Phương Hành đột nhiên trầm xuống, một lúc sau mới từ từ mở miệng:

- Vậy cũng thú vị.

- Đế Lưu, bớt giả thần giả quỷ đi, người che chở cho ngươi đã chạy rồi, hiện tại ngươi còn gì để nói.

Phong Quân Vũ Thiếp từ xa nhìn nhau một cái, giống như đạt thành quyết định gì đó, sau đó trong đáy mắt Phong Quân sát khí hiện lên, chậm rãi bức về phía trước, hét lớn:

- Giao bí mật tiên mệnh cùng với Thái Hư truyền thừa địa ra đây, có lẽ phu phụ chúng ta có thể mở một mặt lưới cho ngươi, nếu không, ta mặc kệ ngươi có phải là đế tử hay không, Phù thiên giới này chính là quy túc cuối cùng của ngươi.

- Không sai, gaio Thanh Tà chí bảo ra đây, ta có lẽ cũng có thể tha cho ngươi.

Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng lạnh lùng lên tiếng, cũng bức tới, giống như là sợ Phong Quân đoạt trước.

- Nếu ta không giao thì sao.

Tâm tình của Phương Hành vốn vẫn còn có chút khó chịu, bỗng nhiên nghiêng đầu liếc xéo mấy người, thản nhiên mở miệng.

- Vậy ta xem xem, trừ Thanh La nha đầu đã bỏ ngươi đào tẩu ra thì ngươi còn có chỗ dựa nào.

Tiên Quân Trọng Sương thản nhiên mở miệng, trong mắt dường như có chút nghi ngờ.

Hắn lại cho rằng Phương Hành cả gan xuất hiện, nhất định là có chỗ dựa, nếu không thì không thể lại về chịu chết.

- Chỗ dựa của ta à?

Phương Hành cũng hạ quyết tâm, chậm rãi mở miệng:

- Đương nhiên chính là những người này!

Ánh mắt hắn không ngờ nhìn về phía các Tán tiên đang ngơ ngác đứng đó, không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, khóe miệng nở nụ cười rồi bỗng nhiên cao giọng nói:

- Ê, vừa rồi ta nghe thấy bọn họ muốn bức các ngươi tới tử lộ, còn nói các ngươi nhát gan, nhưng hiện tại các ngươi ai có đủ gan cùng bản đế tử làm thịt mấy vị thượng tiên này không?

Những lời này vừa ra khỏi miệng, đừng nói đám Tán tiên, cho dù mấy vị thượng tiên cũng ngây người.

Trong lòng mọi người đều cho rằng vị đế tử này đang nói đùa.

Bọn họ tất nhiên đang tuyệt vọng, nhưng cũng không điên cuồng đến mức cho rằng mình thật sự có thể vây giết Thái Ất thượng tiên.

Càng làm cho người ta kinh ngạc là, thần sắc của đế tử đó không ngờ rất nghiêm túc, ánh mắt Phương Hành đảo qua bọn họ, vẻ mặt vô cùng trịnh trọng:

- Ta cam đoan với các ngươi, các ngươi là có hi vọng làm thịt được mấy vị thượng tiên này, còn có lợi ích rất lớn đang chờ các ngươi, phàm là người cùng ta đồ tiên, thì không cần phải ở đây tự giết lẫn nhau nữa, các ngươi cũng có cơ hội sống sót, còn có thể có được cơ hội thành tiên!

Vừa nói, hắn dang tay ra:

- Muốn thành tiên, trước tiên cần một sự can đảm, không biết các ngươi có hay không?

Thế này lại khiến đại bộ phận người lâm vào trong trầm tư.

Vốn cho rằng hắn là đang nói đùa, nhưng lại bị vẻ mặt nghiêm túc của hắn khiến cho trầm tư!

- Dù sao cũng khó tránh khỏi cái chết, ta theo Đế Lưu đại nhân.

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, cũng không trải qua bao lâu, đột nhiên có một người liều mạng kêu to, giơ hai tay lên, không ngờ vẫn là người chỉ còn nửa thân trên lúc trước quỳ xuống trước Trọng Sương đầu tiên, hắn vẫn chưa chết, lại là người đầu tiên hướng về phía Phương Hành.

- Còn có ta nữa, ta tin Đế Lưu đại nhân.

Lại có người lên tiếng, vẻ mặt nghiêm túc, đứng dậy.

Mà người có loại thái độ này hiển nhiên càng lúc càng nhiều, ai nấy đều cao giọng hét lớn, cuối cùng không ngờ thành giống như nước lũ.

- Đây là chỗ dựa của ngươi, một đám ô hợp này sao?

Tiên Quân Trọng Sương có chút dở khóc dở cười nhìn về phía Phương Hành.

- Đúng vậy!

Phương Hành lại vô cùng nghiêm túc gật đầu, sau đó cười nói:

- Ta muốn đồ tiên từ lâu rồi!

Sương xanh không biết từ đâu mà đến, bao phủ đại bộ phận thân hình của hắn, khiến cho thanh âm của hắn cũng trở nên mờ mịt.

Chương 1470: Giết thống khoái

- Giả thần giả quỷ, bắt hắn đã rồi tính!

Thái độ nhìn thì nghiêm túc của Phương Hành lại khiến cho đám thượng tiên nổi giận, ở trong lòng bọn họ, cảm thấy cách nói của đối phương hoang đường vạn phần, lúc này cũng không ngoại lệ, hơn nữa đã có vết xe đổ, chỉ cho rằng Phương Hành đang mê hoặc, lập tức không khách khí, sau khi nhìn nhau, lại đột nhiên xuất thủ, định là bất kể Phương Hành nói gì, trước tiên cứ bắt hắn lại rồi tính.

- Cho dù là ngàn năm trước, lúc ngươi thực lực cường thịnh, cũng không dám một mình đấu tất cả chúng ta, huống chi là hiện tại?

Vù vù.

Cơ hồ là trong chớp mắt này, đám người Phong Quân Vũ Thiếp, Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng đồng thời xuất thủ, một ánh đao kinh thiên lướt tới, cơ hồ muốn trực tiếp chặt đứt nhục thân của Phương Hành, mà Phong Quân Vũ Thiếp thì một người từ chân trời triệu ra một cơn gió to, tiêu diệt tất cả, một người từ trực tiếp gọi ra mưa to, giọt mưa như kiếm, ẩn chứa lực lượng đáng sợ, đánh tới đỉnh đầu Phương Hành, có thể nói chung quanh trên dưới, đều bị thần thông của bọn họ bao phủ!

- Nhân sinh phải liều một lần, giết bọn họ!

Lúc này, đám Tán tiên kia đều hét lớn, có mấy chục người dẫn đầu xông tới, tung ra thần thông lao về phía các thượng tiên.

Đối với bọn họ lúc này mà nói, rất có một loại cảm giác dùng trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình!

Nhưng nhóm người này rõ ràng cũng hạ quyết tâm, muốn mượn cơ hội này này đấu một trận với Thái Ất thượng tiên, dù sao bọn họ cũng minh bạch, nếu đám thượng tiên này xuất thủ, mình cũng định trước là phải chết, không bằng phong tay liều một lần!

Về phần các thượng tiên thì lại không thèm để ý tới tới bọn họ, thậm chí chỉ cười lạnh, Tiên Quân Trọng Sương ngón tay búng một cái, khí sương trong thiên địa tỏa ra, đóng băng Tán tiên đang lao về phía, Thần Đồ Thái Tuế thì rít gào, lửa giận ngập trời, hung hăng nuốt tất cả Tán tiên đang xông tới.

- Tốt tốt, cùng nhau đồ tiên nào!

Phương Hành lúc này lại ánh mắt âm lãnh, mặt đầy vẻ hưng phấn!

Lúc thần thông của đám người Phong Quân

Vũ Thiếp, Quan Phi Hưng đến trước mặt hắn, thân ảnh của hắn đã ở trong sương nhạt, nói đến cũng lạ, một kích thoạt nhìn thì nắm chắc của ba vị thượng tiên, vào khoảnh khắc cuối cùng đột nhiên rơi vào khoảng không, Phương Hành rõ ràng là ở đó, thoạt nhìn giống như một cái bóng, không ngờ trực tiếp bị thần thông của bọn họ chấn nát.

Mà sau nháy mắt, thân hình của Phương Hành không ngờ xuất hiện ở ngoài vòng vây của bọn họ, bình tĩnh cười nói:

- Đây là bản sự lớn nhất của đám Thái Ất thượng tiên các ngươi à?

- Hả?

- Đây là thân pháp gì mà quỷ dị thế?

- Hắn làm thế nào để chạy thoát được?

Một màn này thật sự quá mức kinh người, khiến các thượng tiên đều biến sắc, vẻ mặt vô cùng quỷ dị.

- Ha ha ha ha, đây là pháp môn chuyên môn dùng để đồ tiên!

Phương Hành thì vẻ mặt đầy hưng phấn.

Lúc này xung quanh đã loạn cả lên, vô số Tán tiên nóng mắt xông tới. Vây giết các Thái Ất thượng tiên, mà đám thượng tiên này vốn muốn trực tiếp bắt lấy Phương Hành, lại nhất thời thất thủ, cũng có chút rối loạn tay chân, cơ hồ mỗi người đều bị Tán tiên bám lấy, không thể không phóng tay mà giết, đồ diệt các Tán tiên, cũng nhất thời không thể bao vây Phương Hành đã na di đi, lúc thì lo lắng Phương Hành lại chạy thoát, lúc thì lại lo lắng Phương Hành sẽ bị người khác bắt, trong lúc cấp thiết, chỉ có thể rít gào rống to!

Mà cái Phương Hành chờ đợi chính là loại trường hợp hỗn loạn này, ánh mắt đảo qua, cảm thấy nhất thời vô cùng hài lòng.

- Lần này sẽ không để ngươi chạy thoát đâu.

Trong cảnh hỗn loạn, người thứ nhất lao về phía Phương Hành không ngờ là Thần Đồ Thái Tuế, Thần tộc sinh linh này chính là người nóng lòng muốn trảm sát Phương Hành nhất, hơn nữa hắn vốn chính là Thần tộc sinh linh, lại khác với tiên nhân.

Nhục thân cường hãn lúc này không ngờ cố gắng chống đỡ chư vị Tán tiên đang vây công hắn, lao thẳng về phía Phương Hành, đại địa dưới chân Phương Hành không ngờ đều vỡ vụn, từng ngọn núi bén nhọn từ dưới đất chui lên, giống như lợi kiếm, hung hăng đâm thẳng lên trời.

Phương Hành đang ở trong không trung, lại bị những ngọn núi trực tiếp vây ở bên trong, khắp nơi đều ngọn núi dựng đứng!

Mà Thần Đồ Thái Tuế thì trực tiếp chui vào đại địa, mắt thấy một bọc đất cực lớn từ xa lao tới gần, nơi lực lượng thần thông của hắn lan đến, đại địa sụp đổ, giống như thủy triều sập xuống, mà các ngọn núi thì thần quang lấp lánh, vận chuyển như trận, nhìn bộ dạng này, không ngờ là định trực tiếp xông tới nuốt cả Phương Hành và đại địa!

- Hiện tại các ngươi cũng không có tư cách khiến ta phải bỏ chạy.

Đối mặt với lực lượng thần thông thanh thế cuồn cuộn này, Phương Hành lại lặng lẽ tự nói.

Sau đó, hắn lại được sương mù màu xanh bao phủ.

Một mảng núi đó vốn chính là lực lượng của Thần Đồ Thái Tuế biến thành, trong đó mỗi một cành cây ngọn cỏ đều nằm trong lòng bàn tay hắn, nhưng hắn bất kể là như thế nào cũng không ngờ rằng, ngay khi sương xanh bao phủ Phương Hành, trong cảm ứng thần thức của hắn không ngờ bỗng nhiên mất đi tung tích của Phương Hành, lập tức giật mình không thôi, từ dưới đất thò đầu ra, mở con mắt cực lớn quét nhìn phía trước.

Quả nhiên, bên trong núi trống trơn, không ngờ đã mất đi bóng dáng của đế tử đó!

- Sao có thể như vậy được?

Thần Đồ Thái Tuế gầm lên, lắc đầu, cả người giống như đều điên cuồng.

Mà trên đầu hắn đang có hơn mười Tán tiên xông tới, tấn công hắn, lại chọc cho hắn nóng lên, gầm to một tiếng, trên người tỏa ra thần mang hoàng kim chói mắt, không ngờ hình thành từng chiếc xích sắt, quật lên trời!

Dưới thần lực của hắn, đám Tán tiên kia giống như đồ sứ, bốn năm người bị xích sắt từ thần mang hoàng kim của hắn hóa thành quất cho thành sương máu, cơ hồ không thể chống nổi, mà có bảy tám người dưới uy lực đáng sợ của xích sắt, cũng chỉ là sống thêm được mấy giây, thoạt nhìn thật sự có một loại cảm giác yếu ớt như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nhưng trong đàn thiêu thân này, lại đột nhiên xuất hiện một con hồng hoang long phun lửa!

Thần Đồ Thái Tuế bất kể là như thế nào cũng không ngờ rằng, bên trong đám Tán tiên nhược tiểu kia bỗng nhiên có một thân hình, cấp tốc lao về phía bản thể của hắn, một đạo kiếm quang trong tay đột nhiên sáng lên, chói mắt như tia chớp, lóe lên trong hư không, xuyên qua thương khung vô tận, đâm đến trên đầu bản thể của Thần Đồ Thái Tuế, một màn này thật sự quá mức đột ngột, không ngờ ngay cả linh thức trời sinh của Thần Đồ Thái Tuế cũng không phát hiện được!

- Sao có thể?

Đầu óc của Thần Đồ Thái Tuế tuy kém thượng tiên khác, nhưng phản ứng cũng cực nhanh, trong nháy mắt liền biết mình phạm phải sai lầm, không ai ngờ rằng, đế tử đã mất đi tung tích trong cảm ứng của hắn, không ngờ xen lẫn trong đám Tán tiên kia, càng không ngờ là, trong thần thức độc bộ Tam Thập Tam Thiên của hắn, không ngờ lại không nhận ra được dị trạng trong đây.

- Ta hóa đại địa, vạn cổ bất hủ!

Nhưng Thần Đồ Thái Tuế phản ứng cũng không chậm, cơ hồ là trong nháy mắt đó, liền thi triển kế chi ứng đối.

Có thể trưởng thành đến loại tình trạng này, hắn không biết đã trải qua bao nhiêu sát phạt, lại há có thể không có phương pháp tự bảo vệ?

Theo một tiếng gầm đó của hắn vang lên, đại địa vô ngần đột nhiên chấn động không thôi, không biết bao nhiêu nham thạch đất đá đều tụ tập về phía người hắn, mà nhục thân của hắn lúc này cũng thu nhỏ lại rất nhanh, hóa thành một quả trứng màu vàng nhạt, tính chất cứng rắn, quả thực có thể sánh bằng tiên kim, mà cũng chính là thuật giữ mạng của hắn, cho dù là trong đấu pháp lâm vào tình cảnh bị động tuyệt đối, chỉ cần thi triển ra chiêu này, liền có thể thoát được nguy cơ!

Hắn từng dùng một chiêu này chống đỡ thời gian một chén trà dưới sự oanh kích của Đại La Kim Tiên nào đó!

Cuối cùng vẫn là Đại La Kim Tiên đó oanh kích tới mệt mỏi, lại cảm thấy thú vị, mới nói một câu:

- Thiên phú dị bẩm, giết thì đáng tiếc!

Sau đó bỏ lại hắn mà đi, trong tộc quần Thần Đồ Thái Tuế, đã là một truyền thuyết lưu truyền mấy trăm năm!

Ngoài bọc đại địa, trong ẩn thần tàng, Thần Đồ Thái Tuế rất có lòng tin với lực lượng phòng ngự này!

Cho dù ngay cả Đại La Kim Tiên đều không làm gì được mình, hắn không tin Phương Hành còn có thể làm được gì.

Nhưng tín niệm này trong một giây đã sụp đổ.

Không ai ngờ được một đạo kiếm quang trong lòng bàn tay của Phương Hành lại đáng sợ như vậy.

Đối mặt với phòng ngự co đầu rút cổ của Thần Đồ Thái Tuế, căn bản không thèm biến chiêu, trực tiếp chém xuống một kiếm!

Sau đó chợt nghe "xoẹt" một tiếng, đạo kiếm quang đó sáng lên, trực tiếp xuyên qua nhục thân của Thần Đồ Thái Tuế!

Từng tầng đại địa cùng với quả trứng màu vàng nhạt đó không ngờ bị một kiếm này của hắn trực tiếp xuyên qua.

Thoải mái giống như đâm xuyên qua một miếng đậu hủ vậy!

Đối mặt với cảnh tượng đáng sợ này, đừng nói là mấy vị thượng tiên đang bị Tán tiên vây công, ngay cả đám Tán tiên đang liều mình ác chiến cũng kinh hãi, ánh mắt có chút ngơ ngác nhìn về phía Phương Hành, mãi lâu sau vẫn không nói một câu.

- Xuất hiện đi!

Vào khoảnh khắc Phương Hành xuống tay, kiếm quang gẩy lên, móc nhục thân của Thần Đồ Thái Tuế từ dưới lòng đất lên, sau đó tung ra một cước, đá thẳng vào trong Thiên Tuyệt chi địa, Thần tộc sinh linh cực kỳ nổi danh trong Tam Thập Tam Thiên kia không ngờ liền bị hắn diệt sát dễ dàng như vậy, ngay cả một câu cũng không nói kịp, đã bị ném vào Thiên Tuyệt chi địa, mà Phương Hành làm ra việc kinh người cỡ này lại bộ dạng ý vị chưa tận, chậm rãi quay người lại, tay áo tung bay, kiếm quang lưu chuyển!

- Chuyện Đế Lưu Ngàn năm trước không làm được, không chứng tỏ là đại gia ta hiện tại không làm được.

Hắn trực tiếp bước trong chiến trường, càng đi càng nhanh:

- Thêm mấy thượng tiên nữa cho ta được giết thống khoái đi!

Chương 1471: Quy khư chi chủ

- Thần Đồ Thái Tuế không ngờ cứ như vậy bị chém chết à?

Một màn phát sinh trước mắt cơ hồ khiến đám người Phong Quân Vũ Thiếp khó có thể lý giải, còn tưởng rằng mình nhìn nhầm, tuy Thần Đồ Thái Tuế là Thần tộc sinh linh, nhưng bọn họ lại hiểu biết rất sâu về người này, biết bản thân hắn chính là đến từ một chủng tộc tên là "Thần Đồ", từng lập được công lao hãn mã trấn áp Thần tộc sinh linh bạo loạn, cùng một Thần tộc khác là "Lạc

Thần tộc" được gọi là chủng tộc dính nhiều máu tươi nhất của Thần tộc, sau khi sinh linh của tộc này trưởng thành, thực lực cực kỳ đáng sợ, lấy Thần Đồ Thái Tuế mà nói, cho dù là Thái Ất thượng tiên chính diện giao phong với hắn cũng không nắm chắc có thể thắng được hắn, thậm chí còn có khả năng bị thiên phú thần thông của hắn đánh chết tại chỗ!

Nhưng một Thần tộc sinh linh có thể sánh bằng thượng tiên này không ngờ bị Đế Lưu một kiếm đâm chết?

Cho dù một kiếm đó của Đế Lưu vô cùng quỷ dị, mượn người khác để che giấu, thuộc về đánh lén, nhưng lại có mấy người đánh lén được thượng tiên?

Nói không dễ nghe thì Thần Đồ Thái Tuế cho dù là để mặc các Tán tiên khác xuất thủ, cũng chưa chắc có thể đả thương được hắn.

Đế Lưu không ngờ có thể một kiếm chém Thần Đồ, vậy chẳng phải là nói, hắn cũng nắm chắc giết được những người mình?

Và ngược lại với những thượng tiên này, đám Tán tiên kia nhìn thấy một màn này, bọn họ quả thực chính là sĩ khí đại chấn, vốn không ôm hy vọng gì với trận chiến này, cũng theo cái chết của Thần Đồ Thái Tuế mà sinh ra hy vọng vô tận.

- Khá lắm Đế Lưu, để ta tới lĩnh giáo thủ đoạn của ngươi.

Chiến trường to lớn như vậy, dường như đều bị cái chết của Thần Đồ Thái Tuế này dẫn bạo, người thứ nhất xuất thủ là Phong Quân, những thượng tiên bọn họ đều bị đám Tán tiên như không muốn sống này bao vây, cho dù không lo tới tính mạng, nhưng cũng nhất thời khó chơi, không rảnh tay để vây công Phương Hành, mà Phong Quân thì khác, lúc này trong lòng hắn hiện lên cảm giác nguy hiểm, quyết định xuất thủ, sau khi gầm lên, đột nhiên há to miệng phun ra một đạo cuồng phong, cuồng phong đó sau khi ra khỏi miệng hắn thì càng lúc càng to, trong nháy mắt đã tràn ngập thiên địa!

Mà các Tán tiên ở chung quanh thừa cơ tiến lên, thần thông tế ra, đánh lên người hắn, không ngờ lại phát hiện, nhục thân của hắn trực tiếp móp xuống, giống như theo phun ra nuốt vào một ngụm ác phong đó, ngay cả bản thân hắn cũng biến mất trong thiên địa.

- Lên đi, lên hết đi, giết thượng tiên, các ngươi chính là tiên.

Mà Phương Hành lúc này cũng không dám thả lỏng, hét lớn, thân hình lao ra.

Phong Quân hóa thành ác phong đáng sợ xông tới, tràn ngập cả thiên địa, cơ hồ là một mảng chiến trường này đều bị hắn bao phủ, đó căn bản chính là một loại thần thông khó có thể diễn tả, gió vừa chạm vào gió này, lập tức ẩn chứa hung uy không thua gì phi kiếm, sinh linh chạm vào gió này, lập tức liền bị rút đi thần hồn xé rách nhục thân, hư không chạm vào gió này không ngờ cũng trực tiếp hỗn loạn thiên cơ, vỡ ra tia chớp màu đen vô tận, ngay cả nhật nguyệt trên trời cũng dường như bị gió này trực tiếp thổi bay, không thấy bóng dáng!

Nói thật lòng, một ngụm gió của Phong Quân lúc này thật sự còn mạnh hơn cả Hồng Mông tử khí trong phế tích của Thái Thượng đạo thống năm đó!

Mà dưới loại thần thông này, các Tán tiên bị bao phủ, căn bản không tiện ngăn cản, tiên uy của Thái Ất thượng tiên là lực lượng đáng sợ khó có thể hình dung, đối với bọn họ mà nói, không chừng chạm vào là chết ngay, trên trình độ nào đó, đây không phải là đang đấu pháp, mà là trực tiếp đồ sát, ác phong lướt qua đâu, có thể nói là tử thi xếp thành núi đến đó.

- Những người này không thể để ngươi giết như thái rau được.

Phương Hành Lúc này, ánh mắt cũng lạnh lùng nghiêm nghị.

Hắn cũng không phải cố ý muốn những Tán tiên này giúp hắn, mà hắn lúc này quả thật cần những Tán tiên này hỗ trợ.

Hắn hiện giờ đã có được Thái Thượng Đệ Cửu kinh, cũng một hơi chặt đứt ba đạo mệnh số, thực lực tiến nhanh, tu vi cảnh giới đã có thể so với chính tiên, nhưng tuy là chính tiên, nhưng so sánh với Thái Ất thượng tiên, cuối cùng vẫn kém một cảnh giới lớn, nếu đánh nhau chính diện, cho dù hắn giở hết thực lực, e là cũng rất khó chiếm thượng phong, huống chi hiện giờ ở đây có bốn năm vị thượng tiên đang như hổ rình mồi đối với mình?

Cũng chính bởi vậy, nếu muốn tranh phong với những người này, vẫn phải thi triển thuật ám sát Ma tổ truyền lại!

Đây chính là thần thông mà Ma tổ ngộ ra, chuyên để giết chóc, Phương Hành cũng đã sớm nghĩ tới, một đạo thần thông này thích hợp dùng nhất ở Phù Đồ Thiên Giới, chỉ có ở trong hoàn cảnh đáng sợ này, mới có khả năng ngộ ra, cũng chỉ có ở trong hoàn cảnh này mới có thể tu luyện đến cực hạn, trước lúc chặt đứt mệnh số, hắn có ba thành nắm chắc dùng thuật ám sát này để trảm tiên, hiện giờ tu vi tăng mạnh, lại bất ngờ nắm giữ được thiên ý kiếm, có thể nói các loại thiếu sót đều được bù đắp, như vậy hắn ám sát thượng tiên cũng tất nhiên nắm chắc hơn!

Chỉ có điều, thuật ám sát chính là thuật ám sát, cần căn cơ nhất định mới có thể thi triển!

Cục diện càng loạn, chư vị Tán tiên xuất thủ càng độc, hắn lại càng có thể phát huy ra lực lượng mạnh hơn.

Cũng chính bởi vậy, nhìn thấy đám Tán tiên này bị đồ diệt, hắn không khỏi đau lòng!

- Vương bát đản này đã nhìn ra là ta cần mượn dùng lực lượng của đám Tán tiên kia mới cố ý làm vậy.

Phương Hành hung hăng nói thầm.

Thái Ất thượng tiên dù sao cũng không phải hạng ngu xuẩn, không đợi chịu khổ mới tỉnh ngộ, vừa thấy Phương Hành ám sát Thần Đồ Thái Tuế, liền lập tức hiểu rõ đặc điểm thần thông của hắn, tiếp theo liền nghĩ ra pháp môn ứng đối, quả thật không dễ đối phó như trong tưởng tượng của mình!

- Được, ngươi giết người của ta, ta giết tức phụ của ngươi.

Nhưng Phương Hành lúc này, sát ý trong lòng không phải dễ dàng mất đi như vậy, nhìn Phong Quân hóa thành ác phong cuốn tới, hắn cắn răng, thân hình trực tiếp bay lên không trung, sương xanh ùa tới, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hắn không ngờ biến mất trong không trung, chẳng biết đi đâu, khi trong lòng Phong Quân xuất hiện cảnh giác mãnh liệt, ngưng thần thủ thế, lại đột nhiên nhìn thấy, thân hình của tên đế tử đáng giận đó không ngờ trực tiếp xuất hiện bên cạnh Vũ Thiếp, kiếm quang đại thịnh!

- Cẩn thận.

Phong Quân sợ quá, thất thanh kêu to.

- Bốp.

Cũng đúng lúc này, Vũ Thiếp đang đấu với vô số Tán tiên, chém ra từng biển máu, mi tâm bỗng nhiên ngưng tụ một cái mụn, tóc đen sau đầu nàng ta đột nhiên không gió mà tự động, vào một thoáng này, một đạo kiếm quang đã tụ tới cạnh não nàng ta, Vũ Thiếp chỉ kịp tạo ra pháp ấn, cả người trực tiếp nổ tung, không ngờ hóa thành những giọt mưa, phiêu tán ra bốn phương tám hướng, mà khí tức của nàng ta theo những giọt mưa này xuất hiện ở các nơi!

- Thái Ất tiên thân, có thể dung thiên địa, Đế Lưu điện hạ, ngươi cũng từng tu tới Thái Ất, lại quên mất phương pháp bảo mệnh của chúng ta sao?

Tiếng cười duyên của Vũ Thiếp vang lên, không ngờ đồng thời truyền đến từ bốn phương tám hướng, giống như có vô số nàng ta đang nói chuyện.

- Còn có bản sự này à?

Phương Hành vào khoảnh khắc này cũng quả thật lắp bắp kinh hãi, hắn chưa thực sự tu tới cảnh giới Thái Ất!

Mà lúc này, hắn cũng đã ý thức được vấn đề, Vũ Thiếp này không ngờ cũng giống như Phong Quang, cũng có bản lĩnh hóa vào thiên địa, Phong Quân đó có thể trực tiếp hóa thành một đạo ác phong, qua lại vô hình, mà Vũ Thiếp thì trực tiếp hóa thành ngàn vạn phân thân, mỗi một đạo phân thân đều là chân thân, tùy thời ngưng tụ tiêu tán, tùy ý na di, tu sĩ bình thường ai có thể một kiếm chết hết mưa gió đầy trời?

- Quả nhiên không hổ là thượng tiên, như vậy mới thú vị.

Nhưng cũng vào chớp mắt này, Phương Hành lạnh giọng bật cười, ngay sau đó, kiếm quang đột nhiên bắn ra!

- Ngay cả thiên địa này cũng sợ ta, ngươi dung nhập vào thiên địa thì làm sao?

Trong tiếng cười lạnh, hắn bỗng nhiên quay kiếm quang, trực tiếp chém về phía một giọt mưa ở bên cạnh!

Đó cũng là thực sự trong ngàn vạn phân thân Vũ Thiếp biến thành, chém giọt mưa này, đối với Vũ Thiếp mà nói, bị thương căn bản có thể nói là không tổn hại tới da lông, nhưng lúc một kiếm này của Phương Hành chém xuống, đột nhiên thiên địa đại biến, dường như có một loại lực lượng vô hình từ trên thương khung hàng lâm, ầm ầm trấn áp về phía Vũ Thiếp, dưới loại lực lượng này, Vũ Thiếp kinh hô một tiếng, không ngờ bị cường hành ép cho phân thân càng lúc càng ít, đến cuối cùng, trực tiếp hóa thành nhục thân vốn có.

Nàng ta có năng lực dung nhập vào thiên địa, nhưng có thế nào cũng không ngờ, thiên địa này không ngờ đang bài xích nàng ta.

Mà nàng ta sau khi bị cường hành đánh về nguyên hình, còn phát hiện nàng ta không ngờ đang ở ngay dưới kiếm của Phương Hành.

Giống như có lực lượng nào đó, cố ý đưa nàng ta tới dưới kiếm của Phương Hành!

- Vũ Nhi.

Phong Quân từ xa nhìn thấy, kinh hoàng hét to, vội vàng lao về phía trước.

- Phong sư huynh cứu ta.

Vũ Thiếp cũng mặt như màu đất, vô lực vươn hai tay về phía Phong Quân.

Phong Quân Lúc này vì ngưng tụ lực lượng, sớm đã hóa ra nguyên hình, vội vàng xông tới, nhưng lại phải trơ mắt nhìn Vũ Thiếp không thể cứu được, đáy mắt đã tuyệt vọng đến cực điểm lại đột nhiên dâng lên một tia tuyệt vọng, trong mắt bỗng nhiên chiếu ra một chút kiếm quang, đợi cho hắn tâm sinh cảnh giác, lại đã không kịp, thân hình lao tới trước người Vũ Thiếp, sau đó cứng lại, mà lúc này, thân hình của Phương Hành không ngờ xuất hiện ở phía sau hắn, một đạo kiếm quang trong lòng bàn tay sáng ngời, đang dính một chút máu tươi đỏ sẫm!

Trên mặt Phong Quân lộ ra vẻ không thể tin nổi, vẻ mặt đã cứng lại, mi tâm có một điểm đỏ tươi!

Hắn không ngờ rằng, Phương Hành nhìn thì muốn chém Vũ Thiếp, nhưng lại lâm thời quay đầu lại, một kiếm đâm tới hắn.

Hiện giờ thần hồn cũng bị một kiếm đó chém nát, thân hình hắn đang bong ra từng màng, hóa thành bụi bậm.

- Ta... Ta...

Vũ Thiếp lúc này mới có phản ứng, thấy Phong Quân đang hồn phi phách tán trước mắt mình, mới ý thức được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt hoang mang đến cực điểm, đột nhiên xuất hiện một tia sợ hãi lẫn vui mừng.

- Cám ơn trời đất, người chết không phải là ta.

Vỗ vỗ ngực, nàng ta đột nhiên xoay người bỏ chạy, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Không biết Phong Quân trước khi chết trong lòng có tư vị gì, nói chung Phương Hành nhìn thấy một màn này, thật sự là ngây ngẩn cả người.

Chương 1472: Ma tổ sát nhân pháp

Ma tổ đúng là không phải hạng lương thiện.

Càng vận chuyển pháp môn thần thông của Ma tổ, Phương Hành liền càng khẳng định điểm này. Kiếm đạo tinh yếu của Ma tổ lúc ở Thiên Nguyên đã truyền cho Phương Hành, nhưng chưa tới thời cơ nào đó, Phương Hành không thể phát huy đồng thời thôi động kiếm đạo này đến cực hạn, có điều hiện giờ cũng gặp may mắn, vượt qua Phù Đồ Thiên Giới này thật đúng là khiến hắn nhìn thấy cơ hội nào đó, khiến hắn có một hoàn cảnh để tìm hiểu tinh yếu của kiếm đạo ma này, thậm chí còn tiến bộ, lĩnh ngộ đến một loại pháp môn siêu thoát hơn.

Mà kiếm đạo của Ma tổ kỳ thật nói ra thì cũng không quá phức tạp, đây là một loại pháp môn giết người!

Khác với những pháp môn kẻ mạnh thắng, kẻ yếu bại, ở trước mặt pháp môn này, căn bản không phân mạnh yếu, chỉ có đối tượng cần giết là khác nhau, khác nhau nhiều nhất cũng chỉ là giết khó hơn một chút và giết dễ hơn một chút mà thôi, tóm lại bất kể là tiên hay thần, đều có sơ hở, tìm thấy sơ hở đó, có thể một kiếm giải quyết xong, đương nhiên, bản thân loại pháp môn này cũng có nhược điểm lớn nhất, đó chính là nếu một kiếm không giải quyết xong được đối thủ, bản thân mình sẽ rơi vào bên trong hung hiểm cực lớn có khả năng bị thua!

Võ pháp ghi chép trong Thái Thượng Phá Trận Kinh là võ đạo đường đường chính chính, mà kiếm đạo của Ma tổ lại bổ khuyết thực sự đạo lý khác, chú ý tới trí tuệ và tu vi hơn, Phương Hành có thể một kiếm trảm sát Phong Quân, chính là mượn sơ hở trên tâm linh của Phong Quân, nếu không, đối phó với nam nhân tu vi cực cao này vẫn cần phí một phen sức lực.

Đương nhiên, Vũ Thiếp không ngờ lại có phản ứng như vậy, cũng thực sự khiến hắn bất ngờ!

Sống lâu quá quả nhiên không phải chuyện tốt, nhân tình vị đều bị năm tháng vô tận xóa mòn hết, Vũ Thiếp bỏ mặc Phong Quân mà chạy, trừ Phong Quân chết đi trong tuyệt vọng và thống khổ ra, người khác không ngờ không hề cảm thấy bất ngờ, bộ dạng thản nhiên.

- Ha ha, có điều cảm giác đồ tiên cũng thích thật.

Mà một kiếm chém Phong Quân, Phương Hành cũng hưng phấn dị thường, trực giác cảm thấy có biến hóa nào đó xuất hiện trên người mình, trên người hắn, bắt đầu có ma yên bốc lên, mà một đạo thiên ý kiếm quang giống như ngân xà quay chung quanh hắn, vào lúc này dường như cũng lây dính một chút huyết ý, lộ ra vẻ càng linh hoạt hơn, trên trình độ nào đó cũng lộ ra sự sắc bén hơn, Phương Hành trong lòng biết rõ, đây chính là một đặc điểm khác của pháp môn của Ma tổ, đó chính là dùng người tu kiếm, trảm người càng nhiều, kiếm ý sẽ càng mạnh, càng sắc bén!

Mà hiện giờ, hắn chính là trảm thượng tiên cảnh giới Thái Ất, có lẽ luận về thực lực, Thần Đồ Thái Tuế và Phong Quân không khác biệt nhiều, nhưng luận về nội tình, cùng với lợi ích mang đến cho Phương Hành, Thần Đồ Thái Tuế lại không thể so sánh với Phong Quân, ít nhất Phương Hành hiện giờ chém Phong Quân, liền lập tức cảm giác được lực lượng mãnh liệt đến đáng sợ nào đó càng tăng thêm, đây cũng không phải là tới từ oan nghiệt mà Phù thiên cấp cho, mà là thứ có trong pháp môn thần thông của Ma tổ, hóa thành một loại lực lượng đặc thù gia trì lên kiếm quang của Phương Hành. Bởi vậy không thể không nói, Ma tổ quả thật là kỳ tài, người khác sau khi đã trải qua giết chóc trong Phù Đồ Thiên Giới, chắc cả đời cũng không muốn nhớ lại, nhưng thằng ôn này lại coi loại kinh lịch này giống như linh cảm, sáng tạo ra kiếm đạo với phong cách riêng của hắn.

- Đế tử, ngươi từ khi nào thành tiểu nhân như vậy, có dám tới đây đánh một trận chính diện với ta không?

Ngay khi Phương Hành trảm sát Phong Quân, dọa cho Vũ Thiếp bỏ chạy, xa xa có một ánh đao hung hăng chém tới, chính là Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng nhân lúc hắn vừa trảm sát Phong Quân, vội vàng chạy tới, ánh đao như cuốn lụa, trực tiếp trải ra trường không, hung tợn chém xuống đỉnh đầu Phương Hành, các Tán tiên ở bên cạnh hắn ai nấy giống như ruồi bọ đuổi theo, cũng bị hắn bỏ lại đằng sau!

- Ta trông giống thằng ngốc lắm à mà lại đi lấy cứng đối cứng với ngươi?

Đối mặt với một đao này, Phương Hành cũng không dám chậm trễ, dưới chân bước ra Tiêu Dao thân pháp, đón đỡ một đao đó, nhưng lúc cả người hắn đều bị một đao đó bao phủ, lại thân hình gập lại một cách quỷ dị, không ngờ tránh thoát dưới ánh đao đó, sau đó khói nhẹ bao phủ, trực tiếp biến mất trong hư không, mà bên cạnh Quan Phi Hưng, trong một đám Tán tiên đang đuổi theo hắn, lại có thêm một thân ảnh, cùng họ hô to gọi nhỏ, điều khiển các loại thần thông bảo quang lao về phía Quan Phi Hưng!

- Đáng giận! Đáng giận!

Với năng lực của Quan Phi Hưng mà cũng giận sôi, bỗng dưng gầm lên một tiếng, vận chuyển toàn bộ tiên lực, ánh đao trong nháy mắt này không ngờ hóa thành một con sông dài, đột ngột đến cực điểm hiện lên trên đầu một đám Tán tiên, bên trong ẩn chứa hung uy, giống như một con sông lớn hội tụ từ sát khí, chấn nát cả hư không!

- A.

- Chạy mau.

Một đám Tán tiên đang lao về phía Quan Phi Hưng đều thất kinh, mấy người đi đằng trước trực tiếp liền bị ánh đao đáng sợ đó của Quan Phi Hưng chém qua, kêu thảm từ trong không trung ngã xuống, có một bộ phận khác thì bị dọa tới cả người đổ mồ hôi lạnh, quay đầu bỏ chạy, dù sao đối mặt với một đao toàn lực của thượng tiên, Tán tiên cho dù gan lớn tới mấy cũng không dám đón đỡ. . .

- Muốn chạy à? đừng có mơ!

Quan Phi Hưng hung hăng cắn răng, ánh mắt nhìn thẳng vào đám Tán tiên đang đào tẩu, sải bước thật nhanh, ánh đao tung hoành trong không trung, rõ ràng là muốn đuổi tận giết tuyệt những Tán tiên này, trảm sát cả Phương Hành đang trốn trong bọn họ, miệng vẫn hét lớn:

- Đế Lưu, nếu không muốn chết thì mau mau trả ta chí bảo của Thanh Tà nhất mạch.

- Chí bảo gì cơ.

Vào lúc một đao đó của Quan Phi Hưng chém ra, lại đột ngột có một thanh âm vang lên ở bên dưới, trong đống thi thể của Tán tiên vừa rồi thoạt nhìn thì bị Quan Phi Hưng một đao trảm sát, đang rơi xuống dưới, không ngờ có một người đột nhiên sống dậy, một đạo kiếm quang xuất hiện cực kỳ đột ngột, từ dưới lên trên, hung hăng đâm tới nhục thân của Quan Phi Hưng.

- Tên này gian xảo thật!

Quan Phi Hưng sợ tới túa mồ hôi lạnh, sự chú ý của hắn chỉ đặt ở đám Tán tiên đang chạy, cho rằng Phương Hành đang trốn trong bọn họ, nào ngờ thằng ôn này lại trốn trong đống "Tử thi"? Lúc này đao của hắn đã chém ra, một ngụm tiên khí phun ra nuốt vào, chính là lúc lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh, đón một đạo kiếm quang này, thật sự là hung hiểm đến cực điểm, hắn quát to một tiếng, dứt khoát ném đao trong tay ra, mà cả người hắn thì cường hành xoay chuyển, chạy trốn về bên trái.

- Vù!

Phương Hành từ dưới chém lên, cùng thân hình của Quan Phi Hưng xẹt qua nhau, một đạo huyết hoa bay ra, mà Quan Phi Hưng đã bay lên cao trăm trượng lúc này cũng không biết là vì sợ hay vì đau, mồ hôi lạnh đầm đìa, thở hổn hển!

- Đúng là khó lòng phòng bị thật.

Quan Phi Hưng rõ ràng vẫn còn sợ hãi, hành động của đối phương đúng là khiến hắn thống hận đến cực điểm, nhưng cũng sinh ra một nỗi sợ hãi.

Lúc này hắn cuối cùng cũng phải thừa nhận sự đáng sợ của Phương Hành.

Nếu là đánh nhau chính diện, hắn không sợ Phương Hành, nhưng trong cục diện hỗn loạn có nhiều Tán tiên vây công như vậy, lại luôn có cơ hội để thằng ôn đó lợi dụng, mình hơi sơ ý một chút, vậy chính là kết cục phải chết.

Hắn cuối cùng cũng minh bạch thằng ôn này vì sao sau khi hiện thân liền muốn khơi mào Tán tiên vây bọn họ!

- Đúng rồi, ta vẫn chưa hỏi ngươi, nha hoàn mù của ta đâu rồi.

Phương Hành lúc này cũng như là vừa nhớ ra một vấn đề, cau mày nhìn hắn, lúc này mới nhớ tới tiểu manh nữ, lúc ấy chuyện xảy ra quá đột nhiên, lúc hắn nhảy vào Thiên Địa tuyệt cũng không quản được tới nàng ta, có điều nghĩ chắc tiểu nha đầu này sẽ được Quan Phi Hưng bảo hộ, nhất thời bán hội chắc không có hung hiểm gì, bắt giữ Quan Phi Hưng này rồi hỏi lại là được!

- Nha hoàn? Ngươi không ngờ coi nàng ta là nha hoàn?

Quan Phi Hưng ngây ra một thoáng rồi lập tức cười lạnh:

- Ngươi có cũng biết nàng ta là ai không mà dám coi nàng là nha hoàn? Ha ha, ai cũng nói Đế Lưu cuồng vọng, hiện giờ thấy ngươi quả nhiên là cuồng vọng vô biên, có điều cũng được, ngươi nếu đã lệnh cho Thanh La mang nàng ta đi, vậy đó chính là sai lầm lớn nhất của các ngươi, đó là dẫn lửa thiêu thân, ha ha, ta cũng rất nóng lòng muốn thấy vẻ mặt hối hận của các ngươi, hiện tại hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi tốt nhất hãy mau mau giao ra chí bảo của Thanh Tà nhất mạch, nếu không Thanh Tà nhất mạch ta sẽ bất chất tất cả, cũng phải...

- Cũng phải cái gì?

Phương Hành vừa nghe thấy chuyện Thanh La tiên tử đã mang tiểu manh nữ đi, lập tức giận dữ, vẻ mặt hung ác, bay thẳng về phía Quan Phi Hưng, miệng đồng thời mắng to:

- Ngay cả trẻ con cũng chẳng buồn bận tâm, phế vật như vậy thì làm được gì?

- Con mẹ nó nàng ta mà có thể coi là trẻ con à.

Quan Phi Hưng vừa kinh hãi vừa giận dữ, lật tay đánh xuống một chưởng, tiên mang ngập trời giống như sóng ngầm tuôn ra.

- Ái dà.

Phương Hành đón tiên mang đó, lại kinh hãi, thân bất do kỷ trầm xuống dưới.

Cho tới lúc này mới ý thức được ở tu vi và lực lượng chân chính, mình vẫn kém những Thái Ất thượng tiên đó rất nhiều, tuy hắn đi vào con đường tu hành không giống bình thường của Thái Thượng đạo thống, nhưng cũng không phải là một bước lên trời, hiện giờ mình thoát khỏi ba mệnh số, chỉ có thể xem như là cảnh giới Chính Tiên, mà nếu muốn đánh bừa với thượng tiên cảnh giới Thái Ất, chỉ sợ ít nhất cũng phải chặt đứt chín mệnh số mới được, vừa rồi mình lại quá mức đắc ý, thật sự có chút coi thường lực lượng thần thông của Thái Ất thượng tiên.

- Cơ hội hiếm có, giết. . .

Ngay khi thân hình của Phương Hành rơi xuống, Vũ Thiếp đang ở cách đó không xa nhìn trộm chiến trường này, cùng với Tiên Quân Trọng Sương vẫn mặt thản nhiên, giống như không đếm xỉa gì đến chuyện này, đồng thời hét lớn xuất thủ, sau đó một đạo vương tọa rạch phá trường không, mang theo sương khí lành lạnh trấn áp về phía Phương Hành, đi qua đâu, đại địa đều biến thành một mảng trắng xoá, băng sương bao trùm vạn vật!

Ngay cả Vũ Thiếp trong nháy mắt cũng vung ra hạt mưa, dưới sự gia trì của sương khí, hóa thành trăm ngàn thanh lợi kiếm ngân quang lóng lánh, đan vào thành một cái lưới lớn, phô thiên cái địa đâm về phía Phương Hành, không ngờ chỉ một thoáng đã rơi vào trong tuyệt cảnh!

- Mẹ nó, lỗ hổng trong pháp môn giết người này của Ma tổ quá nhiều, cũng không lanh lẹ, vậy chẳng thà để các ngươi thấy...

Mà lúc này Phương Hành, cũng hung hăng cắn răng:

- ... Đồ tiên pháp ta tự nghĩ ra!

Chương 1473: Trảm người trước tiên trảm mệnh

Đối với pháp môn giết người, Phương Hành đã tu luyện rất thuần thục rồi, mà ngoài thuần thục ra, tất nhiên chính là tiến thêm một bước!

Kết quả của tiến thêm một bước chính là sáng tạo ra pháp của riêng mình.

Đây cũng là lẽ thường trong giới tu hành, đến cảnh giới hiện giờ của Phương Hành, vốn chính là lúc đổi mới thay cũ, giống như một đệ tử,đi tới đỉnh phong của học vấn mà hắn được truyền dạy, bước tiếp theo sẽ là bắt đầu gia nhập thêm cảm ngộ của mình, tinh nghiên học vấn của mình, bởi vì học vấn của người khác cho dù cao tới đâu, chung quy vẫn là kết quả trí tuệ của người khác, không thể hoàn toàn phù hợp với mình, chỉ có thêm vào lĩnh ngộ của mình, mới có thể sáng tạo ra thần thông hoàn toàn phù hợp với mình, thần thông này bất kể là đạo tâm, hay là là uy lực, thậm chí là trong động tác mỗi một lần vung kiếm đều hoàn toàn có chứa phong cách cá nhân của hắn, không có chỗ nào là không hợp với mình.

Loại pháp này Phương Hành gọi nó là "Đồ tiên pháp". Không phải thực sự có liên quan tới đồ tiên, chủ yếu là muốn giết mấy thượng tiên trước mặt mà thôi, cho nên mới thuận miệng đặt ra!

Ba vị Thái Ất thượng tiên Tiên Quân Trọng Sương, Vũ Thiếp, Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng đồng thời nắm được cơ hội, trấn áp về phía Phương Hành.

Cũng vào một thoáng này, trong lòng Phương Hành đã chuẩn bị xong, sau đó hắn hít sâu một hơi!

Hắn đang ngã xuống phía dưới cực nhanh, đột nhiên bấm một pháp ấn, sau đó dưới thân hắn, liền xuất hiện một một biển máu, cả người hắn giống như một khối nham thạch cực lớn, "Bùm" một tiếng rơi vào trong biển máu, theo sát sau hắn chính là hào quang thần thông của ba người đám Tiên Quân Trọng Sương, cũng liên tiếp không ngừng đánh vào trong biển máu, nhưng chỉ làm bắn lên sóng máu cao tới mấy trăm trượng, cả người Phương Hành thì không ngờ trực tiếp biến mất trong biển máu, ngay cả bóng dáng cũng không thấy!

- Không ổn rồi!

Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng là người đầu tiên kêu to, cảm ứng được có chỗ nào đó không đúng!

Biển máu đó thật sự xuất hiện rất quỷ dị, rất rõ ràng căn bản không thuộc về lực lượng của bản thân Phương Hành, lại không biết vì sao, không ngờ bị hắn sử dụng, bị hắn triệu hoán ra.

Mà sau khi Phương Hành chìm vào biển máu, bọn họ dùng mắt thường có thể thấy được, biển máu đó không ngờ đang không ngừng sôi trào và bốc hơi, từng đạo huyết vụ màu đỏ sậm càng lúc càng mãnh liệt xuất hiện trong không trung, không chỗ nào không thấy có ma vân màu đỏ sậm, từ cửu thiên cho tới tứ phương, giống như có yêu ma sinh ra trong thế gian, rải sương mù màu đỏ sậm đó ra khắp thiên địa, bất kể là những Tán tiên đang vây giết thượng tiên, hay là những Thái Ất thượng tiên đang cảnh giác đều bị bao phủ vào trong đó!

- Thần thức bị ngăn cản, thiên địa trầm trầm, chúng ta giống như là bị hãm vào trong đại trận nào đó!

Vũ Thiếp cũng có chút hoảng hốt, nhỏ giọng nói.

- Hừ, dù sao hắn ngay cả tiên mệnh cũng không có, chúng ta ước chừng cao hơn hắn một cảnh giới lớn, chẳng lẽ lại sợ hắn à?

Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng lớn tiếng gầm lên, đột nhiên vồ ra một trảo, thanh đại đao không biết đã rơi đi đâu liền từ xa bay tới, bị hắn nắm trong tay, sau đó hắn một tay vung đao, đao mang đi đến đâu, một phương hư không bị hắn cắt nhỏ ra tới đấy, xa xa ngoài thiên địa, hắn một mình đứng trong hư không, mắt đầy cảnh giác nhìn xung quanh, đồng thời quát khẽ:

- Kẻ này rất tà dị, chỉ là mượn thân pháp quỷ dị nào đó, dùng cái khôn vặt để giết chúng ta trở tay không kịp mà thôi, hiện giờ chỉ cần ba người chúng ta đứng tựa lưng vào nhau, không cho hắn cơ hội, thuật ám sát của ám sát sẽ không có cơ hội!

- Không sai, ta cũng càng lúc càng hiếu kỳ, hắn là có liên quan tới đám nghịch tặc nhiễu loạn trước kia.

Tiên Quân Trọng Sương vẫn luôn là người tỉnh táo nhất, lúc này cũng bình tĩnh mở miệng, không bị cảnh vật chung quanh quấy nhiễu.

- Đường đường là đế tử, không ngờ lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, hắn rốt cuộc có phải đế tử hay không?

Vũ Thiếp thì vẻ mặt hoang mang, kinh hãi nói:

- Người có thủ đoạn bỉ ổi không phải là ta, mà là một tên gia hỏa không quang mình chính đại nào đó.

Nhưng cũng vào lúc thanh âm kinh hoàng của Vũ Thiếp vang lên, ở trước mặt nàng ta, đột nhiên có một đạo thân ảnh xuất hiện, vô cùng nghiêm túc giải thích với nàng ta:

- Vừa rồi ta là dùng pháp môn của tên gia hỏa đó, nhưng hiện tại, ta chuẩn bị dùng pháp môn của chính ta.

Cũng vào lúc hắn hiện thân, Vũ Thiếp bỗng nhiên hét lên một tiếng, tiên quang đầy trời nối liền không dứt, hóa thành mưa kiếm đâm xuống dưới, bên trong mỗi một giọt đều ẩn chứa một đạo kiếm quang đáng sợ, ngay cả hư không cũng bị cắt ra từng kẽ nứt, mà bóng dáng trước mắt kia sau khi nói ra ba từ liền bị mưa bụi do nàng ta khống chế cắt thành từng mảnh, bộ dạng thê thảm đến cực điểm.

- Vừa rồi là dùng hết các loại thủ đoạn ám sát ngươi.

Nhưng thanh âm đó vẫn vang lên trong hư không, tiếp tục nói:

- Hiện tại, ta muốn quang minh chính đại làm thịt ngươi!

Cũng đúng vào chớp mắt này, trên đỉnh đầu

Vũ Thiếp, đột nhiên huyết khí lan ra, có hung uy xuất hiện!

Đỉnh đầu Vũ Thiếp, không ngờ xuất hiện thân ảnh của Phương Hành, tay cầm kiếm quang, từ trên trời giáng xuống, thân hình giống như ma hình hàng lâm!

- Thái Thượng Đồ Tiên pháp!

- A không, đây không phải Thái Thượng, đây là thức thứ nhất của Tiệt Đạo đồ tiên pháp.

- Trảm người trước tiên trảm mệnh!

Theo thanh âm nặng nề kia vang lên, Phương Hành giống như ma thần trực tiếp hạ xuống, một kiếm đâm về phía mi tâm của Vũ Thiếp, một kiếm này có thể nói là đột ngột đến cực điểm, không quá khác biệt với thuật ám sát vừa rồi, sự chú ý của Vũ Thiếp đã bị dẫn về nơi khác, căn bản khó có thể chống đỡ, nhưng cũng đúng vào lúc này, Tiên Quân Trọng Sương đột nhiên mở mắt ở mi tâm, phát ra quang hoa năm màu, xua tan đi huyết vụ trong thiên địa, cùng lúc đó vương tọa sau lưng hắn bỗng nhiên có một thanh kiếm cổ bay ra, bị hắn cầm vào tay.

Một kiếm đó giơ lên, thần quang như mặt trời, chiếu sáng thế gian, đạo kiếm quang không có dấu vết của Phương Hành cũng bị hắn gạt ra!

- Đã nói rất nhiều lần rồi, ngươi không gây hấn được với Thái Ất thượng tiên đâu!

Tiên Quân Trọng Sương mặt không biểu tình, nặng nề lên tiếng, sau đó bước ra một bước, kiếm cổ lấp lánh thần quang vô tận, như ảnh như hình.

- Ai nói ta gây hấn với các ngươi?

Mà lúc này, Phương Hành cũng tung người về phía sau, thoạt nhìn hắn giống như có chút nóng lòng muốn chạy trốn, nhưng Tiên Quân Trọng Sương đã bám chặt lấy hắn, không ngờ không cho hắn được như ước nguyện, hai người một đuổi một chạy, ngay lập tức đã ra xa hơn trăm trượng, cho tới cuối cùng, mắt thấy kiếm khí của Trọng Sương xoay quanh mình, sắp trấn áp hắn, Phương Hành lại đột nhiên phá lên cười, trong ánh mắt có vẻ bỡn cợt và tàn nhẫn, nhìn về phía sau Tiên Quân Trọng Sương, khẽ cười nói:

- Rõ ràng là các ngươi gây hấn với ta mới đúng.

- Hả?

Tiên Quân Trọng Sương vội vàng quay đầu, liền nhìn thấy một màn trọn đời khó quên.

Hắn rất tin tưởng vừa rồi mình đã cản được một kiếm đâm về phía Vũ Thiếp của Phương Hành, nhưng hiện tại quay đầu lại nhìn, không ngờ phát hiện Vũ Thiếp đang rũ rượi đứng yên tại chỗ, cả người ngây ra như phỗng, mà trên người nàng ta, lại có rất nhiều thứ giống như rể cây lan ra, mà thứ này đang từ trong cơ thể Vũ Thiếp kéo ra một loại quang hoa chói mắt, thứ này tương tự như thần hồn, lại không hoàn toàn là thần hồn, có một loại vật thể thần tính khó hiểu, kéo ra sợi tơ thật dài, cực kỳ quỷ dị!

- Sao có thể, sao có thể, đó là, đó là....

Dù là Tiên Quân Trọng Sương trước nay luôn âm trầm như nước bất động như núi, sau khi nhìn thấy một màn này, cũng không nhịn được là thân tâm đại chấn, hắn đã đoán được gì đó, nhưng lúc này lại liên tục nói "Đó là", chứ không dám nói thẳng ra!

Mà Quan Phi Hưng lúc này đang ở bên cạnh Vũ Thiếp, lại kinh hãi tới trợn tròn mắt, nhìn một màn trước mắt với vẻ khó tin, lại quên mất vươn tay ra giúp đỡ Vũ Thiếp đang ở ngay bên cạnh, chỉ là sắc mặt chán nản mà tuyệt vọng, tay cầm đao của hắn lúc này cũng run run, chỉ không ngừng lớn tiếng nhắc lại:

- Không thể, không thể nào.

- Không có gì là không thể cả, một kiếm vừa rồi của ta không hề thất thủ.

Mà Phương Hành lúc này, lại cười âm u, sau đó tay trái giơ tay, năm ngón tay tóm hờ.

Vù một tiếng, lúc năm ngón tay của hắn nắm lại, rễ cây nối liền với quang hoa thần bí trong cơ thể Vũ Thiếp trong giây lát liền thu lại, sau đó ở sau lưng Phương Hành rõ ràng hiển hóa ra bộ dạng của một gốc quái thụ, cắm rễ trong biển máu, quang hoa từ trong cơ thể sau đó kéo ra, chính là bị rễ cây của nó móc ra, sau đó lúc này đang chậm rãi rót vào trong cơ thể quái thụ, một lúc sau, nó lại thoải mái rung rung, sau đó không ngờ mọc ra mấy trái cây bảo quang mờ mịt!

Phương Hành chỉ nhẹ nhàng nâng giơ tay lên, liền có một trái cây bay đến lòng bàn tay hắn, phát ra quang hoa thần bí, hắn ngửi ngửi một cái, cười nói:

- Đây là hương vị của tiên mệnh à, dễ ngửi thế, thơm quá.

Thiên địa yên ắng, bất kể là một đám Tán tiên hay là mấy vị thượng tiên này đều sợ ngây người.

- Tiên mệnh, đó không ngờ là tiên mệnh!

- Ngươi không ngờ có thể trảm được tiên

mệnh.

Một giây tiếp theo, Tiên Quân Trọng Sương cùng với Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng đồng thời hô to.

Bọn họ dường như căn bản không thể tin được một màn mình đang thấy.

- Đúng vậy, đây là tiên mệnh, tiên mệnh mà các ngươi coi như trân bảo!

Phương Hành sắc mặt thản nhiên, dùng một loại thái độ vô cùng nghiêm túc giải thích:

- Nó quả thật là tương dung với thần hồn của các ngươi, nhưng nhưng một đạo kiếm quang rất lợi hại, chỉ cần dùng sức rạch một cái, có thể chém xuống nó và thần hồn của các ngươi, lại dùng thủ đoạn nào đó, có thể kéo ra, sau đó trước lúc nó trở về thiên địa, mượn pháp bảo nào đó để chuyển hóa, liền có thể có được.

- Ta không phải là pháp bảo.

Ở sau lưng hắn, quái thụ đó dường như rất không tình nguyện nói thầm một câu, chỉ là thanh âm rất nhỏ.

Mà Phương Hành lại tuyệt không để ý đế nó, vô cùng thoải mái ném tiên mệnh về phía sau, liền bị Thái Hư Bảo Bảo tóm lấy, mặt lộ vẻ vừa sợ hãi vừa vui mừng, ôm chặt trong lòng, cười giống như hoa nở, sau đó Phương Hành lại tùy ý vỗ vỗ tay, ra vẻ thong dong nói:

- Các ngươi lúc trước không phải vẫn luôn truy hỏi ta về bí mật của tiên mệnh à? Hiện tại có thể nói với các ngươi rồi!

- Đó không phải là bốc phét, ta quả thật là có thể bóc ra tiên mệnh!

Chương 1474: Người ở thương mang, kiếm ở thiên ngoại

- Sao có thể...

Một câu nhẹ nhàng của Phương Hành, cùng với một màn hắn hút ra tiên mệnh trong cơ thể Vũ Thiếp, thật sự làm mù mắt đám người Tiên Quân Trọng Sương cùng với Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng, dù sao một màn này thật sự quá kinh người. Tiên mệnh không thể bóc ra, đây là nhận thức chung của Đại Tiên giới, tuy vẫn có người tiến hành nghiên cứu phương diện này, nhưng trước giờ chưa có ai thành công, trước đây bọn họ kích động mà đến, kết quả lại bị Phương Hành lừa cho một vố, nguyên nhân chính là bởi vì mồi nhử Phương Hành tung ra thật sự rất có giá trị, khiến bọn họ nổi lòng tham, cho dù tạm thời chậm trễ một chút chuyện mình chuẩn bị làm, cũng phải đi theo hắn xem tới cùng.

Nhưng chung quy, Phương Hành lâm trận bỏ chạy, lại khiến bọn họ ý thức được, thằng ôn này căn bản chính là đang bốc phét!

Sau khi xác định được điểm này, bọn họ cũng thở phào trong lòng, dù sao... Bóc ra tiên mệnh, bản thân là chuyện không đáng tin.

Thậm chí trên một trình độ nào đó mà nói, bí mật của tiên mệnh đối với bọn họ, chính là một bí mật đủ để khiến cả thiên hạ khiếp sợ, một bảo tàng mà ai ai cũng thèm muốn, khi không có được, ai nấy đều thèm khát, hận không thể lập tức lấy được ngay, nhưng khi sự thật được bày ra trước mắt họ, ngược lại trong lòng rất e ngại, lại lo được lo mất, không muốn thật sự tìm hiểu bí mật này, bởi vì không ai biết được sau khi có được bí mật này, sẽ có hậu quả gì chờ bọn họ, bí mật này tất nhiên là tốt, nhưng cũng rất có khả năng, mang đến hung hiểm cho mình.

Nhưng cũng vào lúc bọn họ đều nhận định Phương Hành là nói dối, một màn không tưởng được lại xuất hiện.

Đó không ngờ là thật!

Hắn thật sự thật sự có thể bóc ra tiên mệnh, hơn nữa là làm được ngay trước mặt bọn họ!

Đó chính là tiên mệnh!

Là căn cơ tu hành của bọn họ, là căn bản để trường sinh.

Không ngờ... Bị một gốc quái thụ kéo ra?

Lực trùng kích của một màn này đối với bọn họ, có thể sánh bằng tận mắt thấy mấy vạn chân tiên bị đồ sát.

Ngay cả người vui buồn không hiện ra mặt như Trọng Sương, trên mặt cũng lộ rõ vẻ sợ hãi, lại càng không nói tới Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng, hắn thậm chí bị một màn Vũ Thiếp bị hút ra tiên mệnh dọa cho cả người cứng ngắc, mồ hôi lạnh như mưa.

- Giao ra bí mật này, chúng ta sẽ dễ nói chuyện.

Tiên Quân Trọng Sương phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt liền hạ quyết tâm, đột nhiên hét lớn, lao về phía Phương Hành.

Nhưng hắn cũng là ý chí kiên định, mặc dù sau khi nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng khiếp sợ không thua gì Thanh Tà Chưởng Tọa, nhưng trong nháy mắt đã hạ quyết tâm, bí mật của tiên mệnh này hắn phải được chia một chén canh, vì điểm này, bất kỳ mâu thuẫn nào với Đế Lưu đều có thể gác sang một bên, cho dù bí mật này có thể sẽ mang đến hung hiểm nào đó cho mình, hắn cũng phải liều một phen.

- Ha ha, ngươi nói đấu thì đấu, ngươi nói bỏ qua thì bỏ qua à?

Nhưng khi Phương Hành nghe thấy một câu này, lại lạnh giọng nói:

- Ngươi cho rằng ngươi là ai?

- Cuồng vọng!

Tiên Quân Trọng Sương lập tức biến sắc, ánh mắt u lãnh, kiếm cổ trong tay đột nhiên kiếm khí tăng vọt, quét ra từng đạo tinh mang, phô thiên cái địa, thần quang chói mắt, nhắm thẳng về phía Phương Hành, trong nháy mắt này, lực lượng trong kiếm đó của hắn không chỉ tăng gấp trăm lần, hung uy đó ngay cả Phương Hành cũng cảm thấy hết hồn, vội vàng tranh sang bên, lại chỉ nghe ầm một tiếng, một dãy núi kéo dài cả mười vạn dặm ở sau lưng hắn không ngờ bị một đạo kiếm quang này san phẳng.

- Thằng ôn này lợi hại quá, e là đã có bản lĩnh hái sao đoạt trăng!

Phương Hành trong lòng cũng kinh hãi, không dám có nửa phần khinh thường, sương đỏ trong thiên địa ùa ra, bao phủ hắn vào trong, mà hắn thì thừa cơ lao về một hướng khác, sau lưng hắn, rõ ràng nhìn thấy Tiên Quân Trọng Sương đang đạp không mà đến, quanh người tiên uy dập dềnh, tất cả sương mù màu đỏ đều bị hắn bức ra hơn mười dặm. Mà ở sau lưng hắn thì có một con mắt đang bồng bềnh trong không trung, tỏa ra tiên mang sáng rực, nhìn quét xung quanh, rõ ràng là đang ở bên trong sương mù màu đỏ tìm kiếm bóng dáng của Phương Hành.

- Chẳng trách thằng ôn này luôn tự tin như vậy, quả nhiên có chút môn đạo!

Trong lòng Phương Hành không thể không nói thầm, hắn đã nhìn ra, trong những Thái Ất thượng tiên này, thực lực giữa mọi người cũng có mạnh có yếu, Vũ Thiếp hẳn là người yếu nhất, miễn cưỡng bước vào cảnh giới Thái Ất mà thôi, Phong Quân thì mạnh hơn nàng ta một chút. có tu vi Thái Ất trung hạ cấp, sau đó chính là Thần Đồ Thái Tuế, Thần tộc sinh linh đó tuy không phải tiên nhân, nhưng một thân thiên phú thần thông quả thực rất đáng sợ, sau cùng chính là một đôi túc địch Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng và Thanh La tiên tử, đều có tu vi Thái Ất trung cấp!

Nhưng sâu tới không lường được nhất chính là Tiên Quân Trọng Sương này!

Chẳng trách người này vẫn luôn tinh ti, nhưng hắn đúng là có vốn liếng để tinh vi!

Một thân tu vi của hắn còn hơn cả Thanh La tiên tử và Quan Phi Hưng, chắc đã đạt tới Thái Ất thượng cấp!

Hơn nữa thần thông và pháp bảo của hắn cũng thật sự rất lợi hại, con mắt thần đó dường như có thể nhìn thấu hư thật, cho dù là thuật quỷ che mắt Ma tổ truyền lại không thể gạt được hắn, chắc vừa rồi khi Phương Hành dùng sát nhân pháp Ma tổ truyền lại đại sát tứ phương, nguyên nhân hắn bình tĩnh như vậy, là vì có thuật này, Tiên Quân Trọng Sương trên trình độ nào đó cơ hồ có thể nói là khắc tinh của Phương Hành hiện tại.

Đương nhiên, Phương Hành cũng không để ý lắm, ngược lại cười lạnh một tiếng!

- Cho dù ngươi có thể khắc chế được sát nhân pháp thì sao?

Ánh mắt hắn đột nhiên trở nên lãnh liệt:

- Ta hiện tại có thi triển đồ tiên pháp ta tự nghĩ ra!

Sau đó, cả người hắn lao về phía trước, sau đó triệt để biến mất.

Cũng vào khoảnh khắc Phương Hành biến mất, mắt thần của Tiên Quân Trọng Sương quét tới, nếu là bình thường, cho dù hắn dùng các loại phương pháp che giấu, Tiên Quân Trọng Sương đều có thể nhìn thấu sự ngụy trang của hắn, phát hiện ra hắn, nhưng lúc này, không ngờ không có bất kỳ cảm ứng nào, giống như Phương Hành thật sự cả người đều biến mất trong thiên địa, quỷ dị không nói nên lời, không ngờ khiến người ta có một loại cảm giác sợ hãi.

- Tiệt Đạo đồ tiên pháp thức thứ hai, người ở thương mang, kiếm ở thiên ngoại!

Mà Phương Hành lúc này lại đang lạnh lùng hét ra một câu này, sau đó bay vút về phía trước.

Mục tiêu của cho chính là Vũ Thiếp!

Hắn lúc này rõ ràng là muốn ở dưới sự bảo vệ của Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng va Tiên Quân Trọng Sương, cường hành ám sát Vũ Thiếp!

Đồ tiên pháp này tuy là hắn lâm thời nghĩ ra, nhưng cũng có cấu trúc hình thành ở trong lòng hắn.

Pháp này tổng cộng có ba thức, vừa rồi hắn thi triển chính là thức thứ nhất, trảm người trước tiên trảm mệnh.

Nhìn thì kiếm quang của hắn giống như từ thiên ngoại bay tới, chém thẳng vào thân nàng ta, nhưng trên thực tế, một kiếm đó trảm liên hệ tiên mệnh thần hồn và tiên mệnh, một đao cắt đi tiên mệnh, sau đó mượn dùng bản lĩnh của Phù Đồ quái thụ, kéo tiên mệnh từ trong cơ thể nàng ta ra, hủy đi căn cơ của nàng ta!

Mà hiện giờ thi triển là thức thứ hai, đó chính là phương pháp trảm nhục thân chân chính!

Một thức này giống với sát nhân pháp Ma tổ truyền lại, cũng cần tàng hình ẩn tích, có điều pháp môn của Ma tổ là che giấu khí cơ, mượn dùng các loại pháp môn để trốn vào trong đó, khiến người ta không thể phát hiện ra mình, có thể Phương Hành hiện giờ thi triển lại càng tăng thêm một bậc, hắn trực tiếp mượn dùng Thái Thượng Tự Tại kinh mới nhất vừa có được, cùng với Phù Đồ Thiên Giới ý hiện giờ bị hắn điều khiển, giấu cả người ra thiên ngoại, cũng tức là nói, sau khi thi triển môn thần thông này, đối thủ có lợi hại tới mấy, cũng không thể phát hiện được ra hắn ở trong một phương thiên địa này!

Nếu luận về thuật tàng hình nặc tích, chắc không có thân pháp nào lợi hại hơn.

Đương nhiên, điều kiện hạn chế cũng rất cao, không có nội tình này của Phương Hành thì không ai thi triển được!

Thân hình giống như từ thiên ngoại mà đến, cho tới khi đến bên cạnh Vũ Thiếp, Phương Hành mới đột nhiên bước vào thiên địa này!

Mà lúc này, Vũ Thiếp bị hút ra tiên mệnh, đang run rẩy, không chỉ là cảm thấy nhục thân đang suy yếu, thậm chí ngay cả gan cũng không còn, lúc này hận không thể trực tiếp tiến vào trong lòng Thanh Tà Chưởng Tọa

Quan Phi Hưng, mà Quan Phi Hưng quả thật rất tận lực, hắn coi Vũ Thiếp là mồi nhử, cố ý lộ ra sơ hở, đợi Phương Hành hiện thân trảm nàng ta, mà đại đao trong tay, sớm đã ngưng tụ tiên uy, chỉ cần Phương Hành lộ ra thân hình, lập tức toàn lực chém tới, nhất định sẽ không cho hắn nửa cơ hội đào thoát.

Mà cách bọn họ không xa, chính là Tiên Quân Trọng Sương đang tìm kiếm Phương Hành trong một mảng huyết vụ, nhưng cũng vẫn phân ra một dòng thần niệm, quan sát xung quanh, có thể nói, có hai người bọn họ canh phòng nghiêm ngặt, Phương Hành muốn tiếp cận Vũ Thiếp, căn bản là không thể!

Nhưng Phương Hành lại vẫn tiếp cận!

Hắn đột nhiên xuất hiện phía sau Vũ Thiếp, sau đó một đạo kiếm quang đột ngột hiện ra!

Vù một tiếng, đầu Vũ Thiếp bay lên, sau đó bị Phương Hành tóm lấy búi tóc

- A.

Cho tới lúc này, tiếng thét chói tai của Vũ Thiếp mới vang lên, vang vọng khắp nơi!

- Sao có thể, vì sao hắn xuất hiện mà không có dấu hiệu báo trước?

Thanh Tà Chưởng Tọa và Tiên Quân Trọng

Sương đồng thời kinh hãi, tim giật thót, bọn họ rất chắc chắn, trong lúc này không có bất kỳ thức nào tiếp cận chỗ hư không gần bọn họ, dù sao bọn họ cũng đã xé rách hư không, tự thành một đảo bất kỳ ai tiếp cận, đều sẽ bị bọn họ cảm ứng được một chút khí cơ, nhưng Phương Hành chính là đột ngột xuất hiện như vậy, không ngờ không có bất kỳ một dấu vết nào.

Giống như hắn là trực tiếp xuất hiện ở phía sau Vũ Thiếp!

Hiện tượng này đã siêu việt lẽ thường.

- Nếu đã tới rồi thì ở lại đi!

Có điều cũng đúng lúc này, mắt thần của Tiên Quân Trọng Sương đột nhiên trợn lên, sương khí phô thiên cái địa từ chín tầng trời hàng lâm, băng phong vạn dặm!

Mà Quan Phi Hưng cũng theo bản năng chém ra một đao, hướng về Phương Hành đang nắm đầu Vũ Thiếp.

Tuy không biết Phương Hành là làm như thế nào, nhưng bọn họ cũng nắm được cơ hội, chuyện nhân lúc này trấn áp hắn.

Nhưng một màn nằm ngoài dự đoán mọi người lại xảy ra, thân hình của Phương Hành biến mất, tất cả thần thông của bọn họ đều thất bại.

Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng không nhịn được hầu kết giật giật, một loại hàn khí từ đáy lòng bốc lên.

Rốt cuộc là thần thông gì, không ngờ vượt qua sự lý giải của bọn họ.

Chương 1475: Đồ tiên pháp thức thứ ba

- Nếu luận về tu vi và lực lượng, các ngươi vẫn hơn ta, nhưng luận về thủ đoạn sát nhân thì các ngươi quá kém.

Ngay cả Phương Hành lúc này cũng đang thầm nghĩ ở trong lòng, theo liên trảm tục trám một thần tướng, hai vị thượng tiên, hắn nhận thức rõ được điểm này, đó chính là hắn bước lên con đường tu hành do Thái Thượng đạo sáng tạo ra, vào lúc này, rất nhiều phương diện lại khác với người có được tiên mệnh rồi tu luyện đến cảnh giới Thái Ất thượng tiên, cái đối phương am hiểu, hắn không nhất định sẽ am hiểu, nhưng cáo hắn am hiểu, đối phương cũng có khả năng không biết, ví dụ như pháp môn hắn vừa thi triển, thân ở ngoài thương mang, lại không phải đám Thái Ất thượng tiên này có thể nhìn thấu, trừ phi đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, có lẽ còn có thể nhìn ra một chút môn đạo của hắn.

Lúc tiên mệnh của Vũ Thiếp bị quái thụ kéo ra, hóa thành ba trái tiên mệnh treo trên cành cây, mà hiện giờ, nàng ta bị trảm, nhục thân ma diệt, huyết nhục còn sót lại cũng rơi vào

Phù Đồ Thiên Giới địa này, bị quái thụ luyện hóa hút vào, lại khiến quái thụ hưng phấn tới cành lá rung loạn, liên tục kêu to:

- Tốt tốt, dùng thượng tiên cỡ này để tế, quả thật là tuyệt không thể tả, có thể sánh bằng mười vạn Tán tiên.

Vừa kêu to vừa mọc cành lá, không ngờ lại có hai trái tiên mệnh được sinh ra, treo ở đầu cạnh, tỏa ra bảo quang sáng chói.

Kết quả này không ngờ cũng nằm ngoài dự kiến của Phương Hành.

Nói thật, hắn trước đây đã từng nghĩ đến, mười vạn Tán tiên làm tế phẩm, có thể đủđể sinh ra bảy tám quả tiên mệnh, trong đó ba quả sẽ cho ba người sống sót cuối cùng trong các Tán tiên, còn lại thì treo ở trên cành của Phù Đồ thụ, hoặc là để người có năng lực khác lấy đi, hoặc là để lại trên Phù Đồ thụ, trở thành lực lượng để nó duy trì bản thân, vận chuyển thiên địa, mà nếu chém thượng tiên làm tế phẩm, như vậy hiệu quả có thể sẽ tốt hơn những Tán tiên này, hiện giờ vừa thấy, quả nhiên còn hơn xa trong tưởng tượng của mình.

Một tiên mệnh cảnh giới Thái Ất, không ngờ trực tiếp sinh ra ba tiên mệnh bình thường!

Hơn nữa thân thể nàng ta tế thiên địa này, không ngờ lại sinh ra hai tiên mệnh nữa.

Cũng tức là nói, ước chừng có năm tiên mệnh, bởi vì một mình nàng ta mà sinh ra.

Mà đây vẫn chưa bao gồm Phong Quân cùng với các Tán tiên đã táng thân khác, nội tình huyết nhục của bọn họ đều bị Phù Đồ quái thụ giấu trong biển máu, hiện giờ vẫn chưa kịp luyện hóa, có điều có thể tưởng tượng, đó nhất định là thu hoạch vô cùng khả quan!

- Thái Thượng đạo quả nhiên có môn đạo.

Ngay cả Phương Hành cũng không thể không cảm thán một câu, sau đó cười dài nhìn về phía hai vị Thái Ất thượng tiên cuối cùng.

Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng và Thương Đế ngự hạ Tiên Quân Trọng Sương!

Lúc này hai người đều biến sắc, Quan Phi Hưng vẻ mặt hoảng loạn, oán hận nghiến răng kèn kẹt, nhìn Phương Hành thân hình như ẩn như hiện, lúc thì trợn mắt như lửa, lúc thì sợ hãi, Tiên Quân Trọng Sương thì sắc mặt âm trầm, hắn lúc này rốt cuộc không thể bình tĩnh ngồi trên vương tọa được nữa, mà là sớm nhảy lên, sau lưng có chín mươi chín kiếm cổ bồng bềnh trong không trung, mà trong tay hắn thì có một đoàn quang hoa u lãnh đến cực điểm, không ngừng xoay tròn, tỏa ra sương khí dày đặc!

- Ngươi rốt cuộc có pháp môn gì?

Tiên Quân Trọng Sương nhẹ nhàng cắn răng, lạnh giọng quát khẽ:

- Ngàn năm trước, ngươi tuyệt đối không có môn đạo cỡ này, hơn nữa ta cũng tin rằng, Thái Hư Tiên Vương không thiện chinh chiến, cũng nhất định sẽ không truyền xuống pháp môn chuyên để đồ tiên này. Đế Lưu, ngươi và ta ngàn năm trước đã biết nhau, từng liên thủ chinh chiến, đồ diệt một phương đạo thống, biết rõ rằng ngươi khi đó tuyệt không có thủ đoạn cỡ này!

- Đế Lưu Trước kia là thế nào.

Phương Hành nhìn Tiên Quân Trọng Sương, cười dài nói.

- Trước kia tuy ngươi cuồng vọng khiến người ta chán ghét, nhưng lại khinh thường ở sau lưng ám toán người khác, chỉ biết chinh chiến chính diện!

Tiên Quân Trọng Sương cơ hồ là gầm ra, trán lộ gân xanh.

- Ồ, ta hiểu rồi.

Phương Hành cúi đầu cười cười, sau đó nói nhỏ:

- Vậy hắn bị trấn áp ngàn năm thật đúng là không oan.

Dứt lời, hắn chậm rãi bước ra một bước về phía trước, ánh mắt đầu tiên là là nhìn Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng, sau đó lại nhìn về phía Tiên Quân Trọng Sương, nói khẽ:

- Chuyện trước kia không cần phải nói nữa, ngươi chỉ cần biết, hiện tại đại gia ta không chỉ có thể đả thương người ở sau lưng, cũng có thể chinh chiến chính diện, ví dụ như... Như bây giờ.

Khi nói, biển máu sau lưng hắn không ngừng di động, giống như bao phủ khắp thiên địa, nhưng lấy vị trí hắn đứng làm ranh giới, không tiến thêm một chút nào về phía trước, sau đó hắn nhẹ nhàng bước về phía Tiên Quân Trọng Sương, càng bước cành nhanh, đến cuối cùng thì trực tiếp nhảy lên không trung, mang theo một biển máu, chậm rãi trấn áp về phía Tiên Quân Trọng Sương, thanh âm vang vọng thiên địa:

- Hôm nay, vừa hay lấy ngươi ra tham ngộ một phen!

- Không mượn dùng loại thân pháp quỷ dị này nữa.

Tiên Quân Trọng Sương hữu chưởng nắm chặt, chín mươi chín kiếm cổ sau lưng hóa thành từng đạo bảo quang, đâm về phía Phương Hành.

- Đồ tiên pháp thức cuối cùng... Nhiều người đánh ít người.

Mà lúc này Phương Hành cũng hoàn toàn không né tránh, thậm chí không thi triển thủ đoạn quỷ dị, cứ như vậy vẻ mặt lạnh lùng ngạo nghễ đứng giữa thiên địa, giống như đang chờ Tiên Quân Trọng Sương tới đánh một trận chính diện.

Đương nhiên, tuy khi hắn hô lên tên của thức cuối cùng, rõ ràng là chưa nghĩ kỹ, lâm thời thốt ra một câu, nhưng ý tứ của một thức cuối cùng này là thật, trong lòng đã có tính toán rõ ràng, đồ tiên pháp này của hắn không phải là nói mà thôi, mà là hắn quả thật cảm thấy đến lúc đó, Thái Thượng cửu kinh đã thu thập đủ, con đường tu hành về sau cũng đã sáng tỏ, như vậy cũng tới lúc hắn nên có một bộ thần thông đạo pháp của mình, đó phải là tồn tại trên tiên pháp!

Kỳ thật nói một cách khác, loại thần thông này cũng không khó lý giải, có tên riêng, gọi là "Thiên công!"

Hiện giờ Phương Hành chính là muốn mượn

trận chiến này để sáng tạo ra thiên công thuộc về mình.

Bởi vì so sánh với những người tu hành của Đại Tiên giới này mà nói, hắn quả thật có khiếm khuyết, thần thông thuật pháp đều không cao minh bằng đối phương, mà sự lợi hại của Thái Thượng đạo, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, không phải có thể tùy tiện thể hiện trước mặt người khác, sát nhân pháp của Ma tổ cũng lợi hại, nhưng lại là một loại thần thông không thể gặp ánh sáng, thỉnh thoảng thừa dịp loạn dùng để giết người còn được, nhưng nếu là bình thường, quang minh chính đại đối địch với người ta, rõ ràng lộ rõ vẻ bỉ ổi, nếu cứ muốn hình dung thì chẳng khác gì tặc và đạo.

Mà Phương Hành tuy vẫn coi mình là đạo tặc, thưởng có thể cướp thì tuyệt đối không ăn trộm, phương diện đấu pháp cũng vậy!

Lúc này thiên thời địa lợi nhân hoà đều dủ, nếu hắn còn không nhân cơ hội sáng tạo ra pháp, vậy thì cũng không được gọi là Phương Hành!

...

Một hồi đại chiến ngay lập tức xảy ra, chỉ là chiến cuộc vẫn khác với tưởng tượng của Tiên Quân Trọng Sương!

Lần này, Phương Hành quả thật không trốn tránh, nhưng cũng không nghênh địch, mà là đột nhiên kéo áo choàng sau lưng xuống, giơ ra trong không trung, giống như là một lá cờ, uy phong lẫm lẫm chỉ về phía Tiên Quân Trọng Sương và Quan Phi Hưng.

- Muốn sống thì cùng ta đồ tiên, lên!

Hắn hét lớn một tiếng, lại trực tiếp khiến đám Tán tiên kia chấn kinh, ai nấy đều ngẩng đầu lên.

Đám Tán tiên này vốn đã tuyệt vọng, nhưng dưới sự giật dây của Phương Hành vây giết chư vị thượng tiên, mà về sau, khi tận mắt thấy phía sau Phương Hành hiện lên một quái thụ, đồng thời từ bên trên ngắt xuống một tiên mệnh, liền càng trở nên điên cuồng, hơn nữa trên người đều gánh oan nghiệt, vốn vẫn có chút điên cuồng, trong lòng sát ý dập dềnh, thuộc về loại hình đã ở bên rìa lý trí sụp đổ.

Họ lúc này vốn cũng đang khiếp sợ trước thần thông lúc Phương Hành xuất thủ, đang ngơ ngơ ngác ngác, còn tưởng rằng vị đế tử đại nhân này không cần dùng họ nữa, lại không ngờ lúc này Phương Hành kéo ra một lá cờ, lại một lần nữa hạ lệnh!

- Giết... Giết, cống hiến cho đế tử đại nhân, mỗi người đều có thể thành tiên!

Thời điểm này, cơ hồ là ngay sau khi Phương Hành hạ lệnh, lại một thanh âm vang lên.

Vẫn là Tán tiên chỉ còn nửa người đó, đang ở trên một ngọn núi, giống như gà bị cắt tiết gầm lên khuyến khích các Tán tiên!

- Giết.

Có người mở đầu, đám Tán tiên này lại nhìn nhau một cái, chỉ do dự không đến một giây, sau đó lại gầm lên, lao thẳng về phía trước, trên lưng mỗi người đều ma khí cuồn cuộn, giống như khói báo động bốc thẳng lên trời, thoạt nhìn giống như một mảng ma vân che trời phủ đất, ầm ầm nghiền ép về phía trước.

- Thức thứ ba của đồ tiên pháp của ngươi chính là sử dụng những con kiến này để biếu mạng à.

Sau khi kiến thức bản lĩnh trảm tiên mệnh, chém đầu người của Phương Hành, Tiên Quân Trọng Sương cùng với Quan Phi Hưng kỳ thật trong lòng cũng vô cùng kiêng kị, không biết vị đế tử này còn có bản lĩnh gì nữa không, nhưng cuối cùng lại không ngờ rằng, thức thứ ba của đồ tiên pháp không ngờ vẫn là sử dụng đám Tán tiên kia, nhất thời vừa tức vừa vội, trong lòng lại có chút khinh miệt, còn tưởng rằng Phương Hành giở lại trò cũ.

Nhưng cũng rất nhanh, bọn họ liền phát hiện mình sai rồi!

Lần này Phương Hành không ẩn thân trong những người này để thi triển thuật ám sát, mà là đứng trong các Tán tiên, trước ngực chậm rãi có một pháp ấn, ở sau lưng hắn, quái thụ đó cùng với biển máu ngập trời lại hiện lên, không ngờ hóa thành một đoàn huyết vụ dày đặc, sau đó phân biệt hàng lâm đến người đám Tán tiên kia, khiến cho trên người bọn họ ma khí tăng vọt.

Vào chớp mắt này, lực lượng trên người đám Tán tiên kia đã vô cùng kinh người, cơ hồ là tăng vọt gấp trăm lần!

Đến lúc này, đâu còn là một đám Tán tiên, lực lượng của bọn họ lúc này cơ hồ đã đạt tới cảnh giới Chính Tiên!

Chương 1476: Trời cũng nghe ta.

Nếu là một đám Tán tiên vây công, Tiên Quân Trọng Sương và Quan Phi Hưng đều sẽ không để ở trong mắt, nhưng sau khi Phương Hành gia trì lực lượng cho đám Tán tiên kia, không khỏi khiến vẻ mặt của hai người bọn họ trở nên ngưng trọng, bọn họ không ngờ rằng, thức thứ ba của Đồ Tiên pháp lại không phải là tự mình xuất thủ, mà là gia trì lực lượng lên người đám Tán tiên kia, vốn đám Tán tiên này trên người đều có oan nghiệt đáng sợ, có thể khiến cho lực lượng của bọn họ liên tiếp tăng vọt, mà hiện giờ có được sự gia trì của Đế Lưu, liền càng trở nên đáng sợ hơn, ai nấy đều tạm thời có lực lượng không thua gì chính tiên, mang theo ma khí ngập trời, xông tới hắn và Quan Phi Hưng!

Nếu cứ muốn dùng một từ để hình dung, đó chính là một đám "Ma binh!"

Nhiều ma binh cảnh giới "Chính Tiên" như vậy, đó quả thực chính là rất đáng sợ.

Kiến nhiều có thể cắn chết voi, nhiều chính tiên có thể vây giết thượng tiên.

Càng đáng sợ hơn là, Phương Hành lúc này không có ý đồ từ bỏ xuất thủ, hắn vẫn ở bên trong một đám Tán tiên kia, giống như một vị tướng quân, lạnh lùng nhìn chằm chằm Quan Phi Hưng và Tiên Quân Trọng Sương này các Tán tiên vây quanh, không ai biết hắn sẽ lúc nào thì đến bên cạnh mình rồi đâm cho một kiếm, cũng không biết hắn liệu có nhân lúc mình không chuẩn bị mà trảm đi tiên mệnh của mình, loại uy hiếp này thực sự là quá lớn!

- Đây quả thực chính là dùng pháp môn luyện tiên binh để đấu pháp.

Tiên Quân Trọng Sương và Quan Phi Hưng trong lòng đều mắng thầm.

Đối với tiên binh tiên tướng, hai người bọn họ tất nhiên cũng không xa lạ gì, trên thực tế, hai người này đều là quyền cao chức trọng, ở bên ngoài có thế lực của mình, cũng tất nhiên có tiên binh tiên tướng của mình, khi vào Phù Đồ Thiên Giới tất nhiên không thể mang theo, nên chỉ có thể một mình tới đây, lại không ngờ rằng, hiện giờ lại bị Đế Lưu đó chui vào chỗ trống, biến mình thành tồn tại bị tiên binh tiên tướng vây giết.

Có điều, trong lòng cho dù uất nghẹn, cũng không có kế sách hay!

Đối phương đã giết tới trước mặt, nào còn có cơ hội cho bọn họ biểu đạt lòng bất mãn?

- Ta không tin ngươi hiện giờ ngay cả cảnh giới Thái Ất cũng không có, liền có thể dùng sức của một người đồ diệt những thượng tiên chúng ta!

- Giết!

Quan Phi Hưng và Tiên Quân Trọng Sương không kịp nhiều lời, chỉ có thể thi triển thần thông, giết vào vòng vây.

Một hồi đại chiến say sưa lại dấy lên, đấu cho thiên địa sụp đổ, biển máu ngập trời.

Trong thiên địa màu đỏ sậm, từng đạo kiếm quang quỷ dị nhiều vô kể, san bằng từng tngọn núi, sương khí cuồn cuộn tràn ngập khắp thiên địa, đóng băng từng mảnh đại địa giống như những cánh đồng tuyết, mà biển máu đáng sợ thì lúc nào cũng cuồn cuộn ập tới, hòa tan cánh đồng tuyết, Phù Đồ Thiên Giới giới không có chút sinh cơ nào này đang phải nghênh đón một hồi biến đổi chưa từng có!

Đến cuối cùng, một màn khiến người ta khiếp sợ xuất hiện, không ngờ còn có một chút ý xanh từ trên đại địa hiện lên, trong quá trình tinh khí cuồn cuộn ẩn chứa bên trong biển máu và sương khí đập vào nhau, không ngờ tẩm bổ ra sinh cơ, lại bao trùm đại địa.

- Quả thực là không có cơ hội chiến thắng.

Mà Quan Phi Hưng và Tiên Quân Trọng Sương thì cảm thấy càng chiến đấu càng tuyệt vọng.

Hai người bọn họ lúc này hiểu rõ một một đạo lý, đó chính là ở vào loại cục diện này bọn họ không thắng được!

Chỉ có một loại phương pháp có thể phá được Đồ Tiên pháp thức thứ ba này của Đế Lưu, đó chính là bắt giặc trước tiên bắt vua, giết vào trong trận địa địch, lấy tính mạng của Đế

Lưu, nhưng dưới cục diện hiện giờ, đây cơ hồ chính là một vọng tưởng, thân pháp của Phương Hành quỷ dị vô cùng, có thể đột ngột biến mất, cũng có thể tùy thời trốn trong một đám tiên tán, càng có thể tùy thời chạy trốn, nói một cách đơn giản, hắn cơ hồ có thể hóa thành bất kỳ một Tán tiên nào, những Tán tiên được ma khí gia trì này đều giống như là phân thân của hắn, vậy thì làm sao mà ám sát hắn được?

Hơn nữa bọn họ tuy là thượng tiên cảnh giới Thái Ất, lực lượng vượt xa những người có mặt ở đây, nhưng dù sao cũng không phải là vô địch, tiên lực sẽ tiêu hao, thần thông cũng sẽ có sơ hở, nhất là vẫn phải luôn căng thẳng đề phòng Phương Hành ám sát, lại các khiến bọn họ hao tổn tinh lực!

Dưới loại cục diện này, hai người bọn họ đều loáng thoáng có chút bực bội, có chút kinh sợ, khí thế cũng yếu đi.

Mà ngược lại, đám Tán tiên kia càng chiến càng hăng.

- Đánh chết hắn, đánh chết hắn, tận trung với Đế Lưu đại nhân, giết hắn.

Đừng nói là các Tán tiên vẫn còn nguyên vẹn, ngay cả bạn hữu chỉ còn nửa người kia cũng đứng trên một ngọn núi vung tay kêu to.

- Phập.

Kiếm cổ của Tiên Quân Trọng Sương bay ra, hất văng bốn năm vị Tán tiên, nhưng sau lưng lập tức có bảy tám kiện pháp bảo đánh tới hắn, hắn ngưng tụ tiên uy, đánh văng được hơn nửa, lại vẫn có một đạo tiên kiếm cắt qua kim giáp của hắn, vết cắt ở ngay thắt lưng, hắn kinh sợ vội vàng quay chưởng, vỗ cho Tán tiên đó cả người lẫn pháp bảo thành huyết vụ, nhưng má bên trái lập tức lại trúng một chùy. . .

- Ầm!

Quan Phi Hưng ánh đao như cuốn lụa, cuốn bay bốn năm vị Tán tiên, nhưng có Tán tiên cực kỳ âm hiểm thừa cơ tới gần, trường thương như rồng, hung hăng đâm về phía mi tâm của hắn, bị hắn lắc đầu tránh thoát, nhưng trường thương này lại đâm ngang tới, không ngờ trực tiếp thuận theo thân đại đao giống như là rắn bò, chặt đứt ba ngón tay của hắn, lại khiến đại đao hộ thân suýt nữa thì rời tay bay ra!

Loại cảm giác đó giống như rơi vào trong chiến trận, nếu không phải tự mình trải qua, thực sự không cách nào hình dung loại áp lực này!

Những Tán tiên này bình thường ở trong mắt hai người bọn họ thì giống như con kiến, nhưng lúc này lại biến thành yêu ma cắn người.

Bọn họ quả thực nghĩ không thông, Đế Lưu rốt cuộc là dùng phương pháp gì, không ngờ khiến cho những người này được gia trì lực lượng mạnh mẽ như vậy, đưa một đám Tán tiên thành gần như tiêu chuẩn chính tiên, phải biết rằng, đây căn bản không phải là bí pháp bình thường, trên tiên trận bình thường, cũng có loại bí pháp này, nhưng bất kể là ai làm vậy, đều nhất định sẽ phải trả giá cực lớn, nhưng Đế Lưu này lại làm rất nhẹ nhàng, chẳng những gia trì lực lượng đáng sợ cho những Tán tiên này, mà chính hắn càng giống như là căn bản không thể giết được.

- Hả? Trọng Sương Tiên Quân, có chút không đúng.

Lúc này, Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng bỗng nhiên giống như là nghĩ tới gì đó, sắc mặt biến đổi.

Sau khi hắn bị thương, lập tức chính là theo bản năng hít sâu một hơi, vận chuyển tiên pháp, chữa trị nhục thân, đây là thần thông của thượng tiên cảnh giới Thái Ất bọn họ sinh ra đã có, trừ phi là vào một thoáng bị trảm sát, hoặc là trúng bí pháp đáng sợ, nếu không, thương thế của nhục thân chỉ cần hít một hơi, trong thiên địa tất nhiên sẽ có tiên lực cuồn cuộn không ngừng ùa tới, chữa trị cho nhục thân, nhưng lúc này hắn mới giật mình phát hiện, mình không ngờ không thể dẫn bất kỳ một tia tiên lực nào vào cơ thể, giống như mình đã bị ngăn cách với phiến thiên địa này.

- Kẻ này âm độc quá, đây rốt cuộc là loại thủ đoạn gì?

Tiên Quân Trọng Sương rõ ràng cũng phát hiện ra vấn đề này, sắc mặt đã khó coi đến cực điểm.

Đối phương càng đánh càng hăng, mình thì lại mất đi liên hệ với thiên địa, với cảnh giới của bọn họ, quả thực là vô cùng đáng sợ.

Điều này có nghĩa là bọn họ trừ tu vi của bản thân ra, không có gì để bổ sung, nói cách khác, sẽ kiệt sức tới chết.

Đường đường là Thái Ất thượng tiên, không chết trong tay đối thủ cảnh giới tương đương, lại bị một đám Tán tiên vây giết, truyền ra sẽ rất mất mặt!

- Xem ra, không thể cứ thế này được nữa, nếu không chúng ta sẽ không có sinh cơ.

Tiên Quân Trọng Sương ý thức được vấn đề này, liền hít một hơi thật sâu, đưa ra một quyết định!

- Đế Lưu, ta sớm muộn gì cũng sẽ lại tới tìm ngươi!

Bỗng nhiên, Tiên Quân Trọng Sương gầm lên một tiếng, sau lưng chín mươi chín đạo kiếm cổ bay lên trời, chấn ra tầng tầng sương khí, mặt đất vạn dặm đều hóa thành một mảng băng sương, các Tán tiên tới gần hắn không phải bị bức lui thì cũng là bị đóng băng ở bên trong, sau đó bên cạnh không ngờ có chín đạo phi kiếm đột nhiên chém về phía Quan Phi Hưng, bức Quan Phi Hưng phải phòng thủ, hắn thì tung người lên không, trực tiếp bay về phía xa.

Người này, không ngờ sau khi thấy không ổn, lập tức chuẩn bị đào tẩu!

Hơn nữa không chỉ là muốn chạy trốn, còn đánh lén Quan Phi Hưng, muốn bức hắn ở cản phía sau cho mình, sáng tạo cho mình cơ hội đào tẩu!

Chắc lúc này, trong lòng trong lòng cũng đã quyết định trốn ở trong Phù Đồ Thiên Giới này ba ngàn năm, dù sao, cho dù trốn ba ngàn năm ở địa phương quỷ quái hoang tàn vắng vẻ này cũng còn hơn là bị một đám Tán tiên vây giết.

Nhưng Phương Hành, lại hiển nhiên không định để hắn được như ước nguyện!

Tuy vừa rồi Quan Phi Hưng và Tiên Quân Trọng Sương vẫn lo lắng hắn sẽ xuất thủ ám sát, nhưng trên thực tế trong ám sát vừa rồi, Phương Hành không hề nhúng tay vào, chỉ tùy ý để đám Tán tiên này vây giết, mà mình thì đứng ngoài quan sát, trong lòng yên lặng tính toán, tìm kiếm nhược điểm và chỗ thiếu sót của Đồ Tiên pháp thức thứ ba, cho tới lúc này, phát hiện Tiên Quân Trọng Sương chạy trốn, mới đột nhiên đột nhiên ánh mắt nghiêm lại!

- Muốn chạy trốn à?

Hắn tung người, bay lên trời cao, thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Vậy phải được ta đồng ý đã.

Cũng ngay sau đó, các Tán tiên ở trong hư không đột nhiên ngẩn ra, ma khí, oan nghiệt, huyết quang trên người bọn họ không ngờ cùng lúc rời họ mà đi, giống như trăm sông đổ vào một biển ngưng tụ về phía Phương Hành, hình thành một ma vân giống như áo choàng ở sau lưng hắn, thân hình cũng trở nên cao lớn, giống như Ma Thần đứng giữa thế gian. . .

Nói một cách đơn giản, giống như vừa rồi Phương Hành phân tán một mảng lực lượng thiên địa lên người bọn họ, mà hiện giờ thì là lực lượng của bọn họ lại gia trì đến trên người một mình Phương Hành, sau đó bị hắn điều khiển, một chưởng vỗ ra.

Dưới một chưởng này chính là Tiên Quân Trọng Sương đang liều mạng bỏ chạy!

Tiên Quân Trọng Sương ước chừng trốn xa mười vạn dặm, lại bị Phương Hành một bước đuổi kịp.

Mà khi Tiên Quân Trọng Sương cảm giác được trên đỉnh đầu mình có ma vân mênh mông cuồn cuộn ngẩng đầu lên, vẻ mặt quả thực chính là tuyệt vọng.

- Tại sao có thể như vậy?

Hắn liều mạng tế ra từng đạo cấm chế, gầm lên:

- Ngươi rốt cuộc ẩn dấu bao nhiêu bí mật, ngươi căn bản không nên có thần thông như vậy.

- Rất khó lý giải phải không?

Mà đối mặt với Tiên Quân Trọng Sương đang vừa phẫn nộ vừa mê mang, Phương Hành cao cao tại thượng, giống như Ma Thần chỉ cúi người, bàn tay cực lớn hung hăng trấn áp về phía Tiên Quân Trọng Sương:

- Các ngươi có được tiên mệnh, chính là được thiên ý chiếu cố, một thân lực lượng đều đến từ thiên đạo, cũng quy về thiên đạo, thiên đạo càng mạnh thì các ngươi càng mạnh, thiên đạo càng yếu thì các ngươi càng yếu, nhưng ở đây.

Ầm ầm!

Một chưởng đó của hắn không biết xuyên thủng bao nhiêu cấm chế, đập thẳng tới trước mặt Tiên Quân Trọng Sương.

- Ngay cả thiên đạo này cũng phải nghe ta, ngươi lấy gì ra mà đấu với ta?

Chương 1477: Long tộc dư nghiệt

Một hồi đại chiến cuối cùng của Phương Hành và Tiên Quân Trọng Sương, hoặc nói là đánh một trận với đám thượng tiên này, trên trình độ nào đó cũng khiến hắn càng lĩnh ngộ thâm ý ẩn chứa trong Thái Thượng Tự Tại kinh sâu hơn, đối với tiên mệnh, liên hệ giữa thiên ý và bản thân tu sĩ càng rõ ràng hơn, cũng chính bởi vậy, hắn từng bước dần dần chém ra thực lực mạnh hơn, có thể nói biểu hiện của hắn cũng từng bước nghịch thiên hơn, cho tới cuối cùng khi hắn tràn đầy tự tin nói với Tiên Quân Trọng Sương câu đó, loại lòng tin này đã đạt tới cực điểm!

Tiên mệnh, thế nào là tiên mệnh.

Hàm nghĩa ngoài mặt tự nhiên chính là mệnh của trường sinh bất lão tiên, đã không còn tam tai ngũ kiếp, chỉ cần thành thật mà sống, tu hành, thổ nạp, liền có thể thoát ly sinh lão bệnh tử, có cơ hội sống mãi, cũng có thể sau khi đạt tới cực hạn của người tu hành, vẫn tiếp tục một căn cơ tu hành, căn cơ này chính là tiên mệnh, nhưng tiên mệnh lại là thế nào mà tới!

Không biết những người theo đuổi tiên mệnh khác có từng nghiêm túc nghĩ tới vấn đề này hay không, nhưng hiển nhiên Thái Thượng đạo là đã làm như vậy!

Lý giải của bọn họ là, tiên mệnh chính là một loại chiếu cố của thiên ý, cũng là một loại lực lượng căn nguyên của thiên ý, tu sĩ có được tiên mệnh, trên một trình độ nào đó chẳng khác nào dung nhập vào trong thiên ý, bản thân bọn họ chính là một bộ phận của thiên ý, mà thiên ý, cũng có một bộ phận nào đó là của bọn họ, chính là loại giao hòa này mới khiến bọn họ có khả năng trường sinh, thiên địa bất diệt, hắn cũng bất tử!

Đương nhiên, loại bất tử này chỉ là nói bọn họ thoát khỏi sinh lão bệnh tử, chứ không đại biểu bọn họ sẽ không bị trảm sát!

Mà Thái Thượng đạo thống, lại ý đồ khai sáng ra một con đường tu hành khác!

Đó chính là chặt đứt xiềng xích của bản thân, thoát khỏi mệnh số, triệt để cầu nhục thân tự tại, tiêu dao trong vũ trụ!

Hiện giờ trong trận đại chiến này, Phương Hành càng hiểu sâu hơn sự khác nhau giữa các con đường tu hành tu khác, mượn cao thủ thực lực cỡ Tiên Quân Trọng Sương mà nói, trên thực tế thực lực của Phương Hành không bằng bọn họ, ngay cả bản thân Phương Hành cũng có lĩnh ngộ đó, nếu muốn đường đường chính chính so chiêu với thượng tiên cảnh giới Thái Ất, như vậy hắn ít nhất cũng phải chặt đứt được chín mệnh số thì mới có khả năng.

Nhưng cảnh giới không bằng bọn họ, không đại biểu cho không thể chém chết bọn họ.

Đối với đám người Phong Quân, Vũ Thiếp, Thần Đồ Thái Tuế, Phương Hành là dùng thủ đoạn sát nhân của Ma tổ, dùng xảo trá để đả thương địch thủ!

Nhưng lúc cuối cùng, khi đối phó với Tiên Quân Trọng Sương, lại mượn dùng ưu thế lớn nhất của mình ở Phù Đồ Thiên Giới này, đó chính là lực lượng gia trì, đầu tiên là dùng lực lượng của Phù Đồ quái thụ gia trì cho một đám Tán tiên, tới cuối cùng thì mượn tất cả lực lượng để mình sử dụng!

Trên thực tế, hắn vốn không cần phải phiền phức như vậy, nhưng nếu hắn muốn làm rõ rất nhiều chuyện hiện tại, quá trình này lại rất cần thiết, trận chiến này thoạt nhìn là hắn đã trải qua một hồi đại chiến với đám người Tiên Quân Trọng Sương, nhưng trên thực tế lại bản thân hắn lại nhận thức rằng mình là trong quá trình này từng chút từng chút hiểu rõ ưu thế, thế yếu, con đường sau này của mình!

Mà đối với tiên nhân dựa vào tiên mệnh để tu hành như Tiên Quân Trọng Sương, bọn họ lại căn bản không thể tưởng tượng một tiên nhân, là làm sao để đối thoại ngang hàng với thiên ý, bởi vì bọn họ đã bị thiên ý khống chế, mà đây cũng chính là là nguyên nhân khi đám người Phương Hành xâm nhập Phù Đồ Thiên Giới, bọn họ không cảm giác được tồn tại đang tức giận bên trong, trên căn nguyên, bọn họ chỉ là loại kéo dài của thiên ý, không thể nghịch chuyển!

Có thể nói, chỉ cần ở trong Phù Đồ Thiên Giới này, bọn họ đã định trước không phải là đối thủ của Phương Hành!

Tuy Phù Đồ Thiên Giới ý không thể trực tiếp xuất thủ, nhưng sự gia trì cho Phương Hành ở các phương diện là khó có thể tưởng tượng!

Đạo lý này Tiên Quân Trọng Sương chỉ có cảnh giới Thái Ất e là vĩnh viễn sẽ không hiểu được.

Hắn lúc này cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn tay của Phương Hành vỗ về phía trán mình, cũng không có bất kỳ một chút sức phản kháng nào, hai mắt hầm hầm nhìn, tia máu ngập trời, tới cuối cùng, cũng chỉ có thể đột nhiên gầm lên một tiếng.

- Đế Lưu, ngươi thật sự không muốn biết ta vì sao muốn giết ngươi sao?

Một tiếng hét lớn khiến Phương Hành ngây ra một thoáng.

Hắn đương nhiên đã sớm nhìn ra, giữa Tiên Quân Trọng Sương và Đế Lưu đã sớm quen nhau, hơn nữa Tiên Quân Trọng Sương tới giết Phương Hành, chắc là cũng có ẩn tình nào đó, Tiên Quân Trọng Sương lúc này hét ra một câu, hiển nhiên cũng là muốn mượn điều này để làm nhiễu loạn tâm chí của hắn.

Cứ như lời hắn nói ra rất quan trọng với Đế Lưu?

Sau khi hơi do dự một chút, Phương Hành trực tiếp lắc đầu, nói:

- Không muốn...

Sau đó một chưởng này của hắn trực tiếp vỗ xuống!

Dù sao ta cũng không phải là Đế Lưu, ngươi rốt cuộc vì sao muốn giết Đế Lưu thì liên quan gì tới ta?

- Đợi đã, ngay cả tung tích của Long tộc dư nghiệt, ngươi cũng không cảm thấy hứng thú sao?

Tiên Quân Trọng Sương lại bị dọa cho kêu to, vội vàng bấm pháp ấn, vương tọa vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn bỗng nhiên vỡ ra từ giữa, bốc ra một đạo tử khí kinh người, hóa thành một đạo tử long quấn quanh người hắn, lặng lẽ gầm lên chấn động hư không dưới sự sai khiến của Tiên Quân Trọng Sương.

- Chân long thần hồn?

Phương Hành thấy một màn này, cũng kinh hãi, ánh mắt nghiêm lại, một chưởng đó cũng dừng lại.

Lúc này một chưởng này đã cách trán Tiên Quân Trọng Sương chỉ có vài thước.

Đối với Phương Hành mà nói, cũng ngàn vạn lần không ngờ, những gì Tiên Quân Trọng Sương nói là có liên quan tới Long tộc.

Phải biết rằng, hắn vẫn luôn cho rằng, Long tộc ở Đại Tiên giới đã sớm bị diệt sạch, cho dù ở Thiên Nguyên, cũng không còn lại nhiều, chỉ có hai, vẫn đang ở trong thức giới của mình, nhưng Tiên Quân Trọng Sương này vừa giải khai phong ấn, không ngờ là Long thần hồn thật.

Hơn nữa hắn có thể cảm ứng được, chân long thần hồn này nhất định là bị người ta tách ra không lâu!

- Ha ha, không ngờ à?

Tiên Quân Trọng Sương thấy một chưởng này của Phương Hành không đánh xuống, liền cười lạnh:

- Lúc trước ta đi theo mấy đế tử các ngươi, liên thủ bao vây sào huyệt của Long tộc dư nghiệt, các ngươi đạt được đại lượng tài nguyên, chút da lông cũng không chịu chia cho ta, nhưng ta lúc ấy cũng để lại tâm tư, không báo cáo tất cả chi tiết tình báo, để lại rất nhiều cho bản thân, mà theo những tình báo này, ta cuối cùng vào trước đây không lâu, vừa tìm được tin tức về một đám Long tộc dư nghiệt cuối cùng đó, ngươi cũng biết đấy, lấy chân long luyện đan, chính là bảo đan hiếm thấy, rất có ích lợi đối với tu vi.

Hắn nói xong, ánh mắt lạnh lùng:

- Đây là một cơ duyên lớn, một mình ta không nuốt được, lần này không tiếc tất cả, vào Phù Đồ Thiên Giới tới tìm ngươi, kỳ thật cũng là để xem ngươi có còn như trước kia hay không, có thích hợp để cùng ngươi mưu đồ tạo hóa này không, vốn là ta thấy ngươi đã thật sự bị phế, không còn thích hợp để liên thủ, nhưng hiện tại ta thừa nhận mình đã nhìn lầm rồi, ngươi quả nhiên vẫn là nhân tuyển tốt nhất để đồng mưu tạo hóa này, hãy nghĩ cho kỹ đi, không cần phải hoài nghi, chân long thần hồn này chính là bằng chứng.

- Nói ra tất cả tình hình thực tế đi!

Phương Hành không có thời gian nói nhiều với hắn, theo bản năng thấp giọng hét lớn.

- Ngươi trước tiên phải lập huyết thệ, không được phụ ta, còn phải... Chia xẻ bí mật tiên mệnh đó với ta!

Tiên Quân Trọng Sương mạng như mành cheo chuông, thái độ lại vẫn rất cường ngạnh, hét lớn.

- Hả.

Phương Hành hơi do dự, sau đó bật cười, giơ tay lên, cắn đứt đầu ngón tay, phun ra một ngụm tinh huyết, hóa ra một mảng huyết vân trong không trung, sau đó cao giọng:

- Đế Lưu ta thề, muốn cùng cựu hữu Trọng Sương đồng mưu Long tộc tạo hóa, còn chia xẻ bí mật tiên mệnh, tất cả những gì có được sẽ chia đều, nếu có hung hiểm thì hỗ trợ lẫn nhau, nếu vi phạm lời thề, thiên địa táng diệt.

- Hả? Xem ra ngươi quả nhiên cũng cần tạo hóa này!

Tiên Quân Trọng Sương dường như cũng không ngờ Phương Hành lại lập thệ thống khoái như vậy, sau khi hơi ngẩn ra liền cho rằng Phương Hành cũng rất thèm muốn sinh linh đan Long tộc luyện chế để khôi phục tu vi, hơn nữa Long tộc dư nghiệt cũng không chỉ là dùng để luyện chế sinh linh đan, còn liên quan tới tạo hóa trong Long giới, quả thật có giá trị cực cao, lại thấy hắn lập lời thề thì không còn sợ hãi nữa, gật đầu một cái, lựa chọn tin hắn, sau khi do dự một thoáng, liền hung hăng gật đầu một cái, nói:

- Được, sẽ nói với ngươi.

- ...Đám Long tộc dư nghiệt kia lúc trước được Thái Hư Tiên Vương xuất thủ tương trợ, giấu chúng ở một nơi rất xa xôi trong Lục Ma thiên, ta trước đây mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng tìm nhiều năm, vẫn không thu hoạch được gì, chỉ có điều, về sau ta lại gặp may mắn, ta phát hiện có người phản loạn đến từ tổ địa trong truyền thuyết lẻn vào Tam Thập Tam Thiên, ý đồ liên hệ với tốp Long tộc dư nghiệt đó, bị ta ngẫu nhiên có được tin tức, thuận theo mà tìm kiếm, cho nên mới ở Lục Ma thiên phát hiện tung tích của bọn họ, đã tự mình kiểm tra thực hư rồi, còn chém được tiểu long này!

Giống như là sợ Phương Hành không tin, Tiên Quân Trọng Sương nói rất tường tận, Phương Hành nghe thấy vậy cũng nhẹ nhàng gật đầu, lại hỏi thêm vài câu, mới xác định không có nghi vấn gì.

Long giới lúc trước quả nhiên còn có một đám tộc nhân sống sót, dưới sự giúp đỡ của Thái Hư Tiên Vương trốn tới Lục Ma thiên.

- Đây quả thật là tin tức tốt, phải đa tạ ngươi.

Phương Hành nghe xong, cũng không nhịn được gật đầu, cảm khái nói.

- Ha ha, việc này nếu thành, ngươi và ta đều thu hoạch không ít, ngươi xem chúng ta lúc nào thì khởi hành.

Tiên Quân Trọng Sương cũng yên tâm, cao giọng cười, mở miệng hỏi, chỉ là một giây tiếp theo lại cả người ngây dại.

Phương Hành cảm khái xong, một chưởng đó liền đột nhiên hạ xuống, "Phập" một tiếng, trực tiếp đánh vào trán Tiên Quân Trọng Sương, đánh cho thần hồn của hắn nổ tung, nhục thân tung tóe, vẻ mặt thì trực tiếp cứng lại, ánh mắt vô cùng cổ quái nhìn Phương Hành.

- Ngươi. . . Ngươi không sợ. . .

Hắn vẫn chưa chết, còn có linh tính tồn tại, gian nan mở miệng.

- Không sợ lời thề đó ứng nghiệm, gặp sự phản phệ của thiên địa à?

Phương Hành lại bật cười, sau lưng cành khô mọc ra, chui vào trong cơ thể Tiên Quân Trọng Sương, kéo tiên mệnh ra, mà hắn thì vẻ mặt bỡn cợt âm hiểm, thấp giọng cười nói:

- Thứ nhất, ta thực sự không sợ thiên địa phản phệ, mẹ nó bị phản phệ nhiều lắm nên quen rồi!

Sau đó theo tiên mệnh của Tiên Quân Trọng Sương bị kéo ra, lại chậm rãi dí sát vào gương mặt đang hoảng sợ đó.

- Thứ hai... Đó là Đế Lưu Đế Lưu thệ, liên quan gì tới ta?

- Ngươi. . . Ngươi. . .

Tiên Quân nghe thấy vậy, đột nhiên trong lòng sáng tỏ như tuyết, sắc mặt trở nên vặn vẹo, qua rất lâu, mới dùng hết khí lực cuối cùng thì thào:

- Ta vẫn luôn cảm thấy ngươi là lạ, chỉ không rõ ngươi rốt cuộc lạ ở đâu.

- Hiện tại ta coi như biết rồi.

Hắn đột nhiên nhìn Phương Hành, trên mặt không biết là khóc hay cười, hay là giải thoát.

- . . . Ngươi. . . Ngươi mẹ nó căn bản không phải Đế Lưu!

- Ha ha, nhỏ giọng một chút, trước khi giết chết nha đầu Thanh La đó, thân phận này ta vẫn cần sử dụng!

Phương Hành cũng không phủ nhận, chỉ bật cười khe khẽ, sau đó chưởng lực tuôn ra, Tiên Quân Trọng Sương đã triệt để hóa thành huyết vụ!

Chương 1478: Thành lập đội ngũ của mình

Khi Phương Hành một chưởng đập chết Tiên Quân Trọng Sương, Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng ở phía dưới đã không còn lòng tái chiến!

Kỳ thật lúc Vũ Thiếp bị Phương Hành chém chết ở ngay trước mặt hắn, hắn đã tâm sinh sợ hãi, rồi đến vừa rồi, Tiên Quân Trọng Sương bị một chưởng của Phương Hành đập chết, càng trực tiếp đánh tan một chút chiến ý còn sót lại trong lòng hắn.

Lúc Phương Hành đuổi theo Tiên Quân Trọng Sương, hắn thấy lực lượng của các Tán tiên ở chung quanh bỗng nhiên yếu đi, cũng muốn đào tẩu, nhân cơ hội giết ra một con đường từ trong đám Tán tiên nhưng rất nhanh hắn liền lưu ý đến kết cục của Tiên Quân Trọng Sương, trong lòng lạnh toát, không dám ra tay giết người nữa, chỉ bất đắc dĩ giơ đại đao miễn cưỡng chống đỡ sự vây giết của Tán tiên mà thôi!

Lúc này, Phương Hành ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, Quan Phi Hưng rùng mình, tóc gáy dựng đứng, giống như phàm nhân bị dã thú nhìn chằm chằm, nhưng loại cảnh giác này chỉ hiện lên trong vào chớp mắt, hắn liền thở dài nặng nề, đột nhiên thu hồi đại đao, tiên uy trào ra bức lui các Tán tiên chung quanh ra trăm trượng, lại trước lúc những người này lại xông lên, hắn trực tiếp chỉnh đốn lại quần áo, cũng không lên tiếng, chỉ thi lễ với Phương Hành rồi chậm rãi đứng thẳng đậy.

- Được rồi, không cần phải giết nữa!

Mắt thấy các Tán tiên điên cuồng ở bên cạnh lại muốn xông lên loạn đao chém chết Quan Phi Hưng, Phương Hành thản nhiên nói một câu.

- Hả?

Đám Tán tiên kia nghe thấy vậy, thở hổn hển ngừng lại, nhìn chung quanh, dần dần mặt lộ vẻ vui mừng.

Cho tới lúc này, bọn họ mới ý thức được, chư vị thượng tiên cao cao tại thượng đã người chết người vong, người nhận thua, mà mình lại vẫn còn sống, nói cách khác, trong trận chiến mà họ cho rằng mình hẳn phải chết, mình không ngờ lại vẫn còn sống.

- Đế Lưu đại nhân vạn tuế.

Sau những tiếng hoan hô vui mừng, bạn hữu chỉ còn nửa người đang ở trợ uy cho các Tán tiên vây giết các thượng tiên có phản ứng đầu tiên, bỗng nhiên lớn tiếng hô to, vái Đế Lưu, cũng tới lúc này các Tán tiên còn sống khác mới có phản ứng, vái Phương Hành theo, trong không trung lập tức là một đống người đang quỳ.

- Đế Lưu đại nhân vạn tuế.

- Cảm tạ ơn che chở của Đế Lưu đại nhân.

Các loại tiếng hô cám ơn vang lên.

- Ngươi đứng yên đó, đừng có lộn xộn!

Phương Hành chỉ vào Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng, dọa cho hắn run run, sau đó sau đó cúi đầu thật sâu.

Mà đến lúc này, Phương Hành mới chậm rãi đảo qua đám Tán tiên đang quỳ gối trong không trung, không ngừng cám ơn mình, ánh mắt không nhịn được trở nên có chút ngưng trọng, lúc ban đầu khi tiến vào Phù Đồ Thiên Giới này, có không dưới mười vạn Tán tiên, mà hiện giờ, tuy mình trên đường che chở cho một số lớn, cũng ngăn cản giết chóc vô tận, nhưng không ngờ vẫn không thể thành công khiến bọn họ sống sót, người thì tự giết lẫn nhau, người thì trong quá trình vây giết các thượng tiên bị giết chết như thái rau, người còn sống rất ít.

Hắn liếc một cái, trong lòng đã có con số đại khái, không ngờ chỉ có hơn ba trăm người còn sống.

Trong mười vạn Tán tiên, chỉ có hơn ba trăm người sống sót, đây là một con số đáng sợ cỡ nào?

Đương nhiên, tỉ lệ đó càng cao, những người còn sống cuối cùng lại càng tỏ ra đáng quý!

Nhất là càng đến cuối, người còn lại càng là hung hãn, cường đại, thăng tiên hội là từ trong số họ chọn ra ba người để thành tiên, nhưng trên thực tế, ba người đó chưa chắc chính là người nổi bật nhất trong những người này, bởi vì người cuối cùng giành chiến thắng, cần rất nhiều vận khí, có thể giữa người thắng cuối cùng và người thất bại, căn bản chỉ cách nhau có một chút xíu, nếu cứ muốn nói người mạnh nhất, như vậy hơn ba trăm Tán tiên còn lại cuối cùng này đều là một đám người nổ bật nhất trong mười vạn Tán tiên.

Bọn họ thậm chí còn từng vây giết thượng tiên.

Đủ loại suy nghĩ đan xen trong đầu Phương Hành, cuối cùng, nhìn những ánh mắt kính sợ đó, hắn bỗng nhiên trong lòng khẽ động.

- Ta không phải cũng nên thu nạp một đội ngũ thuộc về mình sao?

…

Một đầu lĩnh đạo tặc thành công đương nhiên là không thể cứ mãi độc lai độc vãng, đại thúc thúc đã sớm nói qua, độc cước đạo tặc là không thể thành công, cường đạo lợi hại chân chính đều là dưới tay có mấy ngàn nhân mã, chiếm núi làm vương, có thể đối nghịch thậm chí là tạo phản quan binh, mà Phương Hành vẫn kiên định tiến lên trên con đường cường đạo này, trước đây chỉ là độc lai độc vãng, cướp được đến đâu hay đến đó, cho dù trước kia từng thành lập một đội cướp đường, cuối cùng cũng đành để lại ở Thiên Nguyên,không dẫn theo, lúc này đến Đại Tiên giới, vẫn chưa có thuộc hạ.

Nhưng hiện giờ, theo tu vi của hắn càng đề thăng, hắn cũng biết, đã đến lúc có nhân mã của mình rồi.

Ở Đại Tiên giới này, núi cao nước sâu, bản thân hắn hoạt động một mình cũng không tiện, rất nhiều chuyện đều làm không thoải mái!

Lúc này, thấy trong mười vạn Tán tiên còn hơn ba trăm người sống sót, nói là ái tài, nhất thời quật khởi cũng được, nước chảy thành sông, thuận lý thành chương thu nạp môn đồ cũng được, tóm lại là đã chạm tới một sợ dây nào trong lòng hắn rồi.

Không thể không nói, hơn ba trăm người này thực sự có thể xem như mầm non tốt.

Dù sao cũng là từ trong mười vạn Tán tiên giết ra, e là Tiên Vương cũng sẽ phải dùng loại binh tướng thủ đoạn tàn khốc này chứ?

Trước kia khi ở Thiên Nguyên, các đạo thống lớn lựa chọn đệ tử mạnh nhất làm chiến tu, cũng tuyệt đối không có tỉ lệ cao ba trăm chọi mười vạn thế này!

Bất kể tâm tính hay là tư chất, hơn ba trăm người này đều tuyệt đối là đứng đầu.

Đương nhiên, càng mấu chốt hơn là, nhóm người này vốn đã nhận ơn huệ của mình, trong lòng vừa kính sợ vừa cảm kích, cơ sở rất không tồi, hơn nữa hiện giờ ở trước mặt bọn họ vẫn là một con đường mờ mịt, mà mình thì có thể quyết định vận mệnh của bọn họ, dùng ánh mắt chuyên môn mà nhìn, nếu Phương Hành thực sự muốn thu đạo tặc, đây đúng là cơ hội tốt ngàn năm một thuở!

Hơn nữa, hiện giờ tiên mệnh đối với Phương Hành mà nói thì đã không phải là việc khó, nếu hơn ba trăm người này đều thành Phù Đồ tiên.

Vừa nghĩ tới loạn tượng có khả năng xuất hiện, Phương Hành không nhịn được mắt sáng lên!

Nghĩ như vậy, khóe miệng Phương Hành lộ ra một nụ cười, hít vào một hơi, cả người trở nên bất động thanh sắc, âm trầm như nước, phong phạm đế tử mười phần, lạnh lùng nói với đám Tán tiên kia:

- Tốt lắm, các ngươi đều không tồi!

Vừa nghe thấy hắn lên tiếng, tất cả Tán tiên đều trầm mặc, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía trước.

Trong có có kính sợ, có cảm kích, cũng có nghi hoặc, cũng có hoảng sợ, không biết vận mệnh của mình chung quy sẽ như thế nào.

Mà Phương Hành thì ánh mắt đảo qua chư vị Tán tiên, khí hùng bá đột nhiên đề thăng, thanh âm như sấm, vang khắp tứ phương:

- Tiệt Thiên giáo ta muốn quảng nạp môn đồ, các ngươi có nguyện đi theo ta, tung hoành Tam Thập Tam Thiên, trừ ác dương thiện... cướp con mẹ nó không?

Chương 1479: Luận công ban thưởng

- Ặc!

Nghe thấy lời nói của Phương Hành, một đám Tán tiên ở phía dưới ai nấy đều ngây ra, một lúc vẫn không có ai lên tiếng.

Phương Hành đứng trên đỉnh núi, đợi người khác cúi đầu vái tạ, lại phát hiện hư không yên ắng, không ai mở miệng.

- Cái này sao khác với đại thúc thúc khoác lác với hắn về cảnh tượng khi lăn lộn trên giang hồ thế?

Phương Hành cũng cảm thấy có chút xấu hổ, thấy các Tán tiên ở phía dưới vẫn vẻ mặt ngây đơ, đành phải bất động thanh sắc tiếp tục giải thích:

- Trong những người các ngươi, có lẽ có người biết ta, cũng có người không biết, nhưng các ngươi chắc không xa lạ gì với thanh danh của ta, bản đế tử tên là... Đế Lưu, ngủ say ngàn năm ở Long giới, mà nay trở về, rất nhiều chuyện đã xảy ra trong thời gian ngàn năm này, cấp dưới trước kia người thì phản, người thì chết, ta muốn về Xích Đế nhất mạch lấy lại những thứ của ta, nên cần thu nạp một đám thuộc hạ, đám người các ngươi cũng không tệ lắm, vừa rồi ta đã thấy rõ, quyết định từ trong đám người các ngươi chọn ra mấy người, sau này theo ta lặn lộn, thế nào?

- Lại muốn chọn người à?

Không biết có bao nhiêu Tán tiên, nhất thời biến sắc, cơ hồ là tuyệt vọng.

Vừa rồi mấy vị Thái Ất thượng tiên đó cũng muốn từ trong đám người bọn họ chọn ra mấy tiên nhân, mới quyết định đại bộ phận người sẽ phải chết, bọn họ cũng chỉ là vì vậy, mới không tiếc tất cả đi theo Đế Lưu, vây sát mấy vị thượng tiên, lại không ngờ rằng, hiện giờ vị đế tử đại nhân này thắng rồi, không ngờ cũng làm y như những người đó, cũng muốn từ trong số họ chọn lựa mấy vị cấp dưới.

Thế chẳng phải là nói, trừ người được hắn chọn ra, những người khác vẫn khó thoát khỏi cái chết à?

Sự lên xuống trong nháy mắt này thật sự khó có thể hình dung!

- Ha ha ta khác với bọn họ, bọn họ bản lĩnh có hạn, chỉ có thể chọn lựa ba người, sau đó giúp ba người đó giết chết những người khác, phong tiên vị, nhưng bản đế tử thì lại không nhỏ nhen như vậy, chỉ cần các ngươi nguyện ý theo ta, ta sẽ có thể giữ mạng cho các ngươi, cũng sẽ cho một người trong các ngươi có cơ hội thành tiên, một người theo ta, một người thành tiên, ba trăm người theo ta, ba trăm người đều có thể sống sót!

Phương Hành nhìn ra sự sợ hãi trong lòng đám Tán tiên kia, cố ý mỉm cười, nhẹ giọng nói một câu.

- Không cần phải chém giết nữa?

- Thế thì tốt quá.

- Cám ơn trời đất, cảm tạ Đế Lưu đại nhân, cuối cùngcũng không cần phải liều mạng nữa sao?

Trong hơn ba trăm Tán tiên ở phía dưới, lập tức vang lên tiếng vui buồn đan xen, bọn họ còn sống sốt trong ác chiến với Thái Ất thượng tiên đã là vạn hạnh, nhưng ngoài cảm thấy may mắn ra, kỳ thật đều đang lo lắng sau trận này, vẫn phải tự giết lẫn nhau, dù sao thăng tiên hội vẫn chưa kết thúc, tiên mệnh không xuất hiện, theo quy tắc của thăng tiên hội này, bọn họ vẫn cuối cùng chỉ được sống có ba người!

Nếu đế tử đại nhân không nói, chỉ cần thờ ơ lạnh nhạt, như vậy bọn họ vẫn phải tiếp tục chém giết, cho tới khi tiên mệnh xuất hiện, cũng đại biểu cho tính mạng của đại bộ phận người trong bọn họ không được bảo đảm, nhưng một câu hiện giờ của Phương Hành lại khiến bọn họ cuối cùng cũng an tâm, không cần phải chém giết liều mạng nữa, ở thăng tiên hội đã ắt hẳn phải chết này, mình coi như sống đến cuối cùng!

- Nguyện trung thành với đế tử đại nhân.

- Đế tử đại nhân vạn thọ vô cương.

Trên vách núi sớm đã có một thanh âm vang lên, không ngừng khấu với Phương Hành

Mà các Tán tiên khác lúc này cũng cũng không dám có nửa phần do dự, đều hành lễ với Phương Hành, tuy không đến nỗi ai ai cũng nịnh nọt như vị bằng hữu còn nửa người trên vách núi kia, nhưng cũng đề vội vàng tỏ ý nguyện trung thành, dù sao trải qua phong ba của mấy vị thượng tiên vừa rồi, bọn họ biết rõ mình lúc này mà do dự, có khả năng sẽ rước lấy họa sát thân, bởi vậy làm việc rất là lanh lẹ.

Trước tiên cứ nguyện trung thành để sống sót cái đã, có được thành tiên hay không, ngược lại không phải là điều họ quan tâm nhất hiện giờ.

- Nhưng. . . Tiên mệnh thì sao?

- Đúng vậy, nghe nói nếu chúng ta không quyết ra ba người, thì không thể rời khỏi Phù Đồ Thiên Giới này.

Trong những tiếng hô nguyện trung thành, cũng vẫn có người do dự, vẫn nhớ tới tiên mệnh và phương pháp rời khỏi đây.

Điều này chung quy vẫn là cái gai trong lòng bọn họ, không dễ dàng nhổ ra. Trong nhận thức của bọn họ vốn cũng chỉ có từ trong thăng tiên hội giết ra, trở thành ba người còn sống cuối cùng, mới có thể có được tiên mệnh, mới có thể rời khỏi Phù Đồ Thiên Giới này, bởi vậy cho dù trong lòng có bọn họ có kính sợ Phương Hành, mà Phương Hành cũng đã từng một lần thể hiện ra phương pháp lấy được tiên mệnh, nhưng trong lòng bọn họ vẫn chút lo lắng, dù sao quy củ chính là quy củ, bọn họ cũng không quá tin Phương Hành có thể thực hiện được lời hứa của hắn.

Đương nhiên Phương Hành rất hiểu tâm tư của bọn họ, đám tặc tử này cũng không phải là hạng người tốt lành gì, loại hàng từ trong mười vạn Tán tiên chọn ra, cũng không ít loại người âm hiểm độc ác, cái dựa vào để sống sót không chỉ là thực lực, mà hiện giờ bọn họ ngại vì thế cục, không thể không nịnh nọt mình, nhưng bọn họ trong lòng có lẽ quả thật có vài phần kính sợ mình, nhưng nếu nói tới lúc thực sự nguyện trung thành, sẽ không thấy được bao nhiêu phần thật lòng trong đó, mà lúc này, muốn thu phục bọn họ, chỉ có làm họ khiếp sợ trước.

- Được rồi, hiện tại các ngươi đều người của ta, cũng nên luận công ban thưởng!

Nói xong, hắn nhẹ nhàng giơ tay lên, sau lưng hiển hóa ra biển máu, Phù Đồ quái thụ cắm rễ trong biển máu, mà Phương Hành thì nhẹ nhàng giơ tay, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một trái cây, tiên khí dào dạt, cực kỳ bất phàm, khiến cho một đám Tán tiên mắt trợn tròn, ai nấy ánh mắt nóng bỏng, tinh quang bắn ra, một loại cảm ứng bản năng khiến bọn họ biết trái cây đó là gì.

Mà Phương Hành lấy quả tiên mệnh ra, ánh mắt đảo qua các Tán tiên, mỉm cười, sau đó quay người đi.

- Nào nào, luận công ban thưởng, bản đế tử ban thưởng trước cho ngươi một tiên mệnh.

Dưới sự thôi động của tiên lực, tiên mệnh đó chậm rãi bay lên không trung, vẽ ra một đường cong duyên dáng, lướt qua đám người, bay tới trên vách núi cách đó không xa, phía dưới, một đám Tán tiên đầu đều ngẩng theo tiên mệnh này, từ bên này quay sang bên kia, không biết có bao nhiêu người hầu kết giật giật, nôn nóng tới tay chân ngứa ngáy, toàn lực khắc chế mới không để mình lao ra chém giết.

Cuối cùng, tiên mệnh bay tới trước mặt một người, bồng bềnh bất động!

- Nó là của ngươi!

Thanh âm của Phương Hành thản nhiên vang lên, thoải mái thích ý, tựa như thuận tay vứt ra một động xu.

- Ặc.

Nhìn thấy một màn này, tất cả Tán tiên đều sợ ngây người, mà kinh ngạc nhất chính là vị Tán tiên trên vách núi!

Đó là một bạn hữu đã bị trọng thương, nhục thân chỉ còn một nửa, lúc một đám Thái Ất thượng tiên kia nhúng tay đảo loạn thăng tiên hội, hắn đã nguy trong sớm tối, tùy thời có thể sẽ chết, bởi vậy cố gắng nắm lấy bất kỳ cơ hội sống sót nào, mà khi vây giết chư vị Thái Ất thượng tiên, hắn vẫn không dám tới gần, chỉ kêu gào như gà chọc tiết, ở trong lòng hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có chuyện tốt rơi xuống đầu mình, có thể sống sót trong Phù Đồ Thiên Giới tàn khốc này, có lẽ được sống lâu thêm một hơi thở đã là may mắn lớn nhất rồi.

Cũng chính bởi vậy, khi hắn nhìn thấy tiên mệnh bồng bềnh trước mặt mình, cả người đều trực tiếp ngây đơ!

Chương 1480: Quảng nạp môn đồ

Khi tiên mệnh đó được tặng ra, bất luận là bạn hữu chỉ còn nửa người hay là chư vị Tán tiên đều ngây dại!

Có thể nói thế này, bất kể Phương Hành đưa tiên mệnh cho bất kỳ ai, cũng không thể tạo ra phản ứng lớn như vậy, một là nhóm người này quả thật từng giúp hắn, mà trên tay hắn lại có tiên mệnh, như vậy lấy một hai cái cũng khiến cho người ta có thể lý giải, dù sao là để lung lạc lòng người cũng được, tạo phần thưởng thiết thực cho các Tán tiên đã lập hạ công lao cũng thế, đều có thể nói thông, chỉ là không ai ngờ rằng, Phương Hành, hoặc là đế tử đại nhân trong cảm nhận của bọn họ, không ngờ lại tặng tiên mệnh cho bạn hữu còn nửa người chỉ biết hò hét trợ uy đó!

Dựa vào gì!

Nếu nói công lao, thằng ôn đó căn bản là không xuất thủ, với bộ dạng của hắn, xuất thủ cũng chính là chết!

Nếu luận về trung thành, bạn hữu đó quả thật có biểu hiện rất trung thành, nhưng mấu chốt là hắn đối với ai cũng đều rất trung thành.

Như vậy tất cả mọi người đều không hiểu ra được tâm tư của bị đế tử đại nhân này, có điều bọn họ trong nháy mắt này đã tin một chuyện, đó chính là vị đế tử đại nhân này rất hào phóng, ngay cả phế vật kia cũng được ban thưởng tiên mệnh, bọn họ cũng đột nhiên liền cảm thấy mình cách tiên mệnh vô cùng gần, cơ hồ là với tay ra là được.

- Bằng vào hắn cũng có thể lấy được tiên mệnh, ta đây...nên trực tiếp có được hai tiên mệnh mới đúng chứ?

Vào một thoáng đó trong đống tán tiên ầm một tiếng, tiếng người ồn ào, không khí đột nhiên trở nên nhiệt liệt.

- Trời ơi.

Mà vị huynh đài chỉ còn nửa người kia thì qua chừng mấy giây mới xác định cái bánh nhân thịt này đúng là tự dưng rơi xuống đầu mình, miệng há to, sau đó thì bật khóc, mặt đầy nước mắt quỳ xuống đất, điên cuồng vái Phương Hành, khác với một chút hảo cảm lúc trước đối với Phương Hành, lúc này trong tiếng khóc không ngờ có thêm mấy phần chân tình, thanh âm khàn khàn la to:

- Nguyện vì đế tử mà vượt lửa quá sông, muôn lần chết.

- Ha ha, hiện tại đám gia hỏa này chắc tin là ta rất rộng rãi rồi chứ.

Phương Hành trong lòng có chút đắc ý, lại ra vẻ trấn định gật đầu, vẫn bộ dạng mặt không biểu tình, chỉ thản nhiên nói với vị huynh đài kia:

- Ngươi cứ ra sức cho ta, tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi đâu!

Sau khi dứt lời, ánh mắt quét ngang, vung tay, Phù Đồ quái thụ sau lưng hắn cảm ứng được tâm ý của hắn, lập tức cành lá xôn xao, biển máu sôi trào, không ngờ lại có bốn năm quả tiên mệnh được kết ra, các Tán tiên thấy vậy, ai nấy vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng, ánh mắt cũng biến đổi, thậm chí có người nhiệt huyết sôi trào, trực tiếp không nói hai lời quỳ xuống trước, thành kính khấu đầu, cũng không biết là đang bái Phương Hành hay là bái Phù Đồ quái thụ đó!

- Bản đế tử đã lấy được bí mật kinh thiên, có tiên mệnh dễ như trở bàn tay, muốn ban cho ngươi, tất nhiên cũng không có vấn đề gì, chỉ có điều, vừa rồi chúng ta là chung sức hợp tác, các ngươi vì giữ mạng, ta thì vì ngăn địch, chính xác mà nói, mọi người cũng không ai nợ ai, nếu các ngươi muốn có tiên mệnh, vậy bắt đầu nói từ đầu nhé, ta đã nói qua rồi, hiện tại ta cần có người phục vụ cho ta, nếu các ngươi tin ta và nguyện trung thành với ta, đâu chỉ là tiên mệnh, ta đường đường là đế tử, sẽ cho các ngươi được ngư dược long uyên, một bước lên mây!"

Thanh âm của Phương Hành chậm rãi truyền khắp Phù Đồ Thiên Giới:

- Nhưng bản đế tử cũng phải nói trước, nếu đã nguyện trung thành với ta thì phải trung thành như một, đừng giở trò ngoài mặt thì nghe trong long thì phản, tiên mệnh của bản đế tử có nhiều tới mấy cũng sẽ không lấy ra lãng phí, vừa rồi ta đã hỏi qua các ngươi, hiện tại lại xác định một chút, nếu có người nguyện trung thành với bản đế tử thì lưu lại thần hồn lạc ấn, nếu không muốn, ta cũng không làm khó, nể tình vừa rồi cùng nhau giết địch, ta sẽ cho các ngươi rời khỏi Phù Đồ Thiên Giới, nhưng tiên mệnh. . . Thì đừng hòng!

Khi nói, Phương Hành đột nhiên giơ tay lên, lại từ trong tay áo bắn ra một đoàn quang hoa, đó là căn nguyên hắn lấy ra từ trong thức giới thiên địa, biến ảo trong lòng bàn tay hắn, không ngờ rất nhanh liền hóa thành một quyển trục mỏng manh, sau đó Phương Hành giơ tay lên, quyển trục đó liền bay về phía không trung, ở xa xa mở ra, giống như một con sông lớn vắt ngang giữa chân trời.

Loại thủ pháp này cũng là hắn sau khi tu luyện Thái Thượng Đệ Cửu kinh lĩnh ngộ ra, dùng thiên địa căn nguyên hóa thành một quyển trục, chỉ cần để lại tên ở bên trên, liền có thể lạc ấn thần hồn, rất khó phản bội, trước đây trên Thái Thượng danh sách của hắn cũng làm được điều này, chỉ có điều, Thái Thượng danh sách đó đã sớm bị Phương Hành ném đi đâu rồi, hiện giờ hắn lại thuận tay lại luyện ra một đạo, tuy đại khái giống với Thái Thượng danh sách, nhưng tên lại thay đổi, trước kia đó là danh sách của Thái Thượng đạo thống, hiện tại lại là danh sách của Tiệt giáo.

- Cái này...

Một đám Tán tiên thấy quyển trục này, đã có rất nhiều người sắc mặt hơi đổi, đúng như Phương Hành suy đoán, rất nhiều người bên trong bọn họ tất nhiên không phải là thật lòng sẵn sàng góp sức, chỉ là tạm thời muốn giữ mạng mà thôi, nhưng lại không ngờ, đế tử này làm việc cẩn thận, lập tức muốn làm ra danh sách, điều này khiến bọn họ đau đầu, nếu thực sự phải để lại thần hồn lạc ấn ở trên đó, vậy thì phải thật lòng sẵn sàng góp sức, cũng không có lựa chọn khác, mà nếu không sẵn sàng góp sức, mình lại tuyệt không có khả năng lấy được tiên mệnh, điều này lại khiến người ta rối rắm.

- Ta... Ta đến!

Lúc người khác đang rối rắm, vị huynh đài chỉ còn nửa người kia không chút do dự, là người hô to đầu tiên, nhảy lên giữa trong trung, đánh một đạo lạc ấn vào trên quyển trục, vào lúc này đã thực sự nhìn ra sự trung thành của hắn rồi, vừa lưu lại lạc ấn đồng thời còn kêu to:

- Chư vị đạo hữu, vị này chính là Đế Lưu đại nhân, các ngươi không biết hắn, nhưng ta biết hắn, ngàn năm trước chính là thiên kiêu của Xích Đế nhất mạch, từ sớm đã được Xích Đế tài bồi, tiền đồ vô lượng, chúng ta theo hắn, đời này có gì phải hối tiếc.

- Mẹ nó, chúng ta chẳng lẽ không biết hắn là ai sao? Cái đồ lắm miệng.

Có người trong lòng mắng thầm, lại có không ít người đều biết tình cảnh rất xấu hổ của Đế Lưu hiện giờ, hắn trước đây quả thật từng được công nhận là người nối nghiệp của Xích Đế nhất mạch, nhưng dù sao hiện giờ thiên địa đã thay đổi, Đế Thích đại nhân trở thành Thái tử được Xích Đế nhất mạch công nhận, căn cơ ngàn năm trước của vị Đế Lưu đại nhân này đã sớm tan thành mây khói, nếu không thì hắn hiện tại cũng không cần phải mời chào thuộc hạ, hắn hiện giờ nếu muốn lấy lại tất cả những gì của mình ngàn năm trước thì đúng là nói dễ hơn làm, những người mình nếu theo hắn, về lâu về dài xem ra cũng khó nói là phúc hay họa.

- Ài, dù sao ra ngoài cũng phải góp sức cho người, không bằng mượn cơ hội này đầu nhập dưới trướng đế tử đi!

Cũng có người thầm thở dài một tiếng, lại hạ quyết định, phi thân lên không trung, lưu lại thần hồn lạc ấn.

Những người này cũng đều có tính toán riêng, hiện giờ rất rõ ràng, tiên mệnh của Phù Đồ Thiên Giới đã thuộc sở hữu của vị Đế Lưu đại nhân kia rồi, bọn họ muốn có được tiên mệnh, kiểu gì cũng phải góp sức cho hắn, mà cho dù có được tiên mệnh, sau khi rời khỏi cũng phải tìm người để nguyện trung thành, so với đến lúc đó đi tìm Đại La Kim Tiên khác, vậy chẳng thà lúc này trực tiếp sẵn sàng góp sức có vị đế tử này, thân phận còn có thể cao hơn chút!

Nói trắng ra là, tiên mệnh chính là căn cơ của tất cả, bọn họ cũng không có biện pháp khác để có được tiên mệnh!

Vả lại, vị đế tử này từ lúc ban đầu che chở cho họ, rồi đến vừa rồi xuất thủ chém giết thượng tiên, từ trên ý nghĩa nào đó mà nói, thật sự đã cứu về tính mạng của bọn họ mấy lần, cho dù hắn vừa rồi nói rất dễ nghe, khiến các tu sĩ tự nguyện, nhưng nếu mình không thực sự tán thưởng, như vậy hắn muốn trở mặt giết người, mình cũng chẳng chịu nổi. Thanh danh trước kia của vị đế tử này cũng không được tốt lắm!

Nói trắng ra là, lòng người như ma, nhất là những Tán tiên từ trong biển máu giết ra này, càng không thể không có chút tính toán nhỏ nhặt, chỉ có điều, thế lớn ép người, lời nói của Phương Hành mới nghe thì hào phóng, nhưng trên thực tế, cũng không cho dưa địa để họ lựa chọn!

- Xin được sẵn sàng góp sức cho đế tử nhất mạch, nguyện vượt lửa quá sông vì Đế Lưu đại nhân!

- Lão phu cảm niệm ân đức của đế tử, đã sớm quyết ý nguyện trung thành!

- Đế tử điện hạ, ta xin bán tính mạng của cả nhà cho ngươi, chỉ mong được theo ngài làm ra một phen nghiệp lớn.

Trong nhất thời, bắt đầu từ vị huynh đài chỉ còn nửa người đó, càng lúc càng nhiều người đi ra, để lại thần hồn lạc ấn trong không trung, có người thì tiêu sái lưu loát, có người mặt mày kiên quyết, cũng có người trù trừ do dự, nhưng tóm lại, theo càng lúc càng nhiều người lưu lại thần hồn lạc ấn, người còn lại cũng giống như cảm giác được áp lực vô hình nào đó, không thể không lưu lại lạc ấn theo.

Chương 1481: Chí của Ngao Liệt

Phương Hành thấy tên trên quyển trục càng lúc càng nhiều, trong lòng cũng rất vui mừng, sau đó hắn bất động thanh sắc tâm niệm khẽ động, một dòng thần thức chìm vào trong thức giới, vào khoảnh khắc này, thần niệm của hắn biến thành bóng người, xuất hiện ở trước mặt những người đang tu luyện trong thức giới của hắn, Thương Lan hải trưởng công chúa Ngao Trinh, Tam thái tử Ngao Liệt, cùng với Lộc Tẩu, Văn tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô, Thái Hư Bảo Bảo hiện giờ có quan hệ tâm đầu ý hợp Phương Hành, còn có các tùy tùng khi ở tiên cảnh liền thu vào dưới trướng, đều gọi tới hết!

- Ôi, cuộc sống của các ngươi thật quá nhàn nhã, cũng là đại gia ta ở bên ngoài mệt chết mệt sống.

Vừa gặp mặt, Phương Hành liền kể khổ.

- Rõ ràng là lúc trước ngươi không cho chúng ta đi theo ra ngoài, ngại chúng ta vướng chân mà.

Các tu sĩ đang tu luyện thức giới thấy Phương Hành trở về, cũng vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng, kể ra thì bọn họ đúng là đã có một đoạn thời gian không gặp Phương Hành, tuy hắn trở về thức giới, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng nếu không có chuyện gì, lại không muốn về, cũng khiến bọn họ không thể không ở trong thức giới tiềm tu, tinh nghiên thiên thư bí tàng Thái Hư Tiên Vương để lại, thực lực đều gia tăng không ít, nhưng đối với chuyện bên ngoài cơ hồ lại hoàn toàn không biết gì cả, cảm thấy mình cơ hồ cũng bị Phương Hành lãng quên!

- Ha ha, trước kia không cho các ngươi ra ngoài, là sợ lộ chân tướng, cũng sợ bị người khác khi dễ!

Phương Hành hoành nghiêm mặt, có chút đắc ý dào dạt nói:

- Hiện tại thì không sợ nữa rồi, ai cũng thể ra ngoài, mỗi người đều có tiên mệnh!

- Tiên mệnh?

Mọi người khi nghe thấy cái tên này, toàn bộ đều ngây người.

Mãi lâu sau vẫn không có ai lên tiếng.

Bọn họ biết rõ giá trị của tiên mệnh, lúc trước cũng vì thứ này mà đánh đến cùng với Cửu Đầu Trùng?

Hơn nữa bọn họ cũng biết, lần này Phương Hành tiến vào Tam Thập Tam Thiên, mục đích lớn nhất chính là để tìm kiếm tiên mệnh!

Vốn bọn họ gặp được Phương Hành, vẫn có nhiều điền muốn hỏi, rốt cuộc là có thành công hay không, ai ngờ được, thằng ôn này vừa gặp lại đã mang tới một kinh hỉ lớn như vậy, không chỉ lấy được tiên mệnh, còn lấy được không ít?

- Ái chà, biết là sư phó của ta rất lợ hại mà.

Cũng là đám đệ tử lợn béo ai nấy đều cảm thấy như là đương nhiên, mặt đầy hưng phấn đi tới.

Nhưng Phương Hành lại không chút khách khí đá bay chúng ra.

Đám vương bát đản này ai nấy đều là tài nguyên chồng lên, tu hành thì không nỗ lực, cao nhất cũng chỉ là kim đan, ngay cả rìa Nguyên Anh cũng chưa sờ tới, tiên mệnh tuy là thứ tốt, nhưng căn bản không phải chúng có thể tiếp xúc, không thể coi như là cám lợn được.

- Nào nào nào, tức phụ, tiểu cữu tử tới đây, hai cái này cho các ngươi trước.

Đá bay đám đệ tử lợn béo, Phương Hành cười tủm tỉm nhìn về phía Long nữ và Ngao Liệt.

Số lượng của tiên mệnh là có hạn, lần này tuy hắn thu hoạch không ít, nhưng cũng không thể cho hơn ba trăm Tán tiên ở bên ngoài một người một cái, nhất định phải cho đám người trong thức giới trước, dù sao luận về thân sơ, tín nhiệm, thậm chí là một số phương pháp phản chế, những người này đều hơn hẳn ba trăm Tán tiên dưới trướng vừa thu nạp kia, bản thân Phương Hành cũng minh bạch, nếu thực sự muốn luyện ba trăm người đó thành tiên binh dưới trướng mình, mình chưa chắc đã có kiên nhẫn đó, vẫn phải là đám Lộc Tẩu, Văn tiên sinh cùng mười người đó giúp mình mới được.

Lần này, liên tục trảm Thần Đồ Thái Tuế, Phong Quân Vũ Thiếp, Tiên Quân Trọng Sương, ba Thái Ất thượng tiên cùng với một Thần tộc sinh linh thực lực cường đại, trong mười vạn Tán tiên cũng chỉ còn sống hơn ba trăm người, từ tỉ lệ nếu nói mười vạn Tán tiên toàn quân bị diệt cũng không đủ, đối với Phù Đồ Thiên Giới mà nói, nội tình huyết tế này đã rất dày, ít nhất cũng sinh ra được hơn ba mươi tiên mệnh.

Đương nhiên, những tiên mệnh này Phương Hành không thể lấy đi toàn bộ, Phù Đồ Thiên Giới ý bị trấn áp ở đây, sở dĩ có thể kéo dài hơi tàn, cũng chính là à nhờ có tiên mệnh chống đỡ, nếu lấy đi toàn bộ tiên mệnh, vậy

Phù Đồ Thiên Giới ý sợ là sẽ héo rũ trong năm tháng, cho tới hoàn toàn biến mất, cuối cùng hóa thành vô số tử tinh trong tinh không, chính vì thế, thăng tiên hội mỗi một ngàn năm đều sẽ sinh ra được mười tiên mệnh, nhưng phần thưởng cuối cùng lại chỉ có ba tiên mệnh mà thôi, bảy tiên mệnh còn lại là để cho Phù Đồ Thiên Giới ý!

Mà Phương Hành hiện giờ cũng ở định lấy mạng của Phù Đồ Thiên Giới ý, định để lại cho nó mấy cái.

Mà cuối cùng, tiên mệnh hắn có thể vận dụng cũng chỉ có hai mươi bảy cái.

Đương nhiên, trước mắt mà nói cũng đủ để chia rồi.

Hai cái đầu tất nhiên là cho Long nữ và Ngao Liệt, hai người này một là đại lão bà, một là tiểu cữu tử, chia cho họ trước cũng là thiên kinh địa nghĩa, không ai có ý kiến, sau đó thì lấy ra ba cái, cho Lộc Tẩu một cái, nói rõ là để hắn dùng một cái, hai cái còn lại thì bảo hắn thu lấy, lúc nào cảm thấy Văn tiên sinh và Hoan Hỉ Cáp Mô đáng tin thì cho hai người bọn họ, dù sao hai vị này đều là bởi vì cơ duyên xảo hợp mới đi theo Phương Hành, chưa đáng tin cho lắm!

Chia xong cho mấy người, liền lại lấy ra mười tiên mệnh, chuẩn bị chia cho mười vị luận đạo giả khi ở tiên kính đã đi theo Phương Hành, mười người này từng đều bị Thái Hư Bảo Bảo hóa ra tiên cảnh dụ đi, thực lực tốt kém lẫn lộn, có điều bởi vì tu luyện ba cuốn thiên thư trong Thái Hư tiên kính, bị loạn đạo tâm, trong lòng vẫn coi Phương Hành là nhất, rất trung thành và đáng tin!

Đương nhiên, tiên mệnh có thể cho họ, nhưng cũng bởi vậy mà dẫn tới một vấn đề khác, đó chính là đạo tâm có thông minh hay không!

Nếu luận về đạo tâm, vậy trừ Phương Hành ra, bất kể là Lộc Tẩu hay là Ngao Liệt, thậm chí là trưởng công chúa Ngao Trinh, hết thảy đều không có đạo tâm, lại hoặc là nói trong những người từ Thiên Nguyên đi qua Long tộc tiên lộ tới đây, cũng chỉ có Phương Hành và Cửu Đầu Trùng là đạo tâm kiên định thông minh, người khác, Lộc Tẩu và Ngao Liệt là đạo tâm có tỳ vết, từng bị ba cuốn thiên thư mê hoặc, Long nữ thì căn bản chưa tiếp xúc được tới một tầng đạo tâm này, mười vị hộ đạo giả đó thì căn bản chính là trực tiếp bị rối loạn tâm trí!

Tuy là vậy, bọn họ có thể có được tiên mệnh, nhưng trên tu vi căn cơ lại xuất hiện lỗ hổng cực lớn!

Mấy người tụ tập với nhau, nghị luận một lúc, lại đưa ra một kết luận, bọn họ vẫn có thể thành tiên, chỉ có điều sau khi thành tiên, e là tu vi khó có thể tiến thêm, tương lai muốn tu luyện tới Thái Ất thậm chí là Đại La cảnh, sẽ có hung hiểm rất lớn.

Trừ phi trước lúc bọn họ luyện hóa tiên mệnh, tìm được đạo tâm của mình!

Nếu không, tu vi càng cao, đạo tâm cũng lại càng khó thông minh.

Mà đối mặt với vấn đề này, người khác nhau sẽ có lựa chọn khác nhau.

- Mọi người đều có mệnh số của mình, trong đoạn thời gian này, ta dốc lòng tu hành trong thức giới của tỷ phu, cũng hiểu được rất nhiều điều, trước kia ta được trời cao ưu ái, được tỷ phu tặng cho đại cơ duyên trong Tạo Hóa Lôi Trì, nhưng trên ma luyện tâm tính thì vẫn kém rất xa, cho dù là ở trên tiên lộ cũng đều được tỷ phu lo liệu, có nhiều cử chỉ tùy hứng, lại vô ích với sự tu hành của mình, hiện giờ, tỷ phu lại trực tiếp cho ta tiên mệnh, ta nếu thuận lý thành chương nhận lấy, vậy chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ trở thành một phế vật há miệng chờ cơm!

Người thứ nhất đứng dậy, thái độ kiên định lại là Thương Lan hải Tam thái tử Ngao Liệt, ánh mắt hắn lướt qua Phương Hành, Long nữ, cười rất bình tĩnh, trong sáng, nhưng lời nói lại không cho phép ai hoài nghi:

- Cho nên tiên mệnh tỷ phu cho ta, ta sẽ giữ lại, nhưng ta sẽ không lập tức hóa tiên, ta muốn ra ngoài ma luyện, vừa hay tỷ phu có tin tức Tiên Quân Trọng Sương đưa tới, nghe nói ở Lục Ma thiên có một bộ phận người của Long tộc, tình cảnh gian nan, ta tính đi xem tình huống nơi đó, giúp bọn họ, coi như là thông qua hoàn cảnh như vậy để ma luyện bản thân, chờ khi các ngươi gặp lại ta, ta nghĩ sẽ đến phiên ta bảo hộ hai người các ngươi.

- Cái này...

Phương Hành hơi có chút do dự, trầm ngâm.

- Nhưng thực lực hiện tại của ngươi.

Long nữ rõ ràng cũng có chút lo lắng, vẻ mặt do dự.

- Tỷ tỷ, tỷ phu, ta là một con chân long, không thể cứ mãi được các ngươi nuôi như nuôi lợn được.

Tam thái tử Ngao Liệt nghe vậy lại bật cười ngẩng đầu lên, tuy đang nói cười, nhưng vẻ mặt lại vô cùng nghiêm túc.

- Nuôi như nuôi lợn có gì mà không tốt, ăn ngon, ngủ kỹ, tu hành cũng dễ.

Đám đệ tử lợn béo nghe vậy, nhất thời ai nấy không vui, đồng loạt trợn mắt lườm Ngao Liệt.

...

- Được rồi, ngươi đi đi!

Phương Hành nghe thấy, cũng chỉ cân nhắc một thoáng rồi sảng khoái đáp ứng.

Với bản tính của hắn, tất nhiên là hy vọng Ngao Liệt đi theo mình, nuôi như nuôi lợn cũng chẳng sao, không xảy ra chuyện mới là tốt, nhưng từ góc độ của trưởng bối mà nói, cũng biết rằng cách làm của Ngao Liệt là đúng, hắn quả thật cần một phen ma luyện chân chính!

Nếu nói cuộc sống khi còn bé của Ngao Liệt quá bi thảm, như vậy hắn hiện tại không nghi ngờ gì nữa chính là quá thuận lợi, sự quan tâm của Phương Hành khiến cho hắn cơ hồ không gặp bất kỳ phiêu lưu gì, tu vi cũng một đường tăng mạnh đến cảnh giới hiện giờ, thậm chí còn có thể trực tiếp thành tiên, nhưng như vậy tuy là có tiến bộ, nhưng tâm cảnh lại cơ hồ không đề thăng chút nào, lúc trước với tư chất chân long của nó, lại bị ba cuốn thiên thư Thái Hư Tiên Vương lưu lại mê hoặc tâm trí, mất đi đạo tâm, liền có thể thấy được hắn ở một đạo tâm tính này thật sự đã có thiếu sót rất lớn.

Mà hiện giờ, hắn tự nguyện đi tôi luyện một phen, đối với tu vi thậm chí là tâm tính của hắn đều có lợi ích rất lớn!

Đương nhiên, phiêu lưu cũng có, nhưng nếu không có nguy hiểm thì sao gọi là tôi luyện?

- Ài, ngươi vẫn phải cẩn thận một chút.

Long nữ thấy Phương Hành đã quyết định, trong lòng cho dù không nỡ, cũng chỉ có thể than khẽ một tiếng rồi đáp ứng, nàng ta dù sao cũng là chân long, tâm cao khí ngạo, lại há có thể không lý giải, lựa chọn này của đệ đệ mình chính là cách làm chính xác?

- Ngươi muốn đi thì đi đi, các loại bảo bối ta đều chia cho ngươi, có điều cũng có điều kiện!

Phương Hành trầm ngâm một phen, lại vẻ mặt ngưng trọng mở miệng nói.

- Điều kiện gì?

Ngao Liệt hơi ngẩn ra, cũng nghiêm túc hỏi.

Phương Hành lại bỗng nhiên bật cười, chỉ về phía đám đệ tử lợn béo:

- Dẫn đàn lợn này theo, ai nấy đều quá lười.

- Hả?

Một đám đệ tử lợn béo đang vui sướng khi người khác gặp họa nhìn Ngao Liệt đều triệt để ngây người, một lúc vẫn không có phản ứng.

- Ha ha.

Ngao Liệt cũng bật cười, không có hảo ý liếc đám lợn kia:

- Khi cần thiết, có cho phép xuất hiện thương vong không?

Phương Hành trả lời rất dứt khoát:

- Đừng chết sạch là được!

Chương 1482: Tiệt đạo tiên ban

Mọi người đều có duyên pháp của mình, Ngao Liệt dù sao cũng là chân long huyết mạch, tâm cao khí ngạo, không muốn mãi ở dưới sự che chở của Phương Hành, dám bất chấp hung hiểm để đi ma luyện bản thân, nhưng những người khác thì không có tấm lòng này, Lộc Tẩu quyết định ở lại bên cạnh Phương Hành, giúp hắn thống ngự tiên binh, có điều vẫn chưa từ bỏ hy vọng tìm kiếm đạo tâm, chỉ là định vừa tu hành vừa tham ngộ, mà Hoan Hỉ Cáp Mô vốn là Yêu loại, càng không có thường thức cao xa, nó giống như Văn tiên sinh, có thể có được tiên mệnh, trở thành tiên nhân trường sinh đã là chuyện tốt lắm rồi, việc đạo tâm thông minh không nằm trong vòng lo lắng, đều nguyện ý ở lại bên cạnh Phương Hành, giúp hắn luyện binh luyện trận, làm một phụ tá!

Mà Long nữ, hiện giờ tu vi của nàng ta kỳ thật vẫn còn thấp, ngay cả cửu kiếp cũng chưa vượt qua, vẫn còn một con đường tu hành rất dài, tuy Phương Hành cho nàng ta tiên mệnh, nàng ta cũng không vội thành tiên, trong lòng định ít nhất cũng phải tu đến Tán tiên đỉnh phong rồi mới tính.

Về phần mười vị người cầu đạo ở trong tiên cảnh đã đi theo Phương Hành, căn bản không cần nghĩ nhiều, đều nguyện ý thành tiên!

Với bọn họ mà nói, lúc này cũng không cần phải nghĩ tới việc đạo tâm thông minh, chỉ nguyện đi theo Phương Hành.

- Nếu các người đã có quyết định của mình, vậy thì đi ra đi, trước kia mạo muội xuất hiện ở Tam Thập Tam Thiên, cũng là lo lắng thân phận dễ bại lộ, nhưng hiện giờ mượn cuộc chém giết của Phù Đồ Thiên Giới giới này, cũng vừa hay có thể xuất đầu lộ diện, không cần lo bị người ta nhìn ra chân tướng.

Phương Hành định ra đại kế, trong lòng cũng vui sướng, đứng dậy nói.

Hiện giờ hắn thực sự có thể yên tâm dẫn những người này ra ngoài, không cần lo để lộ thân phận, dù sao trong Phù Đồ Thiên Giới đã chết mười vạn Tán tiên, có thể mạo danh thế thân quá nhiều, hơn nữa hắn dẫn theo ba trăm tiên binh ở ra ngoài, cũng không ai có thời gian để kiểm tra, đám người Lộc Tẩu tuy lai lịch thần bí, nhưng cũng sẽ bị họ che phủ, cho dù là lấy tên người khác cũng khó khiến người ta hoài nghi.

- Việc tu hành của ngươi thì thế nào?

Trước khi ra khỏi thức giới, Long nữ có chút lo lắng hỏi, hiện giờ trên tay Phương Hành có nhiều tiên mệnh như vậy, theo lý thuyết thì nên bù đắp thọ nguyên của mình, trở về nhục thân, nhưng nàng ta lại chú ý thấy, hắn không ngờ không có ý tứ đổi về nhục thân của mình, vẫn là định tiếp tục giả mạo Đế Lưu, không khỏi cảm thấy sinh nghi, sợ trong đây có gì cổ quái mà mình không biết!

- Ha ha, tạm thời không thể thu hồi nhục thân, việc này phức tạp lắm, để sau rồi nói.

Phương Hành cũng không nhiều lời về vấn đề này, cười khẽ rồi dẫn đầu ra khỏi thức giới.

Mà hiện giờ hơn ba trăm ba mươi vị Tán tiên sống sót ở Phù Đồ Thiên Giới đều đã để lại tên trên quyển trục của Phương Hành, từ đây sinh tử đại sự đã nằm trong tay Phương Hành, trong lòng cũng đều chờ mong, không biết mình có thể có được tiên mệnh hay không, lại không chú ý thấy, thiên không đột nhiên là một mảng huyết quang mờ mịt, sương mù dày đặc, không thấy bóng người, rồi sau đó, ở giữa bọn họ đã có thêm mấy người.

- Thần hồn lưu ấn, thiên mệnh hữu quy, từ giờ về sau, các ngươi đều là Tiệt đạo tiên binh, người có công được thưởng, người có tội thì giết.

Thân hình Phương Hành hiện ra trên núi, lạnh giọng hét lớn, tiếng truyền vạn dặm, tay xòe ra, quyển trục trong không trung liền bay về phía hắn, ánh mắt hắn quét nhìn từng người, sau đó sắc mặt nghiêm lại, nghiêm túc nói:

- Bỗng nhiên có thêm hơn ba trăm người, cũng nên lập ra quy củ, không thể không danh không phận, Lộc lão nhân, trước hết bắt đầu từ ngươi đi, hôm nay ta chính thức mời ngươi gia nhập Tiệt đạo chúng ta, làm nhị tổng quản của ta. Đây chính là chuyện làm rạng rỡ tổ tông, ngươi có làm hay không?

- ...

Lộc Tẩu cũng không ngờ hắn lại nghiêm túc như vậy, cả người đều ngớ ra, theo bản năng nói:

- Đại tổng quản là ai?

- Là một con chim đại bàng ở quê.

Phương Hành có chút bực mình:

- Người ta nhập môn sớm hơn ngươi, bối phận này không thể loạn được!

- Luôn cảm thấy đây không phải là chuyện làm rạng rỡ tổ tông gì cả.

Lộc Tẩu không ngờ mình được mời mà thân phận lại thấp hơn một bậc, hơi có chút nghẹn lời, việc đã đến nước này, còn có thể nói gì được nữa, tiên mệnh cũng cầm của người ta rồi, nguyện vọng lớn nhất trong đời này đã được thực hiện, cũng chém không đứt nhân quả với tiểu tử này, huống hồ cũng biết Phương Hành mời mình trên thực tế là thực sự tin mình, liền phất tay áo đi lên phía trước, chắp tay nói:

- Đa tạ giáo chủ!

- Ha ha khách khí khách khí!

Phương Hành viết tên hắn lên quyển trục rồi nhìn về phía Văn tiên sinh và Hoan Hỉ Cáp Mô:

- Hay là hai ngươi cũng làm trưởng lão nhé?

Khẩu khí đó vừa nghe đã thấy không đáng tin chút nào, nhưng Văn tiên sinh và Hoan Hỉ Cáp Mô cũng không dám có nửa điểm oán hận, cũng không dám hỏi nhiều như Lộc Tẩu, vội vàng từ trong đám người đứng dậy, chắp tay nói:

- Được giáo chủ ưu ái, không dám làm trái, tất sẽ tận tâm hiệu lực!

Phương Hành liền cũng viết tên họ lại, sau đó nhìn về phía mười vị từ lúc ở tiên kính đã đi theo mình, mười người này đã quyết định ra sức cho hắn, hơn nữa quen họ cũng sớm, từ trình độ tín nhiệm mà nói thì mười người họ cũng đáng tin hơn ba trăm Tán tiên này, cho danh phận là điều tất yếu, lại trầm ngâm một phen, phong cho họ danh đầu hộ pháp, đi theo bên cạnh.

- Nào nào, lão Tam, cũng không thể quên ngươi được, trước khi ngươi rời đi đã định ra rồi, ngươi là tiểu cữu tử của ta, trời sinh đã không thoát được quan hệ với Tiệt đạo chúng ta, hôm nay tỷ phu chính thức mời ngươi gia nhập Tiệt đạo, ngồi ghế Tọa Giao Y thứ năm, ngươi thấy sao?

Phân xong cho những người khác, Phương Hành mới có chút nghiêm túc nhìn về phía Ngao Liệt, cười cười lên tiếng.

- Tận thứ năm?

Sắc mặt của Ngao Liệt so với Lộc Tẩu còn khó coi hơn, hắn tất nhiên đã sớm biết Phương Hành sẽ không bỏ qua mình, hiện giờ vừa nghe vị trí của mình là đương gia của Tọa Giao Y, tuy nghe tên thì chẳng ra cái gì cả, nhưng lại biết vị trí này đại biểu cho ý nghĩa trọng đại, cảm thấy cũng rất hài lòng, chỉ nghe nói mình xếp thứ năm, khiến trong lòng hắn có chút khó chịu, cảm thấy với quan hệ của mình với hắn thì dù sao cũng phải xếp lão nhị chứ!

- Phía trước có bốn người, ngươi ghép cùng đi.

Phương Hành lườm hắn một cái, lại không chịu cho hắn lên tiếng.

- Vậy được rồi!

Ngao Liệt bị Long nữ đẩy một cái, cũng chỉ có thể tiến lên, thừa nhận sự thật lão ngũ của mình.

- Sau đó thì tới các ngươi rồi!

Phân phong cho người nhà xong, Phương Hành mới nhìn về phía hơn ba trăm tiên binh phía dưới, ánh mắt nghiêm lại, nói thẳng:

- Biết là các ngươi đều đang chờ tiên mệnh, lời vô nghĩ không cần nói, tiên mệnh thì ta có, nhưng cũng không thể một lần thỏa mãn hết hơn ba trăm người các ngươi, lần này trước tiên thưởng cho ba người, cũng phong làm tiên tướng, những người khác cũng không cần phải tiếc nuối, đi theo bản giáo chủ, lợi ích sẽ rất nhiều.

Dứt lời liền từ trong đám người chỉ ra ba người, ba người này hắn đều có ấn tượng, một là huynh đài nửa người, một là người dũng mãnh nhất khi vây giết các thượng tiên, còn có một người được Phương Hành chú ý, chính là thực lực cường hãn nhất!

Ba người này được chọn làm tiên tướng, tất nhiên vô cùng cảm kích, nhất là huynh đài nửa người kia, vội vàng tạ ơn.

Huynh đài nửa người đã nhận tiên mệnh rồi, lại cho hai người này tiên mệnh, liền đã là mọi sự đại cát, người khác không có được tiên mệnh, trong lòng cho dù vẫn có chút không vui, nhưng cũng không có lựa chọn nào khác, trên trình độ nào đó mà nói, lần này có thể còn sống sót ở Phù Đồ Thiên Giới đã là vạn hạnh rồi, huống hồ, thần hồn của bọn họ đã lạc ấn trong danh sách của Phương Hành, cũng không có lựa chọn khác!

- Ha ha, Tiệt đạo ta có thêm ba trăm đại tướng, thật là đáng mừng, đương nhiên cũng phải mở tiệc!

Phương Hành rất thịch ăn uống, hiện giờ cảm thấy phân phong đã định, liền từ trong thức giới lấy ra rượu thịt linh quả, mời mọi người cùng hưởng, vì tiên yến này được tổ chức sau khi phân phong tiên mệnh, bởi vậy đám người Lộc Tẩu cũng đặt cho nó một cái tên, gọi là Tiên Mệnh đại yến, Phương Hành nghe vậy cũng cảm thấy thú vị, dứt khoát liền lại lấy ra một tiên mệnh nữa, bảo mọi người ăn uống sảng khoái, không được dùng pháp lực luyện hóa, người có tửu lượng mạnh nhất sẽ được một tiên mệnh, điều này thực sự khiến chư vị

Tán tiên chấn kinh, cảm thấy vị giáo chủ này làm việc thật sự có chút như trẻ con.

Có điều tiên mệnh ở trước mặt, ai không muốn chứ?

Ai nấy lập tức xắn tay áo chuẩn bị uống rượu, không khí cũng lập tức trở nên nhiệt liệt!

- Ta nên gọi ngươi là đế tử điện hạ hay là giáo chủ đại nhân?

Đang lúc chè chén, Thanh Tà Chưởng Tọa Quan Phi Hưng lại đi tới bên cạnh Phương Hành, cười khổ thấp giọng hỏi.

- ...Hay gọi là giáo chủ đi, ngươi gọi ta là đế tử điện hạ, luôn cảm thấy giống như là đang làm người khác?

Phương Hành sau khi nghiêm túc suy nghĩ thì mỉm cười trả lời.

- Giáo chủ vì sao không giết ta?

Quan Phi Hưng cũng biết nghe lời phải, trực tiếp tiếp nhận cách xưng hô này, sau đó thản nhiên hỏi.

- Chuyện còn chưa hỏi rõ, đương nhiên không thể cứ như vậy giết người rồi?

- Giáo chủ là muốn hỏi. . . Chuyện của tiểu cô nương đó à?

Quan Phi Hưng hiển nhiên đã sớm nghĩ ra mục đích của Phương Hành, lần này tới đây cũng là để thẳng thắn bẩm báo.

Phương Hành vỗ vỗ tay:

- Nói đi!

Quan Phi Hưng cũng ngẩn ra, cười khổ một tiếng, mới nghiêm mặt trả lời:

- Nàng ta không phải người thường.

Thấy Phương Hành nhíu mày, biết hắn có chút bực mình, vội vàng nói tiếp:

- Giáo chủ đừng vội, nghe ta chậm rãi kể lại đã, vị tiểu cô nương kia trên thực tế ta cũng rất khó nói rõ nàng ta rốt cuộc là ai, khác với suy đoán của người khác, nàng ta không phải là con gái của Thanh Tà Tiên Vương, cũng không phải thân chuyển thế của nàng ta, trên thực tế, nàng ta nên xem như là ... Một người đưa tin Thanh Tà Tiên Vương lưu lại.

- Người đưa tin?

Phương Hành lúc này thật đúng là ngây đơ, bình rượu đã đưa đến miệng lại thả xuống.

- Tại hạ không dám nói dối!

Quan Phi Hưng lại nghiêm mặt nói:

- Tam Thập Tam Thiên đã sắp đại loạn, Tiên

Vương chinh chiến, có người phải vẫn lạc, cho dù Thanh Tà Tiên Vương, chủ của ta cũng bại bởi Xích Đế, chân thân vẫn lạc, nhưng lúc sắp chết, từng phóng thích một đạo thần niệm, truyền cho cựu bộ chúng ta, nói mình đã để lại một bí mật tuyệt thế ở trên người một tiểu cô nương đi ngang qua chỗ nàng ta vẫn lạc mười vạn dặm, cũng để lại ngọc cầm mà nàng ta lúc sinh tiền yêu thích nhất cho nàng ta, ai có thể tìm được nàng ta, hộ tống nàng ta tới tổ địa Thiên Nguyên, liền có thể lấy được ngọc cầm, có được truyền thừa địa nàng ta lưu lại, cũng có thể mượn cầm này kế thừa quyền bính của Thanh Tà Tiên Vương, phàm là Thanh Tà cựu bộ đều phải bái cầm chủ làm tôn.

- Khó trách ngươi luôn muốn cướp cầm đó.

Phương Hành nhíu mày, hỏi:

- Bí mật trên người nha đầu đó rốt cuộc là gì?

- Ta không biết, nói thật là cũng không cảm thấy hứng thú.

Quan Phi Hưng cười khổ, lắc đầu, nói:

- Di niệm Thanh Tà Tiên Vương lúc sắp chết truyền tống đến vô cùng mơ hồ, chỉ nói bí mật đó có liên quan tới kế hoạch nào đó ở Thiên Nguyên tổ địa, bảo chúng ta nhất định là sau khi đưa nữ hài đó về tổ địa, mới được lấy cầm đó, nhưng nói thật, nơi đó quá xa xôi, cũng quá nguy hiểm, chúng ta không ai định đưa nàng ta về, chỉ quan tâm tới quyền bính của Thanh Tà.

Chương 1483: Luyện thiên tác đại đan

Thanh Tà Tiên Vương không ngờ muốn dùng quyền bính và truyền thừa của mình làm thù lao, bức người ta đưa nàng ta về Thiên Nguyên tổ địa?

Vốn tưởng rằng hỏi Quan Phi Hưng thì có thể biết được bí mật trên người tiểu manh nữ, nhưng Phương Hành cũng không ngờ, hiện giờ hỏi xong, nghi hoặc ở trong lòng càng nhiều hơn, hắn đã từng tra xét thức hải của nha đầu đó, biết trong thức hải của nàng ta quả thật có một phong ấn lợi hại, xem ra chuyện Thanh Tà Tiên Vương để lại một bí mật trên người nàng ta không phải giả, chỉ có điều, đến lúc này, Phương Hành vẫn có rất nhiều nghi hoặc chưa được giải đáp. Nếu nàng ta chỉ là tiểu nha đầu được Thanh Tà Tiên Vương trong lúc vô ý lựa chọn, vì sao trên người lại có huyết mạch của Tiên Vương? Rốt cuộc là phong ấn trong thức hải của nàng ta đã thay đổi huyết mạch của nàng ta, hay là bản thân nàng ta có thân phận không tầm thường?

Đối với đám người Quan Phi Hưng mà nói, tuy bọn họ có được di niệm Thanh Tà Tiên

Vương lưu lại, nhưng không định nhận nhiệm vụ này, chỉ quan tâm tới đàn cổ có liên quan tới truyền thừa và quyền bính của Thanh Tà Tiên Vương, nhưng đối với chuyện đưa tiểu manh nữ này về tổ địa thì tuyệt không để ý, nhưng Phương Hành thì khác, hắn biết tầm quan trọng của di niệm này, dù sao hắn cũng đến từ Thiên Nguyên!

- Theo ta thấy, các ngươi nghĩ Thanh Tà Tiên Vương quá đơn giản rồi!

Sau khi suy nghĩ một phen, hắn bỗng nhiên cười lạnh, sau đó phất tay áo, trên mặt liền xuất hiện một chiếc cầm trắng, chính là cái lúc trước tiểu manh nữ để cứu người trong bộ lạc, tự nguyện đổi cho hắn, hắn chỉ vào cầm, cười lạnh nói:

- Thanh Tà Tiên Vương chắc hẳn đã sớm biết tính tình của các ngươi, bày ra hậu thủ, các ngươi cho rằng lấy được cầm này thì có thể không tốn chút khí lực đạt được truyền thừa và quyền bính của nàng ta sao? Ha ha, hiện tại thoạt nhìn, cầm này chính là thứ rất bình thường, bảo quang bị che giấu, chắc hẳn chỉ có khi các ngươi hoàn thành nguyện vọng của nàng ta, đưa tiểu nha đầu đó tới tổ địa Thiên Nguyên, bên trong mới có chức năng nào đó kích phát.

- Quả nhiên là ở trong tay ngươi.

Mắt Quan Phi Hưng lập tức trợn trừng lên, nhìn cầm này không chớp mắt.

Nhưng qua một lúc, ánh mắt hắn mới trở nên ảm đạm rồi, cười khổ nói:

- Ngươi nói đúng, bất kể là ta hay là mấy vị đại trưởng lão hiện giờ đang ẩn núp, không dám hiện thân đều coi thường Tiên Vương rồi, tiên giới vô nghĩa, Thanh Tà Tiên Vương chắc cũng sớm đoán được chúng ta sẽ không tôn thủ di niệm của nàng ta, hơn nữa hóa phàm thành bảo, hóa bảo thành phàm cũng là thần thông nàng ta am hiểu nhất!

- Trước khi tìm về tiểu nha đầu, ta sẽ không giết ngươi, nhưng ngươi tốt nhất cũng đừng định đào tẩu!

Phương Hành cất cầm đi, đứng dậy gạt một kiếm, trong cơ thể Quan Phi Hưng liền có một đoàn quang hoa bị Phù Đồ quái thụ kéo ra, trong quá trình này, Quan Phi Hưng cũng không nhúc nhích, dường như đã sớm đoán trước được kết cục này, cũng không cảm thấy bất ngờ!

Sau đó, tay Phương Hành lật một cái, đưa Quan Phi Hưng vào trong thức giới, mình thì tĩnh tâm suy nghĩ.

Xem ra, mình quả thật phải tới Thanh Huyền thiên giới một chuyến, cũng không chỉ là để đoạt lại tiểu manh nữ.

Quan trọng hơn là, hắn phải đi làm thịt Thanh La!

Cho dù tất cả phản ứng của Thanh La đều là nhằm vào thân phận Đế Lưu này, hắn cũng không cam tâm!

Xoay người lại nhìn, các Tán tiên đang uống tới cao hứng, hắn mỉm cười, xoay người đi vào Thiên Tuyệt chi địa!

Trên Biển máu, Phù Đồ quái thụ lẳng lặng đứng đó, vừa thấy Phương Hành giẫm biển máu mà đến, lập tức cười nói:

- Tiệt đạo chi chủ Tôn kính, lão nhân gia ngài là định đi à? Ta giờ sẽ mở ra thiên địa thông đạo, để các ngươi rời đi, không biết ngươi muốn lấy đi bao nhiêu tiên mệnh?

Phương Hành chỉ sầm mặt nhìn nó, qua một lúc mới điềm nhiên nói:

- Lấythứ đó làm gì, có tác dụng gì cho tu hành của ta đâu.

- Ặc.

Phù Đồ quái thụ ngây ra một thoáng, vội vàng nịnh nọt:

- Không dùng thì cũng có thể làm công dụng khác mà, tiên mệnh là thứ tốt, có thể trị bệnh, có thể trường sinh, nếu trực tiếp đập nát còn có thể tạm thời gia trì lực lượng cường đại cho người khác, ngươi vừa rồi cũng làm như vậy mà.

- Nhưng đối với ta mà nói, dường như nơi này còn có thứ tốt hơn so với tiên mệnh?

Phương Hành bật cười, ánh mắt nhìn Phù Đồ quái thụ luôn khiến người ta cảm thấy có chút cổ quái.

- Cái này...

Phù Đồ quái thụ lập tức trở nên do dự, cành lá rung rung, dường như cực kỳ hoảng hốt.

- Lúc trước Thái Thượng đạo phong ấn tại ngươi ngươi đây, thoạt nhìn mà giống như là một vật thí nghiệm, nhưng bên trong chỉ sợ có dụng ý sâu hơn, đó chính là lưu lại cho Thái Thượng đạo di đồ ta, nói trắng ra, bọn họ có thể đã lường trước được, Thái Thượng di đồ vào Tam Thập Tam Thiên, chưa chắc lập tức có khởi điểm thích hợp, cho nên bọn họ liền đặc biệt giữ ngươi lại, để làm... Một viên đại đan?

Khi nhắc tới hai chữ "Đại đan", nụ cười của Phương Hành càng trở nên cổ quái, cắn môi dưới, vẻ mặt hơi tàn nhẫn.

Mà Phù Đồ quái thụ lại hoảng sợ tới cả người lùn đi một đoạn, biển máu chung quanh đều dấy lên sóng to, thiên địa xơ xác tiêu điều.

- Nếu nuốt ngươi, ta sẽ đề thăng thế nào?

Phương Hành bình tĩnh nhìn nó, bỗng nhiên lại lên tiếng:

- Là có thể một lần giật đứt mười tám mệnh số, hay là ba mươi sáu? E là trực tiếp có thể địch nổi cảnh giới Đại La Kim Tiên nhỉ? Ha ha, phương pháp tu hành của Thái Thượng đạo đúng là đủ ác đủ tuyệt, bọn họ nghiên cứu ra t tử lộ cuối cùng, nhưng trong quá trình chạy tới tuyệt địa cuối cùng, tu hành thật đúng là thoải mái tiện lợi.

- Ngươi... Ngươi nói chỉ cần ta giữ bí mật thì nhất định sẽ không ăn ta mà.

Phù Đồ quái thụ cuối cùng không nhịn được, rống lên:

- Hơn nữa ta vừa rồi đã rất nghe lời, ra sức giúp ngươi!

- Ha ha.

Nói đến lúc này, Phương Hành cũng cuối cùng không nhịn được cất tiếng cười to:

- Nếu ta thực sự muốn ăn ngươi, còn phải nói nhiều với ngươi như vậy à?

- Không. . . Không ăn ta à?

Phù Đồ quái thụ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chột dạ hỏi.

- Ta có thể đoán được, trong kế hoạch của Thái Thượng đạo thống, sự tồn tại của ngươi quả thật chỉ có một tác dụng như vậy, có điều ta không định hoàn toàn làm theo kế hoạch bọn họ định ra cho ta, bọn họ muốn ta ăn, nhưng ta lại không ăn, dù sao ăn ngươi rồi, tất nhiên có thể tu vi tăng mạnh, nhưng chỉ sợ cũng sẽ lập tức kinh động mấy tên gia hỏa lợi hại đó, ta sẽ không triệt để đi theo con đường mà Thái Thượng đạo an bài cho ta, một chút dư địa trở về cũng không để lại, loại cảm giác làm quân cờ của người khác này thực sự là không dễ chịu chút nào.

- Đúng đúng, nhất định không thể làm quân cờ.

Phù Đồ quái thụ đã chột dạ đến cực điểm, trong lòng mừng rỡ, vội vàng phụ họa.

- Đương nhiên, một điểm là ngươi thực sự nên cảm tạ Thái Thượng đạo vì đã hóa ngươi thành sinh linh.

Phương Hành hất cằm, cười lạnh nói.

- Cảm tạ bọn họ?

Phù Đồ quái thụ mặt đầy vẻ kinh ngạc, căm giận mắng:

- Ta hận không thể đào mả tppr nhà bọn họ nhà bọn họ lên ý!

- Dù sao bọn họ trấn áp ngươi ở đây, lại hóa thành thứ có cảm xúc giống như sinh linh, có thể trao đổi, cho nên ở trong mắt ta ngươi là vật sống, ta thì không thích ăn thứ gì biết nói, nhưng nếu ngươi vẫn là thiên địa ý chí vô tình vô tâm trước kia, với ta là vật chết, vậy thì thực sự có thể sẽ ăn ngươi đó!

Phương Hành lộ ra răng nanh dày đặc, cười khà khà, thực sự khiến Phù Đồ quái thụ cảm thấy có chút may mắn.

-Bbên trong khô lâu thần cung đó của ngươi không phải có một bộ phận sao?

Nó lại không nhịn được nhỏ giọng nói:

- Ăn đi, còn cả những cái ta bị người ta đoạt đi lúc trước nữa, ta có thể cảm ứng được vị trí của chúng, dù sao ta cũng đã bị xé ra, nhưng ta cũng không đau long đâu, ngươi đi ăn chúng đi.

- Cái này có thể cân nhắc!

Phương Hành cười hì hì, gật đầu, ý bảo Phù

Đồ quái thụ có thể nói tung tích của những phần đó cho mình.

Phù Đồ quái thụ là một lòng muốn giữ mạng, nói ra hết với hắn, sau đó Phương Hành lại suy nghĩ thực sự thoáng, trầm giọng nói:

- Giúp ta xây dựng một truyền tống thông đạo đi. Cái thứ tiên mệnh này đúng là ta không cần, nhưng cũng cần ngươi giúp ta chuyển hóa, nhưng ta lại không thể từng thời từng khắc đưa người tới Phù Đồ Thiên Giới để giết, ta nghĩ ngươi hẳn là có bản sự này, xây dựng thực sự truyền tống thông đạo chứ?

- Cái này thì không thành vấn đề!

Cành lá của Phù Đồ quái thụ rung rung, một cành cây chủ động tách ra, bay vào trong tay Phương Hành, cười nói:

- Ngươi chôn nó ở trong tiểu thế giới, không bị thiên ý khác cảm ứng được là được, chỉ cần dùng huyết nhục tế ta, ta tất nhiên có thể trực tiếp sinh ra tiên mệnh cho ngươi, có điều có một điểm phải nói trước. Ta không thể cứ đơn thuần giúp ngươi luyện hóa tiên mệnh được, có thể để lại chút cho ta không.

- Cho phép ngươi hưởng thụ ba thành tế phẩm!

Phương Hành nhìn nhìn cành cây đó, thuận tay ném vào trong khô lâu thần cung, nói rất nhanh.

- Được được.

Phù Đồ quái thụ nghe vậy cũng rất vui vẻ, hiển nhiên không ngờ Phương Hành lại hào phóng như vậy.

Chuyện đã bàn xong, Phù Đồ quái thụ mặt tươi cười như hoa tiễn Phương Hành ra, nhưng Phương Hành lại dường như có chút do dự, tâm tình trầm trọng, trầm mặc một lúc, mới đột nhiên mở miệng hỏi:

- Sự tu luyệncủa ta sẽ tạo thành hậu quả gì?

Phù Đồ quái thụ cũng ngây ra một thoáng, sau đó mới cười khổ nói:

- Ngươi thấy Phù Đồ Thiên Giới của ta rồi chứ.

Phương Hành có chút đăm chiêu, gật đầu.

Phù Đồ quái thụ thấp giọng nói:

- Nếu ngươi kiên trì tu hành, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng, thiên địa cô quạnh, mạt pháp tiến đến.

Ngừng lại một chút, hắn khẽ thở dài, nói:

- Ngươi chắc cũng từng nghe nói qua, ngay cả Tiên Vương cũng không tùy tiện ban tiên mệnh cho con cháu mình chứ? Bọn họ thà ban cho người ngoài, sau đó thu phục, thu vào dưới trướng, cũng không chịu để trong huyết mạch hậu duệ của mình có quá nhiều tiên mệnh! Tiên mệnh chính là ân sủng của thiên ý, là một loại đại nhân quả, đại mệnh số, một huyết mạch một cái mạng, bởi vậy trong cùng huyết mạch người có tiên mệnh càng nhiều, vậy tu vi của tiên nhân trên huyết mạch này đều sẽ chịu ảnh hưởng, ngay cả Tiên Vương cũng không ngoại lệ.

- Mà con đường tu hành của ngươi chính là chặt đứt mệnh số!

Hắn ngừng lại một chút, lạnh giọng nói:

- ... Nhưng trong quá trình ngươi chặt đứt mệnh số sẽ đoạt đi mệnh số của mọi người!

Chương 1484: Đại phiền toái

- Phụ thân, ngài vì sao lại trở về sớm vậy?

Cũng vào lúc Phương Hành dẫn Tiệt đạo chư tiên mở đại yến ở Phù Đồ Thiên Giới, trong Thanh Huyền thiên Thượng Huyền thành, một người trung niên thân hình cao lớn cường tráng đang chậm rãi hàng lâm, trên người mặc một kiện tử bào, giống như dùng tơ vàng dệt thành, dường như tùy thời đều sẽ có kim mang lưu chuyển trên tử bào của hắn, mà ở dưới người hắn là một con ma ngưu lông đỏ, ánh mắt lạnh lùng, ngay cả dã thúcũng không hung hãn bằng, lúc người trung niên này hàng lâm, cả Thượng Huyền thành to như vậy, tất cả tiên binh tiên tướng đều quỳ xuống nghênh đón, Thanh La tiên tử thì quỳ gối trên tế đài ở cửa thành, mà ba vị trưởng lão của Thượng Huyền thành thì quỳ sau lưng nàng ta.

Đáng để bọn họ cung kính nghênh đón như vậy, ở Thanh Huyền thiên giới này cũng không có người thứ hai.

Chính là một trong nguyên lão dưới trướng Xích Đế, từng chinh chiến khắp nơi, lập hạ công lao hãn mã, Thanh Huyền vực, Thanh Nguyệt Huyền!

Đại La Kim Tiên Chưởng ngự Thanh Huyền

thiên nhất giới!

- Chuyện ở Đại Xích thiên đã xử lý xong rồi, ta tất nhiên phải về xem các ngươi đã làm ra những chuyện tốt gì!

Thanh Nguyệt Huyền vui giận không hiện ra mặt, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Thanh La tiên tử và ba vị trưởng lão đang quỳ trước nhất, thản nhiên nói một câu, cũng không để ý tới người bên cạnh, lập tức bước vào Thanh Huyền phủ đệ, ngồi xếp bằng trong đại điện, mà Thanh La tiên tử và ba vị trưởng lão ở bên ngoài đều ngẩn ra, nhìn nhau một cái, trong lòng cũng có chút chột dạ, cũng là Thanh La tiên tử bình tĩnh nhất, chỉ trầm ngâm không đến một hơi thở liền bất động thanh sắc đứng lên, nói với ba vị trưởng lão:

- Bỏ nghi trướng đi, phụ thân chắc là mệt rồi!

Dứt lời, nàng ta sửa sang lại váy ngắn, chậm rãi đứng dậy, thị nữ ở bên cạnh liền đưa lên một viên bảo đan nàng ta tự tay luyện chế, do nàng ta tự mình cầm, đi xuống phía dưới phủ đệ.

- Phụ thân đường xa mệt nhọc, La nhi tự tay luyện một viên tiến bổ bảo đan, xin phụ thân. . .

Trước lúc Tiến vào đại điện, Thanh La tiên tử đã điều chỉnh lại cảm xúc, sau đó mặt mày tươi cười, nhẹ nhàng bước vào.

Lúc này, nàng ta thoạt nhìn thật sự rất giống một tiểu nữ nhu thuận.

Nhưng Thanh Huyền vực chủ rõ ràng là không có tâm tư để ý tình cảm cha con, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Hắn ở đâu?

Vẻ mặt Thanh La tiên tử hơi cứng lại, bất động thanh sắc nói:

- Phụ thân là hỏi... Đế Lưu điện hạ?

Thanh âm của Thanh Huyền vực chủ đột nhiên to hơn mấy lần, cùng lúc đó, đầu ngón tay hắn khẽ động, một tấm chắn ngăn cách tất cả sự dò xét xuất hiện, phong ấn cả tòa bảo điện này, cùng lúc đó, vẻ mặt hắn cũng trở nên âm lãnh thô bạo:

- Đến lúc này ngươi vẫn còn muốn giấu diếm à? Ngươi có biết, sau khi trong Thường Huyền thành truyền ra tin tức Đế Lưu chưa chết, Đại Xích thiên đã loạn thành thế nào không? Tầm quan trọng của hắn ta chẳng lẽ còn chưa nói với ngươi à? Nếu không phải bởi vì tin tức này truyền đến quá mức đột ngột, ta sao có thể khi thăng tiên hội vẫn chưa kết thúc đã vội vàng từ Đại Xích thiên trở về?

- Chúng ta... Nữ nhi không muốn che giấu tin tức này.

Thanh La tiên tử dường như có chút ủy khuất, trầm mặc mấy giây mới nhẹ giọng nói.

- Các ngươi không ngay lập tức giữ hắn lại đưa đến Đại Xích thiên, chính là che giấu tin tức này!

Thanh Huyền vực chủ lớn tiếng hét to, trong hai mắt đột nhiên phun ra hai đạo hàn mang!

- Nhưng. . . Nhưng hắn thật sự không chịu ở lại, lúc ấy nữ nhi và ba vị trưởng lão đều cực lực giữ hắn lại, nhưng hắn lại cứ muốn tiến vào Phù Đồ Thiên Giới, thậm chí không tiếc giở kế, nữ nhi và ba vị trưởng lão cũng thật sự là bất lực, dù sao lúc ấy phụ thân ngài không...

Thanh La tiên tử vội vàng nói, tới cuối cùng thanh âm bỗng nhiên nhỏ lại.

- Ta cũng có nghe nói tới tin tức này, hắn vì sao cứ muốn vào Phù Đồ Thiên Giới?

Thanh Huyền vực chủ nhíu mày, thấp giọng quát hỏi:

- Chẳng lẽ hắn thật sự đã đánh mất tiên mệnh sao?

Thanh La tiên tử vội vàng ngẩng đầu lên, nghiêm mặt nói:

- Nữ nhi lúc ấy cũng quan tâm tới vấn đề này, cũng lo lắng tới an nguy của hắn, dù sao hắn là hiện thân ở Thượng Huyền thành chúng ta đầu tiên, nếu xảy ra bất ngờ gì, chúng ta cũng khó thoát khỏi tội. Thế là nữ nhi mạo hiểm, trực tiếp đuổi theo hắn tiến vào Phù Đồ Thiên Giới, muốn bảo hộ hắn, nói đến cũng thật hung hiểm, quả thật có rất nhiều người khi biết được hắn tiến vào Phù Đồ Thiên Giới cũng ngay lập tức theo vào, ai nấy đều muốn gây bất lợi cho hắn, nhưng nữ nhi liều mình bảo hộ, cuối...

- Vì sao ngươi không dẫn hắn ra?

Thanh Huyền vực chủ cau mày, thấp giọng quát.

- Bởi vì. . . Hắn không chịu theo ta ra. . .

Thanh La tiên tử trong lòng sớm đã có đối sách, ngôn ngữ vẻ mặt lại rất bất đắc dĩ:

- Hắn có mất tiên mệnh hay không, nữ nhi không biết rõ, nhưng trên người hắn quả thật không cảm ứng được khí tức của tiên mệnh, tu vi của hắn nhìn qua cũng dường như ở giữa có tiên mệnh và không có tiên mệnh, luận về một thân tu vi, chắc chỉ có cảnh giới Tán tiên, nhưng nhục thân lại có chút khí tức của tiên mệnh lưu lại, Có điều hắn tiến vào Phù Đồ Thiên Giới, cũng không giống như là vì tiên mệnh, mà như là có mục đích nào đó, nữ nhi từng hỏi hắn, nhưng hắn lại không nói!

Thanh La tiên tử cau mày nói, vẻ mặt càng lộ ra có chút bất đắc dĩ:

- Tới cuối cùng, hắn để thoát khỏi đám người Tiên Quân Trọng Sương, ép nữ nhi phải xả thân ở lại ngăn địch cho hắn. Ài, dù sao hắn. . . Hắn là đế tử, nữ nhi không thể cự tuyệt, đành phải liều mình cầm chân truy địch cho hắn, sau đó vào lúc hung hiểm, mượn phù triện mà Xích Đế đại nhân ban thưởng vào ngày sinh nhật ba trăm tuổi của nữ nhi để đào thoát, về tới Thanh Huyền thiên, hiện tại ta thật sự không biết hắn rốt cuộc đã đi đâu, thậm chí ngay cả hắn vào Phù Đồ Thiên Giới với mục đích gì cũng không biết!

- Ngươi đã dùng phù triện Xích Đế ban thưởng cho ngươi rồi à?

Thanh Huyền vực chủ lắp bắp kinh hãi, ánh mắt lo lắng nhìn Thanh La tiên tử.

- Lúc ấy. . . Thật sự không có cách nào khác.

Thanh La tiên tử không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, nhỏ giọng nói.

- Ài!

Thanh Huyền vực chủ nắm chặt quyền đầu, dường như có chút đau lòng:

- Ngươi có biết một đạo phù triện đó rốt cuộc là quý giá cỡ nào không?

- Hả?

Thanh La tiên tử hơi ngẩn ra, từ vẻ đau lòng của phụ thân, dường như đoán được gì đó.

- Dù sao... Hắn cũng là đế tử mà.

Nàng ta rụt rè hồi đáp, giương mắt nhìn phụ thân của mình.

- Ngàn năm trước hắn là đế tử, nhưng hắn hiện tại chỉ có thể xem như một mầm tai hoạ!

Thanh Huyền vực chủ nhắc tới đế tử này, không ngờ mang theo vẻ chán ghét, lạnh giọng nói:

- Không ngờ hắn vẫn còn sống, đây không phải là tin tức tốt, ngươi có biết bên Đại Xích thiên bởi vì tin tức hắn tái hiện hậu thế, đã loạn thành thế nào không? Hiện giờ cơ hồ tất cả bộ thự đều bởi vì sự xuất hiện của hắn mà bị đảo loạn, ba vị Tiên Tôn cũng không không chế được tình hình, gọi vi phụ trở về, xác nhận tin tức hắn trở về là thật hay giả, nếu là thật thì lập tức dẫn hắn tới Đại Xích thiên xử trí.

Cái này thoạt nhìn như là những lời bực tức, lại khiến Thanh La tiên tử nghe ra ẩn ý gì đó, nàng ta có chút khiếp sợ, cũng có chút may mắn ngẩng đầu lên, ánh mắt kinh ngạc:

- Nghe ý tứ của phụ thân. Đại Xích thiên không vui vì hắn trở về.

- Sao mà vui được?

Thanh Huyền vực chủ ánh mắt lạnh lùng, lạnh lùng nói:

- Hiện tại Xích Đế nhất mạch vừa ổn định đại thế, Đế Thích điện hạ tuy tư chất không tính là tuyệt đỉnh, nhưng sau khi có được tiên mệnh, biểu hiện vẫn không khiến Xích Đế thất vọng, cũng đủ để Xích Đế yên tâm đi tranh phong với hai vị đó, nhưng lại đúng vào thời điểm này, đế tử rõ ràng đã vẫn lạc không ngờ lại sống sót trở về, chẳng phải là làm rối loạn đại cục sao?

Câu trả lời này khiến Thanh La vừa mừng vừa lo, ngơ ngác hỏi:

- Vậy Xích Đế lão nhân gia thì sao?

- Từ trước khi tin tức này truyền tới Đại Xích thiên, Xích Đế đã chính thức phong quan rồi!

Thanh Huyền vực chủ ánh mắt lạnh như

băng:

- Lần phong quan này liên quan tới đại thế của Tam Thập Tam Thiên, Xích Đế trước lúc nhập quan đã có nghiêm lệnh, trừ phi là đại họa khuynh thiên táng địa, nếu không không ai được quấy rầy hắn, bằng không giết không cần hỏi, lần này hắn nhất định phải tham ngộ thiên cơ trước Thương Đế và U Đế, nếu không, chậm một bước sẽ chậm nhiều bước, có khả năng sẽ vĩnh viễn mất đi tiên cơ, hiện giờ đại sự của Xích Đế nhất mạch đều giao cho ba vị Tiên Tôn toàn quyền xử lý, chuyện này chắc rất nhanh sẽ truyền khắp thiên hạ.

- Nói cách khác, Xích Đế căn bản không biết chuyện hắn còn sống?

Thanh La tiên tử ngơ ngác, thật sự có chút dở khóc dở cười.

- Đương nhiên, nếu Xích Đế biết được thì tốt rồi, chỉ cần một câu của lão nhân gia là có thể xử lý, sao cần chúng ta phải đau đầu?

Thanh Huyền vực chủ nhíu mày nói, hiển nhiên có chút bực bội.

- Vậy... Ý kiến của Ba vị Tiên Tôn thế nào?

Thanh La vội vàng hỏi, đã lờ mờ cảm thấy mình giống như đã làm sai một chuyện gì đó.

Hoặc là nói, làm quá gấp!

- Ba vị Tiên Tôn còn có thể thế nào nữa?

Thanh Huyền vực chủ thở dài, xoa mi tâm nói:

- Chuyện này nói lớn có thể lớn, nói nhỏ có thể nhỏ, nếu nói dùng nó để quấy rầy Xích Đế đang phong quan, vậy thì không có khả năng, rất dễ chọc giận lão nhân gia hắn, nhưng nếu mặc kệ thì lại tuyệt đối không thể, Xích Đế đang ở vào thời điểm quan trọng nhất, tuyệt đối không thể để hai đế tử đều có tiên mệnh đồng thời xuất hiện trên thế gian, nếu không nhất định sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với cảm ứng thiên nhân của hắn, thậm chí là hỏng cả đại sự, cũng may Đế Thích điện hạ hiện giờ không ở Tam Thập Tam Thiên, nếu không phiền phức có thể đã xuất hiện!

Thanh La có chút ngây ngốc, giống như đã hiểu được vấn đề.

Mình trước đây là quá lo lắng, tưởng rằng tình nghĩa cha con của Xích Đế và vị đế tử kia quá nặng.

Tiên gia vô tình, cho dù Xích Đế có yêu thương Đế Lưu ngàn năm trước thế nào, cũng sẽ không cho phép hắn làm nhiễu loạn cảm ứng thiên nhân của mình!

Nàng ta là người thông minh, nghe đến đây, đã lờ mờ đoán được ý tứ của ba vị Tiên Tôn cùng với phụ thân.

Bọn họ cũng không hy vọng vị đế tử kia xuất hiện!

Chỉ có điều, chỗ khiến bọn họ đau đầu là không có tiên chỉ của Xích Đế, bọn họ không dám manh động.

Nực cười là, tư tâm nhất thời của mình cũng đã thay mấy vị trưởng bối này giải quyết một đại phiền toái!

Nhưng đồng thời lại giống như rước lấy một đại phiền toái cho mình.

Chương 1485: Lộng xảo thành chuyên

Nghe thấy những lời của phụ thân, Thanh La tiên tử thật sự cảm thấy có chút phí công, thậm chí cảm thấy mình có chút hoang đường nực cười, phải biết rằng, vốn mình chỉ cần hơi kiên nhẫn một chút, liền có thể tìm người khác tới gánh tội thay, kết quả lại tự kéo lên người mình, điều này cũng khiến người ta đau đầu, thông minh như nàng ta tất nhiên là minh bạch, tuy ba vị Tiên Tôn đó cùng với đại nhân vật của Xích Đế nhất mạch khác không hy vọng đế tử xuất hiện, nhưng nếu để bọn họ biết chuyện mình làm với đế tử, bọn họ cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho mình...

Thậm chí ngay cả phụ thân cũng sẽ chịu ảnh hưởng!

- Thanh La, ngươi thành thật trả lời ta đi, ngươi theo hắn vào Phù Đồ Thiên Giới, có phải định làm gì không?

Nhưng cũng đúng vào lúc Thanh La tiên tử đang dở khóc dở cười, đột nhiên Thanh Huyền vực chủ ánh mắt lạnh lẽo, nhìn thẳng về phía Thanh La.

Thanh La tiên tử rùng mình, trong nháy mắt mồ hôi lạnh thiếu chút nữa thì túa ra.

Đón ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị đó của phụ thân, nàng ta thậm chí sợ tới mức thiếu chút nữa thì tim ngừng đập, nàng ta trong lòng minh bạch, phụ thân của mình thoạt nhìn thì giống như che giấu rất nhiều tâm cơ, nhưng trên thực tế lão nhân gia lại là lão gia hỏa đã sống cả vạn năm rồi, cho dù là một kẻ ngốc, cũng có thể trong vạn năm này tu thành nhân tinh, huống chi phụ thân có thể từ Tán tiên hàn phẩm, ôm lấy đùi Xích Đế, một đường kiến công lập nghiệp, cuối cùng tu đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, lại trở thành người đứng đầu một vực?

Tuy mình che giấu không kém, nhưng thực sự thoáng thất thần vừa rồi, có lẽ đã bị hắn nhìn thấu gì đó.

- Không không, nữ nhi làm sao dám...

Thanh La tiên tử dường như vô cùng kinh ngạc vì bị phụ thân hỏi như vậy, cười khổ hồi đáp.

- Không là tốt rồi, ngươi phải nhớ kỹ, cho dù vị đế tử này trở về không đúng lúc, cũng không nên xuất hiện trên thế gian, nhưng dù sao cũng là đế tử, cho dù ba vị Tiên Tôn đều biết hắn không nên còn sống mà xuất hiện, hiện tại biến mất là có lợi cho bất kỳ ai, cũng vẫn phải băn khoăn khó quyết định, không dám thật sự làm ra quyết định đó, chính là lo lắng tương lai Xích Đế xuất quan biết chuyện này, sẽ tỏ vẻ bất mãn, bọn họ không gánh nổi trách nhiệm, mà cha con chúng ta càng không gánh nổi trách nhiệm này, ngươi phải nhớ rõ, bất kỳ ai cũng có thể làm, ngươi lại không thể làm!

- Nữ nhi. . . Minh bạch!

Bị phụ thân nói toạc tâm sự, Thanh La cũng chỉ có thể mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chột dạ hồi đáp.

- Vậy được rồi, ngươi trở về ngẫm nghĩ cẩn thận đi, trước lúc hắn biến mất, có để lại manh mối gì không, hơn nữa hiện giờ thăng tiên hội chỉ sợ cũng sắp kết thúc rồi, không biết hắn có thể trở lại Thanh Huyền thiên không? Ngươi đi bảo trưởng lão bày ra phòng tuyến trùng trùng, nếu phát hiện tung tích của đế tử nhất định phải ngay lập tức vây khốn hắn, tận hết khả năng đừng cho quá nhiều người biết, tốt nhất là vừa phát hiện ra hắn thì lập tức 'mời' hắn đến, động tĩnh càng nhỏ càng tốt, cho dù vi phụ tự mình xuất thủ, cũng phải bắt lấy hắn, đưa về Đại Xích thiên. Ha ha, vấn đề khiến người ta đau đầu này để cho ba vị Tiên Tôn quyết định đi, vi phụ không muốn nhúng tay!

Thanh Huyền vực chủ lạnh lùng nói, không cho phép nghi ngờ, hiển nhiên cực kỳ coi trọng vấn đề này.

- Vâng, nữ nhi giờ đi ngay!

Thanh La tiên tử nhẹ giọng đáp ứng, sau đó thi lễ, hiến bảo đan cho phụ thân, rồi nhẹ nhàng rời khỏi cung điện.

- Thế này là sao.

Cho tới khi không còn cảm thấy áp lực giống như vực như biển của phụ thân, nàng ta mới thở hắn ra một hơi, vẻ mặt dở khóc dở cười, đối với chuyện phụ thân lo lắng vị đế tử kia xuất hiện, nàng ta cũng không quan tâm lắm, dù sao vị đế tử kia cũng đã bị nàng ta ép phải nhảy vào Thiên Tuyệt chi địa, không thể còn sống trở về, chỉ có điều quá trình phát triển của chuyện này dường như quá hoang đường.

Khéo quá hóa vụng, đại khái chắc chính là thế này.

Chẳng trách tên gia hỏa kia ngàn năm trước nói mình giỏi biểu diễn, nhưng trên thực tế lại ngu xuẩn tới đáng thương.

- Cũng được, dù sao hắn cũng đã chết rồi, chỉ cần cam đoan bí mật không bị tiết lộ là được, cục diện hiện giờ cũng không phải không có lợi, ít nhất nếu hắn biến mất, chắc hẳn ba vị

Tiên Tôn cũng sẽ không tốn công đi điều tra ngọn ngành bên trong.

Thanh La tiên tử nghĩ, lại thở phào.

Có điều vừa nghĩ tới những lời vừa rồi của phụ thân, nàng ta đã nhạy bén nhận thấy một vấn đề, vị Đế Thích đại nhân kia xem ra đã được người của Xích Đế nhất mạch thừa nhận, cho dù Đế Lưu thực sự không chết, thậm chí còn có tiên mệnh trong người, cũng sẽ không có ai xem trọng hắn, một số lo lắng của mình trước đây là dư thừa, xe ra phải hầu hạ vị kia cho tốt!

...

- Thiên môn mở rồi, đi thôi!

Phù Đồ Thiên Giới lúc này, trong thiên địa, Tiệt đạo chư tiên đã sớm đứng dậy, dàn trận ở bên cạnh Thiên Tuyệt chi địa, sau đó nhìn Tiệt đạo chi chủ, Đế Lưu, con trai của Xích Đế mặc giáp trụ mặc giáp trụ, đối mặt với một mảng thương khung, bỗng dưng hét lớn một tiếng, lập tức thiên địa đại biến, một đạo ma yên cuồn cuộn xộc thẳng lên chân trời, mở ra một lỗ thủng cực lớn.

Sau đó đế tử phi thân bay lên, phóng tới thương khung, ở bên cạnh hắn, Ngao tam thái tử đương gia thứ năm của Tiệt đạo đi bên phải, Tiệt đạo nhị tổng quản Lộc Tẩu đi bên trái, phía sau là Tiệt đạo trưởng lão cùng với mười đại hộ pháp, tiên binh tiên tướng thì đông nghìn nghịt đi cuối cùng, một đám người chậm rãi bay thẳng về phía chân trời, nhân số tuy không tính là quá nhiều, nhưng cũng có một loại cảm giác mênh mông cuồn cuộn!

- Đi đi đi, lần này tuy không thể có được tiên mệnh, ít nhất thì vẫn còn sống, lại đi theo đế tử, cũng tính là nở mày nở mặt!

Không biết có bao nhiêu tiên binh thầm nghĩ trong lòng, bị một tiếng hét lớn của Phương Hành khơi ra một chút khí phách.

- Ha ha, Đại Tiên giới nơi cực hạn của con đường tu hành, lão phu đến đây!

Đám người Lộc Tẩu thì trong lòng cảm khái, nếu không tính Phù Đồ Thiên Giới, bọn họ hiện giờ mới tính là chính thức bước vào tiên giới!

Về phần Phương Hành, trong lòng lại hung hãn nghĩ:

- Nếu trước đây ta không muốn dùng thân phận Đế Lưu này cho lắm, nhưng bởi vậy mà tạo ra một đống phiền phức, không những không tránh được chuyện, ngược lại còn hung hiểm thêm, vậy nếu không mượn thân phận này kiếm chút lợi ích, chẳng phải là đáng tiếc sao? Ha ha, ta tu hành sao mà xui xẻo thế, vậy hay là tới Thanh Huyền thiên của các ngươi đi, cũng muốn xem xem ả Thanh La thấy ta, sau khi biết ta là ai thì rốt cuộc sẽ có sắc mặt gì.

Khi nói chuyện, hắn đã bước lên thương khung, tiến vào giữa giới bích.

Trước đây mỗi lần hắn đột phá giới bích, đều sẽ bị thiên địa ý chí bài xích, là bởi vì không biết thu liễm dẫn tới, hiện giờ biết được môn đạo trong đó, không phải khổ vậy nữa, hơn nữa Thái Thượng Cửu kinh đã thu thập đủ, lĩnh ngộ đối với liễm tức thần thông cũng sâu hơn, tâm ý khẽ động, thiên địa mờ mịt, hắn lại giống như biến mất ở thiên ngoại, Thanh Huyền thiên ý căn bản không phát hiện ra sự tồn tại của hắn, cứ nhẹ nhàng thoải mái như vậy vượt qua vách ngăn giữa thiên và thiên, đột ngột xuất hiện trên vùng trời của một mảng non xanh nước biếc!

- Nơi này là... rìa Man Hoang Thanh Huyền thiên giới!

Trong các tiên binh, có người vốn từ Thanh Huyền thiên đi ra, rất quen thuộc với thiên giới này, sau khi quan sát hoàn cảnh chung quanh, liền đi lên bẩm báo, Phương Hành gật đầu, tỏ vẻ đã biết, bởi vì lần này, có thể xem như là được Phù Đồ Thiên Giới ý chủ động tống xuất, không phải mượn dùng truyền tống đại trận của Thượng Huyền thành, bởi vậy trực tiếp tới nơi này, không ở trong Thượng Huyền thành!

- Một đám nhân mã chúng ta cứ như vậy đột nhiên hàng lâm, lập tức sẽ kinh động tới đạo thống và phủ chủ chung quanh!

Nếu Lộc Tẩu đã làm Tiệt đạo nhị tổng quản, vậy thì sẽ vô cùng nghiêm túc, sớm đã ở trong đại yến đêm trước, hỏi rõ rất nhiều chuyện của tiên giới, lúc này phân biệt thế cục chung quanh, liền đi lên báo cáo với Phương Hành, thảo luận xem nên an bài công việc tiếp theo như thế nào!

- Kệ họ, làm việc không cần phải cẩn thận như vậy!

Ánh mắt Phương Hành đảo qua xung quanh, liền cười lạnh nói:

- Nếu đã đến Man Hoang, vậy thì cứ vào dạo chơi đã, cựu bộ của Thanh Tà Tiên Vương mà Thanh Tà Chưởng Tọa dẫn dắt có không ít ở trong Man Hoang này, nếu chúng ta đã muốn làm thì phải làm lớn một chút, thu nhận những người đó đã.

- Ừ, cũng được, cũng thử xem thủ đoạn của những tiên binh này!

Lộc Tẩu ngẩn ra, cũng chỉ đành đáp ứng, một đám tiên binh lâp tức đi về hướng tây, chậm rãi tiến tới Man Hoang, Quan Phi Hưng bị nhốt trong thức giới của Phương Hành cũng bị bắt ra dẫn đường, tìm kiếm Thanh Tà dư nghiệt ở Man Hoang!

- Tiên binh phương nào dám cả gan tự tiện xông vào Man Hoang?

Đi về hướng tây chưa tới vạn dặm, liền thấy phía trước, không ngờ có nhân mã tập kết cản đường.

Chương 1486: Hết thảy đều là của ta

Thanh Huyền thiên Man Hoang, long xà hỗn tạp, thế lực các phương bàn cứ, trước nay là ngay cả thế lực tiên phủ của Thanh Huyền vực chủ cũng không thể tùy ý xâm chiếm, chính là khu vực không ai quản lí có tiếng ở Thanh Huyền thiên, bên trong không chỉ có dư nghiệt của Thanh Tà Tiên Vương, còn có rất nhiều Tán tiên phạm tội, người tu hành gặp phiền phức, cùng với các đạo thống lớn trốn vào Man Hoang tị nạn vân vân.

Trước kia, cho dù Thiên Nữ Thanh La tiên tử của Thanh Huyền thiên cũng không dám tùy ý xâm nhập hiểm địa, nhưng hiện giờ, Phương Hành lại dẫn ba trăm tiên binh, chậm rãi xông vào, lập tức liền kinh động vô số địa đầu xà, không ngờ có một số thế lực, cũng không e ngại nhóm Tán tiên này, dưới sự suất lĩnh của một chính tiên thương giai, tụ tập gần ngàn nhân mã, chậm rãi bày đại trận cản đường!

- A, người chặn đường tên là Thiết Huyền Y, cũng là một trong những tiểu cự đầu có tiếng trong Man Hoang này, vốn là đồ đệ của Xích Lan đạo thống, về sau Xích Lan đạo thống bị Thanh Huyền vực chủ tiêu diệt, hắn liền mang theo những đệ tử may mắn còn sống sót trong đạo thống trốn vào Man Hoang, kéo dài hơi tàn, cùng với dư nghiệt của mấy đạo thống khác kết thành liên minh, ngay cả ta bình thường cũng sẽ không tùy tiện kết thù kết oán với hắn, không dễ thu thập!

Quan Phi Hưng nhìn thấy trận thế phía trước, liền cười khổ một tiếng, chủ động nói ra những gì mình biết.

- Đừng có nói tên của hắn với ta, ta không nhớ được đâu!

Phương Hành lúc này thực sự bày ra phong phạm của đế tử, chỉ lười biếng vung tay lên:

- Nghiền nát chúng, kẻ thuận theo thì thu, không thuận theo thì giết.

- Hả?

Các Tán tiên khác hiển nhiên vẫn chưa thích ứng được với loại phong cách này, lập tức hơi ngẩn ra.

- Vâng, cẩn tuân hiệu lệnh của đế tử, ai đầu hàng có thể giữ mạng, kẻ chống lại thì chết!

Cũng là huynh đài nửa người có vận cứt chó, được cầm tiên mệnh của Phương Hành đầu tiên, cũng được thăng làm tiên tướng đó lúc này nhiệt huyết sôi trào, bỗng dưng gầm lên một tiếng, liền dẫn hơn trăm tiên binh dưới trướng xông ra, mấy vị tiên tướng khác thấy thế, cũng không dám chậm trễ, chỉ sợ bị hắn đoạt công, đều hét lớn đi theo, hơn ba trăm Tán tiên không ngừng gầm lên, ầm ầm nghiền ép phía trước!

- Đây con mẹ nó chính là một đám ô hợp.

Lộc Tẩu thấy mà nghiến răng kèn kẹt, thầm nghĩ đây làm gì có bộ dạng của tiên binh!

- Ha ha, làm cường đạo sự tự tin như thế, quản làm gì, cứ xung phong liều chết một trận đã rồi tính.

Phương Hành cũng mừng rỡ, cảm thấy bộ dạng kêu loạn rồi cùng nhau lao về phía trước này rất hợp với khẩu vị của mình.

Lộc Tẩu nghe thấy vậy thì vô cùng bất đắc dĩ, nghiêm túc nói:

- Ngươi sau này nên đáp ứng ta, ngàn vạn lần đừng nhúng tay vào việc luyện binh.

Là một lão già hỏa thành tinh, hắn có thể nhìn ra được nội tình Phương Hành thu nạp đám Tán tiên này, dù sao nói một cách nghiêm túc, từ trong đây tùy tiện lấy ra một hai người, loại khí tức hung hãn này đều không phải là hạng lương thiện, lấy bản thân hắn ra mà nói, trước khi có tiên mệnh, đối phó với một hai người có lẽ còn có phần thắng, nhưng nếu đồng thời đối phó với bốn năm người, sẽ phải quay đầu bỏ chạy, một đám tiên binh được luyện ra trong chém giết, thật sự có uy lực để chờ mong, nhưng nhìn bộ dạng của vị giáo chủ này, lại hoàn toàn không biết luyện binh!

Theo nhãn quang của hắn chỉ có thể luyện ra một đám thổ phỉ, chẳng dính dáng gì tới chữ binh cả!

- Giết!

Lại nói tới hơn ba trăm tiên phỉ này giống như châu chấu, ai nấy dũng mãnh xông tới, liên tục hò hét, lại khiến hơn ngàn Tán tiên chặn đường phía trước hoảng sợ, thầm nghĩ nhóm người này sao không nói quy củ, chưa nói được mấy câu đã xông tới rồi?

Nhưng người đã lao tới gần, cũng chỉ có thể triển khai trận trượng để chém giết, dù sao nhân số của bọn họ ước chừng cũng gấp ba đối phương, trong lòng cũng không e ngại, nhưng khiến bọn họ không ngờ là, loại suy nghĩ này vào một thoáng hai bên vừa va chạm đã liền sụp đổ, nhân số của đối phương chỉ có hơn ba trăm người, hơn nữa từ tu vi cho thấy, cũng lấy Tán tiên làm chủ, dường như không có gì thần kỳ, nhưng vừa động thủ, lại phát hiện đối phương căn bản giống như sói vào đàn dê, khí cơ hung mãnh trực tiếp phá tan phòng tuyến của bọn họ!

- Từ đâu ra một đám mãnh nhân thế này?

Mấy vị nhân vật đầu lĩnh của một đám đạo thống dư nghiệt thấy vậy, cũng đều kinh hãi, tròng mắt cơ hồ là rớt ra, trong lòng thầm nghĩ, chỉ sợ ngay cả tiên binh tinh nhuệ bên cạnh Thanh Huyền vực chủ cũng không có sát tính cỡ này, thoạt nhìn thì hai bên chênh lệch thực lực không lớn, nhưng mắt thấy hơn ngàn Tán tiên bên họ lại rất dễ dàng tan tác, trực tiếp đã bị đối phương xé rách trận hình, sau đó bắt đầu là đuổi giết nghiêng về một bên!

- Không ổn, có lẽ có trá, chẳng lẽ là Thanh Huyền vực chủ cuối cùng cũng nổi giận, quyết định không lưu chúng ta?

- Quả thực là có khả năng, vừa có được tin tức, Thanh Huyền vực chủ đúng là đã điều binh khiển tướng, bố trí phòng thủ sâm nghiêm?

Nếu hai bên giằng co, đám thủ lĩnh chắc còn có tâm tư tái chiến, nhưng thấy thế cục căn bản chính là nghiêng về một bên, bọn họ không có lòng tái chiến, cho dù bọn họ tự thị tu vi cao hơn đối phương cũng không được, mấy người nhin nhau, nhân vật lĩnh quân không nói hai lời, gõ tiên la, trong tiếng vang leng keng, lại chỉ thấy mấy bóng đen xẹt qua thương khung, chạy vào sâu trong Man

Hoang!

- Ha ha, lần đầu tiên đối trận này, nếu ngay cả đầu lĩnh của đối phương cũng để chạy thì còn gì để nói.

Phương Hành lúc này cũng vẻ mặt hưng phấn, nhìn thấy Tán tiên dưới trướng giết cho đối phương quân lính tan rã, trong đầu liền không nhịn được nhớ tới lúc ở Quỷ Yên cốc, cưỡi một con ngựa nhỏ đi theo phía sau xem chín vị thúc thúc dẫn nhân mã xung phong liều chết, cảm thấy mình làm không tồi, đến hôm nay cuối cùng cũng có uy phong của chín vị thúc thúc năm đó.

Hiển nhiên đầu lĩnh của đối phương không hề ham chiến, trực tiếp trốn luôn, ánh mắt hắn cũng nghiêm lại, hung tính lộ ra!

- Vù.

Lộc Tẩu ở ởên cạnh còn chưa kịp phản ứng, hắn đã trực tiếp xông ra, cả người biến mất trong thiên địa!

Bốp!

Một giây sau, khi hắn xuất hiện lại, không ngờ đã đến bên cạnh Thiết Huyền Y kia, cầm Khi Thiên Phách Man đao, hung hăng bổ xuống, cắt đầu tên chính tiên đó, sau đó thì một tay giơ lên, chân đạp tường vân, ánh mắt hung hoành quét nhìn đám Tán tiên đang chạy tán loạn xung quanh, lạnh giọng hét lớn:

- Hôm nay, Phương đại gia ta... Không đúng, là bản đế tử Đế Lưu, muốn thu phục Man Hoang này, các ngươi thuận thì sống, không thuận thì chết.

Tiếng hét nư sấm, vang vọng tứ phương, trên thương khung, mây cũng bị xé rách, gió thổi vù vù.

- A.

- Không ngờ là đế tử.

Một tiếng hét lớn giống như sét đánh của Phương Hành khiến không biết bao nhiêu người sợ tới vỡ mật, cộng thêm hơn ba trăm Tán tiên đó quả thật là đằng đằng sát khí, liều chết vô địch, sớm đã bao vây bọn họ ở giữa, ai nấy nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, dường như một lời không hợp sẽ giết người, nhất thời khiến đám đạo thống dư nghiệt kinh hãi run rẩy, không ai dám lộn xộn, ai nấy đều kinh hoàng quỳ xuống dập đầu.

- Nguyện hàng. . . Nguyện hàng. . .

- Đế tử khai ân, chúng ta đã sớm nguyện hàng, chỉ là chư tiên không chịu tiếp nhận mà thôi.

- Có thể hiệu lực cho đế tử, thật sự là phúc phận tu luyện vạn thế của tiểu tiên.

Quá trình thu phục nhóm Tán tiên này, so với thu phục đám sát tinh trong Phù Đồ Thiên Giới thì thoải mái hơn, dù sao tiên kiếm đặt lên cổ, một lời không thuận sẽ đầu rơi xuống đất, những Tán tiên này cũng không dám có tâm tư như vậy, nhất là Phương Hành có một điểm không ngờ tới, có rất nhiều người căn bản đã sớm muốn quy hàng Xích Đế nhất mạch, nghe ý tứ của nghe bọn họ, lại không có cửa tiếp nhận đầu hàng, ngược lại bị rất nhiều tiên phủ ép cho không thể không tạo phản ở Man Hoang này, lúc nào cũng lo lắng sẽ có người tiến vào bình định bọn họ!

- Ha ha, nếu đã nguyện hàng, vậy thì mau đi trước dẫn đường đi!

Phương Hành cũng rất thoải mái, nghe thấy nhiều tiếng cầu xin tha thứ như vậy, tâm tình sảng khoái vô cùng, vung tay, tha cho những người này.

- Điện hạ có lệnh, không dám không tuân, chỉ không biết là điện hạ định đi về phía nào, bình định người nào?

Trong đám Tán tiên kia, mấy đầu lĩnh bị dẫn tới trước mặt Phương Hành, dập đầu hỏi.

Lời này vừa hỏi ra, ngay cả Lộc Tẩu cũng có chút tò mò nhìn tới.

Hắn chỉ biết Phương Hành muốn đi vào Man Hoang, thu phục cựu bộ của Thanh Tà, Tiên Vương nhưng nhìn bộ dạng của hắn, dường như lại không đơn giản như vậy.

Người này dường như có mục đích nào đó, bị hắn giấu đi. Cố ý tỏ vẻ thờ ơ như vậy mà thôi!

- Đi đâu à?

Phương Hành nhìn mấy Tán tiên đó một cái, cười lạnh, sau đó vung tay, chỉ về phía sâu trong Man Hoang vô biên vô ngần, cười lạnh nói:

- Bản đế tử muốn đi đâu thì đi, các ngươi chỉ cần biết rằng, từ giờ trở đi, bên trong một mảng Man Hoang này, tất cả Tán tiên đều phải quy thuận bản đế tử, tất cả bảo bối tài nguyên cũng toàn bộ thuộc về bản đế tử, thậm chí từng mảnh hoang nguyên dã sơn này từ giờ trở đi cũng thuộc về bản đế tử, ai không phục thì ta chém đầu hết!

Chương 1487: Táng thân trong đại địa

Thanh Huyền Man Hoang địa vực tồn tại từ lâu, các tiên phủ của Thanh Huyền thiên cũng chưa bao giờ dám mạo muội xâm nhập, dần dà, cơ hồ ngay cả người trốn trong Man Hoang này cũng cảm thấy tự cho mình là giỏi, cảm thấy không có ai dám tùy tiện dẫn người công vào, dù sao chỉ cần người tới không phải là Thanh Huyền vực chủ, vậy thì không ai có thể đánh tan bọn họ, chẳng phải Thanh La tiên tử liên tiếp dẫn binh tới bình định, nhưng thủy chung vẫn không thể làm gì được Thanh Tà Chưởng Tọa sao? Đương nhiên, loại tự tin này cũng theo Đế Lưu điện hạ dẫn ba trăm tiên binh công vào Man Hoang mà trở thành bọt nước, Thanh Huyền Man Hoang giới trong lời đồn có địa lợi, căn bản không có tiên binh dám công vào, hiện giờ đã triệt để thành một bãi nước đục!

Cơ hồ không có một phương thế lực nào có thể chống đỡ được một lần xung phong của ba trăm Tán tiên giống ma đầu hơn là giống tiên nhân, giống thổ phỉ các là giống tiên binh kia, cũng không có cuồng nhân nào dám khi đao kề cổ mà vẫn can đảm không quỳ trước mặt đế tử.

Quả thật giống như cuồng ngôn của vị đế tử kia nói ra khi giết vào Man Hoang, hắn bắt đầu hoàn toàn thu phục Man Hoang vực này!

Rất nhanh, nhân mã của Cửu sơn Thập uyên dưới sự cai quản của Thanh Tà Chưởng Tọa, sau khi bị Quan Phi Hưng tự mình dẫn đường, bị đánh tan thu phục, mà mấy phương thế lực chiếm cứ trong Man Hoang khác cũng bị nhóm tiên binh này không ngừng chinh phạt, nhất nhất đánh tan, đoạt hết tất cả tài nguyên của bọn họ.

Bất kể là vật tư hay là binh tướng dưới tay, đều bị chiếm hết!

Có điều lúc đám tiên binh này dùng danh nghĩa của đế tử chinh phạt chung quanh, Phương Hành lại không đi theo quân, trên thực tế sau khi hắn tiến vào Man Hoang, vẫn như đang tìm kiếm gì đó, thực sự dẫn tiên binh chinh phạt chung quanh, chính là đám người Lộc Tẩu và Văn tiên sinh, thập đại hộ pháp thì cùng Long nữ, Ngao Liệt và Phương Hành tới một đỉnh núi mà bọn họ vừa chinh phạt trước đó không lâu.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy thế núi hùng vĩ, tàng gió tụ khí, tiên khí nồng đậm khó có thể hình dung, thậm chí ở giữa núi còn tụ ra tiên tuyền, phàm nhân ngửi một cái, cũng có thể kéo dài tuổi thọ, uống một ngụm thậm chí có thể trực tiếp mở ra linh khiếu, bước và con đường tu hành, thật sự có thể xem như là một bảo địa, thích hợp để xây dựng tiên gia động phủ, chỉ có điều ở Man Hoang, bị đám ô hợp này chiếm cứ, khó thấy mặt trời mà thôi, hiện giờ Phương Hành giết vào Man Hoang chính là để tìm bảo địa như vậy!

- Chính là nơi này!

Phương Hành quan sát một lúc, thở dài một tiếng, sau đó tay áo vung lên, không trung lại hiện lên một mảng tiên vân, bên trong tiên vân, lại có một thân ảnh đang ngồi xếp bằng, chính là nhục thân của hắn, hiện giờ vẫn đang là tóc bạc, mặt đầy nếp nhăn, nhục thân vô cùng già nua, dường như tùy thời đều có thể dầu hết đèn tắt, khác biệt rõ ràng với Phương Hành trước kia!

- Hiện giờ tu vi của ngươi đã vượt cả chính tiên, vì sao nhục thân của ngươi.

Long nữ thấy một màn này, không nhịn được trong lòng run lên, vội vàng hỏi.

Nàng ta đã sớm nghi hoặc, vì sao Phương Hành trước đây lấy ra nhiều tiên mệnh như vậy, nhưng lại không vội đổi về nhục thân, lúc này thấy nhục thân của hắn vẫn là bộ dạng già cả, trong lòng liền không nhịn được mà cảm thấy lo lắng, chỉ e là xuất hiện vấn đề nào đó.

- Ha ha, con đường tu hành của ta khác với người khác, tiên mệnh có thể trị khỏi cho Cửu Đầu Trùng, nhưng không thể trị khỏi cho ta.

Phương Hành cười cười, thấy Long nữ lại muốn lên tiếng, liền xua tay nói:

- Có điều ta không cần tiên mệnh vẫn có biện pháp bù đắp sự thiếu hụt trên căn nguyên này, ha ha, đại tức phụ, ngươi không phải người ngoài, ta cũng chỉ có thể yên tâm nói với ngươi, hiện tại việc ta muốn làm là một bước trọng yếu nhất trên con đường tu hành của ta, thậm chí ảnh hưởng đến vận mệnh của ta, ta cần một người thủ quan giúp ta, người thủ quan phải một tấc cũng không rời, một khi có vấn đề thì phải ngay lập tức bảo hộ ta.

Long nữ thấy hắn nói nghiêm túc, vẻ mặt cũng có chút ngưng trọng, nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng ta không nói gì, nhưng chỉ gật đầu một cái đã biểu lộ ra một loại thái độ kiên định dị thường!

- Tốt lắm, ở đây cũng chỉ có thể tin được ngươi!

Phương Hành cũng gật đầu, sau đó ra hiệu cho họ lui ra sau, sau đó hít sâu một hơi, bỗng nhiên nhảy lên giữa không trung, trong lòng bàn tay kiếm quang lóe lên, hung hăng bổ về phía mặt đất, đạo kiếm quang đó hiện lên, không ngờ ngay cả đại địa và cự sơn đều bị tách ra, một khe sâu cả vạn dặm xuất hiện, thông tới vị trí hạch tâm nhất của một mảng đại địa này.

Rồi sau đó, Phương Hành ôm lấy nhục thân của mình, một bước lao vào trong vực sâu, tìm vị trí của một linh mạch, lại dùng nhục thân mạnh mẽ phá núi đập đá, rất nhanh liền xây dựng thành một đại cung, sau đó hắn đặt nhục thân trong địa cung, lại bày bố đại trận đã bảo Lộc Tẩu tạo trước ở chung quanh, vô số pháp bảo tiên khí bố trí bên trong địa cung, vẻ mặt bình tĩnh nhìn mình. . .

- Bắt đầu đi, con đường tu hành chính thức!

Không biết qua bao lâu, hắn giống như mới hạ quyết tâm, nhẹ nhàng nói.

Cũng vào một chốc hắn nói ra những lời này, có biến hóa nào đó xuất hiện trên nhục thân của hắn, đó là một loại khí cơ quỷ dị đến cực điểm, một vòng xoáy xuất hiện trên đỉnh đầu nhục thân, không ngừng xoay tròn, mang theo một loại lực lượng dường như có thể luyện hóa vạn vật!

Thái Thượng Hóa Linh kinh!

Bộ đầu tiên trong Thái Thượng Cửu kinh, kinh văn có thể luyện hóa vạn vật.

Mà hiện giờ, nhục thân của Phương Hành chính là đang không ngừng thi triển pháp môn trong kinh văn này!

Chỉ có điều, lần này không phải luyện hóa vạn vật, mà là còn cao hơn vạn vật một bậc!

Hắn đang luyện hóa thiên địa này.

Trong một mảng địa cung này, giống như ảo giác, cũng giống như chân thật, theo Thái Thượng Hóa Linh kinh được vận chuyển, dường như có lực lượng căn nguyên nào đó bị dẫn vào trong cơ thể hắn, nhục thân già nua của Phương Hành vào khoảnh khắc này không ngờ đã đổi một đường sinh cơ, mà Phương Hành có thể cảm giác được rõ ràng, bên trong thức giới của hắn, cũng dường như lúc này có thêm một tia lục ý, rất là tự nhiên, tương ứng với nó, chính là một chút sinh cơ bị thiếu đi trong Thanh Huyền thiên này, chỉ là biến hóa này quá nhỏ, cơ hồ khó có thể khiến người ta phát hiện!

Cho dù là Tiên Vương có thể nhìn thấu một giới, chỉ sợ cũng sẽ không để ý, một phương thế giới này thiếu đi một ngọn cỏ.

Mà ngọn cỏ này chính là thiên cơ Phương Hành đánh cắp!

- Đến bây giờ mới hiểu được, chẳng trách Thái Thượng Hóa Linh kinh này có thể luyện hóa vạn vật, bởi vì nó vốn chính là dùng để luyện thiên!

Phương Hành cười khổ một tiếng, lẩm bẩm, sau đó hơi cảm ứng, liền cảm thấy bên trong thần hồn của mình cũng có thêm một tia lực lượng, tu vi đang đề thăng, hắn biết, chỉ cần nhục thân của mình cứ thổ nạp ở đây, vận chuyển Thái Thượng Hóa Linh kinh, vậy tương đương với mình một hơi cũng không ngừng, liên tục tu hành, tốc độ này sẽ đáng sợ dị thường.

Nhìn mình đang ngồi khoanh chân thổ nạp, trong lòng Phương Hành có chút cảm khái.

- Thái Thượng tu hành ba con đường, trong ba kinh văn lúc đầu đã có định số.

- Hóa Linh kinh là tu căn nguyên!

- Bất Tử kinh là tu nhục thân!

- Cảm Ứng kinh là tu thần thức!

- Nếu ta thật sự có thể bước tiếp trên con đường này, như vậy căn nguyên của ta đủ để nặn lại một mảng thiên địa, thậm chí là ở trong hỗn độn, sinh ra chúng sinh; Mà nhục thân của ta cũng có thể so với một phương thiên địa, cho dù thần thức tiêu vong cũng sẽ vĩnh sinh bất hủ, tiếp tục tồn tại trong tinh không bao la này; Về phần thần thức của ta thì có thể so với thiên ý, bao phủ một giới, sự sinh diệt của chúng sinh đều ở trong một ý niệm của ta, Không thể không thừa nhận, đây quả thật là một con đường tu hành mà người thường không thể tưởng tượng được.

Hắn than khẽ, cuối cùng ánh mắt trở nên lạnh lùng nghiêm nghị:

- Hiện tại, tu hành của Hóa Linh kinh đại khái đã định, căn cơ cũng đã được xác nhận, còn lại, chính là tu hành của Cảm Ứng kinh và Bất Tử kinh, còn phải triệt để đảo loạn Đại Tiên giới này!

Xác định là không quên gì, trên mặt, hiện ra một nụ cười hung tàn, vẻ mặt giống như là vô cùng chờ mong.

Mà làm xong chuyện này, hắn liền xoay người rời khỏi, trở lại mặt đất!

- Hợp!

Hắn vung tay vỗ xuống đất, đại địa gầm vang, khe sâu liền lại, lại bị tiên lực của hắn dẫn động, cây mây, đá núi đan vào nhau, rất nhanh đại địa và dãy núi đều giống như trước kia, nhất là dưới sự bảo vệ của từng đạo đại trận và tiên khí, chắc không ai ngờ được phía dưới lại có địa cung!

- Ta còn có việc phải xử lý, nơi này cũng chỉ đành nhờ ngươi hộ pháp, mười hộ pháp này cũng để lại cho ngươi.

Phương Hành chia tay với Long nữ, lưu luyến không rời, nhưng cũng là thế ắt phải làm, nơi này quả thật cần một người thủ hộ, hơn nữa tu vi của Long nữ cũng cần tu luyện đề thăng tiềm lực, mà luận về an nguy, cũng không cần lo lắng, mười hộ pháp trung thành và tận tâm này đều đã được Phương Hành ban cho tiên mệnh, rất nhanh sẽ trở thành tiên nhân chân chính,ở một mảng Man Hoang địa vực này, mười tiên nhân như vậy đủ để bảo hộ Long nữ, hơn nữa giữa Phương Hành và Long nữ có rất nhiều bí pháp liên hệ với nhau, nếu thực sự xảy ra chuyện hắn sẽ phát hiện ngay lập tức!

- Tỷ tỷ, bảo trọng nhé!

Ngao Liệt chia tay với Long nữ, sau đó cùng Phương Hành nhảy lên trời, biến mất trong mây.

- Nam nhân.

Long nữ ngồi xuống đỉnh núi, nhìn theo thân ảnh đã biến mất của Phương Hành và đệ đệ, khẽ thở dài:

- Đều không chịu yên ổn.

Bay qua một dãy núi, Ngao Liệt và Phương Hành đứng trong mây, nhìn xuống Man Hoang phía dưới, cao giọng nói.

- Đi đi, ngươi có thể giúp ta gì đâu chứ.

Phương Hành thờ ơ phất phất tay, bảo Ngao Liệt tự đi làm việc của mình.

- Được, ta đi đây.

Ngao Liệt cũng rất tiêu sái cao giọng cười, cưỡi mây bay thẳng về hướng đông, hắn đã hỏi thăm rồi, trước tiên đi đón đám lợn béo, sau đó đoàn người điều khiển tiên chu bay thẳng về hướng đông, không đến một ngày lộ trình sẽ tiến vào Thanh Huyền địa vực, rồi tìm một tòa tiên phủ nào đó, chỉ cần tiêu tốn một số linh tinh liền có thể mượn truyền tống đại trận, tất nhiên có thể đi tới Lục Ma thiên!

Cho tới khi Ngao Liệt đi rồi, trên trời chỉ còn lại một mình Phương Hành, hắn mới lấm la lấm lét nhìn nhìn chung quanh, sau đó vội vàng tế ra khô lâu đầu lâu, chui vào, miệng la hét:

- Cuối cùng cũng đuổi được tức phụ và tiểu cữu tử đi, mẹ nó nơi này còn có một nha đầu chưa được cứu, trước đây ở trước mặt hai người bọn họ, không tiện giải thích lai lịch của nha đầu này.

Chương 1488: Nghịch chuyển sinh tử

Lúc này trong khô lâu thần cung, trong một ngọc trì, nhục thân của Si Nhi bồng bềnh trong huyết trì, vô tri vô giác.

Bên trong ngọc trì này chính là máu loãng lấy từ chỗ của Phù Đồ Thiên Giới quái thụ, có thể thể đảm bảo nhục thân bất hủ, sinh cơ cũng sẽ không tiếp tục tiêu tán, Si Nhi lúc này cũng không khác gì lúc Phương Hành vừa mang nàng ta tiến vào Thiên Tuyệt chi địa, trong lòng Phương Hành đã có tính toán, rất là ung dung, chậm rãi vươn tay đưa vào huyết trì, đỡ thân thể nàng ta lên, trước tiên truyền một đạo tiên lực vào trong nhục thân của nàng ta, giúp nàng ta làm thông thuận kinh mạch.

Làm xong tất cả, Phương Hành mới lấy ra một quả tạo hóa, sau đó nhẹ nhàng bóp nát.

Một đoàn quang hoa bảo quang lấp lánh xuất hiện trong lòng bàn tay của Phương Hành, hắn nhẹ nhàng nâng lên, sau đó đưa vào trong miệng Si Nhi.

- Nghịch chuyển sinh tử, trọng tụ thần hồn, tái sinh tạo hóa.

Vẻ mặt hắn vào lúc này cũng cực kỳ ngưng trọng, tuy đã sớm biết tiên mệnh có khả năng tái sinh tạo hóa, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên làm loại chuyện nghịch chuyển sinh tử này, trong lòng Phương Hành cũng không quá vững tâm, sau khi cho Si Nhi ăn tiên mệnh, ánh mắt hắn nhìn vào mặt Si Nhi không chớp, nhìn chằm chằm mỗi một biến hóa trên người nàng ta, không muốn bỏ qua một màn nghịch chuyển càn khôn này.

Sinh tử chính là đại sự, nghịch chuyển sinh tử, chẳng khác nào là nghịch chuyển càn khôn!

Ầm ầm!

Tuy là ở trong khô lâu thần cung, ngăn cách với thiên địa, nhưng Phương Hành vẫn cảm thấy vào một thoáng này, trong thiên địa có quy tắc vô hình nào đó hàng lâm, chúng giống như là thác nước, từ cửu thiên đổ xuống, hướng về sâu trong vô tận, nhưng hiện giờ, từng đạo thác nước quy tắc này khi đi qua nhục thân của Si Nhi, lại bị một loại lực lượng không hiểu nào đó kéo xuống.

Quy tắc hình thành một vòng xoáy, không ngừng chảy ngược trong thân thể nàng ta, cũng đản sinh ra các loại nhân quả!

Có lực lượng vô tận mà Phương Hành chỉ có thể cảm ứng được chứ không thể lý giải được, từ chư thiên giới mà đến, đổ vào trong vòng xoáy này, lại thông qua vòng xoáy này đi vào trong cơ thể Si Nhi, âm dương nhị khí, lúc này xuất hiện sự hỗn loạn.

- Âm cực dương sinh, chuyển tử thành sinh, nhất niệm sinh diệt, đều ở tại tâm.

Cẩn thận cảm ứng biến hóa xuất hiện lúc này trên người Si Nhi, ngay cả trên mặt Phương Hành cũng hiện ra vẻ kinh ngạc, loại cảm giác đó giống như một tên ăn mày nhặt được bảo vật, phản ứng đầu tiên chính là không tin, phản ứng thứ hai chính là mừng như điên, mà phản ứng thứ ba chính là sợ hãi, đó là một loại cảm giác thấu hiểu sau khi nhìn lén thiên địa đại đạo, bí mật sinh tử, âm dương nghịch chuyển.

- Thế gian quả nhiên đạo pháp bất đồng, nhưng chí lý thì tương thông.

Ngay cả hắn lúc này thần sắc cũng có chút ngưng trọng, than khẽ:

- Thuật thần thông thế gian, thần tiên thiên đạo thần bí, cấp này cao hơn cấp kia, nhìn thì bất kể là uy lực hay là tiến cảnh đều càng đi càng xa. Năm đó ở Đại Tuyết sơn, Vạn la truyền cho ta âm dương đại ma bàn, cùng lắm cũng chỉ xem như là nửa bộ thần quyết, nhưng đạo lý âm dương được viết bên trong, lại cho tới hôm nay cũng có thể giải thích được đại bộ phận thần thông.

- Tiệt Đạo đồ tiên pháp của ta lại có thể bổ sung thêm một bước rồi.

Hắn lặng lẽ suy nghĩ, trên mặt không có vẻ vui buồn gì, chỉ cảm thấy tất cả đều trong tình lý.

Sau khi thấy Thái Thượng Độ Cửu kinh, nghi hoặc trong lòng đã được giải thích rõ ràng, Phương Hành cũng có lý giải sâu hơn về con đường tu hành của mình, nhìn vạn sự vạn vật đều đã có chút bất đồng, mà phương pháp âm dương đại ma bàn đó có ý nghĩa phi phàm đối với hắn, khi ở Phong Thiện sơn, hắn đã tiến thêm một bước trên pháp này, hóa thành thiên địa đại ma bàn, hiện giờ lại càng có lý giải sâu hơn!

Mà hiện giờ, mỗi một bước tu hành của hắn cũng đều biến rườm rà thành đơn giản, vứt bỏ đại lượng tạp niệm tạp học không cần thiết, thứ hữu dụng thì bỏ vào cùng một lò, đây cũng là con đường phải đi qua trong quá trình sáng tạo tiên pháp của hắn, có thể nói, khi hắn cảm thấy Tiệt Đạo đồ tiên pháp thực sự được bổ sung toàn vẹn, thiên công mà hắn dã tâm bừng bừng muốn sáng tạo cũng thành hình, đến lúc đó, rất khó phỏng đoán, thực lực của hắn sẽ tới cảnh giới gì!

Chỉ có thể nói thế này, thần thông thuật pháp trong thiên địa là vô cùng vô tận, ở trong mắt Phương Hành hiện giờ cũng chỉ chia làm mấy loại huyền pháp, thần pháp, tiên pháp, thiên công cùng với đại đạo trong truyền thuyết mà thôi, thiên công đó ở Đại Tiên giới đã là thần thông đỉnh cấp, bất kể là ba đạo thiên thư Thái Hư Tiên Vương truyền xuống tới hay là Vong Tình thiên công lưu lạc ở Thiên Nguyên Tiểu Tiên giới, đều là truyền thừa đỉnh cấp đủ để ảnh hưởng tới thiên hạ đại thế, thậm chí một độ có người cảm thấy, phàm là hạng người tu luyện thiên công tới đại thành, đều có khả năng tranh phong với Tiên Vương.

Phương Hành không có thiên công truyền thừa, không phải không có bí pháp, mà là khinh thường không thèm học, hắn muốn tự nghĩ ra thiên công.

Đây là một con đường dài lâu mà gian khổ, nhưng hắn lại cứ tự nhiên mà làm, đi đến đâu thì tính đến đó.

- Thời gian đã trôi qua lâu rồi, nha đầu này cũng nên tỉnh dậy mới phải chứ nhỉ?

Suy nghĩ một hồi, Phương Hành liền bỏ đi tạp niệm, bắt đầu đặt tâm tư về trên người Si Nhi!

Lúc này trên làn da tái nhợt của nàng tađã bắt đầu có màu máu xuất hiện.

Không biết khi nào, tim cũng bắt đầu đập càng lúc càng có lực.

Một lúc sau, giữa trán đã có một chút thần hồn dao động, giống như ánh mặt trời xé rách mây đen chiếu xuống đại địa.

- Khụ. . . Khụ. . . Ta đang ở đâu đây?

Tiên mệnh chính là chuyển hóa của thiên địa ý chí, quả thật là thần diệu khó có thể diễn tả, nó có thể giúp người tu hành trường sinh bất tử, còn có thể giúp người tu hành sau khi tu luyện đến cực hạn của sinh linh, tiến thêm một bước tới cảnh giới cường đại hơn.

Cho dù không nhắc tới những cái này, chỉ sự thần kỳ của nghịch chuyển sinh tử cũng đủ để chứng minh sự quý giá của tiên mệnh rồi!

Điểm này đã được thể hiện hết sức rõ ràng trên người Si Nhi nha đầu.

Khi nhìn thấy nha đầu đã chết rồi này mở mắt ra, ngay cả Phương Hành trong lòng cũng không khỏi cảm khái một tiếng!

Ở trong lòng cũng có một loại cảm giác kỳ quái hiện lên, dù sao nha đầu này lúc trước cũng là vì mình mà chết!

Cũng chính bởi vậy, khi nhìn thấy nàng ta sống lại, Phương Hành cũng không nhịn được muốn trêu nàng ta.

Có điều, có một số lúc, trêu hay không trêu cũng phải nhìn người!

- Ta sao ta lại ở đây.

Sau khi nha đầu Si Nhi tỉnh lại, liền mơ mơ màng màng, tò mò quan sát chung quanh.

- Bởi vì...Ngươi lúc trước uống nhiều quá.

Phương Hành thấy nàng ta vẫn có chút chưa tỉnh táo, sợ dọa nàng ta sợ, không nói tới chuyện nàng ta lúc trước đã chết, trong lòng cũng minh bạch trạng thái hiện tại của nàng ta, dù sao cũng chết mấy ngày rồi, cho dù dùng tiên mệnh nặn lại thần hồn, nghịch chuyển sinh tử cho nàng ta, nhưng cũng rất dễ xuất hiện ký ức không trọn vẹn, mà đối với loại trạng thái này mà nói, thường thường dễ mất đi nhất chính là ký ức trước khi chết của nàng ta, dù sao khi đoạn ký ức đó sinh ra, đồng thời cũng chính là lúc nàng ta sắp chết đi, thần hồn tiêu tán, không dễ lạc ấn trên thần hồn, cũng rất dễ mất đi.

- Vậy ta vì sao không mặc quần áo?

Si Nhi quả thật lộ ra có chút mơ hồ, không ngờ không nghi ngờ, ngược lại cúi đầu quan sát bản thân, giật mình hỏi.

- Ặc.

Phương Hành có chút không biết nói gì, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

- Trời ạ, ngươi không ngờ lại phi lễ với ta.

Si Nhi bỗng nhiên hét lên một tiếng, tránh khỏi cánh tay Phương Hành, hai tay ôm lấy ngực, bi phẫn nhìn Phương Hành.

- Cái này.

Phương Hành ngơ ngác cúi đầu nhìn tay mình, ngượng ngùng rụt lại.

Si Nhi hét to, cảm thấy đầu óc có chút quay cuồng, càng bi phẫn hơn:

- Ngươi không ngờ lại nhân lúc ta uống say mà phi lễ với ta?

- Vì sao phải nói là 'lại'.

Phương Hành cũng rất đau đầu, cẩn thận suy nghĩ, mới nhớ ra khi ở Thanh Ngô tiên phủ, mình giống như quả thật cũng nhân lúc nàng ta uống say mà phi lễ một lần, tuy không làm gì thực sự, nhưng tiếng xấu đã truyền ra, như vậy xem ra, đây đúng là lần thứ hai.

- Hai lần rồi.

Si Nhi giơ hai ngón tay ra, khóc không ra nước mắt:

- Ngươi phi lễ với ta hai lần rồi.

- Được rồi được rồi, ta chịu trách nhiệm được chưa.

Phương Hành thích cãi nhau, nhưng thật sự không muốn cãi nhau dưới tình huống như vậy, nói ra một câu.

- Thôi. Bỏ đi!

Tiểu nha đầu Si Nhi rõ ràng rất hoảng sợ, vẻ mặt vừa có chút kinh hỉ, lại vừa có chút hoài nghi:

- Ngươi nên đối tốt với ta một chút.

- Yên tâm đi, ta đã nói là giữ lời, nhất định sẽ toàn tâm toàn ý với ngươi!

Phương Hành thở dài, ôm trơn nàng ta, cảm thấy áp lực vô cùng to lớn.

Tiểu nha đầu Si Nhi giống như là nằm mơ, vẻ mặt mê mang thuận theo cánh tay của Phương Hành tựa vào lòng hắn, dường như bản thân cũng không quá tin vào một màn này, lặng lẽ giơ tay lên nhéo má mình, đối với nàng ta mà nói, lúc này quả thật là ký ức không được đầy đủ, thậm chí ký ức sau khi tiến vào Phù Đồ Thiên Giới cũng trở nên mơ hồ, chỉ nhớ rõ mình trước đó còn luôn cảm thấy vị đế tử đại nhân này thần thần bí bí, cũng chẳng hề để ý đến mình, không hề có cảm giác an toàn, nhưng sao vừa tỉnh lại, lại có chuyển biến lớn như vậy.

Nàng ta quá chú ý tới điểm này, thậm chí không ý thức được hiện giờ mình đã có tiên mệnh trong người.

- Ta nhớ... ngươi hình như là Đế Lưu đại nhân?

Si Nhi mơ mơ màng màng, có một số ấn tượng còn sót lại, nhẹ giọng hỏi.

- Ở trong mắt người khác ta là Đế Lưu, ở trong mắt ngươi thì là Phương Hành, ngươi nhất định phải nhớ kỹ điểm này.

- Được, Ta thích ngươi là Phương Hành, không thích ngươi là Đế Lưu.

- Ta cũng thích ngươi đầu óc cứ ngu ngơ thế này.

- Kỳ thật ta mặc kệ ngươi là ai, dù sao ta cũng cảm thấy, ngươi rất tốt với ta!

- Đúng, ta nhớ khi hai chúng ta gặp mặt liền tát ngươi một ái.

- Ừ... Ngươi thực sự sẽ đối tốt với ta chứ?

- Yên tâm đi lão ngũ, theo Phương đại gia, sau nói đảm bảo ăn ngon uống say.

- ...

Đối thoại đầy tình ý vang lên trong khô lâu thần cung cô tịch này, thực sự khiến người ta cảm thấy có chút không thích hợp. . .

Một lúc sau, Si Nhi mới có phản ứng:

- Ngươi vì sao gọi ta là lão ngũ?

Phương Hành rất nghiêm túc nhìn vào mắt nàng ta:

- Bởi vì trước ngươi, ta đã có bốn lão bà.

- A.

Mắt Si Nhi đột nhiên trợn trừng lên, đứng phắt dậy, nhìn Phương Hành với vẻ khó có thể tin nổi, miếng há ra cả nửa ngày vẫn không khép lại được, vẻ mặt cũng trở nên phức tạp đến cực điểm, không biết qua bao lâu, mới mở miệng nói:

- Ngươi vừa rồi nói là sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với ta mà.

Phương Hành xoa đầu nàng ta, thâm tình chân thành nói:

- Lời nói của nam nhân sao có thể tin được, nha đầu ngốc.

Chương 1489: Quá kiêu căng.

- Ha ha, Thanh Tà dư nghiệt đã thu sạch, trong khu vực Man Hoang này, ngoại trừ vài cây xương cứng, thì trên cơ bản đã gặm, thu hoạch không ít a, mấu chốt nhất là đám sát phôi kia...

Thời điểm Khô Lâu Thần Cung của Phương Hành bay đến, tìm được đám người Lộc Tẩu, Man Hoang đã triệt để đại loạn, ngoại trừ mấy thế lực có cao thủ lai lịch bí ẩn trấn giữ, thì cơ hồ cả Man Hoang đã bị ép cúi đầu nhận chủ, bọn hắn cất giấu tài nguyên, cũng đều bị đám người Lộc Tẩu thu hết, đương nhiên, Lộc Tẩu còn chướng mắt những vật này, làm cho hắn hưng phấn nhất là Phương Hành để hắn dẫn theo 300 Tiên Binh, thực sự là quá cường đại!

Chỉ trải qua mấy trận đại chiến, hắn liền kinh ngạc phát hiện, tốc độ phát triển của bọn Tiên Binh này quá kinh người, thêm chút chỉ dẫn, cũng đã có căn cơ bước đầu của Tiên Binh, thời điểm trùng sát rất có chương pháp, uy lực cũng tăng lên mấy lần, mà khi Lộc Tẩu vận dụng kiến thức của mình lên người bọn hắn, càng phát huy ra lực lượng để hắn cũng phải khiếp sợ!

Đừng nói loạn binh và dư nghiệt đạo thống bình thường, xem như loạn binh đã từng trải qua bồi dưỡng, ở trước mặt 300 Tiên Binh này, đều giống như giấy, trải qua mấy lần công kích, Lộc Tẩu đã có thể vững tin, chỉ cần trong quân địch không có Thái Ất cảnh tọa trấn, như vậy mặc đối phương có bao nhiêu Chân Tiên, cũng không dám chính diện đọ sức với Tiên Binh của Tiệt Đạo!

Bởi vậy, hắn cũng không nhịn được cảm khái, từ trong 10 vạn Tán Tiên chọn lựa ra, không hổ đều là tinh anh trong cặn bã...

- Ha ha, nghe lời liền tốt, Tiệt Đạo ta quảng thu môn đồ, cũng không nên quá phế vật!

Phương Hành nghe vậy, cũng lạnh giọng cười một tiếng, sau đó lấy ra một quyển trục, tinh tế quan sát.

Mặc dù đoạn thời gian này không ở đây, nhưng đối với Tiên Binh của Tiệt Đạo biến hóa, hắn lại là người am hiểu nhất, nguyên nhân chủ yếu là vì quyển trục này, có lẽ ở trong mắt đám Tiên Binh Tiệt Đạo kia, đây chỉ là một tồn tại cùng loại với danh sách, là vì để hắn đánh lên lạc ấn, thời điểm bọn hắn phản bội sẽ có phương pháp phản chế, nhưng trên thực tế làm sao chỉ đơn giản như vậy?

Quyển trục này, là hắn dùng bản nguyên trong thức giới, tăng thêm bí pháp trong Thái Thượng Cảm Ứng Kinh luyện chế!

Thức giới kia vốn là của hắn, ở trong thức giới, hắn tương đương ý chí thiên địa!

Mà người lưu lại lạc ấn ở trên quyển trục này, từ trình độ nào đó, cũng có liên hệ với hắn...

Có thể nói như vậy, Phương Hành đối với bọn hắn, tựa như là thiên ý!

Ở trong quá trình trùng sát, Phương Hành cũng có thể nhìn thấy quyển trục này biến hóa, càng có thể cảm giác được lực lượng trên quyển trục càng ngày càng mạnh, bắt đầu ẩn chứa sát khí to lớn, đây là bởi vì đám Tán Tiên kia đang mạnh lên, bọn hắn giết địch là một loại nội tình, sát khí, chính là một loại thể hiện của ý chí, hơn nữa ở lúc giết người, bày quân trận, loại ý chí này còn mãnh liệt hơn, bây giờ Phương Hành thông qua quyển trục này, thu thập loại ý chí kia, dùng nó nuôi dưỡng thần trí của mình, tu luyện càng ngày càng mạnh...

Đương nhiên, bình thường thông qua ý chí của những Tán Tiên này đến bồi dưỡng thần trí của mình, mà ở lúc cần thiết, hắn cũng có thể thông qua quyển trục này, gia trì lực lượng lên người các Tiên Binh, mà cái này, chính là tinh yếu của thức thứ ba trong Đồ Tiên Pháp!

Nhục thân giấu ở dưới mặt đất Thanh Huyền Thiên, đây là một loại tu hành!

Mà khu động Tán Tiên chinh phạt bốn phía, đối với Phương Hành mà nói, đây cũng là một loại tu hành!

Khi thời cơ chín muồi, những lực lượng này đều sẽ bị Phương Hành dùng để chặt đứt mệnh số, cầu được cảnh giới đại tự tại!

Mà ở trong loại giết chóc này, Phương Hành còn có thể thu hoạch được vô số tài nguyên, thậm chí chém giết Chân Tiên, cướp đoạt Tiên Mệnh, dùng để tăng cường lực lượng Tiên Binh dưới tay của mình, để bọn hắn có tu vi và chiến lực mạnh hơn, cũng có sát khí mạnh hơn...

Cái này giống như quả cầu tuyết tích lũy, tốc độ cực kỳ đáng sợ!

- Còn có mấy cây xương cứng không chịu hàng phục?

Nhìn biến hóa trên quyển trục, Phương Hành cũng nở nụ cười, ánh mắt hơi híp:

- Vậy để cho bọn hắn rút đi!

Lộc Tẩu nhíu mày nói:

- Mấy người kia rất điệu thấp, mặc dù thực lực không cạn, nhưng thanh danh chân chính còn không mạnh bằng những người khác, bây giờ thấy chúng ta tung hoành Man Hoang, thu phục vô số lực lượng, bọn hắn cũng không có biểu hiện ra ý tứ đối địch với chúng ta, chỉ là không muốn quy hàng, hi vọng chúng ta có thể rời khỏi Man Hoang, lưu cho bọn hắn đường sống, ta lại cảm thấy, hiện tại không nên đối địch với bọn hắn, vì đối đấu cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi, sẽ còn bị người bên ngoài Man Hoang phát giác!

- Sợ cái gì, chỉ cần đối phương không có Thái Ất Thượng Tiên tọa trấn, tất cả đều là cặn bã!

Phương Hành lại cuồng bạo vô biên, cười lạnh một tiếng, vung tay lên, quát khẽ nói:

- Dẫn đường, đi gặm mấy cục xương cứng kia!

- Cái này... tốt!

Lộc Tẩu nghe vậy cũng ngẩn ngơ, chỉ có thể cười khổ đáp ứng.

Sau khi nhìn thấy thực lực của đám Tán Tiên, có mấy lời hắn là tin, chính là bây giờ thế lực không có Thái Ất Thượng Tiên trấn giữ, ở trước mặt Tiên Binh của Tiệt Đạo, vậy xác thực đều là cặn bã không có chút sức chống cự nào, để ý chỉ là động tĩnh lớn nhỏ mà thôi...

...

...

- Đế Tử điện hạ, Thanh Huyền Thiên Ngọc Linh Phủ Tuyên Hoá Ngọc phụng lệnh Vực Chủ, đến đây bái kiến!

Thời điểm Phương Hành dẫn theo ba trăm Tiên Binh cùng lực lượng Man Hoang vừa mới thu phục không lâu, muốn thu phục hết thảy đạo thống còn lại trong Man Hoang, lại phát hiện phương đông có từng mảnh tiên vân khuấy động, hiện lên thế vây quanh lao qua...

- Bày trận!

Lộc Tẩu thấy thế, lông mày nhất thời nhíu lại, thấp giọng hét lớn.

Hắn là nhân vật già đời, vừa thấy khí cơ và chiến trận của đối phương, liền biết “lai giả bất thiện”.

Quả nhiên, tiên vân vọt tới trước mặt, một lão giả thanh bào hiển lộ thân hình, xa xa nhìn Phương Hành cúi đầu, khí cơ thâm trầm, cao thâm mạt trắc, tựa hồ cùng thiên địa hòa thành một thể, chỉ nhìn một chút, liền cho người ta một loại cảm giác áp bách...

- Thượng Tiên đến...

Lộc Tẩu hít vào một ngụm khí lạnh, chuyện hắn lo lắng nhất phát sinh.

Phương Hành nghe được thanh âm của người kia, cũng xoay người qua, ánh mắt thâm trầm.

Thần sắc có chút ngưng trọng, dù sao nơi này là Tiên Giới, cao thủ nhiều như mây, chỉ là Thanh Huyền Thiên, liền có chín phủ tám mươi mốt châu, thống ngự một phủ đều là Thái Ất Thượng Tiên, hắn cũng biết rõ bản lãnh của mình, ở Phù Đồ Thiên Giới, hắn đã từng chém giết qua không chỉ một vị Thượng Tiên, nhưng nói thật, ở trong đó có quá nhiều thành phần vận khí và ngoại lực gia trì!

Bây giờ ở Thanh Huyền Thiên, không có thiên ý bảo vệ, Đồ Tiên Pháp lại tinh diệu, cũng không thể chiếm hết tiện nghi, hơn nữa mặc dù bây giờ mình có ba trăm Tiên Binh, nhưng đối phương cũng mang theo không ít Tiên Binh, song phương liều mạng, hắn chưa chắc chiếm tiện nghi!

Đương nhiên, bằng lương tâm mà nói... cũng chưa chắc sẽ ăn thua thiệt gì!

- Không cần phải lo lắng, ta có thủ đoạn đối phó những Thượng Tiên này...

Thời điểm Lộc Tẩu khẩn trương lo lắng, Phương Hành làm xuống một quyết định, cười lạnh, khinh thường nói.

- Ừm?

Lộc Tẩu hơi kinh hãi, thấy Phương Hành thần thái chắc chắn, cũng thoáng yên tâm.

Đang muốn tuân theo mệnh lệnh của Phương Hành, tiếp tục điều binh, nhưng chợt thấy nơi xa, lại có mấy đạo khí cơ đánh tới.

- Thanh Huyền Thiên Phủ chủ phủ thứ chín, bái kiến Đế Tử điện hạ...

- Thanh Huyền Thiên Phủ chủ phủ thứ bảy, gặp qua Đế Tử đại nhân!

- Thanh Huyền Thiên Phủ chủ phủ thứ ba, phụng lệnh Vực Chủ, mời Đế Tử về Thượng Huyền Thành!

Nhưng chỉ nháy mắt, thế mà liên tục có ba bốn nhóm người vội vã vọt tới, gắt gao vây nhân mã của Tiệt Đạo lại, một khe hở cũng không cho, cái này thật để Lộc Tẩu kinh hãi, trầm mặt lui về bên người Phương Hành, ngay cả đám Tán Tiên lúc đầu giết thuận tay, cũng giết ra can đảm kia, vào lúc này cũng run run, ánh mắt sợ hãi, không có một chút chiến ý!

Đây chính là bốn vị Thượng Tiên chạy đến, hơn nữa còn mang theo Tiên Binh Tiên Tướng!

Mà trong bọn hắn, bất quá chỉ có bốn năm Chân Tiên vừa mới được Tiên Mệnh mà thôi, làm sao đấu với người ta?

- Thủ đoạn của ngươi là cái gì, lúc này nên cầm đi ra rồi chứ?

Lộc Tẩu cảm thấy cũng không chắc, lặng lẽ giật giật tay áo của Phương Hành, thấp giọng hỏi.

- Lo lắng cái gì, bất quá là mấy nô tài mà thôi!

Ánh mắt Phương Hành cũng lạnh lùng, nhưng trên mặt bất động thanh sắc, lạnh lẽo mở miệng:

- Con đường của bản Đế Tử, các ngươi cũng dám cản?

Đối phương mấy vị Thượng Tiên, một mực chiếm cứ mấy phương vị Đông Nam Tây Bắc, lúc này cũng không nói gì, chỉ giữ trầm mặc.

- Các con, theo bản Đế Tử đánh ra, ta ngược lại muốn xem xem, bọn tiên nô này ai dám ngăn cản con đường của ta!

Phương Hành thấy thế, càng không chút khách khí, trực tiếp ra lệnh.

- Cái gì?

Nghe được mệnh lệnh, tất cả mọi người kinh hãi, đám Thái Ất Thượng Tiên kia cũng lộ vẻ nghi ngờ.

Bọn hắn được lệnh, nhất định phải ở thời điểm Đế Tử hiện thân, nhanh chóng vây khốn hắn, nhưng không được lệnh nói có thể chính diện chém giết với Đế Tử, dù sao đối phương là nhi tử của Tiên Đế, vạn nhất chọc giận hắn, vậy ai đảm đương nổi?

Coi như không thương tổn đến hắn, chỉ đả thương thuộc hạ của hắn, chỉ sợ cũng sẽ bị hắn oán hận, mà càng để bọn hắn không nghĩ tới là, lúc đầu cho rằng Đế Tử chỉ lẻ loi một mình, bây giờ lại thấy được bên cạnh hắn có mấy trăm Tiên Binh khí thế bất phàm, thật đấu, ai cũng không biết sẽ có bao nhiêu thương vong!

Hiển nhiên vị Đế Tử này thái độ cường ngạnh, một lòng vượt quan, trong lòng bọn Thượng Tiên kia đều có chút đầu đau.

- Ha ha, Đế Tử điện hạ không nên hồ nháo, ba vị Tiên Tôn ở Đại Xích Thiên đều rất lo lắng cho ngươi...

Bất quá lúc này, phương xa có tiên vân cuồn cuộn bay đến, một thanh âm cao giọng cười nói, truyền khắp bốn vực, nương theo thanh âm này, trên cửu thiên có tiên vân cuốn ngược, hóa thành tầng tầng tiên thê trải xuống, sau đó ở trên tiên vân, có một trung niên áo bào tím, tay áo bồng bềnh, phía sau đi theo ba lão giả, chậm rãi từ trên tiên thê đi xuống.

Đối mặt với Phương Hành thần sắc lãnh ngạo, người này không chút sợ hãi, trái lại giống như trưởng bối, ánh mắt chậm rãi quét qua hơn ba trăm tiên phỉ ở bên người Phương Hành, sau đó không thèm để ý cười một tiếng nói:

- Đi theo ta đi!

- Trời ạ... Đại La Kim Tiên...

Khi Lộc Tẩu nhìn thấy trung niên này, sắc mặt cũng thay đổi, âm thầm kêu khổ:

- Ta đã nói không nên cao điệu như vậy rồi...

Chương 1490: Nàng vẫn còn con nít a.

- Tới khá nhanh...

Phương Hành ngẩng đầu nhìn Đại La Kim Tiên kia, thời điểm tâm muốn khiêu chiến rốt cuộc đã đến.

Thanh Huyền Vực Chủ là nguyên lão của Xích Đế, thống ngự một phương Thiên Giới, Phương Hành có thể không cân nhắc qua đối mặt hắn như thế nào sao?

Hắn đã sớm biết, Thanh Huyền Vực Chủ người già thành tinh, ngàn năm trước liền nhận biết Đế Lưu, là khiêu chiến lớn nhất của mình, thời điểm đối mặt Thanh La, trên thực tế nha đầu kia cũng rất có thể nhìn ra mình ngụy trang, chỉ bất quá trong nội tâm nàng có quỷ, không dám nhìn kỹ Phương Hành mấy phần, mà thái độ của nàng, từ một mức độ nào đó, cũng làm cho Phương Hành nghĩ tới điều gì...

Phương Hành, hoặc nói là Đế Lưu trong mắt của mọi người, vào lúc này lạnh lùng bật cười, cũng không mở miệng, vị Đại La Kim Tiên Thanh Huyền Vực Chủ kia, vào lúc này trong lòng cũng cười lạnh, ánh mắt nhàn nhạt quét qua Phương Hành, thậm chí còn có một đạo thần thức dò xét tu vi, trên mặt bất động thanh sắc, cười nhạt nói:

- Trước đây nghe người ta nói, nói Đế Tử chưa vẫn lạc, ngàn năm sau hiện thân ở Thượng Huyền Thành, lão phu còn không tin, bây giờ chính mắt thấy, mới biết lời nói không ngoa, đây là phúc khí của Xích Đế nhất mạch, thực sự đáng mừng!

Phương Hành nhẹ gật đầu, vẫn không nói lời nào.

Ở người khác nhìn tới, cho rằng hắn trầm mặc, là kiêng kị với Thanh Huyền Vực Chủ!

- Ha ha, ngàn năm trước, điện hạ gặp lão phu còn sẽ gọi một tiếng Thanh Huyền thúc thúc, bây giờ ngàn năm không thấy, đã quên ta hay sao?

Thanh Huyền Vực Chủ nói xong lời khách khí, thấy Phương Hành chỉ cười, không rên một tiếng, cũng bất động thanh sắc cười cười nói.

- Quên là không quên được, chỉ là đang nghĩ, ngươi gặp ta là thật cao hứng, hay giả cao hứng đây!

Phương Hành rốt cục mở miệng, thần sắc cổ quái, giống như cười mà không phải cười nhìn Thanh Huyền Vực Chủ.

- Ha ha, cái này còn có thể giả sao?

Thanh Huyền Vực Chủ bị Phương Hành hỏi như vậy, sắc mặt hơi ngưng, sau đó vẫn tươi cười nói:

- Chẳng lẽ nói...

- Nói thẳng đi, Thanh Huyền thúc thúc tới tìm ta, là muốn làm cái gì?

Lúc này Phương Hành xếp bằng ở trên Khô Lâu Thần Cung, uể oải đổi tư thế, cười đánh gãy Thanh Huyền Vực Chủ.

- Tự nhiên là tới đón Đế Tử về Đại Xích Thiên!

Thanh Huyền Vực Chủ cực kỳ không thích bộ dáng Đế Lưu đánh gãy lời nói của mình, lúc đầu hắn còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng Phương Hành giành mở miệng, hắn cũng chỉ đành trả lời trước, chậm lại tiết tấu của mình:

- Tin tức điện hạ còn sống đã truyền về Đại Xích Thiên, thật để cho người ta chấn kinh, chỉ tiếc điện hạ không nên thời gian dài như vậy không trở về Đại Xích Thiên, nếu không tin tức sớm truyền về, cũng có thể đuổi ở trước khi Tiên Đế bế quan, để lão nhân gia cao hứng, hiện tại... Ai, những lời khác không cần nói, ba vị Tiên Tôn rất lo lắng ngươi, đặc biệt lệnh lão phu tới, phải nhanh đưa ngươi về Đại Xích Thiên, đến trước động phủ của Tiên Đế hành lễ...

- Tiên Đế bế quan?

Thâm ý trong lời nói của Thanh Huyền Vực Chủ, vốn là muốn chỉ trích Phương Hành bất hiếu, nhưng trong lúc vô tình lộ ra nội dung, lại làm cho trái tim Phương Hành khẽ động, đạt được một chút tin tức, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, sau đó nụ cười trên mặt càng đậm...

- Bái là nhất định phải bái, bất quá ta còn có những chuyện khác phải làm, chờ hết bận lại trở về!

Phương Hành mở miệng cười, tựa hồ thương lượng với Thanh Huyền Vực Chủ.

- Hồ nháo!

Không nghĩ tới, hắn ôn tồn thương lượng, nhưng sắc mặt của Thanh Huyền Vực Chủ lại cực kỳ không vui, dùng giọng điệu trưởng bối răn dạy vãn bối quát khẽ:

- Ngàn năm trước ngươi mạo muội xuất thủ, từ đó biến mất, có biết Tiên Đế lo lắng như thế nào không, bây giờ khó khăn lắm tái hiện thế gian, không tranh thủ thời gian về Đại Xích Thiên để Tiên Đế yên tâm, còn ở bên ngoài lang thang làm gì, lại có chuyện gì quan trọng hơn Tiên Đế? Đi theo ta đi, ba vị Tiên Tôn đã có nghiêm lệnh, lệnh ta lần này vô luận như thế nào cũng phải mang ngươi trở về!

- Ôi, đây là muốn dùng lực lượng?

Phương Hành cũng nhịn không được ngẩn ngơ, nụ cười càng đậm.

- Lần này hỏng...

Đám người Lộc Tẩu cũng không nhịn được lo lẳng, dùng tu vi Đại La Kim Tiên của Thanh Huyền Vực Chủ, muốn cưỡng ép mang Phương Hành về Đại Xích Thiên, kia thật đúng là không khó, mà Phương Hành vốn là giả mạo, sau khi đến Đại Xích Thiên, khả năng không lộ chân ngựa sợ là không lớn, trong lòng đang khổ cực suy nghĩ, không biết ở trong tuyệt cảnh như thế này, đến tột cùng phải dùng phương pháp gì mới có thể giúp hắn thoát thân...

- Sợ là lão gia hỏa kia thật dám động thủ, cưỡng ép bắt ta trở về...

Phương Hành có chút híp mắt:

- Đây chính là ngươi đang ép ta!

- Về ta tự nhiên là sẽ về, bất quá trước khi đi, ta muốn gặp một người...

Hư không vắng vẻ, Phương Hành trầm mặc thật lâu, mới nhẹ nhàng mở miệng, giống như nghĩ sâu tính kỹ.

- Ồ? Ngươi muốn gặp ai?

Thanh Huyền Vực Chủ cũng không nhịn được nao nao, mở miệng hỏi.

Ánh mắt Phương Hành bỗng nhiên thẳng tắp nhìn hắn:

- Thanh La muội muội không theo Thanh

Huyền thúc thúc đến sao?

- Ngươi muốn gặp Thanh La?

Ánh mắt của Thanh Huyền Vực Chủ đột nhiên lạnh lùng lên, nửa ngày mới chầm chậm nói:

- Không ổn đâu?

Phương Hành nhìn hắn:

- Có gì không ổn?

Thanh Huyền Vực Chủ thật không muốn để cho Thanh La cùng vị Đế Tử sớm đã xưa đâu bằng nay này gặp nhau, miễn cho những ân oán trước kia làm trễ nải tiền đồ của nàng, nên lạnh lùng mở miệng nói:

- Thanh La và Đế Thích điện hạ đã có hôn ước, nói ra còn là tẩu tẩu của Đế Lưu điện hạ, ngươi và nàng không nên gặp nhiều...

Phương Hành cười cười, đang muốn mở miệng, Thanh Huyền Vực Chủ lại nhàn nhạt nói:

- Sự tình quá khứ, đều đã thành bụi bặm, ta cũng biết Đế Lưu điện hạ và tiểu nữ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã, hồi nhỏ tình nghĩa thật dầy, nhưng bây giờ dù sao không phải ngày xưa, Đế Lưu điện hạ đừng lưu luyến gì nữa, thậm chí nhắc cũng đừng nên nhắc, nếu không rơi vào tai những người hữu tâm, khó tránh khỏi nói điện hạ vô lễ!

- Ặc...

Ngay cả Phương Hành cũng không nghĩ tới Thanh Huyền Vực Chủ sẽ nói như vậy, trên thực tế hắn không nghĩ tới Thanh Huyền Vực Chủ hoàn toàn không biết gì về sự tình phát sinh trong Phù Đồ Thiên Giới, bằng không mà nói, lão gia hỏa này đại khái sẽ không đường hoàng nói như thế, thế mà nhất thời khiến cho bầu không khí trong sân có chút lúng túng, ngay cả thủ hạ của Phương Hành, cũng không ít người vụng trộm ghé mắt nhìn Phương Hành...

Dù sao cũng là Đế Tử, bị người nói như vậy, thật sự là mất hết mặt mũi a...

Con mẹ nó là ngươi bức ta...

Phương đại gia từ trước đến nay đều là người sĩ diện, bây giờ dù biết Thanh Huyền Vực Chủ không phải chỉ mình, mà là cái thể xác này, trong lòng cũng không khỏi nổi nóng, dứt khoát quét ngang lo lắng, nhìn Thanh Huyền Vực Chủ cười lạnh, sau đó thanh âm như sấm nói:

- Nếu ta gặp Thanh La là thất lễ, vậy nữ nhân bị ta ngủ chán lại gả cho đại ca ta, chẳng phải là càng mất hết mặt mũi của Đại Xích Thiên?

- Ừm?

- Ặc...

Lúc Phương Hành nói chuyện vận chuyển tiên lực, thanh âm đung đưa càn quét bốn vực, cơ hồ làm cho tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng.

Lần này, tất cả đều sợ ngây người...

Dù sao cái tin tức này, cũng quá hung ác rồi...

Ngàn năm trước, sự tình Đế Lưu điện hạ và Thanh La Tiên Tử quan hệ thân mật, cũng không phải là bí mật gì, thậm chí còn trở thành giai thoại của Tam Thập Tam Thiên, nhưng ngàn năm trước là ngàn năm trước, ngàn năm trước người người tán thưởng, bây giờ lại không ai dám nhắc tới, nhưng hôm nay, Phương Hành lại như ném thuốc nổ, mọi người liên tưởng đến đủ loại tin đồn ở ngàn năm trước, không hiểu thấu lại đều tin tưởng chuyện này...

Cần phải biết, dù có hôn ước, nhưng Đế Thích đại nhân và Thanh La Tiên Tử cũng tương kính như tân, không có vượt quá khuôn khổ!

Dù sao Đế Thích đại nhân không giống Đế Lưu đại nhân, cử chỉ trầm ổn, theo quy theo cách, đương nhiên sẽ không làm sự tình cẩu thả...

Cho nên ở trong mắt thế nhân, bây giờ Thanh La Tiên Tử còn băng thanh ngọc khiết!

Nhưng ai có thể nghĩ đến, Thanh La Tiên Tử băng thanh ngọc khiết kia, nguyên lai ở ngàn năm trước đã bị người chơi nát...

- Đế Lưu, ngươi hồ ngôn loạn ngữ cái gì, dám can đảm ô nhục trong sạch của nữ nhi ta?

Thanh Huyền Vực Chủ cũng phản ứng lại, đột nhiên quát to một tiếng, hai mắt biến thành huyết hồng, thậm chí ở trên mặt hắn đã có sát cơ vô tận, nếu không phải kiêng kị thân phận của Đế Lưu, sớm đã một chưởng vỗ đến...

Dù sao Phương Hành nói quá độc ác, cái này căn bản là muốn một gậy đánh chết nữ nhi của mình!

- Ngươi để ý con gái của ngươi trong sạch, nhưng ta chỉ để ý tính mệnh nữ nhi của ta...

Nhưng không ngờ, hắn lớn tiếng, Phương Hành càng lớn tiếng, vẻ mặt phẫn nộ, trán nổi gân xanh, oán hận quát to:

- Nữ nhân kia ở ngàn năm trước, cùng ta thề non hẹn biển, dù chết không rời, lại không nghĩ rằng, ta chỉ bị trấn áp ngàn năm, nàng liền quăng vào trong ngực đại ca, cái này cũng thôi, Đế Tử ta không thèm cưỡng ép người, chỉ sẽ tự trách mình mắt mù, nhưng để ta không nghĩ tới là, nàng lại ác độc như thế, vụng trộm sinh ra nữ nhi không nói, còn không nuôi ở bên người, mà trực tiếp ném đi, mặc nữ nhi tự sinh tự diệt!

Hắn càng nói càng kích động, đến cuối cùng hốc mắt đỏ bừng, rất giống như một phụ thân phẫn nộ:

- Ngươi còn có mặt mũi hỏi ta vì cái gì không trở về Đại Xích Thiên, ta cho ngươi biết vì cái gì không quay về, bởi vì ta đang tìm nữ nhi của ta, lão thiên không phụ lòng người, ta ở bộ lạc Cự Thạch rốt cuộc tìm được nàng, tiểu nha đầu đáng thương, đường đường cháu gái của Tiên Đế, lại bị hạ cấm chế đáng sợ, đến bây giờ còn không có lớn lên, sau khi ta tìm được nàng, cũng không nhiều lời, chỉ muốn tiến vào Phù Đồ Thiên Giới tìm Tiên Mệnh, giúp nàng chữa bệnh, hảo hảo lớn lên, thế nhưng tiện nhân kia... Nàng...

Nói xong tay của Phương Hành cũng run rẩy:

- Nàng lại ám toán ta, bắt nữ nhi của ta đi, Thanh Huyền lão thất phu, hiện tại bản Đế Tử nói cho ngươi biết vì sao ta muốn gặp tiện nhân kia, bởi vì ta muốn đòi lại nữ nhi của mình, ta sợ nàng lòng dạ rắn rết, sẽ gây bất lợi với nữ nhi đáng thương kia của ta, tiêu diệt chứng cứ phạm tội, để tiếp tục làm tiên tử cao cao tại thượng, băng thanh ngọc khiết của nàng...

Nói đến cuối cùng, vẻ mặt Phương Hành đau khổ:

- Dù sao... Nàng... Nàng vẫn còn con nít a...

Bí mật này thực quá kinh người, làm bầu trời cũng âm trầm xuống!

- Thế mà... ngay cả nữ nhi cũng có rồi?

Chung quanh vô số Tán Tiên, đều kinh hãi đến con mắt trừng lớn, tâm bát quái cháy hừng hực...

- Chủ thượng... Xác thực... Xác thực có một nữ hài như vậy...

Lão giả đầu hói ở sau lưng Thanh Huyền Vực Chủ kinh hãi đến con mắt trừng lớn, run giọng nhìn Thanh Huyền Vực Chủ nói.

- Cút...

Thanh Huyền Vực Chủ nổi trận lôi đình, một tay tát ra ngoài.

Chương 1491: Nhạc phụ ngươi tốt

Bàn về nói hưu nói vượn, Phương Hành nhận thứ hai, lại có ai dám nhận thứ nhất?

Thật thật giả giả, hư hư thật thật, hơn nữa hành động tinh xảo, chính mình cũng tin bảy tám phần...

Về phần những người khác, thậm chí kể cả Thanh Huyền Vực Chủ, thì càng phân không rõ thật giả, thậm chí bị Phương Hành nói hưu nói vượn làm choáng luôn, dù sao bên trong có quá nhiều đồ vật làm cho người liên tưởng...

Ngàn năm trước Đế Lưu điện hạ thực cùng Thanh La Tiên Tử quan hệ rất sâu, như vậy hai người sớm lên giường có thể không xảy ra sao? Mà đã lăn giường, vậy sinh ra một đứa con gái cũng có khả năng nha?

Huống chi, lúc trước có không ít người thấy Đế Lưu điện hạ giữ gìn tiểu cô nương kia, mà sự tình Thanh La Tiên Tử sau khi rời Phù Đồ Thiên Giới, mang tiểu cô nương kia về cũng xác thực có người bái kiến...

Theo loại tưởng tượng này, vậy thì càng nghĩ càng đặc sắc rồi, giống như hát tuồng vậy!

Đương nhiên, đặt ở trong mắt người thông minh, lỗ thủng cũng rất nhiều, nói thí dụ như vì sao Thanh La Tiên Tử sinh ra một đứa bé, lại không bị người phát hiện?

Nàng ném đứa nhỏ này đi, hài tử này là sống như thế nào, hơn nữa sống ngàn năm? Sau khi

Đế Tử điện hạ trở về, là làm sao tìm được nàng, hơn nữa nếu tiểu cô nương kia thật là huyết mạch của Đế Tử điện hạ, thế thì xác thực có quan hệ với Tiên Đế, mà lúc trước nàng chiếu ra huyết mạch, rõ ràng là huyết mạch Tiên Vương, cái này lại giải thích như thế nào?

Đương nhiên, lỗ thủng nhiều quy nhiều, lại không ảnh hưởng mọi người tin tưởng hắn!

Đồn đãi chính là như vậy, thật giả đúng sai không trọng yếu, quan trọng là ... Có lý thú hay không...

Mà cái này, cũng là một phần đại lễ mà Phương Hành chuẩn bị cho Thanh La!

Hắn không biết Thanh La và Đế Lưu có lăn giường hay không, bất quá cái này không ngại hắn thi triển kế hoạch của mình, còn nhớ rõ ban đầu ở Long giới, hắn trong lúc vô tình nói ra làn da của Thanh La rất mịn, Hồng Thiên Tiên Tử liền nổi lên sát cơ, từ khi đó bắt đầu, Phương Hành đã đoán được một điểm gì đó, về sau Thanh La Tiên Tử đuổi giết vào Phù Đồ Thiên Giới, không sợ bị người nói nàng tình cũ chưa quên với Đế Lưu, lại vẫn muốn giết chết mình, chỉ có thể nói, nàng muốn che dấu một bí mật càng lớn!

Còn có bí mật gì còn lớn hơn tình cũ chưa quên?

Cái kia tự nhiên là thân nguyên âm rồi...

Dù sao Đế Thích là nhân vật nào, đây chính là Thái tử duy nhất của Đại Xích Thiên nhất mạch, tồn tại kế thừa Xích Đế truyền thừa, đạo lữ của hắn, cũng sẽ cùng hắn quân lâm Đại Xích Thiên Giới, tồn tại giống như Vương Mẫu, làm sao có thể lưu lại khuyết điểm nhỏ nhặt và chỗ bẩn?

Mà Thanh La không muốn lưu lại chỗ bẩn, vậy Phương Hành sẽ cho nàng chỗ bẩn lớn hơn!

Ngươi trăm phương ngàn kế muốn giấu diếm bí mật này, ta liền dứt khoát nói chuyện này ra ngoài...

Là thật hay giả ta sẽ không để ý tới, chỉ cần có người tin thì tốt rồi!

- Im ngay!

Thanh Huyền Vực Chủ cũng minh bạch, giận dữ rống to một tiếng, giống như lôi điện, đánh nát vô số hư không.

Trái tim mọi người đều run lên, ý niệm thượng vàng hạ cám trong đầu đều ném đi không ít...

Mà lúc này Thanh Huyền Vực Chủ thì nộ phát như điên, tầng tầng mây đen theo suy nghĩ của hắn mà ảnh hưởng, rậm rạp không trung, sấm sét vang dội, ánh mắt nhìn Phương Hành, thậm chí đã không che dấu sát cơ, giận dữ dữ hét:

- Đế Lưu, ta nhìn ngươi lớn lên, mặc dù trước kia hung ác điên cuồng, lại sẽ không hèn hạ như vậy, hôm nay ngươi không có bằng chứng, lại mở miệng nói năng bậy bạ, lăng không ô nhục nữ nhi của ta trong sạch, cách làm bực này, không sợ ném đi mặt mũi của Tiên Đế đại nhân sao?

Đại La Kim Tiên nổi giận, ai không sợ?

Ngay cả chư vị Thái Ất Thượng Tiên, vào lúc này cũng nơm nớp lo sợ, tâm hoảng ý loạn...

Dù sao đây chính là tồn tại chỉ một ý niệm, liền có thể diệt sát tất cả mọi người ở đây!

Ngay cả Lộc Tẩu cũng âm thầm kêu khổ:

- Đối mặt tồn tại bực này, ngươi chọc giận hắn lại không có chỗ tốt, tội gì làm như thế?

Nhưng Phương Hành nghĩ lại không giống hắn, trời sinh lá gan lớn, thời điểm Thanh Huyền Nguyệt đã phẫn nộ tới cực hạn, sắp phá hủy lý trí, hắn lại cười lạnh, không chỉ không lùi, còn bước ra một bước, chỉ vào cái mũi của Thanh Huyền Nguyệt chửi ầm lên:

- Lăng không ô nhục trong sạch của con gái ngươi? Lời như vậy ngươi cũng nói được, bổn Đế Tử miệng vàng lời ngọc, sao có thể nói bậy?

Thanh Huyền Vực Chủ cười lạnh:

- Ngươi mở miệng nói bậy, dụng tâm hiểm ác, trăm ngàn chỗ hở, còn không tính vu oan?

- Nói bậy?

Phương Hành cười lạnh:

- Bổn Đế Tử là có nhân chứng!

- Nhân chứng?

Thanh Huyền Vực Chủ giận quá mà cười:

- Tùy tiện tìm người đến liền tính toán nhân chứng sao, lão phu tùy thời có thể tìm mười cái tám cái chứng minh Đế Tử là nói hưu nói vượn, dưới tay ai không có tử sĩ, Đế Tử điện hạ thực cho rằng thủ đoạn nhỏ này có thể đổi trắng thay đen sao?

- Ha ha, nhân chứng của ta không phải tử sĩ...

Phương Hành nở nụ cười, đột nhiên cúi người gõ cốt lâu nói:

- Lão Ngũ, đi ra chào hỏi cha ngươi đi!

- Ân?

Sắc mặt của Thanh Huyền Vực Chủ khẽ biến, đã có loại dự cảm bất hảo.

Sau đó, hắn nhìn thấy cốt lâu dưới chân Phương Hành mở rộng mồm, đi ra một nữ hài thanh tú động lòng người, mặc dù chưa hoàn toàn nẩy nở, nhưng trời sinh mị sắc, lúc này bị Phương Hành kêu ra, sắc mặt còn có chút mê mang, không biết chuyện gì xảy ra, nhưng khi thấy được Thanh Huyền Vực Chủ cách đó không xa, cả người giật nảy mình, vô ý thức muốn chạy trở về, Thanh Huyền Vực Chủ thì triệt để sợ ngây người...

- Ta vừa nói sự tình của chúng ta với cha ngươi...

Phương Hành lặng lẽ truyền cho nàng một đạo thần niệm, sau đó ưỡn ngực quát to:

- Nha đầu, ngươi nói ta nói có phải thật hay không?

Si Nhi kinh hãi, nàng một mực trốn ớt Khô Lâu Thần Cung điều dưỡng, không biết chuyện ở bên ngoài, lúc này thật cho rằng Phương Hành là nói chuyện của mình với Thanh Huyền Vực Chủ, mặt xấu hổ đỏ bừng, dưới tình thế cấp bách, cũng không kịp hỏi, chỉ kinh hãi nhìn Thanh Huyền Vực Chủ thi lễ một cái, hai gò má ửng hồng, nhỏ giọng nói:

- Là thật!

- Ha ha ha ha...

Phương Hành cười phá lên, chỉ vào Thanh Huyền Vực Chủ quát:

- Lão nô tài, ngươi còn có gì để nói?

- Ai nha, sao có thể gọi cha ta là lão nô tài?

Si Nhi nghe vậy nhất thời có chút bất mãn ngẩng đầu lên liếc Phương Hành.

- Ngươi nhanh đi về, ta còn phải cùng hắn nói sự tình lễ hỏi, lão gia hỏa kia thấy ta thất thế, không muốn gả ngươi cho ta...

Phương Hành thấp giọng truyền âm, sau đó bảo Si Nhi trở về.

Si Nhi nhất thời tỉnh ngộ, giống như rộng mở trong sáng nhìn Phương Hành, quay đầu muốn đi.

- Tiện tỳ, ngươi đứng lại đó cho ta!

Lúc này Thanh Huyền Vực Chủ cũng giận dữ, hai mắt phóng hỏa, nghiêm nghị hét lớn.

Chỉ có điều, mặc dù hắn là phụ thân, nhưng lại không biết tính tình nữ nhi của mình, người bên ngoài bị hắn hét lớn, tuyệt đối sẽ không dám động một bước, nhưng lá gan của Si Nhi rất nhỏ, bị hắn quát to, ngược lại càng hoảng sợ, “Xùy” một tiếng chạy trở về rồi!

- Ngươi...

Thanh Huyền Vực Chủ suýt nữa tức điên, nếu không phải cố kỵ Phương Hành, thật muốn tiến lên tóm nàng đi ra!

Đối với Phương Hành làm tiểu xiếc, hắn không chút nghi ngờ, lúc này còn tưởng Si Nhi là không mặt mũi thấy mình...

- Thanh Huyền lão thất phu, đừng ở trước mặt phu nhân của bổn Đế Tử đùa nghịch uy phong...

Phương Hành hét lớn, uy phong lẫm lẫm, đối chọi gay gắt!

- Phu nhân?

Trái tim của Thanh Huyền Vực Chủ khẽ động, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành:

- Ngươi và xú nha đầu kia...

- Không sai!

Phương Hành lạnh giọng cười cười, nhẹ gật đầu nói:

- Ta với nàng tình đầu ý hợp, đã định chung thân, sớm nên đổi lại xưng hô với ngươi rồi!

Nói xong lông mi nhảy lên:

- Ngươi nói đúng không? Nhạc phụ đại nhân!

- Tốt... Tốt... Khá lắm Đế Tử...

Thanh Huyền Vực Chủ không có chút vui mừng, vô ý thức cảm thấy đây là Đế Lưu trả thù, vốn hắn và Thanh La tình đầu ý hợp, nhưng cuối cùng Thanh La và Đế Thích đính hôn, hắn lại cố ý lừa gạt Si Nhi, mặc dù mình không để ý với đứa con gái xuất thân bất chính kia, nhưng chuyện này nghĩ lại đã thấy giận, càng nghiêm trọng hơn là, nếu Si Nhi làm chứng...

Mà lúc này, Phương Hành lại cười lạnh:

- Ha ha, nếu là nhân chứng khác khó có thể thủ tín, nhưng nha đầu này không có vấn đề nha, hơn nữa ngươi cũng bớt giả bộ hồ đồ ở trước mặt bổn Đế Tử, ngươi là Đại La Kim Tiên, ta không tin ngươi nhìn không ra con gái của ngươi đã từng mất nguyên âm, dù dùng bí pháp đền bù, cũng có thể nhìn ra được, nếu ngươi thật cho rằng ta nói bậy, tốt, kêu tiện nhân Thanh La kia ra đối chứng với ta, kêu nữ nhi của ta đến kiểm tra huyết mạch, nếu không dám, là trong tâm có quỷ!

- Ông trời của ta, ngươi đây là bức một vị Đại La Kim Tiên phát điên a...

Lộc Tẩu giật mình, vẻ mặt khiếp sợ, trái tim âm thầm kêu khổ...

Quả nhiên, Thanh Huyền Vực Chủ nghe vậy, trên người khí thế hung ác nở rộ, như vô số hắc diễm, lúc này, khí tức trên người hắn đã như lệ nhận, trực chỉ Phương Hành, thanh âm phảng phất như từ trong U Minh truyền đến, tùy thời muốn mạt sát Phương Hành:

- Lão nô tài? Ha ha, ngươi thật lớn mật, ngay cả Tiên Đế cũng sẽ không gọi ta là lão nô tài...

- Vậy tự ngươi nói, ngươi đến cùng có phải nô tài hay không?

Phương Hành hai tay ôm ngực, nhìn Thanh Huyền Vực Chủ thịnh nộ, ánh mắt lành lạnh, đối chọi gay gắt.

Giờ khắc này, đối mặt Đại La Kim Tiên, hắn lại tranh khí thế!

Hắn biết rõ, sau khi bức Thanh Huyền Vực Chủ tới cực điểm, người này hoặc là dưới cơn thịnh nộ một chưởng chụp chết mình, hoặc bị mình phá phong mang, thành thành thật thật cùng mình nói điều kiện, mà hắn cũng đã liệu định Thanh Huyền Vực Chủ nhất định không dám ra tay, dù hắn là Đại La Kim Tiên, dù hắn là Thanh Huyền Vực Chủ, cũng sẽ không dám...

Chương 1492: Ngoại Vực chiến trường.

Loại đánh bạc này, Phương Hành ở Thiên Nguyên Đại Lục không dám đánh, nhưng ở Tiên Giới, lại dám chơi như vậy!

Tiên Giới dù sao cũng không giống Thiên Nguyên Đại Lục...

Ở đây quy củ quá sâm nghiêm, tôn ti rõ ràng, quy củ như đao, chém rụng tất cả ngông nghênh!

Quả nhiên, sau khi hắn cười lạnh hỏi một câu kia, bầu không khí xuất hiện thời gian dài tĩnh mịch, như thời gian ngưng trệ.

Sau đó ngoài dự đoán của mọi người, Thanh Huyền Vực Chủ ở dưới cơn thịnh nộ, lại bỗng nhiên nở nụ cười...

Hắn cười tựa như gió xuân, băng khai tuyết tiêu, ngay cả thiên không cũng trở nên trong sáng...

- Lão phu trung thành và tận tâm với Tiên Đế, nói ta là Tiên Tướng cũng tốt, nô tài cũng thế, lại có gì khác nhau?

Trong nụ cười của Thanh Huyền Vực Chủ tựa hồ bao hàm tha thứ và từ bi, trong ánh mắt nhìn Phương Hành, hồ đồ đã không còn phẫn hận và kinh sợ, mà càng như một trưởng bối nhìn tiểu bối, nhẹ giọng cười nói:

- Ngàn năm không thấy, điện hạ vẫn tinh nghịch như thế!

- Ha ha ha ha, tiểu chất không biết lớn nhỏ, chỉ đùa với Thanh Huyền thúc thúc một chút, đoán chừng trở về Đại Xích Thiên sẽ bị phạt...

Phương Hành cũng nở nụ cười, trở mặt còn nhanh hơn lật sách!

- Là sẽ bị phạt!

Thanh Huyền Vực Chủ cười nói:

- Ngươi hố Thanh La muội muội, vui đùa không biết lớn nhỏ, cái này là tội thứ nhất!

Sau đó ánh mắt lại nhìn về phía Khô Lâu Thần Cung:

- Tư định chung thân, coi trời bằng vung, đây là tội thứ hai...

- Ha ha, nếu không phải Thanh Huyền thúc thúc bức ta, ta cũng không muốn làm như vậy...

Phương Hành cười phá lên, nói nhạt như mây gió.

- Hồ đồ, lão phu cũng là vì tốt cho điện hạ, sao sẽ bức ngươi?

Thanh Huyền Vực Chủ giận nói, nhưng không có khí thế bức người như vừa rồi.

- Ha ha ha ha...

Phương Hành và Thanh Huyền Vực Chủ đồng thời cười to, vui vẻ hòa thuận...

Một màn này làm Lộc Tẩu sợ ngây người...

Hắn là lão thành tinh, lúc này Phương Hành dùng phương pháp cũng tốt, nói lời cũng tốt, kỳ thật hắn đều rất rõ ràng!

Nhưng khác nhau ở chỗ, kế sách là kế sách rất đơn giản, chỉ là đối mặt Đại La Kim Tiên, một ý niệm là có thể định sinh tử của mình, có thể sử dụng được hay không mà thôi, hắn tự nghĩ là làm không được, lúc này thấy Phương Hành làm được, hơn nữa làm thành thạo như thế, trong nội tâm không khỏi âm thầm cảm thán:

- Tiểu vương bát đản này, từ nơi nào đến can đảm như vậy?

Một người giả mạo, lá gan lại còn lớn hơn Đế Tử chính thức!

- Đế Tử điện hạ, lời nói cũng không thể nói lung tung, ngươi ở trước mặt lão phu đùa một chút có thể, ở đây thì đều là thuộc hạ, sẽ không có người truyền đi, nhưng ở bên ngoài nói những chuyện này, sẽ làm Đại Xích Thiên nhất mạch chúng ta mất mặt, ha ha ha ha, loại vui đùa này về sau có thể sẽ gây ra hậu quả cực kỳ khủng khiếp, hơn nữa ngươi muốn gặp Thanh La, này thật quá không khéo, Thanh La nha đầu đã ở ngày hôm qua đi ra Thanh Huyền Thiên, tiến về Vực Ngoại tinh không tìm Đế Thích đại nhân, trước khi tiêu diệt phản loạn, là rất khó trở lại!

- Cái gì? Đi Vực Ngoại tinh không?

Phương Hành nhíu mày, trái tim vội vàng suy tư, thật lâu không nói được lời nào.

Mà lúc đó, vẻ mặt của Thanh Huyền Vực Chủ cũng tươi cười, nhưng ánh mắt lại âm trầm nhìn Phương Hành, trái tim nhanh quay ngược trở lại.

- Tuyệt đối không thể đưa hắn đến Đại Xích Thiên...

- Ta vốn định không đếm xỉa đến sự tình này, đưa hắn đi Đại Xích Thiên, ba vị Tiên Tôn thích xử trí như thế nào thì xử trí, cùng ta không chút quan hệ, để ba lão gia hỏa kia đau đầu, nhưng ta tuyệt đối không nghĩ tới, kẻ này sẽ trở nên âm hiểm như thế, lại dùng thanh danh của Thanh La nha đầu đến uy hiếp ta, lại không biết làm sao lừa bịp tiện nha đầu kia, làm cho ta ném chuột sợ vỡ bình!

- Xem ra ngàn năm không thấy, xác thực không thể xem nhẹ được, người cũng trở nên xảo trá. Đảm lượng cũng không nhỏ, nhiễu loạn Thăng Tiên Hội, mang ra nhiều ô hợp như vậy, lại tiến vào Man Hoang, đây là ý định cướp lấy vật tư, chế tạo Tiên Binh thuộc về mình sao?

Vừa nghĩ, lòng hắn đã cười lạnh, dần dần hiểu ra.

- A, đúng rồi, gia hỏa này đã bắt đầu chế tạo Tiên Binh của mình, nói rõ hắn còn không có buông tha cho ý niệm cùng Đế Thích tranh phong, hơn nữa ta xem tu vi của hắn, cũng không giống như Thanh La nói, biến thành phế nhân, ngược lại khí cơ ẩn tàng, mặc dù kém ngàn năm trước, nhưng quyết không thể khinh thường, nếu để cho hắn phát triển trăm năm thậm chí ngàn năm, có lẽ thật tích lũy đủ nội tình tranh phong với Đế Thích, mà hiện tại hắn đánh chủ ý, chỉ sợ là muốn ly gián quan hệ giữa ta và Đế Thích, sau đó giúp hắn...

- Hừ, thật ngây thơ, hắn cho rằng dùng chút thủ đoạn, ly gián cảm tình giữa Thanh La và Đế Thích, là có thể làm cho lão phu ra tay giúp hắn? Trăm năm trước, thời điểm Thanh La và Đế Thích đính hôn, ta đã đặt cược ở trên người Đế Thích, quyết không có ý sửa đổi, càng không có khả năng theo một phế nhân như hắn, bất quá cũng phải cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho hắn về Đại Xích Thiên, nếu không hắn hồ ngôn loạn ngữ, sẽ làm cho người đau đầu, bất lợi cho thanh danh của Thanh La, cũng làm trong lòng Đế Thích có gai, dù sao...

Thanh Huyền Vực Chủ nhớ tới chuyện hoang đường của nữ nhi ở ngàn năm trước, cũng nhịn không được đau đầu.

Mà sau khi so đo, hắn đã có quyết định, chính là không thể để cho Đế Lưu về Đại Xích Thiên...

Hắn nhất định phải chết!

Hôm nay ở Đại Xích Thiên, chỉ sợ còn không ai có can đảm giết hắn, tối đa chỉ sẽ nhốt hắn!

Mà hôm nay mình gặp hắn, bị nhiều người biết được, tin tức khó có thể phong tỏa, ở dưới loại trạng thái này, mình muốn an bài ngoài ý muốn, hoặc đưa hắn đến chỗ Tiên Đế khác, chỉ sợ đã không có khả năng, dù sao làm như vậy, mình đầu tiên sẽ rơi vào tội bảo hộ Đế Tử bất lợi, dù hiện tại Đế Lưu chết ở trong tay ai cũng tốt, nhưng khi cái chết của hắn có quan hệ tới mình, người bên ngoài quyết sẽ không bỏ qua, dù sao cũng tựa như hắn nói, mình chỉ là một lão nô tài...

Không thể đưa về Đại Xích Thiên, lại không thể dùng những phương pháp khác để cho hắn chết, như vậy lựa chọn trước mắt, cũng chỉ có một!

Chư Thiên vạn giới, có thể lớn mật giết hắn, chỉ có một người...

Thái tử Đại Xích Thiên Đế Thích!

Địa phương duy nhất để cho hắn chết không minh bạch, cũng chỉ có một, kia chính là Vực Ngoại tinh không chiến hỏa lan tràn!

Bất động thanh sắc, Thanh Huyền Vực Chủ đã hạ quyết định, nhưng trên mặt lại không có sơ hở mảy may, ngược lại cố ý thở dài nói:

- Đúng vậy, Thanh La đã ly khai Thanh Huyền Thiên, không bằng Đế Tử điện hạ về Đại Xích Thiên trước đợi nàng?

Lại là một đoạn thời gian dài trầm mặc, người chung quanh đều cảm thấy không khí quỷ dị, lại không người dám mở miệng.

- Nếu như phụ hoàng đã bế quan, ta vội vã chạy về Đại Xích Thiên cũng không có ý nghĩa gì...

Mấy tức sau, Phương Hành chậm rãi mở miệng, lại nói rất chậm, tựa hồ đang suy nghĩ lời giải thích.

- A... điện hạ nói như vậy không phải không có lý, trước khi Tiên Đế bế quan có mệnh, ai cũng không được quấy nhiễu, điện hạ cũng không ngoại lệ...

Thanh Huyền Vực Chủ vui vẻ, cũng chầm chậm mở miệng, ánh mắt hơi run sợ.

- Không dám dấu diếm Thanh Huyền thúc thúc, ngàn năm trước tiểu chất nhất thời thất thủ, bị trấn áp ngàn năm, mất hết mặt mũi, sở dĩ không chịu trở lại Đại Xích Thiên, là cảm thấy không mặt mũi nào gặp lại phụ hoàng và ba vị Tiên Tôn, hôm nay ỷ vào chút tâm đắc, chiêu hiền nạp sĩ, bình định phản loạn, chế tạo một chi Tiên Binh, tốt xấu gì cũng có thể thay phụ hoàng làm chút sự tình, bổ khuyết tội lỗi...

Phương Hành ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Huyền Vực Chủ, thanh âm lộ ra không hề có thành ý, mặc cho ai nghe xong cũng không tin.

Nhưng Thanh Huyền Vực Chủ lại lập tức tiếp lời:

- Điện hạ có tình, một mảnh hiếu tâm, Tiên Đế nhất định có thể hiểu được!

- ... Nhưng tiểu chất nghĩ, ở dưới phụ hoàng và Thanh Huyền thúc thúc che chở tiểu đả tiểu nháo, chẳng bằng đi lập chút đại công, chỉ tiếc, mặc dù hiện tại ta có chút tán binh có thể dùng, nhưng một không có tài nguyên, hai không danh phận...

- Ai, điện hạ sao lại nói vậy, thiếu loại vật tư nào, cứ việc tìm ta mở miệng là được!

Thanh âm của Thanh Huyền Vực Chủ trầm ổn, không nóng không vội, nhưng lại trở nên cực kỳ dễ nói chuyện, không chỉ đáp ứng sự tình vật tư, còn cười nói:

- Còn nữa, ngươi chính là Đế Tử, còn có Tiên Mệnh gia thân, nếu muốn giúp Tiên Đế bình định, sao lại thiếu danh phận?

Thanh Huyền Vực Chủ đáp ứng nhanh như vậy, ngay cả Phương Hành cũng ngây ngốc một chút, một lát sau mới nở nụ cười.

- Nói như vậy, Thanh Huyền thúc thúc đáp ứng ta đi Ngoại Vực?

Thanh Huyền Vực Chủ nở nụ cười:

- Đâu chỉ đáp ứng, lão phu tự mình tiễn đưa ngươi đi cũng được!

Phương Hành có chút ngoài ý muốn, hoàn toàn không lường trước được Thanh Huyền Vực Chủ sẽ đáp ứng sảng khoái như vậy.

Mà Thanh Huyền Vực Chủ cũng không nghĩ đến, mình không phí chút khí lực, lại để cho hắn đáp ứng tiến về Ngoại Vực...

Mấy câu qua đi, hai người đột nhiên nhìn nhau cười to, chỉ cảm thấy nhìn đối phương cực kỳ thuận mắt!

Chương 1493: Nội tình của Tiên Giới.

- Đế Tử điện hạ tâm ý đã quyết, muốn chạy tới Vực Ngoại tinh không, bình định tranh công!

Mà thời điểm Phương Hành và Lộc Tẩu lặng lẽ nói chuyện, Thanh Huyền Vực Chủ đã lấy ra một gương đồng, truyền tin tức cho ba vị Tiên Tôn của Đại Xích Thiên, tận lực làm ra một bộ việc không liên quan đến mình, chỉ nói Đế Lưu điện hạ không muốn về Đại Xích Thiên, mong ba vị Tiên Tôn cho ý kiến.

- Bây giờ hắn đến Ngoại Vực, chẳng phải là muốn chết?

Trong gương đồng, hiển hóa ra một Bạch Mi lão giả, thanh âm có chút mỉa mai, ánh mắt cũng có chút khinh miệt nhìn Thanh Huyền Vực Chủ:

- Thanh Huyền Nguyệt, căn cứ tình báo ngươi truyền tới, sự tình Tam điện hạ mất đi Tiên Mệnh còn cần châm chước, nhưng thực lực xác thực không lớn bằng lúc trước, dùng trí tuệ của Tam điện hạ, không đến mức không rõ mình đi Ngoại Vực, sẽ gặp được hung hiểm gì, ta thật nghĩ mãi mà không rõ Tam điện hạ tiến về Ngoại Vực có chỗ tốt gì, không phải là muốn cùng Đế Thích đại nhân tranh phong chứ? Không phải là ngươi khuyến khích chứ? Lão phu đã từng nhận được tin tức, nghe nói Thanh La và Tam điện hạ tầm đó có chút không vui, cái này sẽ không ảnh hưởng đến quyết định của ngươi chứ?

- Ân?

Ánh mắt Thanh Huyền Nguyệt lạnh lẽo, thấp giọng quát, sau đó ngẩng đầu lên:

- Đều là một bên nói bậy nói bạ, như thế nào tin được? Thanh La băng thanh ngọc khiết, lại có hôn ước với Đế Thích điện hạ, việc này chính là Tiên Đế tự mình định ra, há có thể cho bọn đạo chích chửi bới? Kính xin Nguyệt Tôn nói cẩn thận, còn nữa, nếu như ba vị Tiên Tôn cảm thấy không ổn, lão phu có thể đưa Tam điện hạ về Đại Xích Thiên, do các ngươi quyết định vận mệnh của hắn!

- Không cần!

Thấy giọng điệu của Thanh Huyền Nguyệt có chút bất thiện, một vị Tiên Tôn khác nói thay Nguyệt Tôn, nhẹ nhàng khoát tay áo, lại nói:

- Thanh Huyền Vực Chủ không cần tức giận, những tin đồn thất thiệt này sẽ không người để ý, về phần Tam điện hạ, hắn đã cố tình, như vậy để cho hắn đi Ngoại Vực xông xáo cũng tốt, dù sao hắn cũng là Đế Tử, vi Đại Xích Thiên tận một phần lực cũng là nên phải, về phần những chuyện khác...

Hắn ngừng lại một chút, nhẹ nhàng cười cười, thanh âm nhỏ không thể nghe:

- Chuyện của bọn hắn, để cho huynh đệ bọn hắn tự mình giải quyết, có lẽ sau khi Đế Lưu điện hạ gặp được Đế Thích đại nhân, sẽ biết song phương chênh lệch, không còn si tâm vọng tưởng nữa...

...

...

- Thực phải đi Ngoại Vực sao?

Sự tình tiến triển thuận lợi ngoài ý muốn, Thanh Huyền Vực Chủ hùng hổ đi tới Man Hoang, muốn bắt Phương Hành về Đại Xích Thiên, đột nhiên thay đổi thái độ, không chỉ không đề cập tới sự tình muốn dẫn hắn về Đại Xích Thiên, ngược lại toàn lực ủng hộ hắn, Phương Hành cần tài nguyên luyện binh, liền đáp ứng giúp hắn trù bị tiên giáp, linh dược, cung tiễn... lại nghe nói tự mình xin chỉ thị của Đại Xích Thiên, lấy được một đạo Tiên chỉ, để hắn danh chính ngôn thuận!

Mà Phương Hành muốn ở Man Hoang kiến tạo đạo thống, Thanh Huyền Vực Chủ cũng đáp ứng, vẽ ra một mảnh địa vực, thậm chí phái ra Đại Lực Quỷ Thần và Hoàng Cân lực sĩ chỉ Thanh Huyền Tiên Phủ mới có, giúp hắn chuyển đất vận đá, trúc cung tu điện, chế tạo Thanh Huyền hành cung...

Cái này ngay cả đám người Lộc Tẩu cũng cảm giác có chút ngoài ý muốn!

- Tiện nhân kia ở Ngoại Vực, Tiểu Hạt Tử cũng ở Ngoại Vực, tự nhiên ta cũng phải đi Ngoại Vực rồi!

Phương Hành chẳng hề để ý nói, sau đó lấy ra quyển trục Tiệt Đạo, nhẹ nhàng đảo qua, sau nửa ngày mới nở nụ cười:

- Trọng yếu hơn là, ta phát hiện muốn bồi dưỡng sát khí, Man Hoang lại quá nhỏ, ngoan nhân cũng ít, hoàn toàn không đủ dùng, có lẽ phải đi Vực Ngoại tinh không mới là thượng sách!

- Ai, lúc này mới tới Tiên Giới vài ngày, rõ ràng lại muốn đi...

Lộc Tẩu thật có chút tiếc hận, lắc đầu cảm thán, lại tựa hồ như nói sai chuyện gì, nhìn mọi nơi, thấy tả hữu không người, nhưng vẫn bố trí một bình chướng, phòng ngừa bị người khác nghe lén, lúc này mới giảm thấp thanh âm, vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Hơn nữa, còn có một vấn đề rất trọng yếu, có lẽ ngươi còn không ý thức được, trong miệng bọn hắn nói những Ngoại Vực hữu tu kia là ai a, rất có khả năng là tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục từ trên tiên lộ tới, ngươi thật muốn đi cùng bọn họ binh đao tương kiến?

- Đi xem bằng hữu cũ, cảm giác cũng rất tốt!

Phương Hành nhẹ gật đầu, tựa hồ không có để chuyện này ở trong lòng, ngược lại có chút chờ mong.

Trên thực tế, sau khi hắn nghe nói Thanh La đi Ngoại Vực, cũng đã quyết định muốn chạy tới Ngoại Vực, một là đi làm thịt nàng, ra một ngụm ác khí, thứ hai là bí mật trên người Manh Nữ để cho hắn cảm giác có chút lo lắng, cần phải làm rõ ràng...

Trước đây hắn từ trong miệng bộ hạ cũ của Quan Phi Hưng lấy được tin tức, trước khi Thanh Tà Tiên Vương vẫn lạc, lưu lại tin tức, có lẽ có quan hệ tới đại kế lấn thiên của Thiên Nguyên Đại Lục, vừa nghĩ tới Cửu Quan, cùng với tồn tại như Liên Nữ có được đại pháp lực, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ trốn ở phía sau không gặp người, lạnh lùng quan sát Thiên Nguyên Đại Lục, trong nội tâm Phương Hành liền cảm giác áp lực không hiểu, có loại cảm giác không rét mà run!

Hắn đã đoán được, khẳng định có kế hoạch gì đó đang âm thầm tiến hành, điều khiển vận mệnh của Thiên Nguyên Đại Lục...

Mà Thanh Tà Tiên Vương lưu lại bí mật ở trên người Manh Nữ, có lẽ có quan hệ tới kế hoạch kia!

Phương Hành đã đi ra Thiên Nguyên Đại Lục, tiến vào Tiên Giới, có thể nói đã nhảy ra khổ hải, thoát ly kế hoạch kia...

Nhưng dù sao các huynh đệ còn ở trên Thiên Nguyên Đại Lục, còn bị những người kia nhìn chăm chú!

Trước đây thông qua Thái Hư Huyễn Kính, đã từng trong lúc vô tình nhìn qua trận đại chiến ở trong tinh không, Phương Hành cũng khó tránh khỏi lo lắng!

Bởi vậy Phương Hành minh bạch, chuyến này không thể không đi, chỉ là hắn không nghĩ tới, vốn cho rằng sẽ có chút ngăn trở, nhưng kết quả cực kỳ thuận lợi, Thanh Huyền Vực Chủ quả thực là ước gì lập tức đưa hắn đến Ngoại Vực, một khắc cũng không trì hoãn!

- Báo...

- Tiểu tiên phụng lệnh Thanh Huyền Vực Chủ, đưa tới 800 bộ Thanh Kim bảo giáp hạ phẩm, 300 bộ Hắc Thiết bảo giáp trung phẩm, mười bộ Xích Tiêu Tiên Kim Giáp thượng phẩm, trăm bộ Đại Lực Ngưu Ma Thần Cung, một vạn chi Vạn Cổ Ô Mộc Lạc Tinh Tiễn, tám mươi con Đạp Nguyệt Yêu Mã...

- Hồi bẩm điện hạ, tiểu tiên phụng lệnh Thanh Huyền Vực Chủ, đưa tới ba chiếc pháp thuyền...

- Hồi bẩm điện hạ, tiểu tiên phụng lệnh Thanh Huyền Vực Chủ, đưa đến ba vạn viên Tiên Hoàn, một vạn viên Bảo Đan...

- Hồi bẩm điện hạ...

Đang nói chuyện, ngoài điện không ngừng truyền tới tiếng báo cáo, Tiên quan áp giải vật tư đã đến.

- Đến nhanh như vậy?

Phương Hành cảm giác có chút ngoài ý muốn, cùng Lộc Tẩu liếc nhau một cái, song song đi ra Khô Lâu Thần Cung thăm dò.

Chỉ thấy ở ngoài Khô Lâu Thần Cung, trên một mảng lớn Hoang Nguyên, bất ngờ đã chất đầy bảo giáp vật tư, thành phiến thành hàng, chờ đợi kiểm tra và thu nhận, một đống một đống bảo giáp thần cung, linh đan bảo dược, làm cho người ta kinh hãi, trong mái hiên, yêu mã toàn thân mặc giáp trụ thần tuấn phi phàm, chân đạp ma vân, thậm chí ở bên cạnh một đống vật tư, còn có một chiếc pháp thuyền cực lớn, che kín trận kỳ, uy phong lẫm lẫm, tiên quang lưu chuyển, tử khí doanh doanh, thật có thể nói là làm người ta lóa mắt, kích động không thôi!

Mà lúc này, đám thủ hạ của Phương Hành xuất thân ô hợp, không có kiến thức gì, sớm đã tụ ở một bên, chỉ trỏ, vẻ mặt hưng phấn nghị luận, chỉ có điều Thanh Huyền Vực Chủ phái đến Tiên quan ở bên cạnh canh phòng nghiêm ngặt, bởi vậy không dám tới gần mà thôi!

- Tiên Giới quả nhiên là Tiên Giới, nội tình phi thường a...

Phương Hành tiến lên kiểm kê vật tư, cảm giác tăng kiến thức, càng xem càng kinh hãi.

Trước kia chỉ nghe người ta nói Tiên Giới nội tình phong phú, nhưng sau khi đi tới Tiên Giới, lại chỉ cảm thấy ở đây tiên khí nồng đậm một tí mà thôi, những thứ khác không có kinh dị gì, nhưng hôm nay, tư duy chuyển biến, mới ý thức mình nghĩ quá cạn, nội tình của Tiên Giới quả thực quá phong phú, chỉ là trước kia mình lưu ý sai, chỉ từ góc độ của mình đi phân tích mà thôi, không có nhìn thấy chân thực...

Mặc dù hắn đến từ Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng lại có không ít bảo bối, hơn nữa lấy được truyền thừa của Thái Hư Tiên Vương, gặp quá nhiều bảo bối, bình thường thấy trong tay người khác dùng, phân phối, tự nhiên cảm giác không gì hơn cái này, nhưng hôm nay bắt đầu làm thủ lĩnh, thay bọn thủ hạ cân nhắc, thời điểm kiểm kê đủ loại vật tư, mới ý thức được Tiên Giới và Thiên Nguyên Đại Lục chênh lệch đến tột cùng lớn bao nhiêu...

Tựa như Thanh Kim bảo giáp, ở trong phân phối của Tiên Binh, căn bản chỉ có thể coi là chiến giáp cấp thấp nhất, nhưng không ngờ đều do Tiên Nhân áp dụng tinh hoa bách kim luyện thành, phòng ngự rất tốt, phía trên lại khắc phù triện, có đủ linh tính, bảo giáp bực này, đặt ở Thiên Nguyên Đại Lục, chỉ sợ sẽ là bảo giáp ở trong huyền quan mới có, dưới Nguyên Anh đừng nghĩ tổn hại nó mảy may...

Mà Đại Lực Ngưu Ma Thần Cung, là dùng gân cốt của sinh linh Thần tộc Ngưu Ma nhất tộc chế tạo, ẩn chứa lực lượng thần tính, Tán Tiên bình thường dùng, toàn lực bắn ra một mũi tên, Chân Tiên cũng không dám dùng thân thể ngạnh kháng, mà Vạn Cổ Ô Mộc Lạc Tinh Tiễn, là dùng một loại Thần Mộc sinh trưởng đủ vạn năm luyện chế, kiên hơn Tiên Kim, uy lực cực lớn, đủ để bắn rơi tinh thần!

Về phần Đạp Nguyệt Yêu Mã càng khó lường, mỗi một thớt yêu mã, đều có lực lượng chống lại Tán Tiên!

Tán Tiên ở Tiên Giới, là chỉ cảnh giới trên Nguyên Anh, mà Độ Kiếp cảnh ở Thiên Nguyên Đại Lục là địa vị bực nào?

Nói đơn giản, những yêu mã bị Tiên Binh coi như tọa kỵ, bất luận con nào mở ra linh tính, đến Thiên Nguyên Đại Lục đều có thể lập tông làm tổ!

Đương nhiên, ở Tiên Giới, vì để cho chúng cam chịu nô dịch, lại diệt tất cả linh tính!

...

...

- Phát tài, thật sự là phát tài, trước kia cần phải liều mạng đoạt, hôm nay lại nhẹ nhàng lấy tới...

Phương Hành nhìn sang, trên mặt không biểu lộ, nhưng nội tâm lại cao hứng bừng bừng, cảm giác mình kiếm lợi lớn.

Tiên quan ở bên cạnh áp giải thấy thế, liền nâng mấy ngọc thư qua, nói:

- Nếu không có vấn đề, kính xin Đế Tử kiểm tra và nhận!

- A... lấy ra ta xem...

Phương Hành đương nhiên cảm thấy không có vấn đề, thò tay nhận lấy ngọc thư, chuẩn bị ký xuống.

- Hừ, Thanh Huyền Vực Chủ thật quá mức, là muốn đuổi ăn mày sao?

Thế nhưng thời điểm Phương Hành chuẩn bị ký, sắc mặt Lộc Tẩu lại âm trầm, lạnh lùng mở miệng, tựa hồ có chút phẫn nộ.

Chương 1494: Ngươi vui vẻ là tốt rồi.

- Nhiều bảo bối như vậy, ngươi còn không hài lòng?

Phương Hành ngây ngốc, có chút kinh ngạc nhìn Lộc Tẩu, nghĩ thầm sao lão gia hỏa này khẩu vị lớn như vậy?

- Ha ha, những vật này đặt ở Thiên Nguyên Đại Lục, có thể xem như bảo bối, nhưng ở Tiên Giới, lại chỉ như rác rưởi!

Lộc Tẩu tức đến dựng râu, bực tức nói:

- Ngươi nhìn xem thời điểm Đế Thích xuất chinh phân phối như thế nào!

Nói xong đưa tới một quyển trục, để cho Phương Hành xem xét, này là tin tức bọn hắn thăm dò được, Phương Hành có chút nghi hoặc nhận lấy đánh giá, sắc mặt dần dần chìm xuống, rốt cuộc biết nộ khí của Lộc Tẩu từ đâu mà đến rồi...

Thanh Huyền Vực Chủ sai người áp giải tới, xác thực là đồ tốt, ở Thiên Nguyên Đại Lục cũng khó gặp!

Nhưng thứ tốt cũng phải phân so với ai, mình dùng ánh mắt Thiên Nguyên Đại Lục xem là thứ tốt, nhưng so với người khác lại kém xa!

Thời điểm Thanh Huyền Thiên giúp Phương Hành chuẩn bị vật tư, Lộc Tẩu cũng không nhàn rỗi, cùng Thái Hư Bảo Bảo liên thủ, lấy được không ít tình báo, vừa mới đưa cho Phương Hành, là kết quả bọn hắn ở trong vòng vài ngày này sưu tập được, nói đơn giản, cũng không tính là đồ vật bí mật gì, bất quá là thời điểm Đế Thích xuất chinh Ngoại Vực, một ít vật tư phân phối mà thôi...

- Ngàn bộ Xích Tiêu Tiên Kim Giáp thượng phẩm, Hắc Thiết bảo giáp trung phẩm, Thanh Kim bảo giáp hạ phẩm vô số...

- 3000 bộ Đại Lực Ngưu Ma Thần cung thượng đẳng, mười vạn chi Huyền Cốt Lạc Nhật Tiễn...

- 3000 thất Xích Lân Ma Hổ...

- 30 chiếc pháp thuyền...

- Mười vạn viên Cửu Bảo Tiên Hoàn, ba vạn viên Cửu Luyện Tiên Bảo...

Những vật này, có rất nhiều tin tức là xác thật, có chỉ là nghe đồn, tin tức có thể nói mơ hồ không rõ, nhưng trên đại thể hẳn là không có vấn đề gì, cũng chính vì những tin tức này, mới để cho Phương Hành minh bạch vì sao Lộc Tẩu nổi giận...

Thật sự là người so với người, tức chết người!

Mới đầu hắn đã hài lòng với vật tư mà Thanh Huyền Vực Chủ đưa tới, nhưng đó là dưới tình huống không biết Đế Thích đến tột cùng có vật tư gì, hôm nay đã biết, như vậy so sánh, mới cảm giác mình như tên ăn mày...

Vốn cảm giác 800 bộ Thanh Kim bảo giáp, 300 bộ Hắc Thiết bảo giáp không ít, nhưng so sánh mới biết được, thời điểm Đế Thích xuất chinh, chỉ là Xích Tiêu Tiên Kim Giáp thượng phẩm liền chừng ngàn bộ, bảo giáp trung phẩm và hạ phẩm càng không cách nào tính toán, cần biết Xích Tiêu Tiên Kim Giáp thượng phẩm, đây chính là do Tiên Kim chế tạo, được Chân Tiên minh khắc phù văn...

Lời nói không dễ nghe, loại Tiên Kim Giáp này Phương Hành mặc cũng sẽ không ghét bỏ, còn cảm thấy rất uy phong!

Mười bộ trên tay hắn, cũng ý định lưu cho đám người Lộc Tẩu mặc, nhưng hôm nay biết được, thủ hạ tinh binh của Đế Thích, rõ ràng đều mặc cái này, nói đơn giản, chính là tiên giáp trên người mình, còn không bằng thủ hạ của người ta mặc...

Mà Đại Lực Ngưu Ma Thần Cung, được xưng cực kỳ trân dị, cho nên chỉ cho mình 100 bộ, mình cũng đã tính toán hài lòng, lại không nghĩ rằng, đưa đến chỗ Đế Thích liền chừng ngàn bộ, người ta dùng mũi tên là Huyền Cốt Lạc Nhật Tiễn, tục truyền do hài cốt của Lạc Thần tộc luyện thành, Lạc Thần tộc ở trong các Thần tộc xâm lấn Thiên Nguyên Đại Lục cũng tiếng tăm lừng lẫy, chính là một trong mười tộc cường đại nhất...

Phương Hành và Thần Vương Lạc Thần tộc, cũng chính là Cốt tộc Bất Hủ Thần Vương giao thủ, biết rõ hài cốt của bọn hắn mạnh bao nhiêu!

Từ tên là có thể nhìn ra được, Lạc Tinh Tiễn của mình chỉ có thể bắn Tinh Thần, còn Lạc Nhật Tiễn lại được xưng có thể bắn Thái Dương!

Mấu chốt nhất là, Lạc Tinh Tiễn mình mới chỉ có một vạn chi, mà người ta lấy Lạc Nhật Tiễn lại chừng mười vạn chi!

Lại bàn về tọa kỵ thì càng khó coi, mình được tám mươi thất Đạp Nguyệt Yêu Mã liền mừng rỡ, nhưng Đế Thích lại trực tiếp phân phối 3000 thất Xích Lân Ma Hổ, cái này căn bản không phải một cấp bậc, Đạp Nguyệt Yêu Mã có thể lực địch Tán Tiên, nhưng Xích Lân Ma Hổ trong truyền thuyết lại là Hung Thú đỉnh tiêm trong Tam Thập Tam Thiên, số lượng rất thưa thớt, Chân Tiên cũng không có nắm chắc một người hàng phục được nó...

Lại về sau, pháp thuyền không nói, Phương Hành chỉ có một chiếc, Đế Thích lại được 30 chiếc, kia căn bản chính là một chi đại quân!

Bảo Đan cùng Tiên Đan, một cái bổ sung pháp lực, một cái chữa thương cho Tiên Binh, số lượng cũng kém nhau nhiều lắm...

- ...

- ...

- Con mẹ nó các ngươi đuổi ăn mày sao...

Phương Hành xem xong nội dung, cũng giận không kiềm được, trùng trùng điệp điệp nện ngọc thư lên mặt Tiên quan!

- Ha ha, điện hạ không cần tức giận, theo như Tiên luật của Đại Xích Thiên, điện hạ nên được phân phối, đều không thiếu một phần!

Tiên quan kia cực kỳ bình tĩnh, tựa hồ đã sớm liệu đến một màn này, nhặt ngọc thư lên, nâng ở trên tay nói.

- Cái này gọi là không thiếu một phần?

Phương Hành cầm quyển trục mà Lộc Tẩu đưa tới, ném lên mặt Tiên quan:

- Vì cái gì chênh lệch nhiều như vậy?

- A, điện hạ là cân nhắc điểm này, ha ha...

Ánh mắt Tiên quan kia yên tĩnh, bất động thanh sắc, mỉm cười nói:

- Tình huống không giống nhau, thời điểm Đế Thích đại nhân xuất chinh Ngoại Vực, Tiên Đế còn chưa bế quan, rất nhiều phân phối là Tiên Đế tự mình gật đầu mới được, nhưng hôm nay không khéo, Tiên Đế đã bế quan, Thanh Huyền đại nhân không dám tự ý cho ngài quá nhiều, đành phải án lấy Tiên luật hành sự...

Lời này nói rất có thâm ý, Phương Hành lại là kẻ giả mạo, không quá hiểu quy củ của Đại

Xích Thiên, nhất thời nói không nên lời, chỉ là trong nội tâm cực kỳ tức giận, cười lạnh ném ngọc thư xuống đất, cũng không ký tên, bảo Tiên quan kia cút đi!

- Có vấn đề gì điện hạ cứ nói với Thanh Huyền đại nhân, hạ quan tùy thời xin đợi...

Tiên quan kia thật cút đi, nhưng vẻ mặt mỉm cười lưu lại câu này, khom người ly khai.

- Móa nó, đừng kéo ta, ta muốn bóp chết hắn...

Phương Hành tức điên, muốn xông lên đánh chết Tiên quan kia, nhưng bị Lộc Tẩu kéo lại.

- Ai, ta cuối cùng minh bạch vì sao bọn hắn không hoài nghi thân phận của ngươi rồi, bởi vì bọn họ căn bản không quan tâm a...

Lộc Tẩu trong tươi cười cũng chứa rất nhiều bất đắc dĩ:

- ... Bọn hắn căn bản là muốn ngươi đi chịu chết!

Trước đó, Phương Hành đã được một đạo Tiên chỉ, do ba vị Tiên Tôn ban ra, lệnh Đế Tử ngay hôm đó lên đường, tiến về Ngoại Vực bình loạn, tất cả tài nguyên, đều do Thanh Huyền Thiên tiếp tế, có thể nói, có thể cho Phương Hành tiện lợi, đều cho hắn rồi, thậm chí còn không tra hỏi gì nhiều, giống như những vấn đề đối với Phương Hành cực kỳ trọng yếu, những người kia lại căn bản không quan tâm, chỉ muốn để cho hắn đi nhanh lên...

Giả mạo Đế Tử là rất khó, quá nhiều địa phương có thể lòi đuôi...

Phương Hành đã sớm thảo luận với Lộc Tẩu, gặp loại tình huống này nên làm sao vượt qua kiểm tra!

Nhưng cuối cùng những sự tình bọn hắn thảo luận lại không cần dùng, bởi vì giống như tất cả mọi người đều không nghi ngờ hắn...

Vốn bọn hắn còn nghĩ, có phải người Tiên Giới óc bã đậu hay không, cho tới hôm nay mới hiểu được, người ta không phải óc bã đậu, mà là làm việc quá mức quyết tuyệt, bọn hắn căn bản không muốn thấy Phương Hành còn sống trở về, muốn hắn trực tiếp chết ở bên ngoài!

Cũng chính bởi vì muốn “Đế Lưu” chết, cho nên mới không người quan tâm những vấn đề khác!

- Ngoại Vực chiến trường ác liệt, ngay cả Đế Tử cũng khó bảo toàn, mấu chốt nhất là, chúng ta vốn nghĩ, ngươi giả mạo Đế Lưu, người khác muốn động sẽ có chút ném chuột sợ vỡ bình, sẽ không làm quá mức, tối đa chỉ dùng ám chiêu, không dám thương tổn tính mệnh của ngươi, nhưng bây giờ xem ra, chúng ta vẫn nghĩ Tiên Giới quá đơn giản, bọn hắn căn bản không có nghĩ đến dùng thủ đoạn nhỏ đối phó ngươi, mà là muốn tánh mạng của ngươi, từ trên vật tư phân phối, cũng đã có thể thấy được rất nhiều vấn đề rồi!

Lộc Tẩu hơi khép hờ hai mắt, thần sắc ngưng trọng.

- Ha ha, ngươi cảm thấy Đế Thích ở Ngoại Vực, dám trực tiếp giết ta sao?

Phương Hành cười lạnh, quả thật có chút không thể tin được Đế Thích có đảm lượng trực tiếp động thủ với mình.

- Chỉ sợ hắn không cần trực tiếp động thủ với ngươi, lực lượng song phương chênh lệch quá lớn, nếu hắn muốn giết ngươi, phương pháp nhiều lắm!

Lộc Tẩu thở dài một tiếng, thần sắc rất âm trầm.

Hắn nói lại làm cho Phương Hành có chút không phục:

- Có nghiêm trọng như ngươi nói sao?

Lộc Tẩu nhẹ nhàng thở dài, cười nói:

- Luận tu vi, nghe nói Đế Thích đã là nửa bước Đại La cảnh, mà ngươi thì bị trấn áp ngàn năm, thực lực đại tổn, hôm nay ngay cả Thái Ất cảnh cũng không đến; luận thế lực, Đế Thích tích lũy ngàn năm, binh hùng tướng mạnh, dưới trướng có chín ngàn chín Tiên Binh, được xưng Xích Tiêu Tiên Quân, chính là Tiên Binh tinh nhuệ nhất của Đại Xích Thiên nhất mạch, xung phong vô địch, mà dưới tay ngươi, thì chỉ có không đến một ngàn ô hợp, số lượng tinh nhuệ không quá 300, ngay cả tiên giáp ra hồn cũng không có, quả thực như là tên ăn mày...

Lộc Tẩu mở máy hát, thật có thể nói là thao thao bất tuyệt, không ngừng khinh bỉ Phương Hành:

- Lại luận Tiên Tướng, dưới trướng Đế Thích có 28 vị Chân Tiên, được xưng Nhị Thập Bát Tú, lại có ba vị Thái Ất Thượng Tiên, xưng Tam đại Tiên Sư, nhưng dưới tay ngươi thì sao, không nói Thập Đại hộ pháp không thể cho người khác biết được, cũng ở bên người trưởng công chúa, không theo ngươi xuất chinh, biểu hiện ra cho người biết, chỉ có ba vị từ trong Phù Đồ Thiên Giới giết ra kia... trọng yếu hơn là Hộ Đạo giả, nghe đồn Đế Thích là Đế Tử, bên người có một vị trưởng lão Đại La cảnh đi theo, âm thầm thủ hộ, thế nhưng ngươi lại có cái gì?

Dứt lời, tựa hồ cảm thấy mệt mỏi, thở dài nói:

- Những chênh lệch khác không nói, chỉ tính toán bên ngoài những chênh lệch này, ngươi lấy cái gì chống lại Đế Thích, đây mới là nguyên nhân những người kia tin tưởng ngươi sẽ có đi không về...

- Nếu nói như vậy, ta thật là phải chết?

Phương Hành nghe cũng có chút trợn mắt há hốc mồm, sau nửa ngày mới thầm nói.

Lộc Tẩu nhẹ gật đầu, tuyệt đối không nể tình:

- Từ mọi phương diện xem, ngươi hoàn toàn là muốn chết!

Phương Hành suy nghĩ thoáng một phát, bỗng lắc đầu nở nụ cười:

- Cũng không hẳn, bọn hắn tính toán sai một điểm!

Lộc Tẩu nao nao:

- Cái gì?

Phương Hành cười nói:

- Bọn hắn cho rằng ta là Đế Lưu, nhưng ta là

Phương đại gia...

Vừa nói vừa dương dương đắc ý:

- Ta rất lợi hại!

- Cái này...

Lộc Tẩu nghẹn họng, cười khổ nói:

- Ngươi vui vẻ là tốt rồi!

Chương 1495: Chấn Thiên nhất tộc.

Tiên chỉ đã hàng lâm, vật tư cũng đã vận chuyển đến, dù ở trong mắt đám người Lộc Tẩu, đây tuyệt đối là một hành trình chịu chết, Phương Hành cũng không thể không chuẩn bị lên đường, chỉ là những vật tư này, lại không cách nào phân phối đến trên tay tất cả thủ hạ, dù Phương Hành đã hạ quyết định, binh quý tinh bất quý đa, lúc này xuất chinh chỉ mang theo 300 Tiên phỉ từ trong Phù Đồ Thiên Giới mang ra, mà sau khi đánh vào Man Hoang thu phục một đám Tán Tiên thì không mang theo, cũng không đủ phân phối đến trên tay tất cả mọi người, dù sao Tiên Binh Tiên Tướng ở Tiên Giới đã sớm có quy định, phải phối trí như thế nào đều có định số, áo giáp, tọa ky, binh khí, cung tiễn là phối trí cơ bản!

Ở Man Hoang, dẫn theo 300 Tiên phỉ đùa giỡn thì thôi, nhưng nếu xuất chinh Ngoại Vực, không có phối trí cơ bản thì không thể nào nói nổi, chỉ tiếc đám người Thanh Huyền Vực Chủ cầm Tiên luật ra nói, Phương Hành cũng hết cách, chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp!

- Giáp cốt dễ nói, trước mặc Hắc Thiết bảo giáp trung phẩm, tuy phẩm chất bình thường, nhưng uy phong còn tạm được!

Phương Hành chỉ có thể trước suy nghĩ:

- Binh khí, đám hỗn đản kia cái nào trên tay không có pháp bảo mình thường dùng, cũng không cần quản, để cho bọn hắn dùng cái của mình, Bảo Đan Tiên hoàn tạm thời đủ, có thể ứng phó vài ngày là được, đã đến Ngoại Vực lại nghĩ biện pháp, cung tiễn trước dùng 100 bộ kia, trang bị một trăm người là tốt rồi, nhưng không có tọa kỵ, thì có chút mất mặt...

Lộc Tẩu nhếch miệng, ngẫm lại cũng phải, dù sao kéo 300 Tiên phỉ này đi ra ngoài, trên danh nghĩa là tinh binh của Đế Tử, đến Ngoại Vực chiến trường là phải tranh mặt mũi, kết quả ngay cả tọa kỵ cũng không có, dựa vào hai cái đùi chạy loạn khắp nơi, thật là có chút mất mặt!

Nhưng mấu chốt là tọa kỵ thực không dễ làm, nếu chỉ bọn họ ngược lại không sao, tùy tiện đi nơi nào bắt một con đến là được, nhưng dùng để phân phối Tiên Binh lại phiền toái, đầu tiên phải thống nhất, không thể ngươi cưỡi Long ta cưỡi Hổ, vậy thì rối loạn, tiếp theo tọa kỵ bản lĩnh quá thấp cũng vô dụng, lên chiến trường bị Tiên uy chấn một cái liền tiểu trong quần, loạn thành một bầy, cũng không có tác dụng gì!

- Giáo chủ... Lộc tổng quản...

Đang đau đầu, lại nghe bên ngoài Khô Lâu Thần Cung có người hô to, hai người ra ngoài nhìn, chỉ thấy Hoan Hỉ Cáp Mô vẻ mặt vui vẻ, mặc một bộ tăng bào, lộ ra cái bụng béo phì, không khỏi đắc ý nói:

- Các ngươi là đau đầu sự tình tọa kỵ đúng không, ha ha, lần này thuộc hạ lập được đại công rồi, ta tiến vào Man Hoang hai ngày, rốt cục thuyết phục được một đại yêu quật, bọn hắn cũng biết thiên địa đại biến, không thể tiếp tục trốn ở đó nữa, tự nguyện sẵn sàng góp sức cho giáo chủ, tranh đoạt Tiên Mệnh!

- Một đại yêu quật?

Phương Hành và Lộc Tẩu nghe xong, hai người đều có chút kinh dị, liếc nhau một cái, hơi động tâm.

Nói đến Hoan Hỉ Cáp Mô này cũng là dị loại, ban đầu ở Tiên cảnh bị Thái Hư Bảo Bảo mê hoặc, hai Đạo Chủ khác một chết một thương, về sau đều chạy thoát, chỉ có hắn lại khăng khăng một mực đi theo Thái Hư Bảo Bảo, coi như là theo Phương Hành pha trộn, chỉ tiếc tu vi không cao, thực lực bình thường, càng không được tín nhiệm, dù về sau Phương Hành được một nhóm lớn Tiên Mệnh, có một phần của nó, nhưng một mực nắm giữ ở trong tay Lộc Tẩu, trước khi lập công không cho phép dùng, nó cũng rõ ràng, trong nội tâm một mực suy nghĩ làm sao lập đại công, đạt được Tiên Mệnh...

Trong mấy ngày này, Phương Hành và Lộc Tẩu đông đánh tây công, bề bộn đến bề bộn đi, nhưng hắn lại chạy khắp nơi, không biết làm gì, người khác càng không có tâm tư quản hắn, ngược lại không nghĩ tới, hôm nay đang đau đầu, hắn lại xuất hiện nói tìm được tọa kỵ...

- Đúng vậy, đã thuần phục giáo chủ, ai dám lười biếng, mấy ngày nay bổn tọa chạy bốn phía, là lao tâm lao lực...

Hoan Hỉ Cáp Mô đắc ý, thở dài một tiếng, bắt đầu tố khổ.

- Bớt sàm ngôn đi, tọa kỵ ở nơi nào?

Phương Hành hét lớn một tiếng, cắt đứt lời của nó, kích động hỏi.

- Đến rồi!

Hoan Hỉ Cáp Mô thức thời, cười to vỗ tay.

- Cô oa...

Chỉ nghe phía chân trời xa xa, bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu rung trời, chỉ thấy tầng mây phá vỡ, từng điểm đen từ trong hư không rơi xuống, uy thế cực kỳ đáng sợ, càng như từng tòa núi nhỏ, ầm ầm rơi xuống bình nguyên trước Khô Lâu Thần Cung, uy thế kia ngay cả Tiên Binh dưới trướng Phương Hành cũng hoảng sợ, cả đám tay cầm binh khí nhảy dựng lên, càng có người trực tiếp nhảy tới không trung, sát khí lẫm lẫm, muốn giết qua...

Oanh oanh oanh oanh oanh.

Trong sương mù, đất rung núi chuyển, đại địa rạn nứt, từng tòa núi nhỏ rốt cục rơi xuống đất.

Đằng sau khói bụi mờ mịt, lộ ra từng ánh mắt lành lạnh sáng như tuyết, làm cho lòng người băng hàn!

- Cái này...

Nhìn trận thế kia, tất cả Tiên phỉ đều sững sờ, cả đám không mò ra được ý nghĩ.

- Cái này... Cái này là tọa kỵ ngươi tìm đến?

Lộc Tẩu có chút dở khóc dở cười, im lặng nhìn về phía Hoan Hỉ Cáp Mô.

- Ha ha, không sai, đến đến, Lộc tổng quản, bổn tọa giới thiệu cho ngươi, vị này là Yêu Vương Chấn Thiên Tán Nhân, nhiều thế hệ ẩn cư ở trong Man Hoang, lão nhân gia đã sống mấy vạn năm rồi, tu vi thâm hậu, lúc trước Thái Hư Tiên Vương từng ra Tiên chỉ mời hắn nhập tiên thành, nhưng hắn không đáp ứng, về sau thiên địa đại biến, lão nhân gia mang theo tộc nhân quy ẩn Man Hoang, không hỏi thế sự, nghe nói Thanh Huyền Vực Chủ một mực không dám đánh vào Man Hoang, là cho ngài mặt mũi, ta cũng là rất vất vả mới...

Hoan Hỉ Cáp Mô cao hứng bừng bừng giới thiệu, vẻ mặt ngưng trọng.

- Cái gì Yêu Vương đại nhân, cái này căn bản là thân thích của ngươi a?

Phương Hành trực tiếp cắt đứt hắn, ngơ ngác nhìn Chấn Thiên Tán Nhân nói.

Cũng khó trách hắn đoán như vậy, một đám tọa kỵ bị Hoan Hỉ Cáp Mô tìm đến, xác thực rất giống thân thích của hắn...

Bởi vì cái kia căn bản là một đám cóc!

Tổng số lượng chỉ sợ mấy trăm con, tu vi không cạn, cơ hồ đều không thua Đạp Nguyệt

Yêu Mã, thậm chí trên khí thế còn hơn, cả đám ngồi xổm ở đó, ăn nói có ý tứ, ánh mắt u lãnh, làm cho người nhìn xem liền bốc lên hàn khí...

Thế nhưng cái kia dù sao cũng là cóc a!

- Cái này... Quả thật có thể xem như họ hàng xa...

Hoan Hỉ Cáp Mô cũng có chút im lặng nói, vừa nói vừa ngượng ngùng bật cười.

- Ngươi muốn để cho Tiên Binh dưới trướng chúng ta, một người cưỡi một con cóc?

Trong nội tâm Lộc Tẩu đã bốc hỏa, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoan Hỉ Cáp Mô, để Hoan Hỉ Cáp Mô chột dạ.

- Ha ha, thuộc hạ của lão phu, cả đám có huyết mạch Yêu Vương, căn cơ thâm hậu, dám đánh dám giết, bàn về đảm lượng, quyết không thua ai, bàn về bản lĩnh, cũng không sợ bất luận kẻ nào, nếu bàn về tốc độ, một nhảy vạn dặm, ai có thể so, lúc trước Thái Hư muốn thu hài nhi của ta làm Tiên Binh Tiên Tướng, lão phu cũng không đáp ứng, hôm nay chỉ để cho bọn họ tới làm tọa kỵ, các ngươi lại còn ghét bỏ sao? Ha ha, Tiểu Hỉ Tử nói Tam điện hạ hùng tâm tráng chí, ánh mắt cao minh, là như thế này sao!

Hoan Hỉ Cáp Mô còn chưa mở miệng, lão Thiềm Thừ lĩnh thủ lại không đáp ứng, cười lạnh nói.

Lộc Tẩu thấy vậy liền không lên tiếng, chỉ nhìn Phương Hành.

Lão Thiềm Thừ kia thực lực cũng không yếu, lại là Thái Ất cảnh, xem như một phương đại yêu rồi.

- Ai nói ta không đồng ý?

Phương Hành nghe vậy lại nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Chấn Thiên Tán Nhân, cười nói:

- Đây đúng là một đám hảo thủ, làm tọa kỵ có chút nhân tài không được trọng dụng rồi, lão Thiềm Thừ ngươi làm sao lại chịu tặng không chỗ tốt cho ta? Có điều kiện gì cứ nói đi...

- Ha ha, tốt...

Lão Thiềm Thừ nghe xong, cũng không tức giận, chân trước vỗ vỗ kêu một tiếng tốt, sau đó thanh âm bỗng nhiên giảm thấp xuống, một đạo thần niệm trực tiếp truyền vào thức hải của Phương Hành:

- Những hài nhi này quy thuận dưới trướng của Đế Tử, cũng không tính bôi nhọ, bất quá... lão phu từ trong thức hải của tiểu Hỉ

Tử, lại biết được một bí mật, nghe nói trên tay Đế Tử có không ít Tiên Mệnh, trắng trợn phong thưởng, không biết việc này là thật hay giả?

- Nguyên lai là vì Tiên Mệnh...

Trong lòng Phương Hành sáng tỏ, bình tĩnh nhìn lão Thiềm Thừ, cũng truyền âm nói:

- Ha ha, ta xác thực có Tiên Mệnh, còn không ít, nhưng gia hỏa kia quyết không dám nói cho ngươi biết chuyện này, ngươi ngược lại trước nói cho ta một chút, ngươi là làm sao moi ra được?

- Ha ha, lão phu có một bí pháp, cùng huyết mạch tầm đó, có thể móc ra không ít bí mật...

Lão Thiềm Thừ cười lớn nói:

- Đế Tử yên tâm, việc này lão phu đã từng nói qua liền quên, tuyệt đối sẽ không nhớ kỹ!

- Tốt nhất như thế, dù sao tánh mạng toàn tộc của ngươi đều ở một ý niệm của ta...

- Đế Tử đã có Tiên Mệnh, vậy những hài nhi này của lão phu...

- Ha ha, nếu bọn hắn chịu hiệu lực, phong thưởng mấy cái lại có gì khó?

- Không cần không cần, lấy ra một cái có bản lĩnh phong thưởng Tiên Mệnh, tiếp truyền thừa của lão phu là được, ai, nhiều sẽ thành xấu, những hài nhi này đều là nhân tài kiệt xuất của Chấn Thiên nhất tộc, bất quá bởi vì huyết mạch, trừ khi được Tiên Mệnh, nếu không khó mở linh trí, lão phu giao chúng cho Đế Tử, cũng là một quy túc tốt, không cầu nhiều, nếu như Đế Tử thoả mãn, chọn mấy cái hợp mắt phong thưởng là được...

Hai người nói chuyện vài câu, liền đạt thành nhận thức chung, Chấn Thiên Tán Nhân vỗ hai tay nói:

- Các con, lập tức nhận chủ, từ nay về sau, người này là Tiên Chủ của các ngươi!

- Cô nhi oa...

Một đám cóc cùng kêu lên hét lớn, thanh thế cực kỳ to lớn.

- Ha ha, khách khí khách khí, các ngươi hảo hảo hiệu lực cho bản Đế Tử, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi các ngươi...

Phương Hành cười cười, lại để cho Lộc Tẩu ghi chép, Chấn Thiên nhất mạch xem như quy Tiệt Đạo đạo thống rồi!

- Đây chính là tọa kỵ của chúng ta?

Ngược lại là đám tiên phỉ, sau khi nghe

Phương Hành an bài, cả đám mắt choáng váng.

Vừa nghĩ tới Tiên Binh nhà khác đều cưỡi rồng cưỡi hổ, mình lại cưỡi một đám cóc công kích, trong nội tâm liền không được tự nhiên!

- Lúc trước đi theo vị Đế Tử này, còn tưởng có thể uy phong thoáng một phát, thuận tiện kiếm tiền đồ tốt...

- Nhưng bây giờ nhìn xem, lúc trước mình là lựa chọn sai lầm?

- Tối thiểu nhất, về sau rất khó uy phong nổi!

Chương 1496: Ngoại Vực chiến trường.

- Chinh chiến Ngoại Vực, uy hiếp hoàn vũ...

Sáng sớm ngày thứ ba, ở dưới một vị trưởng lão của Thanh Huyền Tiên Phủ chủ trì, âm thanh truyền khắp các vực, Đại Xích Thiên nhất mạch, Tam điện hạ Đế Lưu chính thức lên đường, xuất phát về phía Vực Ngoại tinh không.

Thanh Huyền Vực Chủ ở trên lễ nghi là cực kỳ chỉnh chu, tiên khí bồng bềnh; 108 lễ khí phân bố hai bên, trăm ngàn nghi trướng tung hoành; Tiên Tử xinh đẹp đón gió nhảy múa, Tiên Binh uy vũ phòng ngự sâm nghiêm; ngũ sắc hóa thành Tiên đạo nối thẳng Ngoại Vực, điểm điểm Tinh Thần như đèn diệu sáng tinh không, Tiên uy mênh mông cuồn cuộn, uy thế không thể bắt bẻ, pháp thuyền của Phương Hành lơ lửng bay lên, dọc theo con đường ngũ sắc, chìm nổi như rồng, thẳng hướng cửu thiên...

- Nghi thức xuất chinh to lớn như vậy, thật đúng là chưa thấy qua...

Thanh Huyền Thiên không biết có bao nhiêu người quan sát trận nghi thức này, sau đó cả đám cười khổ không thôi.

Chuẩn xác mà nói, lúc này Thanh Huyền Thiên chuẩn bị nghi lễ rất không tệ, chỉ tiếc nhân vật chính hơi kém một chút!

Cần phải biết, lúc trước Đế Thích xuất chinh, là dẫn theo gần vạn Tiên Binh, mỗi 300 Tiên Binh cưỡi một thuyền, ngồi đầy 30 chiếc pháp thuyền, hơn nữa các lộ Đan sư, Trận Sư, Khí sư rậm rạp chằng chịt, uy danh to lớn, thậm chí nói, ngay cả thời điểm Thanh La Tiên Tử chạy tới Ngoại Vực, cũng dẫn theo một ngàn Tiên Binh, chừng ba chiếc pháp thuyền, nhưng vị Đế Lưu đại nhân này...

Rõ ràng chỉ có 300 Tiên Binh, một chiếc pháp thuyền liền kéo sạch sẽ!

Đối mặt với Ngoại Vực chiến trường to lớn kịch liệt, cái này thực có loại cảm giác đơn thương độc mã xông sa trường rồi!

- Ha ha, chỉ ba trăm Tiên Binh, dù lực lượng cường thịnh trở lại, ném vào trong chiến trường kia, chỉ sợ ngay cả bọt nước cũng không có a? Vị Đế Lưu điện hạ này ở ngàn năm trước hung danh diệu thế, nhưng không ngờ ngàn năm sau lại vẫn có thể phạm sai lầm ngu xuẩn như vậy, hắn thực cho rằng đến Ngoại Vực, còn sẽ có người coi hắn như Đế Tử sao?

Ngay cả trưởng lão đầu trọc của Thanh Huyền Thiên, cũng nhịn không được cười khổ, không mò ra được ý nghĩ.

- Đế Lưu không phải người ngu, tất nhiên có tính toán của mình!

Thanh Huyền Vực Chủ nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói:

- Bất quá hắn đánh giá thấp thế cục hôm nay, cũng đánh giá thấp Đế Thích điện hạ!

Nói đến cuối cùng, hắn ngẩng đầu nhìn phương hướng pháp thuyền của Phương Hành biến mất, thật lâu về sau mới nhẹ thở dài.

- Vô luận hắn có tính toán gì, chỉ sợ cũng sẽ không có thời gian đánh ra...

- Dù sao... tất cả mọi người đều không phải người ngu!

...

...

- Cái gì? Hắn chạy đến Ngoại Vực?

Ngoại Vực tinh vực mênh mông, không gian bao la bát ngát, vĩnh hằng cô quạnh, nhưng có một ít tinh vực không khí trầm lặng, không có sinh cơ, hôm nay lại tọa lạc vô số Tiên Phủ, bị một ít hành cung chiếm cứ, nhất là ở trong Thông Tiên cổ lộ, bày ra tầng tầng hành cung và Tiên Binh, chằng chịt chỉnh tề, xa xa đâu chỉ trăm vạn dặm, ẩn ẩn tạo thành một phòng tuyến, cơ hồ chặn ngang một mảnh tinh vực, cùng tinh không ở đối diện giằng co...

Mà lúc này, ở vị trí trung tâm đạo phòng tuyến thứ nhất, Thanh La Tiên Tử nhận được bẩm báo, sắc mặt lại trở nên tái nhợt, chén nhỏ trong tay suýt nữa ném xuống đất, khó có thể tin nhìn người mang tin tức!

- Không sai!

Người mang tin tức lặp lại một lần:

- Đế Lưu điện hạ tự mình dẫn 300 Tiên Binh, đang gấp rút tiếp viện Ngoại Vực chiến trường!

- Cái này... Điều đó không có khả năng...

Thanh La Tiên Tử thì thào tự nói, vẻ mặt kinh nghi, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Có gì không có khả năng sao?

Trên đại điện, trên tiên tòa, đang ngồi lẳng lặng một nam tử trẻ tuổi uy thế cường đại, mặt như quan ngọc, tuấn dật vô song, mặc tiên bào huyết hồng chói mắt, cho người một loại cảm giác, nó căn bản không phải một áo choàng, mà là một Huyết Trì có thể làm cho người trầm luân vào, lại cùng bộ dáng tuấn mỹ của nam tử kia tạo thành đối lập tươi sáng rõ nét, thái độ của hắn ôn hòa mà lạnh nhạt, tựa hồ vĩnh viễn sẽ không tức giận.

Lúc này nghe Thanh La kinh nghi phá vỡ bình tĩnh hắn thích, cũng chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu.

- Cái này...

Thanh La rùng mình, chần chờ vài phần, sau đó mới thấp giọng nói:

- Tin tức nói, Đế Lưu điện hạ cũng đến Ngoại Vực chiến trường...

- Ta biết rõ!

Nam tử nhàn nhạt mở miệng, nhẹ nhàng trả lời, tựa hồ không có một chút ngoài ý muốn.

- Thế nhưng hắn...

Trong nội tâm Thanh La Tiên Tử cực kỳ hồ nghi, nhịn không được há mồm, muốn nói cái gì đó, nhưng nam tử kia tựa hồ không thèm để ý những chuyện này, chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, ngăn cản nàng nói tiếp, sau đó ánh mắt ôn hòa mà bình tĩnh nhìn nàng, nói khẽ:

- Mới đầu nghe nói hắn còn sống, ta cũng suýt nữa hư mất đạo tâm, nhưng về sau ngẫm lại quả thực không đáng, Thanh La, ngươi không cần quá để ý hắn, hết thảy đều có định số, Đế Lưu lại hồ nháo, cũng không cải biến được đại thế...

Nam tử huyết bào bình tĩnh, lại làm cho trong nội tâm Thanh La Tiên Tử càng lo lắng, rồi lại không dám biểu hiện quá rõ ràng, cưỡng ép áp chế hồ nghi và kiêng kỵ, trên mặt nhu tình như nước, thấp giọng thở dài nói:

- Ai, ta sao lại không biết tính tình của ngươi, cái gì cũng không để ở trong lòng, thế nhưng ta lo lắng ngươi a, Đế Lưu hắn... hung ác điên cuồng, không giảng đạo lý, dù ngươi không muốn đối địch với hắn, chỉ sợ hắn cũng sẽ không bỏ qua ngươi, hắn cho rằng là ngươi đoạt đồ đạc của hắn, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ!

- Ah?

Nam tử huyết bào lẳng lặng ngẩng đầu nhìn Thanh La, lại làm cho Thanh La có chút tâm hoảng ý loạn.

- Kỳ thật nghiêm khắc nói tiếp, ta xác thực là đã đoạt đồ đạc của hắn, thanh danh của hắn, vị trí của hắn, thậm chí là chúng tiên tán thành!

Nam tử huyết bào khẽ nở nụ cười, lộ ra răng trắng, dáng tươi cười lại cực kỳ tươi đẹp.

- Không phải như thế, vốn chính là hắn đoạt của ngươi, ngươi là con trai trưởng...

Thanh La Tiên Tử vội mở miệng, thần sắc lộ ra rất kinh hoảng.

- Tam Thập Tam Thiên vốn không giống thế gian, đã có Tiên Đế, chúng Tiên có thể vĩnh sinh, bởi vậy truyền thừa chi tử không có trọng yếu như vậy, tối thiểu nhất sẽ không vội vã, làm con trai trưởng chẳng những không được sủng ái, ngược lại còn bị nghi ky., chính bởi vì ta là con trai trưởng, cho nên ta càng không có hi vọng kế thừa quyền hành, tư chất của Đế Lưu, xác thực cũng cao hơn ta, cho nên lúc đầu phụ vương chọn hắn là đúng!

Nam tử huyết bào dường như nhìn rất rõ ràng, nói phong khinh vân đạm.

Thanh La giận nhất là bộ dáng này của hắn, nhịn không được nhíu mày nói:

- Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, hôm nay Tiên Đế bế quan, Đại Xích Thiên đều dùng ngươi vi tôn, đúng là thời điểm cầu ổn, kết quả Đại Xích Thiên hết lần này tới lần khác ra chuyện xấu như vậy, ngươi không giải quyết chuyện này, lại một lòng nhường nhịn, tương lai làm sao khống chế Đại Xích Thiên?

- Ta không có nhường nhịn!

Nam tử huyết bào bình tĩnh nở nụ cười, khẽ lắc đầu:

- Nên làm ta sẽ làm, hoặc là nói, đã làm!

Thanh La Tiên Tử giật mình, ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn nam tử huyết bào.

- Ta sẽ không để cho hắn nhiễu loạn thế cục bây giờ!

Nam tử huyết bào nhẹ nhàng nở nụ cười, nói:

- Có lý do khác để cho ta làm những sự tình kia...

Thanh La Tiên Tử không có hỏi hắn lý do khác là gì, chỉ kinh hỉ nói:

- Ngươi làm cái gì?

Nam tử huyết bào cười nói:

- Ta để cho hắn không đến được chiến trường!

- Báo...

Thời điểm Thanh La Tiên Tử định hỏi, lại nghe bên ngoài có Tiên Binh gấp giọng hét lớn, một Truyền Âm Phù hiển hóa ở trong tiên điện:

- Hồi bẩm Đế Tử, trong Tiên hữu, con Kim Ô kia lại tới nữa, đang dẫn binh tập kích Quỷ Nha tinh...

- A? Đảm lượng của nó cũng không nhỏ, lúc này ta tự mình qua xem!

Nam tử huyết bào nghe vậy, giống như có chút hào hứng, mỉm cười đứng lên, cất bước đi ra ngoài điện.

...

...

- Dùng tốc độ của pháp thuyền, muốn tới Vực Ngoại chiến trường, ước chừng cần một tháng thời gian!

Lúc này đội ngũ Phương Hành đang rong ruổi ở trong tinh không, pháp thuyền này là tiên bảo, cực kỳ lợi hại, xuyên tinh qua vực, thậm chí xuyên thẳng không gian cũng tiện lợi, so với Thái Ất Thượng Tiên toàn lực chạy cũng không kém chút nào, chính là pháp bảo mà thời điểm Tam Thập Tam Thiên vận chuyển số lớn nhân mã lựa chọn đầu tiên, hơn nữa ở trên thuyền có tiên trận định vị, chỉ cần nắm giữ tiên trận, liền không cần phải lo lắng sẽ bị lạc ở trong tinh không, càng có thể thông qua tiên trận, tính toán thời gian và lộ trình đi đường!

Ở trên tiên thuyền, người nắm giữ tiên trận tự nhiên là Lộc Tẩu, hắn trời sinh am hiểu cái này.

- Nếu ta là Đế Thích, tuyệt đối sẽ không để cho chúng ta bình an đến, trên đường cẩn thận chút!

Sau khi Phương Hành đi vào tinh không, liền cực kỳ cảnh giác, lúc này đang lệnh Thái Hư Bảo Bảo toàn lực dò xét tinh vực phía trước, hôm nay Thái Hư Bảo Bảo đã được Tiên Mệnh, chỉ có điều vẫn chưa hiểu thấu đáo bí mật của Tiên Mệnh, cũng không có thông qua nó đến hóa thành người, thậm chí thoạt nhìn, hiện tại thằng này tựa hồ tâm tư phai nhạt, có chút không vội chuyển hóa thành sinh linh, đây là bởi vì trước đây gặp mặt Phù Đồ quái thụ một lần, Phù Đồ quái thụ bị hóa thành sinh linh, một lòng nghĩ đến lần nữa biến hóa trở về...

Mà hắn, vốn là linh tính vô hình, một lòng muốn hóa thành sinh linh, hai gia hỏa vừa vặn trái lại.

Lúc ở Phù Đồ Thiên Giới, nó và Phù Đồ quái thụ trao đổi một phen, từ đó về sau, chấp niệm hóa thành sinh linh tựa hồ không mạnh như vậy!

- Cẩn thận như vậy làm gì, mỗi ngày buộc ta dò đường, chẳng lẽ Đế Thích kia còn dám cướp giết chúng ta sao?

Thái Hư Bảo Bảo không tình nguyện, cự ly xa dò đường sẽ tiêu hao linh thức, nhưng sư phụ có lệnh, chỉ có thể chui vào trong gương, vốn chỉ là muốn lung tung ứng phó vài lần, sau đó tiếp tục ôm Tiên Mệnh trốn đến trong góc trầm tư, nhưng không ngờ, lúc này thật nhìn thấy đồ vật gì đó, kinh nghi kêu lớn:

- Không tốt, lúc này phía trước thật đúng là có ít đồ...

Phương Hành và Lộc Tẩu nghe vậy, lập tức cảnh giác:

- Cái gì?

Thanh âm Thái Hư Bảo Bảo hưng phấn đến phát run:

- Có một nữ nhân đang tắm rửa... Còn là một nữ nhân xinh đẹp!

Chương 1497: Nhiếp Cuồng Nhất đến giết ngươi rồi.

- Trong tinh không lại có nữ nhân đang tắm?

Thái Hư Bảo Bảo nói, làm Phương Hành và Lộc Tẩu đều sửng sốt, vội vàng nhìn vào trong kính, chỉ thấy trong gương, nước gợn biến ảo, chiếu ra bầu trời đêm và tinh thần vô tận, mênh mông mịt mù, một mảnh tĩnh mịch, nhưng theo mặt kính biến hóa, tinh không đập vào mặt, rõ ràng thật xuất hiện một nữ nhân đang tắm, trong bầu trời đêm hiện lên sương trắng mênh mông, tinh không tĩnh mịch, hóa thành tồn tại giống như tiên cảnh, mà ở trong sương trắng, rõ ràng xuất hiện tràng cảnh giống như khuê phòng, trong phòng bày thùng lớn, bên trong nằm một nữ nhân lười biếng...

Nàng quả nhiên là đang tắm, hơn nữa bộ dáng rất hưởng thụ...

Ở phàm giới nhân gian, có thể nói khắp nơi đều có cảnh tượng như vậy, nữ tử đi tắm, xinh đẹp vô hạn!

Nhưng ở trong tinh không mênh mông, sao sẽ có loại vật này?

Ôm nghi vấn vô tận, Phương Hành nhìn chằm

chằm nữ tử trong gương, gật đầu nói :

- Quả nhiên rất đẹp...

- Ngươi lại chú ý điểm này?

Lộc Tẩu nghe xong trực tiếp bó tay rồi, quay đầu lại trừng Phương Hành :

- Ngươi không biết nữ nhân này xuất hiện rất quỷ dị sao?

- Xác thực quỷ dị, địa phương lớn như thế ở đâu không đi, hết lần này tới lần khác ngăn ở trên đường của chúng ta, hơn nữa một Tiên Tử xinh đẹp cái khác không làm, hết lần này tới lần khác muốn ở trong tinh không tắm rửa, cái này nói rõ là có chuyện, đi đi đi, tiến lên xem sao!

Phương Hành lạnh lùng nhìn hình ảnh trong gương, hạ quyết định.

- Đã biết quỷ dị, vì sao còn muốn tới?

Lộc Tẩu có chút khó hiểu, cau mày nhìn Phương Hành hỏi.

- Tới gần xem rõ ràng hơn!

Thần sắc Phương Hành bình thản, thành thành thật thật hồi đáp.

- Cái này...

Lộc Tẩu thật có chút cảm giác im lặng, bất quá vẫn làm theo, dù sao bọn hắn trên danh nghĩa là Tiên Binh xuất chinh, không thể bởi vì một nữ tử quỷ dị ngăn đường liền không dám đi về phía trước, càng không có khả năng bởi vì nàng liền muốn đường vòng, cục diện hiện tại, cũng chỉ có thể phân phó thủ hạ đề cao cảnh giác, một bên chậm rãi điều khiển tiên thuyền tiến về phía trước!

- Có nữ nhân tắm rửa sao?

- Ta không có nghe lầm, rõ ràng tắm rửa ở trong tinh không?

Đám Tiên phỉ nghe vậy, cả đám kinh ngạc, không dám tiến đến phía trước cùng Phương Hành xem Thái Hư Huyễn Kính, liền nhao nhao nhảy ra tiên thuyền, cả đám biểu hiện ra đề phòng, kì thực là duỗi đầu xem nữ nhân tắm rửa...

Pháp thuyền ầm ầm, như chậm mà nhanh bay vút về phía trước, chung quanh có vô số tinh thần sát qua, như mưa sao chổi, cảnh vật trước mặt cũng bị kéo vào, giống tràng cảnh ở trong Thái Hư Huyễn Kính như đúc, quả nhiên thời gian dần qua thấy được trong tinh vực phía trước, có một vầng sáng màu ngà sữa, kia lại là một mảnh sương mù quỷ dị, ở trong sương mù, bất ngờ có một khuê phòng, chính giữa đặt một cái thùng lớn, nhiệt khí bốc hơi, bên trong là một nữ tử ngực trắng nõn cao ngất...

Khoảng cách đã gần như thế, tiên thuyền ngừng lại, Phương Hành cũng nhảy lên thuyền, cùng mọi người xem nữ nhân tắm rửa!

- Không nên hỏi cô gái này đến tột cùng là lai lịch gì, lại vì sao ngăn ở trước tiên thuyền của chúng ta sao?

Sắc mặt Lộc Tẩu âm trầm, đã làm tốt chuẩn bị phòng ngự và phản kích, chỉ chờ Phương Hành hỏi thăm nữ tử thần bí kia.

- Chờ một chút!

Phương Hành trầm giọng nói, thần sắc ngưng trọng.

- Vì sao?

Lộc Tẩu nao nao, quay đầu nhìn về phía Phương Hành.

- Còn chưa có tắm xong a...

- ...

- Ai, xem đi xem đi...

Lộc Tẩu thật bó tay rồi, chỉ có thể than thở đứng ở một bên nhìn.

- Hắc hắc, vòng eo rất nhỏ, lồng ngực cao ngất, làn da trắng nõn, thật là tiểu mỹ nhân nhất đẳng...

Bên cạnh Phương Hành, một lão huynh hắc hắc nở nụ cười, rung đùi đắc ý, thấp giọng bình phẩm.

- Nói bậy!

Phương Hành bỗng nhiên quay đầu, khiển trách một câu.

- A... Tiểu nhân biết sai!

Tiên Tướng kia hoảng sợ, muốn quỳ xuống dập đầu nhận sai.

Nhưng Phương Hành nói để cho hắn quỳ không nổi nữa :

- Ta thấy qua một cái ngực còn lớn hơn nàng...

- Cái này...

Tiên Tướng kia tiếp không nổi nữa, nghĩ thầm đề tài này trò chuyện lên, uy nghiêm của lão nhân gia ngài cũng đi hết a...

Hiện tại mọi người còn không đến trình độ kia, người dám cùng Phương Hành thảo luận đề tài này cũng không nhiều, vì vậy mọi người đành phải lẳng lặng nhìn mỹ nữ tắm rửa, tràng diện rất quỷ dị, một đám đại nhân vật tiên uy mênh mông cuồn cuộn, biểu lộ nghiêm túc, ánh mắt mở to...

...

...

- Xem đủ chưa...

Trên pháp thuyền trầm mặc thật lâu, cuối cùng Tiên Tử kia chậm rãi quay đầu, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía tiên thuyền, mỉm cười nói, sau đó đứng lên, vân ti di động, lau đi bọt nước trên người nàng, động tác cẩn thận tỉ mỉ, xinh đẹp khó tả, là vô số Tiên phỉ xem mà ánh mắt mở to, lúc này mới nhẹ nhàng kéo qua một bộ Vân Thường, khoác ở trên vai thơm...

- Ha ha...

Người ta đã tắm xong, mặc dù trong nội tâm Phương Hành có chút thất lạc, nhưng không thể bảo người ta tắm thêm chút nữa, thấy ánh mắt nàng nhìn qua, chỉ có thể cười lớn, ánh mắt nhìn qua Vân Thường cơ hồ trong suốt, chuẩn bị tiến lên chào hỏi...

Nhưng hắn chuẩn bị còn chưa nói ra miệng, nàng kia đã nhẹ nhàng nói :

- ... Ca ca của ta!

- Ách...

Phương Hành ngẩn ngơ :

- Ca ca?

Hắn phản ứng cực nhanh, trong đầu nhảy ra không ít trí nhớ, sau khi tiến vào Tam Thập Tam Thiên, vì ổn thỏa, hắn xác thực nghe không ít sự tình về Tiên Đế nhất mạch, biết Xích Đế thuộc về dị loại của Tiên gia, chỉ có bốn con, ngoại trừ Đế Thích là con trai trưởng, còn có một thứ tử tên Đế Tôn, kẻ này nghe nói tư chất khá tốt, đáng tiếc hơi xui xẻo, đã từng chọc giận một đại ma đầu, bị người làm thịt.

Mà hôm nay còn sống, thì còn có hai người, một người tên Đế Uyên, cả ngày uống rượu, cũng không nên thân, còn có một vị Đế nữ tên Đế Uyển, thanh danh cũng không nhỏ, mặc dù không có Tiên Mệnh, nhưng bản lĩnh cực kỳ bất phàm, dáng người đẹp đẽ, theo như đồn đãi chính là nhân tài kiệt xuất trong mười đại tiên tử, so với Thanh La còn mạnh hơn một chút, mình cũng từng xem qua bức họa của nàng, khắc ở trong thức hải, vào lúc này càng so sánh với cô gái trước mắt, thì càng tương tự bức họa kia...

- Ha ha, vừa rồi ngươi không mặc quần áo, ta thật đúng là không nhìn ra!

Phương Hành cười ha ha, ở người khác xem ra, hắn chẳng qua là thần sắc hơi đổi, lại như một người trong lòng khó chịu, thêm đầy bụng đề phòng thần sắc khẽ biến mà thôi, công phu trở mặt thật sự là không kém...

- Ha ha, ngươi lớn hơn ta 300 tuổi, ta cũng là ngươi một tay nuôi lớn, lại có gì chưa thấy qua?

Nàng kia quả nhiên là Đế Uyển, nghe vậy lại nhẹ nhàng cười cười, hất lên Vân Thường, từ trong sương trắng chậm rãi đi ra vài bước, phía dưới nàng không mặc vật khác, Vân Thường lại mỏng, cùng không mặc khác nhau không lớn, không biết bao nhiêu ánh mắt lén lén lút lút quét tới quét lui, nàng lại hồn nhiên không để ý, ánh mắt chỉ nhìn Phương Hành, nửa ngày không dời...

- Mặc nhiều chút quần áo, như vậy còn ra thể thống gì?

Phương Hành nhịn không được, ho nhẹ một tiếng, ra vẻ uy nghiêm quát lạnh.

Không phải hắn không muốn xem, chủ yếu là thần thức lưu ý đến, Si Nhi ở phía sau tiên thuyền cũng chui ra rồi, sợ bị nàng chứng kiến.

- Ngươi quả nhiên là Tam ca ca...

Chỉ một câu như vậy, lại làm ánh mắt của Đế Uyển nhu hòa xuống, khẽ cười nói :

- Đại Xích Thiên nhất mạch ai chẳng biết tính tình của ta, phụ vương mặc kệ ta, đại ca cũng chỉ nói hết thảy tùy tâm, Đế Uyên càng là phế vật, chỉ có ngươi tính tình không tốt, trước kia thường xuyên mắng ta... Hì hì, sau khi ngươi chết, thì không còn người để ý đến, để cho ta tiêu dao mấy năm, lúc đầu bọn hắn nói với ta ngươi còn sống, ta thậm chí không tin...

Đế Uyển nhẹ giọng nói, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vẽ ở trên không trung, đạo đạo vân ti bay tới quấn ở trên người nàng, Vân Thường dày đặc hơn chút ít.

- Sự tình trước kia không cần nói, ta không nguyện nhớ tới!

Phương Hành trầm mặt, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Đế Uyển:

- Ngươi Phân Thân Hóa Ảnh, ngăn đường đi của ta, là muốn làm cái gì?

Đến nơi này, khoảng cách gần như thế, cũng đã nhìn ra, cô gái trước mắt không phải chân thân, trên thực tế là không biết từ nơi này quăng đến một ảo ảnh, rất có thể lúc này nàng thật đang ở trong khuê phòng, vừa mới tắm rửa xong, chỉ là thần thông quỷ dị, rõ ràng là đang tắm, lại đồng thời có thể đưa ảo ảnh ra tinh không, chuyên chờ đợi mình mà thôi...

- Thứ nhất, tự nhiên là tới thăm ngươi một chút!

Đế Uyển mỉm cười, lẳng lặng nhìn Phương Hành, nàng thi triển loại Huyễn Ảnh Chi Thuật này cực kỳ lợi hại, nếu không dùng thần thức cảm ứng, chỉ dùng thân thể mà nói, tuyệt đối sẽ không hoài nghi lúc này nàng là giả, thậm chí ngay cả sóng mắt, cùng với mùi thơm trên người nữ nhân vừa mới tắm rửa xong cũng cực kỳ rõ ràng, thanh âm càng như thực:

- Mặc dù Đại Xích Thiên chúng ta hung danh rất thịnh, nhưng một người duy nhất còn có chút nhân tình vị, là thân ca ca cùng mẹ của ta...

- Ha ha!

Phương Hành cũng không biết lúc này nên tiếp lời như thế nào, bởi vậy chỉ lạnh lùng cười cười, lộ ra tâm tư khó dò.

- Ai, ngàn năm qua đi, ngươi vẫn như vậy, luôn rất hung!

Tựa hồ Đế Uyển có chút thất vọng, nhẹ nhàng thở dài, nhưng sau đó lại nhìn Phương Hành:

- Chuyện thứ hai, là đến nói cho ngươi biết...

Nói đến chỗ này, nàng có chút dừng lại, ánh mắt trở nên cực kỳ ngưng trọng, thậm chí lộ ra âm nhu, thanh âm cũng u hàn, phảng phất như mang theo hàn khí :

- ... Nhiếp Cuồng Nhất đến giết ngươi rồi, mau chạy đi!

Chương 1498: Bán Thần Bán Tiên nửa khùng nửa điên.

- Nhiếp Cuồng Nhất là cái rễ hành nào?

Đế Uyển nói làm Phương Hành sửng sốt, ngơ ngác nháy mắt, nửa ngày không có lấy lại tinh thần, bất quá biểu lộ trên mặt lại bình tĩnh, người ở bên ngoài xem ra chỉ là u lãnh không nói lời nào, giống như suy nghĩ sâu xa, ánh mắt cũng lạnh lùng lợi hại...

Đế Uyển thấy Phương Hành như vậy, đã có chút lo lắng, nhịn không được nói:

- Ca ca, ngươi lại cuồng vọng, cũng sẽ không đến mức ngay cả quái vật này cũng không để vào mắt chứ? Hiện tại thế cục không giống trước kia, ở trong ngàn năm này, Nhiếp Cuồng Nhất đã phản bội ngươi, quy thuận đại ca, tiến cảnh cực kỳ đáng sợ, ngàn năm trước, có lẽ ngươi còn có thể miễn cưỡng áp chế hắn, nhưng bây giờ, dù ngươi ở thời kỳ toàn thịnh, cũng không thể nào là đối thủ của hắn, huống chi bây giờ thực lực của ngươi còn lâu mới khôi phục đến cảnh giới năm đó? Tên điên này hận ngươi hận muốn chết, lại bị điên lợi hại, người khác sẽ kiêng kị thân phận của ngươi, nhưng hắn sẽ không...

- Cô nàng này dù sao cũng là đế nữ, sao lá gan nhỏ như vậy?

Khuôn mặt Phương Hành vẫn âm trầm, không có nói tiếp, nhưng trong lòng nói thầm, có chút không hiểu nổi.

- Nhiếp Cuồng Nhất đã từng là Tiên Tướng của Đế Lưu, suất lĩnh tám trăm thần nô, liên chiến bốn phía vô địch, hung danh ngập trời...

Lúc này, Lộc Tẩu không để cho người chú ý truyền cho Phương Hành một đạo thần niệm, lý giải tâm hắn nghi hoặc, bây giờ Tiệt Đạo đã mở ra hình thức ban đầu, các loại tin tức và tình báo tìm hiểu rất nhiều, Lộc Tẩu và Thái Hư Bảo Bảo liên thủ, quả thực là chuẩn bị đầy đủ, vào lúc này, Lộc Tẩu rõ ràng nhìn ra Phương Hành bị nói bối rối, vội vàng tra duyệt tin tức của Nhiếp Cuồng Nhất, sau đó nói cho Phương Hành biết, mà Phương Hành vừa chuyển động ý nghĩ, lật xem tình báo của người này, sắc mặt cũng dần âm trầm xuống.

Cuối cùng biết Nhiếp Cuồng Nhất là ai rồi...

Có thể nói, Nhiếp Cuồng Nhất là hung nhân trong Tam Thập Tam Thiên, hoặc nói là quái vật!

Kẻ này không phải Nhân tộc, cũng không phải Yêu tộc, mà là Bán Thần Bán Tiên, Tiên Nhân từ Nhân tộc tu luyện thành, từ trước đến nay xem sinh linh Thần tộc là nô, cộng thêm huyết mạch khác biệt, càng ít giao hợp, nhưng trong đó cũng có khác thường, Nhiếp Cuồng Nhất chính là một vị Thái Ất Thượng Tiên và sinh linh Thần tộc mến nhau sinh ra, chỉ bất quá hai người này kết hợp không bao lâu, tên Tiên Nhân kia trở ngại danh vọng gia tộc và mọi người chỉ trích, cùng nữ tử Thần tộc thoái ẩn không lâu, liền bị ép rời nữ tử Thần tộc kia, về gia tộc tiếp tục làm Tiên Nhân cao cao tại thượng.

Nhưng tên Tiên Nhân kia đại khái cũng không ngờ, nữ tử Thần tộc đã mang thai, ở trong oán hận vô tận với Tiên Nhân kia, bào thai trong bụng nàng dần dần sinh trưởng, mười năm sau cuối cùng trưởng thành, một huyết mạch Bán Tiên Bán Thần, bản thân đã cực kỳ quái dị, lại bị hận ý của nữ tử Thần tộc dựng dục mười năm, chịu nhiều đau khổ, càng nuôi thành một thân hung tính...

Từ một phôi thai trưởng thành, kẻ này ở trong cơ thể mẫu thân ăn huyết nhục, uống tinh huyết, cuối cùng làm hại nữ tử Thần tộc kia bỏ mình, hắn thì xé bụng mẫu thân sinh ra, trời sinh chứa oán độc, nhưng khiến người ngạc nhiên là, người này trời sinh thông minh, tư chất kinh người, sinh ra liền biết thế sự, có thể nói chuyện, biết hành tẩu, thậm chí có thể sử dụng thiên phú thần thông, sau khi hắn vừa mới sinh ra không lâu, vị Thái Ất Thượng Tiên kia một mực không con niệm tình cũ, tới tìm nữ tử Thần tộc, người không có tìm được, lại phát hiện hắn!

Thông qua huyết mạch liên hệ, hắn nhận ra cái này là con của mình, trong lòng kinh ngạc, liền mang hài tử trở về.

Cần biết Tiên Nhân có con là sự tình rất khó, huống chi là Tiên Nhân và sinh linh Thần tộc kết hợp sinh con?

Tiên Nhân kia thấy Nhiếp Cuồng Nhất thông minh, thiên tư cao tuyệt, càng ký thác hi vọng lớn, một lòng bồi dưỡng, lại không lường được, Nhiếp Cuồng Nhất ăn mẫu mà sinh, nào có chút tình nghĩa phụ tử, ở trong thai nhiễm một thân oán hận đã sớm mờ tâm chí, chỉ dùng không đến hai mươi năm, liền thông hiểu tất cả thần thông, sau đó bạo khởi xuất thủ, ám sát Tiên Nhân kia, uống máu ăn thịt, tu vi tăng vọt, cuối cùng lại cuồng tính đại phát, nuốt sạch cả gia tộc của Tiên Nhân kia, trên dưới ba trăm người không một ai may mắn thoát khỏi...

Lúc đó Tiên Phủ biết được việc này cũng rất chấn kinh, phái Tiên Binh Tiên Tướng đuổi bắt, nhưng chưa từng nghĩ, lúc đó tu vi của Nhiếp Cuồng Nhất chỉ là Chân Tiên, nhưng thế hung tính phát tác lên, ngay cả ba Thái Ất Thượng Tiên liên thủ cũng bắt không được, ngược lại bị hắn tru diệt mấy trăm Tiên Binh Tiên Tướng, trọng thương trốn vào trong núi sâu, Tiên Phủ kinh sợ, Phủ chủ quyết định tự mình xuất thủ bắt người, nhưng Đế Lưu vừa vặn đi qua nghe nói việc này, nổi lên hứng thú, muốn thu hắn làm nô bộc...

Cuối cùng, dưới thủ đoạn và thực lực cường hoành của Đế Lưu, thật đúng là trấn áp được Nhiếp Cuồng Nhất, nhưng khổ vì kẻ này hung hãn, không cách nào thu phục, bất quá cũng khéo, ở lúc trấn áp Nhiếp Cuồng Nhất, ở bên cạnh hắn, thấy được một tiểu nữ hài run lẩy bẩy, kia lại là nô tài trong nhà Nhiếp Cuồng Nhất, chuyên môn đến hầu hạ hắn, thân phận hèn mọn, tuổi tác cũng nhỏ, không ai ngờ Nhiếp Cuồng Nhất giết sạch cả nhà Tiên Nhân kia, lại tha nha hoàn không giết, một mực mang theo bên người!

Đế Lưu lợi dụng nha hoàn kia làm vật thế chấp, bức bách Nhiếp Cuồng Nhất hiệu trung, thu phục một viên hung tướng, từ đó về sau, quả nhiên điều khiển như cánh tay, mượn lực lượng của Nhiếp Cuồng Nhất lập xuống công lao hãn mã, về sau còn giúp Nhiếp Cuồng Nhất thu phục sinh linh Thần tộc của mẫu tộc, trở thành Thần tộc tộc trưởng, chỉ huy tám trăm thần nô hiệu lực cho Đế Lưu, đánh ra thanh danh to lớn!

Nhiếp Cuồng Nhất huyết mạch Bán Tiên Bán Thần, đã có thiên phú thần thông của Thần tộc, lại có thể tu luyện tiên pháp, là thiên phú quái tài, mặc dù lúc ấy Đế Lưu không cho hắn Tiên Mệnh, nhưng thực lực của hắn đã cực kỳ đáng sợ, khi đó thần thông Đế Lưu kinh người, cũng chỉ có thể miễn cưỡng áp chế hắn mà thôi, Thái Ất Thượng Tiên bình thường đơn độc cùng hắn đối đầu, hơn phân nửa sẽ bị hắn chém giết, hơn nữa kẻ này thiên tính ngang ngược, khát máu kỳ quái, dưới tay cho tới bây giờ không lưu người sống, oan nghiệt quấn thân, cực kỳ đáng sợ...

Từ trình độ nào đó mà nói, hung danh của Đế Lưu có một nửa là Nhiếp Cuồng Nhất tạo ra!

Dù sao Nhiếp Cuồng Nhất là Tiên Tướng dưới trướng hắn, hắn làm những sự tình ác độc kia, đều sẽ tính ở trên đầu Đế Lưu!

- Thật đúng là gia hỏa khó giải quyết...

Phương Hành rốt cuộc minh bạch vì sao Đế Uyển lại trịnh trọng đến khuyên bảo mình như thế!

Nhiếp Cuồng Nhất này, quả nhiên là nhân vật ngay cả Đế Tử cũng kiêng kỵ!

Nếu là người khác, tu vi cao hơn, thực lực mạnh hơn, cũng chưa chắc dám gây bất lợi cho Đế Tử, nhưng Nhiếp Cuồng Nhất khác biệt...

Gia hỏa kia căn bản chính là người điên!

- Tam ca, Nhiếp Cuồng Nhất đã xưa đâu bằng nay, năm đó sau khi ngươi mất tích, thuộc hạ như rắn mất đầu, hắn là cái thứ nhất phản bội ngươi, quy thuận vào đại ca, lại suất lĩnh tám trăm thần chúng, đồ sát sạch sẽ những thủ hạ không chịu hàng phục của ngươi, thậm chí...

Nói đến chỗ này, nàng hơi chậm lại, nửa ngày sau mới nói:

- ... những thị thiếp trong hậu cung của Tam ca, cũng bị hắn vọt vào làm xằng làm bậy, giết lung tung một trận, ta đã từng muốn ngăn cản, lại bị hắn giận dữ đả thương...

- Mạnh như vậy?

Phương Hành nhướng mày, trái tim run lên.

Đế Uyển nói những tin tức này, không phải là đám người Lộc Tẩu có thể nghe được, đã thuộc về bí ẩn của đế mạch!

Càng làm hắn kinh hãi hơn là, Nhiếp Cuồng Nhất còn mạnh hơn hắn tưởng tượng!

Sau khi Đế Lưu biến mất về sau, hắn phản bội Đế Lưu, quy thuận Đế Thích thì cũng thôi, thậm chí nói, đồ sát những thủ hạ không chịu hàng phục Đế Thích còn chưa tính, dù sao kia cũng là trong Vương tộc đấu đá quyền lực, thế nhưng hắn lại dám xông vào hậu cung của Đế Lưu, tàn sát cơ thiếp, cái này đã có ý tạo phản, chỉ sợ tư duy bình thường, Đại La Kim Tiên cũng không dám làm như vậy, nhưng tên điên này dám làm, thậm chí ngay cả Đế Uyển đi ngăn cản hắn cũng dám trực tiếp đả thương...

Đế Uyển thở dài, nói khẽ:

- Lúc ấy phụ vương thịnh nộ, muốn giết hắn, hắn lại dám gào thét, cuối cùng đại ca xin tha cho hắn mới bảo đảm được, sau lần đó, quái vật kia một lòng hiệu lực cho đại ca, lập xuống không ít công lao hãn mã, huyết mạch Thần tộc của hắn đã hoàn toàn thức tỉnh, lực lượng cũng càng thêm kinh khủng, mà ở mười năm trước, đại ca trực tiếp ban cho hắn Tiên

Mệnh, khiến cho bản lĩnh của quái vật này cao đến dọa người, đã trở thành một thanh kiếm sắc bén nhất của đại ca!

Đế Uyển nhẹ nói, đến cuối cùng, ánh mắt ngưng trọng nhìn Đế Lưu:

- Trước đó đại ca xuất chinh, lúc đầu không có dẫn hắn, nhưng ta nhận được tin tức, gần đây hắn mới vừa rời Đại Xích Thiên, nếu ta đoán không lầm, hắn chính là tới tìm ngươi!

- Hưu!

Đáy mắt Phương Hành ở thời khắc này cũng lộ ra tinh mang, điềm nhiên nói:

- Đế Thích dám để cho hắn tới giết ta?

Đế Uyển thở dài nói:

- Đại ca há sẽ phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy, hắn căn bản sẽ không hạ lệnh, bởi vì năm đó sau khi tiểu thị nữ Nhiếp Cuồng Nhất để ý nhất bệnh chết ở trong tay ngươi, ngươi lại một mực giấu diếm hắn, thẳng đến đại ca vạch trần việc này Nhiếp Cuồng Nhất mới biết được, bởi vậy hắn hận nhất là ngươi, lúc ấy giết sạch cơ thiếp của ngươi cũng không giải hận, bây giờ nghe nói ngươi còn sống, hắn khẳng định sẽ liều lĩnh tới giết ngươi, đại ca căn bản không cần hạ mệnh lệnh gì, chỉ cần nói cho hắn biết chuyện này là được!

Phương Hành cúi đầu không nói, thật có người điên như thế đến tìm mình, đúng là có chút phiền phức...

- Đào tẩu đi, tam ca...

Đế Uyển nhẹ nhàng than tiếc, quang hoa trên người đã có chút dập dờn, rõ ràng là biểu hiện tiên lực không đủ, thanh âm cũng lộ ra không linh:

- Lúc này ngươi, hoặc là trở lại Đại Xích Thiên, hoặc chạy đến tinh không mênh mông không biết, nếu không nhất định sẽ bị người điên kia tìm tới, bây giờ ngươi đã không phải là đối thủ của người điên kia, chỉ cần hắn tìm được ngươi, vậy hẳn phải chết không nghi ngờ!

Sương trắng thu lại, Đế Uyển xuất hiện đột ngột, biến mất cũng nhanh, dần dần không thấy thân ảnh.

Mà đám người Lộc Tẩu thì vẻ mặt ngưng trọng, nhìn về phía Phương Hành:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Đường đường Tiệt Đạo Thống Thiên Đạo Chủ, sao có thể bị một người điên hù sợ?

Sắc mặt Phương Hành âm trầm, nghiêm nghị nói:

- Tiếp tục đi về phía trước!

Chương 1499: Khống chế không nổi tay của mình.

Tu Hành Giới quy củ sâm nghiêm, cao là cao, thấp là thấp, chưa từng lẫn lộn, nhưng cũng không phải nói không có ngoại lệ, dù sao Phương Hành ở một mức độ nào đó chính là một ngoại lệ, căn bản không thích theo quy củ người khác định đến làm việc, mà theo Đế Uyển tự thuật và đám người Lộc Tẩu truyền âm, Nhiếp Cuồng Nhất này hoàn toàn không thể nghi ngờ cũng là một ngoại lệ, thậm chí còn đáng sợ hơn Phương Hành...

Thực lực đáng sợ, làm người lại điên, một quái vật như vậy đại khái ai cũng không muốn đắc tội!

Nhất là Phương Hành, hoặc nói Đế Lưu hiện tại, lại là người bị kẻ điên kia hận nhất, liều lĩnh muốn giết...

Đương nhiên, hoang đường nhất là, hiện tại thủ hạ Tiên Binh Tiên Tướng của hắn, rõ ràng còn không nhiều bằng một người điên, Nhiếp Cuồng Nhất kia được Đế Lưu trợ giúp, đã thu phục Quỷ Nham nhất tộc, thuộc hạ có 800 thần nô, đây chính là một tộc còn cường đại hơn Chấn Thiên nhất tộc, sinh linh trong tộc chỉ cần phát triển, liền có được lực lượng không thua Tán Tiên, mà 800 thần nô kia càng ở trong gió tanh mưa máu giết ra, cả đám lực lượng kinh người, trong đó một ít người nổi bật, sợ là ngay cả Chân Tiên cũng không sở, ở dưới sự dẫn dắt của một người điên như vậy, đoán chừng hoàn toàn có thực lực diệt toàn bộ bọn hắn!

Nhưng Phương Hành lại càng minh bạch, mình không có con đường khác, bất luận như thế nào, cũng nên tiếp tục đi tới đích!

- Ta cũng không tin gia hỏa kia thật là một tên điên, tối đa là biểu hiện có chút điên mà thôi, thật điên làm sao có thể sống sót, còn càng sống càng tốt, cuối cùng leo lên vị trí đệ nhất Tiên Tướng của Đế Thích, các ngươi đừng để bề ngoài của hắn hù dọa, nhất định là giả!

Phương Hành nói tràn đầy tin tưởng, nhẹ nhàng híp mắt:

- Huống chi, hắn thực muốn chặn giết ta, cũng chỉ có thể tiến hành ở trong tinh vực, nếu không đến Ngoại Vực chiến trường, ở trước mặt Đế Thích động thủ, gia hỏa kia liền giải thích không rõ ràng, bất quá chúng ta vào tinh vực mênh mông, hắn cũng không biết từ nơi nào tìm chúng ta, khả năng lớn nhất là như nữ nhân kia, ở trên đường mai phục chúng ta, chỉ cần cẩn thận một ít, chúng ta tuyệt đối có thể phát hiện sớm...

- Vậy làm phiền Thái Hư tiểu chất rồi...

Lộc Tẩu nặng nề gật đầu, nhìn Thái Hư Bảo Bảo nói.

Bàn về bối phận, hắn đồng lứa với Phương Hành, Thái Hư Bảo Bảo là sư điệt của hắn...

Thái Hư Bảo Bảo nhếch miệng, cũng biết mình không có lựa chọn gì khác, chỉ có thể đáp ứng!

Đám Tiệt Đạo Tán Tiên vốn cao hứng bừng bừng muốn đi Ngoại Vực chiến trường tạo sự nghiệp, lại bởi vì tin tức đột ngột mà khiến cho tinh thần đè nén, dù sao Nhiếp Cuồng Nhất là nhân vật hung danh lan xa, ở trong những Tán Tiên này có người nghe nói qua hắn, chỉ là bình thường tiếp xúc không đến mà thôi, một ít không có nghe nói qua Nhiếp Cuồng Nhất, được những người khác cáo tri, cũng nhịn không nổi trái tim trầm trọng, cảm thấy cực kỳ kiêng kị!

Một quái vật phệ mẫu giết cha, dám tàn sát cơ thiếp Đế Tử, thậm chí đánh thương Đế Nữ, ai không sợ hãi?

Hành trình phía sau, cũng không biết có phải trái tim Lộc Tẩu nổi lên nghi ngờ hay không, cẩn thận đi đường, tốc độ thả chậm chút ít.

Ngược lại là Phương Hành, mấy ngày nay bất động thanh sắc, yên lặng tính toán mấy thứ gì đó...

Liên tiếp vài ngày không có chuyện gì, làm cho tâm thần người Tiệt Đạo có chút căng cứng mệt mỏi, thế nhưng ở ngày thứ bảy, Thái Hư Bảo Bảo như thường lệ quét qua 10 vạn dặm tinh vực, lại bỗng nhiên rùng mình, vội vàng gọi Phương Hành, trên mặt kính hiển hóa ra một mảnh quái nham lơ lửng ở trong tinh không nói:

- Phiến quái nham kia giống như có cái gì đó cổ quái...

- Không phải là một mảnh vẫn thạch bình thường sao?

Đám người Lộc Tẩu ngơ ngác, sau đó cau mày nói.

Cái kia xác thực giống như một mảnh vẫn thạch bình thường, đa số do tinh cầu nổ tung lưu lại, ở trong tinh không này, nếu có một ngày nhận lấy lực lượng dẫn dắt, đại tinh hàng lâm, sẽ hóa thành mưa sao chổi, vẫn thạch như vậy bọn hắn gặp quá nhiều, đã nhìn quen mắt!

- Không có đơn giản như vậy, ta cảm ứng

được khí tức sinh linh...

Thái Hư Bảo Bảo cau mày, thấp giọng nói, mấy người khác nghe vậy, thần sắc ngưng trọng lên.

Bọn hắn biết rõ, Thái Hư Huyễn Kính được Thái Hư Tiên Vương luyện chế ra, chính là vì đối phó sinh linh, bởi vậy Thái Hư Tiên Kính đối với sinh linh có cảm ứng đặc biệt!

Trong gương, quái nham càng ngày càng rõ ràng, là một mảnh vẫn thạch cực lớn, bao phủ không dưới mấy vạn dặm, bên trong thật có một ít là vẫn thạch bình thường, nhưng lại cất dấu rất nhiều quái nham, thoạt nhìn rất giống vẫn thạch bình thường, nhưng cách gần lại phát hiện, mặt ngoài vẫn thạch có một ít ánh sáng quỷ dị, thậm chí ngẫu nhiên còn sẽ có một bộ phận vẫn thạch mặt ngoài nhúc nhích, cũng chỉ có ở thời điểm nó nhúc nhích, mới có thể nhìn ra được, kia lại là một loại huyết nhục cùng loại với nham thạch!

- Là Quỷ Nham nhất tộc...

Văn tiên sinh mở miệng, thấy người bên nhìn về phía hắn, thần sắc nghiêm túc và trang trọng, thấp giọng nói:

- Sau khi đến Tiên Giới, ta tìm rất nhiều điển tịch khổ đọc, nhớ kỹ không ít, quái nham kia rất giống một loại sinh linh Thần tộc hiếm thấy biến thành, đó chính là Quỷ Nham tộc, sinh linh tộc này sống ở trên đại tinh cô quạnh, dựa vào hấp thu Nhật Nguyệt tinh quang mà sinh trưởng, bản thân rất giống nham thạch, người xưng Quỷ Nham, lại xưng Thạch Yêu, sau khi chúng hóa thành nham thạch, ngay cả Thái Ất Thượng Tiên không tới gần cũng phân biệt không ra!

- Ha ha, quả nhiên đã tìm tới cửa...

Phương Hành nghe đến nơi này, trầm thấp nở nụ cười, ánh mắt lãnh khốc.

Nghe Văn tiên sinh nói đây là Quỷ Nham tộc, trong nội tâm hắn liền rõ ràng, mẫu tộc của Nhiếp Cuồng Nhất không phải là Quỷ Nham tộc sao?

Hơn nữa 800 thần nô dưới trướng hắn, cũng đều là sinh linh Quỷ Nham tộc, xem ra gia hỏa này quả nhiên như mình sở liệu, ở trong tinh vực phía trước bày ra mai phục chờ đợi mình, dụng tâm rất âm hiểm, nếu không phải Đế Uyển truyền tin, mình mạo muội xông vào, vẫn thạch ở chung quanh đột nhiên sống lại, xung phong liều chết về phía tiên thuyền, đoàn người mình thật đúng là có khả năng bị diệt đoàn...

- Cái này phiền toái, gia hỏa kia ngăn ở trong tinh không, chúng ta muốn đi Ngoại Vực chiến trường, cần phải xuyên qua nơi đó, nếu đường vòng, thì phải quấn rất xa, hơn nữa rất dễ bị người phát hiện, trốn không được, giấu cũng không hết, đoán chừng coi như chính diện giết qua, bằng nhân mã của chúng ta cũng rất khó chiếm được tiện nghi, nên ứng phó như thế nào đây?

Lộc Tẩu nhíu mày, phân tích ra cục diện trước mắt.

- Bằng thực lực trước mắt của chúng ta mà nói, nếu liều mạng, cũng không phải một phần thắng cũng không có...

Văn tiên sinh mở miệng, giống như một mưu sĩ, nhẹ giọng phân tích.

Mà đám Tiên phỉ nghe xong, cả đám thần sắc hơi run sợ, bọn hắn giống như Phương Hành, ưa thích đánh trận chiến xuôi dòng, khi dễ nhuyễn đản, mà 800 thần nô kia nhân số nhiều, thực lực còn mạnh, thật muốn đánh nhau, tất nhiên sẽ tử thương thảm trọng!

- Ha ha, dựa vào cái gì liều mạng với chúng, gia hỏa kia không đau lòng tiên nô, nhưng bản Đạo Chủ đau lòng đệ tử của Tiệt Đạo!

Phương Hành suy nghĩ mấy ngày nay, rõ ràng sớm có quyết đoán, vỗ tay nói:

- Không cần xông vào, ta tự có biện pháp!

- Ân?

Nghe Phương Hành nói, đệ tử Tiệt Đạo nhất thời hưng phấn, tề tụ đi qua.

- Cũng nên lấy ra chút bản lĩnh thật sự rồi...

Phương Hành cười lạnh, nhảy ra tiên thuyền, thân trong tinh không, hai tay giơ lên cao, nhẹ nhàng đập xuống!

Chỉ nghe một tiếng ầm vang, chúng tiên phỉ còn không kịp phản ứng, liền cảm giác trước mắt xuất hiện một vòng xoáy to lớn, phảng phất như cánh cửa dị vực, sau đó tiên thuyền trực tiếp chui vào vòng xoáy, cũng may bọn hắn thấy đám người Phương Hành, Lộc Tẩu ở bên cạnh, lúc này mới không dám phản kháng, chỉ cảm thấy choáng váng mơ hồ, thời điểm mở mắt lần nữa, bất ngờ đã đến trong thức giới của Phương Hành...

- Cái này... Đây là nơi nào?

Có người bị hù không nhẹ, run giọng kêu lên.

- Không cần lo lắng, cũng không nên hỏi, đây là một Tiểu Thế Giới của Đế Tử, các ngươi ai cũng không được rời tiên thuyền!

Lộc Tẩu đã biết rõ Phương Hành muốn làm cái gì, trầm thấp thở dài, cảnh cáo đám Tiên phỉ.

Mà sau khi nhét đám Tiên phỉ vào thức giới, Phương Hành phủi tay, nhếch miệng nở nụ cười xấu xa, bắt pháp ấn, cốt lâu nhẹ nhàng hiện lên sương mù màu máu, hàng lâm ở trong tinh không mênh mông, phiêu miểu quỷ dị, cực kỳ thần bí, chậm rãi bao phủ thân hình của hắn, sau đó khí tức, tiên lực của hắn đều bị dấu đi, giống như theo sương mù màu máu bay tới, cả người hắn trực tiếp biến mất ở trong tinh không!

- Muốn chơi ta, ta chơi với ngươi!

Phương Hành thấp giọng cười, thân hình tung bay, trực tiếp lao về phía trước, không quá ba vạn dặm, đã đến phiến vẫn thạch mà Thái Hư Huyễn Kính trông thấy, hắn ngênh ngang đi vào, tất cả vẫn thạch đều im lặng, không có chút cảm giác nào.

Dùng thủ đoạn ẩn nấp của hắn, chỉ cần không đụng phải vẫn thạch, muốn đi xuyên qua có thể nói dễ dàng, đừng nói những sinh linh Thần tộc này, sợ là ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không cảm giác được, thế nhưng thời điểm sắp đi qua biển vẫn thạch, Phương Hành lại nao nao, “Ồ” một tiếng, ánh mắt nhìn về phía chỗ sâu, con mắt híp lại...

Cái kia rõ ràng là một nam tử, trên người mặc áo đen, thậm chí phía trên còn có thể chứng kiến vết máu khô, lúc này ngồi ở trên vẫn thạch, tay chống một thanh thạch kiếm, có chút cúi đầu không nhúc nhích, từ xa nhìn lại, như một quái nham bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ, có thể từ trên người hắn cảm nhận được mùi máu tanh, phảng phất như từng mảnh từng mảnh ma vân, như có như không, khi thì hiển hiện, khi thì phiêu tán, giống như gió lớn cuốn quá!

- Cái này là Nhiếp Cuồng Nhất sao?

Phương Hành cảm thấy trên người nam tử kia tràn ra khí tức hung hiểm, trái tim nhịn không được rùng mình.

Vốn lúc này vượt qua người nọ, cẩn thận từng li từng tí đi qua là xong, mới đầu Phương Hành cũng tính toán như vậy, nhưng đi ra vài bước, lại cảm thấy tâm ngứa, nhịn không được quấn trở lại, đi về phía nam tử kia.

Sau đó lặng yên không một tiếng động đến gần sau lưng nam tử kia, hắn âm thầm vận khí, một tát đập tới!

Có đôi khi, là khống chế không nổi tay của mình a...

Chương 1500: Cẩu nô tài.

Phương Hành cũng nói không rõ vì sao phải quất hắn một tát, từ trình độ nào đó, kia đại khái giống như hắn khi còn bé, luôn nhìn không vừa mắt tổ ong vò vẽ ở trên cây, nhịn hai ngày cuối cùng nhịn không được cầm gậy trúc đi qua đâm một cái...

Nhưng không thể không nói, một tát này của hắn rất đột ngột, Nhiếp Cuồng Nhất đang ngưng thần ngồi xếp bằng, lẳng lặng chờ Đế Lưu đi đến, căn bản không nghĩ tới phía sau mình sẽ bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh, hơn nữa theo đạo thân ảnh kia xuất hiện, đồng thời còn có một bàn tay quất tới, trong nháy mắt đó, Nhiếp Cuồng Nhất mở mắt ra, giống như cảm ứng được cái gì, thân hình vội vàng quay lại, đồng thời thạch kiếm trong lòng bàn tay chém qua...

Phản ứng cực kỳ nhanh, thế mà ở trong sát na Phương Hành hiện thân, liền trực tiếp cảm ứng được hắn tồn tại!

Chỉ tiếc, Phương Hành xuất thủ quá đột ngột, căn bản là một chút thời gian phản ứng cũng không cho, hắn còn chưa xoay người, đã bị một tát quất vào trên ót, mà tư thế của hắn vốn là xếp bằng ở trên vẫn thạch, có chút cúi đầu minh tưởng, sau đó cả người thuận theo cái tát của Phương Hành, như chó gặm phân cắm ở trên mặt đất...

- Ha ha, nhìn dáng vẻ của ngươi liền muốn quất ngươi...

Phương Hành đánh vừa lòng thỏa ý, cười ha ha, vẻ mặt hưng phấn.

Rống...

Phương Hành rất có lòng tin, nghĩ đến làm sao cũng phải đánh tan thần hồn của Nhiếp Cuồng Nhất, nhất thời bán hội không phục nguyên được, có chút đắc ý quên hình, nhưng hắn không nghĩ tới, Nhiếp Cuồng Nhất bị hắn tát nằm trên mặt đất, thân hình lại soạt một tiếng hóa thành bột mịn, như sương khói nổ ra, sau đó còn không đợi hắn lấy lại tinh thần, chỉ thấy ô quang lóe lên, hàn khí bức người, một thanh thạch kiếm sâm nhiên từ trong sương khói đâm ra, trong chốc lát đi tới trước mi tạm...

Xùy!

Phương Hành đang dương dương đắc ý cười to cũng lấy làm kinh hãi, thân hình vội vàng tránh thoát mi tâm, nhưng ngực xoẹt một tiếng, bị kiếm cắt ra một vết thương...

- Thật nhanh!

Phương Hành khó khăn lắm tránh thoát một kiếm này cũng biến sắc, không nghĩ tới bản lĩnh của Nhiếp Cuồng Nhất không nhỏ, bị mình quất một tát, thế mà phản kích nhanh như vậy, cơ hồ là ở trong chớp mắt mình hiện thân, hắn cũng đã cảm ứng được mình tồn tại, mà sau khi chém ra một kiếm này, trực giác lại cực kỳ đáng sợ, chỉ sợ lúc ở Phù Đồ Thiên Giới, đám Thái Ất Thượng Tiên bị mình chém giết kia cũng không bằng hắn!

- Là ngươi...

Theo sát tia ô quang, trong đoàn sương mù nồng đậm, Nhiếp Cuồng Nhất vừa sợ vừa giận hiển lộ ra, thấy khuôn mặt đắc ý của Phương Hành, đầu tiên là kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ sẽ gặp đối phương, sau đó khuôn mặt trở nên vặn vẹo, hận cũ uẩn nhưỡng ngàn năm, cùng với vừa rồi xấu hổ ăn một tát, khiến cho ánh mắt của hắn như dấy lên hỏa diễm hừng hực...

- Ta muốn ăn ngươi...

Mỗi chữ mỗi câu đều giống như từ phế phủ kéo ra, ẩn chứa oán độc như núi lửa!

Cùng lúc đó, thạch kiếm bay lượn, đột phá khoảng cách giữa hắn và Phương Hành, hung tợn chém tới trước mặt Phương Hành, cơ hồ không cách nào hình dung trên một kiếm kia ẩn chứa lửa giận và lực lượng, có năng lực bổ tinh trảm nguyệt, cho dù là Thái Ất Thượng Tiên tới, đối mặt với một kiếm này, cũng không dám chính diện va chạm...

- Thật lợi hại!

Ngay cả trái tim của Phương Hành cũng run lên, lập tức phát giác được một kiếm này không dễ đón lấy, hắn cũng dứt khoát, thấy tiếp tục đấu nữa không chiếm được tiện nghi gì, không nói Nhiếp Cuồng Nhất đã phản ứng lại, ngay cả Quỷ Nham tộc ẩn giấu ở chung quanh cũng thức tỉnh, từng mảnh từng mảnh vẫn thạch nhuyễn động, sau đó sinh ra tứ chi, hóa thành thần binh...

- Đi đây!

Hắn không có đấu chí, cười ha ha một tiếng, thân hình lướt gấp ra ngoài, hóa thành lưu quang chạy mất!

- Ừm?

Đối phương hiện thân và chạy trốn thật quá đột ngột, Nhiếp Cuồng Nhất ăn một tát còn không có tỉnh táo lại, bây giờ đột nhiên nhìn thấy Phương Hành đào tẩu cũng không tỉnh táo kịp, ở trong vô thức, còn tưởng đây là một trận tập kích, đang chuẩn bị buông tay đại sát một trận, ai có thể nghĩ tới gia hoả kia bất quá là tát mình một cái, sau đó liền muốn chạy trốn?

Loại biến hóa này coi như hắn phản ứng lại nhanh cũng không ngờ được...

Phải mất một hơi sau, mới ý thức được chung quanh yên lặng, không có địch tấn công, mà gia hỏa kia quả nhiên còn sống, đồng thời hiện thân làm nhục mình là thật muốn chạy trốn, hắn mới gầm một tiếng, âm thanh như gợn nước truyền ra, Nhiếp Cuồng Nhất kéo lấy thạch kiếm, hung hăng đạp trên tinh không đuổi theo...

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Vừa rồi thân ảnh kia là ai?

- Có địch tập sao?

Trong mảnh vẫn thạch, tám trăm thần nô còn không kịp phản ứng, từng cái ngây ngốc nhìn bốn phía.

- Ma đầu, ngươi trở lại cho ta...

- Ta muốn ăn ngươi...

Mà lúc này, Phương Hành và Nhiếp Cuồng Nhất sớm đã một trước một sau lướt ra ngoài vạn dặm, trong tinh không, xa xa nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người như điện quang, như ẩn như hiện, phía sau Nhiếp Cuồng Nhất theo đuổi không bỏ, lúc này đã không cách nào trực tiếp truyền thần niệm cho Phương Hành, lửa giận hừng hực cơ hồ đốt cả người hắn, thế mà không tiếc tiên lực, lôi cuốn lấy thanh âm của mình xông về phía trước, khiến cho tinh không vĩnh viễn tĩnh mịch, thế mà cũng có thanh âm tồn tại, còn là gầm thét điên dại...

Lúc này Phương Hành đã thi triển Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, thân hình phiêu diêu như tiên, đã hất ra Nhiếp Cuồng Nhất vạn dặm, nếu lại thi triển pháp môn ẩn thân của Đồ Tiên Pháp, liền có thể nhẹ nhõm chạy thoát, nhưng hết lần này tới lần khác hắn không làm như vậy, trái lại cảm thấy phía sau có người điên đuổi theo mình rất thú vị, nghe đối phương gầm thét, lòng nhất thời hứng thú, cũng vận chuyển tiên lực quay đầu kêu to:

- Cẩu nô tài, ngươi nói ta trở về ta liền trở về sao?

- Rống...

Nghe tên kia còn cãi lại, hơn nữa gọi mình là “cẩu nô tài”, lửa giận trong lòng Nhiếp Cuồng Nhất càng cháy rừng rực, tê tâm liệt phế kêu lớn lên:

- Ta đợi ngươi ngàn năm, ngươi trở về đánh với ta một trận...

Phương Hành quay đầu kêu to:

- Để đó nữ nhân không đợi ngươi đợi ta, ngươi đần hả?

Câu nói kia lại đâm chỗ đau trong lòng Nhiếp Cuồng Nhất, cuống họng cơ hồ rống ra máu:

- Ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi, ngươi to gan biết bao, lại dám hại Xảo Nhi, ta muốn lấy mạng của ngươi đến lấp, ta muốn lấy mạng đế tộc các ngươi đến lấp...

- Ta sát, gia hỏa này thật là thằng điên, ngay cả loại lời này cũng dám nói...

Trong lòng Phương Hành cũng nhịn không được kinh hãi, nghĩ thầm nếu là ở Đại Xích Thiên, Nhiếp Cuồng Nhất dám nói ra lời ấy, chỉ sợ sẽ đưa tới họa sát thân, dù lúc này ở trong tinh vực vắng vẻ, đoán chừng có lá gan nói ra lời này cũng không nhiều, bất quá bàn về cãi nhau hắn sợ qua ai, nghe vậy trái lại cười ha ha:

- Thật có bản lãnh này, ngươi cầm lấy đi, sao hết lần này tới lần khác ngoài miệng nói nhưng lại không dám làm, trước kia làm việc cho ta, hiện tại còn không phải làm chó cho Đế Thích, tại sao ngươi không đi đánh hắn?

- Ta... Ta muốn giết ngươi...

- Ngươi đến a... Ta chờ cẩu nô tài ngươi...

- Ta muốn ăn ngươi...

- Ta vài ngày không có tắm rửa rồi, ngươi cũng muốn ăn, cẩu nô tài không biết vệ sinh?

- Đế Lưu, ta và ngươi thế bất lưỡng lập...

- Nói như cẩu nô tài ngươi có tư cách cùng ta thế bất lưỡng lập vậy...

- A... Có bản lĩnh trở lại đánh với ta một trận...

- Cẩu nô tài ngươi có bản lĩnh sao không đuổi theo đi?

- Ta... Ta đuổi tới Cửu U cũng sẽ không bỏ qua ngươi...

Cùng Phương Hành cãi nhau đại khái là sự tình sai lầm nhất đời này của Nhiếp Cuồng Nhất, kia thật là câu câu đâm trái tim người, nếu như người thật có thể tức điên, vậy lúc này Nhiếp Cuồng Nhất tuyệt đối đã điên, lửa giận trong lòng sắp chuyển hóa thành ủy khuất, ý chí hơi yếu ớt. đoán chừng sẽ tức khóc, đến cuối cùng không nói lời nào, không biết thi triển bí pháp gì, đột nhiên toàn thân liệt diễm hừng hực, tốc độ nhanh mấy lần, như điện chớp lao về phía trước...

- Ta sát, thiêu đốt bản nguyên, đây là muốn liều mạng a...

Phương Hành cũng giật nảy mình, không lo được lại trêu đùa hắn, cười ha ha một tiếng, bóp lên chỉ quyết!

Trong Khô Lâu, lập tức có huyết vụ nhàn nhạt bay ra, trong nháy mắt tăng vọt, che đậy một phương tinh vực, cũng giấu đi thân hình của hắn, thời điểm Nhiếp Cuồng Nhất vọt vào huyết vụ, thân hình của hắn đã hoàn toàn không thấy...

- Cẩu nô tài, cám ơn ngươi cố ý nhường đường cho ta, báo cho Đế Thích, ta sẽ ở trước mặt hắn khen ngươi ha ha ha ha...

Trong tinh vực, chỉ có tiếng cười của hắn vang lên, thời gian dần trôi qua càng lúc càng nhạt, cho đến biến mất.

- Chớ đi, ngươi đừng đi...

- Đế Lưu... Ngươi có bản lĩnh hiện thân đến đánh với ta một trận...

- Ta muốn ăn ngươi, ta muốn ăn ngươi...

Nhiếp Cuồng Nhất điên cuồng, dẫn theo thạch kiếm xông loạn, nhưng chỗ nào có thể tìm tới thân ảnh của Phương Hành, ở dưới cuồng nộ, hắn giơ kiếm càn quét, kiếm quang cuồn cuộn ầm vang, đánh mấy chục viên đại tinh ở xung quanh chia năm xẻ bảy, khói lửa cuồn cuộn, giống như tận thế, nhưng lửa giận của hắn vẫn không yếu bớt, tiếng rống giận dữ lúc nào cũng vang lên...

Xa xa, tám trăm thần nô rốt cục chạy tới, nhìn thấy hắn nổi giận, không một người dám tiến lên khuyên, từng cái núp ở xa xa, không dám thở mạnh!

Chương 1501: Thần nô một tới liền xông quan

- Ha ha, chiếm lợi liền chạy, thật kích thích...

Nhiếp Cuồng Nhất xuất hiện khiến cho hành trình tinh không này trở nên náo nhiệt, sau khi trốn ra hơn mười vạn dặm, Phương Hành mới cười to lấy tiên thuyền ra, tiếp tục hướng phía trước bay đi, đám người Lộc Tẩu đều cảm thấy cổ quái, từ nét mặt hưng phấn của Phương Hành họ liền đoán được, nhất định là thằng này không làm cái chuyện tốt gì, nhưng dù sao vô kinh vô hiểm thông qua được cái bẫy do Nhiếp Cuồng Nhất dùng tám trăm thần nô bày ra cũng coi như là thuận lợi, đương nhiên vẫn không thể buông lỏng tâm thần, họ thông qua Thái Hư Huyễn Kính đến quan sát, phát hiện sau khi Nhiếp Cuồng Nhất tức giận xong đã dẫn theo tám trăm thần nô vội vã đuổi theo, có lẽ đã biết Phương Hành muốn đi hướng nào, nên liều lĩnh dẫn người đuổi theo...

- Sợ cái gì, tên kia mai phục cũng không chặn nổi chúng ta, lại đuổi theo thì có thể làm được gì?

Phương Hành lại tỏ vẻ hết sức yên tâm, dặn đám người Lộc Tẩu cứ yên tâm đi đường, còn mình đã nắm chắc hết thảy.

Đã lấy của Nhiếp Cuồng Nhất một bàn tay, lại mắng hắn một trận máu chó văng đầy đầu, nhưng hiển nhiên Phương Hành còn chưa hết giận, nên trên đường đi qua một cái tinh cầu nào đó, hắn liền cầm cổ kiếm, lăng không vung đi, "Bá bá bá" khắc xuống ba chữ "Cẩu nô tài" to lớn, cứ như vậy, một đường đi thẳng đã có vài chục tinh cầu xuất hiện ba chữ này, xuyên qua trung tâm tinh vực, giống như là biển báo giao thông vậy...

Hắn ở phía trước lưu lại chữ rất nhẹ nhõm, Nhiếp Cuồng Nhất ở phía sau hận thành bộ dạng gì, hắn lại không thèm để ý!

Một đuổi một chạy, khiến tốc độ chạy ở giữa tinh vực cũng nhanh hơn không ít, hiển nhiên khoảng cách đến chiến trường vực ngoại kia càng lúc càng gần, cuối cùng ở ngày thứ bảy, đã có thể nhìn thấy một dải ngân hà vắt ngang qua phía chân trời xa xa, chiến ý như tinh vân, nhưng phía trước lại bắt gặp một tòa tiên quan, thủ vệ sâm nghiêm, trước tiên quan có ba chiếc tiên thuyền to lớn, phía trên tiên quan lại có xích giáp quân bảo vệ nghiêm ngặt, đám người trên tiên thuyền nhìn thấy Phương Hành từ xa, lập tức vung cờ ngăn lại, truyền âm quát hỏi.

- Đây là nơi dừng chân của tiên binh Đại Xích Thiên, người không phận sự chớ lại gần, người đến là người nào, nhanh chóng xưng tên ra!

- Nha, lại có người cản đường ?

Phương Hành vừa thấy liền nở nụ cười lạnh, sau đó lặng lẽ dò xét, hắn thấy tu vi người canh gác phía trên tiên quan là Thái Ất cảnh, cũng không tính là xuất chúng, tiên binh cửa ải này cũng không nhiều lắm, cô độc tọa lạc ở nơi đây, lại nghe tên kia nói mình chính là Đại Xích Thiên, liền cho rằng đây là ám chiêu của Đế Thích, vì vậy hắn cười lạnh muốn cường công đi qua, thế nhưng đúng lúc này, Lộc Tẩu vội vàng tới khuyên:

- Chớ nên hiểu lầm, đây là tiên binh trấn thủ huyền quan, trấn giữ đường lui của Đại Xích Thiên nhất mạch, cũng coi như là một chỗ tiến vào chiến trường vực ngoại, không thể xông vào!

Đến lúc này, Phương Hành mới hiểu được,

hắn sớm biết chiến trường vực ngoại là một vùng ngân hà rộng lớn, một cái tinh hà mênh mông cuồn cuộn, ngang qua tinh vực, cắt đứt hai đầu tiên lộ, bây giờ tiên binh do Ba Mươi Ba Thiên điều đến, đều đóng quân tại bờ bên này tinh hà, đối diện phản quân Thiên Nguyên một con sông, chỉ cần tiến nhập thông thiên ngân hà, liền coi như là chính thức tiến nhập chiến trường vực ngoại, bây giờ còn cách một đoạn, nhưng đã có tiên binh đóng quân, chuyên môn trấn giữ đường lui, đây cũng là sắp xếp tốt nhất thời điểm lâm trận...

- Vậy làm sao vượt qua?

Hắn quay đầu nhìn Lộc Tẩu hỏi:

- Khả năng tên điên kia cách chúng ta cũng không bao xa, cần phải nhanh lên!

Lộc Tẩu nhẹ gật đầu, nói:

- Chính thức tiến nhập chiến trường vực ngoại, thế lực khắp nơi đều nhìn chằm chằm vào đó, lực lượng của Đế Thích cũng không dám càn rỡ đến gây bất lợi cho chúng ta, lúc bọn chúng đuổi đến chiến trường vực ngoại, ba vị Tiên Tôn Đại Xích Thiên cũng đã cho tiên chỉ, tác dụng chính là để thông quan, nên chúng ta không cần dông dài cùng tướng lĩnh đóng quân tại đây, cứ quang minh chính đại nói ra thân phận, là bọn hắn phải mở cửa ra!

- Vậy được, nghe ngươi!

Phương Hành gật đầu một cái, liền từ trong tiên thuyền bay vút ra, giơ tay lên, một đạo tiên chỉ xuất hiện ở giữa không trung, phát ra tử ý, lúc hắn chậm rãi giương ra, người phía trên tiên quan đã nhìn thấy ấn ký văn tự, nửa ngày về sau hắn mới thu hồi đạo tiên chỉ kia, sau đó dùng thần sắc lạnh lùng, phất phất tay áo, lạnh giọng nói:

- Mắt chó của các ngươi mù rồi sao, còn không mở cửa!

- Cái đó là... tam điện hạ Đế Lưu?

Vị tiên tướng phía trên tiên quan thấy rõ ấn ký trên tiên chỉ, nhất thời kinh hãi, trái tim chấn kinh không hiểu, cũng không phải hắn không phân biệt được tiên chỉ là thật hay giả, càng không phải là không nghe nói Đế Lưu tái hiện thế gian, chuẩn bị chạy đến chiến trường vực ngoại, trên thực tế, thứ hắn khiếp sợ là tại sao vị Đế Tử này lại có thể nhẹ nhàng đi tới tiên quan, làm bộ dạng như không có gì? Người này vốn là dòng chính Đế Thích, sao lại không biết sự tình Nhiếp Cuồng Nhất đi tinh vực phục sát Phương Hành? Trên thực tế, tám trăm thần nô của Nhiếp Cuồng Nhất vốn từ bên trong quan khẩu này thả ra, hắn cũng phụng mệnh xóa đi ghi chép đám tiên nô rời đi chiến trường vực ngoại, chính vì nguyên nhân này nên hắn mới vạn phần không hiểu, làm sao Đế Lưu có thể thuận lợi đi vào chiến trường vực ngoại? hay là Nhiếp Cuồng Nhất không có ngăn vị Đế Tử này lại? Nhưng ngay cả không có ngăn lại, chém giết một phen, cũng phải có chút ảnh hưởng mới đúng? Nhưng đám người Đế Tử này, chẳng những không có đến trễ, thậm chí còn sớm hơn mấy ngày! Tiên thuyền bọn hắn cưỡi lên, càng không có nửa điểm dấu vết chiến đấu, tuyệt đối không giống như là vừa mới trải qua chém giết...

- Tướng quân, quả nhiên cái kia là của Tam điện hạ, có cần mở cửa để bọn họ qua hay không?

Tên phó tướng cũng nhận ra tiên chỉ, không nhịn được liền mở miệng hỏi thăm.

- Không vội, chờ ta hỏi lại một chút đã...

Trái tim vị Tiên tướng này lại run lên, vội vàng quát tháo phó tướng, sau đó quay ngược trở lại, mặt trầm như nước, hắn biết dụng ý của Đế Thích đại nhân, căn bản không có dự định để Đế Lưu điện hạ tiến vào chiến trường vực ngoại, nếu không dưới ánh mắt chú ý của mọi người, tất cả sẽ trở nên phức tạp, chỉ có chém hắn ở bên ngoài chiến trường, mới coi là gọn gàng mà linh hoạt, mà cái gọi là bên trong chiến trường và bên ngoài chiến trường, chính là dùng cửa ải này của mình làm phân giới, cửa ải này vừa mở ra, Đế Lưu điện hạ tiến đến, liền coi như là tiến nhập bên trong chiến trường... Đến lúc đó, vạn nhất Đế Thích đại nhân cho rằng mình tuỳ tiện mở cánh cửa, làm hỏng đại sự của hắn, mình liền phiền toái!

- Đáng giận a, trách nhiệm này vốn không phải của ta, đến tột cùng thì cái tên quái vật Nhiếp Cuồng Nhất kia đang làm cái gì?

Trong lòng hắn suy nghĩ, không thể tuỳ tiện thả Đế Lưu tiến nhập cái tiên quan này, trước tiên bẩm báo rồi lại nói...

- Cẩu nô tài, tiên chỉ ngươi cũng đã nhìn qua, còn do dự cái gì?

Phương Hành ở phía dưới nhìn thấy phía trên tiên quan một mảnh trầm mặc, cũng đoán được một chút, ánh mắt hắn ngưng tụ, lạnh giọng quát hỏi.

- Ha ha, điện hạ đợi chút, còn xin đưa tiên chỉ vào trong quan để thuộc hạ nghiệm chứng một phen...

Sau khi Phương Hành mắng một lúc lâu, phía trên tiên quan mới truyền đến một cái thanh âm do dự.

- Hình như tên kia đang kéo dài thời gian chúng ta vào cửa!

Văn tiên sinh cũng nghe ra vấn đề, liền cau mày lạnh giọng nói ra.

- Ha ha, sợ rằng từ trên xuống dưới cái chiến trường vực ngoại này, đều đã bị thế lực của Đế Thích thâm nhập, sẽ không đơn giản thả cho chúng ta tiến vào, vừa rồi Thái Hư sư chất cũng đã thấy, quái vật kia đang gia tốc đuổi theo chúng ta, chúng ta cần phải sớm làm ra quyết định!

Lộc Tẩu cũng lạnh giọng mở miệng, cục diện bực này, bọn hắn đều thấy rõ ràng.

- Ha ha, thật đúng là có ý tứ, vừa mới đến nơi này, lại phải náo một trận lớn?

Phương Hành nở nụ cười lạnh, hắn cũng không nghĩ tới, bây giờ lực ảnh hưởng của Đế Thích đã lớn như vậy, nửa đường sắp xếp người phục sát hắn thì cũng thôi đi, không nghĩ tới hôm nay hắn đã đến phía dưới tiên quan, mang tiên chỉ ấn giám ra, thế mà vẫn còn có người ngăn đón không để cho hắn đi vào, mà ở phía sau, Nhiếp Cuồng Nhất vẫn đuổi đến cực nhanh, cứ tiếp tục trì hoãn như thế, chẳng mấy chốc sẽ đuổi tới... Vừa nghĩ tới bộ dạng Nhiếp Cuồng Nhất bị hắn làm cho tức điên... trong lòng Phương Hành cũng thực sự cảm thấy không ổn!

- Cẩu nô tài, nếu không mở cửa, cẩn thận cái đầu của ngươi!

Trái tim giận dữ, Phương Hành nghiêm nghị hét lớn, đồng thời tiên thuyền cũng ầm ầm hướng về phía trước, dường như muốn mạnh mẽ phá quan!

- Ai, chủ tử phía dưới cũng không phải người dễ trêu a...

Cái tên trấn thủ Tiên Quan than nhẹ trong lòng, dưới tình thế khó xử, tâm thần hắn cũng âm thầm cân nhắc một phen, sau đó hung hăng lấy lại tinh thần:

- Mặc dù đều là Đế Tử, nhưng một cái là gà rừng nghèo túng, một cái là Phượng Hoàng tường thiên, đợi ai hiệu lệnh còn phải nói sao?

Nghĩ đến chuyện này, hắn liền lạnh giọng hét lớn:

- Tiên binh đề phòng!

Một tiếng ầm ầm vang lên, phía trên ba chiếc tiên thuyền bay ra gần ngàn tiên binh, trấn thủ ở trước quan ải, trường kích hướng ra như gai. Mà cái tên Tiên Quan này, cũng nổi gan lên quát lạnh nói:

- Nếu điện hạ muốn vượt quan, vậy đừng trách bản tướng vô lễ...

- Lần này phiền toái rồi, phía sau có truy binh, trước có tiên quan cản đường, làm như thế nào bây giờ?

Lông mày Lộc Tẩu nhíu lại, ánh mắt hướng sang Phương Hành theo bản năng.

- Ha ha, vậy thì quậy càng huyên náo hơn một chút!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, kỳ thật trong lòng hắn đã sớm có chủ ý, chỉ là đợi lúc nào phù hợp mới lấy ra mà thôi, lúc này hắn liền bước về phía trước một bước, lạnh lùng nhìn cửa quan đóng lại, lạnh giọng nói:

- Cẩu nô tài, đừng tưởng rằng bản Đế Tử không biết trong lòng ngươi suy nghĩ cái gì, cái tên Đế Thích kia cũng làm thật không ít, đầu tiên là phái người phục sát, lại bắt ngươi ở đây ngăn ta? Ha ha, chuyện hoang đường chính là, tâm tư hắn không ít, nhưng không biết rõ người, ngàn năm trước Nhiếp Cuồng Nhất đã hiệu trung với ta, hắn thật sự cho rằng một đầu tiên mệnh là có thể mua được tâm của con chó trung thành này hay sao?

Hôm nay, liền nhờ cái tiên quan này, để cho các ngươi kiến thức một chút cái gì gọi là trung thành , Tả Hữu, triệu Nhiếp Cuồng Nhất đến đây cho ta!

- Tuân mệnh!

Lộc Tẩu đứng lên cao giọng đáp ứng, sau đó tế lên một đạo tiên phù, chớp mắt biến mất ở trong không trung.

- Cẩu nô tài, lấy ba chữ này làm bằng chứng, bản Đế Tử nhất định trảm đầu ngươi!

Phương Hành bất động thanh sắc, chỉ vào tên Tiên tướng kia mắng to, sau đó đột nhiên phi thân lên, xuất ra kiếm quang lạnh thấu xương, khắc xuống ba chữ "Cẩu nô tài" to lớn ở phía trên tiên quan, ngoài vạn dặm đều thấy rất rõ ràng!

- Bỏ neo gần sát, đợi tám trăm thần nô vừa đến, lập tức xông quan!

Làm xong những sự tình kia, Phương Hành liền quay về tiên thuyền, đang ầm ầm di chuyển về phía bên trái, lẳng lặng đứng ở một chỗ. Bọn hắn làm việc lưu loát như thế, cũng khiến những tên tiên quan kia lộ vẻ do dự, từng người hai mặt nhìn nhau, cảm thấy lo sợ...

- Cuối cùng là chuyện gì xảy ra, quái vật kia thật sự phản lại Đế Thích điện hạ?

Chương 1502: Cục diện không khống chế nổi

Nhiếp Cuồng Nhất thật sự phản bội Đế Thích đại nhân, hay là từ lúc vừa mới bắt đầu đã không có phản bội Đế Lưu?

Ý nghĩ này đã không ngăn được dâng lên ở trong lòng vị Tiên tướng phía trên tiên quan...

Ý niệm đầu tiên của hắn là không tin, không tin Nhiếp Cuồng Nhất sẽ phản bội Đế Thích đại nhân, dù sao Đế Thích đại nhân đối với cái tên điên này cũng có thể nói là nhân chi nghĩa tận, ngay cả tiên mệnh cũng đều cho hắn, hắn làm sao có thể phản bội? Đương nhiên tên điên là người không thể xét theo lẽ thường, có thể coi Nhiếp Cuồng Nhất là tên điên, hắn cũng không phải người ngu, cần biết, lúc trước sau khi Đế Lưu mất tích, bên trong tất cả thuộc hạ thì hắn là người thứ nhất đi theo Đế Thích đại nhân, càng cam tâm làm một cây đao trong tay Đế Thích đại nhân, càng lấy hết bộ hạ cũ không chịu quy thuận Đế Lưu, dẫn đầu vọt vào hậu cung Đế Lưu đại nhân, giết sạch sành sanh cơ thiếp Đế Lưu đại nhân, đây chính là huyết hải thâm cừu.

Dưới loại tình huống này, hắn làm sao có thể hoà giải với Đế Lưu đại nhân?

Nhưng hết lần này tới lần khác tình cảnh bày ra trước mắt, lại không thể khiến hắn không tin...

Đầu tiên, Nhiếp Cuồng Nhất đã đi mai phục trong tinh không, làm sao Đế Lưu điện hạ lại có thể tuỳ tiện đến tiên quan?

Thậm chí thời gian so với Thanh Huyền Thiên dự tính còn sớm hơn, điều này nói rõ trên đường hắn không có đi đường vòng, cũng không có gặp phải đại chiến, có thể nói đơn giản là thuận buồm xuôi gió trực tiếp đi đến nơi đây, mà nếu đúng là như vậy, Nhiếp Cuồng Nhất có huyết hải thâm cừu với Đế Lưu điện hạ, làm sao có thể dễ dàng thả hắn tới, khó trách huyết hải thâm cừu kia là giả?

Vẫn Thạch Hải, căn bản không có khả năng tùy tiện vòng qua, mà Đế Lưu vẫn tới nhanh như vậy, thì chỉ có thể nói lên một vấn đề!

Nhiếp Cuồng Nhất không có động thủ với Đế Lưu điện hạ, mà trực tiếp bỏ qua hắn...

Coi như bản lĩnh của Đế Lưu điện hạ có mạnh hơn, cũng không có khả năng không bị thương chút nào thông qua Vẫn Thạch Hải kia!

Chỉ dựa vào điểm này đã đủ để cho tên Tiên tướng này sinh ra ba phần nghi ngờ...

Mà vẻ mặt cười lạnh đầy sự khinh bỉ, dường như nắm chắc phần thắng của Đế Lưu đại nhân kia, càng làm cho hắn nhiều hơn một phần lòng nghi ngờ!

Nếu không phải lòng tin tràn đầy, làm sao lúc này hắn lại ngoan ngoãn như vậy chờ ở trước tiên quan?

Giờ này khắc này, trong lòng Tiên tướng đã có bốn phần nghi ngờ, lúc hắn nhìn thấy Lộc Tẩu phụng mệnh Phương Hành truyền tin triệu hoán Nhiếp Cuồng Nhất đến đây xông quan không lâu, thậm chí thời gian còn chưa đủ uống cạn chung trà, thế mà sâu trong tinh khôngphía trước đã có sát khí ngùn ngụt xuất hiện, hắn cũng không nhịn được lập tức đổi sắc mặt, trong lòng lại nhiều một phần tin tưởng đối với lời nói của Đế Lưu...

- Có muốn đề phòng toàn bộ hay không?

Vào lúc này tâm thần Lộc Tẩu cũng khẩn trương lên, thấp giọng hỏi Phương Hành.

- Hoàn toàn không cần, cứ ở bên cạnh xem kịch đi!

Phương Hành vung tay lên, ngăn bọn hắn lại, sau đó bắt pháp quyết, huyết vụ nhàn nhạt lưu chuyển quanh người, bước ra một bước trên tiên thuyền.

Mà vào lúc này ngoại giới, tinh vực mênh mông, đằng đằng sát khí, tất cả tiên binh, tiên tướng đều chú ý Nhiếp Cuồng Nhất trong tinh vực phía trước đang nổi nóng nhanh chóng chạy tới, thậm chí không có người chú ý Phương Hành đang thành thành thật thật đứng ở bên trên tiên thuyền, càng không có người chú ý tới, theo một vòng sương mù nhàn nhạt phiêu tán, trong hư không to như thế đã nhiều hơn một người nhìn không thấy bóng, đang âm thầm cười lạnh!

Oanh!

Gần như ở ngoài vạn dặm, bỗng nhiên có một viên đại tinh cản đường, bị tiên kiếm của người ta chém thành hai nửa, tạo thành khung cảnh khói lửa mịt mù, sau đó một nam tử tóc tai bù xù, hung hăng như ma lao đến, tinh quang bên trong ánh mắt lộ ra ngoài, hướng về phía trước quét tới...

Đúng lúc hắn chân chính hiện thân, tất cả tiên binh tiên tướng phía dưới tiên quan đều giật mình, nâng cao tinh thần đề phòng.

Thanh danh Nhiếp Cuồng Nhất thực sự không nhỏ, không người nào dám khinh thường hắn, không để hắn vào mắt!

Nhất là khi Nhiếp Cuồng Nhất dưới cơn thịnh nộ, trong lời đồn hắn căn bản chính là một tồn tại giống như yêu ma...

- Hừm?

Trong nháy mắt Nhiếp Cuồng Nhất xuất hiện, ánh mắt hung lạnh đã quét qua một mảnh tiên quan phía trước, sau đó liếc mắt về sau, sát khí trên người thoáng thu vào, chỉ giận dữ "Hừ" một tiếng, liền quay đầu nhìn về phía khác, tự nhiên là hắn đang tìm Đế Lưu, đoạn đường này chạy đến, hắn một bồn lửa giận không có tiêu tán qua, bị một khỏa lại một khỏa đại tinh phía trên có lưu ba chữ "Cẩu nô tài" gần như làm cho tức điên rồi, bây giờ vội vã chạy tới, muốn tìm thấy Đế Lưu, sau đó xông lên giết hắn!

Thế nhưng ánh mắt hắn vừa mới quét qua, không có nhìn thấy thân ảnh Đế Lưu, nên sát khí trên người đã thu vào...

Nhưng hết lần này tới lần khác, thứ hắn không nhìn thấy lại bị mấy tên tiên tướng cho rằng hắn đã thấy!

Dù sao Đế Lưu điện hạ cũng ngồi rõ ràng ở tiên thuyền bên cạnh, Nhiếp Cuồng Nhất không nhìn thấy, chẳng lẽ là mù?

Nhưng tên tiên tướng kia không biết, lúc

Nhiếp Cuồng Nhất đối mặt với Phương Hành, căn bản không thấy cái tiên thuyền này tồn tại! Ở trong ý thức của hắn, cho rằng Phương Hành đơn độc lướt đi trong tinh vực, không cần cái gì giúp đỡ...

Nhưng tên tiên tướng kia lại không nghĩ là như vậy, chỉ vừa đối mặt như thế, hoài nghi trong lòng của hắn đối với Nhiếp Cuồng Nhất lại càng thêm một phần:

- Tên quái vật này được Đế Thích đại nhân phái đi phục sát Đế Lưu điện hạ, coi như vừa rồi ngươi không cẩn thận để Đế Lưu đại nhân đánh lừa, xông đi qua, sau đó vội vã đuổi theo đến đây, thế nhưng lúc này tiên thuyền của Đế Lưu đại nhân ở kia, ngươi cũng không nhúc nhích chút nào, điều này nói rõ cái gì?

- Nói rõ tên quái vật này căn bản không có chút sát tâm nào đối với Đế Lưu đại nhân...

Các loại suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển trong đầu, ánh mắt tên Tiên tướng kia trở nên băng lãnh cảnh giác, bỗng nhiên hét lớn:

- Nhiếp Cuồng Nhất, ngươi...

Dù sao hắn cũng là Tiên tướng, đương nhiên làm việc sẽ không lỗ mãng như vậy, dù trái tim có nghi ngờ cái gì, cũng muốn hỏi cho rõ.

Chỉ có điều, hắn vừa mới mở miệng, đã nghe thấy Nhiếp Cuồng Nhất quát to một tiếng:

- Là ai... làm?

Chư tiên binh sợ hãi không hiểu, ngay cả Tiên tướng chấn thủ tiên quan cũng giật nảy mình, ngậm miệng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Lúc này Nhiếp Cuồng Nhất đã trở nên giận dữ, lại lưu ý đến ba chữ "Cẩu nô tài" to tướng phía trên tiên quan, đoạn đường này chạy đến, hắn thật sự bị ba chữ kia chọc tức, ở trình độ nào đó mà nói thì nó đã trở thành tâm ma của hắn, vừa chạm vào là bùng nổ, trên đường chạy đến, tất cả tinh cầu khắc ba chữ"Cẩu nô tài" đều bị hắn trảm phát nổ, không có cái nào ngoại lệ, lúc này thấy phía trên tiên quan thế mà cũng có ba chữ kia, con mắt hắn lập tức đỏ lên, một thân tiên uy bạo phát liền muốn chém ra...

Cùng lúc đó, một cái suy nghĩ đáng sợ sinh ra trong lòng hắn:

- Nếu như Đế Lưu đã lưu lại ba chữ này ở phía trên tiên quan, chẳng phải nói hắn đã sớm tới nơi này? Chẳng lẽ cũng đã sớm tiến nhập vào trong quan, tới chiến trường vực ngoại?

Vừa nghĩ tới cơ hội chém giết Đế Lưu đã mất đi, lửa giận trong lòng của hắn liền bừng

bừng sinh ra, đè nén không được.

Một thân chiến ý đáng sợ bừng bừng bạo phát, vô cùng rõ ràng, Tiên tướng phía trên tiên quan có cảnh giới Thái Ất, nên cảm ứng rất rõ ràng, hắn lập tức phát giác ra ý muốn động thủ của Nhiếp Cuồng Nhất, mà lại là địch ý nhằm vào cái tiên quan này của hắn, liền cho rằng tên kia vừa tới nơi này, đã muốn mạnh mẽ xông quan, kinh hoảng đến mức tâm thần đều muốn nhảy ra ngoài, vội vã đưa tay ngăn cản, hét lớn:

- Nhiếp Cuồng Nhất, ta lại hỏi ngươi...

- Rầm rầm...

Tại thời khắc này, tiên binh phía dưới cũng cảm nhận được lửa giận đáng sợ trên người Nhiếp Cuồng Nhất, bị hù cho đều nhấc tiên mâu lên, lít nha lít nhít như con nhím, trong nháy mắt chỉ vào Nhiếp Cuồng Nhất, quân trận sâm nghiêm, hình như sát khí ngập trời ngưng kết trong tinh không, hết sức căng thẳng!

- Hử?

Dưới sự kích thích của sát cơ, Nhiếp Cuồng Nhất hơi ngơ ngác một chút, cuối cùng một kiếm kia cũng không có lập tức chém đi ra!

Người khác đều nói hắn là quái vật, là thằng điên, nhưng đúng như Phương Hành nói, nếu thật là tên điên, há có thể sống đến bây giờ?

Coi như lửa giận muốn đánh vỡ nát lý trí của hắn, nhưng hắn vẫn cố kiềm nén không xuất kiếm...

Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía trên tiên quan theo bản năng, nghe xem tên Tiên tướng kia muốn nói cái gì...

- Ta lại hỏi ngươi, vừa rồi ngươi đi làm cái gì?

Tiên tướng phía trên tiên quan, lạnh giọng nói ra câu nói này.

Tự nhiên hắn không thể ở trước đám đông phía dưới nói, Đế Thích đại nhân mệnh lệnh cho ngươi đi phục sát Đế Lưu đại nhân, vì sao ngươi không có giết, trái lại để Đế Lưu điện hạ bình an đi tới trước tiên quan, bởi vậy hắn chỉ có thể dùng một câu mơ hồ như vậy, quát hỏi Nhiếp Cuồng Nhất, mà một câu nói kia hẳn là đủ rồi, dù sao lòng dạ mọi người đều biết rõ chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ ta nhất định phải hỏi rõ ràng mới được hay sao?

- Ta đã làm gì?

Nhiếp Cuồng Nhất hung hăng ngẩng đầu lên, trái tim thầm nghĩ, lửa giận lại bắt đầu cháy rừng rực.

- Con mẹ nó chứ đi giết người cho Đế Thích đại nhân, kết quả là đau khổ đuổi đến nơi này, vậy mà các ngươi lại cho hắn đi vào...

Hạng người như hắn, nhất định không chịu nổi oan, tên Tiên tướng kia vốn có chút hoài nghi đối với hắn, tự nhiên giọng điệu lúc tra hỏi không hề tốt đẹp gì, mà Nhiếp Cuồng Nhất lại người là tâm cao khí ngạo, dù tên Tiên tướng này có là Thái Ất thượng tiên cũng không được hắn để vào mắt, tự nhiên lửa giận càng tăng lên...

Chỉ có điều...

Lửa giận bốc cao như thế, hắn vẫn có ý định quát hỏi một tiếng, tối thiểu nhất là hỏi một chút xem có phải Đế Lưu đã nhập quan hay không!

Nếu có thể hỏi ra câu này, hiểu lầm cũng được tiêu trừ, tất cả mọi người không phải người ngu! Nhưng lý trí còn sót lại của hắn, lại bị một thanh âm vang lên, làm triệt để hỏng mất...

- Cẩu nô tài, Tiên tướng đại nhân đang tra hỏi ngươi, còn không mau mau trả lời...

Một giọng nói tràn đầy sự chính trực, ẩn chứa tiên uy vang lên ở phía dưới tiên quan, chấn động tứ phương, nhìn, chính là từ bên trong tiên quân truyền tới, hình như là tiên binh nào đó ngại Nhiếp Cuồng Nhất trả lời chậm, liền nghiêm nghị quát tháo, đây cũng là một loại phản ứng tự nhiên, lúc này Tiên tướng phía trên tiên quan, cũng không có đem lòng sinh nghi, trong lòng chỉ cảm giác có chút cổ quái, cảm thấy không thích hợp...

- Muốn chết...

Nhưng khi câu nói kia lọt vào trong lỗ tai Nhiếp Cuồng Nhất lại không phải là chuyện nhẹ nhàng như thế!

Gân như là trong nháy mắt, hắn liền triệt để nổi điên lên, rống một tiếng, kiếm khí vừa mới kềm chế liền gào thét vọt ra...

Kiếm ý điên cuồng, kiếm quang như tấm lụa, hướng thẳng về một mảnh tiên binh đề phòng sâm nhiên vọt tới!

Giờ khắc này, trong lòng Nhiếp Cuồng Nhất thậm chí không có bất kỳ ý niệm gì, chỉ có vô tận lửa giận, vô tận sát ý...

Ý định của hắn chỉ là muốn một kiếm đánh chết cái tên tiên binh nói ra ba chữ "Cẩu nô tài" mà thôi!

Nhưng lúc một kiếm này còn chưa bổ tới, lại có một thanh âm quát to:

- Mọi người cẩn thận, quả nhiên cẩu nô tài kia muốn xông quan!

Bởi vậy mà cục diện biến thành không khống chế nổi!

Chương 1503: Phiến Âm Phong Điểm Quỷ Hỏa

- Giết. . .

Lúc này phía trước tiên quan đã loạn thành một đoàn rồi, Nhiếp Cuồng Nhất nổi điên lao đến, sát khí ngập trời, mà những tiên binh tiên tướng kia vốn có chút kiêng kị đối với hắn, một mực chờ đợi coi chừng đề phòng hắn, hôm nay thấy hắn bùng nổ một thân sát khí lao đến, làm gì có ai ngồi chờ chết? Tiên mâu ngập trời đều đâm tới chỗ Nhiếp Cuồng Nhất, đạo đạo tiên quang tung hoành, cùng chiến một chỗ với Nhiếp Cuồng Nhất, hành động này của bọn hắn càng thêm chọc giận Nhiếp Cuồng Nhất, nếu như lúc trước con quái vật này còn có chút kiềm chế, thì vào lúc này đã trực tiếp liều mạng, huy phát ra thần lực không giữ lại chút nào, đại sát tiên binh.

Nhìn thấy cục diện lập tức trở nên hỗn loạn ngay cả đám người Lộc Tẩu cũng cảm thấy có chút bó tay

- Năng lực của cái Phiến Âm Phong Điểm Quỷ Hỏa này cũng quá lớn đi. . .

…

…

- Nhiếp Cuồng Nhất, ngươi thật to gan!

Lúc này tên Tiên tướng phía trên tiên quan cũng không nghĩ nhiều nữa, lúc đầu hắn còn hoài nghi đối với Nhiếp Cuồng Nhất, nhưng hiện tại thấy tên kia không nói hai lời liền xông quan, thì làm sao còn có thể tin hắn, hơn nữa cưỡng ép vượt qua ải vốn là tội lớn, hắn cũng không sợ gì nữa, nhanh chóng vỗ lan can, nghiêm nghị quát to:

- Còn chờ cái gì, nhanh chóng tập hợp đại quân, bắt tên cuồng đồ lớn mật lại này cho ta. . .

- Đại nhân có mệnh, nhanh chóng bày trận, giết cái tên cẩu nô tài này!

Bên trong đám tiên binh có người hét lớn, lập tức đánh thức nhóm tiên binh đang trong kinh hoàng, bọn họ lập tức tản ra, bày bố xếp trận, bao vây Nhiếp Cuồng Nhất ở bên trong đại sát, luồng tiên uy kia đâu phải bình thường, nó có thể khiến cho người có tu vi cảnh giới như Nhiếp Cuồng Nhất cũng cảm thấy sự uy hiếp, thêm việc hắn lại nghe được bên trong đám tiên binh, có người trái một câu "Cẩu nô tài", phải một câu "Cẩu nô tài", khiến lửa giận liên tiếp tăng lên, ban đầu hắn còn muốn thuận miệng giải thích mấy thứ gì đó nhưng bây giờ cũng đã quên, dứt khoát buông tay giết ra. . .

Quả thực bản lĩnh Nhiếp Cuồng Nhất không kém, trên thực tế bàn về tu vi, hắn cũng chỉ là một cái Chân Tiên, còn chưa đạt tới cảnh giới Thái Ất, nhưng bàn về một thân hung uy thậm chí thủ đoạn giết người, thì ngay cả Thái Ất thượng tiên đều không bằng hắn, một khi buông tay buông chân, đám tiên binh ngăn ở trước người hắn, quả thực giống như cừu non, mặc kệ cho hắn giết chóc, chỉ có điều, đám tiên binh trấn thủ Tiên quan này cũng là quân tinh nhuệ, bị thủ đoạn huyết tinh của Nhiếp Cuồng Nhất dọa cho bể mật gần chết, cũng phát huy ra năng lực xứng đáng, liên thủ vây công. . .

Trong lúc nhất thời, phía trước Tiên quan to lớn, chân cụt tay đứt, tiếng gào rú liên tục vang lên, rõ ràng đã trở thành một phương chiến trường!

Mặc dù Nhiếp Cuồng Nhất giết rất hung ác, nhưng bị đám tiên binh vây ở trong trận, xoay chuyển như nào thì hắn cũng không thoát ra khỏi lớp lớp vòng vây. . .

Mà ở dưới loại cục diện này, Nhiếp Cuồng Nhất càng điên cuồng hơn!

Dù sao lúc trước hắn cũng hiệu trung với Đế Lưu, về sau lại hiệu trung với Đế Thích, nên hiểu rất rõ uy lực tiên binh đại trận, biết rõ tiên binh đại trận bực này, hoặc là trực tiếp giết đi ra ngoài, hoặc là sẽ bị vây chết ở trong trận, không cần biết ngươi là Thái Ất thượng tiên hay là Đại La Kim Tiên, chỉ cần bị tiên binh vây khốn, không có dùng ưu thế áp đảo giết ra lớp lớp vòng vây, vậy cũng chỉ có kết cục bị vây chết!

Ít nhất, trong Ba Mươi Ba Thiên vẫn truyền lưu một câu nói, chư tiên đều tin tưởng không nghi ngờ!

Câu nói kia chính là, mười vạn tiên binh đủ để khốn giết Đại La Kim Tiên!

Cũng chính bởi vậy, Nhiếp Cuồng Nhất mới nóng ruột, dùng hết toàn lực hướng thẳng tứ phương, tàn sát hết tiên binh hắn nhìn thấy!

Hắn muốn tàn sát bọn họ, không cho bọn họ chính thức vây khốn mình!

Nhưng đám tiên binh kia đều nghiêm chỉnh huấn luyện, càng thêm tinh thông trận pháp, nên lúc này cũng cắn răng chịu đựng, muốn vây khốn cái tên điên này!

- Tộc trưởng đại nhân. . .

Cũng đúng lúc này, bên trong tinh vực đối diện Tiên quan, xuất hiện khói thuốc súng cuồn cuộn, thần quang tung hoành, tám trăm thần nô theo sát sau lưng Nhiếp Cuồng Nhất đã đến, bọn hắn cấp tốc chạy tới, nhìn thấy tràng cảnh trước mắt thì thực sự kinh hãi, nghĩ thầm vị tộc trưởng điên cuồng này hung ác đối với người khác thì cũng thôi đi, tại sao lại gây chuyện với Tiên tướng trấn thủ Tiên quan, đây chính là tội lớn đấy, nhưng họ chỉ dám nghĩ trong nội tâm, chứ không dám khuyên bảo, dù sao bình thường Nhiếp Cuồng Nhất cũng hỉ nộ vô thường, nửa điên nửa ma, động cái là muốn giết người, thật sự là hung uy cực thịnh. . .

- Cẩu nô tài, còn không thúc thủ chịu trói, ngươi xem thần nô dưới tay ngươi cũng không dám tới giúp ngươi, cùng nhau làm loạn. . .

Lúc này ở bên trong mảnh chiến đoàn kia, lại có một thanh âm hét lớn, như là đang uy hiếp Nhiếp Cuồng Nhất.

Nhưng một câu uy hiếp như vậy, lại làm cho tám trăm thần nô lập tức thay đổi sắc mặt. . .

- Không có biện pháp rồi. . . Lên đi!

Mấy tên thần nô cầm đầu Quỷ Nham tộc liếc nhau một cái, im lặng cười khổ, sắc mặt thảm đạm.

Bọn hắn thật sự hận chết người nói ra câu vừa rồi, vốn bọn hắn còn đang suy nghĩ có tiến lên hỗ trợ hay không, dù sao đối nghịch cùng tiên binh tiên tướng trấn thủ Tiên quan, mạnh mẽ xông qua Tiên quan chính là trọng tội, nhưng sau khi câu nói kia vang lên, bọn hắn không ra tay cũng không được, ai cũng biết tâm tư Nhiếp Cuồng Nhất hẹp hòi như kim châm, lúc này bị người chê cười một câu, tất nhiên sẽ ghi tạc trong nội tâm, nếu như những người mình thật sự không ra tay trợ giúp hắn mà nói, sau này hắn nhớ lại, tất nhiên mấy người cầm đầu sẽ bị hắn hành hạ đến chết. . .

- Ai dám làm tổn thương Tộc trưởng đại nhân của ta. . .

- Nhanh, không tiếc tính mạng, cứu Tộc trưởng đại nhân ra. . .

Mấy người cầm đầu bên trong tám trăm thần nô, không kịp nghĩ nhiều, kiên trì vọt vào bên trong chiến đoàn!

Ầm ầm!

Lần này tràng diện càng hỗn loạn, ước chừng tiên binh phía dưới Tiên quan có ngàn người, tuy đã chuẩn bị tốt, thực lực mạnh mẽ, nhưng vây khốn Nhiếp Cuồng Nhất đều thập phần tốn sức, khi tám trăm thần nô gia nhập chiến đoàn, thì càng lộ ra vẻ cố hết sức, cục diện gần như thiên về một bên đè ép xuống, đám Tiên binh trong tiên trận bị tám trăm thần nô trùng kích xuống, đã không có khả năng vận chuyển lại, nguyên một đám kinh hãi lạnh mình, bị Nhiếp Cuồng Nhất dẫn suất tám trăm thần nô ép về hướng đại môn Tiên quan, nội tâm kêu gào, gần như khóc rống lên!

- Cẩu nô tài! Cẩu nô tài! Các ngươi dám phạm ta?

Lúc này một thân hung tính của Nhiếp Cuồng Nhất cũng cường thịnh tới cực điểm, từ trong lớp lớp vòng vây của tiên binh ra thân ra, hai mắt âm trầm, giận dữ gầm lên, trong ánh mắt gần như muốn phun ra hỏa diễm thực chất, một bên gào thét, một bên vung thạch kiếm giống như là tấm lụa hướng về phía Tiên quan trảm tới!

Một kiếm này của hắn, trảm lên ba chữ"Cẩu nô tài" trên mặt Tiên quan! Nhưng dưới cái nhìn của mọi người, hành động này rõ ràng là đại nghịch bất đạo, muốn mạnh mẽ vượt qua ải!

- Lớn mật!

Lúc này sắc mặt Tiên tướng phía trên Tiên quan đã âm trầm tới cực điểm, hắn cũng không dám để cho cái tên điên này tổn hại Tiên quan, dù sao quy củ của Đại Xích Thiên cũng rất nghiêm, nếu Tiên quan chỗ hắn trấn thủ bị tên điên này hủy, như vậy tướng thủ quan như hắn, cũng khó tránh khỏi nghiêm trị, hơn nữa đến thời điểm này, hắn đã không chút nghi ngờ Nhiếp Cuồng Nhất thật sự phản bội Đế Thích đại nhân rồi, sự nghi kị trong tâm bị diệt hết, bỗng nhiên chiến ý đại thịnh, từ phía trên tiên quan phủ xuống dưới, trong tay đã nhiều hơn một cây trường thương lóng lánh tinh mang. . .

- Nhiếp Cuồng Nhất lớn mật, còn không mau mau nhận lấy cái chết!

- Vèo!

Dù sao hắn cũng là Thái Ất thượng tiên, một kích đánh úp này, khiến tinh khôngbị nghiền nát, sinh sinh đỡ một kiếm kia của Nhiếp Cuồng Nhất!

- Bắn tên! Bắn tên! giết chết toàn bộ đám phản nghịch này!

Mà vào lúc này, mấy vị trưởng lão phía trên tiên quan đã nghiêm nghị hét lớn, chỉ huy tiên binh cầm cung!

Thời điểm Tiên tướng đại nhân trấn thủ Tiên quan tự mình ra tay, cũng là một cái tín hiệu, cái kia chính là toàn lực ra tay, không lưu tình chút nào!

- Rầm rầm. . .

Phía trên tiên quan, có vô số người cưỡi mây, từng loạt từng loạt tiên binh tinh nhuệ hiện thân, thậm chí còn có người trực tiếp cưỡi mây bay về phía các phương vị trong tinh không, tất cả cầm Đại Lực Ngưu Ma Thần Cung, Huyền Cốt Lạc Nhật Tiễn, theo một tiếng hiệu, kéo căng dây cung bắn tên, vô số thần tiễn sắc bén có linh tính gào thét, hướng về phía tám trăm thần nô bên trong chiến đoàn vọt tới, dưới thần tiễn bực này, tám trăm thần nô cũng khó có thể ứng phó, một mảnh tiễn vũ bay qua, có chừng hơn trăm thần nô trúng tên, có người chết thảm tại chỗ, có người gào khóc không thôi. . .

- Ta muốn mạng của ngươi. . .

Nhiếp Cuồng Nhất thấy thế, ánh mắt càng biến thành một mảnh huyết tinh, lửa giận khó kiềm chế, hắn khàn giọng gầm nhẹ một tiếng, lao đến chỗ tên Thái Ất thượng tiên!

- Chết tiệt là ngươi!

Tên Thái Ất thượng tiên kia cũng cầm thương hét lớn, xa xa đánh tới, quét ngang một mảnh tinh vực, chiến đấu cùng Nhiếp Cuồng Nhất.

Cùng lúc đó, đại môn Tiên quan "Két.." một tiếng mở rộng ra, tiên binh đóng quân bên trong cầm thương cầm kích, cuồng mãnh tiến ra, cùng một ngàn tiên binh bên ngoài trong ngoài liên hợp, chiến đấu với tám trăm thần nô dưới trướng Nhiếp Cuồng Nhất đấu thành một đoàn, nhân số bọn hắn đã nhiều, thực lực lại mạnh, hơn nữa có cung thần trợ uy, tương trợ từ xa, tám trăm thần nô lập tức bại lui về phía sau, nhưng tám trăm thần nô cũng không tầm thường, dưới tình thế cấp bách, lại bị ép dốc sức liều mạng, nên song phương nhất thời khó phân cao thấp, địch ta không phân biệt, phía trước Tiên quan biến thành một mảnh huyết tinh, tinh vực huyết bạo thành biển. . .

- Ha ha, xem ra nhất thời nửa khắc đánh không xong, cái này cũng quá nóng tỉnh đi. . .

Trong tình cảnh hỗn loạn này, Phương Hành lại chậm rãi đi tới Tiên thuyền neo đậu bên cạnh Tiên quan, phất phất tay áo, mang Tiên thuyền nhét vào trong tay áo, sau đó chắp hai cánh tay, nhàn nhã dạo chơi hướng về phía Tiên quan đi đến, lúc này hắn vẫn đang thi triển ẩn thân chi pháp, thân hình như ẩn như hiện, cộng thêm tu vi hơn người, hai người duy nhất có khả năng uy hiếp được hắn ở bên trong chiến trường này đang đấu với nhau, người bên ngoài căn bản không sờ được đến cái bóng dáng của hắn, cứ như vậy mặc hắn nghênh ngang đi vào Tiên quan!

Sau khi đi qua Tiên quan, lại đi hơn mười dặm, hắn mới lấy Tiên thuyền ra, tự mình ngồi lên, chậm rãi đi về phía trước.

Lưu lại một mảnh chiến loạn ở đằng sau, tiếng giết rung trời, huyết hải bao trùm. . .

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Tiên quan có biến, nhanh chóng tới cứu viện!

- Mau mau, đừng nói là địch tập kích, muốn đoạn đường lui của chúng ta chứ?

Khi Phương Hành đi về phía trước, bất ngờ có một đội tiên binh cấp tốc chạy tới, tất cả đều nhận ra Tiên quan có biến, nên chạy đến cứu viện, cả đoàn người quy củ nghiêm ngặt, thậm chí còn có người vội vã chạy tới, liếc nhìn thấy đám người Phương Hành cưỡi Tiên thuyền, biết rõ đây là tiên thuyền của Đại Xích Thiên nhất mạch, cũng không đem lòng sinh nghi, mà nhanh chóng đặt câu hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Ai nha, bên kia có một tên điên muốn xông quan, đã đánh nhau cùng tiên tướng trấn thủ Tiên quan, giết máu chảy thành sông rồi!

Phương Hành từ trong tiên thuyền nhô đầu ra, tiếc hận lắc đầu, cẩn thận nói:

- Có lẽ tình cảnh rất thảm, các ngươi tranh thủ thời gian qua xem đi. . .

Chương 1504: Tiên soái Đại Xích Thiên

- Oanh! Oanh! Oanh!

Từng đội tiên binh vội vàng tiến về phía Tiên quan, rõ ràng là đám người Nhiếp Cuồng Nhất đã gây ra phiền toái không nhỏ, dù sao cái Tiên quan này cũng là cửa khẩu trấn thủ đường lui, vô cùng quan trọng, nếu ai cũng có thể vượt qua, thì thời điểm mấu chốt sẽ hủy diệt đường lui của chúng tiên binh, đây chẳng phải là đoạn đường sống sao? Chính vì vậy, từng đội Tiên binh cấp tốc từ chỗ sâu trong tinh khônglướt đến, đuổi về phía Tiên quan, chỉ có Phương Hành là không bị người nào để ý tới, chậm rãi đi về phía trước, bộ dạng kia giống hệt với việc đi dạo, rõ ràng là thừa dịp hỗn loạn xâm nhập, nhưng vừa vui vẻ thưởng thức cảnh tượng hỗn loạn, vừa có chút tò mò đánh giá một phương chiến trường tinh vực sâm nghiêm, phòng tuyến Tiên gia. . .

Chiến trường tinh vực tồn tại theo ngân hà, xa xa giằng co cùng đối phương, chiến tuyến kéo dài dằng dặc, sợ rằng hai đầu cách xa nhau không dưới nghìn vạn dặm, chiến tuyến dài như vậy, tự nhiên không có khả năng có đầy đủ tiên binh cố thủ, bởi vậy chiến trường Phương Hành chứng kiến lúc này, cũng chỉ là một đám đông, một đám tây, như là quân cờ tọa lạc ở trên một viên tinh cầu, xếp đặt huyền cơ gì đó, có tinh cầu đã bị bọn hắn luyện hóa, ánh lửa trùng thiên, cũng có tinh cầu tràn ngập cung điện, giống như là nơi trú quân vậy, hoặc có ý cảnh khác!

Trong nội tâm Phương Hành cũng hiểu, vị trí bố thủ tiên binh lọt vào vào tầm mắt hắn hôm nay, là chuyện cơ mật lớn nhất mảnh chiến trường này, bởi vậy hắn cẩn thận quan sát, tiên thuyền chậm rãi đi về phía trước, đi dạo trái phải, ở bên trong quá trình này, hắn cũng tận khả năng ghi nhớ bố trí Tiên binh của mảnh chiến trường này vào đáy lòng, trong nội tâm hơi có cảm giác đoạt được rồi, quả nhiên tiên trận của Ba Mươi Ba Thiên khác với Thiên Nguyên, bọn họ đã thích ứng chinh chiến tinh không, không đề cập tới chiến lực, chỉ vẻn vẹn nói đến phương vị những Tiên binh này đóng quân, đã có đạo lý sâu đậm ở bên trong!

- Chung quanh, cao thấp, đều không bàn mà hợp ý nhau, xem ra, chỉ huy đại quân là người tinh thông trận thuật. . .

Lộc Tẩu cũng cảm khái rất sâu, ngược lại cảm thấy chuyến đi này được mở rộng tầm mắt.

- Đều cẩn thận nhớ kỹ, không chừng tương lai còn dùng đến. . .

Phương Hành nhỏ giọng nói, để cho Lộc Tẩu theo mình nhớ kỹ cách sắp xếp những Tiên binh này.

Cùng lúc đó, chỗ đằng sau Tiên quan, tiên quang đã tiêu liễm, dường như có người hóa giải chiến trận này, không lâu về sau, Tiên binh vừa mới tiến đến cũng đều rút về, phần lớn rút về nơi đóng quân, nhưng cũng có một bộ phận tương đương, nhanh chóng phân tán ra, tìm kiếm khắp nơi cái gì đó, Phương Hành biết rõ chuyện này là do có người đoán được mình đã nhập quan, đang tìm chính mình, trong nội tâm hắn vui mừng lên, biết rõ thời gian không còn nhiều lắm, rất nhanh liền đi ngang qua chiến trường, nhìn vị trí bày bố những Tiên binh kia, từng điểm từng điểm ghi ở trong lòng!

- Phía trước tiên thuyền ở bên trong là ai, đang làm cái gì?

Cuối cùng, sau khi bọn hắn đi dạo thời gian mấy chung trà, đã khiến người ta chú ý tới, có một đội Tiên binh cầm Tiên mâu trong tay, dưới háng cưỡi Tử Nhãn Xích Mao Ác Hổ, đứng trong hư không gọi bọn hắn lại, người cầm đầu lành lạnh hét lớn.

Phương Hành nháy mắt với Lộc Tẩu, lão nhân này liền hơi suy ngẫm, ý bảo Văn tiên sinh biểu hiện một chút, Văn tiên sinh hiểu ý của hắn, liền chỉnh đốn áo bào thoáng một phát, đi ra khỏi tiên thuyền, tay nâng tiên chỉ, quát lạnh nói:

- Chớ có vô lễ, trong ngồi thuyền chính là Đế Lưu điện hạ, chúng ta phụng mệnh chạy tới chiến trường ngoại vực bình loạn, vừa mới nhập quan, đang muốn đi trình ấn tín!

- Quả nhiên là hắn. . .

Đội Tiên binh kia lập tức cảnh giác, đúng là bọn hắn phụng mệnh đến tìm Đế Lưu, cuối cùng lúc này cũng tìm được hắn, nên nhẹ nhàng thở ra, người cầm đầu quát:

- Tiên soái đại nhân chờ Đế Tử đã lâu, thấy Đế Tử không đến, lúc này mới mệnh cho chúng ta đi ra ngoài tìm ngươi, trong chiến vực cần phải tuân mệnh, không được xông loạn, Đế Tử điện hạ đường đột rồi, bây giờ theo mạt tướng tiến đến nơi trú quân bái kiến Tiên soái đại nhân. . .

- Lại còn có Tiên soái?

Phương Hành ngược lại có chút ngoài ý muốn, thực ra công tác chuẩn bị của hắn rất bình thường, hắn còn tưởng rằng ở chiến trường vực ngoại, Đế Thích là chỉ huy lớn nhất, nhưng trong quá trình đi theo đám Tiên binh kia tiến đến, lại nghe Lộc Tẩu vừa nói, mới biết được Tiên soái Đại Xích Thiên nhất mạch cũng không phải là Đế Thích, mà là một vị Đại La Kim Tiên do Xích Đế_Thanh Huyền Vực chỉ định trong ngũ đại Tiên tướng, bố trí xuống tâm phúc, trên trình độ nào đó mà nói, kỳ thật đám người Đế Thích chỉ dẫn theo thuộc hạ của chính mình, đi tới vực ngoại tinh không lịch lãm rèn luyện, không tính là thống soái.

Một đội tiên binh bảo hộ hai bên trái phải tiên thuyền của Phương Hành, hướng nơi đóng quân của Tiên soái đi đến, dọc theo con đường này càng ngày có càng nhiều tiên binh tiến tới, bảo hộ tiên thuyền của Phương Hành ở chính giữa, ngược lại không giống như là hộ tống, mà giống như là áp giải, mọi người trên thuyền cũng không khỏi có chút bận tâm, sợ bọn họ sẽ gây bất lợi với mình, giống như

Nhiếp Cuồng Nhất vậy, nhưng Phương Hành lại không lo lắng, dù sao hôm nay đã vào chiến trường vực ngoại, về tình về lý, sợ là Đế Thích cũng không dám làm tiếp chuyện lớn mật kia, bằng không Đại Xích Thiên còn có cái quy củ gì?

- Khởi bẩm Tiên soái, Đế Lưu điện hạ đã đến.

. .

Rất nhanh bọn hắn liền đi tới một mảnh lục địa ảm đạm, giống như một con rùa to lớn chìm nổi trong tinh không, phía trên tọa lạc thành vô số tòa thành hành cung, cao thấp trái phải, càng có tiên binh đi lại canh gác, Phương Hành biết rõ đây chỗ của trung quân, liền điều khiển tiên thuyền hạ xuống dưới, đã thấy phiến đại lục này bị vô số đại trận cải biến, vốn là một mảnh lục địa tĩnh mịch, không hề có sinh linh, hôm nay lại dùng đại trận tái tạo tự nhiên, khiến khắp nơi tràn ngập hoa cỏ màu xanh, chim bay cá nhảy trải rộng, cực kỳ có sinh khí! trên phiến đại lục nằm ở vị trí trung tâm nhất, có một cái đại điện làm bằng hắc sắc huyền thiết dựng thẳng đứng, tiên binh liền hướng bên trong đại điện bẩm báo.

- Thỉnh điện hạ vào đi!

Huyền thiết đại điện cũng không đóng cửa, mà rộng mở cửa lớn, bên trong tối om không nhìn thấy gì, chỉ truyền ra một cái thanh âm thâm trầm, Phương Hành cùng đám người Lộc Tẩu liếc nhìn nhau một cái, cũng không sợ hãi, liền đi thẳng về phía trong huyền thiết đại điện, sau khi vào trong đó, mới phát hiện cái gọi là trung quân đại doanh này, giống như là một chỗ thanh tu, bên trong đại điện trống rỗng, ngoại trừ vài cái gương đồng ra, thì bên trong điện chỉ có một cái bồ đoàn, bên trên có lão giả mặc áo bào xanh ngồi xếp bằng, một kiện áo giáp màu tím treo ở trên vách đại điện. . .

Mà ở vị trí cửa điện, vẫn còn hai người quen, một là Tiên tướng trấn thủ Tiên quan toàn thân máu đen, cùng với Nhiếp Cuồng Nhất bị khóa sắt buộc chặt, lúc này đều bị hai đội tiên binh trông coi, thành thành thật thật quỳ gối ở đó, khi nhìn thấy Phương Hành, cảm xúc bắt đầu lay động!

- Tiên soái, là hắn, chính là Đế Lưu điện hạ mệnh lệnh cho Nhiếp Cuồng Nhất cưỡng ép vượt qua ải, nên tiểu tiên mới không thể không dẫn binh chống cự. . .

Tiên tướng trấn thủ Tiên quan lớn tiếng ồn ào, nhưng vẻ mặt lại vặn vẹo cùng phẫn nộ.

- Ta muốn giết ngươi, giết ngươi. . .

Lúc này Nhiếp Cuồng Nhất vẫn chưa thoát khỏi trạng thái điên cuồng, vừa nhìn thấy Phương Hành lại càng điên cuồng hơn, ánh mắt đầy vẻ oán độc, hung hăng muốn vọt tới trước người Phương Hành, chỉ tiếc thân thể bị thừng tiên cột chặt, không ngừng hấp thu sạch sẽ một thân tiên lực của hắn, khiến cho hắn không có sức lực, chỉ khiến khóa sắt rung động mà thôi. . .

- Thật sự là điện hạ cho lão phu một phần lễ vật tốt a!

Lão giả áo bào xanh, hoặc nói là Tiên soái Đại Xích Thiên, nhàn nhạt liếc nhìn Phương Hành:

- Không biết việc này nên giải thích như thế nào?

- Giải thích cái rắm!

Phương Hành quay mắt về phía vị Đại La Kim Tiên, đường đường là Tiên soái Đại Xích Thiên, sau đó hiển lộ cuồng tính của Đế Lưu ra, cười lạnh một tiếng, nói:

- Nếu muốn giải thích, ta ngược lại muốn hỏi Tiên soái ngươi một câu, bổn Đế Tử từ Thanh Huyền Thiên tới đây để lập công bình định, trên đường lại đụng phải chuyện có người phục giết, vậy ngươi nên giải thích thế nào? Ta tân tân khổ khổ mới tới được phía dưới

Tiên quan, cái tên Tiên tướng trấn thủ Tiên quan này lại không chịu mở cửa để cho ta tiến đến, nên giải thích thế nào? Về phần cẩu nô tài kia cưỡng ép vượt qua ải. . . Ha ha, hắn cũng không phải chó của ta, vì cái gì lại tính lên đầu ta?

- Ta muốn giết ngươi. . .

Nhiếp Cuồng Nhất nghe được ba chữ "Cẩu nô tài" lại tiếp tục phát tác giống như chó điên, muốn lao lên.

- Hắn rõ ràng là. . .

Tiên tướng trấn thủ Tiên quan cũng vô ý thức phản bác, nhưng đột nhiên thấy được bộ dạng của Nhiếp Cuồng Nhất, lại ngạnh ngạnh sinh sinh đem lời nuốt xuống phía dưới, đến thời điểm này làm sao hắn không nhìn ra hận ý của Nhiếp Cuồng Nhất đối với Đế Lưu điện hạ căn bản không phải giả vờ? Trong nội tâm cũng rõ ràng, lúc mình ở Tiên quan đã bị mê hoặc rồi, hắn chỉ có thể hận chính là, đến bây giờ cũng không biết rốt cục tại sao bị mê hoặc như thế. . .

- Tốt rồi, chớ có hồ đồ, mang hai người này giải vào đại lao, chờ Đế Thích điện hạ tự mình đến lĩnh người!

Tiên soái Đại Xích Thiên cũng rất dứt khoát, đối mặt với câu hỏi lạnh lùng của Phương Hành, rõ ràng không tức giận, cũng không hỏi sự tình vượt qua ải, càng không có ý tứ truy cứu trách nhiệm của ai, chỉ sai người dẫn Nhiếp Cuồng Nhất cùng Tiên tướng trấn thủ Tiên quan đi, sau đó xử trí, đến lúc này hắn mới nghiêm túc ngẩng đầu đánh giá Phương Hành, thật lâu về sau thì khẽ thở dài:

- Ba Mươi Ba Thiên to lớn như thế, điện hạ đi nơi nào không tốt, vì sao lại đến cái chiến trường vực ngoại không nên đến này? ba cái lão bất tử kia cũng thế, đây là ra nan đề cho lão phu nha!

- Vì sao đến cái chiến trường này?

Phương Hành nở nụ cười một tiếng, nói:

- Đương nhiên là để lập công huân, lấy lại đồ vật bổn Đế Tử mất đi!

- Điện hạ thật sự nghĩ như vậy sao?

Lão giả áo bào xanh giống như cười mà không phải cười, nhìn xem Phương Hành.

- Nghĩ như thế nào không quan trọng, dù sao ta cũng làm như vậy!

Phương Hành cũng nhìn lại ánh mắt của hắn, nhàn nhạt trả lời, khí thế không chút nào rơi vào thế hạ phong.

Thấy hắn nói như thế, lão giả áo bào xanh lại trầm mặc, sau nửa ngày mới cười khổ một tiếng, nói:

- Nói thẳng đi, tin tức điện hạ muốn tới cái chiến trường vực ngoại này truyền ra, tất cả mọi người đều biết rõ sẽ có một phen long tranh hổ đấu, chỉ tiếc, lão phu không có hứng thú đối với tranh chấp giữa ngươi cùng Đế Thích điện hạ, cũng không có ý đi giúp bất luận cái gì, nếu Xích Thiên có chỉ, mệnh lệnh lão phu suất tiên binh tiên tướng đến bình định, trong nội tâm lão phu quan tâm, chỉ là kết quả bình định mà thôi, những chuyện khác không phải chức trách của ta, ta cũng không cần biết những chuyện kia. . .

- Cuối cùng thì ngươi muốn nói cái gì?

Phương Hành cảm giác lão giả áo bào xanh này có chuyện muốn nói nhưng lại nói không rõ ràng cho lắm, nên nhịn không được cau mày hỏi.

- Lão phu muốn nói chính là, tại đây mảnh chiến trường vực ngoại này các ngươi đều phải tuân thủ quy củ của lão phu. . .

Tiên soái Đại Xích Thiên thản nhiên nói:

- Chỉ cần ở trong quy củ, muốn đấu như thế nào, đấu thành bộ dạng gì cũng không liên quan đến lão phu!

Chương 1505: Tự mình xuất thủ trừng trị nó

- Lão già này không muốn đếm xỉa đến. . .

Rất nhanh Phương Hành liền hiểu rõ ý tứ vị Tiên soái này, ông ta đang cảnh cáo Phương Hành, không thể làm chuyện quá mức!

Ở trình độ nào đó mà nói cuộc chiến giữa hắn và Đế Thích đã sớm công khai, che giấu cũng không có ý tứ gì, vị Tiên soái này cũng thừa nhận, hắn không quản được hai vị Đế Tử tranh đoạt, bởi vậy, hắn đã sớm nói rõ ràng với Phương Hành, có thể để cho hai vị Đế Tử này đi tranh đoạt, nhưng nhất định phải làm việc theo quy tắc của hắn, nhất định phải tranh đấu trong quy củ của vị Tiên soái này, đây là một loại cảnh cáo, cũng là một loại cam đoan, cảnh cáo Phương Hành không thể làm loạn, nhưng cũng ở trước mặt Phương Hành cam đoan, hắn không hoà vào tranh đoạt giữa hai vị Đế Tử, cũng sẽ không hướng về ai, ở trong tình hình này, ai phá hư quy củ, sẽ chọc giận vị Tiên soái Đại Xích Thiên này, cái được không bù nổi cái mất!

- Những lời này ta cảm thấy ngươi nên nói cùng một người khác. . .

Đương nhiên Phương Hành sẽ đồng ý, trái lại còn cảm thấy có chút may mắn, hắn hơi híp mắt lại, mở miệng cười… thay đổi rất nhanh.

Tiên soái thản nhiên nói:

- Lão phu đã nói với Đế Thích điện hạ!

Phương Hành nhíu lông mày:

- Hắn có nghe ngươi không?

- Tin tưởng ta, ngay cả Đế Thích điện hạ cũng sẽ không hi vọng nhìn thấy dáng vẻ lão phu nổi giận!

Tiên soái Đại Xích Thiên nhàn nhạt mở miệng, thanh âm bình thản, nhưng hắn đường đường là Đại La Kim Tiên, tự có tiên uy tràn ngập, làm cho Phương Hành thấy được dáng vẻ hắn như vậy, trong lòng không nhịn được cảm khái, cùng là Đại La Kim Tiên, nhưng Thanh Huyền Vực Chủ âm hiểm giảo hoạt, đa mưu túc trí, so với vị này Tử Huyền Tiên soái này, uy thế còn kém xa lắm, tối thiểu nhất Thanh Huyền Vực Chủ không dám bằng mặt với hai vị Đế Tử như thế, hắn làm như vậy, tuy nói là duy trì sự bình ổn của chiến vực, nhưng trên thực tế, chuyện này cũng coi như đồng thời đắc tội hai vị Đế Tử!

- Tốt, có câu nói này của ngươi ta an tâm rồi, nói một chút xem phía sau nên làm cái gì?

Phương Hành mở miệng cười, ngồi xếp bằng ở trước mặt Tiên soái Đại Xích Thiên.

- Điện hạ có thể thông cảm nỗi khổ tâm trong lòng lão phu tất nhiên là tốt nhất, lão phu vô cùng cảm kích!

Tử Huyền Tiên soái Đại Xích Thiên nói:

- Nếu như điện hạ đã đi tới chiến vực, sẽ không dùng thân phận Đế Tử nữa, mà điện hạ phải chịu khó làm một viên Tiên tướng của lão phu, đây cũng là quy củ do Tiên Đế Đại Xích Thiên chúng ta chính miệng quyết định, tuyệt đối không được phá hỏng. Dưới trướng điện hạ có tổng cộng ba trăm tiên binh, theo lý thuyết chỉ có ba tổ, tu vi. . . Ha ha , dựa theo đạo lý, ngươi sẽ làm Thanh Tiết Tiểu Tiên tướng dưới trướng lão phu, nhưng dù sao ngươi cũng là Đế Tử, không thể ủy khuất ngươi, nên ngươi cứ nhận chức vụ Kim Tiết Thượng Tiên tướng đi, có thể ở trong phiến tinh vực này, tùy ý chọn một tinh cầu để đóng quân, tìm hiểu chiến vực, chờ điều động, không có lệnh của lão phu, tuyệt đối không thể xông loạn vào bên trong Tiên Vực, điện hạ cần nhớ kỹ những điểm này!

- Kim Tiết Thượng Tiên tướng?

Phương Hành nghe xong, khẽ gật đầu, sau đó đáp ứng xuống.

Hắn cũng biết hôm nay, tiên binh tiên tướng Ba Mươi Ba Thiên, cứ trăm người làm thành một tổ, mười tổ làm thành một đội, mười đội làm thành một bộ, thống lĩnh một tổ, chính là Thanh Tiết Tiểu Tiên tướng, thường thường có tu vi Chân Tiên, còn thống lĩnh một đội là Kim Tiết Thượng Tiên tướng, tu vi thường thường là Thái Ất cảnh, thống lĩnh một bộ là Tử Tiết Đại Tiên tướng, bây giờ dưới tay mình chỉ có ba trăm người, tu vi ở trong mắt người khác lại giảm xuống rất nhiều, kỳ thật còn chưa đủ thăng chức Kim Tiết Thượng Tiên tướng, đây cũng là lão Tiên soái cho Tiên Đế mặt mũi. . .

Hiện tại thân phận hắn ở bên trong tiên quân, chỉ tương đương với vị Thái Ất Tiên tướng trấn thủ Tiên quan kia!

Rất nhanh, hắn liền nhận được bảo ấn, rời khỏi cái huyền thiết đại điện này, sau đó được một tên tiên quan khác dẫn đi, chọn lựa một viên tử tinh ở chung quanh, thiết lập hành cung, xây dựng cơ sở tạm thời, để toàn quân nghỉ ngơi, sau đó chưa tới một canh giờ, cái tên tiên quan kia lại đưa tới một chồng ngọc giản, giảng giải tình hình chiến sự song phương, thời điểm Phương Hành mới đến chiến trường, thứ cần nhất chính là những tài liệu này. . .

- Tiên Kim, Vẫn Thiết, Chân Tinh Chi Thủy, Hỗn Độn Quả Viên. . . Bọn hắn đang tranh đoạt những vật này?

Sau khi đọc xong một chồng ngọc giản, Phương Hành mới hơi hiểu ra, biết được đám phản loạn vực ngoại này từ đâu mà tới.

Hóa ra, một vùng ngân hà này chính là địa vực quan trọng nhất trên đường tu tiên, cũng là địa vực hiểu rõ nhất, chưa chắc tất cả đại tinh đều tồn tại sinh cơ, nhưng trên vô số ngôi sao, đều ẩn chứa có các loại tài nguyên trân dị, thậm chí còn có Hỗn Độn Tiên Viên tồn tại, đây chính là sự khác biệt với tiên lộ mà lúc trước Phương Hành đi qua Long tộc, đúng là tạo hóa trên con đường kia không nhiều, chỉ có một đầu U Thổ Đại Hà, cùng Thái Hư Bảo Bảo đánh bậy đánh bạ lúc mới vào tiên lộ vân…vân, tài nguyên tương đối thiếu thốn!

Nhưng cái tiên lộ của Đạo gia này lại khác biệt, gần như có thể xưng là tiên hà chi bảo! Vô số Tiên Kim có thể rèn đúc tiên bảo, vô số tài nguyên có thể trợ giúp tu vi, chất đầy trên một con đường này!

Mà vị trí tài nguyên phân bố nhiều nhất, chính là một mảnh ngân hà này!

Thậm chí mảnh ngân hà này ở thời đại viễn cổ, đã từng được chúng tiên Đạo gia xưng là

"Đa Bảo Tiên Hà!"

Bình thường, các phương thế lực lớn trong Ba Mươi Ba Thiên, đều có tiên nhân đóng quân lâu dài ở đây, khai thác các loại tài nguyên, sau đó chở về Ba Mươi Ba Thiên, thẳng đến mấy chục năm trước, những tiên nhân đóng quân ở đây, mới phát hiện hình như có người cũng tiềm nhập phiến tinh vực này, khai thác vụng trộm, cần biết tài nguyên của cái Đa Bảo Tiên Hà này thuộc về Ba Mươi Ba Thiên, vô luận là sinh linh Thần tộc, hay là sinh linh Tiểu Tiên Giới, đều không có tư cách đụng vào, bởi vậy Đạo gia lập tức cho người đi điều tra việc này, cũng chuẩn bị đánh giết thế lực trộm cắp!

Nhưng Đạo gia không có nghĩ tới, thực lực đám người kia vô cùng mạnh, sau khi va chạm xong, ngược lại là Ba Mươi Ba Thiên ăn một chút thiệt thòi nhỏ, lúc này bọn hắn mới ý thức được, đám người lén lén lút lút lấy trộm tài nguyên kia, tuyệt đối không phải là sinh linh Thần tộc phổ thông hoặc là tu hành giả trong Tiểu Tiên Giới, mấy phe thế lực kia đều không có bản lãnh lớn như vậy, nên không thể không truyền tin về Tam Thập Tam Thiên, điều động cao thủ đến đây trấn áp, cũng chính bởi vậy mà song phương ở hai bờ trái phải Đa Bảo Tiên Hà, triển khai chém giết cùng tranh đấu. . .

Trong khoảng thơi gian đó cũng có thắng có bại, nhưng đối phương không ức hiếp quá mức, Ba Mươi Ba Thiên cũng một mực không đưa ra cảnh cáo đầy đủ, thẳng đến hơn ba năm trước, Ba Mươi Ba Thiên phát hiện đối phương có thể đến từ Thiên Nguyên tổ địa, lúc này họ mới ý thức được cái gì, liền phái cao thủ các phương tới, cùng lúc đó bọn chúng cũng phát hiện cao thủ các phương tới, lúc mọi người không bắt được đối phương, mới ý thức tới thực lực đám người kia quả thực đáng sợ, lại thêm liên minh Thần tộc phản nghịch cũng rục rịch ở một vùng tiên hà, nên Ba Mươi Ba Thiên đứng ngồi không yên!

Bắt đầu từ một năm trước, Ba Mươi Ba Thiên chân chính điều động tiên binh tới, xuất động cả Đại La Kim Tiên, thậm chí là nhân vật có cấp độ Đế Tử như Đế Thích cũng xuất động, biểu thị Ba Mươi Ba Thiên thật sự quyết tâm, chuẩn bị một mẻ hốt gọn những người phản loạn kia. . .

Nhưng cho tới hôm nay, mặc dù đại quân đã hoàn tất đóng quân, nhưng có vẻ như vẫn còn đang thử thăm dò, đại chiến chân chính không có xuất hiện!

Ngược lại có không ít thiên kiêu tuấn kiệt vụng trộm ra tay, thăm dò thực lực đám phản nghịch Thiên Nguyên, song phương đều có thắng có bại. . .

- Hóa ra, thời điểm ta ở trên Tiên lộ Long tộc đau khổ truy đuổi Cửu Đầu Trùng, thì đám người kia đã có đại cơ duyên. . .

Phương Hành thoáng lật nhìn ngọc giản, bây giờ hắn đã có cái nhìn sơ lược với thế cục mảnh chiến vực này, trong lòng cũng không chỉ có cảm khái, cùng so sánh với nội dung phía trên ngọc giản này, cuối cùng hắn cũng biết khi những người kia tiến vào tiên kiều tiếp dẫn, đã trải qua cái gì.

Lúc trước mình tiến nhập tiên lộ Long tộc, bọn hắn cũng tiến nhập tiên lộ Đạo gia, có thể tưởng tượng bọn hắn chiếm được cơ duyên cùng tạo hóa kinh người đến mức nào, tối thiểu nhất, từ ghi chép trong những ngọc giản này đến xem, bọn hắn không chỉ có được lượng lớn đại lượng tài nguyên trộm từ Đa Bảo Tiên Hà, thậm chí ghi chép đánh nhau cùng chư tiên Ba Mươi Ba Thiên cũng mười phần đáng sợ, chiến tích hết sức kinh người!

Trong ngọc giản ghi chép, phía sau đám phản nghịch kia, chí ít cũng có cao thủ cấp bậc Đại La Kim Tiên che chở bảo vệ bọn họ, cho nên song phương mới dây dưa hỗn loạn, phần lớn thời gian đều dùng thế lực ngang nhau chém giết cùng thăm dò, mà trong số bọn họ cũng đã xuất hiện nhân vật cường hoành có thể đối đầu Chân Tiên, thậm chí Thái Ất Thượng Tiên, ngẫm lại thời gian bọn hắn ở Thiên Nguyên, phần tiến cảnh này đơn giản là vô cùng đáng sợ. . .

- Hả, cái thằng này không phải là. . .

Phương Hành một mặt thổn thức cảm thán, một mặt lấy ra một phần ngọc giản phía trên cùng, con mắt lập tức trợn tròn.

Ngọc giản này lại ghi chép tin tức mới nhất trên chiến trường bây giờ, thậm trí còn chú trọng nhắc đến một con quạ tặc màu đen. . .

Theo đó, bên trong đám phản nghịch đến từ Thiên Nguyên tổ địa, có một con quạ tặc màu đen, trong tin tức Ba Mươi Ba Thiên lấy được, con quạ tặc màu đen này cũng không tính là người mạnh nhất, nhưng là người năng nổ nhất, số lần giao thủ cùng cao thủ tiên giới nhiều nhất, thanh danh vang nhất.

Sau khi Ba Mươi Ba Thiên điều động đại quân đi qua, đối phương đã thu liễm rất nhiều, bình thường không dám thò đầu ra, nhưng cái thằng này càng sôi nổi, nhiều lần vòng qua Vẫn Thạch Hải, chạy đến Đa Bảo Tiên Hà vớt tài nguyên, chư vị cao thủ đại tiên giới, thậm chí là Đế Tử, đều đi vây bắt nó, nhưng thằng này ỷ vào nhục thân linh hoạt cùng cường hoành, nhiều lần chạy trốn, thế mà một mực không bị người bắt được. . .

- Cái con rùa tặc ô này, không phải là Kim Lục Tử chứ?

Sau khi nhìn sự tích về tên tặc ô kia, cả người Phương Hành đã có chút kích động.

Đồng thời trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng, bởi vì phần cuối ngọc giản này đã nói, người cuối cùng đi vây bắt tên tặc ô này chính là Đế Thích!

- Đế Thích đã sớm tu luyện đến cảnh giới Thái Ất Thượng Tiên, thậm chí có lời đồn rằng hắn đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, có lẽ con tặc quạ kia không phải là đối thủ của hắn, ôi, vậy mà ta thoáng tới chậm một bước, không biết tên tặc ô kia đã bị Đế Thích làm thịt chưa?

Vừa nghĩ tới đây, Phương Hành liền ngồi không yên, bắt đầu đi lại ở trong đại điện.

- Không được, ta cũng phải đi tham gia náo nhiệt!

Sau khi cân nhắc không có bao lâu, Phương Hành đã không ngồi yên được, hào hứng rời khỏi tinh cầu đang đóng quân, trực tiếp xông về phía đại doanh Tử Huyền Tiên soái, sau đó bày ra vẻ mặt thành thật nhìn Tử Huyền Tiên soái, lớn tiếng nói:

- Ta phải xuất chinh!

- Hả. . . Vì sao?

Vẻ mặt Tử Huyền Tiên soái cổ quái, thực sự không biết cái tên Đế Tử này lại phát điên vì cái gì!

- Bởi vì ta nhìn thấy con quạ tặc màu đen kia thực sự rất quá phận, nó làm như thế thì Ba Mươi Ba Thiên chúng ta còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Phương Hành trả lời hết sức nghiêm túc:

- Ta muốn đích thân xuất thủ đi trừng trị nó!

Chương 1506: Đế Thích khốn Kim Ô

Ngày đầu tiên tới chiến trường vực ngoại đã phải xuất chinh, lại còn muốn đi làm sự tình giốn với Đế Thích, cái này là muốn chết sao?

Tử Huyền Tiên soái thật sự có chút không rõ dụng ý của Phương Hành, dưới cái nhìn của hắn, chỉ cần vị Đế Lưu điện hạ này không ngốc, trước tiên nên tận lực tránh chạm mặt với Đế Thích mới tốt, không nghĩ rằng hắn vậy mà không kịp chờ đợi đi làm chuyện như thế, mặc dù trong lòng không rõ, nhưng sau khi xác định Phương Hành thật sự muốn xuất chinh, hắn vẫn cười lạnh một tiếng liền đáp ứng xuống, đối với hắn mà nói hắn thực tình không muốn nhúng tay vào tranh đấu giữa hai vị Đế Tử này, Phương Hành đã đường đường chính chính đến trước mặt vị "Tiên Soái" như hắn thỉnh cầu xuất chinh, mà lại dùng lý do đi thu phục một tên tặc ô làm loạn của đối phương, thì rất phù hợp với điều kiện của hắn, hắn không thể ngăn cản!

Đã muốn xuất binh thì phải mang theo tiên binh tiên tướng dưới chướng mình, nhưng Phương Hành lại không có tính toán này, hắn xa xa truyền một đạo âm phù, để đám người Lộc Tẩu tiếp tục bày trận trúc điện, còn mình thì đơn độc cầm ấn ký Tiên soái, phi thân nhảy vào tinh không, đi thẳng đến Đa Bảo Tiên Hà!

Mảnh chiến trường này là nơi trú đóng của thế lực các phương, tiên binh chư đạo, chỉ ẩn ẩn tạo thành một phương chỉnh thể, do Tử Huyền Tiên soái suất lĩnh, nhưng trên thực tế tính tự chủ rất mạnh, từ cách phân bố đóng quân hiện tại cũng nhìn ra được, càng cách Tử Huyền Tiên soái gần nhất, thực lực càng mạnh, đông một khối tây một phương, ẩn ẩn tạo thành một cái tiên trận cự đại, trấn thủ

Đa Bảo Tiên Hà vô cùng nghiêm ngặt, có điều Đa Bảo Tiên Hà quá dài, quá bao la, căn bản không có khả năng mỗi một điểm đều bố trí xuống tiên binh, bởi vì giữa các binh doanh đóng quân, có khoảng cách rất lớn!

Khoảng cách xa nhất giữa các phương thế lực với nhau, thậm chí có hơn trăm vạn dặm không thấy một người!

Đương nhiên, các phương thế lực nghe thấy sẽ động, đan xen lẫn nhau, nếu như thực sự có người quấy nhiễu ở những chỗ trống giữa tinh không, sẽ khiến các phương tiên binh cùng nhau xuất động, rất nhanh có thể đem hắn xoắn nát, chặt đứt đường lui, vây ở một chỗ, thế nhưng cái giá để các phương thế lực cùng động quá cao, nếu không phải đối phương cũng phái ra đại đội nhân mã đồng thời xâm nhập, thì các phương thế lực cũng không tập hợp làm lớn chuyện, phong tỏa một vực, mà cái tên quạ đen làm người ta ghét nhất trong truyền thuyết, lại chui vào chỗ trống này, có làm người buồn nôn hay không chứ!

Theo ghi chép phía trên ngọc giản, sự tình nó thích nhất làm chính là đột nhiên, từ bên trong chỗ trống nào đó chui ra ngoài, tiến vào Đa Bảo Tiên Hà vơ vét bộ phận tài nguyên dị bảo, sau đó nghênh ngang rời đi, bình thường còn không đợi tiên binh tiên tướng đóng quân ở phụ cận đuổi tới, nó đã chạy trốn ra xa, hết lần này tới lần khác nó không chỉ chạy trốn, mà nó còn lưu lại ký hiệu thị uy phía trên đại tinh nó đi qua.

Có lúc nó bị người đuổi tới đuôi, nhưng nó cũng không chút hoang mang, nháo cùng mọi người một phen rồi lại đi!

Chuyện này liền có chút quá mức, người Ba Mươi Ba Thiên hận nó muốn chết chính là vì điểm này!

Một bên nhớ lại ghi chép trong ngọc giản, khóe miệng Phương Hành cũng không khỏi lộ ra một vòng ý cười, sau đó đạp lên vô số đại tinh, bay lượn cực tốc trong Đa Bảo Tiên Hà, ước chừng nửa ngày thời gian về sau, hắn cũng đã cách xa vị trí trụ sở tiên binh Đại Xích Thiên nhất mạch, tiến nhập không gian không có một ai, ở chỗ này, dùng mắt trần cũng có thể thấy, đây là một khỏa đại tinh sáng chói, khắp nơi đều cực kỳ lộng lẫy, khắp nơi đều là tài nguyên dị bảo khó tìm, có thứ có thể đúc khí, có vật có thể luyện bảo, còn có linh dược có thể làm thuốc, có thể tu luyện...

Hôm nay Phương Hành cũng có tiên binh của mình, tự nhiên ánh mắt đã khác biệt với lúc trước, trước kia ánh mắt của hắn chỉ dừng ở việc tăng tu vi mình lên, chướng mắt những tư nguyên này, bởi vì hắn tu hành không cần đến, liền vô ý thức cảm giác những tư nguyên này vô dụng đối với hắn, tài nguyên lại khổng lồ như thế, hắn thấy cũng không đáng giá, nhưng bây giờ nhìn thấy những tài nguyên trên đại tinh này, sâu trong ý thức hắn, thật muốn chế tạo một phương tiên binh, một phương thế lực to lớn, những tư nguyên này đều là kỳ trân dị bảo quý hiếm đến cực điểm, có càng nhiều càng tốt...

Dù sao hiện tại nghĩ tới đám tiên phỉ dưới tay mình vẫn còn mặc hắc thiết giáp thấp kém, đã cảm thấy có chút mất mặt rồi!

- Xem ra, hiện tại Thiên Nguyên cũng đang đào tạo một phương tiên binh, cho nên mới cảm thấy hứng thú đối với những tư nguyên này đi, tất nhiên Ba Mươi Ba Thiên cũng là ý thức được điểm này, cho nên mới cảnh giác đối với bọn hắn, nếu chỉ là xua đuổi mấy người làm loạn, những Thái Ất Thượng Tiên kia thậm chí là Đại La Kim Tiên, đều sẽ không đặt ở trong mắt, nhưng một đội đại quân xuất hiện, sẽ khiến bọn hắn cảnh giác!

Trong lòng Phương Hành cũng âm thầm nghĩ:

- Nhưng thật sự là có ý tứ, bên trong chín bộ huyền quan có nhiều bảo bối như vậy, chế tạo mười vạn tiên binh cũng đủ rồi, bọn hắn còn không biết dừng, đến tột cùng là dã tâm lớn bao nhiêu, muốn làm ra chiến trận dạng gì chứ?

Trái tim có không ít nghi hoặc, cuối cùng quyết định không thèm nghĩ nữa, tìm Kim Lục Tử hỏi một tiếng cũng được!

Vì hắn đơn độc một mình nên tốc độ càng lúc càng nhanh, lại đi khoảng một ngày lộ trình, rốt cục cũng chạy tới vị trí phía trên ngọc giản, địa điểm mới nhất ghi chép nơi tặc ô xuất hiện, đây là nơi mà sáu bảy ngày trước Thuận Phong Nhĩ cùng Thiên Lý Nhãn của Ba Mươi Ba Thiên thấy con Kim Ô ở đây, báo cáo Tiên soái cùng ba đại Tiên tướng ngang cấp Đế Thích, sau đó Đế Thích mới quyết định tự mình đến đây gặp Đại Kim Ô khuấy đảo phong vân một lần, hắn còn dẫn theo ba nghìn tiên binh đến, bây giờ thời gian đã trôi qua bốn năm ngày, còn không biết kết quả ra sao!

- Chỗ Tiên soái không có động tĩnh, đã nói trận chiến này còn không có kết quả, không biết Kim Lục Tử như thế nào...

Phương Hành hạ xuống phía trên một khỏa đại tinh, ngừng chân nhìn ra xa, quan sát nửa ngày, sau đó ánh mắt trở nên lẫm liệt, lần theo một cái phương hướng.

Trong tinh vực không chỉ có các hướng Đông Nam Tây Bắc, mà còn có trên dưới, hắn đã thấy một chỗ phía dưới hướng Đông Nam khỏa đại này ba, bốn vạn dặm đang có tiên thải phiêu phiêu, hiện tượng kia do khí tức của lượng lớn tiên nhân tụ tập bốc hơi lên, tất nhiên có dị trạng gì đó...

Hắn xa xa tiến đến, quả nhiên sau khi đến gần phiến khu vực kia, Phương Hành đã cảm giác được, bên trong phiến tinh vực này tụ tập rất nhiều tiên nhân, trong lòng liền lưu ý lại, bên trong Khô Lâu Đầu Cốt bay ra một vòng huyết vụ, che phủ cả người hắn, mặc dù không thể hoàn toàn che giấu thân hình, nhưng khiến cho hắn nhìn như ẩn như hiện, tùy thời có thể độn nhập vào trong hư không, cũng thẳng đến lúc này hắn mới trực tiếp tiến nhập một chòm sao, sau đó ánh mắt quét bốn phía, bất động thanh sắc quan sát chư tiên tụ tập ở chung quanh!

- Ha ha, lần này Đế Thích điện hạ tự mình xuất thủ, vây con tặc ô kia ở trong một mảnh Tử Vực, cho dù đôi cánh nó dài ra gấp hai cũng không trốn thoát, thực sự khiến người ta vui sướng, bản tọa đã không kịp chờ đợi để nhìn bộ dạng con tặc ô kia khi nó bị trảm...

- Nhục thân yêu ma kia cường hoành, có thể đụng nứt đại tinh, tốc độ lại cực nhanh, cũng không thể khinh thường...

- Ha ha, coi như nó có thể trốn ra, còn có những người như chúng ta trấn thủ ở bên ngoài, cho nó chắp cánh cũng khó thoát!

Chung quanh phiến tinh vực này, tụ tập đông một đám tây một đám tán tiên, không tạo thành quân trận, Phương Hành nghe kỹ một phen, lại phát hiện những người này không khác mình là mấy, rõ ràng đều đến quan chiến, lại là con quạ tặc màu đen kia chọc chúng tức giận, thế lực khắp nơi đều hận không thể lập tức giết chết nó, vừa nghe nói Đế Thích vây nó ở trong Tử Vực, liền sai khiến tai mắt của mình đến quan chiến, càng có một ít thế lực đang suy nghĩ xem có cơ hội bắt được lời hay không, nếu như Đế Thích không vậy được nó, tự mình sẽ ra tay, mang đầu con tặc ô về!

Cũng bởi vì Đế Thích đã gióng trống khua chiêng ra tay, thế lực khác trực tiếp dẫn người chạy tới tất nhiên sẽ sợ mang danh tranh công, dễ dàng kết xuống thù hận với Đế Thích, bằng không lúc này tới đã không phải là tai mắt, mà là vô số đại quân tức giận...

Từ chuyện này cũng có thể nhìn ra được,

thanh danh con quạ tặc màu đen kia đúng là không ra thế nào!

Bí mật quan sát một phen, Phương Hành thấy nhóm tán tu vây xem trong tinh vực này chỉ sợ không dưới hàng ngàn, đều hiếu kỳ cùng chờ đợi kết quả xuất hiện trong sân, tại vị trí trung tâm, lại là một mảnh sao trời ảm đạm, trong tinh vực, gần như khó mà phát giác ra sự tồn tại của bọn chúng, mà bên cạnh mảnh sao trời ảm đạm kia, có một ít tiên binh đứng canh, mang mấy khỏa sao trời ảm đạm trên dưới trái phải vây chặt như nêm cối, ở trên ngôi sao trời cao nhất, có một tòa tiên liên màu đỏ trôi nổi, phía trên có nam tử mặc áo bào đỏ ngồi!

- Đây chính là Đế Thích sao?

Ánh mắt Phương Hành trở nên lẫm liệt, đánh giá hắn vài lần, chỉ thấy bề ngoài nam tử kia chừng ba mươi mấy tuổi, bộ dạng tuấn mỹ, người khoác trường bào màu đỏ, chợt nhìn lên, rất là ôn tồn lễ độ, không có chút sát khí nào, nhưng nếu cảm ứng kỹ lưỡng, sẽ phát hiện một thân tu vi người này, thế mà thâm trầm đáng sợ, hắn giống như là một cái huyết hải sâu không thấy đáy, không có cái gì có khả năng tồn tại...

- Đều là Thái Ất Thượng Tiên, nhưng chênh lệch này cũng quá lớn đi?

Ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được thầm thở dài một tiếng, Thái Ất thượng tiên hắn gặp qua không ít, thậm chí ở trong Phù Đồ Thiên còn giết qua rất nhiều, trước đây vẫn cảm thấy, bên trong những Thái Ất Thượng Tiên đã gặp chỉ có Tiên Quân Trọng Sương là tồn tại lợi hại nhất, thế nhưng bây giờ gặp được Đế Thích, mới phát giác ra, trước đây mình đã khinh thường Thái Ất Thượng Tiên, chỉ là một thân khí cơ của tên Đế Thích này, đã vượt qua Trọng Sương đâu chỉ gấp trăm lần?

- Đây cũng là sự khác biệt của thế gia sao?

Phương Hành thầm nghĩ, cuối cùng chân chính ý thức được một phần khác nhau này.

Trước đó, hắn cũng đã nghe nói qua Ba Mươi Ba Thiên có các loại thế gia khác nhau, tỉ như một vị Chân Tiên liền có tư cách thành lập hạ đẳng thế gia, mà Thái Ất Thượng Tiên thì có thể lập xuống một phương trung đẳng thế gia, tiếp tục hướng lên, Đại La Kim Tiên có thể thành lập thượng đẳng thế gia, hơn nữa vẫn có các thế gia ở phía trên, đã từng có mười ba Tiên Vương lập hạ Vương tộc, sau sự kiện tiên Vương đại loạn còn xuất hiện Đế tộc, cái này không chỉ đại biểu thế lực của tiên nhân các cảnh giới, mà ở trên một loại phương diện nào đó, chú định thực lực con cháu thế gia...

Ví dụ như nói tiên nhân đi ra từ hạ đẳng thế gia, thực lực cũng là thấp nhất, bởi vì nội tình không đủ, chỉ có khả năng cho ra một vị Thái Ất Thượng Tiên, đó cũng là hạng chót! cùng là Thái Ất Thượng Tiên, nhưng Thanh La chính là con gái Thanh Huyền Vực Chủ, xuất thân thượng đẳng thế gia, thực lực liền cao hơn Phong Quân và Vũ Thiếp cùng là Thái Ất Thượng Tiên, nguyên nhân cũng bởi vì nàng không chỉ có cảnh giới, còn có huyết mạch chi lực gia trì...

- Thời điểm không sai biệt lắm, vị Kim Ô đạo hữu này, ngươi không còn ra, bản sẽ phải đi vào!

Lúc Phương Hành ngưng thần tỉ mỉ suy nghĩ, Đế Thích nhẹ nhàng mở miệng, hấp dẫn sự chú ý của hắn, khiến hắn ngẩng đầu nhìn lại.

- Đừng đừng đừng... Có chuyện từ từ nói nha...

Bên trong mảnh sao trời ảm đạm, lập tức có một cái thanh âm kinh hoảng vang lên, giống như là đang cực kỳ hoảng sợ vậy.

Phương Hành nghe xong thanh âm này liền

xác định, con mắt đều phát sáng lên:

- Quả nhiên là tên kia...

Chương 1507: Đại Kim gia nói lời giữ lời

Nghe xong lời nói không có cốt khí kia, Phương Hành đã biết rõ người bị nhốt ở bên trong mảnh Tử Vực chính là Đại Kim Ô!

Trong nội tâm hắn cũng có chút cảm khái, chăm chú tính tính toán toán, xem hai người đã có bao lâu thời gian không gặp?

Đặc biệt hôm nay lại ở ngoại vực mênh mông, lần nữa nghe thấy thanh âm của cố nhân, càng làm cho người ta cảm thấy trái tim có một loại rung động tồn tại!

- Ha ha, Kim Ô đạo hữu, ngươi ỷ vào tốc độ, nhiều lần làm loạn quân ta, cướp trân thiết của ta, dùng thân phận của bổn tọa ra tay bắt ngươi, xác thực hơi mất thân phận, vừa rồi ngươi có cơ hội chạy trốn, lại vì thu hút lực chú ý cho đám thuộc hạ kia, dẫn dắt chúng ta rời đi, để bọn họ mang tài nguyên về, lúc này mới bị ta vây ở nơi đây, cũng chính bởi vậy, bổn tọa mới không có cưỡng ép đi vào bắt ngươi, chẳng qua hiện nay đã chậm trễ không ít thời gian, bổn tọa có chuyện quan trọng cần hồi cung, nên không muốn tiếp tục lãng phí thời gian cùng ngươi, ta hạn cho ngươi thời gian uống cạn chung trà, nhanh chóng trói chính mình, đến quỳ trước mặt bổn tọa, nếu như ngươi cam nguyện quy hàng, để cho ta sử dụng, bổn tọa có thể cam đoan không tổn thương ngươi!

Vào lúc đó, Đế Thích cũng nhẹ nhàng mở miệng, hình như hắn cảm thấy có chút thú vị, mỉm cười nói.

- Ngươi trâu bò cái gì, cũng không phải bên chúng ta không có người trị được ngươi. . .

Bên trong Tử Vực, lại vang lên thanh âm bất mãn lầm bầm một câu:

- Với bản lĩnh cùng thân phận của ngươi, dù thế nào cũng phải đi tìm mấy tên quái vật đấu chứ, cần gì phải qua đây bắt nạt Đại Kim gia ta làm gì? Hơn nữa ngươi đường đường nhân vật cấp Đế Tử, cảnh giới Thái Ất thượng tiên, lại dựa vào ba nghìn Tiên binh mới vây khốn được Đại Kim gia, không biết là thập phần mất mặt sao? Ha ha, cũng không phải Đại Kim gia ta nói ngoa, nếu như bằng vào bản lĩnh thật sự, cái phiến tinh vực này ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, các ngươi ai có thể đụng một cọng lông của ta?

- Xôn xao. . .

Nghe xong lời này, chung quanh nhất thời ầm ầm đại loạn, tu sĩ ở đó đều bàn luận.

- Thật sự là vô sỉ. . .

- Cái thằng kia lại muốn lừa dối?

- Đế Thích điện hạ trực tiếp ra tay chụp chết nó là tốt rồi, nói nhảm với nó làm cái gì?

- Không phải điện hạ thật sự muốn thu phục nó chứ?

- Từ xưa đến nay Thiên Nguyên đạo hữu không có người đầu hàng, nếu có thể thu phục nó, ngược lại cũng không phải chuyện xấu. . .

Đoạn thời gian này ác đấu, song phương ngược lại có chút ăn ý, hai bên đều có một ít cao thủ đi ra, bình thường đấu khởi cũng là thiên kiêu đối thiên kiêu, tốp đầu đối với tốp đầu, Đế Thích thân là nhân vật thiên kiêu đỉnh tiêm Ba Mươi Ba Thiên, chỉ biết ra tay với nhân vật đứng đầu phe phản nghịch Thiên Nguyên, như vậy thắng mới tính là anh hùng, bắt nạt kẻ yếu se là chuyện rất mất mặt, nhưng sau khi âm thầm tuân theo quy củ lại đi ra nói như thế sẽ lộ ra vẻ phi thường vô sỉ, họ chưa thấy qua người tự nguyện mang thân phận của mình giảm xuống!

Nhất là cái tên tặc ô cũng coi như là cao thủ đứng đầu một phương Thiên Nguyên tổ địa này, mặc dù không có bao nhiêu chiến tích chói mắt, nhưng thanh danh so với vài người khác chỉ mạnh chứ không yếu, chỉ có điều chính nó không thừa nhận, cũng không nên kéo hai tuyến nhân vật ở bên trong. . .

Cái này rất giống lúc hai người đánh nhau, thanh niên đánh thanh niên, trẻ con đánh trẻ con, mọi người đông đều âm thâm công nhận quy tắc này, nhưng hết lần này tới lần khác có một điều hắn không chú ý, rõ ràng hắn cũng đã hơn hai mươi tuổi, lúc nói đến đánh nhau lại nói thanh niên hai mươi lăm tuổi lấy lớn hiếp nhỏ, luôn cảm giác mình và đứa trẻ mười mấy tuổi đấu mới tính toán là công bình. . .

Còn nữa, trước kia mặc dù song phương đấu thắng mấy lần, nhưng lúc này đây cũng công bình đọ sức, vốn chính là ngươi không giảng quy củ, cứ chạy đến lãnh địa của chúng ta cướp đồ, bị người của chúng ta ngăn ở đây, ai lại nói quy củ với ngươi chứ?

Mà ngay cả Phương Hành thấy bộ dạng mọi người bên cạnh tràn đầy căm phẫn, cũng không nhịn được hiếu kỳ, quay người nhìn một cái, hướng mấy người gần mình chắp tay, cười hỏi:

- Vị lão huynh này, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra vậy?

Một người trong đối phương xoay đầu lại đánh giá Phương Hành, thấy tu vi hắn không thấp, cũng thoáng khách sáo một chút, hồi đáp:

- Cục diện trận bắt gian này mà ngươi còn nhìn ra sao? Cái con tặc ô kia nhiều lần tác quái, ỷ vào một thân tốc độ, khiến chúng ta không bắt được nó, nhưng lúc này đây nó lại ngã bậc cửa, bất ngờ tập kích Quỷ Nha tinh, trộm cướp tài nguyên bị Đế Thích đại nhân theo dõi, nó cũng rất lớn mật, rõ ràng dùng bản thân làm mồi nhử, di chuyển lực chú ý của Đế Thích đại nhân, để đám thuộc hạ của nó chạy trốn, còn mình lại muốn mượn nhờ tốc độ cố tình làm thêm lần nữa, lại không nghĩ rằng Đế Thích điện hạ bày ra thiên la địa võng, gắt gao vây khốn nó, ngạnh sanh sanh dồn đến phiến Tử Vực này!

Một người bên cạnh nghe vậy cũng tiếp lời nói:

- Thực lực tên này cũng cao tới mức không ngờ, Điểm Kim Thạch bên trên Quỷ Nha tinh là dạng gì, nhưng khi so đấu với thằng này đều không đáng nhắc tới, con tặc ô này bị đại quân chúng ta đuổi tới vẫn rất hung hăng càn quấy, thế nên chọc giận không ít người, lúc này Đế Thích đại nhân đã tiến lên trước, bằng không thì không biết có bao nhiêu đại nhân vật cũng nghẹn lấy một hơi muốn bắt nó rồi, có điều mọi người đều không nghĩ tới, lúc này Đế Thích đại nhân chỉ ngăn chặn nó, không nói cái gì quy củ, mà chỉ muốn làm cho co tặc ô này quy hàng, nên mới kéo dài đến bây giờ!

Người thứ nhất nói chuyện hầm hầm xen vào người thứ hai:

- Ngươi đừng đoạt lời của ta!

Người thứ hai bất đắc dĩ nói:

- Được được, ngươi nói!

Lúc này người đầu tiên mới chuyển hướng sang Phương Hành, nói:

- Ngay từ đầu không biết vì sao Đế Thích đại nhân kéo dài lâu như vậy, hiện tại mới hiểu được, hoa ra là muốn ép con tặc ô này quy hàng, mặc dù làm như vậy không quá lanh lẹ, nhưng cũng không khó lý giải, đám nhà quê đến từ Thiên Nguyên kia là một đám hung ác, thà chết chứ không chịu khuất phục, đã có rất nhiều người sau khi bị chúng ta bắt được tự bạo nguyên anh, khiến cho chúng ta đến bây giờ đều không rõ lai lịch cùng mục đích của bọn hắn, nếu có thể thật sự làm cho con tặc ô này quy hàng, cũng là một sự kiện tốt. . .

Người thứ hai nhẹ gật đầu, cũng nói:

- Đúng vậy, đầu hàng có thể từ trong miệng nó đào ra chút ít tin tức, có thể hiểu được đám phản nghịch Thiên Nguyên kia đến đến tột cùng là muốn làm cái gì, có bao nhiêu người, đại quân cũng không cần chờ nữa, trực tiếp bình định bọn hắn. . .

Người thứ nhất nổi giận mở miệng:

- Đã nói không được cướp lời của ta rồi!

Người thứ hai cũng cuống lên:

- Ta cũng chỉ bổ sung hai câu thôi, ngươi làm sao vậy?

Người đầu tiên mắng to:

- Ta cần ngươi bổ sung sao?

Người thứ hai:

- Ta cam tâm tình nguyện bổ sung thì sao?

". . ."

Hiển nhiên hai người muốn đánh, Phương Hành cũng bó tay rồi, đành ở một bên cười nói:

- Ta quan tâm cũng không phải là cái này!

Hai người kia đồng thời quay đầu nhìn Phương Hành:

- Vậy là cái gì?

Phương Hành lạnh lùng cười, nói:

- Ta quan tâm chính là, con tặc ô này đã chọc nhiều người tức giận, đầu nó lại đáng giá như vậy, mọi người còn khách khí cùng nó làm gì, nên một kích giết chết nó, chỉ cần làm thịt nó, vậy thì chính là lập được đại công, thanh danh cùng chỗ tốt đều có, nở mày nở mặt ở trước một đám tiên quân Ba Mươi Ba Thiên, cần gì tên Đế Thích kia ở chỗ này lải nhải lắm điều đúng hay không?

- Ách. . . Ngươi muốn cướp con mồi của Đế Thích điện hạ?

Hai người kia đồng thời ngây ngốc một chút, ánh mắt hoài nghi nhìn về hướng Phương Hành.

- Cái gì mà con mồi của Đế Thích điện hạ, mỗi người trong chúng ta đều được tiêu diệt phản nghịch Thiên Nguyên.

Phương Hành vì cứu Đại Kim Ô, chỉ e thiên hạ không loạn, cười lạnh mở miệng.

- Ha ha. . .

Hai người kia nhìn chằm chằm hồi lâu vào Phương Hành, đột nhiên cùng nở nụ cười, rồi sau đó lại lắc đầu.

- Vị huynh đài này, chỉ bằng điểm ấy tu vi của ngươi, cũng dám có ý niệm điên cuồng như vậy trong đầu, chậc chậc. . .

- Chúng ta cứ sống cho tốt, không muốn gây phiền toái gì, cáo từ. . .

Hai người này nói xong, liền hướng Phương Hành chắp tay, rõ ràng rời đi, không để ý tới Phương Hành.

- Mẹ nó. . .

Phương Hành trợn trừng con mắt, ngược lại không nghĩ đến cái kết quả này.

Từ phản ứng của hai người đến xem, hắn muốn kiếm chuyện để chúng tiên đồng loạt ra tay, sau đó thừa dịp hỗn loạn cứu người rất là không có khả năng rồi!

Uy nghiêm của Đế Thích không thấp, con mồi hắn vừa ý, rõ ràng không ai dám tranh đoạt cùng hắn!

Lại nói lúc này trong trận, người chung quanh đều bị lời nói vô sỉ của Đại Kim Ô làm tức giận, nhao nhao bàn luận, khiến ngày càng có thêm người muốn trực tiếp chụp chết tặc nha, nhưng hình như Đế Thích cũng không thèm để ý, ngược lại có chút nở nụ cười, nói khẽ:

- Ngươi không phục?

Thanh âm như tiếng chiêng trong cuống họng lại kêu lên:

- Đương nhiên không phục rồi, ỷ vào nhiều người khi dễ ta, đương nhiên không tính bản lãnh, ngươi muốn cho Đại Kim gia ta chịu phục, quy hàng ngươi, vậy thì xuất ra điểm bản lĩnh thật sự ra để cho ta không có lời nào để nói. . .

Đế Thích bất động thanh sắc, mỉm cười nói:

- Vậy ngươi nói xem, như thế nào mới tính là bản lĩnh thật sự?

Thanh âm ở bên trong Tử Vực trầm mặc một hồi, hình như đang suy nghĩ, sau nửa ngày mới nở nụ cười, nói một tiếng:

- Trước kia ta cũng nghe nói qua ngươi, đường đường Đế Tử Đại Xích Thiên nhất mạch, đại cao thủ trẻ tuổi hàng đầu ở bên trong Ba Mươi Ba Thiên, nhưng nghe danh không bằng gặp mặt, ngươi đường đường là Đế Tử lại bắt nạt một kẻ đáng thương ngay cả truyền thừa Tiên gia đều không có như ta thì thôi, còn tìm ba nghìn Tiên binh vây khốn ta, mới dồn ta vào bên trong cái tử vực chết tiệt này, thật sự là không tưởng nổi, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh, thì cùng Đại Kim gia ta đánh bạc một lần đi!

- Hả?

Hình như Đế Thích càng có hứng thì phải, hắ khẽ cười nói:

- Ngươi muốn đánh cuộc như thế nào mới chịu phục?

- Hắc hắc, nhắc tới cũng đơn giản. . .

Thanh âm ở sâu trong Tử Vực hưng phấn nói:

- Triệt hồi Tiên binh chung quanh ngươi, nếu như còn có thể ngăn cản Đại Kim gia, ta sẽ phục ngươi!

- Oh.... . .

Đế Thích nghe được lời này, hình như có điều suy nghĩ, cúi đầu xuống.

Nhưng người ở chung quanh đã nghe được rồi, nguyên một đám tức giận tới cực điểm, nhao nhao hét lớn:

- Đế Thích điện hạ không cần tin nó. . .

- Đã là cá trong chậu, trực tiếp chém là xong, còn đánh bạc cùng nó làm gì?

- Đế Thích điện hạ coi chừng, con tặc ô này tu vi không cao, nhưng một thân tốc độ rất đáng sợ. . .

Xung quanh có rất nhiều tiếng quát lộn xộn, trên mặt vô số người lộ ra vẻ lo lắng, lớn tiếng chửi rủa.

Phương Hành lại cảm thấy hào hứng, hơi có chút hưng phấn nhìn về phía Đế Thích, lòng tràn đầy chờ mong.

Đợi nửa ngày về sau, hình như Đế Thích trầm ngâm một phen, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, mang theo ánh mắt vui vẻ nhẹ nhàng nhìn về phía Đại Kim Ô, mỉm cười nói:

- Nếu triệt hồi Tiên binh, còn bắt được ngươi, ngươi sẽ chịu làm nô, lời ấy là thật?

Âm thanh như tiếng chiêng trong cuống họng lập tức vui vẻ kêu lên:

- Từ trước đến nay Đại Kim gia nói lời giữ lời, sinh linh Thiên Nguyên đều biết!

- Sao ta không biết. . .

Phương Hành nghe xong thập phần im lặng, trong lòng âm thầm oán hận.

Cùng lúc đó Đế Thích giống như làm ra quyết định, cười nhẹ vỗ tay một cái, nói:

- Vậy chúng ta sẽ đánh bạc!

Chương 1508: Điểm tinh vi hỏa, liệt diễm phần thiên

Vậy mà thật sự đánh bạc. . .

Câu trả lời của Đế Thích khiến cho tất cả mọi người trong trận đều kinh hãi, trái tim hơi trầm xuống, vào lúc này âm thanh ồn ào cũng thấp xuống.

Trong nội tâm, đều cảm thấy có chút không cam lòng, Đế Thích đã đồng ý đánh cuộc với tên tặc ô này, nếu đánh thắng thì tên tặc ô kia sẽ quy hàng, biến thành người hầu, coi như thoát được một mạng, nếu hắn thua cuộc tự nhiên tặc ô sẽ chạy thoát tìm được đường sống, trời đất to lớn lại để nó tiêu dao rồi, nói như thế, bất luận thắng thua, tính mạng cái tên tặc ô này đều được bảo toàn, như vậy khiến cho những người thua thiệt ở trên tay tặc ô cảm giác nội tâm không cam lòng, cảm thấy Đế Thích muốn làm gì thì làm như vậy là không được, chỉ cần hắn bắt giữ con tặc ô này, một chưởng đập chết, cũng đã là một chiến tích lẫy lừng ở trước mặt đại quân Tiên giới, sao phải lải nhải lắm điều như vậy, ngược lại giống như vẽ rắn thêm chân!

Nhưng vẫn có một ít người hiểu dụng ý của Đế Thích!

Không nói những thứ khác, chỉ bằng thân phận cùng tu vi của Đế Thích, có thể đi tới mảnh chiến vực này, cũng đã là một loại biểu tượng, nên khi hắn xuất thủ cũng muốn hết sức cẩn thận, hoặc là không ra tay, hoặc đã ra tay là muốn đạt được mục đích nhất định, bằng không mà nói, sẽ làm mất mặt Đại Xích Thiên, ảnh hưởng đối với một người đường đường là Đế Tử như hắn cũng không nên, hôm nay hắn tự mình dẫn ba nghìn tiên binh vây khốn cái tên tặc ô này, ở trong mắt người bình thường thoạt nhìn như đã rất bất phàm, nhưng đối với hắn cùng với mấy vị Đế Tử khác mà nói, lại rõ ràng là có chút chuyện bé xé ra to rồi!

Bởi vậy, trực tiếp đánh chết cái tên tặc ô này, tuyệt đối là một sự tình được không bù nổi mất, ngược lại, nếu như có thể thu phục được con Kim Ô này, từ trong miệng nó móc ra một ít bí mật của Thiên Nguyên tổ địa, chính là một chuyện có thể lấy được công lao cùng chiến tích. . .

Đương nhiên, những tính toán sâu xa kỹ lưỡng cùng ý niệm trong đầu này, đều là hành động mà những đại nhân vật cao cao tại thượng như bọn hắn mới có, không phải tiên nhân bình thường không thể tưởng tượng ra được chuyện này, chỉ là bình thường không cần chú ý như thế, tự nhiên chẳng muốn đi làm!

- . . . Ha ha, ngươi đã đáp ứng thì tốt rồi, nhanh triệu hồi những tiên binh chung quanh rút lui đi!

Tặc ô ở sâu trong Tử Vực cũng hơi sửng sốt một chút, hình như nó thật sự không ngờ Đế Thích sẽ đồng ý, nhưng sau đó liền lập tức hưng phấn lên, cười lớn một tiếng, giục Đế Thích cho những Tiên binh chung quanh rút lui, hình như thật sự muốn trốn tới rồi!

- Điện hạ. . .

Vị Kim Tiết Tiên Tướng thống lĩnh ba nghìn tiên binh nghe vậy, đều có chút ít do dự nhìn về phía Đế Thích, muốn nói lại thôi.

Bọn hắn biết vừa rồi vây khốn cái tên tặc ô này, sau đó ép nó đến một phương Tử Vực này khó khăn như nào, nên lúc này có phần không nỡ rút lui về phía sau.

- Không cần phải lo lắng, lui ra đi!

Đế Thích không nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng khoát tay, mỉm cười nói.

- Tuân mệnh!

Thấy Đế Thích đã quyết định, ba vị Kim Tiết Tiên Tướng liền không nói thêm lời nào, vung vẩy trận kỳ, ra lệnh ba nghìn tiên binh đều thối lui.

Trong chốc lát, tiên binh bao vây đầy trời, canh giữ một mảnh Tử Vực chặt như nêm cối kia biến mất sạch sẽ, ngược lại khiến cho một mảnh Tử Vực kia sáng sủa hơn chút ít, Phương Hành chăm chú nhìn lại, đã thấy chỗ kia rõ ràng là một mảnh tinh không đen tối tĩnh mịch, ngay cả tinh cầu chỗ đó đều lộ ra vẻ ảm đạm hơn so với nơi khác, thoạt nhìn giống như là một miệng giếng cổ trong hư không, lộ ra vẻ thâm trầm. . .

- Chư vị, bổn tọa nguyện ý đánh bạc một trận, kính xin giúp đỡ!

Sau khi tiên binh thối lui, Đế Thích lại xoay người, hướng về phía những Tán Tiên đứng ngoài quan sát ở bên trong tinh vực mỉm cười, nhẹ nhàng mở miệng.

Lần này Đế Thích thực sự rất để ý, nói thu binh chẳng những để tiên binh rút lui, mà ngày cả những Tán Tiên đứng ngoài quan sát đều muốn xua đi, hắn đường đường là Đế Tử, lại nói khách khí như thế, nên đám Tán Tiên cũng không có ý kiến, cho dù người có tính tình không tốt cũng không dám có ý kiến ở trước mặt hắn, bọn họ liếc nhau một cái, đều rút lui ra rất xa, chỉ có điều vẫn không bỏ được đi ra quá xa, mà phân biệt hạ xuống mấy khỏa đại tinh ở xung quanh!

Cùng lúc đó Phương Hành cũng rất nghe lời, cùng với những Tán Tiên vây xem khác rút lui, nhưng lại âm thầm quan sát hoàn cảnh chung quanh, rồi sau đó khóe miệng nhẹ nhàng cười lên, không để người chú ý bay vút đi ra ngoài, rơi xuống một tiểu tinh ở xa xa mà không người chú ý đến!

- Oh, ngươi cũng khá tốt, làm việc rất chú ý!

Tặc ô ở chỗ sâu trong Tử Vực, thấy một màn như vậy cũng có chút cảm khái, nói.

Đế Thích không nói nhiều, mỉm cười, quơ quơ tay áo, nói:

- Mời!

- Tốt, ngươi đừng vội, chờ ta vận khí đã!

Tặc ô trách móc một câu, sau đó liền lặng yên không một tiếng động.

Ngay từ đầu nội tâm người chung quanh còn hơi có chút kích động, nhưng sau đó đợi nửa ngày đến mức cái cổ đều dài ra, mà bên trong vẫn không có một tia động tĩnh.

- Không phải con tặc ô kia đã chạy thoát chứ?

Có người không nhịn được nhỏ giọng suy đoán, mặt đầy vẻ hồ nghi.

- Trốn cái ông nội mày, Đại Kim gia ta vẫn còn ở chỗ này đấy. . .

Thanh âm kia cũng không lớn, những hết lần này tới lần khác tặc ô ở chỗ sâu trong Tử Vực lại nghe được, nên nó lải nhải mắng to.

- Vậy sao ngươi còn không ra?

Đám Tán Tiên vây xem không vui, trả lời lại một cách mỉa mai.

- Ta vận khí nhiều một chút không được à?

- Được được. . .

Người vây quanh cũng lười nói cái gì, Đế Thích điện hạ không nóng nảy, mình gấp cái gì chứ!

- Tốt rồi, số mệnh của ta đi lên. . .

Cũng đúng vào lúc này, bọn họ lại nghe được tên tặc ô kia bỗng nhiên mở miệng, nói chuyện rất là nghiêm túc.

Chúng tu vừa mới thư giãn xuống lập tức cả kinh, lần nữa kéo lên tâm thần, dài cổ hướng về phía Tử Vực nhìn sang.

Nhưng con tặc ô kia rất nhanh lại nói thêm một câu:

- . . . Hiện tại ta hoạt động gân cốt thoáng một cái đã!

- . . . Ông nội nó chứ!

Tất cả mọi người đều bó tay, ngay ngắn hướng về phía Tử Vực mắng to.

Lại qua nửa ngày trầm mặc, rốt cục bên trong Tử Vực cũng truyền ra một thanh âm:

- Tốt rồi, gân cốt cũng hoạt động không kém lắm. . .

Chư tu lại kéo tinh thần lên lần nữa, nhưng sau khi nghe xong một câu lại nhịn không được chửi ầm lên.

- . . . Ân, đợi một lát, ta sửa sang lại lông vũ thoáng một phát đã!

Cứ như vậy! hắn sửa sang ông vũ xong, lại ăn mấy viên bảo đan bồi bổ tinh khí, sau đó mài dũa móng vuốt một hồi, tốn hơn nửa ngày công phu nhưng con tặc ô này vẫn chưa có đi ra, chúng tu vây xem ở chung quanh bị nó lừa dối một hồi lại một hồi, nhao nhao chửi ầm lên, nếu không phải Đế Thích điện hạ vẫn ngồi ở bên kia, bất động như núi, những người này cũng không nhịn được muốn tiến vào giết nó rồi!

- Ân, có thể rồi, hình dạng cái móng vuốt này quả thực rất hoàn mỹ. . .

Rốt cục thời gian lại qua hơn một nén hương, thanh âm của con tặc ô kia mới chậm rì rì truyền tới.

- Đại gia đi ra. . .

Người vây quanh đều xì mũi coi thường, thật không muốn nhìn trò vặt này của nó nữa.

Thế nhưng đúng vào lúc này, tất cả mọi người cho rằng Đại Kim Ô muốn thoát khỏi mới lấy cớ kéo dài thời gian, thanh âm của nó bỗng nhiên lạnh xuống. . . .

- Hiện tại Đại Kim gia ta muốn đi ra ngoài rồi!

- Oanh!

Vừa nghe thấy cái thanh âm này, chư tiên vây xem đều vô ý thức không tin, còn cho là mình nghe lầm.

Nhưng rất nhanh liền có người phản ứng lại, nhanh chóng giữ vững tinh thần, nhìn về phía Tử Vực, tâm thần hơi kinh.

Cũng đúng lúc này, bên trong Tử Vực nảy sinh dị biến!

Có lẽ hình dạng tên tặc ô từ bên trong phi ra hoàn toàn khác với thân hình kim sắc trong tưởng tượng của tất cả mọi người, ở chỗ sâu trong mảnh Tử Vực ảm đạm kia, thứ lóe lên cũng không phải là hào quang kim sắc, mà là vô số tinh mang hướng ra phía ngoài bay vút đi. . .

Chúng hướng về những phương hướng bất đồng bay đi, tinh quang vốn ảm đạm, càng lúc càng sáng ngời, càng lúc càng lớn!

- Là mấy khỏa tử tinh kia. . .

Rất nhanh, trong đám chư tiên chung quanh liền có người nhận ra, giật mình hét to một tiếng.

Bên trong mảnh Tử Vực kia, vốn có mấy viên tinh cầu ảm đạm, vĩnh viễn lơ lửng trong Tử Vực, nhưng hôm nay lại đi động.

Mấy khỏa tinh cầu ảm đạm kia, rõ ràng đang hướng về các phương hướng khác nhau bay ra!

Tất cả mọi người đang chờ tên tặc ô từ trong Tử Vực lao tới, lại không nghĩ rằng, thứ tới trước là mấy khỏa tinh cầu!

- Vậy mà nó có thể di động vị trí của tinh cầu?

Có người nghĩ tới điểm này, không khỏi giật mình kêu lên thành tiếng.

Nhưng rất rõ ràng, dị tượng xuất hiện ở bên trong Tử Vực, tuyệt không chỉ là tinh cầu di động mà thôi. . .

Mấy viên tinh cầu ảm đạm di động cực nhanh, gần như trong mấy giây đã bay đến trước mặt bọn hắn, cũng ở trong quá trình này, bắt đầu có liệt hỏa thiêu đốt phía trên mấy khỏa tinh cầu kia, theo ngọn lửa nhỏ trên bề mặt, nhanh chóng lan tràn ra, nuốt sống cả viên tinh cầu, rồi sau đó hỏa thế trùng thiên, càng cháy càng lớn, khiến tinh vực vô tận ở những nơi chúng đi qua hóa thành biển lửa, cũng dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng lan tràn ra chung quanh, hỏa ý thiêu đốt khó có thể hình dung, quả thực giống như thái dương đang đập tới. . .

Trong chốc lát, mấy viên tinh cầu đều bắn ra lực lượng bạo liệt đáng sợ, hóa thành hỏa cầu cực lớn, hướng về phương hướng khác nhau phóng đi, lực lượng hủy diệt kinh khủng lan tràn ra phía trên hỏa cầu, giống như là suối phun di động bừng lên, điên cuồng lan tràn sang một số đại tinh gần đó, thậm chí nơi đóng quân của ba nghìn tiên binh dưới trướng Đế Thích, đều bị ngọn lửa này bao phủ vào bên trong, trong khoảng thời gian ngắn mỗi người đều kinh hoàng, không biết có bao nhiêu người bị dọa kêu thành tiếng. . .

- Khá lắm tặc ô, vậy mà phát nổ mấy khỏa tiểu tinh. . . Đến tột cùng là làm sao làm được?

Thấy một màn này, ngay cả Phương Hành cũng nhịn không được vỗ tay liên tục, con mắt đều phát sáng lên.

Hắn biết rõ cái tên tặc ô này có chiêu gì đó, nhưng không nghĩ rằng cái chiêu này lại kinh người như thế, rất hợp khẩu vị của hắn.

Dẫn nổ tinh cầu, biển lửa lan tràn, cuốn về tứ phương, mảnh tinh vực này đã là một mảng hỗn loạn!

Trong những người này, Chân Tiên nhiều như chó, Tán Tiên bay đầy trời, mỗi người đều có bản lĩnh lớn, lực lượng mấy khỏa tử tinh lại yếu ớt, dù phát nổ thì lực lượng phóng xuất ra cũng có hạn, không thể lấy mạng của bọn hắn được, nhưng khiến bọn hắn bị thương lại không có vấn đề, bọn hắn cũng sẽ không ngốc đến mức dùng thân thể đi đón đỡ những khối vẫn tinh đáng sợ kia, thậm chí không muốn bị cuốn vào trong biển lửa. . .

Cũng chính bởi vậy, trong khoảng thời gian ngắn, mỗi người đều chạy thục mạng, bên trong tinh vực, tiên quang bắn khắp nơi trên đất, tung hoành hư không.

Trong lúc hỗn loạn, chỉ thấy khắp nơi đều là tiên quang, khắp nơi bị ánh lửa che kín, còn ai có thể phân biệt được đạo kim quang kia ở chỗ nào?

- Đúng là bản lĩnh con tên tặc ô này đã tăng lên. . .

Phương Hành cũng nhịn không được kích

động cười to, trên không trung vỗ tay kêu tốt!

Chương 1509: Đế Thích không có bại

Cưỡng ép nghịch chuyển quỹ tích tinh cầu, thậm chí để bọn chúng thoát khỏi vị trí của mình, sau đó ép nó thành vũ khí đáng sợ, bay về phía tứ phương, cho dù ai nhìn vào, cái này cũng tuyệt không phải thủ đoạn của phàm nhân, từ một điểm này cũng nhìn ra được, mặc dù con quạ tặc màu đen này một mực nói mình và Đế Thích không phải một cái cấp bậc, Đế Thích xuất thủ là bắt nạt nó, nhưng tu vi tự thân nó cũng đã siêu việt phạm trù "tu sĩ", bước vào cảnh giới "tiên nhân", dù sao lên núi xuống biển là bản lĩnh của người tu hành, mà hái trăng bắt sao, là thủ đoạn thuộc về tiên nhân, chỉ một chiêu này cũng đủ để đại bộ phận Chân Tiên xấu hổ...

Mà vào lúc này, Phương Hành cũng đã hiểu chủ ý của Đại Kim Ô!

Vô số đại tinh bay tán loạn ở bốn phía như là mặt trời, không chỉ khiến cho chung quanh bối rối, mà còn có thể che giấu hướng đi của nó!

Quả nhiên không hổ là huynh đệ, bình thường hắn cũng thích loại thủ đoạn chạy trốn này nhất...

- Hừm?

Thời điểm chung quanh là một mảnh bối rối, chỉ có Đế Thích là tương đối bình tĩnh, lúc vô số đại tinh bắn về bốn phương tám hướng, khiến tinh vực hoàn toàn đại loạn, hắn là một trong số những người cách phiến Tử Vực này gần nhất, càng bị một viên vẫn tinh trực tiếp bao phủ ở bên trong, đối mặt với biển lửa lan tràn đến cùng với một viên vẫn tinh uy thế kinh người hung hăng bay thẳng đến chỗ mình, nhưng hắn vẫn không nao núng, hình như không nghĩ tới một chiêu này nhưng rất nhanh lại lộ ra vẻ mỉm cười, không tránh không né, mặc cho vẫn tinh lao đến, sau đó đưa tay, nhẹ nhàng lấy áo choàng huyết hồng ở sau lưng mình xuống, ném về phía trước!

- Rầm rầm...

Rõ ràng là ở trong tinh vực, thế nhưng áo choàng lại tung bay kịch liệt, sinh ra thanh âm của gió lớn!

Ở trong quá trình này, áo choàng đang không ngừng biến lớn, trải ra rộng mấy trăm lần, màu đỏ tươi loá mắt, nhìn tựa như là một cái biển máu đang từ trong tinh vực giương ra, ở phía trên cái áo choàng này, thật sự giống như là huyết hải, lúc viên tinh cầu đang thiêu đốt lên hỏa diễm đụng phải cái này áo choàng này, thế mà giống như chìm vào biển lớn, lặng yên không một tiếng động chìm xuống, tựa như vẫn thạch rơi vào biển cả, ngay cả bọt khí cũng không có liền biến mất...

Hỏa diễm đáng sợ phía trên vẫn tinh cũng ở trong lúc này biến mất không còn tăm tích, bị cái biển máu kia dập tắt...

Uy thế lớn đến kinh người như vậy, thế mà trực tiếp bị Đế Thích bất động thanh sắc trấn áp!

Chư tiên cách hắn tương đối gần đang kinh hoàng chạy trốn, vào lúc này nỗi khiếp sợ vẫn còn chưa tiêu cũng ngừng lại, nhìn bốn phía.

Một phương biển lửa uy hiếp đã bị Đế Thích bất động thanh sắc tiêu trừ, nhưng con quạ tặc màu đen kia đã đi đâu?

Đế Thích tùy thời dập tắt, cũng chỉ là một phương vẫn tinh chỗ bọn hắn mà thôi, chung quanh vẫn là một cái biển lửa, bao phủ toàn bộ tinh vực, trong cảnh hỗn loạn này, căn bản không thể phát hiện con tặc ô kia bỏ chạy về phương nào, phàm là người giao thủ qua với nó đều biết, thời điểm quạ tặc màu đen triển khai tất tốc, liền giống như một đạo thiểm điện, thậm chí có thể hóa thành một vầng mặt trời, dựa vào nhục thân trực tiếp xé rách hết thảy, bây giờ hỏa cầu bắn tung tóe ra các phương hướng trong tinh vực, thì làm sao tìm được nó?

Tu vi Đế Thích mạnh hơn, cũng không có khả năng ở trong nháy mắt, nhìn thấu tất cả hỏa cầu?

- Chẳng lẽ lại để nó chạy trốn hay sao?

Tại thời khắc này tất cả mọi người đều kinh hãi, trong lòng tràn đầy một loại cảm giác không cam lòng.

Nhưng vào lúc này, trên mặt Đế Thích lại hơi lộ ra ý cười, một mặt cầm áo choàng to lớn trong tay, bất động thanh sắc lắc một cái, áo choàng như huyết hải đã bao phủ chòm sao lớn nhất, những nơi đi qua, tất cả biển lửa đều bị dập tắt, biến mất...

- Hắc hắc, khẳng định con quạ tặc màu đen kia trốn về hướng này...

Lúc này, Phương Hành đã lặng yên không tiếng động độn về một chỗ, lẳng lặng chờ đợi, vị trí của hắn lúc này chính là một chỗ có khoảng cách đến nhóm tiên binh cùng Tán Tiên chạy trốn về bốn phía xa nhất, chỗ này không có bị loạn thế tác động đến, người khác sẽ nghĩ, con quạ tặc màu đen bày ra cục diện hỗn loạn, tất nhiên sẽ mượn thời thế che giấu bản thân chạy trốn, cái này cũng phù hợp với dụng ý nó làm ra cục diện hỗn loạn như vậy, nhưng Phương Hành lại là người hiểu rất rõ con quạ đen này, tính cách cẩu thả nhưng gan to bằng trời, loại suy nghĩ phổ thông kia thích hợp người khác, nhưng nhất định không thích hợp với nó!

Người khác đều cho là nó sẽ ở bên trong hỗn loạn chạy trốn, nhưng Phương Hành lại phi thường khẳng định, nó sẽ đi ngược con đường cũ!

Quả nhiên, lúc Phương Hành lưu ý quan sát, đã thấy trong tinh không tĩnh mịch có một đạo thân hình không dễ để cho người ta phát giác, chậm rãi chạy tới, giống như là một cái bóng to lớn, lặng yên không tiếng động đi đến một viên tinh cầu nhỏ ở bên cạnh hắn cách đó không xa, sau đó cẩn thận dán vào, so sánh với cục diện ồn ào hỗn loạn ở chung quanh, cái bóng này liền giống như quỷ mị, khó mà bị người khác phát giác, nếu không phải Phương Hành sớm có chuẩn bị tâm lý, mang một thân thần niệm phát tán ra đến mức mạnh nhất, sợ là cũng không phát hiện ra nó...

Khóe miệng Phương Hành nở nụ cười, hắn thấy hình bóng kia hiển nhiên là một con quạ!

- Cái thằng này thật giảo hoạt...

Ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được thầm than, người khác đều cho rằng con quạ đen này sẽ thừa dịp hỗn loạn chạy trốn, ai có thể nghĩ đến, nó căn bản không có trốn?

Chế tạo cục diện hỗn loạn như vậy, vốn là vì che giấu tai mắt người khác, để cho người ta nghĩ lầm nó sẽ chạy trốn, trên thực tế nó chỉ từ bên trong mảnh Tử Vực kia chạy ra, sau đó núp ở phía trên một viên tinh cầu nhỏ bé không đáng chú ý, đoán chừng nó đã làm tất cả mọi người chung quanh nghĩ lầm nó đã chạy trốn, sau khi mọi người tản ra, lại tìm khe hở chạy đi đi, lá gan này thật để cho người ta bội phục!

Nhưng, chuyện này cũng chứng tỏ nó rất kiêng kị Đế Thích!

Nó lo lắng Đế Thích thật sự có phương pháp đuổi bắt nó, sợ trận cá cược này thất bại, cho nên mới không thể không nghĩ ra cách nguy hiểm này.

- Con quạ tặc màu đen kia đâu?

- Con mẹ nó, thật sự để nó chạy trốn rồi...

- Đáng tiếc, đáng tiếc...

Lúc này, tất cả mọi người ở chung quanh đều suy nghĩ như nó đoán, áo choàng của Đế Thích hóa thành huyết hải, rất nhanh đã dập tắt vô số liệt diễm chung quanh, hoặc là nói thu vào, hư không vắng vẻ, ngoại trừ thiếu đi mấy viên tinh cầu ảm đạm cùng chư tiên ra, hết thảy đều giống như chưa từng xảy ra, chỉ có điều, vào lúc này chư tiên cũng kinh ngạc phát hiện, vậy mà con quạ tặc màu đen kia thật sự biến mất không thấy thân hình, từng người vừa sợ vừa giận suy đoán, tiếng nghị luận cũng dần dần vang lên.

Vào lúc này, ngay cả Đế Thích cũng nhẹ nhàng nhíu lông mày lại...

Áo choàng huyết sắc trong tay hắn, vẫn còn phần phật xoay chuyển không thôi, nhưng bên trong áo choàng lại rỗng tuếch, không có một người.

Đã có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía Đế Thích có chút bất kính!

Trong suy nghĩ của bọn hắn, tất nhiên con quạ tặc màu đen kia đã thừa dịp hỗn loạn chạy trốn, cuối cùng trận cá cược này vẫn là Đế Thích thua.

Tất nhiên cái mũ ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo cũng gắn lên trên đầu Đế Thích!

Nếu không phải ngươi khoe khoang, làm sao con quạ đen đang bị vây khốn đến mức không thể làm gì khác hơn lại dễ dàng chạy trốn?

Ha ha, vốn định thu phục một tên phản nghịch Thiên Nguyên, tỏ vẻ trước mặt liên quân đại tiên giới, nhưng lúc này lại mất hết thể diện sao?

- Ha ha, ai nói trận này Đế Thích đại nhân thua cuộc?

Nhưng đúng lúc này, bỗng có một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, mang theo một tia oán giận cùng lạnh lùng chi ý, chư tiên cùng nhau giật mình, quay người nhìn lại, liền thấy bên trong đám tiên quân sau lưng Đế Thích, có một nữ tử mặc váy màu lục đi ra, trong tay cầm một cái kỳ phiên tinh xảo, phía trên in dấu từng mảnh từng mảnh phù văn, lít nha lít nhít, nữ tử này lại xinh đẹp dị thường, sau khi ở bên trong tiên quân đi ra, dung quang lấp lóe, khiến cho chư tinh phía sau đều ảm đạm!

- Thanh La tiên tử, hóa ra nàng cũng có mặt...

Có người nhận ra thân phận nữ tử kia, tiếng nghị luận trong miệng dần dần thấp xuống.

- Thanh La Tiên tử mê đảo hai vị Đế Tử của Xích Đế trong truyền thuyết, có người nói, xếp hạng thập đại tiên nữ trong Ba Mươi Ba Thiên cũng không chính xác, chỉ dựa vào sự si mê của hai vị Đế Tử Đại Xích Thiên nhất mạch đối với nàng mà nói, vị trí đứng đầu thập đại tiên nữ, nên là nàng mới đúng...

Càng có người ở trong nháy mắt đó, gục ngã trước quang mang của Thanh La, ngay cả lời cũng quên nói.

- Thanh La, ngươi...

Ngay cả Đế Thích ở thời khắc này cũng khẽ nhíu mày, chuyển hướng sang Thanh La, nhẹ nhàng mở miệng.

- Ta tin tưởng ngươi không có bại!

Thanh La hướng về Đế Thích gật đầu một cái, liền xoay người qua, ánh mắt u lãnh nhìn về phía chư tiên, thanh âm lạnh lùng mà cao ngạo:

- Chỉ là một con yêu quạ đến từ tổ địa, một trận đánh cược không đến nơi đến trốn, Đế Tử của Đại Xích Thiên nhất mạch ta làm sao lại thua?

Dứt lời, ngón tay nhỏ nhắn của nàng quét qua, kỳ phiên trong tay cũng không gió mà bay.

Vô số phù văn từ trên lá cờ bay xuống, hóa thành một bức hoạ to lớn, giống như vật có được sinh mệnh của chính mình, đung đưa ở trên không trung, sau nửa ngày chuyển động, những vật có linh tính kia đột nhiên cùng nhau khẽ động, hướng về một phương hướng bay đi!

Cũng tại cái một sát na này, Thanh La càng chắc chắn suy đoán của mình, lạnh lệ quát lên:

- Con tặc quạ kia căn bản không có chạy trốn!

Khi đang nói chuyện, thân hình nàng đã bay đi như điện, ngang qua tinh vực, một đạo bích ảnh bay thẳng về hướng tiểu tinh cầu Đại Kim Ô ẩn thân vọt tới!

Đến lúc này, chư tu cũng thình lình hiểu ý tứ trong lời nói của Thanh La, nhìn bộ dạng này, nàng thế mà đã sớm bày ra một cái lưới cảm giác khổng lồ bao phủ phiến tinh vực này, sau khi trải qua tình cảnh hoàn toàn đại loạn, người khác đều cho rằng con quạ tặc màu đen đã trốn, nhưng nàng không cho là như vậy, bởi vì nếu con quạ tặc màu đen kia thật sự thừa dịp hỗn loạn trốn ra khỏi phiến tinh vực này, tất nhiên nàng sẽ sinh lòng cảm ứng, thậm chí lúc con quạ tặc màu đen trốn ra khỏi mảnh tinh vực, có thể bị thiên la nàng chuẩn bị bắt giữ lại.

Mà lúc này, nàng càng dựa vào chuẩn bị đã sớm bày ra, cảm giác được chỗ ẩn thân của con quạ tặc màu đen!

- Móa nó, ngươi đây chính là chơi xấu...

Cũng đúng lúc này, con quạ tặc màu đen thấy Thanh La hướng về phía mình lao đến thì không nhịn nổi nữa, chửi rủa một tiếng, từ phía trên tinh cầu nhỏ bay ra, một thân kim quang chợt hiện, giống như một vầng mặt trời, vội vã hướng về phía viễn không phi độn.

Chương 1510: Tiểu tử, ta nhớ kỹ ngươi

Bởi vì Thanh La nhúng tay, nên lần hành động này rất mau lẹ, giống hệt với suy đoán của chư tiên!

Khi nhìn thấy cái con tặc ô kia không có chạy trốn, chỉ núp ở phía sau bọn hắn thì càng khiến bọn hắn vừa tức vừa mắng, ai có thể nghĩ tới con quạ tặc màu đen làm ra chiến trận lớn như vậy, thế mà không có chạy trốn, còn gan to bằng trời trốn ở bên cạnh họ?

Sau khi ngẫm lại lòng còn có chút sợ hãi, vừa rồi bọn hắn thật sự vô ý thức cho rằng con quạ tặc màu đen kia đã trốn, nếu không phải Thanh La bày ra chuẩn bị, biết mới vừa rồi không có người chạy trốn, sau đó mượn tiên bảo phát hiện ra chỗ ẩn thân của con quạ tặc màu đen này, thì bọn hắn thật sự bị con quạ tặc màu đen đặt bẫy, ảo não rời khỏi mảnh tinh vực này, sau đó để tên tặc ô thong dong thoát đi.

Đương nhiên, ở trình độ nào đó, đúng là Thanh La chơi xấu.

Cái tên tặc ô này đánh cược cùng Đế Thích, xem Đế Thích có thể dựa vào bản lãnh của mình bắt nó lại hay không, kết quả là cái tên tặc ô kia chỉ trốn đi, không có chạy trốn, mà Đế Thích cũng không có chính miệng nhận thua, nói cách khác, trận đánh cược này vẫn còn đang tiến hành, khó phân thắng bại, nhưng Thanh La đã nhúng tay vào, phá hỏng thế cục của tặc ô, khiến Đế Thích nắm chắc thế thắng, có điều nó cũng ảnh hưởng trận đánh cược này!

Không biết có phải bởi vì cái nguyên nhân này hay không, mà hiện tại Đế Thích nhíu mày, hình như có chút thất vọng!

Thế nhưng biểu tình thất vọng cũng chỉ là một cái chớp mắt, hắn đã khẽ thở dài một tiếng, văng áo choàng lớn trong tay ra ngoài.

- Rầm rầm

Áo choàng như biển máu, mang theo tốc độ khó nói lên lời, bay thẳng về phương hướng Đại Kim Ô chạy trốn!

Lúc này Thanh La Tiên tử cũng vui mừng không thôi, Đại Kim Ô trốn ở gần đó, sau đó bị nàng quát ép đi sau rồi chó cùng rứt giậu, nàng cũng nở nụ cười lạnh, thân hình vút lên không, xuyên qua hư không chạy tới, chụp về phía Đại Kim Ô, lúc này Đại Kim Ô mới từ phía trên tiểu tinh cầu nhảy ra ngoài, một thân tốc độ còn chưa kịp triển khai, thì Thanh La đã đuổi theo, tốc độ đạt đến trạng thái nhanh nhất, lại thêm tiên bảo trong tay trợ giúp, gần như muốn ngăn cản Kim Ô lại, thậm chí trực tiếp bắt nó vào trong tay.

Mà cái áo choàng như huyết hải của Đế Thích, càng trải rộng ra, cuốn về phía nó.

- Con mẹ nó, nếu các ngươi không chơi xấu, ngay cả một cọng lông của Đại Kim gia ta đều không bắt được.

Đại Kim Ô cũng bị hù cho lông xù lên, buồn bực kêu to, vội vã chạy trốn.

Nghe thanh âm của nó, giống như là chính nó cũng không có hy vọng gì.

Không chỉ Thanh La tiên tử mà ngay cả áo choàng của Đế Thích cũng cuốn tới, thì nó làm gì còn hy vọng chạy trốn? Trong lòng lo lắng liền ảnh hưởng đến tốc độ tự thân, nên nó chỉ biết tức giận chửi đổng lên.

Thanh La tiên tử thấy nhìn con quạ tặc màu đen ở trước mặt mình, khóe miệng cũng lộ ra một phần ý cười.

Nhiều người như vậy đều không có cách nào bắt được con Kim Ô này, cuối cùng vẫn rơi vào trong tay nàng.

Đương nhiên nàng tuyệt đối không nghĩ tới, hành động này của nàng không chỉ chọc giận tKim Ô, mà còn chọc giận một người khác.

- Tiểu tiện nhân, ngươi lại lộ diện.

Giờ khắc này, tại một chỗ cách vị trí Đại Kim Ô ẩn thân không xa, có một bóng người chui ra.

Tự nhiên người này chính là Phương Hành!

Hiện tại hắn ở chỗ này, làm sao có thể để Đại Kim Ô bị người bắt?

Tại thời điểm Thanh La hiện thân, dương dương đắc ý nói những lời kia, tinh thần của hắn cũng đã nhấc lên, bởi vì hắn biết tiện nữ này muốn bày ra trò gì đó, lúc nàng dùng phù văn trên lá cờ chỉ về hướng tiểu tinh cầu Đại Kim Ô ẩn thân, hắn liền nổi lên sát ý, vận chuyển một thân tiên lực, sau đó thấy Thanh La vội vã hướng về phía này lao đến, còn Đại Kim Ô thì chậm mất một nhịp, sắp bị nữ nhân này bắt lấy, hắn cũng không lo lắng được chuyện ẩn thân nữa, đột nhiên đạp một bước vào hư không.

Ầm ầm!

Lúc này hắn dùng một thân tu vi hoàn toàn thi triển ra Tiêu Diêu thân pháp, tốc độ nhanh đến mức kinh khủng!

Giống như là một tia chớp, trong nháy mắt liền xuyên qua hư không hướng về phía Thanh La, tỏa ra sát khí lạnh thấu xương!

- Lớn mật, ngươi...

Thanh La tiên tử cảm thấy luồng sát khí điên cuồng hướng về phía mình vọt tới, thì trong lòng cũng rất giận dữ, bây giờ là thời điểm nàng sắp bắt được cái tên tặc ô kia, nàng còn tưởng rằng có người muốn tranh đoạt, nên nhất thời giận dữ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía kia.

Trong chớp mắt đó cả người nàng đều ngây dại!

Đáy mắt có loại hoảng sợ khó mà ngăn chặn dâng lên.

- Đế Lưu.

Trong lòng nàng, chỉ tới kịp dâng lên một cái ý niệm như vậy!

Mặc dù nàng đã sớm biết Đế Lưu tiến về chiến trường vực ngoại, thậm chí còn biết Đế Thích bày ra chuyện ám sát nhưng không thành công, khiến hắn thuận lợi chống đỡ chạy đến chiến trường vực ngoại, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, tên ma đầu kia đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Trong lòng nàng nổi lên các loại ý nghĩ hoảng sợ, khiến nàng ở trong giây lát quên đi việc bắt con tặc ô kia, Phương Hành thì không khách khí!

Sau khi thấy Thanh La tiên tử nhìn thấy được mình, liền ngây ngốc một chút, thì nội tâm hắn lại cười lạnh, mượn tốc độ cực nhanh, phi thân lên tung ra một cước mạnh mẽ, một tiếng ầm vang lên, hắn vốn xuất hiện đột ngột, một cước này lại cực kỳ bất ngờ, nên Thanh La tiên tử gần như không sinh ra phản ứng gì, đã bị hắn đạp một cước lên ngực, khiến sắc mặt nàng bỗng nhiên thay đổi, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thân thể bay ngược về sau như lưu tinh, dùng xu thế không thể ngăn cản nổi đụng nát mấy viên tiểu tinh cầu.

- Bành bành bành bành.

Không trung giống như xuất hiện pháo hoa, mà thân thể Thanh La chính là kíp nổ của chuỗi pháo hoa kia.

Mấy viên tiểu tinh cầu bị nàng đụng nát, nhục thể của nàng cũng ở thời khắc này trực tiếp trọng thương, vô cùng thê thảm.

- Khụ...

Thời khắc này, Đế Thích đang khoanh chân ngồi trong tinh vực, bất động thanh sắc, đột nhiên sắc mặt cũng trở nên khó coi, giận dữ gầm lên lên một tiếng, hậu chiêu bên trong áo choàng huyết sắc rầm rầm, nhưng không có cuốn về phía Đại Kim Ô, mà lượn vòng trở về, cuốn lấy Thanh La tiên tử đã bị trọng thương, đang phun máu ở trong tinh vực, kéo về trước người mình!

...

...

- Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Tại thời khắc này tất cả mọi người đều kinh hãi ngây người, họ tuyệt đối không nghĩ tới sẽ có tình cảnh như vậy đột ngột xuất hiện.

Nhất là mấy tên Tán Tiên vừa rồi đã cười nhạo Phương Hành không biết tự lượng sức mình muốn từ cướp đoạt con mồi trong tay Đế Thích điện hạ, sau khi nhìn thấy thân ảnh Phương Hành, càng kinh hãi đến mức tròng mắt đều muốn rơi ra, không nghĩ tới người này thật sự mạnh như vậy, dám xuất thủ vào lúc này.

- Ha ha ha ha, vận khí vận khí, Đại Kim gia ta đi...

Lại nói đến Đại Kim Ô, gần như trong lúc tuyệt vọng gặp được dị biến, trong lòng cũng vô cùng vui mừng, nó cũng không biết người từ trong hư không giết ra là ai, thậm chí mục đích của người này cũng không biết, nhưng người này không chỉ giúp nó giải quyết Thanh La đã sắp đuổi tới sau lưng, thậm chí cả áo choàng huyết sắc của Đế Thích cuốn tới chỗ nó cũng bị dẫn đi, nó đã không còn phải lo lắng cái gì, liền tùy tiện cười to một tiếng, bạo khởi vô số kim quang, như mặt trời loá mắt, nhanh chóng bỏ chạy về phương trời xa!

- Tặc quạ chạy đi đâu...

Trước mặt Đại Kim Ô, vẫn còn mấy Tán Tiên ngăn ở nơi đó, thấy tình cảnh như vậy, căn bản không rảnh suy nghĩ cẩn thận, liền trực tiếp nhảy ra ngăn cản, mấy người kia đều gào thét rất lớn, pháp bảo trong tay cũng được, thần thông cũng được, đều trực tiếp xuất ra!

Nhưng lúc này Đại Kim Ô đã bộc phát hung tính, thế mà không tránh không né, đụng thẳng vào!

Một tiếng ầm vang lên, cả người nó tựa như một vầng mặt trời, hoặc nói là kim sắc lợi kiếm, hung hăng đánh vào mấy vị Tán Tiên cản đường phía trước, gần như trong nháy mắt, liền cùng pháp bảo, thần thông của những người kia đụng vào một chỗ, sau đó một màn làm cho người ta khiếp sợ xuất hiện, dưới nhục thân cường hoành và kim mang chói mắt của nó, những pháp bảo cùng thần thông kia thế mà không có tổn thương được nó mảy may, trái lại còn bị nó không thèm nói đạo lý va chạm cho rách nát, một giây tiếp theo, nó đã đụng vào mấy vị Tán Tiên kia!

- Phốc...

Đáng thương cho mấy tên Tán Tiên, còn chưa kịp định thần lại đã bị nó đụng thành một đoàn huyết nhục, rải rác khắp tinh không!

- Ha ha, chỉ bằng các ngươi cũng dám cản ta?

Đại Kim Ô điên cuồng cười to:

- Ta đã nói qua, dựa vào bản lĩnh thật sự, thì các ngươi không bắt nổi một cọng lông của Đại Kim gia.

Dứt lời, nó liền vỗ hai cánh trốn vào tinh không mờ mịt.

- Thằng này thật là liều lĩnh.

Phương Hành nhìn thấy cảnh đó, trong lòng cũng không nhịn được khó chịu lên, đột nhiên trái tim khẽ động, liền xông ra ngoài, Tiêu Diêu thân pháp hoàn toàn thi triển ra, cả người như tiên như ảo, đạp trên hư không, chạy đuổi theo sau Đại Kim Ô như chớp giật.

- Nói hươu nói vượn, xem chiêu.

- Hả ?

Đại Kim Ô cũng giật nảy mình, nó không cần tốn nhiều sức đụng chết mấy tên Tán Tiên, thì phía trước đã có người chặn đường, thấy Đế Thích cách mình đã xa, có xuất thủ lần nữa cũng không có khả năng ngăn mình lại, lúc này mới hơi ngừng chân ra oai, lại không nghĩ rằng gia hỏa vừa rồi giúp mình giải vây lại hướng về phía mình lao đến, nhất thời kinh hãi, nổi nóng vỗ hai cánh bay về phía trước !

Chỉ tiếc, trong chớp mắt dừng lại đó, nam tử tóc dài phía sau cũng đã chạy tới sau lưng, hung hăng vồ một cái.

Lúc này Đại Kim Ô cũng bạo phát một thân kim quang lần nữa, nhanh chóng lướt ngang hư không, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, bị nam tử tóc dài đuổi sát sau lưng, lúc đầu trong lòng âm thầm kêu khổ, cho rằng lần này xong rồi, lại không nghĩ tới, thời khắc cuối cùng động tác của nam tử tóc dài chậm một điểm, thế mà không có bắt được nhục thân của mình, chỉ thuận tay bắt được lông vũ trên chóp đuôi.

Dưới tác động của hai cỗ lực lượng, Đại Kim Ô hét thảm một tiếng, nhanh chóng vọt ra ngoài!

Chỉ có điều cái đuôi đã trọc một điểm, nhìn rất khó coi.

- Ha ha, tặc ô, còn dám nói đại tiên giới ta không có người bắt được một cọng lông của ngươi sao?

Còn nam tử sau lưng nó thì vẫy một cọng kim vũ trong tay, phá lên cười.

- Tiểu tử, Đại Kim gia ta nhớ kỹ ngươi.

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, Đại Kim Ô oán hận mắng to, nhưng cũng không dám ở lại lâu, hóa thành kim quang độn về chỗ sâu trong tinh vực.

Chương 1511: Người thắng tuyên cáo

- Ha ha, cái chiến lợi phẩm này cũng phải cất kỹ!

Phương Hành nhìn qua bóng lưng Đại Kim Ô hốt hoảng chạy thục mạng, trong lòng cũng cảm thấy mừng rỡ, mang cái lông vũ nhổ trên mông Đại Kim Ô xuống cất đi, suy nghĩ về sau gặp con tặc quạ màu đen này có thể cười nó một tiếng, sau đó nhìn nó hóa thành một đạo kim mang biến mất ở trong tinh vực, không còn người nào đuổi kịp nó, thì hắn cũng yên tâm xuống, bình tĩnh lại nỗi lòng một chút, từ từ xoay người đi qua, sau đó ánh mắt liền nhìn thấy Đế Thích vừa mới trị thương cho Thanh La tiên tử xong, chậm rãi hướng về phía này nhìn lại, ánh mắt hai người tương giao, hình như có tia lửa bắn tung téo ở trong tinh vực, sau đó Phương Hành mỉm cười:

- Đã lâu không gặp...

- Đến tột cùng người này là ai?

Mà lúc này ở trong tinh vực, cũng không biết có bao nhiêu Tán Tiên, hướng ánh mắt về phía Phương Hành!

Vẻ mặt mọi người đều rất ngưng trọng, mặt đầy kinh ngạc!

Vào lúc này, không ai quan tâm con quạ đen khiến người ta chán ghét đã trốn đi đâu, bọn hắn đã bị thân phận của Phương Hành hoàn toàn hấp dẫn, nhất là trước đây không lâu mấy vị tiên nhân còn nói qua vài lời, thậm chí còn mỉa mai Phương Hành gan to bằng trời, dám đoạt con mồi Đế Thích điện hạ, hiện tại ánh mắt nhìn Phương Hành càng không ngừng đăm đăm, bọn hắn không nghĩ tới, gia hỏa này thực sự đoạt con mồi của Đế Thích điện hạ, thậm chí còn vô cùng cuồng bạo, vừa ra tay, liền đả thương Thanh La tiên tử.

Tên này đến tột cùng là ai vậy.

Xem như mấy nhân vật cấp độ Đế Tử do Tiên Đế ngự hạ, cũng không dám vô lễ như thế đối với Đế Thích điện hạ.

Không nói đến mạo phạm, trên đời này còn có dạng khinh bạc gì, hơn việc đả thương đạo lữ người ta ở ngay trước mặt họ.

- Người này hoặc là ma đầu khinh cuồng thiên địa, hoặc là đồ điên.

Đã có người phán đoán thân phận Phương Hành ở sâu trong nội tâm!

Có người nhìn thấy Đế Thích yên tĩnh trị thương cho Thanh La tiên tử, cho nàng uống một viên bảo đan, sau đó chậm rãi đứng lên, bọn hắn cũng mau chong lui về phía sau, ánh mắt lấp lóe, cho rằng một hồi trò hay sẽ diễn ra ở trước mặt.

Chỉ là sự việc diễn ra ngoài dự đoán của mọi người, lúc tên điên kia mỉm cười nhìn Đế Thích điện hạ, Đế Thích cũng đang một mặt bình tĩnh nhìn hắn, người bên ngoài theo bản năng cảm thấy phía dưới gương mặt bình tĩnh của Đế Thích điện hạ, ẩn chứa vô tận lửa giận, lúc nào cũng có thể bạo phát đi ra, nhưng qua một hồi lâu, hắn vẫn không có xuất thủ, ngược lại sắc mặt càng bình tĩnh, sau một hồi, cũng nhẹ nhàng mở miệng.

- Đã lâu không gặp.

Lúc nói đến chỗ này, ánh mắt của hắn đã có chút ảm đạm, nhẹ nhàng nói tiếp:

- Đệ đệ của ta!

- Chuyện này. . .

Chư tiên nghe thấy lời này đều ngơ ngẩn, nhất thời không phản ứng kịp.

Sau một hồi lâu, bọn hắn mới đột nhiên nghe hiểu nội dung phức tạp ẩn chứa bên trong câu xưng hô kia.

Đệ đệ Đế Thích điện hạ, chẳng phải là...

... Đế Lưu trong truyền thuyết tái hiện Tam Thập Tam Thiên.

Ầm!

Không giải thích được, giống như có một loại cảm giác nổ tung, bay lên trong lòng chư tiên!

Hư không tĩnh mịch, không có nửa điểm âm thanh, mà vào lúc này cũng không có bất kỳ người nào nói chuyện, tất cả lực chú ý đều tập trung ở trên hai người kia, một trái một phải, bình tĩnh tương đối, một người bình tĩnh như hồ nước, tuấn dật nho nhã, người mặc xích bào, áo choàng huyết sắc to lớn sau lưng, lúc đầu trong tinh vực không có gió, nhưng kiện huyết bào lại tung bay giống như bị gió lớn lay động, không ngừng phấp phới, một người khác thì yêu dị tuấn mỹ, ánh mắt hung hãn, người mặc hắc giáp, tóc dài xõa ngang vai, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, phức tạp khó tả!

Liên tưởng đến một vài tin đồn gần nhất, không biết có bao nhiêu người trái tim đều kích động.

Quả nhiên Đế Lưu điện hạ còn sống, hơn nữa đã đi tới chiến trường vực ngoại này!

Hai người huynh đệ này, một cái là kỳ tài ngút trời ngàn năm trước, hung danh cực thịnh, chấn động Tiên Giới, gần như được người ca tụng là đệ nhất Đế Tử, một cái khác lại là thiên kiêu mới triển lộ tài hoa trong vòng ngàn năm nay, nhưng tiến cảnh rất nhanh, xử sự càng biết dùng tâm, vô luận là tu vi hay là danh vọng đều ở trong mấy trăm năm ngắn ngủi có biến hóa nghiêng trời lệch đất, bây giờ đã là Đế Tử chân chính của Đại Xích Thiên mà mọi người đều biết.

- Hai người này gặp nhau, thật náo nhiệt.

- Không biết có đánh nhau hay không.

- Khó, nếu bàn về tu vi trước kia, tự nhiên là Đế Lưu điện hạ lợi hại, khi đó Đế Thích điện hạ ngay cả Tiên Mệnh đều không có, thúc ngựa cũng không đuổi kịp hắn, nhưng bây giờ thì...

Trước đây đã có lời đồn, nói Đế Lưu điện hạ đã mất đi Tiên Mệnh, thực lực rớt xuống vạn trượng, bây giờ nhìn lại, mặc dù khí tức Tiên Mệnh nhàn nhạt nhưng vẫn có, từ cảnh tượng hắn bạo khởi xuất thủ, đả thương Thanh La tiên tử đến xem, cũng có thể xác định hắn siêu việt Chân Tiên phổ thông, nhưng hẳn là chưa đạt tới Thái Ất, thì làm sao địch nổi Đế Thích điện hạ bây giờ.

- Đế Lưu Tam điện hạ vừa ra tay liền đả thương Thanh La tiên tử, cũng không giống như là sợ hãi Đế Thích điện hạ...

- Ngàn năm trước Đế Lưu có hung danh hiển hách, không thể suy đoán theo lẽ thường.

Chư tiên xung quanh, đều đang nghị luận sôi nổi, tranh nhau suy đoán, chỉ là không dám mở miệng, mà dùng thần niệm thảo luận.

- ... Đế Lưu, vì sao ngươi vừa thấy mặt liền đả thương Thanh La?

Đế Thích cùng Phương Hành nhìn nhau thật lâu, dường như trong lòng cũng có nhiều chuyện muốn nói, nhưng qua thời gian quá dài, cuối cùng vẫn không nói gì, Đế Thích từ bỏ nói ra mấy lời khách sáo lúc trước, nhẹ nhàng mở miệng, trực tiếp hỏi một câu.

- May mắn may mắn...

Trong lòng Phương Hành cũng có chút may mắn, kỳ thật không hắn sợ người khác nhìn hắn như kẻ thù, mà sợ có quen với Đế Lưu tới hỏi han, nói về những chuyện đã qua, như thế hắn sẽ dễ dàng bị bại lộ, nhưng từ khi giả mạo Đế Lưu đến nay, vẫn chưa đụng phải tình huống này, nên khiến cho lòng hắn có chút cảm thán nhân duyên của tên Đế Lưu này quá kém, hoặc là nói cảm thán nhân tình Tam Thập Tam Thiên mờ nhạt, lúc này thấy Đế Thích cũng không nói gì nhiều, thì trong lòng của hắn cũng vững vàng, cười tà!

- Vì sao đánh nàng?

Phương Hành dùng thanh âm thật thấp hỏi lại, sau đó liếc qua Thanh La tiên tử vừa mới khống chế được thương thế, sắc mặt vẫn còn tái nhợt, nhẹ nhàn nở nụ cười:

- Tự nhiên là bởi vì... Nàng làm mất mặt của Đại Xích Thiên chúng ta, ha ha, ngươi không biết tự lượng sức mình, cùng đánh cược với phản nghịch Thiên Nguyên, thua thì cũng thôi đi, tiện nhân kia lại công nhiên làm trái với quy củ, nhúng tay giúp ngươi, như thế không phải làm mất mặt chúng ta hay sao, trước khi nàng xuất thủ, ngươi còn không tính là thua hoàn toàn, nhưng lúc nàng lanh chanh ra tay giúp ngươi, ngươi đã triệt để thua...

Vừa nói, hắn vừa lấy ra một cái lông vũ từ trong ngực, cười lạnh nói:

- Nếu không phải bản Đế Tử ở bên cạnh quan sát, tung một cước đạp bay tiện nữ này, lại cho con tặc quạ kia thấy một điểm lợi hại, thì mặt mũi của Đại Xích Thiên chúng ta đã bị mất sạch!

- A.

Chư tu nghe vậy càng thêm ngẩn ngơ, không nghĩ tới Phương Hành thật sự đang luận tội!

Ban đầu bọn hắn cho rằng mình sẽ nghe được một số lời không lường trước được, vì dù sao Thanh La tiên tử cùng Đế Lưu điện hạ cũng đã từng có chút không rõ ràng!

- Ngươi...

Vào lúc này, ngay cả sắc mặt Thanh La tiên tử cũng ngưng lại, vô ý thức mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

Nàng đã suy nghĩ ra nhiều lời Đế Lưu sẽ nói, nếu như vạch trần một chút chuyện xấu trước kia, hoặc là nói ra chuyện nàng làm ở Phù Đồ Thiên, những chuyện này đều dễ dàng tạo thành chuyện gây nhiễu đối với tình huống của nàng bây giờ, nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới, Đế Lưu không nói ra một câu nào...

Chuyện này cũng làm cho nàng cảm thấy trong lòng càng không rõ ngọn nguồn!

Nàng tự cho là mình hiểu rõ Đế Lưu, nếu hiện tại hắn không nói, vậy nhất định là ẩn giấu âm mưu gì đó sâu hơn...

- Ngươi nói rất đúng!

Đế Thích cũng nhẹ nhàng mở miệng, nhìn thoáng qua Thanh La tiên tử bên người, mỉm cười, sau đó chuyển hướng sang Phương Hành, nói:

- Trận đánh cược vừa rồi ta đã thua, sau khi thu phục tinh hỏa, ta vốn định lấy Tâm Toán Chi Pháp suy tính hướng đi của con tặc ô, lại không nghĩ tới Thanh La lo lắng cho ta, ngược lại phá hư quy củ, cứ như vậy, theo nội dung đánh cược đúng là ta thua, nhưng chuyện này không trách Thanh La được, lúc ấy ta không nhìn đến đại cục, nên có lỗi, lỗi sai này nên tính ở trên người ta.

Vừa nhẹ nhàng nói, ánh mắt của hắn vừa dần dần lạnh xuống, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc, thanh âm có chút nghiêm túc.

- Cho dù như thế, ngươi bạo khởi xuất thủ, đả thương Thanh La, cũng là không nên.

- Dù sao, nàng cũng là đạo lữ của ta!

Vừa nói, ánh mắt của hắn càng thêm u lãnh, rồi nhẹ nhàng nói tiếp:

- Cho dù nàng làm mất mặt Đại Xích Thiên, cũng không đến phiên ngươi xen vào!

- Dù sao, ta mới là Đế Tử của Đại Xích Thiên!

Phần phật...

Dường như có kình phong cuồng bạo mà u lãnh, từ trong phiến tinh vực này quét tới, khiến bầu trời che kín sát cơ.

- Trời ạ, lời này thật sự có chút…

Người chung quanh nghe xong, đều cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi, thậm chí còn cảm thấy đồng tình với Đế Lưu điện hạ!

Đế Thích lại còn nói ngay thẳng như vậy, thật sự là có loại cảm giác trần trụi đánh vào mặt Đế Lưu điện hạ, dù sao ở Tam Thập Tam Thiên, cũng có không ít người biết chuyện giữa Đế Lưu và Thanh La tiên tử, mà lúc này

Đế Thích lại nói thẳng ra quan hệ giữa và Thanh La, nhất là ngay trước mặt Đế Lưu và nhiều người đứng xem như vậy, đơn giản giống như là đang tuyên cáo cái gì vậy.

Ta cướp đi thân phận của ngươi, vinh quang, địa vị, cùng vô số bộ hạ hiệu trung!

Bây giờ, ngay cả tình nhân ngươi đã từng có, cũng bị ta đoạt tới.

Chư tiên hiểu rõ cuộc tranh đoạt Đại Xích Thiên nghe xong lời nói này, đơn giản giống như là người thắng tỏ tình!

- Bá…Bá…Bá

Không biết có bao nhiêu ánh mắt, bỗng nhiên tập trung lên trên mặt của Phương Hành, có trào phúng, có xem náo nhiệt không chê lớn chuyện, có vẻ chờ mong hắn thẹn quá hoá giận xuất thủ, thậm chí còn có một chút thương hại.

- Lại còn nói nghiêm túc như vậy.

Chỉ có điều Phương Hành không có cảm giác gì, thấy Đế Thích nghiêm túc thì không nhịn được ngẩn ngơ, sau đó cười lạnh nói:

- Thì tính sao?

Ánh mắt Đế Thích lạnh lùng, trầm mặc thật lâu, mới buồn bã nói:

- Ngươi là đệ đệ của ta, lần này ta không giết ngươi, chỉ có điều Thanh La bị ngươi đạp một cước tổn thương, gãy mất bốn cái xương sườn, một cánh tay, hai ngón tay, ba phần tạng phủ, ngươi... Cũng phải chịu cái giá này!

- Hả?

Phương Hành ngẩn ngơ, ánh mắt vì đó mà run lên.

Còn Đế Thích thì ôm Thanh La vào trong ngực, thần thái như tiên, đứng từ xa điểm một chỉ về phía hắn:

- Trả lại đi!

Chương 1512: Hai đại tiên bảo

- Thế mà thật dám động thủ?

Nhìn thấy Đế Thích điểm ra một chỉ, Phương Hành cũng không khỏi nhướng mày, hắn vốn cho rằng vị Đế Tử này đã được Tiên Soái cảnh cáo, không dám động thủ với mình, nhưng không ngờ tên kia còn có phần quyết đoán này, chỉ có điều dưới tình thế cấp bách, hắn cũng không rảnh suy nghĩ nhiều, hắn đã dám đến, vậy liền có nắm chắc, coi như đánh không lại vẫn có thể trốn, lại thêm ở sâu trong nội tâm hắn cũng thật sự muốn lãnh giáo bản lĩnh hiện tại của Đế Thích một chút, khi thấy một chỉ điểm tới, mặc dù trái tim có chút áp lực, nhưng vào lúc này chiến ý cũng thăng lên, hắn lạnh lùng cười dài một tiếng, đối mặt một chỉ này, thế mà không tránh không né, trái lại đạp lên tinh vực xông thẳng tới.

- Hưu!

Đế Thích từ xa điểm ra một chỉ, một đạo Hồng Mông tiên quang xuyên phá tiên vực, uy nghiêm như kiếm, trảm thẳng đến giữa chán Phương Hành.

Còn Phương Hành thì lật tay rút ra một thanh đại đao, kéo đao mà đi, hung thế ngập trời, tại thời khắc Hồng Mông tiên quang chém tới, hắn cũng bạo hống một tiếng, trở tay xuất đao, uy thế một trảm này vô cùng mạnh mẽ, thực sự có thể xưng là hoàn mỹ, sau khi chém ra một đao này, phía sau cũng hiện lên kim sắc quang hoa, làm loá hai mắt mọi người, dưới chân hắn đã tuôn ra một phương huyết hải, bên trong có vô số oan hồn chìm nổi, trên đao quang loá mắt có một nửa trắng, một nửa đen, giống như chém ra một đao thái cực vậy!

Sau khi tu luyện Thái Thượng Cửu Kinh, đây là lần thứ nhất Phương Hành thi triển Khi Thiên Bá Man Đao!

Hắn lập tức có cảm giác, trình độ điều khiển cây đao nào này của mình lại cao hơn một bậc, ngược lại là có chút nằm ngoài dự liệu của hắn!

Lúc đầu cầm đao, hắn chỉ có thể thi triển một thành lực lượng, về sau đại chiến cùng Cửu Đầu Trùng, dù đã thi triển thánh nhân pháp môn, thiêu đốt thọ nguyên, cũng chỉ thi triển ra bảy thành lực đạo trong đó mà thôi, nhưng bây giờ cửu kinh đã quán thông, cảnh giới tự thân cũng lập tức mở ra, tu vi tăng trưởng từng ngày, hiện tại đã dễ dàng thi triển ra gần chín thành uy lực của đao này.

Trước đây hắn có làm như thế nào, cũng chỉ có thể chém ra hai đạo đao mang, một đen một trắng, không hòa hợp!

Nhưng lúc này, hai đạo đao mang đã có hình thái giao hòa sơ bộ, hắn cũng mơ hồ tiếp xúc đến chân ý của đao này.

- Không hổ là tiên bảo chân chính!

Phát hiện ra điểm này, niềm tin của hắn càng lớn hơn, đao mang gào thét mà ra, đâm thẳng vào một chỗ với một chỉ Hồng Mông của Đế Thích!

Ầm ầm...

Trong tinh vực, lập tức xuất hiện cuồng phong phần phật, lực lượng khổng lồ ảnh hưởng đến tất cả chư tiên đang quan chiến ở trong bán kính ngàn dặm khiến họ đều không mở nổi mắt, lực lượng chôn vùi cuồng quét bốn phía, thậm chí uy thế còn mạnh hơn so với Đại Kim Ô mượn lực lượng tiểu hành tinh quét sạch tứ phương.

Càng kinh người hơn chính là, uy thế đụng vào nhau, thế mà không phải ngang nhau, lực lượng một đao Phương Hành chém ra làm chính hắn cũng có cảm giác giật mình, sau khi hai đạo đao mang trắng đen giao hòa vào nhau, vậy mà khiến lực lượng tuyệt diệt kia dâng lên, thậm chí gia trì một kích này của hắn lên gấp ba lần, khiến cho một đao kia gần như tiếp cận lực lượng một kích toàn lực của Thái Ất trung giai, không chỉ có chém tan một chỉ Đế Thích điểm tới, càng có dư lực, tản mát ra đao quang như là mưa sao băng, hướng về phía Đế Thích vẩy tới!

- Hả, không thể nào?

Ngay cả Phương Hành cũng thấy ngây người, nhấc đao lên đánh giá một chút, mắt hiện đầy vẻ khó có thể tin.

Thẳng đến lúc này, hắn mới có cảm giác, có lẽ chuôi đao này thật sự là bảo bối...

Trước kia coi nó là thiêu hỏa côn, hoặc nói là thanh đao phổ thông, thật sự là có chút khinh thường món tiên bảo này rồi...

- Hả?

Lúc này, ngay cả Đế Thích cũng nhướng mày, con mắt nhìn chăm chú lên chuôi đao kia, sau đó đối mặt với mưa sao băng phô thiên cái địa đang rơi về phía mình, nhưng vẫn bất động thanh sắc, chỉ có áo choàng bên người nhẹ nhàng run lên, tất cả mưa sao băng liền rơi vào trong áo choàng của hắn, tựa như cục đá chìm xuống sông, ngay cả một điểm bọt nước cũng không xuất hiện, càng không cần nói đến việc đả thương địch thủ...

Nhưng kết quả này, đã đủ để người chung quanh đều cảm thấy hoảng sợ...

Coi như biểu hiện của Đế Thích điện hạ có bình tĩnh, cũng không thể che đậy sự thật một chỉ kia của hắn rơi vào thế hạ phong?

Chuyện này làm sao có thể?

Trong sân có không ít người tu vi cao minh có thể thấy rõ ràng, một thức này của Đế Thích thực sự bất lợi quá lớn, hắn không có sử dụng tiên bảo, binh khí, thậm chí không có đụng tới thần thông, chỉ nương tựa theo tu vi tự thân, dùng một ngón tay điểm ra ngoài, mà một chỉ nhẹ nhàng này cũng chỉ dùng không đến ba thành lực lượng hắn, nhưng Đế Lưu điện hạ không chỉ vận dụng binh khí cấp bậc tiên bảo, hình như còn dùng hết toàn lực chém ra một đao kia, nên mới chiếm được ngần ấy lợi thế, trên thực tế chuyện này càng để lộ ra chênh lệch ở giữa hai người!

- Đây chính là Khi Thiên Bá Man Đao?

Dường như một chiêu này khiến Đế Thích hơi rơi vào thế hạ phong, nhưng hiển nhiên hắn không để ánh mắt người chung quanh vào trong lòng, con mắt chỉ chăm chú nhìn về phía cây đao trong tay Phương Hành, giống như là đang tự nói, lại giống như than nhẹ:

- Lúc trước phụ vương luyện máu huyết của một trăm vạn tu sĩ cùng tinh túy cửu thiên, chế tạo ra món tiên bảo này, thật sự là để cho những huynh đệ như chúng ta rất hâm mộ, về sau ngươi và đao này đều đã biến mất, phụ vương truyền cho ta tiên mệnh, cũng ban cho ta một kiện tiên bảo, chính là cái Lĩnh Táng Diệt Tứ Phương Bào này, bàn về phẩm cấp Tiên giai, cũng không chênh lệch so với binh khí kia của ngươi, chỉ là ta một mực nghĩ mãi mà không rõ, vì sao phụ vương ban cho ngươi, Tiên bảo chiến đấu, đến lượt ta lại là hộ thân tiên bào?

Lời này của hắn khiến lực chú ý của mọi người dẫn lên bộ áo choàng huyết hồng kia, nhìn cái áo choàng xong, lại nhìn đao trong tay Phương Hành, tâm cũng có điều ngộ ra, khó trách hai kiện tiên bảo này đều có lực lượng kinh người như thế, hóa ra đều xuất thân từ tay Xích Đế, chỉ có điều cùng là tiên bảo, cùng do Xích Đế luyện, nhưng tác dụng lại rất khác biệt, một cái chủ công, một cái khác lại là phòng ngự!

- Ha ha, có lẽ lão gia tử cảm thấy ngươi hơi đần, nên cho ngươi vật bảo mệnh.

Phương Hành cười ha ha một tiếng, trong lòng cũng cảm thấy hơi chút thoải mái.

Vừa rồi nhìn huyết bào của Đế Thích có thể càn quét hết thảy, thật sự là hắn có chút nóng mắt, hiện tại vô tình vung ra uy lực của Khi Thiên Phách Bá Đao, mới biết được hóa ra mình cũng có một kiện tiên bảo không hề thua kém cái huyết bào kia, chỉ là lúc trước không biết dùng mà thôi!

Dù là như thế, hắn đối với cái huyết bào kia vẫn có chút nóng mắt...

- Sớm muộn cũng phải đoạt lấy...

Cái ý niệm này còn chưa xuất hiện trong đầu, hắn đã nghe được Đế Thích nhàn nhạt mở miệng:

- Lấy ra đi!

- Hả?

Trong lòng Phương Hành giật mình, liền thấy Đế Thích ra tay lần nữa.

Trong ngực hắn vẫn ôm cả Thanh La, nhưng thân hình đã nhảy đến không trung, bồng bềnh như tiên, mang theo một loại khí tức giống như đến từ viễn cổ, rõ ràng là thân hình bất động, chỉ nhẹ nhàng lướt về hướng Phương Hành, nhưng nhìn ở trong mắt, thế mà cho người ta một loại cảm giác thân hình đầy trời, không thể nắm bắt, thẳng đến khi lướt đến khoảng cách hơn mười dặm trước người Phương Hành, hắn mới đột nhiên dùng tay bắt ra ngoài, một trảo này cũng chưa dùng toàn lực, nhưng lực lượng so với một chỉ vừa rồi đâu chỉ mạnh hơn gấp mười lần, trực tiếp ép hư không quanh người Phương Hành ngưng kết!

Đương nhiên một trảo này hướng tới chuôi đao trong tay Phương Hành!

Phương Hành cũng vừa mới động tâm muốn đoạt tiên bảo của hắn mà thôi, vậy mà cái thằng này đã trực tiếp động thủ!

Hơn nữa còn thật sự quyết tâm!

- Không tốt, đao này không thể cho hắn!

Trong lòng Phương Hành kinh hãi, vốn còn ý tứ đọ sức cùng Đế Thích một phen, dù sao hắn cũng biết tên kia không dám giết mình, nhưng hôm nay lại không giống, có lẽ cái thằng này không dám giết mình, nhưng hắn tuyệt đối dám đoạt đao của mình, chuyện này làm sao có thể chịu?

Không làm sao được, chỉ có thể thi triển đòn sát thủ...

Đột nhiên trong Khô Lâu Đầu Cốt treo ở bên cạnh, bay ra một vòng sương mù màu đỏ, mà thân hình hắn cũng nhanh chóng quay ngược trở lại, nhảy vào tinh vực!

Thấy tình huống không ổn, liền trực tiếp muốn trốn!

- Hừ?

Đế Thích cũng đã nhận ra một loại biến hóa nào đó trong tinh vực, sắc mặt hơi kinh ngạc, sau đó cứng lại, đột nhiên hung hăng vỗ ra một chưởng, lực lượng một chưởng này tăng vọt lên rất nhiều, gần như phô thiên cái địa, quét về chỗ Phương Hành, hắn dự liệu được Phương Hành muốn bỏ chạy, liền mặc kệ người ở chỗ nào, quét ngang tinh vực!

- Chẳng lẽ muốn đánh chết hắn ở chỗ này?

Ngay cả Thanh La đang nép trong ngực Đế Thích như là chim non, vào lúc này ánh mắt cũng đột nhiên phát sáng lên.

Nàng không nghĩ tới trận chiến này càng ngày càng nghiêm trọng, lại có khả năng đạt tới kết quả hoàn mỹ mà nàng nghĩ cũng không dám nghĩ...

Chỉ tiếc, ý nghĩ này của nàng cuối cùng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi!

- Qua...

Thời điểm Đế Thích thi triển ra một chưởng toàn lực, hung hăng đánh về phía tinh vực Phương Hành biến mất, trong tinh vực đột nhiên vang lên một cái thanh âm có vẻ hơi già nua, sau đó chư tiên chung quanh liền nhìn thấy, trên không chỗ tinh vực bọn hắn, đột nhiên xuất hiện một cái Không Gian Chi Môn to lớn, có một đạo tiên quang từ bên trong cái Không Gian Chi Môn kia bay ra...

- Oanh!

Một chưởng kia của Đế Thích, trực tiếp đụng phải đạo tiên quang này, trong nháy mắt chưởng lực tiêu tán, sắc mặt Đế Thích cũng đột biến giống như bị thương nặng, xu thế hướng về phía trước hoàn toàn bị ngăn cản, sau đó liên tục lui về phía sau, vào lúc này khí tức trên thân cũng ảm đạm đi rất nhiều, giống như đã bị thương.

- Bảo hộ Đế Tử!

Thấy một màn đột ngột này, Tiên binh dưới trướng Đế Thích đóng quân ở chung quanh, gần như đồng thời kinh hãi, dưới sự dẫn dắt của ba vị Tiên tướng , vội vàng hướng về phía trước lao đến, trùng trùng điệp điệp ngăn ở trước mặt đạo tiên mang kia, vô số tiên kích đều chỉ về phía trước, chiến ý cuồn cuộn có thể đốt cả tinh không, ầm vang một tiếng, liền tràn ra tầng tầng trận văn, xoắn nát dư ba của đạo tiên quang kia!

Cùng lúc đó, dưới tiếng hét lớn của ba vị Tiên tướng , họ còn chậm rãi tiến lên, ép thẳng tới Không Gian Chi Môn!

Mặc dù những Tiên binh Tiên tướng này, cũng nghe được thanh âm kia dường như là của Tiên Soái, nhìn ra được đạo tiên quang chỉ muốn ép lui Đế Thích điện hạ, mà vô ý hạ sát thủ, nhưng vẫn không chút do dự xông lên, dùng tính mệnh thủ hộ ở trước người Đế Tử, trước khi nguy hiểm Đế Thích gặp phải hoàn toàn biến mất, hoặc là Đế Thích tự mình hạ lệnh, họ tuyệt không dám dừng lại, một mực tử chiến đến cùng...

- Quả nhiên không hổ là Đế Tử, không nói một thân tu vi kia, chỉ vẻn vẹn đám Tiên binh này...

Bên trong đám Tán Tiên đã có người không nhịn được cảm khái, nhưng lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên ngây dại.

- Bảo hộ Đế Tử!

Một tiếng hét lớn này vang lên, không chỉ ở riêng bên này, mà ở đằng sau Không Gian Chi Môn cũng vang lên tiếng hét như thế, sau đó liền có vô số bóng đen cuốn theo một thân hung uy, hét lớn, nhảy vào phiến tinh vực này...

- Ặc... kia là một đám cóc?

Chư tiên đang tán thưởng Tiên binh dưới trướng Đế Thích đều không tán dương nổi nữa, cả đám đều bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

Chương 1513: Đế Lưu ngự xuống cóc quân

Không có sai, cái kia đúng là một đám cóc!

Trong ánh mắt kinh ngạc thậm chí là hoảng sợ của chư tiên, họ nhìn thấy đằng sau Không Gian Chi Môn, có vô số bóng đen nhảy qua, sau đó ngồi xổm ở trong tinh không như một tòa núi nhỏ, lít nha lít nhít gần mấy trăm người, trên lưng cóc còn có kỵ sĩ, từng người khoác hắc giáp, một thân hung tính, binh khí cầm trong tay căn bản cũng không thống nhất, có người xách đao, có người cầm kiếm, còn có người cầm roi, cầm côn đồng, nhìn tuyệt không có nửa điểm dáng vẻ tiên binh, ngược lại càng giống như là một đám thổ phỉ có tu vi tiên nhân, sau khi hung hãn lao đến, trực tiếp ngăn ở trước mặt đám Tiên binh của Đế Thích, thế mà song phương liền trực tiếp giằng co với nhau...

- Đây là có chuyện gì?

- Đám cóc này từ đâu tới?

- Chẳng lẽ là sinh linh Thần tộc? Nhưng nhìn không giống chút nào!

Tình cảnh này thật sự khiến cho chư tiên đều có chút bối rối, từng người im lặng nhìn một màn trước mắt.

- Đán hề này, không phải là Tiên binh dưới trướng Đế Lưu điện hạ bây giờ chứ?

Có một cái ý nghĩ hiện lên ở đáy lòng bọn hắn, nhưng bây giờ bọn hắn không dám tin tưởng.

- Điện hạ, người không sao chứ?

Đương nhiên, cho dù họ không tin cũng không thể không tin, rõ ràng thân ảnh có chút choáng váng của Phương Hành đã hiển hóa lần nữa ở trong tinh vực, trong nháy mắt, mấy người quan sát phía sau Không Gian Chi Môn, dường như đã hiểu ra cái gì đó, nhưng sau khi Phương Hành nhìn về phía đám người Lộc Tẩu cùng Văn tiên sinh vây quanh bên người thì lập tức có vẻ khóc không ra nước mắt, mười phần im lặng gãi gãi đầu, hỏi:

- Sao các ngươi lại tới đây?

- Một mình ngươi lẻ loi rời đi, chúng ta đều có chút bận tâm, Thái Hư sư chất lợi dụng Huyễn Kính tìm ngươi, kết quả khi thấy Đế Thích gây bất lợi cho ngươi, trong tâm tất cả mọi người đều lo lắng, liền vội đi bẩm báo Tiên Soái, hiển nhiên Tiên Soái cũng có biện pháp tìm hiểu tình huống phát sinh bên này, thấy chúng ta đi tới liền thuận nước đẩy thuyền, dùng đại pháp lực mạnh mẽ mở ra một cái Không Gian Chi Môn, ngăn trở Đế Thích, cũng thuận tiện đưa đám người chúng ta tới...

Lộc Tẩu vội vàng giải thích, lại nghe thấy Phương Hành có chút buồn bực:

- Đưa các ngươi tới đây làm gì?

Lộc Tẩu nói:

- Bảo vệ ngươi...

Phương Hành ngẩn ngơ, thở dài:

- Lúc đầu ta không muốn để cho các ngươi tới...

Lần này đến phiên Lộc Tẩu khẽ giật mình:

- Vì sao?

Phương Hành thở dài, chỉ vào đám cáp mô binh phía dưới nói:

- Có chút mất mặt...

- Ặc, quả thật có chút mất mặt...

Lộc Tẩu nhìn thoáng qua phía dưới, cũng lập tức hiểu rõ ý tứ của Phương Hành.

Lúc này Tiên binh dưới trướng Phương Hành và Đế Thích đang giằng co cùng một chỗ, khí thế song phương đều rất nghiêm túc, hết sức căng thẳng!

Nhưng tình cảnh giằng co phi thường nghiêm túc này, lại khiến những người vây quanh đều không nhịn được bật cười!

Không sai, tràng diện thật sự là rất đối lập!

Một phương là Xích Tiêu tiên quân do Đế Thích chỉ huy, chính là đội quân tinh nhuệ của Đại Xích Thiên nhất mạch, trên người khoác Xích Tiêu tiên giáp, thân cưỡi Xích Lân Ma Hổ, trong tay cầm Nhật Nguyệt Toàn Tinh Mâu, lưng đeo Đại Lực Ngưu Ma cung và

Huyền Cốt Lạc Nhật Tiễn, từng người khí vũ hiên ngang, quân liệt chỉnh tề, khí thế như rồng, cộng thêm việc ba ngàn người, chia làm ba cái quân trận, dương tiên mâu lên, chỉ về tinh vực phía xa, thật sự là khiến cho người ta thấy một lần liền sinh ra tâm kính sợ...

Một phương khác là Đế Lưu điện hạ... Đánh giá lại đội quân cáp mô này, người thì mặc hắc thiết bảo giáp trung giai, trong tay cầm pháp bảo của bản thân, ngay cả binh khí cũng không thống nhất lại, nhìn cái bộ dạng hung thần ác sát kia, càng khiến bọn hắn cảm giác giống ma nhiều hơn là tiên, quân trận lỏng lỏng lẻo lẻo căn bản không ra bộ dạng gì, càng làm cho người ta không nói được lời nào là tọa kỵ dưới người bọn họ... Tam Thập Tam Thiên to như thế, lại thêm ba vực Phật, Yêu, Long trước kia cũng chưa từng thấy qua người cưỡi cóc ra trận!

Trong lòng chư tiên đơn giản là bó tay rồi, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành đều vô cùng cổ quái!

Không biết có bao nhiêu người đang nghĩ trong lòng, coi như ngàn năm qua Đế Lưu điện hạ bị Đế Thích cướp đi quá nhiều đồ vật, bộ hạ cũ không còn, cũng không cần tìm một đám gia hỏa không ra dáng như thế cho đủ quân số chứ, chẳng lẽ có mấy trăm người mà ngươi cũng không thu thập đủ hay sao?

Nói tóm lại, so sánh một cặp này, còn không bằng không so sánh!

Vô luận là số lượng, hay là khí thế, hoặc là trang bị, trực tiếp bị Xích Tiêu Tiên binh miểu sát không còn sót lại một chút cặn... ngay cả bên trong đám cáp mô binh, cũng không biết có bao nhiêu người, lặng lẽ kéo khăn quàng trên cổ áo lên, che khuất mặt mũi!

Đoán chừng chính bọn hắn ở dưới nhiều người chú ý như vậy, cũng cảm thấy có chút mất mặt...

- Đế Thích điện hạ, lúc trước lão phu có một số việc đã nói với ngươi chưa?

Lại là thanh âm nhàn nhạt của Tử Huyền Tiên Soái truyền đến từ đằng sau Không Gian Chi Môn, đánh vỡ không khí lúng túng trong sân:

- Ngay trước mặt chư tiên, lão phu sẽ không nói lại lần thứ hai, ta chỉ muốn nhắc nhở điện hạ, vừa rồi ngươi làm một ít sự tình, đã tiếp cận ranh giới của lão phu, lần đầu tiên lão phu ngăn cản ngươi nhưng không hy vọng lại có lần thứ hai, hiện tại sẽ mang Tiên binh dưới trướng Đế Lưu điện hạ rời đi, chuyện còn lại các ngươi tự quyết định đi, nếu như ngươi thật sự dẫn động tư đấu trong quân, lão phu cũng không có lời nào dễ nói!

Sau khi lưu lại một câu như thế, Không Gian Chi Môn lại vặn vẹo lên, nửa ngày về sau liền biến mất ở giữa hư không.

- Hừ!

Lúc này vẻ mặt Đế Thích rõ ràng có chút khó coi, cũng không biết là vừa rồi hắn tiếp nhận một đạo tiên quang, vẫn chưa hồi lại sức, hay là bị ý vị cảnh cáo trong lời nói của Tử Huyền Tiên Soái làm tức giận, khiến sắc mặt tái xanh, ánh mắt lạnh lùng nhìn Không Gian Chi Môn biến mất, từ đầu đến cuối không có trả lời, cũng không có nhìn đám Tiên binh hấp dẫn vô số ánh mắt của Phương Hành, mà chỉ buông hai tay, chậm rãi điều hòa hơi thở!

- Hóa ra lão già kia có chủ ý này...

Phương Hành nghe Tử Huyền Tiên Soái nói xong như hiểu ra thứ gì.

Đúng là hắn phái bọn thuộc hạ này đến bảo vệ mình, mặc dù chợt nhìn lên, còn không biết là ai bảo vệ ai!

Nhưng chỉ cần có đám Tiên binh này ở đây, Đế Thích sẽ không tiện gây bất lợi cho mình, thậm chí không tiện hướng mình ra tay, bên cạnh mình có tiên binh, nếu như hắn xuất thủ, sẽ phải giao thủ cùng đám Tiên binh này, thậm chí là điều động đám Tiên binh dưới trướng hắn đến tấn công, đến lúc đó sẽ biến thành hai quân chiến hỗn loạn, dựa theo lời Tử Huyền Tiên Soái nói, nếu như Đế Thích cùng Phương Hành đơn độc tranh đấu mấy chiêu, còn có thể biện minh là luận bàn trong lúc tu hành, nhưng Tiên binh giao chiến thì cho dù là ai cũng không cách nào giải thích...

Không chừng lão già kia sẽ dùng cái cớ này, trực tiếp đuổi hắn và Đế Thích về Đại Xích Thiên!

Vừa nghĩ tới điểm này, hắn cũng không quan tâm hình tượng đám cáp mô binh kia có chút mất mặt, liền lớn tiếng quát bọn hắn, bảo bọn hắn không cần quản những chuyện linh tinh, chỉ cần Tiên binh đối phương dám có dị động, lập tức đi lên trùng sát, không phải mình động thủ trước liền không sao!

Mặc dù hắn không tuân thủ quy tắc, nhưng lại thích nhất là quy củ!

Có quy củ, mới có thể mượn quy củ chiến lợi...

- Đều rút về đi...

Cuối cùng giằng co cũng chỉ là giằng co, song phương vẫn không thể xảy ra tranh đấu, sau khi Đế Thích thở sâu mấy hơi, điều hòa thân thể, liền lãnh đạm mở miệng, hạ lệnh cho ba tên Tiên tướng dưới trướng rút về, sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Phương Hành, nói:

- Lần này vận khí của ngươi rất tốt, Tiên Soái không tiếc tiêu hao một thân tiên lực, cưỡng ép mở ra Không Gian Chi Môn tới cứu ngươi, ta cũng sẽ không xuất thủ với ngươi nữa, chỉ có điều, đệ đệ của ta, ta hi vọng ngươi có thể thông minh hơn chút, mang chuôi đao kia cho ta, ta sẽ bồi thường cho ngươi...

- Tại sao hắn lại quan tâm chuôi đao này như vậy?

Phương Hành cúi đầu nhìn thoáng qua quỷ đầu đại đao trong tay, trả lời dứt khoát:

- Không cho!

- Ha ha, vậy tự giải quyết cho tốt đi!

Đế Thích cũng không nhiều lời, chỗ sâu trong ánh mắt dần dần lộ hàn quang:

- Sự tình lần này liền tính như vậy...

Sau đó hắn một tay ôm lấy Thanh La, lại bình tĩnh nhìn Phương Hành một chút, nói:

- Nhưng ta hi vọng ngươi nhớ kỹ, Thanh La là đạo lữ tương lai của ta, theo giúp ta đời đời kiếp kiếp, không có liên quan tới ngươi,

ngươi tiếp tục khinh nhờn nàng, tổn thương nàng, ta sẽ thật sự đánh chết ngươi...

- Hừ...

Tinh vực trở nên tĩnh mịch, không có chút thanh âm nào, Tiên binh song phương thậm chí là chư tiên quan chiến đều trầm mặc lại!

Tất cả mọi người đều bị sát cơ trong một câu nói kia của Đế Thích chấn nhiếp, một hồi lâu sau cũng không dám nhúc nhích mảy may!

Người càng nho nhã bình tĩnh nói ra những lời này, càng khiến cho người ta cảm thấy trái tim nặng nề...

Về phần đám cáp mô binh dưới trướng Phương Hành, càng không biết có bao nhiêu người, trực tiếp tế ra pháp bảo!

- Ha ha, nhìn bộ dạng hai người các ngươi, thật đúng là để cho ta ghen ghét...

Từ nhỏ Phương Hành đã bị dọa lớn, nên cũng không mang những lời Đế Thích nói để ở trong lòng, hắn nhìn ra vừa rồi Đế Thích tiếp nhận một kích của Tử Huyền Tiên Soái, đã bị hao tổn thực lực, lại thêm trong lòng cũng kiêng kị, nên không có khả năng động thủ với hắn, trong lòng thoải mái hơn chút ít, nội tâm khẽ nhúc nhích, giống như cười mà không phải cười liếc qua Thanh La, sau đó nhìn Đế

Thích, cười nói:

- Coi như hôm nay ta xuất ra được một ngụm ác khí, không có ý định tiếp tục giết người, nhưng có mấy câu muốn nói cùng... vị tẩu tẩu này!

- Ngươi và Thanh La còn có gì để nói?

Thần sắc Đế Thích hơi lạnh lẽo, ánh mắt hờ hững, nhìn lạnh về phía Phương Hành.

Còn Thanh La Tiên tử thì sắc mặt càng tái nhợt, mặc dù lần này nàng bị thương dưới tay Đế Lưu, Đế Thích biểu hiện ra ý bảo vệ khiến nàng cảm giác vạn phần khiếp sợ, cũng làm cho nàng có chút niềm vui ngoài ý muốn, nhưng đây cũng chính là nguyên nhân, nàng lo sợ Phương Hành sẽ ở trước mặt nhiều người nói ra lời gì đó không dễ nghe, nàng rất muốn ngăn cản hắn nói lung tung, nhưng cuối cùng không tiện mở miệng.

Trước đó, nàng muốn giết Đế Lưu là bởi vì một chút bí mật trong quá khứ, nhưng bây giờ Đế Lưu vẫn yên ổn ở trước mặt nàng, những bí mật kia liền trở thành điểm yếu của nàng, thời thời khắc khắc để nàng lo lắng, không buông xuống được...

- Giữa chúng ta nhiều thứ có thể nói, chỉ là không thể ở ngay trước mặt ngươi nói mà thôi!

Phương Hành hơi có chút khinh thường nhìn Đế Thích một chút, sau đó ánh mắt nhẹ nhàng nhìn về phía Thanh La Tiên tử, cười tà một tiếng, cố ý dùng một loại thanh âm không cao cũng không thấp nhẹ nhàng nói ra:

- Nửa đêm yên tĩnh không người tới gặp ta, nhớ kỹ không nên để đại ca phát hiện...

- Ta không...

Thanh La Tiên tử nghe thấy lời này, liền vô ý thức muốn bác bỏ, thế nhưng đúng lúc này Phương Hành bỗng nhiên "Bá" một tiếng xoay đầu lại, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn thoáng qua nàng, trong lòng Thanh La có quỷ, giọng nói lập tức ấp úng, không phản bác được!

- Đừng quên đấy!

Phương Hành chỉ lạnh lùng lườm nàng một chút lại nở nụ cười, sau đó phất phất tay áo, quay người rời đi.

Lúc này, song mi Đế Thích đã dựng đứng lên, mặt lạnh như sương.

Sắc mặt Thanh La Tiên tử càng tái nhợt, vừa sợ vừa giận...

Chỉ có chư tiên đứng xem ở bên cạnh là nhịn không được nói:

- Ta ngất... Đợi lâu như vậy, quả nhiên có chuyện vượt ngoài dự liệu!

Chương 1514: Tam tam quy nhất trảm mệnh số

Phương Hành cố ý chơi xấu Đế Thích một phen, rồi không nói thêm gì nữa, quay người nhảy lên một con cóc hung ác nhất, dẫn theo ba trăm Tiên binh dưới trướng mình rít gào một tiếng, rời khỏi phiến chiến trường này, tốc độ cực nhanh, bản thân đám cóc này có dị huyết mạch, nhục thân cường hoành, ở trong cái tinh vực này, nhảy một cái liền bay ra khoảng cách xa vạn dặm, từ ngôi sao này có thể nhảy đến ngôi sao khác dễ như trở bàn tay, dùng mắt quan sát chỉ có thể thấy một đám cóc "Sưu sưu" bay vọt đi, một hồi sau đó ngay cả bóng đen cũng đã biến mất ở trong chỗ sâu tinh vực, quả thật là tới lui như gió, khiến người ta khắc sâu ấn tượng!

- Hắc hắc, sợ rằng vị Đế Lưu điện hạ này sẽ lập tức danh chấn Tam Thập Tam Thiên...

Chư tiên đứng xem đều đang cảm thán trong lòng, vừa nghĩ tới đám cáp mô quân uy phong lẫm lẫm kia, liền có loại cảm giác dở khóc dở cười!

- Tuy nhóm Tiên binh kia là đám ô hợp, nhưng cũng có chút trung thành đối với Đế Lưu điện hạ, không phải là không có chỗ nào không thích hợp!

Cũng có người thấp giọng than tiếc, khen cáp mô quân một tiếng. .

- Trở về cần phải thao luyện bọn hắn một phen thật tốt mới được...

Cùng lúc đó, trong đám cáp mô quân đang rít gào di chuyển, Lộc Tẩu cũng cảm thấy nhức đầu khi nhìn qua nhánh đại quân này, trên thực tế, trải qua lần so sánh với đám Xích Tiêu Tiên binh dưới trướng Đế Thích này, nàng còn cảm thấy mất mặt hơn Phương Hành, Phương Hành là một trận sư, lúc đầu cảm thấy có chút mất mặt, nhưng nhìn nhiều vẫn thấy bọn cóc kia rất uy phong, còn Lộc Tẩu không giống, tư tưởng cao quý đã ăn sâu vào trong xương, càng nhìn càng cảm thấy đám Tiên binh này không vừa mắt, muốn thao luyện bọn hắn thành Tiên binh chính quy, chỉ có điều không biết nên thao luyện như thế nào đây?

Càng suy tư về vấn đề này, nàng càng cảm giác nhức đầu...

Một đám tọa kỵ như thế, cũng đã chú định quân trận của bọn hắn không có khả năng giống Tiên binh Tiên tướng của người khác, tọa kỵ của Tiên binh nhà khác đều chạy đi, còn nhà bọn hắn là nhảy đi, ngươi yêu cầu nhịp độ nhảy và khoảng cách của một đám cóc phải hoàn toàn tương tự nhau, thực sự là quá khó xử cho chúng đi, còn một điểm chính nữa là, thao luyện Tiên binh phải yêu cầu Tiên binh mình nghĩ càng ít càng tốt, chỉ nghe quân lệnh xông về trước là được, nhưng ba trăm Tiên binh hôm nay đều là tinh nhuệ giết ra từ bên trong Phù Đồ Thiên!

Đám người này, một cái so với một cái càng hung ác, một cái so với một cái càng ti tiện, một cái so với một cái càng giảo hoạt, ngươi muốn bọn hắn hoàn toàn nghe theo quân lệnh?

Khó!

Trong lúc lơ đãng nàng ngẩng đầu lên một cái, nhìn thấy Phương Hành dương dương đắc ý cưỡi trên con cóc béo tốt nhất ở phía trước, tâm tư Lộc Tẩu khẽ nhúc nhích, đột nhiên nhớ tới một cái suy nghĩ to gan:

- Không phải là vị tiệt đạo đạo chủ này suy nghĩ đường đường chính chính luyện Tiên binh chứ?

- Càng nghĩ càng cảm giác hắn mang dáng vẻ một đám thổ phỉ...

Một đám cáp mô quân trùng trùng điệp điệp rít gào đi qua tinh vực, thanh danh Đế Lưu cũng lan tỏa ở trong chiến trường vực ngoại này, lúc đầu danh tự kia có gần ngàn năm chưa từng được người nhắc tới, nhưng bắt đầu từ mảnh chiến trường vực ngoại đầy cường giả này sẽ lưu truyền lên!

Đương nhiên lần này có sự khác biệt so với trước đây, lúc bọn họ nói đến cái tên Đế Lưu, còn có thêm mấy phần ý cười, rất khó tưởng tượng đường đường là nhân vật cấp độ Đế Tử, hơn nữa còn là một tên Đế Tử đạt được tiên mệnh, mà Tiên binh Tiên tướng dưới trướng lại không có hình tượng như thế, chỉ cần nhìn cái quân dung này một cách đơn thuần, đừng nói tinh binh cấp Đế Tử, sợ là ngay cả Tiên binh bình thường nhất cũng không bằng?

Mặc dù đại phần lớn người dùng giọng điệu khinh thường đề cập đến nhưng vẫn có ý chờ mong, dù sao theo lời đồn đại này lưu truyền ra, còn có cuộc gặp mặt của Đế Lưu điện hạ cùng Đế Thích điện hạ, họ không những không cúi đầu, thậm chí còn giao thủ, thẳng đến khi bị Tử Huyền Tiên Soái tự mình xuất thủ ngăn cản, điều này cũng làm cho mọi người đối với Đế Lưu điện hạ nhiều hơn một phần kính sợ, để họ chân chính ý thức được sự tồn tại của hắn!

Quả nhiên hiện tại Đại Xích Thiên không chỉ có một vị Đế Tử!

Mặc dù ở trong ngàn năm qua, tất cả mọi người đã công nhận Đế Thích, nhưng dù sao vẫn có một vị Đế Lưu...

Mà bây giờ Đế Lưu đã trở về, lập chí muốn đoạt lại những thứ thuộc về hắn!

Đương nhiên khi so sánh thực lực của hai bên, quả thực chênh lệch rất lớn...

Thế nhưng, cho dù là ai cũng không thể không thừa nhận, tối thiểu nhất Đế Lưu điện hạ cũng đã chân chính trở về!

Hắn cũng đường đường là Đế Tử, lại có hùng tâm, có tiên mệnh, có tiên bảo Tiên Đế ban cho, còn có Tiên binh của mình...

Được rồi, không nói đến những điểm này, chỉ bằng ba điểm phía trước, hắn để có tư cách tranh giành một hồi cùng Đế Thích điện hạ...

Dùng câu nói đơn giản nhất mà nói, Đế Lưu đã bị người quên lãng ngàn năm, rốt cục lại tồn tại lần nữa!

Đương nhiên, việc có tư cách tranh giành một hồi không quan hệ đến chuyện thắng bại, cho dù là hiện tại, vẫn không có người cho rằng

Đế Lưu có thể thắng...

Gần như một cái đều không có!

...

...

- Không thông qua lần giao thủ này, ta còn thực sự không phát hiện ra bản lĩnh thực sự của Đế Thích!

Vào lúc này, ở phía trên tiểu tinh cầu Tiên binh Phương Hành đóng quân, Phương Hành cũng đang bế quan suy ngẫm.

Sau khi rút ra từ Đa Bảo Tiên Hà, hắn liền bế quan, bắt đầu cẩn thận suy tư tới sự cách biệt về thực lực giữa mình và Đế Thích, trước khi tới, hắn cũng không nghĩ chênh lệch giữa mình và tên kia lớn như thế, dù sao lúc ở Phù Đồ Thiên, hắn nói trảm dăm ba cái Thái Ất Thượng Tiên liền trảm, mặc dù mượn ưu thế nhất định, nhưng cũng đã chứng minh thực lực của hắn kỳ thật không yếu, cho tới hôm nay đụng phải Đế Thích, hắn mới chính thức nhận ra, tu vi bây giờ của mình cùng Thái Ất hậu kỳ, thật sự chênh lệch không ít!

- Chín chín tám mươi mốt đạo số mệnh, ta đã trảm ba đầu, tu vi tự thân, đã có thể sánh ngang Chân Tiên, lại trảm thêm chín đầu nữa mới có thể sánh ngang Thái Ất Thượng Tiên, trảm mười tám đầu, liền có hi vọng chính diện đối chiến Đại La Kim Tiên... sợ là tu vi của Đế Thích đã ngang bằng Thái Ất Thượng Tiên, có khả năng đạt tới cảnh giới tối cao, nếu như muốn giao thủ cùng hắn, ta tối thiểu nhất cũng phải chặt đứt chín đầu số mệnh trở lên mới có thể, mà cái này cũng chỉ là vừa vặn có tư cách đánh với hắn một trận, muốn dễ dàng thắng hắn, sợ là phải trảm mười tám đầu mệnh số trở lên...

Phương Hành âm thầm nghĩ ở trong lòng thần sắc cũng trở nên thập phần nghiêm túc.

Sau một hồi lâu hắn mới thở dài, lấy ra quyển sách mà hắn dùng Thức Giới Thiên Ý luyện chế cướp được, cúi đầu nhìn kỹ.

- Nhục thân ta giấu ở Thanh Huyền Thiên Giới, trong khoảng thời gian này, đã có một bộ phận lực lượng chất chứa, nhưng đoạn thời gian qua không động tới tiên binh, chưa tích lũy được quá nhiều sát khí, mà ta lại không giao thủ cùng người khác, nội tình cũng chênh lệch đến kịch liệt, xem ra phải tiến hành thêm rồi...

Hắn âm thầm suy nghĩ, sau đó cất Tiệt Đạo Quyển Trục vào, ngưng thần suy nghĩ tỉ mỉ.

Con đường tu luyện của hắn hôm nay, đơn giản tới cực điểm, chỉ cần chặt đứt chín chín tám mươi mốt đạo số mệnh!

Nhưng nói cụ thể trên con đường tích lũy tu hành thì chia ra làm ba phần lớn!

Chôn giấu nhục thân tại Thiên Giới, trộm bản nguyên Thanh Huyền Thiên Giới, luyện nhục thân!

Luyện ra Tiệt Đạo Thần Hồn Quyển, điều khiển ba trăm đạo đồ chém giết, tu luyện thần hồn!

Chiến đấu với đối thủ mạnh nhất trong cùng cấp độ, mượn áp lực cường đại của đối thủ, mài dũa tu vi!

Ba phần này đều tăng trưởng tích lũy của hắn, để hắn có được lực lượng chặt đứt mệnh số...

- Quả nhiên loại sự tình tu luyện này không quan hệ đến thời gian!

Tâm Phương Hành chậm rãi tính toán con đường tu hành của một lần mình, nửa ngày về sau mới mở hai mắt ra.

Đáy mắt bắn ra tinh quang mãnh liệt, để lộ một loại quang mang nào đó làm lòng người rét lạnh.

- Ít nhất con đường tu hành bày ra ở trước mặt ta, không quan hệ đến thời gian!

- Hoặc là nói, con đường tu hành của ta vẫn luôn là như thế!

- Không quan hệ thời gian, chỉ liên quan đến sự cam đảm!

- Không quan hệ thời gian, chỉ liên quan đến sự quyết đoán!

- Không quan hệ thời gian, chỉ liên quan đến tâm khí!

Nghĩ đến chỗ này, hắn cũng không nhịn được bật cười:

- Ha ha, nếu đã là như vậy, vậy thì cứ hảo hảo tu luyện một phen. Bây giờ đã đến chiến trường vực ngoại, hết thảy điều kiện đều có, còn lại nhìn xem ta tăng lên tích lũy của mình như thế nào...

Sau khi tâm tư hắn cân nhắc xong, liền cao giọng cười một tiếng, nhanh chân xuất quan, đi ra bên ngoài quan sát.

Đã thấy Lộc Tẩu đang ở trên sa trường cắn răng luyện binh, kiên nhẫn dạy mấy con cóc xung quanh:

- Ta biết lực lượng các ngươi lớn, nhảy lên là có thể đạt tới độ cao mấy vạn dặm, nhưng vấn đề quan trọng là ngươi phải biết nắm bắt thời điểm, bởi vì người khác không nhảy được xa như vậy, ngươi cần phải điều chỉnh lực lượng bằng người khác, như vậy thể hiện ra sự chỉnh tề... nắm bắt thời cơ là gì? ... có thể nhảy bao xa không quan trọng, quan trọng là đội hình phải chỉnh tề... Vì sao phải chỉnh tề? Đạo lý trong này hơi lớn, luyện trận bài binh... Ai, ngươi hãy nghe ta nói hết rồi nhảy...

- Hiện tại cũng rất tốt, ngươi không phải để mấy con cóc nhảy đều đặn như vậy làm gì?

Phương Hành thấy vậy bật cười trong lòng, không nhịn được tiến lên vỗ bả vai Lộc Tẩu nói ra.

- Đám trẻ kia cũng còn đỡ, thế mà ngay cả ngươi cũng nói như vậy...

Sau khi Lộc Tẩu gặp Phương Hành thì càng bó tay rồi, trên đường thấy bộ dạng đám cáp mô quân này đi lại không ra thể thống gì, phàm binh hay tiên quân đều giống nhau, đều chú trọng sự chỉnh tề, kỷ luật nghiêm minh, nhưng đám cáp mô quân này ngoại trừ nhanh ra, cái khác thực sự là không có, bởi vậy nàng mới nhẫn nại đến thao luyện, kết quả bận rộn hai ngày, nhưng một chút hiệu quả cũng không có, trái lại còn đắc tội một đám cóc, hiện tại mỗi khi hắn từ trong quân doanh đi qua, là có thể cảm giác được vô số con mắt đang trơn lên, cõi lòng tràn ngập cừu hận nhìn chằm chằm vào nàng...

Mẹ nó, coi như hiện tại tu vi đã đạt tới Chân Tiên, nhưng trong lòng cũng không nhịn được run rẩy...

Cuối cùng mấy con cóc nghe lời cũng không để ý tới nàng, khiến kế hoạch luyện binh này đã hoàn toàn thất bại!

Chuyện này thực sự để cho Lộc Tẩu có cảm giác bị thất bại...

- Tốt tốt, thật ra ta nhìn bọn cóc này càng ngày càng thuận mắt!

Phương Hành tuyệt không để ý đến việc an ủi Lộc Tẩu một câu, thấp giọng hỏi:

- Tiện nhân Thanh La kia có tới tìm ta hay không?

- Nàng tới tìm ngươi làm cái gì?

Lộc Tẩu nghe xong có chút không hiểu.

Lúc ấy nàng cũng nghe thấy Phương Hành có hẹn với Thanh La, nhưng nàng tưởng rằng chuyện kia là cố ý để Đế Thích tức giận, nên không coi ra gì.

- Chuyện của những người trẻ tuổi chúng ta, người già như ngươi không hiểu đâu...

Phương Hành cười quái dị một tiếng, nhìn Lộc Tẩu trả lời.

- Ha ha, khi ta còn trẻ tuổi cái gì không có trải qua, ta thấy ngươi nằm mơ ban ngày cũng đừng...

Lộc Tẩu đang muốn mỉa mai hắn hai câu, chợt thấy Tiên binh canh gác phía ngoài chạy đến, đi tới trước mặt Phương Hành quỳ xuống, một mặt khó hiểu quan sát vị Đế Tử này, một mặt tràn đầy vẻ kính nể cùng vui mừng, giảm thấp thanh âm nói:

- Thanh La Tiên tử tới...

- Ha ha, mang nàng tới gặp ta!

Phương Hành cười lớn một tiếng, quay người đi vào bên trong khô lâu thần cung.

Khiến Lộc Tẩu lập tức kinh hãi đến mức tròng mắt suýt chút rơi ra:

- Thật sự tới?

Quả nhiên người già như mình không hiểu chuyện của những người trẻ tuổi...

Chương 1515: Nhớ ăn không nhớ đánh

Rất nhanh Tiên binh canh gác đã dẫn một vị cô gái đầu đội mũ rộng vành, buông thõng một tầng lưới đen thật dày tới, lặng lẽ hạ xuống ở trên ngôi sao này, sau đó vòng qua sa trường, bước chân nhẹ nhàng tiến nhập bên trong tòa Khô Lâu Đầu Cốt tọa lạc ở trên tinh cầu to lớn, cái xương đầu này mở miệng lớn, bên ngoài nhìn vào vô cùng dữ tợn, nhưng khi tiến vào bên trong, lại phát hiện ra đây là một thần điện có không gian khoáng đạt, không quá hoa lệ nhưng thoải mái dễ chịu, bên trong cũng không bài trí quá nhiều, có điều tùy tiện cầm lấy một vật lên xem cũng không tầm thường, thậm trí giá trị của nó cao đến dọa người, thần điện to như vậy quả thật không tầm thường, không được hoàn mỹ nhưng mặt đất lại đầy vò rượu không!

Ở giữa thần điện có một cái ghế làm bằng gỗ Tử Đàn Hương, phía trên phủ lên một tầng da hổ dày dày, nói thực ra, người ngồi ghế dựa kiểu không thể hiện được chút tiên khí, nhìn lại còn thấy mười phần tục ý, giống như là đại vương trong sơn trại vậy...

Trên ghế bành có một nam tử tuấn mỹ ngồi vật vờ, trong ngực ôm một bình rượu cự đại, mặt đầy tà khí nhìn cô gái mang mũ rộng vành, sau nửa ngày đánh giá, mới cười "Xùy" một tiếng, khoát tay áo, ra lệnh cho Tiên binh canh gác thối lui, cuối cùng mới uể oải đứng lên, trong tay vẫn cầm theo bình rượu, cười nói:

- Không nghĩ tới ngươi thực có can đảm đến đây...

- Ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha ta?

Đột nhiên cô gái kia gỡ bỏ mũ rộng vành trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, dường như lúc này cả đại thần điện cũng sáng lên mấy phần. ? ?

Cô gái kia có khuôn mặt rất xinh, thân hình manh mai, vóc dáng có vẻ hơi nở nang, nhưng không mất đi vẻ yểu điệu, bàn về tư thái, nàng có thể thỏa mãn phần lớn người huyễn tưởng trong thế gian, nhưng hết lần này tới lần khác khí chất của nàng lại cực kỳ thanh lãnh, đủ loại đặc điểm nhìn như mâu thuẫn nhưng lại dung hợp hoàn mỹ ở trên người nàng, khiến cho khí chất của cô gái này giống như một thanh khoái đao, vô cùng sắc bén, nhẹ nhàng nói một câu là có thể tuỳ tiện phá vỡ tâm thần của đại đa số đàn ông, một đao bổ ra tạo thành vết thương kinh diễm, bỏ đi mọi chuyện, chỉ nguyện ý làm nô ở dưới váy nàng!

Người này chính là Thanh La Tiên tử!

Cũng chỉ có Thanh La, mới có được khí chất giàu có tính chiếm hữu cùng thanh lãnh như vậy!

- Trước kia không chú ý, nên không biết nàng rất thú vị...

Phương Hành giống như cười mà không phải cười đánh giá nàng vài lần, sau đó trong lòng xác định một chuyện:

- Ta có một cô vợ trẻ xinh đẹp như nàng!

- Làm sao ngươi xác định ta sẽ bỏ qua ngươi như vậy?

Phương Hành cười tủm tỉm hỏi một câu, rồi lại uể oải nằm trên ghế bành.

"Kẹt kẹt" một tiếng, Thanh La Tiên tử còn chưa trả lời, cửa thần điện đã mở ra, Si nhi nâng một cái khay, lặng lẽ bưng hai chén trà đi lên, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Thanh La Tiên tử, không dám nhìn thẳng vào con mắt của nàng, ra hiệu cho nàng tự mình...

- Si nhi, ngươi...

Thanh La Tiên tử đã sớm biết được tin tức Si nhi chưa chết từ Thanh Huyền Thiên, nhưng chưa từng xác nhận, bây giờ tận mắt thấy Si nhi còn sống sờ sờ, nên cảm giác giật mình trong lòng khó mà hình dung, nhất là khi cảm giác nhạy cảm của nàng phát hiện khí tức tiên mệnh như ẩn như hiện từ trên người Si nhi, sắc mặt càng trở nên có chút tái nhợt, theo bản năng, nàng muốn mở miệng hỏi cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi ra!

- Thanh La tỷ tỷ, sau khi ta tỉnh lại, ký ức hơi khuyết thiếu, ta không nhớ rõ lắm sự tình Phù Đồ Thiên...

Si nhi cũng xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, giống như không biết nên đối mặt với Thanh La Tiên tử như thế nào, chỉ nói ra một câu như tiếng muỗi vằn, rồi sau đó nhanh chân rời đi, cầm một ly trà khác đưa cho Phương Hành, cuối cùng ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói một câu, Thanh La nghe rất rõ ràng, nàng nói

- Ta đi ra ngoài tránh một chút, ngươi đừng làm khó Thanh La tỷ tỷ!

Sau đó thấy nàng quay người trở lại nhẹ nhàng vén áo thi lễ, rồi phất tay thi triển một cái tiểu thần thông, mang bình rượu đầy đất thu vào, quay người bước nhanh ra khỏi thần điện!

- Ha ha, vì cứu nha đầu này trở về, ta không thể không cho nàng một đầu tiên mệnh, có lẽ không ảnh hưởng tu vi Thanh Huyền thúc thúc đâu?

Phương Hành cố ý bưng trà lên, chầm chậm nhấp một ngụm, cười tủm tỉm nói.

- ... A, không biết!

Hình như Thanh La Tiên tử có chút bối rối, qua nửa ngày sau mới hồi phục thần trí, thản nhiên nói:

- Trong huyết mạch có nhiều tiên mệnh hơn, xác thực sẽ ảnh hưởng đến Thiên Nhân Cảm Ứng, ở trình độ nào đó mà nói, nó cũng ảnh hưởng tới tu vi, nhưng đối với phụ thân ta mà nói, còn không đến mức rõ ràng như vậy, tu vi càng cao, cảm ứng này mới càng rõ ràng, những Tiên Vương đời trước có rất ít hậu duệ, cũng sẽ không dễ dàng ban thưởng tiên mệnh, thà chọn lấy người trung thành từ bên ngoài làm việc cho mình, cũng sẽ không dễ dàng ban tiên mệnh cho tử tôn!

- À... vì sao ngươi cảm thấy ta sẽ bỏ qua cho ngươi?

Phương Hành cười gật đầu, sau đó sắc mặt bỗng nhiên ngưng tụ, thản nhiên nói:

- Ngươi đã làm ra chuyện gì thì tự mình rõ ràng!

Thanh La Tiên tử lại khẽ giật mình, lúc này mới ý thức được hắn đang trả lời vấn đề mình vừa hỏi, trong lòng âm thầm trách cứ, thầm nghĩ trước kia hắn có hung dữ, mình cũng không sợ hắn, còn có thể mang hắn đùa bỡn trong bàn tay, vì sao bây giờ càng cảm thấy sợ hắn rồi? Ngàn năm không thấy, tính tình của hắn càng lúc càng kỳ quái, khiến mình đoán không ra, thế mà một mực bị hắn dắt mũi đi...

- Bởi vì trước đó hai ngày, ngươi ở ngay trước mặt nhiều người như vậy, cũng không nói đến những lời nói thất lễ kia...

Thanh La Tiên tử thoáng bình phục lòng mình một chút, mới mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Cho nên ta biết, bây giờ ngươi không muốn dồn ta vào chỗ chết, giữa chúng ta còn có thể giảng hoà, mà cái này cũng chính là nguyên nhân ta tới gặp ngươi!

- Ồ?

Phương Hành mỉm cười, thầm nghĩ cô gái này đúng là nhân vật không dễ đối phó.

- Ta xác nhận không muốn dồn ngươi vào chỗ chết!

Hắn đã sớm làm tốt chuẩn bị, cũng nhẹ giọng cười một tiếng, nói:

- Tối thiểu nhất, không có ý định dùng loại phương pháp kia, ngươi có thể an tâm!

- Cái này. . . Là thật?

Thần sắc Thanh La Tiên tử ngưng lại, có vẻ hơi kích động.

- Đương nhiên là có điều kiện!

Phương Hành trực tiếp cắt đứt lời nàng, giống như cười mà không phải cười quan sát nàng, sau đó thần sắc dần dần trở nên âm lãnh, điềm nhiên nói:

- Ngươi phải biết trong một ngàn năm này ta nuốt bao nhiêu cay đắng, đã mất đi bao nhiêu thứ, nhưng ngàn năm trước là tự ta tìm đường chết, cho nên ta cũng không có ý định trách người khác, chỉ muốn nắm chặt đồ vật trong tay, không muốn để người khác cướp đi mà thôi, cho nên từ lúc vừa mới bắt đầu ngươi đã xem thường ta, ta không có ý định trả thù ngươi, thậm chí hiện tại còn có thể đạt thành hiệp nghị với ngươi, tha cho ngươi một cái mạng...

Lúc nói đến chỗ này, ánh mắt hắn nhìn thẳng vào Thanh La:

- Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ngươi phải mang đồ vật của ta trả lại cho ta!

- Đồ vật của ngươi?

Thanh La bị hứa hẹn của hắn làm cho trái tim đập thình thịch, nhất thời có chút mê hoặc:

- Ngươi ám chỉ...

- Lúc ta mới trốn về Thanh Huyền Thiên, bản thân bị trọng thương, mệnh treo một đường, được một tiểu nha đầu mắt bị mù, dùng hai bát cháo của nàng cứu ta, ta đã hứa với nàng bất luận ta có thể đoạt lại đồ vật của ta hay không, đều sẽ cho nàng một thế vui vẻ...

Ánh mắt Phương Hành trở nên bình tĩnh, nhàn nhạt nhìn về phía Thanh La Tiên tử:

- ... Nàng, có phải trong tay ngươi hay không?

- Hóa ra ngươi chỉ nha đầu kia...

Thanh La Tiên tử có chút ngoài ý muốn, mắt hoài nghi nhìn Phương Hành:

- Ta đưa nàng trả lại ngươi, ngươi liền đáp ứng ta...

- Đúng!

Phương Hành trầm giọng nói:

- Ta có thể lập xuống huyết thệ, thậm chí có thể đáp ứng ngươi, trong tương lai tha cho ngươi một mạng!

- Chuyện này. . .

Thanh La Tiên tử hơi kinh ngạc một chút, giống như bị đĩa bánh từ trên trời rơi xuống nện choáng, sau một hồi lâu trên mặt mới xuất hiện ý cười, nói:

- ... Thật không nghĩ tới, ngươi còn có một mặt có ơn tất báo, nói như vậy, một động tác trong lúc vô tình của ta ở Phù Đồ Thiên, ngược lại giúp ta rất nhiều...

Khi nàng nói chuyện ánh mắt bỗng nhiên linh hoạt lên, giống như là một con hồ ly bỗng nhiên hóa ra nguyên hình, cười tủm tỉm nhìn Phương Hành, dường như ánh mắt muốn nhìn thấu tâm hắn, tìm hiểu bí mật nào đó!

- Lúc ấy ta tiện tay mang theo tiểu nha đầu kia trở về, cũng chỉ vì ta nhìn thấy Quan Phi Hưng cảm thấy rất hứng thú với nàng, cho là trên thân nàng ta sẽ có bí mật nào đó, thế nhưng về sau ta tự tay dò xét nhục thể của nàng, lại phát hiện nàng không có huyết mạch Tiên Vương, thậm chí ở một mức độ nào đó mà nói, nàng chỉ là một người bình thường mà thôi, nếu nói nàng có cái gì khác biệt với người thường thì chính là trong đầu của nàng có một cái phong ấn thần bí, dùng tu vi của ta tuyệt đối không cách nào phá giải... Đế Lưu điện hạ, ngươi nói láo có thể gạt được người khác, thế nhưng không lừa được ta, báo ân cái gì chứ, đây là sự tình ngươi sẽ để ý sao? Ngươi lo lắng cho tiểu nha đầu này như thế, hẳn là trên người nàng...

Nàng nhẹ nhàng nói ra, sau đó cười đắc ý mà kiều mị, chậm rãi đi về phía Phương Hành, giống như là hồ ly:

- ... Thật sự có bí mật?

- Haiz...

Phương Hành nhìn thấy trên mặt Thanh La hơi lộ ra vẻ tham lam, lửa giận trong lòng liền bùng lên.

Nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, giống như có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

- Còn có, lần này nhóm người điện hạ đến Phù Đồ Thiên, hình như cũng có rất nhiều thu hoạch nha, ngay cả Si nhi cũng được ngươi ban cho tiên mệnh...

Thanh La Tiên tử càng nói càng động tâm, chạy tới bên người Phương Hành, quan sát sắc mặt hắn ở khoảng cách gần, khuôn mặt xinh đẹp gần như sắp đụng vào mặt Phương Hành, nhẹ nhàng mở miệng:

- Đến tột cùng ngươi đã lấy được cái gì ở Phù Đồ Thiên, không biết ngươi có thể...

- Ha ha, ngươi thật đúng là muốn ăn không muốn đánh...

Phương Hành cũng bất đắc dĩ cười, đối mặt với câu hỏi của Thanh La, hắn cũng chỉ nhẹ nhàng thở dài.

Nhưng cũng ở thời điểm khuôn mặt hồ ly của Thanh La tươi cười đắc ý, sắc mặt Phương Hành chợt lạnh xuống, sau đó hắn bỗng nhiên từ trên ghế ngồi dậy, trở tay tát vào mặt Thanh La, khiến ả đàn bà kia không kịp chuẩn bị ngã lộn ra ngoài, ầm ầm lẫn ở trên mặt thảm của thần điện, sau đó nhìn xuống nàng, lạnh lùng quát:

- Đến tột cùng có trả hay không trả?

- Có...

Qua trọn vẹn nửa ngày, tiếng cười hắc hắc của Thanh La mới vang lên, người đàn bà này bị Phương Hành tát một cái ngã xuống đất, nhưng không có giận, lúc nàng nhẹ nhàng xoay người lại, gương mặt đã có chút sưng đỏ, nhưng càng lộ ra vẻ kiều mị, quấn lấy đùi Phương Hành leo lên giống như rắn, môi đỏ ghé vào bên tai Phương Hành, thở nhẹ:

- Nhưng ngươi cũng phải đáp ứng ta một điều kiện...

Một cái biến hóa như thế, khiến thân thể Phương Hành cương cứng lại, hắn liền mãnh liệt đẩy nữ nhân này ra, nghiêm túc quát:

- Này, tránh xa một chút, đứng thẳng nói chuyện cho ta!

Chương 1516: Mồi

- Ha ha, ngàn năm không thấy, ngươi thật không muốn ta?

Lúc này Thanh La Tiên tử giống như một con rắn, làm như không nghe thấy Phương Hành quát, trái lại mị nhãn như tơ quấn tới, cười ha ha, hít thở nhẹ nhàng, nhẹ nhàng nói ở bên tai Phương Hành, váy ngoài phía dưới đã tuột xuống, hai cánh tay ngọc trần trụi, trắng nõn mang theo một loại cảm giác ngọt ngào dính dính quấn ở trên người Phương Hành, nắm chặt đến nỗi khiến Phương Hành sợ chảy mồ hôi lạnh, trong khoảng một năm xông pha gió tanh mưa máu, hắn chưa thấy qua loại tình huống này, theo đạo lý mà nói nàng chịu một tát này sẽ phải nhảy dựng lên liều mạng với hắn mới đúng, coi như không liều mạng thì tốt xấu gì cũng mắng hắn hai câu, hắn chưa từng thấy qua chuyện sau khi ăn đòn, lại càng dính chặt hơn. . .

- Nữ nhân này thật không biết xấu hổ. . .

Phương Hành muốn đẩy nàng ra, nhưng tay lại trạm vào cánh tay trơn nhẵn của nàng, nên không xuất ra được chút sức lực nào.

- Trước kia ngươi không có bó tay bó chân như vậy, tại sao hiện tại lại giống như tiên sinh nho nhã, hẳn là ngươi cũng sợ Đế Thích?

Thanh La Tiên tử gần như dán lên trên mặt Phương Hành, nhẹ nhàng nói chuyện giống như là đang rên rỉ.

- Nói ai giống tiên sinh, ngươi mắng ai đấy?

Trong lòng Phương Hành có chút buồn bực, lại nghe thấy Thanh La nói kiểu này, khiến hắn nhớ lại thân phận bây giờ của hắn, liền dứt khoát dùng tay nắm ở eo thon của nàng, dùng sức bóp một cái, sau đó giống như cười mà không phải cười nhìn mặt của nàng, nói:

- Ngươi cũng thật giống như không sợ hắn?

- Ta sợ. . .

Thanh La Tiên tử cười cười, âm thanh ngọt như mật:

- Ta vẫn luôn rất sợ hắn, hai người huynh đệ các ngươi thật là khó phục vụ, trước kia ngươi hỉ nộ vô thường, nhưng vẫn có thể để người ta nhìn thấy tâm ý của ngươi, Đế Thích ở trong mắt người ngoài thì nho nhã bình tĩnh, không một gợn sóng, trong mắt ta lại thâm trầm đáng sợ, tốt xấu trước kia ta cũng biết tính tình của ngươi, thế nhưng khi ở cùng với hắn một chỗ, ta liền không biết trong lòng hắn nghĩ cái gì, cho nên ta sợ hắn, vô cùng sợ hắn, dù mặt ngoài hắn đối với ta rất tốt, nhưng trong lòng ta vẫn không nhịn được lo lắng. . . Lo lắng hắn biết sự tình trước kia của chúng ta, sẽ. . . sẽ giết ta!

- Vậy ngươi còn muốn tới thông đồng với ta?

Phương Hành nghe xong liền nổi lên hào hứng, nghiêng người ôm Thanh La Tiên tử, cười quái dị hỏi.

- Dù sao ta cũng đã tới, nếu tin tức này có thể giấu diếm được hắn, thì ta ở chỗ này làm cái gì đều không quan trọng, nếu ta không thể gạt được hắn, tự nhiên trong lòng của hắn cũng sẽ có các loại suy nghĩ lung tung, ta đến chỗ ngươi làm cái gì, ngược lại không quan trọng, coi như ngươi ra ngoài nói ta không làm cái gì, hắn cũng sẽ không tin tưởng, mà ngươi ra ngoài nói ta đã làm cái gì, hắn cũng sẽ hoài nghi. . .

Mặt Thanh La Tiên tử tiến tới, ánh mắt dường như có chút mê ly:

- Và lại, ta phát hiện ngươi thật sự không có quên ta, phải không? Ngươi giữ Si nhi ở bên người, thậm chí không tiếc dùng tiên mệnh cứu nàng, là bởi vì không quên được ta, muốn làm ta tức giân, phải không?

Nàng một bên nỉ non nói, một bên nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, hôn môi Phương Hành.

- Dĩ nhiên không phải, nàng trẻ tuổi hơn so với ngươi. . .

Phương Hành vừa mơ hồ đáp trả, vừa cúi đầu xuống hôn.

Nhưng không nghĩ rằng, Thanh La Tiên tử nghe xong câu nói kia, sắc mặt lại biến đổi, trong nháy mắt thần sắc mê ly biến mất, thân hình "Xùy" một tiếng, trượt ra ngoài như giống như cá bơi, lạnh lùng đứng ở trong thần điện, cánh tay khẽ vẫy, váy lụa dưới mặt đất liền bay lên trên người nàng, ôm lấy thân thể, sau đó ánh mắt nàng nhìn Phương Hành cực kỳ bất thiện, lạnh lùng nói:

- Đây là lời nói thật lòng của ngươi?

Phương Hành ngẩn ngơ, nhìn khoảng trống giữa hai tay, thầm nghĩ:

- Ta thu hồi lời nói vừa rồi có được hay không?

- Không cần!

Vẻ mặt Thanh La Tiên tử như sương lạnh, bình tĩnh nhìn Phương Hành một chút, rồi bỗng nhiên xoay người rời đi.

- A, ngươi quay lại chúng ta tiếp tục trò chuyện. . .

Phương Hành mười phần thất vọng, vội vàng nhảy dựng lên đuổi theo:

- Ngươi còn chưa nói muốn ta đáp ứng điều kiện gì mà. . .

- Không cần đàm phán điều kiện gì!

Thanh âm lạnh lùng của Thanh La Tiên tử lại truyền trở về:

- Trong vòng ba ngày, ta sẽ mang nha đầu kia trả lại, nhớ kỹ lời hứa của ngươi đấy!

- Này, sao nói trở mặt liền trở mặt ngay vậy. . .

Phương Hành thở hồng hộc trở về ghế ngồi, cảm giác tương đối thất vọng.

- Ah, cãi nhau?

Cái đầu nhỏ của Si nhi từ cửa thần điện mò vào, có chút hiếu kỳ đánh giá Phương Hành, lại nhìn ngoài điện một chút, mặt đầy nghi ngờ nói:

- Vừa rồi ta nhìn Thanh La tỷ tỷ thở phì phò rời đi, ta nói chuyện với nàng, nhưng nàng chỉ trừng ta một chút, tỏ vẻ rất là tức giận. . .

- Đâu chỉ cãi nhau, còn kém chút là đánh một trận đấy!

Phương Hành rất là tiếc hận, lại giận dữ vỗ đùi:

- Đầu năm nay nói thật cũng không cho người ta nói, còn gì là thế đạo nữa!

- Vậy nàng đồng ý trả lại Tiểu Cổ rồi sao?

Si nhi đi đến, ngửi ngửi người Phương Hành giống như con chó nhỏ, sau đó cau mày truy hỏi.

- Hẳn là đã đồng ý, chỉ hi vọng đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn là tốt!

Phương Hành trầm ngâm trả lời, một tay đẩy đầu Si nhi ra, còn mình thì bắt đầu cân nhắc: Nữ nhân này thật sự phóng khoáng đến mức ngay cả họ mình là cái gì cũng không biết, nhưng nàng lại lo lắng ta làm hỏng thanh danh của nàng, muốn đạt thành hiệp nghị với ta, cuối cùng lại ở thời điểm ta đưa ra điều kiện muốn nâng giá, thậm chí còn muốn thông đồng với ta, nhìn xem ta có thể khoan nhượng nàng bao nhiêu, cung cấp bao nhiêu giá trị lợi dụng cho nàng, mặc dù cuối cùng nàng đã cân nhắc qua, nhưng vẫn đồng ý dùng manh nữ vô dụng trên tay đến đổi một cái hứa hẹn của ta, nhưng cũng cần phải cẩn thận nàng ta giở trò, bất luận như thế nào, chỉ cần manh nữ an toàn trở về là được, nếu như về không tới. . .

Ánh mắt hắn dần dần âm trầm xuống: Vậy liền vạch mặt nhìn một cái, Phương đại gia ta sợ qua chuyện lớn sao?

. . .

. . .

Lúc Phương Hành kiên nhẫn chờ Thanh La Tiên tử mang manh nữ trả lại, hắn cũng âm thầm làm tốt chuẩn bị, sau khi Thanh La Tiên tử về tới thần điện Đế Thích đóng quân, ánh mắt cũng trở nên yên tĩnh đứng ở trước mặt Đế Thích, nói khẽ:

- Ta đã đi gặp qua hắn, đúng là hắn rất quan tâm đối với tiểu nha đầu kia, thậm chí không tiếc cùng ta đạt thành hiệp nghị, ta cảm thấy nước cờ này ngươi đi rất chính xác!

Đế Thích ngồi ngay ngắn ở phía trên vương tọa, nửa ngày sau mới khoan thai mở miệng:

- Nếu như ta đoán không lầm, trên thân manh nữ kia hẳn là cất giấu bí mật về truyền thừa của Thanh Tà Tiên Vương, bây giờ tam đệ đại nạn không chết, hồi sinh trở về, chỉ tiếc tất cả Đại Xích Thiên đã không ủng hộ hắn, nếu như hắn muốn có tư cách đọ sức cùng ta, vậy sẽ phải tìm trợ lực, Tam Thập Tam Thiên lớn như vậy, người có thể mang đến trợ lực cho hắn, cũng chỉ có truyền thừa còn sót lại của những tội Vương kia, chỉ có điều phần lớn truyền thừa tội Vương, đều đã biến mất một cách thần bí, số lưu lại ở Tam Thập Tam Thiên, hoặc là tinh vực phụ cận đều lác đác không có mấy, truyền thừa của Thái Hư Tiên Vương và Thanh Tà Tiên Vương chính là hai cái trong số đó. . .

- Hẳn là tam đệ đã nhận được truyền thừa của Thái Hư Tiên Vương, chỉ có điều truyền thừa Thái Hư còn chưa đủ để hắn đối kháng cùng ta, cho nên hắn mới đánh chủ ý lên truyền thừa của Thanh Tà Tiên Vương, ha ha, nếu như thế cũng khó trách, phong ấn trên người manh nữ kia ta cũng đã dò xét qua, bên trong vô cùng huyền bí, không phải tu vi chúng ta có thể giải, huống hồ ngươi cũng từ trong giọng điệu của Quan Phi Hưng nghe được, bí mật chân chính giải khai truyền thừa của Thanh Tà Tiên Vương, đã rơi vào trong tay tam đệ, vậy chúng ta giữ lại nha đầu này cũng vô dụng, không bằng vật tận kỳ dụng. . .

- Đầu của hắn, sẽ thuộc sở hữu của ta!

Bỗng nhiên một người ở bên cạnh lạnh lùng mở miệng, trong thanh âm có vô tận sát ý, người này chính là Nhiếp Cuồng Nhất.

Bên trong điện rất yên tĩnh, dám đứng ra chặn ngang Đế Thích điện hạ nói chuyện, cũng chỉ có tên điên nửa thần nửa tiên này.

- Cuồng Nhất, ta tin bản lãnh của ngươi, nhưng tam đệ cũng không thể khinh thường!

Đế Thích nhàn nhạt nhìn Nhiếp Cuồng Nhất một chút, nói khẽ:

- Thẳng đến khi nhìn thấy Khi Thiên Bá Man Đao trong tay tam đệ ta mới ý thức được, giữa ta và hắn thật sự là không thể không tranh đấu, bên thắng sẽ đạt được hết thảy, người thua không có gì cả, thời điểm ta được ban thưởng tiên mệnh, đã chú định không có đường lui giống như trước đây, cho nên lần này ta yêu cầu mười phần chắc chín, ngươi cũng không cần hành động đơn độc, gia tộc phía sau đám người Mạnh Dương Tử, Dục Đại Biểu đã hiệu trung với ta, những lực lượng này không dùng thì phí, mang bọn hắn lên đi!

- Hừ!

Nhiếp Cuồng Nhất khinh thường cười lạnh một tiếng, nói:

- Nếu những thế gia không nghe nói Tiên Đế bế quan, biết về sau sự vụ của Đại Xích Thiên nhất mạch rất có thể sẽ do ngươi đến xử lý, quyết định lợi ích của bọn hắn, thì chỉ sợ bọn hắn cũng sẽ không hiệu trung với ngươi sớm như thế!

- Hai nghìn tiên binh, tám trăm thần nô, lại thêm mười bảy vị con cháu thế gia, chỉ sợ lần này Đế Lưu điện hạ. . .

Thanh La Tiên tử thấy Nhiếp Cuồng Nhất nói khó nghe, khẽ thở dài một câu, ngắt lời nói, giống như cảm thấy vô cùng tiếc hận.

- Chỉ cần tên kia cắn câu, một mình ta cũng khiến cho hắn có đến mà không có về!

Nhiếp Cuồng Nhất âm trầm quát lạnh, lòng tràn đầy tự tin, đằng đằng sát khí.

- Ha ha, mồi câu này không có tác dụng đối với người khác, nhưng nếu là Đế Lưu thì nhất định sẽ cắn mồi. . .

Đế Thích nhẹ nhàng cười một tiếng, nói:

- Nếu hắn không làm ra chuyện này, ta ngược lại sẽ hoài nghi hắn đến cùng có phải Đế Lưu hay không!

- Hả?

Thanh La Tiên tử nghe được lời này cũng hơi nao nao, giống như có điều suy nghĩ.

Mà tại lúc này, Đế Thích đã nhẹ nhàng gật đầu một cái, không có chút rung động nào nói:

- Nhớ kỹ mang Khi Thiên Bá Man Đao về cho ta!

- Tuân mệnh!

Tất cả mọi người đều cúi đầu đáp ứng, bao gồm cả tên điên Nhiếp Cuồng Nhất.

Sau đó, tất cả mọi người đều bái biệt Đế Thích rời đi, duy chỉ có Thanh La lưu lại, lẳng lặng nhìn Đế Thích.

Qua hồi lâu, gương mặt nàng mới ửng hồng, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Sự tình trước kia. . .

Đế Thích mỉm cười, đưa tay ngăn nàng lại, hòa nhã nói:

- Không cần nhắc lại, chuyện này ngươi làm rất chính xác, đợi đến lúc tam đệ mang sự kiện chấn động kia nói ra, làm tổn thương ngươi mới phân trần với ta, chẳng bằng chính ngươi chủ động nói cho ta biết, cũng miễn cho hắn có cơ hội, Thanh La ngươi yên tâm, tâm ý ta bất động như núi, sẽ không nói đến chuyện cũ, sự tình lần này ngươi có công đầu, sau khi dẫn dụ tam đệ cắn câu, ta chỉ cần Khi Thiên Bá Man Đao trong tay hắn, tất cả truyền thừa của Thanh Tà Tiên Vương sẽ thuộc về ngươi. . .

- Đa tạ điện hạ thông cảm. . .

Thanh La mỉm cười, giống như có chút cảm động, hốc mắt đỏ lên, nhẹ nhàng thi lễ một cái, rồi lùi về sau.

Chỉ có điều sau khi rời khỏi thần điện, ở giữa vầng trán của nàng, mới dần dần trở nên lạnh lẽo, trái tim thầm nghĩ:

- Điện hạ ơi điện hạ, ngươi còn không nhanh bằng Đế Lưu, nếu hắn chán ghét ta, sẽ biểu hiện ra ở trên mặt, nhưng ngươi ngụy trang thật sự là quá tốt rồi, ngay cả chuyện như thế đều biểu hiện ra vẻ một chút cũng không để trong lòng, thì làm sao khiến cho ta tin ngươi chứ, không làm sao được, ta cũng chỉ có thể trước tiên nghĩ đến chính mình, cùng với việc một lòng làm hoàng phi của các ngươi, chẳng bằng trước tiên nắm lấy truyền thừa của Thanh Tà Tiên Vương. . .

Chương 1517: Đến tột cùng là thông minh hay là ngu xuẩn

Bên bờ Đa Bảo Tiên Hà chỗ đại quân Tam Thập Tam Thiên đóng quân, tinh vực Đại Xích Thiên nhất mạch đồn trú, cứ cách một đoạn tinh vực sẽ có một khỏa đại tinh rất là náo nhiệt, có tiên quân đóng quân, linh cầm bay lượn, quân trận sâm nghiêm, thao luyện như rồng, sát khí dũng động, khiến cho cái tinh cầu Vạn Cổ U Mật này nhiều thêm một tia sinh khí, nhưng bên trong tinh vực tiên quân đóng quân, có một tinh cầu rất là ngoại lệ, phía trên không nghe được thanh âm thao luyện, cũng không thấy linh cầm bay lượn, chỉ thấy một đám cóc nhảy tưng trên đất, phía trên đại tinh cầu này, ngoại trừ một hai Tiên binh canh phòng uể oải ra, không thấy bất luận bóng người nào, cả khỏa đại tinh âm u đầy tử khí!

- Đây chính là tinh cầu Đế Lưu điện hạ đóng quân sao, ai, với loại sĩ khí này còn muốn tranh đấu với Đế Thích đại nhân ư...

Chợt có một hai chi Tiên binh dưới trướng Tiên Soái tuần tra đi qua, trông thấy khỏa đại tinh này, đều lắc đầu không còn gì để nói, mười phần khinh thường. ? ? ?

- Đã là Tiên binh thì cần phải thao luyện, sĩ khí quan trọng hơn tất cả, nhìn đám ô hợp Đế Lưu điện hạ mới gom lại xem, mặc phá giáp, cưỡi cóc, nào có nửa điểm dáng vẻ tiên binh, cái này cũng còn còn đỡ, nhưng ngay cả thao luyện cũng không có, từng người bày ra dáng vẻ bế quan, thật sự coi mình còn ở Thiên Nguyên sao, lúc nước dâng lên tới chân mới nhảy thì ngươi có thể tu luyện ra cái gì?

Tiên binh tuần tra thực sự không có hi vọng gì với đám Tiên binh kia, dứt khoát bỏ qua chuyện hạ xuống, trực tiếp rời đi.

Đương nhiên, bọn hắn làm như thế nào cũng không nghĩ tới, phần lớn người trên tinh cầu này đang tu luyện...

Bên trong đám Tán Tiên kia, không tính Lộc Tẩu thì Phương Hành đã ban xuống mười đầu tiên mệnh, ba đầu lấy từ chỗ chư tiên trong Phù Đồ Tiên Hội, một đầu lấy được khi đấu rượu tại Phù Đồ Thiên Tiên Hội, sáu đầu còn lại lấy được khi trùng sát ở Man Hoang địa vực Thanh Huyền Thiên, có thể nói là hắn vung tay quá trán, biến tiên mệnh trở thành kẹo đường tùy tiện phân cho Tiên binh dưới trướng, đây cũng là nguyên nhân chính, sau khi họ đạt được tiên mệnh, liền vội vội vàng vàng bế quan luyện hóa, còn người không đạt được tiên mệnh thì cảm thấy được Phương

Hành có thể tùy thời ban thưởng tiên mệnh, tự nhiên không kịp chờ đợi tu luyện, để tránh thời điểm đạt được tiên mệnh luyện hóa phiền phức...

Tuy tiên mệnh là tạo hóa nhưng nó cũng cần luyện hóa, dung nhập vào trong thần hồn, nên lúc luyện hóa có quan hệ đến tu vi!

Theo lý luận, chỉ khi tu hành đến cảnh giới Tán Tiên, mới có thể luyện hóa tiên mệnh, thế nhưng cái giá phải bỏ ra cũng rất lớn, một là cần mấy tháng thậm chí mấy năm đi luyện hóa, nhưng khi thất bại còn có nguy cơ hồn phi phách tán, còn nữa sau khi dung hợp tiên mệnh, chỉ sợ cả một đời đều dừng lại ở cảnh giới Chân Tiên, không có hi vọng nâng cao thêm một bước, bình thường chỉ có tiểu bối được trưởng bối thương yêu, mới có thể ở thời điểm vừa mới tu luyện đến cảnh giới Tán Tiên, được trưởng bối hộ pháp rồi dùng loại phương pháp này tu luyện thành Chân Tiên, đương nhiên, cho dù là tu thành tiên, cũng chỉ là tiên ở dưới tầng cuối cùng, nhưng vẫn có thể một mực an ổn hưởng lạc!

Đối với cảnh giới phía trên Tán Tiên, tu vi càng cao, thời điểm luyện hóa tiên mệnh càng nhẹ nhõm, thời gian tiêu tốn cũng càng ngắn, giống như lúc trước Cửu Đầu Trùng lấy được tiên mệnh, gần như là trong nháy mắt đã luyện hóa được, dùng cách nhìn của Tam Thập Tam Thiên đến xem, trên thực tế hắn đã tu luyện đến mức đầy đủ, nước chảy thành sông, chỉ kém một điểm cảnh giới mà thôi, thực lực bản thân của hắn lúc đó cũng đã không thua kém Chân Tiên, tiên mệnh rơi vào tay hắn, đơn giản là hợp lại cùng nhau để tăng thêm sức mạnh, bởi vậy gần như không cần thời gian luyện hóa, hết thảy đều tự nhiên giao hòa!

Còn đám tiên phỉ dưới trướng Phương Hành hiện tại, mặc dù không so được với Cửu Đầu Trùng, nhưng cũng là nhóm tinh anh giết ra từ Phù Đồ Thiên, tu vi đều không yếu, nói chung luyện hóa tiên mệnh cũng chỉ cần một hai ngày, là có thể dung hợp tiên mệnh, còn lại sẽ thông qua các loại phương pháp, khơi dậy một thân tiềm lực, củng cố tu vi, mà cái này cũng chính là nguyên nhân Phương Hành cho nhóm tiên phỉ kia thời gian luyện hóa!

Mỗi khi ban thưởng một đầu tiên mệnh, liền cho ba ngày nghỉ, sau đó sẽ đi ra liều mạng vì hắn...

Đương nhiên, nếu không có chuyện quan trọng gì, ngươi cứ tiếp tục tu luyện!

Phương Hành rất ưa thích loại không khí này, trước đây hắn và Lộc Tẩu có suy nghĩ luyện đám tiên phỉ này thành Tiên binh đường đường chính chính, nhưng cuối cùng cho rằng làm người, cũng có thời điểm làm việc phải dùng tâm, lúc không có chuyện gì thì chơi, mọi người thoải mái với nhau là tốt...

- Hưu...

Lúc hắn uể oải nằm ở phía trên Khô Lâu Đầu Cốt uống rượu, hưởng thụ cảm giác được nha đầu Si nhi bóp vai, nhưng có một đạo tiên quang, từ trong tinh vực mênh mông bay tới, trong chớp mắt đã bay qua trước mặt hắn, mấy người có tu vi yếu ớt gần như không cảm giác được sự tồn tại của nó, nhưng lúc này Phương Hành đã mở mắt ra, dùng hai ngón tay chụp vào không trung, giữa ngón tay đã kẹp một đạo tử phù...

- Thanh La, ta đã đợi ba canh giờ, người đâu?

Hai ngón tay Phương Hành nhoáng lên một cái, tử phù lơ lửng ở trên không trung bắt đầu cháy rừng rực, thanh âm có chút lãnh đạm hỏi.

Trong mấy ngày này, hắn đã bí mật truyền âm hỏi Thanh La Tiên tử mấy lần, nhưng nữ nhân này đều nói không có vấn đề, chỉ là Đế Thích nhìn chằm chằm vào, nên không có cơ hội mang manh nữ tới, đến buổi sáng hôm nay mới gửi cho Phương Hành một đạo tiên phù, nói manh nữ đã được đưa ra, bảo hắn nhanh chóng đến đoạn tinh, rồi nàng sẽ truyền âm cho Phương Hành, để hắn ra ngoài tiếp đón, chỉ có điều từ sáng đến giờ, Phương Hành đã đợi ba canh giờ nhưng vẫn không có nhìn thấy bóng người, đạo tiên phù này khiến hắn chờ lâu, nên có hơi nóng giận!

- Đế Lưu ca ca, không xong, xảy ra... xảy ra chuyện rồi!

Sương mù từ từ vờn quanh một cái hình ảnh, người trong tấm hình chính là Thanh La Tiên tử, nhưng vào lúc này trên khuôn mặt hoàn mỹ kia, tràn đầy vẻ kinh hoảng, thậm chí con mắt đều đỏ lên:

- Vừa rồi... Ta nhận được truyền âm, do thủ hạ của ta truyền âm tới, bọn hắn mang theo tiểu nha đầu kia, đi qua Loạn Lưu Hải, vốn định truyền âm cho ngươi để ngươi điều động người đi tiếp đón, không nghĩ tới gặp phải đám phản nghịch Thiên Nguyên, chém giết khiến bọn hắn bị tản ra, thấy tiểu nha đầu ngồi bên trong Tiên Liên, còn tưởng rằng nàng là đại nhân vật gì, nên đã cướp nàng đi, Tiên binh truyền âm cho ta khó khăn lắm mới sống sót được, liền nhanh chóng truyền âm cho ta...

- Tiện nhân, ngươi lại giở trò quỷ?

Phương Hành nghe xong, trong nháy mắt tức giận đến mức da đầu tê dại, chợt nhảy dựng lên, hai mắt như muốn ăn thịt người.

Từ ngày hắn gặp Thanh La xong, trong lòng liền có chút nghi thần nghi quỷ, cảm giác cô gái này trời sinh ti tiện, tự cho mình là thông minh, dáng vẻ không giống người biết nghe lời, nên lo lắng nàng sẽ giở trò, chỉ có điều hắn nghĩ mình nắm chắc điểm yếu của nàng, có cho nàng cũng không dám làm loạn, lại thêm hắn cũng không có biện pháp khác, nên chỉ có thể tạm thời kềm chế chờ đợi, không nghĩ tới, quả nhiên không có tin tức tốt!

- Không có, ta làm sao dám?

Thanh La Tiên tử lộ ra vẻ vô tội, vẻ mặt đưa đám nói:

- Ta thật sự muốn trả tiểu nha đầu kia lại cho ngươi, giữ lại trong tay cũng không có tác dụng gì, nhưng ta thật không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, thế mà bị đám phản nghịch Thiên Nguyên kia...

- Đường thẳng ngươi không đi, vì sao muốn bọn hắn đi vòng qua Loạn Lưu Hải?

Phương Hành tức giận đến mức tóc đen có không gió nhưng vẫn tự dựng lên, nắm chặt nắm đấm vang lên tiếng khanh khách.

- Ta lo lắng Đế Thích điện hạ hiện, đành phải để bọn hắn đi xa một chút ...

Thanh La lúng túng đến mức muốn khóc lên, vội vã dậm chân nói:

- Đến tột cùng nên làm cái gì đây...

- Đã xảy ra chuyện gì?

Đám người Lộc Tẩu nghe được động tĩnh bên này, cũng chạy tới xem xét.

- Tiểu nha đầu bị đám phản nghịch Thiên Nguyên ẩn thân trong Loạn Lưu Hải cướp đi...

Phương Hành cắn răng trả lời, khiến đám người Lộc Tẩu nghe xong khẽ giật mình, lông mày nhíu lại.

- Nơi đó là chiến khu...

Loạn Lưu Hải ở bên trong Đa Bảo Tiên Hà, là một mảnh tinh hải gần tới bờ bên kia, trước đây cao thủ tiên giới giao thủ cùng phản nghịch Thiên Nguyên, chính là ở vị trí này, chỉ vì nơi đó có tinh lưu dày đặc, hung hiểm khó lường, nên đại quân không có cách nào đóng quân, càng không có cách nào bao quanh, ở một mức độ nào đó mà nói trong lúc Thiên Nguyên giằng co rơi vào thế yếu nơi đó cũng có tác dụng bảo vệ, nó khác biệt với chỗ khác chính là, sau khi đại quân tiên giới đến, bên trong Đa Bảo Tiên Hà có rất ít phản nghịch

Thiên Nguyên ẩn hiện, nhưng lúc nào Loạn Lưu Hải cũng có bóng của bọn hắn!

Nếu nói đến Loạn Lưu Hải thì đúng là khoảng cách của nó đến chỗ Phương Hành tương đối gần, nhưng nó vẫn không thuộc về phạm trù quản lý của tiên giới...

Thậm chí đối với tiên giới, Loạn Lưu Hải đơn giản là Tử Vực đi vào không về được!

- Đế Lưu ca ca, ngươi không nên tức giận, ta... ta sẽ nghĩ biện pháp cứu nàng ra, chỉ hy vọng... Ai, chỉ hy vọng tiểu nha đầu kia mạng lớn, có thể chống đỡ đến lúc ta đi cứu nàng, dù sao ta cũng nghe nói, đám phản nghịch Thiên Nguyên kia hận tiên giới thấu xương, chưa bao giờ lưu người sống...

Thanh La Tiên tử cảm thán, cắn cắn môi, giống như đang hạ quyết tâm.

- Không cần, ta đi!

Nhưng vào lúc này, Phương Hành đã u lãnh nhìn xem nàng, nghiêm túc trả lời.

- Ngươi...

Thanh La Tiên tử lấy làm kinh hãi, có chút khó có thể tin nhìn hắn.

Bỗng nhiên Phương Hành cũng lạnh lùng nhìn về phía nàng:

- Ngươi có biết đây là một lần cuối cùng ta có khả năng tha mạng cho ngươi hay không?

- Ta...

Thanh La ngẩn ngơ, thế mà nhất thời không biết nên trả lời như thế nào!

- Thật không biết đến tột cùng là ngươi thông minh hay là ngu xuẩn...

Phương Hành lạnh lùng nói một câu, sau đó phật tay áo khiến không trung bụi mù, đứng thẳng lên, nhìn đám quân lính phía dưới Khô Lâu Đầu Cốt cùng quân doanh, lạnh giọng hét lớn:

- Đám lười biếng kia, đều đứng lên cho ta, theo tiểu gia đi Loạn Lưu Hải cứu người...

Oanh!

Theo một tiếng hét lớn của hắn, khắp nơi trên tinh cầu đều có vô số khí tức như ma vọt ra, bốn phương tám hướng còn có những con cóc lớn nhảy qua, mỗi một tên Tán Tiên cưỡi trên một con cóc, bằng tốc độ nhanh nhất xuất hiện ở trước mặt Phương Hành, có vẻ mặt ngưng trọng, có nghi hoặc, cũng có chiến ý sôi trào, vui vẻ nhìn Phương Hành, con mắt đều tỏa ra ánh sáng...

- Thật muốn đi sao?

Lộc Tẩu đứng sau lưng Phương Hành, vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Rất có thể cái này là mồi nhử nàng dẫn ngươi vào cuộc!

- Đương nhiên ta biết đó là mồi nhử!

Phương Hành xoay người lại, hướng phía nàng cười thần bí một tiếng, nói:

- Nhưng chúng ta cũng đợi cái mồi nhử này thật lâu rồi...

Lộc Tẩu nao nao, trong nháy mắt hiểu ý tứ Phương Hành, vô ý thức nói:

- Ngươi...

Ánh mắt Phương Hành hướng về phía bờ bên kia Đa Bảo Tiên Hà nhìn lại, mỉm cười, nói:

- Mượn cơ hội này đi gặp cố nhân cũng không tệ!

Chương 1518: Bay thẳng vào Loạn Lưu Hải

- Bẩm báo... Tiên Soái đại nhân, chẳng biết tại sao bỗng nhiên Đế Lưu điện hạ, suất lĩnh Tiên binh dưới trướng, bay thẳng vào Loạn Lưu Hải...

Theo một tiếng cấp báo của Tiên binh canh gác, tin tức làm người ta khiếp sợ kia đã truyền khắp quân doanh Đại Xích Thiên, tất cả mọi người đều khiếp sợ thảo luận tin tức này, Loạn Lưu Hải cũng không phải là nơi tốt đẹp gì, không biết bên trong đã mai táng bao nhiêu Tiên binh cùng cao thủ tiên giới, bản thân nó không chỉ ẩn chứa vô số hiểm cảnh, bên trong càng có thật nhiều phản nghịch Thiên Nguyên thực lực mạnh mẽ ẩn hiện, ngay cả Thái Ất thượng tiên tự mình dẫn một đội tiên quân tiến vào, cũng chưa chắc có thể chiếm được lợi ích gì, huống chi Đế Lưu điện hạ đã bị đại tổn thực lực, ngay cả Thái Ất cảnh cũng chưa tới, mà lại mang theo một đám cáp mô quân ô hợp kia?

- Hắn muốn làm gì, phát điên rồi hay sao?

- Vào Loạn Lưu Hải, ngay cả Tiên Soái đại nhân cũng không thể xuất thủ cứu giúp...

Trong lúc nhất thời, tiên quân Đại Xích Thiên, người người nghi hoặc kinh ngạc, tiếng nghị luận truyền ra không dứt!

- Để hắn đi đi!

Trong lúc bối rối, chỉ có Tử Huyền Tiên Soái cau mày, ngón tay nắm vuốt một đạo tiên phù, dùng âm thanh lạnh lùng nói:

- Đế Lưu điện hạ vẫn hiểu rõ quy củ, trước khi xuất chinh, đã đưa cho ta một đạo phù xin chiến, muốn mang ba trăm Tiên binh đi thu phục phiến Loạn Lưu Hải kia...

- Chỉ bằng ba trăm cáp mô quân?

Mọi người trong sân đều cảm thấy im lặng, cười khổ nói:

- Còn không bằng nói hắn đi tìm chết? Tại sao Tiên Soái đồng ý?

- Tại sao ta đồng ý ư?

Trong lòng Tử Huyền Tiên Soái cũng im lặng, thầm nghĩ:

- Bởi vì tên kia không có chờ ta đồng ý đã đi rồi...

- Báo...

Thời điểm đại điện của Tử Huyền Tiên Soái đang ồn ào, lại có một tên Tiên binh vội vã chạy đến báo:

- Đế Thích điện hạ truyền âm, nói bên kia Loạn Lưu Hải có phản nghịch Thiên Nguyên ẩn hiện, hắn đã điều động hai nghìn Tiên binh tiến đến dò xét, nên đặc biệt báo cáo lại...

- Hả...

Bên trong đại điện, nhất thời trở nên hoàn toàn tĩnh mịch, người người đều ngơ ngác quay đầu nhìn về phía Tử Huyền Tiên Soái.

- Hai người huynh đệ này đã đợi không kịp rồi sao?

Ý nghĩ này hiện lên trong lòng mỗi người, chỉ có điều không người nào dám nói ra.

- ... Để hắn đi thôi!

Sau khi Tử Huyền Tiên Soái trầm mặc nửa ngày, cuối cùng cũng thở dài.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn về phía Tử Huyền Tiên Soái:

- Đại nhân, có phải... hay không?

- Đó là chuyện sớm hay muộn mà thôi!

Tử Huyền Tiên Soái bình tĩnh nói:

- Với lại bọn hắn đều xem như tuân thủ quy tắc, liền để cho bọn hắn đấu pháp đi, các ngươi không cần nghĩ quá nhiều, đối với chúng ta mà nói, sự tình hôm nay rất đơn giản, Đế Lưu điện hạ vừa đến chiến trường vực ngoại, muốn nhanh chóng lập công, tự mình dẫn ba trăm Tiên binh tiến đến Loạn Lưu Hải bình định, mà Đế Thích điện hạ cũng phát giác Loạn Lưu Hải có dị động, điều động hai nghìn Tiên binh đi qua trấn áp... Như thế mà thôi!

- Ai...

Tất cả mọi người đều hiểu ý Tử Huyền Tiên Soái, nên không lên tiếng nữa.

Bọn hắn đều hiểu, Tử Huyền Tiên Soái giải quyết việc chung, không có ý định nhúng tay vào chuyện hai người kia.

Vô luận lần này Đế Lưu điện hạ đi vì cái gì, chỉ sợ sẽ không trở lại nữa!

Trong lòng họ khó tránh khỏi có chút thất lạc...

Ban đầu còn tưởng rằng có thể nhìn thêm mấy trận náo nhiệt!

...

...

- Sưu! Sưu! Sưu!

Lúc tiên thuyền của Phương Hành không chùn bước xông về một bờ khác của Đa Bảo Tiên Hà, không biết có bao nhiêu phương thế lực tiên giới đạt được tin tức này, cũng không biết có bao nhiêu cao nhân, xông lên không trung, đưa mắt trông lại, hoặc là thi triển thần thông vạn dặm tiên nhãn, hoặc là trực tiếp mượn một ít tiên bảo hiếm có, dò xét từ xa, thấy một chiếc tiên thuyền cô linh, một mình xuyên qua Đa Bảo Tiên Hà, dần dần xâm nhập, thẳng đến khi ra bên ngoài mấy trăm ngàn dặm, phóng vào Loạn Lưu Hải bị một mảnh sương mù thần bí bao phủ...

- Vị Đế Tử này, thật sự có can đảm, vọt thẳng vào Loạn Lưu Hải sao?

Không biết có bao nhiêu người thầm nghĩ trong lòng, cũng không biết có bao nhiêu lực chú ý, đều tập trung vào phía trên chiếc tiên thuyền kia.

- Đạo Chủ, chúng ta trực tiếp đi vào hay là?

Thời gian mới qua hơn nửa ngày, tiên thuyền đã đi tới trước Loạn Lưu Hải, phía trước có vô số tinh thần, lộn xộn như biển, càng làm cho người ta ngạc nhiên là, một mảnh tinh thần kia đều bị một tầng ánh sáng mông lung bao phủ, khiến cho vùng tinh vực này nhìn vô cùng thần bí, chợt nhìn một cái, căn bản không thấy rõ bên trong có bao nhiêu tinh thần lại, ẩn giấu đi vật gì, lộ ra mười phần thần bí...

- Cần phải cẩn thận, cái vực này vô cùng thần bí, lại có ánh sáng dị thường bao phủ, căn bản là không có cách khám phá, hoàn toàn chính xác là chất chứa vô tận hung hiểm...

Lộc Tẩu tính tình trầm ổn, nên sau khi quan sát kỹ liền nhỏ giọng khuyên bảo.

Mà vào lúc này, các Tiên binh Tiên tướng khác, cũng đều ngừng hô hấp, cẩn thận quan sát, rất nhanh bọn hắn liền phát hiện, mảnh Loạn Lưu Hải này hoàn toàn khác biệt, không có tĩnh mịch hoang vu như những nơi khác trong tinh vực, toàn bộ tinh vực ở chỗ này đều bốc lên từng luồng sinh cơ, dùng mắt thường có thể thấy được, không chỉ là sao trời, thậm chí còn có thể nhìn thấy từng mảnh từng mảnh đại lục bị tàn phá, có một ít tương đối lớn, gần như có thể so sánh với một phương Quốc Độ, thậm chí có một ít thảm thực vật...

- Cái Loạn Lưu Hải này giống như là một phiến đại lục hình thành sau khi bị đánh phá vậy...

Phương Hành cũng nhìn ra, một phương Loạn Lưu Hải Vực này, đã từng là một phiến đại lục lớn chừng một phần ba Thiên Nguyên, đoán chừng cũng có sinh linh tồn tại, nói không chừng còn có người tu hành, bởi vì bên trong từng mảng đổ vỡ, cũng có thể nhìn thấy một chút cung điện và điền viên, thậm chí còn có một số trận pháp còn sót lại, chỉ có điều, phiến đại lục kia đã bị người ta đánh nát, nhưng bởi vì vị trí đặc thù của Đa Bảo Tiên Hà, nên mảnh vỡ của đại lục không có bay đi, mà vẫn lưu tại nơi này, bảo lưu lại một vòng sinh cơ...

- Nhìn bộ dáng tàn phá của phiến đại lục này, sợ là ít nhất cũng có cao thủ cấp bậc Tiên Vương đấu pháp ở chỗ này...

Phương Hành âm thầm phán đoán ở trong lòng.

Thông thường, đại lục có thể uẩn dục ra sinh linh đều vô cùng to lớn, có lực lượng cường đại hơn rất nhiều so với tinh cầu phổ thông, có được "Thiên ý" tồn tại, người tu hành tầm thường tuyệt không có khả năng đánh vỡ, ví dụ như tinh cầu phổ thông hơi nhỏ một chút, Phương Hành cũng có thể tay không đánh nổ, Đại Kim Ô đã từng dùng một tay, tùy ý điều động, nhưng để cho bọn họ tới đối phó một phương đại lục nào đó thì đó chính là phí công, mệt chết hai người này cũng không đánh nổi, bởi vì đây không phải là tồn tại mà tinh cầu phổ thông có thể so sánh...

Mà lại dưới cái nhìn của Phương Hành, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không có bản lĩnh kia, duy chỉ có Tiên Vương cảnh mới có thể!

- Ha ha, mặc kệ hắn, trực tiếp đi vào đi, ta đã đợi không kịp rồi...

Phương Hành đứng ở trên tiên thuyền, sau nửa ngày quan sát liền vung tay lên, mệnh lệnh cho bọn hắn dùng hết tốc độ tiến về phía trước.

Trong mười sáu vị Chân Tiên đứng ở bên cạnh hắn có mười bốn vị liếc nhau một cái, hơi có phần không rõ, mặc dù thời gian bọn hắn đi tới chiến trường vực ngoại này không dài, nhưng cũng biết địa phương có phản nghịch Thiên Nguyên ẩn hiện, vô cùng hung hiểm, chỉ sợ bất kể là ai đi vào, trái tim cũng đều có chút thấp thỏm, vì sao vị đạo chủ nhà mình lại không sợ chút nào, vui vẻ giống như là về nhà vậy?

- Bởi vì hắn muốn nắm lấy cơ hội này để về nhà...

Chỉ có Lộc Tẩu và Văn tiên sinh là biết rõ, liếc nhìn nhau lộ ra một vòng cười khổ.

Tiên thuyền ầm ầm tiến lên, muốn chính thức xông vào mảnh tinh vực loạn lưu kia, thế nhưng lúc sắp tiến vào chợt nghe được một tiếng hô lên, tiên thuyền cũng vì đó mà ngừng lại, chư tiên trên thuyền ngưng thần nhìn lại, đã thấy bên ngoài mấy trăm dặm phía trước, thình lình có một đoàn hắc vụ cuồn cuộn, bao phủ một phương tinh vực, một mực ngăn trở đường đi của bọn hắn, cái hắc vụ kia giống như có sinh mệnh, lúc nào cũng biến hóa, lúc lớn lúc nhỏ, thậm chí thỉnh thoảng sôi trào, còn hiển hóa ra đủ loại bộ dạng sinh linh, lúc như ngựa hoang phi nước đại, lúc như Tiên tử nhảy múa!

- Thiên Nguyên cũng có cao nhân biết trận thuật, cái kia là mượn thiên ý còn sót lại của Loạn Lưu Hải Vực, bày ra đại trận mê huyễn, bên trong không biết hung hiểm cỡ nào, muốn xông vào Loạn Lưu Hải, mà không có phương pháp tốt, hoặc là có đại cao thủ cưỡng ép đánh vỡ, mà cứ như tử sĩ ôm lòng quyết tâm tiến lên, ha ha, Đế Lưu điện hạ muốn tiến nhập Loạn Lưu Hải, chỉ sợ cửa thứ nhất cũng không qua được...

Phương xa, chư tiên lẳng lặng quan sát động tĩnh của cái tiên thuyền này, đều âm thầm nghị luận trong bóng tối.

Hiển nhiên cũng không có quá nhiều người ôm hi vọng đối với đám cáp mô quân dưới trướng Đế Lưu, cho rằng bọn họ căn bản không được tính là tiên binh.

- Cái kia là một phương tàn trận, trong hắc vụ có người thủ trận, giả thần giả quỷ!

Trong đám người Phương Hành, Lộc Tẩu cũng là trận pháp đại sư, quan sát một chút liền nhìn ra mánh khóe, thấp giọng nói với Phương Hành.

- Ha ha, vậy trước tiên chào hỏi!

Phương Hành cười lạnh một tiếng, hướng Tiên tướng bên cạnh nhìn thoáng qua.

Bán Tiệt huynh lập tức lĩnh hội, bước về phía trước một bước, quát lên:

- Sinh linh phía trước nghe đây, chủ nhân nhà ta là tam điện hạ Đế Lưu của Đại Xích Thiên, vì tìm một manh nữ mà đến, chúng ta đã biết nàng ở trong tay các ngươi, nếu các ngươi thức thời, nhanh chóng giao người ra...

- Ừm, cái thằng này tu vi không đủ, hiếp yếu sợ mạnh, lại không thể phục chúng, nhưng báo danh mở đường cũng không tệ...

Lộc Tẩu nhẹ nhàng cười một tiếng, nói với Văn tiên sinh ở bên cạnh.

Văn tiên sinh nhẹ gật đầu, nói:

- Ừm, quả nhiên phế vật cũng có giá trị lợi dụng!

- Ha ha, đúng là trước đây không lâu chúng ta bắt giữ một tiểu nha đầu của đại tiên giới, thấy nàng tuổi nhỏ, lại mù mắt, nên mới chưa giết, chuẩn bị nuôi lớn cho Đại Kim gia nhà chúng ta làm vợ, thế mà các ngươi muốn đòi lại? Ha ha, thanh danh tam điện hạ Đại Xích Thiên rất lớn sao? Hù dọa ai đấy, có bản lĩnh thì đánh vào đây, hôm nay ta muốn nhìn một chút xem ngươi lớn lên có mấy đầu, mấy đuôi, mấy cái sừng?

- Hì hì, đúng đấy, có bản lĩnh ngươi đánh vào đi...

Trong hắc vụ, vang lên rất nhiều tiếng cười quái dị, giống như không chỉ một người.

- Ha ha, vậy liền đánh vào thôi!

Phương Hành nghe xong liền vui vẻ, hắn biết luận điệu này tuyệt không thoát được quan hệ với cùng Đại Kim Ô.

- Ặc!

Nghe thấy Phương Hành phát lệnh, phía sau lập tức có hai Tiên tướng có được tiên mệnh đứng dậy, sau đó quay đầu, giống như đang muốn chọn mấy người đi cùng bọn hắn nhưng không ngờ, còn không chờ bọn họ chọn, đã có mấy chục người tranh giành nhau nhảy ra ngoài, từng người tranh nhau muốn đi theo xuất chiến, khiến cho hai tên Tiên tướng này ngẩn ngơ, cuối cùng vung tay lên:

- Đều tới đi!

- Ực...

Nơi xa, nhóm tiên nhân đang dùng các loại thủ đoạn, thần thông quan sát tình hình chiến đấu nơi đây, đều lấy làm kinh hãi.

- Mặc dù bề ngoài chẳng ra sao cả, nhưng dường như sỹ khí của đám cáp mô quân này... rất cao...

Chương 1519: Thiên Nguyên tạo hóa

Kỳ thật không riêng gì những tiên nhân kia, ngay cả Lộc Tẩu cùng Văn tiên sinh ở bên cạnh Phương Hành thấy bộ dạng chư tướng tranh nhau xuất thủ cũng rất im lặng, không thể không nói, đám tiên phỉ như bọn họ khác những người khác rất nhiều, nếu là những Tiên binh khác sợ là bọn họ sẽ từ chối, dù sao tất cả mọi người đều có tiên mệnh, có thể trường sinh, ai muốn đi chém giết cùng địch nhân, nhưng chỗ Phương Hành lại khác biệt, không có tiên mệnh, chỉ cần lập được công, là có thể lấy được tiên mệnh, nên tự nhiên họ tranh nhau chen lấn, để lấy được tiên mệnh, họ cũng đã thấy được thủ đoạn lấy lại tiên mệnh của Phương Hành, nên sợ đạt được rồi lại mất đi, vì vậy lúc nào cũng muốn lập được công lao. . .

- Đúng rồi, tận lực không hạ sát thủ!

Tại thời điểm đám Tiên binh Tiên tướng xuất thủ, Phương Hành như chợt nhớ tới cái gì, nhẹ nhàng dặn dò.

- Ặc. . .

Đám Tiên binh Tiên tướng kia đều khẽ giật mình, Phương Hành mỉm cười giải thích:

- Dù sao cũng là tới cứu người!

- Tuân mệnh!

Mấy tên Tiên binh Tiên tướng kia nghe xong cũng không nói nhiều, chỉ cúi đầu đáp ứng, sau đó quay người nhảy lên trên lưng cóc, đồng thời nâng bàn tay trái lên, nhẹ nhàng nhấn một cái lên lưng cóc, mấy con cóc kia lập tức hiểu ý, chân sau đạp một cái liền nhảy dựng lên, gần như đồng thời bay vào giữa không trung, sau đó mấy người ở trên lưng cóc cùng nhấc pháp bảo trong tay lên, vận chuyển một thân tiên lực, đột nhiên đánh xuống dưới!

Oanh! Oanh! Oanh!

Giống như bảo quang từ trên trời rơi xuống, bọn hắn còn chưa rơi xuống, lực lượng thần thông đã đến, từ phía trên oanh long, thế như thần minh!

- Không tốt. . .

Bảo quang còn chưa đánh tới, bên trong khói đen đã có người kinh hoảng hét lớn:

- Đám cóc binh này rất lợi hại, các ngươi mau lui đi!

Thời điểm tiếng hét lớn vang lên, lực lượng thần thông dày đặc trong không trung đã đến, nó tựa như một mảnh quang vũ che rơi, đánh cho đám khói đen quỷ dị phía dưới vô cùng hỗn loạn, giống như là bị gió lớn quét sạch, tiêu diệt hết vậy, một hơi thở tiếp theo, mấy chục con cóc to lớn đã từ trên trời giáng xuống, ầm ầm rơi vào trong hắc vụ, từ nơi xa nhìn vào chỉ thấy bên trong khói đen có vô số bóng người cuốn tới, vây mấy chục con cóc vào giữa, thần thông, kiếm quang hội tụ thành một đoàn!

- Giết!

Đối mặt với sát cơ trùng điệp, bốn phương tám hướng đều là địch nhân thần bí, thân ở trong hiểm cảnh lúc nào cũng có thể bỏ mệnh, nếu không phải chiến tu giết chóc từ nhỏ thì cho dù tu vi có cao hơn, chỉ sợ lúc này trái tim cũng loạn nhịp, ngay cả tiên pháp cũng không thể ngưng tụ lên nổi, ở trong mắt người khác, Đế Lưu điện hạ chỉ nhất thời tiếp nhận một đám ô hợp, thế nhưng biểu hiện của từng người đều vô cùng trầm ổn, căn bản không có chút bối rối nào, thần sắc từng người lãnh đạm, xuất ra pháp bảo, thi triển thần thông, đánh về tứ phương. . .

- Oạp oạp. . .

Không riêng gì bọn hắn, ngay cả đám cóc dưới chân cũng bình tĩnh đến đáng sợ. . .

Lại nói linh tính đám cóc này khá thấp, đầu óc chậm chạp, căn bản không biết sợ hãi, nhưng con nào con đấy đều hung thần ác sát, trước mặt có một đạo hắc ảnh cưỡi yêu mã lao đến, còn không đợi tiên phỉ phía trên có phản ứng, nó đã "Oa" một tiếng, bắn đầu lưỡi ra ngoài, quấn lấy yêu mã dưới bóng đen kia, sau đó kéo vào miệng, nuốt luôn, dị biến này khiến kỵ sĩ trên yêu mã bị dọa cho kinh sợ. . .

- Bành, Bành, Bành!

Động tác gọn gàng linh hoạt ngoài dự liệu của mọi người, chỉ mấy hơi thở sau, phục binh trong khói đen đã bị đám cóc binh này giết vợi, sau đó hủy đi tàn trận bên trong, một ngụm thổi tan khói đen ở chung quanh, khiến chúng phân tán ra hai bên, để lộ ra một con đường, từng tiên phỉ đứng trên lưng cóc khom người hướng về phía Phương Hành, trầm giọng quát to:

- Đường đi đã được dọn sạch, mời Đế Tử đi vào. . .

- Ha ha, đi vào đi!

Phương Hành mỉm cười, phất phất tay, tiên thuyền chậm rãi đi vào trong Loạn Lưu Hải.

Sau khi bọn hắn chính thức tiến nhập Loạn Lưu Hải, thân hình liền bị ánh sáng mông lung bao phủ, những tiên nhân dùng các loại phương pháp quan sát bọn hắn đã không cách nào giám thị, thần sắc mọi người đều chấn động, thật lâu không thể bình ổn lại, đám người đối mắt nhìn nhau, đáy mắt hiện lên sự nghi vấn. . .

- Vừa rồi là chúng ta bị hoa mắt sao?

- Sao thực lực đám cóc quân kia mạnh mẽ như vậy?

Có mấy người nghĩ như thế nào cũng không muốn tin tưởng, bèn âm thầm suy đoán:

- Cũng có lẽ Đế Lưu điện hạ cẩn thận, biết chúng ta đang nhìn hắn, liền cố ý chiến đấu bên trong cái tiên trận này, sau đó điều động ra tất cả cao thủ dưới trướng, lấy mãnh hổ dưới trướng đi đấu con ruồi của đối phương, nên mới có một màn kinh người như thế. . .

Không có khả năng ba trăm người trong đám ô hợp kia đều có bản lĩnh như vậy, bằng không đám cóc binh này còn không phải là thượng thiên sao?

Nhưng vô luận như thế nào, theo lần thứ nhất cáp mô quân xuất thủ, dường như sự trào phúng của chư tiên đối với Đế Lưu điện hạ, đã nhạt đi một chút!

- Biểu hiện của ngươi rất không tệ, sẽ có thưởng!

Lúc tiên thuyền hướng về phía trước, đám cóc quân xuất chiến cũng nhảy lên tiên thuyền, Phương Hành quay đầu, cười nói với một nam tử râu quai nón ở bên trong, vừa rồi hắn nhìn rất rõ ràng, tên râu quai nón này chỉ có cảnh giới Tán Tiên, nhưng một mình độc đấu ba người hộ trận của đối phương, dũng mãnh không gì sánh kịp, bằng một cây chiến mâu trong tay đánh ba người đối phương chạy trối chết, trên người bị dính một đao, nhưng vẫn tuân thủ mệnh lệnh không cho phép giết người của Phương Hành, chỉ đánh chạy ba người của đối phương, mà không có đuổi tận giết tuyệt. . .

Từ biểu hiện vừa rồi đến xem, người này thực sự rất chói mắt!

- Đa tạ Đế Tử. . .

Tên râu quai nón kia nghe vậy, mặt lập tức tràn đầy kích động, đột nhiên quỳ một gối xuống, muốn khấu tạ.

Tự nhiên là hắn hiểu rõ Phương Hành nói có thưởng là thưởng cái gì, đó chính là tiên mệnh mà hắn tha thiết ước mơ. . .

Đây vốn là vật mà Tán Tiên như bọn hắn, đời đời kiếp kiếp cũng khó có thể với tới, nhưng ở dưới trướng vị Đế Tử này, thì chỉ cần đánh cược mạng sống đi chém giết, là có khả năng kiếm được, bàn về cái tỷ lệ này mà nói, mười cái, trăm cái, vạn cái Tiên Hội cũng không sánh nổi!

Hắn nghe thấy Phương Hành tán thưởng, sau đó một đầu tiên mệnh được quyết định xuống, làm sao hắn có thể không kích động chứ?

Phương Hành đưa tay đỡ hắn lên, cười nói:

- Ngươi giúp ta bán mạng, ta cho ngươi tiên mệnh, có tiền cùng kiếm, có rượu cùng uống, đây là sự tình rất công bằng, ngươi nên có được, còn bái ta làm cái gì? Lão Văn, nhớ ghi công lại cho hắn. . .

- Ha ha, đây là tự nhiên!

Văn tiên sinh cũng cười ha hả đi lên phía trước, hỏi tên râu quai nón kia:

- Tên tuổi?

Râu quai nón kích động nói:

- Mã Hữu Kim!

- À.... . .

Văn tiên sinh nâng bút, ghi chép lên sổ ghi công:

- Mã Hữu Kim, một đầu tiên mệnh, Xích Tiêu Giáp một bộ. . .

". . ."

Người chung quanh thấy cảnh này, lập tức kích động, những người vừa rồi không có xuất thủ cảm thấy vô cùng hối hận, tại sao mình lại không tranh cướp xuất chiến chứ, người ra tay cũng âm thầm tiếc hận vì sao mình lại ẩn giấu, không có ra sức chém giết, Phương Hành cũng không có phí quá nhiều sức, nhưng chiến ý Tiên binh dưới trướng lại tăng cao, gần như tất cả mọi người đều nhìn về phía Loạn Lưu Hải thần bí khó lường, sát khí lẫm liệt!

Người thứ mười một được ban thưởng tiên mệnh đã xuất hiện, mọi người đều tin tưởng mình sẽ trở thành người thứ mười hai!

- Chỉ là mấy trăm tiên binh, tiên thuyền bình thường, cũng dám xâm nhập Loạn Lưu Hải?

Đi được mấy trăm dặm, phía trước liền xuất hiện một tòa núi lớn lơ lửng ở giữa không trung, lại có một đám người hung hãn xuất hiện, tất cả đều mặc tiên bào màu lam, thoạt nhìn giống như là người cùng một đạo thống, người cầm đầu chính là một lão giả mặt đỏ, đầu đội mũ, một thân tu vi không tầm thường, thậm chí có khí tức Tiên gia thuần chính, đứng trước núi lớn bày xuống một phương đại trận, giống như chờ đợi Phương Hành đã lâu, thấy tiên thuyền tiến đến, liền cười lạnh một tiếng, bắt chỉ quyết, điểm một chỉ vào tinh không phía trước, trong miệng hét lớn:

- Đệ tử Phụng Thiên Đạo, tru tà. . .

- Sưu, Sưu, Sưu !

Đám đệ tử dưới trướng hắn nghe xong, gần như đồng thời đạp lên tiên kiếm, bắn ra vô số tiên quang, bay thẳng đến chỗ tiên thuyền!

Chỉ thấy một đám đệ tử áo lam, tu vi chỉ có Nguyên Anh cảnh, nhưng trên thân cũng có tiên quang bừng bừng, giống như đạt được một loại trợ giúp cường đại nào đó, ngược lại có chút giống như huyết mạch Tiên gia, thực lực mạnh hơn so với Tán Tiên phổ thông, vội vã đánh tới. . .

- Ta đi!

- Để cho ta tới. . .

Phía trên tiên thuyền đồng thời có gần trăm người quát lớn, tranh nhau muốn xuất chiến, cuối cùng Lộc Tẩu phải bất đắc dĩ, gọi một tên Tiên tướng , suất lĩnh bốn mươi chín tên Tiên binh xuất chiến, tựa như mãnh hổ xuống như núi, lao thẳng vào đám đạo nhân áo lam chiến đấu với nhau!

- Phụng Thiên Đạo?

Tự nhiên đám người Lộc Tẩu không cần vội vã xuất thủ, chỉ quan chiến ở phía trên tiên thuyền cùng Phương Hành, lúc này thấy song phương giao thủ, lông mày cũng không nhịn được nhíu lại, lẩm bẩm nói:

- Ta biết phương đạo thống này, chính là một cái đạo thống lớn nhất Thần Châu Trung Vực, ta và Phụng Thiên đạo chủ thế hệ trước đã từng gặp mặt một lần, biết bên trong Phụng Thiên Đạo có một tên tiểu bối tên gọi Cố Đạo Nhân, thiên tư rất không tầm thường, nhưng tên Chu Quan lão đạo này là ai, thế mà cũng có tu vi Chân Tiên, nhưng ta một chút ấn tượng cũng không. . .

- Hắn. . . hẳn là trưởng lão một điện nào đó trong Phụng Thiên Đạo. . .

Văn tiên sinh cũng mở miệng, thanh âm có vẻ hơi không lưu loát, thở dài nói:

- Đạo chủ Phụng Thiên Đạo đầu đội chu quan, là đệ tử chân truyền của Cố Đạo Nhân, lão giả này đội kim quan nên này chỉ là điện chủ nhất giai, nhiều nhất xếp hạng thứ ba. . .

- Cái này. . . Hiện nay tiểu bối Thiên Nguyên lại có thực lực bực này sao, nhiều Chân Tiên như vậy.

Lộc Tẩu nghe xong, mặt đầy vẻ kinh ngạc, thần sắc lập tức ảm đạm xuống, run giọng nói, trong thanh âm có chút khó có thể tin.

Phương Hành nhìn bọn hắn một chút, liền biết trong lòng hai lão già này có tư vị gì, cần biết rằng trước đó không lâu bọn hắn mới lấy được tiên mệnh, hóa thành Chân Tiên trong truyền thuyết, nhưng cái này có được như thế nào, có thể nói là trải qua thiên tân vạn khổ, cửu tử nhất sinh, cuối cùng từ trong tay hắn có được tiên mệnh, mới có thành tựu bực này, bây giờ thấy phía trên Thiên Nguyên, ngay cả một lão đạo sĩ cũng không có, nhưng có rất nhiều Chân Tiên, mùi vị trong lòng này nên giải quyết như thế nào đây?

Cảm giác này giống như là mình ra ngoài mưu sinh, vất vả cả một đời, rốt cục kiếm lời trăm lạng bạc, chuẩn bị về nhà dưỡng lão, nhưng sau khi trở về quê, lại phát hiện nhóm người làm biếng trong nhà, thế mà cả đám đều biến thành phú ông. . .

Nếu Chân Tiên có thể tuỳ tiện tu thành như thế, vậy thiên tân vận khổ, mọi loại hiểm trở, làm sao đây?

Cần biết rằng, ban đầu ở Thiên Nguyên, bọn hắn chính là đại nhân vật cao cao tại thượng, ngay cả Cửu Thánh cũng không dám khinh thường bọn hắn!

Nhưng hôm nay thì sao?

Bọn hắn nhìn kỹ tu vi tự thân, bi ai phát hiện, họ chỉ có thể so sánh với cái tên vô danh Chu quan lão đạo kia.

Vào lúc này, chỉ có Phương Hành nhìn qua tiên quang trên người đám đệ tử Phụng Thiên Đạo, lông mày càng thêm nhăn nhó đến kịch liệt!

Chương 1520: Tiên khí bất chính

- Các ngươi hai cái lão già cũng không cần quá khuyết điểm rơi!

Phương Hành ngưng thần nhìn Chu quan trưởng lão của Phụng Thiên Đạo cùng chúng đệ tử nửa ngày, mới cười nói với Lộc Tẩu cùng Văn tiên sinh:

- Chỉ có Chu quan lão đạo mới là Chân Tiên đường đường chính chính, còn đám đệ tử kia được tiên khí gia trì, tu vi phi phàm, nhưng ta càng nhìn càng cảm thấy, bọn hắn chưa chắc đã là tiên chân chính, Chu quan lão đạo liền xem như là tiên, cũng chỉ ở cảnh giới Nguyên Anh, thậm chí chưa độ cửu kiếp, đã đạt được tiên mệnh. . .

Có lẽ đó là đồ chơi không khắc biệt lắm với tiên mệnh, cái này ta không chắc chắn lắm. . .

Hắn và các ngươi cùng một cảnh giới, nhưng căn cơ cùng tu vi của hắn chênh lệch rất xa với các ngươi!

- Hả?

Văn tiên sinh và Lộc Tẩu cùng nhau nhìn về phía hắn, ánh mắt khẽ nhúc nhích:

- Ngươi có thể nhìn ra cái gì?

Phương Hành vuốt vuốt Khô Lâu Đầu Cốt đã hóa lớn thành hột đào trong tay, ánh mắt nghiền ngẫm, nửa ngày sau mới nói:

- Hiện tại bàn về vấn đề hiểu rõ đối với tiên mệnh, ta nghĩ trừ Đại La Kim Tiên. . . hoặc Tiên Vương ra, không có mấy người mạnh hơn ta, mặc dù bây giờ ta còn không chắc chắn lắm, nhưng ta luôn cảm giác tiên khí trên người Chu quan lão đạo bất chính, có khác nhau cùng tiên mệnh chân chính, chỉ có điều hết thảy chuyện này chỉ là phán đoán của ta, muốn chân chính hiểu rõ, trừ phi là có đến tên tiên nhân loại này, để ta đường

đường chính chính giao thủ cùng bọn hắn mới được!

Giữa lúc ba người trò chuyện, trận đại chiến trong sân đã có thắng bại, quả nhiên thực lực Tán Tiên giết ra từ Phù Đồ Thiên rất mạnh, đám đệ tử Phụng Thiên Đạo kia, được tiên khí gia trì, thực lực cũng không yếu, chỉ tiếc, cuối cùng đám người kia thiếu một sợi phong mang, lại thêm việc đây không phải là một trận đấu pháp được chuẩn bị, mà là một trận chiến người đông thế mạnh đấu đá, nhược điểm của đám đệ tử Phụng Thiên Đạo rất nhanh liền thể hiện ra ngoài, chỉ với thời gian uống cạn chung trà, đã bị đánh bại không thể hợp thành trận, gần như bị đám cóc binh đuổi theo chèn ép. . .

Nếu không phải đám người này nhớ kỹ mệnh lệnh Phương Hành không cho phép giết chóc, đoán chừng lúc này đệ tử Phụng Thiên Đạo đã tử thương thảm trọng!

- Hừ, tặc tử ngươi dám!

Chu quan lão đạo của Phụng Thiên Đạo nhìn thấy đệ tử dưới trướng bị áp chế, nộ khí cũng bừng bừng tăng lên, quan chiến nửa ngày, rốt cục kìm nén không được, đột nhiên trở tay rút cổ kiếm bên người ra, điều khiển kiếm quang, trực tiếp hướng về phía tiên thuyền lao đến, kiếm quang như dải lụa!

- Để cho ta tới!

Lộc Tẩu cùng Văn tiên sinh thấy thế đều động tâm, đạp lên tiên thuyền vọt ra ngoài, họ nhìn tên Chu quan lão đạo trước kia ở trước mặt bọn hắn chỉ tính là tiểu bối bên trong tiểu bối, bây giờ lại có tu vi cũng giống như mình, trong lòng bọn họ tự nhiên cũng có phần không phục, nhất là sau khi nghe Phương Hành giải thích xong, càng muốn xuất thủ thử hắn một chút, lại không nghĩ rằng, tâm tư hai người bọn họ đều giống nhau, đồng thời nhảy ra ngoài, chung quanh càng có thêm mấy đạo thân ảnh đồng thời vọt ra ngoài, lao thẳng đến chỗ Chu quan lão đạo!

Mười vị Tiên tướng dưới trướng Phương Hành, cũng có người không kìm nén được, tranh giành xuất thủ.

Chu quan lão đạo chỉ có một người cầm kiếm đi đến, chưa từng nghĩ đến chuyện phía trên tiên thuyền, trực tiếp lao ra ngoài bảy tám vị cao thủ cảnh giới Chân Tiên, nên bị dọa cho sắc mặt thay đổi, một kiếm kia còn không có chém ra đã thu lại, quay đầu chạy ngược về. . .

- Không biết xấu hổ, lấy nhiều lấn ít?

Đám người Lộc Tẩu ngượng ngùng đứng ở trong tinh vực, nhìn hai bên một chút, quả thực có chút xấu hổ.

Người ta chỉ là một vị Chân Tiên, nhưng phía bên mình có bảy tám người tranh nhau xuất thủ, dường như. . . thật có chút không biết xấu hổ!

- Ha ha, Phong đạo hữu không cần sốt ruột, bản tọa đến giúp ngươi một tay!

Nhưng cũng đúng lúc này, trong tinh vực phía sau Chu quan đạo nhân, có âm thanh xa xa truyền đến, sau đó đã thấy một người mặc đạo bào vàng nhạt mang theo ba lăm đệ tử, vội vàng vút không bay đến, tay áo bồng bềnh, tiên khí chấn động, thình lình cũng là một vị tiên nhân Chân Tiên cảnh, đi tới bên cạnh Chu quan đạo thân, hạ xuống phía trên một tòa huyền không cự nham, nhìn qua đám người Phương Hành, cười lạnh nói:

- Không hổ là con của Tiên Đế, một lần xuất động là có mười mấy vị Chân Tiên đi theo, xông vào Loạn Lưu Hải, khí phách này quả nhiên là rất lớn. . .

Bán Tiệt huynh không đi theo đám Tiên tướng xuất thủ, một mực canh giữ ở bên người Phương Hành, bày ra bộ dạng trung tâm hộ chủ, nghe thấy đạo nhân mặc áo bào màu vàng nói vậy, liền quát lạnh nói:

- Đế Tử nhà ta tới đón người, nếu ngươi thông minh thì tranh thủ thời gian thả người. . .

- Ha ha, người ngươi muốn đón không những không đi được, mà Đế Tử của ngươi cũng phải lưu lại nơi này!

Cùng lúc đó lại có một tiếng hét lớn vang lên, trong đám cự thạch bay tán loạn ở phương đông, xuất hiện một đại hán, một đường đụng bay vẫn thạch xông thẳng tới đây.

- Phong lão tiền bối, vãn bối cũng tới giúp ngươi!

Phương tây, vang lên một tiếng hét to, một tu sĩ trẻ tuổi vóc người thon dài, mặt như quan ngọc, tuổi tác không đến bốn mươi vội vàng xông đến.

Liên tiếp không ngừng, trong Loạn Lưu Hải này thế mà lúc nào cũng có cao thủ ẩn hiện, thực sự không biết ẩn giấu bao nhiêu người.

- Đạo Chủ, chuyện này. . .

Lộc Tẩu quay đầu lại, mặt lộ vẻ chần chờ, hỏi thăm Phương Hành.

- Hiện tại cũng không phải ỷ lớn hiếp nhỏ nữa, trực tiếp đánh vào đi, đánh đến khi cao thủ chân chính của bọn hắn xuất hiện!

Phương Hành chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng mở miệng.

Trong lòng của hắn, cũng thực có chút ngưng trọng, bây giờ cái Loạn Lưu Hải này, liên tiếp xuất hiện cường giả Chân Tiên cảnh, nhưng hết lần này tới lần khác không thấy người nhìn quen mặt, hoặc là một chút nhân vật trước kia ở Thiên Nguyên cũng không được tính vào tốp hai, có lẽ đây là một số người mới quật khởi, thực lực coi như không yếu, làm cho người ta phải suy tưởng, đến tột cùng Thiên Nguyên đã xuất hiện biến hóa gì lớn. . .

Chẳng lẽ đại thế năm đó Căn Bá tiên đoán thật sự tiến đến rồi?

Bây giờ Thiên Nguyên chính là kỳ tài bội xuất, cơ duyên khắp nơi, sóng sau mạnh mẽ đánh về phía trước. . .

Sóng trước như hắn phải chết ở trên bờ cát hay sao?

Mặc dù trong lòng có chút tiếc hận, nhưng trên mặt cũng không nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng phất tay, ra hiệu mọi người trực tiếp đánh tới!

Mấy người Lộc Tẩu có ý thăm dò, còn đám Tiên binh Tiên tướng kia đã sớm không kiềm chế được, sau khi nhận được mệnh lệnh của Phương Hành, lập tức gầm thét xông về trước giết ra ngoài, gần như một người đối mặt một người, không nói hai lời đã xuất thủ đấu pháp, trong sân lập tức hỗn loạn thành một mảnh, còn Phương Hành thì ở một bên lưu ý đại chiến chung quanh, một bên tự mình điều khiển tiên thuyền, chậm rãi hướng về chỗ sâu trong Loạn Lưu Hải phóng đi, thỉnh thoảng bên cạnh có tu sĩ Thiên Nguyên vọt tới, giống như muốn ngăn cản cái tiên thuyền này của hắn, nhưng không người nào có thể đến gần thuyền nửa bước. . .

- Thật sự muốn xông vào Loạn Lưu Hải hay sao? Ngăn hắn lại!

Tu sĩ Thiên Nguyên thấy tiên thuyền của Phương Hành băng băng tiến lên, không để bọn hắn vào mắt, thì từng người đều cảm thấy tức giận, liều mạng hét lớn, càng có thật nhiều cao thủ núp trong bóng tối, nhảy ra ngoài ngăn cản Phương Hành, tới cuối cùng, thế mà xuất hiện không dưới hai mươi vị tiên nhân Chân Tiên cảnh cản đường, ngay cả mấy người Lộc Tẩu cũng không cách nào một đối một cùng những người kia, chỉ có thể chen chúc ở trước tiên thuyền, thấy ai liền giao thủ cùng người đó, hộ tống tiên thuyền chậm rãi hướng về phía trước chạy tới, quét mắt nhìn qua, khắp nơi đều là tiên quang thần thông, một mảnh lộng lẫy.

- Một mảnh Loạn Lưu Hà nho nhỏ, đã ẩn giấu không dưới ba mươi tên Chân Tiên, nội tình bây giờ của Thiên Nguyên thật khó lường. . .

Phương Hành điều khiển tiên thuyền xông vào Loạn Lưu Hải, trong lòng cũng âm thầm suy nghĩ, càng thêm tò mò đối với Thiên Nguyên.

Trước kia Thiên Nguyên có vô số trở ngại, hạn chế, một vị "Tiên" đúng nghĩa đều không có, thế nhưng bây giờ không ngừng xuất hiện cao thủ tiếp cận “Tiên”, mà những cao thủ này, có khả năng trước kia ngay cả cao thủ nhất lưu của Thiên Nguyên cũng không được tính, cái này làm cho hắn không thể không hiếu kỳ, đến tột cùng đã có bao nhiêu tạo hóa cùng chiếu cố, mới khiến cho chư tu Thiên Nguyên có tăng trưởng giống như giếng phun này?

- Quả nhiên bọn hắn không được tính là “tiên” đúng nghĩa!

Chẳng biết từ lúc nào, Lộc Tẩu đã trở lại tiên thuyền, sắc mặt hoài nghi, thấp giọng nói:

- Đúng là bọn hắn đã đạt được một loại sức mạnh cường đại nào đó trợ giúp, hơn nữa sức mạnh này không thua gì tiên mệnh, lực lượng vô cùng đáng sợ, có thể so với Chân Tiên, chỉ có điều ma luyện quá ít, cảm ngộ cũng không đủ, lĩnh ngộ thần thông võ pháp cùng đối với đại đạo đều quá nông cạn, tựa như là Chân Tiên tầng chót nhất của Tam Thập Tam Thiên, chỉ miễn cưỡng xem như tiên ở dưới tầng chót nhất, nhưng không có thực lực cùng sự bá đạo của tiên, số lượng tuy nhiều, nên không ngăn được chúng ta!

- Trên đời này không có đĩa bánh miễn phí nào tự dưng rơi xuống, ta đã sớm đoán được!

Vừa rồi Phương Hành chú ý tới ác chiến phía dưới, nên cũng lưu ý đến Lộc Tẩu cùng giao thủ những người kia, hắn đã sớm nhìn ra, mặt ngoài nhìn Lộc Tẩu và bọn hắn giống như cùng một cảnh giới, nhưng trên thực tế sau khi động thủ, lại biểu hiện ra thực lực gần như nghiền ép những tiên nhân kia, cảm giác giống như mọi người đều là phàm nhân, nhưng có người tay trói gà không chặt, có người dũng mãnh vô địch. . .

- Tiếp tục hướng phía trước xông, ép cao thủ của bọn hắn đến!

Phương Hành thầm nghĩ trong lòng, mang tiên thuyền giao cho Lộc Tẩu, còn mình đứng chắp tay ở thuyền bên cạnh mạn thuyền.

Oanh. . .

Tiên thuyền càng dũng mãnh đi sâu vào Loạn Lưu Hải, thế khong thể ngăn cản.

- Ngăn hắn lại. . .

- Hỏng bét rồi, đám Tiên binh này thật hung ác. . .

- Trở về, không cần cùng liều mạng bọn họ, bây giờ còn chưa phải lúc!

Chúng tu sĩ Thiên Nguyên cản đường ở chung quanh đều đã nổi nóng, nhao nhao kêu gào ầm ĩ, lao đến cản đường, chỉ tiếc đám cáp mô quân dưới trướng Phương Hành quá dũng mãnh, bọn hắn căn bản không tới gần được, nên chỉ biết nổi nóng hét lớn, trơ mắt nhìn tiên thuyền càng lúc càng tiến sâu. . .

- Ha ha, nhân vật cấp Đế Tử sao? Đã sớm muốn giao thủ cùng nhân vật bực này!

Đúng lúc chư tiên Thiên Nguyên lâm vào hoảng sợ chợt nghe thấy chỗ sâu trong Loạn Lưu Hải, truyền đến một tiếng cười quái dị, theo sát tiếng vang ấy, chính là từng tiếng quỷ khiếu, kinh tâm động phách, dùng mắt trần có thể thấy được chỗ sâu trong Loạn Lưu Hải, có vô số ma vân trùng thiên, vô số khói đen cuồn cuộn tràn đến, vòng qua vẫn thạch, linh động uốn lượn hướng về phía trước như là rắn, tốc độ cực nhanh, nhất là lúc cuối cùng, còn có thể thấy được nhục thân, một bóng đen được quỷ khí âm trầm bao phủ đạp lên quỷ hỏa hừng hực đi đến, ở ngoài vạn dặm xa, đã khiến người ta run sợ!

- Quá tốt rồi, Nam Cương Tiểu Quỷ Vương tới. . .

- Tiểu Quỷ Vương vừa đến, nhất định chém giết đám người này. . .

Chư tiên Thiên Nguyên thấy quỷ khí sâm nhiên, từng người không chút kinh hoảng, trái lại vui mừng, không ít người sợ hãi kêu lên.

- Ha ha, hắn cũng tới?

Đúng vào lúc này, con mắt Phương Hành tỏa sáng, cố nén sự tức giận trong tâm, đánh một quyền vào mạn thuyền.

Chương 1521: Trước đánh một trận rồi nói

- Ô ô ô. . .

Theo nam tử thần bí khó dò, giống như ác quỷ đến từ chỗ sâu U Minh vọt tới, bên trong mảnh Vẫn Thạch Hải kia, thình lình xuất hiện cuồng phong, hoàn cảnh đại biến, vô số đạo ma khí từ xa xa lao đến, tựa như là một mảnh thủy triều đáng sợ, Văn tiên sinh và Tiên Tướng dưới trướng Phương Hành đang giao thủ cùng những tiên nhân Thiên Nguyên kia, đều bị quỷ khí nồng đậm bao phủ khiến thân thể không cầm được lui về phía sau, lúc quỷ khí vọt tới tiên thuyền, ngay cả Lộc Tẩu cũng bị ép lui về phía sau hai, ba bước, biểu lộ chấn kinh, giống như không nghĩ tới luồng quỷ khí nồng đậm này mạnh mẽ, đến mức nàng cũng không chống đỡ được. . .

Trên tiên thuyền to lớn, chỉ có Phương Hành là không dao động, thân thể vẫn đứng thẳng tắp ở trên tiên thuyền, một thân huyền thiết hắc giáp bị cỗ quỷ khí kia làm rung động, áo choàng phía sau cũng bị quỷ khí thổi bay lên!

- Ha ha ha ha, lá gan ngươi cũng không nhỏ, mang theo một đám người như thế, liền dám xâm nhập Loạn Lưu Hải, thật cho rằng Thiên Nguyên ta sợ các ngươi hay sao?

Trong quỷ khí đậm đặc có một cái thân hình lướt đến, ngồi xổm ở trên một khối vẫn thạch to như núi nhỏ, mở miệng cười một tiếng, ánh mắt bất thiện nhìn về phía Phương Hành, người kia mặc một cái quần đỏ chót, hai chân trần trụi, thân trên chỉ đeo hai cái giáp vai, hình dáng lớn lên cực xấu, lúc cười nhìn càng khó coi, bề ngoài nhìn như hai mươi mấy tuổi, nhưng trên đầu lại buộc một cái bím tóc hướng lên trời, hai con mắt như là hàn tinh, mang theo một cỗ sát khí!

Người trên tiên thuyền không biết tên kia, kể cả những người giết ra từ bên trong Phù Đồ Thiên, thấy hắn đều cảm thấy đáy lòng phát lạnh, thầm nghĩ đến tột cùng kẻ này là quái vật gì, tại sao lại có một thân oan nghiệt chi khí nặng như vậy, so với lúc chúng ta chém giết ở Phù Đồ Thiên còn nặng hơn, dưới tình huống thân thể có nhiều oan nghiệt như vậy, hắn làm thế nào sống tiếp được đây. . .

Đến đám cóc kia gặp nam tử này cũng nháy một mắt, giống như cảm thấy hắn lớn lên thực sự không đẹp mắt!

Chỉ có Phương Hành gặp người này là trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác vui mừng, trên mặt bất tri bất giác hiện ra một vòng tiếu dung!

- Tiểu Quỷ Vương, nghe nói người này là tam điện hạ Đế Lưu của Đại Xích Thiên, xông vào Loạn Lưu Hải, hình như muốn tìm một vị. . .

Chư tiên Thiên Nguyên thấy người này đều rất kích động, nhưng sau khi kích động lại có chút kiêng kị đối với hắn, họ không dám tiến lên trước nói chuyện cùng hắn, mà duy trì khoảng cách nhất định, vẫn là Chu quan đạo nhân của Phụng Thiên Đạo tiến đến, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng giới thiệu, chỉ có điều nam tử quỷ khí âm trầm không nghe, hắn không quản đoàn người đại tiên giới tới như thế nào, một đôi quái nhãn trực tiếp nhìn sang, cười quái dị nói:

- Ngươi thật sự là Đế Tử Đại Xích Thiên?

- Haiz. . .

Phương Hành không nhịn được thở một hơi thật dài, hai mắt khép hờ!

Lúc mở ra, đột nhiên từ phía trên tiên thuyền bước ra ngoài, lăng không vỗ một chưởng xuống chỗ nam tử kia!

- Lệ Anh, bớt nói nhiều lời đi, đỡ ba thức thần thông của ta đã!

"Phần phật"

Một chưởng này của hắn đánh ra, ẩn chứa kình lực hùng hồn, tiên uy ngập trời, khiến bên tai chư tiên quan chiến ở chung quanh vang lên thanh âm kình phong xé rách tất cả, dùng mắt trần cũng có thể thấy được tiên lực theo một chưởng này gào thét mà ra, từng tia từng sợi như đao như kiếm, mỗi một tấc đều ẩn chứa lực lượng bổ tinh trảm nguyệt, gần như là ở trong nháy mắt, bay đến đỉnh đầu nam tử kia!

- Ta x con mẹ nó, vậy mà còn nóng vội hơn so với ta?

Tự nhiên nam tử kia chính là huynh đệ đứng hàng lão tam của Phương Hành, Nam Cương Quỷ Oa Lệ Anh, hắn tuyệt đối không nghĩ tới, vị Đế Tử xông vào Loạn Lưu Hải này lại nóng vội như thế, một câu cũng không nói, liền hạ thủ thẳng đến mình, mắt thấy một chưởng này của hắn quả thực đáng sợ, thân hình liền hóa thành một luồng khói đen, biến mất không còn tăm tích, chỉ nghe "Bành" một tiếng thật lớn, tảng vẫn thạch chỗ hắn vừa rồi ngồi đã bị một chưởng kia hóa thành bột mịn, bên trong khói lửa cuồn cuộn, hoàn toàn biến mất. . .

- Ngay cả tên bản thái tử cũng biết, xem ra đại tiên giới các ngươi cũng nắm giữ không ít tin tức. . .

Lúc Lệ Anh hóa thành quỷ khí biến mất đã bao phủ quanh người Phương Hành, trên dưới trái phải, bát hoang lục hợp, đều có quỷ ảnh thê lương lấp lóe, giọng nói sâm lệ của Lệ Anh từ bên trong quỷ khí truyền ra, giống như đồng thời vang lên ở bốn phương tám hướng, căn bản không phân rõ được nơi phát ra, ngược lại trong thanh âm của Lệ Anh, sát khí càng ngày càng nặng, nói đến lúc cuối cùng, thanh âm đột nhiên tăng lên, giống như lệ quỷ gào khóc:

- Vậy hôm nay, bản thái tử trảm một tên Đế Tử đã!

- Xoạt!

Cùng lúc đó, Lệ Anh bỗng nhiên hiện thân ở trên đỉnh đầu Phương Hành, dùng song trảo hung hăng vồ xuống, chưởng lực dẫn động quỷ khí chung quanh, hóa thành hai con lệ quỷ dữ tợn đáng sợ, vặn vẹo hướng về phía Phương Hành vồ xuống, Phương Hành nhanh chóng ngẩng đầu, huy chưởng chống lại, dưới chưởng lực hùng hồn, hai con lệ quỷ có linh tính nhanh chóng tránh qua, sau đó thuận thế chạy dọc theo hai cánh tay của hắn quấn xuống dưới, quỷ khí đáng sợ thuận theo kinh mạch trên cánh tay hắn chui vào bên trong nhục thân, muốn xâm nhập lục phủ ngũ tạng của hắn. . .

- Con quỷ nhỏ này thật lợi hại. . .

Đột nhiên gặp hiểm cảnh như thế, Phương Hành vẫn chưa kinh sợ, trái lại trong tâm cười to:

- Thân thể của hắn bị phụ thân hắn dùng một cái bí pháp cổ đại nghịch thiên tái tạo thành, trời sinh là ma đầu, là quỷ vật ác nhất, lúc tu luyện cũng theo con đường chí tà đi lên, bàn về tư chất sợ là đều tốt hơn so với chúng ta, chỉ có điều bản nguyên của nó quá mạnh, cũng quá tà, nên không có quá nhiều con đường thích hợp hắn tu luyện, không đào ra một thân tiềm lực của hắn, thẳng đến khi vào trong Tiếp Dẫn Cổ Điện của Phật môn đạt được ngạ quỷ đạo pháp. . .

- Xem ra hiện tại, cái thằng này đã tu luyện ra một chút thành tựu, sợ là Chân Tiên phổ thông không phải là đối thủ của hắn. . .

- Chỉ có điều giới hạn cao nhất của hắn ở mức nào vẫn chưa biết, vậy để người làm đại ca như ta đến thử một lần đi!

Nghĩ đến chỗ này, Phương Hành đột nhiên cuồng tiếu một tiếng, khiến nhục thân chấn động, máu trong cơ thể nhanh chóng lưu động, phát ra ánh sáng màu tím, tất cả thân thể hắn vốn là của Đế Lưu, huyết mạch đường đường của Tiên Đế, ẩn chứa tiên uy đáng sợ, bây giờ bị Phương Hành kích phát ra, Lệ Anh muốn dùng oán khí mạnh mẽ xâm chiếm cơ thể hắn lập tức bị hắn chấn cho thất linh bát lạc, hai con lệ quỷ quấn quanh cánh tay hắn cũng bị tiên uy trên người hắn xé nát, Phương Hành vừa lấy được tự do liền đạp Tiêu Diêu thân pháp phóng tới không trung, trở lại là quyền ấn như núi!

Một tiếng ầm vang lên, lực lượng quyền ấn trùng điệp đánh xuống, dường như tinh vực cũng bị đánh thủng một lỗ lớn.

- Có chút bản lĩnh. . .

Vừa rồi Lệ Anh hơi chiếm thượng phong nhìn thấy Phương Hành dũng mãnh như thế cũng giật nảy mình, quay người tránh né, tránh khỏi một quyền này của Phương Hành, sau đó thi triển thần thông bí pháp, xuất ra song trảo lạnh lẽo, hướng thẳng về phía Phương Hành đánh tới, cả người như hòa cùng quỷ khí đang tràn ngập giữa thiên địa, quỷ vụ sôi trào mãnh liệt, sóng dữ ngập trời, khí thế hung ác khó tả, quấn lấy Phương Hành. . .

- Dùng bản lãnh lớn nhất của ngươi để ta nhìn một chút!

Phương Hành cũng cao giọng cười to, triển khai võ pháp trên Phá Trận Kinh, xuất ra lực lượng hùng hồn, đấu với Lệ Anh cùng một chỗ!

Trong lúc nhất thời, tinh vực xảy ra ác chiến, đánh rất kịch liệt, gần như cuốn bay mấy trăm dặm tinh vực. . .

Lúc này chư tiên quan chiến ở chung quanh đều phải lui lại, sớm đã thối lui ra vài trăm dặm, sợ bị dư ba giữa hai người bọn họ tác động đến, thời điểm hai người bọn họ giao chiến, không có người có hào hứng giao thủ cùng những người khác, tất cả đều quan sát hai đại cao thủ chiến đấu, càng xem càng kinh hãi, lúc đầu nhìn khí tức cùng tu vi trên thân hai người này, còn cho là bọn họ chỉ ở cấp độ Chân Tiên, không vượt qua mình quá nhiều, nhưng sau khi quan chiến càng lâu, càng khó đánh giá, bản lĩnh như vậy, sợ là có thể so với thượng tiên rồi?

Hai người bọn họ, một người lôi cuốn quỷ khí, sâm nhiên đáng sợ, lúc xuất thủ âm phong tàn độc, giống như quỷ khóc sói gào, chấn động U Minh!

Một người khác võ pháp cao minh, không nắm bắt được quỹ tích, một chiêu một thức không liên quan nhưng lại hợp đại đạo, tiên uy trên thân đại phát, giơ tay nhấc chân đều có lực lượng hủy diệt tinh không!

Một người quỷ khí âm trầm, một người mạnh mẽ dữ dằn, ở trình độ nào đó mà nói, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, cả hai đều có thủ đoạn khiến người ta sợ hãi, chỉ có điều, sau khi chiến đấu mấy trăm thức thần thông, Nam Cương Tiểu Quỷ Vương Lệ Anh, rõ ràng vẫn còn có chút pháp lực không đủ, tựa như là một người có võ pháp cao minh đến đâu, nhưng thể lực không chống đỡ nổi, sau khi chiến đấu hồi lâu liền dễ dàng bị roi vào tình trạn khí lực không đủ, thời gian dần trôi qua, bắt đầu bị đấu pháp hung hãn của Phương Hành áp chế, lúc xuất thủ, càng lộ ra vẻ thê lương. . .

- Móa nó, bản thái tử từng ngủ với vợ ngươi hay sao, mà ngươi ra tay hung ác như vậy?

Lúc một đoàn quỷ khí và tiên quang va chạm vào nhau, vang lên tiếng hét lớn của Quỷ Oa Lệ Anh.

- Ngủ với vợ ta? Ta còn ngủ với chị ngươi ấy. . .

Tự nhiên Phương Hành cũng không cam chịu lạc hậu, một bên giao thủ, một bên oán hận mắng.

- Dám mắng chị ta? Ta xé xác ngươi!

Quỷ oa giận dữ, hung hăng nhào tới.

- Xé cũng muốn ngủ. . .

Phương Hành đánh ra hai quyền, đánh cho Lệ Anh liên tục lùi về phía sau, sau đó nhanh chóng chạy tới, ra quyền không ngừng.

- A. . . đây là ngươi ép ta. . .

Lệ Anh vừa sợ vừa giận, hai mắt bốc hỏa, một thân quỷ khí tức giận phun trào.

- Ép ngươi đó, lấy chút bản lĩnh thật sự ra đi. . .

Phương Hành theo đuổi không bỏ, tạo nên một thân tiên uy, hung hăng trấn ép tới Lệ Anh.

- Không tốt. . .

Chư tiên quan chiến ở chung quanh thấy cảnh này đều kinh hãi, nghẹn ngào kêu to.

- Sưu!

Nhưng cũng tại lúc Phương Hành chuẩn bị hướng về phía Lệ Anh, tâm thần đột nhiên chấn động, thân hình đang dũng mãnh tiến lên cũng lui trở về nhanh như chớp giật, tay phải nâng lên, nhưng chỉ thấy một đạo hàn quang âm lãnh khó tả lóe lên, thình lình có một cây thiết thương bị hắn nắm giữ ở trong lòng bàn tay, mũi thương lấp lóe ánh sáng lạnh lẽo, cách trán hắn không tới một tấc. . .

Một kích này thật sự rất âm lãnh, chỉ cần chậm một giây, đầu hắn sẽ bị đánh nát!

Nhưng sau khi Phương Hành cầm cây thương âm lãnh đáng sợ này, không nhịn được bật cười:

- Ngươi còn đâm sao. . .

Chương 1522: Chúng Sinh Chi Đạo

- Ngươi lui sang một bên xem cuộc chiến đi, nếu tiếp tục đấu nữa ngươi sẽ phải biến thân!

Chủ nhân một thương hung hiểm đến cực điểm này là một thanh niên có sắc mặt tái nhợt, mặt mũi anh tuấn, khí khái hào hùng, nhưng sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, vừa rồi là hắn, vô thanh vô tức đâm ra một thương, khiến Phương Hành cũng không để ý hắn tới lúc nào, một thương kia lành lạnh đáng sợ, tàn nhẫn đến cực điểm, nếu Phương Hành không tu luyện qua Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, thần thức viễn siêu người cùng thế hệ, thời điểm nguy cấp sẽ tự nhiên sinh lòng cảm ứng, thì một thương kia đã sớm đâm nổ đầu của hắn, thật sự là vừa ra tay đã muốn lấy mạng người, tuy người này ra tay âm lãnh khó lường, nhưng khi nhìn thấy trường thương trong lòng bàn tay mình bị Phương Hành cầm chặt, mặt cũng không đổi sắc, giống như là hắn căn bản không có cảm tình vậy, hắn không vội vã bứt ra a, hoặc là bạo khởi một kích khác, mà tỉnh táo nói với Lệ Anh ở bên cạnh!

- Nhị ca, chơi hắn!

Lệ Anh tức giận nhảy lên, nhưng không có ý tứ muốn tiến lên tái chiến, giống như không muốn vây đấu.

- Thiên Nguyên, Hàn Anh!

Thanh niên có sắc mặt tái nhợt bình tĩnh mở miệng, báo ra danh hào của mình.

- Ha ha, ta biết rõ ngươi là Hàn Anh, không ngờ ngươi âm hiểm như vậy...

Phương Hành cười hì hì, vừa định trêu chọc cái tên không nói này một câu, lại thấy Hàn Anh căn bản không dài dòng, sau khi nói ra tên tuổi, liền chà xát đơn chưởng, trường thương vốn đã bị Phương Hành cầm chặt bất ngờ xoay tròn, uốn lượn như rồng, lúc bị Phương Hành cầm ở trong tay, đã là một đầu tử long, nhưng một động tác tùy ý của hắn, đã khiến đầu tử Long này đột nhiên sống lại, nhanh chóng đâm về phía mi tâm Phương Hành, động tác này rất đột ngột, nhưng Phương Hành cũng chỉ cười lớn một tiếng, phất tay đẩy ra...

- Hưu!

Trường thương trong tay Hàn Anh xoay chuyển cấp tốc, thân hình hơi thay đổi, đuôi thương đã đánh về phía eo Phương Hành lần nữa!

- Ra tay thật ác độc!

Phương Hành cười nhẹ, hai tay mở ra, thân hình nhanh chóng lui về phía sau, chân điểm vào tinh không kéo ra một gợn sóng như ở trong nước.

- Ai có trường thương, ta mượn dùng một chút!

Sau khi tránh thoát một kích kia của Hàn Anh, hắn lập tức cao giọng quát, rồi hướng về tiên thuyền vẫy vẫy tay.

Chư tiên bên trên tiên thuyền bừng tỉnh đại ngộ, binh khí bọn hắn dùng vốn rất đa dạng, người dùng trường thương không có một trăm cũng có tám mươi, nghe vậy lập tức có vài chục đạo trường thương được ném ra, xuyên qua mấy trăm dặm địa vực, rơi xuống trước người Phương Hành, Phương Hành cũng không nghĩ nhiều, mà cao giọng cười cười, vung tay chấn động, Tiên quang gào thét lao tới, mấy chục cây trường thương bị hắn nắm ở trên không, lẳng lặng lơ lửng, rồi sau đó hắn tiện tay lấy ra một cây, đứng ở xa xa chỉ về hướng Hàn Anh, quát:

- Ngươi dùng thương, ta đây cũng dùng thương!

Hàn Anh thấy thế hơi kinh ngạc, nhưng sau đó lại chậm rãi lắc đầu, nói:

- Ngươi không bằng ta!

Thời điểm nói chuyện, trường thương của hắn đã hạ xuống, dựng ở trước người, tay trái niết ấn, ánh mắt lạnh lùng về phía trước:

- Chúng sinh có linh, khởi!

- Hưu!

- Hưu!

- Hưu!

Trường thương trong lòng bàn tay gào thét, lập tức hóa thành thương ảnh đầy trời, giống như ba nghìn đầu Thần Long bay múa bên trong tinh vực, huyễn ảnh của hắn cũng xuất hiện rất nhiều, đồng dạng là ba nghìn cái, mỗi một đạo thân ảnh, đều cầm một cây thương ảnh trong tay, theo từng phương hướng, dùng các loại quỹ tích, vận chuyển các loại võ pháp, phô thiên cái địa hướng về phía Phương Hành đâm xuống, gần như chặn đứng tất cả đường lui của Phương Hành, mà mục đích cuối cùng của ba nghìn đạo thương ảnh này cũng chỉ có một, đó chính là trái tim Phương Hành...

- Hả? Có cổ quái!

Phương Hành biết rõ lúc trước Hàn Anh từng ở bên trong Luân Hồi Cổ Tháp của Phật môn đạt được truyền thừa Chúng Sinh Đạo, lúc ấy sáu đạo truyền thừa bày ở trước mặt, phân biệt là Thiên Nhân Đạo, Chúng Sinh Đạo, Tu La Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo, Yêu Ma Đạo, cảnh giới mấy người bọn hắn đều không cao, còn tưởng rằng truyền thừa Chúng Sinh Đạo là truyền thừa yếu nhất trong sáu đạo, thế nhưng hôm nay cảnh giới tăng lên, mới càng phát hiện ra, có lẽ truyền thừa Chúng Sinh Đạo mới là thần bí nhất, hôm nay Hàn Anh thi triển ra, nhìn như là huyễn thuật bình thường, nhưng hắn không hiểu thấu, hắn từ bên trong cảm thấy một loại nguy cơ thần bí khó lường, tâm thần cũng vô ý thức đề phòng lên!

- Rầm rầm...

Cùng lúc đó hắn cũng thi triển ra Cao Minh thương pháp, khuấy động cửu thiên, vận chuyển thần thông, bay thẳng đến bầu trời đầy ảo ảnh kia.

Hắn bất động thì thôi, khẽ động là Hàn Anh có biến hóa, chỉ thấy ánh mắt Hàn Anh lẫm liệt, sau đó nhảy vào trong tinh không, thân hình giãn ra như một cây cự côn, trường thương trong tay nhoáng lên, bất ngờ đâm về phía Phương Hành với góc độ âm độc xảo trá, dường như đã tìm ra được nhược điểm của Phương Hành, trường thương như Độc Long, bắn thẳng về phía tim Phương Hành!

- Thì ra là thế!

Gần như trong chớp mắt này Phương Hành đã nhìn ra chỗ lợi hại của một thức thần thông này, nên hắn cảm thấy hơi kinh.

Lúc Hàn Anh thi triển ra một thức thần thông kia, bất ngờ giống như đúc với một đạo bên trong ba nghìn đạo thân ảnh vừa rồi hắn huyễn hóa ra, mà đạo thân ảnh đó cũng chính là một đạo có thể uy hiếp được Phương Hành nhất sau khi hắn có động tác, đơn giản mà nói, một thức thần thông này của Hàn Anh, rõ ràng là đã sớm làm xong hết thảy ứng đối với phản ứng của Phương Hành, sau khi Phương Hành có động tác, hoặc là thi triển thần thông, bên trong ba nghìn loại phương pháp ứng đối, luôn luôn có một loại thích hợp dùng để phát hiện, và nhằm vào nhược điểm của Phương Hành!

- Quả thực là không giảng đạo lý...

Phương Hành thầm mắng trong lòng, rồi sau đó điều khiển trường thương nhanh chóng quay ngược trở lại, bàn tay trái giơ lên cao sau đó hung hăng nắm chặt!

- Xoạt!

Theo bàn tay trái hắn nắm lại, mấy chục cây trường thương đang lơ lửng, bỗng nhiên bị hắn dẫn động, gào thét rơi xuống, ngạnh ngạnh sinh sinh hóa thành hơn mười đạo thần quang, tầng tầng lớp lớp ngăn ở trước người Hàn Anh, ngăn cản một thương ác độc của hắn ở bên ngoài, còn thân ảnh Phương Hành thì hóa thành rồng cuốn ra ngoài, một thương kia của Hàn Anh bị phần lớn thương ảnh ngăn đón, nhưng vẫn mãnh mẽ phá vỡ tầng tầng cản trở đâm qua, khoảng cách tới mi tâm Phương Hành chưa đủ một trượng, đối với tu vi bực này của hắn mà nói, đã là hung hiểm tới cực điểm!

- Xem ra ngươi vẫn chưa tu luyện đạo thần thông này đến nơi đến chốn!

Phương Hành cười ha ha, thi triển tinh hoa bên trong Thái Thượng Võ Pháp, vận chuyển thần lực hòa vào cùng một chỗ, sinh sinh trấn áp một mảnh tinh vực!

Hôm nay hắn đã biết, thần thông của Hàn Anh thật sự đáng sợ, căn bản không thể thành thành thật thật đấu pháp cùng tên kia!

Chỉ có thể ỷ vào lực lượng hơn người của hắn quấy rầy tên kia, sau đó làm cho hắn ta không rảnh vận dụng thần thông...

- Không tới nơi tới chốn, chỉ cần ma luyện!

Hàn Anh khám phá ra ý đồ của hắn, nhưng vẫn không sợ hãi, chỉ hoành thương quát khẽ:

- Chúng sinh đều ác, khởi!

Cũng tại thời khắc này, thương ảnh Phương Hành đã đánh tới, kình phong cuồng bạo không biết dẫn động bao nhiêu vẫn thạch ở chung quanh, gào thét thành phong bạo, phô thiên cái địa hướng về chỗ Hàn Anh bắn qua, nhưng vào lúc đó, Hàn Anh cũng ngẩng đầu lên, một mắt một mực âm lãnh, ẩn chứa cuồng bạo chi ý khó nói lên lời, một mắt khác lại như chìm vào giếng cổ sâu không thấy đáy, tỉnh táo đến đáng sợ, hai loại thần sắc hoàn toàn bất đồng này cùng xuất hiện ở trên người của hắn, khiến cho khí tức cả người hắn đều trở nên vô cùng quỷ dị, trường thương đồng thời đâm ra!

- Hưu!

Một đạo thương ảnh nhìn như yếu ớt, nhưng lại quét nát không biết bao nhiêu vẫn thạch, hung hăng đâm về phía mi tâm Phương Hành.

- Hả?

Thời khắc này Phương Hành, còn cho rằng mình bị hoa mắt, hắn rõ ràng thấy sau lưng Hàn Anh, dường như xuất hiện vô số hư ảnh hình người, mỗi một cỗ thân ảnh, đều có một đạo khí tức, lộ ra trí tuệ, lộ ra vẻ điên cuồng, lộ ra lý trí, lộ ra sự kiên nhẫn, mỗi một đạo thân ảnh, đều giống như ẩn chứa một loại linh tính của chúng sinh, hợp lại liền giống như là... Chúng sinh!

Chỉ là liếc nhìn một chút, loáng thoáng chứng kiến ảo ảnh, mơ hồ không rõ, nhưng đối với đối phương mà nói, lại sinh ra ảnh hưởng vô cùng đáng sợ, lúc này hắn không chỉ đấu cùng một mình Hàn Anh, mà là đang chiến đấu với rất nhiều người, đang chém giết cùng chúng sinh...

- Cái này... Cái này, từ nơi nào mà hai tiểu bối kia có được truyền thừa bực này chứ?

Lúc này đám người Lộc Tẩu bên trên tiên thuyền đều đã kích động đến mức râu ria vểnh lên, vừa phấn chấn, vừa lo lắng cho Phương Hành:

- Cái tên Lệ Anh xấu xí kia cũng thôi đi, bản thân hắn đã không giống người thường, bên trong bổn nguyên, ẩn chứa tiềm lực tà tính mà cường đại, nhưng thiếu niên sử dụng trường thương này, thoạt nhìn tư chất chỉ là bình thường, có điều bên trong bình thường lại bất phàm, tính tình ẩn nhẫn, lại ẩn chứa tính bền bỉ khó tả, khiến cho hắn có thể điều khiển chúng sinh chi lực, mà không bị mê loạn tâm chí, thật là đáng sợ...

- Không biết hiện tại Thiên Nguyên đã bị bọn tiểu bối này làm thành bộ dáng gì nữa rồi...

Ngay cả Văn tiên sinh cũng thấp giọng nỉ non:

- Nếu sớm biết Thiên Nguyên sẽ có biến hóa bực này, lúc ấy chúng ta còn cầu Tiên làm gì?

Bọn hắn đã từng là đại nhân vật thế hệ trước của Thiên Nguyên, lúc này thấy Lệ Anh cùng Hàn Anh ra tay, liền bị chấn kinh thật sâu!

Cũng không phải nói thực lực hai người kia chấn kinh bọn hắn, mà từ trên người chúng, thấy được tiềm lực quá kinh khủng...

- Không tệ, không tệ...

Mà ngay cả Phương Hành, cũng bị lực lượng đáng sợ Hàn Anh thể hiện ra làm chấn kinh thoáng một chút, sau đó lại vô cùng vui vẻ, ra sức vung vẩy trường thương, gia trì Thức Giới Chi Lực, vận chuyển võ pháp ở bên trong Thái Thượng Phá Trận Kinh, một thân tiên uy vận chuyển đến cực điểm, mang một người hung ác điên cuồng phát huy ra vô cùng tinh tế, đánh xuống chỗ Hàn Anh, muốn dùng một người ngạnh phá muôn vẻ!

- Kỳ tài Thiên Nguyên nhiều vô số, ta bội phục không nhiều lắm, ngươi tuyệt đối xếp hạng ba!

Oanh! Oanh! Oanh!

Trận chiến tái khởi, nhưng hoàn toàn khác biệt với lúc Phương Hành đấu pháp cùng Lệ Anh, không có va chạm kịch liệt như quỷ khí với Tiên uy, mà nhiều hơn một loại giảng giải triết lý, Hàn Anh một người một thương, ra tay đã có một chút chúng sinh chi ý, còn Phương Hành một người điều khiển mấy chục cây thần thương, lại như một mình khiêu chiến chúng sinh, chúng sinh bất bại, còn Phương Hành thì cuồng bạo khôn cùng, chuyện này khiến cho trận chiến giữa bọn hắn, bắt đầu có loại ý tứ thắng bại khó phân, trừ phi song phương có một người lưu lại hậu thủ, nếu không tuyệt khó phân ra cao thấp!

- Trong khoảng thời gian này bản lĩnh của Hàn lão nhị lại tăng lên, sợ là tiếp tục tiến thêm một bước, chúng ta cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn!

- Đúng vậy, ai có thể nghĩ đến trong những người như chúng ta, tư chất của hắn là bình thường nhất, nhưng hôm nay tu vi lại tinh tiến nhanh nhất.

Lúc chiến đấu đang diễn ra ác liệt, chỗ sâu trong Loạn Lưu Hải có hai nữ tử nhẹ nhàng bay vút đến, một hồng một vàng nhạt, lặng yên không một tiếng động đi tới gần, ngưng thần xem cuộc chiến!

Chương 1523: Dùng võ kết bạn, có thể so với rượu mạnh

- Hóa ra mấy tên này đều ở đây . .

Lúc Phương Hành đang chiến đấu, cũng lưu ý đến hai bóng người chẳng biết xuất hiện từ lúc nào ở bên ngoài sân, trong lòng vui vẻ hơn, bỗng nhiên nghĩ đến, sau khi mấy tên này bước lên tiên kiều, tiến nhập Đạo gia cổ lộ, lấy được tạo hóa thực sự không nhỏ, chỉ mấy chục năm không thấy, tu vi từng người đều tăng mạnh, không những đạt được một chủng loại giống như tiên mệnh gia trì, càng thu được truyền thừa đỉnh tiêm, từ biểu hiện của Lệ Quỷ cùng Hàn Anh đến xem, thực lực đều rất là đáng sợ, đừng nói ở Thiên Nguyên, cho dù đặt ở bên trong giới trẻ đại tiên giới, cũng không tính là kẻ yếu, hai cô gái kia ở Thiên Nguyên chính là cường giả, không biết bây giờ như thế nào. . .

Thời điểm trong lòng hắn dâng lên một cái ý nghĩ to gan, cô gái áo đỏ cũng đang nói chuyện cùng cô gái mặc áo vàng nhạt, sau khi quan sát Hàn Anh ác chiến cùng người tự xưng là Đế Tử Đại Xích Thiên thì lông mày liền nhíu lại:

- Không biết người này có lai lịch gì, thực lực lại đáng sợ như vậy, mặc dù tiến cảnh của Hàn lão nhị rất nhanh, nhưng Chúng Sinh Đạo của hắn vẫn chưa tu luyện tới cực hạn, không phải là đối thủ của hắn!

Vàng nhạt áo nữ tử nói:

- Không phải hắn tự giới thiệu là Đế Tử Đại Xích Thiên sao?

Hồng sam nữ tử nhẹ nhàng nhíu mày, nói:

- Đế Tử? Chỉ sợ hắn còn kém xa lắm, nhân vật cấp Đế Tử của tiên giới, tuyệt không phải là người Hàn lão nhị đối phó được, hắn cũng giống đệ đệ không ra gì kia của ta, tu vi đều không đủ, trừ phi những lão tổ tông kia nguyện ý ban thưởng cho hắn Tiên Danh phẩm giai cao nhất, bằng không hai người bọn hắn có tu luyện thêm tám mươi năm hay một trăm năm nữa, cũng không phải là đối thủ những nhân vật cấp Đế Tử kia, ngươi còn nhớ rõ Liệt Dương Vương suýt nữa đánh chết ngươi một năm trước không? Ta đã điều tra rõ ràng, ngay cả loại thiên kiêu kia, cũng xếp hạng ở dưới Đế Tử Đế Thích của Đại Xích Thiên, mà bây giờ, mặc dù thực lực cá nhân này không tầm thường, nhưng so với Liệt Dương Vương làm sao chỉ chênh lệch một cảnh giới chứ? Ha ha, hắn nhất định không phải là Đế Tử chân chính của Đại Xích Thiên, ta thấy hắn nhiều nhất cũng chỉ là Tiên tử của một đại thế gia nào đó mà thôi. . .

- Khụ khụ. . .

Cô gái mặc áo vàng nhạt đột nhiên nghe được ba chữ "Liệt Dương Vương" lông mày lập tức dựng đứng lên, ho khan vài tiếng, khóe miệng đỏ thẫm, dùng giọng căm hận nói ra:

- Chỉ hận những lão già kia không coi trọng chúng ta, không chịu ban thưởng Tiên Danh nhất phẩm, nếu không ta làm sao có thể thua hắn?

- Thương thế còn chưa khỏi sao?

Cô gái áo đỏ nhíu mày nhìn nàng một cái, khẽ thở dài nói:

- Lúc ấy Liệt Dương Vương cướp mất của ngươi một ngụm bản nguyên chi khí, thực sự không biết bao lâu mới có thể nuôi lại được, ngươi cũng không cần nghĩ tìm hắn báo thù, ta thấy tu vi Liệt Dương Vương thật sự đáng sợ, đoán chừng bên chúng ta, trừ phi là tên bại hoại của Phù Diêu Cung ra tay, nếu không không có người nào là đối thủ của hắn, bằng bản lĩnh hiện tại của chúng ta, cộng lại cũng không đủ Liệt Dương Vương giết, nên không cách nào giúp ngươi báo thù. . .

- Hừ, cũng chưa chắc!

Cô gái áo vàng nhạt tức giận nói:

- Nếu không phải chúng ta thiếu một người, chưa chắc không giết được Liệt Dương Vương. . .

- Ai. . .

Cô gái áo đỏ nghe vậy, cũng có chút ảm đạm, thật lâu mới thấp giọng nói:

- Đúng vậy, nhưng cuối cùng chúng ta. . . vẫn thiếu một người!

Sau một phút yên lặng, nàng mới thở ra một hơi thật dài, nói:

- Không cần bàn đến hững chuyện này nữa, Thiên Nguyên chúng ta đã đi tìm, căn bản không có tin tức của hắn, đại tiên giới cũng cho người đi tìm, nhưng vẫn không có tin tức gì, lúc trước hắn phá thiên mà đi, cũng không phải là đầu tiên lộ chúng ta đi, mà là Long tộc tiên lộ hung hiểm vạn phần, ai có thể đoán được vận mệnh của hắn đây. . .

Nói đến chỗ này, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Vẫn nên xử lý chuyện trước mắt đi, đại quân tiên giới có dị động, chẳng những có gia hỏa tự xưng là Đế Tử này cường công vào, mà phía Đông Nam càng có một nhóm tiên quân rục rịch, ta hoài nghi bọn hắn có hành động gì lớn, vẫn nên bắt lấy tên này trước đã rồi nói sau, nếu không đêm dài lắm mộng, vạn nhất chỗ chúng ta tổn hại quá nhiều mạng, sẽ không thể bù đắp nổi!

- Tốt, chúng ta ai tới ra tay?

Cô gái áo vàng ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn về phía Đế Tử đang ác chiến trong sân. .

- Ha ha, hai người đánh không thoải mái lắm, các ngươi cùng lên đi!

Nhưng đúng lúc này, trong lòng Phương Hành đã hạ quyết định, sau khi dùng một thương đánh lui Hàn Anh, thân hình hắn tung bay, lui về sau mấy chục trượng, sau đó ánh mắt biến đổi, đánh ra một cái pháp ấn, chỉ nghe hưu một tiếng, trong tinh vực liền xuất hiện mùi máu tươi, có hàn phong lạnh thấu xương phất qua, khiến chư tiên không thể mở mắt, cùng lúc đó, trong tay hắn nhiều hơn một thanh quỷ đầu đại đao, tràn đầy hung mang, chấn động tâm thần người khác, một thân tiên uy dũng mãnh cũng vào lúc này bay lên, cả người giống như lắc mình biến hoá!

- Trả lại cho các ngươi!

Phương Hành quyết định không lưu thủ nữa, muốn chân chính buông tay đại chiến một trận, bàn tay vỗ vào trong tinh không, mấy chục cây thần thương lập tức bay trở về tiên thuyền như Độc Long, trả lại cho những những Tiên binh Tiên tướng kia, sau đó cao giọng cười một tiếng, vung vẩy quỷ đầu đại đao trong tay, giết về phía Hàn Anh, đao mang nửa đen, nửa trắng đáng sợ, trực tiếp giáng lâm ở giữa tinh vực!

- Nhị ca cẩn thận. . .

Tiểu Quỷ Vương Lệ Anh thấy một màn này liền giật nảy mình, kinh sợ kêu to.

Hàn Anh đang muốn giơ thương đánh tới, cũng không nhịn được lấy làm kinh hãi, hắn nhận biết được sự lợi hại của đao này, trong nháy mắt thân hình nhoáng lên một cái, hóa thành vô số hư ảnh, một đạo đao mang đáng sợ chém qua hư ảnh, lúc hư ảnh sát nhập, xuất hiện lại lần nữa thế mà không có bị thụ thương, chỉ có sắc mặt là càng thêm tái nhợt, rõ ràng vừa rồi tránh thoát một đao kia, đã có chút miễn cưỡng đối với hắn, nhưng đối mặt với đối thủ đáng sợ như vậy, hắn thế mà không lùi, trái lại cắn răng cầm trường thương trong tay, muốn xông lên lần nữa!

- Người cẩn thận là ngươi mới đúng!

Chỉ có điều lúc này Phương Hành không tiếp tục chiến đấu cùng hắn, hoặc là nói Phương Hành không có ý định chiến đấu cùng một người, tiếng cười lạnh vang lên, thân hình hắn phóng lên tận trời cao, sau đó ở trên không trung lộn nhào một cái quỷ dị, đã đi tới trước mặt Lệ Anh đang to ra lo lắng, chém xuống một đao, sau đó không thèm nhìn kết quả, hai chân đã đạp mấy bước ở trong tinh vực, nhảy vọt đến trước người cô gái áo đỏ và vàng nhạt, quỷ đầu đại đao lại chấn động, dường như trên đao hiện lên vô số oan hồn, phô thiên cái địa hướng về phía hai mỹ nhân đánh tới!

Vừa rồi hắn chiến đấu với một mình Hàn Anh nên không thể vung tay, bây giờ hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, kéo luôn ba người khác cùng vào!

- Thật to gan!

Tự nhiên cô gái áo đỏ và áo vàng chính là lão bằng hữu Lệ Hồng Y cùng Vương Quỳnhcủa Phương Hành, hai mỹ nữ này vốn đang đang suy nghĩ gì xem ai sẽ ra tay trấn áp cái tên điên xông vào Loạn Lưu Hải này, lại không nghĩ rằng hắn dũng mãnh như thế, thế mà chủ động xuất thủ khiêu khích, nên nhất thời không biết nên nói người này gan to bằng trời, hay là không biết lượng sức, dưới một tiếng cười lạnh, cả hai đồng thời xuất thủ hóa giải hung uy!

Chỉ thấy hai người các nàng, một cái tế khởi song luân xanh đỏ, chuyển động ở trên không trung, hai vòng pháp bảo kia đều có một cái bóng mờ hiển hóa, rõ ràng là một mình nàng điều khiển, nhưng lại xuất hiện hai loại lực lượng hoàn toàn khác biệt, giống như hai mặt Tu La, một cái thần thánh tinh khiết, một cái hung ác dữ tợn, hòa hợp lẫn nhau, giao hòa ở trong không trung, tất cả oan hồn quỷ ảnh bên người đều bị ma diệt, sau đó xuất thủ không ngừng, thế mà trực tiếp điều khiển song luân, lao đến không trung, song luân xanh đỏ cứng rắn đánh ra, cường công Phương Hành!

Phản ứng của Lệ Hồng Y càng đơn giản hơn, nàng khẽ chau mày, ngón tay nhỏ nhắn điểm nhẹ, sau đó hóa thành một đạo Liên Hoa ấn ký, cũng vào lúc này, một thân khí chất đại biến, phía trên đỉnh đầu của nàng có vương miện vô hình hiển hóa, khiến cho cả người nàng đều trở nên uy nghiêm đáng sợ, như là Địa Ngục chi chủ, không ngờ khí cơ trên người lại có tác dụng khắc chế đối với oan hồn, khiến chúng chưa tới gần thân thể của nàng, đã bị đẩy lùi trở về, từng cái như chó nhà có tang chui vào trong biển máu dưới chân Phương Hành, rất giống tiểu quỷ gặp Diêm Vương.

- Không nói quy củ giang hồ nữa, giết chết hắn!

Tiểu Quỷ Vương Lệ Anh quát to một tiếng, điều khiển quỷ khí sâm nhiên, vọt vào vòng chiến, lúc này đã cùng Hàn Anh, hai người Vương Quỳnhtạo thành cục diện ba đấu một, Lệ Hồng Y đang cau mày, suy nghĩ xem có cần thêm tham gia vào vòng chiến hay không, chợt thấy bên cạnh có một vệt kim quang loá mắt, là một con quạ đen to lớn tức giận lướt tới, lo lắng nói:

- Bên kia có mấy tên rất lợi hại tới, hơn nữa còn có Ma Thần cùng tên điên ở đó, ta đứng từ xa nhìn thoáng qua liền chạy về đây, chúng ta cần phải cẩn thận, đừng để bọn hắn dò xét. . .

Nó vừa nói vừa quay đầu nhìn Phương Hành ác đấu trong sân, sau đó "A" một tiếng!

Phương Hành nhìn thấy Đại Kim Ô cũng tới, thì cười ha ha một tiếng, một đao bức lui ba người Lệ Anh, từ trong ngực lấy ra một cái kim vũ, hướng về không trung vẫy vẫy, cười nói:

- Tặc ô, còn nhớ bản Đế Tử không? Trên

mông đít có mát không?

- Oa ha ha, quả thật là ngươi!

Đại Kim Ô thấy vậy lập tức nổi trận lôi đình, không nói hai lời đã lao thẳng đến:

- Tiểu tử, hôm nay ngươi rơi vào trong tay Đại Kim gia rồi!

Một bên nói một bên kêu to:

- Cái thằng này đúng là Đế Tử, là Đế Tử trước kia của Đại Xích Thiên. . .

- Ha ha, tới tốt lắm!

Phương Hành cất tiếng cười to, vung đao tật trảm, lôi kéo nó tiến vào trong vòng chiến đấu!

- Quả thật là Đế Tử?

Lệ Hồng Y nghe xong liền cảm thấy nao nao, ánh mắt lạnh xuống!

- Nếu là Đế Tử thì bắt hắn lưu lại, sẽ có tác dụng lớn!

Nghĩ đến đây, nàng không do dự nữa, mà lúc này tất cả mọi người đã động thủ, còn lắm điều cùng hắn làm gì nữa, chẳng bằng trước tiên liên thủ bắt hắn rồi lại nói, dù sao cũng không thể kéo dài thời gian được nữa, mặc dù hắn cùng Đế Tử nàng hiểu biết có chênh lệch nhất định, nhưng hắn vẫn là Đế Tử ngàn năm trước của Đại Xích Thiên, một thân bản lĩnh mạnh đến đáng sợ, để nàng có chút ngứa tay, dưới ý nghĩ này nàng đành thở dài một tiếng, đạp bước ra ngoài, chỉ vào không trung, dùng thanh âm nhàn nhạt, giống như vang lên từ U Minh.

- Địa Ngục Khai Môn, Vạn Quỷ Phệ Tiên!

- Xoạt!

Bỗng dưng trong tinh vực hiện ra một cánh cửa lớn, ầm ầm mở ra, bên trong có vô số ác quỷ, xuất hiện tới. . .

- Tốt! Tốt! Tốt!

Bị năm người này vây công, sợ là phía dưới Đại La Kim Tiên cho dù ai cũng đều đau đầu, nhưng hết lần này tới lần khác Phương Hành lại hưng phấn lên, trong lòng giống như nở hoa, thời khắc xuất thủ càng hung mãnh hơn, tiên uy trùng trùng điệp điệp phô bày ra, lấy một địch năm, khí thế không những không có nửa điểm thu liễm, trái lại càng cuồng bạo hơn, quỷ đầu đại đao gần như hợp lại làm một với hắn, trảm bạo một chòm sao.

Ngay cả năm người vây công hắn đều thầm cảm thấy kinh hãi:

- Chúng ta có hận thù sâu đậm với thằng này hay sao mà hắn muốn liều mạng cùng chúng ta?

Nhưng vào lúc này Phương Hành lại nghĩ:

- Mấy chục năm không thấy, làm sao có thể không cho các ngươi một cái lễ vật tốt?

- Dùng võ kết bạn, có thể so với rượu mạnh . .

Chương 1524: Tiểu Tiên Vương Liệt Dương

- Đã giao thủ!

Lúc Phương Hành đang cùng một đám bạn cũ dùng võ kết bạn, thử bản lĩnh hiện tại của bọn hắn, thì ở một cái vực khác của Loạn Lưu Hải, có mấy người lẳng lặng đứng ở trên một cái hồ quỷ dị tồn tại trong tinh vực, đây vốn là một cái hồ lớn ở trên tòa đại lục nào đó, nhưng theo phiến đại lục này sụp đổ, cũng đã sụp đổ theo, hết lần này tới lần khác bởi vì hoàn cảnh quỷ dị của phiến tinh vực này, thế mà tồn tại tiếp được, tựa như một viên minh châu to lớn tồn tại trong tinh vực, mỹ lệ khó tả, nhóm người kia đều lẳng lặng khoanh chân ngồi ở trên hồ, lúc nào cũng lưu ý chiến trận trong loạn lưu thủy!

Trong đó có một vị nữ tử nhỏ bé mặc áo choàng màu trắng, lớn bằng một nửa người bình thường, bày ra một bức tranh thuỷ mặc trên hai đầu gối, vẽ vẽ, có một đoàn thủy mặc lúc nào cũng biến hóa, xoay vòng quanh cảnh tượng ác chiến, mặc dù các nàng không nghe được thanh âm, thậm chí không nhìn thấy toàn bộ quá trình, nhưng thông qua nét mặt trên tranh thuỷ mặc, lại có thể đoán được bên trong phát sinh cái gì, đối với quang hoa thần bí bao phủ Loạn Thạch Hải mà nói, cái này thật sự là một kiện bảo bối khó có được!

- Ha ha, quả nhiên tất cả đều như Đế Thích điện hạ sở liệu, Đế Lưu chẳng những cắn mồi, hơn nữa còn cùng phản nghịch Thiên Nguyên ác chiến, ha ha, chúng ta ngược lại thoải mái, vốn cho rằng sẽ có một trận ác chiến, kết quả lại là chỉ cần thu thập tàn cuộc...

Người nói chuyện chính là một nam tử cầm quạt, răng trắng môi đỏ, bộ dạng rất là tuấn mỹ, chỉ có hai con mắt lại là màu xanh, dựng thẳng đứng, cái này khiến khuôn mặt tuấn mỹ, xuất hiện một loại bộ dạng yêu dị, hai con mắt nhìn chằm chằm người nào đó, sẽ khiến người ta cảm thấy toàn thân đều không tự chủ được, tựa như là bị rắn để mắt tới vậy!

- Không cần sốt ruột!

Ngồi bên cạnh hắn, là một nữ tử mặc váy

trắng, dung nhan thanh lệ, nhưng mặt không biểu tình, lạnh lẽo như hàn băng, điềm nhiên nói:

- Đế Thích điện hạ không chỉ muốn có cây đao kia, hắn còn hi vọng mượn cơ hội này, một mẻ hốt gọn Phản nghịch Thiên Nguyên Loạn Lưu Hải, dù sao trải qua sự tình để con Tặc Ô chạy thoát trên Quỷ Nha tinh lần trước, thanh danh của Đế Thích điện hạ bên trong liên quân tiên giới, có chút hạ xuống, cũng chính vì nguyên nhân này, Đế Thích điện hạ mới thiết kế cái bẫy này, hi vọng nhất tiễn hạ song điêu...

- Chỉ bằng các ngươi?

Nàng ta vừa nói xong, liền có một cái thanh âm lạnh lẽo vang lên, người này chính là Nhiếp Cuồng Nhất, lúc này hắn cũng tham gia nói chuyện, tỏ vẻ trào phúng lướt qua trước mặt mấy người kia, đáy mắt tràn đầy ý khinh thường:

- Ha ha, thất tử Đại Xích Thiên, không ngờ các ngươi cũng có da mặt dùng cái tên này, thực sự uổng cho các ngươi đi theo Thanh La Tiên tử, thật không biết các ngươi sống nhiều năm như vậy, đến tột cùng làm ra chuyện gì để lên mặt, đã từng đánh bại cường địch nào, thế mà còn có mặt mũi ở chỗ này nói nhất tiễn song điêu?

- Ngươi... Nhiếp Cuồng Nhất, đừng cho là chúng ta sợ ngươi!

Nam tử mắt rắn nghe vậy thì giận tím mặt, lạnh giọng quát Nhiếp Cuồng Nhất.

- Nếu ngươi không sợ ta, sao không dùng quạt sắt của ngươi cắt một đao trên cổ ta?

Nhiếp Cuồng Nhất cười to, vẻ đùa cợt trong đáy mắt càng nhiều thêm.

- Nhiếp Cuồng Nhất, ngươi!

Đám người bên cạnh nam tử rắn mắt đều cực kỳ phẫn nộ, nhìn Nhiếp Cuồng Nhất.

Chỉ có điều, đúng như Nhiếp Cuồng Nhất nói, trong lòng giận thì giận, nhưng bọn hắn không dám xuất thủ với tên điên này...

Trong đám con cháu thế gia đang lịch luyện bên trong tiên quân, bao gồm cả nam tử mắt rắn này, không chỉ có tu vi cực cao, mỗi người đều ở cảnh giới Thái Ất, luận thân thế càng cao đến đáng sợ, sau lưng mỗi người đều có một vị lão tổ tông cảnh giới Đại La tọa trấn, ở một mức độ nào đó mà nói, bọn hắn cộng lại khiến Đế Thích cũng phải nhượng bộ ba phần, sáu người này cộng thêm Thanh La Tiên tử, thậm chí ở Đại Xích Thiên còn có danh hào, xưng là Đại Xích Thiên Thất Tử ...

Chỉ có điều, dù tu vi bọn hắn cao, chỗ dựa phía sau cũng lợi hại, hết lần này tới lần khác bị Nhiếp Cuồng Nhất khiêu khích, nhưng không ai dám nói nhiều, chưa chắc họ đã thật sự sợ hắn, chỉ là đều biết hắn là tên điên, nên không muốn đi trêu chọc hắn...

- Hừm hừm, một đám rác rưởi...

Nhìn thấy bọn hắn vô cùng tức giận, nhưng không dám đắc tội mình, Nhiếp Cuồng Nhất càng thêm khinh thường.

Thế nhưng đúng lúc này, trong sân có một người chưa từng nói qua lời nào nhẹ nhàng mở miệng:

- Nhiếp Cuồng Nhất, ngươi im miệng!

Người kia là một nam tử trẻ tuổi mặc áo trắng, nhìn bộ dạng còn có chút non nớt, dường như chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, giống thiếu niên hơn, nhưng hai con mắt của hắn lại như lắng đọng vô số năm tháng, tóc mai cũng có không ít tóc trắng, một kiện áo choàng dài rộng, bao lấy thân hình thon gầy của hắn, để cho hắn nhìn như có loại cảm giác hư nhược, gần như là một người tầm thường nhất trong đám người này, chỉ cần thay một bộ quần áo khác là có thể trực tiếp đi làm gã sai vặt, thế nhưng lúc hắn nói chuyện, tất cả mọi người đều yên tĩnh trở lại!

Ngay cả Nhiếp Cuồng Nhất vẫn luôn có ý khiêu khích cũng ngậm miệng lại.

Thậm chí bên trong hai mắt của hắn, còn xuất hiện một chút cảnh giác, tròng mắt xoay chuyển nhìn chằm chằm vào nam tử này.

Loại kiêng kị sâu sắc kia xuất hiện ở trong mắt một người điên, thực sự có chút quái dị...

- Liệt Dương đại ca, có cái gì chỉ giáo?

Vào lúc này nữ tử nói chuyện lạnh lùng lúc trước, cũng rất cung kính thi lễ, nhỏ giọng nói ra.

Mà những người khác, cũng không có một người nào dám nói chuyện vào lúc này, tất cả đều lẳng lặng nghe hắn mở miệng.

Dù sao, người này cũng chính là Đại Xích Thiên Thất Tử Chi Thủ trong truyền thuyết, xếp hạng còn ở phía trên người nổi bật như Thanh La, trong bóng tối có người một mực nói, nếu không phải thân phận của Đế Thích là Đế Tử, nên Liệt Dương Vương cố ý nhường hắn, thì cái danh đệ nhất cao thủ Đại Xích Thiên nhất mạch, sẽ rơi vào trên đầu hắn!

Bởi vì lúc hắn thành danh đã là chuyện ngàn năm trước, lúc ấy chư Tiên Vương vẫn còn, nên hắn mới có danh hào "Liệt Dương Vương", nhưng bởi vì lúc ấy hắn được quá nhiều người xem trọng, cảm thấy tương lai hắn cũng có khả năng thành tựu một phương Tiên Vương, lúc này mới dùng danh hào "Tiểu Tiên Vương" cho tương xứng, bởi vậy ngoài cái tên Liệt Dương hắn còn có một cái danh hào khác là "Liệt Dương Vương"...

Nhiếp Cuồng Nhất là tên điên, nhưng không phải người ngu, hắn dám khiêu khích những con cháu thế gia phổ thông, nhưng không muốn khiêu khích Liệt Dương Vương.

- Chuyện này đối với chúng ta vô cùng quan trọng!

Qua nửa ngày Liệt Dương Vương mới mở miệng, lúc nói chuyện ho khan vài tiếng, càng lộ ra vẻ hết sức yếu ớt, trầm ngâm nói:

- Hiện tại tất cả mọi người đều đang chờ, cần gì phải cãi nhau? Đế Thích điện hạ rất xem trọng lần xuất chiến này, hắn là một người không ưa thích giết chóc, cho nên lúc cần giết chóc sẽ hi vọng có thể một lần đạt được hiệu quả, cho nên hắn dùng tiểu nha đầu kia làm mồi nhử, dẫn dụ Đế Lưu điện hạ tiến đến, lại dùng Đế Lưu điện hạ làm mồi nhử, câu được những tên phản nghịch trong Loạn Lưu Hải tới, chuẩn bị một mẻ hốt gọn...

Lúc nói đến chỗ này hắn hơi dừng lại, nhưng có một việc không có nói ra, hắn thấy Đế Thích điện hạ đâu chỉ là nhất tiễn song điêu, thậm chí những người như bọn hắn cũng là mồi nhử, chuẩn bị dẫn xuất cao thủ chân chính nào đó của Thiên Nguyên đi ra, sau đó Đế Thích điện hạ tự mình xuất thủ chém giết, cũng chỉ có vinh quang như vậy mới có thể xứng với thân phận và công huân của Đế Tử!

Đương nhiên, hắn có thể khám phá những sự tình này, nhưng sẽ không nói toạc ra!

- Cho nên, đối với chúng ta mà nói, thời cơ tốt nhất cũng không phải là thời điểm lưỡng bại câu thương với bọn hắn, mà là thời điểm người đông nhất, ha ha, ta đã từng giao thủ qua với đám phản nghịch Thiên Nguyên này, người có chút bản lĩnh bên trong không nhiều, miễn cưỡng có thể để vào mắt, tăng thêm con Tặc Kim Ô kia, cũng chỉ năm sáu mà thôi, mặc dù tu vi Đế Lưu điện hạ yếu đi không ít so với ngàn năm trước, nhưng nếu đám phản nghịch này thật sự muốn bắt lấy Đế Lưu điện hạ, chỉ sợ ít nhất cũng phải năm người bọn hắn đồng loạt ra tay, cho nên, chúng ta chỉ cần chờ đợi...

Chung quanh yên lặng, ngay cả Nhiếp Cuồng

Nhất cũng không cắt đứt hắn.

Mà tên Liệt Dương Vương này, thì lại nhẹ nhàng ho khan một tiếng, tiếp tục nói thêm:

- Một mực chờ đến khi năm người bọn hắn đều ra tay, hoặc là bị Đế Lưu điện hạ dẫn tới, ta sẽ đích thân chạy tới thu thập tàn cuộc, cầm cây đao Đế Thích điện hạ cần và đầu đám phản nghịch Thiên Nguyên mang về, còn các ngươi thì thừa dịp phản nghịch Thiên Nguyên như rắn mất đầu, suất lĩnh hai nghìn Tiên binh dẹp yên Loạn Lưu Hải, đoạt lại cái vực này, thời gian Đế Thích điện hạ đến chiến trường vực ngoại không ngắn, không làm ra được chút công lao nào liền không nói được!

- Vâng, Liệt Dương đại ca!

Mọi người lẳng lặng nghe Liệt Dương Vương giao nhiệm vụ xong, đều thành thành thật thật đáp ứng.

- Xuy...

Liệt Dương Vương cũng không lên tiếng nữa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, giống như nói một hồi này khiến hắn cảm giác rất mệt mỏi!

Chung quanh cũng bắt đầu trở nên lẳng lặng, duy chỉ có nữ tử mặc quần áo trắng là đang lẳng lặng nhìn bức tranh thuỷ mặc trong tay, sau khi quan sát hồi lâu, liền ở lúc bầu không khí lộ ra vẻ trầm lắng, đột nhiên ngẩng đầu lên nói...

- Người đã đông đủ!

Nghe thấy một câu nói kia của nàng, tất cả mọi người đều cảm thấy giật mình, đồng thời quay đầu nhìn lại.

Lúc này nữ tử kia đã lấy bức tranh thuỷ mặc ra, chỉ thấy phía trên có rất nhiều người quây tròn giống như cảnh quần hùng hỗn chiến, một đạo thân ảnh tuấn dật hiện lên phía trên bức hoạ lấy một địch năm, thi triển thần thông, chiến đấu đến mức vô cùng kịch liệt, thắng bại khó phân, kết quả so với bọn hắn chờ đợi còn tốt hơn, cao thủ Loạn Lưu Hải không những bị Đế Lưu dẫn tới, thậm chí còn trực tiếp động thủ!

- Các ngươi dẫn Tiên binh vào đi!

Liệt Dương Vương cũng mở mắt ra, nhìn lướt qua bức tranh thuỷ mặc, sau đó nói khẽ:

- Ta đi thu phục bọn hắn!

- Vâng!

Những người khác không dám có dị nghị, đều gật đầu đáp ứng.

Thế nhưng nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Nhiếp Cuồng Nhất lạnh lùng nở nụ cười:

- Ta cũng đi!

Liệt Dương Vương chậm rãi quay đầu, nhìn hắn một cái, mặt không hỉ nộ, thản nhiên nói:

- Chỉ mình ta là đủ!

- Ta biết chỉ mình ngươi là đủ!

Nhiếp Cuồng Nhất nở nụ cười lạnh, âm trầm nói:

- Nhưng ngươi dám để mình mang danh chém giết Đế Tử sao?

- Chém giết Đế Tử...

Mặc dù trong lòng mọi người đều có ý niệm này, nhưng bị Nhiếp Cuồng Nhất nói ra trước mặt mọi người, chư tiên thật sự nhất thời kinh hãi, thật lâu không có người mở miệng.

- Tốt, vậy ngươi cùng đi đi!

Sau một phen trầm mặc Liệt Dương Vương cũng nhẹ nhàng trả lời.

Chương 1525: Ngũ tử đại trận

- Năm người kia rất lợi hại, thật sự không thể coi thường...

Trong cảnh hỗn loạn, Phương Hành lấy một địch năm, nhưng càng chiến càng kinh hãi, trong lòng có rất nhiều cảm khái.

Đều là hảo hữu xa cách mấy chục năm không gặp, nên Phương Hành cố ý muốn thử mấy người bọn họ một chút, nhưng lại cảm thấy chỉ thử một người chưa đủ nghiền, liền dứt khoát kéo năm người bọn hắn vào trong vòng chiến đấu, mình cũng không lưu thủ chút nào, thức giới lực lượng, đồ tiên bí pháp, quỷ đầu đại đao, các loại bản lĩnh áp đáy hòm cùng tiên bảo đều vận chuyển ra, có thể nói là triển khai một trận đại chiến nhẹ nhàng mà vui vẻ, thật sự mà nói thì bây giờ hắn cũng không biết mình có thực lực cỡ nào, ít nhất Chân Tiên phổ thông hắn không để vào mắt, thậm chí Thái Ất Thượng Tiên phổ thông, hắn cũng có nắm chắc chém giết, thậm chí cảm giác không cần dốc hết toàn lực để chém giết!

Nhưng bây giờ, hắn đã thi triển toàn lực, lấy một địch năm, không có nửa điểm lưu thủ, có điều năm người này, thế mà cũng miễn cưỡng chống đỡ được, các loại thủ đoạn tà môn lấy ra hết, thậm chí ẩn ẩn có xu thế áp chế hắn, mấy lần hiểm hiểm đánh bại hắn...

- Nếu thua ở trong tay bọn họ, để bọn họ biết thân phận của ta, chẳng phải là rất mất mặt sao?

Phương Hành nghĩ thầm, trong lòng hiện lên ý niệm chơi liều, trong lúc đó cũng xuất thủ mạnh hơn, thân hình gần như là tung bay ở trong tinh vực, tung hoành khuấy động kình khí, giống như một cái bóng tràn đầy tiên uy, bay tới bay lui, bởi vì thân pháp hắn quá nhanh, nên ở trình độ nào đó mà nói hắn giống như là chia thành năm phần, thân hình càng xoay tròn như hoa sen, đỉnh đầu hiển hiện vô số tia sáng chói mắt như liệt nhật, dưới chân thì hiển hóa ra một cái biển máu, đồng thời công về phía năm bằng hữu cũ, lực lượng cực kỳ khủng bố...

- Rõ ràng tu vi không cao, cũng không thi triển thần thông lợi hại gì, nhưng tại sao động thủ lại khó chơi như thế?

Bên trong ngũ tử, Lệ Hồng Y nhíu mày nói nhỏ, tay áo phất phất, cuốn lên quỷ triều lạnh lẽo, trùng trùng điệp điệp hướng về phía Phương Hành cuốn tới, mạnh mẽ chống đỡ một đạo đao quang kia, quỷ triều hóa thành hai nửa, tiếp tục hướng về phía hắn cuốn đi, Lệ Hồng Y cũng thả người mà lên, tay áo bay bay!

- Hôm nay năm người chúng ta không bắt được ngươi, chẳng phải là mất hết mặt mũi sao?

Đại Kim Ô bay nhanh ra ngoài, sau đó vỗ cánh lớn, trong nháy mắt liền có bốn năm khỏa vẫn thạch bị nó ném về phía trước người Phương

Hành, sau đó đồng thời bay tới, phía trên bốn năm khỏa vẫn thạch này, thình lình hiển hóa ra phù ấn kinh người, sau đó nở rộ quang mang cùng hỏa diễm, giống như bốn năm khỏa đại hỏa cầu, phô thiên cái địa đập xuống Phương Hành, cùng màn đao quang kia đâm vào một chỗ!

Lệ Anh cùng Hàn Anh thì một trước một sau, mạnh mẽ tránh thoát đao quang, dùng quỷ khí, trường thương trước sau đánh tới!

Vương Quỳnhthì không tránh không né, dùng song luân va chạm, tạo ra thần quang vô tận, hóa thành vòi rồng, quét về phía Phương Hành!

Đến lúc này, trong lòng năm người bọn hắn đều giống nhau, đều có chút nóng nảy.

Phương Hành lại không biết, thời điểm hắn cảm giác tu vi năm vị bằng hữu cũ có tinh tiến đáng sợ, thì trong lòng năm người kia cũng cảm giác chấn động đối với hắn, theo suy nghĩ của bọn hắn, vị Đế Tử ngàn năm trước của Đại Xích Thiên này thật sự rất đáng sợ, rõ ràng tu vi không đến Thái Ất Thượng Tiên, càng không thi triển thần thông quỷ dị gì, nhưng hết lần này tới lần khác lại cương mãnh vô song, khiến người ta cảm giác không thể chế ngự!

Bàn về thần thông, hắn kém sự biến hóa âm lệ của Tiểu Quỷ Vương Lệ Anh xa tít tắp!

Bàn về khí phách, hắn cũng không bằng Lệ Hồng Y!

Bàn về thanh thế, Đại Kim Ô gào thét tới lui, đánh nổ tinh thần, mạnh hơn hắn rất nhiều!

Bàn về dũng mãnh, Vương Quỳnhđiều khiển song luân xanh đỏ, cố gắng cứng rắn giết hắn, cũng chói mắt hơn so với hắn!

Thậm chí bàn về võ pháp, hắn nhìn cũng không có thương thuật cương nhu như Hàn Anh...

Nhưng một người như vậy lại mạnh mẽ lấy một địch năm, dưới sự vây công của năm người bọn hắn vẫn bất bại, thậm chí lúc này hắn không có thi triển ra cái thần thông gì mạnh mẽ, chợt có một thức cũng là tiện tay xuất ra, không để lại dấu vết, bàn về võ pháp càng không có đặc điểm gì, giống như là các loại võ pháp, đều hợp thành làm một, tiện tay đánh ra một kích là đã có đủ diệu dụng, bàn về thân pháp, hắn giống như tùy ý tới lui, không theo một quý tích nào cả, cứng rắn mà nói, ngoại trừ thanh quỷ đầu đại đao ra, gần như không có bất kỳ đặc điểm gì!

Mà trên thực tế, ngay cả lực lượng tiên bảo trong tay hắn, cũng không có hoàn toàn thôi phát ra, nhưng hết lần này tới lần khác, họ luôn cảm thấy vô cùng đáng sợ, dường như mỗi một thức đều ẩn chứa đạo lý lớn lao, mỗi một đao đều ẩn chứa lực lượng đáng sợ khó có thể tưởng tượng, khiến người ta căn bản không có cách nào đón đỡ, nếu nhất định phải bàn luận, thì chỉ có thể nói võ pháp, thần thông của hắn đều đã tu luyện đến một loại cực hạn, vì đại đạo đồng nguyên, nên sau khi tu hành đến cực hạn, cũng làm cho nó mất đi góc cạnh mặt ngoài!

Trận chiến của sáu người đã sớm cuốn ra vạn dặm tinh vực, không biết đã đánh nát bao nhiêu sao trời, cũng không biết xé rách bao nhiêu đại sơn, thẳng đến khi Loạn Lưu Hải vốn loạn tùng phèo, bị quét ra một cái khu vực gần như trống không, đối mặt với một trận chiến này, vô luận là Tiên binh dưới trướng Phương Hành cũng tốt, hay là tu sĩ trấn thủ bốn phía Thiên Nguyên cũng được, đều đã sớm lách mình tránh ra, xa xa quan chiến, mà càng ngày càng có nhiều người, bị trận chiến giữa bọn hắn hấp dẫn, từ xa xa chạy tới!

- Ha ha, quả nhiên không đấu không biết, cuối cùng ta vẫn có chút khiếm khuyết ở bên trên thần thông...

Trong cảnh hỗn loạn này, mặc dù bản ý là dùng võ kết bạn, nhưng Phương Hành cũng cảm thấy một loại áp lực thâm trầm, bắt đầu hiểu được chỗ còn thiếu của bản thân, hôm nay hắn cùng so chiêu với cao thủ, vốn là một loại tu hành, mà bây giờ thần thông của năm vị bằng hữu cũ, quả thật làm cho hắn đạt được hiệu quả, theo người khác, một chiêu một thức của hắn, đều huyền ảo khó lường, khó mà nắm bắt, thậm chí giống như là đạt đến cực hạn, không có quỹ tích, nhưng hắn lại biết, cái này chính là nhược điểm của hắn...

Bây giờ căn cơ của hắn đã đạt tới cảnh giới nhất định, nhưng không có thần thông có thể dùng!

Mặc dù hắn có Thiên Ý Kiếm, có Đồ Tiên Pháp, nhưng cái kia thường dùng để ám sát, một kích tất trúng, không trúng thì phải trốn xa vạn dặm!

Đối với đấu pháp đường đường chính chính mà nói, hắn không có thần thông dùng được...

Ngoại trừ Thái Thượng Phá Trận Kinh làm căn cơ, Tiêu Diêu thân pháp cùng Nhất Khí kinh ra, thần thông hắn học trước kia, đều không dùng được.

Mà ngay cả ba bộ kinh này, cũng chỉ giúp hắn đánh xuống căn cơ mà thôi!

Chúng giống như là một loại đạo lý, chứ không phải kế sách ngăn địch, hàng địch chân chính!

Đương nhiên, loại nhược điểm này ở trong quá trình tu hành không nhìn ra được, chỉ có so chiêu cùng cường địch, mới có thể lĩnh ngộ!

Bây giờ, hắn thiếu một loại thần thông cường đại nào đó có thể hoàn toàn phát huy ra lực lượng mà thôi, tu vi đối phương kém mình một nửa, hơn nữa trong năm người đối phương, hình như Vương Quỳnhbị thương, có vẻ miệng cọp gan thỏ, nên mới khiến cho cục diện bây giờ, biến thành tám lạng nửa cân, song phương ai cũng không làm gì được ai, ngoại trừ chịu đựng ra, giống như không có biện pháp nào khác!

- Không thể kéo dài nữa, đã có người từ nơi khác xâm nhập Loạn Lưu Hải, tiếp tục kéo dài xuống, chỉ e sẽ sinh biến!

Nhưng cũng đúng vào lúc này, ánh mắt Lệ Hồng Y trở nên lạnh lẽo, dường như nàng đã làm ra một cái quyết định nào đó, rồi đột nhiên truyền âm cho bốn người khác, cùng lúc đó, mười ngón tay thon thon của nàng đã bắt lên một cái ấn quyết, một thân váy đỏ đột nhiên bay bay, khiến cho nàng tại lúc này giống như bị uy nghiêm chi khí bao phủ, lạnh lẽo khó nói lên lời, bá đạo, trấn thủ một phương!

- Thật muốn dùng phương pháp kia sao?

Ngay cả Đại Kim Ô cũng giật nảy mình, dường như cái tên gan to bằng trời này cũng có chút lo lắng.

- Hừ hừ, dùng thì dùng đi!

Lệ Anh trở nên điên cuồng, cắn răng nở nụ cười.

- Nhưng chúng ta thiếu một người, mà Vương Quỳnhsư tỷ lại...

Hàn Anh hơi do dự, quay đầu nhìn sang Vương Quỳnh.

- Ta không sao!

Vương Quỳnhnhanh chóng trả lời, là người thứ hai bắt lên pháp ấn.

Mấy người khác cũng không nói thêm gì, thân hình đều bay lượn theo một phương, tự mình chiếm cứ một cái phương vị, sau đó một tay bắt ấn, một tay đẩy về phía trước, lúc này ánh mắt bọn họ đột nhiên thay đổi, giống như hoàn toàn biến thành một người khác, pháp lực toàn thân cũng ở trong thời gian này tràn ra ngoài, di hình hoán ảnh, tương hỗ trùng điệp, khí tức dung hợp, trong nháy mắt kết lên một phương đại trận...

Ầm ầm!

Trong nháy mắt đó, sắc mặt Phương Hành cũng thay đổi:

- Vậy mà năm người họ còn có đại chiêu?

Dưới sự cảm ứng cường đại của thần thức, hắn đã phát giác ra, thời điểm năm người bọn họ tự mình bắt lên pháp ấn, kết thành trận thế, khí tức trên người liên tiếp tăng vọt, giống như hòa tan thành một, sau đó ở giữa khí cơ va chạm, đồng thời hướng về một phía tăng vọt lên, đây đơn giản là một loại cuồng bạo không giảng đạo lý, tựa như là năm con kiến đụng nhau, liền đột nhiên biến thành vô cùng dữ dằn

...

...

Năm con kiến!

Không sai, bình thường sau khi đại trận kết thành, sẽ hóa thành một loại lực lượng cường đại khác, sau khi cái trận pháp cổ quái của bọn hắn kết thành, năm người đều mượn lực lượng mạnh mẽ lên, rồi cùng liên hệ với nhau, nhưng lại có sự khác nhau, dị thường đáng sợ!

Lúc đầu dưới sự vây công phía của năm người bọn hắn, Phương Hành đã rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể chèo chống bất bại mà thôi, nhưng ai có thể nghĩ tới năm người bọn hắn thế mà còn có quái trận bực này, thoáng một cái liền khiến hắn triệt để bối rối, không cần nghĩ cũng biết hắn không có cách nào ngạnh kháng ở dưới cái quái trận này, thậm chí không có lực lượng đi dò xét quái trận, bởi vì cảm giác nhạy cảm của hắn chú ý đến sát khí điên cuồng ở chung quanh!

- Hình như chơi hơi lớn rồi...

Phương Hành cảm thấy trong lòng tê dại một hồi, nhịn không được muốn nói toạc ra thân phận của mình.

Chỉ có điều, thời điểm ý nghĩ này dâng lên, hắn cũng không nhịn được hướng về một cái phương hướng liếc qua, tâm thần sở động...

Hôm nay, Thái Thượng Cửu Kinh của hắn đã gần thành, căn cơ có thể nói là thế gian độc bộ, ánh mắt cũng trở nên thanh thoát, sau khi năm người này kết thành đại trận, hắn nhạy bén phát hiện, dường như một phương đại trận này thiếu chỗ nào đó, nhìn như càng ngày càng lớn mạnh, nhưng cũng có một cái nhược điểm càng ngày càng rõ ràng, một bên giống như là đã mạnh mẽ đến mức không thể chống cự, một bên lại khiến người ta cảm thấy, chỉ cần hướng cái nhược điểm kia đánh một kích, sẽ trực tiếp đánh tan phương đại trận này, ngay cả hắn cũng không biết, đến tột cùng là cái nhược điểm kia quá rõ ràng, hay là ánh mắt mình quá nhạy cảm?

- Hoặc là nói...

Tâm trí Phương Hành khẽ động, nghĩ đến một cái khả năng, thời khắc ánh mắt có vẻ hơi phức tạp.

Chương 1526: Lục tử thiếu một

- Tiểu tử, hoặc là ngươi lập tức bó tay chịu trói, hoặc là chúng ta sẽ xuất thủ!

Lúc tâm niệm Phương Hành lóe lên, Đại Kim Ô liền nghiêm nghị hét lớn:

- Có vài lời cần nói trước, chúng ta vẫn chưa quen trận này, nên không điều khiển nổi, lúc xuất thủ chắc chắn sẽ giết người, nếu ngươi chỉ có từng đó thực lực, lúc chúng ta thúc giục đại trận, ngươi sẽ lập hóa bị biến thành một bãi thịt nát!

- Cái thằng này ngược lại còn có chút lương tâm, biết cảnh cáo sớm một tiếng!

Phương Hành thầm nghĩ trong lòng, nhưng cũng nhìn ra dụng ý của Đại Kim Ô, dùng tính tình quái gở của cái thằng này, không có khả năng không biết lúc ở Quỷ Nha tinh, là do mình xuất thủ, vì thế hắn mới có cơ hội chạy ra khỏi vòng vây, mặc dù sau đó mình cũng ra tay với nó, lột trên mông nó xuống một cái kim vũ, nhưng dù sao vẫn là để nó trốn thoát, đoán chừng lúc này nó cũng không biết, đến tột cùng là lúc ấy mình cố ý thả nó đi, hay là thực lực chưa đủ, chỉ lấy xuống được một cái kim vũ, cuối cùng vẫn thầm suy nghĩ việc này ở trong lòng, lo lắng giết nhầm người, bởi vậy mới sớm nhắc nhở Phương Hành một tiếng, hi vọng hắn có thể biết lợi hại, nhấc tay nhận thua!

- Đang muốn lãnh giáo một chút!

Trong lòng Phương Hành đã sớm có dự định, làm sao có thể nhận thua, hắn cười to một tiếng, muốn vung đao xông ra.

- Không cần dài dòng cùng hắn, xuất thủ đi!

Lệ Hồng Y khẽ quát một tiếng, biến ảo pháp ấn, đánh thẳng ra!

Cùng lúc đó, mấy người khác cũng lập tức xoay chuyển ấn pháp, đánh ra thần quang!

Ngay cả Đại Kim Ô cũng bất chấp, không thể vì một suy nghĩ trong tâm mà cầm tính mệnh người bên cạnh ra đùa!

- Điện hạ cẩn thận!

Tại thời khắc này, ngay cả Lộc Tẩu cũng kinh hãi, tức giận quát lên:

- Trận này nhìn giống như của Đạo gia, mặt ngoài nhìn vào là Ngũ Hành đại trận, nhưng trên thực tế lại đi con đường của Phật môn, lục tử thành một trận, mặc dù bây giờ bọn hắn thiếu một người, nhưng khí cơ tương hợp, vẫn đáng sợ như cũ, khó có thể đón đỡ. . .

Trước đây nàng cùng Văn tiên sinh đã nhìn ra, Phương Hành muốn cùng đám bằng hữu cũ này dùng võ kết bạn, cố ý xem tu vi hiện tại của bọn hắn, bởi vậy mới không phá ngang, nhưng lúc này họ không nhịn được nữa, trận ý ngũ tử thi triển ra, thực sự để hắn kinh tâm, hắn không lo lắng sau khi đối phương nghe được thân phận Phương Hành sẽ tiếp tục xuất thủ, mà lo lắng sau khi trận này phát huy, e là Phương Hành có nói ra thân phận, bọn hắn cũng không dừng tay được, dù sao uy lực trận kia cũng quá to lớn và bá đạo!

Về phần Phương Hành phá trận. . .

Lộc Tẩu thân là đại sư trận pháp, cũng không suy nghĩ qua khả năng này!

Nàng thấy trận này đơn giản là huyền ảo khó lường, là sự hòa hợp giữa pháp ấn cùng quỷ thần kinh, cho dù thiếu một môn, cũng tuyệt không phải dễ dàng phá như vậy, ít nhất cũng không phải Phương Hành có thể phá được, ngay cả Thái Ất cũng không thể phá được. . .

- Ha ha, trận này người khác không phá được, nhưng hết lần này tới lần khác ta lại phá được!

Tại thời khắc này Phương Hành lại cười to, thậm chí còn thu Khi Thiên Bá Man Đao vào, thả người về sau, âm thanh truyền khắp tứ phương!

- Nhìn tiểu gia ta thay đổi các ngươi. . .

Nhưng cũng vào lúc này, Phương Hành còn chưa mở miệng, bỗng nhiên trong sân kinh hãi lần nữa.

Mọi người chợt nhìn thấy sau lưng Vương Quỳnh, có một đạo huyết quang từ xa xa đánh tới, đạo huyết quang kia nhìn rất không đáng chú ý, lại bay tới quá nhanh, không dùng tâm đi nhìn, căn bản không phát hiện được tung tích của nó, ngay cả người bình thường vận dùng thần niệm đi dò xét, cũng không dò xét ra được, bởi vì đạo huyết quang này đã vượt ra khỏi phạm trù thần niệm có thể dò xét, lúc thần thức của tu sĩ cảm ứng được sự tồn tại của nó, đạo huyết quang kia, cũng đã sớm đánh lên trên người hắn!

- Ai dám?

Trong nháy mắt này Phương Hành kinh sợ, một tiếng ầm vang lên, hắn đạp Tiêu Diêu thân pháp, xông thẳng về hướng Vương Quỳnh.

- Dừng tay!

Đám người Lệ Hồng Y đều kinh hãi giật mình, tưởng Phương Hành muốn xuất thủ với Vương Quỳnhtrọng thương chưa lành, nên cùng nhau đánh các loại ấn pháp ra ngoài, tạo thành khí cơ khó mà hình dung trên không trung, chỉ hai cái ấn pháp đã có lực lượng tăng lên gấp đôi, lúc va chạm lẫn nhau, khiến mỗi người bọn họ đồng thời té ngã về sau, cùng lúc đó, trong trận xuất hiện một loại lực lượng vô cùng quỷ dị, giống như sinh tử luân hồi, giống như tuế nguyệt đảo lưu, cực kỳ xa lạ. . .

Nhưng để bọn hắn không tưởng tượng nổi là, tại thời điểm bọn hắn còn chưa thúc giục ra lực lượng của đại trận, Phương Hành đã rẽ ngang rẽ dọc, nhẹ nhàng bước ra khỏi vòng vây của bọn hắn, cái bộ dáng thoải mái kia, để trong lòng bọn họ đều xuất hiện một loại cảm giác hoang đường đến cực điểm, căn bản không thể tin được Phương Hành có thể dễ dàng chạy thoát khỏi đại trận như thế, trong lúc nhất thời, còn tưởng rằng tốc độ của hắn quá nhanh, nhân lúc năm người bọn hắn còn chưa thôi động lực lượng đại trận đã chạy ra ngoài, sự kinh ngạc trong tâm, đơn giản là khó mà hình dung. . .

- Mệnh ta xong rồi!

Cũng vào lúc này, Vương Quỳnhthan khẽ, trái tim thầm nghĩ.

Vừa rồi nàng đã thấy Phương Hành hướng về phía mình lao đến, còn tưởng rằng hắn tới giết mình, tốc độ đối phương đáng sợ như vậy, đại trận của các nàng cũng không thể vây khốn được hắn, lúc này hắn đã đến phía sau mình, chắc hẳn hơi thở tiếp theo chính là hạ sát thủ!

Chỉ là, chuyện để nàng vạn phần không nghĩ tới chính là, đối phương không có hạ sát thủ với nàng.

Trong tai nàng, trái lại nghe thấy một tiếng gào đau đớn, sau đó cảm thấy tiên uy đáng sợ, tập quyền tứ phương.

Sau đó một khắc, Vương Quỳnhmới nhanh

chóng xoay người qua, liền thấy được Đế Tử đang ngăn ở trước người mình, đao quang quét ngang, ngạnh ngạnh sinh sinh chém về phía một cỗ huyết tiễn khó mà phát giác ở giữa không trung, sau đó hắn liền bị sức mạnh trên huyết tiễn bạo phát ra đánh lui trở về, ngay cả thanh quái đao trong tay đều rời khỏi tay, máu phun phì phì, thân hình bay ngược về sau . . .

- Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Một màn này khiến cho đám người Vương Quỳnh, đều vô cùng kinh ngạc, trong lòng cảm thấy cực kỳ cổ quái, không hiểu đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Vừa rồi mọi chuyện phát sinh quá nhanh, lại quá đột ngột, bọn hắn thậm chí không nhìn thấy một màn Phương Hành xuất thủ cứu Vương Quỳnh.

Đột nhiên sau đó một khắc, có một viên vẫn thạch nổ tung, từ bên trong khói lửa có một đạo thân hình đáng sợ thoát ra, xa xa đạp trên tinh vực hướng về phía Phương Hành đang thối lui, người còn chưa đến, trong lòng bàn tay đã có một tia ô quang đánh ra, ẩn chứa lực lượng phô thiên cái địa, ngăn ở trước mặt ô quang và vẫn thạch, các phương sinh linh không kịp chạy, ngay cả một chút lực lượng ngăn cản cũng không có, trơ mắt nhìn tia ô quang hướng Phương Hành đánh tới!

Cùng lúc đó, bên trong khói lửa vang lên tiếng hét lớn:

- Đế Lưu, hôm nay ngươi nhất định chết trong tay ta. . .

- Lại có địch tập kích?

Đám người Lệ Hồng Y đều kinh hãi, cùng nhau cảnh giới, bọn hắn đã sớm biết có người xâm nhập, nhưng không nghĩ rằng đối phương tới nhanh như vậy, càng không có nghĩ tới, đối phương ra tay, không hướng đến bọn hắn, mà hướng về phía vị Đế Tử thứ hai của Đại Xích Thiên. . .

- Muốn ra tay hay không?

Đại Kim Ô âm thầm cau mày, trái tim có chút do dự.

Nhưng sau đó một khắc, nó liền xù lông cổ lên, trong nháy mắt không lo được cái gì khác.

Bởi vì phương hướng Tây Nam, có một người đang chậm rãi đi tới, thân hình nhẹ nhàng hiển hiện trong tinh không.

- Ha ha, mãi mới chờ được lúc năm người các ngươi tề tựu, rốt cục có thể một mẻ hốt gọn!

Tên kia là một người gầy yếu, nhìn như ác quỷ khô gầy, chỉ một trận gió là có thể thổi ngã.

Nhưng lúc hắn nói ra những lời này, lại vô cùng bá đạo, giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay!

- Là ngươi?

Lúc Vương Quỳnhnhìn thấy người nọ, hốc mắt đều đỏ lên, tay nắm song luân đã nổi lên gân xanh, đám người Đại Kim Ô cũng ở trong nháy mắt này kinh hãi đến mức trái tim treo cao lên, vội vã chạy tới, bảo hộ ở chung quanh Vương Quỳnh, cùng lúc đó, bọn hắn cũng bắt lên pháp ấn vừa mới chuẩn bị đối phó Phương Hành, chẳng những không có buông xuống, trái lại bắt càng nhiều hơn, vô số lưu quang hội tụ ở trước người bọn họ, tạo thành một loại lực lượng mãnh liệt khó dò, quanh quẩn ở trong tinh vực. . .

- Ha ha, tự nhiên là ta, các tiểu bằng hữu, lại gặp mặt rồi!

Người tới nhẹ nhàng nói chuyện, đáy mắt lạnh lùng, lúc nhìn đến đám người Vương Quỳnh, cũng lóe lên một màn quang mang yêu dị, khẽ than:

- Xem ra các ngươi không có quên ta, ta cũng không có quên các ngươi, ha ha, có thể từ dưới tay ta cứu người ta muốn giết người đi cũng không nhiều, một năm trước, năm người các ngươi còn không có tu vi bực này, đã dám cướp người từ thủ hạ của ta, lúc ấy đại trận của các ngươi lợi hại, ngay cả ta cũng vô pháp đón đỡ, sau khi trở về tìm hiểu hồi lâu, rốt cục cũng có chút tâm đắc, vừa vặn thừa dịp hôm nay, lại lĩnh giáo một phen!

- Lui ra phía sau!

Tại thời điểm hắn chậm rãi đi đến, bên cạnh đã có mười mấy tên tu sĩ Thiên Nguyên vội vã xông tới, giương cao trường kích.

- Ha ha!

Nhưng nam tử khô gầy kia, nhìn cũng không nhìn, chỉ tiện tay vung lên, mười mấy tên tu sĩ Thiên Nguyên đã bay ngược ra ngoài, lúc người còn trên không trung, huyết nhục toàn thân đều biến mất, chỉ còn lại hài cốt da bọc xương, đờ đẫn nhìn vào tinh không. . .

Mà nam tử kia căn bản giống như là động cũng không có động qua, ánh mắt chỉ nhìn xem Vương Quỳnh, nhẹ nhàng liếm môi nói:

- Huyết dịch tu sĩ Thiên Nguyên đều rất có linh tính, nhất là ngươi, một năm trước hưởng qua tư vị đó, ta vẫn chưa thỏa mãn, lần này muốn thử lại thứ mùi đó. . .

Nhất là lần này lại có năm người, thật xem như một bữa tiệc lớn a. . .

Vừa nói, ánh mắt âm trầm vừa quét qua năm người bọn hắn, nhưng khi nhìn đến Lệ Anh và Đại Kim Ô thì lắc đầu, sắc mặt rất chân thành:

- Tên nam tử kia không cần, bộ dạng quá xấu. . .

Con quạ đen kia cũng không được, thực sự quá mập. . .

Những lời này khiến Lệ Anh cùng Đại Kim Ô đồng thời hét lớn, quát:

- Dám trông mặt mà bắt hình dong à?

- Hiện tại là thời điểm gây chuyện hay sao?

Lệ Hồng Y quay đầu mắng hai người bọn họ một câu, sau đó xoay đầu lại, pháp ấn trong tay đại phát quang hoa:

- Giết hắn!

- Ha ha ha ha. . .

Nam tử cũng đã giang hai cánh tay ra, thẳng lao đến chỗ bọn hắn:

- Bản vương đợi rất lâu rồi!

Chương 1527: Hành hung cẩu nô tài

- Mẹ nó gặp xui xẻo!

Phương Hành không rảnh để ý tới cục diện của đám người Đại Kim Ô gặp phải, nói đúng hơn là lúc này tự thân hắn cũng khó đảm bảo, thời điểm hắn nhìn thấy đạo huyết quang mơ hồ không thể phân biệt kia, hắn đã không chút nghĩ ngợi ra tay, vì hắn không thể trơ mắt nhìn Vương Quỳnhbị ám sát, chỉ tiếc, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, đạo huyết quang kia lại khủng bố như vậy, ẩn chứa lực lượng vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, mặc dù một đao vội vàng ngăn cản được đạo huyết quang đó, nhưng hắn cũng bị đánh cho bay ngược trở về, Khi Thiên Bá Man Đao rời khỏi tay, một thân tiên lực càng trở nên hỗn loạn, khí cơ rời rạc, phế phủ bị đả thương, một ngụm máu tươi phun ra, nên chỉ có thể dựa thế nhanh chóng thối lui, rời khỏi vòng chiến đấu!

Nhưng hắn còn chưa kịp rút đi, điều tức nội thương, đã có một đạo kiếm quang đáng sợ nhanh đuổi theo, mà theo sát phía sau đạo kiếm quang kia, là một nam tử tóc dài hung thần ác sát, trong tay cầm một thanh hắc kiếm nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt tràn đầy huyết tinh từ bên trong khói lửa vọt ra, mang theo một cỗ cảm giác ác độc khó mà hình dung, hung hăng nhìn Phương Hành, như muốn ăn thịt người!

- Cẩu nô tài!

Sau khi nhìn thấy nam tử kia, ánh mắt Phương Hành liền biến thành lạnh thấu xương, cắn răng mắng to.

Người đến không phải người bên ngoài, mà chính là con chó điên Nhiếp Cuồng Nhất đến!

- Ta... Ta giết ngươi...

Trong lòng Nhiếp Cuồng Nhất sôi trào, hắn đã sớm hận Phương Hành thấu xương, hoặc nói là chủ nhân của thân thể Phương Hành hiện tại, hận không thể tươi sống xé xác hắn, bây giờ khó khăn lắm mới nhìn thấy Phương Hành, lại cảm thấy bắt được cơ hội giết hắn, hưng phấn chạy tới đánh rắn giập đầu, kết quả vừa mới chém ra một kiếm, vừa định nói hai câu cho hả giận, liền nghe thấy Phương Hành thốt ra một câu, hắn lập tức cuồng nộ lên, ngay cả lời châm chọc cũng không nói được, điều động kiếm quang hung ác, chém thẳng về hướng Phương Hành!

Lúc này hắn hận không thể bắt Phương Hành lại chặt thành thịt vụn!

- Bảo hộ điện hạ!

Đám người Lộc Tẩu cũng bị một màn bất thình lình này làm kinh sợ, bọn hắn đã sớm dự liệu đến việc sẽ có hung hiểm, chỉ là không nghĩ tới chúng sẽ dùng loại phương thức này đến, trước đây bọn hắn suy đoán theo lẽ thường, cho là Đế Thích người phái tới sẽ ở thời gian hai bên lưỡng bại câu thương mới ra tay, nên trong lòng rất yên tâm, bởi vì nàng cùng Văn tiên sinh đều biết Phương Hành và nhóm người Thiên Nguyên này vĩnh viễn không có khả năng xuất hiện cục diện lưỡng bại câu thương, nhưng hôm nay mới giật mình phát hiện, đối phương không có chờ đến thời điểm lưỡng bại câu thương, mà bỗng nhiên ra tay, ngược lại để bọn hắn không kịp trở tay!

Nhưng cũng chỉ là sửng sốt trong nháy mắt, liền phản ứng lại rất nhanh, sau khi nhìn thấy Phương Hành thổ huyết, vội vã kêu to, xông về phía trước cứu hộ.

Chỉ có điều, cũng ở trong nháy mắt đó, đột nhiên chung quanh có vô số vẫn thạch lao đến, thế tới hung mãnh đáng sợ, mạnh mẽ đánh lên tiên thuyền, Tiên binh Tiên tướng trên thuyền kinh hãi, vung vẩy pháp bảo đánh tới, nhưng từng mảnh từng mảnh vẫn thạch kia, ở trước lúc đụng phải tiên thuyền, đều xảy ra biến hóa, hóa ra vẫn thạch là do người khoác Hoàng Giáp Quái Nham biến thành, tất cả giơ cao binh khí hóa thành từ nham thạch, phô thiên cái địa chém giết về phía bọn hắn, nhân số ước chừng gấp đôi bọn họ...

- Là tám trăm thần nô...

Lộc Tẩu vừa giận vừa sợ, huy chưởng chấn khai một tên thần nô giết tới trước người mình, sau đó hét lớn để chư Tiên binh phản kích.

Tám trăm thần nô còn được gọi là quỷ nham nhất tộc, bàn về thực lực chưa chắc đã là đỉnh tiêm trong thần tộc, nhưng bên trong loại hoàn cảnh này, nhất là địa phương khắp nơi đều là vẫn thạch như Loạn Lưu Hải, thật sự là được trời ưu ái, rất khó bị phát hiện...

Mặc dù chư tiên phỉ bị kinh hoảng, nhưng phản ứng cũng không chậm, dù sao họ cũng là tinh anh từ bên trong Phù Đồ Thiên giết ra, mặc dù hoảng nhưng không loạn, chỉ bị tám trăm thần nô đột nhiên xuất hiện làm giật nảy mình, để bọn chúng chiếm chút lợi, chém giết mấy người, nhưng rất nhanh đã đè ngược tình thế, cầm pháp bảo chém giết, mặc cho tám trăm thần nô hung mãnh trùng kích, cũng một bước không lùi!

Họ bị tám trăm thần nô vây quanh, muốn đi cứu viện Phương Hành cũng không kịp...

- Ha ha, ha ha...

- Giết ngươi! Giết ngươi!

- Ăn ngươi, ta muốn ăn ngươi...

Có người nói Nhiếp Cuồng Nhất là thằng điên, cũng có người nói hắn là quái vật, bây giờ Phương Hành cảm thấy hai cái tên gọi này đều chính xác, vô cùng chuẩn xác, nhưng cũng không thể không thừa nhận con quái vật này có bản lĩnh, người có cảnh giới Chân Tiên ác đấu với Thái Ất không nhiều, Phương Hành có thể tính một cái, mà tên Nhiếp Cuồng Nhất này cũng là một cái, hiện tại hắn điên cuồng lao đến chỗ Phương Hành, dùng hắc kiếm trảm loạn, thế mà nhất thời để Phương Hành luốn cuống tay chân, truy sát hắn từ bên trái đến bên phải!

Lúc đầu hắn cũng đã bị thương, giờ này khắc này càng là không có năng lực đánh trả.

Mà Nhiếp Cuồng Nhất, cũng bắt lấy cái cơ hội này, loạn trảm giết lung tung, muốn mạnh mẽ đánh chết hắn!

Có lẽ người khác cố kị thân phận Đế Tử của hắn, nhưng cái tên điên này càng giết càng hưng phấn...

- Đường đường là Đế Tử cũng phải chết trong tay ta...

Hai mắt Nhiếp Cuồng Nhất tỏa ánh sáng, hét to giết lên, giống như vừa nghĩ tới chỗ này liền kích động đến mức không thể tự kiềm chế.

- Đế Tử, Đế Tử, ngươi mới là Đế Tử, cả nhà ngươi là Đế Tử...

Dưới sự cường công liên tiếp của hắn, Phương Hành cũng dần dần tức giận lên, hắn một hơi không đỡ lại nổi, đã bị Nhiếp Cuồng Nhất bắt lấy cơ hội, ép xuống thế hạ phong, nguy cơ tứ phía, có mấy lần suýt nữa mất mạng, loại cảm giác nhiều lần bị lợi kiếm xoẹt qua cổ này, làm cho tính khí hung ác ngang ngược đã lâu không xuất hiện trong lòng của hắn cũng bừng bừng tăng vọt lên, hắn lại bị Nhiếp Cuồng Nhất đột phá phòng ngự, dùng một kiếm đâm vào đầu vai, Phương Hành cắn răng, ánh mắt biến thành màu huyết hồng, hung hăng nhìn về phía Nhiếp Cuồng Nhất...

- Thật sự cho rằng ta sợ tên điên như ngươi sao?

Thanh âm giống như đến từ U Minh vang lên, đột nhiên sau đó hắn phun ra ngoài một ngụm máu tươi!

- Phụt...

Máu tươi như thác nước, vẩy về phía hư không.

Cùng lúc đó, khí tức một mực không điều tức được ở giữa phế phủ Phương Hành, cũng đột nhiên thông thuận lên, sau đó hắn nhân cơ hội Nhiếp Cuồng Nhất có chút choáng váng, đột nhiên dùng một tay nắm chặt kiếm đá, tay kia nắm lại, mạnh mẽ đập vào mặt Nhiếp Cuồng Nhất.

Vài tiếng "Rắc rắc" giòn tan vang lên, dưới một quyền quán chú lực lượng toàn thân của hắn, ngay cả hư không cũng biến thành vặn vẹo vỡ vụn, mang theo vô số vết rạn nứt, một đường hướng mặt Nhiếp Cuồng Nhất đập tới, giống như sư tử phát điên vậy!

- Hả?

Người điên cuồng như Nhiếp Cuồng Nhất, ở dưới một quyền này cũng không nhịn được phải thay đổi sắc mặt, vô ý thức né đầu ra.

Oanh!

Một quyền kia nện vào hư không, nhưng xa xa đánh trúng một ngôi sao nhỏ sau lưng Nhiếp Cuồng Nhất, đập ngôi sao nhỏ kia chia năm xẻ bảy!

- Ha ha, hóa ra ngươi cũng có thời điểm tức giận...

Nhiếp Cuồng Nhất xoay đầu lại, hung dữ cười to.

- Tới tới tới, bớt nói nhiều lời, để ta nhìn xem ngươi là điên thật hay là giả ngốc!

Không đợi hắn nói xong cả câu nói kia, Phương Hành đã mở miệng cười gằn, hung hăng xông về phía trước!

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Khó mà hình dung được sự cuồng bạo và điên dại của hắn lúc này, cũng khó có thể hình dung một thân quái lực cuồn cuộn của hắn!

Lúc này hắn giống như hóa thành một tôn Ma thần, thiết giáp rách rưới, tóc dài bay múa, dồn sức đánh về phía Nhiếp Cuồng Nhất!

Dùng hung khắc hung, lấy bạo chế bạo!

Ngay cả người từ trước đến nay đều dùng hung bạo điên dại xưng danh như Nhiếp Cuồng Nhất, cũng bị hắn đánh cho liên tiếp lui về phía sau!

- Hừ hừ ...

Hiển nhiên Nhiếp Cuồng Nhất cũng bị lửa giận công tâm, nhiều lần vội vàng phản công, muốn chiếm lại thế thượng phong, nhưng Đế Lưu giống như biến thành người khác, thế mà còn hung hăng hơn so với hắn, đấu pháp hắn am hiểu nhất là lấy thương đổi thương, có điều vào lúc này, Đế Lưu cũng không phải là lấy thương đổi thương, mà hắn giống như ngay cả mạng cũng không cần, mỗi một chiêu một thức đều hướng về phía nhục thể của hắn kích qua, kỳ thế vô cùng cuồng bạo, Nhiếp Cuồng Nhất nhiều lần muốn thương tổn hắn, đều bị hắn ở thời điểm mấu chốt nhất né qua chỗ yếu hại, ngược lại khiến Nhiếp Cuồng Nhất chịu không ít nắm đấm, liên tiếp lùi lại!

Ở trình độ nào đó mà nói đây cũng không phải là đấu pháp, mà là hai tiên nhân dùng quyền đánh lộn...

Mà trên phương diện này, Nhiếp Cuồng Nhất rõ ràng không có chuẩn bị tâm lý thật tốt!

Có lẽ bình thường hắn điên dại để hắn chiếm quá nhiều lợi, bởi vậy khi hắn thấy có người dùng phương thức công kích giống hắn đánh lại, hắn rất bối rối, mấy lần không thể lấy lại tiên cơ, còn bị Phương Hành đánh cho lui về tới chỗ cũ...

- Cẩu nô tài, biết vì sao ta vẫn luôn chướng mắt ngươi không?

Nhiếp Cuồng Nhất nổi điên, Phương Hành lại càng đánh khí thế càng cao, đến lúc cuối cùng, đột nhiên hét lớn, một thân tiên uy mênh mông cuồn cuộn, bay lên giống như mây mù:

- Bởi vì tiểu gia ta không quen nhìn bộ dạng giả ngây giả dại của ngươi...

- Bành!

Khi đang nói chuyện, một bàn tay của hắn đã vung ra ngoài, mạnh mẽ đánh vào mặt Nhiếp Cuồng Nhất.

Chỉ nghe răng rắc một tiếng, xương mặt Nhiếp Cuồng Nhất đã vỡ vụn, cả người ngã văng ra ngoài giống như con thoi...

Phương Hành hung ác, bước ra một bước, muốn tiếp tục thu thập hắn, thế nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên cảm ứng được cái gì, nên nhanh chóng quay đầu nhìn sang, không ngờ nhìn thấy nam tử khô gầy điều khiển vô số huyết quang, trấn áp đám người Đại Kim Ô, thời điểm người kia xuất thủ, hắn ở khoảng cách xa như vậy, cũng cảm thấy sợ mất mật, ở trình độ nào đó, hắn thậm chí cảm thấy người này đã không phải là Thái Ất Thượng Tiên phổ thông, hẳn là Đại La cảnh mới đúng?

Lúc này đám người Lệ Hồng Y đang dựa vào đại trận đau khổ chèo chống, chỉ có điều nam tử khô gầy kia đã phát hiện ra nhược điểm của bọn họ, điều khiển huyết quang cuồn cuộn, đánh cho năm người bọn họ ho ra đầy máu, sắc mặt xám xịt, trận thế sắp sụp đổ...

Nhất là Vương Quỳnh, càng bị máu tươi nhiễm đỏ nửa người, dường như bị thương sắp chết!

- Ha ha ha ha, ta đã nói qua, một năm nay ta đã sớm suy tính ra nhược điểm một phương đại trận này của các ngươi...

Trong tiếng cười dữ tợn, nam tử khô gầy đã phóng lên tận trời, huyết quang lan ra từng mảnh, hung hăng trùng kích xuống.

- Thôi...

Lúc này trong lòng đám người Lệ Hồng Y đều hiện lên một mảnh tuyệt vọng:

- Cuối cùng vẫn thiếu một người, uy lực đại trận tuy mạnh, nhưng sơ hở quá mức rõ ràng...

Đáng giận, nếu lúc trước hắn không bị người vạch trần danh, mất Tiên Danh, làm sao chúng ta bị ngươi hiếp đáp?

Chương 1528 Hiện tại ta đến rồi

Không thể nói thực lực hiện tại của đám người Đại Kim Ô yếu, ít nhất từ trong giao thủ đến xem, bọn họ đều có bản lĩnh chiến

Thái Ất thượng tiên phổ thông, đương nhiên cũng không phải nói tu vi của bọn họ đã thật sự vượt qua Thái Ất cảnh, mà là nói các loại bản lĩnh bọn họ xuất ra, đã không thua kém gì bản lĩnh của Phong Quân và Vũ Thiếp lúc Phương Hành giao thủ ở Phù Đồ Thiên, đương nhiên, bọn họ cũng rõ ràng họ không có tu luyện thần thông của mình tới cực hạn, nếu so với cao thủ trong Thái Ất cảnh như Tiên Quân Trọng Sương mà nói, họ vẫn kém một bậc, nếu thật sự bàn về mạnh yếu, tu vi Đại Kim Ô có vẻ cao hơn một chút, chỉ có điều xưa nay tên này đều không có một chút sát tâm, trái lại là người khó tung ra bản lĩnh thực sự nhất!

Đối với nó mà nói, dựa vào một thân tốc độ trêu chọc người ngoài, so với việc đối chiến chính diện cùng người khác sẽ mạnh mẽ hơn...

Có thể nói trong mấy chục năm qua tu vi năm người bạn cũ đều tăng nhanh như gió, nhưng so với các loại cao thủ trong đại tiên giới mà nói, vẫn có khoảng cách không ngắn, thời điểm họ đụng độ nam tử khô gầy kia, điểm yếu này liền biểu hiện ra rất rõ ràng...

Nam tử khô gầy rất mạnh, một vệt huyết quang từ xa, đã có thể đánh bay quỷ đầu đại đao trong tay Phương Hành, khiến hắn bị thương, từ điểm này phán đoán, cho dù hắn cũng là Thái Ất thượng tiên, nhưng so với Tiên Quân Trọng Sương sẽ mạnh hơn một đoạn dài, Phương Hành tính toán, cho dù Tiên Quân Trọng Sương đến, ở dưới sự vây công này cũng không chống đỡ được mấy hiệp, sẽ bị nam tử khô gầy chém giết!

Mà cảnh giới hiện tại của mình mới chỉ là Chân Tiên, nếu như muốn chiến Thái Ất cảnh phổ thông, dĩ nhiên sẽ không có vấn đề, nhưng muốn chiến cao thủ Thái Ất cảnh, cũng cần có mấy phần tranh tài, dưới tình huống không có thiên ý giúp đỡ, mà đánh với Tiên Quân Trọng Sương, cũng khó có phần thắng, càng không nói đến việc hắn phải đối mặt với tồn tại có bản lĩnh chém giết Tiên Quân Trọng Sương, Phương Hành thực sự không nghĩ tới, Đế Thích lại có thể điều động cao thủ dạng này đến, đối với cục diện này, hắn chỉ có một lựa chọn duy nhất chính là quay đầu bỏ chạy...

Hiển nhiên những người khác cũng muốn như thế, nên khi bọn hắn nhìn thấy Phương Hành mạnh mẽ đẩy lùi Nhiếp Cuồng Nhất, nhưng không những không chạy trốn, mà trái lại bước nhanh đến chỗ nam tử khô gầy thì mỗi một người đều cực kỳ kinh ngạc, dùng ánh mắt quái lạ nhìn lại hắn!

- Đến tột cùng hắn muốn làm cái gì, chê bản lĩnh ta thấp, muốn đi đến chỗ tên biến thái đó chịu chết sao?

Nhiếp Cuồng Nhất bị hắn dùng một quyền đánh bay, nhìn thấy cảnh này thì oán hận cắn răng, nhanh chóng truy đuổi phía sau.

- Lẽ nào hắn...

Lộc Tẩu nhìn phương hướng Phương Hành phóng đi, cũng hơi run run, giống như nhận ra được cái gì đó.

- Một năm trước, để các ngươi chạy trốn, nhưng bây giờ đại trận của các ngươi có trăm ngàn chỗ hở thì làm sao địch lại ta?

Đúng vào lúc này, Liệt Dương Vương không lưu thủ nữa, mà cười lạnh lẽo, vỗ ra một chưởng .

Ầm ầm ầm!

Hắn chỉ nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, huyết quang đầy trời đã che đậy tứ phương tinh vực lần thứ hai...

- Ngày hôm nay chúng ta không có phần thắng, các ngươi đi mau!

Đối mặt với huyết quang đầy trời, đáy mắt Lệ Hồng Y, Lệ Anh, Đại Kim Ô, Hàn Anh, Vương Quỳnhđều tràn đầy kinh hãi, bọn họ biết mình không chịu được nữa, kỳ thực một năm trước, bọn họ cũng đã giao thủ qua một lần với nam tử khô gầy này, hắn cũng là một trong số những người đến đây sớm nhất, thậm chí còn giao thủ qua với Thất Tử Đại Xích Thiên, một lần hung hiểm nhất là khi Vương Quỳnh suýt nữa bị Thất Tử Đại Xích Thiên đánh giết, bọn họ ỷ vào đại trận này mới cứu được nàng trở về, không bị chết đi...

Nhưng chỉ có một lần đó thôi, về sau phương đại trận này không cách nào đẩy lùi cường địch nữa!

Trong một năm qua không biết tên kia thôi diễn bao nhiêu lần, nên đã tìm ra nhược điểm của đại trận, lần này hắn bay thẳng đến tấn công vào nhược điểm, khiến cho bọn họ triệt để rơi vào hạ phong...

Bây giờ, bọn họ cũng đã không còn thượng sách, trái tim tuyệt vọng...

Thời điểm cận kề tử cảnh, không biết có bao nhiêu Tán Tiên Thiên Nguyên nhìn về phía sau, nhưng trong tinh vực vắng vẻ không hề có bất cứ động tĩnh gì!

- Xong, nhìn tình cảnh này, quả nhiên hộ đạo giả không chịu che chở chúng ta...

Ở trong lòng bọn họ, đều hiện lên một cái ý niệm như vậy, sau đó nặng nề cảm thán một tiếng.

- Tranh đấu giữa Phụng Thiên Minh cùng các tiên minh khác, thậm chí ảnh hưởng đến quyết định của những lão tổ tông kia sao?

Ở bên trong sự tuyệt vọng, bọn họ tức giận rống to, mạnh mẽ bắt lên pháp ấn, thao túng đại trận phía trên, dâng lên như sóng triều.

Đây chính là một đòn tối hậu, được hay không được, đều không có gì để nói nhiều!

Kết cục đã rõ ràng, đây vốn là đại trận không trọn vẹn, nên có ảnh hưởng rất lớn đối với thực lực tổng hợp, Liệt Dương Vương càng trải qua một năm ròng rã thôi diễn, phát hiện nhược điểm một phương đại trận của bọn họ, khiến cho một phương đại trận không xuất ra được đầy đủ sức mạnh, nói đây là một đòn cuối cùng này, chẳng bằng nói bọn họ đang phát tiết sự bất mãn cùng lửa giận trong tâm

...

...

Mà sau khi phát tiết xong, bọn họ cũng chỉ có thể thoát thân!

- Ha ha, chỉ là tàn trận, còn muốn chống đỡ chưởng ấn của ta sao?

Khách khách khách...

Liệt Dương Vương cười to, vỗ ra một chưởng, lực lượng đại trận liên tiếp tan vỡ...

- Tàn trận?

Nghe Liệt Dương Vương lạnh lùng chế giễu, trong lòng bọn họ đều dâng lên một loại phẫn uất không thể tả:

- Nếu tiểu ma đầu của chúng ta ở đây, ngươi...

Một loại tâm ý không cam lòng khó có thể dùng lời diễn tả được từ đáy lòng bọn họ tăng vọt lên...

Chỉ là trong lòng không cam lòng đến đâu, cũng không thể không đối mặt kết quả này.

Năm người bọn họ đều bị thương nặng, sắp bị một chưởng đáng sợ kia vỗ chia năm xẻ bảy, triệt để mất đi sức phản kháng!

Vào lúc này Vương Quỳnh càng cắn chặt hàm răng, dùng cái mạng mình, chuẩn bị trợ giúp các bằng hữu khác chạy trốn...

Tuy nhiên vào lúc này, một màn khiến người ta không tưởng tượng nổi đã xuất hiện!

Xa xa có một bóng người vọt tới nhanh như tia chớp, người kia có vóc người thon dài, mày kiếm mắt sao, vô cùng lãnh tuấn, người kia chính là Để tử hung hăng bá đạo nhất Đại Xích Thiên, lúc này hắn đang vội vã chạy tới, trong nháy mắt đột phá không gian tinh vực, trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh Đại Kim Ô, sau đó không có nửa điểm trì trệ, đi tới chỗ hổng của đại trận...

- Xong...

Tình cảnh này khiến Lệ Hồng Y kinh hãi, cảm giác như chó cắn áo rách, bọn họ ở dưới thần thông của Liệt Dương Vương đã không chống đỡ nổi, thậm chí nổi lên ý nghĩ liều mạng, không nghĩ tới vị Đế Tử cuồng bạo này cũng chạy tới, cật lực chống đối Liệt Dương Vương đã khiến bọn họ đến cực hạn, nếu hắn tùy thời ra tay với bọn họ, bọn họ làm sao giữ được mạng chứ?

Chỉ có điều cái ý niệm này lóe lên trong nháy mắt, sau đó bọn họ liền nhìn thấy một màn kinh người.

Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, vị Đế Tử vọt tới kia vừa vặn niêm phong lại lỗ thủng của đại trận, làm cho lực lượng của đại trận tăng vọt mấy lần trong nháy mắt, một chưởng cuồng bạo vô địch của Liệt Dương Vương mạnh mẽ đánh về phía lỗ hổng, nhưng một chưởng này cũng đánh thẳng đến chỗ Đế Tử, khiến trong lòng hắn cả kinh, theo bản năng thu hồi hơn nửa chưởng lực, vung về phía tinh vực bên cạnh...

Ầm ầm ầm!

Thần quang lóe lên, đánh nát vô số ngôi sao chu xung quanh, thiên địa hôn ám, ánh sáng tán loạn, Liệt Dương Vương thu hồi lực lượng thần thông quá mạnh, nên hắn như bị dính đòn nghiêm trọng, ánh mắt trở nên âm trầm cực kỳ, liên tục lùi lại mấy bước ở trong tinh vực, sau đó bừng bừng lửa giận, nhìn xuống!

Đúng vào lúc này, mấy người Lệ Hồng Y cũng đều ngơ ngác nhìn tay của mình, sau đó lại cùng nhau nhìn về phía Phương Hành.

Tâm trí bọn họ cảm thấy rất ngạc nhiên, quả thực khó có thể hình dung!

Không biết có bao nhiêu vấn đề muốn hỏi vị Đế Tử thần bí của Đại Xích Thiên này!

Không ai nghĩ tới, vị Đế Tử này sẽ ở lúc mấu chốt nhất, lại đây cứu giúp...

- Đế Tử a Đế Tử, vì sao ngươi nhất định phải chết dưới tay ta?

Nhưng còn không chờ bọn hắn hỏi ra, Liệt Dương Vương ở trong không trung đã lạnh giọng mở miệng, hắn không nghĩ tới Đế Lưu sẽ làm chuyện như thế, còn tưởng rằng Đế Lưu biết mình hẳn phải chết, nên muốn liên thủ cùng phản nghịch Thiên Nguyên cầu sinh, trong lòng càng phẫn nộ xem thường, lông mày cau lên, nỗi khổ của việc thu hồi thần thông, làm cho sát ý của hắn càng bốc lên ở trong lồng ngực, hận không thể một chưởng vỗ chết tên Đế Tử này!

Trước đây Nhiếp Cuồng Nhất nói không sai, đúng là hắn không muốn mang tội danh chém giết Đế Tử!

...

Dù cho hắn đang bị một vị Đế Tử khác sai khiến!

Chuyện này không quan hệ đến nguyên nhân, mà là một loại kính sợ trời sinh liền ẩn dấu ở huyết thống!

Sợ rằng cũng chỉ có người điên như Nhiếp Cuồng Nhất mới không bị loại cảm giác kia ảnh hưởng!

- Điện hạ, Liệt Dương đang trợ ngươi bình loạn, ngươi vẫn tạm thời đứng nhìn thì tốt hơn...

Sau khi hơi do dự, Liệt Dương Vương vẫn thở dài một tiếng, dùng âm thanh nặng nề nói.

- Ha ha, giúp ta bình loạn?

Phương Hành không những không có ý tứ đứng nhìn, trái lại nở nụ cười, nhấc hai tay lên:

- Vậy sao không thay ta làm thịt tên điên kia trước?

- Ai, điện hạ ngươi cần gì phải tự tìm đường chết?

Liệt Dương Vương cũng không nói nhiều, chỉ trầm thấp thở dài, sau đó đánh nhẹ ra một chưởng, lòng bàn tay tràn đầy hào quang màu đỏ, vô số huyết quang hóa thành sáu con huyết long, hướng về phía dưới vọt tới, trong đó có năm con hung mãnh đánh úp về phía đám người Đại Kim Ô, chỉ có một con nhằm phía Phương Hành, muốn tiếp tục đánh tan đại trận mà Đại Kim Ô kết thành, sau đó phân lẻ ra đánh giết, một bên khác cũng muốn đẩy lùi Phương Hành, thậm chí là lần thứ hai kích thương, tạo cho Nhiếp Cuồng Nhất một cái cơ hội chém giết Đế Tử!

Huyết quang ngập trời lại tới, đám người Lệ Hồng Y vạn phần không rõ, do dự bất định.

Nhưng vào lúc này, Phương Hành đã thấp giọng quát lên:

- Còn do dự cái cái gì, lục đạo trở về vị trí cũ, chém thằng oắt con này...

- Hả?

Sau khi nghe được mấy chữ "Lục đạo trở về vị trí cũ", trong tai Lệ Hồng Y như lôi đình chấn động, cả người đều kinh ngạc.

Phương Hành không để ý đến bọn họ, là người thứ nhất chiếm lấy vị trí, sau đó hai tay hợp lại, kết thành phật ấn, trên người tản ra phật quang nhàn nhạt, làm cho hắn nhìn như là một vị Phật đà, một thân khí tức cuồn cuộn hiện lên, cùng khí tức năm người kia kết lại cùng nhau ở trong nháy mắt, khiến cho đại trận của bọn họ tăng vọt lên một bậc, vận chuyển không thôi...

Năm người kia vừa mừng vừa sợ, giống như đoán được sự kích động trong ánh mắt bọn họ, Phương Hành liền quay đầu về hướng bọn họ nở nụ cười.

- Các ngươi không phải nói phương đại trận thiếu mất một người sao?

Một vòng phật quang cổ kính hiện lên ở sau đầu hắn, làm cho hắn như mạ thêm một lớp vàng:

- Hiện tại ta đến rồi!

1529 Lục đạo luân hồi đại trận

- Vèo! Vèo!

Sáu con huyết long từ trên trời giáng xuống, nhìn vô cùng dữ tợn, mỗi một con đều giống như thật, không những dữ tợn đáng sợ, mà còn ẩn chứa sức mạnh không thua Thái Ất thượng tiên, thậm chí như là từng người có linh tính, trong quá trình vọt xuống, còn có thể nghe được chúng nó mở miệng ra, ngâm nga tiếng rồng ngâm chấn động khắp nơi, hơn nữa trong hai mắt chúng nó, cũng có tâm ý cuồng dã chỉ có sinh linh mới có, tham lam đến cực điểm, mãi đến tận lúc này, Phương Hành mới hiểu rõ vị Liệt Dương Vương này khủng bố như nào, hắn có thần thông, trực tiếp điều khiển sáu con Chân Long Chi Linh không thua gì Thái Ất thượng tiên...

Lúc trước Tiên Quân Trọng Sương điều động một con cũng khó!

Chẳng trách Liệt Dương Vương này lại có danh hào mạnh nhất dưới Đại La Kim Tiên, chỉ một cái thần thông đã mạnh mẽ dị thường!

Nhưng bây giờ đối mặt với một chiêu thần thông này, Phương Hành, thậm chí là đám người Lệ Hồng Y đã không có tuyệt vọng lúc trước...

Lúc này bọn hắn còn có suy nghĩ khác, họ vui mừng phát hiện một sự thật!

Vị Đế Tử có lai lịch bí ẩn này, không có nhân cơ hội làm khó bọn họ, trái lại còn giúp bọn họ một đại ân!

Vậy mà hắn có thể bù đắp chỗ hổng của một phương đại trận!

Bọn họ căn bản không dám nghĩ tới, mà cũng không có thời gian đi suy nghĩ người này làm thế nào biết được...

Chỉ biết, vào lúc này khí thế đại trận lại lưu chuyển, hoàn mỹ thể hiện ra ngoài...

- Ta là chủ Địa Ngục Đạo, vĩnh trấn U Minh phủ!

Lệ Hồng Y gần như người đầu tiên làm ra quyết định trước biến hóa này, trong nháy mắt nàng đã bắt lên ấn pháp, miệng khẽ quát, sau đó có vô tận âm phong cuồn cuộn, làm cho nàng như là biến thành người khác, sau lưng nàng càng hiển hóa ra một cái bóng mờ, cái bóng mờ kia có vóc người vĩ đại, cao không dưới vạn trượng, đầu đội mũ quan, nguy nga đồ sộ, trên người khoác một cái trường bào che kín đồ văn sơn hà, bàn tay phải ấn nhẹ xuống phía dưới, lòng bàn tay lại có một tòa lao tù thật to lẳng lặng trôi nổi...

- Ta chủ Tu La Đạo, thiết huyết chinh phạt cửu thiên!

Cũng vào lúc này Vương Quỳnh ngưng thần thủ tâm, bắt lên ấn pháp, sau lưng nàng cũng xuất hiện một cái hư ảnh, rõ ràng là hai người song sinh, một nam, một nữ, nữ tướng thanh tú, tay cầm bảo bình, trong bình mọc ra một đóa hoa sen từ từ tỏa ra, nam tướng hung ác như quỷ, trên người có một con cự xà quấn quanh, miệng rắn mở lớn, hung tàn đến cực điểm, đáy mắt ẩn chứa vẻ thiết huyết cương nghị!

- Ta chủ Ngạ Quỷ Đạo, tiên phật đều là thực!

Lệ Anh kêu to, thanh âm chói tai, sau lưng xuất hiện một cái bóng mờ, nhưng là một thân sát khí, gầy trơ cả xương, nổi gân xanh, bụng cao cao nhô lên, giống như sắp nổ t vậy, ánh mắt có vẻ cực kỳ hung ác, ánh mắt hung tàn nhìn xuống thế gian vô cùng đáng sợ, nước dãi ướt át, dường như đói bụng mấy trăm năm, hận không thể nuốt hết thảy những người nhìn thấy vào trong bụng!

- Ta chủ Chúng Sinh Đạo, tâm kiên định ý thẳng thắn!

Hàn Anh cũng đã sớm bắt lên pháp ấn, khiến sau lưng hiện ra một cái bóng mờ mặc áo vải, khuôn mặt sáng sủa, mang theo vẻ phấn chấn, chỉ thấy ánh mắt của hắn cực kỳ trong sáng, mắt trái cơ trí, vừa kiên nghị lại vừa thanh lưu, mắt phải lại có vẻ mê man, tay trái hướng về phía trước, giống như nâng cái gì đó, bàn tay phải thì nắm thật chặt, thu ở bên hông, dường như đang nắm lấy cái gì...

- Ta chủ yêu ma tôn, sinh tử tự quản!

Lúc này Đại Kim Ô là người hưng phấn nhất, lúc nó nhìn thấy thân hình Phương Hành, như đã đoán được cái gì, bắt đầu ha ha cười lớn, sau đó cũng bắt lên pháp ấn, sau lưng hiện lên một con yêu ma cực kì quái đản, có tận chín cánh tay, đầu lưỡi dài từ trong miệng thò ra, quấn quấn trên không trung, sau lưng cũng sinh ra đuôi dài, quét ngang như roi da, trên hai cái chân mọc đầy vảy, ngón chân cong như móc câu, toàn bộ dáng dấp nhìn có vẻ rất hung tàn, khát máu, kết hợp lại cùng nhau, khiến nó tràn đầy khí tức yêu ma!

Sau khi hét ra một câu, ánh mắt của hắn cũng nhanh chóng nhìn về phía vị Đế Tử kia...

- Ta?

Mà đúng vào lúc này, vị Đế Tử kia cũng không có để cho nó thất vọng, hắn chỉ hơi chậm trễ như lĩnh ngộ cái gì đó, rồi âm thanh vừa sâu thẳm vừa thần bí giống như đến từ thiên ngoại cũng vang lên:

- Thiên tức là ta ta tức thiên, lục đạo luân hồi chỉ trong chớp mắt...

Sau lưng hiện lên một cái bảo kính, ánh sáng càng lúc càng thần bí, càng lúc càng sâu thẳm, dường như có thể trực tiếp chiếu vào trong lòng người ta, loại tâm ý cao cao tại thượng kia, như là một cái huyền thiên chi nhãn, vừa lạnh lùng vừa từ bi quan sát thế gian, vừa không chứa bất luận cảm tình gì, rồi lại như mang hết thảy cảm tình của phàm nhân đều bao hàm ở trong đó, giống như một vị thần trên chín tầng trời!

Trong nháy mắt, sáu cái bóng mờ đứng đối lập nhau, khí tức hiện lên trên người uy nghiêm như thiên thần, sáu cái bóng mờ đều nắm pháp ấn, xung đột lẫn nhau rồi lại kết hợp lại, làm cho tất cả trong sân ảm đạm xuống, chỉ có sáu bóng người, càng lúc càng sáng sủa, giống như trong nháy mắt này, đã biến thành trung tâm vũ trụ, đại biểu vạn vật...

- Bọn họ đây là...

Lộc Tẩu kinh sợ đến mức ánh mắt đều trợn lên, khó có thể tin vào cảnh này.

Trong lòng có một ý nghĩ điên cuồng thăng vọt lên, để nàng thất thanh kêu to:

- Thượng cổ phật môn đệ nhất đại trận, lục đạo luân hồi?

...

...

- Xèo Xèo Xèo

...

Nói thì chậm, nhưng kì thực tất cả chỉ xuất hiện trong nháy mắt, Liệt Dương Vương điều khiển sáu con huyết long tấn công từng người, tuy nhiên sau khi sáu con huyết long đập tới trong nháy mắt, sáu bóng mờ cũng dâng lên khí thế, va chạm pháp ấn, tạo nên tầng tầng sóng lớn, có một loại sức mạnh kinh khủng khó có thể dùng lời diễn tả được hiện ra vào lúc này, giống như nắm giữ lực lượng nghịch chuyển năm tháng, cực kỳ khủng bố!

Ầm!

Sáu con huyết long khủng bố, vốn phân biệt hướng về sáu người bọn họ nhào xuống, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng nhào đến đỉnh đầu sáu người bọn hắn, chợt bị sức mạnh bên trong đại trận hút hết, giống như một cái vòng xoáy vậy, mạnh mẽ khiến sáu con huyết long ném vào quá khứ, làm chúng kinh sợ đến mức điên cuồng rít gào, lắc đầu quẫy đuôi giãy dụa!

Sáu con huyết long, mỗi một con đều có sức mạnh không thua Thái Ất thượng tiên, nếu thật sự so với Phương Hành và từng người bọn họ, sợ là mỗi một người đều khó đối phó, bây giờ sáu con huyết long đối đầu sáu người bọn họ, vốn cũng là ngang nhau nhưng vào lúc này, lục trận hợp nhất, sinh ra một loại trận lực khủng bố khôn kể, nên có khả năng hàng long phục hổ, nghịch chuyển tất cả, mặc cho sáu con huyết long ra sức giãy dụa, muốn chạy trốn ra ngoài, cũng đều hoàn toàn vô công, miễn cưỡng bị đại trận kia cuốn vào, bao phủ hoàn toàn...

- Chuyện này... Chuyện này làm sao sẽ?

Liệt Dương Vương kinh sợ đến mức trợn tròn cả mắt, thất thanh kêu to.

Một loại cảm giác khủng bố chỉ thuộc về Thái Ất thượng tiên, khiến hắn hãi hùng khiếp vía, trong khoảng thời gian ngắn, căn bản không nghĩ ra, vì sao đại trận hắn căn bản không để ở trong mắt, lại đột nhiên có uy lực khủng bố như này?

- Trả thần thông cho ta!

Song phương đấu pháp trong chớp mắt, hắn cũng không kịp nghĩ nhiều, cưỡng chế sự kinh ngạc, vội vã đảo ngược xuống!

Mạnh mẽ vung chưởng, cánh tay thình lình hóa thành một ngôi sao to, mạnh mẽ hướng về phía đại trận đánh tới, nhưng theo bản năng muốn lấy sáu con huyết long trở về, vì dù sao luyện hóa sáu con huyết long, thực sự tiêu hao hết hai ngàn năm tâm huyết của hắn, cái kia vừa là thần thông, cũng là tu vi của hắn, một khi mất đi, chính là hai ngàn năm khổ công hủy hoại trong một ngày...

Tuy nhiên ở một khắc tiếp theo, cảnh tượng làm hắn khiếp sợ hơn xuất hiện...

Huyết chưởng ngập trời, bao trùm một chòm sao, thế đi khó có thể tưởng tượng, càng khó chống đối!

Nhưng ngay khi huyết chưởng hung mãnh không chịu nổi của hắn rơi xuống, Đế Lưu, Lệ Hồng Y và đám người Đại Kim Ô trong đại trận phía dưới cùng nhìn nhau cười, trong một cái ánh mắt, đã trao đổi thần niệm cho nhau, sau đó đồng thời biến ảo pháp ấn!

- Được, cho ngươi!

Sáu người đồng thời cười to, nghịch đẩy đại trận, sáu tôn bóng mờ tạo ra vô số phù quang, biến ảo như mây.

Một khắc tiếp theo, bên trong đại trận có tầng tầng phù quang thần bí, đột nhiên chuyển động, kim quang hiện ra, thình lình lại có sáu con kim long từ trong đại trận bay ra, kim quang chói mắt, trên người hiện ra một loại phật ý huyền ảo khó hiểu, sức mạnh còn mạnh hồi nãy, không hề có một tiếng động gầm thét lên, trực tiếp hướng về phía cửu thiên cuốn lên, miễn cưỡng va chạm với chưởng ấn của Liệt Dương Vương!

Ầm!

Sáu con kim long cùng huyết chưởng của Liệt Dương Vương va chạm vào nhau, trong nháy mắt huyết vân bị đánh tan, đất trời tối tăm, bầu trời xuất hiện vô số lưu vân màu máu, lại chen lẫn từng tia sáng màu vàng, như tạo ra một cái biển máu, che kín bầu trời, vô cùng hùng vĩ!

- Chuyện này... Sao có thể có chuyện đó, đó là thần thông của ta...

Lúc này Liệt Dương Vương như gặp ma, áo bào trắng trên người bị phá nát không thể tả, một thân toàn vết máu, bàn tay phải bị chấn nát, lộ ra mảnh xương, đầu càng mất đi ràng buộc, nghiêng nghiêng rơi xuống, trong ánh mắt lộ ra vô tận sợ hãi cùng nghi hoặc, hắn rống to, giống như làm như thế nào cũng không thể tiếp thu được cái sự thực kia, hắn khổ tu hai ngàn năm, mới luyện ra sáu con huyết long, lại ở trong phút chốc bị đối phương đoạt đi, hóa thành kẻ thù của chính mình...

Đối với người tu hành mà nói, chuyện này thực sự là khó có thể tiếp thu!

Mà dị biến trước mắt càng làm cho hắn khó có thể lý giải được, cái đại trận kia không phải là lần đầu tiên hắn lĩnh giáo, tu vi Đế Lưu càng yếu nhược, hắn rất tự tin, năm người liên hợp lại cũng không ngăn nổi một chưởng của hắn, tu vi Đế Lưu càng bị hắn không để ở trong mắt, theo lý thuyết, bọn họ liên thủ thì đã làm sao, so sánh với hắn vẫn còn kém xa lắm, kém đến rất xa...

Nhưng tại sao, sáu người bọn họ liên thủ, lại có uy lực bực này?

- Ngươi... Đến tột cùng làm cái gì?

Lúc này Liệt Dương Vương, hầu như khó có thể tin tưởng được tình cảnh trước mắt, con ngươi nhìn chòng chọc vào Đế Lưu, hét to theo bản năng.

- Cũng không có gì...

Phương Hành biểu hiện dị thường bình thản, trên khuôn mặt anh tuấn, bao phủ một tầng sát khí mỏng manh, âm thanh nhẹ nhàng vang lên:

- Đây là một phương đại trận Phật môn, trong thiên hạ chỉ có người đạt được lục đạo truyền thừa mới có thể triển khai, trước đây bọn họ thiếu mất một người, tự nhiên sẽ có kẽ hở, nhưng hiện tại ta đã đến rồi, ngược lại cũng muốn hỏi ngươi... Đến tột cùng có bao nhiêu bản lĩnh, có thể địch lại đại trận lục đạo luân hồi của chúng ta?

Lúc hắn nói đến đoạn cuối cùng, âm thanh hơi dừng lại một chút, rồi bỗng nhiên trở nên hung ác đến cực điểm:

- Các anh em, chém hắn!

Chương 1530: Đại trận hiển uy tức chết người

Trận này đúng là Lục Đạo Luân Hồi Đại Trận, cũng chỉ có thể gọi nó là Lục Đạo Luân Hồi Đại Trận!

Tại thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Đại Kim Ô bố trí xuống trận này, trái tim Phương Hành đã có xúc động, hắn cảm thấy uy lực ngũ tử đại trận cực mạnh, nhưng hết lần này tới lần khác hắn liếc mắt liền nhìn ra một cái kẽ hở khổng lồ trong đó có, lúc ấy hắn còn cảm thấy có chút cổ quái, nếu mình vừa nhìn là có thể nhìn ra sơ hở trong đó, vậy làm sao năm người bọn hắn có thể mang trận này là thần thông áp đáy hòm thi triển ra?

Cần biết, người này chính là Liệt Dương Vương, hắn cũng là người ăn thiệt thòi dưới trận này một năm trước, sau lại hao tổn tâm cơ, dùng thời gian một năm mới phát hiện sơ hở trong đó, bản lĩnh mình có lớn hơn, cũng không cần tới một chút liền xem thấu trận này. . .

Thẳng đến về sau, hắn thấy Liệt Dương Vương cùng đám người Đại Kim Ô chiến đấu, thấy được trên mặt bọn họ có vẻ không cam lòng, cũng nhìn thấy tòa đại trận cường hoành vô biên, huyền ảo khó lường ở dưới lòng bàn tay Liệt Dương Vương sụp đổ, thì đột nhiên nghĩ thông suốt!

Đúng là đại trận này có kẽ hở khổng lồ, đó là bởi vì bọn họ thiếu một người!

Năm người bọn hắn phân biệt đạt được truyền thừa của Tu La Đạo, Địa Ngục Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Chúng Sinh Đạo, cũng mang năm loại truyền thừa này trở thành con đường tu hành chủ yếu nhất của mình, bởi vì đặc điểm của sáu đạo truyền thừa, mới khiến cho bọn hắn sau khi tu luyện tới cực hạn, phát hiện ra một ít phù hợp trong đó, thuận lý thành chương đẩy ra một phương đại trận này. . .

Uy lực trận này rất mạnh, tối thiểu nhất người không hiểu rõ trận này, lần đầu gặp phải, tất nhiên sẽ bị ăn thiệt thòi lớn!

Nhưng trận này trời sinh lại có một kẽ hở khổng lồ, không cách nào đền bù!

Đó là bởi vì bọn hắn thiếu một người!

Mà người thiếu kia, chính là người đã từng đạt được truyền thừa Thiên Nhân Đạo với bọn hắn. . .

Đây đúng là truyền thừa lợi hại, đại trận càng lợi hại hơn, Lục Đạo Luân Hồi Đại Trận, đã từng được người ca tụng là hộ pháp đại trận đứng đầu Phật môn, lục đạo chi chủ liên thủ thi triển, quỷ khóc thần sầu, uy lực vô hạn, ngay cả Tiên Vương gặp phải cũng đau đầu!

Nhưng thiếu hắn, sáu đạo không cách nào quy vị, thì làm sao có thể tái hiện uy lực đứng đầu Phật môn?

Đương nhiên, trong lòng Phương Hành cũng có chút bất đắc dĩ, lúc trước hắn khác Đám người Đại Kim Ô, hắn lấy được Thiên Nhân Quan Tâm Kính, kỳ thật không có cái truyền thừa gì, chỉ có một chiếc gương, có thể soi chiếu lòng người, ảnh hưởng tâm thần người tu hành, uy lực nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, với hắn mà nói nó giống như gân gà, nên sớm bị hắn quên sạch sành sanh, bình thường chỉ đặt ở trong Khô Lâu Thần Điện làm tấm gương phổ thông, còn bị Si nhi ghét bỏ vì soi không rõ ràng, nếu không phải cảm thấy nó rất có giá trị kỷ niệm, đoán chừng đã sớm vứt đi. . .

Mà cho dù hắn không có truyền thừa Thiên Nhân Đạo, ở dưới tình thế nguy cấp đó, Phương Hành cũng chỉ có thể xông lại, trong lòng của hắn có một loại cảm giác, một phương đại trận này thiếu chính là hắn, bởi vì nếu không phải hắn trời sinh đã có liên hệ nào đó cùng trận này, thì cũng không có khả năng nhìn một chút liền khám phá ra sơ hở của trận, cho nên hắn vội vàng lao đến, kết quả đúng như hắn sở liệu, đúng là hắn trời sinh là một trong sáu đạo, tại thời điểm hắn đứng ở một phương trận vị không trọn vẹn, loại khí tức kia cũng vì vậy mà thăng lên!

Ở giữa tâm linh, chưa hề có một khắc rõ ràng như thế. . .

Khó trách Thiên Nhân Đạo chỉ có một mặt bảo kính, nhưng không truyền thừa, đó là bởi vì mình chính là Thiên Nhân!

Lúc trước hắn dùng bảo kính soi chiếu, vượt qua được khảo vấn của Thiên Nhân Quan Tâm Kính, mình cũng đã là Thiên Nhân!

Cái hạt giống kia, đã sớm gia trì cùng Kim Cương hộ pháp, sinh trưởng ở chỗ sâu trong thần hồn hắn. . . . . .

Nói không chừng cũng đang ẩn trong tòa tháp!

Hết thảy đều phát sinh tự nhiên như vậy, Phương Hành thậm chí không có quá nhiều thời gian đi suy nghĩ. .

Đối với hắn mà nói, việc đi tìm tòi nghiên cứu bí mật Thiên Nhân Đạo, đều không quan trọng bằng việc thay huynh đệ của mình chém người, bởi vậy trái tim mặc dù có một sát na minh ngộ, hắn cũng không có ổn định lại tâm thần suy nghĩ tỉ mỉ, mà cùng năm người khác đồng thời hướng về không trung vọt tới.

Trong lúc ác chiến, không rảnh phân tâm, Liệt Dương Vương cũng hiểu rõ đạo lý này, thấy bọn họ khí thế hung mãnh, thân hình cũng vô ý thức nhanh chóng thối lui.

- Liệt Dương Vương, không phải ngươi vẫn muốn lĩnh giáo uy lực chân chính của đại trận hay sao? Xuống đây đi!

Vào lúc này Đại Kim Ô cũng đắc ý kêu to, ra vẻ hung ác đến cực điểm.

- Cút ngay!

Dưới đáy lòng Liệt Dương Vương, căn bản

khó mà tiếp nhận cục diện này.

Sâu kiến vốn bị hắn nắm trong lòng bàn tay, sinh tử đều ở một ý niệm của hắn, nhưng hôm nay chúng lại khinh thường hắn?

- Ta đường đường là tiểu Tiên Vương, ai dám khinh thường ta?

Trái tim cuồng nộ, hắn nghiêm nghị hét lớn, cắn đầu lưỡi, một ngụm máu tươi phun ra, lúc đầu nhìn bộ dạng hắn chỉ có bốn mười lăm tuổi, nhưng trong một sát na này đã hóa thành lão nhân bảy tám chục tuổi, giống như già đi mấy chục tuổi, một ngụm máu tươi kia bắn vào trong tinh vực, trong chớp mắt hóa thành một mảnh huyết vân, ầm ầm bao phủ tinh vực, bên trong ẩn chứa vô số lôi âm quỷ dị, ngăn ở giữa hắn và sáu người kia, lôi điện dày như mưa hung hăng hướng bọn hắn đánh tới!

Vào lúc này toàn bộ tinh vực hóa thành một mảnh lôi hải, ẩn chứa lôi điện đáng sợ khó có thể tưởng tượng!

Lục Đạo Luân Hồi Đại Trận của đám người Phương Hành ở trước mặt mảnh huyết lôi chi hải này cũng lộ ra vẻ vô cùng nhỏ bé. . .

- A, còn có bảo bối bực này?

Phương Hành nhìn thoáng qua, liền hưng

phấn quát to một tiếng:

- Cẩn thận một chút, đoạt lấy nó!

Hắn là người biết hàng, nhìn một chút liền nhìn ra giá trị mảnh Huyết Vân này!

Mặc dù mới nhìn lên, uy lực mảnh Huyết Vân này còn không bằng sáu đầu huyết long của Liệt Dương Vương, nhưng bàn về giá trị thật sự thì sáu đầu huyết long kia kém xa đoàn Huyết Vân này, bởi vì trước kia hắn đã thấy qua, Thần Chủ có một kiện tiên bảo, tên gọi là Độ Kiếp Tiên Vân, ở dưới sườn núi Tịnh Thổ Táng Tiên của Thiên Nguyên, cũng có một kiện tiên bảo Thiên Ma lưu lại, tên gọi là Táng Tiên Ma Vân, đó đều là tiên bảo đỉnh tiêm thế gian, bây giờ Liệt Dương Vương hoảng sợ lưu Huyết Vân lại đoạn hậu, rõ ràng là một kiện phôi thô của loại tiên bảo kia, trên bản chất là đồ vật giống nhau!

Nói cách khác, nếu như thu được đám Huyết Vân này, cẩn thận luyện chế, có khả năng luyện ra được tiên bảo đồng dạng như Độ Kiếp Tiên Vân!

Vật kia rất khó lường, phạm vi thi triển thần thông lại lớn. . .

Nếu như tại thời điểm bình thường, với chút tu vi của đám người Phương Hành, gặp bảo vật này, sợ là trốn cũng không kịp trốn. . .

Nhưng hôm nay, bọn hắn lại hóa thành đại trận đứng đầu Phật môn, nên gan cũng lớn đến lạ kỳ, không những không tránh né mà vọt thẳng tới. . .

- Tốt!

Phương Hành gan to bằng trời, mấy người Đại Kim Ô, Lệ Anh, Hàn Anh cũng không yếu, đối mặt với Huyết Vân đáng sợ, nhưng hai mắt đều phát sáng, đồng thời kêu to phụ trợ, sau đó cùng Lệ Hồng Y xuất lĩnh đại trận, hướng về sáu cái phương hướng phóng đi.

- Cái này. . .

Thấy đại trận biến hóa, trên mặt Liệt Dương Vương hiện lên vẻ hồi hộp, giống như đoán được cái gì!

- Liệt Dương Vương, ta đến giúp ngươi!

Nhưng vào lúc này, có một đám nhân mã nhanh chóng lao đến, người cầm đầu nửa người nửa nham, hung diễm ngập trời, người này chính là Nhiếp Cuồng Nhất, rốt cục vào lúc này hắn cũng chạy tới, dùng ánh mắt của hắn đến xem, mặc dù lúc này sáu người Phương Hành đã liên thủ, nhưng ở dưới uy lực đáng sợ của Huyết Vân kích phát ra, vẫn lộ ra vẻ cực kỳ nhỏ bé, nhìn thế nào cũng giống như Liệt Dương Vương đang chiếm thượng phong, bởi vậy hắn mới nhanh chóng mang theo mấy chục thần nô lao đến, muốn nhân lúc này chiếm một món hời lớn. . .

Tốc độ của hắn cực nhanh, gần như là trong nháy mắt, đã vọt tới trước đại trận. . .

- Tốt! Tốt!

Liệt Dương Vương cũng tỏ vẻ hưng phấn, đáy mắt lộ ra một loại hi vọng nào đó.

Hắn ra sức thôi động Huyết Vân, khiến huyết lôi sôi trào, cuốn về một phương, muốn triệt để phá hủy đại trận. . .

Nhưng bát kể là hắn hay là Nhiếp Cuồng Nhất đều nghĩ sự tình quá đơn giản!

Đối mặt với thế giáp công từ trong ra ngoài, đám người Phương Hành chẳng những không có bất luận vẻ sợ hãi gì, trái lại cao giọng cười to, gần như một lúc sau, Huyết Vân cùng thần nô Nhiếp Cuồng Nhất suất lĩnh đồng thời đuổi tới, nhưng cũng vào lúc này, Lục Đạo Luân Hồi Đại Trận đột nhiên ầm ầm vận chuyển, sau đó liền đụng chạm với vô tận huyết lôi, huyết lôi như hạt mưa đánh vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi Đại Trận, trong chớp mắt sau đó huyết lôi ngập trời bị một bàn tay cực kỳ lớn dẫn động, từ một chỗ khác của đại trận bắn ra ngoài, đánh thẳng tới chỗ Nhiếp Cuồng Nhất!

- Rống. . .

Nhiếp Cuồng Nhất và thần nô đi theo hắn đồng thời bị một mảnh huyết lôi kia bao phủ, còn không có vọt tới đại trận đã bị oanh kích cho người ngã ngựa đổ, huyết nhục mô hồ, từng cái hóa thành da bọc xương, ngay cả bản thân Nhiếp Cuồng Nhất, cũng ở trong một sát na này hãi hùng khiếp vỉa, không chút nghĩ ngợi, ôm đầu phóng lên tận trời, nhưng nhục thân vẫn bị đánh cho rách tung toé. . .

- Cái này. . . Cái này sao có thể?

Thấy cảnh ấy, Liệt Dương Vương cùng Nhiếp Cuồng Nhất đều bi rống, một cái kêu sợ hãi, bị dọa cho bể mật gần chết.

Phiến đại trận kia quá huyền ảo, phá nó chỉ có cách lúc đầu chính diện chống đỡ, sau đó đảo loạn trận thế, không có con đường thứ hai để phá, thế gian không biết có bao nhiêu đại trận kỳ diệu, đều bị loại phương pháp đơn giản này phá nát, nhưng bọn hắn có chút không nghĩ đến, cái đại trận Lục Đạo Luân Hồi này hoàn toàn khác biệt, nó có thể mượn lực lượng Huyết Vân, đến công kích đám người Nhiếp Cuồng Nhất, mượn lực lượng địch chống địch, cái này liền khiến cho hai người kia liên thủ, cũng không thể phá trận, thậm trí ở một mức độ nào đó mà nói càng tăng thêm uy lực của trận này. . .

- Ngươi càng đánh ta, ta càng mạnh. . .

Cái này đâu phải Lục Đạo Luân Hồi Đại Trận, rõ ràng là đại trận gây tức giận mới đúng!

- Ha ha ha ha. . .

Nhưng sự đáng sợ của Lục Đạo Luân Hồi Đại Trận, rõ ràng không chỉ như thế, lúc Liệt Dương Vương cực lực thu hồi thần thông, xuất ra Huyết Vân để chạy trốn, phạm vi đại trận vẫn không ngừng mở rộng, thẳng đến khi như một mảnh tinh vực màu trắng, giống như là một miệng giếng cổ sâu không thấy đáy, càng chống đỡ càng lớn, mang theo một loại mênh mông chi ý, ầm ầm đi lên, đến cuối cùng thì ầm vang một tiếng, từ bên trong nhảy ra một con yêu ma to lớn, mở ra miệng rộng như chậu máu, mạnh mẽ cắn một cái vào đoàn Huyết Vân kia. . .

- Trả ta. . .

Liệt Dương Vương mất tập trung một chút, đã bị con Cự Ma nuốt mất Huyết Vân, sợ hãi đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đau lòng kêu thảm.

- Không trả!

Phía trong đại trận, có bốn thanh âm kiên quyết đồng thời vang lên, thái độ như chém đinh chặt sắt.

- Ai. . .

Đồng thời vang lên, còn có tiếng thở dài của hai nữ tử.

Chương 1531: Ai mới là kiến hôi

- Ngươi... Các ngươi...

Liệt Dương Vương phẫn nộ kêu to, lửa giận thiêu đốt trong lòng, đồng thời lại thăng lên cảm giác kinh ngạc và hoảng sợ vô cùng. Nhìn bảo bối áp đáy rương của mình không ngờ cứ thế bị một con Yêu Ma nuốt vào trong đại trận, đồng thời mất đi toàn bộ liên hệ tâm thần. Tâm lý hắn triệt để lăng loạn, căn bản không nghĩ thông vì sao sẽ xuất hiện chuyện quỷ dị như thế. Trong tiếng gầm gừ, hắn đột nhiên liều mạng hét lớn, một thân huyết khí chấn đãng, dung nhan lần nữa trở nên già nua đi nhiều, đồng thời với đó, một thân tiên uy đại chấn, lúc này cả người dường như trở nên mơ hồ, không còn nhục thân nữa, ánh mắt âm trầm hung hăng nhìn Đế Lưu một cái, sau đó...

... Xoay người bỏ chạy!

Chẳng ngờ hắn lại xoay người đào tẩu không chút do dự!

Xem ra, Liệt Dương Vương đã ý thức được, phương đại trận này hoàn toàn không phải thứ mình có thể đối phó.

Vốn năm tên phản nghịch Thiên Nguyên kia thi triển trận này đã uy lực phi phàm, bằng không một năm trước bọn họ cũng không khả năng bằng trận này cường hành cướp đi Vương Quỳnh đã bị hút đi một nửa huyết dịch từ trong tay hắn. Dù là lần này, hắn đối với đại trận do năm người thi triển cũng vẫn không dám xem nhẹ. Chẳng qua so với một năm trước, nay hắn đã thôi diễn ra một nhược điểm chí mạng của đại trận. Nếu như thành công, cơ hồ sẽ dễ dàng đánh bại năm người, hoàn thành chuyện một năm trước mình từng nghĩ làm mà làm không được...

Song vô luận thế nào, hắn cũng không ngờ rằng, chuyện vốn đang ổn thỏa lại xuất hiện biến cố!

Huyết long luyện hai ngàn năm bị người lấy đi, phôi thô tính thử luyện chế ma vân cũng bị lấy đi, lấy đi cũng thôi, thậm chí một chút hiệu quả đều không nảy ra được. Tâm tạng Liệt Dương Vương đau đến rỉ máu, nhưng hắn cũng biết phương đại trận này giờ đã hoàn toàn không phải là thứ mình có thể chống cự.

Chuyện cần làm lúc này đó là nhanh chóng tụ lại một thân tiên uy, liều mạng căng ra bốn phía, dùng hết thảy mọi cách trốn thoát, cách đám gia hỏa quỷ quái này càng xa càng tốt...

Đương nhiên, uy lực đại trận còn không phải thứ khiến hắn tuyệt vọng nhất...

Càng tuyệt vọng là thân phận Đế Lưu!

Làm sao có thể?

Sao hắn lại có được năng lực bổ toàn phương đại trận này?

Thật cho rằng loại đại trận đáng sợ như vậy, là bất cứ người nào đều có thể bù đắp được ư?

Dù có là Đại La Kim Tiên tới, sợ rằng cũng làm không được điểm này!

Bởi vì đây căn bản không phải trận pháp Đạo gia, đây là đại trận Phật Môn...

Phật gia đã bị diệt cả vạn năm, đại trận Lục Đạo Luân Hồi này sao có thể tái hiện thế gian?

Hoặc nói cách khác, dù có thể tái hiện thế gian, lại làm sao có thể bị Đế Lưu bổ toàn?

Lui một bước mà nói, dù Đế Lưu có bản sự đó, hắn đường đường Đế tử, làm sao có thể hợp cùng một chỗ với đám phản nghịch Thiên Nguyên này?

Hắn... Đến cùng là ai?

Tâm lý Liệt Dương Vương quả thật có vô tận nghi vấn. Chỉ là, những vấn đề này hắn không có thời gian tới hỏi, giờ đây đã bị dọa phá lá gan. Rốt cuộc hết thảy phát sinh trước mắt thực quá đáng sợ. Đương thời, năm người kia thiếu một người vẫn tính thử lấy Ngũ Hành trận của Đạo gia để thúc đẩy trận này, đúng thật cũng thể hiện một phần uy lực nhất định. Nhưng ở trong mắt người có tu vị như hắn, làm vậy lại không cách nào che lấp đi nhược điểm. Bởi thế một năm trước, sau lần chịu thiệt từ trận này, hắn chỉ dùng thời gian một năm liền thôi diễn ra nhược điểm trong đó, đã biết đối phó thế nào. Nhưng hiện nay, nhìn đến chân thân trận pháp, làm gì còn có nửa điểm đảm lượng cường đấu?

Đây chính là đệ nhất đại trận Phật Môn thượng cổ, Lục Đạo Luân Hồi đại trận a!

Ai dám tìm chết?

Bởi thế, dù tâm lý có muôn vàn nghi hoặc, Liệt Dương Vương chỉ mất một khắc liền làm ra quyết định, đó chính là chạy trốn, một điểm phế lời cũng không nói liền chạy trốn. Huyết vân quý như tính mạng kia bị cướp đi thì cứ cướp đi, cái đó không quan trọng, mạng nhỏ mới là quan trọng nhất!

Chớp mắt, trên người đã tán phát ra từng đạo huyết khí, trải ra mười vạn dặm, che phủ cho hắn tháo chạy!

- Đừng để hắn chạy, đuổi hắn trở về...

Đám người sau lưng đại kim ô đều phát giác ý đồ muốn trốn của Liệt Dương Vương, vội vàng kêu to, dồn dập chạy tới.

Nhưng Liệt Dương Vương tuy trong lòng kinh hãi, lại không sợ sệt, hắn đã giao thủ cùng Ngũ Tử này, biết bản sự của bọn họ. Nếu chỉ luận tốc độ, có thể đuổi kịp chính mình, duy có tặc kim ô kia thôi. Nhưng nếu chỉ mình tặc kim ô đuổi theo, vậy căn bản là tự sát, không có Lục Đạo Luân Hồi đại trận gia trì, mình muốn giết nó thậm chí không cần dùng đến chiêu thứ hai, đoán rằng nó không có đảm lượng đuổi theo...

- Đế Lưu có dị, việc này nhất định phải bẩm báo Đế Thích điện hạ, thậm chí... Trực tiếp bẩm báo ba vị tiên tôn!

Trong lúc vội vàng đào tẩu, Liệt Dương Vương thầm nghĩ trong lòng.

- Yêu Ma, một năm trước, ngươi cướp đi khí huyết ta, hại ta tu vị đại tổn, giờ còn không trả ta?

Nhưng cũng ngay lúc trong lòng Liệt Dương Vương đưa ra nhất định, ngấm ngầm suy nghĩ tới bước kế hoạch tiếp theo, đột nhiên có một thanh âm phẫn hận vang lên trước mặt, khiến hắn kinh đến tâm tạng run lên, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, sau đó cả người thiếu chút sụp đổ...

Ngăn ở trước mặt hắn là một người thân áo sam vàng nhạt, tay cầm song luân, dung nhan thanh lệ, anh khí bức nhân...

... Không phải tiểu nha đầu một năm trước suýt nữa bị mình hấp sạch khí huyết thì là ai?

- Sao nàng lại có tốc độ khủng bố như vậy?

Liệt Dương Vương cả kinh, mí mắt nhảy động kịch liệt, vô thức quay người nhìn lại, tâm tạng càng nguội lạnh phân nửa. Trước sau trái phải hắn, tặc Ô Nha, nữ tử lãnh diễm thân mặc huyết bào, nam tử xấu xí, thanh niên tuấn thú tay cầm trường thương, cùng với Đế Lưu sắc mặt mang theo một tia cười lạnh âm sâm...

Không thiếu một ai, toàn bộ đều đuổi theo!

Điều này sao có thể, bọn họ làm sao đều có tốc độ đáng sợ như thế?

- Ha ha, uy lực Lục Đạo Luân Hồi đại trận ngươi đến cả ba thành đều chưa thử, sao đã gấp gáp đào tẩu?

Tặc Ô Nha tựa hồ đoán được hắn đang nghĩ gì, cười lạnh một cái, mang theo vẻ đắc ý khiến người nghiến răng:

- Nay sáu người chúng ta đồng thời quy vị, thần thông cùng hưởng, Đại Kim gia ta có lực lượng của bọn họ, bọn họ tự nhiên cũng có tốc độ của ta...

Nghe lời này của hắn, tâm tạng Liệt Dương Vương bất giác chìm xuống đáy cốc.

Quả nhiên không hổ là Phật Môn đệ nhất trận, không ngờ còn có diệu dụng như thế?

Vậy chẳng phải đánh cũng đánh không được, trốn đều trốn không thoát?

Trừ phi tốc độ cao hơn bất cứ người nào trong sáu người bọn họ, bằng không nếu bị một người trong bọn họ đuổi kịp, liền bằng với bị sáu người đuổi kịp!

- Các ngươi muốn không chết không ngớt với ta?

Trong cơn kinh hoàng Liệt Dương Vương lệ thanh kêu to, biết mình không khả năng trốn thoát, sát khí lập tức cuồng tuôn trong lòng.

Hắn muốn liều mạng, năm ngón tay phải mở ra, huyết quang ngất trời phù hiện, hóa thành một chuôi huyết mâu dài hơn trượng do ngưng huyết hóa thành, sắc bén vô cùng, mặt trên tự động phù hiện vô tận phù văn màu máu, cuộn trào trôi nổi như sóng triều, sau đó một bên rống giận, một bên hung hăng đâm huyết mâu trong tay về phía Vương Quỳnh, thanh âm giống như kẻ điên:

- Kiến hôi, hôm nay dù chết cũng phải lấy mạng ngươi!

- Oanh!

Huyết mâu mang theo phong mang và sát cơ khó mà nói rõ, hung hăng đâm tới trước mặt Vương Quỳnh.

Luận đến tu vị, luận đến thực lực, Vương Quỳnh đều kém xa Liệt Dương Vương. Nhưng lúc này, nàng không ngờ cũng dựng đứng song mi, không sợ chút nào, song luân bay lên cao cao, đồng thời với đó, cùng một số người khác hội ý, pháp ấn hơi biến, từng đạo thần quang tiên uy thông qua đại trận truyền tới trên người Vương Quỳnh, khiến tiên quang trên người nàng nhất thời đại thịnh, tu vị tựa hồ nháy mắt bạo trướng mấy chục lần, song luân trùng trùng đẩy về phía trước, răng rắc một tiếng, cường hành đánh bay Liệt Dương

Vương...

- Nhường đường, nhường đường!

Liệt Dương Vương bị Vương Quỳnh đánh lui, trong lòng kinh nộ, sát khí càng thịnh, phẫn thanh hét lớn, khua múa huyết mâu đâm ra bốn phía!

- Lục đạo luân hồi, chưởng ngự thiên địa!

Liệt Dương Vương không hổ là một đời tiểu Tiên Vương, dù mất đi nhiều loại pháp bảo, đến khắc sau cùng vẫn hung cuồng khó đương, tiên uy hạo đãng. Nhưng trong Lục Đạo Luân Hồi đại trận, một thân tiên uy lại mất đi tác dụng, sáu tôn hư ảnh đứng bao quanh, đại chưởng đồng loạt kích tới, một tiếng ầm vang trực tiếp phách vụn huyết mâu, phách vụn nhục thân, cũng trực tiếp phách hắn vào trong đại trận!

Quanh thân hắn, sáu tôn hư ảnh đỉnh thiên lập địa đứng đó, chính hắn thì bị bao quanh, nhỏ bé như hạt bụi.

- Ha ha, Liệt Dương Vương, giờ ngươi nhìn xem, ai mới thật sự là kiến hôi?

Giọng Vương Quỳnh vang lên, oán khí trút ra hết, hả hê vô cùng.

Lúc này, Liệt Dương Vương đường đường

Thái Ất thượng tiên, lại bị sáu đạo hư ảnh như thiên thần trấn trụ, khí cơ vận chuyển bất động, nhục thân phảng phất bị áp ở dưới núi, ngay cả lửa giận cuồng bạo trong lòng cũng không sử ra được...

- Ngươi... Các ngươi cẩn thận, từ lúc các ngươi xuất hiện ở Đa Bảo tiên hà, cùng đại tiên giới giao thủ cũng đã mấy năm, chinh chiến lớn nhỏ không dưới mấy trăm lần, nhưng song phương đều chưa chân chỉnh động qua sát cơ, chém giết nhân vật then chốt của đối phương. Các ngươi cùng lắm chỉ chém qua mấy chục chỉnh tiên, chúng ta cũng trước nay không vẫn lạc qua Thái Ất thượng tiên, các ngươi phải cẩn thận, ta chỉnh là Liệt Dương Vương được Xích đế chính miệng ngự phong, một phương chư hầu, dù là trong Đại Xích Thiên Tiên quân cũng thống ngự một bộ Tiên Binh, các ngươi nếu thật giết ta, liền phải cẩn thận...

Lúc này Liệt Dương Vương thực sự đã mất đi hết thảy năng lực phản kháng, tâm tư gấp chuyển, hét lớn một tiếng, trong thanh âm ám hàm nhắc nhở.

Lời hắn nói ngược lại là thật, tuy phản nghịch Thiên Nguyên một mực giao thủ cùng đại Tiên giới, nhưng song phương đều khá là khắc chế, thẳng đến nay chưa từng có đại nhân vật chân chính bị chém giết. Nói là song phương lưu tình cũng tốt, nói là đại nhân vật tự có bản lĩnh cũng được, nhưng đó đích xác là sự thực!

Chỉ đáng tiếc, lời này dùng đến uy hiếp người khác còn được, uy hiếp sáu người này, rõ ràng còn thiếu chút...

Thậm chí lời Liệt Dương Vương còn chưa nói hết, ánh mắt bỗng đột nhiên ngây dại!

Đế Lưu không biết lúc nào đã ngồi ở trước mặt, vươn tay bắt được thiên linh cái hắn, nhẹ nhàng hỏi:

- Vậy lại thế nào?

- Ngươi... Ngươi đến cùng là ai?

Liệt Dương Vương nuốt lời thừa lại về trong bụng, kinh hoảng nhìn Đế Lưu điện hạ.

- Ta ư?

Đối mặt với câu hỏi của hắn, Đế Lưu lại chỉ khẽ cười, sau đó lắc lắc đầu:

- Không nói cho ngươi!

Liệt Dương Vương còn có lời muốn hỏi, nhưng giây tiếp theo, Đế Lưu đã phi thân lui ra sau, trong tay nắm lấy một đoàn quang hoa, đầy mặt tươi cười nhét vào tiểu khô lâu giữa eo...

Chương 1532: Người đến cùng là ai

Một đời tiểu Tiên Vương cuối cùng bị Lục Đạo Luân Hồi đại trận cường hành trấn áp, đến chết đều không biết vấn đề ra ở chỗ nào!

Tiên mệnh của hắn cũng bị Phương Hành rút ra, thả vào trong xương đầu Khô Lâu treo trên eo. Còn về một thân huyết khí thì cũng bị Lệ Hồng Y vung tay trấn áp, trong này có một bộ phận bản nguyên của Vương Quỳnh, bọn họ phải nghĩ cách giúp luyện ra, lần nữa trả lại cho nàng. Hết thảy xong xuôi, nghi vấn trong lòng bọn họ cũng thăng tới cực điểm, ánh mắt hỏi dò hướng về phía Phương Hành, nhưng không đợi bọn họ kịp đưa ra câu hỏi, Phương Hành đã cười khoát khoát tay, sau đó chỉ hướng một nơi, ở nơi đó, có một đạo thân ảnh chính đang vội vàng như chó nhà có tang, đạp lên vẫn thạch cuống cuồng tháo chạy, kinh hoảng đến độ đầu cũng không dám hồi...

Nhiếp Cuồng Nhất, tên điên này giờ đây rốt cục cũng làm một chuyện tỉnh táo, đó chính là đào tẩu!

Hắn thực sự không ngờ rằng, Liệt Dương Vương hung uy cái thế lại chết đơn giản như vậy...

Hắn cứ thế bị một đại trận vô danh cường hành trấn sát!

Điều này khiến Niếp Cuồng Nhất vốn muốn mượn lực Liệt Dương Vương chém giết Đế Lưu không khỏi kinh hãi, ngay cả Thần Nô dưới trướng cũng mặc kệ, vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Chỉ đáng tiếc, mới trốn ra không bao xa, hắn đã cảm giác được trên đỉnh đầu nhiều thêm chút gì đó, chấn kinh ngẩng đầu lên, liền nhìn đến một phương huyết vân treo cao trên trời, cứ vậy từ từ rủ xuống đỉnh đầu, bên trong tựa hồ ẩn chứa vô tận lợi kiếm, sâm nhiên chỉ hướng mình, hắn tức thì phẫn nộ vung kiếm bổ tới đoàn huyết vân kia. Nhưng huyết vân trực tiếp hàng xuống, như là một đống bông vải bọc kín hắn, khiến hắn tức đến mở miệng mắng to, thanh âm khàn khàn:

- Ta muốn giết ngươi... Giết ngươi!

- Đến giờ còn dám mắng ta, thật không hổ là đứa điên...

Trên đỉnh đầu, một thanh âm vang lên, Niếp Cuồng Nhất đột nhiên ngẩng đầu, tròng mắt bốc lửa, chỉ thấy một đạo thân ảnh nắm lấy quỷ đầu đại đao, cười hì hì nhìn mình, trong ánh mắt đầy vẻ giễu cợt, từ trên cao nhìn xuống, nhè nhẹ cắn răng, mang theo sắc thái tàn nhẫn, chậm rãi hỏi:

- Cẩu nô tài, ngươi không phải muốn giết ta ư? Sao giờ lại chạy?

Vừa nghe được ba chữ “Cẩu nô tài”, nét mặt Niếp Cuồng Nhất co quắt một trận, đáy mắt bốc lên lửa giận ngút trời, phẫn thanh mắng to:

- Đế Lưu, ngươi đáng chết, lần này ta không giết được ngươi, nhưng sớm muộn cũng sẽ giết ngươi, dù có hóa quỷ, ta cũng đời đời kiếp kiếp quấn lấy ngươi...

- Ha ha, đừng vờ vịt!

Phương Hành nhìn hắn mắng chửi, nghe nửa buổi, bỗng đột nhiên cười lạnh, nói:

- Ngay từ đầu ta đã không tin tưởng ngươi là người điên. Kể ra, ngươi chẳng qua là mượn trò giả điên để bò lên thôi, đoán rằng trong lòng thông minh hơn bất kỳ ai. Vừa nãy ngươi tận mắt nhìn thấy ta và bọn họ liên thủ trấn áp Liệt Dương Vương, cũng nghe được Liệt Dương Vương chất vấn ta, tâm lý há có thể không đoán được cái gì? Kết quả giờ ngươi lại chỉ nói ta là Đế Lưu, muốn chứng minh với ta ngươi không nghe được gì ư?

- Ngươi đang nói hươu nói vượn gì đấy. Đế Lưu, ta với ngươi không đội trời chung...

Nghe được lời này, Niếp Cuồng Nhất rõ ràng sửng sốt mất một lúc, lập tức lại mắng chửi càng ác.

Nhưng Phương Hành không để ý hắn, cười lạnh nói:

- Giờ ngươi mắng ta, là vì cảm thấy mình dù sao cũng khó thoát khỏi cái chết, dứt khoát mắng cho thống khoái? Ha ha ha, ngươi nghĩ sai rồi, Niếp Cuồng Nhất, đến lúc thu lại bộ dạng giả vờ giả vịt kia rồi đấy. Ta dám cam đoan, giờ ta đếm từ một đến ba, nếu ngươi còn cứ tiếp tục giả điên giả dại thế này, ta sẽ lập tức chém rớt đầu ngươi...

Nói rồi vươn ra tay phải, giơ lên ba ngón tay:

- Một!

Niếp Cuồng Nhất đầy mặt không đáng, tiếp tục mắng to:

- Ngươi tưởng ta sợ chết ư? Đến giờ ngươi còn có khả năng sẽ bỏ qua ta?

- Vốn ta có ý định trước giữ lại cái mạng nhỏ cho ngươi!

Phương Hành nhún nhún vai, tiếp tục đếm:

- Hai!

Vẻ điên cuồng trên mặt Niếp Cuồng Nhất đột nhiên tan biến sạch sẽ, chẳng thừa lại chút lửa giận nào, nói:

- Tha mạng!

Phương Hành hơi ngớ, lập tức cười lớn, thu hai ngón còn lại, nhắm thẳng vào hắn, nói:

- Quỳ xuống!

"Bá" một tiếng, Niếp Cuồng Nhất lập tức quỳ xuống, không do dự chút nào.

Phương Hành cười đến híp cả mắt, hỏi:

- Ngươi là ai?

Niếp Cuồng Nhất ngơ ngác đáp:

- Niếp Cuồng Nhất?

Phương Hành lắc lắc đầu.

Niếp Cuồng Nhất lập tức nói:

- Cẩu nô tài!

Phương Hành cười mãn ý:

- Đúng rồi, cứ quỳ ở đây, chờ ta tới tìm ngươi!

Nói xong, bật cười ha hả, thẳng người lên, đang định rời đi. Nhưng cũng đúng lúc đó, Niếp Cuồng Nhất đang thành thật quỳ trong huyết vân đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng, đè thấp thanh âm nói:

- Chậm đã, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề được không?

Phương Hành quay đầu:

- Cái gì?

Niếp Cuồng Nhất khàn khàn giọng nói:

- Ngươi đến cùng là ai?

Phương Hành hơi ngớ, bật cười, nói:

- Muốn hỏi vấn đề này, ngươi khả năng sẽ ném mạng!

Niếp Cuồng Nhất nói:

- À!

Nói xong liền thành thật cúi đầu, nào còn nửa điểm như người điên, ngược lại còn ôn thuần hơn cả dê con.

Phương Hành cũng không để ý hắn, đứng dậy đưa mắt nhìn bốn phía!

Lúc này chiến huống tại trường đã là một mảnh đại loạn, trên Tiên thuyền, ba trăm Tiên Binh xông giết đi ra, từ trái sang phải đánh lén tám trăm Thần Nô. Đầu bên kia, chư tu Thiên Nguyên cũng sớm đã tụ tại, từ phải tới trái đánh thốc đến, tám trăm Thần Nô bị vây ở chính giữa, giết cho quỷ khóc sói gào, tử thương thảm trọng. Cũng có Thần Nô tưởng muốn đào tẩu, đáng tiếc, trong loạn cục hiện tại, kết quả của việc đào tẩu càng là thê thảm, cơ hồ chạy chưa được vài bước đã trực tiếp bị người loạn đao chặt chết!

Đại cục đã định, Phương Hành ngược lại yên tâm phần nào.

- Ngươi đến cùng là ai?

Cũng ngay lúc thâm tâm hắn đang dần buông lỏng, đột nhiên nghe được một thanh âm nôn nóng.

Xoay người vừa nhìn, đập vào mắt là năm đạo ánh mắt kinh dị...

Chính là đám người Lệ Hồng Y mới vừa liên thủ trấn sát Liệt Dương Vương. Lúc này năm người bọn họ đã bao vây quanh Phương Hành, tựa như lúc mới đầu năm người bọn họ liên thủ đấu Phương Hành vậy. Chỉ có điều hiện tại trên người đều không có sát khí, ngược lại mang theo nghi hoặc vô tận, vừa kích động, vừa cảnh giác nhìn Phương Hành, cứ như vậy một hồi lâu, lại không một ai mở miệng...

- Trên mặt ta nở hoa à?

Phương Hành sờ sờ mặt mình, cười hì hì nói.

- Là hắn...

Chợt nghe được câu nói này, Vương Quỳnh

lập tức kích động dị thường, thất thanh nói:

- Nhìn bộ dạng không đứng đắn này, nhất định là hắn!

- Không đúng... Không đúng...

Đại Kim Ô tắc dùng sức lắc đầu, nói:

- Hắn nào có được anh tuấn thế này, có đầu thai thêm ba lần cũng không được!

- Ha ha...

Lệ Anh cười lớn, nói:

- Ta đồng ý!

Phương Hành vừa nghe liền nổi đóa, tức tối mắng:

- Kim Lục tử, tên vương bát đản không lương tâm nhà ngươi, đương sơ lúc ở Quỷ Nha tinh, nếu không phải tiểu gia ngầm tha cho ngươi một mạng, giờ ngươi sớm đã bị người nướng cánh gà, còn có thể ở đây nói hươu nói vượn?

Đại Kim Ô vừa nghe liền giật nảy lên:

- Nói bậy, ta chạy thoát bằng bản sự chính mình!

Phương Hành cười lạnh:

- Thật có bản lĩnh thì ngươi đừng có rụng lông...

- Mẹ nó, ta liều mạng với ngươi...

Đại Kim Ô lập tức điên lên, muốn xông tới đánh, bị Lệ Anh nhanh tay kéo lại.

- Ài... Lúc mắng người thì cứ làm như thật!

Hàn Anh như có điều ngộ, nhè nhẹ gật đầu, lẩm bẩm nói.

- Hai ngươi cút ra cho ta!

Lệ Hồng Y một chưởng phách Lệ Anh và Đại Kim Ô sang một bên, nhè nhẹ cất bước, đi tới trước mặt Phương Hành, đôi mắt trong veo nhìn chằm chằm Phương Hành, như trực tiếp nhắm thẳng vào trong lòng hắn, mãi rất lâu sau mới ngập ngừng mở miệng...

- Ngươi đến cùng... Phải hay không?

Lúc hỏi vấn đề này, giọng nàng thậm chí run run.

Thời này khắc này, các nàng thật sự đã đoán được phần nào. Chẳng qua vẫn cứ không dám xác nhận, các nàng một mực đang nghĩ tới người kia, cũng lo lắng cho hắn. Nhưng đến lúc hắn thật xuất hiện, lại không dám nhận. Rốt cuộc, hết thảy trước mắt thực sự quá khó để tin tưởng. Gia hỏa kia dù còn sống, lại tại sao không ở Long giới, mà lại ở đại Tiên giới? Lui một bước mà nói, dù hắn tiến vào đại

Tiên giới, lại làm sao lẫn vào trong đại quân Tiên giới? Dù tiến vào đại quân, mẹ nó... Sao lại thành Đế tử?

Hết thảy thực sự quá mức ly kỳ, khiến bọn họ dù nhìn ra rất nhiều manh mối, lại vẫn cứ không dám xác nhận!

Mà lúc này, Phương Hành cũng cười, hắn đột nhiên ấn bàn tay xuống, xương đầu Khô Lâu bay lên, tọa lạc trong tinh không sau lưng, hóa thành một phương Thần cung cực lớn. Hắn cất bước tiến vào thần cung, dương tay khẽ vẫy, thái sư ỷ bay tới, hắn giơ chân bắt chéo, ngồi lên thái sư ỷ, giữa mi tâm bay ra một sợi thần niệm, hóa thành bộ dạng một tiểu nhân, thần tình ngang ngược, mang theo nụ cười xấu xa, nói:

- Ta là Đế tử Đại Xích Thiên Tiên giới, các ngươi thấy ta, còn không quỳ vái?

- Là hắn...

Nhìn thấy cảnh này, vành mắt Lệ Hồng Y đột nhiên ướt át, trên khuôn mặt trước nay luôn lạnh lùng rõ ràng hiện lên thần sắc kích động.

Lúc này Vương Quỳnh cũng bước nhanh đạp ra trước hai bước, nhìn hắn, nháy mắt cười tươi như hoa.

Đại Kim Ô và Lệ Anh cũng chạy tới, đứng

chung một chỗ với Hàn Anh, mắt nhìn chằm chằm!

Không biết qua bao lâu, bọn họ cũng cười, cười vui vẻ, cười nghiêng ngả, cần phải dựa vào nhau mới có thể đứng vững.

Rõ ràng Phương Hành chỉ thuận miệng kể câu chuyện cười không lấy gì làm đáng cười, song bọn họ vẫn bị chọc vui.

Sau một hồi cười rất lâu, bọn họ mới trầm mặc trở lại, từng ánh mắt giao nhau, lại không biết nên nói gì.

Lúc này, mỗi người tựa hồ đều có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, khăng khăng lại hỏi không ra được lời nào.

Phương Hành cũng như thế, hắn có phần không biết phải ứng đối với trường diện này như thế nào. Đi lên ôm một cái, không phù hợp phong cách hành sự, khóc rống một trận, lại quá làm bộ, tâm lý xúc động run run, lại không biết phải nên nói gì.

Qua thật lâu, cuối cùng hắn mới nói ra một câu:

- Các ngươi ăn chưa?

Chương 1533: Có tên trên Phong Thần bảng

- Vương bát đản, thì ra thật là ngươi a...

- ...

- ...

- Ai, đương sơ ngươi chưa thể bước lên Thông Tiên kiều, chúng ta còn đều lo lắng cho ngươi, tiểu hòa thượng càng là bất mãn đối với đám người kia, không theo sự sắp xếp của bọn họ, giữa đường một thân một mình rời khỏi tiên lộ Đạo gia, nghe nói đi Phật giới đã thất lạc. Mấy chục năm qua, chúng ta một mực suy tính, hướng một nhóm lại một nhóm người mới thăm dò tin tức ngươi, kết quả lại như đá chìm biển lớn, không biết có bao nhiêu người đều đoán rằng ngươi đã vẫn lạc, nhưng mà... Ai, mẹ nó, lời này nói ra đều không ai tin, ai có thể ngờ hôm nay ngươi lại rung thân hơi biến, thành Đế tử Đại Xích Thiên? Còn có một thân bản lĩnh này nữa, làm sao ngươi tu luyện được, làm sao có thể khủng bố như thế?

Hiện nay trong Khô Lâu Thần cung đã là một mảnh lang tạ, Phương Hành mời năm vị lão bằng hữu “còn chưa ăn” tiến vào, từng vò từng vò rượu được dời ra, như chủ nhân ân cần chiêu đãi bạn cũ, bày ra giá thế không say không nghỉ. Lúc này đám người Đại Kim Ô sớm đã nghi tâm đi hết, bọn họ đã nhìn thấy thần thức Phương Hành hiển hóa, đây là thứ tối bản nguyên, không làm giả được. Biết được người trước mắt này quả thực chính là tiểu thổ phỉ Phương Hành, người mà bọn họ một mực quan tâm, trong lòng chấn kinh khó mà nói được nên lời!

Một vò liệt tửu xuống bụng, vành mắt bị rượu huân cho đỏ hồng, không nói lời nào, chỉ có cảm khái vô cùng.

- Ha ha, bằng bản sự tiểu gia ta, làm Đế tử có gì kỳ lạ sao?

Phương Hành bị hỏi, lại bật cười ha hả, một hơi kể lại trải nghiệm trên đường bước lên tinh không của mình, nói đến hơn mười năm ngao du tinh không, đám người Đại Kim Ô đều cảm giác có chút tiếc nuối. Nói đến Tiên Kính chi biến, lại đều không nhịn được lo lắng, đến sau lúc nói tới quần trư ủi lật mộ Tiên Vương, ai nấy đều vỗ tay cười lớn. Cuối cùng, kể đến chuyện Cửu Đầu Trùng một thân một mình mê mang trên tiên lộ, bọn họ đều nhịn không được cảm khái, thổn thức cho kết cục thê lương của vị đã từng là đại nhân vật Thiên Nguyên này.

Đương nhiên, chuyện đoạt xá Đế Lưu cũng nói cho đám người Đại Kim Ô, chỉ riêng chuyện liên quan đến Thái Thượng cửu kinh là không nhắc tới.

Nói xong một phen kinh lịch, đám người Đại Kim Ô ngơ ngác nhìn nhau, rất là cảm khái, một phần là cảm thán cho trải nghiệm kinh kỳ của Phương Hành, mặt khác lại cảm thấy, tựa hồ chuyện này phát sinh trên thân thổ phỉ Phương Hành lại là điều hết sức đương nhiên!

- Đến cả Đế tử đều có thể giả mạo, đảm lượng đúng thật dọa người...

Ngay cả người tỉnh tình trầm ổn như Lệ Hồng Y, nay nhìn bộ dạng Phương Hành đã khác xa lúc trước, nhưng thần tình lại vẫn trước sau như một, cũng nhịn không được dở khóc dở cười. Hiểu rõ xong xuôi hết thảy, nghi hoặc trong lòng rốt cục đi hết, thầm nghĩ hết thảy quả nhiên như là sớm đã chú định, phương đại trận kia của các nàng vốn là kết quả của việc tu luyện Phật Môn lục đạo truyền thừa đến cảnh giới nhất định mới tự nhiên thôi diễn đi ra. Chỉ có điều, Phật Môn vốn có lục đạo, bọn họ lại chỉ có năm đạo truyền thừa, tự nhiên không đủ!

Một đạo bị thiếu chính là Nhân đạo truyền thừa của Phương Hành ngày đó, lại không ngờ sẽ gặp được vào lúc này.

- Đừng chỉ nói chuyện của ta nữa, tiến cảnh của các ngươi cũng khiến ta rất ngạc nhiên, trong mấy chục năm qua đã được thứ tốt gì?

Phương Hành cũng không kìm nén được hiếu kỳ trong lòng, nhịn không được nghe ngóng chuyện của bọn họ. Bằng lương tâm mà nói, tu vị tiến cảnh hiện nay của đám người Lệ Hồng Y, Đại Kim Ô quả thật khiến người chấn kinh. Khoan nói cảm ngộ của bọn hắn đối với lục đạo truyền thừa, chỉ riêng nói tu vị bọn hắn đều đã tiệm cận cảnh giới Thái Ất thượng tiên. Dù hiện nay ở trong mắt Phương Hành, cảnh giới đó không tính quá cao, nhưng phóng mắt nhìn ra khắp Thiên Nguyên lúc xưa thì sao? Khi đó trên Thiên Nguyên ngay cả tiên nhân chân chính đều không có, chẳng phải nói hiện nay bọn họ đều đã siêu việt cửu thánh?

- Ha ha, chúng ta? Chẳng qua là dính chút may mắn từ Thiên Nguyên tọa hóa thôi!

Nhắc đến việc này, đám người Lệ Hồng Y cũng có chút cảm khái, khẽ thở dài nói:

- Đương sơ sau khi bước lên Thông Tiên kiều, chúng ta liền đã liệu đến sẽ có chút tạo hóa, chỉ không ngờ rằng, tạo hóa sẽ kinh người đến thế. Vừa qua cầu đá, chúng ta liền được tiếp dẫn đến một nơi tiểu Tiên giới thần bí trong tinh vực. Phiến đại lục kia bộ dạng hoàn toàn là một tòa đạo quán, tên là Chư Tử đàn tràng, có người tu vị sâu không lường được xuất hiện, nói cho chúng ta, sẽ dẫn chúng ta tiến hành tu luyện cấp thứ hai tại Chư Tử đàn tràng...

- Chư Tử đàn tràng?

Phương Hành nghe mà hơi ngớ, đối với cái tên này hắn không hề xa lạ. Đương sơ lúc ở Thiên Nguyên cũng đã từng nghe qua. Theo hắn biết, Chư Tử đàn tràng chính là nơi cửu thánh dựng nên để bồi dục tiên anh, từng thu một đám kỳ tài ở Thiên Nguyên, chỉ điểm chúng tu hành, cũng dạy ra một đám tiểu bối lợi hại. Chẳng qua đại bộ phận đều không lợi hại bằng mình, hắn còn ngầm cười nhạo đám lão bất tử kia không biết dạy đồ đệ, tiếng sấm to, hạt mưa nhỏ, lại không ngờ, đến nay còn nghe thấy được cái tên Chư Tử đàn tràng!

- Trước kia lúc ở Thiên Nguyên chúng ta cũng từng nhập qua Chư Tử đàn tràng do cửu thánh cử biện, được dạy phương pháp kết thành tiên anh, còn vì chúng ta tìm kiếm một ít tài nguyên trân quý trong tinh vực, thậm chí quán đỉnh luyện thân, đúc tạo căn cơ vô thượng. Chỉ là đoạn tu hành đó không duy trì thời gian quá dài, chúng ta liền đều bị lui ra. Tưởng rằng bọn họ chỉ truyền thụ phương pháp kết anh thôi, nhưng hôm nay nghĩ lại, hóa ra chúng nghĩ quá đơn giản, để uẩn của

Chư Tử đàn tràng sâu xa hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều. Dựng nên viện ấy không hề chỉ là Thánh nhân Thiên Nguyên, sau lưng còn có một ít nhân vật thần bí. Lúc chúng ta bước lên tiên kiều, bọn họ sớm đã chờ đợi chúng ta trong tinh vực...

Lệ Hồng Y thấp giọng thán nói:

- Vừa nãy nghe ngươi nói tiêu ma mấy chục năm trong tinh vực, quả thật khiến chúng ta khá là cảm khái. Mấy chục năm kia, chúng ta đúng thực như ở trên Thiên đường, vô số điển tịch trước kia khổ cầu mà không được nay đặt ở trước mắt chúng ta, vô số tạo hóa trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, nay lại cường hành quán thâu cho chúng ta, đó thực sự là kỳ ngộ không dám tưởng tượng. Rất nhiều nhân vật thần bí tu vị cao thâm khó lường diễn giải, chỉ điểm tu vị, có thể nói, giai đoạn tu vị từ Nguyên Anh đến Độ Kiếp không phải chúng ta tự mình đi, mà là bọn hắn cường hành đẩy chúng ta đi...

- Còn thế nữa cơ à?

Phương Hành nghe mà mắt trợn trừng, nhìn mấy gia hỏa này càng lúc càng không thuận mắt.

Ở trong mắt hắn, điều này giống như mình khổ sở cướp bóc, thật khó khăn mới có chút tích súc, kết quả đám gia hỏa này lại khoe khoang với mình, nói bọn họ bị người cường hành nhét vào trong tay tài bảo vô tận, loại cảm giác đó thống khổ thế nào chắc không cần nói cũng biết...

- Trong Chư Tử đàn tràng không chỉ có chúng ta, mỗi cách ba năm liền sẽ có một nhóm kỳ tài mới được đưa đến. Theo bọn họ nói, hiện nay Thông Tiên cổ kiều đã là đại tạo hóa đệ nhất thế gian trong truyền thuyết tại Thiên Nguyên, mỗi cách ba năm mới bóc mở một lần, phàm là thiên kiêu kỳ tài đỉnh cấp đương thế, thậm chí tu sĩ biểu hiện ra loại đặc điểm nào đó siêu việt, bất luận năm tuổi tu vị đều sẽ được tiếp dẫn tiến vào Thông Tiên cổ kiều, sau đó đi tới Chư Tử đàn tràng, tiếp thụ nhân vật thần bí chỉ dạy và dẫn dắt, tu hành giả thế hệ trẻ, thậm chí là một ít tu sĩ trước đây quy ẩn, nhưng lập được công huân trong đại chiến cùng Thần tộc đều được tiếp dẫn tới...

- Bọn họ ban cho các ngươi tiên mệnh ư?

Phương Hành càng nghe càng tâm kinh, nhịn không được mở miệng hỏi.

Đây mới là vấn đề hắn quan tâm nhất, Chư Tử đàn tràng này tuy thần dị, nhưng còn có thể hiểu được, chẳng qua là một ít đại tu hành giả nương theo tài nguyên và lĩnh ngộ trong tay, cường hành làm một ít hành vi bạt miêu trợ trường, xét theo một khía cạnh nào đó thì cũng tương tự như vị thổ phỉ sư phó của hắn, nhàn rỗi vô sự dùng thiên tài địa bảo nuôi ra hơn mười vị heo béo đệ tử. Nhưng thành thật mà nói, làm như vậy còn bồi dưỡng không ra được bản sự hiện nay của đám người Đại Kim Ô, hiện nay thực lực bọn họ nếu không tiên mệnh, tuyệt đối đạt không tới...

- Tiên mệnh?

Lại không ngờ, chợt nghe lời ấy, đám người Lệ Hồng Y đều cười khổ, lắc đầu nói:

- Chúng ta ngược lại có nghe nói qua về loại tiên trân này, nghe đồn là tài nguyên tu hành trân quý nhất thế gian, đáng tiếc chưa từng thấy qua, tu hành của chúng ta toàn dựa vào Phong Thần bảng...

- Phong Thần bảng?

Phương Hành lập tức nhíu mày, bảo bối này hắn cũng không phải lần đầu tiên nghe nói.

Trên thực tế, đương sơ hắn và Hồng Hoang Lão Long Vương thương nghị, giả ý đầu nhập dưới trướng Thần Chủ, chính là vì ngăn trở Thần Chủ đoạt được bảo này.

- Đúng, chính là cái bảng chết tiệt kia!

Nghe nhắc tới Phong Thần bảng, Đại Kim Ô nhịn không được tức giận mở miệng, kêu nói:

- Chúng ta tu hành tại Chư Tử đàn tràng, mỗi cách ba năm sẽ có người đi xông tiên quan, nghe đồn xông qua cửa này giống như độ chín đạo lôi kiếp, mỗi vượt qua một đợt lôi kiếp liền có thể căn cứ tư chất và thực lực bản thân được đến một cơ hội lưu danh trên dị bảo Phong Thần bảng. Chỉ cần có tiên danh liền có thể được đến tiên lực gia trì, thực lực bạo trướng. Mẹ nó, tức là tức ở chỗ, mấy người chúng ta đều xông qua tiên quan vào năm thứ chín, cũng là người mạnh nhất trong nhóm kia, khăng khăng đám lão bất tử đó không ban cho chúng ta nhất phẩm tiên danh, chỉ cấp chúng ta nhị phẩm...

Lệ Anh nghiêng đầu nhìn nó, không đáng nói:

- Ngươi đương thời không phải nói đi cửa sau có thể được đến nhất phẩm tiên danh ư?

Sắc mặt Đại Kim Ô có chút không dễ nhìn, hét lên:

- Căn Bá nói tiên danh kia chẳng qua là bọt nước, bảo ta không cần để ý!

- Nhưng chỉ được đến nhị phẩm tiên danh, quả thực khiến tu hành sau đó của chúng ta khá là khổ cực...

Vương Quỳnh thấp giọng thở dài một tiếng, tiếp tục nói:

- Lúc mới được nhị phẩm tiên danh, chúng ta cũng phấn chấn dị thường, cảm giác tu vị đại tiến, nhưng đi tới tinh vực, kiến thức qua cao thủ Tiên giới, mới phát hiện mình đúng là ếch ngồi đáy giếng...

Nói tới đây, trên mặt Vương Quỳnh nhịn không được lộ ra vẻ sợ hãi:

- May mắn chúng ta từng cùng ngươi được đến Phật Môn lục đạo truyền thừa, tỉ mỉ tu luyện, cũng rất có tiến cảnh, đến sau còn phát hiện, giữa lục đạo có liên hệ với nhau, kết làm đại trận liền có thể phát huy ra lực lượng càng mạnh. Cũng chính dựa vào lục đạo truyền thừa này mới nhiều lần hóa giải hung hiểm trên tiên hà. Chẳng qua, lục đạo dù sao cũng là lục đạo, thiếu ngươi, đại trận chúng ta không cách nào hoàn chỉnh, lần này nếu không nhờ ngươi, chắc rằng chúng ta đều...

- Thật ra thế đã rất lợi hại rồi...

Nghe các nàng tựa hồ đều có chút bất mãn, Phương Hành lại càng nghe càng chấn kinh trong lòng!

Trước kia hắn còn không biết, vì sao khi đó Thần Chủ để ý Phong Thần bảng như thế, nay mới hiểu được phần nào!

Vừa nghe, đó không ngờ là một kiện dị bảo có thể đúc tạo tiên nhân số lượng lớn...

Mẹ nó, thế thì đáng sợ quá!

Chương 1534: Quan thứ mười thất lạc

- Phong Thần bảng này rốt cục như thế nào?

Nỉn nửa ngày, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi, tâm lý ngo ngoe muốn động.

Trong lòng lại nghĩ, nếu ngày nào đó có thể cướp bảo bối như vậy vào tay, quả không uổng đời này...

Đám người Vương Quỳnh tất nhiên không ngờ rằng trong lòng hắn sẽ có ý tưởng lớn mật đến vậy, thấy hắn hỏi, liền cũng thành thật đáp nói:

- Phong Thần bảng một mực được nắm giữ trong tay đám trưởng lão thần bí sau lưng Chư Tử đàn tràng. Chúng ta chỉ gặp qua một lần lúc lưu tên thôi. Đó như là một quyển trục hết sức bình thường, chỉ cần lưu tên trên đó liền có thể được tiên lực gia trì, tổng cộng có cửu phẩm, phẩm giai càng cao liền được gia trì càng mạnh. Chỉ có điều, bảo này tuy thần dị, chúng ta lại nghe qua một lời đồn, nói bảo này không được hoàn chỉnh...

- Không hoàn chỉnh?

Phương Hành ngây người mất một lúc, nghĩ thầm không hoàn chỉnh đã mạnh như vậy, nếu hoàn chỉnh thì sao?

- Đúng, tin tức này nghe nói là vị quái thai Viên gia kia truyền ra...

Lệ Anh tiếp lời, trong mắt đầy vẻ sùng bái, nói:

- Nghe nói, Phong Thần bảng xuất thế, chúng ta tuy là nhóm người đầu tiên bước lên Thông Tiên kiều, nhưng lại không phải nhóm người sớm nhất có tư cách có tên trên bảng, nhóm người đầu tiên có tư cách lên bảng, hoặc nói cách khác là người đầu tiên, thì chính là vị bất thế kỳ tài Viên gia kia. Nhưng hắn tựa hồ biết gì đó, cự tuyệt lưu tên, sau hắn, thiếu tư đồ Phù Diêu cung Niếp Thiên Hồng cũng cự tuyệt lưu tên, đối với nguyên nhân bọn họ cự tuyệt, sau đó có rất nhiều suy đoán, nhưng lời giải thích lưu truyền nhiều nhất là Phong Thần bảng không hoàn chỉnh, hai người bọn họ lo lắng Phong Thần bảng sẽ ảnh hưởng tu hành sau này, cho nên mới cự tuyệt...

- Trời ạ! Hai tên vương bát đản này vẫn cứ mạnh vậy à...

Phương Hành ngẩn ngơ, nhịn không được lắc đầu cảm thán.

- Thanh danh ngươi hiện tại cũng đã không yếu hơn bọn hắn...

Lệ Hồng Y nhìn Phương Hành một cái, tâm lý cảm thán:

- Nếu chuyện bây giờ truyền ra, thậm chỉ còn truyền kỳ hơn cả bọn hắn!

Trong lòng nghĩ thế, ngoài miệng lại không khen ngợi gì thêm, mà thuận theo lời Lệ Anh nói tiếp:

- Thật ra cũng không chỉ là lời đồn, ở một khía cạnh nào đó, lời giải thích này đã được người xác nhận, sau khi qua tiên quan, chúng ta không chỉ lưu lại tu hành ở Chư Tử đàn tràng, mà bắt đầu có đủ loại phù chiếu phân phát xuống, có đi hướng tinh vực thần bí nào đó tìm kiếm một ít tài nguyên, có đi thu phục một số tiểu Tiên giới hoặc Thần tộc, thậm chí đôi lúc còn trực tiếp ghi chú rõ thời gian địa điểm, để chúng ta đi giao thủ với người, đôi khi chỉ cho thắng không cho bại, đôi khi lại chỉ cho bại không cho thắng, sau khi hoàn thành những phù chiếu đó thì đều sẽ có công đức gia thân...

- Đợi những công đức này tích lũy đến trình độ nhất định liền có thể đổi lấy nhiều loại tài nguyên, thậm chí đề thăng tiên danh bản thân!

Lệ Hồng Y chậm rãi nói:

- Đương nhiên, đối với người bình thường mà nói, từ cửu phẩm tiên danh thăng tới bát phẩm không phải điều gì khốn khó, hoàn thành vài kiện phù chiếu là được. Một số tài nguyên bình thường cũng không cần quá nhiều công đức, nhưng chúng ta nếu muốn đề thăng từ nhị phẩm tiên danh lên nhất phẩm, vậy cần phải một lượng công đức to lớn. Xét theo khía cạnh nào đó, đây có lẽ là chuyện căn bản không khả năng hoàn thành, trừ phi năm người chúng ta có thể lập được công lao lớn nhất, đó chính là tìm được quan thứ mười thất lạc trong truyền thuyết...

- Quan thứ mười?

Phương Hành ngẩn ngơ, thần tình có chút chấn kinh.

Thần sắc Lệ Hồng Y cũng thoáng trở nên ngưng trọng, dừng một lát mới nói:

- Thiên Nguyên có chín quan, cất chứa vô tận tạo hóa, tài nguyên và dẫn dắt chúng ta được đến ở Chư Tử đàn tràng đại bộ phận đều đến từ chín quan, nhưng trên thực tế, không chỉ có chín quan, trong phù chiếu đẳng giai tối cao của Chư Tử đàn tràng nghi rõ, sớm nhất thật ra tổng cộng đúc mười quan, đều là đến từ đại tiên giới, vốn nguyên từ một kế hoạch thần bí nào đó. Nhưng trong quá trình này, chín quan trong đó thuận lợi đạt đến Thiên Nguyên, còn một quan lại bị mất đi trong đại tiên giới. Chúng ta suy đoán, nếu Phong Thần bảng thật sự không hoàn chỉnh, như vậy bộ phận tiên bảo thiếu sót nhất định nằm ngay trong quan thứ mười kia...

- Ai, chúng ta khổ a...

Đại Kim Ô thở vắn than dài nói:

- Mẹ nó, phù chiếu này không dễ hoàn thành a. Chúng ta tứ xứ chinh chiến, bốc lên đại hung hiểm thu tập tài nguyên, nhưng công đức đổi được vẫn cứ xa xa không đủ. Ở Chư Tử đàn tràng, ta quấn lấy Căn Bá suốt ba tháng, cuối cùng hắn mới nói cho ta, nếu muốn giúp tất cả chúng ta đều đề thăng một giai tiên danh, được đến tài nguyên và bồi dưỡng hạng nhất từ Chư Tử đàn tràng, vậy phải làm thành nhiệm vụ người khác không cách nào hoàn thành. Đó chính là đi tìm quan thứ mười, chỉ vậy mới có thể được vạn vạn công đức gia thân...

- Không ngờ còn có quan thứ mười thất lạc...

Phương Hành tử tế suy nghĩ một lát, lại cũng một đầu vụ thủy, hắn chưa từng nghe qua tin tức gì liên quan đến chuyện này ở đại tiên giới cả...

- Thật ra hiện tại chúng ta thủ ở chỗ này không chịu đi, chính là muốn xem xem có thể tìm được chút manh mối hay không!

Đại Kim Ô tiếp lời, cười nói:

- Lần này trước lúc rời khỏi Chư Tử đàn tràng, ta tìm biểu muội bói một quẻ, nàng phế tận tâm tư đi thôi diễn, sau cùng được ra một kết quả mập mờ, nói trong thời gian này khả năng sẽ có tin tức về tung tích quan thứ mười xuất hiện quanh vùng Đa Bảo tiên hà. Chẳng qua khoảng thời gian vừa rồi, ta đã bốc lên đại hiểm tìm khắp tinh vực chung quanh, lại không tìm được một chút manh mối nào. Chẳng biết có phải xú nha đầu kia tính sai rồi hay không. Đi về ta phải hỏi nàng cho thật kỹ mới được...

- Tiên quan mất đi, Phong Thần bảng tàn khuyết...

Nghe xong, Phương Hành nhịn không được nhíu mày trầm tư, trong lòng cứ cảm thấy có chuyện, lại khăng khăng nghĩ không ra, không biết qua bao lâu, tâm lý bỗng vạch qua một đạo thiểm điện, vội mở miệng hỏi:

- Ta có đứa nha đầu, có phải ở chỗ các ngươi không?

Đám người Đại Kim Ô đều hơi ngớ:

- Là người mù kia?

Phương Hành đại hỉ, cười nói:

- Chính là nàng!

Đại Kim Ô lập tức xem thường nhìn hắn:

- Nhỏ như vậy đều không buông tha...

Lệ Anh cũng nghiêng đầu cười nói:

- Không bằng súc sinh a!

Đại Kim Ô tức giận hướng Lệ Anh trừng một cái:

- Súc sinh đắc tội ngươi?

Lệ Anh không nói:

- Ta lại không nói hắn là súc sinh...

“Phốc” Đại Kim Ô nhổ một ngụm nước bọt:

- Mẹ nó, liều mạng với ngươi!

- Để hai đứa này lăn xa chút, không thì đừng trách ta thu thập bọn họ...

Phương Hành thực sự hết lời để nói, hướng Lệ Hồng Y giải thích:

- Nha đầu kia cứu qua mạng ta!

Lệ Hồng Y khẽ cười, nói:

- Nàng đúng là ở trong tay chúng ta, đương thời kể ra cũng kỳ quái, một đám người đại tiên giới dùng ngọc liễn giơ lên nàng, gióng trống khua chiêng đi qua bờ biển loạn lưu, tựa như chỉ sợ chúng ta không biết, lại thấy ngọc liễn kia hoa quý, tưởng rằng là đại nhân vật nào, có một phương đạo thống ra tay cướp, kết quả đám người hộ tống trực tiếp đào tẩu, căn bản không hề phí sức chống đỡ. Đến sau phương đạo thống kia thấy là một tiểu nha đầu hai mắt bị mù, chẳng có gì đặc biệt, mới ẩn ẩn cảm thấy, đây có khả năng là âm mưu, bèn đưa đến chỗ chúng ta, ta cũng nhìn không ra manh mối, liền tạm thời giam nàng lại, đang định chuẩn bị tra hỏi nàng!

- Được, chính là nàng!

Phương Hành vỗ tay một cái, trong lòng có một ý niệm càng khiến hắn hồ nghi, liền để bọn họ nhanh nhanh dẫn người qua.

Lệ Hồng Y không có nghi ngờ gì, lập tức để Đại Kim Ô thả người, hóa ra là bị nhốt trong phương tiểu thế giới bọn họ đoạt được từ

Thiên Nguyên Bắc Hải Tù Tâm Nhai. Lúc tiểu manh nữ lặng lẽ đi ra, cắn lên miệng môi, trên mặt không có thần thái gì, mãi đến khi nghe được giọng Phương Hành mới đột nhiên lộ ra biểu tình ủy khuất và sợ hãi, lao vào trong ngực hắn không động đậy...

- Ài, còn mập chút, xem ra không ăn khổ...

Phương Hành bắt được quai hàm tiểu manh nữ ngắt hai cái, thấy nàng không sao, liền cũng thoáng an tâm. Hắn không nói gì thêm với đám người Đại Kim Ô, mà quay đầu gọi nha đầu Si Nhi một mực tránh ở trong hậu cung thần điện đi ra, mang nàng đi về chăm sóc...

Một đám người nhìn thấy tiên tử mỹ mạo Si Nhi đi ra từ hậu cung thần điện, ai nấy đều cả kinh, vội hiếu kỳ hỏi dò Phương Hành. Hắn ngượng ngùng nói đây là lão ngũ nhà mình, sau đó thản nhiên gọi Si Nhi đi diện kiến đám thúc thúc cô cô, chư tu nghe mà đều sửng sốt, chỉ biết dè dặt hành lễ, đợi Si Nhi dẫn tiểu manh nữ đi về...

- Mới mấy năm không gặp, không ngờ đã cưới đến tức phụ thứ năm, tiểu thổ phỉ ngươi thật là...

Lệ Hồng Y hé miệng mà cười, Vương Quỳnh mặt không biểu tình, Đại Kim Ô thì cười xấu xa trêu chọc Phương Hành.

- Đúng đúng, còn xinh đẹp như vậy...

Lệ Anh phụ họa theo, Hàn Anh cũng lắc lắc đầu, thở dài một tiếng, khiến Phương Hành khá là ngượng ngùng, khiêm tốn nói:

- Nơi nào nơi nào, ngực không lớn bằng Hồng Y sư tỷ, eo cũng không thon bằng Vương Quỳnh sư tỷ, không tính quá xinh đẹp...

Một câu nói lập tức khiến Lệ Hồng Y và Vương Quỳnh đều mặt như hàn sương.

- Ha ha, lời dư thừa không nói làm gì, các huynh đệ lâu ngày không gặp, có kiện lễ vật tặng cho các ngươi...

Phương Hành cười lớn một tiếng, tâm tình vui mừng, cười mở miệng.

- Lễ gặp mặt?

Mọi người nghe đều hơi ngớ, sau đó tâm tình đều có phần kích động. Chơi với nhau lâu như vậy, bọn họ biết rất rõ Phương Hành, chỉ cần đứa này một ngày không có bị người đánh chết, trong tay luôn có không ít thứ tốt. Hơn nữa đừng nhìn đứa này là thổ phỉ, bắt được cái gì cướp cái đó, nhưng ánh mắt người ta cao lắm, thứ có thể được hắn xưng là lễ gặp mặt, há sẽ bình thường?

- Ngươi có thứ tốt gì muốn phân hưởng, mau nói nha...

Đại Kim Ô kích động dị thường, đụng đến trước mặt Phương Hành, tròng mắt nhỏ trợn trừng.

Phương Hành dương dương đắc ý, nghiêng đầu nhìn Đại Kim Ô:

- Muốn ư? Kêu một tiếng Phương đại gia nghe xem nào...

Lời còn chưa dứt, Đại Kim Ô đã mở miệng:

- Phương đại gia uy vũ!

Phương Hành lại càng đắc ý, lười nhác vươn tay, ra hiệu Lệ Hồng Y đưa vò rượu cho mình, Lệ Hồng Y cảm thấy buồn cười, lại cũng rất phối hợp, hai tay nâng vò rượu đặt lên trên tay Phương Hành, khiến Lệ Anh nhìn mà ngây ngốc. Nghĩ thầm để tỷ tỷ tâm cao khí ngạo này của mình tự tay hầu rượu, đây chính là phúc phận mà lão cha tránh ở Nam Cương làm thổ hoàng đế cũng không có a!

Vừa lòng thỏa ý uống một ngụm rượu, Phương Hành mới cười hì hì nói:

- Các ngươi tưởng muốn đề thăng tiên danh đến vậy ư?

Chỉ một câu thôi, lại hỏi khiến ai nấy đều sững sờ, nhìn hắn cười đắc ý, trong lòng không khỏi có phần kích động...

Đại Kim Ô dám đoán nhất, đột nhiên kích động nói:

- Chẳng lẽ gia hỏa này có tin tức về quan thứ mười?

Chương 1535: Đại lễ bậc này

- Trước nói cho ta biết sự khác biệt giữa tiên danh nhất phẩm và tiên danh nhị phẩm đi!

Phương Hành không nói nhiều, chỉ mặt đầy ý cười hỏi, bộ dạng có vẻ rất tự tin.

Nghe được Phương Hành hỏi tới chuyện đề thăng tiên danh, đám người Đại Kim Ô đều tưởng rằng Phương Hành nắm được tin tức về quan thứ mười, đè xuống kích động trong lòng, vội nói hết những gì mình biết cho Phương Hành. Thì ra, lưu tên trên Phong Thần bảng có thể được đến tiên lực cường đại gia trì, nhưng gia trì này cũng là có khác biệt, tiên danh tổng cộng phân cửu phẩm, phẩm giai càng cao, lực lượng tự nhiên càng mạnh. Về lý thuyết mà nói, bọn họ được đến tiên danh nhị phẩm, sau khi tiềm lực được hoàn toàn phát huy, có thể địch nổi Thái Ất thượng tiên. Chỉ là điều này cần phải trải qua vô số mài luyện, càng then chốt là, tiên danh nhị phẩm cũng có loại hạn chế nào đó, giới hạn bọn họ tăng trưởng thực lực tăng!

- Tiên danh nhất phẩm không chỉ khởi điểm càng cao, mà còn có thể nương theo tiềm chất bản thân, từng bước đề thăng. Đơn giản mà nói, chúng ta tu hành sẽ có giới hạn, trưởng thành đến giai đoạn nhất định liền sẽ dừng chân không tiến. Nhưng tiên danh nhất phẩm, trên lý thuyết căn bản chính là vô hạn, có thể liên tục trưởng thành, đây cũng là nguyên nhân chúng ta vô luận thế nào đều muốn đề thăng tiên mệnh!

Đám người Lệ Hồng Y thành thật nói.

Phương Hành nghe xong liền khẽ gật đầu, nói:

- Không khác mấy với suy nghĩ của ta!

Nói xong, thấy tròng mắt đám người Đại Kim Ô đều sáng ngời, nhìn chằm chằm chính mình, hắn bèn cười lớn, nói:

- Quan thứ mười thì đừng nghĩ, nghe đều chưa từng nghe qua. Chẳng qua lễ gặp mặt ta muốn đưa cho các ngươi lại cũng không kém quan thứ mười kia đâu. Các ngươi đề thăng tiên danh chẳng phải là muốn không bị giới hạn bởi Phong Thần bảng ư? Phong Thần bảng có khuyết điểm, cũng quyết định tiên danh các ngươi có khuyết điểm, kiện đại lễ ta tặng cho các ngươi ngược lại có thể bù đắp thiếu sót này, tuyệt không thua tiên danh nhất phẩm...

- Là thứ gì?

Đám người Đại Kim Ô nghe mà đều cả kinh, vội vàng hỏi.

- Chính các ngươi xem!

Phương Hành đứng dậy đi tới phía sau thần điện, mở ra một bức rèm, lại thấy sâu trong thần điện có một phương Huyết Trì, trong ao sinh trưởng một gốc cây nhỏ cao chỉ mới hơn trượng, cứng cỏi không có lá, nhưng trên đầu cành lại treo mười trái bộ dạng quỷ dị, chợt nhìn thì thấy hết sức bình phàm, nhưng nếu tử tế cảm giác liền có thể nhận thấy trong quả uẩn hàm tia sáng thần dị, tựa hồ có được sinh mệnh lực và đạo uẩn khó mà nói rõ, mỗi một trái đều tựa sâu không thấy đáy, thần thức bọn họ không thể hoàn toàn xỏ xuyên...

- Vương Quỳnh sư tỷ, ta thấy ngươi bản nguyên không đủ, nhục thân hư nhược, hẳn từng bị trọng thương, đúng chứ?

Phương Hành ha ha khẽ cười, tiện tay hái được một trái, ném cho Vương Quỳnh.

- Đây... Đây là vật gì?

Vương Quỳnh tiếp lấy trái cây, vừa thoáng ngửi, liền cảm giác khí tức trong cơ cuộn trào, lập tức biến sắc.

- Đây là Tạo Hóa quả, là một trang cơ duyên ta vô tình được đến trong đại tiên giới!

Phương Hành cười nhẹ một tiếng, hái tiếp một trái, lại cố ý không đưa cho Đại Kim Ô đã thèm đến nhỏ dãi, cười nói:

- Quả này cất chứa khí tức đáng sợ, thậm chí là quy tắc đại đạo, có năng lực khởi tử hồi sinh, đắp nặn tạo hóa, ta không biết Vương Quỳnh sư tỷ bị thương thế nào. Nhưng chỉ cần ăn vào một trái, cẩn thận luyện hóa, hẳn liền có thể hoàn toàn phục nguyên, tu vị cũng nhất định có thể tăng trưởng một cảnh!

- Khởi tử hồi sinh, đắp nặn tạo hóa?

Chợt nghe tám chữ này, đám người Lệ Hồng Y đều biến sắc, lộ ra thần thái khó mà tin tưởng.

Các nàng quá hiểu rõ ý nghĩa của tám chữ này, có phần không tin tưởng, cho rằng Phương Hành đang nói quá...

- Đúng rồi, quả này còn có một tên gọi khác...

Phương Hành như là cố ý, khẽ cười một tiếng, bỏ thêm một câu:

- ... Được người xưng là tiên mệnh!

- Tiên mệnh?

Thoáng chốc, đám người Đại Kim Ô trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Phương Hành, biểu tình giống như gặp quỷ. Bọn họ tuy dựa vào Phong Thần bảng mà thành tiên, nhưng trên thực tế, chinh chiến trong tinh vực bao nhiêu năm, há có thể không biết tính trọng yếu của tiên mệnh, đều biết đó là một loại tài nguyên quý báu, dù có là ở ba mươi ba tầng trời cũng trân quý dị thường, thậm chí có thể xưng là tài nguyên quan trọng nhất trên đường tu hành, chư tu Thiên Nguyên tu hành dựa vào Phong Thần bảng, phần nào đó là bởi bọn họ không lấy được tiên mệnh...

Đùa chắc...

Lời tiểu thổ phỉ này rốt cục là thật hay giả, hắn cứ vậy tiện tay hái xuống một trái cây hết sức bình thường từ một gốc cây nhỏ như là chậu hoa được trồng trong thần điện nhà mình, sau đó nói cho bọn họ đây là tiên mệnh trong truyền thuyết?

Chắc đổi thành bất cứ người nào đều sẽ không tin tưởng, thậm chí còn muốn châm chọc một trận!

Rốt cuộc cảm giác mà Phương Hành lúc này đem lại cho bọn hắn hệt như một tên ăn mày mặt mũi bẩn thỉu dưới phàm trần, trong ngực ôm lấy một đống sách nát, sau đó lắc đầu hoảng não nói cho ngươi "Chỉ cần ba văn tiền, bản thiên tư Đạo gia thần thông nghịch thiên này sẽ là của tiểu tử ngươi"!

Nhưng đám người Đại Kim Ô cũng biết Phương Hành bình thường tuy thích đùa, lại trước nay không thổi phồng chém gió những chuyện như vậy...

Bởi thế bọn họ chỉ ngây người thoáng chốc, tiếp theo liền trực tiếp xông lên!

Giống như sói đói chụp mồi, trực tiếp chộp tới trái trên cây quái dị kia. Chỉ là khi tay bọn hắn vươn đến, lại ngoài ý phát hiện, tay bọn họ cứ thế xuyên qua gốc cây quái dị, không đụng tới vật nào. Gốc cây nho nhỏ kia hệt như tồn tại ở trong hư vô, bọn họ có thể nhìn thấy, thậm chí cảm ứng được, lại khăng khăng không thể chạm tới...

- Ha ha, đừng vội đừng vội, thứ này người khác hái không được...

Phương Hành cười lớn, rất là đắc ý, tiện tay hái xuống mấy trái, cầm một trái đưa tới trước mặt Đại Kim Ô.

- Phương đại gia uy vũ!

Đại Kim Ô tròng mắt trợn tròn, nghĩ đều không nghĩ liền kêu một tiếng.

Phương Hành đắc ý, nhét cho nó một trái, sau đó lại cầm đến lắc lắc trước mặt Lệ Anh.

Lệ Anh tròng mắt nhỏ cũng trợn tròn, lập tức lớn tiếng nói:

- Đại ca thần thông quảng đại, anh vũ bất phàm, tuấn mỹ như tiên...

- Nói hay lắm!

Phương Hành đắc ý, nhét một trái cho Lệ Anh, sau đó ánh mắt không mang ý tốt quét nhìn Hàn Anh.

Hàn Anh vẫn sắc mặt lạnh lùng, trời sinh liền là bộ dạng nghiêm túc ít nói, lúc này vẫn cứ mặt không đổi biến sắc, lãnh đạm nói:

- Tuy đương sơ kết bái ngươi là đại ca, trong các huynh đệ bản lĩnh ngươi cũng là mạnh nhất... Nhưng ta sẽ không nói mấy lời mất mặt kia đâu!

- Ách...

Phương Hành nghe mà chớp chớp mắt, hai tay nâng lên tiên mệnh đưa cho hắn, thán nói:

- Chính là ta thích tính tình ngay thẳng này của ngươi!

- Phương sư tỷ...

Sau đó Phương Hành cười hì hì cầm trái tiên mệnh cuối cùng lắc lắc trước mặt Lệ Hồng Y.

Lệ Hồng Y nghiêng đầu nhìn hắn, tự tiếu phi tiếu nói:

- Rượu đều hầu ngươi rồi. Còn muốn thế nào nữa, khoan y giải đái chắc?

Phương Hành hù đến giật nảy mình, vội đưa tới tiên mệnh, miệng lẩm bẩm:

- Tuy ngươi cũng dễ nhìn, nhưng hổ cái không thể cưới!

Lệ Hồng Y lập tức ngẩn ngơ, tức đến lông mày dựng đứng.

Lệ Anh ở bên cạnh nghe thấy, nhịn không được tán thán nói:

- Đại ca là người thông minh!

- Bốp...

Lệ Hồng Y thình lình quất cho một tát, đánh văng Lệ Anh lên vách tường!

- Nếu đây thật là tiên mệnh, vậy đúng là so với tiên danh nhất phẩm trên Phong Thần bảng thì chỉ mạnh không kém...

Vương Quỳnh lấy được tiên mệnh sớm nhất, lúc này đã dùng hết mọi cách đi nghiệm chứng, tâm lý càng được đến chứng thực, cũng càng kinh hãi. Sau cùng quả thực khó che chấn kinh trong lòng, khó mà tin tưởng ngẩng đầu nhìn Phương Hành, nói:

- Phương sư đệ, phần đại lễ này, chúng ta cả đời cũng khó trả hết được. Đại lễ phong hậu nhất thế gian cũng chỉ đến thế mà thôi. Thật không biết nên cảm tạ ngươi thế nào, việc này nếu là truyền về Thiên Nguyên, thậm chí là Chư Tử đàn tràng, sợ rằng đều sẽ lập tức dẫn phát đại chấn động...

- Im lặng phát đại tài là được, không cần nói cho bọn họ!

Phương Hành cười mở miệng, dặn dò một câu, Vương Quỳnh thâm cho là đúng, gật gật đầu.

- Rốt cục ngươi làm sao mà được đến nhiều tiên mệnh như thế?"

Lệ Hồng Y nhịn không được mở miệng hỏi dò, các nàng dù rất hiểu bản lĩnh Phương Hành, giờ đây lại vẫn chấn kinh không nhẹ. Rốt cuộc có thể một hơi lấy ra nhiều tiên mệnh như vậy, đây đã không thuộc phạm trù bản lĩnh lớn hay nhỏ, đây mẹ nó chính là nghịch thiên a?

- Ha ha, lợi ích của làm Đế tử a!

Phương Hành cười lớn một tiếng, cũng không giải thích tỉ mỉ, khẽ cười một tiếng cho qua chuyện.

- Dù là Đế tử chân chính, sợ rằng cũng không có nhiều tiên mệnh như vậy để tiêu pha?

Đám người Lệ Hồng Y không phải kẻ ngu, biết Phương Hành không chịu nói kỹ thôi, lại cũng không hỏi nhiều. Trong tu hành giới, thăm dò tạo hóa của người khác là chuyện đại ky, bọn họ quan hệ đủ gần mới dám hỏi nhiều mấy câu...

- Cũng tốt, chuyện tiếp sau đây mới là thú vị...

Phương Hành thầm nghĩ trong lòng, không biết đang tính toán điều gì, lát sau mới nói:

- Được tiên mệnh, các ngươi không cần liều mạng đề thăng tiên danh như trước. Về phần tung tích quan thứ mười kia, chờ ta quay đầu giúp các ngươi thăm dò một phen, nếu có thể liền đoạt lấy phần tạo hóa này. Các ngươi cũng không cần một mực khổ thủ ở đây. Nói thực cho các ngươi biết, hiện tại người tới Tiên giới không ít, mười vạn Tiên Binh Tiên Tướng luôn là có, giờ vẫn đang quan vọng, còn chưa có ý ra tay, nhưng ai cũng không biết bọn họ sẽ tấn công lúc nào. Hiện tại các ngươi còn có thể tránh trong biển loạn lưu này, nhưng đợi đại quân tới, lại biết tránh đi nơi nào?

- Việc này ngược lại không giả, trên thực tế, trải qua đại nạn lần này mới phát hiện đại tiên giới quả thực nhân tài lớp lớp, một tên Liệt Dương Vương đã khó chơi thế rồi, ai biết còn sẽ có vương hầu tướng tướng khác đi qua hay không?

Lệ Hồng Y gật gật đầu, nói:

- Càng không cần nói đến còn có Đế tử, chúng ta cũng nên đi về Chư Tử đàn tràng, bế quan tu hành một thời gian...

- Tiểu thổ phỉ, ngươi muốn đi đâu?

Đại Kim Ô đáy mắt tinh quang tứ xạ, hưng phấn hỏi.

- Ta đương nhiên là trở về tiếp tục làm Đế tử...

Ngay lúc mọi người đang trêu đùa, chợt nghe ngoài Thần điện có người vội vàng tới báo:

- Tám trăm Thần Nô đều đã chém giết, không một ai trốn thoát, chỉ là vừa rồi có thám tử phát hiện, đã có rất nhiều Tiên Quân giết vào biển loạn lưu, thế tới hung hung, đã có mấy đạo thống bị bọn họ giảo sát...

Nghe được lời này, Phương Hành mới ý thức được, hiện nay chính là lúc chiến loạn...

Bạn cũ gặp lại, hắn hứng trí cũng rất cao,

cười nói:

- Hồi lâu không gặp, lần nữa sóng vai tác chiến, thế nào?

Đám người Đại Kim Ô đều hưng phấn nhìn hắn:

- Ý ngươi là?

Phương Hành cười nhẹ một tiếng, nói:

- Ta đến cả tiên mệnh đều làm lễ gặp mặt tặng cho các ngươi, các ngươi cũng giúp ta một chuyện, được không?

Đám người Lệ Hồng Y đều nói:

- Cứ việc mở miệng là được!

- Tốt!

Phương Hành gật đầu, lạnh giọng nói:

- Nhóm tiên quân tiến vào biển loạn lưu này, một tên cũng đừng thả trở về!

Chương 1536: Một tên cũng không bỏ qua

Hỏi kỹ linh truyền tin, rất nhanh liền biết được, ước chừng có hai ngàn Tiên Binh thâm nhập biển loạn lưu!

Hai ngàn Tiên Binh, đột nhiên nghe qua tựa hồ không nhiều, nhưng trên thực tế, đây đã là một con số cực lớn!

Rốt cuộc, Tiên Binh tinh nhuệ dưới trướng Đế Thích tổng cộng chỉ mới trên vạn mà thôi!

Hơn nữa Tiên giới và Thiên Nguyên đối đầu mấy năm như vậy, song một mực chưa từng xuất hiện thương vong lớn đến nhường đó, thậm chí đối với đám người Đại Kim Ô mà nói, hai ngàn Tiên Binh này đã là đại quân mà bình thường bọn hắn sẽ không đi chủ động trêu chọc. Nhưng lúc này, Phương Hành lại thản nhiên nói một câu, quyết định sinh tử của hai ngàn Tiên Binh kia. Đám người Đại Kim Ô đương nhiên sẽ không cự tuyệt, trên thực tế, đối với bọn hắn mà nói, hai ngàn Tiên Binh này cũng là tử địch, không cần Phương Hành nói song phương cũng đã thủy hỏa bất dung, không chút do dự, lập tức liền đáp ứng...

Mà đối với Phương Hành, hai ngàn Tiên Binh, cũng là một phần đề uẩn vô cùng khả quan!

Đặc biệt là sau khi hắn biết hai ngàn Tiên Binh này thực ra là nhắm vào mình, là phục binh được Đế Thích bố trí!

Nếu ngươi đã cho ta một miếng mồi thơm như vậy, tội gì ta lại không nuốt sạch?

Chỉ là khẩu vị ta tương đối lớn, trừ mồi ngon ngươi chuẩn bị ra, hai ngàn Tiên Binh này ta cũng muốn nuốt!

- Phong kín biển loạn lưu, đừng để chúng chạy thoát!

Phương Hành đạp bước ra khỏi thần điện, ánh mắt thâm trầm, cười lạnh nói.

- Tiểu thổ phỉ, luận tu vi cá nhân, ngươi mạnh hơn bất kỳ ai trong chúng ta, nhưng luận tới quân trận chém giết, đám con cóc quân kia của ngươi có được hay không?

Đại Kim Ô bất giác hưng phấn, đắc ý hướng Phương Hành khiêu hấn nói.

- Ha ha, xem thường ta cũng được, nhưng đừng xem thường đám đạo đồ cướp đường kia của ta!

Phương Hành tự tin tràn đầy, một bước đạp ra, đi tới tiên thuyền. Lúc này cục diện tại trường có vẻ khá quỷ dị, tám trăm Thần Nô đã bị chém giết, không một ai trốn thoát, nhưng chư tư Thiên Nguyên lại vẫn không buông lỏng cảnh giác đối với đám con cóc binh, sít sao coi chừng bọn họ. Phải đợi khi thấy đám người Lệ Hồng Y trò chuyện thân mật với Đế tử kia, hơn nữa vừa rồi bọn họ còn từng liên thủ ngăn địch nên mới không lập tức động thủ. Ngược lại so với vẻ khẩn trương của chư tu Thiên Nguyên, đám con cóc binh hiện vẻ khá là lười nhác, tản mạn chờ đợi!

- Đám quỷ lười, đều lên cho ta...

Quanh thân Phương Hành mang theo tí ti ma khí, từ trời giáng xuống, hạ xuống cột buồm trên tiên thuyền, cúi đầu nhìn bốn phía.

- Gặp qua Đạo chủ...

Đám tiên phỉ tản mạn phía dưới thấy thế, lập tức nhảy dựng lên, đồng loạt hướng Phương Hành hành lễ.

- Vừa nãy các ngươi giết đủ cả chưa?

Phương Hành chậm rãi quét mắt qua, phát hiện thụ thương chẳng bao nhiêu, dù là có chút thương cũng đều tinh thần phấn chấn.

- Không đủ, không đủ, xa xa không đủ!

Câu hỏi còn chưa dứt, phía dưới đã một mảnh sôi trào, sát khí ngất trời.

- Ha ha, tốt, vậy ta lại mang bọn ngươi đi ra giết một lúc!

Phương Hành ngẩng đầu nhìn hướng phương xa, cười lạnh nói:

- Từ khi theo bản Đế tử, các ngươi không có binh khí tốt, cũng không có giáp trụ tốt, không có cung cứng, không có tên bén, thậm chí đến cả tọa kỵ...

Vừa nói đến chỗ này, đám con cóc phía dưới ngẩng đầu lên, kêu loạn một trận, Phương Hành lập tức nghẹn họng, vội vàng sửa lời:

- ... Cũng lại tọa kỵ ra hồn một tí...

- Oa oa…

Đám con cóc lại ồ lên, lần này xem ra rất là mãn ý.

Phương Hành cũng ha ha khẽ cười, sau đó chỉ vào phương xa nói:

- Hiện ở nơi này đang có một đám dê béo, bọn chúng có binh khí tốt, đoạt đi qua chính là binh khí của các ngươi, bọn họ có giáp trụ chắc chắn, đoạt đi qua chính là giáp trụ của các ngươi, thần cung bảo tiễn trong tay bọn họ, đoạt đi qua chính là thần cung bảo tiễn của các ngươi, tọa kỵ thuần tuấn dưới háng bọn họ, đoạt đi qua chính là... Ách, thức ăn cho các ngươi!

- Được...

- Cướp bọn chúng, toàn bộ là của chúng ta!

- Ta muốn cung tiễn binh khí của chúng...

- Ta muốn giáp trụ, ta còn muốn một con tọa kỵ tốt... Ai ui, con cóc huynh ta không phải nói ngươi...

Đám tiên phỉ phía dưới nghe xong một phen “động viên” nhiệt huyết sôi trào, lại thêm vừa nãy cùng tám trăm Thần Nô ác chiến, đã có mười mấy người lập công, được Văn tiên sinh ghi lại, người không lập được công lớn, lúc này sớm đã đỏ mắt, muốn thừa dịp đại sát đặc sát đi kiến lập công huân, đổi lấy tiên mệnh, lúc này vừa thấy có cơ hội, lập tức ngao ngao kêu hét!

- Ha ha, ta thích nhất ý nghĩ cướp của người khác làm của mình này...

Phương Hành ha ha cười lớn một tiếng, vung tay lên:

- Các con, chuẩn bị... Lên lưng cóc!

- Oanh!

Nói xong câu này, đám tiên phỉ lười nhác tản mạn bên cạnh tiên thuyền tức thì phi thân nhảy lên lưng cóc.

Ngay cả con cóc béo tốt nhất hung ác nhất bên người hắn cũng nhảy ra giữa không trung, tỏ ý hắn ngồi lên!

- Phiền toái lão huynh!

Phương Hành vỗ vỗ con cóc trên đầu có một vết thương sẹo to tướng kia, phi thân nhảy lên lưng nó, hét lớn một tiếng:

- Đi!

- Xoạt xoạt...

Chỉ nghe hiện trường vang lên một mảnh tiếng xột xoạt, tất cả con cóc đều nhảy dựng lên, thành quần kết đội, như núi như biển, lại như mưa sao băng, hung thần ác sát, thế không thể ngăn, lao thẳng tới biển loạn lưu. Tốc độ nhanh khó mà hình dung, đám con cóc nhìn có vẻ béo tốt ngu xuẩn, nhưng một nhảy lập tức có thể đi xa vạn dặm, đã đột ngột lại cấp tốc, cơ hồ trong chớp mắt, phiến tinh vực chỉ sót lại chiếc tiên thuyền trống rỗng, tất cả đều đi sạch sẽ...

- Đây... Đây khác gì tới vô ảnh, đi vô tung. Có cần mạnh vậy không?

Phải qua nửa buổi, trong chư tư Thiên Nguyên mới có người ngơ ngác mở miệng, biểu tình trên mặt không biết nên khóc hay cười.

- Nếu Tiên Binh Thiên Nguyên đều mạnh như vậy, chúng ta cũng nên cẩn thận...

Có trưởng lão đạo thống nào đó thấp giọng phân phó:

- Sau này lúc diễn luyện đại trận phải đề phòng trường hợp một đám con cóc từ trời giáng xuống!

- Thật ra từ trên thân đám con cóc này, chúng ta sớm nên đoán được là hắn!

Lệ Hồng Y cũng có chút dở khóc dở cười, hé miệng cười nói:

- Trừ hắn, ai còn có thể luyện ra một chi quái binh như vậy?

- Không được, tiểu vương bát đản kia đích thân chạy đi cướp đồ, sao có thể thiếu ta?

Đại Kim Ô kềm nén không được, quái khiếu một tiếng:

- Liên quân yêu minh dưới trướng Kim Ô thế tử ở đâu?

- Thuộc hạ ở đây!

Sâu trong biển loạn lưu, một đám Yêu Ma xông tới, chỉ thấy đám Yêu Ma nguyên hình tất lộ, có ô nha, có lang khuyển, có hắc hùng, có hổ báo, còn có một ít tên bộ dạng như là tôm cá, tới lui trong tinh không, trong tay giơ lên đủ loại binh khí lung tung rối loạn, ai nấy nhìn chẳng ra sao, khăng khăng thần tình lại rất hung ác cuồng bạo, tràn đầy nhiệt tình. Nghe được tiếng kêu của Đại Kim Ô liền lập tức xông tới, chính là liên minh yêu quân Bắc Câu yêu địa điều phối cho Đại Kim Ô, tính là thuộc hạ trực hệ của nó!

Hiện nay tu vị bọn chúng đều có tăng trưởng, dưới tay ít nhiều cũng có chút nhân thủ, tính là thân binh dưới trướng. Đương nhiên lai lịch phức tạp, có xuất thân từu một ít tiểu Tiên giới hoặc Thần tộc quy hàng, có xuất thân đạo thống, đệ tử trong môn thông qua một ít thủ đoạn đặc thù đưa vào tinh vực, có tùy theo bọn hắn chinh chiến mà thu gom được, cũng có một số là lấy thủ pháp đặc biệt luyện chế ra!

- Cách xuynh đệ, cùng theo ta đi cướp đồ...

Đại Kim Ô quái khiếu một tiếng, xông thẳng về hướng đám con cóc quân của Phương Hành vừa đi.

- Xông a xông a, đi cướp...

Đám Yêu Ma oa oa kêu loạn, cùng theo Đại Kim Ô xông ra ngoài...

Cảnh này khiến chư tu Thiên Nguyên nhìn mà đều che mặt:

- Ai, nỗi nhục của Thiên Nguyên lại xuất động!

- Được, ta cũng đi!

Vương Quỳnh cũng có chút hưng phấn, song luân trong tay va chạm giữa không trung, từng đạo âm ba vang xa vạn dặm. Không lâu sau, từ nơi nào đó trong biển loạn lưu, một nhóm Tiên Binh Thiên Nguyên xông xa, ai nấy đều khoác phi phong màu trắng, thân mặc giáp trắng, thần tình lạnh lùng, chính là đệ tử Đại Tuyết sơn nhất mạch, nay đều quy dưới trướng Vương Quỳnh, nàng thấy chư đệ tử chạy tới, cũng không nhiều lời, lạnh giọng quát một tiếng, suất tiên xông ra!

- Ha ha, há có thể thiếu ta?

Lệ Anh ha ha khẽ cười, trên người quỷ khí âm sâm, xông thẳng đi, căn bản không cần nó nói chuyện, ngay lúc hắn vừa xông ra ngoài, sâu trong tinh vực nơi xa đã chạy đến một đám thuộc hạ quỷ khí âm sâm. Đám này vốn thuộc về một tiểu Tiên giới tu luyện Quỷ đạo, Lệ Anh được trưởng lão trong Chư Tử đàn tràng chỉ điểm, giết tiến phương tiểu Tiên giới kia, nuốt giới chủ tiểu Tiên giới, rút ra quỷ binh tiểu Tiên giới. Từ đó về sau, liền được phương tiểu Tiên giới kia coi là truyền nhân Quỷ tổ, một mực theo hắn chinh chiến tứ phương!

- Hôm nay ngược lại náo nhiệt!

Lệ Hồng Y cũng bấm ngón tay, sau lưng mở ra một đạo thanh đồng quỷ môn, giống như mở ra phương Địa Ngục nào đó. Bên trong xông ra vô số yêu ma ác quỷ, bị tâm ý Lệ Hồng Y sai khiến, đồng loạt độn về phương xa!

- Anh nhi, ngươi tới!

Chu Quan đạo nhân Phụng Thiên Đạo gọi lại Hàn Anh, thấp giọng hỏi hắn mấy câu, sau đó sảng giọng nói:

- Ngươi nếu đã xuất quan, đám sư đệ Phụng Thiên Đạo này liền giao cho ngươi, tốc chiến tốc thắng, kết thúc trận chiến này, lão phu liền phải về Chư Tử đàn tràng!

Trước đây tại Thần Châu, Hàn Anh đã từng bái nhập Phụng Thiên Đạo, đến sau tuy rời khỏi Phụng Thiên Đạo, bái nhập Đại Tuyết sơn, nhưng tình duyên còn đó, Cố đạo nhân Phụng Thiên Đạo và Phụng Thiên Đạo chủ đều rất hân thưởng hắn, vẫn một mực coi hắn là môn nhân. Lúc bình thường, Hàn Anh tương giao cùng đệ tử Phụng Thiên Đạo đều lấy sư huynh đệ tương xứng, có thể nói thân như một nhà!

Hiện nay thấy Chu Quan đạo nhân nói thế, liền gật đầu, nói:

- Biết!

Nói xong, chống thẳng trường thương, bước nhanh đạp lên tinh vực chạy đi ra, đám đệ tử Phụng Thiên Đạo sau lưng gắt gao theo gót!

- Tiền bối, Đế tử Đại Xích Thiên kia rốt cục là ai, vì sao lại giúp chúng ta đối địch cùng người đến từ Đại Xích Thiên?

Bên cạnh có tu sĩ Thiên Nguyên nhíu mày tiến đến nghe ngóng, lúc này đại đa số người vẫn còn mơ hồ, căn bản nghĩ không rõ ràng, đối thủ mới đầu suất binh đánh tiến biển loạn lưu, cùng bọn họ ác chiến một trận, thậm chí đến sau lại cùng Ngũ Tử hỗn chiến, tựa hồ không chết không ngừng nghỉ. Khăng khăng giữa lúc cường địch xuất hiện lại cùng liên thủ, chém giết Tiên giới Liệt Dương Vương và tám trăm Thần Nô. Nay càng là suất tiên ra tay, chặn đánh hai ngàn Tiên Binh Tiên giới. Đế tử này rốt cục là bạn hay địch, lại cùng Ngũ Tử kia đạt thành hiệp nghị gì, mới sẽ tin tưởng nhau đến thế!

- Quản nhiều như vậy làm gì?

Chu Quan đạo nhân lại không chịu hồi đáp, chỉ cười lạnh một tiếng, nói:

- Quay đầu nếu có người hỏi tới, cứ nói là thiên kiêu Phụng Thiên minh trí kế hơn người, đuổi hổ nuốt sói, dùng kế chôn giết hai ngàn Tiên Binh là được, đây chính là một phần công lớn a..

Chương 1537: Xích Tiêu quân

- Giết...

Giữa vẫn thạch đầy trời, hơn một trăm vị đệ tử Thiên Nguyên đạo thống thân mặc đạo bào đỏ vàng tế ra pháp bảo, hợp thành trăm lẻ tám Thiên Cương Địa Sát trận, chiến ý ngất trời, hung hăng xông tới tiền phương, đột ngột chặn trước một bộ Tiên Binh, đám đệ tử Thiên Nguyên này năm tuổi không lớn, thực lực lại rất bất phàm, người mạnh nhất có vẻ là đại sư huynh của đám đệ tử này, hắn mặt như quan ngọc, khí vũ hiên ngang, nhìn qua chỉ chừng không đến trăm tuổi, không ngờ đã có cảnh giới và thực lực siêu việt Độ Kiếp, tay cầm một thanh cổ kiếm màu đỏ thắm, khí cơ bức nhân, trên đỉnh đầu trôi nổi một đạo trận kỳ, suất lĩnh chúng sư đệ vội vàng xông tới!

- Một đám tạp ngư, cũng dám thâm nhập biển loạn lưu, hôm nay vừa khéo là lúc đệ tử chân truyền Thần Châu Bạch Ngọc Kinh ta lập uy!

Bọn họ đều rất tuổi trẻ, cũng rất kiêu ngạo, thực lực kinh người, vừa tới tinh vực, liền dã tâm bừng bừng muốn lập công lớn, thành tựu tiên danh. Hiện nay, chính là lúc đường hẹp tương phùng, đụng tới một chi Tiên Binh, lại không mảy may ý định rút lui, ngược lại còn muốn giao thủ chính diện. Dù sao một trăm lẻ tám sư huynh đệ bọn họ đã không biết liên thủ chiến qua bao nhiêu sinh linh Thần tộc. Trên thực tế, đương sơ sở dĩ bọn họ được Chư Tử đàn tràng truyền trúng chính là bởi trong ác chiến với sinh linh Thần tộc, bọn họ từng liên thủ chém chết hơn ngàn người của đối phương!

Sau này khi vào tinh vực, cũng từng cùng tiểu bộ Tiên Binh giao thủ, lại chưa chịu thiệt bao giờ!

Nay bọn họ thấy thực lực đám Tiên Binh trước mặt tựa hồ không mạnh hơn những sinh linh Thần tộc kia bao nhiêu, chẳng qua đều là cảnh giới Nguyên Anh. Hơn nữa bọn họ còn được sư môn và Chư Tử đàn tràng ban cho pháp bảo và phù triện, lại có trăm lẻ tám Thiên Cương Địa Sát trận bảo vệ, tự nghĩ dù không cách nào chém chết chi Tiên Binh này, nhưng muốn triệt để ngăn chết bọn chúng ở đây, chờ đợi đệ tử đạo thống tới cứu thì vẫn có thể làm được!

- Ha ha, một đám chim non, đảm lượng lại không nhỏ!

Khác với trong tưởng tượng của bọn họ, cảnh song phương đại chiến kịch liệt không hề diễn ra. Trong quá trình bọn họ xông tới, chi Tiên Binh kia lại không có chút hành động nào, như là không nhìn thấy bọn họ vậy. Tiên tướng đi đầu bộ Tiên Binh cưỡi trên lưng một con mãnh hổ hung ác, thân khoác xích giáp, lưng đeo đại kỳ, hắn nhè nhẹ vỗ an mãnh hổ đang thấp giọng gào thét dưới háng, khẽ nở nụ cười lạnh, dưới xích giáp, đôi con ngươi tinh quang trầm tĩnh bắn ra ánh mắt giống như thực chất quét nhìn bọn họ, trong đó không thấy chút kinh hoảng nào, thần tình đầy vẻ khinh miệt!

- Bắt giặc trước bắt vua, chém Tiên Binh, liền chỉ còn một đám tạp ngư, không chiến tự vỡ!

Vị đại sư huynh tay cầm cổ kiếm màu son thấp giọng quát lạnh, trận hình hơi biến, giống như một thanh lợi đâm thẳng tới đám Tiên Binh, trong lòng bọn họ thậm chí đã tính toán sẵn phải trước giết tiên tướng địch thủ thế nào, sau đó lại xông giết giảo loạn Tiên Binh đối phương, thâm tâm tự tin bội phần, thấy đối phương một mực không chút động tĩnh, càng cho rằng đối phương đang sợ hãi...

Nhưng mà… Sự tình phát triển lại không giống với trong tưởng tượng!

Đám Tiên Binh kia không có ý cứng đối cứng cùng bọn họ, thẳng đến khi bọn họ xông tới cách ngàn dặm vẫn không có ý kết thành trận thế. Nhìn qua, dưới khí thế lao đến hung hung của bọn họ, đám người kia hệt như một quần dê béo đợi làm thịt!

Nhưng ngay lúc bọn họ chiến ý cuồng tuôn, tưởng muốn xông thẳng tiến vào trong quân địch, đối phương chợt có biến hóa!

Tướng lĩnh tiên quân đứng ở tuyến đầu lành lạnh khẽ cười, sau đó tay phải đột nhiên vung xuống!

- Hưu!

- Hưu!

- Hưu!

- Hưu!

- Hưu!

- Hưu!

Giữa mảnh tinh vực lạnh lẽo, đột nhiên vang lên tiếng xé gió chi chi chít chít như mưa rào.

Trong quân trận Tiên Binh không biết nhiều ít đạo thần quang đồng loạt sáng lên, một mảnh chỉnh tề, hóa thành mưa ánh sáng thẳng tắp xạ tới bọn họ, kham xứng kín không kẽ hở. Hóa ra đám Tiên Binh kia sớm đã bố sẵn tiễn trận, chỉ chờ bọn họ xông tiến cách ngàn dặm liền cùng lúc giương cung bắn tên, cự ly này chính là lúc thần tiễn có thể phát huy uy lực mạnh nhất.

- Hừ, khu khu mũi tên thì làm được gì?

Đại đệ tử chân truyền tay cầm cổ kiếm màu son lạnh giọng cười lớn, lệnh các sư đệ cùng theo tế ra pháp bảo hộ thân, tiếp tục xung phong!

- Ào ào ào...

Khắc này, trên không trung không biết xuất hiện nhiều ít quang hoa, giống như cây dù khổng lồ bao phủ đỉnh đầu bọn họ.

Nói thật, bọn họ có phần không để mưa tên này vào trong lòng, rốt cuộc mọi người đều là người tu hành, thần thông quảng đại, pháp bảo bách xuất, trừ phi chiến tu chuyên tu đạo này, chứ mấy người sẽ vứt bỏ thần thông uy lực cực đại không cần, chạy đi dùng mũi tên nhẹ như lông hồng kia?

Ngay cả hiện nay Thiên Nguyên xuất hiện vô số kỳ nhân dị sĩ, nhưng có thể nổi danh bằng cung tiễn lại chẳng được mấy người. Trong thập đại thần cung, người xếp hạng đệ nhất đều đã tan biến mấy chục năm, Tiên Binh Đạo gia tập thể sử dụng cung tiễn lại càng chẳng có một ai. Rốt cuộc tu hành giới lớn như vậy, nhưng có người nào nghe qua đạo sĩ cầm cung bắn loạn bao giờ chưa...

Chỉ là, phần khinh cuồng và kiêu ngạo trong lòng ấy rất nhanh liền bị mưa tên trước mặt đánh gãy.

- Bá!

Một đạo tiễn quang rơi trên bảo quang phòng ngự trước người bọn họ, lực lượng lớn đến thần kỳ, đánh cho bảo quang đung đưa liên hồi, thế xông lao tới cũng theo đó ngừng trệ, một ít sư đệ sư muội tu vị hơi yếu bên cạnh hắn càng là bị chấn cho sắc mặt trắng bệch, suýt nữa không điều khiển được pháp bảo. Tình cảnh ngoài dự liệu này khiến tên đại đệ tử kia nhịn không được hơi ngớ, sắc mặt chợt biến!

Nhưng căn bản không đợi hắn kịp làm ra phản ứng, "Ba Ba Ba Ba", vô số mưa tên theo sát mà đến!

Bảo quang phòng ngự xác thực lợi hại, dù là đại tu Độ Kiếp cũng không phải một chưởng hai chưởng là có thể đánh nát...

Nhưng chống làm sao được với vô số mũi tên cất chứa lực lượng đáng sợ phô thiên cái địa ập đến thế này?

- Ba

Gần như ngay sau đợt mưa tên đầu tiên bắn xuống, bảo quang phòng ngự trên người bọn hắn đã ảm đạm tan tình. Trong quá trình này, thế xông tới của bọn họ bị ngăn trở, thậm chí không cách nào xông ra ba trăm dặm, khoảng cách đến chi Tiên Binh còn chừng sáu bảy trăm dặm, lúc này đại đệ tử tay cầm cổ kiếm màu đỏ thắm đã ý thức được không đúng, sắc mặt đại biến, vội quát:

- Lui...

Nhưng mà đã quá muộn, trên mặt tên Thái Ất tiên tướng chớp lên vẻ trào phúng, lần nữa vung tay, đợt mưa tên thứ hai liền đến!

Thần cung thần tiễn, uy lực có lẽ so thần thông yếu chút, nhưng trọng điểm là ở một chữ, nhanh!

Hiện nay, đám tám lẻ tám chân truyền kia gần như đã hoàn toàn bạo lộ dưới mưa tên, ai nấy không khỏi kinh hoàng!

- Bá...

Một mũi thần tiễn xỏ xuyên ngực một tên đệ tử áo vàng, lực lớn vô cùng, trực tiếp xé nứt nhục thân.

- Hưu

- Hưu

- Hưu

- Hưu

Ngay sau đó, lại có vô số đệ tử áo vàng bị bắn xuyên, thậm chỉ bọn hắn còn đang do dự không biết nên xông hay nên lui thì đã bị Tiên Binh xé nứt nhục thân, thần hồn bị kích đãng, trực tiếp bạo vụn. Trong tinh vực vang lên vô vàn tiếng kêu thảm, từng mảnh từng mảnh máu thịt tung bay, máu tươi như sóng triều bắn khắp bốn phía, khiến cả mảnh tinh vực như biến thành biển máu...

- Trốn ra sau vẫn thạch!

Tên đại đệ tử tay cầm cổ kiếm màu đỏ thắm đã không cố được quá nhiều, phẫn thanh kêu to, đồng thời dùng sức khua múa cổ kiếm, bạt đi mũi thần tiễn bay tới trước mặt, nhưng chỉ nghe “choang” một tiếng, mũi tên và cổ kiếm đụng nhau, chấn cho cổ tay hắn tê rần, cổ kiếm suýt nữa rời tay, hù khiến sắc mặt hắn đại biến, khó mà tin tưởng quát to:

- Làm sao có thể, Tiên Binh tầm thường làm sao có được thần cung cỡ này, chẳng lẽ trang bị trong tay Tiên Binh đại tiên giới đều là thần khí chắc, điều này không thể nào, không thể nào...

- Bành...

Có đệ tử áo vàng trốn đến ra sau vẫn thạch, nhưng thần tiễn bay tới, không ngờ đến cả vẫn thạch cũng bị bắn thủng, kéo theo người đều bị chấn thành máu thịt!

- Ha ha, Đại Lực Ngưu Ma thần cung và Huyền Cốt Lạc Nhật tiễn há là thứ tầm thường?

Thái Ất tiên tướng nhìn thấy bộ dạng kinh hoàng của đám phản tu Thiên Nguyên, nhịn không được cười lớn, lẩm bẩm nói:

- Đám phản tu Thiên Nguyên này ngược lại càng giống tiên nhân hơn chúng ta, cao cao tại thượng quen rồi, đến cả đạo lý cơ bản nhất trên chiến trường đều quên. Cung xa hơn kiếm, kiếm sắc hơn chưởng, đây là thiết luật, phóng ra khắp vũ trụ đều thông dụng. Chút người như bọn họ, lại dám xông thẳng quân trận, thứ chúng ta dùng chính là thần tiễn do huyết cân Đại Lực Ngưu Ma tộc và thần cốt Lạc Thần cốt tộc luyện thành, đặt ở trong đại thần thông giả có thể một tên bắn rơi mặt trời, các ngươi tưởng là cung tiễn phàm nhân dùng ư? Ngươi nghĩ rằng ba mươi ba tầng trời Tiên giới chúng ta chinh phạt chư giới, bách chiến bách thắng, dựa vào là cái gì?

- Giết!

Sau tiếng cười lạnh, hắn lần nữa vung tay:

- Thanh lý sạch sẽ phiến chiến trường này, chúng ta còn phải hội hợp cùng những người khác!

- Bá

- Bá

- Bá

- Bá!

Lại một mảnh mưa tên, vô số đệ tử áo vàng vẫn lạc, thi thể trôi nổi khắp tinh vực...

- Ta không cam, ta không cam, sao sẽ thế này?

Đại đệ tử tay cầm cổ kiếm màu đỏ thẫm đã gần như điên cuồng, hắn vạn vạn không ngờ rằng, đám sư đệ sư muội thực lực phi phàm của mình ngay cả đến cơ hội giao thủ cùng đối phương đều không làm được, liền đã trực tiếp mệnh tang đương trường. Hết thảy điều này chỉ bởi vì mình quá coi thường thần cung thần tiễn của đối phương. Hắn vạn phần không cam, vạn phần ủy khuất, mắt thấy các sư đệ sư muội đều đã tử thương gần hết, hắn cũng đứt đi ý niệm trốn sinh, đột nhiên phẫn thanh rống to, cường hành xông về trước, kiếm vung lên...

- Xuy...

Một đạo kiếm quang màu máu lướt ngang tám trăm dặm, hung hăng chém tới tiên tướng kia.

Toàn lực chém ra kiếm này, hắn cũng vứt bỏ ý niệm cầu sinh, giang ra hai tay, mở to tròng mắt.

Hắn biết mình đã tránh không thoát đợt tên tiếp theo, chỉ cầu kiếm này có thể chém được tiên tướng đối phương...

- Phốc

Quả nhiên, khắc sau, liền có một mũi tên trực tiếp xỏ xuyên ngực hắn.

Nhưng tròng mắt hắn vẫn cứ trợn trừng, hắn muốn xem kiếm kia của mình đến cùng có thể chém được bao nhiêu người đối phương.

Một kiếm kia đúng là rất mạnh!

Lướt ngang tám trăm dặm, chớp mắt liền chém đến trước người tiên tướng kia, thậm chí người đó đều không kịp có phản ứng...

Hắn hoàn toàn không ngăn đỡ, hoặc nói cách khác là không kịp ngăn đỡ, liền bị kiếm kia chém lên người...

Đại sư huynh tròng mắt trợn trừng, lộ ra mãn ý!

Chỉ đáng tiếc, một màn xảy ra tiếp theo lại khiến sắc mặt hắn chợt biến, đạo kiếm quang trảm lên xích giáp đối phương, nơi va chạm bỗng đột nhiên tuôn hiện một vùng hoa lửa, đó là một loại hỏa diễm nhan sắc vô cùng khủng bố, hoàn toàn chôn diệt kiếm quang do mình toàn lực chém ra. Chớp mắt sau đó, xích giáp khôi phục nguyên trạng, chẳng để lại được chút vết tích nào. Thái Ất tiên tướng kia cúi đầu nhìn giáp cốt trên thân một cái, cười nói:

- Cách tám trăm dặm, lại muốn một kiếm chém ta, ngươi tưởng Xích Tiêu giáp trên người chúng ta là giấy dán chắc? Hay ngươi tưởng mình là Đại La Kim Tiên?

Chương 1538: Hiệu trung Đế Thích

Lúc này ở sườn tây biển loạn lưu đang có mấy chi Tiên Binh xâm nhập, ba trăm một bộ, chia nhau xâm nhập các phương, lại thêm chút tiên tướng và thế gia tùy tùng, tổng tộng bảy bộ, từ tây mà đến, bọc đánh ra mặt bắc, nghiêng nghiêng vòng tới, vừa khéo đứt loạn đường lui trong biển loạn lưu. Mặc dù trong tinh vực, các hướng Đông Nam Tây Bắc trên dưới đều là đường, cách bọc đánh này không khả năng hoàn toàn phá hỏng đường lui của phản tu, nhưng cũng đã tận lượng cắt đứt đại bộ phận đường đi. Hiển nhiên đám Tiên Binh này thế tới hung hung, ý đồ muốn triệt để cắt đứt mệnh mạnh phản quân. Vừa tiến vào biển loạn lưu liền lập tức chia binh giết tới!

Tiên Binh đại tiên giới, tu vị và trang bị quả bất phàm, huống hồ hai ngàn Tiên Binh này chính xuất từ tay Đế Thích điện hạ, được xưng Xích Tiêu Tiên Binh, là bộ phận tinh nhuệ nhất của Đại Xích Thiên nhất mạch, do Như Hiên tướng quân, một trong tam đại Thái Ất chiến tướng dưới trướng hắn đích thân chỉ huy?

Mấy chi Thiên Nguyên đạo thống ẩn thân trong biển loạn lưu cơ hồ vừa chạm mặt liền bị một bộ tiếp một bộ Tiên Binh đánh vỡ, không có xu thế hợp lại. Xét theo khía cạnh nào đó, ở trước mặt Xích Tiêu tiên quân được xưng mạnh nhất Đại Xích Thiên, phản tu Thiên Nguyên quả thật chỉ được tính là một đám ô hợp, không chỉ thực lực chỉnh thể yếu thua Xích Tiêu Tiên Binh một bậc, ngay cả trang bị cũng kém cực xa, thường thường lúc bọn họ mới vừa xông qua, còn chưa kịp tổ thành trận thế thì đã bị một trận loạn tiễn của Xích Tiêu tiên quân bắn gục!

Bình thường phản tu Thiên Nguyên tranh phong cùng chư tiên đại tiên giới cũng là có thua có thắng, chưa từng nghiền ép trấn áp bao giờ. Nhưng hiện nay đại quân giao thủ, lại lập tức hiển lộ ra tệ đoan của bọn họ, không phải sai lệch về thực lực, mà là quân trận và trang bị kém quá xa. Nếu nói tiên quân ba mươi ba tầng trời trăm người thành quân, liền có thể phát huy ra lực lượng của ba trăm người, như vậy phản quân Thiên Nguyên cũng là trăm người thành quân, lại chỉ có thể phát huy ra lực lượng của năm mươi người, một lên một xuống, cách biệt cực đại!

Chênh lệch này khiến cho tốc độ xâm nhập của tiên quân diễn ra cực nhanh, quả thực là thế như chẻ tre!

Thậm chí trong lòng đám tiên quân bắt đầy nảy sinh tâm lý khinh miệt, cảm thấy trước kia quá xem trọng bọn họ...

Đương nhiên, tương phản là Tiên Binh Thiên Nguyên, phần lớn bọn họ đều vừa đạp bước tiến vào tinh vực, không biết trời cao đất dày, đã quen với chuyện cậy vào một thân tu vị độc lai độc vãng, nay kết trận mà chiến, lại cực không thích ứng, rất nhiều người có một thân bản lĩnh, lại căn bản chưa kịp thi triển đã hoặc là bị loạn tiễn từ tiên quân đại tiên giới bắn chết, hoặc là bị kết trận khốn giết, chết cực kỳ biệt khuất!

- Ai, hai người bọn họ đi lập công lớn, lại bắt chúng ta tới vây quét một ít tôm cá nhỏ...

Trơ mắt nhìn phản quân Thiên Nguyên nơi nơi bị công phá, thảm tao đồ lục, năm người trong thất tử Đại Xích Thiên theo tiên quân mà đến, phối hợp bọn họ vây giết chư cao thủ lại cảm giác rất vô vị. Bởi vì trong trận đại chiến này, hai ngàn Tiên Binh gần như có thể quét dọn sạch bất kỳ chống đỡ nào. Dưới tên nhọn tiên giáp, đến cả cao thủ Thiên Nguyên chỉ cần rơi vào trong bao vây liền chỉ còn nước bị cường hành giảo sát. Ngược lại khiến cho năm người bọn họ không có đất dụng võ, một bên bước chậm trong giết chóc, một bên cười khổ ca thán mình vận khí không tốt!

- Làm thế này, tuy công lớn không vét được mấy phần, lại cũng ngăn ngừa chúng ta trực tiếp sa vào chuyện phiền toái kia. Ha ha, tuy chém vị... vị Đế tử kia có thể lấy lòng Đế Thích điện hạ, tất được trọng dụng, nhưng trong vô hình cũng chôn xuống bẫy rập, Xích đế bệ hạ tổng cộng chỉ có ba đứa con trai, ngàn năm trước càng là vô cùng coi trọng Đế Lưu điện hạ, dù hiện nay Đế Thích điện hạ thừa thế quật khởi, nhưng ai cũng không biết trong lòng Tiên Đế còn có bao nhiêu phần ưu ái Đế Lưu điện hạ...

Nghe được nam tử mắt rắn oán thán, nữ tử lạnh lùng thân mặc váy lụa trắng nói:

- Cho nên phần công lao này không muốn cũng được, săn ít tôm cá nhỏ, có thể đến trước mặt Đế Thích báo cáo là xong. Không phải người người đều như đứa điên Niếp Cuồng Nhất kia, chỉ nghĩ chém giết Đế tử dương danh, huống hồ sau lưng chúng ta đều là nhà lớn nghiệp lớn, dung không được chúng ta hành sự ngang ngược, gây chuyện thị phi...

- Đám lão tổ tông trên đầu chúng ta không ai không là nguyên lão công huân của Đại Xích Thiên, lập được công loa hãn mã trong đại chiến tương trợ Xích đế chinh phạt các Tiên Vương khác, bối phận cao, tu vị cũng mạnh, kham xứng cột trụ của Đại Xích Thiên. Ngay cả Xích đế trước nay cũng đều khách khỉ với gia tộc chúng ta, cho nên ta có phần khó hiểu, trước kia, lão tổ tông đều nói qua rất nhiều lần, chúng ta chỉ cần trung thành với Xích đế, gọi là Đế tử, thật ra khả năng lớn nhất là vĩnh viễn làm đế tử, chúng ta không cần để bọn họ vào trong mắt, càng không cần nói đến cái gì mà trung thành với không trung thành. Nhưng hiện nay, sao các lão tổ tông đột nhiên đều thay đổi thái độ, muốn chúng ta thân cận Đế Thích điện hạ?

Trong ngũ tử Đại Xích Thiên, có một thanh niên thân mặc trường bào màu đen, đầu tóc đỏ chói, nhỉu mày hỏi . .

Những người khác nghe được lời ấy, ngược lại đều hơi ngớ, hiển nhiên vấn đề này bọn họ cũng nghĩ tới, lại không có đáp án.

- Bởi vì thiên địa sắp sửa đại biến!

Đúng lúc này, lại là nữ tử áo vải trầm mặc ít nói, vóc người thấp bé, trước đây đã từng dùng một bức Sơn Thủy đồ hiển hóa qua hành tung đám người Phương Hành nhè nhẹ mở miệng:

- Trong tiên giới, người người Vĩnh Sinh, nếu không phải gặp tai họa, hoặc là bản thân mệt mỏi, bế quan quy ẩn, bằng không, người thế hệ sau vĩnh viễn không được xuất đầu, thế mới có chuyện Đế tử vĩnh viễn sẽ chỉ là Đế tử, tiên nhân bình thường tôn sùng bọn họ là thần minh, nhưng ở trong mắt đại thế gia như chúng ta, đó chỉ là một đám tiểu bối vĩnh viễn cũng không thành được khí hậu mà thôi...

- Lời ấy không sai!

Nghe lời này của nàng, chư tử tại trường đều khe khẽ gật đầu, tuy bình thường ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng bọn hắn đều hiểu đạo lý này.

Nữ tử áo vải tiếp tục nói:

- Chẳng qua, giờ đã khác, không lâu trước đây, Tiên Đế bất ngờ bế quan, tựa hồ đang tham mưu thiên cơ nào đó. Cũng tức là nói, trừ phi chính bọn họ phá quan mà ra, bằng không ai cũng không thể quấy nhiễu bọn họ. Hiện nay, không ai biết Tiên Đế sẽ bế quan bao lâu, có lẽ chỉ vài tháng, vài năm, nhưng cũng có khả năng là vài chục vài trăm thậm chí là vài ngàn vài vạn năm. Tuy trước lúc bế quan Xích đế bệ hạ có lưu tiên chỉ, để ba vị Tiên Tôn Đại Xích Thiên chưởng ngự đại cục, nhưng ai trong chúng ta cũng đều biết, ba vị Tiên Tôn không làm chủ được, bọn họ cần phải có một vị chủ tâm cốt, mà không chút nghi vấn, vị chủ tâm cốt này, cuối cùng vẫn là Đế tử!

- Cũng tức là nói...

Chư tử còn lại đều nghe nói qua chuyện này, lại chưa từng thâm tư, cũng không liệu đến khả năng Xích đế sẽ bế quan thời gian dài như vậy. Lúc này vừa nghe nữ tử áo vải giảng thuật, tức thì trong lòng sáng ngời, chấn kinh nói:

- ... Đế tử vốn chỉ có hư danh, rất có khả năng vĩnh viễn không thành tựu Tiên Đế chi vị. Nay lại có khả năng nắm giữ thực quyền trong lúc Tiên Đế bế quan?

- Đây là tất nhiên!

Nữ tử áo vải nhàn nhạt nói:

- Ba vị Tiên Tôn dù là vì tị hiềm, cũng sẽ đẩy Đế tử ra cho người thiên hạ nhìn!

- Thì ra là thế...

Nghe xong phen lời này, trong lòng chư tử đều không khỏi trầm trọng, thật lâu không nói.

Đế tử bản thân là một xưng hô tôn quý, chỉ là tuy thân phận cực cao, lại rốt cuộc không có thực quyền...

Nhưng nay, cục diện có khả năng biến hóa!

Khó trách đám lão tổ tông chỉ trung với Xích để sau lưng bọn hắn phải muốn bọn hắn hướng Đế Thích biểu thị trung thành!

- Nếu sớm biết như thế, chúng ta đúng thật nên chém Đế tử kia. Còn có chuyện gì càng có thể hướng Đế tử biểu thị trung thành hơn chuyện này?

Nam tử mắt rắn thở dài một tiếng, có vẻ rất là tiếc nuối.

- Ha ha, cái đó thì chưa hẳn. Rốt cuộc chỉ là tạm thời nắm quyền, lại còn có ba vị Tiên Tôn chế hành, không đáng để chúng ta làm chuyện này tuyệt đối đến vậy. Đừng tiếc cơ hội đó làm gì, chỉ cần biểu đạt thiện ý là được, tốt nhất là cứ chém nhiều phản nghịch Thiên Nguyên một chút!

Nữ tử lạnh lùng cười nhạt một tiếng, nói:

- Rốt cuộc vô luận đối với Đế Thích điện hạ hay là đối với Xích đế mà nói, thậm chí là từ góc độ ba mươi ba tầng trời, đây đều là công huân lớn nhất. Ra tay đi, ta có thể cảm giác được, trong biển loạn lưu này ngược lại không có chính tiên ẩn tàng, đại khái thấy thế không ổn liền đã đào tẩu. Không bằng chúng ta chia nhau ra tay, xem ai lấy được càng nhiều đầu lâu?

- Ha ha, đề nghị này của Tuyết Thất tiên tử diệu lắm, nói thật, đã lâu rồi ta không chém qua tiên...

Đám người nam tử mắt rắn và thanh niên tóc đỏ cười lên phụ họa, sát khí theo đó bừng bừng dâng cao.

- Lui, các ngươi đi trước...

Thời này khắc này, ở cách bọn họ không xa, có một trận chém giết chính đang tiến hành, khu vực này chính là nơi hơn hai ngàn Tiên Binh hội hợp, cũng là nơi chém giết thảm thiết nhất, không biết có bao nhiêu phản quân Thiên Nguyên trong biển loạn lưu bị Tiên Binh từ mấy phương hướng đuổi tới, chen đến nơi này. Chúng Tiên Binh dưới sự chỉ huy của Thái Ất thượng tiên Như Hiên tiên tướng bao vây từ trái qua phải, bắt đầu chuẩn bị chém giết, lại vừa khéo có một lão tu phương đạo thống nào đó suất lĩnh chúng đệ tử chạy qua, lão tu liều mạng ngăn trở, muốn cho đám đệ tử đào tẩu!

- Sư tôn...

Chúng đệ tử đầy người là máu, thương tàn quá nửa, trong lòng kinh khủng, lại vẫn bất nhẫn rời đi!

- Nên quyết đoán, đừng loạn...

Lão tu tay cầm bảo đao, uy phong lẫm lẫm, ngăn ở trước người chúng Tiên Binh, thanh âm vừa bá đạo lại quyết tuyệt:

- Ta niên kỷ lớn, tiềm lực đã hết, không thể có nửa phần tinh tiến, các ngươi thì khác, các ngươi còn trẻ, còn có hi vọng lần nữa chấn hưng Phù Khỉ đạo chúng ta...

Dưới tiếng rống thảm của hắn, đám đệ tử trẻ tuổi kia cuối cùng khóc lớn, ngoan tâm quay đầu phi độn.

Lão tu đối mặt với chi chi chít chít Tiên Binh trước mắt, trong lòng đã có tử chí, liều mạng rống to:

- Đến đi!

Chúng Tiên Binh dưới sự chỉ huy của Như Hiên tiên tướng chậm rãi bức tới, thiết kỵ âm sâm, thế không thể ngăn.

- Thật là ngu xuẩn a, hắn mà chết, hết thảy đều thành hư vô, tông môn có lớn mạnh cũng đâu liên quan gì tới hắn?

Chư tử Đại Xích Thiên chứng kiến cảnh này, nhìn lão tu kia, trong lòng đều có cảm giác cực không thoải mái, vừa khinh thường, lại vừa không đáng, còn có chút không hiểu.
Cũng đúng lúc này, nam tử mắt rắn đột nhiên tròng mắt vừa chuyển, quạt sắc khẽ rung, cười nói:

- Chư vị, so với xem ai chém càng nhiều đầu lâu, không bằng trước xem xem ai hái được não đại lão đầu kia, thế nào?

Chư tử nghe vậy đều hơi ngớ, quay đầu nhìn nhau một cái.

- Ha ha, hắn là của ta...

Đột nhiên, nam tử tóc đỏ tung mình bay lên, trong bàn tay hiển hóa mấy đạo hỏa liên, nhắm thẳng tới cổ gáy lão tu.

- Tiểu Hỏa Nhi, ngươi dám chơi xấu, vậy không được..

Mấy người còn lại thấy thế lập tức đều hét lớn, từng đạo tiên quang đồng loạt hướng đến lão tu!

Chương 1539: Đệ tử tới

- Cửu Thiên Ngự Lôi phù...

Lão tu vung ra tính mạng liều mình rống to, tế lên một đạo lôi phù đỏ tía, như là loại giới thể nào đó, tản ra lôi quang lấp lánh giữa không trung, vô tận thần lôi từ sâu trong tinh vực bị dẫn ra, vòng quanh đạo lôi phù kia, hóa thành một mảnh lôi hải bao phủ tứ vực, cường hành ngăn ở trước mặt đám Tiên Binh đang lao nhanh xông tới. Uy thế quyết tuyệt của nó cường hành cản lại bước chân đám Tiên Binh, khiến bọn họ nhất thời không dám mạo nhiên vọt tới, ngay cả Thái Ất Như Hiên tiên tướng chưởng ngự hai ngàn Tiên Binh đều thoáng khẽ nhíu mày, một tay giơ lên, mấy tên Tiên Binh dưới trướng tức thì lắp tên vào cung, nhắm chuẩn lão tu kia, tiếp theo, liền là mưa tên!

- Ai, nếu không phải năm đó Đạo tử Phù Khí đạo ta lấy trăm năm tâm huyết bồi dưỡng ra bị tiểu ma đầu kia trảm trên Phong Thiện sơn, đến nỗi dần dần điêu linh, cũng không còn có kỳ tài có thể tiến vào Chư Tử đàn tràng, thì giờ lão phu đâu cần phải tự thân kéo thân tàn già nua này tiến vào tinh vực tìm kiếm tạo hóa? Thôi thôi, hôm nay thiên hạ đại biến, tạo hóa vô cùng, có lẽ Phù Khí đạo ta còn có một tia cơ hội quật khởi...

Đối mặt với Tiên Binh sát khí lầm lẫm, lão tu chẳng ngờ không chút phòng ngự, ngược lại còn thúc giục lôi phù đến cực đại!

- Lùi ra sau hết cho ta...

Lúc này hắn đã không tiếc chiến tử, cũng phải ngăn lại những truy binh này, để cho đệ tử hậu bối đào tẩu!

Khăng khăng đúng lúc này, mấy đạo tiên ảnh như kinh hồng từ nơi xa lướt gấp mà tới...

- Ha ha, lão đầu nhi khẩu xuất cuồng ngôn, người như ngươi mà cũng xứng ngăn trở bước chân Tiên Binh?

- Như Hiên tiên tướng yên tâm, có chúng ta ở đây, bọn họ đừng hòng chạy thoát tên nào...

Trong tiếng cười lớn, một đạo hỏa long xa xa xoắn tới, nuốt trọn Cửu Thiên Ngự Lôi phù, sau đó miệng mở lớn, hung hăng nuốt về phía lão tu. Sau lưng nó còn có rất nhiều người theo sát mà đến, ai nấy đều khí tức phi phàm. Bọn họ bị thanh niên tóc đỏ cướp trước một bước, mắt thấy sắp lấy đi đầu lâu lão tu, liền đành chịu cười khổ một tiếng, không đi tranh với tên chơi xấu kia nữa, từng người tản ra thần quang, quay sang đuổi theo đám đệ tử tiểu bối đang cắn răng đào tẩu!

- Các ngươi... Sao dám như thế...

Khóe mắt lão tu Phù Khí đạo như muốn nứt, không ngờ đến một màn này, tròng mắt gần như thấm ra máu!

Hắn vốn tính toán vung ra tính mạng để các đệ tử có cơ hội trốn thoát, lại không nghĩ tới sẽ bị đám con em thế gia trước đây một mực đang nhìn náo nhiệt nhắm trúng, mấy người kia đều là con em đại thế gia, huyết mạch phi thường, lại có tiên mệnh, hai loại lực lượng gia trì, ở trong mắt chư tu Thiên Nguyên bình thường, điều này quả thực khủng bố đến khó mà tưởng tượng. Thực lực lão tu kia tuy cũng không yếu, nhưng ở trước mặt mấy vị con em thế gia tử này lại chỉ như kiến hôi, gần như chớp mắt, Hỏa Long do thanh niên tóc đỏ tế ra đã nuốt trọn lôi phù!

Thoáng sau đó, Hỏa Long bay thẳng về phía hắn, long ảnh như đao, ánh lửa như tơ, chớp mắt đã chuyển tới bên cạnh, đầu lâu lão tu bay lên, thanh niên tóc đỏ hưng phấn cười lớn:

- Ha ha, rốt cuộc vẫn là ta...

Trong tiếng cười, thân hình vút không, tay trảo lấy đầu lâu lão tu.

Thẳng đến lúc này, đầu lâu lão tu vẫn cứ hướng ra sau người, nhìn đám đệ tử đang chạy trốn!

Mắt thấy bọn họ sắp sửa bị mấy tên con em thế gia khác đuổi kịp, lão tu tuyệt vọng, trong tròng mắt chảy xuống hai hàng huyết lệ!

- Oanh! Oanh! Oanh!

Thần thông đám con em thế gia đánh ra đã điên cuồng hướng tới quần đệ tử chính đang đào tẩu...

Bằng tu vị bọn họ, chỉ còn trơ mắt chờ chết, không cách nào đào mạng khỏi tay đám Thái Ất thượng tiên này!

- Oanh!

Nhưng cũng đúng lúc này, đột nhiên dị biến chợt sinh, nơi tinh không xa xa bỗng có một ngọn núi cực lớn lao tới, tốc độ nhanh đến kinh người, trong lòng chư tiên mới vừa có cảm ứng, liền đã nghe được một tiếng ầm vang, ngọn núi cực lớn đã tọa lạc ngay trước mặt, chắn giữa bọn họ và đám đệ tử kia, chấn cho khói mù cuồn cuộn, vô số vẫn thạch nứt vỡ, cuộn lên tầng tầng thần quang, toàn bộ thần quang bọn họ đánh ra đều trùng trùng oanh trên ngọn núi, lại như đá chìm biển lớn không có nửa điểm động tĩnh!

- Kẻ đến là ai?

Chư tử không khỏi cả kinh, đồng thời ngừng lại thế đuổi, kinh hãi dị thường.

- Cô oa...

Phía sau khói mù, không người nói chuyện, lại vang lên một tiếng quái khiếu, thanh như hồng lôi, chấn đãng bốn phía.

- Trời ạ, đó là...

Tùy theo khói mù tản ra, chư tiên cuối cùng mới thấy được rõ ràng thứ tới là cái gì, trong lòng lập tức chấn kinh vô cùng. Vốn tưởng là một ngọn núi, hoặc là một khối vẫn thạch bị người ném tới, nhưng ai ngờ, đó lại là một con cóc béo tốt dị thường, cũng không biết bật ra từ đâu, thân hình như quả núi, trên mặt có một đạo vết sẹo to tướng, ánh mắt cực hung ác nhìn chằm chằm chư tiên, nhìn chẳng giống là loại ăn chay chút nào, hai chân trước thô tráng như cột trụ, bộ dạng hung thần ác sát...

Trên lưng con cóc kia, một nam tử đang ngồi, người đó thân khoác giáp đen, ánh mắt ra chiều cân nhắc nhìn về phía chư tiên. Một loại sát cơ vô hình tùy theo ánh mắt hắn quét tới, khiến chư tiên tại trường đều hơi ngớ, bất giác sinh tâm sợ sệt!

- Đế Lưu?

Liếc thấy nam tử này, chư tiên mới vừa xông lên đều không khỏi sợ hãi, đồng thời rụt ra sau, kinh hoảng dị thường.

Bọn họ vạn vạn không ngờ rằng, người hiện thân ngăn cản bọn họ lúc này lại là Đế Lưu điện hạ, người hiện nay vốn hẳn nên đã bị Liệt Dương Vương và Niếp Cuồng Nhất chém giết trong biển loạn lưu. Biến cố quá đột nhiên, lập tức khiến bọn họ vứt chuyện đuổi giết đám đệ tử Thiên Nguyên đạo thống sang một bên, vô thức xoay người rụt ra sau ba trăm trượng, chấn kinh đến độ không thốt được nên lời...

Đầu lâu lão tu trong tay nam tử tóc đỏ lúc này cũng nhìn thấy ở xa xa đệ tử nhà mình đã tìm được đường sống, vội vàng tiến vào sâu trong biển loạn lưu, khối đại thạch trong lòng cuối cùng cũng thả xuống, biết tâm nguyện mình đã hoàn thành, thần hồn sắp tiêu tán, hắn lại vẫn không biết nam tử kia rốt cục là ai, nhưng trong lòng lại tràn đầy cảm kích với người đó!

- Oanh! Oanh! Oanh!

Không đợi đám con em thế gia kịp hồi thần lại từ trong chấn kinh, thì đã lần nữa nghe được tiếng phá không không dứt bên tai, ngẩng đầu nhìn lại, sau lưng Phương Hành lại thấy vô số bóng đen như quả núi vọt đến, như là mưa vẫn thạch, ầm ầm rơi sau lưng hắn. Nhất thời trong tinh vực vẫn thạch bay loạn, khói mù cuồn cuộn, mấy trăm con cóc nhảy qua, con nào con nấy hung thần ác sát nhìn bọn họ, trực tiếp hù cho đám con em thế gia vừa mới định bước lên này liên tiếp lùi ra sau, kéo ra cự ly cách Phương Hành đến gần ngàn trượng...

- Hắn... Hắn làm sao sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Chư tử chấn kinh vô cùng, ngay cả Như Hiên tiên tướng thống ngự Tiên Binh cũng ngẩn ngơ, sau đó ánh mắt thâm trầm, vội vàng vung tay, Xích Tiêu Tiên Binh chỉnh đang bình ổn thôi tiến về phía trước vội vàng ngừng lại, bố thành quân trận, đối đầu với Cáp Mô quân...

Sau khi nhìn thấy đám Cáp Mô quân kia, trong lòng bọn họ càng là chấn kinh không nói nên lời, vốn trong tiềm thức bọn họ, Liệt Dương Vương và Niếp Cuồng Nhất suất lĩnh tám trăm Thần Nô đi đánh chết Đế Lưu đang ác chiến cùng phản tu Thiên Nguyên, tuy không nói là dễ như trở bàn tay, nhưng hẳn nên cũng là dễ dàng như bỡn mới đúng. Song ai mà ngờ, Đế Lưu lúc này lại yên lành xuất hiện trước mặt bọn họ, ba trăm Cáp Mô quân kia nhìn qua cũng không thiếu một ai, điều này quả thực khiến bọn họ nghĩ mãi mà không thông. Trận thích sát kia rốt cục đã có gì ngoài ý?

- Ha ha, một đám cẩu nô tài, Đế Thích phái loại như các ngươi tới giết ta?

Trên lưng con cóc, Phương Hành lành lạnh đánh giá trường cảnh trước mắt một phen, thấp giọng cười ngạo nghễ, có vẻ cực là không đáng.

- Chẳng lẽ hắn đã biết hết?

Chư tử nghe vậy, lập tức hơi lạnh, trong lòng thăng lên một ý niệm đáng sợ.

Liệt Dương Vương và Niếp Cuồng Nhất nếu không đắc thủ, vậy hẳn là đã để lộ phong thanh, Đế tử tới đây là để chất vấn chúng ta?

Nhưng trừ chấn kinh ra, nam tử mắt rắn và thanh niên tóc đỏ tay xách đầu lâu lão tu Thiên Nguyên nhịn không được đối thị một cái, trong lòng cả hai đều thăng lên chiến ý, lại nhịn không được nghĩ, nếu Đế tử tránh qua chém giết từ hai người Liệt Dương Vương và Niếp Cuồng Nhất, vậy ngược lại tiện nghi chúng ta. Mượn cơ hội này chém giết Đế Lưu, chẳng phải đoạt về phần công lớn trước mặt Đế Thích?

Nghĩ tới đây, bọn họ nhịn không được bước ra vài bước!

- Đế Lưu điện hạ, ngươi dám ngăn ta truy kích phản tu Thiên Nguyên?

Nếu nói trong lòng chư vị con em thế gia chỉ vừa thăng lên chút ý niệm nào đó. Vậy thì Thái Ất Như Hiên tiên tướng chưởng ngự Tiên Binh lại trực tiếp sinh sát tâm, hắn là một trong ba đại tiên tướng Đế Thích một tay đề bạt, đối với Đế Thích trung tâm cảnh cảnh, càng biết dụng ý lần này của Đế Thích điện hạ. Lúc này vừa thấy Phương Hành xuất hiện ở đây, hắn lười nhác nghĩ vì sao Liệt Dương Vương và Niếp Cuồng Nhất lại không đắc thủ, chỉ biết, nếu Đế Lưu đã xuất hiện ở chỗ mình, vậy mình tất phải lưu hắn ở đây!

Cũng chính bởi thế, hắn nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp chụp mũ cái đã!

- Không sai, lần này chúng ta phụng mệnh Đế Thích điện hạ, tiến vào biển loạn lưu bình định phản tu, một tên cũng không bỏ qua...

Lúc này mấy vị thượng tiên còn lại cũng cười lạnh:

- Lại không biết vì sao Đế Lưu điện hạ vừa hiện thân đã ngăn trở chúng ta đuổi địch?

Lúc nói chuyện, bọn họ đã phân tán ra, ổn chiếm các vị trí chung quanh, ẩn ẩn kẹp Phương Hành ở chính giữa. Tuy ngoài mặt bất động thanh sắc, đáy mắt lại rõ ràng đều có sát cơ phù hiện. Hiển nhiên, bọn họ sớm đã trao đổi chủ ý, chỉ đang tìm cái cớ liền muốn đại khai sát giới. Đối với bọn họ mà nói, chạm mặt trong biển loạn lưu này, không có gì để nói cả, trước tất trảm Đế Lưu!

Chẳng qua, thân phận Đế Lưu rốt cuộc còn đặt ở đấy, không tiện trực tiếp động thủ, chỉ là đang chờ sẵn cơ hội thôi!

- Ha ha, đến các nước này rồi, còn cần phải nói mấy lời vô dụng kia làm gì?

Đối mặt với lời lẽ chụp mũ từ bọn họ, Phương Hành căn bản lười nhác để ý, thoáng nhìn liền nhận ra sát cơ trong lòng bọn họ, hắn cũng lười nói nhảm làm gì, chỉ lành lạnh cười khẽ, nhàn nhạt nói:

- Ta còn có thể không biết các ngươi tới để làm gì? Ha ha, Liệt Dương Vương bị ta thịt, cẩu nô tài Niếp Cuồng Nhất thì bị ta bắt, chính là chứng cớ cho ý đồ xấu xa của Đế Thích. Quay đầu ta phải tới trước mặt tiên soái cáo trạng hắn, còn bây giờ, trước thịt hết các ngươi cái đã...

Nói rồi ánh mắt lành lạnh quét qua, trầm giọng quát khẽ:

- Chém hết đám nô tài phạm thượng này cho ta, một tên cũng không lưu!

- Cô oa...

Nghe được lệnh này, ba trăm con cóc tọa ky bên người đồng thời kêu to, thanh âm chấn thiên.

Chương 1540: Loạn quân chiến khởi

- Ách...

Nghe được lời này, chư tiên đều ngây dại, một là chấn kinh bởi sự thống khoái của Phương Hành, không ngờ đến cả công phu bề mặt hắn đều chẳng thèm làm.

Hai là không nghĩ tới Phương Hành sẽ ngang ngược đến thế, bằng khu khu ba trăm Cáp Mô quân liền muốn cứng đối cứng với chúng ta?

Còn nói lớn không ngượng, muốn cho chúng ta không ai không thoát?

- Ha ha, Đế Lưu điện hạ ngược lại lanh lẹ, ngươi nói không sai, giờ có nói nhảm mấy lời này cũng chẳng ý nghĩa gì...

Đáy mắt Thái Ất Như Hiên tiên tướng chớp qua một tia âm lãnh, sau đó ánh mắt chậm rãi quét nhìn bốn phía:

- Nhưng ta lại không biết, lão nhân gia ngài tính lấy cái gì ra để lưu toàn bộ chúng ta ở đây. Chỉ bằng ba trăm Cáp Mô quân dưới tay ngươi?

- Giết...

Tùy theo phen lời này ra khỏi miệng, đỉnh đầu tiên kỳ phấp phới, phần phật vang dậy, trong tinh vực chung quanh đột nhiên vang lên vô số tiếng kêu giết, sau đó chỉ nghe một tràng nổ lớn ầm ầm, phân biệt từ năm phương hướng, đều có vô tận vẫn lạc nứt tung, một chi Tiên Binh theo đó hiện thân. Mỗi một chi Tiên Binh có hơn ba trăm người, thân mặc xích giáp, ngồi trên hung hổ, trên tay nắm lấy cung tiễn, cung đã kéo căng, vô số tiên tiễn nhắm thẳng Cáp Mô quân với Phương Hành làm trung tâm, sát khí tràn khắp, ùa tới như sóng triều...

Nhất thời, cộng với ba trăm Tiên Binh phía chính diện, từ sáu phương hướng tổng cộng gần ngàn Tiên Binh bao vây kín quanh Cáp Mô quân của Phương Hành!

Thiết kỵ như tiên sơn, cung nỏ khiếp nhân tâm, tinh không bỗng chốc thinh lặng, không một tiếng động...

Ba trăm Cáp Mô quân của Phương Hành lúc xuất trường quả thực uy phong lẫm lẫm, nhưng rốt cuộc nhân số quá ít, tiên phỉ một người cưỡi một con cóc, đối đầu với ba trăm Tiên Binh dưới trướng Thái Ất Như Hiên tiên tướng, ít nhất về mặt khí thế còn không thua mấy phần. Nhưng hiện nay bị bảy chi Tiên Binh bao vây, nhân số liền có vẻ ít đến thương cảm, lại thêm dưới háng người ta toàn là mãnh hổ, tuy thân hình không lớn bằng con cóc, nhưng con nào con ấy hung ác dị thường, ác phong ngập tràn, so ra càng có vẻ Cáp Mô quân nhỏ yếu...

Thái Ất Như Hiên tiên tướng trong lòng đại định, cười lạnh bước ra trước vài bước, thanh âm ngầm giấu sát cơ:

- Ha ha, mạt tướng không biết Liệt Dương Vương và Niếp Cuồng Nhất xảy ra vấn đề gì. Chẳng qua giờ Đế Lưu điện hạ đã bị Tiên Binh chúng ta bao vây, tốt nhất vẫn nên mau mau bó tay chịu trói thôi. Ngươi cản đường Tiên Binh đuổi giết phản nghịch Thiên Nguyên, tuy ngươi là Đế tử, nhưng mạt tướng vẫn hoài nghi ngươi cấu kết cùng phản tu Thiên Nguyên, trước đành phải giữ lại điện hạ. Ta khuyên điện hạ đừng phản kháng, bằng không chém giết xảy ra, nếu thương đến tính mạng điện hạ, vậy lại không hay lắm...

Hắn rốt cục vẫn không dám nói thẳng muốn chém Đế tử, bởi thế trước thuyết minh rõ ràng, chụp mũ Đế Lưu, nói rõ mình chỉ muốn bắt lại hắn, nhưng một khi động thủ, Đế Lưu tất nhiên không thể còn sống, nhất định phải chết trong “loạn quân”...

- Ha ha, không sai, điện hạ đã bị bao vây, còn không mau mau bó tay chịu trói?

Nam tử mắt rắn trong đám con em thế gia cũng thấp giọng cười lạnh, đáy mắt tán phát tinh quang, hai mắt sắc bén như đao.

- Đường đường Đế tử không ngờ lại cấu kết với phản tu Thiên Nguyên. Đúng là khiến người khó chịu, điện hạ, ngươi nếu không đầu hàng, vậy đừng trách chúng ta vô lễ!

Lúc này mấy người bọn họ đã chia nhau chiếm giữ các phương, thống lĩnh một chi Tiên Binh. Rốt cuộc đối với Tiên Binh mà nói, có một tiên tướng cường hoành suất lĩnh mới có thể vung ra thực lực mạnh nhất. Bởi thế dưới tình huống song phương thực lực tương đương, đôi lúc hai quân đối đầu sẽ trước đấu tiên tướng, nếu tiên tướng phe mình thắng, người người phấn chấn, Tiên Binh dưới trướng tự nhiên phấn dũng xung phong, mười thành lực lượng có thể quân ra hai mươi thành hung uy, nhưng nếu tiên tướng phe mình bại, thường thường sẽ kéo theo sĩ khí suy sụp, lúc cùng người giao phong cơ hồ khẽ đụng liền vỡ...

Lúc này năm người bọn họ lần lượt suất lĩnh một chi Tiên Binh, tùy thời chuẩn bị ra tay!

Hắn nói mấy lời kia, là cũng bởi biết tính tình của vị Đế Lưu điện hạ này. Càng muốn hắn đầu hàng, hắn càng sẽ ra tay!

Chẳng qua, đối mặt với khiêu khích bằng ngôn từ của bọn họ, vị Đế tử đang bị đại quân bao vây kia không những không tức giận, ngược lại trên mặt còn phù hiện ý cười hoang đường, nhìn bọn hắn cứ như đang nhìn kẻ ngu, đặc biệt là ánh mắt nhìn hướng vị Thái

Ất Như Hiên tiên tướng đang tự tin tràn đầy, chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào. Hắn cười một tiếng quỷ dị, nói:

- Làm sao ngươi biết ta cấu kết với phản tu Thiên Nguyên?

Thái Ất Như Hiên tiên tướng còn tưởng hắn đang cố tranh biện, quát lạnh nói:

- Ngươi ngăn trở chúng ta đuổi địch, chính là thiết chứng...

- Người nào dám cả gan phạm biển loạn lưu?

Không đợi hắn nói xong, đột nhiên nghe được có người bạo hống, sau đó từ hướng tây bắc bất chợt có một chi nhân mã đánh tới. Đi ở mặt trước nhất là một đoàn quang hoa vàng rực như mặt trời, chỉ duy người có tu vị cực cao mới có thể nhìn thấy được trong quang hoa kia rõ ràng là một con tặc ô hung phong đáng sợ, suất theo một đám yêu binh trận doanh lung tung rối loạn, nhắm thẳng về phía Tiên Binh. Có người thấy được một màn kia, lập tức không khỏi cả kinh, biết đó chính là chi yêu binh thực lực mạnh nhất, kham xứng chủ lực trong biển loạn lưu!

- Không hay, lúc này lại đụng phải chủ lực yêu binh trong biển loạn lưu, phải cẩn thận đừng để Đế Lưu trốn...

Chư Tiên Binh và đám con em thế gia đều cả kinh, đang định phân phái người đi đối phó.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo đó lại lập tức khiến bọn họ tâm thần đại loạn.

- Kẻ dám phạm biển loạn lưu, có tới không đi, giết không cần luận!

Ở hướng đông nam cũng có một chi nhân mã bất ngờ giết tới, là một nữ tử tay cầm thanh hồng song luân, thân mặc giáp cốt ám vàng, một thân khí cơ cực đáng sợ, vừa vọt tới liền bay thẳng đến trước mặt Tiên Binh, đám Tiên Binh sau lưng nàng ai nấy cũng đều hung thần ác sát, bố thành trận thế hạo đãng, tựa như một mạt lưu vân giữa không trung, kẹp lấy khí thế cao trướng khó mà hình dung, từng bước đột phá giới hạn tinh vực, cơ hồ chỉ chớp mắt đã tiếp cận lại gần...

Từ mấy phương hướng khác cũng đồng thời có tiếng hét lớn vang lên, một phương rõ ràng là một con lệ quỷ âm vân rậm rạp, huyễn hóa ngàn vạn phân thân, âm lệ khát máu, một phương là một vị nữ tử thân mặc váy hồng, sau lưng cùng theo vô số Yêu Ma, còn có một phương, người đi đầu là một nam tử tuấn tú tay cầm trường thương, ánh mắt âm trầm, sau lưng cùng theo mấy chục đệ tử áo bào trắng, thần tình ai nấy hết sức lạnh lùng!

Thoáng chốc khi bọn họ vừa xuất hiện, tình thế tại trường lập tức nghịch chuyển, Tiên Binh bị đứt đường lui, phục binh từ sau lưng ùn ùn đánh tới!

Lúc này, Phương Hành đã ý cười đầy mặt, trào phúng nhìn Thái Ất Như Hiên tiên tướng:

- Ngươi nên nhìn xem là ai đang bị bao vây!

- Đế Lưu, ngươi... Chẳng lẽ ngươi thật...

Thái Ất Như Hiên tiên tướng không phải kẻ không có đầu óc, lúc này đã phát giác tình thế không đúng. Nếu chỉ là xảo hợp, vậy làm sao có nhiều phản nghịch Thiên Nguyên xuất hiện một cách vừa khéo như thế được, cơ hồ theo sát Đế Lưu mà đến, ngược lại như từng có hẹn trước. Song nếu nói Đế Lưu thật cấu kết với đám phản nghịch Thiên Nguyên kia, lại nghĩ thế nào đều không khả năng, có thể nói trong đại tiên giới người người đều có khả năng cấu kết phản nghịch Thiên Nguyên, chỉ duy có Đế tử là không khả năng. Hiện tại đại tiên giới chính là của mấy nhà bọn họ, cấu kết với phản nghịch Thiên Nguyên để tạo phản chính mình chắc?

Đương nhiên, Phương Hành không có ý định giải thích gì cả. Phút chốc khi đám người Đại Kim Ô xuất hiện, hắn liền biết thời cơ đến, cũng không có hứng thú nói nhiều với những người này, ánh mắt lành lạnh, trực tiếp vung tay lên:

- Các con, động thủ!

- Oa!

Cáp Mô quân sau lưng sát khí bạo trướng, con cóc dưới háng hắn đi đầu gấp xông ra ngoài!

Oanh! Oanh! Oanh!

Con cóc hơi nhảy một cái, tốc độ quả thực khó mà hình dung, nháy mắt đã bay lên cao không, sau đó như là vẫn thạch hung hăng nện xuống trận doanh Tiên Binh bên dưới. Phương Hành đứng ở trên lưng con cóc, tay cầm quỷ đầu đại đao, áo choàng sau lưng tung bay phất phới, uy phong, bá đạo không bút nào diễn tả, dọa cho Tiên Binh phía dưới sợ hãi không thôi...

- Bắn tên! Bắn tên!

Thái Ất Như Hiên tiên tướng cả kinh, trận kỳ gấp tung, lớn tiếng hô quát!

Gặp phải phản quân, trước bắn một đợt mưa tên. Dưới ma cung thần tiễn, đối phương không chết quá nửa cũng phải trận thế đại loạn, sau đó Tiên Binh mượn thế đánh thốc tới liền có thể nhẹ nhàng thu gặt chiến quả. Từ sau khi tiến vào biển loạn lưu, cách đánh này giúp Tiên Binh chiếm không ít tiện nghi, nhưng nay lại có chút tán loạn, một là sau lưng bọn hắn có cường địch ập tới, dù bắn tên, cũng không biết nên bắn ai, hai là đối phương tới quá mức đột ngột, ngược lại khiến bọn họ không tiện thay đổi trận thế, mưa tên còn chưa phát huy ra uy lực mạnh nhất, đối phương liền đã giết đến trước mặt...

- Hưu

- Hưu

- Hưu

Chỉ có đợt mưa tên nhắm hướng Phương Hành là vẫn hết sức đáng sợ, bởi đám Tiên Binh kia vốn ngay từ đầu đã nhắm vào hắn. Thời này khắc này, người còn đang giữa không trung, mưa tên đã gào thét trút tới, một phiến như biển, cơ hồ che phủ vạn dặm, chẳng những hắn, ngay cả Cáp Mô quân sau lưng cũng bạo lộ dưới mưa tên, trơ mắt nhìn mưa tên bay tới, bọn họ sắp phải bị thương một mảnh.

Trong cục diện như thế, thần thông người tu hành quả thật bị suy yếu, thần thông cá nhân dù kinh người đến mấy cũng rất khó hộ được người khác chu toàn, cùng lắm là giữ được tự thân không thương mà thôi. Bởi thế đối mặt đại quân đối phương, đại tu thường thường đều sẽ không giao phong chính diện, phần nhiều là lập tức xoay người liền đi, quay đầu lại tới tìm ngươi, đặc biệt là dưới tình huống đối phương cũng có đối thủ cường đại, có rất ít người sẽ một bên ứng đối thiên quân vạn mã tập nhiễu, một bên lại cùng đối thủ đấu pháp, làm vậy thật sự quá chịu thiệt...

- Cuối cùng đã đến lúc Cáp Mô quân đại hiển thần uy?

Bản thân Phương Hành cũng có cách hữu hiệu để giảo loạn phiến mưa tên, nhưng lúc này hắn lại làm như không thấy, có lòng muốn nhìn xem năng lực của đám Cáp Mô quân dưới trướng mình. Thế là vẫn cứ vung đao chém vụn mưa tên xông hướng mình, sau đó vội lao tới, vô số thần tiễn sát vai mà qua!

Cũng vào lúc này, chợt nghe Lộc Tẩu sau lưng hét lớn một tiếng:

- Thần Am Phá Tiễn trận!

Tùy theo tiếng rống to rơi xuống, đột nhiên tất cả con cóc đều căng phồng bụng lên, sau đó bất chợt kêu to!

- Oa oa

- Oa oa oa

Trong tinh vực đột ngột vang lên một mảnh kêu hót, sóng âm như triều, cuồn cuộn như biển, từng mảnh từng mảnh âm ba dưới sự thôi động pháp lực từ đám con cóc tọa ky, một tầng tiếp một tầng khuếch tán ra, toàn bộ mưa tên hoàn toàn bị giảo loạn, phảng phất như gió mạnh thổi phất qua, thần uy cất chứa trong mưa tên ít nhất bị suy yếu bảy thành trở lên, sau đó dồn dập bị tiên phỉ khua múa pháp bảo đánh rơi!

- Cái này... Cẩn thận!

Thái Ất Như Hiên tiên tướng không khỏi cả kinh, vội vàng hét lớn!

Oanh...

Đúng lúc này, Phương Hành đã đến, khua múa Khi Thiên Phách Man đao, hung hăng chém về phía trước.

Chương 1541: Tìm được một đại bảo tàng

Hưu...

Khó mà hình dung sự bá đạo của một đao kia, nó ngưng tụ một thân pháp lực của Phương Hành, vung bổ ra xa xa, đao quang nửa đen nửa trắng cường hành bạo trảm, như một đạo trường hồng nháy mắt xỏ xuyên tinh vực, xông thẳng phía cuối chân!

Rất khó diễn tả sự hung cuồng trong thoáng chốc đó, đao quang ngất trời hàng lâm, trực tiếp chém vào trong quân trận Tiên Binh. Vốn đám Tiên Binh này được huấn luyện rất bài bản, sớm đã kết thành trận thế, tiên mâu hướng ra ngoài, thuẫn giáp bọc kín bốn phía, giống như con nhím nhắm đến Phương Hành. Đáng tiếc đao kia của Phương Hành há là thuẫn giáp của bọn hắn có thể ngăn trở, tiên mâu cũng căn bản không nảy đến tác dụng nên có. Dưới trảm kích từ một đao kia, quân trận bị phá mở, thuẫn giáp chia năm sẻ bảy, tiên mâu bay tứ tung, Tiên Binh tránh ở phía sau thuẫn giáp càng là trực tiếp bị trảm thành máu thịt, sau đó tùy theo đao quang lan tràn, chỉ thấy từng đạo vết rách máu thịt trực tiếp vươn dài...

- Phốc phốc phốc...

Phàm tại Tiên Binh nằm trong phạm vi đao khí ba cập, tận số đều hóa thành máu thịt, một mảnh tanh tưởi!

Chỉ trong nháy mắt, chí ít có vài chục Tiên Binh tán tiên hóa thành máu thịt, thậm chí đến cả tiếng kêu thảm đều chưa kịp phát ra. Sau đó ở hai bên đại đạo máu thịt, đám Tiên Binh bị dọa phá mật, dồn dập chen chúc lui ra hai bên, loạn thành một đoàn. Ánh mắt nhìn Phương Hành nào còn nửa phần chiến ý, căn bản giống như đang nhìn thấy ma thần, kinh khủng không để đâu cho hết!

- Ngươi dám đồ Tiên Binh ta?

Thái Ất Như Hiên tiên tướng cũng bị một màn này kinh cho mồ hôi lạnh chảy như suối, phẫn nộ hét lớn, vội vàng thúc đẩy hung hổ dưới háng, xông thẳng về phía Phương Hành, tiên mâu trong bàn tay trán phóng quang thải vô tận, mang theo một mảnh cuồng diễm phô thiên cái địa đâm tới trước mặt Phương Hành, nhìn thủ đoạn này, trong lòng hắn xem ra đã quyết phải giết cho bằng được Phương Hành...

- Ngươi dám ra tay với ta?

Phương Hành quay đầu, ánh mắt hung tàn nhìn hắn một cái...

Tích uy còn đó, Như Hiên tiên tướng cả kinh, vô thức ra tay chậm mấy phần!

- Ha ha, ta dám ra tay với ngươi đấy, thì đã sao!

Sắc mặt Phương Hành nháy mắt chợt biến, đắc ý dương dương, vung đao lật chuyển!

Răng rắc...

Đao quang như hồ, lần nữa lật chuyển tứ phương, không chỉ đánh bay mâu của Thái Ất Như Hiên tiên tướng, dư uy đao thế cường hành quét ra, lần nữa chôn diệt đám Tiên Binh trong phạm vi mười dặm quanh người, tất cả đều hóa thành một bãi máu thịt...

Ngay lúc trận doanh Tiên Binh đại loạn, Cáp Mô quân từ đằng sau đã ập tới, đụng vào một chỗ với Tiên Binh.

Giết chóc chợt lên, gió tanh mưa máu cuốn thốc tứ phương!

- Quả nhiên không hổ là Đế tử, hung cuồng đến thế là cùng. Nhưng bản tiên tướng há có thể khiến ngươi chiếm tiện nghi?

Thái Ất Như Hiên tiên tướng cũng bị chấn kinh, trầm giọng hét lớn, trong lòng âm thầm tính toán:

- Ngươi đã dám nhập quân trận Tiên Binh đại sát đặc sát, vậy chính là hung cuồng quá trớn. Mặc đao mang ngươi lợi hại đến đâu, bản tướng cũng phải vung ra tính mạng quấn chặt ngươi, chỉ cần cầm cự nhất thời nửa khắc, đợi Tiên Binh bên ta đánh vỡ đám Cáp Mô quân kia, quay đầu lại hợp thành trận thế trấn sát ngươi, để xem ngươi đến lúc đó ngươi thoát thân thế nào...

Hắn khác với đám con em thế gia, rất giỏi mang binh, cũng biết rõ nguyên lý tranh phong giữa Tiên Binh tiên tướng và cao nhân.

Biết vào lúc này, trọng điểm chiến cuộc đã không nằm giữa hắn và Đế Lưu, mà là va chạm giữa Tiên binh song phương. Vừa rồi bọn hắn không hề đấu tướng, mà trực tiếp triển khai chém giết, chỉ cần phe Tiên Binh Đế Lưu bại, mình lập tức sẽ được đại quân trợ lực, muốn chém giết Phương Hành liền dễ như trở bàn tay. Rốt cuộc Đế Lưu dù hung cuồng đến mấy, dù chém giết Tiên Binh dễ dàng như chặt dưa cắt rau, thì dưới đại trận giảo sát, hắn cũng phải chịu thiệt!

Điểm này, hắn rất có lòng tin đối với Tiên Binh dưới trướng mình!

Tiên Binh phe mình có thực lực thế nào?

Đường đường Xích Tiêu tiên quân, tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Đại Xích Thiên nhất mạch. Vô luận là thực lực cá nhân Tiên Binh, hay là một thân trang bị, thậm chí là trận pháp diễn luyện, đều thuộc đỉnh cấp, đặc biệt mỗi trăm người lại có một vị chỉnh tiên suất lĩnh, với thực lực như thế, hắn tuyệt không tin tưởng đám ô hợp chi chúng của Đế Lưu lấy gì ra để giao thủ với Tiên Binh. So ra, quả thực không khác gì lấy trứng chọi đá!

- Giết!

Đám Tiên Binh kia quả nhiên cũng không khiến Thái Ất Như Hiên tiên tướng thất vọng, vừa thấy tiên tướng quấn chặt Đế Lưu, lập tức lĩnh ngộ ý đồ hắn, ba vị chính tiên tiểu tiên tướng vọt ra, xung phong đi đầu, suất lĩnh bộ hạ tùy tùng giết tới Cáp Mô quân. Dưới sự chỉ huy của bọn họ, Tiên Binh mới vừa bị Phương Hành quấy cho có phần hỗn loạn rất nhanh liền khôi phục trận thế, đồng thời áp tới, trận thế cực kỳ kinh người, hung cuồng chính là ba vị tiểu tiên tướng đi đầu, trên người tiên uy hạo đãng, mang theo một cỗ uy thế không gì ngăn cản nổi!

Dưới cục diện đó, Cáp Mô quân sa vào hỗn loạn, trơ mắt nhìn quân thế đối phương nghiền áp tới...

Nhưng đúng vào lúc này, trong mảnh thế cục nhìn như hỗn loạn đột nhiên vang lên một tiếng hô lớn, đồng thời có bảy tám đạo thân ảnh nhảy lên cao cao, ai nấy đều mang một thân tiên uy kích đãng, cũng là đường đường chính tiên, mỗi người chiếm một phương, trực tiếp vây ba vị tiểu tiên tướng ở chính giữa, các loại pháp bảo thần thông ùn ùn tuôn ra vô cùng tận, hệt như là bão tố mưa giông...

Liếc thấy cảnh này, khí thế trận doanh Tiên Binh lập tức chùng xuống!

- Trời ạ, đây là chuyện gì, trong Cáp Mô quân sao có được nhiều chính tiên như vậy?

Nhưng còn không chỉ thế, trừ bảy tám người xông ra vây đánh ba tên tiểu tiên tướng, trong Cáp Mô quân bên dưới còn có hai ba người cũng là tu vị chỉnh tiên, trực tiếp dẫn đầu xông tiến trận doanh Tiên Binh. Lúc này đặt ở trước mặt bọn họ chỉ còn lại một đám tán tiên, dù cho trang bị cao một bậc, nhưng dưới áp chế từ một đại cảnh giới, khiến bọn họ có được ưu thế cực đại khó mà nói rõ. Tựa như chặt dưa cắt rau, người người quét ra một đường máu, đối diện bọn họ chúng Tiên Binh gần như không chịu nổi một kích!

Dù là những Cáp Mô quân bình thường cũng biểu hiện ra thực lực đáng sợ kinh người, vốn đám Xích Tiêu quân tinh nhuệ này đều có thực lực cá nhân cực mạnh, dù sao cũng là từ trăm tuyển một, dù không dốc sức trong tiên quân, so với tán tiên bình thường thì cũng tuyệt đối là cao thủ. Bình thường bọn họ đều cực kiêu ngạo, căn bản không để tán tiên phổ thông vào trong mắt, càng đừng nói tới đám ô hợp chi chúng này. Nhưng đến khi thật động thủ, bọn họ mới phát hiện, đối phương hung ác dũng mãnh không hề thua chính mình...

Đặc biệt là ở phương diện cay độc âm hiểm lại càng chỉ có hơn chứ không có kém!

Mẹ nó, đường đường Tiên Binh, làm gì có ai chuyên môn tay cầm đại đao ngồi xổm trên mặt đất chuyên băm nhắm đũng quần đối thủ?

... Thứ nhắm đến chính là cái đoạn kia....!

Đây làm gì phải ô hợp chi chúng, đây căn bản là một đám thổ phỉ, là một thổ phỉ được huấn luyện bài bản...

Quần Tiên Binh đâu biết được rằng, đối thủ của bọn họ cũng được chém giết ra từ trong mười vạn Tiên Binh Phù Đồ thiên, so với tỷ lệ trong trăm có một của bọn hắn thì còn cao hơn nhiều. Hơn nữa bọn họ chỉ là tuyển chọn mà thôi, trong khi ba trăm Tiên Binh kia là chém giết thực sự, người người đều hiểu được đạo lý không tiếc hết thảy đại giá sống sót cho bằng được. Hơn nữa xét về khí thế, bọn họ đánh thắng, chẳng qua là được mấy chục viên tiên tinh mà Đế Thích điện hạ ban thương, trong khi thứ đám tiên phỉ có khả năng được đến lại là đường đường tiên mệnh...

Không so không biết, vừa so, đám Xích Tiêu quân này mới phát hiện, mình trừ trận dung và trang bị cao hơn đám ô hợp chi chúng kia một bậc ra, còn những cái khác, từ thực lực, sĩ khí, âm hiểm cay độc, toàn bộ đều nằm ở liệt thế...

Cũng chính bởi vậy, một loại cục diện lúng túng liền xuất hiện!

Hai quân tương đối, quả thực xuất hiện thế cục đảo hướng một bên...

Chẳng qua bên bị áp đảo không phải tiên phỉ, mà là đường đường Tiên Binh...

Đương nhiên, nếu hai ngàn Tiên Binh bọn hắn hội hợp đầy đủ, đối đầu với ba trăm tiên phỉ này thì vẫn có khả năng thắng được. Rốt cuộc tiên phỉ dù mạnh, nhưng kết hợp chưa ăn ý, ba trăm đối hai ngàn khó mà có thể thắng. Chỉ đáng tiếc, hiện nay trừ một bộ Tiên Binh chính diện nghênh địch ra, mấy bộ Tiên Binh khác đều đã bị phản nghịch Thiên Nguyên quấn chặt, không rảnh tay tiếp ứng, chỉ có thể bị động ứng chiến trong cảnh hỗn loạn!

- Sao lại thế này? Sao lại thế này? Sao lại thế này?

Chấn kinh nhất phải kể đến người chỉ huy Tiên Binh, Thái Ất Như Hiên tiên tướng, hắn vốn ý đồ kéo chết Đế Lưu, lại không ngờ, hiện nay hai quân đụng nhau, tan vỡ lại là Tiên Binh dưới trướng mình. Trơ mắt nhìn Tiên Binh quanh người bị giảo sát, máu thịt trải kín mặt đất, hắn kinh khủng dị thường, liên tục hét lớn ba tiếng, vô ý tiếp tục giao thủ, tiên mâu trong tay hung hăng đâm về phía trước, bức lui Phương Hành, quay đầu liền kéo theo tiên mâu vội vàng tháo chạy!

- Hợp binh! Hợp binh! Vô luận thế nào đều phải hợp binh tái chiến!

Cáp Mô quân thực lực mạnh dị thường, đã khiến hắn ý thức được mình đã phạm phải một sai lầm!

Thời này khắc này, chia mà chiến đúng thật là cách làm ngu xuẩn nhất, sẽ bị người khác lần lượt kích phá...

Duy có hợp binh một nơi, có lẽ còn có chút thắng cơ!

- Ha ha, hay lắm, quả nhiên không khiến ta thất vọng...

Thấy Thái Ất Như Hiên tiên tướng quay đầu bỏ chạy, Phương Hành trong lòng vui vẻ, hắn vốn định quan sát một quen thực lực của Cáp Mô quân khi chân chính đối chiến tinh nhuệ Đại Xích Thiên Xích Tiêu quân, nay thấy còn tốt hơn cả trong tưởng tượng, tâm tình sao có thể không vui?

Chung quanh tiếng giết chấn thiên, vô số đại chiến vẫn đang tiến hành, Cáp Mô quân xông giết tứ bề, dũng mãnh vô song, Tiên Binh kết quần mà chiến liên tục bị xung vỡ, sau đó chết thảm dưới các thức các dạng pháp bảo từ Cáp Mô quân, số còn lại có lẽ đã mất đi chiến ý, chỉ biết vỡ trốn!

Người chết, người thương, sát khí xung thiên...

- Tốc độ tích lũy kiểu này...

Phương Hành thấp giọng thở dài, tay lật một cái, trong bàn tay xuất hiện một bức quyển trục, chính là Tiệt Đạo bí quyển hắn tự tay luyện chế, lúc này giở ra vừa nhìn, không ngờ phát hiện trên mặt bí quyển đang có một tầng tiếp một tầng sát khí tụ tập lại với tốc độ vô cùng đáng sợ, như vân khí, mỗi quá một hơi, liền có mấy lần tăng trưởng, loại tốc độ tích lũy này quả thực khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung...

Trong xương đầu Khô Lâu giữa eo, gốc cây quái vật kia cũng bị huyết khí và khí cơ sinh linh tán dật chung quanh hấp dẫn, từng quả từng quả tọa hóa nhỏ như hạt gạo xuất hiện trên cây, hơn nữa còn đang sinh trưởng với tốc độ thấy được bằng mắt thường!

- Ta nên nói mình phát đại tài ư?

Phương Hành thấp giọng than thở, sau đó lắc đầu, cười nhẹ nói:

- Không đúng, ta phải nói mình... Tìm được một đại bảo tàng a!

Chương 1542: Cường địch hôi phi yên diệt (tiêu thành tro bụi)

- Xem kỳ lệnh, vận chuyển Huyền Quy đại trận!

Lúc Phương Hành dựng thân trên chiến trường, cười nhìn cảnh máu tanh che phủ khắp nơi thì vị Thái Ất Như Hiên tiên tướng vừa trốn ra khỏi vòng chiến cũng đang vội vàng hét lớn, khua múa trận kỳ, tính thử triệu hồi toàn bộ Tiên Binh, lúc này hắn đã nhìn ra, thực lực đám Cáp Mô quân kia cực khủng bố, lại có đầy đủ mười mấy chính tiên suất lĩnh, hỗn chiến như thế, Tiên Binh dưới trướng mình căn bản không chiếm được tiện nghi. Chẳng qua Cáp Mô quân dù mạnh, nhưng ở phương diện vận chuyển trận thế khẳng định vẫn không quen thuộc bằng Tiên Binh. Lúc này tưởng muốn thủ thắng, chỉ duy có triệu hồi các bộ Tiên Binh, bố thành Huyền Quy đại trận với sức phòng ngự mạnh mẻ, ngăn trở địch ở bên ngoài, sau đó lại căn cứ tình hình cụ thể mà quyết định nên xung trận hay rút đi...

Tiên Binh Đại Xích Thiên được huấn luyện bài bản, các loại tiên trận diễn luyện vô cùng thuần thục, không phải người bình thường có thể so!

Hiện nay Cáp Mô quân có thể nhất thời chiếm thượng phong, cũng là bởi bất ngờ đánh chư Tiên Binh một cái trở tay không kịp thôi...

- Xào xào...

Tiên kỳ phất phới, tiên quang tràn khắp, đánh trận thế vận chuyển vào trong lòng chư Tiên Binh!

- Không khả năng, không khả năng, ta suất hai ngàn Tiên Binh, lại làm sao có thể bị ba trăm Cáp Mô quân dưới tay Đế Lưu cùng với một đám phản nghịch Thiên Nguyên đánh vỡ. Điều này không khả năng, đợi ta kết thành Huyền Quy đại trận, tỏa đi duệ thế của chúng, tất còn có hi vọng chuyển bại thành thắng!

Thái Ất Như Hiên tiên tướng thầm hô trong lòng, gấp đến độ trán chảy đầy mồ hôi.

- Đến lúc nên giơ ra chút bản sự cho các ngươi nhìn!

Đúng vào lúc này, Phương Hành đã thu lại quyển trục, đưa mắt nhìn bốn phía, mỉm cười.

Xác định trận chiến này thu hoạch đã viễn siêu tưởng tượng, hắn trong lòng đại định, quyết không lưu thủ nữa. Đã đến lúc hạ tử thủ rồi.

Bàn tay ngắt một pháp ấn, trong xương đầu Khô Lâu treo giữa eo phiêu ra vụ khí màu máu nhàn nhạt...

Cùng lúc này, hắn thu lại Khi Thiên Bá Man đao, bàn tay lại nhiều thêm một đạo kiếm quang mờ mịt!

Sau đó hắn hít sâu một hơi, đạp bước đi ra!

Lúc hắn bước ra một bước này, thân hình đột nhiên tan biến trong hư không một cách đầy quỷ dị!

- Tốc tuân kỳ lệnh, quy vào huyền bộ!

Lúc này, trận kỳ trong bàn tay Thái Ất Như Hiên tiên tướng vừa vặn bay lên cao không, tán phát từng đạo tiên quang, tùy theo tiếng hét lớn, dẫn đường chư bộ Tiên Binh chậm rãi tụ lại, khi thế cục tưởng như sẽ xuất hiện biến hóa, lại chợt có một mảnh vụ khí màu máu nhàn nhạt phiêu qua, bao phủ một vực, vụ khí có vẻ cực quỷ dị, tựa hồ mang theo thứ gì đó khó mà nói được nên lời...

- Hả?

Thái Ất Như Hiên tiên tướng đột nhiên ý thức được không đúng, tiếng quát ngưng lại, vội vàng quay đầu nhìn xem!

Nháy mắt khi hắn quay đầu, một đạo thân

ảnh nhàn nhạt cùng hắn sát vai mà qua, đồng thời có kiếm quang chợt lóe!

Thân hình Phương Hành xuất hiện sau lưng hắn, một đạo kiếm quang mờ mịt bất định lách thân bay tới...

- Ngươi...

Thái Ất Như Hiên tiên tướng chấn kinh mở miệng, lại chỉ thốt ra được một chữ liền im tiếng.

Không biết lúc nào, trên cổ hắn đã nhiều thêm một đạo vết máu...

- Quả nhiên chỉ có trên chiến trường mới thích hợp cho ta thi triển pháp môn này...

Phương Hành lại không để ý hắn, ngửa đầu nhìn mảnh chiến trường hỗn loạn, nở nụ cười lạnh, sau đó tung mình nhảy lên không trung, thân hình được huyết vụ che lấp, như một u hồn tan biến trên chiến trường, cả người như điện như huyễn, xuyên cắm qua vô số Tiên Binh đang chém giết, nhìn thấy có tiên phỉ phe mình rơi xuống hạ phong liền thuận tay thay bọn họ giải quyết đối thủ, sau đó một đường xông ra tinh vực, đi tới bên cạnh Đại Kim Ô đang đại chiến cùng Tiên Binh, lại thấy Ô Nha này đang triền đấu cùng một vị nam tử mắt rắn, chiến thế giằng co!

Cáp Mô quân của Phương Hành giao thủ cùng Xích Tiêu quân có thể nói là ưu thế áp đảo. Nhưng đám người Đại Kim Ô lại đấu rất khổ cực, rốt cuộc đây là Xích Tiêu quân tinh nhuệ nhất Đại Xích Thiên nhất mạch, trang bị pháp bảo và giáp trụ đều mạnh hơn yêu binh nó suất lĩnh mấy đẳng cấp, thậm chí nhân số cũng nhiều hơn yêu binh. Đây là một trận ác chiến thực sự, nếu không phải có Phương Hành ở đây, Đại Kim Ô chắc dù thế nào cũng không chịu suất lĩnh yêu binh giao thủ với tinh nhuệ như Xích Tiêu quân, mà sớm đã thuận lợi chuồn đi...

Không chỉ tiên quân thụ tỏa, ngay cả Đại Kim Ô hiện nay cũng khó phân thắng bại cùng nam tử mắt rắn. Tu vị Ô Nha thật ra đã ẩn ẩn có thể tính là đứng đầu Ngũ Tử, chẳng qua hắn tính cách lười biếng, lại không sát tâm, thực lực phát huy ra ngược lại kém đi nhiều, nay lại bị nam tử mắt rắn được xưng một trong Ngũ Tử Đại Xích Thiên quấn chặt, nhất thời chiếm không được tiện nghi, hai cánh loạn vung, không biết có bao nhiêu đại tinh cháy lên hỏa diễm đáng sợ, hướng thẳng về phía nam tử mắt rắn, thân hình lướt đi liền mang theo một mảnh mưa lưu tinh!

Thực lực nam tử mắt rắn cũng cực mạnh, thanh thiết phiến trong tay là một kiện tiên bảo cực kỳ lợi hại, tiện tay vẫy động, trong tinh vực liền nổi lên phong bạo đáng sợ, quét ngang một mảnh, vô luận vẫn thạch hay mảnh vụn đại lục đều bị phong bạo kích xuyên, khủng bố đến nỗi ngay cả Đại Kim Ô cũng không dám lấy nhục thân cứng đối cứng, chỉ có thể xuyên cắm tới lui giữa vô số đạo phong bạo, sau đó điều khiển mưa lưu tinh tập kích, hai người tranh đấu như là hai dị tượng va chạm trong tinh vực, cuốn thốc bát phương, rất là khủng bố, không người dám gần...

Ngay cả Tiên Binh yêu tướng dưới trướng bọn họ, lúc này cũng đều càng đánh càng xa, không dám kề cận bên người!

Lúc này, Phương Hành đã lặng không tiếng thở đi tới chung quanh, định thần nhìn lướt qua, đáy lòng cười lạnh, năm ngón trảo tới, tiện tay nhiếp lại bốn năm tên Tiên Binh. Bằng thực lực cường hoành của hắn, những Tiên Binh kia nào có sức phản kháng, bị hắn dùng pháp lực hùng hồn khẽ động liền kêu thảm bay tới nam tử mắt rắn, chính hắn lại đạp lên tiêu dao thân pháp, theo sát ngay sau...

- Hả?

Nam tử mắt rắn thoáng nhìn, tức thì khẽ nhíu mày, rốt cuộc không dám giảo sát những Tiên

Binh này ngay trước mắt bàn dân thiên hạ. Hơn nữa hắn cũng tự nghĩ mình có đầy đủ thực lực cứu xuống đám Tiên Binh này, lập tức thiết phiến lật chuyển, hóa ra một cổ nhu phong cuốn hướng đám Tiên Binh kia, tưởng muốn vừa không thương đến bọn họ, lại vừa có thể đẩy bọn họ ra chiến trận nơi xa.

Nhưng hắn không ngờ được rằng, thế ngã tới của mấy tên Tiên Binh không chậm, không hề bị nhu phong của hắn thổi đi. Thoáng chốc, đáy lòng nảy sinh nghi vấn, mắt rắn hơi lạnh, đột nhiên thổ ra đầu lưỡi dài chừng vài trăm trượng, đoạn trước đầu lưỡi có bộ dạng của một con rắn, có tròng mắt răng nanh, thẳng tắp bắn hướng mấy tên Tiên Binh, muốn thừa dịp này thám tra một phen!

Nhưng chẳng ngờ, đầu lưỡi vừa bắn ra, giữa không trung đột nhiên nhiều thêm một đạo hư ảnh, như là từ trong hư không trực tiếp hiện thân, kiếm quang chợt lóe trong tay, đầu lưỡi đã đứt thành hai đoạn, máu đen bắn tung, sau đó lại lập tức tan biến giữa không trung, hù cho hắn hắn vừa sợ vừa giận, “hưu” một tiếng thu hồi đầu lưỡi, đưa tay vung lên thiết phiến, một đạo phong bạo đáng sợ cuốn thẳng tới, mang theo vô tận vẫn thạch và vụn đá ven đường, gào thét thiên địa, hoàn toàn không quản tính mạng mấy tên Tiên Binh...

- Phốc...

Dưới tiên uy phong bạo, mấy tên Tiên Binh há có thể sống được, trực tiếp liền hóa thành từng chùm huyết vụ!

Không chỉ thế, hắn còn liên tục phiến động từng đạo phong bạo, hộ chặt bản thân, thậm chí ngăn cả Đại Kim Ô ở bên ngoài, chỉ sợ đạo thân ảnh xuất hiện đột ngột, lại tan biến quỷ dị vừa nãy hiện ra bên người mình, thật sự là bị đạo kiếm quang kia dọa sợ...

- Ngươi làm gì?

Ngay lúc hắn đang khua múa ra vô số đạo phong bạo, sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng lành lạnh.

Nam tử mắt rắn khẽ run, quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là nụ cười lạnh khó quên của Đế Lưu điện hạ...

- Hắn làm sao đi qua?

Nam tử mắt rắn ngây dại, trợn to mắt nhìn Đế Lưu.

Lúc này vị điện hạ mà bọn họ coi là phế vật kia chính đang đưa tay xát lên người, trên đó có dính máu...

Cảm giác được khí tức máu tươi trên lòng bàn tay kia, nam tử mắt rắn đột nhiên hiểu ra điều gì...

... Hắn nhân lúc mình thu hồi đầu lưỡi bèn lôi kéo đầu lưỡi để tiếp cận mình!

Đây là thân pháp đáng sợ cỡ nào?

- Đế tử điện hạ, ta...

Chân nam tử mắt rắn mềm nhũn, một bên líu lưỡi mở miệng, một bên gấp gáp nâng lên thiết phiến.

- Cẩu nô tài!

Nhưng Phương Hành lại chỉ hướng hắn hắc hắc khẽ cười, sau đó lật tay đánh ra một bạt tai, nam tử mắt rắn bị quất cho xương mặt biến hình, cả người như diều gió đứt dây bay ngược ra sau, đâm thẳng vào một khối vẫn thạch cự lớn mới ngừng lại, lúc kinh hoàng ngẩng đầu nhìn lại, lại bị Đại Kim Ô chính đang trợn mắt đứng trước mắt dọa cho sợ không dám động!

- Nhìn kỹ hắn, tạm lưu mạng chó!

Phương Hành thấp giọng quát một tiếng, xoay người liền đi, lần nữa nhảy vào trong hư không!

Lúc này hắn đã buông tay đại sát, trong chiến trường vốn đã hỗn loạn chí cực, hư thực khó phân, đặt tĩnh Đồ Tiên pháp vừa khéo có thể khiến hắn tới lui vô tung, lặng không tiếng thở, quả thực có thể nói là không thể đề phòng. Đặc biệt là khi đối thủ đang đấu pháp cùng người khác, bị hắn đánh lén là một chuyện vô cùng xót lòng đành chịu, có muốn phòng cũng phòng không nổi a...

Rất nhanh, thanh niên tóc đỏ đang ác đấu cùng Lệ Anh, nữ tử áo vải đang đấu pháp cùng Lệ Hồng Y, nữ tử lạnh lùng đang ác chiến cùng Vương Quỳnh, cùng với nam tử giáp vàng chính đang đấu thương thuật cùng Hàn Anh, ai cũng đều bị hắn chiếu cố. Thanh niên tóc đỏ bị hắn vỗ một chưởng lên đỉnh đầu, ngất ngư, sau đó trực tiếp bị Lệ Anh nuốt, nghẹn trong cổ họng nửa ngày móc không ra, nữ tử áo vải thì trực tiếp bị một kiếm của hắn chém rơi cánh tay, sau đó bị Lệ Hồng Y chế trụ...

Còn về nữ tử lạnh lùng chính đang đè lên Vương Quỳnh mà đánh, lại thình lình bị Phương Hành đá một cước vào mông đít, ngã nhào, thẹn ngượng định nhảy lên liều mạng, lại bị song luân của Vương Quỳnh khẽ đụng, nện ngất đi...

Về phần nam tử giáp vàng đang ác đấu cùng Hàn Anh, thấy những người khác đều bại, không nói hai lời, lập tức quỳ trên mặt đất!

- Ha ha, thế này mới gọi là tiểu gia ta phất phất tay, cường địch tiêu thành tro bụi a...

Phương Hành đảo khắp tứ phương, đã không thấy kẻ địch để đánh, trong lòng không khỏi đắc ý, lắc lắc thiết phiến vừa đoạt tới, bộ dạng rất là phong lưu hào phóng.

Chương 1543: Ba chén rượu hẹn gặp lại

Chỉ riêng Tiên Binh mà luận, muốn nuốt trọn hai ngàn Tiên Binh Đế Thích này quả thực không dễ. Rốt cuộc đây đường đường là Xích Tiêu Tiên Binh, tinh nhuệ có tiếng trên ba mươi ba tầng trời. Từ lúc mới tiến vào biển loạn lưu một hướng vô địch liền có thể nhìn ra, Tiên Binh tầm thường há là đối thủ của bọn hắn? Dù gộp cả năm bộ binh mã của đám người Đại Kim Ô, cộng với chi Cáp Mô quân của Phương Hành, nhân số đều không nhiều bằng hai ngàn Tiên Binh này, nếu so đọ bình thường, sợ rằng trừ ba trăm Cáp Mô quân dưới trướng Phương Hành thì không ai có thể là đối thủ của Xích Tiêu tiên quân. Đương nhiên, dù Cáp Mô quân tiềm lực vô hạn, lấy ba trăm đối đầu hai ngàn, e rằng vẫn không chiếm được ưu thế!

Chỉ đáng tiếc, có một điểm Xích Tiêu Tiên

Binh vạn vạn không nghĩ tới...

Đó chính là Đế Lưu vốn nên bị Liệt Dương Vương và Niếp Cuồng Nhất thích sát lại yên lành xuất hiện!

Càng không nghĩ tới là, phản tu Thiên Nguyên vốn nên vọng phong mà chạy, lúc này lại ra tay, nhiễu loạn trận thế bọn họ...

Đến sau, Thái Ất Như Hiên tiên tướng bị trảm, là bởi hắn đoán thấp thực lực Phương Hành. Ngoài ra, Ngũ Tử Đại Xích Thiên vốn đang đấu đến khó phân thắng bại cùng đám người Đại Kim Ô, nhưng nhiều thêm một vị đại sư thích sát như Phương Hành âm thầm ra tay, thua đúng là chẳng hề oan uổng. Thậm chí thẳng đến khi bị bắt lại bọn họ vẫn không biết người ngầm ra tay là Phương Hành...

Trong ấn tượng, bọn họ còn tưởng rằng Phương Hành vẫn đang ác chiến cùng Thái Ất Như Hiên tiên tướng!

Đợi khi bọn họ hoàn toàn bị bắt lại, hai ngàn Tiên Binh liền thành quần long không đầu!

Quần long không đầu, dẫn đến trận thế đại loạn. Đối với Tiên Binh mà nói, khi đó chiến lực hạ thấp không phải chỉ một điểm hai điểm!

Đám người Phương Hành đứng trên không

tinh vực, cúi đầu quan sát chiến cuộc, trơ mắt nhìn Tiên Binh bên dưới sa vào đại loạn, từng người tự chiến, bị Cáp Mô quân và phản tu Thiên Nguyên vây lại đồ sát. Có người tưởng muốn đào tẩu, nhưng đám người Đại Kim Ô đã lợi dụng tàn trận trong biển loạn lưu hải, phong kín mọi lối đi, khiến bọn họ lui không thể lui, bị khốn tại nơi này!

Chiến trận không còn, chỉ còn giết hại!

Giờ đây, hai ngàn Tiên Binh đã thực sự rơi vào hang hổ, cầu sinh không được!

- Đại thế đã định, hoàn toàn ngốn sạch hai ngàn Tiên Binh này chỉ là vấn đề thời gian!

Đám người Lệ Hồng Y đấu bại Ngũ Tử Đại Xích Thiên, liền cũng không tiếp tục ra tay, cách nhau hơn ngàn dặm, dùng thần niệm trao đổi cùng Phương Hành. Lúc này cục diện phía dưới, hai ngàn Tiên Binh đã thương vong quá nửa, số thừa lại chỉ đang phụ góc ngoan kháng, căn bản không khả năng lật lên hoa sóng nào nữa. Cáp Mô quân thì càng giết càng cuồng, lại có cao thủ như Phương Hành ở bên giám thị, bọn họ đã hoàn toàn khống chế cục diện. Nhưng đám người Lệ Hồng Y cũng biết, giờ là lúc bọn họ rút quân rời khỏi biển loạn lưu, điều này vốn đã được thương lượng sẵn từ trước!

- Ngươi xác định không cùng chúng ta về Chư Tử đàn tràng?

Mấy đạo thần thức đưa tới, đều có chút lo lắng, hỏi dò ý của Phương Hành.

- Nghe các ngươi nói Chư Tử đàn tràng, ta cũng cảm thấy rất hứng thú, sớm muộn sẽ tới đó, nhưng mà không phải bây giờ. Chờ ta xác định chút chuyện, có tư cách ngồi nói chuyện với đám lão gia hoả kia rồi sẽ trở về. Còn hiện tại, ha ha, ta vừa lập được công lớn, bình loạn lưu hải, lại nuốt hai ngàn Tiên Binh Đế Thích, chính là lúc ra mặt thu chỗ tốt, nếu cứ vậy đi về, chẳng phải đáng tiếc?

Phương Hành cùng mấy vị lão bằng hữu xa xa tương vọng, khẽ cười, truyền đạt một đạo thần niệm đi qua!

- Phương sư đệ, nơi đó rốt cuộc không phải nhà của ngươi, hết thảy cẩn thận!

Vương Quỳnh dặn dò, thần sắc lo lắng.

- Cũng không thấy được hung hiểm hơn lúc ở Thiên Nguyên, trong lòng ta tự biết cân nhắc!

Phương Hành hướng bọn họ khẽ cười, lời đáp lại khiến trong lòng bọn họ không khỏi bất chợt chua xót.

- Tiểu thổ phỉ, chúng ta một mực ngầm điều tra xem đến cùng là ai gạch đi tên họ ngươi. Chắc cũng chính là bởi thế mới không được Chư Tử đàn tràng coi trọng. Nhưng ngươi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ bắt được lão gia hỏa kia, đến lúc đó cùng lúc băm hắn cho ngươi hả giận...

Đại Kim Ô đáy mắt hung mang tất lộ, chém đinh chặt sắt nói.

- Ha ha, được, chờ các ngươi tra xét ra rồi, nhất định phải làm một trận cho hả giận!

Phương Hành sảng giọng cười lớn, sau đó lại thấp giọng nói:

- Nhưng trước lúc đó, các ngươi còn phải giúp ta một chuyện!

Đám người Lệ Hồng Y hơi ngớ:

- Ngươi cứ nói!

Phương Hành gật gật đầu, thân hình đột nhiên xông tới giữa không trung, lạnh giọng hét lớn:

- Phản nghịch Thiên Nguyên, định trốn đi đâu?

Oanh! Oanh! Oanh!

Thân hình hắn không ngừng tăng nhanh, giống như ma thần giữa không trung, hung hăng xông tới đám người Đại Kim Ô, sau đó vung chưởng kích xuống, chưởng lực hùng hồn bao phủ một vực, không chỉ trấn chết một bộ phận Tiên Binh, mà còn bao bọc đám người Đại Kim Ô lại...

- Ha ha, diễn kịch à?

Đại Kim Ô trong lòng hiểu rõ, hai cánh giang ra, tạo nên vô số hoả cầu đánh tới Phương Hành, đồng thời hét lớn:

- Tìm chết!

Oanh!

Đối mặt với vô số hỏa cầu nó vung ra, Phương Hành cười lạnh, một bước đạp tới, vung tay lên, quét ra một mảnh tiên quang, phách bay toàn bộ hỏa cầu. Đồng thời với đó, lại liên tiếp bước lên mấy bước, vung sức kích hướng Đại Kim Ô, cường hành kích diệt hỏa cầu Đại Kim Ô xoắn tới, sau đó tung chưởng trảo mạnh, Đại Kim Ô sắc mặt kinh hoàng, chấn cánh tránh gấp, nhưng nam tử mắt rắn bị nó đặt dưới trảo lại bởi thế bạo lộ dưới chưởng Phương Hành, hù cho nam tử mắt rắn kinh hoàng kêu to, hai mắt nhắm nghiền, thầm nói xong rồi...

- Ha ha, lại đây!

Chưởng lực Phương Hành quét qua, vét nam tử mắt rắn lại, trực tiếp nhét vào trấn áp trong Khô Lâu thần điện.

- Đại Xích Thiên đế tử, mạng nhỏ này của ngươi còn là bởi chúng ta mới giữ lại được, sao giờ ngang ngược thế?

Cùng lúc này, đám đồng bạn Đại Kim Ô cũng xông tới, đồng loạt ra tay, lại một phen ác chiến triển khai, một mình Phương Hành đấu năm người bọn họ. Chẳng qua trước đây bọn họ không biết Phương Hành là Phương Hành, ra tay ngoan lạt, còn nay lại có ý cắt mài, ngược lại các loại thần thông diệu pháp đều tung ra hết, đấu đến thiên hôn địa ám, hung phong kích đãng, đầy đủ nửa canh giờ qua đi, bọn họ vẫn không phân ra thắng bại, ngược lại những Tiên Binh dưới trướng Đế Thích đang phụ góc ngoan kháng đều bị dư ba từ bọn họ kích sát không ít...

- Oa, hay cho Đế tử, không chỉ đẹp trai, lại còn có bản sự bực này, Đại Kim gia ta... Thua!

Thấy thời cơ đã tới, Đại Kim Ô cố ý chịu một chưởng, cuống cuồng lùi ra sau, lướt đi nhanh như điện, miệng lại bi phẫn than thở.

- Oa, chưởng lực thật cuồng, tiểu Quỷ Vương ta không chịu nổi, bại trong tay ngươi, đời này, đáng giá...

Lệ Anh cũng cố ý bị một đạo tiên quang quét bay, oa oa kêu to, diễn đúng vai trò quần chúng.

- Mẹ nó, kỹ năng diễn xuất tệ quá...

Phương Hành tương đương không nói, tiếp tục loạn quất loạn đả, từng bước ép sát.

- Đế Lưu, sau trận này, ngươi hẳn sẽ thành danh?

Cả Lệ Hồng Y cũng loạng choạng lùi ra sau, như là trút giận, đánh ra một đạo thần mang, Phương Hành vươn tay nắm chặt, lại phát hiện trong thần mang giấu đi một đạo quỷ phù, mặt trên kèm theo thần niệm Lệ Hồng Y:

- Thời cơ đến rồi, chúng ta cũng tính là lập được công lớn, giờ phải rút lui, phù này ngươi giữ ở trong tay, có thể ngầm truyền âm với ta. Nếu tương lai gặp nạn, có thể dùng phù này cầu cứu. Phương sư đệ, tiên lộ từ từ, tiền đồ chưa biết, lần cách biệt này, trăm năm không biết có gặp lại được không, chỉ mong bảo trọng, tương lai gặp lại!

- Ha ha, Lệ sư tỷ không cần lo lắng, trăm năm khó tương kiến, chẳng qua gặp lại phải uống nhiều mấy chén!

Phương Hành truyền âm cười lớn:

- Nhi nữ tình trường không phải phong thái chúng ta. Lúc gặp lại, nhất định phải cùng các ngươi say sưa một trận!

Nói đến sau cùng, đột nhiên như là nhớ tới một chuyện, do dự nói:

- Còn về chuyện quan thứ mười mà các ngươi quan tâm...

- Quan thứ mười?

Lệ Hồng Y có vẻ không nghĩ tới Phương Hành sẽ nhắc tới vấn đề này, nhất thời hơi ngớ, quay đầu nhìn hắn.

- Ha ha, đợi ta xác định lại nói!

Phương Hành lại không nói tiếp, một thân tiên uy hùng hồn dâng cao, bức lui bọn họ.

Lệ Hồng Y tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng thời cơ đã tới, cũng không tái chiến, xoay người cùng những người khác rút đi.

Phen ác chiến này, bọn họ bắt lại được Ngũ Tử Đại Xích Thiên, trừ cái tên xui xẻo bị Lệ Anh nuốt ra, số còn lại đều bị Phương Hành đoạt trở về, tiện tay trấn áp trong Khô Lâu thần cung. Mấy người này bị phản tu Thiên Nguyên đấu bại, có thể nói sinh tử khó liệu, lại không ngờ được Đế Lưu đoạt trở về, trấn áp trong thần điện. Nhất thời tâm tình không khỏi lo lắng bất an, không biết vận mệnh thế nào, nhưng Phương Hành lại không để ý bọn họ, đã giữ mạng lại, tự nhiên liền có chỗ hữu dụng!

Lúc đám người Đại Kim Ô đào tẩu tự nhiên cũng mang đi các bộ binh mã bọn họ thống ngự. Số đạo đống còn lại thì sớm đã thừa dịp bên này đại chiến không ngừng lui ra biển loạn lưu. Đến khi Cáp Mô quân đại phát thần uy, cơ hồ đuổi giết sạch Xích Tiêu quân, khắp cả tinh vực đều toàn là tàn thi huyết hải, bố khắp tinh vực, thê thảm vô cùng...

- Hồi bẩm điện hạ, biển loạn lưu đã bình định, Xích Tiêu quân cấu kết cùng phản nghịch Thiên Nguyên cũng đã dọn sạch!

Mười đại tiên tướng vái ở trước mặt Phương Hành, lần lượt thỉnh chiến công!

- Ha ha, tốt!

Phương Hành đưa mắt nhìn đám người Lệ Hồng Y đi xa, trong lòng hơi có buồn phiền, nhưng chỉ chớp mắt, tâm thần lại lần nữa cường ngạnh, khẽ cười, ánh mắt quét nhìn bốn phía, sau đó dặn dò người chung quanh:

- Thăng lên đại kỳ chữ Đế, tuyên cáo tứ phương, biển loạn lưu đã bị Đế Lưu ta nắm xuống, có phần công lớn này lót đáy, Cáp Mô quân chúng ta cũng nên lộ mặt một lần trước tiên quân ba mươi ba tầng trời?

Chư tiên phỉ nghe vậy đều có phần kích động nhìn hắn, ai nấy phấn chấn không thôi.

Dù bọn họ đều là người tinh, vì chỗ tốt có thể đến da mặt cũng không cần, nhưng có cơ hội lộ mặt, ai mà lại không muốn?

Rốt cuộc thời gian dài tới nay, Cáp Mô quân đúng là bị người cười chê quá lắm rồi!

- Cần phải làm huênh hoang như vậy sao?

Lộc Tẩu trước nay luôn xử sự trầm ổn lại có chút ngập ngừng, thấp giọng nói:

- Lần này chúng ta trảm Liệt Dương Vương, cầm Niếp Cuồng Nhất, bại chư vị Thái Ất thiên kiêu Đại Xích Thiên, lại ngốn sạch hai ngàn Tiên Binh, khiến Đế Thích đại bại thua thảm, toàn dựa vào tu sĩ Thiên Nguyên tương trợ, tuy có thể nhất mực phủ nhận, nhưng nếu là người có tâm tra cứu, chỉ sợ cũng khó miễn có sơ hở. Khi đó thì phải làm sao...

Văn tiên sinh nghe cũng nhịn không được gật đầu, cảm thấy lo lắng của Lộc Tẩu rất có đạo lý.

Chuyện bọn họ làm ở biển loạn lưu không nhỏ, căn bản không khả năng hoàn toàn che đậy, rất có thể sẽ bị người dò ra chân tướng!

Nhưng Phương Hành lại có vẻ không tán đồng, cười lạnh một tiếng, nói:

- Bọn họ không dám!

Nói rồi vung tay lên:

- Thăng đại kỳ chữ Đế lên, nên đến lúc chúng ta sái uy phong rồi!

Chương 1544: Đại kỳ chữ Đế

- Sự tình không biết rốt cục ra sao?

Vào lúc này, Đại Xích Thiên nhất mạch, thậm chí là các chư bộ Tiên Binh khác đều không biết có bao nhiêu người đang quan sát thế cục tại biển loạn lưu hải. Đối với trọn cả chiến tuyến mà nói, biển loạn lưu thực ra chỉ là một khu vực nhỏ không thu hút, vị trí cũng không tính quá quan trọng, ở trước mặt đại quân càng là uy hiếp không lớn, chỉ bởi vì địa thế phức tạp, khó thành thế hợp vây, Tiên Binh phổ thông tất phải lao sư động chúng mới có thể thành công, bởi vậy mới một mực dung nhẫn đám phản tu Thiên Nguyên tránh ở bên trong. Nhưng hiện nay bởi vì liên lụy đến tranh đoạt giữa hai Đế tử, nơi này mới rơi vào pháp nhãn mọi người, âm thầm quan chú, lại bởi nơi đó có quang hoa thần bí bao bọc, không cách nào lấy pháp bảo nhìn từ bên ngoài!

- Hộ đạo giả Thiên Nguyên không ra tay, xem ra tính toán của Đế Thích điện hạ đã không thành!

Trong góc đại điện tiên soái, có người thấp giọng than thở, ngấm ngầm nghị luận.

- Ha ha, dù hộ đạo giả kia không ra tay, lần này Đế Thích điện hạ cũng tính là đại hoạch toàn thắng..

Có người thở dài, rất là cảm khái.

Bọn họ đều đoán được dã tâm Đế Thích, tưởng muốn dẫn hộ đạo giả Thiên Nguyên hiện thân, cùng đánh một trận. Nhưng một mực chờ tới hiện tại, trên không biển loạn lưu vẫn không xuất hiện khí tức hộ đạo giả Thiên Nguyên, bởi thế Đế Thích liền cũng một mực không ra tay, chỉ lặng lẽ tĩnh quan kỳ biến. Chẳng qua lần này kế hoạch của hắn là từng vòng đan xen, lấy Đế Lưu là mồi, câu ra tiên nhân trong biển loạn lưu, lại lấy mạng những tiên nhân kia câu ra hộ đạo giả sau lưng bọn họ. Hiện nay, dù hộ đạo giả không xuất hiện, nhưng hai mục đích trước đó hẳn là đã đạt được!

Chém Đế Lưu, liền trừ đi mối họa lớn trong lòng!

Bình biển loạn lưu, liền là ghi lại một công lớn trong chiến dịch này!

Vô luận nhìn từ góc độ nào đều là một tên bắn hai chim, rất phù hợp với phong cách bá khí của Đế Thích điện hạ...

- Không biết giờ thế cục đến cùng ra sao...

Có người hiếu kỳ hướng về phía biển loạn lưu nhìn một cái, như có điều suy tư.

- Ha ha, không cần quá hiếu kỳ, chỉ để ý chờ đợi kết quả kia xuất hiện là được!

Có người cười nói:

- Biển loạn lưu có quang hoa thần bí bao phủ, chúng ta không cách nào dùng thần thông nhìn được, cũng lại chú định hết thảy xảy ra trong loạn lưu đều không có thực chứng, muốn nói thế nào thì nói. Nếu chúng ta muốn biết rõ nội tình, chỉ có thể phái thám tử trực tiếp tiến vào quan sát, đáng tiếc... Ha ha, dù hiện tại có cơ hội khiến ngươi vào xem, ngươi dám vào ư?

Kẻ trước nghe vậy không khỏi hơi ngớ, im lặng không nói tiếp...

Người chung quanh nghe được cũng thâm cảm tán đồng, tuyệt khẩu không nhắc tới trong đó sẽ xảy ra chuyện gì...

Rốt cuộc, ở góc độ bọn họ mà nói, chuyện phát sinh bên trong, chẳng lẽ còn dám nói ra?

Tiên Binh tầm thường chinh chiến, nhất cử nhất động đều phải có ghi chép, thậm chí có người chuyên môn phụ trách việc này, để tránh sơ sót, nhưng quy củ đó lại không phù hợp với chiến huống trong biển loạn lưu hiện tại. Trận này, chú định là sẽ không có ghi chép gì, chỉ có kết quả!

Hiện tại người người đều biết lúc này trong biển loạn lưu sẽ phát sinh chuyện gì, chẳng qua là Đế tử tương tàn, nồi da nấu thịt, đây là chuyện sửu ác nhất, cũng là chuyện bọn hắn thân làm thuộc hạ Đại Xích Thiên nhất mạch không nguyện dính vào nhất. Biển loạn lưu có quang hoa thần bí bao phủ, khiến cho bọn họ không cách nào nhìn thấy bên trong rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Xét theo khía cạnh nào đó, đây thực ra là chuyện tốt, bởi vì dù có cơ hội để bọn họ biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, thực tình bọn họ cũng không muốn biết, bởi vì biết rồi chỉ có họa không có phúc...

Đế vương nhất mạch, gièm pha rất nhất, lại khăng khăng không muốn để người biết!

Đối với người ngoài như bọn họ mà nói, căn bản không cần phải biết bên trong đã xảy ra cái gì, chỉ cần đợi kết quả là được!

Đoán rằng Đế Lưu điện hạ chắc sẽ chết ở trong biển loạn lưu, chỉ là không biết Đế Thích điện hạ sẽ giải thích thế nào. Chẳng qua, dù Đế Thích điện hạ có giải thích nói Đế Lưu điện hạ vừa vào biển loạn lưu liền đụng phải một khối vẫn thạch, trực tiếp ngã chết, vậy người khác cũng chỉ có nước tin mà thôi...

Bởi vì dù không tin, lại có ai dám đi điều tra?

Đây cũng là nguyên nhân hiện nay trong biển loạn lưu tuy đấu đến lật trời, nhưng các bộ tiên quân vẫn ổn thủ doanh trướng, im lìm chờ đợi kết quả!

Bọn họ tuy quan tâm, lại không muốn biết bên trong có gì đang diễn ra, chỉ thụ động đón đợi kết quả!

- Có kết quả, trong biển loạn lưu thăng lên đại kỳ chữ Đế!

Giữa lúc ai nấy đều đang thấp thỏm, chợt có người đến báo, thần thái kinh hoàng.

- Hả?

Nghe được tin tức này, người người chấn kinh, đồng loạt bước ra ngoài điện, đứng ở trên không tinh vực quét mắt nhìn quanh.

Lại thấy ở nơi quang hoa thần bí bao phủ, trên một mảnh sương mù loạn lưu, quả nhiên đã thăng lên một mặt đại kỳ đón gió phất phới, mặt cờ màu hồng vàng, tiên uy mênh mang, phảng phất một ngôi sao chói mắt trong tinh vực, mười vạn dặm xung quanh đều thấy được rõ ràng!

- Đế Thích điện hạ quả nhiên làm được?

Nhìn thấy mặt cờ này, chư tiên nhân thở ra một hơi dài, biết kết quả sớm đã liệu đến rốt cục đã xuất hiện. Chỉ khi biển loạn lưu được hoàn toàn bình định mới sẽ thăng lên đại kỳ chữ Đế, tỏ rõ vực này đã thuộc về Đế gia, cũng biểu thị, phản tu Thiên Nguyên trong loạn lưu đã bị thanh lý sạch sẽ. Mặc khác, vấn đề mà trong lòng chư tiên một mực quan tâm cũng đã có lời đáp, cả phản tu Thiên Nguyên đều thanh lý sạch sẽ, vậy Đế Lưu điện hạ càng không cần nhắc tới, hiện tại tất đã...

Tuy sớm biết Đế Lưu điện hạ ra không được, nhưng chợt nghe tin tức này, chư tiên vẫn không khỏi âm thầm thở dài!

Quả nhiên nhà đế vương là vô tình nhất...

- Không đúng, đó không phải trận kỳ của Đế Thích điện hạ...

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có người phát hiện điều gì, chấn kinh kêu lên!

- Hả?

Những người khác đều thất kinh, vội vàng nhìn lại. Vừa tử tế nhìn kỹ, lập tức đều ngây dại!

Mặt đại kỳ kia, trong hồng có vàng, tiên uy họa đãng, trên đó thêu một chữ “Đế”, khí thế huy hoàng uy hiếp tứ phương, đây tuyệt đối là tương trưng cho Đại Xích Thiên Xích đế nhất mạch. Nhưng khiến người chấn kinh chính là, mặt cờ này, dưới loại tiên pháp nào đó thúc giục, chính đang chậm rãi quay đầu đi tới, từ đằng sau lại lộ ra một mặt khác, mà trên mặt kia, bất ngờ được thêu một chữ, “Lưu”!

- Đó...

Có người cơ hồ khó mà tin tưởng vào mắt mình, run giọng kêu lên:

- Đó... Đó là cờ của Đế Lưu điện hạ!

- Điều này... Điều này sao có thể?

Khắc này, tâm thần tất cả mọi người đều không khỏi chấn đãng.

Nhất thời, bọn họ thậm chí khó mà tin tưởng cảnh tượng xuất hiện trước mắt. Phải biết, Đế Thích điện hạ rốt cuộc khiển đi hai ngàn Tiên Binh, còn có cao thủ như Liệt Dương Vương và đám thiên kiêu thế gia có tiếng của Đại Xích Thiên nhất mạch. Vô luận binh lực, hay là cao thủ, đều xa xa nghiền ép phản tu Thiên Nguyên và lực lượng bên người Đế Lưu. Gần như có thể nói, chỉ cần hộ đạo giả Thiên Nguyên không tự thân ra tay, lực lượng do Đế Thích điện hạ khiển đi chính là vô địch. Khăng khăng Đế Thích điện hạ đã chuẩn bị chu đáo, một khi khí tức hộ đạo giả xuất hiện, hắn lập tức sẽ tự thân ra tay chém giết, lập được công lớn. Xét thấy, kế hoạch này đã vô cùng chu toàn!

Cũng chính bởi thế, chư tiên mới có lòng tin đối với Đế Thích điện hạ đến vậy, một mực đợi ở đây chờ kết quả!

Nhưng hôm nay, hết thảy đều loạn bộ...

Nắm xuống biển loạn lưu không ngờ lại là Đế Lưu điện hạ!

Chỉ bằng khu khu ba trăm Cáp Mô quân của hắn, làm sao đoạt được biển loạn lưu từ tay phản tu Thiên Nguyên và hai ngàn Tiên Binh?

Vốn hắn có thể còn sống sót đã là điều vạn hạnh, nhưng hôm nay lại ...

- Đây... Đây không phải giương sai đại kỳ chứ?

Có tiên tướng thẫn thờ nói, hắn thà tin tưởng lý do hoang đường như vậy, cũng không nguyện tin tưởng cảnh tượng trước mắt.

Nhất thời, quân doanh yên lặng, thật lâu không ai mở miệng nói chuyện.

- Điều này sao có thể?

Lúc này, trên đại tinh nơi các bộ Đế Thích tiên quân trú đóng, một mảnh hoảng sợ cũng đang ngập tràn.

Trước lúc phiến đại kỳ kia xuất hiện, bọn họ còn rất thảnh thơi nhẹ nhàng, không có ai lo lắng gì cả, ngược lại không ít tiên tướng còn hâm mộ nhiệm vụ béo bở dễ dàng lập công của Thái Ất Như Hiên tiên tướng. Những người còn lại thì chỉ tập trung gắt gao quan sát trên không biển loạn lưu xem liệu có xuất hiện khí tức hộ đạo giả Thiên Nguyên hay không. Bọn họ chỉ lo lắng sau khi hộ đạo giả xuất hiện, Đế Thích điện hạ liệu có mấy phần nắm bắt đối phó được người kia. Còn đối với hết thảy trong biển loạn lưu, có thể nói ai nấy đều tràn đầy lòng tin, chẳng hề lo lắng chút nào!

Nhưng kết quả, hộ đạo giả Thiên Nguyên mà bọn họ một mực lo ngại không xuất hiện, lại xuất hiện đại kỳ Đế Lưu...

- Nhanh! Nhanh! Dùng hết mọi phương pháp liên hệ Liệt Dương Vương và Như Hiên tướng quân, hỏi rõ ràng xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì!

- Biển loạn lưu có tàn trận thượng cổ, trong ngoài cách nhau, thần thức không thông a...

Nháy mắt đại kỳ kia thăng lên liền khiến cho các bộ binh mã Đế Thích trú đóng trên đại tinh loạn thành một đoàn.

- Bá!

Đúng lúc này, Đế Thích chính đang trầm tư suy nghĩ trên vương tọa trong một tòa đại điện màu ám hồng đột nhiên mở mắt, trên mặt hắn chớp qua một tia quang mang kinh dị. Cúi đầu nhìn xuống, lại thấy ba đoạn dây đen vòng quanh trên tay phải mình đã đứt đi một đoạn. Đây là một loại chú thuật thượng cổ, đại biểu cho một vị tiên tướng lập thệ trung thành với hắn xảy ra chuyện. Biển loạn lưu trong ngoài cách tuyệt, dù là hồn đăng cảm ứng đều sẽ có độ trễ tương đối dài, nhưng chú thuật thượng cổ này lại không như vậy!

- Không ngờ lại thế này?

Nhìn đoạn dây đen đứt ra trên tay, Đế Thích hơi ngớ, lông mày khẽ nhíu lại.

- Điện hạ...

Thanh La tiên tử vội vàng xông tiến đại điện, sắc mặt vừa phức tạp, vừa kinh khủng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

- Ta đã biết!

Đế Thích nhè nhẹ khoát tay, tỏ ý Thanh La không cần nói nhiều.

Nhưng Thanh La lại đè nén không được chấn kinh và sợ hãi trong lòng, nhịn nửa buổi, cuối cùng vẫn mở miệng:

- Điều đó... Điều đó không khả năng...

- Có khả năng hay không, ta sẽ tự mình đi xem!

Đế Thích trầm mặc nửa buổi, đột nhiên mở miệng, sau đó đạp bước đi ra đại điện.

Oanh! Oanh! Oanh!

Một thân tu vị Đế Thích hoàn toàn thể hiện ra, tốc độ liên tục tăng nhanh, khó mà hình dung, gần như đã đạt tới trình độ chỉ bằng nhục thân liền có thể xuyên việt không gian, như một đạo xích kiếm sâm nhiên đâm tới biển loạn lưu xa xa...

- Đế Thích tự thân ra tay?

Thoáng đó, chư vực chấn kinh, không biết bao nhiêu ánh mắt kinh hãi nhìn đi qua!

Chương 1545: Hung thần trấn thi hải

Một mạt hồng ảnh lao thẳng tới biển loạn lưu, phảng phất một đám mây xuyên qua tinh vực, mang theo tiên uy khôn lường, tốc độ nhanh đến mức thường nhân khó mà tưởng tượng. Trong tinh vực, khoảng cách thường lấy trăm vạn, ngàn vạn dặm mà tính, lúc này lại hoàn toàn không ảnh hưởng được tới hắn. Từ xa nhìn lại, mạt hồng ảnh kia chính đang lấy tốc độ cực kỳ khủng bố tiến sát biển loạn lưu. Từ khía cạnh nào đó, điều này thậm chí đã đánh vỡ bích chướng trong không gian, khiến cho khoảng cách trói buộc thiên địa vạn vật rụt nhỏ dưới pháp tắc của hắn. Theo như Đạo gia, loại thần thông này một khi tu luyện tới cực trí, đó chính là “Súc địa thành thốn” trong truyền thuyết!

- Chẳng lẽ Đế Thích điện hạ thẹn phẫn, muốn tự thân ra tay?

Dị biến này không biết kinh động bao nhiêu người, vô số ánh mắt vội vàng nhìn theo...

Rốt cuộc hành động toàn lực lao đi này của Đế Thích thực sự quá mức đột nhiên!

Nhưng cũng đúng lúc đó, trung tâm nơi Đại Xích Thiên trú quân cũng có một đạo khí cơ xung thiên, chớp mắt liền xuyên qua mấy chục vạn dặm, nghiêng nghiêng ngăn ở trước mặt đạo huyết ảnh do Đế Thích hóa thành, là một lão đầu bề ngoài bình đạm, trên người không chút tiên uy, cũng không giáp trụ, khăng khăng lại không dung người khác xem nhẹ, ngay cả Đế Thích cũng lập tức thần hồi thông, ngừng lại trước mặt hắn...

- Điện hạ muốn đi đâu?

Lão nhân kia tự nhiên chính là tiên soái Đại Xích Thiên, lúc này hắn ánh mắt trầm tĩnh, nhàn nhạt khẽ cười, nhẹ giọng hỏi.

- Nghe nói tam đệ bình định xong biển loạn lưu, ta muốn tự thân đi nhìn một cái, xem là thật hay giả!

Đế Thích nhìn thấy người này, tâm thần thoáng trầm xuống, nhưng thần tình vẫn bình đạm, không có biến hóa, lẳng lặng nói.

- Ha ha, khéo thật, lão phu cũng muốn đi nhìn xem, không bằng đồng hành với Đế tử được không?

Lão nhân kia khẽ cười, nhàn nhạt mở miệng.

- Tất nhiên!

Đế Thích biết tiên soái đang ngăn trở mình, nhưng thần sắc hắn vẫn không có nửa phần biến hóa, bình tĩnh như thường.

- Ha ha, vậy thì cùng đi!

Tiên soái Đại Xích Thiên khẽ quơ tay, quanh người sáng lên từng đạo ráng màu, chiếu khắp tinh vực, khiến nơi đầy càng hiện vẻ côi lệ dị thường, chư tiên tướng trú quân thấy được cảnh này, lập tức không dám chậm trễ, vội vàng xuyên việt tinh vực mà đến, trong lòng bọn họ vốn cũng đều rất hiếu kỳ đối với thế cục tại biển loạn lưu hiện nay, lại thấy tiên soái có triệu, đương nhiên càng bách không kịp đợi đi qua. Không lâu sau, rất nhiều tiên tướng Đại Xích Thiên nhất mạch đã bay vút tới, thậm chí một số biệt bộ tiên quân cách đó khá gần cũng có tiên sứ vội vàng chạy đến!

Phía Đế Thích, đám người Thanh La tiên tử cũng chạy tới, thần tình ngưng trọng, nghi vấn trùng trùng...

Bọn họ thực sự không liệu đến kết quả này, trong lòng quả thật rất đỗi kinh ngạc!

Trong một mảnh thần sắc kinh nghi đó, tiên soái ha ha cười khẽ, mang theo chư tiên tướng lướt đến biển loạn lưu!

Thời gian không đến một nén hương liền đã đi tới trước mặt biển loạn lưu, có người đang định kêu cửa, lại chỉ thấy biển loạn lưu đang bị quang hoa thần bí bao phủ chợt mở rộng kỳ môn. Nháy mắt quang hoa thần bí tiêu tán đi, lộ ra vẫn thạch và mảnh vụn sơn hà ám hàm huyền cơ bên trong, chư tiên tướng trong lòng kinh nghi, nhưng có tiên soái Đại Xích Thiên và đám người Đế Thích ở đây, không sợ sẽ có biến cố gì, liền cả gan đi thẳng tiến vào, thứ đập vào mắt lập tức khiến bọn họ chấn kinh, chỉ thấy tinh vực biển loạn lưu này đã biến thành một mảnh chiến trường máu tanh...

Nơi nơi đều là tàn bảo đoạn binh...

Nơi nơi đều là tàn tinh phá toái...

Nơi nơi đều là tàn quang thần thông...

Nơi nơi đều là binh hài tiên thi...

Một đường đi tới, chư tiên kinh hãi dị thường, đám người Thanh La tiên tử càng là sắc mặt khó coi tới cực điểm!

Tùy theo càng tiến vào sâu, bọn họ nhìn thấy vô số bộ thi hài trôi nổi trong tinh vực, có hoàn chỉnh, có tàn khuyết, nhưng không một ngoại lệ, đều là tử trạng cực thảm, thần tình sợ hãi, kinh khủng hơn chính là, những tiên thi này đều hai tay trống trơn, giáp cốt binh khí trên người đều bị cướp đoạt, thi thể lạnh băng trôi nổi trong loạn lưu, quả thực tựa như một mảnh thi hải, từng đôi mắt khô cạn xám tro mang theo một nỗi khiếp sợ vô hình, khiến thiên địa tuyệt vọng...

- Đây... Đây đều là nhân mã Xích Tiêu quân chúng ta, làm sao lại… làm sao lại...

Một vị tiên tướng vai hùm lưng gấu dưới trướng Đế Thích nhịn không được run giọng mở miệng, đầu lưỡi co quắt cả lại.

Lúc này, sắc mặt hờ hững của Đế Thích cũng trở nên có phần lãnh mạc.

Ngay cả những tiên tướng khác, bất luận đứng về phía ai, lúc này cũng đều bảo trì trầm mặc, cảm xúc trong lòng vô cùng hỗn loạn, đây chính là đường đường Xích Tiêu tiên quân, tiên quân tinh nhuệ nhất Đại Xích Thiên, sĩ khí ngẩng cao, kiêu căng ngạo mạn, nay sao lại thê thảm như thế?

Hành tẩu giữa thi hải, loại cảm giác đó thực sự khiến người hãi hùng tới cực điểm!

Bị tròng mắt của những tiên thi kia nhìn chằm chằm, hệt như bị một cảm giác quỷ dị chí cực quấn quanh!

Đường đường tiên nhân, không ít đều là Thái Ất thượng tiên, lúc này lại chỉ cảm thấy tâm tạng phanh phanh nhảy động!

Tựa hồ trong biển loạn lưu này có loại khí diễm khủng bố nào đó nhiếp trú tâm thần bọn họ...

Có thể khẳng định, nếu không phải có Đại La Kim Tiên như tiên soái tọa trấn, không ít người sẽ bị hù cho quay đầu tháo chạy...

Riêng đám người Đế Thích thì tình tự càng lúc càng hung cuồng, những người này đều đã từng là thuộc hạ của bọn hắn, dù không thuộc quyền bọn họ chỉ huy, cũng đều có tình nghĩa đồng đội, lúc này thấy thảm trạng như thế, tâm lý càng lúc càng lạnh, trừ sợ hãi, lại dần dần sinh ra bi thương phẫn hận, thở dốc liên hồi, nắm tay siết chặt, vành mắt phiếm hồng!

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, mà khiến những Tiên Binh này rơi vào kết cục như bây giờ...

Cảm giác phẫn hận như núi lửa phun trào cuồng tuôn trong lòng bọn họ.

- Phía trước có người...

Ngay lúc chư tiên đều bị không khí quỷ dị trước mắt làm cho tâm hoảng ý loạn, cuối cùng có người run giọng hô to.

- Hoa...

Tùy theo tiếng kêu này, vô số ánh mắt Tiên Binh tiên tướng quét về phía trước, lúc này mới phát hiện, trong tinh vực trước mặt, chung quanh một ngọn núi lớn, cuối cùng thấy được người sống, đó là vài trăm Tiên Binh trôi lơ lửng...

Ai nấy đều hoặc đứng hoặc ngồi, dưới háng là con cóc bộ dạng hung ác, sát khí đằng đằng xung thiên!

Thấy được nhóm Tiên Binh này, còn không đợi mở miệng hỏi chuyện, chư tiên liền đã cảm thấy hãi hùng khiếp vía!

Đó là một loại phản ứng vô thức khi cảm ứng được nguy hiểm tồn tại!

Thậm chí có tiên tướng bất giác tung ra pháp bảo phòng ngự!

- Đây còn là đám Cáp Mô quân kia ư?

Có người trong lòng cả kinh, vô thức lùi ra sau nửa bước.

Trước đây Cáp Mô quân dưới trướng Đế Lưu điện hạ chính là trò cười trong mắt Đại Xích Thiên nhất mạch, thậm chí là trong mắt toàn bộ tiên quân...

Nhưng lúc này gặp lại, những người trước đây từng cười qua nay đều cười không đi ra!

Không biết bởi những gì chứng kiến trên đường quá có sức chấn nhiếp, hay là bởi lúc này đám Cáp Mô quân trước kia vẫn luôn lười nhác không có nửa phần khí thế nay bỗng đột nhiên rung thân hơi biến, ai nấy đều nhìn như hung phỉ. Chỉ biết đám Cáp Mô quân vốn là trò cười trong Tiên Binh Đại Xích Thiên lúc này lại ai nấy đều như ác ma, vô hình chung phóng thích ra khí tức khiến người run rẩy...

Đó làm gì còn là một đám ô hợp làm trò cười cho tam quân?

Đó rõ ràng là một đám hung thần ma ý vô tận, trấn trụ thi hải!

Chính bởi vì loại cảm giác quỷ dị này, khiến cho chư tiên vốn đến tìm Phương Hành, nay lại nhất thời không ai dám mở miệng.

- Ha ha, tiên soái đại nhân tới...

Ngược lại trên tòa đại sơn được Cáp Mô quân vây quanh, Đế Lưu thân khoác trường bào, dung mạo tuấn mỹ chính nghiêng nghiêng ngồi trên ghế thái sư, nhìn thấy đám tiên tướng thần sắc chấn kinh xuất hiện, bèn khẽ ngước đầu, cười một tiếng, hướng đám người chung quanh nhè nhẹ vung tay, mắt lộ hung quang, nhàn nhạt mở miệng nói:

- May mắn không nhục mệnh, phản nghịch Thiên Nguyên trong biển loạn lưu đều đã bị ta dọn sạch, không biết công này tính thế nào?

- Cái này...

Không ít tiên tướng tại trường đều hung khí của hắn chấn nhiếp, chậm chạp không thấy hồi đáp.

- Đế Lưu, ngươi... Ngươi rốt cục đã làm cái gì?

Lúc này, tiên soái còn chưa lên tiếng, đột nhiên đồng thời có vô số tiếng quát vang lên.

Chư tu kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy bên người Đế Thích nhảy ra mấy tên tiên tướng sắc mặt bi phẫn, vẻ cuồng nộ không chút giấu diếm!

Vốn dù quan hệ giữa Đế Thích và Đế Lưu có căng thẳng cỡ nào, bọn họ cũng không dám ngỗ nghịch, tốt xấu sẽ gọi một tiếng “Đế Lưu” điện hạ. Nhưng hôm nay, bọn họ trong lòng bi phẫn, nộ hỏa trung thiêu, sớm đã kìm nén không được, trực tiếp nhảy ra gọi thẳng tên Đế Lưu!

- À…

Phương Hành nghiêng đầu nhìn bọn họ một cái, lại cũng lười nhác để ý bọn họ.

Mà bên cạnh Phương Hành, một vị nửa đoạn tiên tướng lại nhảy ra, ánh mắt ngang ngược nói:

- Các ngươi muốn hỏi cái gì?

- Trả lời ta, hai ngàn Xích Tiêu Tiên Binh của chúng ta đâu?

Một tên Thái Ất tiên tướng bên người Đế Thích bi phẫn hét lớn, ánh mắt như muốn nuốt sống người.

Nửa đoạn tiên tướng kia lại hơi ngớ, chỉ vào từng mảnh từng mảnh tiên thi nơi xa, nói:

- ... Chiến tử cả rồi!

Một tiên tướng khác bi phẫn nhảy ra:

- Vậy... Vậy Như Hiên lão đệ, cùng với Liệt Dương Vương thì sao?

Nửa đoạn tiên tướng nói:

- ... Chiến tử rồi!

Đám tiên tướng kia cơ hồ khó mà ức chế, thần thức ba động như sóng triều:

- Ai... Ai làm?

Nửa đoạn tiên tướng nhún nhún vai:

- ... Phản tu Thiên Nguyên a!

Câu trả lời đơn giản nhẹ nhàng, lại căn bản không giải đáp được nghi hoặc trong lòng tiên tướng dưới trướng Đế Thích, ngược lại khiến bọn họ càng thêm nổi giận. Tiên tướng lưng hùm vai gấu tức đến mắt hổ ứa lệ, trợn trừng nói không ra lời. Lúc này cuối cùng vẫn là Thanh La tiên tử nhịn không được đứng ra, sâu trong ánh mắt chớp động phẫn hận, lại vẫn cường hành cố giữ bình tĩnh, thanh âm như vọng lên từ dưới địa ngục:

- Dám hỏi Đế tử, thế... phản tu Thiên Nguyên đâu hết rồi?

Lần này Phương Hành cuối cùng mới đích thân mở miệng, nghiêng đầu liếc nàng một cái, thần tình nghiêm túc:

- ... Đánh chạy rồi!

Chương 1546: Binh gấp chiến hung, bất luận tiểu tiết

Không có câu trả lời nào càng đơn giản trực tiếp hơn câu trả lời này, nhưng đó lại như chuông trống gõ đánh lên tâm tạng chư tiên!

Đó chính là hai ngàn Tiên Binh!

Đó chính là một trong ba đại tiên tướng dưới trướng Đế Thích điện hạ!

Đó chính là tiểu Tiên Vương cảnh giới Thái Ất, được xưng thực lực chỉ kém mỗi Đế Thích đại nhân!

Tồn tại có phân lượng như thế, ngươi lại chỉ bằng một câu “chiến tử” nhẹ nhàng liền trả lời hết thảy vấn đề?

Nhất thời bất luận là tiên tướng dưới trướng

Đế Thích hay là các chư tiên khác, trong lòng đều tràn ngập cảm giác hoang đường chí cực. Bình định xong biển loạn lưu hải, nếu là Tiên Binh dưới trướng Đế Thích điện hạ làm thì cũng thôi, đằng này lại là do ba trăm Cáp Mô quân dưới trướng Đế Lưu điện hạ. Điều này không khỏi khiến bọn họ đã chấn kinh lại khó mà tin tưởng. Đấy là chưa nói tới, một đám cao thủ của Đế Thích điện hạ cùng với hai ngàn Tiên Binh đều chết hết ở nơi này, không thừa một ai, trong này tựu hồ còn có rất nhiều chi tiết khiến người nghĩ không rõ ràng...

Ngươi rốt cục chém giết tồn tại như Liệt Dương Vương bằng cách nào?

Ngươi rốt cục làm sao để đánh lui phản tu Thiên Nguyên?

Ngươi đồ sát sạch sẽ hai ngàn Tiên Binh kia bằng thủ đoạn gì?

Có thể nói lúc này ai nấy cũng đều tràn đầy nghi hoặc, hận không thể bóp cổ Phương Hành bắt hắn nói ra!

Khăng khăng Đế Lưu lại hồi đáp quá sức nhẹ nhàng...

Đại khái là có lừa gạt con nít cũng sẽ không dùng mượn cớ hoang đường đến vậy?

Trừ hoang đường ra, mắt nhìn Đế Lưu điện hạ ngồi trên ghế thái sư, trong lòng ai nấy đều dâng lên cảm giác khủng hoảng khó mà nói rõ. Vị Tiên Đế chi tử từng hung danh hiển hách, chấn binh ba mươi ba tầng trời ngàn năm trước quả nhiên đáng sợ. Vốn sau khi hắn đi về, người người đều xem thường hắn, cảm thấy Cáp Mô quân dưới trướng hắn là trò cười. Nhưng hiện nay, mảnh biển loạn lưu chết chóc này, hai ngàn Xích Tiêu quân phơi thây trong tinh vực kia, lại nói cho bọn hắn một thực tế rất khác...

Giống như là, đang tuyên cáo Đế tử hung danh hiển hách kia lại đã trở về!

...

...

- Đế Thích điện hạ...

Lúc này, đám tiên tướng mở miệng chất vấn kia đều nghĩa phẫn điền ưng, lửa giận vọt thăng, nhưng dưới lửa giận hừng hực thiêu đốt lại giấu đi một tia sợ hãi khó mà hình dung. Bọn họ biết bản lĩnh chính mình, cũng biết bản lĩnh Thái Ất Như Hiên tiên tướng, càng biết bản lĩnh Liệt Dương Vương, cùng với bản lĩnh của kẻ không được người nhắc tới, nhưng trên thực tế lại giống một con chó dữ, người người đều tâm tồn kiêng sợ, Niếp

Cuồng Nhất, càng không cần nhắc đến một đám thiên kiêu Đại Xích Thiên nhất mạch...

Những người này tới giảo sát Đế Lưu, lại thêm bẫy rập Thiên Nguyên mà bọn họ cố ý bố xuống, vốn hẳn nên đủ để chém giết Đế Lưu!

Xét theo khía cạnh nào đó, thậm chí có thể nói là lấy đao mổ trâu giết gà, đại tài tiểu dụng!

Khăng khăng đao mổ trâu kia không những không thịt được gà, ngược lại toác ra một lỗ hổng, không khỏi khiến bọn họ sinh tâm nguội lạnh!

Đương thời bọn họ đều xin chiến, mong cướp lấy cơ hội từ tay Thái Ất Như Hiên tiên tướng...

Đương thời, nếu mình thật cướp được, vậy chẳng phải là...

Cũng chính bởi thế, thành thật mà nói, lửa giận bây giờ của bọn họ thật ra là để che dấu khủng hoảng trong lòng.

Trong một mảnh yên lặng, đối diện với vô số đạo ánh mắt phức tạp, Đế Thích cuối cùng mở miệng.

- Tam đệ a tam đệ...

Từ lúc bị tiên soái ngăn lại, hắn luôn tỏ vẻ hờ hững, trừ khi vừa tiến vào biển loạn lưu, nhìn thấy Tiên Binh dưới trướng mình phơi thây tinh vực, sắc mặt hơi có biến hóa ra, hắn gần như không có nửa điểm biểu tình, cũng không phát nửa lời, trầm mặc như mặt hồ. Song đến giờ phút này, cuối cùng hắn đã có phản ứng, chầm chậm đi ra, ánh mắt không bi không hỉ, nhìn thẳng vào mắt Phương Hành...

- Đại ca có lời muốn nói?

Phương Hành cũng ngẩng đầu lên, tự tiếu phi tiếu đối diện với hắn.

- Ừ!

Đế Thích gật gật đầu, nhưng lại thoáng trầm mặc một lúc, như là không biết nên mở miệng thế nào. Sau vài nhịp thở hắn mới ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm trầm nhìn Phương Hành một cái, đột nhiên thân hình khẽ động, tiên kiếm giữa eo một vị tiên tướng trước người bị hắn thuận tay trích xuống, sau đó kiếm quang chợt lóe.

Mang theo một cỗ lực lượng cường hoành không gì có thể ngăn cản, trực tiếp nhắm thẳng vị trí mi tâm Phương Hành. Một kiếm này nhanh đến không thể tư nghị, đột phá không gian, như thể lúc hắn nâng kiếm, kiếm cũng đã vươn tới mi tâm Phương Hành.

- Rắc...

Một tiếng vang nhẹ, họa diện ngưng cố.

Kiếm trong tay Đế Thích vẫn cứ chỉ vào mi tâm Phương Hành, cách ước chừng vài tấc, nhưng kiếm lại đứt một đoạn.

Nếu kiếm chưa ngừng, một kiếm này hẳn đã đâm vào mi tâm Phương Hành.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khắc này, mọi người đều chấn kinh, nửa buổi vẫn không hồi thần lại được.

Cáp Mô quân sau lưng Phương Hành càng là kinh hãi, nửa buổi sau mới tề thanh bạo quát, tuôn tới.

Chư vị tiên tướng bên người Đế Thích cũng đồng thời bạo hống, bức về phía trước!

Hai quân đối đầu, thoáng chốc, trong tinh vực sát cơ cuồng thăng.

- Trước kia ta xem thường ngươi, sau này sẽ không như vậy nữa!

Nhưng lúc này Đế Thích lại tựa hồ không có chiến ý, ngược lại nhìn thẳng hai mắt Phương Hành, nhè nhẹ mở miệng.

Nói xong, hắn quay đầu nhìn tiên soái bên cạnh một cái. Nơi ngón tay lão đầu không thu hút kia kẹp chặt một đoạn lưỡi kiếm, chính là hắn kẹp đi đoạn lưỡi kiếm khi Đế Thích đột nhiên ra tay, ngăn ngừa Phương Hành trúng kiếm. Nộ ý đè nén hồi lâu trong lòng Đế Thích cũng theo một kiếm kia tận tình tuyên tiết đi ra, lúc này đã không có ý ra tay nữa. Hắn thở dài một tiếng, tiện tay ném đi nửa đoạn tiên kiếm, sau đó nhè nhẹ phất tay áo, xoay người bước đi!

- Đế Thích điện hạ... Lại cứ vậy mà đi...

Mọi người ngơ ngác nhìn theo huyết bào Đế Thích tan biến trong tinh vực, thần tình không giấu được kinh ngạc.

Trừ số ít Thái Ất thượng tiên, đại bộ phận thậm chí không biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì!

- Lần này Đế Thích điện hạ đã thật sự nổi giận...

Mấy vị tiên tướng bên người tiên soái thấp giọng thán nói, ánh mắt lấp lánh, trong lòng càng là trầm muộn...

Cảnh tượng xảy ra trước mắt thực sự quá khiến người kinh hãi, Đế Lưu điện hạ chẳng ngờ không chết, còn chuyển bại thành thắng, nắm xuống biển loạn lưu, thậm chí chôn giết hai ngàn Tiên Binh dưới trướng Đế Thích điện hạ. Thủ đoạn quỷ thần khó lường như thế khiến cho không biết bao nhiêu người nhớ lại hắn của ngàn năm trước, nhớ tới vị Đế Lưu điện hạ chỉ ho khan một tiếng, Đại Xích Thiên nhất mạch liền sẽ run lên, người người chấn kinh...

Còn Đế Thích điện hạ, rõ ràng cũng ẩn nhẫn đủ rồi!

Hai ngàn Tiên Binh chết đi, kích phát lửa giận trong lòng hắn, bởi thế hắn thuận thế đâm ra một kiếm!

Vốn là Đế tử tranh đoạt vĩnh viễn đều sẽ chỉ tiến hành trong tối, nhưng hắn lại nhịn không được, công khai ngay mặt đâm một kiếm!

Có đại tiên tiên soái ở đây, một kiếm này tất nhiên không khả năng thành công!

Nhưng Đế Thích điện hạ lại cũng dùng một kiếm này chứng minh, nếu không phải tiên soái ở bên, Đế Lưu tất chết...

Điều này như là muốn cáo giới chư tiên, Đế Lưu bây giờ không phải là Đế Lưu ngàn năm trước...

Ngàn năm trước Đế Lưu sở hướng vô địch, mà Đế Lưu hiện nay lại không đỡ nổi một kiếm của hắn!

Mấy lời hắn nói vừa rồi cũng rất khiến người phải trầm tư…

Thật ra Đế Thích không xem thường Đế Lưu, mặc ai xem ra, trận phục giết tại biển loạn lưu này, Liệt Dương Vương, Niếp Cuồng Nhất, hai ngàn Tiên Binh, cộng thêm mấy tên Thái Ất thượng tiên nguyện ý trung thành với Đế Thích điện hạ đều đủ để chém giết Đế Lưu. Đây quả thực là lực lượng có thể bóp chết Đế Lưu như bóp một con kiến, hoàn toàn là người lớn đánh con nít. Song rốt cuộc thủ đoạn Đế Lưu điện hạ vẫn hết sức đáng sợ, sự lợi hại của Cáp Mô quân rõ ràng cũng siêu ra ý liệu chư tiên. Bởi thế mới xuất hiện một màn khiến người mở rộng tầm mắt này. Ngoài mặt thì thấy, có vẻ là Đế Thích xem thường Đế Lưu…

Nhưng phen lời sau cùng Đế Thích bỏ lại, không nghi ngờ là đang tuyên cáo, sau này hắn sẽ toàn lực đối phó Đế Lưu điện hạ!

Tổn thất hai ngàn Tiên Binh tính cái gì, chính hắn còn có tám ngàn Xích Tiêu Binh!

Tổn thất Liệt Dương Vương tính cái gì, chính hắn mới là thượng tiên cảnh giới Thái Ất đệ nhất được người người công nhận!

Đương nhiên, tâm tư biến ảo đó sẽ chỉ diễn ra trong lòng, không ai nói ra làm gì.

Ở trong mắt người bình thường, Đế Thích chỉ là giận dữ hướng Đế Lưu đâm một kiếm, sau đó xoay người liền đi!

Nhưng với người sáng mắt, giữa hai vị Đế tử đã trải qua một phen tranh chấp môi thương lưỡi kiếm...

- Thanh La tiên tử, cái này...

Đế Thích thản nhiên rời đi, đám tiên tướng dưới trướng hắn lại đều hoang mang lo sợ, lông mày nhíu chặt, quay sang nhìn Thanh La tiên tử.

- Ai, đi thôi!

Thanh La tiên tử nhè nhẹ nhắm mắt, thở dài một tiếng, quay đầu nhìn Phương Hành một cái, thần sắc phức tạp.

Lúc này, ai cũng không biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì.

- Tiên soái, cái này...

Nhân mã phe Đế Thích chớp mắt đã bỏ đi sạch sẽ, đám người còn lại đều có chút do dự nhìn hướng tiên soái.

Bọn họ phụ trách ghi chép công huân, thưởng phạt công tội, ngoài mặt còn phải làm một ít chuyện. Tuy Phương Hành xác thực đã nắm xuống biển loạn lưu, nhưng còn rất nhiều chi tiết khiến người nghĩ không rõ ràng. Theo như thường lệ, bọn họ phải hỏi rõ hết thảy, sau đó ghi chép vào đương án. Chẳng qua, hiện tại Đế Lưu hung uy quá thịnh, khiến bọn họ trong lòng run run, không dám tùy tiện đặt câu hỏi...

- Ha ha, binh hung chiến gấp, quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả!

Đối với vấn đề này, Tử Huyền tiên soái lại chỉ khẽ cười, vẫy vẫy tay.

Tiên tướng chung quanh nghe vậy đều hơi ngớ, sau đó chắp tay thi lễ nói:

- Mạt tướng hiểu!

Thật ra trước lúc này, khi bọn hắn đều cho rằng Đế Lưu điện hạ chỉ chết không sống liền đã đạt thành một nhận thức chung. Đó chính là chiến dịch biển loạn lưu chỉ hỏi kết quả, không hỏi quá trình, nhưng kết quả lại hoàn toàn trái ngược dự tưởng, Đế Lưu điện hạ vốn nên tất chết lại đại hoạch toàn thắng, khiến bọn họ không khỏi ngập ngừng, thật lòng muốn làm rõ đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Nhưng Tử Huyền tiên soái lại nhắc nhở bọn họ, hiện nay nguyên tắc không biến, đối với chuyện phát sinh giữa hai vị Đế tử, chỉ luận kết quả, không hỏi nguyên do, hết thảy như thường...

Đương nhiên, đây chỉ là đại thể, cụ thể ra làm sao, lại ai cũng không biết trong lòng lão nhân gia hắn nghĩ thế nào!

Niếp Cuồng Nhất không cần nói, nhưng Liệt Dương Vương cùng với Ngũ Tử Đại Xích Thiên Ngũ Tử đều thân phận bất phàm. Bọn họ chiến tử cũng tốt, mất dấu cũng được, luôn cần phải cho gia tộc bọn hắn một lời giải thi̇ch. Dù là Đế tử điện hạ, sau đó cũng cần phải giải thích một cái xem bọn họ đến cùng chiến tử lúc nào, chiến tử ra làm sao. Song giờ tiên soái nói không tái truy cứu, cũng tức là nói, tạm thời bất luận chuyện này!

- Chúc mừng Đế Lưu điện hạ lập được công lớn, dương danh Tiên giới!

Có thái độ tiên soái lót đường, chư tiên tướng làm gì còn không hiểu, người phản ứng nhanh đã kịp thời bước lên chúc mừng.

Trước kia Đế Lưu tuy là phế vật, nhưng nay vừa suýt nữa bị Đế Thích đâm một kiếm, lại vẫn mặt không đổi sắc, tâm tư sâu không lường được. Bọn họ nào dám chậm trễ, dù không thừa nhận hắn, tốt xấu cũng phải khách khí làm đủ lễ nghi!

- Đạo chủ, nên đứng dậy hành lễ...

Đám người Lộc Tẩu đều thở phào một hơi,

trước đây bọn hắn cũng có phần lo lắng sẽ bị người thâm tra chân tướng.

- Trước phù ta một cái...

Phương Hành vẫn mặt không đổi sắc, nhỏ giọng hướng Lộc Tẩu nói:

- Mẹ nó, một kiếm vừa nãy thiếu chút dọa ta vãi cả đái...

Chương 1547: Phải báo cái thù bị dọa vãi đái này

Ba trăm Cáp Mô quân bình định biển loạn lưu!

Chỉ trong một ngày, chiến tích của vị Đế Lưu đã từng tan biến ngàn năm lần nữa truyền khắp chư quân đại tiên giới, chấn kinh vô số người!

Không biết có bao nhiêu người đang đàm luận hắn, vẽ thanh vẽ sắc kể lại ba trăm Cáp Mô quân kia dũng mãnh thế nào. Cường hành đánh vào biển loạn lưu, nửa ngày đẩy lui phản quân Thiên Nguyên. Bị hai ngàn Xích Tiêu quân do Đế Thích điện hạ bố trí bao vây, lại vẫn có thể phản giết cường địch!

Trong rất nhiều phiên bản truyền thuyết, ba trăm Cáp Mô quân đều hiện lên với hình tượng cường quân chiến vô bất thắng. Còn

Xích Tiêu quân vốn là tinh nhuệ Đại Xích Thiên lại trở thành nền cho hung quân vô địch này, thậm chí có người suy đoán ba trăm Cáp Mô quân chính là vốn liếng, là chỗ dựa cho Đế Lưu điện hạ đoạt về hết thảy từng thuộc về mình...

Xích Tiêu Tiên Binh, đó là tồn tại bất phàm cỡ nào. Tu vị cường hoành, trang bị tinh kỳ, diễn luyện tiên trận cũng huyền ảo khôn lường. Đặt ở bình thường, đối trận với Tiên Binh khác hay là đối đầu với quái vật trong sinh linh Thần tộc cũng đều lấy một địch mười. Nhưng nay lại bị ba trăm Cáp Mô quân của Đế Lưu điện hạ trấn sát, chẳng phải thuyết minh, Đế Lưu điện hạ căn cơ càng vững, chưởng ngự một chi tinh binh sở hướng vô địch?

Xem ra chư tiên đã quá xem thường Đế Lưu điện hạ rồi. Rốt cuộc từ ngàn năm trước hắn đã được công nhận là Đế tử Đại Xích Thiên, căn cơ phi phàm, nay tuy tan biến ngàn năm, nhưng một ít căn cơ cơ bản nhất vẫn còn, Đế Thích điện hạ đúng là xem thường hắn...

Ha ha, ngươi hiểu cái gì, theo lão phu biết, Đế Lưu điện hạ tan biến ngàn năm, trên thực tế là đi tìm tiên tàng của Thái Hư Tiên Vương. Người khác chỉ biết hắn tan biến ngàn năm, mất đi hết thảy mọi thứ, lại không biết, trong ngàn năm đó, hắn làm được càng nhiều chuyện mà người khác tưởng tượng không ra. Nay thừa thế đi về, căn cơ so trước càng mạnh, sâu không lường được, nếu không ngươi tưởng hắn ngu chắc, vì sao dám trực tiếp đến chiến trường ngoại vực cứng đối cứng cùng Đế Thích điện hạ, không sợ bị Đế Thích điện hạ trực tiếp trấn sát?

Lời ấy không sai, ta cũng nghe nói, lúc Đế Lưu điện hạ mới vừa đi về, thân bị trọng thương, thậm chí đến cả tiên mệnh đều không còn. Nhưng nay chúng tiên đều biết, từ một thân thực lực của hắn thì thấy, hắn tất vẫn có tiên mệnh, thậm chí tiên giác, chỉ là dùng loại pháp môn nào đó che dấu khí tức tiên mệnh mà thôi, bằng không hắn nhìn như tán tiên, lại nắm giữ tiên giác đến cả Thái Ất thượng tiên cũng có thể chém giết dễ dàng, điều này chứng minh cái gì?

Người suy đoán càng nói càng tự tin, kết thúc bằng một câu:

Chứng minh Đế Lưu điện hạ tuy ngoài mặt có vẻ bị mất rất nhiều thứ, nhưng lại có được khởi điểm càng cao, lần này đi về, chính là muốn đoạt lại những thứ thuộc về mình, cường thế quật khởi a...

Trong thời gian ngắn, không biết có bao nhiêu suy đoán thiên kỳ bách quái lưu truyền trong liên quân Tiên giới.

Đối với thực lực Đế Lưu cũng xuất hiện rất nhiều phiên bản, có người cho là hắn chỉ nhờ vận khí, cũng có người cho là hắn càng mạnh hơn trước!

Nói tóm lại, loại khinh thị khi trước, nay đã hoàn toàn tan biến không thấy!

Đối với chiến trường ngoại vực bây giờ, biến loạn lưu có lẽ không đủ nặng nhẹ, nhưng đối với Đại Xích Thiên nhất mạch mà nói, đây là một tín hiệu!

Đế Lưu lấy hai ngàn tàn thi Xích Tiêu quân tuyên cáo với người, rằng mình đã cường thế quay về!

Đương nhiên, không ai biết được rằng, vị Đế tử cường thế mà bọn họ đang suy đoán lại bị hù cho sắp vãi đái.

Mẹ nó, lão Lộc ngươi có biết một kiếm kia cách ta gần cỡ nào không?

Trong Khô Lâu thần điện, Phương Hành ngồi trên ghế thái sư, tức giận mắng:

Chỉ còn cách chưa đến một xích. Ngươi có biết không, nếu không phải Tử Huyền tiên soái ra tay, chém đi nửa đoạn lưỡi kiếm, mẹ nó, kiếm kia liền đã trực tiếp lấy mạng ta, thần hồn đều sẽ bị hắn chém chết, dù tương lai có thể sống lại, tu vị cũng phế quá nửa. Đúng là dọa người, mẹ nó, đứa nào nói với ta tu vị Liệt Dương Vương mạnh hơn Đế Thích, Liệt Dương Vương căng chết cũng không bản sự giết ta, mà Đế Thích kia đương thời chỉ cần nhanh tay chút, ta liền đi đứt...

Lộc Tẩu nấu một hũ tiên trà, cười khổ an ủi nói:

Chẳng phải không việc gì rồi sao. Tiên soái ở bên, làm sao cho phép hắn trực tiếp giết ngươi? Nếu tranh chấp giữa Đế tử có thể trực tiếp đặt ra ngoài sáng giết tới giết lui, Đại Xích Thiên này sớm đã loạn thành một đoàn!

Vậy cũng rất dọa người a...

Phương Hành trừng mắt, lại như nhớ tới điều gì, hỏi Lộc Tẩu:

Đương thời ta có dọa người lắm không?

Lộc Tẩu vội vàng lắc đầu:

Không có, tuyệt đối không có! Đương thời Đế Thích một kiếm đâm tới, ngươi mặt không biến sắc, thân hình bất động, hệt như căn bản không để hắn vào trong mắt, vừa nãy ta còn nghe được có người khen ngươi Thái Sơn sụp ở trước mà vẫn bình tĩnh như thường, không hề dọa người!

Vậy là được, đương thời chủ yếu là dọa sững!

Phương Hành vui vẻ gật đầu, lại hung hăng cắn răng:

Việc này không thể nói ra ngoài, ta nhất định phải báo thù!

Lộc Tẩu tán đồng:

Ừ ừ, nhưng không thể lỗ mãng, phải cẩn thận hắn mới được!

Phương Hành gật đầu, tán đồng nói:

Phải cẩn thận ngay từ bây giờ, Đế Thích kia đúng là chó điên, sao ta cảm thấy hắn thực ra còn điên hơn cả Niếp Cuồng Nhất? Lần này tính là xé phá mặt, hắn nhất định sẽ tìm ta gây chuyện, chúng ta cũng phải đề thăng tu vị cho ba trăm Cáp Mô quân mới được. Tới tới tới, ngươi để lão Văn đưa sổ công lao mà hắn ghi lại cho ta!

Lại muốn phân tiên mệnh?

Lộc Tẩu ngẩn ngơ, nhíu mày nói

Liệu có nhanh quá không?

Phương Hành lắc đầu:

Không nhanh, vốn lần này xảy ra chuyện như vậy, không biết sẽ có bao nhiêu người hoài nghi chúng ta. Không bằng làm ra chút đại sự khiến bọn họ chấn kinh nói không ra lời, lấp miệng chúng lại. Hơn nữa, thủ hạ lập công, không cho chút thứ tốt cũng nói không qua được. Ngươi không cần nói nhiều, cầm sổ công lao ra đây cho ta, chuẩn bị luận công hành thưởng!"

Nói xong, ánh mắt hung ác:

Chờ bọn hắn nâng tu vị lên rồi, liền đi tìm Đế Thích báo thù dọa suýt vãi đái kia!

Lộc Tẩu thấy hắn bộ dạng nghiêm túc, cũng có chút không nói, đành phải đi gọi Văn tiên sinh tới, bình thường công lao của ba trăm tiên phỉ đều do hắn ghi chép, Phương Hành tiếp lấy xem xét vài lần, gật gật đầu, nói:

An bàn tử kia một trận chém hơn hai mươi tên Xích Tiêu tiên quân, công lao không nhỏ, nên thưởng tiên mệnh. Còn có những người này, xung trận dũng mãnh, không thể không thưởng, trước phân cho một người một phần tiên mệnh!

Lộc Tẩu nghe mà bị dọa nhảy dựng:

Đây chính là hơn ba mươi người...

Phương Hành hơi có chút đắc ý, khẽ cười nói:

Tiên mệnh ta nhiều lắm!

Nói xong, hắn đi tới hậu điện, đi nhìn quái thụ kia, lại phát hiện trên đó thân cành sum xuê, treo đầy trái cây, đều là thu hoạch từ trận chiến vừa rồi. Không chỉ tiên mệnh Liệt Dương Vương bị rút lấy, giúp quái thụ tăng thêm mười mấy quả tạo hóa, mấy vị chính tiên trong hai ngàn Tiên Binh cũng bị rút lấy tiên mệnh, hóa thành phân bón cho quái thụ, một người có thể thúc sinh hai ba quả, hơn nữa oan nghiệt của hai ngàn Tiên Binh sau khi chết cũng bị Phương Hành lấy ra, trở thành phân bón giúp nảy sinh tiên mệnh, tổng cộng thu được hơn ba mươi trái!

Phương Hành lại không tính toán giữ lại cho mình, trực tiếp phân ra hết!

Rốt cuộc trải qua chuyện vừa rồi, hắn đã thực sự ý thức được tính trọng yếu của Tiên Binh...

Tiệt Đạo Đạo chủ tuyên Thiết Huyết Cuồng Đao Mã Hữu Kim, Đồng Đầu Thiết Chủy An bàn tử, Thần Xuất Quỷ Không Triệu Thượng Đan... Chúng tiên nhập điện!

Rất nhanh, mấy chục tên tiên phỉ lập được công lao trong đại chiến lần này đều được gọi vào, ai nấy sắc mặt hưng phấn, ngẩng đầu nhìn Phương Hành đang ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, thần tình kích động, xem ra đều đã mong đợi từ lâu...

Tiên mệnh ở đây, cầm lấy đi!

Phương Hành vung tay lên, mấy chục trái tiên mệnh bay xuống, rơi vào trong tay bọn họ, mỗi người một trái.

Một động tác đơn giản, lại khiến chư tiên phỉ cả kinh đến độ lệ nóng doanh tròng, bọn họ sớm biết trong tay Phương Hành có tiên mệnh, bởi thế vung sức xông giết, nhưng trước nay đều không nghĩ tới, những tiên mệnh này có thể được ban thưởng nhanh như vậy. Có thể nói thế này, bọn họ đều đã chuẩn bị sẵn sàng cửu tử nhất sinh, qua núi đao xông biển lửa, nhưng kết quả, vị Đế Lưu điện hạ này lại hào phóng vượt ngoài tưởng tượng!

Đa tạ Đạo chủ!

Mọi người nâng lên tiên mệnh, vui sướng không thôi, thành tâm bái tạ.

Ai, vốn cũng đã có mười mấy người được tiên mệnh, qua chuyện này, lại phân đi ra hơn ba mươi trái, khu khu ba trăm Cáp Mô quân chúng ta, lại có gần hai thành được tiên mệnh, Tiên Binh nhà ai có được nhiều chính tiên tồn tại thế này. Lúc Đế Thích điện hạ rời đi từng nói sẽ không tiếp tục xem thường Đạo chủ, nhưng đoán rằng, lần sau lúc gặp mặt, hắn còn sẽ cảm thấy mình đã quá xem thường...

Lộc Tẩu và Văn tiên sinh nhìn nhau một cái, trong lòng không khỏi cảm thán.

Thẳng đến hiện nay, bọn họ vẫn cảm thấy cầm tiên mệnh làm trái cây phân ra có phần không quá chân thực...

Chúng tiên phỉ hứng phấn đi ra, hẳn lại có thể dẫn lên một mảnh nghị luận, chẳng qua Phương Hành không để ý.

Muốn báo thù này, chỉ dựa đám Cáp Mô quân kia cũng không được...

Phân tiên mệnh xong, Phương Hành lại suy xét một phen, liền để đám người Lộc Tẩu nắm giữ biển loạn lưu, sau đó phong bế thần cung, không cho ai tùy tiện quấy nhiễu, bản thân hắn thì bàn tọa trong đó, mở ra bức quyển trục lấy thiên ý thức giới luyện chế thành. Lại thấy trên đó vân khí lượn lờ, sát khí tung hoành, rõ ràng chỉ là một bức quyển trục, lại mang đến cho người cảm giác sát khí thâm sâu như uyên như hải, loại sát khí thuần khiết chí cực đó chính là một loại lực lượng vô cùng thần bí, ẩn chứa thần uy khôn lường...

Không chỉ thế, sau khi xem qua sát khí trên quyển trục, Phương Hành lại nhắm hai mắt!

Nửa buổi sau, hắn đột nhiên trợn mắt, chỉ thấy hai mắt đột nhiên biến thành hai màu khác nhau...

Mắt trái sáng rực, chiếu ra hư không, hiển hóa một đoàn mây mù, bên trong có vô tận đại chiến, hỗn loạn khó mà hình dung!

Mắt phải u ám, lại chiếu ra một phương thế giới, cây cối núi non, thú rừng chim chóc, sinh cơ bừng bừng!

Lại thêm sát khí hạo đãng trên quyển trục, phảng phất như ba loại lực lượng tuyệt nhiên bất đồng đồng thời phù hiện trước mặt hắn.

Táng nhục thân ở Thiên giới, thiết Thanh Huyền Thiên Giới bản nguyên, luyện nhục thân!

Chế Tiệt Đạo Thần Hồn quyển, ngự ba trăm đạo đồ chém giết, luyện thần hồn!

Chiến tiên mạnh nhất đồng giai, mượn áp lực cường đại từ đối thủ, mài tu vị!

Phương Hành cảm nhận ba loại lực lượng này, tâm thần trống rỗng, thì thào tự nói:

Thái Thượng cửu kinh đúng là đoạt tọa hóa thiên địa. Người khác tu được là tiên, khăng khăng hắn lại trảm mệnh! Mà muốn trảm tiên mệnh, ta liền cần ba loại lực lượng này làm căn cơ. Ta lấy Thái Thượng Hóa Linh kinh thủ nhục thân, đoạt bản nguyên Thanh Huyền Thiên giới; lấy thiên ý thức giới chế Tiệt Đạo Thần Hồn quyển, mượn ba trăm đạo đồ tranh sát khí; mà ta chiến cường địch, mài lệ tu vị, trên thực tế là lấy trí tuệ người khác ấn chứng pháp môn chính ta, lại cũng là cướp trí tuệ bọn họ..."

Đoạt thiên địa bản nguyên, gia tăng pháp lực chính mình!

Tranh nhân tâm sát khí, luyện Đạo tâm cho mình!

Cướp trí tuệ người khác, giúp ta ngộ thần thông!

Nói đến đây, trên mặt hắn lộ ra một tia cười lạnh:

Ha ha, lần sau gặp mặt, ngươi vẫn sẽ cảm thấy đã quá xem thường ta, bởi vì ngươi căn bản không nghĩ đến tiến cảnh tu vị ta nhanh đến thế! Như vậy mà còn không dọa ngươi vãi đái, coi như tiểu gia ta sợ...

Chương 1548: Tiên giác

Người khác tu luyện, càng lên cao càng phức tạp, nhưng Phương Hành khác với người thường, trước nay tính cách hắn luôn ưa thích thẳng đến thẳng đi, bởi thế tu luyện cũng thích đơn giản hóa chuyện phức tạp, đặc biệt là sau khi tu luyện Thái Thượng Đạo kinh, càng là thôi diễn loại giản đơn này đến cực trí, biểu hiện đi ra chính là hắn bắt đầu chia đường tu hành của mình thành ba bộ phận!

Bộ phận đơn giản nhất là tăng trưởng pháp lực!

Có pháp lực, mới có hết thảy, đây là một loại tăng trưởng ở khía cạnh Đạo nguyên, cũng là căn cơ cho hết thảy tu vị!

Cái thứ hai, chính là Đạo tâm!

Pháp lực tăng trưởng không phải chỉ có thuận buồm xuôi gió, không chút hung hiểm đích, đặc biệt là bước lên con đường tu luyện Thái Thượng Đạo, càng là có được nguy hiểm cực đại. Phương Hành có thể trộm lấy bản nguyên từ Thanh Huyền thiên giới, nhưng lực lượng loại bản nguyên này cường đại dị thường, sau khi đạt tới trình độ nhất định, Phương Hành có khả năng sẽ lạc mất chính mình dưới loại lực lượng cường đại kia. Lúc đó liền cần Đạo tâm tồn tại, gọi là Đạo tâm, dùng ngôn từ đơn giản nhất để hình dung thì là bất luận nắm giữ lực lượng mạnh đến đâu, cuối cùng, chính mình vẫn là chính mình...

Cái thứ ba lại càng đơn giản, đó chỉnh là thần thông!

Thần thông là phương pháp phát huy ra lực lượng trong người, đây là một loại biểu hiện của trỉ tuệ!

Pháp lực, Đạo tâm, thần thông, ba bộ phận này là biểu hiện tối trực quan trên con đường tu hành Thái Thượng Đạo!

- Ai, con đường này ngược lại rất thích hợp với ta, đơn giản...

Tâm tư Phương Hành lại chuyển về kinh nghĩa Thái Thượng cửu kinh, không nhịn được cảm khái, sau đó liền thở dài một tiếng, tâm tư di động.

Rất nhanh, hắn đã đắm chìm vào trong thức giới, nhìn phương đại thế giới này, cảm giác sinh cơ bên trong nồng nặc hơn trước nhiều, nhưng đại bộ phận vẫn là cảnh hoang vu. Tương tự như Phù Đồ thiên giới, dù có núi, có nước, có cây cối, thậm chí có các loại sinh linh do Vạn Linh đan hóa thành bôn chạy bay lượn, nhưng ở trong mắt Phương Hành, phương thế giới này mới chỉ chân thực ở mặt ngoài, trong nội tại, các loại lực lượng vẫn tách biệt rõ ràng, chưa đạt tới cảnh giới nối liền, tuần hoàn bất tận...

Thức giới này dù sau khi luyện hóa U Thổ đã trở thành thế giới chân thực có thể lấy giả loạn thật. Nhưng thật ra thứ duy nhất chân thực chẳng qua là không gian mà thôi, bởi vì toàn bộ quy tắc trong thế giới này đều lấy tâm thần ta mà định. Lại bởi ta chưa từng hoàn toàn nắm giữ các loại nguyên tố và pháp tắc diễn hóa lực lượng cho nên phương thế giới này về quy tắc còn có tàn khuyết, cây cối xanh tươi mà không khô héo, nước sông chảy mãi không ngừng, núi cao bất động không sụp...

- Bởi vì những lực lượng này là cố định, không có biến hóa...

- Mà nguyên lý của biến hóa chính là thần thông!

Vô số lý giải đối với tu hành hiện ra nơi đáy mắt Phương Hành, khiến hắn chìm vào trong suy tư.

Nghĩ ngợi hồi lâu, hắn lại nhè nhẹ thở dài, đột nhiên nâng tay lên...

- Hưu!

Không gian biến hóa, tùy tâm sở dục, mấy khối bia đá xuất hiện trước mặt hắn.

Mỗi mặt bia trên mấy khối bia đá này đều phong ấn một tên Thái Ất thượng tiên!

Không phải ai khác, chính là Tứ Tử Đại Xích Thiên bị hắn đánh lén trong đại chiến ở biển loạn lưu, sau đó mượn tay đám người Đại Kim Ô bắt lại. Vốn bọn họ có năm người, chỉ đáng tiếc đương thời Lệ Anh dừng tay không kịp, một hơi nuốt mất thanh niên tóc đỏ, cho nên giờ trong tay Phương Hành chỉ còn mỗi bốn người, hắn sơm sớm liền nhốt bốn người này vào thức giới, ngược lại sẽ không bị ngoại nhân phát hiện...

- Đế... Đế tử điện hạ, ngươi... Ngươi muốn giết chúng ta ư?

Bốn người kia bị nhốt trong thế giới quỷ dị này, sớm đã tâm táng đảm vụn, cầu trời không được cầu đất không xong, nay thấy Đế Lưu, càng là hãi nhiên.

- Giết các ngươi làm gì, ta không giết các ngươi, chỉ là muốn nghiên cứu tu vị các ngươi một phen thôi...

Phương Hành khẽ cười, sau đó năm ngón giơ ra, kéo nam tử mắt rắn thần thái uể oải lại, thần thức thâm nhập vào.

Hắn muốn nhìn cảnh giới tu hành của bốn

người này!

Bốn người bọn họ đều là Thái Ất thượng tiên, cũng là cảnh giới Phương Hành tưởng muốn đặt chân.

Tuy đường tu hành của hắn đã khác với đường tu hành của tiên nhân bình thường, nhưng vẫn có rất nhiều chỗ có thể tham chiếu. Tỷ như hắn chặt đứt chín mạng số, xét theo khía cạnh nào đó liền có thể đạt tới cảnh giới tượng tự như bọn họ, có được cùng loại căn cơ, cũng chính bởi thế, hắn mới lưu lại bốn người này, nhằm thám tra tu vị cảnh giới bọn họ một phen...

- À, ngươi là điều khiển gió mưa, có vẻ tương tự Phong Quân, chỉ là so với hắn thì lợi hại hơn nhiều...

Thám tra nam tử mắt rắn xong, Phương Hành vung tay, đưa hắn đi, lại nhìn hướng một người khác.

Người thứ hai là nữ tử lạnh lùng thân mặc áo vải, Phương Hành thám tra một lúc, lông mày thoáng hiện cổ quái, nhìn nàng một cái thật sâu, sau đó lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Ngươi lợi hại, không ngờ có thể cảm ứng được hai đạo pháp tắc trên người ngươi, một là Hàng Hàn pháp, hai là Nghênh Sương pháp, hai cái tương hợp, uy lực khó ngăn, so người bình thường thì mạnh hơn nhiều, khó trách ngày ngày sắc mặt nhăn nhó, cứ như chết chồng không bằng...

- Phụ thân Băng Nghiên tiên tử chính là vực chủ Ám Sương Thiên, kế thừa Hóa Tuyết tiên giác, chính mình lại trong lúc tu thành Thái Ất thượng tiên tự lĩnh ngộ Hàng Hàn tiên pháp, thân kiêm hai tầng tiên giác, có thần thông như thế lại có gì lạ. Ngươi là Đế tử, không lẽ không biết, đến cùng ngươi muốn hỏi cái gì?

Nghe được Phương Hành lẩm bẩm, trong bốn người có kẻ không kìm được hét lớn.

Bọn họ rõ ràng không tin Phương Hành không hiểu những đạo lý này, cho nên mới vô thức lớn tiếng quát.

- À, tiên giác...

Phương Hành nắm chuẩn hai chữ này, trầm ngâm, thật lâu không nói.

- Đại đạo có ba ngàn, Thái Ất thừa một pháp, ngươi thật không hiểu?

Trong bốn người, một vị tiên tử thân khoác áo vải, vóc người nhỏ gầy nhíu mày, trầm giọng hỏi.

- Ai nói ta không hiểu, ta hiểu nhiều lắm...

Phương Hành lập tức cảnh giác, cười lạnh một tiếng, thuận thế vung tay đuổi bốn người đi.

Chỉ đáng thương cho bốn vị thượng tiên kia, căn bản cũng không biết Phương Hành đang làm cái gì.

Vốn còn lo lắng Phương Hành muốn giải phẫu bọn họ, không nghĩ tới hắn chỉ thám tra một phen.

- Ha ha, tiên giác, tiên giác, thì ra Thái Ất thượng tiên thực ra là chưởng ngự pháp tắc, khó trách phàm nhân đều gọi tiên nhân là tiên quan, bởi vì ở khía cạnh nào đó, bọn họ quả thực như là tiên quan, chưởng ngự các loại pháp tắc trong thiên địa, cũng lại tương đương với có được loại quyền lợi nào đó trong thiên địa, loại quyền lợi này chính là thần thông của bọn hắn, hoặc nói cách khác thì cao hơn thần thông, đáng xưng làm tiên pháp. Có được tiên giác quyến cố, bọn họ liền có thể nhẹ nhàng tu luyện thần thông tương quan tới cực hạn, cũng chính là cảnh giới Thái Ất thượng tiên...

Phương Hành âm thầm nghĩ, nghi vấn trong lòng cũng dần sáng tỏ.

Bước vào cảnh giới tiên nhân chân chính thật ra là đã bắt đầu từ lúc luyện hóa tiên mệnh, nhưng đấy quả thực chỉ là bước khởi đầu, tiên mệnh là một bộ phận của thiên ý, vậy thiên ý lại là cái gì? Kỳ thực không phải đơn thuần là ý thức thiên địa, ý thức thiên địa chỉ là một bộ phận trong đó. Thiên ý ở đây làm ám chỉ ảnh thu nhỏ của thiên địa, là một loại bản nguyên của vạn vật tạo hóa. Tiên nhân sau khi được tiên mệnh liền cần phải tiến một bước cảm ngộ tiên mệnh, lĩnh ngộ pháp tắc cất chứa bên trong, cuối cùng, pháp tắc này sẽ lạc ấn vào huyết mạch bản thân!

Mà phán đoán cảnh giới một tiên nhân có phải đã đạt tới Thái Ất thượng tiên, liền là nhìn hắn có hoàn toàn nắm giữ pháp tắc hay không!

Đương nhiên, cổ tiên nhân có câu kinh điển, nói đại đạo ba ngàn, cũng tức là ám chỉ trong thiên địa có vô số pháp tắc!

Tiêu chuẩn Thái Ất thượng tiên chỉ là nắm giữ một đạo pháp tắc trong đó mà thôi...

Sau khi nắm giữ pháp tắc này, thiên địa biến hóa đều ở trong lòng, thần thông tự thành!

Sau khi nắm giữ pháp tắc liền khiến trong huyết mạch nhiều thêm một đạo thần thông thiên phú, tương lai có thể thông qua huyết mạch truyền cho hậu nhân. Về mặt nào đó, điều này thật ra cực kỳ tương tự Thần tộc.

Hơn nữa căn bản mà nói, vì sao Thần tộc được xưng là Thần tộc? Kỳ thực cũng chính bởi vì bọn chúng đắc thiên độc hậu, có rất nhiều chủng tộc từ nhỏ liền có được pháp tắc, căn bản không cần tu luyện giống nhân tộc!

Thậm chí ở Thiên Nguyên cũng có sinh linh tương tự, Long Tộc từ nhỏ liền có thể chưởng ngự phong vũ lôi điện, chính là bởi bọn chúng trời sinh có được pháp tắc.

- Đương nhiên, kế thừa tiên giác, hoặc nói là lĩnh ngộ tiên pháp, chỉ là một cách nói...

Trong lòng Phương Hành lặng lẽ thôi diễn:

- Kỳ thực cũng có thể nói, bản thân bọn họ chính là một bộ phận của pháp tắc!

Bó gối mà ngồi, trầm tư hồi lâu, sau đó Phương Hành ngẩng đầu, một sợi thần niệm xông thẳng ra ngoài phương thức giới!

Hư không trống rỗng, một tôn pháp tướng cực lớn bị bảy mươi tám đạo mệnh số quấn chặt, tựa hồ vĩnh viễn không biến!

Vốn có tám mươi mốt đạo mệnh số, trước đây đã chặt đứt ba đạo...

Chính ba mạng số bị chặt đứt kia khiến cho Phương Hành có được căn cơ và tu vị siêu việt chính tiên. Mà hiện nay, hắn cần phải tiếp tục chặt đứt mệnh số, cũng duy có như thế, mới có khả năng lần nữa đề thăng tu vị, tiếp tục cường hóa lực lượng, hóa thành mình dùng...

- Thái Ất thượng tiên thông qua tan vào pháp tắc, chưởng ngự thiên uy, như vậy ta bây giờ là...

- ... Chặt đứt mệnh số, khiến cho thức giới thoát ly hư vô, liền với chân thực!

- Thức giới đản sinh chính là hạch tâm của Thái Thượng Đạo, nó biến hóa từ thức hải ta, sinh từ hư không, biến giả thành thật, luận đến bản chất, kỳ thực chỉ là một niệm ảo ảnh trong đầu ta mà thôi. Nhưng cuối cùng, nó bắt đầu càng lúc càng như thật, bao quát vạn vật, nhưng rốt cuộc nó vẫn tồn tại trong không gian hư vô, chỉ có thể thông qua ý thức ta kết nối cùng thế giới hiện thực. Nếu ta đoán không sai, tám mươi mốt đạo mệnh số kia dùng để trói buộc thức giới ở thế giới hư vô, tùy theo ta chặt đứt mệnh số, phương thức giới này cũng sẽ dần dần tiến vào chân thực...

- Tùy theo mệnh số bị chặt đứt, trong thức giới, vạn sự vạn vật sẽ bắt đầu thức tỉnh, có được biến hóa cho riêng mình. Loại biến hóa này, kỳ thực chính là sồ hình của pháp tắc, tùy theo chúng biến hóa, ta cũng liền có thể nắm giữ loại biến hóa này, có được tiên giác...

Hắn thầm nghĩ, càng nghĩ lại càng kích động...

- Nắm giữ được một đạo tiên giác, liền có thể gọi là Thái Ất thượng tiên, như vậy ta chặt đứt chín mạng số, lại sẽ có thần thông nào?

Chương 1549: Giác tỉnh ba ngàn đại đạo

Trong lòng thôi diễn một phen, tâm tư Phương Hành không khỏi kích động, hắn phỏng đoán ra, lại không dám tin tưởng, nay chỉ có thể cường hành đè nén cảm giác nóng lòng muốn thử, sau đó tâm tư hơi động, vận chuyển pháp môn nào đó...

Chỉ trong nháy mắt, trong sợi thần thức của hắn đã cất chứa một đạo kiếm quang!

Chính là thiên ý kiếm quang, nó khiến Phương Hành có được khả năng chặt đứt mệnh số!

Oanh!

Phương Hành thở ra một hơi, trong thức giới bắt đầu có vô tận biến hóa, từng sợi từng sợi sinh khí bốc lên từ mặt đất, chính là lực lượng bản nguyên trước đây nhục thân táng ở Thanh Huyền Thiên giới đem lại, lúc này bị hắn rút ra, hóa thành một loại lực lượng bản nguyên thuần tịnh, gia trì lên trên thần thức Phương Hành, khiến thiên ý kiếm quang cất chứa lực lượng cơ hồ vô cùng vô tận, chấn rung muốn động, phảng phất trong tối tăm có một bàn tay khổng lồ do thần lực hóa thành đang nắm chặt kiếm kia...

- Đi đi, để ta xem tiên uy vô thượng của Thái Thượng Đạo!

Phương Hành thầm nghĩ, sau đó thiên ý kiếm vạch ra một hình cung kỳ dị mà huyền ảo, chém hướng một đạo xỉch sắt...

- Hoa

Khác với ba xỉch sắt mạng số cường hành quẫy đứt lúc trước, khi đó Phương Hành chỉ dựa vào một thân man lực, cường hành giãy đứt xích sắt, nhưng hiện nay, xỉch sắt mệnh số kia dường như cảm ứng được gì, bỗng run rẩy, giãy dụa. Lúc kiếm quang chém đến, nó bất ngờ hóa thành bộ dạng Phương Hành, khoác lên chiến giáp đen, tay đè Âm Dương pháp, nghênh thẳng tới thiên ý kiếm quang, hóa ra mệnh số tự hành sản sinh ý thức, hơn nữa còn dùng vũ khỉ đã từng của Phương Hành chống đỡ kiếm quang!

Đáng tiếc, hư ảnh này đại biểu cho Phương Hành từ rất lâu trước đây, khi ấy hắn chưa có được quá nhiều lực lượng. Hơn nữa hư ảnh dị thường cứng ngắc, nó chỉ đang mô phỏng lực lượng cơ sở nhất mà Phương Hành có được lúc trước, chứ ît có biến hóa, dưới thiên ý kiếm quang căn bản không có bao nhiêu sức chống đỡ, lập tức ứng thế mà tán, sau đó một kiếm cường hành chém lên xîch sắt...

Dưới thiên ý kiếm được sát khí gia trì, xích sắt choang một tiếng đứt gãy, tán lạc hư không.

Sau đó thiên ý kiếm quang một khắc không ngừng, tiếp tục chém tới đạo mệnh số thứ hai...

- Sưu!

Lại một hư ảnh Phương Hành nhảy ra, lực lượng so trước kia càng mạnh, giá ngự lôi điện, nghênh hướng thiên ý kiếm quang!

Nhưng thiên ý kiếm quang được võ đạo và lực lượng thần thông gia trì, hư ảnh lần nữa tán đi, không chút sức chống đỡ!

- Hoa

- Hoa

Từng đạo từng đạo mệnh số bị chém đứt, Phương Hành cũng gặp phải hư ảnh càng lúc càng mạnh...

Một đường đi tới, vô số chính mình, lúc này đây lại hóa thành đối thủ, cùng hắn ác chiến, ngăn trở thiên ý kiếm chém xuống. Kỳ thực trong lòng hắn đều không rõ lắm, rằng đây đến cùng là ma chướng sản sinh trong nội tâm trong quá trình chặt đứt mệnh số, hay là mệnh số phản kích. Hắn chỉ biết mình đã hạ định quyết tâm, liền không có gì do dự, dù chắn ở trước mặt có là chính mình, vậy cũng không chút do dự một kiếm chém xuống, diệt đi một đạo tiếp một đạo ảo ảnh thuộc về chính mình trong quá khứ...

Nhưng hắn không ý thức được là, quá trình này thuận lợi phi thường. Nội tâm hắn lại càng lúc càng lạnh...

- Thì ra, ta trước đây có nhiều sơ hở như vậy...

Loại cảm giác này vô cùng cổ quái, càng tiếp tục đẩy ra kiếm quang, càng phát hiện trước kia mình còn thiếu sót nhiều!

Trong quá trình này, hắn hồi tưởng quá khứ, thậm chí cảm giác, một đường đi tới đến nay đều là nhờ vận khí...

Lúc chém đến mạng số thứ năm, thậm chí hắn đã lưng đẫm mồ hôi, tâm tro như chết!

- Nếu ta thật vô dụng thế này, vậy còn tiếp tục tu hành làm gì?

- Ta trước kia toàn dựa vận khí mới đi tới bây giờ, sau này không có vận khí, không phải tất chết?

Loại ý niệm xám xịt đó quả thực khiến hắn tưởng muốn vứt bỏ hết thảy!

Có thể thấy bằng mắt thường, lúc này đạo thần thức Phương Hành dùng để giá ngự thiên ý kiếm đã ảm đạm đi nhiều, phảng phất bị một tầng khói mù xám tro bao phủ, ảm đạm vô quang, thậm chí đang co rút, đang biến hóa, giống như cây cối héo rũ, mất đi thần tính...

Bản thân loại khói mù này đến từ trong chính thần thức hắn, là một bộ phận thuộc về thần thức, bởi thế không cách nào tiêu giải!

Điều này khiến hắn ngã lòng, nản chí, thậm chí mất đi hết thảy hi vọng...

Hắn không biết, hắn nhìn như chỉ đang chém chết chính mình trước đây, nhưng trên thực tế, thứ hắn chém là mệnh số...

Mệnh số càng chém càng khủng bố, bởi vì duy có xem phá chính mình trong quá khứ, mới có thể chém diệt quá khứ. Cũng chính bởi thế, mệnh số hắn chém xuống càng lúc càng nhiều, trở lực gặp phải liền càng lúc càng lớn, đến sau cùng, khó tránh khỏi sa vào tâm ma. Từng điểm từng điểm quá khứ tuôn hiện ra, che đậy tâm linh, khiến hắn phủ định mình trong quá khứ. Trong khi bản thân hắn hiện tại là đến từ quá khứ, phủ định chính mình trong quá khứ, liền cũng dễ dàng mất đi lòng tin đối với bản thân, giống như lầu các mất đi nền đất...

Chẳng qua, ngay lúc hắn nản lòng, gần như triệt để lạc mất, ở sau đầu hắn lại lặng không tiếng thở hiện ra một mặt cổ kính, cổ kính kia óng ánh tinh khiết, phù hiện lực lượng động thấu nhân tâm, phảng phất chỉ cần bị nó chiếu vào liền có thể lau đi hết thảy trần ai!

Lúc quang mang từ mặt gương bao phủ thần thức Phương Hành, lại có ba điểm quang hoa phù hiện quanh người hắn, đó là ba ảo ảnh thu nhỏ, một là Phương Hành thân khoác đạo bào, thanh tĩnh vô vi, ánh mắt trầm tĩnh, một là Phương Hành khoác lên cà sa, bảo tướng trang nghiêm, nét mặt từ bi, một là Phương Hành ba đầu sáu tay, mặt mày dữ tợn, hung khí khiếp người, bọn họ vây chặt Phương Hành, miệng lẩm bẩm niệm, các không liên quan, nhưng đến sau cùng, thanh âm lại càng lúc càng lớn, cuối cùng hợp thành một thể, rõ nét dị thường!

- Tỉnh lại!

Một tiếng ầm vang, linh quang chợt lóe trong lòng Phương Hành, hắn đột nhiên kinh tỉnh lại:

- Không đúng, đây là ma chướng!

- Ta bây giờ nhìn ta trước kia, tự nhiên là sơ hở bách xuất, bởi vì ta so trước kia càng mạnh...

- Gọi là trảm mệnh, xét theo nghĩa nào đó chính là đánh nát chính mình trước kia, tu luyện chính mình hiện nay...

- Càng nhìn quá khứ, càng cảm thấy mình đi tới hôm nay chỉ là may mắn, càng nghĩ bó chân không tiến!

- Nhưng mà, hết thảy điều này rốt cục chỉ là ma chướng, ta có thể đi tới hôm nay, không phải bởi vì ta may mắn...

- ... Mà là bởi ta có bản sự như thế!

Đủ loại tâm tư phù trầm trong lòng, chính bản thân Phương Hành cũng nhịn không được bật cười ha hả. Trong tiếng cười có chút tự giễu, bởi vì trên một đường sóng to gió lớn đều đã trải qua, nay không ngờ lại thiếu chút hãm thân trong ma chướng, cũng may mình đạo tâm kiên định, không bị tâm ma khốn nhiễu, bằng không sẽ trực tiếp mất hết chiến ý, lạc mất trong khốn hoặc...

Theo như lời Đạo gia, cái này là tâm ma!

Tâm ma không phải tồn tại hữu hình!

Trên thực tế nó là khốn hoặc trong lòng một người, là hết thảy tâm tình mặt trái như thất lạc, nản lòng, tang chí…!

Một khi không cẩn thận hãm vào, liền vĩnh khó thoát thân, mà muốn chém tâm ma, chỉ có thể dựa vào đạo tâm kiên định!

Ba ảnh thu nhỏ kia chính là ba loại thủ hộ tâm thần xuất hiện khi hắn ngộ ra đạo tâm lúc tu luyện ba quyển thiên thư tại tiên cảnh. Chỉ cần có ba tôn thủ hộ tâm thần này, hắn liền có thể Đạo tâm kiên ổn, yên tâm lớn mật tiếp tục hướng về phía trước...

Ý thức được điểm này, tâm tình kích đãng, giá ngự thiên ý kiếm quang càng nhanh, chém thẳng đến đạo mạng số thứ sáu, trong lòng không bi phản hỉ, bởi vì hắn biết, mình gặp phải tâm ma lại chưa hẳn là chuyện xấu, bởi vì tâm ma xuất hiện, đại biểu cho hắn lạc mất, mà nguyên nhân khiến loại lạc mất này xuất hiện, chỉ có thể đại biểu cho hắn đang được đến lực lượng càng thêm cường đại...

Lực lượng càng mạnh, càng dễ dàng lạc mất, cũng chính bởi thế, mới cần phải Đạo tâm tồn tại!

Đương sơ hắn tu luyện ba quyển thiên thư do Thái Hư Tiên Vương truyền lại trong tiên cảnh, , ngộ ra Đạo tâm, lúc này liền phát huy tác dụng!

- Mạng số thứ sáu, mở cho ta!

Âm ầm...

Lúc này trước mắt Phương Hành đã không có ảo ảnh chính mình, loại ảo ảnh đó thực ra chỉ là lời dẫn, câu lên tâm ma trong lòng hắn, hiện nay hắn đã xem phá tâm ma, những bóng dáng kia liền cũng biến mất, mệnh số vẫn cứ lẳng lặng phù hiện ở kia, không có biến hóa gì, cứ thế trôi nổi trong hư vô. Thiên ý kiếm quang chém chết mệnh số, xích sắt liền đứt đoạn, trói buộc càng lúc càng ít, cánh cửa nào đó đang hướng hắn mở rộng, mang theo một loại biến hóa thần diệu khó nói thành lời...

Cũng lúc này, trong thức giới hắn, loại pháp tắc biến hóa nào đó cũng chính đang dần dần xuất hiện.

Tùy theo hắn liên tiếp chém sáu đạo mệnh số, mảnh thức giới này tựa hồ cũng khẽ lắc lư sáu lần, trên chỉn tầng trời thâm thúy, mâu mù xé nứt, có sáu lỗ hổng lần lượt xuất hiện, sau đó tan biến, giống như mặt hồ bình tĩnh bị người ném vào cục đá, nổi lên một trận gợn sóng, sau đó lại quay về bình tĩnh, chỉ là lúc sáu lỗ hổng kia dần dần hiện ra, mỗi xuất hiện một cái, bên ngoài liền sẽ có một chút lực lượng kỳ dị ùa vào. Hệt như một gian phòng phong bế, không ngừng xé mở từng lỗ nhỏ, tiếp xúc với thế giới bên ngoài!

Hoặc như là một đứa trẻ được phụ thân hết mực che chở, cuối cùng bắt đầu thử thăm dò tiếp xúc với giang hồ cao thâm khó lường...

Loại dò xét nhìn như nhỏ nhẹ đó lại khiến cho phương thức giới xuất hiện biến hóa khó mà hình dung!

Nước sông, bắt đầu nhè nhẹ lưu động...

Gió nhẹ, bắt đầu xoáy vòng giữa thiên địa...

Mà cây cối, thì đang bắt đầu bị gió nhẹ thổi phất, tung bay phất phới...

Vạn sự vạn vật trong thức giới bắt đầu đây đó liên hệ, kết thành một chỉnh thể, tùy theo chúng tiếp xúc, đủ loại biến hóa cũng theo đó xuất hiện.

Thiên địa như dong lô, lúc này bắt đầu biến hóa, bắt đầu luyện ra một phương thế giới sinh cơ bừng bừng!

- Ha ha, thì ra, thì ra là dạng này...

Trải qua hết thảy, thâm tâm Phương Hành sáng bừng một mảnh, nhịn không được cuồng tiếu.

- Bọn họ, là kế thừa tiên giác, lĩnh ngộ tiên giác...

- Mà ta, sau khi trảm đủ chín cái mạng liền sẽ thông qua phiến thức giới này, giác tỉnh hết thảy tiên giác...

Chương 1550: Thiên liệt (Trời nứt)

- Cơm đứt đầu quả nhiên thịnh soạn thật...

Ý thức được điểm khác biệt giữa đường tu hành Thái Thượng Đạo và đường tu hành của tiên giả bình thường, Phương Hành hớn hở thế nào chắc không cần nghĩ cũng biết. Đặc biệt là cảm thụ được từng đạo từng đạo tiên giác giác tỉnh, càng khiến hắn cảm giác được lực lượng chính mình đang liên tục bạo trướng. Thái Ất thượng tiên nắm giữ một đạo tiên giác, liền có thể mượn lực lượng quy tắc, tu luyện một loại thần thông tới cực trí, lực lượng đáng sợ, đồ lục chỉnh tiên như kiến hôi. Vậy nay mình thức tỉnh nhiều tiên giác như thế, tương lai lúc tu luyện thần thông sẽ có ưu thế đáng sợ cỡ nào?

- Mẹ nó, tương lai gặp lại Đế Thích, không dọa hắn vãi đái ta không làm người...

Hắn thầm nghĩ trong lòng, đạo thiên ý kiếm quang càng là phong mang tất lộ, tiếp tục chém tới.

Lần này, hắn định chặt đứt chín đạo mạng số!

Tiên nhân tu hành, hoàn toàn lĩnh ngộ một đạo tiên giác liền là tấn thăng một cảnh, thành là Thái Ất. Hiện nay Phương Hành tuy đi con đường Thái Thượng Đạo, nhưng cũng là có bậc cửa, lấy ba số làm một cấp. Lúc đầu hắn chặt đứt ba mạng số, giống như tán tiên có tiên mệnh, lại chém ba đạo, liền như chính tiên bắt đầu cảm ngộ pháp tắc, chém tiếp ba đạo, liền như tiên nhân lĩnh ngộ pháp tắc đến trình độ vô cùng quen thuộc. Ít nhất mình biết sau này sẽ lĩnh ngộ pháp tắc gì, lại nên lĩnh ngộ theo phương hướng nào!

Nhưng chỉ duy có tiếp tục chặt đứa ba đạo mạng số sau cùng mới có thể như chính tiên hoàn toàn lĩnh ngộ tiên giác, tấn thăng Thái Ất, triệt để nắm giữ tiên giác. Đây chính là từng đạo bậc cửa trên đường tu hành của hắn, chỉ là thể hiện bằng số lượng mệnh số mà thôi...

Lần này, hắn muốn chém đủ chín mạng số, duy có như thế, tu vị mới có thể hoàn toàn ngang hàng cùng Thái Ất thượng tiên!

- Hưu...

Tâm lý ôm lấy ý niệm này, Phương Hành hung hăng chém tới đạo mạng số thứ bảy!

Lúc này hắn tâm ý như thép, đã nhìn thấy mỹ diệu lúc giác tỉnh tiên giác, lại há có thể không vững vàng chưởng nắm trong tay?

- Băng...

Tâm ma đã phá, căn cơ hùng hậu, thiên ý kiếm lại không gì không phá, đạo mạng số thứ bảy cứ thế đứt đoạn!

Phương Hành rõ ràng cảm giác được, trong thức giới bên dưới, vạn vật tương sinh tương khắc càng nhanh mấy phần, vui sướng trong lòng liền cũng càng thịnh mấy phần, cảm giác mình còn có đầy đủ căn cơ tiếp tục chặt đứt hai đạo mệnh số còn lại. Hắn liền một hơi cũng không ngừng, tức tốc chém hướng đạo mệnh số thứ tám, những mệnh số này giống như phong ấn một loại lực lượng phong tỏa thức giới, khiến nó không cách nào tiến vào chân thực...

- Băng...

Đạo mệnh số thứ tám đứt đoạn, tổng mệnh số Phương Hành chặt đứt đã lên tới mười một đạo!

Chém thêm một đạo, hắn liền có thể ổn cố tu vị, thức giới liền có thể chân chính nắm giữ pháp tắc!

Chỉ là ngay chính hắn đều không có ý thức được, loại biến hóa nào đó đang dần dần nảy sinh ở thức giới...

Lúc hắn chặt đứt đạo mạng số thứ tám, trên không thức giới, kẽ nứt tương thông với ngoại giới đã kéo đủ rộng, cảnh này khiến khí tức trong thức giới càng tiếp cận thế giới hiện thực, cũng khiến cho khí tức thế giới hiện thực ùa vào thức giới càng nhiều, loại khí tức giao dung này tác động đến vạn sự vạn vật trong thức giới, bổ toàn quy tắc, tiên giác cũng giác tỉnh!

Nhưng như thế, lại cũng cuốn theo loại ý thức nào đó giác tỉnh...

Lúc này Phương Hành đang tu hành trong biển loạn lưu, bởi vì chỗ này có quang hoa thần bí bao phủ, có thể cách tuyệt khí tức, để tránh lúc hắn chặt đứt mệnh số sẽ bị tồn tại như tiên soái Đại Xích Thiên phát giác. Đây cũng là chỗ cẩn thận của hắn, chỉ là chính hắn đều không ngờ, lúc này, khi hắn không ngừng chặt đứt mệnh số, khiến cho khí tức thức giới tiết ra ngoài, lại hấp dẫn ý thức nào đó trong biển loạn lưu!

Sâu trong biển loạn lưu có loại ý thức nào đó ngủ say đã lâu, thậm chí sẽ mãi tiếp tục ngủ say, nay bỗng chợt tỉnh lại!

Tựa như hai cực sắt từ, loại ý thức này rõ ràng bị thức giới Phương Hành hấp dẫn.

- Hoa...

Bắt đầu có vô tận cuồng phong cuộn lên trong biển loạn lưu, một tầng tiếp một tầng, cuộn trào tới lui, đáng sợ khôn cùng, ngưng tụ đến một điểm ở chính giữa, nơi đó giống như một tòa ma quật, tất cả lực lượng đều ngưng tụ thành mây, dưới tầng vân tuôn hiện một mạt linh quang, nếu lúc này Phương Hành tỉnh lại liền tất định có thể nhận ra, loại linh quang này cực kỳ tương tự Phù Đồ quái thụ...

Đây là một loại thiên ý!

Phiến loạn lưu này vốn chính là tàn hài sót lại từ một mảnh đại lục bị đánh nát!

Đại lục tan biến, thiên ý nơi đó tự nhiên cũng tan biến sạch sẽ, ai cũng không ngờ, hiện nay, tùy theo Phương Hành tu luyện, khí tức thức giới lộ ra ngoài, bất ngờ dẫn động thiên ý còn sót lại trong mảnh loạn lưu, khiến nó tỉnh lại...

Trong thinh lặng, Phương Hành chính đang từng bước từng bước tiến hành tu luyện, ý thức kia cũng theo đó mà chìm nổi!

Đợi đến khi Phương Hành chặt đứt đạo mệnh số thứ tám, trên không thức giới lần nữa xuất hiện một đạo kẽ nứt tương liên cùng thế giới hiện thực, ý thức trong biển loạn lưu đột nhiên xuất động, nó hóa thành một đạo linh quang, chớp mắt đã vọt ra từ sâu trong ma quật kia, sau đó xuyên việt vô tận không gian, trực tiếp đi tới trên không Khô Lâu thần cung, thoáng chốc liền luồn vào qua đạo kẽ nứt...

- Ồ?

Lúc này Phương Hành đang định chém tới đạo mệnh số thứ chín, lại bị biến cố đột nhiên dọa cho nhảy dựng!

Có dị vật xông vào trong thức giới, lập tức liền bị hắn cảm ứng được...

Hắn vội vàng nhìn lại, nhưng không thấy được thứ gì, chỉ rõ ràng cảm nhận được, có loại ý thức cường đại mà lạnh lùng nào đó chính đang từng bước từng bước nhiếp lấy thức giới, thậm chí đang gạt bỏ ý chỉ của hắn, loại cảm giác này đáng sợ khó mà hình dung...

Tu luyện thành thức giới lâu như vậy, đây còn là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống thế này!

Không ngờ có loại ý chí nào đó muốn đoạt đi thức giới của mình?

- Cho ta, cho ta...

Loại ý thức kia cuộn lên lực lượng hạo đãng, bên tai mơ hồ vang lên tiếng nói chuyện.

Đồng thời với đó, ý chỉ nó vươn dài ra vô vàn xúc tu, duỗi dài về mấy phương hướng trong thức giới, tựa hồ muốn trực tiếp cắm rễ ở bản nguyên thức giới, sau đó cường hành đoạt đi quyền chưởng ngự thức giới!

- Mẹ nó, có ai cướp đồ của ta mà có kết cục tốt đẹp chưa?

Phương Hành vừa sợ vừa giận, vô thức mắng to một tiếng, lập tức tụ tập lực lượng thức giới đi đối kháng!

Oanh! Oanh! Oanh!

Sơn phong hải lôi hỏa mộc kim, lúc này mỗi loại lực lượng trong thức giới đều vọt thăng lên, dưới khống chế từ ý chí hắn, chém tới vô vàn xúc tu kia, chém tới đạo ý chỉ đột nhiên xông vào kia...

- Cho ta! Cho ta!

Theo như lẽ thường, trong phiến thức giới này cơ hồ không khả năng sẽ có ý thức nào có thể đối kháng hắn. Bởi vì đây là thế giới của hắn, ngay cả đám lão gia hỏa thần bí mà cường đại trong quái tháp đều cùng lắm là chỉ không chịu hắn quản thúc mà thôi. Nhưng hiện nay ý chỉ xâm nhập kia không ngờ lại cường hoành đến khó mà tưởng tượng, đối mặt với các loại lực lượng chém tới, nó biến hóa vô cùng, xúc tu như roi, hung hăng quất đánh đi qua, sau đó tất cả lực lượng đều bị nó quất cho vỡ tung...

Oanh! Oanh!

Tùy theo hai loại ý chí tranh đấu, thế giới vốn tựa giả tựa thật, vĩnh hằng bình tĩnh dần dần bắt đầu biến hóa, từng trận quái phong tuôn hiện từ nơi hai loại ý chí giao phong, tán ra bốn phương tám hướng, loại quái phong này càng cuốn càng mạnh, càng biến càng lớn, dần dần cuốn theo toàn bộ sinh linh, nước sông, hồ bạc, hết thảy trong thế giới đều bị dẫn vào, giảo loạn hết thảy, đến sau cùng, thậm chỉ trực tiếp cuốn lên chín tầng trời, cường hành xé nứt ra một lỗ hổng khổng lồ!

Thiên không, nứt ra!

Vốn mỗi khi Phương Hành chặt đứt một đạo mệnh số, thiên không liền sẽ xuất hiện một kẽ nứt, nhưng kẽ nứt này chỉ xuất hiện trong thoáng chốc, nhờ đặc điểm tự thân thức giới liền mau chóng lành lại, cảm giác hệt như một đao chém xuống nước, chia nước làm hai nửa, nhưng đao vừa rút đi, mặt nước lại rất nhanh khôi phục nguyên trạng. Song giờ thì khác, kẽ nứt kia dưới sự xâm tập của ý chỉ quỷ dị chẳng ngờ không tan biến, mà lại chính đang càng lúc càng mở rộng, vô tận quang hoa thần bí trong biển loạn lưu ùa vào!

Thiên không xé nứt, ngân hà nghiêng đảo, tinh hỏa bay loạn, cảnh tượng như là mạt nhật!

- Đây là đạo kiếp ư?

Lúc này, sâu trong thức giới, duy có một khu vực là còn tạm thời bình tĩnh, đó chính là vùng sương mù nơi đặt quái tháp. Thức giới phát sinh động tĩnh lớn như thế, sớm đã kinh động các tồn tại trong quái tháp, có người ý thức được hung hiểm, kinh ngạc mở miệng...

- Nói là đạo kiếp, không bằng nói là ngoài ý...

Có người cảm thán, thanh âm trầm thấp:

- Hoặc nói cách khác, là thiên ý phản kích...

- Thật khó khăn mới đi tới bước này, há có thể trơ mắt nhìn đứa nhóc này ngã ở đây?

Một thanh âm lành lạnh vang lên:

- Chúng ta phải giúp hắn!

"Không giúp được a..."

Một thanh âm khác thở dài:

- Ngươi tưởng rằng còn là trước kia? Giờ ngươi chẳng qua là một sợi u hồn, dù là ở trong thức giới này, chẳng qua cũng chỉ miễn cưỡng khiến đứa nhóc kia không tiếp cận được chúng ta mà thôi. Nay thứ làm loạn trong thức giới chính là ý chỉ thiên địa. Lúc bình thường, chúng ta không chưởng ngự được thức giới, đến lúc này, ý chỉ thiên địa tương tranh, liền càng nhúng tay không nổi...

- Vậy phải thế nào, chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn đứa nhóc này bị hủy căn cơ?

Có tồn tại nào đó chấn kinh, không nguyện tiếp nhận hiện thực này!

- Cũng chưa hẳn, ta lại cảm thấy khá thú vị...

Ở nơi cao nhất quái tháp, một thanh âm đột nhiên vang lên, các ý thức khác đều theo đó yên tĩnh.

Qua rất lâu, mới có một ý thức nghi hoặc nói:

- Thiên Ma tiền bối là chỉ?

- Cứ nhìn vào là được!

Thanh âm kia rất dứt khoát, chỉ nói một câu, liền không nói gì thêm.

Mà vào lúc này, Phương Hành tự nhiên không biết cuộc trò chuyện của bọn họ, trong lòng đang hết sức chấn kinh, thậm chí có thể nói là phương tấc đại loạn!

Sợ rằng mặc hắn thông minh tuyệt đỉnh cũng không nghĩ tới lần đầu thức giới hiển hóa lại sẽ xuất hiện dấu hiệu cơ hồ muốn thất khống!

Rốt cuộc, hắn không có minh sư dạy bảo, chỉ án chiếu Thái Thượng cửu kinh rồi tự mình thôi diễn ra con đường tu hành...

Hơn nữa hắn tu hành cũng không có hộ đạo giả, chỉ có một mình từng bước từng bước đi tới!

Xuất hiện loại nguy cơ này, như là ngoài ý, lại như nằm trong ý liệu...

Chương 1551: Thần Nữ Bổ Thiên.

- Tiểu Manh, ngươi đi đâu vậy?

Nhưng thời điểm Phương Hành tu hành, ngoài ý muốn lan tràn, thiên địa đại biến, trong Khô Lâu Thần Cung, Si Nhi Tiên Tử đang ôm Manh Nữ chải đầu, bây giờ nàng đã coi Khô Lâu Thần Cung là nhà mình, ở trong hậu cung chiếu cố Manh Nữ, cho Thái Hư Bảo Bảo mặc mặc... sống cũng khá thoải mái, lại biết Phương Hành cần làm đại sự, bình thường sẽ không đi tiền điện quấy rầy, trước đó càng đạt được Phương Hành căn dặn, biết hắn muốn tu luyện, nên không dám tùy tiện tới ngoại điện ảnh hưởng hắn...

Thế nhưng thời điểm nàng tràn đầy phấn khởi ghim bím tóc sừng dê cho Manh Nữ, Manh Nữ chợt đứng lên.

Nàng tựa hồ giống như cảm giác được cái gì, muốn đi ra ngoại điện.

Si Nhi vội vàng kéo nàng lại, Manh Nữ quay đầu, thần sắc kinh ngạc chỉ ngoại điện:

- Hắn gặp phiền toái!

- Ngươi... Làm sao ngươi biết?

Si Nhi ngẩn ngơ, có chút không dám tin nhìn Manh Nữ.

Ở nàng nghĩ, trên người Manh Nữ không có một chút tu vi, thực không giống như bộ dáng có thể nhìn ra Phương Hành có phiền toái gì.

- Ta... Ta chính là biết!

Manh Nữ ngơ ngác nói một câu, muốn tránh thoát tay Si Nhi, vội vã đi về phía tiền điện.

- Trở về, tu hành đại sự, không thể quấy rầy...

Si Nhi có chút nóng nảy, lần nữa kéo Manh Nữ lại, lần này dùng tu vi, không để nàng buông lỏng ra.

Cũng không phải nàng nhiều chuyện, mà là tu hành nhất định phải cẩn thận, một cái sơ sẩy, sẽ tẩu hỏa nhập ma, bình thường Tiên gia tu hành, sẽ tìm người hộ đạo, rất sợ có người quấy rầy, bây giờ Phương Hành tu hành, không tìm người hộ đạo đã nguy hiểm, nếu lại bị người quấy rầy, vậy thì thành chuyện cười lớn, bây giờ ở bên ngoài, đám người Lộc Tẩu như lâm đại địch, ba tầng trong ba tầng ngoài bày ra đại trận, cũng là bởi vì lo lắng sẽ có người quấy rầy hắn...

Si Nhi ở trong thần điện, nhưng cũng minh bạch đạo lý này, sẽ không cho ai quấy rầy Phương Hành.

- Si Nhi tỷ tỷ, ngươi tin tưởng ta, hắn... hắn thật gặp phiền phức...

Manh Nữ cơ hồ muốn khóc lên, ngẩng mặt, trên gương mặt đã hiện ra nước mắt.

- Tiểu Cổ, ngươi không hiểu tu hành, làm sao biết hắn sẽ có phiền phức?

Si Nhi thấy bộ dáng của nàng, trong lòng cũng có chút hoảng sợ, sợ Phương Hành thật xảy ra chuyện, nhưng lại không thể để Manh Nữ tùy tiện đi quấy rầy hắn, chỉ có thể cưỡng ép để cho mình bình tĩnh lại:

- Hơn nữa, cho dù hắn có phiền phức, ngươi làm sao giúp hắn?

Manh Nữ ngẩn ngơ, lại không biết trả lời thế nào:

- Ta... Ta hẳn là sẽ có biện pháp...

- Ngươi nói rõ ràng một chút đi, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Bây giờ nổi nóng ngược lại là Si Nhi, nắm lấy hai vai của Manh Nữ nói.

- Si Nhi tỷ tỷ, ta... ta nói không nên lời, nhưng ta có thể cảm giác được, hắn có phiền phức, ngươi phải tin ta...

Manh Nữ gấp đến mặt đẫm lệ, hết lần này tới lần khác cái gì cũng nói không ra.

Đến lúc này, Si Nhi thật có chút tâm hoảng ý loạn, nàng đã ở trong thần điện, tự nhiên có trách nhiệm phòng ngừa người khác quấy rầy Phương Hành tu hành, nhưng hôm nay Manh Nữ nói không giống như giả, hơn nữa nàng biết Phương Hành cực kỳ tín nhiệm Manh Nữ, thậm chí nói, hắn và Manh Nữ quen biết còn sớm hơn mình, quan hệ giữa hai người cũng thân cận hơn, chỉ là nàng muốn hỏi vài câu, Manh Nữ lại nói không rõ ràng, nhất thời để nàng lâm vào khó xử, nếu Manh Nữ không đáng tin, nàng thả Manh Nữ vào, vậy vô cùng có khả năng quấy rầy Phương Hành tu hành, trêu ra thiên đại tai hoạ...

Nhưng nếu Manh Nữ nói là thật, bị nàng ngăn trở, đồng dạng cũng có khả năng hại Phương Hành...

- Đến lúc này, vậy cũng chỉ có biện pháp...

Trong kinh hoảng, nàng ép buộc mình bình tĩnh lại, thần sắc trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Trái không được, phải cũng không ổn, nàng rốt cục nghĩ đến một ý kiến, giải quyết khốn cảnh trước mắt!

Nàng xách qua một vò rượu, ném trên mặt đất, dùng pháp lực làm cho nó nhanh chóng xoay tròn, sau đó chỉ vào Manh Nữ nói:

- Nếu miệng bình chỉ hướng ngươi, ngươi liền đi, nếu chỉ hướng ta, ngươi lưu lại nơi này...

Manh Nữ:

- ...

Trong nội tâm nàng cũng có chút im lặng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Đích linh lợi...

Bình rượu như con thoi quay vòng, Si Nhi Tiên Tử nhìn chằm chằm.

Manh Nữ nhìn không thấy, cũng chỉ đành lo lắng chờ...

Ở trong cảm giác của nàng, trọn vẹn qua thời gian thật dài, bình rượu rốt cục cũng ngừng lại.

Si Nhi thở thật dài, lộ ra cực kỳ mỏi mệt:

- Ngươi... Ngươi đi đi!

Manh Nữ ngẩn ngơ, sau đó cái gì cũng không kịp nghĩ, vội vàng đi ra ngoài, phía sau rất nhanh truyền đến thanh âm căn dặn của Si Nhi:

- ... Ra cửa điện, xuôi theo hành lang xoay trái, đi một trăm trượng rẽ phải...

Cũng không biết Manh Nữ có nghe rõ ràng hay không, chỉ vội vàng ra đại điện, càng chạy càng nhanh, trên thực tế nàng thoạt nhìn như căn bản không cần Si Nhi chỉ đường, lúc này tựa hồ có một loại linh giác trong lúc vô hình, dẫn nàng bước nhanh đi thẳng về phía trước, xuyên hành lang, xuyên đại điện, trực tiếp đi về phía Phương Hành, đến cuối cùng đã không giống như một Manh Nữ nhìn không thấy, đi cực kỳ nhanh, cuối cùng đi thẳng tới trước một cung điện màu đen, dùng sức đẩy cửa ra...

Kẹt kẹt...

Phía sau cửa, lộ ra một đại điện trống rỗng, ở giữa chỉ có một cái bồ đoàn.

Mà lúc này Phương Hành đang ngồi xếp bằng, trên người thình lình có một cái hố... Không giống như vết thương, mà giống như một kẽ nứt không gian, xuất hiện ở vị trí lồng ngực của hắn, nếu Manh Nữ có thể trông thấy, từ trong cái hang này nhìn lại, thậm chí có thể nhìn thấy một thế giới hải dương cuốn ngược, đại địa rạn nứt, cảm nhận được khí tức diệt thế nghiêng trời lệch đất...

- Làm sao... Tại sao sẽ như vậy chứ...

Manh Nữ cố nén trái tim kinh hoảng, nhẹ nhàng vươn tay nhỏ bé lạnh như băng, nắm lấy cánh tay của Phương Hành.

...

...

Cũng vào lúc này, trong thức giới, Phương Hành đang cùng ý chí từ bên ngoài đến đánh hôn thiên ám địa, dẫn đến thức giới long trời lở đất, hoàn toàn đại loạn, hai mắt nổi nóng muốn phun lửa, chợt nghe được một tiếng thở dài mê mang đến cực điểm...

- Vì sao... Tại sao lại có khí tức bực này?

- Chẳng lẽ thiên kiếp diệt thế đã tới rồi sao?

Cái thanh âm kia lộ ra cực kỳ mê mang, giống như vừa vặn tỉnh lại, mang theo mê ly vô tận.

- Còn có tồn tại khác?

Phương Hành giật nảy mình, vội vã quay đầu, nhìn về phía dưới.

Hắn không nghĩ tới, ở trong thức giới, ngoại trừ hắn và ý chí kia ra, thế mà còn có tồn tại đáng sợ bực này, hơn nữa cái ý thức này, rõ ràng không phải đến từ quái tháp, nói cách khác, đây là một tồn tại mình không biết!

Đến tột cùng là ai, lại có thể ở dưới tình huống mình không phát giác, tiến vào thức giới của mình?

Lúc này trái tim Phương Hành chấn kinh khó có thể tưởng tượng, mà theo hắn phân tâm, ý chí cùng hắn tranh đoạt thức giới kia lập tức cuồng bạo lên, kẽ nứt vốn đã rất lớn, vào lúc này càng trong nháy mắt khuếch trương gấp ba, phảng phất như một thâm uyên vắt ngang tinh không, đại lục vỡ vụn, Hồng Mông cổ thụ, nhật nguyệt tinh thần, thiên lôi địa hỏa, đều từ trong khe hở trút xuống, ầm ầm đè xuống, trấn áp lực lượng phản kháng trong thức giới của Phương Hành...

- Không tốt...

Phương Hành kinh hãi, vốn bởi vì chiến trường là ở trong thức giới, chém giết nhận lấy phá hư chính là thức giới của hắn, cho nên hắn đã rơi vào hạ phong, bây giờ càng nhiều lực lượng tràn vào thức giới, liền dẫn đến hắn gặp phải thế cục càng hung hiểm, trong lòng kinh hoảng, tâm thần thất thủ, sắp toàn diện tan tác...

Nhưng ngay một khắc này, một tình cảnh ngoài ý liệu xuất hiện!

Ở trong thức giới của Phương Hành, thình lình xuất hiện một cái bóng, chậm rãi bay lên không...

Khí tức trên cái bóng kia hoàn toàn giống ý thức mà vừa rồi Phương Hành cảm ứng được, là một nữ tử nhìn không rõ ràng diện mục, nàng nhẹ nhàng phi thăng, phóng lên tận trời, trong ngực ôm một cây cổ cầm, khi nhìn thấy cổ cầm, trái tim Phương Hành kịch chấn, nhận ra cổ cầm kia, hắn đã từng dùng một đống tục vật đổi lấy của Manh Nữ!

Lúc trước hắn sợ cổ cầm kia có chỗ quỷ dị gì, liền tiện tay thu ở trong thức giới, thuận tiện tùy thời trấn áp...

Mà vào lúc này, trong ngực cô gái kia, ôm đương nhiên là cổ cầm này!

Nàng nhẹ nhàng bay về phía chân trời, một tay ôm cầm, một cánh tay khác nhẹ nhàng giơ lên, xa xa điểm mấy lần, trong lòng đất có vài hòn đá tản ra ngũ thải quang hoa bay lên...

Sau đó nữ tử nhẹ nhàng phun ra một đạo tiên khí, thần thạch hóa thành đoàn đoàn quang hoa tản ra các loại khí tức thần tính, bị nàng nâng ở trong lòng bàn tay, sau đó thẳng tắp bay về phía kẽ nứt, dùng thần lực phong ấn chúng nó ở nơi đó...

Thế giới đang tan nát lập tức dừng lại...

Lúc đầu thức giới giống như tận thế, vào lúc này trì trệ, một mảnh yên tĩnh!

Đạo ý chí đang cùng Phương Hành tranh đoạt thức giới như bị thương nặng, điên cuồng rống lên...

- Cái này... nữ nhân này là ai?

Mà lúc này Phương Hành, nhìn chăm chú nữ tử kia, cả người ngẩn ngơ.

Chương 1552: Một bút phong thiên.

Trong cảnh tượng tận thế, một bóng người phóng lên tận trời, luyện thạch bổ thiên, một màn này thật khắc sâu ở trong thức hải của Phương Hành.

Ngoại trừ chấn kinh thần thông của đối phương, có thể vá thức giới mà ngay cả mình cũng không khống chế được, làm cho Phương

Hành cảm giác cổ quái nhất là, bóng người kia mang đến cho hắn cảm giác quen thuộc, cũng không biết có phải ảo giác hay không, hắn càng nhìn thân ảnh kia, thì càng cảm thấy quen thuộc, mặc dù thân hình kia bị thần quang bao phủ, nhìn không rõ ràng, nhưng lại để Phương Hành cảm thấy rất quen thuộc...

- Còn sững sờ cái gì? Trấn áp nó!

Nhưng không đợi Phương Hành nói gì, Thần Nữ nhìn hắn, thấp giọng mở miệng.

Phương Hành ngơ ngác một chút, vội nói:

- A a, tốt!

Hiển nhiên mặc dù đạo ý chí kia bị Thần Nữ Bổ Thiên gãy mất đường lui, nhưng y nguyên có được lực lượng cực kỳ đáng sợ, thần quang dập dờn, hóa thành xúc tu, um tùm đâm về phía các ngõ ngách của thức giới, trong lòng Phương Hành giật mình, vội vã ngưng tụ lực lượng, hóa thành kiếm quang sắc bén trảm tới...

Băng băng băng...

Những xúc tu kia, từ trình độ nào đó, là như mệnh số, ẩn chứa lực lượng cường đại đến cực điểm, sau khi bị Phương Hành chặt đứt, phát ra tiếng vang chói tai, hung hăng gảy trở về, đoạn đoạn tung bay ở trong thức giới, hóa thành từng tia quang hoa như tuyết rơi, nhìn cực kỳ thần dị...

Đối với Phương Hành mà nói, hắn cảm thấy một loại lực lượng cường đại nào đó, đang hòa nhập vào trong thức giới của mình!

Loại cảm giác này, tựa hồ so với nhục thân của hắn trốn ở trong Thanh Huyền Thiên Giới, trộm được lực lượng bản nguyên càng nhiều!

- Ai dám nghịch ta?

Mà sau khi xúc tu bị ý chí của Phương Hành chặt đứt, cũng lập tức phát ra gào thét, trong thanh âm ẩn chứa tức giận, tựa như nó cao cao tại thượng đã quen, không nghĩ tới có người liên tục hai lần trọng thương mình, loại phẫn nộ này, để nó đột nhiên biến hóa, hiển hóa thành cự thủ phô thiên cái địa, hung hăng chộp về phía Thần Nữ, một loại khí tức thương mang sinh ra, ẩn chứa hết thảy pháp tắc và đại đạo...

- Ta tới cứu ngươi!

Phương Hành nhìn thấy một màn này, vô ý thức giận dữ hét lớn, kiếm quang tăng vọt, muốn chém về phía bàn tay lớn kia!

- Cần ngươi cứu sao?

Nhưng Thần Nữ kia không lĩnh tình, một ý niệm sâm nhiên truyền đến, ngăn trở Phương Hành xuất thủ, sau đó chỉ thấy nàng không chút hoang mang, tế lên cổ cầm trong tay, kia vốn là một cây đàn bình thường, nhưng ở trong tay nàng, lại nở rộ tiên mang màu xanh vô tận, tràn đầy nét cổ xưa, giống như sống lại, sau đó nàng ngự cầm mà bay, mười ngón gảy dây đàn, liền có từng tiếng đàn réo rắt vang lên, mỗi vang một thanh, không trung sẽ xuất hiện một đạo phù văn, như quần tinh thôi sán...

Bàn tay che trời rơi xuống, cực kỳ đáng sợ, giống như chỉ trong nháy mắt hoàn thành...

Người bình thường ở dưới một chưởng này, căn bản không có cơ hội bắn ra một thủ khúc, thậm chí nói, khả năng chỉ là một âm phù cũng chưa nói ra được, bàn tay đã rơi xuống, trấn áp tất cả, nhưng lúc này ở bên cạnh Thần Nữ kia, tựa hồ quy tắc đã không có tác dụng với nàng, từ nàng khảy ra tiếng đàn thứ nhất bắt đầu, thời gian liền chậm lại, hết thảy đều ngưng trệ...

Nàng liền mượn cơ hội này, mười ngón phi đạn, một khúc như trường hà kết thúc, mà lúc này, bên người nàng đã hiện lên vô số âm phù, một âm một phù, mênh mông điểm điểm, giống như ngôi sao đầy trời quay chung quanh nàng, không ngừng chìm nổi!

- Oanh!

Bàn tay lớn kia chỉ hơi chậm lại, sau đó lực lượng lần nữa tăng lên, hung hăng đập xuống dưới.

Nhưng vào lúc này, Thần Nữ đón cự chưởng, hoặc nói đón thượng thiên chỉ cười lạnh, lần nữa lay động dây đàn!

- Ông...

Theo tiếng đàn cuối cùng vang lên, tất cả tiếng đàn đều thay đổi!

Trong nháy mắt bọn chúng nở rộ sát khí vô tận, dùng âm hóa kiếm, tạo thành lợi kiếm gào thét đầy trời, đâm thẳng trời xanh!

- Phốc.

Cự chưởng che rơi, lại bị lợi kiếm nghênh đón, trực tiếp xé rách!

Loại cảm giác này, tựa như một con cá voi, đang bị vô số cá nhỏ chui vào thân thể, hung hăng xé rách...

Trọn vẹn chín trăm chín mươi chín đạo kiếm quang đâm vào lòng bàn tay, cắt đứt cự chưởng, máu tươi vẩy ra, huyết nhục tung tóe, tất cả huyết nhục đều bị chín mươi chín đạo lợi kiếm xé rách, tàn nhẫn giống như lăng trì, mà huyết nhục trên bàn tay thì như mưa to vẩy xuống...

Trên đại địa thức giới vốn đã bao trùm một tầng tuyết dày, kia cũng không phải tuyết thật, chỉ là xúc tu quái dị biến thành, chưa bị thức giới luyện hóa sạch, mà lúc này, huyết vũ lại theo sát tới, từng tầng từng tầng rơi xuống ở trên tuyết, khiến cho cả thức giới đỏ trắng giao nhau, có một loại cảnh tượng quỷ dị lộng lẫy...

- Hận... Ta hận...

Ý chí đó bị trọng thương, thế mà sinh ra một loại hận ý mãnh liệt giống như người!

Mà sau khi bàn tay khổng lồ bị cắt rơi vô số huyết nhục, cũng đã ầm vang vỡ nát, ở trung tâm cự chưởng, có một đạo linh quang nghịch thiên mà đi, trong chớp mắt chui lên cửu thiên, giống như muốn lần nữa xé rách không gian, về đến ngoại giới...

Thức giới và thế giới hiện thực ngăn cách, kỳ thật là ý chí của Phương Hành, là một loại bích chướng từ nơi sâu xa không cách nào đánh vỡ, nhưng trên linh quang ẩn chứa một loại lực lượng đáng sợ nào đó, lại sắc bén hơn thiên ý kiếm của Phương Hành nhiều lắm, có được năng lực chém rách hết thảy, mắt thấy muốn thành công làm được điểm này, khiến cho bản thân Phương Hành cũng cảm nhận được đau đớn!

- Mẹ nó, ta liều mạng với ngươi...

Trong lòng Phương Hành cũng hung ác lên, điều khiển kiếm quang thiên ý, muốn cùng nó đối bính một kích!

- Trung thực ở lại đi!

Nhưng Thần Nữ kia lại quát, vội vàng chạy về, sau khi điều khiển kiếm quang xé rách bàn tay khổng lồ, nàng một mực đang chờ, tựa hồ chờ linh quang xuất hiện, thời điểm linh quang chưa ngưng tụ lại đầy đủ lực lượng, xé rách Cửu U, nàng cũng đã chạy tới, ngọc thủ xa xa kéo một cái, cũng không biết từ nơi nào kéo ra một quyển lụa, giống như một đám mây bao phủ bầu trời, có thể chứa đựng hết thảy...

Sau đó thân ảnh nàng nhanh như thiểm điện... Hoặc nói không phải nàng nhanh, mà là đạo linh quang kia chậm tại, ở trước mặt nàng, vạn sự vạn vật đều chậm lại, chỉ có tốc độ của nàng như thường, nhưng khiến cho tốc độ của nàng vào lúc này nhanh hơn đạo linh quang kia rất nhiều, ở trong tinh vực đạp mấy bước, đã chạy tới trước linh quang, ấn nó vào trong quyển lụa...

- Ngươi dám vây nhốt ta! Ngươi há có thể vây nhốt ta?

Ý chí kia phẫn nộ giãy dụa, trong chớp mắt muốn xé rách quyển lụa chạy thoát!

- Ha ha, ý chí không trọn vẹn mà thôi, cũng dám hung hăng ngang ngược?

Đối mặt với ý chí kia gầm thét, Thần Nữ chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó khẽ quát, hai ngón bắt ấn, điểm vào mi tâm mình, thình lình từ trong đầu nàng, bay ra một cái hộp tím, treo ở giữa không trung, kim quang đại tác, sau đó mở rộng, trong hộp bay ra một cây bút màu đỏ thắm, treo ở giữa không trung, trong chốc lát tử quang tỏa sáng, thiên địa biến sắc, thời gian phảng phất như ngưng trệ!

- Không...

Ý chí kia bị Thần Nữ cưỡng ép ấn vào trong quyển lụa, lúc đầu vẫn kiệt ngạo bất tuần, giãy dụa không thôi, nhưng khi cây bút xuất hiện, giống như cảm ứng được lực lượng đáng sợ gì, thế mà hoảng sợ đến cực hạn, giãy dụa muốn trốn!

- Thánh bút định nhân quả, để ngươi phong ngươi phải phong!

Thần Nữ kia thì quát lạnh, nhấc lên bút son, rồng bay phượng múa, trong nháy mắt viết ra một chữ “Phong” to lớn!

Theo một chữ kia viết ra, khí tức kinh thiên động địa của ý chí kia thu liễm thật nhanh…

- Thu!

Theo nàng hét lên, quyển lụa lập tức thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một bia đá cao ba thước, tọa lạc ở bên cạnh nàng, trên đó viết một chữ phong to lớn, nhẹ nhàng lắc lư mấy lần…

Cả thức giới căn cơ bạo loạn, ở trong chớp mắt này dừng lại, phảng phất như hoàn toàn chưa từng xuất hiện!

Chỉ có huyết và tuyết phủ đầy đất, pháp tắc và đại địa hỗn loạn không chịu nổi, nhắc nhở vừa rồi thiên địa sụp đổ…

- Ừm?

Vào lúc này trái tim Phương Hành run lên, không để ý suy nghĩ nhiều, trong nháy mắt chặt đứt sợi mệnh số thứ chín, sau đó phi thân rơi xuống dưới, thời điểm tiến vào thức giới, đã hóa thành bộ dáng của mình, phiêu phiêu đãng đãng, tay áo như rồng, bay về phía Thần Nữ!

- Ngươi là…

Hắn nhíu mày, nhìn chằm chằm Thần Nữ, nhất là cây bút và bia đá trong tay nàng.

Hắn thấy rõ ràng, quyển lụa và bia đá về sau biến thành kia, kỳ thật đều chỉ là thần thông bình thường, nhưng bởi vì lấy cây bút kia viết xuống một chữ, lại có hiệu quả kinh người như thế, có thể phong ấn tồn tại đáng sợ kia ở trong đó?

Kia thật là quá đáng sợ, vượt ra khỏi tưởng tượng của mình!

- Ngươi...

Lúc này cách rất gần, nhìn thật cẩn thận, trái tim Phương Hành nhất thời đại chấn!

Trước đây hắn gặp thân ảnh này, thấy nàng ôm đàn ngọc, theo bản năng cho rằng đây là Manh Nữ, dù sao trên người Manh Nữ cổ quái, hắn vẫn luôn biết, cũng đang chờ nàng thức tỉnh, thế nhưng bây giờ khoảng cách gần, đánh giá kỹ, lại kinh ngạc phát hiện, trước mắt không phải Manh Nữ, mà là một nữ tử hoàn toàn khác biệt...

- Ngươi đến tột cùng là ai, lại có thể tỉnh lại ta?

Tựa hồ Thần Nữ kia không có ý tứ trả lời vấn đề của Phương Hành, trái lại ánh mắt lạnh lẽo, nhìn về phía hắn.

- Ở địa bàn của ta, sao ngươi lại đến hỏi ta?

Vấn đề này hỏi đến Phương Hành giật mình, trong lòng thầm nghĩ, hỏi ngược lại:

- Ngươi là ai?

- Thời điểm bản tôn hỏi ngươi, ngươi nên chăm chú trả lời!

Chỉ là một câu hỏi lại đơn giản, nhưng giống như chọc giận vị Thần Nữ này, ánh mắt lạnh lẽo, hung hăng rơi vào trên mặt Phương Hành.

- Ặc... Hắc hắc, ngươi không nói mình là ai, ta cũng không thể nói cho ngươi ta là ai!

Phương Hành vừa cười vừa nói, trong lòng lại phỏng đoán lai lịch của nữ nhân này.

Hắn bây giờ là có hai loại thân phận, đến tột cùng phải nói loại nào, vẫn phải nhìn nữ nhân này đến tột cùng có thân phận gì đã...

- Ngươi là ai, cũng dám cợt nhả ở trước mặt ta?

Nhưng Phương Hành làm sao cũng không nghĩ tới, tính tình của nữ nhân này táo bạo vô thường, nghe hắn nói đến đây, thế mà triệt để trở mặt, trên mặt giống như bao phủ một tầng sương lạnh, một lời không hợp, bàn tay liền tát về phía Phương Hành, trong một chưởng này, ẩn chứa nộ diễm ngập trời, siêu việt pháp tắc, thế mà đi thẳng đến trước mặt, muốn đánh bay hắn...

- Xú nữ nhân, dám động thủ với ta?

Phương Hành cũng biến sắc, hai tay chấn động, một thân pháp tắc quấn quanh, đột phá không gian vô tận, vội vã bứt ra nhanh chóng thối lui!

Chương 1553: Đương nhiên

Nữ nhân lai lịch thần bí kia tiện tay một chưởng, ẩn chứa tiên uy khó lường, nếu như ở thế giới hiện thực, chỉ sợ Phương Hành ngay cả ý nghĩ ngăn cản cũng không có, chẳng qua hiện tại ở trong thức giới, ngay cả ý chí thiên địa đáng sợ, Phương Hành cũng có thể so chiêu, mặc dù nữ nhân này có được tiên uy khó lường, nhưng không phải có thể tùy tiện dày vò Phương Hành, trên người quấn quanh pháp tắc, tùy tâm mà động, không gian tựa hồ hóa thành vô hình, tùy ý xuyên thẳng qua, thoát ly tiên uy bao phủ...

- Thân pháp này thật xinh đẹp, nếu có thể thi triển ở thế giới hiện thực...

Phương Hành cũng hơi có chút ngạc nhiên, chỉ cảm thấy theo bản năng thi triển ra một loại pháp môn thần diệu nào đó.

Trước kia hắn ở trong thức giới, cũng là tùy tâm sở dục, nhưng không có nhiều pháp tắc có thể mượn dùng như vậy!

- Thế mà còn dám trốn?

Sau khi tránh thoát một chưởng này, Phương Hành đang muốn cười hì hì nói chuyện, lại không nghĩ rằng thần sắc của nữ tử kia đã đại biến, tựa hồ rất phẫn nộ, đi ra một bước, như bóng với hình theo Phương Hành, lại một chưởng đánh tới, ở trong một chưởng này, giống như nàng dùng tới một loại pháp môn nào đó, như ruồi bâu mật, có vẻ ngoan tuyệt không đạt mục đích thề không bỏ qua, khiến cho trong lòng Phương Hành có chút nổi nóng, mình còn chưa kịp đắc tội nữ nhân này, chẳng lẽ nhất định phải bị nàng đánh một tát mới được?

- Móa nó, liều mạng với ngươi!

Trong lòng Phương Hành quýnh lên, lần nữa né tránh, suy nghĩ khẽ động, trong thức giới thần uy đung đưa, đều khuynh tiết về phía dưới, trấn áp nữ nhân này, mà hắn thì nhanh chóng lui lại, trái tim cảnh giác tới cực hạn, vừa rồi hắn được chứng kiến nữ nhân này cùng bàn tay khổng lồ kia giao thủ, biết tu vi của nàng thâm bất khả trắc, mình ở trong thức giới cực kỳ cường đại, nhưng chưa chắc có thể dễ dàng thắng nàng, nói không chừng sẽ ăn thiệt thòi lớn, không đến bất đắc dĩ thực không muốn động thủ, chỉ là cũng không muốn ăn một tát kia!

- Hừ, Tiểu Thế Giới giống như đồ chơi con nít này, cũng muốn ngăn ta?

Nhưng nữ tử kia đứng trước lực lượng thiên địa của thức giới trấn áp lại cười lạnh, bàn tay lật một phen, pháp tắc vô tận từ trong lòng bàn tay huyễn hóa, thế mà ngăn cản tất cả lực lượng, thân hình nàng thì trầm xuống, sau đó cười lạnh, một chưởng tiếp tục vung về phía trước, ánh mắt ngang ngược, không tát Phương Hành thề không bỏ qua...

- Đậu xanh, thật đúng là đánh không lại nàng...

Trong lòng Phương Hành thầm kêu một tiếng, quay đầu bỏ chạy, vút qua hơn trăm dặm, thật lo lắng bị nàng đánh trúng mặt.

Nhìn nữ nhân này xuất thủ, xác thực chỉ là muốn đánh hắn một tát, giống như hờn dỗi, nhưng Phương đại gia không muốn bị nàng đánh a...

Còn nữ tử kia, sau khi đẩy ra lực lượng của Phương Hành, muốn tiếp tục xuất thủ, nhưng đột nhiên sắc mặt hơi đổi, bàn tay cứng lại ở giữa không trung, tiên uy run rẩy, giống như xuất hiện hỗn loạn nào đó, cái này khiến thần sắc của nàng đại biến, vội vã thu tay, bắt pháp ấn ở trước ngực, cưỡng ép trấn áp tiên uy xuống...

- Hô... Nguy hiểm thật...

Lúc này Phương Hành đã chạy trốn ra ngoài ba trăm dặm, thở một hơi thật dài, lại có chút hiếu kỳ nhìn lại, thấy bộ dáng của nữ tử kia, hắn cũng hiểu rõ mấy phần, tựa hồ nữ nhân này chỉ cưỡng ép xuất hiện, tiên uy không thể duy trì tu vi, chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, bây giờ rõ ràng có chút không ổn định, cảm giác kia giống như dùng một loại đan dược nào đó có thể trong thời gian ngắn tăng cao tu vi, mặc dù cuồng bạo, nhưng loại lực lượng này bây giờ lại có chút không ổn định...

- Ngươi trở lại cho ta!

Nữ tử này dùng pháp ấn áp chế tiên uy không ổn định, ngẩng đầu liền thấy được Phương Hành trốn ở ngoài ba trăm dặm, lấm la lấm lét dò xét nàng, trong lòng cũng có chút tức giận, chỉ là không có cách nào đánh ra một chưởng kia mà thôi, vừa rồi phong ấn linh quang, đã tiêu hao quá nhiều tinh lực, bây giờ lực lượng có chút không đủ, chỉ đành đè nén lửa giận, lạnh giọng quát.

- Ngươi trước cam đoan không đánh ta, ta mới trở về!

Phương Hành cũng không có dễ dàng mắc lừa như vậy, xa xa kêu lên.

- Ngươi...

Nữ tử nghe xong, lửa giận lại có chút dâng lên, oán hận nhìn về phía Phương Hành.

Phương Hành lập tức chắp tay sau lưng, làm ra vẻ ngửa mặt lên trời nhìn sao, thản nhiên vô sự, dù sao không muốn bị đánh tổng không phải sai.

- Ngươi qua đây, ta không đánh ngươi!

Nữ tử này rất giận, nhưng bây giờ thời gian không nhiều, cũng chỉ có thể đè ép lửa giận đáp ứng.

- Ngươi cam đoan?

Phương Hành nhìn thoáng qua nàng, rất không yên lòng bồi thêm một câu.

- Ngươi...

Nữ tử kém chút tiên uy mất khống chế, nhịn nửa ngày, đành phải cố nén nói:

- Ta cam đoan!

- Vậy tốt...

Lúc này Phương Hành mới ung dung đi dạo trở về, vẫn duy trì một khoảng cách, nghiêng đầu đánh giá nàng vài lần:

- Ngươi đến tột cùng là ai?

- Hừ!

Vừa rồi động thủ, là bởi vì muốn hỏi đối phương là ai, bây giờ gia hỏa này trở về, không nói những cái khác, thế mà hết lần này tới lần khác lại chọn vấn đề này đến hỏi, không khỏi để nữ tử cảm giác cực kỳ phẫn nộ, dùng tính tình của nàng, tự nhiên sẽ không nhận thua, dứt khoát không trả lời, cũng không hỏi, chỉ là trong đôi mắt, đột nhiên tinh quang lấp lóe nhìn sang!

Lúc này tựa hồ nàng thi triển một loại thần thông nào đó, đôi mắt lại có thể xem thấu thần hồn của Phương Hành!

Dù Phương Hành cảnh giác, nhưng không ngăn cản được ánh mắt kia.

Nữ tử kia nhìn Phương Hành một lúc lâu, trên mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc:

- Kỳ quái, ta vốn là thông qua nhục thân của nha đầu kia, cảm ứng được khí tức bản nguyên của tổ địa, lại có khí tức tận thế giáng xuống, mới có thể tỉnh lại, tưởng là về tới Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng không nghĩ tới chỉ là Tiểu Thế Giới của ngươi, bất quá đối với tu vi như ngươi mà nói, có thể có Tiểu Thế Giới như vậy làm đồ chơi, cũng coi như khó được, bây giờ trả lời vấn đề của ta, ngươi đến tột cùng là sinh linh gì, đến từ tổ địa Thiên Nguyên Đại Lục hay Tam Thập Tam Thiên?

- Quả nhiên là nàng...

Nghe được nữ tử này hỏi, Phương Hành cũng nao nao, trái tim cảnh giác.

Từ khi nữ tử này xuất hiện, trong lòng của hắn đang hoài nghi, một là nữ nhân này lại lặng yên không tiếng động tiến vào thức giới của mình, trước đây căn bản không có để cho mình sinh ra cảm ứng, đây quả thực là đáng sợ, thuộc về hiện tượng vi phạm với lẽ thường!

Còn nữa, khí cơ của nữ nhân này, tựa hồ tương liên với đàn ngọc của Manh Nữ, cũng làm cho hắn sinh nghi!

Mà càng quan trọng hơn, chính là tu vi của nữ nhân này quá kinh khủng, có thể dùng thâm bất khả trắc để hình dung!

Mặc dù bây giờ nàng nhìn cực không ổn định, nhưng Phương Hành cảm thấy, đoán chừng nếu như nàng động thủ thật, sợ là có năng lực đánh xuyên qua thức giới của mình, từ trình độ nào đó mà nói, loại lực lượng này đã có thể tung hoành Tiên Giới...

Mà nghe nữ tử này nói, tâm hắn như có điều ngộ ra, đoán được thân phận của nữ tử này!

Thanh Tà Tiên Vương...

Ngoại trừ Thanh Tà Tiên Vương cùng Manh Nữ có liên hệ thần bí, thì ai còn có bản lĩnh như vậy?

Cũng chỉ có nàng, mới có thể giải đáp nghi hoặc của Phương Hành...

Trước đây hắn, thậm chí là Quan Phi Hưng, đều hoài nghi Thanh Tà Tiên Vương và Manh Nữ có quan hệ, dù sao phong ấn trong thức hải của nàng quá thần bí, có khả năng Thanh Tà Tiên Vương lưu lại thần hồn của mình ở trong đó, nhưng bây giờ nhìn một cái, đã có thể cân nhắc ra, Thanh Tà Tiên Vương xác thực lưu thần hồn lại, nhưng không phải giấu ở trong thức hải của Manh Nữ, mà là giấu ở trong đàn ngọc...

Chính bởi vì đàn ngọc kia sớm đã bị Phương Hành thu vào thức giới, cho nên nàng mới có thể đột ngột xuất hiện ở đây!

- Tiểu tu sĩ ở Thiên Nguyên Đại Lục Phương Hành, xin ra mắt tiền bối...

Trái tim lóe lên, Phương Hành nghĩ thông suốt tiền căn hậu quả, liền không cần nghĩ ngợi, chắp tay chào hỏi.

Trước đó không nắm chắc nên nói thân phận gì, bây giờ lại không cần suy nghĩ nhiều, từ chỗ Quan Phi Hưng nghe qua, Thanh Tà Tiên Vương muốn bọn hắn đưa Manh Nữ về tổ địa Thiên Nguyên Đại Lục, cái này đã nói rõ Thanh Tà Tiên Vương rất thân cận Thiên Nguyên Đại Lục, vậy nói thân phận của mình ở Thiên Nguyên Đại Lục mới tốt, dù sao thân phận của Đế Lưu này, mặc dù có thể hù dọa rất nhiều người, nhưng đoán chừng hù không nổi Tiên Vương...

- Ngươi quả nhiên là tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục?

Thanh Tà Tiên Vương nghe vậy, cũng khẽ giật mình, đáy mắt hơi lộ ra vui mừng, khẩu khí hòa hoãn lại.

- Không thể giả được, chính là tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục!

Phương Hành ngẩng đầu lên, nhân sinh chưa hề nói chuyện có lực lượng như lúc này!

Thanh Tà Tiên Vương cười lạnh nói:

- Ta tự có biện pháp phân biệt thật giả...

Nói xong hơi nhắm mắt, lại đột nhiên mở ra, hai mắt trong vắt, tinh quang mãnh liệt, rơi vào trên người Phương Hành!

Ở trong sát na đó, Phương Hành cảm giác thần hồn của mình hoàn toàn bị nàng khám phá, trong lòng nhất thời run lên, nhịn không được đề phòng, chuẩn bị nếu có cái gì không đúng, sẽ lập tức mượn lực lượng thức giới cùng Thanh Tà Tiên Vương liều mạng...

Còn nữ tử kia nhìn nửa ngày, lại chậm chạp không nói, giống như đang suy tư điều gì.

Ở trong quá trình này, Phương Hành không dám thở mạnh, cẩn thận chờ đợi...

Trọn vẹn qua thời gian uống cạn chung trà, Thanh Tà Tiên Vương mới thu ánh mắt, nhíu mày, chậm rãi gật đầu nói:

- Nhìn khí tức bản nguyên của ngươi, xác thực không phải người Tam Thập Tam Thiên, hơn nữa cũng không phải Tiểu Tiên Giới bình thường nuôi ra được...

- Cái này, vãn bối đúng là tu sĩ Thiên Nguyên Đại Lục, quê quán ở Nam Chiêm Bộ Châu, nơi đó có một ổ thổ phỉ...

Phương Hành tươi cười giải thích, rất ân cần.

Nhưng Thanh Tà Tiên Vương không để ý tới hắn, nàng giống như nói chuyện với Phương Hành, lại giống như nói một mình, tiếp tục nói:

- Trọng yếu nhất là, ta nhìn tu vi của ngươi không tầm thường, không thua Thái Ất Thượng Tiên, nhưng trong thần hồn của ngươi không có khí tức Tiên Mệnh, có thể đánh vỡ tiên phàm bích chướng, tạo ra huyền bí như thế, xem ra ngoại trừ Tiên danh trên Phong Thần Bảng, thì không có khả năng khác...

- Ừm ân, đây là khẳng định...

Phương Hành phụ họa gật đầu.

Nhưng Thanh Tà Tiên Vương dò xét bốn phía, hai đầu lông mày có chút nghi hoặc, hồ nghi nhìn về phía Phương Hành, chậm rãi mở miệng nói:

- Chỉ bất quá, địa phương hoang vắng như Thiên Nguyên Đại Lục, cũng có người luyện ra Tiểu Thế Giới to lớn như thế?

- Cái này lại không thể để nàng xem thấu...

Trái tim Phương Hành run lên, mặt không đổi sắc, cười nói:

- Đây là trưởng lão của Chư Tử đạo tràng ban tặng, thực không đáng giá nhắc tới, lớn hơn cái này cũng có, lúc đầu ta không có tư cách cầm nó, chỉ là phụng lệnh vào Đa Bảo Tiên Hà tìm quan tài thứ mười, mới ban nó hộ thân...

- Quan tài thứ mười?

Nữ tử nghe vậy cười lạnh:

- Bọn hắn quả nhiên sớm đang đợi ta!

Phương Hành nghe xong lời này, trái tim đại hỉ, cố ý giả bộ như hiếu kỳ:

- Tiền bối biết được tung tích của quan tài thứ mười?

- Đây không phải sự tình ngươi có tư cách biết được!

Thần sắc của nữ tử kia lạnh lùng lên, hơi không kiên nhẫn nhìn Phương Hành, nhìn bộ dáng của nàng, tựa hồ còn có rất nhiều lời muốn nói, tiên uy cũng càng ngày càng áp chế không nổi, thần sắc có vẻ hơi lo lắng, trầm giọng nói:

- Tiểu bối, đã ở chỗ này gặp ngươi, cũng coi như vận khí của ngươi, bản vương thưởng ngươi một cơ duyên, lần này ta thức tỉnh đúng là ngoài ý muốn, thời gian không thể quá lâu, rất nhanh sẽ phải ngủ say, ngươi nhất định phải ở trong thời gian ngắn nhất, mang bảo vật này và nha đầu kia về Thiên

Nguyên Đại Lục, tự tay giao cho mấy gia hỏa kia, cũng tức là thủ hộ giả của Cửu Thiên Huyền Quan, có được hay không?

Thấy bảo quyển trong tay của nữ tử kia, Phương Hành hưng phấn khó tả, liên tục gật đầu nói:

- Có thể có thể, không có vấn đề!

Nữ tử đang muốn đưa quyển trục cho hắn, nhưng lông mày nhịn không được nhíu lại, chần chờ nói:

- Ngươi là Thượng Tiên trên Phong Thần Bảng?

- Đương nhiên!

Phương Hành nao nao, trả lời đương nhiên, lực lượng cực kỳ đủ!

Nhưng trong lòng thì suy nghĩ:

- Ta sẽ nói cho ngươi biết sự tình bị khai trừ sao?

Chương 1554: Ta nhất định sẽ không mở

- Cơ duyên xảo hợp, đụng phải ngươi, cũng chỉ có thể giao cho ngươi...

Tựa hồ Thanh Tà Tiên Vương có chút hồ nghi, nhưng sau khi phỏng đoán, cuối cùng vẫn quyết định tin tưởng Phương Hành.

Dù sao lấy tu vi của nàng, là có thể xem thấu thần hồn, tự nhiên sẽ phát hiện, Phương Hành thật tới từ Thiên Nguyên Đại Lục, đây là không giả được.

Lại thấy trên người hắn không có Tiên Mệnh, nhưng có bản sự bực này, hiện tại ở Thiên Nguyên Đại Lục, chỉ có mấy lão quái ở trên Phong Thần Bảng mới có thể làm được, thậm chí Tiên Danh của kẻ này ở trên Phong Thần Bảng đoán chừng còn không thấp, mới có thể có tu vi lợi hại như hiện tại vậy.

Mà chỉ cần hắn lưu lại tên ở trên Phong Thần Bảng, Thanh Tà Tiên Vương liền không lo lắng chuyện khác, theo nàng biết, chỉ cần là người có tên trên Phong Thần Bảng, thì có thể tín nhiệm, quyết sẽ không phản bội tổ địa!

- Bảo vật này quan hệ trọng đại, có tác dụng lớn với Thiên Nguyên Đại Lục, lúc đầu ta dùng hết tu vi còn sót lại, mới phong ấn nó ở trong thức hải của nha đầu kia, bố trí xuống 10 vạn tiên cấm, để tránh bị người thấy được, chỉ tiếc bây giờ ta đã tế nó ra, bất lực phong ấn lại, cũng chỉ có thể giao cho ngươi, ngươi nhất định phải trong thời gian ngắn nhất giao nó cho các thủ hộ giả, có đại công này, bọn hắn nhất định sẽ ban thưởng ngươi, nhớ lấy nhớ lấy, tuyệt đối không thể một mình mở ra hộp này, nhân quả của bút này ngươi không chịu nổi, một khi mở hộp, chắc chắn đại họa lâm đầu!

Cuối cùng lại căn dặn một phen, Thanh Tà Tiên Vương mới nặng nề thở dài, ậy giao hộp gỗ cho Phương Hành.

- Ha ha, tiền bối yên tâm, ta khẳng định đưa trở về, tuyệt đối sẽ không mở ra!

Phương Hành ôm hộp gỗ, lời thề son sắt cam đoan.

- Ngươi...

Thanh Tà Tiên Vương lại nhíu mày, trong lòng có loại cảm giác không biết nên hình dung như thế nào:

- Lúc đầu vô luận từ góc độ nào đến xem, ta đều không nên hoài nghi ngươi, nhưng làm sao hết lần này tới lần khác càng xem ngươi, liền càng không yên lòng nhỉ?

Chỉ tiếc, như thế nào đi nữa, hiện tại cũng không có thời gian sửa đổi quyết định.

Nàng chỉ là tàn hồn, ngoài ý muốn tỉnh lại, còn hao phí tiên uy đi phong ấn ý chí kia, thực sự đã chống đỡ không nổi.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể bình tĩnh nhìn Phương Hành một chút, tựa hồ muốn ghi khắc hình dạng của hắn vào trong lòng, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi, buông lỏng pháp ấn, tiên uy tiêu tán, nàng cũng mất đi tất cả thần quang...

Hai con ngươi trầm tĩnh nhắm lại, nàng cũng vào lúc này thay đổi bộ dáng...

- Tiểu Manh?

Lúc đầu Phương Hành lẫn rất xa, nhưng sau khi nàng nhắm mắt, trong lòng lại giật mình, vội vàng bay lướt tới, sau khi Thanh Tà Tiên Vương nhắm mắt, cả người cũng thay đổi, vóc người thu nhỏ, tiên uy tán đi, thậm chí ngay cả bộ dáng cũng thay đổi, hóa thành Manh Nữ trên người không có một chút tu vi, mất đi năng lực ngự không, bồng bềnh lung lay rơi xuống...

Phương Hành vội vàng ôm nàng vào trong ngực, dùng thần thức dò xét, chỉ thấy thân thể nàng cực kỳ suy yếu.

Cảm thấy được người ôm, nàng nhẹ nhàng giơ tay, sờ lên mặt Phương Hành, sau đó mới thoáng yên tâm, lại hôn mê bất tỉnh!

- Nữ Tiên Vương kia thức tỉnh một lần, Tiểu Manh chí ít giảm ba mươi năm tuổi thọ...

Phương Hành thầm nghĩ, cũng đã nhìn ra, thần hồn của Thanh Tà Tiên Vương giấu ở trong đàn ngọc, nhưng thời điểm nàng thức tỉnh, mượn lại là nhục thân của Manh Nữ, vừa rồi cái bút kia, cũng là từ trong thức hải của Manh Nữ lấy ra ngoài...

Cho dù thần hồn có chút tiên lực còn sót lại, cũng cần dùng nhục thân thi triển, vừa rồi một màn kia, đối với Manh Nữ tổn thương rất lớn!

Thoảng tỉnh táo lại, hắn huy chưởng hóa ra một ngọn núi cao, sau đó đặt Manh Nữ ở trên đỉnh núi, mình thì ngồi xếp bằng, nhìn thức giới hỗn độn, vận chuyển tâm thần, để đại địa vừa mới vỡ vụn quay về bình tĩnh, biển về biển, núi về núi, cự mộc sụp đổ lần nữa đỡ dậy, dung nham tàn phá bừa bãi quy về lòng đất, bốn phía trào lên ác sóng lần nữa bình tĩnh lại, ngay cả sao trời rơi rụng xuống, cũng bị quy tắc thức giới nâng lên, lần nữa đính vào cửu thiên!

Tốc độ này đương nhiên sẽ không quá nhanh, trên thực tế vừa rồi thức giới đứng trước hung hiểm lớn nhất từ trước tới nay, suýt nữa bị ý chí thần bí kia đoạt đi quyền khống chế, dù kết quả khá hơn chút, cũng trực tiếp vỡ nát, giống như loạn lưu, bất quá lại có chỗ tốt, nguy hiểm cũng là kì ngộ, qua một kiếp này, lại nhận được lợi ích to lớn, xúc tu, huyết nhục của ý chí, đều trải dài ở trong thức giới, kia là nội tình phong phú cường đại, lớn đến đáng sợ...

Nếu để cho Phương Hành tự mình tu hành, đánh cắp, nội tình bực này, sợ là một ngàn năm cũng tích lũy không ra!

Mà thời điểm làm những chuyện này, trái tim Phương Hành kích động, nắm cái hộp gỗ kia nhìn nhìn!

- Cái đồ chơi này...

Hắn càng xem càng kinh hãi, vui vẻ vò đầu bứt tai, con mắt sáng lên bắt đầu cân nhắc:

- Đây chính là một phần thiếu hụt của Phong Thần Bảng mà đám người Kim Lục Tử nói a? Có bảng phải có chữ, có chữ viết phải có bút, điều này có thể nói thông...

Cái đáp án này thật có chút kinh người, nhưng Phương Hành càng nghĩ lại càng thấy có khả năng!

Thời gian Thanh Tà Tiên Vương tỉnh lại không dài, lại vì phong ấn ý chí thần bí kia, tiêu hao rất nhiều nội tình, có thể nói là vội vàng lâm vào ngủ say, không có cơ hội giải thích nghi vấn của Phương Hành, đương nhiên, đoán chừng coi như nàng có cơ hội giải thích, cũng sẽ không nói nhiều cái gì, nhìn bộ dạng của nàng căn bản là lười để ý tới Phương Hành, bất quá từ trình độ coi trọng của nàng đến xem, lại xác minh lời đám người Kim Ô nói, Phương Hành vẫn cảm thấy có khả năng này...

- Phong Thần Bảng có Tiên Danh, có thể so với Tiên Mệnh, thậm chí càng mạnh hơn, vậy công dụng của bút này là...

Hắn hưng phấn nắm hộp gỗ, âm thầm phỏng đoán công dụng của nó.

Mà lúc này, ở vùng mê vụ, trong quái tháp cũng một mảnh trầm mặc, bọn hắn đoán được Thanh Tà Tiên Vương xuất thủ, nhưng hiển nhiên không đoán được đằng sau phát sinh hết thảy, nhất là lúc nghe Phương Hành mặt dày vô sỉ thừa nhận mình là người có tên trên Phong Thần Bảng, đồng thời lời thề son sắt nhận lấy bảo vật có khả năng ảnh hưởng đến đại cục của Thiên Nguyên Đại Lục, mấy tồn tại trong quái tháp tâm tình càng cổ quái, thậm chí ẩn ẩn lo lắng...

- Ặc... tiểu nhi này hẳn còn không có lớn mật như thế, chiếm bút kia làm của riêng chứ?

Qua hồi lâu, mới có người mở miệng, rõ ràng có chút lòng tin không đủ.

Sau đó, tựa như là chứng minh hắn, Phương Hành đoán được tầm quan trọng của bảo bối này thất thất bát bát, nắm thật chặt quyển trục, sau đó giống như tuyên cáo cái gì, hưng phấn nói:

- ... Từ giờ trở đi, cái đồ chơi này thuộc về ta!

Các tồn tại trong quái tháp:

- ...

- Hắn biết tầm quan trọng của thứ này sao?

Có người chột dạ hỏi, trong lòng không hiểu nên dùng cái gì hình dung, hắn cảm thấy Phương Hành khẳng định là dùng tư duy cường đạo, mới có ý nghĩ chiếm bảo bối này làm của riêng, nếu hắn biết thứ này đối với Thiên Nguyên Đại Lục, đối với Phong Thần Bảng, thậm chí đối với kế hoạch của đám người kia trọng yếu bao nhiêu, nhất định sẽ không dám có ý nghĩ này, trong lòng còn đang do dự, có nên đề điểm hắn một câu hay không...

Thế nhưng lúc này, Phương Hành nói lại để cho hắn bỏ đi ý nghĩ này:

- Cái đồ chơi này tám chín phần mười chính là bộ phận không trọn vẹn kia của Phong Thần Bảng, bất quá coi như không phải, cũng khẳng định có tác dụng rất lớn với Thiên

Nguyên Đại Lục, hẳn rất đáng tiền...

- Ngươi dùng có đáng tiền hay không để cân nhắc giá trị thứ này, sẽ bị thiên lôi đánh có biết hay không?

Tồn tại trong quái tháp không lên tiếng, trong lòng thầm nghĩ.

Qua thật lâu, mới lại có một vị tồn tại mở miệng:

- Độ Tiên Bút là bảo bối của Thanh Tà Tiên Vương, lúc trước những người kia vì thuyết phục Thanh Tà Tiên Vương, là phí không ít miệng lưỡi, chỉ tiếc tính tình của Thanh Tà quá mức cực đoan, cuối cùng vẫn không đáp ứng bọn hắn, khiến cho đại kế lấn thiên kia thiếu mất một khâu, mà đợi đến khi Thanh Tà tự thực ác quả, ở trong Tiên Vương chi tranh thua trận, Cửu Thiên Huyền Quan đã sớm đến Thiên Nguyên Đại Lục, ngay cả nàng cũng không có năng lực đưa bút này đến Thiên Nguyên Đại Lục, chỉ có thể ở thời khắc suy tàn, được ăn cả ngã về không, ở dưới cơ duyên xảo hợp, thứ này cuối cùng vẫn không có đưa đến Thiên Nguyên Đại Lục, ngược lại rơi vào trong tay tiểu hoạt đầu kia, thật là làm người dở khóc dở cười!

- Những người kia từ trên Phong Thần Bảng xóa đi danh tự của tiểu nhi này, hiện tại chí bảo bọn hắn một lòng muốn có được lại rơi vào trong tay gia hỏa kia, thật là mệnh trung chú định, có thể tưởng tượng, về sau sự tình khẳng định sẽ rất thú vị!

Có người thấp giọng nói:

- Ha ha, trước để hắn chơi tay, dù sao bút này tuyệt đối không phải bình thường, Thượng Cổ Thánh Nhân từng dùng bút này trục tiên, phong Thái Cổ Tiên Sứ, có được đại nhân quả, mà trước đó tiểu nhi này được Thanh Tà căn dặn, cho hắn mấy lá gan cũng không dám một mình mở ra, không vận dụng được tạo hóa, ở trong tay hắn, sớm muộn gì vẫn sẽ trở về Thiên Nguyên Đại Lục...

- ...

Thời điểm đám tồn tại kia đang nghị luận, Phương Hành nghiên cứu hộp gỗ mấy lần, lật tới lật lui rất hiếu kỳ, nhìn bộ dáng trên mặt, giống như có ngàn vạn con kiến đang bò trong lòng...

- Nhớ lấy nhớ lấy, tuyệt đối không thể một mình mở ra hộp này, nếu không nhân quả ngươi không chịu nổi...

Trong tâm hắn lại vang lên thanh âm khuyên bảo của Thanh Tà Tiên Vương, lòng càng thêm trĩu nặng.

Tuy hắn to gan, nhưng một vị Tiên Vương khuyên bảo, sao dám coi là không có gì?

Cũng không biết Thanh Tà Tiên Vương đến tột cùng là hù dọa mình, hay thật mở ra nó, liền có đại họa lâm đầu...

Trong tay bưng lấy hộp, nhìn Manh Nữ ngất xỉu ở bên cạnh, lại cúi đầu nhìn hộp, nội tâm tựa hồ rất xoắn xuýt, cũng rất khó xử, nhưng do dự không dài, hắn đột nhiên nhẫn tâm, thả hộp gỗ ở trên mặt đất, ngồi ngay ngắn, giống như đang thổi cho gan lớn thêm, tự nhủ:

- Tiểu gia là dọa lớn sao?

- Hắn... Hắn sẽ không thật muốn mở ra chứ?

Đám tồn tại kia tim nhảy tới cổ, cực kỳ kinh ngạc.

- Không có đơn giản như vậy, trên hộp có rất nhiều cấm chế, bằng kiến thức của hắn, không dễ giải như vậy...

Một người khác cũng nổi nóng suy đoán, nhưng lời còn chưa nói hết, đột nhiên ngậm miệng lại.

Phương Hành căn bản không có ý đồ giải cấm chế, chỉ giương tay khẽ vẫy, Khi Thiên Bá Man Đao không biết từ nơi nào bay vào trong tay hắn, sau đó Phương Hành nâng đao...

- Cái này... Không thể nào...

Nhìn thấy một màn này, các tồn tại trong quái tháp đều ngẩn ngơ.

Lời nói còn chưa dứt, đao kia đã rơi xuống, “Phốc” một tiếng, bổ nát hộp gỗ, lộ ra cây bút kia!

Chương 1555: Một bút loạn nhân quả

Đoán chừng Thanh Tà Tiên Vương làm sao cũng không nghĩ ra, mình trịnh trọng giao bảo vật cho tiểu tử này, còn dặn đi dặn lại, vừa khuyên bảo vừa uy hiếp, xác định tiểu tử này không dám động ý đồ xấu, kết quả nàng vừa mới ngủ say không đến một khắc, gia hỏa này đã một đao bổ nát hộp, lấy bút ra chơi...

Cũng không phải Phương Hành không muốn mở hộp, mà bởi vì cấm chế trên hộp không đơn giản, cực kỳ huyền ảo phức tạp, muốn từ từ phá giải, bằng bản lĩnh trận thuật hiện tại của hắn, nói ít cũng phải mấy năm, chẳng bằng trực tiếp một đao bổ nát, cái hộp gỗ này chất liệu rất bất phàm, chính là tiên mộc đỉnh tiêm thế gian, bất quá đao của Phương Hành là Xích Đế tự tay luyện chế, phẩm chất không thua cái hộp, thậm chí còn lợi hại hơn, dùng để chém nát cái hộp này là vật tận kỳ dụng!

Trong hộp gỗ, cây bút mà vừa rồi Thanh Tà

Tiên Vương dùng, lẳng lặng nằm đó.

Trong mắt Phương Hành tinh quang sáng rõ, có thể nói cực kỳ hưng phấn, một tay nắm lấy nó...

Oanh!

Cũng ở sát na này, một loại cảm giác thần bí trong nháy mắt tràn vào đáy lòng Phương Hành, bút lông nhìn nhẹ nhàng, nhưng sau khi nắm trong tay, lại nặng ngàn vạn cân, cơ hồ cầm không được, càng cảm giác có vô số loại pháp tắc, tựa hồ thông qua cây bút, cùng thần hồn của mình liên hệ, ở sâu trong ý thức, sinh ra một loại ảo giác, tựa hồ nắm giữ cây bút này, hắn sẽ hóa thành ý chí vô thượng, muốn làm cái gì thì làm cái đó, một chữ viết ra, vạn pháp đi theo...

Pháp tắc! Pháp tắc!

Giữa thiên địa, cường đại nhất, ở khắp mọi nơi, không thể nghi ngờ chính là pháp tắc!

Mà cây bút trong tay mình, tựa hồ chính là hóa thân của pháp tắc...

Trong sát na ấy, tựa hồ có vô số ý niệm từ đáy lòng Phương Hành sinh ra, cái này khiến hắn giống như một kẻ có dã tâm vô tận, có được một loại dục vọng điên cuồng muốn nắm tất cả ở trong lòng bàn tay, hơn nữa sâu trong nội tâm, tựa hồ có một thanh âm rống to, nâng bút viết chữ, chỉ cần viết ra đồ vật mình muốn, vậy sẽ trở thành sự thật, bởi vì một khi bút này viết vào giấy, sẽ có pháp tắc sinh sôi, cả thế giới, vạn nhân quả, đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của cây bút này...

Cái gì đế vương, cái gì cường giả, ở dưới một ngòi bút, đều có thể tùy ý thành...

Cái gì thần thông, cái gì tu vi, một bút có thể tùy ý sửa...

Ngay cả Phương Hành cũng không biết, đây là một loại lực lượng chân thực, hay là ảo giác của mình!

Hắn chỉ cảm thấy cây bút này, ở trong tay mình càng lúc càng nặng, bức thiết muốn hạ, viết xuống cái gì đó...

Đáy lòng vô số suy nghĩ, tựa hồ cũng bị cây bút này dẫn dắt, như cỏ dại sinh sôi, hơn nữa hắn cũng biết, chỉ cần mình nghĩ tới cái gì, liền dùng cây bút này viết ở trên giấy, thông suốt cấu tứ, thì có thể hình thành một loại lực lượng thần bí, sau đó ảnh hưởng pháp tắc thiên địa, làm cho suy nghĩ trong nội tâm trở thành sự thật, đạt được kết quả mình mong muốn...

- Muốn viết sao?

Trong quái tháp, không biết có bao nhiêu tồn tại, ở thời điểm này lẳng lặng nhìn hắn.

Vừa rồi bọn hắn đều không nghĩ tới Phương Hành sẽ to gan như vậy, vừa quay đầu liền cầm bút, tâm tình cũng theo Phương Hành nhấc bút mà treo cao, ngưng thần tĩnh khí, lo âu thứ gì sẽ phát sinh, lại giống như chờ lấy thứ gì phát sinh...

- Bút này có thể nghịch loạn nhân quả, xoay chuyển âm dương, nhưng cũng cực kỳ hung hiểm, bởi vì nó ảnh hưởng là pháp tắc, có thể đảo loạn thiên cơ, sửa chữa pháp tắc, tâm chí người cầm bút sẽ nhận ảnh hưởng cực lớn, thường thường đều sẽ dục niệm lan tràn, mượn bút thả cuồng, mà như vậy, sẽ bị nhân quả quấn thân, bị thiên địa phản phệ mà chết, tiểu nhi này thật lớn mật, lỗ mãng nhấc bút, nếu hắn có thể nhịn được dục niệm trong lòng, để bút xuống còn tốt, nhưng nếu viết linh tinh một trận, chỉ sợ sẽ đại họa lâm đầu...

- Thế nhưng đây là thức giới, tất cả pháp tắc là pháp tắc của hắn, nếu như ở ngoại giới, bằng lực lượng của chúng ta có thể đoạt lấy bút trong tay hắn, nhưng ở chỗ này, coi như là chúng ta cũng không có bản lãnh này, chỉ có thể trơ mắt nhìn hết thảy phát sinh...

- Bất quá cũng chính bởi vì nơi này là thức giới, cho nên hắn sửa pháp tắc, cũng chỉ sẽ làm bị thương bản thân...

Vô số người thấp giọng trò chuyện, trong lòng mỗi người đều không nắm chắc.

- Người có đại nghị lực, có thể chặt đứt dục niệm, để bút trong tay xuống...

- Mà để bút trong tay xuống, chính là căn cơ để điều khiển bút này, không biết hắn có thể làm được hay không...

Phảng phất như một khảo nghiệm không tiếng động, lại như một trận quan sát, tất cả lực chú ý trong thức giới, đều tập trung vào trên người hắn.

Mà lúc này, Phương Hành nhíu chặt mày, bút treo mà không thả, cũng không viết chữ...

Biểu lộ trên mặt hắn, lúc nào cũng biến hóa, khi thì điên cuồng, khi thì mừng thầm, khi thì hung ác, khi thì đắc ý, ở các tồn tại xem ra, kia là đại biểu cho dục niệm trong nội tâm của hắn biến hóa, mà từ biểu lộ không ngừng biến ảo kia đến xem, dục niệm trong lòng tiểu tử này thực không ít, càng để cho bọn hắn lo lắng, trong lòng đã hoàn toàn không coi trọng Phương Hành, thậm chí không đáng thay Thái Thượng Đạo, chẳng lẽ bồi dưỡng một vị truyền nhân lâu như vậy, cuối cùng bởi vì biến số mà chết yểu, mất đi hết thảy sao?

Thế nhưng rất cổ quái, thời điểm trong lòng bọn họ thất lạc đạt đến cực hạn, một màn ngoài ý muốn xuất hiện.

- Ai...

Phương Hành phát ra tiếng thở dài, phảng phất như có thất ý và cô đơn vô tận, sau đó nhẹ nhàng buông bút xuống.

Loại cảm giác này, tựa như một người ăn no rồi vẫn chưa thỏa mãn buông đũa xuống!

Rất dễ dàng, mang theo chút phiền muộn, nhưng không có áp lực gì!

- Cái này...

Các tồn tại trong quái tháp đều sợ ngây người, hoàn toàn không nghĩ tới một màn này.

- Hắn lại có thể chặt đứt dục niệm, buông bút này xuống, cái này... tiểu nhi kia vượt quá lão phu dự liệu a!

- Không sai, ngay cả lão phu, ở lúc có tu vi như hắn, sợ là cũng không thể dễ dàng để xuống như thế?

Trong quái tháp loạn thành một đoàn, có thể nói, xem như Phương Hành cầm bút lên viết linh tinh một trận, cũng không làm cho bọn họ bất ngờ bằng lúc này, thật để bọn hắn cảm giác nhân sinh điên đảo, chẳng lẽ bình thường đều xem thường tiểu tử này sao?

- Thiên Ma tiền bối, tâm tính kẻ này, ngươi có hiểu rõ không?

- Ta đã từng muốn truyền ma tâm cho hắn, nhưng phát hiện hắn không giống bình thường, có lẽ tham lam, có lẽ lười biếng, hoặc là nói, tất cả tật xấu trên người phàm nhân hắn đều có, thậm chí càng nhiều, thế nhưng ta ở trong lòng hắn, lại không phát hiện được Ma ý, tìm không thấy loại quyết tuyệt có thể chém chết hết thảy, bởi vậy ta thất bại, không có truyền ma tâm cho hắn...

Một thanh âm nặng nề vang lên, nghe vào trong lòng các tồn tại, thì càng để bọn hắn cảm thấy kinh ngạc.

Một vị tồn tại khác nói:

- Nhưng xem như hắn không có Ma ý, cũng không có nghĩa là không có dục niệm?

- Không sai, hắn không những có dục niệm, mà còn không ít, tại sao có thể có ý chí bực này, chém chết dục niệm?

- Chúng ta... xem nhẹ hắn rồi!

- Lão phu cũng cảm thấy, trước kia chúng ta đều coi thường hắn, ta đã quyết định, phải thu lại suy nghĩ khinh miệt trước kia, một lần nữa xem kỹ tiểu nhi này, ha ha, chỉ dựa vào ý chí có thể nhẹ nhõm chặt đứt hết thảy dục niệm, lão phu liền có thể kết luận, hắn là hạng người có đại trí tuệ, bất quá là bị bề ngoài bại hoại che đậy mà thôi, trước kia lão phu nhìn sai hắn, là tu vi của ta chưa đủ!

Các tồn tại trong quái tháp đều nhao nhao suy đoán, thậm chí vào lúc này trong lòng của bọn hắn, đều cảm giác Phương Hành có chút cao thâm khó lường, thậm chí có người bắt đầu tỉnh lại, thầm nghĩ Thái Thượng Đạo quả nhiên lợi hại, truyền nhân bọn hắn chọn trúng, há sẽ đơn giản như mình nghĩ?

Trước kia mình luôn cảm thấy gia hỏa này có vô số tật xấu không có thuốc chữa, thế nhưng vào lúc này, chỉ dựa vào sự tình hắn có thể nhẹ nhàng để bút xuống, liền có thể kết luận, trước kia là mình coi thường, hắn có ý chí vô thượng a...

Mà thời điểm bọn hắn suy đoán, Phương Hành đã than thở thu bút.

Rất rõ ràng, hắn cũng cực kỳ chấn kinh lực lượng của cây bút, vẻ mặt cảm khái và thổn thức...

- Đây là bảo bối tốt a, phải từ từ nghiên cứu!

Sau khi để bút xuống, qua nửa ngày, hắn mới chầm chậm thở ra, vẻ mặt mỉm cười.

Không còn dám lấy tay đi bắt, phất tay mang tới một khúc gỗ, làm thành một cái hộp, bỏ bút vào, cột ở bên hông, sau đó bế Manh Nữ lên, cất bước bay ra ngoài, một bên bay lượn, một bên cúi đầu nhìn hộp gỗ, thì thầm một tiếng:

- Về sau phải học viết chữ nhiều một chút...

- Ặc...

Lúc đầu trong quái tháp hỗn loạn và cảm khái, đột nhiên trở nên lặng ngắt như tờ.

Thật lâu mới có người nhỏ giọng nói:

- Thật giống như chúng ta quên một sự kiện, mặc dù bút này có thể câu thông pháp tắc thiên địa, nhưng vốn là dùng văn thông huyền, cũng tức là nói, chỉ có người học thức thâm hậu, tinh thông văn lý mới có thể nhờ vào đó viết tâm niệm, cải biến nhân quả?

- ... Không sai, là có thuyết pháp này, lúc đầu bút kia có quan hệ lớn lao với Thượng Cổ Chư Thánh, điều khiển bút này, cần tinh thông văn lý, chữ chữ như phù, nhất bút nhất hoạ ẩn chứa Thiên Đạo chi lý, mới có thể đạo lý thông huyền, mượn năng lực tiên bút, dẫn động pháp tắc thiên địa, nhưng nếu không thông văn lý, ngực không kinh thư, vậy chỉ sợ dù cầm bút, cũng không biết viết cái gì...

Không giải thích những lời này còn tốt, nói ra liền tràn đầy xấu hổ, thật lâu không người mở miệng.

- Cái này cũng không trách chúng ta, ai có thể nghĩ tới, đường đường Thái Ất Thượng Tiên, thế mà ngay cả văn lý cơ bản nhất cũng không biết? Con mẹ nó thật mất mặt.

Rốt cục có người nhịn không được chửi thề.

Mẹ nó, vốn cho rằng tiểu tử này ý chí kiên định, chém đi dục niệm, nhưng căn bản là không thông văn lý a...

Người khác để bút xuống, là bởi vì chặt đứt dục niệm, tâm tư yên tĩnh mới buông xuống, nhưng hắn để bút xuống, là bởi vì dục niệm quá nhiều, hết lần này tới lần khác học thức không đủ, không biết viết như thế nào, lúc này mới lưu luyến không rời để xuống...

***DG: Nếu như trong các VIP có còn ai đang đi học, vậy nhất định phải nghe mình khuyên một câu: Ai, phải cố gắng học đi, nếu không đến lúc đi vay tiền sinh viên lại không biết viết giấy nợ thì khổ! Ah ha ha ha....

Chương 1556: Ám Ảnh Thiên Mộng

gia.

- Bút này xác thực có năng lực câu thông thiên địa, cải biến pháp tắc, chỉ bất quá, cần trước viết ra mới được...

Đối với Phương Hành lúc này mà nói, nhớ tới vừa rồi thời điểm cầm bút lên, dục niệm mọc thành bụi, cũng thực có chút nghĩ mà sợ, thần bút kia không giống tiên bảo khác, nó thuộc về loại bảo vật ngưng tụ pháp tắc, cơ hồ bàn tay chạm đến nó liền có thể cảm ứng được nó có đủ loại thần năng, cơ hồ hận không thể dùng ngay, nhưng khiến người ta cảm thấy ủy khuất là, Phương Hành Phương đại gia từ nhỏ không thích đọc sách viết chữ, khi còn bé ở Quỷ Yên Cốc, vì không đọc sách, trốn lên cây chết sống không chịu xuống, về sau là bị Đại thúc thúc cầm cung tiễn buộc mới bò xuống, ấm ức đọc mấy ngày, biết được mặt chữ...

Mà sau đó đến Viên gia, vì kiếm trảm Nguyên Anh, cũng không thể không hảo hảo đọc sách một năm, chỉ tiếc coi như một năm kia, cũng là nắm lỗ mũi cố nhịn xuống, sách là nhìn không ít, nhưng căn bản không để tâm, học thức của hắn tự nhiên tăng lên có hạn, còn nữa, coi như đọc sách một năm, cũng chỉ là đọc mà thôi, cơ hồ không có cầm bút, cái chữ viết kia, là thật có chút không lấy ra được...

Mà ở dưới đủ loại nguyên nhân, cũng tạo thành cục diện cổ quái hiện tại!

Phương Hành cũng muốn cầm bút viết linh tinh một trận, thế nhưng hắn... không viết ra được a!

Trong giới tu hành yêu cầu với thư pháp cực cao, nhất là đến cảnh giới như hắn, tiêu chuẩn cân nhắc thư pháp rất đơn giản!

Chữ chữ như phù!

Sau khi thư pháp đến trình độ nhất định, hình thần gồm nhiều mặt, càng có phong vận, mới có thể hóa phù!

Cũng có thể nói, mỗi một người tu hành sở trường về phù pháp, đều là bậc đại nho!

Đương nhiên, đến cảnh giới bây giờ, coi như không phải sở trường về thư pháp, cũng có kiến thức cơ bản a...

... Ngoại trừ trường hợp đặc biệt như Phương Hành!

Mọi thứ đều có hai mặt, bởi vì Phương Hành không thông văn lý, mới tránh thoát một kiếp!

Ngay cả chính hắn cũng ở sau khi để bút xuống, mới chậm rãi suy nghĩ minh bạch:

- Cũng may mà ta không có viết ra, tránh khỏi kiếp nạn lần thứ nhất cầm bút tâm niệm như ma, bút này xác thực có thể điều khiển pháp tắc, thậm chí sửa đổi nhân quả, nhưng làm ra loại cải biến kia, lại cần mình bị phản phệ, trừ khi ta sửa pháp tắc, bản thân là chính ta, như thế mới có thể miễn đi nhân quả phản phệ, mà điểm này, thời điểm ta ở lần thứ nhất cầm bút căn bản không có thời gian đi nghĩ rõ ràng, ngược lại sau khi buông bút xuống, tâm tư trong sáng, mới có thể nghĩ rõ ràng những tai hại này, sau đó trong lòng có chuẩn bị, lần sau lại nâng bút, sẽ biết lợi hại...

Mang theo loại chuẩn bị này, hắn ai thán một tiếng, rời đi thức giới, về tới Khô Lâu Thần Cung.

Manh Nữ vẫn còn đang hôn mê, hắn đứng lên, ôm nàng đưa về hậu cung, lúc này trong lòng Si Nhi như có lửa đốt, canh giữ ở trong đại điện, dựa cột ngẩn ngơ, cả người gầy đi trông thấy, thấy hắn từ trong thần điện đi tới, vui sướng có thể nói kinh thiên động địa, kinh hô một tiếng đánh tới, ôm cánh tay Phương Hành ủy khuất khóc lớn...

- Đây là thế nào, giống như con thỏ đói bụng vậy?

Phương Hành cực kỳ kinh ngạc, sờ lên bờ vai của nàng, chỉ cảm thấy gầy trơ cả xương.

- Ngươi một tháng không thấy bóng dáng, ta lại không biết có phải xảy ra chuyện hay không, một mực ở chỗ này chờ ngươi!

Si Nhi khóc rất ủy khuất, trong lòng như có lửa đốt, lại hơn tháng không ăn không uống.

- Ta đã bế quan một tháng?

Phương Hành cũng kinh hãi, kinh ngạc nhìn Si Nhi.

Ở trong ý thức của hắn, mình trảm mệnh số, gặp dị biến, gặp Thanh Tà, lừa gạt tiên bút, trước sau cộng lại cũng chỉ một hai ngày mà thôi!

- Đúng, một tháng trước ngươi bế quan, ba ngày sau Tiểu Manh cũng đi, nói ngươi gặp nguy hiểm, ta không yên lòng, vẫn ở trong đại điện chờ ngươi, nhưng đợi trái đợi phải ngươi cũng không ra, ta vừa lo vừa sợ, cơm ăn không vô, rượu cũng uống không ngon, bên ngoài còn có người nháo sự, Lộc lão đầu đã đến hỏi ta mấy lần ngươi chừng nào thì xuất quan, ta cũng không biết nói với hắn như thế nào!

Si Nhi một bên ủy khuất nói, một bên ôm cánh tay Phương Hành, giống như sợ hắn chạy lần nữa...

- Không phải bởi vì ở trong thức giới long trời lở đất, nên ảnh hưởng thời gian trôi qua chứ?

Trong lòng Phương Hành cảm thấy rất cổ quái, đột nhiên lại nghĩ tới một điểm, thời điểm Thanh Tà Tiên Vương cùng thiên địa ý chí đại chiến, đã từng hiển lộ năng lực khống chế thời gian, cũng có thể là thần thông của nàng, ảnh hưởng đến thời gian trong thức giới biến thiên...

- Tốt tốt, không phải còn sống đi ra sao, đi, mang ngươi đi ăn thịt uống rượu!

Không làm sao được, Phương Hành đành phải xoa đầu Si Nhi khuyên một câu, cảm thấy nha đầu này trong một tháng gầy đi không ít.

- Được... Rượu phải Lê Hoa Bạch, thịt phải mỡ nạc giao nhau...

Si Nhi khóc sướt mướt nói, nhưng rất biết mình muốn ăn cái gì.

- Nha đầu này thật biết ăn uống...

Phương Hành thở dài, ôm Manh Nữ, lại kéo Si Nhi về tới hậu cung, an trí thỏa đáng, tự mình động thủ nấu một nồi thịt, lại nướng một lò thịt, lấy hai vò rượu đi ra cùng Si Nhi uống, chờ nha đầu này nấc ợ đi lên giường ngủ, lúc này mới rửa tay, cau mày ra ngoài thần điện, thời điểm cùng Si Nhi nói chuyện, hắn đã biết trong khoảng thời gian này mình không hiện thân, Cáp Mô quân đã gặp không ít phiền toái...

- Lộc đạo hữu, lời cảnh cáo nói trước, Thiếu chủ nhà ta là khúc ruột của lão Đạo Chủ, lần này đến vực ngoại chiến trường là lịch luyện, kết quả lúc này mới mấy ngày, liền rơi vào kết cục sống không thấy người, chết không thấy xác, lão Đạo Chủ há có thể cam tâm? Nếu không phải lão nhân gia phụng lệnh Tiên Đế trấn thủ Ám Ảnh Thiên, không thể phân thân, đoán chừng hiện tại đã đích thân đến tìm điện hạ đòi người, lão thân đường đường Thượng Tiên, tìm các ngươi đòi lời giải thích, trong một tháng tới không dưới mười lần, nhưng điện hạ một mực trốn tránh không thấy, này là ý gì?

Lúc này trong đại điện, Lộc Tẩu, Văn tiên sinh cùng Cáp Mô quân mười Tiên Tướng... đều có mặt, bộ dáng như lâm đại địch, mà trên bọn họ là một lão phụ áo lam, chống một cây quải trượng đầu rồng, mặc dù mặt như da gà, tóc bạc, nhưng tu vi lại là Thái Ất Thượng Tiên, bên người theo mấy vị Chân Tiên, có nam có nữ, trẻ có già có, lúc này trên mặt từng cái biểu lộ rất oán giận, ẩn chứa lửa giận vô tận nhìn đám người Cáp Mô quân!

- Mộng trưởng lão nói quá lời, trước đây lão phu đã nói với ngươi, thứ nhất, Mộng thiếu chủ chết không quan hệ gì tới Đế Lưu điện hạ, trên chiến trường sinh tử do mệnh, Mộng thiếu chủ cũng không phải Tiên Tướng dưới trướng của điện hạ nhà ta, hắn mất tích ở phía trên chiến trường này, cũng không trách được chúng ta? Thứ hai, điện hạ nhà ta đường đường Đế Tử, làm sao có thể trốn không thấy các ngươi, là bởi vì tu hành đến thời điểm quan trọng, đang lúc bế quan lĩnh hội, ngay cả chúng ta cũng không dám tùy tiện quấy rầy, làm sao có thể bởi vì một câu của Mộng trưởng lão, liền mời hắn xuất quan?

Trong tay Lộc Tẩu bưng chén trà, thần tình nghiêm túc, bất động thanh sắc, lạnh giọng trả lời.

Còn Văn tiên sinh ở bên cạnh, cùng một đám Tiên Tướng Cáp Mô quân, lúc này cũng mặt lạnh như sương, nộ khí gợn sóng...

- Ha ha, không quan hệ tới Đế Lưu điện hạ?

Lão ẩu áo lam nghe vậy, trùng điệp đặt chén trà lên bàn, âm thanh lạnh lùng nói:

- Lúc ấy Thiếu chủ nhà ta vì kiến công, vào Loạn Lưu Hải bình định, kết quả sau một trận đại chiến, tất cả mọi người không thấy bóng dáng, sống không thấy người, chết không thấy xác, chỉ có Đế Lưu điện hạ cùng ba trăm Tiên Binh dưới trướng bình yên trở ra, về tình về lý, không nên cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng sao? Ta đã nhìn qua báo cáo mà các ngươi giao cho Tiên Soái, ha ha, nói câu không dễ nghe, trăm ngàn chỗ hở! Lão thân là quả quyết không tin, lão Đạo Chủ của Mộng gia ta càng không tin, hôm nay lão thân đặt lời ở chỗ này, nếu các ngươi còn không cho Mộng gia chúng ta một câu trả lời thỏa đáng...

Nàng nở nụ cười lạnh, ánh mắt lẫm liệt, lộ ra tinh mang:

- Vậy lão thân liền đi tìm Đế Tử hỏi rõ!

- Không sai, đi tìm Đế Lưu điện hạ, để hắn nói rõ tung tích của Thiếu chủ!

- Dù là Đế Tử, cũng không nên đối với Mộng gia ta như thế!

Theo nàng nói, đám đệ tử tùy tùng đều oán giận lên, tranh nhau hét lớn, ác ngôn tương hướng, thậm chí có người trực tiếp tế tiên bảo, muốn lao ra đại điện, cưỡng ép tới Khô Lâu thần điện, tràng diện nhất thời loạn tùng phèo...

- Ai dám!

Lộc Tẩu thấy một màn này, phẫn nộ vỗ bàn quát:

- Đây là trụ sở tiên quân, các ngươi dám làm loạn?

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Theo tiếng hét lớn vang lên, các Tiên Tướng Cáp Mô quân đều nhảy dựng lên, cùng bọn hắn đối chọi gay gắt.

- Hừ, trụ sở tiên quân lại thế nào, không nói rõ ràng tung tích của Thiếu chủ, Tiên điện cũng dám hủy...

Sắc mặt lão ẩu áo lam phát lạnh, nghiêm nghị quát lên, cùng lúc đó, Thái Ất tiên uy kích phát, trong điện giống như nhấp nhoáng một mảnh lôi đình, Lộc Tẩu, Văn tiên sinh thậm chí là các Tiên Tướng của Cáp Mô quân, vào giờ phút này đều như gặp phải đại chấn, trong óc như có một cây đại chùy hung hăng nện, tiên uy như băng tuyết tan rã, cách lão ẩu áo lam càng gần, thì ngay cả một tia pháp lực cũng không đề lên nổi, bị tiên uy của hắn chấn nhiếp...

Đối phương dù sao cũng là Thái Ất Thượng Tiên, đối với Chân Tiên, có một ưu thế lớn về cảnh giới!

- Người đâu, tìm kiếm cho ta, dù lục soát khắp trụ sở, cũng phải tìm ra Thiếu chủ!

Lão ẩu áo lam hạ lệnh, trên mặt như sương

lạnh.

- Ngươi... Ỷ vào mình có tu vi Thượng Tiên, khi Tiệt Đạo chúng ta như không sao?

Dưới điện đã hoàn toàn đại loạn, trong các Tiên Tướng của Cáp Mô quân, tính khí nóng nảy chút đã ráng chống đỡ hét lớn, những người này đều có tuyệt kỹ, lại có người không bị tiên uy ảnh hưởng, nhảy lên, tay cầm ngân thương, chỉ vào lão ẩu hét lớn!

- Không sai...

Đối mặt chất vấn, trong mắt lão ẩu áo lam hiện ra vẻ âm độc, quải trượng đầu rồng đập tới, giọng căm hận nói:

- Một tầng tu vi một tầng thiên, người khác đều nói Cáp Mô quân các ngươi tinh nhuệ vô địch, nhưng lão thân chính là muốn ỷ vào tu vi Thượng Tiên tới lui tự nhiên, hôm nay không cho Ám Ảnh Thiên Mộng gia chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, dù Đế Lưu tới, lão thân cũng dám gõ đầu của hắn...

Chương 1557: Mặt mũi của cổ thế gia.

- Cẩn thận!

Thấy lão ẩu áo lam muốn xuất thủ, đánh về phía Tiên Tướng nhảy ra kia, Lộc Tẩu và Văn tiên sinh đều kinh hãi, gần như không đành lòng nhìn xem, dự liệu Tiên Tướng của Cáp Mô quân sẽ trọng thương, trong đoạn thời gian này, bởi vì các đại thế gia và đạo thống nháo sự, Chân Tiên trong Cáp Mô quân, vì ngăn cản những người này, thậm chí đã có bảy tám vị thụ thương, bây giờ trơ mắt nhìn lão ẩu áo lam sắp đánh trọng thương một cái, nhưng bây giờ cách nàng quá gần, ở dưới tiên uy, thần thông ảnh hưởng, thế mà không xuất thủ cứu giúp được, đương nhiên, trong lòng bọn họ cũng minh bạch, cho dù lúc này hai người bọn họ có thể xuất thủ, cũng không ảnh hưởng được đại cục!

- Hừ, bọ ngựa đấu xe!

Lão ẩu áo lam vung trượng về phía Tiên Tướng, không có sát khí, nhưng rõ ràng cực kỳ âm hiểm, muốn một kích đả thương, thực lực của Tiên Tướng kia không yếu, chỉ là đối mặt với Thượng Tiên cao hơn hắn một cảnh giới, thì không hề có lực hoàn thủ, thậm chí ngay cả phi thân trở ra cũng làm không được, chỉ có thể trợn trợn nhìn lão ẩu áo lam đánh xuống, đã nhắm mắt gượng chống, nhưng thời điểm kình phong chưa tới, chợt cảm thấy phía sau tiên uy phất một cái, có một thanh âm bình thản vang lên...

- Ai muốn gõ đầu ta?

Tên Tiên Tướng này kinh hãi, vội vã mở mắt.

Trong lòng đám người Lộc Tẩu run lên, cùng nhau quay đầu nhìn lại...

Sau đó bọn hắn thấy một thân ảnh quen thuộc, người khoác hắc giáp, vóc người cao gầy, tóc đen tản mát, thần sắc tuấn mỹ, chẳng biết lúc nào xuất hiện ở bên người Tiên Tướng, tay nắm chặt quải trượng đầu rồng, giống như cười mà không phải cười nhìn lão ẩu áo lam, tựa hồ cảm thấy hết thảy rất thú vị, nhưng trong ý cười lại có lãnh ý làm lòng người rét lạnh!

- Đế Lưu!

- Đế Lưu... Đế Lưu điện hạ xuất quan...

- Đạo Chủ, ngươi xuất quan?

Trong điện xuất hiện tĩnh lặng một lát, sau đó các loại xưng hô vang lên.

Xưng là “Đế Lưu” hoặc “Đế Lưu điện hạ”, tự nhiên là đám người Ám Ảnh Thiên Mộng gia, mà vui hô “Đạo Chủ”, thì không thể nghi ngờ là Cáp Mô quân dùng Lộc Tẩu và Văn tiên sinh làm chủ, bọn hắn một mực tự cho mình là đạo đồ của Tiệt Đạo, trừ khi ở trường hợp cực kỳ trọng yếu, mới gọi Phương Hành là

“Đế Lưu điện hạ”, còn bình thường đều gọi là “Đạo Chủ”, đương nhiên, trong này cũng không mâu thuẫn, Tam Thập Tam Thiên từ trước đến nay luôn như thế, rất nhiều đạo thống mặc dù sắp xếp ở trong tiên quân, có tiên chức, nhưng xưng hô đều giống lúc trước...

Tựa như Ám Ảnh Thiên Mộng gia, gia chủ là Ám Ảnh Thiên Vực Chủ, hiệu trung với Xích Đế, thống ngự một phương thiên địa, nhưng bởi vì Mộng gia vốn là đại thế gia của Ám Ảnh Thiên, kéo dài 10 vạn năm, chi nhánh đông đảo, bởi vậy ở Ám Ảnh Thiên, cũng là dùng nhà trị thiên hạ, dù sao Xích Tiêu Tiên Vương xưng đế, cũng mới bất quá hơn trăm năm, rất nhiều xưng hô cũ, thế lực cũ, còn không có thích ứng kịp...

Thân phận Đế Tử giống như Phương Hành, tự sáng tạo đạo thống, cũng là rất thường gặp, chỉ có như Đế Thích, vì tránh hiềm nghi, chỉ một lòng khống chế Xích Tiêu quân, không xây dựng đạo thống, không sáng tạo truyền thừa, chính là dị số của Đại Xích Thiên, đại biểu hắn một lòng hiệu lực cho Xích Đế!

- Lúc này ta mới bế quan tu luyện mấy ngày, làm sao lại loạn thành như vậy rồi?

Trên mặt Phương Hành mang ý cười, nhìn

chung quanh, phất tay để Tiên Tướng ra sau mình đến, sau đó ánh mắt giống như cười mà không phải cười nhìn lão ẩu áo lam, đại thể cảm ứng tu vi của nàng, thần sắc có chút lạnh lùng, nhàn nhạt cười nói:

- Nơi này là quân trại, lúc nào đã loạn đến trình độ có thể để người ta tùy tiện xông tới đánh người rồi?

- Tốt... tốt, ngươi rốt cục xuất hiện!

Lão ẩu áo lam thấy Phương Hành đột nhiên xuất hiện, trong lòng cũng giật mình, nhưng dù sao người già thành tinh, rất nhanh liền bình phục, quát lên vài tiếng “Tốt”, muốn rút quải trượng đầu rồng về, sau đó lại nói chuyện, nhưng phát hiện tay của vị Đế Tử kia phảng phất như núi lớn, quải trượng rút không trở lại, sắc mặt lập tức thay đổi, sâm nhiên quát:

- Đừng muốn nói bậy, không phải lão thân xúc phạm tiên cấm, đến gây sự trước, là vì tung tích của Thiếu chủ Mộng gia ta mới tới hỏi rõ, Đế Lưu điện hạ, lão thân đang muốn hỏi ngươi, Thiếu chủ Mộng gia ta mất tích ở trong Loạn Lưu Hải, không rõ sống chết, hôm nay ngươi phải cho Mộng gia ta một câu trả lời thỏa đáng...

- Trả lời?

Phương Hành nghiêng đầu nhìn nàng một cái, bắt đầu cười hắc hắc.

Sau khi hắn ra thức giới, liền biết chuyện gì xảy ra, Lộc Tẩu đã chế thành ngọc thư đưa vào Thần cung, để Si Nhi giao cho hắn, dùng tốc độ nhanh nhất hiểu rõ sự tình phát sinh, nguyên lai tồn tại tranh chấp, là bởi vì Đại Xích Thiên ngũ tử mà lên, trong trận chiến ở Loạn Lưu Hải ấy, Đế Thích tổn thất 2000 Tiên Binh, Liệt Dương Vương bỏ mình, tám trăm thần nô của Nhiếp Cuồng Nhất chết thảm, bản nhân hắn cũng biến mất không còn tăm tích, những chuyện này, ai có thể không quan tâm...

Bản thân Liệt Dương Vương là tự mình tu hành, phía sau không có đại nhân vật trông nom, Nhiếp Cuồng Nhất càng là tên điên, ai gặp cũng ghét, hai người này chết, cũng không có người để ý tới, Đế Thích ăn phải thiệt thòi, cũng không giải quyết được gì, nhưng Đại Xích Thiên ngũ tử lại khác, phía sau bọn hắn đều có gia tộc, có đạo thống, có lão tổ thân phận đáng sợ trông nom, bây giờ sống không thấy người, chết không thấy xác, những gia tộc kia há sẽ bỏ qua, đã khiến cho không biết bao nhiêu người nổi giận đùng đùng chất vấn!

Mặc dù Tiên Soái đã tỏ thái độ, biểu thị ở trong Đế Tử chi tranh, chỉ nhìn kết quả, không luận quá trình, rõ ràng là không muốn dính vào vũng nước đục, nhưng những gia tộc kia không nguyện ý nha, kia đều là nhân vật thủ lĩnh của thế hệ trẻ, không thể mơ hồ mất đi như vậy, bởi vậy hộ đạo giả, trưởng lão, tùy tùng… mỗi ngày đi náo, mà theo quy củ cơ bản, Lộc Tẩu vẫn viết sự tình phát sinh trong Loạn Lưu Hải nộp lên!

Đương nhiên, phần trần tình này thật rất lợi hại, trên cơ bản là tránh nặng tìm nhẹ, hời hợt, ngoại trừ cầm xuống công lao của Loạn Lưu Hải, cái gì cũng không nhận, ngoại trừ phản nghịch của Thiên Nguyên Đại Lục, ai cũng chưa từng thấy qua, có phần trần tình này, Tiên Soái liền có thể danh chính ngôn thuận không truy cứu, đẩy ra phần trách nhiệm này, nhưng những gia tộc kia lại không nhận, làm tồn tại còn sống duy nhất trong Loạn Lưu Hải đi ra, bọn hắn nhận định tung tích của Thiếu chủ nhà mình khẳng định có quan hệ với Cáp Mô quân, liền kìm nén không được đến hỏi nhiều lần...

Nếu chỉ hỏi thì cũng thôi, nhưng một bên quyết tìm ngươi đòi người, nhưng một phương liều chết không nhận, vốn chính là sổ sách lung tung, nắm tay người nào lớn người đó có lý, như vậy liền thành vũng nước đục, lại thêm lúc đầu Phương Hành dự tính bế quan hai ba ngày, bây giờ kéo dài gấp mười lần, trọn vẹn một tháng không thấy thân ảnh, Cáp Mô quân không có Thái Ất Thượng Tiên trấn thủ, ở trong tranh chấp như vậy, càng là nhiều lần bị thua thiệt!

Cũng không biết có phải có người ở trong bóng tối trợ giúp hay không, dù sao một tháng qua, Loạn Lưu Hải thật rất loạn, bởi vì đủ loại tranh chấp, thập đại Tiên Tướng trong Cáp Mô quân đã bị thương mấy cái, cục diện hỗn loạn bực này, ngay cả Tiên Soái cũng không thèm để ý, huyên náo không quá đáng sẽ không quản, dù sao mấy đại gia tộc kia, ở Đại Xích Thiên đều có ảnh hưởng sâu xa, Tử Huyền Tiên Soái địa vị phi phàm, nhưng gặp lão tổ của những đại gia tộc kia cũng chỉ là bình khởi bình tọa, tự nhiên không muốn vì việc nhỏ đắc tội bọn hắn quá sâu...

Một tháng qua, Lộc Tẩu và Văn tiên sinh đã xem như tính hết nước, cố gắng khống chế cục diện!

Chỉ bất quá, bây giờ bọn hắn chỉ là Chân Tiên, thấp hơn người khác một đầu, cái này không nói rõ được ...

Mà bây giờ, Phương Hành vừa xuất quan nhìn thấy, chính là đại trưởng lão của Mộng gia đời đời khống chế Ám Ảnh Thiên, lão ẩu này không có quan vị, nhưng thân phận địa vị và tu vi đều bày biện ở nơi đó, gặp nàng, cho dù là thân phận như Đế Thích cũng phải khách khách khí khí, kính không phải nàng, mà là Mộng gia sau lưng nàng, mà có thân phận này, lại có tu vi này, Thiếu chủ Mộng gia lại được nàng một tay nuôi nấng, mấy loại nguyên do giao nhau, tự nhiên khiến cho nàng làm việc càn rỡ, nói chuyện cũng không chú ý...

Chuyện như vậy cũng không tiện nói gì, dù truyền vào trong tai ba vị Tiên Tôn, cũng chỉ sẽ cười một tiếng cho qua!

Dù sao thân là thượng cổ thế gia, ngay cả Tiên Đế cũng muốn trấn an bọn hắn!

Đương nhiên, người khác nhau sẽ có cái nhìn bất đồng, ở thời điểm này, trong lòng Phương Hành lại không vui đến cực điểm...

- Thiếu chủ nhà ngươi chết cũng tốt, sống cũng tốt, ngươi tới tìm ta muốn giao phó?

Hắn có chút nghiêng đầu, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía lão ẩu áo lam, giọng điệu bất thiện.

- Người mất tích ở trong Loạn Lưu Hải, không tới hỏi ngươi, thì đi tìm ai?

Lão ẩu áo lam lại không sợ Phương Hành, ỷ vào thân phận, hùng hổ dọa người:

- Ngươi là Đế Tử, nhưng cũng không thể bất kính với người Mộng gia ta!

- Đạo Chủ, cần cẩn thận...

Ngay cả đám người Lộc Tẩu, thấy thế cũng vội truyền âm, chỉ e Phương Hành hạ sát thủ.

Lúc này là thời điểm Phương Hành dùng thân phận Đế Lưu cùng Đế Thích tranh phong, những đại gia tộc, đại đạo thống kia, từng cái nội tình phi phàm, không thể tuỳ tiện đắc tội, bằng không mà nói, liên luỵ thành thế, sẽ để cho Phương Hành mất đi tất cả căn cơ...

Mà trong khoảng thời gian này, bọn hắn xử sự, nhức đầu nhất cũng chính là ở chỗ này!

Những đại gia tộc và đại đạo thống kia, đều có nội tình, nắm giữ Thái Ất mệnh mạch, tuyệt đối không thể tuỳ tiện đắc tội...

Nhưng Phương Hành rõ ràng không để ý tới những chuyện này, nghe lão ẩu áo lam nói trái lại cười nhạt, sau đó bỗng nhiên bước lên một bước, thân hình như núi, chấn động không gian, bà lão kia là Thái Ất Thượng Tiên uy tín lâu năm, vào lúc này ngay cả thần thông cũng không thi triển ra được, bị hắn đụng tới trước người, nhục thân bay ra ngoài, tay nắm quải trượng cũng nới lỏng ra, Phương Hành thì thuận thế đoạt lấy quải trượng đầu rồng ở trong tay nàng, sau đó trở tay rẽ ngang, đập vào trên đầu lão ẩu áo lam!

Phốc...

Mộng gia đại trưởng lão miệng phun máu tươi, ngã ra ngoài điện, thần hồn héo rũ, nhục thân xụi lơ, nửa ngày không đứng dậy được!

- Cũng tốt, các ngươi muốn giao phó, ta sẽ cho các ngươi giao phó!

Phương Hành ném quải trượng xuống đất, cười lạnh nói:

- Ba ngày sau, còn có ai muốn tìm ta đòi giao phó, thì cùng tới đi!

Dứt lời, trực tiếp trở lại hậu điện, trong lòng chỉ cảm thấy vừa tức giận, vừa buồn cười:

- Tiên Giới này cũng thật có ý tứ, Phương đại gia ta từ Thiên Nguyên Đại Lục trộn lẫn đến Tiên Giới, cho tới bây giờ đều chỉ có ta tìm người khác khóc lóc om sòm, không nghĩ tới hôm nay thế mà trái ngược...

Chương 1558: Tùy tiện vốn liếng.

- Tốt, tốt, Đế Lưu điện hạ thật bá đạo, ba ngày sau, dù lão thân bò, cũng sẽ bò tới tìm ngươi đòi công đạo!

Nghe Phương Hành nói, lão ẩu áo lam biến sắc, oán hận nhìn Phương Hành một chút, ánh mắt tựa như muốn ăn người, người Mộng gia khác thấy Phương Hành bá đạo như vậy, cả đám biến sắc, trong lòng đều suy nghĩ: mọi người đều truyền ngôn nói vị Đế Tử điện hạ này biến mất ngàn năm, tu vi tổn hao nhiều, nhưng hôm nay nhìn bộ dạng của hắn, xuất thủ liền đả thương người, chỗ nào giống như tu vi đại giảm?

Lại nhớ tới hung danh của hắn, nơi nào còn dám náo loạn, từng người cẩn thận từng li từng tí chạy tới, đỡ lão ẩu áo lam dậy, xám xịt rút lui, ngay cả nói cũng không dám nói nhiều một câu, chỉ có bà lão kia cắn răng lưu lại ngoan thoại...

- Đạo Chủ, lời này không thể tuỳ tiện đáp ứng a...

Đám người Lộc Tẩu cũng kinh hãi, vội vã tới nhắc nhở, hận không thể thay hắn thu hồi câu nói kia.

- Đến cùng vẫn là xuất thân Tán Tiên, một đường chém giết đã quen, không biết mưu sâu kế hiểm trong chính trường...

Sắc mặt Văn tiên sinh nghiêm túc, trông rất lo lắng, đều theo bản năng cảm thấy Phương Hành trong cơn tức giận, nói chuyện không khỏi quá lỗ mãng, nói trắng ra là, đám thế gia này nháo thì nháo, nhưng nơi nào có chứng cớ gì chứng minh bọn hắn có quan hệ tới Đại Xích Thiên ngũ tử mất tích?

Bất quá là dựa thế khóc lóc om sòm mà thôi, nếu Phương Hành liều chết không nhận, việc này sớm muộn gì cũng sẽ kéo qua, mấy đại thế gia và đạo thống kia, có lẽ sẽ âm thầm tính món nợ này ở trên đầu Phương Hành, nhưng bên ngoài lại không nói được gì...

Nhưng hôm nay, Phương Hành vung ra câu nói kia, muốn ở ba ngày sau cho bọn hắn một câu trả lời thỏa đáng, thì đã gây ra đại họa!

Mộng gia đại trưởng lão ăn thiệt thòi lớn như vậy, há sẽ chịu thôi, ba ngày sau, nhất định sẽ mời mấy đại thế gia khác đến ồn ào, đến lúc đó dù Phương Hành là Đế Tử, cũng không thể lực áp mấy thế gia kia.

Nói trắng ra, đây không phải tranh luận không phải đen tức trắng, mà là một vũng nước đục...

- Các ngươi yên tâm đi, ta xem qua ngọc giản của ngươi, biết được tiền căn hậu quả, cũng nghĩ kỹ xử lý như thế nào!

Thấy bọn họ như vậy, Phương Hành nhẹ nhàng khoát tay áo, ra hiệu bọn hắn không cần phải lo lắng, sau đó đi vào trong Cự Thạch Điện, người quét trên mặt từng người, càng nhìn càng giận, đường đường thập đại Tiên Tướng, thế mà bị thương bảy tám cái, chuyện này là sao, coi như những thương tích này không trí mạng, nhưng lại không thể coi là nhẹ.

- Bọn thế gia này thật dám đến địa bàn của ta giương oai, vốn liếng tùy tiện từ đâu tới?

Ánh mắt hắn quét tới, trong lòng đã có chút phẫn nộ, hận không thể nắm lão thái bà kia về đánh một trận.

- Ta hoài nghi phía sau bọn hắn tất nhiên có người quạt gió châm lửa, cố ý quấy rầy, chỉ không biết là ai nghĩ ra biện pháp âm độc này!

Sắc mặt Lộc Tẩu cũng khó coi, hiển nhiên một tháng qua, uất ức nhất chính là hắn.

Mặc dù trong một tháng này, các thế gia náo thì náo, nhưng không dám thật trở mặt, bất quá cũng làm cho hắn sứt đầu mẻ trán.

Trong đầu Phương Hành đã không tự chủ

được lóe lên bộ dáng của Thanh La Tiên Tử, nhẹ nhàng cắn răng, nhưng không có nói, chỉ tức giận bất bình hỏi:

- Vậy các ngươi cứ tùy ý bọn hắn quấy rầy sao, nhiều Tiên Mệnh như vậy là ăn chay sao?

Đám người Lộc Tẩu nghe vậy, đều trầm mặc một chút, sau đó cười khổ.

- Dù có được Tiên Mệnh, cũng không địch lại Thái Ất của đối phương a...

Tiên Tướng khác nghe vậy, cũng đều trầm mặc im lặng, trong đại điện, bầu không khí có vẻ hơi kiềm chế.

- Ai, theo ta thấy, đây thật là có người âm thầm chơi kế sách rút củi dưới đáy nồi...

Trong trầm mặc, Văn tiên sinh bình tĩnh mở miệng, nhìn Phương Hành nói:

- Đối phương không chỉ náo mà thôi, đối với mấy đại thế gia, đại đạo thống này mà nói, có lẽ cũng lo lắng tung tích của Đại Xích Thiên ngũ tử, nhưng bọn hắn nổi nóng, rõ ràng là bị người lợi dụng, một tháng trước chúng ta lấy được Loạn Lưu Hải, chấn kinh liên quân, danh tiếng Đại Xích Thiên Đế Lưu lần nữa chấn kinh bốn vực, vốn là ưu thế cực lớn, có thể mượn cơ hội này chiêu binh mãi mã, lớn mạnh bản thân, dẫn tới các thế lực ở Đại Xích

Thiên thần phục...

- Đối với Đế Lưu điện hạ mà nói, lần Loạn Lưu Hải đại chiến này, đã chứng minh thực lực của mình, tuyên cáo mình trở về, không nói hung danh ngàn năm trước, chỉ nói trận chiến ở Loạn Lưu Hải, đã để rất nhiều người nhìn thấy tiềm lực của chúng ta, mà lúc này, Đại Xích Thiên nhất mạch, thậm chí chư thiên khác, những âm thanh không tốt kia sẽ bị đè xuống, bình thường ở trong quyền lực chi tranh, quyết không có chuyện tất cả đều theo một thuyền, chắc chắn sẽ có rất nhiều người vì loại nguyên nhân nào đó mà công khai quy thuận chúng ta, hoặc âm thầm quy thuận, mà loại phương pháp này, cũng là một thủ đoạn trong tranh quyền đoạt vị, cứ tiếp như thế, sẽ như quả cầu tuyết, người quy thuận càng ngày càng nhiều, thế lực của chúng ta cũng càng lúc càng lớn, thời điểm tranh phong với Đế Thích, phần thắng cũng sẽ càng lúc càng lớn, dẫn tới càng nhiều người đặt cược...

Hắn một bên nói, một bên nhìn về phía Phương Hành, thấy Phương Hành chăm chú lắng nghe, lá gan cũng càng lúc càng lớn, thản nhiên nói:

- Nói thật, một tháng trước, chính là thời điểm chúng ta chiêu binh mãi mã, mua chuộc các thế lực và cao thủ tốt nhất, ta và Lộc lão cũng đã thả ra phong thanh, muốn dẫn mấy cao thủ tới, dù sao hiện tại chúng ta vẫn quá yếu, cái gọi là Cáp Mô quân tà binh thứ nhất Đại Xích Thiên, cũng chỉ có hơn ba mươi Chân Tiên, hơn hai trăm Tán Tiên mà thôi, từ mấy chiến dịch có thể nhìn ra, ba trăm thuộc hạ của chúng ta đủ hung, đủ ác, nhưng lực lượng quá không cân đối...

- Ở Tiên Giới, cường quân chân chính tất có cao thủ tọa trấn, tựa như Xích Tiêu Quân của Đế Thích, dưới trước có ba Thái Ất Tiên Tướng thống lĩnh Tiên Binh, trong âm thầm còn có không ít Thái Ất Thượng Tiên trông nom, thời điểm lâm trận, binh đối với binh, tướng đối với tướng, như vậy mới có thể phát huy ra lực lượng mạnh nhất của Tiên Binh, nhưng chúng ta thì sao, ba trăm Cáp Mô quân cố nhiên thanh danh không yếu, nhưng có thể chiến Thái Ất cảnh chỉ có Đạo Chủ, coi như lúc ấy ở trong Loạn Lưu Hải, ai, nếu không có mấy vị kia... lúc ấy phần thắng của chúng ta cũng rất nhỏ!

Nói đến chỗ này, hắn có chút dừng lại, nhìn qua Phương Hành.

Phương Hành biết đạo lý trong này!

Tiên Giới đấu pháp, từ trước tới nay đều là tướng đối với tướng, binh đối với binh, Chân

Tiên đối với Chân Tiên, Thái Ất chiến Thái Ất!

Bây giờ đối với Phương Hành mà nói, chiêu binh mãi mã không phải nan đề, hắn có Tiên Mệnh, có thể bồi dưỡng được vô số Chân Tiên, nhưng Thái Ất Thượng Tiên, hắn cơ hồ không có một cái, đây chính là nhược điểm lớn nhất của hắn bây giờ, trong một tháng này, nơi hắn đóng quan, Cáp Mô quân liên tục gặp cảnh xấu hổ, đã có thể nhìn thấy, không phải Cáp Mô quân không đủ dũng mãnh, mà là không có cao thủ tọa trấn...

Tiến thêm một bước nói, nếu tương lai ở trong chiến trận, mình bị người vây khốn, Thái Ất Thượng Tiên của đối phương nghiền ép qua, ba trăm Cáp Mô quân mạnh nữa, cũng không ngăn cản nổi, dù sao Tiên gia không phải phàm tục, người tu hành có lực lượng kinh thiên động địa, thực lực cá nhân đối với cục diện chiến đấu ảnh hưởng rất lớn, một tháng trước ở Loạn Lưu Hải, ba trăm Cáp Mô quân của mình đánh với 2000 Xích Tiêu Quân, còn không phải mình chém Thái Ất Như Hiên Tiên Tướng, lại bắt Đại Xích Thiên ngũ tử, tình hình chiến đấu liền lập tức thiên về một bên sao?

Trái tim Văn tiên sinh đại định, nói tiếp:

- Thái Ất Thượng Tiên địa vị phi phàm, có thể xưng căn cơ của Tam Thập Tam Thiên, nếu không có đầy đủ Thái Ất Thượng Tiên phụ tá, chúng ta cuối cùng không cách nào chống lại Xích Tiêu Quân, đây cũng là nguyên nhân lúc ấy ta và Lộc lão tạo thế, là muốn dẫn tới mấy vị Thái Ất Thượng Tiên, chỉ có như thế, chúng ta mới có thể tiếp tục chiêu binh mãi mã, bằng không mà nói, coi như đưa tới lại nhiều Chân Tiên, lại nhiều Tán Tiên, cuối cùng vẫn có cực hạn, không cách nào chân chính chống lại Tiên Binh tinh nhuệ, lại càng không cần phải nói Xích Tiêu Quân!

- Ngươi nói không sai, bất quá số lượng Thái Ất Thượng Tiên ở Tiên Giới cũng không tính ít, không biết có bao nhiêu người đạt đến tu vi này, nhưng không có quan vị tương ứng, chẳng lẽ không ai muốn quy thuận ta sao?

Ánh mắt Phương Hành lấp lóe, chậm rãi hỏi.

Một tầng cảnh giới một tầng thiên, tầm quan trọng của Thái Ất Thượng Tiên, hắn cũng không phải không biết, cũng có tâm mời chào.

Nghe hắn hỏi, Văn tiên sinh cười khổ nói:

- Có lẽ Đạo Chủ không biết, chỗ lợi hại của đại thế gia là ở chỗ này, bọn hắn có thể trở thành chư hầu, ở trong ngàn năm loạn cục truyền thừa tiếp, xây xuống căn cơ vạn cổ không thay đổi, đây đều là có nguyên nhân, người bình thường đều cảm thấy những cổ thế gia kia, sở dĩ có thể khống chế chư vực, là bởi vì phía sau bọn hắn đều có Đại La Kim Tiên tọa trấn, nhưng trên thực tế, xa xa không có đơn giản như vậy, so sánh với Đại La Kim Tiên Đến, ưu thế lớn nhất của bọn hắn là trong tay đều nắm giữ Hỗn Độn Tiên Viên thượng đẳng, trong Hỗn Độn Tiên Viên, một ít tài nguyên trân quý mới là trọng yếu nhất!

- Hỗn Độn Tiên Viên?

Phương Hành khẽ giật mình, dần dần minh bạch lời nói của Văn tiên sinh.

- Không sai!

Lúc này Lộc Tẩu tiếp lời nói, thần sắc cực kỳ ngưng trọng:

- Chân Tiên muốn thăng Thái Ất, cần cảm ngộ pháp tắc, tu luyện tiên giác, ngoại trừ kỳ tài vạn dặm không một, muốn tu luyện tới Thái Ất cảnh chân chính, thì quyết không thể rời bỏ một ít tiên dược linh quả trong Hỗn Độn Tiên Viên, như Tam Sinh Trà của Ám Ảnh Thiên Mộng gia, Tứ Cửu Chuyển Sinh Liên của Phượng Hoàng Thiên, cùng Thượng Thanh Thiên Thái Nhạc Thiên Tông biết luyện chế Cửu Chuyển Cửu Chân Ngộ Đạo Đan... Những đại thế gia, đại đạo thống này, ở Tam Thập Tam Thiên căn cơ kiên cố như thế, nguyên nhân ở đâu? Là bởi vì bọn hắn nắm giữ những tư nguyên này, đối với Đại Xích Thiên nhất mạch mà nói, cơ hồ mỗi Thái Ất Thượng Tiên, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút quan hệ với những đại thế gia kia, ảnh hưởng của bọn hắn đối với Đại Xích Thiên là khó mà hình dung...

Nói đến chỗ này, Lộc Tẩu trầm thấp hít một hơi:

- Cũng chính là nguyên nhân này, sau khi cùng bọn hắn kết thù, đừng nói chúng ta không có khả năng chiêu mộ được Thái Ất Thượng Tiên, thậm chí ngay cả tư nguyên để chúng ta tiếp tục tu luyện cũng trở thành vấn đề, lấy không được tài nguyên a...

- Cái này...

Phương Hành nghe lời này, thần sắc cũng có chút mộng, qua nửa ngày mới nói:

- Nguyên lai bọn hắn thật có vốn liếng tùy tiện...

Chương 1559: Phải chăng muốn cúi đầu.

- Tài nguyên, xét đến cùng, vẫn là tài nguyên...

Phương Hành nghe rõ tiền căn hậu quả, cũng không nhịn được vuốt vuốt lông mày, trong lòng thở dài một tiếng.

Trong giới tu hành, tài nguyên chính là mệnh mạch, thời điểm ở Thiên Nguyên Đại Lục cũng như thế, không nghĩ tới hôm nay đến Tiên Giới, phương diện này chẳng những không có giảm xuống, trái lại càng thêm rõ ràng, cho tới hôm nay hắn mới hiểu được, dù những đại thế gia kia bởi vì huyết mạch ảnh hưởng lẫn nhau, không có khả năng có được quá nhiều kỳ tài, nhưng y nguyên có lực ảnh hưởng hết sức quan trọng, nguyên nhân ngay ở chỗ bọn hắn nắm giữ những tư nguyên kia, chẳng khác nào nắm giữ mệnh mạch của Chân Tiên tấn thăng Thái Ất Thượng Tiên, nắm giữ vận mệnh của vô số người...

Chân Tiên muốn tấn thăng Thái Ất Thượng Tiên, không có những tư nguyên này, trong một vạn tiên chưa chắc có một người thành công, nhưng có những tư nguyên này, vậy tấn thăng Thái Ất, từ trình độ nào đó có thể nói chỉ là vấn đề thời gian, nhanh thì ngàn năm, chậm thì ba ngàn năm, tổng sẽ thành công!

Mình đi con đường của Thái Thượng Đạo, có thể nói nhu cầu đối với tài nguyên thấp rất nhiều, nhưng không phải hoàn toàn không cần, bây giờ trong thức giới của hắn, đã nước sữa hòa nhau, thức tỉnh vô số pháp tắc, nhưng tất cả pháp tắc giống như mầm non, cần phải trưởng thành, mà những tài nguyên kia, kỳ thật chính là phân bón có thể trợ giúp những mầm non này trưởng thành, mình không những cần, cần vẫn rất nhiều, càng nhiều càng tốt, chỉ là đáng tiếc, nơi này dù sao cũng là Tiên Giới, không giống như trước, một lời không hợp liền đoạt...

Mà đối với đám người Lộc Tẩu mà nói, loại tài nguyên này càng trọng yếu hơn!

Bọn hắn đã phong chính, nhưng sau khi phong chính thì sao, ai không muốn tiến thêm một bước, trở thành Thái Ất Thượng Tiên?

Lại nói Cáp Mô quân, trước đây bọn hắn vì Tiên Mệnh, người người anh dũng tác chiến, nhưng sau khi có được Tiên Mệnh thì sao?

Bước kế tiếp của Phương Hành, làm sao dẫn dụ bọn hắn bán mạng hiệu lực?

Có lẽ Tiên Mệnh đã là đại ân, đủ để bọn hắn hiệu lực cho Phương Hành nhiều năm, hơn nữa bọn hắn lưu lại tên trên Tiệt Đạo Ngọc Thư, cũng không phản bội được, nhưng bức bọn hắn nghe lệnh chém giết, cùng để bọn hắn cam tâm tình nguyện nghe lệnh chém giết, là hai sự tình hoàn toàn khác nhau!

Mà cái này, cũng chính là lực lượng để Mộng gia lão thái bà kia lớn lối như thế!

Ngũ đại thế lực bọn hắn, thật đúng là không phải có thể tuỳ tiện đắc tội...

Đắc tội ngũ đại thế gia, Phương Hành sẽ không có khả năng chiêu mộ được Thái Ất Thượng Tiên hiệu lực!

Bởi vì ngũ đại thế lực, cơ hồ nắm giữ tất cả tài nguyên tấn thăng của Đại Xích Thiên nhất mạch, cái này cũng dẫn đến, phàm là Thái Ất Thượng Tiên của Đại Xích Thiên nhất mạch, ở trong quá trình tấn thăng Thượng Tiên, hoặc nhiều hoặc ít, đều từng quen biết ngũ đại thế gia, thời điểm ngũ đại thế gia không lên tiếng, trong bọn họ có thể sẽ có người đặt cửa ở trên người Phương Hành, vì mình liều một cái tốt tiền đồ, nhưng sau khi ngũ đại thế gia đồng thời biểu thị bất mãn với Phương Hành, những Thái Ất Thượng Tiên bị bọn hắn ảnh hưởng kia, đều sẽ không làm như vậy nữa...

Mà nói xa, đắc tội ngũ đại thế lực này, Phương Hành ngay cả tiền đồ của đệ tử Tiệt Đạo cũng không cho được...

- Bất luận là cục diện hiện tại, hay sau này phát triển, đắc tội ngũ đại thế gia, đều là hành vi không khôn ngoan!

Lộc Tẩu cuối cùng nói với Phương Hành kết luận của mình, sau đó bình tĩnh nhìn hắn.

- Vậy chẳng lẽ ta đường đường Đế Tử, còn phải cúi đầu với bọn hắn sao?

Phương Hành nhíu mày, lạnh giọng mở miệng.

Thần sắc Lộc Tẩu ngưng trọng, xoa lông mày thầm nghĩ:

- Nếu nói ở Đại Xích Thiên nhất mạch, Xích Đế là Đế Vương, vậy các thế lực lớn là chư hầu, đều ở trong ngàn năm này chinh chiến lập xuống đại công, cho dù là bản thân Xích Đế, cũng lấy trấn an làm chủ, không có đoạt tài nguyên trọng yếu của mấy thế lực lớn nắm giữ, như vậy thân là Đế Tử, kỳ thật cùng các chư hầu giữ gìn mối quan hệ, kia cũng không có gì, dù sao từ tư liệu chúng ta sưu tập được đến xem, các thế lực lớn này, trước kia ngay cả Đế Thích cũng không để ý tới...

- Ở Đại Xích Thiên, những đại thế gia, đại đạo thống kia, chỉ dùng Xích Đế vi tôn, nghe điều không nghe tuyên, giá đỡ rất lớn, không giống Thanh Huyền Vực Chủ hay Tử Huyền Tiên Soái, trước kia bọn hắn chính là thế lực lớn, chỉ là ở trong ngàn năm đại loạn này quy thuận Xích Đế, trợ giúp Xích Đế thành tựu đế vị, có thể tưởng tượng, trong âm thầm Xích

Đế nhất định hứa hẹn với bọn hắn rất nhiều, theo lão phu biết, tới bây giờ bọn hắn mới vừa vặn biểu đạt chút thân cận với Đế Thích mà thôi, sau sự tình ở Loạn Lưu Hải, Đế Thích bề ngoài không có hỏi nhiều, nhưng ngày thứ hai lại lập tức viết thư giải thích với các lão tổ, bởi vì hắn cũng thực lực đại tổn, mặc dù những lão tổ kia bất mãn, nhưng chỉ có thể trút phẫn nộ lên đầu chúng ta...

Nói đến chỗ này, thần sắc ngưng lại:

- Mấy hồng nhân của đại thế gia kia, bây giờ còn không có giết chết a?

- Không chết, nhưng cùng chết cũng kém không nhiều!

Phương Hành trả lời Lộc Tẩu, cũng không có giải thích nhiều.

Lộc Tẩu thở dài nói:

- Lão phu được ngươi tín nhiệm, phong làm Nhị tổng quản, thay ngươi quản lý sự vụ Tiệt Đạo, có thể nói tận tâm tận lực, nhưng những đại sự này, còn phải do ngươi đến định, ta không có quyền can thiệp, sau khi quyết định lại nói cho ta biết!

Hắn nhìn ra trong lòng Phương Hành không thoải mái, cũng không nhiều lời, thở dài rời đi.

Một tháng qua hắn lao tâm lao lực, rốt cục đợi đến Phương Hành đi ra, cũng cần hảo hảo nghỉ ngơi một chút!

- Quả nhiên là một đám bùn loãng...

Phương Hành cảm thấy đau đầu, cuối cùng minh bạch nguyên nhân đám người Lộc Tẩu nhức đầu.

Không chỉ là bị người nhiều lần tới cửa gây chuyện, còn thay hắn suy tính lâu dài, sao có thể không đau đầu chứ!

- Muốn ta cúi đầu, không có đơn giản như vậy!

Vũng nước đục này, Phương Hành lười suy nghĩ nhiều, càng không phải tùy tùy tiện tiện có thể giải quyết, chỉ là âm thầm suy nghĩ, trong lòng liền nở nụ cười lạnh, oán hận nói:

- Mấy thế lực lớn này thực giỏi tính toán, nhưng thì tính sao, ta cũng vừa được một bảo bối, ngược lại phải nghiên cứu một chút, nói không chừng dùng tốt, một bút liền hủy nội tình của các ngươi!

Sau đó liền không nghĩ nhiều nữa, hết thảy ném qua sau đầu, trở lại Khô Lâu Thần Cung tu hành.

Dù sao hắn không am hiểu thủ đoạn ám đấu, đám người Lộc Tẩu không giải quyết được phiền phức, hắn càng không giải quyết được!

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất, là không muốn đi giải quyết như thế!

Phương đại gia đời này, thời điểm cúi đầu trước người khác cũng không ít, nhưng không phải vạn bất đắc dĩ, là quyết không chịu cúi đầu!

Hắn hôm nay, ở phương diện tu hành, còn có nhiều vấn đề cần phải giải quyết, nhất là Độ Tiên Bút vừa mới có được, cần rất nhiều thời gian đi tìm hiểu, đi dò xét, đối với người bên ngoài, cảm giác không thể khống chế bút này, nhưng Phương Hành không giống, không dùng bút này, luôn cảm thấy trong lòng ngứa ngáy...

Bất quá cách làm của hắn, lại hù Văn tiên sinh không nhẹ, nhất là Phương Hành cười híp mắt mời Văn tiên sinh vào Khô Lâu Thần Cung, trà ngon rượu ngon hầu hạ, sau đó lấy ra văn phòng tứ bảo hướng Văn tiên sinh thỉnh giáo nên làm sao tăng lên thư pháp… dọa đến Văn tiên sinh rùng mình, hỏi liên tiếp Phương Hành mấy vấn đề mới xác thực đây quả thật là hắn, mà không phải bị người đoạt xá!

- Cái này... Đạo Chủ ngươi muốn tăng lên thư pháp, lão phu ngược lại rất ủng hộ, bất quá... từ đâu lấy tay a?

Nhìn Văn tiên sinh đổ mồ hôi, Phương Hành cực kỳ xem thường:

- Ngươi am hiểu nhất phù văn, lại không biết từ nơi nào tăng lên?

Trên mặt Văn tiên sinh đổ mồ hôi càng nhiều:

- Đây là phải phân người, người khác nhau có phương pháp khác nhau...

Phương Hành nói:

- Vậy từ ta ra tay đi!

Văn tiên sinh nhẹ gật đầu nói:

- Đạo Chủ trước viết mấy chữ để ta xem một chút!

Phương Hành liếm liếm ngòi bút, suy nghĩ một hồi, nghiêm túc viết xuống tên của mình:

- Phương Hành!

Văn tiên sinh nhìn xem, con mắt chậm rãi mở to.

Phương Hành cười híp mắt bu lại:

- Ngươi cảm thấy ta ở phương diện nào cần tăng lên nhất?

Văn tiên sinh:

- ...

Phương Hành tràn đầy chờ mong:

- Nói đi!

Văn tiên sinh:

- ... Tất cả phương diện!

Phương Hành ngẩn ngơ, trợn mắt nhìn Văn tiên sinh.

Trong lòng Văn tiên sinh vốn sợ hắn, thổ phỉ vốn là khắc tinh của thư sinh a, nhất thời sợ đến chảy mồ hôi lạnh, khuyên nhủ:

- Hảo hảo học, luôn có thể tăng lên!

Phương Hành nghĩ nghĩ, cũng là đạo lý này, nhân tiện nói:

- Vậy ngươi tranh thủ thời gian dạy đi!

- Vâng, vâng!

Văn tiên sinh suy nghĩ một phen, cầm bút viết xuống một chữ “Vĩnh”, sau đó nhìn Phương Hành nói:

- Nếu muốn luyện chữ, thì từ phương pháp đơn giản nhất bắt đầu, Đạo Chủ không cần phiền lòng, trước tạm nhẫn nại tính tình, luyện một chữ này nhiều lần, tự nhiên sẽ có chỗ tinh tiến!

- Chỉ viết một chữ này hữu dụng không?

Phương Hành hồ nghi nhìn hắn, lo lắng hắn có phải lừa gạt mình hay không.

Văn tiên sinh bất đắc dĩ cười khổ:

- Đây là Vĩnh Tự Bát Pháp, tất nhiên là hữu dụng!

Dứt lời lại kỹ càng giảng giải một phen, dốc hết toàn lực, không dám có chút giấu diếm.

Phương Hành cũng biết quan hệ trọng đại, kiềm chế tính tình ghi xuống, Văn tiên sinh thấy hắn lý giải thông thấu, lúc này mới cáo từ, chỉ nói Phương Hành trước viết ba ngàn lần, sau đó lại gọi hắn tới, nếu như ở bình thường, Phương Hành chưa chắc có kiên nhẫn như vậy, nhưng hôm nay lại rất chăm chỉ, lấy ra một cái bàn nhỏ, hai vò rượu, xếp bằng ở trước án, sau đó từng chữ từng chữ viết!

Ngày thường hắn chỉ thích đồ vật mình cảm thấy hứng thú, cũng không miễn cưỡng mình, bây giờ chính là lần thứ nhất nhẫn nại học hành, suốt đêm qua đi, ngày thứ hai Văn tiên sinh đến, trên giấy thình lình đã lít nha lít nhít, mực làm bẩn cả mặt mũi!

- Mau đến xem nhìn, viết như thế nào?

Thấy Văn tiên sinh, Phương Hành hào hứng nộp bài.

Văn tiên sinh nhìn thật lâu không nói một lời, sau một hồi lâu, mới bỗng nhiên hành lễ:

- Lão phu có câu nói muốn nói...

Phương Hành khẽ giật mình:

- Ngươi nói đi!

Văn tiên sinh hít một hơi thật sâu nói:

- Đạo Chủ trước cam đoan đừng nóng giận!

Phương Hành gật đầu đáp ứng:

- Không tức giận!

Văn tiên sinh chậm rãi thở một hơi, nắm một chồng giấy để lên bàn, trên mặt đại nghĩa lẫm nhiên, cực kỳ ngưng trọng nhìn Phương Hành, lắc đầu nói:

- Đạo Chủ, có thời gian thì dùng ở những chuyện có ý nghĩa đi...

Chương 1560: Điều khiển pháp tắc.

- Có một số việc quả nhiên là không miễn cưỡng được...

Mà ngay cả Phương Hành, kỳ thật cũng suy nghĩ cẩn thận điểm này, sự tình học thức giống như tu hành, lấy không được xảo, cần đại tâm huyết, đại tinh lực đi nghiên cứu, còn cần ngộ tính nhất định, mà hắn không thể nghi ngờ thiếu nhất là cái này, sau khi luyện một đêm, trong nội tâm đã cực kỳ không kiên nhẫn, nghe Văn tiên sinh bình, vậy thì càng đề không nổi hào hứng, nội tâm yên lặng, phiền muộn khó tả...

- Kỳ thật chỉ luyện chữ cũng không đủ, còn cần văn lý thông huyền, tựa như trên triều đình, có đại thần có thể ghi thanh từ, hiểu rõ cấu tứ, có thể tế thiên, chỉ có như vậy, mới có thể mượn bút cấu kết thiên địa, dẫn động pháp tắc... Ai, được rồi được rồi, làm gì khổ cực như vậy, dù ta học được viết chữ thì thế nào, lại không nhất định có thể viết văn hay, dù viết ra văn hay thì thế nào? Lại không nhất định có thể điều khiển được bút, dù điều khiển được bút này thì thế nào? Lại không nhất định thành được Tiên Vương, dù thành Tiên Vương thì thế nào? Sớm muộn gì cũng sẽ chết ở trên con đường Thái Thượng Đạo...

Nghĩ như thế, ý niệm trong đầu bỗng nhiên hiểu rõ, thống khoái vỗ bàn...

- Bất quá, dù không cần bút này thay trời đổi đất, cũng không thể một chút tác dụng cũng không có a...

- Bút này, chỉ dùng để câu thông thiên địa, là dùng viết ra chữ, bản thân cần ẩn chứa thần uẩn nào đó, bởi vì cần để cho thiên địa thấy hiểu, như vậy có phải có chút thiên địa, căn bản là không cần thần uẩn, cũng có thể thấy hiểu hay không...

Sau khi buông tha cho triệt để điều khiển bút này, ý nghĩ của Phương Hành lại linh hoạt lên.

Suy nghĩ một hồi, trong thức hải hắn lóe lên linh quang thông suốt, đã có ý niệm nào đó.

- Kỳ thật ở trong thức giới, mình cũng có thể xem như thiên địa nha...

Nghĩ thông suốt điểm này, hắn lập tức hào hứng, đuổi Văn tiên sinh đi, tinh thần khẽ động, mang theo Độ Tiên Bút đi vào thức giới, nhìn phiến thiên địa kia, chỉ thấy sau khi đại loạn, sinh cơ đã nảy mầm, chính hắn cũng có thể cảm giác được rõ ràng, sau một trận đại loạn, đánh vỡ hết thảy, ngược lại làm tất cả lực lượng trong thức giới giao hòa, mà kết quả giao hòa, là pháp tắc sinh sôi, những pháp tắc này ở góc độ của hắn xem ra, là đạo đạo thần thông bổn nguyên phát triển!

Đương nhiên, bởi vì những thần thông bổn nguyên này đều quá mức nhỏ yếu, từ trình độ nào đó, hắn giống như Thái Ất Thượng Tiên bình thường, có thể phát huy lực lượng pháp tắc, chính hắn cũng không biết, còn cần bao lâu chúng mới phát triển hoàn thiện...

Chỉ có điều, lý giải những thần thông bổn nguyên này, với hắn mà nói, lại có trợ lực thật lớn!

Không đấu pháp với người, phần ưu thế này thể hiện không ra, nhưng Phương Hành dám cam đoan, nếu đấu pháp, hắn sẽ cho người kinh hỉ rất lớn!

Đương nhiên, đây là hắn tu hành, không quan hệ mục đích chuyến này.

Sau khi tiến vào thức giới, hắn lập tức cầm Độ Tiên Bút, thần sắc có chút yên lặng.

Lần thứ hai cầm bút, lại không giống lần thứ nhất, bởi vì trong nội tâm đã có chuẩn bị, dục niệm trong lòng nhạt đi rất nhiều, cũng không như cỏ hoang điên cuồng sinh sôi, mà Phương Hành cũng không giống như lần thứ nhất, nóng lòng viết lại không viết ra được, lúc này hắn cố kiềm nén ý niệm viết lại trong đầu, chỉ lẳng lặng chờ đợi, chờ dục niệm trong lòng rút đi!

Loại cảm giác này giằng co rất lâu, hắn mới cưỡng ép được, tâm thần từ từ yên lặng!

Sau đó, khi nội tâm của hắn trống rỗng, hắn mới chậm rãi thở ra một hơi, nhẹ nhàng viết xuống một chữ.

Phong!

Chữ viết rất xấu, nét bút vặn vẹo cứng ngắc, quả thực chữ không thành chữ!

Nếu đặt ở bình thường, Phương Hành tuyệt đối không chịu viết ra, thật sự là xấu hổ chết người ta rồi.

Hơn nữa sau khi viết ra, hắn cũng không bảo đảm chữ này người khác có thể nhận thức, trong nội tâm vô ý thức cho rằng đây là công vô dụng!

Thật giống như trong tiềm thức, biết rõ người khác nhận không ra chữ của mình, dĩ nhiên là sẽ không viết ra!

Lần trước hắn cầm bút không viết, chính là nguyên nhân này!

Dùng bút này viết chữ, chẳng khác gì là ghi cho một vị thần phật có thể đáp ứng mình bất luận yêu cầu gì!

Biết rõ sau khi mình ghi cho thần phật, thần phật sẽ thỏa mãn hết thảy nguyện vọng của mình, thế nhưng bởi vì biết rõ chữ của mình ghi quá khó coi, thần phật không nhất định có thể hiểu, huống hồ cũng không biết nên nói nguyện vọng này như thế nào, cho nên mới đặt bút xuống…

Hôm nay lại bất đồng, cái chữ này, Phương Hành là ghi cho mình xem!

Đừng nói viết ngoáy, dù chỉ tùy tiện quẹt một cái, hắn cũng biết đây là chữ gì!

Cũng bởi vậy, chữ viết rơi xuống, lập tức có dị biến vô hình xuất hiện…

Ở trong tối tăm, pháp tắc của thức giới bị xúc động, sau đó có gió từ xa xa phật đến, đung đưa đi xa…

Sức gió không lớn, có lẽ vì Phương Hành không quá dụng tâm!

Nhưng con mắt Phương Hành lại lập tức sáng lên!

Bình thường ở trong thức giới, hắn có thể tùy tâm sở dục, nếu như hắn hi vọng có gió, chỉ cần động tâm tư liền có, nhưng lúc này, hắn rõ ràng cái gì cũng không muốn, chỉ viết xuống một chữ, mà chữ này, rõ ràng dưới tình huống không thông qua hắn, cưỡng ép để cho thế giới này có gió, hoặc là nói, cây bút kia, thông qua chữ này, ảnh hưởng đến tiềm thức của hắn, cải biến pháp tắc của thế giới này, bất luận giải thích như thế nào, xác thực là bị bút cải biến, thậm chí là điều khiển quy tắc!

- Hỏa!

Kiềm chế trái tim kích động, Phương Hành lại viết xuống một chữ.

Sau đó hắn nhìn phía trước, lẳng lặng chờ đợi, quả nhiên, sau khi chữ thành, ở chỗ sâu trong ý niệm của hắn, như có một dây cung bị khảy động, sau đó ở dưới ánh mắt của hắn, có ngọn lửa nhàn nhạt lăng không sinh sôi, lẳng lặng khiêu dược...

- Tốt, tốt, tốt...

Ánh mắt Phương Hành sáng ngời, suy tư một lát, lần nữa viết xuống một chữ.

- Lôi!

Chỉ có điều chữ này bất đồng, mặc dù hắn ghi là chữ “Lôi”, nhưng trong lòng nghĩ lại là Vũ.

Mà kết quả, quả nhiên như hắn sở liệu, chữ Lôi rơi xuống, trên chín tầng trời, đột nhiên xuất hiện một mảnh mây đen, khởi động nửa ngày, cũng không có Lôi Điện xuất hiện, ngược lại “bá lạp lạp”, mưa nhỏ rơi tí tách, thiên địa một mảnh sương mù...

- Đúng rồi, trong nội tâm ta nghĩ cái gì, mới có cái đó...

Nghĩ như vậy, hắn có chút nghĩ mà sợ!

May mắn trước đó lần thứ nhất hắn cầm bút không viết, bởi vì trong vô thức biết mình không giỏi văn, không biết nên viết như thế nào, cho nên buông bút xuống, bằng không thì dù lúc ấy hắn cầm bút ghi loạn, cũng bởi vì mình biết rõ muốn ghi cái gì, mà dẫn động pháp tắc, sau đó theo dục niệm điên cuồng sửa chữa pháp tắc, những pháp tắc tân sinh kia tất nhiên sẽ bị bút này đảo loạn, thậm chí văng tung tóe, mà hắn, đoán chừng cũng sẽ theo thức giới vỡ vụn, mà rơi vào một kết cục thê thảm khó có thể tưởng tượng...

Thở dốc một hơi, Phương Hành cười lớn, lần nữa cầm bút điểm đi!

Một tiếng ầm vang!

Theo hắn điểm xuống, pháp tắc của thức giới tuôn lên, thế giới đại biến, sơn hà nghiền nát trở về vị trí cũ, tinh thần vẫn lạc phi thăng, cây cối đứt gãy sống lại, đại địa rạn nứt khép kín, tựa như một thacâynh lược, chải vuốt thức giới một lần...

Mà nhìn tràng cảnh thần dị trước mắt, trái tim Phương Hành mừng rỡ, nhịn không được cười to!

Sự thật chứng minh, hắn có thể dùng bút này!

- Ha ha, quả nhiên là thần bút, trực tiếp cải biến pháp tắc, cũng không cần trải qua đồng ý của ta, cái này đã nói rõ, uy năng của bút này thậm chí đã vượt qua Thiên Ý, khó trách ngay cả đám trưởng lão của Chư Tử đạo tràng ở Thiên Nguyên Đại Lục, cũng một lòng muốn lấy được, cuối cùng lại lọt vào trong tay ta, nếu như bị bọn hắn lấy được, không biết sẽ hình thành dạng uy năng gì, bất quá hiện tại rơi vào trong tay ta, vậy chính là của ta, trước kia ta bị các ngươi xóa danh tự, nhưng bây giờ lấy được cây bút này, ta muốn...

Trong tiếng cười lớn, hắn lầm bầm lầu bầu, bất quá thời điểm nói đến hưng phấn, lại đột nhiên ngậm miệng.

- Ồ, ta có thể cầm nó làm gì?

Vốn là thần sắc xúc động, lúc này đột nhiên trở nên xoắn xuýt buồn bực...

Bút này là lợi hại, hắn cũng có thể sử dụng bút này!

Chỉ có điều, thời điểm hắn dùng bút này, lại chỉ có hiệu quả ở trong thức giới của mình...

Mà ở trong thức giới của mình, mình cũng có thể điều khiển pháp tắc!

Vui mừng đột nhiên trôi qua...

Mẹ nó, trừ dùng để chơi, cái khác không có tác dụng gì a!

Loại cảm giác này, thật để cho Phương Hành có chút xấu hổ, may mắn chung quanh không có người nào chứng kiến...

Tâm tình thay đổi rất nhanh, Phương Hành phiền lòng, định trở về uống rượu giải buồn, nhưng thời điểm hắn chuẩn bị ly khai, trong nội tâm lại khẽ nhúc nhích, nghĩ tới một khả năng, liền đứng vững, kinh ngạc nghĩ nghĩ, sau đó thò tay cho gọi, ở dưới ý niệm của hắn, pháp tắc thức giới thay đổi, sau đó bốn tấm bia đá bay tới, kia là bốn thiên kiêu của Đại Xích Thiên bị hắn giam ở trong thức giới, lúc trước thức giới long trời lở đất, thật rất hung hiểm, bất quá nhìn bốn người này, cả đám chật vật đến cực hạn, bản thân bị trọng thương, bất quá còn không có chết, hiển nhiên là có Pháp Tắc Chi Lực hộ thể, cực kỳ khó chết!

- Hừ, hiện tại gia tộc của các ngươi tìm ta phiền toái, ta liền bắt các ngươi làm thí nghiệm...

Trong nội tâm Phương Hành bay lên một ý nghĩ can đảm, vì nghiệm chứng ý nghĩ này, hắn đề bút điểm một cái!

Một bút này, điểm vào trán nữ tử áo gai...

Mà khi điểm ra, trong lòng hắn có một ý niệm xuất hiện, dẫn động Độ Tiên Bút cải biến pháp tắc!

- Ông!

Giữa thiên địa, ở trong vô số pháp tắc, tựa hồ có một loại bị tách rời ra, cưỡng ép nhét vào mi tâm nữ tử áo gai, trong sát na ấy, nữ tử áo gai bị trọng thương, vì tự bảo vệ mình, chủ động lâm vào trong hôn mê, đột nhiên thanh tỉnh lại, ở trên người nàng, rõ ràng có hỏa diễm nhàn nhạt xuất hiện, nhưng không có làm nàng bị thương, như là một bộ phận của nàng!

- Ngươi... Ngươi làm cái gì?

Nàng vừa sợ vừa hận nhìn Phương Hành, thanh âm khàn khàn, kinh hoàng kêu to.

- Truyền vài thứ vào trong cơ thể ngươi!

Phương Hành như có điều suy nghĩ, cũng không ngẩng đầu lên đáp.

Chương 1561: Phá Sản Bút

Phương Hành phát hiện một khả năng kinh người, liền không để ý tới những chuyện khác, chỉ một lòng cầm Độ Tiên Bút, từng phần từng phần nghiệm chứng phỏng đoán của mình...

Đại Xích Thiên tứ tử còn sống, hôm nay biến thành vật thí nghiệm của hắn, bị hắn kéo xuống, ngồi chồm hỗm ở trước người, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ hoảng sợ khó nói lên lời, trên người đạo đạo khí tức Pháp Tắc Chi Lực mãnh liệt, khiến cho sắc mặt của bọn hắn một lúc xanh, một lúc trắng, tựa hồ thân thể thừa nhận thống khổ thật lớn, nhưng hết lần này tới lần khác khẽ động cũng không thể động, ở dưới lực lượng thức giới trấn áp, bọn hắn chỉ có thể thành thành thật thật ngồi chồm hỗm ở trước mặt Phương Hành, chỉ có con mắt ngẫu nhiên xoay chuyển!

Mà vào lúc này, Phương Hành cũng vừa mừng vừa sợ, trong tay nắm lấy bút son, cúi đầu trầm tư.

Qua hồi lâu, hắn mới ngẩng đầu, nhìn về phía nam tử có một đôi mắt rắn, tinh mang lập loè, nói khẽ:

- Ngươi là truyền nhân của Thượng Thanh Thiên Thái Nhạc Thiên Tông, cũng có thể coi là Đạo Tử, huyết mạch Thanh Xà và huyết mạch Nhân tộc trong cơ thể gắn bó ở một cân đối tốt nhất, hai loại Tiên giác hợp hai làm một, bởi vậy thần thông điệp gia, từ nhỏ bất phàm, không chỉ trời sinh có được pháp lực cường đại gấp đôi người khác, đấu pháp lợi hại, hơn nữa tương lai rất dễ tu thành thần thông...

Nói đến chỗ này, có chút ngưng thần, quay đầu nhìn nam tử:

- Ta nói có đúng không?

- Ngươi... Ngươi đến tột cùng muốn thế nào?

Nam tử mắt rắn thần sắc hoảng sợ, không dám đáp ứng, run giọng đặt câu hỏi.

Phương Hành không đáp, lại nhìn về phía nữ tử áo gai dáng người thấp bé, nói khẽ:

- Ngươi có huyết mạch Phượng Hoàng tộc của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên, là một trong chín thiên kiêu của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên, trong cơ thể trời sinh đã thức tỉnh Phượng Hoàng Nghiệp Hỏa, khống chế Tam Muội Chân Hỏa hoàn toàn bất đồng, nhưng uy lực thần thông lại không thua Phần Thiên Tiên Giác, chỉ có điều huyết mạch Phượng Hoàng các ngươi không giống người thường, không tu thành đại đạo thần thông, liền không điều khiển được Pháp Tắc Chi Lực, cho nên bàn về huyết mạch, ngươi hẳn là mạnh nhất, nhưng bàn về thực lực, ngươi lại là yếu nhất, tối đa chỉ có thể thúc dục chút ít pháp bảo, đánh trợ uy cho người khác, có phải thế không?

Thần sắc nữ tử áo gai tiều tụy, đáy mắt ẩn ẩn có minh hỏa hiển hiện, chỉ là không phát ra được, lúc này nghe Phương Hành đặt câu hỏi, nàng phí khí lực thật lớn mới mở miệng, thấp giọng nói:

- ... Ngươi nói, cũng không phải bí mật gì, khi nào phí miệng lưỡi nhiều như vậy?

- Đây cũng không phải nhiều lời!

Phương Hành lắc đầu, chuyển về phía nữ tử bạch y, sắc mặt đạm mạc, nói:

- Ngươi càng không cần phải nói, bảo bối của Băng Sương Giới Chủ, tục truyền lão quái vật kia mười vạn tuổi mới sinh ra ngươi, thiên tư phi phàm, lúc tu thành Thái Ất Thượng Tiên lĩnh ngộ Băng Hàn Tiên giác, trong huyết mạch lại kế thừa Hóa Tuyết Tiên giác, hai loại điệp gia, thực lực là mạnh nhất trong mọi người, hơn nữa lão quái vật nhà của ngươi cũng rất cá tính, nghe nói cho tới bây giờ hắn không áp chế tu vi của ngươi, ngược lại dốc sức xúc tiến, cho nên thực theo như tuổi đến nói, thoạt nhìn không sai biệt lắm, trên thực tế tuổi của ngươi chỉ bằng một nửa mấy người kia...

- Đúng như thế, thì tính sao?

Lúc này nữ tử bạch y đã mất loại trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Hành.

Phương Hành không để ý tới nàng, ánh mắt nhìn về phía bên cạnh nàng, người kia mặc áo giáp màu đen, ngay cả khuôn mặt cũng không lộ, kẻ này một mực mặc áo giáp, hết lần này tới lần khác áo giáp kia lại thường xuyên biến hóa, lúc màu đen, lúc màu xanh, lúc màu đỏ, lúc ám kim, rõ ràng không có cụ thể, hơn nữa cả người hắn đều bị áo giáp màu đen bao phủ, cơ hồ chưa bao giờ lộ mặt qua, Phương Hành cũng không muốn vạch ra nhìn một cái, ở trong Đại Xích Thiên tứ tử bị bắt, cảm giác sự hiện hữu của hắn thấp nhất, nhưng hôm nay Phương Hành lại chuyên môn đặt hắn ở cuối cùng, thời điểm nhìn về phía hắn, ánh mắt cũng không khách khí nhất, dáng tươi cười lạnh như băng...

- Ngươi càng không cần phải nói, Thiếu chủ Ám Ảnh Thiên Mộng gia, một phương chư hầu, dấu đầu lộ đuôi làm cho người nhìn rất phiền, con mẹ nó còn có Đại trưởng lão gì kia của các ngươi, rõ ràng chạy đến trong quân ta đòi người...

- Đế Tử... Thứ... Thứ tội...

Trong áo giáp đen, một thanh âm lanh lảnh nhẹ nhàng vang lên, lúc đứt lúc nối, hiển nhiên cực kỳ e ngại Phương Hành.

- Thứ tội cái rắm, vô cùng nhất nhìn ngươi không quen, trước vạch trần đến xem nhìn ngươi là ai...

Phương Hành tức giận chửi, thò tay vạch trần áo giáp màu đen, muốn xốc lên mặt nạ bảo hộ.

Nhưng động tác này lại làm ba người ở bên cạnh giật nảy mình, Băng Nghiên Tiên Tử vội vàng quát:

- Không thể, hắn tu hành chính là Đại Mộng Thiên Công, không thành Kim Tiên, không thể thoát ly Đại Mộng Tiên Giáp, nếu không thần hồn sẽ tiêu tán...

- Oa...

Trong áo giáp màu đen, thanh âm đứt quãng cũng bị hù đến khóc nức nở.

- Thật đúng là tiểu quái vật!

Phương Hành xốc một cái, nhưng phát hiện Đại Mộng Tiên Giáp hợp thành nhất thể, căn bản không nhấc lên được.

Trừ khi dùng Khi Thiên Bá Man Đao bổ ra, nếu không là không thể nào mở được.

- Đế Tử điện hạ, ngươi đến tột cùng... Đến tột cùng muốn làm gì?

Phượng Hoàng Nữ thật nhịn không được, đề khí mở miệng, lớn tiếng thét hỏi.

- Làm gì?

Phương Hành cười lạnh, ánh mắt lẫm liệt quát:

- Ta muốn cho các ngươi chút chỗ tốt!

Dứt lời, liền cầm bút đến, thẳng tắp điểm về phía trước!

Bá!

Một điểm này, trực tiếp điểm ở mi tâm Phượng Hoàng Nữ, tựa như một điểm chu sa, cũng ở một sát na này, giữa thiên địa, tựa hồ có biến hóa nào đó xuất hiện, nếu như có người tu thành bổn nguyên Tiên Nhãn, nhìn thức giới này, thì có thể phát hiện, ở giữa thiên địa, hiện đầy vô số sợi tơ, liên quan đến vạn vật, mà tất cả sợi tơ, lại đều cột ở trên người Phương Hành, nhưng vào lúc này, theo Phương Hành điểm ra, có một sợi tơ, thoát ly quỹ đạo nguyên lai, trực tiếp đánh vào thức hải của Phượng Hoàng Nữ...

- Ngươi... Ngươi đây là...

Phượng Hoàng Nữ ngẩn ngơ, ở chỗ sâu trong trong cơ thể, Phượng Hoàng Nghiệp Hỏa tăng vọt, nhưng càng thêm quỷ dị là, ở ngoài thân của nàng, rõ ràng có hơi nước mịt mờ hiển hiện, hai loại Pháp Tắc Chi Lực hoàn toàn bất đồng, trong ngoài giao thoa, lập tức khiến cho sắc mặt nàng đại biến, cảm giác như mưa to rơi vào đại hỏa hừng hực, xì xì rung động, lẫn nhau cắn trả, không ngừng tiêu hao tu vi của nàng...

- Nàng... tại sao trong cơ thể Tiểu Phượng Hoàng lại có hai loại pháp tắc hoàn toàn bất đồng... Điều đó không có khả năng...

Nam tử mắt rắn cả kinh, như thấy được một khả năng căn bản không thể xuất hiện.

Thế nhưng lời hắn còn chưa nói hết, bút thứ hai của Phương Hành đã điểm vào trán hắn!

Bá!

Lại có một sợi tơ đánh vào trong cơ thể nam tử mắt rắn, lại là Liệt Diễm đáng sợ, trong cơ thể hắn lập tức tươi sáng, bị thiêu đốt cơ hồ sắp kêu ra tiếng, vốn hắn là Phong Hệ Tiên giác, hôm nay trong cơ thể rõ ràng lăng không nhiều hơn một đạo Liệt Diễm Tiên giác, lửa mượn sức gió, nhất thời liên tiếp tăng vọt, loại lực lượng này đã vượt ra khỏi phạm vi hắn khống chế!

- Điều này sao có thể, ngươi rõ ràng có thể...

Rõ ràng có thể...

Băng Nghiên Tiên Tử và Mộng gia tử đã bị một màn trước mắt dọa sợ hãi, hoảng sợ kêu to.

Nhưng Phương Hành lại không nương tay, liên tiếp hai bút, điểm vào mi tâm của bọn hắn.

Cũng theo một điểm kia rơi xuống, trong cơ thể của bọn hắn, rõ ràng đều nhiều hơn một đạo pháp tắc, hoặc tương khắc, hoặc tương sinh với Tiên giác của mình, nhưng vô luận như thế nào, một đạo pháp tắc trống rỗng xuất hiện ở trong người, như thế nào là việc nhỏ, dù sao bọn hắn thức tỉnh Tiên giác, chính là bọn hắn phí đi không biết bao nhiêu năm, không ngừng tìm hiểu, không ngừng dùng các loại tài nguyên, lúc này mới dẫn ra, nhục thể của bọn hắn cũng chỉ thích ứng loại pháp tắc này, lăng không nhiều hơn một đạo, lập tức dẫn động biến đổi lớn, khiến cho bọn hắn kêu rên không thôi!

Mà càng thêm khủng bố là, nội tâm khiếp sợ!

Làm sao có thể có người, trực tiếp trồng một đạo pháp tắc hoàn toàn lạ lẫm vào trong cơ thể người khác?

Cái này căn bản là sự tình vượt ra khỏi lẽ thường, Tiên giác, chính là cần tự mình lĩnh ngộ, sau đó thức tỉnh...

- Quả nhiên có thể...

Mà thời điểm bọn hắn khiếp sợ, Phương Hành thì cầm bút, vẻ mặt kích động.

Ở trong mấy ngày nay, kỳ thật hắn vẫn thí nghiệm điểm này, bởi vì trước đây trong đầu có ý nghĩ, cuối cùng làm cho hắn phát hiện một diệu dụng của Độ Tiên Bút... bút này đã có thể điều khiển pháp tắc, mà mình lại chỉ có thể điều khiển pháp tắc trong thức giới, vậy chẳng phải nói rõ, mình có thể phong ấn pháp tắc ở trong thức giới của mình vào cơ thể người khác?

Con đường tu luyện của hắn vốn không giống người thường, người khác là dựa vào mình lĩnh ngộ, hoặc huyết mạch kế thừa, đạt được một đạo hoặc hai đạo Tiên giác, nhưng hắn lại có được một thức giới, có thể nói đã bao hàm Tam Thiên Đại Đạo...

Chỉ có điều, những Tiên giác này, đều là của hắn, không quan hệ gì tới người khác!

Nhưng thông qua Độ Tiên Bút, lại làm cho hắn có một bản lĩnh nghịch thiên...

Cái kia chính là, phong ấn Tiên giác ở trong thức giới của mình vào cơ thể người khác...

Mà kể từ đó, những Chân Tiên không có thức tỉnh Tiên giác kia, chẳng phải đã có được Tiên giác?

Mà Chân Tiên khác biệt Thái Ất Thượng Tiên là cái gì?

Không phải là một đạo Tiên giác sao?

Đương nhiên, địa phương bất đồng lúc trước Phương Hành dự đoán ở chỗ, vốn công dụng lớn nhất của Độ Tiên Bút là điều khiển thiên địa pháp tắc, nhưng Phương Hành lại dùng nó truyền pháp tắc của mình cho người khác, tác dụng hoàn toàn trái ngược!

Cũng bởi vậy, hắn quyết định gọi cây bút này là “Phá Sản Bút” !

Từ trên người Đại Xích Thiên tứ tử thử qua loại phương pháp này có thể thực hiện, Phương Hành cười to, cũng không tra tấn bọn hắn nữa, vung tay lên, kéo pháp tắc trở về, sau đó tinh thần khẽ động, ra thức giới, kích động chạy ra Khô Lâu Thần Cung, tìm các Tiên Binh Tiên Tướng của Cáp Mô quân, rất nhanh liền tìm được một đối tượng phù hợp, cười đi tới.

Một tay khoác lên bờ vai Tiên Tướng này, cười cực kỳ hấp dẫn:

- Tiểu Bán Tiệt, ngươi có muốn làm Thái Ất

Thượng Tiên không?

…

Chương 1562: Quỳ cho hắn

- Nghe nói Đế Lưu điện hạ hứa hẹn, ngày mai sẽ cho Ám Ảnh Thiên Mộng gia một câu trả lời thỏa đáng?

Khu vực liên quân Tiên Giới, trong ba ngày qua, đã bị một tin tức kinh động, mà trung tâm tin tức, tự nhiên là Đế Lưu ở một tháng trước chấn kinh các thế lực.

Nguyên bản trong một tháng này, năm thế lực lớn không chịu tiếp nhận kết quả Thiếu chủ nhà mình mất tích ở Loạn Lưu Hải, từng cái chạy đến chỗ Đế Lưu náo động, đã trở thành đối tượng cho liên quân nghị luận, một phương là Đế Tử, một phương khác là chư hầu bốn vực, ai có thể chiếm thượng phong đều là kết quả được mọi người quan tâm, đương nhiên, kỳ thật người sáng suốt đều rõ ràng, dưới tình huống bình thường, chuyện như thế giằng co, cũng tranh không ra kết quả…

Một phương diện khác, mấy vị Thiếu chủ kia biến mất, hơn phân nửa là đã tao ngộ bất trắc, nếu không các đạo thống, thế gia, đều có người lĩnh ngộ mệnh thuật, sao có thể tính không ra sinh tử và phương vị đại thể của những thiếu chủ kia?

Mà làm chuyện này, khẳng định chính là Đế Lưu điện hạ từ trước đến nay cùng hung ác tàn nhẫn nổi danh, thế nhưng hắn quyết sẽ không thừa nhận, chuyện như vậy đổi thành ai cũng sẽ đẩy lên trên người phản nghịch ở Thiên Nguyên Đại Lục, dù sao đã chết không đối chứng, ngươi có thể làm gì ta?

Nhưng ngũ đại thế lực lại không cam tâm, cũng không thể ở dưới tình huống không có chứng cứ làm gì Đế Tử, loại sự tình này sớm muộn gì cũng sẽ phai nhạt, người này không thể làm gì được người kia...

Lúc đầu đã náo loạn cả tháng, mọi người coi là sẽ không có kết quả gì, nhưng Đế Lưu một tháng không lộ diện lại xuất hiện, hơn nữa Đế Lưu điện hạ làm việc vẫn phách lối hồ nháo như trước đây, không chỉ trực tiếp đả thương trưởng lão Mộng gia, còn muốn cho bọn hắn một câu trả lời thỏa đáng...

Hắn có thể có giao phó gì?

Thừa nhận mình giết mấy vị Thiếu chủ kia, hỏi ngũ đại thế lực có thể làm gì?

Hay giao ra thi thể của mấy vị Thiếu chủ kia, sau đó nói làm sao bỏ qua chuyện này?

Lúc đầu trong lòng ngũ đại thế lực vẫn kìm nén lửa giận, thoáng cái có lỗ hổng trút giận, trước đó mặc dù bọn hắn đi quân doanh của Đế Lưu náo loạn, nhưng dù sao không có chứng cứ rõ ràng, lại bởi vì đối phương là Đế Tử, cho dù là Đế Tử thất thế, cũng không phải bọn hắn có thể tùy ý nhào nặn, làm việc tự nhiên không dám quá mức, đánh Tiên Tướng của Đế Lưu một trận đã là cực hạn, nhưng hôm nay Đế Lưu không khác gì cho bọn hắn lý do, không thật bàn giao, chuyện này sẽ không cách nào lành...

Mà ngoại trừ một lòng xem náo nhiệt, thì người quan tâm đại thế của Đại Xích Thiên nhất mạch đều nhấc lên hào hứng!

- Đế Lưu điện hạ trở về, tranh chấp với Đế Thích điện hạ, vốn lại đuổi kịp phong quan của Xích Đế, chính là một vở kịch hay mà lão thiên gia an bài, lúc đầu trải qua sự tình một tháng trước, mọi người cảm thấy nội tình của Đế Lưu điện hạ cực kỳ cường đại, có rất nhiều hậu thủ, còn thần bí hơn ngàn năm trước, đối mặt Đế Thích điện hạ cũng không phải không có phần thắng, chỉ là cho tới bây giờ mới phát hiện, vẫn là Đế Thích điện hạ cao hơn một bậc, một tháng trước hắn an bài mấy vị kia đi đối phó Đế Lưu điện hạ, đoán chừng đã làm tốt chuẩn bị, thành, những người kia và thế lực sau lưng bọn họ, tự nhiên sẽ quy về dưới trướng của Đế Thích điện hạ, không thành...

Ngay cả thủ hạ của Tiên Soái, cũng đang nói về việc này:

- Ha ha, vậy thì trở thành cục diện hiện tại!

- Tính nết của Đế Lưu điện hạ, cho tới bây giờ đều dữ dằn như lửa, cùng Đế Thích điện hạ vừa lúc là hai thái cực, một cái am hiểu tu hành, hung mãnh không chịu nổi, uy chấn chư thiên, một cái mưu tính sâu xa, trí kế hơn người, hiện tại hai người chân chính tranh đấu còn chưa mở màn, Đế Lưu điện hạ cũng đã ở vị trí tất bại, đắc tội ngũ đại thế lực, thì xem như đắc tội với tất cả Thái Ất Thượng Tiên, mà đường đường Đế Tử, ngay cả Thái Ất Thượng Tiên phụ tá ở bên người cũng không có, thì còn là Đế Tử hợp cách sao?

- Đừng nói Đế Tử chi tranh, không có Thái Ất Thượng Tiên phụ tá, ngay cả Tam Thập Tam Thiên tranh chấp chân chính cũng không thể nào vào được!

- Xem như một vài Chân Tiên tiềm lực thâm hậu, cũng sẽ không phụ tá ở bên cạnh ngươi, bởi vì Chân Tiên cầu cái gì, không phải là tiếp tục tu hành, hi vọng một ngày kia có thể đặt chân Thái Ất cảnh sao? Nhưng ngươi đắc tội ngũ đại thế lực, sẽ bị phong tỏa tài nguyên tu hành, ngay cả đồ vật ra hồn cũng không cách nào thưởng cho thủ hạ, tự nhiên sẽ không có người tận tâm tận lực làm việc, cần phải biết, năm đó Tiên Vương chi tranh, các Tiên Vương cũng tranh đoạt những thế gia và đạo thống này, huống chi ngươi chỉ là Đế Tử?

Những thuộc hạ của Tiên Soái đều khẽ than:

- Đại thế gia tùy tiện, là có căn cơ chống đỡ, ngay cả chư hầu tân tấn như Thanh Huyền Vực Chủ, ở trên căn cơ cũng không sánh bằng bọn hắn, bàn về lực lượng nuôi dưỡng Thái Ất Thượng Tiên, thì càng kém xa tít tắp, mà Đế Lưu điện hạ của chúng ta thì càng kém xa, thật muốn biết, lần này hắn làm sao cho người ta bàn giao...

...

...

- Ta cũng muốn nhìn một cái, lần này hắn đến tột cùng sẽ cho ngũ đại thế lực một câu trả lời thỏa đáng như thế nào!

Trong tinh vực, trên một ngôi sao màu tím mỹ lệ, đang có một nữ tử váy xanh đứng thẳng, xa xa nhìn qua Loạn Lưu Hải, khẽ nhíu mày, tựa hồ có chút hiếu kỳ, nhưng trong thần sắc không có bao nhiêu vẻ hưng phấn...

- Thanh La tiểu thư, có ngài bày mưu nghĩ kế, trực tiếp gãy mất căn cơ của Đế Lưu, ha ha, người khác đều nói hắn cường thế trở về, lại gây gợn sóng, nhưng hắn ngay cả cơ hội tranh chấp cuối cùng với Đế Thích điện hạ cũng không có, nói ra, Đế Thích điện hạ còn phải cảm tạ ngài!

Ở bên người nữ tử này, một nữ tử váy đỏ cười tủm tỉm nói, nhìn qua Loạn Lưu Hải, trong ánh mắt có vẻ oán độc.

Nàng lấy lòng cũng không gây nên nữ tử váy xanh hứng thú, trái lại đôi mi thanh tú nhíu càng chặt.

Qua nửa ngày, nàng mới nhẹ nhàng nói:

- Lúc đầu ta dự định ngồi xem hai người bọn họ tranh chấp, làm ngư ông đắc lợi, nhưng hôm nay ta lại không thể không tự mình xuất thủ, thay đầu gỗ kia xử lý phiền phức, thậm chí bắt chước bút tích và khí tức thần thức của Đế Thích điện hạ, viết thư giải thích cho ngũ đại thế lực, dẫn lửa giận của bọn họ về phía Đế Lưu, cắt đại thế của hắn, Hồng Nhi, ngươi theo ta nhiều năm như vậy, có biết vì sao không?

Nữ tử váy đỏ có chút ngoài ý muốn, lắc đầu:

- Ta... Tiểu thư tâm tư như biển, ta sao có thể hiểu được?

Nữ tử váy xanh nhẹ nhàng thở một hơi, nói:

- Ta sợ hắn!

Nữ tử váy đỏ nao nao, khó có thể tin nhìn nàng.

Mà nữ tử váy xanh, sau khi nói ra câu kia, tựa hồ phá vỡ bích chướng ở đáy lòng, trái lại càng thống khoái hơn nói:

- Ngàn năm trước, Đế Lưu đã cực kỳ đáng sợ, hỉ nộ vô thường, táo bạo vô chừng, lại mạnh mẽ lợi hại, không đâu địch nổi, nhưng ta tốt xấu gì vẫn có thể thăm dò đáy lòng của hắn, thậm chí nhờ vào đó điều khiển ý nghĩ của hắn, nhưng bây giờ không giống, lần này hắn trở về, vẫn tùy tiện, bá đạo như trước, nhưng ta rõ ràng cảm giác được hắn không giống trước kia, nhiều một chút biến hóa...

Nói đến chỗ này, nàng có chút dừng lại, trong ánh mắt toả ra dị sắc:

- Lấy sự tình một tháng trước tới nói, mỗi một bước hắn làm đều bị ta đoán được, vô luận là bởi vì tiểu nha đầu kia mới giết vào Loạn Lưu Hải, hay đối đầu với ta và các thiên kiêu, thậm chí giao đấu với 2000 Xích Tiêu Quân của Đế Thích điện hạ, ta đều đoán được, nhưng ta lại không đoán được một điểm...

Nói đến chỗ này, nàng xoay người qua, thần sắc cực kỳ ngưng trọng:

- Hắn lại thắng!

- Hồng Nhi, ngươi nói hắn là làm sao làm được?

Tựa hồ Hồng Nhi bị nàng hù dọa, nửa ngày không dám tiếp lời.

Mà nữ tử váy xanh thì thở dài, nói:

- Trong một tháng này ta suy tính không biết bao nhiêu lần, nhưng thủy chung không đoán được hắn làm sao làm được, bởi vì vô luận từ góc độ nào, một tháng trước cũng là cục diện tất sát, nhưng hắn lại có thể lật bàn đại thắng, cái này căn bản là chuyện không thể nào!

Nàng vuốt vuốt thái dương, khẽ thở dài:

- Người khác đều nói hắn che giấu thực lực, thậm chí Đế Thích cũng cho rằng như vậy, nhưng ta không nghĩ như vậy, lúc ta ở Phù Đồ Thiên Giới, cùng hắn giao thủ qua, biết lúc ấy hắn đã dùng hết toàn lực, nếu như nói một tháng trước, thật sự là hắn bằng bản lãnh của mình lật bàn, vậy thực lực của hắn khôi phục, không tránh khỏi quá đáng sợ rồi!

- Cái này... Tiểu thư, mặc kệ một tháng trước như thế nào, lần này hắn cũng sẽ thua?

Nữ tử váy đỏ không biết nên khuyên như thế nào, thận trọng tiếp lời.

Nữ tử váy xanh nhẹ gật đầu, phụ họa nói:

- Đúng vậy, theo lý thuyết, lần này hắn thật không có phần thắng! Dù sao một ngàn năm trước, hắn đối với loại thủ đoạn này một khiếu không thông, mọi chuyện đều là ta giúp hắn quản lý, hiện tại một ngàn năm trôi qua, căn cơ của hắn không có, càng không có khả năng xử lý tốt phương diện này.

Nữ tử váy đỏ nở nụ cười, há hốc mồm, muốn nói gì.

Nhưng nữ tử váy xanh nhìn nàng, cười nói:

- Nhưng nếu như lần này hắn còn có thể phá cục, ta sẽ thật sợ hắn!

Nữ tử váy đỏ căn bản không biết trả lời như thế nào.

Nữ tử váy xanh lầm bầm lầu bầu, giống nói đùa:

- Hồng Nhi, ngươi nói sau khi làm nhiều chuyện như vậy, nếu như ta lại quỳ ở trước mặt hắn cầu hắn tha thứ, hắn có thể mềm lòng tha ta một mạng hay không?

Mắt Hồng Nhi hiện ra vẻ hoảng sợ, nửa ngày không dám mở miệng.

Nhưng nữ tử váy xanh không chờ câu trả lời của nàng, nhẹ giọng cười nói:

- Ngươi đừng sợ, ta là đang nói đùa, trên thực tế hắn ở một tháng trước lật bàn đã hù dọa ta, để ta có loại cảm giác nhìn không thấu, nhưng dù sao bây giờ Đế Thích điện hạ vẫn chiếm thượng phong, vô luận từ góc độ nào, hắn cũng không có chút hy vọng thắng lợi, mà lần này, nhất định sẽ đoạn đại thế của hắn, để hắn không còn tư cách tranh chấp với Đế Thích, cục này, là tử cục, hắn nhất định không phá được!

- Nếu hắn còn có thể phá, vậy ta...

Nàng nhẹ nhàng dừng lại, cười phong khinh vân đạm:

- Ta thật quỳ cho hắn!

Chương 1563: Ngũ phương chư hầu.

- Đế Lưu điện hạ ở đâu, Ám Ảnh Thiên Mộng gia đúng hẹn đến đây, vạn mong Đế Tử đi ra gặp nhau!

Ngày thứ ba vừa tới, Loạn Lưu Hải đã cực kỳ náo nhiệt, trải qua ba ngày lên men, người người đều chú ý tới Đế Lưu làm sao trả lời ngũ đại thế lực, quả nhiên không để cho bọn hắn thất vọng, ngày thứ ba vừa tới, Ám Ảnh Thiên Mộng gia thật đến, Thần Ngưu cõng liên, kim giáp mở đường, lực sĩ nâng bia, hầu tử xách ấm, ở giữa tinh vực, chỉ thấy dải lụa màu bồng bềnh, chủ tử mang tiên nô, chừng hơn trăm nhân mã, cứ như thế trùng trùng điệp điệp, thẳng bức Loạn Lưu Hải, lão ẩu áo lam vẻ mặt âm trầm, thanh sắc bất động, giống như một ngọn núi lửa lúc nào cũng có thể bộc phát, khi tới trước Loạn Lưu Hải, mới chầm chậm dừng lại.

Lúc này Loạn Lưu Hải cũng không phong bế, cột cửa khoảng chừng hai lần vẫn tinh, trung môn mở rộng, nhưng ở trung môn, có tầm mười con cóc to lớn ngồi xổm, trên lưng đứng mấy Tiên Binh mặc giáp trụ, nghiêm phòng tử thủ, có khí thế vạn người không thể khai thông!

Mà lần này Ám Ảnh Thiên Mộng gia là quang minh chính đại đến “lấy công đạo”, không có giống như mấy lần trước trực tiếp ngạnh xông quân doanh, mà theo đủ lễ tiết, dù ba Tiên Binh kia, ở trước mặt bọn hắn lộ ra không chịu nổi một kích, nhưng cũng không có cứng rắn xông lại, mà sau khi lão ẩu áo lam hét lớn một tiếng, liền do tiên sứ dưới trướng đưa lên bái thiếp, chính thức cầu kiến

Đế Lưu!

- Người Mộng gia, mong rằng thứ tội, Đế Tử đang lúc bế quan, bái thiếp của ngươi, ta cũng không biết đưa cho ai!

Tiên Tướng là một nam tử mặc giáp trụ màu đen, sau lưng cõng thiết cung và một ống cốt tiễn, tóc phiêu tán rơi xuống, tiên khí trên người dập dờn, xem ra tối đa cũng chỉ là Chân Tiên hạ phẩm, nhưng thanh thế mênh mông cuồn cuộn, trong đám người Mộng gia, tối thiểu nhất cũng có bốn năm người có được khí tức Thượng Tiên, lại có vẻ không kiêu ngạo không tự ti, cầm bái thiếp trong tay, chỉ cúi đầu quét qua, liền cười nhạt nói.

- Bế quan?

Lão ẩu áo lam ngồi ngay ngắn ở trên tiên liên, nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy mở mắt, ánh mắt oán độc, trầm giọng quát:

- Trong một tháng này, mỗi lần ta tới hắn đều bế quan, nhưng ba ngày trước còn không phải bị lão thân buộc hiện thân? Bây giờ lão thân theo lời hắn nói, chờ ba ngày, đường đường chính chính trước tới bái phỏng, hắn vẫn còn muốn dùng biện pháp này kéo dài thời gian? Hừ hừ, là ỷ vào thân phận Đế Tử, không để người Mộng gia ta vào mắt sao, chớ có hồ ngôn loạn ngữ, nhanh chóng kêu Đế Lưu ra cho ta...

Những người khác thấy thế, đều nghị luận ầm ĩ, thần sắc có không hiểu, có cúi đầu cười khổ.

Hiển nhiên, rất nhiều người đều nghĩ giống như lão ẩu áo lam, cho rằng vị Đế Lưu điện hạ kia là có chút hối hận ba ngày trước cuồng ngôn, thời điểm người Mộng gia chân chính đến đây đòi hỏi, lại muốn mượn cớ bế quan, tránh mà không thấy...

Mà đối mặt lão ẩu áo lam khí thế cường hoành, Tiên Binh thủ vệ cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ, nói:

- Mộng trưởng lão, không phải tiểu tướng khinh ngươi, nhưng Đạo Chủ nhà ta thật là bế quan, ngươi nói chuyện lại lớn, tiểu tướng cũng không dám đi quấy rầy Đạo Chủ, dù sao bái thiếp của ngươi ta tiếp cũng không biết đưa cho ai, một là ngài tiếp tục chờ, hai là trở về, ngày mai lại đến đi!

Nghe được lời này, lão ẩu áo lam càng phẫn nộ, ánh mắt âm trầm nhìn Tiên Tướng, mang theo sát khí trầm tĩnh, trầm giọng nói:

- Chỉ là tiểu tướng, cũng dám cợt nhả ở trước mặt lão thân, nếu như ta muốn đi vào, ngươi cho rằng ngươi ngăn được ta?

Hắn đường đường là Thái Ất Thượng Tiên, tiên uy rung động, làm chúng tiên đều biến sắc.

Ngay cả Tiên Tướng kia, sắc mặt cũng trắng bệch, vận chuyển pháp lực mấy lần, mới thoáng bình tĩnh lại, sau đó ngẩng đầu nhìn lão ẩu áo lam, âm thanh lạnh lùng nói:

- Mộng trưởng lão là Thái Ất Thượng Tiên, tiểu tướng tự nhiên không phải đối thủ của ngài, có lẽ ngài động ngón tay, liền có thể nghiền chết tiểu tướng, chỉ bất quá không có những biện pháp khác, tiểu tướng vâng lệnh thủ cửa, ai cũng không thể vào, nếu ngài xông vào, tiểu tướng chỉ có liều mạng ngăn cản, đương nhiên, ta là không ngăn được ngươi, thế nhưng tội xông vào quân doanh, phải do người Mộng gia các ngươi gánh, không biết có thể gánh hay không?

- Ngươi...

Sắc mặt lão ẩu áo lam đại biến, nộ khí thăng thiên, nhưng lại thật lâu chưa từng mở miệng.

Chỉ là trong lòng âm thầm suy nghĩ:

- Người trong Cáp Mô quân này, mỗi một cái đều coi trời bằng vung sao?

Tiểu Tiên Tướng nói không sai, hắn còn thật không dám xông vào, trước đó không có mệnh lệnh của Đế Tử, người Mộng gia hắn đến náo, đám người Lộc Tẩu không dám cự tuyệt bọn hắn ở ngoài cửa, nhưng hôm nay, Đế Lưu đã hạ lệnh, vậy người Mộng gia là tuyệt đối không dám xông vào...

Quân doanh tiên luật, đây là ai cũng không dám khinh thường!

- Tốt, Đế Lưu bế quan đúng không, vậy ngươi gọi Lộc trưởng lão ra!

Nửa ngày sau, lão ẩu áo lam chỉ có thể tạm liễm tức giận, trầm giọng quát khẽ.

Tiểu Tiên Tướng kia nghe vậy cười khổ một tiếng:

- Vạn mong thứ tội, Lộc trưởng lão cũng bế quan!

- Nói hươu nói vượn, nơi nào có trùng hợp như thế, tiên quan họ Văn đâu, Tiên Tướng họ Mã đâu, Bán Tiệt Tiên Tướng đâu?

Lão ẩu áo lam giận dữ hét lớn, liên thanh quát hỏi.

Trước đây đến náo loạn mấy lần, bà đã khá hiểu rõ nội tình.

- Ha ha, thật không khéo, đều bế quan...

Tiểu Tiên Tướng kia cười cực kỳ khách khí, nhưng người nào thấy cũng có loại xúc động muốn đánh hắn một trận.

Lão ẩu áo lam nghe xong lời này, thì càng nhận định Đế Lưu đang tránh mà không thấy, sắc mặt âm trầm xuống, hơi suy ngẫm, mới thấp giọng cười nói:

- Thật là một cái cớ thật hay, bất quá cũng không thể tất cả Tiên Tướng đều bế quan đi, nếu như vậy, vậy ai đến xử lý quân vụ? Tiểu Tiên Tướng, lão thân đến hỏi ngươi, hiện tại trong quân Đế Lưu, Tiên Tướng chưa bế quan còn có ai?

Tiểu Tiên Tướng kia nghe vậy càng cười to, nói:

- Tiểu tướng họ Tưởng tên Tuần, trong Cáp Mô quân ba mươi sáu Tiên Tướng, bài danh thứ ba mươi sáu, ngài cũng có thể gọi ta Tưởng Tam Thập Lục, hiện tại các vị kia đều bế quan, xử lý sự vụ trong Cáp Mô quân chính là tiểu tướng, nếu như ngài nhất định muốn tìm người để hỏi, vậy chỉ có thể là ta...

- Ngươi?

Lão ẩu áo lam nghẹn họng, hồ nghi đánh giá hắn.

Chúng tiên nghe vậy, trái tim có chút chấn kinh, lại nghe Tiểu Tiên Tướng kia nói hắn ở trong Cáp Mô quân bài danh ba mươi sáu, đây chẳng phải là nói ở trước mặt hắn còn có ba mươi lăm vị Tiên Tướng?

Mà tu vi của hắn đã là Chân Tiên, chẳng lẽ ba mươi lăm vị kia, đồng dạng cũng là Chân Tiên? Trong ba trăm Cáp Mô quân, liền có ba mươi sáu vị Chân Tiên, đây đã là con số rất kinh khủng!

Đương nhiên, ba mươi sáu Chân Tiên, nhưng không có một Thái Ất, cái này cũng nói rõ lực lượng của Cáp Mô quân mất cân bằng nghiêm trọng!

- Vậy thì tốt, Tưởng Tam Thập Lục, nếu ngươi làm chủ, vậy nhanh mở trung môn, để cho chúng ta đi vào!

Trong lòng lão ẩu áo lam không biết suy nghĩ gì, sâm nhiên mở miệng quát lạnh.

- Không mở được!

Tưởng Tam Thập Lục cười khổ, nâng đỡ cung tiễn, bất đắc dĩ nói:

- Không có mệnh lệnh cấp trên!

Lão ẩu áo lam:

- ... Là ngươi nói hiện tại ngươi làm chủ!

Tưởng Tam Thập Lục:

- Thế nhưng ta được mệnh lệnh là không thể mở trung môn!

- Ngươi...

Lão ẩu áo lam giận tím mặt, nàng đường đường Thái Ất Thượng Tiên, Mộng gia đại trưởng lão, quyền cao chức trọng, thân phận siêu nhiên, kiềm chế tính tình cùng Tiểu Tiên Tướng kia nói mấy câu, sao có thể khoan nhượng đối phương trêu đùa?

Hỏa khí trong lòng vừa thăng lên, lập tức muốn hạ lệnh, để cho người ta cưỡng ép xông mở trận môn, nhưng lúc này, xa xa lần lượt có tiếng quát lớn truyền ra, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở trong tinh vực, có một đội nghi trướng không kém Mộng gia chút nào bay đến, những nơi đi qua, tinh vực hiện đầy sương lạnh, vô số sương khí huyễn hóa linh cầm dị thú, lực sĩ tiên tử che kín tinh vực, ngay cả mấy ngôi sao nhỏ ở xung quanh, vào lúc này cũng bị băng sương phong tỏa, như là băng cầu...

- Ba vị trưởng lão của Ám Sương Thiên Tuyết Bộ, đến đây tiếp kiến Đế Lưu điện hạ!

Trong tầng tầng sương khí kia, ba vị lão tiên bạch bào khí cơ mênh mông cuồn cuộn, đung đưa mà đến, giáng lâm ở trước Loạn Lưu Hải, nhìn về phía lão ẩu áo lam, ba lão tiên bạch bào nhẹ nhàng gật đầu, rõ ràng là nhận biết nàng...

- Ha ha, Ám Sương Thiên các ngươi cũng tới!

Lão ẩu áo lam cười nhạt, nhìn ba lão tiên mở miệng.

- Đế Lưu điện hạ đã đáp ứng cho cái giao phó, Ám Sương Thiên ta tự nhiên phải đến!

Trong tinh vực, trái tim chúng tiên vây xem đều hơi kích động, nghĩ thầm càng ngày càng náo nhiệt.

- Tộc chủ thứ ba của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên, đến đây tiếp kiến Đế Lưu điện hạ, lấy cái giao phó!

Còn chưa nói xong, lại có tiếng hét lớn vang lên, chỉ thấy trong tinh vực, thế mà bay tới một con Thải Phượng, to lớn vô biên, giống như tiên thuyền, cách rất gần, mới phát hiện đó chỉ là một huyễn ảnh, trung tâm thình lình bao vây hơn mười vị Tiên Nhân, cầm đầu là một nam tử anh tuấn uy vũ, chắp hai tay sau lưng, khí cơ bức người, những nơi đi qua, trong tinh vực lưu lại vệt lửa, Tiên Nhân cách bọn họ gần, tiên bào trên người trở nên khô ráp, thậm chí bốc khói, có dấu hiệu cháy lên, bị hù liên tiếp lui về phía sau...

- Chân truyền thứ ba của Thượng Thanh Thiên Thái Nhạc Thiên Tông Tần Hoài Dương, đến đây tiếp kiến Đế Lưu điện hạ, lấy cái giao phó!

Nhân mã của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên chưa đứng vững, lại có tiếng hét dài vang lên, thình lình lại có một phe nhân mã đến, bất quá người đến chỉ rải rác ba người, một vị tóc trắng phơ, nhưng mặt như nam tử trẻ tuổi, bên người đi theo hai đồng tử, bàn về phô trương, là yếu nhất trong sân, thế nhưng trong nháy mắt hắn xuất hiện, nhân mã của Ám Ảnh Thiên, Ám Sương Thiên, Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên, đều người người ghé mắt, quay đầu nhìn về phía hắn, trong lúc nhất thời, tinh vực một mảnh trầm mặc, thế mà ngay cả một tiếng nói cũng không có!

- Thất Muội Thiên Phong Hỏa Đồng đến đây tiếp kiến Đế Lưu điện hạ, hắc hắc, đòi một lời giải thích!

Không đợi chúng tiên kịp phản ứng, lại có một mảnh hỏa vân theo sát tới, lần nữa chiếm cứ một chòm sao.

Chín đại thế lực của Đại Xích Thiên nhất mạch, thình lình đến năm phương, đều đằng đằng sát khí, đến tìm Đế Lưu muốn một câu trả lời thỏa đáng!

Chương 1564: Ban thưởng pháp.

- Gieo pháp tắc trong cơ thể, từ trình độ nào đó, liền có tu vi Thái Ất cảnh...

Mà thời điểm ở ngoại giới, ngũ đại thế lực đều tới, buộc Tiên Tướng mở trung môn, Phương Hành lại đang ở trong thức giới, làm lấy sự tình hắn cho rằng quan trọng nhất, chính là dùng Bút Phá Sản phong ấn pháp tắc vào cơ thể đám người Lộc Tẩu, cách làm bực này thực quá nghịch thiên, khiến bọn hắn khiếp sợ cũng không cần nói nhiều, ánh mắt từng người nhìn Phương Hành cũng hoàn toàn thay đổi, đường đường Chân Tiên, lại giống như tiểu hài đứng xếp hàng, chờ Phương Hành điểm một cái, mà những người khác, thì cùng một chỗ vây quanh Bán Tiệt, ngươi bóp một cái, ta đánh một quyền, chậc chậc tán thưởng biến hóa của hắn!

- A... khoan hãy nói, nhìn tu vi quả thật có chút khác biệt...

Lộc Tẩu cảm ứng tu vi trong cơ thể Bán Tiệt, trầm tư nói:

- Chúng ta có Tiên Mệnh, chỉ tiếc thời gian đạt được Tiên Mệnh quá ngắn, lại không có tài nguyên tương ứng, tự nhiên khó mà cảm thụ và lĩnh ngộ pháp tắc ẩn chứa trong Tiên Mệnh, cũng không cách nào giống Thái Ất Thượng Tiên vận chuyển lực lượng tiên giác, nhưng hôm nay, tu vi của hắn rõ ràng giống như bọn ta, nhưng trong cơ thể có pháp tắc, vậy thì có thể thông qua vận chuyển đạo pháp tắc này, thi triển thần thông mà chỉ Thái Ất cảnh mới có thể vận chuyển, cái này thật là quá mức kinh người...

Văn tiên sinh nói:

- Bất quá trên thực tế tu vi của hắn vẫn là Chân Tiên bình thường, thậm chí chỉ là Chân Tiên hạ phẩm, vô luận là pháp lực cũng tốt, lực lượng cũng tốt, thậm chí lĩnh ngộ pháp tắc, đều chỉ là Chân Tiên hạ phẩm bình thường, nhưng hết lần này tới lần khác lại có thể vận chuyển pháp tắc...

- Đó là bởi vì hắn còn chưa ăn tiên dược ngộ đạo, cho nên pháp tắc trong cơ thể không đủ cường đại, nhưng dù như thế, cũng tiết kiệm được mấy ngàn năm khổ tu, Chân Tiên tấn thăng Thái Ất Thượng Tiên, cần hai điều kiện chính là, thần hồn lĩnh ngộ pháp tắc, nhục thân dùng tiên dược ngộ đạo, thích ứng pháp tắc, đương nhiên, cũng có chút kỳ tài không cần dùng tiên dược ngộ đạo, chỉ là Tiên Nhân như thế trong vạn người không ra được một... Hiện tại Đạo Chủ làm, là trực tiếp phong ấn pháp tắc ở trong cơ thể chúng ta, kể từ đó, liền tiết kiệm được quá trình khó khăn nhất, cái này thực quá nghịch thiên, nếu như lại có tiên dược ngộ đạo phụ trợ...

Lộc Tẩu càng nói càng chấn kinh, trong ánh mắt lộ ra ý kinh hãi nào đó.

- Vậy chúng ta trong thời gian ngắn, người người đều sẽ có được tu vi Thái Ất Thượng Tiên!

Văn tiên sinh thay hắn tiếp lời, hít sâu một hơi nói:

- Thậm chí nói, trong cơ thể chúng ta có đạo pháp tắc này, coi như không có tiên dược, chỉ cần cho chúng ta đầy đủ thời gian, mười năm, hai mươi năm, hoặc mấy trăm năm, cũng có thể thành công tấn thăng Thái Ất Thượng Tiên, dù sao hai điều kiện kia, lĩnh ngộ pháp tắc mới là quan trọng, tiên dược ngộ đạo chỉ là phụ trợ...

Hai người càng nói càng kích động, đồng thời nhìn về phía Bán Tiệt:

- Mau nói, hiện tại có cảm giác gì?

Bán Tiệt:

- Hắc hắc hắc hắc hắc hắc hắc hắc...

Lộc Tẩu gõ đầu hắn một cái:

- Cười khùng điên cái gì, mau nói!

Bán Tiệt:

- Cảm giác chờ trở về Đại Xích Thiên, ta có thể đi Bình Ngọc Tiên Phủ đoạt Nguyệt Lan tiểu thư mà ta yêu thương...

Văn tiên sinh nhìn Lộc Tẩu, buông tay nói:

- Vui tới ngốc rồi, trước đừng hỏi hắn!

Lộc Tẩu thở dài, nhìn về phía Phương Hành, chỉ thấy hắn ngồi ở trên núi cao, tay cầm một cây bút, tóc đen tung bay, thần sắc trang nghiêm, cũng không biết có phải ảo giác hay không, lúc này nhìn về phía hắn, phảng phất như có thể nhìn thấy sau lưng hắn có sóng cả, ngũ thải tiên quang ngang qua chân trời, lít nha lít nhít, cũng không biết bao nhiêu, mà ở chung quanh hắn, hơn ba mươi Tiên Tướng đứng xếp hàng, từng cái đi đến trước mặt, sau đó bị hắn cầm bút điểm lên trán, một đạo tiên quang tiến vào trong cơ thể những Tiên Tướng kia!

Loại cảm giác này, để Lộc Tẩu nghĩ đến đế vương ở trong phàm tục!

Tay cầm ngự bút, điểm vào tên ai, người đó liền làm quan, có được địa vị vô thượng...

- Hồi bẩm Đạo Chủ, tiểu tướng tên Hạ Khuê, người xưng Khuê mập mạp, đến từ Thượng Thanh Thiên, trước kia làm việc cho Thái Nhạc Thiên Tông, ngài đừng nhìn tiểu nhân ngày thường béo tốt, nhưng tiểu nhân am hiểu nhất chính là thân pháp, tu luyện thuật hóa thân cũng có mấy phần hỏa hầu, am hiểu sử dụng nhuyễn kiếm, trong nhà còn có ấu muội, lớn lên thủy linh, nếu Đạo Chủ ưa thích, ta liền...

Lúc này trước mặt Phương Hành, đang có một mập mạp bụng phệ áo tím vẻ mặt nịnh nọt giải thích.

- Ngừng...

Phương Hành trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Bảo ngươi nói một chút mình am hiểu cái gì, nói nhiều như thế làm gì? Ân, ngươi am hiểu thân pháp, tu luyện phân thân hóa thân thuật, vậy ban thưởng ngươi Hòa Quang tiên giác, không thuộc Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, giống như hạt bụi, ẩn giữa thiên địa, đánh lén người cực kỳ tốt, nếu tu luyện đến cực hạn, nói không chừng có thể hóa chỉ làm khí, phổ chiếu thiên địa!

- Tạ ơn, tạ ơn, tạ ơn Đạo Chủ...

Hạ Khuê Tiên Tướng tươi cười, nhắm mắt lại, bị Phương Hành điểm mi tâm một cái.

Phương Hành phất phất tay để hắn lui, lại chợt nhớ tới một việc, thấp giọng hỏi:

- Muội muội của ngươi thật rất thủy linh?

Hạ Khuê ngẩn ngơ nói:

- Đúng vậy, rất thủy linh, lớn lên gầy hơn ta hai cân a...

Phương Hành:

- ...

Người xếp hàng phía sau không khỏi mắng Hạ Khuê, tức giận nói:

- Muội muội ngươi như vậy còn muốn đi lộ tuyến ngoại thích?

- Phong, hỏa, lôi, điện, kim, hàn, mộc, thổ, thần, hồn, vật, thích hợp loại nào liền cho các ngươi loại đó...

Phương Hành phong ấn pháp tắc cho những Tiên Tướng kia, cũng không phải tùy tiện cho, đều trước hỏi rõ công pháp bọn hắn tu luyện, am hiểu thần thông nào, sau đó chọn thích hợp nhất cho bọn hắn, hơn nữa đại đạo 3000, cũng không phải mỗi một loại đều thích hợp đấu pháp, thậm chí nói chỉ có một phần nhỏ thích hợp đấu pháp, có thể cho những sát phôi này, kỳ thật cũng chỉ có mười loại mà chúng tiên quen thuộc, đương nhiên, trong mỗi một loại, lại có vô số chi nhánh, tỷ như sương tuyết, bản chất tương đương, nhưng là hai loại pháp tắc hoàn toàn khác nhau!

Trong này khác biệt, nhìn như rất nhỏ, nhưng dùng ở trên thần thông, lại có khác biệt cực lớn!

Sau khi hắn phong ấn tiên giác vào trong cơ thể các Tiên Tướng, cũng càng lúc càng có cảm ngộ, lòng thở dài, tay không ngừng động tác, mấy ngày nay hắn không có làm gì khác, chỉ đang không ngừng thí nghiệm, tìm tòi nghiên cứu năng lực của Bút Phá Sản, bây giờ đã hoàn toàn lý giải loại phương pháp này, mới bắt đầu phân cho các Tiên Tướng...

- Chân Tiên và Thượng Tiên, chênh lệch ở chỗ vận dụng pháp tắc, cho nên ta ban cho các ngươi pháp tắc, các ngươi chính là Thượng Tiên!

- Chỉ bất quá, pháp tắc vừa mới ban cho các ngươi, còn rất nhỏ yếu, cần thời gian thích ứng, cũng cần rất nhiều tiên dược ngộ đạo đi thúc đẩy sinh trưởng, nếu tài nguyên đầy đủ, vậy các ngươi ít thì mấy tháng, nhiều năm mấy năm, có thể hoàn toàn có được tu vi Thái Ất Thượng Tiên, coi như ưu thế không lớn hơn Thái Ất Thượng Tiên khác, nhưng nếu năm ba người vây giết một người, vậy vẫn rất có hi vọng...

- Bất quá, hậu quả cũng có...

Phương Hành thầm nghĩ:

- Những pháp tắc này đều là của ta, dù ta phong ấn ở trong cơ thể các ngươi, nó cũng là của ta, mà lúc đầu trong cơ thể các ngươi còn có Tiên Mệnh, theo các ngươi lĩnh ngộ, cũng có thể thức tỉnh pháp tắc, nhưng bởi vì ta phong ấn pháp tắc vào trong cơ thể các ngươi, đưa đến loại pháp tắc này sẽ áp chế Tiên Mệnh, cũng tức là nói, pháp tắc của ta ở trong cơ thể các ngươi một ngày, các ngươi sẽ một ngày không thức tỉnh được Tiên Mệnh, hiện tại các ngươi tu hành cũng tốt, lĩnh ngộ cũng tốt, kỳ thật đều là hoa trong gương, trăng trong nước...

- Bởi vì ta tùy thời có thể thu hồi pháp tắc ở trong cơ thể các ngươi, hoặc là nói, thời điểm các ngươi trọng thương, vẫn lạc, pháp tắc này sẽ trở lại thức giới của ta, đồng thời còn có tu vi của các ngươi... Nếu như đến một ngày, chúng ta đao kiếm gặp nhau, ta tâm niệm vừa động, thu hồi pháp tắc phong ấn trên người các ngươi, vậy tất cả tu vi trên pháp tắc của các ngươi đều quy về ta!

Liên quan tới vấn đề này, Phương Hành cũng không có nói rõ ràng.

Mà bằng cảnh giới của ba trăm Cáp Mô quân bây giờ, bọn hắn cũng không phát giác được loại tai hoạ ngầm này...

Trên thực tế, bọn hắn ngay cả Phương Hành là làm sao ban pháp tắc cho bọn hắn cũng không rõ ràng!

Mà đối với Phương Hành, hắn cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy, đã có hi vọng tăng lên tu vi người bên cạnh, như vậy hắn sẽ không chút do dự đi làm, sau khi phong ấn pháp tắc, thì chẳng khác gì để bọn hắn có phương pháp tăng lên cảnh giới, càng quan trọng hơn là, pháp tắc này đều là bắt nguồn từ hắn, trồng ở trong cơ thể bọn họ, như vậy giống như có một sợi tơ vô hình, thắt ở trên thân những người kia, thông qua sợi tơ, chỉ cần Phương Hành muốn, liền có thể điều khiển thân tâm của bọn họ, cũng không lo lắng bọn hắn sẽ phản bội mình!

Trừ khi có bậc đại thần thông thay bọn hắn chặt đứt pháp tắc kia!

Nhưng nếu làm như thế, vậy cái thứ nhất phát giác được không đúng, kia nhất định là Phương Hành!

Mà Phương Hành, mượn nhờ đạo pháp tắc này, hoàn toàn có thể ở từ khi đại thần thông kia xuất thủ, kết thúc tính mệnh của người kia!

Nói thật ra, cái này kỳ thật là một loại thần thông cực kỳ ác độc!

Đoán chừng người sáng lập Thái Thượng Đạo, cũng không có nghĩ qua phương pháp này, đều là ngoài ý muốn!

Đương nhiên, loại ngoài ý muốn này cũng không phải tùy tiện xuất hiện, nếu không có Bút Phá Sản, Phương Hành căn bản làm không được chuyện này!

- Hiện tại đám người kia được pháp tắc của ta, người người đều có tiềm lực thành tựu Thái Ất Thượng Tiên, thế nhưng còn thiếu rất nhiều tài nguyên, nếu tài nguyên đủ, thì có thể để bọn hắn thực lực phi thăng, coi như đến lúc đó không so được thiên kiêu của mấy thế lực lớn, nhưng hai ba cái vây giết một tên Thái Ất Thượng Tiên bình thường cũng dư xài, tương lai nếu lên chiến trận, đây chính là một đại sát khí, ha ha ha ha, ai đụng ai gặp xui xẻo, nhất là Đế Thích...

Nghĩ một lát, Phương Hành đắc ý, phong ấn pháp tắc cho vị Tiên Tướng thứ ba mươi lăm.

- Hiện tại còn lại, chính là tài nguyên ngộ đạo, càng nhiều càng tốt... tài nguyên ngộ đạo!

Chậm rãi thu bút, nhìn qua đám Tiên Tướng hưng phấn, Phương Hành chậm rãi nghĩ, trong lòng đã có so đo.

- Tính toán thời gian, những người kia tới cũng không xê xích gì nhiều!

Nhấc tay khẽ vẫy, chân trời có bốn bia đá bay tới, phía trên cột bốn vị thiên kiêu của Đại Xích Thiên, sau đó Phương Hành dẫn bọn hắn đi, nhìn các Tiên Tướng nói:

- Các ngươi ở lại chỗ này bế quan, lĩnh ngộ pháp tắc, đợi ta đi chiếu cố mấy chư hầu kia một chút!

Dứt lời, hóa thân tiên quang, mang theo bốn tấm bia đá bay ra ngoài!

Chương 1565: Tiểu Tiên Tướng lớn mật.

- Bằng một Tiểu Tiên Tướng như ngươi, cũng dám cản chúng ta?

Lúc này ở ngoại giới, năm phương thế lực đều đã đuổi tới, hơn nữa người cầm đầu đều là thủ lĩnh của ngũ đại thế lực ở trên chiến trường ngoại vực, uy thế khó mà hình dung, năm phe nhân mã tụ tập, đoán chừng cũng chỉ có Tử Huyền Tiên Soái ở thời điểm triệu người thương nghị quân vụ tối cao mới có thể nhìn thấy, bình thường bọn hắn ngay cả Tử

Huyền Tiên Soái cũng không để ý tới, người chung quanh đều cảm giác trò hay sắp xảy ra, không ai dám thở mạnh trốn ở một bên nhìn, nhưng để cho người ta không nghĩ tới là, năm phương chư hầu đều đã tới, trong Loạn Lưu Hải lại còn không người ra mặt, chỉ có một tên Tiên Tướng thủ vệ!

- Ta xác thực chỉ là một tên Tiểu Tiên Tướng, nào có bản lĩnh dám cản chư vị Thượng Tiên?

Tên Tiểu Tiên Tướng kia gọi Tưởng Tuần, tự xưng Tưởng Tam Thập Lục, lưng cõng đại cung, thần sắc không thay đổi, ngồi ở trên lưng một con cóc, hơi cười nói:

- Chỉ là bất luận như thế nào, Đế Tử có lệnh, ta làm Tiên Tướng là không dám không nghe!

- Hung hăng ngang ngược!

Lão ẩu áo lam nghe vậy, khuôn mặt đã biến sắc, thấp giọng lệ quát, mặt giận dữ:

- Bây giờ Ám Sương Thiên, Thượng Thanh Thiên, Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên, Thất Muội Thiên đều đã đến, tìm Đế Tử đòi công đạo, sao hắn dám trốn không gặp? Năm thế lực chúng ta tề tụ, ngay cả Tiên Đế cũng có thể gặp, Đế Lưu hẳn không đến mức còn bận bịu hơn Tiên Đế chứ? Tiểu Tiên Tướng, hôm nay chúng ta không muốn nhiều chuyện, hết thầy theo quy củ, làm đủ lễ nghĩa, nếu ngươi còn muốn ngăn cản, khinh chúng ta không dám giết ngươi sao?

Lúc nói lời này, trên mặt đã đầy sát khí.

Bà dù sao cũng là Thái Ất Thượng Tiên, sát khí bừng bừng, giống như mây đen, ầm ầm trấn áp về phía trước...

Tưởng Tuần biến sắc, ở dưới hung uy chấn nhiếp không có khả năng không sợ, nhưng lại cắn chặt răng, không lùi một bước!

- Ha ha, chúng ta là tìm Đế Lưu điện hạ lấy cái công đạo, nói lời vô dụng với tiểu lâu la làm gì?

Thất Muội Thiên đại trưởng lão Phong Hỏa Đồng là lão đầu tính tình nóng nảy, đáy mắt lộ ra hung tính, lúc này cười ha ha, cũng không giống lão ẩu áo lam nhiều lời như vậy, trực tiếp cười lạnh, tay vung lên, trong hỏa vân có mười mấy Tiên Binh nhảy ra, chuẩn bị xông vào Loạn Lưu Hải!

Bạch!

Sắc mặt Tưởng Tam Thập Lục đại biến, bỗng nhiên cầm cung cài tên, chỉ vào Tiên Binh.

Chỉ một động tác này, giữa tinh vực đột nhiên lặng ngắt như tờ!

Tất cả mọi người đều cho rằng mình nhìn lầm, một Tiểu Tiên Tướng, lại dám cầm cung chỉ hướng Thất Muội Thiên đại trưởng lão?

- Đế Tử không có lệnh, mạt tướng không dám thả người, chư vị đều là nhân vật cao cao tại thượng, không nên làm khó tiểu nhân...

Cung trong tay Tưởng Tam Thập Lục không có một tia rung động, từng chữ chậm rãi nói ra.

Cục diện này khiến người ta cảm thấy cực kỳ ngưng trọng, chẳng ai ngờ rằng, một Tiểu Tiên Tướng, thế mà làm cục diện giằng co như thế, các thế lực lớn đều có cảm giác xuống đài không được, cần phải biết, năm thế lực lớn đều là chư hầu của Đại Xích Thiên nhất mạch, Tiểu Tiên Tướng kia giống như sâu kiến, đối phương là từ đâu tới lực lượng giương cung cài tên chỉ bọn hắn?

Cáp Mô quân này nhìn như một đám ô hợp, nhưng lá gan lại lớn đến bao thiên?

- Ha ha, dù sao cũng là nghe lời Đế Tử, đến đây lấy cái công đạo, lại không phải đến gây chuyện, Đế Tử không có khả năng không gặp chúng ta, chắc hẳn đúng là đang bế quan, nhất thời quên thời gian, các vị đạo hữu, không bằng chúng ta liên thủ, thi triển thần thông gọi hắn một tiếng?

Trong yên lặng, một vị trong Ám Sương Thiên cười lạnh, đánh vỡ yên lặng, nhẹ giọng đề nghị.

- Nói cũng phải, là Đế Lưu điện hạ chính miệng đáp ứng Mộng lão tiền bối, muốn cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, chúng ta mới theo lời đến đây, tự nhiên hết thảy theo lễ mà làm, mà Đế Lưu điện hạ mời chúng ta đến đây, hiện tại là hối hận cũng tốt, chần chờ cũng tốt, chúng ta đều đã đến, hắn không thể không gặp, theo lý mà nói, ngoài trận truyền âm, có chút thất lễ, nhưng có hắn chính miệng mời trước, vậy cũng không có gì, nghe được chúng ta truyền âm, ta nghĩ Đế Tử điện hạ nhất định sẽ không tiếp tục trốn tránh!

Tộc trưởng Cửu Lĩnh Phượng Hoàng là một nam tử mắt ưng, cũng nhẹ nhàng mở miệng phụ họa.

Bọn hắn có cái cố kỵ này cũng không tính ngoài ý muốn, trong Tiên Giới, vốn có thật nhiều kị húy, tỉ như truyền âm gọi người, bọn hắn đều là người có đại thần thông, cách xa trăm vạn dặm cũng có biện pháp truyền âm, nhưng ở trên lễ tiết, cái này là không cho phép, bởi vì người tu tiên, ai sẽ mỗi ngày chờ người khác tới gọi?

Vạn nhất Tiên Nhân đang bế quan, hoặc tu luyện, hoặc lĩnh ngộ thần thông nào đó, đến thời điểm then chốt, ngươi dắt cuống họng gọi qua, quấy rầy người ta thanh tu, thậm chí hại người ta tẩu hỏa nhập ma, này làm sao tính?

Đương nhiên, người tu tiên bình thường đều sẽ bố trận pháp trí phòng ngự, không dễ dàng bị quấy rầy như vậy, nhưng cái này dù sao cũng là kị húy!

Cũng chính là nguyên nhân này, người tu tiên bái phỏng, đều cần trước đưa thiệp, do tiên thị hay đạo đồng truyền đạt!

Không có việc gì trực tiếp chạy đến trước sơn môn nhà người ta, dắt cuống họng la to, cái này cơ bản là kiếm chuyện!

Sau khi lão tiên áo trắng của Ám Sương Thiên đưa ra ý kiến này, lại giải thích vài câu, kỳ thật là ám chỉ, dù sao bọn hắn là được Đế Lưu mời tới, sau đó Đế Lưu lại trốn không gặp, bọn hắn chiếm lý, dù liên thủ thi triển thần thông gọi hắn một tiếng, cũng không tính mất lễ phép, mà đối với Đế Lưu, nếu như người khác đã dùng thần thông gọi, hắn còn tiếp tục trốn không gặp, như vậy hắn đường đường Đế Tử cũng coi như mất hết mặt mũi, ở toàn bộ Đại Xích Thiên sẽ bị coi là trò hề...

Đạo lý này mấy lão quái vật kia đều hiểu, vì vậy lập tức phụ họa.

Thế nhưng đúng lúc này, có một thanh âm điềm nhiên nói:

- Là Đế Lưu điện hạ mời chúng ta tới, vậy chúng ta trực tiếp vào Tiên điện chờ đợi hắn là được, cần gì làm những sự tình vô vị này? Ha ha, hơn nữa lão phu tung hoành Tam Thập Tam Thiên bao nhiêu năm, năm đó may mắn gặp Tiên Đế một lần, được Tiên Đế ban ngồi, nhưng chưa từng nghĩ tới, bây giờ lại có một con kiến hôi vừa mới được Tiên Mệnh cầm cung tiễn chỉ vào người, thật sự là có ý tứ...

Chúng tiên nghe vậy đều giật mình, quay đầu nhìn về phía Phong Hỏa Đồng!

Vị lão đầu đến từ Thất Muội Thiên kia vẻ mặt lửa giận, gắt gao nhìn về phía Tưởng Tuần.

- Phong lão đầu tức giận...

Trong lòng chúng tiên sao còn có thể không rõ, vị Thất Muội Thiên đại trưởng lão này vốn tâm cao khí ngạo, lại còn chiếm lý, ngay cả Đế Lưu cũng không để vào mắt, kết quả cửa cũng không vào được, còn bị một thủ vệ cầm cung tiễn chỉ vào, ở trước mắt vô số người, sự tình Tiểu Tiên Tướng có lá gan lớn như trời kia, tiễn chỉ Thái Ất Thượng Tiên của Thất

Muội Thiên tự nhiên sẽ lưu truyền ra, mà hắn trong lúc vô hình nhận lấy vũ nhục, lúc này có chút không kiềm chế được lửa giận!

- Phong lão, cần gì chấp nhặt với một Tiểu Tiên Tướng, tạm thời bớt giận!

Một lão tiên áo trắng của Ám Sương Thiên nhẹ nhàng mở miệng, nhẹ lời khuyên bảo.

- Không sai, dù sao hắn cũng là phụng mệnh thủ ở chỗ này, nếu chúng ta đả thương hắn...

Tam tộc trưởng của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên cũng thấp giọng than thở.

- Tổn thương thì đã sao?

Người khác không khuyên giải còn tốt, mới vừa khuyên, vị trưởng lão Phong Hỏa Đồng kia càng thêm tức giận, sâm nhiên quát:

- Lão phu ngược lại muốn xem xem, uy phong của Thất Muội Thiên đã rơi vào tình trạng như thế sao, ngay cả Tiểu Tiên Tướng của Đế Tử bị vứt bỏ cũng dám tiễn chỉ lão phu? Các đệ tử, lên trước mở đường cho ta, lão phu ở chỗ này, nhìn xem hắn có dám bắn hay không...

- Tuân lệnh!

Binh giáp dưới trướng cùng kêu lên đáp ứng, một thân hỏa khí bừng bừng phấn chấn, trực tiếp phóng về phía Loạn Lưu Hải!

Bọn hắn biết chủ nhân của mình là vì cứu danh dự, bởi vậy phóng thích hung uy, ánh lửa hừng hực, cực kỳ đáng sợ, cố ý muốn làm cho vị Tiểu Tiên Tướng thủ vệ kia chạy trối chết, thành một trò cười...

Nhưng chẳng ai ngờ tới là, thời điểm đám hỏa binh lao đến, uy phong mênh mông cuồn cuộn, ánh mắt của tên Tiểu Tiên Tướng kia nhìn lom lom, thậm chí sắc mặt không có một chút biến hóa, không chút do dự, trực tiếp buông lỏng dây cung...

Chỉ nghe "dát băng" một tiếng, tiễn như lưu tinh, tiên uẩn giấu giếm, không chút khách khí bắn về phía Phong Hỏa Đồng!

- Thế mà thật dám xuất tiễn?

Lúc đầu Phong Hỏa Đồng không có tính toán xuất thủ, vì mũi tên kia căn bản uy hiếp không được hắn, nhưng khi nhìn đến một mũi tên này, sắc mặt đột nhiên phẫn nộ khó tả, không chút nghĩ ngợi, tiện tay đánh ra một đạo hỏa quang, trong chốc lát liền siêu việt mấy tên hỏa binh giáp, như một đạo hỏa long trực tiếp vọt về phía Tiểu Tiên Tướng...

- Ai...

Thấy cảnh ấy, các trưởng lão đều trầm thấp thở dài.

Bọn hắn biết, Tiểu Tiên Tướng kia ở dưới thần thông của Thái Ất Thượng Tiên, làm sao có thể sống?

Vào lúc này, bọn hắn vẫn có năng lực ngăn cản, thế nhưng không người dự định xuất thủ!

Vị Mộng gia đại trưởng lão kia thần sắc âm lãnh, bất động thanh sắc, thậm chí có chút cười trên nỗi đau của người khác...

Tên Tiểu Tiên Tướng này không biết tự lượng sức mình, sẽ phải trả giá thật lớn!

Chương 1566: Hiện tại có thể nói chuyện rồi

- Lần này Đế Lưu sẽ trả lời năm thế lực lớn chúng ta thế nào?

Một đạo hỏa long bắn thẳng về phía tiểu tiên tướng thủ vệ kia, mắt thấy sắp táng mạng ngay tại chỗ, chư tiên đều có tâm sự, mà lúc này, Phong Sơn Đồng dẫn đầu xuất thủ lại vẻ mặt hung lệ, mắt lộ tinh mang, hắn cũng không phải chỉ lỗ mãng như bề ngoài, mà thầm nghĩ trong lòng:

- Thanh La tiên tử từng nói, cuối cùng có thể

thể quyết định rốt cuộc liệu có hóa giải được mối thù này hay không là năm phía chúng ta chứ không phải Đế Lưu hắn, lão phu vốn đã muốn tìm cơ hội xem thử, Đế Lưu đã ăn đủ quả đắng trong sự kiện này liệu có dám ngoan cố tới cùng với ngũ đại thế lực chúng ta hay không, sẽ phải trả giá đắt thế nào, tiểu tiên tướng ngươi là chết trong tay ta, Đế Lưu nếu biết điều, cũng phải nín nhịn, nếu không cam lòng, vậy lão phu cũng ngại hợp tác một chuyến với Đế Thích điện hạ.

- Ha ha, mấy thế lực lớn này một tháng trước đã nhìn thấy sự hung ác điên cuồng của Đế Lưu, không ngờ đã có chút dao động, cảm thấy có thể lăn tăn giữa hai vị đế tử hòng thuận lợi mọi bề, thu hoạch được lợi ích lớn hơn, bởi vậy vẫn lưu lại dư địa cho Đế Lưu, không muốn bức hắn quá mức, vẫn muốn tiếp tục xem tiềm lực của hắn. Quả thực chính là hoang đường, so với như vậy, chẳng thà giống như Thất Muội thiên chúng ta, trực tiếp ngả về phía Đế Thích điện hạ, cũng chỉ có như vậy, mới có thể chiếm trước tiên cơ, trong đế tử chi tranh đạt được lợi ích lớn nhất!

Khi trong lòng hắn hiện lên suy nghĩ này, hỏa long đã đánh về phía tiểu tiên tướng Tưởng Tuần!

Mà gặp phải tiên uy của đường đường là Thái Ất thượng tiên này, Tưởng Tuần đó rõ ràng không có bất kỳ sức chống đỡ nào.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, sau lưng hắn lại đột nhiên vang lên một tiếng thét dài!

Sau đó liền có một đạo lưu quang từ sâu trong Loạn Lưu hải bay tới, đó rõ ràng là một chiếc đầu khô lâu, tốc độ nhanh tới kinh người, trực tiếp đi tới ven bờ biển loạn lưu, giống như đột phá vách tường không gian, chắn ở trước mặt tiểu tiên tướng đó, sau đó liền nghe thấy ầm một tiếng, một đạo hỏa long đánh vào đầu lâu khô lâu, chỉ có ánh lửa bắn ra bốn phía, lưu hỏa bay loạn, một hỏa diễm ẩn chứa tiên uy bị cuốn ra xa, đốt cháy vạn dặm, trước Loạn Lưu hải, biển lửa cháy rực, phải qua chừng mấy giây mới từ từ rút đi!

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của chúng tiên, liền nhìn thấy tiểu tiên tướng của phía trước đầu lâu khô lâu!

Lúc này hắn không ngờ đứng trong miệng của đầu lâu khô lâu, bên cạnh một nam tử tuấn mỹ, tất cả hỏa diễm đều bị một tầng Hồng Mông trận văn trên đầu lâu khô lâu đó ngăn cản, không thể làm tổn thương tới tiểu tiên tướng to gan lớn mật một!

- Đế Lưu.

- Đế Lưu điện hạ, cuối cùng cũng chịu hiện thân rồi sao?

Mọi người đều ngẩn ra, tâm tư khác nhau, có người kích động, có người thì trong lòng trầm xuống.

Cũng có người đang nghĩ, thì ra vừa động thủ với tiên tướng thủ hạ của hắn, hắn liền vội vàng xuất hiện, vừa rồi quả nhiên là đang ẩn núp.

- Ha ha, Đế Lưu điện hạ, ngươi quả nhiên đã xuất hiện.

Vị Phong Sơn Đồng của Thất Muội thiên thấy một màn này, cũng hơi ngẩn ra, sau đó ngửa mặt lên trời cười dài, thanh âm hung ác điên cuồng, nhưng trong ánh mắt lại không hề có nét cười, chỉ âm trầm nhìn Đế Lưu, lạnh giọng cười nói:

- Ba ngày trước ngươi nói sẽ cho một câu trả lời, lão phu theo hẹn mà đến, tiên tướng nho nhỏ này không biết tự lượng, cản ở trước trận, thậm chí còn dám bắn tên về phía lão phu, ngươi nên cho ta một lời giải thích chứ?

Những lời này rất giống như đang đòi nợ, cuối cùng cũng bức được Đế Lưu phải ra mặt, thực sự rất đắc ý!

Mà các trưởng lão của các đạo thế lực khác, lúc này tâm tình cũng hơi hòa hoãn lại, trong lòng chuẩn bị những lời muốn nói.

Nhưng những lời này còn chưa kịp ra khỏi miệng, trong lòng họ liền giật thót.

Nam tử tuấn mỹ đứng trong đầu lâu khô lâu một không nói một lời, đang chậm rãi tiếp nhận cung tên từ trong tay tiểu tiên tướng đó, sau đó cài tên lên cung, kéo như trăng tròn, mà hướng mũi tên nhắm vào chính là Phong Sơn Đồng đang đắc ý cười to.

- Hả, ngươi muốn làm gì?

Phong Sơn Đồng cũng lắp bắp kinh hãi, tiếng cười im bặt, quát hỏi.

- Vù!

Nam tử tuấn mỹ đó căn bản không thèm trả lời, bởi vì hắn đã trực tiếp buông dây cung, một mũi tên ẩn chứa tiên uy bắn ra.

Tên như lưu tinh, trong nháy mắt đã phá không mà tới!

Cũng vẫn là cung đó, vẫn là tên đó, nhưng ở trong tay nam tử tuấn mỹ này lại không giống chút nào so với ở trong tay tiểu tiên tướng kia. Trên mũi tên nho nhỏ không ngờ có pháp tắc toái phiến vô tận khó có thể hình dung, khiến cho mũi tên bay qua đâu, trong tinh vực đều xuất hiện từng tầng sóng gợn, làm tan biến cả một mảng không gian, Hỏa Giáp binh của Phong Sơn Đồng vốn đang đứng giữa đầu lâu khô lâu và Phong Sơn Đồng, lúc này bị sóng gợn trên mũi tên làm ảnh hưởng, một thân giáp trụ đều bị xé rách, kêu thảm ngã ra chung quanh.

- Ngươi...

Phong Sơn Đồng kêu to, mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi!

Dường như hắn chẳng thể ngờ rằng, Đế Lưu vừa rồi còn bởi vì sợ hãi, trốn tránh không dám ra gặp mình, không ngờ lại một lời không hợp, liền bắn một mũi tên về phía mình, việc này nếu truyền ra ngoài, mình đường đường là đại trưởng lão của Thất Muội thiên, mặt mũi biết để vào đâu.

Bị tiểu tiên tướng đó bắn một, mặt mũi đã khó coi rồi.

Bị đế tử này một lời không hợp liền bắn một tên, truyền ra ngoài, mặt mũi cũng chẳng vẻ vang hơn là bao.

Chỉ có điều, hắn còn chưa nói hết thì mũi tên đó đã đến, cho dù hắn đường đường là Thái Ất thượng tiên, vào một thoáng này cũng phải biến sắc, ầm một tiếng, quanh người ngưng tụ ra hỏa lực vô cùng, khiến cho chư vực ở quanh người đều hóa thành một mảng biển lửa, tiên uy đáng sợ ẩn chứa trên mũi tên đó bắt đầu trở nên ngưng trệ trước biển lửa hắn ngưng tụ ra trước người, cháy khét, tới cuối cùng, cả mũi tên đều hóa thành tro bụi, tiên uy còn sót lại bên trên cũng biến mất trong biển lửa vô cùng này!

- Được, khá lắm Đế Lưu điện hạ, xem ra, tiên tướng dưới trướng ngươi xuất thủ với lão phu là do ngươi sai khiến?

Phong Sơn Đồng trưởng lão dùng hết căn nguyên tiên giác mới hóa giải được một tên này, sắc mặt vô cùng khó coi, phẫn nộ gầm lên, hắn không phải không rõ dụng ý của Đế Lưu, tiểu tiên tướng đó một tên chọc giận mình, hắn là chủ tử cũng làm y như vậy, cho mình một tên, thế không phải là muốn khiến mình mất mặt sao? Điều này khiến Thất Muội thiên đại trưởng lão Phong Sơn Đồng trong lòng vô cùng phẫn nộ.

- Ầm.

Nhưng khiến hắn không ngờ là, một tên đó không ngờ chỉ là bắt đầu, hiển nhiên một tên đó không có hiệu quả, Đế Lưu không ngờ trực tiếp bước ra một bước, thân hình như tiên như quỷ, chỉ lóe lên mấy cái trong không trung, không ngờ đã tới trước mặt Phong Sơn Đồng, đại đao trong tay xuất hiện, tạo nên hung uy lạnh lẽo, mùi máu gay mũi và kim mang chói mắt đồng thời xuất hiện, trực tiếp chém tới cổ hắn!

- Ngươi xong chưa.

Phong Sơn Đồng bị bộ dạng thô bạo này của hắn khiến cho hoảng sợ, phẫn nộ hét lớn.

Vốn bị hắn bắn một tên, trong lòng đã đủ tức giận rồi, không ngờ hắn vẫn không buông tha, lại đánh tiếp!

Hắn hắn há to, phun ra liệt diễm vô cùng.

Cơ hồ là trong nháy mắt, cả một mảng tinh vực này đều hóa thành biển lửa, mà ở bên trong biển lửa, tiên giác của của hắn nổ tung, cơ hồ tất cả đều có thể bốc cháy, thần hồn, nhục thân, pháp lực, hư không, tất cả mọi thứ dường như đều hóa thành hư vô trong hỏa diễm này, mà tên đế tử cầm đao lao tới đó bởi vì là chém hắn từ chính diện, lại trực tiếp bị hỏa diễm này bao phủ, lửa giận trong lòng Phong Sơn Đồng càng thịnh, đã có chút không khống chế được lực đạo xuất thủ, có khiến đế tử này bị thương cũng không tiếc!

Thực lực đáng sợ của Một vị Thái Ất thượng tiên lão vào một thoáng này đã hoàn toàn bạo phát!

Đối với loại vận dụng tiên giác liệt diễm này, có thể nói đã đến trình độ huyền diệu khó giải thích.

Chư tiên nhìn thấy một màn này, đều không nhịn được mà trong lòng thất kinh, tự thấy nếu gặp phải loại thần thông này, nhất định phải phải né tránh!

Thậm chí, trong lòng bọn họ cũng đều trở nên lo lắng!

Mục đích xuất thủ của Phong Sơn Đồng đó tất nhiên là để bức lui đế tử, nhưng hắn rõ ràng là xuất thủ quá nặng!

Bọn họ lo lắng, nếu thực lực của đế tử đó không đủ mà bị thương trong lửa này, vậy sẽ rất khó ăn nói với Tiên Đế.

Chỉ là một màn khiến bọn họ càng không thể tưởng tượng được lại vẫn ở phía sau!

Đối mặt với liệt diễm đáng sợ này, đế tử đó không ngờ không hề có ý lui về phía sau, ngược lại còn tiến lên trước!

Hắn không ngờ vẫn lao về phía thần thông đáng sợ đó.

Loại cảm giác đó quả thực giống như có người lao vào mũi thương vậy!

- Đế Lưu điện hạ điên rồi à?

Không biết có bao nhiêu người vào khoảnh khắc này đều thầm kêu trong lòng.

Ầm!

Hỏa diễm mạnh mẽ đáng sợ, không thừa lấy một tia cuốn về phía vị đế tử này, nhưng lúc này, trên người đế tử không ngờ cũng cháy lên hỏa diễm, thân hình trở nên mơ hồ, bị hỏa diễm bao phủ, hỏa diễm Phong Sơn Đồng thi triển ra không ngờ vào lúc này uy lực cũng giảm xuống đến mức thấp nhất, bất kể hỏa diễm đáng sợ cỡ nào, cũng có lúc phải mất đi hung uy, đó chính là khi cháy về phía một mảng hỏa diễm khác, lúc này chính là như vậy, trên người Đế Lưu đột nhiên xuất hiện hỏa diễm, trên trình độ nào đó đã miễn dịch liệt diễm của Phong Sơn Đồng!

- Sao có thể như vậy được, hắn... Tham ngộ được tiên giác của Thất Muội thiên này từ lúc nào?

Ba vị lão tiên mặc áo bào trắng của Ám Sương thiên vào khoảnh khắc này có hai người khiếp sợ lên tiếng.

Thái Ất thượng tiên tu ra tiên giác, chưởng ngự pháp tắc, lực lượng thần thông tăng vọt, nhưng giữa thần thông và thần thông cũng có tương sinh tương khắc, ví dụ như tiên giác tu luyện tiên giác giống nhau, khi dùng thần thông đánh tới đối phương, uy lực sẽ suy giảm, thậm chí bị đối phương miễn dịch, đạo lý rất đơn giản, cùng là tu luyện lửa, sao có thể thể dùng lửa để đốt lửa khác được?

Cùng tu luyện sương thì sao có thể thể dùng sương để đóng băng một mảng sương khác?

Hiện giờ phát sinh trên người Đế Lưu chính là một màn này, Phong Sơn Đồng dùng tiên giác của Thất Muội thiên để ngăn địch, nhưng trên người Đế Lưu không ngờ cũng xuất hiện tiên giác tương tự, tuy rõ ràng là tiên giác trên người Đế Lưu vô cùng nhỏ yếu, nhưng vẫn miễn dịch với thần thông Thất Muội thiên Phong Sơn Đồng thi triển ra trên trình độ rất lớn, hắn xông vào biển lửa đó, sau đó thì một đao chém xuống.

- Phập...

Đầu Phong Sơn Đồng bay ra, trên mặt vẫn đầy vẻ kinh ngạc khó hiểu.

Mà vị đế tử kia thì từ trong biển lửa chậm rãi đi ra, vươn tay đỡ lấy đầu của Phong Sơn Đồng, cười cười với chư tiên.

- Hiện tại chúng ta có thể thảo luận về chuyện câu trả lời rồi chứ?

Chương 1567: Các ngươi phải cho ta một câu trả lời

Gọi mãi vẫn không hiện thân, vừa hiện thân đã liền xuất thủ giết người!

Một màn quá đột ngột này lập tức chấn kinh chư tu trong sân, ai nấy đều trố mắt đứng nhìn không nói lên lời.

Khi đại trưởng lão Phong Sơn Đồng của Thất Muội thiên xuất thủ đả thương tiểu tiên tướng đó, bọn họ hành sự tương đối ổn trọng, đã ý thức được sẽ có phiền phức, dù sao Đế Lưu ngàn năm trước hung danh không phải là nhỏ, có bao nhiêu lần bởi vì người khác làm một việc nhỏ mà nghĩ rằng hắn sẽ không để ý mà thành đắc tội với hắn, sau đó bị hắn mãnh liệt bá đạo chạy tới đồ gia diệt môn? Mà một màn sau chuyện Đế Lưu vừa hiện thân, liền lập tức kéo cung đặt tên bắn về phía Phong Sơn Đồng cũng đã chứng minh suy đoán của bọn họ, nhưng cho dù là lúc đó, bọn họ cũng chỉ cho rằng Đế Lưu này chỉ là muốn chút giận một chút mà thôi, hoàn toàn không ngờ hắn lại thực sự nổi sát tâm, chém đầu Phong Sơn Đồng!

Đó chính là đại trưởng lão của Thất Muội thiên!

Theo như lời hắn nói, đó chính là tồn tại vào lúc bái kiến Tiên Đế, sẽ niệm tình hắn vất vả mà ban thưởng cho hắn một phương bồ đoàn.

Vị đế tử này không ngờ lại nói một tiếng giết là giết luôn?

Càng mấu chốt hơn là, hắn không ngờ thật sự có thể giết được?

Không phải ở trong lời đồn, vị đế tử này bị trấn áp ngàn năm, tu vi tổn hao rất nhiều sao?

Nhưng từ biểu hiện hiện tại cho thấy, tu vi của hắn không hề hao tổn mà quả thực còn là đã tinh tiến hơn?

Đế Lưu ngàn năm trước, không ai cho rằng hắn có thể một đao trảm sát Thất Muội thiên đại trưởng lão!

Một màn đột ngột đáng sợ này khiến cho trong sân mãi sâu vẫn không có ai lên tiếng, vẻ mặt của mọi người đều cực kỳ khó coi!

Cũng là vị đế tử kia chỉ coi như là một việc nhỏ không quan trọng gì, búng tay một cái, đầu lâu của đại trưởng lão Thất Muội thiên liền hóa thành bột mịn, ngay cả thần hồn của đại trưởng lão cũng hóa thành khói mờ, sau đó thì hắn lại mặt mày tươi cười, nói với mấy vị trưởng lão và các tộc trường khác:

- Chư vị quả nhiên là theo hẹn mà tới, ha ha, vừa rồi bế quan xử lý chút việc nhỏ không tiếp đón được chu đáo, nhưng cũng không cần khách khí, đi thôi, vào trướng của quân ta bàn chuyện!

- Ừ.

Mấy vị của các thế gia tới đây đều là lão bất tử trải qua nhiều sóng to gió lớn, huống chi có thể tu hành bọn họ cảnh giới của bọn họ, đó thật là đạo tâm, ý chí, kinh lịch đều là tồn tại đứng đầu, đều có khả năng Thái Sơn đổ trước mặt mà vẫn không đổi sắc, tuy Đế Lưu xuất thủ cuồng bạo, chém Phong Sơn Đồng, một màn này thực sự nằm ngoài dự kiến của bọn họ, nhưng rất nhanh, bọn họ liền có phản ứng, trao đổi ánh mắt với nhau, trong lòng liền đều có tính toán, vẻ ngạc nhiên nghi ngờ trên mặt lập tức biến mất.

- Chẳng lẽ vị đế tử điện hạ này muốn dùng biện pháp gõ núi chấn hổ à?

Mộng gia đại trưởng lão vẻ mặt hung ác nham hiểm, lạnh lùng nghĩ thầm:

- Trước tiên thì xuất thủ làm khó, chém Phong Sơn Đồng, mượn cái này để đe dọa chúng ta, sau đó thì bất chấp mọi giá triệt để trở mặt với Thất Muội thiên, lại mượn cơ hội này để giao hảo với chúng ta, thậm chí là khiến chúng ta khuất phục. Ha ha, biện pháp này tuy cổ quái, nhưng cũng không phải chưa ai từng dùng, tuy trong lòng chúng ta quả thật có lưu lại mấy phần dư địa cho hắn, chờ xem hắn sẽ đưa ra bao nhiêu lợi ích, nhưng nếu hắn cảm thấy có thể sử dụng biện pháp này để khiến mấy phương chúng ta cúi đầu, vậy thì không khỏi quá xem thường những người chúng ta rồi...

- Ha ha, nói cũng đúng, Phong trưởng lão của Thất Muộ thiên thực sự là chết không đáng, có điều việc này tự có Thất Muội thiên đến thương lượng với đế tử điện hạ, chúng ta cũng không cần thiết phải nhiều lời, chỉ là với giao tình mấy vạn năm của lão thân và Phong trưởng lão, vẫn phải tế bái hắn một phen.

Mộng gia đại trưởng lão thấp giọng thở dài, không ngờ từ trong tay áo lấy ra một bình sứ nho nhỏ, rải vào trong không trung.

Trong bình là chứa rượu ngon gì đó, vừa vào tinh không, lập tức tan chảy, chư tiên ở chung quanh đều thấy có thần hồn di động, cảm giác đó giống như là đang uống mấy vò rượu mạnh, có một loại cảm giác lâng lâng, rất rõ ràng rượu đó không bình thường, rất có lai lịch. . .

- Ha ha, bổn tọa và Phong trưởng lão bốn trăm năm trước cũng từng gặp mặt một lần, quả thật là đáng tiếc...

Đệ tam tộc trưởng của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên cũng cười một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ ý thương xót.

- Đều là ra sức cho Đại Xích thiên nhất mạch, chết như vậy. . . Ài, đáng tiếc, đáng tiếc!

Cho dù là ba vị lão tiên mặc áo bào trắng của Ám Sương thiên cũng không nhịn được mà lên tiếng, tỏ vẻ thương xót.

- Ha ha, xem ra trong lòng những người này vẫn quả thật có chút bất mãn.

Vừa thấy bộ dạng này của bọn họ, Phương Hành liền cười lạnh trong lòng, biết những người này là đang biểu hiện ra sự bất mãn mãnh liệt đối với mình, cũng tỏ ý là bọn họ không sợ mình, xem ra ngũ đại thế lực này quả thật rất vững tâm, bọn họ nhất định là cảm thấy đã nắm chắc mệnh mạch của mình, bởi vậy hiện tại mình tuy biểu hiện ra vẻ hung ác điên cuồng, nhưng ở trong lòng bọn họ, lại giống một loại biểu hiện của chột dạ hơn, hiện tại nhìn bộ dạng này của bọn họ, chắc đã âm thầm trao đổi ý kiến, ngược lại là đang chuẩn bị trong lúc đàm phán sẽ vê nặn mình một phen.

- Hôm nay là tới để muốn có câu trả lời, các vị muốn dâng hương thì chờ xong đại sự đi đã!

Cũng không nhiều lời, Phương Hành cười lạnh nói một câu, khoanh tay trở về loạn lưu hải.

Các nhân vật đầu lĩnh của mấy thế lực lớn liếc nhau, trong mắt có ám mang di động, theo hắn đi vào!

- Đế Lưu điện hạ, mục đích chuyến này của chúng ta chắc cũng không cần phải nói nhiều, trong lòng mọi người đều minh bạch, trước đây chúng ta tìm ngươi chỉ là để hỏi về tung tích của thiếu chủ nhân của các phương chúng ta, dù sao lúc ấy Loạn Lưu hải rộng lớn như vậy, người còn sống chỉ có Đế Lưu nhất mạch ngươi, hướng tới ngươi để hỏi thăm cũng là điều nên làm, lúc ấy chúng ta vẫn chưa xác định được là ngươi có biết hay không, nhưng về sau ngươi đầu tiên là trốn tránh một tháng không gặp, sau một tháng thì lại ở trước mặt Mộng trưởng lão nói là sẽ cho chúng ta một câu trả lời, điều này chứng tỏ ngươi biết tung tích của bọn họ?

Vừa vào Cực Thạch điện nghị sự, thậm chí ngay cả một lời khách sáo cũng không có, đệ tam tộc trưởng của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên liền thản nhiên lên tiếng.

Đây là trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, ngay cả một chút công phu ngoài mặt hư tình giả ý cũng lười chẳng muốn làm.

- Không sai, Đế Lưu điện hạ hung uy khó lường, xuất thủ lập tức giết người, Thất Muội thiên Phong trưởng lão chết thật sự rất đáng tiếc. Ha ha, có điều ngươi có hung ác điên cuồng tới mấy, lão thân cũng không sợ, có lẽ ngươi dưới cơn giận dữ cũng có thể giết lão thân, nhưng câu trả lời thì vẫn cứ phải nói!

Mộng gia đại trưởng lão không ngờ cầm trượng đầu rồng, lạnh lút quát.

- Gấp cái gì chứ?

Đối mặt với bộ dạng khí thế bức nhân của bọn họ, Phương Hành có chút bất đắc dĩ mỉm cười một tiếng, xoa xoa mi tâm.

- Ha ha, sinh tử của thiếu chủ nhà ta chưa rõ, Mộng Tôn đại nhân trong lòng như có lửa đốt, chúng ta lại há cũng không như vậy?

Mộng gia đại trưởng lão tự thị thân phận, lạnh lùng hét lớn:

- Người của Mộng gia chúng ta không phải là ai cũng có thể thể vê nặn, sống hay chết cũng không có câu trả lời, nếu Đế Lưu điện hạ là người duy nhất biết tung tích của bọn họ, không nói cho Mông gia chúng ta là không thể được.

- Đúng, phải nói.

Phương Hành gật đầu bộ dạng có chút đăm chiêu.

Vừa nghe thấy lời này của hắn, trưởng lão các nhà đều trở nên kích động, bọn họ lo lắng nhất chính là Đế Lưu sẽ thề thốt phủ nhận chuyện này, hiện giờ chính tai nghe thấy hắn nói như vậy, chẳng phải chính là thừa nhận hắn biết tung tích của những người đó sao?

- Đế Lưu điện hạ xin hãy nói ra.

Trong nhất thời, trưởng lão của bốn phe đều cơ hồ đồng thời lên tiếng.

Phương Hành cười ha ha, xoa xoa mi tâm, chậm rãi nói:

- Có điều câu trả lời này là các ngươi phải cho ta!

- Hả?

Các trưởng lão nghe vậy đều nhíu mày, trầm mặc không nói gì, không biết hắn lại muốn giở trò gì.

Phương Hành cũng không nhanh không chậm, thản nhiên lên tiếng:

- Thực không dám giấu, ta quả thật có biết tung tích về mấy tên gia hỏa đó, lúc ấy ở Loạn Lưu hải gặp bọn họ, mà hướng đi về sau của họ, ta biết, ha ha, Liệt Dương Vương lúc ấy cũng đi chung với họ, bị ta giết, thằng ôn Nhiếp Cuồng tâm hoài bất quỹ, bị ta làm thịt, một tiểu tử tóc đỏ của Thất Muội thiên ta nhìn không vừa mắt, cũng một đao chém chết, về phần mấy người còn lại. Ừ, một kẻ mặt như băng sương, cứ như cả nhà vừa chết, một tên giống như Chu nho, mặc áo đay, mặt rắn, ngoài cười nhưng trong không cười, cả ngày chùm trong thiết giáp giống như quỷ...

- Là thiếu chủ nhà ta.

- Là Nghiên nhi nhà ta.

- Là đệ tử tông ta.

- Ngươi làm gì tiểu Ảnh nhi rồi?

Vừa nghe thấy những lời này, mọi người đều thất kinh, ai nấy sắc mặt đại biến!

Vị đế tử này khi hình dung người ta thực sự không dùng những lời dễ nghe, có điều quả thật là nói đúng trọng điểm, bọn họ vừa nghe liền hiểu ngay.

Mà ngôn ngữ của vị đế tử này lại khiến bọn họ hết hồn, quả thật là là hung ác điên cuồng, cũng to gan lớn mật, Liệt Dương Vương, Nhiếp Cuồng Nhất, thậm chí là đích tử bảo bối của Thất Muội thiên, hắn không ngờ thừa nhận đã giết hết?

Không sợ sau này sẽ gặp phiền phức gì sao?

Trong lòng cũng có một đáp án hiện lên, chẳng trách thằng ôn này lại trực tiếp ra tay giết đại trưởng lão của Thất Muội thiên.

- Bọn họ quả thật đang ở trong tay ta!

Mà đối mặt với vẻ lo lắng hoảng hốt của họ, thanh âm của Phương Hành cũng trở nên lãnh đạm, thản nhiên nói:

- Trong khoảng thời gian này các ngươi ngày nào cũng tìm ta đòi câu trả lời, nhưng ta cũng đang đợi câu trả lời của các ngươi! Hừ, mấy người này vào một tháng trước, ở Loạn Lưu hải cấu kết với Liệt Dương Vương, Nhiếp Cuồng Nhất, muốn ám sát ta, kết quả bị ta một tay trấn áp, hiện tại bản đế tử đang muốn hỏi mấy các ngươi một chút, ám sát ta rốt cuộc là ý của ai? Chẳng lẽ các ngươi không muốn nhìn Đế gia ta lên nắm quyền sao.

Trong đại điện, đột nhiên giống như có sát khí càn quét, không khí áp lực dị thường.

Người đầu lĩnh của Tứ đại thế lực đều vẻ mặt khiếp sợ, lại khó hiểu vạn phần, không ngờ chuyện lại đi theo hướng này!

Vốn là bọn họ đến để đòi câu trả lời, không ngờ lại bị đế tử này bắt phải trả lời lại.

Ám sát đế tử, đó là tội lớn cỡ nào?

- Hoang đường! Hoang đường! Hoang đường!

Trong một mảng trầm mặc, Mộng gia đại trưởng lão tức tới run rẩy, gõ trượng đầu rồng xuống đất, run giọng kêu lên:

- Đế Lưu, ngươi ăn nói cho cẩn thận, Mộng gia ta trước nay luôn trung thành và tận tâm với Xích Đế, tiểu Ảnh nhi sao lại làm ra chuyện như vậy. Ngươi, ngươi ăn nói phải có chứng cớ!

- Muốn chứng cớ à? Được thôi!

Phương Hành vung tay, trong một tiếng ầm, không ngờ có bốn tấm bia đá xuất hiện trong sân.

Mà Phương Hành nhìn bia đá, vẻ mặt không thay đổi, thản nhiên nói:

- Khẩu cung của bản thân người ám sát có được tính là chứng cớ không?

Chương 1568: Giả bộ hồ đồ

- Thiếu chủ.

- Nghiên nhi.

- Bà di.

- Tiểu Ảnh nhi?

Nhìn lướt qua bốn tấm bia đá này, thủ lĩnh của tứ đại gia tộc cơ hồ đều có cùng một phản ứng, bật thốt.

Cột trên bia đá chính là thiếu chủ gia tộc mà bọn họ đang khổ sở tìm kiếm!

Nếu là vào một tháng trước, bọn họ nhìn thấy bốn người này, có thể nói là nhất định sẽ vui mừng khôn kể, nhưng vào lúc này đột nhiên nhìn thấy bọn họ một cách như vậy, trong lòng lại lập tức dâng lên một loại cảm giác phức tạp. Dù sao trước đó, bọn họ thực sự cho rằng mấy người này đều đã chết, bằng không thì làm sao mà giải thích được chuyện trước đây cùng đám người tiên soái tới Loạn Lưu hải, Đế Lưu không hề nhắc tới mấy người bọn họ, cũng không thể giải thích được trong một tháng qua, bọn họ liên tiếp tới cửa làm om sòm, vị đế tử này vẫn tránh né không gặp, tiên sứ phụ tá dưới trướng hắn cũng bộ dang như không có người làm chủ, hơn nữa trong suy đoán của hắn, cũng không thấy sinh cơ với bốn người này.

Nói một cách không dễ nghe thì bọn họ luôn miệng nói đòi người, muốn một câu trả lời, nguyên nhân chính là bởi vì cho rằng bọn họ đã chết!

Đường đường là chư hầu của Đại Xích thiên, kết quả truyền nhân lại chết một cách không minh bạch, bọn họ tất nhiên không thể giả vờ như chưa hề có gì xảy ra, hơn nữa bọn họ căn bản cũng chẳng buồn để ý là ai đúng ai sai, chẳng buồn bận tâm rốt cuộc mấy người này chết như thế nào, chỉ nhận chuẩn là Đế Lưu có liên quan tới cái chết của Đại Xích thiên tứ tử, liền vội vàng tới hỏi tội, đến bức cung, chuẩn bị lấy lại thể diện cho thế lực sau lưng bọn họ!

Trước sau náo loạn hơn một tháng thời gian, tâm tư muốn tìm lại người của bọn họ thực sự là không nhiều lắm!

Bởi vì trước đây trong thôi diễn của họ, chỉ cần những tiểu bối này vẫn chưa chết, vậy tất nhiên sẽ có biểu hiện trên quẻ tượng, nhưng trên quẻ tượng lúc đó, thật sự là không tìm được bất kỳ tung tích nào của bọn họ, như vậy trên nguyên tắc chỉ có hai khả năng, hoặc là những người này đã chết rồi, triệt để tan thành mây khói, hoặc là có một phương thiên địa ngăn cách, mất đi tất cả liên hệ với thế giới hiện thực, mà loại khả năng thứ hai trên cơ bản là không thể xuất hiện, tiểu thế giới có cao minh tới đâu cũng không thể hoàn toàn ngăn cách thế giới hiện thực!

Chính là bởi vì nhận chuẩn rằng Phương Hành đã hại thiếu chủ của bọn họ, cho nên bọn họ mới nổi giận đùng đùng tới đòi công đạo!

Dù sao, trong lòng mọi người đều biết, cho dù là thiếu chủ nhà ta tham dự vào đế tử chi tranh, đắc tội với ngươi, nhưng thân phận và địa vị của chúng ta cũng sờ sờ ra đó, ngươi không thể hạ sát thủ với bọn họ được, bằng không chính là muốn triệt để trở mặt với chúng ta!

Nhưng lửa giận và sự vững tâm đúng lý hợp tình này khi Phương Hành lôi những người mà họ muốn tìm ra, hơn nữa còn quay sang bắt họ phải trả lời, lại lập tức biến thành sự khó xử và khủng hoảng khôn kể, ánh mắt của tứ phương nhân mã đều đồng loạt hướng về phía thiếu chủ đang bị trói trên bia đá, trong lòng vừa kinh ngạc lại vừa lo lắng, đến nỗi sau khi gọi một tiếng thì lại trở nên trầm mặc!

Mà lúc này, Phương Hành đã hoàn toàn nắm giữ thế chủ động lại cười lạnh trong lòng.

Trên thực tế lúc trước giữ lại mạng của mấy người này là có ý muốn từ trên người bọn họ đào bới chút tiềm lực, chỉ có điều về sau đường tu hành của mình xuất hiện ngã rẽ, bất tri bất giác một tháng thời gian trôi qua, lại kéo dài tới hôm nay, mà thời gian kéo dài này cũng khiến cho ngũ đại thế lực hiểu sai ý, ngược lại ai nấy giống như không biết sống chết đến gây sự với mình, lúc này lôi bốn người này ra, đám lão nhân đang cả vú lấp miệng em này lập tức ai nấy vẻ mặt vừa sợ vừa giận, khiến hắn trong lòng cũng thống khoái!

- Ha ha, bốn tên vương bát đản này, còn cả tên vương bát đản tóc đỏ của Thất Muội thiên nữa, không ngờ dám liên thủ với Liệt Dương Vương, Nhiếp Cuồng Nhất, nhân lúc ta đang bình phản nghịch của Loạn Lưu Hải mà ám sát ta, kết quả là đánh giá quá cao bản lĩnh của mình, bị ta bắt được, lúc trước bế quan bế quan tu hành, gần đây mới vừa xuất thủ, thẩm vấn một phen, tuy bọn họ rốt cuộc vì sao lại đến ám sát ta, chuyện này vẫn chưa nói rõ, có điều chuyện ám sát đã được thừa nhận rồi, ta cũng thật sự có chút tò mò, các ngươi thì nghĩ như thế nào?

Nhìn sắc mặt âm trầm đó của hắn, người của tứ đại thế lực đồng thời biến sắc!

- Rốt cuộc vì sao lại ám sát ngươi, ngươi thật sự không biết à?

Trong lòng bọn họ đều đang mắng thầm, với địa vị của bọn họ, tất nhiên cũng biết gia tộc ở sau lưng có ý tứ muốn thân cận với Đế Thích, cũng biết mấy vị thiếu chủ này là ra tay giúp đỡ Đế Thích để tỏ thành ý, bản thân chuyện ám sát này thì bọn họ cũng có tin.

Nhưng tin thì sao, chuyện này có thể nói ra miệng được à?

Đừng nói bọn họ, ngay cả bản thân Đế Thích sợ là cũng không dám trắng trợn nói là mình muốn giết thân đệ đệ.

Hơn nữa người có một cái miệng, nói thế nào, làm thế nào, nếu Đế Lưu này đã nhận định bọn họ là Đế Thích phái tới cũng được, nhưng nếu hắn cứ một mực chắc chắn rằng thiếu chủ ám sát hắn là ý tứ của gia tộc, tông môn sau lưng, vậy ngũ đại thế lực sẽ rất đau đầu.

Nhàn rỗi không có việc gì lại đi ám sát đế tử, đây là muốn tạo phản sao?

- Chuyện chưa được xác định, đế tử xin hãy ăn nói cẩn thận!

Một vị lão tiên áo bào trắng của Ám Sương thiên đột nhiên đứng lên, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng, lạnh giọng lên tiếng:

- Chúng ta cũng không ngờ, Băng Nghiên thực sự nằm trong tay đế tử, còn giam giữ một tháng, vừa rồi đế tử nói nàng ta là bị ngươi bắt giữ khi ám sát ngươi, chuyện này chỉ có thể tính là lời nói của một phía, không nói đến Ám Sương thiên Băng thị nhất tộc ta trước nay vẫn luôn trung thành và tận tâm với Xích Đế, tuyệt đối không thể có chuyện ám sát này, cho dù nàng ta thật sự thừa nhận, đế tử điện hạ dụng hình tra tấn, cũng rất dễ bức nàng ta phải thừa nhận chứ?

- Không sai, đế tử điện hạ, ngươi nói bọn họ là ngươi ám sát ngươi bị ngươi trấn áp, mới lọt vào trong tay ngươi, vậy vì sao không sớm giao họ ra mà cứ kéo dài tới hiện tại? Hơn nữa nhìn trên người họ đầy rẫy vết thương, chắc là phải chịu không ít tội dưới tay ngươi, đừng nói là ép họ phải thừa nhận chuyện ám sát, dưới sự uy hiếp tính mạng, bắt họ phải thừa nhận chuyện ám sát Xích Đế còn được ý chứ?

- Đế tử điện hạ, người đã ở trong tay ngươi, vậy xin hãy thả ra, đợi chúng ta hỏi cho rõ, thị phi công đạo ắt sẽ sáng tỏ!

- Tiểu Ảnh nhi đang thương của ta, ngươi phải chịu bao nhiêu đau khổ rồi.

Tiếp sau lời nói của lão tiên áo bào trắng, nhân vật thủ lĩnh của tứ đại thế lực tất cả đều biến sắc, vội vàng lên tiếng, có người trực tiếp bác bỏ lời nói của Phương Hành là không đáng tin, cho dù là có khẩu cung của những người này, vậy cũng là dụng hình bức bách, có người thì quát mắng Phương Hành trả đũa, còn có người lại trực tiếp muốn đòi lại họ, đại trưởng lão của Mộng gia thì đau lòng hò hét.

Nói thật, bọn họ cũng xác định chuyện Đế Lưu từng dùng hình, bởi vì bọn họ tin rằng thiếu chủ nhà mình sẽ không ngu xuẩn như vậy, tùy tiện thừa nhận việc ám sát, thậm chí bọn họ cũng không tin họ họ là bị bắt lúc ám sát, bởi vì mấy thế gia bọn họ, mục đích lúc ban đầu của tông phái không phải là thực sự bị Đế Thích lôi ra làm súng, ám sát Đế Lưu, chỉ là muốn tỏ ý thân thiết mà thôi, nhúng tay một chút vào đế tử chi tranh, chứng tỏ sự ủng hộ đối với Đế Thích, những thiếu chủ này không thể thật sự tự tay đi ám sát Đế Lưu, bởi vì nhân tuyển ám sát bọn họ lúc ban đầu nhằm vào, chính là Liệt Dương Vương sau lưng không có thế lực che chở kia.

Đương nhiên, nhân vật thích hợp hơn chính là tên điên Nhiếp Cuồng Nhất!

Cho nên, bọn họ tin rằng chân tướng của sự việc chắc là Đế Lưu phát hiện những thiếu chủ này đứng ở mặt đối lập với hắn, sau đó dưới tình huống không có chứng cớ xác thực bắt bọn họ đi, sau đó lại dùng thời gian một tháng nghiêm hình bức họ phải thừa nhận!

Trên trình độ nào đó, chân tướng kỳ thật cũng không khác biệt lắm với suy đoán của bọn họ!

- Muốn người à?

Phương Hành biến sắc, mười ngón khẽ nhếch lên, bốn tấm bia đá lập tức bay đến phía sau hắn, mà hắn thì ngồi trên ghế thái sư, vẻ mặt hung ác nham hiểm, sát khí dần hiện, mắt nhìn chằm chằm mọi người trong sân, cười lạnh nói:

- Rốt cuộc có phải bọn họ ám sát ta hay không, có phải ta đổ oan cho họ hay không, muốn biện giải khó khăn lắm sao? Ha ha, ba vị Tiên Tôn của Đại Xích thiên nhất mạch, chắc có thủ đoạn rút hồn luyện chân chứ, giao họ tới tay ba vị Tiên Tôn, để họ nghĩ biện pháp thăm dò chân tướng không phải là xong sao?

- Ngươi dám?

- Thân thượng tiên há có thể bị người ta rút hồn luyện chân?

Người của các thế lực đều biến sắc, lớn tiếng quát mắng.

Không nói đến trong lòng bọn họ có quỷ, căn bản không dám để Phương Hành giao người tới cho ba vị Tiên Tôn của Đại Xích thiên, cho dù bọn họ có vững dạ thì loại chuyện này cũng không thể làm, Thái Ất thượng tiên, thần hồn nhất thể, nếu thực sự bị người ta rút hồn, vậy thì thành phế nhân rồi.

- Ha ha, không sao nếu sau khi rút hồn thực sự chứng minh bọn họ vô tội, ta sẽ bồi thường mấy thượng tiên cho các ngươi!

Phương Hành cười khanh khách, dường như cảm thấy chuyện này rất thú vị.

- Thượng tiên cũng bồi thường được.

- Đế tử đừng có càn quấy.

Nhất thời trong sân loạn thành một đống, người của năm phương thế lực trong lòng có chút rối loạn.

- Ngậm miệng lại hết cho ta!

Trong những tiếng ồn ào, Phương Hành mặt mày đang tươi cười đột nhiên sắc mặt lạnh lùng, vỗ mạnh lên bàn, lực đạo cực lớn khiến cho cả cung điện rung chuyển, bàn đá cũng bị vỗ thành bột mịn, mặt đất phía dưới xuất hiện một khe nứt cực sâu, một đường kéo dài ra tận ngoài điện, chư tiên dưới điện cũng bị hoảng sợ, đột nhiên trở nên yên tĩnh, vô số ánh mắt hướng về phía hắn.

- Ha ha, những người này rốt cuộc có ám sát ta hay không và ở trong cuộc ám đấu giữa ta và Đế Thích sắm vai nhân vật gì, trong lòng các ngươi biết rõ, bớt giả bộ hồ đồ trước mặt bản đế tử đi, lúc trước ở Loạn Lưu hải, ta vốn có thể thuận tay làm thịt bọn họ, sở dĩ lưu lại là để cảnh cáo các ngươi, nếu ta giao họ cho ba vị Tiên Tôn, các ngươi thực sự cảm thấy bọn họ không có thủ đoạn để làm rõ chân tướng sao? Đám thế gia đa mưu túc trí các ngươi thực sự cảm thấy có thể không phải trả cái giá đắt nào mà vẫn chu toàn thuận lợi giữa ta và Đế Thích à?

Nghe thấy những lời này của Phương Hành, người của các thế lực lớn đều trầm mặc.

Có một số người sau khi bị nói toạc ra, cho dù với sự láu cá của bọn họ, cũng không tiện tiếp tục giả bộ hồ đồ nữa.

- Vậy... Đế tử tính thế nào?

Không biết trầm mặc bao lâu, bỗng nhiên nam tử mũi ưng của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên nhẹ nhàng lên tiếng hỏi.

- Ta tính thế nào à, đương nhiên là phải xem các ngươi có bao nhiêu thành ý!

Phương Hành cười lạnh, năm ngón tay xòe ra, sau đó xiết chặt lại, giống như đang nắm thứ gì đó, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Chương 1569: Ai nói muốn hòa giải

Bốn phương thế lực vẫn là một thái độ, không thừa nhận, không đáp ứng, không hề chạm tới đề tài câu chuyện, nhưng từ trong giọng nói của bọn họ đã có thể nhìn ra được, rốt cuộc vẫn có chút chột dạ, làm bộ như là vô tình, kỳ thật là rất khẩn trương hỏi tính toán của Phương Hành.

- Cho dù chuyện này ngươi thực sự muốn đấu tới cùng, nhưng cũng chẳng làm gì được bốn nhà chúng ta, cho dù thực sự ở trước mặt ba vị Tiên Tôn chứng thực được việc ám sát thì sao? Ba vị Tiên Tôn trong lòng cũng rõ, không thể không biết đứng sau lưng chuyện này chính là Đế Thích, cũng không thể thực sự xuống tay với chúng ta, Nói trắng ra là, ba người bọn họ cũng không có bản sự lớn như vậy, thậm chí Xích Đế cũng không có, bởi vì nếu hắn thực sự quyết đoán xuống tay với bốn phương chư hầu, vậy đã xem như thu hết toàn bộ Hỗn Độn Tiên Viên vào trong tay đế mạch rồi, hắn sẽ không mạo muội xuống tay với các thế lực dưới trướng mình, để tránh căn cơ bất ổn, bị các Tiên Đế khác nắm lấy thời cơ, như vậy, cho dù việc ám sát trở thành sự thật, chắc cũng chẳng dao động được căn cơ của các thế lực!

- Nhưng món nợ này lại không phải là tính như vậy.

- Sự cân bằng của lực lượng bản thân chính là vô cùng yếu ớt, chẳng ai muốn phá vỡ cả, thế lực các phương lại càng không muốn, cũng sẽ không cho phép mình trở thành một phương chủ động phá vỡ cân bằng, cho nên việc ám sát này nhất định phải dùng hết tất cả lực lượng để áp chế,

Lại nói lúc trước khi kết quả của việc ở Loạn Lưu hải được truyền tới, suy nghĩ đầu tiên của bọn họ chính là như vậy, cho nên lần đầu tiên tới Loạn Lưu hải để thăm dò khẩu phong, bọn họ kỳ thật là định hóa giải oán khí trong lòng Đế Lưu, cũng cho bồi thường nhất định, sau đó đón thiếu chủ nhà mình về, hóa chuyện này thành vô hình, chỉ là bọn họ liên tục một tháng không nhìn thấy Đế Lưu, lại không thôi diễn được tung tích của thiếu chủ nhà mình, liền cho rằng Đế Lưu xuống tay tàn nhẫn, trực tiếp giết chết thiếu chủ của bọn họ rồi, cho nên mới thẹn quá hóa giận, khí thế bức nhân mà đến!

Đạo lý chính là như vậy, nếu Phương Hành giữ lại mạng các thiếu chủ của bọn họ, vậy thì có thể bàn bạc!

Nếu thiếu chủ của bọn họ chết rồi, vậy chứng tỏ Đế Lưu xuống tay tàn nhẫn, quyết ý tử chiến tới cùng với thế lực các phương.

Cục diện hiện giờ lại quay về cục diện mà bọn họ gặp phải lúc ban đầu, chỉ là chậm hơn một tháng.

Mà trong thời gian một tháng này lại đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Bọn họ tuy trong lòng đã sớm có giới hạn, nhưng lúc này lại vô cùng bị động!

Bởi vì bọn họ không rõ Phương Hành trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì.

- Người của các ngươi có thể đón về, đối với chuyện này, cũng có thể coi như chưa có gì phát sinh.

Trong sự trầm mặc rối rắm, Phương Hành mỉm cười, nhẹ nhàng lên tiếng, khiến cho thế lực các phương kinh hãi.

Trong ánh mắt nhìn về phía Phương Hành của Bọn họ, thậm chí tràn đầy vẻ khó có thể tin nổi!

Mà mấy phương thế lực kia ngoài mặt thì trầm ổn, nhưng kì thực lại đang thấp thỏm, Phương Hành trong lòng càng cảm thấy đắc ý, bật cười nói:

- Đừng nhìn ta như vậy, ta là nói thật đó, lúc trước ở Loạn Lưu hải, mấy tên vương bát đản này đúng là thiếu chút nữa đã lấy được mạng của ta, chỉ thiếu có một chút nữa thôi là ta phải chết trong tay bọn họ, lúc ấy trong lòng khó nén lửa giận, quả thật là muốn giết bọn họ, có điều về sau lại nghĩ, dù sao bọn họ cũng là phụng lệnh của Đế Thích, ngay cả người ở bên cạnh ta cũng khuyên ta, bị chó cắn thì nên đi đối phó với chủ nhân của nó chứ không nên trút giận vào nó, cho nên khuyên ta giữ lại tính mạng cho họ, để tránh kết hạ thâm thù với các ngươi!

- Lời này...

Thủ lĩnh thế lực các phương sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Không thể không nói những lời so sánh họ với chó của Đế Thích thật sự rất khó nghe, nhưng bọn họ cũng không phản bác, bởi vì trong lời nói của Đế Lưu không ngờ đã để lộ sẽ bỏ qua chuyện này không nhắc tới, cũng có ý nối lại quan hệ với họ, điều này đã khiến bọn họ có chút động lòng.

Nhưng cũng vào lúc bọn họ thoáng an tâm, Phương Hành lại cười cười nói tiếp:

- Đương nhiên, đây là ý tứ của bọn họ chứ không phải là ý của ta, ta bị chó cắn, chủ nhân của chó phải đánh, mà chó thì cũng đánh, ai bảo nó nghe lời chủ nhân đến cắn ta? Nếu đã cắn ta, vậy thì phải trả một cái giá cực lớn, cho nên ta mới dùng thời gian một tháng này để thẩm vấn bọn họ, hiện tại thì bọn họ chịu tội cũng đủ rồi, ta cũng biết chừng mực, có thể giao họ về Đại Xích thiên.

- Ngươi. . . Điện hạ rốt cuộc có ý gì?

Thế lực các phương quả thực bị những lời của Phương Hành khiến cho như đi trong sương mù, không thể nắm bắt được suy nghĩ của hắn.

Lúc thì nói bỏ qua, lúc thì nói biết chừng mực, muốn giao người về Đại Xích thiên.

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

- Mười ngày!

Phương Hành chậm rãi giơ một bàn tay lên, quơ quơ trước mặt tứ đại thế lực:

- Sau mười ngày! Ta sẽ đưa người!

Thủ lĩnh các thế lực lớn trong lòng đều đang mắng thầm:

- .... Đó rõ ràng là năm ngày!

- Ta cũng biết, cho dù bọn họ quả thật ám sát ta, tội danh cực lớn, nhưng cũng không đến mức dao động tới căn cơ của thế lực các phương, nhưng nhất định sẽ tạo thành phiền toái rất lớn cho các ngươi, nhất là hiện giờ Tiên Đế đang phong quan, ba vị Tiên Tôn nắm giữ đại quyền, về tình về lý, cho dù là trên mặt mũi, bọn họ cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, thế lực các phương cho dù có thể cho qua được việc này, nhưng cũng nhất định phải trả giá cực lớn, ha ha, nhất là đáng người ở chiến trường vực ngoại các ngươi, có thể thể sống được mấy người?

- Đế tử, chuyện này. . . Ha ha, lão thân cảm thấy, có thể châm chước một chút.

Bà lão áo lam của Ám Ảnh thiên trong lòng thì phẫn hận, nhưng ngoài mặt cũng chỉ có thể ngoài cười nhưng trong không cười, chậm rãi lên tiếng.

- Đương nhiên là có thể châm chước.

Phương Hành quay đầu nhìn bà ta, cười lạnh nói:

- Ta vừa rồi đã nói rồi, sau mười ngày, ta sẽ bẩm lên Tử Huyền tiên soái, mượn lực lượng của hắn đưa bốn gã thích khách này cùng với khẩu cung ta nắm giữ được truyền về Đại Xích thiên, giao cho ba vị Tiên Tôn thẩm vấn.

- Ầm!

Nghe thấy lời nói của hắn, vẻ mặt của thế lực các phương đều trở nên kinh ngạc, dõi mắt nhìn tới.

Nếu thật sự giao bốn người này ra, vậy ba vị Tiên Tôn cũng không dễ xử lý, ba lão gia hỏa đó nhất định sẽ mượn cơ hội này để gây khó dễ cho tứ đại thế lực, cho dù không dao động được căn cơ của tứ đại thế lực, vậy thì cũng sẽ từ trên người bọn họ cắt xuống một miếng thịt, mà một số hộ đạo giả của mình rất có thể sẽ trở thành vật hi sinh trong đó, vừa nghĩ tới những khả năng này, bọn họ liền không nhịn được mà biến sắc.

Cục diện dường như biến thành chờ chết vậy, cho dù là Đế Thích, sợ rằng trong chuyện này cũng không giúp gì được họ, bởi vì bọn họ đều biết Tử Huyền tiên soái chính là dị loại của Đại Xích thiên, trong đế tử chi tranh, trước giờ vẫn luôn giữ thái độ trung lập, bản thân Đế Lưu đương nhiên không có bản sự lớn như vậy, đuổi các thiếu chủ về Đại Xích thiên, nhưng nếu hắn bẩm lên Tử Huyền tiên soái, lão nhân kia nhất định sẽ theo quy củ mà làm việc, đáp ứng yêu cầu này của hắn, mà truyền tống bốn gã thiếu chủ về Đại Xích thiên, với thần thông của hắn, không phải là việc khó.

- Điện hạ làm như vậy, dường như cũng không có lợi gì cho chính ngươi cả!

Không biết qua bao lâu, nam tử mũi ưng của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên bỗng nhiên lên tiếng, vẻ mặt bình tĩnh.

- Nói rất đúng, ta cũng cảm thấy là không có lợi gì đối với ta cả, cho nên mới kéo dài tới tận giờ.

Phương Hành nghe thấy lời nói của hắn, hai tay vỗtay cười nói:

- Làm như vậy, tất nhiên có thể khiến các ngươi chịu khổ, nhưng ta cũng không chiếm được tiện nghi, mà không chiếm được tiện nghi đối với ta mà nói vốn chính là chịu hiệt, loại chuyện này ta không thích làm, cho nên ta mới đặc biệt cho các ngươi mười ngày thời gian, trong mười ngày này, nếu các ngươi không đành lòng nhìn đám gia hỏa này tiếp tục phải chịu khổ, vậy thì đưa ra thành ý đi, nhận người về, bởi vì hành động ám sát của họ khiến trong lòng ta rất tức giận, chỉ có điều ta là người rộng lượng, nếu các ngươi đưa ra đủ thành ý, ta kỳ thật cũng có thể không tức giận, thậm chí có thể quên đi chuyện này.

- Ặc.

Mọi người nghe thấy những lời này, đều không nhịn được mà ngây người.

Không biết bao nhiêu ánh mắt đều hướng vào mặt Phương Hành.

Phương Hành sửng sốt, cố gắng giải thích:

- Thành ý mà ta nói chính là lợi ích.

- Đế tử không cần nhiều lời, chúng ta đều hiểu rồi.

Ba vị lão tiên áo bào trắng của Ám Sương thiên cắt ngang lời nói của hắn, hoài nghi hỏi:

- Chúng ta muốn hỏi là... chỉ vậy thôi à?

Phương Hành cũng hơi ngây ra, gật đầu nói:

- Vậy thôi.

Các thủ lĩnh của Thế lực các phương, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng cổ quái, trao đổi ánh mắt với nhau, cũng không biết là vui mừng hay tức giận.

Vị đế tử này tỏ ý có thể giải hòa với thế lực các phương, điều này chứng minh hắn quả thật đã khác với tính tình thối một ngàn năm trước, biết xử thế hơn, nhưng hiện tại lại trắng trợn đòi lợi ích, lập tức lại khiến người ta cảm thấy lòng dạ của hắn không đủ thâm sâu.

Người thông minh quả thật sẽ không trực tiếp nói ra chuyện này, mà là mượn cơ hội để thân thiết hữu hảo với bốn phương thế lực, bán cho bọn họ một cái nhân tình, mà bốn phương thế lực cũng sẽ không thể không hiểu chuyện như vậy, cho dù ngươi không nói, chúng ta cũng sẽ cho ngươi lợi ích, nhưng hiện giờ ngươi trực tiếp nói ra, lại thành khéo quá hóa vụng, có phải là cho ngươi lợi ích rồi thì mọi người không ai nợ ai không.

Sự hoài nghi trong lòng còn chưa vơi đi, vị đế tử kia đã có chút bực mình, nói thẳng:

- Làm sao, các ngươi vẫn không chịu đáp ứng à? Ha ha, cái ta muốn kỳ thật cũng không nhiều lắm, hiện tại dưới tay ta đã có người ra sức, bọn họ cũng phải tu hành, không có chút lợi ích thì thành có lỗi với họ, mà đại bộ phận lợi ích có thể để bọn họ nhìn thấy đều nằm trong tay các ngươi rồi, cho nên, ta cho các ngươi mười ngày thời gian, Tam Sinh trà của Ám Ảnh thiên Mộng gia một ngàn cân, Tứ Cửu Chuyển Sinh liên của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên một ngàn đóa, còn có Thượng Thanh Thiên Thái Nhạc Thiên tông, Cửu Chuyển Cửu Chân Ngộ Đạo đan của các ngươi nghe nói không tồi, trước tiên đưa mấy vạn viên đi, về phần Ám Sương thiên các ngươi... Có gì lấy ra không.

Vừa nghe thấy vậy, đầu lĩnh các phương sắc mặt vừa có chút hòa hoãn lập tức lại trở nên khó coi, thậm chí còn mang theo vẻ giận dữ, dường như bọn họ từ trong những lời này, cảm thấy được sự vũ nhục giống như đang trêu tức nào đó.

- Điện hạ, công phu sư tử ngoạm này của ngươi dường như không phải là giống như có ý giải hòa.

Bà lão của Ám Ảnh thiên Mộng gia âm trầm lên tiếng, cố nén lửa giận trong lòng.

- Giải hòa?

Phương Hành nghe thấy những lời này cũng ngây ra, sau đó vỗ bàn quát:

- Ai muốn giải hòa với các ngươi, bản đế tử là đang bắt chẹt mà!

Chương 1570: Đánh ra đi.

- Ặc, đây đúng là đang bắt chẹt!

Người của bốn phương thế lực tất nhiên cũng không ngờ người này đường đường là đế tử, không ngờ lại nói ra hai chữ bắt chẹt một cách đúng lý hợp tình như vậy, vốn ở trong lòng bọn họ, còn tưởng rằng vị đế tử này sẽ để bọn họ chuộc lại thiếu chủ để tỏ thiện ý với họ, mượn cơ hội giải hòa với bọn họ, trọng điểm là ở giải hòa chứ không phải là lợi ích, nhưng sau khi nghe thấy Phương Hành đề xuất điều kiện, bọn họ lại tin rằng, vị đế tử này đúng là đang bắt chẹt, hắn không phải muốn thông qua loại phương pháp này để giải hòa, bởi vì hắn rõ ràng coi trọng lợi ích hơn, hơn nữa những điều kiện được đề xuất, cho dù bốn phương thế lực đều có nội tình phi phàm, tài đại khí thô, nhưng vẫn thật sự hoảng sợ.

Vị đế tử này coi tiên dược có thể độ Thái Ất thượng tiên là rau cải trắng sao?

Bọn họ quả thật có những loại tài nguyên quý lạ này, cũng đúng là đang nắm giữ những tài nguyên này, mới khiến bọn họ có căn cơ vạn thế không đổ ở Tam Thập Tam Thiên, có sức ảnh hưởng đáng sợ trong các Thái Ất thượng tiên, nhưng thế cũng không đại biểu tài nguyên của bọn họ là nhiều tới dùng mãi không hết!

Vị đế tử này, há miệng cái liền đòi một nghìn cân Tam Sinh trà của Ám Ảnh thiên Mộng gia.

Phải biết là, trong Hỗn Độn Tiên Viên mà Ám Ảnh thiên Mộng gia đang nắm giữ tổng cộng cũng chỉ có mấy gốc Tam Sinh trà thụ, mỗi một gốc mười năm mới sinh ra mấy cái chồi non, mỗi ngàn năm mới thu nhặt một lần, tổng cộng cũng chỉ thu thập được không đến nửa cân mà thôi, bình thường cho dù là cung ứng cho người nhà Mộng gia để uống, cũng một lần chỉ lấy có một ít, một nghìn cân Tam Sinh trà, vậy phải mấy vạn năm mới gom đủ?

Tứ Cửu Chuyển Sinh liên của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, lại là mỗi bảy năm mới nở một cánh hoa, mỗi bốn mươi chín năm mới có thể có một đóa sen nở, mà một đóa sen này bốn mươi chín năm thời gian mới héo, cuối cùng sinh ra bảy hạt sen, một ao Chuyển Sinh liên, tỉ mỉ chăm bón ngàn năm, hạt sen bọn họ có thể có cũng chỉ chừng trăm hạt mà thôi, vị đế tử này há miệng cái đòi một nghìn đóa hoa sen, lại còn nhầm lẫn bộ phận quan trọng nhất của Tứ Cửu Chuyển Sinh liên, khẩu khí này thật là lớn tới đáng sợ.

Mà Cửu Chuyển Cửu Chân Ngộ Đạo đan của Thái Nhạc Thiên tông khác với Ám Ảnh thiên và Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, bọn họ không có tài nguyên thiên sinh địa trưởng để dùng, lại có một đan phương thượng cổ, có thể luyện chế chín loại kỳ trân tiên dược trân dị nhất thế gian, lại do Đại La Kim Tiên tự mình xuất thủ thôi động lô hỏa, một lần phong quan chín mươi chín năm, sau đó luyện ra một lò Cửu Chuyển Cửu Chân Ngộ Đạo đan, nói không dễ nghe thì đây không phải đan dược, rõ ràng chính là ngưng tụ tâm huyết của một vị Đại La Kim Tiên, ngươi há miệng cái đòi hắn mấy vạn viên, thật không sợ người ta liều mạng với ngươi à?

- Xem ra hắn không biết nội tình của Ám Sương thiên chúng ta, cho nên không giở công phu sư tử ngoạm.

Cũng là ba vị lão tiên áo bào trắng của Ám Sương thiên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không tiếp lời, Ám Sương thiên của bọn họ có một phương thái cổ tiên ngọc, băng ý vô cùng, bên trên kết đầy vạn cổ hàn sương, cứ cách mỗi một ngàn năm, người đứng đầu Ám Sương thiên của bọn họ sẽ cạo đi một chút, dùng bí pháp luyện chế, hóa thành tiên dược, như vậy mới có thể thông qua sự thần kỳ của thái cổ tiên ngọc này để thôi động hàn ý pháp tắc mà mình lĩnh ngộ, nếu vị đế tử này biết, há miệng là đòi một khối từ hàn ngọc cạo xuống, như vậy ba lão nhân này kiểu gì cũng sẽ liều mạng với hắn.

- Ha ha, đừng nói với ta là không có những cái này, nói chung ta cho các ngươi thời gian mười ngày, trong mười ngày mà ta không thấy đồ, lập tức sẽ giết con tin... A, không đúng, thuận miệng thôi, ta sẽ đưa họ tới Đại Xích thiên, ha ha, mấy đại gia tộc các ngươi kiêu ngạo như vậy, chỉ sợ ba vị Tiên Tôn đã sớm bất mãn với các ngươi lắm rồi, ta nghĩ, trong tay nắm được thóp của các ngươi, ba lão gia hỏa đó nhất định sẽ bắt chẹt các ngươi một hồi, chẳng thà thông minh một chút, cho ta hết đi!

Đối mặt vẻ mặt phẫn nộ của người bốn phương thế lực, Phương Hành chậm rãi mà nói, tuyệt không gấp gáp.

Cho dù ba vị Tiên Tôn cũng sẽ không giở công phu sư tử ngoạm như vậy đâu.

Đầu lĩnh của mấy phương thế lực căm hận nói:

- Đế Lưu điện hạ, ngươi là đang cố ý làm khó chúng ta phải không?

- Nếu là làm khó các ngươi, việc gì phải ngồi đây bình tĩnh bàn bạc với các ngươi.

Phương Hành liếc bọn họ một cái, lạnh giọng nói.

- Nhưng điều kiện ngươi đề ra căn bản là không thể thỏa mãn, nói thật, chúng ta không ngại đổi thiếu chủ về, nhưng điều kiện ngươi đề xuất thật sự quá khoa trương, cho dù gia tộc bọn ta có nội tình mười vạn năm, sợ là cũng không có nhiều như ngươi nói, làm sao mà cho ngươi được.

Bà lão áo lam của Ám Ảnh thiên gõ gậy đầu rồng, căm giận nói.

- Vậy các ngươi muốn đưa bao nhiêu?

Phương Hành nhíu mày bất đắc dĩ, quyết định cò kè mặc cả với bọn họ một phen.

- Chúng ta.

Nhân mã của mấy phương vừa nghe hắn hỏi như vậy, cũng đều trầm mặc, trong lòng thầm tính toán.

Qua một lúc, bà lão áo lam trầm ngâm nói:

- Mộng gia ta giờ còn lại không nhiều Tam Sinh trà, hơn nữa bảy trăm năm trước đã hiến cho Xích Đế đại bộ phận rồi, giúp hắn chinh phạt Tam Thập Tam Thiên, hiện giờ chẳng còn lại là bao, ngay cả lão thân cũng mấy năm rồi chưa được thưởng thức tư vị của Tam Sinh trà, có điều đế tử điện hạ đã có yêu cầu này. Ha ha, lão thân tất nhiên cũng phải nghĩ biện pháp thỏa mãn ngươi, ta có thể làm chủ, cho ngươi ba mươi lạng Tam Sinh trà, chuộc tiểu Anh nhi nhà ta về, có điều lời xấu nói trước, nếu đế tử ngươi muốn Tam Sinh trà, vậy Ám Ảnh thiên Mộng gia ta sẽ không nợ gì ngươi nữa.

Những người khác nghe vậy đều rùng mình, biết ẩn ý của bà lão áo lam này!

Nếu Đế Lưu muốn hòa giải, tất nhiên sẽ nhận được thiện ý của Mộng gia. tặng vài lạng Tam Sinh trà cũng chỉ là một chút ý tứ!

Nhưng nếu Đế Lưu là đang bắt chẹt, vậy đó chính là một vụ mua bán, sau khi cầm trà thì không còn quan hệ gì với Mộng gia.

- Không sai, một nghìn đóa Tứ Cửu Chuyển Sinh liên thì Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên chúng ta không lấy ra được, e là khiến đế tử thất vọng rồi, có điều mười hạt Chuyển Sinh liên tử (hạt sen Chuyển Sinh) thì vẫn có thể thỏa mãn đế tử, nhưng cũng hy vọng, sau khi lấy hạt sen rồi thì đế tử điện hạ hay là...

- Ám Sương thiên ta nguyện bỏ ra ba lạng thái cổ Ngọc Sương cho đế tử, mong đế tử đồng ý để chúng ta đón Băng Nghiên về chữa thương!

Đến cuối cùng, đệ tam chân truyền Tần Hoài Dương của Thái Nhạc Thiên tông cau mày, cũng nhẹ nhàng lên tiếng:

- Cửu Chuyển Cửu Chân Ngộ Đạo đan vô cùng trân quý, tông ta bỏ ra trăm năm tâm huyết mới ra được một lò, ta thân là chân truyền của Thái Nhạc Thiên tông, không dám lấy tâm huyết của tông chủ ra hứa lung tung với người, có điều trong tay ta còn có một viên Cửu Chuyển Cửu Chân Ngộ Đạo đan, nguyện ý hiến ra, xin Đế Lưu điện hạ thả đệ tử của tông ta rồi!

Bọn họ cũng đều nói ra điều kiện của mình!

Đương nhiên điều kiện này so sánh với công phu sư tử ngoạm vừa rồi của Phương Hành thì kém quá xa.

- Từ trong lời nói của bọn họ, cũng có thể nhìn thấy nội tình chân chính của bọn họ.

Phương Hành cũng trầm ngâm một lúc, thầm phỏng đoán, sau đó khẽ cười nói:

- Được!

Vừa nghe thấy vậy, đầu lĩnh của mấy thế lực đều trở nên hưng phấn, dường như đều không ngờ hắn lại đáp ứng nhanh như vậy.

Nhưng rất nhanh Phương Hành lại bồi thêm một câu:

- Theo số lượng các ngươi nói mà nhân lên mười đi, coi như là làm điều kiện với người quen!

- Nhân lên mời!

Những người này vừa nghe thấy vậy, lập tức biến sắc, ai nấy đều phẫn hận, số lượng bọn họ nói ra chính là trong dự đoán của mình, đối với gia tộc hay tông môn, khả năng chấp nhận là năm mươi năm mươi, đây cũng là để lại dư địa để mặc cả, chỉ là bọn họ bất kể là như thế nào cũng không ngờ rằng, Đế Lưu này không ngờ dứt khoát như vậy, trực tiếp nhân lên mười sống lượng mà mình nói ra, trên trình độ nào đó, số lượng này không phải là không lấy ra được,nhưng lại vượt quá xa cực hạn mà thế lực sau lưng bọn họ có thể chấp nhận!

- Không sai, nhân lên mười!

Phương Hành lúc này lại trực tiếp nghiêm mặt, cười lạnh nói:

- Thật sự cho rằng bản đế tử có thời gian để ngồi đây tán phét với các ngươi à? Đường lui ta đã cho các ngươi rồi, có lấy ra đủ thành ý hay không thì tự trông vào các ngươi, bản đế tử chỉ chờ thời gian mười ngày, sau mười ngày, nếu không đưa được những thứ ta muốn tới trước mặt ta, vậy thì chờ tới Đại Xích thiên mà đón thiếu chủ của nhà các ngươi về đi!

Dứt lời liền trực tiếp lười biếng đứng lên!

- Đế Lưu điện hạ, ngươi không thể...

Những người đó tất nhiên vẫn muốn nói tiếp, cũng không thể đáp ứng ngay điều kiện của Phương Hành.

Nhưng Phương Hành lại lộ ra không có tâm tư muốn nhiều lời với bọn họ, trực tiếp vung tay quát:

- Ai đi theo thì đánh ra ngoài!

- Tuân mệnh!

Theo một tiếng ra lệnh hắn, chung quanh thạch điện, một thanh âm ầm ầm vang lên, gần trăm tên tiên binh lao ra, ai nấy tay cầm pháp bảo tiên mâu, đánh tới nhân mã của mấy thế lực lớn đang xông tới, trong mấy thế lực này tất nhiên có đủ cao thủ, nhưng dưới loại tình cảnh này, nào dám phân cao thấp với các tiên binh, chỉ có thể nén lửa giận trong lòng, sầm mặt bị họ đuổi rồi ngoài, người đi chậm thật đúng là bị đánh trúng mấy cái, tuy không đến mức đánh chết người, nhưng cũng khiến ai nấy mặt xám mày tro bị đuổi ra khỏi

Loạn Lưu hải.

Bên ngoài Loạn Lưu hải vốn đã tụ tập rất nhiều tiên vây xem, có người là xem náo nhiệt, có người thì là thế lực các phương khác phái tới tìm hiểu tin tức, ai nấy đều nghển cỗ chờ trông, muốn biết kết quả tranh chấp của tứ đại thế lực và Đế Lưu, khi đang nóng lòng thì bỗng nhiên nghe thấy trong Loạn Lưu hải vang lên tiếng tranh cãi ầm ĩ, lập tức vẻ mặt nghiêm lại, nghển dài cổ!

- Đánh nhau rồi à?

Mấy người xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện lập tức hưng phấn.

Mà vào lúc này, Thanh La tiên tử trốn trên một viên tinh thần cách đó không xa trong đáy mắt lộ ra một tia vui mừng.

Nhưng rất nhanh, mắt bọn họ trợn tròn.

Bên trong quả thật là rất ầm ĩ, một đám người của thế gia sắc mặt phẫn nộ giống như là bỏ chạy lao ra khỏi Loạn Lưu hải, bộ dạng giống như giận mà không dám nói gì, mà ở phía sau bọn họ lại là một đám Cáp Mô quân cưỡi trên lưng cóc ồn ào hô to gọi nhỏ, không ngờ giống như đang đánh đuổi người của thế gia ra ngoài. Mà sau lưng bọn họ còn có một người, mặc một thân tiên trắng, áo choàng dài, mắt như hàn tinh, chắp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn đám người của thế gia, thanh âm từ xa xa truyền đến, giống như đang cảnh cáo.

- Bản đế tử không có nhiều kiên nhẫn đâu, các ngươi mau mau mà nộp!

- …

- Cái này.

Người xem đều ngây ra, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Mà Thanh La tiên tử lúc này sắc mặt đột nhiên, ngực giống như bị người ta bóp một cái!

Chương 1571: Đế Lưu tương

- Đây là nhặt hạt vừng ném dưa hấu.

Chuyện Đế Lưu sai người dùng loạn côn đánh người của tứ đại gia tộc ra khỏi Loạn Lưu hải rất nhanh khiến các vực chấn kinh, ai nấy đều ngạc nhiên, có điều ngay sau đó liền truyền ra tin tức, càng khiến cho người ta không tưởng được. Dựa theo cách nói được ngầm lưu truyền, thì ra Đế Lưu không giết chết bốn vị thiên kiêu của Đại Xích thiên, mà là giam giữ họ trong tay, khi tứ đại thế lực đánh tới cửa tìm hắn giao người, hắn liền lấy tính mạng của những người đó ra để uy hiếp, bức tứ đại thế lực lấy ngộ đạo tiên dược ra để chuộc, mà tứ đại thế lực cũng ném chuột sợ vỡ đồ, cho nên mới luôn bị Đế Lưu cắn chặt, không ngờ chịu nhục bị đánh ra khỏi Loạn Lưu hải cũng không dám hoàn thủ, chỉ có thể nén giận.

- Vị đế tử này sao tầm mắt lại nông cạn như vậy.

Không biết bao nhiêu người sau khi biết được những tin tức nửa thật nửa giả này lắc đầu thở dài:

- Hắn không biết làm như vậy, tất nhiên có thể tạm thời kiếm được chút lợi ích, nhưng vĩnh viễn sẽ đắc tội với tứ đại thế lực, không nhận được sự ủng hộ của họ hay sao?

- Hiện tại hai vị đế tử cơ hồ đã xé rách da mặt rồi, sự ủng hộ của tứ đại thế lực này trọng yếu cỡ nào chứ?

- Ngươi cho dù cướp được không ít tài nguyên, nhưng cũng không thể bằng vào những tài nguyên này mà trong khoảng thời gian ngắn bồi dưỡng ra Thái Ất thượng tiên được, nhưng đắc tội với tứ đại thế lực, cũng không thể có Thái Ất thượng tiên đứng ở bên ngươi, đúng là ngu xuẩn đến cực điểm!

Nhưng trong những tiếng suy đoán này, vị Đế Lưu điện hạ kia vẫn mắt điếc tai ngơ, suốt ngày đứng trong Loạn Lưu hải, đầu cũng không lộ ra đến một lần!

Hắn tựa hồ là rất chắc chắn, chỉ đợi tứ đại thế lực đưa ngộ đạo tiên dược tới cửa.

Mà ngược lại với hắn chính là vị Đế Thích điện hạ kia.

- Hắn dùng đám người Băng Nghiên tiên tử làm con tin, lừa bịp tống tiền bốn phương chư hầu?

Đế Thích sau khi biết được tin tức này, rõ ràng cũng ngẩn ra, dường như không đoán được sẽ như vậy.

Thanh La tiên tử sắc mặt như nước, gật đầu, nói:

- Việc này đã được chứng thực, ta đi đón Ám Ảnh thiên Mộng trưởng lão, bà ta đang nghĩ biện pháp cầu gia tộc đưa tới Tam Sinh trà, hơn nữa... Oán khí của bà ta đối với chúng ta cũng rất nặng!

- Ha ha, Tam Sinh trà là mệnh căn của Mộng gia bọn họ, hơn nữa tiểu Ảnh nhi của Mộng gia bị bắt, cũng không thoát được liên quan với ta, bà ta giận chó đánh mèo lên ta cũng không ngoài ý liệu, chắc hẳn các phương thế lực khác cũng nghĩ như vậy, vị đệ đệ này của ta đúng là đã có chút thay đổi, ta thực sự không ngờ rằng lại giữ mạng cho mấy người đó, càng không ngờ rằng hắn lại ẩn nhẫn hơn tháng, sau khi quan sát kỹ động tĩnh của các phương mới ném mấy người đó ra để nghịch chuyển cục diện, xem ra bị trấn áp ngàn năm đã dạy hắn rất nhiều thứ!

Đế Thích tay trái nắm góc tay áo phải, trong tay lại cầm một cái bút, đang vẽ tranh trên ngọc án, vẽ ra tinh thần đầy trời, chư thần ma đấu pháp, rất là sinh động, vẽ con chưa xong đã khiến người cảm nhận được sự thảm thiết và sát khí trên tranh, mà trong quá trình nói chuyện với Thanh La tiên tử, hắn vẫn không dừng bút, bất luận nghe thấy bất kỳ tin tức nào về Đế Lưu, bút trong tay cũng không rung lấy một cái, dường như trong lòng hắn không hề dao động chút nào.

- Hắn hiện giờ ngoài mặt thoạt nhìn thì không thay đổi, nhưng mỗi khi đến thời điểm mấu chốt, lại luôn xử lý một cách xảo trá tai quái, khiến người ta không thể nắm bắt, nhìn thì hoang đường vạn phần nhưng luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Lần này ta vẫn không quá yên tâm, có cần chúng ta...

Thanh La tiên tử lại không có công phu bình tĩnh đó của hắn, cau mày mở miệng hỏi.

Đế Thích nghe thấy vậy, khẽ lắc đầu nói:

- Không cần!

Thanh La tiên tử hơi ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Trong tay Đế Thích bút tẩu long xà, rất nhanh liền ở giữa thần ma vẽ ra một người mặc giáp đen, tóc dài ngang vai, trong tay cầm một thanh đại đao hình người quỷ dị, bộ dạng rất là hung ác, đồng thời cũng không ngẩng đầu lên mở miệng nói:

- Kệ hắn, chỉ cần làm tốt chuyện của chúng ta là được, mấy phương chư hầu đó ăn phải quả đắng như vậy, chắc cũng có chút phiền lòng vì sự thờ ơ của ta, đối với chuyện này chúng ta cũng không cần thiết phải nhúng tay, chỉ phái người tặng cho họ một lọ Đế Lưu tương là được rồi.

- Đế Lưu tương?

Thanh La tiên tử nghe thấy những lời này, cũng không khỏi lắp bắp kinh hãi, dường như cả thân thể cũng run theo.

Nàng ta sinh ra ở Đại Xích thiên, sao lại không biết sự quý giá của thứ này?

Đại Xích thiên nhất mạch, chư hầu các phương, đều mỗi người nắm giữ tài nguyên trân dị nào đó, Đế thị nhất mạch sao lại không như thế?

Sở dĩ Đế thị nhất mạch vẫn luôn trấn áp chư hầu các phương, cũng giành được chiến thắng trong Tiên Vương đại chiến, thành tựu một phương Tiên Đế, dựa vào chính là tài nguyên trân dị mà bọn họ mười vạn năm qua vẫn nắm giữ chặt chẽ trong lòng bàn tay... Đế Lưu tương!

Nghe nói, vật này chính là tinh hoa của nhật nguyệt, dư bảo của hỗn độn, cũng có thể coi là tài nguyên tu hành cao nhất trên thế gian ngoài tiên mệnh, Đế thị nhất tộc từ thời kỳ thiên đình cổ đã ở trên chúng tiên, cái dựa vào chính là vật này, mà chư tiên thế gian cũng không ai không vì có được một giọt bảo vật này mà liều mạng, Thanh La tiên tử thân phận không thấp, nhưng từ nhỏ đến lớn lại chưa được thấy một lần nào, chỉ biết phụ thân Thanh Huyền Nguyệt từng được Tiên Đế ban thưởng cho một lọ, coi như bảo bối, một giọt cũng tiếc không cho nàng ta.

Lúc trước Đế Lưu vì sao vẫn luôn áp chế Đế Thích, được công nhận là con mà Tiên Đế sủng ái nhất?

Nguyên nhân chính là ở đây, lúc Đế Lưu sinh ra, trời tỏa tia sáng kỳ dị, hào quang vạn đạo, một năm đó thu thập Đế Lưu tương nhiều gấp vài lần các năm trước, bởi vậy Xích Đế rất mừng rỡ, liền dứt khoát đặt tên cho hắn là Đế Lưu, cũng xác định địa vị của hắn!

Theo Thanh La tiên tử được biết, cho dù Đế Thích cũng chưa từng được tiếp xúc với bảo vật này mới đúng!

- Trước lúc Phụ vương đã cho ta mười bình, giúp ta tu hành, có thể phá được cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Tựa hồ là phát hiện được sự kinh ngạc trong lòng Thanh La tiên tử, Đế Thích vừa vẽ tranh vừa nhẹ giọng giải thích.

- Vậy ngươi lại...

Thanh La tiên tử muốn nói lại thôi, tuy vật này không thuộc sở hữu của nàng ta, nhưng vẫn không nhịn được mà đau lòng.

- Tu hành của ta quả thực đã gặp môn hạm, nhưng vẫn không dụng được nhiều Đế Lưu tương như vậy!

Đế Thích cũng không ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng giải thích:

- Cho nên phụ vương ban cho ta Đế Lưu tương, ngoài để ta tu hành, cũng là thủ đoạn để mượn sức chư hầu tứ phương, ngươi cũng biết đấy, hiện giờ Tam Thập Tam Thiên đại thế chưa ổn, tuy cũng có 'Đế' hào, nhưng không thể so sánh với thiên đình cổ trước đây, chư hầu tứ phương ngoài mặt thì nguyện trung thành với phụ vương ta, nhưng trong lòng vẫn có tâm tư riêng, chỉ sợ cái họ muốn làm vẫn là Tiên Vương, muốn thống ngự một phương thiên địa, thành tựu Tam Thập Tam Thiên Tiên Vương. . .

Hắn dường như không coi Thanh La tiên tử là người ngoài, nói chuyện cũng không kiêng kị:

- Dựa theo đạo lý thì phụ vương chắc thu nạp tiên quyền, đoạt tiên dược chư hầu này nắm giữ, chân chính trấn phục bọn họ mới đúng, nhưng hiện giờ thiên địa đại biến, thế cục bất ổn, phụ vương không ra tay lại phải phong quan, bất đắc dĩ, chỉ có thể để lại những chuyện này cho ta làm, mà bằng vào bản lĩnh của ta, cho dù là cộng với ba vị Tiên Tôn, cũng vẫn không đủ lực lượng để chấn nhiếp các vị chư hầu của Đại Xích thiên nhất mạch, nếu không chấn nhiếp được, vậy chỉ có thể dùng lợi để dụ, nếu ta đoán không sai, phụ vương để lại Đế Lưu tương cho ta chính là dùng cho việc như vậy.

- Một khi đã quý giá như vậy, vậy ngươi còn...

Thanh La tiên tử ánh mắt lấp lánh, không nhịn được lên tiếng.

- Dù sao sớm muộn gì cũng cho bọn họ, cho trước cũng chẳng sao.

Đế Thích tiếp tục vẽ tranh, ở bên cạnh hung ma mặc giáo đen lại vẽ ra một nam tử mặc áo choàng thân mặc đỏ đậm, hai người giằng co, sát khí tỏa ra bốn phía, đồng thời nói:

- Bọn họ bị ép phải bỏ ra nhiều tài nguyên như vậy, không phải chính là lúc rất đau lòng sao? Trong lòng đang oán ta, nhưng một lọ Đế Lưu tương này tặng tới, cũng có thể bù đắp tổn thất cho bọn họ chứ? Ha ha, chúng ta cũng không thiệt, chỗ tài nguyên bọn họ giao ra, chẳng phải là lọt vào tay lão Tam sao, đợi ta chém lão Tam rồi, mấy thứ này cũng sẽ lọt vào tay ta thôi?

- Ngươi... Đối với Đế Lưu điện hạ...

Nghe thấy Đế Thích không hề che giấu nói muốn giết chết Đế Lưu, Thanh La tiên tử cũng không nhịn được mà tim đập bịch bịch.

- Ta không phải là một người thích tiêu phí thời gian trên loại tranh đấu này, cho nên thích trực tiếp hơn một chút.

Đế Thích hạ xuống một cuối cùng, sau đó đứng thẳng dậy, đổi góc quan sát bức họa đó, đồng thời thản nhiên nói:

- Theo ta được biết, tiên soái đã thuyết phục được Thần Chủ, sẽ ước định thời gian, đồng thời giáp công Thiên Nguyên phản tu, tiêu diệt hết bọn chúng, mà ta cũng đã an bài hậu thủ của mình, chắc trong đoạn thời gian gần nhất, đợi đại quân của tiên giới và Thần tộc chính thức tấn công Thiên Nguyên phản tu, cũng chính là lúc những hành động hồ nháo của vị Tam đệ kia kết thúc.

Hắn ngắm lại bức vẽ trên bàn, lại thêm một chút chi tiết rồi mới hài lòng gật đầu.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn Thanh La, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên:

- Lần này, ta sẽ tự mình xuất thủ!

Nghe thấy những lời này, Thanh La tiên tử không nhịn được tim đập bịch bịch. . .

Cúi đầu nhìn về phía bức họa đó, nàng ta trong lòng lại càng cả kinh, chỉ thấy nam tử tóc dài giáp đen trên tranh không phải Đế Lưu thì là ai?

Người đó một thân hung ác điên cuồng, có thể nói là giống hệt Đế Lưu, nhưng vào lúc này đã bị vô số thần ma bao vây, những thần ma đó thoạt nhìn cũng đang ác chiến sinh tử, nhưng không biết vì sao, ác chiến của bọn họ lại hình thành một xiềng xích, khóa chặt Đế Lưu ở tại chỗ, gặp phải tuyệt cảnh, mà ở đối diện Đế Lưu, vị năm tử mặc áo choàng màu máu trong tay đang xách một thanh kiếm, kiếm ý gào thét đầy trời, tuy là ở trong tranh, nhưng vẫn có một phen cuồng ngạo, trấn áp tất cả!

- Người có thể vào tranh của ta, đều từng chết dưới thần ma thủ hạ của ta, ta vốn muốn vẽ một bức Bách Ma đồ, nhưng đếm đi đếm lại, vẫn chỉ có chín mươi chín, hiện giờ thêm tên đệ đệ ma đầu này của ta, vừa hay đủ bách ma, ngươi cảm thấy như thế nào?

Đế Thích thưởng thức bức họa của mình, mỉm cười hỏi Thanh La tiên tử một câu.

- Rất... rất tốt...

Thanh La tiên tử cũng không biết nghĩ tới gì đó, sắc mặt có chút tái nhợt.

Chương 1572: 36 Thái Ất

- Bọn họ không ngờ lại hào phóng như thế?

Sau khi kiên nhẫn ở trong Loạn Lưu hải tham ngộ chặt đứt mười hai mệnh số, biến hóa tu vi trong cơ thể, Phương Hành cũng không lo mấy thế gia đó sẽ không đáp ứng đưa đồ mà mình muốn tới, dù sao thiếu chủ nhà họ cũng đang ở trong tay mình, đây chính là mặt hàng đáng giá, tiên nhân của Tam Thập Tam Thiên sinh con không dễ như phàm nhân, có thể nói chỉ có rất may mắn mới có thể sinh được con, quả thực giống như trời cao ban ơn vậy, giống như Đại Xích thiên Xích Đế, có thể có bốn nam một nữ, ở Tam Thập Tam Thiên chính là dị loại trong dị loại, xứng đáng bị sét đánh, tiên nhân bình thường, sống mấy vạn năm, nửa đứa con cũng không có cũng là bình thường.

Vậy lấy ít làm quý, bởi vậy cho dù là nơi nhân tình lạnh lùng như Đại Tiên giới, đối với con cái cũng rất trân trọng!

Nguyên nhân chủ yếu chính là ở đây, con đẻ ra rồi mà chết, không biết sau này liệu có lại nữa không.

Đương nhiên, tuy Phương Hành chắc chắn bọn họ sẽ đến, nhưng cũng không ngờ bọn họ lại đến nhanh như vậy, với suy nghĩ của hắn, những người này kiểu gì cũng phải châm chước một phen, sau khi ra giá rồi lại trả giá, mới đưa đồ tới, nhưng không ngờ, chỉ tới ngày thứ năm, người của Ám Ảnh thiên Mộng gia đã mặt mày lạnh lùng đưa tới ba cân ngộ đạo trà, sau đó ngồi trong đại sảnh chờ Phương Hành trả người.

- Ám Ảnh thiên sao có thể hào phóng như vậy, không phải là đùa ta chứ?

Phương Hành lúc ban đầu cũng không tin lắm, vô cùng hoài nghi mở phong ấn hộp ngọc tinh xảo ra, sau đó mở tráp, chỉ liếc vào trong một cái, liền lập tức lắp bắp kinh hãi, cảm giác được một loại lực lượng pháp tắc đập vào mặt, loại cảm giác đó không ngờ giống như có mười vị Thái Ất thượng tiên đồng thời phóng ra khí tức về phía mình vậy, hắn lấy lại bình tĩnh, cẩn thận quan sát, mới nhìn rõ bộ dạng của lá trà, chỉ thấy mỗi một phiến lá đều dài chừng một thước, xanh tươi động lòng người, giống như là mới từ trên cây trà hái xuống vậy!

Hắn nhón lấy một chút ngửi ngửi, liền ngửi được mùi thơm ngát, trong thức giới lập tức có quy tắc nào đó bị dẫn động, không ngờ trở nên sinh động, giống như bên trong lá trà này có thần lực nào đó, có thể khiến cho pháp tắc của người ta cường đại hơn.

Điều này khiến không khỏi líu lưỡi, ăn trà này vào, hoặc pha ra mà uống, không biết sẽ có hiệu quả mạnh cỡ nào?

Đại khái là một cái lá trà này có thể sánh bằng mấy trăm thậm chí là hơn một ngàn năm lĩnh ngộ của tiên nhân.

- Vật này thần dị, chẳng trách có thể coi là một trong những mạch máu của Tam Thập Tam Thiên.

Phương Hành biết sự quý giá của trà này, liền cầm mỗi một lá để kiểm tra kỹ càng, cuối cùng lại phát hiện, không ngờ đều là Tam Sinh trà thật, có thể cảm giác được rõ ràng pháp tắc đại đạo ẩn chứa bên trong, căn bản không thể là giả.

- Tiên dược ở đây rồi, thiếu chủ nhà ta ở đâu?

Bà lão áo lam của Mộng gia cố kiên nhẫn đợi hắn kiểm tra xong, liền lập tức một tay đè hộp ngọc, quát hỏi quát hỏi.

Nhìn bộ dạng đó của bà ta, thực sự là lo Phương Hành sau khi nhận đồ rồi sẽ đổi ý, không trả người cho bà ta.

Chỉ có điều, vị đế tử không nói đạo lý trong lời đồn này lúc này lại biểu hiện ra vẻ rất chú trọng đạo lý, cười lạnh một tiếng, liền vẫy tay, liền có một tấm bia đá từ sâu trong khô lâu thần cung bay ra, bị cột trên bia là một thượng tiên mặc giáp đỏ, khí tức suy sụp, khi bia đá dừng ở giữa điện, xích sắt bên trên rút đi như linh xà, người lập tức ngã xuống.

- Tiểu Ảnh nhi.

Mộng gia đại trưởng lão hô lên một tiếng, vội vàng chạy tới hai tay ôm lấy bảo bối của Mộng gia bọn họ, vươn thần thức ra tỉ mỉ kiểm tra mấy lần, chỉ sợ Đế Lưu sẽ động tay động chân trên người hắn, có điều sau khi kiểm tra mấy lượt lại phát hiện thiếu chủ nhà mình trừ bị chút thương thế, tu vi hơi hạ xuống ra thì cả người vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, không có bất kỳ cấm chế nào.

- Mông ma ma, ngươi mau dẫn ta đ đi, nơi này. . . Nơi này đáng sợ lắm.

Nhất là khi tiểu Ảnh nhi kia gọi ra cách xưng hô mà hắn gọi từ nhỏ, Mộng trưởng lão càng yên tâm hơn, xác định trên người thiếu chủ không bị người ta hạ cấm chế, cũng không chịu ám thương gì, cho nên mới hơi yên tâm, cuối cùng cũng có thể báo cáo kết quả công tác cho lão chủ nhân của Ám Ảnh thiên rồi, liền lạnh lùng bỏ lại một câu, dẫn theo thiếu chủ Mộng Ảnh Nhi vội vàng rời đi.

- Món nợ này Ám Ảnh thiên ta sẽ nhớ kỹ!

- Ha ha, nói giống như ta có thể quên được vậy.

Phương Hành nhìn bóng dáng của bà ta rồi bật cười, bộ dạng rất là khinh thường.

Cũng bởi vì Mộng gia trưởng lão này thuận lợi đón được thiếu chủ nhà mình về, rất nhanh, ngày thứ sáu, Thái Nhạc Thiên tông cầm theo mười viên Cửu Chuyển Cửu Chân Ngộ Đạo đan đăng môn, Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên cầm theo trăm viên Tứ Cửu Chuyển Sinh liên tử cùng với ba vị lão tiên áo bào trắng của Ám Sương thiên cầm ba cân thái cổ ngọc sương tới cửa, thành thành thật thật giao ra, sau đó thì mở miệng đòi người.

Nhìn bộ dạng hào phóng của bọn họ, Phương Hành cảm thấy rất hoài nghi, qua nét mặt của bọn họ, lại nhìn ra khi bọn họ giao ra ngộ đạo tiên dược trong tay, dường như cũng không hề đau lòng, thậm chí còn lộ ra có chút vui vẻ, chỉ là khi nhìn thấy các thiên kiêu sụp sụp mệt mỏi, hận ý đối với mình càng sâu hơn một tầng, điều này khiến hắn cảm thấy hoài nghi, trong suy nghĩ của hắn, giao ra thứ tốt trong tay mình, tất nhiên là phải vừa đau lòng vừa phẫn nộ, sao lại thể hiện ra vẻ phong đạm vân thanh như vậy được?

- Nếu những tiên dược này không bị động tay động chân, vậy nhất định là bọn họ có được bồi thường nào đó.

Phương Hành nhíu mày, tuy không có bất kỳ chứng cớ gì, nhưng cũng lờ mờ đoán được khả năng nào đó.

- Được rồi, đều mang đi đi!

Trong vẻ trầm ngâm, Phương Hành cũng nghĩ nhiều nghĩ nhiều, vung tay bảo họ dẫn người đi.

Đối với sự hào phóng này của hắn, đám người Lộc Tẩu vừa mới xuất quan cũng có chút lo lắng, không nhịn được hỏi thêm vài câu.

Nhưng đối với điều này, Phương Hành lại vô cùng yên tâm, cười lạnh nói:

- Cứ để bọn họ dẫn đi.

Nhìn bộ dạng tự tin đó của hắn, đám người Lộc Tẩu dường như đoán được gì đó, cũng không hỏi nhiều.

Phương Hành thì không bận tâm, gọi ra các tiên tướng có được tiên giác phong ấn, lấy ra mấy lá Tam Sinh trà, dùng Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, sau đó phân cho các tiên tướng, dựa theo lẽ thường, kỳ thật ngộ đạo tiên dược đều có tính thiên hướng, ví dụ như

Tam Sinh trà có hiệu quả nhất với tiên nhân chưởng ngự tiên giác biến ảo, có thể đề cao cho loại tiên giác này, nhưng việc này cũng không phải tuyệt đối, trước khi nắm giữ tiên giác khác, uống trà này cũng có lợi ích tương tự, chỉ là hiệu quả so với người tu luyện loại tiên giác biến ảo thì kém hơn chút mà thôi!

Rất nhanh một nồi tiên trà được nấu sôi, hương thơm bay xa vạn dặm, trên nồi tinh khí biến ảo, tựa như ảo mộng, hít một hơi trà liền giống như rơi vào luân hồi, trong một suy nghĩ đã qua tam sinh, trải qua bách thái, trong lòng lĩnh ngộ sinh diệt vô tận.

- Ha ha, tuy vẫn cảm thấy uống trà không bằng uống rượu, nhưng nể tình nó là Tam Sinh trà, miễn cưỡng phá lệ vậy!

Phương Hành cười to, trước tiên rót một hồ lô, thưởng cho tiểu tiên tướng Tưởng Tuần từng thủ chắc trung môn, tiểu tiên tướng này bởi vì lúc ấy thủ vệ có công, đã được Phương Hành bù cho một đạo pháp tắc, hiện giờ lại trở thành người đầu tiên được ban thưởng Tam Sinh trà!

Rồi sau đó, chư tiên liền theo công huân mà Văn tiên sinh ghi lại cho họ, giống như tiểu hài tử đứng thành hàng, từng hồ lô được phát xuống, nhìn bộ dạng của những người đó, còn chưa uống Tam Sinh trà mà như đã say rồi vậy!

Nói một cách chính xác, những tiên tướng này tuy thông minh, cũng có sở trường riêng, nhưng luận về xuất thân, trừ mấy dị loại thần thần bí bí, trên người có một số nhân quả ra thì đại bộ phận đều là xuất thân thấp kém, bằng không lúc trước cũng sẽ không lưu lạc tới mức phải tiến vào Đồ Phù thiên để tranh đoạt tiên mệnh, hiện giờ bọn họ từ trên tay Phương Hành có được tiên mệnh, đã là đại tạo hóa mà ngủ mơ cũng cười rồi.

Mà hiện giờ, không ngờ lại có Tam Sinh trà chỉ có trong truyền thuyết mới có thể nhìn thấy để uống, lại càng giống như là tạo họa mà trong mơ cũng không thấy, sau khi cầm lấy hồ lô, rõ ràng đều là hán tử sắt đá mà ai nấy hốc mắt đỏ au, còn có người cảm động tới rơi nước mắt.

Nhất là vị tiên tướng nửa người kia, còn gào khóc ôm đùi Phương Hành!

- Bản đạo chủ đã nói rồi, chỉ cần các ngươi ra sức, sẽ không để các ngươi phải chịu thiệt đâu!

Phương Hành một cước đá văng lão huynh nửa người, tự mình bưng một chén Tam Sinh trà, mặt mày tươi cười, ra hiệu cho chư tiên.

- Dù lên núi đao, xuống biển lửa cũng không tiếc thân này, hiệu lực cho đế tử!

Chư tiên từ xa cúi đầu về phía Phương Hành, sau đó cùng uống.

Trong sân tiên khí mờ mịt, tinh khí bốc hơi, bên trong thần cung to như vậy, tiên lực cuồn cuộn.

Lần đầu tiên uống Tam Sinh trà, hơn nữa là dùng đại đỉnh nấu ra, tất nhiên không thể khiến bọn họ lập tức có tu vi của Thái Ất thượng tiên chân chính, nhưng nếu ngày ngày có thể hưởng trà này, cộng với bọn họ khắc khổ tu hành, đạo lực lượng pháp tắc được Phương Hành phong ấn vào trong cơ thể bọn họ sẽ giống như cỏ dại sinh trưởng tốt, từng ngày từng ngày tăng trưởng tu vi cho bọn họ.

Loại đề thăng tu vi này quả thực chính là đáng sợ.

Bởi vì dưới tình huống bình thường mà nói, trong Tam Thập Tam Thiên mấy ngàn năm thậm chí là vạn năm mới sinh ra một vị Thái Ất thượng tiên, ở dưới tay Phương Hành, sau khi có pháp tắc phong ấn của hắn cùng với những ngộ đạo tài nguyên mà ở Đại Tiên giới cũng đều vô cùng trân quý này, nhanh thì chỉ cần mấy tháng, chậm nhất thì cũng chỉ mấy năm thời gian là có thể chân chính xuất hiện ở trước mắt.

Lộc Tẩu và Văn tiên sinh đứng sau lưng Phương Hành, hai người bọn họ cũng cũng mỗi người được một nồi, lúc này vẫn chưa vội uống, nhìn các tiên tướng đứng thành hàng trong điện, hai người bọn họ lúc này cũng có chút trợn mắt cứng lưỡi, trong lòng luôn cảm thấy có một loại cảm giác không chân thực, nhưng hồ lô trong tay lại đang nhắc nhở bọn họ tính chân thật của chuyện này, khiến bọn họ ở trong lòng xuất hiện một loại tư vị cực kỳ quái dị!

- Đây chính là ba mươi sáu vị Thái Ất thượng tiên dự bị.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hai người bọn họ mới nhìn nhau một cái, đồng thời cúi đầu cảm khái!

Chương 1573: Đại Xích thiên tiên sứ

Từ sau trận đánh ở Loạn Lưu hải, thấm thoát đã mấy tháng trôi qua, chiến trường vực ngoại này thủy chung vẫn vắng lặng không tiếng động.

Binh tướng phản nghịch của Thiên Nguyên, tục truyền vẫn đang đóng quân ở một bờ khác của Đa Bảo Tiên Hà, thu thập rất nhiều tài nguyên trân dị hiếm thấy trong tinh vực, có điều bởi vì do đại quân tiên giới đóng quân, động tác thu thập của bọn họ tiến triển vô cùng thong thả, mà liên quân tiên giới cũng thỉnh thoảng lại điều ra tiểu đội chính tiên, tấn công từ các phương hướng, cắt đứt động tác của Thiên Nguyên tu sĩ, đấu pháp quy mô nhỏ, chém giết thường xuyên phát sinh, có thắng có bại, nhưng trên đại cục, đại quân tiên giới lại biểu hiện ra sự kiên nhẫn dị thường, liên tục nửa năm vẫn không có chiều hướng điều khiển đại quân, trận đánh của Phương Hành ở Loạn Lưu hải ngược lại trở thành một lần tập sát có quy mô lớn nhất ở chiến trường vực ngoại từ lúc đại quân tiên giới đi tới.

- Bọn họ rốt cuộc đang đợi gì?

Phương Hành trong thời gian mấy tháng này dĩ nhiên cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Đối với tu vi bản thân, cảm ngộ pháp tắc, thần thông thôi diễn của hắn đều có thu hoạch, thực lực tăng mạnh!

Mà đám Thái Ất tiên tướng dưới trướng hắn, dưới sự trợ giúp của ngộ đạo tiên dược, thực lực tăng mạnh, theo lý thuyết thì những ngày tháng thanh tĩnh này là hắn thích nhất, nhưng trong những ngày này, Đế Thích nhất mạch dường như đã trực tiếp quên mất sự tồn tại của hắn, rất lâu vẫn không có tin gì, mà ngũ đại thế lực sau khi đón về con tin trong tay hắn, cũng đều trở nên thành thật, không có một chút động tĩnh nào, những năm tháng bình tĩnh thế này ngược lại khiến hắn càng cảm thấy không vững tâm.

Đại quân Tiên giới đã tới chiến trường vực ngoại gần một năm, vì sao vẫn chưa phát động tấn công đối với Thiên Nguyên phản tu!

Liên quân tiên giới, tứ đại tiên soái, rốt cuộc có tính toán gì?

Chẳng lẽ cứ giằng co mãi như vậy à?

Những đợt tập kích quấy rối quy mô nhỏ đó có lẽ Đại Tiên giới chiếm thượng phong, nhưng dẫu sao cũng vẫn vô ích đối với đại thế.

Có lẽ mấy vấn đề này, trong cao tầng của đại quân tiên giới sẽ có đáp án, nhưng Phương Hành trên danh nghĩa là đế tử, nhưng quan hệ với cao tầng các phương diện lại thật sự quá kém, tất nhiên cũng chỉ có thể hai mắt như mù, hơn nữa hắn trong mấy tháng này, chuyện trên tu hành thật sự không thể kéo dài, cho nên cũng chỉ đành một lòng tăng cường tu hành, chuyện khác tạm thời gác sang một bên, cứ mặc bọn họ.

Nhưng khi Phương Hành quyết định muốn sống những ngày thanh tĩnh, những tiên soái đó cuối cùng cũng có động tĩnh!

- Phụng lệnh của Tử Huyền tiên soái, Kim Tiết Thượng Tiên tướng Đế Lưu tới Huyền Tinh điện nghị sự!

Một ngày sau sáu tháng, một vị sứ giả từ cửu thiên hàng lâm, tới trước Loạn Lưu hải, thông báo cho thủ vệ, cao giọng tuyên chỉ.

- Tử Huyền lão nhân gọi ta tới nghị sự?

Phương Hành đang bế quan tu hành trong Loạn Lưu hải có chút kinh ngạc, hắn biết rằng, đại quân tiên giới ở bất ngoài, bất luận là có chiến sự hay không, các Tử Tiết đại tiên tướng cùng với đám người trưởng lão, tộc trưởng các phương đều sẽ nghị sự mỗi tháng, chỉ có điều mình mặc dù là đế tử, nhưng dưới tay chỉ có ba trăm Cáp Mô quân, Tử Huyền tiên soái là nể mặt mình cho nên mới cho mình một cái danh Kim Tiết Thượng Tiên tướng, lại không có tư cách tham gia nghị sự bực này, đang thanh tĩnh mấy tháng, sao hôm nay hắn bỗng nhiên nhớ tới phái người đến gọi mình?

- Được, đi thì đi!

Tuy trong lòng đầy kinh ngạc, nhưng Phương Hành cũng không nhiều lời, chút quy củ chim đỗ quyên này hắn vẫn biết, đại quân trong trận, cho dù hắn và Đế Thích, trên danh nghĩa đều là cấp dưới của Tử Huyền tiên soái, hiện giờ tiên soái gọi, sao cho họ được lắm miệng hỏi nhiều?

Rất nhanh liền gọi Văn tiên sinh, huynh đài nửa người theo mình đi, lại lệnh cho Lộc Tẩu trấn thủ Loạn Lưu hải.

Lúc Phương Hành theo sứ giả tới nơi đóng quân của tiên soái, liền thấy trong Huyền Thiết đại điện, thống lĩnh các phương đã ngồi đầy, Đại Xích thiên nhất mạch tiên soái Tử Huyền đại tiên ngồi xếp bằng ở chính giữa, phía sau là một đám tiên tướng và phụ tá trực thuộc hắn, mà ở bên tay trái hắn, Đế Thích mặc quần áo trắng ngồi xếp bằng ở đó, vị trí bên phải trống không, mà hai bên thì phân biệt là thủ lĩnh của Thượng Thanh Thiên, Ám Sương thiên, Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, Ám Ảnh thiên, ngay cả Thanh La tiên tử cũng chiếm một vị trí. . .

- Đế Lưu điện hạ, đi vào nghị sự đi!

Cửa điện, một vị tiên tướng mỉm cười nghênh đón, mời Phương Hành vào.

Trong nhất thời, không biết bao nhiêu ánh mắt đều nhìn về phía cửa đại điện, trong ánh mắt đều có vẻ oán độc, phẫn hận, Phương Hành đường đường là đế tử, hiện giờ đến đại điện nghị sự, không ngờ không có một phương thế lực nào lên tiếng chào hỏi, thật sự cũng rất khó coi.

Hơn nữa vẻ bất thiện trong ánh mắt của chư vị Thái Ất thượng tiên, Tử Tiết đại tiên tướng đó cũng khiến hai người bọn Văn tiên sinh chột dạ!

Cũng là Phương Hành coi như không thấy, mỉm cười cúi đầu chậm rãi đi vào đại điện, ánh mắt lướt qua trên mặt mỗi người đang nhìn hắn, không hề có vẻ tránh né, trực tiếp lạnh lùng nhìn lại, hắn dù sao cũng là đế tử, lại ở trong trường hợp thế này, cũng không ai dám nhìn thẳng hắn, khi ánh mắt hắn lướt tới thì đều thản nhiên thu về, mà Đế Thích thì ngay cả ngẩng đầu nhìn hắn một cái cũng không, Phương Hành liền ưỡn ngực, giống như một con gà trống đắc thắng nghênh ngang ngồi xuống bên phải tiên soái.

- Nếu Đế Lưu điện hạ đã đến, vậy thì nhân tuyển đi sứ tới Thần Tiêu cung cũng nên định ra rồi chứ?

Vẻ mặt của Tử Huyền tiên soái vẫn là bộ dạng thần du thiên ngoại, chỉ chậm rãi đảo qua Phương Hành một cái, khẽ gật đầu liền di dời ánh mắt, đợi cho Phương Hành ngồi xuống rồi, hắn mới chậm rãi lên tiếng, bộ dạng hữu khí vô lực.

- Ha ha, tiên soái nói đúng, có điều ý kiến của các phương chúng ta vẫn là như vậy!

Nghe thấy tiên soái hỏi, bà lão áo lam của Ám Ảnh thiên Mộng gia ngồi ở vị trí thứ ba bên tay phải hắn cười nhạt mở miệng nói:

- Tiểu nha đầu tự xưng là Thần Chủ đó, người khác không biết nàng ta, nhưng ta thì biết, kỳ thật nàng ta vốn là nữ hầu bên cạnh Quảng Thành Tiên Vương, chỉ vì từng lăng nhăng với một ma đầu khiến Quảng Thành Tiên Vương tức giận, cho nên mới bị bắt vào tiên lao, chỉ có điều nàng này mạng lớn nên chạy thoát được, về sau nghe đồn có được thiên công truyền thừa của một vị thái cổ tiên tổ nào đó, thực lực tiến nhanh, dã tâm cũng theo đó mà vươn xa, không ngờ cấu kết sinh linh Thần tộc vẫn luôn không phục sự quản thúc của Tam Thập Tam Thiên, tự lập Chúng Thần minh đối địch với tiên giới.

- Chỉ bởi vì trong ngàn năm này, Tiên Vương chinh chiến, không ai có thời gian để ý tới nàng ta, để nàng ta có chút thành tựu, lêu lổng ở tinh vực, thu phục các Tiểu Tiên giới, tích lũy được chút nội tình, kỳ thật Tiên Đế chỉ cần vươn tay ra là có thể diệt được nàng ta rồi, chỉ có điều nàng ta có chút khí vận, cố tình xâm nhập lúc Tiên Đế phong quan, cũng để nàng ta tránh được một kiếp, hiện giờ dồn binh tới thượng du Đa Bảo Tiên Hà, ngồi nhìn đại quân tiên giới và Thiên Nguyên phản tu giằng co, tâm này đáng tru, sự uy hiếp của nàng ta đối với Tam Thập Tam Thiên, cũng lớn hơn chút so với Thiên Nguyên, tạm thời bỏ qua cũng được, nhưng có một số điều kiện lại không thể đáp ứng!

Một người trong ba vị lão tiên áo bào trắng của Ám Sương thiên nghe vậy cũng gật đầu nói:

- Mộng lão tiền bối nói có lý, có điều với thế cục trước mắt mà nói, chúng ta liên hợp với Thần Chủ là thế ắt phải làm, theo lão phu thấy, các loại điều kiện Thần Chủ đó đề xuất chỉ là có ý thăm dò mà thôi, nếu nàng ta ra giá trên trời, vậy chúng ta trả giá dưới đất, một số vật không quan trọng, cho nàng ta cũng không sao, dù sao cũng chỉ là một con kiến nho nhỏ, cho dù ăn no tới mấy, lại há có thể cản được bước của voi? Nhưng một số vật mấu chốt thì không thể tùy tiện đáp ứng nàng ta được, vào thời điểm mấu chốt thì nể mặt nàng ta một chút, thân phận của người đi sứ không thể quá thấp, nhất định phải khiến nàng ta an tâm dụng binh mới được.

Phương Hành vừa tiến vào, không đầu không đuôi, chợt nghe thấy mấy câu nói đó lại không khỏi ngẩn ra.

Bà mẹ hờ này hắn rất quen, Thiên Nguyên lúc trước bị nàng ta hại cho không thành bộ dạng, có thể nói là vô địch, hơn nữa Phương Hành cũng biết, lúc ấy giá lâm Thiên Nguyên, kỳ thật chỉ là một đạo phân thân nàng ta luyện ra mà thôi, chân thân căn bản không biết ở tinh vực nào, hiện giờ cũng từ trong lời nói của những người này nghe ra được, chân thân của Thần Chủ không ngờ ở ngay thượng du của Đa Bảo Tiên Hà, hơn nữa đang chỉ huy đại quân của Thần tộc, tạo thành thế chân vạc với hai phương thế lực Tam Thập Tam Thiên và Thiên Nguyên, mà chuyện những người này thương nghị là kết minh với nàng ta như thế nào?

- Đáp ứng nàng ta những điều kiện này cũng không sao, nhưng nếu nàng ta không chịu đáp ứng dụng binh, với âm phụng dương vi thì sao?

- Ha ha, nếu nàng ta không phải kẻ ngốc, sẽ không dám chọc vào đại họa này đâu!

- ...

- ...

Tiếng tranh luận vang lên không ngớt.

- Không biết ý của đế tử như thế nào?

Vào lúc Phương Hành nghĩ về chuyện của Thần Chủ, không để ý tới trận nghị luận giống như trẻ con cãi nhau này, Tử Huyền tiên soái bỗng nhiên xoay người lại, có chút hứng thú hỏi một câu, hắn mới phát hiện tất cả ánh mắt ở chung quanh đều đang nhìn về phía hắn!

- Ta? ý gì thế nào?

Phương Hành cũng hơi ngẩn ra, nhíu mày hỏi.

Tử Huyền tiên soái cười khẽ, nói:

- Đại Xích thiên ta muốn sai một vị sứ giả tới thượng du Đa Bảo Tiên Hà, đi sứ Thần Tiêu cung, truyền đạt thiện ý của Đại Xích thiên ta, người đi sứ không cần chém giết chinh chiến, chỉ cần truyền đạt ý tứ của Đại Xích thiên ta là được, chính là một kiện công lớn, trải qua thương thảo, chư vị có mặt ở đây đều cảm thấy điện hạ là người thích hợp nhất, chỉ không biết ý điện hạ như thế nào?

- Được!

Phương Hành nghe thấy vậy hơi ngẩn ra, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

- Hả?

Chư tiên nghe vậy, đều lấy làm lạ, ánh mắt vừa sợ vừa nghi, đều nhìn về phía hắn.

Phương Hành ánh mắt bất thiện lườm lại:

- Sao? Có vấn đề gì à?

Mọi người lập tức đều quay đầu đi, đồng thời lắc đầu, miệng la hét:

- Không, có vấn đề gì đâu!

Trong ánh mắt của Tử Huyền tiên soái cũng hơi có chút kinh ngạc, mỉm cười nói:

- Nếu đế tử đã đáp ứng thì được rồi, trong khoảng thời gian này ta đã mấy lần có thư qua lại với Thần Chủ, mọi việc đã định, chỉ có mấy vấn đề nho nhỏ cuối cùng là chưa đạt thành thống nhất, nhưng cũng không ảnh hưởng tới quyết định dụng binh của nàng ta, điện hạ cũng không cần phải lo lắng, chỉ cần cầm thư của lão phu tới cho nàng ta là được rồi, ha ha, việc này mặc dù đơn giản ,nhưng cũng phải được điện hạ chính miệng đáp ứng mới được, nếu không, bổn soái cũng không có tư cách cường hành yêu cầu ngươi làm chuyện này.

Chương 1574: Bản sự tìm chết mà không chết

Một mảng tinh vực tĩnh lặng, tiên chu bình thường lái ra khỏi Loạn Lưu hải, dọc theo Đa Bảo Tiên Hà bay về phía trước.

Vào khoảnh khắc này, trong một mảng tinh vực to lớn như vậy, nơi Đại Xích thiên tiên quân đóng quân, ai nấy đều đang âm thầm quan sát này chiếc tiên chu này, có người cười lạnh, có người lắc đầu thở dài, cũng có người vui sướng khi người khác gặp họa, cũng có người trong lòng thầm dâng lên rất nhiều khó hiểu và nghi hoặc. . .

Đại Xích thiên đế tử Đế Lưu, đã làm sứ giả của Đại Xích thiên, đi sứ tới Thần Tiêu cung.

Như vậy cũng thoát ly được quân trận của Đại Xích thiên, thoát ly sự che chở của Tử Huyền Tiên Vương, tiến vào trong tinh vực bao la, tất nhiên chuyến đi sứ này, ai cũng nói là một phần công lớn có thể có được dễ như trở bàn tay, sự thật cũng chính là như vậy, bởi vì tiên soái đại biểu cho Đại Xích thiên đàm phán với Thần Chủ đều là lén tiến hành, không công khai với công chúng, cũng tức là bất kỳ ai, cuối cùng do ai đi đưa phong này cũng đều có công huân liên hợp với Thần tộc, nếu lại đánh tan được Thiên Nguyên, vậy có thể xem như là công lớn bát thiên, sẽ bước vào sử sách của Đại Xích thiên!

Nhưng công lớn này thật sự trọng yếu như vậy sao?

Mọi người đều biết Đế Thích đang nhìn chằm chằm Đế Lưu như hổ đói, e là cuối cùng sẽ không dung cho hắn, vào lúc này, lại tham công, lỗ mãng đáp ứng đi sứ, đó quả thực chính là để lộ mình ra trong tinh không không hề có phòng hộ, không ai biết sẽ có nguy cơ thế nào đang chờ hắn, cũng không biết phần công lao rõ ràng có thể thuận tay lĩnh nhận này, nhưng cuối cùng sẽ có hậu thủ gì của Đế Thích.

Nhưng có một điểm rất rõ ràng, đó chính là đối với vị đế tử rõ ràng đang ở trong thế yếu này mà nói, biện pháp bảo mệnh tốt nhất nên là thành thành thật thật ở trong quân trận của Đại Xích thiên, bên cạnh Tử Huyền tiên soái, một tấc cũng không rời mới đúng!

Bởi vì ở chiến trường vực ngoại này, người có khả năng bảo hộ hắn cũng chỉ có Tử Huyền tiên soái!

Đương nhiên, trừ bởi vì Phương Hành lúc ban đầu đáp ứng quá nhanh quá đơn giản, đến nỗi hậu thủ mà thế lực các phương âm thầm chuẩn bị đều không dùng được ra, thế lực các phương cũng rất nhanh tiếp nhận kết quả mà thoạt nhìn thì Đế Lưu chắc chắn phải chết này!

Dù sao hắn cũng tìm chết quen rồi!

Cho tới hôm nay, trong chư quân tiên giới, vẫn đều bàn luận về sau khi Đế Lưu trở về, vẫn sẽ trở thành truyền thuyết đi tìm chết!

- Ta sở dĩ đáp ứng, chính là bởi vì ta biết Tử Huyền tiên soái sẽ không bảo vệ ta.

Mà vào lúc này, bên trong tiên chu, đối mặt với nghi vấn của đám người Lộc Tẩu, Phương Hành cũng đang chậm rãi giải thích.

- Lão nhân kia luôn đứng ở thế trung lập, hắn chỉ là không cho phép Đế Thích dưới tình huống vi phạm quy tắc rõ ràng giết ta mà thôi, chứ sẽ không che chở ta, trên thực tế, hắn cũng biết rõ, ở chiến trường vực ngoại này, ta và Đế Thích chỉ có thể có một người còn sống trở về, nếu không lúc trước khi ta tiến vào Loạn Lưu hải, hắn đã ngăn cản ta rồi, nếu ta thực sự đặt hy vọng trên người lão nhân này, chắc không bao lâu nữa, hắn cũng sẽ bực mình, lúc đại chiến mở ra, hắn làm gì có thể thời gian mà quan tâm tới ta, sẽ trực tiếp buông tay không để ý tới!

Phương Hành nói vẫn vẻ rất khinh thường, xua tay nói:

- Hơn nữa... Ta lúc ấy kỳ thật cũng là sau khi thuận miệng đáp ứng mới phát hiện sắc mặt của thế lực các phương rất không đúng, cảm giống như là bước hụt vậy, hiện tại ngẫm lại, bọn họ chắc cũng đã chuẩn bị hậu thủ cho ta rồi, cho dù ta không đáp ứng, bọn họ khẳng định cũng có biện pháp bức ta phải đáp ứng, cho nên ta liền trực tiếp đáp ứng.

- Sự ẩn nhẫn của Đế Thích cũng thật sự rất đáng sợ, nếu lúc trước ở Loạn Lưu hải, ở trước mặt chúng tiên, hắn dám đâm ngươi một kiếm, chắc hẳn lửa giận trong lòng hắn cũng đã đến mức khó có thể ức chế, ngươi nói xem hắn liệu có từ phía sau đuổi giết tới không?

Lộc Tẩu cho dù hiện giờ đã có tu vi Thái Ất thượng tiên, nhưng vẫn rất kiêng kị Đế Thích.

- Không thể!

Đối mặt với lo lắng của hắn, Phương Hành trực tiếp lắc đầu nói:

- Trước khi chúng ta đưa thư tới nơi, hắn khẳng định sẽ không động thủ, Tử Huyền tiên soái cũng sẽ không cho hắn dính vào, dù sao chúng ta vẫn là đang làm việc cho Đại Xích thiên, hắn sao dám làm ảnh hưởng tới nhiệm vụ của chúng ta?

- Vả lại...

Hắn ngừng lại một chút, bỗng nhiên cười quỷ dị:

- Hắn hiện tại cũng không dám mạo muội động thủ với ta đâu!

Lộc Tẩu nghe vậy lập tức ngây ra một thoáng:

- Không. . . Dám?

Trong nhất thời, hắn còn tưởng rằng Phương Hành là dùng sai từ, vì sao lại nói hắn "Không dám"?

Nhưng Phương Hành lại gật đầu rất nghiêm túc, nói:

- Đúng vậy, sau khi thả mấy tên gia hỏa kia về, hắn khẳng định không dám!

- Ngươi. . . Ngươi rốt cuộc đã động tay động chân gì trên người mấy vị thiếu chủ thế?

Lộc Tẩu vừa nghe vậy, vội vàng thấp giọng hỏi:

- Người tài ba bên cạnh bọn họ không ít, sau lưng lại có lão tổ tông cảnh giới Đại La Kim Tiên tọa trấn, rất là lợi hại, cấm chế bình thường chắc căn bản không có tác dụng, mà mấy người kia, đều nắm giữ không ít bí mật của ngươi, một khi bị bọn họ biết được, mượn cái này để đối phó ngươi là chuyện nhỏ, nhưng làm bại lộ thân phận mới là chuyện lớn.

- Bọn họ không thể phát hiện được!

Phương Hành lộ ra vẻ đắc ý dào dạt, vô cùng khẳng định nói:

- Bởi vì ngay cả đám thiếu chủ kia cũng không phát hiện, cho dù người tài ba bọn họ có nhiều tới mấy, ta chắc trừ người cấp bậc Tiên Vương tự mình kiểm tra thực hư ra thì căn bản không nhìn ra được dị trạng trong cơ thể bọn họ.

- Không ngờ lại lợi hại như vậy vậy à?

Lộc Tẩu có chút líu lưỡi, có điều nghĩ lại, vị đạo chủ này cầm một cái bút cổ cổ quái quái, không ngờ có thể khiến trong cơ thể mình tự dưng sinh ra tiên giác, giống như tặng cho mình tu vi nửa bước Thái Ất, thủ đoạn nghịch thiên cỡ này còn làm được thì còn gì không thể làm được nữa?

- Vậy ngươi rốt cuộc đã làm với những người đó?

Nghĩ tới đây, hắn cũng không nén được tò mò lên, muốn biết an bài của Phương Hành.

Lần này đã nói đến chỗ đắc ý nhất của Phương Hành:

- Ta mượn thân thể của bọn họ, dọa cho Đế Thích một trận.

- Dọa một trận là thế nào?

Lộc Tẩu phát giác mình càng lúc càng không theo kịp tư duy của vị đạo chủ giống như là thổ phỉ này.

- Chính là bốc phét với hắn!

Phương Hành cười hỏi:

- Ngươi từ mấy tuổi thì bắt đầu nói dối?

Lộc Tẩu bị hắn hỏi cho ngây ra, nhưng vẫn nghiêm túc suy nghĩ, thở dài:

- Chắc là lúc mười tuổi, lúc ấy lão phu và chư vị sư huynh muội cùng nhau vừa vào sơn môn, bắt đầu tu hành, ài, ta còn nhớ rõ, đó là một buổi chiều nắng vàng rực rỡ...

Hắn nói đang nhập thần thì Phương Hành lại ngắt lời, đắc ý vươn hai ngón tay ra, nói:

- Ta thì bắt đầu từ hai!

- Đạo chủ uy vũ, ta năm tuổi mới bắt đầu.

Tiên tướng nửa người ghé tới, vẻ mặt sùng bái nhìn Phương Hành.

- Cho nên nói các ngươi ở trò này không được, không có thiên phú.

Phương Hành xua tay, cười dài nói:

- Kỳ thật ta hiện tại có thể tưởng tượng được bộ dạng của bọn Đế Thích, có điều đáng tiếc, hiện tại vẫn không thể chạy đến trước mặt bọn họ để vạch trần chân tướng rồi cười nhạo bọn họ, chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn, có điều có một điểm các ngươi có thể yên tâm, Đế Thích hiện tại tuyệt đối không dám tùy tiện động thủ với chúng ta, nếu ta đoán không sai, thằng ôn này cho dù lập bẫy hại ta thì cũng phải là lúc đại chiến triển khai, loạn cục bắt đầu, chỉ có nhân lúc loạn, hắn mới có thể phát huy ra tất cả lực lượng, mới có thể nắm chắc đối phó được ta.

Nói đến đây, ánh mắt hơi trầm xuống:

- Có điều hiện giờ nếu hắn xuất thủ với ta, vậy thì khẳng định đã vô cùng nắm chắc, trên thực lực chỉnh thể, chúng ta vẫn không bằng hắn, tên vương bát đản này nếu liều mạng, vậy thật đúng là uy hiếp lớn, cho nên so với cứ tiếp tục ở đó, lúc nào cũng phải đề phòng, chẳng thà thoát ly, để tránh bị hắn chiếm hết tiên cơ.

- Đạo chủ uy vũ.

Những lời này khiến tất cả mọi người đều có chút khó hiểu, chỉ có đạo huynh nửa người là vỗ tay cười to.

Cười một lúc mới phát hiện những người khác đều không cười, liền cũng ngượng ngùng thu hồi tiếng cười.

- Ài, hy vọng là vậy, nhất định phải cẩn thận một chút, chúng ta vẫn cần chút thời gian.

Lộc Tẩu cũng nghiêm túc suy nghĩ một hồi, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ nặng nề thở dài một tiếng.

Hắn thực sự không biết lòng tin của Phương Hành là đến từ đâu, dù sao bất kể bất kể nghĩ như thế nào, cũng không biết Đế Thích ở phương diện nào lại "Sợ" Phương Hành, đó căn bản là không hề có đạo lý, luận về thực lực cá nhân, Đế Thích đó quả thực là mạnh tới đáng sợ, luận về tiên binh dưới trướng, Đế Thích có tám ngàn Xích Tiêu quân, cũng có một ngàn tiên binh của Thanh La tiên tử, luận về Thái Ất tiên tướng, dưới tay hắn không chỉ có tiên tướng của mình, còn có sự ủng hộ của ngũ đại thế lực, có thể nói là cao thủ nhiều như mây, so với Cáp Mô quân thì thật sự là chiếm ưu thế tuyệt đối!

Trước đây bọn họ trong chiến trận, tuy không chiếm được tiên cơ, bất kể đại thế hay là hoàn cảnh đều bị Đế Thích kiềm chế, lúc nào cũng bị vây trong nguy cơ, nhưng có mất thì có được, chỉ cần vẫn ở trong chiến trận, Đế Thích ngại quy tắc, sẽ không tùy tiện ra tay với bọn họ, nhưng hiện giờ thì sao? Rời khỏi chiến trận, mất đi sự che chở của tiên soái, Đế Thích chỉ cần có tính toán này, liền có thể sai người đến ám sát.

Mà nếu cao thủ dưới trướng Đế Thích đều xuất hiện, hung hiểm bọn họ gặp phải sẽ rất lớn.

Phải biết rằng trong Cáp Mô quân tuy có ba mươi sáu tiên tướng đều có được tiên giác, thực lực tăng mạnh, nhưng dù sao thời gian vẫn quá ngắn, tài nguyên cũng có chút không đủ, trừ mấy người hắn và Văn tiên sinh, Mã tiên tướng ra, những người khác đều chưa có bản lĩnh đối địch với Thái Ất thượng tiên, dù sao một vị Thái Ất thượng tiên chân chính, xuất hiện cũng khó khăn cỡ nào, cho dù Phương Hành nghịch thiên tới mấy, cho bọn họ tạo hóa không tưởng tượng được thì cũng có giới hạn, cái họ cần hiện tại là thời gian, cũng cần nhiều tiên đạo tài nguyên hơn, mới có thể củng cố đạo cơ. . .

Có điều trong lòng tuy lo lắng, nhưng nhìn bộ dạng đắc ý dào dạt của Phương Hành, lại không thể hỏi nhiều.

Ở chung với vị đạo chủ luôn thích làm những điều ngoài dự đoán của mọi người này, cũng coi như đã hiểu về tính tình của hắn, biết phàm là khi hắn bắt đầu nói hưu nói vượn, vậy trong lòng khẳng định có cơ sở nhất định, mình cũng mấy lần bị những hành động bất ngờ của hắn khiến cho kinh ngạc rồi, con tim già không chịu nổi đả kích cỡ này, dứt khoát cũng học thông minh, chỉ cần hắn bắt đầu nói hưu nói vượn, vậy thì mặc kệ để hắn muốn làm gì thì làm.

Có thể luôn làm vậy mà không chết, bản lĩnh của vị đạo chủ này thực sự không thể không khiến người ta bội phục!

Chương 1575: Bí mật trên người Đế Lưu

- Đế Lưu đó làm việc càng lúc càng khiến người ta không thể nắm bắt!

Sau khi Phương Hành đáp ứng đi sứ tới Thần tộc liên minh không đến nửa ngày, Thanh La tiên tử liền vội vàng chạy tới trước cung điện của Đế Thích, lại nghe người ta nói Đế Thích đang bế quan thôi diễn gì đó, rơi vào đường cùng, nàng ta cũng chỉ đành cố nhịn mấy canh giờ, nghe người ta nói Đế Thích đã rảnh, cho nên mới vào cung điện gặp hắn, vừa vào cung điện, nhìn thấy Đế Thích đang ngồi xếp bằng giữa điện, nàng ta liền lập tức giả vờ vô ý lên tiếng, sau đó lưu tâm chú ý phản ứng lúc này của Đế Thích, thở dài:

- Ta thật sự không ngờ, hắn liền đáp ứng dễ dàng như vậy, hắn không sợ sau khi rời khỏi sự che chở của tiên soái, sẽ có người xuất thủ với hắn sao?

- Nếu hắn chịu trốn ở bên cạnh tiên soái, như vậy hắn đã không phải là Đế Lưu!

Đế Thích mở mắt, khi đối mặt với Thanh La tiên tử, hắn dường như luôn lộ ra vẻ rất kiên nhẫn, hơi mỉm cười, sau đó thản nhiên giải thích:

- Huống chi ngươi cũng biết, cho dù hắn không đáp ứng, chúng ta cũng luôn luôn có biện pháp khiến hắn phải đáp ứng!

- Ta chỉ là cảm thấy, hắn đáp ứng quá nhanh, có thể sẽ có biến cố gì đó!

Thanh La tiên tử ngừng lại một chút, cẩn thận nhắc nhở:

- Dù sao ngươi chắc cũng phát hiện ra rồi, bí mật trên người hắn thật sự quá nhiều, nhiều đến mức khiến người ta kinh hãi, lúc ban đầu khi trở về, ta cảm thấy tu vi khi đó của hắn ngay cả chính tiên cũng không bằng, nhưng giờ mới trôi qua thời gian bao lâu? Hắn không ngờ lần này mạnh hơn lần khác, hơn nữa nhân mã dưới tay hắn, tuy vẫn ẩn nhẫn không phát, nhưng dường như cũng có không dưới mười vị chính tiên, là từ đâu chiêu mộ được? Chẳng lẽ tự hắn có bản lĩnh tế thiên của Tiên Đế, có thể có được tiên mệnh, bồi dưỡng ra chính tiên? Những bí mật này rất khiến người ta đau đầu, đáng sợ nhất chính là trận chiến ở Loạn Lưu hải, liên tục trảm Liệt Dương Vương, Nhiếp Cuồng Nhất, giết chết hoặc bắt giữ thiếu chủ của các phương, Thiên Nguyên loạn tu sau trận đó thì dứt khoát rời khỏi Loạn Lưu hải, hai ngàn Xích Tiêu binh không ai sống sót, Đây là loại chiến tích gì?

Nàng ta nói xong, dường như trong lòng vẫn còn sợ hãi, liên tục lắc đầu nói:

- Ta trong một đoạn thời gian rất dài, căn bản không tin hắn có bản sự như vậy, thậm chí hoài nghi hắn phải chăng là đạt thành hiệp nghị nào đó với Thiên Nguyên phản tu, liên thủ hại hai ngàn Xích Tiêu binh trong tay chúng ta.

- Bí mật khác không nói đến, bắt được hắn tất nhiên là sẽ rõ ngay, chỉ nói một điều cuối cùng, ha ha, phản bội Đại Tiên giới, liên minh với ngoại địch, đây là tội lớn vạn thế bất xá, Đế Lưu hắn dám sao?

Đế Thích nghe đến đây, lông mày nhướn lên, cười hỏi.

Thanh La tiên tử gật đầu nói:

- Ta cũng biết tội này rất nghiêm trọng, mới không dám nghĩ về phương diện kia, nhưng trừ cách giải thích này ra, thật sự không có cách giải thích khác. Cho tới khi những thiếu chủ bị hắn bắt được thả về, ta liền ngay lập tức đi gặp bọn họ, hỏi kỹ rất nhiều lần mới từ trong miệng bọn họ biết được, thì ra Đế Lưu trong thời gian ngàn năm này không ngờ đã học được pháp môn ám sát âm trầm độc ác nào đó, phối hợp với pháp bảo, mọi việc đều thuận lợi, lúc trước sau khi tiến vào Loạn Lưu hải, hắn chính là ỷ vào thuật này liên tục ám sát bốn vị Thái Ất thượng tiên của phe Thiên Nguyên, khiến các tu sĩ Thiên Nguyên sợ hãi hãi bỏ chạy, về sau khi xuất thủ với bọn họ, không biết dùng phương pháp gì, xách động Nhiếp Cuồng Nhất, xuất kỳ bất ý ám sát Liệt Dương Vương, sau đó liên thủ với Nhiếp Cuồng Nhất, giết hết Xích Tiêu quân.

Nàng ta vừa nói vừa liên tục lắc đầu, vẻ sợ hãi trong mắt càng đậm, dường như đến giờ vẫn hết hồn!

- Ngươi chỉ hỏi được những cái này thôi à?

Khi Thanh La tiên tử nói xong, Đế Thích nhẹ nhàng nhìn về phía nàng ta.

- Hỏi cũng không nhiều.

Thanh La tiên tử lắc đầu, nói:

- Mấy người bọn Mộng Ảnh Nhi, Băng Nghiên tiên tử, thần hồn bị tổn thương rất nghiêm trọng, dường như Đế Lưu muốn hút ra bộ phận ký ức của bọn họ, nhưng không thành công, nhưng dù sao cũng khiến bọn họ phải nhận hết tra tấn, ký ức không trọn vẹn, chỉ nhớ được một số hình ảnh cơ bản và không trọn vẹn, nhưng có một điểm có thể xác định, đó là thực lực của bản thân Đế Lưu hiện tại vô cùng đáng sợ, theo như lời bọn họ nói, lúc ấy hắn trảm sát Liệt Dương Vương đã bị Nhiếp Cuồng Nhất đâm bị thương, không ngờ chỉ dùng một chiêu, sau đó. . . Hắn còn giống như từng triệu hoán khôi lỗi lợi hại nào đó để dùng khi giảo sát Xích Tiêu tiên quân. Còn lại thì đều bị hỗn loạn!

Đế Thích nghe thấy vậy, sau khi trầm mặc một thoáng, liền nói:

- Ngươi cảm thấy lời nói của bọn họ có đáng tin không?

Thanh La tiên tử liên tục gật đầu, nói:

- Không chỉ là ta, cho dù đó các trưởng lão của mấy phương thế lực đó cũng không cho phép người khác hạ cấm chế trên người những bảo bối này, bởi vậy đã sớm tỉ mỉ tra xét rất nhiều lần, bọn họ quả thật đã nhận hết tra tấn, nhưng thần thức vẫn tỉnh táo, thần hồn cũng không bị bất kỳ ý chí nào chi phối, bởi vậy lời nói của bọn họ hẳn là đáng tin, thực lực Đế Lưu này thể hiện ra quả thực chính là đáng sợ, ta hoài nghi, hắn hiện giờ thể hiện ra ngoài, căn bản chính là đang giả lợn ăn thịt hổ, hiện giờ hắn kỳ thật đã mạnh hơn ngàn năm trước rất nhiều, nhưng lại biểu hiện ra vẻ không chịu được một kích, là đang lừa chúng ta.

Nói đến đây, nàng ta hơi dừng lại một chút, vẻ mặt trở nên nghiêm túc:

- Ta hoài nghi, hắn trong thời gian ngàn năm này quả thật đã có được truyền thừa của Thái Hư Tiên Vương, nói không chừng, một gốc Thái Hư bảo thụ trong truyền thuyết cũng lọt vào tay hắn.

- Thái Hư bảo thụ không lọt vào tay hắn!

Nghe thấy lời nàng ta, Đế Thích lại đột nhiên mở miệng, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Hả?

Thanh La tiên tử có chút kinh ngạc nhìn hắn, không biết hắn vì sao lại chắc chắn như vậy.

Nhưng Đế Thích lại không có ý muốn giải thích, chỉ trầm ngâm một lúc, nhẹ nhàng mở miệng nói:

- Những việc ngươi nói, trong mấy tháng này ta cũng ngĩ rất nhiều, suy đoán cũng không sai lệch với ngươi lắm, những kinh lịch của các thiếu chủ sau khi trở về thuật lại, ta cũng đã cân nhắc kỹ, quả thật rất đáng tin. Cũng có thể xác định, vị đệ đệ này của ta quả thật đã lừa gạt ngươi và ta, cũng lừa gạt chúng tiên, từ biểu hiện của hắn trong trận chiến ở Loạn

Lưu hải cho thấy, chắc thực lực hiện giờ của hắn đã không kém gì ta, đại khái cũng chỉ là vì vậy, lúc trước ở Loạn Lưu hải, một kiếm ta thử hắn, hắn mới có biểu hiện chắc chắn như vậy, không mảy may bối rối.

- Thì ra lúc đó ngươi đã hoài nghi thực lực của hắn!

Thanh La tiên tử hơi ngẩn ra, ánh mắt phức tạp nhìn Đế Thích nói:

- Ta sớm nên biết rằng không có chuyện gì có thể khiến ngươi phẫn nộ!

Đế Thích cũng không giải thích, lại nói:

- Một chuyện khác có thể có bằng chứng chính là, ta đã sớm biết Nhiếp Cuồng Nhất chưa chết!

Hắn ngừng lại một chút, nói:

- Ta từng tu vu pháp thái cổ, có thể cảm giác được sinh tử của Nhiếp Cuồng Nhất, lúc trước sau khi đánh một trận ở Loạn Lưu hải, ta liền phát giác hắn còn sống, nhưng có một điều khiến ta cảm thấy kỳ quái là, Nhiếp Cuồng Nhất phản bội Đế Lưu đầu tiên, lại từng tự tay trảm sát thiếp của Đế Lưu, với tính tình của đệ đệ ta, sao có thể thể tha mạng cho hắn, bởi vậy, nếu Nhiếp Cuồng Nhất không chết, vậy nhất định là có bí mật gì đó mà chúng ta chưa đoán ra được, về sau xác minh với những lời của mấy người đó, cũng có thể minh bạch ngọn nguồn.

Thanh La tiên tử căm giận tiếp lời:

- Tên phản đồ đó lại phản bội một lần nữa!

Đế Thích cười khẽ, nói:

- Có lẽ hắn căn bản chưa từng phản Đế Lưu, ai dám chắc được chứ? Trong ngàn năm này ta dùng tâm kết giao với hắn, vốn tưởng rằng đã khiến hắn thay đổi, cam tâm tình nguyện ra sức cho ta, hiện tại xem ra ta nghĩ quá đơn giản rồi!

- Ta đã sớm nói rằng ngươi đối với người ta quá tốt mà.

Thanh La tiên tử vừa nghe thấy vậy, không nhịn được có chút oán thán.

Đế Thích cười nhạt, cũng không biện giải, lại nói tiếp:

- Cho nên từ lúc đó, ta vẫn luôn suy đoán, đệ đệ này của ta rốt cuộc là che giấu bao nhiêu chuyện, hắn rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, nhưng chuyện xảy ra về sau cũng ít nhiều nghiệm chứng suy đoán của ta!

Hơi dừng lại một chút, hắn thở dài, nói:

- Thực lực của hắn, ta đoán là không kém ta quá xa, nếu không hắn cũng không có gan giáp mặt gây hấn với ta, mà Cáp Mô quân của hắn chắc chỉ là một ngụy trang mà thôi, ta hoài nghi hắn có một tốp tiên binh khác, hoặc là luyện ra khôi lỗi nào đó, có điều rất rõ ràng, loại khôi lỗi này không phải có thể thôi động tùy tiện, cần đại lượng tài nguyên quý giá, nếu không, hắn cũng sẽ không dùng thiếu chủ của chư thiên để đổi lấy ngộ đạo tiên dược của các đại thế gia.

- Thì ra là thế!

Thanh La tiên tử nghe vậy mắt sáng rực, vỗ tay nói:

- Cái này thì đúng rồi, hắn nóng lòng muốn trả các thiếu chủ về, là vì hắn đã không còn tiên dược, chẳng khác nào đã không còn chiến lực đáng sợ trong tay, cũng mất đi chỗ dựa lớn nhất, chẳng trách hắn lại dùng thủ đoạn thô bạo nhất để hút ra ký ức của các thiếu chủ, chỉ tiếc, hắn vẫn tính sai một điểm, cho dù hắn có hút ra được một bộ phận ký ức của bọn họ, nhưng chúng ta vẫn có thể từ một số điều vụn vặt suy đoán ra chân tướng, không để hắn được như mong muốn.

- Không sai, cũng chỉ là vì vậy, ta mới xác định, Thái Hư bảo thụ không ở trong tay hắn!

Đế Thích gật đầu, mỉm cười nói.

Thanh La tiên tử bừng tỉnh đại ngộ:

- Nếu Thái Hư bảo thụ ở trên tay hắn, hắn đã không cần phải vội vã trao đổi với các thế gia như vậy!

- Không sai, mà cũng chính bởi vì xác định được điểm này, ta mới có an bài về sau!

Đế Thích nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Nếu ta đã quyết định muốn xuất thủ một lần, vậy tất nhiên phải nắm chắc mười phần!

Thanh La tiên tử nghe vậy mắt sáng rực:

- Ngươi tính lúc nào thì xuất thủ?

Đế Thích mỉm cười, nói:

- Sẽ không lâu nữa đâu.

Thanh La tiên tử nghe vậy, muốn nói lại thôi, một lúc sau, mới vẻ mặt hờn dỗi, nhẹ nhàng dậm chân, oán trách Đế Thích:

- Thì ra ngươi đã sớm biết tất cả, nhưng lại không nói cho ta biết, hại ta lo lắng một hồi vô ích, trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều chạy tới chỗ mấy lão gia hỏa đó để phân tích, trưng cầu ý kiến, khiến họ đã bực ta lắm rồi.

Nói xong lại như nhớ tới gì đó:

- Đúng rồi, nếu Đế Lưu ẩn tàng nhiều thực lực như vậy, vậy ngươi...

- Ta cũng chỉ đành lấy ra tất cả tinh lực thôi!

Đế Thích thản nhiên cười cười, dường như cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Thanh La nghiêm túc suy nghĩ, thấp giọng hỏi:

- Có nắm chắc không?

Đế Thích thành thành thật thật gật đầu nói:

- Cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không sống được, huống chi hắn vẫn chưa phải là Đại La Kim Tiên?

Thanh La tiên tử nghe vậy, trên mặt lộ ra ánh mắt sùng bái giống như tiểu nữ nhi nhìn về phía đại anh hùng, đón ánh mắt ôn hòa của Đế Thích, qua rất lâu, mới có chút nhăn nhó nói:

- Ta quả nhiên không nhìn lầm, vẫn là ngươi lợi hại hơn, so với ngươi, Đế Lưu chỉ là một tiểu hài tử hồ nháo!

Chương 1576: Sinh linh Thần tộc

Tiên chu phóng xuất ra tiên uy đáng sợ, một đường dọc theo Đa Bảo Tiên Hà tiến về phía thượng du, chung quanh hàn tinh lấp lánh, không thấy bóng người, giống như một hạt bụi phiêu trong tinh vực mênh mông, chỉ có tinh quang cô tịch bầu bạn, nếu không phải tiên chu bay nhanh, mạn thuyền tùy thời có thể thấy được từng đạo tinh quang xẹt qua, giống như lưu tinh, thậm chí tạo cho người ta một loại cảm giác như vĩnh viễn đang bồng bềnh giữa tinh vực, chưa từng di động một chút nào.

Cứ như vậy đi mấy ngày, dựa theo tinh đồ lấy được từ chỗ Tử Huyền tiên soái, đã đến tinh vực sở hạt của Thần Chủ, cũng tức là hang ổ của Thần tộc liên minh, có điều rất quỷ dị là, nơi mắt có thể nhìn tới không hề thấy có sự tồn tại của tiên cung thần điện, thậm chí trước mắt chỉ có một mảng tinh vực mờ mịt, ngay cả đại tinh cũng không có, điều này không khỏi khiến đám người Lộc Tẩu đang điều khiển thuyền không hiểu ra sao.

Dù sao cũng là tinh đồ Tử Huyền tiên soái ban cho, không thể là giả được?

- Không đúng, chúng ta từ lúc nào đi xa như vậy, dường như ngay cả tinh thần ở chung quanh cũng ít đi nhiều!

Văn tiên sinh cũng tới bên cạnh mạn thuyền, cau mày hỏi.

- Hình như xảy ra chút vấn đề rồi.

Lộc Tẩu cũng phát hiện không đúng, sau khi bọn họ vừa qua, nhớ rõ cách đó không xa còn có mấy viên tinh thần tỏa hào quang, hiện giờ nhìn ra sau, không ngờ giống như là con đường phía trước, chỉ thấy một mảng hắc ám, loại cảm giác đó giống như có cảm giác hư vô sâu thẳm như hồ dán trên cả chiếc pháp chu, chung quanh mất đi khái niệm không gian, không biết mình là đang tiến lên hay là dừng lại.

- Thái Hư sư điệt, dùng bảo kính xem thử đi!

Lộc Tẩu trầm giọng phân phó Thái Hư Bảo Bảo, mày đã nhíu chặt.

- Ơ... Không nhìn thấy gì?

Sau khi Thái Hư Bảo Bảo chiếu qua, cũng ngây ra một thoáng, trên mặt hắn không ngờ cũng là một mảng hắc ám.

Điều này không khỏi khiến chư tiên hoang mang, bên trong tinh vực hung hiểm vô số, sợ nhất chính là gặp phải tình cảnh quỷ dị thế này!

- Để ta xem thử!

Phương Hành cũng bị kinh động, bước ra khỏi khô lâu thần cung, đi tới mạn thuyền, hắn cau mày quan sát xung quanh, sau đó thò đầu ra, lướt nhìn tinh không, sau đó rụt lại, hai tay búng một cái, giống như là đoán được gì đó, cau mày...

- Đạo chủ, đây là...

Lộc Tẩu thấy hắn như hiểu ra gì đó, vội vàng mở miệng hỏi.

- Chúng ta đến nơi rồi!

Phương Hành xua tay, nói khẽ một câu, sau đó ngẩng đầu lên, hai tay chắp sau lưng, một thân tiên uy vận chuyển cuồn cuộn, trầm giọng nói:

- Dạ tộc sinh linh đang chặn đường nghe đây, ta chính là Đại Xích thiên đế tử, phụng lệnh của Tử Huyền tiên soái tới gặp chúng thần chi chủ, có tín vật của Tử Huyền tiên soái ở đây, các ngươi tốt nhất hãy mau mau tránh ra, nếu không khiến bản đế tử nổi giận, dưới Khi Thiên Phách Man đao trước giờ không có người sống đâu.

Ầm!

Thanh âm của hắn dưới sự thôi động của tiên uy truyền ra xa, khiến cho tinh vực trước giờ chưa từng xuất hiện thanh âm hiện lên từng gợn sóng, sau đó, dường như hư không cũng rung chuyển, mây rách sương tan, hắc ám vô tận đó không ngờ giống như được gắn một tấm vải đen vào trong tinh vực, trong nháy mắt xuất hiện nếp nhăn, từ phía sau trực tiếp tách ra, phân biệt bỏ chạy về các phương hướng, mà tinh vực lúc này cũng đã xuất hiện hình dáng, từng viên đại tinh lấp lánh rực rỡ, giống như bảo thạch!

Trước mặt bọn họ, ngoài trăm vạn dặm lại hiển hóa ra bộ dạng của một mảng đại lục, lẳng lặng bồng bềnh trong tinh vực, được một mặt trăng một mặt trời vây quanh, trật tự rõ ràng, chung quanh lại có vô số đại tinh bồng bềnh, trên mỗi một đại tinh đều có khí tức của sinh linh!

- Thì ra vừa rồi chúng ta không cẩn thận rơi vào trong cấm chế Thần Chủ bày ra, không ngờ hoàn toàn không phát hiện.

Đám người Lộc Tẩu đều biến sắc, bọn họ lúc trước khi ở Thiên Nguyên đã nhận ra sự lợi hại của Thần Chủ, hơn nữa một lòng cầu tiên, chưa từng xuất thủ đối nghịch với nàng ta, mà đến hiện giờ, vẫn chưa thấy chân thân của Thần Chủ đã ăn một vố, cho nên mới biết, Thần Chủ trên Thiên Nguyên chỉ là phân thân, sự lợi hại có hạn, hiện giờ vị chính chủ ở bên trong tinh vực mới thực sự là tồn tại tài ba.

- Ha ha, đã sớm nghe nói Đại Xích thiên Đế

Lưu hung ác điên cuồng, hôm nay vừa gặp, quả nhiên không ngoài sở liệu!

Bên trong tinh vực cũng có một thanh âm vang lên, hùng hậu khó lường, khàn khàn như sắt đá ma sát, theo thanh âm này vang lên, một viên đại tinh ở cách đó không xa đột nhiên biến hóa hình dạng, rung động rắc rắc, tới cuối cùng một viên đại tinh không ngờ hóa thành một thần tướng thân mặc ngân giáp, tướng mạo khôi ngô bất phàm, khí cơ khủng bố, ánh mắt giống như thực chất trực tiếp dừng ở trên mặt Phương Hành, cười lạnh nói:

- Ta chính là Thông Cổ Thần Vương dưới trướng Thần Chủ, phụng mệnh ở đây chờ Đại Xích thiên sứ giả từ lâu.

Nhìn thấy bộ dạng của người này, Lộc Tẩu cùng chư tiên nhất thời ai nấy da đầu run lên.

Phương Hành thì khinh thường không thèm bận tâm, trách mắng:

- Bớt sàm ngôn đi, mẹ ta đâu?

- Gì cơ?

Vị Thông Cổ Thần Vương bộ dạng hung lệ, khí tức kinh người kia cũng bị một câu này của Phương Hành khiến cho ngây ra, ngơ ngác hỏi.

Phương Hành lúc này mới có phản ứng, cười nói:

- Xin lỗi lỡ lời, Thần Chủ lão nhân gia đang ở đâu.

Thông Cổ Thần Vương có chút cổ quái nhìn Phương Hành một cái, dường như cảm thấy vị đế tử này có chút kỳ dị, nhưng suy nghĩ này cũng chỉ chợt lóe lên mà thôi, lập tức liền cười nhạt, nhìn lướt qua Phương Hành cùng với chư tiên ở phía sau hắn, sau đó xua tay, nói:

- Thần Chủ đang ở một Tiểu Tiên giới, khi đế tử đến ta đã thông tri rồi, có điều lão nhân gia đang tu hành, sao có thể tùy tiện muốn gặp là được? Đế tử cứ đi theo ta, vào thần vực thánh điện nghỉ ngơi?

- Vẫn đang tu hành?

Phương Hành nghe thấy lời này chính là lấy cớ, chỉ không ngờ Thần Chủ cũng ngông nghênh thật, ngay cả biết đế tử đến cũng không cho trực tiếp bái kiến.

Nhưng lúc này, hắn cũng không tiện cường hành biểu lộ thân phận, liền chỉ cười cười rồi để vị Thần Vương này đi trước dẫn đường!

Phía trước chư tinh nhường đường, mở ra một tinh đồ rộng thênh thang, kéo dài tới đại lục ở trung tâm, trong tinh đồ Tử Huyền tiên soái ban cho, có giới thiệu về đại lục này, đây vốn là vào mấy vạn năm trước, một Đại La Kim Tiên ở Tam Thập Tam Thiên tranh phong với người ta thất bại liền rời khỏi Tam Thập Tam Thiên, đi tới gần Đa Bảo Tiên Hà này, luyện tinh làm đất, hóa ra một mảng đại lục này, thu nhận đệ tử, sáng lập đạo thống, truyền thừa đến giờ, hóa thành một Tiểu Tiên giới, nhưng về sau lại bị Thần Chủ đoạt đi, làm căn cơ của Thần tộc liên minh!

Tiểu Tiên giới như vậy ở trong tinh vực cũng có không ít, đều dùng Tam Thập Tam Thiên làm trung tâm bảo vệ.

Dù sao, bọn họ ở nơi xa xôi như vậy, tuy có thể ở trong Đa Bảo Tiên Hà thu thập đủ loại tiên khoáng thần tủy, nhưng lại không có những tài nguyên mấu chốt như tiên dược để tu thân, điều kiện tu hành rất là gian nan, so với Thiên Nguyên còn không bằng, trừ phi là ở gần Tam Thập Tam Thiên, có thể ở phương diện tài nguyên bù đắp cho nhau, mới có thể đảm bảo sự tu hành của mình, giống như là các thuộc địa của Đại Tiên giới!

Hiện giờ, một phương Tiểu Tiên giới này rõ ràng đã bị sinh linh Thần tộc dưới trướng Thần Chủ chiếm đóng, tinh không cũng được, trên đại lục cũng được, khắp nơi đều có thể thấy được sinh linh Thần tộc với các loại hình dạng, ai nấy đều thò đầu, lạnh lùng nhìn tiên chu của Phương Hành, nhưng khi tiên chu tới ẩn thì lại đều trốn như gặp đại địch.

Thậm chí là trên đường đi, Phương Hành còn có thể nhìn thấy, có rất nhiều sinh linh Thần tộc hình dáng già nua đang quỳ lạy tiên chu!

- Hả?

Phương Hành thầm cảm thấy kỳ quái:

- Trước kia khi ở Thiên Nguyên, nhớ rõ là những sinh linh Thần tộc này ai nấy đều hung hãn, sao lúc này lại thấy khác hẳn, ai nấy đều giống như là kẻ đáng thương vậy.

Đám người Lộc Tẩu rõ ràng cũng phát hiện điểm này, lúc bước vào Thần Chủ lĩnh vực, còn lo lắng sẽ gặp phải hung hiểm trùng trùng, dù sao bọn họ cũng đều biết ân oán giữa sinh linh Thần tộc và Đại Tiên giới, cũng từng thấy sinh linh Thần tộc khi ở Thiên Nguyên tổ địa thể hiện ra hận ý đối với Nhân tộc, lo lắng sẽ bị sinh linh Thần tộc thù hận.

Nhưng đến hiện tại lại mẫn cảm phát hiện, trong những sinh linh Thần tộc này tất nhiên có người dùng ánh mắt cừu thị nhìn bọn họ, nhưng chỉ là một bộ phận rất nhỏ, đại bộ phận không ngờ đều vừa kính vừa sợ, thậm chí là mang theo loại ánh mắt nịnh nọt.

Rất nhiều sinh linh Thần tộc, khi nhìn thấy bọn họ từ xa, ánh mắt vừa hận vừa giận, nhưng khi tiên chu chậm rãi tiếp cận, ánh mắt phẫn nộ của bọn họ lập tức biến thành sợ hãi, khi tiên chu đến trước mặt bọn họ thì liền không nhịn được mà hai đầu gối run rẩy, giống như là có ý muốn quỳ xuống, hoàn toàn không dám nhìn thẳng các chúng tiên trên tiên chu, chỉ cúi đầu chờ bọn họ đi qua.

- Ha ha, chỉ bằng vào đám này mà cũng muốn phản kháng Đại Tiên giới à?

Trên tiên chu, kinh ngạc nhất chính là ba người Phương Hành cùng với Lộc Tẩu, Văn tiên sinh, cũng là đám tiên tướng tiên binh xuất thân Đại Tiên giới ai nấy nhìn quen lắm rồi, thậm chí là kẻ nhát gan như tiên tướng nửa người cũng thể hiện ra bộ dạng giống như là đang hãnh diện, nhìn sinh linh Thần tộc, mặt lộ vẻ khinh khỉnh, cau mày, trên đường đi liên tục chỉ trỏ về phía bọn họ, hùng hùng hổ hổ.

- Sinh linh Thần tộc ở đây so với khi chúng ta thấy ở Thiên Nguyên thì thực lực cao hơn nhiều, vị Thông Cổ Thần Vương này thoạt nhìn lại càng đáng sợ dị thường, dường như còn cường đại hơn cả ba vị Thần Vương ở

Thiên Nguyên, nhưng sao lại lộ ra vẻ không có cốt khí các vậy?

Lộc Tẩu cau mày, thầm truyền âm cho Phương Hành:

- Về lý thì bọn họ phải hận chúng ta hơn mới đúng chứ?

Những lời này đột nhiên khiến trong lòng Phương Hành linh cơ khẽ động, dường như nghĩ tới gì đó!

Trước kia khi ở Thiên Nguyên, những sinh linh Thần tộc này quả thật là hận Nhân tộc tới thấu xương, biểu hiện hung ác bá đạo, huyết tinh tàn nhẫn, về sau cũng có người từng nói, đó là bởi vì sinh linh Thần tộc thật sự từng nếm trải đau khổ khi làm thuộc hạ của chúng tiên, loại cừu hận này đã ăn sâu vào trong huyết mạch, mà hiện giờ, đám người Phương Hành là dùng thân phận tiên nhân tới đây, lẽ ra càng phải khiến họ thống hận mới đúng chứ!

Dù sao, Thiên Nguyên sinh linh cũng là đồng nguyên với chúng tiên, tiên nhân mới là đối tượng cừu hận chân chính của bọn họ!

- Tất cả vẫn là lực lượng quyết định!

Đối với câu hỏi của Lộc Tẩu, Phương Hành lười chẳng muốn giải thích kỹ, thở dài đáp lại

một câu.

- Có cừu oán với bọn họ quả thật là tiên nhân, nhưng tiên nhân quá cường đại, cho nên bọn họ thể hiện ra ngược lại không phải là hận...

- ...Mà là nịnh nọt!

Chương 1577: Thần minh thế lực

- Đồ vô dụng, cút ngay cho ta!

Vị Thông Cổ Thần Vương đi ở phía trước giống như cũng phát hiện ra vẻ hèn nhát bỉ ổi của những sinh linh Thần tộc này, vốn bố trí những người này đến là muốn bọn họ hình thành một loại uy hiếp đối với tiên sứ này, nhưng bọn họ xưa nay luôn thể hiện sự hung ác, hiện giờ thực sự nhìn thấy tiên nhân, lại ai nấy giống như miệng cọp gan thỏ, khiến hắn vô cùng tức giận, quát lạnh một tiếng, đuổi hết sinh linh Thần tộc ở ven đường đi, những sinh linh Thần tộc này ai nấy giống như được đại xá, vội vàng tránh đi, lại ở xa xa rụt rè nhìn về phía bên này.

- Ha ha, ở một vực này có không dưới mười vạn sinh linh Thần tộc, đi theo Thần Chủ lang bạt tinh vực, bởi vì chúng đều đã mất đi tộc địa, mà những tộc địa sinh ra chúng, nuôi dưỡng chúng đều đã bị chúng tiên đoạt đi, hoặc thành đan phủ, hoặc thành tiên khoáng rồi.

Thông Cổ Thần Vương cố ý mà như vô tình giới thiệu một câu, chúng tiên không ai trả lời, bộ dạng coi như là đương nhiên.

- Chư vị tiên sứ, trước lúc Thần Chủ triệu kiến, xin hãy nghỉ ngơi ở đây!

Rất nhanh đoàn người đi vào trong Tiểu Tiên giới này, dừng trước một thần điện dựng trên đại địa màu đỏ sẫm, Thông Cổ Thần Vương dẫn bọn họ đi vào, đã thấy trong thần điện này không ngờ đã có mấy vị Thần Vương đang đợi, một nữ tử thiên kiều bá mị, chỉ là làn da có màu xanh lục, đồng tử bạc trắng, người còn lại là một nam tử vẻ mặt hung ác nham hiểm, ngồi trên ghế thái sư, mặt không biểu tình.

Hắn chỉ nhìn lướt một cái lúc đám người Phương Hành tiến vào, sau đó thì ánh mắt thắt lại, dường như có chút ngạc nhiên.

- Ha ha, để ta giới thiệu một chút, vị này là U Ẩn Trùng Mẫu, chính là tộc trưởng của Phệ Tinh Trùng tộc, cũng là Loạn Thế Thần Vương bài danh thứ hai dưới trướng Thần Chủ, vị này là đại đệ tử của Thần Chủ, cũng là thập nhất Thần Vương vừa tấn thăng, phong hào Di Dư.

Thông Cổ Thần Vương giới thiệu một nam một nữ đó, rồi mỉm cười ngồi xuống ghế thứ ba bên cạnh họ, ánh mắt nhìn lướt qua Phương Hành, sau đó thản nhiên cười nói:

- Thần Chủ xưa nay không gặp khách lạ, tất cả sự vụ đều là ba người chúng ta xử lý thay, đế tử đừng trách, có một số vấn đề, chúng ta vẫn phải hỏi trước một chút, Tử Huyền tiên soái trước đây đã nhiều lần qua lại thư từ với Thần Chủ, trong thư cũng nhắc tới một số điều kiện, không biết lần này đế tử tới có mang đến đáp án cho mấy điều kiện đó không?

Ánh mắt Phương Hành lướt qua U Ẩn Trùng Mẫu và đại đệ tử của Thần Chủ, hơi dừng lại một chút rồi sau đó bật cười nói:

- Đương nhiên là có, Tử Huyền tiên soái lệnh cho ta truyền lời với Thần Chủ, khi đại quân động, xin Thần Chủ xuất binh Tử Hà tinh vực, cắt đứt đường lui của Thiên Nguyên nghịch tu, tất cả vật tư đoạt được trong trận chiến, Thần Chủ đều có thể giữ lại, Đại Tiên giới sẽ không truy hồi những vật này.

Nói xong, tiên tướng nửa người ở phía sau từ trong tiên chu lấy ra một cái ghế cho hắn, hắn cũng đỉnh đạc ngồi xuống, sau đó vươn hai ngón tay ra nói:

- Điều kiện thứ hai, Thần Chủ muốn ở Đa Bảo Tiên Hà tự lập làm đế, muốn Đại Xích thiên ta ủng hộ, điểm này tiên soái không dám quyết định, nhưng hắn đã đáp ứng, sẽ tự mình thượng thư cho Tiên Đế, trần thuật lợi hại, xin Tiên Đế đáp ứng, hơn nữa hắn có thể cam đoan, nếu Thần Chủ nguyện kết minh với Đại Xích thiên nhất mạch ta, chuyện này vẫn rất có khả năng.

Dứt lời, hắn cười khẽ, bổ sung:

- Có điều hiện giờ các Tiên Đế đều đã phong quan, trong ngắn hạn sợ khó có câu trả lời ngay, Thần Chủ cũng có thể yên tâm ở lại Đa Bảo Tiên Hà, Đại Xích thiên nhất mạch ta có thể đảm bảo các ngươi sẽ không bị người khác tập kích quấy rối.

Nghe thấy những lời này của Phương Hành, ba vị Thần Vương ánh mắt khác nhau, không nhìn ra vui giận.

- Vậy điều kiện thứ ba thì sao?

U Ẩn Trùng Mẫu cau mày, đột nhiên mở miệng hỏi.

Phương Hành trước khi đi đã nói chuyện với tiên soái, biết thái độ của Đại Xích thiên, lúc này cũng rất nhập vai, cười nói:

- Điều kiện thứ ba càng đơn giản hơn, các ngươi không cần phải nghĩ, Đại Xích thiên không thể tặng Hỗn Độn Tiên Viên cho các ngươi được.

Thông Cổ Thần Vương và U Ẩn Trùng Mẫu, sắc mặt đều biến đổi, dường như có chút tức giận, Phương Hành lại ngay lập tức mỉm cười, nói:

- Có điều lúc trước khi Thái Hư Tiên Vương vẫn lạc, đã đánh nát Thái Hư Tiên Viên, khiến tâm huyết cả đời mình thành vô số toái phiến phân tán trong tinh vực, các ngươi cũng có thể đi tìm. Nếu các ngươi có thể tìm được, Đại Xích thiên ta sẽ không tranh cướp với các ngươi, về phần vấn đề khác, bất kể thành hay không thành, tiên soái đều đã viết vào trong thư, các ngươi gọi Thần Chủ ra, ta trình thư này cho nàng ta là được!

- Ha ha, đường đường là Đại Tiên giới, không ngờ lại ky bo như vậy.

Thông Cổ Thần Vương nghe đến đây, sắc mặt đã rất khó coi, giống như muốn phát hỏa, cuối cùng vẫn cố nhịn, nghiêm mặt nói với Phương Hành:

- Thư cứ giao cho ta, ta sẽ trình lên Thần Chủ, sau khi lão nhân gia xem xong sẽ quyết định có gặp ngươi hay không!

Phương Hành nghĩ một chút rồi mỉm cười đưa thư cho hắn.

Về lý thuyết, đến hiện giờ tất cả nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành rồi, cứ đợi là được.

Mà nhiệm vụ lần này có thành hay không

thành, hắn cũng không để trong lòng.

Trên thực tế trước khi tới nơi này, hắn đã biết nội dung đàm luận của tiên soái và Thần Chủ, theo hắn, mấy điều kiện trước đều là một số trao đổi lợi ích không đến nơi đến chốn mà thôi, chỉ có điều thứ ba mới là vật Thần Chủ thực sự cần.

Đó chính là Hỗn Độn Tiên Viên!

Viên này không phải tầm thường, đó là căn cơ để thế lực tiên gia có thể sống yên!

Các phương chư hầu của Đại Xích thiên, mạnh mẽ bá đạo như vậy là nhờ gì?

Chính là bởi vì trong tay bọn họ có Hỗn Độn Tiên Viên, có tài nguyên. . .

Hơn nữa loại tài nguyên này không chỉ cần thiết cho việc tu luyện của tiên nhân, cho dù là sinh linh Thần tộc, bọn họ cũng không phải là tự dưng trưởng thành lên, cần loại tài nguyên này, Thần Chủ nuôi nhiều sinh linh Thần tộc không có nhà để về như vậy, thậm chí là Thần tộc đại quân, nhu cầu của nàng ta đối với một loại Hỗn Độn Tiên Viên là nhất định rất bức thiết, nhưng trong sự kiện này, tiên soái không nghĩ ngợi gì liền cự tuyệt ngay.

Muốn thì tự mình đi mà tìm, Đại Xích thiên dù là một gốc tiên dược cũng sẽ không cho ngươi!

Mà nói tới Hỗn Độn Tiên Viên, tự tìm thì khó thế nào.

Chỉ có nơi thiên ý cường đại, sinh cơ tràn đầy mới sinh ra tiên dược chân chính, điều này cũng dẫn tới nơi có tiên dược nhiều nhất từ trước tới nay tất nhiên chính là Tam Thập Tam Thiên cùng với Long, Yêu, Phật tam đại cổ vực, Tiểu Tiên giới có thể sinh ra quả thực là vô cùng hiếm có, mà bên trong tất cả đại vực này, có quyền lên tiếng nhất đối với hỗn độn tiên dược chính là Thái Hư Tiên Vương, hắn từng nghĩ tới dùng tiên lực thay thiên tâm, tự mình nuôi dưỡng tiên dược, vì thế cũng luyện được một mảng Hỗn Độn Tiên Viên có thể nói là mạnh nhất lớn nhất nhiều tiên dược nhất trong Tam Thập Tam Thiên.

Nhưng hắn bị Tiên Vương các phương tập sát, trước lúc vẫn lạc thà làm ngọc vỡ cứ không làm ngói lành, đánh nát tiên viên này!

Từ khi đó, toái phiến của Thái Hư Tiên Viên bay về phía các nơi trong tinh vực, hành tung khó tìm.

Ý tứ của Tử Huyền tiên soái cũng rất rõ ràng, muốn tiên viên này thì tự ngươi đi mà tìm!

Tìm được thì chính là của ngươi, không tìm được thì cũng là chuyện của ngươi!

Ngay cả Phương Hành cũng cảm thấy trả lời này thật sự rất qua quít.

- Trước lúc Thần Chủ triệu kiến, Đế Lưu điện hạ cứ ở đây đi!

U Ẩn Trùng Mẫu cũng đứng lên, giới thiệu đại khái một chút về quy củ của thần điện cho Phương Hành rồi cùng vị Di Dư Thần Vương kia cáo lui, Phương Hành cũng không nói gì thêm với họ, chỉ là vị Di Dư Thần Vương kia trước khi rời đi, bình tĩnh nhìn hắn một cái, Di Dư Thần Vương cũng có cảm ứng, quay đầu lại nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng gật đầu, cũng không nói gì, rời khỏi!

- Dưới trướng Thần Chủ này cũng quả thật là binh hùng tướng mạnh, cao thủ nhiều như mây!

Lộc Tẩu chờ hai vị Thần Vương đó đi rồi, mới thấp giọng than khẽ.

Tuy trên đường tới đây, sinh linh Thần tộc gặp phải đều có biểu hiện nhát gan, nhưng chính xác mà nói, cao thủ dưới trướng Thần Chủ cũng khá là đáng sợ, sau khi nàng ta dựng cờ nổi dậy, liên hợp sinh linh Thần tộc của các vực, rõ ràng giành được đại thế, rất nhiều người đến đầu nhập, mà sinh linh Thần tộc vốn chính là không thể nghĩ theo lẽ thường, lực lượng huyết mạch mạnh mẽ vô song, hiện giờ trong một mảng vực này, khắp nơi có thể thấy được khí tức mạnh mẽ bá đạo, người yếu nhất cũng có thể đánh một trận với Tán tiên, mà hơi mạnh một chút lại khiến người ta phải liếc nhìn, so với những sinh linh Thần tộc lúc trước công vào Thiên Nguyên thì còn cường đại hơn nhiều, Lộc Tẩu ước đoán, trong đây e là có tồn tại không kém gì Đại La Kim Tiên!

Về chỉnh thể mà nói, lực lượng trên tay Thần Chủ chắc không thua gì mười vạn tiên binh của Đại Xích thiên nhất mạch!

- Chẳng trách nàng ta lúc ấy khí nuốt núi sông, một hơi đoạt lấy Thiên Nguyên!

Phương Hành cũng thầm nghĩ trong lòng, thầm phỏng đoán thực lực của Thần Chủ, lại phát hiện mình không dễ đánh giá.

Trên trình độ nào đó mà nói, tu vi và thế lực hiện tại của Thần Chủ đều không phải là mình có thể nhìn hết!

- Có điều nàng ta có bản sự này, Thiên Nguyên lại có thể chống đỡ nàng ta nhiều năm như vậy, nội tình cũng khá là bất phàm.

Phương Hành nghĩ tới mấy vấn đề này, đột nhiên tâm tư khẽ động, có cảm ứng, liền bảo Lộc Tẩu an bài cho người đóng quân rồi trở về thần cung.

Sau khi về tới khô lâu thần cung, hắn lấy ra một ngọc phù, có một đạo thần niệm bay ra.

Trong một đạo thần niệm này chính là thanh âm của Lệ Hồng Y:

- Đại sự đã truyền, trưởng lão nghiêm mệnh, đệ thập quan sắp ra, không được tự ý rời đi!

Chỉ có mấy chữ vô cùng đơn giản, bởi vì ngọc phù này vốn không thể chịu tải thần niệm quá cường đại.

Nhưng đọc xong mấy chữ này, Phương Hành lại không nhịn được mà nhíu mày.

Trên đường hắn đi sứ tới thần, hắn đã truyền âm cho Lệ Hồng Y, nói với nàng ta việc đại chiến sắp nổ ra, nguyên nhân cũng phức tạp, không phải Phương Hành có giác ngộ nằm vùng cho Thiên Nguyên, mà là sợ người thân của mình bị cuốn vào chiến đoàn, vẫn lạc một cách vô ích, gửi tin tức như vậy đã là hết phận sư của mình rồi, về phần Lệ Hồng Y sau khi có được tin tức này sẽ làm như thế nào, chính là chuyện của nàng ta, nhưng lại bất ngờ biết được rằng, các tu sĩ Thiên Nguyên không ngờ không có ý bỏ chạy, biết rõ đang nguy trong sớm tối mà vẫn cố thủ Đại Bảo Tiên Hà!

- Đệ thập quan, lại là đệ thập quan, vì đệ thập quan, mạng nhỏ cũng không cần sao?

Phương Hành nghe vậy, trong lòng càng nôn nóng, nhưng đành mặc kệ bọn họ.

Chương 1578: Quái mộng

Lúc trước khi nhìn thấy đám người Lệ Hồng Y, liền nghe bọn họ từng nói, bọn họ đi tới Đa Bảo Tiên Hà, chính là để tìm kiếm đệ thập quan đã mất, nếu có quan này, bọn họ sẽ có thể lập hạ công lớn, đề thăng tiên danh, thậm chí trong suy đoán của bọn họ, một bộ phận bị thiếu trong Phong Thần bảng chính là ở trong đệ thập quan, chỉ có điều về sau Phương Hành dưới cơ duyên xảo hợp, lấy được Độ Tiên bút, trong lòng đoán rằng, cái gọi là một bộ phận không trọn vẹn của Phong Thần bảng chắc chính là bút này, không có liên quan gì tới đệ thập quan cả, hơn nữa hắn cũng đã đưa tặng tiên mệnh, giúp đám người Lệ Hồng Y một chuyến, bọn họ cũng không cần thiết phải khổ tâm tìm kiếm đệ thập quan nữa, mau chóng trở về thì tốt hơn, chỉ có điều, Chư Tử Đạo Tràng quá bức thiết đối với đệ thập quan, vẫn có rất nhiều người đóng quân ở Đa Bảo Tiên Hà.

Mà lúc trước, hắn đã gửi tin tức đại quân tiên giới sắp có hành động, những người đó không ngờ vẫn không hề động đậy, quyết tâm muốn canh giữ ở Đa Bảo Tiên Hà, nghe lời Lệ Hồng Y nói, dường như bọn họ đã có được tin tức xác thực, đệ thập quan sắp xuất hiện!

... Tinh vực mờ mịt bóng dáng của quan tài?

Thật không biết bọn họ từ đâu mà nắm chắc như vậy!

Hơn nữa Phương Hành đoán rằng, nếu Thần Chủ đáp ứng xuất binh, hai bên bọc đánh, chắc bọn họ một người cũng chạy không thoát!

Đến lúc đó cho dù lấy được đệ thập quan thì có tác dụng gì?

Mấy vấn đề này thực sự khiến Phương Hành đau đầu vô cùng, trong lòng hắn rất chán ghét trưởng lão sau lưng Chư Tử Đạo Tràng, ghi hận bọn họ lúc trước gạch tên mình, có lòng muốn ngồi nhìn họ chết, bị đại quân tiên giới và đại quân Thần tộc giảo sát, nhưng dù sao bằng hữu, huynh đệ của mình khi ở Thiên Nguyên đều là thủ hạ của bọn họ, mình sao có thể trơ mắt nhìn bọn họ chết trong đại chiến?

- Trước tiên cứ giữ thân đừng chết!

Rơi vào đường cùng, Phương Hành cũng chỉ có thể truyền một đạo thần niệm này tới, sau đó thì thấp giọng thở dài.

Dưới loại cục diện này, hắn cũng không làm được gì, chỉ có thể nói những gì mình biết cho Lệ Hồng Y.

Nếu những người đó thật sự cố ý muốn đợi, vậy thì kệ họ đi, huynh đệ nhà mình cứ giữ được mạng là tốt nhất!

- Phương Hành, tiểu Phương Hành, ngươi mau đến xem đi, Tiểu Cổ Nhi tỉnh rồi.

Khi Phương Hành đang ngưng thần suy nghĩ, bỗng nhiên phía sau thần điện, Si Nhi tiên tử hưng phấn chạy tới, lớn tiếng gọi hắn.

Bên trong Đại Tiên giới này, Phương Hành tất nhiên mượn thân phận của Đế Lưu, mọi người hoặc gọi là "Điện hạ", hoặc gọi là "Đạo chủ", không khách khí nhất cũng gọi hắn một tiếng "Đế Lưu", lại chỉ có Si Nhi là khác, lúc trước khi Phương Hành mới quen nàng ta, dùng thật làm giả, nói mình tên là "Phương Hành", về sau thân phận bị vạch trần, Si Nhi tất nhiên cho rằng tên "Phương Hành" là giả, nhưng cũng không biết là ngại gì, nàng ta vẫn không sửa miệng, đối mặt với vị đế tử này vẫn cứ gọi Phương Hành Phương Hành.

Nàng ta lúc này chắc cũng không ngờ rằng, Phương Hành này ngược lại đúng là Phương Hành.

- Cuối cùng cũng tỉnh rồi à?

Phương Hành nghe vậy, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, bước nhanh vào hậu điện.

Tiểu Manh Nữ từ lúc được Thanh Tà Tiên Vương thức tỉnh, sau khi mượn thân của nàng ta đánh một trận, liền thủy chung mê man bất tỉnh, Phương Hành đã kiểm tra cho nàng ta, nhưng cũng không tra ra được vấn đề gì, chỉ có thể nói là trong trận đánh đó, nàng ta hao tổn căn nguyên quá lớn, sau khi cho nàng ta một viên Thiên Gia đan, liền lẳng lặng chờ nàng ta tỉnh lại, mà chờ một cái không ngờ đã mấy tháng trôi qua, hiện giờ mới chịu tỉnh lại.

- Phương. . . Phương đại gia. . .

Lúc này Tiểu Manh Nữ đã ngồi dậy, hai mắt vô thần, hai tay quơ quơ, theo bản năng tìm kiếm gì đó.

Sau khi tỉnh lại liền lập tức gọi mình, cũng khiến Phương Hành cảm thấy có chút đắc ý.

Xem ra này nha đầu vẫn rất tín nhiệm mình.

- Hả? Sao thế, hai mắt vẫn không thấy gì à?

Ngồi bên giường, nắm tay Tiểu Manh Nữ, Phương Hành không nhịn được lại cau mày.

Lúc này nhìn một cái liền thấy Tiểu Manh Nữ vẫn là hai mắt trống rỗng vô thần, không có chút quang mang nào, giống như trước đây.

Điều này không chỉ khiến Phương Hành cảm thấy có chút nghi hoặc, từ rất sớm hắn đã biết, Tiểu Manh Nữ không nhìn thấy gì chính là bởi vì trong thức hải của nàng ta có một phong ấn lợi hại, nhưng về sau, Thanh Tà Tiên Vương thức tỉnh, một bút phong thiên, phong ấn đó cũng đã mở rồi mới đúng, theo suy đoán của Phương Hành, Tiểu Manh Nữ sau khi tỉnh lại chắc có thể hồi phục thị lực mới đúng, nhưng hiện giờ không ngờ Tiểu Manh Nữ chẳng những không có dấu vết hồi phục thị lực, từ một thân khí cơ cho thấy, dường như còn hư nhược hơn.

- Ở đây, ở đây, ngươi đang gọi hồn à?

Phương Hành cũng chẳng biết nói lời hay, cười mắng Tiểu Manh Nữ một câu, trấn an cảm xúc đang có chút hoang mang của nàng ta.

Bị Phương Hành nắm tay, bộ dạng đang hoang mang của cũng hơi ổn định lại, nhẹ nhàng thở hắt ra mấy hơi, hai mắt vô thần hướng về phía nơi thanh âm phát ra, chỉ thấy mặt nàng ta tái nhợt, lấm tấm mồ hôi, môi lại tím tái, dường như vẫn đang hơi run rẩy, lộ ra vẻ vừa sợ hãi vừa suy yếu, qua một lúc mới nói:

- Ta vừa rồi dường như đã trải qua một giấc mộng dài.

- Không phải chứ, mơ một cái cả hơn nửa

năm.

Phương Hành bật cười, vỗ vỗ đầu Tiểu Manh Nữ:

- Mơ gì mà sợ thành thế này.

Si Nhi ở bên cạnh cau mày:

- Ôi, ngươi vỗ ít thôi, vỗ nhiều làm người ta choáng váng đó.

Phương Hành lườm nàng ta một cái:

- Ngươi không bị vỗ mà vẫn ngốc đó thôi.

Si Nhi:

- Ngươi đã vỗ đâu!

Phương Hành:

- Đi lấy chút đan dược cho nàng ta bồi bổ thân thể đi!

Si Nhi:

- Vâng.

Đuổi được Si Nhi lắm miệng đi, Phương Hành cúi đầu nhìn Tiểu Manh Nữ:

- Ngươi vừa rồi mơ gì.

Tiểu Manh Nữ vẫn còn sợ hãi, nắm chặt tay Phương Hành:

- Ta cũng không biết đó có phải là mơ hay là sự thật. Ta dường như nhớ lại một số chuyện trước kia, ta chỉ nhớ là ta ở một nơi không có ánh sáng, không có không gian, ở rất nhiều năm, ta ở đó không nghĩ gì cả, chỉ có một mình, nhưng rất thoải mái. . .

Phương Hành nghe vậy liền giật mình:

- Đây là cảm giác giống như trong bụng mẹ à?

Nhưng rất nhanh, lời nói tiếp theo của Tiểu Manh Nữ lại khiến hắn hơi biến sắc. . .

- Ta ở nơi đó bao năm cũng không rõ, đó là một thời gian rất dài rất dài, ít nhất cũng phải… Mấy chục vạn năm, có lẽ còn lâu hơn… Sau đó, sau đó cũng không biết vì sao, ta liền rời khỏi địa phương đó.

Mang thai mấy chục vạn năm là giống loài gì thế?

Phương Hành lập tức phủ định suy nghĩ lúc trước của mình, vẻ mặt cũng có chút nghiêm túc.

- Rời khỏi nươi đó… Ta cũng không biết nói như vậy có đúng hay không, giống như chỉ có một nửa của ta ly khai, ta còn có cảm giác, nhìn thấy một thế giới hoa mỹ, nhưng thế giới này không có ai khác, chỉ có mình ta, ta lại ở nơi đó mấy chục vạn năm, bên cạnh một người cũng không có, ta chỉ cảm thấy vô cùng cô độc, vô cùng vô cùng cô độc. ..

- Đây rốt cuộc là ảo giác hay là sự thật?

Mày Phương Hành đã nhíu chặt, trong lòng là một mảng hỗn loạn.

- Về sau, ta không cô độc nữa, ta gặp được người...

Tiểu Manh Nữ chậm rãi kể lại, thanh âm dần dần trở nên bình tĩnh, chỉ là trong ánh mắt trống rỗng lại càng trống rỗng hơn:

- Ta cũng không biết là gặp được ai, nhưng hắn là sinh linh nào đó, lúc ấy ta rất vui vẻ, rất muốn thân cận với hắn, hắn nhìn thấy ta cũng rất vui, ta có thể cảm giác được sự vui sướng của hắn, ta cho rằng mình cuối cùng cũng có thể thoát khỏi sự cô tịch này, nhưng ta không ngờ, chuyện xảy ra về sau càng đáng sợ hơn, hắn... Hắn dẫn ta về, sau đó hắn bắt đầu không ngừng cắt lấy từng bộ phận trên người ta, ném các bộ phận của ta và cả thần thức vào trong lò đan, ném vào nham thạch nóng chảy, ném vào bát sắt cực lớn.

Vừa kể, thân thể của nàng ta lại trở nên run run.

- Về sau thì sao?

Phương Hành cầm tay nàng ta, vuốt ve đầu nàng ta.

- Về sau... Lại có nhiều người hơn xuất hiện.

Tiểu Manh Nữ thấp giọng kể lại:

- Bọn họ đều đang tanh cướp ta, rất nhiều người đang chém giết, đang liều mạng để đoạt lấy ta rồi sau đó giấu ta đi, lại tiếp tục làm thương tổn tới ta, nhưng rất nhanh bọn họ lại sẽ bị những người khác tìm được, lại chém giết, khi đó, cũng không biết trải qua bao lâu, cũng không biết người ở cùng ta đổi hết bao nhiêu người, ta chỉ nhớ, trong khoảng cách đó bên cạnh ta đều là các loại người đang chém giết, đang liều mạng, ta rất sợ, ta cũng không muốn thấy nhiều người như vậy phải chết... Ta rõ ràng cảm giác được trên người bọn họ đều có rất nhiều thọ nguyên, nhưng bọn họ lại cứ muốn không ngừng chém bớt thọ nguyên.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó ta gặp một người.

Thanh âm của Tiểu Manh Nữ có chút bình tĩnh, cũng trở nên nhu hòa:

- Ta cảm giác được hắn là một người tốt, hắn từ trong tay một người đoạt được ta, sau đó đưa ta tới một nơi rất rộng rất đẹp, bắt đầu khi đó, ta liền ở đó, người đó cũng khác với những người khác, hắn không làm tổn thương tới ta, ngược lại còn chiếu cố ta rất tốt, ta khi đó đã hư nhược lắm rồi, nhưng dưới sự chiếu cố của hắn, ta lại trở nên rất khỏe, thậm chí còn khỏe hơn trước kia, ta rất thích nơi đó, bởi vì ở đó, ta có thể cảm giác được rất nhiều người... có chút tương tự với ta, chúng ta ở chung với nhau rất tốt.

- Rồi sau đó.

Phương Hành càng nghe, trong lòng càng hoảng sợ.

- Rồi sau đó.

Tiểu Manh Nữ không ngờ trở nên nức nở:

- Rồi sau đó... Ta cũng không biết trải qua bao lâu, hai ngàn năm, hoặc là ba ngàn năm, sau đó, sau đó liền lại có người đến, bọn họ lại muốn cướp chúng ta, sau đó thì bọn họ đánh nhau, người chiếu cố chúng ta rất phẫn nộ, hắn cũng lộ ra vẻ rất điên cuồng, ta chưa bao giờ thấy bộ dạng đó của hắn. Hắn không ngờ cũng làm thương tổn chúng ta, rất nhiều người bị hắn đánh chết, ta có thể cảm giác được, hắn lúc ấy cũng muốn thương tổn tới ta, nhưng hắn không nỡ. Hắn đã giơ tay lên, nhưng cuối cùng lại vỗ vào nơi rất đẹp kia. Sau đó thì Thiên địa rách ra, nơi rất đẹp đó hóa thành vô số toái phiến.

- Cuối cùng thì sao?

Phương Hành càng nghe càng hăng say, vội vàng hỏi.

Tiểu Manh Nữ lại có chút ngẩn ngơ, qua một lúc mới nói:

- Chuyện về sau thì ta không nhớ nữa!

- Ài!

Phương Hành nghe mà dở khóc dở cười, gõ lên đầu Tiểu Manh Nữ:

- Kể cố sự cũng không xong, thế không phải đáng giận à?

Chương 1579: Nguyền rủa

Tiểu Manh Nữ bị gõ một cái, cũng cảm thấy có chút ủy khuất, cảm xúc chưa phục hồi, cúi đầu không nói gì.

Mà Phương Hành cũng vô cùng hoài nghi, cau mày, quan sát nha đầu này từ trên xuống dưới, trong lòng xuất hiện rất nhiều suy đoán, lại không biết cái nào thì đáng tin hơn. Cho tới bây giờ, hắn cũng không biết những gì Tiểu Manh Nữ vừa nói rốt cuộc là ký ức thật hay là một giấc mộng lạ. Nếu là mộng lạ thì cũng thôi, nếu là thật thì lai lịch của tiểu nha đầu này chỉ sợ không đơn giản như những gì mà đám người Quan Phi Hưng nói, chỉ là một người qua đường được Thanh Tà Tiên Vương tùy ý lựa chọn, chắc cũng là tồn tại rất có lai lịch, suy đoán như vậy cũng là hợp lý, dù sao Độ Tiên bút cũng là chí bảo thế gian, có thể phong ấn tại ở trong đầu nàng ta vốn đã là một chuyện lạ rồi!

Phải biết rằng, Phương Hành hiện giờ cũng phải dùng thức giới to như vậy để trấn áp bút đó!

- Phương. . . Phương đại gia, ta. . . Ta muốn xin ngươi một chuyện!

Phương Hành đang suy ngẫm thì Tiểu Manh

Nữ bỗng nhiên lấy hết dũng khí, nhỏ giọng nói.

- Xin ta một chuyện?

Phương Hành nhíu mày, nói:

- Trước tiên phải nói cho ta nghe đã!

Tiểu Manh Nữ dường như cũng đang do dự, qua rất lâu nàng ta mới nói nhỏ:

- Ta ở trong giấc mộng đó, chỉ có thời gian rất ngắn được ở nơi rất lớn rất đẹp đó, những lúc khác thì không phải trải qua đủ loại chém giết thì cũng cũng cũng trải qua cô tịch rất dài. Ta cũng không biết đó là thật hay là mơ, nhưng ta vẫn muốn cầu ngươi một chuyện, ta muốn trở lại nơi rất lớn rất đẹp kia, Phương đại gia, ta xin ngươi hãy đáp ứng đưa ta về đi.

Phương Hành nhíu chặt mày, qua một lúc mới nói:

- Ta cũng không biết nơi đó là ở đâu.

Tiểu Manh Nữ có chút không biết phải trả lời thế nào, trầm mặc một hồi, nói nhỏ:

- Ừ, ta biết rồi!

Phương Hành cười hì hì nói:

- Có điều nếu ngươi có thể nhớ lại cẩn thận thì dù là chân trời góc biển ta cũng sẽ tìm được cho ngươi!

Dứt lời rất là đắc ý, chờ phản ứng kinh hỉ của Tiểu Manh Nữ, cũng không ngờ, đợi một lúc, nàng ta không hề động đậy.

Phương Hành thấy khác lạ, chậm rãi vươn tay ra, vừa chạm vào người nàng ta, lập tức biến sắc!

Lúc này hắn bất chấp tất cả, vươn tay ra vạch vạt áo tiểu nha đầu này ra, nhìn lên người nàng ta.

Sắc mặt lại lập tức biến đổi.

- Ngươi. . . Ngươi đang làm gì thế?

Phía sau vang lên một tiếng thét kinh hãi, Si Nhi ngơ ngác đứng ở cửa đại điện.

- Tới đây xem đi!

Phương Hành cũng không giải thích nhiều, vội vàng gọi nàng ta tới, Si Nhi sau khi ngẩn ra một thoáng thì vội vàng chạy tới.

Khi ánh mắt nàng ta dừng ở trên vai Tiểu Manh Nữ, cũng không khỏi ngây người, Tiểu Manh Nữ lúc này cả người nóng hầm hập, nhưng càng đáng sợ hơn là da thịt của nàng ta không ngờ đã biến đổi, vốn là thân thể máu thịt rất chân thật, nhưng vào lúc này lại trở nên vô cùng thô ráp, mờ mịt không ánh sáng, không hề có sinh cơ, loại cảm giác đó... Không ngờ giống như vỏ cây đang chết héo vậy.

Phương Hành nhìn thấy một màn này, trong lòng khiếp sợ, dĩ nhiên không kiềm chế được, đột nhiên, hắn hạ quyết tâm, thuận tay với xuống một thanh bảo kiếm treo ở trên vách tường trong thần điện, sau đó rút kiếm ra khỏi vỏ, cắt ra một lỗ hổng thật sâu trên người Tiểu Manh Nữ!

Không có máu!

Da Tiểu Manh Nữ bị cắt xuống, không ngờ chảy ra một vết máu nào!

Chỗ da thịt rơi xuống giống như là vụn gỗ, lại giống như kim thạch, bên trong rõ ràng giống như là gỗ mục.

- Nàng ta... sao lại thế này?

Si Nhi giật mình kêu lên:

- Chẳng lẽ nàng ta... Nàng ta là sinh linh Thần tộc?

- Nếu như vậy thì đơn giản quá!

Phương Hành sầm mặt, trầm giọng nói, sau đó nhấc kiếm lên, lại cắt một cái lên cánh tay phải của Tiểu Manh Nữ.

Lúc này đã có máu tươi xuống, Tiểu Manh Nữ đang hôn mê cũng đau tới nhíu mày.

- Nửa người nửa gỗ, chẳng lẽ nàng ta là bị nguyền rủa?

Si Nhi sợ tới cả người run rẩy:

- Ta từng thấy một loại nguyền rủa ác độc, có thể hóa người thành gỗ mục. . .

- Quả thật có thể xem như một loại nguyền rủa, nhưng không phải hóa người thành gỗ mục!

Phương Hành nhíu mày, một lúc sau mới lạnh giọng nói:

- Nàng ta... Chỉ sợ là là bị nguyền rủa từ gỗ hóa thành người.

Lúc này thấy dị trạng xuất hiện trên người Tiểu Manh Nữ, lại nghĩ tới kinh lịch nàng ta trải qua trong mộng, sao có thể không đoán ra được một số chuyện gì đó? Lại tra xét huyết mạch trong cơ thể nàng ta, Phương Hành trong lòng đã có tính toán, tay áo phất một cái trên mặt đất, một dãy bình liền xuất hiện, Si Nhi nhận ra, chính là mấy bình Phương Hành dùng để cất ngộ đạo tiên dược.

Chỉ thấy Phương Hành ngón tay búng một cái, liền mở cái bình thứ nhất ra, bên trong không ngờ chính là Thái Cổ Ngọc Sương trắng nõn như ngọc, hắn cau mày, cân nhắc một lát, liền thò tay vào bình lấy ra một ít Ngọc Sương, sau đó quệt vào miệng Tiểu Manh Nữ, hành động này lại dọa cho Si Nhi nhảy dựng, hô lên thất thanh, lại vội vàng bịt chặt miệng.

Nàng ta không phải là xót ruột Thái Cổ Ngọc Sương vô giá đó, mà là lo lắng Tiểu Manh Nữ không chịu được dược tính.

Ngọc Sương đó chính là ngộ đạo tiên dược, tiên nhân mới có thể dùng, mượn cái này để cảm ngộ thiên địa pháp tắc, phàm nhân bình thường sao có thể chịu được?

Trước đây Phương Hành cho nàng ta chút ngộ đạo trà, đó đều là trên cơ sở giống như nấu cháo bột, ít nhất cũng không pha loãng ra một trăm lần nàng ta mới dám uống, nhưng hiện giờ Phương Hành lại trực tiếp quệt lên miệng nàng ta, dược tính cỡ này, e là ngay cả mình cũng không chịu nổi?

Nhưng ngoài dự đoán mọi người là, Thái Cổ Ngọc Sương vào miệng Tiểu Manh Nữ, không ngờ cứ như vậy chậm rãi hòa tan, hoàn toàn tan vào trong thân thể gầy yếu của nàng ta, cũng ngay sau khi Ngọc Sương vừa vào miệng, nhục thân đang đỏ bừng của nàng ta chậm rãi giảm đi một chút, cho dù ngay cả da thịt lộ ra chất gỗ đó cũng ánh ra màu máu, hơi thở bình ổn, lại ngủ thiếp đi.

- Ha ha, lai lịch của nha đầu này quả nhiên bất phàm.

Phương Hành sầm mắt, nhìn Tiểu Manh Nữ hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt cổ quái.

- Nàng ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Si Nhi nhỏ giọng hỏi, sắc mặt dị thường cổ quái.

Phương Hành lạnh lùng nói:

- Lúc trước Thanh Tà Tiên Vương lệnh cho ta đưa nàng ta về Thiên Nguyên, ta chỉ vì cái bút đó liền đánh bạo nhận lời, nhưng hiện tại xem ra, thì ra quan trọng không chỉ là cái bút đó mà còn có nha đầu này nữa. Nàng ta rốt cuộc bản nguyên là gì, ta cũng không tra xét ra được, nhưng ta có thể cảm giác được, bộ dạng hiện giờ của nàng ta căn bản chính là bị một vị đại thần thông giả dùng tiên lực huyễn hóa ra, hiện giờ tiên lực đó đang mất đi, năng lực ngụy trang liền tự yếu đi, để lộ ra căn nguyên của nàng ta, nhưng tiên lực mất đi cũng khiến nàng ta mất đi sự che chở, nếu không tìm được biện pháp giúp nàng ta, nha đầu này vào lúc tiên lực mất đi sẽ hóa thành một khúc gỗ mục.

- Vậy ngươi mau cứu nàng ta đi!

Si Nhi hoảng sợ, vội vàng kéo tay áo Phương Hành.

- Cứu thế nào?

Phương Hành nhíu mày, nhìn nàng ta, nói:

- Ngay cả ngộ đạo tiên dược cũng chỉ có thể làm chậm sự hủ hóa của nàng ta, bổ sung tiên khí đang xói mòn trong cơ thể nàng ta, ta rất khó tưởng tượng, rốt cuộc có phương pháp gì có thể cứu được nàng ta, thậm chí là nói... Cho tới bây giờ, ta vẫn không nhìn ra được bản chất của nàng ta, lại không thể đúng bệnh hốt thuốc. Mẹ nó, Đại Tiên giới các ngươi, chuyện cổ quái ngạc nhiên thật đúng là nhiều quá!

Si Nhi tuy lười tu hành, nhưng những đạo lý này vẫn biết, nghe vậy lập tức có chút không nói nên lời.

- Không. . . Đừng. . .

Đang căm tức thì Tiểu Manh Nữ ở trên giường đang hoảng sợ thì thầm, quay đầu lại nhìn, liền thấy nha đầu này vẫn đang trong trạng thái hôn mê, nhưng mặt đầy vẻ sợ hãi, giống như đang gặp ác mộng, trong miệng liên tục nói:

- Đừng. . . Đừng trảm ta, đừng thương tổn ta. . . Ta. . . Ta chỉ muốn ở lại đây, đừng chặt dứt ra, đừng mở đầu ta ra. Van cầu ngươi, ta van cầu ngươi. . . Van cầu ngươi thả ra đi. Van cầu ngươi. . . Đừng làm ta thành cái hộp, ta chỉ muốn ở đây thôi.

Phương Hành ngồi xuống cạnh nàng ta, trầm giọng hỏi:

- Ngươi có phải là nhớ lại gì không?

Tiểu Manh Nữ lúc này vẫn đang ngủ mơ, nhưng nghe thấy thanh âm của Phương Hành, tay đột nhiên nắm chặt lấy tay Phương Hành, theo bản năng kêu lên:

- Phương đại gia. . . Phương đại gia cứu ta, ta sợ. . . Ta sợ nàng ta!

- Nàng ta. . . Nàng ta rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, không ngờ sợ hãi tới vậy.

Nhi nhìn một màn này, đã kinh ngạc tới không nói thành lời.

- Được rồi, đừng sợ nữa, đại gia bảo vệ ngươi!

Phương Hành nhón một ít Tam Sinh trà, sau đó cạy miệng Tiểu Manh Nữ nhét vào lưỡi nàng ta, sau đó thở dài nói:

- Tiểu Manh Nữ, coi như ngươi gặp may, gặp được Phương đại gia của ngươi, đụng phải đại phiền toái như ngươi, chắc là chẳng ai muốn quản ngươi đâu, nhưng Phương đại gia ta sẽ quản, chỉ vì hai chén cháo lúc mới gặp, Phương đại gia khẳng định sẽ không để ngươi phải chịu ủy khuất!

Không biết là bởi vì lời nói của hắn hay là tinh thần của Tiểu Manh Nữ lại rơi vào hôn mê sâu, vẻ hoảng sợ trên mặt cuối cùng cũng từ từ vơi đi.

- Mười lá Tam Sinh trà còn lại ngươi cứ cầm lại, ở lại bên cạnh nha đầu này, nếu nhục thân của nàng ta lại có dấu hiệu hủ hóa thì cho nàng ta một miếng, tạm thời giúp nàng giữ mạng, hiện tại cũng tạm thời chỉ có thể như vậy thôi. Chờ ta nghĩ biện pháp cứu nàng ta.

Phương Hành dặn dò Si Nhi nha đầu, cau mày rời khỏi khô lâu thần cung.

Chuyện này thực sự khiến hắn có chút lo lắng, chưa từng ngờ rằng, vấn đề Tiểu Manh Nữ gặp phải lại nghiêm trọng như vậy!

Có điều nếu đã đụng phải loại chuyện này, vậy cũng chỉ có một tay tiếp lấy, không thể bỏ mặc được.

Về tới thần điện mà Thần minh chuẩn bị cho bọn họ, trong lòng Phương Hành vẫn suy nghĩ về chuyện này, liền thấy Lộc Tẩu và Văn tiên sinh vội vàng đi tới, trên mặt đều lộ ra vẻ khó hiểu, thấp giọng nói với Phương Hành:

- Vừa rồi chỗ Thần Tiêu cung có người đến, nghe nói thư của tiên soái đã được giao cho Thần Chủ rồi, khiến nàng ta nổi trận lôi đình, xem ra nàng ta rất không hài lòng với điều kiện của Thần Tiêu cung đưa ra, vừa không đáp ứng việc kết minh vừa không nhanh chóng cự tuyệt, nhiệm vụ lần này e là không đơn giản như ngoài mặt đâu.

- Tiên soái không phải nói đã bàn ổn thỏa rồi sao? Ai nấy đều cổ cổ quái quái, trong hồ lô rốt cuộc bán thuốc gì?

Phương Hành vốn đã phiền lòng, nào có tâm tư nghĩ tới mấy chuyện này, chỉ hơi suy nghĩ một chút rồi đi ra ngoài:

- Trực tiếp đi gặp nàng ta là được.

Chương 1580: Người nào lớn mật như vậy?

- Đế tử đừng nóng vội, Thần Chủ vẫn chưa quyết đinh, xin đế tử kiên nhẫn chờ thêm mấy ngày rồi lại đến bái kiến.

Khi Phương Hành quyết định đi gặp Thần Chủ, chính miệng nói một số việc, cũng rất bất ngờ lại một lần nữa bị cự tuyệt, Thông Cổ Thần Vương mặt cười khổ, cố nhẫn nại khuyên hắn chờ thêm mấy ngày, chỉ nói Thần Chủ chưa triệu kiến, lúc này đi gặp sợ là không đúng thời cơ!

- Nếu ta gặp Thần Chủ, tất nhiên có biện pháp thuyết phục nàng ta!

Trong lòng Phương Hành đã có chủ ý của mình, tất nhiên lười chẳng muốn tiếp tục kéo dài thời gian ở đây.

- Ài, đế tử hay là tha cho chúng ta đi, Thần Chủ không nói, không ai dám dẫn ngươi đi cả.

Nằm ngoài dự kiến của Phương Hành, vị Thông Cổ Thần Vương này không ngờ vẫn bất vi sở động, cười khổ khuyên hắn.

Thấy bộ dạng của Thông Cổ Thần Vương, Phương Hành cũng cuối cùng cảm nhận được sự uy nghiêm của Thần Chủ ở Thân tộc sinh linh, nàng ta nói không gặp, những Thần Vương này không ai dám khuyên nàng ta cả, chỉ đợi nàng ta nguyện ý triệu kiến Phương Hành, vậy hắn mới có thể đi bái kiến, chỉ là điều kiện Đại Xích thiên nhất mạch đưa ra dường như quả thật đã chọc giận Thần Chủ, bởi vậy nàng ta ngay cả vị Đại Xích thiên tiên sứ Phương Hành này cũng không có hứng thú gặp.

Có điều cũng may, Thần Chủ tuy bất mãn, nhưng cũng không bởi vậy mà hoàn toàn cự tuyệt, vẫn đang ra lệnh cho thủ hạ dùng lễ đối đãi, dường như vẫn khó có thể đưa ra quyết định, chỉ có thể chờ nàng ta trong lòng có tính toán lại sẽ triệu kiến Phương Hành, như vậy lại khổ cho Phương Hành rồi, không gặp được Thần Chủ, lại không có câu trả lời chính xác, hắn không thể rời đi phục mệnh, hơn nữa trong lòng hắn quả thật muốn gặp Thần Chủ một lần!

Cục diện hiện giờ cũng chỉ đành nhẫn nại đợi thêm mấy ngày.

Chỉ có điều, ngay cả Phương Hành cũng không ngờ là, chờ một cái liền mất nửa tháng.

Thần Chủ không ngờ vẫn không triệu kiến hắn, hắn mấy lần không chịu nổi, đề xuất chủ động đi bái kiến, còn nói nếu chọc giận Thần Chủ, mình sẽ gánh tất cả trách nhiệm, sẽ không để ảnh hưởng tới ai, nhưng những Thần Vương đó không dám đáp ứng, chỉ bảo hắn ở trong thần điện kiên nhẫn chờ đợi, chờ tới khi Phương Hành nóng lòng như lửa đốt, thậm chí có một lần hắn cường hành muốn xông vào Thần Tiêu cung, nhưng dù sao nơi này cũng là nơi ở của sinh linh Thần tộc, phòng ngự vô cùng sâm nghiêm, vừa ra ngoài liền bị một đám sinh linh Thần tộc ngăn cản, ép phải quay về.

Hơn nữa mấy ngày ban đầu, mấy vị Thần Vương đó còn thường xuyên tới gặp hắn, nói mấy câu, nhưng sau mấy ngày, cho dù là Thần Vương cũng không tới, liên tục mấy ngày, không thể gặp bất kỳ ai bên cạnh Thần Chủ, đường đường là Đại Xích thiên tiên sứ, lại giống bị bỏ quên vậy!

- Cục diện này rất không đúng, chẳng lẽ Thần tộc không có hảo ý với Đại Xích thiên đế tử?

Đã nhận ra sự cổ quái của không khí chung quanh, trong lòng Phương Hành cũng thầm cảnh giác.

Điều này càng khiến hắn kiên định muốn gặp Thần Chủ.

Nếu Thần Chủ thật sự không có hảo ý với Đại

Xích thiên, mình thực sự nên sớm đi gặp nàng ta, để tránh nước ngập miếu Long Vương!

Nhưng thần vực quy củ sâm nghiêm, Thần Chủ không triệu kiến, hắn cho dù nói rách cả miệng cũng không thể gặp được nàng ta.

Hiện tại đoàn người bọn họ trên trình độ nào đó mà nói kỳ thật đã bị giam lỏng ở đây.

Ngay cả lễ tiết quy củ bình thường, Thần tộc phó dịch đưa tới đan dược đồ ăn nước uốngcũng có chút nghiêm nghị đối với bọn họ, trước đây là một ngày đưa một lần, hiện giờ lại hai ba ngày vẫn không thấy bóng dáng, cho dù đến một lần cũng là vênh mặt hất hàm sai khiến, lời nói bất thiện, đã gây ra mấy hồi mâu thuẫn với người trong Cáp Mô quân, Lộc Tẩu ngại là đang ở Thần vực, chỉ có thể bảo chúng tiên thủ hạ cố nhịn.

Cũng may chư tiên đều có tu vi trên người, mấy năm không ăn không uống cũng không sao, hơn nữa trong khô lâu thần cung của Phương Hành lại lưu trữ không ít tài nguyên, không thật sự cần đan dược đồ ăn nước uống sinh linh Thần tộc đưa tới, sinh linh Thần tộc đưa tới cũng chỉ là lễ tiết mà thôi!

Nhưng ở một thời gian dài trong bầu không khí này vẫn khó tránh khỏi khiến người ta trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Nóng lòng nhất không ngoài Phương Hành, hắn thật sự không muốn kéo dài nữa, trong lòng đã mắng bà mẹ hờ mấy lần.

Hiện tại vấn đề của Tiểu Manh Nữ càng lúc càng nghiêm trọng, cho dù Phương Hành không tiếc tiêu hao ngộ đạo tiên dược để bổ sung tiên lực cho nàng ta, thân thể nàng ta vẫn xuất hiện hủ hóa trên diện tích lớn, thần trí không rõ ràng, lúc nào cũng nói những lời mê sảng, liên tục gặp ác mộng, một vị chính tiên như Si Nhi chiếu cố nàng ta cũng có chút quá sức, mấu chốt là với trình độ tiêu hao hiện giờ của nàng ta, tiên dược Phương Hành lấy được từ chỗ tứ đại chư hầu e là căn bản không chống đỡ được, nàng ta căn bản giống như là một cái động không đáy liên tục tiêu hao những tiên dược quý giá này!

Ngày lại ngày trôi qua, thái độ của Thần Chủ khiến người ta không thể suy đoán, chư vị Thần Vương lại lười chẳng muốn đăng môn, loại cảm giác này, giống như có một loại mây đen bao phủ trên đỉnh đầu Tiệt đạo đạo đồ, khiến người ta trong lòng nặng nề.

- Đạo chủ, đã xảy ra chuyện rồi!

Khi Phương Hành đã chờ tới lúc chút kiên nhẫn cuối cùng cũng sắp hết, một ngày nào đó, đám người Lộc Tẩu và Văn tiên sinh vội vàng vào bái kiến, sắc mặt vô cùng khó coi, trầm giọng nói:

- Vừa rồi lúc điểm danh, chúng ta có hai tiên binh không thấy đâu!

- Không thấy?

Phương Hành nghe thấy những lời này thì hơi ngây ra, một lúc vẫn không có phản ứng.

Lộc Tẩu sầm mặt, gật đầu nói:

- Vừa rồi khi điểm danh, phát hiện thiếu hai vị tiên binh, chúng ta đã sai người đi tìm xung quanh, các loại phương pháp đều dùng rồi, kết quả lại sống không thấy người, chết không thấy xác, thật sự có chút kỳ quái.

- Người đang sống sờ sờ lại không thấy đâu?

Nghe thấy lời nói của Lộc Tẩu, Phương Hành cũng không nhịn được mà nhíu mày, vẻ mặt vô cùng cổ quái.

Bước nhanh ra ngoài điện, liền thấy tiên binh tiên tướng dưới trướng đều tụ tập ở trước điện, đang vẻ mặt ngưng trọng châu đầu ghé tai nói chuyện, đám chúng tiên đứng ở hàng đầu nhìn thấy Phương Hành đi ra, lập tức tới đón, một tiên tướng mập mạp đứng dậy, bẩm báo:

- Hai vị tiên tướng một người tên là Tiểu Điêu

Toản, một người tên là Tiểu Cổ Quái, đều là cấp dưới của ta, vốn ta phái bọn họ ra ngoài điện tiến hành kiểm tra cấm chế phòng ngự chung quanh theo lệ, dưới tình huống bình thường, trước sau cũng chỉ mất chừng thời gian một chén trà, không ngờ hai người này cho tới lúc điểm danh vẫn chưa về, ta dùng ngọc phù triệu hoán, không ai đáp ứng, cũng không cảm ứng được khí tức của bọn họ!

- Sau khi phát hiện không đúng, chúng ta lập tức phái người tìm kiếm khắp nơi, nhưng cho tới hiện tại vẫn không tìm được bất kỳ manh mối nào.

- Cái này cũng lạ thật.

Sắc mặt Phương Hành có chút âm trầm, hắn có thể xác định, hai người đó nhất định sẽ không bỏ trốn, dù sao khí tức của bọn họ đều ở trên Tiệt đạo mệnh đồ mà mình tự tay luyện chế, nhất định không thể đào thoát, với bản sự của bọn họ cũng không thể nào chặt đứt liên hệ với mệnh đồ, tất nhiên không thể làm ra chuyện phản bội, như vậy bọn họ biến mất, tất nhiên là xảy ra chuyện gì rồi.

- Các ngươi cứ về đi, tiên tướng thì đi theo ta!

Thấp giọng phân phó một câu, Phương Hành liền xoay người tiên vào thần điện, chư tiên xếp hàng theo vào.

Lấy ra Tiệt Đạo Mệnh Đồ, Phương Hành nhìn nhìn khí tức bên trên, liền thấy bên trên tên của hai gã tiên binh, ánh sáng đã u ám không rõ, hắn lại thổi một ngụm tiên khí lên trên, hai cái tên sáng lên một chút rồi lại trở nên ảm đạm, điều này lập tức khiến sắc mặt của hắn trở nên âm trầm, ngẩng đầu nhìn chung quanh, một tia sát khí lóe lên trong mắt.

- Tình huống hiện tại của bọn họ rất không ổn!

Phương Hành nói khẽ, sau đó không đợi tiên tướng khác lên tiếng, liền xoay người đi vào khô lâu thần cung.

- Bọn họ đã chết rồi!

Phương Hành nói:

- Ngay cả hồn phách đều đã bị người ta cắn nuốt!

- Cái này.

Nghe thấy vậy, đám người Lộc Tẩu Văn tiên sinh đều biến sắc.

Các tiên tướng dưới trướng cũng lập tức kinh sợ, vẻ mặt ai nấy đều trở nên hung ác, trong điện sát khí cuồn cuộn!

- Chết rồi... Là ai lớn mật như vậy? Dám giết Tiệt đạo đạo đồ ta?

- Đi, đi tìm sinh linh Thần tộc để hỏi cho rõ!

Không trách được họ lại nổi giận, ba trăm đạo đồ này lúc trước từ Đồ Phù thiên may mắn sống sót, trong từng trận chém giết đã kết hạ tình cảm đồng bào thâm hậu, bọn họ lúc trước cùng theo Phương Hành, quyết định sẽ cùng nhau lăn lộn, coi như là vận mệnh cuối cùng cũng có chuyển cơ lớn, có cơ duyên lớn, một bước lên trời, nhìn thấy hy vọng trường sinh bất tử, thậm chí nhìn thấy hy vọng thành tựu Thái Ất, lúc đang đường tiến rộng mở, sao lại chấp nhận để hai huynh đệ phải chết một cách không minh bạch?

Phải biết rằng, lúc trước chinh phạt Thanh Huyền thiên giới Man Hoang chi vực cũng không có một ai chết, khi ở Loạn Lưu hải đồ diệt hai ngàn Xích Tiêu quân, cũng chỉ có mấy người bị thương, ai ngờ giờ vừa tới Thần vực, còn chưa đứng vững đã chết mất hai người?

- Đáng tiếc hai người này chỉ là tiên binh bình thường, nếu là ba mươi sáu tiên tướng xảy ra vấn đề, ta còn có thể dùng pháp tắc phong ấn trong cơ thể bọn họ để xem bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Phương Hành không nói gì, trong lòng sát khí như nước, âm trầm nghĩ:

- Hai người bán mạng cho ta, sao có thể chết một cách không minh bạch như vậy được? Rốt cuộc là ai ám hại người của ta, lại có ý gì?

- Chẳng lẽ là Thần Chủ, Nàng ta muốn động thủ với chúng ta?

Hoan Hỉ Cáp Mô nghĩ tới một vấn đề, vẻ mặt khiếp sợ thốt lên.

Chư tiên cũng bỗng nhiên im lặng, không khí cực kỳ áp lực.

- Không thể là Thần Chủ!

Phương Hành lập tức lắc đầu, trầm giọng nói.

Hắn biết sau lưng chuyện này chắc không phải là Thần Chủ, nếu Thần Chủ muốn đối phó "Đế Lưu điện hạ" trong mắt Thần tộc, vậy căn bản không cần phải phiền phức như vậy, chỉ cần ra lệnh một tiếng, một đám thần tộc ùa lên, mình chết chắc.

Nhưng nếu không phải Thần Chủ hạ lệnh, là ai đang âm thầm giở trò quỷ?

- Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, ta muốn xem bọn họ rốt cuộc đang ở đâu!

Phương Hành cúi đầu nói xong, xoay người đi vào khô lâu thần cung, sau đó tay cầm Tiệt Đạo Mệnh Đồ, tiến vào thức giới, lấy ra Bại Gia bút trấn áp trong thức giới, lạc ấn trên mệnh đồ hai gã tiên binh đó lúc trước lưu lại bị hắn gẩy ra, giống như mấy nét bút cô đơn, sau đó viết xuống mấy chữ "hồn quy hồn, thổ quy thổ".

Vào một thoáng này, mấy đạo quang hoa lập tức hóa thành hai con nhặng nho nhỏ, vù vù vỗ cánh bay đi.

Phương Hành mở thức giới thả chúng ra, sau đó liền đi theo sau lưng chúng, nhìn chúng bay ra khỏi thần điện.

- Đi tìm họ về đi!

Chương 1581: Có và không có chứng cớ

- Mau mau đuổi theo đạo chủ!

Lúc chúng tiên của Tiệt đạo trong lòng đang đầy lửa giận, chỉ khổ không có chỗ phát tiết, không ngờ Phương Hành lại có thần thông này, có thể tìm được hai tiên tướng đã mất tích, sau khi hơi ngẩn ra lập tức đều đi theo. Mà bản thân Phương Hành thì theo sát phía sau hai con bọ, đây là hắn mượn năng lực của Bại Gia bút, lợi dụng pháp tắc trong thức giới của mình, khiến lạc ấn của hai gã tiên binh lưu lại trên Tiệt Đạo Mệnh Đồ của hắn trở về bản năng căn nguyên, chính là thủ đoạn của cảnh giới Thái Ất, chỉ là thi triển thực sự rất khó khăn, nếu không có Bại Gia bút, bản thân hắn cũng rất khó thi triển được thành công này, hiện tại cũng chỉ là thử một lần, không biết rốt cuộc có thể dùng phương pháp này để tìm bọn họ hay không, có điều dù sao cũng là người dưới tay mình, bất kể có nắm chắc hay không, tóm lại vẫn phải thử một lần!

- Ha ha, không biết điện hạ vội vàng muốn đi đâu?

Vừa ra khỏi thần điện, chưa đi được bảy tám dặm, liền có Thân tộc sinh linh mặt mày tươi cười chạy ra đón, hỏi.

- Không có thời gian để lải nhải với ngươi, tránh ra!

Tay áo Phương Hành phất một cái, mấy sinh linh Thần tộc đó bị hất sang một bên, vừa sợ vừa giận.

Mà Phương Hành thì chẳng buồn liếc họ lấy một cái, chỉ đi theo phía sau hai con bọ, sau lưng hắn lại là ba trăm đạo đồ của Tiệt đạo, ai nấy một tấc cũng không rời, đi qua đâu đều kinh động rất nhiều sinh linh Thần tộc, có người tò mò, có người kính sợ, từ xa mà nhìn, vẻ mặt phức tạp, chỉ trỏ, cũng có người phát hiện không đúng, sớm đã đi bẩm báo cho chư vị Thần Vương. Đi theo hai con bọ, chư tiên bay sát đất, chạy hơn trăm dặm đường, liền đến bên rìa một hồ đen, phạm vi chừng mười dặm, bên trong có một ngọn núi màu đen, hai con bọ bay thẳng tới ngọn núi màu đen, đám người Phương Hành liền đạp hồ mà đi, không bao lâu đã đến trước ngọn núi, chỉ thấy ngọn núi đó cao chừng ngàn mét, bên trên phủ đầy lỗ thủng giống như tổ ong.

Phương Hành quan sát động phủ này, đang muốn tiến vào, lại chợt nghe thấy ngọn núi này rung chuyển ầm ầm, không ngờ từ bên trong có một quái vật lớn chui ra, khi chăm chú nhìn, không ngờ là một sinh linh có bộ dạng như cá sấu khổng lồ, một thân tinh thiết, toàn thân đều tỏa ra một loại khí tức đáng sợ đầy mùi máu tanh, trên đầu, ba con mắt đang nhìn lên không trung, sau khi ánh mắt đảo qua, tất cả tiên nhân đều cảm thấy cả kinh, theo bản năng lui về phía sau mấy bước!

- Vù!

Hai con bọ đó thấy nó, lập tức vui mừng, bay vòng quanh nó mấy vòng, sau đó chui vào trong cơ thể nó.

- Các ngươi muốn làm gì?

Cự ngạc (cá sấu khổng lồ) đó lạnh lùng lên tiếng, nhưng cũng bị hai con bọ đó dọa cho giật nảy mình.

- Không sai, chính là nó!

Thấy một màn này, chúng tiên sao còn không hiểu!

Bọn họ đã từ trên người hai con bọ cảm ứng được khí tức của hai gã tiên binh mất tích, biết đây đạo chủ thi triển thần thông tầm căn tố nguyên nào đó, hai con bọ đó chỉ biết vị trí hài cốt của tiên binh, trừ phi hai gã tiên binh đó bị đánh cho hồn phi phách tán, hóa thành tro bụi, chúng mới ngỡ ngàng không biết làm gì, bay vòng quanh tại chỗ, hiện giờ chúng bay thẳng tới hắc sơn này, lại chui vào trong cơ thể cự ngạc này, vậy có thể trực tiếp xác định, hai gã tiên binh mất tích đó e là căn bản đang ở... Trong bụng cự ngạc này!

- Yêu nghiệt, trả mạng cho đồng bào của ta!

Phía sau Phương Hành, tiên tướng Hạ Khuê tính tình bạo liệt ánh mắt đỏ rực, nổi giận gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía cự ngạc.

Mà lúc này, Phương Hành cũng ánh mắt lạnh lùng, không hề có ý ngăn cản hắn.

- Lớn mật thật, khinh Ngạc Thần ta à?

Sinh linh Thần tộc bộ dạng cự ngạc đó thấy thế, cũng vừa sợ vừa giận, cái miệng khổng lồ há ra, phun ra nham thạch nóng chảy đầy trời, thiêu đỏ cả một mảng hư không, phun về phía thân hình của Hạ Khuê, Hạ Khuê đó thân hình lóe lên mấy lần, vòng ra phía sau nó, liền muốn giơ kiếm định đâm!

- Tạm thời cứ bình tĩnh, đừng động võ!

Lúc này, đột nhiên trên chín tầng trời, có một thanh âm vang lên, lâp tức một đạo thân hình vội vàng bay tới.

Khi chư tiên ngẩng đầu nhìn, liền thấy đó rõ ràng là Thông Cổ Thần Vương đã mấy ngày không gặp, hắn là nghe nói Phương Hành suất binh ra khỏi thần điện, tới thẳng hắc sơn, liền dẫn theo hai gã thần tướng, vội vàng chạy tới đây, người còn ở trong không trung liền đã phất tay, từ trong tay áo hắn, không ngờ bay ra ba bóng đen, ầm một tiếng rơi xuống hồ đen, không ngờ hóa thành ba thần tượng cực lớn một thân hắc giáp, thân cao chừng trăm trượng, một tượng tay cầm đại đao, một tượng tay cầm búa lớn, một tượng tay cầm kiếm bản to, tách hai người ra.

- Ài, đế tử điện hạ, ngươi không ở trong thần điện, chờ Thần Chủ triệu kiến lại chạy tới nơi này làm gì?

Thần thông của Thông Cổ Thần Vương chấn nhiếp chư tiên, lại không có ý khoe khoang, ngược lại cười khổ nhìn về phía Phương Hành.

- Thông Cổ Thần Vương đến nhanh thật.

Phương Hành nhìn hắn một cái, bất động thanh sắc, bình tĩnh nói:

- Cũng tốt, bản đế tử đang có chuyện muốn bẩm báo với Thần Vương!

Nói xong, bất động thanh sắc, kể lại chuyện hai vị tiên binh biến mất.

- Ha ha, không thấy người à?

Thông Cổ Thần Vương đó nghe thấy lời nói của Phương Hành, phản ứng lại nằm ngoài dự đoán mọi người, chỉ hơi ngạc nhiên một chút, liền cười nói:

- Lần này phải cẩn thận, đế tử điện hạ vẫn phải phân phó cho cấp dưới, Thần vực không giống tiên giới, chư vị đừng chạy loạn.

- Người của chúng ta mất tích, nói chuyện tử tế với ngươi, ngươi lại nói với chúng ta những cái này à?

Phản ứng của Thông Cổ Thần Vương lập tức chọc giận chư vị tiên tướng, ai nấy trong lòng thầm giận, chỉ là không tiện phát tác.

- Chuyện này Thông Cổ Thần Vương có phải nên điều tra một chút không?

Phương Hành bất động thanh sắc, quả thực căn bản không giống Đế Lưu.

- Được, ta lát nữa sẽ sai người điều tra cho ngươi, nếu có thể tìm được, sẽ dẫn về.

Thông Cổ Thần Vương đáp ứng ngay, nhưng bất kể là ai cũng nhìn ra, hắn chỉ là qua quýt cho xong.

- Không thể tìm được nữa rồi, ta có biện pháp biết được sinh tử của bọn họ, thậm chí đã dùng thần hồn lạc ấn của bọn họ ở chỗ ta để tra tìm, tìm được hài cốt của bọn họ rồi, kết quả phát hiện hài cốt của bọn họ không ngờ ở trong bụng của vị bằng hữu Thần tộc này.

Phương Hành không hề có biểu tình gì, chỉ ngẩng đầu, cố nén lửa giận, nhìn Thông Cổ Thần Vương bình tĩnh nói.

- Hả?

Thông Cổ Thần Vương dường như có chút giật mình, một lúc sau liên tục lắc đầu cười nói:

- Đế tử có chứng cớ không?

- Hai dòng thần hồn đó chính là chứng cớ!

- Ặc... Thần hồn ở đâu?

Thông Cổ Thần Vương nhìn nhìn xung quanh, bật cười:

- Bổn vương không thấy thần hồn gì cả.

- Ngươi... Chúng ta nhiều người như vậy tận mắt nhìn thấy, còn có thể nói dối à?

Nghe thấy những lời này, các tiên tướng ở sau lưng Phương Hành đã lòng đầy căm phẫn, lớn tiếng quát to.

- Cái này...

Thông Cổ Thần Vương hơi do dự, quay đầu hầm hầm nhìn cự ngạc đó:

- Ngươi có từng vô lễ với cấp dưới của đế tử điện hạ không?

Cự ngạc đó nghe vậy, cười lạnh một tiếng, hung hoành nói:

- Ta một mực ngủ ở dưới chân núi, vô lễ gì chứ, chưa từng có hành động vô lễ nào cả? Vừa rồi ta chỉ là bỗng nhiên cảm giác được có sát khí di động, cho rằng là địch tấn công, cho nên mới vội vàng đi ra xem xét, liền nhìn thấy những người vô lễ này, một tên chưa gì đã xông lên mắng ta ăn người của hắn rồi lập tức động thủ, thế không phải là khi dễ người ta à?

Vừa nói, cự ngạc đó vừa lộ ra vẻ căm giận, nói đến chỗ kích động, nhổ một ngụn nước bọt xuống đất, nói:

- Gầy còm chẳng có mấy cân thịt, xương thì cứng, tưởng ta thích ăn lắm à!

Những lời này vừa được nói ra, không biết bao nhiêu người sắc mặt đều trở nên cổ quái.

Cái này xem như là phủ nhận hay là thừa nhận?

- Ài, giờ thì khó rồi, một người nói có, một người nói không có, thật sự khiến người ta rất đau đầu.

Thông Cổ Thần Vương lúc này lại cười khổ một tiếng, cười nói:

- Hiện tại có thể mở bụng của tên này ra, sợ là cũng không tìm thấy gì, Trạch Khúc nhất tộc bọn chúng nhục thân cường hãn, thần thông lợi hại, bất kể là ăn vào vật gì cũng lập tức luyện hóa sạch sẽ, so với lò đan còn hiệu quả hơn, bằng không ta cũng có thể dùng thần thông để dò xét.

- Vả lại, Trạch Khúc Ngạc Thần này ta cũng có quen biết, chính là thần tướng đã lập được công lao hãn mã dưới trướng Thần Chủ, trước nay luôn cẩn thận, cũng không biết nói dối, nếu đế tử điện hạ thực sự không có chứng cớ gì, vậy thì cũng không tiện chỉ trích. Không bằng thế này đi, ta dẫn thằng ôn này về để hỏi, nếu có thể phát hiện ra chứng cớ gì, nhất định sẽ đòi lại công đạo cho đế tử điện hạ.

- Gì cơ?

Nghe thấy vậy, chư tiên ở sau lưng Phương Hành ai nấy đều tức giận.

- Vừa rồi có nhiều người như vậy nhìn thấy thần hồn quy nguyên, còn không thể làm chứng cớ à?

- Giết người người đền mạng, huống chi nó là ăn đồng bào của chúng ta, há có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?

Vốn Phương Hành thi triển thần thông, liền đã chứng minh cự ngạc đó chính là kẻ ăn thịt người, nhưng Thông Cổ Thần Vương này không ngờ còn nói không có chứng cớ gì, cuối cùng còn nói muốn dẫn nó về thẩm vấn, nhưng chỉ cần không phải là người mù, liền có thể nhìn ra hắn là đang miễn cưỡng cho xong!

Nhưng đúng vào lúc này, chung quanh cũng có sinh linh Thần tộc cười lạnh.

- Ha ha, cái gì mà thần hồn quy nguyên, chúng ta không nhìn thấy gì cả.

- Đúng, chúng ta chỉ nhìn thấy đế tử điện hạ đột nhiên dẫn người chạy tới chỗ Trạch Khúc Ngạc Thần.

- Không có bằng chứng, sao có thể một mực chắc chắn là Ngạc Thần giết người?

Những sinh linh Thần tộc này, thái độ đối với tiên nhân có thể nói là vô cùng phức tạp, trước đây đám người Phương Hành vừa tới Thần vực, bọn họ ai nấy cũng vừa sợ vừa kính, nhưng vừa qua có mấy ngày, không ngờ lại trở nên lãnh ngạo tàn nhẫn, lúc này càng giống như như là vui sướng khi người khác gặp họa, ai nấy cố ý bỏ đá xuống giếng, thậm chí còn có người đùa cợt, tránh ở tít đằng xa, ngươi một câu ta một lời.

- Ha ha, điện hạ vẫn phải cẩn thận một chút, ở Thần vực chúng ta, có rất nhiều sinh linh không có hảo cảm với tiên nhân, cũng có một số người thích cắn nuốt tiên nhân. Biết làm sao được, không biết có bao nhiêu sinh linh Thần tộc, tộc địa sinh tồn vô số năm đều bị tiên nhân các ngươi lấy đi, đủ loại tài nguyên dùng để duy trì sự sống và tu hành cũng bị tiên nhân các ngươi chiếm giữ, bọn họ luôn muốn được no bụng mà.

Vị Thông Cổ Thần Vương kia cũng thở dài một tiếng, bất đắc dĩ bất đắc dĩ, mỉm cười nói:

- Đế tử điện hạ đi sứ tới Thần vực, tự dưng mất hai gã tiên binh, chuyện này bổn vương không thể không để ý tới, tất sẽ tận lực điều tra rõ ràng cho ngươi, có điều cũng không thể dưới tình huống không có bất kỳ chứng cớ gì mà nói xấu người có công của Thần tộc ta chứ? Điện hạ nghe ta nói một lời, hay là đi về trước đi, thằng ôn này ta sẽ dẫn đi, nếu thẩm tra ra kết quả, nhất định sẽ cho đế tử một câu trả lời, điện hạ cũng đừng nôn nóng, chỉ là hai tiên binh thôi mà, có gì mà gấp chứ? Ta nghĩ điện hạ cũng không phải là người nhỏ nhen, không thể vì hai tiểu binh mà làm hỏng đại sự đi sứ chứ?

Thông Cổ Thần Vương nói xong, tựa cười mà như không phải cười nhìn Phương Hành.

Chương 1582: Ta không phải là người sợ chuyện

- Không quan trọng?

- Ý của ngươi là việc này cứ như vậy bỏ qua à?

- Đồng bào của chúng ta há có thể chết oan uổng như vậy.

Thái độ của Thông Cổ Thần Vương thật sự khiến chư tiên của Tiệt đạo khó có thể nhịn nổi, mồm năm miệng mười kêu la.

Vị Thần Vương này cũng là nhân tinh, ăn nói cẩn thận, không lộ ra một chút sơ hở nào, hắn cũng không nói không giúp Phương Hành điều tra, chỉ nói là chứng cớ không đủ, không thể vội vàng kết luận, cần dẫn người về để điều tra, chỉ là sau khi dẫn về rốt cuộc có điều tra hay không, hay điều tra thế nào thì đó chính là do hắn định đoạt, nếu không phải người mù đều nhìn ra vẻ qua loa tắc trách của hắn, nếu cự ngạc này thật sự bị hắn dẫn đi, vậy chỉ sợ cho dù đám người Phương Hành có lật tung cả Thần vực này lên cũng không thể tìm được hắn, các Tiệt đạo tiên tướng đều là nhân tinh, am hiểu những thủ đoạn nham hiểm này hơn bất kỳ ai, sao có thể không rõ những khuất tất trong đây?

Cũng có người tất nhiên bị chọc giận, căm phẫn khó yên, nhưng phần lớn lại trầm mặc, bi ai nhìn Phương Hành.

Trong mấy câu nói cuối cùng của Thông Cổ Thần Vương, ý tứ cảnh cáo đã vô cùng rõ ràng, là đang nói với Phương Hành, không thể vì sinh tử của hai gã tiên binh mà làm hỏng chuyến đi sứ tới Thần vực này của hắn, không thể không thừa nhận, lời này vẫn có chút đạo lý. . .

Mà Phương Hành lúc này sắc mặt lại bình tĩnh vô cùng.

Nghe thấy những lời bất âm bất dương của Thông Cổ Thần Vương, Phương Hành vẫn mặt trầm như nước, giống như không nghe thấy.

Trầm mặc một lúc, hắn mới ngẩng đầu nhìn về phía Thông Cổ Thần Vương, thản nhiên nói:

- Ta muốn gặp Thần Chủ!

Thông Cổ Thần Vương lập tức lắc đầu, cuối cùng lên tiếng:

- Lão nhân gia chưa lên tiếng, ngươi không thể gặp nàng ta!

Phương Hành nhướn mày:

- Vậy nếu ta có việc muốn bẩm báo thì sao?

Thông Cổ Thần Vương chắp tay giờ lại cao, mỉm cười nói:

- Tiểu Vương có thể chuyển lời thay.

Phương Hành không nói gì, nhìn Thông Cổ Thần Vương, mặt không biểu tình.

Hai vị thần tướng sau lưng Thông Cổ Thần Vương thì ngửa mặt lên trời cười to, giống như tâm tình đang cực kỳ sung sướng.

Tiệt đạo đạo đồ ở chung quanh lúc này đã đỏ mắt, vô cùng tức giận.

- Nếu không có chuyện gì khác, tiểu Vương xin cáo lui.

Vị Thông Cổ Thần Vương kia cười phong đạm vân khinh, rất là hóa ái nói:

- Đế tử điện hạ hay là mau mau về thần điện đi, trông coi thủ hạ, đừng để họ chạy loạn, dù sao tiên nhân ở trong hoàn vũ hoành hành ngang ngược, kết thù thực sự không ít, bổn vương cũng khó bảo vệ được các ngươi chu toàn, nếu lại xảy ra bất ngờ gì, sẽ khiến tiểu Vương khó xử, hay là kiên nhẫn ở trong thần điện chờ Thần Chủ triệu kiến, trở về phục mệnh là tốt nhất!

Nói xong ánh mắt đảo qua chư tiên, lại nhìn Phương Hành rồi chắp tay, sau đó nghênh ngang bỏ đi.

- Khà khà, tra thì tra, dù sao ta cũng chưa no, hai kẻ gầy như củi ăn không no bụng?

Cự ngạc đó lại đắc ý bật cười khà khà, ánh mắt lướt qua trên người chúng tiên ở sau lưng Phương Hành, liếm liếm môi, lộ ra vẻ tham lam rồi đắc ý dào dạt đi theo Thông Cổ Thần Vương, cái đuôi to vung vẩy, giống như là đang vẫy tay với mọi người, mà thần tộc sinh linh ở chung quanh dường như cũng được chuyện này kích phát đảm lượng, ai nấy vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng nhìn cự ngạc đó, vẻ sùng bái trong ánh mắt khó có thể hình dung, giống như cự ngạc này đã trở thành hình tượng đại anh hùng trong cảm nhận của bọn họ vậy.

- Ngạc Thần đúng là hung hãn, không ngờ làm ra chuyện cỡ này.

- Tên gia hỏa cứng đầu cứng cổ này không ngờ lại có khí anh hùng như vậy, thực sự khiến ta phải nhìn với cặp mắt khác.

- Hừ, hiện tại xem ra, những tiên nhân này cũng chẳng có gì là hay!

- Lúc trước tộc địa của tộc ta bị tiên nhân xâm nhập, lĩnh vực bị chiếm, tài nguyên bị đoạt, tộc nhân hoặc bị xua đuổi hoặc bị bắt làm tiên nô, đường đường là đại tộc mà hiện giờ phải lưu lạc trong tinh vực, tộc nhân điêu linh, thù này là không đội trời chung. Ngày sau ta cũng phải bắt hai tiên nhân nếm thử mới được.

Tiếng nghị luận rất nhỏ đã vang lên trong đám người, không biết bao nhiêu sinh linh Thần tộc trước kia khi nhìn về phía đám Phương Hành với ánh mắt kính sợ, cho dù trong lòng có hận ý vô cùng cũng chỉ dám chôn sâu trong lòng, vào lúc này không ngờ cũng dám hướng ánh mắt hận thù về phía bọn họ, thậm chí có vô số ánh mắt đều nhìn về phía những tiên binh với vẻ nóng lòng muốn thử, khát máu đáng sợ, âm u như quỷ.

- Đạo chủ, chúng ta...

Lộc Tẩu thấp giọng hỏi, các chư tiên khác đều nhìn về phía Phương Hành, vẻ mặt đều cố nén tức giận.

Lúc này nhìn thấy Thông Cổ Thần Vương dẫn theo Ngạc Thần nghênh ngang mà đi, lửa giận trong lòng bọn họ chỉ càng tăng thêm.

Bọn họ không ai ngờ rằng, phương pháp xử lý của Thông Cổ Thần Vương này lại nhẹ nhàng bâng quơ như vậy, thậm chí là khinh thường, loại cảm giác đó, giống như là đang nói, hai gã tiên binh đó chết căn bản là đáng đời, thậm chí về sau còn có thể có nhiều người hơn phải chết, càng khiến bọn họ tức giận. Thân là cấp dưới của đế tử, bọn họ tất nhiên hy vọng Phương Hành sẽ vì việc này mà làm chủ, chỉ có điều lại không ai nói ra được, tuy vừa rồi có ầm ĩ vài câu, nhưng với kiến thức của bọn họ, sao có thể không hiểu được tình cảnh hiện giờ?

Dù sao bọn họ là làm tiên sứ tới Thần vực này!

Dù sao nơi này cũng chính là lĩnh vực của sinh linh Thần tộc, số lượng khổng lồ, cao thủ nhiều như mây, còn có Thần Chủ danh chấn Tam Thập Tam Thiên.

Nếu đổi họ là đế tử, bọn họ sẽ làm gì?

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. . .

Chẳng lẽ có thể vì hai tiên binh còn chưa phải là chính tiên mà đại náo Thần vực sao?

Nói nhỏ thì sẽ hủy đại kế liên minh của Tử Huyền tiên soái và Thần Chủ.

Nói lớn thì nếu thực sự động thủ, e là mạng nhỏ cũng khó bảo toàn!

Những đạo lý này bọn họ biết, cho nên tuy cảm thấy uất nghẹn phẫn uất, nhưng lại không mở miệng thúc giục Phương Hành làm gì.

Mà vị Thông Cổ Thần Vương kia rõ ràng cũng đoán được bọn họ trừ nuốt xuống cục tức này thì không có lựa chọn nào khác.

- Đợi đã!

Nhưng cũng ngay khi hắn sắp bước chân ra khỏi cửa, sau lưng bỗng nhiên vang lên thanh âm của Phương Hành.

Lúc này Phương Hành đầu hơi cúi xuống, tựa hồ là đang cân nhắc gì đó, hoặc như là đang ẩn tàng gì đó, không để người ta nhìn thấy mặt hắn, hắn chỉ nhẹ nhàng bước về phía trước, lên tiếng:

- Ngươi có phải là cảm thấy, người của ta chết thì chết, ở địa bàn của sinh linh Thần tộc các ngươi, ta cho dù không cam lòng thì vẫn phải nín nhịn, không dám đòi lại công đạo cho bọn họ?

Nghe thấy những lời này, chư thần chư tiên ở chung quanh đều trong lòng khẽ động, tất cả tiếng ồn ào đều ngừng lại.

Hư không lặng ngắt, nhất thời không ai lên tiếng trả lời, tất cả ánh mắt đều hướng về phía Phương Hành.

Thông Cổ Thần Vương cũng có chút kinh ngạc, cười nhạt, nói:

- Ha ha, đế tử điện hạ dù sao cũng là Đại Xích thiên tiên sứ, đi sứ Thần vực, có trọng trách trong người, chuyện mà ầm ĩ thì cũng khó thu xếp, đối với mọi người đều không có lợi ích gì, ngươi nói có phải không?

Hắn lúc này, ánh mắt không ngờ mang theo một chút khinh miệt, lộ ra nguyên hình.

Cho tới lúc này, trong lòng hắn vẫn vô cùng khinh thường đối phương.

Cục diện Trước mắt, không nghi ngờ gì nữa, vị đế tử này càng dây dưa thì mặt mũi càng khó coi. . .

- Đúng.

Mà Phương Hành sau khi nghe thấy lời nói đó của hắn, cũng nhẹ nhàng gật đầu một cái, trên mặt bắt đầu có nét cười, giống như đã tính toán xong:

- Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, nghe nói Thần Chủ vốn vô cùng không hài lòng với chúng ta, còn xảy ra nhiều chuyện thì càng không tốt, đường đường là đế tử, thân có trọng trách đi sứ Thần vực, vì hoàn thành nhiệm vụ, chịu chút ủy khuất, nén chút lửa giận cũng là điều nên làm.

Sinh linh Thần tộc ở chung quanh nghe thấy những lời này đều mặt lộ vẻ vui mừng, ánh mắt hung hoành khinh miệt.

Mà các tiên tướng ở sau lưng Phương Hành thì sắc mặt càng trở nên khó coi hơn.

- Nhưng vấn đề là ở chỗ.

Thanh âm của Phương Hành bỗng nhiên cao hơn, nói đến đây liền cười sáng lạn.

Lúc nói, bên tai hắn không biết từ khi nào xuất hiện một tia kiếm quang, kiếm quang hư vô mờ mịt, biến hóa linh động, không thể nắm bắt, quỷ dị nhất là lúc nó xuất hiện, trên người Phương Hành căn bản không có bất kỳ tiên uy nào dao động, nói cách khác, không ai cảm giác được trên người hắn đang vận chuyển pháp lực, nhưng đạo kiếm quang đó vẫn xuất hiện đột ngột như vậy, theo một câu cuối cùng của Phương Hành ra khỏi miệng, kiếm quang đột nhiên vẽ ra một đạo ánh sáng chói mắt, vù một tiếng, chém ra ngoài.

Kiếm quang không dấu vết, lại hung uy khó dò, khó có thể hình dung!

Thiên ý kiếm quang, trảm người như thiên ý!

- Đây là loại thần thông nào?

Vị Thông Cổ Thần Vương kia cũng không phải kẻ ngốc, đã sớm âm thầm lưu ý, để tránh bị Phương Hành ám toán, nhưng lúc kiếm quang này xuất hiện, vẫn lắp bắp kinh hãi, một đạo kiếm quang này xuất hiện hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn, trong lòng lại cảm giác được sự hung hiểm đáng sợ, theo bản năng gầm lên một tiếng, đột nhiên mười ngón tay xòe ra, giống như đánh đàn gõ loạn trong không trung, thân hình vội vàng thối lui, ở trước người hắn cũng đã xuất hiện bảy hài cốt đen xì hung diễm ngập trời, ai nấy tay cầm pháp bảo, cản ở trước kiếm quang!

Kiếm quang đó không ngờ có một loại ý chí vô kiên bất tồi, liên tục trảm bốn hài cốt giống như cắt đậu hủ, hơn nữa sau khi chém qua, hài cốt đó trực tiếp hóa thành tro bụi, pháp tắc bên trong thoát phá, trực tiếp biến mất trong thiên địa.

- Sao lại đáng sợ thế?

Thông Cổ Thần Vương thấy một màn này, sợ tới ánh mắt cũng biến đổi, thất thanh kêu to.

Có điều đạo kiếm quang đó sau khi chặt đứt bốn hài cốt, lực lượng hết sạch, biến mất trong không trung.

Nhưng lúc này, Thông Cổ Thần Vương ít nhất cũng đã lui ra trên dưới một trăm dặm!

Hắn Lòng còn sợ hãi, bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, thầm kêu:

- Không ổn!

Mục tiêu của vị đế tử kia căn bản không phải là hắn, một đạo kiếm quang sau khi bức lui hắn, Đế Lưu đã thong dong bước lên, giống như bước lên thang trời, chỉ một bước đã đến trên đỉnh đầu của cự ngạc màu đen, sau đó ngồi xổm giữa không trung, trong tay xuất hiện một thanh đại đao hình người đáng sợ, chính là Khi Thiên Phách Man đao hung uy khó lường, danh chấn Thần tộc.

- Ta cũng không phải là người sợ phiền phức!

Cho tới lúc này, nửa câu sau của hắn mới được nói ra, ánh mắt hung ác điên cuồng, trong lòng có lửa giận điên cuồng thiêu đốt.

Chương 1583: Vạn pháp bất xâm

- Đế tử này lớn gan thật, không ngờ thực sự dám gây sự ở Thần vực?

Phương Hành, hoặc nói là Đế Lưu trong mắt thần tộc sinh linh vừa xuất thủ, thật sự chấn kinh chư tiên.

Không ai ngờ rằng, hắn lại thực sự tàn nhẫn đến vậy, chẳng lẽ hắn không sợ khiến người tức giận, không thể sống sót ra khỏi Thần vực sao?

- Đế Lưu, ngươi dám đả thương sinh linh Thần tộc ta, Thần Minh ta trên dưới sẽ không chết không ngừng với ngươi!

Thông Cổ Thần Vương vào khoảnh khắc này lạnh lùng quát lớn, ánh mắt hung lệ, nhưng vừa rồi hắn dưới sự bức bách của kiếm quang quỷ dị đó đã lui ra trăm dặm, để Đế Lưu khống chế cự ngạc, còn muốn cứu thì dĩ nhiên đã không kịp, bất kể là như thế nào, Đế Lưu cũng có thể giết chết cự ngạc trước khi hắn kịp xuất thủ, hắn lúc này khóc cũng không được, cười cũng không xong, không ngờ cứng đờ tại chỗ.

- Ngươicó biết ta là ai mà dám giết tiên binh của ta không?

Phương Hành lúc này lại căn bản không để ý tới hắn, chỉ là ánh mắt âm trầm, nhìn về phía cự ngạc đó.

- Ngươi dám. . . Bản thần gia. . . Ta. . . Ta không. . . Không giết người của ngươi. . .

Cự ngạc đó tất nhiên cũng không bình thường, chỉ là xuất kỳ bất ý, mới bị một đao của Phương Hành kề lên cổ, vốn còn có chút hung hoành, vẫn muốn liều lĩnh cãi mấy câu, nhưng dưới khí diễm đáng sợ của Khi Thiên Phách Man đao, một chút kiên cường đó không ngờ không thể đề lên được, tự xưng trong miệng thay đổi mấy lần, lần sau nhát gan hơn lần trước, nếu Phương Hành không dám giết nó, nó tất nhiên dám cuồng, nhưng lúc này, một loại bản năng trực giác, lại khiến nó tin rằng, vị đế tử này không phải đang nói đùa nó, thanh đao này . . . Quả thật là khủng bố!

- Ngươi có giết hay không không quan trọng.

Phương Hành cúi đầu nhìn mắt trái của nó, nặng nề lên tiếng, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía những người khác, cười khẽ:

- Quan trọng là, tiên binh dưới trướng ta không thể chết oan uổng. Mà những người này. . . Không ngờ thực sự cho rằng bản đế tử không dám giết ngươi?

Khi nói đến đây, ánh mắt của mọi người chung quanh đều hướng về phía hắn.

Sinh linh Thần tộc ánh mắt vừa sợ vừa nghi, mà chư tiên thì lại vừa kích động vừa hưng phấn!

- Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, nghiệt súc ngươi không chỉ giết người, còn ăn tiên binh của ta, tội ác tày trời, nếu để ngươi sống thì Tiệt đạo đạo chủ ta đây còn mặt mũi nào mà làm thủ lĩnh của người ta nữa?

Khi nói ra những lời này, Khi Thiên Phách Man đao trong tay Phương Hành cũng trực tiếp hạ xuống!

- Ngươi dám?

- Ái chà.

Vào một thoáng này, các loại tiếng kêu đều vang lên, có tiếng gầm, có tiếng kinh hô.

Nhưng bất kể là ai đều không ngăn cản được một đao này của Phương Hành!

- Phập!

Khi Thiên Phách Man đao tỏa ra hung diễm vô biên, đao khí bay ra mấy dặm, trực tiếp chém lên đầu cự ngạc đó!

Cự ngạc đó vẫn dùng bản thể, thân hình cực to, giống như là núi nhỏ, một đao này chém xuống, lực lượng quá mạnh mẽ, cũng trực tiếp bổ xuống cái đầu khổng lồ của nó, máu đen giống như sóng thần phun ra, thấm đầy người những sinh linh Thần tộc ở chung quanh không tránh kịp, loại cảm giác đó giống như là bị dội một gáo nước lạnh, thần tộc sinh linh vừa được cự ngạc này kích khởi chút đảm lượng trong lòng, lại bị một gáo máu nóng này trực tiếp khiến cho tắt lụi.

Chung quanh là một mảng tĩnh mịch, tất cả mọi người đều trầm mặc, trong lòng hoảng sợ, không dám lên tiếng.

- Đế Lưu điện hạ, ngươi quá đáng quá rồi.

Mà trong một mảng trầm mặc này, Thông Cổ Thần Vương gầm lên một tiếng, một thân thần uy kích động, rõ ràng là thực sự tức giận rồi.

- Vẫn chưa tính là quá đáng đâu!

Chỉ có điều, ngay cả hắn cũng không ngờ, lửa giận trong lòng mình vừa bốc lên, còn chưa nghĩ xong là có nên xuất thủ trấn áp Phương Hành hay không, vị đế tử vừa một đao gọn gàng tới cực điểm chém đầu cự ngạc này lại đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lành lạnh, sát khí đại thịnh, sau đó ầm một tiếng một bước ra, Khi Thiên Phách Man đao trong tay vẽ ra đao khí dài mấy chục dặm, vắt ngang một phương tinh vực, chém đầm lầy ở chung quanh thành hai nửa, dùng khí thế không thể kháng cự trực tiếp chém về phía Thông Cổ Thần Vương!

- Giết người còn chưa tính, không ngờ còn động thủ với ta?

Thông Cổ Thần Vương vừa sợ vừa giận, trong lòng lửa giận khôn tả, thậm chí cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cho dù vị đế tử này có điên tới mấy cũng không thể điên tới mức độ này chứ?

Không tiếc khiến việc kết minh thất bại mạo hiểm chém cự ngạc còn chưa nói, không ngờ còn xuất thủ với mình?

Hắn là đang tìm chết à?

Có điều, trong lòng có kinh ngạc tới mấy thì lúc này cũng chẳng buồn nghĩ nhiều.

Một đạo đao khí đáng sợ ở đằng trước, Phương Hành hai mắt đỏ rực, sát khí đại thịnh ở đằng sau, đều đang hướng về phía mình.

- Cũng được, để bổn vương lĩnh giáo một chút thần thông của Đại Xích thiên đế tử!

Dù sao cũng đường đường là Thần Vương, Thông Cổ Thần Vương không bị Phương Hành dọa sợ, ngược lại sát khí trong lòng bị hắn khơi dậy, mười ngón tay búng trong không trung, giống như kéo ra vô số sợi tơ màu đen, hoặc như là trong những cái búng tay phức tạp này thay đổi biến hóa quy tắc nào đó trong thiên địa, chỉ trong chớp mắt, bên trong thiên không đột nhiên xuất hiện ba bóng đen, càng lúc càng lớn, mang theo khí thế không thể chống đỡ thẳng tắp giáng xuống, không ngờ chính là ba hung thần màu đen cao trăm trượng, một thân ma tức mãnh liệt khó lường!

Ba vị hung thần đó giống như hình người nhưng lại không giống sinh linh, cũng giống như là xương khô vậy, nhưng trên người bọn họ có khí tức mà chỉ sinh linh mới có không ngừng dập dềnh, thậm chí là lực lượng thần thông, hung thần cầm búa từ xa bổ xuống, mây trôi chung quanh liền đột nhiên bắt đầu biến ảo khó đoán, lôi điện màu đen vô tận theo lực lượng của một búa này mà tăng vọt, ầm ầm đánh xuống phía dưới!

Mà hung thần cầm kiếm thì một kiếm chém xuống, trong thiên địa dã hỏa dầy đặc, hóa thành từng bàn tay, không ngừng tóm về phía Phương Hành, loại cảm giác đó căn bản chính là như hình với bóng, người đến đâu, hỏa chưởng này sẽ vỗ tới đó, quả thực còn linh hoạt hơn so với tu sĩ bình thường điều khiển. Có thể vận chuyển thần thông quỷ dị như vậy, tuyệt đối không thua gì tiên giác chi lực của Thái Ất thượng tiên, nhưng hiện giờ, lại theo một kiếm của hung thần đó mà tùy tiện xuất hiện, thực sự khiến người ta khó có thể tưởng tượng. . .

- Vù.

Hung thần cầm đao cuối cùng thì hạ xuống phía trước Phương Hành, một đao chém tới, trên đại địa, hung phong nổi lên bốn phía, phô thiên cái địa chém về phía Phương Hành, đi qua đâu, đại địa đều như vỏ trứng bị lột từng lớp, gió cuốn cát đá, uy lực càng mạnh hơn, có vòng xoáy, có bắn thẳng, giống như một bức tường gió từ tinh thần cho tới đại địa đều được bao phủ bên trong!

Ba hung thần, thoạt nhìn thì tử khí trầm trầm, nhưng ai có thể ngờ rằng, bọn họ không ngờ mỗi người đều nắm giữ một đạo tiên giác chi lực không thua gì Thái Ất thượng tiên, loại trường hợp này thực sự rất nằm ngoài ý liệu, bản thân Phương Hành cơ hồ là trong nháy mắt đã bị bao phủ.

- Đạo chủ!

Nhìn thấy một màn đáng sợ này, đám người

Lộc Tẩu đều biến sắc, thất thanh gầm lên.

Mà sinh linh Thần tộc ở chung quanh thì vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng, cơ hồ muốn vỗ tay khen hay.

- Đại Xích thiên đế tử này quá ngông cuồng, nên để Thông Cổ Thần Vương của chúng ta trấn áp!

- Ha ha, tiên nhân có thể tu luyện ra các loại thần thông, hóa ra tiên giác, nhưng lại há biết được thiên phú thần uy của sinh linh Thần tộc chúng ta?

- Người của tộc Thông Cổ Thần Vương thiên phú dị bẩm, có thể hóa huyết nhục vào thi hài, khiến người chết trùng sinh, tái hiện tiên uy lúc sinh tiền, chính là như hiện giờ, mới có danh hiệu 'Thông cổ', tiên nhân này cho dù tự thị bất phàm, có thể tu ra thần thông thì sao? Vị Thông Cổ Thần Vương này của chúng ta căn bản không cần tu hành thần thông, chỉ cần tìm được một khối tiên thi, hóa huyết nhục vào liền lập tức có được bản lĩnh thi triển những thần thông này!

- Nếu không phải có thủ đoạn bực này, chỉ bằng vào di tộc có mấy người ít ỏi của hắn, làm sao có thể áp chế được thủ lĩnh của các đại tộc như Dạ tộc, Cốt tộc, Cửu U tộc, trở thành tồn tại siêu nhiên xếp thứ ba dưới trướng Thần Chủ, phải biết rằng, những Thần Vương đó đều không có ai yếu cả.

Trong đủ loại phỏng đoán, dũng khí trong lòng bọn họ cũng càng trở nên to lớn mạnh mẽ, bắt đầu không có hảo ý nhìn về phía đám người Lộc Tẩu.

Nếu ngay cả Thần Vương cũng đã động thủ, như vậy đám người mình có cần.

Suy nghĩ này còn chưa kịp hiện lên, trong sân đã nổi lên dị biến!

- Ha ha, đế tử điện hạ, ngươi hiện tại nhận thua, bình tĩnh lại một chút, tự nhốt mình trong thần điện, ta còn có thể tha cho ngươi!

Thông Cổ Thần Vương ánh mắt lạnh lùng, nhưng dường như cũng không có ý trảm sát Phương Hành, chỉ lạnh giọng hét lớn:

- Bổn vương điều khiển vạn pháp, tiên tộc Thái Ất ngươi không thể địch lại, ngươi tốt nhất đừng không tự lượng sức, nếu bổn vương không thu tay lại được, ngươi có thể sẽ...

- Ngươi điều khiển vạn pháp?

Thanh âm Phương Hành lại vang lên trong ba hung thần đang bao vây hắn kia.

Khi bị rơi vào trong vòng vây đầy hung lôi, ác phong, nộ diễm đáng sợ, Phương Hành lại không hề bối rối, bản lĩnh của vị Thông Cổ Thần Vương này đúng là trên trình độ nào đó đã vượt qua dự kiến của hắn, nghĩ chắc có thể trở thành thần tướng thứ ba dưới trướng Thần Chủ, không thể là hạng tầm thường, chỉ là bản lĩnh vang vọng tinh không của vị Thông Cổ Thần Vương này, hiện giờ thi triển ra ở trước mặt hắn, đó lại là sư tử gầm với kẻ điếc, thi triển ảo thuật với người mù.

- Trong thức giới của ta vốn là tự sinh ba ngàn đại đạo, tất cả pháp tắc. . .

- Chỉ tiếc ta tu hành ngắn ngủi, không thể thành công vận chuyển ba ngàn đại đạo này, thậm chí là sau khi dùng Bại Gia bút, phong ấn vào trong cơ thể tiên tướng cũng không thể trực tiếp tạo họ thành Thái Ất thượng tiên, vẫn cần đại lượng ngộ đạo tiên dược để bù đắp.

- Nhưng dù sao, ba ngàn đại đạo này vẫn ở trong thức giới của ta!

- Tuy ta không phát huy ra được uy lực của chúng, nhưng có thể bằng vào sự tồn tại của chúng để...

- Chống đỡ thần thông!

Lúc trong lòng hiện lên suy nghĩ này, Phương

Hành tung người bay lên, ác phong hung lôi liệt diễm đầy trời lại giống như không thể thương tổn tới hắn mảy may, càng không ảnh hưởng đến hành động của hắn!

Hắn cơ hồ là không hề phòng bị, lao tới đỉnh đầu của ba hung thần, sau đó Khi Thiên Phách Man đao quay ngược trở lại, kéo ra một đạo lệ khí màu đen rất dài, giống như hắc long hoành không, trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu Thông Cổ Thần Vương, hung hăng chém xuống!

- Ngươi có tất cả thần thông, ta lại là vạn pháp bất xâm!

Chương 1584: Thẳng hướng tới Thần Tiêu cung

Thế gian có vô số thần thông, vẫn luôn được chúng tiên theo đuổi, Thiên Nguyên lưu truyền cái gọi là "Đạo" "Thiên" "Thần" "Huyền" "Pháp", đều là khái quát đối với lực lượng thần thông, dù sao loại lực lượng này có thể hô gió gọi mưa, có thể điều khiển quỷ thần, có thể khai thiên tích địa, người tu hành có cảm ngộ bực này, lại há có thể không lợi dụng loại lực lượng thông huyền này? Bất luận là Thiên Nguyên hay Tiểu Tiên giới, Tam Thập Tam Thiên, hay là Long, Phật, Yêu các giới, căn bản là không có ai không nghiên cứu lực lượng thần thông, ngay cả lịch duyệt phong phú như Phương Hành, từ lúc bước vào tu hành tu hành cho đến nay, gặp người không tu thần thông, chỉ tu võ pháp, cũng chỉ có Thiên NguyênTiểu Võ Thần Lữ Phụng Tiên, cùng với một Phá Trận Tử vô địch cận chiến, người của Thái Thượng Cửu Tiên chỉ nghe danh chứ chưa thấy người mà thôi.

Mà có thần thông thì sẽ có pháp môn chống đỡ thần thông.

Các môn các phái, cũng đều dạy cách chống đỡ thần thông của người khác, có dùng pháp phá pháp, có tương sinh tương khắc, có mượn pháp bảo chống đỡ, có dựa vào tốc độ để tránh né, còn có vận chuyển huyền công bắn ngược thần thông của người khác ra, đủ loại!

Nhưng chắc trước giờ không có ai có thể có thiên phú như Phương Hành.

Tu luyện Thái Thượng, đã chặt đứt mười hai mệnh số, hắn đã bắt đầu có thiên phú "Vạn pháp bất xâm"!

Bởi vì hắn vốn có ba ngàn đại đạo trong thức giới, bởi vậy thần thông từ trong ba ngàn đại đạo kéo ra, uy lực khi tới trước người hắn tự nhiên sẽ bị suy yếu lực lượng, giống như một đạo lý đơn giản nhất, lửa không đốt được lửa, nước không nhấn chìm được nước, hai loại thần thông bản chất tương thông lúc đụng phải đối phương, uy lực đều sẽ suy yếu trên diện rộng, thậm chí hoàn toàn yên diệt.

Đương nhiên Phương Hành lúc này vẫn chưa làm được vạn pháp bất xâm chân chính!

Thần thông cường đại đến trình độ nhất định, vẫn có thể đả thương được hắn, thậm chí là bỏ qua ba ngàn trong cơ thể hắn.

Hắn hiện tại giống như Tiên Thiên đạo thể vậy, có thiên phú và khả năng vô hạn, chỉ đợi khai quật và trưởng thành!

Nhưng thiên phú này dùng để đấu pháp với cảnh giới như Thông Cổ Thần Vương là đủ rồi!

Thông Cổ Thần Vương ít có khả năng dùng thần thông đả thương được hắn, muốn đấu thì chỉ có thể thi triển võ pháp!

Trên trình độ nào đó, đây cũng là nguyên nhân võ pháp rất được chiến tu hoan nghênh, thần thông pháp thuật khác đều có phân chia cấp bậc, lĩnh ngộ và vận chuyển, thậm chí là uy lực đều khác nhau, chỉ có võ pháp bất kể là phàm nhân bình thường hay là Tiên Đế cao cao tại thượng, đều là nhất mạch tương thừa, phàm nhân bị chọc cho nóng giận sẽ vung quyền đánh người, Tiên Đế cũng như vậy, hơn nữa đều có thể phát huy ra lực lượng của bản thân, bản chất hoàn toàn giống nhau, chỉ có uy lực là cách xa một trời một vực.

Những đạo lý này nói thì dễ, nhưng Thông Cổ Thần Vương lại không rõ!

Hoặc là nói hắn căn bản không nghĩ đến. . .

Lúc này đấu pháp, hắn có thể nói là không hề có ý coi thường Phương Hành, thà dùng dao mổ trâu giết gà chứ không muốn gà bay trứng vỡ, nhưng biểu hiện của Phương Hành thật sự nằm ngoài dự kiến của hắn, căn bản chính là trái với lẽ thường, một bước xông ra khỏi vòng vây, Khi Thiên Phách Man đao hung hăng chém xuống, còn chưa kịp nghĩ gì thì đao đó đã tới trên đỉnh đầu mình, một màn đột ngột đến cực điểm này khiến hắn sợ tới túa mồ hôi lạnh, hét lớn một tiếng, quanh người gần trăm bóng đen chạy trốnvề phía không trung!

- Vù!

Nhưng Phương Hành cuối cùng vẫn đến quá nhanh, dưới sự xâm nhập của đao khí, vô số hài cốt của Thông Cổ Thần Vương kéo ra chưa hình thành kịp thế bao vây thì đao khí trong tay Phương Hành đã trào ra, chém xuống cánh tay đang thao tác vô số tơ đen của hắn.

Vừa chém một cái, ít nhất cũng có một nửa hài cốt tan tác lả tả, mất đi linh tính, héo rũ nằm dưới đất!

- A, Đế Lưu ngươi thực sự dám...

Thông Cổ Thần Vương mồ hôi lạnh chảy ướt lưng, bản thân hắn tu vi không cao, toàn là ỷ vào tiên thi khôi lỗi mình dùng huyết mạch thiên phú để luyện chế mà ngăn địch, kéo dãn khoảng cách với đối thủ càng xa càng tốt, hiện giờ bị Phương Hành tới gần, loại cảm giác đó thực sự còn đáng sợ hơn là bị đao kề cổ, hơn nữa hắn hiện tại cũng thực sự không hiểu vị Đại Xích thiên đế tử này sao lại điên tới như vậy, đang ở Thần vực không ngờ lại dám hạ sát thủ với mình, cũng không biết hắn có thực sự dám giết mình hay không, trong lòng sao mà không sợ cho được?

Trong tiếng gầm thét, tay kéo mấy chục bóng đen tới ngăn cản Phương Hành, mình thì lập tức chạy trốn.

- Giết...

Ở trên đại địa phía dưới, các Thần tộc vốn định xuất thủ với Tiệt đạo đạo đồ, thừa dịp Thông Cổ Thần Vương chiếm hết thượng phong, bọn họ cũng muốn xuất thủ chiếm tiện nghi, chỉ là ngàn vạn lần không ngờ, Thông Cổ Thần Vương lại bại nhanh như vậy, trong chớp mắt đã bỏ chạy!

Cũng chính bởi vậy, tiếng hô đánh giết của bọn họ vừa vang lên được một nửa liền giống như bị người ta kẹp cổ vậy!

Ai nấy ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Đại Xích thiên đế tử hung khí vô hạn trong không trung, vẻ mặt có thể nói là phong phú đến cực điểm!

- Các ngươi muốn giết ai?

Phương Hành cúi đầu nhìn xuống, sâu trong ánh mắt hung quang di động, sát khí lành

lạnh.

- Giết... Giết tới giết lui có ý nghĩ gì chứ, mọi người ngồi xuống uống chén trà tâm sự không phải tốt hơn sao?

Mấy vị sinh linh Thần tộc xông lên trước nhất đột nhiên thay đổi sắc mặt, tận tình khuyên bảo.

- Cút mẹ ngươi đi.

Phương Hành cười lạnh, xoay tay lại một đao chém xuống, đao khí lạnh lẽo cắt khí quyển ra một đạo cầu vồng sâu vạn trượng, sinh linh Thần tộc ở gần lập tức bị đao khí lạnh lẽo đáng sợ đánh bay, giống như diều đứt dây bay ra ngoài.

- Đạo chủ, hiện tại nên làm thế nào?

Đám người Lộc Tẩu nhảy lên giữa không trung, vẻ mặt nghiêm túc.

Vừa rồi nhìn thấy Phương Hành trảm cự ngạc, đánh bại Thông Cổ, thật sự khiến bọn họ trong lòng sung sướng, chỉ tiếc hiện tại mọi người không phải là trẻ con, trong lòng tất nhiên là thống khoái, nhưng cũng biết đã gây ra đại họa rồi, ở trên địa bàn của Thần Minh người ta mà lại chém thấn tướng của người ta, đánh bại Thần Vương của người ta, Thần Chủ sao có thể dễ dàng buông tha cho họ?

Lúc này nếu không mau giết ra ngoài, chỉ sợ đại quân Thần tộc lập tức sẽ đến!!

- Làm thế nào à?

Ánh mắt Phương Hành đảo qua xung quanh, nhìn về phía vị trí trung tâm nhất của một mảng đại lục này, nơi đó có một tòa thần cung cao ngất trong mây, hắn cau mày, cười nói:

- Đơn giản, Thần Chủ vẫn không chịu gặp chúng ta, vậy chúng ta đi gặp nàng ta!

Nói xong vung Khi Thiên Phách Man đao lên, chỉ thẳng về phía trước:

- Giết tới thần cung!

- Không ngờ muốn xông vào Thần Tiêu cung?

Đám người Lộc Tẩu lập tức sắc mặt đại biến, ai nấy đều kinh hoàng.

Vị đế tử này... Đảm lượng cũng lớn quá rồi!

Nếu nói chém cự ngạc, đánh bại Thông Cổ Thần Vương, còn có thể nói là cái tức nhất thời, vậy xông vào Thần Tiêu cung lại chính là thực sự khiêu khích uy nghiêm của Thần Chủ, vị Nữ Đế danh chấn hoàn vũ kia liệu có dưới cơn giận dữ mà giết sạch đám người mình

không?

- Đi theo đế tử, giết tới thần cung!

Lúc Lộc Tẩu và Văn tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô đang lo lắng, bên tai lại vang lên tiếng hét, tiên tướng tiên binh dưới trướng vào lúc này đã điên cuồng hò hét, tế ra tiên bảo, tay cầm binh khí, ai nấy sục sôi vạn phần, không hề có một chút do dự nào, đám tiên phỉ vốn xuất thân không cao, đã sớm trong quá trình đi theo Phương Hành, có được ân huệ to lớn, tạo hóa như trời, lúc này lại bị một màn không tiếc tất cả mà báo thù cho Tiểu Điêu Toản và Tiểu Cổ Quái của Phương Hành khiến cho kích thích, trong lòng đang tức giận lại kích động vạn phần, lúc này đừng nói là bảo họ xông vào Thần Tiêu cung, cho dù là xông vào tiên điện cũng được!

- Thôi, vào thời điểm mấu chốt này đành phải ủng hộ hắn vô điều kiện, theo hắn liều tiếp đi!

Trong lòng Lộc Tẩu cũng có tính toán, không nhiều lời, cờ trận cực lớn sau lưng đã bay đến đỉnh đầu của hắn.

- Giết!

Lấy Phương Hành dẫn đầu, Tiệt đạo đạo đồ oanh oanh liệt liệt giết tới thần cung, thanh thế rất lớn, khí cơ kinh thiên, ven đường không biết có bao nhiêu sinh linh Thần tộc bị dọa cho kinh hãi đảm chiến, từ xa vây xem, cũng có vài thần binh thần tướng đã sớm phát hiện không đúng, vội vàng xông lên cản lại, chỉ là ở trước mặt Phương Hành, những thần binh thần tướng bình thường này lại há có thể cản được?

Toàn là vừa đối mặt đã bị Khi Thiên Phách Man đao của Phương Hành đảo loạn trận thế, giống như bánh chẻo ngã xuống đất.

- Vị Đại Xích thiên đế tử này thực sự điên rồi à?

Thần binh thần tướng hay sinh linh Thần tộc bình thường thấy một màn này, trong lòng đều khiếp sợ như sóng như biển.

Mà cạnh lộ tuyến lao về phía Thần Tiêu cung của đám người Phương Hành, trên một tòa núi cao ngoài vạn dặm, có một nam tử áo xám đang đứng chắp hai tay sau lưng, nhìn hắn, chính là Di Dư Thần Vương Phương Hành đã gặp một lần trước đây, nhìn Phương Hành dẫn tiên binh tiên tướng lao thẳng tới Thần Tiêu cung, vị Di Dư Thần Vương này cũng không nhịn được mà khẽ thở dài, trong mắt không biết là nét cười hay vẻ bất đắc dĩ, lẩm bẩm:

- Vị đế tử này đúng là thú vị thật, chẳng lẽ là hắn đã phát hiện ra gì đó?

Đại lục này vốn là từ Tiểu Tiên giới luyện thành, với tu vi hiện giờ của đám người Phương Hành, đi tới Thần Tiêu cung cũng không cần quá lâu, mấu chốt nhất là, sinh linh Thần tộc bình thường ở trước mặt Cáp Mô quân do Phương Hành suất lĩnh, thật sự không có sức chống đỡ, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ lao về phía Thần Tiêu cung, không ngờ có một loại khí phách trong trăm quân đánh thẳng về phía trước.

- Đế tử điện hạ, quá kiêu ngạo rồi đó.

Lúc Phương Hành đã chỉ còn cách Thần Tiêu cung hơn ngàn dặm, đột nhiên trong Thần Tiêu cung, hai bóng người bay lên, một người là Thông Cổ Thần Vương vừa thua chạy về Thần Tiêu cung, người còn lại là U Ẩn Trùng Mẫu yêu my, hai đại Thần Vương đứng trong hư không trước Thần Tiêu cung, vẻ mặt nghiêm túc, lạnh lùng nhìn Phương Hành ở phía dưới.

- Ha ha, bản đế tử cũng biết làm như vậy là không tốt, mời Thần Chủ xuất hiện đi, ta sẽ trực tiếp xin lỗi nàng ta.

Ngẩng đầu nhìn hai đại Thần Vương này, Phương Hành dừng bước, mỉm cười nói.

- Xin lỗi? Thông Cổ Thần Vương oán hận nhìn Phương Hành, cười lạnh nói:

- Đến lúc này còn muốn gặp Thần Chủ à? bắt lại cho ta!

Chương 1585: Giả thần chỉ

- Sao có thể, đến lúc này rồi mà Thần Chủ vẫn không gặp ta à?

Trong lòng Phương Hành lúc này thực sự cũng rất nôn nóng, hắn xuất thủ với cự ngạc, xuất thủ với Thông Cổ Thần Vương, một mặt chính là để trút giận, mặt khác cũng là muốn mượn phương pháp này làm to chuyện, kinh động tới Thần Chủ, người khác sợ Thần Chủ, nhưng hắn lại không sợ, hiện giờ chỉ ngại đủ loại quy củ, không gặp được nàng ta mà thôi, mà hiện giờ, chỉ cần gặp được Thần Chủ, tất nhiên sẽ có thể giải quyết đại bộ phận vấn đề, chỉ có điều khiến hắn không ngờ là, mình đã một đường xung phong tới đây, Thần Chủ không ngờ vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, mà Thông Cổ Thần Vương cùng với U Ẩn Trùng Mẫu đó không ngờ trực tiếp trở mặt, hạ lệnh muốn bắt hắn, cũng khiến tâm tư của hắn xoay chuyển rất nhanh!

- Có chút không thích hợp!

Trong lòng hắn hiện lên suy nghĩ này, trong miệng lại quát lạnh:

- Không thấy Thần Chủ, bản đế tử sao chịu thôi!

Dứt lời, đoạt lấy một cây cung trong tay tiên tướng bên cạnh, sau đó lại thuận tay từ trong đầu lâu khô lâu bên hông rút ra một đạo thần quang, hóa thành một mũi tên, giương cung như trăng tròn, trực tiếp bắn về phía Thần Tiêu cung.

Ầm!

Mũi tên đó bay tới giữa không trung, rất nhanh liền gặp phải cấm chế ở ngoài Thần Tiêu cung, nổ tung như pháo hoa.

- Đến lúc này rồi vẫn không thúc thủ chịu trói, Đế Lưu điện hạ, ngươi uy phong lắm!

Thông Cổ Thần Vương đứng trước Thần Tiêu cung, cười lạnh, vung cờ lệnh, chỉ huy sinh linh Thần tộc.

- Đáng giận, Thông Cổ, ngươi dám giả lệnh của Thần Chủ, to gan lắm!

Phương Hành Lúc này lại biến sắc, có rất nhiều vấn đề trong chốc lát không thể nghĩ thông, hung hăng lườm Thông Cổ một cái, dẫn đầu bay về phía cửu thiên, cùng lúc đó, một đạo thần niệm vội vàng truyền tới bộ hạ.

- ...Đi!

- Còn muốn đào tẩu à?

Thông Cổ Thần Vương thấy một màn này, sắc mặt cũng đại biến, vội vàng sai phái các thiên thần tướng giữ hắn lại.

Nơi này vốn chính là sào huyệt của Thần Minh, không biết có bao nhiêu sinh linh Thần tộc đóng quân, lúc này nghe thấy tiếng quát của Thông Cổ Thần Vương, đồng loạt xông lên, chậm rãi cường hành bao vây Phương Hành!

- Ta chính là Đại Xích thiên đế tử, nô bối các ngươi ai dám ngăn cản ta?

Thấy một màn này, Phương Hành vận chuyển tiên uy, gầm lên một tiếng, chấn nhiếp chư thiên bát phương.

Một câu uy hiếp rất bình thường, đại khái là chẳng có tác dụng với hắn, nhưng ở Thần Minh này, tiếng hét của Phương Hành vừa vang lên, cộng với một thân hung uy hiển hách của hắn, không ngờ thật sự mang tới tác dụng, không biết có bao nhiêu sinh linh Thần tộc đã anh dũng xông lên, đột nhiên trở nên do dự, lui về phía sau vài bước, cũng có một số người xông lên, cũng người thì đứng lại trong không trung, không dám tiến lên nữa.

Từ lúc chúng tiên khai thiên tới nay, sinh linh Thần tộc tất cả đều là nô, sự sợ hãi đối với tiên nhân đã ăn sâu vào trong xương tủy của họ!

Cho dù họ đã theo Thần Chủ, quyết định phản kháng Đại Tiên giới, nhưng loại sợ hãi này là không thể tiêu trừ, nếu đối mặt với tiên nhân bình thường, họ còn có thể đánh một trận, nhưng dù sao Phương Hành hiện giờ có thân phận của Đế Lưu, đó là con của Tiên Đế, thế gian thân phận tôn quý hơn hắn có được mấy ai? Hơn nữa người hạ mệnh lệnh dù sao cũng là Thông Cổ Thần Vương, chứ không phải Thần Chủ, bởi vậy một câu hét lớn này của Phương Hành vừa ra khỏi miệng, đã hình thành một loại cục diện xấu hổ, chúng thần đều kinh hãi, không ai dám xông lên.

- Chúng ta đi!

Mượn cơ hội này, Phương Hành lại rống to một tiếng dẫn đầu lao về phía thiên ngoại.

Hắn lúc này một thân hung uy cuồn cuộn, không ngờ đã nổi sát tâm, bất luận là ai dám đến đều một đao trảm sát!

- Phế vật! Phế vật, một đám phế vật, không ngờ bị đế tử, dọa thành như vậy!

Thông Cổ Thần Vương giận không thể át, luôn miệng gầm lên, việc đã đến nước này, nào dám để Phương Hành đào tẩu, hiển nhiên hắn phải xông tới thiên ngoại, bản thân cũng không dám tự tay tiến lên động thủ với hắn, bất đắc dĩ đành cắn răng hạ một quyết định!

Vội vàng xoay người lại, từ trong Thần Tiêu cung lấy một lá cờ trận thần uy cuồn cuộn, sau đó giơ hai ngón giữa và ngón trỏ lên, điểm vào mi tâm, kéo ra một đạo thần ti, bám vào trên cờ trận, cờ trận lập tức vù một tiếng, phóng lên cao, giống như tia chớp bay lên chín tầng trời, từng đạo Hồng Mông bảo quang chiếu xuống, giống như ráng màu, lại giống như sóng gợn!

Theo Hồng Mông bảo quang hàng lâm, một mảng đại lục này trong nháy mắt cũng xuất hiện biến hóa đáng sợ, ở bảy góc của đại lục đều tồn tại một ngọn núi nhỏ không khiến người ta để ý, mà lúc cờ trận trong tay Thông Cổ Thần Vương bay lên trời, bảy tòa núi nhỏ đồng thời nứt ra, bên trong đều có một lá cờ trận cực lớn từ dưới đất lên bay ra, phóng thẳng lên trời, sau đó cả đại lục này, hoặc là nói cả Tiểu Tiên giới này đều bị từng đạo Hồng Mông bảo quang chiếu vào, quang hoa vạn trượng.

Dưới chân đám người Phương Hành, đại địa cũng vỡ ra, bùn đất, núi đá chung quanh đều điên cuồng bay lên trời, mặt đất phía dưới bọn họ lại đang không ngừng lõm sâu, ngay cả bọn họ đã bay đến không trung cũng bị lực lượng đáng sợ dưới chân kéo xuống, đầu tiên là cóc được Tiệt đạo đạo đồ dùng làm tọa ky, sau đó chính là các tiên binh, tiếp theo là các vị tiên tướng, đến cuối cùng, ngay cả mấy người Lộc Tẩu và Văn tiên sinh cũng bị loại lực lượng đáng sợ này kéo xuống, miệng kinh hô không thôi!

- Những sinh linh Thần tộc này từ lúc nào học được trận pháp cao minh như vậy thế?

Phương Hành cũng đã bị vô số Hồng Mông lực lượng bám lấy, trong lòng vừa sợ vừa giận:

- Thông Cổ Thần Vương này to gan lớn mật, không ngờ dám dùng danh nghĩa của Thần Chủ để hại ta. . . Hắn. . . Hắn rốt cuộc là điên rồi, hay là gan to tày trời dám…

Khi một suy nghĩ còn chưa hiện lên hết, hắn cắn răng một cái, không giãy dụa nữa, theo lực lượng đó rơi xuống.

Vào chớp mắt hắn rơi xuống, đại địa nứt ra, cả tòa đại lục từ bốn phía cuồn cuộn nổi lên, giống như hình thành một vỏ trứng rỗng, bao phủ cả hắn và các tiên binh tiên tướng dưới trướng vào trong, không ngờ hình thành một lồng giam quỷ dị, dùng cả đại lục làm thân lồng, nhốt đám người Phương Hành ở trong, lập tức lại xuất hiện vô số phù văn, hiển hóa ở trên lồng giam này, sau đó thì nghịch chuyển, từng đạo lực lượng khó có thể hình dung xé trời rạch biển tỏa ra, không ngừng hút ra tiên khí tinh thuần.

Nhìn lồng giam giống như hoa sen, Thông Cổ Thần Vương đã lẳng lặng bồng bềnh trong tinh vực, sắc mặt hắn hiển nhiên cũng vô cùng khó coi nhìn lồng giam đó, không ngừng thở hổn hển, sắc mặt trở nên tái nhợt như tờ giấy.

- Thông Cổ, ngươi quả nhiên to gan!

U Ẩn Trùng Mẫu qua một lúc mới quay đầu nhìn hắn:

- Không ngờ dám làm ra chuyện thế này?

- Ta cũng là vì nghĩ cho Thần Minh, Thần Chủ có thể trách ta sao?

Thông Cổ Thần Vương thở hắt ra mấy hơi, sắc mặt cổ quái nói.

- Ha ha, tốt nhất hãy mong tất cả được như ngươi mong muốn, nếu không, Thần Chủ không chỉ trách tội ngươi thôi đâu.

U Ẩn Trùng Mẫu quay đầu, nghiêm túc nói:

- Nàng ta sẽ khiến tộc của ngươi vĩnh viễn biến mất trong thiên địa!

Thông Cổ Thần Vương vốn đã vô cùng lúng túng, lúc này lập tức trở nên càng lúng túng hơn.

- Là Thần Chủ bất mãn với chúng ta, muốn lừa giết chúng ta, hay là có âm mưu gì khác!

Mà lúc này, Tiệt đạo đạo đồ rơi vào trong trận pháp giống như hoa sen này ai nấy cũng đều thất kinh, bọn họ lúc này đều không bị thương hay là mất mạng, chỉ bị nhốt trong một không gian rất lớn, không hề có cánh cửa nào, chỉ cảm thấy chung quanh đều có áp lực mãnh liệt ùa tới, khiến bọn họ căn bản không thể nổi lên tâm tư đào thoát, trong lòng lại càng nghĩ càng lo lắng, không nhịn được mà suy đoán lung tung!

- Không phải Thần Chủ, là Thông Cổ Thần Vương đó hại chúng ta!

Phương Hành lúc này cũng sầm mặt, lạnh giọng nói.

Trong lòng hắn rất xác định điểm này, vừa rồi trước khi xông tới Thần Tiêu cung, hắn đã bắn ra một tên về phía Thần Tiêu cung, mũi tên đó lại từ một đạo căn nguyên hắn từ trong khô lâu thần cung lấy ra biến thành, sau khi bắn ra một này, khí cơ tỏa ra xung quanh, nếu Thần Chủ ở trong Thần Tiêu cung, nhất định có thể phát hiện, bởi vì khô lâu thần cung vốn chính là Thần Chủ luyện hóa và ban cho, không có đạo lý nào lại không nhận ra đồ của chính nàng ta, nhưng sau khi bắn ra một đó, nàng ta vẫn không xuất hiện, liền chứng tỏ một vấn đề.

Hiện tại khiến Phương Hành lo lắng chỉ là nếu Thần Chủ không ở Thần vực, vậy người lúc trước thư từ qua lại với Tử Huyền tiên soái là ai?

Đám người Thông Cổ Thần Vương cứ bảo mình chờ ở đây, rốt cuộc là có ý gì?

Chương 1586: Điên Đảo Âm Dương trận

Ầm ầm ầm

Một loại thanh âm giống như sấm rền chậm rãi vang lên ở bốn phía, giống như một cái cối xay trầm trọng, dùng một loại tốc độ chậm chạp, từ từ thôi động, mà theo cối xay này chuyển động, trong không gian đám người Phương Hành bị cầm tù, cũng có một loại lực lượng thong thả đến khó có thể phát hiện, nhưng lại không thể ngăn chặn lặng lẽ vận chuyển, theo loại lực lượng này, mỗi người bọn họ đều khiếp sợ phát hiện một biến hóa, đó chính là, lực lượng trong cơ thể mình không ngờ đang bị đại trận chung quanh hút ra từng chút một, tuy số lượng cũng không nhiều, nhưng không dừng lại một chút nào, hơn nữa căn bản không thể ngăn chặn, giống như là hạt đậu trong cối xay, ép đi tất cả!

- Không ngờ bên trong Thần tộc lại có đại trận bực này, đây là Điên Đảo Âm Dương trận trong lời đồn, chúng ta bị nhốt ở đây, lực lượng trên người sẽ bị đại trận không ngừng hút ra ngoài, đến cuối cùng, tất cả người trong trận đều sẽ hóa thành thây khô!

Lộc Tẩu trận pháp cao minh, nhận ra đại trận này, sợ tới biến sắc.

Các tiên binh tiên tướng khác cũng bị ảnh hưởng, tất nhiên cũng không thể không phát hiện sự cổ quái này, ai nấy đều chấn kinh.

Bọn họ căn bản không thể chống lại lực lượng của đại trận này, tất nhiên cũng không ngăn cản được đại trận hút ra lực lượng của mình.

- Xem ra hắn vẫn không muốn giết chúng ta!

Mà Phương Hành cũng sầm mặt, cảm nhận được loại vận chuyển của đại trận này, lực lượng trong cơ thể đang xói mòn, thầm suy đoán:

- Nếu hắn muốn gây bất lợi cho chúng ta, việc gì phải chậm rãi như vậy, đại trận thôi động, chẳng qua là nhất thời tam khắc, tất cả mọi người sẽ biến thành thây khô, nhưng hiện tại xem ra, đại trận này vận chuyển cực kỳ thong thả, chỉ có thể hút ra từng tia tiên khí của chúng ta, cho dù Tán tiên bình thường, ở trong đại trận này chắc cũng có thể chống đỡ được hai ba ngày, người có tiên mệnh thì ít nhất cũng có thể chống đỡ được hơn mười ngày.

- Không sai, hắn làm như vậy chỉ là muốn khiến chúng ta suy yếu.

Lộc Tẩu gật đầu, đồng ý với suy đoán của Phương Hành, chỉ là sắc mặt vẫn do dự bất định:

- Nhưng hắn rốt cuộc có ý gì?

- Chẳng lẽ, hắn chỉ là đang uy hiếp, muốn dùng phương pháp dao nhỏ cắt thịt này để bức chúng ta đồng ý với điều kiện nào đó?

Văn tiên sinh cũng thầm đoán.

Một đám Tiệt đạo đạo đồ, từ trong mười vạn Phù Đồ tiên giết ra, cũng đều là hạng bất phàm, lúc này đã rất nhanh bảo trì bình tĩnh, không còn sự bối rối lúc ban đầu, mà Lộc Tẩu và Văn tiên sinh lại là hạng tồn tại lúc trước ở Thiên Nguyên dưới điều kiện hữu hạn, vẫn có thể tu hành đến tuyệt đỉnh thế gian, tất nhiên cũng sẽ không dễ dàng rối loạn, đều bảo trì lạnh lùng bình tĩnh.

- Nếu như vậy, thằng ôn này chắc rất nhanh sẽ tới tìm chúng ta!

Phương Hành sau khi suy tính, nói với Lộc Tẩu:

- Lão, ngươi dẫn mấy người đi tra xét một chút, xem có phương pháp phá vỡ trận này hay không, những người khác thì đừng loạn, cứ ngồi xuống, đừng vận công, ở trong trận này, vận công càng lợi hại thì tiên khí bị hút ra sẽ càng nhiều, nếu ngưng thần thủ tâm, vậy có thể hạ tốc độ tiên khí bị hút ra tới thấp nhất.

Lộc Tẩu đáp ứng, từ trong một đám tiên binh chọn mấy người am hiểu trận thuật, tự đi tra xét.

Mà Phương Hành thì ngồi xuống, chau mày suy nghĩ.

Cho tới hiện tại, hắn vẫn chưa biết, mưu kế của Thông Cổ Thần Vương này rốt cuộc là để đối phó với Đại Xích thiên hay là đối phó với Đế Lưu?

Nếu là đối phó với Đại Xích thiên thì cũng thôi, nhưng nếu với đối phó với "Đế Lưu" hắn.

Vậy sẽ có một vấn đề vô cùng đáng sợ bày ra trước mặt!

Thông Cổ Thần Vương hoàn toàn không có lý do gì để đối phó mình, nếu làm như vậy, tất nhiên là có lý do của hắn!

Mà lý do này là ai cho hắn?

Chuyện đã tới nước này, hắn cũng không thể không dùng hết các loại phương pháp để tra xét, thần thức như tơ, vươn ra bên ngoài, chỉ tiếc hắn rất nhanh liền phát hiện, trận này ngăn cách thiên địa, trận lực như cối xay, mỗi khi thần thức của mình vươn tới rìa sẽ bị lực lượng của đại trận ma diệt, căn bản không thể tra xét cục diện bên ngoài, mất đi thần thức, hắn cũng giống như người mù, căn bản không tìm hiểu được tình hình bên ngoài!

- Đạo chủ, Điên Đảo Âm Dương trận này e là căn bản không thể phá giải từ bên trong.

Rất nhanh, Lộc Tẩu cũng mang đến một tin tức rất không tốt:

- Trận này đơn giản đến cực điểm, chính là một trận để vây nhốt, phối hợp với một nghịch chuyển tụ linh trận, người xây trận thực sự là khí phách thông thiên, nàng ta dùng tinh thần làm trận, lại khổng lồ vô biên, khiến người ta khó có thể tưởng tượng, hiện giờ thì làm khó rồi, đại trận càng đơn giản càng khó có thể phá giải, bởi vì nó căn bản không lưu lại cho chúng ta sơ hở gì, trừ phi... Trừ phi là ở bên ngoài có người giúp chúng ta mở đại trận này, nhưng càng khó khăn hơn là, ở trong đại trận này chúng ta không thể gửi ra tin tức, quả thực chính là hạt đậu trong cối xay, chỉ có thể chờ chết.

Phương Hành cũng không khỏi nhíu mày, cục diện thế này thực sự không thể tính là rõ ràng.

Nhất lực hàng thập xảo, đại trận càng đơn giản càng khó phá giải, giống như Điên Đảo Âm Dương trận này, phương pháp phá giải vô cùng đơn giản, đó chính là ở bên ngoài phá đi một trong mấy cờ trận của nó là được, thậm chí là động tay động chân trên cờ trận, có thể khiến trận này xuất hiện lỗ hổng, nhưng ở trong trận lại căn bản không có phương pháp phá giải, quả thực là toàn vẹn không sứt mẻ!

Có điều nhìn bộ dạng khẩn trương của Lộc Tẩu, Phương Hành bật cười, nói:

- Ngươi đừng gấp, vẫn chưa tới lúc tuyệt vọng!

- Thế này vẫn chưa tính là tuyệt vọng à?

Lộc Tẩu ngây ra một thoáng, thất thanh hỏi.

Phương Hành gật đầu:

- Trước tiên cứ kiên nhẫn chờ đợi, tự nhiên sẽ có biện pháp!

Lộc Tẩu thấy bộ dạng này của hắn, cũng chỉ có thể do dự gật đầu, kiên nhẫn chờ đợi.

Từng tia tiên khí bị hút ra, sự kiên nhẫn của chư tiên cũng tiêu hao từng chút một, loại cảm giác đó quả thực giống như mình đang không ngừng đổ máu, chảy vài giọt máu thì không sao, nhưng cứ chảy mãi sẽ càng lúc càng suy yếu, cho đến tử vong, mỗi người đều minh bạch đạo lý này, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả phát sinh, loại chờ đợi này là đáng sợ nhất.

Nhưng lúc này, uy vọng của Phương Hành cũng được thể hiện ra, chư tiên không ai dám quấy nhiễu.

Bên trong đại trận, trừ trận lực vận chuyển, hút tiên khí ra, dường như tất cả đều ngưng kết, mãi lâu sau vẫn không nghe thấy một tiếng nói nào, có điều, cuối cùng sau khi khoảng nửa ngày thời gian trôi qua, trong bóng tối hư vô trước mắt đám người Phương Hành, lại đột nhiên xuất hiện một tia biến hóa, một bóng dáng xuất hiện, rất nhanh vẽ ra một hình người, một nam tử dáng người khô gầy, mặc áo xám, tóc hoa râu, ánh mắt bình tĩnh mà trầm mặc, thản nhiên nhìn về phía Phương Hành.

- Di Dư Thần Vương.

Vừa thấy người này, đám người Lộc Tẩu đều lắp bắp kinh hãi.

Ngàn vạn lần không ngờ, bị nhốt hồi lâu, người đầu tiên nhìn thấy không phải là Thông Cổ Thần Vương mà là vị Di Dư Thần Vương này.

Hắn dường như cũng là một trong tam đại Thần Vương của Thần vực này, chỉ có điều không thường nhìn thấy như Thông Cổ Thần Vương và U Ẩn Trùng Mẫu, từ sau khi đoàn người bọn họ tới Thần vực, chỉ vào ngày đầu tiên thấy vị Thần Vương này một lần, cũng không có giao tiếp gì!

- Ngươi cuối cùng cũng tới rồi!

Ngược lại với sự kinh ngạc của đám người Lộc Tẩu, Phương Hành lại bình tĩnh vô cùng, dường như đã sớm đoán được hắn sẽ đến.

- Ta thật sự không ngờ, thì ra ngươi chính là Đại Xích thiên đế tử!

Vị Di Dư Thần Vương đó quan sát Phương Hành một lúc, mới đột nhiên lên tiếng, mỉm cười, sau đó ánh mắt thản nhiên đảo qua mặt Lộc Tẩu và Văn tiên sinh, rất có mấy phần khinh thường, điều lại khiến Lộc Tẩu và Văn tiên sinh trong lòng cảm thấy kinh ngạc vạn phần, nhìn ánh mắt đó, vị Di Dư Thần Vương này dường như có biết mình, nhưng bọn họ bất kể là nhớ như thế nào cũng không thể nhớ nổi đã gặp vị Thần Vương này ở đâu.

- Ta cũng không ngờ ngươi là đại đệ tử của Thần Chủ!

Phương Hành cũng quan sát vị Di Dư Thần Vương này, cũng mỉm cười, gật đầu một cái, nói.

- Chỉ là cơ duyên xảo hợp, hoặc là nói không còn đường nào để đi nên mới bái vào môn hạ của nàng ta mà thôi.

Di Dư Thần Vương dường như có chút bất đắc dĩ thở dài, sau đó hơi cau mày nhìn Lộc Tẩu và Văn tiên sinh một cái, nói:

- Cũng giống như đạo lý hai người này bái vào môn hạ của ngươi vậy, có điều ngươi không ngờ dám nhận bọn họ, cũng khiến ta có chút giật mình. . .

- Không cần nhiều lời, ta biết lai lịch của hai người bọn họ, tự có dụng ý của ta!

Phương Hành trực tiếp cắt ngang lời hắn, bình tĩnh nói.

- Ta không quan tâm dụng ý của ngươi là gì, hiện tại chuyện đáng để ta quan tâm vốn cũng không nhiều!

Vị Di Dư Thần Vương kia cúi đầu thở dài, lộ ra có chút mỏi mệt, mở miệng nói:

- Lúc trước ta nợ ngươi một cái nhân tình, nếu đã gặp ngươi, tất nhiên phải trả nhân tình này, ngươi nói đi, cần ta giúp ngươi thế nào?

Hắn ngừng lại một chút rồi lại nói:

- Nhưng ngươi phải nhớ rõ, ta chỉ nợ ngươi một cái nhân tình, hơn nữa tu vi của ta có hạn, có lẽ có thể giúp ngươi phá vỡ một cờ trận ở bên ngoài, thả các ngươi ra, nhưng sau khi ra ngoài, Thông Cổ và U Ẩn nhất định sẽ phát hiện, đến lúc đó ta không thể giúp các ngươi đào thoát khỏi tay họ đâu!

- Hắn có thể cứu chúng ta ra ngoài?

Đám người Lộc Tẩu trong lòng đều mừng thầm, dâng lên chút hy vọng.

Tuy sau khi ra ngoài, cũng không tránh được phải đại sát một hồi với đám người Thông Cổ Thần Vương, đặc biệt là giết ra từ trong vòng vây có phòng bị của Thần vực, e là sẽ là một hồi huyết chiến, cũng không biết có thể sống sót rời khỏi nơi này hay không, nhưng chung quy vẫn tốt hơn là bị nhốt ở đây.

- Cái này không vội, ngươi trước tiên nói với ta thế này là sao, Thần Chủ có biết không?

Lại không ngờ rằng, Phương Hành vô cùng bình tĩnh, nhướn mày, hỏi Di Dư Thần Vương một câu.

- Chuyện nhốt các ngươi Thần Chủ tất nhiên không biết, nàng ta không định kết thù với Đại Xích thiên!

Di Dư Thần Vương nói vô cùng đơn giản:

- Chuyện này chỉ xem như là Thông Cổ tự chủ trương mà thôi, Thần Chủ biết chuyện kết minh với Đại Xích thiên, nhưng nàng ta không biết Thông Cổ mượn ý chỉ của nàng ta, ở ngoài quy định sinh ra rất nhiều chuyện.

- Nói cách khác, không phải nàng ta muốn làm gì với Đại Xích thiên?

Phương Hành thở phào, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái:

- Nàng ta hiện tại đang ở đâu?

Di Dư Thần Vương hơi ngẩn ra, vẫn thành thật trả lời:

- Ở nơi nào đó của Đa Bảo Tiên Hà, thôi diễn một đại sự!

- Tốt lắm!

Phương Hành bật cười,

- Ngươi không cần giúp ta phá vỡ đại trận, chỉ giúp ta truyền một tin tức là được rồi!

Chương 1587: Có chồng rồi thì quên mất con

Vị Di Dư Thần Vương lai lịch thần bí này rõ ràng bị điều kiện Phương Hành đề xuất khiến cho có chút bất ngờ, nhưng hắn không phải là người tò mò, căn bản không hỏi Phương Hành rốt cuộc muốn mình chuyển tin tức gì cho hắn, chỉ thản nhiên nói:

- Thần Chủ phong quan ở Đa Bảo Tiên Hà, thôi diễn đại sự nào đó, người bên ngoài đều không thể quấy rầy, ở một mảng Thần vực này, cũng chỉ có ba người chúng ta có thể truyền một đạo thần niệm tới nàng ta, nhưng nếu tin tức ngươi muốn chuyển không đủ để đả động nàng ta, nàng ta sẽ không để ý tới ngươi. Cho dù là những gì Thông Cổ làm khiến nàng ta bất mãn, nàng ta cũng chưa chắc sẽ bỏ dở thôi diễn, trở về cứu ngươi, chỉ sẽ sau chuyện giết Thông Cổ mà thôi.

- Đúng vậy, đạo chủ, việc này phải thận trọng.

Đám người Văn tiên sinh cũng có chút lo lắng, vội vàng tiến lên khuyên bảo.

Bị nhốt ở đây, không có cách thoát thân, vị Di Dư Thần Vương này bất kể là lai lịch gì, đều là cứu tinh duy nhất hiện tại.

Nhưng Phương Hành rõ ràng là chủ ý đã định, chỉ nói:

- Ngươi cứ truyền tin tức là được!

Di Dư Thần Vương không nhiều lời, thản nhiên nói:

- Truyền chuyện gì?

Phương Hành suy nghĩ một chút rồi bật cười:

- Làm người không thể có chồng thì quên con.

- Ặc.

Dù là người tính tình đạm mạc như Di Dư Thần Vương, cũng bị những lời này khiến cho chấn kinh, sắc mặt trở nên vô cùng cổ quái, qua một lúc mới bình tĩnh nhìn Phương Hành, nói:

- Ngươi xác định. . . Thần Chủ sau khi nghe thấy những lời này sẽ không làm thịt ngươi, mà sẽ đến cứu ngươi chứ?

Trong mắt tất cả Thần tộc sinh linh, Thần Chủ chính là tồn tại băng thanh ngọc khiết, chí cao vô thượng, nam nhi thế gian có ai có thể được nàng ta để vào mắt? Nhất là thiên công nàng ta tu hành, lại cường đại đến cực điểm, tục truyền tu ra một thân băng thanh ngọc khiết, không thể bị phá công, chuyện lập gia đình đối với Thần Chủ mà nói thì căn bản là không thể, ai lại đi ở trước mặt nàng ta đề xuất loại chuyện này? Nhất là câu này "Có chồng thì quên con", lại ngụ ý thô tục, sao nghe giống như đang châm chọc vậy!

Bất kể là Di Dư Thần Vương, hay là đám tiên binh tiên tướng, ánh mắt đều biến đổi!

Nhưng Phương Hành lại tràn đầy tự tin, cười cười vung tay lên:

- Cứ đi đi.

- Cũng được, truyền tin này rồi, ta coi như đã trả ngươi nhân tình đó.

Di Dư Thần Vương hiển nhiên cũng cảm thấy mình phải chịu liên quan, nếu chọc giận Thần Chủ, vị Đại Xích thiên đế tử này tất nhiên chắc chắn sẽ phải chết, nhưng người truyền tin là hắn chỉ sợ cũng không tốt hơn là bao, có điều nếu đã đáp ứng thì không phải nói nhiều nữa, bình tĩnh đáp ứng!

- Đạo chủ, hắn. . . Rốt cuộc là ai?

Sau khi Di Dư Thần Vương ly khai, Lộc Tẩu cuối cùng không nhịn được, vội vàng hỏi.

Hắn và Văn tiên sinh đều phát giác vị Thần Vương này hình như nhận ra mình, chỉ là bất kể bộ dạng hay là khí tức, tu vi cũng đều vô cùng xa lạ, chỉ có ánh mắt lạnh như băng đó khiến bọn họ cảm thấy có chút quen thuộc.

- Các ngươi đã quên đại địch tranh tiên lộ lúc trước rồi à?

Phương Hành cười cười nhìn về phía bọn họ, không trực tiếp trả lời mà dùng một đạo thần niệm đánh vào trong lòng họ.

- Ngươi nói đó là. . .

Nghe thấy những lời này, Lộc Tẩu và Văn tiên sinh rất nhanh liền nhớ tới một người, biến sắc!

- Tất nhiên chính là vị Thiên Nguyên Cửu Linh Vương kia.

Khi nói ra những lời này, vẻ mặt Phương Hành cũng lộ ra có chút thổn thức.

Hắn hiển nhiên cũng không ngờ nhanh như vậy liền gặp lại Cửu Đầu Trùng, đại yêu lúc trước vẫn luôn dã tâm bừng bừng muốn thành tiên, cơ hồ chặt đứt căn cơ của Long tộc này vốn là tử địch của hắn, nhưng lúc trước ở Long giới, dưới cơ duyên xảo hợp mà liên thủ với nhau, mà sau khi đó, nhìn thì người này đã ngã lòng sau khi thành tiên, Phương Hành cũng không còn sát ý với hắn, hơn nữa, trong suy nghĩ của Phương Hành, nếu không có một người phải trảm sát Cửu Đầu Trùng để chứng đạo, vậy không ai ngoài truyền nhân duy nhất của Long cung Ngao Liệt, thế nên liền tha cho hắn.

Từ biệt từ Long giới, tới giờ mới gặp lại!

Thế sự thật sự rất kỳ diệu, Cửu Đầu Trùng lúc trước một lòng thành tiên, vì thành tiên mà không tiếc cắn nuốt cả thân muội duy nhất, sau khi có cơ hội thành tiên, lại lựa chọn gia nhập trận doanh của Thần tộc, mà lúc ở Thiên Nguyên, đối mặt với cành oliu Thần Chủ tung ra lại khinh thường không thèm bận tâm, lén lút lừa gạt cũng nhất định phải bước vào tinh vực, sau khi đi qua tinh lộ, cuối cùng vẫn phải góp sức dưới trướng Thần Chủ.

Sau khi từ biệt ở Long giới hắn rốt cuộc đã phải trải qua những gì, Phương Hành lười chẳng muốn nghĩ, lúc vừa vào Thần vực gặp hắn, cũng không nhận ra hắn, từ biệt ở Long giới đến giờ cũng chưa lâu, nhưng hắn lại biến thành lợi hại, có thể nói là hoàn toàn khác hẳn, ngay cả khí cơ trên người cũng vô cùng vặn vẹo, cả người lại bạc phơ, hoàn toàn khác với trước đây, cũng là hắn âm thầm truyền âm cho Phương Hành, tự xưng là "Cố nhân Long giới", khiến cho Phương Hành mới nhận ra hắn, mà đám người Lộc Tẩu tất nhiên không thể nhận ra thân phận của hắn.

Nhìn bộ dạng này của hắn, cũng không có ý muốn thừa nhận thân phận với đám người Lộc Tẩu!

Có điều Phương Hành cũng nguyện ý tin tưởng hắn, trực giác của hắn cảm thấy, Cửu Đầu Trùng quả thật còn có nhân tình hơn lúc trước.

Nếu không, hắn kỳ thật cũng không cần thiết phải biểu lộ thân phận với mình!

Mặc kệ đám người Lộc Tẩu suy nghĩ lung tung, Phương Hành trong lòng đại định, chỉ chờ Thần Chủ tới nơi!

Nghĩ tới mấy câu nói đó của Cửu Đầu Trùng, trong lòng hắn cũng bình tĩnh lại.

- Nếu không phải Thần Chủ chính miệng phân phó, vậy lúc này sẽ náo nhiệt rồi.

...

- Nếu ngươi là lo Thần Chủ sẽ giận chó đánh mèo thì có thể lảng tránh giống như Di Dư đó, việc này sẽ do một mình ta gánh vác!

Mà ngoại giới lúc này, trong tinh không của Thần vực, vô số Thần tộc sinh linh đều tụ tập trên các sao nhỏ chung quanh, có người thì trực tiếp chen chúc trong tinh vực, mắt lộ vẻ hoảng sợ nhìn về phía Tiểu Tiên giới trước kia, phương hướng này lúc này đã không còn sự tồn tại có đại lục, chỉ có một lồng giam màu đen giống như sen nham thạch, tám đạo cờ trận cùng với các phù văn, bồng bềnh chung quanh hoa sen, chậm rãi nghịch chuyển, từng dòng tiên khí từ trong hoa sen được hút ra, hóa thành các điểm tiên tinh.

Mà Thần Tiêu cung màu trắng thì giống như cung điện bồng bềnh trước hoa sen, lúc này ở cửa cung điện, Thông Cổ Thần Vương đứng khoanh tay, chăm chú nhìn hoa sen trước mắt, hai mắt khép hờ, thấp giọng nói với U Ẩn Trùng Mẫu đang đứng bên cạnh hắn.

- Ha ha, ta vốn không định cùng ngươi gánh oan ức này.

U Ẩn Trùng Mẫu cười thản nhiên, phong đạm vân thanh liếc Thông Cổ Thần Vương:

- Ta chỉ là vô cùng tò mò, ngươi chắc chắn chuyện này sẽ phát triển như ngươi mong muốn chứ? Vạn nhất người tên là Đế Thích thượng tiên kia lừa ngươi thì sẽ như thế nào?

- Hắn sẽ không lừa ta, chúng ta là ai nấy đều có lợi!

Thông Cổ Thần Vương cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói.

- Ài, cho dù tất cả được như ngươi mong

muốn, chỉ sợ Thần Chủ cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho ngươi đâu.

U Ẩn Trùng Mẫu mỉm cười một tiếng, bay vào trong tinh không, rất nhanh đã không thấy đâu.

Trên Thần Tiêu cung to lớn như vậy, chỉ còn một mình Thông Cổ Thần Vương, cúi đầu không nói gì, cả người lặng im.

- Trước tiên...

Mà lúc này ở Đại Xích thiên nhất mạch, Đế Thích cũng đang lặng im ngồi ngay ngắn bên trong tiên điện, mãi lâu sau vẫn không nói một câu, trước mặt hắn là Thanh La tiên tử vẻ mặt thân thiết cùng với chư vị tiên tướng dưới trướng hắn, trong tay hắn cầm một chiếc ngọc giản, qua hồi lâu, mới nặng nề thở dài một tiếng, sau đó mỉm cười lẩm bẩm:

- Hiện tại vẫn chưa phải lúc là tốt nhất, có điều cũng không phải đề phòng, nghe hắn nói vị đệ đệ kia của ta vô cùng tỉnh táo, phát giác dụng ý của hắn, bởi vậy hắn không thể không chịu mạo hiểm lớn, động thủ trước, biết làm sao được, ta cũng chỉ đành đi thêm một chuyến, tuy như vậy định trước là rất nhiều chuyện sẽ không thể viên mãn, nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận!

Dứt lời hắn vung tay đưa ra quyết định:

- Gửi chiến thư xin chiến cho tiên soái, nói vị đệ đệ kia của ta đi sứ tới Thần vực bất lợi, khiến Thần Chủ tức giận, trấn áp hắn ở Thần vực đại lao, làm tổn hại tới tiên uy của Đại Xích thiên ta, ta muốn tự mình xuất binh đi cứu hắn!

- Điện hạ, xin như vậy, e là... E là quá mức rõ ràng, ai cũng có thể nhìn ra sơ hở!

Một vị Thái Ất tiên tướng dưới trướng Đế Thích sắc mặt trầm trọng, tiến lên nhắc nhở.

- Dù sao chỉ cần là hắn chết, người khác đều sẽ hoài nghi ta, có sơ hở hay không thì quan trọng gì?

Biểu hiện của Đế Thích rất nhẹ nhàng, cũng không ngại người ta hoài nghi.

Tiên binh dưới tay hắn cũng chỉ có thể chậm rãi gật đầu, sau đó trình chiến thư.

Cho tới lúc chung quanh không có ai, Thanh La tiên tử mới do dự tiến lên, thấp giọng hỏi:

- Chuyện xảy ra bất ngờ gì à?

- Đúng!

Đế Thích xoa mi tâm, dường như cũng vô cùng đau đầu, nói khẽ:

- Thông Cổ Thần Vương quả nhiên không phải người thông minh, chuyện đơn giản như vậy cũng để xuất hiện sơ hở, có điều cũng tốt, vẫn không đến mức khiến chuyện không khống chế được, vẫn có cơ hội rất lớn.

- Ngươi ngươi ngươi. . . Ngươi. . . Chẳng lẽ. . .

Nghe Đế Thích nói ra cái tên Thông Cổ Thần Vương một cách rất thoải mái, dường như tuyệt không cảm thấy có gì không ổn, Thanh La tiên tử lại sắc mặt thay đổi mấy lần, thậm chí không nhịn được lộ ra có chút run rẩy, nói liền mấy chữ "Ngươi".

- Ta liên thủ với Thông Cổ Thần Vương!

Đế Thích dường như không cảm thấy có gì không đúng, mỉm cười nói ra.

Thanh La tiên tử nghe thấy những lời này, liên tục lui về phía sau mấy bước, sắc mặt đã đại biến.

Nàng ta nhớ rõ, lúc trước Đế Thích từng vào lúc nàng ta nổi lên nghi ngờ nào đó với Đế Lưu mà nói rằng, Đế Lưu tuyệt đối không có gan dám cấu kết với Thiên Nguyên tu sĩ, ngàn vạn lần không ngờ, hắn lại có gan lớn như vậy, không ngờ đã sớm cấu kết với Thần tộc sinh linh.

Cấu kết với dị tộc là tối kỵ, lúc các thần tộc đi theo Thần Chủ, đối địch với Tam Thập Tam Thiên, liền đã là dị tộc, đừng nhìn tiên soái để đạt được mục đích nào đó, có thư từ qua lại với Thần Chủ, nhưng mỗi một phong thư hắn đưa tới đều được ghi lại trong hồ sơ, giao tới trước bàn ba vị Tiên Tôn, hiện giờ Đế Thích với thân phận như vậy lại âm thầm liên hệ với Thông Cổ Thần Vương, đây căn bản chính là tội lớn!

- Ha ha, ngươi yên tâm đi, tuy chúng ta liên thủ, nhưng hắn sẽ không phản bội Thần Chủ, ta cũng không hội phản bội Đại Xích thiên!

Đế Thích nhẹ nhàng nói xong, hơi lắc đầu, cười nói:

- Chúng ta chỉ là đạt thành nhất trí trên một số chuyện nào đó mà thôi.

Chương 1588: Chó săn của Thần tộc

Không trời không đất, không ngày không đêm, dường như cứ chờ như vậy, nhưng trong lòng lại biết không thể cứ vậy mãi, tiếng động giống như sấm rền đó đang nhắc nhở tu vi mà bọn họ vất vả tu hành được sẽ chảy đi từng chút một, tuy tốc độ của đại trận đã giảm tới thấp nhất, trình độ rút đi cũng vô cùng thong thả, không để ý thì cũng không cảm ứng được, nhưng loại xói mòn này không một khoảnh khắc nào dừng, cứ cách một đoạn thời gian đều có thể cảm giác được rõ ràng mình đang yếu đi.

Loại tư vị này nghĩ thôi cũng cảm thấy khó chịu!

Nhất là tư vị tu vi xói mòn, chắc không có bất kỳ tiên nhân nào có thể chịu được!

Bởi vì tu vi đối với tiên nhân mà nói, đó quả thực giống như vàng bạc của phú ông, phú ông này có lẽ bình thường có thể ăn chơi đàng điếm, tiêu tiền như nước, nhưng hắn tuyệt đối không chịu nổi cứ ngồi yên nhìn tài phú của mình bị người ta lấy đi từng chút một.

Cho dù tốc độ lấy đi này rất chậm cũng không được!

Bởi vậy, tiên nhân bị Điên Đảo Âm Dương trận vây khốn, rất ít người có thể thực sự chịu tới lúc mình bị hút khô mới chết, ngược lại sẽ có đại bộ phận trước tiên bị loại cảm giác này bức cho phát điên, hoặc là cãi lộn, hoặc là không ngừng oanh kích tòa đại trận này một cách vô ích, dẫn tới tiên khí của mình sẽ bị hút ra nhiều hơn, sau đó tự đoạn sinh cơ, hoặc là điên cuồng tự giết lẫn nhau, cuối cùng rơi vào một hồi thi cốt...

Thông Cổ Thần Vương lẳng lặng chờ ngày, cuối cùng không nhịn được, vẫn mượn lực lượng của một đạo cờ trận, chiếu vào trong trận để xem xét, cũng cho rằng lúc này cấp dưới của Đế Lưu nhất định đã đại loạn, nói không chừng bị hắn chém chết rất nhiều, nhưng hắn lại kinh ngạc phát hiện, trong trận này không ngờ là một mảng trầm tĩnh, tất cả mọi người chỉ lẳng lặng ngồi khoanh chân, không hoảng hốt không hỗn loạn, lặng im giống như bãi tha ma!

- Xem ra đế tử điện hạ dạy dỗ thuộc hạ rất tốt, cũng khiến người ta bội phục!

Thông Cổ Thần Vương lẳng lặng quan sát một lúc, mới chậm rãi mở miệng, mặt mày tươi cười nhìn Phương Hành.

- Ha ha, đường đường là đế tử mà ngay cả chút thủ đoạn này cũng không có thì lăn lộn thế nào được?

Phương Hành mở mắt, nhìn một đạo hư ảnh của Thông Cổ Thần Vương ở trước mắt, cũng không tức giận, cười nói:

- Người nên hiếu kỳ là ta, ta từ lâu đã muốn giáp mặt hỏi một câu ngươi, Thông Cổ à Thông Cổ, ngươi đường đường là Thần Vương, sao lại làm ra chuyện ngu xuẩn cỡ này, ta là đế tử đó lão huynh, ngươi không ngờ dám gây bất lợi đối với ta, không sợ Đại Xích thiên trách tội, phát binh tấn công ư? Thế lực của Thần Minh tất nhiên không nhỏ, nhưng các ngươi sẽ không cho rằng chỉ liên minh của mấy tiểu tộc các ngươi liền có thể ngăn cản được mười vạn tiên binh của Đại Xích thiên chứ?

- Tất nhiên không ngăn cản được!

Thông Cổ Thần Vương thành thành thật thật trả lời:

- Cường giả càng mạnh, nhược giả càng yếu, theo cổ tịch ghi lại, tiên nhân lúc ban đầu khi tới Tam Thập Tam Thiên, Thần tộc sinh linh chính là cường địch của tiên nhân, một độ giết cho tiên nhân gần như là tuyệt tích, cuối cùng chỉ có thể giảng hòa ngừng chiến với các đại thần tộc, tham sống sợ chết, nhưng các ngươi tiến bộ thật sự quá nhanh, chúng ta từng một lần cho rằng, tiên nhân cảnh giới Tán tiên đã là chiến lực mạnh nhất của Nhân tộc, nhưng không ai ngờ được, các ngươi lại ở trong tiên mệnh tìm được tạo hóa, xuất hiện chính tiên, bên trong chính tiên, lại xuất hiện Thái Ất thượng tiên, trong Thái Ất thượng tiên xuất hiện Đại La Kim Tiên, trên Đại La Kim Tiên lại sinh ra vương trong tiên mạnh hơn.

Nói đến đây, vẻ mặt hắn trở nên bi thương, lộ ra vẻ trầm trọng:

- Mạnh yếu nghịch chuyển, trong trận đại chiến này, các Thần tộc dần dần bất lợi, có người bị tiên nhân tiêu diệt, có người bị tiên nhân nô dịch, cuối cùng không thể tranh phong với tiên nhân nữa, cho dù Thần tộc chúng ta đều có thiên phú thần thông...Mà giống như, mấy vạn năm qua đi, sự cường đại của tiên nhân đã đạt tới đỉnh phong, mà Thần tộc sinh linh chúng ta lại càng lúc càng yếu, cho đến hôm nay, đừng nói có thể đấu với tiên nhân hay không, đại bộ phận Thần tộc sinh linh, cho dù có đảm lượng để đấu với tiên nhân cũng không có, cái họ muốn chỉ là sống tạm, cho dù đi theo Thần Chủ cũng chỉ là ngại thân phận tiên nhân của nàng ta.

- Ha ha...

Phương Hành nghe vậy liền phá lên cười:

- Liệu có thể là tiên quân của Đại Xích thiên vừa đến, những Thần tộc sinh linh này sẽ trực tiếp đầu hàng không?

- Rất có khả năng.

Trong tiếng cười của hắn, Thông Cổ Thần Vương lại không hề có ý cười, mặt lộ vẻ bi ai bất đắc dĩ:

- Bảo họ đánh rắn giập đầu thì được, bảo họ khi dễ Thiên Nguyên đồng nguyên với tiên nhân với các ngươi một chút thì được, nhưng bảo bọn họ thật sự chống cự đại quân của Tam Thập Tam Thiên, có mấy ai gan cầm vũ khí để đánh? Bộ dạng lúc trước của bọn họ ngươi cũng thấy rồi đấy, vừa quay lưng đi, ai nấy đều hận Đại Tiên giới tới ngứa răng, nhưng vừa đối diện, lại luôn theo bản năng tự cho mình là nô tài của tiên gia.

- Vậy ngươi còn dám nhốt ta?

Phương Hành cũng không có kiên nhẫn ở đây nghe Thông Cổ Thần Vương kể khổ, mắt trực tiếp trợn lên.

- Ha ha, chính bởi vì như vậy mới phải nhốt ngươi.

Trong ánh mắt Thông Cổ Thần Vương lộ ra vẻ điên cuồng, qua một lúc, mới trầm giọng lên tiếng, vẻ mặt không ngờ lộ ra có chút cuồng nhiệt:

- Ngươi là đế tử, ngươi là đế tử của Đại Xích thiên, cho dù nghe người ta nói, ngươi hiện tại đã không bằng trước, nhưng ngươi dù sao cũng là Đế Lưu, từng ở trong truyền thuyết của Thần tộc sinh linh chúng ta, ngươi một độ là đế tử mạnh nhất, bọn họ hiếm có người từng thấy Tiên Đế, cũng không dám đi đàm luận, chỉ có người thường xuyên xuất hiện trong nghị luận của bọn họ, ai nấy đều sợ ngươi, ai nấy đều kính ngươi, thậm chí không dám nói thẳng tên của ngươi.

Nhìn bộ dạng cuồng nhiệt này của hắn, ngay cả trong lòng Phương Hành ngươi lạnh toát, tuy vẫn chưa biết Thông Cổ Thần Vương này muốn làm gì, nhưng hắn lại cảm giác được một loại dự cảm không ổn, không nhịn được cười nói:

- Cái này... Ta thấy ngươi hay là bình tĩnh một chút đi!

- Không thể bình tĩnh, không thể bình tĩnh.

Thông Cổ Thần Vương miệng không ngừng lẩm bẩm, thân hình trở nên phai nhạt:

- Chân chính đối mặt với ngươi, nói ra những lời này cũng càng kiên định suy nghĩ của ta, phải dựa theo kế hoạch của ta mà làm, phải giết ngươi... Ha ha, ngươi đã tới nước này mà vẫn lạnh lùng bình tĩnh như vậy, vậy thì ta sẽ dứt khoát vận chuyển đại trận nhanh hơn một chút, Đế Thích chắc trong một ngày sẽ tới gặp ngươi, ta sẽ đem ngươi làm quà tặng cho hắn, cũng tặng cho Thần Chủ, tất cả tất cả đều sẽ như ta mong muốn!

- Ê ê, ngươi quay lại tán gẫu một chút đi.

Hiển nhiên thân ảnh của Thông Cổ Thần Vương phai nhạt rồi biến mất, Phương Hành cũng không nhịn được mà cảm thấy kinh hãi.

Vốn nói chuyện phiếm với hắn, phân tích lợi hại là để hù dọa hắn chứ không phải muốn chọc giận hắn.

Thằng ôn này sao lại đột nhiên tự trở nên kích động như vậy!

Hơn nữa vừa rồi vất vả lắm mới từ trong miệng hắn moi được ra hai chữ "Đế Thích", chính là lúc nên hỏi thêm mấy câu, ai ngờ hắn lại nóng vội như vậy, một câu cũng không giải thích thêm liền muốn ra ngoài vận chuyển đại trận nhanh hơn.

Mẹ nó, khiến mình giống như là bác sĩ tâm lý của hắn vậy!

Sau khi Thông Cổ Thần Vương rời khỏi không lâu, tốc độ vận chuyển của đại trận rõ ràng đã nhanh hơn, hắn không ngờ thật sự đẩy nhanh tốc độ vận chuyển của trận, biến đổi này tất nhiên cũng khiến Phương Hành và một đám Tiệt đạo đạo đồ phía dưới kinh hãi, có Tiệt đạo đạo đồ tu vi thấp một chút, đang một lòng miễn cưỡng chống đỡ, lại cơ hồ trong chớp mắt liền mất đi đại lượng tiên khí, cơ hồ có chút thương gân động cốt, cũng không biết có bao nhiêu người lúc này đã hoảng sợ kêu thành tiếng, nhìn về phía Phương Hành với ánh mắt tội nghiệp.

- Đạo chủ...

Bọn họ có thể chém giết với cường địch, nhưng cứ như vậy mất đi tu vi một cách vô ích, lại ai cũng không cam lòng!

- Phương. . . Tiểu Phương Hành, ngươi mau tới đây, Tiểu Cổ Nhi nàng ta. . .

Cũng đúng vào lúc này, bên hông Phương Hành, trong khô lâu thần cung, truyền ra tiếng gọi của Si Nhi, khiến Phương Hành biến sắc, tiểu nha đầu đó vốn đã bị nguyền rủa xâm nhập, tình huống không ổn, toàn là dựa vào ngộ đạo tiên dược Phương Hành cho để chống đỡ, mới có thể duy trì hình người, hiện giờ ở trong đại trận này, cũng là Phương

Hành dùng tu vi của mình để che chở cho khô lâu thần cung, hơn nữa khô lâu thần cung vốn chính là tiểu thế giới, ngăn cách thiên địa, bởi vậy sự xói mòn của tiên khí chậm hơn ngoại giới nhiều, mới có thể hữu kinh vô hiểm chống đỡ qua mấy ngày.

Nhưng hiện giờ, Điên Đảo Âm Dương trận đẩy nhanh tốc độ, Tiểu Manh Nữ cũng rõ ràng chịu ảnh hưởng!

Phương Hành không cần vào xem cũng đã biết nàng ta hiện tại thế nào.

- Tên vương bát đản này, rốt cuộc là cùng tên Đế Thích đó giở trò gì?

Hai hàng lông mày của Phương Hành dựng đứng như đao, vẻ âm ngoan xuất hiện trên mặt, nếu với tốc độ xói mòn tiên khí lúc trước, tiên binh của hắn cho dù tổn thất một chút, về sau cũng còn có thể bù đắp được, nhưng với tốc độ hiện giờ, tiên khí xói mòn sẽ rất nhiều, từ đó tổn thương tới căn nguyên, đến lúc đó muốn bù đắp cũng không phải là trong một sớm một chiều.

- Truyền lệnh cho các bộ vực ngoại, khi Đế Thích tiên giá lâm, không cần ngăn cản!

Lúc này ở ngoại giới, trước Thần Tiêu cung, Thông Cổ Thần Vương tay cầm cờ trận ra sức vung vẩy, cũng hiện ra vẻ mặt điên cuồng, hắn vừa vung đại kỳ vừa thôi động Điên Đảo Âm Dương trận vận chuyển nhanh chóng, vừa lớn tiếng hạ các loại mệnh lệnh, trước đây hắn làm việc còn lộ ra vẻ cẩn thận dè dặt, tuy làm ra chuyện cỡ này, lại vẫn lo lắng Thần Chủ sẽ trách phạt, nhưng lúc này suy nghĩ đã thống suốt, làm cũng dứt khoát hơn nhiều, vừa thôi động đại trận vừa hạ xuống các đạo ý chỉ.

- Ngươi thực sự muốn đi vào con đường đen tối này sao?

Ở bên cạnh Thần Tiêu cung, không biết từ khi nào xuất hiện một đạo thân ảnh, đứng trong tinh không.

- Di Dư, ta biết ngươi là chó săn trung thành của Thần Chủ, chỉ nguyện trung thành với một mình nàng ta, nhưng ngươi tốt nhất đừng ngăn cản ta vào lúc này!

Thông Cổ Thần Vương cảm ứng được sự tồn tại của hắn, cũng không quay đầu lại, lạnh lùng quát.

- Chó săn trung thành?

Di Dư Thần Vương nghe thấy vậy, dường như có chút cười khổ, danh hiệu Thông Cổ Thần Vương này theo bản năng nói ra, trên một trình độ nào đó đã đụng chạm tới hắn, nhưng hắn chung quy vẫn không làm ra phản ứng gì, chỉ than khẽ một tiếng, thản nhiên nói:

- Chẳng lẽ ngươi không phải à?

- Ta đương nhiên không phải!

Thông Cổ Thần Vương đột nhiên quay đầu, hung hăng nhìn Di Dư:

- Nếu ta là chó săn cũng là chó săn của cả Thần tộc!

Di Dư Thần Vương nghe vậy, cười nhạt, không có nói gì nữa.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, một thanh âm từ trong tinh không xa xôi nhẹ nhàng vang lên:

- Trả lời ta một vấn đề, nếu ngươi không chịu làm chó săn của ta, vậy ta sao phải giữ lại mạng cho ngươi?

Chương 1589: Phản bội

Ặc

Thông Cổ Thần Vương đang vẻ mặt cuồng nhiệt, đang bộ dạng "không ai có thể ngăn cản ta" điều khiển đại trận đột nhiên ngây ngốc, động tác trở nên cứng ngắc, sau đó chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng Di Dư Thần Vương, cả người đột nhiên ngây đơ. Hắn nhìn thấy bên trong tinh vực đang có một đạo thân ảnh chậm rãi đi tới, đó là một nữ tử, mặc váy tiên màu tím, váy tung bay trong tinh vực, dường như ngay cả quang mang của tinh thần cũng bị che lấp, rõ ràng xinh đẹp vạn phần, thanh lệ vô trù, nhưng lại có một loại anh khí của nam nhi trên người, chỉ đi tới như vậy, nhưng tinh vực vạn vật lại dường như đều đang run rẩy!

Thần Chủ!

Thế gian không có nữ tử thứ hai có bộ dạng uy phong bá đạo lại xinh đẹp mê người thế này.

Cũng không có nữ tử thứ hai, có thể khiến một mảng tinh không to lớn như vậy trong nháy mắt trở nên ảm đạm!

Thông Cổ Thần Vương ngơ ngác nhìn Thần

Chủ đi tới, đồng tử vào chớp mắt cũng co lại thành nhỏ như đầu kim.

Sau lưng hắn, chư thiên vạn vực, mỗi một Thần tộc sinh linh đều lúc này cúi đầu, hành lễ về phía Thần Chủ.

Ở trong lòng hắn lại là một mảng mê mang.

Thần Chủ sao lại quay về?

Thời điểm mấu chốt như vậy, nàng ta vì sao lại gián đoạn thôi diễn, trở lại Thần vực?

- Mẹ nó, chỉ tại lão thái bà kia đến muộn.

Lúc này, đám người Phương Hành ở trong đại trận đã rơi vào tình thế nguy cấp, trong khô lâu thần cung, trạng thái của Tiểu Manh Nữ vẫn đang có chuyển biến xấu, mà bên trong đại trận, tiên khí trên người Tiệt đạo đạo đồ tu vi yếu bị đại trận hút đi, cũng có một số người xuất hiện tổn thương không thể ngăn chặn, điều này khiến cho Phương Hành vừa giận vừa vội, chỉ có thể thuận tay nhét họ vào trong khô lâu thần cung, nhưng đây dù sao cũng chỉ là kế quyền nghi, dưới cơn nôn nóng, không khỏi chửi ầm lên, trong lòng thật sự oán trách Thần Chủ đến quá chậm.

Chỉ là một câu này còn chưa nói hết, liền bỗng nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu xoẹt một tiếng.

Kinh ngạc ngẩng đầu, liền nhìn thấy một màn khiến người ta biến sắc, lồng giam từ một tòa đại lục hóa thành này, trên đỉnh không ngờ bị người ta xé đi một mảng, lộ ra tinh không xa thẳm, lực lượng của đại trận trong lồng giam đều từ trong đỉnh lồng bị xé rách mà trào ra, mà tiên khí vừa rồi bị hút ra lúc này đột nhiên tăng lên, giống như sóng triều bị đẩy về, điên cuồng ùa vào trong cơ thể những Tiệt đạo đạo đồ, một màn vô cùng kinh ngạc này khiến tất cả mọi người kinh hãi, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn hướng lên trời!

Mà ở bên cạnh lồng giam thiên địa bị xé ra một mảng đó, lộ ra một bóng dáng màu tím nhạt.

Thanh lệ vô song, vẻ mặt lạnh như băng, một đôi mắt thản nhiên từ trên cao nhìn xuống!

- Ngươi đang nói ai là lão thái bà?

Chủ nhân của đôi mắt đó đảo qua lồng giam, ánh mắt liền rơi xuống người Phương Hành, giống như có ánh sáng lạnh nào đó lúc này đảo qua người Phương Hành trăm ngàn lần, nhưng nàng ta vẫn bất động thanh sắc, mặt không biểu tình, nhẹ nhàng hỏi.

- Ặc!

Phương Hành không nhịn được mà ngây ra

một thoáng, theo bản năng biện giải:

- Nào có. . . Ta rõ ràng nói là lão. . . Lão. . .

Nói hai chữ "Lão", lại không biết nên dùng từ gì để thay thế, trong lòng quýnh lên, cười nói:

- Lão can mụ (mẹ nuôi).

Nói xong ngẩng đầu lên, cười cười chắp tay.

- Quả nhiên là ngươi.

Khi đến đây trong lòng cũng đầy nghi ngờ, không dám xác định, sau khi gặp những Đại Xích thiên tiên sứ này, ánh mắt cũng tập trung trên người Đế Lưu, với tu vi kinh người của nàng ta, thần thức đảo qua, cũng quả thật cảm ứng được thần hồn trên người Đế Lưu này có chút vấn đề, chỉ là bị một loại phật ý che giấu, nhưng một chút phát hiện này vẫn chưa đủ để nàng ta xác nhận người trước mắt này rốt cuộc có phải tên gia hỏa trong suy đoán của mình hay không.

Chỉ một tiếng "Lão can mụ"được gọi ra, Thần Chủ trong lòng đã xác định!

Ngay cả trên khuôn mặt giống như vạn năm không đổi sắc của nàng ta, cũng lộ ra một chút kinh ngạc, trong lòng có vô số vấn đề muốn hỏi!

Thằng ôn này không ngờ đúng là hầu tử ở

Thiên Nguyên kia?

Không phải nghe Di Dư Thần Vương nói, hắn căn bản không thành công tới Long giới sao?

Hiện giờ sao chẳng những êm đẹp đến tiên giới, còn trở thành Đại Xích thiên đế tử?

Một thân tu vi đáng sợ đó là từ đâu mà có?

Trên đời này chuyện có thể khiến Thần Chủ cảm thấy hứng thú thật sự không nhiều lắm, nàng ta vốn chính là tính tình đạm mạc, nhưng hiện giờ, tính tình có đạm mạc tới mấy cũng bị Phương Hành khơi dậy lòng hiếu kỳ vô tận, nếu không phải có một thân khí độ áp chế, nàng ta thực sự hoài nghi mình liệu có nên tóm lấy hầu tử này, hỏi ra tất cả nghi vấn của mình, sau đó thì bóp cổ hắn bắt hắn phải mau chóng trả lời mình hay không.

Có điều nàng ta cũng hiểu rõ hiện giờ không phải là lúc để hỏi.

Bởi vậy sau khi trầm mặc hồi lâu, liền nhẹ nhàng lên tiếng:

- Nhớ kỹ, ta chưa tới ba ngàn tuổi, không phải lão thái bà!

- Được rồi được rồi, vẫn còn trẻ.

Khi ánh mắt của Phương Hành và Thần Chủ chạm nhau, cũng cảm giác được vẻ ngạc nhiên vô tận trong đáy mắt nàng ta, đã chuẩn bị nàng ta sẽ hỏi mình rất nhiều vấn đề, nhưng không ngờ là, Thần Chủ cuối cùng lại nói ra một câu như vậy!

Rơi vào đường cùng, hắn cũng chỉ đành bất đắc dĩ phụ họa, cảm thán nói:

- ...Đây vẫn là thiếu nữ tuổi thanh xuân!

- Ngươi theo ta!

Thần Chủ búng tay một cái, đầu ngón tay hóa ra một đạo tiên quang, cuốn Phương Hành lên, cảm giác được nàng ta không có ác ý, Phương Hành cũng không phản kháng, để mặc nàng ta dẫn mình theo, phi thân biến ảo, thân hình trực tiếp xuất hiện trong Thần Tiêu cung, liền thấy ở đấy có ba sinh linh, một người là Thông Cổ Thần Vương đang quỳ, tóc tai bù xù, vẻ mặt phức tạp, hai người còn lại phân biệt là U Ẩn và Di Dư.

- Bình loạn nhanh thế à?

Phương Hành cũng rất kinh ngạc, vốn tưởng rằng việc quản lý của Thần Chủ xảy ra một chút vấn đề, nàng ta phải trấn áp một chút đã!

Nhưng hiện giờ xem ra, một mảng tinh vực này căn bản không hề có dấu vết đánh nhau, dường như Thần Chủ vừa đến, Thông Cổ

Thần Vương liền quỳ luôn!

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Các phương đều đủ, Phương Hành nhìn vào giữa điện, bỗng nhiên cùng Thần Chủ đồng thời mở miệng hỏi.

Sau khi hỏi xong, bọn họ lập tức nhìn nhau một cái, lúc này mới phát hiện thì ra đối phương cũng không biết gì.

Phương Hành tất nhiên là chẳng hay biết gì, Thần Chủ vội vàng chạy về, cũng chưa minh bạch nguyên do cụ thể, thế là hai người lại cùng nhìn về phía Thông Cổ Thần Vương, sắc mặt bất thiện:

- Rốt cuộc là sao?

- Ta... ta cũng muốn biết rốt cuộc là sao!

Thông Cổ Thần Vương đang Quỳ gối khóc không ra nước mắt, so với Phương Hành và Thần Chủ thì nghi hoặc trong lòng càng nhiều hơn.

Hắn bất kể là như thế nào cũng nghĩ không thông.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến Thần Chủ về Thần vực trước?

Hắn trước đây không phải không nghĩ tới, việc mình làm ở Thần vực có khả năng sẽ bị Thần Chủ biết được, nhưng hắn đã suy nghĩ kỹ càng, xác định Thần Chủ cho dù biết được cũng sẽ không từ bỏ đại sự thôi diễn vô cùng trọng yếu đó mà trở về ngăn cản mình, cho nên mới dứt khoát mà làm, nhưng cuối cùng khiến hắn không ngờ là, hiện giờ vật trong truyền thuyết đó còn chưa xuất hiện, liền chứng tỏ thôi diễn của Thần Chủ vẫn chưa kết thúc, nhưng nàng ta lại đã trở lại, chẳng những đã trở lại, hơn nữa ngay lập tức không hỏi xanh đỏ đen trắng đã đoạt trận quyền của mình rồi tự tay phá trận cứu người!

Lúc này, nhìn bộ dạng thân thiết của nàng ta và vị Đại Xích thiên đế tửkia, sao có thể không khiến hắn hoài nghi hai người đã sớm quen biết từ lâu?

Mấu chốt, bọn họ sao có khả năng lại quen biết nhau.

- Trả lời ta, vì sao muốn phản bội ta!

Thấy vẻ mặt thống khổ của Thông Cổ Thần Vương, lại mãi lâu sau vẫn không chịu mở miệng lên tiếng, Thần Chủ liền sầm mặt hỏi.

- Phản bội ngươi?

Thông Cổ Thần Vương cười khổ, nhìn thẳng vào Thần Chủ:

- Ta không phản bội ngươi, lại càng không dám phản bội ngươi?

- Nếu không phải phản bội, vậy vì sao phá hoại việc kết minh của Đại Xích thiên và Thần Chủ, còn giam giữ bản đế tử?

Phương Hành nhìn Thần Chủ, thấp giọng quát lạnh:

- Bản đế tử đã biết đây không phải là chủ ý của Thần Chủ, đừng có nói dối quanh co, nếu không phải Thần Chủ trở về đúng lúc, vậy Đại Xích thiên và Thần vực đã kết tử cừu, đây chính là hậu quả ngươi muốn nhìn thấy à?

Những lời này vừa nói ra, ngay cả U Ẩn Trùng Mẫu và Di Dư Thần Vương cũng có chút kinh ngạc nhìn Thần Chủ.

Đợi khi họ nhìn thấy Thần Chủ không ngờ không cảm thấy là ngỗ ngược, còn nghiêm túc nhìn Thông Cổ Thần Vương, cảm giác kinh ngạc trong lòng bọn họ càng đậm hơn, với tính tình của Thần Chủ, sao có thể tùy ý để người ngoài nói chen vào khi nàng ta đang nói chuyện, quát mắng cấp dưới của nàng ta?

Cho dù đối phương là Đại Xích thiên đế tử cũng không thể chứ?

- Cái này... Đây không phải là kết quả ta muốn nhìn thấy!

Thông Cổ Thần Vương lúc này cũng bị vây trong một loại trạng thái thất vọng đến cực điểm, qua một lúc mới cười khổ trả lời.

- Ồ? Vậy ngươi muốn kết quả gì?

Thần Chủ thản nhiên lên tiếng:

- Ngươi nói xem, nếu thuyết phục được ta, ta sẽ lưu lại huyết mạch cho Thông Cổ nhất tộc!

- Ặc!

Phương Hành nhìn Thần Chủ, thầm nghĩ lão can mụ này thủ đoạn lợi hại thật!

Nghe ý tứ của nàng ta, chính là nói nàng ta vốn định xóa sạch tất cả huyết mạch của Thông Cổ nhất tộc?

- Kết quả ta muốn là...

Thông Cổ Thần Vương lầm bầm mấy tiếng, cũng không biết có phải là bị thái độ lạnh lùng của Thần Chủ kích thích hay không, khiến hắn hai mắt đỏ bừng, thanh âm cũng dần dần trở nên lạnh lùng:

- Kết quả ta muốn là ngươi gánh tội giết đế tử, khiến ngươi và Đại Xích thiên kết tử cừu, cũng khiến cho cả Đại Tiên giới biết rõ thái độ quyết tuyệt của ngươi, sau đó... Sau đó ngươi sẽ không còn tâm tư giải hòa với Đại Tiên giới, sẽ giống như ngươi lúc ban đầu cam đoan với chúng ta vậy, không tiếc tất cả, suất lĩnh vạn tộc, quyết một trận tử chiến với Đại Tiên giới.

Vừa nói, ánh mắt hắn vừa hung hăng nhìn vào mặt Thần Chủ, không ngờ không còn vẻ kính sợ thường ngày của Thần tộc sinh linh đối với Thần Chủ, có một loại vẻ càn rỡ:

- Đáp án này thế nào? Không phải ta phản bội ngươi, là ngươi phản bội Thần tộc!

Chương 1590: Nói có đạo lý

- Thông Cổ, ăn nói cho cẩn thận!

Vừa nghe thấy câu trả lời gần như là điên cuồng của Thông Cổ Thần Vương, sắc mặt U Ẩn Trùng Mẫu lập tức biến đổi, thấp giọng cảnh cáo.

Di Dư Thần Vương thì cảm thấy hứng thú, nghiêng đầu nhìn Thông Cổ Thần Vương.

Phương Hành thì có chút hứng thú nhìn Thần Chủ, muốn xem lão can mụ này có giận dữ mà bóp chết hắn không?

- Nói tiếp đi!

Nhưng lúc này, Thần Chủ lại giống như không hề tức giận, không ngờ cụp mí mắt, thấp giọng nói một câu.

Một câu vô cùng tàn nhẫn của Thông Cổ Thần Vương đã nói ra rồi, câu tiếp theo tất nhiên sẽ giống như là rang đậu, lạnh lùng nói:

- Lúc ban đầu các phương Thần tộc chúng ta đi theo Thần Chủ, không phải bởi vì ngươi tu vi thông thiên, có thể đánh với Tiên Vương một trận, mà là bởi vì ngươi đủ quyết tuyệt, ngươi từng cam đoan với các Thần tộc, sẽ dẫn chúng ta tiêu diệt Tam Thập Tam Thiên, trả lại vinh quang ngày xưa cho Thần tộc, hơn nữa lúc ban đầu ngươi cũng đã làm như vậy, sự bá đạo và quyết tuyệt của của ngươi đã thuyết phục các vị Thần Vương, một lòng nguyện trung thành với ngươi, nếu không, với thực lực của ngươi, thực sự có thể nắm chắc thu phục được thập đại thần vương tới bên cạnh sao? Ngươi có thể thu phục chúng ta, là vì chúng ta cam tâm để ngươi sử dụng, cùng nhau đối kháng Tam Thập Tam Thiên!

- Nhưng lời thề của ngươi rốt cuộc kéo dài được mấy ngày?

Thông Cổ Thần Vương nói xong, vẻ mặt trở nên phẫn nộ:

- Ngươi từng tụ tập tài nguyên trân dị không còn lại là bao của các Thần tộc, bố trí truyền tống đại trận, truyền tống một khối phân thân của ngươi cùng với ba vị Thần Vương và vô số Thần tộc sinh linh tới Thiên Nguyên, nói với chúng ta là để cắt đứt khí vận của chúng tiên, đoạt lại tạo hóa cho Thần tộc ta, nhưng về sau thì sao? Vốn chúng ta có cơ hội trực tiếp tiêu diệt Thiên Nguyên, nhưng chung quy ngươi vẫn thủ hạ lưu tình, không ngờ để lại một đường sinh cơ cho bọn họ, hiện tại vốn là chúng ta cuối cùng cũng chiếm đượcmột nước cờ có ưu thế, lại trở thành chiến cuộc giằng co trên Thiên Nguyên đại lục.

Khi nói đến đây, ánh mắt hắn lạnh lẽo, không ngại nhìn về phía Thần Chủ:

- Chúng ta không phải kẻ ngốc, chúng ta có thể cảm ứng được, ngươi đã thay đổi, ta không biết một khối phân thân đó của ngươi ở Thiên Nguyên đã trải qua những gì, nhưng khi ngươi nhận được tin tức nào đó, sau khi kinh hỉ bế quan ba ngày, ngươi đã thay đổi, ngươi đã không còn muốn quyết một trận tử chiến với Tam Thập Tam Thiên, ngược lại... Bắt đầu có lòng muốn cùng tồn tại với bọn họ, lần này, ngươi không ngờ có ý kết minh với Đại Xích thiên, chính là một bằng chứng, ngươi không muốn cùng bọn họ...

- Không muốn cùng bọn họ liều chết đánh một trận?

Thần Chủ thản nhiên mở miệng, trong mắt lộ vẻ trào phúng, lẳng lặng nhìn Thông Cổ Thần Vương, sau khi hơi dừng lại một chút, thản nhiên nói:

- Nếu ngươi thực sự có lòng phản kháng Đại Tiên giới, vậy ngươi chắc biết hiện tại các đại Thần tộc thế nào chứ? Ha ha những Thần Vương đó nếu không phải không muốn làm chim đầu đàn chống cự Đại Tiên giới, sao lại cam tâm để ta sử dụng? Nếu bọn họ không phải muốn tương lai binh bại, có thể đổ trách nhiệm lên người ta, chỉ nói là bị ta bức bách mới đối kháng Tam Thập Tam Thiên thì sao lại cam tâm hiệu lực dưới trướng một thiếu nữ như ta? Thần Vương còn có tâm cơ này, Thần tộc sinh linh bình thường lại càng không cần phải nói...

Nàng ta đột nhiên giơ tay lên chỉ một cái, vạch về phía tinh vực, trong lời nói đầy ý trào phúng:

- Đám sinh linh bên ngoài chém giết lẫn nhau thì rất là hung hãn, khi tấn công Tiểu Tiên giới đúng là tàn nhẫn, khi hàng lâm Thiên Nguyên cũng có mấy phần bộ dạng, nhưng khi đối mặt với tiên nhân chân chính thì sao?

- Ngươi cũng biết ngay cả bên trong Thần Minh đại quân trên danh nghĩa của ngươi, có bao nhiêu kẻ vẫn lấy làm vinh quang vì từng là tiên nô?

Những lời này vừa được nói ra, trong thần điện trở nên im ắng, mãi lâu sau vẫn không có ai lên tiếng.

Sắc mặt U Ẩn Trùng Mẫu trở nên vô cùng khó coi, cục diện này ngay cả người ngoài như Phương Hành cũng nhìn ra, nàng ta tất nhiên không thể không hiểu, Thần tộc sinh linh thật sự bị chúng tiên nô dịch đã lâu, lâu đến mức quên cả vinh quang của tổ tiên, chỉ nhớ rõ lực lượng mạnh mẽ của chúng tiên, chỉ nhớ rõ địa vị và vinh quang mà chúng tiên ban cho họ, lại quên mất tổ tiên của bọn họ cũng từng là bá chủ của tinh vực.

Ngay cả Thông Cổ Thần Vương lúc này sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, qua hồi lâu, hắn mới gian nan mở miệng:

- Cho nên ta mới có kế hoạch hiện tại, ta muốn dùng đế tử này làm vật tế, nhưng tế không phải là ta, tế là chúng thần, lần này, bất luận là là ai giết vị đế tử này, tội danh này cũng sẽ do Thần Minh chúng ta gánh vác, đến lúc đó không chỉ là ngươi, tất cả Thần Minh đại quân, đều sẽ gánh vác tội danh này, giết đế tử khác với giết tiên binh tiên tướng bình thường, cái này sẽ trở thành một lần phản công cường đại nhất của Thần tộc sinh linh trong mười vạn năm qua, Đại Xích thiên nhất định sẽ huyết chiến vẫn chúng ta tới cùng. Cũng chỉ có đến lúc đó, bọn họ mới tin với lửa giận của Đại Xích thiên, sẽ không bỏ qua cho bất kỳ một ai trong Thần Minh, mới có thể dưới tình huống không còn đường lui, một lòng chinh chiến!

- Lưng gánh tội danh trảm sát đế tử.

- Dùng đế tử làm vật tế, khơi dậy chiến ý chân chính trong lòng chúng thần...

Những lời này của Thông Cổ Thần Vương, ngay cả Di Dư Thần Vương nghe mà trong ánh mắt cũng hiện ra mấy phần cổ quái.

U Ẩn Trùng Mẫu lại cúi đầu thở dài một tiếng, bất động thanh sắc lắc đầu.

- Đúng là hài tử ngốc.

Phương Hành cũng liên tục lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, chắc chuyện đau đầu nhất của Đế Thích hiện giờ chính là không tìm thấy người chịu tội thay, thay hắn gánh vác thanh danh giết mình, vì thế hắn cũng không biết đã uất nghẹn bao lâu, nhưng hiện giờ không ngờ nhảy ra một người tự nguyện gánh tội danh này, cái khó là hắn làm thế nào mà ở trong tinh vực bao la này, tìm được một quái thai như Thông Cổ Thần Vương!

- ... Cho nên, cái khác ta không dám nói, nhưng ta tuyệt đối không phản bội chúng thần, cũng không phản bội Thần Chủ!

Thông Cổ Thần Vương nói ra suy nghĩ trong đầu hắn, đứng thẳng dậy, bình tĩnh nhìn Thần Chủ, lạnh lùng nói:

- Chuyện này là ta tự tác chủ trương, Thần Chủ giết ta, Thông Cổ không nói hai lời, nhưng hy vọng Thần Chủ có thể lý giải nỗi khổ của ta.

- Ngươi nói ngươi không phản bội Thần Minh, không phản bội ta?

Thần Chủ nghe xong từ chối cho ý kiến, chỉ cười lạnh, nhìn Thông Cổ Thần Vương, thản nhiên nói:

- Ngươi giết đế tử này, cứ tính là ngươi có nguyên nhân, nhưng ta trước đó phân phó các ngươi thế nào? Làm hỏng đại kế của ta, phải xử lý thế nào?

Nói xong, vẻ giễu cợt trong mắt càng dày đặc:

- Ngươi không nên thật sự cho rằng ta bảo các ngươi kết minh với Đại Xích thiên, chỉ là để lưu lại một đường lui cho bản thân chứ? Trong đoạn thời gian này, ta không tiếc tiêu hao tâm huyết, ở Đa Bảo Tiên Hà suy tính cái gì, ngươi thật sự không biết sao?

-Kkế hoạch của ngài...

Thông Cổ Thần Vương nghe xong, hơi cười khổ, thanh âm cũng thấp xuống:

- Thông Cổ không phải là hạng người lỗ mãng, đã chuẩn bị kỹ rồi, kế hoạch của ngươi sẽ tiếp tục được tiến hành, Đế Thích sẽ đến kết minh với ngươi, trong khoảng thời gian ngắn, trước khi ba vị Tiên Tôn của Đại Xích thiên biết được tin tức Đế Lưu đã chết, chúng ta và Đại Xích thiên vẫn có thể hoàn thành minh ước, chuyện Thần Chủ muốn làm, thông qua hắn cũng có thể làm được. Việc này không phải giả, hắn đã ước định với ta, lại tự tay tới lấy tính mạng của thân đệ đệ này của hắn, đồng thời còn nói muốn gặp mặt Thần Chủ một lần, trao đổi đồ vật. Hắn từng nói, nếu Thần Chủ biết trong tay hắn có thứ gì, nhất định sẽ gặp hắn!

- Ồ?

Thần Chủ nghe đến đây, lạnh lùng cười:

- Hắn có thể có gì khiến ta cảm thấy hứng thú?

Thông Cổ Thần Vương nói đến đây, hơi dừng lại, sau đó mới thấp giọng nói:

- Nghe nói là huyết duệ duy nhất còn sống của Quảng Thành Tiên Vương!

- Quảng Thành Tiên Vương?

Sắc mặt của Thần Chủ lập tức thay đổi, một thân tiên uy khuếch tán ra, giống như mất khống chế.

Sắc mặt U Ẩn Trùng Mẫu cũng biến đổi theo, theo bản năng lui về phía sau một bước.

Phương Hành lúc này cũng có mấy phần ngây ngốc, không biết huyết duệ của Quảng Thành Tiên Vương rốt cuộc là thứ gì?

Có điều tiếp theo, Thông Cổ Thần Vương lại giải thích thay hắn:

- Đế Thích nói, Quảng Thành Tiên Vương và Thần Chủ thù sâu như biển, chỉ tiếc hắn đang vẫn lạc trong Tiên Vương chinh chiến, Thần Chủ muốn báo thù, cũng không biết nên báo thù ai, hiện giờ huyết duệ của hắn.

- Không cần nói nữa!

Thần Chủ bỗng nhiên quát lạnh một tiếng, Thông Cổ Thần Vương liền ngậm miệng lại.

Phương Hành giờ mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là hậu nhân của cừu gia Thần Chủ.

Đế Thích không ngờ dùng thứ này để làm nước cờ đầu bái kiến Thần Chủ, thật đúng là nhọc lòng!

Hơn nữa nghe đến đây, hắn cuối cùng cũng minh bạch trong hồ lô của Đế Thích rốt cuộc có thuốc gì!

Thằng ôn này là đang khoe khoang kế sách nhất tiễn song điêu hắn thích nhất.

Đầu tiên là để mình tới kết minh với Thần Chủ, lại âm thầm hạ một phục bút như Thông Cổ Thần Vương, bất kể minh ước này có thành hay không, mình nhất định là không thể về được Đại Xích thiên, Thần tộc sẽ bắt mình lại, cho hắn một cơ hội để giết mình, về sau còn gánh tội danh tru sát mình thay cho hắn, mà bản thân hắn cũng biết tầm quan trọng của kết minh với Thần tộc, vẫn là chính hắn trên phương diện nào đó tới cầu Thần Chủ, bởi vậy mượn cơ hội giết mình, còn có thể đi tới Thần Minh, tiến hành một hồi giao dịch với Thần Chủ.

Đương nhiên, kết minh của hắn và Thần Chủ chỉ là tạm thời!

Sau khi tin tức mình bị Thần tộc trảm sát truyền tới Đại Xích thiên, chính là lúc minh ước này kết thúc.

Mà cái này cũng phù hợp với tâm ý của Thông Cổ Thần Vương!

- Trảm đế tử để tế, kích khởi tâm huyết chúng thần, cũng tương đương với lập được đầu danh trạng cho Thần Minh, từ nay về sau không ai có thể thể lui về phía sau nửa bước. Mà nếu Đế Thích đó thật sự dám đến gặp ta, vậy sẽ không ảnh hưởng tới mưu tính của ta, ha ha...

Thần Chủ không biết qua bao lâu, đột nhiên thản nhiên cười một tiếng, khẩu khí không ngờ có chút hòa hoãn.

U Ẩn Trùng Mẫu trong lòng đại chấn, nhìn

Thần Chủ với vẻ khó có thể tin nổi:

- Chẳng lẽ Thông Cổ thật sự đã đả động của Thần Chủ?

Nhưng tiếp theo, hành động của Thần Chủ lại càng khiến cho nàng ta cả kinh.

Nàng ta không ngờ cười rất nhẹ nhàng, nhìn về phía Đế Lưu:

- Ngươi cảm thấy những kế hoạch này có được hay không?

Vật hi sinh trong kế hoạch này chính là vị Đại Xích thiên Đế Lưu điện hạ này, ngươi không ngờ tìm hắn thương lượng?

Mà càng khiến cho nàng ta không hiểu là phản ứng của Đế Lưu điện hạ này, hắn không ngờ rất nghiêm túc gật đầu nói:

- Cũng có chút đạo lý, những Thần tộc đại quân này của ngươi quả thật nên sửa trị một phen, thấy chúng ta đều như là cháu chắt thấy ông bà vậy.

Sau đó hắn nhìn U Ẩn Trùng Mẫu và Thông Cổ Thần Vương đang ngơ ngác nhìn hắn, lại quay sang Thần Chủ, nói:

- Có điều lấy ta làm tế phẩm thì tác dụng không lớn đâu, ta là đế tử thất thế, phân lượng ở Đại Xích thiên có được bao nhiêu đâu? Không ai coi trọng cả, dưới tay lại không có binh, chi bằng đổi ta với Đế Thích, hắn lợi hại hơn nhiều, hiện giờ trên danh nghĩa là đế tử chính quy, dưới tay còn có tám ngàn tiên binh.

Nói xong liền vỗ tay một cái, cười to:

- Để thủ hạ của ngươi đều nhiễm máu thì mới gọi là đầu danh trạng thực sự!

Chương 1591: Tất cả đều ở trong lòng bàn tay Đế Thích

- Đế tử điện hạ, đã gần đến tinh vực Thần Minh rồi...

Trong tinh vực mênh mông, hơn ba mươi chiếc tiên thuyền cực lớn chậm rãi bay đi, khí thế lành lạnh, đáng sợ như đại quân, một số tinh cầu nhỏ ngăn ở trước thuyền, đều bị tiên quang trên tiên thuyền bắn nát, hóa thành bụi bặm tan biến ở trước mặt tiên thuyền, chỉ có một số tinh cầu cực lớn có thể so với đại lục, hoặc tinh cầu cùng loại với Thái Dương Viêm Tinh mới có thể khiến cho bọn hắn thoáng thay đổi hành trình vượt qua, chỉ riêng phần uy nghiêm này đã cho người ta một loại cảm giác không thể không sùng bái, càng không nói đến tiên uy kinh người trên tiên thuyền, cùng với lá cờ thêu chữ "Đế"!

Hôm nay, ba mươi chiếc tiên thuyền cực lớn đã đi tới trước mặt một mảnh tinh vực mênh mông, trước mắt chính là một mảnh Tinh Thần Chi Hải sáng ngời, chợt nhìn qua thì thấy khí tức của nó yên lặng, bình thường, nhưng bên trên tiên thuyền đều có Tiên tướng so chiếu tinh đồ, sau khi xác định vị trí, sau đó đi đến phía trước một chiếc tiên thuyền to lớn cao quý ở giữa đoàn, hướng nam tử ngồi trên vương tọa bẩm báo, ở bên cạnh người này còn có hai cái bồ đoàn, trên đó có một vị bích y nữ tử, cùng với bốn năm vị khác có khí tức không phải Tiên Tướng!

- Cũng tốt, vậy thì đóng quân ở đây đi!

Nam tử ngồi ngay ngắn ở phía trên vương tọa nghe vậy, liền nhẹ nhàng gật đầu, buông cuốn sách trong tay xuống, sau đó đứng lên nhìn ra bên ngoài, không lên tiếng, hình như đang chờ cái gì đó xuất hiện trong tinh không mịt mờ, Tiên tướng dưới trướng hắn đã sớm quen với bộ dạng này, nên không nhiều lời, tự nhiên sẽ có người truyền đạt ý chỉ của Đế tử, đóng quân gần đây, bên trên hơn ba mươi chiếc tiên thuyền đều có mỏ neo chế tạo từ tiên kim thả ra ngoài, cắm thật sâu vào bên trong tinh thần chung quanh, cố định thân thuyền.

- Tại sao trong tinh không không có người?

Cô gái kia không có rời đi, ngược lại đi tới sau lưng nam tử, hướng ra phía ngoài nhỏ giọng hỏi.

- Ngươi không cần phải lo lắng, cái phiến tinh thần bên ngoài này nhìn như bình thường, kì thực dấu diếm huyền cơ, không biết có bao nhiêu sinh linh Thần tộc ẩn núp ở bên trong, với nhiệm vụ là trạm gác ngầm của Thần Minh, nên nơi đây có rất nhiều sinh linh Thần tộc có thiên phú ẩn nấp, tu vi của ngươi còn kém, nên không dễ dàng cảm ứng thấy chúng, chắc hẳn hiện tại bọn hắn đã bẩm báo cho Thông Cổ Thần Vương biết rồi, vị bằng hữu cũ kia của ta, rất nhanh sẽ đến!

Nam tử bên trên vương tọa, chính là Đế Thích đường xa mà đến, đối mặt hắn là Thanh La Tiên Tử, nàng bởi vì lo lắng nên sắc mặt có chút không thoải mái, vì vậy hắn mới khẽ nở nụ cười, thấp giọng giải thích, trong thanh âm mang theo sự tự tin nắm giữ tất cả.

- Ta vẫn luôn cảm thấy trong nội tâm có chút lo lắng không rõ, vị Thần Chủ kia cũng không phải là người dễ dàng nói chuyện, lúc trước nàng rời khỏi Quảng Thành Tiên Vương, đã có đại tạo hóa, đột nhiên một thân tu vi tăng mạnh, thậm chí có tư cách đấu pháp cùng Tiên Vương, hơn nữa người này tuy là nữ lưu, xuất thân thấp kém, nhưng lại có bản lĩnh lớn, một người thu phục mười đại Thần Vương, việc này nói rõ vô luận là bản lĩnh hay là sự can đảm đều không giống người thường, hơn nữa nàng hận thấu xương đối với Tam Thập Tam Thiên, vô luận như thế nào cũng phải khiến nàng cam tâm kết minh cùng chúng ta...

Thanh La Tiên Tử miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng không thể vui vẻ được.

Đế Thích nghe xong, lại nhẹ nhàng cười cười, sau đó thò tay kéo bàn tay thon gọn của Thanh La Tiên Tử lại, nhìn ánh mắt của nàng, cười nhạt nói:

- Tự nhiên Thần Chủ không phải là người dễ dàng nói chuyện, nhưng người như vậy chưa chắc đã tính toán tường tận hết thảy, huống chi, lúc này ta dẫn theo đại lễ mà nàng không cách nào cự tuyệt đến, còn nữa, bây giờ nàng không có ở Thần Minh, đợi lúc nàng trở lại, tất cả đều đã kết thúc, nàng không muốn kết minh cùng ta, cũng không do nàng quyết định, dù sao, ta cũng không có cho nàng quá nhiều lựa chọn...

Thanh La Tiên Tử quen biết Đế Thích bảy trăm năm, danh phận cũng đã định ra, nhưng trước đây Đế Thích quá bận rộn chuyện tăng lên tu vi của mình, quanh năm bế quan, ngẫu nhiên có mấy lần gặp gỡ cũng là ở đại sảnh, dưới chỗ đông người, hôm nay ở trên tiên thuyền, là lần thứ nhất hắn làm ra cử động thân mật như thế đối với nàng, nên nàng có chút cảm giác ngoài ý muốn, tay run rẩy, theo bản năng muốn rút tay về, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, sau đó cầm tay của hắn càng chặt hơn, trên mặt giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, mang theo một chút nghi nhìn về phía Đế Thích:

- Đế Thích... Ca ca, ngươi làm như vậy, thật sự có lợi đối với Đại Xích Thiên sao?

- Đương nhiên, Đại Xích Thiên cũng là nhà của ta, làm sao ta lại tổn hại ích lợi của nó?

Đế Thích nhẹ nhàng hít một hơi, nhìn vào mắt Thanh La Tiên Tử, nói:

- Nàng không cần nghĩ nhiều, chỉ cần chú ý ở bên cạnh ta nhìn xem là tốt rồi, ha ha, đoán chừng lần chinh chiến này rất nhanh sẽ xong, vô luận là ai thắng ai thua, cũng sẽ không ở lâu trong Loạn Lưu Hải, ta nghĩ rồi, có lẽ chờ chúng ta về tới Đại Xích Thiên, ta cũng không cần phải một mực bế quan tăng lên tu vi, hướng người khác chứng minh chính mình nữa, mà mang theo nàng đi khắp chư thiên vạn giới, du sơn ngạn thủy, nàng cảm thấy thế nào?

- Ta... Ta...

Thanh La Tiên Tử nhìn vẻ chân thành của Đế Thích, nhưng trong nội tâm lại không có chút cảm động, ngược lại lộ ra sự hoảng sợ, trong chốc lát đã hiện lên vô số ý niệm trong đầu, từng cái đều đáng sợ đến cực điểm, nàng cũng không phải là loại người mới yêu lần đầu, khó hiểu nhân tâm, đối mặt với cử động khác thường của Đế Thích, trong nội tâm chỉ có vô tận khủng hoảng cùng ngờ vực vô căn cứ, nhưng tự nhiên trên mặt sẽ không biểu hiện ra ngoài, sau khi trái tim run lên, liền lộ ra chút ít e lệ, nàng khẽ gật đầu, nói:

- Bảy trăm năm rồi, rốt cục ngươi không cần theo giúp ta nữa!

- Đế tử điện hạ, có sinh linh thần tộc tới gần!

Nhưng vào lúc này, có Tiên tướng đi vào bẩm báo, thấy bộ dạng thân mật của hai người, liền lúng túng cúi đầu.

- Nếu đã đến rồi, ta đi nhìn một cái!

Đế Thích nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Thanh La Tiên Tử, mỉm cười rời đi.

Sau khi hắn cùng với Tiên tướng bẩm báo kia rời đi, vẻ mặt ngọt ngào của Thanh La Tiên Tử đột nhiên biến mất sạch sẽ, nàng có chút hoảng sợ thở hổn hển mấy hơi, lông mày nhíu lại thật sâu, năm ngón tay nhỏ nắm lại, tạo thành nắm đấm…

- Điện hạ, ngươi tới quá muộn!

Bên trong tinh vực, có mấy đạo thân ảnh bay vút đến, tới phía trước tiên thuyền liền hóa thành hình người, một người không có nửa điểm tươi cười chính là Thông Cổ Thần Vương, hắn đứng ở bên ngoài ngàn dặm, ánh mắt chậm rãi quét nhìn về phía tiên thuyền, cuối cùng mới rơi vào trên mặt Đế Thích, thần sắc lộ ra chút không vui, nói chuyện cũng một điểm không khách khí, thậm chí lộ ra chút kiêu căng.

So sánh với bộ dạng hữu lễ lúc gặp Phương Hành giống như là hai người cực đoan.

- Ha ha, vốn đã nói rồi, sau khi đại quân đầy đủ, ta phải bình ổn loạn cục mới chạy đến, nhưng muốn đi thì phải được Tử Huyền Tiên soái đồng ý, lại phải điều khiển đại quân, có thể trong thời gian ngắn như vậy chạy đến, đã là rất khó rồi!

Đế Thích cũng không cho rằng hắn ngang ngược, nhẹ nhàng cười cười, mở miệng giải thích.

- Tốt rồi, hãy bớt sàm ngôn đi, Đế Lưu điện hạ đại loạn Thần Vực, nên bị chúng ta trấn áp ở trong Nghịch Loạn Âm Dương Trận, Đế Thích điện hạ có thể tùy thời đi qua làm tất cả sự tình ngươi muốn làm, chúng ta đều giả bộ như không thấy, chỉ có điều...

Thông Cổ Thần Vương nói đến chỗ này hơi dừng lại, lộ ra vẻ tươi cười âm lãnh:

- Những điều kiện Đế Thích điện hạ đã đáp ứng, cũng nên để cho bổn vương xem xét đã, ta mạo hiểm rất nhiều mới làm thành việc này, ngươi sẽ không hi vọng ta bị Thần Chủ tức giận trấn áp chứ?

- Tự nhiên là không!

Đế Thích nhẹ nhàng nở nụ cười, nói:

- Ta đã chuẩn bị xong hết thảy, không có biến!

Đế Thích nhìn thoáng qua chỗ sâu trong Thần Minh tinh vực:

- Có thể làm phiền Thần Vương mang vị đệ đệ kia của ta đưa đến không?

- Còn phải đưa đến?

Thông Cổ Thần Vương biến sắc, liên tục lắc đầu:

- Đế Thích điện hạ chớ để khó xử ta, vì trấn áp vị Đế tử kia, sinh linh Thần tộc chết rất thảm trọng, khó khăn lắm mới vây hắn ở trong trận, ta tuyệt không muốn giao thủ cùng hắn, hay là điện hạ tự mình làm đi! Còn nữa hôm nay Thần Chủ không ở đây, vạn nhất sau khi ngươi lấy được người lập tức rời đi, dùng ta đại quân của thần minh, cũng không thể lưu tám ngàn Xích Tiêu quân của ngươi lại, cho nên Đế Thích điện hạ cứ làm theo phương án chúng ta đã bàn đi, đã làm tiên sứ Đại Xích Thiên, vậy thì kiên nhẫn ở Thần Tiêu Cung chờ Thần Chủ trở về, như vậy Thần Chủ dưới cơn thịnh nộ muốn trảm ta, cũng có người giúp ta biện hộ...

- Điện hạ, tuyệt không thể xâm nhập hiểm địa!

Hai vị Thái Ất Tiên tướng sau lưng Đế Thích nghe vậy, sắc mặt lập tức biến đổi, nhanh chóng khuyên nhủ.

- Xâm nhập hiểm địa?

Thông Cổ Thần Vương nghe vị Tiên tướng kia nói xong, vẻ mặt có chút kinh ngạc, xoáy ánh mắt có chút đùa cợt về phía Đế Thích.

Đế Thích cũng chỉ hơi trầm ngâm, liền nhẹ giọng cười nói:

- Phiền toái của Đại Xích Thiên cần ta tự tay đi giải quyết, còn nữa, sự tình Thông Cổ Thần

Vương nói cũng là chuyện đã sớm nói rồi, ta tin tưởng Thần Minh cũng không ác ý đối với Đại Xích Thiên ta, chỉ là vị đệ đệ của ta quá mức lỗ mãng, chọc giận tới Thần Chủ, lúc này mới bị trấn áp mà thôi, hiện tại ta đã đến, đương nhiên phải vào nhìn hắn một chút...

Dứt lời, liền mệnh lệnh những người khác lưu ở nơi đây, còn hắn thì lựa chọn mấy trăm Tiên binh, tiến nhập Thần Vực.

Hắn khác với Đế Lưu, lúc ấy Đế Lưu chỉ dẫn theo tổng cộng ba trăm Tiên binh, hắn thì có chừng tám ngàn, nên không có khả năng thâm nhập sâu vào Thần Vực.

Thanh La Tiên Tử cũng cùng hắn tiến nhập Thần Vực, nhưng nội tâm càng lúc càng không yên tĩnh, mày nhíu lại rất sâu.

Nhưng chuyện tới nước này, nàng cũng chỉ biết an ủi chính mình:

- Đại Xích Thiên nhất mạch, từ Tiên Tôn cho tới châu phủ, có ai không nói Đế Thích thông minh, mưu tính vô song, hắn đã dám đi vào, chắc hẳn đã có nắm chắc, luận theo lẽ thường, kế hoạch của hắn không có lỗ thủng, đúng là cái Thần Minh này sẽ không dám giết hai vị Đế tử Đại Xích Thiên? Còn nữa, hình như Đế Thích nắm giữ át chủ bài gì đó, không sợ Thần Chủ trở mặt, nên hắn muốn giết Đế

Lưu trước, sau đó sẽ cùng Thần Chủ kết minh, tất cả đều ở trong lòng bàn tay hắn rồi...

Đến lúc này, tâm thần nàng mới hơi thả lỏng, có chút chờ mong... đến nơi Đế Lưu bị trấn áp!

Không biết tại sao, trong lòng của nàng có cảm giác Đế Lưu so với vị Đế Thích thâm sâu này còn đáng sợ hơn...

Chương 1592: Thái Hư Bảo Thụ

- Đại lễ của Thần Chủ đều chuẩn bị ở nơi này!

Đế Thích ngồi trong đại điện Thần Tiêu Cung, nhẹ gật đầu cái, Tiên tướng bên cạnh hắn, cũng mang theo một cái rương, một cái khay Tử Cân Mộc, một cái quan tài màu đen bày ở sau đại điện, rồi sau đó mỉm cười giới thiệu:

- Cái này là phần đại lễ thứ nhất, đây chính là tiên dược ngộ đạo, dâng lên Thần Chủ để bày tỏ tâm ý!

Sau đó đầu ngón tay điểm một cái, kéo cái khăn che trên khay Tử Cân Mộc đi, bên trên là một cái bình nhỏ óng ánh, hắn chỉ vào cái bình nho nhỏ trên khay, mỉm cười nói:

- Phần đại lễ thứ hai là một lọ Đế Lưu tương mà chỉ Đại Xích Thiên mới có, mặc dù tu vi

Thần Chủ cái thế, nhưng chắc cũng dùng được. . .

- Ngộ đạo tiên dược, cùng với tiên dược Đế Lưu tương nổi tiếng Chư Thiên?

Nghe được một câu nói kia, ngay cả Thông Cổ Thần Vương cùng với hai thần tướng của hắn, cũng không nhịn được hướng ánh mắt nhìn thoáng một chút.

Tùy tiện lấy ra bảo dược như thế làm lễ vật, vị Đế tử này thật đúng là hào phóng!

- Đây chính là lễ mọn, tỏ vẻ kính trọng của bổn đế tử với Thần Chủ mà thôi!

Đế Thích thấy hình dạng của bọn hắn lại mỉm cười, thản nhiên nói:

- Ta giải quyết xong tâm sự, sẽ ở lại chỗ này chờ đợi, Thần Chủ trở về, ta sẽ tự tay mang một phần đại lễ cuối cùng lên cho Thần Chủ, sau đó cùng nàng nói chuyện một phen!

Lúc hắn nói lời này, ánh mắt nhẹ nhàng liếc qua Thông Cổ Thần Vương, rất rõ ràng là đang chờ Thông Cổ Thần Vương giao Đế Lưu ra, hơn nữa lúc vừa mới tới Thần Tiêu Cung, hắn cũng đã nhìn ra cái hoa sen ở bên ngoài kia chính là Ngịch Loạn Âm Dương Trận, tự nhiên có thể đoán được lúc này vị đệ đệ của chính mình đang ở trong trận, hắn không phải người ưa thích dây dưa dài dòng, tự nhiên muốn làm xong chuyện này trước.

Sự tình từ khí bắt đầu đến nay, đều nằm trong lòng bàn tay, khiến cho hắn rất vừa lòng.

Thực lực Thông Cổ Thần Vương không kém, nhưng ý nghĩ lại không mạnh hơn so với những thi cốt hắn điều khiển bao nhiêu, cũng làm cho Đế Thích có loại cảm giác khống chế tất cả, sau khi chém Đế Lưu, Thông Cổ Thần Vương chỉ có thể dựa vào hắn, muốn xoay người, rất khó khăn!

- Giải quyết xong tâm sự?

Thông Cổ Thần Vương nghe hắn nói xong, cũng nhẹ nhàng cười cười:

- Là muốn gặp Đế Lưu điện hạ bị chúng ta trấn áp sao?

Lúc Thanh La Tiên Tử nghe thấy cái tên này, thân hình không nhịn được run lên, đáy mắt toả ra dị sắc.

Lúc nhìn lại Đế Thích, trong ánh mắt đã nhiều thêm vài phần kiêng kị chi ý!

. . . Đến tột cùng thì hắn thật có bản lĩnh mang tất cả đều nắm giữ ở trong tay của mình sao!

Nhưng không đợi Thông Cổ Thần Vương trả lời, trong màn che phủ ở phía sau đại điện, đột nhiên truyền đến một cái thanh âm nhàn nhạt:

- Giải quyết xong tâm sự của ngươi cần gì phải gấp gáp, trước giải quyết xong tâm sự của ta đã, Đế Thích điện hạ, ngươi muốn đàm phán với ta cái gì vậy?

- Bá!

Đột nhiên nghe được thanh âm này, khiến sắc mặt Đế Thích cùng Thanh La đồng thời đại biến, quay đầu nhìn sang!

Theo cái thanh âm kia vang lên, màn che màu tím nhạt, cũng chậm rãi biến mất, lộ ra một cái thân hình lười biếng nghiêng người tựa trên vương tọa, thấy nàng mặc một bộ áo bào tím, lười biếng kiều mỵ, trên trán ẩn hiện Tiên uy, lại là nữ tử, hơn nữa theo cái màn che biến mất, thân hình của nàng dần dần hiển lộ ra, cũng lập tức khiến cho thần điện to lớn nổi lên cảm giác lạnh lẽo, đó là một loại uy nghiêm như thực chất, như nhật xuất phương đông, quần tinh đều ẩn, thiên địa vạn vật, không ai dám ngẩng đầu!

Nhất là khi nàng ở trước mặt Thanh La Tiên Tử, vốn cũng là một trong thập đại nữ tiên Đại Tiên giới, kiều mỵ động lòng người, ngày thường tuyệt đối so với nữ tử bên trên vương tọa xinh đẹp hơn, nhưng ở trước mặt nữ tử, nàng đã mất đi ánh sáng vốn có, ảm đạm không chịu nổi. . .

- Thần Chủ!

- . . . Là Thần Chủ!

Không biết qua bao lâu, đột nhiên có hai thanh âm vang lên.

Thanh âm kinh ngạc mà ngưng trọng!

Không cần có bất kỳ người nào giới thiệu, đoàn người Đế Thích liền lập tức nhận ra Thần Chủ!

Ngoại trừ Thần Chủ, ai có thể ẩn thân ở sau màn che, lại không cho bọn hắn có mảy may phát giác?

Ngoại trừ Thần Chủ, ai có thể vừa lộ ra mặt ra, liền khiến cho mỹ nhân như Thanh La Tiên Tử ảm đạm vô quang?

Không thể nghi ngờ người kinh hãi nhất chính là Đế Thích, thậm chí biểu lộ trên mặt hắn cũng đã cứng lại.

Trong nội tâm có chút cảm giác kinh ngạc bay lên, dường như thế cục hắn một mực nắm giữ ở trong tay, có chút thoát ly nắm giữ!

- Ha ha, không biết Thần Chủ ở nơi đây, Đế Thích thất lễ!

Tốt xấu gì Đế Thích cũng là Đế tử, công phu dưỡng khí vô cùng lợi hại, sau khi hơi giật mình, vẻ khiếp sợ cùng kinh ngạc trên mặt đã biến mất, không chút hoang mang đứng lên, thi lễ với Thần Chủ phía trên vương tọa, cười xin lỗi, sau đó ánh mắt như có như không quét qua Thông Cổ Thần Vương ở bên cạnh, nhưng lại hướng về phía Thần Chủ nói:

- Không biết Thần Chủ trở về khi nào?

Thấy kẻ này ứng biến, trên mặt Thần Chủ thực sự lộ ra vài phần thưởng thức, nhưng giọng điệu không biến hóa, chỉ cười nhạt một tiếng, nói:

- Lá gan ngươi to lớn như thế, dụ ta ngồi lên đồng vương, làm loạn Thần Vực của ta, làm sao ta có thể không trở lại nhìn một cái?

- Ách. . .

Đế Thích nghe vậy, sắc mặt khẽ biến thành có chút bất đắc dĩ, cười khổ nói:

- Thần Chủ nói đùa, Đế Thích đến chỉ vì kết minh cùng Thần Chủ, nào dám có cái tư tâm gì? Ha ha, cho dù là có, thì đó cũng là nhu cầu như mọi người mà thôi, Đế Thích đến có thành ý, có lẽ tiên dược ngộ đạo cùng Đế Lưu tương Thần Chủ sẽ không đặt ở trong mắt, nhưng Đế Thích từng nghe thấy, lúc Thần Chủ rời khỏi Đại Tiên giới, từng thề chém diệt tộc nhân nhất mạch của Quảng Thành Tiên Vương ở Vân Hoang thành, chỉ tiếc Quảng Thành Tiên Vương chinh chiến ngàn năm, binh bại vẫn lạc, tộc nhân bị tàn sát hết, khiến lửa giận của Thần Chủ không thể phát tiết, nhưng Đế Thích lại ngẫu nhiên tìm được một vị hậu duệ của Quảng Thành, kính xin Thần Chủ. . .

Mặc dù hắn nói chuyện khách khí, nhưng lúc này hắn lại đang đàm phán điều kiện cùng Thần Chủ.

Hơn nữa lúc này, trong lòng của hắn cũng nắm chắc cái gì đó, tự cho là có thể dùng điều kiện này đả động Thần Chủ, nói chuyện cùng mình.

Nhưng Thần Chủ nghe xong, rõ ràng không có phản ứng như trong tưởng tượng của hắn, mà chỉ nhàn nhạt liếc nhìn hắn, nhân tiện nói:

- Quảng Thành Tiên Vương đã chết, đại thù của ta đã không có chỗ báo, lúc ấy nói muốn đồ diệt nhất tộc hắn, cũng là nói nhảm, mặc dù lúc trước ta ở Vân Hoang thành làm tùy tùng của hắn, nhưng trong cơ thể cũng có dòng máu Quảng Thành nhất mạch, chỉ là huyết mạch thứ hệ, không so được với chủ mạch của người ta mà thôi, nếu thật muốn đồ diệt tộc nhân của hắn, đây chẳng phải là tự tính cả mình sao? Ngươi mất công tìm đến người này, ta liền giữ lại, chỉ có điều, ngươi nói muốn theo như yêu cầu, nhưng thứ ngươi muốn sẽ có được, còn thứ ta muốn hình như hơi ít thì phải, như thế không công bằng?

- Tại sao Thần Chủ. . . không giống như trong truyền thuyết vậy?

Trong nội tâm Đế Thích đã có chút bồn chồn, lông mày cũng nhíu lại, tuy chỉ là trong chớp mắt, nhưng biến cố xuất hiện đã một người tiếp một người, khiến cho lòng hắn có chút trầm trọng, đột nhiên Thần Chủ xuất hiện khiến cho kế hoạch của hắn đại loạn, một ít sự tình bí ẩn bị rối loạn, hơn nữa, hậu duệ Quảng Thành Tiên Vương rõ ràng không bị Thần Chủ để vào mắt, thì càng để cho hắn có chút không nhìn thấu. . .

- Chỉ chuẩn bị ít đồ này, đã muốn kết minh cùng ta?

Thần Chủ nhẹ nhàng cười cười, ánh mắt nhìn về phía Đế Thích, có vẻ hơi trào phúng.

Lúc này đám người Thanh La Tiên Tử, đều có chút lo lắng, Thần Chủ biểu hiện bất mãn, khiến cho trái tim bọn hắn hơi khiếp sợ, bởi vì đối tượng Đế Thích vốn muốn kết minh là Thông Cổ Thần Vương, sau khi chém Đế Lưu, mới có thể bức bách Thần Chủ kết minh. . .

Mặc dù loại bức bách này không rõ ràng, nhưng cũng đang gây hấn uy nghiêm của Thần Chủ rồi!

Không ai biết Thần Chủ sớm trở về, có phải vì khám phá ra việc này hay không, hay biết bọn họ làm mấy thứ gì đó. . .

Trong khung cảnh trầm mặc, hình như Đế Thích cũng đã quyết định cái gì đó.

Rõ ràng hắn còn có một lá bài tẩy!

- Thần Chủ không hài lòng sao? may mắn Đế Thích còn chuẩn bị một phần đại lễ cho Thần Chủ!

Hắn hơi nở nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn Thần Chủ.

- Oh?

Thần Chủ nghi hoặc, hình như đã có chút ít hứng thú.

Đế Thích lại như có chút khó xử, nhìn nhìn những người ở chung quanh, ngậm miệng không nói.

Thần Chủ cũng không để ý tới ám hiệu của hắn, nói thẳng:

- Nói!

Đế Thích khẽ nhíu mày, sau đó trực tiếp nói ra bốn chữ:

- Hỗn Độn Tiên Viên!

Đám người Thanh La Tiên Tử đều khẽ giật mình, không biết vì sao hắn nói ra bốn chữ này, Hỗn Độn Tiên Viên ai cũng không xa lạ gì, truyền thuyết ở Tam Thập Tam Thiên không nhiều, nhưng số lượng cũng không ít, rất nhiều đại thế gia kéo dài đến nay đều có được tài nguyên bực này, đó là căn cơ của bọn họ. . .

Hiện tại Đế Thích đưa ra cái này làm cái gì?

Nhưng làm cho người ta không tưởng được chính là, sau khi Đế Thích nói ra bốn chữ này, ánh mắt Thần Chủ thật sự trở nên nghiêm túc, nhìn về phía hắn!

- Làm sao ngươi biết?

Qua nửa ngày về sau, Thần Chủ mới lạnh lùng mở miệng, rõ ràng có thêm vài phần nghiêm túc.

- Ta chính là Đế tử Đại Xích Thiên, tự nhiên sẽ có một ít tin tức của mình!

Đế Thích trả lời vô cùng mờ mịt, hình như lại có lại cảm giác khống chế tất cả như vừa rồi.

Thần Chủ thì nhìn hắn một cái rất nghiêm túc, thản nhiên nói:

- Có bao nhiêu người biết rõ?

Đế Thích cười cười, nói:

- Không nhiều lắm, Tiên soái bên kia ta cũng chưa nói cho hắn biết!

Thần Chủ trầm mặc lại, thật lâu không nói được lời nào, khí tức âm hàn trên người để cho người trong cả tòa Thần Điện đều sinh lòng sợ hãi.

Chỉ có Đế Thích lại lộ ra vẻ thoải mái, thấy Thần Chủ nhưng không mở miệng, hắn lại dứt khoát nở nụ cười, nói:

- Thần Chủ các hạ, người sáng mắt không nói tiếng lóng, hôm nay tứ phương tề tụ Đa Bảo Tiên Hà, đến tột cùng là vì cái gì, người khác không biết, nhưng Thần Chủ không thể không biết? đại quân Tam Thập Tam Thiên tự nhiên là vì bình loạn, vì triệt để bình phục Thiên Nguyên chi loạn mới chờ đợi cơ hội, nhưng rõ ràng bên Thiên Nguyên ở vào hoàn cảnh xấu, lại vẫn thủ vững Đa Bảo Tiên Hà mà không đi, là vì cái gì? Hơn nữa Thần Chủ các hạ đóng quân đã lâu, hiển nhiên cũng không phải vì xem náo nhiệt? Ha ha, thoáng nghĩ lại một chút là biết rõ, trong Hỗn Độn Tiên Viên có đủ loại tiên dược, đủ loại tài nguyên, vô luận là Thiên Nguyên hay là Thần tộc, đều rất cần? Huống chi, trong tiên viên. . .

Nói đến chỗ này, hắn có chút dừng lại, nhìn thẳng Thần Chủ:

- . . . Còn có Thái Hư Bảo Thụ ?

Chương 1593: Bát Hoang Thiên Công

- Ta biết rõ Thái Hư Bảo Thụ có trọng dụng đối với Thần Chủ!

Đế Thích nói đến chỗ này liền không nói thêm lời nào nữa, ngậm miệng lại, mặt đầy vẻ tươi cười, chờ Thần Chủ mở miệng.

Chỉ có điều lời hắn nói thật sự khiến cho đám người Thanh La Tiên Tử chấn động...

Sau khi nghe được bốn chữ Thái Hư Bảo Thụ, bọn họ cũng biết rõ, "Hỗn Độn Tiên Viên" trong lời Đế Thích cùng Thần Chủ nói, tuyệt không phải là Tiên Viên bình thường, mà là Hỗn Độn Tiên Viên bị Thái Hư Tiên Vương đánh nát năm xưa...

Năm đó Thái Hư Tiên Vương muốn dùng nhân tâm bổ thiên tâm, bồi dưỡng loại tiên dược chỉ có địa trường trời sinh mới có thể xuất hiện, dốc lòng chăm sóc, thậm chí làm trễ nãi việc tu hành, thẳng đến cuối cùng, cũng không biết hắn có thành công hay không, nhưng trong Hỗn Độn Tiên Viên, thật sự có tiên dược quý giá hắn sưu tập từ các nơi, có người nói rằng, một hai gốc bình thường cũng bị người ta coi là tiên dược trân bảo, ở trong vườn dược của hắn, chỉ sợ không dưới mấy trăm loại...

Không chỉ có như thế, còn có một đoạn truyền thuyết nói năm đó Thái Hư Tiên Vương thật sự đã thành công, hắn dùng một đoạn thiên địa tạo hóa tạo ra hỗn độn linh căn ở trong tiên viên, đào tạo ra một cây tuyệt thế bảo thụ, có được huyền cơ lớn lao, kỳ danh gọi là Thái Hư Bảo Thụ!

Sở dĩ năm đó chư đại tiên đế... Tiên Vương liên thủ chiến hắn, là vì cướp lấy cây này!

Chỉ có điều, dưới tình thế bị người vây công, Thái Hư Tiên Vương thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành, dưới con thịnh nộ đã dùng một chưởng đánh nát Hỗn Độn Tiên Viên, lại mượn chư thiên đại trận, mang mảnh vỡ Hỗn Độn Tiên Viên đưa đến các nơi, khi năm đại tiên vương tranh đoạt mảnh vỡ Hỗn Độn Tiên Viên, mới cho Thái Hư Tiên Vương một chút thời gian chạy trốn...

Nhưng cuối cùng chư vị vây công Thái Hư Tiên Vương cũng không thể đạt được quá nhiều mảnh vỡ Hỗn Độn Tiên Viên, Thái Hư Bảo Thụ càng không có tin tức gì, ngược lại ở trong truyền thuyết, có không ít Tiểu Tiên Giới đụng phải đại vận, gặp mấy khối Hỗn Độn Tiên Viên bị nghiền nát, đương nhiên, những tiên viên kia cũng lớn nhỏ không đều, không trọn vẹn, không được đầy đủ, có lẽ bên trong có vài gốc đỉnh tiêm bảo dược, nhưng có một ít, bên trong chỉ chứa hai ba gốc linh thảo đáng thương mà thôi, một khối tiên viên sinh ra Thái Hư Bảo Thụ, cho tới bây giờ đều không có tin tức, có người nói đó là bởi vì Tiên Viên chưa xuất hiện, cũng có người nói bảo thụ căn bản không tồn tại!

Nhưng vô luận như thế nào, tên tuổi Thái Hư Bảo Thụ đã truyền ra.

Ngàn năm qua, mọi người đều truyền lưu danh tiếng Thái Hư Bảo Thụ, nhưng cho tới bây giờ không có người gặp qua...

Vào lúc này, Đế Thích lại trịnh trọng nói ra cái tên ấy!

Hơn nữa từ trong lời của hắn đã ẩn ẩn nói ra, Thiên Nguyên và Thần Chủ, cũng vì một phương Tiên Viên này!

Nhưng hôm nay các phương thế lực tề tụ Đa

Bảo Tiên Hà, sớm đã dò xét chiến trường, có điều không thấy bóng dáng Hỗn Độn Tiên Viên...

Bọn hắn đã ẩn ẩn đoán được, đây là át chủ bài cuối cùng Đế Thích lưu lại?

Hơn nữa, cái này cũng có thể là bí mật lớn nhất của Thần Chủ...

Trong lúc nhất thời, bọn hắn cũng rất hối hận, vì không sớm tránh đi, nên nghe được bí mật bực này rồi!

- Ta vốn tưởng rằng người biết rõ chuyện này không nhiều lắm, cũng không nghĩ tới Tam Thập Tam Thiên cũng có cao nhân, cảm nhận được điểm này, chỉ là có chút hiếu kỳ, ngươi cũng đã biết chuyện này, vì sao Tam Thập Tam Thiên lại không có động tĩnh?

Sau khi qua nửa ngày, Thần Chủ mới nhẹ nhàng cười cười, mở miệng nói:

- Chẳng lẽ là chư vị Tiên Đế hôm nay của Đại Tiên giới đều là tài đại khí thô, chướng mắt cái Hỗn Độn Tiên Viên này sao?

- Ha ha, Thần Chủ nói đùa...

Lúc này Đế Thích trở nên thoải mái, thần sắc bình tĩnh, ưỡn thẳng eo lên, quay mắt về phía Thần Chủ, khẽ cười nói:

- Đối với Đại Tiên giới mà nói, tài nguyên trong cái Hỗn Độn Tiên Viên này không phải thứ đồ vật gì quý giá, nếu thật nói ở bên trong cái Hỗn Độn Tiên Viên này có cái gì có thể khiến cho Tam Thập Tam Thiên chú ý, đoán chừng cũng chỉ là một cây Thái Hư Bảo Thụ mà thôi? Nhưng tới tận bây giờ, vẫn không có ai xác định Thái Hư Bảo Thụ có trong mảnh Hỗn Độn Tiên Viên này hay không, mặc dù chúng ta lấy được tin tức đều nói mảnh Hỗn Độn Tiên Viên này, chính là một mảnh quan trọng nhất lúc trước bị Thái Hư Tiên Vương đánh nát, nhưng sự thật như thế nào lại có ai biết được?

Dứt lời, Thần Chủ không mở miệng, chỉ lãnh đạm nhìn xem hắn.

Đế Thích đành phải nở nụ cười, nói tiếp:

- Ta cũng không gạt Thần Chủ, người biết tin tức này ở Tam Thập Tam Thiên cũng không nhiều!

Thần Chủ không nói gì, chỉ là nhìn chầm chầm vào hắn, qua sau nửa ngày, mới nói:

- Ngươi nói ra việc này là có ý gì?

Đế Thích cũng trầm mặc một hồi, nói:

- Thần Chủ giúp ta, ta tự nhiên có thể giúp Thần Chủ!

Đuôi lông mày Thần Chủ dần dần nhíu lên:

- Ngươi thật sự chịu giúp ta đoạt cái Tiên Viên có tác dụng lớn đối với Đại Xích Thiên này sao?

Câu hỏi này không có chút khách khí nào, những người khác cũng tự hiểu hàm ý che dấu bên trong...

Nếu Đế Thích thật sự biết chỗ hạ lạc của cái cái Hỗn Độn Tiên Viên này, vậy hắn vì cái gì không nghĩ biện pháp lấy về cho Đại Xích Thiên?

Hắn vì cái gì càng muốn đi vào Thần Vực, làm giao dịch cùng Thần Chủ?

Nếu như không có một lý do thích hợp, Thần Chủ có thể trực tiếp hoài nghi Đế Thích dụng tâm bất lương.

Nhưng Đế Thích đưa ra đáp án rất nhanh:

- Thứ nhất, tài nguyên trong Hỗn Độn Tiên Viên, không có bao nhiêu quan trọng đối với Đại Xích Thiên ta, dù sao cái này cũng chỉ là một mảnh trong phiến Hỗn Độn Tiên Viên mà thôi, lại có thể có bao nhiêu loại tiên dược? Không thể nhiều hơn so với tài nguyên trong tay chư phương thế lực Đại Xích Thiên, rất có thể Thái Hư Bảo Thụ cũng chỉ là bán thành phẩm, sợ là không so được với Đế Lưu tương

Đế thị nhất mạch ta? lấy được chưa chắc đã là chuyện tốt, thậm chí sẽ đánh vỡ sự cân đối của Tam Thập Tam Thiên...

Nói đến chỗ này, hắn có chút dừng lại, rồi rất nghiêm túc nhìn sang hướng Thần Chủ:

- Điểm thứ hai liền rất đơn giản, người không vì mình, trời tru đất diệt, ta tự nhiên cũng có tính toán của mình, thứ nhất là muốn diệt trừ khối tâm bệnh kia của ta, thứ hai là...

Hắn cười khổ một tiếng, thở dài:

- Thực không dám giấu diếm, ta cũng có chuyện cầu Thần Chủ!

Nhìn bộ dạng lúc này của hắn, thật sự không có nửa phần sơ hở, nhưng Thần Chủ lại bất động, ánh mắt suy tư.

Nửa ngày về sau, mới bỗng nhiên mở mắt:

- Ngươi có thể giúp ta như thế nào?

Đế Thích thấy nàng trực tiếp hỏi mình có thể giúp cái gì, mà không phải cầu nàng cái gì, thì trong nội tâm càng là vui vẻ, nhưng trên mặt lại không hiển lộ ra, hắn thản nhiên nói:

- Rất đơn giản, chắc hẳn Thần Chủ cũng biết, mặc dù Đại Tiên giới không biết tin tức mảnh Hỗn Độn Tiên Viên này sắp xuất thế, nhưng Thiên Nguyên lại biết được, hơn nữa nếu như ta đoán không sai, Thần Chủ cũng đại khái từ phía Thiên Nguyên lấy được tin tức xấu rồi? Ha ha, chỉ có điều, mặc dù Thần Chủ biết tin tức này, nhưng dù sao chuẩn bị cũng chưa đủ, ta biết rõ trong khoảng thời gian này, Thần Chủ một mực ở trong Đa Bảo Tiên Hà âm thầm chuẩn bị, nếu ta đoán không sai, ngươi hẳn là vận chuyển Thông Thiên thần thức, tính toán thời gian Hỗn Độn Tiên Viên xuất hiện ?

Đối mặt với câu trả lời tựa như thăm dò của hắn, Thần Chủ bất động không nói, chỉ nhìn xem hắn.

Đế Thích cũng không đợi Thần Chủ trả lời, tiếp tục nói:

- Thứ cho Đế Thích bất kính, Thần Chủ sử dụng phương pháp này thật sự là quá ngu ngốc, cái Hỗn Độn Tiên Viên này có thể tùy thời xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào trong Đa Bảo Tiên Hà, không gian bên trong cái tinh vực này thật sự quá lớn, ngài có sớm tính toán ra thời gian nó xuất hiện, rồi sau đó đuổi đi qua, cũng là xa xa không kịp, nhất là dưới tình huống s Thiên Nguyên sớm có chuẩn bị, càng khó chiếm được tiên cơ, chẳng lẽ Thần Chủ có ý định đi đoạt?

- Đúng vậy, là cưỡng đoạt!

Vào lúc này Thần Chủ lại nhẹ gật đầu, nói thẳng:

- Trong quân Tam Thập Tam Thiên, Tiên quân có khả năng uy hiếp được ta chỉ có Đại Xích Thiên, bởi vậy ta dùng Đế tử làm vật thế chấp, làm cho Đại Xích Thiên không dám động tay, vậy người có tư cách đi đoạt, sẽ chỉ có ta cùng với Thiên Nguyên rồi!

- Ách...

Nghe Thần Chủ nói thật, Đế Thích chợt ngẩn ngơ, rồi sau đó lắc đầu cười khổ nói:

- Thần Chủ thực lực thông thiên, nhưng cái biện pháp này cũng không tránh khỏi quá ngu ngốc đi, nắm chắc thành công càng không lớn, mà lần này Đế Thích đến đây, thành ý lớn nhất liền ở chỗ, giúp Thần Chủ đoạt được Hỗn Độn Tiên Viên, tối thiểu nhất cũng phải giúp Thần Chủ gia tăng vài phần hi vọng thành công, tránh khỏi bị Thiên Nguyên chiếm được tiên cơ...

- Hả?

Hình như Thần Chủ đã có hứng thú, nhìn thẳng Đế Thích nói:

- Phương pháp gì?

- Sau khi Hỗn Độn Tiên Viên bị Thái Hư Tiên

Vương đánh nát, liền thành vô căn chi vật, phiêu du trong tinh vực, thậm chí là vách tường Hư Vô Giới, giống như phù du trên biển, mặc dù địa điểm xuất hiện cùng với thời gian xuất hiện đều rất khó dự đoán, nhưng không phải là không có biện pháp, sau khi nó xuất hiện sẽ lập tức hấp dẫn nó tới... trực tiếp kéo nó đến bên cạnh mình, so với đuổi theo nó càng dễ dàng hơn?

Đế tử cười, lấy một bức quyển trục đi ra, hai tay nâng lên, nói:

- Thần Chủ có thể nhìn cái trận đồ này!

Thần Chủ khẽ giơ tay, quyển trục kia đã bay đến trước mặt nàng, sau đó tự động trải ra ở trước mặt nàng, chỉ nhìn mấy lần, đáy mắt nàng liền có vài phần ngưng trọng chi ý:

- Hỗn Thiên Hãm Không Trận... Đây là đại trận bên Thiên Nguyên bố trí xuống, ngươi từ chỗ nào có được?

Ánh mắt nàng nhìn qua Đế Thích, có vài phần hoài nghi.

Thế nhưng nghe Đế Thích giải thích xong, lại cười mà không phải cười nói.

- Hảo thủ đoạn...

Hình như Thần Chủ đã biết cái gì, nhàn nhạt tán thưởng một tiếng.

Đế Thích nhẹ nhàng cười cười, nói:

- Chắc hẳn Thần Chủ cũng hiểu, chỗ huyền diệu của cái Hỗn Thiên Hãm Không Trận này, nó có thể vì người kéo Hỗn Độn Tiên Viên xuất hiện ở một chỗ bên trong tinh vực, hôm nay Thiên Nguyên dùng kế này, thật sự là rất lợi hại, nếu như Thần Chủ chỉ đứng nhìn, chờ sau khi Hỗn Độn Tiên Viên xuất hiện mới đi tranh đoạt, không thể nghi ngờ là mất hết tiên cơ, khả năng cướp được Tiên Viên chẳng nhiều lắm!

- Nhưng cho dù có trận này, cũng không đủ để kéo Hỗn Độn Tiên Viên đến chỗ ta, nhiều nhất chỉ là lực lượng ngang nhau với Thiên Nguyên mà thôi...

Thần Chủ cau mày, thấp giọng nói xong, đột nhiên tỉnh ngộ ra.

Ánh mắt nhìn Đế Thích, bất ngờ có một loại ngưng trọng và kiêng kị chi sắc.

Qua hồi lâu, nàng mới chậm rãi thở dài, nhàn nhạt khen:

- Đế Thích điện hạ, quả nhiên là giỏi tính toán, hảo thủ đoạn, khó trách ngươi đường đường là Đế tử, lại không sợ ta, vẫn luôn dùng bộ dạng này nói chuyện, hóa ra là có cái tâm tư này... Ha ha, tuy cái trận đồ này là trận đồ của Thiên Nguyên, nhưng nếu như ta dùng huyết mạch càng tôn quý hơn làm vật tế, làm sao Thiên Nguyên tranh được với ta?

- Mà sợ là trên thế gian, không có huyết mạch gì tôn quý hơn huyết mạch của Đế tử đi?

Thần Chủ nhìn qua Đế Thích, nhàn nhạt mở miệng:

- Ngươi rất hiểu được đạo lý vật tận kỳ dụng!

Bị Thần Chủ nói toạc ra tâm tư, nhưng Đế Thích lại nhàn nhạt nở nụ cười, không cãi lại, cứ lẳng lặng đứng như vậy.

Thần Chủ cũng không nói thêm lời, thời gian dần qua đi:

- Cái trận đồ này chỉ có một nửa, mà ngươi nhọc lòng, có lẽ cũng không chỉ vì để cho ta giúp ngươi thanh lý môn hộ, đến thời điểm này rồi, ngươi có gì thì nói ra đi, ngươi muốn dùng trận đồ nguyên vẹn đổi cái gì?

Nét vui vẻ trên mặt Đế Thích càng đậm hơn, trực tiếp cười nói:

- Ta muốn Bát Hoang Thiên Công của Thần Chủ!

Chương 1594: Mộng ép Bát Hoang

Thiên Công!

Đế Thích nhẹ nhàng nói ra bốn chữ, tựa như một thanh búa tạ, gõ lên trái tim chư tiên, quả thực làm cho người ta cảm giác thần hồn rung động, vô luận là Thanh La Tiên Tử, chư vị Tiên Tướng, hay là nhị vị Thông Cổ cùng U Ẩn Thần Vương dưới trướng Thần Chủ, thậm chí còn có Di Dư Thần Vương đều biến sắc, dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía Đế Thích, vừa kinh vừa sợ. . .

Vị Đế tử này thật sự quá lớn mật rồi, vậy mà dám ở trước mặt Thần Chủ đưa ra yêu cầu này!

Mọi người ở đây cũng không xa lạ gì đối với Thần Chủ, biết nàng vốn là thị nữ của một vị Quảng Thành Tiên Vương ẩn cư Vân Hoang thành, xuất thân hèn mọn, thế nhưng về sau gặp đại biến, trốn khỏi Vân Hoang thành, dưới tình huống bình thường, không phải bị người bên cạnh Quảng Thành Tiên Vương bắt trở về chém giết, thì cũng là mai danh ẩn tích, run như cầy sấy sống hết đời, nhưng nàng lại không giống vạy, nàng chỉ dùng thời gian không đến hai nghìn năm, liền tái hiện trong mắt chúng tiên, hơn nữa lại dùng bá khí vương giả trở về, dùng thực lực cường hoành trấn nhiếp chư Thần tộc, chỉnh hợp ban nghìn

Thần tộc vẫn luôn bị chia rẽ lại làm một, tạo thành thế lực đáng sợ!

Dưới sự thống lĩnh của nàng, chúng Thần tộc đã từng ly tán khắp các nơi trong tinh vực, trong Tiểu Tiên Giới kéo dài hơi tàn, đã có được lực lượng đáng sợ, không những quét ngang các Tiểu Tiên Giới, thậm chí còn có can đảm chống lại Tam Thập Tam Thiên!

Ở Đại Tiên giới, Thần Chủ cũng là địch nhân, một tiên giả, kinh nghiệm, truyền kỳ của nàng cực kỳ phong phú!

Đây cũng là nguyên nhân mà Đế Thích, Thanh La, hay là các chư tiên khác, nắm rõ lịch duyệt của nàng như lòng bàn tay. . .

Đến tột cùng vị nữ tiên truyền kỳ này, dùng hai nghìn năm ngắn ngủn thoát thai hoán cốt như thế nào? Vậy thì không thể không đề cập tới chuyện trong lúc vô tình nàng nhận được truyền thừa của Cổ Thiên Nữ rồi. . .

Mọi người đều biết Thần Chủ đã từng đụng phải đại vận, nhận được một phần truyền thừa, dùng hai nghìn năm ngắn ngủn, thoát thai hoán cốt, tu vi tiến nhanh!

Chỉ là, bọn hắn cũng không biết cái truyền thừa kia đến tột cùng là cái gì, tên gọi là gì, lại có huyền cơ gì. . .

Nhưng vào lúc này Đế Thích lại mở miệng, muốn lấy Bát Hoang Thiên Công trong tay Thần Chủ!

- Có lẽ Thần Chủ cũng đã nghe nói, bảy trăm năm trước Đế Thích mới có được Tiên mệnh, mặc dù sau khi lấy được Tiên mệnh, một mực đau khổ tu hành, không ngừng dụng tâm, nhưng dù sao thời gian cũng quá ngắn, hôm nay ở trong chư thiên Đế tử, thực lực của ta xem như yếu nhất, mà khoảng cách đó lại không phải một sớm một chiều có thể theo kịp, chuyện này khiến cho ta rất đau đầu, lần lượt nhìn khắp chư vực thì Thần Chủ là người có tu vi tăng tiến nhanh nhất trong vạn năm qua, quả thực Đế Thích rất bội phục, nguyện cầu Thần Chủ chỉ điểm, nếu Thần Chủ đáp ứng, ngày sau nguyện dùng sư lễ đối đãi. . .

Lời Đế Thích nói khiến cho trái tim mọi người đều có chút khiếp sợ, cuối cùng cũng đã biết mục đích của hắn.

Kỳ thật mà nói, tu vi tiến cảnh của Đế Thích cũng không chậm, cùng những thiên kiêu khác trong Đại Xích Thiên đều tốt hơn, cái kia đã là rất đáng sợ, nhưng nếu cùng so với Đế tử khác, thì cái tốc độ này có chút. . . chậm một tí. . . nếu hắn bởi vì nguyên nhân này, mới hướng Thần Chủ thỉnh giáo, thì vẫn hiểu

được!

- Con đường tu hành của ta, có quan hệ cùng thể chất, sợ là ngươi tu hành không được. . .

Qua hồi lâu Thần Chủ mới nhàn nhạt mở miệng, nhưng không nhìn ra hỉ nộ trên mặt nàng.

- Đế Thích cũng không có lòng tham, nhất định phải học được truyền thừa Thần Chủ sở hữu, thầm nghĩ đạt được Thần Chủ chỉ điểm, tìm hiểu một chút là được!

Đế Thích vẫn chưa buông bỏ, chỉ quay đầu liếc nhìn Di Dư Thần Vương, mỉm cười, sau đó mới nhìn về phía Thần Chủ:

- Ta từng nghe nói, lúc ban đầu vị Di Dư Thần Vương lai lịch thần bí này, bái nhập môn hạ Thần Chủ cũng không vượt quá tu vi ChânTiên, nhưng bây giờ. . .

Lúc này Thông Cổ Thần Vương cùng U Ẩn Thần Vương cũng nhịn không được quay đầu nhìn Di Dư Thần Vương.

Dưới ánh mắt của bọn hắn, đúng là tu vi vị đại đệ tử Thần Chủ này tiến triển hơi nhanh một tí. . .

Hẳn là Thần Chủ thật sự dùng bí pháp giúp hắn?

Sau khi Thần Chủ nghe xong lời này, lại nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Đột nhiên tu vi của hắn tăng mạnh như thế, là có quan hệ cùng huyết mạch và căn cơ, kỳ thật ta cũng không có truyền cho hắn cái gì, nhưng. . .

Lúc nói đến chỗ này, nàng lại nhìn về phía Đế Thích, khẽ cười nói:

- Hôm nay điều kiện ngươi đã nói ra, xác thực có trọng dụng đối với ta, hình như ta không đáp ứng ngươi cũng không được rồi. . .

Đế Thích nở nụ cười:

- Ta đã sớm nói qua, nguyện trợ giúp Thần Chủ theo như yêu cầu!

Lúc này Thanh La Tiên Tử nhìn bộ dạng trong sáng tươi cười của Đế Thích, nội tâm cũng hơi hơi buông lỏng.

Trải qua một phen đối thoại như vậy, lòng nàng cũng phập phồng không biết bao nhiêu lần. . .

Cho tới hiện tại, nhìn thấy kết quả, nàng cũng mới bội phục không thôi đối với Đế Thích!

Thậm chí nàng cảm thấy rất khó tưởng tượng, đến tột cùng Đế Thích làm như thế nào để đạt được một bước này?

Không khí trong trường đã hòa hoãn xuống, Thần Chủ nhàn nhạt mỉm cười, Đế Thích cũng cởi mở hơn, hai người này cười thực sự khiến trái tim Thanh La Tiên Tử vui thích, cười theo, mấy vị tiên tướng sau lưng Đế Thích, càng cảm giác đại sự đã định, trái tim vừa khâm phục vừa lo lắng đối với vị Đế tử này, không có cảm giác tùy thời bị người giơ chưởng tiêu diệt như lúc mới gặp gỡ Thần Chủ nữa, nhẹ nhõm phá lên cười!

Quả thực Thần Điện đã hoà hợp êm thấm. . .

Nhưng hết lần này tới lần khác lại vào đúng lúc này, Thần Chủ cười xong, nhìn qua Đế Thích nói:

- Cần phải nói tiếp, ta thật sự không có lý do gì không hợp tác với ngươi, thế nhưng mà hết lần này tới lần khác ta có chút băn khoăn, để cho ta do dự mà không biết nên trả lời ngươi như thế nào, vậy phải làm sao bây giờ đây?

- Ách. . .

Nụ cười trên mặt Đế Thích cứng đờ, thậm chí có chút ít nghi hoặc, kinh ngạc nói:

- Cái nghi hoặc gì?

Thần Chủ nhẹ giọng cười nói:

- Cái kia chính là, hai vị Đế tử đều tới tìm ta đàm phán điều kiện, ta nên đáp ứng ai mới tốt đây?

Lúc dứt lời nói, ánh mắt miễn cưỡng nhìn về phía bên ngoài Thần Điện:

- Nếu ngươi không tiến đến, ta thực sự đáp ứng điều kiện của hắn rồi. . .

- Ha ha, như vậy sao được, cảm tình của chúng ta để ở chỗ chứ. . .

Bỗng nhiên bên ngoài Thần Điện cũng truyền tới một tiếng cười to, sau đó liền chứng kiến một cái thân ảnh cao lớn xuất hiện ở cửa đại điện.

Ngoài điện tinh quang thấp thoáng, vờn quanh thân hình hắn, tóc dài xõa ngang vai, đường cong cương nghị, trong tay mang theo một cây đại đao. . .

Mặc dù ở trong khoảng thời gian ngắn, chư tiên còn không nhìn rõ ràng hình dạng của hắn, nhưng nụ cười trên mặt Thanh La Tiên Tử bỗng nhiên cứng lại, quả thực nàng cảm giác như toàn thân rét run, trong tâm vừa mới có chút ấm áp như bị một chậu nước lạnh từ đầu giội xuống, loại cảm giác này làm cho nàng như bị điện giật, bỗng nhiên nhảy dựng lên, ánh mắt hoảng sợ nhìn đạo thân ảnh kia, lạnh run. . .

- Đế Lưu, ngươi. . .

Không cần nàng kêu ra tiếng, đám người Đế Thích cũng đã thấy rõ bộ dạng người nọ.

Sau đó tâm của tất cả bọn hắn đều trầm xuống!

Không thể nghi ngờ đạo thân ảnh này chính là hình ảnh bọn hắn một lòng muốn nhìn thấy trước khi nhìn thấy Thần Chủ, nhưng cuối cùng lại ở dưới một cái tình huống hoàn toàn không tưởng được nhìn thấy, bọn hắn nghĩ như thế nào cũng không thông, tại sao ở thời điểm tất cả đều kết thúc, đại công cáo thành, chỉ đợi thu hoạch thành quả thắng lợi, lại thấy được đạo thân ảnh này, hơn nữa bộ dạng hắn cùng với trong tưởng tượng của họ hoàn toàn khác biệt. . .

Hắn vốn nên là tù nhân, nghển cổ đợi giết, làm sao lúc này lại như một chủ nhân?

Đủ loại ý niệm trong đầu đan vào ra, khiến cho tất cả bọn hắn như người ở trong mộng, nhất thời không thể mở miệng.

- Thần Chủ, đây là có chuyện gì?

Qua hồi lâu, Đế Thích mới phản ứng lại đầu tiên, bỗng nhiên hắn chuyển hướng về phía Thần Chủ, trầm giọng hỏi.

- Cũng không có gì, dù sao Đế Lưu điện hạ cũng là Đế tử Đại Xích Thiên, hắn tới tìm ta trao đổi sự tình kết minh, làm sao ta lại không dùng lễ đối đãi? Ha ha, trước đây Thông Cổ không được ta mệnh lệnh, nên nổi lên xung đột cùng Tam điện hạ, nhưng sau khi ta trở về, liền hóa giải phần hiểu lầm này, thả hắn ra, ha ha, vừa rồi ta nói chuyện nhập tâm, không nhớ ra cần nói cho ngươi biết. . .

Thần Chủ cười nhẹ, trên mặt bớt đi mấy phần uy nghiêm, hiện ra vài phần hiếu kỳ của con gái.

Nhìn hai vị Đế tử đứng tương đối trong đại điện, dường như nàng cảm thấy rất hứng thú, chờ mong nhìn một hồi trò hay!

Đế Thích nghe ra ý chuyển hướng trong lời nói của Thần Chủ, nên sắc mặt trở nên vô cùng thâm trầm, nếu nói từ khi vào Thần Vực, cảm giác trong lòng của hắn là một mực nắm giữ mọi chuyện ở trong tay, như vậy lúc gặp được Đế Lưu, liền không thể nghi ngờ là cảm giác hoàn toàn thoát ly nắm giữ rồi, nội tâm hắn không nhịn được nhanh chóng xoay chuyển:

- Tại sao Đế Lưu lại xuất hiện ở chỗ này? Hẳn là hắn cũng đạt thành chút giao dịch gì đó cùng Thần Chủ? Nhưng không có đạo lý, làm sao hắn có thể đưa ra những điều kiện như của ta?

- Hừ, Đế Thích! ngươi tên vương bát đản này, lại bán đứng Đại Xích Thiên. . .

Phương Hành mang theo Khi Thiên Bá Man Đao, từng bước một từ ngoài điện đi đến, mà ở phía sau của hắn, Lộc Tẩu, Văn tiên sinh, Hoan Hỉ Cáp Mô, cùng với một đám Thái Ất thượng tiên cũng đi theo, trên mặt đều hiện đầy sát cơ lành lạnh, gắt gao nhìn thẳng vào đoàn người Đế Thích!

- Bảo hộ Đế tử!

Chư vị Tiên tướng bên người Đế Thích thấy thế, cùng hét lớn lên, tế ra pháp bảo.

Duy có Thanh La Tiên Tử là giống như bị dọa bể mật, thật lâu không có nửa điểm phản ứng.

- Hừ!

Đế Thích quay mắt về phía Đế Lưu đang ngang ngược chỉ trích chính mình, hừ lạnh một tiếng!

Lúc này bụng hắn đầy nỗi băn khoăn, nên không muốn cãi lộn cùng hắn, mà quay người hướng về phía Thần Chủ nhìn sang, trầm giọng nói:

- Thần Chủ, ta không rõ!

- Hả?

Lúc này Thần Chủ cười dịu dàng, hỏi:

- Không rõ cái gì?

Sắc mặt Đế Thích trở nên âm trầm, trong nội tâm có vô số ý niệm xẹt qua, sau khi trầm mặc nửa ngày, hắn mới ngẩng đầu lên, dùng âm thanh lạnh lùng nói:

- Đế Thích mang theo thành ý mà đến, lại chỉ rõ thiệt hại, chẳng lẽ Thần Chủ không biết nên kết minh cùng ai sao?

- Đương nhiên đã biết. . .

Thần Chủ nghe vậy thì nở nụ cười, ánh mắt có vài phần thưởng thức chi ý nhìn Đế Thích, than nhẹ:

- Ngươi là người rất thông minh, thành ý rất đủ, kế hoạch nói ra cũng rất tuyệt, lễ vật đưa tới ta cũng không khách khí nhận rồi, nhưng. . .

Nói đến chỗ này, Thần Chủ nở nụ cười như tiểu hồ ly:

- . . . Nhưng đối tượng ta kết minh là hắn!

Chương 1995: Ngươi chọn Thần Chủ

hay là ta

Ngươi rất tốt, đồ vật đưa ta rất ưa thích, đồ vật ta cũng thu, nhưng ta chính không kết minh cùng ngươi...

Cả người Đế Thích đều bị lời nói này của Thần Chủ làm bối rối, nửa ngày không có nói lên lời, trong lòng thật sự có loại cảm giác kinh ngạc khó nói lên lời, giống như bị ai đó gõ một gậy vậy, biểu lộ bình tĩnh từ trước đến nay, cũng ở lúc này biến thành vô cùng quỷ dị, trong ánh mắt hiện lên vẻ không hiểu thật sâu, hắn có chút không rõ, tại sao đến cuối cùng sự tình lại biến thành cái dạng này?

Thần Chủ điên rồi phải không?

Hắn dâng lên các loại đại lễ, lại vì nàng phân tích lợi hại, hơn nữa còn nói rất rõ ràng, kết minh cùng hắn đôi bên cùng có lợi, tại sao nàng vẫn cứ không chịu kết minh cùng hắn, hết lần này tới lần khác muốn đi tìm tên phế vật Đế Lưu kia?

Hay là hắn bị điên?

Nếu không, tại sao mọi người nhìn bộ dạng của hắn, đều giống như đang nhìn một kẻ ngu?

- Đế tử...

Tiên Tướng phía sau hắn cũng không rõ xảy ra chuyện gì, hoàn toàn bối rối, nhưng từ sát khí trên mặt những người xung quanh đã nhận ra cục diện hiện tại không ổn, từng người hãi hùng khiếp vía, thấp giọng hô một tiếng, che chở Đế Thích thật chặt!

Mà lúc này Thần Chủ cũng cười khanh khách, giống như là xem kịch vui, ngón tay nhẹ phẩy một cái, trước mặt liền xuất hiện "Long châu tử" trắng sáng như tuyết, nó là một loại thánh dược trong tiên giới, cực kỳ hiếm thấy, vị đạo cũng rất tốt, giống như hạt hướng dương dưới thế gian vậy...

Sau đó nàng liền nhặt lên một viên long châu tử, bỏ vào trong miệng, bộ dạng xem kịch vui!

Thật không nghĩ đến, Phương Hành thế mà cũng nghênh ngang ngồi ở trên ghế bành, trong tay mang theo một vò rượu, vừa nhìn bộ dạng vừa sợ vừa giận của Đế Thích, vừa cười khanh khách gật gù đắc ý, giống như đang chờ xem kịch vui.

Thần Chủ đợi nửa ngày, nhịn không được ném long châu tử trong tay vào đầu Phương Hành:

- Còn chưa động thủ?

Phương Hành hơi kinh ngạc quay đầu về

hướng Thần Chủ:

- Không phải người động thủ nên là ngươi sao?

Thần Chủ nghe vậy có chút dở khóc dở cười:

- Đây là đại địch của ngươi, người tranh Đế tử cùng ngươi, ngươi không ra thêm chút sức sao?

Mặt mũi Phương Hành tràn đầy vẻ vô tội, nhìn qua Thần Chủ:

- Nhưng ngươi cũng dự định bắt hắn để lấy danh tiếng, còn muốn lấy huyết mạch của hắn hiến tế đại trận mà!

Hai người này nói chuyện, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, bày ra bộ dạng người nên xuất thủ là đối phương.

- Đế tử, đi nhanh!

Cũng vào lúc này, thủ hạ của Đế Thích quát lên một tiếng, thi nhau tế ra pháp bảo đánh về hướng Phương Hành cùng Thần Chủ.

Mặc dù bọn hắn không hiểu ra sao, không biết chuyện gì xảy ra, nhưng trong lời nói của Phương Hành và Thần Chủ, đều đã nghe ra, cái này căn bản không phải là đàm phán bình thường, đây là một trận phục sát, Thần Chủ cùng Đế Lưu đã sớm quyết định sinh tử của

Đế Thích, đoán chừng trận đàm phán vừa rồi cũng chỉ là trò hài mà thôi, giờ này khắc này, không cần nói nhảm nhiều lời, chỉ có chạy trốn là thật!

- Oanh! Oanh! Oanh!

Mấy cái pháp bảo của Thái Ất Thượng Tiên đánh về phía Phương Hành cùng Thần Chủ, thần uy đáng sợ, nhưng hai người trong cuộc đều không có phản ứng gì, pháp bảo đánh về phía Thần Chủ, căn bản không thể đến được trước mặt nàng, đã bị một đạo tiên quang mông lung ngăn lại, sau đó lặng yên không một tiếng động rơi trên mặt đất, tiên quang ảm đạm, chất liệu bị hủ thực, thế mà trực tiếp mục nát, làm cho người ta khó có thể lý giải được, mà pháp bảo đánh về phía Phương Hành, lại bị đám người Lộc tẩu sau lưng Phương Hành tranh nhau hét lên, ngăn lại, cũng không có làm bị thương hắn mảy may...

- Cùng nhau động thủ, giết ra ngoài...

Sau khi tế ra pháp bảo, đám Thái Ất Tiên tướng phía sau Đế Thích cũng hét lớn, tức giận vọt lên.

Trong miệng nói giết ra ngoài, nhưng bọn hắn không có bất kỳ hành động nào xông ra ngoài điện, mà giận dữ hướng về phía đám người Phương Hành lao đến, đáy mắt đã có ý quyết tuyệt, dường như lúc này, mỗi người bọn họ đều hiểu tác dụng của chính mình...

Cái kia chính là không tiếc hết thảy, sáng tạo cơ hội cho Đế Thích chạy trốn!

- Bảo hộ Đạo Chủ!

Tại thời điểm bọn hắn xông lên, Lộc tẩu quát chói tai, cùng chúng tướng Tiệt Đạo xông lên!

Trong chớp mắt, tiên uy tràn ngập đại điện, thần thông kinh người tập quyển thành một mảnh!

- Đế Lưu, quả nhiên ngươi có bản lãnh...

Đúng vào lúc này, Đế Thích cũng một mặt âm lãnh, ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên mặt Phương Hành.

- Không thể so với bản lãnh thật của ngươi, phản đồ Đại Xích Thiên!

Phương Hành không chút khách khí liền mắng ngược lại, tay đè lấy Khi Thiên Bá Man Đao:

- Ngươi tuyển chọn Thần Chủ hay là ta?

- Ngươi thật sự coi mình đã ăn chắc ta hay sao?

Mặt Đế Thích âm trầm như nước, ánh mắt hung hăng từ trên mặt Phương Hành chuyển hướng đến Thần Chủ, thanh âm âm lãnh đến cực điểm:

- Ta không biết các ngươi đã đạt thành thỏa thuận gì, nhưng các ngươi cho rằng Thần Tiêu cung có thể vây khốn ta sao?

- Oh?

Phương Hành quay đầu nhìn về phía Thần Chủ:

- Lời này của hắn rõ ràng có chút xem thường ngươi...

Lời nói còn chưa ra, đột nhiên Đế Thích đưa tay kéo cánh tay Thanh La lại, vội vàng phi thân thối lui mấy chục trượng, cùng lúc đó, trong tay hắn bay ra vài cái tiên phù, tiên lực lưu động, sau đó ầm vang một tiếng, trong nháy mắt tiên quang tàn phá bừa bãi gần như tràn ngập cả tòa đại điện, bất kể là Phương Hành hay là Thần Chủ, đều bị tiên uy của cái tiên phù này bao phủ!

- Không tốt, trong này... Có Đế phù!

Trong một cái sát na này, nụ cười trên mặt Phương Hành đột nhiên thu vào, nhanh chóng phi thân thối lui, trong miệng hét lớn:

- Lão mẹ nuôi mau ra tay!

Từ bên trong mảnh phù triện kia, hắn đã cảm thấy một đạo khí tức dị thường đáng sợ, rất rõ ràng, Đế Thích ẩn giấu đi một cái tiên phù mạnh đến cực hạn bên trong đống phù triện, nghĩ cũng không cần nghĩ, cái kia tất nhiên là tiên phù Tiên Đế ban cho, bên trong phong ấn một đạo lực lượng Tiên Đế, mà tiên phù bực này, hắn cũng không phải lần đầu tiên nghe nói, ban đầu ở Phù Đồ Thiên, Thanh La đã lợi dụng phù này rời đi!

Thuộc hạ Quan Phi Hưng của Thanh Tà Tiên Vương đã từng bị hắn bắt, hảo hảo thẩm vấn, cũng nghe nói qua sự tình về loại tiên phù kia!

Chỉ có điều hiện nay, là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy!

Ngẫm lại chuyện này cũng thấy bình thường, Thanh La cũng có một đạo tiên phù dạng này, thì Đế Thích không có lý do gì không có!

- Ha ha, tiên phù Tiên Đế đích thân hạ bút sao?

Trong một sát na tiên uy đầy trời này, bất luận là ai cũng đều nhanh chóng thối lui, thế nhưng lúc này thanh âm bình tĩnh của Thần Chủ lại vang lên, cùng lúc đó, đạo thân ảnh trên vương tọa nhào đi ra, một loại khí tức hoành tuyệt tàn phá bát phương:

- Đã sớm chờ ngươi lấy ra!

- Sưu!

Tiên quang tràn ngập, trong thần điện không thấy rõ bóng người, một cánh tay tinh tế như ngọc ló ra.

Cánh tay này giống như trực tiếp xuyên qua tất cả tiên quang cùng hỗn loạn, xuyên qua hư không, thẳng tắp thò ra!

Mà vị trí nó thò đến, đương nhiên là chỗ Đế Thích tế ra tiên phù!

Đó là một đạo tiên phù giấu ở giữa, phóng thích ra tiên uy hủy diệt tất cả_Đế phù!

Thần Chủ dùng một tay bắt lấy Đế phù nắm ở trong tay!

Dường như nàng đã sớm dự liệu đến sự tồn tại của đạo phù này, nên một mực chờ Đế Thích tế ra...

Ầm ầm!

Lúc nàng nắm chắc đạo Đế phù kia, liền giống như trực tiếp cầm một vầng mặt trời!

Tử diễm phát tán ra, hủy diệt tất cả tiên uy xung kích, giống như một mảnh nộ hải!

Mà ở trong lòng bàn tay Thần Chủ, cũng nở rộ thao thiên tiên lực, từ bát hoang lục hợp đưa đến, siêu việt tinh vực cùng không gian, đồng thời hướng về một đạo Đế phù kia trấn áp tới, va chạm với lực lượng của Đế phù phóng ra!

- Mau lui!

Tại thời khắc này ánh mắt Phương Hành trở nên nghiêm nghị, miệng hét lớn, tay áo đồng thời phồng lên, tận khả năng kéo tất cả Tiên tướng dưới trướng hướng về sau, có thể nói là đã dùng hết một thân lực lượng, để bọn hắn rời xa vị trí bàn tay Thần Chủ...

Hắn hiểu được sự kinh khủng nơi đó!

Bên trong cái Đế phù kia phong ấn một đạo tiên lực của Tiên Vương, mà thứ Thần Chủ dùng để nắm giữ Đế phù, lại là tiên lực dùng trấn áp cái Đế phù kia!

Ở trình độ nào đó mà nói, Thần Chủ đang thông qua loại phương thức này đọ sức cùng Xích Đế!

Bất luận ai thắng ai thua, cách đấu này đều rất đáng sợ, cách càng xa càng tốt...

Mà sự thật giống như hắn sở liệu, hai loại sức mạnh đều dị thường kinh khủng, phía dưới trùng kích, khiến cho tiên uy to lớn không cách nào phóng thích, chỉ ngưng tụ trong lòng bàn tay, nhưng dù là như thế, dư quang chôn vùi vẫn tràn ra khắp nơi, nhóm Tiên tướng thủ hạ của Phương Hành còn tốt, được Phương Hành kịp thời kéo rút lui, nhưng thủ hạ Đế Thích không muốn sống vọt lên đều bị nạn...

Xoạt!

Gần như là trong chớp mắt, mấy vị Tiên Tướng kia, liền bị cái dư quang này bao phủ ở bên trong, tiếng kêu thảm thiết nổi lên...

Bọn hắn đường đường là Chân Tiên, thế mà bị cái dư quang này quét thành tro tàn...

Trước khi chết hét thảm một tiếng cũng đã là hạng người tu vi cực cao!

Ầm ầm!

Phương Hành dựa vào công phu Tụ Lý Càn Khôn của mình, cưỡng ép kéo đám người Lộc tẩu trở về, cùng bọn hắn ngã lộn về sau, thẳng đến khi lưng đụng phải vách tường thần điện mới ngừng lại được, khí tức từng người nhộn nhạo, khó chịu đến cực điểm, miễn cưỡng mở mắt ra hướng bên trong thần điện nhìn lại, nhưng chỉ thấy dư quang một đoàn phong hỏa lôi điện, tàn phá bừa bãi ở bên trong thần điện, giống như là triều cường đánh ra!

Phù...

Thời gian trôi qua đủ để uống cạn chung trà, mới dần dần tán đi, trong trung tâm chính điện, chỉ còn lại một mình Thần Chủ, lẳng lặng đứng ở nơi đó!

Trong lòng bàn tay nàng nắm một đạo tiên phù, thình lình đã hóa thành giấy khô, từ từ biến thành tro tàn tán đi.

Mà bàn tay tinh tế như ngọc của nàng, cũng đã nứt ra một lỗ hổng nho nhỏ, có một giọt máu tươi óng ánh rơi xuống!

- Ngang tài ngang sức sao?

Phương Hành nhíu mày, nhìn Thần Chủ đã trấn áp đạo Đế phù kia, nhưng nàng cũng bị thương nhẹ.

Từ kết quả này, cũng rất khó phán định là người nào thắng người nào thua...

Chỉ có điều thân hình Đế Thích cùng Thanh La Tiên tử, đã không còn ở trong thần điện.

- Ai, tu vi Xích Đế thật để cho ta có chút ngoài ý muốn, xem ra sau khi phong Đế, hắn lại tinh tiến không ít...

Thần Chủ vỗ vỗ tay, xóa đi tro tàn trong lòng bàn tay, nhàn nhạt quay đầu hướng về phía Phương Hành nhìn lại, giống như cười mà không phải cười nói:

- Đòn sát thủ lớn nhất của hắn đã bị ta đã bức ra, cũng giúp ngươi trấn áp, có Thần Tiêu cung áp chế, một tòa truyền tống đại trận giấu trong cơ thể hắn cũng không phát huy ra uy lực, nhiều nhất chỉ đưa hắn ra chỗ tám ngàn quân mà thôi, có phải chuyện còn lại đến lượt ngươi ra lực hay không?

- Cái kia là đương nhiên!

Phương Hành nhảy dựng lên, huy vũ Khi Thiên Bá Man Đao hai lần, ánh mắt hung ác, một bộ căm phẫn, oán hận nói:

- Một đạo phá phù của Xích Đế, lại dám làm người thụ thương, lão mẹ nuôi cứ yên tâm, ta đi làm thịt con của hắn vì ngươi xả giận...

Chương 1996: Ta là thân đệ đệ của ngươi a

Đế Thích có được Đế phù tại thân, nhưng Thần Chủ và Phương Hành đã sớm liệu được, đường đường là Đế tử nếu như không có thủ đoạn gì bảo vệ tính mạng, mới thật sự là chuyện chê cười, bởi vậy tất cả chuyện phát sinh đều ở trong dự liệu, không có ảnh hưởng đến kế hoạch của bọn hắn. . .

Rất rõ ràng, Đế Thích có thể chạy ra Thần Tiêu Cung, là do hắn dùng Đế phù đảo loạn cục diện, phân tán lực chú ý của Thần Chủ, sau đó mượn cơ hội này thi triển truyền tống trận chạy thoát ra ngoài, kế hoạch lần này cũng không khó chế định, bởi vì Thần Chủ muốn trấn áp một đạo Tiên Đế chi lực trong Đế phù, cũng cần dốc hết toàn lực, tự nhiên không rảnh để ý tới chuyện khác, mà thời điểm lực lượng trong Đế phù phóng thích, mọi người trong đại điện đều cần bảo vệ tính mạng, càng không có sức lực đi ngăn cản hắn truyền tống chạy trốn, chỉ có điều Thần Chủ cùng với Phương Hành không lo lắng điểm này, bởi vì dưới lực lượng áp chế của Thần Tiêu Cung, truyền tống trận của Đế Thích cũng không truyền tống được quá xa!

Tinh vực mênh mông, hơi một tý là triệu vạn dặm, Tiên nhân muốn qua sông cũng là một sự tình rất gian nan!

Tuy tiên nhân có được truyền tống trận, nhưng chờ đại trận thành lập, thậm chí thúc dục đều rất nghiêm khắc, giống như là ở chiến trường ngoại vực hôm nay, Tử Huyền Tiên soái có được truyền tống đại trận liên thông cùng Đại Xích Thiên, mà cái phương đại trận kia, chỉ có thể truyền tống một ít tài nguyên hoặc là tin tức khẩn cấp, mỗi lần mở ra đều tiêu hao lượng lớn tài nguyên, cho nên bình thường đều tuyệt đối không dùng. . .

Đế Thích thân là Đế tử, tự nhiên đãi ngộ không phải bình thường, đương nhiên hắn không có trực tiếp thông qua truyền tống đại trận như Đại Xích Thiên, cho dù là có, trận cơ cũng phi thường to lớn, không có khả năng mang ở trên người, thế nhưng ở trên người hắn, lại có một truyền tống phù trận cự ly ngắn, vừa rồi hắn đã mượn một đạo phù trận này thoát khỏi Thần Tiêu Cung, đương nhiên khoảng cách truyền tống của phù trận như vậy có hạn, lại có lực lượng cấm chế của Thần Tiêu Cung áp chế, hắn có thể chạy ra Thần Tiêu Cung đã là rất tốt, trên phương diện khoảng cách có hạn, có thể trốn về quân trận đã rất tốt!

Đây cũng là nguyên nhân Phương Hành và Thần Chủ bình tĩnh, dù Đế Thích tế lên Đế phù, cũng không có lựa chọn gì, tinh vực mênh mông, hắn có thể truyền tống tới đâu?

Huống hồ thế lực Thần tộc khổng lồ như thế, tu vi Thần Chủ lại tinh thâm khó lường, trốn ra bất kỳ một hướng nào đều phải chết, phương hướng duy nhất hắn có thể trốn chính là chỗ tám ngàn Xích Tiêu quân, chỉ như vậy mới có thể mượn lực lượng Tiên quân giết ra lớp lớp vòng vây!

- Hắc hắc, vừa rồi ép ngươi phải dùng thủ đoạn bảo vệ tánh mạng rồi, giờ nhìn ngươi trốn như thế nào. . .

Phương Hành cười lạnh, trong tay cầm Khi

Thiên Bá Man Đao, nhanh chóng đi ra ngoài Thần Tiêu Cung.

Lúc này ba trăm Cáp Mô quân bên ngoài Thần Tiêu Cung đã sớm mặc xong giáp trụ, cưỡi trên những con cóc lớn, tất cả cầm tiên bảo, hung uy lẫm lẫm.

Sau khi Phương Hành ra khỏi Thần Tiêu Cung, phi thân nhảy tới chỗ con cóc béo tốt nhất, trên mặt có một vết sẹo thật sâu, thò tay kéo dây cương trên người nó, hai cái chân trước của đám cóc liền giơ lên, kêu lên một tiếng "ọp ọp", sau đó ánh mắt Phương Hành quét qua một đám Tiên Tướng, Khi Thiên Bá Man Đao chỉ về phía trước, quát lên:

- Chúng quân nghe lệnh, thịt cá dọn ở phía trước, chỉ cần làm xong chuyện này, về tới Đại Xích Thiên, các ngươi chính là thân vệ của Đế tử, còn ai dám chọc giận các ngươi?

Một đám Cáp Mô quân nghe xong nhiệt huyết đều sôi trào, cùng kêu lên một tiếng:

- Giết! khô máu hắn một lần!

Mặt Phương Hành lộ vẻ tươi cười, dương dương đắc ý, Khi Thiên Bá Man Đao trùng trùng điệp điệp vung lên:

- Đi, khô con mẹ nó máu!

- Sưu sưu sưu

Hư ảnh liên tiếp xuất hiện, một người tiếp một người nhảy lên trời, thẳng đến chỗ đám người đang tháo chạy về phía ngoại vực.

Thần Chủ ở bên trong Thần Tiêu Cung chờ xem kịch vui:

- Tính cách thổ phỉ nặng như vậy, làm sao giả trang Đế tử đến bây giờ được vậy?

. . .

. . .

- Đi nhanh!

Lại nói ở biên giới Thần Vực, tám ngàn Xích Tiêu quân trú đóng ở giữa tinh vực đang lẳng lặng chờ đợi, chuyên tâm đợi hiệu lệnh của Đế tử, đối với bọn hắn mà nói, một chuyến xuất chinh này còn phi thường nhẹ nhõm, lúc trước họ đã biết lần này tới kết minh cùng Thần Vực, lại biết rõ xưa nay Đế tử tính trước làm sau, đã đến rồi liền khẳng định có nắm chắc kết minh, bởi vậy bọn hắn cũng chỉ lẳng lặng chờ ở chỗ này mà thôi, hôm nay, đại quân vừa mới đóng xuống, chưa an bài được hết thảy, vẫn còn có chút rối ren. . .

Mặc dù khoảng cách đến chỗ Thần Vực gần trong gang tấc, thậm chí dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy sinh linh Thần tộc kích động ở phía xa xa, nhưng trong tâm bọn hắn đều kiêu ngạo, không có để bọn chúng vào mắt, nhất là khi thấy được những sinh linh Thần tộc kia thưa thưa dạ dạ, con mắt cũng không dám nhìn bọn hắn, thì trong nội tâm càng nhịn không được xuất hiện một tia khinh miệt chi sắc, trái tim cười lạnh không thôi!

Đối với đám sinh linh cấp thấp vừa rống lên một cái đã bị hù cho chạy tán loạn bốn phía, bọn hắn thật sự không để vào mắt!

Thậm chí trong nội tâm dâng lên một cái ý niệm:

- Thực không biết Đế tử nghĩ như thế nào, rõ ràng kết minh cùng những thứ này. . .

- Cái thứ xưa nay chỉ biết thả bò chăn ngựa, vẩy nước quét nhà thì có thể tức giận cái gì?

Ý nghĩ thế này, cũng không phải Xích Tiêu quân mới có, mà phần lớn người trong Tam Thập Tam Thiên đều nghĩ như vậy!

Hơn nữa, ngay cả sinh linh Thần tộc cũng nghĩ như vậy!

Xích Tiêu quân thân là đội quân tinh nhuệ của Đại Xích Thiên, ngay cả tiên nhân bình thường đều xem thường, thì càng không nói đến sinh linh Thần tộc!

Theo bọn hắn thì mười vạn sinh linh Thần tộc bày ở trước mặt, cũng chỉ là một đám cái xung phong liều chết, căn bản không có tư cách làm đối thủ của họ, chứ càng không cần phải nói là làm minh hữu, thực sự không hiểu tại sao Đế tử phải tìm bọn hắn kết minh. . .

Trong lúc ý nghĩ này dâng lên, dị biến nảy sinh!

Dựa theo lời phân phó của Đế tử trước đây, nếu như hắn đi ra, đoán chừng sẽ là bảy tám ngày, thậm chí nửa tháng sau, bọn hắn không cần gấp gáp, cứ chậm rãi an bài hết thảy, nhưng chẳng ai ngờ rằng, đại quân còn chưa hoàn toàn chỉnh đốn xong, đã chợt thấy bên trong Thần Vực phía trước, có một vầng sáng cấp tốc phi độn ra, giống như trốn chạy để khỏi chết, khí tức bên trong, rõ ràng là của Đế Thích điện hạ. . .

- Đế tử điện hạ. . .

Mấy tên Tiên tướng nhìn thấy vầng sáng này, đồng thời kinh sợ kêu ra tiếng.

Trong chốc lát, mấy người liền xông ra ngoài, tiếp nhận vầng sáng kia, bọn họ bất ngờ phát hiện, bên trong quang đoàn đúng là Đế Thích với vẻ mặt hung ác nham hiểm và Thanh La Tiên Tử đang tái nhợt, hơn nữa chỉ có hai người bọn họ, những người theo bọn hắn tiến nhập Thần Vực không còn ai, trưởng lão cũng tốt, tùy tùng cũng tốt, rõ ràng đều không thấy bóng dáng, bọn hắn lập tức biết được lần đàm phán này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, một nhóm người cẩn thận tiếp đón Đế Thích đến chỗ tiên thuyền, một bộ phận khác mặc giáp rút kiếm, dẫn đầu Tiên binh giết ra ngoài Thần Vực. . .

- Không thể vọng động, đi nhanh!

Hình như Đế Thích biết suy nghĩ của bọn hắn, nên khẽ quát một tiếng, mặt trầm như nước.

- Vâng. . . Điện hạ!

Mấy vị Tiên tướng có chút nghi hoặc, nhưng thấy Đế Thích như thế, liền biết không phải là thời điểm hỏi nhiều, bọn hắn đối với Đế Thích đều trung thành và tận tâm, nghe lệnh đã quen, nên lập tức vung vẩy trận kỳ, truyền lệnh xuống, mấy bộ Tiên binh cùng nhổ trại, rút lui về phía sau. . .

Vừa rồi đám Tiên binh đang chậm rãi đóng quân lập tức rối ren, bắt đầu hành động. . .

Có điều, thân là Tiên binh tinh nhuệ nhất Đại Xích Thiên, tự nhiên quân trận Xích Tiêu quân rất sâm nghiêm, dù là trong cục diện hỗn loạn, cũng có thể dùng thời gian ngắn nhất làm ra an bài, tiên thuyền cực lớn bay ngang tinh vực, muốn chậm rãi bỏ chạy, thế nhưng vào lúc này, động tác của bọn hắn đột nhiên chậm lại, không biết có bao nhiêu ánh mắt hồ nghi nhìn về phía tinh vực chung quanh. . .

Lúc này ở chỗ sâu trong tinh vực, không biết lộ ra bao nhiêu sinh linh Thần tộc có thái độ lén lén lút lút, theo bốn phương tám hướng vùng lên, một tầng lại một tầng, cũng không biết có bao nhiêu ánh mắt, bao quanh vị trí đóng quân của tám ngàn Xích Tiêu quân, nguyên một đám thoạt nhìn thái độ phức tạp, vừa kính vừa sợ, nhưng bên trong dấu diếm một chút tham lam, hiện lên giống như thủy triều!

- Đám sâu kiến Thần tộc các ngươi, nhanh chóng tránh ra!

Có Tiên tướng rống to, giọng nói như chuông đồng, truyền ra vạn dặm.

Sau khi nghe thấy tiếng hô của hắn, lập tức có sinh linh Thần tộc khiếp đảm, muốn lùi bước.

Nhưng loại ý nghĩ lùi bước này, ở dưới sự co cụm của bọn chúng lập tức bị đánh tiêu, chúng bình tĩnh canh giữ họ ở bên trong.

Cũng thẳng đến lúc này, Xích Tiêu quân ở giữa rất nhiều chịt sinh linh Thần tộc, mới xuất hiện cảm giác lạnh lẽo. . .

Trong lúc bất tri bất giác, bọn hắn vậy mà bị sinh linh Thần tộc bao vây!

- Không cần lo cho bọn hắn, giết đi ra ngoài, người cản đường, chết!

Thời điểm chúng tiên chần chờ, bên trên tiên thuyền của Đế Thích, đã có ý chỉ hạ xuống.

Chúng tiên nhận được ý chỉ, trái tim cũng đại chấn, họ biết rõ lợi hại, nên lập tức truyền lệnh, trước trận phương cực lớn, lập tức có các pháp bảo tế ra, chậm rãi di động, muốn trong vòng vây của vô số sinh linh Thần tộc, xé mở một lỗ hổng, giết thẳng đi ra ngoài!

- Đế Thích, ngươi còn muốn chạy trốn đi đâu?

Nhưng vào lúc này, có một tiếng quát lạnh truyền khắp chư vực, chúng Xích Tiêu quân ngẩng đầu, liền chứng kiến trên đỉnh đầu bọn hắn, bất ngờ có một đạo lưu tinh bay tới, lúc nhìn kỹ mới phát hiện, những lưu tinh kia rõ ràng là Tiên tướng cưỡi cóc, từ chỗ sâu trong Thần Vực chui ra, tốc độ rất đáng sợ, trực tiếp xẹt qua trên đỉnh đầu bọn hắn, ngăn ở phía trước đường lui!

Cầm đầu là một nam tử đứng thẳng trên lưng con cóc béo tốt nhất, người này chính là Đế Lưu điện hạ, tóc xõa ngang vai, khí thế hung ác. . .

Mà ở phía sau của hắn là mấy trăm Cáp Mô quân đứng lẻ tẻ, mặc dù nhân số rất ít, nhưng mỗi người đều ngang tàn!

Một số Xích Tiêu quân biết rõ tranh chấp giữa Đế Lưu cùng Đế Thích điện hạ nhà mình, bây giờ bị chúng thần tộc vây quanh, đột nhiên lại thấy được vị Đế Lưu điện hạ mặt đầy sát khí này, thì cũng biết tình huống không đúng rồi, trái tim không khỏi rùng mình, cảm giác có chút trầm trọng, tâm tư vừa mới nhấc lên, muốn mạnh mẽ xé mở một lỗ hổng chạy đi, cũng ở lúc này yên lặng xuống vài phần!

- Đế Lưu. . . Ngươi quả nhiên có bản lãnh!

Bên trên tiên thuyền của Đế Thích, có thân ảnh Đế Thích chậm rãi xuất hiện, hai mắt như đuốc, lạnh lùng nhìn qua Đế Lưu.

- Là ngươi thật có bản lãnh mới đúng, rõ ràng âm thầm cấu kết sinh linh Thần tộc, muốn hãm hại ta?

Vẻ mặt Phương Hành bi thống:

- Ta là đệ đệ ruột của ngươi đó. . .

Vừa nói vừa lau nước mắt, sau đó lại giơ đại đao lên:

- Các con, chém chết hắn!

Chương 1597: Thái Ất thượng tiên không biết xấu hổ

- Ách. . .

Nghe xong lời này Đế Thích không biết nói gì, nhưng đám người Lộc tẩu sau lưng Phương Hành lại chảy một đầu mồ hôi lạnh!

Nghĩ thầm vị Đế tử này giả bộ quá mức nhập tâm đi, đến thời điểm này vẫn nghĩ mình là Đế tử sao?

Nhưng hiển nhiên hiện tại cũng không phải thời điểm cân nhắc vấn đề bực này, sau khi nghe thấy Phương Hành hạ lệnh, trái tim lập tức rùng mình, một thân Tiên uy bắt đầu chuyển động, nhìn qua hơn ba mươi chiếc tiên thuyền cực lớn ở trước mắt, trong nội tâm nàng cùng với chư tiên đều không nhẹ nhõm chút nào, dù đã rơi vào lớp lớp vòng vây, hơn nữa ở dưới sự áp chế của mấy vị Tiên tướng Thần Tiêu Cung, nhưng lúc này lực lượng của Đế Thích vẫn đang thâm bất khả trắc, trước đây Thần Chủ cũng đã lộ ra ý của nàng, chỉ cần hỗ trợ còn không bao giờ ra tay, đối với bọn họ mà nói, đây chính là một trận đánh ác liệt!

- Hừ, ta vốn nắm giữ tất cả, không nghĩ tới ngươi thắng một bậc, nhưng ngươi cảm giác thắng chắc rồi sao?

Đế Thích cười lạnh, vẻ kinh nghi xấu hổ trên mặt đã bị lửa giận thay thế, tinh quang trong đáy mắt bùng cháy mạnh mẽ, rõ ràng lười nói nhiều với Phương Hành, buông thõng tay áo xuống, nghiêm nghị hét lớn:

- Tám ngàn Xích Tiêu quân nghe lệnh, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, lập tức đi ra!

- Tốt, ngươi đã muốn sớm có cảm giác này như vậy sao, ta còn không đến mức chán ghét ngươi như thế!

Phương Hành nghe xong, tâm tình cũng có chút kịch liệt, lập tức quát to một tiếng, sau lưng đã có vài chục đạo thân ảnh xung phong liều chết đi ra ngoài.

Rốt cục cuộc chiến giữa các Đế tử Đại Xích Thiên cũng nghênh đón một cái kết quả!

. . .

. . .

- Đế Lưu điện hạ, có dám chiến một trận cùng ta?

Dưới mệnh lệnh của Đế Thích, phía trước đã có mấy chiếc tiên thuyền ầm ầm lao ra, mà ở trên chiếc tiên thuyền phía trước nhất, có một

Tiên tướng cao lớn mặc áo giáp màu tím, một thân khí tức cực kỳ đáng sợ, trong tay nắm lấy một cây trường thương, bên người có một đầu mãnh hổ cũng mặc tiên giáp đi theo, trong tiếng hét lớn của hắn, hắn cùng với mãnh hổ mặc giáp bên người đồng thời nhảy lên, trực tiếp đạp một bước đến không trung, tiên uy trên người lay động, hổ khiếu rồng ngâm, bay thẳng đến chỗ Phương Hành, dường như có dũng khí vạn người khó đỡ. . .

- Là Hổ Uy Tiên Tướng. . .

Có người hét lớn, thanh âm dị thường ngưng trọng.

Thuộc hạ Đế Thích vốn có ba vị Thái Ất Tiên Tướng, lúc ở Loạn Lưu Hải bị Phương Hành chém một người, vừa rồi ở trong Thần Tiêu Cung bị lực lượng dư thừa của Đế phù cùng Thần Chủ chôn vùi một cái, hôm nay ở trong tám ngàn Xích Tiêu quân, chỉ còn lại một vị Thái Ất Tiên tướng, hắn cũng là một vị Tiên Tướng bài danh cao nhất trong đám thủ hạ của Đế Thích, chiến lực cường hoành khôn cùng!

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn đạp không mà đến, đơn độc một người, rõ ràng đã có loại xu thế vạn quân vạn mã!

Thấy cảnh tượng hắn lao tới, ngay cả Sinh linh Thần tộc kích động ở bên cạnh, cũng bị tiên uy đáng sợ trên người vị Thái Ất thượng tiên này phóng thích ra làm kinh sợ, ẩn ẩn có xu thế co lại, hình như nhớ tới thời gian bọn hắn bị chúng tiên nô dịch. . .

Tên Hổ Uy Tiên Tướng này làm như bên người Phương Hành không có mãnh tướng, một mình xông lại, liền muốn trực tiếp khiêu chiến hắn!

- Ta đến chiến ngươi!

Thế nhưng vào lúc này, con mắt Phương Hành cũng không nhìn hắn, ở bên người đã có người quát một tiếng, xông tới, người này giạng chân ngồi ở một trên lưng một con cóc cường tráng, trong tay cầm theo một thanh Kim Đao cực lớn, một thân khí thế hung ác khôn cùng, áo giáp màu đen trên người dính đầy máu đen, quả thực là khí thế hung ác ngập trời, vậy mà lại là một trong những kỵ binh thiện chiến nhất Cáp Mô quân của Phương Hành, Kim Đao Mã Tiên. . .

- Ha ha, muốn chết!

Nhìn thấy vị Tiên tướng Tiệt Đạo Đường chạy ra chào đón, Hổ Uy Tiên tướng lại quát lạnh một tiếng, Tiên thương trong lòng bàn tay đâm thẳng ra.

Tự nhiên hắn nhìn ra được một thân hung uy của vị Tiên tướng vọt ra kia không phải là dùng để trưng cho đẹp, xem ra cũng có kinh nghiệm sa trường, chiến tiên tinh nhuệ giết ra từ trong đống người chết, nếu cùng cảnh giới với hắn, hai người sẽ thật sự có một trận chiến, nhưng vào lúc đó, tu vi đối phương lại thấp hơn hắn một cảnh, mặc dù có thể theo khí tức trên người hắn cảm giác được Tiên giác, nhưng bây giờ không mạnh, không giống Thái Ất thượng tiên, nhiều nhất cũng chỉ có thể xưng là nửa bước Thái Ất, chênh lệch cảnh giới bực này, đã khiến cho hắn căn bản không để Tiên tướng kia vào mắt!

Ầm ầm!

Một thương kia đâm rơi, tinh vực biến sắc, phát lên từng mảnh lửa. . .

Chống mắt lên nhìn, hắn muốn một thương chế phục cường địch. . .

Nếu làm được điểm này, vô luận là đối với Cáp Mô quân, hay là đối với Sinh linh Thần tộc, đều là một cái đả kích trọng đại!

Binh đối với binh, tướng đối với tướng, vương đối với vương!

Cho tới bây giờ cuộc chiến giữa các tướng đều là một trận chiến quan trọng của Tiên gia đại chiến!

Nếu Tiên tướng bị đối phương trực tiếp chế phục, tất nhiên sĩ khí một phương sẽ suy tàn xuống đáy cốc. . .

- Ha ha, muốn chết chính là ngươi. . .

Thế nhưng lúc Hổ Uy Tiên tướng đang hét to, đột nhiên nghe được bên tai một tiếng cười, rõ ràng có một tên Tiên tướng béo béo mập mập đột ngột xuất hiện ở phía sau của hắn, trong lòng bàn tay là một đạo kiếm quang nham hiểm đến cực điểm, cắt vào đầu của hắn nhanh như tia chớp!

- Vậy mà có người đánh lén?

Hổ Uy Tiên tướng cũng nhịn không được nữa lắp bắp kinh hãi, một là đối phương đến quá mức đột ngột, rõ ràng thừa dịp chính mình không sẵn sàng giáp công đánh lén, hai là đối phương cũng là nửa bước Thái Ất Tiên Tướng, từ khi nào mà thủ hạ của Đế Lưu đã có hai vị Thái Ất thượng tiên như vậy?

Phải biết rằng mỗi một vị Thái Ất thượng tiên, đều là tồn tại có danh tiếng, cũng không phải là tùy tùy tiện tiện có thể lấy ra. . .

- Rống. . .

Dưới thời khắc khẩn cấp, đầu mãnh hổ đi

theo bên người Hổ Uy Tiên tướng, gào thét một tiếng, lao thẳng về phía Tiên tướng đánh lén đánh tới.

- Á, con mèo chết tiệt dám cắn ta, Hạ Khuê đại gia sẽ cắt trứng ngươi đi ngâm rượu uống. . .

Tiên tướng mập mạp đánh lén hét thảm một tiếng, cũng chỉ có thể ứng phó con mãnh hổ kia trước.

- Hừ, hai con sâu xảo quyệt, chẳng lẽ Đế Lưu điện hạ ngươi nuôi hai tên không có tác dụng như vậy sao?

Hổ Uy Tiên tướng lại cảm thấy buông lỏng, Tiên thương trong tay lại tóe ra đạo đạo tiên diễm, như có diệt thế chi uy, hung hăng kích xuống dưới.

- Ai nói ta nuôi hai người không có tác dụng như vậy?

Phương Hành ngẩng đầu nhìn sang hắn, vẫn không có ý tứ ra tay, trên mặt ngược lại vui vẻ.

Mà ở trong một chốc này, đột nhiên phía sau hắn vang lên mấy tiếng "Vèo" "Vèo" "Vèo" "Vèo", lại có bảy tám đạo thân ảnh liền xông ra ngoài, bất ngờ đều là Tiên tướng có tu vi không kém gì hai vị kia, nguyên một đám hung thần ác sát, tất cả cầm pháp bảo, vây quanh Hổ Uy Tiên tướng để hành hung, việc này khiến Hổ Uy Tiên tướng càng hoảng sợ, ban đầu Đế Lưu có hai cái nửa bước Thái Ất cũng đã đủ cho hắn giật mình rồi, ai có thể lường trước được Đế Lưu không chỉ có hai người như vậy, thoáng cái lao tới bảy tám người. . .

Mặc dù tu vi hắn đáng sợ, hơn xa những người này, nhưng khi bị bọn hắn vây công xuống, cũng nhất thời bó tay bó chân rồi.

Dù sao những người này đều là nửa bước Thái Ất, tu vi không thể khinh thường, võ pháp càng tương đối thuần thục, rõ ràng là đã chém giết quen tay, sát khí trên người cũng không yếu hơn so với Tiên tướng ngày bình thường sống an nhàn sung sướng như hắn, thật sự khó đối phó!

- Rõ ràng lấy nhiều bắt nạt ít, vô sỉ!

Dưới một màn xuất hiện đột ngột này, không đến một hơi công phu, trong quân Đế Thích đã có người hét to.

Theo tiếng quát, có hơn mười đạo bóng đen, phân biệt từ tất cả tiên thuyền vọt ra. . .

Đương nhiên đó là những Tiên Tướng dũng mãnh của Đế Thích, lúc này đều đã xuất thủ.

Hôm nay trong quân Đế Thích, người có được chức vị Thái Ất Tiên Tướng, tuy chỉ còn một mình Hổ Uy Tiên tướng, nhưng âm thầm đi theo, không muốn người khác biết còn có hai cái, mặt khác bên trong một ít Chân Tiên, cũng không có thiếu cao thủ, ở lúc này đều đã đi ra!

Thẳng đến lúc này, bọn hắn vẫn không mang Sinh linh Thần tộc để vào mắt, ngược lại coi một phương Đế Lưu là đại địch!

Bọn hắn cho rằng, nếu thật có thể dùng thế sét đánh lôi đình chém giết Đế Lưu, có thể Thần Chủ không dám làm khó bọn hắn. . .

Vì điểm này bọn hắn không dám nương tay, muốn trước tiên phá ba trăm Cáp Mô quân của Phương Hành!

Ầm ầm. . .

Tiên uy kích động, tinh vực biến sắc, hào quang thần thông gào thét khắp nơi!

Hơn mười Tiên tướng cùng một chỗ vọt ra, khí thế một phương Đế Thích đại thịnh, liền muốn trực tiếp trấn áp phe Phương Hành xuống, thậm chí làm cho Phương Hành tự mình ra tay, nhưng mọi người không nghĩ tới chính là, sau lưng Phương Hành cũng vang lên nhiều tiếng hổ gầm, một đạo tiếp một đạo thân ảnh xông ra ngoài, chừng hơn hai mươi người, mỗi người đều là tu vi nửa bước Thái Ất. . .

Mà vào lúc này, nửa câu nói cuối cùng của Phương Hành cũng nói ra:

- . . . Ta đặc biệt nuôi ba mươi sáu cái đấy!

- Không cần lưu thủ, không thể để cho những Tiên tướng này có cơ hội hồi trận!

Bên trong tinh vực vang lên thanh âm già nua lại tràn ngập sát ý của Lộc Tẩu, Tiên Tướng song phương lập tức đấu cùng một chỗ!

Ở bên trên khí thế, một phương Đế Thích, có ba vị Thái Ất thượng tiên ra tay, hơn bảy tám vị Chân Tiên, quả thực rất đáng sợ, bình tĩnh mà xem xét, đây đã là lực lượng đủ để phá vỡ một phương Đại Đạo Thống, Đế Thích có thể có nhiều cao thủ phụ tá như vậy, thật sự là nội tình không cạn, mà nhân số Tiên tướng bên Phương Hành tuy nhiều, nhưng nhìn khí thế lại yếu hơn rất nhiều. . .

Theo một tiếng hét lớn của Lộc Tẩu, tất cả mọi người đều không nương tay, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

- Xôn xao

- Xôn xao

- Xôn xao

Trong phút chốc, nhóm người bọn hắn chia làm nhiều tổ, tự mình hướng về phía đối thủ mình chọn trúng phóng đi, đồng thời thần hồn chấn động, bất ngờ có vài chục đạo Tiên giác chi lực bốc lên, tất cả pháp tắc phát ra thần uy, hướng về phía chư tiên dưới trướng Đế Thích vọt tới, pháp tắc bọn hắn thi triển so với ba vị Thái Ất Tiên tướng dưới trướng Đế Thích, xa xa không bằng, nhưng dù sao cũng là Tiên giác chi lực cùng một cái cảnh giới với bọn họ, hơn nữa nhân số lại đông, nên lập tức bao phủ Tiên tướng của Đế Thích. . .

Mỗi người được phân công rõ ràng, có dụ địch, có phòng ngự, có đánh lén, có người dùng sức tóm lỗ tai lão hổ. . .

Bùm bùm. . .

Một chầu gà bay chó chạy xuất hiện, Tiên tướng dưới trướng Đế Thích căn bản không thấy bóng dáng đâu rồi!

Chỉ có thể nhìn thấy Tiên quang bay đầy trời, một đám người giống như bầy ong, vây quanh người bọn họ đánh. . .

Bên cạnh còn có một số người giật nảy mình, hô to gọi nhỏ:

- Đánh chết hắn, không cần lưu thủ, không cần giữ lại công lao cho ta, các ngươi đừng khách khí, Đạo Chủ đại nhân anh minh thần võ ở bên cạnh nhìn xem đấy, các ngươi chỉ cần để ý đánh, đánh chết bọn hắn. . .

. . .

. . .

Thấy được một màn này, vô luận là Thần Chủ hay là Thần Vương dưới trướng nàng, ánh mắt đều có chút mộng!

Qua nửa ngày Thần Chủ mới cười cười, nhặt lên một khỏa Long Châu tử bỏ vào trong mồm, lẩm bẩm:

- Rất lâu rồi chưa thấy qua quần ẩu. . .

Mà trong nội tâm hai vị Thông Cổ Thần Vương cùng U Ẩn Thần Vương âm thầm sợ hãi thán phục:

- Mặc dù đám Tiên Tướng dưới trướng Đế Lưu, thoạt nhìn tu vi không cao, nhưng dù sao cũng đã thức tỉnh Tiên giác, xem như nhân vật nửa bước Thái Ất, động thủ, rõ ràng. . .

- . . . không biết xấu hổ như thế!

Không thể không nói, bọn hắn cũng lần thứ nhất nhận thức chuyện này, trận đấu pháp không có chút giác ngộ cao nhân nào, thật đúng là rất đáng sợ!

Chẳng phải Tiên Tướng thủ hạ của Đế Thích, triệt để bị bọn hắn áp chế sao?

Chương 1598: Một đao xuyên tinh không

Toàn bộ Tiên tướng bị áp chế, nằm ngoài dự kiến của Đế Thích, hắn căn bản không nghĩ tới, dưới tay Đế Lưu thế mà lại có nhiều nửa bước Thái Ất như vậy, từ bất luận cái góc độ gì đến phân tích, đây đều là sự tình rất không hợp lý!

Nhưng thời khắc nguy cấp, cũng không có thời gian đi quấn quýt những chuyện này!

Việc đã đến nước này, hắn cũng chỉ có thể thừa nhận Đế Lưu cao hơn một bậc, lại một lần lừa gạt được mình!

Mà bây giờ, ý nghĩ mượn lực lượng Tiên tướng tách trận thế của ba trăm Cáp Mô quân Đế Lưu chỉ huy, sau đó đại quân xông lên nhất cử phá vây đã tan vỡ, Đế Thích cũng chỉ có thể lạnh lùng, hung hăng làm ra quyết định, một đạo ý chỉ phiêu đãng, bay đến trên đầu chư Xích Tiêu quân, sau đó đánh vào thức hải chúng tiên, hơn ba mươi chiếc tiên thuyền được lệnh, lập tức ầm ầm chuyển động, mạnh mẽ hướng về phía trước ép tới, Đế Thích định ỷ vào việc mình có nhiều binh lính, cưỡng ép mở ra trận thế của Cáp Mô quân!

Tự nhiên cách làm bực này sẽ tạo thành thương vong rất lớn, nhưng bây giờ là thời điểm then chốt, hắn cũng đã không lo được nhiều như vậy. . .

Oanh! Oanh! Oanh!

Tiên thuyền vô cùng to lớn xông về phía trước, đơn giản là kỳ thế khó cản!

Cho dù cá nhân vũ dũng mạnh hơn tiên nhân, đứng ở trước mặt một chiếc tiên thuyền, cũng lộ ra vẻ dị thường nhỏ bé và yếu ớt. . .

Mà hơn ba mươi chiếc tiên thuyền Đế Thích điều khiển cùng động, tạo ra phần uy thế khó mà hình dung, ở trình độ nào đó, ba trăm Cáp Mô quân của Phương Hành đối mặt với hơn ba mươi chiếc tiên thuyền, đơn giản là một tổ cóc đối mặt với hơn ba mươi con voi. . .

Căn bản là không cần đánh, ba trăm Cáp Mô quân có mạnh hơn, cũng khó chống đỡ tám nghìn Xích Tiêu quân, ngoại trừ tám nghìn Xích Tiêu quân ra, còn có một ngàn thân vệ của Thanh La Tiên tử cũng xen lẫn ở bên trong, đây chính là trọn vẹn chín nghìn tiên binh, số lượng gấp ba mươi lần Cáp Mô quân, mà bọn hắn lại ngồi trên tiên thuyền hoàn mỹ nhất Đại Xích Thiên, bên trên có tiên bảo, có văn trận, có phù triện, có thể nói mỗi một chiếc tiên thuyền, chính là một tòa trận lũy có thể tự do di động tốc độ nhanh, dùng để xông pha chiến đấu đúng là không thể tốt hơn!

- Rốt cục làm thật. . .

Mà vào lúc này, Phương Hành canh giữ ở trước mặt hơn ba mươi chiếc tiên thuyền, cũng cẩn trọng nhíu lông mày lại, sau đó mắt nhìn về phương hướng Thần Vực, ở phía trên một khỏa đại tinh của Thần Vực, Thần Chủ đang ngồi trên vương tọa, ăn long châu tử, nhìn xem trận đại chiến náo nhiệt này, nhìn không có gì khác biệt với bà nương nông thôn xem kịch, mà ở bên người nàng là Thông Cổ Thần Vương cùng U Ẩn trùng mẫu chờ xử tội, một trái một phải, thần sắc cũng khẩn trương quan sát trận chiến này!

- Ha ha, cái con khỉ con kia không chịu ăn một điểm thua thiệt, các ngươi đi lên giúp hắn một tay đi!

Trông thấy ánh mắt giả vờ tội nghiệp của Phương Hành từ xa xa nhìn tới, Thần Chủ không nhịn được che miệng cười một tiếng, sau đó nhàn nhạt phân phó Thông Cổ Thần Vương cùng U Ẩn Trùng Mẫu bên người, về phần nàng thì vẫn không có tính toán ra tay!

- Tuân mệnh. . .

Thông Cổ Thần Vương cùng U Ẩn Trùng Mẫu liếc nhau một cái, trong lòng đều có chút hiếu kỳ.

Theo bọn hắn nghĩ, giờ khắc này, tự nhiên nên để đám người Đế Lưu cùng Đế Thích ác chiến một lát, đợi song phương đều kiệt lực, bọn hắn lại ngồi ngư ông thu lợi, nhưng không biết tại sao Thần Chủ đối tốt với Đế Lưu như thế, nếu như nàng đã chính miệng hạ lệnh, như vậy bọn hắn cũng không tốt nói nhảm nữa, chỉ có thể y mệnh làm việc, dù sao Thần Chủ cũng không phải người dễ thương lượng!

- Chúng thần nghe lệnh, công kích tiên trận!

Theo một tiếng hét lớn mênh mông cuồn cuộn, Thông Cổ Thần Vương cùng U Ẩn Trùng Mẫu đều bay lên, chiếm cứ một phương tinh vực.

Các sinh linh Thần tộc bao bọc, vây quanh hơn ba mươi chiếc tiên thuyền nhưng một mực chần chờ, không dám xông lên phía trước nghe vậy, đều sợ hãi nhảy lên, có một chút kích động, cũng có một chút hoảng sợ, chậm chạp đùn đẩy, không dám lên trước, nhưng dưới sự uy nghiêm của Thần Chủ, bọn hắn vẫn chậm rãi hướng về phía trước bu lại, vòng vây lộ ra càng ngày càng nhỏ. . .

- Hừ, vậy trước tiên bắt đầu từ hai người chúng ta đi!

Thông Cổ Thần Vương cùng U Ẩn Trùng Mẫu đứng xa xa liếc nhau một cái, âm thầm làm ra quyết định.

- Vô tận thi hài, đều là ta!

Thông Cổ Thần Vương là người đầu tiên động thủ, mười ngón tay xòe ra, hóa ra vô số hắc tuyến, đâm sâu vào trong hư không, cũng không biết hắn dẫn động cái gì, đột nhiên liền khiến người ta cảm thấy khí tức trong tinh vực hỗn loạn, không gian vỡ vụn, ba tôn tượng thần to lớn màu đen từ cửu thiên hạ xuống, thình lình mang theo vô tận uy thế, giống như là ba thanh cự phủ, tự mình rơi xuống phía trên một chiếc tiên thuyền, chỉ dựa vào khí thế giáng lâm, liền đập vỡ nát ba chiếc tiên thuyền, Tiên binh Tiên tướng bên trong nhao nhao chạy trốn ra ngoài như sâu kiến. . .

- Giết. . .

Những Tiên binh Tiên Tướng không có tiên thuyền bảo vệ, khiến khí thế yếu đi một chút, Sinh linh Thần tộc cũng không sợ hãi bọn hắn giống như lúc trước, càng có một ít to gan, muốn ở trước mặt Thần Chủ biểu hiện tốt một chút, đánh bạo xông tới, có một người dẫn đầu, lá gan người phía sau cũng lớn lên, một cái hai cái, mười cái trăm cái, rất nhanh chính là một mảnh Sinh linh Thần tộc dần dần xông tới!

Mà Thông Cổ Thần Vương khống chế ba tôn tượng thần to lớn màu đen, thì càng công kích về phía trước, chuyên môn nhắm vào tiên thuyền đánh tới, tượng thần vô cùng cứng rắn, đâm vào tiên thuyền, không làm tổn thương hắn mảy may, đây chính là diệu kế phá giải chiến trận bực này, nhưng sự tình đáng sợ hơn còn ở phía sau, mỗi khi có một tên Tiên binh bị Sinh linh Thần tộc hoặc là ba tôn hung thần giết chết, trong óc hắn liền có một đạo linh quang bay ra, xâm nhập vào bên trong thi cốt, sau đó thi hài hoàn toàn không có sinh cơ liền nhảy lên lần nữa, tiếp tục chém giết. . .

Chỉ có điều thi hài nhảy dựng lên này đã hóa thành khôi lỗi của hắn. . .

Thời gian trôi qua cũng không lâu, khôi lỗi dưới tay hắn, lại như quả cầu tuyết, càng ngày càng nhiều. . .

- Ong ong. . .

Cũng tại thời khắc Thông Cổ Thần Vương xuất thủ, U Ẩn Trùng Mẫu bay lượn đến một phương hướng khác, mặt tươi cười, thi triển thần thông, ở sau lưng của nàng, thình lình có ba cặp cánh trong suốt mở rộng, ong ong đập cánh, cũng không biết cái cánh kia có gì huyền diệu, mà nó có thể khiến cho người ta nghe thấy thanh âm tâm phiền ý loạn, cùng lúc đó, bụng của nàng phồng lên, trong nháy mắt hai cặp đùi thon dài biến mất, thay vào đó là một cái bụng cự đại. . .

Sau đó ở phần đuôi cái bụng kia, có vô số quả trứng mềm nhũn bắn đi ra!

Những quả trứng lớn kia bị nàng trực tiếp bắn về phía chiến trường, chung quanh đã nổi lên vô tận chém giết, mùi máu tươi xông vào mũi, những quả trứng kia ngửi được mùi máu tươi, lập tức vỡ ra, bên trong có rất nhiều sinh vật bộ dạng côn trùng, mở miệng lớn phệ huyết nuốt xương, hung tàn không hiểu, theo bọn chúng nuốt vào huyết nhục càng ngày càng nhiều, bọn chúng cũng sinh trưởng rất nhanh, thoáng cái đã dài đến một trượng thậm chí ba bốn trượng, quơ quơ chân trước giống như liêm đao, chém toàn bộ sinh linh ở trước mặt thành hai đoạn. . .

- Đây chính là quân bài áp đáy hòm của Thần Chủ sao?

Lúc này Phương Hành lặng lẽ nhìn chỗ lợi hại của hai vị Thần Vương, sắc mặt có chút

ngưng trọng.

Lúc đầu hắn nghĩ, thân là hai vị Thần Vương có bài danh gần Thần Chủ như thế, hai người này biểu hiện ra thực lực quả thực có chút yếu đi, nhưng thẳng đến lúc này mới ý thức được, hai người bọn họ có thể bài danh cao như thế, chỉ sợ không phải là vì thực lực bản thân chúng nó hoặc là lực lượng tộc quần, mà bởi vì thiên phú thần thông đáng sợ của bọn chúng, vị Thông Cổ Thần Vương kia đơn độc đọ sức cùng hắn, chưa chắc đã là đối thủ của hắn, nhưng chiêu điều khiển thi hài chi thuật này thực sự rất lợi hại, vô cùng thích hợp chinh chiến trên chiến trường. . .

Bởi vì phàm là thi hài đã chết đi, nó đều có thể điều khiển, chuyện này cũng biểu thị, binh lực người khác ở trên chiến trường sẽ chỉ là càng đánh càng ít, nhưng hắn lại càng đánh càng nhiều, một khi loại thần thông gần như không biết xấu hổ này phát huy ra, lại có ai người không đau đầu cơ chứ?

Mà U Ẩn Trùng Mẫu càng đáng sợ hơn, nàng rõ ràng là đang mượn huyết nhục trong chiến trường đến sinh nở con cháu, chỉ cần có huyết nhục khí huyết sung túc, cùng thần hồn tán dật, con cháu của nàng liền có thể trưởng thành thật nhanh, sau khi trưởng thành, lại có chiến lực mạnh mẽ, sau đó tiếp tục đi chém giết, tiếp tục sáng tạo ra hoàn cảnh thích hợp cho nàng sinh nở con cháu, lòng vòng như vậy, đơn giản là vô địch!

Hai bọn chúng được phong là Thần Vương, có địa vị tôn sùng, tất nhiên có liên quan cực lớn với cái thiên phú thần thông này!

- Càng sớm kết thúc chiến cuộc càng tốt. . .

Phương Hành thu hồi ánh mắt từ trên thân hai vị Thần Vương kia lại, lông mày cũng hơi nhíu lên.

Lúc này hỗn loạn đã nổi lên, tinh vực lớn như vậy nhưng hỗn loạn tưng bừng, khắp nơi đều là chiến hỏa, khắp nơi đều là chém giết, khắp nơi đều là tiên quang thần uy, nhóm Tiên tướng ác chiến cùng thủ hạ Đế Thích trước kia cũng đều lui trở về, ba vị Thái Ất Thượng Tiên thủ hạ của Đế Thích, bị bọn hắn chém hai cái, chỉ còn lại Hổ Uy Tiên tướng không có hổ thú chật vật lui về trong trận, lúc này đang canh giữ ở bên người Phương Hành, chờ nhận lấy ý chỉ mới của hắn, từng người vểnh mặt lên, hung hăng nhìn chằm chằm vào mảnh chiến vực này, rõ ràng là dáng vẻ còn không có giết đủ!

- Không cần hao tổn cùng hắn, đi thôi, theo ta giết đi vào!

Phương Hành duỗi một ngón tay ra, chỉ chỉ chiếc tiên thuyền ở trung tâm chiến trường, trầm giọng nói ra.

- Đi theo Đạo Chủ!

Chư Tiên binh Tiên tướng cùng một chỗ hét lớn, âm thanh chấn động như nước thủy triều.

- Đi thôi!

Phương Hành nhẹ gật đầu, vỗ con cóc béo tốt dưới chân, vị lão huynh này lập tức rống lên một tiếng, nhảy dựng lên, một đám Tiên binh Tiên tướng ở sau lưng của nó, cùng nhau đuổi theo, hoạch xuất ra một cái đường cong chói lọi ở trong tinh vực, giống như những mũi tên hung ác hướng về phía Đế Thích vọt tới, trong quá trình này, bất luận là tiên binh ngăn ở trước người bọn hắn, dù đó là Sinh linh Thần tộc, là khôi lỗi của Thông Cổ Thần Vương, hay con cháu của U Ẩn Trùng Mẫu, đều bị một thân tiên uy đánh cho xơ xác. . .

Tràng cảnh kia giống như là hắn mang theo ba trăm Cáp Mô quân, cắt ra một kẽ nứt cự đại ở bên trong chiến trường!

- Đế Thích, còn nhớ rõ lúc ngươi đâm ta một kiếm ở Loạn Lưu Hải không?

Bên trong tiếng rống to của Phương Hành, Khi

Thiên Bá Man Đao đã gào thét mà ra, một đạo đao mang xuyên thấu tinh vực!

Chương 1599: Đế tử chiến

- Rầm rầm

Lúc Phương Hành xuất đao, khoảng cách đến chỗ tiên thuyền Đế Thích, tối thiểu nhất cũng phải mấy trăm dặm, hai chiếc tiên thuyền cực lớn ngăn đón ở giữa bọn họ, nhưng một đao toàn lực kia, lại giống như một đạo thiểm điện chém tinh vực thành hai nửa, mang theo khí thế chưa từng có từ trước đến nay lao về phía trước, hai chiếc tiên thuyền ngăn ở phía trước một đạo đao quang này, đồng thời vang lên tiếng vỡ vụn, tiên trận đổ nát, Tiên binh cũng tốt Tiên tướng cũng tốt, nguyên một đám kinh hoàng trốn khỏi tiên thuyền, chạy tán loạn như con kiến, bị dư ba của đao mang cuốn về bốn phương tám hướng, chỗ ánh đao đi qua, tất cả đều bị bổ ra, tách sang hai bên, lộ ra một con đường rộng lớn. . .

Phương Hành ở một đầu, một chỗ khác một mực kéo dài hướng về phía tiên thuyền Đế Thích!

- Đế Lưu, ngươi thật muốn bức ta vào tử lộ?

Cũng đúng vào lúc này, bên trong tiên thuyền vang lên thanh âm trầm thấp của Đế Thích.

Bên trong thanh âm giống như mang theo một loại âm hàn, mang theo một loại lửa giận nào đó bị đè nén hồi lâu. . .

- Ta. . . Chính là con trai trưởng Xích Đế, chủ nhân tương lai của Đại Xích Thiên, bọn ngươi thật lớn mật, dám đệ lấn huynh, nô bộc lấn chủ, bố trí mai phục hãm hại ta, mưu lược vị trí Đế tử, trảm binh dưới trướng ta, chẳng lẽ các ngươi thực cho rằng, Đế Thích ta dễ bị lấn như vậy hay sao?

Theo một tiếng tràn đầy lửa giận này vang lên, đột nhiên, bên trong chiếc tiên thuyền kia, xuất hiện một đạo huyết quang, nó như là một mảnh huyết lãng phiêu hồ bất định, mang theo một cỗ âm lãnh chi sắc chạy ra khỏi tiên thuyền, sau đó tuôn ra mấy đạo ngân quang, phát tán bốn phương tám hướng, cũng ở trong một sát na này, tất cả khôi lỗi, hung thần Thông Cổ Thần Vương điều khiển, quái trùng cường đại U Ẩn Trùng Mẫu điều khiển đang xông về phía tiên thuyền, đều bị mấy đạo ngân quang quấn lên, dường như không có cái gì phát sinh, chỉ là ngân quang khẽ quấn, nhưng bọn hắn liền cứng lại!

Cũng tại thời khắc này, ánh mắt Phương Hành trở nên ngưng trọng, tâm thần khẽ động, một đạo kiếm quang mờ mịt chém về phía trước!

- Xoạt!

Vài đầu hung thần cùng với quái trùng cường đại nhất U Ẩn Trùng Mẫu điều khiển, sau khi bị ngân quang xẹt qua, đột nhiên liền suy sụp xuống, phát ra vô số khói bụi, sau đó hóa thành vô số mảnh vỡ, ầm ầm sụp đổ, Thông Cổ Thần Vương cùng U Ẩn Trùng Mẫu giật mình lui về phía sau, ánh mắt nhìn về phía vòng huyết quang kia, cũng trở nên sợ hãi, tâm thần đều run rẩy. . .

Mà Thiên Ý kiếm quang Phương Hành dùng tâm ý gọi ra, thực sự đụng vào ngân quang bên người Đế Thích, tóe lên một đạo quang hỏa dài, sau đó tự mình lui trở về, xem như đấu một trận hòa!

- Vậy mà ngươi lại có khí tức Thiên Tử Kiếm của Thương Đế, ta ngược lại đã coi thường ngươi. . .

Vòng huyết quang kia chậm rãi lắng đọng, lại hóa thành một bộ áo choàng, rơi vào trên vai một người, đúng là thân hình cao lớn, đầy mặt nho nhã của Đế Thích, lúc này ánh mắt hắn lạnh lùng hướng phía Phương Hành nhìn qua, ở trong tay của hắn, còn nắm một thanh ngân kiếm hết sức nhỏ nhắn xinh xắn, đang từ từ thu vào trong tay áo, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Phương Hành, đáy mắt tràn đầy huyết ý không cách nào hình dung.

- Cái gì mà Thương Đế Thiên Tử Kiếm?

Phương Hành nao nao, căn bản không thèm quan tâm đến lời lẽ của hắn, nghiêng người cầm Khi Thiên Bá Man Đao, chậm rãi đi về phía trước, mở miệng cười lạnh nói:

- Ngươi còn có mặt mũi cảm thấy bị oan sao, Đế Thích, mấy lần trước không phải ngươi gọi ta? nếu lúc này không phải ta thuyết phục được Thần Chủ, đoán chừng người cầu thiên không ứng gọi địa mất linh là ta đi, hôm nay dùng kế sách của ngươi cho ngươi chết ở chỗ này, ngươi còn có lời gì để nói?

Khoảng cách hai người càng lúc càng gần, sát khí cũng càng lúc càng thịnh. . .

- Ta trêu chọc ngươi?

Đế Thích ngưng lông mày nhìn qua Phương Hành, lành lạnh nở nụ cười:

- Chẳng lẽ ngươi đã quên ngàn năm trước, ngươi đối với ta như thế nào sao? Đệ đệ của ta, hiện tại ta làm hết thảy, so với việc ngươi vũ nhục ta ngàn năm trước thì được coi là cái gì? Từ khi ngươi trở về, ta đã biết rõ, giữa ngươi và ta tất có một trận chiến, chỉ tiếc một trận chiến này, người đuối lý cũng sẽ không là ta. . .

- Việc đã đến nước này, còn nói nhảm làm cái gì?

Đương nhiên Phương Hành chẳng muốn dùng thân phận Đế Lưu đi tranh chấp cùng Đế Thích, chỉ nói một đôi lời, liền phát hiện hai người bọn họ thật sự ai cũng thuyết phục được ai, tâm lý đều không giống nhau, liền dứt khoát vung vẩy Khi Thiên Bá Man Đao, hung hăng trảm về phía trước!

Rầm rầm!

Đao mang quỷ dị, một mặt đen, một mặt trắng hiển hiện bên trên Khi Thiên Bá Man Đao, dưới chân Phương Hành đạp trên huyết hải, đầu đỉnh đội cửu thiên, cơ hồ khó có thể hình dung lực lượng ầm ầm gia trì lên phía trên một đạo đao mang, hướng Đế Thích trảm tới, khó có thể hình dung khí thế cường hoành, mang theo một loại lực lượng đập tan tất cả, trảm đến trước mặt Đế Thích!

Mà Đế Thích ở thời khắc này, cũng tỏ vẻ rùng mình, Phong Phi Dương khoác trên vai, chắn trước người của hắn, giữa hắn và Phương Hành giống như xuất hiện một mảnh huyết hồ, một đạo đao quang của Phương Hành bổ vào huyết trong hồ, làm tóe lên đạo đạo huyết quang, nhấc lên vô tận huyết vũ, đạo đao quang ẩn chứa một thân Tiên uy của hắn cứ như vậy biến mất không thấy, mà sắc mặt Đế Thích cũng ở lúc này biến hóa, thân hình lảo đảo lui về phía sau mấy bước, hình như lực lượng một đao kia khiến hắn tiếp được cũng không thoải mái, sắc mặt có chút khó coi!

- Vèo!

Nhưng chỉ lui vài bước như vậy, tay phải hắn liền nâng lên, tay áo bay ra một đạo ngân quang, lướt thẳng đến mi tâm Phương Hành.

- Bá!

Chỉ là một thanh ngân kiếm nho nhỏ, đâm ra vô cùng đơn giản, lại cho cảm giác một kiếm này như đánh tan vỡ vô tận pháp tắc, vượt qua tầng tầng hư không, tự một loại lực lượng không người nào có thể lý giải bắn tới mi tâm Phương Hành, không cách nào trốn tránh. . .

Cả tòa tinh vực to lớn như vậy, cũng đã chấp nhận một kiếm này đâm lên mi tâm Phương Hành !

- Ồ?

Thần sắc Phương Hành đại biến, trong lúc cấp thiết nghiêng người bước ra một bước, một bước này của hắn cũng rất có môn đạo, hắn đã vận chuyển thức thứ nhất không trọn vẹn bên trong thiên công hắn tự nghĩ ra, đạo lý sau khi tu luyện Thái Thượng Tiêu Dao kinh đến cực hạn, một bước nhìn như đơn giản này, lại làm cho hắn trực tiếp nhảy ra ngoài thiên ngoại, tránh thoát một kiếm thoát ra ngoài pháp tắc của Đế Thích, cùng lúc đó, còn thay hình đổi vị, lúc tái xuất hiện, cả người đã đến sau lưng Đế Thích, Khi Thiên Bá Man Đao hung hăng hướng phía trên cổ của Đế Thích chém xuống. . .

- Ân?

Thần sắc Đế Thích khẽ biến, áo choàng huyết hồng sau lưng đột nhiên bay lên, giống như ở trong nháy mắt, hóa thành một mảnh huyết hồ, còn chính hắn thì ở trong nháy mắt này chìm vào trong huyết hồ, tránh thoát một đao kia của Phương Hành, cái huyết hồ này rất to lớn, sau khi hướng về tứ phương lan tràn, tránh thoát một đao kia của Phương Hành, hắn cũng đã theo một phương hướng khác bay lên, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Phương Hành!

Hai người thăm dò một lần, giao thủ một lần, rõ ràng ai cũng không làm bị ai thương, xem như bất phân thắng bại.

Nhưng trong lòng, thực sự nổi lên kiêng kị chi ý thật sâu đối với đối phương, trong nội tâm Phương Hành thầm nghĩ:

- Quả nhiên Đế Thích không hổ là đệ nhất

Thái Ất thượng tiên Đại Xích Thiên, sau khi ta chặt đứt mười hai cái mệnh số, tu vi tiến nhanh, thực lực đại trướng, nếu chống lại Liệt Dương Vương trước kia, muốn chém hắn cũng không khó, dù sao cái thằng kia cũng là một thân bí thuật, nhất cử nhất động đều khó khăn, tuy nhiên hậu quả để lại cũng quá nặng đi, còn tên Đế Thích này không giống vậy, lúc ra tay đều không có dấu hiệu, vô tận thần thông, hạ bút thành văn, quả thực là lợi hại. . .

Mà ánh mắt Đế Thích lúc này cũng âm lãnh nhìn Đế Lưu, trái tim thầm nghĩ:

- Quả nhiên Đế Lưu đã ẩn tàng thực lực của mình, lúc trước ta đoán không sai, phần thực lực của hắn hôm nay, so với ngàn năm trước chỉ mạnh không yếu, làm sao có thể bị Liệt Dương Vương cùng Nhiếp Cuồng Nhất trêu chọc, xem ra lúc ở Loạn Lưu Hải, hắn chỉ giả heo ăn thịt hổ, làm loạn tâm ý của ta, chỉ tới hôm nay, hắn tự thấy ta đã nhập tử lộ, không có khả năng đào thoát, mới chính thức thi triển bản lĩnh đi ra, chính thức phân cao thấp cùng ta. . .

Lời nói vẫn còn chưa rơi xuống, Phương Hành đã lao đến lần nữa, vạn mang như thác nước:

- Vừa vặn mượn ngươi mài mài dao của ta!

Đế Thích cũng không nhiều lời, thân hình dao động, hóa thành ngàn vạn thân ảnh, chiến đấu cùng Phương Hành một chỗ.

Lời Phương Hành không phải giả, đây cũng là lần đầu tiên hai huynh đệ Đế Thích cùng Đế Lưu chính thức động thủ đọ sức, ngàn năm trước, Đế Lưu siêu quần xuất chúng, Đế Thích mặc dù là con trai trưởng, nhưng không có được Tiên mệnh, không có tư cách tranh phong cùng Đế Lưu, mà ở trong ngàn năm Đế Lưu mất tích, Đế Thích có được Tiên mệnh, tiềm vi tu hành, thực lực tiến triển cực nhanh, nhưng thực sự tìm không thấy Đế Lưu, hôm nay đã là ngàn năm sau, mới xem như vì một cái danh hiệu Đế tử đọ sức, ngươi một đao ta một kiếm, tràn đầy sát cơ. . .

Ở trong nội tâm Đế Thích, thật sự muốn phân cao thấp cùng Đế Lưu, chứng minh thân phận cùng cơ hội của mình không phải bị Đế Lưu lại để cho cho mình, mà ở trong nội tâm Phương Hành, lại là vì sau khi phá giai, một mực không có tìm được người đấu pháp, cảnh giới bất ổn, nên mới xem Đế Thích trở thành một khối đá mài dao, lịch luyện lĩnh ngộ của chính mình, củng cố tu vi, có thể nói là cả hai đều buông chân chiến đấu!

Hai người, một cái cảnh giới rất cao, đã đụng chạm đến Thái Ất thượng tiên đỉnh phong, một cái lại tu luyện Thái Thượng Đạo, vạn pháp bất xâm, bổn nguyên cường đại, bởi vậy một trận chiến này lộ ra vẻ đặc sắc, tất cả huyền diệu đều xuất hiện, thế lực hai người tranh đấu ngang nhau, lực lượng ngang nhau!

- Ha ha, hai người này ngược lại thật có ý tứ, đã đến lúc này rồi mà cái tên Đế Thích kia còn muốn lưu thủ. . .

Đối với người khác, lực lượng ngang nhau hai người nhưng ở trong mắt Thần Chủ lại có chút bất đồng, nàng vừa cười mỉm vừa quay đầu, hình như muốn nói vài lời cùng người bên cạnh, thảo luận một chút, nhưng vừa quay đầu lại phát hiện Thông Cổ Thần Vương cùng U Ẩn Thần Vương cũng đã ra tay, không ở bên cạnh mình rồi, rơi vào đường cùng, cũng chỉ đành về Sinh linh Thần tộc cách mình gần nhất mở miệng, lại không ngờ, cái tên Sinh linh Thần tộc kia vốn lười biếng núp ở một bên, chợt nghe có người nói chuyện, thì nhanh chóng quay đầu đi, lại phát Thần Chủ cười mỉm hướng phía chính mình nhìn qua, nên tên này bị hù không nhẹ, rõ ràng trợn mắt một phen, trực tiếp hôn mê bất tỉnh. . .

- Thật sự là nhàm chán. . .

Thần Chủ lười biếng ngáp một cái, bỗng nhiên như cảm ứng được cái gì, chậm rãi hướng về phương xa nhìn sang.

- Ồ, còn có người lén lén lút lút ở đằng kia. . . hai người bọn họ ai lưu lại chuẩn bị ở sau đây?

Chương 1600: Năm quân cứu viện

- Xem ra cái tên Đế Thích này cũng không có gì đặc biệt, đại gia ta vừa mới đột phá Thái Ất cảnh, hắn lại chạy tới đỉnh phong, thực lực không cao hơn một cái đại cảnh giới, cũng hơn phân nửa rồi, nhưng hôm nay động tay đến, hình như hắn cũng không dấy lên được cái gì. . . Đến tột cùng, thì cái thằng này dấu đi thần thông lợi hại không dùng, hay là hắn có một thân tu vi, nhưng không có chiến lực tương ứng?

Cùng Đế Thích đánh nhau một hồi kịch liệt Phương Hành càng chiến càng mạnh, trong nội tâm đã có chút đắc ý, hắn cũng không biết, đến tột cùng là Thái Thượng Đạo hắn tu luyện cùng các con đường tu hành khác so sánh có ưu thế quá lớn hay là tên Đế Thích ở trong một ngàn năm, chỉ nhất mực tăng lên tu vi, làm trễ nãi việc lĩnh ngộ thần thông, nên chiến lực không được, tóm lại trận đấu pháp này, hắn một mực không rơi xuống hạ phong, ở trên trình độ nào đó mà nói, nếu sau lưng của hắn không có áo choàng quá mức lợi hại, hình như có chút khắc chế Khi Thiên Bá Man Đao, thì hiện tại hắn có khả năng chiếm thế thượng phong, cho dù hiện nay lực lượng ngang nhau, hắn cũng thực sự không nóng nảy, dù sao cũng có Thần Chủ ở bên, đây là sân nhà của hắn!

Hắn không sợ nhất chính là kéo dài, kéo đến kéo đi, người gặp xui xẻo sẽ chỉ là Đế Thích!

Chỉ có điều, chuyện mà ngay cả hắn cũng không có ngờ tới chính là, sau khi Đế Thích giao thủ cùng hắn nửa ngày đều không yên lòng, thì mấy trăm hiệp về sau ánh mắt hắn lại đột nhiên rùng mình, ngẩng đầu nhìn sau lưng Phương Hành, hình như ánh mắt có một vòng sợ hãi lẫn vui mừng. . .

- Đến thời điểm này còn dám phân tâm?

Phương Hành bắt được một cái cơ hội cái này, nghiêm nghị hét lớn, phi thân đạp hư không, huyết vụ bên người mịt mờ, lấn thẳng đến chỗ Đế Thích.

- Ha ha, Đế Lưu, ngươi thực cảm thấy trong khoảng thời gian một ngàn năm này ta không có chuẩn bị sao?

Trong một cái sát na này, Đế Thích như thay đổi thành một người khác, sắc mặt được bọc kín một tầng sát khí, năm ngón tay phải mở ra, bắt lên một cái pháp ấn cổ quái, chỉ là một cái pháp ấn mà thôi, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác man hoang, cổ xưa, nối thẳng bổn nguyên, Phương Hành ỷ vào thân pháp vọt tới bên cạnh hắn chém xuống một đao, nhưng không hiểu sao lại lệch ra một chút, chém sát qua thân thể của hắn, cùng lúc đó thanh âm của hắn cũng lạnh lùng vang lên, hình như ẩn chứa sự bi thương nào đó.

- Từ khi ngươi mất tích, ta đã biết rõ cơ hội của mình đến rồi, trước khi phụ vương ban thưởng Tiên mệnh cho ta, ta cũng đã liều mạng tu hành, cũng tại trước khi đạt được Tiên mệnh, ta không có thư giãn qua, một đường tu hành đến Tán Tiên đỉnh phong, căn cơ cực tốt, bởi vậy vừa có được Tiên mệnh, tu vi liền tăng vọt, lại hao phí vô số năm tháng, quanh năm bế quan, không giao tiếp với ai, tăng tu vi lên tới Thái Ất cảnh. . . Có thể nói, trong một ngàn năm này ngươi bị trấn áp, ta cũng như ở trong lao, không dám lãng phí một tia thời gian. . .

Oanh! Oanh! Oanh!

Lúc hắn đang nói chuyện, tay bắt pháp ấn điểm ra một chỉ, hướng về phía tinh vực!

Lúc này Phương Hành đã ẩn nấp thân hình, ở bên trong một mảnh chiến trường hỗn loạn, khắp nơi là huyết vụ, căn bản không nhìn thấy thân ảnh của hắn ở chỗ nào.

Nhưng Đế Thích chỉ tiện tay điểm một cái, lại chuẩn xác điểm về phía Phương Hành đang ẩn nấp!

Quả thực chuyện này để cho Phương Hành giật mình không nhỏ, phi thân tránh né, nhưng ở trước người của hắn, có pháp tắc biến hóa, phong hỏa trùng sinh, núi đá hiện lên, giống như khai thiên phách địa vậy, loại lực lượng này liên tiếp biến ảo ở trước người của hắn, làm cho hắn liên tiếp rút lui. . .

- Hôm nay, thời gian ngàn năm đã trôi qua, dưới sự khổ tu của ta, chẳng những tu vi đạt đến Thái Ất đỉnh phong, thậm chí còn âm thầm tìm hiểu chín đạo thái cổ vu pháp, ngươi thực sự nghĩ rằng ngươi phí ngàn năm thời gian, ẩn tàng một chút thực lực, đã có thể khinh thị ta sao?

Vào lúc này, khuôn mặt vẫn luôn như gió nhạt mây xanh của Đế Thích, bất ngờ xuất hiện một vòng hung ác và điên cuồng, cả người giống như hóa thành thượng cổ ma thần, một thức đơn giản lại ẩn chứa tiên uy thần thông không tưởng hướng về phía Phương Hành đánh qua, loại Tiên uy này rõ ràng giống thần thông võ pháp bình thường, nhưng ngay cả thể chất vạn pháp bất xâm của Phương Hành cũng không dám ngạnh kháng, ở dưới thế công điên cuồng chỉ có thể tiếp lui về phía sau, tuy trong nội tâm xông lên vô tận lửa giận, cũng chỉ có thể cắn chặt răng thừa nhận, tạm lánh hắn ta!

Thái Cổ vu pháp, thật sự rất cường hoành bá đạo!

Khi đó con đường tu hành còn chưa rõ ràng như hôm nay, thần thông võ pháp dung làm một thể, đấu pháp cũng rất thô bạo đơn giản, căn bản là buộc đối thủ cùng tu vi với mình liều mạng, cuồng oanh loạn đánh, không có được nửa điểm tinh diệu!

Trước đó, Phương Hành đã nghĩ đến nát óc, nhưng không nghĩ tới, Đế Thích nho nhã bình tĩnh như vậy, lại đi tu hành cái loại vu pháp hung mãnh bá đạo này, loại tương phản này, quả thực giống như là thấy được một tiểu nương tử nhàn thục trang nhã, khí chất cao thượng, cả ngày ăn không ngon, ngủ không yên, xoay người lại thấy nàng ở trong một cái kỹ viện cười tươi như hoa hầu hạ người khác. . .

- . . . Ngươi cần biết rằng, đối thủ trong nội tâm của ta, căn bản không phải là ngươi!

- Mà là cùng mấy vị Đế tử khác tranh phong, chống đỡ Đại Xích Thiên. . .

Một bên cuồng oanh loạn đánh, một bên hung hăng mở miệng, đến lúc cuối cùng, Đế Thích bạo rống một tiếng, đánh ra một quyền kinh khủng, một quyền kia giống như đã vượt qua thời không, cũng thuận tiện xuyên qua một chiếc tiên thuyền đã rách rưới, oanh đến trước mặt Phương Hành, đánh cho pháp tắc trước người hắn hỗn loạn, liên tiếp bị nghiền nát, cả người ngã về sau giống như sao, đáy mắt lóe lên tinh quang. . .

- Ai..., ta còn thắc mắc tại sao cái tên này muốn Bát Hoang Thiên Công của ta, hóa ra là vì mau chóng tăng lên tu vi, cường tu Thái Cổ vu pháp không trọn vẹn, ha ha, thần thông bực này có thêm không ít vấn đề, vậy mà Đế Thích dám tu, đảm lượng cũng không nhỏ. . .

Thần Chủ nhìn thấy Phương Hành bị ăn đau khổ cũng không lo lắng, ngược lại hơi nở nụ cười.

Cùng lúc đó, nàng quay đầu nhìn về phía viễn không, âm thầm cảm thán:

- Chuẩn bị ở sau cũng tới, tiểu Phương, ngươi muốn ứng đối như thế nào?

- Móa nó, đã bị dồn đến tuyệt lộ, còn dám ngang ngược như vậy?

Phương Hành bị Đế Thích cường công đánh lui một hồi, lại cũng không có bị thương, dù sao vạn pháp bất xâm cũng không phải là đùa giỡn, gần như có thể miễn dịch bảy thành lực lượng thần thông cùng giai, hơn nữa hôm nay hắn dùng thân thể của Đế Lưu, căn cơ cũng đánh ra rất tốt, Thượng Cổ vu pháp của Đế Thích chỉ bức lui hắn, cũng không làm hắn bị thương, nhưng dù là như thế, thực sự đã chọc giận hắn, ý nghĩ chơi liều trong nội tâm bốc lên, gắt gao nhìn qua Đế Thích, mắng to:

- Ngươi thực cho rằng gia gia thu thập không được ngươi hay sao?

- Ngươi thật cho rằng ngươi đã dồn đến tuyệt lộ hay sao?

Đế Thích bức lui Phương Hành, cũng cười lạnh, giống như cơn tức trong đầu cũng dâng lên.

- Oh, còn có hậu thủ?

Phương Hành khẽ giật mình, sau đó nở nụ cười, trầm giọng hỏi.

Đế Thích lại không đáp, lạnh lùng lườm Phương Hành, dùng âm thanh nhàn nhạt nói:

- Đế Lưu, ngươi cần phải biết, ta một ngày không chết, ngươi liền không lấy được những thứ ngươi từng có, hơn nữa ta có thể cam đoan với ngươi, lúc này ngươi cấu kết Sinh linh Thần tộc hại ta, tất nhiên sẽ vạn kiếp bất phục!

- Ngươi. . .

Phương Hành đang muốn chửi ầm lên, lại đột nhiên nghe được, bên trong tinh vực phương xa, truyền đến một mảnh tiên quang, vô số tiên vân từ viễn không càng ngày càng rõ ràng, đạo đạo sát cơ hiện lên ở tứ phía, viễn độn mà đến, đương nhiên đó là một phương quân đội, điều khiển tiên thuyền, cưỡi tiên thú, vượt qua đại tinh, hướng thẳng về mảnh chiến trường này giết tới, vậy mà lại là năm phương tiên quân không biết từ chỗ nào chạy đến, đều có Thái Ất thượng tiên suất lĩnh, không tiếc Tiên khí, dùng tốc độ nhanh nhất lao đến, sau đó không phân trần trực tiếp giết vào bên trong chiến trường. . .

- Ha ha ha ha, Đế Lưu, ngươi thật không nghĩ đến sự chuẩn bị ở sau của ta sao?

Đế Thích nhìn thấy năm phương Tiên quân, cũng cao giọng cười to, thân hình biến ảo, lập tức cao lớn trăm ngàn lần, giống như tiên phật, xoay người lại nhấc lên một chiếc tiên thuyền phía sau hắn, xông qua chỗ xung yếu nhất, vọt tới tụ hợp cùng năm phương Tiên quân. . .

- Ách. . .

Phương Hành thấy một màn này, cũng không biết là nên khóc hay nên cười, nhưng trên mặt lại là một mảnh phẫn nộ.

- Đế Thích điện hạ chớ sợ, Tiên quân Thất Muội Thiên đến đây cứu giá. . .

Năm phương Tiên quân vọt lên, bất luận xanh đỏ đen trắng, trực tiếp triển khai chém giết, nhân vật lợi hại trong quân, càng mở ra chiến cuộc, hướng về bên trong chiến trường tiến đến, hình như muốn tụ hợp cùng Đế Thích, nhất là một bộ Tiên quân trong đó, ra tay không dung tình, trước người một mảnh ánh lửa tung hoành, liên tiếp chấn bay bảy tám Tiên binh Tiệt Đạo Đường cưỡi trên lưng cóc, ra tay không lưu tình chút nào!

- Chư vị trưởng lão đại nghĩa, Đế Thích vô cùng cảm kích!

Đế Thích nói lời cảm tạ, thân hình lại một hơi không ngừng, nhanh chóng đi ngang qua chiến trường.

Mà vào lúc này, theo năm phương Tiên quân gia nhập chiến đoàn, liên quân Tiệt Đạo Đường cùng Sinh linh Thần tộc vốn đã đánh Xích Tiêu quân liên tiếp lui về phía sau, vùng vẫy giãy chết, thực sự kinh hoảng, những sinh linh Thần tộc này thực sự trời sinh sợ hãi đối với Tiên quân, vừa mới đánh ra một chút tâm huyết, lúc này theo năm phương Tiên quân gia nhập, lập tức cảm thấy tình hình chiến đấu không ổn, sợ lại có mấy chi đại quân Tiên giới giết ra, mang chính mình làm sủi cảo, trong nội tâm đã có ý sợ chiến chạy trốn rồi. . .

Mà Xích Tiêu quân vốn đã gần như tuyệt vọng, thì trong nội tâm bắt đầu sinh ra hi vọng, chiến ý tái khởi, càng chiến càng dũng.

- Ta vốn gọi bọn hắn đến, là vì sau khi kế hoạch của ta hoàn thành lại đối kháng đại quân Thần tộc, để tránh kế hoạch có biến, vừa rồi hãm sâu trận địa, còn tưởng rằng bọn hắn không thấy lợi không đến đây cứu ta, không nghĩ tới bọn hắn đến rồi...

Mà vào lúc này, trái tim Đế Thích cũng một mảnh đại hỉ, nói:

- Bọn hắn đến, ta liền thực sự có hi vọng rời đi rồi!

Vừa nghĩ, vừa nhanh chóng vọt về phía trước, đồng thời lưu tâm một bên khác, lại phát hiện Thần Chủ không có ra tay.

- Đế Thích điện hạ, ngươi không sao chớ?

Ý niệm nổi lên trong đầu, Thái Ất thượng tiên của năm phương Tiên quân đã xông vào chiến trường, đi tới trước mặt Đế Thích, bao quanh hắn ở bên trong, càng có mấy người nhanh chóng tiến lên hành lễ, vậy mà là thiếu chủ của các Chư Thiên, vẻ mặt ân cần.

- Ảnh nhi cô nương, Băng Nghiên Tiên Tử. . . Ta không sao, làm phiền rồi!

Trái tim Đế Thích đập nhanh, được bọn hắn bảo hộ ở chính giữa, thở dài một cái, ánh mắt nhịn không được nhìn về phía Phương Hành.

Thấy được đệ đệ đang ngốc ở bên trong chiến trường, hình như phát mộng, hoàn toàn không có xông lên đây thì Đế Thích cũng không nhịn được cảm thấy thoải mái, hơi nở nụ cười, thần kinh một mực căng cứng, cũng vào lúc đó thư giãn xuống!

Chương 1601: Ta đã sớm nói rồi

Lúc này người không để ý tới sinh tử xông vào chiến trường tiếp ứng cho Đế Thích, đương nhiên là năm đại thế lực của Đại Xích Thiên. Thiếu chủ cùng các trưởng lão ngước mắt lên nhìn, Thất Muội Thiên, Ám Sương Thiên, Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên, Thượng Thanh Thiên, chư thiên thiếu chủ cùng đám trưởng lão đều có mặt. Không những có bọn họ, không tính Tiên quân đang giết bên trong chiến trường, chư vị có cảnh giới Thái Ất Thượng tiên lúc này như không muốn sống mà vọt vào để tiếp ứng Đế Thích, sau đó che quanh người gã, có thể nói là năm nhánh kỳ binh, lập tức khiến cho thế cục trên chiến trường bị nghịch chuyển. Trái tim Đế Thích cũng lần nữa dâng lên hy vọng thoát khốn, đầy sự vui sướng trong lòng.

- Có Tiên quân ngũ phương này, lại có đám Thái Ất Thượng Tiên bảo vệ, cho dù Thần Chủ cũng không dám tùy tiện xuất thủ nhỉ?

Ánh mắt của Đế Thích đảo qua, trực giác lướt qua trong tim, chư hầu ngũ phương không phải là do ông ta cố tình sắp xếp phía sau. Bởi vì chư hầu ngũ phương này ban đầu cũng không hoàn toàn trung tâm với ông ta, bởi vì kế hoạch trước đây của ông ta nên điều bọn họ đến gần Thần vực mà thôi. Bây giờ lại đột nhiên bị tập kích căn bản không có cơ hội điều động bọn họ đến đây cứu giá. Nói cách khác, cho dù ông ta điều động, đoán chừng những người này cũng không nhất định sẽ đến, nhưng bọn họ vẫn vô cùng kịp thời xuất hiện ở đây, thật sự có thể nói là đã giúp mình một ân tình lớn!

Ở một góc độ khác thì bọn họ biết tới cứu mình cũng chứng minh được bọn họ rốt cục đã xác định chọn mình rồi...

- Chư vị thiếu chủ, nhanh chóng hộ tống Đế Thích điện hạ thoát khỏi chiến trận, bọn ta đoạn hậu cho các ngươi...

Trong nhiều tiếng hét lớn, tất cả trưởng lão của thế lực năm phe đều rống lên trầm giọng phân phó, sau đó thi triển thần thông đánh về phía tất cả sinh linh Thần tộc cùng Cáp Mô quân đang đánh về phía Đế Thích, còn không quên phân ra phần lớn linh lực để ý tới hướng đi của Thần Chủ...

Nhất là một vị trưởng lão của Thất Muội Thiên mới vừa chạy tới, gương mặt nôn nóng và vội vã nhanh chóng truyền âm với Đế Thích:

- Đế Tử điện hạ, bây giờ không kịp giải thích quá nhiều nữa, chư hầu ngũ phương bọn ta tốt xấu gì cũng biết trước mặt đại thế phải lựa chọn như thế nào, lần này lão tổ truyền tin qua đây ra lệnh cho bọn ta không được tiếc bất cứ giá nào phụ tá Đế Tử điện hạ, bảo vệ chu toàn cho Đế Tử điện hạ ở trên chiến trường, cũng hi vọng Đế Tử điện hạ sau khi về tới Đại Xích Thiên sẽ làm chủ cho bọn ta, làm chủ thay cho thiếu chủ cùng với Phong Hỏa Đồng trưởng lão đã chết của Thất Muội Thiên ta, nhất định đừng để bọn họ phải chết vô ích!

- Được, chư vị hãy yên tâm...

Lúc này Đế Thích nào có thời gian suy nghĩ nhiều, một phát đã đồng ý rồi chỉ vào Tiên chu, nói:

- Đừng quên Thanh La!

Rất nhiều người cùng nhau liên thủ lập tức trở thành một phe lực lượng không thể địch nổi trên chiến trường, còn muốn giết xuyên trùng vây thoát khỏi nơi đây. Ở trước mặt bọn họ không có ai ngăn cản, không biết có bao nhiêu người lúc này vẻ mặt kinh hoàng nhìn sang Thần Chủ. Kế sách duy nhất hiện giờ để có thể giữ được Đế Thích lại, chắc chắn chỉ có Thần Chủ tu vi thong thiên thôi. Chỉ là không biết tại sao Thần Chủ lại vẫn nở nụ cười nhạt quan chiến, không hề có ý muốn xuất thủ, dường như tuyệt đối không chú ý tới chuyện Đế Thích có thể thoát khỏi trùng vây vậy!

- Đế Tử điện hạ không cần phải lo lắng, bọn ta sớm có chuẩn bị rồi, cho dù Thần Chủ có xuất thủ thì có lẽ cũng có thể chống đỡ được trong chốc lát, cũng đủ cho Đế Tử điện hạ ra ngoài được rồi, mượn đại trận truyền tống rời đi, chỉ hận Đế Lưu điện hạ vốn phụng mệnh tới kết minh với Thần Chủ, hắn lại cấu kết với Thần Chủ giả vờ bị giam lỏng, dẫn tới Đế Tử thần chủ phải tới cứu, rồi lại mượn cơ hội bày cạm bẫy với Đế Tử, thật là dụng tâm ác động, lòng lang dạ sói...

Lão ẩu mặc lam y là đại trưởng lão Ám Ảnh Thiên cũng trầm giọng nói, lúc nói chuyện liền vung Long Đầu quải trượng lên đâm chết một sinh linh thần tộc tới trước mặt bà ta. Sau đó bọn họ cũng đã có ý định chậm dần lại, theo thiếu chủ nhà mình che chở cho Đế Thích rời đi, sau lại liên thủ với chư thiên chưởng lão chặt đứt truy binh. Hành động bậc này càng làm cho Đế Thích vừa kích động vừa sợ hãi, nhưng trong lúc vô tình khẽ động, cảm thấy hiện tại suy đoán của bọn họ vừa hay hợp để mình sử dụng, sau khi trở về cũng không cần nói dối để che giấu tất cả chuyện này nữa...

Bởi vì hiện tại thoạt nhìn ở bề nổi thì vô cùng đơn giản.

Đầu tiên là Đế Lưu phụng mệnh tới kết minh với Thần Chủ, điều kiện cũng đã nói xong, gã chẳng qua là một sứ giả mà thôi, nhưng cố tình sau khi đến đây không lâu liền truyền ra tin tức gã bị Thần Chủ trấn áp, trong lòng mình đương nhiên biết, đây là do Thông Cổ Thần Vương dựa theo ý của mình mà hành sự, nhưng người khác lại không biết. Còn khi mình tìm tới Thần Vực vốn mượn cớ là muốn tới cứu người em trai này, kết quả sau khi tới mình lại lâm vào trùng vây, được Tiên quân của ngũ đại chư hầu tới cứu, thật sự có thể nói là tự nhiên mà thành...

Ngay cả Đế Thích từ trước đến nay vẫn chững chạc, lúc này sau khi nghĩ tới việc đó cũng không nhịn được mà mở cờ trong bụng.

Người trầm ổn như gã lúc này không nhịn được nhìn thoáng qua Đế Lưu, nở nụ cười lạnh.

Một luồng thần niệm mang theo một câu nói truyền tới Đế Lưu:

- Ta đã sớm nói rồi, ngươi không trói buộc được ta!

Lúc này Đế Lưu lười biếng ngây người ở nơi nào đó bên ngoài chiến trường trăm dặm, đối với tu vi như bọn họ, trăm dặm thực sự là rất gần, một suy nghĩ là tới rồi, nhưng Đế Lưu rõ ràng là không có ý xông tới, giống như đã ngừng hy vọng vậy.

Còn Đế Thích quả thực có thể lý giải được tâm tình của Đế Lưu lúc này. Mắt thấy sắp hoàn toàn thắng lợi, vây bắt mình, kết quả cố tình lúc này ngũ đại thế lực lại chọn thật sự thần phục mình, phát binh tới cứu. Trong lòng Đế Lưu chắc hẳn là như đang nhìn thấy con vịt đã sắp bỏ vào nước sôi mà lại bay đi vậy! Hơn nữa cục diện bây giờ, chỉ cần mình còn sống trở về, Đế Lưu sẽ không còn hy vọng lật bàn nào nữa, tất cả nước bẩn đều sẽ đổ lên người y, tất cả vinh quang sẽ đẩy lên người mình!

Bây giờ ở trước mặt Đế Lưu, mình là một người toàn thắng!

Nhưng gã không ngờ tới là sau khi một câu nói của mình truyền tới, Đế Lưu cũng nhanh chóng nhìn qua đây.

Trong nụ cười lười biến dường như mang theo chút giễu cợt...

Chẳng biết tại sao, Đế Thích nhìn thấy nụ cười kia thì lập tức cảm thấy trong lòng chợt lạnh...

Sau đó, chỉ ngay sau đó một khắc, gã liền bỗng nhiên cảm thấy trên người mát lạnh!

Cúi đầu nhìn xuống đã thấy một thanh lợi kiếm băng tuyết trong suốt đâm xuyên qua cơ thể của mình, vượt một đoạt ra trước ngực!

Sau khi gã nhìn thoáng qua thanh kiếm này liền chậm rãi nghiêng đầu, sau đó gã liền thấy thanh kiếm này cầm trong tay Ám Sương Thiên – Băng Nghiên tiên tử, vận một thân pháp tắc của nàng, tiên lực đáng sợ đang tràn vào trong cơ thể mình, phá hoại Tiên lực mình vận, hủy diệt cơ lý của mình. Chỗ trường kiếm đâm xuyên qua đã kết thành băng sương, ý lạnh như băng không ngừng lan tràn toàn thân.

- Băng Nghiên tại sao ngươi lại...

Trái tim của Đế Thích dâng lên suy nghĩ đó, sau đó khi còn chưa nghĩ xong thì trên người lại bị thương nặng.

Một thanh thiết thương loang lổ vết rỉ sét đâm vào hông của mình. Người cầm thiết thương trong tay là Mộng Ảnh Nhi, thiếu chủ của Ám Ảnh Thiên!

Bịch!

Một chưởng như núi vỗ vào sau lưng mình, xuất thủ là vị đệ tử chân truyền Xà Mục của Thượng Thanh Thiên Thánh Nhạc Thiên tông.

Sau đó liền nghe được một tiếng phượng lệ, một ngọn lửa cháy mạnh dấy lên người mình, giống như dây thừng quấn vòng quanh người đốt da thịt gã, hỏa lực u mịch đang thành từng tia rót vào cơ thể gã, thậm chí còn dẫn theo một thân Tiên khí của gã bốc hỏa...

...

Cả người Đế Thích đều như nằm mộng, cho dù tâm kế như gã lúc này cũng hoàn toàn bối dối, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì. Mà trong cục diện hỗn loạn bậc này, những người đó vốn dĩ là ở lại để bảo vệ gã, vì vậy gã mới yên tâm to gan để cho những người này tiến vào trong vòng một trượng quanh người mình. Nhưng lại không thể ngờ, những người đó không hề có dấu hiệu báo trước nào, thậm chí còn chưa hề nói câu gì đã ra tay với mình, hơn nữa vừa ra tay chính là chiêu số tàn nhẫn nhất, rõ ràng là muốn lấy mạng mình!

Vì sao bọn họ lại muốn ra tay với mình?

Tại sao lại có can đảm ra tay với mình?

Rõ ràng các trưởng lão của bọn họ vẫn đang đoạn hậu cho mình, chống đỡ không cho sinh linh Thần tộc cùng Cáp Mô quân tới gần mà!

Mình phát hiện việc bọn họ nghĩ cách cứu viện là không giả nên mới có thể thả lỏng tâm thần!

- Vì sao?

Bản thân Đế Thích cũng không giải thích được rõ ràng, vì sao lúc này gã có vẻ tâm bình khí tĩnh như vậy.

Thân chịu trọng thương, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, ánh mắt của gã lại yên tĩnh nhàn nhạt nhìn về phía Băng Nghiên tiên tử, người đầu tiên ra tay.

- Gia tộc của chúng ta quả thực đều chuẩn bị thần phục ngươi rồi...

Vẻ mặt của Băng Nghiên tiên tử cũng vô cùng bình tĩnh, vừa lấy lực pháp tắc ăn mòn thân thể Đế Thích, vừa nhàn nhạt nói.

- ... Nhưng người chúng ta thần phục là Đế Lưu điện hạ!

Người khoác Mộng Huyễn Quái giáp, Mộng Ảnh Nhi của Ám Ảnh Thiên chặn lời, bình tĩnh nói.

Nghe xong một câu nói này, Đế Thích không biết nên nói gì. Gã hơi cúi đầu, sau đó đột nhiên hai tay áo liền phất lên, ầm ầm một tiếng, một thân Tiên uy đều phóng hết ra ngoài giống như hỏa sơn bạo phát, tập kích bốn phía quanh mình. Thái Cổ Vu Pháp đã khổ tu được cùng với sức mạnh của bản thân gã đủ lớn, lại đồng thời hiển hóa Phong Hỏa Lôi điện, sức mạnh vô cùng lúc này làm đám Băng Nghiên tiên tử bị đánh bay ra ngoài, tất cả tồn tại quanh gã trong vòng mười dặm đều bị sức mạnh này của gã làm chấn động tới ngã trái ngã phải...

- Xảy ra chuyện gì thế?

Động tĩnh lần này làm chư thiên trưởng lão đang đoạn hậu ở phía xa bị kinh động, suy nghĩ đầu tiên chính là tưởng rằng Đế Thích nổi cơn điên gì, nếu không tại sao lại ra tay với đám thiếu chủ nhà mình đang bảo vệ gã rời đi chứ? Nhưng sau khi tập trung nhìn vào thì lập tức rợn cả tóc gáy. Trên người Đế Thích đầy vết thương phun ra máu tươi, vẫn còn khí giới và khí tức thần thông lưu lại trong vết thương của gã, bọn họ làm sao có thể không nhìn rõ được?

Một cảnh tượng này làm dòng máu của bọn họ đều nguội đi.

- Thiếu chủ nhà mình tại sao lại ra tay với Đế Thích điện hạ?

Một cảnh tượng trước mắt căn bản giống như nằm mơ, còn là một giấc mơ quái dị khó có thể lý giải được.

Ùng ùng...

Đế Thích đánh bay đám Băng Nghiên tiên tử, trong miệng phun ra một búng máu tươi lớn, cơ thể xoay tròn chui vào Tiên chu.

Ngay trong một giây trước khi gã tiến vào Tiên chu, gã nghe được một luồng thần niệm truyền tới từ bên ngoài trăm dặm.

- Ta cũng đã sớm nói, ngươi không phải là đối thủ của ta!

Một luồng thần niệm đang chậm rãi truyền từ chỗ Đế Lưu tới đây.

Chương 1602: Thọ nguyên quá dài

- Ha ha, trước đây lúc đầu ta là trưởng tử, nên để ta nhận lấy Tiên mệnh, kết quả phụ vương lại chọn ngươi...

- Vốn ta kết minh với Thần Chủ, kết quả nàng lại chọn ngươi...

- Lúc đầu ta mới là đối tượng thần phục của chư phương chư hầu, kết quả bọn họ cũng chọn ngươi...

Bên ngoài đã loạn tung tùng phèo rồi, sau khi đám Băng Nghiên tiên tử xuất thủ ám sát Đế Thích thì cũng đều thấy bối rối, không tiếp tục đuổi giết nữa. Nhưng đợi lúc bọn họ phản ứng lại cũng nhanh chóng bị chư thiên trưởng lão vội chạy tới kéo sang một bên, ngay cả những trưởng lão đó cũng hoàn toàn không hiểu tại sao bọn họ lại làm như thế. Cho dù trong loạn cục này bọn họ cũng không biết phải làm sao, cảnh tượng này xuất hiện làm đầu óc bọn họ đều trống rỗng, lúc này chỉ muốn mau chóng hỏi rõ bọn họ, còn Xích Tiêu binh ngự hạ của Đế Thích thì bị màn ám sát này làm đỏ mắt. Lúc đầu bọn họ còn đang mở đường cho Đế Thích cùng với chư phương thiếu chủ, nhưng lúc này lại như không muốn mạng mà vọt tới, một bộ phận truy sát chư thế lực, một bộ phận liều mạng che chở cho Đế Thích tiến vào Tiên chu!

Lúc này, vẻ mặt Đế Thích như mê man lại chán nản, chui vào Tiên chu, ý chí tan rã ngã xuống ghế thái sư trên Tiên chu, ánh mắt có vẻ hơi mơ màng để mặc máu tươi chảy ra mà không hề dùng bất cứ thần thông nào để khống chế huyết dịch. Chỉ ủ rũ ngồi ở ghế thái sư, ánh mắt rã rời, trong miệng chỉ còn nhớ mấy lời như thế...

- Ngươi... Ngươi không sao chứ?

Bên cạnh có một giọng nói khiếp đảm vang lên, Thanh La tiên tử thận trọng đi tới gần xem gã.

Nàng vẫn luôn chưa từng ra tay, cho dù bên ngoài chém giết thảm liệt cỡ nào cũng chỉ núp trên Tiên chu này, ngay cả mặt cũng chưa hề lộ. Cho tới lúc này thấy Đế Thích một thân thương thế lảo đảo vào Tiên chu thì nàng mới chợt bừng tỉnh, vội vàng qua dây hỏi thương thế của gã.

- Ta?

Đế Thích khổ sở cười một tiếng:

- Bố trí trăm năm, một buổi sáng đã thành nước chảy, làm sao có thể không sao được?

Thanh La tiên tử nghe xong lời đó thì sắc mặt trắng hơn vài phần, lẩm bẩm:

- Có lẽ chúng ta vốn nên đừng động tới hắn...

-Cho tới lúc này rồi còn nói chuyện đó để làm gì?

Đế Thích đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, thoáng phấn chấn tinh thần rồi gấp gáp nói với Thanh La tiên tử:

- Nàng qua đây!

- Gì?

Thanh La tiên tử bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn gã một cái.

Đế Thích xòe năm ngón tay vươn về phía sâu trong Tiên chu, túm tới một quyển trục, sau đó mở nó ra. Rõ ràng nó là một bức tranh, trên đó có thân ảnh lay động như vẽ chư tôn ma thần, thậm chí ngay cả cái bõng của Đế Lưu cũng ở trong đó. Gã mở bức họa đóa ra rồi lập tức trỏe nên lớn hơn, trải trên Tiên chu, giống như một tấm thảm trải nền vậy. Sau đó gã dừng lại thở hổn hển mấy cái, động tâm niệm, các vết thương đáng sợ trên người được Tiên quang che qua, sau đó tan biến không còn dấu tích, giống như cho tới bây giờ chưa từng bị thương vậy!

Đương nhiên, ở trong cơ thể gã, pháp tắc bị người ta đánh vào vẫn đang tồn tại, liên tục xé rách tiên cơ của gã.

- Nàng đứng ở giữa bức tranh này, trên bức tranh này có hậu thủ mà ta chuẩn bị, sẽ giúp nàng chạy ra khỏi chiến trường này...

Đế Thích không ngừng nói, ánh mắt vội vàng nhìn Thanh La tiên tử.

- ... Vậy còn ngươi?

Thanh La tiên tử run giọng hỏi, trong ánh mắt dường như đang dâng lên một tầng mờ sương.

- Ta...

Nụ cười của Đế Thích nhạt đi rồi cười, nói:

- Ta tự có cách của ta!

Nói rồi nhìn sâu Thanh La tiên tử một cái, sau một hồi lâu mới thở dài, vội vàng thúc giục nàng:

- Nhanh, nàng nhanh đứng ở giữa bức tranh này đi, nó có thể... Nhất định có thể giúp nàng thoát khỏi chiến trường này, có thể... có lẽ sẽ có chút mạo hiểm nhưng nhất định sẽ thành công... Sau đó khi nàng chạy ra ngoài thì nhất định phải nhớ kỹ... Đi tìm đệ đệ Đế Nhai của ta, nhất định phải...

Gã còn chưa kịp nói hết thì đột nhiên lại thấy thân ảnh của Thanh La tiên tử nhào tới một phát túm Bách Ma đồ lên dùng sức xé thành hai nửa, sau đó lại liều mạng xé thành mảnh nhỏ, lòng bàn tay còn bốc lên hỏa diễm đốt cháy bức tranh... Mà vào lúc này thần ma trên bức tranh kia tựa như sống lại, trong lửa cháy hừng hực mơ hồ có tiếng thần ma kêu gào truyền ra...

- Đế Thích, ngươi cho ta là người ngu sao?

Thanh La tiên tử giống như điên:

- Đến lúc này thậm chí ngươi còn hy sinh cả ta hay sao?

Rõ ràng Đế Thích ngẩn ngơ, trong đôi mắt hơi ảm đạm tỏ ra khó hiểu:

- Nàng... Nàng vì sao?

- H ha, cơ hội chay trốn cuối cùng lại muốn cho ta?

Thanh La tiên tử lại nở nụ cười lạnh, trong mắt chỉ có vẻ phẫn hận lạnh như bằng:

- Những lời đó của ngươi chỉ có thể đi lừa gạt tiểu hài tử chưa trải qua sự đời được thôi, ta trong mắt ngươi là một đứa ngu đấy à? Thật sự nghĩ ta tin ngươi sẽ nhường cơ hội chạy trốn cuối cùng cho ta hay sao? Hay nói ngươi nghĩ tu vi của ta thấp cạn, vụng về như trâu nên không nhìn ra trong Bách Ma đồ này của ngươi trên thực tế ẩn chứa chín mươi chín tinh huyết thần hồn? Rốt cục ngươi muốn làm gì? Ngươi bảo ta đứng trên bức tranh này không phải là muốn làm vu pháp gì sao? Có phải muốn dùng bức tranh này để hại ta hay không?

- Ta... ta thật sự muốn đưa nàng rời đi...

Dường như Đế Thích không ngờ Thanh La tiên tử có thể nói như vậy, sau khi ngẩn ngơ thì sang sảng nói.

Còn Thanh La tiên tử lúc này lại chỉ dùng mắt lạnh nhìn gã, vẫn không nhúc nhích, ánh mắt hận thù.

- Aiz, nàng làm sao... Không tin ta à?

Ánh mắt của Đế Thích cũng dần dần trở nên vô cùng uể oải cùng ảm đạm:

- Không phải là ta nhường cơ hội trốn thoát cuối cùng cho nàng, chỉ là giả sử ta dùng bức tranh này chạy trốn thì cũng không có cơ hội... Bức tranh này quả thực có vu pháp của ta bên trên, quả thật cũng có tinh huyết của chín mươi chín thần ma ở đó, chỉ cần nàng đứng lên bức tranh này, bằng vào tu vi của ta thúc giục thù bức tranh này sẽ bám lên thân thể nàng, hoàn toàn thay đổi khí cơ của ngươi, chỉ sợ cho dù phụ vương ta tới cũng không nhận ra nàng, sau đó nàng có thể nhân lúc hỗn loạn mà chạy thoát thân...

Gã nói rồi từ từ ngẩng đầu lên:

- Mà chỉ cần nàng còn sống chạy ra ngoài liền có thể truyền chuyện thiếu chủ tứ Thiên ám sát ta ra, như vậy bốn phe thế lực này sẽ không dám thực sự để ta chết, sẽ cố gắng bảo vệ mạng của ta trong loạn cục này... Tuy làm như vậy rất mạo hiểm nhưng dù sao cũng còn tốt hơn so với việc ta tự dùng bức tranh này rời đi, bọn họ phá vỡ Tiên chu, không nhìn thấy ta sẽ nhất định liều mạng tìm ta, cơ hội ta chạy trốn được rất nhỏ, nhưng nàng thì không giống vậy, bọn họ nhìn thấy ta thì sẽ không quá để ý tới hướng đi của nàng nữa...

Nghe Đế Thích uể oải giải thích, ánh mắt của Thanh La tiên tử dần thay đổi, có phần khó tin.

Qua một lát, nàng vẫn cảm thấy khó tin lắp bắp hỏi:

- Ngươi... ngươi thật tốt như vậy sao?

- Không thể nào, không thể nào...

Nàng nhanh chóng tự mình bác bỏ suy nghĩ này, cười lạnh nói:

- Ta không tin ngươi sẽ mạo hiểm bản thân có thể bỏ mạng mà cứu ta!

- Aiz..

Đế Thích ngẩng đầu lên, ánh mắt có vẻ vô cùng uể oải:

- Ngay cả chuyện nàng đã từng qua đêm với Đế Lưu trên Cầu Hoàng Đài, cơ thể đã không còn hoàn bích cũng đều không ngại, cố ý kết đạo lữ với nàng, nhưng nàng lại... còn hoài nghi ta sẽ không mạo hiểm cứu mạng của nàng sao?

Ầm!

Sau khi nghe được những lời đó, trong đầu Thanh La tiên tử dường như vang lên một tiếng sét đánh ầm ầm.

Sắc mặt của nàng đột nhiên trở nên tái nhợt, lảo đảo lui về phía mấy bước, ánh mắt nhìn Đế Thích vô cùng kinh hãi.

- Ngươi... Ngươi cũng biết chuyện này...

Lúc này, sự hoảng sợ trong trái tim của nàng có thể tưởng được. Từ sau khi nhận được tin tức Đế Lưu sống lại nàng vẫn luôn ăn không ngon, ngủ không yên, sợ nhất chính là tin tức này sẽ truyền tới tai Đế Thích. Cũng chính vì thế, quan hệ giữa Đế Lưu cũng chỉ có thể từng bước đi tới cục diện bây giờ, nhưng nàng không ngờ tới chính là Đế Thích cũng biết chuyện này, thậm chí còn biết một ngàn năm trước nàng thất thân cho Đế Lưu trên Cầu Hoàng Đài. Chuyện này quả thực làm nàng khó có thể tin được, trong lòng hồi hộp tới mức nhảy dựng lên...

- Đương nhiên là ta biết, ngay cả cơ thể không hoàn bích của nàng cũng là do ta giúp nàng lừa gạt trước mặt phụ vương...

Đế Thích cười khổ, khẽ lắc đầu:

- Bằng không, nàng cho rằng thân thể của nàng do chính phụ vương trùng tu mà phụ vương lại không nhìn ra hay sao?

- Ngươi... Ngươi ngươi ngươi...

Mắt của Thanh La tiên tử trừng lớn hơn, dáng vẻ khó có thể tin được, liên tục nói mấy chữ “ngươi” lại không nói tiếp được nữa.

- Lớn lên trong Tiên giới này không phải mọi người đều một lòng đối với mình...

Đế Thích giống như biết nàng muốn hỏi cái gì, hít một hơi thật dài, ánh mắt có vẻ hơi đau khổ nhìn Thanh La tiên tử:

- Ta không biết nàng còn nhớ hay không, ta lớn hơn nàng ba trăm tuổi, là người nhìn nàng lớn lên từ nhỏ, năm nàng hơn mười tuổi có thể nhìn ra trong bức họa ta vẽ có một cái Tình Diên nhãn khác biệt với Tình Đình khác, ta đã bắt đầu để ý tới nàng rồi, sau đó vẫn luôn nhìn nàng lớn lên, mãi mãi xinh đẹp như thế, mãi mãi thông minh như thế, mãi mãi giảo hoạt như thế, vĩnh viễn vây quanh ta...

- Khi đó... nàng nói, thích ta vẽ nhất, ghét người khác suốt ngày ngồi tu hành giống như đầu gỗ vậy...

- Nếu chúng ta đều là phàm phu tục tử, có thể lúc nàng hai mươi tuổi, thời điểm sùng bái ta nhất, sẽ gả cho ta không?

Đế Thích thì thào nói, trong giọng nói có sự bất đắc dĩ sâu sắc:

- Đáng tiếc, thọ nguyên của chúng ta đều quá dài...

- Hai mươi tuổi, đối với chúng ta chẳng qua là lúc mới bắt đầu, nàng đến ba mươi tuổi mới được phụ thân ngươi đón về tu hành, sau đó bốn trăm năm chúng ta không gặp, lúc gặp lại nàng đã trở thành cặp đôi thần tiên quyến lữ cùng với người đệ đệ thích nhất kiêu ngạo bướng bỉnh của ta rồi, trong mắt nàng chỉ có hắn, sao còn nhớ rõ thân trưởng tử là ta nữa, nhưng một Đế Tử chỉ bởi vì thích vẽ tranh, không muốn tu hành mà bị phụ vương từ bỏ như vậy sao? ... mà ta, lúc đó đâu có tư cách cạnh tranh với Đế Lưu?

- Cho đến khi... Đế Lưu biến mất, nàng thương tâm vô độ, ta mới phát giác mình lại có cơ hội...

Đế Thích cười khổ, nhìn Thanh La:

- Có cơ hội lại nhìn thấy ánh mắt khi nàng hai mươi tuổi đã từng nhìn ta...

Chương 1603: Nàng có tin ta hay không

- Chuyện này... Chuyện này sao có thể chứ?

Thanh La tiên tử nghe vậy thì bối rối, ánh mắt ngơ ngác nhìn Đế Thích, đầy mặt là vẻ hoảng sợ.

- Nàng nghĩ ta thực sự thích làm Đế Tử sao?

Ánh mắt của Đế Thích bi ai nhìn Thanh La, bên trong nó ẩn chứa sự bi thương và mất mát khó có thể hình dung được:

- Nếu ta thật sự thích làm Đế Tử, Đế Lưu căn bản sẽ không có cơ hội có được tiên mệnh, dù sao nó... nhỏ hơn ta bốn trăm tuổi, nhưng ta thực sự không thích tu luyện, cũng không thích có thọ nguyên vô tận, cảm giác sống như một khúc gỗ như thế, thế gian này có hoa có cỏ, có núi có sông, tất cả đều sinh động hơn Tiên Nhân nhiều, tự do hơn Tiên Nhân nhiều, bọn họ có thể đi tới bất kỳ nơi nào, không giống Tiên Nhân cả đời chìm trong sự tu hành vô tận, hoặc là vì tài nguyên mà chém giết lẫn nhau, không hề có chút tự do nào...

- Có lẽ nếu không có chuyện ngoài ý muốn, ta sẽ giống như tứ đệ tránh ở một nơi vắng vẻ, suốt ngày uống rượu...

- Nhưng khi nhị đệ bị Thiên Ma giết chết, sau đó Đế Lưu lại biến mất, ta chỉ còn lại một mình nêu phải kế thừa Tiên mệnh mà phụ vương ban cho, làm một Đế Tử giống với hình tượng trong lòng ông ấy, nàng nghĩ ta thật sự thích thân phận này hay sao?

Cười gượng liên tục thậm chí làm ngực Đế Thích khó chịu ho ra máu, nhưng gã vẫn vung tay tiếp tục nói:

- Ta chỉ là... không chịu nổi khi trước đây luôn phải nhìn thấy nàng ở cùng với Đế Lưu, nó là một người thô lỗ như thế, chưa bao giờ biết đối tốt với bất kỳ người nào, bao gồm cả mấy huynh đệ bọn ta, đương nhiên cũng bao gồm cả nàng, khi đó ta thực sự không rõ vì sao mỗi ngày nàng đều ở cùng với nó, chịu nó quở trách, răn dạy, thận trọng trấn an nó, xưa nay không hề chịu nhìn ta cái nào?

- Sau ta liền nghĩ có thể nàng thích chính là thân phận Đế Tử, vì vậy ta liền làm Đế Tử!

Trên mặt Đế Thích dần dần hiện lên ý lạnh:

- Mà sau khi làm Đế Tử, quả nhiên nàng lại xuất hiện trước mặt ta, lúc ta thoải mái nhìn nàng, nàng cũng bằng lòng nhìn ta, thời gian đó thật sự là khoảng thời gian ta vui vẻ nhất, nhưng ta vẫn có thể nhận thấy sự bất mãn trong tim nàng, mỗi ngày nàng nhìn tu vi của ta thấp kém như thế nào, mỗi khi nàng thấy thần thông của ta thô bỉ như thế nào... cũng vào lúc đó ta nghe được người bên cạnh bàn tán, bọn họ đều nói tu vi của ta quá thấp, khó có thể xứng với vị chí Đế Tử, nhất là lúc nào phụ vương cũng trong thời gian chinh chiến với người khác, Đế Tử như ta còn không bằng không có, nếu như Đế Lưu trở về thì sẽ tốt hơn nhiều...

- ... Ta lo Đế Lưu sẽ lần nữa trở về cướp đi tất cả cửa ta, vì vậy ta liều mạng tu hành, liều mạng tăng thực lực lên, thậm chí trong một thời gian dài cũng khó có thể gặp mặt nàng, trong lòng ta suy nghĩ chỉ muốn trở thành Đế Tử còn mạnh hơn cả Đế Lưu, ta không muốn nhìn thấy lúc nào nàng cũng phải cẩn thận lại đề phòng nhìn ta như thế, ta hy vọng nàng có thể giống lúc hai mươi tuổi, sùng bái mà nhìn ta...

- Nhưng ta... nỗ lực một ngàn năm vẫn không thể có được ánh mắt đó của nàng...

Đế Thích nói xong thì sắc mặt dần dần trở nên vô cùng đau đớn:

- Ta không biết rốt cuộc ta quá mẫn cảm hay là vì trong lòng nàng luôn nhớ mong Đế Lưu, ta có thể bao dung tất cả cho nàng, cũng đã làm được rất nhiều chuyện mà Đế Lưu chưa từng làm được, nhưng nàng lại vẫn luôn nhìn ta như thế, mỗi lần nàng nở nụ cười trước mặt ta, ta cũng có thể cảm giác được là nàng đang diễn cho ta xem, nàng cười với ta, đối tốt với ta cũng đều giống như chỉ là cố ý làm vậy, cảm giác đó... thật sự, thật sự làm ta rất buồn...

Mỗi khi gã nói thêm một câu, sự khó tin trên mặt Thanh La lại nhiều thêm một phần, ôm chặt ngực mình.

- Nhưng nàng... nàng tại sao...

- Trong lòng vẫn chưa từng thay đổi...

Trong ánh mắt của Đế Thích tỏa ra sự bất đắc dĩ dày đặc:

- Lúc Đế Lưu trở về, ta còn khủng hoảng hơn cả nàng, ta không sợ hắn cướp đi tất cả mọi thứ, nhưng ta sợ nàng sẽ trở lại bên người hắn, cho tới khi...

Nói tới đây, gã thở thật dài, khẽ lắc đầu một cái, nói:

- Cho tới khi nàng tới chiến trường ngoại vực tìm ta, khuyên ta giết hắn thì ta mới thực sự an tâm, nàng không biết trong lòng ta lúc đó vui sướng bao nhiêu đâu, lúc đó nàng giúp ta phân tích, nói ta có rất nhiều lý do để giết hắn, nhưng những lý do kia ta đều không quan tâm... mà ta cũng làm theo nàng nói, ta sẽ giết hắn, bởi vì ta có lý do để làm vậy, mà lý do đó...

Gã ngẩng đầu lên nhìn Thanh La tiên tử, ánh mắt bi thương:

- ... Chính là nàng!

- Không thể nào...

Thanh La tiên tử đột nhiên kêu lên một tiếng, có phần hoảng sợ lui về phía sau dùng sức lắc đầu. Qua được một lát, nàng mới như phát hiện sơ hở gì đó trong lời nói của Đế Thích, đột nhiên nở nụ cười lạnh:

- Ngươi đừng mơ tưởng dùng những lời nói dỗ tiểu nữ nhi này để lừa gạt ta, ngươi thật sự cho rằng ta sẽ tin sao? Chuyện này căn bản là không thể nào, nếu là thật, vì sao ngươi không nói sớm cho ta biết?

- Nói cho nàng biết?

Đáy mắt của Đế Thích hiện lên ý cười gượng:

- Nói cho nàng biết cái gì?

- Nói cho ta biết tâm ý của ngươi...

Thanh La tiên tử thuận miệng nói, nhưng chỉ nói được một nửa liền yên lặng không nói.

Nàng nghĩ tới, Đế Thích đúng là đã nói. Mặc dù gã là một người không quen thích thể hiện tính tình, sẽ không quấn quýt si mê mình, nhưng quả thật có mấy lần Tình Đình Điểm Thủy thể hiện sự đa nghi với mình, nói đã có tâm ý với mình đã lâu, cũng nói mình ở bên cạnh gã là sự may mắn lớn nhất trong đời gã. Thỉnh thoảng có lần gã nói vậy với mình, thậm chí mình còn suýt nữa tin...

Nhưng mỗi lần vừa nghĩ tới sự thông tuệ của gã, sự mưu lược của gã lại vẫn không dám thật sự tin tưởng...

Còn nói Đế Thích có thực sự đối tốt với mình không ư?

Ngay cả bản thân Thanh La cũng không nghĩ ra có lúc nào Đế Thích không đối tốt với mình. Chỉ cần mình đi gặp gã, bất kể là gã đang bế quan hay làm gì, cho tới bây giờ cũng chưa có lần nào từ chối gặp mình cả. Cho dù đang phá quan trên đường cũng sẽ ra gặp mình một cái, cho dù là đang ở một vùng thế giới khác cũng nhất định sẽ tới gặp mặt mình một lần. Gã có bảo bối gì, thứ tốt gì cũng vẫn luôn cho người đưa tới cho mình, chỉ có điều, gã càng làm như vậy thì mình lại càng cảm thấy không chắc chắn trong lòng...

Bởi vì nàng vẫn cảm thấy mình không nhìn thấu được Đế Thích!

Đế Thích là một người rất thông minh, cách gã càng gần, càng cảm thấy tâm tư của gã kín đáo như biển!

Nhưng cũng chính vì người thông minh như thế, mỗi khi gã đối tốt với mình thì luôn cảm thấy gã có thâm ý khác...

Mỗi lần mình thăm dò, gã đều sẽ dùng ánh mắt hiểu rõ tất cả này nhìn mình, chỉ cười cười mà thôi.

Cho tới giờ gã luôn chưa từng trách mình cái gì, bất kể là mình làm chuyện gì.

Nhưng nàng vẫn luôn nghĩ nếu không phải gã có mưu đồ khác thì làm sao có thể rộng lượng với mình như vậy được?

Tất cả chuyện này đối chiếu với những chuyện mà Đế Thích vừa nói sao lại có vẻ hoang đường như vậy?

Ánh mắt của Thanh La tiên tử cực kỳ phức tạp, trong lòng còn thấy phức tạp hơn. Nàng khó mà suy nghĩ cẩn thận được, nếu như Đế Thích nói là sự thật, vậy mình và gã sẽ trở thành hai kẻ buồn cười tới cỡ nào? Mình là một trong thập đại nữ tiên của Tam Thập Tam Thiên, không phải bởi vì tu vi và vẻ bề ngoài mà là bởi vì sự thông tuệ và mưu lược của mình. Đế Thích cũng là như vậy. Gã thay Đế Lưu trở thành Đế Tử, sau đó phần lớn thời gian đều dùng để tu luyện, nhưng có một vài lần xuất thủ cũng đều diệu kế vô song, mọi người đều nói trong bàn tay gã nắm nhật nguyệt...

Nhưng hai người thông minh như vậy, chẳng lẽ lại gây lên sự hiểu lầm lớn nhất trên đời?

- Trước đây ta say mê vẽ vời, không muốn bị nhiễm nhiễm quyền mưu chém giết, nhưng sau khi ta buông họa bút xuống lại phát hiện người khác giữ kín quyền mưu như bưng hay đam mê với tu vi cũng giống nhau, kỳ thực cũng không khó, chỉ cần thể hiện tính cách của bọn họ giống như vẽ tranh vậy, thì sẽ tự nhiên biết đặt bút ở đâu... cho nên ta nhìn thấu tất cả, người khác đều nói ta trong bàn tay nắm cả nhật nguyệt, có khả năng khống chế tất cả...

Đế Thích nhìn khuôn mặt ngơ ngác của Thanh La tiên tử, khẽ gật đầu một cái:

- Nhưng ta thật sự chưa từng thi triển cái gì trên người nàng cả.

- Mỗi việc ta làm với nàng đều xuất phát từ trong lòng ta...

Nói tới đây, hơi thở của gã đã có vẻ cực kỳ suy yếu rồi nặng nề ho khan, ngay cả ho khan mấy tiếng cũng đầy máu tươi bắn ra. Mắt của Đế Thích đã hơi đỏ lên, ẩn chứa sự tiều tụy vô tận:

- Thanh La, nàng còn không tin ta sao/

- Ta... Ta...

Thanh La tiên tử run giọng muốn nói.

Ầm!

Nhưng còn chưa đợi nàng nói ra được thì đột nhiên Tiên chu kịch liệt chấn động, dường như bên ngoài bị người ta liên tục tấn công vậy. Tu vi như Thanh La tiên tử bởi vì giật mình khiếp sợ mà không để ý, suýt nữa té ngã, câu nói muốn nói ra khỏi miệng cũng nghẹn lại.

- Đế Thích, đã tới lúc này rồi ngươi còn trốn trong đó làm gì?

Giọng nói của Đế Lưu vang lên bên ngoài, quát to:

- Nhanh ra ngoài cho ta!

Ầm!

Sau khi nói xong, Tiên chu lại bị đánh một kích, nặng nề nhoáng một cái.

- Chúng ta...

Sắc mặt của Thanh La tiên tử hoảng sợ lúc trắng lúc xanh, nàng biết Tiên chu này mặc dù là đặc chế, bên ngoài có vô số cấm chế có thể ngăn được một kích của Đại La Kim Tiên, nhưng cứ tiếp tục bị người ta tấn công như thế thì sớm muộn gì cũng sẽ vỡ tan. Ở trong lòng nàng không nhịn được một câu mà Đế Thích đã từng nói với nàng:

- Nàng biết đây là cơ hội cuối ta có thể cứu nàng một mạng không?

Ánh mắt của nàng không nhịn được chuyển qua, nhìn lên trên.

Nhưng bộ Bách Ma đồ kia đã bị nàng xé nát, thậm chí còn dùng liệt hỏa đốt thành tro tàn.

Lại nhìn về phía Đế Thích, gã đã có vẻ vô cùng suy yếu, ánh mắt ảm đạm, làm sao có thể tiếp tục bảo vệ cho mình nữa?

- Đi thôi, đi cầu xin nó, bảo nó tha cho nàng một mạng!

Nhìn mặt mày kinh hoàng của Thanh La tiên tử, Đế Thích cũng không nhịn được thở dài, vẻ mặt cực kỳ mất mát.

-Hắn... làm sao hắn có thể bỏ qua cho ta được?

Thanh La tiên tử kêu lên, giọng nói có vẻ hơi bén nhọn.

- Hắn sẽ!

Lúc này thoạt nhìn Đế Thích có vẻ vô cùng bình tĩnh, chỉ khẽ lắc đầu một cái, nói:

- Bên Thiên Nguyên có chuẩn bị sau cùng ta để lại, sẽ có tác dụng lớn, Đế Lưu nhất định muốn biết đó là cái gì, nàng dùng bí mật này trao đổi, hắn nhất định sẽ tha cho nàng...

- Thật sao?

Thanh La tiên tử nghe vậy thì mắt sáng rực lên.

Đế Thích khẽ thở dài một tiếng, truyền một luồng thần niệm vào đầu Thanh La. Trên mặt Thanh La tiên tử nhất thời cảm thấy vui mừng.

- Đế Thích ca ca, nhiều năm như vậy đã làm huynh bị ủy khuất rồi...

Kinh ngạc rồi, Thanh La tiên tử bỗng nhiên nhìn về phía Đế Thích, nhìn vẻ mất mát trên mặt gã lại dường như có phần không đành lòng, vội vàng đi tới trước người Đế Thích, chậm rãi ngồi xổm xuống hai tay nâng mặt gã lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của gã, nhu tình, chân thật nói:

- Đế Thích ca ca, huynh nói ta đều tin, ta tin huynh vẫn luôn rất tốt với ta, trong lòng Thanh La thực sự vô cùng cảm kích huynh...

- ... Thế nhưng, lúc này ta phải làm một số chuyện, huynh cũng đừng trách ta!

Chương 1604: Cứu giá chậm trễ

- Mẹ kiếp, chiếc Phá Tiên chu này thật là rắn chắc, so với tiểu thế giới còn rắn chắc hơn!

Phương Hành nặng nề chém mấy đao vào Tiên chu mà Đế Thích đang trốn, lại phát hiện chiếc Tiên chu này thật sự rắn chắc, chém mãi mà vẫn không làm gì được. Cấm chế bên trên đó tạo thành lông nhọn, cực kỳ lợi hại, phần lớn đao khí đều không thể làm gì. Thần thông đnáh lên đó còn trực tiếp bị một tầng bảo hộ vô hình bắn lại, căn bản không thể động tới bản thân thuyền này được, khiến hắn vừa nhụt chí vừa tức giận.

- Cũng không biết Đế Thích tránh ở bên trong làm cái gì, đừng nói là đến cuối cùng lại tử thủ ở đây...

Phương Hành hít sâu một hơi, đi quanh Tiên chu một vòng, âm thầm suy tính.

Lúc này một vùng chiến trường lớn đã bắt đầu dừng chiến hỏa rồi. Tám ngàn Xích Tiêu quân dưới trướng Đế Thích, còn cả một nghìn Xích Tiên quân dưới trướng của Thanh La tiên tử, lúc này lại chỉ còn lại không tới ba ngàn người, đều bị Cáp Mô quân trông giữ, vứt bỏ khí giới chiến giáp bị vây ở một chỗ. Còn sinh linh Thần tộc ở một chỗ thì đứng ở sát biên giới để quan sát. Cáp Mô quân cũng không để cho bọn họ tiếp cận Xích Tiêu quân, còn bọn họ không nhận được mệnh lệnh của Thần Chủ cùng Thần Vương nên cũng không dám tiếp cận, chỉ là đang vừa kính vừa sợ nhìn người Cáp Mô quân.

Ở phía xa xa là binh mã của ngũ đại thế lực trú đóng.

Có thể nói bọn họ chưa hoàn tào vọt vào chiến trường thì cục diện cũng đã nghịch chuyển rồi, xuất hiện sự biến hóa không ai tưởng được!

Lúc này chư vị trưởng lão dùng gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị, ánh mắt thâm trầm nhìn bốn vị thiếu chủ, lâu không nói câu nào.

Mà một đám Tiên tướng dưới quyền bọn họ thì vẻ mặt mê man, đến bây giờ cũng không biết xảy ra chuyện gì.

- Thật là can đảm đấy, lại làm làm Đế Thích điện hạ bị thương, các ngươi... tứ gia các ngươi muốn tạo phản sao?

Một tiếng quát lạnh phá vỡ sự yên lặng quanh đó, người nói chuyện là một vị trưởng lão của Thất Muội Thiên. Lúc này ông ta giận không nhịn được, nếu bàn về cừu hận đối với Đế Lưu, Thất Muội Thiên có thể nói là đứng đầu, không ai dám nói đứng thứ hai. Trước là thiếu chủ của gia tộc bọn họ bị chém trong Loạn Lưu Hải, sau trưởng lão Phong Sơn Đồng của Thất Muội Thiên cùng với chư thế lực cùng nhau thỉnh cầu Đế Lưu ở lại doanh trại, bị Đế Lưu không nói lý dùng một đao chém chết. Trước sau đã có hai vị Thượng Tiên thân phận tôn quý chế trong lòng bàn tay của Đế Lưu...

Tổn thất bậc này, sự xấu khổ và khinh thường bậc này, cho dù đối phương là Đế Tử, Thất Muội Thiên sao có thể bỏ qua được?

Lần này năm phe thế lực cùng đến cứu giúp, Thất Muội Thiên chính là người chu toàn, công phu cực lớn!

Mục đích đương nhiên cũng rất đơn giản, chính là muốn thông qua tay của Đế Thích để giúp Thất Muội Thiên tẩy rửa sự sỉ nhục tận xương tủy này...

Chỉ là kế hoạch vốn hoàn toàn hoàn mỹ này cuối cùng lại xuất hiện biến hóa mà không ai tưởng tượng được.

Thiếu chủ của tứ gia lại đồng thời ra tay với Đế Thích!

Nếu không phải thấy trưởng lão của mấy đại thế lực cũng có vẻ mặt kinh ngạc như mình thì vị trưởng lão của Thất Muội Thiên này thậm chí còn cho là bốn phe thế lực này hợp mưu hãm hại, thương lương ra một kế sách ác độc để hại Thất Muội Thiên!

- Tiểu Ảnh nhi, rốt cục là có chuyện gì xảy ra?

Trưởng lão Mộng Gia của Ám Ảnh Thiên cũng trầm mặt thấp giọng quát hỏi.

- Ta... Ta cũng không biết...

Bị trói trong một bộ Mộng Giáp, Tiểu Ảnh tử nhỏ giọng nói, vừa sợ vừa hoảng, sắp khóc đến nơi.

Tuy tu vi của nàng có Thái Ất Thượng Tiên, thân phận cũng tôn quý, nhưng tự tay đâm Đế Tử bị thương, chuyện này sẽ là một tội danh cực lớn. Đừng nói là nàng, ngay cả Mộng gia của Ám Ảnh Thiên đoán chừng cũng không dánh nổi tội danh mưu sát Đế Tử. Dù sao cho dù ngũ đại thế lực bọn họ có căn cơ sâu dày thì cũng là thuộc hạ, chỉ có thể lựa chọn quyền lợi đội ngũ, nhưng không có quyền trực tiếp hạ thủ với Đế Tử. mà vừa rồi cảnh tượng mấy người các nàng ám sát Đế Thích lại bị tất cả mọi người trên chiến trường này thấy được cả rồi...

- Không cần ép bọn họ đâu...

Ngay lúc này, ba vị lão Tiên áo bào trắng của Ám Sương Thiên khe khẽ thở dài, có vẻ hơi bất đắc dĩ, thấp giọng nói:

- Đến lúc này còn không nhìn ra hay sao, là hậu thủ của Đế Lưu điện hạ chuẩn bị... Chúng ta quá coi thường hắn rồi, dụng tâm thật là ác độc...

- Hả?

Mấy phe thế lực khác đều quay đầu nhìn ông ta.

Một người trong số lão Tiên áo bào trắng thấp giọng nói:

- Mấy người Băng Nghiên là do chúng ta phải trả cái giá cực lớn để cứu được từ tay Đế Lưu điện hạ, lúc đó chúng ta cũng đã hoài nghi có phải là bọn họ bị Đế Lưu động tay động chân gì đó trên người hay không, nhưng lấy tu vi của chúng ta trước sau cũng đã kiểm tra bọn họ không biết bao nhiêu lần rồi, ngoại trừ thần hồn của bọn họ có chút hỗn loạn ra thì đều không tra ra được bất kỳ vấn đề gì, nhưng bây giờ đã hiểu, không phải Đế Lưu không hạ ám cấm trên người bọn họ mà là chúng ta không kiểm tra ra được...

- Không sai!

Tộc trưởng thứ ba của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên cũng khẽ gật đầu, nói:

- Đúng là chúng ta quá khinh thường rồi, vốn cho rằng có thể nương vào sự tranh chấp của hai vị Đế Tử để tranh thủ thêm chút quyền lợi cho ngũ phương chúng ta, hiện tại mới hiểu, hai người bọn họ cũng đang coi chúng ta như những quân cờ, tranh chấp với đối phương. Lúc đầu Đế Thích điện hạ muốn chúng ta quan sát từ đằng xa, chính là vì để lại một đường lui cho hắn, kết quả cuối cùng không ngờ tới là Đế Lưu điện hạ cũng để lại hậu thủ, biến đường lui của Đế Thích điện hạ thành đường chết, thật lợi hại...

- Đáng hận nhất chính là đó là tranh chấp của Đế Tử bọn họ, nhưng bây giờ lại kéo cái tội ám sát Đế Tử lên người chúng ta...

Bà lão mặc áo lam của Ám Ảnh Thiên căm hận nói, trong mắt tỏa ra độc hỏa.

- ... Còn có hi vọng, chỉ mong Đế Thích điện hạ không chết!

Tần Hoài Dương của Thái Nhạc Tiên tông Thương Thanh Thiên nhàn nhạt nói, chỉ nói một câu không đầu không đuôi như thế.

Nhưng chư thế lực quanh đó nghe vậy thì lại lập tức giật mình, có khiếp sợ, có kinh sợ, trái tim trầm mặc.

Ý tứ của Tần Hoài Dương rất rõ, nếu như Đế Thích chưa chết, như vậy bọn họ vẫn có thể lựa chọn, chỉ là sau đó phải giao thiếu chủ nhà mình ra để tùy bên Đế Thích xử trí, tìm cao thủ tra xét bọn họ, tìm ra cấm chế bị hạ trong cơ thể bọn họ. Từ đó có thể có hy vọng hòa giải với Đế Thích, nếu làm như vậy thì có vấn đề là nhất định phải hi sinh thiếu chủ nhà mình, nhưng lợi ích thì cuối cùng sẽ không phải gánh vác tội danh ám sát Đế Tử nữa. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết của tất cả đều xây dựng dưới tình huống Đế Thích chưa chết...

- Không thể, Tiểu Ảnh nhi là tim gan của lão tổ Ám Ảnh Thiên ta, làm sao có thể...

Bà lão mặc lam y của Ám Ảnh Thiên là người đầu tiên kinh hãi, thất thanh kêu, chỉ là câu nói kế tiếp lại không nói lên lời.

Bà ta cũng biết, cho dù lão tổ tông có đau lòng Tiểu Ảnh Nhi nhưng vì không phải gánh vác tội ám sát Đế Tử thì cũng sẽ chọn hi sinh nàng.

- Qua xem một chút đi!

Tộc trưởng thứ ba của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên lạnh giọng mở miệng gật đầu với chư trưởng lão, lao về phía trước.

Chư thế lực khác cũng đều gật đầu vây quanh bốn vị thiếu chủ, đều phi vào trong chiến trường. Lúc đầu thiếu chủ ở trong mắt bọn họ quý giá như cục cưng, lúc này lại giống như trở thành tù phạm, bị bọn họ vững vàng bao vây ở bên trong.

- Ha ha, vậy cũng may, thiếu chủ nhà ta lại không thể sống lại...

Lúc này trưởng lão của Thất Muội Thiên cũng đi theo phía sau quan sát nét mặt để lựa lời nói. Ông ta đã phát hiện trưởng lão của mấy phe thế lực này có thể không phải đang giả bộ, xem ra bọn họ thực sự là bị hậu thủ của Đế Lưu hại thảm. Liều mình nghĩ lại thì ông ta cũng có thể lý giải được sự quấn quýt trong lòng của mấy vị trưởng lão này, đây là bị kẹp giữa cuộc giằng co của hai vị Đế Tử chân chính, không chỉ mất hết tiên cơ thậm chí còn bị dồn đến chỗ chết. Cái giá phải trả quá lớn rồi, cho dù Đế Thích không chết thì thế nào? Bọn họ sẽ thật sự được tha thứ hay sao?

-Được, ngươi đã bền chắc như vậy thì nhìn thử xem ngươi có thể chống đỡ được tới khi nào?

Phương Hành nghiến răng muốn phá Tiên chu này, vẫy bàn tay lớn một cái rồi vô số Tiên tướng ào lên vây một vòng hạ thủ với Tiên chu. Nhiều loại thần thông, các loại Tiên bảo đều nặng nề đánh vào Tiên chu, đánh lên cấm chế của Tiên chu. Một con Tiên chu này cho dù Đại La Kim Tiên ước chừng cũng phải tốn nhiều công sức mới có thể phá được, nhưng cũng không thể chịu nổi tiêu hao bậc này.

- Đừng... đừng đánh nữa... ta... ta đi ra rồi!

Nhưng ngay lúc Tiên chu bị đánh tới ô quang ảm đạm xuống, gần như ngay cả Tiên chu cũng sắp bị đánh thành tro thì bên trong chợt vang lên một tiếng thét kinh hãi. Chư tiên ngẩn ra, đồng thời dừng tay lại. Sau đó chỉ thấy sau một lúc nây, cửa của chiếc Tiên chu bị chậm rãi mở ra, một nữ tử vóc dáng cao gầy đẫy đà, dung nhãn thê mỹ, trong lòng ôm một người nam tử đang từ từ đi ra...

- Cái gì?

Trong chốc lát nhìn thấy màn này, chư thế lực trong lòng vốn đang ôm chút hy vọng cũng thấy kinh hãi trong nháy mắt.

Nàng kia đương nhiên là Thanh La tiên tử rồi, nhưng nam tử nàng ôm trong lòng có vóc người thon dài, không hề có khí tức, trên người đã tan mất tiên giáp cùng áo choàng, chỉ có áo bào trắng bọc quanh người. Hai mắt nhắm nghiền, máu me khắp người, đương nhiên đó là Đế Thích...

- Làm sao lại như vậy chứ, sao Đế Thích điện hạ...

Chư trưởng lão nhìn thấy cảnh ấy thì người người đều hoảng sợ, con ngươi rụt lại.

Trong lòng bọn họ căn bản không có cách nào tin cảnh tượng trước mắt.

Tuy bốn vị thiếu chủ đồng thời xuất thủ đâm Đế Thích điện hạ bị thương, nhưng làm sao gã có thể chết được?

Lấy tu vi của Đế Thích điện hạ, có bị thương nặng hơn thì chỉ cần không phải bị ma diệt thần hồn tại chỗ thì cũng sẽ có phương pháp bảo vệ tính mạng chứ?

Gã được xưng là người đứng đầu trong cảnh giới Thái Ất của Đại Xích Thiên, làm sao có thể chết vì chút thương thế này được?

- Hả,... thật không ngờ tới, các vị đạo hữu à, thiếu chủ nhà các ngươi... gây ra đại họa rồi...

Vị trưởng lão của Thất Muội Thiên rõ ràng cũng lấy làm kinh hãi, không nhịn được mà thấp giọng nói.

Lúc này ông ta không phải đang cười trên nỗi đau của người khác, mà là thở dài thật.

Nếu mấy vị thiếu chủ kia chỉ đâm Đế Thích bị thương thì chư thế lực còn có thể chu toàn chỗ trống, nhưng bây giờ Đế Thích lại đã chết rồi, vậy tội danh mấy vị thiếu chủ bọn họ ám sát Đế Tử cho dù thế nào cũng không trốn thoát được, đây là tội lớn nghĩ tới thôi đã sợ rồi.

- Ầm!

Trong sự trầm mặc xung quanh, vị tộc trưởng thứ ba của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên cùng với Tần Hoài DƯơng của Thượng Thanh Thiên Thái Nhạc Thiên tông đồng thời xuất thủ, một chưởng liên tiếp đánh vào phía sau lưng và phía sườn trái của trưởng lão Thất Muội Thiên đang than thở. Một kích không chút lưu tình hầu như làm sinh cơ cùng thần hồn trên thân thể của trưởng lão Thất Muội Thiên đồng thời bị hủy diệt, ngơ ngác quay đầu nhìn bọn họ một cái rồi cơ thể sụp xuống.

- Giết toàn bộ nhân mã của Thất Muội Thiên, không chừa một mống!

Tộc trưởng thứ ba của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên cùng Tần Hoài Dương liếc nhau một cái rồi nhàn nhạt hạ lệnh, sau đó liền chạy xuống phía dưới.

- Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên cứu giá chậm trễ...

- Thượng Thanh Thái Nhạc Thiên tông cứu giá chậm trễ...

Chư phương trưởng lão khác cũng ngẩn ra, gấp gáp quỳ xuống:

- Ám Ảnh Thiên cứu giá chậm trễ...

- Ám Sương Thiên cứu giá chậm trễ...

- ... Mong Đế Lưu điện hạ thứ tội!

Chương 1605: Hậu thủ để lại Thiên Nguyên

Bốn phe thế lực làm hành động dị thường quyết đoán, đương nhiên trong chuyện này thì bọn họ buộc phải quả quyết. Lúc đầu sau khi Đế Thích bị thương, bọn họ đều cảm thấy lấy tu vi của Đế Thích vẫn sẽ có lực đánh một trận, trong lòng cũng không thể không nghĩ tới chuyện mạnh mẽ cứu người từ tay Đế Lưu, nhưng khi nhìn thấy Đế Thích ra khỏi Tiên chu đã là một người chết, bọn họ lập tức biết mình không còn cơ hội nào nữa. Ngoại trừ biết thời biết thế đứng về dưới trướng của Đế Lưu thì không còn lựa chọn thứ hai. Còn như Thất Muội Thiên thì không thể không chết. Chư thế lực khác đều mang tội danh ám sát Đế Tử, chỉ duy Thất Muội Thiên là không. Đó chính là không cùng một đồng loại. Không giết chết bọn họ thì không được...

Nhìn đầu người rơi đầy đất, Phương Hành cũng hơi ngẩn ra, sau đó thì phá lên cười.

Lúc này hắn cũng hiểu, bắt đầu từ ngày hôm nay mình không cần lo về chư thế lực nữa.

Từ hôm nay trở đi bọn họ sẽ như một con chó một lòng trung thành với vị Đế Tử bên mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng càng ngày càng đắc ý hơn, đương nhiên mình lấy Bại Gia Bút để lại pháp tắc trong lòng chư thiếu chủ của các thế gia quả nhiên là cách làm thông minh chí cực. Tuy lúc đó chưa nghĩ xem dùng như thế nào, nhưng bây giờ chẳng phải là vừa đúng

sao?

Nghĩ đến đây liền đắc ý liếc nhìn họ, cười lạnh nói:

- Đều đứng lên đi!

Nói rồi không để ý tới những người này nữa, ánh mắt nhìn về phía Thanh La tiên tử.

Thanh La tiên tử tử từ khi bước ra khỏi Tiên chu tới nay liền vẫn nhẹ quỳ trước mặt hắn, trong lòng vẫn đang ôm Đế Thích.

- Thế mà lại chết như vậy...

Phương Hành nhìn hai mắt nhắm chặt của Đế Thích, khẽ lắc đầu, sau đó nhìn về phía Thanh La:

- Ngươi rất lợi hại nha!

Khuôn mặt của Thanh La tiên tử nhất thời trắng bệch, vội vàng cúi đầu nói:

- Đế Lưu... Đế Lưu ca ca, xin ngươi...

Phương Hành cũng cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta cũng đã từng nói với ngươi, vào Loạn Lưu Hải chính là cơ hội cuối cùng của ngươi...

Sắc mạt của Thanh La tiên tử trở nên tái hơn, run giọng nói:

- Ta... Ta có lời muốn nói với ngươi!

Nói rồi vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Phương hành, truyền một luồng thần niệm vào đầu hắn.

Phương Hành khẽ run, vội vàng nhìn nàng:

- Lời này là thật sao?

Thanh La tiên tử gật đầu lia lịa:

- Đến lúc này rồi ta sao dám lừa ngươi chứ?

Sắc mặt của Phương Hành có phần âm trầm, sau một lát mới ngẩng đầu nhìn nàng, cười lạnh nói:

- Mặc dù rất muốn làm thịt ngươi, nhưng nếu chuyện này là thật thì ta sẽ cân nhắc tha cho ngươi lần nữa, đừng có lắm lời, nói hết chân tướng cho ta, ta không có quá nhiều sự kiên nhẫn đâu...

- Vâng... vâng...

Môi của Thanh La tiên tử khẽ nhúc nhích, không biết âm thầm truyền chuyện gì cho Phương Hành, chỉ thấy sắc mặt của hắn càng âm trầm hơn.

- Ha ha, có chút thú vị đấy...

Sau một hồi lâu, hắn mới khẽ gật đầu một cái, nhìn khuôn mặt đã hơi xám đi của Đế Thích, khẽ thở dài:

- Đến lúc này cuối cùng ta mới có chút bội phục ngươi đấy, may mà đấu với ngươi là ta, bằng không chết như thế nào cũng không biết...

Nói rồi tự tay tìm tòi, trong lòng bàn tay có luồng lực vô hình nhả ra. Tấm áo choàng huyết hồng đã bị Thanh La tiên tử cởi xuống xếp chỉnh tề bên ngực Đế Thích liền thu vào tay hắn, xoay người lại khoác lên người mình. Hắn biết cái áo choàng này cùng với Khi Thiên Bá Man đao chính là tác phẩm của Xích Đế, có uy lực vô cùng, có thể nói là món bảo bối đệ nhất trong tay Đế thích. Đây là thứ nhất định phải thu vào tay mình, sau đó lại nhìn về phía Lộc Tẩu, thản nhiên nói:

- Lấy hết những thứ thuộc về chúng ta tới đây đi!

- Lão phu hiểu!

Lộc Tẩu quay lại nhìn lướt qua, gật đầu.

Lúc này ông ấy đương nhiên biết nên làm gì. Đế Thích đã chết, như vậy tất cả những gì mà gã để lại đều thuộc về Phương Hành, bao gồm cả ba nghìn Xích Tiêu quân, cũng bao gồm cả thế lực bốn phe lúc này đang tâm thần bất định chờ đó không biết làm thế nào, cũng bao gồm cả vật tư trong quân của Đế Thích, toàn bộ đều lấy hết qua đây, nhét vào dưới trướng. Vệc này đương nhiên mình phải tự tay làm rồi.

- Ngươi cũng đứng lên đi, từ giờ trở đi không được cách xa ta mười dặm, bằng không ta sẽ lập tức giết ngươi.

Cuối cùng Phương Hành nhìn về phía Thanh La tiên tử, nữ nhân này lập tức gật đầu sau đó quy củ đứng dậy, khoanh tay hầu hạ.

Biểu hiện của nàng lúc này vô cùng nhu thuận, giống như một con rối gỗ bị người ta điều khiển vậy. Phương Hành bảo nàng làm gì nàng liền làm đó, vô cùng kính cẩn nghe theo, nhưng cũng không biết là bởi vì sợ hay là vì gì khác. Sắc mặt vẫn luôn có phần bi thương chân thật. Nếu là trước đây, khả năng nàng đã sớm nương cơ hội nói chuyện với Phương Hành rồi, thi triển tất cả vốn liếng để lấy lòng Phương Hành. Nhưng lúc này lại chỉ thật thà nghe lời hắn, không hề có chút biểu hiện nào khác. Lúc buông thi thể Đế Thích, thân thể run lên một cái khó mà phát giác ra.

- Khà khà khà khà khà

Phương Hành cũng không để ý, lúc này thì sinh tử của Thanh La đã không còn quan trọng nữa. Mấu chốt hơn là bí mật biết được từ trong miệng Thanh La vô cùng trân quý. Nếu có thể chứng minh đây là thật, vậy lần này đúng là mình sẽ phát tài rồi!

Đế Thích vừa chết, mọi việc đã thành, đương nhiên phải đi cảm tạ Thần Chủ một cái. Trong lòng nghĩ vậy liền nhanh chóng đi về phía Thần Chủ.

- Ha ha, quả nhiên vẫn có chút thú vị...

Lúc này ở sát biên giới Thần vực, trên một hành tinh khổng lồ, Thần Chủ cười tủm tỉm nhìn xong trận đại chiến này. Long Châu Tử cũng đã ăn xong rồi co lại, dáng vẻ nhìn khá hài lòng. Lúc này nhìn kết quả đã định, nàng cũng miễn cưỡng duỗi người, trái tim âm thầm suy nghĩ bước tiếp theo của kế hoạch, sau đó chờ Phương Hành đi tới trước mặt mình, thi lễ sâu một cái rồi cười hì hì phi vào bên trong Thần Vực, lần nữa về lại Thần Tiêu cung. Một vở tuồng đã kết thúc, nên bắt đầu làm chuyện đứng đắn rồi!

- Được rồi, các ngươi đã giải quyết xong phiền phức nội bộ trong Đại Xích Thiên, chúng ta cũng nên tiếp tục kết minh đi thôi?

Thần Chủ nhẹ ngồi về thần tọa cười khanh khách nhìn Phương Hành, ánh mắt có mấy phần kinh ngạc.

Cho đến lúc này nàng còn không biết con khỉ nhỏ của Thiên Nguyên làm thế nào lại nhanh chóng biến hóa trở thành Đế Tử như vậy!

- Tốt, tất cả tiến hành theo kế hoạch là được rồi!

Phương Hành cười hì hì nhìn Thần Chủ, toàn thân thả lỏng nói.

-Ồ, kế hoạch của ai?

Thần Chủ mỉm cười ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành.

- Đương nhiên là kế hoạch của Đế Thích rồi, không phải hắn đã sắp xếp xong tất cả hay sao, ta cảm thấy rất tốt!

Nghe xong lời nói không biết xấu hổ này, Thần Chủ cạn lời nhưng nghĩ tinh tế lại thì cũng gật đầu nói:

- Quả thật không tệ!

Trước đây trong Thần Tiêu cung, Đế Thích đã giải thích tất cả kế hoạch cho Thần Chủ nghe, có thê rnosi là một vòng tiếp một vòng, tất cả đều vui vẻ. Phương Hành đương nhiên cũng lười thay đổi cái gì nên dứt khoát dùng hết, quay đầu nhìn thấy Thanh La tiên tử sắc mặt trầm giống như đầu gỗ thì trong lòng nổi lên ý bỡn cợt, cười hỏi:

- Bước đầu tiên phải làm như thế nào?

Thanh La tiên tử hơi ngẩn ra, cúi đầu xuống, không dám không đáp, nói:

-Nên... nên dâng hậu lễ cho Thần Chủ!

Phương Hành cười ha ha một tiếng rồi thu một cái rương, một cái khay, một chiếc quan tài vẫn bày trong Thần điện qua đó, trước tiên mở rương ra cúi đầu nhìn lướt qua, chẹp chẹp hai tiếng rồi dùng Tiên lực nâng lên đưa tới trước mặt Thần Chủ, cười nói:

- Tiên dược ngộ đạo trong này thật sự không ít, ta cũng phải đỏ mắt, ngươi muốn dùng không? Có chia cho ta ít được không?

Thần Chủ im lặng trợn mắt nhìn Phương Hành, sẵng giọng:

- Đổi lại là ngươi cũng muốn cắt xén đại lễ dâng lên ta sao?

Da mặt Phương Hành dày nên cũng không xem ra gì, cười khà khà lấy một bao Tam Sinh Trà từ bên trong ra, suy tính vì bây giờ Tiểu Manh Nữ mỗi ngày đều cần có tiên dược ngộ đạo để bù đắp Tiên khí, trong tay mình có nhiều chút đương nhiên sẽ có lợi hơn, để tránh đến lúc quan trọng lại không có đủ đồ. Dĩ nhiên, Lộc Tẩu đã đi kết nạp tất cả trong quân đội của Đế Thích, cũng không biết của cải được bao nhiêu...

Sau đó Phương Hành liền cầm cái bình của Đế Lưu lên, tò mò ngửi một cái, lưu luyến dâng cho Thần Chủ.

Chỉ tiếc cái bình của Đế Lưu lại chỉ có một chai, bằng không hắn nhất định sẽ biển thủ một chai.

Đến cuối cùng, ánh mắt lại nhìn vào chiếc quan tài. Cái quan tài này còn chưa mở ra, bên trong là huyết duệ của hậu thế Quảng Thành Tiên Vương, là do Đế Thích chuẩn bị. Đại lễ kỳ lạ nhất, Phương Hành cũng không biết bên trong là người nào, nhưng đương nhiên sẽ không dưng lại có một tính mệnh xa lạ nên liền trực tiếp đưa quan tài tới trước mặt Thần Chủ, nói:

- Lệ này không tệ đâu!

Thần Chủ nhìn chiếc quan tài, sắc mặt cũng có chút ngưng trọng.

Cái quan tài này dường như gợi lên chuyện cũ trong lòng nàng, mãi không nói câu nào.

Còn Thanh La tiên tử nhìn dáng vẻ của Thần Chủ, trái tim cũng không nhịn được mà co lại.

Đế Thích đặc biệt tuyển chọn lễ vật, tuy trong miệng Thần Chủ nói không thèm để ý nhưng rõ ràng cũng là rất xem trọng.

Tất cả mọi chuyện thật sự tiến hành theo đúng kế hoạch của Đế Thích.

Cho tới giờ nàng đều không nghĩ ra Đế Lưu làm thế nào có thể nghịch chuyển được toàn bộ cục diện này...

Bởi vì từ cái quan tài này là có thể thấy được Đế Thích nắm bắt tâm tư của Thần Chủ vô cùng chuẩn xác!

Nghĩ tới dáng vẻ đã có dự tính trong lòng trước đây của gã, lại nghĩ tới câu nói cuối cùng của gã trong Tiên chu, ánh mắt của Thanh La lại hơi ươn ướt, ánh mắt nhìn chiếc quan tài cũng có vẻ hơi mông lung. Mãi cho tới khi Phương Hành chính miệng nói muốn tha mạng cho nàng, trong lòng của nàng vẫn luôn lo sợ, một khắc cũng không thể thả lỏng. Đến lúc này, tính mệnh mình tốt xấu gì cũng được bảo đảm, nàng mới bắt đầu không tự chủ được mà nhớ lại lời nói của Đế Thích, bắt đầu cảm nhận sự đau khổ trong lòng khi Đế Thích nói ra những lời này, trong lòng lại nhẹ đau...

- Ồ?

Nhưng cũng vào lúc này, Thần Chủ trầm tư một lát rồi nhẹ nhàng tìm tòi mở quan tài ra.

Sau đó ánh mắt hồ nghi nhìn Thanh La tiên tử cùng Phương Hành đang ngó đầu vào, đồng thời giật mình.

Sắc mặt của Thần Chủ lúc này này cũng hơi ngẩn ra, sau đó âm trầm, chau mày.

Ba người không khỏi liếc nhau một cái, ai cũng không biết nói gì tiếp, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng kinh ngạc khó có thể nói nên lời!

Chiếc quan tài, lại trống không...

Đừng nói là hậu duệ của Quảng Thành Tiên vương gì, bên trong đó căn bản ngay cả một quỷ ảnh tử cũng không có...

Chương 1606: Trưởng lão nhà người ta

Bên trong ba đại lễ mà Đế Thích chuẩn bị cho Thần Chủ lại chỉ có cái thứ ba này là nổi bật nhất vì có huyết duệ của Quảng Thành Tiên Vương, cũng là thứ có thể làm Thần Chủ động lòng nhất. Nhưng thứ khác như tiên dược ngộ đạo hay rương của Đế Lưu cũng như nhau, tuy có giá trị cao nhưng Thần Chủ lại không thèm để vào mắt, chỉ có phần đại lễ thứ ba này làm cho nàng cảm thấy có hứng thú, thậm chí còn hơi có chút chờ mong. Chỉ là nàng và Phương Hành cùng Thanh La tiên tử hiển nhiên không có ai dự liệu sẽ gặp phải tình cảnh như vậy. Trong quan tài chứa phần đại lễ thứ ba này lại trống rỗng...

Huyết duệ của Quảng Thành Tiên Vương mà Đế Thích chuẩn bị đâu rồi?

Dù thế nào thì cũng không thể ngay từ đầu gã đã định hiến cho Thần Chủ một cái quan tài không làm đại lễ thứ ba được chứ?

Khi đó Đế Thích cũng không biết hiệp nghị giữa Đế Lưu và Thần Chủ, vẫn tràn đầy chân thành có lòng muốn kết minh...

- Ta... Ta cũng không biết, chỉ biết là hắn đã sớm chuẩn bị xong quan tài này rồi, chưa từng nói có được nó từ đâu...

Nhìn thấy Thần Chủ và Đế Lưu đều nhìn về phía mình, sắc mặt của Thanh La trắng bệch, vội vàng lắc đầu nói.

- Ha ha, hắn đã chết, trong chuyện này rốt cục là muốn làm gì thì cũng không bao giờ biết được đáp án nữa...

Phương Hành cũng nhíu chặt mày nghĩ một lát, nở nụ cười gượng rồi lắc đầu nói với Thần chủ:

- Xem ra phần đại lễ thứ ba này ngươi không có được rồi, chỉ có điều trong quan tài này mặc dù không có huyết duệ của Quảng Thành Tiên Vương tuy nhiên lại có một bộ thi thể của Đế Tử người mang huyết mạch của tiên đế để cho ngươi tế trận, có cơ hội có được Hỗn Độn Tiên Viên trong tay, vẫn là khá hời rồi, ta đã sai người lên Tiên chu của Đế Thích tìm kiếm, nếu trận đồ mà hắn hiến cho ngươi chỉ có một nửa, như vậy một nửa kia hẳn là đang trên người của hắn, hoặc là đang ở trên Tiên chu!

Thần chủ nghe xong cũng khẽ gật đầu, trầm tư một lát rồi phất tay đóng bộ quan tài lại, thản nhiên nói:

- Cũng tốt!

Lúc này đám Thông Cổ Tiên Vương đã mang thi thể của Đế Thích qua đặt ở bên trong quan tài trong suốt, để lại cho Thần Chủ. Đến lúc này bọn họ cũng đều đã hiểu ra kế hoạch của Thần Chủ, cũng muốn mưu tính Hỗn Độn Tiên Viên. Chuyện này đối với sinh linh Thần Tộc cũng là một việc cực kỳ lớn. Cần phải biết, sinh linh Thần tộc trời sinh có thần thông, thậm chí còn không có gì giàng buộc, chỉ cần trưởng thành là được. Cho dù là cường giả xưng bá một phương tinh vực nhưng bọn họ trưởng thành thì cũng cần tài nguyên, hoặc có thể nói là thức ăn sẽ không thể tự nhiên mà sinh trưởng được.

Trước khi chúng tiên xưng bá ở Tam Thập Tam Thiên, rất nhiều sinh linh Thần tộc chính là dựa vào tiên dược ngộ đạo để làm thức ăn.

Mà nay trong sinh linh Thần tộc càng lúc càng khó có cường giả xuất hiện, một nguyên nhân rất lớn chính là bởi vì chúng tiên chiếm các loại tiên dược ngộ đạo, bọn họ cũng không có cách nào tìm được thức ăn thích hợp. Đừng nói là mau chóng trưởng thành, có thể duy trì sinh mệnh cũng không dễ dàng gì rồi!

Nếu Thần Chủ có thể đoạt được Hỗn Độn Tiên Viên vào tay, bất luận bên trong có Thái Hư bảo thụ hay không, đối với bọn họ thì đều là đại sự. Ít nhất, bảo đảm nhất định sẽ có tài nguyên tiếp tế tiếp viện, làm cho sinh linh Thần tộc có cơ hội xuất hiện nhiều cường giả hơn. Đương nhiên, nếu thật có thể cướp được Thái Hư bảo thụ trong truyền thuyết thì càng tốt hơn, thậm chí có thể một lần hành động đã giải quyết được vấn đề tài nguyên cho sinh linh Thần tộc cũng khó nói trước được.

Tài nguyên, tài nguyên chính là căn cơ, chính là mạch máu.

Cho dù là mạo hiểm xông vào Đa Bảo Tiên hà ở bên Thiên Nguyên vô cùng nguy hiểm, hay là Thần Minh, thì cũng vì tài nguyên!

Nghiêm túc mà nói vẫn là do Minh quân của Đại Tiên Giới tương đối bình tĩnh, không bức thiết giống như Thiên Nguyên cùng sinh linh Thần tộc!

Dĩ nhiên, điều này cũng bởi vì Đại Tiên Giới dường như luôn chưa nghe nói với tin tức về "Hỗn Độn Tiên Viên", ngay cả Đại Xích Thiên tộc, đối với chuyện này cũng chỉ có Đế Thích là hiểu hơn một chút. Đám Tử Huyền Tiên soái cũng chỉ tới vì bình loạn mà thôi...

- Ha ha, Đế... Đế Lưu điện hạ...

Thần Chủ nhìn thi thể của Đế Thích, ánh mắt nhàn nhạt chuyển về phía Phương Hành, dường như cũng có ý cười khó nín được nhưng nét mặt lại vẫn duy trì nguyên trạng, cũng xưng hô như tước không nói gì để vạch trần thân phận của hắn:

- Trước khi ta có được Hỗn Độn Tiên Viên, làm phiền ngươi trước tiên ở lại trong Thần Minh của ta! Hỗn Độn Tiên Viên xuất hiện lúc nào ai cũng không biết được, nhưng tóm lại sẽ ở thượng du của Đa Bảo Tiên hà, mà nay thứ có thể hình thành uy hiếp ta cũng chỉ có Thiên Nguyên cùng với Tiên quân của Đại Xích Thiên tộc trú đóng ở Đa Bảo Tiên hà mà thôi

Nếu đã nói toạc tất cả ra thì Thần Chủ cũng không thừa nước đục thả câu nữa mà nói thẳng mục đích của mình ra.

Đến lúc này, Phương Hành coi như đã hiểu dự định cụ thể của Thần Chủ, xem ra, Thông Cổ Thần Vương có phần đa tâm rồi. Thần Chủ cũng chưa có dự định chính xác kết minh với Đại Xích Thiên, hoặc có lẽ là kết minh là thật nhưng còn có mục đích khác. Bà ta đã thôi diễn tất cả, phát hiện ra tinh vực mà Tiên quân của Đại Xích Thiên đóng quân, cách mình vẫn quá gần. Nếu thật là Hỗn Độn Tiên Viên xuất thế thì lúc bà ta tranh đoạt với Thiên Nguyên, phía sau lưng sẽ dễ dàng bị Đại Xích Thiên thừa dịp, kết quả thậm chí có thể không gianh được Tiên Viên mà còn bị Đại Xích Thiên thừa dịp hỗn loạn mà công kích, trả một cái giá lớn!

Cũng chính vì vậy, nàng mới đưa ra tín hiệu thiện ý nào đó với Đại Xích Thiên, nương vào cái danh hợp công Thiên Nguyên để ký kết liên minh công thủ, thậm chí còn mượn cơ hội giam Đế Tử trong quân của mình. Từ đó, đợi khi Hỗn Độn Tiên Viên xuất thế, đại quân Tiên quân phản ứng lại thì sẽ không có cách nào đoạn đường lui của nàng làm nàng hai mặt thụ địch nữa. Đế Tử lưu ở trong Thần Minh của nàng chính là nhân chất tốt nhất!

Đến lúc đó, Đại Xích Thiên chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng đi đoạt Hỗn Độn Tiên Viên, nói không chừng còn bị buộc phải đánh yểm trợ giúp nàng nữa!

Mà bây giờ mặc dù nàng đã biết Đế Lưu là Phương Hành nhưng vẫn muốn giữ hắn lại chỗ này...

Duy chỉ có như thế mới có thể đảm bảo đến lúc cần thiết, Đại Xích Thiên sẽ không thể hành động thiếu suy nghĩ.

- Như vậy nói cách khác, ta vẫn phải ở lại đây chờ?

Phương Hành ngẩng đầu nhìn Thần Chủ, bỗng nhiên nở nụ cười:

- Nếu ngươi thật sự lấy được Hỗn Độn Tiên Viên, có thể phân cho ta một ít không?

Thần Chủ cúi đầu nhìn hắn, cười nói:

- Ta sẽ không phân cho... Đế Lưu điện hạ!

Phương Hành nghe xong thì hơi ngẩn ra, hiểu ý của Thần Chủ.

Vậy dĩ nhiên là nói nếu nàng thật sự có được Hỗn Độn Tiên Viên, bạn cũ như Phương Hành có thể được chia chút lợi ích rồi!

Nhưng nếu lấy thân phận là Đế Lưu thì sẽ không có cái gì cả!

- Vậy được! Chỉ có điều ta cũng thật sự cần những thứ này...

Hiện tại Phương Hành cũng biết không thể nhiều lời được, giọng thấp thở dài, gật đầu đồng ý.

- Vậy ngươi đi làm việc trước đi, ta cần làm tốt tất cả chuẩn bị đã, sẽ mau chóng bày đại trận tiếp dẫn Hỗn Độn Tiên Viên tới, sau khi ngươi lấy được nửa tấm trận đồ kia thì mau chóng đưa tới cho ta, bằng không chỉ dựa vào trận ý của ta để thôi diễn ra một nửa trận đồ kia thì cần có thời gian mấy tháng, có lẽ bắt đầu từ nửa tháng trước, Hỗn Độn Tiên Viên lúc nào cũng có thể xuất hiện, ta đã không đợi kịp nữa rồi, hiện tại ta chỉ hy vọng có thể bày được đại trận tiếp dẫn trước khi Hỗn Độn Tiên Viên xuất hiện, nếu bên cạnh ngươi có trận sư cao mình thì có thể đưa ta mượn dùng chút!

- Dễ thôi, dễ thôi, lát nữa ta bảo hắn qua đây!

Phương Hành gật đầu cười, chắp hai tay sau lưng đi ra ngoài, chuẩn bị bảo Lộc Tẩu tới giúp nàng một tay.

Đây cũng là một nhược điểm hiện giờ của Thần Chủ, dưới tay nàng có không ít cường giả, cũng có rất nhiều chủng tộc, có thiên phú thần thông vô số dạng, có thể nói là vô cùng khó đối phó. Thế nhưng, sinh linh Thần tộc vẫn là sinh linh Thần tộc, trong mắt rất nhiều Tiên nhân thì đều coi bọn họ như man di, nhưng trời sinh bọn họ đều có thần thông cường đại, nhưng ở trận ý, đan đạo, phù triện, khí pháp... lại dốt đặc cán mai.

Sau khi cười hì hì đồng ý với thỉnh cầu của Thần Chủ, sau khi ra khỏi Thần điện thì vẻ mặt của Phương Hành cũng từ từ thu liễm lại.

Sắc mặt lại có vẻ vô cùng nặng nề, thấy được Thần Chủ coi trọng Hỗn Độn Tiên Viên như thế, hắn cũng nhớ lại sự sắp xếp của Đế Thích.

- Nếu thật phải làm như thế, đoán chừng bà già này cũng sẽ không bao giờ nhận đứa con trai là ta nữa...

Hắn cảm thán trong lòng, nét mặt có vẻ thổn thức.

Chỉ có điều hắn lại nhanh chóng an ủi chính mình:

- Không sao cả, ban đầu cũng không phải thân thiết gì lắm...

...

...

- Đạo chủ, vạn sự đều đã sắp xếp xong xuôi rồi!

Sau khi rời khỏi Thần điện, Phương Hành tới trong chiến trường, Lộc Tẩu nhanh chóng tiến tới đó bẩm báo, mặt mày là sự vui mừng, chỉ có điều cũng có chút lo lắng:

- Tám ngàn Xích Tiêu quân của Đế Thích, của cải quả nhiên không tầm thường, tuy trong trận chiến này đã hủy diệt không ít Tiên chu pháp bảo nhưng sau khi thống kê thì số lượng tài nguyên còn lại vẫn vô cùng dọa người, vừa rồi lão phu cũng chỉ kiểm lại qua loa chút thôi, nhưng cũng cmar thấy hơi hoảng sợ, tu hành mấy nghìn năm, cho tới nay thực sự chưa từng thấy nhiều tài nguyên Tiên gia như vậy bao giờ...

- Cắt, tên nhà quê này...

Phương Hành khinh bỉ nhìn Lộc Tẩu một cái, làm Lộc Tẩu nghẹn lời nửa ngày không nói lên lời.

Lắc đầu rồi trực tiếp không để ý tới ông ta nữa, cau mày nói:

- Vấn đề cũng rất nhiều, ba nghìn Xích Tiêu quân của Đế Thích đã bỏ khí giáp chịu thua, nên giết hết hay thu vào trong Tiệt đạochúng ta? Tiên quân của năm đại thế lực, Thất Muội

Thiên tộc đã bị bốn tộc khác giết sạch rồi, bốn tộc khác lúc này cũng đang ở bên ngoài ngàn dặm để đợi ý chỉ, chỉ cần một lời của ngươi thôi, là dẫn bọn họ về đây hay là cho bọn họ ở lại đó chờ ngươi điều khiển? Nếu như đại quân tập kết ở đây thì không biết Thần Chủ có chỗ nào kiêng kỵ không?

- Muốn trở về?

Phương Hành nghe xong thì hơi lắc đầu, cười nói:

- Suy nghĩ nhiều rồi, nào có đơn giản như vậy!

Nói rồi, hắn trầm ngâm một lát rồi nhẹ lẩm bẩm:

- Chỉ tiếc không biết cụ thể thì lúc nào Hỗn Độn Tiên Viên mới xuất hiện...

Lộc Tẩu vừa thấy hắn bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề thì lạnh cả xương sống, vội vàng giảm thấp giọng nói:

- Muốn cướp của ai?

- Cái gì mà cướp của ai?

Phương Hành trừng mắt lên giận dữ nhìn Lộc Tẩu, chỉ có điều sau đó lại nhanh chóng biến sắc, thấp giọng nghiêm túc nói:

- Lát nữa ngươi tới Thần điện một chuyến, Thần Chủ muốn bố trí đại trận tiếp dẫn, cần ngươi hỗ trợ, chỉ có điều lúc ngươi giúp nàng thì...

Lộc Tẩu nghe xong lời của hắn thì sắc mặt cũng hơi cổ quái:

- Ngươi bảo lão phu giở trò quỷ khi bố trí đại trận cho Thần Chủ?

Phương Hành gật đầu:

- Đúng rồi!

Lột Tẩu suýt nữa tức giận tới nhảy dựng lên:

- Bà ta là nhân vật nào chứ, nếu mà phát hiện ra thì cái mạng này của lão phu giữ được không hả?

Phương Hành ngẩn ngơ:

- Ngươi là Đạo đồ của Tiệt đạota, mạo hiểm tính mạng có là gì, ngươi xem trưởng lão nhà người khác còn chết được kia kìa...

Lộc Tẩu lại lắc đầu:

- Cho dù ngươi nói trưởng lão nhà ai làm gì cũng vô ích, lão phu sẽ không đi!

Phương Hành nhất thời bị chọc tức, hận sắt không rèn thành thép được mà nhìn Lộc Tẩu:

- Ta chưa từng gặp trưởng lão nào không chịu thua kém giống ngươi...

Lộc Tẩu cũng bị chọc tức, không tỏ ra yếu kém chút nào:

- Ta còn chưa từng thấy đạo chủ nào không nói đạo lý như ngươi vậy...

- Ngươi lại còn dám mạnh miệng...

- Ta cứ tranh luận thì làm sao?

- Ai ôi... ta đây liền nói đạo lý với ngươi cho rõ vậy!

Chương 1607: Tiểu thế giới của Đế Thích

Thực sự là người này so với người kia đều làm người ta tức chết mà, trước đây Phương Hành thường thấy người khác một lòng vì tông môn, vì gia tộc, vì đạo thống mà hy sinh vì nghĩa, mình đương nhiên cũng có chút ước ao, nhưng hiện nay mình cũng coi như đã có đạo thống của riêng mình, cũng muốn mô phỏng lại, nhưng lại không ngờ tới đạo đồ trưởng lão nhà người khác như vậy, người nhà mình lại không hề có tinh thần hy sinh, thật là giận sôi!

Lúc này ầm ĩ với Lộc Tẩu một trận mới coi như quyết định được một kết quả, tất cả do Lộc Tẩu tự quyết định.

Lão nhân này đúng là không dám giở trò trước mặt Thần Chủ, chỉ là sau khi hỏi rõ kế hoạch của Phương Hành thì mới miễn cưỡng đồng ý, dưới tình huống mình đảm bảo sẽ không bị Thần Chủ phát giác sẽ làm chút mờ ám, dùng hết khả năng phối hợp với thủ đoạn của Phương Hành.

- Aiz, người quen thật khó hiểu mà...

Nhìn dáng vẻ Phương Hành hận sắt không thành thép, đau lòng rời đi, làm Lộc Tẩu dậm chân mắng hắn.

- Đế Tử điện hạ, xin ở lại Thần vực này thêm mấy ngày ạ! Thần Chủ đã có mệnh lệnh rõ ràng, ở trong Thần vực này, tất cả lễ ngộ của Đế Tử điện hạ đều đầy đủ, không bị hạn chế đi lại, chỉ là tốt nhất không nên rời khỏi Thần vực để tránh xuất hiện chút hiểu lầm...

Từ sau khi chuyện đó qua đi, người tiếp đãi Phương Hành liền đổi tử Thông Cổ Thần Vương thành Di Dư Thần Vương. Người bạn cũ này không biết thân phận thật của Phương Hành. Gã, hoặc phần lớn sinh linh Thần tộc và Tiên giới đều đã phát hiện sự tín nhiệm của Thần Chủ dành cho Phương Hành tuyệt đối không giống như lần đầu gặp mặt. Chỉ có điều cũng không có ai hoài nghĩ tới những chuyện khác, chỉ cho là thủ đoạn của Thần Chủ thông thiên, đã sớm có liên hệ với vị Đế Tử này rồi. Suy nghĩ lại thì Thần Chủ cũng xuất thân từ Tam Thập Tam Thiên, bọn họ có quen biết cũng là hợp tình hợp lý!

Còn Di Dư Thần Vương nói chuyện cùng làm việc thì đơn giản hơn Thông Cổ Thần Vương, trên cơ bản là nên nói cái gì sẽ nói cái đó, không hỏi một câu thừa thãi nào. Cả người giống như đầu gỗ, thua xa sự lanh lẹ cùng cách ăn nói khéo léo của Thông Cổ Thần Vương.

- Đi thôi, dẫn đường phía trước đi!

Phương Hành cũng dứt khoát chỉ chỉ rồi suất lĩnh đại quân chạy vào trong Thần Vực, chọn một hành tinh khổng lồ giáng xuống để đóng quân. Bây giờ thủ hạ của hắn có thể nói là binh nhiều tướng mạnh. Bề ngoài, ba nghìn Xích Tiêu quân đều đã đồng ý quy hàng, đương nhiên cách thời gian chính thức bị thu phục còn một đoạn nữa, nhưng cũng đều bày tỏ ý quy thuận bên ngoài, hàng phục thật sự cũng chỉ là một việc sớm muộn mà thôi.

Mà ở trong trận đại chiến này, Cáp Mô quân cũng phải chịu không ít thương vương. Ba trăm Cáp Mô quân có hơn ba mươi người bỏ mạng, tuy làm người ta tiếc hận nhưng cũng là chuyện khó mà tránh khỏi được. Thậm chí phải nói, trong cục diện hỗn loạn bậc này, chỉ tổn thất hơn ba mươi người cũng đã là chiến quả hết sức kinh người rồi. Dù sao lúc đó bọn họ phải đối chiến là Xích Tiêu quân tiếng tăm lừng lẫy Đại Tiên Giới...

Đại tinh mà Phương Hành trú đóng ở hướng đại lục của Thần Vực, chính là một đại tinh có không gian cực đại, chỉ là không có đủ sinh cơ, chỉ có hoang mạc vô biên, không khí đều khá mỏng manh. Chỉ có điều một đám đạo chúng của Tiệt đạo, tu vi thấp nhất cũng là Tán Tiên đứng đầu, ở lại đây cũng không có vấn đề gì. Trên chư tinh ở xung quanh cũng có vô số sinh linh Thần tộc đóng quân, đối lập từ xa với tinh dao này.

Nghĩ đến đây hẳn cũng là dụng ý của Thần Chủ. Giữa nàng và Phương Hành đã vạch trần thân phận, đương nhiên không tiện để Phương Hành ở lại trong Tiểu Tiên Giới bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành đại trận. Làm thế không khác nào bảo Phương Hành sống trong ngục. Nhưng trong lòng nàng cũng chưa hoàn toàn yên tâm, vì vậy liền để Phương hành trú đóng trên đại tinh, ở xung quanh lại để sinh linh Thần tộc vững vàng coi chừng.

Tất cả mục đích đều vì phòng ngừa Phương Hành sẽ làm chuyện ngu ngốc.

Từ điểm này thì vị lão bà kia thật ra cũng chưa yên lòng với người con nuôi này của nàng...

Bản thân Phương Hành lại hết sức phối hợp, dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời.

- Đạo chủ, đây chính là danh sách kê biên tài sản và tài nguyên trong quân của Đế Thích, mời ngươi xem qua!

Lộc Tẩu đã đi giúp Thần Chủ bày binh bố trận, như vậy, trọng trách tiếp nhận hàng binh và kiểm kê vật liệt chủ yếu đặt lên đầu Văn tiên sinh. Vị này cũng từng là lão thành Thiên Nguyên, khá là biết ý, rất ra sức làm việc. Lúc đầu trong lòng ông ta vẫn cảm thấy lúc đầu cho dù là tu vi hay thân phận địa vị của Lộc Tẩu đều xấp xỉ với mình, kết quả năm đó đã nghĩ sai hoàn toàn. Hiện tại lão đầu tử này đều cao hơn mình ở mọi phương diện, thực sự là không cam lòng, vừa lúc mượn cơ hội này để biểu hiện!

- Ừm...

Phương Hành lơ đãng, thuận tay nhận lấy ngọc giản, sau đó con mắt bỗng nhiên trợn tròn:

- Con bà nó, nhiều như vậy sao?

Văn tiên sinh bị hắn làm hoảng sợ, lau mồ hôi rồi gượng cười:

- Quả thực không ít!

Trước kia Phương Hành thật sự đều độc lai độc vãng, thích góc độ của một mình mình để nhìn nhận vấn đề. Nhưng bây giờ bắt đầu đứng ở góc độ của địa nhân vật để nhìn nhận vấn đề liền thật sự cảm nhận được liên tiếp những chuyện mở mang tầm mắt của mình. Bây giờ Văn tiên sinh đưa tới mới chỉ là một phần danh sách sơ lược Tiên dược, chiến giáp, pháp bảo mà Đế Thích để lại. Nghiêm túc mà nói, bên trong đó cũng không có gì làm Phương Hành có tu vi bậc này phải để mắt, nhưng số lượng những thứ này làm trong lòng Phương Hành phải thất kinh một hồi.

- Ngưu Ma Thần cung lực mạnh thượng đẳng ba nghìn cái, Huyền Cốt Lạc Nhật tiễn mười vạn cái!

- Xích Lân Ma Hổ đỉnh cấp ba nghìn cái!

- Khóa Vực Tiên chu ba mươi chiếc!

- Cửu Bảo Tiên hoàn mười vạn viên, Cửu Luyện Tiên Bảo ba chục ngàn miếng!

Những con số này vốn xuất hiện trước đó rồi, Lộc Tẩu nghe được nội tình trong Xích Đế quân, dựa theo đạo lý thì chuyện tới lúc này cũng nên tiêu hao không ít rồi mới đúng, nhưng bây giờ danh sách này thể hiện rõ nội tình vượt xa những thứ này. Nếu không có Ngưu Ma Thần Cung lực mạnh thượng đẳng, thậm chí còn có một trăm bộ Lân Cân Phượng Cốt Bán Tiên cung, đó là đại pháp bảo tới gần đẳng cấp của Tiên bảo rồi, ngay cả Đại Xích Thiên chỉ sợ cũng có lác đác hiếm gặp. Chỉ có cận vệ của Tiên đế mới được phân phối, rơi vào trong tay Đế Thích đã là vật vi phạm lệnh cấm!

Những tiên nhận bảo đan tọa kỵ thần binh khác càng vô số kể, làm Phương Hành bị dọa không nhỏ.

Có thể nói nếu như mấy thứ này phân phát ra, thậm chí có thể xây dựng một đội Tiên quân võ trang tận răng!

Mà thực lực của Tiên quân cũng có thể dự đoán được, một đội trăm người có thể chém được Thượng Tiên!

Ý chỉ là mỗi một trăm tên Tán Tiên, phân phối hết pháp bảo bậc này thì ước chừng Thái Ất Thượng Tiên cũng sẽ không thể cứng đối cứng được với bọn họ.

Dĩ nhiên, mấy thứ này giá trị vô lượng, quý giá vô cùng, ai cũng không thể lấy hết nó ra để phân phối cho Tán Tiên.

- Tên Đế Thích này thật đúng là gan lớn, mấy thứ này cũng có, nếu không phải lần này hắn bị hãm sâu vào trùng vây, tự biết đại thế đã mất nên không muốn liều mạng, như vậy nếu lấy tất cả bảo bối ra thì ước chừng ta và Thần Chủ đều phải lấy mạng của thuộc hạ để đấu rồi...

Trong lòng Phương Hành nghĩ thế, cũng có phần cảm khái. Nghĩ thầm mình vẫn quá thiếu hiểu biết với chuyện quân sự rồi.

Lần này hoàn toàn thắng lợi cũng bao hàm sự may mắn!

- Đạo chủ, đó là vật trong quân của Đế Thích, còn đây là đồ cất riêng của Đế Thích!

Mắt thấy Phương Hành ngơ ngác, Văn tiên sinh còn tưởng hắn có chút bất mãn nên đưa cái ngọc giản thứ hai lên.

-Đồ cất riêng của hắn sao?

Phương Hành khẽ run rồi nhận lấy, ánh mắt lập tức rùng mình, trầm giọng nói:

- Cầm qua đây!

Văn tiên sinh gật đầu:

- Ngay ở bên ngoài!

Nói rồi liền bảo người mang vào trong nơi trú đóng như một thần điện của Phương Hành một cái vương tọa, toàn bộ đều tạc thành từ bạch ngọc. Xa hoa, cao quý đại khí, bên trên trổ rất nhiều phù căn, rõ ràng là do tay người khắc thành. Cố tình, phù văn lại như trời sinh, chỉ một cái vương tọa này đã khiến người ta nhìn qua đã có thể cảm giác được quý khí nguy nga tới từ bậc bề trên, không nhịn được mà cúi thấp hơn trước mặt vương tọa này. Đây giống như vương tọa trong truyền thuyết của thế gian, là tiên chức thiên bẩm, không phải người có công đức thì không thể ngồi lên được.

Còn Phương Hành thì đứng lên, đi tới trước vương tọa rồi nhẹ nhấn một cái trên tay vịn.

Trút Tiên lực vào, bảo quang ngút trời, trên vương tọa lớn tự nhiên sáng lên từng luồng tiên quang, phát ra rực rỡ nhất từ sau lưng vương tọa rồi xuất hiện ở đó một cái cửa vào mờ mịt Tiên khí. Khí tức này Phương Hành tuyệt đối không xa lạ gì, chính là một tiểu thế giới.

Đến cảnh giới cùng địa vị như bọn họ đương nhiên sẽ không thể chỉ có mỗi cái túi trữ vật trong tay được, hầu như trong tay ai cũng sẽ có một tiểu thế giới, là động phủ tùy thân của mình, cũng là nơi để vật mà mình trân quý. Giống như Phương Hành, tiểu ghế giới của hắn ở bề ngoài chính là cái khô lâu kia, còn thứ chân chính lại là thức giới của hắn. Hầu hết thời gian hắn đều dùng khô lâu để dời lực chú ý của người khác, khiến người ta không ý thức được thức giới của mình tồn tại. Còn tiểu thế giới của Đế Thích lại là cái vương tọa này!

Theo lý thuyết, tiểu thế giới này không thể dễ dàng mở ra như vậy được, chỉ có điều lúc Đế Thích mất đi dường như vô cùng vội vã, thậm chí còn chưa mở đại trận của tiểu thế giới này lên nên lúc này mới làm tiểu thế giới trở thành một căn phòng không hề được che chắn, trút Tiên lực vào là có thể mở ra được/

- Đây là bí tàng chân chính của Đế Tử đây...

Phương Hành nhìn lối đi kia, lẩm bẩm một câu rồi quay đầu nhìn về một người khác.

Lúc này Thanh La tiên tử giống như một nha hoàn bình thường, tay nâng phất trần đứng ở phía dưới, mặt không chút thay đổi.

- Theo ta vào xem!

Phương Hành nhàn nhạt phân phó, Thanh La tiên tử khẽ ngẩng đầu, vẻ mặt hơi kinh ngạc nhưng vẫn gật đầu.

Sau đó Phương Hành liền hít sâu một hơi, từ xa túm Thanh La, một bước bước vào.

Ánh mắt liếc bốn phía, đây là một thế giới kỳ khôi, chỗ thần thức lan tới phát hiện vùng tiểu thế giới này lớn hơn khô lâu của mình không biết bao nhiêu lần, có thể nói đây là tiểu thế giới rộng nhất mà mình từng gặp. Thứ nhìn thấy trước mắt chính là một cái hành lang thật dài, thông thẳng về phía trước, không nhìn thấy điểm cuối. Hai bên đều là đại điện, trong lòng Phương Hành âm thầm hít một hơi, chậm rãi đi về phía trước.

- Đây... đều là thứ hư hỏng gì chứ...

Vừa đi dọc theo hành lang vào bên trong, Phương Hành vừa cảm thấy hơi kinh ngạc.

Trong tiểu thế giới nhỏ này, chỗ mắt thường có thể nhìn được lại không có quá nhiều vật trang trí, nhiều nhất chỉ là tranh vẽ...

Từng bức vẽ, bên trên không hề có nhiều linh khí, chỉ là bức họa thông thường. Nước chảy xuống từ trên núi, chim muông nhiều như rừng, đủ mọi kích thước.

Nói chính xác thì tất cả bức vẽ cộng lại còn không đáng một viên Tiên tinh!

Nhưng khi trong lòng Phương Hành đang giận dữ thì chợt nghe thấy phía sau truyền tới tiếng nức nở.

Hắn xoay người nhìn liền thấy Thanh La tiên tử đang đứng trước một bức họa, khá thương tâm. Trên bức họa kia vẽ một nữ tử có đôi mắt sáng.

Dáng vẻ lúc còn trẻ của nàng, cười tỏa nắng, vô cùng ngây thơ...

Chương 1608: Tổ Vu thập nhị tế

Tiên nhân không phải không có thất tình lục dục, chỉ là hạng người tu hành càng cao thì càng có ý chí kiên định, muốn cho người ta nhìn thấy dáng vẻ mình ra sao thì sẽ cho người ta nhìn thấy dáng vẻ như thế được. Chỉ biết giấu đi những mặt khác của mình mà thôi. Trong tiểu thế giới của một vị Tiên nhân thường cất giấu bí mật sâu trong lòng hắn... ví dụ như trong Khô lâu thần cung của Phương Hành cất một người vợ, một tiểu nha đầu nhặt được, còn lại thì đa phần là những món ăn ngon lạ cùng rượu thơm ngon, các loại trân bảo không rõ lai lịch, thậm chí nha đầu Si Nhi vẫn luôn ở trong tiểu thế giới của hắn cũng không biết ở trong chủ điện của mình, trong tầng tầng ngụy trang, từng đạo cấm chế, phòng hộ còn đặt một cái bảo rương thần bí, đặt một quyền Xuân Cung đồ giữ được từ nhỏ tới giờ... không xuất bản nữa!

Cũng chính vì hiểu được vấn đề này, Phương Hành mới càng phát giác ra mình không hiểu được tên Đế Thích đó.

Trong tiểu thế giới này có nhiều thứ khiến người ta thấy khó hiểu.

Cả tiểu thế giới đều được bố trí vô cùng thanh nhã, khắp nơi là kỳ hoa dị thảo, sức sống dồi dào, có vẻ được chăm sóc vô cùng tốt. Lúc Phương Hành nhìn sơ qua còn tưởng là bảo dược gì đó tốt lắm, nhưng khi tinh thế nhìn thì mới phát hiện những thứ đó chỉ có giá trị bình thường, không có nhiều linh tính lắm, ở một mức độ nào đó nói là thảo mộc phàm tục cũng không quá đáng, chỉ là chúng có hình dạng đặc dị, khí tức hiếm quý, cảnh đẹp ý vui mà thôi!

Trừ những cây cỏ đó ra thì đều là những bức họa.

Hai bên hành lang dài dằng dặc đều treo đầy tranh cuộn, bên trên hoặc là núi đá, hoặc là thực vật thủy sinh, không hề có tiên khí hay linh tính. Chỉ là mỗi một cây đều có dáng vẻ khác nhau lại vô cùng sinh động, dường như sắm nhảy ra ngoài vậy. Thậm chí Phương Hành còn hoài nghi những bức họa này sống động tới mức chỉ cần thổi một hơi thở lên trên thì vật sống trên đó có thể nhảy ra ngoài rồi? Tựa như khi luyện chữ tới cực hạn thì sẽ tự nhiên có thể hóa thành phù trận ẩn chứa thần uy cực lớn vậy. Tranh vẽ bậc này, nếu như thêm một bước, nói không chừng cũng có thể hóa thành đạo pháp!

Chỉ có điều khác với suy đoán của hắn, ở trong tiểu thế giới này, vẽ chính là vẽ, không hề kết hợp với Đạo pháp.

Không phải công lực của người vẽ tranh không đủ, mà là người vẽ tranh không có tâm tư này.

Đi cùng với Thanh La tiên tử đỏ vành mắt vào bên trong, cảm giác kinh ngạc trong lòng Phương Hành càng lúc càng kinh ngạc!

Rất nhiều tranh vẽ, lúc ban đầu nhiều núi, nhiều sông, nhiều chim, kỳ trúc cây cối, nhưng càng thâm nhập thì càng phát hiện ra nhiều chân dung của nhân vật, ban đầu chỉ kẹp vào giữa một hai bức, sau càng lúc càng nhiều tranh chân dung hơn, cách vẽ cũng ngày càng tinh xảo hơn, một cái nhăn mày, một tiếng cười, nhất cử nhất động, ngoái đầu nhìn một cái, cau mày một cái, hoặc thưởng tuyết, hoặc ngắm cá, hoặc lăng không phi độ, hoặc đạp nước mà tới...

Nhiều như rừng, không hề có trường hợp cá biệt, đều là hàng trăm nghìn dáng vẻ của một cô gái!

Mà tất cả dáng vẻ đó ngũ quan tướng mạo càng nhìn càng giống Thanh La tiên tử.

Khi Phương Hành nhìn thấy ba mươi bức họa thì xác định trên những bức tranh đó chính là Thanh La tiên tử.

Còn Thanh La tiên tử thì rõ ràng ngay khi nhìn thấy bức họa đầu tiên đã nhận ra, viền mắt hồng hồng, nhẹ giọng khóc thút thít, nước mắt chảy qua gò má ngọc bích.

- Ngươi khóc cái gì, vẽ cũng không quá giống...

Phương Hành không nhịn được mà nhíu mày, lạnh lùng nhìn thoáng qua Thanh La tiên tử.

Hắn nói cũng không sai, những bức họa này khác với những bức vẽ núi đá thủy tảo, quả thực không quá giống Thanh La tiên tử.

Những núi đá thủy tảo này đều khá sinh động, hay nói là cực kỳ sinh động, dường như chỉ cần độ một ngụm tiên khí liền có thể sống lại được rồi, nhưng duy đến lúc vẽ Thanh La tiên tử thì lại khác so với nàng. Ngũ quan đó, dáng vẻ kia, quần áo đồ trang sức đều như in từ mô hình Thanh La tiên tử ra, nhưng lại chỉ ra được hình mà không có thần. Thậm chí ngay từ đầu Phương Hành còn cho là mình nhìn thấy Si Nhi, bởi vì nữ tử vẽ trên tranh hoặc cười, hoặc nhăn mày, giơ tay nhấc chân luôn luôn có một ý nhẹ nhàng sáng tỏ, sự đơn thuần đó Thanh La không hề có!

Ví dụ như nữ tử trên bức họa đầu tiên, mới khoảng hai mươi thanh xuân, đôi mắt sáng thông minh, nụ cười ngây thơ...

Giống như có người khác đoạt thân thể của Thanh La nên mới có thể có nụ cười ngây thơ như vậy, bản thân Thanh La thì không có.

- Hắn... không phải hắn không vẽ giống, là ta... không trưởng thành dáng vẻ mà hắn thích nhất...

Nghe xong lời Phương Hành nói, Thanh La tiên tử lại hoảng sợ trả lời, giọng nói có phần chua xót:

- Những bức họa này đều là ấn tượng của hắn khi ta hai mươi tuổi vẽ ra, hắn cho rằng thời điểm đó nếu ta tiếp tục trưởng thành cũng sẽ có dáng vẻ đó, nhưng mà...

- Ha ha, hắn vốn tưởng ngươi sẽ lớn lên biến thành một tiểu công chúa, giống như Si Nhi nhà ta vậy, nhưng cố tình ngươi...

Phương Hành nghe tới đây cũng đã hiểu, cười

nói:

- ... Lớn lên thành một con điếm!

Lời này đương nhiên là khó nghe, sau khi Thanh La tiên tử nghe thì chợt che mặt khóc, ngồi sụp xuống.

- Khà khà, thú vị đó...

Phương Hành nhìn Thanh La, lắc đầu rồi không để ý tới nàng ta nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Đi thông một đoạn hành lang thật dài, rốt cục thấy được một cái nhà trúc ở phía trước. Điều này cũng làm cho Phương Hành cảm thấy có chút ngạc nhiên. Đứng ở bên ngoài nhà quan sát một lượt rồi đi vào, nhìn thấy bên trong nhà trúc cực kỳ rộng mở, bên ngoài thoạt nhìn xanh tươi đầy sức sống, tinh mĩ có thừa, nhưng bên trong lại vô cùng đơn giản. Chỉ có một cái án kiện, một cái giá cách, trên bàn bày hơn mười cây bút trúc lớn nhỏ không đều cùng với khay mực tản ra mùi thơm thoang thoảng, mấy bức họa còn chưa vẽ xong. Trừ những thứ đó ra thì không còn gì nữa!

- Tên Đế Thích này không thật sự nghèo đến mức chỉ có mấy bức họa đấy chứ?

Phương Hành nhìn qua thì chẹp miệng, sau khi liếc thần thức qua một lần liền quay đầu rời đi. Sau đó thần thức từ xa tỏa ra, cuối cùng phát hiện một chỗ khá kỳ quặc. Xoay người phi tới đó, rốt cục cũng thấy được một cái thạch đài màu đen, xung quanh điêu khắc mấy con thú hình dáng dữ tợn đáng sợ, mang theo cảm giác vắng lạnh thời viễn cổ. Trên bệ đá thì đặt hai cái lọ, một tấm da thú, mấy bộ đạo điển cùng với những viên đan dược nhỏ nhỏ trên một chiếc giá. Phương Hành nhìn thấy mà con mắt không nhịn được mà sáng ngời cả lên.

- Vèo!

Hắn chỉ vừa nhấc chân đã đi tới thạch đài, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Sau đó ánh mắt của hắn chậm rãi đảo qua thạch đài, tay vươn ra cầm tấm da thú lên nhìn lưới qua, ánh mắt hơi trầm xuống.

- Tổ Vu thập nhị đại tế...

Trên tấm da thú không biết tên này rõ ràng là ghi chép lại một loại vu thuật.

Hoặc có thể nói rất nhiều loại vu thuật khác nhau tập trung lại thành một loại vu pháp hùng mạnh.

Chỉ nhìn thêm vài lần, Phương Hành cũng đã hiểu, lúc đó Đế Thích đấu pháp với mình, lúc đầu sức mạnh của hai người ngang nhau nhưng sau gã lại thi triển ra một loại vu pháp Thái Cổ, bản thân mình ngay lập tức bị rơi vào hạ phong. Loại vu pháp lúc đó gã thi triển có ghi chép trên tấm da thú này, một loại tế pháp được ghi chép ở một vị trí đặc biệt cao, kỳ danh là “Tứ Phương Công Dương Tế Thể pháp”.

- Ồ, đây là phương pháp tu luyện của Thái cổ...

Phương Hành nhìn qua vài lần, chân mày hơi nhíu lại.

Vu pháp ghi chép trên da thú này khá tối nghĩa, vốn lấy tu vi hiện tại của hắn, đối chiếu với con đường tu hành của mình thì vẫn có thể hiểu ra được một chút. Nhưng pháp môn vu pháp ghi lại trên tấm da thú này khác với đạo tu hành bây giờ, là một loại pháp môn trực tiếp mà thô sơ, ngang tàng lại hữu hiệu. Các loại thần hiệu cùng huyền diệu làm hạng người tu hành hiện tại khó có thể tưởng được.

- Thái Cổ... đây là Tam Thập Tam Thái Cổ, không phải Thái Cổ của Thiên Nguyên...

Ngưng thần quan sát chữ viết trên tấm da thú, tâm thần Phương Hành dâng lên như núi lửa, có phần kích động.

Vu pháp Thái Cổ, khi người tu hành nghe tới đều không cảm thấy xa lạ gì.

Trong cách nói của Thiên Nguyên, thời đại Thái Cổ, Nhân tộc mới hình thành bị yêu ma quỷ quái áp bách, sinh tồn vô cùng gian nan, nhưng bắt đầu từ lúc đó có Nhân tổ tới trái đất tìm hiểu phương pháp tu hành, sức mạnh vô cùng lớn, thần thông cái thế đánh lui quần ma nên mới làm Nhân tộc kiên định không bị hủy sinh cơ. Từ đó về sau, pháp môn Thánh Nhân lưu truyền rồi dần dần đa dạng, mới có giới tu hành của Thiên Nguyên hiện giờ.

Mà ở Tam Thập Tam Thiên đương nhiên là một dáng vẻ khác, có thể đa phần giống nhưng vẫn có vài chỗ dị biệt, chúng Tiên bị Thiên Nguyên trục xuất nhiều lần trải qua gian khổ, rốt cục mới có người tới được Tam Thập Tam Thiên. Nhưng lúc đó chính bọn họ có nhân số quá khan hiếm, sức mạnh nhỏ yếu, thâm nữa lại phải lưu vong những năm tháng vô tận trong tinh vực, thực sự làm thực lực bọn họ cũng không quá mạnh, nên bị chúng thần ức hiếp, khó có thể phát triển thêm, rồi lại có tai họa ngập đầu giáng xuống. Muốn chống lại, nhưng khi đó Tiên thuật bọn họ tu hành lại không thể thích ứng với Tam Thập Tam Thiên, bởi vì nơi này căn bản không có tài nguyên đan dược thích hợp cho bọn họ tu luyện...

Ngay trong tình hình đó, trong chúng Tiên thời đó có Tiên Nhân có truyền thừa phương pháp Tổ Vu của Thiên Nguyên, lúc đó còn chưa kịp khai phá nhưng lại bất ngờ phát hiện những thuật pháp trước đó không thích hợp chúng tiên tu hành Tam Thập Tam Thiên, rất khác so với thời đại Thái Cổ của Thiên Nguyên, nhưng vu pháp lại thích hợp hơn. Vì vậy lấy đại trí tuệ nghiên cứu vu pháp, đồng thời tu hành vu pháp Tiên thuật, lần nữa xây dựng lại ở Tam Thập Tam Thiên. Không chỉ hộ tống huyết mạch Nhân tộc lưu truyền mà về sau còn từng bước thống ngự Tam Thập Tam Thiên, đánh bại hết chúng thần.

Đương nhiên, giống như Thiên Nguyên hiện tại, vu pháp đã xuống dốc rồi, ở Tam Thập Tam Thiên, vu pháp cũng đã sa sút.

Trong một vài vu pháp có ghi chép, vu pháp xuống dốc cùng Nhân tộc hưng thịnh, và đại biến trong thiên địa mà Nhân tộc sinh tồn đều có liên quan với nhau. Vu pháp quá mạnh mẽ, tu hành phương pháp này chỉ thích ứng với thiên địa man hoang. Mỗi khi Nhân tộc hưng thịnh, văn minh trải rộng thế gian cũng là lúc vu pháp suy bại, đây là đại thuật mà nơi u minh đại đạo ban thưởng cho Nhân tộc đối kháng với vận mạng. Mỗi thời đại, người tu hành vu pháp đều là Nhân tổ khai sáng căn cơ muôn đời của Nhân tộc, cũng là anh hùng có được đại đạo, lưu danh bất thế, người đời sau không thể có được tạo hóa như vậy.

Nhưng Phương Hành lại cảm thấy so với lọt vào trong sương mù như thế, chẳng bằng dùng một đạo lý đơn giản nhất để giải thích.

Vu pháp tiêu hao cực kỳ lớn tư nguyên.

Thái Cổ của Thiên Nguyên khan hiếm người tu hành, vì vậy người tu luyện vu pháp đều có tài nguyên vô tận có thể dùng.

Mà lúc chúng Tiên mới vừa tới Tam Thập Tam Thiên, hoàn cảnh điều kiện cũng không khác nhiều so với Nhân tổ của Thiên Nguyên.

Cũng chính vì bọn họ có tài nguyên vô tận, luyện vu pháp là Nhân tộc hoặc là sinh linh Thiên Nguyên khai thác ra cách thức sinh tồn ở thiên địa mới. Cho nên pháp thuật bậc này mới có thể được người ta gọi là “Khai Thiên Bích Địa pháp” ở trong một vài điển tạ.

Chương 1609: Tài nguyên không đủ làm sao bây giờ

Hiện giờ cuốn da thú trong tay Phương Hành ghi lại phương pháp vu tế của Tam Thập Tam Thiên, tuy trong tên có một chữ “vu”, nhưng trên thực tế đây cũng không phải vu pháp Thái Cổ trong miệng người tu hành của Thiên Nguyên. Lúc những pháp môn này được nhóm chúng tiên của Tam Thập Tam Thiên sáng tạo ra, Thiên Nguyên đã trải qua đại chiến Tiên – Thánh đầu tiên, chính là lúc phồn vinh nhất. Chỉ có điều một nhóm chúng tiên của Tam Thập Tam Thiên vẫn lấy tên có chữ “vu”, nguyên nhân chính là vì pháp môn mà bọn họ sáng tạo ra, thừa kế vu pháp của Thiên Nguyên, chỗ khác biệt chính là những vu pháp này đã dung hợp với Tiên pháp của các nhà lại, thậm chí có một vài lý lẽ thần thông thiên phú của Thần tộc, cực kỳ mạnh mẽ...

... Cực kỳ khó luyện!

Phương Hành chỉ bị kích động một lúc rồi khuôn mặt đau khổ.

Vu pháp bậc này đương nhiên là cực kỳ cường đại, tu luyện thì tốc độ trưởng thành cũng vô cùng nhanh!

Điểm này thì không cần hoài nghi, tốc độ tu hành cùng thực lực của cổ nhân đều hoàn toàn không phải thứ mà người tu hành hiện nay có thể tưởng được.

Thì ra cũng rất đơn giản, suốt ngày đối kháng với quần ma, chúng thần, cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai, ông trời cũng không có thời gian cho ngươi thời gian trên vạn năm để tu luyện. Trưởng thành, đừng nói là mấy trăm năm, cho dù bế quan thêm mấy ngàn năm cũng không có tác dụng, không chừng toàn bộ tộc nhân đều đã bị yêu ma hoặc sinh linh Thần tộc tứ ngược đương thời toàn diệt rồi. Nói khó nghe thì thời điểm đó người tu hành được sống mấy ngày bình ổn chứ?

Có vô số cường giả lưu danh đại đạo đều chinh chiến cả đời đến chết!

Dĩ nhiên, bọn họ mạnh như vậy, tốc độ tu hành nhanh như vậy, đương nhiên cũng có nguyên nhân riêng.

Đó chính là tư nguyên phong phú làm cho bọn họ hầu như không cần phải lo lắng không có lực hậu phương!

Nhưng giới tu hành hiện nay thiếu nhất chính là tài nguyên!

- Thảo nào Đế Thích chỉ tu luyện ra một pháp môn nho nhỏ trong đó, quá nghèo nàn rồi...

Phương Hành âm thầm suy nghĩ, phát hiện đừng nói là hoàn thành mười hai tế pháp này, cho dù là hoàn thành một pháp môn tế pháp nho nhỏ trong số đó cũng cần tài nguyên tiên đạo cực kỳ lớn, ngay cả tính tình ngang bướng như hắn cũng cảm thấy không có khả năng cao thực hiện được. Trước tiên cũng chỉ có thể thu lại, đoán chừng trước kia Đế Thích nhận được vu pháp này cũng dùng để phụ tá cho tu vi. Chắc gã cảm thấy tu vi của mình tăng lên quá chậm, cho nên mới khổ tâm tìm được vu pháp này muốn thông qua pháp môn trong này để phụ trợ, nhanh chóng tăng cao tu vi!

Đã đến lúc này rồi, Phương Hành hoài nghi Bát Hoang Thiên Công của Thần Chủ có thể có liên quan tới tế pháp!

Nếu không... vị lão bà này sợ là cũng không có khả năng trong thời gian ngắn tu hành tăng tu vi cực nhanh như vậy.

- Khà khà, nhưng ta lại khá là thích pháp môn này...

Hắn hiểu sự khó sử khi Đế Thích tu hành pháp môn này, nhưng mình càng nghĩ thì lại càng hưng phấn, mắt hơi sáng lên.

Tổ Vu thập nhị tế pháp này đoán chừng ở Tam Thập Tam Thiên cũng không phải là pháp môn dị thường trân dị gì, người bình thường có thể cầu không được, nhưng rõ ràng một người như Đế Tử cũng có khả năng tìm được, nhưng người tu luyện lại ít, chính là bởi vì cần quá nhiều tài nguyên...

Cũng chính vì vậy, vu pháp này trong mắt vô số người cũng giống như gân gà vậy, vô cùng khó nhằn.

Nhưng Phương Hành lại không giống thế!

Hắn càng xem càng thích, chuyện thiếu tài nguyên, bản thân hắn chưa từng suy nghĩ tới.

- Phương thức tu hành Tổ Vu Thập nhị tế này lại đơn giản và thô bạo tăng cường bổn nguyên như thế, thật sự là phương thức tu hành làm người ta tha thiết ước mơ, hơn nữa cũng không hề bài xích phương thức tu hành Thái Thượng đạo của ta... hoặc có thể nói, phương thức tu hành Thái Thượng đạo của ta bây giờ vốn là không bài xích bất kỳ một loại phương thức tu hành nào. Dù sao, thức giới mà ta tu ra được cũng bao hàm toàn diện, nói về đạo lý thì ta có thể tu hành bất kỳ công pháp nào, chỉ là tu luyện trắc trở... Tổ Vu thập nhị pháp này lại cực kỳ thích hợp với ta!

Hắn càng nghĩ càng thấy hưng phấn, Tổ Vu thập nhị tế này đương nhiên không đơn giản như hắn vừa phân thích. Kỳ thực Tổ Vu thập nhị tế tuy là tiến hành tu hành thô bạo lại đơn giản, nhưng có một khó khăn cực lớn, đó chính là yêu cần về thể chất của người tu hành vô cùng nghiêm ngặt. Dù sao ở Thái cổ mọi người đều nhắm mắt thử vận may, có vài người ăn một cây linh dược thì lập tức tăng không ít tu vi, khả năng cũng sẽ có người cùng ăn linh dược đó, sau lại lập tức bạo thể mà chết. Không có cách nào, đây chính là quyết định bởi thể chất con người.

Tới bây giờ, thể chất này chính là tư chất!

Chỉ có điều Phương Hành cũng không sợ. Hắn tu luyện pháp môn Thái Thượng đạo, có thức giới, ở một mức độ nào đó thì giống như là vạn pháp thể. Nói cách khác, thể chất hoặc là tư chất cá nhân sẽ vĩnh viễn không trở thành trở ngại trên con đường tu luyện của hắn.

- Người khác đoán chừng đều sẽ cảm thấy thiếu hụt tài nguyên là vấn đề lớn, nhưng ta lại thấy việc giải quyết vấn đề thiếu tài nguyên cũng không khó. Ta thấy tế pháp thứ tư trong Tổ Vu thập nhị tế pháp này cũng chỉ cần... ồ, Thất Muội Hỏa Đảm, Vạn Niên Kỳ Lân thảo, Thập Thế Phượng Hoàng linh, Tam Nguyên Tử Bàn Đào, Vạn Sinh Quả, Thiên Tử Lưu Vân Khí, Hỗn Độn Bảo Dịch, Đế Lưu tương... mười hai loại thảo dược, mẹ kiếp, có vẻ thật sự không ít, thậm chí có nhiều thứ còn chưa từng nghe bao giờ, có điều cũng không phải không giải quyết được, chỉ cần...

Trong lòng hắn thầm nghĩ, đáy mắt hiện tinh quang:

- ... Làm việc lớn!

- ... Một nhóm không đủ còn có thể nhiều thêm mấy nhóm!

...

...

Dưới ý chí mà người thường không thể nào hiểu được thôi thúc, Phương Hành như lấy được chí bảo, thu phương pháp vu tế ở Tam Thập Tam Thiên coi như gân gà này lại, mặt mày ngậm ý vui mừng, sau đó còn nâng cao tâm tình nhìn hướng khác.

Trên thạch đài màu đen này còn có những đan dược và đạo điển nữa, chỉ có điều Phương Hành nhìn qua thì phát hiện chẳng qua đều là chút thần thông thuật pháp mà thôi. Những đan dược kia cũng không tính là trân dị khi so với Tổ Vu thập nhị tế, đối với mình bây giờ cũng không có tác dụng lớn.

Chỉ có điều rất nhanh, ánh mắt của hắn liền nhìn thấy trên mấy cái chai, con mắt hơi sáng lên tự tay cầm lấy.

Lấy nút chai ra nhẹ nhàng ngửi, ánh mắt của hắn không khỏi sáng lên, vô cùng vui vẻ.

Không vì cái gì khác, trong cái chai này lại là Đế Lưu tương!

Không lâu trước hắn nhìn thấy Đế Thích tặng Thần Chủ một cái chai, đều là Đế Lưu tương!

Mà ở trên Thạch Đài này lại nhiều hơn ba bình Đế Lưu tương!

- Đây chính là bảo bối đáng tiền nhất của Đại Xích Thiên đi... tài nguyên chỉ tộc Đế thị mới có!

Quả thực Phương Hành cười đến mức sắp chảy cả nước miếng rồi!

Nếu nói là tài nguyên Tiên bảo trên thế gian cũng chia cao thấp, tiên dược ngộ đạo có thể xưng là các loại tư nguyên trân dị thứ hai trong thiên địa. Đế Lưu tương này có thể được gọi là tư nguyên trân dị đứng đầu trong thiên địa. Trong truyền thuyết, Tiên Nhân dựa vào tiên dược ngộ đạo có thể tu luyện tới cảnh giới Thái Ất, còn nếu muốn từ cảnh giới Thái Ất tăng thêm một bước, tu thành Đại La Kim Tiên thì phải dựa vào vật này!

Thậm chí sau khi tu luyện thành Đại La Kim Tiên vẫn cần vật này để củng cố tu vi, tăng cao cảnh giới!

Ở một mức độ nào đó thì Đế Lưu tương này nhất định chính là căn cơ lập đạo của Đế thị. Có người nói thiên đình đã từng chỉ dựa vào vật ấy để thống ngự chúng Tiên, nguyên nhân rất đơn giản. Chúng Tiên đều cần vật đấy, chỉ cần một thứ đó đã làm Đế thị trước mặt chúng Tiên có được ưu thế cực lớn. Chỉ có điều sau đó đạo cơ của thiên đình sụp đổ, chúng Tiên Vương tự lập, nhưng cũng bởi vì Đế Lưu tương được xem như thứ quý hiếm nhất trên thế gian nhưng vẫn không tính là trân bảo duy nhất, càng không có cách nào thỏa mãn nhu cầu của tất cả Tiên nhân, mâu thuẫn sớm muộn gì cũng sẽ bùng phát...

Hơn nữa nghe đồn bây giờ những vị Tiên đế khác trong tay cũng có tài nguyên trân dị giống như Đế Lưu tương!

Dĩ nhiên, đây cũng không đại biểu cho giá trị của Đế Lưu tương yếu đi, nó vẫn là tài nguyên tu hành đệ nhất của thế gian. Chỉ đơn thuần nhìn vào Đế Thích trước đây lúc muốn kết minh với Thần Chủ, chỉ cần một chai Đế Lưu tương đã được coi như một món lễ lớn là có thể thấy được ít nhiều...

Một chai này cũng chỉ có vài giọt Đế Lưu tương, nhưng chỉ cần vài giọt này cũng là vật mà Thần chủ không có khả năng có được rồi!

- Nhìn thử thì Muội Chủ Tế vật bên trong tế pháp này lại có thể dễ dàng có được như thế...

Nhìn ba cái bình nhỏ, thậm chí Phương Hành hông nhịn được mà cất tiếng cười to, rất đắc ý.

Trong lòng ngày càng cảm giác suy nghĩ của mình vô cùng có lý...

Trân trọng thu hết ba bình Đế Lưu tương này vào, tuyệt đối cẩn thận không dám có chút sơ suất nào, sau đó lại cẩn thận tìm tòi một lượt, hy vọng còn có thể tìm được những thứ khác. Kết quả lại rất thất vọng, bên trong tiểu thế giới của Đế Thích quả thực chỉ có ba bình Đế Lưu tương như thế. Điều này cũng làm cho hắn càng thêm quý trọng Đế Lưu tương hơn. Đường đường là Đế Tử đó, hơn nữa còn là Đế Tử có nhu cầu cấp bách cần tăng cao tu vi, trên người lại chỉ có thể có ba bình Đế Lưu tương. Bởi vậy cũng có thể nhìn ra, Đại Xích Thiên xem trọng Đế Lưu tương cỡ nào rồi...

- Không biết bây giờ Đại Xích Thiên còn có bao nhiêu, có đủ để ta dùng hay không...

Trong lòng hắn âm thầm nghĩ, tính ra lấy thân phận “Đế Tử” của hắn thì có thể lừa được bao nhiêu nữa.

Ánh mắt lại quét mấy lượt nữa thu hết những thứ kahcs lại, cho dù tế đàn này cũng không hề di chuyển chút nào, bởi vì hắn đã nhìn ra tế đàn này chính là do Đế Thích đặc biệt chế tạo ra, tác dụng tu luyện vu pháp, bên ngoài tinh xảo không giống bình thường. Hẳn là Đế Thích cũng đã dồn một phen tâm tư, mình lại lười đổ tâm tư làm cái khác, vậy thì cứ lấy đàn tế của Đế Thích dùng là được.

Thu Đế Lưu tương cùng Tổ Vu thập nhị tế pháp lại, Phương Hành dương dương đắc ý khẽ hát đi ra ngoài liền nhìn thấy Thanh La lúc này đang ngồi xổm trước nhà trúc của Đế Thích, hai mắt đẫm lệ. Không hề thi triển thần thông mà đang dùng tay của mình chộn sạch tranh lại. Chỉ có điều có quá nhiều tranh trong đây, nàng lại vừa gạt lệ vừa làm, tiến độ quả thực là vô cùng chậm, cho tới giờ cũng chỉ thu được phân nửa.

-Hừ, làm bộ...

Phương Hành bĩu môi mặc kệ nàng, thân hình phóng lên cao tới sát biên giới của thế giới nhỏ này, đụng vào đại trận chống tiểu thế giới, trong lòng chuẩn bị muốn dỡ bỏ tiểu thế giới này, dung hợp lại với tiểu thế giới của mình.

Phàm là tiểu thế giới, đều cần có đại trận cao minh chống đỡ mới có thể khép kín bằng suy nghĩ, đồng thời để chống ngoại địch, lúc mấu chốt dùng để giữ mạng. Còn Phương Hành dự định thu phục tiểu thế giới của Đế Thích đương nhiên cũng không có biện pháp nào khác ngoài trực tiếp đánh vỡ đại trận của nó, sau đó dùng khô lâu của mình để dung hợp tiểu thế giới này vào. Đến lúc đó, hai tiểu thế giới liền xác nhập vào nhau, không gian được mở rộng!

Cho dù không đề cập tới Tổ Vu thập nhị tế cùng Đế Lưu tương, chỉ cần một tiểu thế giới này cũng coi như bảo tàng lớn rồi!

Chương 1610: Cảm giác rất nghèo

- Gàooo

Phương Hành vừa mới bay lên không trung vỗ vào đại trận trung tâm của thế giới này đã cảm thấy có mấy con thần long bay tới từ bốn phía, mang theo thần uy khó lường bay thẳng về phía mình làm cho hắn cảm thấy hơi cả kinh, thân hình trầm xuống. Thần long lập tức mất tích, Phương Hành hiểu ra đại trận trung tâm của tiểu thế giới của Đế Thích cũng là Cửu Long Tuân Thiên trận, bởi vì lúc Đế Thích nằm xuống không phong bế tiểu thế giới này lại, vì vậy đại trận vẫn chưa mở ra, nhưng khi mình tiếp cận đại trận này thì vẫn sẽ bị đại trận bắn ngược lại.

-Chủ nhân cũng đã chết rồi, ngươi còn dám đánh ta à?

Phương Hành phá lên cười, lại lần nữa xông lên, Khi Thiên Bá Man đao đã cầm trong tay.

Ùng ùng!

Lúc này hắn trực tiếp chém vào một trận mạch, sức mạnh đáng sợ trên Khi Thiên Bá Man đao làm trận mạch một phát đứt rời. Tiểu thế giới cũng như mới bị đổ một cột trụ, không gian vô tận sụp đổ, mặt đất nứt nẻ, hoa viên bên dưới, rừng trúc bụi cây cũng hóa thành tro tàn. Còn mấy chỗ bầu trời bỗng nhiên có tám long ảnh hiển hóa, hung hăng vọt về phía Phương Hành. Trước đó, Phương Hành cần phải hết sức né tránh nhưng lúc này lại chỉ cười to một tiếng, sau lưng có phong phi bay lên.

Áo choàng như máu tươi cùng Khi Thiên Bá Man đao đều là Tiên bảo xuất hiện từ tay Tiên đế.

Từng luồng thần uy bắn ra từ trong đại trận đánh lên áo choàng lại như chìm vào trong nước, trong chốc lát không thấy nữa.

Còn Phương Hành dùng áo choàng bao lấy cơ thể thì lại cảm thấy buồn buồn run rẩy, giống như mình núp ở phía sau cây hoa vạn cân, đối diện với một kiếm mà võ giả cao tuyệt đâm ra, còn có chút lực đạo xuyên thấu qua cây hoa ập lên người mình, nhưng một kiếm có thể lấy tính mạng người kia sau khi được cây hoa vạn cân hóa giải đã không còn cả sức cù lét nữa...

- Ha ha, Táng Diệt Tứ Phương bào xác thực là lợi hại, cùng với Khi Thiên Bá Man Đao một công một thủ, uy lực tăng gấp bội, quả thực là tuyệt phối! Hiện tại đã thuộc về bản Đạo chủ cũng sẽ đặt cho ngươi một cái tên, Khi

Thiên Bá Man đao đã đổi tên thành Quỷ Đầu Đại đao, ngươi thì cứ gọi là Huyết Phệ Phong đi...

Trong tiếng cười lớn, Phương Hành lần nữa quơ đao chặt thêm hai cái trận mạch nữa.

Tiểu thế giới này đã đổ hơn phân nửa, quả thực giống như ngày tận thế tới vậy, cực kỳ đáng sợ...

Nếu là lúc bình thường, Phương Hành muốn cứng rắn hủy đại trận này cũng phải tốn chút thời gian nho nhỏ, nhưng lúc này có Huyết Phệ Phong trên người thì không cần bỏ chút công sức nào, trực tiếp cầm đao chém loạn là được. Nhanh nhẹn như vậy nên hắn cũng nổi lên tâm tư, cắm đầu vọt lên trời, đao mang của Quỷ Đầu Đại đao tung hoành, từng cái trận mạch đứt đoạn như chặt từng cành cây một.

- Đừng... đủ rồi, dừng tay... xin ngươi hãy dừng tay...

Nhưng ngay lúc hắn đang hăng hái tinh thần muốn dứt khoát hủy tiểu thế giới này thì lại nghe thấy phía dưới có một đợt kêu khóc.

Cúi đầu nhìn thì thấy Thanh La tiên tử đang ngã trên mặt đất, một thân tiên lực đều không tiếc thi triển ra khởi động bình chướng một phương. Ở trong thiên địa đại loạn này che chở một gian nhà trúc. Lúc đầu nàng ở trước mặt Phương Hành biểu hiện vô cùng đàng hoàng, một câu một lời cũng không dám nói lung tung, khóc cũng phải che miệng mà khóc, nhưng lúc này lại giống như một kẻ điên kêu lớn với Phương Hành.

- Khà khà, ngươi thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi đấy à?

Mắt Phương Hành lạnh lẽo, trong nháy mắt nhìn xuống, sát khí tăng vọt:

- Bản đạo chủ cũng không phải là một người nói lời giữ lời...

- Ta... ta xin ngươi, xin ngươi đừng chém tiếp nữa...

Nhưng một đao này của hắn đúng là vẫn không chém xuống, lúc hắn còn chưa xuất đao, Thanh La đã bịch một tiếng, quỳ xuống.

- Hửm?

Phương Hành nhíu mày nhìn Thanh La tiên tử.

Nữ nhân này đã khóc khàn cả giọng, dáng vẻ bình thường mất hết, hai đầu gối quỳ xuống đất, đầu cúi thấp trước mặt Phương Hành, không ngừng nói:

- Ta biết... Ta biết ngươi có thể tha mạng cho ta cũng đã là ân tình rất lớn rồi... nhưng mà ta... còn hy vọng ngươi có thể bằng lòng với ta, tiểu thế giới này cùng với tất cả mọi thứ trong tiểu thế giới ngươi đều lấy hết đi, ta cũng có một tiểu thế giới, ngươi cũng lấy đi... Cái gì ta cũng đồng ý với ngươi, nhưng ta có thể cầu xin ngươi, xin ngươi để lại căn nhà trúc lúc sinh tiền hắn ở lại cho ta được không...

- Ngươi muốn căn nhà trúc này sao?

Phương Hành hơi rùng mình, có phần khó hiểu nhìn Thanh La tiên tử:

- Ngươi lại muốn dở trò gì?

Đầy mặt Thanh La là nước mắt:

- Ta thực sự chỉ muốn giữ căn nhà trúc này, đây là nơi mà sinh tiền hắn thật sự coi là nhà của hắn!

- Ồ? Lại dám nói với ta chuyện này?

Phương Hành có phần kinh ngạc nghiêng đầu đi. Trong nhận thức của hắn, Thanh La tiên tử tuyệt đối không chừa thủ đoạn nào chỉ vì được sống. Thậm chí cái chết của Đế Thích hắn còn hoài nghi có liên quan với Thanh La. Lúc đầu cho rằng Thanh La tiên tử này tất sẽ không đề cập tới việc của Đế Thích, thậm chí sẽ thông đồng với mình bằng mọi cách nhưng lại không lường trước được nữ nhân này lại có can đảm thể hiện tình nghĩa với Đế Thích trước mặt mình.

Nghĩ tới những chuyện này, trong lòng lại khẽ động nổi lên ý bỡn cợt, cười nói:

- Ngươi nói vậy có phải là cho thấy nếu hai huynh đệ ta vẫn luôn tranh đoạt ngươi, đến lúc này ngươi đã có đáp án, hay là ngươi muốn chọn một người đã chết?

- Ta...

Thanh La tiên tử dường như cũng không ngờ tới hắn sẽ hỏi vấn đề này, ngẩn ngơ một lúc, có hơi lưỡng lự.

- Ta đương nhiên là vẫn...

Cũng chỉ hơi chần chừ chút, trái tim của Thanh La tiên tử liền hối hận, rất sợ chọc giận Phương Hành, nên nàng ta muốn đổi giọng.

- Ha ha, dáng vẻ của ngươi bây giờ nhìn thuận mắt hơn trước nhiều đó...

Nàng ta không ngờ Phương Hành lại không tức giận, cười to một tiếng rồi lần nữa vọt lên.

...

...

Tuy là rất khó hiểu suy nghĩ trong lòng Thanh La lúc này nhưng Phương Hành vẫn giữ nhà trúc lại. Đối với hắn, đây cũng không phải một chuyện khó khăn gì, càng không lo sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra. Sau khi sáp nhập tiểu thế giới này vào trong khô lâu, Phù Đồ Đại trận liền có thể khống chế được tất cả. Nếu như Thanh La muốn làm gì mờ ám trong tiểu thế giới thì sẽ có kết quả không khác gì khi gây sự trong thức giới của mình.

Trước tiên bao nhà trúc phía kia lại rồi tiếp tục quơ đao, phá hủy đại trận của tiểu thế giới, sau đó dồn đại pháp lực dung hợp khô lâu với tiểu thế giới này lại. Công việc này cũng không tính là khó, chỉ là phiền phức. Phương Hành tự mình xuất thủ cũng phải dùng thời gian mười mấy ngày, sau đó triệt để thu công mới xem, đã phát hiện không gian của tiểu thế giới của mình lớn hơn rất nhiều, đã chân chính có dáng vẻ của một tiểu thế giới. Còn nhà trúc cùng rừng trúc ở xung quanh cũng bị hắn rời vào trong khô lâu. Lúc này, Thanh la tiên tử lại đã thu tâm, không để ý tới chuyện bên ngoài mà chỉ ở trong nhà trúc, ở lại đây cùng với Si Nhi.

Chỉ là thần điện ở phía xa so với rừng trúc nơi đây lại làm người ta cảm giác không hiểu.

Trong hơn mười ngày ở lại đây cũng không xảy ra chuyện lớn gì. Phương Hành chìm sâu trong thần vực, cũng không có ai tới quấy rầy hắn. Chỉ là chuyện lần này Thần Chủ làm đã truyền khắp chư Thiên, đường đường là hai đại Đế Tử của Đại Xích Thiên, một người bỏ mạng, một người bị bà ta giấu đi, ngay cả Phương Hành cũng khó có thể tưởng được lúc này Đại Xích Thiên uất ức nhường nào, cũng khó có thể tưởng được người của Đại Xích Thiên nghe được người chết là Đế Thích mà không phải mình thì sẽ có phản ứng gì. Chỉ là có thể đoán trước được, tất nhiên là sẽ rất náo nhiệt...

Đương nhiên, biết được nguyên nhân chân chính của cái chết của Đế Thích có không ít người, nhưng hoặc là sinh linh Thần tộc, hoặc là thế lực bốn phe Đại Xích Thiên, những người này đều có chung một mục tiêu, chính là cam tâm tình nguyện giả ngu để tùy cho lời đồn này tỏa ra.

Đối với Thần Chủ thì bà ta chính xác đã tiếp nhận kiến nghị trước đây của Đế Thích, tự thừa nhận tội lớn tru diệt Đế Tử. Từ đó, cơ hội hòa giải giữa Thần Minh và Đại Tiên Giới đã hoàn toàn biến mất. Bởi vì cho dù là mấy Tiên đế khác cũng sẽ không tiếp xúc với người có thù giết con với Xích đế như bà ta.

Bởi vì cho dù giữa các Tiên đế cũng có tranh đấu gay gắt, nhưng khi đôi mặt với Thần tộc và Thiên Nguyên thì bọn họ đều đại biểu cho Tam Thập Tam Thiên. Trên đại sự này, bọn họ sẽ cùng tiến cùng lùi, cho tới khi Thần Minh bị hủy diệt, Xích Đế mới dừng lại.

Còn bốn phe thế lực thì không cần phải nói. Bọn họ vốn mỗi ngày đều lo lắng tội danh Đế Thích bị mất mạng sẽ đổ lên đầu bọn họ, sở tới nửa tháng nay đều không thể tĩnh tâm tu hành. Lúc này khó khăn lắm mới nhìn thấy Thần Minh nhận lấy tội danh, bọn họ nào còn không hài lòng nữa?

Hiện nay bọn họ biết rõ Đế Lưu không hẳn là bị Thần chủ giữ lại mà là tự nguyện ở lại, nhưng cũng sẽ không nói toạc ra mà là thật là bày ra thái độ phẫn uất, trú đóng ở một nơi khá xa với Thần vực, mang danh là không đón được Đế Tử về thì thề không bỏ qua, nhưng trong lòng cũng hiểu, những người này kỳ thực vẫn luôn đang đợi ở Thần Vực, đợi ý chỉ của Đế Lưu điện hạ tới điều động.

Còn như ba nghìn Xích Tiêu quân thuộc hạ của Đế Thích đã bị Phương Hành bắt hàng phục, chỉ chờ Văn tiên sinh nghĩ cách thu phục lòng của bọn họ.

Cho dù Phương Hành có đạo đồ Tiệt

đạonhưng cũng sẽ không thể không dấu vết đổi tên bọn họ được.

Dù sao bên trên có tên, dấu vết càng nhiều thì lực phản chế cũng sẽ càng ngày càng yếu, dễ dàng cho người có tâm thừa cơ lợi dụng.

- Cầm Đế Lưu tương này đút cho nha đầu đi!

Thuộc hạ có Văn tiên sinh, Phương Hành đương nhiên cũng không cần quan tâm tới việc này. Sau khi xuất quan lại an ổn mấy ngàu, sau khi thăm Tiểu Manh Nữ thì mặc dù hắn có chút không nỡ nhưng vẫn lấy một chai Đế Lưu tương ra, cho Si Nhi dùng khi sinh cơ xuống thấp. Trong khoảng thời gian này, tuy tiên dược ngộ đạo tới bây giờ chưa hề đứt đoạn, nhưng tình huống của Si Nhi lại mỗi ngày dần kém đi, xem ra những vật này có thể bù đắp Tiên khí, cũng chỉ có thể trì hoãn tình huống mục nát, không thể chữa trị tận gốc được cho nàng...

Điều này cũng làm cho Phương Hành vô cùng bất đắc dĩ...

Khó khăn có được Tổ Vu thập nhị tế pháp, nếu có đầy đủ tài nguyên trong tay thì có thể tăng tu vi lên rất lớn. Nhưng hiện tại xem ra có Tiểu Manh Nữ không đáy này ở đây, kéo dài nữa thì tài nguyên đút cho nàng cũng không đủ được. Ngay cả vật tư có được từ trong tay Đế Thích lần này cũng phân cho thuộc hạ, lại cả những thứ mà bốn phe thế lực hiếu kính tới cũng ban xuống bên dưới, nào còn tài nguyên tu luyện nữa!

- Bây giờ ta đã là Đế Tử rồi lại có cảm giác mình thật là nghèo nàn...

Chương 1611: Tới rồi

- Lão Văn, ngươi đi hỏi giúp ta một chuyện, Thất Muội Hỏa Đảm, Thập Thế Phượng Hoàng Linh, Vong Chân Thảo, mấy loại linh dược này ở đâu có.

Phát giác ra mình rất nghèo, Phương Hành liền bắt đầu khởi động tâm tư, chuyện đầu tiên đương nhiên chính là tìm hiểu các loại tin tức. Dù sao, tuy hắn khoác lớp danh tiếng là Đế Tử nhưng trên thực tế lại là một tu sĩ Thiên Nguyên không hơn không kém. Đối với các loại tư nguyên tổng Tiên giới này không hiểu được nhiều. Đừng nói là có được, ngay cả ở đâu có cũng không biết. Cũng chỉ có thể sắp xếp cho người đi tìm hiểu mới có thể đưa ra quyết định được.

Mà hắn bây giờ bảo Văn tiên sinh đi thăm dò chính là bốn loại tài nguyên cần để tu luyện một tế pháp bên trong Tổ Vu thập nhị tế pháp. Ngoại trừ ba loại tài nguyên Thất Muội

Hỏa Đảm ra, lại có cả Đế Lưu tương thì chính là Tứ Muội chủ dược quan trọng nhất. Dĩ nhiên, ngoại trừ Tứ Muội chủ dược này ra còn cần hơn mười loại linh dược khác, chỉ có điều những linh dược đó hoặc đắt, hoặc rẻ, hoặc số lượng không cần nhiều. Tóm lại là phụ dược, thứ nhất có thể mua được, thứ hai có thể thay thế, duy của có Tứ Muội chủ dược này lại vô cùng hiếm thấy, không thể thay thế hay giảm bớt được. Vì vậy chỉ có thể bảo Văn tiên sinh trước tiên nghĩ cách đi tìm hiểu, tối hiểu biết được ở đâu có mới có thể nghĩ biện pháp hạ thủ được...

- Thất Muội Hỏa Đảm?

Văn tiên sinh nghe xong đầu tiên là ngẩn ra, nói:

- Thất Muội Hỏa Đảm này có phải là tiên dược ngộ đạo của Thất Muội Thiên không? Đồn rằng đó là hỏa tinh mà Thất Muội Thiên địa ngao luyện mấy triệu năm mới có thể sinh ra, dùng một phần liền ít đi một phần, thiên địa khác cũng không có...

- Thất Muội Thiên?

Phương Hành nghe xong lại ngẩn ra:

- Là đám Thất Muội Thiên bị chúng ta làm thịt kia sao?

Văn tiên sinh gật đầu, nói:

- Chính là Thất Muội Thiên đó!

Vẻ mặt của Phương Hành hơi kinh ngạc:

- Làm sao ngươi biết?

Văn tiên sinh lại nở nụ cười, nói:

- Từ sau khi đánh tới Tiên giới, lão phu giống như trẻ con lạc vào triều đình, trái tim không nắm chắc, không có nhiều việc có thể làm, tốt xấu gì có thể xem rất nhiều điểm tạ, liền một hơi đọc hết cả đạo điển có thể tìm được, đương nhiên cũng có thêm vài phần lý giải đối với Tam Thập Tam Thiên này. Không riêng gì Thất Muội Hỏa Đảm, ngay cả Thập Thế Phượng Hoàng Linh ta cũng biết ở đâu có, Cửu Lĩnh Phương Hoàng Thiên có lời đồn có một lão Phượng Hoàng niết bàn cửu thế, nó cần Cổ Phượng Linh, hẳn là Thập Thế Phượng Hoàng Linh mà ngươi vừa nói...

- Rõ ràng là Cửu Thế Phượng Hoàng...

Phương Hành lẩm bẩm một câu rồi lại vội vàng hỏi:

- Vậy Vong Chân Thảo?

Văn tiên sinh nhíu mày một cái, nói:

- Cái này lại chưa từng nghe nói tới, còn phải nghĩ cách đi tìm hiểu.

Phương Hành gật đầu nói:

- Đúng, đúng, nhanh đi đi, mặt khác, ba mươi sáu loại phụ dược cũng chuẩn bị tốt cho ta!

Nói rồi truyền một luồng thần niệm vào trong ngọc giản, đưa cho Văn tiên sinh.

- Đạo chủ yên tâm, ta sẽ tự mình đi tra tìm cổ tạ, còn các loại tin tức sẽ có Tuyết Ưng Tiên tướng tìm hiểu.

Văn tiên sinh trịnh trọng nhận lấy ngọc giản cúi đầu nhìn lướt qua rồi cười nói.

Phương Hành ngẩn ra:

- Tuyết Ưng Tiên tướng là ai?

Văn tiên sinh:

- ... Ặc... chính là vị Bán Tiệt đạo hữu kia...

Phương Hành bĩu môi một cái:

- Thật khó nghe, vẫn nên gọi Bán Tiệt đi!

Văn tiên sinh cười khổ một tiếng, xoay người đi.

- Chọn thủ hạ làm việc đúng đắn thật đúng là nhanh nhẹn nhẹ nhõm nhiều...

Phương Hành thầm nghĩ rồi lại thở dài một hơi, hắn lại thích cướp đồ, cũng thích tự mình động thủ cướp đồ, nhưng bảo hắn tự mình đi tìm cái gì thì có phần khó khăn. Nhất là tìm kiếm những thứ tài nguyên cần cho Tổ Vu thập nhị tế này, ở trong đó có nhiều thứ đã tuyệt tích lâu rồi, hoặc bị người ta giấu đi, hoặc là không biết tồn tại ở đâu. Vẻn vẹn tìm những đầu mối này đã cần phải lật xem không biết bao nhiêu cổ tạ, phân tích bao nhiêu tình báo, lại phải nghiệm chứng không biết bao nhiêu manh mối. Thiên địa mịt mờ, thực sự không khác nào biển rộng tìm kim!

Có thuộc hạ như Văn tiên sinh lại tiết kiệm khá nhiều tâm tư!

- Đồn rằng Tổ Vu thập nhị tế pháp này thần thông có thể thông thiên, nếu thật có người có thể tu thành thập nhị tế, sợ là ngay lập tức có thể sở hữu bản lĩnh không thua gì Tiên Vương, thậm chí là Tiên đế. Đối với ta thì loại phương pháp tu hành này cũng nhanh hơn so với chậm rãi đánh cắp bổn nguyên thiên địa, đánh cắp ý chí Đạo đồ, hay đánh cắp trí tuệ của chúng sinh... mấu chốt hơn là Thái Thượng đạo chính là một con đường chết, còn Tổ Vu thập nhị tế lại là một con đường sống. Ta đã đi được nửa đường rồi, không biết có thể mượn Thập Nhị tế pháp...

Trong lòng hắn âm thầm cân nhắc, dâng lên một chút hy vọng, nhưng vẫn không dám ôm hy vọng quá lớn!

Dù sao có phần tâm tư này, trong lòng càng nóng lòng tu luyện Tổ Vu tế hơn.

Cũng chính vì vậy liền mong Hỗn Độn Tiên Viên tới sớm một chút. Hỗn Độn Tiên Viên cũng không phải chỉ là kỳ danh, bên trong nó rất có thể sẽ có tài nguyên trân dị mà Tổ Vu thập nhị tế cần có, nói không chừng còn không chỉ có một loại, phải xem vận may của mình thế nào thôi...

Còn lại mấy ngày lại bình tĩnh vô sự, chỉ là thông qua tin tức khác nhau nói rõ Đế Thích đã chết, chuyện đó đã truyền tới Đại Xích Thiên. Ba vị Tiên tôn đều bị chấn động mạnh, còn dưới Đại Xích Thiên cũng đều đang lo lắng chờ đợi, không biết Xích đế sẽ làm như thế nào. Nhưng kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người, Xích Đế vẫn chưa xuất quan, thậm chí ngay cả một tia thần thức cũng không truyền ra ngoài. Chỗ phong ấn quan lặng yên không một tiếng động tựa như Xích Đế căn bản không hề quan tâm tới con trai của mình. Chuyện này bây giờ làm cho ba vị Tiên tôn phải đau đầu.

Xích Đế không xuất quan, bọn họ cũng không tiện quyết định trực tiếp phát binh Thần Vực, chỉ có thể để Tử Huyền Tiên soái tiếp tục chờ đợi.

Dù sao Đế Lưu còn ở trong tay Thần Chủ, ngoại trừ tự mình Xích Đế hạ lệnh ra thì ai cũng không dám bỏ qua tính mạng của vị Đế Tử này.

- Quả nhiên tất cả đều như Thần Chủ dự liệu...

Điều này làm cho Phương Hành có chút tiếc hận, kỳ thực hắn hy vọng sẽ loạn lên hơn.

Dù sao lúc này hắn cũng có thêm vài phần tâm tư với Hỗn Độn Tiên Viên, càng loạn thì đến lúc đó mình sẽ càng tiện xuất thủ hơn. Chỉ có điều dù sao cũng có vài phần giao tình với Thần Chủ, tuy trong lòng hy vọng sẽ loạn lên nhưng cũng sẽ không động thủ làm loạn cục đó phát sinh.

Không có cách nào khác, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình cùng chuẩn bị của Đế Thích dâng lên cho Thần Chủ để chu toàn.

Chỉ có điều càng đặt tâm tư thì càng nhận được tin tức không khả quan.

- Aiz. Thần Chủ thật là thông minh, tuy chủ tu không phải trận lý nhưng biết rõ từng chi tiết, là một người thật sự thông minh, xây dựng đại trận tiếp dẫn, dưới sự tọa trấn của bà ta lại có hàng vạn hàng nghìn sinh linh Thần tộc ra lực, tốc độ nhanh kinh người, cho dù lão phu cũng không dám kéo dài thời gian với bà ta, chỉ có thể dùng hết khả năng làm chậm thời gian chút, ngay cả chuyện đó cũng làm ta phải hết hồn, luôn lo lắng sẽ bị bà ta phát hiện ra...

Lộc Tẩu giúp đỡ Thần Chủ thành lập đại trận, nửa phần trận đồ kỳ thực đã tìm được nhưng sau đó Phương Hành lại đốt đi, rồi Thần Chủ lại dứt khoát bắt đầu thôi diễn từ nửa phần trận đồ. Tiến độ cũng cực kỳ nhanh làm cho Lộc Tẩu cũng phải kinh hãi, chỉ có thể cách mấy ngày thừa dịp trở về lật xem điển tạ mới oán hận với Phương Hành một phen, thái độ biểu lộ cũng rất bất đắc dĩ...

- Nếu như đại trận của bà ta thành công, lại lấy huyết nhục của Đế Thích tế, Hỗn Độn Tiên Viên vừa xuất hiện thì sẽ ngay lập tức bị bà ta dẫn qua đây, đại trận tiếp dẫn Thiên Nguyên lại không có huyết mạch Đế Tử tế thì làm sao có thể cướp được của bà ta? Từ đó, Hỗn Độn Tiên Viên đến dưới mí mắt của bà ta rồi, ta cũng không tiện xuất thủ nữa, không được... hạ thủ như vậy chẳng phải sẽ không được gì hay sao? Sẽ bị thua thiệt lớn...

Trong lòng Phương Hành không nhịn được mà có chút lo lắng, nhưng chau mày không có kế sách nào.

Cứ như vậy lo lắng qua hai ngày, Phương Hành không nhịn được mà nổi gan, ngầm hạ quyết định:

- Thực sự không được nữa thì nghĩ cách gây sự, phá hoại Thần Chủ một chút... Chỉ có điều nếu như vậy thì phải vạch mặt với lão bà đó...

Trái tim đang do dự thì chợt cảm thấy một luồng thần niệm nóng nảy:

- Tiểu Phương Hành ngươi mau tới đây...

Trái tim của Phương Hành cả kinh cúi đầu nhìn về phía khô lâu, giơ tay mở nó ra, thân hình lóe lên vào trong.

Lúc này bên trong tiểu thế giới, nha đầu Si Nhi đang nóng nảy đứng trước thần điện chờ. Nhìn thấy Phương Hành đi vào thì vội vàng vẫy tay với hắn, đồng thời tự mình xoay người chạy vào trong thần điện, trong miệng vội vàng nói:

- Tiểu Cổ nhi cô ấy... cô ấy...

- Lại xảy ra vấn đề?

Vốn là bởi vì chuyện Hỗn Độn Tiên Viên mà có phần nóng nảy phát cáu, lúc này Phương Hành càng không nhịn được mà nhướng mày.

Trái tim thầm nghĩ ngay cả Đế Lưu tương trân dị như thế cũng đã đút cho nàng một chai rồi, cũng không thể nhanh xảy ra vấn đề như thế được?

- ... Hình như nàng đã tỉnh!

Giọng nói gấp rút của nha đầu Si Nhi còn chưa dứt, Phương Hành đã xuất hiện trong phòng của Tiểu Manh Nữ.

Nhíu mày nhìn, trái tim âm thầm cả kinh.

Lúc này Tiểu Manh Nữ đã ngồi dậy, gương mặt mịt mờ, nửa người đều đã mục nát như làm từ gỗ, tay chân nhỏ đều lộ ra từng lớp da gỗ, hơn nữa còn giống như gỗ bị mục rồi, không còn chút sức sống nào. Thậm chí trên đầu tóc rối bời của nàng còn sinh ra một cái chồi nhỏ vàng vọt ủ rũ, có nhánh, hai mắt to vô thần, trống rỗng nhìn phía trước.

- Đầy là đặc biệt muốn bán thân sao?

Liếc nhìn Tiểu Manh Nữ, Phương Hành ngẩn ngơ gượng cười nói.

Sau đó liền vươn tay sờ loạn trên trán Tiểu Manh Nữ, muốn xem thử có phải Tiên khí đã không khóa lại được hay không.

Nhưng ngay khi bàn tay hắn sắ sờ lên trán của Tiểu Manh Nữ, Tiểu Manh Nữ đang thật thà ngồi trên giường hai mắt vô tần chợt chấn định ánh mắt, giống như có thần thái, sau đó ngón tay cứng ngắc giơ lên chỉ về một hướng.

- ... Tới rồi!

Chợt nghe được một câu nói không đầu không đuôi như vậy, Phương Hành nhất thời ngẩn ngơ, bàn tay khựng lại giữa không trung.

Hắn mơ hồ cảm giác trái tim vô cùng kinh ngạc, lúc này Tiểu Manh Nữ đang ở trong tiểu thế giới, hướng bàn tay chỉ hoàn toàn trống khống nhưng dáng vẻ cực kỳ kiên định của nàng làm trong lòng Phương Hành cảm thấy sự căng thẳng khó nói. Nhướng mày, nhìn theo hướng Tiểu Manh Nữ chỉ, ánh mắt chuyển khắp tiểu thế giới, thấy được một vùng sao trời phía ngoài tiểu thế giới, sâu trong tinh không vô tận chợt có một chùm tinh vân màu đỏ nhạt giống như sương mù nhàn nhạt đang chậm rãi phủ xuống trong tinh vực này, hư vô mịt mờ.

- Nơi đó là...

Phương Hành cũng không biết sao trái tim tự nhiên lại cảm thấy đập nhanh hơn.

Còn Tiểu Manh Nữ lúc này bỗng nhiên quay đầu nhìn Phương Hành, khóc nức nở nói:

- Phương đại gia, xin ngươi đưa ta về nhà!

Chương 1612: Đưa ta về nhà đi

Vèo!

Một thân ảnh thoát ra khỏi tiểu thế giới, sau đó thoát ra khỏi đại tinh mà đám Phương Hành trú đóng.

Một thân ảnh này đương nhiên chính là Phương Hành rồi. Lúc này trong lòng hắn ôm Tiểu Manh Nữ, chau mày, mặt đen như lụa, áo khoác ngoài màu đỏ càng giống như một tia máu bay vút lên không, không hề cố kỵ gì nữa mà toàn lực triển khai Tiên uy toàn thân, như một ngôi sao màu tím xẹt qua tinh vực, mang theo Tiên uy trong vắt nhanh chóng bay về phần cuối tinh không. Sinh linh Thần tộc xung quanh hay Tiên quân trú đóng trên các đại tinh cũng giống nhau, đều bị màn này làm kinh hãi. Lúc ngẩng đầu nhìn lên không trung lại chỉ thấy hắn dường như trong nháy mắt đã đi xa, không kịp chào hỏi bất kỳ ai, bỏ chạy về phía xa.

- Hắn muốn đi đâu?

Trái tim mọi người đều cực kỳ kinh ngạc nhưng không kịp hỏi gì.

- Đế Tử xin tạm dừng bước...

Sinh linh Thần tộc đóng ở đại tinh xung

quanh nơi đạo chúng của Tiệt đạotrú đóng càng kinh hãi hơn, không biết có bao nhiêu người nhảy ra ngoài cùng nhau hét lớn.

Nhưng Phương Hành vẫn không để ý tới bọn họ mà xông thẳng vào sâu trong tinh vực. Thân pháp cực nhanh, đám sinh linh Thần tộc này không kịp ngăn cản, hơn nữa hiện tại dù sao khác với việc ban đầu coi chừng Đế Lưu, người người đều biết vị Đế Tử này có quan hệ tâm đầu ý hợp với Thần Chủ, lần này chỉ để lại người ở xung quanh trông coi nhưng không hề bày đại trận để nhốt tránh khỏi thất lễ. Chính vì vậy cũng làm cho lúc Phương Hành xông vào trong tinh vực đều không gặp trở ngại gì, dường như là thân hình nhảy một cái đã cách xa đại tinh, nhảy vào trời sao phía xa.

- Hắn làm gì vậy?

Động tĩnh lần này đương nhiên là không qua được mắt Thần Chủ. Hầu như ngay khi Phương Hành ra khỏi đại tinh tiến vào tinh vực, bà ta cũng đã phát giác ra, đang tỉ mỉ bố trí đại trận tiếp dẫn cũng phải nhíu chân mày lại quay đầu nhìn Phương Hành, lại chỉ thấy được một cái bóng lưng. Lấy tu vi của bà ta muốn đuổi theo đương nhiên là có thể đuổi kịp, nhưng đã bày binh bố trận tới thời điểm mấu chốt. Một khi mình buông tay thì sẽ có nhiều đầu trận tuyến cần xây dựng lại. Điều này làm cho bà ta do dự một chút, không lập tức xuất thủ ngăn Phương Hành lại.

Lại cúi đầu nhìn thoáng qua Lộc Tẩu đang chăm chú giúp mình thôi diễn đầu trận tuyến, Thần Chủ thoáng nghĩ:

- Lấy tính cách của tiểu tử đó sẽ không để người bên cạnh lại đây, một mình chạy trốn! Thuộc hạ của hắn đều còn ở đây, xem ra là đang cấp thiết muốn đi làm gì đó, hẳn không phải muốn chạy về Đại Xích Thiên... không quá mức ảnh hưởng với kế hoạch của ta, vậy để hắn đi đi! Nếu thật ép hắn một tấc không được rời khỏi đây thì mặt mũi cũng không tốt lắm, dù sao tương lai có rất nhiều chuyện phải dùng tới tiểu tử này...

Cũng chính bởi vì những suy nghĩ đó nên làm cho Phương Hành không bị cản trở chút nào tiến vào trong tinh không.

Ngoại trừ Thông Cổ Thần Vương không yên lòng đuổi theo một hồi rồi không làm được gì quay lại ra, những người khác đều không coi ra gì.

- Tiểu nha đầu, ngươi xác định không?

Mà lúc này trong lòng Phương Hành càng không để ý quá nhiều tới những chuyện đó, chỉ chuyên tâm ôm Tiểu Manh Nữ chạy vào trong trời sao. Ở trong ngực hắn, Tiểu Manh Nữ co lại, thân thể cũng càng lúc càng nhẹ, không giống một người mà giống như một tấm gỗ vậy. Phương Hành ngoài nghi nếu mình ném nàng vào trong nước thì có thể bơi được trên mặt nước. Trong cảm ứng của hắn, khí cơ của Tiểu Manh Nữ đang dâng lên như núi lửa, người cũng có tinh thần hơn rất nhiều. Nhưng đó không phải là tinh thần chân chính mà nó tương tự với sự suy yếu, hồi dương một khắc cuối cùng trước khi chết, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc...

Trong lòng hắn biết rõ, hoặc là ném Tiểu Manh Nữ qua một bên không quan tâm nữa, đoán chừng chỉ trong nửa khắc, nàng sẽ hoàn toàn tiêu vong.

Nhưng, đó cũng chính là nguyên nhân mà hắn cấp bách như thế.

- Xác định ở đó...

Sắc mặt Tiểu Manh Nữ hồng lên, mang theo sự đỏ ửng không hề khỏe mạnh, cả người vô cùng sợ lạnh, căn bản là không chịu nổi không khí rét căm căm trong tinh không. Hoàn toàn dựa vào khí tức tản ra trên người Phương Hành để che chở cho nàng. Nàng trừng hai mắt, dường như lúc nào cũng có thể ngất xỉu, lại nố lực mở to gắt gao nhìn về phía trước, nhỏ giọng nói:

- ... Nhà của ta... ta xác định là ở đó...

Phương Hành trầm giọng nói:

- Ngươi xác định đến nơi đó có thể bảo vệ cái mạng nhỏ của ngươi sao?

Tiểu Manh Nữ hơi chần chừ rồi sau đó dùng lực gật đầu:

- Ta... Ta có thể cảm giác được, chỉ cần trở về nơi đó... trên người ta sẽ có đủ khí lực, ta cũng sẽ không ngủ mãi như vậy nữa, Phương đại gia... Ta thực sự, thực sự muốn trở lại nơi đó...

Phương Hành thở phào một hơi, trầm giọng nói:

- Tiểu nha đầu, trong khoảng thời gian này ta không hề tiếc tiên dược đút hết vào người ngươi rồi, nhưng hiệu quả còn không rõ ràng, cái mạng nhỏ của ngươi rõ ràng khác với những người khác, nhu cầu với Tiên khí hơn Tiên nhân bình thường gấp, mười, thậm chí là mấy trăm lần... nhất định giống như một cái động không đáy, nếu tiếp tục như thế ta cũng không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngươi chết đi. Hiện tại nếu ngươi xác định như thế thì được rồi, ta sẽ không để ý tới gì nữa, Hỗn Độn Tiên Viên cũng không cần, bỏ qua tất cả chỉ vì giúp ngươi đạt được tâm nguyện cuối cùng này, hy vọng nơi đó sẽ thực sự giữ được cái mạng nhỏ của ngươi! Nếu như không giữ được...

Hắn ngừng lại một chút, trầm giọng nói:

- Ta đây cũng không có biện pháp gì nữa!

Tiểu Manh Nữ mím miệng nhỏ, dùng sức dựa vào ngực Phương Hành, cũng không nhúc nhích.

- Nơi này là một hướng khác của Đa Bảo Tiên hà, chẳng lẽ tiểu nha đầu muốn ta đưa nàng về Thiên Nguyên sao?

Trong lòng Phương Hành thầm nghĩ, ánh mắt liếc nhìn bốn phía, lướt nhanh về hướng Tiểu Manh Nữ chỉ,

Hắn có thể cảm giác được Tiểu Manh Nữ lúc nào cũng đang dần trở nên suy yếu, mình chỉ có thể không ngừng cúi đầu nhìn nàng để tránh khỏi nàng trong lúc vô tình đã bỏ mạng, thỉnh thoảng cho nàng một ngụm Đế Lưu tương để nàng có thể miễn cưỡng duy trì sinh mệnh. Bây giờ nói trắng ra hắn đã hoàn toàn không biết làm thế nào mới có thể bảo vệ mạng sống cho Tiểu Manh Nữ nữa. Tiên khí trên người nha đầu kia tiêu hao càng lúc càng nhanh, thậm chí ngay cả Đế Lưu tương cũng chỉ có thể kéo dài tính mạng cho nàng ở một mức độ nào đó. Đây quả thực là quá khó khăn, Phương Hành cũng chỉ có thể gửi hy vọng vào câu nói cuối cùng của nàng thôi...

Bất luận là “nhà” trong miệng nàng có phải thật sự có thể cứu sống nàng hay không, hắn cũng muốn trước khi nàng bỏ mạng mà đưa được nàng tới chỗ đó. Nếu có thể sống đương nhiên là tốt nhất, nếu không có cách nào sống được thì coi như giúp nàng hoàn thành tâm nguyện cuối cùng vậy!

Một chai Đế Lưu tương đã uống hết, hiện tại Phương Hành đang cho nàng uống chai Đế Lưu tương thứ hai.

Nếu thả trong Tam Thập Tam Thiên nó sẽ là tài nguyên Tiên đạo vô cùng trân dị, bây giờ lại giống như uống nước lạnh, rót vào trong miệng Tiểu Manh Nữa.

Tinh không mênh mông, Phương Hành cũng không biết đã đi về phía nào, chỉ men theo hướng ngón tay mà Tiểu Manh Nữ chỉ mà bay vội.

Còn bản thân Tiểu Manh Nữ cũng chỉ biết một hướng, còn không biết rốt cục là tới nơi nào.

Lúc đầu Phương Hành tràn đầy phấn khởi

muốn bắt tay với Thần chủ để có được một bộ phận tài nguyên Tiên đạo trong Hỗn Độn Tiên Viên, có thể tu luyện được Tổ Vu thập nhị tế pháp, nhưng việc ngoài ý muốn của Tiểu Manh Nữ xuất hiện làm hắn không còn tâm tư muốn làm nữa, lúc này cũng chỉ có thể trước tiên cố giữ cái mạng nhỏ của nàng.

Đa Bảo Tiên Hà trên danh nghĩa là sông, nhưng trên thực tế là một tinh vực dồi dào, đai tinh như đá rộng vô ngần, tốc độ của hắn mặc dù cực nhanh nhưng ở trước mặt Đa Bảo Tiên hà này cũng có vẻ vô cùng nhỏ bé, chỉ có thể chậm rãi xuyên qua. Hơn nữa trong lòng hắn cũng hiểu, nếu qua Đa Bảo Tiên hà liền tới nơi trú đóng của chư tu Thiên Nguyên, đoán chừng sẽ có rất nhiều phiền phức, nhưng việc đã đến nước này thì không kịp nghĩ nhiều nữa. Lúc đầu hắn cũng không có tính tình tính trước làm sau, vì Tiểu Manh Nữ, trong lòng nghĩ làm thế nào thì cứ làm...

Chuyến đi này mất thời gian mấy ngày, Phương Hành cũng cảm thấy mình sắp tiếp cận ranh giới của Đa Bảo Tiên hà rồi, nhưng còn chưa đến được “nhà”. Lúc hỏi nàng, nàng cũng chỉ có thể xác định ở phía trước, lại không nói chính xác được rốt cục là ở nơi nào.

- Chai Đế Lưu tương cuối cùng rồi...

Phương Hành nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy của Tiểu Manh Nữ, trong lòng thầm thở dài một tiếng, đây đã là chai Đế Lưu tương cuối cùng trên tay hắn rồi, nhưng lại chưa tới chỗ cần tới, cũng chỉ có thể trước tiên dùng nó để giúp nàng kéo dài tính mạng. Dù sao đến lúc này, tiên dược ngộ đạo khác đều không còn hiệu quả nữa. Chỉ có điều đây dù sao cũng là Đế Lưu tương, cho dù Phương Hành muốn đút cho Tiểu Manh Nữ cũng không nhịn được do dự một chút. Dù sao nếu không có Đế Lưu tương, chủ dược đầu tiên cần khi Tu tế cũng mất đi một, xem như tốn khá nhiều...

- Quên đi, đã tới đây rồi còn tiếc những vật này làm gì?

Nhưng đến cuối cùng vẫn thở dài một tiếng, tiện tay đút vào trong miệng Tiểu Manh Nữa, sau đó cúi đầu nhìn nàng, cười gượng nói:

- Nha đầu, nếu thật không tới được chỗ đó, Phương đại gia ta cũng không biết nên dùng phương pháp gì giúp ngươi kéo dài tánh mạng nữa...

Tiểu Manh Nữ nuốt giọt Đế Lưu tương cuối cùng trong bình, cố gắng mở mắt, lúc này rõ ràng đã tới sát biên giới của sự sống và cái chết, ngay cả ánh mắt cũng có phần trì trệ rồi, dường như chỉ dựa vào thần hiệu của Đế Lưu tương mới có thể mở được mắt, nhưng đúng lúc này, nàng nhìn được khuôn mặt của Phương Hành, trong phế lực lại nở nụ cười, sau đó ngón tay chợt chỉ phía trước.

- Đến rồi!

- Hửm?

Phương Hành kinh hãi vội vàng chuyển mắt nhìn bốn phía, sắc mặt cực kỳ nghi ngờ.

Bây giờ chính là ở trong Đa Bảo Tiên hà, khoảng cách giữa hai bờ sông là nhất định, quanh người cũng chỉ là sự hoang vu. Ngoại trừ mấy tinh thần không có chút khí tức của sinh mệnh nào thì không hề thấy nhân vật nào khác, tuyệt đối không có dáng vẻ của "nhà" trong miệng nàng. Chuyện này làm trong lòng Phương Hành trầm xuống, nghĩ thầm:

- Chẳng nhẽ tiểu nha đầu này thần trí đã mơ hồ rồi sao?

- Nơi đó...

Nhưng Tiểu Manh Nữ vẫn chỉ vào một nơi không hề tồn tại gì, quật cường muốn qua đó.

Trong lòng Phương Hành thầm thở dài, ôm nàng đi lên mấy bước.

Vẫn không thấy gì cả, Phương Hành vô cùng chắc chắn điểm này.

Nhưng cũng đúng lúc này, Tiểu Manh Nữ lại dùng sức giơ tay lên điểm về phía trước một cái.

Ngay trong một chốc đó, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Trong tinh không không có vạt gì bỗng nhiên sau cái điểm này lại nổi lên sóng gợn.

Giống như một giấc mộng bị đâm thủng, bắt đầu lộ ra sự tồn tại chân thực bên dưới nó. Dưới sự rung động đang dần hiển hóa ra một đại lục bị tàn phá. Từng mùi hương kỳ dị cũng đập vào mặt. Phương Hành mở to hai mắt cúi đầu nhìn, liền thấy dưới chân mình có một nơi đại lục mọc đầy kỳ hoa dị thảo, linh tuyền, thác nước tràn đầy, giống như ảo giác vậy.

Tiểu Manh Nữ chỉ điểm một cái liền không còn khí lực nữa, cả người tựa vào trong lòng Phương Hành, giọng nói yếu ớt.

- Phương đại gia, đưa ta trở về đi...

Chương 1613: Tiên Viên gây loạn khắp nơi...

- Đây là...

Vẻ mặt của Phương Hành lưỡng lự, cực kỳ căng thẳng, trong lòng ôm Tiểu Manh Nữ, ngơ ngác bước một bước ra.

Xung quanh đại lục kỳ dị kia có vô số cấm chế cùng tàn trận, nặng nề, giống như từng cơn sóng bao vây vùng đại lục đó, lấy số lượng những cấm chế này cùng uy lực của tàn trận, sợ là cho dù Đại La Kim Tiên tới mà muốn đi vào cũng phải phí chút sức lực. Nhưng lúc này, trong lòng Phương Hành ôm Tiểu Manh Nữ lại tự nhiên đi vào tổng đó, tất cả tàn trận cùng cấm chế đều như nước biển chảy sang hai bên để nhường ra một con đường. Cảm giác này giống như chính là Phương Hành cầm Tị Thủy châu trong tay tiến vòa trong biển vậy. Thần dị bậc này càng làm cho Phương Hành cảm thấy một cảm giác khiếp sợ khó có thể hình dung được...

Sau khi rốt cục chậm rãi giáng xuống mặt đất, thấy được kỳ hoa dị thảo khắp nơi, thậm chí chân thực chạm được vào, sự khiếp sợ trong lòng Phương Hành càng mãnh liệt hơn, ánh mắt cũng trở nên có phần cổ quái, cơ thể đứng thẳng ngơ ngác nhìn về phía trước.

- Bên trong... phải đi vào trong!

Trên khuôn mặt nhỏ trắng bệch của Tiểu Manh Nữ cũng nở nụ cười nhẹ nhàng nhìn về phía sâu trong Hỗn Độn Tiên Viên.

Chính là một câu nói này của nàng đã nhắc nhở Phương Hành, phản ứng lại.

- Chuyện này...

- ... Khó trách ngươi luôn tâm niệm, đây thật đúng là thiên đường mà!

Hắn đột nhiên phi thân lên, tiện tay lấy mấy viên tiên quả ở bên cạnh, sau đó phóng vào bên trong.

Cũng ngay lúc đó có một loại đại loạn trào lên làm Phương Hành không tưởng được, trong nháy mắt đã thiêu đốt tinh vực tĩnh mịch.

Phương Hành Thiên Nguyên, vô số tu sĩ cap thấp ở ẩn trong một chốc Tiểu Manh Nữ điểm ra Tiên Viên thì đột nhiên thức tỉnh, vội vàng ra khỏi tinh vực, ánh mắt vừa mừng vừa sợ nhìn về hướng Tiên Viên. Tu vi cao đã nhìn thấy đầu mối gì đó, tu vi thấp lại chỉ có thể thấy được một vùng tinh vực vô ngần, nhưng trong cảm ứng của bọn họ thì có thể xác định chắc chắn, đó chính là thứ mà bọn họ vẫn luôn chờ đợi rốt cục đã xuất hiện, tâm huyết dâng trào, rốt cục cũng có kết quả rồi!

- Chư tử chư bộ, vận chuyển đại trận tiếp dẫn, chuẩn bị cho Tiên Viên đặt chân!

- Khô thủ trăm năm, đại kế nghìn năm, nay rốt cục cũng có kết quả rồi...

Một thanh âm thờ ơ mà hùng hồn phá vỡ sự im lặng trong tinh vực, không biết có bao nhiêu tu sĩ hiển hóa trong không tủng, chằng chịt như ngôi sao, lòng dạ như biển đồng thời lớn tiếng đáp lại, một thân tinh khí giống như khói báo động, xông lên tận cửu thiên của tinh vực...

- Vậy mà lúc này lại tới sao?

Ngay lúc này, Thần Chủ ở trong Thần Vực liên tục mấy ngày không ngủ không nghỉ tự tay tu sửa đại trận tiếp dẫn cũng cau mày nhìn vào trong tinh vực, vẻ mặt trên mặt lại là sự cáu giận và tiếc hận:

- Ta đợi trong Đa Bảo Tiên Hà lâu như vậy mà nó không xuất hiện, bây giờ tu kiến đại trận tiếp dẫn, giai đoạn tu kiến đầu tiên nó không hiện, cố tình khi đại trận hoàn thành đại bộ phận, còn thiếu đàn tế nữa nó lại xuất hiện, thật là đáng hận, chẳng lẽ là từ nơi sâu xa bị người ta đoạt hết khí vận, không chiếm được tiên cơ hay sao?

Cáu giận là cáu giận, bà ta vốn là một người quyết định rất nhanh, con ngươi nhanh chóng co lại, hung hăng hạ lệnh:

- Vận chuyển đại trận!

- Nhưng... còn thiếu một cái đàn tế...

Trợ thủ đắc lực tu sửa đại trận cho Thần Chủ, Lộc Tẩu khiếp sợ ngẩng đầu lên.

- Đành phải vậy, mạnh mẽ vận chuyển đại trận, cho dù không tiếp dẫn được Hỗn Độn Tiên Viên thì cũng không thể để Thiên Nguyên được như ý nguyện!

Giọng nói của Thần Chủ lãnh khốc, nói như đinh đóng cột.

Lộc Tẩu và đám thuộc hạ khác của Thần Chủ cũng không dám làm trái mệnh lệnh, chỉ có thể lập tức vận chuyển đại trận.

Ùng ùng!

Hai bờ thượng du của Đa Bảo Thiên Hà lập tức xuất hiện một màn kỳ dị.

Nếu có đại tu giả trở nên nhìn thấy thì có thể chứng kiến ở giữa Đa Bảo Tiên hà, hướng bờ lệch về phía Thiên Nguyên có thêm một đại lục bị tàn phá, như một viên bảo châu mờ mịt, không ngừng trôi nổi trên sông lớn, hướng đi khó dò.

Còn ở một bờ khác của Đa Bảo Tiên hà đã có đại trận vận chuyển, đại trận pháp kia giống như nam châm, tản ra dẫn lực vô tận kéo đại lục đó khẽ động, lướt thẳng về hướng tinh thần mà đại trận trú đóng, nhưng còn chưa bay được quá xa, ở một bờ khác cũng có một đại trận giống nó như đúc vận chuyển, cũng tản ra dẫn lực đáng sợ. Đại lục bị tàn phá kia như châu báu, lại bị hai luồng dẫn lực này kéo ở giữa, bên trái cũng không phải, bên phải cũng không phải, ngẩn người tại chỗ...

- Đáng trách, có người quấy rầy đại trận vận chuyển của chúng ta!

Bên phía Thiên Nguyên có người giận dữ hét lớn, sau đó dùng sức phất tay:

- Chư tử, không thể chậm trễ, lập tức tiến vào Hỗn Độn Tiên Viên!

Vèo vèo vèo

Vô số tu sĩ hóa thành tiên quang, giống như mưa sao băng xông vào trong Hỗn Độn Tiên Viên bên trong Đa Bảo Tiên hà.

- Không quản các người là ai, vườn này là của ta!

Cùng lúc đó, Thần Chủ cũng lạnh giọng cười, đột nhiên phi thân lên, xuyên qua tinh vực vô tận, lao thẳng tới Tiên Viên.

Ở phía sau bà ta, Thông Cổ Thần Vương, U Ẩn Thần Vương cũng đều suất lĩnh đai bộ phận sinh linh Thần tộc nhanh chóng đi theo.

Bàn về khoảng cách, Tiên Viên cách Thiên Nguyên cần hơn, nhưng bàn về tốc độ thì là Thần Chủ càng nhanh hơn.

Trong Hỗn Độn Tiên Viên không chỉ kinh động hai phe này,

Ầm! Ầm!

Dưới quyết nghị liên thủ của chư Tiên soái, liên quân của Tam Thập Tam Thiên cũng hành động vào lúc này, từng bộ một chia ra các nơi.

Trước đó, bọn họ giằng co với chư tu phản bội của Thiên Nguyên rất nhiều năm, vẫn luôn không nhúc nhích. Chúng tu của Thiên Nguyên vẫn luôn cố thủ ở vị trí này. Bọn họ dường như cũng không biết nhiều lắm, nhưng rất rõ ràng, bọn họ cũng không chỉ ở đó coi chừng không, rất nhiều kế hoạch đã sớm định ra. Ở một mức độ nào đó, bọn họ căn bản không quan tâm tới chư tu phản bội của Thiên Nguyên đang chờ cái gì, mơ ước cái gì. Đối với bọn họ vẫn đang chờ đợi chúng tu của Thiên Nguyên có hành động. Hành động đại quy mô của bọn họ chính là tín hiệu cho liên quân của Tam Thập Tam Thiên, trực tiếp xuất binh.

Bình thường đánh những trận nhỏ ngươi tới ta đi, bọn họ căn bản cũng không quan tâm!

Giống như Tiên soái của Đại Xích Thiên từng nói vậy, một lưới đánh tan quân phản bội Thiên Nguyên mới là mong muốn của bọn họ.

Sau khi đến thân phận như bọn họ có thể miễn cưỡng được xem như công huân chiến tích.

Bởi vì khi Hỗn Độn Tiên Viên xuất hiện đã mọc đầy sát khí, Đa Bảo Tiên Hà đã quỷ dị trầm mặc một năm chưa hề có hành động nào đột nhiên liền loạn cả lên, khắp nơi đều là Tiên binh, khắp nơi đều là sát khí, bày khắp cả tòa tinh vực...

Ở chính giữa nơi chứa đầy sát cơ đó, trong đại lục bị tàn phá cũng là tường hòa tĩnh mịch lại xa hoa.

- Phương đại gia, nơi đây đẹp không?

Tiểu Manh Nữ rúc trong lòng Phương Hành, ngẩng đầu, trên mặt nhỏ tái nhợt có chút ý cười, hỏi hắn.

- Ừm, xinh đẹp lắm...

Phương Hành vừa ôm nàng đi vào sâu trong đại lục bị tàn phá, vừa gật đầu.

- Phương đại gia, cám ơn ngươi đã dẫn ta trở về, về sau ngươi cũng có thể ở lại chỗ này?

Tiểu Manh Nữ nói nhiều hơn không ít, trong ánh mắt nhìn Phương Hành có phần lo lắng không yên.

Dường như nàng vô cùng hy vọng Phương Hành cũng có thể ở lại đây.

- Không phải ta không muốn ở lại, nhưng lại muốn mang các ngươi đi.

Phương Hành nói rất đàng hoàng, ánh mắt lại nhìn bốn phía một lượt, thở dài.

Thực sự là nơi mắt thường nhìn thấy được đều là tiên hoa kỳ dược khiến người ta khó có thể tưởng được. Cho dù Phương Hành không vận chuyển Âm Dương Thần Ma Giám cũng không có bản lĩnh Bác Văn Cường Ký, nhưng cũng có thể kết luận được giá trị của những thứ tiên hoa kỳ dược này, làm cho hắn thậm chí cảm giác sắp ngất đi chính là nhiều Tiên khí dày đặc như vậy sinh trưởng ra Tiên bảo dược, cứ như vậy tùy tiện sinh trưởng giống như hoa dại cỏ dại ở đây. Điều này làm cho bản thân hắn đang đau đầu vì Tổ Vu thập nhị tế pháp có cảm giác như con chuột rơi vào trong thùng gạo lớn...

Nhưng lại không phải thùng đựng gạo thông thường mà giống như thùng gạo đã nấu chín thơm, đặt bên trên là thịt kho tàu vậy!

Nghĩ tới cảm giác này lại không nhịn được mà hãm tốc độ lại, hái hai quả Tiên quả hồng đồng ở bên cạnh ném vào trong miệng.

- Ta cũng thích Phương đại gia nhưng ta, ta không thể đến chỗ đó được...

Tiểu Manh Nữ không lĩnh hội được thâm ý trong lòi nói của Phương Hành, có chút mất mát nhỏ giọng nói.

Lúc nàng nói chuyện, Phương Hành cũng đã dừng lại, cau mày nhìn về một hướng.

Trong đại lục bị tàn phá này có diện tích không nhỏ, nhưng đối với tu vi hiện nay của Phương Hành thì có thể dùng một bước là bước qua được. Đi chậm như vậy là vì lúc nào hắn cũng cẩn thận quát sát bốn phía, mà lúc này hắn đã tới vị trí trung tâm của Hỗn Động Tiên Viên, thấy được ở phía trước có một đầm nước hòa hợp tử ý, bên trong không biết là bảo dịch bậc nào, tựa như nước suối trong vắt có thể thấy đáy, bên trên mặt nước lượn lờ tử ý, chỉ cần ngửi một hơi liền có thể cảm giác được như đông lai tử khí thuần khiết vậy.

Loại tử khí này chính là Tiên khí thuần chính nhất!

Trung tâm nhất của đầm nước lại có một tòa tế đài hắc thổ, mà trong tế đài lại có một cái cọc gỗ nhỏ đã bị gãy.

Mặc dù nhìn qua đã gãy không biết bao nhiêu năm rồi nhưng mặt cắt của cái cọc gỗ này lại như mới, có nước chảy ra rơi vào trong đầm nước.

- Phương đại gia, ngươi đưa ta tới đó được không?

Tiểu Manh Nữ nhìn đầm nước kia, nhìn cái cọc kia, trong ánh mắt xuất hiện khát vọng mãnh liệt.

Phương Hành gật đầu, dường như cũng đoán được rất nhiề thứ.

Hắn ôm Tiểu Manh Nữ, hai cánh tay nhẹ nhàng dùng sức, sau đó một luồng tiên lực nâng lên đưa nàng tới đầm nước.

Thân thể của Tiểu Manh Nữ nhẹ nhàng rơi vào trên cọc gỗ, bởi vì trước đó nàng vẫn nằm trên giường, được nha đầu Si Nhi chăm sóc, vì vậy nàng cũng không đi giày, Hai cái chân bó trắng tinh, khi bàn chân nhỏ đạp lên mặt cắt của cọc gỗ bỗng nhiên xuất hiện một chút biến hóa. Giống như xuyên qua gỗ, từ lòng bàn thân tràn lên toàn thân Tiểu Manh Nữ, dường như dung hợp thành một thể.

Chương 1614: Lòng tốt của Phương đại phu

La quần chảy xuống trải lên tế đàn, còn thân thể trắng bệch mà gầy yếu của Tiểu Manh Nữ lúc này nhanh chóng biến thành gỗ, chỉ là không mục nát giống như trước đây mà hóa thành một loại gỗ trong suốt, ngay cả sự sáng bóng trước đây đã mất cùng mộc hóa thủy phân trước đây cũng lần nữa có sức sống vào lúc này. Thân thể gầy yếu biến thành một thân cây rắn chắc mà thon dài. Một đầu tóc đen lúc này đang bay lên cao hóa thành vỏ cây tử sắc trật tự rõ ràng. Còn ở trên đỉnh đầu lại mọc ra rất nhiều cành lá kéo tơ trổ mầm, từng cái mầm non nhỏ đáng yêu bao lên nhánh cây, điểm màu xanh nhạt.

Hiện nay tu hành của Phương Hành cũng đứng đầu, nhưng vẫn bị một màn kỳ huyễn trước mắt làm chấn kinh.

Nhìn Tiểu Manh Nữ hóa thành dáng vẻ một cây tử mộc lá xanh cây nỏ, hắn trừng hai mắt không chớp cái nào, nhìn tới ngây dại.

Một gốc cây cây nhỏ một lần nữa lớn lên ở trên tế đàn, tuy là cái cây này thoạt nhìn cũng có chút suy yếu, nhưng sau khi một lần nữa nó xuất hiện, khu vực Tiên Viên này tựa như đột nhiên xuất hiện biến hóa như mộng ảo.

Trong đầm nước phía dưới tế đàn có từng sợi Tiên khí mờ mịt màu tím giống như bị thứ gì đó triệu hoán, ngâm trong đầm nước, từng sợi vọt về phía cây nhỏ, nhập vào thân cây rồi xông lên đầu cành, làm từng cái chồi sinh trưởng mạnh mẽ xanh non hơn, thậm chí bắt đầu xuất hiện lá cây hoàn chỉnh.

Ngay lúc cái lá cây hoàn chỉnh đầu tiên xuất hiện liền có ánh sáng màu trắng nhàn nhàn tỏa ra từ lá cây, tiến vào không không khí của đại lục này, làm cả đại lục giống như mới nhiều thêm vật gì đó.

Lúc vừa mới tiến vào đại lục này, Phương Hành đã phát hiện tuy đại lục này thoạt nhìn khắp nơi trên đất là kỳ hoa dị thảo như Tiên cảnh, nhưng loại sức sống này lại đang gần như héo rũ, nhìn kỳ hoa dị quả trên mặt đất giống như nhìn những linh dược đã sớm bị người ta hái xuống, Tiên ý vẫn còn nhưng đang sắp chết vì héo vậy. Sức sống gần hết, chỉ có bề ngoài là phồn hoa. Nhưng lúc này, trên lá cây màu trắng dường như có ánh sáng xuất hiện, tựa như lần nữa mang đến sức sống mãnh liệt cho vùng đại lục bị tàn phá này.

Trong một chốc này không biết có bao nhiêu cành lá ủ rũ của linh dược được thư giãn, bao nhiêu nụ hoa đổ nát tỏa ra sức sống, bao nhiêu trái cây héo úa dần đẫy đà ngẩng đầu lên, mùi hoa dày đặc thoảng trong không khí. Đại lục bị tàn phá lần nữa xuất hiện sức sống, mặc dù vẫn là dáng vẻ phồn hoa như gấm nhưng rõ ràng như biến thành dáng vẻ khác...

- Thái Hư bảo thụ...

Phương Hành nhìn tất cả cảnh tượng đó, cảm nhận được sự biến hóa xung quanh, không biết qua bao lâu rốt cục mới nhẹ nhàng mở miệng.

Hắn từng nghe tới chuyện của Thái Hư bảo thụ, sau khi nghe mục đích của Thần Chủ và Thiên Nguyên mới tìm Thái Hư bảo bảo tìm hiểu kỹ hơn.

Cũng chính bởi vì nghe được những chuyện đó cho nên hắn vẫn hoài nghi Tiểu Manh Nữ cùng Thái Hư Tiên Vương, Thái Hư bảo thụ đều có liên hệ với nhau. Chỉ có điều tất cả chuyện này đều quá ly kỳ, đến cả hắn cũng khó mà tin được. Cho đến lúc này cuối cùng mới xác định sự thật này trong lòng.

Ngoại trừ Thái Hư bảo thụ thì còn có ai có thể khiến cho vùng đại lục này lần nữa tỏa ra sức sống chứ?

Đây dù sao cũng chỉ là một đại lục bị tàn phá, đã đánh mất thiên ý, cũng mấy đi sức sống tuần hoàn, so với gọi là Tiên Viên, chẳng bằng nói nó là một cái kho thuốc. Những linh dược này vẫn được suy trì sức sống chỉ là vì bản chất của chúng nó bất phàm, trong hoàn cảnh ác liệt cũng có thể giữ lại chút sức sống, cho tới tận khi Tiên khí trong cơ thể tiêu hao sạch sẽ. Khi Tiểu Manh Nữ lần nữa hóa thành thân cây, sinh trưởng trên đầm nước, trên đại lục này lại bắt đầu có sức sống chân chính, thậm chí có cảm giác không ngừng sinh sôi.

Ở một mức độ nào đó, chuyện này thậm chí là vi phạm lẽ thường!

Bởi vì suy nghĩ trong phương diện này, chẳng phải là nếu Tiểu Manh Nữ còn, tất cả tiên dược liền có thể không cần gì mà lớn lên được hay sao?

Nàng mới chỉ đâm ra hai, ba chồi non thôi đó...

Nếu như chờ khi nàng lớn phát triển phồn thịnh, như vậy Tiên Viên sẽ có dáng vẻ kinh người bậc nào chứ?

Thông qua điểm này, Phương Hành đã liên tưởng đến nơi tâm huyết ban đầu của Thái Hư Tiên Vương.

Tam Thập Tam Thiên to như vậy, thậm chí bao gồm cả Thần Chủ cùng với mấy vị trưởng lão thần bí sau lưng chư tu Thiên Nguyên đại khái đều biết mục đích ban đầu của Thái Hư Tiên Vương. Ông ta vẫn luôn tâm niệm trong thiên địa, tài nguyên ngắn ngủi, tranh chấp phân khởi nỗ lực lấy nhân tâm bổ thiên tâm, trồng ra đủ Tiên dược có thể chia đủ cho Tiên Nhân. Chuyện này bản thân nó là một nhiệm vụ không thể hoàn thành, bởi vì Tiên dược chính là thiên bẩm, dáng vẻ trời sinh, cho dù Tiên Nhân có tu vi cao hơn nữa, trên lý thuyết cũng không thể thay thế thiên địa trồng ra được Tiên dược...

Nhưng ông ta vẫn làm như vậy, dùng tất cả thủ đoạn sưu tập quanh Tam Thập Tam Thiên, thậm chí là xung quanh Tiểu Tiên Giới, tìm hầu như tất cả giống của Tiên dược rồi dời đến Thái Hư Tiên Viên nổi danh trên đời, tỉ mỉ nuôi trồng. Riêng điểm này cũng nhận được tất cả Tiên Nhân lúc đó chống đỡ, cho dù thế gia keo kiệt cùng tông môn nhỏ cũng không thể không lấy ra một hai cây Tiên dược mà bản thân trân quý như tính mạng cho ông ta. Nếu không... sẽ phải chịu tất cả Tiên Vương nhằm vào, dù sao việc mà Thái Hư Tiên Vương làm chính là đại sự tạo phúc cho chúng Tiên!

Mà sau khi nghiên cứu, cho tới nghìn năm trước Tiên Vương chinh chiến mới đột nhiên kết thúc, Thái Hư Tiên Viên bị đánh nát.

Ai cũng không biết lúc đó vì sao đám Xích Đế lại đột nhiên giận dữ ra tay với Thái Hư Tiên Vương, chỉ biết là khi bọn họ vừa ra tay làm kế hoạch của Thái Hư Tiên Vương bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Từ đó cũng không có cách nào biết được rốt cục Thái Hư Tiên Vương có thành công hay không.

Lúc này Phương Hành nhìn thấy có thể đoán được Thái Hư Tiên Vương chắc là đã thành công.

Không biết ông ta đã dùng phương pháp gì mà lại tìm được, hoặc có thể nói là trồng ra được một cây Tiên mộc như Thái Hư bảo thụ. Dưới cái nhìn của Phương Hành, một cây Tiên mộc này cũng không phải Tiên dược, bởi vì nàng không hề có bất kỳ tính chất đặc biệt nào của Tiên dược, cũng không có trợ giúp trực tiếp gì đối với người tu hành, nhưng nàng lại có tác dụng quý giá khó có thể tưởng được, chính là có thể sinh ra ánh sáng màu trắng. Mà loại ánh sáng đó lại có thể tăng cao tu vi sinh trưởng của những Tiên dược khác. Tiên dược có tu vi càng sâu thì không thể sinh trưởng nhanh chóng được, nhưng nhờ có nàng mà tốc độ của chúng cũng cực kỳ kinh người. Thứ này cũng có thể giải quyết hết vấn đề Tiên dược sinh trưởng chậm, dù đó là loại

Tiên dược nào.

- Phương đại gia, ta... có thể xin ngươi một việc không?

Tiểu Manh Nữ đã hóa thành một cái cây nhỏ, lúc này lay động cành lá tỏa ra từng luồng thần niệm.

- Hả?

Phương Hành vốn tưởng sẽ không bao giờ được nghe giọng nói của Tiểu Manh Nữ nữa, trái tim cũng có chút mất mát, lúc này đột nhiên cảm nhận được thần niệm của Tiểu Manh Nữ thì lại lấy làm kinh hãi, trái tim cực kỳ vui mừng, vội vàng nhìn Thái Hư bảo thụ, nói:

- Ha ha, ngươi cứ nói là được!

Trong thần niệm của tiểu mãnh nữ dường như có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng cười nói:

- Ta chỉ muốn ở lại nơi này, khí tức trên người sẽ làm cho tỷ muội xung quanh sinh trưởng rất nhanh, có rất nhiều trách nhiệm trên người, trước đây... đều là vị Tiên Nhân hảo tâm kia giúp các nàng tu bổ, giảm gánh nặng cho các nàng, nhưng bây giờ... vị Tiên Nhân hảo tâm kia đã mất, không có ai chăm sóc cho các tỷ muội...

- Giảm bớt gánh nặng?

Phương Hành ngẩn ra, quay đầu nhìn lướt một vòng rồi bỗng nhiên hiểu ra ý của Tiểu Manh Nữ.

Những thứ được gọi là gánh nặng chính là vì Tiên dược xung quanh sinh trưởng quá nhanh, nhiều cành lá hơn, quả cùng với rễ cây mập mạp, bởi vì sinh trưởng quá nhanh mà cành lá to lên cũng nhanh, quả cũng rất nhanh chín, rễ cây mập nên cũng là một gánh nặng. Cành lá lớn nhanh giống như tóc và lông của con người dài ra, quả chín nhanh chống như nhu cầu của con người không được giải quyết, mà quả chín lại không tự rơi xuống, cứ treo ở đó cho tới khi héo rũ càng giống như chết trong trứng nước, rễ cây mập tương tự với những dây leo quấn quanh người, vô cùng khó chịu.

Những thứ gánh nặng này đều khiến chúng nó đau khổ khó chịu, cần phải có người chăm sóc, vì vậy chúng nó cảm kích người thay chúng nó cắt bỏ những thứ “gánh nặng” này, nhưng chúng nó đâu có nghĩ tới chuyện những thứ gánh nặng đó trong cái nhìn của các Tiên Nhân lại đều là Tiên dược cầu còn không được…

Tiểu Manh Nữ thận trọng, thỉnh cầu Phương Hành sẽ giúp đỡ, nhưng lại không biết chuyện này là một may mắn cực lớn.

Dĩ nhiên, loại may mắn này cũng có sự khác biệt.

Tuy Tiên nhân có thể ung dung đến giúp các nàng, thế nhưng, giúp bọn nó giảm đi cành lá dư thừa, hái trái cây đã chín xuống, nhưng lưu lại mầm móng, cắt rễ cây mập mạp, cũng không làm tổn thương bổn nguyên. Cái gọi là hỗ trợ đó nếu có người tham lam tới, khi cành lá chúng nó vốn rất thưa thớt mạnh mẽ cắt đi, quả vừa mới chín đã lấy hết, bản thể suy yếu sẽ làm căn cơ bị lung lay suy sụp, thậm chí khi lấy Tiên dược đi rồi bỏ vào lò luyện đan thì không gọi là hỗ trợ mà là muốn mạng của những Tiên dược này.

Tiên dược sợ người, nguyên nhân chính là vì chuyện này.

- A, chuyện này...

Sau khi Phương Hành phản ứng lại thì trầm lặng thở dài, nói:

- Thật ra ta cũng là một người... rất hiền lạnh, cho nên yêu cầu của các ngươi tuy là ta rất khó khăn, sẽ làm lỡ việc tu hành của ta nhưng ta vẫn quyết định giúp các ngươi một tay...

Vẻ mặt nghiêm túc nói rồi vung tay lên, Phương Hành dứt khoát nói:

- Nể mặt ngươi, về sau ta sẽ vẫn giúp đỡ các ngươi!

Khi một câu này nói xong, Tiên dược xung quanh đồng thời lay động cành lá dường như đang hoan hô vậy.

- Khà khà khà

Phương Hành xoa xoa tay đi tới một cây Tiên dược gần nhất:

- Phương đại phu tới rồi, chuẩn bị xong chưa?

Mắt thấy cơ hội lớn đang ở trước mắt, bên tai Phương Hành lại chợt vang lên một tiếng quát lạnh:

- Thật lớn mật!

- Ồ? Là ai nói chuyện thế?

Phương Hành càng hoảng sợ, nhìn xung quanh nhưng không thấy có người nào.

- Ngươi thật là lớn mật, lại dám gạt ta...

Giọng nói kia lại vang lên, là một cô gái, trong giọng nói ẩn chứa sự phẫn nộ vô tận.

- Rốt cuộc người nào nói chuyện, đi ra cho ta!

Phương Hành vẫn thấy kinh hãi, giọng nói này nghe có phần quen tai, nhưng người mình từng lừa quả thực không ít, không biết nàng ta là người nào.

- Bản tôn đương nhiên muốn đi ra, đi ra lấy mạng của ngươi...

Nhưng vào lúc này giọng nói tràn đầy tức giận kia lần nữa vang lên, giống như núi lửa phun trào.

Mà lúc này Phương Hành cũng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chương 1615: Thanh Tà sống lại

- Con mẹ nó, quên mất con mụ kia...

Sau khi nghe được giọng nói đó vang lên, Phương Hành cũng kinh hãi, bỗng nhiên nhớ tới một người.

Giọng nói đó cũng không phải tới từ đại tục bị tàn phá này mà tới từ đáy lòng của mình. Trong thức giới, hắn vội vàng thu liễm thần thức rồi nhìn thấy trong thức giới có một cái đàn cổ bay lên giữa không trung, ánh sáng kinh người lóe lên, cầm huyền tự động vang lên tiếng tức giận của một nữ nhân. Không phải ai khác, chính là Thanh Tà Tiên Vương. Cho tới giờ, Phương Hành cũng không biết giữa Thanh Tà Tiên Vương và Tiểu Manh Nữ có quan hệ như thế nào. Nhưng có thể xác định được là ở một mức độ nào đó, Thanh Tà Tiên Vương giao hòa với Tiểu Manh Nữ, trước đây nàng ta thức tỉnh một lần, mượn thân thể của Tiểu Manh Nữ. Mà bây giờ Tiểu Manh Nữ đã hóa Thái Hư bảo thụ, dường như cũng kinh động tới nàng ta.

Đúng là đã chọc giận nàng ta rồi!

Bây giờ nàng ta lần nữa thức tỉnh, đã hiểu ngọn nguồn câu chuyện...

Trong kế hoạch của nàng ta là muốn Phương Hành nghe theo phân phó của nàng ta, đưa Tiểu Manh Nữ cùng Độ Tiên Bút về Thiên Nguyên, nhưng không ngờ tới tên mà ban đầu mình chọn tin tưởng chẳng những không đưa Tiểu Manh Nữ về Thiên Nguyên mà còn trả nàng về nơi mà nàng không nên quay lại nhất. Đó nhất định là đang hoàn toàn lừa gạt nàng ta, ghê tởm tới mức khó có thể hình dung. Một chưởng vỗ chết hắn cũng khó làm tan hết hận ý trong lòng!

- Tiểu nhi, ngươi thật lớn mật, ta muốn giết ngươi...

Ngay khi bên trong thức giới hoàn toàn đại loạn, ngay cả Thái Hư bảo thụ cũng vang lên tiếng Thanh Tà Tiên Vương rống to. Phương Hành nhìn chăm chú lên thì bỗng nhiên nhìn thấy trên cây khô của Thái Hư bảo thụ lại xuất hiện dáng vẻ khuôn mặt của một người, chính là Thanh Tà Tiên Vương. Dường như nàng ta muốn lao tới từ trong cây nhưng lại chưa có đu rluwjc, chỉ có thể tạo ra dáng vẻ của một thân hình. Lúc này Tiểu Manh Nữ cũng đau đến mức cành lá rung loạn lên, sau đó trong đầm nước hiện lên tử ý nhàn nhạt không ngừng gia trì trên cây khô.

- Nữ nhân ác độc, mau thả Tiểu Mộc tỷ tỷ ra...

Sau khi Tiểu Manh Nữ hóa thành Thái Hư bảo thụ đau đớn kêu thành tiếng, các loại Tiên dược xung quanh lại rung loạn cành lá lên, có chút nóng nảy, thậm chí vang lên cả tiếng nói:Trước đây Thái Hư gia gia giao phó bọn ta lại cho ngươi, nói chỉ có thể chăm sóc chúng ta nhưng không được làm tổn thương chúng ta, nhưng ngươi vì muốn trọng sinh bản thân mà không để ý tới lời hứa với Thái Hư gia gia, chuyện đầu tiên chính là chém Tiểu Mộc tỷ tỷ, bây giờ Tiểu Mộc tỷ tỷ đã trọng sinh, ngươi còn không bỏ qua cho tỷ ấy, Thái Hư gia gia mà biết nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi mau cút đi...

Những Tiên dược này đều thả ra thần niệm hơi yếu, khó có thể phân tích...

Nhưng dù sao tu vi của Phương Hành phi phàm, thần giác linh mẫn, dưới sự mơ hồ đó cũng phân biệt ra được khá đầy đủ.

Cho tới giờ, hắn mới thật sự hiểu được một chuyện phóa sau việc Thái Hư Tiên Vương đánh nát Hỗn Độn Tiên Viên. Xem ra mặc dù trong truyền thuyết, Thái Hư Tiên Vương liều lĩnh thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành mà đánh nát Thái Hư Tiên Viên, làm những mảnh nhỏ vô tận của Hỗn Độn tiên Viên bay về các nơi của tinh vực khó có thể nắm lấy, nhưng đó chỉ là một phần sự thật. Trên thực tế, Thái Hư Tiên Vương vẫn có sắp xếp, đầu tiên là đánh ra không ít Tạo Hóa Thanh Phù để tìm kiếm truyền nhân cho mình, cũng lấy Hỗn Độn Tiên Viên tán lạc làm vốn liếng cho bọn họ trưởng thành.

Ngoài ra, ông ta giữ lại một bộ phận quan trọng nhất của Tiên Viên là Thái Hư bảo thụ, thông qua một phương pháp nào đó đưa cho Thanh Tà Tiên Vương, hoặc là để lại một dấu vết nào đó dẫn đạo cho Thanh Tà Tiên Vương tìm được nó. Mục đích chắc cũng là vì để Thanh Tà Tiên Vương tiếp tục chăm sóc Thái Hư bảo thụ trong Hỗn Độn Tiên Viên. Nhưng ông ta không ngờ tới chính là Thanh Tà Tiên Vương không hành sự theo ý ông ta mà sau khi tìm được Hỗn Độn Tiên Viên thì lập tức chặt đứt Thái Hư bảo thụ, gửi chân linh của chính mình trong đó.

Mà mục đích là gì, lại vì làm bản thân nàng ta được sống lại.

Thái Hư bảo thụ lại sở hữu sức mạnh thần kỳ bậc này, có thể giúp cho một vị Tiên Vương sống lại?

Nếu thật sự là như thế, trong trí nhớ của Tiểu Manh Nữ, Thái Hư Tiên Vương cũng từng muốn hủy nàng đi, nhưng không phải là muốn hủy nàng mà là khi Thái Hư Tiên Vương lâm chung, muốn mượn sức mạnh của nàng để trọng sinh! Chỉ là cuối cùng ông ta vẫn thay đổi chủ ý!

Một luồng chân linh của Thanh Tà Tiên Vương bị phong ấn bên trong Thái Hư bảo thụ không ngừng giãy dụa, rõ ràng là sức mạnh quá mức suy yếu nên căn bản không giãy dụa được. Nhưng dưới sự điên loạn của nàng ta, bên trong thức giới của Phương Hành, cái đàn cổ cũng gảy loạn, Tiên âm liên tục vang lên, rõ ràng có năm âm luật dị thường xuất hiện tựa như năm con thần long không thể nhìn thấy, điên cuồng bay loạn trong thức giới của Phương Hành như muốn thoát khốn. Nhưng dù sao thức giới và ngoại giới là hai thế giới hoàn toàn bất đồng, làm sao có thể ra ngoài được?

- ... Đúng rồi, trong cơ thể của Tiểu Manh Nữ phong ấn một luồng chân linh của Thanh Tà Tiên Vương, mà bên trong đàn cổ...

Trong một chốc này, Phương Hành ngộ ra:

- ... Hẳn là phong ấn năm sức mạnh lớn nhất của nàng!

Cũng tới lúc này hắn cuối cùng mới hiểu liên hệ giữ Thanh Tà Tiên Vương, Tiểu Manh Nữ cùng đàn cổ.

Chân linh của Thanh Tà Tiên Vương cùng Độ Tiên Bút đều bị phong ấn trong đầu của Tiểu Manh Nữ, nhưng đây chẳng qua chỉ là một luồng thần hồn đơn thuần khi nàng ta còn sống, dưới tình huống không có thân thể, không chịu nổi sức mạnh vốn có của nàng ta. Vì vậy, nàng ta liền dồn năm đạo tu vi mạnh nhất của mình phong ấn trong đàn cổ. Cũng chính vì vậy, trước đây khi nàng ta tỉnh lại, lúc muốn xuất thủ lại cần ôm đàn cổ, bởi vì chỉ có như thế, nàng ta tỉnh lại mới có thể sử dụng được sức mạnh cường đại.

Mà cũng chính là nàng ta đã hao hết tâm sức mượn Thái Hư bảo thụ để sống lại, nếu như nàng ta chỉ lấy phương pháp thông thường để đầu thai chuyển thế thì chỉ thành công vào luân hồi, tỉnh lại cũng chỉ là một người bình thường. Dùng biện pháp như thế có thể bảo tồn sức mạnh của mình.

Nhưng hôm nay đàn cổ trong thức giới của Phương Hành, chân linh của nàng ta ở trong cơ thể của Tiểu Manh Nữ.

Tiểu Manh Nữ hóa thành cổ thụ tương đương với việc phong ấn nàng ta trong cổ thụ. Nàng ta kinh sợ phát giác ra điểm này, đương nhiên vừa sợ vừa giận, lập tức muôn triệu hoán sức mạnh của mình đánh tan cổ thụ, thuận tiện chém chết tiểu tử hại mình. Nhưng cố tình thức giới của Phương Hành cũng không phải tiểu thế giới thông thường, đó là một đại thế giới chân chính. Ngay cả sức mạnh của nàng ta cũng không dễ có thể ra ngoài như vậy được!

Tất cả chuyện này nói thì phức tạp, nhưng sự hung hiểm bên trong đó quả thật là khó mà nói hết được.

Nếu không phải Phương Hành vẫn cảm thấy đàn cổ kỳ quặc cho nên mới trấn áp trong thức giới, lúc này Thanh Tà Tiên Vương chắc chắn đã thuận tay triệu hồi sức mạnh của mình để phá tan Thái Hư bảo tụ, sau đó lao tới thuận tay bóp chết cả Phương Hành.

Đương nhiên, tuy là vô tình chiếm được lợi ích lớn này nhưng Thanh Tà Tiên Vương hiển nhiên không có ý định cứ vậy buông tha, vẫn đang liều mạng giùng giằng, trong khoảng thời gian ngắn, Thái Hư bảo thụ và Phương Hành đều cảm thấy đau khổ. Chân linh của Thanh Tà Tiên Vương vẫn xông loạn trong cơ thể Tiểu Manh Nữ, còn đàn cổ trong thức giới thì không ngừng vang lên năm loại tiếng đàn. Tiếng đàn như kiếm không ngừng chém loạn trong thức giới.

Mặc dù thức giới của Phương Hành tự thành một thể, hoàn toàn hoàn chỉnh nhưng dưới sức mạnh bậc đó chém loạn vẫn đau đớn không chịu nổi. Nhất là trong đàn cổ cũng có thần hồn còn lại của Thanh Tà Tiên Vương, lúc này thần hồn vì muốn thoát khốn để tương hợp với chân linh mà đang liều mạng gọi Độ Tiên Bút về. Độ Tiên Bút bị Phương Hành trấn áp trong thức giới, trấn áp dưới Phong Thiện sơn dưới sự kêu gọi này bỗng nhiên làm vỡ nát Phong Thiện sơn, bay ra, từ xa phóng về phía đàn cổ.

- Mẹ kiếp, muốn tạo phản à?

Biến số cực kỳ bất ngờ này xảy ra làm Phương Hành cực kỳ kinh sợ, trong lúc cấp thiết liền ngồi xếp bằng trên đất, thần thức nhanh tróng vào trong thức giới, hóa thành dáng vẻ nguyên bản của hắn, lúc Độ Tiên Bút sắp bay về phía đàn cổ liền chộp nó vào tay.

- Tiểu nhi, trả ta Độ Tiên Bút!

Hai luồng ý thức của Thanh Tà Tiên Vương ở trong đàn cổ, cùng với trong Thái Hư bảo thụ đồng thời kêu to.

Cùng lúc đó, đàn cổ lại đồng thời vang lên năm loại tiếng đàn, xé rách không trung nhanh chóng chém tới Phương Hành.

- Là Độ Tiên Bút của ta!

Trong lòng Phương Hành dâng lên sự ngoan độc, trong giây lát vung bút nặng nề vẽ vài nét trong hư không.

Độ Tiên Bút cũng không phải là do Thanh Tà Tiên Vương chế tạo, vì vậy Thanh Tà Tiên Vương cũng chỉ có thể sử dụng nhưng không có cách nào ra lệnh. Nói cách khác, cho dù là ai bắt được Độ Tiên Bút đều có thể mượn thần uy bên trong bút này. Phương Hành bây giờ cho dù ở trước mặt Thanh Tà Tiên Vương cũng vẫn có thể dựa vào bút này để điều động tất cả sức mạnh bên trong thức giới, ở trước người hắn trong nháy mắt hiển hóa ra năm ngọn núi lớn, ngăn cản năm tiếng đàn!

- Ta là Thanh Tà Tiên Vương, tung hoành một đời không thua người nào, ngươi là người phương nào, dám lớn mật ngỗ nghịch với ta?

Lúc năm tiếng đàn chém vào núi lớn, khó bay cuồn cuộn, loạn thạch tung tóe nhưng cuối cùng cũng bị cản lại. Trong đàn cổ, ý chí tàn dư của Thanh Tà Tiên Vương cũng giận dữ quát to, khàn cả giọng, la to, tiếng đàn bỗng nhiên căng chặt, năm sức mạnh đều tăng vọt tựa như thi triển ra Tiên uy mạnh nhất, cuồn cuộn chém về phía Phương Hành, mang theo uy thế chém tan tất cả.

Dưới sức mạnh đường đường của Tiên Vương, ngay cả thiên địa cũng cảm giác được sự uy hiếp!

Hiện nay thức giới của Phương Hành dù sao vẫn chưa đại thành thì càng không cần phải nói.

Chân mày hắn nhíu chặt lại, biết mình bây giờ phải đối mặt với nguy cơ lớn nhất từ trước đến nay.

Nhưng cố tình họa vô đơn chí, bên trong thức giới bị năm loại sức mạnh của Thanh Tà Tiên Vương đánh tới đại loạn thì ngay lúc đó ở bên ngoài thức giới, trên Hỗn Độn Tiên Viên cũng tản ra từng tia tiên quang. Một phe là chư tu của Thiên Nguyên chạy tới, từng tia Tiên quang lướt trên tinh không như mưa sao băng gào thét mà tới, đập vào đại lục bị tàn phá này. Bên kia thì chỉ có một mình Thần Chủ từ xa chạy tới, thân hình không ngừng xé rách tinh không, mỗi một lần xé rách đều cách gần đại lục tàn phá này thêm trăm ngàn dặm, tốc độ khó có thể dùng lời để hình dung.

Một bên gần hơn chút, một bên xa hơn chút, nhưng một bên chậm hơn chút, bên kia mau hơn chút.

Chính vì nguyên nhân này nên dẫn tới nhân mã hai phe lại đồng thời tới bầu trời của đại lục bị tàn phá này.

Sau đó nhân mã của hai phe liếc mắt nhìn nhau rồi đồng thời xuất thủ, vọt thẳng xuống Hỗn Độn Tiên Viên ở phía dưới.

Chương 1616: Nhất niệm hóa thiên, Thái Thượng Bất Hủ

Từ trước đến giờ Phương Hành không có chính diện giao thủ cùng người có lực lượng cường đại bực này, nhưng hôm nay hắn không có lựa chọn nào khác!

Thanh Tà Tiên Vương đã vẫn lạc, tu vi đã bị Tiên Vương khác đánh nát, nàng đã hao hết tâm tư, giữ lại một đạo thần niệm cùng với năm đạo lực lượng để bảo vệ cổ cầm nhưng nó vẫn cường hoành đến mức khó có thể tưởng tượng. ? ? đương nhiên năm thành lực lượng này không phải trạng thái đỉnh phong của nàng, nhưng bên trong một thân tu vi kia, thứ trụ cột nhất là năm đầu Đại Đạo, nếu như nàng có thể mang theo năm đầu Đại Đạo trùng sinh, như vậy chỉ cần có thời gian nhất định, nàng có thể không gặp trở ngại tu luyện tới cảnh giới vốn có của mình, lúc này nàng ở bên trong thức giới của Phương Hành, muốn ỷ vào lực lượng của năm đầu Đại Đạo này, cưỡng ép xé rách thức giới Phương Hành, tụ hợp cùng Chân Linh!

Một tiếng đàn, một đầu Đại Đạo!

Oanh!

Tiếng đàn vang lên, thức giới của Phương Hành biến hóa long trời lở đất, nước biển chảy ngược, vô số núi cao sụp đổ, tiếng đàn vừa vang lên, đại địa liền xuất hiện một kẽ nứt sâu gần vạn dặm, cái kẽ nứt kia cũng xuất hiện trên khuôn mặt của Phương Hành ở ngoại giới, khiến mặt hắn có vết máu loang lổ bắn ra, nhuộm đầy khuôn mặt, bộ dạng cực kỳ đáng sợ!

- Ngươi chỉ là con sâu cái kiến, cũng dám ô nhục ta, cho dù lực lượng bản tôn chưa đủ ba thành, cũng đủ để trảm ngươi. . .

Lúc Tiểu Manh bị khóa trên cành Thái Hư cổ thụ, khuôn mặt vặn vẹo của Thanh Tà Tiên Vương vẫn hét lớn, một đầu Chân Linh này của nàng, đã bị lực lượng của Thái Hư cổ thụ phong ấn ở trong đó, không chạy thoát được, nhưng vẫn có liên hệ cùng năm đạo lực lượng và ý chí còn sót lại trong thức giới, nên nàng có thể cảm ứng được chuyện phát sinh bên trong, lúc này không nhịn được điên cuồng kêu lớn!

- Mẹ nó chứ, đừng tưởng rằng ngươi là nữ nhân mà ta không đánh ngươi. . .

Lúc này Phương Hành cũng giận, lửa giận đùng đùng thiêu đốt, trên mặt tràn ngập vẻ âm tàn, đối diện với khuôn mặt Thanh Tà Tiên Vương trên Thái Hư cổ thụ, lúc này hai người ở ngoại giới thoạt nhìn như là quay mặt về phía nhau cãi cọ, nhưng ở bên trong thức giới lại đang đấu pháp, trong tay hắn cầm Độ Tiên Bút, không ngừng quét ngang trên không trung, vô số lực lượng cường hoành đến cực điểm bị Độ Tiên Bút tiếp dẫn đi ra, hợp lại với thức giới chi lực, trấn áp năm đạo lực lượng kia, trên người của hắn, vết thương khắp nơi, mà năm đạo lực lượng kia, cũng tiêu hao cự đại!

Nếu như đây là ngoại giới, năm đầu Đại Đạo chi lực của Thanh Tà Tiên Vương, dù chỉ còn sót lại căn cơ, sợ là cũng đủ để giơ tay nhấc chân diệt sát Phương Hành, nhưng hết lần này tới lần khác bọn hắn lại đấu pháp bên trong thức giới, mà ở trong thức giới, thì

Phương Hành chính là tạo vật chi chủ chí cao vô thượng, hơn nữa có Độ Tiên Bút tương trợ, càng có thể tùy tâm sở dục điều khiển ba nghìn đại đạo ở trong thức giới, không ngờ đấu ngang nhau với Thanh Tà Tiên Vương, mặc dù hắn bị hao tổn nhiều chỗ, hình dạng thê thảm, thế nhưng Thanh Tà Tiên Vương cũng không chịu nổi. . .

Tranh! tranh!

Cây cổ cầm kia bay giữa không trung, lúc nào tiếng đàn cũng vang lên, năm đạo lực lượng hung hoành đến cực điểm vây quanh cổ cầm, hướng tứ phương trảm kích, giống như năm đầu Đại Long, khi thì gào rú trên thượng thiên, khi thì lao thẳng xuống đất, khi thì sắc bén như đao, khi thì trầm trọng như chùy, không biết có bao nhiêu tồn tại trong thức giới bị năm đầu lực lượng này quấy phá, hóa thành hư không. . .

Phương Hành phiêu phù giữa không trung, cách vị trị cổ cầm mười vạn dặm, mỗi khi Độ Tiên Bút vung lên, bên trong thức giới lại có một đạo tiên giác chi lực thức tỉnh, từ Cửu Thiên Lôi Đình, cho tới Cửu U Địa Hỏa, đều tùy tâm sở dục, theo bốn phương tám hướng hiện lên, hướng về phía cổ cầm đánh tới, sau đó đâm vào bên trên năm đầu Đại Đạo này, làm vô số mảnh vỡ pháp tắc bắn ra. . .

- Nếu là Tiểu Thế Giới bình thường, đã sớm bị trảm phá, càng không có khả năng có nhiều Đạo Ngân như vậy. . .

Sau một phen đấu pháp, thanh âm của Thanh Tà Tiên Vương bên trong cổ cầm cũng có chút kinh nghi:

- Cái chỗ này của ngươi. . . đến tột cùng là chỗ nào?

- Ha ha, đàn bà thúi, biết lợi hại chưa?

Phương Hành cười ha ha, cố ý chọc giận nàng:

- . . . Ta không nói cho ngươi!

- Hung hăng ngang ngược!

Thanh Tà Tiên Vương giận dữ, bốn đầu Đại Đạo vẫn tập cuốn chư vực như thần long, một đạo lực lượng chính giữa, đâm thẳng thương khung giống như lợi kiếm!

- Tiểu nhi, ta từng tu luyện qua Bổ Thiên pháp, ngay cả thiên địa chân chính, cũng mơ tưởng vây khốn được ta. . .

Thanh âm lành lạnh của Thanh Tà Tiên Vương lại vang lên, vị trí lợi kiếm chỉ đến, đúng là trung tâm ở bên trong thức giới, nàng đã từng tu luyện Bổ Thiên pháp!

Nếu bàn đến, nơi này đã từng bị xé rách qua, nó đúng là chỗ suy yếu nhất của một phương thức giới này!

Phương Hành rùng mình, vì hắn đã nhìn thấy dụng ý của nàng, nên lạnh lùng nở nụ cười:

- Quả nhiên mụ đàn bà này không đơn giản, hóa ra lúc trước giúp ta, đã để lại chuẩn bị, hừ hừ, nhưng. . . Ngươi có Bổ Thiên Thuật, ta có Đổi Thiên Pháp!

Trong tiếng hét vang, Độ Tiên Bút hung hăng điểm ra!

Rắc rắc mấy tiếng!

Phía trên thức giới vốn có vô số tinh thần, vào lúc này đều dao động bất định, trao đổi vị trí, thương khung giống như tự dưng biến hóa, nhược điểm bị Thanh Tà Tiên Vương dùng đá tu bổ, đã không còn ở vị trí cũ, căn bản không biết đi nơi nào, đầu Đại Đạo biến thành lợi kiếm đâm lên vòm trời, lại bị trấn áp xuống dưới, sau đó rủ xuống như tơ lụa, công kích cường ngạnh bực này cũng bị ngăn cản, ngay cả tiếng đàn trên cổ cầm cũng bỗng nhiên yên lặng, thanh âm nặng nề, giống như bị thương nặng!

- Đấu Chuyển Tinh Di, Di Thiên Hoán Nhật?

Thanh Tà Tiên Vương thấy một màn này, liền lắp bắp kinh hãi, quát lên:

- Cho dù tu luyện thiên công, lại dùng Độ Tiên Bút, cũng không làm được đến trình độ này, không người nào chịu được loại lực lượng cắn trả kia, ngươi. . . cái thế giới này là ngươi tự mình luyện ra?

- Nàng đoán được sao?

Trái tim Phương Hành cũng hơi kinh hãi, vung bút cười hung ác:

- Lúc này biết sợ rồi sao?

Rầm rầm rầm!

Vào lúc này pháp tắc trong thiên địa đều hiển hóa, sinh ra mấy trăm thanh tiểu kiếm, mỗi một thanh đều ẩn chứa một đạo pháp tắc, đâm thẳng tới chỗ Thanh Tà Tiên Vương, hắn dựa theo sự biến ảo Đại Đạo của Thanh Tà Tiên Vương mà học được. . .

- Rắc rắc rắc. . .

Thanh Tà Tiên Vương vận chuyển Đại Đạo chi lực, quét bay vô số tiểu kiếm, nhưng nhất thời không có đánh trả, thanh âm khiếp sợ lại vang lên:

- Nhất niệm hóa thiên, Thái Thượng Bất Hủ. . . Ngàn vạn năm qua, chỉ có đám người điên vạn năm trước mới dám tìm hiểu tu hành chi pháp bực này, nhưng theo truyền thuyết thì bọn hắn cũng không thành công. . .

Vậy mà ngươi lại có thể hóa ra thế giới này, mặc dù chỉ là hình thức ban đầu, nhưng cũng đã có ba nghìn đại đạo sinh sôi, việc này nói rõ con đường ngươi đi lên là đúng, chẳng lẽ. . . đám người điên kia có thể thông hiểu đạo này, mà ngươi. . . Lại là truyền nhân của bọn hắn?

- Nhất niệm hóa thiên, Thái Thượng Bất Hủ?

Sau khi nghe được tám chữ này, Phương Hành cũng cảm giác hơi hoảng hốt, sau đó lặng yên đọc lại một lần.

Nhưng hắn biết bây giờ cũng không phải là thời điểm nghĩ ngợi lung tung, nên mặt mày nhíu lại, ra tay lần nữa, Độ Tiên Bút vung vẩy, phong ấn một phương thiên địa, như là cự nham nện xuống cổ cầm, ầm ầm sụp đổ.

Lúc ra tay cũng không quên lớn tiếng trả lời:

- . . . Không phải, ta không biết bọn hắn!

Thanh Tà Tiên Vương không tin lời hắn nói, mà đúng hơn là không để ý câu trả lời của Phương Hành, một bên chống cự, một bên lẩm bẩm:

- Đáng giận, trước kia ta đã cảm thấy Tiểu

Thế Giới của ngươi và người khác bất đồng, còn tưởng rằng nguyên nhân do thủ pháp luyện chế, nên chưa từng xem xét, càng chưa từng hướng phương diện kia nghĩ tới. . .

Quả nhiên là đáng giận, vì sao trên đời này lại có người điên cuồng như thế, vậy mà thật sự tiếp nhận truyền thừa của đám người điên kia, bước lên con đường tu hành này, thằng oắt con, chẳng lẽ ngươi cũng bị điên hay sao?

- Ngươi cho rằng ta muốn sao, ta là bị lừa. . .

Những lời này vang lên trong tâm khảm Phương Hành, khiến hắn khóc không ra nước mắt hô lên, rõ ràng nổi lên cảm giác tri kỷ đối với Thanh Tà Tiên Vương, hận không thể lập tức dừng tay, lôi kéo nàng ngồi xuống uống hai chén, tâm sự khúc mắc trong lòng mình. . .

. . . Nhưng đây cũng là đại vận của Thanh Tà ta!

Loại cảm giác tri kỷ này rất nhanh bị Thanh Tà Tiên Vương dùng một câu nói làm cho biến mất, sau khi nữ nhân này khiếp sợ qua đi, trong thanh âm lại lộ ra vẻ vui thích:

- Nếu sớm biết ngươi là truyền nhân Thái Thượng, ta cần gì phải đánh bạc với vận mệnh của chính mình, đi Thiên Nguyên tìm kiếm cơ hội trùng sinh, ha ha ha ha, một phương thức giới của ngươi, liền là lô đỉnh tốt nhất chuẩn bị cho ta, coi như bản tôn. . . liều mạng sửa lại thần hồn của mình, ném đi tu vi trước kia, buông tha tất cả những gì đã có, cũng phải bắt ngươi. . . lại !

Thời điểm nàng nói ra lời này, thế công có chút thu liễm, đột nhiên càng thêm hung hãn, năm đầu Đại Đạo chi lực biến ảo, hóa thành năm đầu Thần Long, giương nanh múa vuốt, hung hăng hướng về phía tiểu kiếm Phương Hành hóa thành, cắn nuốt Pháp Tắc Chi Lực, một ngụm cắn xuống, liền có vài chục đạo tiểu kiếm màu tím bị nó nuốt vào bụng, sau đó long thân xoắn lên, tiếng đàn đại phát, cưỡng ép luyện hóa tiểu kiếm vào trong Đại Đạo của mình!

- Không ổn. . .

Sắc mặt Phương Hành đại biến, hắn cùng với ba nghìn đại đạo tâm thần tương hệ, nên cảm giác được, pháp tắc ở trong thức giới của mình, sau khi bị năm đầu Thần Long nuốt vào, rõ ràng mất đi liên hệ cùng mình, đây chính là sự tình chưa từng xảy ra, mà ngay cả phong ấn của hắn ở trong cơ thể Lộc Tẩu, hắn cũng có thể rõ ràng cảm giác được, bởi vì bổn nguyên của loại pháp tắc này, chính là ý nghĩ của hắn, thế nhưng hôm nay lại rất kỳ quái, ý nghĩ của hắn đã bị chặt đứt liên hệ, không cảm ứng được!

- Nữ nhân này muốn đoạt xá ta. . .

Trong lòng của hắn đã lập tức hiểu ý niệm trong đầu Thanh Tà Tiên Vương, nên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cuộc đời hắn đã bị người túm lấy vài lần, nhưng đây là lần đầu tiên, gặp phải tình huống bị đoạt xá thần hồn!

Đối mặt loại cục diện này, hắn thậm chí có chút bất lực!

Lúc này đấu pháp, vốn dùng pháp tắc cùng Đại Đạo trong thức giới đấu Thanh Tà Tiên Vương, nhưng hôm nay Thanh Tà Tiên Vương lại bắt đầu thôn phệ pháp tắc của hắn, nếu tiếp tục dùng pháp tắc trong thức giới đấu với nàng, há không phải là mang thịt đưa đến miệng nàng sao?

Đây cũng không phải là hiện tượng mà cảnh giới của hắn có thể hiểu được, mà là một loại bản lĩnh bên trên Tiên Vương cảnh!

Chương 1617: Xà Long đấu

Theo lý thuyết, đoạt xá là chiếm thân thể trước, ví dụ như Phương Hành chiếm thân thể Đế Lưu, nhưng thần hồn hai người vẫn không làm nhiễu lẫn nhau, còn hôm nay

Thanh Tà Tiên Vương muốn làm, không ngờ lại là một loại phương diện đoạt xá thần hồn, cho dù hôm nay Phương Hành có tu vi bực này, cũng rất khó nói rõ được đạo lý trong này, chỉ là hắn có thể cảm giác được, Thanh Tà Tiên Vương lợi dụng năm đầu Đại Đạo chi lực của nàng, thôn phệ pháp tắc trong thức giới của chính mình, mà những pháp tắc này vốn là ý nghĩ của hắn biến hóa ra, hôm nay cũng trở thành một bộ phận Đại Đạo chi lực của Thanh Tà Tiên Vương, không khó tưởng tượng, sau khi Thanh Tà Tiên Vương chính thức cắn nuốt pháp tắc trong thức giới của hắn, thì một phương thức giới này cũng sẽ bị nàng đoạt đi, thậm chí thần hồn của hắn, cũng sẽ bị nàng triệt để thôn phệ, luyện hóa. . .

Đối với Phương Hành mà nói loại cảm giác này giống như là phàm nhân bị đoạt xá. . .

Nên đại não nhất thời tê rần, căn bản không biết xử lý như thế nào!

Nhưng không đi xử lý cũng không được, khẩu vị Thanh Tà Tiên Vương rất tốt, năm đầu Đại Long chạy loạn ở trong thức giới, pháp tắc bị nàng gặp phải đều nuốt xuống, so với Thanh Tà Tiên Vương, năm đầu Đại Đạo chi lực tồn tại ở bên trong thức giới cường đại hơn rất nhiều, dù sao Phương Hành cũng thức tỉnh

Tiên giác không lâu, lại nói pháp tắc đều hết sức nhỏ bé, lực lượng quá mức yếu ớt!

Thời điểm đấu pháp, còn có thể mượn Độ Tiên Bút cùng ưu thế bên trong thức giới, ngạnh kháng năm đầu Đại Đạo chi lực của Thanh Tà Tiên Vương, thế nhưng hôm nay Thanh Tà Tiên Vương lại há to miệng, khiến cho hắn có chút đau đầu, ai nguyện ý đánh nhau cùng tên điên cắn người chứ. . .

Nhất là, cảnh giới Phương Hành không đủ, căn bản không biết nên hóa giải cục diện này như thế nào!

- Móa nó, ngươi ăn pháp tắc của ta, ta đây cũng gặm ý nghĩ của ngươi. . .

Phương Hành chỉ hơi ngẩn ngơ một chút, rất nhanh liền phản ứng lại, mặc dù hắn không biết nên hóa giải cái lực lượng đoạt xá thần hồn này như thế nào, nhưng lại rất biết cách đánh nhau với người ta, ngươi đã há mồm cắn ta, ta đây không cắn ngươi hai phần chẳng phải là chịu thiệt sao?

Ý nghĩ này vang lên, hắn nhanh chóng cầm Độ Tiên Bút đến, liên tục vẽ vài cái trên không trung.

Bá! Bá! Bá! Bá! Bá! Bá!

Dưới thần uy của Độ Tiên Bút, tất cả pháp tắc ở trong thức giới xuất hiện biến hóa kinh người, bất ngờ từ một chuỗi tử sắc tiểu kiếm, hóa thành vô số rắn nhỏ, mặc dù đám rắn này so với năm đầu Đại Long Thanh Tà Tiên Vương hóa ra nhỏ hơn rất nhiều, nhưng vẻ hung tàn lại không thua gì Thanh Tà Tiên Vương, nguyên một đám vung vẩy cái đuôi, há rộng miệng, lộ ra hai cái răng nanh sắc nhọn lành lạnh, một đám một đám, phô thiên cái địa hướng về năm con Đại Long vọt tới, sau đó một ngụm cắn lên da thịt Đại Long, ra sức cắn nuốt!

Ngươi cắn ta, ta cũng cắn ngươi!

Ngươi dùng Đại Đạo hóa Ác Long, nuốt pháp tắc của ta, ta đây cũng dùng pháp tắc hóa Độc Xà, cắn huyết nhục của ngươi!

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong cái thức giới này, xuất hiện một màn làm cho da đầu người ta run lên.

Ngũ Long mạnh mẽ bay lượn ở trên không trung, há miệng rộng mãnh liệt cắn, nuốt chửng tất cả những con rắn nhỏ quanh người, nhưng những con rắn nhỏ kia lại không sợ, tiếp tục lao lên, bị Ác Long nuốt thì thôi, không bị Ác Long nuốt thì nhào lên trên người Ác Long, một ngụm cắn vào da thịt Ác Long, miệng lớn tràn đầy máu tươi, ngẩng cổ nuốt huyết nhục của nó vào, thật sự là bức kỳ cảnh. . .

- Vậy mà có hiệu quả. . .

Sau khi Phương Hành làm ra cái quyết định này, cũng vui mừng mở to hai mắt nhìn.

Hắn rơi vào đường cùng làm ra quyết định, lại lập tức cho hắn cảm giác lời không ít, những con rắn nhỏ cắn được huyết nhục trên người Ác Long, rõ ràng đều đang phát triển rất nhanh, càng ngày càng lớn mạnh, thông thường muốn phát triển pháp tắc, cần từng bước đi tu luyện, ân cần săn sóc, Thái Ất thượng tiên ở dưới tình huống tài nguyên sung túc, muốn tu luyện một đầu pháp tắc thành Đại Đạo, cũng cần mấy ngàn thậm chí trên vạn năm, vô số pháp tắc trong thức giới Phương Hành lớn lên, càng không biết cần bao nhiêu năm tháng nữa. . .

Nhưng hôm nay, thông qua việc cắn nuốt, thôn phệ năm đầu Đại Đạo biến thành Ác Long kia, rõ ràng để cho hắn cảm thấy pháp tắc phát triển rất nhanh!

- Con mẹ nó, chuyện này so với ăn tiên dược đều dễ dàng hơn. . .

Cho dù ở dưới thời điểm nguy cấp như này, Phương Hành cũng không nhịn được cảm khái một câu, quả thực khiếp sợ.

- Thằng ranh ngu dốt, vậy mà dám ngấp nghé Đại Đạo chi lực của ta, đáng giết!

Hiển nhiên Thanh Tà Tiên Vương cũng không nghĩ tới Phương Hành dùng chiêu thức ấy, cổ cầm liên tục vũ động, tiếng đàn dữ tợn.

- Chẳng lẽ chỉ cho phép ngươi ăn ta, không cho phép ta cắn ngươi?

Phương Hành cầm Độ Tiên Bút, lớn tiếng lăng nhục, lời lẽ hùng hồn.

- Ha ha, vùng vẫy giãy chết, bọ ngựa đấu xe!

Thanh Tà Tiên Vương sẳng giọng nói, năm đầu Ác Long lại bất ngờ biến hóa, thân hình run rẩy kịch lịch, những con rắn nhỏ gần thân đều bị đánh bay ra ngoài, nhưng miệng rộng lại một khắc cũng không ngừng, giống như trường kình hấp thủy, rung đùi đắc ý, nuốt vô số con rắn nhỏ vào trong bụng. . .

- Không xong, Pháp Tắc Chi Lực của ta quá yếu!

Sắc mặt Phương Hành dần dần trở nên âm trầm, hắn đã thấy rõ ràng, phương pháp vừa rồi của hắn không có sai, chỉ tiếc, Pháp Tắc Chi Lực của hắn mặc dù nhiều, nhưng lực lượng cũng quá yếu, dù sao hắn cũng mới thức tỉnh không lâu, hóa thành con rắn nhỏ đánh nhau cùng Ác Long, thật sự là miễn cưỡng, tuy nói kiến nhiều cắn chết voi, nhưng hình như lần này con voi quá mãnh liệt, mà con kiến lại quá yếu đuối, cục diện này rất khó nghịch chuyển!

- Chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chôn vùi ở chỗ này hay sao?

Đáy mắt Phương Hành lộ ra một vòng lo lắng, nhịn không được quét mắt nhìn bốn.

- Đám gia hỏa thiếu nợ tiền thuê nhà đâu rồi, tại sao còn không ra hỗ trợ?

Cho dù lòng hắn nóng như lửa đốt, nhưng vẫn không thấy quái tháp hiện thân ở trong thức giới, những người kia rõ ràng không chút nào để ý. . .

- Thật sự không cứu sao. . .

Trái tim Phương Hành không khỏi chửi ầm lên, có điều đúng vào lúc này, hắn lại cảm thấy có biến hóa nào đó.

Lúc này nhục thể của hắn ở ngoại giới, đứng đối diện với Thanh Tà Tiên Vương bị phong ấn ở bên trong Thái Hư Bảo Thụ, không nói gì với nhau, ở trong thức giới đấu đến nghiêng trời lệch đất, cũng không phản ứng đến hiện thực, thế nhưng trên mảnh đại lục tàn phá này có vô số kỳ hoa dị thảo, có Thông Huyền cảm ứng, rõ ràng khám phá ra đại chiến ở trong thức giới của hắn, cách Phương Hành không xa, có một cây Tử Tuệ Cẩu Vĩ Thảo đang nhanh chóng dao động, hướng kỳ hoa dị thảo ở chung quanh phóng xuất ra vô số đạo thần niệm mà nhân loại không cảm ứng được.

- Không tốt, người đưa tiểu Mộc tỷ tỷ trở về bị nữ nhân ác độc kia bắt nạt, hắn sắp bị đánh chết rồi. . .

Kỳ hoa dị thảo chung quanh nghe vậy đều không gió mà bay, lắc lư cành lá:

- Nữ nhân xấu xa, phải giúp người tốt. . .

- . . . Thế nhưng giúp hắn, chúng ta cũng sẽ rất suy yếu!

Có hoa cỏ tản mát ra thần niệm yếu ớt, buồn bã muốn khóc, lộ ra vẻ cực kỳ đáng thương.

- Ầm ầm. . .

Cũng vào lúc này, bên ngoài đại lục tàn phá bỗng nhiên truyền đến tiếng sấm nổ mạnh, cả tòa đại lục đều lắc lư không thôi, giống như động đất vậy, một đám hoa cỏ đã có linh tính, đồng thời sợ tới mức run lên, thần niệm lập tức trở nên hỗn loạn. . .

- Không tốt rồi, lại có ác nhân xông tới. . .

- Ta vừa mới mọc ra lại bị người cắt đi luyện đan sao. . .

- A... A..., ta không muốn, ta đã bị người cắt đi vô số huynh đệ tỷ muội rồi. . .

- Đáng thương một vạn bảy ngàn tám trăm chín mươi hai đứa bé của ta. . .

Trong lúc bối rối, cây Tử Tuệ Cẩu Vĩ Thảo có linh tính mạnh hơn một ít, liền phát ra một đạo thần niệm ngăn chặn những cây hoa cỏ khác, vội vàng nói:

- Chúng ta không đợi bọn hắn tùy ý xâm lược chúng ta, lúc này chúng ta phải phản kháng, phản kháng bọn hắn. . .

- Chúng ta trời sinh mộc thực, có thể phản kháng như nào?

- Đúng vậy, ta cũng muốn chạy, thế nhưng cây đã mềm yếu. . .

- Chúng ta cần tìm người giống như lão gia gia lúc trước để bảo vệ chúng ta. . .

Cây Cẩu Vĩ Thảo kia lắc cái đầu, từ từ nói:

- Trước kia cũng có người xông đến muốn đánh chủ ý lên chúng ta, thế nhưng đều bị lão gia gia đánh chạy, còn có vài tên vùi trên mặt đất, cung cấp dưỡng chất cho chúng ta đấy. . . nếu chúng ta tìm được một người như lão gia

gia thì tốt, người mới đưa tiểu Mộc tỷ tỷ trở về cũng rất tốt, nếu hắn đã đưa tiểu Mộc tỷ tỷ trở lại, nhất định là người rất tốt, bây giờ chúng ta phải giúp hắn. . . Giúp hắn đánh bại nữ nhân đã bắt nạt chúng ta, sau đó lại để hắn giúp chúng ta đánh đuổi những người xấu kia. . .

- Tốt, giúp người tốt đánh bại ác nữ. . .

- Nhanh, nhanh dâng ra bổn nguyên của chúng ta. . .

Vô số linh thảo hô lên, một màn kinh người xuất hiện, nếu như lúc này có Tiên Nhân tinh thông đan pháp, nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm, bình thường bọn hắn cần vô số trình tự, thậm chí hao hết tâm huyết, cũng chỉ có thể miễn cưỡng luyện ra vài phần tinh túy của thảo mộc, nhưng mà lúc này chúng lại chủ động dâng ra tinh túy, hóa thành những giọt nước nhỏ, sau đó tụ lại thành một dòng suối, khởi động lực lượng một loại trận văn thần bí trên mảnh đại lục bị tàn phá này, hướng về một cái phương hướng bay đi.

Cái hướng kia đúng là địa phương Phương Hành ngồi xếp bằng lúc này.

Dưới thân thể của hắn, có một vũng nước đọng chậm rãi hình thành, làm ướt hơn phân nửa thân thể hắn. . .

Tiên đạo bổn nguyên khó có thể hình dung, thông qua vô số lỗ chân lông trên người hắn, rót vào bên trong nhục thể. . .

- Loại cảm giác này là. . .

Lúc này Phương Hành ở bên trong thức giới cũng ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn về phía chung quanh.

Đại hỏa. . . Bất ngờ có vô số đại hỏa, từ hắn khắp nơi trong thức giới bốc lên, nối thành một mảnh, hỏa thiêu ngập trời. . .

Hỏa này không phải là hủy diệt, ngược lại ẩn chứa vô tận sinh cơ cùng Tiên khí. . .

Sau khi đại hỏa bốc lên, thức giới của hắn lập tức xảy ra biến hóa, rắn nhỏ cắn xé cùng năm đầu Ác Long, cũng nhanh chóng phát triển, không biết có bao nhiêu pháp tắc, mượn một mảnh đại hỏa này, nhanh chóng sinh trưởng, hóa thành một đầu tiểu hỏa long, lực lượng tăng vọt, hung tàn vạn phần, hung hăng vọt tới năm đầu Ác Long rõ ràng có chút phát hoảng kia!

- Con mẹ nó đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, Lão Phương ta cũng có lúc đụng phải đại vận sao?

Phương Hành trợn mắt há hốc mồm nhìn xem hết thảy, đột nhiên khóe mắt quét qua, thấy được chỗ sâu trong thức giới, có một mảnh đại hỏa, không bị ảnh hưởng bởi trận đấu giữa Thanh Tà Tiên Vương, hiển lộ ra một tòa quái tháp, mà ở trong quái tháp, có một thanh âm rất xa vang lên, đánh thức Phương Hành đang ngẩn người:

- Còn không vận chuyển Tổ Vu đại tế, định đợi đến khi nào?

Chương 1618: Không biết thiên lý không biết Tiên

- Đúng rồi, Tổ Vu mười hai tế pháp. . .

Được giọng nói kia nhắc nhở, Phương Hành ở trong lúc đó liền phản ứng lại, tâm tư khẽ động, một khối da thú từ chỗ hẻo lánh trong thức giới bay tới, rồi sau đó hắn bắt lên pháp ấn, vỗ một cái lên trên da thú, bên trên da thú nhất thời có điểm chữ vàng bay ra. . .

Sau khi làm xong hết thảy, Phương Hành mới đột nhiên sửng sốt một chút, nhíu mày.

Tế pháp nói đơn giản cũng đơn giản, nói không thể chối từ cũng rất khó.

Đơn giản ở chỗ chỉ là một loại tế tự, tiến hành xong là có thể đạt được chúc phúc tương ứng, khó ở chỗ bất kể là loại tế pháp nào, yêu cầu đối với tiên dược đều rất khổng lồ, điều kiện đối với tế tự cũng rất tinh chuẩn, không chỉ có hoàn hoàn đan phương không sai chút nào, càng cần tế đàn phù hợp, ban đầu Phương Hành ở bên trong Tiểu Thế Giới của Đế Thích thấy được một phương tế đàn nên giữ lại, nhưng tế đàn này lại để trong Khô Lâu Đầu Cốt, hôm nay hắn đang ở trong thức giới, tình thế không thể có chút phân tâm, lại không kịp lấy tế đàn bên trong Khô Lâu Thần Cung ra, trong khoảng thời gian ngắn lộ ra vẻ do dự, không biết nên tiến hành nghi thức Tổ Vu tế lễ như thế nào!

- Ha ha, tiểu tử ngốc, trong giới này ngươi là thiên, nơi nào không là tế đàn?

Nhưng ngay tại thời điểm Phương Hành sững sờ, thanh âm trong quái tháp lại vang lên lần nữa, khiến Phương Hành hiểu ra.

- A, đúng rồi!

Trước mắt Phương Hành không khỏi sáng ngời, cẩn thận suy nghĩ một chút, tế tự vốn tiến hóa từng bước một, lúc ban đầu tế tự cần tế thiên, chỉ cần thành tâm, là có thể tế tự được, sau đó là tế Tiên, tế Thần, tế Trận, thậm chí còn có tế đan, đồ dùng cúng tế là một loại trao đổi, dùng tế tự trao đổi lực lượng nào đó gia trì, nghi thức càng chính xác, khả năng cuộc trao đổi này thành công càng lớn, nếu nghi thức sai thì có khả năng lấy giỏ trúc múc nước, tiêu hao hết tế phẩm, cũng chẳng được gì!

Phương Hành cũng bởi vì một câu nói kia mà suy nghĩ thông suốt, nếu hôm nay hắn ở bên ngoài tiến hành nghi thức tế lễ, tự nhiên rất phiền phức, không thể làm thiếu sót cái gì, nhưng hiện tại hắn ở trong thức giới, nơi đây hắn chính là thiên, như vậy chỉ cần dùng nghi thức tế thiên là được. . .

- Ngươi mới ngốc!

Phương Hành hướng về phía quái tháp trả lại một câu sau đó quơ tay một cái, phía dưới lập tức có vô số hỏa diễm bay lên không trung.

Bên trong thức giới lửa cháy khắp nơi, hừng hực không ngớt, giống như biến thành một thể, nhưng hôm nay bị Phương Hành dùng chiêu thức ấy, tinh tế đi cảm ứng, mới phát hiện, cái biển lửa này do vô số ngọn lửa khác nhau tạo thành, mỗi một đám hỏa ý, đều có được khí tức đặc biệt, hoặc là mùi thuốc, hoặc là hương hoa, hoặc là cây khô, cẩn thận phân biệt, ít nhất cũng có hơn mười loại!

- Trực tiếp tế hỗn loạn sao?

Phương Hành thoáng ngơ ngẩn, cảm thấy có chút đáng tiếc.

Trên thực tế, hôm nay hỏa ý vào thức giới, vốn đang điên cuồng thúc đẩy lực lượng Tiên giác của hắn sinh trưởng, nhưng loại thúc đẩy sinh trưởng này lại lộn xộn, gây lãng phí trên phạm vi lớn, hắn muốn tiến hành tế tự, là vì lợi dụng những hỏa ý này càng hợp lý hơn, chỉ khi cẩn thận cảm nhận, mới phát hiện bằng dược lý của chính mình, trong lúc nhất thời không phân biệt được những hỏa ý này do tiên dược nào biến thành

. . .

. . .

Bản thân hắn cũng không hảo hảo học tập đan pháp được mấy ngày, thì làm sao phân biệt ra được?

- Ai, không có học tốt kiến thức cơ bản, kết quả là phải chịu thiệt. . .

Tồn tại ở trong quái tháp lại nở nụ cười ha ha, sau đó trong tầng thứ ba của quái tháp, rõ ràng có một đạo ánh sáng màu trắng bay vút ra, đó là một trung niên nam tử có bộ dạng thư sinh, dáng người thon dài, khí chất bất phàm, dưới hàm có ba sợi râu dài bồng bềnh, trong tay bưng một cuốn sách cổ, thân hình giống như huyễn ảnh, nhẹ nhàng đứng ở giữa không trung, một bên cười nhạt một bên nhẹ nhàng điểm tới một chỉ, đột nhiên những hỏa ý loạn thành một đoàn ở trước mặt Phương Hành, như có danh mục. . .

Nói thì kỳ lạ nhưng thực sự rất đơn giản, ban đầu Phương Hành không phân biệt ra được đặc tính của những hỏa ý kia, nhưng theo thư sinh râu dài nhẹ nhàng điểm một chút, trong đầu như nhiều thêm một ít gì đó, hình ảnh của những tiên dược này, tính chất đặc biệt, tên, đều hiểu rõ!

- Âm Dương Thần Ma Giám?

Phương Hành ngơ ngác nhìn thư sinh kia, đồng thời bàn tay hướng phía dưới nhấn một cái, vô số hỏa ý, đã phân biệt bay về phía chân trời.

Hắn không xa lạ gì loại cảm giác tâm thần khẽ động, liền sáng tỏ hết thảy này, đây đúng là đặc điểm Âm Dương Thần Ma Giám vận chuyển!

Chỉ có điều, trước kia Âm Dương Thần Ma Giám là quyển sách, nhưng hôm nay lại. . .

- Ngươi. . . Ngươi. . . Là ngươi, tại sao ngươi lại ở chỗ này?

Còn không đợi Phương Hành kêu ra tiếng, một thanh âm khiếp sợ đến cực điểm khác bỗng nhiên vang lên, là cây cổ cầm kia.

Tiếng thét kinh hãi của Thanh Tà Tiên Vương giống như gặp phải quỷ vậy.

- Đây không phải ta, nhưng ta biết ngươi!

Thư sinh râu dài mỉm cười, nhìn về phía Thanh Tà Tiên Vương, nhẹ nhàng gật đầu.

- Không có khả năng, ngươi không có khả năng còn sống, lúc đầu ta tận mắt thấy Bất Tri Sơn bị diệt môn, tận mắt thấy ngươi bị Vĩnh Hằng Thiên Cung luyện hết thần hồn, đầu thai chuyển thế đều khó có khả năng, làm sao có thể còn sống? Ngươi. . . Ngươi đến tột cùng là ai, tại sao muốn giả mạo hắn. . .

Thanh âm của Thanh Tà Tiên Vương vô cùng kinh hoàng, rõ ràng ẩn chứa một tia hoảng sợ.

- Ha ha, ngươi chỉ cầu trường sinh, tâm không bên cạnh Cố Chi Tiên, làm sao có thể giải được tiên thuật của chúng ta?

Thư sinh râu dài nghe thấy Thanh Tà Tiên Vương hỏi, nhẹ nhàng hít sâu một cái, rồi sau đó hướng ánh mắt về phía cổ cầm, thản nhiên nói:

- Thanh Tà, trong trí nhớ của ta, bảy ngàn năm trước ta đã khích lệ ngươi một lần, đáng tiếc ngươi chấp mê quyền mưu, chẳng thèm ngó tới đề nghị của chúng ta, hôm nay thực sự ứng với lời nói lúc ấy của chúng ta, cãi cả đời, đấu cả đời, cũng vẫn rơi vào cái kết cục hài cốt không còn?

Hôm nay gặp lại, ta lại tặng ngươi một lời, đừng vội cãi nữa, thu tay lại đi, miễn cho tự rước lấy nhục. . .

- Câm miệng!

Thư sinh râu dài còn chưa nói xong, Thanh Tà Tiên Vương đã nghiêm nghị quát lên, trong lời nói tràn ngập sát cơ:

- Ngươi là cái gì cũng dám giáo huấn ta? Bảy ngàn năm trước các ngươi không hoàn thành được sự tình, cho rằng kéo dài hơi tàn đến hôm nay, là có thể được việc sao? Ta không biết ngươi làm như thế nào để lại một ngụm hơi tàn này, nhưng chuyện bản tôn cần làm, ngươi tốt nhất tránh đường ra, nếu không ta chém tàn hồn của ngươi!

- Rầm rầm. . .

Trong tiếng quát chói tai của nàng, hình như có xấu hổ chi ý, không chỉ có lăng nhục, thậm chí phân ra một đạo Đại Đạo chi lực đánh qua chỗ hắn.

- Vẫn là tính tình kia. . .

Thư sinh râu dài cười khổ một tiếng, thân hình nhẹ nhàng lui về phía sau, tránh thoát một kích này, nhưng không ra tay.

Nếu như hắn thật sự ra tay, có lẽ hắn cũng không phải đối thủ của Thanh Tà Tiên Vương, dù sao nhìn hắn cũng như thật như ảo, chỉ là một đạo tàn linh, còn Thanh Tà Tiên Vương lại có được năm đạo Đại Đạo chi lực nguyên vẹn, cả hai phương diện đều không cùng một cảnh giới. . .

- Ha ha ha ha, ta trước làm thịt ngươi!

Nhưng đúng vào lúc này, lại nghe thấy một tiếng cười liều lĩnh.

Cổ cầm rung động nhưng chỉ thể hiện trong tâm, nên người cười to đương nhiên là Phương Hành, tại thời điểm nàng bị thư sinh râu dài quỷ dị làm khiếp sợ, thế công hơi dừng một chút, Phương Hành đã vận chuyển tổng tế chi pháp bên trong Tổ Vu mười hai tế, mặc dù mỗi một tầng Tổ Vu mười hai tế đều có chút khó khăn, thế nhưng tiên dược cần thiết bên trong mỗi một tầng cũng khác nhau, trên tay Phương Hành không có những tiên dược quan trọng kia, liền không cách nào tiến hành tế, nên chỉ có thể tổng tế, trước mang tinh hoa ẩn chứa bên trong linh thảo tẩm bổ thức giới của chính mình rồi lại nói sau. . .

Mặc dù lần tế này không phải mười hai tế chính thống, nhưng vẫn có trọng dụng.

Bởi vì sau khi tế xong, mười hai tế đều có thể tiết kiệm không ít phiền toái. . .

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo tế pháp thi triển, ở giữa thiên địa xuất hiện thanh âm ngâm tụng nặng nề mà xa xưa, chấn động khắp nơi. . .

Bên trên bầu trời có mây nổi lên, tầng tầng lớp lớp, che khuất bầu trời.

Vào lúc này dược hỏa thiêu đốt trên mặt đất càng trực tiếp thu liễm, biến mất không thấy gì nữa, nhưng lại cho người cảm giác, không phải biến mất mà thẩm thấu vào bên trong đại địa, những dược hỏa này vốn thiêu đốt hỗn loạn, đầu pháp tắc nào có hỏa diễm bốc lên, sẽ sinh trưởng rất nhanh, đầu pháp tắc nào không đụng được, thì mảy may biến hóa cũng không, nhưng sau khi dược hỏa chui vào mặt đất, thức giới to lớn như vậy, lại đột nhiên nổi lên biến hóa kinh người, pháp tắc ở trong thức giới, đồng thời sinh trưởng một đoạn dài. . .

Dược hỏa chưa từng luyện hết ở phía dưới mặt đất dần tắt diệt, ngưng kết, hóa thành vô số linh mạch, đâm xuyên qua thức giới!

- Khởi!

Ở trong quá trình này, song chưởng Phương

Hành lăng không ấn xuống rồi sau đó nhắc lên, một tiếng quát chói tai chấn động thức giới.

Những con rắn nhỏ do pháp tắc hóa thành trước kia, liền đồng thời bay đến giữa không trung, lúc này chúng đã không còn là xà, mà là mãng!

Vô số Đại Mãng, rung đùi đắc ý, phô thiên cái địa, vây quanh năm đầu Ác Long của Thanh Tà Tiên Vương ở chính giữa. . .

- Đáng giận, tiểu nhi, ngươi. . . Ngươi rõ ràng. . .

Thanh Tà Tiên Vương có loại cảm giác anh hùng mạt lộ, thở hổn hển, tiếng đàn bén nhọn vang lên, nghiêm nghị kêu to.

- Ăn luôn nàng đi!

Phương Hành căn bản chẳng muốn cãi nhau với nàng, chỉ vung tay lên, Đại Mãng đầy trời nhất thời hướng về phía Thanh Tà Tiên Vương vây tới.

Vừa rồi là một đám rắn nhỏ, đã có thể đấu một trận cùng Thanh Tà Tiên Vương, hôm nay xà đã hóa mãng, hắn còn sợ cái gì?

- Ai, Tiên vốn không chết, cần gì phải quá mức tham luyến chứ?

Thư sinh râu dài nhìn năm đầu Ác Long bị vô số Cự Mãng vây quanh khốn đấu, cùng với Thanh Tà Tiên Vương bị vây ở chính giữa, không ngừng la rầy chửi bới, nhưng khí thế lại càng ngày càng thấp, thì nhẹ nhàng hít thở một cái, giống như có chút tiếc hận. . .

- Ai, vị lão huynh này. . .

Bên cạnh vang lên một tiếng gọi, nhưng Phương Hành lại trừng mắt hướng hắn nhìn qua.

- Có gì chỉ giáo?

Thư sinh râu dài cười dịu dàng hướng về phía Phương Hành nhìn lại, mỉm cười hỏi.

- Ngươi là ai vậy?

Sau khi Phương Hành nhìn hắn nửa ngày, mới trực tiếp hỏi một câu.

- Ha ha, bất tri thiên lý bất tri sơn, bất tri sơn lý bất tri tiên, bất tri đại đạo, bất tri vũ trụ vô biên. . .

Thư sinh râu dài nói một câu, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười, nhẹ gật đầu với Phương Hành.

- Ồ? Con trâu này thổi lợi hại a. . .

Phương Hành nghe xong thoáng chấn kinh

một chút, sau đó lại nhíu mày nói:

- Nhưng rốt cuộc ngươi là ai?

Chương 1619: Ai chọn ta, ta chọn ai

Vị thư sinh râu dài này nhìn như Tiên nho lạc hậu, ưa thích nói chuyện như lọt vào trong sương mù, nhưng tốt xấu gì ông ta cũng không có cầm đồ vật cao siêu làm khó xử Phương Hành, ý tứ nói ra Phương Hành hiểu được, trước tiên nói hắn đến từ Bất Tri Thiên Bất Tri Tiên, có chút khiêm tốn, đồ vật mình biết xác thực không nhiều lắm, tối thiểu nhất không biết Đại Đạo cao bao nhiêu, không biết vũ trụ lớn bao nhiêu

. . . . Con mẹ nó, cái này quả thực là khoác lác đến tận trời rồi!

Thoạt nhìn là khiêm tốn, nhưng trên thực tế lại là ngoại trừ hai thứ này ra còn lại biết rõ toàn bộ!

Lại thêm một điểm nữa là, cho dù biết hắn không phải Tiên, Phương Hành cũng không biết hắn là ai, Bất Tri Thiên ngược lại có nghe nói qua, đó là một địa phương trong Tam Thập Tam Thiên, được xưng là thần bí nhất Tam Thập Tam Thiên, chỉ có điều hăn không phải Tiên thì có gì bản lĩnh gì, lại có mục đích gì, Phương Hành hoàn toàn không biết gì cả, theo quyển sách phía trên tay hắn, có thể nhìn ra hắn có chút quan hệ với kiện bí bảo thứ nhất_Âm Dương Thần Ma Giám sau khi Phương Hành tiến vào Tu Hành Giới, mà khi Âm Dương Thần Ma Giám chỉ là một tiên bảo không có linh thức, tên này đã là thần hồn không trọn vẹn, có thể hắn cũng không biết mình sinh ra linh tính lúc nào. . .

- Ha ha, tiểu hữu không cần như thế cảnh giác, hôm nay lão phu là ai, chính bản thân cũng khó có thể nói rõ ràng, có điều chắc hẳn tiểu hữu cũng biết, ta cùng với mấy ông bạn già ở trong quái tháp, đều không có ác ý với ngươi, nếu không cũng sẽ không ra tay giúp ngươi mấy lần!

Thư sinh râu dài nhìn Phương Hành, khẽ cười một tiếng nói.

- Cũng không có quá nhiều ý tốt, bằng không nhiều lần ta gặp nguy hiểm, các ngươi sẽ phải nhìn ta đi chịu chết rồi!

Phương Hành hừ hừ hai tiếng, cười lạnh nói.

- Ha ha, thế nhân nói cứu gấp không cứu tận, chúng ta đối với tiểu hữu có một nguyên tắc, gọi là cứu nạn không cứu cướp, lúc ngươi lâm khó xử chúng ta có thể giúp ngươi, nhưng nếu ngươi gặp kiếp số thì đó chính là thiên ý, chúng ta không thể dính vào. . . Đương nhiên, coi như chúng ta muốn giúp, cũng không giúp được quá nhiều, ha ha, chắc hẳn tiểu hữu cũng nhìn ra, lúc trước chúng ta đều có chút tiếng tăm, nhưng chuyện kia cũng chỉ xem như mây trôi bình thường, hôm nay chúng ta chỉ là vài tàn linh, còn có thủ đoạn gì nữa đâu?

Nói xong liền chỉ Thanh Tà Tiên Vương, cười nói:

- Vừa rồi ngươi cũng đã thấy nàng khinh thị ta như thế nào rồi. . .

- Nếu đổi lại ta khẳng định sẽ đánh nàng, ngươi tính tình tốt như vậy, nhất định là không đánh được nàng. . .

Phương Hành nhẹ gật đầu, bề ngoài hiện ra bộ dạng rất hiểu.

Thư sinh râu dài lộ ra chút xấu hổ, cười khổ một tiếng nói:

- Nói trắng ra quá mức cũng không tốt lắm. . .

Phương Hành nghiêng mặt qua liếc nhìn hắn, đáy mắt hiện đầy vẻ xem thường.

Mặt thư sinh râu dài ửng đỏ, khẽ nở nụ cười, lại quay đầu về phía Thanh Tà Tiên Vương nhìn sang, lúc này Thanh Tà Tiên Vương tức giận quát nhiều tiếng, tại thời điểm Phương

Hành nói chuyện cùng vị thư sinh râu dài này, nàng cũng không nhàn rỗi, điều khiển năm đầu Ác Long đấu Đại Mãng đầy trời, chỉ có điều Phương Hành hoàn thành tổng tế, Pháp Tắc Chi Lực phóng đại, nên thế cục đã không còn cân đối, nàng cũng chỉ là đau khổ giãy dụa mà thôi, hôm nay cổ cầm chỉ còn năm dây đàn, đã chặt đứt ba dây, năm đầu Ác Long cũng tổn hại ba đầu, hai cái còn lại đau khổ giãy dụa. . .

- Khục, lần này lão phu ra khỏi tháp, một là thấy Thanh Tà đạo hữu nguy cấp, muốn khuyên tiểu hữu hạ thủ lưu tình, lưu nàng một đạo Chân Linh, mấy người chúng ta có thể hướng tiểu hữu cam đoan, sẽ hảo hảo thu nàng vào trong tòa tháp, không cho nàng làm loạn, cũng sẽ không cho nàng cơ hội trùng sinh, chỉ hi vọng thế đạo tương lai thanh bình, có thể cho nàng một lần cơ hội đầu thai mà thôi, ai, dù sao nàng cũng là Tiên Vương, chết một người liền thiếu một người, nhân vật tung hoành Tam Thập Tam Thiên mấy vạn năm, cuối cùng lại tan thành mây khói, ngay cả cơ hội đầu thai chuyển thế cũng không có, quá thật là quá đáng buồn rồi. . .

Lúc nói đến đây, đáy mắt thâm bất khả trắc, cũng có chút ít thổn thức.

Phương Hành nghe xong lời này, thật lâu

cũng chưa từng mở miệng, mãi về sau mới nói:

- Mặc dù nàng khiến người khác ưa thích, nhưng lúc nàng chưa tỉnh lại, đúng là đã từng giúp ta giải quyết một lần nguy nan, xem như có ân với ta, nhìn trên mặt mũi của các ngươi, lưu cho nàng một cái cơ hội đầu thai chuyển thế cũng không phải là không thể được, chỉ có điều. . . lần này ngươi đi ra, chỉ vì cầu tình cho nàng sao?

- Tự nhiên không phải!

Thư sinh râu dài nhìn thấy ánh mắt hồ nghi của Phương Hành, liền dứt khoát trả lời, sau đó thần sắc hơi hạ xuống, bình tĩnh nhìn Phương Hành, nói:

- Mục đích chủ yếu nhất là lão phu muốn đại biểu mấy ông bạn già trong tòa tháp, tới hỏi tiểu hữu một vấn đề!

- Vấn đề gì?

Phương Hành trực tiếp ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hai mắt thư sinh râu dài.

Thư sinh râu dài thở dài một tiếng, bỗng nhiên chắp tay nhìn lên trời, thản nhiên nói:

- Hôm nay Tiên giới đại loạn, uẩn nhưỡng vạn năm, đã đến thời điểm không cách nào hóa giải rồi, Tam Thập Tam Thiên, Phật, Yêu, Long, tam giới, ba nghìn thần tộc, Thiên Nguyên, Tiên Vương, thậm chí mấy vị Ma Chủ còn lại trong Tam Thập Tam Thiên. . . Ai, thiên quân nhất khởi, sát cơ nổi lên bốn phía, một cái không cẩn thận, sợ là nhân tộc có thể gặp tai ương hủy diệt, dưới tình thế này, chúng ta hữu tâm vô lực, nhưng lại muốn hỏi một chút, Phương tiểu hữu muốn đi con đường như thế nào, lựa chọn gì?

- Hả?

Phương Hành không nghĩ tới hắn lại hỏi vấn đề này, nên không khỏi nao nao.

- Ngươi muốn hỏi ta đứng về phía nào sao?

Sau khi khẽ giật mình, Phương Hành mới có chút hiểu rõ, thuận miệng hỏi lại.

- Tiểu hữu cũng có thể hiểu như thế!

Thư sinh râu dài không có phản bác, ngược lại khẽ gật đầu một cái.

- Ha ha, lựa chọn của ta có thể nhiều hơn. . .

Phương Hành cười nhẹ một tiếng, nói:

- Ta vốn xuất thân từ Thiên Nguyên, Thiên Nguyên có bằng hữu của ta, sư phụ, thậm chí còn có môn đồ Tiệt Đạo môn trước kia ta lưu lại, còn có mấy vị lão bà của ta, đương nhiên ta có thể lựa chọn quay về Thiên Nguyên, nhưng chọn Đại Tiên giới cũng có thể, Đế tử đều bị ta làm thịt, còn có cái gì mà ta không làm được hay sao? Ha ha, cũng không phải Phương đại gia ta nói khoác, hiện tại ta có rất nhiều biện pháp thành lập chỗ dừng chân ở Đại Tiên giới, hơn nữa bất kể dùng loại biện pháp nào, cũng có thể cam đoan mình dưới một người trên vạn người, hưởng hết tôn vinh. . .

Nói đến chỗ này, hắn nghiêng đầu nhìn sang hướng thư sinh râu dài, im lặng không nói.

- Lão hủ hiểu được, lời ấy không sai!

Thư sinh râu dài nhẹ gật đầu, thần sắc không có nửa điểm trêu tức, thật sự thừa nhận lời của Phương Hành.

Phương Hành lập tức nở nụ cười, lại nói:

- Ngoại trừ hai phe này, lựa chọn khác cũng rất nhiều nha, Thần Chủ là mẹ nuôi của ta, bà với ta càng có ân tình truyền thụ, ta đã từng được bà chính miệng ngự phong Tiểu Thánh tôn sư, nếu hiện tại đến làm thuộc hạ của bà, tốt xấu gì cũng là một vị trí Thần Vương, cái lựa chọn này cũng sẽ để cho rất nhiều người hâm mộ đỏ mắt đấy?

Thư sinh râu dài gật đầu, nói:

- Thống lĩnh chúng thần, uy chấn bát hoang, cũng là một cái lựa chọn!

Phương Hành lại nói:

- Cuối cùng là Long tộc, mẫu long duy nhất Thiên Nguyên Long tộc là vợ cả của ta, một đầu rồng đực duy nhất là em vợ ta, lúc ta ở Long giới, ngay cả Thiên Ý Long giới đều chiếu cố với ta, nếu ta lựa chọn vào Long giới nhất mạch, chắc hẳn thời gian này cũng trôi qua cực kỳ thoải mái, sợ là long tử long tôn thấy ta, đều phải ngoan ngoãn kêu Phương đại gia!

Thư sinh râu dài nao nao, cười khổ khoát tay áo, ý bảo hắn nói tiếp.

Phương Hành cũng cười một tiếng, nói:

- Cái này còn chưa nói đến Phật giới đấy, ta không biết các ngươi nghĩ như thế nào, ta cảm giác Phật giới thật sự hạ thấp lợi hại của mình, có lẽ bên trong chư phương, nội tình Phật giới là được bảo vệ hoàn chỉnh nhất, nếu tương lai có rơi vào loạn cục, nói không chừng phe chiếm ưu thế nhất là Phật giới, ta đây nhưng rất lợi hại, ngươi có biết Phật chủ hiện tại là ai không? Đó chính là sư đệ ta, lần đầu tiên hắn lén nhìn con gái tắm rửa đều mang theo ta, đệ nhất Hộ Pháp Kim Cương của Phật môn, ngươi cho là đùa giỡn hay sao?

- Phật môn. . .

Thư sinh râu dài như nhớ ra cái gì đó, thật lâu mới thấp giọng thở dài:

- Khí phách của Phật chủ năm đó thật không có mấy người có thể so sánh!

- Về phần yêu. . .

Phương Hành vừa định nói, thư sinh râu dài đã khoát tay áo, cười khổ nói:

- Cái này ngươi không cần phải nói, lão phu hiểu được!

Nói xong quay đầu lại liếc nhìn quái tháp, khe khẽ thở dài.

- Vừa định nói khoác vài câu. . .

Phương Hành có chút không vừa ý, nhưng không có nói thêm gì nữa, mà ngưng thần một hồi.

- Nói như vậy, lão hủ cũng cảm thấy lựa chọn của Phương tiểu hữu trong loạn cục, tối đa chỉ có một cái trong chư thiên vạn giới, hơn nữa từng cái lựa chọn cũng không tệ, thế nhưng vấn đề chính là chỗ này, lão hủ cũng muốn hỏi thêm một tiếng, đến tột cùng ngươi muốn chọn chỗ nào?

Thư sinh râu dài than nhẹ một tiếng, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn qua mặt Phương Hành.

Thời điểm hắn hỏi vấn đề này, trong tòa quái tháp cũng bắn ra vô số tiên quang, giống như chú ý câu trả lời của hắn.

- Cứ phải là hiện tại sao?

Phương Hành trầm mặc thời gian rất lâu, ngẩng đầu nhìn thư sinh râu dài hỏi.

Thư sinh râu dài nói:

- Hiện tại còn chưa tới thời điểm phải làm ra quyết định, nhưng nếu thực tới lúc đó, sợ không còn kịp nữa rồi!

Phương Hành đột nhiên hỏi:

- Ngươi nói bọn hắn có khả năng giống như trước hay không, tất cả thế giới sống hòa bình?

Thư sinh râu dài nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Đại kiếp buông xuống cũng là đại kỳ ngộ, còn muốn trở lại lúc trước, đã không có khả năng rồi, hiện tại Tam Thập Tam Thiên đã không nuôi nổi nhiều chủng tộc như thế, họ luôn muốn phân ra cao thấp, Phương tiểu hữu, lão hủ ngược lại muốn ngươi suy nghĩ thật kỹ, ngươi nói mấy phương kia, nếu chỉ có một phương có thể độc chiếm đứng đầu, người thua sẽ biến thành nô bộc, tình cảnh so với Thần tộc sinh linh trước kia còn thê thảm hơn, thậm chí biến thành đồ ăn, chịu khổ diệt tộc, ngươi sẽ đi giúp đỡ ai?

- Ta chọn ai. . .

Cũng không biết tại sao, dưới sự ép hỏi của thư sinh râu dài, từ trước đến nay miệng Phương Hành luôn luôn lưu loát, lại có chút tức cười, mấy lần mở miệng, nhưng một câu cũng không nói nên lời, trong nội tâm không hiểu thấu, giống như có một đoàn hỏa diễm bay lên, để cho hắn có chút phiền não, nhưng sau khi phiền não, càng nhiều hơn là một loại cảm giác mỏi mệt, thời gian trầm mặc đủ để uống cạn chung trà, hắn mới hơi tự giễu mở miệng:

- Từ nhỏ sinh ra, ta đã chạy vào chuồng heo của một ổ thổ phỉ, cha mẹ không chọn ta; về sau bọn thổ phỉ chết hết, ta thay bọn họ báo thù Thanh Vân Tông, sau khi chém Tiếu Kiếm Minh liền bị Thanh Vân Tông đuổi giết, Thanh Vân Tông không chọn ta; vào Quy Khư làm lão đại, kết quả bị thủ hạ phản bội, Quy Khư không chọn ta; lên Phong Thiện Sơn dựng đạo, nhưng bên trên Lăng Vân Công Thần Phổ lại không có tên của ta, Đại Tuyết Sơn không có chọn ta; vì Thiên Nguyên đoạt Phong Thần bảng, bên trên Phong Thần bảng cũng xóa mất tên của ta, Thiên Nguyên không chọn ta. .

.

Nói đến chỗ này, nét mặt của hắn giống như khóc giống như cười, nhìn về phía thư sinh râu dài:

- Bọn hắn đều không chọn ta, ngươi nói ta chọn ai?

Dứt lời, hắn liền dùng âm thanh lạnh lùng nói:

- Mẹ nó! Ai sẽ chọn ta, ta sẽ chọn ai!

Chương 1620: Ta là một người tốt

Bên trong thức giới trầm mặc thật lâu, ngay cả âm thanh quát mắng của Thanh Tà Tiên Vương cũng trở nên rất xa xôi.

Sau khi dứt lời nói, mặt Phương Hành không biểu tình, nhìn qua thư sinh râu dài.

Mà thần sắc thư sinh râu dài cũng lộ ra chút trầm trọng, thật lâu không nói một câu.

- Nếu là như thế, lão hủ ngược lại đã hiểu . . .

Qua hồi lâu, thư sinh râu dài mới khẽ gật đầu một cái, nói khẽ:

- Lão hủ vốn chuẩn bị một số lời muốn nói với ngươi, còn muốn khuyên ngươi vài phần, nhưng xem ra hôm nay không cần nữa, Phương tiểu hữu, tất cả cứ tùy tâm mà làm. . .

- Ngươi đi ra vì hỏi ta vấn đề này?

Phương Hành ngẩng đầu lên nhìn hắn, thần sắc lạnh lùng, vẻ mặt không tin.

- Ha ha, đúng là vì hỏi cái vấn đề này, tiểu hữu yên tâm, chúng ta đều là người tới từ vùng thiếu văn minh, không có liên quan đến chư phương Đại Tiên giới, cũng không quan tâm bọn hắn ai thắng ai thua, ai chiếm được một đạo số mệnh duy nhất của hậu Thiên Địa kiếp này, chỉ có điều tĩnh cực sẽ động, hôm nay sự tình đã tiến triển đến trước mắt, đại loạn tương khởi, thực sự chỉ muốn hiểu rõ sự tình một chút xem nên con đường nào mà thôi, đã có những lời này của Phương tiểu hữu, trong nội tâm chúng ta cũng có dự định, biết rõ về sau nên làm như thế nào rồi. . .

Phương Hành khẽ nhíu mày, còn có lời muốn hỏi, nhưng thư sinh râu dài lại cười nhìn về phía thiên ngoại, nhẹ giọng thở dài:

- Những người kia sắp vào được rồi, Phương tiểu hữu còn muốn tiếp tục sống ở chỗ này sao? Ngươi đi ra bên ngoài xử lý cái đại loạn kia đi, sự tình Thanh Tà Tiên Vương, đã có chúng ta giúp ngươi xử lý, đợi đến lúc đại loạn qua đi, tự nhiên có thời điểm tâm sự với chúng ta, thời gian còn lại không nhiều lắm. . .

- Hử?

Phương Hành có chút phân thần, dò xét về phía bên ngoài thức giới, sắc mặt đột nhiên biến hóa:

- Quả nhiên đều muốn vào!

Hắn quay đầu nhìn về phía Thanh Tà Tiên Vương, mặc dù nàng đã rơi vào thế hạ phong, thế nhưng vẫn còn kiên trì gắng gượng, căn bản không có nửa điểm bộ dạng chịu thua, nếu hắn thật sự phải chờ tới lúc nàng hoàn toàn chịu thua, sợ là không biết còn phải đợi bao lâu, chuyện bên ngoài sẽ bị chậm trễ, đề nghị của lão giả râu dài này cũng không phải sai, lại nghĩ tới thái độ của quái tháp từ trước cho tới nay, giống như cũng có thể tin được, liền gật đầu, nói:

- Cũng tốt, đúng là thời gian lúc này cấp bách, ta cũng không muốn nhiều lời cùng các ngươi, ta phải đi ra ngoài rồi!

Dứt lời, chợt nhớ tới một chuyện, trịnh trọng dặn dò:

- Nhưng ta nói trước, năm đầu Đại Long là của ta. . .

- Hảo hảo hảo, cho ngươi cho ngươi!

Thư sinh râu dài đành phải gật đầu cười khổ, liên tục làm ra hứa hẹn.

- Đừng tỏ vẻ không tình nguyện, vẫn chưa thấy các ngươi đưa tiền thuê nhà đâu. . .

Phương Hành nói thầm một câu, sau đó thả người nhảy vào Cửu Thiên, cách biệt khỏi một phương thức giới.

Thư sinh râu dài nhìn bóng lưng hắn biến mất, sắc mặt, cũng dần dần trở nên ngưng trọng, thật lâu về sau mới thở dài.

Thân hình của ông ta chậm rãi biến mất, lúc xuất hiện lại thanh âm đã vang lên trong tháp:

- Có thể yên tâm giao cho hắn rồi!

- Ha ha, ta đã sớm nói, thiên địa vứt bỏ, nhân quả quấn thân, Thái Thượng Đạo tuyển người rất chính xác. . .

- Vậy cũng nói rõ chúng ta chọn người cũng rất tốt. . .

Trong giây phút mấy cái thanh âm vang lên, Thanh Tà Tiên Vương đang ở trong hoàn cảnh xấu, đứng cách đó không xa càng thêm hoảng sợ, gấp gáp quát chói tai:

- Các ngươi đã ở. . . tại sao nhiều khí tức quen thuộc như vậy? thật không ngờ được, trong thiên địa còn ẩn dấu những tàn linh như các ngươi, đến tột cùng các ngươi đã bố trí cái gì? Chẳng lẽ các ngươi cũng không biết chỗ đáng sợ của Thái Thượng Đạo sao? Rõ ràng cùng bọn họ. . .

- Ha ha, Thanh Tà, nhập tháp đi, chúng ta đã lưu lại cho ngươi một tầng!

Một cái thanh âm trêu chọc vang lên, so sánh với thư sinh râu dài càng không khách khí.

- Các ngươi. . . Các ngươi. . . Đáng giận!

Thanh Tà Tiên Vương vừa sợ vừa giận:

- Chỉ bằng các ngươi cũng muốn bắt buộc ta? Thanh Tà ta có thể vong không thể bại, các ngươi. . .

- Đã đủ rồi!

Bỗng nhiên, một cái thanh âm lạnh lùng vang lên ở trong quái tháp, lập tức trấn áp hết thảy ầm ĩ ở trong thức giới:

- Thanh Tà, chúng ta lưu lại cho ngươi một đầu thần hồn, cũng chỉ vì động lòng trắc ẩn, nếu như ngươi chấp mê bất ngộ, thực cho rằng bổn tọa không dám giết ngươi sao?

- Tranh. . .

Trong một sát na cái thanh âm này vang lên, tâm thần Thanh Tà Tiên Vương càng đại loạn, ngay cả dây đàn cũng lập tức đứt một dây.

- Ngươi. . . Ngươi cũng ở nơi đây. . . Thật là ngươi?

Bên trong cổ cầm của nàng, còn sót lại một đạo linh tính thoát cầm mà ra, hóa thành hình dạng của nàng, hướng về quái tháp nhìn qua, nàng vốn chỉ là một đạo tàn linh, Chân Linh vẫn còn ở bên trong Thái Hư cổ thụ, bởi vì tàn linh rất dễ dàng tiêu tán, nên một mực trốn ở bên trong cầm, không dám lộ diện, có điều vào lúc này nghe được tiếng hét lớn kia, cái gì cũng bỏ qua, trực tiếp hiển hóa ra thân hình, hơn nữa hai con Ác Long đang điên cuồng phản công, cũng giống như không còn chiến ý, biến về bộ dạng bình thường, khí thế hung ác đại giảm!

Ánh mắt nhìn về phía vô số Cự Mãng ở chung quanh, đã không có nửa phần địch ý, chỉ quấn ở bên người Thanh Tà.

- Chư Thiên vạn giới, có người dám nhắc đến tên tuổi của ta sao?

Trong quái tháp truyền tới thanh âm của Thiên Ma, hắn cười lạnh, hình như có chút ít chê cười chi ý.

- Cái kia tự nhiên không có. . .

Thanh Tà Tiên Vương lập tức nói một câu giống như thuận lý thành chương, thần sắc lại có chút chần chờ, ngay cả bờ môi mà tàn linh hóa ra cũng đang run rẩy, làm như rất là sợ hãi:

- Nhưng. . . nhưng nếu thật là ngươi, vì sao ngươi không vừa thấy mặt sẽ giết ta?

- Ngươi đã bị chết, ta giết ngươi hay không, lại có gì khác nhau?

Trong thanh âm Thiên Ma, vẫn tràn đầy ý mỉa mai, ngạo ý lạnh lùng.

- Đúng rồi, đúng rồi, ta vốn đã bị chết. . .

Tuy Thanh Tà Tiên Vương là phận nữ nhưng tính tình bảo thủ, cận kề cái chết cũng sẽ không hướng người nói một câu yếu nhược, thế nhưng không biết tại làm sao, sau khi thanh âm Thiên Ma vang lên, thần sắc nàng rõ ràng đại biến, không có chút nôn nóng như vừa rồi, một thân chiến ý ào ào rút đi như thủy triều, si ngốc, kinh ngạc, dẫn theo hai con Đại Long, từng bước một đi về phía quái tháp. . .

- Mang lực lượng của ngươi lưu ở bên ngoài!

Thanh âm của Thiên Ma lại vang lên, Thanh

Tà Tiên Vương nhất thời nao nao.

Dường như nàng có chút không bỏ được, nhưng cũng không do dự bao lâu liền trầm thấp thở dài, bắt lên cái Tiên ấn nào đó, một dây đàn cuối cùng bên trên cổ cầm, liền tự động đứt gãy, mà hai con Đại Long kia, cũng ở thời khắc này, như là bị rút đi sinh cơ, bi thương trụy lạc, gắng gượng ngã ở trên mặt đất thức giới, sau đó bị Cự Mãng vây quanh. . .

- Ai, Thanh Tà Tiên Vương đã quyết định, vậy thì giúp nàng một chút!

Ở trong quái tháp lại có một giọng nói vang lên, cùng lúc đó, một vầng sáng bay ra khỏi quái tháp, trực tiếp độn hướng về phía thiên ngoại thức giới, sau nửa ngày, bất ngờ có một đạo khí tức thần hồn hùng hậu bị lôi đến, ngưng lại làm một chỗ cùng tàn linh của Thanh Tà Tiên Vương, lúc này bóng dáng nhàn nhạt như có như không của Thanh Tà Tiên Vương bất ngờ trở nên ngưng thực, biến thành một đạo Chân Linh nguyên vẹn!

Chân Linh là một cái ý niệm nguyên vẹn trong đầu nàng khi nàng còn sống, có ý niệm này trong đầu, là được vào luân hồi!

- Ai. . .

Thanh Tà Tiên Vương nhẹ nhàng hít sau một hơi, từ từ tiến vào trong quái tháp, không phát ra một tiếng động.

Bên trong mảnh thức giới này, lại có một loại biến hóa kỳ dị phát sinh, năm đầu Đại Đạo chi lực vốn thuộc về Thanh Tà Tiên Vương lọt vào thức giới, bị pháp tắc của Phương Hành ở trong thức giới biến thành Cự Mãng thôn phệ, bên trên trình độ nào đó, nó cũng triệt để thúc đẩy vài con Cự Mãng trong thức giới sinh trưởng, ở bên trong vô số Cự Mãng, có năm đầu có khí tức gần giống Ác Long, đều cắn nuốt Ác Long nhưng chỗ tốt chúng lấy được so với những con Cự Mãng khác nhiều hơn rất nhiều, vào lúc này không ngừng sinh trưởng. . .

Lân phiến biến lớn, dưới bụng nhô lên, rồi sau đó xé rách, đỉnh đầu có một cái sừng phá ra. . .

Chúng, bất ngờ biến thành năm đầu cự giao. . .

- Ha ha, năm đầu Đại Đạo chi lực của Thanh Tà Tiên Vương, rõ ràng chỉ để cho thức giới của hắn, nhiều hơn năm đầu Ác Giao, mặc dù Đại Đạo chi lực của Thanh Tà đạo hữu, cũng chỉ là một ít căn cơ, không coi là Đại La Tiên đạo nguyên vẹn, nhưng rơi vào trong tay người bình thường, cũng sẽ không có loại cục diện này, dù sao một đầu Đại Đạo cũng có thể tạo nên một vị Đại La Kim Tiên, năm đầu Đại Đạo, đủ để Tiên Vương để ý, ra tay tranh đoạt, mà thằng oắt con này lại là vì pháp tắc quá nhiều, tiềm lực quá lớn, nên tu hành chậm, năm đầu Đại Đạo chi lực cũng chỉ giúp hắn tiến lên nửa bước Đại La Kim Tiên, lão phu thật muốn biết, lúc ba nghìn đại đạo ở trong thức giới của hắn đều hóa rồng. . .

Cái giọng nói kia hơi dừng lại một chút, rồi sau đó thở dài:

- . . . Đến tột cùng hắn sẽ có bao nhiêu bổn sự!

. . .

. . .

- Muốn mời ta làm bảo tiêu?

Lúc này ở bên ngoài thức giới, Phương Hành cũng đang vẻ, ngơ ngác nhìn Thái Hư Bảo Thụ ở trước mắt.

Thái Hư Bảo Thụ đã khôi phục nguyên trạng, Chân Linh của Thanh Tà Tiên Vương bị người dùng đại pháp lực cưỡng ép dẫn đi, tiến nhập thức giới, hung hiểm lớn nhất trên người nàng cũng được tiêu trừ, trên cành cây chỉ lưu lại một vết sẹo mờ, nhưng trao đổi tinh thần lại không đáng ngại.

- Đúng vậy, Phương đại gia, hiện nay ở bên ngoài có người xấu muốn xông tới, chúng ta rất sợ hãi!

Thái Hư Bảo Thụ lắc lư cành lá, thần niệm nhẹ nhàng chấn động:

- Các huynh đệ tỷ muội đều rất sợ hãi, hi vọng ngươi có thể bảo vệ chúng ta!

- Ha ha, xem ra, vừa rồi các ngươi đã sớm cho ta tiền đặt cọc đi à nha?

Phương Hành nở nụ cười, đến thời điểm này hắn đã biết rõ những linh hỏa ở bên trong thức giới đến được là do đâu rồi, hơn nữa tại thời điểm hắn vừa mới tỉnh lại, cũng nhìn thấy dưới người mình là nước thuốc tinh túy, ngửi được mùi thuốc nồng đậm, nhưng lại hiểu rõ vừa rồi mình gặp được vận may, mấy trăm loại tinh hoa tiên dược, thật sự là Đại Tạo Hóa ở dưới cơ duyên xảo hợp mới có được, Tiên Nhân bình thường căn bản không cần nghĩ, đã có tinh hoa tiên dược, độ khó Tổ Vu mười hai tế tối thiểu cũng giảm xuống ba thành!

- Các huynh đệ tỷ muội đều cảm thấy Phương đại gia ngươi là một người tốt, cho nên bọn hắn mới chủ động dâng tinh hoa bản thân cho ngươi, trợ giúp ngươi đánh bại ác nữ kia, sau đó lại chờ ngươi tỉnh lại bảo hộ chúng ta. . .

Phương đại gia, ngươi sẽ bảo hộ chúng ta chứ?

Thái Hư Bảo Thụ nhẹ nhàng lay động, giống như rất lo lắng Phương Hành không đồng ý.

Sau khi Phương Hành nghe xong lời này, liền sửng sốt một lúc mới phá lên cười:

- Không nhìn ra các ngươi còn rất tinh mắt. . .

Nói xong ưỡn lồng ngực lên, ngạo nghễ nói:

- Không chút khách khí mà nói, ta thật đúng là người tốt!

Chương 1621: Ngồi xuống hảo hảo nói chuyện

- Các ngươi đã tin ta, vậy cái đại trận này cũng cho ta đi, đồ đệ bảo bối, đi ra hỗ trợ!

Phương Hành đã làm ra quyết định, liền quát khẽ một tiếng, đứng lên đến, ngón tay lấy Tiểu Khô Lâu ở bên hông mình bắn ra, một đạo bạch quang hiện lên, rơi xuống mặt đất, đây là một tiểu gia hỏa trắng trắng mập mập, chỉ mặc yếm, sau lưng treo một mặt gương đồng, hai mắt có chút ngạc nhiên nhìn về bốn phía, không phải ai khác, đây đúng là Thái Hư Bảo Bảo đã bái Phương Hành làm sư phụ, từ khi có được Tiên mệnh, rồi lại bị Phù Đồ Thiên cưỡng ép hóa thành quái thụ, sau khi không chịu nổi nỗi thống khổ ở Phù Đồ Thiên, nó vẫn luôn do dự xem mình có nên hóa thành người hay không, nhưng hôm nay đã cân nhắc rất lâu rồi!

- Đây là, chủ nhân Hỗn Độn Tiên Viên?

Thái Hư Bảo Bảo thấy rõ tình cảnh chung quanh, lập tức tỉnh ngộ, mặt đầy ngạc nhiên.

- Không đúng, lát nữa sẽ bị người đoạt. . .

Phương Hành trầm giọng nói ra, sau đó nhìn về phía Thái Hư Bảo Bảo:

- Nhìn xem các nàng tới đâu rồi!

- Được rồi!

Dù sao Thái Hư Bảo Bảo cũng được Thái Hư Tiên Vương tự tay luyện chế ra, nên đối với nó giống như có vài phần tình cảm cha con, thấy Phương Hành muốn ra tay bảo hộ một mảnh Tiên Viên này, tinh thần nó cũng lập tức tỉnh táo, lấy Thái Hư bảo kính ở sau lưng xuống dưới, chui đi vào, không bao lâu sau mặt kính biến ảo, xuất hiện cảnh tượng tàn phá bên ngoài Tiên Viên, vô số đội ngũ đang cực lực phá trận. . .

Phương Hành chăm chú nhìn lên hình ảnh kia, ánh mắt cũng trở nên có chút lạnh lẽo.

Lúc trước hắn tiến vào Tiên Viên, bởi vì trong ngực ôm Thái Hư Bảo Thụ biến thành Tiểu Manh Nữ, nên chưa từng gặp bất luận cái trở ngại gì, trực tiếp tiến đến, nhưng hôm nay Thiên Nguyên cùng sinh linh Thần tộc lại không giống, mỗi một đạo tàn trận, mỗi một tầng cấm chế, đều cần ra tay phá vỡ, mặc dù song phương đều có cao thủ, nhưng vẫn không dám cưỡng ép dùng man lực phá trận, tàn trận cùng cấm chế bực này, đều cùng một nhịp thở với đại lục bị tàn phá, một khi cưỡng ép đánh nát, sẽ giống như nhổ đi một cây đại thụ, liền trực tiếp phá huỷ đất bùn. . .

Phía dưới chính là Hỗn Độn Tiên Viên, tràn đầy tiên dược trân quý, hủy một cây bên trên đều sẽ đau lòng. . .

- Chiếu theo tốc độ phá trận hiện tại của bọn hắn, chỉ nửa canh giờ nữa, sẽ tiến vào Tiên Viên. . .

Khuôn mặt mập mạp của Thái Hư Bảo Bảo xuất hiện ở trong Thái Hư Huyễn Kính, trầm giọng nói ra, rất là lo lắng:

- Sư phụ, ngươi có thể hay không. . .

- Quá sức!

Vừa thấy biểu lộ của Thái Hư Bảo Bảo, Phương Hành liền biết rõ nó muốn hỏi cái gì, nên trực tiếp lắc đầu.

Sau đó hắn liền nhìn về phía mặt kính, bên trên hiển hóa ra một vị lão giả áo xám của Thiên Nguyên, lão giả kia mặc áo bào thêu ngôi sao, chân đạp giày trúc, trong tay nắm một cây phất trần, râu bạc tóc trắng, hình dung già nua, nhưng lại xông lên ở phía trước nhất, bất luận là tàn trận phức tạp hay cấm chế mạnh mẽ, ở trước mặt hắn đều không trụ được mấy hơi, liền lặng yên không một tiếng động bị phá vỡ, tu vi hắn nông sâu ra sao cũng có thể thấy được ít nhiều, Phương Hành đoán chừng, một thân tu vi của hắn, tuyệt không thua kém Đại La Kim Tiên, mà người ở Thiên Nguyên có tu vi này, rõ ràng không chỉ có một cái. . .

Một phương diện khác, Thần Chủ áo trắng như tuyết, cũng xông đến thế như chẻ tre, đáng sợ đến mức làm cho người ta không khơi dậy nổi bất luận tâm tư phản kháng gì.

- Hiện tại ta đã nhận được năm đầu Đại Đạo chi lực của Thanh Tà Tiên Vương, nhưng tu vi không đủ, vận chuyển thật sự là cố hết sức, huống hồ loại vật như Đại Đạo này, vô luận là sư truyền, hay là chiếm được, lực lượng đều không bằng chính mình tìm hiểu ra, nếu nói Đại Đạo chi lực mình tìm hiểu ra có mười phần lực lượng, như vậy truyền đến người khác, sau đó người này tu luyện đến cực hạn, cũng không nhận được quá bảy phần lực lượng, cái này lại không có biện pháp khác, Đại Đạo chi lực phải tự mình tu luyện ra, Đại La Kim Tiên tuyệt đối không thể tạo nên. . .

Phương Hành âm thầm nghĩ trong nội tâm:

- Cho dù ta có lực lượng năm đầu Đại Đạo này, cũng chỉ dám cam đoan mình vô địch trong cảnh giới Thái Ất, nếu chống lại Đại La Kim Tiên chưa tu luyện ra Đại Đạo chi lực của chính mình, cũng chỉ có nước bị người ta đánh, dù sao, tu vi không phải là phép cộng, càng không có khả năng lấy nhiều bắt nạt ít, một cây làm chẳng nên non ba cây chụm lại nên hòn núi cao, ít nhất tại cảnh giới này không thể thực hiện được. . .

Bây giờ hắn suy nghĩ sự chênh lệch giữa bản thân cùng Đại La Kim Tiên.

Thái Ất thượng tiên, tu luyện ra Tiên giác, Đại La Kim Tiên thì thông qua Tiên giác, tu luyện ra một đầu Đại Đạo!

Tựa như Thanh Tà Tiên Vương, sau khi vẫn lạc, lưu lại năm đầu Đại Đạo chi lực nàng khổ tu cả đời, đương nhiên, hiện tại Phương Hành cũng không biết, đến tột cùng khi Thanh Tà Tiên Vương còn sống tu luyện ra bao nhiêu Đại Đạo chi lực, rất có thể nàng tu luyện ra nhiều Đại Đạo chi lực hơn nữa, đến cuối cùng cũng bị người cưỡng ép phá vỡ, chỉ chừa lại năm đầu căn cơ mà thôi, dù sao thực lực mỗi một Tiên Vương đều thâm bất khả trắc!

Phương Hành đã nhận được năm đầu Đại Đạo chi lực Thanh Tà Tiên Vương lưu lại, nhưng dù sao cái này cũng không phải là bản thân hắn tìm hiểu ra, nên uy lực thi triển ra sẽ giảm nhiều, đối mặt với một Đại La Kim Tiên, đều không có phần thắng, thì càng không cần phải nói đến hiện tại, phía Thiên Nguyên không chỉ có ba vị Đại La Kim Tiên, mà bản thân Thần Chủ, càng có tu vi cao hơn Đại La Kim Tiên bình thường, vậy thì đánh như thế nào?

- Trên cơ bản cứng đối cứng không có hi vọng gì. . .

Phương Hành nhăn mặt, thật lâu không nói lời nào, thẳng đến cuối cùng, mới nặng nề thở dài.

- Vậy chúng ta có thể làm gì bây giờ?

Thái Hư Bảo Bảo ngơ ngác, nhìn lướt qua bốn phía, bỗng nhiên lén lén lút lút liếc mắt ra hiệu với Phương Hành.

Tự nhiên Phương Hành hiểu ý tiểu tử này, nó đang ám chỉ:

- Nếu thật sự không được chúng ta cũng kiếm một chút rồi rời đi. . .

Nói thật, cái chủ ý này đúng là một cái phương pháp đơn giản nhất, ban đầu Phương Hành cũng tính toán như vậy, so với hiện tại cơ hội càng tốt hơn, vừa rồi không có người đoạt cùng hắn, muốn lấy cái gì thì lấy cái đó, trực tiếp chiếm lấy Thái Hư Bảo Thụ cũng có thể, chỉ phải nghĩ biện pháp chạy thoát ra ngoài, không thể nghi ngờ nếu tranh đoạt lúc này hắn là người có lợi nhất, so với lúc trước hắn đoán còn tốt hơn rất nhiều, thế nhưng cách nghĩ đơn giản đến cực điểm như vậy, lại làm cho trái tim Phương Hành do dự, dù sao những hoa cỏ này cũng lựa chọn hắn. . .

Trước khi chúng không có chủ động giúp hắn, hắn có thể làm như vậy, nhưng hiện tại. . .

- Ha ha, ta có Tạo Hóa Thanh Phù của Thái Hư Tiên Vương, Hỗn Độn Tiên Viên lại là truyền thừa của lão Thái Hư, theo lẽ thường thì cái này nên là đồ đạc của ta, dựa vào cái gì lại để cho cho người khác?

Nghĩ như vậy, Phương Hành liền nở nụ cười lạnh, dùng giọng điệu cường thế nói với Thái Hư Bảo Bảo:

- Đồ nhi ngoan, ngươi cũng phải nhớ kỹ cho ta, nguyên tắc của vi sư tựu là, chỉ có thể đoạt đồ vật của người khác, người khác không thể đoạt của ta. . .

Thái Hư Bảo Bảo trong gương nhếch miệng, nói:

- Sư phụ, nếu lúc ngươi nói lời này chân không run rẩy vẫn tốt hơn!

Phương Hành nghe xong tức giận:

- Run rẩy đâu ra? Trong nội tâm ta có chút sốt ruột, làm sao có thể biểu hiện ra ngoài. . .

Thái Hư Bảo Bảo:

- . . . Mình cũng thừa nhận có chút sợ!

Phương Hành hừ lạnh một tiếng, nói:

- Từ nhỏ vi sư đã không biết chữ viết sợ như thế nào!

Nói xong nhíu mày, nói nhỏ:

- Đến thời điểm này, cũng chỉ có cái phương pháp kia. . .

Thái Hư Bảo Bảo vội vàng hỏi:

- Phương pháp gì?

Phương Hành nói:

- Trước tiên ta theo chân bọn họ nói chuyện!

Thái Hư Bảo Bảo lập tức ngẩn ngơ, còn tưởng rằng Phương Hành nói chuyện cười, nhưng lại để cho nó không nghĩ tới chính là, Phương Hành thật có ý định nói chuyện cùng bọn họ, sau khi hạ quyết định, lập tức bay vút về bốn phía chuẩn bị, nửa canh giờ thời gian rất nhanh đã qua, tại thời điểm đội ngũ hai phe, chuẩn bị phá vỡ tàn trận và cấm chế, tiến vào Hỗn Độn Tiên Viên, Phương Hành cũng phi thân mà lên, đứng ở giữa không trung, thần sắc ngưng trọng, tiên ý mênh mông, sau lưng là một cái áo choàng huyết hồng đỏ như máu, bay tới bay lui. . .

- Ha ha ha ha, chư vị phá trận vất vả, lúc này bổn đế tử hữu lễ. . .

Phương Hành quay mắt về phía hai phe Thiên Nguyên cùng Thần tộc chỉ thiếu chút nữa là có thể vào Hỗn Độn Tiên Viên cười to, xa xa chắp tay.

- Cái đó là. . .

Hắn đột ngột xuất hiện ở giữa không trung, khiến cho hai phe đội ngũ đều khẽ giật mình, lúc trước Phương Hành ở chỗ sâu trong Hỗn Độn Tiên Viên, tự nhiên bọn họ không nhìn thấy hắn, nhưng hôm nay Phương Hành hiện thân ở giữa không trung, lập tức thu ánh mắt hết chư phương. . .

Bọn hắn đều vội vội vàng vàng, muốn nhanh chóng phá trận, tiến vào Tiên Viên, lại không nghĩ rằng trong Tiên viên đột nhiên có người, nên nhất thời hơi chần chờ, động tác phá trận cũng ngừng lại, tất cả đều vừa sợ vừa nhìn nam tử tóc dài, sau lưng có một kiện áo choàng huyết hồng, trong lòng giật mình, vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, làm sao hắn lại đi vào sớm như thế. . .

Thần Chủ càng khiếp sợ hơn, nàng ngưng lông mày nhìn về phía Phương Hành.

Lòng của nàng, thậm chí dâng lên lửa giận, cho rằng Phương Hành nhất định đã lừa gạt nàng.

Bằng không mà nói, hắn đã có thể sớm tiến vào Hỗn Độn Tiên Viên, vì sao không chịu nói phương pháp này với mình?

- Ngươi là người phương nào, tại sao lại ở trong Tiên Viên?

Bên phía Thiên Nguyên, vị lão giả râu bạc trắng mặc áo bào thêu ngôi sao không kìm nén được, là người thứ nhất hét lớn.

- Ha ha ha ha. . .

Phương Hành ở dưới ánh mắt vừa nghi hoặc vừa tràn ngập sát khí, cười rất tự nhiên, bình tĩnh một ôm tay, nói:

- Ta chính là Đế tử Đế Lưu của Đại Xích Thiên, xin có lễ với chư vị, ta ở đây là vì muốn thương lượng cùng chư vị, trước đây truyền thừa của Thái Hư Tiên Vương đã quy cho bổn Đế tử, theo lý thuyết thì phiến Hỗn Độn Tiên Viên này cùng với Thái Hư Bảo Thụ bên trong, cũng là vật của bổn Đế tử, cái Tiên viên này đã có chủ, chư vị có thể trở về, ta sẽ dâng ra một ít tiên dược, cảm kích ơn giơ cao đánh khẽ của chư vị. . .

- Cái gì?

- Hắn là Đế tử Đại Xích Thiên?

- Tại sao Đại Xích Thiên cũng biết sự tình Hỗn Độn Tiên Viên?

Thần sắc nhưng người bên phía Thiên Nguyên đại chấn, vừa sợ vừa nghi ngờ, nhưng rất nhanh bọn hắn liền phản ứng lại, lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao khẽ động tâm tư, muốn một chưởng đánh tới, trong miệng hét lớn:

- Đừng nói Đế tử, ngay cả tiên đế, cũng không cách nào bảo chúng ta rời đi. . .

Lúc này, Hỗn Độn Tiên Viên ở ngay trước mắt, bọn hắn không rảnh nghĩ nhiều, trực tiếp dùng phương pháp đơn giản nhất.

Cái gì mà Đế tử với không Đế tử, một chưởng chụp chết, đoạt được tiên dược đã rồi nói sau. . .

Đúng vào lúc đó, vẻ mặt Thần Chủ cũng trở nên lạnh lùng nhìn Phương Hành ở giữa không trung, không có nửa điểm ý tứ giúp đỡ hắn.

- Chậm đã!

Dưới tình cảnh này, Phương Hành bỗng nhiên hét lớn một tiếng, thanh âm quá vang dội, khiến tất cả mọi người chú ý.

Sau đó dưới ánh mắt chăm chú của mọi

người, hắn bỗng nhiên nhẹ nhàng cười cười, bắn ra một lá bùa, bay vào giữa không trung.

Cũng ở trong một sát na đó, góc Tây Nam Hỗn Độn Tiên Viên, có một mảnh hoang vu chi địa không có linh dược sinh trưởng, đột nhiên tuôn ra Tiên diễm, mang theo khí tức hủy diệt đáng sợ, hỏa diễm thiêu đốt tất cả mọi thứ trong phạm vi bao trùm thành hư vô, kể cả đá tảng nằm trong phạm vi ngọn lửa kia bao phủ cũng hóa thành dung nham, sau đó lại kết thành lưu ly, một màn đột ngột này, khiến cho tất cả mọi người đều khẽ giật mình.

Còn Phương Hành lại cười dịu dàng mở miệng:

- Nếu như mọi người chết sống không chịu rút đi, vậy thì nhẫn nại ngồi xuống hảo hảo nói chuyện, nhưng ngàn vạn lần không nên kích động, ha ha, phía dưới Tiên Viên đã bị ta bày thần thông, lá bùa vừa tế, Tam Muội Chân Hỏa sẽ dấy lên ở khắp nơi, không đến một hơi thở là có thể thiêu toàn bộ tiên dược thành tro, các ngươi hiểu chứ. . .

Chương 1622: Các ngươi phân ra a

- Ngươi dám!

Vị lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao của Thiên Nguyên nghe được lời này, đã giơ tay lên giữa không trung, hắn cùng với một phương Thần Chủ khác, đồng thời dùng ánh mắt lẫm liệt, nhìn về phía biển lửa ở bên trong Tiên Viên, ánh mắt có chút ngưng trọng, dùng tu vi của bọn hắn, tự nhiên sẽ nhìn ra sự lợi hại của Tam Muội Chân Hỏa, trong nháy mắt lửa này tế lên, nham thạch có thể bị đốt thành lưu ly, huyền thiết có thể biến thành nước thép, càng không cần phải nói đến tiên dược, tiên dược là vật bất phàm, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một loại thực vật, có lẽ có thể tránh được phàm hỏa, nhưng ở trước mặt Tam Muội Chân Hỏa, nó thật sự có thể một hơi liền đốt sạch sẽ, lời ấy cũng không phải là đe dọa. . .

Bọn hắn thật sự lo lắng người trước mắt sẽ một không làm thì thôi hai là ra tay không ngừng, bởi vậy động tác không khỏi cứng đờ.

Lúc này, bất kể là Thiên Nguyên, hay là Thần Chủ, cũng chỉ cần mấy bước là có thể vươt qua cấm chế cuối cùng, xông vào bên trong Tiên Viên, thế nhưng cử động của vị Đế tử này, lại làm cho trái tim bọn hắn có một tia băn khoăn!

- Vô luận ngươi là ai, nếu tổn thương nửa gốc tiên dược ở đây, ngươi cũng sẽ để mệnh ở lại chỗ này!

Trái tim cũng chỉ do dự một cái, vị lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao kia, đã lộ ra sát cơ, lạnh giọng hét lớn.

- Ha ha, đừng làm rộn!

Phương Hành nở nụ cười lạnh, vung tay áo xuống, mười phần làm điệu, hiển thị rõ ngạo ý:

- Bổn đế tử đã dám hiện thân ở chỗ này nói chuyện cùng các ngươi, thì cũng không bị mấy câu nói đó của ngươi hù ngã, nếu ngươi cảm thấy ta không dám một mồi lửa đốt đi cái Tiên Viên này, sao ngươi không trực tiếp xông vào so chiêu cùng bổn Đế tử chứ? Ai kinh sợ ai hung hăng, ai được như nguyện ai gặp xui xẻo, ngươi thử một lần chẳng phải sẽ rõ sao?

- Ngươi. . .

Vị lão tu Thiên Nguyên tỏ vẻ phẫn nộ, nhưng thật sự không có hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này ánh mắt của hắn, có chút hồ nghi hướng về một phương hướng khác nhìn sang!

Thiên Nguyên cùng Thần tộc đã sớm là địch rồi, hôm nay tại Thiên Nguyên, hai phe đội ngũ vẫn còn đánh tới đánh lui, gần như xem loại chém giết này coi là phương pháp luyện binh, song phương đều có vô số tiểu Thần Vương, tiểu chiến tu, đều ở ở bên trong chém giết bực này lớn lên, tiềm lực thật lớn, hơn nữa lúc này, Thiên Nguyên vốn độc chiếm bí mật Hỗn Độn Tiên Viên, cũng bị Thần Chủ thông qua phương pháp nào đó biết được, nên mới có Thần tộc đi lại trong Đa Bảo Tiên Hà, có thể nói, hai bên bọn họ, đều xem đối phương là đối thủ mạnh nhất. . .

Trước khi hàng lâm xuống Tiên Viên, hai phe Thần Chủ cùng Thiên Nguyên, cũng đã thấy được lẫn nhau, chỉ có điều lúc ấy bọn hắn đều ôm một loại tâm tư, không muốn ở bên ngoài tinh vực động thủ, mà trước tiên lựa chọn ra tay phá trận, nhưng không hề nghi ngờ, sau khi phá vỡ đại trận, song phương nhất định sẽ nhấc lên xung đột, Thần Chủ sẽ là đối thủ lớn nhất của Thiên Nguyên. . .

Chỉ là đến hôm nay, có một cái cục diện không tưởng xuất hiện!

Vậy mà có một vị Đế tử lai lịch kỳ quặc, đột nhiên xuất hiện ở Hỗn Độn Tiên Viên, khiến hai phe trở thành thế công địch. . .

Thậm chí trong nội tâm vị lão tu Thiên Nguyên kia còn đang hoài nghi, không biết người này có phải bị Thần Chủ âm thầm điều khiển hay không!

Bằng không thì Tam Thập Tam Thiên sẽ không thể biết được việc Hỗn Độn Tiên Viên xuất hiện, huống chi đoạt được tiên cơ?

- Ngươi còn có bao nhiêu bí mật gạt ta?

Đến thời điểm này, Thần Chủ cũng không hề trầm mặc nữa, ánh mắt nhàn nhạt, nhìn về phía Phương Hành.

Lúc này mặt nàng không chút biểu tình, thanh âm thoát tục, nhưng không hề nghi ngờ, bất mãn chi ý trong lòng nàng gần uẩn nhưỡng tới cực điểm.

- Ai, ta nói thật ta cái gì cũng không có dấu diếm ngươi, không biết ngươi có tin ta hay không?

Phương Hành đang tươi cười cũng có chút phát khổ, xấu hổ gãi gãi đầu.

Thần Chủ vẫn là mặt không biểu tình:

- Không tin!

- Vậy thì không có biện pháp rồi!

Phương Hành giang tay ra, cười khổ nói:

- Ta cũng không nghĩ tới sự tình sẽ tiến triển đến một bước này, nhưng nếu như đã đến nơi này, cũng không có gì dễ nói được rồi, mọi người cùng nhau ngồi xuống nói chuyện, một mảng Tiên Viên lớn như vậy, thật sự đốt đi, chẳng phải đáng tiếc hay sao?

- Hừ!

Thần Chủ mặt lạnh như băng, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, tay áo hơi lắc, giống như chuẩn bị đưa tay.

- Này. . .

Phương Hành hoảng sợ, "Bá" "Bá" bắn ra hai cái lá bùa.

- Oanh

- Oanh

Ở bên trong Tiên Viên, lập tức có hai ánh lửa trùng thiên, nhưng lại ở chỗ thần thông hắn sớm bố trí xuống, vị trí bị thần thông đốt lên, vẫn là khu vực không có tiên dược gì sinh trưởng, nhưng thình lình chứng kiến hai biển lửa trùng thiên, tất cả mọi người đều hoảng sợ, nhất là một phương Thiên Nguyên, thậm chí không ít người đều hét lớn

- Không nên kích động

. . . Thần Chủ cũng không khỏi ngây ngốc một chút, tay vẫn chậm rãi giơ lên, vuốt ve tóc mai của chính mình, giống như đã hiểu cái gì, ánh mắt ngưng lại, rơi xuống trên mặt Phương Hành, ý tứ cảnh cáo vô cùng dày, khiến cho Phương Hành không thể xằng bậy. . .

- Hắc hắc hắc hắc, ngài tu vi cao, đừng làm ta sợ, tay khẽ run rẩy, là cái Tiên Viên này có thể bị đốt đó. . .

Phương Hành chỉ có thể cười khổ nói.

Dù sao tu vi Thần Chủ vẫn quá mạnh mẽ, nếu nàng muốn phá vỡ cấm chế, trực tiếp đánh chết, hoặc là trọng thương chính mình, cũng không cần thời gian quá dài, trong nội tâm Phương Hành cũng khó tránh khỏi khẩn trương, vừa rồi nàng khoát tay, còn tưởng rằng nàng muốn động thủ, trong lúc gấp gáp tung ra hai cái tiên phù.

Nhưng làm như vậy, cũng thật sự khiến cho đội ngũ hai phe hiểu rõ hắn thực sự quyết tuyệt, bị Thần Chủ làm hoảng sợ liền bắn ra hai đạo tiên phù, nếu thật sự cứng rắn với hắn, họ lo lắng hắn sẽ trực tiếp một mồi lửa đốt đi cả tòa Tiên Viên, dưới tâm lý này, Thần Chủ ngẩn người tại chỗ, thậm chí một phương Thiên Nguyên, còn vô ý thức cách xa một chút. . .

- Mọi người vất vả một hồi, ai cũng không muốn lấy giỏ trúc múc nước phải không, hay là ngồi xuống hảo hảo tâm sự đi!

Phương Hành cười thầm một tiếng trong nội tâm, sau đó ngẩng đầu lên, chăm chú nói ra.

- Có cái gì để nói chuyện cùng ngươi chứ, chẳng lẽ ngươi muốn kéo dài thời gian, đợi đến lúc đại quân Tam Thập Tam Thiên đuổi tới?

Lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao lạnh giọng quát, ánh mắt âm u, làm như nhìn thấu suy nghĩ trong trái tim Phương Hành.

- Ha ha ha ha, vị lão huynh này nói không đúng rồi, đại quân Tam Thập Tam Thiên chạy tới, đối với bổn đế tử một điểm chỗ tốt cũng không có, mặc dù cái Tiên Viên này không tầm thường, rơi vào trong tay bổn Đế tử là đồ tốt, nhưng nếu bỏ vào trước mặt Tam Thập Tam Thiên, sợ là còn chưa đủ nhìn, cho nên các ngươi hãy tin tưởng ta, ta cũng muốn trước khi bọn hắn đến hảo hảo trò chuyện cùng các ngươi, lúc trò chuyện thì đâu đã vào đấy!

Phương Hành trả lời vô cùng chân thành, một bộ nóng lòng nói chuyện.

- A, Vậy ngươi nói, muốn trò chuyện như thế nào?

Vị lão tu kia nhàn nhạt mở miệng, đồng thời hướng về phía Thần Chủ nhìn thoáng qua.

Thần Chủ lặng yên không lên tiếng, thực sự nhàn nhã nhìn Phương Hành.

- Ai, nói thực ra, ta vốn có ý định mình lặng lẽ tới, cầm thứ tốt bỏ chạy, kết quả không nghĩ tới hai người các ngươi đến nhanh như vậy, bản thân còn gặp chút phiền toái, bị Thanh Tà cô nương làm chậm trễ thời gian, sau khi xử lý xong nàng ngẩng đầu nhìn lên, thì ta đã là cá mắc quai, bị các ngươi nhốt ở bên trong, nếu đã không thể trốn thoát đi, vậy không bằng nói chuyện cùng các ngươi?

Phương Hành một bộ ảo não, nặng nề thở dài.

- Thanh Tà Tiên Vương?

Vị lão tu mặc áo bào thêu ngôi sao của Thiên Nguyên nghe vậy thì khẽ giật mình, sắc mặt khẩn trương:

- Nàng ở nơi nào?

Phương Hành quay đầu lại bình tĩnh nhìn hắn một cái:

- Chết rồi!

Đồng tử lão tu co rút lại, ánh mắt như châm:

- Di vật của nàng ở nơi nào?

- Đương nhiên là trong tay Tử Huyền Tiên soái Đại Xích Thiên ta!

Phương Hành điềm nhiên như không có việc gì nhìn hắn nói:

- Đám đồ tử đồ tôn của nàng, dưới sự suất lĩnh của một người tên gọi là Quan Phi Hưng thượng tiên, mạo danh thế thân, tiến nhập Tiên quân, muốn tùy thời trốn vào Đa Bảo Tiên Hà, kết quả bị Tử Huyền Tiên soái phát giác, toàn bộ đều bị bắt giam, sau đó bị chém giết, bổn Đế tử cũng muốn đi nhặt chút lợi, liền cẩn thận từng li từng tí lấy một cây cổ cầm trên người bọn chúng giữ lại, không nghĩ rằng, bên trong cổ cầm có tàn linh của Thanh Tà, suýt nữa bị cô ta đoạt xá. . .

- Cái này. . .

Lão tu mặc áo bào thêu ngôi sao, ở trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào phán đoán Phương Hành nói thật hay giả, ánh mắt bùng cháy mạnh, tâm thần nhanh chóng tính toán.

Nhìn cái vẻ mặt âm trầm kia, giống như là trời sập vậy!

Phương Hành nhìn mặt mà nói chuyện, cũng đã đoán được một việc, tâm thần thoáng so sánh, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra, chỉ liếc mắt nhìn lão tu mặc áo bào thêu ngôi sao, liền tiếp tục nói:

- Cũng hết cách rồi, đã bị các ngươi chặn đúng lúc, vậy cũng chỉ còn cách nói chuyện với các ngươi, lời nói không dễ nghe, mọi người tranh lâu như vậy, ai cũng không dễ dàng, thực bảo các ngươi tay không mà về, ta cũng không đành lòng, không bằng cứ như vậy đi, tiên dược ở trong cái Tiên Viên này, song phương các ngươi mỗi bên một nửa, phân ra như vậy được không?

- Hả?

Vô số người tu hành bên Thiên Nguyên, đều lộ ra vẻ không tin.

Vị Đế tử này sẽ có hảo tâm như vậy sao, lại để cho bọn họ cùng Thần Chủ phân chia tiên dược?

Ngay cả Thần Chủ cũng không có thay đổi, hiển nhiên không tin Phương Hành sẽ hảo tâm như vậy, nàng chỉ đang âm thầm suy tính, đến tột cùng tiểu tử này đang đánh cái chủ ý gì, át chủ bài trên tay nàng, có thể triệt để chế trụ hắn hay không. . .

Đó là thuộc hạ hắn lưu lại bên trong Thần Vực? Hay là bí mật thân phận tối trọng yếu nhất của hắn?

- Đế tử điện hạ, ngươi nói tiên dược đều cho song phương chúng ta, vậy còn ngươi thì sao?

Bên phía Thiên Nguyên, có một vị lão giả khác chậm rãi đứng dậy, nhưng thần tình người này lại rất lạnh nhạt, khí tức cực kỳ đáng sợ, nhưng so với vị lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao kia, lại rõ ràng chênh lệch một ít, thế nhưng sau khi nghe lão giả áo bào thêu ngôi sao ở đằng kia nói sự tình Thanh Tà Tiên Vương, liền không nói qua bất luận một câu gì, lúc này hắn cũng chỉ đứng dậy, thay thế lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao đàm phán cùng Phương Hành!

- Ha ha ha ha, ta là Đế tử, không thiếu một ít tiên dược này. . .

Phương Hành nở nụ cười, khoát tay áo, rất thật thà trả lời:

- Cho nên những tiên dược này các ngươi cứ phân ra, không cần cân nhắc đến ta, đương nhiên phân như thế nào là sự tình của chính các ngươi, ta không để ý tới, về phần ta, chỉ cần một cây Tiểu Thụ không đáng tiền là được, song phương các ngươi lập thề độc không được ra tay với ta, hiện tại ta sẽ lập tức thu lại thần thông, mang tiểu thụ rời đi. . .

Nghe xong lời hắn nói, gần như tất cả mọi người đều nao nao, sắc mặt đại biến:

- Thái Hư Bảo Thụ?

Thở ra một hơi, gần như trong lòng bọn hắn đồng thời bay lên một cái ý niệm:

- Người đang nằm mơ à?

Chương 1623: Mười hơi

- Hắn nói nhất định là Thái Hư Bảo Thụ. . .

- Khó trách tên Đế tử này chịu mang tiên dược cho chúng ta, hóa ra hắn chú ý đến Thái Hư Bảo Thụ!

- Bảo vật này thật sự tồn tại, làm sao có thể để mặc hắn mang đi?

Sau khi nghe xong lời của Phương Hành, một phương Thiên Nguyên trực tiếp rối loạn, bên Thần Chủ thì ngược lại, thần sắc vẫn còn tương đối bình tĩnh, nhưng mặt mày cũng hơi co rút lại một chút, xem ra nàng rất chú ý tới tiểu thụ trong miệng đối phương, nên có chút ít không kìm nén được!

Bất kể đối với nàng hay là đối với Thiên Nguyên mà nói, Thái Hư Bảo Thụ mới là báu vật trong báu vật!

Bọn hắn ai cũng chưa từng gặp qua Thái Hư Bảo Thụ, thậm chí khi nghe Phương Hành nói ra những lời này, đều không xác định Thái Hư Bảo Thụ có thật sự tồn tại ở trên đời này hay không, nhưng bọn hắn rất xác định, nếu Thái Hư Bảo Thụ thật sự tồn tại, như vậy giá trị của nó, nhất định không phải tiên dược bình thường có thể so sánh được, mọi người đều biết, Thái Hư Bảo Thụ chính là tâm huyết cả đời Thái Hư Tiên Vương, là tinh túy trong vạn chủng tiên dược Hỗn Độn Tiên Viên, theo truyền thuyết, Thái Hư Tiên Vương đã thông qua nó, giải quyết vấn đề tài nguyên ngày càng thiếu thốn, nói cách khác, rất có thể cái này sẽ giải quyết vấn đề tài nguyên thiếu thốn dẫn đến việc khó có thể hưng thịnh của các phương thế lực, tự nhiên không phải tiên dược bình thường có thể so sánh. . .

Nếu không muốn hình dung, có thể nói tiên dược là một khối vàng, mà cái Thái Hư Bảo Thụ này là kim cương!

Đừng nói một mảnh Hỗn Độn Tiên Viên tàn phá, cho dù là Hỗn Độn Tiên Viên nguyên vẹn lúc trước bày ở trước mặt bọn họ, cũng không bằng một cây Thái Hư Bảo Thụ này, làm sao hai phe Thiên Nguyên cùng Thần Chủ, có thể vì điểm ấy tiên dược, để Đế tử rời đi?

- Nhanh chóng giao Thái Hư Bảo Thụ ra đây, chúng ta có thể mặc ngươi lấy một bộ phận tiên dược còn sống rời đi!

Sắc mặt vị lão giả áo xám bên phía Thiên Nguyên cũng lập tức trở nên thập phần ngưng trọng, trầm giọng quát.

Thần Chủ thì ngược lại, chưa từng mở miệng, chỉ bình tĩnh liếc nhìn Phương Hành, sau đó chậm rãi gật đầu.

Rất rõ ràng, nàng cũng đang ám chỉ Phương Hành, nhất định phải giao Thái Hư Bảo Thụ cho nàng.

- Các ngươi đều mơ tưởng gốc tiểu thụ này?

Phương Hành chứa có chút nghi hoặc, cười cười với bọn hắn, sau đó nói:

- Kỳ thật một đổi một cũng có thể, nếu không ta sẽ mang gốc tiểu thụ này cho hai phương các ngươi, sau đó tự mình chiếm tiên dược, các ngươi cảm thấy cái chủ ý này như thế nào?

- Ngươi!

Lão giả bên phía Thiên Nguyên nhíu mày quát:

- Phải mang Bảo Thụ giao cho chúng ta!

Sau đó cũng không có người nói gì khác, chỉ muốn Phương Hành mang Hỗn Độn Tiên Viên giao ra, rất rõ ràng, bọn hắn vẫn đang không thể nào đáp ứng đề nghị này, tuy Thái Hư Bảo Thụ quan trọng, nhưng tác dụng cụ thể ai cũng không biết, còn từng mảnh tiên dược trong Hỗn Độn Tiên Viên lại làm cho người ta quen mắt, tự nhiên không ai chịu mang vô số tiên dược chắp tay đưa cho người, vừa rồi vị trưởng lão Thiên Nguyên kia nói có thể cho phép vị Đế tử này lấy một bộ phận tiên dược, sau đó thả hắn còn sống rời đi, đã là điểm cuối rồi. . .

Hơn nữa bọn hắn cũng sẽ không cho phép Phương Hành mang Thái Hư Bảo Thụ giao cho Thần Chủ, nhất định bọn hắn phải lấy được nó vào trong tay.

- Trái cũng không được, phải cũng không được, ta thấy các ngươi không muốn hảo hảo nói chuyện cùng bổn Đế tử. . .

Cùng lúc đó mặt Phương Hành lại hạ xuống, giọng nói lạnh nhạt, nhìn qua vị trưởng lão Thiên Nguyên kia, hừ lạnh một tiếng.

- Thằng nhãi, chớ có quá mức hung hăng ngang ngược, lão phu mặc kệ ngươi là Đế tử phương nào, cũng dám đánh ngươi tan thành mây khói. . .

Lời này là của lão tu mặc áo bào thêu ngôi sao sau khi im lặng nửa ngày suy nghĩ sự tình Thanh Tà Tiên Vương, lúc này ánh mắt của hắn nhìn qua Phương Hành, lạnh lẽo giống như kim châm, sát khí tăng lên cực thịnh, khiến cho người ta có cảm giác, giống như núi lửa tùy thời bạo phát, cái này lập tức để cho Phương Hành thật vất vả mới nói được một câu chọc cười ngưng lại, thậm chí trong lòng của hắn, cũng không nhịn được trầm xuống. . .

Đây chính là uy hiếp của một vị Đại La Kim Tiên đường đường chính chính!

Nhưng không phải Đại La Kim Tiên như Thanh Huyền Nguyệt, Tử Huyền Tiên soái kiêng kị thân phận Đế tử của hắn, mà là một địch nhân, nếu thật sự muốn hạ thủ, sẽ không cố kỵ thân phận của hắn chút nào, cái loại cảm giác sát khí đập vào mặt này, quả thực là đáng sợ. . .

Tại thời điểm lời hắn ra khỏi miệng, ngay cả đám tiểu bối Thiên Nguyên, cũng bỗng nhiên lặng ngắt như tờ.

Thần Chủ cũng bình tĩnh ngẩng đầu nhìn hắn một cái!

- Ha ha. . .

Nhưng Phương Hành quay mắt về phía vị Đại La Kim Tiên uy hiếp mình, nội tâm hơi trầm xuống, có một chút cảm giác chơi liều bốc lên, cười lạnh một tiếng, nặng nề mở miệng nói:

- Vậy sao ngươi không thử xem, ngươi ra tay với ta, ta có dám một mồi lửa đốt đi Tiên Viên hay không?

- A?

Ban đầu Phương Hành ỷ vào việc chơi liều trì hoãn thời gian lâu như vậy, nhưng đến thời điểm này, vị lão giả áo bào thêu ngôi sao kia, lại mặt không biểu tình nở nụ cười, sau đó ánh mắt nhàn nhạt hướng về Phương Hành nhìn qua, nhẹ nhàng mở miệng nói:

- Nhìn tu vi ngươi, đích thị là Đế tử có được Tiên mệnh, mỗi người trong Tam Thập Tam Thiên đều cầu trường sinh, nhất là Đế tử như ngươi, dưới một người trên vạn người, thân phận tôn quý, chỉ cần còn sống, là có thể hưởng vô số vinh hoa phú quý, vô số tôn vinh. . .

Cuộc sống như vậy, ngay cả lão phu cũng đều hâm mộ, ngươi cho rằng ta sẽ thực tin ngươi cam lòng cùng cái Tiên Viên này ngọc đá cùng tan sao?

- Ách. . .

Nói thẳng như vậy khiến Phương Hành có chút kinh ngạc, không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua lão giả kia.

Mà lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao, cũng đang chậm rãi giơ tay lên, động tác thập phần chậm chạm, nhưng cho Phương Hành một loại áp lực khó có thể hình dung:

- Cho dù ngươi đốt đi cái Tiên Viên này, cũng không thể hủy diệt Thái Hư Bảo Thụ, nhưng lão phu lại dám cam đoan, ngươi nhất định trốn không thoát, ta sẽ bắt ngươi lại, từ từ rút gân lột da ngươi, khiến thần hồn phai mờ, nghiền xương thành tro. . . Ngươi phải tin tưởng ta có thể làm việc này!

- Lão già này lợi hại. . .

Lúc này Phương Hành cũng không thể không thở dài một tiếng, thừa nhận lão giả này có vài phần bản lĩnh.

Hắn nói rất đúng, mỗi người trong Đại Tiên giới đều cầu trường sinh, cũng có hi vọng trường sinh, đã có thể sống lâu, ai lại cam lòng chết?

Đổi lại là Đế Lưu lúc trước ở chỗ này, cũng bị hắn hù dọa rồi.

- Ngừng ngừng ngừng!

Hiển nhiên lão đầu tử này thật sự ra tay hung ác, bàn tay nhấc lên, hơn nữa không có ý tứ buông ra, da đầu Phương Hành run lên, cười khổ hai tiếng, cuối cùng bàn tay lão giả kia ngưng ở giữa không trung, trên mặt lộ ra một vòng vui vẻ.

- Như thế nào?

Phương Hành cười khổ nói:

- Ngươi thắng!

- Ha ha ha ha. . .

Lão đầu tử phá lên cười, chậm rãi đưa tay ra:

- Lấy ra đây!

- Ta sẽ không đưa cho ngươi!

Phương Hành cười nhạt một tiếng, khiến sắc mặt lão giả kia lập tức trở nên âm trầm.

Lúc này Phương Hành nhìn về phía Thần Chủ, cười nói:

- Mặc dù Thần Chủ đại nhân một mực không nói lời nào, nhưng lão nhân gia vẫn đứng ở chỗ này, ai dám coi thường nàng?

Ta đưa Thái Hư Bảo Thụ cho ngươi, chẳng lẽ nàng cũng không ra tay với ta?

Chư vị, đúng là bổn Đế tử không muốn chết, cũng không dám cầm cái mạng nhỏ của mình ra nói giỡn, lúc này ta thua một chiêu, bị các ngươi ngăn ở đây, cũng không nghĩ đến chuyện có thể mang Thái Hư Bảo Thụ đi, không bằng như vậy đi, ta chỉ lấy một bộ phận tiên dược, sau đó phủi mông rời đi, nhưng tại thời điểm ta ra đi, sẽ lưu Thái Hư Bảo Thụ ở bên trong, hai người các ngươi ai lấy được thì tính của người đó, đừng tới tìm ta gây phiền toái, như thế nào?

- Cái này. . .

Lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao quay đầu nhìn Thần Chủ, lại nhìn Phương Hành một chút, thần sắc do dự.

Cùng đó Thần Chủ cũng nhẹ nhàng cười cười, còn không có nói chuyện, lại làm cho bất luận kẻ nào cũng không dám xem nhẹ sự hiện hữu của nàng.

- Ta cũng không sợ tiếp tục kéo dài, hành động của các ngươi, cũng đã sớm kinh động đến Tam Thập Tam Thiên, không chừng bọn họ đã kéo đến, cho nên vị lão huynh này, ngươi có thể chậm rãi suy nghĩ, cân nhắc thời gian dần qua. . .

Phương Hành mỉm cười, vẻ mặt nhẹ nhõm.

Thần sắc vị lão tu mặc áo bào thêu ngôi sao càng thêm lãnh đạm, đột nhiên dựng một ngón tay lên, thản nhiên nói:

- Lão phu chỉ chừa cho ngươi mười hơi thời gian, trong mười hơi thời gian này, ngươi có thể đi lấy tiên dược, lấy được bao nhiêu thì lấy bao nhiêu, cũng có thể lập tức chạy trốn, sau mười hơi thời gian, lão phu sẽ lập tức ra tay, nếu như đến lúc đó ngươi còn không giao Thái Hư Bảo Thụ ra đây, vậy thì tự cầu phúc đi!

Phương Hành nghe xong khẽ giật mình:

- Này. . .

Lão tu mặc áo bào thêu ngôi sao:

- Một!

- Ta nhặt. . .

Phương Hành mắng to một tiếng, quay đầu lại hướng về phía dưới lao đi, bộ dạng muốn lấy tiên dược gấp không thể tả.

Thiên Nguyên thấy bộ dạng này của hắn, lại vang lên không ít tiếng cười, giống như đang cười hắn chật vật gấp gáp. . .

Thần Chủ thì nhẹ nhàng nhíu mày, nhìn thoáng qua phía Thiên Nguyên.

Vào lúc này, Phương Hành thẳng xông về phía mặt đất, trong nội tâm thực sự yên lặng xuống, sắc mặt âm trầm tựa hồ nước, sau khi hắn hạ xuống Tiên Viên, liền vội vàng phất tay quét lên vài cây tiên dược, sau đó thu vào trong tay áo, mỗi một cây đều trực tiếp mang đất bùn đào lên, không tổn thương đến mệnh của chúng, nhưng ở bên trong nội tâm của hắn, đã âm thầm tính toán, bên trong thức giới có năm đầu Đại Đạo chi lực bay vùn vụt, hóa thành năm đầu Giao Long, vọt lên trên không thức giới, chui vào tinh không. . .

Cùng lúc đó, ở bên trong Khô Lâu Đầu Cốt cạnh hông hắn, cũng chậm rãi tản ra một chút sương mù màu hồng huyết. . . . . . .

- Hai!

- Ba!

Quả nhiên lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao đang yên lặng đếm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng dáng Phương Hành phía dưới.

Vẻ ham muốn của chư tu Thiên Nguyên ở bên cạnh hắn, đều đã nâng lên đến cổ họng, nhiều loại tiên bảo đã tế ra.

Không hề nghi ngờ, thời điểm mười hơi qua đi, là một hồi tranh đoạt giữa Thần Chủ cùng Thiên Nguyên sẽ mở ra. . .

Nhưng so với vẻ khẩn trương của Thiên Nguyên, thì Thần Chủ lại lộ ra sự tỉnh táo đáng sợ.

Thậm chí ánh mắt của nàng, đều không có nhìn về phía thân ảnh Phương Hành, ngược lại đánh giá mảnh đại lục tàn phá này. . .

Luc lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao kia đếm tới tiếng thứ bảy, ánh mắt của nàng đột nhiên thay đổi, nhanh chóng nhìn về những phương hướng khác, rất nhanh liền rơi vào vị trí góc tây nam, nàng không nói câu nào, thân hình đột nhiên phóng lên trời. . .

Không khí phía Thiên Nguyên vốn đã ngưng trọng đến cực điểm, vào lúc này lại ngạc nhiên.

- Sao đến thời điểm cuối rồi Thần Chủ lại rời đi?

Loại cảm xúc ngạc nhiên này kéo dài một hai hơi thời gian, thẳng đến khi thần sắc vị lão giả áo xám đột nhiên đại biến, chỉ về một chỗ nói.

- Cái tên Đế tử kia đã trốn đi. . .

Chương 1624: Đại Đạo hóa thân

Mặc dù lão giả áo bào kia không phải một trong ba vị trưởng lão có thực lực mạnh nhất Thiên Nguyên, nhưng lại là người có thần thức cường đại nhất trong ba người này, lão cũng là người thứ nhất phát hiện xảy ra vấn đề, sau khi được hắn nhắc nhở, ánh mắt hai vị trưởng lão khác trở nên lạnh lẽo, rốt cục phát hiện ra vấn đề, tại một phương hướng trên đại lục tàn phá, rõ ràng vị Đế tử kia vẫn còn vơ vét tiên dược ở bốn phía, nhưng thân ảnh của hắn đã trở nên ảm đạm một ít, mà ở phương xa, lại có hai đạo thân ảnh, phân biệt chạy về phía tinh vực, thân ảnh kia ẩn nấp tới mức khó có thể hình dung, dù là tu vi của bọn hắn, cũng chỉ thông qua dấu vết mây trôi bên ngoài đại lục tàn phá mới phát hiện qua. . .

Thấy được một màn này, lại thấy Thần Chủ đột nhiên đuổi theo, làm sao bọn hắn còn có thể hiểu không chứ?

Sau khi đàm phán không thành với bọn họ, vị Đế tử kia bất ngờ lựa chọn chạy trốn. . .

Rõ ràng Đế tử vẫn còn ở phía dưới, trên người có đủ các loại tiên bảo, nhưng khí tức lại yếu đi rất nhiều, chuyện này cũng không khó hiểu, cái thằng kia đã bỏ lại tiên bảo, hóa ra hai đạo phân thân bỏ chạy, thà để tu vi tổn hao nhiều, cũng muốn lấy Thái Hư Bảo Thụ rời đi, công phu ẩn nấp của hắn, thật đúng là không kém, ngay cả những người có tu vi như bọn hắn cũng không phát giác được, chỉ có Thần Chủ là tu vi cao minh, đuổi theo trước khi bọn hắn phản ứng lại. . .

- Các ngươi tiến vào Tiên Viên, ta đuổi theo!

Vị lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao nhận ra một màn này, lập tức hét lớn, phi thân đuổi theo.

Cùng lúc đó, lão giả mặc thương bào cũng nhanh chóng hét lên một tiếng:

- Một mình ngươi đi làm sao có thể là đối thủ của Thần, ba người cùng đi!

Nói xong, đạp lên yên vân đuổi theo.

- Chư đệ tử nghe lệnh, nhanh chóng tiến nhập Hỗn Độn Tiên Viên thu hoạch tiên dược, rồi sau đó lập tức lui về. . .

Vị trưởng lão thứ ba là một hắc y phu nhân, trên người có sương mù màu đen bao vây, nàng cũng nhanh chóng phân phó, sau đó triển khai thân hình đuổi theo, trong một sát na này, đã có bốn đại cao thủ rời khỏi đại lục tàn phá, tất cả đều hướng về phía hai đạo thân hình Phương Hành hóa ra đuổi theo, trong chốc lát liền biến mất, việc này đã không còn lựa chọn nào khác, mặc dù hôm nay bọn hắn còn không cách nào xác định Thái Hư Bảo Thụ ở trong tay hai đạo phân thân Đế tử, nhưng lại không thể không đuổi theo. . .

Nếu không đuổi theo, mà hắn lại mang theo Thái Hư Bảo Thụ rời đi thì như thế nào?

Thậm chí bọn hắn cũng không thể dùng hóa thân đuổi theo!

Đã đến cảnh giới như bọn hắn, nhất niệm phân thần, biến ra vô số phân thân, quả thực rất dễ dàng, nhưng sau khi hóa thân thực lực sẽ bị ảnh hưởng lớn, mà đối thủ của bọn hắn lại là Thần Chủ, ngay cả khi chân thân ở đó họ cũng không dám xem thường, thì làm sao họ có thể khiến thực lực suy yếu?

Ba vị lão giả nhanh chóng đuổi theo, bên trong tinh vực lập loè mấy cái, thân hình đã biến mất.

Tinh vực tang thương, lặng yên không một tiếng động, lúc này không khí như bị đè nén. . .

- Không cần nhiều lời, cẩn tuân mệnh lệnh trưởng lão, tiến vào Tiên Viên thu tiên dược. . .

Trong đám đệ tử Thiên Nguyên có một vị nam tử mặc áo vàng nhảy ra ngoài, thần sắc hung ác, trên mặt có vài phần bá đạo chi ý, nghiêm nghị hét lớn, muốn dẫn đầu đánh vỡ cấm chế còn sót lại, tiến vào bên trong Hỗn Độn Tiên Viên, tự nhiên chư đệ tử Thiên Nguyên cũng không dám lãnh đạm, cùng hưởng ứng kêu lên, sau đó đi theo, nhưng không đợi đến bọn hắn ra tay, trái tim đã sợ hãi nhảy lên, ngẩng đầu nhìn lại. . .

Vừa rồi chỉ có một mình Thần Chủ ở đây, Thần Vương cùng chư thần binh, đều không có kịp thời chạy tới, hiện giờ Thần Chủ đuổi theo vị Đế tử kia, tự nhiên trong trường chỉ còn lại tu sĩ Thiên Nguyên, trong nội tâm bọn hắn cũng nhẹ nhàng thở ra, cho rằng không cần tốn nhiều sức là có thể đoạt được Hỗn

Độn Tiên Viên, nhưng họ không nghĩ rằng, cái ý niệm này mới chỉ khẽ động trong đầu, đã chứng kiến ở chỗ sâu trong tinh vực, có tầng tầng đội ngũ lao đến, cầm đầu chính là hai nam một nữ, khí tức đều rất cường hoành, ngoài một người khí cơ hơi yếu ra, hai người khác rõ ràng là sinh linh Thần tộc. . .

- Ta Thông Cổ Thần Vương, U Ẩn Trùng Mẫu, Di Dư Thần Vương, phụng mệnh Thần Chủ đến đây thu Tiên Viên, người không có phận sự lui đi!

Còn chưa tới trước mặt, một trong ba vị Thần Vương đã nghiêm nghị hét lớn.

- Không xong, là hai vị Thần Vương bài danh thứ ba cùng thứ tư đã đến. . .

Chúng tu sĩ Thiên Nguyên nghe vậy, sắc mặt lập tức đại biến, bọn họ ngày ngày chinh chiến chém giết cùng sinh linh Thần tộc ở Thiên Nguyên nên rất hiểu Thần tộc, thậm chí so với Đại Tiên giới còn nhiều hơn, mặc dù bên trong mười đại Thần Vương của Thần tộc, cũng chỉ có ba bốn người lộ mặt ở Thiên Nguyên, nhưng họ đều biết rõ mười đại Thần Vương, lúc này nghe thấy Thông Cổ Thần Vương cùng U Ẩn Trùng Mẫu báo ra danh hào, trái tim lập tức run lên!

Cũng khó trách Thần Chủ yên tâm, phi thân đuổi theo vị Đế tử kia, hóa ra thuộc hạ nàng cũng đã chạy tới.

Hôm nay nhân vật dẫn đầu đã rời đi, bọn hắn không người làm chủ, chỉ có thể tự mình ứng đối tràng diện hiện tại. . .

Một là quay mặt về phía Thần Vương Thần tộc khí thế hung hăng, hai là tiếp tục tiến vào Hỗn Độn Tiên Viên, hoặc trước đấu một hồi, rồi làm ra quyết định!

. . .

. . .

- Thật đúng sự đuổi theo. . .

Mà vào lúc này, Phương Hành đang nhanh chóng chạy trốn bên trong tinh vực, đã nhận ra sau lưng có rất nhiều khí tức phô thiên cái địa đuổi đến, cũng nhẹ nhàng thở ra, biết rõ bước đầu tiên trong kế hoạch nguy hiểm của mình xem như hoàn thành, từ lúc hắn vào trong Hỗn Độn Tiên Viên đã biết rõ bằng lực lượng của mình, căn bản không thể nào bảo vệ Hỗn Độn Tiên Viên trước Thần Chủ cùng với đám trưởng lão thần bí của Thiên Nguyên, những hoa cỏ kia không hiểu thực lực khác nhau giữa tiên nhân, chỉ biết dùng tư duy đơn giản của chính mình phán đoán người tốt người xấu, chứ đâu nghĩ tới việc hắn có thể bảo hộ hay không được?

Nhưng hết lần này tới lần khác Phương Hành lại là một người không đi cân nhắc vấn đề này. . .

Những hoa cỏ kia đã nghĩa khí như thế, trước tiên đưa tiền cọc cho hắn, đương nhiên hắn cũng nghĩa bất dung từ đối với yêu cầu bọn họ rồi!

Nếu không bảo vệ được, cũng phải nghĩ biện pháp bảo hộ!

Dưới tám ngàn cái gan chó chống đỡ, hắn cũng thật sự nghĩ ra chút biện pháp. . .

Đương nhiên cái này cũng liên quan đến việc hắn có năm đầu Đại Đạo chi lực Thanh Tà Tiên Vương lưu lại!

Đã đến cảnh giới như Phương Hành, Phân Thần Hóa Niệm đã không có vấn đề, hôm nay Bách Chiến Hồn Binh lưu ở dưới sườn núi Thiên Nguyên Táng Tiên, lưu trong tay tiểu công chúa Dao Trì, cùng với thân thể lưu trong Thanh Huyền Thiên giới, đều có phân hoá tàn niệm của hắn, nếu muốn phân hoá nhiều hơn vài đạo, vấn đề cũng không lớn, nhưng vấn đề ở chỗ, bằng tu vi hôm nay của hắn, rất khó hóa ra phân thân có thể dùng để đánh lừa, thậm chí hóa thân chẳng phân biệt được thật giả, muốn thi triển được thần thông bực này, trừ phi là có thể tu luyện ra Đại Đạo. . . Một đầu Đại Đạo, là phân hoá được một đạo phân thân, thật giả khó phân biệt, thậm chí có thể đánh tráo thật giả!

Phương Hành vốn không có cái năng lực này, nhưng khi Thanh Tà Tiên Vương lưu lại năm đầu Đại Đạo chi lực trong thức giới của Phương Hành, đã cho Phương Hành năng lực như vậy, năm đầu Đại Đạo không phải chính Phương Hành tu luyện ra, lực lượng dùng để đấu pháp cùng người chưa đủ, nhưng nếu dùng để ngưng hóa phân thân, thì thực sự có vài phần dùng giả đánh tráo thật, mà Phương Hành cũng mượn điểm này để mưu đồ!

Kỳ thật, lúc hắn đang đàm phán cùng Thiên Nguyên và Thần Chủ, đã định ra quỷ kế, trước nói cho bọn hắn biết Thái Hư Bảo Thụ đang ở trên người mình, khiến cho bọn hắn có hứng thú, sau đó lại thi triển thần thông "Quỷ Già Nhãn" mà chính mình lĩnh ngộ đi ra, lặng yên không một tiếng động hóa ra hai đạo phân thân, theo một phương hướng khác của Hỗn Độn Tiên Viên chạy thoát ra ngoài, sau khi chạy ra khỏi Tiên Viên, cái gì cũng mặc kệ, cái gì cũng không để ý, vừa rời khỏi Hỗn Độn Tiên Viên, trong đầu chỉ có một ý niệm trốn, suy nghĩ xem có dẫn được đám Thần

Chủ tới không. . .

Quả nhiên đám người Thần Chủ không có để cho hắn thất vọng, sau khi phát giác ra hắn, liền đuổi theo!

Hơn nữa ở trước mặt những người có tu vi như các nàng, chạy trốn để khỏi chết cũng là một việc tốn sức, dù hai cỗ phân thân này của hắn, đều thi triển thân pháp thượng giai trong Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, nhưng dưới sự áp chế của Thần Chủ, hắn vẫn không thoát được, lúc hắn trốn ra khỏi Tiên Viên, ẩn nấp thân hình đến mức khó có thể phát giác, để cho hắn sớm trốn ra mấy vạn dặm, nên mới miễn cưỡng chống đỡ được cho tới bây giờ. . .

- Tiểu hầu tử, đến tột cùng ngươi đang chơi trò bịp bợm gì với ta?

Thần Chủ nhanh chóng đuổi theo, trong nội tâm cũng âm thầm có chút kinh ngạc, với tu vi hôm nay của đối phương, đã có thể hóa ra Đại Đạo hóa thân bực này thì có chút ngoài ý muốn, nhưng nàng quen biết Phương Hành cũng không phải một ngày hay hai ngày, nên không cho đây là thật. . .

Hôm nay nàng có rất nhiều tâm tư nhưng sau khi cân nhắc có thể Phương Hành đang đùa cái gì, nên trong nội tâm có chút ngờ vực, sợ Phương Hành đùa nghịch thủ đoạn gì, thứ nhất nàng không biết là Phương Hành sẽ vứt bỏ một đạo Đại Đạo chi lực không biết từ đâu tới để chơi trò chơi này, thứ hai thuộc hạ của nàng đã đến Hỗn Độn Tiên Viên, như vậy nàng đuổi theo Phương Hành, cũng sẽ không có sai lầm quá lớn, lui thêm bước nữa mà nói, nếu trên hai đạo phân thân này, không có Thái Hư Bảo Thụ, nàng cũng bảo đảm mình có thể kịp thời chạy về. . .

Cũng bởi vậy, nên nàng không chút do dự đuổi tới!

Mặc dù Phương Hành hóa ra hai đạo phân thân, phân biệt trốn về hai phía khác nhau nhưng đối với tốc độ của nàng mà nói, quả thực là vẽ vời cho thêm chuyện, vì tùy thời chuẩn bị ngăn địch, nàng thậm chí không có hóa ra phân thân, liền trực tiếp chọn một cái phương hướng đuổi theo!

Nàng chọn là một cái phân thân càng thêm ngưng thực, dựa theo lẽ thường, bảo thụ sẽ ở trên cái phân thân này.

Không đến thời gian uống cạn chung trà, nàng đã đuổi kịp một cái, thân hình bắn ra cực nhanh.

- Ai nha, mẹ nuôi khỏe không. . .

Cỗ phân thân này của Phương Hành thấy vậy, cũng không trốn nữa, mà quay đầu lại, vẻ mặt cợt nhả kêu lên.

- Ngươi cũng khỏe chứ. . .

Thần Chủ cũng hướng về phía hắn mỉm cười, nhưng không nương tay chút nào, trong chốc lát thần thức hiện lên, đảo qua trên người hắn, liền lập tức phát giác ra, cái phân thân này trơn bóng, không cái bảo vật hay pháp bảo trữ vật gì, xem ra nàng đuổi sai rồi. . .

- Ha ha ha ha, bảo thụ không ở chỗ ta. . .

Cái phân thân kia cười to, thoạt nhìn giống như là làm trò đùa dai.

- Ta đã nhìn ra!

Thần Chủ cũng nhẹ nhàng cười cười, tay bấm một điểm, một đạo Tiên quang cường hoành đánh vào cái phân thân này.

Phân thân nhất thời ngạc nhiên, sau đó hóa ra vô số vết nứt giống như là đồ sứ, nửa ngày về sau chia năm xẻ bảy, hóa thành bột mịn.

- Ở nơi này sao?

Thần Chủ hơi híp mắt, nhìn về một chỗ khác trong tinh vực.

Ở hướng kia, ba vị trưởng lão Thiên Nguyên rất dứt khoát, bọn hắn vốn rớt lại phía sau

Thần Chủ, đang do dự xem nên đuổi theo hướng nào, vừa thấy Thần Chủ giết một đạo phân thân, lập tức có chủ ý, trực tiếp hướng về phía còn lại đuổi theo, mà Thần Chủ cũng chỉ có thể bay lên, xé rách tinh vực, tiến thẳng về hướng bên kia, vào lúc đó nàng và tam lão Thiên Nguyên, coi nhau là đại địch, ai cũng không chịu hóa ra phân thân trong lúc quan trọng này, để tránh người khác chiếm lợi, chỉ có thể dùng cái phương pháp này!

Mà cái này càng khiến cho khoảng cách giữa bọn hắn và Hỗn Độn Tiên Viên càng ngày càng xa. . .

Chương 1625: Thay mận đổi đào

Đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, thực lực cường hoành, tốc độ cũng thật sự nhanh kinh người, nhất là ở bên trong tinh vực, càng là chớp mắt nghìn vạn dặm, Phương Hành dùng năm đầu Đại Đạo chi lực của Thanh Tà Tiên Vương hóa thành phân thân, cũng có tốc độ rất đáng sợ, hơn nữa hắn tu luyện Thái Thượng Tiêu Dao thân pháp rất nhiều năm, nên càng như hổ thêm cánh, hôm nay cắn chặt răng chạy trốn, thỉnh thoảng còn thi triển Quỷ Già Nhãn che dấu khí tức, mượn vô số đại tinh trong tinh vực làm vật che chắn thân hình, thay đổi phương hướng, giống như là một tiểu hài tử tinh nghịch cùng người lớn chơi trốn tìm trong rừng cây vậy, tuy là lực lượng người lớn mạnh hơn tốc độ lại nhanh, nhưng muốn bắt được hắn thật đúng là không dễ dàng, một mực bị hắn kéo dài khoảng cách, chạy ra không biết bao nhiêu cái trăm vạn dặm ở bên trong tinh vực. . .

Chỉ có điều, dưới tu vi khủng bố của tam lão cùng Thần Chủ, cuối cùng vẫn chỉ là tạm thời.

Nhất là tam lão Thiên Nguyên không chỉ có tu vi cao thâm, mà số lượng cũng nhiều, bao vây chặn đánh, rốt cục cũng dần dần ép hắn vào góc chết!

- Đế tử, giao Thái Hư Bảo Thụ ra, lão phu có thể không giết ngươi. . .

Ba người bọn họ vốn ở phía sau, ngay từ đầu Thần Chủ đã truy đuổi về phía một đạo phân thân khác, lúc này lộn trở lại, nên theo sau ba người bọn họ, hơn nữa lúc này Thần Chủ như đang suy nghĩ cái gì, cũng không có cưỡng ép đuổi đến, ngược lại khiến cho khoảng cách giữa ba người bọn họ và Phương Hành càng gần hơn, hôm nay bọn hắn đã phân tán ra, bảo trì khoảng cách nhất định với nhau, giống như một cái tam giác lớn, ép Phương Hành lên phía trên một khỏa đại tinh màu vàng đất, vô luận như thế nào, tên Đế tử kia cũng khó có khả năng chạy trốn. . .

Lão giả áo xám liền lên tiếng hét lớn, nhanh chóng ép hỏi nơi hạ lạc của Thái Hư Bảo Thụ.

Một vị lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao khác lại gấp gáp truyền âm cho hai người:

- Không thể để cho hắn chạy thoát, Thanh Tà Tiên Vương và ta có tình cảm chí giao, nàng chẳng những nói cho ta biết tin tức về mảnh Hỗn Độn Tiên Viên này, mà một bộ phận quan trọng của Phong Thần bảng thiếu cũng ở trong tay của nàng, có thể nói, không có Thanh Tà Tiên Vương, lấn thiên đại kế của chúng ta không thể hoàn chỉnh, chỉ tiếc, Thanh Tà đã quay về Thiên Nguyên, hợp tác cùng chúng ta, nhưng cuối cùng lại bị Đại Xích Thiên giết chết, chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp lấy được di vật của nàng!

Vị hắc y phu nhân thứ ba nghe xong khẽ giật mình, âm thanh lạnh lùng nói:

- Vậy trước tiên lấy được Thái Hư Bảo Thụ rồi nói sau!

- Ha ha ha ha, nhìn bộ dạng của các ngươi, thật sự rất muốn lấy được gốc bảo thụ kia, không nghĩ tới ngay cả chân thân của ta đều bỏ quên, mà chạy tới đây, ta nói ba vị này, không cần gấp gáp như vậy đâu, nếu không ngồi xuống uống chén trà chậm rãi trò chuyện. . .

Phương Hành bị ép vào khỏa đại tinh kia cười hì hì, giống như muốn làm lại kế hoạch lúc trước.

Nhưng Thiên Nguyên tam lão làm bộ không muốn nói chuyện cùng hắn, phía xa xa, có một đạo bóng dáng màu trắng của Thần Chủ bồng bềnh trên không trung, nhìn chằm chằm vào bọn hắn như là quỷ hồn, thật sự để cho nội tâm bọn hắn không hiểu, lại thấy tên Đế tử kia như muốn ra vẻ, lão giả áo bào thêu ngôi sao liền không chút khách khí, trực tiếp xuyên qua tinh không, đánh một chưởng về phía Phương Hành trên khỏa đại tinh, trong miệng hét lớn:

- Đừng vội nghe tiểu quỷ này nói bậy, cẩn thận có lừa dối, nếu Thái Hư Bảo Thụ không ở trên người của hắn, vậy lập tức quay về Tiên Viên, nhất định không thể lầm tiên cơ. . .

- Quả nhiên đều là lão hồ ly. . .

Nội tâm Phương Hành hơi trầm xuống, âm thầm nghĩ tới.

Xem ra, những người này cũng không phải dễ dàng bị lừa như vậy, quả thật hắn đã dẫn bọn chúng đi ra, thời điểm bọn hắn nghĩ đến Thần

Chủ, khẳng định không dám dùng phân thân đuổi theo hắn, thậm chí không dám lưu một cái ở Hỗn Độn Tiên Viên, sợ lực lượng chưa đủ, không chỉ không đoạt được Thái Hư Bảo Thụ, ngược lại bị Thần Chủ mượn cơ hội chém giết, từ biểu hiện ra xem, hắn cũng đã thành công rồi, chỉ có điều một chút tâm tư của hắn, sao ba người bọn họ không rõ chứ?

Họ đã sớm quyết định chủ ý, vừa thấy mặt liền hướng hắn ra tay, nếu như trên người của hắn có Thái Hư Bảo Thụ, liền lập tức chiếm đi, nếu không có, bọn hắn cũng sẽ vội vã quay về Tiên Viên!

Mà Thần Chủ ở phía sau không có nóng nảy đuổi lên, tự nhiên cũng có cái chủ ý này.

Nếu trên phân thân này của Phương Hành có Thái Hư Bảo Thụ, sẽ lập tức xông lên đoạt, nếu không có, lập tức độn trở về Hỗn Độn Tiên Viên, dù sao tốc độ của nàng cũng cực nhanh, lúc này khoảng cách Hỗn Độn Tiên Viên lại khá gần, một hơi công phu là tuyệt đại tiên cơ. . .

- Mà thôi, lão hồ ly thì như thế nào?

Phương Hành đứng thẳng ở phía trên đại tinh, mắt nhìn một chưởng kia từ trên trời rơi xuống, đáy mắt cũng bay lên một vòng hung ác, quay mắt về phía một chưởng kia, rõ ràng không trốn không né, ngược lại lấy ra hai kiện đồ vật trong một cái túi trữ vật tạm thời, một cái ná cao su cổ quái dùng cốt làm khung, dùng gân làm dây cung, cái còn lại như là một thân cây sinh trưởng giống cánh tay, phía trên có rất nhiều trái cây ẩn chứa tiên ý đỏ rực, sau đó hắn mang quái thụ nhét vào túi da, kéo một phát căng hết dây, hung hăng bắn lên viễn không!

- Vốn suy nghĩ giữ lại cho mình, nhưng đã không được lưu, ta đây thà rằng đưa cho lão mẹ nuôi ta. . .

Dưới tiếng hô ẩn chứa pháp lực của hắn, cây quái thụ kia nhắm thẳng tinh không thâm thúy bay đi.

Một chiêu này quả thực có chút ngoài dự kiến của Thiên Nguyên tam lão, họ thật không ngờ tên Đế tử kia thật sự dứt khoát như vậy, trực tiếp giao ra, không nghĩ tới trên tay hắn còn có đồ chơi như thế, mang quái thụ bắn ra nhanh như vậy. . .

- Vèo!

Một đạo ánh sáng mờ bay sát qua chỗ bọn họ, hướng thẳng về phía tinh vực xa xôi bỏ chạy!

Cũng ngay tại thời điểm ánh sáng mờ xẹt qua bên người bọn họ, ba người bọn họ, cùng với

Thần Chủ, đều đồng thời thấy rõ bộ dáng quái thụ kia!

- Thật là bảo thụ sao?

Chỉ nhìn một cái, bốn vị cao thủ đồng thời kinh hãi, vui mừng!

Mặc dù bọn hắn đuổi theo, nhưng trong nội tâm lại không xác định Thái Hư Bảo Thụ có ở trên phân thân Đế tử hay không, họ đã có chuẩn bị tâm lý Đế tử trêu đùa bọn hắn, nhưng thẳng đến lúc này, nhìn thấy quái thụ, mới lập tức tin tưởng không nghi ngờ! . . .

Đó là một cái cây rất thần kỳ!

Bọn hắn chưa từng chính thức gặp qua Thái Hư Bảo Thụ, thậm chí tác dụng cụ thể của nó là gì cũng không rõ.

Họ biết cây này tồn tại, là do Thanh Tà Tiên Vương để lộ ra tin tức!

Chỉ có điều, bọn hắn đều có lòng tin, bằng vào tu vi của bọn hắn, chỉ cần liếc thấy Thái Hư Bảo Thụ, là nhất định phân biệt ra được nó thần dị đến đâu, dù sao tâm huyết cả đời Thái Hư Tiên Vương, làm sao có thể là đồ vật bình thường chứ?

Mà hôm nay, bọn hắn vừa thấy quái thụ, lập tức tin tưởng không sai!

Bởi vì khi bọn hắn cảm ứng đến, trong khoảng thời gian ngắn, đều không có nhìn thấu bổn nguyên của gốc quái thụ này, đây đã là một cái kỳ lạ rồi, tiên dược thần mộc trong thiên hạ, là chưa thấy qua, cũng đã được nghe về đặc thù của nó, thế nhưng vừa thấy cây quái thụ này, bọn hắn đã xác định, quái thụ này tuyệt không phải thứ đồ vật mình đã từng thấy qua, mà thứ hai là cái trái cây kết xuất trên cây, thật sự để cho bọn hắn kinh cuồng khó hiểu, nó ẩn chứa vô tận tiên đạo chi lực, khí tức bổn nguyên tiên mệnh, là tiên mệnh trân quý nhất. . .

Trên một cây nho nhỏ, kết xuất tiên mệnh, hơn nữa còn là bảy tám quả!

- Tại sao trên đời này lại có tiên mệnh kết xuất trên cây chứ?

Bọn hắn đều mê mang, không thể lý giải nguyên lý trong đó là gì.

Đồng thời, trong lòng cũng phát ra vô tận khâm phục với Thái Hư Tiên Vương. . .

Thật không hổ là Thái Hư Tiên Vương dùng nhân tâm bổ thiên, rõ ràng luyện ra bảo thụ bực này, có thể kết xuất tiên mệnh!

Thanh Tà Tiên Vương nói hắn đã luyện ra một cây có thể xuất ra tài nguyên, hóa ra cái tài nguyên này, chính là chỉ tiên mệnh. . .

Mặc dù hiện thực khác với tưởng tượng lúc đầu, nhưng cũng có thể tiếp nhận, vốn tưởng rằng Thái Hư Tiên Vương luyện ra Thái Hư Bảo Thụ để giải quyết vấn đề tiên dược ngộ đạo, nhưng bây giờ mới phát hiện cái cây này giải quyết vấn đề Tiên mệnh, nhưng không sao, chính xác mà nói, Tiên mệnh không thể kém hơn so với tiên dược ngộ đạo, bởi vì đó là tài nguyên trụ cột, giống nhau đều là mạch máu, thậm chí quan trọng hơn mạch máu! . . .

Cũng bởi vì loại loại nguyên do này, Thiên Nguyên tam lão, cộng thêm Thần Chủ mới không đem lòng sinh nghi!

Bọn hắn liếc mắt đã cho rằng cái cây này là Thái Hư Bảo Thụ!

Trong thời gian ý nghĩ lóe lên, quầng ánh sáng mờ kia đã trốn vào tinh vực. . .

Thậm chí đến thời điểm này Thần Chủ còn có chút cảm động, tự nhiên nàng đã nghe được câu nói tại thời khắc cuối cùng của Phương Hành, trong nội tâm không khỏi thầm nghĩ:

- Tiểu quỷ này ích kỷ, nhưng vẫn hiểu nặng nhẹ, biết rõ cuối cùng nên hướng về ta. . .

Nàng có cảm khái này cũng không phải là kỳ lạ, bởi vì một đạo ánh sáng mờ kia thực sự bay đến gần chỗ nàng!

Lúc ý nghĩ này dâng lên, nàng cũng đã phi thân bay đi, dùng tay chộp nó.

- Nhanh, mau ra tay!

Thiên Nguyên tam lão thấy vậy, lập tức kinh hãi, đồng thời nhào trở lại, ngay cả lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao cũng đánh ra ngoài một chưởng, bất chấp tất cả đập chết cỗ hóa thân kia của Phương Hành, sau đó mau chóng quay trở lại, ba người hóa thành ba đạo tiên quang, giống như đại tinh nổ tung xuất hiện ba khỏa sao băng, dùng tốc nhanh nhất, ẩn chứa thần uy khó có thể tưởng tượng xông ra ngoài!

- Ha ha, chỉ bằng ba người các ngươi cũng muốn giật đồ trong tay ta, gọi Liên nha đầu cùng bảy lão bất tử đến đây. . .

Thần Chủ dùng một tay chộp tới gốc quái thụ kia, một tay hung hăng chém ra về phía sau, đánh về phía tam lão, vô số tinh cầu bị nang đánh nổ, bên trong tinh vực giống như xuất hiện một chuỗi hỏa diễm, trực chỉ về phía tam lão, đồng thời mở miệng hét lớn. . .

Lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao dùng thanh âm tức giận rống to, không sợ chút nào:

- Ha ha, Thần Chủ điện hạ, chúng ta đều biết ngươi tu luyện Bát Hoang Thiên Công, đồng thời thành tựu tám đầu Đại Đạo, tiên uy vô biên, thế nhưng lão phu cũng biết rõ, ngươi quản thúc ba nghìn thần tộc, tốn không ít lực, để lại hóa thân ít nhất năm cái hóa thân ở năm địa phương, chấn áp chư vị Thần Vương, hơn nữa vị trí năm cỗ hóa thân này, đều cách xa nhau vô cùng, căn bản không cách nào triệu hoán quy thân, hôm nay ngươi không cần thiết càn rỡ, lão phu muốn hỏi ngươi, trên bản thể của ngươi, còn được bao nhiêu tu vi?

- Chỉ còn một đầu Đại Đạo, cũng tuyệt không phải các ngươi có thể khinh thường!

Đột nhiên thanh âm Thần Chủ dâng lên, một phát bắt được quái mộc, quay người lại đánh ra thần thông. . .

Một hồi đại chiến nghiêng thế triển khai ngay ở trước mắt, Phương Hành thấy vậy thì vui vẻ dị thường, nhưng ngoài vui vẻ, cũng cảm thấy có chút lo lắng:

- Không biết bọn hắn phát hiện thứ mình liều mạng đoạt, chỉ là một cây cành khô vô dụng của Phù Đồ quái thụ, sẽ tức giận thành cái dạng gì. . .

Chương 1626: Giải ấn Thích Thiên

- Chiến hay là thu tiên được?

Thiên Nguyên tam lão cùng với Thần Chủ, đều bị hai đạo hóa thân của Phương Hành dẫn đi xa xa, không biết truy đuổi về nơi nào, trên không Hỗn Độn Tiên Viên vẫn là một mảnh hỗn loạn, một phương là chúng tu Thiên Nguyên, một phương là sinh linh Thần tộc, lúc này đều đứng đối diện nhau, sát khí lẫm lẫm, đối diện cừu địch chém giết không biết bao nhiêu năm, phía dưới là mục đích cuối cùng của song phương, trong lúc nhất thời, bọn hắn cũng không biết nên tranh tài cùng cừu địch trước, bảo trụ ưu thế của mình, hay là liều lĩnh, xông vào trong Tiên Viên thu tiên dược, sau khi bảo đảm chính mình lấy được một bộ phận tiên dược lại hướng đối phương ra tay, phân ra thắng bại. . .

Trước giết chết đối thủ hay là lấy đồ, là một cái vấn đề đáng giá suy nghĩ kỹ lưỡng!

- Thời gian cấp bách, việc này không nên chậm trễ, trước không cần quản bọn hắn muốn làm cái khỉ gió gì, phá vỡ một tầng cấm chế cuối cùng, tiến vào Tiên Viên thu tiên dược!

Rất nhanh sau đó bên phía Thiên Nguyên, liền có người trầm giọng quát, đây là một nam tử có bộ dạng trung niên, bên người đi theo một con ngựa gầy ốm, mặc áo choàng màu xanh sẫm, khí độ trầm ổn, tu vi cũng khá mạnh, dường như cũng có chút uy vọng trong đám chúng tu Thiên Nguyên, vừa nói vừa tiến lên, hai tay kết khởi đủ loại ấn pháp phức tạp, hướng cấm chế ngăn ở phía trước bọn hắn phá vỡ. . .

- Lúc này không nên liều ngươi chết ta sống với đám người Thiên Nguyên, trước thu tiên dược đã!

Bên phía Thần Chủ, Thông Cổ Thần Vương cũng lạnh giọng mở miệng, làm xuống quyết định giống như Thiên Nguyên, tiến lên oanh kích cấm chế.

Hai phe đều làm ra một cái quyết định ổn thỏa!

Những cấm chế cùng tàn trận ở trên Hỗn Độn Tiên Viên, đã bị Thần Chủ cùng Thiên Nguyên tam lão phá vỡ hơn phân nửa, ngăn ở trước mặt bọn họ chỉ là một tầng cuối cùng mà thôi, mặc dù tu vi của bọn hắn so với Thần Chủ hoặc là Thiên Nguyên tam lão đều kém khá xa, nhưng phá vỡ một tầng cấm chế cuối cùng này thực sự không thành vấn đề, một phương dùng pháp ấn, một phương dùng trọng lực oanh kích, rất nhanh liền thấy trước mắt hiện đầy trận quang, kẽ nứt bộc phát, tàn trận phía trên Hỗn Độn Tiên Viên, đã bắt đầu rung động lắc lư, căn cơ đã bị bọn hắn dao động!

- Oanh!

Cuối cùng, Thông Cổ Thần Vương nhanh hơn một chút, dùng quyền oanh kích lên trên đạo cấm chế cuối cùng, cấm chế trực tiếp bị nghiền nát, một con đường xuất hiện ở trước mặt chúng thần tộc, họ đã có thể đi vào bên trong, mà cùng lúc đó, nam tử mặc áo bào xám bên phía Thiên Nguyên cũng đã phá vỡ một đạo trận quang còn sót lại cuối cùng, cũng mở ra một con đường, hắn cảm thấy kích động, tiến trong. . .

Đây không phải là bọn hắn trốn thoát tàn trận cùng cấm chế trên không Hỗn Độn Tiên Viên, mà là đánh thông hai cái động.

- Nhảy vào bên trong, thu lấy tài nguyên!

Hai phe đội ngũ đều vui mừng, trong tiếng quát khẽ, đồng thời hướng về phía Hỗn Độn Tiên Viên tiến lên.

Nhưng đúng đó lúc, có một cái thân ảnh xuất hiện, đạp trên hư không đi ra, hai tay chắp sau lưng, nhìn bọn hắn.

- Ta còn ở đây này, các ngươi muốn nhẹ nhàng lấy đi tiên dược sao?

Trên mặt người kia xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, trong tươi cười còn có ý khinh thường khó có thể dấu đi.

- Đế Lưu!

- Là cái tên Đế tử kia. . .

Vừa thấy người này, song phương Thiên Nguyên cùng Thần Chủ, đều lập tức ngẩn ngơ, rồi sau đó quát khẽ.

- Không cần để ý hắn, hắn đã hóa ra phân thân đào tẩu, ba vị trưởng lão đều đuổi theo, trốn không thoát đâu, chỗ này chỉ là một đoạn đuôi bị hắn vứt bỏ mà thôi, nếu dám cản đường, liền ra tay chém hắn, cho hắn chính thức hồn phi phách tán. . .

Thấy Phương Hành, họ chỉ khẽ giật mình, sau đó lập tức có người rống to.

Đội ngũ song phương đều đang ở trong sự kích động, nghe vậy lập tức muốn ra tay.

- Đoạn đuôi tuy là đuôi, nhưng đốt đi một mảnh Hỗn Độn Tiên Viên này vẫn có thể làm được. . .

Nhưng lúc này Phương Hành lại nhẹ nhàng cười cười, sau đó trong tay nhiều hơn một chồng lá bùa, hướng về phía song phương lắc lư.

- Cái này. . .

Hai phe đội ngũ đều khẽ giật mình, nhất là chúng tu Thiên Nguyên, trái tim càng cảm giác biệt khuất, vừa rồi vị Đế tử này dùng phương pháp như thế làm cho ba vị trưởng lão cùng Thần Chủ ném chuột sợ vỡ bình, không nghĩ tới hôm nay ba vị trưởng lão cùng Thần Chủ đuổi theo hóa thân chạy trốn của hắn, hóa thân này như một đoạn đuôi của thạch sùng bỏ lại để chạy trốn, lại làm lại kế lúc trước, lấy lá bùa ra uy hiếp họ, mặc dù cảm thấy hoang đường, nhưng vừa rồi bọn hắn đều chứng kiến uy lực của Tam Muội Chân Hỏa, lúc này trái tim thật có chút chột dạ. . .

- Vừa rồi Trích Tinh trưởng lão đã nói qua, hắn không dám động tay. . .

Vị trung niên nam tử mặc áo bào xám bên phía Thiên Nguyên, chậm rãi tiến lên, lạnh lùng quát nói.

Dường như hắn muốn noi theo vị lão giả mặc áo bào thêu ngôi sao kia, chắc chắn Phương Hành không dám ngọc thạch cùng nát, làm cho Phương Hành không thể không hướng hắn thỏa hiệp!

Hắn khẽ động, một phương Thần tộc cũng bắt đầu rục rịch.

Nhưng tại thời khắc này, Phương Hành lại "Bá" một tiếng ngẩng đầu lên, cười lạnh nói:

- Ta không dám động tay?

- Hả?

Thời điểm vừa nhìn thấy ánh mắt này của hắn, nội tâm nam tử trung niên mặc áo bào xám đã rùng mình.

Mà thanh âm của Phương Hành lúc này cũng đột nhiên tăng lên, quát:

- Vừa mới không dám, là vì cái mạng nhỏ của ta ở ngay chỗ này, nếu làm thật thì không thể trốn, nhưng bây giờ hóa thân của ta đã chạy trốn, tại đây chỉ lưu một đoạn đuôi. . .

Lúc hắn nói ra một câu kia, Thông Cổ Thần Vương bên Thần tộc đã hét lớn:

- Ngươi dám. . .

Rõ ràng hắn muốn uy hiếp Đế Lưu thoáng một phát, nhưng chưa kịp nói ra một câu, giữa trận đã xảy ra đại biến.

- Xoạt!

Vị Đế tử kia, bất ngờ mang toàn bộ lá bùa ném về phía giữa không trung

. . .

. . .

Cũng trong một sát na này, Hỗn Độn Tiên

Viên to như vậy, đột nhiên bốc lên ánh lửa vô tận, cái tràng diện này, liền giống như lửa rừng đốt thiên, không một chừa một chỗ nào, vào lúc này toàn bộ Hỗn Độn Tiên Viên như hóa thành một cái biển lửa, tiên dược bên trong cũng được cái gì cũng được, đều bị biển lửa bao phủ, đương nhiên lửa này chính là Tam Muội Chân Hỏa phi thường đáng sợ, đừng nói hoa cỏ phía dưới, mà ngay cả sinh linh hai phe Thiên Nguyên cùng Thần tộc, cũng vô ý thức lui về phía sau, sắc mặt đại biến. . .

- Hắn thật sự. . . Thật sự dùng một mồi lửa thiêu hủy Hỗn Độn Tiên Viên?

Tất cả mọi người đều nghẹn ngào kêu to, thanh âm thay đổi.

Quả thực một câu trước kia của Phương Hành đã cho bọn trái tim hắn một búa, đúng vậy, hắn ở chỗ này chỉ là một đoạn đuôi, vốn không có ý định chạy trốn, như vậy dùng đuôi dẫn đốt Tam Muội Chân Hỏa, thiêu hủy Hỗn Độn Tiên Viên, cũng thừa khả năng rồi. . .

Chỉ là vô luận như thế nào, cũng cảm thấy có chút khó có thể tin, Hỗn Độn Tiên Viên, cứ như vậy bị đốt đi sao?

- Rầm rầm rầm.

Liệt diễm hừng hực không ngừng thè lưỡi liếm trời xanh, mangất cả tàn trận cùng cấm chế trên đại lục tàn phá này, đốt mất tinh quang, những tàn trận cùng cấm chế này, vốn là Thái Hư Tiên Vương lưu lại, che chở Hỗn Độn Tiên Viên, tuy không trọn vẹn, nhưng tự thành nhất thể, có điều thời gian qua lâu, có chút yếu ớt, về sau bị Thiên Nguyên cùng Thần tộc phá vỡ vô số cấm chế, đánh ra hai cái động, giống như phá hỏng hai cây trụ cột, nên chỉnh thể như muốn gục xuống, tùy thời ầm ầm sụp đổ. . .

Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều là một mảnh Tam Muội Chân Hỏa, nhìn giống như là một cọng rơm rạ đặt ở trên người lạc đà, khiến cho những tàn trận cùng cấm chế này, tự động sụp đổ, sau đó bị ngọn lửa nuốt hết, một mảnh Hỗn Độn Tiên Viên to như vậy, đã hóa thành một mảnh tàn lục vô chủ, giống như là đại tinh, tùy ý có thể thấy được ở bên trong tinh vực, không hề có chút sinh cơ, vô tri vô thức.

Đương nhiên, Thiên Nguyên cùng sinh linh Thần tộc không quan tâm một màn này. . .

Ánh mắt bọn hắn nhìn mảnh đại hỏa này đều trở nên ngốc trệ!

- Không đúng. . . lửa cháy này ở giữa không trung, cũng không đốt tới tiên dược phía dưới. . .

Trong yên lặng, chẳng biết từ lúc nào, đột nhiên có người kinh nghi hét to một tiếng.

Những người còn lại nghe vậy, cũng đều cả kinh, đồng thời cúi đầu nhìn sang.

Vừa rồi bọn hắn thật sự bị đại hỏa phía dưới xông lên làm cho sợ hãi, hơn nữa trong nội tâm suy nghĩ vào trước là chủ, thật sự cho rằng mảnh Tiên Viên này đều bị tên Đế tử kia dùng một mồi lửa đốt đi rồi, thẳng đến lúc này, hỏa thế hơi yếu, bọn hắn mới vội vàng dùng thần thức dò xét, phát hiện mình chỉ sợ bóng sợ gió một hồi, dưới sự khống chế tận lực, biển lửa hừng hực kia chỉ lên tới giữa không trung, giống như là một mảnh hỏa vân, căn bản không có đốt tới tiên dược phía dưới, ngược lại đốt sạch sẽ tàn trận cùng cấm chế trên Tiên Viên!

- Ha ha ha ha, đương nhiên không có đốt đi, nhiều thứ tốt như vậy, ta làm sao cam lòng. . .

Cũng tại lúc này phía dưới vang lên một tiếng cuồng tiếu, đúng là thanh âm của tên Đế tử kia, có người xuyên thấu qua ánh lửa hừng hực, thấy hắn ngồi ở giữa không trung, trong tay vịn một khối bia đá, đang ngửa ra cười, giống như rất là đắc ý. . .

- Cái này. . . Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Đội ngũ hai phe vừa phát hiện chân tướng này, đồng thời ngẩn ngơ.

- Không cần lo cho hắn, cấm chế đã trừ, hắn ngược lại đã giúp chúng ta, nhanh chóng tiến nhập Tiên Viên cướp đoạt tiên dược. . .

Có rất nhiều người hét lớn, nhanh chóng vọt xuống Hỗn Độn Tiên Viên phía dưới.

Một câu kéo theo cả đám người, trong lúc nhất thời phía trên Tiên Viên, tràn ngập tiên ảnh, nhao nhao hạ xuống, giống như mưa sao chổi vậy.

Nhưng lúc này Phương Hành xếp bằng ở giữa không trung, nhìn qua vô số tiên quang trên đỉnh đầu, ánh mắt híp mắt, lộ ra vẻ hung ác chi ý, sau đó trong tay của hắn liền nhiều hơn một cây bút, đánh giá tấm bia đá bên người một chút, hít sâu một hơi, đột nhiên cầm bút vẽ một cái trên tấm bia, chữ "Cấm" lành lạnh bị hắn tiện tay bôi bôi ra, tấm bia đá kia, cũng tại thời khắc này, xuất hiện vết rạn như trứng gà. . .

- Bản Đạo Chủ ta có thể mặc kệ ngươi là ai, là thiên, là con rùa đen hay là con rùa, cơ hội này chỉ có một, nhìn ngươi có thể nắm chắc hay không!

Vào lúc đó, Phương Hành cũng nói thật nhỏ một câu, không biết là uy hiếp, hay là dặn dò.

- Oanh!

Cũng ở trong sát na đó, tấm bia đá nổ tung, mảnh đá đều hóa thành vô hình.

Sau đó ở trong tấm bia đá, có một đạo lực lượng vô hình cực kỳ đáng sợ chạy ra ngoài, rồi sau đó hướng chung quanh kéo dài ra.

Cái loại cảm giác này, giống như là có một cái ô lớn, mở ra trên không Tiên Viên!

Chương 1627: Một hạt hạt cát cũng sẽ không lưu

- Đây là vật gì?

- Đại trận sao?

- Không đúng, không phải đại trận. . .

Bầu trời đại lục, một đám người Thiên Nguyên cùng với Thần tộc đều cúi đầu vọt xuống, vội vàng xông về phía núi đồi đầy tiên dược, như là con chuột xông về phía thùng đựng gạo, nhưng lại không nghĩ tới, bỗng nhiên Tiên Viên phía dưới lóe lên linh quang, một cái ô vô hình khổng lồ mở ra, cảm giác như trận pháp, lại như núi lửa bộc phát, dâng lên bên ngoài thiên ngoại, những tu sĩ cùng sinh linh Thần tộc đang vọt xuống, bị cái lực lượng vô hình này làm rung động, phản chấn, bắn ngược đi ra, bắn thẳng vào trong thiên ngoại, người có tu vi mạnh một chút nhanh chóng dừng lại thế đi, người có tu vi thấp không thể ngừng lại, nguyên một đám bị đập vào tinh thần bên trong Đa Bảo Tiên Hà.

Vốn phát hiện trên không Hỗn Độn Tiên Viên đã không có phòng hộ, lại thình lình xuất hiện một cái đồ vật lợi hại như vậy, khiến một đám người vừa sợ vừa vội, vừa giận, cũng không biết cái tên Đế tử quỷ dị lại chơi trò bịp bợm gì. . .

Cái ô vô hình này thật sự rất lợi hại, giống như trận mà không phải trận, có trận pháp chi lực, nhưng so với trận pháp lại thâm sâu hơn nhiều, hơn nữa vô hình vô tích không thể nắm lấy, vừa xuất hiện liền hòa vào cùng toàn bộ Hỗn Độn Tiên Viên thành một chỗ, rõ ràng vô cùng phù hợp, quả thực làm cho lòng người kinh hãi, cần biết rằng, coi như là đại trận, muốn trong chớp mắt bao trùm cái đại lục tàn phá này cũng không phải một chuyện dễ dàng, có đủ loại phiền toái khó có thể hình dung, nhưng hôm nay cái tồn tại cùng loại với đại trận, lại ở trong chớp mắt bao trùm trọn Tiên Viên. . .

- Cái này. . . Tại sao ta lại có cảm giác loại lực lượng này có chút quen thuộc, có chút giống như là. . .

Trong đám người nghi hoặc, có một vị tu sĩ Thiên Nguyên ngưng thần thật lâu, thì thào tự nói:

- . . . Là lực lượng ngủ say trong Loạn Lưu Hải sao?

- Loạn Lưu Hải?

Chư tu nghe vậy, nhất thời kinh nghi.

- Ha ha, rất tốt, không uổng công ta chuyên môn thả ngươi ra ngoài. . .

Cũng vào lúc đó, Phương Hành ngồi xếp bằng ở giữa không trung, ngẩng đầu nhìn chư tu bị ngăn cản ở bên ngoài, không nhịn được cười lên.

Người bên phía Thiên Nguyên đoán không sai, thứ hôm nay hắn thích phóng ra, đúng là lực lượng ngủ say trong Loạn Lưu Hải. . . Hoặc có thể gọi là Thiên Ý!

Địa phương Đa Bảo Tiên Hà gần biên giới Loạn Lưu Hải, vốn là một phương đại lục bị đánh phá sau đó hình thành lên loạn thạch khư, mảnh đại lục kia vốn có Thiên Ý tồn tại, thế nhưng sau khi đại lục bị đánh phá, Thiên Ý đã ngủ say ở chỗ sâu trong Loạn Lưu Hải, đã từng có người dẫn dắt lực lượng của nó đi ra, hóa thành đủ loại đại trận bảo hộ Loạn Lưu Hải, khó có thể ứng phó, nhưng về sau Phương Hành tu luyện ở bên trong Loạn Lưu Hải, chém tuyệt mệnh số, để lộ ra khí tức của thức giới, nên ý kinh động đến Thiên Ý. . .

Luồng Thiên Ý kia vốn đã héo mòn không chịu nổi, ngủ say hồi lâu, sau khi ngửi được khí tức thức giới của Phương Hành, liền theo bản năng muốn sử dụng, xông vào thức giới Phương Hành, cưỡng ép cướp lấy một phương thế giới này, lúc ấy nó đã tạo cho Phương Hành hung hiểm thật lớn, còn khiến cho Tiểu Manh, Thanh Tà Tiên Vương ở chỗ sâu trong thức hải bừng tỉnh, cuối cùng phải mượn Độ Tiên Bút phong ấn nó, mới trốn thoát một lần hung hiểm này!

Về sau, Phương Hành đồng ý giúp Thanh Tà Tiên Vương một lần, cũng bởi vì Thanh Tà Tiên Vương đã hỗ trợ hắn.

Mà sau khi Thiên Ý của Loạn Lưu Hải bị phong ấn, liền lưu ở bên trong thức giới của Phương Hành, cũng không biết dùng vào việc gì. . .

Thiên Ý cùng loại với linh hồn đại lục, chỉ khi tinh thần hoặc là đại lục có được Thiên Ý, mới có thể sinh ra sinh linh, còn nếu là một ít sinh linh, lựa chọn một phương đại lục nào đó để sinh tồn, trải qua thời gian lâu dài, sẽ khiến cho cái phiến đại lục vốn không có Thiên Ý này sinh ra Thiên Ý, bởi vậy quan hệ giữa Thiên Ý và đại lục, thật sự khó có thể hình dung, bên trên trình độ nào đó, có thể hiểu là hỗ trợ lẫn nhau, hòa làm một thể, có Thiên Ý mới có vạn vật sinh trưởng, có vạn vật sinh trưởng sẽ sinh sôi Thiên Ý. . .

Mà Thiên Ý của Loạn Lưu Hải, đã rất suy yếu, gần như tiêu tan, bằng không thì lúc ấy nó cũng sẽ không hành động theo bản năng, đi đoạt thức giới của Phương Hành, nghiêm khắc mà nói, nó thậm chí so với Phù Đồ Thiên Ý đều kém xa, suy yếu không chịu nổi, linh tính chưa đủ, thật sự không có chỗ nào trọng dụng, nhưng nếu nói nó vô dụng thì không đúng, dù sao nó cũng là Thiên Địa Chi Linh, linh hồn đại lục, đối với Phương Hành hôm nay mà nói, vô luận là cầm nó đi luyện khí cũng tốt, luyện thành pháp bảo cũng có thể, thậm chí trực tiếp luyện hóa, đều có chỗ tốt lớn lao. . .

Đương nhiên, loại biện pháp sử dụng này đều là trên lý luận, hiện tại Phương Hành còn không làm được!

Ban đầu Phương Hành cũng không để ý tới nó, phong ấn ở bên trong thức giới, chờ thời điểm dùng được lại nói sau. . .

Nhưng hôm nay, hắn đã đồng ý bảo hộ Hỗn Độn Tiên Viên an toàn, mà cái nhiệm vụ này gần như không thể hoàn thành, nên hắn không thể không mang tất cả át chủ bài mà mình sở hữu ra, một điểm cũng không lưu, cuối cùng nghĩ ra một cái phương pháp. . .

Mặc dù Thiên Ý biến hóa vô cùng, có vô số cách dùng, nhưng phương pháp bình thường nhất là luyện trận!

Trận pháp, vốn do sinh linh tham chiếu bổn nguyên Thiên Ý mà làm ra. . .

Có thể nói trên phương diện bổn nguyên, Thiên Ý vốn là trận, một loại đại trận trời sinh!

Đại trận ẩn chứa hết thảy biến hóa!

Đại trận hạch tâm trong Tiểu Thế Giới của Phương Hành, có tên là Phù Đồ đại trận, năm đó Phật môn lấy ra một bộ phận Thiên Ý của Phù Đồ Thiên luyện chế mà thành, bởi vậy một phương đại trận kia biến hóa tùy tâm, huyền ảo khó hiểu, một mực bảo hộ Tiểu Thế Giới của Phương Hành chu toàn. . .

Cũng bởi vì công pháp Phương Hành tu luyện và kinh nghiệm cá nhân, khiến cho hắn hiểu rõ Thiên Ý nhất trong đám tu sĩ cùng giai, thậm chí một ít Đại La Kim Tiên cũng không bằng hắn, cho nên hắn mới nghĩ ra cách lợi dụng Thiên Ý Loạn Lưu Hải, đó chính là trực tiếp phóng thích nó ra, sau đó khiến cho nó cùng mảnh Hỗn Độn Tiên Viên này kết hợp, trở thành Thiên Ý của phiến đại lục tàn phá này!

Thiên Ý không cách nào lăng không tồn tại, phải bám vào vật nào đó!

Không cần Phương Hành làm cái gì, chỉ cần đập bỏ tấm bia đá phong ấn, cái Thiên Ý không trọn vẹn này sẽ bám vào phía trên Hỗn Độn Tiên Viên.

Bởi vì đối với nó mà nói, cái phiến đại lục sinh cơ bừng bừng có vô số tiên dược cùng với Thái Hư Bảo Thụ này vốn là bản thể tốt nhất mà nó cầu cũng không được, có thể hình dung, phiến đại lục không trọn vẹn này đối với Thiên Ý Loạn Lưu Hải mà nói, giống như là một đạo tàn linh du đãng hồi lâu, gần như hồn phi phách tán, chợt phát hiện một cỗ thân thể vô chủ hơn nữa có tiềm lực vô hạn. . .

Đương nhiên, muốn làm đến một bước này cũng không dễ dàng.

Cái Thiên Ý này quá yếu, nhất là lúc trước bị Thanh Tà Tiên Vương phong ấn, càng phi thường suy yếu, gần như tiêu tan, cho nên

Phương Hành muốn nó trở thành Chân Linh một mảnh đại lục không trọn vẹn, nhất định phải dẹp tan chướng ngại cho nó, trên không Hỗn Độn Tiên Viên, có vô số tàn trận cùng cấm chế, đối với nó mà nói đều là chướng ngại, đây cũng là lý do Phương Hành lợi dụng biển lửa, đốt sạch tàn trận!

- Ta đã thoát khốn. . . Ta sẽ không bị tiêu tán nữa. . .

Phương Hành ở giữa không trung, cảm thấy thiên địa chung quanh rung động lắc lư, giống như có ý chí nào đó đang vui mừng.

Dường như nó cũng không bởi vì Phương Hành từng phong ấn nó mà hận hắn. . . . . .

Thiên địa vô tình, tự nhiên cũng sẽ không cảm tạ hoặc là mang thù!

- Là ta thả ngươi ra, nhưng đây chỉ là tạm thời!

Phương Hành ngồi ngay ngắn ở không trung, ánh mắt yên tĩnh mà nói:

- Ngươi rất thích hợp làm linh hồn thủ hộ cho mảnh Tiên Viên này, đối với ngươi cũng có chỗ tốt, thế nhưng ngươi cần phải hiểu, không có người cho phép ngươi một mực ở trong phiến Tiên Viên này, bọn hắn đều vội vã xâm lược Tiên Viên, lấy hết tiên dược ở bên trong đi, mang Bảo Thụ ở chỗ sâu trong Tiên Viên cướp đi, mà chắc hẳn ngươi cũng biết, đã không có chúng thì mảnh đại địa không trọn vẹn này cũng không có sinh cơ, đã không có sinh cơ, ngươi sẽ giống như trước vậy, dần dần héo rũ. . .

- Không muốn. . . Không muốn héo rũ, cũng không muốn biến mất. . .

Đạo đạo Thiên Ý chi âm, như Hồng Mông Đại Đạo, không ngừng rung động lắc lư, vang vọng ở bên người Phương Hành.

- Nếu không muốn, như vậy phải hợp tác cùng ta!

Phương Hành hơi nở nụ cười, hai tay nhẹ nhàng tìm một cái vòng tròn, nói nhỏ:

- Ta có một phương thế giới yên bình, chưa từng có chinh phạt, không có hủy diệt, chỉ có vô tận sinh cơ, ta định mang mảnh Tiên Viên này thu nhập vào thức giới, thế nhưng sau khi chúng tiến nhập thức giới của ta, sẽ sinh trưởng cùng ta, nhưng hết lần này tới lần khác dùng thần hồn chi lực, bổn nguyên thân thể hiện tại của ta, không nuôi nổi nhiều tiên hoa dị thảo như vậy, cưỡng ép nhét vào, sẽ chỉ là cả hai cùng tàn lụi, cho nên ta mới cho ngươi cơ hội này, mang theo một mảnh Tiên Viên, tiến vào thức giới của ta, ở đó ngươi sẽ trở nên càng ngày càng lớn mạnh, thậm chí còn mạnh hơn so với trước kia, mà lại vô cùng an toàn, không người nào có thể tổn thương ngươi. . .

- Ta. . . Ta không muốn đi, trên người của ngươi có khí tức ta e ngại. . .

Thiên Ý nghe xong có chút hoảng sợ, rung động lắc lư, hình như có lực lượng bài xích nào đó ở trên người Phương Hành.

- Nhưng nếu ngươi không đáp ứng, rất nhanh bọn hắn sẽ đoạt đi căn cơ ngươi lần nữa. . .

Phương Hành bình tĩnh nói, chậm rãi quay đầu nhìn về phía thiên ngoại.

Cả đời hắn chưa từng nói qua mấy câu thành thật, nhưng lúc này hắn không có lừa gạt Thiên Ý!

Hắn đã đồng ý với những hoa cỏ này, muốn bảo hộ chúng an toàn, thế nhưng ở dưới nhiều ánh mắt ngấp nghé như thế, bằng tu vi hôm nay của hắn làm sao có thể thật sự làm được điểm này?

Cách duy nhất để hắn có thể thực hiện lời hứa, là mang chúng vào trong thức giới, thế nhưng nếu thật sự làm như vậy, sẽ nảy sinh một vấn đề khác mà hắn không thể không cân nhắc, một là mảnh đại lục tàn phá này quá lớn, muốn nhét vào thức giới dễ như vậy sao?

Chẳng lẽ những người kia sẽ trơ mắt nhìn hắn làm như vậy, không đến ngăn cản hắn sao?

Một vấn đề khác nữa là những hoa cỏ này, đã nhét vào thức giới, liền giống như tiến nhập thân thể của hắn?

Chúng cần tiên khí tẩm bổ, cần trưởng thành, đó là một loại chuyển hóa bổn nguyên lớn đến mức khó có thể tưởng tượng. . .

Chỉ bằng quy mô hiện tại của thức giới, sao có thể chống đỡ tiêu hao như vậy!

Nếu thật làm như thế, chỉ sợ không đến ba ngày, hắn đã bị hút khô!

Mà nếu có Thiên Ý thì khác, mảnh đại lục tàn phá này cùng Thiên Ý suy yếu sẽ tạo thành một loại tuần hoàn trong thiên địa, âm dương tương hỗ, sinh sinh tương trợ, tự cung tự cấp, tạo thành nhất thể, nếu nói Tiên Viên đối với Phương Hành là một viên độc hoàn, thì cái Thiên Ý này chẳng khác gì bỏ thêm một tầng xác ngoài lên Tiên Viên, sẽ không làm bị thương chính hắn. . .

Sau đó Phương Hành có thể mang cái đại lục không trọn vẹn này, trực tiếp nhét vào thức giới!

Đừng nói là tiên dược, mà ngay cả một hạt cát cũng không để lại cho người khác. . .

Chương 1628: Đại loạn

- Đây là bức tường Thiên Ý, chắc chắn tên Đế tử kia đã thức tỉnh thủ hộ linh đã ngủ say của cái Tiên Viên này, không cần kinh hoảng, đánh vỡ nó!

Ngay tại thời điểm Phương Hành nói rõ dụng ý của mình với Thiên Ý Loạn Lưu Hải, hai phe Thiên Nguyên cùng Thần tộc ở bên ngoài thiên ngoại, cũng đã khám phá ra biến hóa phía trên Hỗn Độn Tiên Viên, dù sao Thiên Nguyên vẫn còn người tài ba, mặc dù không thể hiểu rõ Thiên Ý như Phương Hành nhưng vẫn có thể đoán được một ít chân tướng, sau đó nghiêm nghị hét lớn, rồi cùng với chư tu khác đánh ra thần thông, pháp bảo, cảnh tượng rực rỡ như mưa, khí thế hung hăng hướng về phía Tiên Viên đánh qua, ầm ầm đập lên trên vách Tiên Ý, hỏa diễm bùng nổ liên tiếp, thoạt nhìn giống như là pháo hoa, cực kỳ náo nhiệt. . .

- Ta đi, ta đi, ta. . . Như thế nào đây?

Những người kia ra tay, vừa vặn xác minh lời nói của Phương Hành đối với Thiên Ý Loạn Lưu Hải, Thiên Ý cũng đã có chút khủng hoảng, hôm nay nó quá suy yếu, hiện giờ tìm được một cái cơ hội bám vào phía trên Hỗn Độn Tiên Viên giống như là tuyệt lộ trùng sinh, làm sao cam lòng bỏ lỡ?

Hơn nữa lực lượng nhóm chư tu Thiên Nguyên cùng Thần Vương không kém, nó cũng không biết có thể chống đỡ tới khi nào, tùy thời đều tan vỡ, bởi vậy, dù nó có không thích Phương Hành, thậm chí sợ hãi Phương Hành, cũng phải đồng ý.

- Lúc ta gọi ngươi, ngoan ngoãn nhập vào là được!

Phương Hành nghe vậy, lập tức cười lạnh một tiếng, đứng lên, tràn đầy tin tưởng.

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn lên thiên ngoại, chỉ thấy hai phe Thiên Nguyên cùng Thần tộc, đều đang liều mạng dùng thần thông đánh tới, giống như muốn ở trong thời gian ngắn nhất, đánh xuyên bức bích giới này, một lần nữa xông tới, nhưng cái bích giới này không phải thứ bọn hắn có thể nhất thời đánh xuyên, nên Phương Hành cũng không lo lắng, chỉ có điều bọn họ một mực gây phiền nhiễu như vậy, cuối cùng đối với kế hoạch của hắn sẽ gây bất lợi, phải nghĩ biện pháp đuổi họ đi!

- Lại mất đi chuẩn bị của Đế Thích lưu lại trước khi chết rồi. . .

Hắn nhẹ nhàng thở dài trong lòng, chậm rãi mở năm ngón tay ra, sau đó bắn mấy cái vào trong hư không.

- Có lẽ chúng ta nên liên thủ, phát ra một kích chí cường, mới có thể lập tức phá vỡ bích giới!

Lúc này chúng tu Thiên Nguyên ở bên ngoài thiên ngoại đã gấp tới mức đỏ mắt, thời gian trôi qua từng phút từng phút, nhưng bọn hắn chưa từng tiến vào được cái Tiên Viên kia, thật sự là một sự tình làm cho người ta cực kỳ ảo não, hết lần này tới lần khác cái bích giới kia lại quá huyền diệu, căn bản không có khả năng phá vỡ, họ muốn dùng thực lực cưỡng ép đánh vỡ nhưng không có người có tu vi đủ mạnh, khi rơi vào đường cùng, họ bắt đầu đề nghị liên thủ cùng sinh linh Thần tộc, song phương ước hẹn, đồng thời phát ra công kích mạnh nhất vào một chỗ, rất có thể đánh vỡ cái bích giới này. . .

Đương nhiên, dù đây là phương pháp duy nhất, bọn hắn cũng không quá mức nguyện ý.

Nguyên nhân ở chỗ thù hận giữa sinh linh Thiên Nguyên cùng sinh linh Thần tộc quá sâu, cho tới hôm nay, vẫn còn chiến hỏa lan tràn ở Thiên Nguyên, nếu không có các trưởng lão chư đạo tràng không đồng ý cho những nhóm thiên kiêu leo lên Phong Thần bảng trở về tham chiến, chỉ sợ chuyện thứ nhất sau khi những người này đã lấy được thực lực cường đại, chính là muốn giết về Thiên Nguyên, giết sạch đám sinh linh Thần tộc đáng giận kia. . .

Mặc dù trước mắt sinh linh Thần tộc cùng Thiên Nguyên không đi cùng nhau, nhưng bọn hắn cũng tuyệt không có ý tốt!

- Muốn thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, đến thời điểm này, cũng không có những biện pháp tốt khác, nếu đến quá trễ, đại quân Tiên giới giết tới đây, chỉ sợ song phương chúng ta đều giỏ trúc múc nước, chư vị đạo hữu an tâm một chút, chớ vội, ta đi nói chuyện với bọn họ. . .

Ở bên phe Thiên Nguyên, có một vị nam tử chừng ba mươi tuổi, bộ dạng hiên ngang lẫm liệt, trầm giọng nói ra.

- Sinh linh thần tộc giảo hoạt, bội bạc, chúng ta nên cho mấy người đi qua. . .

Mấy người bên cạnh trầm giọng nhắc nhở, thần sắc cũng cực kỳ quái dị.

Không biết có bao nhiêu người bất mãn đối với đề nghị này, nhưng chuyện tới trước mắt dù có bất mãn, cũng sẽ không đứng ra ngăn cản.

Cùng lúc đó, bên trong đám sinh linh Thần tộc, Thông Cổ Thần Vương cũng đang cau mày, hướng U Ẩn Trùng Mẫu nói:

- Theo tình hình thực tế, song phương cần phải liên thủ phá vỡ bích giới, sau đó tiến vào Tiên Viên, tất cả cùng nhau đoạt lấy tiên dược mới là thông minh, chỉ tiếc những sinh linh Thiên Nguyên này cực kỳ hận chúng ta, cũng không biết bọn hắn có thể buông phần thành kiến này một lát hay không, chúng ta không thể chủ động đề nghị được. . .

U Ẩn Trùng Mẫu nhẹ nhàng gật đầu, cười nói:

- Chủ động đề nghị không tốt, ngược lại sẽ rơi vào tình cảnh xấu hổ!

Hai người đang chần chờ, chợt thấy phía Thiên Nguyên, có mấy vị tu sĩ lướt tới, mặc dù thần sắc thập phần hung ác nham hiểm, nhưng trên người lại không có sát khí, hiển nhiên không phải đến tìm chết, điểm này làm cho U Ẩn Trùng Mẫu cùng Thông Cổ Thần Vương liếc nhau một cái, có vài phần ngạc nhiên, âm thầm truyền âm nói:

- Có lẽ bọn hắn tới đề nghị liên thủ, vậy mà thật sự buông bỏ thành kiến đối với chúng ta, xem ra những tiểu bối Thiên Nguyên này, vẫn có vài phần khí độ, trước kia đã coi thường bọn hắn. . .

- Thần Vương ở đâu, xin tới nói chuyện một chút!

Mấy vị tu sĩ Thiên Nguyên đi tới khoảng cách ngoài trăm dặm đại quân Thần tộc, dừng chân đứng lại, xa xa truyền âm.

- Ha ha, Thiên Nguyên đạo hữu, không biết có gì chỉ giáo?

Thông Cổ Thần Vương cùng U Ẩn Trùng Mẫu liếc nhau một cái, liền nghênh đón về phía trước, nhẹ nhàng mở miệng.

- Chỉ giáo thì không dám nhận, ngược lại có một đề nghị, các ngươi cũng nhìn thấy cục diện trước mắt rồi, có người giở trò trong Tiên Viên, bày ra Thiên Ý bích giới, với lực lượng của chúng ta đều không cách nào cưỡng ép mở ra, trước cục diện này, hoặc là chờ trưởng lão Thiên Nguyên chúng ta đắc thắng trở về, dùng tu vi Đại La Kim Tiên cưỡng ép ra tay đánh vỡ, hoặc là đội ngũ song phương liên thủ. . .

Tu sĩ ba mươi mấy tuổi mặc áo lam bào, tên Vương Đạo bên phía Thiên Nguyên chậm rãi nói.

- Quả nhiên là muốn đề nghị chuyện này. . .

Trong nội tâm Thông Cổ Thần Vương thầm nghĩ, muốn biết thời biết thế đáp ứng.

Nhưng hắn còn chưa mở miệng, U Ẩn Trùng Mẫu bỗng nhiên nhíu mày, nghiêng nghiêng nhìn mấy vị tu sĩ Thiên Nguyên, cười lạnh nói:

- Làm sao các ngươi lại biết rõ phe đắc thắng trở về nhất định là trưởng lão Thiên Nguyên? Ha ha, ta thấy Thần Chủ nhà ta, tu vi thông thiên, thần thông quảng đại, cho dù kẻ địch là Tiên Vương cũng có thể chiến một trận, ba vị trưởng lão của các ngươi không biết tự lượng sức mình, dám đọ sức cùng lão nhân gia, sợ là không về được. . .

- Cái này. . .

Thông Cổ Thần Vương nghe xong hơi nao nao, không nghĩ tới U Ẩn Trùng Mẫu lại tức giận, nhưng nghĩ lại, thấy đối phương bày ra bộ dạng trưởng lão Thiên Nguyên tất thắng, ở một mức độ nào đó xác thực là khinh thị Thần Chủ, vừa rồi hắn không có quá quan trọng chuyện này, nhưng U Ẩn Trùng Mẫu đã nói ra, mặc dù hắn cảm thấy nên lấy đại sự làm trọng, nhưng cũng không dám đánh ngắt lời nàng. . .

- Ngươi nói chư trưởng lão của chúng ta không biết tự lượng sức mình?

Những lời này của U Ẩn Trùng Mẫu, lập tức chọc giận vị kia nam tử áo lam kia, đột nhiên hắn đề cao thanh âm, quát lạnh nói:

- Ta thấy không biết tự lượng sức mình chính là Thần Chủ mới đúng, dựa vào việc lôi kéo mấy tên nô tài đã từng là người Tiên giới, vọng tưởng muốn xưng bá chư vực, còn dám xâm lấn Thiên Nguyên?

- Ha ha, nói thật cho ngươi biết, nếu các trưởng lão không cho phép, bản đạo đã sớm giết về Thiên Nguyên, đồ diệt Thần tộc!

- Ha ha. . .

U Ẩn Trùng Mẫu nghe vậy, sắc mặt cũng càng lúc càng lúng túng, âm trầm nói:

- Ngươi muốn đồ diệt Thần tộc, cần gì phải về Thiên Nguyên? chẳng phải trước mắt có một chi đại quân Thần tộc sao? Ngươi thử đến nhìn một cái, xem có đồ diệt được Thần tộc ta hay không. . .

- Ngươi làm như ta không dám sao?

Tên nam tử mặc lam bào thẹn quá hoá giận, rống to một tiếng, xuất ra một thanh cổ kiếm, tử ý đại phát.

Nhưng hắn cũng chỉ xuất ra, chứ không có ra tay, hiển nhiên trái tim còn có chút nghi kị. . .

Nhưng bên Thần tộc vừa thấy đối phương lấy ra pháp bảo, đã lập tức kinh động không ít người, một số sinh linh Thần tộc ở gần đó, trực tiếp lấy nanh vuốt sắc bén của mình ra, U Ẩn Trùng Mẫu càng vung tay điểm một chỉ, mấy cái gai độc xuất hiện từ trong hư không, đánh thẳng về phía Vương Đạo, đồng thời trong miệng hét lớn:

- Khá lắm tiểu bối Thiên Nguyên, với một chút tu vi này cũng dám vũ nhục Thần Chủ, các con mau ra tay, bắt mấy người này lại cho ta, xé xác ăn cho xong việc. . .

- Giết!

Những sinh linh Thần tộc các nàng mang đến này, đã từng vây công quân tinh nhuệ Xích Tiêu, trải qua một hồi tắm huyết, nên cả đám to gan lớn mật, hung hăng khó bảo, hơn nữa hôm nay lại đối mặt sinh linh Thiên Nguyên, mặc dù cũng xuất thân từ nhân tộc, nhưng sinh linh Thiên Nguyên trong mắt bọn hắn cùng sinh linh Tiểu Tiên Giới, đều là mềm yếu có thể lấn, trong nội tâm không có ý sợ hãi, vừa rồi đứng đối diện cùng bọn họ, bụng đã đầy sát cơ, hôm nay được Thần Chủ mệnh lệnh, sát khí càng tăng lên, kêu gào vọt tới. . .

- Thật can đảm. . .

Đám người Vương Đạo cũng lắp bắp kinh hãi, thuận thế huy kiếm, đánh tan gai độc U Ẩn Trùng Mẫu đánh ra, nhưng không biết hắn có phải có chút kinh hoảng hay không, hoặc là sát ý quá nặng, không thu lại được kiếm khí, lại thuận thế chém mấy sinh linh Thần tộc xông lên phía trước nhất.

- Ngươi dám làm tổn thương sinh linh Thần tộc ta?

U Ẩn Trùng Mẫu thấy thế càng phẫn nộ hơn, lạnh lùng hét lớn, thân hình xông thẳng về trước.

- Động liền giết người, tiểu nhi thật hung ác. . .

Ngay cả Thông Cổ Thần Vương ở một bên cũng giận dữ quát mắng.

- Không tốt, đám người Vương sư huynh gặp nguy hiểm. . .

Mà ở bên kia, một đám tu sĩ Thiên Nguyên thấy được một màn này, đáy lòng cũng rất kinh hãi, mắt thấy đám người Vương Đạo bị sinh linh Thần tộc bao vây, sát cơ liền nổi lên, bọn hắn cũng đành phải vậy, theo một tiếng rống to phát ra, không biết có bao nhiêu người đồng thời hướng phía này lao đến, nhưng lại lo lắng đám người Vương Đạo bị những sinh linh Thần tộc này vây giết, xông lại cứu người. . .

- Thật to gan, giết sạch bọn hắn. . .

Bên phía Thần tộc, thấy nhiều tu sĩ Thiên Nguyên hùng hổ lao đến, cũng vừa sợ vừa giận, làm sao kiềm chế được, theo nhiều tiếng rống to vang lên, từng người lộ ra nanh vuốt, một thân sát khí, hướng phía chúng tu Thiên Nguyên nghênh đón lấy!

Một hồi đại chiến bất ngờ triển khai bên ngoài Tiên Viên, không thể thu lại được.

Chỉ có điều, một vài người có chút tâm tư trầm ổn ở trong trường hỗn loạn này, càng phát giác càng kinh ngạc, càng nghĩ càng không rõ.

- Ban đầu muốn đàm phán để hợp tác, tại sao bỗng nhiên lại biến thành đại chiến?

Chương 1629: Chính thức thiên kiêu

- Đế Thích, Đế Thích, hắc hắc, thật là một cái nhân vật lợi hại. . .

Phương Hành bình tĩnh ngồi xếp bằng ở trên Tiên Viên, nhìn thấy bên ngoài đã loạn thành một đoàn, sát phạt nổi lên bốn phía, thù mới hận cũ giữa sinh linh Thần tộc cùng chúng tu Thiên Nguyên đều được giải quyết ở trong chốc lát này, hai bên ôm một loại khí thế không giết chết đối phương thề không bỏ qua, ngược lại không để ý tới Hỗn Độn Tiên Viên nữa, Phương Hành cũng nhịn không được hít thở một tiếng ở trong lòng, nhớ tới bọ dạng Thanh La Tiên Tử mang việc này thông báo cho hắn lúc trước, lúc ấy nàng đã từng nói qua Đế Thích để lại một bước chuẩn bị ở sau, có thể khiến cho hắn chiếm được hết tiên cơ khi Thiên Nguyên hoặc là Thần tộc tranh phong, ban đầu trong lòng của hắn còn có chút bán tín bán nghi, thẳng đến khi nhìn thấy một phương loạn cục này, mới tin lời kia!

Thứ Thanh La Tiên Tử dùng để đổi tính mạng của nàng, cũng không phải là một cái kế hoạch kỹ càng hoặc là tên người, mà là một loại thủ đoạn, cùng loại với thần thông truyền âm nhập mật, thông qua một loạt pháp ấn phức tạp, có thể nói cho người đặc biệt nghe, lúc ấy Thanh La Tiên Tử đã từng nói qua, tại Thiên Nguyên, thậm chí là Thần tộc, đều có người của Đế Thích, vô luận là ai, chỉ cần lợi dụng thủ pháp bực này, cũng có thể hạ lệnh cho người bị hắn cưỡng ép, vừa rồi Phương Hành cũng thông qua cái thủ pháp kia, lần lượt hạ lệnh cho song phương đại chiến!

Nhìn tràng diện hôm nay, cái mệnh lệnh này của hắn đã bị người ta cẩn thận chấp hành rồi!

Nhưng dù sao tràng diện cũng quá loạn, hắn lại rời đi khá xa, nên nhìn không ra, người âm thầm thuần phục Đế Thích đến tột cùng là ai. . .

Có lẽ bên phía Thần tộc là Thông Cổ Thần Vương, còn bên Thiên Nguyên, Phương Hành lại không biết gì cả, nhưng người nọ đã có thể để lộ ra thông tin cơ mật như Hỗn Độn Tiên Viên cho Đế Thích, thậm chí trộm trận đồ xây dựng tiếp dẫn đại trận của Thiên Nguyên đưa cho hắn, thì tất nhiên thân phận người kia cực cao, ngoại trừ mấy vị trưởng lão chư đạo tràng không có khả năng kia, mấy vị đệ tử chân truyền quan trọng đều có hiềm nghi!

Nhưng đến tột cùng thì Đế Thích hàng phục vị chân truyền đệ tử kia như thế nào, Phương Hành còn thật không biết.

Theo như Thanh La Tiên Tử nói thì nàng cũng không biết chuyện này, trước khi Đế Thích chết chỉ kịp truyền cho nàng bộ thủ pháp này mà thôi. . .

- Có lẽ Thanh Tà Tiên Vương chỉ tiết lộ tin tức Hỗn Độn Tiên Viên cho mấy vị trưởng lão chư đạo tràng, thế nhưng hôm nay Thần Chủ cũng nhận được tin tức này, hơn nữa còn bày xuống trận chiến lớn như thế, Đế Thích càng bày mấy cái chuẩn bị ở sau, như vậy có thể thấy được chư tử đạo tràng hôm nay thật sự rất lộn xộn, không biết mấy vị kia lựa chọn đệ tử chân truyền như thế nào, thực sự là thất bại cực độ. . .

Phương Hành âm thầm cảm khái một tiếng trong nội tâm, sau đó ánh mắt liền nổi lên vẻ lạnh lùng.

Hết thảy đều đã chuẩn bị đủ rồi, hắn cũng nên hành động thôi. . .

Phương Hành chậm rãi thở hắt ra, âm thầm vận chuyển một đạo huyền pháp, bắt đầu có gió lốc vô hình quay vòng lên ở bên cạnh hắn.

- Giết. . .

Mà lúc này, phía trên không trung mảnh đại lục không trọn vẹn, đã giết thành một đoàn, Thiên Nguyên cùng Thần tộc đấu cực kỳ thảm thiết, trong lúc nhất thời khó phân cao thấp, căn bản không có người chú ý đến Phương Hành đang làm cái gì, dưới con mắt của những người này, tên Đế tử cổ quái kia nhốt mình ở bên trong Hỗn Độn Tiên Viên, cũng chẳng khác gì tự mình nhốt mình, làm thế nào cũng không chạy thoát được bọn hắn, chỉ có đối thủ tranh đoạt Hỗn Độn Tiên Viên cùng họ lúc này, mới là vấn đề chính cần giải quyết, nếu song phương không đè nặng lửa giận, đã sớm đấu. . .

Dù tất cả mọi người biết rõ lúc này ác đấu cùng đối phương là không đúng, liên thủ mới coi là cử chỉ sáng suốt, nhưng tiếng giết vang lên cùng một chỗ, rốt cuộc không kiềm chế được, đến cảnh giới như bọn hắn, ngươi không giết ta, ta liền tới giết ngươi, thời điểm ngươi đấu pháp hơi có chút chần chờ, vậy rất có thể bị đối phương dùng công kích toàn lực tiêu diệt, phương pháp duy nhất chính là trước tiêu diệt đối phương rồi nói sau. . .

- Nghe nói lúc đám người Cửu U Thần Vương mới vào Thiên Nguyên, tu sĩ Thiên Nguyên các ngươi không hề có lực chống cự, nếu không có mấy lão bất tử chạy trốn tới Thiên Nguyên âm thầm che trở, bọn hắn chỉ dùng nhất tộc thần binh, đã có thể tiêu diệt Thiên Nguyên các ngươi, hôm nay các ngươi lấy được tạo hóa đủ để vạn tộc hâm mộ, bổn vương ngược lại muốn nhìn, các ngươi so với lúc đến, đã có bao nhiêu tiến bộ. . .

Lúc ban đầu Thông Cổ Thần Vương cũng có chút kinh ngạc vì trận chiến này đến quá đột ngột, nhưng đã không chiến thì thôi, muốn chiến là phải dùng hết toàn lực, trong tiếng cười lành lạnh của hắn, mười ngón tay đã giơ lên, hướng về không trung, gần như là trong chốc lát, bên trong tinh vực xa xa liền kết thành một đám mây quỷ dị, rồi sau đó ở trong mây, truyền ra tiếng gào thét làm lòng người rung động, nửa ngày về sau, tầng mây phá vỡ, ba tôn khôi lỗi hung thần đã phá vân mà ra, trong tay cầm trường đao cự phủ, hung hăng chém về phía chúng tu Thiên Nguyên, khí phá tinh thần. . .

Dưới thế công đáng sợ bực này, nếu chúng tu Thiên Nguyên bị quét trúng, đoán chừng cường giả tu vi Chân Tiên cũng chết từng mảnh!

Thế nhưng ngay tại thời điểm hắn ra tay, trung niên nam tử gầy ốm bên phía Thiên Nguyên, chậm rãi ngẩng đầu lên, thoạt nhìn động tác thật chậm, nhưng trên thực tế lại nhanh kinh người, hắn chậm rãi bước đi ra ngoài một bước, thân hình đã trở nên mơ hồ, lúc hiện thân lần nữa, đã quỷ dị xuất hiện ở trước người chúng tu, ngăn ba tôn hung thần này ở trước người, sau đó nhìn cũng không nhìn, xoay người lại, từ trong cái túi trên lưng ngựa, lấy ra một thanh đơn đao dấu vết loang lổ, thuận thế chém đi ra ngoài. . .

- Bá!

Thoạt nhìn chỉ là một thanh đơn đao gỉ sét loang lổ, lại bộc phát ra thần uy đáng sợ ai cũng không tưởng tượng được, nhìn như chỉ chém một đao, nhưng rõ ràng có ba đạo ánh đao hiển hiện, phân biệt chém về phía ba tôn hung thần này, rồi sau đó chạm vào binh khí của bọn hắn, lập tức có khí lưu cuồng bạo khó có thể hình dung tràn ra, tuôn hướng về bốn phương tám hướng, ngay cả tiểu tinh cầu chung quanh cũng bị đụng nát. . .

Oanh! Oanh! Oanh!

Ba tôn hung thần bị Thông Cổ Thần Vương gọi ra không những không công được, ngược lại còn lui về phía sau mấy bước.

Ánh mắt Thông Cổ Thần Vương ngưng lại, nhìn sang hướng nam tử kia:

- Không ngờ Thiên Nguyên có nhân vật bậc này, xin thỉnh giáo?

- . . . Chỉ là nhân vật không coi vào đâu!

Trung niên nam tử kia nhàn nhạt mở miệng:

- Vốn là phàm nhân giang hồ ở Thần Châu, lăn qua lăn lại trong hồng trần, lại không nghĩ rằng gặp được loạn thế bực này, bị thượng tiên chọn trúng, cho phép ta nhập đạo, hai mươi năm Trúc Cơ, mười năm Kết Đan, năm năm thành Anh, ba năm độ tám đạo lôi kiếp, lại bởi vì đại chiến cùng Thần tộc lập được chút công lao, nên trưởng lão tuyển vào Chư Tử đạo tràng, bên trên Phong Thần bảng được phong nhất đẳng Tiên danh, cuộc đời này không cầu trường sinh, chỉ nguyện chính vì

Thiên Nguyên, nguyện đồ thần trảm tiên, dương Đại Đạo của tộc chúng ta. . .

Vừa nói chuyện, hắn vừa đạp ra một bước, chém ra đao thứ hai.

Cùng lúc đó, bảy con ngựa gầy ốm sau lưng, cũng hí thật to, cất vó xông lên, rõ ràng có loại anh tuấn giống như Thần Long. . .

- Cái này cho các ngươi cảm giác ngoài ý muốn?

Ở một chỗ khác, cũng có một thanh y nữ tử chặn U Ẩn Trùng Mẫu lại, cười dịu dàng nói.

Từ trước đến nay U Ẩn Trùng Mẫu không chính diện giao thủ cùng người, thần thông của nàng đã chú định mỗi lần nàng phải kéo ra khoảng cách cùng đối thủ, nhưng chẳng ai ngờ rằng, ngay tại thời điểm nàng lặng lẽ lui về phía sau, chuẩn bị thi triển thần thông, bên phía Thiên Nguyên đã có một vị thanh y nữ tử lưu ý đến nàng, thân hình người này quỷ dị đến mức khó có thể hình dung, một đám sinh linh Thần tộc hướng về phía nàng vọt tới, nhưng lúm đồng tiền của nàng lại cong lên, từ từ đi qua, những sinh linh Thần tộc kia cũng không biết tại sao, lúc thấy được mặt của nàng lúc, động tác liền chậm chạp thêm vài phần.

Thần thông bực này, cũng khiến U Ẩn Trùng Mẫu không khỏi khen tốt, nhưng thanh y nữ tử lại mang theo ý trào phúng nhìn U Ẩn Trùng Mẫu, nói:

- Các ngươi thật đúng là không có kiến thức, nếu là ngày nào đó, để cho các ngươi gặp được nhân vật thiên kiêu chân chính của Thiên Nguyên chúng ta, chẳng phải là dọa mất lòng can đảm của Thần tộc các ngươi sao, sau một vạn cái hối hận, lại nói không nên xâm lấn Thiên Nguyên?

- Hì hì, ngươi cùng tên nam tử gầy ốm cưỡi ngựa kia đều không tính là nhân vật thiên kiêu sao?

U Ẩn Trùng Mẫu cười nhẹ, sau đó hóa ra nguyên hình, nâng cao một cái bụng, trên người lần lượt sinh ra quái vật dính đầy chất nhầy, kêu ré lên, vung vẩy hai cái liêm đao sắc bén hướng thanh y nữ tử trảm tới.

- Hắn là thiên kiêu có tài nhưng thành tựu muộn, suýt nữa đã bị bệnh chết ở trên thế gian, nếu không có trận thiên địa đại loạn này, đoán chừng cũng sẽ không có nhiều thượng tiên đi thế gian tìm kiếm hạt giống tốt, tự nhiên cũng sẽ không phát hiện hắn, mà ta so với những thiên kiêu kia, cũng chỉ là một cái tiểu nha đầu vụng về mà thôi, may mắn mà có Vô Sinh Thánh Nhân muốn tìm một vị truyền nhân, lúc này mới ngàn chọn vạn tuyển tuyển đi đến nơi ta ẩn cư ở Nam Chiêm, mặc dù trong mấy chục năm tu vi tiến rất xa, nhưng đều là tài nguyên chồng chất lên, làm sao dám so sánh cùng những thiên kiêu chính thức kia?

Thanh y nữ tử không nhanh không chậm, bên người có ngũ thải quang hoa di động, cũng không biết sao, bất luận con Đường Lang nào vọt tới bên người nàng, cũng đều bị ngũ thải quang hoa bao phủ, sau đó động tác biến thành chậm lại, cuối cùng nàng liền giơ bàn tay nhỏ bé lên, đẩy liêm đao của Đường Lang trước người ra, sau đó động tác như nước chảy mây trôi, không nhanh không chậm giết chết Đường Lang cổ quái tới gần nàng. . .

- Hả?

U Ẩn Trùng Mẫu thấy thế, trái tim cũng rùng mình, nhưng sắc mặt lại không thay đổi, tiếp tục sinh ra Đường Lang, trong miệng lại cười dịu dàng hỏi:

- Nếu các ngươi đều chưa tính là thiên kiêu chính thức, vậy các ngươi nói xem, đến tột cùng thì hiện tại Thiên Nguyên xảy ra chuyện gì mà đào tạo ra một đám quái vật?

Trong lời nói của thanh y nữ tử, mang theo một loại cảm giác mị hoặc khó có thể hình, người nghe vào trong tai, giống như bị một loại lực lượng thần bí nào đó bắt đầu quấy nhiễu và ảnh hưởng, bởi vậy nàng không có im miệng, thời gian dần qua liền nói:

- Tự nhiên mạnh nhất chính là cửu thánh của Thiên Nguyên chúng ta rồi, ha ha, lúc trước Thiên Nguyên chúng ta gọi là cửu thánh cận tiên, cho là thực lực bọn họ chỉ tiếp cận tồn tại Tiên Nhân, hiện tại ngẫm lại thật sự là quá ngây thơ rồi, bên trong có mấy vị lão tiền bối, tu vi cực sâu, quả thực không phải ta có thể phỏng đoán. . .

- Trừ bọn hắn ra, còn có nhóm trưởng lão đầu tiên theo Chư Tử đạo tràng tiến vào tinh vực, Đạo Chủ tất cả cổ thế gia, Thái Thượng trưởng lão, bọn hắn vốn là nhất đẳng tài nguyên, tu vi thâm hậu, sau khi được làm phép, luôn cố gắng tiến lên, hôm nay tu vi cảnh giới đã không phải là đám tiểu bối chúng ta có thể so sánh, đương nhiên, cũng có mấy người tuy là tiểu bối, nhưng lại không thua bọn hắn, ví dụ như vị quái thai Viên gia, tên bại hoại Phù Dao Cung, Tiêu tỷ tỷ Đại Tuyết Sơn, Tiểu Võ Thần tính tình cổ quái, rất nhiều rất nhiều. . .

Lúc nói đến chỗ này nàng như nhớ ra cái gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhếch, nở nụ cười:

- Đương nhiên, ta cảm thấy mấy người bọn hắn mặc dù lợi hại, thế nhưng đều không bằng đại anh hùng Phương Hành trong suy nghĩ của ta, đây chính là người đời này ta sùng bái nhất. . .

Chương 1630: Tạo Hóa khôn cùng, Tụ Lý Càn Khôn

Trên chiến trường là một mảnh hỗn loạn, mỗi người thi triển thần thông, hô đánh kêu giết, toàn thân lệ khí, chỉ có U Ẩn Trùng Mẫu và thanh lam nữ tử là có dáng vẻ thong dong, mặc dù đang dốc sức liều mạng đấu pháp, nhưng không có nửa điểm sát khí, giống như là một vị quý phụ nhân cùng một nữ hài thanh thuần diễm lệ đang trò chuyện việc nhà vậy, bất kể thần thông hay những lần ra tay, đều lộ ra vẻ thong dong mà ưu nhã, ngay cả động tác chém giết Đường Lang của thanh lam nữ tử cũng không mang theo chút khói lửa nào, đương nhiên, chỗ bất đồng chính là quý phụ nhân kia lớn lên hơi xấu, hơn nữa mang theo một bụng to, không ngừng bắn ra quái vật dữ tợn mà thôi. . .

- Không biết cô nói đại anh hùng là ai, nhưng nếu như cô ta nói thật, vậy thì nội tình Thiên

Nguyên thật đúng như lời người kia nói, thâm bất khả trắc, chúng ta thờ phụng Thần Chủ, mưu toan tiến vào Thiên Nguyên, tăng cường thực lực tranh chấp cùng Tam Thập Tam Thiên, đoán chừng cũng chỉ là một cái vọng tưởng, vậy không bằng ta nghe theo hắn, nhanh chóng an bài cho mình một đường lui. . .

Trong đầu mẫu trùng có vài ý niệm nhanh chóng vận chuyển, thanh lam nữ tử cúi đầu xuống, lẳng lặng suy nghĩ, giống như có chút mất mát:

- Nghĩ tới người này, không biết đến tột cùng hắn đã đi nơi nào, trước kia luôn cảm giác mình quá nhỏ bé, không dám đi tìm hắn, cũng sợ hắn sẽ không nhìn ta, hiện tại ta cũng có bản lĩnh rồi, hắn có thể. . . hay không

Lúc nàng nói chuyện, vầng sáng trên người đều nhu hòa xuống, không có loại ánh sáng nhật nguyệt tranh huy nữa.

- Thanh Nhan tiểu tiên tử, ta đến giúp ngươi, chém quái vật kia. . .

Cũng đúng vào lúc này, đột nhiên có tiếng hét lớn truyền đến, quấy nhiễu nàng trầm tư, cách đó không xa có một vị tu sĩ Thiên Nguyên trẻ tuổi mặc chiến giáp, nhìn rất tuấn dật, sau khi chém giết mấy vị thần tướng, liền lưu ý đến chiến cuộc của các nàng, chắc là lo lắng cho vị tiên tử lam bào không địch lại U Ẩn Trùng Mẫu, nên lập tức hét lớn, đằng đằng sát khí lao đến, muốn giúp nàng giúp một tay. . .

- Muốn ngươi bang? Bỏ đi!

Nhưng chẳng ai ngờ rằng, vị kia trẻ tuổi tu sĩ còn chưa vọt tới trước mặt, nữ tử áo bào xanh lại nhíu mày, tức giận trừng mắt liếc nam tử kia, vầng sáng trên người cũng biến đổi, nam tử kia không hiểu rùng mình một cái, mơ hồ lui về phía sau mấy bước, đột nhiên một cái kích lăng không bay qua, khiến hắn cảm thấy hoảng hốt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống.

- Tại hạ. . . Tại hạ chỉ muốn giúp một chút mà thôi. . .

Hắn vừa sợ lại vừa quẫn, lau mồ hôi lạnh trên trán một cái, ngượng ngùng giải thích.

Quả thực trong lòng của hắn cũng có chút oan ức, không biết tại sao mình lại đắc tội vị tiên tử vốn có tính tình rất tốt này.

- Ai, đi đi, không nên quấy rầy Thanh Nhan tiên tử. . .

Một vị nam tử khác chú ý đến bộ dạng xấu hổ của hắn, từ bên cạnh vọt tới, áy náy cười với thanh lam nữ tử, sau đó liền vội vàng kéo vị tu sĩ trẻ tuổi này đi, một bên dắt hắn rời xa cái chiến trường kia, một bên nhỏ giọng dặn dò:

- Sao ngươi lại làm việc liều lĩnh như thế, không nghe thấy vừa rồi Thanh Nhan tiên tử cùng quái vật kia nói về tên gia hỏa trong truyền thuyết sao?

Tu sĩ trẻ tuổi rất khó hiểu:

- Thế nhưng mà. . . Thế nhưng mà ta. . .

- Không có thế nhưng gì hết, lần sau nhớ rõ, khi nàng nói đến người này, hoặc là thời điểm nhớ người này, ngàn vạn lần đừng quấy rầy nàng!

Vị tu sĩ lớn tuổi hơn thấp giọng khuyên bảo:

- Thanh Nhan tiên tử vô cùng sùng bái tên tiểu ma đầu kia, đừng nói ở trước mặt nàng nói xấu tên ma đầu kia, coi như lúc nàng hồi tưởng lại hoặc là nói với người khác về hắn, người quấy rầy nàng, đều khiến nàng tức giận, trước đây Chư Tử đạo tràng có không ít người nếm qua nỗi oan này. . .

Tu sĩ trẻ tuổi nghe xong nghẹn họng nhìn trân trối:

- Hóa ra. . . hóa ra nàng đã sớm có. . . Ai, không phải cái tên ma đầu kia đã chết rồi sao?

Tu sĩ lớn tuổi lập tức quát khẽ:

- Trong Chư Tử đạo tràng, đừng bao giờ nói lời này, mặc kệ ma đầu kia chết hay là không chết, nhưng khi còn sống có rất nhiều bạn bè, mặc dù ở bên trong Chư Tử đạo tràng cũng có người cực kỳ hận hắn, nhưng càng có vài vị là bạn bè chí cốt của ma đầu kia, nếu để người khác nghe thấy ngươi nói xấu hắn, đoán chừng người sẽ bị người âm thầm chơi chết cũng không biết là ai hạ thủ. . .

Tu sĩ trẻ tuổi nghe xong sắc mặt tái nhợt, vừa thất vọng vừa đau lòng, nói không ra lời.

- Ai, hơn nữa, Thanh Nhan tiên tử không thể nào có đạo lữ, ngươi hãy chết phần tâm này đi. . .

Tu sĩ lớn tuổi cẩn thận dặn dò, sau đó lôi kéo hắn đi chiến đối thủ khác.

- Ha ha ha ha, cảm ơn Tạ tiên tử nói cho ta biết nhiều bí mật như vậy, nhưng thiên kiêu Thiên Nguyên có nhiều hơn nữa, nội tình cường thịnh trở lại, sợ là vẫn kém Tam Thập Tam Thiên, ba nghìn Thần tộc đi theo Thần Chủ, ngay cả Tam Thập Tam Thiên cũng dám phản, Đế tử cũng dám giết, ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ sợ Thiên Nguyên sao? sẽ không cho là đường đường Thần Vương như ta, không chém được một kẻ ngụy tiên như người chứ?

Trong nội tâm U Ẩn Trùng Mẫu đã quyết định chủ ý, trầm thấp nở nụ cười, trong lúc bất tri bất giác, bụng của nàng đã trở nên càng lúc càng lớn, nhìn rất là đáng sợ, giống như một tòa núi nhỏ vậy, thỉnh thoảng mặt ngoài sáng lên hào quang quỷ dị, cho người ta một loại cảm giác âm trầm đáng sợ, giống như bên trong ẩn dấu một con quái vật, tùy thời phá bụng mà ra, thật sự rất khó có thể hình dung!

- Ai. . .

Suy nghĩ của thanh lam nữ tử liên tục bị người khác chặt đứt, rốt cục cuối cùng cũng có chút thất lạc ngẩng đầu lên, ngũ thải quang hoa trên người đại thịnh, gần như chiếu sáng một mảnh tinh vực tĩnh mịch này, nàng ở dưới ngũ thải quang hoa nhìn rất xinh đẹp, thế nhưng trên mặt lại mang theo một chút lãnh ý làm cho lòng người phát run:

- Ít huênh hoang trước mặt bổn tiên tử đi, ngươi cho rằng ta chưa nghe nói qua sao, tự nhiên Thần Vương đều rất cường đại, thế nhưng ngươi cùng vị Thông Cổ Thần Vương kia, lại không dùng thực lực cá nhân để tăng trưởng, chỉ là một người có thể sinh, một người có thể điều khiển thi cốt, chơi xấu trên chiến trường mà thôi, công thêm ngươi không biết bổn tiên tử tu luyện công pháp vừa vặn khắc chế ngươi sao?

- Khắc chế ta? Trừ phi ngươi tu luyện đến cảnh giới như Vô Sinh lão mẫu!

Dường như U Ẩn Trùng Mẫu đã nhận thống khổ rất lớn, nên lúc nói đến câu sau cùng, đột nhiên lạnh giọng quát, trên cái bụng cực lớn nứt ra một vết rách, rồi sau đó cái lỗ lớn kia dùng một loại bộ dạng nhìn cực kỳ thê thảm, tách sang hai bên, theo tiếng gào thét làm cho lòng người rung động từ trong cái bụng, bất ngờ có một con quái vật máu me nhầy nhụa bò ra, sau lưng mọc ra chín mắt, sáu cánh, dưới bụng là mười hai chân nhỏ đầy đủ móng vuốt, cái miệng khổng lồ đầy răng nanh lộ ra bên ngoài. . .

- Nha. . .

Tiên tử liếc thấy bộ dạng quái vật kia, cũng bị hù cho lui về phía sau mấy bước, hoảng sợ nói:

- Thực xấu. . .

- Ha ha, khẩu khí tiểu nha đầu không nhỏ, nhưng trình độ của ngươi cũng chỉ có thể giúp con ta hảo hảo chơi đùa, thứ cho bản tôn không thể phụng bồi, nếu ngươi có thể còn sống sau trận chiến này, bản tôn sẽ lĩnh giáo bản lĩnh của ngươi cùng vị đại anh hùng trong miệng ngươi. . .

Sau khi U Ẩn Trùng Mẫu sinh hạ con quái trùng này, dường như cũng lộ ra chút mỏi mệt, cái bụng chậm rãi khép lại, lần nữa biến thành hình người, trên mặt chảy đầy mồ hôi, tay chân như nhũn ra, nhìn hình dạng của nàng, cũng không có ý định đấu tiếp cùng thanh lam tiên tử, vừa nói vừa lặng lẽ hướng ra sau biến mất, giống như muốn tránh vào bên trong tinh vực, rời xa mảnh chiến trường này. . .

- Dựa vào ngươi sao có thể lĩnh giáo bản lãnh của hắn, hắn rất lợi hại. . .

Thanh lam tiên tử thấy thế, hét to lên như có chút hờn dỗi, sau đó phi thân chạy tới.

- Tra. . .

Thế nhưng ngay lúc đó, quái trùng phát ra một tiếng rít chói tai, chấn cho tóc gáy người dựng đứng, đột nhiên sáu cái cánh trong suốt dựng lên, thân hình vốn đã rất đáng sợ càng lớn hơn mấy lần, gần bằng một viên tiểu tinh thần, mạnh mẽ lao về phía thanh lam tiên tử, bốn cự trảo trước người hung hăng mở ra, cắt xuống đầu thanh lam tiên tử. . .

- Lợi hại. . . A!

U Ẩn Trùng Mẫu cười lạnh, nàng đã hạ quyết tâm muốn rời khỏi phiến chiến trường này.

Lúc này bên ngoài Tiên Viên, đã là một mảnh hỗn loạn, vô số người chém giết, đánh nhau sống chết, vô số thần thông cùng pháp bảo va chạm, quả thực là loạn thành một đoàn, mặc cho ai cũng đều bốc lên chiến ý, sát khí dâng cao tới cực điểm, căn bản không có người lưu ý đến nàng. . .

Nhưng đúng lúc này, ở trong Tiên Viên phía dưới chỗ quái trùng và thanh lam tiên tử chiến đấu, lại nảy sinh dị biến.

Một loại biến hóa mà ai cũng không ngờ đột ngột xuất hiện. . .

- Tạo Hóa khôn cùng, Tụ Lý Càn Khôn. . .

Theo một tiếng hét lớn, bên trong Hỗn Độn Tiên Viên gần như đã bị người quên lãng phía dưới, đột nhiên có một cái vòng xoáy xuất hiện, hơn nữa không ngừng biến lớn, đối với Hỗn Độn Tiên Viên mà nói, cái vòng xoáy kia vốn nhỏ bé đến không đáng nhắc tới, nhưng vào lúc này, nó lại dùng một loại tốc độ khó có thể hình dung biến lớn, gần như là trong nháy mắt, đã lên tới giữa không trung, bao trùm một nửa Tiên Viên, hơn nữa nhìn tốc độ kia, rất nhanh sẽ tăng lớn đến mức bao phủ cả tòa Hỗn Độn Tiên Viên này. . .

Đến trình độ này, đã không còn là vòng xoáy, có thể xưng là phong bạo tinh vực. . .

Ở một chỗ khác, có một nam tử mặc áo choàng huyết hồng sau lưng, chiến giáp trên người đã bị hắn xé đi, tay áo cực lớn phiêu phù trong không trung, nhắm ngay mảnh Hỗn Độn Tiên Viên kia, phong bạo khổng lồ từ trong tay áo hắn đi ra!

- Cái đó là. . .

Một màn kinh người này, lập tức háp dẫn rất nhiều ánh mắt người khác, cả đám đều kinh sợ đứng im tại chỗ.

Không biết có bao nhiêu người, vốn đang dốc sức liều mạng cùng đối thủ, nhưng vào lúc này lại ngượng ngùng dừng tay. . .

- Hắn. . . đến tột cùng thì hắn đang làm cái gì?

Có người hoảng sợ, vô ý thức đặt ra câu hỏi, căn bản không biết hỏi ai.

- . . . Hình như cái kia là thần thông Tụ Lý Càn Khôn. . .

-. . . Phiến Tiên Viên kia, giống như đang bay vào trong tay áo hắn. . .

Sau khi nhìn mấy lần, đã có người đoán ra sự tình phát sinh là cái gì, nên càng khiếp sợ.

- Hắn. . . Hắn muốn thu cả phiến đại lục vào tay áo của hắn sao?

Ngay cả U Ẩn Trùng Mẫu đang chuẩn bị lặng lẽ rời khỏi chiến trường cũng sợ ngây người, miệng thì thào:

- Cái này cũng quá. . . Lợi hại đi?

Chương 1631: Ăn mảnh

Tụ Lý Càn Khôn cũng không phải thần thông cao minh đến thế gian hiếm thấy, từ Kim Đan cảnh đã có người tu luyện thành, bất quá thần thông này rất được tu sĩ hoan nghênh, bởi vậy dù đến Tiên Nhân cảnh, cũng có người sẽ thi triển môn thần thông này, không nói mỗi người sẽ sử dụng, nhưng trong mười vị Tiên Nhân, tối thiểu nhất cũng có bảy tám người vận chuyển cực kỳ thuần thục, thế nhưng người bình thường lý giải Tụ Lý Càn Khôn, bất quá là vận chuyển nguyên lý của túi trữ vật, mạnh nhất cũng không quá đáng là vận chuyển pháp tắc của Tiểu Thế Giới, trong tay áo có thể chứa một ngọn núi, một cái hồ, cũng đã rất kinh người rồi, lại có ai từng nghĩ tới, có thể dùng tay áo thu một mảnh đại lục?

Cái tràng cảnh kia, cái uy phong phần, thật sự là quá khó tưởng tượng rồi...

Cũng bởi vậy, khi bọn hắn thấy động tác của Phương Hành, thấy được phiến Tiên Viên nghiêm chỉnh kia, ở dưới vòng xoáy phong bạo thôn phệ, rõ ràng không có chút phản ứng gì, chỉ ngơ ngác nhìn một màn này!

- Không đúng, không thể để cho hắn lấy đi Tiên Viên...

Nhưng rất nhanh đã có tu sĩ Thiên Nguyên phản ứng lại, trầm giọng gầm lên.

- Đúng vậy, ngươi thu đi toàn bộ... Chúng ta còn lấy cái gì?

Một câu nhắc nhở rất nhiều người, đều phản ứng qua, nhao nhao xông lại cướp đoạt.

Phương Hành thi triển Tụ Lý Càn Khôn thật quá đáng sợ, đến nỗi cho bọn hắn đều bị tràng cảnh kia chấn động, nhưng chấn động chỉ là sự tình trong chốc lát, rất nhanh bọn hắn đã nghĩ thông suốt vấn đề này, Tụ Lý Càn Khôn của Đế Tử thần bí kia càng lợi hại, cũng chỉ là thủ đoạn tranh đoạt Tiên Viên mà thôi, mình há có thể trơ mắt nhìn hắn lấy đi cả Tiên Viên?

Cũng thật quá mức rồi!

Chúng ta nhiều người như vậy, đều chỉ muốn có thể được một bộ phận của Hỗn Độn Tiên Viên, nhưng thằng này là muốn nuốt một mình a...

Ăn mảnh như vậy không sợ bị nghẹn chết sao?

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Không biết có bao nhiêu người gào thét lao đến, đánh ra đạo đạo thần thông...

Chỉ có điều so sánh với nhân số chỉnh thể, số lượng này thật quá ít, dù sao vừa rồi đại chiến đột nhiên xuất hiện, khiến cho phần lớn người đều lâm vào trong khổ chiến, lúc này dù muốn ngăn cản vị Đế Tử kia cũng không kịp ra tay, lại càng không nguyện cho đại địch sinh tử ở đối diện một cơ hội chém giết mình, bởi vậy lúc này ra tay, bất quá là một hai phần mười!

- Hôm nay, ta chính là muốn độc chiếm!

Mà lúc này, Phương Hành cũng phát hung ác, tâm thần bình tĩnh bất động, âm thầm vận chuyển thần thông.

Hôm nay chuyện đã xảy ra, không hẳn hoàn toàn bị hắn đoán trúng, nhưng phần lớn ở trong dự liệu, chính hắn cũng biết, trong quá trình Hỗn Độn Tiên Viên tiến vào thức giới của mình, đúng là thời điểm mình nguy hiểm nhất, bởi vì mình muốn Hỗn Độn Tiên Viên, cùng với thủ hộ Hỗn Độn Tiên Viên, đồng thời thu Thiên Ý của Loạn Lưu Hải vào thức giới của mình, bởi vậy Thiên Ý ở sau khi mình vận chuyển Tụ Lý Càn Khôn, cũng không cách nào bảo vệ mình nữa, mà quá trình mình thi triển Tụ Lý Càn Khôn, lại không thể đánh gãy...

Nói cách khác, hắn vào lúc này, thậm chí không cách nào trốn tránh thần thông của người khác, chỉ có thể ngạnh kháng!

- Có thể gánh hay không, chỉ nhìn một nước này rồi!

Trong nội tâm Phương Hành thầm suy nghĩ, đánh bạc thở ra một hơi, cũng chầm chậm nhắm mắt lại.

Vèo!

Thần thông đầy trời, giống như pháo hoa từ bốn phương tám hướng bay đến, đều đánh về phía Phương Hành, trong này có thần thông của tu sĩ Thiên Nguyên, cũng có thiên phú thần thông của sinh linh Thần tộc, có thể nói đủ loại, náo nhiệt đến cực điểm, uy lực có mạnh có yếu, nhưng ở dưới số lượng nhiều như vậy, cái kia không thể nghi ngờ là cực kỳ đáng sợ, ngay cả Đại La Kim Tiên đến, cũng không dám đón đỡ những thần thông này!

Nhưng hết lần này tới lần khác, Phương Hành lại làm như vậy!

Trong lòng hắn gầm nhẹ, bên hông treo một cái đầu lâu bay lên.

Cái đầu lâu kia bay ở trên đỉnh đầu của hắn, đột nhiên hào quang đại tác, một vầng sáng thánh khiết hoàn mỹ tăng vọt, phô thiên cái địa, trong nháy mắt hóa ra bộ dáng của một Phật Đà, bảo tướng trang nghiêm, xếp bằng ở trong tinh vực, Phương Hành thì xếp bằng ở vị trí trái tim của Phật Đà, không nhúc nhích thi triển Tụ Lý Càn Khôn, vô số thần thông đều đánh vào trên người Phật Đà, sau đó chôn vùi ở trong lúc vô hình...

Phù Đồ đại trận!

Hắn muốn dùng trận này, cưỡng ép đón nhận những thần thông kia, cam đoan quá trình thu Hỗn Độn Tiên Viên không bị quấy rầy!

Một phần... Hai phần... Ba phần...

Hỗn Độn Tiên Viên đang bị vòng xoáy thôn phệ từng chút từng chút, từng phần từng phần tiến vào thức giới!

Mà chung quanh, lại như pháo hoa rực rỡ tươi đẹp khó tả!

Vô luận là tu sĩ Thiên Nguyên hay sinh linh Thần tộc, đều trợn mắt nhìn thần thông của mình bị hư ảnh Đại Phật ngăn cản, không thể ngăn cản Đế Tử lấy đi Hỗn Độn Tiên Viên, nhất thời cả đám kinh hãi trợn mắt há hốc mồm...

- Không tốt, đại trận Phật môn kia rất khó đối phó, chúng ta phải nghĩ biện pháp đánh vỡ!

Có người nhịn không được kêu lớn, vừa sợ vừa giận.

- Trừ khi Đại La Kim Tiên tới, nếu không ai có bản lĩnh đánh vỡ trận này?

Có người phẫn nộ kêu to:

- Trừ khi hai bên liên thủ lần nữa...

Một câu nói kia, nhất thời làm bầu không khí trầm lắng, liên thủ lần nữa...

Nhìn chung quanh, điều này thật giống như một chuyện cười, vừa rồi vì sao đánh nhau, không phải là bởi vì liên thủ mới phát sinh sao!

Bọn hắn sớm đã biết rõ song phương liên thủ mới là cục diện có lợi nhất, thế nhưng hết lần này tới lần khác không bị khống chế đánh nhau, hôm nay mặc dù càng cần phải liên thủ, nhưng giết chóc đã lên, muốn thuyết phục đối phương, thậm chí thuyết phục mình, nói dễ vậy sao?

Biết phải làm sao mới đúng, nhưng hết lần này tới lần khác làm không được, thậm chí làm trái lại, chính là cục diện của bọn họ bây giờ!

Chỉ có điều, thời điểm bọn hắn tức giận và ảo não, Phương Hành lại đang lấy đi Hỗn Độn Tiên Viên...

Một mảnh Tiên Viên to lớn, hôm nay đã có hơn nửa bị vòng xoáy kia cắn nuốt!

Phù Đồ đại trận còn ngồi ngay ngắn ở giữa tinh vực, không có bị người tu hành khác đánh vỡ...

- Ha ha, tuy là một bước cờ hiểm, nhưng may mắn đi đúng rồi...

Nhìn Hỗn Độn Tiên Viên đã nhét vào hơn phân nửa, Phù Đồ đại trận lại an ổn không lo, trái tim Phương Hành thoải mái mừng rỡ, chỉ cần thu Hỗn Độn Tiên Viên vào thức giới, như vậy còn ai có thể từ trong tay mình cướp đi một mảnh lá cây?

Hơn nữa tới lúc đó, mình là người cô đơn, muốn đi thì đi, muốn chạy thì chạy, cũng không ai có thể làm khó mình, làm cái gì cũng dễ dàng hơn rất nhiều, mặc dù hết thảy đã được hắn sớm cân nhắc, nhưng mắt thấy sự tình án lấy kế hoạch của mình phát sinh, vẫn để hắn thống khoái, thậm chí ẩn ẩn có chút cảm tạ Đế Thích...

Tất cả nhờ Đế Thích lưu lại chuẩn bị ở sau, hết thảy mới thuận lợi tiến hành như thế...

Nếu không phải đối phương ở hai bên bố trí xuống phục binh, lúc này Thiên Nguyên và Thần Minh căn bản không có khả năng loạn thành như vậy, chỉ sợ sớm đã theo như suy nghĩ trong nội tâm, liên thủ đánh tan đại trận, tiến vào tranh đoạt tiên dược rồi, mặc dù không biết phương nào có thể đoạt được nhiều, nhưng mình muốn cướp đi tất cả là không có khả năng, hết thảy chỉ có thể nói là may mắn!

- Thu!

Nghĩ tới điểm này, lòng hắn hơi trầm xuống, âm thầm nổi giận, lực lượng thi triển Tụ Lý Càn Khôn cường đại hơn chút ít.

Hỗn Độn Tiên Viên nhanh chóng tiến vào thức giới của hắn.

- Không xong...

Mà ở thiên ngoại, các sinh linh của Thiên Nguyên và Thần Minh thấy được một màn này, tâm lại càng chìm xuống.

Dù sự tình cực kỳ nguy cấp, nhưng bọn hắn loạn chiến lại không thể chấm dứt, không biết có bao nhiêu người liều mạng, liên kết ngăn cản loạn chiến cũng làm không được, huống chi là ngưng chiến liên thủ? Mà không chấm dứt được trận chiến này, vậy thì không có khả năng ngăn cản Phương Hành...

- Có nên kêu gọi Thần Chủ hay không, nếu như nàng có một đạo phân thân đến đây...

Thông Cổ Thần Vương ngưng thần suy tư, nhìn về phía U Ẩn Trùng Mẫu.

- Không thể, Thần Chủ đang cùng người tranh đoạt Thái Hư Bảo Thụ, thời gian dài như vậy nàng vẫn không thể chấm dứt trận chiến kia, liền chứng minh thực lực của Thiên Nguyên Tam lão không kém, tối thiểu nhất có thể uy hiếp được nàng, nếu nàng lại phân ra một hóa thân tới giúp chúng ta, chỉ sợ sẽ không phải là đối thủ của Thiên Nguyên Tam lão, ngươi cũng biết, nàng đã phân ra quá nhiều hóa thân đi thống ngự các lộ Thần tộc...

U Ẩn Trùng Mẫu lại không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cự tuyệt.

- Có nên mời vị Thánh Nhân gác đường kia tới hay không?

Bên Thiên Nguyên, cũng đang có người thương nghị, có người đề nghị mời Thánh Nhân tới.

- Không thể!

Rất nhanh liền có người lắc đầu cự tuyệt:

- Vị Thánh Nhân kia thay chúng ta canh gác cửa truyền tống, không thể tự ý di dời, nếu hắn đến nơi này giúp chúng ta đoạt Tiên Viên, hậu phương trống không, bị Tiên quân thừa dịp, đoạt đi cửa truyền tống, vậy cho dù chúng ta đoạt được Tiên Viên, cũng sẽ bị đại quân Tiên giới khốn chết ở trong tinh vực này...

Mọi người đều có kế hoạch riêng, trong lúc nhất thời song phương đều không có kế sách.

Mà lúc này Phương Hành đã sắp thu hết Hỗn Độn Tiên Viên.

Hai phe Thiên Nguyên và Thần Minh đều có không ít cao thủ, nhưng lúc này rõ ràng chỉ có thể trợn mắt nhìn hắn lấy đi Tiên Viên.

Cái này để cho hắn cảm thấy có chút đắc ý, nhịn không được muốn cười ha ha...

- ... Thật sự là đặc sắc, quần hùng bó tay, độc chiếm Tiên Viên, thủ đoạn của ngươi, thật đúng là để cho ta bội phục!

Thế nhưng lúc này, bỗng nhiên có một thanh âm bình tĩnh vang lên, ngay ở bên tai Phương Hành.

- Ai?

Phương Hành vừa mới nhẹ nhàng thở ra nghe vậy, đột nhiên tâm thần đại chấn, quay đầu quát.

Hắn nghe được rõ ràng, thanh âm này ở bên tai mình, nhưng vấn đề là, bên cạnh mình căn bản không nên có người nha...

Chương 1632: Mạng nhỏ đánh cược ở nha đầu thân

- Là ai đang nói chuyện?

Phương Hành đã lấy đi hơn nửa Hỗn Độn Tiên Viên, chỉ còn hai ba phần ở bên ngoài, đang muốn thừa thế xông lên thu sạch, chợt nghe một thanh âm như thế, không khỏi cả kinh, hắn là nghe rõ ràng, thanh âm kia vang ở bên tai mình, tuyệt đối cách mình rất gần, có thể nói gần trong gang tấc, nhưng để hắn khiếp sợ cũng chính là điểm này, phải biết bây giờ bên cạnh mình ba ngàn dặm đã bị Phù Đồ đại trận bao vây, chỉ có mình và Tiên Viên, làm sao có người lặng yên không một tiếng động đột phá Phù Đồ đại trận phong tỏa, đi thẳng tới bên cạnh mình?

- Lúc này mới mấy ngày không gặp, ngay cả âm thanh của ta cũng nghe không nhớ sao?

Ở trong Phương Hành khiếp sợ hét lớn, thanh âm kia lại chậm rãi vang lên.

Cùng lúc đó, chỉ thấy trong cốt lâu của Phương Hành, một tế đàn đen nhánh bay ra, như một pháp bảo chậm rãi hiện lên ở trước mặt Phương Hành, sau đó ở trong ánh mắt khiếp sợ của Phương Hành, một nam tử chậm rãi từ trong tế đàn bay lên, mặc áo bào trắng, trên mặt mang theo mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt yên tĩnh nhìn Phương Hành.

- Đế Thích!

Phương Hành vừa thấy được nam tử này, sắc mặt không khỏi cực kỳ ngưng trọng.

Hắn không nghĩ tới, sẽ gặp lại nam tử kia vào lúc này.

Tướng mạo nho nhã, biểu hiện yên tĩnh, ánh mắt ôn hòa, như tất cả đều ở trong lòng bàn tay...

Không phải là Đế Thích đã chết ở ngoài Thần vực thì là ai?

Chỉ là đối phương rõ ràng đã chết rồi, ngay cả thân thể cũng bị Thần Chủ cầm đi huyết tế, sao sẽ xuất hiện ở đây?

Dù lá gan của Phương Hành lớn như thế, vào lúc này cũng không nhịn được tâm thần chìm xuống...

- Ngươi có phải là đang nghĩ, ta nên chết rồi mới đúng?

Đế Thích ngồi ngay ngắn ở trên tế đàn, tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của Phương Hành, hơi nở nụ cười.

Phương Hành trầm mặc một lát, gật đầu nói:

- Ngươi xác thực đã chết rồi!

Ngừng lại một chút, mới nói bổ sung:

- Lúc đó thi thể của ngươi không phải giả, nếu là giả, quyết không gạt được Thần Chủ!

Đế Thích nghe vậy, trên mặt hiện ra ý cười nói:

- Đương nhiên không phải giả, đó là thân thể chân chính, cũng là ta chân chính, hoặc nói là bản thể của ta... Ta xác thực đã chết ở trong tình hình rối loạn kia, thậm chí là chết ở trong tay Thanh La... Ở trong tiên chu đó, là nàng ở thời điểm cuối cùng ôm ta, cho ta một kích cuối cùng, để ta chân chính chết đi!

Nói đến chỗ này, ánh mắt hơi ảm đạm, một lát mới lại ngẩng đầu lên, thở ra một hơi nói:

- Chỉ có điều ta bình thường làm việc khá để tâm, vì lẽ đó ta sớm để lại một phần bản nguyên ở trong tế đàn này, chậm rãi ôn dưỡng, như thế, dù chân thân của ta chết, cũng có thể mượn tia bản nguyên này tái tạo hóa thân, để cho mình có một cơ hội làm lại...

- Ngươi... khi đó ngươi đoán được ta sẽ giết ngươi?

Phương Hành nghe vậy, ánh mắt không khỏi lấp loé, sắc mặt âm trầm.

Hắn đương nhiên hiểu Đế Thích làm đến tột cùng là cái gì, đơn giản là lấy bí pháp tách rời bản nguyên, lại tố sinh cơ mà thôi, bí pháp như vậy hắn cũng từng dùng, nhưng mỗi lần hắn làm, đều là bị ép, hơn nữa mỗi lần làm như thế, sẽ có ảnh hưởng tới tu vi, bây giờ hắn thực có chút khó có thể lý giải, vì sao Đế Thích lại sớm dùng chiêu này, hơn nữa hắn ở lại trong tế đàn kia, thì không phải đối phương đã sớm đoán được hết thảy ý nghĩ của mình, nhằm vào đó bố trí chứ?

Nếu thật như thế, cái kia không khỏi quá khủng bố rồi!

- Cái này ngược lại cũng không phải, ở trong kế hoạch của ta, vẫn luôn không coi ngươi là chuyện đáng kể...

Đế Thích nghe xong, nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Bởi vì ta phải làm một chuyện khác cực kỳ nguy hiểm, lo lắng có thể sẽ thất bại, cho nên mới để lại một hậu chiêu, chỉ là không nghĩ tới dùng ở trên thân thể ngươi!

- Chuyện nguy hiểm gì?

Phương Hành kinh hãi, vội vã hỏi.

- Ha ha, ngươi cần gì phải hỏi nhiều như vậy?

Đế Thích nhẹ nhàng cười, lại không chịu trả lời vấn đề của hắn, thân hình bay lên, nhẹ nhàng điểm ra chỉ tay.

Vèo!

Hắn vừa đứng lên, cả người tựa hồ bành trướng, một loại khí tức âm hàn như tuyết lan tràn ra, lúc này hắn chỉ là một hóa thân sống lại, hoặc nói là tàn dư chân linh, tu vi cũng chỉ duy trì hai ba phần mười, thực lực kém xa trước kia, nếu lúc này Phương Hành có thể ra tay, vậy một tay là có thể diệt, nhưng bây giờ đang sử dụng Tụ Lý Càn Khôn, không thể phân tâm vận dụng thần thông khác, lại tùy ý hắn điểm đến trước mặt mình...

- Ngươi muốn giết ta, không dễ dàng như thế nha?

Mi tâm Phương Hành nhíu chặt, sau lưng rầm một tiếng, áo khoác bay lên, giống như biển máu trải ra.

Áo choàng mạnh mẽ vô biên, tuyệt đối không phải chỉ tay của Đế Thích có thể dễ dàng phá hủy, nhưng Đế Thích nhìn thấy áo choàng, lại hơi nở nụ cười, hóa chỉ thành chưởng, nhẹ nhàng kéo một cái, áo choàng như được mệnh lệnh gì, lại bay thẳng đến tay hắn, sau đó bị hắn nắm lấy, trở tay thắt ở trên người mình, đón gió lay động, lập tức có một loại cảm giác không giận tự uy, cao quý vô biên như trước đây, thấp giọng than thở:

- Này vốn là đồ vật của ta...

- Ta cũng không nghĩ tới, vốn lọt vào trong Tiểu Thế Giới của ngươi, dù ta đã rõ ràng chuyện gì xảy ra, nhưng không dám hiện thân, bởi vì ở trong Tiểu Thế Giới của ngươi, ta lúc nào cũng có thể bị trấn áp, nhưng ta không nghĩ tới, sự tình biến hóa nhanh như vậy, mới chút ít thời gian, ngươi lại lấy đi đại trận trong Tiểu Thế Giới, để ta đạt được tự do...

Đế Thích khoác áo choàng, nhẹ nhàng mỉm cười:

- Càng không nghĩ tới là, ngươi lại có bản lĩnh lớn như vậy, ta vừa mở mắt, liền nhìn thấy ngươi chuẩn bị một món lễ lớn như vậy, ha ha, một Hỗn Độn Tiên Viên a, ngươi đến tột cùng là làm sao làm được?

Miệng hắn nhẹ nhàng nói, nhưng trong mắt lại tỏa ra sát ý, lần thứ hai vỗ tới một chưởng.

Trong thiên địa, hàn ý mãnh liệt, một chưởng đóng băng triệu dặm!

Nhưng lúc này, Phương Hành đang triển khai Tụ Lý Càn Khôn, căn bản không có cách chống đỡ một chưởng này.

Đáy mắt Đế Thích nhìn như ôn hòa, lại lộ ra thù hận điên cuồng, rất rõ ràng, nội tâm của hắn không có ôn hòa như bề ngoài, nhắc tới cũng phải, mối thù chém thân, mối hận xém chết, sau khi trở mình, làm sao có khả năng bỏ qua?

Càng quan trọng hơn là, hắn vốn khổ tâm muốn chiếm Hỗn Độn Tiên Viên, vì thế không biết bày ra bao nhiêu hậu chiêu, bỏ bao nhiêu tâm huyết, bây giờ phát hiện tất cả những thứ này lại dễ dàng như thế, tâm trạng làm sao không thích?

Tuy hắn vừa mới thoát thân ra, đối với không quá lý giải cảnh ngộ xung quanh, nhưng ánh mắt quét qua là có thể xem hiểu, không biết đệ đệ của mình dùng phương pháp gì, nhưng sinh linh của Thiên Nguyên và Thần tộc đều bị ngăn ở bên ngoài, một mình tiến vào Hỗn Độn Tiên Viên, hơn nữa nhìn dáng vẻ còn là dùng một loại thủ pháp quái lạ khó có thể tưởng tượng, cướp đi cả phiến Hỗn Độn Tiên Viên, chỉ cần bây giờ mình một chưởng chấm dứt hắn, sau đó cuốn lên vô số tiên dược, liền có thể tiêu dao rời đi, chiến dịch này đối với hắn mà nói chính là hoàn toàn thắng lợi!

- Này, đừng nóng vội, chúng ta lại tán gẫu một hồi...

Đến mức độ này, trong lòng Phương Hành cũng không nhịn được có chút hoảng hốt, khuôn mặt tươi cười kêu to, bây giờ xuất hiện tình huống thực có chút vượt quá sự tưởng tượng của hắn, mắt thấy sắp đại công cáo thành, ai có thể nghĩ tới lại có Đế Thích xông ra, hắn cũng không nghĩ ra, Đế Thích này không có việc gì, lại tách bản nguyên của mình ra làm gì?

- Ha ha, đệ đệ, ta thực không muốn tán gẫu với ngươi!

Đế Thích không hề bị lay động, nhẹ nhàng vung chưởng, vỗ tới trên đỉnh đầu của Phương Hành.

- Lẽ nào thật sự phải...

Trái tim Phương Hành kinh nộ, muốn làm ra quyết định gian nan...

- Ai dám thương hắn?

Nhưng lúc này, đột nhiên trong cốt lâu có tiếng quát vang lên, sau đó một bóng trắng từ trong cốt lâu vọt ra, âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị, thần thông bắn ra bốn phía, vội vã đánh về phía Đế Thích...

- Hả?

Đế Thích cảm ứng được cũng kinh hãi, thân hình trong nháy mắt lùi về sau, ngưng thần nhìn lại.

Có điều vừa nhìn thì hơi kinh ngạc, vốn tưởng người đến là cao thủ gì, lại không nghĩ tới, ra tay chỉ là một tiểu nha đầu, khí tức trên người rõ ràng chỉ là Chân Tiên, thời điểm ra tay hoảng loạn không chương pháp, rõ ràng không có bao nhiêu thực lực...

Chỉ có điều vào lúc này, nha đầu kia rất lớn mật, giang hai tay ngăn ở trước mặt Phương Hành, không lùi mảy may.

- Ha ha, lão ngũ, giết hắn!

Phương Hành thấy thế, trái tim kinh hỉ, vội vàng hét lớn.

Hắn đúng là quên, trong cốt lâu còn có Si Nhi, tiểu nha đầu này dù sao cũng là người cho Tiên Mệnh, đó là Chân Tiên trăm phần trăm không hơn không kém, chỉ có điều nha đầu này quá lười, tình nguyện mỗi ngày chơi với Tiểu Manh và buộc Thái Hư Bảo Bảo mặc quần, cũng không chịu hảo hảo tu hành, thực lực có chút yếu kém, Phương Hành thật không tiện nói nàng là Chân Tiên...

Nhưng bây giờ, nàng xuất hiện lại giúp đại ân!

Nếu như ở trước đây, chút bản lãnh ấy của nàng, tự nhiên không chịu nổi một ngón tay của Đế Thích, nhưng hôm nay Đế Thích vừa sống lại, ở Phương Hành xem ra, tu vi mười phần còn lại không tới hai ba phần, Si Nhi thật có lực lượng giao thủ với đối phương!

- Ngươi lại đánh cược mạng của mình ở trên người một con nhóc con?

Đế Thích nhìn nữ hài vẻ mặt sợ hãi đang xem mình, lại không chịu tránh ra, biểu hiện lạnh lùng nghiêm nghị.

- Vậy thì thế nào, lão ngũ nhà ta rất lợi hại...

Phương Hành cười hì hì, một bộ dửng dưng như không, nhưng lại lén lút gia tăng tốc độ vận chuyển thần thông.

- Nha đầu, ngươi dám cản ta, không sợ chết sao?

Đế Thích nhàn nhạt nhìn Si Nhi, chậm rãi đi về phía trước.

Si Nhi run cầm cập, nhưng vẫn nhắm mắt kêu lên:

- Sợ! Sợ ta cũng không tránh...

Chương 1633: Cái quan tài không kia

Đại khái Phương Hành không bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày Si Nhi lại trở thành lớp bình phong cuối cùng che chở mình, hơn nữa loại che chở, này còn không phải miễn cưỡng liều mạng, mà là chân chính che chở mình, nhìn thân thể nhỏ nhắn của nàng, tựa như con gà con nỗ lực mở ra hai cánh ngăn ở trước người, mà Đế Thích ở đối diện nàng, lại thật không dám đột phá nàng phòng ngự ra tay, dù sao Si Nhi là Chân Tiên đường đường chính chính, là tồn tại đạt được Tiên Mệnh, mà Đế Thích chỉ là một phần bản nguyên biến ảo đắp nặn thành chân thân, trừ khi lại khổ tu mấy nghìn năm, nếu không quyết không thể nắm giữ tu vi trước đây.

Hơn nữa lúc này hắn nhìn dáng dấp của Si Nhi, tựa hồ cũng có chút xúc động, qua một lúc lâu vẫn trầm mặc không nói.

- Ta thật rất khâm phục ngươi, lại có thể để một nha đầu liều chết che chở mình như vậy...

Đế Thích trầm mặc một hồi lâu, mới nhẹ nhàng mở miệng, quay đầu nhìn về phía Phương Hành.

- Đại khái là bởi vì ta lớn lên đẹp trai hơn ngươi...

Phương Hành nở nụ cười, bề ngoài nói chuyện vui cười, lén lút lại gia tăng lực lượng của Tụ Lý Càn Khôn, vòng xoáy không ngừng xoay chuyển, Hỗn Độn Tiên Viên đã có tám phần mười tiến vào thức giới của hắn, lúc này trong lòng hắn cũng đang sốt sắng, hi vọng Si Nhi cường ngạnh hơn chút nữa, chỉ cần cho mình thời gian uống cạn chén trà, thì có thể đại công cáo thành!

Tuy trên mặt Đế Thích không chút biến sắc, nhưng trong lòng lại nắm chắc hết thảy, hắn chỉ cúi đầu hít một hơi, lúc lại ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn qua một hướng khác, âm thanh thăm thẳm, ánh mắt cũng trở nên sâu thẳm...

- Nhưng ngươi có người trợ giúp, ta cũng có người trợ giúp!

Nghe được lời này, đáy lòng Phương Hành không khỏi nhảy một cái, theo ánh mắt của hắn nhìn sang.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề...

Trong Tiểu Thế Giới của mình, xác thực không chỉ có Đế Thích và Si Nhi, còn có một người.

Hơn nữa là một người khó để hắn yên lòng nhất… Thanh La!

Quả nhiên, trong cốt lâu có một cô gái lộ ra nửa thân hình, mặc váy xanh, biểu hiện khổ sở, nước mắt dịu dàng, chỉ có nửa khuôn mặt lộ ra, nhìn về phía bên này, ánh mắt kia rất phức tạp, làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, ẩn chứa không biết bao nhiêu hối hận, ảo não, kích động, hưng phấn, bất ngờ... hoặc là nói, hết thảy tâm tình đều không tồn tại, chỉ có si ngốc mờ mịt!

Đế Thích hiển nhiên cũng nhìn thấy nàng, biểu hiện không nhìn ra hỉ nộ, nhẹ nhàng nói:

- Ngươi có một tiểu nha đầu không tiếc bỏ mình bảo hộ ngươi, ta há không có Thanh La? Tiểu nha đầu này có thể ngăn cản ta tu vi giảm mạnh, chẳng lẽ còn có thể ngăn cản tỷ tỷ của nàng sao?

Ánh mắt Phương Hành lẫm liệt, tâm cũng chìm xuống.

Si Nhi sợ hãi đến thân thể run rẩy...

Trong lòng nàng và Phương Hành đều biết, kia là... không ngăn được!

Tuy Si Nhi và Thanh La tiên tử là chị em ruột cùng cha khác mẹ, nhưng hai tỷ muội này tu vi chênh lệch quá to lớn!

Nếu Thanh La ra tay, Si Nhi căn bản không có lực lượng chống đối!

- Thanh La, ngươi đến, ta biết hắn hạ cấm chế ở trên thân thể ngươi, nhưng ta có thể giúp ngươi mở ra!

Đế Thích nhẹ nhàng mở miệng, giơ tay vẫy vẫy Thanh La tiên tử lại.

Hắn nói bình tĩnh, giống như hết thảy đều chưa từng xảy ra, Thanh La vẫn kính hắn như thần.

- Tỷ tỷ...

Si Nhi gần như sắp bị doạ khóc, quay đầu nhìn về phía Thanh La tiên tử.

Trên mặt Phương Hành cũng lộ ra vẻ mặt tựa như cười mà không phải cười, thật giống như cảm thấy tất cả những thứ này đều rất thú vị.

Nếu Đế Lưu ở đây, đại khái hắn và Đế Thích, ai cũng không hề nghĩ tới, vận mệnh hai vị Đế Tử của Đại Xích Thiên, lại sẽ thắt ở trên người hai nữ nhi của Thanh Huyền Vực Chủ Thanh Huyền Nguyệt, do các nàng quyết định sinh tử của hai vị Đế Tử!

Đế Thích bình tĩnh đứng ở nơi đó, giơ tay lên, chờ Thanh La tiên tử đi đến bên cạnh mình.

Trái tim của Phương Hành và Si Nhi đều nhảy tới cổ, chờ tình cảnh này xuất hiện.

Nhưng bọn họ đợi rất lâu, lại không có thấy cảnh này.

Thanh La tiên tử vẫn đứng ở biên giới Tiểu Thế Giới, chỉ lộ ra nửa người, bi thương nhìn qua bên này.

Dần dần, sắc mặt Đế Thích có chút biến hóa, tựa như có chút bất mãn, nhưng vẫn duy trì bình tĩnh.

- Ngươi làm sao vậy?

Hắn nhìn Thanh La tiên tử hỏi.

- Ngươi... Ngươi...

Thanh La tiên tử chậm rãi mở miệng, nhưng có vẻ hơi nói lắp, trong thanh âm không ngừng run rẩy:

- Ngươi không nên đấu với hắn, cứ như vậy thu tay lại được không?

Nàng ngừng một chút, lúc mở miệng tựa hồ mang theo tâm ý tuyệt quyết:

- Ta không nghĩ tới ngươi còn sống... Ngươi làm gì với ta cũng được, thế nhưng... thế nhưng ngươi thu tay lại có được hay không, hiện tại ngươi chỉ có một phần bản nguyên, ngay cả chân thân nắm giữ Tiên Mệnh cũng đã chết, sẽ không hình thành uy hiếp gì với hắn, ngươi dẫn ta đi ẩn cư có được hay không?

- Ngạch...

Phương Hành nghe xong lời này, cũng không nhịn được ngẩn ngơ, ánh mắt có vẻ hơi quái lạ.

Đế Thích càng mở to mắt, bình tĩnh nhìn Thanh La tiên tử một chút:

- Này thật không giống như lời ngươi có thể nói ra!

Âm thanh của Thanh La tiên tử khẽ run:

- Ta nói là sự thật, đừng đấu với hắn nữa được không?

Đế Thích bình tĩnh hỏi:

- Tại sao nói như vậy?

Thanh La tiên tử trầm mặc một lát, nhỏ giọng nói:

- Bởi vì bất luận như thế nào, ngươi cũng đấu không lại hắn!

Bá...

Thời điểm nàng bật thốt lên câu nói này, không khí chung quanh yên tĩnh lại, rơi vào trong trầm mặc nặng nề.

Hiển nhiên, tất cả mọi người đều không nghĩ tới Thanh La tiên tử sẽ đưa ra đáp án như thế.

Mà Đế Thích, sau khi trầm mặc rất lâu, đáy mắt mới thả ra tinh mang, lạnh lùng nhìn

Thanh La tiên tử, trong thanh âm đã không có ôn hòa và bình tĩnh như trước:

- Ngươi nói ta đấu không lại hắn?

Không biết có phải mọi người nghe lầm hay không, lại ở trong lời nói của hắn, nghe ra ý vị thẹn quá thành giận.

- Phải!

Thanh La tiên tử lại rất thản nhiên, khẽ gật đầu nói:

- Qua rất nhiều lần đấu pháp đã chứng minh rồi, ngươi đấu không lại hắn... Dù là ta cũng không nghĩ tới, ngươi còn để lại một hậu chiêu, để mình có cơ hội tái tạo chân linh, nhưng ta cảm thấy, ngươi vẫn đấu không lại hắn, ngươi thật giống như tính toán hết tất cả, nhưng mặc ngươi tính toán như thế nào, hắn cũng vượt ngươi một bước, cho dù là hiện tại, ta cũng cảm thấy như thế... Ngươi thật cảm thấy hiện tại ta giúp ngươi, là có thể chân chính thắng hắn sao?

Lúc nói lời này, ánh mắt của nàng như có chút cầu xin nhìn Đế Thích.

Cũng không ai biết, lúc này trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì...

- Trước đây ta thua hắn quá nhiều lần, hiện tại chỉ muốn thắng một lần mà thôi...

Âm thanh của Đế Thích trầm thấp, liếc mắt nhìn Phương Hành, sau đó cúi thấp đầu xuống:

- Đặc biệt là ở trên người ngươi thắng một lần, có điều nhìn dáng dấp, ta đã thất bại, trước đây tâm ngươi thuộc về hắn, đến hiện tại, ngươi sợ cũng là hắn, thật giống như bất kể ngươi chọn thế nào, chung quy cũng là hắn, nếu nói nguyên nhân vì sao ta luôn thua, hẳn là không vô tình bằng hắn, bởi vì ngay cả ngươi, hắn cũng không quá để ý...

Lời này nói rất ảo não, thậm chí có chút hỗn loạn, bất quá Đế Thích cũng chỉ theo bản năng nói vài câu liền thôi, trầm mặc một lát mới ngẩng đầu lên, có chút cười gằn nhìn Thanh La tiên tử:

- Còn nữa, ngươi thật cho rằng ta thua hắn?

- Ta thua không phải hắn, chỉ là vận mệnh mà thôi!

Hắn hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười khổ, nhìn về phía Phương Hành nói:

- Sau khi chân thân ta chết, nói vậy các ngươi đã phát hiện đại lễ thứ ba mà ta cho Thần Chủ, chỉ là một quan tài rỗng tuếch?

- Đúng vậy, lúc đó ngươi muốn bỏ ai vào vậy?

Phương Hành nghe vậy cũng hơi run run, ánh mắt nhìn về phía Đế Thích, vẻ mặt rất hiếu kỳ.

Không thể không nói, Đế Thích lưu lại không ít bí mật, nhưng bộ quan tài không này, là thứ hắn cảm thấy hứng thú nhất, bởi vì Đế Thích ở tình huống lúc đó, quyết không thể cầm một bộ quan tài rỗng đi hiến cho Thần Chủ, nhưng quan tài đúng là rỗng, vậy thì để trong lòng hắn khó hiểu, Đế Thích đến tột cùng là đang chơi trò gian gì, quan tài đến tột cùng là dùng làm gì?

Người trong quan tài đến tột cùng đi nơi nào?

Hoặc là nói, hắn định bỏ ai vào trong quan tài?

Chương : Dã tâm của Đế Thích

- Ngươi hẳn không biết mình phá huỷ kế hoạch lớn như thế nào của ta a...

Nghe Phương Hành nói rõ ràng có chút ly gián, lại nhìn Thanh La tiên tử rõ ràng rất sợ hãi, tựa hồ nghĩ tới địa phương gì, biểu hiện của Đế Thích trầm trọng, có vẻ tức giận hiển hiện ở trên mặt, nhưng mạnh mẽ đè ép xuống, trên mặt lộ ra vẻ mỏi mệt, tuy mắt nhìn Phương Hành, nhưng ai cũng có thể nghe ra, hắn là giải thích cho Thanh La tiên tử:

- Các ngươi không cần nghĩ quá nhiều, trong quan tài không kia, vốn là Đế Tử Sư Độc Long Tử...

- Độc Long Tử?

Phương Hành nghe xong lời này, thoáng ngẩn ra, bất quá lại không biết hắn nói tới ai.

Nhưng Thanh La tiên tử nghe xong, sắc mặt ngẩn ra, có chút đờ đẫn, nàng tự nhiên biết Đế Tử Sư Độc Long Tử là ai, đó là Đại La Kim Tiên mà Xích Đế chính mồm chỉ định, giáo dục Đế Thích tu hành, từ trình độ nào đó, cũng là hộ đạo giả vẫn ở trong bóng tối bảo vệ Đế Thích, nhưng lúc trước ở Thần Vực, nàng từng hỏi Độc Long Tử đi nơi nào, Đế Thích nói hắn đã đi làm việc khác, không ở bên người, cũng chính bởi vậy, Thanh La tiên tử mới nhận định Đế Thích thất bại thảm hại, nhận định lúc đó hắn không có khả năng đào mạng...

Mà Đế Thích, sau khi nói ra đáp án này, cũng nhẹ nhàng thở dài, biểu hiện hờ hững.

- Kỳ thực ta không có lừa gạt Thần Chủ, trong quan tài đúng là hậu duệ của Nghiễm Thành

Tiên Vương!

Hắn ngừng lại một chút, mới nhẹ giọng nói:

- Bởi vì hậu duệ vị Nghiễm Thành Tiên Vương này, vốn là sư tôn của ta, từ nhỏ đến lớn chỉ điểm ta tu hành, như cái bóng lúc nào cũng bảo hộ ở bên cạnh ta, hắn vốn là con thứ ba của Nghiễm Thành Tiên Vương, sau đó ở thời điểm Nghiễm Thành Tiên Vương gặp nạn, mới quy thuận dưới trướng của phụ vương ta, thậm chí đối với Thần Chủ, hắn cũng là một người quen biết cũ...

- Nếu không phải vị đệ đệ này của ta đột nhiên xuất hiện, quấy rầy hết thảy kế hoạch của ta, sự tình tiến triển vốn nên như vậy!

Đế Thích nói, nhìn Phương Hành một chút, khẽ thở dài:

- Độc Long Tử tiên sinh sẽ nằm ở trong quan tài, bị Thần Chủ nhìn thấy, nhận ra dáng dấp của hắn, sau đó ở thời điểm Thần Chủ nhìn thấy hậu duệ của kẻ thù, tâm thần khuấy động, bị Độc Long Tử ra tay đánh giết, tuy nàng thần thông quảng đại, nhưng ta biết rõ, nàng vì ổn định đại cục, phân ra rất nhiều hóa thân, chân thân bảo lưu thực lực, e là nhiều nhất chỉ có ba bốn phần mười, Độc Long Tử tiên sinh rất có hi vọng thành công, dù thất thủ...

Đế Thích nói phong khinh vân đạm:

- Lúc đó trong tay ta, còn có một đạo đế phù do phụ vương ban tặng không phải sao?

Phảng phất như không nói đến người ta kinh ngạc thì chết cũng không thôi, Đế Thích nói ra lời này, quả thực làm cho Phương Hành lạnh cả người:

- Sau khi ám sát Thần Chủ, các sinh linh Thần tộc quần long vô thủ, hơn nữa trong ba vị Thần Vương, có một vị hợp tác với ta, lại có một vị vốn là người của ta, sinh linh Thần tộc lại trời sinh sợ hãi Tiên Nhân, vậy ta liền có thể thu phục một bộ sinh linh Thần tộc thành thủ hạ...

- Có một bộ sinh linh Thần tộc này, vậy ta có thể thong dong bày xuống Tiếp Dẫn đại trận, chờ đợi Hỗn Độn Tiên Viên xuất hiện, tuy Thiên Nguyên đã sớm biết được kế hoạch này, nhưng bọn họ không có hi vọng tranh đoạt, dù sao ở Thiên Nguyên, cũng đồng dạng có quân cờ của ta... Vốn kế hoạch này không có sơ hở nào, ta chuẩn bị rất nhiều chướng nhãn pháp, có thể ở dưới tình huống đạt thành mục đích, lại không kinh động Tử Huyền Tiên Soái thu Hỗn Độn Tiên Viên, đồng thời không phí sức lực thu phục một bộ sinh linh Thần tộc, chỉ tiếc, hết thảy biến hóa ta đều cân nhắc, lại không cân nhắc đến ngươi...

Ánh mắt Đế Thích rơi vào trên người Phương Hành, mang theo vẻ cười khổ.

- Ha ha...

Phương Hành cũng cười bồi, nhưng trong bóng tối gia tăng tốc độ thu lấy Hỗn Độn Tiên Viên.

- Ta không nghĩ tới ngươi lại có thể thuyết phục Thần Chủ làm khó dễ ta, lúc đó Thần Chủ có chuẩn bị, ta và Độc Long Tử tiên sinh tự nhiên không tiện ra tay, dù sao Thần Chủ chính là Thần Chủ, chính diện đánh nhau, cho dù là Độc Long Tử tiên sinh cùng đế phù trong tay ta liên thủ, cũng không có bao nhiêu phần trăm chắc chắn, bởi vậy ta không thể làm gì khác hơn là hi sinh chân thân của mình, Độc Long Tử tiên sinh thì nhân cơ hội chuồn ra quan tài, ẩn giấu ở trong Thần Minh, ta nghĩ quãng thời gian này, hắn vẫn ở trong bóng tối nhìn chằm chằm ngươi, chờ có cơ hội cứu ta đi ra...

Nói đến chỗ này, Đế Thích khe khẽ thở dài:

- Ta vốn cũng đang đợi hắn cứu ta ra ngoài, nhưng không nghĩ tới ngươi lại lấy đi đại trận hạch tâm của Tiểu Thế Giới, trái lại cho ta một cơ hội chủ động hiện thân, điều này cũng làm cho ta cảm giác vận may của mình còn rất tốt...

- Vốn là ma xui quỷ khiến, mới bị ngươi hủy diệt hết thảy kế hoạch...

- ... Hiện nay, cũng là ma xui quỷ khiến, để ta có khả năng cầm lại tất cả!

Đế Thích thở dài:

- Này có tính là một loại vận mệnh đùa cợt hay không?

Tuy vẫn đang toàn lực triển khai thần thông, nhưng lời Đế Thích nói cũng nghe vào trong tai, trái tim khiếp sợ quả thực khó có thể hình dung, lúc trước ở trong Thần Tiêu Cung của Thần Chủ, bọn họ đều nhìn thấy quan tài không, cũng làm ra rất nhiều suy đoán, nhưng chung quy không có đầu mối, bất luận làm sao cũng không nghĩ tới, sau lưng bộ quan tài không kia, lại ẩn giấu nhiều vấn đề như vậy, Đế Thích cũng quá lợi hại rồi, không phải hắn chính mồm nói ra, đại khái Phương Hành nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới hắn lại có khí phách bực này?

Con mẹ nó, hắn lại mưu đồ ám sát Thần Chủ?

Hơn nữa, thực chiếu theo ý nghĩ của hắn suy tính, Phương Hành cũng không khỏi đổ mồ hôi lạnh!

Bởi vì nếu lúc trước tất cả theo kế hoạch của hắn tiến hành, không chừng hắn thật có khả năng thành công...

Lúc ấy mặc dù ngoài miệng Thần Chủ nói ung dung, nhưng trong nội tâm nàng, lại cực kỳ lưu ý hậu duệ của Nghiễm Thành Tiên Vương, sau khi Đế Thích chết, nàng còn từng chuyên môn mở quan tài ra xem, sau khi nhìn thấy quan tài không, khuôn mặt có mấy phần thất lạc và kinh ngạc, có thể tưởng tượng, nếu lúc đó nàng mở quan tài, nhìn thấy một người dáng dấp cực kỳ giống Nghiễm Thành Tiên Vương, lại đột nhiên bị thi thể kia triển khai vu pháp đánh lén, vậy coi như nàng tu vi thông thiên, nhất thời không chết, nhưng sau đó... còn có một Thái Ất Thượng Tiên cầm đế phù!

Lúc trước ở trong Thần Tiêu Cung, Thần Chủ ra tay trấn áp đế phù, rõ ràng là hết toàn lực, còn bị chút thương tích!

Bởi vậy có thể thấy được, đế phù kia có khả năng tạo thành uy hiếp với Thần Chủ, còn lớn hơn một vị Đại La Kim Tiên!

Coi như hai tính toán này giết không được chân thân của Thần Chủ, như vậy trong ba vị Thần Vương, còn có một vị Thần Vương ẩn giấu, là người của Đế Thích a, ở thời điểm

Thần Chủ thất thủ, nếu vị lão huynh kia âm thầm tới bên cạnh Thần Chủ, sau đó ra tay, như vậy đừng nói Thần Chủ chỉ có ba bốn phần mười thực lực, sợ là Thần Chủ thực lực hoàn chỉnh cũng gánh không nổi...

Mà bình thường ám sát, lo lắng nhất là sau khi ám sát bị người vây giết, nhưng Đế Thích không có lo lắng này, ngẫm lại dáng vẻ sợ hãi của sinh linh Thần tộc khi thấy Tiên Nhân, Phương Hành cảm thấy, nếu sau khi hắn ám sát Thần Chủ, một mặt triệu hoán tám ngàn Xích Tiêu Quân giết vào, một mặt uy hiếp các sinh linh Thần tộc, sau đó thừa cơ truy kích, thu nạp thuộc hạ của Thần Chủ, này là sự tình rất có thể!

Một khâu một khâu cân nhắc xuống, lại thật khiến người ta không rét mà run...

Ngay cả Phương Hành cũng không thể không khâm phục quyết đoán và năng lực thôi diễn của Đế Thích!

Lại nghĩ lại vừa nghĩ, như thế hoàn chỉnh kế hoạch, lại bị mình mơ mơ hồ hồ liền phá hoại sạch sành sanh...

... Hắn vẫn cảm thấy Đế Thích thực quá xui xẻo, nhàn rỗi không chuyện gì chọc ta làm gì chứ!

- Đến hiện tại, ngươi còn muốn nói là ta thua hắn sao?

Đế Thích một hơi nói nhiều như vậy mới dừng lại, đứng yên bất động, một lát sau, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Thanh La!

- Ta...

Thanh La cũng có chút sợ hãi trợn to mắt.

Tuy trước đây nàng vẫn một tấc không rời đi theo bên người Đế Thích, nhưng rõ ràng không nghĩ tới nội tâm hắn điên cuồng như thế.

Hơn nữa bí mật này, hắn hiển nhiên vẫn gạt mình, một chút cũng không lộ.

Làm ngay cả mình, ở sau khi biết được đó là một bộ quan tài không, cũng nghi thần nghi quỷ hồi lâu, tâm trạng thấp thỏm bất an.

- Chuyện này... Đại khái chính là mệnh a!

Nàng há miệng mấy lần, cuối cùng chỉ nói ra một câu như vậy.

Đối với nàng mà nói, tự nhiên rõ ràng tuy kế hoạch của Đế Thích điên cuồng, nhưng không phải không có hi vọng thành công, nhưng lại bị Đế Lưu phá hoại sạch sành sanh, không thể không cười khổ nói ra một câu như vậy...

Ngoại trừ vận mệnh, còn có cái gì có thể giải thích?

- Đúng, là mệnh, hay là...

Lúc này Đế Thích cũng cười khổ, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành, ánh mắt lẫm liệt.

Nửa câu nói sau, hắn không có nói hết, mà nhẹ nhàng nâng tay, xa xa chỉ về phía Phương Hành, sắc mặt lạnh lùng, mang theo một tầng sương lạnh:

- Bất luận ngươi là ai, bắt được ngươi, ta sẽ biết tất cả...

- Hắn đoán được cái gì sao?

Phương Hành ở trong nháy mắt này, trái tim không khỏi nhảy một cái, âm thầm suy nghĩ.

Nhưng trên mặt lại không lộ ra, cười lạnh nói:

- Vậy trước tiên cần phải xem ngươi có thể bắt ta không đã...

Nói xong quát lạnh một tiếng, pháp lực kích đãng, dùng hết toàn lực vận chuyển Tụ Lý Càn Khôn, bây giờ hắn đã thu hơn tám phần mười Hỗn Độn Tiên Viên, chỉ còn gần hai phần mười cuối cùng, mà Đế Thích, bây giờ vẫn không có thủ đoạn khắc chế mình, vì lẽ đó hắn muốn đánh bạc, không tiếc tất cả thu hồi Hỗn Độn Tiên Viên, đánh cược Thanh La tiên tử nhiều lần ở trên người mình chịu thiệt có dám lần nữa lựa chọn đối địch với mình hay không, đánh cược Si Nhi có thể vào lúc này, chân chính bảo vệ mình hay không...

- Ngươi thật cho rằng ta cần tự tay bắt ngươi?

Đế Thích cười lạnh:

- Hay ngươi cảm thấy kế sách kéo dài thời gian của mình thành công?

Nhìn Phương Hành đột nhiên tăng nhanh thần thông, hắn đột nhiên gảy mười ngón, tựa hồ câu thông cái gì, trên mặt hiện lên ý cười:

- Độc Long Tử tiên sinh vốn muốn ở thời điểm Thần Chủ và Thiên Nguyên chư lão tranh cướp làm ngư ông thủ lợi, nhưng ta nói với hắn không cần nữa!

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo, rơi vào trên mặt Phương Hành:

- Đừng tưởng ta đoán không được, Thái Hư Bảo Thụ vẫn ở trong Tiên Viên!

Chương 1635: Cơ quan toán tận, dã tràng xe cát

Đến lúc mấu chốt này, Đế Thích không có ý tứ tiếp tục ra tay, thậm chí từ bỏ khuyên bảo với

Thanh La tiên tử, chỉ chắp hai tay sau lưng, lẳng lặng đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn ra ngoài.

Mà ở trong nháy mắt này, trái tim Phương Hành oành oành nhảy lên, trong lòng rõ ràng, quãng thời gian Đế Thích lẫn trốn, chỉ có Độc Long Tử thay thế hắn âm thầm quan sát mình, nói vậy cũng đã suy đoán được rất nhiều, tuy hắn còn không có chứng cứ chứng minh mình là giả, nhưng trong nội tâm nhất định có ngờ vực, cho nên mới nói ra lời kia, mà bây giờ, cũng chỉ nhìn xem hắn nói là thật hay giả...

Nhưng làm trái tim hắn chìm xuống là, Đế Thích thật không có nói dối.

Lúc này ở thiên ngoại, đã loạn tung tùng phèo, người người tự mình đánh ra thần thông về phía Đại Phật, nhưng lực lượng của bọn họ quá yếu, căn bản không hủy được Phù Đồ đại trận, càng hủy không được, thì càng hoảng loạn lo lắng, ra tay càng không có kết cấu, đồng thời còn đề phòng đối thủ ra tay đánh lén, làm tình hình rối loạn, khó có thể sắp xếp!

Nhưng trong hoảng loạn, chẳng biết lúc nào xuất hiện một nam tử trên người khoác đấu bồng màu đen, nhìn khí tức trên người hắn thì không phải là sinh linh Thần tộc, nhưng tuyệt nhiên không giống tu sĩ Thiên Nguyên, cả người trầm mặc như một nham thạch, không nhanh không chậm, đạp không đi tới trước Đại Phật, sau đó hai tay chậm rãi nhấc lên, ầm ầm đánh tới!

Ầm!

Khó có thể hình dung một chưởng kia cuồng bạo, nhìn như bình thường, lại ẩn chứa uy lực làm người không tưởng tượng nổi, hai đạo ánh sáng đánh vào Phù Đồ đại trận, làm đại trận loạng chà loạng choạng, hỗn loạn không ngớt...

- Người này là ai?

Chỉ một đòn, đã kinh động các tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc, mấy ngàn ánh mắt đồng thời nhìn về phía hắn.

Công kích của người này, chen lẫn ở trong thần thông của bọn hắn, quả thực như Phượng Hoàng ở trong đám gà rừng, để ai cũng không dám quên, trái tim vừa kinh vừa sợ, nhưng đưa mắt nhìn sang, trong lòng song phương lại kinh ngạc, phát hiện người này không thuộc về phe mình!

Đây là cường giả bí ẩn từ nơi nào đến?

Nhìn tu vi của hắn, bất luận như thế nào cũng đạt đến Đại La Kim Tiên?

Ầm!

Ở trong ánh mắt khiếp sợ của song phương, người kia cũng không tiếp lời, một đòn không thành, một đòn khác nặng nề đánh tới!

Rào!

Đạo thần thông này đánh vào Đại Phật, làm cho Phù Đồ đại trận giống như gợn nước, không ngừng run rẩy, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng sẽ đổ, nhưng gợn nước rung động vận chuyển lực lượng thần thông về phía toàn thân Đại Phật, dựa vào lực lượng của cả đại trận đỡ lấy một chưởng này, sau khi rung động một lát, lại kỳ dị ổn định, không có thật tán loạn!

Mà ở dưới Tiên Viên, trái tim Phương Hành theo hai kích này nhảy lên hai lần, sau đó đại hỉ, Phù Đồ đại trận quả nhiên không tầm thường, theo lý thuyết, Đại La Kim Tiên là có thể đánh tan trận này, nhưng lực lượng của Độc Long Tử rõ ràng còn kém một chút, không có đạt đến trình độ có thể một đòn xuyên qua trận này, lại cho mình một chút thời gian...

Nhưng Đế Thích bình tĩnh đứng ở nơi đó, lưu ý đến nụ cười trên mặt Phương Hành, lại không mở miệng nói chuyện.

- Vị tiền bối này, chỉ kém một chút là có thể đánh tan trận này, chúng ta đồng loạt ra tay trợ hắn!

Sau khi nam tử khoác đấu bồng màu đen đánh hai kích, hai phe Thiên Nguyên và Thần Minh kinh ngạc một lúc, đột nhiên có người hét lớn, đồng thời xông về phía trước, muốn giúp nam tử ra tay...

Bọn họ nhìn ra, thần thông của nam tử này đã chạm tới bản nguyên của Phù Đồ đại trận, chỉ kém một tia là có thể phá tan đại trận, những người mình không cần nhiều, chỉ cần phái mấy vị cao thủ hàng đầu, là có thể phối hợp đối phương đánh tan trận pháp, nghĩ như thế, đã có người xông lên, ở bên Thần Minh, U Ẩn Trùng Mẫu cũng chuẩn bị ra tay.

- Lai lịch người này thần bí, tu vi kinh người, sao có thể trợ giúp hắn phá trận?

Nhưng lúc này, bất kể là Thiên Nguyên hay Thần Minh, đều có người giật nảy mình, vội vã quát hỏi.

- Bất luận hắn là ai, cũng phải trước tiên phá trận, tiến vào Tiên Viên lại nói!

Nhưng rất nhanh, bất kể là người bên Thiên Nguyên hay Thần Minh, đều lẽ thẳng khí hùng nói:

- Nếu không, e là toàn bộ Tiên Viên sẽ bị đối phương lấy đi, chúng ta cướp cái gì?

- Này...

Câu trả lời này, lại để rất nhiều người run run, đáp không ra lời.

Cục diện bây giờ xác thực làm người xoắn xuýt, hoặc là trơ mắt nhìn Đế Tử kia lấy cả Hỗn Độn Tiên Viên, hoặc phối hợp Đại La Kim Tiên bí ẩn kia đánh tan Phù Đồ đại trận, ngăn cản Đế Tử, hai loại lựa chọn này tựa hồ đều làm người không thoải mái, nhưng vấn đề ở chỗ, bây giờ không có thời gian cân nhắc, rất nhiều người nghe xong câu kia, đều theo bản năng cảm thấy, bị người lấy hết, chẳng bằng trước tiên có cơ hội tranh đoạt sẽ tốt hơn...

Khách! Khách! Khách!

Thời điểm rất nhiều người còn không nghĩ rõ ràng, nam tử khoác đấu bồng màu đen kia đã ra tay, mà đám người Thiên Nguyên và Thần Minh cũng đều theo hắn ra tay mà ngơ ngẩn...

Một đạo hào quang màu xám mạnh mẽ vô biên, ở dưới ánh sáng của rất nhiều thần thông, đồng thời đánh vào trên người Đại Phật, lại như đánh trúng lưu ly, Đại Phật xuất hiện dấu vết vỡ vụn, đồng thời đang không ngừng lan tràn, tâm thần của mỗi người, vào lúc này giống như nhảy lên cuống họng, hưng phấn dâng trào, đại trận Phật Môn tán loạn, bọn họ rốt cục có thể bước vào Hỗn Độn Tiên Viên!

- Ai...

Phương Hành thở dài, hắn không muốn nhìn thấy Phù Đồ đại trận làm bạn mình rất nhiều năm tiêu tan, huống chi trận này kỳ thực còn không thuộc về mình, mà là Phật Môn cho mình mượn, Phù Đồ đại trận cấp tốc thu nhỏ lại, hóa thành một chùm sáng bay vào cốt lâu...

Lúc này, trước người hắn đã không có bất luận phòng hộ gì!

Hỗn Độn Tiên Viên đã thu vào chín phần mười, còn kém một thành là có thể đại công cáo thành, nhưng hắn giống như đứa bé sơ sinh, không hề có năng lực tự vệ bại lộ ở trước mặt các tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc, chỉ có Si Nhi sợ hãi che chở hắn...

- Ha ha, đệ đệ, tư vị cơ quan toán tận, nhưng dã tràng xe cát như thế nào?

Đế Thích vẫn không có ra tay, nhìn các tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc lướt gấp đến, như mưa sao sa, quay đầu nhìn về phía Phương Hành, miệng vẫn gọi hắn là đệ đệ, nhưng trên mặt không che giấu nổi ý giễu cợt.

Cũng không biết Phương Hành có nghe được hay không, nhưng hắn không thèm quan tâm, lúc này Hỗn Độn Tiên Viên chỉ còn một chút chưa nhét vào thức giới, nếu lúc này hắn kết thúc Tụ Lý Càn Khôn, như vậy Hỗn Độn Tiên Viên sẽ nứt toác, hết thảy tiên dược vẫn sẽ tiến thức giới của hắn, chỉ là không thể lại có thêm sinh cơ, nói cách khác, phỏng chừng ngoại trừ Tiểu Manh biến thành Thái Hư Bảo Thụ, có khả năng chống đỡ nhất định ra, tiên dược khác đều sẽ mất đi sức sống!

Dù sao trước đây mình lấy thiên ý của Loạn Lưu Hải liên lạc chúng nó với nhau!

Nếu lúc này hắn gián đoạn thần thông, vậy chúng nó đối mặt, chính là tai kiếp trời long đất lở, ở dưới kiếp nạn bực này, tán tiên cũng chưa chắc có người chịu được, càng không cần phải nói tiên dược trời sinh ẩn chứa tiên khí, nhưng không có tu vi!

Càng quan trọng hơn là, coi như lúc này mình kết thúc thần thông lại làm sao?

Hai phe Thiên Nguyên và Thần Minh đã tập trung mình, càng có một vị Đại La Kim Tiên nhìn chằm chằm mình!

Ở dưới cục diện này, e là chỉ có một con đường chết...

- Rất nhanh, ta có thể biết ngươi đến tột cùng là ai…

Đế Thích thấy hắn không trả lời, nhưng không để ý, cười lạnh thấp giọng nói:

- Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ để Độc Long Tử bảo hộ ngươi một tia sinh cơ, sau đó chậm rãi hỏi thân phận của ngươi!

Lúc nói lời này, hắn đã tự động bay lên, vọt về phía một hướng khác, mà ở hướng kia, Độc Long Tử ra tay đánh vỡ Phù Đồ đại trận cũng phóng lại, hai người tránh đi các cao thủ của Thiên Nguyên và Thần tộc, ở trong tinh không chạm mặt, Độc Long Tử nâng hai tay, tiếp lấy chân linh của Đế Thích, sau đó tùy ý hắn nhảy vào mi tâm của mình.

Bởi vì bây giờ Đế Thích chỉ là một chân linh, ngay cả thân thể cũng không có, tu vi giảm mạnh, căn bản không dám xuất hiện ở trong loạn cục, nếu không, phàm là có cường giả động thủ, thần quang rung động, liền có thể đánh cho hắn hồn phi phách tán, bởi vậy thời điểm đại trận vừa phá, hắn đã biết phải như thế nào mới có thể bảo tồn mình…

Hơn nữa vào lúc này, hắn tự nhiên không cần động thủ, không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm Phương Hành.

- Lưu lại Đế Tử kia!

Bất kể là Thiên Nguyên hay Thần Minh, thời điểm Phù Đồ đại trận biến mất, đều đồng thời vọt về phía Phương Hành, mà xông ở trước nhất, là Thông Cổ Thần Vương, U Ẩn Trùng Mẫu, cùng với Thiên Nguyên Sấu Mã Đao Khách cùng Thanh Nhan Tiên Tử, ngoài ra Vương Đạo Nhân, một nam tử thân thể béo mập, trên người mặc cổ bào… thì kém hơn, nhưng trở thành mấy người gần Phương Hành nhất.

Ở trong nháy mắt này, bọn họ đều tràn đầy sát cơ, ai cũng không muốn bỏ qua cơ hội bắt Phương Hành.

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

Si Nhi vẫn giương tay, ngăn ở trước mặt Phương Hành, nhưng bản thân nàng cũng đã sợ đến hoa dung thất sắc.

Lấy chút bản lãnh kia của nàng, làm sao có khả năng ngăn lại nhiều cường giả như vậy?

Trái tim vừa vội vừa sợ, vừa muốn che chở Phương Hành, nhưng lại cảm nhận được thực lực mình nhỏ yếu, cả người sắp muốn tan vỡ, hầu như theo bản năng khóc lên:

- Đừng... Ta cầu các ngươi... Đừng tổn thương Phương Hành...

Chương 1636: Chư vị, đã lâu không gặp

Si Nhi kêu một tiếng này cũng chỉ là vô tâm, thời điểm nàng và Phương Hành lần đầu gặp gỡ, Phương Hành lại báo tên thật, sau đó thân phận Đế Lưu lộ ra ánh sáng, nhưng nàng vẫn không đổi giọng, Phương Hành thì cũng lười bắt nàng thay đổi, tùy tiện gọi như thế nào cũng được, bây giờ tình huống dọa sợ nàng, hơn nữa nàng vốn không phải người có cốt khí, bởi vậy bản năng xin tha, đương nhiên trong bản năng cũng không cảm thấy mình xin tha có tác dụng, trong lòng vẫn rất tuyệt vọng...

- Xong rồi, sau này không còn được uống rượu nữa...

Lúc này, trong lòng Si Nhi bay lên ý nghĩ như thế, chỉ cảm thấy mất đi hết cả niềm tin...

Nhưng nàng vạn lần không nghĩ tới, mình thuận miệng xin tha, lại gợi ra phản ứng lớn như vậy!

Vốn là tất cả tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần Minh, vào lúc này đều ôm sát ý vọt về phía Phương Hành, bọn họ đều nhìn ra Phương Hành lấy một loại bí pháp quái lạ nào đó thu vào phần lớn Hỗn Độn Tiên Viên, khiến cho bản thân hắn và Hỗn Độn Tiên Viên trở thành một thể, như vậy hiện tại bọn hắn có thể làm chỉ có hai, một là trực tiếp bắt giữ Phương Hành, như vậy chính là nắm giữ Hỗn Độn Tiên Viên ở trong tay mình, này xem như đoạt cả Tiên Viên!

Một lựa chọn khác, là trực tiếp ra tay chém giết Phương Hành, đánh gãy thần thông, như vậy thần thông vẫn không có triển khai xong, như một con mãng xà nuốt chửng một con mồi, thời điểm vẫn chưa hoàn toàn cắn nuốt đã bị chém giết, như vậy con mồi sẽ bị nó ở trước khi chết theo bản năng phun ra, sau đó bọn họ có thể ra tay, từng người cướp đoạt tiên dược...

Vốn là tranh nhau bắt giữ Phương Hành, mới là lựa chọn thu hoạch to lớn nhất, nhưng vào lúc này, bọn họ không ai dám đánh giá thấp đối thủ, bất kể là Thiên Nguyên hay Thần Minh, bọn họ đều biết ở dưới tình huống đối thủ nhìn chằm chằm, độc chiếm Tiên Viên là không thể, đặc biệt là trong sân còn có một vị Đại La Kim Tiên lai lịch bí ẩn, coi như có người có thể đoạt đi toàn bộ Tiên Viên, vậy tuyệt đối cũng không phải là mình...

Vì lẽ đó bọn họ đồng thời làm ra một quyết định, là chém Đế Tử kia!

Chém hắn, làm cho thần thông của hắn đổ nát, phun ra Tiên Viên, sau đó từng người tranh cướp tiên dược!

Như vậy bất luận phe mình có chiếm ưu thế hay không, cũng có thể bảo đảm sẽ lấy được một phần tiên dược tương đối khả quan...

Cũng chính là nguyên nhân này, thời điểm vọt về phía Phương Hành, bọn họ không hẹn mà cùng mang theo sát cơ!

Mà ở trong quá trình này, sát cơ của bọn họ đã lên tới cực điểm, chỉ cần một thời cơ, sẽ lập tức bùng nổ ra sát ý mạnh mẽ vô biên, nhưng lúc này, bọn họ lại nghe được Si Nhi nói...

Người khác còn tạm được, chỉ là trái tim thoáng ngẩn ra, trong lòng chưa kịp hiểu...

Chỉ có một người, hầu như phản xạ có điều kiện thay đổi sắc mặt!

Rào một tiếng, tiên quang sớm bạo phát ra, mà lúc này, bất kể là Thiên Nguyên hay Thần Minh, lẫn nhau đều cách khá gần, tất cả bao hàm sát cơ, nhưng còn chưa vọt tới trước người Phương Hành, bởi vậy nữ tử này bạo phát thần thông, lập tức bao phủ bọn họ ở bên trong!

- Lẽ nào Thiên Nguyên muốn nuốt Tiên Viên một mình?

Thông Cổ Thần Vương và U Ẩn Trùng Mẫu kinh hãi, theo bản năng tránh ra, bọn họ còn tưởng là tu sĩ Thiên Nguyên lòng mang ý đồ xấu, muốn đánh lén bọn họ, vẻ mặt giận dữ, lắc người nhảy ra ngoài, từng người vận chuyển thần thông, chống đỡ ánh sáng năm màu tập kích, đồng thời phẫn nộ hét lớn, sát cơ uy nghiêm đáng sợ cũng vọt lên, như sóng lớn vọt về phía các tu sĩ Thiên Nguyên.

- Thanh Nhan Tiên Tử, ngươi làm sao?

Mà ở bên Thiên Nguyên, tu sĩ cách gần nữ tử kia, càng bị ánh sáng năm màu lan đến, người người kinh hãi, gấp giọng hét lớn.

Lúc này song phương đều ở thời khắc cuối cùng, sự chú ý bị phân tán, từng người bảo vệ một phương, ngưng thần phòng ngự, trái lại không có ai thật vọt tới trước người Phương Hành, mà như ngôi sao xa xa canh giữ Phương Hành ở giữa, từng người đề phòng lẫn nhau.

- Ngươi... vừa nãy ngươi gọi hắn cái gì?

Nhưng nữ tử gợi ra biến cố này lại không để ý, ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ nhìn về phía Si Nhi hỏi.

- Ta... Ta tên Si Nhi...

Si Nhi hiển nhiên cũng không ngờ tới biến cố này, thấy nàng quát hỏi, run lập cập trả lời.

Nữ tử kia nghe vậy quát:

- Ta không hỏi ngươi, ta là hỏi hắn!

Thời điểm nói lời này, ánh mắt lẫm lẫm, nhìn chằm chằm Phương Hành, hiển nhiên cực kỳ lo lắng.

- Thanh Nhan Tiên Tử, ở bước ngoặt quan trọng này, há cho phép ngươi tùy ý giở tính trẻ con?

Không nói hai vị Thần Vương kia nghi ngờ, bên Thiên Nguyên, Từ Thiếu Yết nổi giận, hắn mạnh mẽ đè ép lửa giận, cau mày nhìn Thanh Nhan Tiên Tử quát, sau đó thấp giọng rống to:

- Trước tiên chém Đế Tử này...

Bạch!

Tất cả mọi người đều biết thời điểm then chốt, nghe vậy liền rục rà rục rịch, tiếp tục ra tay.

- Tất cả chớ động thủ, ta hỏi một câu, ta... ta chỉ hỏi một câu!

Thanh Nhan Tiên Tử tức giận quát, trên mặt tựa hồ bịt kín một tầng băng mỏng, nhưng trong lời nói mang theo ý cầu khẩn, các tu sĩ

Thiên Nguyên đều biết thân phận nàng phi phàm, chính là đệ tử thân truyền của một trong Cửu Thánh, tư chất lại cao, từ trước đến giờ không người dám đắc tội nàng, hơn nữa bình thường nàng cười đùa vui vẻ, tính cách rất tốt, lúc này lại bỗng nhiên nổi giận, thực quá quái lạ, làm mọi người ngượng ngùng, không dám động thủ.

Mà Si Nhi hiển nhiên cũng không biết mình đến tột cùng nói cái gì, gây nên phiền toái lớn như vậy, đặc biệt là ở dưới Thanh Nhan Tiên Tử quát hỏi, trái tim nhỏ run rẩy, qua một lát mới lắp ba lắp bắp nói:

- Hắn... Hắn là Đế Lưu a...

Tên của Phương Hành, chỉ là nàng bình thường gọi thuận miệng, trong lòng nàng cũng cho rằng đây là tên giả, lúc này thấy vị tiên tử kia hỏi thật tình như thế, không dám nói dối, đương nhiên nói ra danh tự Đế Lưu, nhưng đám người Thanh Nhan Tiên Tử nghe được danh tự này, trái tim lại mờ mịt, ngược lại có chút hoảng hốt, trong khoảng thời gian ngắn, không biết mình có phải nghe lầm hay không.

Mọi người có chút mờ mịt, muốn tiếp tục ra tay.

- Nếu ta không nghe lầm...

Nhưng lúc này, có người bỗng nhiên hơi suy nghĩ, cảm giác mình chạm tới một loại chân tướng nào đó.

Người này chính là Đế Thích, sau khi hắn tiến vào thân thể của Độc Long Tử, mi tâm của Độc Long Tử biến hóa, mở ra một con mắt, sau đó khí tức cả người Độc Long Tử cũng đại biến, nhiều hơn mấy phần ý chí lâng lâng, mở miệng nói chuyện, âm thanh lại giống như Đế Thích, vừa nãy hắn cách khá gần, rõ rõ ràng ràng nghe được Si Nhi gọi, sau đó nhìn thấy vị tiên tử bên Thiên Nguyên khiếp sợ và kích động, trong lòng có chút thông suốt!

- Ta vẫn luôn hoài nghi, vị đệ đệ này đã không phải thật sự là đệ đệ của ta...

- Hơn nữa ta cũng từng nghe nói, thời điểm hắn ở Long Vực, tiếp xúc qua một ít tu sĩ của Thiên Nguyên...

- Như vậy chẳng lẽ nói, thân phận thật sự của hắn, kỳ thực là đến từ...

Các loại linh quang để ý nghĩ của hắn thông suốt, cảm giác mình suy đoán trở thành sự thật, huyền cơ đang ở trước mắt.

Cũng chính là nguyên nhân này, hắn nhẹ nhàng mở miệng, cười khanh khách nói:

- ... Vừa nãy nàng gọi là 'Phương Hành' !

Dứt lời, ánh mắt hắn lẫm lẫm, rơi vào trên mặt người chung quanh.

Thông qua phản ứng của tu sĩ Thiên Nguyên, hắn tin tưởng rất nhanh mình sẽ có được đáp án!

Hắn cũng xác thực lấy được...

Chỉ là phản ứng này có chút lớn!

- Phương Hành?

Nghe được hai chữ này, bên Thiên Nguyên, đột nhiên rối loạn tưng bừng.

Lần này lộ ra vẻ mặt kích động không chỉ Thanh Nhan Tiên Tử, hầu như hết thảy tu sĩ Thiên Nguyên đều ngẩn ngơ, sau đó ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Đế Tử, chỉ có điều ánh mắt có là khiếp sợ cộng thêm hiếu kỳ, có chính là kinh hỉ kích động, thậm chí còn có một chút nghi hoặc trầm trọng, không biết đến tột cùng là trùng hợp hay...

- Hắn là Phương Hành?

- Không thể nào, lẽ nào chỉ là trùng tên với tiểu ma đầu kia?

- Coi như trùng tên, trùng hợp này cũng quá lớn rồi, vừa nãy không phải hắn tự xưng là Đế Tử sao?

- Trong chư vị Tiên Đế của Tam Thập Tam Thiên, có ai họ Phương sao?

Hầu như tất cả mọi người đều xì xào bàn tán, bầu không khí ngạc nhiên nghi ngờ hầu như che lấp sát ý.

- Ta từng gặp chân dung của ma đầu kia, cùng người này không chút tương xứng, chuyện này... hẳn chỉ là trùng hợp?

Ngay cả Từ Thiếu Yết, cũng có chút chần chờ mở miệng, nhìn về phía Thanh Nhan Tiên Tử.

Ở dưới cục diện này, trong lòng tu sĩ Thiên Nguyên cho rằng trùng hợp vẫn nhiều hơn một chút, dù sao dáng dấp không giống, thân phận không giống, tu vi lại cực cao, chỉ bằng một tiểu nha đầu hoảng loạn gọi ra, thực không chứng minh được cái gì...

Phần lớn người đều nghĩ như thế, chỉ có Thanh Nhan Tiên Tử dùng sức lắc đầu, ánh mắt nàng nhìn chòng chọc vào Phương Hành ngồi xếp bằng ở trong hư không, âm thanh có chút run run nói:

- Không, hắn không giống người khác, hắn thiên biến vạn hóa, thần thông quảng đại, biến thành bộ dáng gì cũng được, ta... ta lần thứ nhất nói chuyện với hắn, hắn là biến thành dáng dấp người khác...

Từ Thiếu Yết ngậm miệng, lông mày chăm chú cau lên.

Lúc này, hầu như ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người Phương Hành, tình cảnh ngột ngạt đáng sợ.

Đặc biệt là Đế Thích, ánh mắt không nháy nhìn Phương Hành, như chờ đợi cái gì.

Mà Phương Hành, cảm nhận được ánh mắt của hắn, cũng biết thế cuộc bây giờ căng thẳng.

Trong lòng thở dài, ánh mắt nhìn Đế Thích, nhẹ nhàng mở miệng:

- Ngươi đúng là một người thông minh, từng làm rất nhiều chuyện không bình thường, nhưng ta dám cam đoan, vạch trần thân phận của ta, tuyệt đối là chuyện ngu xuẩn nhất ngươi từng làm...

Đế Thích nghe vậy, ánh mắt hơi lạnh lẽo, nhàn nhạt cười gằn.

Mà Phương Hành cũng vào lúc này ngẩng đầu lên, ánh mắt quét bốn phía, biểu hiện nghiêm nghị.

Người chung quanh đều bị dáng dấp này của hắn làm cho trái tim trầm trọng, không khí ngột ngạt tới cực điểm.

Nhưng lúc này, Phương Hành đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng mở miệng:

- Chư vị, đã lâu không gặp!

Chương 1637: Ngươi muốn như thế nào

Một tiếng đã lâu không gặp, triệt để chấn kinh các tu sĩ Thiên Nguyên.

Không biết có bao nhiêu ánh mắt, trong thời gian ngắn tập trung đến trên người Phương Hành, có khiếp sợ, có kinh hoảng, có hoảng sợ, có cảm khái.

Lại đúng là hắn!

Khi nghe được câu nói này, trong mắt Thanh Nhan Tiên Tử có thêm một tầng nước mắt, ánh mắt ôn nhu nhìn Phương Hành, vẻ si mê lộ rõ trên mặt, mà tên béo ở sau lưng nàng, thì híp mắt nhỏ lại, lộ ra vẻ cảm thán, không nhịn được vuốt cái bụng của mình, cười ha ha vài tiếng, mà ở giữa các tu sĩ Thiên Nguyên, còn có mấy người dung mạo không sâu sắc, thực lực cũng không xuất chúng, lúc này cũng mặt đầy xúc động nhìn về phía Phương Hành, đương nhiên, càng có một ít con ngươi co rút lại, biểu hiện kích phẫn, trên mặt lộ ra thù hận...

Các loại cảm tình phức tạp, cực kỳ giống ở Thiên Nguyên, thời điểm Phương Hành kết giao đa dạng người, làm ra đa dạng sự.

Ngay cả Phương Hành cũng cảm thấy thổn thức, ở trong nhóm người kia, hắn nhìn thấy mấy khuôn mặt quen thuộc, có điều phần lớn là người bình thường, ngẫm lại cũng phải, dù sao mình rời Thiên Nguyên đã một khoảng thời gian, tuy không đến nỗi trở nên xa lạ, nhưng cũng đã hiện lên rất nhiều khuôn mặt mới hắn chưa từng gặp...

- Lòi đuôi rồi...

Cũng ở trong nháy mắt này, tâm tình mọi người phức tạp đan dệt, trái tim Đế Thích lại cực kỳ quyết tâm, có tính toán.

Hắn tin tưởng mình đã có thể kết luận một số chuyện...

Sau đó hắn cũng không dông dài, biết bây giờ đã là thời điểm thu võng!

Năm ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, một đạo thần niệm phóng thích, truyền vào đáy lòng một ít người...

- Chư vị, thời gian cấp bách, đây là thời điểm ôn chuyện sao?

Đột nhiên một thanh âm đánh vỡ bầu không khí, là Vương Đạo Nhân bên Thiên Nguyên, lúc này người hắn âm trầm, lạnh lùng liếc Phương Hành một cái, thấp giọng quát lên:

- Đừng nói hắn có phải ma đầu kia hay không, coi như hắn có thể chứng minh mình là ma đầu kia thì lại làm sao? Các ngươi sẽ không quên mục đích của chúng ta chứ, đại quân lúc nào cũng sẽ đến gần, chúng ta không có bao nhiêu thời gian, phải mau mau thu tiên dược, rời đi nơi này, có lời gì trở về rồi hãy nói!

Đang khi nói chuyện, hắn đã cầm cổ kiếm, ánh kiếm kích bắn về phía Phương Hành.

Ánh kiếm như lửa, trong nháy mắt tiếng nổ liên tiếp, không chỉ các đệ tử bên người Vương Đạo Nhân ra tay, ngay cả bên Thần Minh, U Ẩn Trùng Mẫu cũng rục rà rục rịch, sát cơ lại lên...

- Ai dám?

Nhưng trong nháy mắt này, Thanh Nhan Tiên Tử sốt sắng, ánh mắt mạnh mẽ nhìn về phía Vương Đạo Nhân, lớn tiếng quát.

Đồng thời, một tên béo cách Vương Đạo Nhân không xa nhảy lên, vung tay áo một cái, Vương Đạo Nhân cùng với các đệ tử của hắn đánh ra thần thông đều bị quét bay, sau đó lạnh giọng cười nói:

- Ngươi gấp cái gì?

Vương Đạo Nhân giận dữ, nhìn tên béo quát lên:

- Đạo Vô Phương, ngươi muốn như thế nào?

Tên béo kia cũng không sợ hắn, chỉ cười gằn:

- Địch hữu chưa phân, liền vội ra tay, ta cũng muốn hỏi ngươi muốn như thế nào?

- Cái gì địch hữu chưa phân, ma đầu kia làm ác đa đoan, có từng xem Thiên Nguyên ta là bằng hữu?

Vương Đạo Nhân vừa nói ra, khiến rất nhiều người gật đầu khen ngợi, ánh mắt nhìn Phương Hành cũng phức tạp lên, bọn họ nhớ lại các loại truyền thuyết liên quan tới ma đầu này, tựa hồ... hắn xác thực không coi là bằng hữu của Thiên Nguyên...

- Ngươi đang nói cái gì?

Mà Thanh Nhan Tiên Tử ở bên cạnh, sau khi nghe được câu nói này, ánh mắt bao hàm sát cơ nhìn Vương Đạo Nhân.

Vương Đạo Nhân kinh hãi, nhưng không dám nói lời nào.

Mà lúc này, trái tim Phương Hành cũng hơi run, tuôn ra một chút cay đắng.

Tựa hồ hắn cũng không nghĩ tới, hôm nay lần thứ nhất ở trước mặt người chỉ ra thân phận mình, lại được câu trả lời như thế?

Đừng nói thuộc về Thiên Nguyên, lẽ nào bây giờ ta ngay cả bằng hữu của Thiên Nguyên cũng không tính?

Điểm này làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

- Thanh Nhan Tiên Tử bớt giận!

Lúc này, Từ Thiếu Yết trầm giọng mở miệng, dẫn đi tất cả tầm mắt, hắn nhíu mày nói:

- Tuy Vương đạo hữu nói khó nghe, nhưng không phải không có đạo lý, trong Chư Tử đạo tràng ta, ai không biết ma đầu kia đã từng làm ra các loại việc xấu? Loạn Phong Thiện, hủy Dao Trì, cướp Huyền Quan, trảm thiên kiêu… ác sự đếm không hết chứ?

Hắn nói chuyện, cau mày nhìn về phía Phương Hành, trầm giọng nói:

- Từ mỗ bước lên con đường tu hành hơi chậm, nhưng vẫn có nghe thấy về ma đầu kia, nếu nói các loại việc xấu hắn từng làm, ta không tận mắt nhìn thấy, không cách nào kết luận thật giả, vậy ít nhất có một việc, hắn đúng là tội không thể tha, hắn dù sao cũng là sinh linh Thiên Nguyên, Thiên Nguyên sinh hắn, dưỡng hắn, dạy hắn, cho hắn hết thảy, nhưng hắn lại làm thế nào? Sinh linh Thần tộc xâm lấn Thiên Nguyên, đồ tộc nhân ta, loạn sơn hà ta, Thiên Nguyên huyết tính, ai không vung kiếm mà lên, chống đỡ Thần tộc? Nhưng lúc đó ma đầu kia vì mạng mình, lại không tiếc quy thuận Thần Chủ, làm một Tiểu Thánh, sau đó ở trong tranh cướp Phong Thần Bảng, không tiếc ra tay với bằng hữu ngày xưa, ác sự bực này, có thể tha thứ sao?

Như thế mấy câu nói, nói dõng dạc, chấn địa có tiếng, lập tức gây nên các tu sĩ Thiên Nguyên căm thù giặc ánh mắt.

Vừa nãy vô số ánh mắt nhìn Phương Hành, nhiều là khiếp sợ hiếu kỳ, hiện tại dần dần hóa thành thù hận...

- Ngươi nói hươu nói vượn!

Thanh Nhan Tiên Tử nghe đến nơi này, đã giận không nhịn nổi, quát lạnh:

- Lúc đó hắn vì số mệnh của Thiên Nguyên, mới không tiếc danh tiếng, giả ý quy thuận Thần Chủ, tìm hiểu tăm tích của Phong Thần Bảng, nếu không phải hắn, Thiên Nguyên làm sao có khả năng cướp được Phong Thần Bảng? Chuyện này năm đó nhóm người đầu tiên bước vào Thông Tiên Kiều đã tự mình lên tiếng chứng minh, hắn không những không sai, trái lại có công lớn...

- Thanh Nhan Tiên Tử, lúc này không phải thời điểm tùy hứng...

Từ Thiếu Yết nghe đến nơi này, lông mày cau lại, như có chút đau lòng nhìn Thanh Nhan Tiên Tử, trầm giọng khuyên nhủ:

- Đó chỉ là Phụng Thiên Minh vì phấn chấn quân tâm, mới cố ý nói như vậy, phàm là người có chút kiến thức, ai sẽ thật tin tưởng bọn hắn? Ngươi nói lúc đó hắn giả ý quy thuận Thần Chủ, một lòng vì Thiên Nguyên tranh cướp Phong Thần Bảng, vậy ta hỏi ngươi, vì sao sau khi đoạt được Phong Thần Bảng, Thần Chủ vẫn không lấy lại tên gọi Thông Thiên Tiểu Thánh Quân, trái lại chiêu cáo thiên hạ, phong hắn làm Thần Đình đệ nhất Tiểu Thánh? Vì sao lúc trước hết thảy sinh linh Thiên Nguyên tranh cướp Phong Thần Bảng lập xuống công lao, đều đạt được tạo hóa, trở thành nhóm đầu tiên bước lên tiên lộ, duy chỉ có hắn bị bỏ qua, cuối cùng âm u rời Thiên Nguyên?

- Chuyện này... Điều này là bởi vì...

Thanh Nhan Tiên Tử càng nghe càng phẫn nộ, theo bản năng lớn tiếng mở miệng bác bỏ, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Kỳ thực không chỉ nàng, vấn đề này, đã sớm ở Chư Tử đạo tràng, ở Thiên Nguyên, bị người tranh luận không biết bao nhiêu lần!

Lúc đó đã từng huyên náo đến Thiên Nguyên rung chuyển, tiểu ma đầu Phương Hành, đến tột cùng là có công với Thiên Nguyên, hay là đại địch, xưa nay không ra kết quả, có người nói tuy hắn bình thường làm việc không theo khuôn phép, gây sự sinh sự, nhưng thủ được đại nghĩa, nhiều lần lập xuống công lớn, đặc biệt là ở trong trận chiến Phong Thần Bảng mấu chốt nhất, lập xuống đại công, nhờ hắn, lúc đó thiên kiêu của Thiên Nguyên mới có thể ở trong tay sinh linh Thần tộc đoạt được Phong Thần Bảng, đó là công lao lớn nhất hắn lập xuống!

Tuy nhiên cũng có người nói, lúc đó hắn là chân chính quy thuận Thần Chủ, đang vì Thần Chủ cướp đoạt Phong Thần Bảng, chỉ có điều cuối cùng thất bại, bị thiên kiêu của Thiên Nguyên bắt, chỉ là những người kia nhớ tình cũ, để lại hắn một mạng, bởi vậy hắn mới trở thành người sống sót duy nhất trong Thần Đình Tiểu Thánh, mà Thần Chủ vì an ủi hắn, cho hắn tên tuổi Thần Đình đệ nhất Tiểu Thánh, nhưng hắn cũng từ khi đó, không được trọng dụng, trên dưới không đường...

Trong trận chiến Phong Thần Bảng ấy, hắn đến tột cùng là lập công, hay phạm lỗi lầm?

Mấy chục năm trong lúc đó, tranh luận không ngớt, chưa từng một kết quả...

Lúc trước nhóm người đầu tiên bước lên Thông Tiên Kiều, có người đã từng đứng ra bác bỏ, chứng minh Phương Hành lập xuống đại công, nhưng loại thanh âm này, rất nhanh liền bị mấy vị trưởng lão của Chư Tử đạo tràng áp chế, người nghe qua không nhiều, người tin càng ít, dù sao, nếu nói ma đầu kia lập xuống đại công, lại không thể bước lên Thông Tiên Kiều, há không phải nói chư vị trưởng lão của Chư Tử đạo tràng xử sự bất công, vứt bỏ người lập xuống đại công? Cả Chư Tử đạo tràng, lại có mấy người sẽ tin tưởng lời như vậy?

Cộng thêm rất nhiều người áp chế bẻ cong, nên mãi đến tận hiện tại, việc này vẫn không có kết thúc!

Liên quan tới ma đầu này đến tột cùng là công hay tội, đã trở thành bản án không kết quả của Thiên Nguyên, tin tưởng hắn cố nhiên là tin tưởng hắn, nhưng không tin hắn cũng có đầy đủ lý do không tin hắn, mới đầu, hai loại âm thanh này còn có thể tranh biện một phen, nhưng đến bây giờ, mấy chục năm trôi qua, thế lực khắp nơi phát triển lớn mạnh, người mới quật khởi, không tin ma đầu kia càng ngày càng nhiều.

Bởi vì ở trong mắt rất nhiều người, một ma đầu làm ác đa đoan, mất hết tên tuổi, phản bội Thiên Nguyên, quy thuận Thần Chủ, cuối cùng lại kết thúc lờ mờ, vốn là một chuyện thuận lý thành chương, ngược lại, một ma đầu nhưng lòng mang đại nghĩa, lập xuống đại công lại bị người vứt bỏ, tất nhiên không được hoan nghênh, bởi vậy có rất nhiều sinh linh Thiên Nguyên, tình nguyện tin tưởng thuyết pháp thứ nhất...

Tâm người biến hóa, trái lại không phải những thiên kiêu đầu tiên kia có thể đảo ngược...

Cũng chính là nguyên nhân này, sau khi Từ Thiếu Yết nói, tâm tình các sinh linh Thiên Nguyên cũng trong nháy mắt thay đổi, vốn bọn họ nghe được tên "Phương Hành", cảm giác đầu tiên chính là kinh ngạc, dù sao một ma đầu nghe nói vô số lần, lại đang yên đang lành xuất hiện ở trước mắt mình, loại hiếu kỳ kia là khó có thể hình dung, nhưng rất nhanh, bọn họ nghĩ tới những ác sự mà ma đầu kia đã từng làm, phẫn nộ cháy rừng rực, từng ánh mắt kinh ngạc tựa hồ đã biến thành chuôi kiếm.

Sau chốc lát yên tĩnh, cũng không biết là ai dẫn đầu, đột nhiên hô to lên:

- Giết hắn!

Câu nói này, lập tức xúc động vô số người, quần tình kích phẫn, dồn dập hô to:

- Cùng tiến lên, giết hắn!

- Giết ma đầu kia...

- Chém kẻ này, vì Thiên Nguyên trừ hại...

Chương 1638: Ta làm sao có khả năng có việc

- Ha ha...

Phản ứng của các tu sĩ Thiên Nguyên là ngay cả Phương Hành cũng không nghĩ tới, coi như trước đây hắn ở Thiên Nguyên trêu ra không ít kẻ thù, giết không ít người, cũng đoạt lấy không ít đồ vật, nhưng chưa hề nghĩ tới mình có một ngày sẽ thật sự biến thành chuột chạy qua đường ở trong mắt các tu sĩ Thiên Nguyên, càng chưa từng có cảm giác mình nợ bọn họ cái gì, thời điểm vạch trần thân phận của mình, hắn còn nghĩ tới một kết cục ai cũng vui vẻ, đã nghĩ kỹ nên làm sao mới để hắn và Thiên Nguyên đều thoả mãn, bởi vậy thời điểm tu sĩ Thiên Nguyên đột nhiên nổi giận, làm cho hắn trong nháy mắt bối rối, sau khi mộng tỉnh, nghe tiếng la giết tràn tới, nội tâm lại có chút bi thương...

- Mọi người cùng nhau tiến lên, giết hắn!

Bên Thiên Nguyên, Vương Đạo Nhân thấy đại thế đã thịnh, lửa giận của chúng tu bị kích động, tâm trạng cũng có chút hưng phấn, gầm dữ dội, vung kiếm vọt lên, lần này không phải thăm dò, mà là ánh kiếm chân chân chính chính, liên miên không dứt...

- Các ngươi dám!

Ở bên này, Thanh Nhan Tiên Tử phẫn nộ lộ rõ trên mặt, phi thân ngăn cản.

Một bên khác, Đạo Vô Phương cũng gắt một cái, vọt lên ngăn cản Vương Đạo Nhân.

Trong các tu sĩ Thiên Nguyên, cũng có người ngăn cản, hô to:

- Không thể làm bừa, không thể ra tay...

Nhưng đối với hàng ngàn tu sĩ Thiên Nguyên mà nói, số lượng của bọn họ không thể nghi ngờ là quá ít, âm thanh cũng quá yếu ớt, rất nhanh liền bị nhấn chìm ở trong làn sóng hô giết vô tận, căn bản không người nghe bọn họ nói cái gì, quần tình như nước thủy triều, đều vọt lên...

Thanh Nhan Tiên Tử và Đạo Vô Phương tu vi cao, bối phận cũng không thấp, phân biệt bị Từ Thiếu Yết và Vương Đạo Nhân kéo lấy, dùng hết tất cả biện pháp, không cho hai người bọn họ quấy nhiễu, vẻ mặt Từ Thiếu Yết trầm trọng, quả thực có chút chỉ tiếc mài sắt không thành thép ngăn cản Thanh Nhan Tiên Tử, quát lên:

- Thanh Nhan Tiên Tử, vì sao đến lúc này ngươi còn tùy hứng như vậy, ma đầu kia làm ác đa đoan, người người phải trừ diệt, lẽ nào ngươi còn muốn vì hắn, hỏng đại kế của Thiên Nguyên chúng ta sao?

- Hỏng đại kế của Thiên Nguyên?

Thanh Nhan Tiên Tử oán hận nhìn Từ Thiếu Yết:

- Thời điểm hắn vì Thiên Nguyên lập công, ngươi còn lăn lộn ở trên giang hồ!

Từ Thiếu Yết sầm mặt:

- Bất luận như thế nào, ta cũng sẽ không để ngươi qua!

Thanh Nhan Tiên Tử giận dữ, trực tiếp ra tay:

- Vậy ngươi cản ta thử xem!

Ầm!

Nàng trực tiếp ra tay, lại bị Từ Thiếu Yết ngăn cản, hai người động thủ, Từ Thiếu Yết trong thời gian ngắn không thể kềm chế được

Thanh Nhan Tiên Tử, nhưng bị hắn ngăn, Thanh Nhan Tiên Tử cũng không thể ra tay ngăn cản người khác xông về phía Phương Hành.

- Vương Lô, ngươi chỉ là vai hề, có biết mình làm như vậy, đã trêu ra đại họa hay không!

Một bên khác, Đạo Vô Phương cũng nổi giận, cùng Vương Đạo Nhân triền đấu.

Vương Đạo Nhân lạnh giọng nở nụ cười, liếc Phương Hành một cái, tàn nhẫn nói:

- Bỏ lỡ đại kế của Thiên Nguyên chúng ta, mới gọi đại họa, Đạo Vô Phương, ta biết trước đây ngươi có mấy phần giao tình với ma đầu này, nhưng ngươi không thể vì chút giao tình ấy liền không để ý đại cục, bây giờ thần thông của ma đầu kia đã sắp triển khai xong, ngươi muốn trơ mắt nhìn hắn đoạt đi Tiên Viên sao?

Đạo Vô Phương càng giận dữ, quát lên:

- Ta biết ngươi đi gần với người của Tiên Minh, nghe bọn họ tà môn ngụy biện, bác bỏ tất cả công lao của Phương Hành, trái lại vu hắn là phản bội, nhưng ta hi vọng ngươi nên hiểu, tuy ta có mấy phần giao tình với hắn, nhưng càng quan trọng là, ta biết một khi ma đầu kia điên lên sẽ đáng sợ như thế nào, bây giờ các ngươi làm, vốn là đang chọc giận hắn, ép hắn triệt để đối lập với Thiên Nguyên, là cực kỳ ngu xuẩn...

- Ha ha, ngươi còn không phải thân cận với Phụng Thiên Minh sao?

Vương Đạo Nhân nghe xong, lại không tỏ rõ ý kiến, gằn giọng cười gằn:

- Ta không biết tại sao ma đầu kia lại xuất hiện ở đây, nhưng bây giờ hắn rõ ràng đang ở trước quỷ môn quan, há có lợi hại như các ngươi nói, sau chiến dịch hôm nay, sự tình ma đầu này chết truyền khắp Chư Tử đạo tràng, thậm chí truyền khắp Thiên Nguyên, ta ngược lại muốn xem xem những lão bất tử ngoan cố của Phụng Thiên Minh còn nói được cái gì...

Giành ăn trong miệng, đại thế của các tu sĩ Thiên Nguyên đã không thể tránh khỏi, đã có vô số người nhằm về phía Phương Hành.

Các loại thần thông đánh ra ngoài.

Ở trong hỗn loạn tưng bừng, lại có một tu sĩ Thiên Nguyên khoác áo choàng vàng, gầy trơ cả xương, xấu xí, tu vi cũng cực kỳ thấp kém, miễn cưỡng mới đạt đến Tán Tiên cảnh, nhưng không có xông lên, con mắt tặc hoạt nhìn chằm chằm các tu sĩ vọt về phía Phương Hành, từ trong lòng lấy ra một cuốn sách nhỏ, rút lông làm bút, nhanh chóng ghi chép cái gì đó...

Bên cạnh có người hét lớn:

- Ô Nhất Điển, ngươi còn không ra tay, chờ cái gì nữa?

Tu sĩ nhỏ gầy không ngẩng đầu lên, nhanh chóng ghi chép:

- Ta ghi chép tất cả người xuất thủ với hắn...

Trong tình thế cấp bách, người bên cạnh không ai hoài nghi, trái lại cười to:

- Sau đó khoe thành tích sao? Biện pháp tốt!

- Hắn lại là Thần Minh Tiểu Thánh, chẳng trách ta vẫn cảm giác hắn đã sớm quen biết Thần Chủ...

Mà lúc này, bên Thần Minh cũng có chút rối loạn, đầu tiên là Thông Cổ Thần Vương kinh hãi, vội vã suy tư, hắn tự nhiên nghe nói qua Thần Chủ từng ở Thiên Nguyên phong Tiểu Thánh, coi như Thần Vương dự tuyển, chỉ là biết không rõ, lại càng không biết trong này có một người gọi là Phương Hành, bây giờ vừa nghe, cũng không nhịn được cả kinh, lại nghĩ tới trước đây Thần Chủ làm những quyết định không thể tưởng tượng nổi kia, cùng với thể hiện ra thân mật với "Đế Lưu", trong lòng nghĩ rõ ràng rất nhiều chuyện.

- Lẽ nào Đế Lưu này, lại là một con cờ mà Thần Chủ sắp xếp vào Đại Xích Thiên?

Hắn càng nghĩ càng kinh, thầm kêu không xong:

- Lần này hỏng rồi, thân phận bị vạch trần, làm hỏng kế hoạch của Thần Chủ...

Hắn có thể nghĩ như vậy, ngược lại cũng không trách hắn, bởi vì tâm cơ của Thần Chủ quá sâu, trong âm thầm làm ra các loại quyết định, rất ít thương lượng với các Thần Vương, khiến đám Thần Vương khuyết thiếu rất nhiều tin tức rõ ràng, không biết quyết định như thế nào!

- Là người của Thần Minh ta, quyết không thể chết ở chỗ này!

Thông Cổ Thần Vương ý nghĩ thông suốt, vội bước ra, muốn cứu Phương Hành.

Nhưng lúc này, U Ẩn Trùng Mẫu kéo lấy hắn, tựa hồ đã đoán được tâm tư của hắn, khe khẽ lắc đầu nói:

- Nên để chúng ta biết, Thần Chủ đều sẽ nói cho chúng ta, không muốn chúng ta biết, vậy đừng có nghĩ nhiều, người này lại muốn nuốt Hỗn Độn Tiên Viên một mình, ai biết hắn có ý phản bội Thần Chủ hay không? Còn nữa, vừa nãy có hóa thân của hắn bay ra, đi theo Thần

Chủ, muốn lưu mệnh của hắn, Thần Chủ tự có biện pháp, lúc này chúng ta nên lấy đại cục làm trọng!

Thông Cổ Thần Vương hơi run, ngưng mày nói:

- Cái đại cục gì?

U Ẩn Trùng Mẫu nhẹ nhàng nở nụ cười nói:

- Đương nhiên là chờ hắn chết, sau đó cướp đoạt càng nhiều tiên dược...

Thông Cổ Thần Vương nghe nàng nói cũng có đạo lý, nếu cho chút thời gian, hắn sẽ biết nên làm sao, nhưng bây giờ tình huống nguy cấp, trong một ý nghĩ đã bỏ mất cơ hội tốt...

Ầm! Ầm! Ầm!

Bóng người như mây, sát cơ như nước thủy triều, trong các tu sĩ Thiên Nguyên, không biết có bao nhiêu người vòng qua Thanh Nhan Tiên Tử và Đạo Vô Phương ngăn cản, cùng với một ít người khác nhận biết Phương Hành, tin tưởng Phương Hành, vọt thẳng về phía Phương Hành đang ngồi xếp bằng, dòng người như biển, sát cơ uy nghiêm đáng sợ chập trùng lên xuống, cũng không biết có bao nhiêu thần thông pháp bảo từ trên trời giáng xuống, đánh úp về phía Phương Hành.

- Phương Hành, ngươi...

Si Nhi đứng mũi chịu sào, bị doạ khóc lên.

Nhưng lúc này, vẻ mặt Phương Hành không hề cảm xúc, chỉ cúi đầu.

- Phương Hành, nếu như ta chết, ngươi phải...

Si Nhi đến thời khắc cuối cùng, trái lại bình tĩnh, âm thanh nói thật nhỏ.

Nhưng nàng còn chưa nói xong, thần thông đầy trời đã nhấn chìm nàng...

Ầm!

Như đại giang thế không thể chặn, vô số thần thông và pháp bảo vọt qua Si Nhi, lại vọt qua vị trí của Phương Hành, thậm chí tiếp tục tràn về phía trước, đánh nát một ngôi sao ở bên ngoài vạn dặm, ánh lửa bắn ra bốn phía...

Chu vi nhất thời yên tĩnh lại, không biết bao nhiêu người chờ đợi, ánh mắt nhìn quét.

- Ma đầu này đã chết rồi sao?

- Ta nhìn thấy hắn bị thần thông của chúng ta đánh trúng...

- Nếu hắn chết, vì sao Hỗn Độn Tiên Viên không nổ tung, vì sao tiên dược không vung ra?

Rất nhiều người lặng lẽ suy đoán, châu đầu ghé tai, thấp giọng hỏi dò, vẻ mặt lộ ra nghi hoặc.

- Hắn không chết!

Một âm thanh nặng nề đánh vỡ chúng tu suy đoán, một tu sĩ lớn tuổi đã phát hiện đầu mối.

Chúng tu đều theo ánh mắt của hắn nhìn sang, liền nhìn thấy một bên hư không khác, vừa nãy ma đầu kia vẫn ngồi ngay ngắn, một cử động cũng không dám, đang lạnh như băng đứng ở nơi đó, trong lồng ngực ôm Si Nhi vẫn hoa dung thất sắc, hồi hộp chưa bình, đầu cúi thấp, cũng không nhúc nhích, đối mặt ánh mắt của chúng tu, cũng không có phản ứng chút nào.

- Hắn... Vừa nãy tránh thoát được?

Rất nhiều tu sĩ trong lòng cả kinh, rốt cuộc biết phát sinh cái gì.

- Cám ơn trời đất...

Lúc này Si Nhi cũng nhẹ nhàng vỗ ngực, hiển nhiên hoảng sợ chưa tiêu, quay đầu hỏi Phương Hành:

- Ngươi không sao chứ?

Trải qua nhiều sự tình và bất ngờ như vậy, thời gian một phần một phần hao mòn, thần thông Tụ Lý Càn Khôn của Phương Hành rốt cục triển khai xong, thu cả Tiên Viên vào thức giới, cũng ở trong nháy mắt đó, thần thông của các tu sĩ Thiên Nguyên kích đến, Phương Hành lập tức vận chuyển toàn bộ tu vi, ôm lấy Si Nhi nhảy đến một vùng tinh không khác.

Một kích kia hiểm đến cực hạn, cuối cùng cũng coi như bị hắn né qua.

Bất quá lúc này, tuy hắn hiểm hiểm tránh thoát một kiếp, nhưng sắc mặt rất khó coi, nghe Si Nhi hỏi, mới ngẩng đầu lên, cười to nói:

- Đừng nghịch, tiểu gia làm sao sẽ có việc?

Chương 1639: Vẫn luôn là đen

Mọi người thấy cảnh ấy, phản ứng lại không giống nhau, nhưng tâm thần đều không ngoại lệ chìm xuống, tuy bọn họ không rõ thức giới của Phương Hành, nhưng có thể thấy, Hỗn Độn Tiên Viên chính là bị hắn dùng thủ đoạn nào đó lấy đi, vốn bọn họ đều muốn vọt vào Hỗn Độn Tiên Viên tranh cướp tiên dược, bây giờ ý nghĩ này đã phá diệt, lại muốn chia cắt đã không thể, nhìn dáng dấp cũng chỉ có thể ngạnh đoạt vị ma đầu hoặc nói là Đế Tử kia, ai có thể bắt giữ hắn, người đó có thể độc chiếm Hỗn Độn Tiên Viên, bên không đoạt được hắn, vậy chỉ có thể tay không quay về, thế cuộc trở nên càng hung hiểm, áp lực của chúng tu đều tăng gấp bội!

Còn nữa, bây giờ Phương Hành đã tự do, nhảy đến một bên, âm thầm cười quái dị, sát khí của các tu sĩ Thiên Nguyên trong nháy mắt tiêu hơn nửa, thời điểm Phương Hành không nhúc nhích, bọn họ nghĩ đến là ác danh mà ma đầu kia lưu lại ở Thiên Nguyên, nhưng bây giờ, nhìn thấy hắn hành động như thường, nghĩ đến là hung danh lúc trước hắn lưu lại, trong khoảng thời gian ngắn ai dám động thủ?

Mà hai phe khác, Thần Minh cùng với Độc Long Tử tu là tối cao, lại lẳng lặng đứng ở một bên không chút biến sắc, cũng vào lúc này, ba phe nhân mã ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không ai dám làm bừa, cũng không ai dám mở miệng nói chuyện...

- Ai, Thanh Nhan Tiên Tử, vừa nãy ngươi tùy hứng làm bậy, rốt cục gặp phải phiền toái lớn rồi?

Nhìn thấy Phương Hành tự do, Từ Thiếu Yết vẫn quấn quít lấy Thanh Nhan Tiên Tử, không cho nàng xuất thủ cứu giúp cũng không tiếp tục động thủ nữa, lưỡi đao vạch một cái, nhảy ra ngoài thần thông, Thanh Nhan Tiên Tử thì vốn một lòng vì Phương Hành, lúc này chẳng muốn nhiều lời, đôi mắt chỉ nhìn Phương Hành, để Từ Thiếu Yết thầm thở dài, nghiền ngẫm thế cuộc trong sân, không nhịn được nhíu chặt lông mày, lạnh lùng nói:

- Hiện tại lại ra tay, chúng ta làm sao cướp qua mấy phương khác?

Cũng có người thấp giọng nói:

- Thế cục hôm nay, chúng ta và Thần Minh thế lực ngang nhau, nhưng không có Đại La Kim Tiên tọa trấn, mà nam tử lai lịch bí ẩn một thân một mình kia, tựa hồ không phải người bên Thần Minh, nhưng hắn lại là Đại La Kim Tiên, chúng ta và Thần Minh gộp lại cũng không có người là đối thủ của hắn, biện pháp duy nhất là chỉ có thể trước liên thủ với Thần Minh, lấy nhiều đánh ít, đẩy lùi Đại La Kim Tiên kia, sau đó cùng Thần Minh tranh tiểu ma đầu, chỉ là Đại La Kim Tiên nơi nào dễ đối phó như vậy, Thần Minh lại...

Càng nghĩ càng cảm thấy khó xử, trong lòng nặng trịch như đè ép một tảng đá lớn.

Bên Thần Minh, Thông Cổ Thần Vương chau mày, không nhịn được quay đầu nhìn U Ẩn Trùng Mẫu, hắn trực giác cảm thấy thế cuộc phát triển đến trình độ này, cùng U Ẩn Trùng

Mẫu kéo dài không thoát được quan hệ, chỉ là câu nói này không tiện nói ra miệng mà thôi!

Vốn bọn họ là muốn cướp ra tay, nhưng cục diện bây giờ, lại không ai dám ra tay lung tung rồi.

Một vị Đại La Kim Tiên, hai phe thế lực, vào lúc này hình thành cục diện thế lực ngang nhau!

Bất kỳ bên nào cũng không dám tùy tiện động thủ, bao quát vị Đại La Kim Tiên kia, nếu lúc này hắn mạnh mẽ ra tay bắt giữ Phương Hành, tất nhiên sẽ gây nên Thiên Nguyên và Thần Minh đối kháng, dù hắn là Đại La Kim Tiên, ở dưới hai thế lực toàn lực phản kích, cũng chưa chắc có thể chiếm được chỗ tốt, tuy hai phe này liên thủ, không nhất định có thể thương tổn được hắn, nhưng tối thiểu sẽ gây ra loạn cục, để ma đầu đạt được tự do chạy thoát vẫn có khả năng rất lớn, bởi vì không nắm chắt, vì lẽ đó không ai dám ra tay lung tung...

- Ha ha, Đế... Tiểu Thánh Quân, ngươi vốn là người Thần Minh ta, vì sao không nói sớm?

Lúc này, Thông Cổ Thần Vương nở nụ cười, chậm rãi tiến lên, ôm quyền nhìn Phương Hành, thấp giọng mở miệng:

- Việc này chúng ta không hiểu, trước đây có chỗ đắc tội, nói vậy hẳn Thần Chủ đã hiểu rõ thân phận của ngươi, bây giờ ngươi không cần lo lắng, chỉ cần đến bên chúng ta, bất luận là ai, muốn thương tổn ngươi, cũng phải trước hỏi qua chúng ta có đáp ứng hay không, dù đối phương có Đại La Kim Tiên cũng không cần phải lo lắng, lấy thực lực của Thần Chủ, nàng hẳn sắp trở về, không ai thương tổn được ngươi...

Các phương nghe vậy đều cả kinh, cùng nhau quay đầu nhìn về phía Thông Cổ Thần Vương.

Thông Cổ Thần Vương thì mặt mỉm cười, mặt đầy chân thành, không giống như giả bộ, dáng dấp cực kỳ thành khẩn!

Hắn vừa nói ra, làm Thiên Nguyên tỉnh ngộ, người người trái tim hơi động...

Đúng vậy!

Hiện tại bất kỳ bên nào cũng không dám tùy tiện ra tay với ma đầu, Thiên Nguyên và Thần Minh sợ Đại La Kim Tiên kia lượm tiện nghi, vị Đại La Kim Tiên kia tựa hồ cũng lo lắng gây nên Thiên Nguyên và Thần Minh phản kháng mãnh liệt, cục diện giằng co, nhưng có một người có thể đánh vỡ cục diện này, kia tự nhiên là ma đầu đã cướp được Hỗn Độn Tiên Viên, nếu có thể thuyết phục hắn, chủ động tới gần phe mình, như vậy chẳng phải chiếm hết ưu thế, trốn cũng được, đánh cũng được, đều trở nên làm ít mà hiệu quả nhiều?

Trái tim các tu sĩ Thiên Nguyên vẫn lo lắng, chỉ sợ để Thông Cổ Thần Vương thuyết phục ma đầu này.

Ngay cả U Ẩn Trùng Mẫu, lúc này cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn về phía Đế Thích.

May là nghe được lời này, ma đầu kia lại chỉ dùng ngón út móc móc lỗ tai, tựa hồ không nghe thấy.

- Ma đầu... Phương Hành đạo hữu, ngươi đã ở Thiên Nguyên phạm vào sai lầm lớn, cần gì phải mắc thêm lỗi lầm nữa?

Lúc này, Từ Thiếu Yết tựa hồ vừa mới phản ứng lại cũng chậm rãi mở miệng, biểu hiện trầm trọng:

- Thiên Nguyên sinh ngươi, dưỡng ngươi, dạy ngươi, ngươi mới có tu vi và bản lĩnh bây giờ, lẽ nào ngươi không có một tia quan tâm với Thiên Nguyên sao? Trước đây gây ra sai lầm lớn, ngươi cũng đã phiêu bạt tinh vực mấy chục năm, lẽ nào thật không muốn về Thiên Nguyên? Bây giờ đối với ngươi mà nói chính là một cơ hội, đến bên này, giao Tiên Viên cho chúng ta, vẫn có thể chuộc lại lỗi lớn...

Lời này nói đại nghĩa lẫm nhiên, hợp tình hợp lý, có không ít tu sĩ Thiên Nguyên thân thiết ngẩng đầu nhìn lại.

Nhưng Thanh Nhan Tiên Tử lại cả giận nói:

- Hắn không có phạm sai lầm, coi như là ở Thiên Nguyên, ở Chư Tử đạo tràng, sự kiện kia cũng không có định luận, chỉ là các trưởng lão không cho phép chúng ta tùy tiện nghị luận mà thôi, các ngươi lại dám nói hắn phản bội Thiên Nguyên?

Đạo Vô Phương lạnh lùng quát:

- Ta chỉ là Tiên Danh tam phẩm, người nhỏ, lời nhẹ, nhưng không thể không nói một câu, việc lúc trước ta có tham gia, tận mắt nhìn thấy, Phương Hành đạo hữu vì Thiên Nguyên không tiếc liều mình, ác chiến thần tử Dạ Tộc, chuyện này ta đã nói qua không biết bao nhiêu lần, nhưng các ngươi không tin, trái lại tin những lời đồn kia?

- Ha ha ha a...

Chúng tu nghe xong đều cười lạnh, nhưng ở dưới tình huống này không ai phản đối.

Nếu không phải lo lắng làm tức giận ma đầu kia, lúc này tất nhiên sẽ có người phản bác...

- Thanh Nhan Tiên Tử, Vô Phương đạo hữu, chớ có hồ đồ, các ngươi có giao tình với hắn, nên khuyên hắn bỏ chỗ tối theo chỗ sáng mới đúng!

Từ Thiếu Yết chau mày, ánh mắt quét về phía Thanh Nhan Tiên Tử và Đạo Vô Phương.

Ánh mắt của hắn bao hàm thâm ý, tựa hồ muốn khuyên Thanh Nhan Tiên Tử và Đạo Vô Phương mở miệng, khuyên Phương Hành quay về.

Ngay cả các tu sĩ Thiên Nguyên ở xung quanh, cũng có không ít người ý thức được điểm này, vội vã nhìn hai người nháy mắt, Thiên Nguyên đã đắc tội ma đầu kia, muốn kéo hắn lại, tựa hồ chỉ có mượn hai người này đến đánh bài tình cảm...

Nhưng hai người kia làm như không thấy, nói xong lại chăm chú ngậm miệng, không nói một lời.

Mà ở trong các tu sĩ Thiên Nguyên, Ô Nhất Điển lặng lẽ dấu sách vào trong ngực, sau đó lùi lại, người chung quanh không nhịn được liếc mắt nhìn hắn, hắn ngoài mạnh trong yếu trừng trở lại, liên tục lắc đầu nói:

- Ngươi nhìn ta làm gì? Coi như ta biết hắn, ta cũng không khuyên hắn, càng quen càng không khuyên!

Người chung quanh khịt mũi con thường:

- Cũng không ai nói ngươi biết hắn nha...

Lại nghĩ đến vị đạo hữu này từ trước đến giờ điên điên khùng khùng, cũng không có người để ý tới hắn.

- Phương đạo hữu, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, mong ngươi suy nghĩ kỹ càng!

Bên Thiên Nguyên, Vương Đạo Nhân cũng mở miệng, khẩu khí âm lãnh, mặc dù là khuyên bảo, nhưng rõ ràng có chút cười trên nỗi đau của người khác.

- Ha ha, cơ hội cuối cùng?

Đến lúc này, Phương Hành vẫn trầm mặc mở miệng, nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt trở nên âm trầm, chậm rãi nhìn Sấu Mã Đao Khách, Thanh Nhan Tiên Tử, Vương Đạo Nhân cùng với Đạo Vô Phương, ánh mắt dừng lại ở trên người Thanh Nhan Tiên Tử và Đạo Vô Phương một lát, sau đó dời đi, cười gằn lên:

- Vậy các ngươi có nghĩ tới hay không, vừa nãy ta nhìn các ngươi gọi một tiếng đã lâu không gặp, chính là ta cho các ngươi cuối cùng cơ hội? Nhưng tới bây giờ các ngươi còn không cân nhắc rõ ràng, hiện tại cần gì phải...

Nói tới chỗ này, hơi dừng một chút, âm thanh băng hàn:

- ... Đến chỗ ta tìm lúng túng chứ?

Bá một tiếng, Từ Thiếu Yết đổi sắc mặt:

- Ngươi là muốn một đường đi tới đen sao?

Ở trong lời này, vẻ thất vọng lộ rõ trên mặt, tràn đầy ý chỉ tiếc mài sắt không thành thép, dẫn tới trái tim chúng tu chìm xuống.

Thanh Nhan Tiên Tử thất kinh, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành, muốn nói lại thôi.

Đạo Vô Phương thở dài, khẽ lắc đầu.

- Tiểu gia ta đi vẫn luôn là đen, ngươi không biết sao?

Phương Hành thì tiếp lời của Sấu Mã Đao Khách, uy nghiêm đáng sợ quát khẽ, rầm một tiếng, lấy ra một thanh Ma Đao, mang theo sát khí, chậm rãi đặt ở trước người, sau đó ánh mắt đảo qua Thiên Nguyên, đảo qua Thần Minh, cũng đảo qua Độc Long Tử trầm mặc không nói, trên người có ma khí mênh mông cuồn cuộn, như mây khói che đậy thân hình của hắn, nở nụ cười lạnh.

- ... Hiện tại ta còn muốn từng bước từng bước đi ra ngoài, xem các ngươi ai dám đến cản ta!

Chương 1640: Hung khí bạo phát

- Muốn giết ra ngoài sao?

Phương Hành âm lãnh nói, nghe vào trong tai tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc, trái tim đều run lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, không người mở miệng nói chuyện.

Nhưng lúc này, Phương Hành cười sang sảng, không phí lời nữa, xoay người nhìn Si Nhi, chỉ thấy nàng mở to mắt nhìn mình, có vẻ vừa lo lắng, vừa kinh sợ, không khỏi cười ha ha, nặn nặn mặt nàng, sau đó tay phải phất một cái, trực tiếp phất Si Nhi vào trong cốt lâu, ngay cả Thanh La tiên tử cũng bị đưa vào, sau đó đầu lâu hóa thành một vật nhỏ, thắt ở bên hông của hắn, làm xong chuyện này, ánh mắt Phương Hành đột nhiên quét tới, uy nghiêm đáng sợ quát lên:

- Hiện tại các ngươi không dám ra tay với ta, vậy ta đến đi!

Nói xong, Khi Thiên Bá Man Đao vung một cái, tựa hồ đang tìm kiếm đối thủ.

Lúc này, hắn bộc phát hung khí, trợn mắt quét bốn phía, bất kể là Thiên Nguyên hay Thần Minh, ai dám dễ dàng trêu chọc hắn?

Trong lúc nhất thời, bốn phía vắng vẻ, không người trả lời.

Thời điểm mũi đao của Phương Hành chuyển tới bên Thiên Nguyên, tựa hồ Vương Đạo Nhân bị hung khí trên người hắn chấn nhiếp, con mắt không khỏi chớp nháy, sau đó nhìn về phía Phương Hành, ánh mắt tràn đầy kiêng kỵ, thân hình lui về phía sau...

- Ngươi nhìn cái gì?

Hắn vốn tưởng ánh mắt của Phương Hành chỉ đảo qua hắn, lại không nghĩ rằng, Phương Hành lại nhìn chằm chằm hắn, lạnh giọng nói một câu.

- Ta nhìn ngươi a...

Vương Đạo Nhân ở dưới vạn chúng chú mục, cũng không muốn mất mặt mũi, theo bản năng muốn mạnh miệng.

Nhưng lời còn chưa nói ra, Phương Hành lại tiến lên, hung khí bạo phát, cả người lại như núi lửa thiêu đốt, ánh đao chém về phía Vương Đạo Nhân!

- Nhìn ta liền chặt ngươi!

Thời điểm gầm lên, Phương Hành đã vọt tới trước người Vương Đạo Nhân.

- A...

Vương Đạo Nhân bị hắn dọa đến sợ vỡ mật, thất thanh kêu to, chỉ bằng thực lực Tiên Danh tam phẩm của hắn, ở trong Chư Tử đạo tràng cũng là đệ tử nội môn, nhưng nội môn thì lại làm sao, thời gian hắn được Tiên Danh không lâu, căn bản không có tích lũy bao nhiêu lực lượng, bây giờ tu vi chết no cũng chỉ có thể đối kháng Chân Tiên cảnh, nơi nào có thể so chiêu với Phương Hành bây giờ, đón một đao này, hắn sợ hãi đến không chút nghĩ ngợi, trực tiếp chui vào trong đám người, một lòng bảo mệnh!

- Ma đầu ngươi dám...

Thấy Phương Hành ra tay, như một đoàn ma vân cuốn tới, nhìn như nhắm vào Vương Đạo Nhân, trên thực tế mười mấy tu sĩ Thiên Nguyên đều bị bao phủ, tu sĩ Thiên Nguyên khác nơi nào còn dám thất lễ, Từ Thiếu Yết quát to một tiếng, vội vàng chạy tới, đao gỉ tạo nên tầng tầng sóng gợn, mênh mông cuồn cuộn chém về phía Phương Hành, cùng lúc đó, ngay cả Đạo Vô Phương và Thanh Nhan Tiên Tử giật nảy mình, ánh mắt hai người bao hàm tiếc hận và tuyệt vọng, cùng kinh hô lên...

- Các ngươi đã gọi ta là ma đầu, vậy ta không lộ chút thủ đoạn của ma đầu, làm sao xứng với các ngươi?

Phương Hành lạnh giọng cười to, Khi Thiên Bá Man Đao vung mạnh, thanh đao gỉ kia bị va bay ra ngoài, rải rác tứ phương, như pháo hoa nổ tan, tu sĩ Thiên Nguyên ở trong phạm vi trăm dặm đều bị lực lượng rải rác quét đến liểng xiểng, kêu thảm không ngừng, ngay cả Từ Thiếu Yết cũng rên lên một tiếng, thịch thịch thịch lui ra vài bước, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hô mấy hơi thở mới ổn định lại.

- Ma đầu kia thật mạnh, ta vốn là Tiên Danh nhất phẩm, đạt được Tiên Hồn gia trì, cảnh giới tăng lên rất nhanh, dựa theo các trưởng lão giải thích, bây giờ ta đối đầu với Thái Ất Thượng Tiên hậu kỳ, cũng có sức đánh một trận, nếu tương lai có đầy đủ nội tình và tài nguyên, lực lượng Tiên Hồn hoàn toàn phát huy ra, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có thể chiến một trận, sao bây giờ cảm giác còn yếu hơn hắn rất nhiều?

Ở trong nháy mắt này, trong lòng Từ Thiếu Yết khiếp sợ khó có thể tưởng tượng.

Hắn cùng với thiên kiêu khác của Thiên Nguyên leo lên Phong Thần Bảng, tự nhiên rõ ràng một đạo lý, đó chính là tu vi của bọn họ đều là hư, như trước đây Thanh Nhan Tiên Tử nói với U Ẩn Trùng Mẫu, tu vi của mình là tài nguyên chất lên, vì vậy khi bọn họ chiếm được Tiên Danh của Phong Thần Bảng, đã có trưởng lão giảng giải phân tích lợi và hại trong đó, tuy nhiên cũng chính là nguyên nhân này, hắn mới cảm giác giật mình, bởi vì mình đã đứng ở trên vai Cự Nhân, mới có tu vi bây giờ...

Nhưng lúc trước ma đầu kia không có phần tạo hóa này, hắn là làm sao nắm giữ bản lĩnh như vậy, có thể so chiêu với mình?

Lẽ nào thật sự như đồn đại, hắn có thể sánh vai với mấy quái thai mà ngay cả trưởng lão cũng không dám quản?

Các loại ý nghĩ lóe lên trong lòng, thực sự là căm giận khó bình!

Cái cảm giác này, như con cái nhà giàu tranh cướp gia sản, một người trong đó bị trục xuất, phiêu bạt không chỗ nương tựa, nhưng mấy chục năm sau gặp lại, những công tử kế thừa gia sản kia bất ngờ phát hiện, con rơi bị trục xuất kia lại có tài lực hùng hậu hơn cả mình, một là không muốn tin tưởng hắn có thể tay không làm ra tài sản, hai là có chút không cam lòng...

- Ha ha, Tiên Danh nhất phẩm, chỉ có ngần ấy bản lĩnh sao?

Phương Hành đột nhiên quay người sang, uy nghiêm đáng sợ quát.

- Nói như thế, lúc trước ta không vào Thông Tiên Kiều là đúng!

Nói xong quay lại thân đao, chém về phía Sấu Mã Đao Khách!

Trước đây hắn ở trong tay đám người Lệ Hồng Y lĩnh giáo qua thực lực của Tiên Danh nhị phẩm, cảm giác đó là một loại gia trì có thể sánh ngang Tiên Mệnh, thậm chí nhìn bề ngoài còn cường đại hơn Tiên Mệnh, đủ làm tu vi của một người tăng lên mấy cấp độ, còn nắm giữ tiềm lực khủng bố, Chân Tiên bình thường đối đầu bọn họ, căn bản không hề có lực chống đỡ, bây giờ không dễ dàng nhìn thấy Tiên Danh nhất phẩm chân chính, trong lòng có chút khát vọng, dù sao đây chính là đồ vật lúc trước người ta không chịu cho mình...

Trong lòng hắn kìm nén nộ khí, muốn nhìn đồ vật các ngươi không chịu cho ta, đến tột cùng lợi hại bao nhiêu!

- Ma đầu kia tuyệt tâm diệt tính, tội không thể tha thứ, chư vị đồng đạo, chúng ta đồng thời trảm yêu trừ ma...

Trong nháy mắt này, Vương Đạo Nhân trốn vào trong các tu sĩ Thiên Nguyên đã kéo cổ họng kêu lớn, biểu hiện hoảng loạn.

- Bày xuống đại trận, trảm yêu trừ ma!

Các tu sĩ Thiên Nguyên hét lớn, từng người vận chuyển thần thông, bốn phương tám hướng, che kín bầu trời, bao phủ về phía Phương Hành!

Từ Thiếu Yết cũng quát một tiếng, nhảy đến trên ngựa, múa đao xông về phía trước, cùng lúc đó, trên người hắn kim quang mãnh liệt, lúc ẩn lúc hiện hình thành bóng mờ của một vị Tiên Nhân, bao phủ toàn thân, theo động tác múa đao về phía trước của hắn, bóng mờ Tiên Nhân cũng vạch về phía trước, lập tức có một đạo thần thông huy hoàng gào thét bay lên, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa vọt về phía Phương Hành, lại có thể nhìn thấy khí tức đại đạo lúc ẩn lúc hiện...

Có thể nói, đòn đánh này, ở một trình độ nào đó, đã có chút bóng dáng của Đại La Kim Tiên!

Nếu không tận mắt nhìn thấy, thực không thể tin được thứ này lại là một người tu hành chỉ mới mấy chục năm triển khai ra!

- Này chính là bí mật Tiên Danh nhất phẩm của các ngươi sao?

Nhìn thấy công kích này, Phương Hành thấp giọng quát, dò xét ra một chút bí mật của Tiên Danh, trái tim hơi động, bước lên một bước, trong lòng không bảo lưu, vận chuyển toàn lực, Khi Thiên Bá Man Đao không né không tránh, ngạnh chém mà ra...

Trong giây lát đó, sau lưng hắn hiển hóa ra ba Long ảnh mơ hồ khó gặp, cùng lúc đó, có tiếng đàn vang lên, đâm màng tai người, tựa hồ ở phía sau Phương Hành có một cây đàn ngọc vô hình khảy mạnh, mỗi khảy một tiếng, khí thế trên người Phương Hành sẽ mạnh mẽ một phần, mỗi lần tiếng đàn chạm nhau, sát cơ trên người Phương Hành càng tăng lên một phần, đến cuối cùng, như có ba bóng mờ xuất hiện ở xung quanh Phương Hành, theo một đao kia chém tới...

- Ngươi đây là...

Từ Thiếu Yết thấy một đao này, kinh hãi đến biến sắc, trong nháy mắt thất thần.

- Nếu ngươi là Tiên Danh nhất phẩm, như vậy ta tính mấy phẩm?

Phương Hành cười lớn, hay ánh đao đụng vào nhau.

Ầm ầm, tinh vực đại biến, khí lưu như biển càn quét bốn phương, Từ Thiếu Yết ở dưới một đao này, hầu như là liên tiếp phá nát, trên người hiển hoá ra tiên ảnh cũng tiêu tan, máu phun phè phè, thân hình ngã về phía sau, nhưng lúc này, Phương Hành theo sát bước lên, đập ra một quyền, tiếng đàn quanh người mãnh liệt, Từ Thiếu Yết đã sợ hãi đến vội vã lướt về phía sau, nhưng con ngựa chạy không kịp, bị Phương Hành đập trúng đầu...

- Hí...

Con ngựa gào thét, cả người đổ nát, hóa thành huyết nhục đầy trời.

- Truy Phong...

Từ Thiếu Yết kêu to, nhưng chỉ gọi một nửa đã ho ra đầy máu.

Lúc này, hầu như không ai có thể rõ ràng trái tim hắn bi thống...

Phương Hành cũng không để ý tới, một quyền đánh gục con ngựa, kinh sợ thối lui Từ Thiếu Yết, lại đạp ra một bước, tiên pháp xoay chuyển, đánh bay mười mấy tu sĩ Thiên Nguyên đến gần, cả người như lợi kiếm vọt thẳng vào trong các tu sĩ Thiên Nguyên, ép thẳng về phía trước, đi tới trước người Vương Đạo Nhân...

- Nhanh... Nhanh giết...

Vương Đạo Nhân vội vàng tiến vào trong các tu sĩ Thiên Nguyên, chính là vì bảo mệnh, lúc này hắn đang ra sức kêu to, giục người xung quanh tiến lên vây giết Phương Hành, nhưng đột nhiên cảm giác sau lưng lạnh toát, trái tim cả kinh, cái cổ chậm rãi quay người, sau đó hắn nhìn thấy một bàn tay lớn mạnh mẽ vồ về phía mình, nắm cổ của mình, chậm rãi giơ mình lên giữa không trung, ở trong quá trình này, dù hắn cũng có một thân tu vi, nhưng một chút cũng không sử dụng ra được...

- Ngươi... Ngươi... Ngươi dám giết ta?

Vương Đạo Nhân nhìn ánh mắt âm lãnh của Phương Hành, ngay cả đầu lưỡi cũng cứng lại.

- Nếu như trước đây bất luận ta làm sự tình gì, cũng sẽ ở trong miệng các ngươi thay đổi dáng dấp...

Phương Hành thì lại gằn giọng cười gằn:

- Vậy hôm nay ta ở trong lòng các ngươi lưu lại một vết thương, để các ngươi vĩnh viễn không quên được!

Chương 1641: Thiên Nguyên đệ nhất đại ma đầu

- Không nên, không nên giết hắn...

Các tu sĩ Thiên Nguyên, chẳng ai nghĩ tới bây giờ tu vi của Phương Hành sẽ khủng bố như vậy!

Trong vòng một chiêu, đẩy lùi Tiên Danh nhất phẩm Từ Thiếu Yết, càng ở thời điểm mọi người chưa kết thành đại trận, thậm chí ngay cả phản ứng cũng chưa xong, liền bắt Vương Đạo Nhân, như xách con gà con...

Bây giờ tính mạng của Vương Đạo Nhân đã ở trong tay hắn, không biết bao nhiêu người sợ hãi hô to!

- Giết hắn, liền... không cách nào quay đầu lại!

Trong này thậm chí bao gồm Thanh Nhan Tiên Tử và Đạo Vô Phương, bọn họ đều khiếp sợ kêu to, vội vàng xông về phía trước, muốn ngăn cản Phương Hành, dù sao trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, coi như Vương Đạo Nhân này đắc tội Phương Hành, hay bị Chư Tử đạo tràng vu hại cừu hận bao nhiêu, vào lúc này Phương Hành cũng không thể giết người, bởi vì chỉ cần hắn không giết người, thì dù vu hại nghiêm trọng đến đâu, cũng có một ngày nói rõ, nhưng ở dưới trường hợp này, ở dưới vạn chúng chú mục, nếu Phương Hành tự mình động thủ chém giết Vương Đạo Nhân, vậy hắn thật lựa chọn đối địch với Thiên Nguyên, đến thời điểm đó bất kể là ai, cũng không thể thay hắn phân trần cái gì, chỉ có thể định vững tội danh cho hắn!

Mà lúc này, thời điểm Phương Hành nhấc Vương Đạo Nhân lên, những người khác đều trầm mặc lại, hoàn toàn tĩnh mịch.

Trong lòng mỗi người đều khiếp sợ, chỉ nghĩ một vấn đề: Hắn thật dám giết người sao?

- Ma đầu, ngươi dám giết ta?

- Van cầu ngươi đừng giết ta...

- Giết ta ngươi sẽ không ngày quay đầu lại...

- Hết thảy còn có chỗ giảng hoà...

- Trên dưới Chư Tử đạo tràng đều sẽ đối địch với ngươi...

- Ngươi nhất định sẽ hối hận...

Vương Đạo Nhân bị Phương Hành nắm ở trong tay cũng giận dữ kêu lớn, vừa sợ hãi lại vừa phẫn nộ, lúc này hắn cũng không biết mình là nên xin tha hay uy hiếp, miệng kêu lung tung, làm mọi người lo lắng đề phòng!

Nhưng đối với vấn đề này, Phương Hành nghĩ không có phức tạp như bọn họ...

- Ta vốn không muốn quay đầu lại!

Đối mặt hai người ở sau lưng rõ ràng có chứa ý thân thiết kia, Phương Hành cũng không quay đầu lại nói.

Sau đó hắn múa đao, máu tươi vung vãi, thanh âm kinh ngạc nổi lên bốn phía...

Vương Đạo Nhân đang không ngừng kêu loạn thanh âm tắc nghẽn, một cái đầu lăn xuống, bị Phương Hành đá bay, cũng không biết bay về phía nào, mà thời điểm đầu bị đá bay, Vương Đạo Nhân rõ ràng còn chưa chết, Phương Hành vung tay, liệt diễm cuồn cuộn, thiêu cơ thể hắn thành tro tàn, không biết người bình thường tận mắt thấy thân thể của mình bị đốt thành tro là tư vị gì, nói chung thời khắc này, thần niệm của Vương Đạo Nhân là hận tới cực điểm...

- Hắn... Hắn thật sự giết người Thiên Nguyên...

Tĩnh mịch qua đi, có người sợ hãi kêu lớn, âm thanh run rẩy.

Hiển nhiên, bọn họ đều hiểu đây là ma đầu kia làm ra lựa chọn!

Cũng không biết vì sao, trên vai bọn họ lại như đè xuống một ngọn núi lớn.

Mùi vị đó, thật giống như bỗng nhiên lại thêm ra một đối thủ khủng bố, để bọn họ vừa sợ vừa hối hận.

- Ma đầu, ta không giết ngươi, thề không làm người...

Trong kinh hoàng, bỗng nhiên có tiếng quát to vang lên, chúng tu đều quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nói chuyện chính là Từ Thiếu Yết, vẻ mặt hắn phẫn hận, nâng thi thể ngựa gầy quỳ ở trong tinh vực, ánh mắt đỏ như máu, gắt gao nhìn Phương Hành, âm thanh như dao, sát khí lạnh lẽo:

- Truy Phong theo ta cả đời, theo ta lưu lạc giang hồ ba mươi năm, cùng ta kinh sương lịch tuyết, sống nương tựa lẫn nhau, ta coi nó như huynh đệ, coi là người nhà, nhưng ngươi lại... lại...

Hắn mạnh mẽ nói, trong viền mắt lại có hai hàng huyết lệ chảy xuống, khiến lòng người chua xót!

- Đệ tử Thiên Nguyên kết thành đại trận, cùng ma đầu kia không chết không thôi!

Nói đến cuối cùng, hắn đột nhiên hét lớn, thanh âm chấn động khắp nơi.

- Không giết ma đầu, không chết không thôi...

- Chém ma đầu này, vì Thiên Nguyên trừ hại...

- Vừa nãy ta còn đang do dự, nhưng hiện tại thấy ngươi giết Vương đạo hữu, còn có lời gì để biện giải?

Trong nháy mắt, cũng không biết bao nhiêu người bị tâm tình của Từ Thiếu Yết cảm hoá, lửa giận hừng hực, theo hắn hét lớn, sau đó triển khai thần thông, vãng lai ngang dọc, đan dệt như lưới, ai về chỗ nấy, tối thiểu có mười mấy đại trận hoặc lớn hoặc nhỏ bao phủ Phương Hành, từng cái từng cái sát khí ngút trời, trận uy hùng hồn trấn áp lại...

- Ha ha, người Thiên Nguyên muốn giết ta, sao chỉ là một hai lần?

Nhưng đối mặt đại trận, Phương Hành lại nở nụ cười.

- Nếu như thật có bản lĩnh, vậy thì giết cho ta xem!

Hắn một bên cười gằn, một bên cầm đại đao, đón lấy vô số đại trận vọt tới...

Ầm ầm ầm...

Một trận đại chiến chân chính triển khai, Phương Hành cùng các tu sĩ Thiên Nguyên tạo thành đại trận tiếp xúc, sau đó bùng nổ ra Phong Vũ Lôi Điện, thần quang phá diệt, như một đoàn phong bạo tuôn vào tinh vực, phàm là ngôi sao bị dư âm quét trúng, đều trong nháy mắt nổ tung, như vô số pháo hoa, cùng huyết nhục, tàn chi, tiếng thần thông càn quét, tiếng pháp bảo vỡ vụn, tiếng la giết, tiếng rên rỉ, đan dệt một thể, cực kỳ hỗn loạn...

Ở trong hỗn loạn tưng bừng, chiến trường này, thậm chí khiến người ta cảm thấy một vẻ đẹp rực rỡ...

- Đúng là một hồi ác chiến, chúng ta...

Thời điểm Phương Hành và các tu sĩ Thiên Nguyên ác chiến không ngớt, giết đến biển máu ngập trời, tình cảnh hỗn loạn tưng bừng, Thông Cổ Thần Vương và U Ẩn Trùng Mẫu cũng có chút xúc động, người người giấu giếm sát cơ, bất cứ lúc nào cũng sẽ ra tay...

- Hắn là Tiểu Thánh của Thần Đình ta, chúng ta vốn nên cứu hắn, chỉ là nhìn dáng dấp của hắn hiện tại, tựa hồ cũng không trung với Thần Chủ, kế sách hiện nay, chỉ có thể trước chờ bọn hắn lưỡng bại câu thương, lại ngư ông thủ lợi, chỉ là vị Đại La Kim Tiên kia...

Thông Cổ Thần Vương trầm ngâm, không nhịn được nhìn về phía Đại La Kim Tiên kia.

Nhưng lúc này, trong mắt vị Đại La Kim Tiên Độc Long Tử kia bắn ra ánh sáng trong vắt, như tràn đầy vui sướng, thấp giọng nói:

- Bây giờ xem như là niềm vui bất ngờ, nhìn dáng dấp vị 'đệ đệ' kia của ta, ở Thiên Nguyên danh tiếng cũng không quá tốt, dễ dàng như thế liền trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, cũng bớt đi ta tính toán, cũng được, sự không thể hoãn, là thời điểm nên thu lưới rồi, trước lấy Hỗn Độn Tiên Viên lại nói, chỉ cần có Tiên Viên, trở về Đại Xích Thiên chính là kỳ công!

Nói xong năm ngón tay đưa ra phía sau, không để cho người chú ý gảy mấy lần.

Bên Thần Minh, U Ẩn Trùng Mẫu trầm giọng mở miệng:

- Vị Đế Tử kia thực lực không tầm thường, sợ là ở trong Thái Ất cảnh khó gặp địch thủ, chỉ có điều bên Thiên Nguyên người đông thế mạnh, đại trận tinh kỳ, còn nữa, trên người bọn họ đều có một loại gia trì quái lạ, ngay cả ta cũng sợ mất mật, chúng ta không thể bất cẩn, vạn nhất để Thiên Nguyên bắt giữ hắn, chẳng phải Thần tộc không thu hoạch được gì? Mọi người nghe lệnh, nhanh chóng giết ra ngoài, ai có thể bắt giữ vị Đế Tử kia, ta tất thượng biểu Thần Chủ, ban người đại công...

Thông Cổ Thần Vương giật mình, vội vàng quay người sang:

- Ngươi...

Nhưng lời còn chưa nói hết, U Ẩn Trùng Mẫu đã gào thét, ngón tay điểm ra, chỉ nghe nhiều tiếng kêu quái dị truyền đến, rõ ràng là quái vật mà vừa rồi nàng đối phó Thanh Nhan Tiên Tử sinh ra, lúc này ăn được huyết nhục, thân hình càng to lớn khủng bố, hung thần ác sát vỗ cánh, như một hành tinh màu đen vọt về phía Phương Hành, mà theo nó lao ra, vô số sinh linh Thần tộc cũng kêu to, như mây đen quét ngang tinh vực vọt tới!

Vốn Phương Hành đã bị vô số đại trận vây công, bóng người lay động, hầu như nhấn chìm thân hình của hắn, bây giờ áp lực lại tăng gấp đôi, các loại sinh linh Thần tộc hình thù kỳ quái, tận dụng mọi thứ, khát máu dữ tợn, phá hỏng tất cả khe hở trong chiến trường, này quả thật là ba tầng trong ba tầng ngoài vây chết hắn...

Trong tinh vực sát khí cuồn cuộn, hội tụ thành đại thế, như ngân hà treo ngược, hóa thành vòng xoáy to lớn...

Mà ở trung tâm vòng xoáy, Phương Hành một người một đao, đối kháng chư thiên vạn vực, yêu tiên thần quái.

- Ha ha ha ha, trận chiến này thoải mái, sao không đồng thời đến đi?

Nhưng ở trong vòng vây, tiếng cười điên cuồng của Phương Hành vang vọng, chiến ý vô tận, làm người ta kinh ngạc.

- Ma đầu, ngươi đã không có đường sống, còn không quỳ xuống xin tha, bó tay chịu trói?

Trong lúc chém giết, có người có ý định làm tức giận Phương Hành, cố ý trào phúng hét lớn.

- Ma đầu, ngươi chết chắc rồi, dù là ai cũng không cứu được ngươi...

Càng có người uy hiếp nói, nỗ lực đánh nát lòng tự tin của Phương Hành.

- Ha ha, ngày hôm nay tiểu gia muốn giết thoải mái, các ngươi muốn giữ lại ta, có thể...

Phương Hành ở trong lúc ác chiến, cũng không ngại phân tâm cãi lại, Khi Thiên Bá Man Đao vung vẩy, chín đạo ánh sáng như mặt trời chói chang bay lên, rọi sáng một vực, dưới chân hiện ra biển máu, hai loại quái lực gia trì ở trên Khi Thiên Bá Man Đao, trong nháy mắt càn quét gần ngàn dặm, cũng không biết quét bay bao nhiêu sinh linh Thần tộc, phá hỏng bao nhiêu đại trận, lại càng không biết chém chết bao nhiêu người, chân tay cụt bay tán loạn, tiên huyết giội bốn phía, nhuộm đỏ hư không.

Mà ở trung tâm biển máu, Phương Hành hoành đao trước ngực, lớn tiếng cười to:

- ... Chí ít cũng phải lưu một nửa chôn cùng cho ta!

- Chuyện này... tặc này thật hung hãn...

Vô số người bị ma khí của hắn dọa sợ, thậm chí ngay cả khí cũng thở không ra.

Qua gần một tức mới có người hò hét, nhắm mắt xông lên...

- Các ngươi cho rằng hắn là ai...

Mà lúc này ở biên giới chiến trường, Thanh Nhan Tiên Tử đã khóc không ra nước mắt, Đạo Vô Phương thì nhìn chiến trường, không ngừng lắc đầu, vẻ mặt bi thương vô lực, trầm thấp than thở:

- ... Hắn là Thiên Nguyên đệ nhất đại ma đầu Phương Hành a...

Chương 1642: Có thể chết, không thể thua

- Oành!

Trong loạn chiến, Phương Hành đã bị vây quanh, nhưng đánh lâu như thế, hung hiểm tầng tầng, lại không thấy dấu hiệu thất bại!

Vừa lấy đao phá đao, mạnh mẽ đẩy lùi Từ Thiếu Yết, ngay cả hơi cũng không kịp thở, ở bên trái, ba mươi hai tu sĩ có Tiên Danh tạo thành đại trận đã như bánh xe xoay tròn vọt tới, đạo đạo tiên kiếm kích xạ, hầu như nắm giữ khả năng xé rách tất cả, mắt thấy muốn trực tiếp chém Phương Hành thành hai nửa, nhưng hắn chỉ cắn răng cười gằn, tay trái xoay một cái, lại dùng một tay triển khai thần thông, Thiên Địa Đại Ma Bàn sinh ra, âm dương nhị khí trên dưới di động, va chạm với đại trận, chỉ nghe răng rắc một tiếng, đại trận vỡ vụn, vô số tiên kiếm nát tan, ba mươi hai tên tu sĩ Thiên Nguyên cũng máu phun phè phè, như diều đứt dây ngã ra ngoài. .

Nếu là đấu pháp bình thường, thủ đoạn như vậy có thể khiếp sợ bốn toà, làm người cảm thán.

Nhưng hôm nay là loạn chiến!

Loạn chiến chính là mắt không kịp nhìn, đừng nói để người nghị luận khen ngợi, thậm chí ngay cả thời gian cân nhắc cũng không có!

- Giết!

Vừa mới đẩy lùi đại trận của Thiên Nguyên, một bên khác đã có bốn năm sinh linh Thần tộc hình rắn lấn đến gần người, vòng quanh hai chân Phương Hành, năm xà như mãng, chăm chú quấn chặt, ngay cả ngôi sao cũng sẽ bị chúng nó quấn đến phá nát, nhưng Phương Hành thầm vận thần thông, thân thể bùng lên mấy lần, chỉ nghe nhiều tiếng nổ tung, là năm sinh linh Thần tộc thân rắn bị hắn chấn thành mấy đoạn, kêu thảm thiết chết ở trong loạn cục!

- Chít chít...

Nhưng bởi vì trì hoãn, một con quái vật vọt lên, lưng mọc chín mắt, sáu cánh, trong bụng có mười hai chân nhỏ, răng nanh lòi ra ngoài, chính là U Ẩn Trùng Mẫu trước đây vì đối phó Thanh Nhan Tiên Tử, không tiếc bản nguyên sinh ra một con ác quái, bây giờ ăn được không ít huyết nhục, đã trở nên cực kỳ khủng bố, không chỉ lực lượng mạnh mẽ, lại còn có thần trí, thừa dịp Phương Hành không lưu ý, từ trong bóng tối nhào ra, muốn thôn phệ Phương Hành...

Vào lúc này xung quanh Phương Hành, thế công như thủy triều, căn bản không có cách né tránh hoặc triển khai thần thông.

Hơn nữa yêu quái này nham hiểm, lại chuyên nhằm vào cánh tay trái của Phương Hành, như muốn trong một đòn, trước tiên cắn đứt một cánh tay của Phương Hành lại nói, hơn nữa từ thế cục hôm nay đến xem, coi như Phương Hành muốn thu hồi cánh tay trái này, cũng hoàn toàn không kịp...

- Ha ha ha ha...

Trong loạn cục, sát cơ khắp nơi, lúc nào cũng có hung hiểm, Phương Hành lại cất tiếng cười to, mắt thấy quái vật kia vọt tới, mình không kịp thu tay, trái lại không có dự định thu tay về, tay trái đột nhiên nắm lại, đưa vào trong miệng quái vật kia, chỉ nghe "răng rắc", trong lúc nhất thời xung quanh người người đại hỉ, cho rằng cánh tay của hắn đã bị quái vật cắn đứt, ở trong lúc ác chiến, mất một cánh tay, này chính là tổn thất hơn nửa sức chiến đấu!

Bọn họ đều cảm thấy đây là một cơ hội, bỗng dưng bạo hống, vội vàng vọt tới.

Nhưng rất nhanh bọn họ lại khiếp sợ phát hiện, cục diện không giống như mình nghĩ!

Tiếng răng rắc kia, không phải thanh âm cánh tay của Phương Hành bị cắn đứt, mà là răng nanh của quái vật bị chấn gãy, cánh tay trái của Phương Hành vận chuyển thần thông, lại còn cứng hơn tiên thiết, bàn tay chủ động đưa vào trong miệng quái vật kia, không những không bị quái vật cắn đứt, trái lại đập vỡ mấy cái răng nanh, còn dựa thế thăm dò vào bụng, ở trong tiếng kêu thảm của quái vật, nội tạng đều bị kéo ra, như Lưu Tinh Chùy vung vẩy về bốn phía...

Phốc phốc phốc phốc...

- A...

- Chạy mau...

Hắn quét qua như thế, lấy quái vật kia làm binh khí, đánh cho bốn phương người ngã ngựa đổ, không biết có bao nhiêu sinh linh Thần tộc bị hắn quét qua đụng đến chia năm xẻ bảy, cũng không biết có bao nhiêu tu sĩ Thiên Nguyên bị hắn quét đến gãy xương gân đứt, khu vực mấy chục dặm bị hắn quét ra ngoài, bất luận là tu sĩ Thiên Nguyên hay sinh linh Thần tộc, đều lùi ra ngoài vòng tròn này, nhìn Phương Hành cả người đẫm máu, nhưng hung mãnh như chiến thần, cảm giác được khí lạnh từ đáy lòng bay lên, cả người có chút lạnh lẽo, ánh mắt hiển lộ hết kính nể...

- Chuyện này... này vẫn là người sao?

Nhìn con quái vật cực kỳ đáng sợ kia, lại bị Phương Hành móc ruột, giống như chơi diều quét bốn phía, chít chít kêu thảm thiết, bọn họ rõ ràng cảm nhận được thực lực của Phương Hành khủng bố, trái tim thình thịch nhảy lên!

- Con sâu nhỏ xấu như thế, cũng muốn cắn ta?

Phương Hành bức lui chúng tu và sinh linh Thần tộc, xách quái vật kia tới trước người, quái vật này còn chưa có chết, răng nanh cực kỳ sắc bén, móng vuốt có thể so với tiên kiếm đâm về phía Phương Hành, Phương Hành trực tiếp đạp một cước, đạp nó bay về phía một ngôi sao, chấn động đến ngôi sao kia run rẩy, tro bụi tràn ngập vào trong tinh vực, lại dùng sức ép mấy lần, sau đó âm thanh hung tợn mới từ trong ngôi sao kia truyền ra:

- Không biết tiểu gia ta ba tuổi liền dám đâm tổ ong vò vẽ sao?

Cái dáng vẻ kia thực để người hoảng sợ, không biết làm bao nhiêu người run lập cập.

Sau khi giẫm chết quái vật, Phương Hành nhảy một cái, đã nhảy về tinh vực, ánh mắt quét qua, phàm là bị ánh mắt của hắn lướt qua, không ai không cả kinh, theo bản năng muốn lui về phía sau, Phương Hành cười ha ha, lần thứ hai nhấc lên đại đao, mấy đạo tiên mang lay động, tiếng đàn không biết nơi nào đến mơ hồ có thể nghe được, boong boong mãnh liệt, theo hung khí của hắn chập trùng bất định:

- Còn chưa đã nghiền, đến giết đi...

Rào...

Hắn vọt vào trong vòng vây, có điều lần này không giống như đối phương vây giết hắn, mà như hắn đuổi theo một đám người giết, chỗ đi qua người ngã ngựa đổ, bất luận đối phương là cao thủ thần thông mạnh mẽ hay tạo thành đại trận, đều bị hắn lấy cứng chọi cứng, lấy cường chiến cường, khắp nơi đều là khói thuốc súng cuồn cuộn, khắp nơi đều là biển máu, khắp nơi đều là thanh âm kêu thảm thiết!

Mảng lớn chiến trường này, như trở thành lò sát sinh...

- Phương Hành, không nên giết nữa, nếu ngươi tiếp tục giết, thì thật không quay đầu lại được...

Ở ngoài chiến trường, Thanh Nhan Tiên Tử, Đạo Vô Phương cùng với một ít người Thiên Nguyên tin tưởng Phương Hành, nhận thức Phương Hành, vì lẽ đó không có gia nhập hỗn chiến, lúc này sắc mặt đã phức tạp tới cực điểm, không cách nào hình dung bọn họ hối hận và tuyệt vọng, bọn họ đều không tham chiến, cũng không cách nào ngăn cản người khác tham chiến, nhưng vào lúc này, trong lòng bọn họ dày vò còn khó chịu hơn, không nguyện nhìn thấy Phương Hành bị thương, cũng không muốn nhìn thấy hắn tiếp tục giết người...

Ở bước ngoặt này, Thanh Nhan Tiên Tử thực không nhịn được, lại vọt thẳng vào chiến trường, muốn ngăn cản những thứ này.

- Chính vì có những người này, ta mới không quay đầu lại được!

Nhưng Phương Hành không để ý, đánh về phía nàng một chưởng, khách khách, Thanh Nhan Tiên Tử bị hắn đánh bay ra ngoài vòng chiến, thân mê uể oải ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt, tâm thần khuấy động, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi...

- Thanh Nhan Tiên Tử, hắn đã giết ra tính tình, ngươi không ngăn cản được hắn rồi...

Đạo Vô Phương vội vã chạy tới, đỡ lấy Thanh Nhan Tiên Tử, vô cùng đau đớn khuyên bảo...

Nhìn chiến trường kia, ánh mắt của hắn cũng dần dần rơi vào trong tuyệt vọng!

- Người này lợi hại, dưới Đại La khó gặp địch thủ!

Mà nhìn chiến trường hỗn loạn tưng bừng, bình tĩnh nhất chính là Đại La Kim Tiên Độc Long Tử, nhìn thấy Phương Hành lấy cứng chọi cứng, lấy cường chiến cường, hai con mắt của hắn lạnh như băng, khẩu khí đông cứng mở miệng:

- Nếu tiếp tục như vậy nữa, nhân mã hai phe sớm muộn gì cũng sẽ bị hắn dây dưa đến chết, bất quá cũng phải bỏ ra cái giá khổng lồ, chỉ là tiểu nhi kia pháp lực cuồn cuộn, càng chiến càng mạnh, cũng không biết hắn hao hết pháp lực là chuyện khi nào, rất khó nói...

- Đúng vậy, tuy thực lực song phương cách xa, hắn bị dây dưa đến chết là chuyện sớm muộn, chỉ là thực khó nói sẽ kéo tới khi nào, vị “đệ đệ' này của ta, quả nhiên là dũng mãnh thiện chiến, chỉ vì trước đây hắn vẫn xảo quyệt gian giảo, chơi đùa khôn vặt, làm cho ta có chút bất ngờ, không nghĩ tới hắn còn có một mặt khủng bố bực này, ha ha, là ta nhìn nhầm...

Mắt dọc của Độc Long Tử lấp loé mấy lần, âm thanh biến thành Đế Thích, nhẹ giọng hít một hơi, sau đó khẽ lắc đầu, trầm ngâm hỏi:

- Tiên sinh, dưới cái nhìn của ngươi, những người kia còn cần bao lâu mới có thể đánh bại hắn?

- Hắn sẽ bị giết chết, nhưng sẽ không bị đánh bại!

Âm thanh của Độc Long Tử nói.

Đế Thích trầm ngâm, sau một lát mới nói:

- Nhưng ta còn không muốn hắn chết, giữ lại hắn còn có tác dụng!

Độc Long Tử nói:

- Vậy chỉ có ta ra tay!

Đế Thích nhìn chiến cuộc, trầm mặc một lát mới nói:

- Thời gian cũng sấp xỉ rồi, lại kéo nữa sợ là Thần Chủ và ba vị trưởng lão của Thiên Nguyên sẽ phát hiện bên này tử thương nặng nề, trở lại xem xét, phiền phức tiên sinh rồi!

- Dễ như ăn cháo...

Độc Long Tử nhàn nhạt mở miệng, sau đó bước ra một bước, ngôi sao nổ tung.

Độc Long Tử bước ra bước thứ hai, tốc độ tăng lên tới cực hạn, ngay cả thân hình của hắn cũng giống như hòa vào trong hư không, chỉ có thể nhìn thấy thân hình hắn đột nhiên biến mất, bụi mù xuất hiện ở trong tinh vực, trực tiếp tiến vào chiến trường, bụi mù giăng khắp nơi, hết thảy sinh linh Thần tộc và tu sĩ Thiên Nguyên đều bị đánh bay, lưu lại một mảnh lớn trống không, sau đó bụi mù nhằm vào trung tâm nhất... Phương Hành!

Phốc!

Một chưởng chặt chẽ vững vàng đánh vào sau lưng Phương Hành, đánh hắn bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, như một tấm lụa đỏ...

Chương 1643: Không làm thịt ngươi không họ Phương

Phương Hành đang đối kháng với đại trận của Thiên Nguyên, kỳ thực đã nhận ra sau lưng xuất hiện khí tức lạnh lẽo, chỉ là đối phương đến quá nhanh, tuy hắn phát hiện, nhưng còn chưa kịp xoay người lại, đã bị Độc Long Tử đánh lén, sau đó miệng phun máu tươi, thân hình mất khống chế, như một ngôi sao bị đánh bay ra ngoài gần vạn dặm, đụng vào một viên đại tinh, sau đó lại đâm xuyên nó, tiếp tục bay về phía trước, liên tiếp xuyên qua ba viên đại tinh, lúc này mới mài hết thế đi, không nhúc nhích nằm ở trong tinh không...

Miệng hắn phun máu tươi, lưu lại một huyết tuyến, loang lổ điểm điểm, lẳng lặng trôi nổi...

Bá...

Biến cố bất thình lình, lập tức chấn kinh tất cả mọi người, không gian lặng lẽ tĩnh mịch!

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Độc Long Tử đột nhiên ra tay kia, ánh mắt vừa kinh vừa sợ.

Vừa nãy bọn họ đều vây quanh Phương Hành ác chiến, có thể nói cực kỳ hung hiểm, áp lực như núi, lúc nào cũng có thể chết ở trong tay tiểu ma đầu kia, Độc Long Tử đột ngột ra tay, một chưởng đánh tiểu ma đầu kia không rõ sống chết, theo lý thuyết là giúp bọn họ, nhưng lúc này, bọn họ ai cũng không có ý cảm kích, trong lòng càng không dám ung dung, trái lại cảm thấy áp lực khủng bố...

Độc Long Tử kia chỉ dùng một chưởng, đã hóa thành hình tượng ma thần ở trong lòng bọn hắn!

Ở trong nháy mắt này, bọn họ do dự, không biết nên làm như thế nào...

Giúp tiểu ma đầu kia cố nhiên là không thể, nhưng giúp vị Đại La Kim Tiên thần bí kia càng không nên, nhưng nếu ở một bên nhìn, tựa hồ cũng không được, trong lúc nhất thời, bọn họ cảm giác hỗn loạn khó có thể phân trần!

- Ha ha!

Độc Long Tử chỉ nhìn lướt quá các sinh linh Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc, cười gằn một tiếng, không nói lời nào, chậm rãi xoay người, đi về phía Phương Hành, tựa hồ muốn đi bồi thêm một kích...

- Ngươi dám giết hắn, ta trước giết ngươi!

Nhưng hắn mới bước ra một bước, bên tai đã truyền đến một thanh âm thê thảm, Độc Long Tử dừng lại, cau mày nhìn sang, liền thấy Thanh Nhan Tiên Tử, nữ tử này đã vung chưởng nhảy lên, mạnh mẽ bắt pháp ấn, muốn đi qua liều mạng với hắn, trên người ánh sáng năm màu càng tụ càng nhiều, quả thực đã như một đoàn tường vân, nhưng sắc mặt của nàng càng ngày càng xám, vết máu ở khóe môi còn chưa khô, so sánh với sắc mặt tái nhợt của nàng, càng làm người nhìn thấy mà giật mình.

- Hừ!

Vị Đại La Kim Tiên kia nhẹ nhàng hừ lạnh, hai mắt híp lại, thần mang hiện lên.

Thanh Nhan Tiên Tử áp chế thương thế của mình ra tay, ánh sáng năm màu bị ánh mắt của hắn chiếu rọi, thần hồn lập tức bị chấn động mạnh, nàng vốn đã trúng Phương Hành một chưởng, hơn nữa trong lòng tuyệt vọng, tâm tình di động, tinh thần bất ổn, lúc này vận chuyển tu vi còn là thần thông cấm kỵ, bị Đại La Kim Tiên liếc mắt nhìn, thần hồn va vào một phát, ánh sáng năm màu tiêu tan, tiên ý phản phệ, lại phun ra một ngụm máu lớn.

- Thanh Nhan Tiên Tử, ngươi không ngăn được...

Đạo Vô Phương vội vã ngăn ở trước người nàng, cảnh giác nhìn Độc Long Tử, hiển nhiên là lo lắng hắn tiếp tục hạ sát thủ, nhưng Độc Long Tử chỉ hơi ngừng chân, liền nghiêng đầu, tiếp tục đi về phía trước, không để ý tới nàng.

- Vị tiền bối này, ngươi...

Ở trước mặt Độc Long Tử, còn có rất nhiều tu sĩ Thiên Nguyên, có người không cam lòng nhường đường, không nhịn được trầm giọng mở miệng.

Bọn họ cảm thấy không cam lòng, nếu để Độc Long Tử giết hoặc bắt ma đầu kia, như vậy chẳng phải Hỗn Độn Tiên Viên lọt vào trong tay đối phương, vậy bên Thiên Nguyên mình mưu tính, chẳng phải thành rổ trúc múc nước?

- Cút!

Nhưng ánh mắt của Độc Long Tử lạnh lùng quét qua, ngón trỏ hơi gảy, khách khách mấy tiếng, hư không như kết thành lưu ly, đâm về phía tu sĩ Thiên Nguyên mở miệng nói chuyện, hầu như trong nháy mắt, tu sĩ Thiên Nguyên kia miệng phun máu tươi, thân hình như diều đứt dây bay ra ngoài, va lăn mười mấy người, trong lòng những người khác chìm xuống, theo bản năng lui về phía sau, ánh mắt mọi người đều sợ hãi kiêng kỵ nhìn Độc Long Tử.

Ánh mắt của Độc Long Tử quét qua lần thứ hai, ở trước người hắn, đã không có ai dám chặn đường.

Coi như là Từ Thiếu Yết, ánh mắt hắn thâm trầm, mang đầy thù hận, thấy mọi người lui về phía sau, do dự vài lần, cuối cùng cũng không nói gì, thậm chí thời điểm bị ánh mắt của Độc Long Tử quét qua, cũng theo bản năng tránh đi.

Trong tinh vực lặng lẽ, không người dám nhìn thẳng Độc Long Tử, cũng không người dám nói chuyện.

Độc Long Tử nhìn trước mặt đã không có một bóng người, tựa hồ cực kỳ hài lòng, hơi gật đầu, muốn bước đi tiếp.

- Ai, sao hiện tại các ngươi nhu nhược như thế?

Nhưng lúc này, trong hư không tĩnh lặng, lại có một giọng nói vang lên.

Tuy âm thanh rất nhỏ, nhưng xung quanh quá yên tĩnh, vì vậy có vẻ rất chói tai, cực kỳ rõ ràng.

Vô số người thẹn thùng, quay đầu nhìn về phía hắn, vừa nhìn thấy đối phương, trong lòng không khỏi tức giận, người nói chuyện gầy gò xấu xí, chính là Ô Nhất Điển, lúc này hắn hiếu kỳ đánh giá chung quanh, tựa hồ không hiểu tại sao người chung quanh đều sợ Độc Long Tử như thế, dáng dấp vô tội...

Có điều Độc Long Tử cũng nghe được âm thanh này, lạnh lùng liếc hắn một cái, làm hắn sợ hãi đến biến sắc, người chung quanh đều cách hắn rất xa, hiển nhiên là sợ bị hắn liên lụy, hai chân Ô Nhất Điển run run, khuôn mặt khổ sáp, như cầu xin nhìn Độc Long Tử:

- Ngươi... Ngươi đừng giết ta, ta có hậu trường...

- Hừ!

Thấy chỉ là một kẻ điên điên khùng khùng, Độc Long Tử cũng lười tính toán, hơn nữa trong lòng Đế Thích cũng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vẫn thúc hắn, vì vậy tiếp tục đi tới, thân hình tăng nhanh, vài bước đã đến chỗ Phương Hành...

Vèo!

Độc Long Tử nhìn thấy Phương Hành đã bị mình đánh không rõ sống chết, bổ thêm một đòn là có thể đại công cáo thành, trực tiếp bắt giữ, nhưng không nghĩ tới, vừa bước vào vùng tinh vực này, lại cảm giác trước người sát cơ tăng vọt, ánh đao bổ xuống, hắn nở nụ cười lạnh, thân hình hơi nghiêng, động tác nhìn như đơn giản, nhưng diệu đến đỉnh cao, tránh thoát ánh đao, sau đó thuận thế vỗ ra một chưởng, chỉ nghe một tiếng rên lên, thân hình Phương Hành bị đánh bay ra ngoài.

Lần này, hắn bị đánh thương thế càng nặng, ngay cả đao cũng mất, như túi rách va nát một viên tinh thần.

Ánh lửa lan tràn, máu tươi phun mạnh, thân hình suýt nữa ngã oặt, nhưng lại gắng gượng đứng ở giữa không trung, hắc giáp đã sớm rách rưới, xem ra lúc nào cũng có thể ngã xuống, khó đứng lên được nữa, nhưng cuối cùng gắng gượng đứng, sau lưng biển lửa lan tràn...

- Trước đây ngươi có thể chiếm tiện nghi, là bởi vì ta bị ngươi lừa gạt...

Độc Long Tử chắp hai tay sau lưng, lần thứ hai đi về phía hắn, mắt dọc lấp loé, âm thanh đã biến thành Đế Thích, cười dài nói:

- Lần này ngươi và ta xem như chính diện giao phong, ngươi nghĩ mình còn có thể có phần thắng sao?

Vừa nói, hắn vừa đến gần Phương Hành, giơ tay lên, Khi Thiên Bá Man Đao bị hắn triệu hoán, trực tiếp bay vào trong tay hắn, sau đó hắn nhẹ nhàng cầm đao, chậm rãi chỉ về phía Phương Hành, trong thanh âm hiện lên sát khí:

- Việc đã đến nước này, ngươi còn có lời gì muốn nói không?

- Từ Thiếu Yết, đây chính là kết quả ngươi muốn sao?

Xa xa, bất kể là sinh linh Thiên Nguyên, hay sinh linh Thần tộc, sau khi cùng Phương Hành ác chiến, đều đã tử thương nặng nề, ngay cả sĩ khí cũng giảm, vào lúc này thực rất khó có dũng khí chiến một trận với Đại La Kim Tiên, trở thành khán giả, ngơ ngác nhìn hư không.

- Ta...

Tựa hồ Từ Thiếu Yết cũng rất khó tiếp thu, một lát sau mới trầm mặt nói:

- Ma đầu vô liêm sỉ, người người phải trừ diệt!

- Đến tột cùng hắn là ma đầu, hay bị tư tâm của ngươi bức thành ma đầu?

Đạo Vô Phương lạnh giọng hét lớn, lửa giận bùng cháy.

Tựa hồ Sấu Mã Đao Khách thẹn quá thành giận, quát lên:

- Lại không chỉ một mình ta nói hắn là ma đầu, vì sao tới hỏi ta?

- Ngươi... ha ha...

Nghe được hắn trả lời, Đạo Vô Phương cảm giác quá hoang đường, giận dữ cười lên.

Người ở chung quanh nghe tiếng cười của hắn, trong lòng đều khó chịu, cảm giác cực kỳ phức tạp.

- Xong xong, lần này xong...

Ở trong trầm mặc, Ô Nhất Điển có chút kinh hoảng mở miệng.

Người chung quanh đang tức giận, trong lòng kìm nén hỏa diễm không nơi phát tiết, vì vậy lớn tiếng giáo huấn:

- Tiểu ma đầu kia sắp mất mạng ở trong tay Đại La Kim Tiên, Hỗn Độn Tiên Viên bị người đoạt mất, đương nhiên là xong, còn cần ngươi tới nhắc nhở chúng ta sao?

- Không, không đúng...

Nhưng Ô Nhất Điển không chỉ không câm miệng, trái lại âm thanh càng vang, ánh mắt vừa kinh vừa sợ chỉ về phía trước, vẻ mặt như đưa đám nói:

- Ta là nói, lúc này các ngươi thật bức hắn nổi nóng, lần này là thật xong, hắn nóng giận rất đáng sợ...

Mọi người nghe vậy, trong lòng đều cả kinh, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

- Ngươi hỏi ta có lời gì muốn nói?

Mà lúc này, Độc Long Tử đã đến trước người Phương Hành, Phương Hành bị thương nặng, thậm chí có thể nói thê thảm rốt cục đứng thẳng người, hắn đối mặt với Đại La Kim Tiên, hai mắt lộ ra vẻ hung ác, cắn răng, giống như gằn từng chữ mở miệng:

- Việc đã đến nước này, vậy ta chỉ có một câu để nói...

- Ngày hôm nay nếu không làm thịt được ngươi, tiểu gia ta không họ Phương!

Chương 1644: Ma đầu

- Ngươi… Ha ha ha ha…

Độc Long Tử, hoặc nói là Đế Thích, nghe Phương Hành nói xong, không nhịn được cười lớn, trong tiếng cười tràn đầy chế nhạo, đơn thuần chính là cảm thấy buồn cười, dù sao Độc Long Tử cũng là Đại La Kim Tiên, tương đương nhất thiên chi chủ, mà Phương Hành tuy hung cuồng bá đạo, nhưng chỉ là Thái Ất Thượng Tiên, mặc dù chỉ kém một tia, nhưng người tu hành đều hiểu, hai cảnh giới kia chênh lệch, là không thể tính theo lẽ thường, có thể nói lạch trời, mà một Thái Ất Thượng Tiên bị thương nặng, tới gần tuyệt cảnh, lại nói muốn làm thịt Đại La Kim Tiên, cái này chính là chuyện cười.

Mà ở phía xa, tu sĩ Thiên Nguyên cũng được, sinh linh Thần tộc cũng được, đều nhìn thấy thân ảnh nói chuyện kia, tâm tình cực kỳ trầm trọng, một lúc lâu không người mở miệng…

Mà ở trong tiếng cười lớn của Độc Long Tử, Phương Hành chỉ cười gằn nhìn hắn, hàm răng cắn chặt, không nói một lời.

- Ngươi xác định bây giờ ngươi còn có năng lực tái chiến…

Thời điểm Độc Long Tử cười xong, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Hành, Phương Hành lại động.

Khi Thiên Bá Man Đao đã bị Độc Long Tử đoạt, hắn là tay không!

Thời điểm Độc Long Tử cười to, hắn không nói tiếng nào, nhưng khi Độc Long Tử cười xong, lại đột nhiên vung quyền, pháp lực nổ tung, ba hình bóng đại mãng ở sau lưng vọt lên, tiếng đàn vô hình boong boong mãnh liệt, lực lượng khó có thể hình dung gia trì đến trên người Phương Hành, lúc ẩn lúc hiện như lực lượng Tiên Danh nhất phẩm của Từ Thiếu Yết, càng mấu chốt là, trên người Phương Hành hiển lộ ra, không chỉ có lực lượng Tiên Danh nhất phẩm, mà là ba đạo lực lượng Tiên Danh nhất phẩm!

Ầm! Ầm! Ầm!

Chỉ nháy mắt, trong cơ thể hắn như có ba ngọn núi lửa bạo phát, lực lượng tăng lên gấp ba!

Sau đó hết thảy lực lượng, đều gia trì đến trên quả đấm của hắn, lực lượng thức giới cũng thuận theo xuất hiện, một hư ảnh thế giới hiện ra ở trên đỉnh đầu của hắn, trong thế giới kia có núi có biển có cự mộc, thậm chí còn có Tiên Viên phiêu phù ở giữa không trung, nhìn như phiêu miễu không dấu tích, nhưng ẩn chứa lực lượng cuồng bạo khó có thể hình dung, đều bị Phương Hành triệu hoán lại...

- Ta nói không phải chuyện cười!

Theo tiếng rống của Phương Hành, một quyền này của hắn đột nhiên đảo qua, mạnh mẽ đập về phía Độc Long Tử.

- Ngươi!

Độc Long Tử rõ ràng còn muốn tiếp tục duy trì dáng dấp bình tĩnh, nhưng trong nội tâm không khỏi kinh hãi, lấy tu vi của hắn bây giờ, tự nhiên nhìn ra lực lượng gia trì trên người Phương Hành tăng mạnh, cộng thêm hư ảnh thế giới quái lạ, càng làm cho lực lượng của đối phương có vẻ mờ mịt không dấu tích, vốn hắn cảm giác mình chỉ cần một đao là có thể chém ma đầu kia, nhưng bây giờ lại có chút kiêng kỵ!

Dù hắn là Đại La Kim Tiên, cũng không muốn bị cú đấm kia đánh trúng... trúng sẽ chết người!

Cũng chính là nguyên nhân này, đối mặt một quyền hung cuồng vô biên, hắn không nhịn được nhíu mày, lùi về sau một bước.

Dù sao cũng là Đại La Kim Tiên, tìm hiểu lực lượng đại đạo, chỉ lùi lại đơn giản, nhưng không còn hình bóng, diệu đến đỉnh cao tránh thoát cú đấm kia của Phương Hành, thân hình khó có thể dự đoán, nháy mắt xuất hiện ở bên cạnh Phương Hành, Khi Thiên Bá Man Đao nâng lên, nhìn như chỉ một đao, là có thể chém thân thể Phương Hành, triệt để tan rã sức chiến đấu của hắn...

- Thiên Địa Đại Ma Bàn!

Nhưng còn không chờ đao của hắn chém xuống, Phương Hành đã thuận thế xoay người, tốc độ mau đến dọa người, hai tay vận chuyển Thiên Địa Đại Ma Bàn, âm dương nhị khí lăn lộn, như một đại mài bị hắn quét ngang về phía Độc Long Tử, tất cả động tác quả thực như nước chảy mây trôi, đã không phải Thái Ất Thượng Tiên phổ thông có thể tưởng tượng, ngay cả Độc Long Tử cũng cảm thấy kinh ngạc, nhẹ nhàng "Ồ" một tiếng!

Theo lý thuyết vào lúc này hắn nên tránh thoát, nhưng một là thần thông của Phương Hành đẩy tới quá nhanh, hai là hắn đã né một lần, lại tiếp tục trốn khó tránh khỏi sẽ mất thân phận, bởi vậy hắn hơi do dự, không có trốn nữa, mà thuận thế nhấc lên Khi Thiên Bá Man Đao, động tác trôi chảy đến cực điểm, chém về phía Âm Dương Đại Ma Bàn, trước đây hắn chưa tiếp xúc qua Khi Thiên Bá Man Đao, tự nhiên không cách nào phát huy ra thần uy của nó, nhưng bằng vào tu vi của hắn, cũng làm cho một đao kia cực kỳ khủng bố!

Ầm!

Một đao chém ở trên Âm Dương Đại Ma Bàn, lập tức chém thần thông kia chia năm xẻ bảy, lực lượng bạo phát ra, uy lực không thua mặt trời nổ tung, Độc Long Tử kinh hãi, không dám nghĩ nhiều, vội vàng lui ra ba ngàn dặm!

Vèo...

Âm Dương Đại Ma Bàn bị chém nứt, Phương Hành bị đẩy lui mấy vạn dặm, hai tay máu thịt be bét.

Nhưng lúc này, tâm ý dũng mãnh của hắn lại bị kích phát ra, dựa vào tư thế bị nổ bay, thân hình ở bên ngoài mấy vạn dặm đạp một cước, lấy tốc độ nhanh hơn bắn ngược trở về, dưới chân đạp thân pháp Thái Thượng Tiêu Dao Kinh, trên người sử dụng vũ pháp Thái Thượng Phá Trận Kinh, một người như một chi tiên quân, khí tức gào thét, quả thực như thiên quân vạn mã xung phong, xa xa vọt về phía Độc Long Tử, chỗ thân hình đi qua, Nhật Nguyệt Tinh Thần run rẩy...

- Tiểu nhi ngông cuồng!

Ngay cả Độc Long Tử cũng thay đổi sắc mặt, hắn dùng Khi Thiên Bá Man Đao không quen, tiện tay cất đi, hai tay bắt ấn, thân hình phóng lên trời, đánh ra một thức thần thông, biểu hiện trên mặt đã hơi trầm trọng, đáy lòng lại ngóng trông, chiêu thức này của mình có thể để cho tiểu tử Thái Ất cảnh kia tan vỡ, từ bỏ chống lại.

Nhưng sự thực để hắn thất vọng trước sau như một, Phương Hành đạp lên hư không, hai mắt đỏ ngầu, lại trực tiếp đón thần thông của hắn vọt lên, một tiếng vang ầm ầm, hắn lấy thân thể va nát thần thông của mình, thương thế vốn đã có vẻ cực kỳ khủng bố bây giờ càng đáng sợ, đầy người đều là máu tươi, nhưng thế tiến công không giảm chút nào, vẫn cứ vọt về phía mình...

Oành!

Đến lúc này, Độc Long Tử cũng không còn biện pháp khác, chỉ có thể thầm vận lực lượng đại đạo, miễn cưỡng đỡ lấy đòn đánh này.

Ầm!

Công kích đánh đến khí tức quanh người Phương Hành sụp đổ, thân hình cũng rút lui mấy ngàn dặm, nhưng hắn không nói một lời, lần thứ hai vọt lên, nhìn dáng dấp kia, lại giống như bất tử không thương, rõ ràng mỗi tiếp xúc một lần, thương thế trên người sẽ nặng một phần, nhưng khí thế không những không giảm, trái lại càng cuồng bạo, cả người quả thực như ma thần trong truyền thuyết!

- Ma đầu…

Ngay cả Độc Long Tử cũng không còn cách, không nhịn được thầm mắng một tiếng, lần thứ hai cúi người xông ra ngoài.

- ... Hắn là đuổi theo Đại La Kim Tiên đánh sao?

Không nói lúc này trong lòng Độc Long Tử nghĩ thế nào, nhưng tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc đã bị tình cảnh trước mắt dọa sợ, bọn họ vốn nghĩ mình nhìn thấy sẽ là Đại La Kim Tiên phất tay trấn áp ma đầu kia, lại không nghĩ rằng, lại thấy ma đầu kia hung cuồng bá đạo, rõ ràng nhìn thấy lực lượng của hắn kém xa Đại La Kim Tiên, nhưng khí thế của hắn lại điên dại, không ngừng đại chiến, hung diễm đốt cháy bốn vực, làm cho Đại La Kim Tiên kia nhiều lần lùi về sau, tạm lánh mũi nhọn!

Loại tình cảnh quái lạ khó có thể hình dung này, như có người đánh trống ở trong lòng, mỗi vang một tiếng, tâm tình sẽ nặng một phần.

- Ma đầu này luôn chơi đấu pháp lưỡng bại câu thương, vị Đại La Kim Tiên kia chỉ là không muốn như ý nguyện của hắn mà thôi...

Sau một hồi lâu, Từ Thiếu Yết mới nặng nề mở miệng, ánh mắt thâm trầm, tựa hồ đang phân tích chiến cuộc.

- Không sai, tiếp tục như vậy, hắn còn có thể chống đỡ bao lâu?

- Ta xem tiếp tục như vậy nữa, e là không cần vị Đại La Kim Tiên kia ra tay, chính hắn cũng sẽ mệt chết?

Liên tục có người tiếp lời, nhưng bầu không khí có vẻ rất ngột ngạt.

Qua rất lâu, Đạo Vô Phương mới hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói ra một câu, làm hết thảy người phụ họa Từ Thiếu Yết đều nói không ra lời:

- Đạo lý người người đều hiểu, nhưng người làm cho Đại La Kim Tiên lùi về sau như hắn lại có mấy cái?

...

- Ngươi là đang tìm chết!

Mà lúc này, tâm trạng của Độc Long Tử cũng dần dần tức giận, hắn nhìn ra Phương Hành đã nỏ mạnh hết đà, muốn kéo dài một chút, dễ dàng thủ thắng, nhưng không nghĩ đến, tiểu ma đầu này lại như bất tử bất diệt, khí thế không những không suy yếu, trái lại lúc nào cũng tăng vọt, khiến cho hắn có chút buồn bực mất tập trung, lại không ngừng bị tiểu ma đầu kia vọt tới trước mặt, bức đến bản thân lùi mấy bước, cuối cùng hắn không nhịn được thấp giọng hét lớn:

- Bản tọa nhìn ra được, ngươi là kế thừa lực lượng đại đạo của người khác, nhưng lẽ nào ngươi chưa nghe nói, lực lượng đại đạo huyền diệu khó hiểu, chỉ có mình tìm hiểu mới là chắc chắn sao?

Khi nói chuyện, hắn trầm hống một tiếng, một tay chỉ thiên, sau đó vung lên, trong nháy mắt, ở sau lưng hắn, tựa hồ tinh vân đang lưu chuyển, ấn theo ý chỉ của hắn làm việc, khí tức mạnh mẽ khó có thể hình dung bạo phát ra, như một Thần Long vô hình bị hắn triệu hoán tới, sau đó theo chỉ quyết của hắn, xa xa trấn áp về phía Phương Hành...

- Ta quản ngươi là đại đạo gì, tiểu gia ta chỉ biết, làm thịt ngươi chính là đại đạo!

Mà đón lấy khí tức đại đạo hầu như có thể để cho hết thảy Thái Ất Thượng Tiên mất đi chiến ý, nằm rạp quỳ xuống đất, Phương Hành lại chỉ gầm lên, ánh mắt lom lom nhìn về phía hắn, tiếng gào thét truyền khắp tinh vực, khiến cho thiên địa run rẩy!

Mới nhìn lên, hung uy của hắn lại còn mạnh hơn Độc Long Tử triển khai lực lượng đại đạo!

- Ma đầu...

Nhìn thấy tình cảnh này, trái tim của các tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc đồng thời nổi lên hai chữ như thế.

- Ha ha, như vậy mới có chút ý nghĩa...

Mà lúc này, trong thức giới của Phương Hành, sâu trong quái tháp, cũng có một tồn tại nhẹ nhàng thở dài, nở nụ cười.

Chương 1645: Ma Danh cực phẩm

Cái gì gọi là ma đầu?

Phảng chừng rất khó có người nói rõ, các tu sĩ Thiên Nguyên đối với chữ này cũng không xa lạ gì, bình thường mắng người thì luôn thích mắng người là ma đầu, nhưng lại rất khó lĩnh ngộ chữ "Ma" giải thích thế nào, cho tới hôm nay nhìn thấy dáng dấp của Phương Hành, trong lòng bọn họ mới có xúc động, nghĩ đến hàm nghĩa chân chính của hai chữ "ma đầu", làm việc tà quái không tính ma đầu, đại sát bốn phương không tính ma đầu, bản lĩnh thông thiên cũng không tính ma đầu, thậm chí như vừa nãy, Phương Hành lấy một chiến quần hùng, ác chiến với sinh linh Thiên Nguyên và Thần tộc, cũng không tính là ma đầu, chỉ có ở thời điểm hắn đối mặt Đại La Kim Tiên, cũng giống như đối mặt các tu sĩ Thiên Nguyên yếu hơn hắn, mới gọi là ma đầu!

Không kiêng không kỵ, một lòng đi tới, chính là ma đầu!

Ngươi yếu hơn ta, ta đến giết ngươi, ngươi mạnh hơn ta, ta cũng đến giết ngươi, ngoại trừ giết ngươi vạn sự không lo lắng, đây chính là ma đầu!

Trong lòng không thể nén xuống sinh ra ý nghĩ thế này, lại nhìn Phương Hành bị Độc Long Tử lực lượng đại đạo bao phủ, trong lòng các tu sĩ Thiên Nguyên cùng sinh linh Thần tộc, rốt cục có một loại cảm giác quái lạ vọt lên, phảng phất như có một loại lực lượng, bỗng nhiên thăm dò vào nội tâm của bọn họ, chạm đến bản nguyên sâu trong linh hồn, khiến cho cả người bọn họ run rẩy...

Ngàn không nên, vạn không nên đắc tội nhân vật như vậy...

Có rất nhiều người sinh ra ý nghĩ sợ hãi...

Ma đầu vốn làm người e ngại, nhưng loại e ngại này, thậm chí không phải bởi vì hắn mạnh mẽ và thủ đoạn đẫm máu!

Mà bởi vì một loại đồ vật càng huyền diệu khác!

Bởi vì ngươi biết một khi hắn nhập ma, như vậy hủy thiên diệt địa cũng sẽ không tiếc!

Ba ngàn đại đạo đều có đạo lý!

Mà nhảy ra ba ngàn đại đạo, chính là ma!

Ma, chính là một loại tồn tại không nói đạo...

Chỉ có điều, ma đầu kia chung quy sẽ chết...

May mà hắn sắp chết rồi!

Lực lượng đại đạo của Độc Long Tử bị hắn dẫn dắt đi, như cự chưởng mạnh mẽ quật ở trên người Phương Hành, đánh hắn bay ra ngoài, va nát không biết bao nhiêu đại tinh, sau đó lại theo sát hóa thành một bàn tay lớn, kéo hắn trở về, vô số phi kiếm hiện lên, đâm vào cơ thể hắn, xoắn nát phủ tạng, hắn vốn đã bị thương nặng, lúc này thân thể càng rách rưới!

Lực lượng đại đạo, chung quy vẫn cần mình lĩnh ngộ ra mới là mạnh nhất!

Khi Thanh Tà Tiên Vương còn sống, căn bản là không quen biết nhân vật như Độc Long Tử, cũng sẽ không để hắn ở trong mắt, nàng tu luyện được lực lượng đại đạo, bất kỳ một cái nào, đều không phải Độc Long Tử có thể ngang hàng, mà ở trước khi nàng chết, không tiếc tất cả bảo lưu lại năm loại đại đạo, càng là tinh túy trong tu vi của nàng, cái kia đều là đại đạo chí cao vô thượng, nếu ở trong tay nàng triển khai, trấn áp Độc Long Tử là rất dễ dàng, thậm chí để hắn không có chút cơ hội hoàn thủ!

Nhưng hôm nay, ba đại đạo nàng để lại ở trong thức giới của Phương Hành, lại bị lực lượng đại đạo của Độc Long Tử trấn áp!

Nguyên nhân rất đơn giản, là Phương Hành căn bản không điều khiển được ba đại đạo của nàng!

Điều khiển không được, thì không phát huy ra uy lực của nó, chỉ có thể bị trấn áp!

Một thanh kiếm gỉ ở trong tay cao thủ, có thể phát huy ra uy lực tương đương thần kiếm...

Mà một thanh thần kiếm, rơi vào trong tay người bình thường, thì có khả năng không bằng một thanh kiếm gỉ!

Đây chính là đạo lý cơ bản nhất...

- Chỉ là một Thái Ất, lại dám kêu gào với lão phu, thật là gan to bằng trời...

Độc Long Tử đứng trong tinh vực, sau lưng tinh đồ nghịch chuyển, một vùng sao trời tựa hồ hóa thành bối cảnh của hắn, mà lực lượng đại đạo vô hình thì biến ảo ở bên cạnh, như một bàn tay khổng lồ, vững vàng nắm Phương Hành ở trong tay, hai mắt của hắn lạnh lùng nhìn Phương Hành, trong thanh âm lại có một tia kiêng kỵ không dễ phát hiện:

- Tiểu nhi như ngươi, thực là trời sinh Ma chủng, nếu tương lai trưởng thành, thì có thể đảo loạn Tam Giới, vì lẽ đó, con đường của ngươi ngừng ở chỗ này đi...

Lúc nói lời này, hắn trầm mặc một chút, sau đó đưa tay về phía Phương Hành.

Vốn mục đích của hắn chỉ là bắt giữ Phương Hành, nhưng trải qua trận chiến này, hắn thay đổi chủ ý, muốn ra tay phế bỏ Phương Hành lại bắt giữ, nguyên nhân chính hắn cũng rất khó nói rõ, đại khái là tình cảnh vừa nãy lưu cho hắn ấn tượng quá sâu...

- Giết giết giết...

Phương Hành bị lực lượng đại đạo của hắn đè ép, không thể động đậy, tâm tình đè nén rống giận, ở quanh người hắn, ba hư ảnh chìm chìm nổi nổi, cho dù đến thời điểm như thế này, khí thế vẫn không giảm, hung uy khủng bố...

Tiếng gào kia truyền khắp tinh vực, rung động ngôi sao, kinh động vô số sinh linh...

- Con kiến cắn voi, chuyện cười!

Mà lúc này, mắt dọc của Độc Long Tử biến hóa, đã đổi thành âm thanh của Đế Thích, nhàn nhạt nhìn Phương Hành, lạnh lùng mở miệng:

- Ngươi thật là để ta có chút bất ngờ, nếu trước đây ta tự mình ra tay, không nhất định có thể thu thập được ngươi, nhưng cảnh giới chênh lệch chính là lạch trời, ngươi nắm giữ ba đại đạo tàn dư thì lại làm sao? Chỉ là bắt chước lời người khác mà thôi, đại đạo của người khác vĩnh viễn không thể trở thành đại đạo của ngươi, kế thừa đại đạo của người khác, ngươi vĩnh viễn tìm hiểu không được huyền cơ trong này, tự nhiên vĩnh viễn không phát huy ra uy lực vốn có của đại đạo, tiên sinh chỉ cần một đại đạo, là có thể ép ngươi vĩnh viễn không vươn mình...

Cùng lúc đó, một chưởng kia cũng đã vỗ tới mi tâm Phương Hành.

Tựa hồ đại cục đã định, không người nào có thể nghịch chuyển...

Nhưng lúc này, lại có một thanh âm ở trong thức giới của Phương Hành vang lên!

- Ta có một viên ma tâm, ngủ đông vạn năm, chỉ chờ đảo loạn càn khôn...

Trong quái tháp, trên tầng cao nhất, có một thanh âm tựa hồ đang cảm khái cái gì, nhẹ nhàng than tiếc:

- Ngươi là người nhập ma khó nhất ta đã thấy, ngươi căn bản không hề có ma tâm, nhưng ngươi lại là người nhập ma tốt nhất ta đã thấy, bởi vì ngươi trời sinh ma mệnh... Ai, ta vốn muốn chờ đợi thời cơ, tìm được truyền nhân chân chính, nhưng hiện tại, ta càng tò mò với ngươi...

- Thôi thôi, viên ma tâm này cuối cùng không thể cho ngươi, nhưng tạm thời cho ngươi mượn dụng cũng không có gì!

- Thiên Nguyên nợ ngươi một Tiên Danh, vậy để ta đến ban ngươi một đạo Ma Danh đi...

Theo lời này lan ra, quái tháp ầm ầm vang vọng, sau đó trở nên có thể to lớn, cửa tháp đóng chặt, vào lúc này lại "kẹt kẹt" mở ra, lộ ra thế giới đen ngòm bên trong, thần bí khó có thể dùng lời diễn tả được...

Mà ở trong thức giới, thời điểm quái tháp mở cửa, liệt nhật huy hoàng trên chín tầng trời, cũng chính là thần hồn của Phương Hành hiển hóa, phảng phất như bị cái gì triệu hoán, từ không trung rơi xuống, hóa thành dáng dấp của hắn, giống như vô tri vô giác, chậm rãi cất bước, mang theo một loại tâm ý đau thương, chậm rãi bước vào trong tháp!

- Các ngươi muốn làm gì, phải biết hắn là truyền nhân của Thái Thượng Đạo...

Trong tháp, các tồn tại nhìn thấy màn này, đều im lặng không nói gì, bầu không khí bi ai vờn quanh, sau một hồi lâu, có giọng nữ vang lên, chính là Thanh Tà Tiên Vương đại nạn không chết, bị ép vào quái tháp, nàng như ý thức được cái gì, nhưng không thế nào xác định, than tiếc nói:

- Ta không tin các ngươi không hiểu, tùy ý hắn tiếp tục đi, sẽ xuất hiện kết cục như thế nào...

- Kết cục này là có biến số, không giống kết cục khác vừa xem hiểu ngay!

Tiên âm không biết vang lên, có vẻ rất dễ dàng:

- Bằng vào dự định của chúng ta thử xem...

- Các ngươi thật muốn đánh vỡ vĩnh hằng...

Thanh Tà Tiên Vương có chút kinh sợ mở miệng, nhưng chỉ mới nói nửa câu.

Không người theo tiếng, chỉ có Thiên Ma nhẹ nhàng mở miệng:

- Vĩnh hằng không chắc là vật gì tốt, Luân Hồi cũng chưa chắc xấu đến mức nào!

Không ai nói gì, ngay cả Thanh Tà Tiên Vương cũng ngậm miệng lại.

Một lát sau, trong tháp, Phương Hành lần thứ hai đi ra, nhưng đã có chỗ bất đồng...

Thời điểm tiến vào quái tháp, hắn một thân giáp vàng, tiên quang xán lạn, nhưng bây giờ đi ra, người mặc áo bào đen, ma vân cuồn cuộn.

Sau đó hắn hóa thành một vầng mặt trời đen bay lên, trôi nổi ở cửu tiêu.

Hắc nhật thay thế liệt nhật, thiên địa cũng biến thành một mảnh mênh mông...

- Hả?

Lúc này ở ngoại giới, Độc Long Tử, hoặc nói là Đế Thích, đang chuẩn bị một chưởng vỗ tới mi tâm Phương Hành, phế bỏ tu vi của hắn, chợt trong lòng khẽ động, như cảm giác được tồn tại gì không tốt, chăm chú nhìn lại, thình lình phát hiện, vừa nãy Phương Hành đột nhiên nhắm hai mắt, bây giờ hai mắt đã mở, hai mắt vốn bởi vì sát khí khuấy động mà đỏ như máu, ở trong nháy mắt này giống như bay lên khói đen, hai con mắt trở nên hắc ám thâm thúy, vô cùng vô tận...

Cùng lúc đó, khí tức của hắn cũng biến hóa quỷ dị...

Trở nên âm lãnh, cuồng bạo, hủy thiên diệt địa, như bị ma khí đậm mặc nhuộm dần...

- Ta nói rồi, ta sẽ giết ngươi!

Phương Hành mở ma nhãn, tâm ý cuồng bạo giảm nhiều, ánh mắt bình tĩnh rơi vào trên mặt Độc Long Tử.

- Món đồ gì?

Độc Long Tử cảm giác hãi hùng khiếp vía, rống to một tiếng, một chưởng kia vội vàng đập xuống.

Nhưng lúc này, Phương Hành lại cười lạnh, sau đó ma khí đột nhiên bạo phát, chỉ nghe ầm ầm, như một hành tinh khổng lồ nổ tung, thả ra lực lượng khó có thể hình dung, Độc Long Tử nhất thời không quan sát, lại bị ma khí mạnh mẽ vô biên chấn đến mức thịch thịch thịch thịch lui về phía sau, bàn tay do đại đạo hóa ra nắm lấy Phương Hành kia bị đánh văng...

Thoát khỏi bàn tay đại đạo của Độc Long Tử, Phương Hành bay trên...

Bên người ma khí cuồn cuộn, phảng phất như núi lửa dâng trào!

- Bằng ma tâm, nhận Ma Danh, lĩnh ma ý, hiện ra ma hình, ta tự ứng mệnh trời, Ngũ Hành Tam Giới, ai dám không theo?

Một âm thanh như khóc như cười vang lên, theo âm thanh này, hai tay hắn vung vẩy, vẽ ra đạo đạo quỹ tích vô hình, cũng theo quỹ tích này, ma ý bên người đều bị hắn dẫn động, hóa ra tầng tầng tàn ảnh, ba đại đạo theo động tác của hắn, hóa thành ba con cự mãng, vòng quanh thân thể hắn bay lượn, mỗi bay một vòng, trên người sẽ biến hóa một phần, đến cuối cùng, trên đầu sinh ra long giác, dưới bụng mọc trảo...

- Ngươi đây là... Sao có thể có chuyện đó, đây căn bản không thể phát sinh!

Độc Long Tử nhìn tình cảnh này, vẻ mặt từ kinh ngạc biến thành sợ hãi, lại trộn lẫn khiếp sợ và không tin.

Lấy thân phận của hắn, vào lúc này lại thất thanh hét to...

- Nếu ba đạo Tiên Danh nhất phẩm cũng thắng không nổi ngươi...

Mà ở trong hắc vụ, âm thanh của Phương Hành lạnh lùng vang lên:

- Vậy Ma Danh cực phẩm thì sao?

Chương 1646: Lấy Ma Danh

Ba đại đạo, một Ma Danh...

Ở lần thứ nhất gặp lại đám người Kim Ô, Phương Hành đã ý thức được Tiên Danh đáng sợ, đây là một loại trục lợi trong giới tu hành, làm cho một người tu hành không cần tiến lên dần dần, lại có thể tăng cường nhanh chóng, Phương Hành không biết trong này có hậu hoạn gì, nhưng nhìn bề ngoài là cực kỳ cường đại, mà lần đầu tiên nghe nói Tiên Danh, hắn còn không cách nào hiểu thấu đáo bí mật trong đó, mãi đến khi hắn được Thanh Tà Tiên Vương để lại năm đại đạo, cuối cùng cũng coi như có chút tâm đắc, thời điểm giao thủ với Từ Thiếu Yết thì hiểu rõ ra, nguyên lai Tiên Danh chính là tồn tại như vậy!

Nói trắng ra, bản chất của Tiên Danh chính là một ít Tiên Hồn còn sót lại, bị Phong Thần Bảng phong ấn, mà tu sĩ Thiên Nguyên, để lại tên ở trên Phong Thần Bảng, thì có thể được một ít Tiên Hồn che chở và gia trì, thậm chí có thể mượn lực lượng của bọn họ!

Những thứ khác Phương Hành còn không chắc chắn lắm, nhưng sự tình này hắn gần như xác định!

Từ Thiếu Yết đoạt được Tiên Danh nhất phẩm, về mặt ý nghĩa, sợ là đồng nguyên cùng chất với một đại đạo!

Nói cách khác, hắn được, ít nhất cũng là tàn hồn của một vị Đại La Kim Tiên!

Từ điểm này, hắn được năm đại đạo của Thanh Tà Tiên Vương, trên bản chất cũng coi như là được năm Tiên Danh, có điều Tiên Danh này không được Phong Thần Bảng chuyển hóa, so với Tiên Danh nhất phẩm trên Phong Thần Bảng thì thiếu một chút tiềm lực, phát huy ra uy lực cũng yếu hơn một chút...

Nhưng hết thảy, bây giờ đã không giống.

Thiên Ma cho hắn mượn ma tâm, ban cho hắn một Ma Danh, để hắn có chút tiền vốn!

- Giết!

Lúc này Phương Hành không suy nghĩ nhiều, chỉ cảm nhận Ma Danh, trong lòng tự tại, cười lớn ra tay.

Ầm ầm, hắn chân đạp tinh vực, vọt về phía Độc Long Tử.

Động tác giống trước, độc ác hung hăng, đơn giản nhẹ nhàng, vận chuyển cũng là Thái Thượng Phá Trận Kinh.

Nhưng trước đây hắn không cách nào phát huy được lực lượng của ba đại đạo, lúc này lại dễ như ăn cháo gọi ra, ma khí cuồn cuộn làm cho ba lực lượng đại đạo ở trong lòng Phương Hành trở nên dễ sai khiến, phát huy các loại diệu dụng, ba Thần Long xoay tròn không ngớt, lực lượng mạnh mẽ vô biên gào thét, ma vân cuồn cuộn, làm cho hắn giống như một đoàn ma vân thôn thiên thực địa, che ngợp bầu trời!

Ầm!

Trong ma vân, một bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống, nắp về phía Độc Long Tử!

- Bất luận ngươi là thứ gì, chẳng lẽ còn muốn lấy Thái Ất cảnh khiêu chiến Đại La Kim Tiên sao?

Độc Long Tử có chút hãi hùng khiếp vía, nhưng rất nhanh liền quyết tâm, bây giờ hắn đã có chút xem không hiểu lực lượng bản nguyên của Phương Hành, nhưng hắn có thể xác định lúc này Phương Hành vẫn là Thái Ất Thượng Tiên, bởi vậy hắn tin tưởng, thậm chí cảm giác mình sợ sệt vô lý, lại bị Thái Ất Thượng Tiên doạ ngã...

Thái Ất Thượng Tiên và Đại La Kim Tiên như có lạch trời, không thể vượt qua!

Bởi vậy ở trong tiếng gầm gừ, hai tay hắn nhấn một cái, ầm ầm… trong nháy mắt này, lực lượng Tinh Thần vô tận hiện ra, hình thành hóa thân kim quang xán lạn, dáng dấp là dáng dấp của hắn, nhưng người mặc kim bào, tựa hồ Chư Thiên vạn giới, vô số ngôi sao, đều vòng quanh kim thân của hắn xoay tròn, hắn chính là trung tâm vũ trụ, thiên địa vạn vật, hết thảy lực lượng, đều mặc hắn lấy dùng!

Khách!

Kim thân giơ bàn tay lên, mạnh mẽ đánh về phía ma vân.

Như cự nhạc sụp đổ, rơi vào trong nộ hải vô biên, chấn động lên tầng tầng sóng biển, bàn tay đập vào trong mây, khuấy gió nổi mưa, ánh mắt Độc Long Tử sáng lên, lộ ra vẻ khinh bỉ, tựa hồ cảm thấy ma vân làm cho mình run sợ chỉ đến thế, bàn tay đang muốn tìm tòi, bắt được chân thân của tiểu ma đầu kia, đột nhiên hắn biến sắc rống giận, vội vàng rút tay về, sau đó kim thân lảo đảo thối lui...

Cánh tay kia thình lình chỉ còn nửa đoạn!

Một tay của kim thân đã bị chém đứt...

- Ngươi có một đại đạo rất giỏi sao?

Trong mây đen, mây gió biến ảo, hiển lộ ra của thân hình Phương Hành, nhưng trên mặt mang theo nụ cười gằn uy nghiêm đáng sợ:

- Ngày hôm nay tiểu gia ta nhất định phải chém đại đạo của ngươi, phá huỷ kim thân của ngươi, để ngươi biết, cái gì mới là ma đầu chân chính...

Vèo!

Lúc hắn nói chuyện, năm ngón tay xòe ra, một tia ô quang từ trong người Độc Long Tử bay tới, thình lình chính là Khi Thiên Bá Man Đao trước đây bị đối phương cướp đi, bây giờ Phương Hành triệu hoán trở lại, thuận thế nắm trong tay, cười ha ha một tiếng, ma vân cuồn cuộn, chỉ nhìn thấy Phương Hành múa đao bổ xuống!

- Cái gì ma đầu, nói hươu nói vượn, cảnh giới chính là vĩnh hằng, chính là lạch trời, ta không tin ngươi có thể phá lạch trời này!

Kim thân của Độc Long Tử hét lớn, âm thanh vang xa triệu dặm, lớn tiếng gầm thét, sau đó vọt về phía Phương Hành.

Đường đường Đại La Kim Tiên, há có thể dễ dàng bị hù ngã, càng cảm nhận được khí thế khủng bố trên người Phương Hành, hắn càng phẫn nộ, không chỉ không lùi, trái lại chủ động đón nhận, trong cánh tay phải, kim quang hiện ra, lực lượng đại đạo ngưng tụ, hóa ra một cây hoàng kim kích, gào thét mà đến...

Oành! Oành! Oành! Oành! Oành! Oành!

Đao kích va chạm, không biết gợi ra thế cục hỗn loạn cỡ nào, tình cảnh trong tinh vực cực kỳ bi thảm...

- Chuyện này... làm sao có khả năng...

Cảnh tượng mỹ lệ khủng bố như vậy, quả thực để tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc cả đời không thể quên.

Bọn họ đều ngơ ngác nhìn cảnh tượng kia, trong lòng không ngừng bồn chồn.

Đây là Thái Ất Thượng Tiên và Đại La Kim Tiên đấu pháp sao?

Tiểu ma đầu kia, làm sao có khả năng nắm giữ hung uy bực này, cùng Đại La Kim Tiên chính diện vung quyền?

Nghĩ tới trước đây không lâu, những người mình còn vây giết hắn, trong lòng có loại cảm giác không rét mà run...

Ma vân khiếp người, kim quang chói mắt, đều phảng phất như trùng kích thần hồn của bọn hắn!

- Cái này... Cái này... Kỳ thật thực lực của ma đầu kia mạnh hơn một chút, cũng chưa chắc là chuyện xấu...

Có người nhìn hoa cả mắt, căn bản nói không ra lời, nhưng cũng có người nhắm mắt, giả vờ phân tích:

- Các ngươi xem, hiện tại hắn... hiện tại hắn hung mãnh như vậy, nếu cùng vị Đại La Kim Tiên kia đấu lưỡng bại câu thương, như vậy chẳng phải là...

Có người quay đầu liếc mắt nhìn hắn, vị lão huynh phân tích kia miệng lưỡi khàn khàn, nói không ra lời.

- Ha ha ha ha, ta nói rồi, ngươi không được, chỉ là Thái Ất, làm sao có thể địch lại đại đạo của ta?

Thời điểm người quan chiến hoảng hốt, ma vân và kim quang va chạm rốt cục phân ra kết quả, Độc Long Tử tu vi Đại La Kim Tiên, thình lình bị ma vân va đến thân hình lảo đảo lùi về sau, trên kim thân, mảnh giáp linh tinh, hoàng kim kích xuất hiện vô số vết rách, lùi lại chính là mấy vạn dặm, sau lưng va nát rất nhiều ngôi sao, ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ nhìn ma vân, nhưng trong miệng hưng phấn kêu to, phảng phất như đang ăn mừng mình thắng lợi, lại phảng phất như đang cổ vũ cho mình.

Tuy hắn bị đánh lui, nhưng ma vân cũng bị cắn nát, loạn tung tùng phèo.

Này tựa hồ ở một trình độ nào đó chứng minh, hắn là không thể xâm phạm...

- Có phải ngươi đã sợ hay không?

Nhưng hắn hưng phấn rống to chỉ kéo dài không tới mấy tức, trong ma vân có một thanh âm âm lãnh vang lên, theo thanh âm này, ma vân nổ tung, khí tức lại có vẻ càng mạnh, càng cuồng bạo hơn, ma thân của Phương Hành hiển hoá ra ngoài, ánh mắt thăm thẳm, so với vừa nãy còn cường đại hơn, khí thế cuồn cuộn như núi lửa...

- Không thể, cái này không thể nào...

Độc Long Tử ngây người, lẩm bẩm mở miệng, âm thanh càng rống càng cao, vẻ mặt không tin.

- Không thể chỉ là ý niệm của dong nhân, của loại khư khư cố chấp như ngươi, sao biết vạn sự đều có thể!

Phương Hành nhàn nhạt mở miệng, cũng không biết tại sao, lúc này hắn rõ ràng vẫn là Phương Hành, nhưng từ trình độ nào đó lại có chút biến hóa, tựa hồ đã biến thành người khác, lúc nói lời này, hai tay của hắn chậm rãi kết ấn, như chậm thực nhanh, theo pháp ấn kết ra, ma vân run lên, tựa hồ hiển hóa thành một ma ảnh, ánh mắt thâm thúy, nhàn nhạt nhìn Độc Long Tử...

- Ngươi... Ngươi lại là...

Lúc này Độc Long Tử như nhận ra cái gì, vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn ma vân biến sắc nói.

Kim thân của hắn bắt đầu run rẩy!

- Ta là đại gia ngươi!

Nhưng âm thanh của Phương Hành lại đột nhiên vang lên, rõ ràng chính là phong cách của hắn, trong tiếng hét lớn, hắn lại ra tay, ma vân kích đãng, như thiên quân vạn mã đập ra, ngang qua vạn dặm, đánh thẳng về phía Độc Long Tử, ma ấn mạnh mẽ, hủy thiên diệt địa, Độc Long Tử quát to một tiếng, kim quang mãnh liệt, vội vã vung vẩy hoàng kim kích, nhưng ở một khắc tiếp theo, kim thân của hắn bị ma ấn va nát, cả người như cừu non không có lực tự vệ, sợ hãi nhìn về phía trước...

- Đế Lưu... Đế Lưu...

Lúc này Độc Long Tử đã thay đổi, mắt dọc lóe sáng, tỏa ra vẻ sợ hãi, trong miệng vô ý thức kêu to.

Âm thanh đã biến thành Đế Thích, này là lần thứ nhất Phương Hành nghe được trong thanh âm của Đế Thích lộ ra vẻ sợ hãi...

- Đi chết đi!

Nhưng Phương Hành không chút nhẹ dạ, tay cầm hoàng kim kích cướp được, xông thẳng đến trước mặt Độc Long Tử, không chút do dự, kích đâm vào trong mắt dọc!

Chương 1647: Tình huống nghịch chuyển

Phốc…

Hoàng kim kích không chút lưu tình, đâm vào con mắt thứ ba của Độc Long Tử, giống như xoắn nát tia chân linh cuối cùng của Đế Thích, làm cho Độc Long Tử bị thương nặng, tiếng kêu thảm thiết vang lên, khiến cho người nghe tê cả da đầu...

Chúng tu quan chiến thấy cảnh này, đều sợ đến không người lên tiếng.

Đại khái cho bọn hắn nghĩ một vạn lần, cũng không nghĩ ra Độc Long Tử và ma đầu đại chiến, cuối cùng lại xuất hiện kết quả như vậy, ma đầu nhìn như không chút sinh cơ, lại nghịch cảnh trở mình, một mâu cắm vào mi tâm của Đại La Kim Tiên, tuy vị Đại La Kim Tiên kia nhất thời còn chưa chết, nhưng kim thân đã vỡ, đại đạo tiêu tán, đã không còn lực lượng tiếp tục đánh nhau, lúc này giống như người bình thường che trán, giãy dụa kêu thảm thiết, càng quỷ dị là, hắn rõ ràng chỉ có một người, nhưng lại có hai loại tiếng kêu, thật giống như dưới một mâu, phụ thương là hai người...

- Khà khà... Khà khà khà hắc...

Phương Hành âm trầm cười, mắt lạnh nhìn đối phương.

Lúc này ánh mắt hắn lấp loé, không ngừng thở dốc, tựa hồ ma khí trên người đang theo Độc Long Tử giãy dụa kêu khóc mà chậm rãi nhạt đi, thân hình kiên cường từng chút từng chút lọm khọm xuống, mà sau khi ma khí thối lui, vết thương khủng bố trên người hắn cũng lần thứ lộ ra, là vết thương trước khi chiếm được Ma Danh, sau khi hắn được Ma Danh, vết thương này cũng không phải biến mất, mà càng thêm nghiêm trọng, chỉ là bị hắn lấy ma khí bao trùm mà thôi, không ảnh hưởng hắn chiến đấu chút nào!

Nhưng sau khi chiến đấu kết thúc, ma khí sẽ từ từ biến mất, vết thương tự nhiên tái hiện...

Ma ý bực này, cũng là một đặc điểm của ma đầu, mặc dù ở trong lúc ác chiến chết đi, cũng sẽ không bị thương ở trong lúc ác chiến!

- Cái này không thể nào...

Trong tiếng kêu thảm của Độc Long Tử, càng nhiều là khủng hoảng:

- Ngươi có quan hệ gì với Lục Ma Thiên?

- Vừa nãy ta nhìn thấy là ai...

- Người kia làm sao có khả năng hiển hiện ở trên thế gian...

- Cái này không thể nào... Ngươi nói cho ta... Ngươi nói cho ta...

Độc Long Tử kêu thê thảm, như đẫm máu và nước mắt, tựa hồ thần hồn đã hỗn loạn.

- Ta dựa vào cái gì nói cho ngươi?

Phương Hành thì nhếch miệng nở nụ cười, nặng nề trả lời, đột nhiên nhấc tay vồ một cái, Khi Thiên Bá Man Đao xuất hiện ở trong tay, dùng sức chém về phía Độc Long Tử, hắn không thiếu do dự và quyết đoán, ở thời khắc sống còn đi trêu đùa đối thủ, Độc Long Tử mạnh mẽ cũng để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc, bây giờ thật vất vả đánh bại đối phương, đương nhiên phải thừa dịp này chém chết, đoạn tuyệt hậu hoạn lại nói...

Khách một tiếng, đao chém ở trên cổ Độc Long Tử, lại bị nó chấn lên, ánh mắt Phương Hành co lại, cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên cổ

Độc Long Tử, lại chỉ có một vết máu nhợt nhạt, đầu không có bị chém xuống!

- Đây chính là kim thân của Đại La cảnh sao?

Trong lòng Phương Hành cả kinh, Đại La Kim Tiên được gọi "Kim" tiên, chính là bởi vì thần hồn của bọn họ hóa thành đại đạo, phong phú toàn diện, thân thể thì thành tựu kim thân, bất hủ bất hoại, vừa nãy trong lúc ác chiến, hắn đã mượn Ma Danh oai, đánh nát Kim Thân Pháp Tướng của Độc Long Tử, nhưng cơ thể hắn, trên thực tế cũng là một loại kim thân, bất hủ bất hoại, Khi Thiên Bá Man Đao vốn là tiên bảo, nhưng dưới tình huống không sử dụng ma khí, một đao chém xuống, lại chỉ để lại một vết máu, vậy thì quá khủng bố rồi!

- Mẹ nó, coi như tay ta mềm, chẳng lẽ còn chém không được đầu chó của ngươi?

Trong lòng Phương Hành khởi xướng tàn nhẫn, căn bản không suy nghĩ nhiều, cắn răng chém xuống một đao, ma khí tàn dư kích đãng, Khi Thiên Bá Man Đao nội hàm thần thông khủng bố đã bị hắn kích phát ra, dưới chân là biển máu, đỉnh đầu hóa ra chín mặt trời, lực lượng vô tận gia trì ở trên một đao, chặt chẽ vững vàng chém lên lưng Độc Long Tử, nhưng chỉ nghe "ầm ầm" một tiếng, như chém nứt một đại lục, Độc Long Tử lớn tiếng kêu rên, cả người hóa thành sương máu, nổ tan ở giữa không trung...

- Ồ?

Thời điểm Độc Long Tử hóa thành mưa máu, Phương Hành nhíu mày nhìn bốn phía, nhưng mờ mịt không một vật.

Lúc này ma khí của hắn tiêu tan cực nhanh, cả người uể oải, đau đớn suy yếu, nhất thời không để ý tới quá nhiều.

Dù sao ma khí cuồng bạo, đến nhanh đi cũng nhanh, khi đến như sóng biển mãnh liệt khó chặn, đi thì như nước thủy triều nháy mắt vô hình...

- Chúng ta... Chúng ta...

Mà lúc này bên Thiên Nguyên, vắng vẻ không hề có một tiếng động, qua một lúc mới có người nuốt nước miếng mở miệng.

Mặc dù hắn nói chưa hết, nhưng ý tứ trong lời nói mọi người vẫn rõ ràng, có vô số người nhìn nhau một chút.

Vừa nãy có người xì xào bàn tán, cảm thấy ma đầu này tu vi mạnh mẽ không chắc là chuyện xấu, như vậy thừa dịp hắn và vị Đại La Kim Tiên kia đánh đến lưỡng bại câu thương, mọi người ngư ông thủ lợi, nhưng lúc đó Phương Hành thực quá khủng bố, để bọn họ không dám nghĩ nhiều, nhưng đến lúc này, bọn họ nhìn thấy ma khí trên người Phương Hành dần dần tiêu tan, thì không nhịn được tim đập thình thịch, bởi vì bọn họ phát hiện, tựa hồ sự tình đúng như mình dự liệu...

Vị Đại La Kim Tiên kia bị người chém thành sương máu, tiêu di không thấy, còn ma đầu kia, tựa hồ cũng đã đến nỏ mạnh hết đà!

Ma đầu kia tựa hồ ngay cả đứng cũng không vững, làm người lòng sinh dị niệm...

Lúc ẩn lúc hiện, đã có người lặng yên bước đi, thoáng lao về phía trước, tay nắm chặt pháp bảo.

- Vị Đế Tử này, hoặc nói là Thông Thiên Tiểu Thánh Quân của chúng ta, thực lực quả nhiên đáng sợ, thậm chí ngay cả Đại La Kim Tiên cũng chém, nhưng hắn rõ ràng cũng đã tiêu hao hết tất cả, thật là cơ hội trời cho, nếu chúng ta không nắm lấy cơ hội này, vậy chẳng phải là...

Một phương khác, bên Thần Minh, ánh mắt U Ẩn Trùng Mẫu lấp loé, thấp giọng mở miệng.

Cũng không ai biết nàng đang suy nghĩ gì, nhưng kết cục của Độc Long Tử đã làm cho sắc mặt nàng trắng bệch...

Một loại áp lực vô hình tăng vọt lên, lan tràn cả tinh vực.

Nhưng lúc này, từng tiếng kêu kì quái xa xa truyền tới:

- Cô nhi oa...

Tiếng kêu này cực kỳ quái lạ, rõ ràng mọi người đang ở trong tinh vực, âm thanh không ẩn chứa tiên lực là căn bản truyền không ra, nhưng nó rõ ràng vang ở trong tai, vang dội như chung cổ, tựa hồ đang cảnh cáo một ít người, sau khi tiếng kêu vang lên, chính là vô số thanh âm, nối liền một mảnh, đều ẩn chứa sát khí khủng bố, giống như nước thủy triều.

- Đế Tử ở đâu, đệ tử Tiệt đạođến đây cứu giá...

Theo tiếng kêu vang lên, rất nhanh lại có tiếng quát to truyền đến.

Trong tinh vực xa xôi, lại tuôn ra vô số điểm nhỏ màu đen, như mưa sao sa, đến cực nhanh, nháy mắt đã nhảy đến trong sân, vây quanh ở bên người Phương Hành, nhất trí đối ngoại, không ngờ chính là mấy trăm tiên binh phân phối tinh xảo, khí thế khủng bố, người người cưỡi một con cóc, vừa quái lạ, vừa hung hãn, sát cơ kinh thiên!

- Nơi nào đến một đám cóc, lại hung hãn như vậy?

Thấy cảnh này, tu sĩ Thiên Nguyên kinh hoàng, người người kiêng kỵ.

- Ám Ảnh Thiên Mộng gia tự mình dẫn hai ngàn tiên binh đến đây hộ giá!

Nhưng bọn họ kinh ngạc còn chưa xong, lại nghe được một tiếng gào thét, xa xa có âm thanh truyền đến, mọi người ngạc nhiên quay đầu, chỉ nhìn thấy một đám tiên binh bay ra, hắc giáp áo lam, tay cầm tiên khí, uy nghiêm đáng sợ, người dẫn đầu chính là một bà lão áo lam cầm quải trượng, cưỡi ở trên lưng một con bò cạp to lớn.

- Phượng tộc của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên suất lĩnh hai ngàn bộ chúng đến đây hộ giá!

Kinh ngạc còn chưa qua, lại nghe phương nam có tiếng hét to, chỉ thấy trong tinh vực, thình lình có một con thải phượng to lớn giương cánh bay tới, phía sau thải phượng, tương tự cũng theo một mảnh tiên binh đen kịt, rập khuôn từng bước, làm cho tâm thần người run rẩy, cầm đầu là một nam tử oai hùng, hai tay chắp sau lưng, khí thế bức người, một bên hét vang, một bên nhìn Phương Hành cúi đầu!

- Thượng Thanh Thiên Thái Nhạc Thiên Tông suất lĩnh tám trăm đệ tử đến đây hộ giá!

Lời còn chưa dứt, lại có một tiếng quát lên, phía tây có một chi nhân mã xuất hiện, chi nhân mã này nhân số rất ít, nhưng khí thế trên người càng mạnh, người người mặc bạch giáp, đạp lên tường vân, lưng vác tiên kiếm, người cầm đầu tóc trắng phơ, mặt như thanh niên, chậm rãi giáng lâm ở trên một ngôi sao, thần thái ung dung, phất trần vẫy một cái, nhìn Phương Hành gật đầu, khẽ mỉm cười.

- Tam lão của Ám Sương Thiên Tuyết bộ, suất lĩnh ba ngàn tộc nhân đến đây hộ giá!

Tâm trạng của các tu sĩ Thiên Nguyên đã bị những đại quân đột nhiên xuất hiện kia dọa sợ, tâm tư khó định, đột nhiên sau lưng cũng truyền đến tiếng quát, chúng tu giật mình, quay đầu nhìn lại, vừa nhìn trong lòng lập tức chấn động, thình lình phát hiện ở phía sau bọn họ, cũng có một chi tiên binh, nhân số càng nhiều, khí tức càng cường đại, cầm đầu chính là ba lão tiên áo bào trắng tu vi mạnh mẽ, thái độ kính cẩn nhìn Phương Hành hành lễ, vừa vặn chặt đứt đường lui của bọn họ!

- Tại sao lại như vậy?

Lần này bất kể là tu sĩ Thiên Nguyên hay sinh linh Thần tộc đều kinh ngạc đến ngây người, mỗi người đều có chút hồn vía lên mây.

Các tu sĩ Thiên Nguyên không nghĩ rõ ràng, vì sao nhóm tiên binh kia đến nhanh như vậy, dựa theo các trưởng lão suy tính, coi như tốc độ của liên quân Tiên Giới nhanh hơn nữa, cũng không thể nhanh như vậy...

Sinh linh Thần tộc ngạc nhiên nghi ngờ là, đám Cáp Mô Quân kia vốn nên do Di Dư Thần Vương trông coi, sao bỗng nhiên lại ở đây?

Bây giờ được rồi, bọn họ và các tu sĩ Thiên Nguyên đều bị thuộc hạ của Đế Lưu vây quanh...

Chương 1648: Xin mời Đế Tử hạ lệnh

- Đạo chủ, chúng ta vốn bị Thần tộc trông coi, áp đến một tinh vực cách nơi đây hơn triệu dặm, nơi đó tựa hồ có một truyền tống trận bí mật, nếu chúng ta đoán không sai, hẳn là đường lui của Thần Chủ cùng với phần lớn sinh linh Thần tộc, chúng ta được ngươi lan truyền tin tức, không dám thất lễ, lập tức liên hệ với mấy thế gia, tìm một cơ hội trong ngoài giáp công, từ trong tay sinh linh Thần tộc xông ra ngoài, sinh linh Thần tộc cần trông coi truyền tống trận, đó là đường lui của chúng, vì vậy không dám truy sát chúng ta quá mức, hơn nữa vị Di Dư Thần Vương kia tựa hồ không có ra tay toàn lực, cuối cùng hữu kinh vô hiểm tới rồi...

Một đám đệ tử Tiệt đạogiáng lâm, bao quanh Phương Hành, Lộc Tẩu chạy tới bên người, thấp giọng hồi bẩm.

- Hừm, đến là tốt rồi!

Phương Hành nghe xong, cũng chỉ gật đầu, không có nhiều lời.

Lúc trước hắn mang theo Tiểu Manh ngang qua Đa Bảo Tiên Hà, nhìn thấy Hỗn Độn Tiên Viên đầu tiên, liền lập tức thông qua tâm thần của mình, lan truyền tin tức cho đám người Lộc Tẩu, lúc đó hắn không có nghĩ xa như vậy, chỉ là ý thức được, nếu mình phát hiện Hỗn Độn Tiên Viên, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, nói không chừng sẽ cướp rất nhiều, nhưng thuộc hạ của mình đều trong tay ở Thần Chủ, vạn nhất mình cướp quá nhiều, chọc giận Thần Chủ, ra lệnh làm thịt tất cả bọn họ thì sao?

Vì tránh nỗi lo về sau, hắn thông qua pháp tắc Thái Ất phong ấn ở trong cơ thể bọn họ, lan truyền ý chí của mình, để bọn hắn nghĩ biện pháp trốn ra, có điều không nghĩ tới bọn họ có thể giúp đỡ mình, dù sao lúc đó hắn tính toán qua, vị trí Thần Vực cách nơi đây còn có hai ba ngày lộ trình, bọn họ không thể chạy tới nhanh như vậy, nhưng hắn không nghĩ tới là, vị trí Thần Vực kia kỳ thực chỉ là chướng nhãn pháp, đại trận truyền tống mà sinh linh Thần tộc chuẩn bị, ngay ở giữa Đa Bảo Tiên Hà, cách nơi này không tính xa!

Mà sau khi Thần Chủ phát hiện Hỗn Độn Tiên Viên xuất hiện, vội vã lên đường, sinh linh Thần tộc cũng chia làm hai bộ phận, một phần do Thông Cổ Thần Vương và U Ẩn Trùng Mẫu dẫn dắt, đi theo Thần Chủ đến, ở đây giúp đỡ nàng cướp đoạt Hỗn Độn Tiên Viên, một bộ phận khác thì do Di Dư Thần Vương suất lĩnh, chạy về vị trí truyền tống trận, bảo vệ đường lui, để tránh bị người bọc đánh...

Mà thời điểm Di Dư Thần Vương lên đường, tự nhiên cũng mang đám người Lộc Tẩu tới, đám người Lộc Tẩu cũng thông minh, không chút biến sắc đi theo, một mực theo đến vị trí truyền tống trận, thừa dịp sinh linh Thần tộc đóng quân chưa ổn, câu thông tin tức với tứ đại thế gia, sau đó trong ứng ngoài hợp xông ra, không ngừng không nghỉ, trực tiếp chạy tới cứu giá!

Trong này hung hiểm khúc chiết, sợ là không ít hơn ở xung quanh Tiên Viên bao nhiêu, có điều đệ tử Tiệt đạođều không phải nhân vật đơn giản, Lộc Tẩu và Văn tiên sinh là lão thành tinh không nói, ở trong ba trăm đạo chúng, mỗi người đều quen chinh chiến, hơn nữa số lượng của bọn họ không ít, thực lực cường hãn, từ trong tay sinh linh Thần tộc trốn ra cũng không tính là chuyện khó.

- Thời điểm chúng ta tới nơi đây, bốn thế gia kia đã được quân lệnh của Tử Huyền Tiên Soái, Đại Xích Thiên phát hiện khu tinh vực này có chủ lực của Thần tộc và Thiên Nguyên hội tụ, tuy không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng vẫn lệnh tứ đại thế gia chạy về vùng tinh vực này, mặt khác còn có đại quân tinh nhuệ của Đại Xích Thiên bọc đánh tới, e là chẳng mấy chốc sẽ đến nơi này...

Lộc Tẩu rất nhanh bẩm báo cho Phương Hành biết.

- Đại quân của Đại Xích Thiên sắp đến?

Phương Hành khẽ nhíu mày, nhìn lướt qua bốn thế gia.

Ở trên chuyện này, bốn thế gia đúng là giúp đại ân, đương nhiên, này là bởi vì bọn họ không biết nội tình, ý nghĩ của bọn họ lúc này, còn dừng lại ở ngoài Thần Vực, Đế Thích bị giết, vì không gánh tội danh "ám sát Đế Tử", ước gì vững vàng ôm lấy bắp đùi Phương Hành, bởi vậy làm bất cứ chuyện gì cũng cực kỳ ân cần, không giống ở đây, trải qua Đế Thích nháo trò, hầu như tất cả mọi người đều biết thân phận thực sự của Phương Hành, vai Đế Tử sắp đóng không được nữa rồi...

- Đế Tử điện hạ, tiên binh của Đại Xích Thiên ta sắp giết tới, đám phản tu Thiên Nguyên và dư nghiệt Thần tộc này gan to bằng trời, lại dám bất kính với Đế Tử, thực là tội đáng muôn chết, lão phu cả gan, xin Đế Tử hạ lệnh, lập tức ra tay tru diệt hết thảy, giúp Đế Tử hả giận!

Thời điểm Phương Hành trầm tư, một tiếng quát lạnh truyền tới, là một vị trong Ám Sương Thiên tam lão, lúc này ánh mắt hắn lạnh lẽo quét qua, đằng đằng sát khí...

- Vâng!

Theo hắn ra lệnh, ba ngàn đệ tử Ám Sương Thiên lớn tiếng đáp ứng, muốn ra tay.

- Chúng tiên của Ám Ảnh Thiên nghe lệnh, tức khắc ra tay...

- Chúng tiên của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên nghe lệnh, tức khắc ra tay...

- Đệ tử Thái Nhạc Thiên Tông nghe lệnh, tức khắc ra tay...

Theo lão giả áo bào trắng rống to, khắp nơi cũng có người hét lớn, sát khí lăn lộn, chém giết dần lên!

Chỉ đợi Phương Hành gật đầu, tất cả sẽ cùng lên, tru diệt hết thảy tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc!

Sau khi bốn đại thế gia không dễ dàng chạy tới nơi này, không lý giải nội tình, nhìn thấy Phương Hành bị thương nặng, lại nhìn thấy các tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc vây quanh hắn, địch ý rõ ràng, khẳng định Phương Hành là cùng người của hai phe động thủ mới trọng thương, tâm trạng làm sao không giận?

Bọn hắn không cần hỏi nhiều, lập tức muốn ra tay, chém giết tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc sạch sành sanh, giúp Phương Hành ra một hơi, trên thực tế cũng là biểu hiện trung tâm ở trước mặt Đế Tử!

Đương nhiên, này là vì Đế Thích ở trong Tiểu Thế Giới của Phương Hành, mới đoán được thân phận của hắn, sau đó trải qua thăm dò, xác định ý niệm này, mà trước đó, hắn thậm chí không thể liên lạc được với Độc Long Tử, bởi vậy sự tình liên quan tới thân phận của Phương Hành, cũng không có truyền quay lại Đại Xích Thiên, lúc này bất kể là đối với bốn thế gia, hay đối với Đại Xích Thiên, Phương

Hành vẫn là Đế Lưu điện hạ, người người coi trọng, chỉ lo hắn lại có thêm sơ xuất...

- Không tốt...

Thấy cảnh ấy, sinh linh Thiên Nguyên người người biến sắc.

Bây giờ so sánh với thuộc hạ của bốn thế gia, nhân số của các tu sĩ Thiên Nguyên không coi là nhiều, chỉ có hơn ngàn người, chính là một bộ trong Chư Tử đạo tràng, hơn nữa là một bộ lập trường nghiêng về bên Tiên Minh, xem như một chi tinh anh, mà lúc này, phần lớn sinh linh Thiên Nguyên vốn phân tán ở trong tinh vực, chuẩn bị chính diện giao chiến với liên quân Tiên Giới, cũng là vì hấp dẫn lực chú ý của những đại quân kia, một phần khác là đại quân ở phía sau trấn thủ truyền tống trận, không thoát thân nổi...

Bao quát sinh linh Thần tộc cũng như thế, ở phía sau có mấy vạn sinh linh bảo vệ truyền tống trận, nhưng tới Hỗn Độn Tiên Viên chỉ hai ba ngàn, nguyên nhân rất đơn giản, đối với bọn hắn mà nói, Hỗn Độn Tiên Viên vốn là một hoạt động tranh cướp trong bóng tối, nhân số quá nhiều, không được tác dụng quá lớn, trái lại càng dễ dàng kinh động đại quân Tiên Giới, bởi vậy đến đều là tinh anh, như Thần Chủ tự mình đến cướp, Thiên Nguyên thì xuất động ba vị trưởng lão Đại La Kim Tiên, cũng đã cực kỳ coi trọng!

Điều này cũng dẫn tới, thuộc hạ của Phương Hành vừa đến, lại trở thành chi đại quân thứ nhất chạy tới nơi này!

So sánh với đó, nhân số của Thiên Nguyên và Thần tộc đều cực kỳ cách xa, vừa lúc bị vây lại.

Càng làm cho bọn họ lo lắng là, coi như bọn họ có thể giết ra ngoài thì thế nào?

Chi tiên quân này đến, e là đại quân của Đại Xích Thiên cũng sẽ lập tức đến, những tiên quân trước mắt này, căn bản không cần liều mạng với bọn họ, chỉ cần cuốn lấy, liền có thể chờ tiên quân của Đại Xích Thiên tới thu gặt...

- Làm sao thoát thân bây giờ?

- Những liên quân Tiên Giới này làm sao tin ma đầu kia như vậy, bọn họ không biết thân phận của hắn là giả sao?

Trong lúc nhất thời, các phe nhân mã sát cơ hừng hực, chỉ đợi ma đầu kia ra lệnh sẽ chém giết tới, các tu sĩ Thiên Nguyên lòng người bàng hoàng, mồm năm miệng mười, áp lực trong lòng tăng gấp bội, ở dưới đại quân vây quanh, bọn họ không thể không sợ!

- Hắn... Hắn sẽ hạ lệnh giết sạch chúng ta sao?

Lúc này lòng người bàng hoàng, trước đây Thanh Nhan Tiên Tử bị Phương Hành đả thương, dựa vào Đạo Vô Phương nâng đỡ mới miễn cưỡng đứng vững, cũng có chút sợ hãi nhìn tiên quân của Đại Xích Thiên đằng đằng sát khí, qua một lát mới có chút sợ hãi nhỏ giọng hỏi, chỉ có điều tựa hồ nàng không có bao nhiêu sức lực, câu nói này hỏi ra, lại có vẻ chua xót tuyệt vọng, âm thanh chột dạ...

- Hiện tại...

Đạo Vô Phương cũng cười khổ, xa xa liếc nhìn Phương Hành nói:

- Ta cũng không biết!

- Nếu hắn dám hạ lệnh vây giết chúng ta, vậy lập tức nói ra thân phận thật sự của hắn!

Cách đó không xa, bỗng nhiên vang lên một tiếng quát, thình lình chính là Từ Thiếu Yết.

Đạo Vô Phương nghe vậy cười khổ:

- Đại quân áp cảnh, ngươi nói chủ soái người ta là giả mạo, sẽ có người để ý đến ngươi sao? Nói không chừng còn phản tác dụng.

Sấu Mã Đao Khách nhất thời cứng họng, nói không ra lời.

- Xin mời Đế Tử hạ lệnh!

Mà lúc này, thấy Phương Hành trầm mặc không mở miệng, lão giả áo bào trắng của Ám Sương Thiên hét lớn.

- Xin Đế Tử hạ lệnh, chúng ta nguyện vì Đế Tử hiệu lực, tru diệt phản tu, lấy chấn đế uy!

Những người khác tự nhiên không cam lòng lạc hậu, cùng kêu lên hét lớn, thanh như hồng triều, chấn động bốn vực.

Nghe được nhiều tiếng hét lớn, cảm nhận bốn phương tám hướng truyền đến sát khí vô biên, bất kể là các tu sĩ Thiên Nguyên hay sinh linh Thần tộc, đều từ đáy lòng cảm nhận được sợ hãi rung động, cũng không biết có bao nhiêu người trong lòng thầm than, lo lắng chuẩn bị...

- Mời ta hạ lệnh?

Mà lúc này, Phương Hành lại hơi cúi đầu, tựa hồ cân nhắc thời gian rất lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhàn nhạt quét qua các tu sĩ Thiên Nguyên, nhìn thấy bọn họ sợ hãi, phẫn nộ, hối hận… lại đảo qua từng khuôn mặt hoặc quen thuộc hoặc xa lạ, trong lòng dần dần có một loại tâm tình kỳ dị sinh sôi!

Chương 1649: Ta có thể tự mình đến

- Hắn đến cùng sẽ làm thế nào?

Phương Hành cười gằn, làm các tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc run rẩy, trong lúc nhất thời ánh mắt người người bùng cháy, ngơ ngác nhìn hắn, trong lòng khẩn trương, một chút cũng không dám thư giãn, bởi vì bọn họ hiểu, ở dưới tình huống như vậy, Phương Hành thật có thực lực giết sạch bọn họ, hơn nữa chỉ cần hắn ra lệnh là được, vừa nãy bọn họ còn từng vây giết hắn, muốn đưa hắn vào chỗ chết, như vậy vào lúc này, hắn ăn miếng trả miếng, hạ lệnh chém giết hết thảy sinh linh của Thiên Nguyên và Thần tộc, tựa hồ là hoàn toàn có thể lý giải, nhưng hắn đến tột cùng sẽ làm sao...

Trên thực tế thời gian Phương Hành cười gằn rất ngắn, nhưng trong sân bất luận là tu sĩ Thiên Nguyên hay sinh linh Thần tộc, đều cảm giác như trải qua một thế kỷ!

Bất kể là Thanh Nhan Tiên Tử, Đạo Vô Phương, hay Ô Nhất Điển trốn ở trong đám người, cùng với các tu sĩ Thiên Nguyên khác trước đây gặp qua Phương Hành, biết được tên tuổi của Phương Hành, nghe qua truyền thuyết của hắn, cùng với tin tưởng lập trường của mình, mới vừa rồi không có tham dự vây giết, vào lúc này cũng kinh hoàng hoảng sợ, bởi vì bọn họ không biết sắp phải đối mặt vận mệnh như thế nào!

Không cần nghi ngờ, kia là một ma đầu, một ma đầu hỉ nộ vô thường!

Hiện tại còn là một ma đầu bị chọc tức giận, ai có thể tin hắn sẽ lắc mình biến hóa, như thánh nhân rủ lòng từ bi?

- Các vị đạo hữu, âm thầm chuẩn bị đi, thời điểm đại chiến bộc phát, không cần ham chiến, dùng tất cả biện pháp giết ra khỏi trùng vây, trốn về Bỉ Ngạn đạo tràng, ngàn vạn lần phải ghi nhớ, nhất định phải nói sự tình của ma đầu kia cho chư vị trưởng lão biết, mời các trưởng lão báo thù!

Trên mặt Từ Thiếu Yết biểu hiện nghiêm nghị, âm thầm dùng thần niệm truyền âm, truyền ra mệnh lệnh của mình.

Hắn không cảm thấy các tu sĩ Thiên Nguyên có thể tránh được tai nạn này, bởi vậy hắn đã làm tốt chuẩn bị xấu nhất!

Những người khác được hắn truyền âm, tâm tình vốn đã trầm trọng thì càng trở nên trầm trọng, sau đó truyền cho càng nhiều người, trong khoảng thời gian ngắn, không biết bên Thần Minh tâm tình như thế nào, nhưng bên

Thiên Nguyên là tử chí dần sinh, bi thương bao phủ ở trên đỉnh đầu, cũng không biết có bao nhiêu ánh mắt trở nên tuyệt vọng nhìn Phương Hành...

Ngược lại, tứ đại thế gia chiến ý vang dội, sát khí đã uẫn nhưỡng đến đỉnh điểm, mọi ánh mắt đều nhìn Phương Hành, chỉ chờ hắn nhẹ gật đầu, sát khí sẽ thả ra ngoài, tàn sát sinh linh Thiên Nguyên và Thần tộc!

- Chuyện này... con mẹ nó đến cùng là xảy ra chuyện gì a?

Ở trong hoàn cảnh đằng đằng sát khí, bộ hạ Tiệt đạocủa Phương Hành tâm tình bất nhất, có chút rối loạn, đối với đạo chúng phổ thông, tâm tình giống như tứ đại thế gia, thậm chí càng phẫn nộ, bọn họ cũng cho rằng là tu sĩ Thiên Nguyên tổn thương Phương Hành, vậy thì nhất định phải trả giá bằng máu, tuyệt đối không thể tha thứ, nhưng Lộc Tẩu và Văn tiên sinh lại có chút khiếp sợ, bọn họ hiểu được nếu hạ lệnh tru diệt hết thảy tu sĩ Thiên Nguyên sẽ đại diện cho cái gì, bởi vậy trong lòng không nhịn được lo lắng, liên tục nhìn Phương Hành.

Thời điểm tâm tình mọi người dâng lên tới cực điểm, ánh mắt Phương Hành đảo qua các sinh linh Thiên Nguyên và Thần tộc, nhẹ nhàng mở miệng.

Tất cả mọi người đều dựng lỗ tai, không dám bỏ qua bất luận một chữ nào...

- Không cần các ngươi ra tay giúp ta hả giận!

Âm thanh của Phương Hành vang lên, mang theo ý vị bất cần, nhẹ nhàng truyền vào trong tai mọi người.

- Hả?

Vừa nghe được câu này, bầu không khí đã uẩn nhưỡng tới cực điểm chợt ngẩn ngơ, vẻ mặt dại ra.

Bốn thế gia và Cáp Mô Quân đằng đằng sát khí, đột nhiên như có loại cảm giác đánh hụt, biểu hiện vừa kinh ngạc vừa quái lạ nhìn Phương Hành, Lộc Tẩu và Văn tiên sinh nhìn nhau, không dễ phát hiện thở phào nhẹ nhõm...

Mà các tu sĩ Thiên Nguyên và đám người Thông Cổ Thần Vương thì kinh ngạc đến ngây người.

Tiếng kinh ngạc giống như thuỷ triều vang lên, các tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc như gặp đại địch, thậm chí trong lòng đã ôm tử chí, vào lúc này đều thở phào nhẹ nhõm, suýt nữa hư thoát, bọn họ thực không nghĩ tới Phương Hành lại sẽ vào lúc này buông tha bọn họ, cảm giác sống sót sau tai nạn thực rất phức tạp...

Đương nhiên, theo cảm giác này bay lên, cũng có tư vị khác ở trong lòng thăng lên...

Vừa nãy đã nháo đến cấp độ kia, vì sao hắn còn muốn hạ thủ lưu tình?

Hiện tại hắn chiếm ưu thế tuyệt đối, cũng không ra tay với chúng ta, vì sao vừa nãy một thân một mình, lại đại khai sát giới?

Mà lúc này, Thanh Nhan Tiên Tử vốn cực kỳ lo lắng, bỗng nhiên lệ rơi đầy mặt, nàng che miệng, không để cho mình khóc ra thành tiếng, nhưng ánh mắt nhìn Phương Hành lại trở nên cực kỳ đau lòng:

- Vào lúc này hắn có thể làm ra quyết định như vậy, phải chịu bao nhiêu ủy khuất a...

Ánh mắt Đạo Vô Phương nhìn Phương Hành, cũng trở nên hơi thâm trầm, quá một lát mới thấp giọng nói:

- Sự tình liên quan tới Táng Tiên Pha, tuy Chư Tử đạo tràng và Thiên Nguyên không có định luận, nhưng có một số trưởng lão ở trong bóng tối đổ thêm dầu vào lửa, bọn họ không muốn gánh lấy tên tuổi vứt bỏ người lập xuống đại công, bởi vậy phóng túng đệ tử dưới trướng tùy ý bôi đen Phương Hành, mà những người khác tuy vẫn đang giúp Phương Hành làm sáng tỏ sự thực, nhưng Chư Tử đạo tràng luôn áp chế, hơn nữa mấy bằng hữu của Phương Hành vẫn luôn cần tu, hiếm khi lộ diện, hắn lại vô duyên vô cớ rời Thiên Nguyên, khiến thanh danh của hắn càng ngày càng tệ!

Nói đến chỗ này, hắn hơi dừng lại một chút, thở dài nói:

- Ngay cả ta, biết rõ chân tướng như thế nào, lại không có hết toàn lực đi chính danh, bởi vì lòng người khó dò, rất dễ thay đổi, bọn họ chỉ tin ý nghĩ mà bọn hắn tin tưởng, ta cũng nhiều lần thất vọng thậm chí tuyệt vọng, cuối cùng không muốn đi cãi cái gì, dù sao nghĩ lại, Phương Hành này vốn là ma đầu, không để ý danh tiếng, hắn sẽ không coi là chuyện to tát... Nhưng bây giờ nghĩ lại, chúng ta đều phạm vào một sai lầm to lớn!

Thanh Nhan Tiên Tử khẽ gật đầu, chậm rãi nói tiếp:

- Chuyện này, kỳ thực rất trọng yếu!

- Hừ, tên ma đầu này, hắn... hắn đến tột cùng lại đang đánh chủ ý gì...

Trong một mảnh vắng lặng, Từ Thiếu Yết

nhíu mày, lạnh lùng mở miệng, có điều chỉ nói phân nửa, hắn vốn là muốn nói, tên ma đầu này đến tột cùng lại đang đánh ý định quỷ quái gì, nhưng mặc dù là hắn, vào lúc này cũng nói không ra, dù sao người ta ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều sẽ toàn quân bị diệt, như vậy còn cần đánh ý định quỷ quái gì?

Hơn nữa coi như là đối với hắn, bây giờ cũng không có chuyện gì quan trọng hơn so với sống sót rời đi...

Tuy bầu không khí buông lỏng, các loại nghị luận dần lên, Phương Hành lại đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt mang theo cười gằn, ánh mắt chậm rãi quét qua các tu sĩ Thiên Nguyên và sinh linh Thần tộc như trút được gánh nặng, mang theo ý tàn nhẫn mở miệng:

- Không cần các ngươi giúp ta hả giận, ý tứ là...

- Hả?

Lời này lại làm mọi người không hiểu ra sao, đều ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

- ... Ta có thể tự mình đến!

Nói xong câu này, ánh mắt của hắn co lại, nhìn về phía trước.

Ánh mắt kia như kiếm, trực tiếp nhìn một người trong các tu sĩ Thiên Nguyên.

Trong nháy mắt đó, Từ Thiếu Yết ngẩng đầu lên, ánh mắt cảnh giác nhìn hắn!

Vèo!

Cũng ngay trong nháy mắt này, Phương Hành đột nhiên cắn răng, pháp lực vận chuyển, hắn vốn đã bị thương nặng, khí lực suy kiệt, nhưng lúc này lại mạnh mẽ nhấc đề khí, trên người ma khí cuồn cuộn, thân hình trong chớp mắt nhào ra ngoài, khó có thể hình dung thân pháp kia nhanh bao nhiêu, ở trong mắt chúng tu, hắn như một ánh hào quang lóe lên, thời điểm xuất hiện đã đến trên đỉnh đầu Từ Thiếu Yết, Khi Thiên Bá Man Đao mạnh mẽ chém qua...

- Ma đầu ngươi dám...

Từ Thiếu Yết vừa giận vừa sợ, phẫn nộ hét lớn, đao gỉ trong tay vẫy một cái, muốn chém về phía không trung.

Nhưng lúc này Phương Hành đã vận chuyển Ma Danh, lực lượng mạnh mẽ biết bao, hơn nữa Từ Thiếu Yết sớm đã bị hung uy của hắn áp chế, phản ứng vốn chậm nửa nhịp, ngay cả lực lượng Tiên Danh cũng chưa kịp vận chuyển, đã bị Phương Hành đánh bay đao gỉ, sau đó bàn tay lớn ép xuống, mạnh mẽ đặt ở trên thiên linh cái, triệt để hạn chế hắn...

- Chuyện này... Chuyện gì thế này?

- Ma đầu kia nói sẽ thả chúng ta đi, sao còn muốn ra tay?

- Hắn đổi ý sao?

Xung quanh lập tức kinh hãi, các tu sĩ Thiên Nguyên đều chạy tứ tán ra, sau đó tế lên pháp bảo.

- Phương Hành, ngươi...

Đạo Vô Phương cách đó không xa càng kinh hãi, thất thanh gọi lên.

- Các ngươi cần gì phải kinh hoảng, ta chỉ là thanh lý môn hộ cho các ngươi mà thôi...

Nhưng tay Phương Hành chỉ đặt ở trên thiên linh cái của Từ Thiếu Yết, không có thật đập xuống, ánh mắt lạnh lùng quét qua, liền làm chúng tu kinh sợ không dám ra tay, sau đó ánh mắt nhìn về phía Đạo Vô Phương, âm thanh trầm thấp nói:

- Tên béo đáng chết, ta nhớ trước đây ngươi cũng là một bụng ý nghĩ xấu, sao bây giờ đạt được Tiên Danh, trái lại trở nên ngu ngốc như vậy?

Nhìn ánh mắt mơ hồ mỉm cười của Phương Hành, Đạo Vô Phương nhất thời có chút kích động, sắc mặt phức tạp.

Nếu người khác gọi hắn là tên béo đáng chết, nói hắn trước đây một bụng ý nghĩ xấu, phỏng chừng hắn sẽ lập tức trở mặt, nhưng lời này do ma đầu kia nói ra, lại làm hắn cảm giác được một loại cảm động đã lâu không gặp:

- Nguyên lai ma đầu kia còn nhớ tới ta...

Phương Hành tự nhiên sẽ không để ý tới trong lòng Đạo Vô Phương nghĩ như thế nào, chỉ cười lạnh mở miệng:

- Đám rác rưởi ngu ngốc các ngươi thật không thể cứu, tìm đại gia ta gọi đánh gọi giết, lẽ nào các ngươi là óc heo không nghĩ tới, Thần Chủ là làm sao lấy được tin tức Hỗn Độn Tiên Viên nên chỉ có Thiên Nguyên biết được, ta là làm sao được tin tức này? Chư Tử đạo tràng các ngươi bày xuống Tiếp Dẫn đại trận, lại làm sao rơi vào trong tay Thần Chủ, sau đó bày xuống đại trận giống vậy tranh cướp Tiên Viên, để cho các ngươi mất đi tiên cơ?

Chương 1650: Chính là không cho các ngươi

Mặc dù Phương Hành nhìn Đạo Vô Phương nói, nhưng nội dung trong lời nói lại làm cho chúng tu ngẩn ra.

Vấn đề này Thiên Nguyên tự nhiên rất lưu ý, tin tức Hỗn Độn Tiên Viên sắp xuất thế, ngay cả đại quân Tiên Giới cũng không biết, chính là bí mật cao nhất của Thiên Nguyên, nhưng Thần Chủ không hiểu ra sao biết được tin tức, muốn tới tranh cướp với Thiên Nguyên, mấu chốt nhất là, bên Thiên Nguyên phí vô số tài lực bày xuống Tiếp Dẫn đại trận, chính là vì thời điểm Hỗn Độn Tiên Viên vừa xuất hiện, sẽ đón bọn họ tới, nhưng để bọn họ không nghĩ tới là, Thần Chủ cũng bày xuống một đại trận, công dụng tương đương, hai hai chống đỡ, khiến cho kế hoạch của bọn họ thất bại, chỉ có thể ra tay cướp giật, trong này sao có khả năng không có vấn đề?

Thậm chí ở trước khi bọn hắn lên đường, Trích Tinh trưởng lão đã như chém sắt chặt đinh nói, có người để lộ bí mật!

Đương nhiên, lúc ấy tình huống khẩn cấp, dù phát hiện cũng không có thời gian tra cứu, chỉ có thể ở sau đó lại chậm rãi tra tìm!

Nhưng bây giờ, Phương Hành hỏi ra vấn đề này, lại làm trong lòng chúng tu kinh ngạc, người người ngẩn ra.

Đạo Vô Phương phản ứng cực nhanh, trầm giọng mở miệng:

- Ngươi biết?

Phương Hành cười gằn:

- Hiện tại ta là Đế Tử của Đại Xích Thiên, nơi nào có người của Đại Xích Thiên ta, ta còn có thể không biết sao?

- Là ai?

Đạo Vô Phương theo sát hỏi, trong lòng tu sĩ Thiên Nguyên khác cũng chìm xuống.

Bọn họ tự nhiên có thể nghĩ rõ ràng vấn đề này, nếu như muốn tìm ra nội gián trong Chư Tử đạo tràng, phải đi hỏi ai?

Đương nhiên chính là người nhận được bí mật!

Mà bây giờ, tuy bọn họ không biết vì sao ma đầu kia lắc mình biến thành Đế Tử của Đại Xích Thiên, nhưng không thể không thừa nhận đây là sự thật, từ mấy bộ tiên quân kia cung kính với hắn thì có thể xác định vấn đề này, còn nữa, hắn là người đến mảnh Tiên Viên này trước nhất, có thể chứng minh hắn xác thực biết được bí mật này...

- Đại Xích Thiên đã sớm bày quân cờ ở trong Chư Tử đạo tràng, chỉ có điều ngay cả ta cũng không biết quân cờ này là ai, chỉ là huynh trưởng của ta, cũng chính là Đế Tử Đại Xích Thiên Đế Thích, nói cho ta biết một thủ pháp bí ẩn, có thể trực tiếp truyền tin tức cho những con cờ này, ta nói thẳng ra là ai các ngươi cũng sẽ không tin tưởng, nhưng ta có thể truyền cho các ngươi thủ pháp này, nghĩ đến mấy vị trưởng lão trong Chư Tử đạo tràng kia, có thể dựa vào thủ pháp này tìm ra quân cờ của Đại Xích Thiên nằm ở trong Chư Tử đạo tràng...

Phương Hành không chờ bọn họ mở miệng, liền trực tiếp cười lạnh.

Sau đó hắn ở trước mặt tất cả mọi người, nhanh chóng biểu diễn thủ pháp, động tác cực nhanh, nhưng lấy tu vi của các tu sĩ Thiên Nguyên, vẫn có một nhóm người thấy rõ, mà mấu chốt nhất là, sau khi biểu diễn bộ thủ pháp này, hết thảy lực chú ý đều tập trung ở trên người Phương Hành, mọi người rõ rõ ràng ràng nhìn thấy một tình cảnh quái quỷ.

Một sợi bạc như ẩn như hiện, ở sau khi Phương Hành đánh xong thủ pháp, nhẹ nhàng ẩn vào trong cơ thể Sấu Mã Đao Khách!

Cùng lúc đó, Phương Hành giơ tay xé áo ở sau lưng Từ Thiếu Yết, chúng tu thình lình phát hiện, ở sau lưng hắn, xuất hiện một dấu ấn nhàn nhạt, chỉ bạc đang xoay quanh ở sau lưng, lặng lẽ biến mất!

- Đó là...

Mọi người kinh hãi, không ít người ánh mắt trợn tròn.

- Là huyết ấn!

Rất nhanh ở bên Thiên Nguyên, có người trầm giọng mở miệng:

- Đây là một loại dấu ấn Tiên đạo, chỉ cần khắc nó ở trên thân người khác, như vậy có thể thông qua một loạt pháp ấn, đơn độc truyền tin tức cho người này, người bên ngoài tu vi cao đến đâu, cho dù đạt đến Đại La Kim Tiên, cũng khó có thể phát hiện bí mật này, so với thần hồn truyền âm thì ẩn nấp hơn mấy trăm lần...

- Không sai, chính là huyết ấn!

Phương Hành khẽ gật đầu, mặt không hề cảm xúc nói:

- Vừa nãy ta giết một người tên Vương Đạo Nhân, trên người hắn cũng có ấn này!

- Chẳng lẽ nói...

Không biết bao nhiêu người, lúc này ánh mắt đều sợ hãi nhìn về phía Từ Thiếu Yết.

Trong ánh mắt có khiếp sợ, có hoài nghi, có phẫn nộ, cũng có không tin...

Có người bị tình cảnh kia làm kinh ngạc đến ngây người, nhớ tới rất nhiều chuyện, sinh ra nghi ngờ với Từ Thiếu Yết, nhưng cũng có người căn bản không tin Phương Hành, dù sao trước đây không lâu, hắn còn tự mình ra tay, chém giết rất nhiều tu sĩ Thiên Nguyên...

Nhưng giờ phút này, rất nhiều lời đã không nói ra được, trong lòng nghi ngờ lan tràn.

- Ngươi... Ngươi dám oan uổng ta?

Lúc này, Sấu Mã Đao Khách bị Phương Hành che lại thiên linh cái, một cử động cũng không dám, đã rõ ràng Phương Hành muốn nói cái gì, nhất thời phẫn nộ, lớn tiếng hét lên, hai con mắt đỏ ngầu, tựa như muốn nuốt sống người.

- Có phải oan uổng ngươi hay không, mọi người đều có mắt nhìn!

Mà lúc này, ánh mắt Phương Hành lạnh lùng nghiêm nghị, lạnh giọng quát lên.

- Từ Thiếu Yết ta tuyệt không hai lòng, thiên địa chứng giám...

Sấu Mã Đao Khách làm sao có thể chịu được loại chỉ trích này, cả người giống như bị điên quát lớn.

Nhưng năm ngón tay của Phương Hành thoáng dùng sức, hết thảy âm thanh đều bị ép xuống, ánh mắt thẳng tắp nhìn hắn, năm ngón tay bắn ra, triển khai pháp ấn, sau đó một đạo thần niệm đánh vào đáy lòng Từ Thiếu Yết, âm thanh lạnh lẽo:

- Ta tự nhiên biết ngươi bị oan uổng, bởi vì huyết ấn kia vốn là do ta tự tay đánh tới, nhưng vậy thì thế nào? Hiện tại ta là đang vu oan ngươi, ta là muốn hố ngươi, muốn ngươi trăm miệng không thể bào chữa, chết không có chỗ chôn...

- Ma đầu! Ma đầu! Ta và ngươi không đội trời chung...

Từ Thiếu Yết sao nhận được loại sỉ nhục này, đã sớm không đếm xỉa đến sinh tử, cho dù biết rõ tính mạng của mình ở trong tay Phương Hành, vẫn giận không nhịn nổi kêu lớn, ánh mắt đỏ như máu, đột nhiên xoay người lại, muốn đánh tới Phương Hành!

- Ngươi nào có tư cách không đội trời chung với ta?

Nhưng lúc này, lòng bàn tay Phương Hành phun ra lực lượng, ầm ầm kích vào đầu Sấu Mã Đao Khách!

Chỉ nghe "răng rắc" mấy tiếng, thức hải của Từ Thiếu Yết tựa hồ có món đồ gì phá nát.

Sau đó máu tươi từ trong đáy mắt chảy ra, bay đến không trung, dáng dấp dữ tợn cứng ngắc...

Cũng vào lúc này, thần hồn của hắn nghe được Phương Hành nói:

- Nếu ngươi vu oan ta trước, vậy ta cũng vu oan ngươi, có điều người khác vu oan ta, luôn có người biện giải giúp ta, nhưng ngươi thì sao? Bộ thủ pháp này là thật, việc gian tế cũng là thật, Thiên Nguyên tất nhiên sẽ lấy thủ pháp này tìm ra hết thảy gian tế, mà chỉ cần tìm ra một, người khác sẽ không hoài nghi ngươi là giả, từ đó về sau, trên trời dưới đất, không người nào dung ngươi, ngươi vĩnh viễn là gian tế của Đại Xích Thiên!

- Ta... Ta...

Từ Thiếu Yết đã không nói được cái gì rồi.

Chỉ là trên mặt hắn cứng ngắc, hiện ra vẻ oán giận biệt khuất...

Bởi vì hắn cũng rõ ràng, Phương Hành nói là sự thật!

Nếu mình không chết, vậy còn có hi vọng chứng minh trong sạch, nhưng ma đầu kia không có ý định để cho mình sống!

Không ai có thể hình dung, cảm giác trong lòng của hắn trước khi chết...

Chỉ có điều ngay cả trong lòng của hắn, ở lúc cuối cùng bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề:

- Ma đầu kia hận ta như vậy, dùng thủ đoạn ác độc bực này đến trả thù ta, oán khí sâu như thế, chẳng lẽ nói, hắn cũng là bị chúng ta oan uổng?

Chỉ là lời này chung quy hỏi không ra rồi.

- Ngươi... Ngươi lại giết hắn?

Mà nhìn thấy Phương Hành một chưởng đánh chết Từ Thiếu Yết, chúng tu sĩ Thiên Nguyên nhất thời ngẩn ngơ.

Sau khi vắng lặng, là thanh âm gào thét vang dội:

- Dù hắn có hiềm nghi gian tế, cũng nên giao do các trưởng lão phán xét a?

- Ma đầu chính là ma đầu, sao ngươi có thể làm bừa, lấy tính mạng của hắn?

Ngay cả đám người Đạo Vô Phương và Thanh Nhan Tiên Tử, vào lúc này cũng ngẩn ra, ánh mắt không rõ.

Nhìn thấy Phương Hành đưa ra chuyện gian tế, cũng đưa ra thủ pháp cực kỳ quý giá kia, trong lòng bọn họ cảm giác cực kỳ vui mừng, cảm thấy bằng đại công này, chưa chắc không thể trung hoà tội lỗi của Phương Hành, giúp hắn trở lại Thiên Nguyên...

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, hắn lại trở tay giết chết Sấu Mã Đao Khách!

Cứ như vậy, chẳng phải lại kích lên lửa giận trong lòng các tu sĩ Thiên Nguyên?

- Ta giết hắn không phải bởi vì gian tế gì...

Mà lúc này, Phương Hành lạnh lùng nhìn các tu sĩ Thiên Nguyên, nhẹ nhàng nói:

- Ta giết hắn, là bởi vì ta không ưa hắn, vì lẽ đó ta muốn giết hắn, còn cho các ngươi pháp ấn, để cho các ngươi đi tìm ra gian tế, đó chỉ là vì nói cho các ngươi, trong Chư Tử đạo tràng nuôi một đám người gì mà thôi...

Hắn nói âm lãnh đến cực điểm, lại làm cho các tu sĩ Thiên Nguyên câm như hến, trong lòng nổi lên cảm giác cổ quái.

- Các ngươi hố ta, mắng ta, vậy cũng không có gì, ta căn bản không để ý!

Ánh mắt Phương Hành lạnh lùng, trực tiếp đảo qua trên mặt bọn họ, lạnh lùng nói:

- Lúc trước vào sinh ra tử cướp được Phong

Thần Bảng cho các ngươi, nhưng thời điểm phong thần lại xóa tên của ta, này không đáng kể, tự ta có thể tu hành cao hơn các ngươi, đến bây giờ, các ngươi đạt được chỗ tốt, lại còn muốn hủy thanh danh của ta... Danh tiếng không nữa tốt nữa cũng là danh tiếng, thật coi tiểu gia là thỏ sao? Thật cho rằng các ngươi có bản lãnh có thể ủy khuất ta sao? Nói cho các ngươi, tương lai các ngươi nhất định sẽ hối hận...

Nói xong lời này, vẻ mặt hắn đầy lửa giận, muốn rời khỏi.

- Không đúng... Hiện tại ta liền muốn để cho các ngươi hối hận!

Nhưng vừa bước ra một bước, tựa hồ cảm thấy không hết hận, đột nhiên quay lại, nhìn các tu sĩ Thiên Nguyên đang dại ra, cười gằn hai tiếng, trong tay thình lình xuất hiện một cây bút lông, giơ ở trước mặt các tu sĩ Thiên Nguyên, để bọn họ nhìn rõ ràng, cười lạnh nói:

- Biết đây là cái gì không? Phần thiếu hụt của Phong Thần Bảng ở ngay đây, nhưng ta...

Nói đến chỗ này, đột nhiên thu lại Độ Tiên Bút, xoay người rời đi:

- ... Chính là không cho các ngươi!

Chương 1651: Ngươi thực sự rất thích hợp

- Điện hạ, lẽ nào những người này liền...

Phương Hành thở hổn hển gập người, bay trở về chỗ cũ, trong Cáp Mô Quân. Vừa nãy khoảng cách quá xa, hắn lại triển khai thần thông nhưng không người nào nghe được những lời hắn mới nói, chỉ nhìn thấy hắn lạnh cười nói gì đó, chém giết một người trong đám tu sĩ Thiên Nguyên kia rồi bay trở về, sau đó lại không còn ý chí chiến đấu, vung tay liền muốn thế gia tiên quân bốn phía theo Cáp Mô Quân của hắn đồng thời bỏ chạy, trưởng lão thế gia bốn phía và đám thủ hạ cảm thấy rất kỳ quái, vội vàng nghênh đón và khẽ hỏi dò ý của hắn.

- Thả bọn họ đi là được rồi, đồ ta muốn lấy đã lấy được rồi!

Phương Hành lạnh lùng liếc nhìn những trưởng lão này, lười biếng nói:

- Hơn nữa những người này có thể đều là tinh nhuệ của Thiên Nguyên cùng Thần tộc nên sức lực không yếu, nếu như miễn cưỡng ăn xuống, thậm chí nói là cuốn lấy bọn họ sẽ phải trả một cái giá đắt, đám thủ hạ Cáp Mô Quân của ta đều quý giá, ta mới chẳng muốn để cho chúng chết ở đây. Nếu như bốn phương các ngươi thật sự cảm thấy hứng thú thì cứ ra tay, thay ta kết liễu bọn họ?

- A...

Vừa nghe được lời ấy, các trưởng lão thế gia bốn phương nhất thời có vẻ hơi lúng túng, cười gượng không nói lời nào.

Mà cũng vào lúc này Phương Hành nghiêm mặt, thấp giọng nói:

- Trong này có người của ta, các ngươi không cần nhiều chuyện...

Trưởng lão các phương nghe vậy, nhất thời biểu hiện nghiêm nghị, thấp giọng nói:

- Rõ...

Nếu là trước đây, bọn họ tuyệt đối không dễ lừa gạt như vậy, đừng nói là nói gì nghe nấy giống như nhận lệnh của Đế Tử, cho dù là đế lệnh của Tiên đế đến trên tay bọn họ cũng phải giảm giá một chút. Có điều bây giờ đã khác, trải qua chuyện Đế Thích chết đi, trong lòng mỗi người bọn họ đều không tự tin, lại ngoan ngoãn nghe lời Phương Hành, hơn nữa trong lòng cũng chưa từng hoài nghi thân phận Đế Tử của hắn, bởi vậy vừa nghe hắn ám chỉ, tất cả liền an phận nén xuống lòng tò mò, không có người nào tiến lên truy hỏi cái gì, mà trực tiếp lựa chọn nghe theo!

- Đi thôi!

Phương Hành không nói thêm nữa, tay áo lớn vẫy một cái, ngồi lên trên một con cóc béo tốt sớm đã đến bên cạnh. Lộc Tẩu đã sớm đưa tiên dược chữa thương qua, nhưng vết thương trên người hắn phát tác, bây giờ sớm đã đến mức không thể quên được. Vừa nãy liên tục đại chiến, hắn giết không ít người, cũng bị thương không ít, cho nên tuyệt đối không cách nào xem thường...

- Bảo vệ Đế Tử, rút khỏi chiến trường...

Mấy nhà thế gia kia đều hét to, tiên quân các đường lập tức đứng dậy, thận trọng từng bước, chậm rãi lùi tới xung quanh Cáp Mô Quân của Phương Hành, sau đó lùi về phía xa. Các tu sĩ của Thiên Nguyên cùng sinh linh Thần tộc thấy cảnh ấy đều cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, phần lớn trong bọn họ còn không biết vì sao Phương Hành lại lui binh, chỉ nhìn thấy những tiên binh giống như đòi mạng đang lặng yên thu lại sát khí, rời khỏi chiến trường này, nhưng bọn họ đều cảm thấy đại nạn không chết, lòng vẫn còn sợ hãi nên không người nào dám ngăn cản bọn họ!

- Hắn... Hắn còn có thể trở về hay không?

Thanh Nhan Tiên Tử là Thiên Nguyên lớn như vậy, thậm chí là Chư Tử đạo tràng đều sùng bái tiểu ma đầu Phương Hành, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng nói hắn một câu nói nào. Mà Phương Hành cũng không hề liếc mắt nhìn nàng, nàng cũng ngậm chặt miệng, ánh mắt dõi theo Phương Hành, mãi đến khi Phương Hành chen chúc trong đám tiên quân, chậm rãi lùi vào nơi tinh vực xa xôi, nàng mới đột nhiên buông tay ra, có vẻ hơi hoảng loạn, cũng có chút lo lắng, khẽ hỏi Đạo Vô Phương, cả người cũng giống như suy sụp...

Thực sự là do Phương Hành đối mặt với đao khách ốm như ngựa gầy cùng với quyết tâm của các tu sĩ Thiên Nguyên, khiến trong lòng nàng không chắc chắn.

- Hắn còn có thể trở về hay không, vậy phải xem các trưởng lão Chư Tử đạo tràng sẽ bỏ ra bao nhiêu công sức đi cầu xin hắn...

Đạo Vô Phương nghe xong cũng chỉ thở dài, mơ hồ trả lời một câu.

- Đạo trưởng lão, ngươi có biết tiểu... ma đầu này cuối cùng là thật hay giả không?

Bên cạnh cũng có những người khác trầm giọng hỏi:

- Khi ta ở Chư Tử đạo tràng đúng là đã từng nghe nói về những tin đồn không đầy đủ trong Phong Thần Bảng, nhưng cuối cùng có thể là thật hay không, phần thiếu lại là gì thì ngay cả chúng ta cũng không biết. Hắn làm sao có thể nói như chặt đinh chém sắt vậy chứ? Bây giờ hắn có thể có tu vi như vậy đã khó có thể tưởng tượng được rồi, cũng không thể ngay cả chí bảo vận mệnh Thiên Nguyên cũng ở trong tay hắn chứ?

- Có phải là thật hay không, chúng ta chỉ cần chuyển lời cho trưởng lão, bọn họ tự có quyết đoán!

Đạo Vô Phương nghe vậy, cũng chỉ hờ hững mở miệng, trong lòng cũng có chút thổn thức. Sau khi Thần tộc xâm lấn Thiên Nguyên, cũng bởi vì hắn gặp may đúng dịp vào Phù Diêu Cung, trở thành Đại trưởng lão thế hệ mới của Phù Diêu Cung, mà lập trường của Phù Diêu Cung bọn họ vẫn nghiêng về Phụng Thiên Minh, hơn nữa Phù Diêu Cung trước đây ngầm là đạo chính thống mạnh nhất của Thiên Nguyên, bởi vậy lập trường ở trong Chư Tử đạo tràng trở nên lúng túng, hắn là một vị Đại trưởng lão như thế, lại chỉ đạt được một danh hiệu tiên tam phẩm, chuyện này làm cho hắn có chút nản lòng thoái chí!

Mà lúc bình thường, hắn cũng lười bày mưu tính kế, chỉ là nước chảy bèo trôi thôi, nhưng không nghĩ tới, trải qua tiểu ma đầu gây ầm ĩ, vô hình trung địa vị của hắn lại tăng lên, các tu sĩ bên cạnh cũng bắt đầu gọi hắn là "Đạo trưởng lão"...

- Ma đầu kia chắc cũng thật sự lợi hại, hắn thả chúng ta rời đi như vậy, trong lòng ta lại càng có cảm giác không chắc chắn...

Cũng có người xì xào bàn tán, nhiều người thảo luận.

Mà Đạo Vô Phương nghe được những câu nói này, trong lòng cũng thầm cười lạnh:

- Trong lòng không chắc chắn là đúng rồi, ma đầu kia sao dễ dàng đối phó như vậy chứ? Lúc trước Thiên Nguyên có bao nhiêu thiên kiêu kỳ tài, hoặc mưu tính vô song, hoặc thiên tư hơn người, mỗi người còn không phải bị hắn dằn vặt tới kẻ chết, người bị thương sao? Lại có bao nhiêu đạo thống bị hắn chú ý tới, kết quả rơi vào trong tình cảnh sống không bằng chết, muốn kêu oan cũng không có chỗ nào để kêu oan?

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn thầm thở dài:

- Xem ra cuối cùng hắn đã tha cho các tu sĩ Thiên Nguyên một con đường sống. Trên thực tế một chiêu này càng lợi hại hơn. Đầu tiên là lưu lại chuyện không biết gian tế thật giả thế nào, nhưng chắc chắn sẽ gây ra một trận đại loạn cho đạo truòng Chư Tử. Vương Đạo Nhân cùng Từ Thiếu Yết sợ là cũng chết vô ích, hơn nữa hay nhất là lấy ra cái bút kia, nếu cố làm ra vẻ bí ẩn thì thôi, nếu là thật...

Trong lòng hắn cũng có chút chấn động:

-... Vậy cũng thật sự khiến cho các trưởng lão phải đau đầu rồi!

Hắn hiểu rõ tính chất nghiêm trọng của vấn đề, bây giờ suy nghĩ một chút cũng thấy đau đầu thay cho những trưởng lão kia...

Lúc trước bớt đi một tiên danh, nhưng bây giờ mất đi một món đồ quan trọng tới mức nào!

Đương nhiên, đại khái là Đạo Vô Phương cũng không nghĩ ra, hắn cho rằng là một ván cờ cao như vậy thì để cho Phương Hành đau đầu đi!

- Ai, thực sự không nên cho bọn họ xem cái bút phá sản kia...

Lúc này Phương Hành đã tiến vào thế giới nhỏ trong đầu lâu. Lúc này một thế giới nhỏ như vậy, vẫn còn cố qua, chỉ là đại trận Phù Đồ bị tổn thương, suýt nữa sụp đổ, đã làm cho một thế giới nhỏ này của hắn thiếu đi rất nhiều khả năng phòng ngự, trước đây sợ rằng thế giới nhỏ này có thể đỡ được một đòn của

Đại La Kim Tiên, mà bây giờ sợ rằng một tiên bình thường đến, cũng có thể đánh vỡ thế giới nhỏ này...

Đương nhiên, lúc này Phương Hành cũng không để ý cân nhắc những vấn đề này, chỉ đang nhíu mày, thở ngắn than dài.

- Làm sao vậy?

Trong tay Si Nhi nâng một lò chứa tiên dược đi tới, đặt tại trước mặt hắn và tò mò hỏi.

- Tiền của không lộ ra ngoài mà...

Phương Hành cảm nhận thương thế bên trong cơ thể, cũng không ngẩng đầu lên đáp.

- Biết đạo lý này, vậy sao ngươi còn muốn cho bọn họ xem?

Thái Hư Bảo Bảo ở bên cạnh thò đầu ra, vẻ mặt không hiểu hỏi.

- Vậy không phải vì muốn bọn họ hối hận sao...

Phương Hành cười gằn trả lời:

- Đám lão bất tử của Chư Tử đạo tràng kia càng muốn đá văng ta ra như đám cháu chắt, ta càng đến nói cho bọn họ biết ta là đại gia. Bọn họ càng bay ra bộ dạng không muốn ta, ta càng muốn bọn họ phải nghĩ trăm phương ngàn kế mời ta trở lại!

Thái Hư Bảo Bảo nghe được liền ngẩn người:

- Vậy ngươi sẽ trở về sao?

Phương Hành lắc đầu:

- Vất vả lại không có kết quả tốt, đương nhiên không trở về!

Thái Hư Bảo Bảo có phần cạn lời:

- Vậy ngươi còn đưa csi bút cho bọn họ xem làm gì?

Phương Hành nói:

- Bọn họ không muốn ta và ta không trở về là hai chuyện khác nhau!

Thái Hư Bảo Bảo nhất thời không nói được lời nào, một lát sau mới lắc đầu nói:

- Làm người thực sự quá phức tạp...

Mà vào lúc này, Si Nhi vẫn ngơ ngác nhìn Phương Hành, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Nàng cũng không phải là kẻ ngu si, trải qua chuyện lần này làm sao không nhìn ra được thân phận của Phương Hành còn xa mới đơn giản như vậy?

Phương Hành nhìn ra tâm ý của nàng, cười hì hì hỏi:

- Có phải nàng rất tò mò về thân phận của ta, đúng không?

Si Nhi gật đầu nói:

- Có một chút, có điều ngươi không muốn nói cũng không sao!

Lần này đến phiên Phương Hành có chút ngạc nhiên:

- Tại sao?

Si Nhi nói:

- Ta chẳng muốn nghĩ quá nhiều, chỉ cần ngươi ở bên cạnh ta là tốt rồi, những chuyện khác biết cũng chỉ thêm phiền phức!

Phương Hành nghe được lời này thì tự nhiên tháy kính trọng, không nhịn được chắp tay, nói:

- Lão ngũ, ngươi mới là người thông minh nhất a...

Sau khi ầm ĩ một phen, Phương Hành liền vận chuyển nội công chữa thương, cùng lúc đó, thần thức đã chìm vào bên trong thức giới.

Lúc này bên trong thức giới của hắn dĩ nhiên đã có sự khác biệt lớn, trước đó trải qua một trận chiến cùng Thanh Tà Tiên Vương, thức giới này đã trở nên hỗn loạn, nhưng bây giờ nhìn lại, tuy rằng hỗn loạn, nhưng ẩn chứa sức sống tràn trề, bắt mắt nhất là chính là ở giữa không trung của thức giới, thình lình có một mảnh đại lục không trọn vẹn lơ lửng ở giữa không trung, bừng bừng sức sống, từng sợi tiên khí lan tràn, không ngừng tán phát ra, làm cho bên trong thức giới của hắn có tiên khí càng lúc càng nồng đậm, mây cuồn cuộn, sương mù quanh quẩn, rất có cảm giác của tiên cảnh...

Điều có thể làm cho Phương Hành lưu ý nhất là ở trên Tiên Viên này có một tòa tháp lạ lơ lửng trong không trung!

Tòa tháp kia vốn ẩn sâu trong khu vực sương mù, thần bí quái lạ, nhưng vào lúc này nó lại toả ra ánh sáng chói lọi, cửa tháp mở ra!

Một đám mây trắng hóa thành cầu thang nối thẳng đến dưới chân Phương Hành, giống như vẫn luôn chờ đợi hắn!

Phương Hành biết điều này có ý gì, hắn dừng lại một lát sau đó đi lên mười bậc, bước tới bên tháp!

Thở nhẹ ra một hơi, hắn nhìn vào trong tháp kỳ lạ và cười nói:

- Lần này ta chịu oan ức lớn như vậy, các ngươi dường như rất vui vẻ nhỉ?

- ... Chúng ta thực sự rất vui vẻ!

Trong tháp lạ im lặng một lát, một giọng nói vang lên, đã thừa nhận lời Phương Hành nói.

- Tại sao?

Phương Hành vẫn không tiến vào tháp, chỉ đứng ở trước cửa, hờ hững hỏi.

Trong tháp lạ lại im lặng, sau đó có người trả lời:

- Bởi vì chúng ta rốt cục phát hiện ra ngươi thực sự rất thích hợp!

Phương Hành nhíu mày:

- Thích hợp với cái gì?

Một lúc lâu, trên tháp truyền đến một giọng nói thâm trầm trả lời:

- Thích hợp chôn vùi trời này, đất này, người này, tiên này, vô số sinh linh này!

Chương 1652: Ma tâm có nặng hay không?

- Này này đừng làm loạn nữa, mặc dù là ở bên trong thức giới của ta, nhưng ngươi khoác lác cũng đến sợ bị sét đánh à?

Bên trong tháp lạ kia truyền tới giọng nói suýt nữa làm Phương Hành sợ hãi đến mức nhảy dặng, không nhịn được kêu ầm lên và theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại.

Hắn tất nhiên đã sớm đoán được những tồn tại trong tháp lạ này đều không đơn giản, có thể nói như vậy, mặc dù là gặp may đúng dịp mới tiếp xúc được với bọn họ, cũng đưa bọn họ tiến vào thức giới của mình, nhưng bọn họ chịu ở lại thì tất nhiên cũng phải có mục đích của mình, nếu không, Phương Hành có thể không cảm thấy bọn họ chỉ là vì còn sót lại một đường chân linh liền không có chỗ nào để đi được. Lấy tu vi của bọn họ, dù cho chỉ còn một đường chân linh cũng có rất nhiều lựa chọn, hoặc tìm một hạt giống tốt để đoạt xác sống lại, tệ nhất cũng có thể vào Luân Hồi, dựa vào sức mạnh u minh bên trong thiên địa để chuyển thế đầu thai, lại bắt đầu con đường tu hành của chính mình!

Nhưng bọn họ vừa không có suy nghĩ qua

đoạt xác, cũng không muốn đầu thai, vậy mục đích liền rất rõ ràng!

Những người này nhất định đang đợi gì đó!

Nhưng bất kể thế nào, hắn cũng không nghĩ tới đám người kia lại nói ra mấy câu nói như vậy...

... Chôn vùi trời này, đất này, người này, tiên này, vô số sinh linh này!

- Ta ngược nghe qua mấy kẻ điên, sau khi bị thiệt thòi rơi vào trong tình trạng khó khăn liền oán trời trách đất, trách thần trách quỷ, luôn cảm thấy toàn thế giới đều bạc đãi chính mình, thậm chí điên cuồng đến mức muốn lôi kéo tất cả mọi người, thậm chí là toàn bộ thế giới chôn cùng, nhưng ta không có nghĩ tới điều đó!

Nghe xong một câu nói như vậy, Phương Hành vốn muốn bước vào trong tháp lạ, trái lại không dám vào nữa.

- Ngươi cảm thấy thế giới này không nên bị chôn vùi sao?

Dường như cảm ứng được suy nghĩ trong lòng Phương Hành, giọng nói trong tháp lạ cười lạnh, kèm theo sự khó hiểu:

- Ta thật ra có thể cảm nhận được rõ ràng, vừa nãy ngươi quả thật có ý nghĩ diệt thế muốn giết sạch tất cả, giết hết tất cả sinh linh, thậm chí là tuyệt thiên diệt địa, hủy diệt tất cả ma, nếu không phải vì có ý nghĩ đó, ngươi cho rằng ngươi có thể dễ dàng mượn đi ma danh của ta sao?

- Vừa nãy?

Phương Hành ngẩn ra, khóe miệng khẽ giật giật, nói:

- Vừa nãy ta đúng là có ý nghĩ như thế!

- Sau đó thì sao?

Trong tháp lạ, giọng nói của Thiên Ma hờ hững vang lên:

- Giết mấy người, chém một vị Kim tiên thì đã trút hết cơn giận rồi à?

Phương Hành lắc lắc đầu, vẻ mặt cũng có chút bất đắc dĩ:

- Cũng không phải, chỉ là suy nghĩ rõ ràng mà thôi!

Trong tháp lạ, Thiên Ma hơi run rẩy:

- Hả?

Phương Hành cười khổ nói:

- Hoặc là nói vốn đã suy nghĩ rõ ràng, không cái gì để tưởng tượng cả. Người hoặc tất cả sinh linh vốn không phải là như vậy. Ngươi cần ăn cơm, người khác cũng cần ăn cơm, ngươi cần tu hành, người khác cũng cần tu hành, có thứ tốt thì mọi người đều muốn, vậy còn không phải dùng hết mọi cách để đi tranh đi cướp sao? Những người này, mỗi ngày nói người tốt người xấu gì đó, thật ra ở dưới cái nhìn của ta thì đều giống nhau, không có người tốt, người xấu gì cả, chỉ có người tốt với ta hay không mà thôi. Nếu không nói tới trên bản chất của kẻ ác...

Hắn khẽ nâng đầu, nhìn về quái tháp phía trên, cười nói:

-... Vậy ai có thể ác với ta?

- ... Nói tiếp!

Mấy câu nói như thế lại làm cho mấy tồn tại trong tháp lạ đều im lặng, một lúc lâu sau mới khẽ mở miệng nói.

- Ôi, tính toán cẩn thận, ta bước lên con đường này trong thời gian cũng không ngắn, ít cũng một trăm năm đấy?

Phương Hành thở dài, dường như cũng có tâm tư muốn nói chuyện cùng tồn tại trong tháp lạ. Hắn ngồi xếp bằng ở cửa tháp, than khẽ:

- Trong một trăm năm này cũng đã nhìn thấy rất nhiều điều ly kỳ quái lạ, quá nhiều người, giết qua không ít người, cướp của không ít người, cũng kết giao không ít bằng hữu, đã giúp không ít huynh đệ... Còn cưới năm lão bà! Sau đó ta liền phát hiện ra, con người này à, thật ra sẽ thay đổi, vào lúc này ngươi hận hắn, hận đến không chịu được, muốn làm thịt hắn, nhưng quay đầu lại đã thay đổi lập trường, lại cảm thấy hắn thật đáng yêu!

- Người sẽ thay đổi sao?

Thiên Ma khẽ cười lạnh, dường như kèm theo sự giễu cợt.

Phương Hành vội khoát tay áo một cái, cười nói:

- Hãy nghe ta nói hết đã, ban đầu ta cũng cho rằng con người sẽ thay đổi, sau đó mới phát hiện ra, thật ra thay đổi không phải là con người mà là sự việc, lại giống như Phù Diêu Cung, vốn cùng chúng ta không chết không thôi, cả cung trên dưới mấy nghìn nữ tử các nàng không có một người nào không muốn ta nhanh chóng chết đi. Thế nhưng khi Thần tộc xâm lược, các nàng lại chịu không tiếc tính mạng vì ta, cứu ta ra khỏi chiến trường. Lại nói tới tên béo Đạo Vô Phương kia, khi ở Thiên Nhất Cung ta cũng muốn làm thịt hắn, thế nhưng sau đó mọi người thay đổi lập trường, cũng xem như là bằng hữu, ta vốn hận nhất là một bụng đầy ý nghĩ xấu của hắn, nhưng bây giờ nhưng cảm thấy tên mập chết bầm này rất thông minh...

- Vì lẽ đó ngươi muốn nói...

Lần này, tiếp lời không phải là Thiên Ma mà là một giọng nói khác, nhưng giọng điệu dường như là của Bất Tri Tiên.

- ... Vì lẽ đó khi ta tức giận người khác, cũng muốn phát rồ, cũng muốn giết sạch bọn họ, hơn nữa ta cũng làm như vậy, lúc giết người có thể không nương tay trong trận chiến vừa nãy, Thiên Nguyên chết ở dưới tay ta không ít hơn một trăm người, nhưng cho dù vậy lại tính là thế nào? Ta hận bọn họ, nhưng cũng biết con người chính là như vậy, chúng ta đều là con người, vì lẽ đó ta chỉ có thể hận bọn họ, mà sẽ không hoàn toàn thất vọng đối với Thiên Nguyên, động tý liền muốn đi diệt Thiên Nguyên, chôn vùi tinh không, làm như bản thân chịu oan ức lớn vô cùng vậy...

Nói tới đây, Phương Hành lắc đầu và dò hỏi:

-... Bởi vậy, có phải có vẻ quá lập dị không?

Cũng không biết có phải vì Phương Hành nói ra mấy câu nói như thế, làm người ta quá mức bất ngờ hay không mà trong tháp lạ thật lâu không có người nào mở miệng.

- Nói cách khác, ngươi sẽ không vì vậy mà đối địch cùng Thiên Nguyên...

Mà mãi một lúc lâu sau đó giọng nói của Bất Tri Tiên mới vang lên:

-... Như vậy liệu có thể giúp bọn họ không?

- Ta nói rồi, ai chọn ta, ta cọn người đó!

Phương Hành trả lời vô cùng ung dung:

- Tuy rằng ta sẽ không trách bọn họ, nhưng Thiên Nguyên dường như cũng không để ta vào trong mắt, trưởng lão Chư Tử đạo tràng gì đó, dùng tên của ta lại vu oan hãm hại ta, mà Thiên Nguyên cùng với rất nhiều người trong Chư Tử đạo tràng đều tình nguyện tin tưởng hắn mà không tin ta, hay bọn họ có một trăm lý do để nói mình hiểu lầm hoặc gì, nhưng bọn họ chung quy vẫn không tin!

Nghe được Phương Hành nói lời này, trong tháp lạ lại lần thứ hai im lặng, dường như không có gì để nói.

Mà ở bên trong tháp lại đang tranh luận kịch liệt...

- Hắn còn chưa đủ ma ý, thậm chí như Thiên Ma tiền bối đã nói, hắn căn bản không hề có ma tâm, không làm được chuyện lớn!

Có một giọng nói có vẻ vô cùng thất vọng, mất hứng nói.

- Nếu dựa vào ma tâm mà có thể thành được chuyện lớn, năm đó ta cũng đã làm được việc này rồi!

Đúng vào lúc này Thiên Ma khẽ mở miệng, dường như đang giải thích cho Phương Hành một câu.

- Có thể lập trường của hắn không kiên định như vậy, chúng ta làm sao yên tâm truyền tất cả cho hắn được. Ai có thể xác định cho hắn những truyền thừa khác, tương lai hắn sẽ không đi lệch hướng, trái lại làm giá áo cho Chư Tử đạo tràng, hoặc là Phật Môn, hoặc là Long giới, hoặc là Tiên giới?

Có một giọng nói lạnh lùng khác mở miệng, làm cho mọi người thở dài.

- Nhưng ta lại cảm thấy thật ra lập trường của hắn vô cùng kiên định!

Giọng nói của Bất Tri Tiên khẽ vang lên:

- Hắn là một người hết sức ích kỷ, loại người ích kỷ nhất định sẽ không hy sinh cho bất kỳ bên nào, nhưng hắn thiên vị lại không đủ ma tâm, thiên địa lớn như vậy đối với người khác vẫn là tất cả sinh mệnh, đối với hắn lại như là một trò chơi của trẻ con, tất cả đều tùy theo tâm trạng hứng thú, vì lẽ đó hắn vĩnh viễn sẽ không chân chính đi hận bất kỳ bên nào, nhưng cũng sẽ không chân chính trung thành với bất kỳ bên nào, điều này cũng làm cho hắn nhất định chỉ có thể tiếp tục đi theo dự đoán của Thái Thượng Đạo cùng chúng ta, đi thẳng đến...

Lời tiếp theo dù không nói ra nhưng những tồn tại trong tháp hiển nhiên đều hiểu.

- Cho hắn đi!

Thiên Ma nói tiếp một câu, nhẹ nhàng thản nhiên:

- Việc đã đến nước này, cũng không có ai khác để lựa chọn!

- Vậy, nếu các ngươi không nói chuyện nữa thì ta sẽ đi đấy?

Phương Hành thấy bên trong tháp yên lặng một hồi lâu thì không nhịn được ló đầu vào bên trong, làm ra bộ dáng muốn chạy.

- Ngươi đã từng nghe những lời đồn có liên quan với đại kiếp nạn chưa?

Nhưng trong tháp lạ đúng lúc vang lên một câu nói, Phương Hành lập tức xoay người lại, biểu hiện trầm trọng nói:

- Đã nghe nói qua!

Trong tháp lạ, Bất Tri Tiên thở dài một tiếng:

- Vậy ngươi có muốn biết vì sao chúng ta đều ở lại bên trong thức giới của ngươi không?

Ánh mắt Phương Hành sáng lấp lánh, nói:

- Nếu ngươi dám nói đại kiếp nạn kia chính là lý do ta không thể không đuổi ngươi ra ngoài...

Bất Tri Tiên:

-...

- Đừng vội hồ đồ!

Trong tháp lạ vẫn là giọng nói hờ hững của Thiên Ma vang lên:

- Chúng ta muốn ngươi biết đến là một đoạn quá khứ!

Phương Hành nhíu mày nhưng vẫn chưa tiếp lời, hiển nhiên không cảm thấy quá hứng thú.

Có thể Thiên Ma cũng không để ý tới hắn, chỉ tự mình tiếp tục nói:

- Từ sau cuộc chiến tiên thánh ở Thiên Nguyên, các tiên liền mở ra con đường phi thăng, trải qua vô số trận huyết chiến, cũng sáng lập ra huy hoàng vô tận, đặc biệt là vào vạn năm trước, Tam Thập Tam Thiên vốn là tiên cảnh quá lý tưởng thậm chí không tồn tại ở trong điển tịch, Tiên, Long, Phật, yêu, thần, ma, người, mỗi bên một giới, mỗi bên đều an vị, thăm dò con đường của mình, nhưng tất cả chung quy vẫn sụp đổ vào vạn năm trước, bắt đầu những cuộc chém giết vô tận...

Thiên Ma nói nhẹ nhàng nhưng giọng nói càn lúc càng nặng nề, cuối cùng thì như mây đen hạ xuống đầu!

Mà tiếng nói của hắn lại như sấm rền vang lên ở trên đỉnh đầu của Phương Hành:

- Ngươi có muốn biết nguyên nhân dẫn tới tất cả những điều này không?

Ngay cả trái tim của Phương Hành cũng không nhịn được bị giọng nói này của hắn làm kinh ngạc nẩy lên một cái, dường như có hơi khó chịu nặng nề.

- Không muốn!

Hắn hầu như mở miệng thốt ra, biểu hiện vô cùng chăm chú.

Thiên Ma nhất thời ngẩn ngơ, kinh ngạc nói:

- Tại sao?

Phương Hành nhớ tới lời Si Nhi đã nói, vô cùng thản nhiên nói:

- Biết càng nhiều thì phiền phức lại càng nhiều!

- Ngươi...

Đường đường là Thiên Ma lại bị lời này làm cho nghẹn lời, nổi giận phừng phừng, không nói được câu nào.

- Ha ha, đừng vội đừng vội...

Vào lúc này Bất Tri Tiên cười ha ha tiếp lời, khẽ nói:

- Vậy ngươi có muốn truyền thừa của chúng ta không?

Phương Hành vốn lộ ra vẻ quật cường, con mắt bỗng nhiên sáng lên:

- Các ngươi còn có truyền thừa à?

Bất Tri Tiên nở nụ cười:

- Vô cùng nhiều truyền thừa đấy...

Chương 1653: Tiên vương, Tiên vương

- Đây rõ ràng chính là đang cám dỗ ta...

Phương Hành nghe Bất Tri Tiên nói xong, cũng không nhịn được mà trợn mắt khinh thường, ý tứ dụ dỗ kia thực sự quá rõ ràng.

Nhưng hắn vẫn không nhịn được hỏi một câu:

- Nhiều bao nhiêu?

Bất Tri Tiên ha ha nở nụ cười, nói:

- Một người tu hành đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, thì rất khó bị giết chết, hay nói là dù có bị giết chết cũng rất khó ngăn cản hắn lưu lại một vài dấu vết ở trên thế giới này. Trước đây, chúng ta đặc biệt là Thiên Ma tiền bối, dù cho chuyện nhân thế biến hóa, chung quy vẫn ngã xuống trong lúc tranh đấu, phần lớn tích lũy cùng gốc gác đều bị ngườita cướp sạch, nhưng vẫn có một vài hậu chiêu, ha ha, ngươi cũng đừng trợn mắt nữa. Tuy rằng lão phu chỉ nói là một vài hậu chiêu, cũng chưa chắc đủ cho ngươi một bước lên trời, nhưng đối với ngươi bây giờ cũng đủ lớn rồi, dựa vào tu vi cùng với tài nguyên nắm giữ trong tay ngươi bây giờ, cũng đã có thể lập một môn phái căn bản ở Tam Thập Tam Thiên, mà chúng ta lưu lại truyền thừa...

Bất Tri Tiên dừng lại một chút, khẽ cười nói:

-... Đủ khiến cho ngươi ngang hàng với một vị Tiên vương!

- Tiên vương?

Trong giây lát Phương Hành đổi sắc mặt, thân thể cũng không nhịn được run rẩy một lúc:

- Lời ấy là thật chứ?

Dù cho Tam Thập Tam Thiên bây giờ đã là do Tiên đế nắm giữ một phương, nhưng mê hoặc của vị trí Tiên vương này thực sự làm người ta giật mình, đó cũng đã từng là tồn tại chí cao vô thượng nhất ở Tam Thập Tam Thiên, đây cũng đã là đại biểu cho cảnh giới mạnh nhất của thế gian này...

Ban đầu Phương Hành không để mắt tới những tồn tại trong tháp lạ này, hắn cảm giác dù sao bọn họ cũng đã suy tafnk hi tranh đấu cùng với những người khác, mới rơi vào kết cục chỉ còn lại một chút chân linh như bây giờ, trốn ở bên trong thức giới của mình, hắn nghĩ cho dù mình có nhận được truyền thừa của bọn họ, trở nên mạnh mẽ như bọn họ thì cuối cùng cũng sẽ chết ở trong tay người khác, nhưng khi nghe được lời nói này của Bất Tri Tiên, hắn vẫn kích động!

Nếu mình có thể trở thành Tiên vương...

Trong đầu Phương Hành, đã không nhịn được hiện ra một hình ảnh, đường đường là Tiên vương ngồi trấn giữ một chòm sao, trong tay có vô số Kim tiên, tiên phỉ thành đàn, hậu cung ba ngàn ép trại, vạn giới Chư Thiên cúi đầu bái lạy cùng một đống bảo vật được cống hiến đến trước mặt mình...

- Lão phu sẽ không lừa ngươi, chỉ là không biết ngươi có thể đồng ý hay không?

Bất Tri Tiên cười ha ha, giống như ông lão kỳ quái đang cầm kẹo dỗ trẻ con vậy.

- Được, miễn cưỡng đáp ứng thôi. Vậy truyền thừa của các ngươi ở đâu?

Phương Hành thở ra vài hơi nặng nề, con mắt sáng ngời hỏi.

Giọng nói của Bất Tri Tiên hơi trầm xuống:

- Chính là ở Tam Thập Tam Thiên!

Phương Hành khẽ nhíu mày, không nhịn được lại hỏi:

- Vậy vừa nãy các ngươi muốn nói với ta về tai họa lướn kia làm gì?

Vừa nãy Thiên Ma muốn nói, hắn không muốn nghe, bây giờ chủ động hỏi thì tất nhiên cũng là đang nể mặt những truyền thừa kia.

Nhưng vào lúc này, các tồn tại trong tháp lạ đều im lặng.

Qua một lát, Thiên Ma mới mở miệng:

- Chính là ở Tam Thập Tam Thiên!

Phương Hành nghe được khẽ nhíu mày:

- Các ngươi nói thẳng cho ta biết chẳng phải là tốt rồi sao?

Thiên Ma than khẽ một tiếng, nói:

- Chúng ta nói cho ngươi biết, khó tránh khỏi sẽ mang theo lập trường của chúng ta, chẳng bằng để ngươi tận mắt về Tam Thập Tam Thiên nhìn thử. Nơi đó có tất cả nguyên nhân của đại kiếp nạn, có tất cả dấu vết của cuộc chiến loạn, cũng chỉ khi ngươi tận mắt nhìn mới chân chính hiểu rõ những nguyên nhân kia là gì, mới có thể chân chính có tư cách được truyền thừa của chúng ta!

- Về Đại Xích Thiên sao?

Sắc mặt Phương Hành có vẻ hơi khó coi, vẫy vẫy tay, nói:

- Nói thật, bây giờ ta có chút ko tiện đi về đó!

Cảm giác được các tồn tại trong tháp lạ ý đều tập trung chú ý ở trên người mình, hắn cười khổ:

- Trước đó ta tự do tự tại ở Tam Thập Tam Thiên, đó là bởi vì ta có thân phận Đế Tử để che giấu, nhưng thân phận này đã lộ ra ngoài, Đế Thích phát hiện thân phận của ta đã vạch trần chuyện này, tuy rằng hắn nhanh chóng bị ta giết chết... Đương nhiên vẫn là nhờ có đạo ma danh kia... Nhưng bất kể thế nào, thân phận này đã hoàn toàn bị vạch trần, Độc Long Tử biết, các tu sĩ Thiên Nguyên cũng biết, sinh linh Thần tộc cũng biết, Thần Chủ càng sớm biết rồi. Bây giờ ta cùng bọn họ đều có thù oán, không thể xác định được bọn họ có thể giết ta hay không...

Hắn vừa nói vừa khe khẽ thở dài, có vẻ rất bất đắc dĩ:

- Độc Long Tử bị ta một đao chém nổ, hóa thành sương máu, Đế Thích khẳng định đã chết rồi, có thể xác định được, nhưng Độc Long Tử này... Ai, ta thật sự không biết đạo chân linh của hắn có mượn cơ hội chạy đi không. Dù sao cảnh giới của ta không bằng hắn, không phát hiện ra được, mà Thần Chủ bị ta hãm hại, Thái Hư Bảo Thụ là giả, Hỗn Độn Tiên Viên thậm chí không cướp được nổi một cọng cỏ, trong lòng chắc hẳn cũng cực kỳ hận ta, Thiên Nguyên càng không xác định được. Những trưởng lão kia nhớ cái bút phá sản của ta, sợ rằng sắp phát điên rồi, những điều này có thể dễ dàng bị lộ ra tin tức, dù sao bọn họ sẽ không tốt tới mức có lognf giữ bí mật cho ta chứ?

- Quan trọng hơn chính là, lần này nếu trở lại, vậy nhất định phải về Đại Xích Thiên, nơi đó lại Tiên đế đấy, vậy còn không thoáng cái nhìn thấu ta rồi sao?

Phương Hành càng nói càng sợ hãi:

- Hơn nữa ta còn nghe nói, Đại Xích Thiên có ba vị Tiên Tôn, mỗi người đều có tu vi hơn hẳn các Đại La Kim Tiên bình thường, cũng không biết bọn họ có thể nhìn thấu bí mật đoạt xác của ta hay không...

Nói như vậy, hắn không nhịn được lắc đầu:

-... Nói tóm lại, hiện tại ta về Đại Xích Thiên thực sự quá nguy hiểm, thật ra ta cũng định dẫn theo một đám đạo đồ Tiệt đạo của ta, tìm một Tiểu Tiên giới xa xôi, trước tiên trốn ở trên đó mấy vạn năm lại nói sau!

Bây giờ điều này cũng thật sự là suy nghĩ trong đầu hắn!

Chính là giả Đế Lưu khuấy gió nổi mưa, tự do tự tại, cũng chỉ là kế tạm thời!

Phương Hành không cho rằng hắn có thể cứ tiếp tục giả trang được nữa, mà ở đây, nói trắng ra, nguyên nhân hắn vẫn giả thân phận của Đế Lưu chính là hắn vẫn đang cố gắng ẩn nấp, không có về Đại Xích Thiên, nếu trở lại, sợ là đã sớm bị lộ rồi!

Bởi vậy, bây giờ hắn đã dự định vứt bỏ thân phận này!

- Đó là chuyện của ngươi!

Phương Hành cho rằng mình nói ra những ý nghĩ này, có thể khiến cho người ta đưa ra ý kiến, không nghĩ tới Thiên Ma lại trả lời thẳng thắn như vậy.

- Ngươi có thể dùng thân phận Đế Lưu trở lại, cũng có thể nghĩ biện pháp khác, nhưng ngươi nhất định phải trở lại. Chỉ có trở lại Tam Thập Tam Thiên mới có thể tìm thấy tất cả đáp án, nhìn thấy tất cả vấn đề, sau đó sẽ nghĩ ra đáp án của ngươi, hiện tại đại thế đã lên, sợ không có mấy vạn năm để cho ngươi tránh né, thiên địa đã trở thành một cục diện chết, càng không thiếu một quân cờ là ngươi...

Sau khi hơi dừng lại một chút, hắn mới nói tiếp:

-... Dù sao nói vậy ngươi cũng biết con đường tu hành mà mình đang đi là con đường chết chứ?

Nghe được lời này, Phương Hành không nhịn được nhíu mày.

Qua một lúc, hắn mới mở miệng:

- Vậy ta chỉ có một vấn đề... truyền thừa của các ngươi có thật sự đáng giá như vậy không?

Trong tháp lạ dường như có khí tức tăng vọt, ai nấy đều không muốn nói chuyện với hắn.

Chỉ có Bất Tri Tiên bất đắc dĩ nở nụ cười, bảo đảm với hắn:

- Nhất định là đáng giá!

- Vậy thì về!

Phương Hành thở dài nói:

- Trên thực tế ta cũng muốn về xem thử. Nếu thật sự giống lời các ngươi nói, trở lại Tam Thập Tam Thiên liền có thể tìm được tất cả đáp án, nói vậy cũng có thể nhìn thấy dấu vết của Thái Thượng Đạo lưu lại chứ? Ta ngược lại cũng muốn xem thử bọn họ làm sao sáng tạo ra được con đường như vậy, không chừng có thể tìm ra phương pháp, thay đổi kết cục chắc chắn phải chết của ta...

Phương Hành cười nói ra đó, nhưng lúc này đây tất cả mọi người trong tháp lạ đều duy trì im lặng, không có người nào trả lời, cũng không có người nào cười.

- Đạo chủ, bốn đại thế gia đang theo dõi chặt chẽ, muốn cùng rời đi thì sợ phải nghĩ cách khác!

Sau khi rời khỏi thức giới, Phương Hành lẳng lẽ điều tức dưỡng thương, một ngày đêm sau mới lại rời khỏi tiểu thế giới Khô Lâu.

Lộc Tẩu thấy hắn đi ra, liền khẽ bàn. Nhưng trước khi tiến vào tiểu thế giới Khô Lâu, Phương Hành đã từng tiết lộ qua cho hắn việc chuẩn bị bỏ qua tiên quân của mấy thế gia, sau đó trực tiếp rời khỏi tiên hà Đa Bảo, trốn vào tinh vực vô tận, đi tìm một tiểu thế giới hẻo lánh trốn đi là ý nghĩ không lý tưởng, mà Lộc Tẩu cũng hiểu tại sao hắn làm như thế, vẫn tìm cơ hội trong bóng tối!

Có điều bây giờ bốn thế gia thực sự rất chú ý tới Phương Hành, bảo vệ kín kẽ không một lỗ hổng.

Trên trình độ nào đó, cũng khiến cho Phương Hành không có một chút cơ hội chạy trốn nào...

- Ta đã thay đổi chủ ý, không trốn đi nữa!

Nhưng Phương Hành thoải mái nói một câu làm cho Lộc Tẩu lấy làm kinh hãi, ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn.

- Ta chuẩn bị quay về Tam Thập Tam Thiên, đi tìm vài thứ!

Phương Hành cũng không tiết lộ về bên trong thức giới cùng tháp lạ cho mọi người biết, chỉ là trả lời mơ hồ.

Mà sắc mặt Lộc Tẩu trầm xuống, liếc mắt nhìn tiên quân của các thế gia xung quanh, thấp giọng nói:

- Với tình hình bây giờ, nếu chúng ta trở về Tam Thập Tam Thiên, sợ là tự chui đầu vào lưới, sau khi mọi chuyện bại lộ, Đại Xích Thiên tuyệt đối không thể buông tha chúng ta...

Phương Hành có phần mất kiên nhẫn, nói:

- Ta tự có biện pháp!

Lộc Tẩu nhìn hắn, nói:

- Ngươi rốt cuộc thật sự có biện pháp, hay là muốn chờ tới khi gặp phải vấn đề mới nghĩ cách? Ngươi nhìn ta đi, ta quá hiểu ngươi rồi, mấy lần đều nói là có biện pháp, nhưng trên thực tế chỉ đi đến đâu hay tới đó, gặp chuyện mới nghĩ chiêu...

- Ôi Lộc đại gia ta...

Phương Hành cũng không nói gì, đẩy Lộc Tẩu:

- Làm sao bây giờ càng ngày càng giống lão thái thái...

Đẩy Lộc Tẩu nghi thần nghi quỷ đi rồi, hắn mới ngồi xếp bằng ở trên lưng cóc, lẳng lặng nhìn tinh không xa xăm.

- Đúng là trốn không thoát...

Nghĩ đến con đường tu hành do Thái Thượng Đạo lưu lại, nghĩ tới cảnh giới của chính mình bây giờ, trong lòng hắn chung quy vẫn nặng nề hít sâu một hơi. Thật ra chính hắn cũng biết mình tránh không thoát, dù sao chân thân cùng với Long Nữ bây giờ đều ở Tam Thập Tam Thiên, sớm muộn cũng sẽ bị người ta phát hiện, đi tới con đường do Thái Thượng Đạo lưu lạ thì nhất định phải bước lên tử lộ, tiếp tục tu hành, tất nhiên là từng bước đi về cuối con đường chết. Mà trốn đi, vậy cũng tránh khỏi không được kết cục bị lộ, bị người ta phát hiện thì chết càng nhanh hơn!

- Đã như vậy, dứt khoát đi nhanh một chút là được rồi!

Phương Hành nghĩ đến hồi lâu, trong mắt dần dần lóe lên ánh sáng dữ tợn:

- Cho dù phải chết, cũng phải trải nghiệm cảm giác làm Tiên vương mới được!

Chương 1654: Hai bên đều đắc tội

Vào lúc Phương Hành chen chúc cùng bốn thế gia, chậm rãi lui ra khu tinh vực Đa Bảo Tiên Hà, một trận đại chiến chấn động thế gian đã bắt đầu bùng nổ ở Đa Bảo Tiên Hà, chờ đợi hồi lâu liên quân Tiên giới cũng cảm thấy bức bối, ẩn chứa sát khí uy nghiêm đáng sợ lao về một bờ Đa Bảo Tiên Hà khác. Mà đại quân Thiên Nguyên vẫn đóng quân ở bờ khác của Đa Bảo Tiên Hà cũng thình lình không trốn tránh như trước nữa, mà chỉnh đốn đại quân, bắt đầu trực tiếp đối phó với mười vạn tiên binh, từng cuộc chém giết, từng đại trận bắt đầu va chạm ở trong tinh vực tĩnh mịch này, phá diệt, sát khí khuấy động gào thét vang lên, cao thủ hiện ra nhiều như mây...

Phương Hành thông qua Thái Hư kính nhìn thấy một trận đại chiến này, cũng nhìn thấy rất nhiều bóng dáng. quen thuộc

Đồng thời, hắn cũng không nhịn được, càng xem càng hoảng sợ.

Tuy rằng bên phía Thiên Nguyên lấy phương pháp là vừa chiến vừa lui, mà không phải xung phong đối lập, nhưng hắn vẫn nhìn ra được thái độ của một nhóm Thiên Nguyên khác thường, bọn họ rõ ràng là vừa lui vừa giết, nhưng tiến lui có quy củ, lại không có trực tiếp bị mười vạn tiên binh xông tới như tưởng tượng của mình trước đó, thậm chí ở trong rất nhiều chiến trường nhỏ, còn ra phát hiện ra cao thủ Thiên Nguyên chém tướng đoạt cờ giành thắng lợi, cũng có từng cao thủ thể hiện ra tài năng trong các trận đại chiến này, điều này làm cho Phương Hành cảm giác thật sự khiếp sợ, ngạc nhiên với thực lực của Thiên Nguyên biểu hiện ra!

Ở trong lần Hỗn Độn Tiên Viên giao chiến này, Phương Hành tất nhiên là tài nghệ trấn áp quần hùng, nhưng hắn cũng biết tu vi của chính mình bây giờ, dựa vào ma danh liền chém cả Đại La Kim Tiên, tiên binh bình thường cũng có thể so sánh được. Mà bên phía Thiên Nguyên, bất kể là Từ Thiếu Yết hay Thanh Nhan Tiên Tử, thực lực cá nhân của bọn họ thật ra đã rất mạnh, nắm giữ thực lực trận chiến cùng Thiên Nguyên đại tiên...

Tuy trong lòng có chút thán phục, nhưng càng xem chiến trường này, Phương Hành lại dần dần nhíu mày.

Bởi vì người tu hành bên phía Thiên Nguyên dù sao vẫn còn kém rất xa mười vạn tiên binh của Đại Tiên giới, đặc biệt là trong một trận đại chiến này, e rằng tất cả tu sĩ Thiên Nguyên ra tay cũng không đủ 3 vạn, hơn nữa còn có rất nhiều người rõ ràng thực lực không đủ, đều là mầm nòn chưa trưởng thành, liền chết ở trong một trận đại chiến này, như vậy dường như lại là thua thiệt lớn...

- Theo lý thuyết, hiện tại tuyệt đối không phải là thời điểm Thiên Nguyên trực tiếp đối kháng cùng Đại Tiên giới, đối với bọn họ, thời gian này cũng không cần phải gấp gáp đến mức phải lập tức đối kháng chính diện, đám lão bất tử trong Chư Tử đạo tràng rốt cuộc nghĩ thế nào vậy?

Phương Hành nhíu mày, trước sau không nghĩ ra vấn đề này.

Tất cả Thiên Nguyên hắn đều rất quen thuộc, các đại đạo thống ít nhiều gì cũng đều đã từng qua lại, nhưng đối với Chư Tử đạo tràng lại là một ngoại lệ, từ khi cái tên Chư Tử đạo tràng này bắt đầu xuất hiện ở Thiên Nguyên, hắn đã không thể có cơ hội tiến vào Chư Tử đạo tràng, sau đó hắn rời khỏi Thiên Nguyên, vậy càng không tiếp xúc tới được, bởi vậy ở trong lòng hắn, Chư Tử đạo tràng vẫn là một địa phương đào tạo thiên kiêu, cũng bởi vì tập trung quá nhiều cao thủ thần bí nên mơ hồ trở thành nơi dẫn đầu nắm giữ Thiên Nguyên, nắm giữ hầu như tất cả quyền to!

Nhưng kế hoạch cụ thể của bọn họ ra sao?

Phương Hành có thể hiểu được quan hệ giữa bọn họ cùng Cửu Quan, cùng chín thánh Thiên Nguyên!

Đặc biệt là trong trận chiến bây giờ, Thiên Nguyên cùng Tam Thập Tam Thiên có thể bất đồng, gốc gác thâm sâu, mười vạn tiên binh, hầu như ai nấy đều có thực lực ở cảnh giới Tán Tiên, đơn giản chính là người yếu nhất cũng không kém hơn Thiên Nguyên Nguyên Anh, mà Phương Hành lớn lên ở Thiên Nguyên này nên biết, Thiên Nguyên sinh ra một Nguyên Anh cũng khó khăn, bây giờ theo một trận đại chiến này, không biết có bao nhiêu người chết ở chiến trường này, nhưng lại với một xu hướng vô bổ như vậy, s hắn khó có thể hiểu nổi rõ ràng. Chẳng lẽ là đang tiêu hao nội tình của Thiên Nguyên sao?

- Trừ phi...

Trong lòng Phương Hành bỗng nhiên hiện ra một chuyện cũ, càng nghĩ trong lòng càng kinh ngạc...

- Ha ha, đại chiến đã bắt đầu, ba người các ngươi còn muốn lãng phí thời gian một cách vô nghĩa ở đây sao?

Mà trong lúc Phương Hành đang băn khoăn, chậm rãi rời khỏi Đa Bảo Tiên Hà, lúc này ở sâu trong tinh vực xa xôi không ngờ cũng có một chiến trường, đây là một tinh vực ảm đạm, lại bị ba người đại chiến ở đây phá hủy đến không ra hình thù gì, đại tinh chết đi, hư không thiêu đốt, từ xa nhìn lại thì quả thật giống như U Minh vậy, khắp nơi tỏa ra mùi chết chóc, mà ở đầu khác của chiến trường, Thần Chủ trong bộ áo trắng như tuyết đang lẳng lặng ngồi ở bên trên một ngôi sao, trong ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đối diện mình!

- Đại quân Tiên giới không ngờ di chuyển, bị cuốn vào trận đại chiến này không phải chỉ có Thiên Nguyên ta, Đại quân Thần tộc này của ngươi cũng chạy không thoát đi, đại quân. Tiên giới vừa ra sẽ muốn xóa sạch toàn bộ tinh vực, không có một ngọn cỏ nào. Thần Chủ, ngươi nói chúng ta đang tiêu hao thời gian, ngươi làm sao không phải như vậy chứ? Nếu ngươi thật sự muốn cùng chúng ta phân thắng bại, lại mặc cho sinh linh Thần tộc bị đại quân Tiên giới tàn sát sao?

Mà ở đối diện Thần Chủ, ba vị trưởng lão Thiên Nguyên cũng lạnh lùng nàng, có vẻ trầm trọng.

Bọn họ hiển nhiên không thể nào dễ chịu được, trong ba đại trưởng lão có một người đầy máu, hầu như đã mất đi nửa cơ thể, hai người khác cũng có một người uể oải suy sụp, dường như thần hồn bị tổn thương, một người khác dưới chân đạp lên một Tiên bảo rách nát, nhìn mặt trên của Tiên bảo đầy vết tổn hại, hẳn cũng vừa mới bị tổn hại, một Tiên bảo tuyệt thế, vào lúc này đã sắp bị phá hỏng!

- Ha ha, sự sống còn của đại quân Thần tộc tất nhiên có ba vị Thần vương lo liệu, ta không lo lắng làm gì. Còn nữa, hàng ngàn hàng vạn sinh linh Thần tộc khắp nơi đều có kẻ chết, chính là chôn vùi lại làm sao? Ta ở sẽ xây dựng lên thần quốc ở tinh vực khác!

Thần Chủ so với Thiên Nguyên Tam Lão nhìn bề ngoài thực sự tốt hơn nhiều, chỉ là khi nói chuyện, thần hồn có vẻ bất ổn, xem ra nàng cũng không phải hoàn toàn không tổn thương, chỉ là tính tình mạnh mẽ nên trấn ép vết thương xuống, không để cho người khác nhìn thấu mà thôi, vào lúc này, giọng nói của nàng càng lạnh hơn:

- Chính là Thiên Nguyên các ngươi tốn bao nhiêu năm mới kiếm ra ngần ấy đệ tử, nếu trải qua một trận chiến vô vị này, tất cả chết sạch ở trong tinh vực, chẳng phải là đáng tiếc sao? Tương lai lấy dã tâm của Chư Tử đạo tràng các ngươi, lại còn phải làm sao mới có thể thực hiện được?

- Tất cả đều chết ở nơi này à?

Trích Tinh trưởng lão trong Thiên Nguyên Tam lão nghe vậy, đã không nhịn được cười lạnh:

- Thần Chủ, ngươi không khỏi quá coi thường chúng ta rồi. Nội tình của Thiên Nguyên có chút không đủ, nhưng chúng ta coi trọng hắn, chỉ là hạt giống tốt của Thiên Nguyên Tổ Địa mà thôi, còn những vấn đề khác cũng không cần ngươi đến lo lắng, chúng ta chuẩn bị còn đầy đủ hơn so với ngươi tưởng tượng rồi. Ngược lại ngươi nói ở các nơi đều dựng lên thần quốc, còn không phải dựa vào chính mình phân ra rất nhiều hóa thân, ép các vực sao? Lão phu có nghe nói, mấy vị Thần vương thủ hạ của ngươi vẫn không phục ngươi. Dựa cả vào tu vi của ngươi mạnh mẽ mới áp chế lại dã tâm của bọn họ, nhưng nếu... chủ thân ngươi chết ở nơi này, hay là bị trọng thương, ngươi cảm thấy chỉ dựa vào lực lượng mấy hóa thân của ngươi còn có thể trấn áp được bọn họ sao?

- Vù!

Thần Chủ nghe được lời ấy, sắc mặt đã trở nên cực kỳ khó coi:

- Muốn chôn vùi chủ thân của ta, các ngươi có thực lực này sao? Cho dù muốn lôi kéo ta để cả hai cùng tổn thất, chỉ dựa vào ba người các ngươi cũng không có bản lĩnh này đi, trừ phi, ba người các ngươi đồng ý ở lại chỗ này...

trong những lời nói này của nàng lộ rõ sự chê cười, dường như chắc chắc ba vị trưởng lão không dám cùng tổn hại với mình.

Con người trường sinh không có ai không tiếc mệnh, đặc biệt là đến cảnh giới như bọn họ!

- Chúng ta đúng là dám...

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ được ba vị trưởng lão kia lại cười lạnh, đặc biệt là Trích Tinh trưởng lão dường như đã hạ quyết tâm, liếc nhìn hai vị trưởng lão khác, trên mặt không giấu nụ cười gàn, thấp giọng nói:

- Ngươi cũng coi như là một người kỳ lạ, chỉ dựa vào bản thân trấn áp các thần, khuấy gió nổi mưa, còn suýt nữa phá hỏng kế hoạch lớn của chúng ta, có điều vậy thì thế nào? Đến hôm nay, chúng ta phải để cho ngươi lĩnh giáo nội tình thật sự của chúng ta. Ngươi chết rồi, mọi chuyện sẽ kết thúc, nhưng chúng ta...

Hắn lạnh lùng nói và sát cơ lại nổi lên, dường như chuẩn bị ra tay lần thứ hai.

Mà vào lúc này sắc mặt Thần Chủ đã trở nên cực kỳ âm trầm:

- Bọn họ thật dám liều mạng cùng chết với ta sao?

Đến lúc này, nàng cũng mơ hồ cảm giác được mình dường như đã tính toán thiếu điều gì đó!

- Không tiếc tất cả, cũng phải giết nàng để đoạt lại Thái Hư Bảo Thụ!

Cũng trong giây lát, vị Trích Tinh trưởng lão kia đột nhiên hét lớn lớn tiếng, khí thế xông lên tận trời xanh, sau lưng hiện lên bóng mờ của đại đạo!

Thần Chủ cũng nhướng mày, trên mặt đầy sát cơ.

Tuy nhiên đúng vào lúc này, vị Trích Tinh trưởng lão kia đột nhiên nhíu mày, dường như được có đạo thần niệm nào đó truyền tới, điều này làm cho sắc mặt hắn có chút khó coi, hiển nhiên rất bất mãn vì có người quấy rối hắn đại chiến. Nhưng sau khi hiểu được nội dung của một đạo thần niệm kia, hắn chợt biến sắc, đó là chân chính hoàn toàn biến sắc, quả thật như nghe được tin tức Vũ Trụ bị chôn vùi vậy, trong giây lát đã thay đổi sắc mặt tới ba lần, môi cũng run rẩy:

- Làm sao có thể như vậy được, chuyện này là không có khả năng...

- Làm sao vậy?

Hai vị trưởng lão khác cũng có chút khiếp sợ, cùng quay đầu nhìn về phía hắn.

Bọn họ không rõ tại sao Trích Tinh trưởng lão lại thay đổi, theo lý thuyết, bây giờ trong tinh vực xảy ra bất cứ chuyện gì cũng ở trong lòng bàn tay của bọn họ, dường như không nên có chuyện gì làm vị Trích Tinh trưởng lão kia trở nên khiếp sợ như vậy mới đúng, vậy rốt cuộc là chuyện gì...

- Phiền phức! Là phiền toái lớn...

Vị Trích Tinh trưởng lão kia bỗng dưng rống to một tiếng, ánh mắt dường như che giấu một ngọn núi lửa, vội vã truyền âm:

-... Vừa nãy có đệ tử phía dưới truyền âm cho ta, tiểu ma đầu kia không chỉ cướp đi cả tòa Hỗn Độn Tiên Viên, thậm chí... Thậm chí ngay cả Độ Tiên Bút cũng ở trong tay của hắn!

- Cái gì?

Đột nhiên vừa nghe đến ba chữ - Độ Tiên Bút, trong nháy mắt hai vị trưởng lão khác cũng sững sờ, nhất thời sắc mặt như thấy quỷ.

Sau khi đồng loạt run lên, hầu như ba vị trưởng lão đồng thời hét lớn:

- Trở về!

Sau đó, ba người liền thật sự bỏ lại Thần Chủ, phi thân bỏ chạy về phía trong tinh vực, rất nhanh liền không thấy bóng dáng.

Ngược lại Thần Chủ sửng sốt, ánh mắt quái lạ nhìn qua, nhưng hóa thân của Phương Hành trước đây đã sớm bị đấu pháp giữa các nàng xé nát, sẽ tìm không gặp, nàng chỉ có thể nhíu mày, âm thầm suy đoán lên:

- Hầu tử kia rốt cuộc lại cướp đi món đồ gì của Thiên Nguyên, làm ba người này cuống lên như vậy, ngay cả Thái Hư Bảo Thụ cũng không cần à?

Nghĩ đến Thái Hư Bảo Thụ, sắc mặt nàng cũng nghiêm lại, chú ý nhìn Thái Hư Bảo Thụ trong lòng bàn tay mình.

Vừa nãy trong lúc ác chiến, lấy một địch ba, cũng không thoải mái gì, vẫn luôn không có thời gian cẩn thận quan sát Bảo Thụ này.

Đến bây giờ, rốt cục có cơ hội nhìn kỹ...

Sau khi nhìn từ trên xuống bên dưới, sắc mặt của nàng trở nên càng lúc càng quái lạ...

- Ồ...

Chương 1655: Một hỏi ba không biết

- May mắn không làm nhục sứ mạng, bản Đế Tử trở về đây!

Bất kể là Thiên Nguyên Tam lão cùng với Thần Chủ, cuối cùng đều bị Phương Hành làm cho tức thế nào, cũng không thể tìm thấy hắn.

Ở trong bốn thế gia lớn chen chúc, Phương Hành đã không kinh không sợ trở lại một bờ khác của Đa Bảo Tiên Hà, tập hợp với tiên binh của Tử Huyền Tiên Soái. Mà bây giờ, dù cho là đại chiến căng thẳng, khắp nơi đều cần điều binh khiển tướng, nghe nói Đế Lưu trở về, Tử Huyền Tiên Soái cũng không dám thất lễ, vội vàng ra lệnh cho sứ giả dẫn hắn vào nơi đóng quân ở Đại tinh gặp mặt, sau đó ở trước đại điện, hắn nhìn thấy Đế Lưu cùng với ba trăm Cáp Mô Quân giống như hung thần ác sát của Đế Lưu, lại nhìn thấy bốn thế gia xếp hàng chỉnh tề ở phía sau Cáp Mô Quân, nhìn lướt qua không thấy bất kỳ bóng người nào khác, Tử Huyền Tiên Soái cũng nghẹn lời, hiển nhiên có chút bất ngờ với tình cảnh này...

Không riêng Tử Huyền Tiên Soái, rất nhiều phụ tá cùng tiên tướng trong Đại điện Huyền Thiết cũng có cảm giác bất ngờ!

Trước đó, bọn họ đều biết Đế Thích đã dung danh nghĩa cứu giúp Đế Lưu đi tới vị trí tinh vực của Thần Minh, ngoại trừ tám ngàn Xích Tiêu binh cùng Thanh La tiên tử dẫn theo một ngàn tiên binh đến Thanh Huyền Thiên ra, còn có bốn thế gia lớn Đế Lưu hầu như công khai không nể mặt mũi cũng dẫn theo thuộc hạ đi theo, nghĩ tới thế cuộc phức tạp, sự lãnh khốc của Đế Thích, tất cả mọi người đều không ôm hy vọng gì đối với Đế Lưu, bọn họ đã đoán được, hai vị Đế Tử này đi sứ Thần Minh, lúc trở lại nhất định chỉ còn một!

Mà sự tình đúng như bọn họ dự đoán, quả thật là một người trở về, nhưng lại không phải người bọn họ tưởng tượng!

Đế Lưu làm sao bình yên trở về được?

Hơn nữa ba trăm Cáp Mô Quân do hắn dẫn đầu lại trở về không chút tổn thất...

Trước đây bốn thế gia lớn có thể nói là vốn kết thù lớn oán lớn với Đế Lưu lại đàng hoàng theo sau lưng...

Phía sau rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Nếu người sống sót trở về chính là Đế Thích, tất cả mọi người trong đại điện đều sẽ biết rõ ràng, nhìn nhau nở nụ cười thôi, nhưng hôm nay người trở về chính là Đế Lưu, lại làm cho trong lòng bọn họ nặng nề, xuất hiện vô số nghi ngờ nhưng vẫn phải kìm nén...

- Đế Tử điện hạ bình yên trở về, quả thật là may mắn...

Tử Huyền Tiên Soái luôn hờ hững, hiển nhiên cũng có chút không nhịn được, hắn đứng ở trước đại điện Huyền Thiết, bình tĩnh nhìn Phương Hành hồi lâu lại từ từ đảo qua ba trăm Cáp Mô Quân đứng ở bên cạnh với bốn thế gia lớn phía sau, không nhịn được nặng nề mở miệng:

-... Trước đây Đế Tử thay ta đi Đại Xích Thiên, tiến vào kết liên minh cùng Thần Chủ, sau đó lại nghe nói Thần Chủ xảo trá, giam giữ Đế Tử, động tác này thực sự đại nghịch bất đạo, tự tìm đường chết, lão phu vốn dự định phát binh cứng rắn tấn công Thần Minh, bất luận làm sao cũng phải giải cứu Đế Tử đi ra, nhưng Đế Thích điện hạ lại muốn lão phu lấy đại cục làm trọng, tự nguyện nhận trọng trách đi giải cứu Đế Tử, phát binh tấn công Thần Minh...

Hắn khẽ nói, không vội vàng:

- Bây giờ Đế Tử bình yên trở về, cũng không biết Đế Thích điện hạ lại ở đâu?

- Ta không biết...

Ở trên đường trở về Phương Hành đã nghĩ kỹ kế sách ứng đối từ lâu, khẽ cười nói:

- Ngươi nghe ai nói Thần Chủ giam giữ ta? Không thể nào, sau khi ta đến Thần Minh, Thần Chủ vẫn lấy lễ để tiếp đón, rất khách khí, ta cũng đợi mấy ngày, đợi đến trước đây không lâu, Thần Chủ bỗng nhiên nói cho ta biết Thiên Nguyên sẽ có biến động lớn, sau đó liền điều động các thần vương thần tướng xông tới một bờ khác của Đa Bảo Tiên Hà, chặn giết người tu hành phản lại Thiên Nguyên, ta thấy không có chuyện gì liền dẫn binh trở về, trên đường vừa vặn gặp phải bốn thế gia lớn liền đồng thời...

Tử Huyền Tiên Soái căn bản chẳng muốn nghe mấy lý do qua loa trăm nghìn lỗ hổng của Phương Hành liền ngắt lời hắn nói:

- Đế Thích điện hạ đâu?

Phương Hành lắc đầu nói:

- Không biết...

Tử Huyền Tiên Soái khẽ im lặng một lát mới nói:

- Vậy tám ngàn Xích Tiêu quân của Đế Thích điện hạ...

Phương Hành lần thứ hai lắc đầu:

- Một người cũng không thấy!

Tử Huyền Tiên Soái im lặng một lát rồi mở miệng lần nữa:

- Ta từng nhận được tin tức, bên trong Đa Bảo Tiên Hà có Hỗn Độn Tiên Viên hiện thế...

Phương Hành nói:

- Chưa từng nghe nói!

Loại này hoàn toàn không phục, Tử Huyền Tiên Soái cũng không nói chuyện với hắn nữa, đám phụ ta tiên soái bên cạnh đều vừa vội vừa giận, đã có người không nhịn được tiến lên chắp tay nói:

- Việc quan hệ tới Đế Thích điện hạ, Đế Lưu điện hạ vẫn nên cho một câu trả lời thì tốt hơn...

Lờ này vừa ra, lập tức có vô số ánh mắt phức tạp nhìn thẳng vào mặt hắn.

Hiển nhiên ai nấy đều không quá hài lòng đối với việc vừa nãy hỏi hắn đều ba lần không biết, dường như lười soạn lời nói dối.

- Ta trả lời không tốt sao?

Nhưng vào lúc này Phương Hành không ngờ nghiêm mặt, trực tiếp cười gằn liếc các phụ tá, trong mắt có giấu giếm sát cơ:

- Người đáng chết ở đâu ra, ngươi dựa vào cái gì mà đứng ra hỏi bản Đế Tử? Xem chút sức lực của các ngươi thật trung thành với Đế Thích nhỉ? Bản Đế Tử đúng là không biết, nếu lần này người trở về chính là hắn, các ngươi có dám buộc hắn nói ra tung tích của ta như thế không?

- Ngươi...

Đột nhiên nghe được một câu trả lời như thế, tất cả phụ tá đều ngẩn ra.

Tuy rằng lời ấy ngang ngược không biết lý lẽ, thậm chí là thô lỗ không thể tả, nhưng trong lời này thực sự ẩn chứa quá nhiều ý tứ...

- Nghe hắn nói vậy, chẳng lẽ Đế Thích điện hạ đã chết rồi?

Có người nắm lấy từ ngữ nào đó, trong lòng nhất thời căng thẳng, thầm kêu không ổn.

- Đế Lưu điện hạ ngầm chế giễu chúng ta trung tâm với Đế Thích, chẳng lẽ là bất mãn với chúng ta, trong lòng hận chúng ta?

Càng có người nhận ra được sắc mặt Phương Hành không đúng, trong lòng thầm nghĩ, còn từ trong một câu nói này suy diễn ra:

- Nếu Đế Thích điện hạ thật sự chết rồi, vậy Đế Lưu điện hạ chính là Đế Tử duy nhất, trong một ngàn năm hắn biến mất, bên mình đã từng đứng cùng một phe với hắn, nhưng sau đó có dấu hiệu đầu hàng Đế Thích điện hạ, thậm chí lần này sau khi hắn trở về, còn giúp Đế Thích điện hạ đối phó không ít người của hắn. Bây giờ hắn đã bắt đầu nhắc tới việc này, lẽ nào Đế Thích điện hạ thật sự chết rồi, hắn chuẩn bị trả thù?

Trong lúc nhất thời, lòng người bàng hoàng, trong không khí trở nên ngột ngạt.

- Hắn dù sao cũng là ca ca của điện hạ!

Tử Huyền Tiên Soái cũng im lặng một lúc lâu mới nặng nề mở miệng.

Phương Hành nghe vậy liền cười lạnh, liếc nhìn hắn nói:

- Kẻ rác rưởi nào cũng xứng làm ca ca của ta sao?

- Chuyện này...

Có một câu nói như vậy, lập tức tất cả mọi người đều im lặng, bao gồm cả Tử Huyền Tiên Soái.

Còn có người từ trong một câu nói này rút ra được một đáp án:

- Nhìn tình hình này... Đế Thích điện hạ đúng là lành ít dữ nhiều!

- Ta biết trong lòng các ngươi đang suy nghĩ gì, chỉ là không dám hỏi thẳng ra, ta cũng biết các ngươi đã đoán được điều gì, nhưng các ngươi cũng không có tư cách đòi chứng cứ từ ta. Ta còn biết coi như các ngươi ngầm đoán được điều gì, cũng nhát gan không dám nói ra chuyện này...

Mà vào lúc này, Phương Hành lại lạnh lùng liếc nhìn các tiên, lạnh nhạt nói:

- Vì lẽ đó, mẹ nó, tất cả đều câm miệng cho bản Đế Tử!

- Chuyện này...

Các tiên ở đó, bất kể là tiên tướng có thực lực mạnh mẽ, hay là phụ tá đa mưu túc trí, không ngờ trong lòng đều chấn động.

Tất cả mọi người đều nghe được trong miệng vị Đế Tử điện hạ thốt ra những lời thô lỗ như vậy, nhưng vào lúc này thật sự không có người nào dám nói gì...

Phương Hành với vẻ mặt vô cảm nói:

- Một ngàn năm trước Đại Xích Thiên chỉ có một Đế Tử, một ngàn năm sau cũng chỉ có một. Các ngươi có thể không phục, nhưng cũng chỉ có thể nín nhịn. Các ngươi có thể không cống hiến sức lực cho ta, nhưng phải chuẩn bị tốt việc đón nhận lửa giận của ta. Nói tóm lại một câu nói, vào một ngàn năm trước sau khi ta vào Long giới đã nghe nói có rất nhiều người đều đổi môn đình, ha ha, vậy bắt đầu từ bây giờ, các ngươi phải học làm quen với chủ nhân ban đầu đi. Một ngàn năm trước, tính tình của bản Đế Tử đã nổi tiếng không tốt, dễ tức giận...

Hắn nói đến đây thì khẽ cười, chậm rãi nói:

-... Hiện tại liền càng nguy rồi!

- Xong rồi, không cần nghĩ, Đế Thích điện hạ nhất định đã chết, vị Đế Lưu điện hạ này là đang biểu thị bản thân công khai trở về!

Tim các tiên ở đó đập thình thịch, trong lòng buốt giá.

Mà Phương Hành lại không thèm để ý tới bọn họ, trực tiếp ném một tấm lệnh bài về phía Tử Huyền Tiên Soái, lạnh nhạt nói:

- Về phần những chuyện khác liền đơn giản hơn nhiều, bản Đế Tử chỉ là đi sứ Thần Minh một chuyến, bây giờ nhiệm vụ hoàn thành, lành lặn trở về, Tử Huyền Tiên Soái hứa hẹn cho ta một công lao lớn thì cũng nên thực hiện đi chứ? Ha ha , còn những chuyện khác ngươi còn muốn biết gì thì cố gắng hỏi là được...

Phương Hành cười vừa chắp tay nhìn Tử Huyền Tiên Soái vừa nói:

-... Ta có thể lập tức soạn cho ngươi nghe!

- Lập tức soạn cho ngươi nghe...

Trong lòng phụ tá của Tử Huyền Tiên Soái đều thầm cười khổ!

Mẹ kiếp, đây vốn là thừa nhận đi?

Nhưng bọn họ bi ai phát hiện, bản chất sự thực không phải là như vậy sao?

Bây giờ vị này là Đế Tử duy nhất nhận được tiên mệnh, còn không phải là hắn nói gì là đấy sao?

Thật sự có người hoài nghi, muốn điều tra việc này, vậy tối thiểu cũng là bản thân Xích Đế hoặc là ba vị Tiên Tôn mới có tư cách này đi?

- Ha ha, không cần, vốn là một nhiệm vụ rất đơn giản, hoàn thành chính là một công lớn rồi!

Tử Huyền Tiên Soái im lặng hồi lâu mới cười ha ha, chắp tay nói với Phương Hành:

- Chúc mừng Đế Tử...

Cũng không biết là chúc mừng Phương Hành hoàn thành nhiệm vụ, hay là chúc mừng Đế Lưu giết ca ca ruột của mình, nhưng Phương Hành hiển nhiên không để ý tới điều này, cũng cười hì hì vừa chắp tay vừa nói với Tử Huyền Tiên Soái:

- Không cần khách khí, lão tiên soái, bản Đế

Tử sẽ nhớ kỹ cái tốt của ngươi!

- Cái tốt của ta?

Tử Huyền Tiên Soái hơi run rẩy, có chút quái lạ nhìn Phương Hành.

Phương Hành cười nói:

- Dù sao theo ta thấy, ngươi là người duy nhất ở Đại Xích Thiên không ngóng trông ta chết nhanh như vậy?

- Ôi, đây là bắt đầu lôi kéo Tử Huyền Tiên Soái...

Trong lòng các phụ tá xung quanh thầm hô lên, có chút thán phục Đế Tử thay đổi sắc mặt nhanh chóng, thủ đoạn trắng trợn.

Ngay cả Tử Huyền Tiên Soái cũng hơi run rẩy, sau đó cười nói:

- Đế Tử khách khí rồi, nếu quân vụ đã hoàn thành thì tạm thời đóng quân lại nghỉ ngơi một chút đi, có một người đã ở đây đợi Đế Tử từ lâu, Đế Tử cũng nên đi gặp mới phải...

Phương Hành nghe được lại hơi run rẩy:

- Người nào?

Một câu này chưa nói xong, liền nghe được phía sau Tử Huyền Tiên Soái đã có một giọng nói khẽ vang lên.

- Tam ca ca, ngươi không nhận đại ca ca Đế Thích, vậy liệu có thể nhận muội muội là không?

Chương 1656: Đại Xích Thiên Du Tiên

- Muội muội?

Sắc mặt Phương Hành cứng đờ, ngẩng đầu nhìn nữ tử cười dịu dàng yếu ớt, lông mày kín đáo nhíu lại.

Dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới từ trong Đại điện Huyền Thiết sau lưng Tử Huyền Tiên Soái đi ra lại là một vị nữ tử đã từng gặp một lần, dáng người cao gầy tinh tế, người mặc vân thường, chân đạp phù vân, khí tức trên người khiến cho Phương Hành vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, quen thuộc ở chỗ hắn thình lình cảm nhận được khí tức lôi kiếp từ trên người nữ tử này, từ một điểm này có thể xác định được nữ tử này đi theo con đường tu hành chính là Thiên Nguyên, sau khi kết thành Nguyên Anh liền độ chín đạo lôi kiếp, mà không phải như tiên nhân bình thường khác, sau khi kết thành Nguyên Anh, một khi có cơ hội liền lập tức luyện hóa tiên mệnh, thành tựu tiên thân, mà cảm giác xa lạ lại ở chỗ bây giờ các tiên tướng trưởng lão xung quanh hầu như đều là tiên thân, nhưng xuất hiện duy nhất một người không có khí tức tiên mệnh như vậy thì có vẻ hơi quái lạ!

Mà Phương Hành tất nhiên cũng không xa lạ gì thân phận của nữ tử này!

Trước đây hắn đã từng gặp nàng một lần, hơn nữa được lời nhắc nhở của nàng, cẩn thận Nhiếp Cuồng Nhất!

Con gái của Đại Xích Thiên Tiên đế, em gái ruột của Đế Lưu và Đế Uyển...

Vừa mới chém một ca ca ruột của Đế Lưu, Phương Hành không nghĩ tới mình lập tức liền gặp được một em gái ruột của Đế Lưu!

- Làm sao vậy, Đế Lưu ca ca, ca ca dường như nhìn thấy ta có vẻ không vui lắm?

Đế Uyển nhẹ nhàng đi ra, đây vẫn là lần đầu tiên nàng chân chính gặp lại Phương Hành, lúc này hai người cách nhau có mười trượng, đôi mắt phượng của nàng cũng nhẹ nhàng rơi vào trên mặt Phương Hành, quan sát kín đáo nhưng trong miệng lại khẽ cười.

- Vốn tưởng rằng trở lại Đại Xích Thiên mới có phiền phức, không nghĩ tới lại đến nhanh như vậy. Có điều lúc này cũng không phải là lúc có thể lộ chân tướng, trước đó Đế Thích không nhận ra ta là ai, mãi đến cuối cùng mới phát giác được. Nữ nhân này tuy rằng đã vượt qua cửu kiếp nhưng không được tiên mệnh, trên cảnh giới chỉ có thể coi là tán tiên đỉnh phong, tu vi còn thấp hơn Đế Thích rất nhiều, ta không tin nàng có thể nhìn thấu thần thông Phật môn của ta...

Trong lòng Phương Hành cũng chợt lạnh và âm thầm nghĩ, sau đó sắc mặt dần dần trở nên bình tĩnh.

Hai mắt hờ hững quan sát Đế Uyển rồi thu lại, lạnh nhạt nói:

- Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?

- Ai, còn không phải lo lắng ngươi cùng đại ca cãi cọ nhau làm tổn thương hòa khí, lúc này mới vội vã tới ngăn cản sao?

Biểu hiện của Đế Uyển dường như có hơi thương cảm, nhẹ nhàng hít một tiếng, đôi mắt đẹp lại không rời Phương Hành, trong giọng nói còn có chút đau thương giả tạo, thậm chí có chút oán giận:

- Lúc trước nghe nói Nhiếp Cuồng Nhất rời khỏi Đại Xích Thiên, ta liền đoán được hắn sẽ gây bất lợi cho ngươi, bởi vậy vội vã nhắc nhở ngươi, đó là bởi vì ta không muốn nhìn thấy ngươi bị hại ở trong tay đại ca, nhưng đồng thời, ta cũng không hy vọng nhìn thấy ngươi tổn thương đại ca, lúc này mới vội vã chạy tới, chỉ là, ai, xem tình hình này thì ta cuối cùng vẫn là đến muộn rồi...

- Ha ha, ta chạy tới Đa Bảo Tiên Hà đã hơn một năm, ngươi mới tới ngăn cản à?

Phương Hành nghe vậy thì cười lạnh, trực tiếp vạch trần sơ hở của Đế Uyển, sau đó lắc đầu nói:

- Hơn nữa ngươi cũng không tới chậm, ai nói ngươi tới chậm? Ta cũng không biết Đế Thích đi đâu. Khi ta đi sứ Thần Minh, hắn còn đang yên đang lành dẫn theo tám ngàn Xích Tiêu quân làm mưa làm gió. Sau đó ta từ Thần Minh đi ra, gặp được đội quân của bốn thế gia, có hỏi thăm bọn họ, nghe nói bọn họ cũng chỉ biết là vị đại ca kia của chúng ta đi tới một bờ khác của Đa Bảo Tiên Hà, còn đi làm gì thì ta không biết, ta với hắn quan hệ không thân thiết tới mức đó!

- Vâng vâng vâng...

Nghe Phương Hành nhắc tới mình, trưởng lão của bốn thế gia kia gấp vội vàng gật đầu, phụ họa.

- Ha ha, Đế Lưu ca ca, ngươi lo lắng gì vậy?

Nhưng Đế Uyển cũng không để ý tới bọn họ, chỉ là khẽ cười, nói:

- Coi như thật sự có chuyện huynh đệ tổn thương lẫn nhau thì lại làm sao? Ta cùng vị đại ca này của chúng ta cũng không giao tình gì, cũng sẽ không vì hắn mà đi tới chỗ phụ vương tố cáo ngươi...

- Rõ ràng là hai huynh muội lại còn nói không có giao tình gì...

Phương Hành tuy rằng đã sớm biết ân tình ở Tiên giới lãnh đạm, nhưng nghe được cũng không khỏi ngẩn người ra, cười gằn một tiếng.

- Ha ha, hai vị điện hạ, nói vậy cũng là ngàn năm không gặp, nếu tương phùng thì không bằng đi vào trong điện nghỉ ngơi đi. Đế Lưu điện hạ cũng vừa đi sứ Thần Minh trở về, vốn nên bố trí đại yến ăn mừng, chỉ tiếc bây giờ đang có chiến sự, tiên binh các bộ đều đang vây quét Thiên Nguyên phản bội, lão phu cũng cần tự mình trấn giữ, thật sự mong Đế Tử điện hạ thứ lỗi, các đại tinh xung quanh, điện hạ tự do chọn một chỗ đóng quân đi!

Tử Huyền Tiên Soái lẳng lặng nhìn huynh muội bọn họ nói chuyện mấy câu rồi khẽ cười nói.

- Cũng được, thật ra ta cũng mệt mỏi rồi!

Phương Hành cũng không nói nhiều, khẽ gật đầu liền dẫn đầu xoay người đi ra ngoài.

- Ai, Đế Lưu ca ca, ca ca chờ ta...

Đế Uyển một tấc cũng không rời, theo hắn lướt về phía Thiên Ngoại.

Sau khi hai người bọn họ đi, ba trăm Cáp Mô Quân cùng với người của bốn thế gia tất nhiên cũng dần dần bay đi theo.

- Tiên soái, chuyện này...

Sau khi bóng người Đế Lưu hoàn toàn biến mất ở tinh mạc, phụ tá bên cạnh Tử Huyền Tiên Soái rốt cục không nhịn được đã mở miệng.

- Không cái gì có thể nói cả, Đế Tử tranh chấp, tất có một người chếtv, chuyện này vốn nằm trong dự đoán của mọi người chúng ta, chỉ là không ngờ được kẻ chết lại là Đế Thích mà không phải Đế Lưu mà thôi. Ha ha, dựa vào tu vi cùng nhân mã của Đế Lưu bây giờ lại thắng được Đế Thích nắm giữ tám ngàn Xích Tiêu quân, cùng với một vị Đại La Kim Tiên ngầm bảo vệ, nếu trong này không có huyền cơ gì làm sao có khả năng chứ? Chỉ có điều cũng được, hắn thật ra có nói một câu không sai, chúng ta vốn không thể nhúng tay vào những việc này được...

Tử Huyền Tiên Soái chỉ khẽ gật đầu, biểu hiện vô cùng hờ hững.

Người phụ tá kia do dự muốn mở miệng lại chỉ đành run rẩy gật đầu, vô cùng tán đồng với ý kiến của Tử Huyền Tiên Soái, sau đó lại trầm ngâm nói:

- Dù vậy cũng không thể không đề phòng, có điều tại hạ lo loắng cũng không phải thắng bại giữa bọn họ, mà là một chuyện khác!

- Hỗn Độn Tiên Viên?

Tử Huyền Tiên Soái quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt hờ hững.

Người phụ tá lập tức gật đầu, nói:

- Thế cuộc đã rõ ràng, mục đích hai phe đám tu sĩ Thiên Nguyên cùng Thần Minh rõ ràng là Hỗn Độn Tiên Viên do Thái Hư Tiên Vương lưu lại, thậm chí có lời đồn đại nói Thái Hư Bảo Thụ trong truyền thuyết là một cây trong Tiên Viên, chỉ có điều hai bên che giấu tin tức quá tốt, ngay cả chúng ta cũng không sớm nhận được tin tức, mãi đến tận lúc đại chiến mở ra mới nắm được chút manh mối. Nhưng ta được Du Tiên báo lại, khi đại quân của ta mới chạy đi đã không thấy bóng dáng của Tiên Viên nữa!

- Ngươi cảm thấy nó sẽ rơi vào trong tay bên nào?

Tử Huyền Tiên Soái chắp tay sau lưng, chậm rãi đi trở về đại điện, khẽ hỏi.

- Tuy rằng tin tức còn không chính xác, nhưng thật giống như...

Người phụ tá kia chỉ hơi do dự liền nói ra:

- Trong khi đại quân giao chiến, đúng là có Du Tiên tình cờ thám thính được vài câu vài lời, dường như người lấy đi một mảng lớn Tiên Viên cũng không phải là bất kỳ bên nào, mà là vị kia của chúng ta...

Hắn liếc nhìn về phía Thiên Ngoại, khẽ nói ra hai chữ:

-... Điện hạ!

- Là hắn à?

Tử Huyền Tiên Soái nhướng mày, sắc mặt hiển nhiên có chút thay đổi, sau đó im lặng một lát mới khẽ cười một tiếng, nói:

- Nếu là như vậy, cũng có thể giải thích được tại sao vị Đế Thích điện hạ kia dẫn theo tám ngàn Xích Tiêu quân rời khỏi tầm mắt của ta, ha ha, ban đầu ta còn cảm thấy hắn quá cẩn thận, không giết được đệ đệ của mình không được, bây giờ nghĩ lại, cũng có có thể là vì Hỗn Độn Tiên Viên đi. Lấy tính tình của hắn, tất nhiên sẽ bày mưu vạch kế cẩn thận rồi mới hành động, nhưng hiện tại xem ra, lần này hắn tính sai rồi, không được Tiên Viên, ngược lại bù thêm tính mạng...

- Tiên soái, tiên dược trong Hỗn Độn Tiên Viên kia không phải là thứ bình thường, bên trong rất có thể sẽ có đủ tiên dược tài nguyên ngộ đạo được chư hầu mấy phương coi trọng như tính mạng, hơn nữa, Du Tiên nhận được tin tức thảo luận, nơi đó còn có khả năng tồn tại Thái Hư Bảo Thụ!

Người phụ tá kia rõ ràng không phải có ý muốn cùng Tử Huyền Tiên Soái thảo luận về Đế Thích mà nhấn mạnh một điểm này.

- Ngươi có biết vì sao Đế Thích tình nguyện tự mình đi đoạt Tiên Viên, lại không chịu mời ta ra tay giúp đỡ không?

Tử Huyền Tiên Soái nghe xong chỉ cười nhạt, hỏi ngược lại một vấn đề.

- Cái đó... Cái đó có thể là Đế Thích điện hạ kiêu căng tự mãn, đánh giá cao quá mức chính mình?

Người phụ tá kia nhíu mày, khẽ dò hỏi.

Tử Huyền Tiên Soái lắc lắc đầu, nói:

- Ngươi sai rồi, hắn không phải đánh giá cao chính mình, chỉ là không dám giao cho ta mà thôi. Trong ngàn năm này, Tam Thập Tam Thiên đại thế một ngày biến đổi tới ba lần, đã sớm khiến cho lòng người bàng hoàng, ai lại tin được ai? Mấy thế gia kia chẳng qua nắm giữ một loại tiên dược ngộ đạo đã trở thành tồn tại khó giải quyết như vậy, đánh cũng không phải, bao vây cũng không phải, như vậy một mạch Đế thị làm sao có khả năng yên tâm để ta đến gần một loại tài nguyên như Hỗn Độn Tiên Viên đây? Ha ha, chẳng lẽ bọn họ không sợ ta sẽ làm phản sao?

- Vậy... vậy ý của tiên soái ngài là?

Phụ tá nghe được Tử Huyền Tiên Soái thoải mái nói ra chữ “Phản” này thì trong lòng cũng kinh sợ, vội vàng hỏi.

- Ta không dám phản!

Tử Huyền Tiên Soái trả lời đơn giản thẳng thắn.

Người phụ tá này lập tức nghẹn lời, chỉ cung kính thi lễ sâu.

- Mau đưa hắn về Đại Xích Thiên đi, ngươi có thể có được tin tức, chẳng mấy chốc người khác cũng sẽ nhận được thôi!

Tử Huyền Tiên Soái nhẹ nhàng dặn dò một câu rồi xoay người muốn tiến vào đại điện.

Nhưng người phụ tá kia đã vội vàng gọi Tử Huyền Tiên Soái, biểu hiện có chút do dự nói:

- Còn có một việc...

Tử Huyền Tiên Soái nghiêng đầu, liếc mắt nhìn hắn.

Người phụ tá kia muốn nói lại thôi, dường như hạ quyết tâm rất lớn mới cười khổ mà nói ra miệng:

- Chuyện này còn chưa được chứng thực, chính là Du Tiên đưa tin tức này tới, hắn cũng chỉ là trong lúc ác chiến, thỉnh thoảng nghe được bên phía Thiên Nguyên có người nói một câu như vậy, lại muốn đi chứng thực thì không có cơ hội nữa, cũng thực sự không nắm bắt được nhiều lắm, cũng không giống như tin tức gì đứng đắn, cũng dường như chỉ là sinh linh Thiên Nguyên kia trong lòng căm phẫn mới tùy tiện mắng một câu, không biết có thể cho là thật hay không...

Tử Huyền Tiên Soái nhíu mày, lạnh nhạt nói:

- Nói!

Trong lòng người phụ tá kia cũng cắn răng, truyền âm nói:

- Vị Du Tiên kia nói, hắn nghe có người nói Đế Tử Đại Xích Thiên...

- ... Là bị người ta giả mạo!

Chương 1657: Tạm biệt không tiễn

- Đế Lưu ca ca, ca ca còn nhớ chuyện khi còn bé không?

Ở trên đại tinh nơi Phương Hành đóng quân, trong một đại điện bằng gỗ do thần thông xây dựng lên, Đế Uyển người mặc lụa mỏng vân thường, lười biếng nghiêng người dựa vào trên cột ngọc, sóng mắt mềm mại nhìn Phương Hành:

- Hì hì, có một tiểu thế gia đi ra tán tiên, chỉ là nhìn ta thêm một chút, ngươi liền tức giận, trực tiếp móc con mắt của hắn, lúc đó các trưởng lão còn khuyên ngươi, nói hắn là vô tâm, không đáng bị tội, nhưng ngươi lại nói, em gái của ta là người danh giá cỡ nào, sao có thể để những con giun dế này nhìn thẳng, lúc đó vị tán tiên kia dập đầu trên đất tới máu me đầy mặt, dọa ta cũng phát khóc, kết quả ngươi càng tức giận hơn, nói hắn dọa ta khóc thì tội càng đáng chết, kết quả ép buộc các trưởng lão ném hắn vào Tru Tiên trận, dằn vặt ba ngày ba đêm...

Nghe Đế Uyển cười cợt, Phương Hành mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim:

- Ha ha...

Sóng mắt Đế Uyển lưu chuyển, thấy Phương Hành không hứng thú lắm thì khẽ cười, sau đó thở dài một tiếng, nói:

- Trong năm tỷ muội chúng ta, chỉ có hai người chúng ta tuổi tác gần nhau, chơi cũng thân thiết nhất, ta còn nhớ có rất nhiều chuyện trên phương diện tu hành đều là ngươi tự mình chỉ điểm cho ta, lúc đó mãi đến mười tám tuổi ta vẫn không có kết thành Kim Đan, ngươi còn mắng ta ngốc nghếch, nói mình không có muội muội ngốc nghếch như thế, sau đó ta còn thương tâm khóc một hồi, giận hờn bế quan trăm ngày, rốt cục trước sinh nhật mười tám tuổi đã kết đan...

Phương Hành nghe xong, gật đầu:

- Ồ...

Nhìn thấy vẻ mặt Phương Hành trước sau không hề có cảm xúc, dáng vẻ hững hờ, Đế Uyển khẽ nhíu mày không dễ phát hiện, nhưng trong nháy mắt liền tươi cười, nói:

- Đế Lưu ca ca, ca ca còn nhớ không, lúc đó Đế Nhai còn là một con vật nhỏ, vô cùng ước ao được qua lại thân thiết với hai người chúng ta, nhất định phải theo chúng ta đi chơi, kết quả bị ngươi phiền chán đá một cước xuống vách núi, gãy mất hai cái chân, còn suýt nữa bị Xích Đồng Ma Hổ ăn, Đế Tôn ca ca tức không nhịn nổi, còn từng đến giáo huấn ngươi, kết quả ngươi không chịu thua, đánh với hắn một trận...

Đế Uyển nói đến đây thì chớp mắt, lấy tay chống cằm, trên gương mặt lộ vẻ tinh nghịch, ánh mắt dịu dàng nhìn gương mặt của Phương Hành không chớp mắt:

- Ngươi còn nhớ kết quả lúc đó không?

Phương Hành vẫn gặp nguy nhưng không động:

- Ừm...

Ánh mắt Đế Uyển sáng ngời, nhìn chằm chằm Phương Hành và cười khanh khách, nói:

- Vậy ngươi nói nhanh đi, lúc đó ai đánh thắng vậy?

Phương Hành lập tức nghẹn lời hạ mí mắt xuống giống như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn làm sao biết được trận đó là ai đánh thắng chứ...

Nếu là mình đánh vậy khẳng định không thua, nhưng người ra tay lúc đó lại không phải là mình...

Bây giờ hắn cũng vô cùng bất đắc dĩ, Đế Uyển nhất định muốn theo hắn lại đây, sau đó tràn đầy phấn khởi kể chuyện cũ, khiến cho Phương Hành tiếp cũng không phải, không tiếp cũng không phải, tiếp lời nàng thì cuối cùng sẽ lòi đuôi, nhưng nếu không tiếp lời nàng cũng rất có thể khiến cho người ta nhìn ra sơ hở, bất đắc dĩ, hắn cũng chỉ có thể mắt nhìn mũi mũi nhìn tim ngồi như vậy, hững hờ, vẻ mặt qua loa - Ừ- - A- - Ha ha- - Ha ha- ứng phó, trong lòng chỉ mong nữ tử thối này mau chóng rời khỏi đây...

Nhưng điều khiến cho hắn không nghĩ tới, lần này hắn vẫn cứ hững hờ ứng phó, nhưng câu trả lời này lại dường như làm cho Đế Uyển không hài lòng, lại khẽ bĩu môi giống như bé gái ngây thơ tự bò đến bên người Phương Hành, ôm cánh tay của hắn, không ngừng làm nũng nói:

- Đế Lưu ca ca, ca ca nói đi, nói nhanh lên, lúc đó ngươi cùng Đế Tôn ca ca đánh nhau, rốt cuộc là ai đánh thắng cơ chứ?

Quỷ mới biết ai đánh thắng...

Trong lòng Phương Hành thầm mắng, hắn thật ra cũng biết, Đại Xích Thiên Xích Tiêu Tiên đế, ngàn năm trước còn là Xích Tiêu Tiên Vương, chính là một kẻ khác loại trong rất nhiều Tiên vương Tam Thập Tam Thiên, có ba ngàn đạo lữ, Tiên vương khác đều con cháu khan hiếm, mang thai cũng gian nan, chỉ có Xích Tiêu Tiên Vương này thích nhất chuyện phòng the, rõ ràng đã là Tiên vương tôn sư, sinh ra một nam một nữ cũng đã là chuyện lớn khiến Chư Thiên vạn giới khiếp sợ, nhưng hắn thậm chí sinh liền năm đứa, bốn con trai một con gái. Đế Thích làm lão đại, còn có một người gọi là Đế Tôn xếp hàng thứ hai!

Thật ra hắn có nghe người ta nói qua, Đế Tôn dường như là một người mê võ nghệ, tư chất tu hành cũng không thua với Đế Lưu, ban đầu, Xích Tiêu Tiên Vương dường như cũng dự định ban tiên mệnh cho hắn, chỉ tiếc là Đế Tôn chọc ai không được, một mực chọc tới Thiên Ma nguy hiểm nhất, người kia cũng không giống người khác nể mặt Xích Tiêu Tiên Vương, trực tiếp một chiêu kiếm chém hắn, lúc này Đế Lưu mới có cơ hội kế thừa tiên mệnh...

Vị này lại là một người duy nhất trong Đế Tử có thể thắng được Đế Lưu, thắng bại này vẫn rất khó nói!

- Hì hì, Đế Lưu ca ca, trận chiến này làm hại ca ca cùng Đế Tôn ca ca đều bị phạt quỳ ba ngày ba đêm ở Minh Tâm điện, cũng là lần duy nhất ca ca từng chịu khổ khi còn bé, ca ca sẽ không phải không nhớ chuyện này chứ? Ca ca nói mau đi, lúc đó các ca ca...

Đế Uyển ngây thơ đến cực điểm, không ngừng hỏi.

Mà Phương Hành cũng đã nhíu mày, sắc mặt lạnh lùng.

- Ngươi nên về rồi!

Hắn đột nhiên lạnh lùng mở miệng, giọng điệu cứng rắn không có nửa phần ấm áp.

Đế Uyển đang ôm cánh tay của hắn làm nũng đột nhiên ngẩn ra, do dự nói:

- Đế Lưu ca ca...

- Ta nói ngươi nên về rồi!

Vẻ mặt Phương Hành lạnh lùng, sau đó ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Đế Uyển, đạm mạc nói:

- Trước đây ra sao không cần nhắc lại nữa. Ta chỉ biết là bây giờ ngươi cũng đã sống mấy ngàn tuổi, tuy rằng nhìn tuổi trẻ nhưng nếu ở trên thế gian thì chỉ sợ là lão thái bà Luân Hồi mấy trăm lần, lại còn muốn ôm cánh tay của huynh trưởng giả con gái nhỏ ngây thơ, thực sự là có chút...

Hắn nhìn Đế Uyển và nhếch miệng cười, nhưng lời nói lại làm cho người ta không cười nổi:

-... Buồn nôn!

- Ngươi...

Dù là hàm dưỡng của Đế Uyển có tốt, bị hắn nói thẳng vào mặt một câu như vậy cũng không khỏi biến sắc.

Hơn nữa nàng dường như cũng không nghĩ tới Phương Hành sẽ nói như vậy, đôi mắt có chút oan ức nhìn Phương Hành.

Mà Phương Hành vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, thậm chí khóe miệng còn mang theo nụ cười dường như châm chọc, ánh mắt đối diện cùng Đế Uyển.

- Đế Lưu ca ca, ca ca... thật sự thay đổi quá nhiều...

Qua một lúc, trên mặt Đế Uyển thu lại nụ cười, nhẹ nhàng mở miệng:

- Thật giống như đã không phải là cùng một người vậy!

Khi nói lời này, nàng vẫn nhìn thẳng vào hai mắt Phương Hành.

Mà Phương Hành không kiêu không vội, sắc mặt cũng không có nửa điểm biến hóa, chỉ khẽ cười đầy vẻ giễu cợt, nói:

- Chúng ta vốn đều không giống trước. Thật ra ngươi lớn tuổi rồi nhất định phải giả vờ như lúc còn bé mới càng không đúng đấy?

Lời này lại làm cho Đế Uyển nghẹn lời, im lặng một lát mới ngẩng đầu cười nói:

- Ca ca giáo huấn phải!

Nàng nói xong liền dịu dàng đứng lên, chậm rãi xoay người, nói:

- Ta không biết là ca ca khá bận hay huynh muội chúng ta thật sự không trở về được trước đây, có điều có một điểm hết sức rõ ràng, ngươi dường như không quá hoan nghênh ta, mãi cho đến bây giờ cũng không nói dẫn ta tiến vào tiểu thế giới của ngươi, ai, thôi, có lẽ là hiện tại ngươi cần nghỉ ngơi, vậy ta cáo từ trước...

Phương Hành trực tiếp phất phất tay:

- Tiễn khách!

- Đế nữ điện hạ xin mời...

Bên cạnh có một vị đạo huynh bán tiên đã sớm nhảy ra, vẻ ngoài hào hoa phong nhã mời Đế Uyển đi ra ngoài.

- Sau đó có thời gian, ta lại tới thăm... ca ca!

Đế Uyển cũng không tiếp tục nói nữa, càng không tức giận, cười tủm tỉm quay đầu nhìn

Phương Hành một chút rồi xoay người đi ra ngoài.

Mà Phương Hành vẫn lạnh lùng bất động, như một bức tượng.

Mãi đến tận khi Đế Uyển đi ra khỏi đại điện, cũng không thấy bbóng dáng nữa, hắn mới thở hắt ra một hơi và lau mồ hôi lạnh.

- Vừa nãy không có lòi đuôi ở trước mặt vị Đế nữ này chứ?

Lộc Tẩu đã sớm tiến tới bên cạnh, vẻ mặt trầm trọng hỏi. Vừa nãy Phương Hành nói chuyện cùng vị Đế nữ kia cũng không có tránh người bên ngoài, giọng nói không nhỏ, mà Lộc Tẩu lại cùng Văn tiên sinh đồng thời ở trong phòng ngự đại trận được xây dựng bên cạnh đại điện này, đều nghe hết vào trong tai, trong lòng thực sự giống như sấm sét từ trên trời giáng xuống, tất cả đều bị dọa tới đổ mồ hôi lạnh. Bọn họ thật sự lo lắng Phương Hành trả lời không cẩn thận, bị Đế nữ kia phát hiện ra sơ hở. Dù sao tiếp xúc cùng Đế nữ này có lẽ không khác trước. Nghe nàng nói, dường như hết sức quen thuộc cùng Đế Lưu!

- Sẽ không có lòi đuôi!

Sắc mặt Phương Hành cũng có chút quái lạ, còn chưa hết khiếp sợ nói:

- Có điều con mụ này thật dông dài, luôn nói đông nói tây, nếu không phải ta cố ý làm cục diện căng thẳng và đuổi nàng ra ngoài, tiếp tục nói nữa thì đúng là sẽ phải lộ sơ hở thôi. Đúng là làm người ta nổi giận mà...

Lộc Tẩu căm giận nhìn hắn:

- Ngươi còn cảm thấy làm người tức giận, lúc trước ta đã khuyên ngươi trực tiếp bỏ chạy khi còn ở trong tinh không, là ngươi nói trong lòng mình tự biết, lúc đó ta liền cảm thấy ngươi khẳng định đang gạt ta, hiện tại bị ta nói đúng rồi chứ gì? Ta thấy ngươi cũng không có chuẩn bị gì cả. Phải biết trước đây ngươi tiếp xúc được đều là người quen cũ của Đại Xích Thiên, không phải trong lòng có quỷ thì đang nóng lòng diệt trừ ngươi, trái lại bị che mắt, không nhìn ra sơ hở của ngươi, nhưng sau này lại khác. Ngươi đã là Đế Tử duy nhất, sau này bọn họ đều xoay quanh ngươi đấy!

- Gấp cái gì, không phải đã đuổi đi rồi sao?

Phương Hành liếc nhìn Lộc Tẩu, nhưng không muốn thừa nhận là mình làm không đúng, trầm ngâm nói:

- Hiện tại tuy rằng có không ít người biết được thân phận thực sự của ta, nhưng ta chắc hẳn bọn họ cũng không dám thật sự vạch trần ta. Ngươi xem, Thiên Nguyên biết Độ Tiên Bút ở trong tay ta, liền phải hiểu một khi vạch trần ta, Độ Tiên Bút sẽ rơi vào trong tay của Đại Xích Thiên, mà Thần Chủ hiện tại hẳn cũng đã phát hiện ra Thái Hư Bảo Thụ là giả, trong lòng nàng sẽ nắm chắc, một khi ta bị Đại Xích Thiên bắt thì Hỗn Độn Tiên Viên cùng Thái Hư Bảo Thụ lại đều thuộc về người ta!

Nói như vậy, hắn đúng là càng tự tin hơn:

- Vì lẽ đó ngươi yên tâm đi, ta không dễ dàng bị vạch trần như vậy đâu!

Sắc mặt Lộc Tẩu càng đen hơn, bất đắc dĩ nói:

- Cho dù không bị vạch trần, khả năng bị người ta nhìn ra sơ hở cũng không thấp chứ?

Phương Hành vung vung tay, nói:

- Yên tâm đi, ta có biện pháp đối phó với bọn họ!

Lộc Tẩu vội vàng hỏi:

- Biện pháp gì?

Phương Hành liếc mắt nhìn hắn, nói với vẻ đương nhiên:

- Còn không phải đang suy nghĩ sao?

Chương 1658: Tù binh

Không giống với trước đây, lần này Phương Hành là lấy thân phận người chiến thắng trở về, bây giờ Đại Xích Thiên chỉ còn một vị Đế Tử là hắn nên tôn sùng vô thượng, nhưng điều càng làm hắn không nghĩ ra là hắn cảm giác không có được kính nể như trước đây. Ngoại trừ khi vừa trở về lộ ra thái độ cứng rắn không có người nào dám to gan phản bác lại nhiều lần cảm giác hơi quái dị, vị Đế nữ kia hơi một tí lại đến đây, nói cười ỏn ẻn nhắc tới chuyện cũ, Phương Hành chê cười vài lần cũng không thấy nàng có cảm giác lúng túng, trái lại đến càng hơn nhiều, Phương Hành cũng hết cách rồi, chuyện gì cũng không thể làm quá mức, chỉ có thể lạnh lùng đối mặt, bớt nói bớt gặp mặt, để tránh bị vị Đế nữ này nhìn ra sơ hở!

Nhưng mặc dù vậy, một bầu không khí khiến trong lòng hắn cảm giác không thoải mái vẫn lan tràn ra...

Bây giờ hắn vừa trở lại doanh trại của tiên quân Đại Xích Thiên, đang lúc nghỉ ngơi, Tử Huyền Tiên Soái cũng đã nói không cần hắn lại xuất binh, trong Đa Bảo Tiên Hà tuy chiến đấu căng thẳng với Thiên Nguyên, nhưng mười vạn tiên binh Tiên giới vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối, cũng không cần Đế Tử hắn lại dẫn ba trăm Cáp Mô Quân vô cùng đáng thương trong tay mình đi ra, cho dù là bốn thế gia cũng bởi vì có công hộ tống Đế Tử trở về, được Tử Huyền Tiên Soái nhận lời, không cần phải đi tới Đa Bảo Tiên Hà tham chiến, có thể ở phía sau trấn thủ...

Nhưng chỉ không tới ba ngày, một tờ lệnh của Tử Huyền Tiên Soái liền điều bốn thế gia đi ra, lệnh cho bọn họ đi vây quét một chỗ do cao thủ Thiên Nguyên tập kết, ở tinh vực chiến đấu chết cũng không rút lui, cũng khiến đến địa vực nơi Phương Hành đóng quân lập tức trống trải...

Lại sau đó, phụ tá bên người Tử Huyền Tiên Soái đến thăm hỏi, mời Đế Lưu đi tới Đại điện Huyền Thiết cùng bàn bạc chuyện lớn!

Thân là Đế Tử tham dự nghị sự, tất nhiên cũng không phải là chuyện gì lạ. Phương Hành liền dẫn Lộc Tẩu cùng Hoan hỉ cáp mô nhận lời đi tới, bên trong Đại điện Huyền Thiết cũng vô cùng nghiêm túc, Du Tiên các phương thu thập tin tức được phụ tá sàng lọc, tập hợp vào trong thẻ ngọc, để trên bàn ngọc của các vị tham dự nghị sự thông qua những ngọc giản này liền có thể hiểu rõ được hướng đi của các phương, cùng với thăng bại trên chiến trường mỗi nơi, cùng dấu hiệu điều động của đại quân Tiên giới, cũng có thể nhờ vào đó để phân tích ra tình hình tiến lùi của những tu sĩ Thiên Nguyên!

- Quãng thời gian trước, những kẻ tu hành Thiên Nguyên phản đội giống như bị điên, lại không tiếc thương vong, cứng rắn chống lại đại quân Tiên giới, cũng có rất nhiều nhân vật vướng tay chân, tạo thành không ít quấy nhiễu đối với chúng ta, có điều bọ ngựa đấu xe, chung quy chỉ là một chuyện nực cười, ở dưới đại quân Thiết kỵ của ta lại vây giết hết. Các đường phòng tuyến của Thiên Nguyên đều đã bị công phá, kẻ dựa vào nơi hiểm yếu chống lại đều bị tàn sát, chỉ có vài kẻ bỏ chạy được. Từ quân tình do Du Tiên truyền về, phần lớn phòng tuyến của Thiên Nguyên đã sụp đổ rồi, may mắn sống sót cũng rút ra khỏi Đa Bảo Tiên Hà, trận chiến này sắp kết thúc rồi!

Chuyện nghị sự lần này cũng làm cho Phương Hành có chút hứng thú, chính là nói tới trận chiến bây giờ.

- Chỉ có điều Thiên Nguyên tuy là tổ địa, nhưng nơi đó làm gì có tư cách chống lại Tam Thập Tam Thiên ta chứ?

Có người khác nghe xong, cười lạnh nói:

- Mục đích trận chiến này của chúng ta lại không chỉ là muốn đuổi bọn chúng ra khỏi Đa Bảo Tiên Hà, mà là muốn hết mức giữ lại, tàn sát hết, trực tiếp xóa bỏ mầm tai họa này. Ba vị Tiên Tôn đã có nghiêm mệnh, bây giờ Tiên đế bế quan, thế cuộc cần phải nghiêm túc cẩn cận, càng là thời điểm thích hợp rối loạn, Thiên Nguyên, Thần Minh lần lượt làm loạn, thậm chí còn có Lục Ma Thiên cũng không thành thật, nhiều lần tác quái, chúng ta phải giết gà dọa khỉ. Trận chiến này nhất định phải đánh cho Thiên Nguyên không còn lực lượng để làm loạn, thậm chí trực tiếp phái người giết đi Thiên Nguyên, phá huỷ hương hỏa của bọn họ!

- ... Tam Thập Tam Thiên, quả nhiên có quyết đoán lớn!

Phương Hành thân là người tham dự cuộc họp nghe được vài câu này, trong lòng cũng âm thầm cảm khái. Hắn thật sự từ trên người các vị tiên tướng nhìn ra được sự quyết đoán lớn của Tam Thập Tam Thiên, điều đó thật sự có vẻ thô bạo không để ai vào mắt, vừa nhìn liền có thể biết đây là tâm thái thường thấy ở các vị cường giả, cũng là một trận đại chiến, người khác nghĩ tới thắng, bọn họ nghĩ tới là trực tiếp tiêu diệt đối thủ hoàn toàn, thậm chí còn muốn thuận thế phái một đội tiên quân đi diệt quê hương của nhân ta. Loại phong thái bá đạo này thật sự có mấy phần phong thái của tiểu gia năm đó...

- Tiêu diệt kẻ phản bội thì không cần nhiều lời, trên căn bản đã đạt được mục đích, mấy vạn tu sĩ Thiên Nguyên làm phản đã có phần lớn mất mạng trong trận chiến này. Đừng nói là bọn họ, cho dù Tam Thập Tam Thiên ta cũng khó có thể tiếp nhận được thương vong như vậy. Lão phu nhìn ra được Thiên Nguyên này có chút dã tâm, gần như muốn ở lại Trong Đa Bảo Tiên Hà, có điều muốn phá huỷ quê hương của bọn họ đúng là có chút khó khăn, Thiên Nguyên cách quá xa, điều binh khiển sẽ có bao nhiêu phiền phức, hơn nữa bên phía Thiên Nguyên tuy rằng thế yếu, nhưng các ngươi phải hiểu được, nhìn từ thế cuộc của trận chiến này, những kẻ năm đó suy yếu ở Tam Thập Tam Thiên rất có khả năng bỏ chạy tới Thiên Nguyên, cũng làm cho nơi đó trở thành đầm rồng hang hổ...

- Vậy cũng chỉ có chờ Tiên đế xuất quan, đến thời điểm đó mấy vị Tiên đế liên thủ đánh một đòn, chưa chắc không thể ngang qua tinh vực, trực tiếp xóa bỏ Thiên Nguyên trong tinh vực, vĩnh viễn loại trừ hậu hoạn. Còn bây giờ, chúng ta vẫn suy tính một chút về việc làm sao mở rộng chiến công đi...

Bên trong đại điện, các rất nhiều các nói đều cực kỳ khủng bố, nếu truyền lưu đến Thiên Nguyên, sợ là sẽ lập tức gây nên sóng to gió lớn. Mà lúc này Phương Hành cùng Văn tiên sinh ngồi ngay ngắn ở bên trên bồ đoàn lại không nói một lời, có tai như điếc, bộ dạng đăm chiêu...

- Ha ha, lần đầu điện hạ tham dự nghị sự, có muốn nói gì không?

Cũng không biết sao, nói một hồi, trong đám người tham dự nghị sự lại có người nghiêng đầu nhìn về phía Phương Hành.

Người nói lời này lại là phụ tá số một dưới quyền của Tử Huyền Tiên Soái, Vô Cơ Tử, có thể nói tất cả quân vụ của Tử Huyền Tiên Soái đều do người này ngầm quản lý, trên trình độ nào đó lại giống như thay lời nói của Tử Huyền Tiên Soái. Hắn vừa mở miệng, tất cả mọi người đều im lặng. Bên trong đại điện liền có mấy chục ánh mắt đều nhìn về phía Phương Hành, tập trung tinh thần, muốn nghe thử vị Đế Tử này rốt cuộc sẽ có cao kiến gì...

Đế Uyển đang ngồi xếp bằng đối diện Phương Hành, lúc này cũng dịu dàng nhìn sang.

- Ý kiến gì cũng tới hỏi ta, vậy còn cần tới các ngươi làm gì?

Mà vào lúc này, mặt mày Phương Hành không đổi, hững hờ nói, nhưng giọng nói lại lạnh lùng đến cực điểm.

Vị Vô Cơ Tử kia nghe vậy, nhất thời khẽ run rẩy, cười khổ một tiếng, vẻ mặt vô cùng lúng túng.

Vẻ mặt những người khác trong đại điện cũng nhất thời trở nên vi diệu. Có người cười khổ, nghĩ thầm vị Đế Lưu điện hạ này đúng là giống với ngàn năm trước, hung cuồng bá đạo, không nói đạo lý, khiến người ta không thể thân cận nổi. Nhưng cũng có người biểu hiện giở trò ám muôi, chỉ mỉm cười nhìn hắn...

- Ha ha, điện hạ biết không nhiều, tạm không mở miệng cũng được, chờ sau này lại bàn luận đi!

Đúng vào lúc này, Tử Huyền Tiên Soái ngồi ở trên vị trí chủ soái khẽ cười, khoát tay áo một cái liền thu hút sự chú ý của các tiên, sau đó vị tiên soái này trầm ngâm nói:

- Khi chúng ta rời khỏi Đại Xích Thiên chỉ nhận được quân lệnh là càn quét những kẻ tu hành Thiên Nguyên phản bội mà thôi, bây giờ sắp đạt đến mục đích, có điều lần này Thiên Nguyên đến rất kỳ lạ, bản soái luôn cảm thấy mục đích của bọn họ không đơn giản, tất có mưu đồ khác, lại không chỉ trục xuất bọn họ, giết bọn họ, còn phải tìm hiểu rõ mục đích thật sự của bọn họ nữa. Vô Cơ, trong các trận chiến có thể có tù binh không?

Vô Cơ Tử liền xoay người vái chào, nói:

- Các phương đến báo, tu sĩ Thiên Nguyên phản bội thật sự hung hãn, thà chết không hàng, sau khi rơi vào vòng vây thì thà rằng tự hủy thần hồn, không có mấy người đầu hàng. Có điều sau khi tiên soái hạ lệnh, tiên quân các đường bày ra đại trận thì vẫn trấn áp được vài tên tu hành phản bội, đã bắt giữ chúng trước khi chúng tự hủy thần hồn, bây giờ đã phong tỏa giác quan thứ sáu, nhốt trong ngục trong tiểu thế giới!

- Ồ?

Tử Huyền Tiên Soái nghe xong, khẽ mỉm cười, nói:

- Vậy áp giải bọn họ lên, ta tự mình thẩm vấn!

Vô Cơ Tử nhận mệnh liền búng ngón tay một cái, một đạo soái phù bay ra khỏi đại điện, biến mất không còn tăm tích.

Đám người trong điện hạ đều ngẩng đầu, tò mò chờ đợi. Phần nhiều trong bọn họ đều ở phía sau bày mưu nghĩ kế, dù giao chiến với tu sĩ Thiên Nguyên phản bội đã lâu, nhưng ngược lại vẫn chưa từng gặp tu sĩ Thiên Nguyên phản bội ở gần. Lúc này trong lòng bọn họ không khỏi có chút ngạc nhiên...

Mà vào lúc này, nghe nói tới tù binh, ánh mắt Lộc Tẩu thoáng đổi, trong lòng cũng xúc động.

Nhưng Phương Hành vẫn lười biếng không thèm để ý, trong tay thưởng thức thẻ ngọc trên bàn ngọc.

- Tu sĩ Thiên Nguyên phản bội được giải đến...

Rất nhanh liền có vài vị tiên tướng mặc giáp đen đáp mây bay đến, hạ xuống cửa tiên điện, sau đó cùng bước vào, bái chào tiên soái, lại hành lễ với Phương Hành, ở trên tay tiên tướng đứng chính giữa nâng một cái pháp bảo hình cung điện màu đen giống một nhà tù, khi nhận được tiên soái gật đầu, tên tiên tướng kia liền nhẹ nhàng gật đầu, mi tâm có một tia thần niệm đánh vào trên mặt của nhà tù màu đen kia. Trong cung điện màu đen lập tức có ánh sáng tràn ra, lại có một loạt cây cột lớn màu đen đột ngột xuất hiện ở bên trong cung điện Huyền Thiết!

Những cột màu đen kia cao khoảng mười trượng, phía trên khắc rõ rất nhiều phù văn cùng cấm chế, còn có rất nhiều dây xích sắt, nhưng trên mỗi cột sắt đầy trói một người tu sĩ đầy vết máu, y giáp rách nát, có vài kẻ đã mất đi nửa người, có thậm chí chỉ còn có một cái đầu, nhưng bất kể ra sao, lúc này đều là một dáng vẻ, toàn thân bọn họ bị xích sắt khóa lại, gai trên cây cột màu đen đều đâm vào thân thể, bị trói trên cây cột, đầu rũ xuống, liền vô tri vô giác như người chết...

- Khà khà, những kẻ tu hành phản bội Thiên Nguyên đúng là xương cứng, chịu khổ nhiều như vậy nhưng vẫn giữ một chút ký ức ở sâu trong thần hồn, không chịu thổ lộ, chúng ta cũng không dám dùng biện pháp quá cứng rắn, vì sâu trong thần hồn của bọn chúng đều có cấm chế lợi hại, chỉ sợ một khi dùng lực mạnh thăm dò vào sẽ trực tiếp kích hoạt cấm chế, không những khiến cho thần hồn của bọn chúng lập tức tiêu tan, ngay cả người thi triển phép cũng sẽ bị thương nặng!

Tên cai ngục thả ra ba tên tù binh gằn giọng cười, bẩm báo với tiên soái.

Tử Huyền Tiên Soái gật đầu, lạnh nhạt nói:

- Thần thông nhỏ thì chẳng có gì lạ, mở phong ấn giác quan thứ sáu thứ sáu của bọn họ!

Ngục quan đáp lời liền điểm mấy cái ở trên thân của ba tên tù binh.

Mấy vệt ánh sáng lóe lên, ba tên tù binh gần như đồng thời kêu rên vài tiếng, chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt rời rạc nhìn bên trong cung điện, ánh mắt tuyệt vọng, ảm đạm bi ai...

- Cầu... cầu xin các ngươi, giết ta đi...

Bọn họ rõ ràng đã chịu khổ quá nhiều, trong ánh mắt không thấy có chút tinh thần nào, hầu như vừa được tự do liền khổ sở chỉ muốn chết.

Bên trong đại điện, bầu không khí bắt đầu trở nên ngột ngạt.

Chương 1659: Không muốn chết

- Nói ra, các ngươi có thể được chết sảng khoái một chút, thậm chí có cơ hội có thể được luân hồi đầu thai ở Tam Thập Tam Thiên...

Vô Cơ Tử phụ tá đứng đầu dưới quyền của Tử Huyền Tiên Soái khẽ cười, nhìn phía đám tu sĩ Thiên Nguyên bị bắt, trong miệng nói ra những lời vô cùng lạnh nhạt, không có chút ý ép bức nào, nhưng tự có một phong thái thản nhiên của người nắm quyền, khống chế tất cả!

- Đừng uống phí công sức làm gì, chúng ta... sẽ không nói gì cả!

Trong một đám tu sĩ Thiên Nguyên bị bắt này có một tu sĩ tu vi mạnh hơn một chút vào lúc này cũng lộ ra năng lực chống cự mạnh hơn, hung hăng ngẩng đầu lên, oán hận quát lên:

- Chúng ta cũng chỉ là đệ tử bình thường nhất của Chư Tử đạo tràng, cũng không biết chuyện gì cả. Chúng ta chỉ biết là các ngươi mạnh mẽ bá đạo như vậy, rõ ràng chúng ta chỉ là trong tinh vực rộng lớn này, trong Đa Bảo Tiên Hà vô chủ để thu thập một chút tài nguyên, kết quả liền bị tiên nhân Tam Thập Tam Thiên phát hiện, đuổi chúng ta, chúng ta cũng chỉ là có lòng không phục mới đấu pháp cùng bọn họ, giết bọn họ, sau đó đại quân của các ngươi liền tới, liền muốn tàn sát hết chúng ta, đã lại bá đạo như thế...

Những lời hắn nói ra lúc này cũng đại biểu cho tiếng lòng của rất nhiều tu sĩ Thiên Nguyên, lúc này tất cả đều giận dữ nhìn lại bọn họ!

Mà ở bên trong đại điện Huyền Thiết lại có không ít phụ tá tiên tướng nghe được lời ấy, ngược lại nở nụ cười.

- Xem ra ngươi thật không phục!

Vị Vô Cơ Tử kia cũng cười, nhìn tu sĩ Thiên Nguyên kia giống như nhìn kẻ ngu ngốc, khẽ nói:

- Chư Thiên Vạn Giới, tinh vực vô biên, tiên nhân ta để lại dấu vết khắp nơi, vậy chính là của bọn ta, các ngươi giống như giặc trộm tài nguyên của ta, đương nhiên phải đuổi...

Tu sĩ Thiên Nguyên kia vốn đang mắng hắn bá đạo, nhưng câu giải thích này của hắn vừa ra, lại rõ ràng càng lộ ra vẻ bá đạo hơn!

- Dựa... Dựa vào cái gì?

Tu sĩ Thiên Nguyên kia càng phẫn nộ hơn, con mắt cũng đỏ bừng, nhìn chòng chọc vào hắn quát hỏi.

- Liền dựa vào chúng ta mạnh mẽ hơn các ngươi!

Vô Cơ Tử cười nhạt nói, trả lời ung dung lưu loát:

- Tu vi của ngươi không cao nhưng tính tình cũng không nhỏ, vẫn không rõ đạo lý của thế gian này. Bất luận là chủng tộc nào, bất kỳ là loại sinh linh nào đều muốn sinh tồn, đều muốn tu hành, tộc đàn cần phải được kéo dài, sinh linh cần trưởng thành, mà những điều này đều cần tài nguyên, nhưng tài nguyên có hạn, vậy cũng chỉ có thể dựa vào bản lĩnh để cướp đoạt, ai mạnh hơn vậy tài nguyên tất nhiên là thuộc về người đó, tiên nhân chúng ta chính là kẻ mạnh nhất ở Chư Thiên Vạn

Giới này, cho nên chúng ta có được tất cả...

Nói đến chỗ này, hắn bình tĩnh nhìn qua tu sĩ Thiên Nguyên kia, khẽ cười:

- Ngươi còn có lời gì để nói nữa?

Hắn nói rõ ràng chính là điều vô lý nhất trên thế gian này, nhưng tu sĩ Thiên Nguyên kia thật sự không trả lời được...

Mắt tu sĩ Thiên Nguyên kia đầy phẫn hận, nhưng mãi hồi lâu cũng chỉ có thể căm hận rống lớn:

- Các ngươi không cần hỏi gì nữa, ta không biết gì! Các ngươi không phải nói tiên nhân cường đại sao? Vậy liền đến dò xét thức hải của ta, lục soát thần hồn của ta đi, xem ngươi có thể tìm được thứ gì...

- Chút trò vặt đó cũng không cần khoe khoang làm gì, chúng ta đã sớm biết sâu trong thần hồn của các ngươi có cấm chế lợi hại, thần thức bên ngoài tìm tòi liền tự nổ thần hồn, cho nên có nhiều thứ chỉ có bản thân các ngươi nói ra mới được, ôi, ta thật sự không biết rõ, một người tu hành làm thế nào lại cam tâm tình nguyện để cho mình hồn phi phách tán, vĩnh viễn biến mất giữa thiên địa cũng muốn bảo vệ bí mật, nhưng không sao...

Vị Vô Cơ Tử kia cười khẽ một tiếng và chỉ tay về phía trước, nói:

- Nhét hắn vào trong lò luyện đan!

Theo một chỉ kia, bên trong đại điện này đã có thêm một cái lò tám cạnh với dáng vẻ cổ xưa, cao hơn mười trượng, sát khí cuồn cuộn tuôn ra cực kỳ đáng sợ. Sau khi lò luyện đan này xuất hiện ở trong đại điện, bên trong liền có ngọn lửa bốc lên, sau đó bùng cháy, người ở đây đều có tu vi không nho, nhưng chỉ vừa cảm ứng liền thình lình phát hiện ngọn lửa thiêu đốt bên trong lò luyện đan này lại là Tam Muội Chân Hỏa thuần nhất, có thể luyện tan chảy tất cả.

- Đã không nói thì đi vào đi!

Mấy vị quản ngục tiên kia được phân phó liền cười lạnh một tiếng, đỡ tu sĩ bất khuất kia lên.

- Ha ha ha ha, chết lại thế nào, Tu sĩ Thiên Nguyên ta thẳng thắn cương nghị, sao lại sợ ngươi...

Tên tu sĩ Thiên Nguyên kia phá lên cười, gần như làm cho cả đại điện chấn động đến mức rung lên, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện mặc dù hắn nói lợi hại, nhưng trong ánh mắt lại có sự hoảng sợ khó có thể che giấu được, chỉ là cắn răng giữ vững đạo tâm mà thôi...

Mấy vị quản ngục kia không để ý tới hắn đang suy nghĩ gì, chỉ nhận mệnh làm việc, có chút hăng hái cởi xích sắt trên người hắn, trực tiếp nhét vào trong lò luyện đan, thậm chí cũng không cho hắn có cơ hội nói thêm gì nữa, dù tên tu sĩ Thiên Nguyên kia có xương cứng đi nữa, lúc này bị Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt trên người, vừa sợ lại vừa đau đớn, cũng không nhịn được rên tỉ kêu lớn, tiếng kêu vang vọng trong lò luyện đan, có vẻ rất khó chịu, lúc truyền ra bên ngoài càng giống như là đao cùn cắt thịt, làm trái tim của các vị tu sĩ Thiên Nguyên khác đau đớn...

- Ở trong lò luyện đan này của ta thiêu đốt tất cả cấm chế, cần gì quan tâm ngươi là thân thịt hay thần hồn gì, chân linh tiên quang đều sẽ bị luyện sạch sẽ, ha ha, chẳng những vậy, về sau trong thiên địa liền không có người như ngươi nữa, thậm chí sau khi chết còn phải hóa thành đan dược nuôi Tiên thú...

Vô Cơ Tử khẽ cười cũng không biết đang giải thích với ai một câu.

Mà vào lúc này, sắc mặt các tù binh Thiên Nguyên đang có mặt tại đây đều sợ hãi.

Dù bọn họ có không sợ trời không sợ đất, nghĩ đến kết cục như vậy, trái tim cũng chợt lạnh!

Người tu hành đều sống lâu hơn so với người thường, cũng càng sợ chết hơn người thường...

Mặc dù tu sĩ Thiên Nguyên không có sợ chết đến mức giống như các tiên Tam Thập Tam Thiên, nhưng vẫn có ý nghĩ sợ chết...

- Kế tiếp tới ngươi!

Vô Cơ Tử ngừng cười, ánh mắt nhìn phía vị tu sĩ Thiên Nguyên thứ hai, nhẹ nhàng mở miệng.

- Ta... Ta cũng sẽ không nói...

Cho dù sắc mặt tên tu sĩ Thiên Nguyên kia đã biến đổi, nhưng vẫn cứng cổ, giọng nói có chút chột dạ hét lớn.

Nhưng lúc này đây, Vô Cơ Tử không hỏi nhiều, chỉ vẫy nhẹ bàn tay một cái:

- Cũng quăng hắn vào lò luyện đan đi...

Ba tên quản ngục kia lại lập tức nở nụ cười, đồng thời ra tay giữ lấy hắn, cởi xích sắt và ném thẳng vào lò luyện đan.

Lại có tiếng kêu thảm thiết đáng sợ vang lên, bên trong đại điện đã có một mùi kì lạ.

- Ngươi nói hay không?

Vô Cơ Tử vừa nhìn về phía vị Tu sĩ Thiên Nguyên thứ ba, sau đó thấy người kia có chút do dự liền trực tiếp khoát tay:

- Nhét vào đi!

Lần lượt có tù binh Thiên Nguyên bị ném vào trong lò luyện đan, Tam Muội Chân Hỏa trong lò luyện đan lại không có biến mất, không ngừng cháy hừng hực, không ngừng có tiếng kêu thảm thiết từ trong lò luyện đan truyền tới, một tiếng vừa kết thúc lại lập tức có tiếng khác kèm theo. Mà bên trong đại điện có hơn mười tù binh, vào lúc này bọn họ dần dần giảm bớt, theo tốc độ này, dường như rất nhanh là có thể kết thúc, toàn bộ sẽ bị ném cả vào trong lò luyện đan, nhưng không biết tại sao, thời gian thế có phần dài đằng đẵng, có cảm giác dày vò khó tả...

- Không cần... Không cần... đừng quăng ta vào trong lò luyện đan, ta không muốn chết, ta không muốn hồn phi phách tán...

Cuối cùng sau khi đã ném bảy người vào trong lò luyện đan, người thứ tám rốt cục kêu lên khản tiếng, toàn thân đột nhiên đã mất đi tất cả tinh khí thần, nếu không phải còn bị trói ở trên cây cột màu đen thì chỉ sợ lúc này đã trực tiếp co quắp ngã xuống đất!

- Ồ?

Vô Cơ Tử cười, nhìn về phía hắn:

- Không muốn chết cũng dễ thôi, vậy nói ra hết những gì ngươi biết đi...

Tu sĩ kia sớm đã tê liệt, kêu lớn lên, gần như mang theo tiếng khóc nức nở:

- Ta nói, ta nói......

Hắn liên tục nói mấy từ - Ta nói- , nhưng ánh mắt lại càng thêm tuyệt vọng:

- Nhưng ta nói cái gì đây...

Vô Cơ Tử khẽ cười nói:

- Nói tất cả những chuyện ngươi biết đi. Ngươi đến từ nơi nào, tu hành như thế nào, Thiên Nguyên có gần vạn năm không có người phi thăng, thậm chí ngay cả tiên lộ cũng bị người ta hủy đi, các ngươi lại tới như thế nào, trong thời gian gần vạn năm lại có ai xuất hiện ở Thiên Nguyên, làm ra an bài gì, có ảnh hưởng gì đố với Thiên Nguyên các ngươi, các ngươi lại làm thế nào tu hành đến trình độ này...

- Ta... Thiên Nguyên chúng ta, có... có tiên nhân xuất hiện... Mang đến rất nhiều tài nguyên...

Tu sĩ Thiên Nguyên kia kinh hoàng mở miệng, giọng nói chột dạ, ấp a ấp úng, dường như quá mức sợ hãi, ngay cả lời cũng nói không liền:

- Chúng ta chính là dựa vào những tài nguyên kia mới tu tới trình độ bây giờ... Lần này chúng ta đến Đa Bảo Tiên Hà, cũng chỉ là muốn tìm chút tài nguyên mà thôi... Đúng, ta thừa nhận, lúc trước tiên quân chúng ta lén đóng quân ở Đa Bảo Tiên Hà... Có người nói cho chúng ta biết, Tam Thập Tam Thiên đã đại loạn, chúng ta có thể thừa cơ phản công... Tương lai... Tương lai thậm chí có khả năng chiếm lĩnh Tam Thập Tam Thiên, chí cao vô thượng...

Nghe được hắn đứt quãng, nói ra rất nhiều lời như vậy, Vô Cơ Tử lại nhíu mày:

- Đây đều là những điều chúng ta đã biết, ngươi còn nói tới làm gì, nói vài điều chúng ta không biết đi. Chư Tử đạo tràng kia là sao?

- Cái đó... những gì nên nói ta đều đã nói rồi, chuyện liên quan tới Chư Tử đạo tràng, ta thật sự không biết gì cả...

Nhưng hắn vừa hỏi như vậy, tên tu sĩ Thiên Nguyên kia càng tuyệt vọng, kêu lớn.

Vô Cơ Tử lập tức im lặng thở dài, nói:

- Một phế vật, vậy thì ném vào trong lò luyện đan đi...

- Không cần... Không cần...

Tu sĩ kia kêu thảm, nhưng Hắc Ngục tiên làm gì để ý đến hắn, sớm đã tiến lên giữ lấy hắn.

- Cứu ta... Cứu ta...

Tu sĩ kia thấy sắp bị ném vào trong miệng lò luyện đan lại liều mạng kêu thảm giãy giụa, đến một bước cuối cùng khi sắp bị ném vào trong lò luyện đan, hắn chợt kêu lớn với Phương Hành giống như nắm được cọng cỏ cứu mạng:

- Ma đầu... A không, Thiên Nguyên đạo hữu, cầu xin ngươi cứu ta... Cầu xin ngươi nhất định phải cứu ta... Ta có thể chết nhưng ta không muốn bị luyện thành đan dược a...

- Vù...

Hắn vừa kêu to một tiếng như vậy lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt.

Bên trong đại điện, vô số Tiên Tướng, phụ tá đều đồng thời nhìn về phía mặt Phương Hành.

Trong ánh mắt kia có ngạc nhiên, có nghi ngờ cũng có chấn động, thậm chí là không hiểu...

- Van xin ngươi... Van xin ngươi...

Nhưng vào lúc này tu sĩ Thiên Nguyên kia hoảng sợ kêu khóc, ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía Phương Hành:

- Van xin ngươi cho ta được chết sảng khoái đi!

Chương 1660: Muốn tạo phản

Bầu không khí bên trong đại điện vốn đã ngột ngạt, dường như bỗng nhiên tìm được nơi phát tiết.

Nhưng vào lúc này, áp lực lớn như núi như biển đều trút về phía Phương Hành như nước thủy triều, mãnh liệt khó lường!

Mà vị tu sĩ Thiên Nguyên kia còn đang khổ cực cầu khẩn:

- Van xin ngươi, xem như nể tình là đồng đạo hãy ban cho ta cái chết đi...

Ngược lại, lúc này thần sắc Phương Hành bất động, thân hình lười biếng ngồi nghiêng một bên, cánh tay trái chống lên trên bàn ngọc, nâng cằm lên, ánh mắt không hề nhìn về phía tu sĩ Thiên Nguyên kia, chỉ là ngắm nhìn ngọc giản trong tay phải, giống tu sĩ Thiên Nguyên kia đang cầu xin không phải là hắn, các tiên tướng bên trong đại điện nhìn cũng không phải là hắn vậy. Ngược lại vào lúc này, tâm thần của Lộc tẩusau lưng của hắn đã căng thẳng, mặc dù trên gương mặt già nua không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng cơ bắp trên người đều đã kéo căng, bàn tay giấu trong tay áo còn sớm nắm lấy pháp ấn, giống như chuẩn bị kỹ càng sẽ thi triển thần thông bất kỳ lúc nào, cùng triển khai ác chiến với vận mệnh khó dò!

- Ha ha, vì sao ngươi lại muốn cầu xin Đế Lưu điện hạ cứu ngươi?

Nhưng vào lúc này, Vô Cơ Tử kia đã nở nụ cười, khẽ vẫy tay một cái, ba tên Ngục tiên đang đè tu sĩ Thiên Nguyên kia đã dừng động tác, ánh mắt có chút lạnh lùng thâm hiểm nhìn Phương Hành, mà ánh mắt Vô Cơ Tử thì cười nhìn tu sĩ Thiên Nguyên.

Tử Huyền Tiên Soái không biết cố tình hay vô ý lại đưa ánh mắt nhìn về phía Phương Hành.

Ngược lại, vào lúc này các phụ tá và tiên tướng khác bên trong đại điện hiển nhiên không hiểu ra sao, cảm thấy có chút khó hiểu.

Mà đối mặt với câu hỏi của Vô Cơ Tử, sắc mặt tên tu sĩ Thiên Nguyên kia rõ ràng do dự.

- Ta... Ta...

Hắn do dự há miệng, nhưng nói không được lời nào, chỉ là ánh mắt cầu khẩn nhìn Phương Hành.

Nhìn bộ dáng này, hắn dường như cũng hiểu mình phạm vào sai lầm lớn, nhưng vẫn không chịu từ bỏ hi vọng.

- Ha ha, vị này là Đế Lưu điện hạ của Đại Xích Thiên ta, tin rằng ngươi cũng không biết được...

Vô Cơ Tử quay đầu nhìn thoáng qua Phương Hành, trên mặt kính cẩn mỉm cười, sau đó lúc quay đầu nhìn về phía tên tu sĩ Thiên Nguyên kia đã trở nên lạnh lùng, ánh mắt vô cùng thâm trầm, giọng điệu lạnh lùng nói:

- Vừa rồi vì sao ngươi phải cầu xin Đế Tử điện hạ, còn nữa...

Giọng nói của hắn đột nhiên tăng cao:

-... Ngươi vừa rồi gọi hắn là gì?

- Ta... Ta không phải cố ý...

Tu sĩ Thiên Nguyên kia kinh hãi, giọng nói cũng run rẩy.

Lúc này, hắn dường như đang nỗ lực không nhìn về phía Phương Hành, thế nhưng ánh mắt lại luôn không khống chế được xoay qua chỗ khác.

Bên trong đại điện, cho dù là người hồ đồ mấy đi nữa, vào lúc này cũng phát hiện ra chuyện không bình thường, ánh mắt mọi người đều nhìn qua nhìn lại trên thân tu sĩ Thiên Nguyên cùng Phương Hành, trong lòng chỉ là không hiểu, trước mắt rốt cuộc là cảnh tượng gì vậy? Vì sao tù binh Thiên Nguyên này lại quen biết Đế Lưu điện hạ, hơn nữa còn muốn mở miệng xin hắn ban cho cái chết, thậm chí vừa rồi còn nghẹn ngào gọi ra - Thiên Nguyên đồng đạo- bốn từ này bảo người ta không thể suy nghĩ sao được?

Bầu không khí trong đại điện dường như có thêm một ngọn núi lặng lẽ đè xuống đỉnh đầu của mọi người.

Sắc mặt Vô Cơ Tử thản nhiên bình thản, nhưng con ngươi cũng co lại, lặng lẽ nhìn Phương Hành.

Thần sắc Tử Huyền Tiên Soái càng bình thản hơn, dường như thờ ơ với mọi chuyện xảy ra bên trong đại điện...

Bên trong đại điện lặng yên không một tiếng động, mỗi người đều đang đợi Phương Hành trả lời...

Vào lúc này, ngay cả Lộc tẩucũng đang chờ Phương Hành trả lời.

Trong lòng của hắn vô cùng lo lắng, không biết Phương Hành sẽ dùng phương pháp gì để ứng phó với cục diện vô cùng nguy hiểm trước mặt!

Nhưng hết lần này tới lần khác, dường như Đế Tử kia hoàn toàn không phát giác, vẫn ngồi ở chỗ đó điềm nhiên như không có việc gì, trong lòng dường như đang suy tư điều gì, lại giống như không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, trên mặt giống như thoáng mỉm cười không dễ phát hiện ra, lại giống như không có nửa phần cảm xúc, giống như không có phát hiện ra tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm vào hắn, tất cả mọi người đang chờ hắn đưa ra câu trả lời ứng phó...

... Hết lần này tới lần khác biểu hiện này lại thật sự làm cho Vô Cơ Tử có chút nhíu mày!

Một giây khi chuyện này xuất hiện đã lộ ra mười phần nguy hiểm, nhưng im lặng lâu như vậy lại có vẻ hơi lúng túng.

Không có cách nào, hắn cũng chỉ đành thử tự mình mở miệng.

Hắn quay đầu nhìn tu sĩ Thiên Nguyên quay đầu thấy y rụt đầu lại, dường như hoàn toàn không dám nhìn Phương Hành, sau đó hắn lại liếc mắt nhìn Phương Hành, trên mặt mỉm cười nói:

- Đế Lưu điện hạ, cuối cùng là...

- Cuối cùng là chuyện gì xảy ra à?

Vào lúc này Phương Hành chợt mở miệng, nói với chính là Vô Cơ Tử đang muốn nói.

Vô Cơ Tử nghe vậy thì nhịn không được ngẩn người, sau đó cười nói:

- Tu sĩ Thiên Nguyên phản bội này hồ ngôn loạn ngữ...

- Vù!

Vào lúc hắn nói đến câu này, ánh mắt Phương Hành đột nhiên chợt lạnh, hung hăng khó lường nhìn về phía hắn. Lúc này thực lực của Phương Hành đã gần với Đại La Kim Tiên, ánh mắt kia thật sự đáng sợ, lại nhìn tới phụ tá đứng đầu bên cạnh Tiên Soái tự nhiên run lên, không nói ra được lời tiếp theo. Ngược lại là Phương Hành tiếp lời, ánh mắt lạnh lùng nhìn lên gương mặt của tên phụ tá, giọng nói chậm rãi, không nóng không vội, nhưng mang theo hơi lạnh:

- Là hắn hồ ngôn loạn ngữ, hay là có người dạy hắn hồ ngôn loạn ngữ?

- Cái này...

Vô Cơ Tử lập tức ngây người, lại không nói được lời nào.

Mà ánh mắt Phương Hành nhìn về phía tên tù binh Thiên Nguyên kia, gương mặt không cảm xúc, chỉ có ánh mắt sáng như kiếm:

- Nói đi, là ai dạy ngươi giả trang tu sĩ Thiên Nguyên, nói với ta những lời kia. Nói ra, có lẽ ngươi có thể thật sự không chết...

- A?

Phương Hành vừa nói lời này ra khỏi miệng, tất cả mọi người bên trong đại điện sửng sốt, trong lòng dâng lên sự nghi ngơ.

Cảm giác không hiểu nổi, áp lực mới giảm lại tăng lên...

Lúc đầu nhìn thấy tù binh Thiên Nguyên kia tự nhiên cầu xin Đế Tử tha thứ, trong lòng bọn họ đã có nghi ngờ hỗn loạn. Mà đến lúc này, bọn họ lập tức cảm thấy cục diện càng loạn hơn, thậm chí khiến bọn họ có chút không nghĩ ra...

Vào lúc này sắc mặt Vô Cơ Tử còn thay đổi mấy lần, vô cùng phức tạp.

Mà tù binh Thiên Nguyên kia ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn Phương Hành, sau đó vội vang dời tầm mắt.

- Ha ha, chuyện này ngược lại là...

Tử Huyền Tiên Soái im lặng một hồi lâu mới bỗng nhiên mở miệng cười.

Nhưng Phương Hành trực tiếp ngắt lời hắn, điềm nhiên như không có việc gì nhìn qua tù binh Thiên Nguyên kia nói:

- Đừng mong trông cậy vào những người khác, nếu ngươi đã nói ra câu kia vậy chắc hẳn ngươi cũng đã chuẩn bị xong tâm lý hẳn phải chết rồi. Chỉ có điều ngươi hẳn cũng biết thanh danh của bản Đế Tử. Người làm ta tức giận thường đều không có kết cục tốt. Bây giờ, nói cho ta biết nguyên nhân vì sao ngươi lại giả mạo tù binh Thiên Nguyên, lại vì sao muốn nói với ta câu kia. Nếu ngươi không nói, ngươi sẽ đón lấy tất cả lửa giận của ta, gánh lấy tất cả tội trạng khiến cho ta phải tức giận!

Nói tới đây, trên mặt hắn lại mỉm cười, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn qua vị tù binh Thiên Nguyên kia cười nói:

- Vậy liền không chỉ ngươi phải chết, thần hồn cũng bị xóa sạch, ta còn nghiêm hình tra hỏi tới cùng, nếu ngươi có nhi tử, ta liền giết nhi tử của ngươi, nếu ngươi có nữ nhi, ta liền khiến cho nữ nhi của ngươi vĩnh viễn làm lợn chó, nếu ngươi có sư tôn phụ mẫu, ta liền tra tấn bọn họ đời đời kiếp kiếp, coi như tất cả ngươi đều không có, ta cũng sẽ tìm đến tất cả thân bằng hảo hữu mà ngươi quen biết, sau đó để cho từng người trong bọn họ nhận hết khổ sở...

Hắn lại nói không nhanh không chậm, nhưng tự nhiên có hơi lạnh lan tràn ra.

Tất cả mọi người nghe rõ ràng lời hắn nói, trong lòng cảm giác vô cùng đáng sợ, than thở vì sao lại có thủ đoạn tàn nhẫn như vậy?

Càng mấu chốt hơn chính là bọn họ tin tưởng vị Đế Tử này có thể làm được, bởi vì hắn vốn đã từng làm qua loại sự tình này...

Chỉ là trong lòng không hiểu sao lại khiếp sợ nghĩ chính là, chẳng lẽ tù binh Thiên Nguyên này lại là giả?

Nghe giọng điệu của vị Đế Tử này thì hẳn có người âm thầm an bài, muốn hãm hại hắn gì đó?

- Ta... Ta...

Mà giọng nói của vị tù binh Thiên Nguyên kia cũng run rẩy, ánh mắt đã có chút không khống chế được nhìn về phía một người.

- Ha ha, chuyện này thật thú vị...

Vào lúc này Vô Cơ Tử bỗng nhiên nở nụ cười, xoa dịu bầu không khí khẩn trương ở đây, cười nói:

- Theo ta thấy...

- Bản Đế Tử đang nói chuyện, có phần cho ngươi ngắt lời sao?

Nhưng ánh mắt Phương Hành nhìn qua đầy lạnh lẽo, tất cả đều là sự phẫn nộ và uy nghiêm của người nắm quyền thế:

- Bộp.

Hắn đột nhiên đập xuống bàn ngọc, chấn động tới mức tim mọi người ở trong đại điện đều nảy lên một cái, quát nói:

- Ngươi cho rằng bản Đế Tử không nhìn ra hắn căn bản không phải là tu sĩ Thiên Nguyên sao? Ngươi cho rằng ta không nhìn ra được là có người lập kế để hắn cố ý nói với ta những lời đó sao? Bây giờ bản Đế Tử muốn hỏi rốt cuộc là ai bày kế, lại rốt cuộc muốn làm gì với bản Đế Tử!

- Cái gì? Là có người giả trang làm tu sĩ Thiên Nguyên à?

- Hắn... vì sao hắn phải làm như vậy chứ?

Dù là bầu không khí bên trong đại điện uy nghiêm, nhưng sau khi nghe được lời Phương Hành nói, các tiên tướng nhất thời bàn luận ầm ĩ.

Sắc mặt Vô Cơ Tử tái nhợt, qua hồi lâu mới miễn cưỡng cười nói:

- Cái này... Đây là hiểu lầm đi...

- Hiểu lầm?

Ánh mắt Phương Hành nhìn thẳng về phía hắn, cười lạnh nói:

- Bản Đế Tử biết có rất nhiều người không muốn ta còn sống trở về, còn có rất nhiều người không muốn để cho ta một lần nữa trở thành Đế Tử của Đại Xích Thiên. Vào lúc ta mới vừa từ Long giới trở về, nha hoàn Thanh La bên người đã từng chỉ hươu bảo ngựa, nhất định muốn nói ta là giả mạo, không ngừng ngầm ám sát ta. Chỉ là về sau ta về tới Tam Thập Tam Thiên đã gặp rất nhiều người quen cũ, lại được Thanh Huyền Thiên Vực Chủ dựa vào căn cứ chính xác, mới khiến cho người tin tưởng vào thân phận của ta, thật không nghĩ đến, bây giờ thế mà...

Ánh mắt của hắn lạnh lùng liếc qua các tiên tướng trong điện:

-... Lại có người muốn dùng lại kế này!

Ánh mắt các tiên tướng đều trở nên hoảng sợ không hiểu, trong lòng bồn chồn, bị ánh mắt này của hắn nhìn cho run rẩy!

- Chỉ có điều, trước kia là có người muốn thay đại ca kia của ta dọn sạch chướng ngại, nhưng bây giờ đại ca của ta đã...

Phương Hành dừng lại một lát mới điềm nhiên nói tiếp:

-... Dù sao bây giờ ta đã là Đế Tử duy nhất, như vậy diệt trừ ta cũng không có lợi cho người nào đi? A, đúng rồi, cũng không phải không có chỗ lợi. Nói thật cho các ngươi biết, Hỗn Độn Tiên Viên cùng Thái Hư Bảo Thụ bây giờ đúng là đang ở trong tay ta, có phải trong các ngươi có người động tâm, muốn diệt trừ bản Đế Tử để lấy đi những tài nguyên này không...

Nói đến chỗ này, ánh mắt hắn đã nhìn sang Tử Huyền Tiên Soái:

-... Tốt làm tạo phản vốn liếng a?

Chương 1661: Hùng hổ dọa người

- Trời ạ, điều này cũng dám nói...

Bên trong đại điện Huyền thiết, các vị tiên tướng đều yên tĩnh, bọn họ bị bầu không khí quỷ dị này làm cho không dám phát ra một tiếng nào.

Duy nhất có một người lại khẩn trương đến toàn thân run rẩy, nhưng trong nội tâm có cảm giác hưng phấn không sao giấu được. Người đó tất nhiên chính là Hươu Tẩu. Vừa rồi, lão già này đã chuẩn bị tốt tinh thần sẽ liều mạng với người khác, lại không nghĩ tới Phương Hành sẽ thực hiện cách ứng phó này, từ thời điểm tù binh Thiên Nguyên kia bỗng nhiên mở miệng cầu xin Phương Hành, Lộc tẩuđã luôn bồn chồn muốn phát điên, không biết rốt cuộc là tu sĩ Thiên Nguyên thật sự nhát gan sợ chết, nói lộ ra Phương Hành, hay là trong lòng bên phía Tử Huyền Tiên Soái có người nghi ngờ nên cố ý đang thử thăm dò Phương Hành. Chỉ có điều sau khi Phương Hành nói ra vài câu hung ác ngang ngược này, hắn đã thoáng an tâm, có dự đoán có thể vượt qua kiếp nạn!

Mà sự thật cũng chính là như thế, ngay vào lúc Phương Hành nói ra hai cái tên Hỗn Độn Tiên Viên - cùng - Thái Hư Bảo Thụ này, các tiên tướng và phụ tá bên trong đại điện vốn đang nghi ngờ, vào lúc này chợt thở ra một hơi, mặt mũi đầy vẻ tập trung...

Nhưng bọn họ có tư cách ngồi vào trong đại điện Huyền Thiết này, bọn họ tất nhiên không phải là người có kiến thức thiển cận!

Bọn họ đều biết đến cái tên Hỗn Độn Tiên Viên cùng Thái Hư Bảo Thụ...

Mà bọn họ cũng biết tới ý nghĩa mà hai cái tên đại biểu!

Bên trong Hỗn Độn Tiên Viên có gần như tất cả các loại tiên dược ngộ đạo của Tam Thập Tam Thiên, đó chính là một loại tài nguyên quý giá, quý đến mức có thể quyết định cho vô số các tiên thăng cấp tới lối đi tới Thái Ất Thượng Tiên, mà Thái Hư Bảo Thụ càng bất phàm hơn... Mặc dù nó là vật trong truyền thuyết, không người nào nhìn thấy qua dáng vẻ thật sự của nó, thậm chí không biết nó có tồn tại hay không, nhưng gần như mỗi người đều nghe nói qua tác dụng của nó...

... Nó có thể giải quyết vấn đề thiếu tiên dược ngộ đạo!

Có thể nói, cho dù là ở đại Tiên giới, hai loại tài nguyên cũng là cực kỳ quan trọng!

Tiên Đế tại sao lại là Tiên Đế?

Lại nói xa hơn nwax, Tiên Vương tại sao lại là Tiên Vương?

Ngoại trừ bọn họ có tu vi đáng sợ, bản lĩnh thông thiên, nguyên nhân quan trọng nhất chính là trong tay có tài nguyên!

Có tài nguyên mới có thể đạt được sự ủng hộ cùng tôn trọng, mới có thể một mực duy trì địa vị siêu phàm!

Hai loại vật này có thể quyết định loại tôn trọng này, loại địa vị này!

Cũng nguyên nhân chính là đây, trong giây lát, không biết có bao nhiêu ánh mắt len lén nhìn sang Tử Huyền Tiên Soái.

Vừa rồi, trong lời nói của Đế Tử đã ám chỉ rất rõ ràng...

Hắn nói trong đại điện phát hiện cảnh tượng quỷ dị là có người muốn hãm hại hắn, mặc dù còn chưa rõ cách thức cụ thể để hãm hại hắn nhưng mục đích này đã rõ ràng, tất nhiên là bởi vì trong tay vị Đế Tử này có hai loại bảo vật quý giá như thế, có người ham muốn hai món bảo vật này, cho nên mới gan to bằng trời, muốn chiếm lấy hai loại bảo dược, mà mục đích chiếm lấy hai loại bảo vật này lại là gì?

Đó là đương nhiên chính là tạo phản!

Thân là Đế Tử của Đại Xích Thiên, tất nhiên không có nhiều người dám bất kính với hắn!

Nhưng cũng có ngoại lệ, ngoại lệ kia có thể liên quan tới làm Tiên Đế phẫn nộ, trực tiếp nhận được lợi ích...

Bây giờ đã có lợi ích này!

Bầu không khí ở đây nhất thời trở nên ngột ngạt đến đáng sợ!

Mỗi người đều sẽ suy đoán gì đó, nhưng tất cả chuyện xảy ra hôm nay lại làm cho bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ!

Bởi vì thật sự đáng sợ!

Mà Vô Cơ Tử bị trực tiếp cuốn vào trong trận sóng gió này, sắc mặt càng trở nên tái nhợt, hắn hoàn toàn không rõ tại sao mọi chuyện bỗng nhiên đi đến một bước này, ban đầu mình mới là bên chủ động, làm sao đã tự nhiên biến thành bị động như thế? Nhưng việc đã đến nước này, hắn cũng chỉ có thể ép xuống khủng hoảng trong đáy lòng, nuốt khó nhọc xuống cổ và gượng cười nói:

- Đế Tử đang nói đùa sao?

Phương Hành căn bản không thèm quan tâm tới hắn, giọng điệu lạnh lùng nói:

- Có phải nói đùa hay không, chỉ cần xem có phải người này là tù binh Thiên Nguyên hay không liền biết thôi!

Vô Cơ Tử lập tức ngây người, mồ hôi lạnh trên trán lăn xuống từng giọt, không biết nên trả lời như thế nào!

Mà các vị tiên tướng xung quanh cũng theo Phương Hành tập trung lực chú ý đến trên thân của tù binh Thiên Nguyên kia.

Mặc dù thế cục còn không rõ ràng, bởi vì hình như trước khi vị tù binh Thiên Nguyên nói ra mục đích thực sự của mình, vị Đế Tử này đã trực tiếp khám phá ra thân phận của hắn, thậm chí đoán được ý đồ của một vài người, chẳng qua có thể khẳng định được một điểm, chính là thân phận của tên tù binh này, tên tù binh đã cầu xin Đế Tử tha thứ, nếu thật sự là tù binh, vậy đây rất có khả năng đều là hiểu lầm, thậm chí có thể từ trong đó đào móc ra rất nhiều bí mật, nhưng nếu hắn là giả, vậy tất nhiên chính là có âm mưu gì đó nhằm vào Đế Tử...

- Nói, ngươi rốt cuộc là ai, ai chỉ điểm ngươi?

Phương Hành căn bản không để ý tới người khác nghĩ như thế nào, ánh mắt đã lạnh lùng, nhìn chăm chú vào trên thân tù binh kia.

Mà lúc này tù binh kia đã sớm bị dọa tới sắc mặt tái nhợt, toàn thân lạnh lẽo run rẩy, gần như trực tiếp xụi lơ trên mặt đất. Dựa vào tu vi của hắn lại làm sao có thể gánh chịu được ánh mắt cảnh giới của Phương Hành? Mà dựa vào thân phận của hắn cũng rõ ràng không chịu nổi Đế Tử quát hỏi, lại càng không cần phải nói, lúc này lực chú ý của mọi người trong đại điện đều tập trung vào trên người hắn, từ trình độ nào đó, ánh mắt tập trung chú ý và nghi ngờ của những nhân vật lớn này vốn chính là áp lực như từng ngọn núi lớn, lúc nào cũng có thể làm hắn vạn kiếp bất phục...

- Ta... Ta không phải... Ta thật sự không có...

Đến lúc này, hắn đã không thể nói đầy đủ, cảm giác thấp hèn giống như con sâu cái kiến...

Tất cả mọi người chú ý tới làm cho lý trí của hắn đã căng thẳng đạt đến cực hạn, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng bị Phương Hành làm cho suy sụp!

Vào lúc này Vô Cơ Tử rõ ràng có chuyện muốn nói, nhưng lại run sợ chột dạ, một chữ cũng nói không nên lời!

- Ha ha, Đế Tử làm sao lại nhận định hắn không phải là Tù binh Thiên Nguyên chứ?

Cũng vào lúc này, một giọng nói hờ hững phá vỡ sự kìm nén trong điện, cũng thoáng cái cứu vớt sự suy sụp của tù binh.

Người nói chuyện tất nhiên chính là Tử Huyền Tiên Soái!

Hắn dường như có chút tò mò, lại cảm thấy có chút thú vị, ánh mắt ôn hòa nhìn Phương Hành.

Nhưng lời này giống như một thanh kiếm sắc, lập tức đâm trúng chỗ then chốt trong khí thế hùng hổ dọa người của Phương Hành!

Lực chú ý của các tiên tướng trong đại điện cũng theo đó di chuyển, nhìn về phía Phương Hành.

Vào lúc này, Phương Hành cũng vừa quay đầu lại, đối mặt với Tử Huyền Tiên Soái!

Ánh mắt hai người chạm vào nhau trên không trung, dường như có tia lửa tóe ra, mang theo sát khí lạnh lẽo thấu xương.

- Bản Đế Tử đương nhiên biết hắn là giả!

Phương Hành nhìn qua hồi lâu, mới lạnh lùng nở nụ cười, trong mắt lóe lên sự khinh thường, giọng nói nặng nề nói:

- Bởi vì người này thậm chí còn không biết tới Thiên Nguyên Cửu Quan, còn nói cái gì tiên nhân giáng lâm, mang đến tài nguyên... Ha ha, căn bản chính là nói hươu nói vượn!

- Cửu Quan?

Các tiên tướng trong đại điện đều khẽ giật mình, châu đầu ghé tai và bàn luận ầm ĩ.

Nhìn thần sắc của bọn họ, nhưng tất cả đều có chút mơ hồ, hiển nhiên cũng không hiểu rõ từ này có ý gì.

Mà sắc mặt tù binh Thiên Nguyên kia liền trực tiếp trắng bệch, ánh mắt cũng có chút tan rã, thân thể xụi lơ, bị ba tên Hắc Ngục tiên đỡ mới không có ngã xuống. Chỉ có điều nhìn dáng vẻ ba tên Hắc Ngục tiên cũng không tốt hơn hắn chút nào, rõ ràng là tiên nhân, nhưng không khống chế nổi tâm tình của mình, mồ hôi lạnh đã chảy đầm đìa khắp toàn thân, sắc mặt người này còn khó coi hơn người kia...

Mà sau khi Phương Hành ngừng lại một chút thì bình tĩnh nhìn về phía tù binh kia, thậm chí ánh mắt còn lơ đãng liếc nhìn qua Vô Cơ Tử, lạnh lùng cười nói:

- Vùng đất Thiên Nguyên xa xôi, tài nguyên thiếu thốn, có thể xuất hiện nhiều cao thủ như vậy có thể chống lại cùng Tam Thập Tam Thiên, đương nhiên bởi vì có người đưa tài nguyên cho bọn họ, điểm này dùng đầu ngón chân nghĩ cũng có thể nghĩ được rõ ràng. Chỉ tiếc là mặc dù các ngươi đoán được điểm này cũng bố trí một đoạn câu chuyện có vẻ rất thật, nhưng lại không biết căn bản là sai...

- Thiên Nguyên dù có tài nguyên, lại không phải tiên nhân giáng lâm đưa qua, mà là dùng bí pháp nào đó phát động chín bộ quan tài màu đen đưa qua, thậm chí Thiên Nguyên phong thiên cũng dựa vào chín bộ quan tài màu đen này, tu sĩ Thiên Nguyên bình thường thậm chí căn bản cũng không biết phía sau chín bộ quan tài này còn có tiên nhân tồn tại, ngươi đã là đệ tử bình thường thì làm thế nào thuận miệng nói ra? Mà coi như ngươi là trong lúc vô tình nói ra, làm thế nào chỉ nhắc tới tiên nhân, mà không nhắc tới Cửu Quan? Chuyện không hợp với thói thường như vậy, ngoại trừ ngươi là giả, còn có thể giải thích thế nào nữa?

Lúc nói đến chỗ này, trong lời nói của hắn đầy sát khí:

- Mà một tên tù binh giả vàng thau lẫn lộn xen lẫn vào trong tù binh thật, đột nhiên cầu cứu ta, còn gọi ta là 'Thiên Nguyên đồng đạo' gì đó... Các ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?

Rầm rầm!

Một câu quát hỏi cuối cùng này thật như sấm sét nổ vang, khiến mọi người ngồi đây đều phải sợ hãi!

Vô số người đều đã kinh ngạc, trực tiếp đứng phắt lên, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tên tù binh Thiên Nguyên kia còn trợn trắng hai mắt, gần như trực tiếp bất tỉnh, mà vị phụ tá hàng đầu bên cạnh Tử Huyền Tiên Soái đật nhiên đánh rơi chén trà trong tay, nước trà vàng óng rơi đầy trên bàn, rơi xuống tí tách...

Nhìn cảnh tượng này, các tiên tướng trong điện làm sao còn có thể không rõ được nữa. Lời Đế Tử nói quả nhiên là thật!

Tù binh Thiên Nguyên kia, nhất định là giả, mà người đứng phía sau chính là vị Vô Cơ Tử phụ tá đứng đầu dưới trướng của Tiên Soái!

Chỉ là bọn họ làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Mà ai làm chủ sau lưng Vô Cơ Tử?

Chẳng lẽ Tử Huyền Tiên Soái hắn thật sự muốn...

Ý nghĩ này thật sự khiến cho người ta càng nghĩ càng sợ, trong lòng ớn lạnh!

Thế nhưng vào lúc này, Tử Huyền Tiên Soái từ đầu đến cuối vẫn luôn lộ ra vẻ bình tĩnh, cũng không chút dao động chợt khẽ cười một tiếng, liền nói một câu đã xóa bỏ lo lắng vô hạn trong lòng các vị tiên tướng, dẫn dắt sự hoài nghi của bọn họ theo hướng nơi khác:

- Ha ha, nếu không phải Đế Tử giải thích, bản soái còn thật sự không biết người này sắp chết đến nơi còn hồ ngôn loạn ngữ, chỉ là... Đế Tử làm thế nào biết được những bí mật này của Thiên Nguyên?

- Vù...

Lại có vô số ánh mắt dừng lại ở trên mặt

Phương Hành!

Cái nghi vấn này cũng chính là điều các tiên tướng trong đại điện muốn biết rõ nhất!

Nếu vị Đế Tử này không đưa ra được giải thích hợp lý, vậy thực sự rất khó có thể làm cho mọi người phục...

Nhưng tiếp nhận vô số ánh mắt này, Phương Hành lại thoải mái khác thường:

- Đương nhiên là có tu sĩ Thiên Nguyên nói cho ta biết!

- Ồ? Là Tu sĩ Thiên Nguyên gì vậy?

Tử Huyền Tiên Soái nhìn như thản nhiên nhưng không ngừng truy hỏi, không thả lỏng lấy một chút nào.

Lúc này Phương Hành lại có vẻ càng thêm thong dong, hơi quay đầu và khẽ cười nói:

- Lộc tiên sinh, nói cho bọn họ biết thân phận của tiên sinh đi!

Chương 1662: Nể mặt Tiên Soái

- Mẹ nó tên tiểu hỗn đản này giao phiền phức cho ta...

Khi Phương Hành bình thản nói ra câu nói kia, chẳng những tất cả mọi người bên trong đại điện Huyền thiết này chấn động kinh ngạc, ngay cả Lộc tẩucũng biến sắc, trong lòng chửi ầm lên, thật sự hận không thể lập tức bóp chết tiểu khốn kiếp này. Chỉ có điều hắn dù sao cũng là lão yêu quái sống mấy ngàn năm, trong lòng thoáng đổi đã hiểu rõ dụng ý của Phương Hành, cũng có vô số đối sách hiện ra...

Người ở bên ngoài nhìn thấy vẻ mặt hắn thậm chí không hề thay đổi, chỉ là sau khi Phương Hành nói ra câu nói kia thì bình tĩnh khẽ gật đầu, sau đó bước ra một bước, nhìn bên trong đại điện Huyền thiết một vòng, hờ hững mở miệng:

- Lão phu họ Trần tên Trục Lộc, người khác đều gọi ta là Lộc tiên sinh, nhân sĩ Đại Lục Nam Chiêm của Thiên Nguyên, thường nghiên cứu về trận lý, mặc dù thiên tư kém cỏi nhưng may mắn bái được sư phụ tốt, kết bạn tốt, tu hành tiến cảnh cũng lưu loát, mãi đến khi Thiên Nguyên Cửu Quan trên trời rơi xuống, lão phu cảm giác được phía sau ẩn giấu bí mật lớn, không muốn một thân bản lĩnh bị người ta lợi dụng, tiện cho sinh linh Thần tộc xâm nhập Thiên Nguyên nên dứt khoát giả chết rời đi, từ tiên lộ Trục Long tộc chạy đến Tam Thập Tam Thiên, cầu tiên đắc đạo...

lúc nói đến đây, người người bên trong đại điện đều chấn động, kinh ngạc, trái tim giống như nổi sóng cuồn cuộn.

Mà Lộc tẩucàng nói càng bình tĩnh, cúi đầu vái chào Phương Hành rồi nói tiếp:

-... Từ Long giới xông qua, trên đường lại bị người ám toán rơi vào tình cảnh nguy cơ sớm tối, trong lúc tuyệt vọng lại xông vào mộ của Thái Hư Tiên Vương, dưới nhân duyên trùng hợp đã làm rối loạn cấm chế do Thái Hư Tiên Vương bày ra, đảo loạn tiên phách, nhưng trong lúc vô ý đã thả ra Đế Lưu điện hạ bị trấn áp, bị hắn trấn áp... Hẳn là nói được Đế Lưu điện hạ cứu, ta mang ơn nên quyết ý đầu nhập dưới trướng của Đế Tử, về sau một đường đi theo đến bây giờ, tất cả tạo hóa đều là điện hạ ban tặng...

- Tu sĩ Thiên Nguyên!

Vào lúc này, Lộc tẩubình thường đạm mạc không có gì lạ, rất ít khiến người chú ý không ngờ đã trở thành tiêu điểm bên trong đại điện!

Ở trong đại điện có không ít người đã gặp qua Hươu Tẩu, bọn họ đều cho rằng sau khi Đế Lưu trở về, không biết tìm được phụ tá ở đâu. Chỉ vì khi phần lớn bọn họ nhìn thấy Hươu Tẩu, hắn đã là Chính Tiên, thân có tiên mệnh, bởi vậy không người nào hoài nghi lai lịch của lão già này, ngược lại bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng lão già này nhìn bình thản không có gì lạ lại có địa vị lớn như thế, lại là tu sĩ từ Thiên Nguyên xông qua cầu tiên...

Mà lại những lời này nói ra, dù thế nào cũng kín kẽ không lọt một giọt nước, chẳng những nói rõ Lộc tẩulàm như thế nào từ Thiên Nguyên đi tới Tam Thập Tam Thiên, thậm chí cũng nói rõ Đế Lưu rốt cuộc làm thế nào trùng sinh. Hóa ra một ngàn năm trước, Đế Lưu đã thật sự tìm được mộ của Hư Tiên Vương, chỉ là bị trấn áp ở đó, mãi đến một ngàn năm sau mới được tu sĩ Thiên Nguyên xông nhầm vào, cứu hắn ra...

Không thể nghi ngờ, lời Lộc tẩunói mặc dù đơn giản nhưng có thể khiến người ta liên tưởng đến rất nhiều chuyện.

Mà cũng chính bởi vì đơn giản, cũng ít có sơ hở, nhất thời làm cho mọi người bên trong đại điện này nghe được đều giật mình!

Cũng trong lúc mọi người trong đại điện khiếp sợ, Phương Hành hờ hững mở miệng:

- Hiện tại các ngươi rõ chưa? A, Thiên Nguyên rốt cuộc có dáng vẻ thế nào, bản Đế Tử có lẽ còn biết rõ ràng hơn tất cả các ngươi, rốt cuộc có phải là tu sĩ Thiên Nguyên phản bội hay không, bản Đế Tử nhìn thoáng qua đã biết được. Các ngươi dùng cách bỉ ổi như vậy để thăm dò bản Đế Tử, vu khống bản Đế Tử, rốt cuộc là có tâm tư mờ ám gì?

Nói đến cuối cùng, giọng điệu hắn cao hơn, ánh mắt sắc như kiếm chém xuống trên thân của tù binh Thiên Nguyên kia!

Lúc này tất cả mọi người chỉ đang tiêu hóa những lời Lộc tẩuvừa nói, cũng đủ khiến cho các tiên tướng trong đại điện ngạc nhiên không thôi, tất nhiên càng không có người nào lại đi hoài nghi chỉ trích Phương Hành nói tù binh Thiên Nguyên kia là giả, trong lòng phần lớn mọi người trực tiếp nhận định lời Phương Hành nói, mà tên tù binh kia bị biến cố này làm kinh sợ tới biến sắc. Nghĩ đến danh tiếng hung ác và quyền uy vô biên của Đế Lưu điện hạ, trong lòng hắn trực tiếp hỏng rồi, bỗng nhiên thoát khỏi sự áp chế của hai Hắc Ngục tiên, trực tiếp nhào tới co quắp quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu...

- Đế Tử tha mạng, tất cả không liên quan tới tiểu Tiên. Tiểu Tiên chỉ là tù tội theo lệnh quân để làm thôi. Ban đầu ta là tán quân vốn phải liều mình xông trận, là Vô Cơ tiên sinh tìm ta ra, lệnh cho ta xen lẫn vào trong những người này, trước khi vào lò luyện đan thì hỏi Đế Tử một câu liền có thể tha cho ta một mạng...

Vào lúc hắn nói lời này, ba vị Hắc Ngục tiên kia cũng phịch một tiếng quỳ xuống đất, run lẩy bẩy.

Rất rõ ràng, ba người bọn họ cũng không thoát khỏi liên quan trong chuyện này.

- Vù!

Cũng vào lúc tên phạm nhân kia suy sụp, nói ra tất cả những lời này, trong điện ánh lên một tia sáng trắng, trực tiếp đánh vào mi tâm của hắn, đánh nát thần hồn của hắn, hắn tất nhiên không còn nói ra được những lời còn lại nữa. Chỉ có điều trong giây lát đó, ánh mắt mọi người cũng đều nhìn theo tia sáng trắng này, nhìn về phía trước, trên thân phụ tá Vô Cơ Tử đang quỳ chân ở bên tay phải của Tử Huyền Tiên Soái, bây giờ trên đầu người này đổ đầy mồ hôi, ánh mắt hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt sợ hãi, hiển nhiên đã ý thức được mình phạm vào một sai lầm!

Ngân Kiếm vừa rồi là do hắn đánh ra, chỉ có điều sau khi đánh ra, hắn lập tức hối hận.

Hắn nhìn thấy tên phạm nhân kia có ý muốn nói ra tất cả liền muốn giết người diệt khẩu, đáng tiếc đến lúc này, giết người diệt khẩu thì có ích lợi gì?

Vị trí và khoảng cách của Phương Hành càng ở gần tên tôi phạm hơn, nếu như muốn ngăn cản, hoàn toàn có thể đẩy đi Ngân Kiếm của hắn, nhưng Phương Hành chỉ cười lạnh lùng, trơ mắt nhìn hắn đánh ra tia sáng bạc kia mà không hề có ý định ngăn cản, cũng bởi vì hắn biết điều đó là vô nghĩa!

Bên trong đại điện này, các tiên tướng lại không phải người ngu, chẳng lẽ còn nghe không ra mánh khóe bên trong sao?

Quả nhiên đúng như lời Đế Tử nói, tù binh Thiên Nguyên này căn bản chính là giả!

Hắn chẳng qua là Tán Tiên một giới của Tam Thập Tam Thiên, bởi vì phạm vào tiên luật nên bị áp giải tới chiến trường ngoại vực, đến lúc cuộc đại chiến mở ra, những kẻ tù tội như vậy chính là pháo hôi dùng để tách ra đại trận của đối thủ, thăm dò cấm chế, hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Vô Cơ Tử này rõ ràng đã tìm đến hắn, hứa hẹn để cho hắn xen lẫn trong những tù binh Thiên Nguyên, không đầu không đuôi nhìn Đế Tử hô lên một câu như vậy!

Về phần mục đích hô một câu như vậy là gì thì có rất nhiều loại khả năng...

Nhưng bất luận thế nào, tính toán thâm độc đối với người đường đường là Đế Tử như vậy, ban đầu chính là một tội lớn rồi!

- Ha ha, quả nhiên là do ngươi an bài...

Mãi đến khi toàn thân Vô Cơ Tử cũng sắp suy sụp, Phương Hành mới ung dung mở miệng, cười tủm tỉm nhìn qua Vô Cơ Tử vừa rồi còn uy phong tám phía, dường như nắm tất cả ở lòng bàn tay, khẽ cười nói:

- Vậy ngươi nói xem, ngươi an bài như vậy là do ai sai khiến?

Một câu nói liền khiến cho trái tim của các tiên tướng trong điện đập như nổi trống.

Vị Đế Tử này thế mà không hỏi hắn có mục đích gì, trực tiếp hỏi hắn nghe theo sai khiến của ai, chứng mình hắn đáng chết!

- Ta...

Vô Cơ Tử bối rối, miệng đắng lưỡi khô, hắn cũng không bị Đế Tử dọa liền giống tên tử tội kia khai ra hết. Một là hắn không có lỗ mãng như vậy, hai là cũng không có can đảm lớn như vậy, lại thêm dù sao hắn cũng là xuất thân phụ tá, mặc dù bị Phương Hành làm cho kế hoạch lập tức rối loạn, khiến cho hắn khó lòng phòng bị, nhưng trong đầu suy nghĩ rất nhanh, vẫn lập tức tìm xong lí do thoái thác cho mình, sắc mặt thay đổi mấy lần rồi đột nhiên đứng lên, quỳ xuống hướng về phía Phương Hành và kêu lên:

- Vô Cơ lỗ mãng, vẫn xin Đế Tử thứ tội...

Phương Hành không đổi sắc mặt, cũng không nói lời nào, chỉ là ánh mắt hờ hững nhìn hắn.

Vô Cơ Tử quyết định chắc chắn, biết lúc này phải gánh vác tất cả mọi chuyện lên người, bèn trầm giọng nói:

- Tiểu nhân làm ra hành động lần này thật sự là bởi vì có Du Tiên tìm kiếm tin tức ở các giới đã tìm được một tin tức làm người ta khó có thể tin được, tiểu nhân không thể tin được nên đành phải...

- Tin tức gì?

Các tiên tướng trong đại điện mặc dù không mở miệng, nhưng vào lúc này trong đầu đều không ngừng suy nghĩ, muốn nghe tất cả!

Mà bọn họ thấy Vô Cơ Tử trực tiếp thừa nhận là mình sai khiến thì càng tò mò, không biết hắn rốt cuộc làm vậy là vì cái gì...

Thế nhưng đúng vào lúc này, Tử Huyền Tiên Soái ho nhẹ một tiếng, Vô Cơ Tử lập tức ngậm miệng, không dám nói tiếp.

- Vốn là một vài lời nói vô căn cứ, không cần phải nói cho Đế Tử nghe...

Tử Huyền Tiên Soái không ngước mắt, chỉ chậm rãi đứng lên, nói:

- Chỉ có điều ngươi đã tự mình chủ trương, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy thì phải bị phạt, về phần bị phạt như thế nào, vậy lại hỏi Đế Tử điện hạ xem làm thế nào mới khiến cho ngài ấy hả giận!

- Cái này... tuân lệnh!

Sắc mặt Vô Cơ Tử tái nhợt, sững sờ một lát mới run giọng đáp ứng.

Mà Tử Huyền Tiên Soái lại nhíu mày, không nói tiếng nào đã đi vào hậu điện.

Lại để lại tất cả mọi người trong đại điện đều đang vò đầu bứt tai, nghị luận ầm ĩ, trong lòng ai nấy đều kinh hoàng, không biết phải nói gì.

Rất hiển nhiên, phần lớn mọi người đều không rõ tình hình, mặc dù đoán được một chút, nhưng trong bụng đầy nghi ngờ.

- Điện hạ, tiểu Tiên...

Vô Cơ Tử không biết phải làm sao, chỉ có thể cứng rắn kéo da đầu, bái lạy Phương Hành và trúc trắc mở miệng.

Đây cũng là tự mình gánh vác tất cả, lại xin Phương Hành trách phạt.

- Ngươi là ai, cũng xứng tới thăm dò ta sao?

Phương Hành trực tiếp lạnh giọng mở miệng, cắt ngang lời Vô Cơ Tử muốn nói, càng làm cho bầu không khí ở đó ngột ngạt.

- Tiểu Tiên đáng tội chết vạn lần, bằng lòng nhận tất cả trách phạt!

Vô Cơ Tử đã quyết, lại một lần nữa chắp tay bái xuống, trong giọng nói lộ ra sự tuyệt vọng.

- Ngươi chắc hẳn cũng biết trước kia bản Đế Tử đối phó với những kẻ làm ta tức giận thế nào rồi. Đừng nói ngươi chỉ là một phụ tá nho nhỏ, cho dù đường đường là Thái Ất Thượng Tiên, chủ của thế gia lại có thể thế nào? Chết ở trong tay của bản Đế Tử, gia chủ thần hồn ma diệt, vạn kiếp không được luân hồi chẳng lẽ còn thiếu sao?

Giọng nói của Phương Hành thật khẽ, mỗi lời một câu đều làm cho mồ hôi lạnh trên trán Vô

Cơ Tử nhiều thêm một phần, chỉ có điều nói đến cuối cùng, giọng nói của Phương Hành dừng lại một chút:

- Chỉ có điều nể mặt Tiên Soái, ta liền không giết ngươi...

Trái tim Vô Cơ Tử vui mừng, gần như vui vẻ muốn hôn mê, liên tục dập đầu bái lạy.

Nhưng giọng nói của Phương Hành lại lần nữa vang lên, thản nhiên nói:

- Chính ngươi đi vào đi!

- Hả?

Vô Cơ Tử ngẩn ngơ, có chút không hiểu ngẩng đầu nhìn Phương Hành.

Mà khóe miệng Phương Hành thì lộ ra một nụ cười lạnh, nhẹ nhàng nâng tay, chỉ về phía lò luyện đan bên trong đại điện kia, nói:

- Lò luyện đan này của ngươi ngược lại rất thú vị, bản Đế Tử cũng muốn chơi thử, vừa vặn ngươi đắc tội ta, vậy thì tự mình chui vào đi, đừng nói bản Đế Tử không cho ngươi cơ hội, giảm lửa xuống ba phần, dùng tu vi của ngươi chắc hẳn sẽ không dễ dàng bị luyện hóa như vậy. Ngươi thành thật ở bên trong ba canh giờ đi, nếu sau ba canh giờ còn chưa chết, vậy ta sẽ bỏ qua chuyện ngươi mạo phạm ta...

- A...

Vô Cơ Tử nghe vậy, mặt không có chút máu, lập tức ngã nhào xuống đất.

Cái này nghe là tha cho hắn một mạng, nhưng cảm giác này là sống còn khó chịu hơn là chết...

Chương 1663: Không có biện pháp khác

Tiếng kêu thảm thiết của Vô Cơ Tử vang lên ở trong đại điện phía sau, nhưng Phương Hành cùng Lộc tẩulại không để ý đến, trực tiếp ra khỏi đại điện, bọn họ biết tiếng kêu thảm thiết này còn kéo dài ba canh giờ, chờ mãi ở đây cũng không có ý nghĩa gì...

Sau đó ở trên đường trở về, hai người không nói lời nào, trực tiếp cưỡi vân đi về phía đại tinh nơi Cáp Mô Quân đóng quân lúc này. Mãi đến khi hạ xuống đại tinh kia, Phương Hành mới quay đầu nhìn qua, cảm giác trên đại tinh chỗ đại điện Huyền Thiết dường như có một ánh mắt đang nhìn lại, sau đó hắn cũng không thèm để ý, chỉ là cười ha ha một tiếng, hạ xuống đến phía trên đại tinh nơi đóng quân, sau đó tiến vào trong đại điện và khoanh chân ngồi xuống, Lộc tẩuuống một chén trà. Phương Hành uống nửa bình rượu, cảm xúc của hai người đều đã bình tĩnh lại. Lộc tẩucũng suy nghĩ mọi chuyện thông suốt, mới nặng nề nhìn về phía Phương Hành, thấp giọng nói:

- Chỗ này đã không ở nổi nữa, chúng ta phải tìm cơ hội rời đi!

Phương Hành cười một tiếng, nói:

- Tại sao phải rời đi chứ? Làm vậy không phải đang che đậy sao?

Lộc tẩuthấp giọng, dường như còn có chút khiếp sợ:

- Thế nhưng bọn họ đã nghi ngờ...

Hắn dừng một chút, mới lại trầm thấp mở miệng:

- Đối với ngươi, đối phương không cần chứng minh ngươi là giả, chỉ cần bọn họ bắt đầu hoài nghi thì đã quyết định thân phận của ngươi sẽ lộ ra ngoài, bởi vì ngươi không thể nào làm đến hoàn toàn không có sơ hở, mà chỉ cần ngươi có bất kỳ một phần sơ hở nào, bọn họ sớm muộn cũng sẽ phát hiện. Ta thậm chí hoài nghi, bây giờ bọn họ bày ra cục diện này căn bản cũng không phải là muốn vạch trần thân phận của ngươi, bọn họ chỉ đang thử thăm dò, nhờ vào đó quan sát phản ứng của ngươi, điều này đã nói rõ, bọn họ có lòng nghi ngờ về thân phận của ngươi!

Nói xong, Lộc Tẩu híp mắt lại:

- Cho nên khi bọn họ còn chưa sinh nghi, ngươi có thể tiếp tục lẫn vào, nhưng chỉ cần bọn họ có lòng nghi ngờ thì nhất định phải đi, nếu không chờ đến khi thân phận thật sự bị lộ ra ngoài, lúc ngươi và ta muốn đi, sợ rằng căn bản không có cơ hội đi nữa!

- Ha ha, sợ là bây giờ đã không dễ đi rồi...

Phương Hành nở nụ cười, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vào bình rượu trong ngực.

Trái tim Lộc tẩurun lên:

- Ừm?

Phương Hành nói:

- Ngươi đi ra bên ngoài nhìn xem tình huống phòng ngự xung quanh đi!

Lộc tẩulập tức khẽ gật đầu và vung áo choàng lên, lao ra ngoài, quan sát tình thế xung quanh.

Mà Phương Hành thì ôm bình rượu, thỉnh thoảng uống một ngụm, gật gù đắc ý, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Lộc tẩuđi chuyến này đủ mấy canh giờ mới trở về, sắc mặt nặng nề và thấp giọng nói:

- Ta vốn lo lắng bọn họ sẽ âm thầm điều khiển tiên quân, bao vây quân doanh của chúng ta, để phòng chúng ta rời đi, nhưng ta không nghĩ tới chính là...

Phương Hành quay đầu nhìn về phía hắn, cười nói:

- Không có điều khiển đại quân?

Lộc tẩunặng nề gật đầu, nói:

- Hoàn toàn ngược lại, chẳng những không điều khiển đại quân bao vây chúng ta, thậm chí liền một bộ tiên quân lúc đầu đóng tiếp giáp với chúng ta, vào buổi trưa đã nhận được điều lệnh, tiến về phía Đa Bảo Tiên Hà tham chiến, nói cách khác, hiện tại xung quanh chỗ chúng ta đóng quân căn bản không có chút phòng hộ nào, bốn phương thông suốt, nếu chúng ta muốn đi thì lập tức có thể đi, mà rất khó bị người ta phát giác...

- Ha ha, vậy ngươi nói có phải đối phương đang cố ý thả chúng ta đi hay không?

Phương Hành nở nụ cười, che giấu vẻ khôn khéo khám phá huyền cơ.

Lộc tẩusuy nghĩ hồi lâu mới khẽ gật đầu, nói:

- Cũng có khả năng này, bọn họ ở bên trong đại điện Huyền Thiết làm ra những hành vi như vậy vốn là đang cố ý đánh cỏ động rắn, sau khi chúng ta chấn động, nếu lại phát hiện còn có cơ hội chạy thoát, chỉ sợ sẽ lập tức rời đi!

Nhưng nói đến chỗ này, hắn có chút dừng lại, thấp giọng nói:

- Vấn đề ở chỗ chúng ta thực sự cần đi...

Hắn vừa nói chuyện, ánh mắt đã trở nên ngưng trọng, đồng thời cũng có chút bất đắc dĩ.

Mặc dù vừa rồi ở bên trong đại điện Huyền Thiết, hắn cùng Phương Hành đã phối hợp rất tốt, phản thủ làm công, không có bị Tử Huyền Tiên Soái thăm dò làm rối loạn trận tuyết, trái lại bổ một bừa cào, nhưng tình thế bây giờ rất nguy hiểm, nhưng cũng là không thể sơ sẩy. Phương Hành dù sao cũng là Đế Tử giả mạo, nếu không có người nào nghi ngờ hắn, hắn mới tiện tiếp tục giả mạo. Nhưng bây giờ đã có một lần dò xét, vậy dĩ nhiên cũng sẽ có lần thăm dò thứ hai. Ở chỗ này còn tốt, lúc về tới Đại Xích Thiên còn có khả năng trực tiếp bị người khám phá ra nội tình...

Nghĩ tới đó, nếu ngươi không đi lại muốn làm như nào?

Thậm chí khi suy diễn, có lẽ đây là một cơ hội duy nhất có thể bỏ chạy!

Phương Hành cho rằng tiên quân phòng ngự xung quanh bị điều đi là do Tử Huyền Tiên Soái ném ra một mồi câu, liền muốn để cho bọn họ chủ động rời đi!

Lộc tẩucũng thừa nhận điểm này, nhưng hắn vẫn thấy, dù đây là một mồi câu cũng phải nuốt!

Bởi vì nếu không nuốt, đại khái về sau có thể ngay cả mồi câu như vậy cũng không có đâu...

- Có phải bây giờ ngươi cảm thấy cho dù biết rõ là cạm bẫy của đối phương cũng muốn rời khỏi đây không?

Phương Hành nở nụ cười, nói:

- Dù sao chúng ta có ba trăm Cáp Mô Quân, ta cũng có thủ đoạn lợi hại còn chư giấu, chỉ cần đánh một cái rồi chia nhau ra đào tẩu, như vậy cho dù là Tử Huyền Tiên Soái ra tay, chúng ta cũng có hi vọng chạy thoát. Đương nhiên, có khả năng ba trăm Cáp Mô Quân sẽ phải bị chôn vùi ở chỗ này, lúc cần thiết, còn cần phải ném ra vài mồi nhử để hấp dẫn sự chú ý của đối phương, thuận tiện ẩn nấp...

- Đến lúc này ngươi còn quan tâm tới ba trăm Cáp Mô Quân kia sao?

Lộc tẩunghe vậy liền có chút tức giận:

- Đừng nói cho ta biết, ngươi vẫn là một người không quả quyết như thế!

- Ngươi mới không quả quyết, cả nhà ngươi đều không quả quyết!

Phương Hành lập tức trợn mắt nhìn Lộc tẩumột chút, sau đó cười nói:

- Ta chẳng qua cảm thấy còn có biện pháp tốt hơn...

Lộc tẩubực tức nói:

- Cũng đừng nhắc biện pháp tốt hơn gì đó với ta nữa. Mỗi lần ngươi đều nói như vậy, mỗi lần đều là gặp chuyện muốn chịu tội. Vừa rồi ở trong đại điện Huyền Thiết kia, nếu đạo tâm của lão phu không vững, hoặc là không đủ chu toàn, vậy coi như sẽ bị phơi bày ngay tại đó rồi!

- Được rồi được rồi, ta nhớ ngươi một công còn không được sao?

Phương Hành cười hì hì nói:

- Lần này ta thật sự có cách!

...

...

Mà vào lúc Phương Hành cùng Lộc tẩunói chuyện riêng, lúc này bên trong đại điện Huyền Thiết, Tử Huyền Tiên Soái cũng đang tập trung nhìn một người.

Hoặc là nói kẻ đó đã không giống một người nữa.

Đây là một đoạn than cháy!

Phụ tá đứng đầu Vô Cơ Tử bên cạnh Tử Huyền Tiên Soái bị thiêu đốt ở trong lò luyện đan ba canh giờ, mặc dù sức lửa bị giảm đi ba phần, lại thêm tu vi của hắn cũng không kém, cố chịu đựng qua ba canh giờ, đến nay chưa chết, nhưng không dễ chịu gì, cả người đều bị cháy rụi, chỉ còn lại một đoạn không tới ba thước, khét lẹt giống như là một củ khoai lang nướng cháy, cho dù là ai cũng nhìn không ra hắn còn sống, nhưng may mà dưới vẻ ngoài khét lẹt này của hắn vẫn bọc lấy một đống máu thịt tươi mới, ở trong đó ẩn chứa sinh cơ của hắn!

- Vẫn có thể trị hết, trong tay bản soái có tương do Tiên Đế ban cho Đế Lưu, đủ để duy trì bảo vệ sinh cơ của ngươi, chỉ có điều sau khi bảo dưỡng tốt, tu vi tất nhiên sẽ giảm mạnh. Nhưng cũng không quan trọng, ta sẽ cho ngươi một chút tiên dược ngộ đạo, đủ để cho ngươi tu trở về cảnh giới ban đầu!

Tử Huyền Tiên Soái đối mặt với một đoàn than cháy kia, thản nhiên nói.

- Ta... hận... Ta rất thống khổ...

Bên trong đoạn than cháy, truyền tới giọng nói rên rỉ oán hận của Vô Cơ Tử.

- Việc này chẳng trách được ngươi, là chúng ta không nghĩ tới hắn sẽ có cách ứng phó tới mức nào!

Tử Huyền Tiên Soái bình tĩnh nói:

- Nhưng hễ là người giả mạo gặp phải sự tiến hành thăm dò ngoài ý muốn nào, không thể không chọn chuyện lớn hóa nhỏ, lừa dối quá cửa, để tránh dẫn tới hậu quả xấu càng lớn hơn. Nhưng ta không nghĩ tới chính là... Ha ha, vị Đế Tử này thật đúng là giống bình thường, hắn chẳng những không có chuyện lớn hóa nhỏ, trái lại trực tiếp làm cho chuyện càng lớn hơn, trước khi thế cục còn chưa sáng tỏ liền muốn trả đũa, kể từ đó, ở dưới tình huống trong tay chúng ta không có chứng cớ, cũng chỉ đành tạm thời nhẫn nhịn, đồng thời trả giá lớn...

Khe khẽ thở dài, hắn nhìn qua đoạn than cháy kia:

- Ngươi cũng bởi vì chút trả giá này mới phải chịu khổ tới vậy!

- Hắn... Hắn là giả... Giả!

Thần niệm của Vô Cơ Tử run rẩy, kêu lên đứt quãng.

- Ta cũng cho rằng vậy!

Tử Huyền Tiên Soái thản nhiên nói:

- Nếu hắn là thật, cho dù là hung thần ác sát như Đế Lưu, phản ứng đầu tiên cũng sẽ là tò mò, tò mò tại sao có thể có chuyện như vậy, mà không phải giống như hắn, trực tiếp nhận định có người muốn lấy thân phận của hắn làm lớn chuyện, cho nên, hắn dựa thế phản kích mặc dù hung ác, nhưng càng làm cho ta xác định được tin tức do những Du Tiên kia mang tới là thật... Hắn... đúng là giả!

- Chỉ là...

Tử Huyền Tiên Soái khẽ nói, chân mày nhíu lại:

- Chúng ta còn không có chứng cứ...

Đây cũng là chuyện bọn họ buồn rầu nhất, Du Tiên mang tới tin tức không đầu không đuôi khiến Tử Huyền Tiên Soái động tâm, cân nhắc đến một khả năng, cái kia chính là vì sao Đế Lưu biểu hiện ra nhiều chỗ kinh người như thế, thậm chí Đế Thích mạnh mẽ như thế, cũng phải thuy dưới tay của hắn, cuối cùng còn mất mạng, vậy có khả năng chính là Đế Lưu căn bản chính là giả, bởi vậy Đế Thích làm ra rất nhiều phán đoán sai lầm, lúc này mới bị Đế Lưu chiếm đoạt tiên cơ khắp nơi, thậm chí cuối cùng rơi vào mai phục, hoàn toàn bị chém giết...

Chỉ có điều, ngờ vực vô căn cứ là một chuyện, tìm được chứng cứ lại là một chuyện khác!

Người này dù sao cũng là Đế Tử, dù hắn cảm thấy là giả, nhưng mọi hành động đều không thể coi thường!

Hắn đã lệnh cho Du Tiên tiếp tục tìm hiểu, thế nhưng Du Tiên do bọn họ rải trong thiên địa lại không còn có nghe được tin tức gì chính xác nữa. Hắn cũng lệnh cho các bộ tiên quân, dùng hết tất cả phương pháp bắt sống tu sĩ Thiên Nguyên, cũng thành công một chút, nhưng nhưng bất luận tra tấn những tu sĩ Thiên Nguyên này như thế nào, bọn chúng cũng không biết có chuyện này. Tử Huyền Tiên Soái cũng hiểu được điểm này, nếu thật sự có tu sĩ Thiên Nguyên thay mận đổi đào, thay thế Đế Tử, như vậy tin tức này tất nhiên là bí mật lớn của Thiên Nguyên, chắc chắn sẽ không có quá nhiều người biết...

Lần này thăm dò, nếu không phải thực sự tìm không thấy tu sĩ Thiên Nguyên biết chuyện, bọn họ cũng sẽ không cần dùng kẻ giả mạo!

- Ha ha, coi như tìm không thấy cũng không sao...

Tử Huyền Tiên Soái trầm ngâm một lát lại khẽ cười:

- Nếu là giả thì khẳng định phải có sơ hở, chỉ xem chúng ta có thể phát hiện ra không mà thôi, trải qua nhiều lần thăm dò luôn có thể tìm ra, trừ phi hắn kinh sợ, lập tức muốn chạy trốn...

- Mà nếu như hắn bỏ trốn, như vậy nhất định sẽ lọt vào trong tay ta!

- Bây giờ, cũng chỉ có thể hi vọng hắn mau chóng lộ ra manh mối thôi...

Tử Huyền Tiên Soái khẽ thở dài, thần sắc ngược lại có chút bất đắc dĩ:

- Dù sao nếu hắn thật sự là giả, vậy thì đồng nghĩa với ta đã mặc cho một vị Đế Tử giả chém Đế Tử thật, phần sai lầm này thực sự quá lớn, sau đó khó tránh khỏi phải sửa chữa rất nhiều...

Chương 1664: Hắn muốn tự tìm đường chết?

Một loại cảm giác ngột ngạt vô hình xuất hiện trên bầu trời của doanh trại tiên quân Đại Xích Thiên!

Dù cho là ở thời điểm đang chiến đấu ác liệt với tu sĩ Thiên Nguyên, Đại Xích Thiên cũng có không giống với nơi khác, ở nơi khác đều đang bận rộn điều binh khiển tướng, nơi đóng quân của Đại Xích Thiên lại đang có một tin tức được âm thầm truyền đi, điều đó có liên quan vấn đề tới thân phận của vị Đế Tử của Đại Xích Thiên hiếm hoi còn sót lại này. Ban đầu, các tiên ngầm nghị luận chính là về lời đồn Đế Lưu điện hạ chém giết huynh ruột của mình, đoạt lại vị trí Đế Tử của mình. Mà sau đó liền biến thành lời giải thích Tử Huyền Tiên Soái chỉ hươu bảo ngựa, mơ ước hai bảo bối trong tay Đế Lưu. Lại sau đó liền diễn biến thành sự thật khủng bố thân phận thật sự của Đế Lưu điện hạ còn đang nghi vấn, rất có thể đã bị người đoạt xác, thay mận đổi đào...

Rốt cuộc sự tình làm sao, người bình thường thực sự không thể phỏng đoán, cũng không có người nào dám suy đoán.

Mà vào lúc này, người có tư cách suy đoán cũng nghiệm chứng chân tướng kia lại một mực duy trì im lặng.

Bề ngoài của sự việc dường như rất bình

thản, nhưng dù là ai cũng cảm giác được, dưới vẻ ngoài bình tĩnh đang có sóng ngầm mãnh liệt.

- Ha ha, Tử Huyền Tiên Soái còn chưa bắt đầu thì đã thua rồi...

Ở bên trong tòa Đại Xích Thiên cũng có người đang nghị luận, cũng có người lo lắng nhưng chỉ dám đóng kín cửa và lặng lẽ nói đôi lời mà nở nụ cười, ở trong đại điện của mình công nhiên thảo luận chuyện này thì cũng chỉ có vị Đế nữ mới đến chiến trường không lâu. Khi Đế Uyển nghe được thuộc hạ Du Tiên báo cáo liền không nhịn được cười khanh khách nói:

- Hắn đường đường là tiên soái, hai vị Đế Tử trên danh nghĩa đều do hắn điều động. Đương nhiên, ai cũng biết điều này cũng chỉ là trên danh nghĩa, trên thực tế hai vị Đế Tử chẳng có ai nghe hắn, hơn nữa hai vị ca ca này của ta nhất định sẽ tranh tới một mất một còn, ta căn bản tránh không được, chỉ có thể duy trì trung lập...

Nàng khẽ nói, dường như đang phân tích cho người ta nghe:

- Cái nồi này, hắn không cắt đuôi được, bởi vì đưa Đế Lưu đến trên chiến trường không phải là con cáo già Thanh Huyền Nguyệt kia cố ý ném nồi cho hắn sao? Về điểm này, Tử Huyền Tiên Soái làm ngược lại cũng không tệ. Hắn thậm chí còn không có nỗ lực điều khiển hai vị Đế Tử này, tất cả quân lệnh đều sẽ hỏi qua bọn họ mới phát xuống, làm không có soi mói ra được lỗi nào, như vậy bất kể là hai vị Đế Tử người nào thắng đều sẽ không trách hắn, thậm chí còn sẽ cảm kích hắn không giúp bên nào!

- ... Nhưng tất cả những điều này là xây dựng ở trên tình huống hai vị Đế Tử đều là Đế Tử thật!

Nàng càng nói càng đắc ý, vẻ mặt tươi cười:

- Có thể hiện tại vấn đề lại ở chỗ hai vị Đế Tử phân ra được thắng bại, nhưng người thắng kia lại có thể là giả, phiền phức này lại lớn rồi. Đến thời điểm việc này vừa bị vạch trần, Tử Huyền Tiên Soái làm thế nào cũng không thoát khỏi tội danh ngồi xem Đế Tử giả chém giết Đế Tử thật. Đừng thấy hắn là Đại La Kim Tiên, là tiên soái, cũng tránh không thoát được sai lầm này!

- Nếu là vậy, ngươi cảm thấy con cáo già kia sẽ làm thế nào?

Ở bên cạnh Đế Uyển có một giọng nói đột ngột vang lên. Mà giọng nói này rõ ràng là đến từ chính một bức tượng màu đen ở bên cạnh nàng. Đó là một loại nham thạch màu đen cực kỳ quái lạ được khắc thành, vẫn còn chưa hoàn toàn hóa thành hình người nhưng đã biết mở miệng nói chuyện.

Xem ra, giống như là một tia thần hồn mượn bức tượng này để duy trì sinh cơ!

- Hắn chỉ có hai lựa chọn!

Đế Uyển khẽ cười nói:

- Hoặc là chính là mượn cơ hội đoạt tài nguyên trên người 'Đế Lưu ca ca' kia của ta, sau đó tìm đến hai vị Tiên đế khác. Hắn vốn là Đại La Kim Tiên có tu vi cao thâm, trên người lại có tài nguyên quý giá như Hỗn Độn Tiên Viên, như vậy hai vị Tiên đế khẳng định cũng sẽ bảo đảm giữ cho hắn một mạng, Chỉ có điều dù sao hắn cũng là tiên soái, nếu Đại Xích Thiên không có cách áp chế hắn, sao có thể yên tâm để hắn thống lĩnh mười vạn tiên quân? Ha ha, vì lẽ đó nếu hắn dùng phương pháp này, vậy nhất định sẽ chịu khổ lớn, không chết cũng phải bị lột ba lớp da trên người...

- Lựa chọn thứ hai thì sao?

Bức tượng màu đen kia lại vang lên giọng nói.

Lần này Đế Uyển liền cười càng vui vẻ hơn, nhẹ nhàng nâng tay chỉ vào mũi của mình:

- Thứ hai tất nhiên chính là tìm đến ta. Đế Tử thật chết rồi, Đế Tử giả lại sớm muộn sẽ chết, một Đế Tử duy nhất còn lại thì là một con mèo say, mỗi ngày chìm đắm trong ôn nhu hương không có lý tưởng. Mà Đại Xích Thiên lại không thể không có Đế Tử, bây giờ lại có vấn đề đến, vậy cũng chỉ có thể lập một vị Đế nữ, ngược lại chuyện này ở trong Tam Thập Tam Thiên cũng không phải là chuyện ly kỳ gì, Đại Thương Thiên Tôn kia không phải là một Đế nữ sao? Đệ nhất cao thủ tiểu bối trước đây cũng là nữ tử...

Nàng khẽ nói nhưng có vẻ hơi đắc ý:

- Vị Tử Huyền Tiên Soái này cũng chỉ có nâng đỡ ta ngồi trên vị trí Đế nữ của Đại Xích Thiên mới có thể bảo vệ mọi thứ hắn có hiện nay, mới có thời gian đi xóa sạch tội cho mình. Đương nhiên, tất cả những thứ này còn phải cảm kích phụ vương ta bế quan, nếu không thì sẽ không thể có nhiều chỗ trống như vậy để cho chúng ta thao tác đâu, thật may mắn...

- Ngươi nói rất đúng, nói vậy cũng chỉ có một khả năng này!

Bức tượng màu đen kia im lặng hồi lâu, mới khẽ nói ra một câu như vậy.

Mặt Mà Đế Uyển bỗng nhiên cứng đờ:

- Đương nhiên, tất cả những thứ này đều xây dựng ở trên một điều kiện...

Bức tượng màu đen kia lại dường như hiểu rõ ràng nàng đang suy nghĩ gì, lạnh lùng nói:

- Đại huynh ngươi lấy tính mạng chứng thực vấn đề không có sai!

Hắn nói từng chữ từng chữ:

- Hắn chính là giả, ta không tiếc tất cả để một tia thần hồn chạy ra cũng là muốn nói cho các ngươi biết vấn đề này!

- Ngươi trốn ra được là để sống tiếp!

Đế Uyển không chút do dự ngắt lời hắn, hờ hững mở miệng, sau đó lại bỗng nở nụ cười, nói:

- Có điều ngươi xác thực mang đến một tin tức rất quan trọng, như vậy cũng tốt. Ngươi là người bảo vệ Đại huynh, nếu hắn chết rồi, ngươi cũng sẽ không có đường sống, chỉ có điều ngươi mang đến tin tức rất quan trọng, đặc biệt quan trọng đối với ta, vì lẽ đó ta sẽ nhận lời ngươi, tương lai giúp ngươi khôi phục tu vi!

Bức tượng màu đen kia không nói lời nào, duy trì im lặng trong thời gian dài.

Mà Đế Uyển lại khẽ than:

- Còn lại chỉ có chờ tìm được chứng cứ chứng minh thân phận của hắn...

Nàng nói xong liền quay đầu nhìn về phía đại điện Huyền Thiết:

- Hi vọng Tử Huyền Tiên Soái có thể hành động nhanh một chút, hiện tại dù sao hắn vẫn là Đế Tử, cho dù ta đã cảm giác được hắn thật sự là giả, nhưng trước khi không có chứng cứ thì vẫn không làm được gì, thậm chí nếu như làm quá mức, còn có thể bị hắn dùng quyền thế cùng tu vi hại ta, vậy thì được một mất mười...

Đang phân tích, chợt nàng nghe đến có tiên tỳ bên cạnh đến báo:

- Tử Huyền Tiên Soái cho mời!

Đế Uyển khoát tay đứng lên, thoáng biến sắc:

- Có chứng cứ nhanh như vậy sao?

Nàng biết lấy tu vi cùng địa vị của nàng bây giờ, nếu như không có chuyện quan trọng, Tử Huyền Tiên Soái tất nhiên sẽ không mời nàng qua.

Lúc này không có thời gian suy nghĩ, Đế Uyển bay lên, lao thẳng về phía đại điện Huyền Thiết.

- Không biết Tử Huyền Tiên Soái cho mời ta có gì phân phó?

Khi đi tới đại điện Huyền Thiết, vị Đế nữ này đã trở nên yếu ớt, yêu kiều ấm áp, vô cùng khách khí hành lễ vãn bối với Tử Huyền Tiên Soái, sau đó ngẩng đầu lên, cười khanh khách nhìn Tử Huyền Tiên Soái, trong lòng có chút chờ mong!

Mà vào lúc này Tử Huyền Tiên Soái cũng đang nhìn nàng và nhíu mày.

Sau lần thăm dò trên đại điện Huyền Thiết, nàng cũng đã biết Tử Huyền Tiên Soái đang hoài nghi Đế Lưu, mà Tử Huyền Tiên Soái thông qua khoảng thời gian này quan sát, tất nhiên cũng biết ý nghĩ trong lòng Đế Uyển, chỉ có điều bởi trên tay hai người đều không có chứng cớ gì, vì lẽ đó bọn họ cũng chỉ biết trong lòng mà thôi, nhưng không ai nói ra đáp án này...

Bây giờ Đế Uyển đang chờ Tử Huyền Tiên Soái chủ động nói ra vấn đề này!

Chỉ cần hắn nói ra, vậy thì đại diện cho hắn đúng như mình dự đoán, thật sự lựa chọn mình đến giúp hắn lo liệu chuyện sau này!

Đến vào lúc ấy, tất cả quyền chủ động liền ở trong tay mình!

- Vừa mới Đế Tử đưa một phong thư cho ta...

Tử Huyền Tiên Soái đỡ Đế Uyển dậy, hai người ngồi đối diện nhau, sau đó vị tiên soái này nhíu mày, khẽ mở miệng.

- Quả nhiên là nói chuyện về hắn...

Trong lòng Đế Uyển thoáng vui mừng nhưng trên mặt vẫn thanh thản, nhẹ giọng nói:

- Ồ? Đế Lưu ca ca nói gì?

Tử Huyền Tiên Soái khẽ thở dài một hơi, đưa một tấm thẻ ngọc tới trước mặt Đế Uyển, mở miệng nói:

- Đế Lưu điện hạ nói, tay hắn cầm báu vật lại gặp nhiều kẻ địch mạnh nên bất tiện ở lâu, muốn lập tức mượn đại trận truyền tống, trở lại Đại Xích Thiên...

- Cái gì?

Nụ cười trên mặt Đế Uyển đột nhiên biến mất, ngơ ngác nói:

- Hắn muốn đi về à?

Tử Huyền Tiên Soái khẽ gật đầu một cái, nói:

- Đúng là như thế!

Đế Uyển lập tức ngây người. Nàng vốn tưởng rằng Tử Huyền Tiên Soái mời nàng tới đây, khẳng định đã tìm tới sơ hở gì của Đế Tử giả kia, trong lòng còn đang cao hứng đấy, nhưng không nghĩ tới lại là một kết quả như thế, trong lòng lập tức có chút trầm trọng. Các loại kế hoạch vốn tưởng đã nghĩ kỹ cũng bị quấy rầy, đúng là nhất thời không nói được gì, chỉ cúi đầu, trầm ngâm một lát không nói...

Mà Tử Huyền Tiên Soái cũng nhíu mày, trong lòng cũng bất đắc dĩ.

Hắn vừa nhìn dáng vẻ của Đế Uyển thì trong lòng cũng biết rõ ràng, vị Đế nữ này quả nhiên cũng phát hiện ra sơ hở về phương diện thân phận của Đế Lưu, chỉ là tâm cơ cũng quá nặng, không có trực tiếp đến nói với mình, nói vậy trong lòng cũng đã vạch ra không ít kế hoạch, chỉ là bị quấy rầy...

Bây giờ bọn họ thật sự không có biện pháp khác, càng không nghĩ tới Đế Lưu lại muốn về Đại Xích Thiên!

Bởi vì nếu thân phận hắn còn bị nghi vấn, như vậy về Đại Xích Thiên quả thật chính là tự chui đầu vào lưới, tự tìm đường chết!

Thậm chí nói nếu hắn muốn rút về trong tinh không, vậy còn có thể hiểu là hắn muốn nửa đường bỏ trốn, nhưng hắn một mực yêu cầu trực tiếp mượn đại trận truyền tống trở lại Đại Xích Thiên, điều này không thể là muốn chạy trốn, chỉ có thể nói là hắn thật sự muốn trở về. Mà Tử Huyền Tiên Soái cũng không có cơ hội từ chối điều này, trong lòng càng khó có thể hiểu được, hắn rốt cuộc đang nghĩ như thế nào...

Rõ ràng là một Đế Tử giả lại một mực làm ra lựa chọn thật hơn cả Đế Tử thật!

- Hắn... Hắn muốn trở về, vậy ý của tiên soái ngài là...

Đế Uyển đăm chiêu một lúc lâu, mới ngẩng đầu lên, nhìn Tử Huyền Tiên Soái.

Mà Tử Huyền Tiên Soái chỉ dừng lại một lát liền khẽ nói:

- Bản soái không có lý do từ chối hắn!

Ánh mắt Đế Uyển lóe lên, trầm giọng nói:

- Vậy cũng được, ta sẽ đồng thời trở về cùng hắn!

Chương 1665: Trở về Đại Xích Thiên

Đám người Tử Huyền Tiên Soái có cảm giác khi sức lực còn chưa có tích đủ lại mất đi mục tiêu!

Bất luận là trong lòng hắn hay là Đế Uyển Tiên tử đều đã nắm chắc, thân phận của Đế Lưu kia hơn phân nửa chính là giả, chỉ là thiếu một chút chứng cứ quan trọng mà thôi. Đương nhiên, hai người đều có tâm tư riêng.

Tử Huyền Tiên Soái là phát hiện nếu Đế Tử này là giả, vậy mình tất nhiên sẽ bởi vậy gánh vác một trách nhiệm lớn, một tội danh ngồi nhìn Đế Tử bị ám sát là trốn không thoát, bởi vậy hắn đang tìm kiếm chứng cớ, đồng thời cũng chưa chắc không phải đang suy nghĩ trăm phương ngàn kế giải quyết nỗi lo về sau của mình. Mà Đế Uyển thì càng đơn giản hơn, vị Tiên tử này hiển nhiên ý thức được cục diện bây giờ Đại Xích Thiên đã không có Đế Tử, bởi vậy muốn trở thành Đế nữ chân chính sau Đế Thích!

Đương nhiên, cũng chính bởi vì những mưu tính âm thầm này khiến cho hắn cùng nàng đều không có lập tức đối đầu với Phương Hành

Ngược lại, dù trong lòng đã nhận định đây là một vị Đế Tử giả, cũng duy trì ngoài mặt bình thản...

Bọn họ đang mưu tính, cũng đang tìm kiếm thời cơ thích hợp mới lại lộ ra đao kiếm!

Đương nhiên, lúc bọn họ lộ ra đao kiếm, vị Đế Tử giả này tất nhiên cũng đừng hòng sống thêmg được nữa?

Bất luận vị Đế Tử giả này làm thế nào, làm cái gì, bọn họ đều nắm chắc sẽ áp chế ngược, bày ra thiên la địa võng...

... Chỉ là bọn họ đều tính sai, bởi vì vị Đế Tử giả này lại lựa chọn một con đường mà bọn họ cho rằng khó nhất!

Hắn lại muốn quay Đại Xích Thiên!

- Trở về là muốn chết sao?

Lộc tẩunghe được Phương Hành phái người đưa thư cho Tử Huyền Tiên Soái lại là yêu cầu này thi lập tức bị dọa tới dựng lông!

- Có vấn đề gì chứ? Không phải ngươi cũng đã suy đoán ra bọn họ khẳng định đang nghĩ cách tìm ra sơ hở của ta sao?

Phương Hành với bộ dạng tự tin, rất là thong dong, chậm rãi nói:

- Mà suy nghĩ của hai người chúng ta giống nhau, đó chính là trong lòng bọn họ đã nghi ngờ, nhất định có thể nắm chặt manh mối, dù sao ta cũng không nghĩ tới mình có thể giả mạo kín kẽ được...

- Ít đi hung hăng càn quấy, cho dù trong lòng bọn họ có nghi ngờ, ngươi cũng không cần phải đi chịu chết chứ?

Lộc tẩuđơn giản khóc không ra nước mắt:

- Bây giờ ở nơi này còn có một chút hi vọng sống, nếu thật sự muốn chạy trốn, không chắc đã không trốn thoát được, nhưng nếu về tới

Đại Xích Thiên, cao thủ nhiều như mây, tàng long ngọa hổ, đừng nói vị Tiên Đế đã đứng ở đỉnh cao của tiên nhân, xem như ba vị Tiên Tôn kia, cũng không phải dễ trêu chọc đâu. Đến lúc đó đừng nói lộ ra manh mối gì, ta hoài nghi thần thông đoạt xác này của ngươi căn bản không thể gạt được người ta, vừa nhìn ra khí tức thần hồn của ngươi không đúng, ngươi sẽ trở về thế nào, còn không phải tự mình đến trước mặt người ta đi tìm chết à?

- Cũng chính bởi vì đây là muốn chết, cho nên Tử Huyền Tiên Soái kia mới không dám cản ta!

Phương Hành híp mắt và cười hì hì nói:

- Bất luận là hắn hay đại tỷ ngốc Đế Uyển vẫn mỗi ngày giả si khoe mẽ lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt ta dùng chuyện đã qua tới thăm dò ta, hiện tại cũng chỉ là có nghi ngờ với ta thôi, cũng không có ai có chứng cứ chứng minh ta thật sự là giả mạo, mà với tính tình này của bọn họ, chỉ cần không lấy được chứng cứ gì thiết thực, vậy suy đoán cũng chỉ có thể là suy đoán, mà không cách nào kết luận được điều gì. Lại thêm ta đã ở ngay trước mặt các tiên hoài nghi Tử Huyền Tiên Soái ngấp nghé Hỗn Độn Tiên Viên trong tay của ta, lão hồ ly này lại không dám nhận lấy tiếng tạo phản để chặn đường ta, ta đã nói muốn về Đại Xích

Thiên, hắn nhất định sẽ đáp ứng, dù sao, nếu như ta có thể đến Đại Xích Thiên, bắt ba vị Tiên Tôn cũng lừa gạt một người, hắn liền có lý do giải thích cho mình...

- Ta không tranh cãi với ngươi về điều này...

Lộc tẩuđầy bất lực, bất đắc dĩ xoa trán nói:

- Ta chỉ hỏi ngươi, sau khi trở về ngươi sẽ làm thế nào?

- Không sớm thì muộn, cuộc chất vấn này sẽ tới với ta, không thông qua một kiểm tra cuối cùng thì không làm được Đế Tử chân chính...

Phương Hành nở nụ cười lạnh:

- Vậy lại đưa tất cả chất vấn nay tới cùng một chỗ, một lần giải quyết hết đi!

- Một lần giải quyết hết à?

Lộc tẩuphẫn nộ, đột nhiên vỗ bàn ngọc và nghiêm nghị nói:

- Lần này ngươi đừng có lại nói với ta cái gì mà từ từ suy nghĩ biện pháp nữa. Nếu như ngươi có chủ ý thì tranh thủ thời gian nói với ta, bằng không ta xem như lập tức bóp chết mình, cũng không đi theo ngươi tới Đại Xích Thiên...

Nhìn bộ dáng lão già này phẫn nộ, Phương

Hành liền biết hắn khẳng định bị thủ đoạn của mình ở đại điện Huyền Thiết dọa sợ rồi.

Trong lòng hắn cũng thật sự bất đắc dĩ, đành phải gọi qua lão đến, lặng lẽ ghé sát lỗ tai nói vài câu.

Lộc tẩunhất thời nghe xong liền trợn tròn mắt:

- Cái này... Cái này cũng được à?

Phương Hành cười tới híp cả mắt, vỗ vào vai của Lộc tẩunói:

- Lão Hươu à, ta đã nói với ngươi là có biện pháp rồi mà!

...

...

- Đế Tử vội vã chạy về Đại Xích Thiên, bản soái hiểu tâm tình của ngươi đã lập được đại công nên muốn sớm trở về báo cáo ba vị Tiên Tôn, mặt khác sau khi Đế Tử chạy ra khỏi mộ Thái Hư Tiên Vương còn chưa về Đại Xích Thiên, liền lo lắng cho thế cục ở chiến trường ngoại vực này, trực tiếp tới tham chiến, lòng nhiệt tình quả thật đáng kính, bây giờ đại cục của chiến trường đã được quyết định, Đế Tử cũng nên sớm trở về, miễn cho Tiên Đế lo lắng...

Chỉ cần không đến mười hai canh giờ, Tử Huyền Tiên Soái đã đáp ứng chuyện Phương Hành về Đại Xích Thiên.

Mà ở trước đại trận truyền tống kia lại theo thường lệ muốn nói vài lời đường hoàng. Tử Huyền Tiên Soái này cũng là người thận trọng, không hề đề cập tới lòng nghi ngờ vân... vân, giống như đã xác định Phương Hành thành Đế Lưu điện hạ. Chỉ có điều sau khi nói xong những lời kia lại im lặng một lát mới nói tiếp:

- Chỉ có điều, chắc hẳn Đế Tử cũng hiểu rõ, đại trận truyền tống này xây dựng không dễ, vận chuyển một lần còn cần tốn lượng lớn tài nguyên nên bình thường đều là dùng để truyền đi một vài tin tức quân tình khẩn cấp. Đế Tử muốn trở về gấp thì bản soái tất nhiên không tiếc trả giá lớn cũng phải đưa Đế Tử trở về, chỉ tiếc là bên người Đế Tử có ba trăm thuộc hạ lại không thể nào cùng truyền về...

Lời nói này làm cho Lộc tẩubên người Phương Hành có chút nhíu mày, trong lòng như có bóng tối che phủ.

Ngược lại thần sắc Phương Hành không thay đổi, thản nhiên nói:

- Vậy có thể truyền tống được bao nhiêu người?

Tử Huyền Tiên Soái hơi do dự, nói:

- Đại trận nhiều nhất chỉ có thể truyền tống về đi về được năm người, đây là phải tiêu hao bảy phần tài nguyên tích trữ trong quân bây giờ. Nói cách khác, trước khi khải hoàn về triều cũng chỉ có thể mở ra đại trận truyền tống lần này, mà lần này lại có hai người khác cũng muốn đi theo Đế Tử về Đại Xích Thiên, như vậy Đế Tử tối đa cũng chỉ có thể dẫn theo hai người đi cùng...

- Hai người?

Nói đến đây, ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được phải nhíu mày.

Ở sau lưng của hắn, Hươu Tẩu, Văn tiên sinh cùng các loại đạo chúng của Tiệt đạo cùng bàn tán ầm ĩ, còn tưởng rằng có thể cùng trở về một lúc!

Chỉ có điều nghĩ lại cũng đúng, mở ra loại đại trận truyền tống này một lần thật sự là tiêu hao quá nhiều tài nguyên, nhất là ở dưới khoảng cách xa như Đa Bảo Tiên Hà cùng Đại Xích Thiên, mỗi một lần mở ra sẽ tiêu hao số lượng tiên tinh rất lớn, càng là người có tu vi cao thâm truyền tống thì càng tiêu hao nhiều tiên tinh, đây là luật định trong thiên địa căn bản là không có cách nào thay đổi, cũng chính là tình hình đặc biệt của Phương Hành bây giờ. Ngoài mặt hắn là Đế Tử, trên người lại mang trọng bảo, Tử Huyền Tiên Soái âm thầm sợ hắn chạy mất nên chỉ cầu thỏa đáng, bằng không hắn căn bản cũng không khả năng như mượn được đại trận truyền tống về Đại Xích Thiên, cho dù là Đế Tử cũng phải thành thật đi đường!

Mà ở dưới điều kiện này thật sự rất ít khi nghe nói có người sẽ mượn đại trận truyền tống vượt qua đoạn đường xa xôi như vậy!

Mà thấy sắc mặt Phương Hành nghiêm lại, Tử Huyền Tiên Soái cũng cười khẽ một tiếng, nói:

- Đế Tử không cần phải lo lắng, nếu là vượt qua tinh vực chạy tới Đại Xích Thiên thì tất nhiên phải phái trọng binh bảo vệ Đế Tử. Chỉ có điều đã mượn đại trận truyền tống có thể trực tiếp trở lại Đại Xích Thiên, ngược lại không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn, về phần thuộc hạ của Đế Tử thì cứ để bọn họ theo tiên quân Đại Xích Thiên ta cùng vượt qua Tinh Hải là đủ rồi...

Đã nói tới mức như vậy, Phương Hành tất nhiên cũng không tiện lại nói gì nữa, chỉ cười và gật đầu một cái, quay người nhìn sang đám thuộc hạ sau lưng mình, trong lòng nghiêm trọng nhưng vẫn cười nói:

- Đã như vậy thì không cần dẫn theo ai cả, một mình ta trở về thôi!

- Sao?

Các tu sĩ nghe vậy đều khẽ giật mình, ánh mắt kinh ngạc nhìn Phương Hành, dường như chấn động cũng như không hiểu.

Phương Hành nhướn mày, nói:

- Không được à?

Tử Huyền Tiên Soái cười khổ nói:

- Đế Tử thật sự không dẫn theo một tùy tùng nào sao?

Phương Hành trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Không phải là đồ của nhà ngươi nên ngươi đương nhiên không đau lòng, đối với bản Đế Tử những thứ này đều là của Đại Xích Thiên chúng ta, mỗi lần truyền tống một người thì tài nguyên tiêu hao đã lợi hại như vậy thì tiết kiệm chút nào hay chút đó...

Một câu nói kia lại làm cho Tử Huyền Tiên Soái cũng nghẹn không nói được câu nào, chỉ có thể khẽ cười một tiếng và gật đầu.

Trong lòng hắn cũng không để ý tới chuyện này, Phương Hành nói bớt hai người, hắn cũng sẽ không thật sự giảm được mấy phần tài nguyên...

Thật ra trong lòng Phương Hành cũng rất bất đắc dĩ, đại trận truyền tống này đúng là không tầm thường, sợ là không tiện lừa dối qua cửa, nói có thể chịu được ba người, vậy cũng chỉ có thể chịu được ba người, cho dù trốn ở bên trong tiểu thế giới cũng không thể buông tha. Mà bây giờ, ở bên trong tiểu thế giới Khô Lâu Đầu Cốt của hắn còn giam giữ hai người, cũng đã chiếm hai chỗ rồ. Nếu thêm mấy người nữa, không chừng truyền tống thất bại, mọi người cùng nhau chết ở trong hư vô. Còn một điểm nữa chính là Lộc tẩucùng Văn tiên sinh ở lại đây, cũng có thể thay hắn trông coi ba trăm đạo đồ, miễn xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Về phần ở bên trong thức giới, theo suy tính của Phương Hành hẳn sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đối với tiểu thế giới, thức giới ban đầu chính là một thế giới đơn độc, cho nên trên lý thuyết mà nói, coi như Phương Hành hoàn toàn thu ba trăm đạo đồ vào thức giới, cũng có thể một lần mang đi. Chỉ có điều làm như vậy cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt...

- Như vậy hai người đi cùng ta trở về đâu?

Phương Hành quay đầu, cười khanh khách liếc nhìn quanh một vòng.

- Đế Lưu ca ca, có lẽ ta đã lâu không có trở lại Đại Xích Thiên, vừa vặn cùng ca ca về thăm các trưởng bối!

Đế Uyển cười khanh khách đi ra với vẻ kiều diễm vô song, dù nhìn thế nào cũng có một cảm giác khiến cho người ta không yên lòng.

- Bản tướng cũng hộ tống Đế Tử trở lại!

Mà sau lưng Tử Huyền Tiên Soái lại có một người tiên tướng mặc ô giáp, không nhìn thấy rõ gương mặt đã đứng dậy, nhẹ nhàng hành lễ.

Phương Hành nhìn hai người bọn họ một chút, cười nói:

- Cũng tốt, vậy thì đi thôi!

Nói xong, hắn là người đầu tiên bước ra tinh không, đi tới một bia trận khổng lồ lơ lửng giữa hư không.

Hắn quay đầu nhìn lại, đã thấy Tử Huyền Tiên Soái cũng chỉ hờ hững nhìn hắn, ánh mắt tiếp xúc thì khẽ cười một tiếng, đầy thâm ý!

- Đế Tử về trời, lên đường bình an!

Phương Hành nghe vậy thì nhịn không được thầm mắng:

- Phi! Con mẹ nó đây là lời tiễn biệt gì chứ, thật xúi quẩy!

Chương 1666: Trở về Đại Xích Thiên

Loại đại trận truyền tống đi ngang qua tinh vực vô biên, đã khiến cho tu vi như Phương Hành cũng có cảm giác thán phục sự bạo tay này, thực sự là thần kỳ khó hiểu. Sau khi bước vào đại trận truyền tống, hắn liền đóng kín giác quan thứ sáu, khoanh chân ngồi xuống. Đế Uyển cùng tiên tướng mặc giáp đen kia cũng ngồi ở hai bên hắn một cách tự nhiên, cũng là kẹp hắn ở giữa. Sau đó, Tử Huyền Tiên Soái ở bên ngoài liền sai người đóng kín đại trận, lại triển khai thần thông đổ tiên tinh vào đầy ba chiếc thuyền tiên, khởi động đại trận, niệm cổ chú và tế thượng tiên phù, chỉ chốc lát sau, liền có từng tử khí tiên quang tuôn ra, bao phủ cả tòa đại trận truyền tống vào bên trong...

Sau thời gian uống cạn chén trà, đại trận truyền tống lại mở ra, trong trận đã không có một bóng người nào.

Sau đó Tử Huyền Tiên Soái liền im lặng nhìn chằm chằm ánh sáng hiện lên phía trên đại trận, đủ một nén hương mới thở phào nhẹ nhõm.

- Bọn họ đã đến nơi rồi!

Hắn nói quay người sang đến, ánh mắt sâu thẳm liếc qua trên người Lộc Tẩu, một lát sau khi mới nhẹ nhàng phất tay, lạnh nhạt nói:

- Giam giữ những người này lại, trước khi tin tức ở Đại Xích Thiên truyền đến thì không nên động vào bọn họ, cũng đừng thả bọn họ ra!

- Hả? Tại sao lại muốn giam giữ chúng ta?

Lấy Văn tiên sinh dẫn đầu các đạo đồ của Tiệt đạo nhất thời kinh hãi, tiếng người huyên náo, thậm chí có người nóng lên liền muốn phản kháng.

Nhưng vào lúc này, Lộc Tẩu giơ hai tay lên, cao giọng nói:

- Mọi người đừng làm loạn, tất cả nghe theo tiên soái dặn dò là được!

Ở trong mắt của một đạo đồ Tiệt đạo, địa vị của Lộc Tẩu chỉ đứng sau Phương Hành, tất nhiên có uy vọng không nhỏ, lúc này trong lòng hắn bình tĩnh, không nóng nảy, cho dù trong lòng ba trăm đạo đồ Tiệt đạo vẫn còn rất nghi ngờ, nhưng bị hắn ảnh hưởng cũng chậm rãi bình tĩnh lại...

- Tính mạng của ba trăm người chúng ta đều buộc chặt lên người một mình ngươi đấy...

Lộc Tẩu thầm hít sâu một hơi nặng nề, ngầm nói một câu, hi vọng tất cả kế hoạch của Phương Hành đều có thể thực hiện thông suốt.

...

...

Mà vào lúc này, Phương Hành đã không còn ở trong một tinh không này nữa, mà đã đến một nơi khác.

Trải qua một hồi bảy lắc tám giật, cảm giác đau đớn như xé hồn nứt xương, cùng với một giấc ngủ sau như Tịch Diệt, bọn họ chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ xung quanh bắt đầu trở về như cũ, giống như ngủ một giấc rồi tỉnh lại, mãi đến khi cuối cùng cảm giác được tất cả biến hóa đã biến mất, bọn họ mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn ra xung quanh, thình lình phát hiện mình đã ở trong một Tiên điện khổng lồ cao 999 trượng, ngang cũng là 999 trượng, vị trí của bọn họ thì lại ở vào giữa cung điện, xung quanh có vô số tiên tỳ cùng lực sĩ đang chen chúc!

- Đế Tử trở về rồi!

Nghe được một tiếng hô to, Phương Hành liền nhìn thấy các tiên tỳ cùng lực sĩ xung quanh, thậm chí là tất cả tiên tướng canh gác ở xung quanh, đều đồng loạt quỳ xuống, tiếng hô lớn như tiếng biển gầm:

- Bái kiến Đế Tử.

Thậm chí hắn có thể nghe ra sự kinh hoàng vô tận...

- Nơi này chính là Đại Xích Thiên sao?

Phương Hành thâm hít sâu một hơi, tâm thần cũng căng thẳng hơn.

Hắn chậm rãi đứng dậy và nhìn lướt qua xung quanh, đã thấy quay xung quanh đại trận truyền tống bên cạnh có không ít hơn mấy ngàn người, phần lớn đều mặc trang phục tiên tỳ cùng lực sĩ, cũng có một vài tiên tướng toàn thân mặc giáp canh gác các phía. Lúc này, trong hơn ba ngàn người đều bái lạy ở trên mặt đất, có người can đảm ngẩng đầu nhìn về phía hắn lại không tới trăm người, những người khác hầu như đều sợ tái mét mặt, ngược lại trong những người nhìn hắn tuy rằng cũng có vẻ nghiêm túc không che giấu nổi, nhưng cũng khó có thể che đi được sự kinh hoàng cùng chấn động, nghi ngờ...

- Ha ha, đúng vậy, rốt cục đã trở về rồi...

Phương Hành khoanh hai tay, nhìn lướt qua khắp mọi nơi, vẻ mặt rất thoả mãn, khẽ cười và gật đầu.

- Hì hì, Đế Lưu ca ca ngàn năm chưa về Đại Xích Thiên, cảm giác thế nào?

Vào lúc này, bên người có một tiếng cười khẽ vang lên, Phương Hành quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt đầy thâm ý của Đế Uyển.

- Cảm giác rất tốt...

Phương Hành cũng nhìn ra sau nụ cười thầm có ý thăm dò của Đế Uyển, hắn cười hì hì xoay người liền đi.

- Bái kiến Đế Tử...

Hắn chậm rãi ra khỏi đại trận, liền nghe được những tiếng hô như biển gầm, đã thấy đại trận truyền tống được xây dựng ở trong điện, trên đài cao. Ra khỏi đại trận, phía dưới chính là một cầu thang bằng ngọc trắng có chín mươi chín bậc. Mà vào lúc này, phía dưới cầu thang không ngờ cũng đã có một đám tiên nhân chờ đợi, nhìn thấy bóng dáng hắn vừa lộ ra, tất cả đều cùng hét lớn, nhưng các vị tiên tướng cùng tiên ban các bộ, trên cơ thể ai nấy đều có tu vi mạnh mẽ, bây giờ đại tiên tụ tập cùng một chỗ, cao giọng cúi chào, chuyện này quả thật đã hình thành một mảnh tiên triều, vọt tới làm người ta choáng váng hoa mắt!

- Ha ha, nhìn tình hình thế này đều chưa quên gương mặt của ta ra sao à?

Người bình thường thấy trận thế này không khỏi rụt rè, tốt xấu gì Phương Hành chính là Phương Hành, không chỉ không bị trận thế này dọa ngã, trái lại trong lòng đắc ý, hoàn toàn giống như là Đế Tử thực sự, cười nhạt và mở miệng có chút giễu cợt, thật sự doạ các tiên phía dưới nhất thời không có người nào theo tiếng, bầu không khí có vẻ thật lúng túng, không có lời của vị Đế Tử này, bọn họ cũng không biết có nên đứng dậy hay không!

- Bái kiến Đế Tử...

Cũng ở trong bầu không khí có vẻ hơi ngột ngạt này, những tiên tỳ và lực sĩ bên trái đã tách ra như nước thủy triều, lại có một bà lão tóc bạc da mồi, một nam tử dung mạo kiên cường, cùng với một phụ nhân trung tuổi mặc đạo bào vàng tiến lên đón. Trong tay mỗi người bọn họ nâng một cái khay, tu vi cũng chưa chắc cao bao nhiêu, trên mặt cũng không quen với cuộc sống trong nhung lụa. Khi đi tới trước mặt Phương Hành, bà lão kia run rẩy, ngước cổ nhìn Phương Hành một chút, trong miệng run ẩy nói:

- Lão nô bái kiến Đế Tử...

Một câu chưa nói xong đã thấy nước mặt đầy mặt, khóc òa, hai bàn tay thô ráp kéo tay của Phương Hành, run rẩy kêu lên:

- Lão nô đợi một ngàn năm, đủ một ngàn năm, tuyệt đố không nghĩ tới lại còn có một ngày nhìn thấy Đế Tử...

Vào lúc này, phụ nhân trung tuổi mặc đạo bào kia cũng khẽ nức nở, trên mặt có vẻ bi thương:

- Thực sự là một ngàn năm, ta tạm biệt Đế Tử, nhìn thấy Đế Tử vẫn anh tuấn thần võ như ngày xưa, thực sự là hài lòng, chỉ là... chỉ là ta đã già rồi...

Mà nam tử trung niên kia thì trực tiếp quỳ một chân trên đất, mắt cũng hồng lên nói:

- Đế Tử Minh giám, nhớ ngàn năm trước, Đế Lưu cung ta cũng là nô nhiều như mưa, thiếp nhiều như nước thủy triều, nhân khí ồn ào, chỉ tiếc... chỉ tiếc là ngàn năm trước, Đế Tử không về, người trong Đế Lưu cung chúng ta đã kẻ đi kẻ chết, cũng tìm không thấy nữa. Lần này nghe nói Đế Tử trở về, các vị tiên tướng đại nhân tìm kiếm khắp nơi, cũng chỉ tìm được ba người chúng ta. Mạt tướng... Mạt tướng thực sự kích động, không nghĩ tới còn có ngày đi theo bên cạnh Đế Tử!

Trong lòng Phương Hành đang bồn chồn, lúc này mới biết thân phận của ba người này chính là người hầu hạ bên người của Đế Lưu trước đây. Trước đây hắn đã nghe người ta nói qua, sau khi Đế Thích trở thành Đế Tử đã lấy Nhiếp Cuồng Nhất làm kiếm, giết sạch thiếp thị cùng người hầu trong Đế Lưu cung tới máu chảy thành sông, tiên tướng tiên quan trước đây trung thành với Đế Lưu đều chuyển vào dưới trướng của Đế Thích hoặc là trực tiếp bị chém giết. Không ngờ bây giờ Đại Xích Thiên nghe nói mình trở về, lại còn có thể tìm ra ba lão nô còn sót lại...

- Hì hì, Đế Lưu ca ca không nghĩ tới chứ?

Vào lúc này Đế Uyển đúng lúc nở nụ cười, mắt chỉ nhìn chằm chằm vào từng cử chỉ của Phương Hành, cười nói:

- Năm đó Nhiếp Cuồng Nhất tuy rằng hung tàn bá đạo, tuy nhiên không có bản lĩnh giết sạch tất cả mọi người, vẫn có lưu lại ba người như vậy, đặc biệt chờ đón ngươi, nhìn thấy người cũ ngàn năm trước, không biết trong lòng Đế Lưu ca ca nghĩ như thế nào, có phải cảm thấy vô cùng kích động không?

- Kích động?

Phương Hành vốn cũng cảm giác mình nên biểu hiện vô cùng kích động, nhưng vừa nghe được lời Đế Uyển, trong lòng thoáng nghĩ rồi đột nhiên tay áo phồng lên, hất ba người này ra ngoài, cười lạnh nói:

- Nếu những người khác đều chết rồi, vậy tại sao ba người các ngươi còn sống sót? Chẳng lẽ là thấy người khác được thế, các ngươi liền thay hình đổi dạng trèo lên cành cao khác để giữ lại mạng sống của mình à?

Rào...

Ba người kia bị hất ra ngoài, đánh ngã một đám người, xung quanh cũng lập tức rối loạn.

Chắc hẳn không ai nghĩ tới, vị Đế Lưu điện hạ này nhìn thấy người quen cũ, không những không niệm tình cũ, trái lại còn giận dữ.

- Đế Tử điện hạ, oan uổng quá...

Ba người kia bị hất ra ngoài nhưng ngẩn ngơ và gào khóc, nhưng không dám tới nữa.

Mà trong ánh mắt các tiên ở xung quanh nơm nớp lo sợ, Phương Hành lại cười lạnh, trầm giọng nói:

- Ngàn năm trước, tất cả mọi người đều cho rằng bản Đế Tử đã chết, ba người các ngươi lại không có chết theo chính là đã bất trung, ngàn năm sau còn dám tới gặp ta, lá gan cũng thật sự không nhỏ đâu. Tâm tình của bản Đế Tử vốn đang tốt, cũng để cho các ngươi làm xúi quẩy toàn thân. Cút ra ngoài cửa quỳ cho ta, lúc nào bản Đế Tử có tâm tình tốt, lại gọi các ngươi, từ từ hỏi xem một ngàn năm qua các ngươ đã đi nơi nào, làm chuyện gì...

Khí thế hung ác khiếp người, kiêu ngạo ngang tàng, quả thật làm người ta đau lòng.

Ban đầu, các tiên ở dưới thềm ngọc trắng đã cúi thấp đầu giờ càng cúi sâu hơn, ai nấy đều nghe ra được oán khí trong lời nói của vị Đế Tử này, trong lòng bồn chồn.

Bọn họ sớm đoán được vị Đế Tử này ngàn năm không về, Đại Xích Thiên lập Đế Tử khác nên trong lòng chắc hẳn có oán khí, kết quả không nghĩ tới vừa trở về đã hung hăng điên cuồng như thế, biểu hiện ra oán khí còn lớn hơn sự tưởng tượng của mình nữa. Các tiên ban tất nhiên không thiếu người ngàn năm trước thân cận với Đế Lưu, mà trong ngàn năm này lại có người thân thiết với Đế Thích hơn, vào lúc này trong lòng đã có cảm giác nguy cơ...

- Ha ha, lấy công làm thủ sao?

Đế Uyển ở bên cạnh thấy Phương Hành nổi giận thì trong lòng thầm cười gằn một tiếng:

- Bởi vì sợ người khác nhìn ra sơ hở, vì lẽ đó dứt khoát nổi giận trước, ai nấy đều thấy nguy cơ nên tất nhiên không có người nào còn dám tỉ mỉ quan sát, đặc biệt là ba vị lão bộc từng phụng dưỡng hắn ngàn năm trước càng dễ dàng phát hiện lời nói cử chỉ của hắn thay đổi nên bị hắn trực tiếp đuổi ra ngoài, liền không có cơ hội gần người nữa...

Trong lòng cũng có chút cảm thán Phương Hành hành động tuyệt diệu, nhưng nụ cười trên mặt càng hiện rõ.

- ... Chỉ là cho dù ngươi hành động tốt thì có ích lợi gì đây?

Cũng vào lúc nàng lóe lên suy nghĩ này, ở ngoài đại điện đã vang lên một giọng nói hờ hững.

- Điện hạ ngàn năm không về, vẫn không có học được cách thu lại tính khí này à...

Đế Uyển nghe được câu nói này thì trong lòng kích động tới mức run rẩy:

- Ba vị Tiên Tôn đến rồi...

Chương 1667: Ba vị Tiên Tôn

- Đã đến rồi sao?

Cũng là sau khi giọng nói ôn hòa mà không mất đi uy nghi vang lên ngoài điện, sắc mặt Phương Hành lại thoáng đổi nhưng không dễ dàng phát hiện ra. Tim hắn đập như gõ trống, sau đó tinh thần thoáng động, cũng đã nhận ra chỗ giọng nói vang lên là ở bên ngoài đại điện, như ba đám mây lành chiếm ở mỗi phương, lơ lửng ở giữa chân trời. Ba người giả hai nam một nữ đều mặc trang phục cổ, khí cơ nguyên vẹn, nhìn qua không ngờ hắn lại nhìn không ra tu vi của bọn họ, thậm chí có thấy được bọn họ nhưng cảm giác bọn họ không ở đó, cả người giống như hòa cùng thiên địa, khiến người ta nhìn mà cảm thấy phát khiếp, nhưng cũng sẽ không xa cách, người nói chuyện chính là người bên trái của ba người!

- Đây chính là ba vị Tiên Tôn của Đại Xích Thiên sao?

Trên mặt Phương Hành không thay đổi nhưng trong lòng đã sớm cảnh giác.

Hắn đã muốn quay về Đại Xích Thiên, sao lại không chuẩn bị sẵn sàng chứ?

Hắn đã sớm biết ở Đại Xích Thiên bây giờ, Tiên Đế có tu vi cao thâm khó lường nhất đã bế quan, tu vi cao nhất, quyền hành lớn nhất chính là ba vị Tiên Tôn này. Trong lời đồn đại,ba người này chính là bằng hữu tốt chí thân của Xích Đế, chính là ở trong Đại Xích Thiên này cũng không có danh phận thần tử, mà là dùng lễ trưởng lão để tiếp đón, đối với tu vi của bọn họ thì càng cao thâm khó lường, nghe nói không kém hơn Xích Đế bao nhiêu.

Vừa rồi khi mới từ bên trong đại trận truyền tống đi ra, cũng đã thầm tìm kiếm ba người này, Chỉ có điều hắn xem khắp đại điện nhưng không có phát hiện ra người nào thích hợp, còn tưởng rằng ba vị Tiên Tôn này cao giá không có tới đón Đế Tử - hắn chứ? Mãi đến khi câu nói kia vang lên, hắn mới ý thức được ba người kia thật ra đã sớm xuất hiện, chỉ là không có vào điện, mà chờ ở bên ngoài đại điện...

Còn mấu chốt chính là bọn họ thật ra đã ở cửa đại điện, cách đại trận truyền tống cũng không quá mấy trăm trượng, thế nhưng tu vi của bọn họ quá cao, mấy người hòa cùng thiên địa nên mình quả thật không có phát hiện ra, mãi đến khi bọn họ mở miệng nói chuyện mới ý thức được!

Mà dựa vào tu vi của mình, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không làm được đến bước này...

Ba vị Tiên Tôn này rốt cuộc có tu vi cao bao nhiêu?

Trong lòng Phương Hành càng không dám chủ quan buông lỏng!

- A a a a, ba vị Tiên Tôn cũng tới à?

Sau khi trong lòng thoáng động, Phương Hành nở nụ cười, nhanh chân đi ra ngoài điện, chủ động hành lễ với ba vị Tiên Tôn trên không trung.

Ba vị Tiên Tôn kia đều có tử khí quanh quẩn, khí tức nguyên vẹn, tu vi thấp một chút thì chỉ có thể cảm giác được trước mắt như có một đám tiên khí ép người, giống như một mặt trời chói chang hạ xuống đỉnh đầu của người phàm, chính là muốn nhìn rõ hình dạng của bọn họ cũng không thể. Thế nhưng dù sao tu vi của Phương Hành không thấp, lại thêm ba vị Tiên Tôn này đều không có thi triển tiên uy về phía hắn, nên hắn ngược lại có thể thấy rõ ràng, thoáng nhìn liền thấy, vị Tiên Tôn bên trái kia chính là một lão già râu bạc trắng, để một cái đầu trọc lóc nhưng nhìn không ra tuổi tác, lộ ra khí tức tĩnh mịch như tinh không.

Mà người ở giữa kia là một thiếu niên tuấn mỹ nhìn chỉ có mười mấy tuổi, mặc áo bào màu trắng, tay áo bào rộng lớn có vẻ không vừa vặn, rất giống như người thu nhỏ gấp mấy lần, suýt nữa chôn trong cái áo bào kia, gương mặt điển trai giống như một thanh trường kiếm thu thủy vừa được rút ra khỏi vỏ. Ngay cả Phương Hành cũng không khỏi cảm thán một tiếng... Người này quả thật thay quần áo khác liền có thể đóng vai nữ tử rồi...

Mà người bên phải lại là một đạo cô với gương mặt hiền lànhg, nhìn khoảng ba mươi mấy tuổi, hai mắt hơi nhắm lại, mặc dù cũng có mấy phần phong vận nhưng so viws thân phận, địa vị cùng cảnh giới của nàng thì nhìn thế nào cũng có vẻ bình thường, điều duy nhất khiến cho người ta cảm thấy nàng bất phàm lại là bên cổ tay phải của nàng có một vòng tay màu xanh quấn quanh... Nhìn kỹ lại thì đó đâu phải là một vòng tay chứ? Đó căn bản chính là một còn rồng xanh với râu dài, sừng dài đang uể oải quấn ở trên cổ tay của nàng giống như vật trang trí!

- Bái kiến ba vị Tiên Tôn...

Phương Hành đi tới ngoài điện cũng chỉ nhìn lướt qua, liền nhẹ nhàng xá dài, cười nói một tiếng.

Dù cho đối mặt với ba người này, hắn vẫn lộ ra phong thái cuồng ngạo không giảm, giống như là một thiếu niên hùa theo hành lễ lấy ngạo kiêu...

- Điện hạ không cần khách khí như thế, ngàn năm trước ngươi xảy ra chuyện, mệnh đăng cũng tắt, chúng ta đã từng than tiếc xúc động, cũng không nghĩ tới ngươi lại có kỳ duyên này, ngàn năm sau đã lần nữa trở về, ha ha, bất luận như thế nào, có thể còn sống trở về cũng tốt rồi...

Nói chuyện vẫn là Tiên Tôn râu bạc bên tay trái. Lão hờ hững cười một tiếng, mở miệng.

Từ thái độ của hắn đối với Phương Hành có thể thấy thực sự không có xem hắn như Đế Tử, chỉ coi là vãn bối.

- Ha ha, còn sống trở về cũng không dễ dàng, lúc này không giống xưa đâu!

Phương Hành cười một tiếng, trong lời nói ra lại dường như ngầm ám chỉ, ngầm mỉa mai.

- Ai, đứa nhỏ ngươi làm sao vẫn như thế chứ?

Vị Tiên Tôn bên trái có dáng vẻ như đạo cô kianghe vậy, lại khẽ nhíu mày, thản nhiên nói:

- Ngàn năm trước, ngay cả Tiên Đế cũng thôi diễn không ra chỗ của ngươi, trên dưới Đại Xích Thiên lại có biện pháp gì? Không bằng bây giờ tốt xấu đã trở về, việc ngươi làm cũng đã làm rồi, cần gì phải làm ra dáng vẻ oán khí đầy cõi lòng như vậy? Ngươi ngẩng đầu lên, để bản tôn nhìn xem ngươi có thay đổi hay không?

- Vậy thì khẳng định càng trở nên đẹp mắt hơn rồi...

Trong lòng Phương Hành thầm nghĩ, sau đó cười lạnh, ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ…

- Ôi…

Nhìn qua mặt Phương Hành, ba vị Tiên Tôn kia đều có phần xúc động, dường như gợi lên một sự lo lắng nào đó. Mà bây giờ, lần đầu tiên gặp mặt sau ngàn năm, bọn họ tất nhiên cũng sẽ không thất lễ tới mức dùng thần thức đến dò xét, thật sự chỉ là nhìn xem dáng vẻ của Phương Hành mà thôi!

- A?

Nhưng khi bọn họ bọn họ nhìn Phương Hành, vị Tiên Tôn có dáng vẻ thiếu niên ở giữa chợt nhíu mày.

- Đậu xanh, hắn không có đạo lý nào có thể trực tiếp nhìn ra được chứ?

Trong lòng Phương Hành lại giật mình, bắt đầu âm thầm cân nhắc, càng nghĩ càng không có đạo lý.

Vị đạo cô kia cùng Tiên Tôn râu bạc cũng có phát giác, quay đầu nhìn sang thiếu niên kia có ý dò hỏi.

Mà thiếu niên kia lại không nói gì thêm, chỉ là buông hai mí mắt xuống, thản nhiên nói:

- Mời điện hạ đi thay quần áo trước đi!

Tiên Tôn râu bạc kia nhẹ nhàng gật đầu, nhìn Phương Hành mỉm cười nói:

- Đế Tử ngàn năm chưa về, mặc dù Tiên Đế bế quan nhưng để tỏ lòng hiếu đạo cũng nên đến trước nơi Tiên Đế bế quan kính một nén hương mới phải. Tiên ban các bộ của Đại Xích Thiên còn chờ Đế Tử triệu kiến, vậy liền dựa vào lễ cổ, đi tới trước ao Thái Thanh tắm rửa đi. Chúng ta sẽ ở Xích Tiêu Tiên Điện chờ Đế Tử. Sau khi ngài thay quần áo về, liền tới đó triệu kiến quần thần là được rồi...

- Cũng tốt, ta tắm trước, sau đó có vài chuyện muốn nói rõ ràng!

Lúc này Phương Hành cũng không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ cười một tiếng, quay đầu đi ra ngoài.

- Đế Tử mời tới bên này...

Bên cạnh sớm có tiên tỳ khác tiến lên đón, run rẩy đi trước mặt hắn dẫn đường.

Mà ở bên trong tiên điện, một đám tiên tướng tiên quan đã sớm nơm nớp lo sợ đi theo ra ngoài, lúc này đang xếp thành một hàng cúi người ở phía trước điện. Lúc Phương Hành dẫn theo một đám tiên tỳ lực sĩ đi qua trước mặt bọn họ, tiếng cười lạnh vang lên như tát vào mặt một đám bọn họ, làm bọn họ kinh hãi tới mức đầu cũng không dám ngẩng lên. Nhất là những kẻ trong ngàn năm quá đã tỏ ý trung thành với Đế Thích, vào lúc này càng kinh hãi muốn vỡ mật, vừa ngẩng đầu nhìn Phương Hành lại bắt gặp tiếng cười lạnh kia, tim càng run rẩy lợi hại hơn...

- Lần này phiền toái rồi, chẳng lẽ Đại Xích Thiên sắp nghênh đón một đợt thanh tẩy lớn sao?

Nhìn Đế Tử với khí thế hung ác đi xa, sau một hồi lâu, các tiên mới có người ngẩng đầu lên, run giọng nói.

- Cái này... ngàn năm qua, Đế Thích điện hạ danh chính ngôn thuận, chúng ta tỏ ý trung thành với hắn cũng là rất bình thường, ngài ấy lại thế nào...

Dường như có người không cam lòng, cũng không biết đang thanh minh hay tăng thêm lòng dũng cảm cho mình.

Có người khác cười khổ nói:

- Chúng ta có lẽ không có làm gì sai, nhưng điện hạ hắn đã có lúc nào để ý tới đúng hay sai?

Người xung quanh nghe vậy lập tức không nói nữa, trong lòng mọi người đều hiểu, theo vị Đế Tử này trở về, Đại Xích Thiên sắp nổi phong ba rồi. Ngàn năm trước, vị này chẳng khác gì Đế Tử bị ném bỏ, chắc tất cả oán khí trong bụng đều sẽ trút ra ngoài. Nếu Tiên Đế vẫn còn, hắn còn có thể kiêng kỵ, nhưng Tiên Đế đã bế quan, theo tính tình của vị Đế Tử này thì sợ rằng không giết ra biển máu ngập trời sẽ không chịu bỏ qua, mà hết lần này tới lần khác thân phận của hắn đặc biệt, nếu không phải là chuyện không thể làm, cho dù là ba vị Tiên Tôn sợ cũng không tiện quản hắn đâu...

- Vân Gia Tiên Quân, không biết các ngươi dự định như thế nào?

Có người nhịn không được nhìn về một vị Tiên Quân mặc bạch y, khẽ hỏi.

Những người khác nghe vậy đều im lặng, sau đó ánh mắt phức tạp hướng về phía người đó, thậm chí có chút đồng tình.

Vị Vân Gia Tiên Quân này không giống với người khác. Người khác chỉ lo lắng Đế Lưu điên đến sẽ liên lụy đến mình, mà vị Vân Tà Tiên Quân này cùng hai vị Tiên Tướng khác lại nhất định sẽ nhận liên lụy, thậm chí cả Đại Xích Thiên đều biết vị Vân Tà Tiên Quân này chính là cùng một mạch với Đế Thích, rất được tín nhiệm, thậm chí có thể nói là Đế Thích một tay nâng đỡ lên, ba người hắn cùng

Nhiếp Cuồng Nhất, Hạ Hậu hợp lại được gọi là Long Hổ Khuyển dưới trướng của Đế Thích. Hạ Hậu chính là mãnh hổ, Vân Gia được người ta gọi là ác long. Nhiếp Cuồng Nhất thì là con "Chó Điên" mà ai ai cũng biết!

Khi Đế Thích trốn ra chiến trường ngoại vực xa xôi, chỉ dẫn theo mãnh hổ Hạ Hậu Tiên Tướng cùng Chó Điên Nhiếp Cuồng Nhất, nhưng vị ác long Vân gia này được coi trọng nhất đã ở lại giúp hắn trấn giữ cục diện, chính là thế lực hàng đầu được Đế Thích để lại. Mà bây giờ Đế Thích chết ở bên ngoài, các tiên tất nhiên hiểu rõ, người đầu tiên dưới trướng của Đế Thích điện hạ bị loại bỏ, chỉ sợ vị Vân Gia Tiên Quân này nhất định phải chết...

- Tính thế nào?

Vân Gia Tiên Quân kia không hoảng hốt, lúc sau mới cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói:

- Cần gì phải dự định chứ?

Hắn nói dứt lời thì không nói chuyện với người khác nữa, quay người rời đi.

- Ha ha, xem ra thiên hạ thật sự có khả năng bị hắn làm cho đại loạn rồi...

Mà vào lúc này, nhìn qua các Tiên Tướng Tiên Quan oai phong bên ngoài Tiên điện đã trở nên hỗn loạn, Đế Uyển cũng khẽ cười một tiếng, trong lòng âm thầm than thở một tiếng, chỉ có điều sau khi than thở xong, trên mặt vẫn cười lạnh, âm thầm phỏng đoán một phen, càng phát giác Phương Hành đang cố tỏ ra huyền bí nhưng cũng lười nói sớm cho bọn họ điều gì, chỉ bước nhanh trên hư không, chạy thẳng tới chỗ ba vị Tiên Tôn giữa hư không, từ phía xa thi lễ, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Ba vị Tiên Tôn vẫn mong hãy đợi một lát. Đế Uyển còn có chuyện quan trọng muốn bẩm báo...

Chương 1668: Đế Tử trở về

- Quả nhiên không hổ là Đại Xích Thiên ba một trong đại thánh địa a...

Tam Thập Tam Thiên vốn là nơi có tiên khí nồng đậm vượt xa Thiên Nguyên, mà ở Đại Xích Thiên này càng nồng đậm đến mức gần như hóa thành tiên dịch. Bây giờ Phương Hành đã đến trong ao Thái Thanh, hắn cũng không biết đây là nơi nào, chỉ biết là nơi tắm rửa, chính là một đầm nước lạnh có dãy núi vây quanh, bờ đầm đã được lát bằng ngọc trắng tinh mỹ, càng lộ ra vẻ lộng lẫy khác thường, cảnh lạ trong thiên địa kết hợp với sự chạm trổ tinh xảo càng tôn nhau lên, càng thêm lộng lẫy, càng kỳ lạ chính là ánh mắt chỉ thoảng quét qua liền có thể phát hiện, các góc điện xung quanh đều như có giọt sương màu tím nhỏ xuống, mà mỗi giọt sương màu thật thật ra đều là tiên khí nồng đậm đến mức độ nhất định sau đó hóa thành tiên dịch, chậm rãi tụ lại một chỗ, sau đó nhỏ xuống, chỉ là còn chưa nhỏ xuống đất, cũng đã hóa thành sương, một lần nữa tiêu tan ở không trung...

Nhìn qua cảnh tượng này, phun ra nuốt vào tiên khí nồng đậm xung quanh, trong lòng Phương Hành cũng không nhịn được tán thưởng một tiếng.

Đại Xích Thiên này vốn chính là một trong những thánh địa có tiên khí nồng đậm nhất của Tam Thập Tam Thiên, bằng không cũng không sẽ sinh ra ra Thánh Vật Đế Lưu Tương, Xích Tiêu Tiên Vương càng không có khả năng đặt chân ở vực này, quật khởi thành đế, mà ở trong mối loạn ngàn năm trước, Xích Đế công phạt các thiên, thống ngự thiên địa năm phương, đặt tên gọi là Ngũ Thiên Xích Đ, còn tập trung rất nhiều tài nguyên ở năm thiên khác đến Đại Xích Thiên, kể từ đó, tiên khí ở Đại Xích Thiên càng nồng đậm vượt xa các chư thiên khác, đơn giản chính là tiên cảnh thật sự, nơi người tu hành tha thiết ước mơ!

Mà vào lúc này, hắn đang cởi trần, tùy tiện nằm ở trong ao, hướng thụ hiệu quả tẩy cốt tịnh thần do đầm nước mang tới. Đạt đến cảnh giới cỡ hắn, cơ thể không dính bụi, chữ tắm rửa cũng không phải là tẩy trần, ngược lại càng giống như tĩnh tâm giữ thần...

Chỉ có điều chín mươi chín mỹ nhân tuyệt sắc xung quanh cũng không dám nhàn rỗi, tất cả đều khoác lụa mỏng, đi tới đi lui, đốt huân hương, nấu trà, treo áo bào hoa mỹ của Đế Tử, bố trí ba mươi sáu tầng Dẫn Linh Trận, bận rộn không ngừng. Mặc dù đều là tiên tỳ, nhưng tu vi trên người bọn họ không ngờ đều không yếu, đều là tu vi Nguyên Anh, cũng xem như là Tán Tiên rồi. Chỉ là không biết Nguyên Anh của các nàng là tự mình tu luyện ra được, hay là dùng bí pháp nào đó của Đại Xích Thiên để kích thích ra. Phương Hành đoán hẳn là cái sau, nếu không Đại Xích Thiên cũng thật đáng sợ.

- Tới đay tới đây, hai người các ngươi qua xoa bóp vai cho ta... Không cần mặc quần áo!

Phương Hành chỉ vào hai vị tiên tỳ nhìn vừa mắt nhất, bảo họ tới bóp vai cho mình. Hắn dài thở một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng cũng ngầm nghĩ tới:

- Cũng đến lúc rồi...

...

...

- Đế Tử điện hạ giá lâm...

Đại Xích Thiên, Xích Tiêu Tiên Điện, một tiếng kêu trầm bồng du dương vang vọng dưới bầu trời màu tím!

Mà vào lúc này, ba mươi sáu vị tiên tướng cùng tiên quân các bộ bên trong Tiên điện đang bàn tán ầm ĩ đã lập tức im lặng. Ba vị Tiên Tôn còn chưa đi vào, nhưng khi Đế Tử đi tắm và thay quần áo cũng đã cách một ngày, các vị tiên tướng cùng tiên quân đều ở chỗ này chờ Đế Tử đến. Bọn họ đều biết, lần này triệu kiến trên danh nghĩa là nghênh đón Đế Tử từ chiến trường ngoại vực trở về, tìm hiểu rõ tình hình chiến trường, nhưng trên thực tế lại là tuyên bố Đế Lưu điện hạ biến mất ngàn năm chính thức trở về, lấy lại mọi thứ của hắn!

Một góc độ khác cũng chính là cơ hội tốt để vị Đế Tử này chuẩn bị báo thù!

Vào ngàn năm trước, Đế Lưu điện hạ bị cướp đi tất cả, trong lòng nhất định có rất nhiều oán khí cần trút ra...

Nhất định là có rất nhiều người sẽ bị hắn trả thù, hoặc nói là trở thành nơi hắn trút giận!

Vua nào triều thần ấy, cái này không có gì đáng nói, chỉ là ở trong lòng các tiên cầu nguyện, tuyệt đối đừng để cho mình trở thành nhóm mục tiêu đầu tiên của Đế Tử, trực tiếp nộp mạng, hãy để cho mình có được một cơ hội chuộc tội, một lần nữa đứng vào đúng hàng ngũ!

- Xoạt!

Cũng vào lúc ý nghĩ thế này lóe lên trong lòng các tiên, ngoài điện có một động lớn vang lên, Đế Lưu mặc Tinh Kim Giáp Cốt màu vàng, chân đạp giầy vàng thêu mây đên, đầu đội mũ miện vào tím vàng, lưng treo Thiên Bá Man Đao, phía sau khoác áo choàng màu đỏ từ ngoài điện chậm rãi đi đến. Các tiên quay đầu nhìn lại, lập tức bị khí thế trên người hắn làm cho vội vàng cúi đầu. Đế Lưu điện hạ vừa mới tắm rửa xong ở trong ao Thái Thanh đã đổi lại giáp trụ mới, khí tức liền giống như khác hẳn với lúc mới trở lại, càng thêm hung ác điên cuồng khiến cho người ta không dám nhìn thẳng!

Mà trên mặt của hắn không hề tươi cười, thậm chí cũng không nhìn các tiên đã trực tiếp xuyên qua lối đi giữa các tiên, đi thẳng đến trước Xích Tiêu Tiên Điện, ngồi xuống một chiếc Thái Sư Kỳ phía dưới vương tọa màu đỏ. Nơi đó chính là chỗ ngồi của Đế Tử, vương tọa màu đỏ chính là chỗ của Tiên Đế, chỉ có Tiên Đế có thể ngồi, phía dưới là chỗ của Đế Tử!

- Bái kiến Đế Tử...

Phía dưới, các tiên lập tức đứng dậy, trầm giọng bái kiến.

Có thể vị Đế Tử kia lại trực tiếp ngắt lời bọn họ, ánh mắt quét qua, lạnh lùng nói:

- Ba vị Tiên Tôn đi đâu?

Các tiên phía dưới cứng người lại, liền có người bẩm báo:

- Ba vị Tiên Tôn dường như đang thương lượng chuyện quan trọng với Đế Uyển công chúa!

- Chuyện quan trọng à?

Đế Lưu cười lạnh, trên mặt lộ vẻ khinh thường, giọng nói càng lạnh lùng hơn:

- Gọi bọn họ trở về!

Các tiên phía dưới đều khẽ giật mình, vị tiên thị kia lộ ra vẻ mặt khó xử, hiển nhiên không dám thật sự đi gọi.

Nhưng cũng vào lúc này, ngoài điện đã vang lên một giọng nói:

- Điện hạ đừng vội, chúng ta tới rồi...

Sau đó liền thấy ở ngoài điện Xích Tiêu có bốn bóng người hạ xuống và chậm rãi thu lại thần thông, sau đó cùng tiến vào Tiên điện, đó chính là ba vị Tiên Tôn cùng Đế Uyển công chúa mặc trang phục trắng như tuyết. Vẻ mặt ba vị Tiên Tôn kia có vẻ trầm lặng. Sau khi vào điện liền lặng lẽ nhìn Đế Lưu. Mà Đế Uyển công chúa lại cười khẽ. Nụ cười trên mặt lộ vẻ kiều mị mà thong dong, nhẹ nhàng tiến vào Tiên điện, đi tới trước các tiên, sau đó hai tay đặt ở trước bụng dưới, khẽ nhún chào.

Mà ba vị Tiên Tướng không ngờ cũng vậy, sau khi tiến vào Tiên điện chỉ liếc nhìn Đế Lưu vài lần rồi không nói thêm gì nữa.

Loại cảm giác này ngược lại không thể hiểu thấu, khiến cho bên trong Tiên điện có thêm mấy phần quỷ dị!

Ngược lại là vị trưởng lão hát lễ đứng ở bên cạnh Đế Lưu có chút bối rối, dường như không nghĩ tới vào lúc này ba vị Tiên Tôn lại giữ vững im lặng, dáng vẻ không ai muốn nói nhiều. Bầu không khí trong tiên điện này trở nên lúng túng, cũng chỉ có thể tự mình đến hóa giải!

Trên mặt lão cố tỏ ra vui mừng, đảo mắt nhìn các tiên phía dưới và cao giọng nói:

- Thật may mắn thay! Tiên Đế có nhi tử tên Đế Lưu, thiên tư cái thế, ân từ vô song, phúc phận lâu dài, thuở nhỏ đã được Tiên Đế coi trọng, phong làm Đế Tử, Chư Thiên Vạn Giới, người người đều ăn mừng, chỉ tiếc trên con đường tu tiên có đạo kiếp, Đế Tử điện hạ vì đuổi theo tội vương nên trúng mai phục, bị vây khốn ở U Minh, lúc mệnh đăng tắt, Tiên Đế đau lòng, các tiên bi thương, hận không thể dùng thân thay thế, nhưng Đế Tử ta may mắn, phúc sao có thể cạn, vào lúc tình hình đang căng thẳng, ngoại vực nội vực đang chinh chiến không ngớt, Tiên Đế vì cầu đại đạo bế quan đang cần có người ngăn cơn sóng dữ, Đế Lưu điện hạ phá kiếp trở về, phạt loạn đánh cho kẻ địch phải bỏ chạy...

Vị trưởng lão này nói tất nhiên đều là lời dễ nghe, cố gắng giữ gìn Đế Lưu điện hạ, thậm chí vừa rồi đã sai người đưa một phần những lời này đến ao Thái Thanh cho Đế Lưu điện hạ xem qua, cũng tùy hắn sửa đổi. Các tiên tướng trong đại điện cũng đều hiểu có chuyện gì xảy ra, dù trong lòng xem thường cũng không có người nào dám nói ra lời nào không phải, trong điện tĩnh mịch như Tử Vực!

- Ha ha...

Nhưng hết lần này tới lần khác, vào lúc trưởng lão này nói đến đoạn quan trọng, bỗng nhiên dưới điện truyền ra một tiếng cười lạnh.

Bên trong Tiên điện đang nặng nề, một tiếng cười lạnh này càng thêm đột ngột, vô cùng khác thường.

Nhất thời các tiên đều ngơ ngẩn, quay đầu hướng nhìn về phía người cười lạnh kia và bị dọa tới không dám mở miệng nói chuyện nữa.

Vào lúc này, cho dù là vị trưởng lão kia cũng phải dừng lại một chút, không biết nên nói tiếp thế nào.

Người cười là Vân Gia Tiên Quân...

... Ác long Vân gia – một trong Nhất Long, Nhất Hổ, Nhất Khuyển dưới trướng của Đế Thích!

Hắn cũng là một trong những người được tất cả mọi người vô cùng xác định là chắc chắn phải chết, nhưng không ai nghĩ tới, trong thời gian quan trọng này, hắn lại có thể lớn mật vượt trời, lại dám phát ra tiếng cười lạnh, đây rõ ràng là đang xúc phạm với uy nghiêm của Đế Lưu điện hạ, đang tìm cái chết!

- Ngươi cười cái gì?

Trong sự yên lặng, ánh mắt Đế Lưu cũng hờ hững liếc xuống, nhìn trên mặt Vân Gia.

Giọng nói bình thản không có chấn động, nhưng ai nấy đều nghe được sát khí nồng đậm trong đó!

- Ha ha, ta chỉ là cười các tiên bên trong điện này!

Mà đối mặt với ánh mắt của Đế Lưu điện hạ, không ngờ Vân Gia Tiên Quân kia lại giống như điên thật rồi, thế mà lại mở miệng, mỉm cười nói:

- Đế Lưu điện hạ đã chết ngàn năm lâu, bây giờ sống lại, tất nhiên cũng xem như là một việc vui, Chỉ có điều có câu công bằng ta muốn nhắc nhở mọi người, trong một ngàn năm này, Đế Tử được công nhận chính là Đế Thích điện hạ, đây chính là do Tiên Đế chính miệng sắc phong. Tiên mệnh của Đế Thích điện hạ cũng là do Tiên Đế tự tay ban cho, bây giờ mới nghe nói Đế Thích điện hạ ở chiến trường ngoại vực không tuân lệnh mà một mình dẫn binh tiến vào sâu trong tinh vực, đến nay không biết tung tích, thậm chí có khả năng ngã xuống, vậy Đế Tử cũng chỉ còn lại có một người...

Hắn nói đến đây thì hơi dừng lại, sau đó mỉa mai nói:

- Chỉ có điều, những lời buồn nôn kia thì thôi đi. Cho dù Đế Lưu điện hạ trở về, cho dù hắn vừa về khắp chốn mừng vui, ta lại muốn hỏi một chút, nhổ loạn gì, đuổi giặc nào?

... Vân Gia Tiên Quân quả nhiên là đang tìm cái chết!

Các tiên trong điện nhất thời yên lặng như tờ!

Ai còn không biết chuyện gì xảy ra nữa. Không phải là ngươi nói ra hay sao?

Chẳng lẽ là sợ Đế Lưu điện hạ mềm lòng buông tha mình, nên mới vội vàng tìm chết sao?

Quả nhiên, vị điện hạ ngồi ở phía trên không có mở miệng phản bác, chỉ lườm Vân Gia Tiên Quân một cái, nhìn hắn giống như nhìn người đã chết, sau đó ánh mắt liền hờ hững rời đi, đảo qua các tiên và thản nhiên nói:

- Còn có ai nghĩ như vậy không?

Bên trong đại điện yên lặng tới mức ngột ngạt, ai nấy đều kinh hãi cúi đầu không dám ngẩng lên.

Một người thật sự muốn tìm chết đã ngại nhiều, làm sao có thể còn có người khác chứ?

Điều khiến cho người ta không nghĩ ra là thật sự vẫn còn...

- Mạt tướng cũng cảm thấy câu nhổ loạn phản chính này dùng thực sự hoang đường...

Trong các tiên tướng phía dưới có một vị Thái Ất Thượng Tiên tóc hoa râm đứng dậy, từ tốn nói.

- Không sai, tiểu tiên nhận được tiên mệnh không đến năm trăm năm, chỉ biết có Đế Thích điện hạ mà không biết có Đế Lưu điện hạ...

Lại có một người đứng dậy, không ngờ chỉ là một tên tiểu tiên quân cảnh giới Chính Tiên.

Cứ như vậy, bầu không khí trong điện không chỉ làm cho các tiên, mà ngay cả Đế Uyển cũng không nhịn được phải nhíu mày.

Chương 1669: Bọ ngựa bắt ve

Ai nấy đều biết Đế Thích đã chết rồi, Đế Lưu trở về sẽ trở thành Đế Tử duy nhất!

Cũng bởi vì ai nấy đều biết vị Đế Lưu điện hạ này có lòng dạ nhỏ như đầu tim, hung ác điên cuồng, tất nhiên muốn trút oán khí ngàn năm...

Bởi vậy, bây giờ trong lòng các tiên bên trong tiên điện này đều nghĩ giống nhau, một mặt là cố rũ sạch quan hệ cùng Đế Thích, mặt khác cũng cố hết sức không đi trêu chọc vị Đế Lưu điện hạ vừa trở về này, chỉ mong oán khí của hắn sớm trút hết, để Đại Xích Thiên được yên tĩnh. Còn vị Đế Tử này nói cái gì thì tùy hắn đi!

Dù sao người thắng làm vua người thua làm giặc, lúc trước Đế Thích trở thành Đế Tử cũng không có buông tha người ở bên cạnh Đế Lưu điện hạ. Nhiếp Cuồng Nhất kia trực tiếp giống như kẻ điên giết gần như tất cả thiếp thất cùng với những tiên nhân không muốn thay đổi môn đình, bây giờ hắn trở về, một lần nữa trở thành Đế Tử, nói một câu rút loạn phản chính thì đã làm sao? Nhưng điều khiến người ta không nghĩ tới chính là ở phía trên tiên điện này lại xuất hiện tình cảnh như vậy, lấy Vân Gia Tiên Quân dẫn đầu lại thật sự có người đứng dậy khiêu khích Đế Lưu điện hạ, phản đối hắn, mà làm ra hành vi muốn chết này lại thậm chí không chỉ một người, từng người nối tiếp nhau, trước sau lại có tới bảy, tám người đứng dậy, nói ra lời này...

Các tiên quả thật xem không hiểu!

Vào lúc này Đế Uyển vốn muốn nói, nhưng nhìn ba vị Tiên Tôn chỉ đứng đó chớp mắt nên cũng im lặng. Nàng cũng không rõ đám người Vân Gia Tiên Quân đang làm gì, chỉ là nàng cũng không để ý. So với kế hoạch của mình, đám người Vân Gia Tiên Quân chỉ là tro bụi mà thôi. Đế Thích đã chết đi, bọn họ nhất định phải chết theo. Dù cho là mình trở thành Đế nữ mới, để nâng đỡ người thân cận với mình, chắc hẳn cũng phải tiêu diệt bọn họ. Bởi vậy, bọn họ muốn chết cũng tốt, cái gì cũng được, đều không đáng kể!

Thậm chí nàng cũng không ngại nhìn những người này bị vị - Đế Lưu ca ca- kia chém chết rồi mới tiến hành kế hoạch của mình!

- Ha ha, bản Đế Tử cũng không nghĩ tới kẻ rác rưởi như Đế Thích đã chết rồi, lại còn có nhiều người nhảy ra biểu thị lòng trung thành như vậy. Xét từ một điểm này, bản Đế Tử ngược lại đã hiểu được ngàn năm trước xảy ra chuyện gì. Nói vậy vào lúc ấy, một vài tuỳ tùng của bản Đế Tử, trung thành với bản Đế Tử cũng không biết cân nhắc như vậy, mới bị con chó điên kia giết sạch sành sanh chứ gì?

Mà vào lúc này, ánh mắt của vị Đế Lưu điện hạ kia chậm rãi đảo qua các tiên đứng ra dưới điện hạ, cũng nhẹ nhàng mở miệng, trên mặt dường như mang theo vài phần ý cười, nói:

- Có điều sau ngàn năm trấn áp, bản Đế Tử ngược lại cũng đã suy nghĩ thông suốt một vài chuyện. Các ngươi đã hỏi ta tại sao muốn nói bốn chữ nhổ loạn phản chính, vậy ta liền giải thích cho các ngươi một chút cũng không sao. A, cái gì là chính, cái gì là phản?

Hắn lạnh lùng nói, mí mắt chậm rãi nâng lên, bên trong dường như có một ánh sáng tối tăm lóe lên, giọng nói cũng bỗng nhiên cao hơn, mang theo một sự hung bạo cuồng loạn và bá đạo khó có thể hình dung:

- Bản Đế Tử chính là chính, trừ ta ra, các Đế Tử khác đều là phản!

- Bản Đế Tử là người đầu tiên được tiên mệnh, vậy ta chính là Đế Tử chân chính. Tuy rằng ta có mấy huynh đệ muội, nhưng phụ vương ban tiên mệnh cho ta, vậy thì đã xác định ta mới là Đế Tử chân chính của phụ vương. Chỉ cần ta còn một ngày không tử, vậy những người khác liền không có tư cách ngồi vào trên vị trí Đế Tử này. Ngàn năm trước, ta vì đuổi theo Thái Hư Tiên Vương rồi trúng phải quỷ kế của ông già kia, bị tiên phách của lão trấn áp nên ngàn năm không về. Tên rác rưởi Đế Thích kia lại nhân cơ hội đoạt lấy danh hiệu Đế Tử này, ha ha, cái này không phải là phản lại là gì? Dù cho có nhiều người hơn nữa cho rằng ta đã chết, nhưng dù sao ta không chết, dù cho hắn là do phụ vương chính miệng sắc phong, nhưng chỉ cần ta trở về thì hắn chính là giả!

Mấy câu này nói ra, bên trong Tiên điện vang lên hồi âm, chấn động không ngừng.

Mà trong mắt Đế Lưu lại tràn đầy sát cơ, nghiến răng cười gằn:

- Còn có ai cảm thấy bản Đế Tử nói không đúng nữa?

Yên tĩnh!

Sau một phen nói ra những lời cường từ đoạt lý, Tiên điện bên dưới chỉ còn là một sự yên tĩnh giống như chết!

Không người nào dám nói hắn nói không đúng, dù cho thật sự không đúng cũng không dám nói!

Thậm chí các tiên còn cảm thấy Đế Lưu nói ra mấy câu nói như vậy cũng không có gì bất ngờ...

Bởi vì vị Đế Tử này vốn đã hung hăng điên cuồng bá đạo như vậy!

- Người này diễn vẫn như thật vậy...

Ngay cả trong lòng Đế Uyển cũng không nhịn được cười gằn một tiếng, trong lòng thực sự có chút không rõ. Kẻ giả mạo Đế Tử này rốt cuộc là thần kinh quá thô hay là người quá ngốc đây? Lẽ nào hắn còn không nhận ra được mình đang thăm dò, không có phát hiện ra mình đã nghi ngờ, bất cứ lúc nào cũng có thể vạch trần hắn, hay là nói hắn đã nhập vai quá sâu, thật sự coi mình là thành Đế Tử?

Mà vào lúc này, nàng cũng không nhịn được quay đầu nhìn ba vị Tiên Tôn.

Những gì nên nói mình cũng đã nói rồi, chỉ chờ một thời cơ thích hợp để đứng ra mà thôi...

... Ba vị Tiên Tôn dường như không mấy tình nguyện nhìn thấy mình trở thành Đế nữ, nhưng bọn họ có thể có lựa chọn gì?

Mà khi trong lòng Đế Uyển dâng lên các suy nghĩ thì Vân Gia Tiên Quân ở phía trước cũng hờ hững mở miệng:

- Ngươi là xem vị trí Đế Tử là của ngươi sao? Ha ha, Đế Lưu... điện hạ à, có lẽ là ngươi vẫn luôn không rõ một vấn đề, Đại Xích Thiên này là của Tiên đế bệ hạ, mà các ngươi chỉ là bốn nhi tử của ngài mà thôi. Ngài ban tiên mệnh cho ai thì người đó chính là Đế Tử chân chính. Trước đây ngươi đúng là Đế Tử duy nhất, nhưng điều này dù sao cũng là chuyện lúc trước, huyết thống của Tiên đế không chỉ có một mình ngươi. Nói cách khác, bất kể là các vị điện hạ hoặc công chúa, ai được tiên mệnh đều có tư cách trở thành Đế Tử hoặc là Đế nữ, không phải sao?

- A? Người này nói chuyện thật xuôi tai!

Đế Uyển nghe xong lời ấy, trong lòng hơi run rẩy, sau đó âm thầm nở nụ cười.

- Ha ha, đúng đấy...

Mà vào lúc này, Đế Lưu ở phía trên nghe xong lời này, vẻ mặt cũng có chút quái lạ, sau đó nở nụ cười nhạt nói một tiếng:

- Đế Tử chỉ có thể có một, bất luận là phụ vương sinh bao nhiêu rác rưởi, nhưng cũng chỉ có một người có thể có được tiên mệnh, hoặc nói người sống có được tiên mệnh chỉ có thể có một. Cũng chính bởi vậy, tên rác rưởi Đế Thích kia mới chết. Số còn lại, ai dám đi giành tiên mệnh đây?

Các tiên nghe được mấy câu nói như vậy, trong lòng đều bồn chồn.

Trên trình độ nào đó, Đế Lưu điện hạ nói vậy là ở trước mặt mọi người thừa nhận Đế Thích điện hạ chết ở trong tay hắn...

Hơn nữa, lời bá đạo như vậy cũng nói ra được, còn có thể có lời gì để nói nữa?

Đám người Vân Gia Tiên Quân gây ra một trò khôi hài này, cũng nên kết thúc rồi chứ?

- Ta dám!

Tuy nhiên ngay khi trong lòng các tiên đều xuất hiện một ý nghĩ như vậy, liền có một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Các tiên đều ngẩn ra, cùng quay đầu nhìn về phía sau.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy ở ngoài đại điện có một người đi đến. Người này mặc áo giáp đen, trên đầu cũng đội tiên khôi nhưng không thấy rõ gương mặt, khí thế trên người càng không hiện ra, chỉ là người này cũng không khiến người ta cảm thấy xa lạ. Bởi vì bộ chiến giáp này chính là người dưới trướng của Tử Huyền Tiên Soái. Các tiên còn nhớ, chính là người này đi theo Đế Lưu điện hạ, Đế Uyển công chúa từ chiến trường ngoại vực trở về, có người nói là truyền quân tình quan trọng. Chỉ là các tiên đều tập trung chú ý ở trên người Đế Lưu điện hạ, nên căn bản không có người nào chú ý tới vị tiên tướng này...

Sau đó chẳng ai nghĩ tới vào lúc này hắn lại đi vào, còn nói một câu như vậy.

Hiển nhiên cục diện trong sân đã thay đổi, người kỳ lạ kia bỗng nhiên xuất hiện, ngay cả Đế Lưu điện hạ cũng kín đáo nhướng mày.

Sau đó, sắc mặt của hắn còn ở duy trì bình tĩnh, nhàn nhạt hỏi:

- Ngươi là ai?

- Ta là ai?

Người lạ kia tự nói, sau đó cười khẽ, giọng nói bỗng nhiên biến đổi:

- Tam ca, ngươi không nhớ ta sao?

Một câu này nói ra, sắc mặt Đế Lưu lạnh lẽo, sắc mặt Đế Uyển cũng đại biến.

Mà vào lúc này, người lại kia đã giơ tay tháo khôi giáp của mình lại lộ ra một gương mặt điển trai nhưng t tái nhợt, nét mặt không ngờ có chút tương tự với Đế Lưu, chỉ là có vẻ hơi non nớt, khí tức trên người cũng không quá mạnh, chỉ là trình độ Chính Tiên, xem ra chỉ là một vị tiên nhân bình thường, nhưng trong điện đã dần dần có nhận ra hắn, vẻ mặt nhất thời thay đổi, từng người giống như thấy quỷ, thậm chí sợ hãi đến mức giống như thuỷ triều dạt ra hai bên, ngón tay liên tục run rẩy...

- Đế Nhai điện hạ...

Có người giật mình kêu lớn, một tiếng kêu này làm mấy người như gặp phải ma!

Ai có thể nghĩ tới trong trường hợp này, con mèo say sắp bị người ta quên lãng lại xuất hiện chứ?

Hắn không phải được gọi là tên rác rưởi sao?

Làm sao có lá gan xông vào Xích Tiêu điện, làm sao có lá gan nói ra câu nói kia?

Quan trọng hơn chính là, hắn làm sao có thể từ chiến trường vực ngoại mượn đại trận truyền tống trở về được?

- Đế Nhai, sao ngươi lại ở chỗ này?

Bên trong Tiên điện đột nhiên có một tiếng rít gào vang lên, đó là Đế Uyển đang trố mắt há hốc mồm.

Nàng ngơ ngác nhìn Đế Nhai, vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt, hầu như khó có thể tin tưởng được. Điều càng làm cho nàng khó có thể tin nổi chính là nàng cảm nhận được khí thế trên thân của Đế Nhai. Điều này làm cho giọng nói của nàng cũng bắt đầu run rẩy:

- Ngươi... Ngươi làm sao có thể có được tiên mệnh?

- Rào...

Một câu nói này đã nhắc nhở các tiên trong điện, bọn họ càng nhìn trong lòng càng sợ hãi.

Đúng vậy, vị Đế Nhai điện hạ này tuy có tu vi không cao, nhưng trên người rõ ràng có khí tức của tiên mệnh...

Các tiên đã thấy rất nhiều tiên nhân, ngược lại nhất thời chưa phát hiện. Nhưng vào lúc này, bọn họ khiếp sợ phát hiện ra vấn đề này, tiên mệnh ở trên thân bất luận người nào đều bình thường, nhưng ở trên thân của Đế Nhai điện hạ lại không bình thường, bởi vì hắn dù sao cũng là Đế Tử...

- Ha ha, tứ tỷ, đã quên nói cho tỷ biết, trước khi tỷ đi chiến trường vực ngoại, ta cũng đi tới rồi...

Đế Nhai nở nụ cười, cười cực kì đẹp, thoải mái nói:

- Nghe nói Tam ca chết đi sống lại, ta làm sao có thể bỏ qua vụ náo nhiệt này chứ? Ha ha, chỉ có điều ta chỉ trong âm thầm đi gặp sư tôn Tử Huyền Tiên Soái – người đã dạy ta về tu hành nên không có để lộ thân phận mà thôi. Sau đó ta đã nghĩ chỉ đùa với ngươi nên che giấu khí tức, theo các ngươi cùng trở về...

Hắn vừa nói vừa vẫy vẫy tay, như đang nói việc nhà, cười nói:

- Về phần tiên mệnh trên người ta à... Ha ha, ta đã chiếm được rất nhiều năm rồi, chỉ là không dám luyện hóa mà thôi. Lần này ta nghĩ, có khả năng Đại Xích Thiên cần một người mới luyện hóa tiên mệnh, không phải là ngươi thì chính là ta, vì lẽ đó ta mới đùa với tứ tỷ, lặng lẽ luyện hóa tiên mệnh này...

- Đùa à...

Gương mặt xinh đẹp của Đế Uyển phủ kín vẻ tối tăm.

Nàng đã ý thức được mình đã phạm phải một sai lầm lớn...

Chương 1670: Ta còn chưa có chết đâu

Mình quả thật phạm phải một sai lầm lớn!

Khi Đế Uyển cảm nhận được khí tức tiên mệnh trên người Đế Nhai, cũng đã ý thức được điểm ấy!

Lúc đầu nàng vốn cho rằng thần hồn còn sót lại của Độc Long Tử - người bảo vệ Đế Thích đến tìm nàng, cũng nói ra sự nghi ngờ trong lòng Đế Thích cho nàng biết, nằm nắm giữ tất cả những điều này ở trong tay của mình, bao gồm bí mật lớn nhất là vị Đế Lưu giả mạo này, cũng bao gồm lập trường của Tử Huyền Tiên Soái, thậm chí còn bao gồm phản ứng của ba vị Tiên Tôn sau khi nghe được chuyện này, tất cả đều nằm ở trong lòng bàn tay của nàng. Nhưng mãi đến nhìn thấy Đế Nhai, nàng mới chợt phát hiện ra, hóa ra tất cả đều không phải nằm trong tay mình, mà mình không nắm giữ được gì cả...

Nàng trải qua nhiều lần thăm dò, lại thêm nghi ngờ của Tử Huyền Tiên Soái, đã xác định được sự thật Đế Lưu này là giả mạo, lại biết Đế Thích đã chết nên lập tức ý thức được cơ hội lớn đang ở trước mặt nàng, chỉ cần vạch trần chuyện Đế Lưu này, vậy Đại Xích Thiên tự nhiên sẽ không có Đế Tử, mà mình lập công lao lớn này thì đương nhiên có thể thuận lý thành chương ngồi lên vị trí Đế nữ. Dù sao bây giờ Tiên Đế bế quan, Đại Xích Thiên chỉ có ba vị Tiên Tôn cũng không dám khống chế chuyện này, chỉ có thể mặc cho tất cả xảy ra một cách tự nhiên!

Mà trước khi trở lại Đại Xích Thiên, nàng cũng nói qua với Tử Huyền Tiên Soái, xác định Tử Huyền Tiên Soái ngoại trừ giúp đỡ mình cũng không có cách khác, dù sao Đế Tử giả được hắn dung túng mới giết Đế Tử thật, cái này nói trắng ra chính là tội lớn tru di mười tộc!

Nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới vào lúc mình nhìn chằm chằm vào Đế Tử giả , chờ có thời cơ vạch trần hắn, trong bóng tối cũng có người nhìn chằm chằm vào mình!

Đế Nhai!

Con mèo say không ai để ý, cũng không có người nào hiểu được!

Chỉ nghe hắn cười hì hì vào nói ra câu cuối cùng, nàng mới ý thức tới hóa ra bất luận mình làm gì cũng chậm một bước!

Lúc trước mình nghe nói Đế Lưu sống lại, cũng đã ý thức được cơ hội ngàn năm một thuở tới. Ban đầu chỉ có một vị Đế Tử Đại Xích Thiên, thế mà bây giờ xuất hiện hai vị Đế Tử, vậy không có gì có thể nói nữa, hai vị Đế Tử này chắc chắn sẽ đánh nhau tới khi phân ra chết sống!

Mà chỗ nàng hy vọng cũng là hai vị Đế Tử đánh nhau, hoặc là nói... cùng chết đi!

Chỉ là vừa bắt đầu, trong lòng nàng còn có chút bồn chồn, lo lắng Đế Lưu ngàn năm chưa về không phải là đối thủ của Đế Thích, vừa đối mặt sẽ phải nộp mạng, bởi vậy cũng chỉ có thể kìm chế không hành động. Mãi đến khi nghe nói Đế Lưu cùng Đế Thích lần thứ 2 giao phong, kết thúc bằng cách chiến thắng toàn diện, nàng mới rốt cục xác định được Đế Lưu, vị Đế Tử ngàn năm trước này quả nhiên không phải là đèn dầu cạn, điều này cũng cho nàng lòng tin kiên định hơn, lập tức chạy tới chiến trường vực ngoại, kỳ thật chính là vào thời điểm mấu chốt, giúp tam ca của mình...

Chỉ có mình giúp Đế Lưu, mới có thể thật sự làm cho hắn cùng Đế Thích đánh nhau tới sống chết!

Mặc dù tất cả đều chỉ là đại thế thôi diễn, không có kế hoạch cụ thể, nhưng trong lòng của nàng lại có phần mong đợi!

Ban đầu trên đường khi Đế Lưu chạy tới tinh vực, nàng cản đường, nhắc nhở Phương Hành cẩn thận, cũng đã là làm theo suy nghĩ của nàng...

Mà sau khi đến chiến trường vực ngoại, nàng không ngờ phát hiện ra chuyện này đã ngoài dự đoán của nàng, vị Đế Lưu ca ca kia không cần mình trợ giúp, hắn cản bản là dùng dao sắc chặt đay rối, đã giết chết đại ca của mình Đế Thích rồi...

Cũng vào lúc đó, nàng đành phải đổi phương pháp!

Sau khi nàng giữ lại thần hồn của Độc Long Tử thoát ra sau khi thịt nát xương tan, nhưng không phải là vì giúp hắn, mà là thu thập chứng cứ Đế Lưu tự tay chém giết Đế Thích, giữ lại cho mình dùng. Dù sao Đế Tử tương tàn không phải là chuyện quang minh gì. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, không chừng có thể ảnh hưởng tới phụ vương tính tình dữ dằn của mình. Nói không chừng hắn sẽ đích thân phế bỏ Đế Lưu, cho mình cơ hội...

Nhưng vào lúc này, nàng lại gặp vận may lớn, thần hồn của Độc Long Tử không chỉ mang tới chứng cứ phạm tội của Đế Lưu!

Hắn mang tới chính là tin tức càng làm cho nàng khiếp sợ hơn!

Đế Lưu ca ca sống lại từ ngàn năm trước trở về... lại là giả!

Lần này, có thể xem như nàng nhặt được trọng bảo, trong lòng gần như vui mừng muốn phát điên, giống như nắm được bảy tấc của con rắn độc vậy!

Cũng là bắt đầu từ khi đó, suy tính của nàng đã không phải là đánh bại Đế Lưu như thế, mà là làm thế nào để ngồi vững trên vị trí Đế nữ!

Dù sao Tam Thập Tam Thiên còn có chút khuynh hướng trọng nam khinh nữ!

Thương Đế biết lập xuống Đế nữ, nguyên nhân là hắn chỉ có một nữ nhi như vậy, mình lại không phải!

Nàng còn có đệ đệ tên là Đế Nhai, chính là kẻ nổi danh tửu quỷ ở Đại Xích Thiên, nhưng dù sao hắn cũng là thân nam nhi, cho nên Đế Uyển cũng không dám quá mức thả lỏng, phải để cho mình ngồi vững trên vị trí Đế nữ. Bởi vậy nàng liền nghĩ cách ép Tử Huyền Tiên Soái đứng ở bên phía mình, vị này có địa vị gần với ba vị Tiên Tôn Tiên Soái ủng hộ, vậy trong vòng mấy ngàn năm, mình sẽ âm thầm hoạt động ở Đại Xích Thiên cũng có vài người ủng hộ, lại thêm nàng âm thầm bố trí các quân cờ ở các thế gia tại Thất Muội Thiên, Ám Sương Thiên...

Nàng thật sự có lòng tin, sau khi vạch trần thân phận của vị Đế Tử giả này, bảo đảm được chuyện mình ngồi lên vị trí Đế nữ!

Trước đây nàng đã nói chuyện qua với ba vị Tiên Tôn, ba vị Tiên Tôn quả thật có chút do dự, không biết nên để nàng hay là Đế Nhai trở thành Thiếu chủ mới của Đại Xích Thiên, thế nhưng cũng như nàng suy đoán, ba vị Tiên Tôn không dám đưa ra ý kiến đối với chuyện này, muốn tránh nghi ngờ!

Bởi vậy, nguyên tắc của ba người bọn họ sẽ chỉ là thuận theo tự nhiên, ai có bản lĩnh thì người đó trở thành Thiếu chủ của Đại Xích Thiên!

Tất cả kế hoạch này vốn không nên có vấn đề, mình đã an bài thỏa đáng, Đế Nhai lại mơ hồ tự nhiên chen vào...

... Hơn nữa, coi như hắn không có mơ mơ màng màng lại thế nào?

Hắn là một phế vật mà mọi người đều biết, thậm chí ở Đại Xích Thiên không có chút lực ảnh hưởng nào của riêng mình!

Coi như hắn biết cũng không có tư cách tranh đoạt gì với mình!

Đương nhiên, vào lúc này tất cả suy tính của mình đều đã được chứng minh, chỉ là một trò cười!

Không chỉ là mình ý thức được chiến trường vực ngoại có cơ hội, còn có con mèo say kia nữa!

Hắn cũng đi chiến trường vực ngoại, chỉ là che giấu để đi, không có xuất đầu lộ diện, mà khi mình cực khổ bố trí chuẩn bị tất cả, hắn lại chỉ dùng một phương pháp liền đánh tan tất cả kế hoạch của mình, đó chính là dung hợp tiên mệnh trước tất cả!

Mà trước khi mình chạy tới đó, hắn cũng đã nhận được sự ủng hộ của Tử Huyền Tiên Soái!

Sau khi quay về tới Đại Xích Thiên, mình đi gặp ba vị Tiên Tôn, hắn chắc hẳn đã đi gặp thuộc hạ trước kia của Đế Thích, chắc hẳn cũng hứa hẹn với bọn họ, sau đó đổi lấy sự trung thành và ủng hộ của những người kia. Cũng bởi vậy mới có chuyện Vân Gia Tiên Quân chống đối vị Đế Tử giả kia ở trước mặt mọi người, cũng ở trong lời nói, liều chết hành động để hắn đoạt được vị trí Đế Tử, đây là đang mở đường cho hắn thôi...

Đương nhiên, hắn muốn thuyết phục đám người Vân Gia ra sức trung thành cũng không khó.

Bởi vì khi đó, trên thân hắn đã có tiên mệnh, lại giống như chờ ăn cả ngã về không, đánh cược cả tính mệnh...

Đúng như hắn nói, tiên mệnh ở trong mắt người bình thường là lạch trời, là tài nguyên cầu cũng không cầu được, nhưng đối với mạch Đế thịa lại vĩnh viễn cũng không trở thành vấn đề, bất luận là nàng hay là Đế Nhai đều có thể cầm tới tiên mệnh, vấn đề chỉ là ở chỗ bọn họ lấy được cũng không dám một mình luyện hóa, bởi vì làm vậy sẽ ảnh hưởng Thiên Nhân Cảm Ứng của phụ vương, bởi vì Đại Xích Thiên chỉ có thể có vị Đế Tử!

Cho nên cho dù mình đã chuẩn bị thỏa đáng tất cả, cũng chỉ là tính chờ xác định thân phận Đế nữ xong mới lại dung hợp tiên mệnh!

Mà mình thua cũng chính là thua ở chỗ này!

- Hì hì, Tứ tỷ, ta làm chuyện này có hơi gấp nên không thương lượng với tỷ, tỷ sẽ không tức giận chứ?

Đế Nhai tất nhiên cũng hiểu rõ vấn đề này, cười hì hì nhìn Đế Uyển, lộ mở một miệng với hàm răng trắng. Vào lúc này, con mèo say trong miệng các tiên lộ ra sự tỉnh táo lạ thường, lời nói nhìn như tỷ đệ thân thiết nhưng lại giống như đao kiếm đâm vào trái tim của Đế Uyển:

- Nhưng cho dù tức giận cũng không còn tác dụng gì nữa. Có ba vị Tiên Tôn ở đây, dù sao cũng không thể dứng nhìn tỷ giết ra chứ?

- Đương nhiên không có khả năng giết ngươi, ba vị Tiên Tôn sẽ không cho ta có cơ hội này...

Trong lòng Đế Uyển đắng chát, cảm thấy tuyệt vọng.

Dù là trên người Đế Nhai có tiên mệnh, Đế Uyển cũng nắm chắc giết chết được hắn, dù sao Túy Miêu thật sự chẳng khác nào phế vật. Rõ ràng đường đường là huyết mạch của Tiên Đế, lại không nghĩ tới tu hành, chỉ có cảnh giới tu vi Nguyên Anh, còn thuộc về loại Tán Tiên vừa mới thăng cấp. Mà nhìn tu vi như vậy, chắc hẳn cũng là dựa vào lực lượng huyết mạch trong cơ thể mới đạt tới. Dạng người này thì có được tiên mệnh cũng là tiên nhân yếu nhất, mình là người tu hành theo phương pháp cổ vượt qua Cửu Kiếp, nếu như muốn giết hắn thì chỉ sợ căn bản cũng không tốt chút sức lực sẽ khó có thể làm được...

Mà ở Đại Xích Thiên, hắn không có căn cơ, còn không thể điều động được bất luận kẻ nào!

Nhưng điều này có gì hữu dụng chứ?

Hắn sớm dung hợp tiên mệnh nên xem như sớm đứng vững trên vị trí Đế Tử!

Ba vị Tiên Tôn vốn không muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng sau khi hắn có tiên mệnh thì chắc chắn sẽ nhúng tay!

Bởi vì trước đó bọn họ đều không có tiên mệnh, Tiên Tôn nhúng tay sẽ dễ dàng bị người ta mượn cớ. Nhưng sau khi Đế Nhai có tiên mệnh liền có điều kiện trở thành Đế Tử. Vào lúc này nếu còn mặc cho bọn họ chém giết lại chính là cố ý dung túng cho nội bộ của Đại Xích Thiên lục đục...

- Cuối cùng tất cả những điều này... đều chỉ là uổng phí sao?

Ánh mắt Đế Uyển ngơ ngác, thật sự không muốn tiếp nhận kết quả này.

Mà Đế Nhai thì cười xán lạn lại đơn thuần, bảo đảm mình đã dễ dàng giành được tất cả!

Lúc này đám người Vân Gia đang căm hận nhìn qua Đế Lưu ngồi trên vị trí Đế Tử, trong mắt đầy sát khí.

Mà ba vị Tiên Tôn với thân phận như thế, không ngờ vào lúc này lại giữ im lặng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không nói lời nào.

Mà ở bên trong tiên điện này lại yên tĩnh, ngoại trừ ba vị Tiên Tôn, đám người Vân Gia Tiên Quân cùng hai tỷ đệ Đế Uyển, Đế Nhai này, những người khác căn bản cũng không hiểu được đã có chuyện gì xảy ra. Trong lòng bọn họ có vô số nghi ngờ nhưng cũng cảm thấy bầu không khí trong điện không đúng, bởi vậy ai cũng thông minh giữ im lặng, chỉ đứng yên ở đấy, lẳng lặng quan sát, bầu không khí trong điện càng thêm quỷ dị...

Cuối cùng, vẫn là Đế Lưu điện hạ ngồi ở trên vị trí Đế Tử kết thúc sự im lặng quỷ dị này.

- Ngươi tranh ta đoạt, thật là nóng nảy, cũng thật sự đặc sắc...

Hắn nghiêng người nhìn về phía trước, mặt mỉm cười:

- Chỉ là đệ đệ và muội muội của ta, ta còn chưa có chết đâu, các ngươi lại tranh đoạt cái gì?

Chương 1671: Không có chứng cớ

- Ài, đúng vậy...

Một câu đó của Đế Lưu đã nói tới tâm khảm của chư tiên trong điện.

Nghi vấn trong lòng bọn họ thực sự là đã tích tụ tới trình độ nhất định!

Tuy không hiểu nội tình, nhưng bọn họ cũng nhìn thấy, hiện giờ hai tỷ đệ Đế Uyển và Đế Nhai dường như đang tranh đấu gay gắt, đoạt vị trí đế tử, vì thế cùng thi triển xảo trá, hung hăng đấu một hồi, nhìn kết quả này, rõ ràng là Đế Uyển đã thua, mèo say Đế Nhai bình thường thoạt nhìn giống như phế vật lại thắng tất cả, chỉ là, đúng như lời Đế Lưu điện hạ nói, các ngươi cho dù có tranh kịch liệt tới mấy, đấu phấn khích đến mấy, nhưng hắn vẫn còn ngồi bên trên thì các ngươi tranh làm cái gì? Bọn họ thậm chí còn cảm thấy Đế Nhai đã điên rồi, Đế Lưu điện hạ vẫn yên ổn, tên phế vật có tiếng này không ngờ dám dung hợp tiên mệnh, chẳng lẽ là uống nhiều đến hỏng cả đầu óc rồi à?

Phải biết rằng, trong huyết mạch Tiên Đế, không thể dung hai vị đế tử.

Khi tin tức Đế Lưu điện hạ tái hiện thế gian truyền đến, mọi người đều biết hai người bọn họ tất nhiên sẽ đánh tới ngươi chết ta sống, nguyên nhân là ở trong huyết mạch của Tiên Đế chỉ cho phép một người có tiên mệnh, như vậy Đế Nhai lại lén nuốt tiên mệnh, chẳng phải là muốn chết sao?

Nhưng ánh mắt hoài nghi của chúng tiên dưới điện lại càng khiến cho Đế Nhai cảm thấy nực cười.

Mà những lời của Đế Lưu ở trên điện lại càng khiến hắn cảm thấy thú vị vô cùng!

Sau khi vào điện, cho tới lúc này, hắn mới nhìn Đế Lưu một cái, nhưng ánh mắt lại không hề có kính ý đối với đế tử, thậm chí còn mang theo vẻ trêu chọc:

- Ha ha, ca ca của ta, thế gian nói, hoàng đế thay nhau ngồi, sang năm đến lượt ta rồi, ngươi xem, hoàng đế còn thay nhau ngồi, huống chi là đế tử? Đại ca ngươi ngồi xong rồi, kiểu gì cũng đến phiên ta chứ?

- Hoang đường!

Lời này vừa nói ra, không nói đến Đế Lưu, cho dù một số lão tiên tuổi tác đã cao ở chung quanh cũng đều nghe không nổi nữa.

Có mấy người không nhịn được muốn trực tiếp răn dạy một phen, không phải bởi vì trong số bọn họ có bao nhiêu người trung thành với Đế Lưu, mà là ở trong tiềm thức của bọn họ, thật sự không chịu nổi những lời phạm thượng này của Đế Nhai, cảm thấy đây là một loại hành vi đại nghịch bất đạo!

- Im miệng!

Nhưng bọn họ vừa hét ra một câu như vậy, Đế Nhai liền đột nhiên quay đầu sang, hét lớn một tiếng, dọa cho bọn họ đều phải ngậm miệng lại, mà Đế Nhai thì cười lạnh, thậm chí mang theo ý tứ kiêu ngạo, chỉ vào bọn họ:

- Cái đám khốn khiếp già mà không chết các ngươi, con đường tu hành đã tới điểm cuối rồi, mỗi ngày nói cái gì thiên nhân cảm ứng, nói cái gì tôn ti trật tự, thậm chí còn không để ta ở lại Đại Xích thiên, chờ ta làm đế tử rồi, người thứ nhất muốn thu thập chính là các ngươi, chém đầu hết các ngươi.

- Ngươi… Ngươi ngươi...

Các lão Tiên Quân nghe vậy, ai nấy nổi giận, không dám tin người thanh niên nông cạn lại hung tàn bá đạo này chính là đế tử phế vật có tiếng là tính tình tốt, suốt ngày chỉ uống rượu, nhìn thấy ai cũng khách khí, nói chuyện cũng không dám lớn tiếng ở Đại Xích thiên, so sánh với trong ấn tượng, bộ dạng lúc này của hắn thật sự là tương phản mãnh liệt, nhưng nhìn vẻ mặt vặn vẹo của hắn, khiến người ta không nhịn được trong lòng run lên, những lời khiển trách đến bên miệng rồi mà lại không thể nói ra được.

- Xem ra tâm tư muốn làm đế tử của ngươi không phải là kìm nén ngày một ngày hai.

Cũng vào lúc này, Đế Lưu trên điện cười nhẹ nhàng, ánh mắt trào phúng, nhìn xuống Đế Nhai ở phía dưới.

- Ha ha, đều là cùng một cha sinh ra, vậy dựa vào cái gì mà ta không thể làm đế tử?

Đế Nhai cười hì hì, ngẩng đầu nhìn Đế Lưu không trên điện, dáng vẻ rất lỗ mãng.

Đế Lưu lại vẻ mặt thản nhiên:

- Vậy ngươi trước kia vì sao không dám nói?

Đế Nhai vỗ vỗ tay, cười nói:

- Trước kia đại ca ở vị trí này, ta sao dám nói.

Đế Lưu cười khẽ:

- Hiện tại thì dám nói à?

Đế Lưu trả lời với vẻ mặt thản nhiên như vậy lại khiến Đế Nhai càng nói càng cảm thấy cổ quái, không trả lời mà bình tĩnh nhìn Đế Lưu, mày nhíu chặt, lẩm bẩm:

- Ngươi giả vờ tốt thật!

Dứt lời, không ngờ không để ý tới Đế Lưu, mà là xoay người nhìn về phía ba vị Tiên Tôn, vái dài thi lễ, cười nói:

- Đến lúc ba vị Tiên Tôn xuất thủ rồi nhỉ?

- Xuất thủ?

Một câu lại khiến cho chúng tiên trong điện ai nấy đều kinh ngạc, có một số người lớn gan thậm chí còn nghĩ đến, chẳng lẽ Đế Nhai điện hạ cấu kết với ba vị Tiên Tôn, muốn tạo phản, cho nên mới trực tiếp luyện hóa tiên mệnh, không sợ Đế Lưu điện hạ?

- Xuất thủ cái gì?

Mà lúc này, ba vị Tiên Tôn cuối cùng cũng thản nhiên lên tiếng, trên mặt lộ ra vẻ cười nhạt.

Đế Nhai nghe vậy, lại không nhịn được mà sửng sốt, liếc Đế Uyển một cái:

- Chẳng lẽ tứ tỷ chưa nói với các ngươi à?

Ba vị Tiên Tôn cũng trầm mặc một lúc, vị Phổ Hóa Tiên Tôn đầu trọc râu bạc lên tiếng:

- Các ngươi thấy thế nào?

vị Tiên Tôn bộ dạng đạo cô mày từ từ nhíu lại, thản nhiên nói:

- Có lẽ là tu vi của ta còn thấp, không nhìn ra gì cả.

Lão giả râu bạc nhẹ nhàng gật đầu, dường như lời nói của đạo cô này cũng không sai biệt lắm với tưởng tượng của hắn, sau đó hai người bọn họ liền không hẹn mà cùng nhìn về phía thiếu niên mặc trắng có địa vị cao nhất kia, hiển nhiên là đang muốn hỏi ý kiến của hắn.

- Lần đầu khi gặp đế tử, ta cũng phát hiện khí tức của hắn có chút thay đổi!

Thiếu niên mặt trắng đó trầm mặc một lúc, mới nhẹ nhàng lên tiếng, thanh âm nhỏ nhẹ nhưng vững vàng:

- Nhưng vừa rồi ta nhìn rất lâu, lại phát hiện, khí tức của hắn tất nhiên có biến hóa, thần hồn lại phù hợp với nhục thân, không có gì dị thường, nghĩ kỹ lại, dù sao cũng ngàn năm rồi không gặp, hắn lại bị trấn áp ngàn năm trong mộ của lão quái vật Thái Hư Tiên Vương đó, khí tức có chút biến hóa cũng không khó lý giải.

Hai vị Tiên Tôn khác đều gật đầu, hiển nhiên tán thành cách nói này của hắn.

Sau đó Phổ Hóa Tiên Tôn liền quay đầu, bình tĩnh hỏi Đế Uyển:

- Tin tức đó của ngươi là từ đâu mà có?

Đế Uyển cũng ngây ra một thoáng, nàng ta vốn đã lâm vào tuyệt vọng, đã không còn hứng thú với tất cả, hận không thể lập tức rút đi, nhưng nghe thấy lời nói của ba vị Tiên Tôn này, lại vẫn không nhịn được ngây ra một thoáng:

- Ta... Đã nói với các ngươi rồi!

Phổ Hóa Tiên Tôn trực tiếp nói:

- Chỉ có lời chứng từ dòng tàn hồn đó thôi à?

Đế Uyển ngây ra một thoáng, cũng ý thức được vấn đề không đúng, do dự một lúc, mới gật đầu:

- Đúng vậy!

Sau đó Phổ Hóa Tiên Tôn liền nhìn về phía Đế Nhai, thản nhiên nói:

- Đế Nhai điện hạ thì sao?

Thái độ của ba vị Tiên Tôn này lại khiến cho trong lòng Đế Nhai giống như có chuông lớn đang gõ, một cỗ lửa giận không chịu khống chế xộc lên óc, lớn tiếng quát:

- Ba vị Tiên Tôn có ý gì? Chẳng lẽ bằng vào tu vi của ba người các ngươi, cũng không nhìn ra người ngồi bên trên là giả sao? Tử Huyền tiên soái đã có được tin tức hắn là hàng giả, các ngươi còn chờ gì nữa, mau bắt hắn đi, sử dụng các loại bí pháp, tất nhiên có thể chứng minh tất cả, không thể để Đại Xích thiên ta ngay cả bản lĩnh xác nhận hắn là hàng giả cũng không có chứ?

Ầm!

Những lời này của hắn tuy là đang nói với ba vị Tiên Tôn, lại lập tức khiến chúng tiên trong điện chấn kinh.

- Cái gì? Đế Lưu điện hạ là giả?

- Đó là hàng giả?

- Sao có thể? Ai dám dám giả mạo đế tử chứ?

Lần này, chúng tiên trong điện nhất thời rối loạn, ai nấy đều khiếp sợ, mồm năm miệng mười thảo luận, suy nghĩ đầu tiên của chúng tiên chính là khiếp sợ, không ngờ lại có người lớn gan dám giả mạo đế tử, suy nghĩ thứ hai chính là không tin, bởi vì bọn họ không tin có ai thực sự lớn gan như vậy, vả lại, dù là bọn họ cảm ứng thế nào cũng không nhìn ra được sơ hở gì cả.

Mà trong một mảng hỗn loạn này, ba vị Tiên Tôn lại vô cùng bình tĩnh, hoặc nói là lạnh lùng, Phổ Hóa Tiên Tôn nghe xong lời nói của Đế Nhai, thản nhiên nói:

- Tử Huyền tiên soái cũng không có chứng cớ, bằng không hắn đã ngay lập tức truyền tống đến tay chúng ta rồi, hoặc là trực tiếp nhờ ngươi đưa tới, hiện giờ nếu không truyền tống, vậy chắc hẳn trong tay hắn cũng không có chứng cứ xác thực, ngươi làm sao có thể kết luận chuyện này như vậy?

Đầu Đế Nhai như muốn nổ tung, sắc mặt thay đổi mấy lượt, hắn ngàn vạn lần không ngờ, ba vị Tiên Tôn lại không trực tiếp bắt lấy đế tử giả đó, ngược lại tìm hắn đòi chứng cớ, nhưng cố nén lửa giận trong lòng, vẫn bình tĩnh nói:

- Mặc dù không có chức cứ xác đáng, nhưng thử các phía đều chứng minh hắn căn bản chính là hàng giả, nếu ba vị Tiên Tôn không tin, sao không trực tiếp thăm dò thần hồn của hắn, nhìn lén tiên?

Phổ Hóa Tiên Tôn nghe vậy, không nhịn được lại nhíu mày, một lúc vẫn không nói gì.

Mà vị thiếu niên mặt trắng kia, Lăng Hư Tiên Tôn lại bình tĩnh lên tiếng:

- Ta quả thật có thể thăm dò thần hồn của hắn!

Trên mặt Đế Nhai nhất thời lộ ra vẻ vui mừng, nhưng Lăng Hư Tiên Tôn không đợi hắn mở miệng đã nói ngay:

- Chỉ có điều, tu vi hiện giờ của Đế Lưu điện hạ đã tiếp cận cảnh giới Đại La Kim Tiên, thần hồn và đạo nguyên không thể phân ra, không thể dễ dàng xem xét, chỉ có cường hành phân tách thần hồn và đạo nguyên của hắn ra mới có thể thấy được ký ức trong thần hồn của hắn, nhưng làm vậy, sẽ tổn thương tới tu vi của hắn.

Đế Nhai nhất thời khẩn trương, nói:

- Vậy ngươi mau thử đi, hắn vốn là hàng giả, tu vi tổn thương thì cũng có sao?

Lăng hư Tiên Vương cau mày, chậm rãi quay đầu lại nhìn hắn:

- Nhưng nếu hắn là thật?

- Cái này...

Đế Nhai lập tức nghẹn lời, một lúc sau không ngờ vẫn nói không nên lời.

Hắn hiểu rõ thâm ý của Lăng Hư Tiên Vương, không ngờ có ý tứ ném chuột sợ vỡ đồ.

Cho dù bọn họ nói đế tử này là giả, nhưng bất kể là hắn, hay là Đế Uyển, thậm chí là bao gồm cả Tử Huyền tiên soái nói với hắn việc này và Độc Long Tử tàn hồn nói với Đế Uyển chuyện này, trên tay đều không có chứng cứ rõ ràng, tất nhiên cũng khiến ba vị Tiên Tôn hoài nghi chứ không thể khiến hắn chắc chắn, mà dưới tình huống như vậy, hắn sao dám tùy ý cường hành thăm dò căn nguyên này?

Hắn đã nói rất rõ ràng, nếu hắn cường hành tra xét thần hồn của Đế Lưu, nhất định sẽ tổn thương tới tu vi.

Nếu đế tử đó là giả, tất nhiên tất cả đều tốt, nhưng vạn nhất hắn là thật, Lăng Hư Tiên Tôn chẳng phải sẽ phạm phải sai lầm lớn sao?

Cho dù đường đường là Tiên Tôn, cũng không thể bởi vì một chút lòng nghi ngờ mà cường hành thăm dò thần hồn của đế tử!

Như vậy, đừng nói là ba vị Tiên Tôn này, cho dù là Đế Nhai cũng ngây đơ tại chỗ.

Chuyện vốn cho rằng là vô cùng đơn giản, hiện tại nghĩ lại, thật đúng là rất khó giải quyết.

Chương 1672: Giả lợn lâu rồi

Chư tiên trong Xích Tiêu tiên điện sau khi nghe thấy lời nói của Tiên Quân, Đế Nhai, sự khiếp sợ trong lòng đã đạt tới đỉnh điểm!

Nếu không phải ba vị Tiên Tôn đều ở đây, trấn trụ cục diện, chắc chúng tiên đã mất khống chế rồi.

Dù sao, lời Đế Nhai nói ra thật sự quá kinh người, từ vị đế tử đã biến mất ngàn năm truyền ra tin tức vẫn còn sống, rồi tới vị đế tử này đại náo Thanh Huyền thiên, đại náo Phù Đồ thiên thăng thiên đại hội, cùng với về sau tới chiến trường vực ngoại, tranh phong với Đế Thích, không có cái nào là không khiến chúng tiên chấn động, dù sao đối với bọn họ mà nói, việc tranh phong của hai vị đế tử vạn năm chưa từng gặp này thật sự quá mức kinh người, mà đến về sau, Đế Lưu không ngờ lấy yếu thắng mạnh, đánh bại Đế Thích, lại dùng thân phận vương giả trở về, càng khiến Đại Xích thiên trên dưới khiếp sợ đến khó có thể hình dung, nhưng vào lúc này, lại có người ta nói vị đế tử này là giả?

Loại cảm giác tương phản mãnh liệt này thật sự khiến chúng tiên không thể tin nổi.

Điều đó là không có khả năng.

Nếu là giả, Đế Thích điện hạ sao lại không phát hiện được?

Lúc trước Đại La Kim Tiên Thanh Huyền vực chủ gặp vị đế tử này đầu tiên sao lại không phát hiện được?

Tử Huyền tiên soái, người mạnh nhất dưới ba vị Tiên Tôn của Đại Xích thiên Cố thủ ở chiến trường vực ngoại sao cũng không phát hiện được?

Nếu bọn họ phát hiện, vị đế tử giả này sao có thể làm ra những chuyện như thế?

Mà nếu bọn họ đều không phát hiện, Đế Nhai sao lại dám kết luận vị đế tử này là hàng giả?

Chẳng lẽ nhãn quang của hắn so với đám người Tử Huyền tiên soái và Thanh Huyền vực chủ còn mạnh hơn?

Lúc này Đế Uyển đã nản lòng thoái chí, chỉ nói ra được một câu, còn lại thì đều là Đế Nhai nói, mà thanh danh của Đế Nhai bình thường lại quá kém, không phải mèo say thì cũng là phế vật, như vậy lời hắn nói ra tất nhiên cũng không có sức đáng tin, đến nỗi sau khi nói ra chuyện này, chúng tiên trong điện không ngờ không có mấy ai tin, ngược lại nguyện ý tin Đế Nhai này đã điên rồi hơn!

Chỉ có điều, bất luận trong lòng bọn họ có nhiều nghi vấn tới mấy, ba vị Tiên Tôn còn ở trong điện, tất nhiên cũng không dám nói chen vào!

- Ba vị Tiên Tôn, việc này là thiên chân vạn xác, người này chính là hàng giả, Tử Huyền tiên soái cũng đã nhận định điểm này, chẳng lẽ các ngươi bởi vì lo lắng hắn bị thương mà không làm gì sao? Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn hàng giả này ngồi ở đó?

Trong Một mảng không khí ngưng trọng, Đế Nhai lại gấp tới đỏ mặt.

Hắn cơ hồ là hét lên tới khàn cả giọng với ba vị Tiên Tôn, thật sự không thể tin nổi, đã thắng toàn bộ rồi, chỉ chờ ngồi lên vị trí đế tử nhận sự cúng bái của chúng tiên, không ngờ vào lúc này lại bị kẹt, hắn cũng khó mà tin được tính toán trong lòng ba vị Tiên Tôn, Đế Lưu đó rõ ràng chính là giả, ta đã nói tới mức này rồi, các ngươi rốt cuộc vẫn còn do dự gì nữa?

Dư quang ở khóe mắt lướt qua cả điện, lập tức liền nhìn thấy đế tử giả đó đang cười lạnh.

Chuyện đã đến nước này, hắn không ngờ còn có thể mặt mày tươi cười, nhìn mình với vẻ đầy thú vị.

Loại cười lạnh này khiến cho Đế Nhai trong lòng không khỏi trầm xuống, tóc gáy dựng đứng.

Sau đó, chính là lửa giận không thể ức chế dâng lên, hắn cảm thấy tên giả mạo đó đang ăn chắc ba vị Tiên Tôn là ném chuột sợ vỡ đồ, không dám làm gì hắn nên mới bình tĩnh như vậy, hắn là đang trào phúng mình, điều này khiến cho trong lòng Đế Nhai sát khí đột nhiên dâng lên, keng một tiếng rút tiên kiếm bên hông ra, lao về phía Đế Lưu trên điện, miệng hét lớn:

- Chỉ tiếc phụ vương ta đang phong quan, nếu không chỉ liếc một cái là nhìn ra hư thật, các ngươi đã nhát gan sợ phiền phức tới vậy, để mặc cho hắn ngông cuồng, vậy ta sẽ trực tiếp chém chết hắn.

Ầm!

Theo Đế Nhai rút kiếm, tất cả chúng tiên trong điện đều cả kinh, tách ra hai bên.

Lúc này, chúng tiên đều như lọt vào trong sương mù, tất nhiên biết nên làm như thế nào, đó chính là không làm gì cả.

... Không có gì hơn cứ thành thành thật thật đứng đó, tùy ý để tất cả phát sinh.

- Vù!

Nhưng cũng đúng vào lúc Đế Nhai rút kiếm xông lên, Lăng Hư Tiên Tôn bộ dạng thiếu niên vẫn trầm mặc lại nhíu mày, chậm rãi giơ tay lên, điểm ra một chỉ, trên đầu ngón tay một đạo tiên quang bắn ra, cuốn lấy cổ chân Đế Nhai, sau đó nhẹ nhàng kéo hắn về, tay đè lên vai hắn, lập tức khiến cho Đế Nhai đang phẫn nộ không thể động đậy.

Sau đó hắn liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía trên điện, thản nhiên nói:

- Chúng ta đương nhiên sẽ không mặc kệ!

Đế Nhai trong lòng vui lắm, từ bỏ giãy dụa, hét lớn:

- Vậy các ngươi mau bắt hắn đi.

Lăng Hư Tiên Tôn thản nhiên nói:

- Ta đã nói rồi, với thực lực của ta, cường hành thử sẽ làm hỏng tu vi của họ, trừ phi là Tiên Đế xuất quan, mới có thể liếc một cái là nhìn thấu tiên nguyên mà không gây tổn hại tới tu vi thực lực, cho dù ba người chúng ta liên thủ cũng không làm được.

Đế Nhai nghe vậy liền ngây ra một thoáng, vội vàng nói:

- Vậy các ngươi mau mời phụ vương xuất quan đi.

Phổ Hóa Tiên Tôn nghe vậy, cau mày nhìn về phía Đế Nhai, trong đáy mắt có một tia không vui:

- Tiên Đế phong quan, ngươi có biết là để tham ngộ cái gì không? Trước lúc hắn nhập quan đã nói, lần phong quan này của hắn liên quan đến sự tồn vong của Tam Thập Tam Thiên, đừng nói là vì chút chuyện này, cho dù Đại Xích thiên có cái nguy bị tiêu diệt, chúng ta cũng không thể quấy rầy lão nhân gia.

Đế Nhai nghe xong, trực tiếp ngơ ngác nói:

- Vậy phải làm sao mới tốt.

Phổ Hóa Tiên Tôn và Thanh Tĩnh Tiên Tôn đều trầm mặc, hiển nhiên bọn họ cũng không có chủ ý gì hay.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, Lăng Hư Tiên Tôn lại bỗng nhiên nhẹ nhàng lên tiếng:

- Có lẽ, cũng không phải không có cách nào...

- Cách gì?

Phổ Hóa Tiên Tôn cùng với Thanh Tĩnh Tiên Tôn đồng thời ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía hắn.

Trên mặt Đế Nhai lại lộ ra vẻ mừng như điên.

- Lúc trước khi đế tử đuổi theo Thái Hư Tiên

Vương vào Long giới, sau khi biến mất, trong tổ điện, hồn đăng đã tắt.

Lăng Hư Tiên Tôn suy tư, nhẹ nhàng nói:

- Lúc trước, chúng ta cũng bởi vậy mà cho rằng Đế Lưu điện hạ đã vẫn lạc, mới có chuyện Tiên Đế ban thưởng tiên mệnh cho Đế Thích về sau, chỉ có điều, hiện tại nghĩ đến, lúc trước mệnh đăng của Đế Lưu điện hạ tắt, tất nhiên cũng có thể là do bởi vì vào Long giới, lại bị Thái Hư Tiên Vương trấn áp, sinh cơ đoạn tuyệt, ở giữa sinh tử, hoàn toàn cắt đứt liên hệ với ngoại giới, chỉ có điều, hồn đăng tắt là sự thật, Đế Lưu điện hạ dã trở về, sao không tự tay đi châm lại?

Không nhắc tới những chư tiên khác, Phổ Hóa Tiên Tôn và Thanh Tĩnh Tiên Tôn nghe vậy đều ngẩn ra.

Sau đó, trong lòng bọn họ khẽ động, đều thầm nghĩ:

- Cũng chỉ có phương pháp này thôi.

Đại Xích thiên Hiện giờ, chỉ sợ cũng chỉ có thực lực của Tiên Đế mới có thể nhìn thấu thật giả của đế tử, ba người bọn họ không được, nhưng Tiên Đế phong quan, không ai dám quấy nhiễu hắn, như vậy không thể trông cậy vào cá nhân nào được, may mà bọn họ còn có biện pháp khác, Đế thị nhất mạch có tổ điện, bên trong đặt hồn đăng của chư vị đế tử đế nữ cùng với tiên vị của tổ tiên Đế thị nhất mạch, cũng có nội tình hồn linh tích trữ gần trăm vạn năm của Đế thị nhất mạch, không phải là người của Đế thị nhất mạch, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thể đi vào!

Ý tứ của Lăng Hư Tiên Tôn đã rất rõ ràng, mở tổ điện, để vị đế tử này đi vào, châm hồn đăng!

Nếu hắn là thật, vậy tất nhiên có thể thuận lợi đi vào, sau đó thuận lợi đi ra.

Nếu hắn là giả, vậy chỉ sợ vừa tiến vào tổ điện, sẽ bị nội tình trăm vạn năm của Đế thị nhất mạch trấn áp.

Tuy nói tổ điện là nơi trọng yếu nhất của Đế thị nhất mạch, trừ Tiên Đế ra thì không ai có thể mở ra, nhưng hiện giờ dù sao cũng là lúc tình thế đặc thù, như vậy ba vị Tiên Tôn mở tổ điện, để đế tử trùng sinh trở về đi vào châm hồn đăng, cũng có thể nói được!

Quan trọng hơn, hiện giờ đây là phương pháp duy nhất để giải quyết khốn cảnh trước mắt!

- Được... Lăng Hư Tiên Tôn, chủ ý của ngươi rất tốt!

Đế Nhai nghe thấy lời nói của Lăng Hư Tiên Tôn, sau khi hơi ngẩn ra liền hưng phấn hô to.

Sau đó hắn dùng ánh mắt hung ác nham hiểm, hung hăng nhìn về phía Đế Lưu ở trên điện, trong mắt toàn là vẻ hưng phấn.

- Vào tổ điện, tên hàng giả này sẽ không thể giả vờ nữa.

Mà lúc này, Phổ Hóa Tiên Tôn và Thanh Tĩnh Tiên Tôn đều quay đầu nhìn về phía Đế Lưu.

Chư tiên trong điện cũng ngẩng đầu nhìn về phía Đế Lưu điện hạ.

Đề xuất của Lăng Hư Tiên Tôn không phải là phương pháp duy nhất có thể giải quyết khốn cảnh hiện giờ, nhưng lại là một phương pháp khiến vị đế tử này không thể cự tuyệt, bởi vì đế tử trùng sinh trở về, lại tới tổ điện châm hồn đăng, cũng một yêu cầu rất hợp lý.

Nếu vị đế tử này cự tuyệt không đáp ứng, vậy hắn thực sự hơn phân nửa chính là giả!

Tới lúc đó, ba vị Tiên Tôn sẽ không do dự nữa, cho dù ném thì cũng phải ném hắn vào.

- Được, ta đi!

Nằm ngoài dự đoán mọi người, vị đế tử kia không chút do dự, đáp ứng ngay.

Sau đó hắn cười lạnh, thản nhiên nói:

- Ngàn năm không về, Đại Xích thiên này cũng rất náo nhiệt, ta cũng có chút hứng thú, cùng các ngươi chơi một trận, có điều ba vị Tiên Tôn, chư quân trong điện, chắc hẳn các ngươi cũng minh bạch tính tình của ta, ta chính là Đại Xích thiên đế tử, dưới một người trên vạn người, trừ phụ vương ra, ai dám nghi ngờ ta? Lần này, nếu ta chết trong tổ điện thì thôi, nếu còn sống trở ra, vậy người hoài nghi ta cũng nên trả giá chứ nhỉ?

- Ngươi...

Nghe thấy những lời này, trong lòng Đế Nhai không nhịn được mà run lên.

Cho dù là Đế Uyển vẫn ở bên cạnh thất ý chán nản, một câu cũng không nói cũng không nhịn được mà dựng tóc gáy, ngẩng đầu nhìn hắn.

Hai người Bọn họ đều nghe ra sự oán giận và sát khí trong lời nói của vị đế tử này, tất nhiên biết cái giá mà hắn nói là gì.

Chỉ có điều, Đế Nhai tâm cơ xoay chuyển, liền nghĩ rằng:

- Hắn đây là đang cố lộng huyền hư, kéo dài thời gian!

Nghĩ vậy, liền cười lạnh nói:

- Ngươi cứ đi đi, nếu là giả, ta sẽ...

Hắn còn chưa nói hết, đế tử không trong điện đã đứng dậy, kéo theo từng trận tiên uy, đi xuống điện, khi đi qua bên cạnh Đế Nhai, lại hơi dừng chân, mặt mang theo vẻ châm chọc nhìn về phía hắn:

- Đệ đệ của ta à, chuyện ngươi giỏi giả lợn ăn thịt hổ ở Đại Xích Thiên ai ai cũng biết, chỉ là ta muốn nói với ngươi rằng... Ngươi chắc là giả lợn lâu quá nên thực sự biến thành lợn rồi đấy!

Chương 1673: Vào tổ điện, châm hồn đăng

Xích Tiêu tiên điện, ở giữa Đại Xích thiên, trên ngọn núi cao nhất, mà ở bên trong tiên sơn của Xích Tiêu tiên điện này, cuối hướng tây, trong một mảng u cốc sâu nhất thì dựa vào thế núi, xây một tòa cổ điện suốt ngày được sương mù màu tím bao phủ.

Đó là Đế thị tổ điện!

Nơi chôn cất vô số tổ tông của Đại Xích thiên Đế thị nhất tộc.

Mặc dù sau khi tiên tổ phát hiện bí mật của tiên mệnh, tiên nhân đã có thể cầu trường sinh, nhưng rất quỷ dị là, người thực sự có thể sống sót đến hiện tại lại không có mấy ai, tựa như Đế thị nhất tộc này, đây là một đại gia tộc từ lúc có tiên nhân bước vào Tam Thập Tam Thiên đã rất có tiếng tăm, lúc huy hoàng nhất từng thống ngự chư thiên vạn giới, trở thành tồn tại chí cao vô thượng nhất trong hoàn vũ, nhưng ngay cả Đế thị nhất tộc cũng không có tổ tông nào có thể sống tới ngày nay, bọn họ bất kể là tu vi thông thiên hay là chí cao vô thượng, cuối cùng đều hoặc vì cường địch, hoặc vì phản bội, hoặc vì vết thương cũ, hoặc vì thiên kiếp, hoặc vì nản lòng, từng đời từng đời vẫn lạc, sau đó chôn cất ở đây, lâu là mười vạn năm, ngắn cũng phải mấy ngàn năm, giống như là dựa theo cổ chú thần bí nào đó.

Ngay cả Xích Tiêu Tiên Đế hiện giờ quát mắng Tam Thập Tam Thiên, cách lúc hắn giết phụ thân của mình để xưng vương cũng chỉ mười vạn năm mà thôi!

Mà Đế thị tổ điện này chính là linh điện của Đế thị nhất mạch!

Bất kể là ai, chỉ cần là tộc nhân của Đế thị nhất tộc, còn tro cốt hay không còn tro cốt, đều sẽ có một bài vị ở dây!

Tộc nhân Đế thị còn sống thì đều ở trong điện này có một hồn đăng!

Ngàn năm trước, Đế Lưu đuổi theo Thái Hư Tiên Vương vào Long giới, từ đó hồn đăng đã tắt, chỉ là bài vị vẫn chưa được đặt vào, bên trong chỉ có một ngọn đèn tắt, ba vị Tiên Tôn chính là muốn Đế Lưu lại tiến vào tiên điện, tự tay châm lại ngọn hồn đăng đó.

Ba vị Tiên Tôn dẫn đầu mà đi, hàng lâm trên vùng trời của tổ điện, sau đó ba người đồng thời niệm tụng cổ chú, từng luồng tiên khí từ trên người bọn họ bốc lên, hình thành một vòng xoáy màu tím, mắt thường có thể thấy được, phía trước tổ điện, trong sơn cốc tràn ngập sương mù màu tím giống như nước như biển liền có rất nhiều ánh sáng xuất hiện, giống như tinh thần trên chín tầng trời, mà vô số tinh thần đó lại theo cổ chú của ba vị Tiên Tôn dần dần tắt đi, giống như gió núi thổi tắt ngọn đèn.

Mỗi ngọn đèn tắt đi đều biểu thị cho một đạo cấm chế trước Đế thị tổ điện được xóa đi, áp lực trên người ba vị Tiên Tôn cũng nặng hơn một phần, dần dần, ngay cả ba người bọn họ lúc này cũng trở nên sắc mặt tái nhợt, dường như phải gánh chịu một áp lực cực lớn!

Khi trôi qua thời gian một chén trà, ánh sáng cuối cùng cũng tắt đi, cả một mảng thâm cốc lại trở nên giống như u minh, phía dưới sương mù màu tím, mơ hồ có thể nghe thấy một tiếng cửa gỗ nặng nề mở ra, dường như có một đạo môn hộ, lúc này đang chậm rãi mở ra, hoặc như là một con cự thú sau khi sương tím biến mất đang chậm rãi há to miệng.

- Điện hạ, có thể đi vào rồi!

Gánh áp lực mở ra tổ điện, ba vị Tiên Tôn sắc mặt cũng đều khó coi.

Lên tiếng là Lăng Hư Tiên Tôn thiếu niên mặt trắng kia, thần sắc của hắn xem như là tương đối bình thường, nhưng rõ ràng cũng phải gánh vác áp lực nhiều nhất, gằn từng chữ:

- Cho dù là ba người chúng ta cũng không thể chống đỡ được thời gian quá dài, chỉ có thể đủ để đưa ngươi đi vào, nếu ngươi là đúng là Đế Lưu điện hạ, tất nhiên có thể châm hồn đăng, sau đó thoải mái đi ra, nếu ngươi là giả. . . E là không thể vào được!

Đế Lưu theo ba người bọn họ từ trong tiên điện tới đây, mặc hắc giáp hồng bào, chắp tay sau lưng, đứng trên không trung, mà sau lưng hắn, lại là hai tỷ đệ Đế Uyển và Đế Nhai, sau đó là tiên tướng và Tiên Quân thân phận không tầm thường của Đại Xích thiên nhất mạch, những người thân phận không đủ khác thì ở lại Xích Tiêu tiền chờ đợi, không có tư cách theo tới đây!

- Hắn. . . Hắn thực sự dám đi vào sao?

Đế Nhai lúc này đang nắm chặt quyền đầu, hai mắt nhìn chằm chằm đế tử giả kia.

Sau lưng hắn, Đế Uyển không ngờ mất mát đến cực điểm, nhưng lúc này cũng không nhịn được mà có chút tò mò.

Mà ở đằng sau, chư vị tiên tướng Tiên Quân của Đại Xích thiên nhất mạch thì ai nấy thò đầu nghển cổ, nhìn chằm chằm một màn này.

- Ha ha...

Nhưng lúc này, vị đế tử được tập trung tất cả sự chú ý lại chỉ cúi đầu cười cười, sau đó chậm rãi cất bước, đi qua sương mù màu tím phía dưới, hắn đi không nhanh, lại vô cùng ổn định, không có một chút do dự nào, thoải mái giống như tiến vào sơn cốc để hái hoa vậy, chậm rãi bay tới vùng trời của sơn cốc, sau đó chậm rãi bước xuống, không hề do dự!

- Hắn. . . Hắn không ngờ thật sự dám. . .

Trong hư không Vân gia Tiên Quân cả người đều ngây dại, sau đó cắn răng nói:

- Không thể, hắn là giả, căn bản ngay cả cửa tổ điện cũng không thể vào được, nếu không phải là Đế thị nhất mạch, cả gan tiến vào tổ điện, nhất định sẽ bị xé thành từng mảnh.

Lúc này bất kể là hắn, hay là cấp dưới từng trung thành với Đế Thích khác đều sắc mặt xanh mét, giống như đang cầu nguyện gì đó.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, trên sơn cốc, ba vị Tiên Tôn đang chống đỡ tổ điện nhìn nhau một cái.

- Hắn đã đi vào rồi!

Sau đó ba người bọn họ bắt đầu rút tiên uy của mình về từng chút một.

Phía dưới, bên trong sương mù màu tím, từng điểm quang mang cũng dần dần bắt đầu sáng lên!

- Sao có thể?

Đám người Vân gia Tiên Quân tất cả đều ngay lập tức biến sắc, tâm loạn như ma.

- Người có thể tiến vào tổ điện...

Nhưng cũng đúng vào lúc này, bên cạnh bọn họ, có một thanh âm rất bình tĩnh vang lên, dường như không thèm để ý, thậm chí mang theo vẻ trêu tức:

- Hoặc là cảnh giới đủ, hoặc là nắm giữ bí pháp nào đó, đều đủ để khiến tên giả mạo này tiến vào tổ điện, không bị cản ở ngoài, có lẽ lòng tin của hắn cũng đến từ đây, có điều... Hắn quá coi thường nội tình của Đại Xích thiên rồi, ha ha, hiện giờ ba vị Tiên Tôn đã thu hồi thần thông, như vậy tất cả áp lực trong tổ điện đều chỉ có thể do một mình hắn gánh vác, trừ phi hắn là Đế thị huyết mạch, nếu không căn bản không thể thừa nhận áp lực cỡ này, đừng nói là hắn, cho dù là Tiên Vương tới cũng không được.

Nói đến đây, Đế Nhai cười lạnh, sau đó nói như chém đinh chặt sắt:

- Cho nên, hắn có lẽ có thể đi vào, nhưng không thể đi ra!

- Đế tử nói đúng!

Đám người Vân gia Tiên Quân nghe thấy lời nói của Đế Nhai, trong lòng đều nghiêm lại, đồng thời khom mình hành lễ.

Chuyện lúc này vẫn chưa phân rõ, bọn họ đã đổi cách xưng hô.

Hơn nữa lúc này hy vọng của bọn họ cũng chỉ ở đặt trên người vị đế tử này, lời nói của hắn lại khiến những cựu bộ của Đế Thích an tâm.

Đế Nhai hiển nhiên vô cùng hài lòng với cách xưng hô này, trong lòng cơ hồ là vui tới nở hoa, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng, chậm rãi chắp tay sau lưng, lăng không đi mấy bước, sau đó ra vẻ uy nghiêm gật đầu, thanh âm nặng nề nói:

- Vân gia, vừa rồi trong tiên điện, các ngươi làm tốt lắm, ta rất hài lòng, bản đế tử cũng sẽ bởi vậy mà đáp ứng trước, sẽ không bạc đãi các ngươi...

- Đa tạ đế tử!

Đám người Vân gia nghe thấy những câu giả vờ già dặn này, cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể đồng thanh đáp ứng.

- Chỉ có điều, chuyện trước kia ta có thể không để ý, nhưng sau này các ngươi vẫn phải…

Đế Nhai chắp tay sau lưng, nghiêm mặt, dường như đang châm chước, phải nhắc nhở mấy người này một câu.

- Ha ha, Ngũ đệ, ngươi còn chưa ngồi lên vị trí đế tử đã vội vàng chuẩn bị vây cánh vậy à.

Bên cạnh lại chợt có một tiếng cười lạnh vang lên, người lên tiếng không ngờ là Đế Uyển, lúc này đang cười lạnh nhìn hắn.

Đế Nhai quay người lại nhìn nàng ta, ánh mắt âm lãnh, dường như bị nàng ta trào phúng, có chút tức giận, nhưng tâm tư khẽ biến, cơn tức lại bị nén xuống, trên mặt từ từ nổi lên nụ cười:

- Tứ tỷ, những lời này của ngươi nghe có vẻ như đang ghen tị.

Không chờ Đế Uyển trả lời, hắn đã chậm rãi bước về, cười lạnh nói:

- Có điều ta cũng hiểu được, tứ tỷ ngươi luôn rất kiên cường, giống như tiểu tiện nhân của Thanh Huyền thiên kia, lúc ban đầu ngươi không phải vô cùng xem thường nàng ta sao? Ha ha, ngươi là đế nữ, nàng ta cũng không dám tranh phong với ngươi, nhưng chúng ta sinh ở Tam Thập Tam Thiên, cho dù là đế nữ đế tử cũng chưa chắc có mệnh tốt, chính bởi vì ngươi là đế nữ cho nên ngươi không có được tiên mệnh, cũng là người ta, thuận lợi có được tiên mệnh, từng bước vượt qua ngươi, các ngươi đều ở Tam Thập Tam Thiên bài danh mười tiên tử đứng đầu, nhưng người ta có tiên mệnh trường sinh, ngươi thì lại không có gì cả, qua mấy ngàn năm nữa, người ta vẫn xếp trong mười tiên tử đứng đầu, tứ tỷ của ta à, đến lúc đó ngươi lại già thành thế nào?

Là tỷ đệ, nhưng những lời hắn nói ra lại trực tiếp khiến Đế Uyển nghẹn lời.

Mà Đế Nhai thấy vẻ mặt này của nàng ta, trong lòng lại càng thống khoái, thản nhiên bật cười:

- Đây chắc chính là vận mệnh của những người chúng ta, có thể hưởng vinh hoa một đời, lại không được trường sinh như người khác, sinh ra thì có thể nói là có tất cả, nhưng lại biết tất cả sớm muộn gì cũng sẽ mất đi, có điều, cũng coi như là may mắn, chúng ta không ngờ có một cơ hội, thay đổi loại vận mệnh này, chỉ tiếc, cơ hội chỉ có một, đệ đệ ta giành trước một bước, đoạt được cơ hội này, vậy tứ tỷ ngươi có thể...

Hắn càng nói, sắc mặt Đế Uyển càng khó coi, trong lòng hắn thì càng thống khoái, loại cảm giác đắc ý này quả thực là không thể hình dung. . .

Nhưng cũng đúng lúc hắn chuẩn bị nói tiếp thì chợt nghe thấy một mảng kinh hô.

Bên trong sơn cốc phía dưới, không biết từ khi nào đã hiện lên một đạo hư ảnh, đạo hư ảnh đó càng lúc càng lớn, càng lúc càng cao, cuối cùng phá tan sương tím, trực tiếp bay lên không trung, không ngờ chính là bộ dạng của một ngọn đèn, một điểm sáng giống như hạt đậu, nhưng lúc này hào quang lại đủ để chiếu sáng cả thiên địa, càng quỷ dị hơn là, trên ngọn đèn đó, một hư ảnh càng lúc càng trở nên rõ ràng, đang ngồi ngay ngắn trên hư không!

Vào một thoáng này, cả thiên địa đều trầm mặc, sau đó ầm ầm vang lên những tiếng kinh hô.

- Đó là... bóng của Đế thị hồn đăng.

- Đó quả nhiên là Đế Lưu điện hạ, hắn đã đốt sáng hồn đăng ở trong điện.

Chương 1674: Thật làm giả, giả làm thật

- Gì cơ? Sao có thể như vậy được?

Trong dãy núi này, trên tổ điện, trong một mảng tiếng hò reo, Đế Nhai đang vẻ mặt trào phúng nhìn Đế Uyển bỗng nhiên ngay ra.

Hắn cũng là huyết mạch của Đế thị nhất tộc, tất nhiên không thể không biết hình chiếu đó đại biểu cho cái gì, đó là ảo ảnh hồn đăng chiếu rọi hư không mới xuất hiện, hồn đăng của Đế thị nhất tộc ở trong tổ điện, bất kể là khi hồn đăng được đốt lên hay là khi tắt đi, đều sẽ có linh quang bắn lên trời, hình thành ảo tượng, hơn nữa bóng người đối ứng với hồn đăng cũng sẽ hiển hóa trên hồn đăng, trong sơn cốc xuất hiện dị tượng này liền đại biểu cho một ngọn hồn đăng đã được đốt lên, chỉ là khiến hắn bất kể như thế nào cũng nghĩ không thông, ngọn hồn đăng này sao có thể bị đốt lên được?

Từ hình chiếu hồn đăng chiến ra cho thấy, người châm hồn đăng chính là huynh trưởng Đế Lưu của hắn!

Nhưng... Đế Lưu đó không phải là giả sao?

Một loại niệm đầu đáng sợ giống như lợi

kiếm đâm vào tim hắn, khiến vẻ mặt hắn cứng lại.

Là Tử Huyền tiên soái lừa mình?

Đế Nhai rất nhanh liền phủ định suy nghĩ này, bởi vì Tử Huyền tiên soái không có lý nào lại làm như vậy.

Huống hồ, cho dù là Tử Huyền tiên soái lừa mình, không có lý nào Đế Uyển cũng nhận được tin tức tương tự.

Khi nghĩ tới đây, hắn ngơ ngác nhìn về phía Đế Uyển, lại phát hiện nàng ta cũng đang khiếp sợ như mình, vẻ mặt không thể tin nổi!

Điều này chứng minh, ngay cả nàng ta cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Lúc này trong lòng Đế Nhai không ngờ sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu, loại cảm giác đó giống như là tình thân đã bị chặt đứt mấy trăm năm lại đột nhiên sinh ra, khiến hắn rất muốn thân cận với tỷ tỷ này của mình.

- Ha ha.

Nhưng khi một câu đã tới cổ họng của hắn còn chưa kịp nói ra, liền nghe thấy tiếng cười của Đế Uyển.

Vẻ mặt của Đế Uyển lúc này quả thật là trở nên cực kỳ đặc sắc, nàng ta vốn là đang chán nản, phẫn nộ, bị những lời của Đế Nhai chọc cho muốn nổi điên, nhưng nhìn thấy hình ảnh của hồn đăng từ trong tổ điện chiếu ra, vẻ mặt lại biến thành khiếp sợ, khó có thể tin nổi, khó hiểu vạn phần, nhưng loại vẻ mặt này cũng không dừng lại quá lâu, nàng ta lại nhìn thấy vẻ hoảng sợ trên mặt Đế Nhai, sau đó nàng ta đột nhiên bật cười, cảm giác vui sướng đột nhiên xộc lên trong đầu, hưng phấn dị thường.

- Ha ha, tuy. . . Tuy ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra, rốt cuộc là chúng ta bị lừa, hay là ngay từ lúc ban đầu, đây đã là cái bẫy của Đế Lưu ca ca, nhưng ta vẫn cảm thấy... Ha ha, tất cả những điều này đều rất thú vị, rất thú vị...

Nàng ta cười to, cơ hồ là cười ra nước mắt, sau đó nhìn chằm chằm vào Đế Nhai:

- Đệ đệ thân ái của ta, tâm tình hiện tại của ngươi thế nào? Đế Lưu ca ca thì ra thật sự vẫn còn sống, thì ra hắn thực sự đã trở lại. Tiên mệnh ngươi hằng mơ ước đã không còn. Ha ha, ta lại quên mất, ngươi lúc trước đã luyện hóa tiên mệnh.

Đến cuối cùng, nàng ta cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi hô to:

- Nhưng Đại Xích thiên chỉ có thể có một vị đế tử!

Một câu này giống như một thanh đại chuỳ nện lên đầu Đế Nhai!

Hắn đột nhiên rùng mình một cái rồi tỉnh táo lại, tóc gáy dựng đứng.

Đúng vậy, Đại Xích thiên chỉ có thể có một vị đế tử!

Trong huyết mạch Tiên Đế cũng chỉ có thể có một người có được tiên mệnh, nhưng trên người mình cũng có tiên mệnh.

Trong đầu đã hiện lên thân ảnh của Đế Thích, điều này khiến cho hắn bỗng nhiên cảm thấy run rẩy, cơ hồ muốn nôn mửa!

- Không thể, không thể...

Hắn lẩm bẩm, sắc mặt tái nhợt, thân thể cơ hồ là hư thoát, vừa nói vừa lui về phía sau, đột nhiên quát to một tiếng:

- Điều đó là không thể, trong đây có quỷ, nhất định là có quỷ, hắn là giả... Hắn chính là giả, ta phải đi nói với phụ vương...

Trong tiếng kêu to của hắn, thân hình đã giống như mũi tên nhọn bay vụt ra ngoài, nhưng rất nhanh liền có người ngăn cản hắn.

Cũng không cần ba vị Tiên Tôn hạ lệnh, tiên tướng chung quanh một mảng hư không này đã suất binh bọc đánh, bao vây Đế Nhai ở giữa, không chỉ là hắn, ngay cả đám người Vân gia Tiên Quân cũng bị bao vây, những tiên tướng này cũng không nói gì, không hề nhắc tới vì sao lại bao vây bọn họ, nhưng bọn họ cũng không cần phải nói, tất cả mọi người đều minh bạch, bọn họ tuyệt đối sẽ không tránh ra.

- Các ngươi thả ta ra, thả ta ra. Ta muốn đi tìm phụ vương, ta muốn nói với phụ vương. . .

Đế Nhai hét thảm, giống như một con thú bị thương, liều mạng lao về phía trước.

Chỉ tiếc, tu vi của hắn thật sự quá kém, cho dù có được tiên mệnh, cũng không có thực lực phá tan quân trận của tiên quân.

Ở trong mắt người ngoài, hắn chỉ là một con lợn điên muốn lao ra khỏi lồng mà thôi!

Đã con dao vô hình kề lên cổ hắn, định trước kết quả hắn sẽ phải chết.

- Ài, lứa hiện tại, có lẽ đã trải qua ngàn năm chiến hỏa, thật là càng lúc càng lợi hại. Đế Lưu điện hạ rốt cuộc là đang nghĩ gì? Bị Đế Thích đoạt đi vị trí đế tử ngàn năm, cho nên trong lòng có lo lắng, nhất định phải trừ bỏ đệ đệ muội muội còn lại của hắn ư? Nếu không, vì sao phải bố trí một hiểm cục như vậy, ngay cả chúng ta đều bị lừa gạt, muốn làm ra một trận trượng thế nào?

Nghe thấy tiếng kêu khóc tuyệt vọng của Đế Nhai ở xa xa, Phổ Hóa Tiên Tôn râu bạc khẽ thở dài một tiếng, lắc đầu.

- Ngươi đừng quên, vị Đế Lưu điện hạ này không hề trải qua chiến hỏa ngàn năm này!

Thanh Tĩnh Tiên Tôn thản nhiên lên tiếng, ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Có điều hắn bị trấn áp ngàn năm, nhưng cũng tuyệt đối là không thoải mái gì!

- Ta cũng không biết Đế Lưu điện hạ vì sao muốn làm như vậy, có điều trong lòng luôn cảm thấy có chút cổ quái...

Lăng Hư Tiên Tôn bỗng nhiên nói:

- Nếu hắn ở trong tổ điện châm được hồn đăng, liền chứng tỏ hắn quả thật là Đế Lưu điện hạ, hơn nữa với tu vi của ta, cũng thật sự không nhìn ra thần hồn và nhục thân của hắn có chỗ nào không đúng, nhưng trong lòng lại luôn có chút bồn chồn, luôn cảm thấy ta giống như nhìn lầm gì đó. Trong minh minh có một thanh âm nói cho ta biết, dường như ta đã phạm phải một sai lầm lớn.

Lời nói của Lăng Hư Tiên Tôn khiến hai vị Tiên Tôn còn lại cũng hơi ngẩn ra, không biết nói gì!

- Ha ha, có lẽ là trọng trách trên vai quá nặng, dù sao trò khôi hài hai đứa trẻ đó mang tới khiến chúng ta cũng nghi thần nghi quỷ!

Qua một lúc, Phổ Hóa Tiên Tôn mới cười khổ nói.

- Có lẽ vậy...

Lăng Hư Tiên Vương thản nhiên mở miệng:

- Nhưng ta luôn cảm thấy, vẫn phải thử hắn thêm một lần!

- Có chút không thích hợp...

Cũng đúng vào lúc này, Thanh Tĩnh Tiên Tôn bỗng nhiên nhíu mày, mắt nhìn sương tím phía dưới, nói khẽ.

- Làm sao?

Phổ Hóa Tiên Tôn ngẩng đầu nhìn về phía nàng ta.

Thanh Tĩnh Tiên Tôn nói:

- Theo lẽ thường, sau khi Đế Lưu điện hạ châm hồn đăng, liền có thể từ trong tổ điện đi ra, trước sau không mất thời gian mấy giây, nhưng hiện giờ đã trôi qua thời gian một chén trà nhỏ rồi, sao vẫn chưa thấy hắn ra?

- Cái này...

Phổ Hóa Tiên Tôn cũng hơi ngẩn ra, nhíu mày, nhìn về phía tổ điện phía dưới.

- Có thể thật sự xảy ra vấn đề rồi!

Lăng Hư Tiên Tôn trầm mặc rất lâu, bỗng nhiên mở miệng, sắc mặt đã trở nên có chút lạnh lùng.

....

- Đi, mau ra ngoài đi.

Cũng đúng vào lúc này, hoặc là nói không lâu trước, lúc hình chiếu của hồn đăng vừa chiếu về phía chân trời, Đế Lưu điện hạ đang ngồi xếp bằng trước một dãy tiên vị, ngưng thần sụp mí, cúi đầu không nói gì, trầm mặc giống như một khúc gỗ suy tư gì đó.

Từ lúc bước vào tổ điện, đến châm hồn đăng, đối với hắn mà nói đều không có khó khăn gì.

Bởi vì Đế Lưu điện hạ lúc này quả thật chính là Đế Lưu điện hạ!

Từ lúc ở chiến trường vực ngoại, Phương Hành đáp ứng các lão quái vật trong quái tháp, sẽ trở lại Tam Thập Tam Thiên, đi xem một chuyến, hiểu biết một chút về chuyện đã xảy ra ở Đại Xích thiên hơn vạn năm qua, hắn liền đã bắt đầu cân nhắc, làm thế nào để sau khi về tới Tam Thập Tam Thiên, thoát khỏi sự ngờ vực vô căn cứ, để mình có thể an an ổn ổn đi xung quanh mà không bị ảnh hưởng.

Đáp án này không đơn giản, tiếp tục giả mạo đương nhiên là không được, sớm muộn gì cũng sẽ để lộ dấu vết, sự thật cũng chứng minh điều này.

Nhưng nếu lại mai danh ẩn tích, lặng lẽ trốn đi, vậy cũng không được, Đế Thích đã chết, như vậy Đế Lưu liền trở thành đế tử duy nhất của Đại Xích thiên, nếu mình biến mất, toàn bộ Đại Xích thiên đều sẽ nổi điên, sẽ bất chấp tất cả tìm kiếm mình, Phương Hành không dám đảm bảo dưới cục diện này còn có thể tránh thoát được sự truy tung của người khác, thậm chí là còn có thời gian để làm chuyện của mình!

Mà đối mặt với cục diện phức tạp như vậy, Phương Hành tất nhiên dùng phương pháp giải quyết đơn giản nhất.

Đó chính là biến vị đế tử này từ giả thành thật!

Phương pháp cũng rất đơn giản, đó chính là trả lại nhục thân của Đế Lưu cho thần hồn của Đế Lưu.

Thần hồn của Đế Lưu vẫn chưa bị ma diệt, lúc trước khi đoạt xá, Phương Hành cũng từng nghĩ sẽ đánh cho hắn hồn phi phách tán, hòng tuyệt hậu hoạn, nhưng thần hồn của Đế Lưu dường như được tồn tại nào đó trong quái tháp nhìn trúng, bị bọn họ trấn áp. Nói là trấn áp, kỳ thật trên trình độ nào đó cũng chẳng khác nào là bảo vệ thần hồn của hắn, dù sao Phương Hành lúc ấy cũng không tiện kiên trì muốn giết hắn!

Nghĩ tới điểm này, Phương Hành tất nhiên là đi tìm quái tháp để đàm phán!

Hắn nói ra chủ ý của mình, đó chính là dùng Độ Tiên bút khống chế thần hồn của Đế Lưu, tựa như khống chế thiếu chủ của tứ phương thế gia vậy!

Nhưng không biết là ai trực tiếp phủ quyết ý tưởng của hắn, nói với hắn rằng Độ Tiên bút không phải vạn năng, nó có lẽ có thể làm được rất nhiều chuyện, nhưng không thể đảm bảo dùng nó để làm việc này sẽ không khiến người ta phát hiện, nhất là Phương Hành dùng để khống chế một vị đế tử, hơn nữa đế tử này là cần trở lại Đại Xích thiên, tiếp xúc gần gũi với ba vị Tiên Tôn, thậm chí là giao tiếp với Tiên Đế sâu không lường được đó!

Với tu vi hiện giờ của Phương Hành, có lẽ có thể dùng Độ Tiên bút để khống chế Đế Lưu, nhưng không thể cam đoan không bị người ta phát hiện!

Điều này khiến Phương Hành trợn tròn mắt, sau đó hắn vẫn dùng ra công phu tuyệt đỉnh.

... Mặc kệ, nếu không giải quyết được vấn đề này, vậy thì cho dù có đánh chết cũng không về Tam Thập Tam Thiên!

Dưới tình huống như vậy, Thiên Ma bị bức cho bất đắc dĩ đành phải nói một câu:

- Để ta tìm hắn nói chuyện.

Chương 1675: Quan bi Đế thị

Phương Hành cũng không biết Thiên Ma nói chuyện gì với Đế Lưu, thậm chí thời gian bàn bạc của hai người cũng không tính là quá lâu.

Tóm lại khi cửa lớn của tháp mở ra, thân ảnh của Đế Lưu xuất hiện trước mặt hắn, cũng đã hoàn toàn đổi thành người khác.

Lần này tính ra là lần thứ hai Phương Hành nhìn thấy Đế Lưu, lần đầu gặp nhau, vị đế tử này vừa ở trong mộ của Thái Hư Tiên Vương tỉnh lại, hung ác điên cuồng bá đạo, thô bạo tàn nhẫn, không ai bì nổi, về sau Phương Hành giả dạng thành bộ dạng của Đế Lưu, hành động bình thường đều bắt chước hắn, lúc ấy hắn đã nhận định, đây căn bản chính là một tồn tại bán phong bán ma trời sinh, hung cuồng và cao ngạo từ trong xương tủy, căn bản sẽ không bị người ta thuần phục, mà đây cũng là nguyên nhân hắn lúc ấy không muốn thu phục Đế Lưu mà là định trực tiếp trấn sát hắn, nhưng hắn lại không ngờ, lần thứ hai gặp mặt Đế Lưu, không ngờ đã hoàn toàn giống như đổi thành người khác!

- Là ngươi giết phế vật Đế Thích kia?

Đế Lưu vừa hiện thân, liền nhướn mày, hỏi Phương Hành một câu như vậy.

Phương Hành trở nên cảnh giác, gật đầu nói:

- Thế thì sao?

Có điều Đế Lưu lại không động thủ như trong dự đoán, lại cười lạnh nói:

- Vậy chứng tỏ ngươi vẫn có mấy phần bản sự...

Phương Hành có chút ngây ngốc, ngẩng đầu nhìn hắn, liền thấy bên trong thần hồn của Đế Lưu tỏa ra một ý niệm hung ác điên cuồng, điềm nhiên nói:

- Ta luôn gọi Đế Thích là phế vật, nhưng ta biết, phế vật này cũng có vài phần bản sự, lúc trước phụ vương giao vị trí đế tử cho ta, chỉ sợ cũng vẫn tiếc tên phế vật này...

Nói đến đây, lại hơi dừng lại, không nói tiếp, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm Phương Hành, trong ánh mắt không còn lãnh ý:

- Bất luận là như thế nào, chúng ta cũng nên nói điều kiện hợp tác.

Giờ bắt đầu bàn điều kiện à?

Thiên Ma rốt cuộc đã hứa gì với quái vật này?

Phương Hành trong lòng vô cùng ngạc nhiên, sau đó hắn liền trực tiếp hỏi ra.

Nhưng đối mặt với vấn đề này, Đế Lưu lại chỉ lạnh lùng cười:

- Điều kiện tiên quyết để hợp tác chính là đừng tùy tiện thăm dò ta!

Phương Hành ngây ra một thoáng, đành phải đáp ứng, sau đó hỏi lại điều kiện của Đế Lưu.

- Điều kiện thứ nhất chính là không thể làm tổn hại tới lợi ích của ta!

Phương Hành nghe xong liền cười to:

- Cái này thì ngươi cứ yên tâm, ta luôn luôn khẳng khái hào phóng.

Đế Lưu cũng không để ý, lạnh lùng nói ra điều kiện thứ hai:

- Không được ngủ với nữ nhân của ta!

Điều này lại khiến Phương Hành ngẩn ra, sắc mặt vô cùng cổ quái, dò hỏi:

- Ngươi có biết nữ nhân của mình đã bị người ta giết sạch rồi không?

Đế Lưu thản nhiên nói:

- Vẫn còn rất nhiều!

Phương Hành bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Điều kiện Thứ ba là gì?

Thanh âm của Đế Lưu bỗng nhiên trở nên

lạnh lùng, dường như bọc trong một cỗ hàn khí:

- Không thể giết cừu nhân của ta!

Những lời này lại khiến Phương Hành ngây ra, nghi hoặc nói:

- Giúp ngươi giết cừu nhân cũng không được à?

Đế Lưu lạnh lùng nói:

- Nữ nhân ta muốn tự ngủ cùng, cừu nhân cũng phải tự mình giết, chuyện sảng khoái như vậy, sao có thể tặng cho ngươi?

Phương Hành triệt để nghẹn lời, mơ mơ màng màng đáp ứng.

Mà Đế Lưu sau khi nói xong ba điều kiện này không ngờ lại không nói gì nữa, liền quay trở lại quái tháp.

Cái này cũng lạ thật, Phương Hành vốn cho rằng hắn bị trấn áp trong quái tháp, sẽ chờ đợi cơ hội để ra ngoài, không ngờ hắn thoạt nhìn ở bên trong ở vô cùng thoải mái, hơn nữa nghĩ lại, lúc ban đầu trấn áp vị đế tử này, mỗi lần trở lại thức giới, luôn có thể nghe thấy hắn đang mắng chửi, gào thét, nhưng vừa qua không lâu, liền không nghe thấy tiếng mắng nữa, vốn lúc ấy cho rằng hắn là mắng mệt rồi, trở nên thành thật, hiện tại mới phát giác hình như không phải như vậy, hắn giống như là có chủ ý khác!

Cũng chính bởi vì có lần đàm phán này, Phương Hành mới yên tâm, nghênh ngang trở về Đại Xích thiên.

Sau đó âm thầm quan sát, hắn cũng quả thật đoán được sẽ phát sinh chuyện gì, lúc bái kiến ba vị Tiên Tôn, tới Thái Thanh trì tắm rửa, triệu hoán thần hồn của Đế Lưu ở trong thức giới, để vị Đế Lưu điện hạ này biến thành Đế Lưu điện hạ chân chính.

Có điều nói là Đế Lưu điện hạ chân chính, nhưng cũng có chút cổ quái.

Thức hải kim liên Phương Hành dùng thần thông Phật môn gieo vào vẫn tồn tại trong thức hải của Đế Lưu, mà thần hồn của Phương Hành thì về trong thức giới, nói cách khác, thông qua đóa kim liên đó, Phương Hành tùy thời có thể trở lại nhục thân này, hoặc là đối thoại với Đế Lưu.

Bởi vậy, đối với tất cả phát sinh trong tiên điện, Phương Hành cũng đều biết, cho đến về sau, Đế Lưu tiến vào tổ điện, hắn cũng hoàn toàn bị lây, ở trong tổ điện này có tổ linh gần trăm vạn năm của Đế thị nhất tộc, tất nhiên đáng sợ dị thường, nhưng lúc này, Phương

Hành cũng không cần phải lo lắng, bởi vì Đế Lưu chính là Đế Lưu chân chính, kim liên trong thức hải của hắn nhiều nhất cũng chỉ được xem như một đạo cấm chế bí ẩn mà thôi, tích uẩn vô hình cho dù là cảm ứng được được sự tồn tại của kim liên cũng sẽ không có phản ứng gì!

Vậy chuyện còn lại rất đơn giản, vào tổ điện, đốt mệnh đăng, tất cả không hề có trở ngại.

Nhưng sau khi Đế Lưu hoàn thành tất cả những cái này, khi Phương Hành vội vã muốn rời đi, Đế Lưu lại trầm mặc.

- Chuyện vẫn chưa kết thúc!

Hắn bình tĩnh nói.

Phương Hành lập tức trở nên cảnh giác, nói:

- Ngươi còn muốn làm gì nữa?

Không thể trách hắn cẩn thận, thật sự ở trong tổ điện quỷ dị này, tất cả đều phải cẩn thận, hắn không biết Thiên Ma là làm thế nào để thuyết phục Đế Lưu, nhưng biết rằng, ở trong tổ điện này, nếu Đế Lưu nổi lên tâm tư khác, lập tức mở rộng thức hải, tùy ý để kim liên mình gieo vào bại lộ dưới tích uẩn trăm vạn năm trong tổ điện này, vậy chỉ sợ kim liên hắn gieo lập tức sẽ bị xóa đi, thậm chí là thần hồn của hắn cũng sẽ bị thương nặng, có điều dù sao có thức giới, cũng không đến mức trực tiếp bị ma diệt thần hồn.

... Nhưng thế cũng đủ khiến hắn phải cẩn thận rồi!

- Hiện tại vẫn không thể đi...

Đế Lưu sau khi trầm mặc một phen, thản nhiên nói:

- Trừ giúp ngươi vượt qua kiếp nạn này ra, ta còn đáp ứng với vị tiền bối kia một chuyện!

- Vị tiền bối kia?

Phương Hành thầm nghĩ trong lòng, thằng ôn này cũng khách khí với Thiên Ma thật, có điều vẫn lo lắng, vội vàng truy hỏi:

- Chuyện gì?

Đế Lưu trả lời lời ít mà ý nhiều:

- Dẫn ngươi đi xem một khối bia?

Phương Hành quả thực có chút nghẹn lời:

- Bia gì?

Đế Lưu chậm rãi đứng lên, ánh mắt đảo qua một mảng tổ điện này, liền thấy đây là một tòa tổ điện thoạt nhìn không biết rộng lớn bao nhiêu, chỗ mắt thường có thể đạt được nhìn tới đều bày từng dãy linh vị, kéo dài tới tận bóng tối xa xa, bồng bềnh trong điện bị sương tím bao phủ, ở đây, một loại sương tím từ khí tức hóa thành che phủ tất cả, bởi vậy cho dù là tiên nhân, thần thức cũng không thể tra xét, chỉ có thể cảm giác, tổ điện này rất rộng.

Mà nhìn vô số linh vị, Đế Lưu chắp tay sau lưng, chậm rãi đi vào sâu trong đại điện, không trả lời câu hỏi của Phương Hành, thản nhiên giới thiệu với hắn:

- Trong tổ điện này đều là tổ tiên của Đế thị nhất mạch, trong đây không chỉ có rất nhiều tộc nhân không có được tiên mệnh, cuối cùng chết già, cũng có gia chủ các đời của Đế thị, thậm chí là Thiên Đế trước kia.

- Ai rồi cũng có một ngày phải chết, ngươi nói những cái này để làm gì?

Phương Hành thuận miệng đáp lại, vẫn muốn mau rời khỏi đây.

Nhưng Đế Lưu nghe vậy lại cười lạnh, thản nhiên nói:

- Thế à?

Sau đó trên mặt hiện lên nụ cười quỷ dị:

- Nhưng ngươi chẳng lẽ đã quên, tiên nhân có thể trường sinh....

- Hả?

Phương Hành cũng giật mình, hắn tất nhiên biết, từ lúc bắt đầu có được tiên mệnh, trên lý thuyết tiên nhân sẽ có thọ nguyên vô tận, bởi vì nguyên nhân thể chất và tu vi, hay là một số cái khác, có lẽ sẽ có già yếu, nhưng thọ nguyên không thể khô kiệt.

- Vậy cũng có gì là lạ đâu, không chết già thì cũng có thể bị giết chết, thậm chí tu luyện đến chết!

Theo bản năng vẫn đáp lại một câu.

- Đúng vậy, ngươi nói không sai, nhưng cho dù là vậy, cũng không thể mỗi người đều như vậy chứ?

Đế Lưu dần dần thuận theo hành lang giữa các linh vị, chậm rãi đi sâu vào trong đại điện, vừa đi vừa nói:

- Đế thị nhất mạch ta từ sau khi tiên nhân khai thiên, tới Tam Thập Tam Thiên, vẫn luôn là đại tộc, trải qua hưng suy vinh nhục, nhưng thực lực không tầm thường, lúc huy hoàng nhất lại từng làm Thiên Đế, quản hạt chư thiên vạn giới, mà gia chủ các đời của Đế thị ta cũng đều là một nhóm người thực lực mạnh nhất của Tam Thập Tam Thiên, trên lý thuyết đều có thể trường sinh, ngươi cảm thấy bọn họ rốt cuộc là vì gì, cuối cùng lại không có một ai trường sinh?

Trong lời nói cũng lộ ra ý vị cổ quái, Phương Hành nghe mà cũng không nhịn được nhíu mày:

- Vì sao?

Đế Lưu lúc này lại cười khổ, đầu tiên là lắc đầu, sau đó nói:

- Ta cũng không biết, chỉ có điều, ta biết một nguyền rủa liên quan tới Đế thị nhất tộc chúng ta, Đế thị chi chủ ta cũng hơn phân nửa kết thúc trường sinh như vậy!

- Gì cơ?

Khi nói đến đây, Phương Hành cuối cùng cũng có chút hiếu kỳ.

NHưng Đế Lưu lại không giải thích, thản nhiên nói:

- Sắp đến bia đá rồi, tự ngươi nhìn đi.

Bất tri bất giác, hắn liền dẫn Phương Hành tới chỗ sâu nhất trong tổ điện, ở đây, tồn tại một tấm bia đá màu đen phong cách cổ xưa, thoạt nhìn rất thô ráp, cũng có một số vết nứt, bên trên có một loại khí tức phong cách cổ xưa khó có thể hình dung đập vào mặt, trên mặt bia có vô số tự phù màu vàng như ẩn như hiện bồng bềnh, thiên biến vạn hóa, khó có thể nắm bắt, giống như là vằn nước biến ảo thành vậy.

- Là lão gia hỏa kia bảo ta xem à?

Lúc này ở trán Đế Lưu cũng có một khe hở mờ mờ, đó là một con mắt nằm thẳng, giống như Đế Thích lúc trước giấu nhục thân của Độc Long Tử vậy, mà trong con mắt này, mơ hồ có thể thấy được một đóa hoa sen màu vàng, đó chính là kim liên Phương Hành gieo trong thức hải của Đế Lưu, mà lúc này, Phương Hành có thể thông qua con mắt này nhìn thấy, cảm thụ tất cả những gì mình muốn biết.

- Lão gia hỏa?

Đế Lưu lạnh lùng cười một tiếng, từ chối cho ý kiến, thản nhiên nói:

- Quả thật là điều kiện vị tiền bối kia đề xuất!

Phương Hành không nói gì, trầm mặc một lúc.

Hắn tất nhiên vẫn nhớ, chư vị tồn tại trong quái tháp đều từng nói, muốn hắn trở lại Tam Thập Tam Thiên tận mắt nhìn thấy một số thứ.

Có điều hắn cũng không ngờ, thứ đầu tiên phải xem không ngờ ở trong tổ điện của Đế thị.

Nếu không phải có tên nội gián Đế Lưu này dẫn mình vào, sợ là mình không thể nhìn thấy.

- Ừ xem thì xem!

Con mắt ở trán Đế Lưu từ từ mở ra, một dòng kim quang vươn ra.

Chương 1676: Đế thị trường sinh kiếp

- Vù!

Ngay lúc một dòng kim mang đó, cũng tức là thần thức của Phương Hành vươn ra, tiếp xúc với khối bia đá, Phương Hành lập tức cảm giác đầu óc choáng váng, bên trong bia đá đó không ngờ sinh ra một sức hút đáng sợ, trực tiếp kéo tất cả thần hồn bên trong kim liên của hắn ra, sau đó đưa vào trong bia đá, biến đổi này tất nhiên khiến hắn kinh hãi, theo bản năng liền cho rằng đây là âm mưu của Đế Lưu, cố ý để bia đá này kéo kim liên ký sinh trong thức hải của hắn ra, hòng thoát khỏi mình.

Không đợi hắn phẫn nộ hét to, hắn đã liền không nói ra lời.

Vào khoảnh khắc này, hắn thậm chí ngay cả thần thức cũng không tỉnh táo, đột nhiên rơi vào trong ảo tượng vô tận.

Sau khi kiên định đạo tâm, Phương Hành trên cơ bản không thể lâm vào trong ảo tượng!

Bởi vì không có bao nhiêu ảo tượng có thể khiến hắn trầm luân!

Nhưng lúc này, hắn lại đột nhiên lâm vào trong ảo tượng, cơ hồ là không có một chút sức phản kháng nào.

Rất nhanh hắn liền minh bạch, đây là bởi vì không phải hắn rơi vào ảo tượng mà là một loại ký ức.

Hoặc là nói, đây là một loại văn bia, văn bia trên bia đá!

Trên bia đá này quả thật ghi lại rất nhiều thứ, nhưng nghiêm khắc mà nói, lại đều về một sự kiện.

Cái chết của gia chủ các đời Đế thị.

- Giết...

Bên tai Phương Hành nghe thấy tiếng hô, khi mở mắt ra thì nhìn thấy Thần tộc sinh linh bộ dạng quái dị hung tàn, giống như thủy triều xông về phía hắn, loại khí thế này cơ hồ sắp bao phủ hắn, mà chính hắn thì hóa thành một vị đại tướng thống quân, chung quanh đều là tu sĩ, theo mình xung phong liều chết, bọn họ xông vào trong đám Thần tộc sinh linh vô tận, không ngừng xung phong liều chết, không ngừng chiến đấu, đây là một hồi chiến đấu vô cùng thảm thiết, lại kéo dài vô tận, ước chừng tiến hành ba tháng, hắn cũng xung phong liều chết ba tháng.

Người bên cạnh hắn càng lúc càng ít, nhưng Thần tộc sinh linh đó lại dường như càng lúc càng nhiều!

Đến cuối cùng, chung quy chỉ còn lại một mình hắn, trên người không còn một chút tiên khí, bản thân bị trọng thương, đường đường là đại tu Độ Kiếp, thậm chí ngay cả khí lực để giơ binh khí lên cũng không có, cuối cùng, hắn bị vô số Thần tộc sinh linh vây khốn, xé nát nhục thân.

- Đó là một mảng tiên cảnh bao la.

Lại một lần nữa, Phương Hành giống như hóa thân thành một người khác, hắn đối mặt với ánh mắt lo lắng của vô số người, trên mặt lộ ra hào quang kiên nghị:

- Cho nên, bất kể những quái vật này hung tàn cỡ nào, cường đại cỡ nào, chúng ta cũng nhất định phải cướp lấy một nơi để sống, vì thế, tu hành ma công thì sợ gì? Các ngươi lo sẽ tẩu hỏa nhập ma, ta thì không lo, để ta bế quan tu luyện trước, đợi lúc ta thần công đại thành, ta sẽ giống như phụ thân suất binh xung phong, trong vạn quân lấy thủ cấp của yêu ma đó, mang tới trước lăng của cha ta tế bái.

Nhưng rất nhanh Phương Hành liền lại nhìn thấy, mình ở trong một động phủ u ám, tu luyện ma công tới tẩu hỏa nhập ma, thống khổ vạn phần, hắn muốn hét lên, muốn tìm người để cầu cứu, nhưng lại một từ cũng không nói ra được, cuối cùng lặng lẽ tịch diệt trong thống khổ vô biên.

- Nghe người ta nói, có một loại dị bảo trời ban, có thể giúp chúng ta đạp phá cảnh giới Độ Kiếp, chém giết, liều mạng cũng phải cướp về...

...

- Ta chính là tộc trưởng Đế thị, các ngươi dám đả thương ta?

Từng màn từng màn, nhất sinh nhất diệt, vô số ảo tượng hiện ra trong lòng Phương Hành, hắn trải qua trạng thái sắp chết của vô số người, cùng với ấn ký cuối cùng bọn họ lưu lại trên bia đá này, hắn nhìn thấy từng đời tộc trưởng của Đế thị, hoặc là bởi vì chém giết với Thần tộc mà vẫn lạc, hoặc là bởi vì cố tăng tu vi, tẩu hỏa nhập ma mà vẫn lạc, hay là trong lúc tranh đoạt tiên mệnh với tiên nhân cùng đến từ Thiên Nguyên mà vẫn lạc, thậm chí còn có một số người bị một số thích khách thần bí ám sát, cuối cùng vẫn lạc một cách không cam lòng.

Nếu những vẫn lạc này đều coi như bình thường, nhưng ảo tượng về sau lại khiến hắn càng lúc càng cảm thấy cổ quái!

- Không ngờ, lão bất tử kia đột phá đến cảnh giới mới, ta cũng phải bế quan, đột phá tiếp.

- Đế thị ta gặp đại nạn, nếu không qua được kiếp nạn này, chẳng phải là sẽ cắt đứt hương khói sao? Các ngươi đi đi, để ta lấy!

- Ài, đây là một tạo hóa có một không hai, nếu có thể thành, ta chết có là gì, Đế thị nhất mạch sẽ trở thành chúa tể. . .

Lần này hắn nhìn thấy một kiểu chết khác, có một số Đế thị tiên chủ, khi lần mò cảnh giới tu hành mới, tiên nguyên nổ tung mà chết, có một số là ở gia tộc bị kẻ địch đuổi giết, liều chết đánh lui địch mà chết, cũng có một số, hoặc là nói rất nhiều người phải bỏ tính mạng khi tranh đoạt tạo hóa trở thành Thiên Đế với thế lực tiên gia khác mà chết.

- Đây là bia vinh quang mà tổ tiên của Đế thị nhất mạch lập ra à?

Trong ảo tượng vô tận, Phương Hành chỉ còn một tia tỉnh táo, trong lòng bắt đầu xuất hiện nghi hoặc vô tận.

Sau đó lại tiếp tục xuất hiện ảo tượng, khiến hắn lập tức phủ quyết ý tưởng này.

- Ta chấp chưởng thiên đình đã ba ngàn năm, thọ nguyên cũng đã đạt tới vạn năm, nếu cứ tiếp tục thì còn gì thú vị?

Hắn biến thành một lão giả dáng người khô gầy, lại địa vị cao quý vô cùng, co quắp trên một chiếc ghế cực lớn, trong điện trống rỗng, một người cũng không có, hoặc là nói, dưới điện đều là người, nhưng trong mắt hắn lại không có bất kỳ ai, trong cơ thể hắn dường như có lực lượng vô tận, dường như hắn chỉ cần giơ tay nhấc chân liền có thể làm được tất cả mọi chuyện, nhưng trong lòng hắn lại mỏi mệt đến cực điểm, vạn niệm đều không còn, lâm vào trong một loại thống khổ giống như tịch diệt, cuối cùng, hắn cười khổ một tiếng, tán đi một thân thần hồn!

- Đế tử tám ngàn năm, chưa bao giờ nghe thấy....

Hình ảnh lại xuất hiện, Phương Hành lại ngồi trên chiếc ghế trên cực lớn đó, lần này, hắn không mỏi mệt như vậy nữa, ngược lại tràn ngập phẫn nộ, hắn nhìn nam tử trung niên cũng đang phẫn nộ trước mắt, nghe hắn lớn tiếng gào thét:

- Ngươi làm Thiên Đế cũng đủ rồi, ngươi sao không chịu nhường ghế? Ngươi rốt cuộc muốn làm chúa tể vạn giới tới khi nào? Ta đã chịu đủ rồi, ta chịu ngươi luôn đè trên đỉnh đầu ta đủ rồi, cho nên, phụ vương, ngươi thoái vị đi, Thiên Đế này đến phiên ta làm...

- Phụ vương, ngươi già rồi, lại không có dũng khí tiến thủ, ngươi đã hai ngàn năm không phá cảnh, mà ta đã vượt qua ngươi, cho nên, nhường vương vị này đối với ngươi cũng không có gì là không tốt cả, ngươi ở lại chỗ này mà ẩn cư đi.

Rất nhanh hắn lại nhìn thấy một nam tử anh tuấn bá đạo, mặt mày tươi cười nói với hắn, lần này, hắn thậm chí không hề có cảm giác phẫn nộ, chỉ cảm thấy một sự khủng bố, bởi vì trong mắt hắn lúc này, nam tử kia, nam tử vốn vô cùng quen thuộc với hắn kia không ngờ có tu vi mạnh hơn hắn, đáng sợ hơn hắn, khiến hắn một ngón tay cũng không dám động đậy.

- Phụ vương à, ta đã thay đổi chủ ý, ẩn cư không phải là kết quả tốt nhất, chỉ cần ngươi còn sống, sẽ luôn có người sinh ra dã tâm với danh hào của ngươi, dao động sự thống ngự của ta, khiến ta phiền lắm, cho nên ngươi hay là. . . Trở về thiên địa đi!

Hình ảnh lại biến đổi, vẫn là nam tử đó, chỉ là lần này lại không phải là đang khuyên hắn thoái vị!

- Ngươi dựa vào cái gì mà cứ ngồi mãi trên vương tọa? Ngươi đã mấy ngàn năm rồi không để ý đến chính sự, vậy sao ngươi sao không trực tiếp thoái vị cho ta? Chư thiên vạn giới, hiện tại không ai hài lòng với ngươi cả, bọn họ đều nguyện ý để ta ngồi trên vương vị, cho nên, ngươi buông tay đi...

Lại một lần, hắn nhìn thấy vô số cao thủ, vây quanh hắn, sát khí như thủy triều ập tới.

- Ha ha, từ ngày ta đoạt vương vị của gia gia ngươi, ta đã biết sẽ có một ngày này, đến đây đi, con ta, tất cả của ngươi đều là ta dạy, ta cũng vẫn đang chờ một ngày này, hiện tại thi triển ra tất cả bản lĩnh của ngươi đi, xem hai cha con ta ai xứng đáng ngồi trên vị trí này hơn, người khác thì đừng quản họ làm gì, cho dù bọn họ hủy thiên đình...

Lại một lần nữa, Phương Hành nhìn thấy một người thanh niên xuất hiện trước mặt mình, sau đó triển khai đại chiến khuynh thế!

- Vù!

Không biết qua bao lâu, Phương Hành mới đột nhiên thoát thân khỏi ảo tượng vô tận, lại cảm ứng được thần thức tỉnh táo của mình, hắn có một loại cảm giác thoải mái giống như từ trong ác mộng tỉnh lại, loại cảm giác đó cơ hồ giống như là giải thoát.

- Ha ha, hiện tại ngươi đã biết lời nguyền của Đế thị nhất mạch ta rồi chứ?

Thanh âm của Đế Lưu vang lên, khiến Phương Hành tin mình quả thật đã thoát ly ảo tượng đáng sợ đó.

- Mẹ nó, Đế thị nhất tộc các ngươi đều nuôi ra cái hạng gì thế, giết cha mình mà như vui chơi vậy.

Phương Hành thở phào, lâp tức liền chửi ầm lên.

Cũng không trách hắn mắng khó nghe như vậy, thật sự hắn ở trong bia đá đó nhìn thấy rất nhiều thứ, quả thật giống lúc trước đã nghĩ vậy, tộc trưởng các đời của Đế thị, có đủ loại kiểu chết, thậm chí có một số đều không ghi lại trên bia đá, chỉ là biến mất rồi, có người tẩu hỏa nhập ma, có người bị ám sát, có người chết trận, thậm chí có một số là chán sống, tự mình giải thoát, nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu, trong đây kiểu chết nhiều nhất không ngờ là nhiều đời con giết cha mà chết!

Nhất là đến về sau, cơ hồ là liên tục mấy đời đều như vậy.

Loại cảm giác khiến thần thức của hắn quả thực đã trải qua sự tra tấn thống khổ khó có thể hình dung.

- Đây là số mệnh của Đế thị nhất tộc chúng ta!

Mà nghe thấy Phương Hành chửi ầm lên, Đế Lưu không ngờ không tức giận, ngược lại còn cười lạnh.

Hắn ngừng lại một chút, mới thản nhiên nói:

- Trong nhân thế có luân hồi, luôn có người phải chết, sau đó có người thay thế, nhưng tiên giới lại khác, có tiên mệnh, chỉ cần ngươi muốn, tránh khỏi tất cả kiếp nạn, thậm chí có thể sống sót vĩnh viễn, đây là trường sinh, nhưng trường sinh lại mang đến rất nhiều vấn đề, giống như Đế thị ta vậy, cho dù có thể trường sinh, lại không có Tiên Đế vĩnh hằng, luôn sẽ có nhi tử của ngươi tới giết ngươi, ngồi trên vị trí của ngươi. Giống như ta, bắt đầu từ ngày ta trở thành đế tử, ta biết rằng mình sớm muộn gì cũng sẽ phải tranh giành vị trí của phụ vương ta, nếu không phải ta giết hắn, thay thế hắn thì là hắn giết ta.

Khi nói đến đây, trên mặt Đế Lưu lộ ra một nụ cười vô cùng cổ quái, nói khẽ:

- Cầu trường sinh mà không được, ngược lại đời đời chết oan chết uổng, giống như bị nguyền rủa vậy, đây là Trường sinh kiếp trong truyền thuyết của Đế thị nhất mạch!

Chương 1677: Đế Lưu tương

Đời đời chết oan chết uổng!

Trên bia đá màu đen ghi lại tao ngộ của đế vương các đời của Đế thị nhất mạch, khiến cho tâm tình Phương Hành trở nên áp lực, có một loại tư vị không nói nên lời, chỉ cảm thấy tất cả đều hoang đường, nhưng hắn lại biết, những gì được ghi chép lại nhất định không phải là giả, bởi vì Đế thị nhất mạch cho dù muốn làm ghi chép giả, cũng chỉ có thể đổi những thứ xấu thành tốt, chứ không thể ghi lại bê bối của Đế thị, nói thật, bên trong mười gia chủ của Đế thị, có bảy tám người bị con cháu của mình trảm sát, cái này quả thật không phải là chuyện vẻ vang gì.

- Tên gia hỏa đó bảo ngươi dẫn ta đến xem bia đá này, rốt cuộc là có ý gì?

Bình tĩnh suy nghĩ, Phương Hành lại cảm thấy vô cùng cổ quái, tuy đây là bí mật bất truyền của Đế thị nhất mạch, cho dù mang ra cho ngoại giới thổi phồng, cũng chỉ là một món ăn ngon, chỉ là bất luận như thế nào, đây cũng là chuyện của Đế thị nhất mạch. Hắn nghĩ như thế nào cũng không hiểu, các lão gia hỏa trong quái tháp bảo mình xem bia đá này làm gì? Cái này thì có liên quan gì tới đại kiếp nạn?

- Ta sao biết dụng ý của bọn họ là gì?

Đế Lưu lãnh đạm nói:

- Ta chỉ là biết trong tổ điện này có một khối bia đá như vậy, hơn nữa dẫn ngươi tiến vào xem cũng không phải là việc khó gì, liền thuận miệng đáp ứng mà thôi, nếu không phải bọn họ đăc biệt đề xuất, ngươi ngươi cho rằng ta ta thích dẫn ngươi đi xem lắm à?

- Ta cũng không thích xem...

Phương Hành nói thầm một câu, trong lòng cũng cảm thấy không thích cho lắm.

- Hừ!

Đế Lưu không nói gì.

- Ngươi bị lão bất tử đó thuyết phục, có phải cũng có liên quan tới chuyện này không?

Cảm nhận được lãnh ý trong lòng Đế Lưu, Phương Hành cũng đột nhiên có xúc động, trầm giọng hỏi.

Đế Lưu lại không giấu diếm, thấp giọng bật cười, lộ ra có chút hung ác nham hiểm:

- Đương nhiên, nếu ta đã định trước phải quyết đấu với phụ vương, vậy ta tất nhiên phải chuẩn bị trước, để tránh đến lúc đó quá mức nhỏ yếu, sẽ khiến lão nhân gia thất vọng, dù sao, phụ vương ta cũng quá mạnh mẽ, nói hắn là người mạnh nhất của Đế thị từ trước tới nay cũng không ngoa, nếu không có trợ lực khác, ta vĩnh viễn không thể là đối thủ của hắn!

Phương Hành giật mình, trở nên cảnh giác, vội hỏi:

- Lão nhân kia hứa cho ngươi lợi ích gì?

Đế Lưu tựa hồ nghe ra vẻ đau lòng trong lời nói của hắn, cười lạnh một tiếng:

- Vị tiền bối kia nói ngươi khẳng định sẽ hỏi vấn đề này!

Phương Hành nói:

- Vậy thì sao?

Đế Lưu thản nhiên nói:

- Hắn bảo ta trả lời ngươi một câu!

Phương Hành lập tức có chút hưng trí:

- Nói gì?

Đế Lưu nói:

- Liên quan đéo gì tới ngươi?

Phương Hành lập tức ngây ra một thoáng, một lúc sau liều nổi giận:

- Lão bất tử này...

- Việc ta phải làm đã làm xong rồi, trở về thôi!

Đế Lưu lạnh lùng nói, muốn xoay người rời khỏi, nhưng cũng đúng lúc này, Phương Hành bỗng nhiên nói:

- Chậm đã.

Đế Lưu lập tức có chút bực mình, lại nghe Phương Hành tò mò nói:

- Nơi đó là gì?

Theo hướng Phương Hành chỉ nhìn lại, liền thấy Phương Hành lúc này là quan tâm tới một hàn đầm ở sau bia đá.

Bia đá đã nằm gần điểm cuối của tổ điện, nhưng lại không phải là điểm cuối, ở mặt sau bia đá còn có một mảng đất trũng, giống như là chạm ngọc, có một loại ngọc thạch phủ kín, bên trong hàn ý dày đặc, khiến người ta sợ hãi, lại tỏa ra tiên ý thấm vào lòng người, dường như có thể khiến lỗ chân lông cả người đều thông thoáng, cũng giống như trực tiếp đề thăng tu vi, chỉ có điều, nói là hàn đầm, chỉ là phiến đất trũng này có bộ dạng giống như hàn đầm, nhưng hiện giờ bên trong lại rỗng tuếch, chỉ ở chính giữa có một chút chất lỏng!

- Ài, chỉ còn ít thế thôi à.

Khi Đế Lưu nhìn về phía hàn đầm đó, lại cúi đầu thở dài một tiếng, dường như có chút mất mát.

- Đó rốt cuộc là thứ gì?

Phương Hành lại càng nhìn càng động lòng, có chút kích động vội vàng hỏi.

- Ngươi giả mạo thân phận của ta lâu như vậy, chẳng lẽ vẫn chưa thấy qua thứ này à?

Đế Lưu châm biếm, xem ra bị Phương Hành đoạt xá, hắn cũng không phải không có oán khí.

- Đúng là Đế Lưu tương à?

Phương Hành lập tức trở nên kích động:

- Không ngờ có nhiều như vậy?

Từ vừa rồi hắn đã phát hiện, chất lỏng trong hàn đầm này không ngờ chính là Đế Lưu tương mà hắn từng được ngửi, chỉ là không thể tin được bảo vật cỡ này lại dễ dàng hiện ra trước mặt mình như vậy, trong lòng không quá dám tin, nhưng nghe thấy khẩu khí này của Đế Lưu, hắn liền có thể xác định, trong lòng sao lại không kích động? Dù sao Đế Lưu tương hắn từng thấy, mỗi lần chỉ có một lọ, mà trong một lọ đó cũng chỉ có vài giọt mà thôi, nhưng trong hàn đầm đó lại là một cái vũng chu vi chừng ba thước.

Cộng lại sợ cũng không mấy vò?

- Đế Lưu tương cũng càng ngày càng ít, theo ghi chép trên cổ tịch của Đế thị, từng có cả một hàn đầm...

Đế Lưu trầm mặc hồi lâu, mới lãnh đạm lên tiếng.

- Cả một hàn đầm?

Phương Hành nghe mà ngây ra, con mắt ở trán Đế Lưu cũng sáng rực.

- ... Hơn nữa lấy đi không hết, mỗi lần lấy dùng đều có thể đầy lại!

- Còn có thể đầy lại?

Con mắt đó không chỉ sáng ngời, hơn nữa còn tỏa ra quang mang dọa người.

Đế Lưu lại bị bộ dạng này của hắn khiến cho nhíu mày:

- Có gì lạ đâu, ngươi cho rằng Đế thị nhất mạch ta có thể đứng sừng sững ở Tam Thập Tam Thiên mấy chục vạn, thậm chí gần trăm vạn năm mà không hề rung chuyển, cường giả xuất hiện lớp lớp lại không có vốn liếng tương ứng à.

- Ặc!

Liên tưởng đến truyền thuyết của Đế thị nhất tộc, cùng với những gì nhìn thấy trên bia đá vừa rồi, ai nấy đều vội vàng muốn làm thịt lão tử của mình sau đó thì tự ngồi lên vương vị, Phương Hành cũng không nhịn được mà cảm thán:

- Nếu giống như ngươi nói, vậy quả thật là không nhiều lắm, chỉ có một chút như vậy, chắc muốn đưa ngươi tới cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng khó, sau này còn tu luyện thế nào được?

- Không sao...

Thanh âm của Đế Lưu lại vang lên:

- Khi vị phụ vương vô địch của ta vẫn lạc, nó lại sẽ đầy lại.

Phương Hành nghe vậy liền ngẩn ra:

- Có ý gì?

Đế Lưu đã lộ ra có chút chán ngán, thản nhiên nói:

- Đế Lưu tương vốn là thiên địa tinh hoa, tốc độ sinh trưởng của nó quá chậm, đã không thể đuổi kịp sự tu hành của Đế tộc tiên nhân ta, chỉ có điều, ta từng nghe một vị Tiên Tôn nói, sự sinh trưởng của Đế Lưu tương cũng không phải hoàn toàn dựa vào thiên địa, khi mỗi một vị cường giả của Đế tộc ta vẫn lạc, nó đều sẽ một lần nữa đầy lại.

- Thế à?

Phương Hành lắc đầu, quyết định bỏ mặc, một lát sau, hắn không nhịn được thử thăm dò:

- Ta muốn...

Đế Lưu lạnh lùng cự tuyệt:

- Không thể!

Phương Hành lập tức quýnh lên:

- Vì sao không thể?

Đế Lưu lạnh lùng nói:

- Đừng quên ước định của chúng ta, không thể tổn hại tới lợi ích của ta!

Phương Hành cười nhạt:

- Đây không phải là lợi ích của ngươi, đây là của lão tử ngươi...

Đế Lưu căn bản khinh thường không thèm trả lời, hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi.

Trong lòng Phương Hành xoay chuyển rất nhanh, vội vàng khuyên bảo:

- Ê ê ê, đừng nóng giận, ta lấy một chút thôi được không?

Đế Lưu căn bản không để ý tới hắn, Phương Hành cũng có thể cảm nhận được oán khí của hắn.

Mắt thấy cách bảo bối đó càng lúc càng xa, Phương Hành bỗng nhiên hạ quyết tâm, cười lạnh:

- Này, nói cho ngươi biết nhé, đừng tưởng rằng bản đế tử... Không đúng, đừng tưởng rằng Phương đại gia ta không biết lão bất tử Thiên Ma đó đáp ứng ngươi cái gì?

Đế Lưu dừng chân, cười lạnh nói:

- Ngươi biết à?

Phương Hành cười lạnh, nói:

- Truyền thừa của bọn họ đều đã hứa cho ta rồi, còn có thể đáp ứng cho ngươi gì nữa? Nghĩ tới nghĩ lui, cái bọn họ có mà cái ta không cần, chỉ có ma tâm đó, ngươi chính là vì nó mới đáp ứng giúp ta phải không?

- Ma tâm?

Đế Lưu nghe xong cũng hơi giật mình, sau đó cười lạnh:

- Ngươi thực sự không rõ tầm quan trọng của nó!

- Quan trọng gì chứ?

Phương Hành nghĩ một chút, quyết định từ bỏ, cười lạnh nói:

- Theo ta nghĩ, ngươi chắc là ký thác hy vọng vào ma tâm, tương lai tiện đánh bại lão tử của ngươi, ta không biết đó là gì, cũng không quan tâm, có điều ta biết, bất kể là tu hành công pháp gì, đi theo con đường gì, cũng đều không thoát khỏi tài nguyên, cho dù ngươi là Đại Xích thiên đế tử, tương lai ta cũng sẽ thả tự do cho ngươi, nhưng ngươi liệu có đảm bảo có tài nguyên sung túc không? Nhưng ta thì lại không như vậy, đừng nhìn Phương đại gia ta tay trắng làm nên sự nghiệp, nhưng bảo bối ta có rất nhiều, ngươi ở bên trong thức giới, không thể không biết ngay cả Thái Hư Bảo Thụ cũng lọt vào tay ta rồi chứ? Tài nguyên của ta có thể nói là....

Nghĩ tới đây, nén một hồi mới nói:

- ... Dùng mãi không hết!

Đế Lưu trầm mặc một lúc, không ngờ giống như đang nghiêm túc nghĩ tới vấn đề này, qua một lúc mới nói:

- Ngươi chịu cho ta?

Phương Hành cười nói:

- Ngươi giúp ta, ta giúp ngươi, mọi người đều vui.

Ngừng lại một chút, thấy Đế Lưu không trả lời, hắn lại không nhịn được bồi thêm một câu:

- Hơn nữa ở trong thức giới của ta cũng phải trả tiền thuê nhà!

- Ngươi là người đầu tiên từ trước tới nay tiến vào Đế thị tổ điện của ta!

Đế Lưu qua mới chậm rãi lên tiếng:

- Nếu cho ngươi lấy Đế Lưu tương, ngươi cũng sẽ là người đầu tiên từ trước tới nay ở trong tổ điện lấy đi Đế Lưu tương, tuy theo cách nói của các tiền bối, phụ vương ta đang phong quan, trong khoảng thời gian ngắn không thể xuất quan, cũng không thể phân tâm, cho dù một người lấy đi Đế Lưu tương, hắn cũng sẽ không phát giác, nhưng sự kiện này vẫn không phải là nhỏ.

Phương Hành:

- Tiên dược à tiên dược.

Trong lòng Đế Lưu hạ quyết tâm, cắn răng nói:

- Chỉ có thể lấy một chút, hơn nữa phải cho ta một nửa!

Phương Hành lập tức mừng rỡ, cười nói:

- Ngươi yên tâm, ta chỉ lấy một vò thôi.

Nói xong, vội vàng thúc giục Đế Lưu đi tới, cùng lúc đó, thần niệm ở trong thức giới lật đi lật lại, cuối cùng cũng tìm được một bình rượu, sau đó lấy, đưa cho Đế Lưu, nhảy vào trong đầm.

Nhưng Đế Lưu đứng trước hàn đầm lại ngừng lại, nghiến răng nghiến lợi.

- Sao thế, mau lấy đi.

Phương Hành sốt ruột, không nhịn được lại thúc giục.

Đế Lưu nhìn bình rượu kia, cố nén lửa giận trong lòng:

- Trước tiên cất cái vại này của ngươi đi.

Phương Hành có chút chột dạ giải thích:

- Cái này tuy thoạt nhìn thì giống cái vại, nhưng quả thật là bình rượu mà.

Chương 1678: Máu tràn Đại Xích thiên

Phương Hành cuối cùng vẫn khó có thể nghĩ thông, các lão bất tử trong quái tháp rốt cuộc muốn mình nhìn thấy gì trên bia đá của Đế thị, bởi vì từ nội dung bên trong bia đá này cho thấy, quả thật không có gì đáng để thăm dò, chẳng qua chỉ là sự vẫn lạc của gia chủ các đời của Đế thị mà thôi, mặc dù có rất nhiều kết cục không tốt, lại không phải toàn bộ, trên tổng thể mà nói, đây chỉ có thể được coi là ghi chép không hoàn chỉnh, bên trong chắc không che giấu bí mật gì, cho dù là trường sinh kiếp Đế Lưu nói, cũng chỉ là một cách nói bao quát mà thôi, ít nhất thì Phương Hành không thật sự nhìn thấy có nguyền rủa gì cả, không có ảnh hưởng của ngoại lực.

Đương nhiên, quan trọng hơn chính là, hắn không thấy được trong bia đá này có truyền thừa gì.

Lúc trước những người trong quái tháp dụ hoặc hắn, chẳng những muốn hắn nhìn thấy một số cố sự, còn sẽ trao cho hắn truyền thừa của bọn họ, đây cũng là chỗ mà Phương Hành chú ý nhất, mà bên trong này này rõ ràng không có truyền thừa gì!

Cũng ở trong bia đá, cảm nhận được áp lực vô biên, đã trải qua vô số tử kiếp, mấy thứ này dường như sau khi Phương Hành ly khai bia đá cũng cứ vậy tiêu tán, giống như từ trong một cơn ác mộng bất ngờ tỉnh dậy, loại cảm giác áp lực này cũng lập tức tan thành mây khói, nhưng ở sâu trong thâm tâm, lại để lại đại lượng lạc ấn, mấy thứ này cũng giống như là một loại tích uẩn, chậm rãi tích tụ sâu trong thần hồn của Phương Hành!

Đương nhiên, mấy thứ này quá mức huyền ảo, cho dù là Phương Hành cũng không ý thức được sự tồn tại của chúng.

So sánh với lần xem bia đó, hắn kích động với Đế Lưu tương phát hiện về sau hơn.

Dưới yêu cầu cưỡng chế của Đế Lưu, cũng chỉ đành thu hồi cái vại mà hắn gọi là bình rượu, dùng bình rượu bình thường để chứa đầy hai bình, trong mỗi bình sợ là không dưới bảy tám cân, đã hẹn trước với Đế Lưu rồi, một bình cho hắn, một bình cho mình, sau đó đều thu vào thức giới, đến lúc này, mới có thể nói là cảm thấy mỹ mãn, công đức viên mãn, cuối cùng cảm thấy không vào tổ điện này một chuyến vô ích.

Trong lòng cũng cảm thấy vô cùng may mắn, không ngờ Đế Lưu tương lại dễ tới tay như vậy, thậm chí là ở chung quanh hàn đầm, ngay cả trận pháp cấm chế cũng không có, có điều nghĩ lại cũng hiểu, tổ điện này bản thân chính là cấm chế mạnh nhất rồi, nếu không phải hắn mượn nhục thân của Đế Lưu để vào đây, vậy chắc cho dù hắn là Đại La Kim Tiên, thậm chí là ba vị Tiên Tôn mạnh hơn cả Đại La Kim Tiên bình thường cũng đừng hòng vào được điện này, lấy được một giọt Đế Lưu, tất cả chỉ có thể nói là vận khí của Phương đại gia hắn!

- Đế tử vẫn chưa ra.

Cũng đúng lúc này, ngoài tổ điện có một tiếng hét lớn truyền vào.

Thanh âm này cực kỳ mỏng manh, dường như trải qua địa vực vô tận mới tới được nơi này.

- Đế tử vẫn chưa quay ra.

Thanh âm lại vang lên, so với vừa rồi thì vang hơn mấy phần.

Rồi sau đó từng tiếng hét lớn vang lên, càng lúc càng vang, giống như từng tầng sóng cuộn truyền tới.

Đế Lưu tất nhiên minh bạch, đây là ba vị Tiên Tôn ở bên ngoài sốt ruột, bọn họ có lẽ là cho rằng mình lúc này vẫn chưa ra, lo mình ở bên trong xảy ra bất ngờ, nhưng bọn họ căn bản lại không thể tiến vào, cũng chỉ có thể canh giữ ở bên ngoài, vận chuyển thần thông hét to, từ trong thanh âm này, cũng có thể nghe ra được, ba vị Tiên Tôn này quả thật là đang sốt ruột vạn phần, lo lắng cho an nguy của đế tử!

...

- Đây là tổ điện của Đế thị, tuy hung hiểm vạn phần, nhưng Đế thị huyết mạch ở bên trong chắc không có nguy hiểm gì?

Mà lúc này, Phổ Hóa Tiên Tôn ở ngoài tổ điện cũng đang nhíu mày, trong lòng nghi ngờ vạn phần, thậm chí ánh mắt cũng có chút hoảng sợ, ba vị Tiên Tôn bọn họ thần thông quảng đại, địa vị cao cả, ở Đại Xích thiên ngoài Tiên Đế ra thì bọn họ đứng đầu, có thể nói là không gì không làm được, nhưng tổ điện lại là cấm địa duy nhất đối với bọn họ, bởi vậy sau khi phát hiện Đế Lưu chậm chạp chưa ra, bọn họ thật sự có chút không kiềm chế được, vạn nhất vị đế tử này ở ở bên trong gặp phải bất trắc gì, vậy ba người bọn họ sẽ to tội!

- Thật sự không được rồi, để Đế Uyển vào xem thử nhé?

Thanh Tĩnh Tiên Tôn không nhịn được liền đề nghị chỉ là vừa nói đến đây, trong lòng lại vô cùng lo lắng.

- Không được, tổ điện không thể vào tùy tiện, ngươi có biết bên trong có cái gì...

Lăng Hư Tiên Tôn lại lạnh lùng cự tuyệt, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Thanh Tĩnh Tiên Tôn trong lòng cả kinh, minh bạch dụng ý của hắn:

- Đế Lưu điện hạ liệu có lấy... thứ đó đi không?

Phổ Hóa Tiên Tôn cũng cả kinh nói:

- Không được Tiên Đế cho phép, người tự tiện lấy Đế Lưu tương đều phải chết, không có ai không ngoại lệ cả.

- Hắn chắc... Không lớn gan vậy chứ?

Ngay cả Lăng Hư Tiên Tôn cũng có chút không dám xác định.

- Thúc giục cái gì, ở Đế thị tổ điện ta chẳng lẽ lại xảy ra bất trắc gì được à?

Cũng đúng vào lúc này, chợt nghe thấy phía dưới có một tiếng hừ lạnh, lại thấy mây mù tan đi, để lộ một con đường, Đế Lưu thân mặc hắc giáp chậm rãi từ trong tổ điện đi ra, sắc mặt hơi có chút âm trầm, cho dù là đối với ba vị Tiên Tôn cũng không quá khách khí.

- Đế tử, ngươi vừa rồi ở bên trong. . .

Phổ Hóa Tiên Tôn thấy Đế Lưu, trong lòng cả kinh, vội vàng thấp giọng hỏi.

- Chỉ là cảm hoài tiên tổ, tĩnh tọa một lát mà thôi.

Đế Lưu thản nhiên mở miệng, không nhắc tới chuyện khác.

- Ừ.

Lăng Hư Tiên Tôn mắt sáng như đuốc, nhìn lướt qua người Đế Lưu, với tu vi của hắn, tất nhiên có thể liếc một cái là nhìn thấu toàn thân của Đế Lưu, cho dù là tiểu thế giới bên hông Đế Lưu cũng không cản được thần thức của hắn, nếu bên trong giấu Đế Lưu tương, vậy hắn lập tức có thể cảm giác được khí tức tương ứng, có điều nhìn qua, phát hiện trên người Đế Lưu quả thật không giấu diếm gì, mới hơi yên tâm.

Mà Đế Lưu thì rõ ràng không lo sẽ bị bọn họ phát hiện ra gì, chẳng hề để ý, cười lạnh một tiếng, ngẩng mặt lên, tựa cười mà như không phải cười nói:

- Ba vị Tiên Tôn, để cho các ngươi yên tâm, cũng để cho chúng tiên của Đại Xích thiên yên tâm, cho dù là đối mặt với chỉ trích vô vị này, bản đế tử vẫn vô cùng phối hợp, đi một vòng trong tổ điện, hiện tại...Chắc không còn ai hoài nghi thân phận của bản đế tử nữa chứ?

Nghe hắn nhắc tới việc này, ánh mắt của ba vị Tiên Tôn nhất thời thắt lại, nhìn nhau một cái.

- Đại Xích thiên đế tử, tôn quý vô song, lão phu vốn không tin có người to gan lớn mật, dám giả mạo đế tử. . .

Yên lặng một thoáng, Lăng Hư Tiên Tôn lại nhẹ nhàng mở miệng, thản nhiên giải thích.

Lúc này trong lòng ba người bọn họ tất nhiên không thể nói là hết sạch nghi ngờ, chỉ có điều từ hồn đăng được châm lên, quả thật có thể xác định Đế Lưu chính là Đế Lưu, điểm này là không cần hoài nghi, mà đường đường là đế tử, bị người ta hoài nghi, thậm chí nói là bị người ta vu hãm, đó cũng quả thật không phải chuyện nhỏ, thậm chí nói bởi vì người khác nghi ngờ, liền tự mình vào tổ điện để nghiệm chứng bản thân, nói là ủy khuất thôi thì không đủ!

Thân là ba vị Tiên Tôn, bọn họ tất nhiên biết nên làm như thế nào, lời này chính là đang trấn an.

Coi như là câu trả lời cuối cùng, bọn họ đã thừa nhậnthân phân đế tử chân chính của Đế Lưu!

- Vậy thì tốt!

Đế Lưu trong lòng tất nhiên cũng minh bạch, gật đầu đáp ứng, sau đó cười lạnh một tiếng, bước về phía trước.

Hắn hành tẩu trong hư không, đi rất nhẹ nhàng, nhưng mỗi một bước bước ra, trong lòng chúng tiên đều như vang lên một tiếng nổ.

Bởi vì phía hắn đi tới lúc này chính là Đế Nhai đang bị tiên binh bao vây.

- Điện hạ. . . Hoàng huynh. . . Ca ca. . . Tam ca ca, ngươi đừng. . . Đừng giết ta mà...

Đế Nhai lúc này sớm sợ tới mặt cắt không còn hột máu, cả người cơ hồ là xụi lơ xuống đất, run giọng hô to, nhìn Đế Lưu bước về phía mình, hắn thật sự có chút không chống đỡ được, nhìn hắn quả thực giống như nhìn thấy ma thần vậy, mấy lần cố lấy dũng khí, vận chuyển tiên lực để đào tẩu, nhưng lại không thể nào làm được, dù sao hắn quả thật cũng biết, tu vi của mình quá kém, nếu dám chạy trốn, vậy chỉ sợ một tiên tướng bình thường cũng có thể trấn áp hắn!

- Đế Nhai, ngươi đúng là một phế vật.

Đế Lưu nhìn hắn, nhếch miệng cười, chậm rãi giơ tay lên.

- Đừng, đừng, ta nguyện ý. . . Ta nguyện ý để hút ra tiên mệnh.

Đế Nhai hô to cả người đều lâm vào tuyệt vọng.

Dù sao tuy hắn nói như vậy, nhưng bản thân trong lòng cũng minh bạch, tiên mệnh là không thể bị hút ra!

Mà khi hắn lớn tiếng hô lên một câu này, một chưởng đó của Đế Lưu đã vỗ tới đỉnh đầu của hắn.

Không hề dài dòng lằng nhằng, tiên uy đáng sợ ầm một tiếng trút vào trong cơ thể hắn.

Cả người Đế Nhai đều ngây ra, một lúc sau, hai hàng huyết lệ thuận theo gò má chảy ra, sau đó thì trực tiếp nổ tung như mưa.

Sau đó, Đế Lưu lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng, lau máu tươi trên bàn tay, nhìn về phía một người.

Chính là Đế Uyển!

Nàng ta lúc này cũng bị hung khí trên người hắn chấn nhiếp, sắc mặt kinh nghi bất định, một lúc sau, bỗng nhiên hô to:

- Ngươi. . . Ngươi đừng tới đây, ngươi là giả, ngươi là hàng giả. . . Cho dù ngươi có thể lừa gạt thần linh của tổ tiên trong tổ điện, nhưng không lừa được ta. Ngươi căn bản không nhớ rõ chuyện lúc trước, bằng không ngươi trả lời ta đi, trước đây ngươi và Đế Tôn ca ca từng đánh một trận, là ai thua ai thắng?

Trước đây nàng ta lợi dụng vấn đề này để hỏi Phương Hành, cũng chính bởi vì lúc đó Phương Hành tránh không đáp, mới khiến nàng ta trong lòng bắt đầu xác định lời nói của Độc Long Tử là thật, mới tin Đế Lưu không phải là Đế Lưu thật sự, mới có một loạt an bài đã phát sinh về sau.

Lúc này, vì muốn sống, nàng ta trong lòng linh quang chợt lóe, lại vội vàng hỏi ra vấn đề này.

- Lần đó bị phụ vương ngăn cản, căn bản không hề đánh.

Đế Lưu biết nàng ta đang nói chuyện gì, cười khẽ trả lời, lộ ra hàm răng trắng ởn.

- Cái này...

Đế Uyển cả người đều ngây dại, một câu cũng không nói ra được.

Mà Đế Lưu thì cười lạnh lẽo, lại giơ tay lên, giống như lúc trước đối mặt với Đế Nhai.

- Chậm đã!

Nhưng cũng đúng vào lúc này, Lăng Hư Tiên Tôn cuối cùng không nhịn được, một đạo thân ảnh lướt tới cản trước người hắn và Đế Uyển.

Đế Lưu thấy một màn này, sắc mặt thay đổi, phẫn nộ quát:

- Lão già kia, ngươi dám ngăn cản ta?

Một tiếng hét lớn này chấn kinh tứ vực, khiến chư tiên sợ hãi.

Cho dù ngươi là đế tử, cho dù Tiên Đế phong quan. . .

Ngươi cũng không nên nói ra những lời này với Lăng Hư Tiên Tôn, bối phận cao nhất, tu vi cao nhất trong ba vị Tiên Tôn chứ.

. . . Đương nhiên, ở trong lòng chúng tiên lại lờ mờ cảm thấy đây mới đúng là Đế Lưu!

Chương 1679: Máu tràn Đại Xích thiên (2)

- Lão hủ không dám ngăn cản đế tử, chỉ có điều. . .

Lăng Hư Tiên Tôn nhìn thẳng vào hai mắt đầy hung quang của Đế Lưu, nhìn rất lâu, khi xác định hung quang này giống như thực chất, không phải là ngoài mạnh trong yếu, hắn cũng giống như cuối cùng đã hiểu ra gì đó, nghi ngờ trong lòng cũng mất hết, chậm rãi cúi mắt, không nhìn Đế Lưu, thanh âm cũng lộ ra vẻ trầm thấp, chậm rãi mở miệng nói:

- ... Đế Nhai tự ý luyện hóa tiên mệnh, tự tìm đường chết, để tránh hắn ảnh hưởng đến Tiên Đế đang phong quan, giết thì giết, có điều tuy Đế Uyển có sai trước, nhưng dù sao cũng chưa luyện tiên mệnh, hơn nữa nàng ta cũng là muội muội duy nhất của điện hạ, theo lão phu thấy, hay là tha cho nàng ta một mạng đi?

- Ha ha, lão Tiên Tôn là đang cầu tình ta à?

Đế Lưu cười cười.

Lăng Hư Tiên Tôn trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng gật đầu:

- Lão phu quả thật là đang cầu tình với điện hạ.

- Ha ha.

Đế Lưu cũng không trả lời, phá lên cười.

Mà lúc này Đế Uyển cơ hồ đã ngất đi, đại khái nàng ta cũng không ngờ, một chiêu mà mình cho rằng đã thua, cuối cùng lại cứu được mạng mình.

Đế Nhai quả thật là nên chết!

Hắn vì thắng mình, hạ một nước cờ diệu nhất trong cả đời này của hắn, trực tiếp luyện hóa tiên mệnh, đoạt đi tất cả tiên cơ, nhưng cũng chính vì nguyên nhân này hắn mới chết tới không thể chết thêm được nữa, dù sao đế tử có tiên mệnh chỉ có thể có một, nếu Đế Lưu là giả, vậy tất nhiên hắn thắng tất cả, nhưng nếu Đế Lưu là thật, Đế Nhai sẽ không thể không chết, trên thực tế cho dù Đế Lưu không ra tay, ba vị Tiên Tôn cũng sẽ đưa hắn tới trảm tiên đài, cho nên ba người bọn họ lúc Đế Lưu hạ sát thủ với Đế Nhai, mặc kệ không hỏi, nhưng Đế Uyển thì khác, tuy nàng ta quả thật cũng từng có dị tâm, nhưng dù sao vẫn chưa luyện hóa tiên mệnh, vậy còn có khả năng sống sót.

Nhất là ba vị Tiên Tôn, không thể khi Tiên Đế phong quan, để mặc Đế Lưu trảm sát tất cả huynh đệ tỷ muội của hắn!

Cũng chính bởi vậy, vào khoảnh khắc cuối cùng, ba vị Tiên Tôn quát dừng Đế Lưu!

Mà Đế Lưu cũng chỉ hơi quay đầu nhìn về phía bọn họ, rồi cười cười, không nói gì, hắn cũng phát hiện, ba vị Tiên Tôn không phải là nói dối, bọn họ thực sự muốn ngăn cản mình, sau khi thầm nghĩ trong lòng, liền mỉm cười nói với ba vị Tiên Tôn:

- Ba vị Tiên Tôn nếu có ý kiến gì, hay là không ngại nói ra hết một lượt đi, cũng đỡ phiền phức.

Ba vị Tiên Tôn đều cảm nhận được hung khí trong lòng hắn, vẻ mặt đều nghiêm túc.

- Chúng ta sẽ không ngăn cản đế tử, chỉ là Tiên Đế chắc hẳn cũng không muốn sau khi xuất quan nhìn thấy cục diện đế tử huynh muội tương tàn.

Thanh Tĩnh Tiên Tôn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng chậm rãi mở miệng, như ám chỉ gì đó.

Đế Lưu hơi ngây ra, gật đầu cười nói:

- Điều này cũng đúng.

Sau đó ánh mắt hắn lướt một lượt, quay đầu nhìn về phía những người khác, nói:

- Còn gì nữa không?

Ba vị Tiên Tôn lại trầm mặc hồi lâu, rất lâu sau, Lăng Hư Tiên Vương mới nói:

- Không còn gì nữa, ngươi dù sao cũng là đế tử!

Chỉ một câu này, Đế Lưu liền minh bạch rất nhiều điều, bật cười.

Mà khi hắn cười, lại không biết có bao nhiêu người trong lòng bắt đầu lạnh toát.

Bởi vì những lời này của ba vị Tiên Tôn không nghi ngờ gì nữa đã tỏ rõ một loại thái độ, cũng là một loại dung túng.

Sau khi nói xong, ba vị Tiên Tôn đồng thời lựa chọn rời khỏi, chỉ là lúc rời đi, lại mang theo Đế Uyển đã cả người xụi lơ, để lại Đại Xích thiên chư tiên mặt đầy hoảng sợ, ai nấy vẻ mặt áp lực bất an, nhìn về phía Đế Lưu giống như nhìn một hung thần nuốt người, cũng không biết Ma Vương này sắp sửa bắt đầu xuống tay từ, muốn cắn nuốt ai.

- Ha ha, hiện tại ngẫm lại cũng thấy thú vị, khi ta đắc thế, người bên cạnh ta ai nấy đều địa vị tôn sùng, khiến người ta kính sợ, nhưng ta vừa chết, thuộc hạ của Đế Thích liền giết sạch người bên cạnh ta, nhưng sau khi Đế Thích chết, ta vừa muốn giết sạch người bên cạnh Đế Thích, thực sự không hiểu vì sao, giết tới giết lui lẫn nhau, giết đều là người của Đại Xích thiên.

Thanh âm của Đế Lưu chậm rãi vang lên, dường như có chút bất đắc dĩ, lại khiến người ta trong lòng run lên.

Chẳng lẽ đế tử này sau ngàn năm trở về, có chút thay đổi tính tình, không còn hiếu sát như xưa?

- Có điều, nếu tất cả mọi người làm như vậy, vậy ta cần gì phải thay đổi.

Nhưng lời nói kế tiếp của Đế Lưu lại khiến tất cả mọi người kinh hãi, sau đó hắn đột nhiên phá lên cười.

- Bắt đầu từ ngươi đi!

Đế Lưu quay đầu nhìn về phía Vân gia, mặt mày tươi cười.

Vân gia Tiên Quân hào xưng là Ác Long dưới trướng Đế Thích, lập tức thay đổi sắc mặt, thân hình lảo đảo. Lúc tiên quân tiên tướng ở chung quanh ùa lên, bao vây hắn, thậm chí vẫn không có phản kháng, trên mặt cũng không nhìn thấy hận ý, chỉ còn lại vẻ tuyệt vọng, hơn nữa không chỉ là hắn, ngay cả cấp dưới của Đế Thích khác, sau khi cây đại thụ Đế Nhai này ngã xuống, ai nấy cũng đều giống như mất đi xương cốt, trong tiếng cười to của Đế Lưu, tất cả đều xụi lơ.

- Tiên Quân Vân gia, đại tiên tướng Tằng Hà, tiểu Tiên Quân Yêu Khôi... Mạo phạm đế tử, tội đáng chết vạn lần!

- Tiên Quân Phi Tương, Thất Muội thiên Hỏa Ly... Giấu diếm dã tâm. Xúc phạm tiên luật. Đưa lên trảm tiên đài.

- ...

- ...

Từng đám tiên tướng tiên quân đều bị đưa lên trảm tiên đài, đầu rơi xuống đất.

Từng tòa động phủ bị tiên binh hung hãn phá phủ xông vào, từ trên xuống dưới, cả người lẫn linh thú, đều bị trảm sát.

Từng tông phái, tất cả đều bị nhổ tận gốc, diệt truyền thừa.

Từng gia tộc đều bị xua đuổi, hoặc là bỏ tù, hoặc là trực tiếp một đao giết phăng.

Trong ba ngày tiếp theo, Đế Lưu thực sự thỏa mãn ảo tưởng của mọi người đối với hắn, ở Đại Xích thiên giết cho máu chảy thành sông, so với ngàn năm trước, khi Đế Thích sau người trảm sát cấp dưới của hắn thì còn hung ác điên cuồng hơn, cơ hồ không buông tha bất kỳ một đạo thống và thế lực cấu kết, hoặc là từng hợp tác với Đế Thích, quả thực chính là giết tới điên rồi, trên trảm tiên đài, từng tốp người bị dẫn lên, cuồng sát ác trảm, mà tầng dưới chót của Đại Xích thiên thì lại có thêm tội tù sung quân, tiếng kêu oan, tiếng hô kinh thiên động địa.

Trong bóng tối, đã có không biết bao nhiêu tiên quan không nhìn được nữa, âm thầm đi cầu ba vị Tiên Tôn, hy vọng có thể áp chế đế tử một chút.

Nhưng lúc này, ba vị Tiên Tôn không ngờ đều bảo trì trầm mặc, thờ ơ lạnh nhạt đối với việc này.

Trừ bảo vệ Đế Uyển, lại ngăn cản Đế Lưu động thủ với Thanh Huyền vực chủ ra, bọn họ không làm một chuyện gì, ngay cả lúc Đế Lưu xuất thủ bắt tất cả mọi người trong gia tộc của Tử Huyền tiên soái vào tù, bọn họ cũng đều không ra mặt ngăn cản.

Dường như, bọn họ trực tiếp ngầm đồng ý với cuộc thanh tẩy của Đế Lưu!

- Giết nhiều người như vậy có thích không?

Sau khi Đế Lưu giết ba ngày ba đêm, Phương Hành không nhìn được nữa, vô cùng bất lực.

Đế Lưu Lúc này đang ngồi trên tiên sơn đối diện trảm tiên đài, chậm rãi nhìn từng loạt từng loạt đầu người rơi xuống, thản nhiên tự tại, mà con mắt ở trán hắn lại nhắm chặt, đồng thời không nhịn được oán thầm trong lòng.

- Ta chỉ ngại đầu người trên trảm tiên đài quá ít, không phát tiết được hết uất hận trong long ta!

Đế Lưu lại lạnh lùng cười, nói một cách thoải mái đến cực điểm.

- Trước kia giả vờ bộ dạng của ngươi, vẫn luôn không hiểu, sao người khác vừa gặp ta, không phải muốn giết ta thì chính là sợ tới quỳ gối dập đầu, mà hiện giờ ta cuối cùng cũng minh bạch, đây con mẹ nó chính là tự ngươi gây ra, thực sự không trách được ai.

- Hừ, nếu bọn họkhông sợ ta, vẫn còn sát tâm với ta, vậy chứng tỏ ta giết vẫn chưa đủ.

Đế Lưu cười lạnh, Phương Hành cũng có thể cảm giác được sát khí trong lòng hắn lại tăng thêm một phần.

Hắn cũng biết, đối với Đế Lưu này mà nói, hiện giờ giết người thật sự vẫn không đủ, với tính tình của hắn, nếu đã phóng tay đại sát, vậy phải giết cho thống khoái, chẳng những người trong Đại Xích thiên phải giết, ngay cả người trong mấy phương thiên giới như Thanh Huyền thiên, Ám Sương thiên, Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, Thất Muội thiên, Ám Ảnh thiên, Thượng Thanh thiên có khuynh hướng ngả vào Đế Thích cũng phải giết, hắn muốn mượn biển máu lần này để giết người, thành lập uy nghiêm của mình, trên trình độ nào đó, thậm chí lại biểu thị công khai với chư thiên vạn giới về sự trở lại của mình.

Nếu thực sự để hắn giết như vậy, đừng nói là ba ngày, e là ba tháng cũng không đủ.

- Ài, dừng đi, còn giết nữa cũng chẳng được gì, quá lãng phí.

Cho tới hiện tại, trong lòng Phương Hành đã có chủ ý, cười nói:

- Ta biết ngươi muốn lập uy, có ý đồ muốn bồi dưỡng ra ma ý của mình, chẳng lẽ đã giết tới trình độ này, lại vẫn cảm thấy chưa đủ à? Ha ha, còn giết tiếp, ta cũng cảm thấy nhàm chán, không bằng giao chuyện còn lại cho ta đi? Ha ha ha ha, ta nhất định khiến ngươi càng thống khoái hơn, càng có thể thể hiển thủ đoạn của chúng ta hơn...

- Ngươi muốn làm như thế nào?

Thật đúng là hơi ngẩn ra, sau đó cười lạnh hỏi.

- Đến lúc đó ngươi sẽ biết. . .

Phương Hành thầm bật cười, nói:

- Giết người luôn là thủ đoạn thấp kém nhất, rất không có hàm lượng kỹ thuật.

- Hắn đã giết ba ngày rồi, xem ra vẫn chưa có ý định thu tay, có cần ngăn cản hắn không?

Mà lúc này ở phía tây Đại Xích thiên, trong một dãy tiên cung trên mây, Tiên Tôn Tiên Tôn đang ngồi đối diện nhau, Phổ Hóa Tiên Tôn và Thanh Tĩnh Tiên Tôn đang đánh cờ, cả nửa ngày mới đi một nước, mà Lăng Hư Tiên Tôn thì ngồi xếp bằng dưới một gốc cây đào, trên đạo bào màu trắng rộng thùng thình dính đầy cánh hoa, tựa hồ là đang minh tưởng lĩnh ngộ, hoặc như là không nghĩ gì cả, chỉ hai mắt khép hờ ngửi mùi hoa đào.

Loại trầm tĩnh này không biết kéo dài bao lâu, vẫn là Phổ Hóa Tiên Tôn không nén được, nhẹ nhàng lên tiếng.

- Hắn đương nhiên sẽ không thu tay, chúng ta trước đó không phải đã đoán trước rồi sao?

Thanh Tĩnh Tiên Tôn cười nhạt, nói:

- Với tính tình của hắn, chắc kiểu gì cũng không trút sạch một ngụm ác khí này mới thôi, có điều cũng may, hắn để lại cho Đế Uyển một mạng, sau đó thì trảm Tán tiên, những thượng tiên này trừ mấy người của Vân gia quả thật đi lại thân cận với Đế Thích ra, người khác đều tận lực tránh đi, chính tiên cũng chỉ là hủy đạo thống, sau đó bắt vào tù mà thôi, đối với đám Đại La Kim Tiên như Thanh Huyền vực chủ, lại chỉ nói ngoài miệng, không thực sự động thủ, vẫn chưa ảnh hưởng tới gân cốt của Đại Xích thiên, ngược lại, cũng giúp chúng ta một chuyện, Đại Xích thiên người chiếm tài nguyên mà không làm việc quá nhiều, vừa hay thanh tẩy một phen.

Phổ Hóa Tiên Tôn nghe vậy, lại vẻ mặt sầu khổ, than:

- Người khác chỉ thấy Tiên Đế phong quan, lệnh cho chúng ta thống lĩnh tất cả sự vụ, nào biết đâu được nỗi khổ của ba người chúng ta, ài, một ngàn năm trước, vốn là hơn mười vị Tiên Vương, hiện giờ lại chỉ còn ba bán Tiên Đế, phân tán ở các tông phái thế gia trong thiên địa, cũng đều tập trung ở ba Tiên triều, mỗi người đều phải tu hành, mỗi người đều cần tài nguyên, làm gì cũng đều là người khác ban cho. Ba người chúng ta đều giật gấu vá vai.

Lăng Hư Tiên Tôn lúc này cũng mắt, thản nhiên nói:

- Lời này không thể truyền ra ngoài, nếu không Đại Xích thiên nhất định sẽ đại loạn.

Thanh Tĩnh Tiên Tôn cười nói:

- Tất nhiên không thể truyền ra ngoài, hơn nữa nhất định phải chống đỡ, mượn sự tức giận của đế tử này dọn sạch những thế gia đạo thống tư tàng phong phú lại không được trọng dụng, hoặc giết hoặc bỏ tù, tất cả tài nguyên sung vào của công, cũng là biện pháp hay?

Phổ Hóa Tiên Tôn cười khổ nói:

- Nếu để người ngoài biết suy nghĩ của chúng ta, e là sẽ mắng chúng ta ác độc nhỉ?

Ba người nói đến đây, trên mặt đều lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, nhưng cũng đúng vào lúc này, có một đạo lưu quang từ xa bay tới, bị Lăng Hư Tiên Tôn giơ tay lên tiếp lại, là một ngọc giản truyền sự, hắn dùng thần thức chiếu vào trong đó, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Thanh Tĩnh Tiên Tôn hiếu kỳ nói:

- Hắn lại muốn động tới tới người nào?

Vẻ mặt Lăng Hư Tiên Tôn cũng có chút cổ quái, đưa ngọc giản tới:

- Hắn không phải động tới người nào.

Thanh Tĩnh Tiên Tôn mặt lộ vẻ tò mò, cùng Phổ Hóa Tiên Tôn nhìn tới, sau đó hai người đồng thời biến sắc.

- Thế này còn ác hơn?

Qua một lúc, hai người bọn họ mới nhìn nhau một cái, cười khổ.

Chương 1680: Điên cuồng vơ vét của cải

- Đế tử nhân hậu, niệm trời cao có đức hiếu sinh, không muốn lấy nhiều mạng người...

Rất nhanh, liền có một tin tức truyền khắp Đại Xích thiên, quả thực khiến tất cả mọi người sợ ngây người.

Vị đế tử cơ hồ đã giết tới biển máu ngập trời, không ngờ lắc mình biến hóa, nói cái gì ơn dày, nói cái gì không muốn tiếp tục giết người nữa, sau đó thì cho những tiên đã lên, hoặc là sắp lên đoạn đầu đài một cơ hội, muốn bọn họ dâng tài nguyên tài bảo trong tay ra để đổi mạng, phàm là dâng ra đủ tài bảo, tài nguyên đủ trân dị, không những có thể miễn chết, còn có thể được tha tội, ngay cả chức quan cũng có thể giữ lại, đây trên cơ bản chính là lấy tài nguyên để chịu tội thay, tuy trong tiên luật của Đại Xích thiên cũng có cả nhà hỏi chém, tịch thu sạch gia sản, nhưng dâng ra tài nguyên có thể được tha tội, thậm chí tiếp tục làm quan thì thực sự là chưa từng nghe qua.

- Đế tử là nghèo tới điên rồi à?

Đại Xích thiên chư tiên quả thực chính là nghẹn lời, trong lòng đều đang oán thầm tên hung đồ này!

Trước đây hắn giết người thì cũng thôi, Đại Xích thiên người người đều đã đoán được, sau khi vị đế tử này trở về, tất nhiên sẽ triển khai một lần đại thanh tẩy, triệt để quét sạch thế lực vốn nguyện trung thành với Đế Thích, giống như lúc trước Đế Thích vừa lên vị trí đế tử, thanh tẩy toàn bộ nhân mã của hắn vậy, nhưng bất đồng là, lúc trước vị Đế Thích lên vị trí đế tử, Tiên Đế vẫn còn ở Đại Xích thiên, Đế Thích làm việc tất nhiên không dám quá đáng, mà hiện giờ, Tiên Đế đang phong quan, trong Đại Xích thiên không ai có thể quản được vị đế tử này, tất nhiên cũng mặc cho hắn làm xằng làm bậy!

Nhưng nếu hắn muốn giết người, đó là trên có lệnh, dưới có pháp, thế lực các phương ở thời đại Tiên Vương chinh chiến còn có thể sống sót, lại còn sợ đế tử sợ hắn chắc? Ngươi muốn giết, vậy cho ngươi giết, các nội tình tất nhiên sẽ giấu đi, lặng lẽ lẩn trốn, chờ Đông Sơn tái khởi, mà tội tiên bị hắn nhằm vào, trong lòng cũng biết mình trốn không được, môn nhân đạo đồ tất nhiên sẽ bảo vệ huyết mạch của mình, không đến mức chặt đứt truyền thừa, tất nhiên cũng cắn chặt răng, bảo vệ tất cả người tương quan!

Nhưng hiện giờ lại khác, vị đế tử này đột nhiên nổi lên đức hiếu sinh, cho bọn họ hy vọng sống sót, ở Đại Tiên giới ai ai cũng cầu trường sinh này, ai cam tâm lên trảm tiên đài ăn một đao chứ, tất nhiên sẽ dâng ra tài nguyên đang giấu diếm để đổi lấy một mạng, dưới tình huống như vậy, tài nguyên mà thế gia, đạo thống phía sau bọn họ giấu diếm sẽ đều bị bọn họ khai ra, sau đó nhân mã của vị đế tử này tất nhiên sẽ đưa ra danh sách càng nhiều tội tiên hơn!

Từng tội tiên bị áp giải lên trảm tiên đài, rồi lại được đưa xuống.

Từng đống tài nguyên lại chảy vào trong túi của vị đế tử này.

Những tiên quan phụng lệnh của Tiên Tôn, phối hợp với Đế Lưu điện hạ thanh tra chó săn dưới trướng Đế Thích đều sợ ngây người, bọn họ vốn là đi theo phía sau vị đế tử này, đế tử giết người, bọn họ sẽ phụ trách thanh tra tài nguyên của những người này, nhưng hiện giờ một là những tài nguyên này trực tiếp chui vào trong tay đế tử, bọn họ lại hai tay trống trơn, chỉ có thể ngơ ngác nhìn tất cả!

- Chẳng lẽ thực sự là Đế Lưu điện hạ ngàn năm không về, mất hết nội tình, cho nên mới khẩn cấp vơ vét của cải?

Có người thầm suy đoán, dở khóc dở cười.

Cũng có người than:

- Như vậy cũng không thể nói là không tốt, vị đế tử này thu tiền, vẫn tuân thủ lời hứa, không những không truy cứu quan hệ với điện hạ Đế Thích, thậm chí còn ra sức đề bạt, chỉ cần có thể bảo vệ được tính mạng, giữ được chức quan, chút gia tài này có tính là gì, sớm muộn gì vẫn có thể kiếm lại được, coi như chỉ là quân lệnh trạng quy phục Đế Lưu điện hạ, đừng có tiếc, cho hắn đi!

Đủ loại cách nghĩ, cũng đại biểu cho tâm lý của đại bộ phận tội tiên bị liên lụy, vì giữ mạng, tiếc gì vật ngoài thân?

Quan trọng hơn là, có một số tiên nhân, để biểu lộ ý nguyện trung thành với đế tử, vốn không có tội, nhưng cũng đến hiến tiên bảo.

Có điều dần dần, chư tiên cũng nhìn, vị đế tử này chỉ thích tiên dược, chứ không thích tiên bảo, điều này cũng khiến bọn họ thở phào, tiên dược dù sao cũng là loại tài nguyên tiêu hao, không giống như tiên bảo, đại bộ phận đều là vật giữ mạng của chúng tiên.

Đại Xích thiên vốn là sát khí lẫm thiên, đột nhiên liền biến thành bảo khí bức người!

Không biết có bao nhiêu người đang âm thầm suy đoán, trong mấy ngày ngắn ngủi này, có bao nhiêu tiên dược tiên tinh tiến vào trong túi của đế tử.

Có điều càng khiến cho người ta không ngờ là, công đức phổ này cũng chỉ là bước đầu tiên mà thôi!

- Thất Muội thiên đại trưởng lão Phong Sơn Đồng, Phong Nhứ Nhi, và tất cả tiên tướng ở chiến trường vực ngoại, nhiều lần bất kính với đế tử, to gan lớn mật, tội này khó tha, đế tử đã tru diệt tại chỗ để giương đế uy, song Thất Muội thiên mắt không có tôn thượng, thực sự là tội không thể tha tha.

- Bản đế tử nghe nói Thất Muội thiên có Thất Muội Hỏa Đảm, thiên xảo địa công, coi là chí bảo, có ý muốn xem.

Khi người Đại Xích thiên đang hiến vật quý, lại có hai gã tiên sứ chạy tới Thất Muội thiên, một người mang theo chiếu vấn tội của đế tử, một người lại mang theo thư của đế tử, trong chiếu vấn tội, kể mấy tội đại nghịch bất đạo của Thất Muội thiên, lời nói kịch liệt, khiến người kinh hãi, mà trong bức thư kia lại là thần bình ý tĩnh, không có nửa phần tức giận, chỉ hỏi Thất Muội Hỏa Đảm, hai gã tiên sứ phân biệt đưa thư và chiếu vấn tội tới, sau đó liền ở trong đại điện uống trà, thần thái nhàn nhã chờ đợi, xem Thất Muội thiên rốt cuộc sẽ có phản ứng gì!

- Quả thực là khinh người quá đáng!

Trung tâm quyền lực của Thất Muội thiên, trong Thất Muội Hỏa cung, lão tổ tông Thất Muội Hỏa Tổ phẫn nộ vỗ nát ngọc án, giận không thể át.

Dưới tay hắn, một đám Thất Muội thiên trưởng lão cùng gia chủ đều kinh hãi đảm chiến, không dám mở miệng.

Bọn họ tất nhiên minh bạch, Đế Lưu điện hạ này quả thực chính là... Không biết xấu hổ!

- Lão tổ bớt giận, tiểu nhi nghe nói, Đế Lưu điện hạ đó những ngày gần đây điên cuồng vơ vét của cải ở Đại Xích thiên, đã đạt tới trình độ điên cuồng rồi, hắn hiện giờ phái người đưa tới một chiếu vấn tội, một bức thư cá nhân, mục đích tất nhiên rất rõ ràng, là xem Thất Muội thiên chúng ta chuẩn bị nhận cái nào, nếu nhận chiếu vấn tội vậy giống như là nhận sai lầm mà Sơn Đồng trưởng lão và Nhứ Nhi đã phạm ở chiến trường vực ngoại, hắn sẽ trả thù, mà nếu nhận phong thì phải đưa Thất Muội Hỏa Đảm cho hắn, sau đó thì chuyện khác sẽ không nhắc tới nữa.

Gia chủ Thất Muội thiên cười khổ, chờ lửa giận của lão tổ vơi đi một chút, mới nhỏ giọng giải thích.

- Dụng ý của hắn là gì, lão phu chẳng lẽ không nhìn ra à?

Thất Muội Hỏa Tổ cả giận nói:

- Lão phu chỉ là không rõ, thằng nhãi này rốt cuộc lấy đâu ra đảm lượng, không ngờ dám uy hiếp lão phu như vậy, phải biết rằng, cho dù là Xích Tiêu Tiên Vương phụ thân của hắn, lúc trước khi tìm đến lão phu trao đổi việc kết minh cũng phải khách khí.

Gia chủ Thất Muội thiên cười khổ, hiện tại có thể so sánh với trước kia sao?

Trước kia người ta là Xích Tiêu Tiên Vương, nhưng hiện tại lại là Tiên Đế!

Trong lòng tuy bất đắc dĩ vạn phần, nhưng cũng chỉ có thể cố nín nhịn, nghĩ biện pháp giải thích:

- Trước đây Thất Muội thiên ta thân cận với Đế Thích điện hạ, Sơn Đồng trưởng lão và Nhứ Nhi cũng đúng là ở chiến trường vực ngoại mạo phạm hắn, chuyện này không tiện phân trần, ta thấy...

- Ngươi không cần phải nói nhiều!

Thất Muội Hỏa Tổ phẫn nộ đè tay xuống

dưới, trầm giọng nói:

- Lão phu vẫn chưa già tới hồ đồ, biết rõ nặng nhẹ, đế tử này một khi đã vô sỉ như vậy, một chút mặt mũi cũng không cần, đem việc này ra để cường hành lừa bịp vơ vét chí bảo của Thất Muội thiên chúng ta, vậy thì cứ thỏa mãn hắn! Thất Muội thiên ta mười vạn năm truyền thừa, Thất Muội Hỏa Đảm này cũng chỉ có ba viên, đưa một viên cho hắn đi, có điều món nợ này lão phu nhớ kỹ, ta cũng muốn xem Đại Xích thiên bọn họ đảo hành nghịch thi, được chim quên ná, đặng cá quên nơm, không nhớ công cũ, phần bá đạo này còn có thể kiên trì được bao lâu.

- Ài.

Gia chủ Thất Muội thiên thở dài trong lòng, thấp giọng đáp ứng.

Mà thư tương tự sau mấy ngày cũng được đưa tới chỗ của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, Thanh Huyền thiên và Thượng Thanh Thiên.

Mấy phương Thiên Vực này phản ứng lại khác nhau, Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên thì cảm thấy ủy khuất:

- Lúc ở chiến trường vực ngoại, chúng ta đã tỏ ý nguyện trung thành với hắn, còn giúp hắn không ít việc, sao đế tử này lại đột nhiên trở mặt, muốn đoạt Thập Thế Phượng Hoàng Linh của chúng ta? Mẹ nó, hắn nói là mượn tới xem, chí bảo thế này mà cũng mượn được à? Đưa cho hắn mượn thì hắn có trả lại không?

Nhưng tuy trong lòng vô cùng uất nghẹn, nhưng sau khi trải qua cả một ngày thương nghị, vẫn quyết định đáp ứng, dù sao ở Đại Xích thiên làm tướng làm quân, có rất nhiều người của các thiên vực, tất nhiên cũng không tránh được có rất nhiều người bị cuốn vào trong án Đế Thích, đế tử này rõ ràng là ra điều kiện dùng Thập Thế Phượng Hoàng Linh để đổi an nguy của những người này, mà Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên cuối cùng vẫn quyết định, bỏ ra một cây Thập Thế Phượng Hoàng Linh để đổi lấy an nguy và địa vị của nhân mã Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, cũng là một chuyện có lời!

Suy nghĩ của Thượng Thanh Thiên cũng tương tự với Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên.

Cũng là Thanh Huyền vực chủ của Thanh Huyền thiên, trải qua một phen cân nhắc, kỳ thật trước đó, Đế Lưu muốn động tới hắn rồi, chỉ có điều hắn là Đại La Kim Tiên, đường đường là vực chủ một phương Thiên Vực, được ba vị Tiên Tôn cường hành bảo vệ, nhưng hận ý của Đế Lưu đối với hắn rất rõ ràng, hiện giờ đế tử này bỗng nhiên thay đổi sách lược, không muốn quyết liệt với hắn tới cùng, chỉ muốn hắn dâng ra một Thanh Huyền Ngọc Tinh, đây là bảo bối có tiếng trong tay Thanh Huyền vực, là gốc rễ của hắn, lập tức khiến cho hắn cũng vạn phần khó xử.

Có điều cuối cùng hắn vẫn cho, bởi vì hắn nghe nói nữ nhi của mình vẫn đang ở trong tay Đế Lưu, còn sống sót.

Cũng thông qua vô số sự kiện tương tự, dị bảo trân quý của thế lực các phương dần dần đều hội tụ tới tay vị đế tử này, Thất Muội Hỏa Đảm, Thập Thế Phượng Hoàng Linh, Thanh Huyền Ngọc Tinh, Thiên Tử Lưu Vân Khí vân vân, đều là bảo bối giống như mệnh căn trong tay đại lão các phương, nhưng lại bị vị đế tử này dùng một loại phương pháp không biết xấu hổ lấy được.

- Ha ha, Tổ Vu Thập Nhị Tế là pháp môn thô bạo nhất tu vi tiến nhanh nhất trong thiên hạ, cũng là pháp môn cần nhiều tài nguyên nhất, có điều ta có Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ, có thể nói đại bộ phận tài nguyên tiên dược đã không thành vấn đề, còn lại chính là những dị bảo hồi môn này, mà lần này, xem như đạt được thu hoạch lớn, ít nhất cũng có thể giúp ta một lần tiến hành bốn lượt đại tế?

Trong tiếng mắng chửi của vô số người, Phương Hành âm thầm tính toán trong lòng, càng tính càng vui vẻ thoải mái.

Chương 1681: Phượng Minh thức giới

Tổ Vu Thập Nhị Tế pháp chính là pháp môn Thiên Nguyên tiên nhân lúc ban đầu khi tới Tam Thập Tam Thiên, để chống đỡ Thần tộc sinh linh cường đại và yêu ma trời sinh ở Tam Thập Tam Thiên mà sáng tạo ra, chính là một loại Thiên Nguyên vu pháp thậm chí là thần thông cường đại tương tự với các pháp môn của Cổ Thánh, có thần uy thần kỳ, chỉ là cực hạn cũng rất khủng bố, đó chính là tiêu hao tiên dược và dị bảo nhiều không đếm xuể, đó cơ hồ là một loại con đường tu hành không thể thực hiện được, đã sớm bị chúng tiên của Tam Thập Tam Thiên vứt bỏ, cho dù là Đế Thích, để tận hết khả năng đề thăng tu vi của mình mà lựa chọn pháp này, nhưng trong thời gian ngàn năm, cũng chỉ hoàn thành ba tầng tế pháp trước, nhưng đã có thực lực vô cùng đáng sợ rồi!

Cho tới hiện tại, Phương Hành vẫn nhớ rõ lực lượng khủng bố lúc ấy Đế Thích thể hiện ra, đó cơ hồ là có tính áp đảo.

Nếu không phải pháp tắc hắn chôn ở trong lòng thiếu chủ của tứ phương thế gia phát huy tác dụng, dẫn tới những thiếu chủ này bỗng nhiên phản phệ, khiến Đế Thích bị thương, với bản sự của mình, căn bản chính là không thể thắng được Đế Thích, chiến lực khi đó Đế Thích thể hiện ra cơ hồ có thể địch nổi Độc Long Tử cảnh giới Đại La Kim Tiên, mà một màn này cũng để lại ấn tượng sâu sắc cho Phương Hành, khiến hắn quyết định tu hành pháp này.

Tu hành pháp này liền phải giải quyết vấn đề tài nguyên, Phương Hành hiện giờ chính là đang giải quyết vấn đề này.

Đương nhiên, phương pháp hắn dùng Đế Thích không thể so sánh, Đế Thích dùng ngàn năm thời gian, cũng chỉ hoàn thành được ba đạo tế pháp trước, nguyên nhân là ở chỗ tài nguyên khó tìm, đường đường là đế tử cũng không bột đố gột nên hồ, nhưng Phương Hành mượn thế điên cuồng của Đế Lưu, đoạt được mấy loại dị bảo này tới tay, hơn nữa hiện giờ trong thức giới của hắn, bên trong Hỗn Độn Tiên Viên có đủ loại tiên dược, trên tay đã gom đủ tài nguyên cần thiết cho bốn tầng tế pháp trước, kể ra đã thật sự rất giỏi rồi!

- Vật đổi tay, chia cho ngươi một chút, sau đó nhục thân này cũng trả lại cho ngươi...

Mượn thân phận này của Đế Lưu, đã hoàn thành được mục đích cuối cùng của mình, Đế Lưu tương cũng tới tay, còn có nhiều tài nguyên như vậy, Phương Hành tất nhiên cũng không cần mượn nhục thân của Đế Lưu nữa, nhất là lần này được Đế Lưu hỗ trợ, mới tránh được một kiếp lợi hại nhất, hắn cũng không tiện cứ chiếm lấy nhục thân của người ta không trả, liền cao hứng phấn chấn nói đến chuyện về Thanh Huyền thiên với Đế Lưu.

- Ngươi hiện tại vẫn không thể đi!

Nhưng nằm ngoài dự kiến của Phương Hành, Đế Lưu không đồng ý với chuyện này.

- Thế là sao?

Phương Hành rất có chút bất ngờ, không rõ suy nghĩ trong lòng Đế Lưu.

- Bởi vì ta vẫn chưa tới lúc rời khỏi thánh tháp.

Đế Lưu trả lời rất đơn giản, lại khiến Phương Hành lập tức minh bạch chỗ quan.

Không ngờ vị đế tử này vẫn nhớ điều kiện Thiên Ma đáp ứng hắn, mà chỉ cần hắn muốn có được điều kiện này, thần hồn của hắn cần tiếp tục ở lại trong thức giới của Phương Hành, bên trong quái tháp, như vậy, cho dù Phương Hành trả lại nhục thân cho hắn, hắn căn bản cũng không thể điều khiển, trừ phi Thiên Ma đáp ứng, rời khỏi thức giới của Phương Hành, tiến vào trong thức hải của hắn, nhưng Thiên Ma lại không thể làm như vậy, ma đầu đó mưu cầu quá nhiều, mà tất cả những cái này đều dính ở trên người Phương Hành, bởi vậy hắn sẽ canh giữ chặt chẽ trong thức giới của Phương Hành.

Nếu hắn ở lại trong thức giới của Phương Hành, thần hồn của Đế Lưu cũng chỉ có thể theo hắn ở lại trong quái tháp!

Như vậy nhục thân hắn sẽ ở trong trạng thái không có thần hồn, cần một người giúp hắn trông coi!

- Xem ra tên này quyết bám lấy ta.

Phương Hành cũng không ngại tiếp tục làm đế tử, thật sự thân phận này có thể mang đến vô số lợi ích, hơn nữa đối với hắn mà nói, tu hành hiện giờ cơ hồ toàn bộ ở trong thức giới, mà thức giới này cũng biến thành thức hải của hắn, ý niệm và nhục thân không liên quan tới nhau, cho nên bất kể là ở bất kỳ đâu, cũng không chậm trễ tu hành, huống hồ nhục thân của mình vẫn ở Thanh Huyền thiên giới, theo pháp môn trong Thái Thượng truyền thừa trộm thiên địa sinh cơ để tẩm bổ bản thân, hiện giờ vẫn chưa đại thành, tạm thời cũng không tiện kinh động.

Có một phen hiệp nghị này, công với Đế Lưu lần này tái hiện ở Đại Xích thiên, giết người vô số, một lần nữa gây dựng địa vị ở Đại Xích thiên, cũng hung hăng phát tiết một phen sát ý và oán khí bị trấn áp ngàn năm trong lòng, thoải mái hơn không ít, hơn nữa hắn rất coi trọng ma tâm, còn coi trọng hơn cả vị trí đế tử, không ngờ liền cảm thấy mỹ mãn quay về thức giới.

Rất nhanh, Phương Hành lợi dụng thân phận đế tử tuyên bố với bên ngoài là muốn bế quan, đối với điều này bất kể là ba vị Tiên Tôn hay là Tiên Tướng Tiên Quân trên dưới Đại Xích thiên đều không nghi ngờ gì, trong lòng họ, vị Đế Lưu điện hạ này ngàn năm không về, chính là chậm trễ tu hành ngàn năm, trên cảnh giới đã tụt xa so với đế tử hoặc là đế nữ của chư thiên khác, bế quan tu hành, đề thăng cảnh giới cũng là điều nên làm, hơn nữa hung thần này nhốt mình lại cũng là chuyện mà chúng tiên đều vui vẻ nhìn thấy, tất nhiên từ trên xuống dưới đều tán thành cả hai tay!

Trong Lưu Vân cung một lần nữa xây dựng, Phương Hành rất nhanh liền tĩnh tâm, chuẩn bị tu hành.

Sâu trong cung điện trùng trùng, hắn ngồi xếp bằng trên tế đài được từng đạo cấm chế bao vây, vô số tiên dược giống như núi nhỏ chồng chất ở chung quanh hắn, hơn nữa thỉnh thoảng còn có tiên dược mới được ngắt lấy, lúc thần thức của hắn lẻn vào thức giới, liền có thể nhìn thấy Hỗn Độn Tiên Viên bồng bềnh trong thức giới của hắn, sau đó tiến vào Hỗn Độn Tiên Viên, liền có thể nhìn thấy hai thân ảnh đang bận rộn trong tiên viên.

Hai bóng người đó một người xinh đẹp cao gầy, dịu dàng đáng yêu, một người khác thì là đẫy đà động lòng người, chính là Si Nhi và Thanh La tiên tử, trải qua chuyện ở chiến trường vực ngoại, Thanh La tiên tử dường như đã lạnh lòng, không còn sự kiêu ngạo và dã tâm trước đây, chỉ coi giữ tiên viên trong khô lâu tiểu thế giới, nhưng khô lâu thần cung dù sao đã là đại trận sắp sụp đổ, Phương Hành cũng không thể cứ để bọn họ ở mãi bên trong, vừa hay Hỗn Độn Tiên Viên cũng cần người chiếu cố, liền mang hai người bọn họ vào thức giới.

Không thể không nói, hai người này làm rất được, thậm chí Thanh La tiên tử còn có biểu hiện tốt hơn Si Nhi, Si Nhi ở trong thức giới này sau khi nhìn thấy bổn tướng của Phương Hành, vẫn phải trải qua một phen rối rắm mới tiếp nhận Phương Hành, mà Thanh La tiên tử thì thậm chí không có chút biến hóa nào trên mặt, cho dù Phương Hành nói với nàng ta, một khi vào Hỗn Độn Tiên Viên, ít nhất trong trăm năm sẽ không để nàng ta ly khai, nàng ta cũng bất động thanh sắc đáp ứng, thậm chí còn có chút vui mừng vì trách nhiệm này.

Hơn nữa làm việc, Thanh La tiên tử mạnh hơn Si Nhi thích trộm rượu uống lại lười biếng nhiều.

- Khà khà, càng nhìn càng thuận mắt, ngươi trông rất đẹp trai.

Vừa thấy thân hình của Phương Hành hiển hóa trong thức giới, Si Nhi lập tức giấu bình rượu trong tay vào dưới một cây kỳ lân tiên thảo, sau đó sôi nổi chạy tới trước người Phương Hành, nghiêng đầu quan sát hắn mấy lần, bật cười ha ha.

Phương Hành thì chắp tay sau lưng, lườm nha đầu này một cái:

- Làm việc xong chưa?

Nhắc tới cái này, Si Nhi lập tức có chút sầu mi khổ kiểm:

- Những tiên dược này rất quý giá, tuyệt không dám sơ ý lơ là...

Phương Hành có chút nghẹn lời:

- Làm được bao nhiêu rồi?

Si Nhi miễn cưỡng giơ ba ngón tay ra, bộ dạng lo lắng sợ hãi.

Phương Hành nói:

- Ba mươi?

Si Nhi:

- Ba...

Phương Hành lập tức nổi giận, quay đầu nhìn, chỗ Thanh La tiên tử đã có một trăm gốc tiên dược được chăm sóc tốt, lập tức biết nha đầu này vừa tới đã khen mình đẹp trai là có nguyên nhân, nhưng dù sao cũng là tức phụ của mình, lười biếng chút cũng không nỡ đánh, chỉ có thể căm giận ném lại vài hũ rượu và một số tiên đan linh trà, cầm theo những tiên dược đã được ngắt xong rời khỏi thức giới.

- Tính toán thì chủng loại tiên dược đều đầy đủ rồi.

Hắn vừa mang tiên dược ra rồi so sánh với số lượng tiên dược hồi môn một phen, trong lòng thầm nghĩ.

Thi triển Tổ Vu Thập Nhị Tế, cơ hồ là mỗi một tầng tế pháp đều cần một loại hoặc là mấy loại dị bảo, rồi phối hợp với mấy chục thậm chí là mấy trăm loại tiên dược, vừa cần tinh vừa cần nhiều, nói ra quả thực chính là dọa người, nhưng hiện giờ hắn có đủ loại thiên thời địa lợi, lại thành công thu thập, hiện tại mọi sự đã chuẩn bị xong, đã đến lúc thi triển Tổ Vu Thập Nhị Tế pháp, đề thăng tu vi.

- Nhất linh thông khiếu tế thần pháp. . .

- Nhị khí âm dương tế hồn pháp. . .

- Tứ phương công dương tế thể pháp. . .

- Tướng tôn tế tâm pháp.

Trong lòng lặng lẽ đọc ba cái tên trước, Phương Hành dần dần trầm tịch.

Sau khi hỏa hậu đã đủ, đột nhiên lấy một cây Thập Thế Phượng Hoàng Linh từ Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên mang tới, tế giữa không trung, vật này là phượng hoàng linh chân chính, hơn nữa là lông của Phượng Hoàng niết bàn sau khi Phượng Hoàng niết bàn mười lần lưu lại, trong đó ẩn chứa khí tức khi Phượng Hoàng niết bàn, trong Tổ Vu Thập

Nhị Tế, tế đầu tiên là cần dùng vật này làm chủ, cộng với mười hai loại tiên dược quý giá, tế dưỡng tâm thần, không những có thể đề thăng tu vi, trên một trình độ nào đó thậm chí có thể khiến người ta lĩnh ngộ một bộ phận huyền bí của Phượng Hoàng niết bàn.

Theo Thập Thế Phượng Hoàng Linh được tế ra, trên tế đài Phương Hành đang ngồi xếp bằng cũng đột nhiên có hỏa diễm quỷ dị bốc lên, mười hai loại tiên dược quý giá đều bị luyện hóa trong hỏa diễm này, từng đợt từng đợt dược khí nhè nhẹ bốc lên, trùng kích một cây Thập Thế Phượng Hoàng Linh đó, sau đó cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng có một dòng thần quang ẩn sâu trong đó bị bức ra, chậm rãi bay về phía Phương Hành.

Ngay khi một dòng thần quang này chậm rãi rót vào người Phương Hành, hoặc nói là ngạch tâm của Đế Lưu, bên trong thức giới của Phương Hành, đại biến lập tức xảy ra, giống như có địa chấn khủng bố xuất hiện, không ngừng oanh kích thế giới này, Si Nhi và Thanh La tiên tử ở trong Hỗn Độn Tiên Viên, được Loạn Lưu hải thiên ý bảo hộ cảm nhận được loại biến đổi lớn này, đồng thời kinh hãi thất ý, vội vàng nhìn ra ngoài vườn.

Vừa nhìn, bọn họ lập tức khiếp sợ không nói ra lời.

Chỉ thấy trên chín tầng trời của thức giới, một thái dương biến ảo từ thần hồn của Phương Hành không ngờ lúc này đang biến hóa, đến cuối cùng, không ngờ trực tiếp biến thành một con phượng hoàng trên người cháy rực liệt diễm, hai cánh giương cao, ngẩng đầu hót dài, phân tán tiên hỏa đầy trời.

Chương 1682: Mệnh số tự đoạn

Phượng hoàng phi thiên, lưu hỏa như mưa!

Si Nhi và Thanh La tiên tử đang ở trong Hỗn Độn Tiên Viên ngạc nhiên thấy một màn khiến người ta khiếp sợ này, vô số tiên hỏa từ trên trời giáng xuống, rơi xuống một mảng đại địa của thức giới, sau đó, sâu trong đại địa này ầm ầm rung động, dường như có có thứ gì đó đang xé rách và sinh trưởng, với tu vi hiện giờ của họ, không nhìn thấy được biến hóa bản chất nhất của một mảng thế giới này, chỉ có thể cảm nhận được, trong một mảng thức giới này dường như tỏ ra càng chân thật hơn, loại cảm giác đó giống như ở trong nước, không nhìn thấy được biến hóa của lực lượng trong nước lại có thể cảm nhận được chung quanh mạch nước ngầm dũng động, đó là một loại lực lượng vô hình mà kịch liệt, từng tia, từng dòng, điên cuồng nảy sinh.

Sau địa chấn kịch liệt chính là ảo tượng nảy sinh, mưa hoa đầy trời bay xuống.

Bọn họ nhìn thấy từng mảng cỏ xanh trở nên khô vàng, sau đó lại trở nên xanh tươi ướt át, giống như lực lượng luân hồi hiện ra, hoặc như là hiện ra bản chất nhất của đạo lý Niết Bàn, mà theo loại lực lượng này hàng lâm ở thức giới, ba ngàn đại đạo trong thức giới cũng bắt đầu rục rịch, trong đó một loại đại đạo chi lý dẫn động những cái khác, khiến cho một mảng thức giới này bắt đầu có một loại chuyển biến về bản chất, rõ ràng nhất chính là sâu trong một mảng đại địa này bắt đầu có một số sinh linh đơn giản xuất hiện, ẩn núp trong lòng đất, chờ đợi thức tỉnh.

Những sinh linh này chính là lạc ấn Phương Hành luyện hóa vạn linh đan lưu lại trong thức giới của hắn, từng sau khi hắn luyện hóa vạn linh đan, những sinh linh này đều trùng sinh trong thức giới của hắn, có điều đó chỉ là một loại lạc ấn, chỉ có bóng dáng, theo thức giới của hắn biến hóa, đã sớm biến mất vô tung, mà hiện giờ, theo một đạo lực lượng Niết Bàn đó xuất hiện, những lạc ấn sinh linh này lại bắt đầu luân hồi, dùng lạc ấn làm hạch tâm, tẩm bổ ra sinh mệnh chân chính, cũng ẩn núp trong đại địa, đợi ngày thực sự trùng sinh!

- Tổ Vu Thập Nhị Tế quả thật là một loại tu hành vô cùng thích hợp với hắn!

Cuối thức giới, bên trong quái tháp, có tồn tại đang quan sát biến hóa trong thức giới của Phương Hành, thầm cảm thán.

Ở trong mắt bọn họ, biến hóa của thức giới này tất nhiên không chỉ ở ngoài mặt như Si Nhi và Thanh La tiên tử nhìn thấy, bọn họ nhìn thấy thứ ở trình độ sâu hơn, đó chính là sự sinh trưởng và biến hóa của pháp tắc, vốn sau khi chặt đứt mười hai đạo mệnh số, trong thức giới của Phương Hành đã giác tỉnh sơ hình của ba ngàn đại đạo, cũng chính là tất cả tiên giác, lại sau khi trấn áp Thanh Tà Tiên Vương, đoạt năm đại đạo chi lực của nàng ta, hóa ra năm đại đạo chi lực mạnh hơn xa pháp tắc bình thường, thực lực cũng có biến hóa kinh người!

Trong mắt những tồn tại ở quái tháp, những biến hóa pháp tắc này có giới hạn rõ ràng.

Pháp tắc mới sinh giống như rắn, có nội tình và sinh trưởng thì như trăn, lại có linh tính thì tựa như giao...

... Mà cuối cùng, ba ngàn đại đạo đều thành hình, liền có lực lượng khai thiên phách địa, giống như ba ngàn con rồng lớn!

Hiện giờ trong thức giới của Phương Hành đã có năm con giao long, còn lại thì là vô số con rắn nhỏ, mỗi một con đều có khả năng vô hạn, cần có thời gian để trưởng thành, để tiến hóa, mà trong một lần tiến hành đại tế, rõ ràng có thể nhìn thấy, đang có vô số con rắn nhỏ đang trưởng thành rất nhanh, giãy dụa, thân hình dần dần biến to, cũng dần dần có lực lượng càng lúc càng mạnh.

Nếu nhìn tốc độ tu hành này, thực sự có thể so với lúc trẻ tuổi, quả thực đột phá đạo lý bình thường!

- Bất Tri Tiên tiền bối, ngươi chỉ điểm hắn tài nguyên tiên đạo mà thế lực các phương giấu diếm, để hắn nghĩ biện pháp tụ tập những nội tình này, đối với việc tu hành của hắn chính là như hổ thêm cánh, chỉ có điều, như vậy, hắn cách chung điểm cũng càng lúc càng gần.

Trong quái tháp, có người trong lòng có nghi vấn:

- Ngươi cảm thấy hắn đã chuẩn bị tốt chưa?

Đối mặt với vấn đề này, Bất Tri Tiên bật cười ha ha:

- Ta chỉ nói với hắn một số chuyện mà thôi, làm được những chuyện này hay không, hoàn toàn là dựa vào chính hắn, về phần đã chuẩn bị tốt hay chưa, vậy không phải vấn đề chúng ta cần quan tâm, lão phu chỉ cảm thấy, dù sao hắn mới là truyền nhân của Thái Thượng đạo, các ngươi thực sự cảm thấy đi đến một bước này, trong lòng hắn không rõ à? Kẻ này, quyết tuyệt hơn xa so với trong tưởng tượng của chúng ta.

- Thời gian ba trăm năm sắp tới rồi, chúng ta vốn không có quá nhiều thời gian!

Có người khác cúi đầu lên tiếng, thầm thở dài nói một câu.

Khi bọn họ đang nói chuyện, thiên ngoại của thức giới không ngờ truyền đến một tiếng nổ, giống như có gì đó nứt ra.

Nếu bọn họ có thể giống như Phương Hành, đi tới chỗ cao nhất của thức giới, thậm chí đột phá thức giới, liền có thể nhìn thấy, trong tám mươi mốt đạo mệnh số quấn quanh Phương Hành, không ngờ có một đạo tự gãy, những mệnh số này chính là chướng ngại tu hành của Phương Hành, Phương Hành cần trảm sát tất cả mệnh số, mới có thể có được đại tự tại, mà trước đó, Phương Hành lần đầu tiên chém được ba đạo mệnh số, bước vào cảnh giới Chính Tiên, khi ở Loạn Lưu hải chém được chín đạo, bước vào cảnh giới Thái Ất thượng tiên, từ đó về sau thì không chém nữa, nhưng hiện giờ mệnh số lại tự đứt!

Loại cảm giác này, giống như là đạo lý nước chảy thành sông, công đức viên mãn!

Dưới tình huống bình thường, Phương Hành chỉ có dùng bá lực, nội tình của mình để chặt đứt mệnh số, đề thăng tu vi, nhưng hiện giờ, thông qua tế pháp bên trong Tổ Vu Thập Nhị

Tế, tu vi của hắn điên cuồng đề thăng, ngược lại khiến mệnh số tự động đứt đoạn!

Nếu cứ phải hình dung, vậy giống như một tu sĩ, tu hành thật sự quá nhanh, bất tri bất giác liền kết kim đan, sau đó lại bất tri bất giác, khi mình còn chưa nghĩ tới muốn tiến thêm một bước, Nguyên Anh đã tự thành, khi mình vẫn đang một lòng tham ngộ đạo pháp, không để ý tới thế sự, chợt nghe trên trời ầm ầm rung động... Mẹ nó kiếp lôi đã đánh xuống rồi!

Hơn nữa không chỉ một đạo, sau khi một đạo mệnh số đứt đoạn, liền có hai đạo đứt theo!

- Tổ Vu Thập Nhị Tế này quả nhiên không tầm thường.

Mà ở ngoại giới lúc này, Phương Hành cảm nhận được biến hóa của tế thứ nhất trong Tổ Vu Thập Nhị Tế mang đến cho mình, trong lòng cũng hơi có chút khiếp sợ:

- Ta vốn đã trước sau chặt đứt mười hai mệnh số, giác tỉnh ba ngàn pháp tắc, vốn tưởng rằng mệnh số và pháp tắc còn lại liên quan với nhau, áp lực trùng trùng, khó chặt đứt tiếp, không ngờ Tổ Vu Thập Nhị Tế này lại mang đến lợi ích to lớn như vậy, nó cường hành đề thăng tu vi của ta, không ngờ bức mệnh số tự động vỡ nát, như vậy, nếu có thể hoàn thành mười hai tế, tu vi của ta chẳng phải là...

Nghĩ tới đây, tâm tình đã lờ mờ có chút kích động!

Những tế pháp này chẳng trách được xưng là tế pháp có thể khai thiên phách địa, trên trình độ nào đó, đây quả thực chính là đem mình luyện như pháp bảo, vô số tiên dược đều bị tế pháp hóa giải, tiến vào trong thức giới, tẩm bổ ba ngàn pháp tắc, khiến chúng trưởng thành rất nhanh, mà những pháp tắc này chính là thần thông, chính là tu vi.

Loại cảm giác này thậm chí khiến hắn nhớ tới lúc còn rất nhỏ, tu hành dưới sự chỉ đạo của Thập Nhất thúc Bạch Thiên Trượng, cũng dùng loại pháp môn luyện thân như luyện khí này, trong đây tất nhiên phải trải qua rất nhiều thống khổ, nhưng cũng có rất nhiều lợi ích và bản lĩnh.

- Một lần đại tế, một đạo khảm, không bước qua được sẽ thân tử đạo tiêu, mà bước qua được...

- ... Tu vi tăng mạnh!

Phương Hành thầm nghĩ trong lòng, cắn chặt răng, mặt mày hung tợn.

Thế gian có câu, ăn một miếng không béo

được, nhưng hắn hiện giờ đang ăn thành béo!

Một lần đem nhiều tiên dược, thậm chí còn có dị bảo như Thập Thế Phượng Hoàng Linh như vậy toàn bộ hiến tế cho bản thân, đây căn bản chính là một chuyện vô cùng điên cuồng, sơ xẩy chút là tẩu hỏa nhập ma, nếu thành thì lần đại tế này có thể giống như hắn tu hành mấy trăm năm, nếu không thành, vậy tất nhiên chính là kết cục thần hồn băng liệt, thân tử đạo tiêu, chỉ có điều, Phương Hành lớn mật tu hành như vậy, cũng bởi vì hai nguyên nhân, một nguyên nhân là vì căn cơ của hắn chính là chiêu số của Thái Thượng đạo, tu luyện thành sơ hình của một phương thế giới.

Chính bởi vì có căn cơ này, hắn mới chịu đựng được phương pháp đại tế này, tránh được rất nhiều hung hiểm.

Một nguyên nhân khác chính là hắn biết có người đang nhìn mình, đó chính là những tồn tại trong thức giới, trong quái tháp.

Những người đó nhìn mình lâu như vậy, sẽ không để mình tẩu hỏa nhập ma.

Bọn họ chẳng khác nào là hộ đạo giả của mình, giúp hắn tránh né rất nhiều hung hiểm!

Mà có nhiều nhân vật lợi hại như vậy giúp mình hộ đạo, phần đãi ngộ này thật sự không tầm thường, chư thiên vạn giới chỉ có mình hắn!

- Sau tế thứ nhất chính là nhị khí âm dương tế hồn pháp.

Tuyệt diệt sự sợ hãi trong lòng, cũng không để mình có cái lo về sau, Phương Hành chỉ một lòng nghĩ tới tu hành.

- Thất Muội Hỏa Đảm thuần dương, Thanh Huyền Ngọc Tinh thuần âm, có hai bảo vật này, lại dùng mười sáu loại tiên dược, liền có thể tiến hành đại tế lần thứ hai, rèn chân linh của mình, sau tế này, không chỉ tu vi sẽ tăng vọt, thậm chí cảm ngộ đối với âm dương nhị khí cũng sẽ đi sâu tới một cảnh giới khác, thần thông Âm Dương Đại Ma Bàn của ta cũng phát huy ra lực lượng cường đại hơn, thật sự....

Nghĩ như vậy, khóe miệng hắn đã lộ ra nụ cười hài lòng.

- Sau đó chính là tứ phương công dương tế thể pháp.

- Lúc trước Đế Thích cũng chỉ là tiến hành đến tế này mà thôi, liền đã tham ngộ ra chín đạo thái cổ vu pháp, loại vu pháp này trên thực tế chính là thần thông, là một loại thần thông mà chỉ có người thi triển Tổ Vu Thập Nhị Tế mới có thể tham ngộ và thi triển, ta thông minh hơn Đế Thích nhiều, khi hắn có thể ở tế thứ ba tham ngộ được chín đạo thái cổ vu pháp này, ta khẳng định cũng sẽ không thành vấn đề, thậm chí còn lợi hại hơn so với hắn, mấu chốt nhất là, trong thức giới của ta vốn đã có sơ hình của ba ngàn đại đạo, dùng để thi triển loại vu pháp này, càng thấy được uy lực hơn!

Trong lòng càng nghĩ càng thống khoái, cơ hồ nhất cười ha ha.

- Căn cơ của ta vốn đã mạnh hơn Đế Thích, sau khi hoàn thành ba đạo vu tế, liền có thể vững vàng thắng hắn, mà hiện giờ, ta có tài nguyên tiên dược và dị bảo để hoàn thành bốn đạo tổ vu, như vậy, lúc ta xuất quan, sẽ có bao nhiêu lực lượng?

- Ha ha, Đế Thích đã có thể có bản lĩnh nửa bước Đại La Kim Tiên.

- Như vậy đến lúc đó ta hơn xa Đế Thích, sẽ có danh hiệu vang dội cỡ nào?

- Vô địch tiểu Tiên Vương?

- Không được, thô quá...

Hắn lắc lắc đầu, thầm nghĩ:

- Hay gọi là siêu cấp vô địch tiểu Tiên Vương đi.

Chương 1683: Tiên Tôn chi đàm

- Lần này trở về, gấp gáp đòi nhiều tài nguyên như vậy, lại vội bế quan, chẳng lẽ hắn là muốn phá cảnh?

Việc Đế Lưu bế quan đã qua hơn tháng, Đại Xích thiên cũng đã khôi phục bình tĩnh, dưới sự áp chế của ba vị Tiên Tôn, chúng tiên của Đại Xích thiên cũng tự ai về chỗ nấy, trải qua những năm tháng tường hòa, mà một số chuyện ba vị Tiên Tôn âm thầm kiểm chứng cũng có manh mối, khiến chút khả nghi trong lòng bọn họ cũng dần phai, trong lòng cũng thở phào, sự chú ý sự chú ý một lần nữa hướng về trên người vị đế tử này.

- Đế Lưu điện hạ vốn là kì tài ngút trời, ngàn năm trước tu vi của hắn đã là số một số hai trong đế tử đế nữ các thiên, đây cũng là chỗ mà Tiên Đế vui mừng nhất, chỉ tiếc, hắn bị trấn áp ngàn năm, không thể tu hành, lần này trở về, tuy hắn cố ý che giấu tu vi, không cho chúng ta nhìn thấu, nhưng rõ ràng vẫn dừng lại cảnh giới Thái Ất, thậm chí chỉ là Thái Ất sơ kỳ, so sánh với những đế tử đế nữ khác, cho dù là so với chính bản thân ngàn năm trước cũng tụt xuống không tít, mà chư vị đế tử đế nữ đó lại đều từ mấy trăm năm trước truyền đến tin tức phá cảnh, đều có bản lĩnh một mình chắn một mặt, so sánh với bọn họ, đế tử này của chúng ta đã tụt lại rất xa.

Phổ Hóa Tiên Tôn thở dài, cảm thấy có chút tiếc nuối.

Mà Lăng Hư Tiên Tôn lại nói:

- Cũng chưa chắc, ngươi không phát hiện sao, Đế Lưu điện hạ tuy bị trấn áp ngàn năm, lại dường như có được không ít lợi ích, ha ha, ngàn năm trước hắn vốn là vì đuổi theo Thái Hư Tiên Vương mà biến mất, hiện giờ trở về, tuy cảnh giới bị hao tổn, nhưng dường như đã hoàn thành mục đích ngàn năm trước của hắn, theo hắn ở chiến trường vực ngoại, đã từng thừa nhận trước mặt Tử Huyền tiên soái, Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ đều đã lọt vào tay hắn, có thể thấy được bị trấn áp một ngàn năm không phải là vô ích, hắn nhất định đã có được truyền thừa nào đó của Thái Hư Tiên Vương, cũng là mượn truyền thừa này mới có thể đoạt được Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ trong vòng vây của cường địch.

- Hiện giờ Đại Xích thiên giật gấu vá vai, tài nguyên khan hiếm, vào không bằng ra, mặc dù ở trong ngàn năm chinh chiến này diệt được Tiên Vương các phương, có được rất nhiều tài nguyên, nhưng đại bộ phận trong đó đều phải cung cấp cho Tiên Đế phong quan, còn lại bên ngoài căn bản không chịu nổi sự tiêu hao của chúng tiên các thiên, hơn nữa trước đây tiên quân chinh chiến, lại tiêu hao không ít, với cục diện trước mắt cho thấy, e là lại có mấy trăm năm thời gian, ngay cả tài nguyên cho các tiên tướng tiên quan của Đại Xích thiên đều không đủ cung cấp, Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ trong tay đế tử...

Thanh Tĩnh Tiên Tôn châm chước trong lòng, có chút do dự đưa ra vấn đề này.

Tuy đây đã là sau khi Đế Lưu trở về hơn một tháng thời gian, nhưng vấn đề này lại đã sớm được chư tiên của Đại Xích thiên biết nội tình quan tâm, lúc trước ở chiến trường vực ngoại, vị đế tử này tuy chỉ nói ra một câu, Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ đang ở trong tay mình, nhưng chưa ai thấy cả, nhưng tin tức này lại truyền rất rộng, mà sau đó ba vị cũng vô cùng quan tâm!

Dù sao, đó cũng là Hỗn Độn Tiên Viên, bảo viên trong truyền thuyết có vô số tiên dược.

Thậm chí, Thái Hư Bảo Thụ chính là Thái Hư Tiên Vương để giải quyết vấn đề tài nguyên tu hành khô kiệt mà luyện chế ra, như vậy hắn rốt cuộc có thành công hay không? Một gốc Thái Hư Bảo Thụ Đế Lưu cướp được tới tay rốt cuộc có phải thật sự có thể giải quyết vấn đề này hay không?

Quan trọng hơn là, hai kiện chí bảo trong tay hắn có phải cũng nên giao ra hay không?

Vấn đề này vẫn luôn canh cánh trong lòng ba vị Tiên Tôn, chỉ là trong nhất thời vẫn chưa có được một đáp án!

- Nếu Tiên Đế chưa bế quan, e là ngay khi Đế Lưu điện hạ trở về Đại Xích thiên liền lệnh cho hắn phải giao ra rồi...

Lăng Hư Tiên Tôn trầm mặc một lúc, thản nhiên lên tiếng, dường như có chút bất đắc dĩ.

- Ai mà không biết chứ?

Phổ Hóa Tiên Tôn cũng lắc đầu cười khổ:

- Nguyên nhân chính là ở đây, Tiên Đế tất nhiên có thể lệnh cho hắn trực tiếp giao ra, nhưng dù sao Tiên Đế không biết việc này, mà chúng ta sao tiện làm vậy? Lão phu đã sớm muốn hỏi Đế Lưu điện hạ, Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ đó rốt cuộc bị hắn giấu ở đâu, chuẩn bị làm, chỉ tiếc, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hỏi ra miệng được, cho dù là hỏi, với tính tình của đế tử đó, cùng lắm chỉ thuận miệng trả lời một câu không có là được, chúng ta cũng chỉ có thể nghe theo, không tiện bức bách.

Đến lúc này liền thở dài nặng nề, nói:

- Vậy chẳng thà không hỏi!

Ánh mắt Thanh Tĩnh Tiên Tôn lúc này cũng hơi sáng lên, trầm ngâm nói:

- Từ sau khi đế tử trở về, ta đã xem qua rất nhiều lần, trên người hắn cũng chỉ có một khô lâu tiểu thế giới không biết đến từ đâu đó để trữ vật, mà với tính tình của hắn, nhất định không tin người bên ngoài, lại càng không trước lúc trở về Đại Xích thiên, để bảo vật ở Đa Bảo Tiên Hà, cho nên ta đoán, Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ nếu thật sự ở trong tay hắn, vậy nhất định là giấu trong khô lâu tiểu thế giới không lúc nào rời khỏi người hắn đó.

- Bất kể là giấu ở đâu, chúng ta cũng không tiện trực tiếp bắt hắn giao ra.

Lăng Hư Tiên Tôn lần này trầm mặc rất lâu, mới trầm ngâm nói:

- ... Đừng quên lời nguyền của Đế thị!

Nghe thấy hai chữ lời nguyền, Phổ Hóa Tiên Tôn và Thanh Tĩnh Tiên Tôn trong lòng đều thắt lại, chỉ cảm thấy nặng nề, không nói gì nữa.

Đế thị nhất mạch quả thật có vấn đề mà bình thường không ai cả gan đề cập, nhưng lại không ai dám xem nhẹ.

Đó chính là phụ tử tương tàn!

Rất kỳ quái, chư vị Tiên Vương Thiên Đế của Đế thị nhất mạch không ngờ không có mấy ai được chết tử tế, nhất là mấy đời gần đây, cơ hồ là đều chết trong tay con ruột, cái này cũng liền dẫn tới một loại hiện tượng kỳ quái, tình phụ tử của Đại Xích thiên rất nhạt, nhất là là một đạo tu hành, Tiên Vương sẽ chỉ ở thời kỳ đầu của tu hành tự tay chỉ điểm cho nhi tử của mình, về sau thì phần lớn là để tự sinh tự diệt, thậm chí sau khi đế tử tu hành đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, lại ngay cả tài nguyên cũng không cung ứng, để hắn hắn phải tự nghĩ biện pháp thu hoạch.

Mà từ góc độ này mà nói, Đế Lưu có được Hỗn Độn Tiên Viên, kỳ thật chính là sở hữu của cá nhân hắn, chính là vốn liếng để ngày sau tranh chấp với Tiên Đế, nếu ba vị Tiên Tôn bức hắn giao, cơ hồ là muốn mạng của hắn, hai bên sẽ kết tử cừu.

- Đế tử dù sao vẫn còn trẻ, cho dù có ngày đó, chỉ sợ cũng phải là chuyện sau vạn năm thậm chí là mấy vạn năm sau, chúng ta hiện tại lo lắng chuyện này hình như vẫn hơi sớm?

Huống hồ, hắn thân là đế tử, cũng nên lấy đại cục làm trọng mới phải, dù sao. . . Dù sao chúng ta. . .

Thanh Tĩnh Tiên Tôn có chút do dự lên tiếng, lại vô cùng lo lắng.

Chắc hẳn hắn cũng biết, mấy chữ "lấy đại cục làm trọng" này ở Tam Thập Tam Thiên là rất nực cười.

- Mấy vấn đề này trước tiên không cần nhắc tới!

Lăng Hư Tiên Vương nhẹ nhàng vung tay chặn lại, ý bảo nàng ta không cần nói nữa, bình tĩnh bảo:

- Nếu Tiên Đế đã giao Đại Xích thiên cho chúng ta, như vậy đảm bảo nó được an ổn trước khi Tiên Đế xuất quan, chính là trách nhiệm của chúng ta, chuyện của đế tử cứ để tự hắn cân nhắc, chúng ta hãy lo lắng chuyện khác, loạn ở Đa Bảo Tiên Hà đã bình, Thiên Nguyên phản tu đều đã trục xuất khỏi tiên hà, chắc hẳn trong khoảng thời gian ngắn không dám làm loạn nữa, như vậy, vấn đề sẽ tập trung ở chỗ Lục Ma thiên, ta nghe nói, những ma đầu này lại không thành thật rồi...

Phổ Hóa Tiên Tôn nói:

- Lão phu vẫn luôn chú ý tới động tĩnh ở đó, quả thật cần chú ý, không chỉ có du tiên báo lên, ở đó còn phát hiện thân ảnh của Thiên Nguyên phản tu, thậm chí ngay cả dư nghiệt của Phật giới và Long tộc cũng đều đang rục rịch, ha ha, Lục Ma thiên đó lúc trước vốn chính là bởi vì thức thời mới không bị giảo sát, hiện tại lại thừa dịp Tiên Đế phong quan, bắt đầu làm mưa làm gió, đúng là tự tìm đường chết!

Khi nói tới vị đế tử kia, ba vị này đều vạn phần bất đắc dĩ, mà hiện giờ, nhắc tới Lục Ma thiên, bọn họ lại lập tức thay đổi bộ dạng, vẻ mặt sâm nghiêm, bá đạo vô biên, trong đáy mắt Phổ Hóa Tiên Tôn đã có hung khí hiện lên, giống như muốn càn quét tất cả!

- Ha ha, tự tìm đường chết, chẳng phải là vừa khéo à?

Thanh Tĩnh Tiên Tôn cười nói:

- Dư nghiệt năm đó Thiên Ma lưu lại, thời gian kéo dài hơi tàn cũng đủ rồi, hơn nữa Lục Ma thiên đó vốn là nơi màu mỡ, tài nguyên vô số, so với Lục Ma thiên, vài cọng tiên dược trong Hỗn Độn Tiên Viên có tính là gì? Nếu mấy ma đầu đó thật sự phá hỏng minh ước, cả gan làm loạn, vậy trực tiếp xua quân mà vào, đoạt lục bộ Ma Cung, tài nguyên trong đó thu về Đại Xích thiên, như vậy trong vạn năm chúng ta cũng không cần phải lo lắng vấn đề tiếp diễn của Đại Xích thiên, chẳng phải là sướng sao?

- Vấn đề chúng ta có thể nghĩ đến, các thiên khác sao lại không nghĩ đến?

Lăng Hư Tiên Tôn thản nhiên mở miệng:

- Nhưng hiện giờ đối mặt với sự rục rịch của Lục Ma thiên, tất cả đều lại im lặng, thậm chí là cố ý dung túng, đó lại là có ý đợi mấy ma đầu đó xé bỏ minh ước, đến lúc đó cho dù công tiến sáu ma đầu, chúng ta chỉ sợ cũng sẽ không thể độc chiến, nếu muốn trước lúc Tiên Đế xuất quan, dẫn phát các phương đại chiến, đến lúc đó, sợ là vẫn phải để đế tử ra mặt mới được.

Thanh Tĩnh Tiên Tôn và Phổ Hóa Tiên Tôn nghe vậy đều biến sắc:

- Nhưng đế tử hắn...

Lăng Hư Tiên Tôn trực tiếp tiếp lời:

- Chỉ hy vọng hắn lần này có thể thành công phá cảnh!

Ba vị Tiên Tôn đều trầm mặc, trong lòng đều minh bạch đại thế ở đâu.

Nếu thực sự tới khoảnh khắc phải tấn công Lục Ma thiên, ba người bọn họ e là không tiện trực tiếp xuất thủ, bởi vì hiện giờ Tiên Đế phong quan, ba người bọn họ đại biểu cho chiến lực tối cao của Đại Xích thiên, nếu ba người bọn họ xuất thủ, vậy thủ hộ Tiên Tôn của mấy thiên khác tất nhiên cũng sẽ ra tay, đến lúc đó chẳng khác nào là dẫn phát chư thiên đại chiến, cũng chính bởi vậy, chỉ có thể ký thác hy vọng lên tiểu bối đế tử, nhưng so sánh hắn với đế tử của các thiên khác, Đế Lưu hiện giờ chỉ là cảnh giới Thái Ất thượng tiên, thật sự không chiếm ưu thế, sợ không phải là đối thủ của người ta.

Lúc trước khi Tiên Đế phong quan, từng ban thưởng Đế Lưu tương cho Đế Thích, chỉ sợ cũng là nhìn thấu điểm này, cố ý muốn đề thăng tu vi cho hắn.

Chỉ là Tiên Đế cũng không ngờ, Đế Lưu bỗng nhiên trở về, chém chết Đế Thích, cục diện đã có biến hóa!

Nếu Đế Lưu có thể thành công phá cảnh, vậy có thể đoán được khi Lục Ma thiên chi biến, có thể lập hạ công lớn, thậm chí kéo dài vận mệnh của Đại Xích thiên, nhưng nếu hắn thất bại, vấn đề của Đại Xích thiên sẽ càng nghiêm trọng hơn, không ai biết sẽ loạn thành bộ dạng gì nữa!

Tất cả đều cho Tiên Đế phong quan, toàn bộ

Đại Xích thiên, hoặc là Tam Thập Tam Thiên, đều có một loại cảm giác bấp bênh!

Chương 1684: Chờ đợi đế tử

Thấm thoát ba năm trôi qua, Đại Tiên giới ngoài mặt thì bình tĩnh như trước, bên trong lại có mạch nước ngầm dũng động.

Đối với các tu sĩ Đại Xích thiên mà nói, khiến họ chú ý nhất chính là tin tức Tiên Đế và đế tử đồng thời bế quan, Tiên Đế bế quan là một đại sự, nghe nói liên quan đến sự tồn vong của Tam Thập Tam Thiên, không ai dám quấy rầy, mà đế tử bế quan, cũng là một đại sự, nghe nói liên quan đến tồn vong của Đại Xích thiên, càng không ai dám quấy rầy, chỉ có điều, không ai ngờ rằng, vị đế tử này bế quan sẽ lâu như vậy, bởi vì lúc vị đế tử này mới bế quan, tự mình đoán trước là thời gian sẽ khoảng ba tháng, lại không ngờ rằng lập tức kéo dài tới ba năm, hơn nữa vẫn có dấu hiệu chưa xuất quan, tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng chư tiên của Đại Xích thiên cũng không lo lắng!

Rất nhiều người đều đã đoán được, vị đế tử này bế quan, là vì đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, dưới tình huống như vậy, thời gian đế tử bế quan càng lâu, khả năng phá cảnh sẽ càng lớn, trong lòng chư tiên nghĩ vậy, ngược lại không nôn nóng, dù sao dưới thế cục hiểm trở hiện giờ, đế tử này dù không ra gì thì cũng là đế tử nhà mình, thực lực tất nhiên càng mạnh càng tốt, nếu không, Tiên Đế bế quan, đế tử của các thiên khác lại đáng sợ như vậy, vậy Đại Xích thiên đúng là chịu khổ các mặt!

- Gần đâu, trên Lưu Vân cung hào quang từng đạo, tiên khí bốc hơi, đế tử chắc là sắp xuất quan rồi?

Một ngày sau Ba năm, có tin tức truyền, các vực của Đại Xích thiên lập tức nhao nhao nghị luận.

- Đế Lưu điện hạ ngàn năm trước chính là tồn tại nổi tiếng nhất trong các đế tử, về sau lại bị trì hoãn ngàn năm, tu vi đã tụt lại so với các đế tử khác, có điều cũng có lời đồn, tuy hắn tạm thời bị bỏ lại trên tu vi, nhưng lại có tạo hóa khác, chưa chắc đã thực sự chịu thiệt, có lẽ sau lần xuất quan này sẽ lực áp người cùng thế hệ? Ài, tuy đế tử hung hoành, không nói đạo lý, làm việc cũng không lưu lại dư địa, nhưng dù sao cũng là mặt mũi của Đại Xích thiên ta, thật hy vọng hắn sớm ngày xuất quan.

Có một số lão tiên bối phận dọa người nhẹ giọng than:

- Dù sao ba năm này, Đại Xích thiên thật sự không phải quá thuận.

Đại Xích thiên quả thật không phải quá thuận!

Ba năm trước, Tử Huyền tiên soái vốn là phụng mệnh xuất chinh vực ngoại Đa Bảo Tiên Hà, trấn áp Thiên Nguyên phản tu vốn là đại sự đã định, phải quay về Đại Xích thiên phục mệnh, nhưng không biết nghĩ như thế nào, không ngờ liên tiếp kháng mệnh không về, chọc cho ba vị Tiên Tôn không thể không sai người mang Xích Tiêu tiên lệnh tới Đa Bảo Tiên Hà, sắc lệnh cho hắn lập tức quy thiên, kết quả Tử Huyền tiên soái không ngờ trực tiếp cùng hai ngàn tiên binh biến mất trong tinh vực, có lời đồn nói hắn đã đầu nhập Thần Chủ, cũng có người nói hắn xuất hiện ở Lục Ma thiên!

Hai năm trước, có nghe nói gian tế đến từ Thiên Nguyên tổ địa sa lưới, bị Phổ Hóa Tiên Tôn nghiêm thẩm, gian tế này không ngờ to gan lớn mật, nói xấu Đế Lưu điện hạ là Thiên Nguyên ma đầu, nhưng dù sao Đế Lưu điện hạ cũng đã vào tổ điện, châm hồn đăng, lời đồn này tất nhiên không ai tin, hơn nữa Đại Thương thiên, Thái Huyền thiên cũng có lời đồn tương tự xuất hiện, ba vị Tiên Tôn đã xác định, đây là gian kế của Thiên Nguyên, xử tử gian tế đó ngay tại chỗ, việc này bỏ qua không nhắc tới nữa, có điều tin đồn thế này lại chưa bao giờ dừng lại, vẫn đang âm thầm lưu truyền.

Cũng là hai năm trước, có người cầu đạo vào các vực của Đại Xích thiên, cầm một thanh thiết kiếm, khiêu chiến cường giả tiểu bối của các vực, kết quả tất cả tu sĩ tiểu bối của các chư thiên như Ám Sương thiên, Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, Thượng Thanh Thiên, Thất Muội thiên đều bại dưới tay người này, sau đó, người này lại kiêu ngạo vô hạn, không ngờ nói muốn khiêu chiến Đại Xích thiên đế tử, chỉ tiếc đế tử đang bế quan, chưa thể xuất chiến, để mặc người này tiêu dao rời đi, nghe nói Thanh Huyền vực chủ từng âm thầm xuất thủ, muốn lưu hắn lại, chỉ tiếc đối phương rất giảo hoạt, không bị bắt.

Một năm trước, biên cảnh Đại Xích thiên và Thái Huyền thiên nổi lên xung đột, bị người ta trảm sát trăm tiên binh, chư vị tiên tướng của Đại Xích thiên cùng tới chất vấn, lại bị vị Thái Huyền thiên đế tử Yến Triệu Ca từng thua trong tay Đế Lưu điện hạ xuất thủ, một tay trấn áp mười vị Thái Ất thượng tiên, phế đi tu vi rồi đuổi về, cũng tuyên bố nếu Đại Xích thiên không cam lòng, có thể tùy thời để đế tử tới khiêu chiến hắn, nhưng hắn ở biên cảnh dựng đài cao, đợi hơn tháng, cuối cùng vẫn bởi vì Đế Lưu điện hạ đang bế quan, thất ý mà đi, trước khi đi có nhắn lại "Đế Lưu, đồ nhu nhược".

Mà ba tháng trước, tiên tử khôi của Tam Thập Tam Thiên, Đại Thương thiên đế nữ Lộ Tiểu Quân đi sứ Đại Xích thiên, nói từng có duyên gặp Đế Lưu điện hạ một lần, nguyện cầu được gặp một lần, kết quả bởi vì đế tử đang bế quan mà lỡ làng, khiến người ta chán nản mà về, không biết có bao nhiêu thanh niên tài tuấn của Đại Xích thiên thương xót. Đó là Đại Thương thiên đế nữ, bao nhiêu người muốn gặp một lần mà không được, kết quả người ta tìm tới cửa, là cơ duyên rất tốt, đế tử nhà mình không ngờ lại đang bế quan, quả thực chính là lãng phí cơ duyên, đáng bị thiên lôi đánh.

Từng chuyện từng chuyện đều khiến cho Đại Xích thiên chư tiên ngóng trông đế tử điện hạ mau mau xuất quan, hoặc dùng thế vô địch càn quét địch thủ tứ phương, chấn hưng uy danh của Đại Xích thiên, hoặc dùng tư thái hùng bá ôm mỹ nhân về, thỏa mãn ảo tưởng của chư vị thanh niên tài tuấn Đại Xích thiên.

...

- Không ngờ, bốn lần vu lại làm mất nhiều thời gian của ta như vậy....

Cũng vào lúc ngoại giới đang nhao nhao nghị luận, đế tử trong miệng chúng tiên lúc này đã mở mắt trên tế đài.

Hắn lúc này căn bản không phải dùng trạng thái nhục thân để tồn tại, mà là ở trong nhục thân của Đế Lưu hóa thành một quang cầu bồng bềnh, bên trong quang cầu rõ ràng có thể nhìn thấy một nam tử diện mạo như Phương Hành, trên người phiêu miễu từng đạo tử khí, tử ý dạt dào, tuy vẫn là bộ dạng của Phương Hành, nhưng cả người lại có một loại mị lực khiến tâm thần người ta phải khiếp sợ, ngũ quan như chạm ngọc, mỗi một độ cong đều tiếp cận sự hoàn mỹ trong thiên địa, hai mắt như tinh hải, giống như ẩn chứa vô số tinh thần và đại đạo, ẩn chứa một phương đại thế giới.

Hơn nữa, tuy hắn là ở bộ dạng thần hồn, nhưng không ngờ đã tiếp cận thực chất, giống như là nhục thân vậy!

Tu vi trên người lại khiến người ta không thể thăm dò được, thoạt nhìn giống như là cảnh giới Thái Ất thượng tiên, bởi vì có khí tức pháp tắc rõ ràng, nhưng càng nhìn càng sâu không lường được, dường như tùy thời đều có thể xé rách lực lượng thần uy của thiên địa vũ trụ.

Mà cái này, chính là Phương Hành dùng ba năm để hoàn thành ba tế đầu trong Tổ Vu Thập Nhị Tế!

Kỳ thật lúc ban đầu, Phương Hành cũng không ngờ mình lại cần nhiều thời gian như vậy, chỉ có thể nói hắn lúc ban đầu đã xem nhẹ uy lực của tế, lực lượng khổng lồ đó tế vào bản thân, chính là đơn giản thô bạo như vậy, nhưng cũng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành!

Này lực lượng của dị bảo, lực lượng của tiên dược, dưới sự thôi động của phương pháp vu, đều từng tia từng dòng tiến vào thức giới của hắn, đề thăng tu vi cho hắn, tẩm bổ pháp tắc trong thức giới của hắn, chẳng khác nào là khiến thức giới của hắn trải qua bốn lần lột xác, loại lột xác này thật sự là rất to lớn, nếu không phải quá trình này vô cùng thuận lợi, chắc thời gian ba năm căn bản là không đủ.

- Ha ha, bất kể là nói như thế nào, thuận lợi hoàn thành thì có thể xuất quan rồi.

Cảm thụ một chút bản thân, Phương Hành phá lên cười, trốn vào trong cơ thể Đế Lưu để xem tu vi bản thân.

... Sau đó, khi hắn nội quan tu vi, cả người lập tức hơi ngẩn ra!

Cùng lúc đó, vào một thoáng hắn trốn vào trong nhục thân của Đế Lưu, một thân khí cơ của hắn nổ tung, bắn ra ngoài!

Khí cơ cỡ này, trong mắt người thường thì khó có thể nắm bắt, nhưng hạng người tu vi cao thâm lại lập tức cảm ứng được.

- Hả?

Ở phía tây Đại Xích thiên, trong một tòa sơn phong trên mây, Phổ Hóa Tiên Tôn vốn đã sớm suy tính được đến sẽ xuất quan trong mấy ngày gần đây, thần sắc trấn an, lại bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, ngẩng đầu lên, từ trên chín tầng trời kéo xuống một dòng khí cơ, sau khi phân biệt, lập tức thay đổi sắc mặt, âm trầm như tiết ra nước, ngẩng đầu nhìn về phía bắc, do dự nói:

- Đây chẳng lẽ là...

- Tới đây nói chuyện đi!

Phía bắc Đại Xích thiên, bên trong một mảng biển xanh, thanh âm của Lăng Hư Tiên Tôn truyền tới.

Phổ Hóa Tiên Tôn ném cái muôi đang tưới hoa cỏ đi, phi thân bước lên mây, ngay lập tức bay xa trăm vạn dặm, đến trên biển xanh, khi vén đụn mây, liền thấy một tòa tiểu đảo đủ loại cây cối, Lăng Hư Tiên Tôn đang cùng Thanh Tĩnh Tiên Tôn ngồi đối diện nhau, vẻ mặt hai người cũng có chút ngưng trọng, hắn lập tức xác định suy đoán trong lòng mình, bước nhanh về phía bọn họ bọn họ.

- Hắn không thành công phá cảnh!

Không chờ Phổ Hóa Tiên Tôn ngồi xuống, Thanh Tĩnh Tiên Tôn đã trầm giọng nói, thần sắc buồn bực.

Phổ Hóa Tiên Tôn vẫn chưa ngồi xuống đã vội vàng lên tiếng:

- Đúng vậy, thế này là sao? Rõ ràng là ba năm này, chúng ta đều cảm ứng được trong Lưu Vân cung lúc nào cũng có khí tức đáng sợ truyền ra, theo khí tức này mà suy tính, hắn tuyệt đối có đủ nội tình để thành tựu Đại La Kim Tiên, vì sao khí tức vừa rồi truyền lại tán mà không ngưng, hoàn toàn không có xu thế kết thành đại đạo?

Thanh Tĩnh Tiên Tôn trầm giọng nói:

- Trong Lưu Vân cung không ngửi thấy dược khí, hào quang cũng đã tan đi, chứng tỏ hắn đã thu công, chỉ thiếu mỗi phá quan mà ra, ba năm trước chúng ta đều cho rằng hắn sẽ thành công phá cảnh, ai ngờ lại thế này, chẳng lẽ chúng ta đều nhìn nhầm?

- Ài.

Lăng Hư Tiên Tôn trầm mặc một lúc, cũng than:

- Muốn thành Đại La Kim Tiên thì cần phải lĩnh ngộ thiên địa đại đạo, mượn dùng lực lượng của tiên dược, mới có thể cá chép vượt long môn, khiến tất cả pháp tắc trong cơ thể theo đạo tâm, kết thành một đại đạo, nhưng các ngươi cảm ứng không sai, Đế Lưu điện hạ quả thật phá cảnh thất bại, hơn nữa là thất bại không có lý do, chẳng lẽ là... Đạo tâm của hắn đã bị hao tổn?

- Đạo tâm bị hao tổn?

Hai vị Tiên Tôn Phổ hóa và Thanh Tĩnh đồng thời kinh hãi:

- Vậy chẳng phải là vĩnh viễn không thể phá cảnh sao?

Sắc mặt Lăng Hư Tiên Tôn âm trầm đáng sợ:

- Bất luận nói như thế nào, phiền phức cũng rất lớn.

- Ha ha, chúc mừng tiểu hữu, tu vi tiến nhanh...

Khi ba vị Tiên Tôn đang thất vọng lo lắng, trong thức giới của Phương Hành, tòa quái tháp chín tầng lại mây tím mãnh liệt, bên trong có tiếng cười to truyền, tồn tại trong quái tháp này dường như vô cùng hài lòng với thành quả bế quan lần này của hắn!

- Chúc mừng cái rắm.

Nhưng Phương Hành lại thần sắc sầu khổ vẻ mặt kinh ngạc:

- Ta vì sao. . . Không tu thành Đại La Kim Tiên?

- Ngươi đương nhiên không thể tu thành Đại La Kim Tiên. . .

Trong Quái tháp, một thanh âm phá lên cười:

- ... Nếu không ta thực sự hoài nghi bản lĩnh của Thái Thượng đạo này!

Chương 1685: Trảm mệnh ba mươi

- Nếu muốn phá cảnh Đại La Kim Tiên, cần phải tu thành một đại đạo.

Thanh âm giải thích nghi nan cho Phương Hành rất quen thuộc, chính là Bất Tri Tiên tự xưng không gì không biết, hắn cười khẽ:

- Dưới tình huống bình thường, nếu Thái Ất thượng tiên muốn tu luyện thành Đại La Kim Tiên, vậy cần lĩnh ngộ pháp tắc của mình, cẩn thận bồi dưỡng, tiến hành ngộ đạo tiên dược, tựa như chọc lỗ nhìn trời, chung quy sẽ tiến thêm một bước, thông qua pháp tắc, bắt giữ được khí tức của đại đạo, sau đó dùng thân hợp đạo, dưỡng ra một đại đạo chi lực chân chính, mượn cái này để có thể biến hóa vô cùng, tung hoành hoàn vũ, mà con đường ngươi đi dù sao cũng khác với người khác, chiêu số của Thái Thượng đạo tuy ta chưa từng tu luyện, lại có thể tham tường một hai, trong thức hải của ngươi, đã khai thiên tích địa, giác tỉnh ba ngàn pháp tắc, nhìn thì náo nhiệt, so với người khác thì có thêm vô số loại khả năng, nhưng muốn ở trong đây chọn một pháp tắc để tu thành đại đạo, lại khó càng thêm khó.

- Cái này...

Phương Hành thầm cân nhắc, lại không nhịn được mà biến sắc.

Lời nói của Bất Tri Tiên cũng không khó lý giải, chỉ khiến hắn cảm thấy có chút khó có thể chấp nhận.

Liên hệ giữa Đại La Kim Tiên và Thái Ất thượng tiên là rất rõ ràng, Thái Ất thượng tiên giác tỉnh lực lượng pháp tắc, cũng tức là tiên giác, tựa như tiên miêu (mầm tiên), đợi cho tiên giác này đại thành, cũng tức là tiên miêu trưởng thành thành cự mộc che trời, pháp tắc liền hóa thành đại đạo, mà dùng đại đạo này làm hạch tâm, liền có thể thành công phá cảnh, kim thân đại thành, loại cảnh giới này chính là Đại La Kim Tiên trên ý nghĩa chân chính!

Thái Ất thượng tiên bình thường, rất khó tìm thấy một tiên miêu thích hợp.

Điểm này thì mình lại chưa từng phải lo lắng, bởi vì hắn có tất cả chủng loại tiên miêu!

Nhưng cái này nghe thì rất hay, nhưng vấn đề cũng rất nghiêm trọng.

Người ta bồi dưỡng một gốc tiên miêu là được, hắn phải bồi dưỡng tất cả tiên miêu!

Bên trong điển tịch, được xưng là có ba ngàn đại đạo, cũng tức là nói, hắn cần phải có ba ngàn tiên miêu để bồi dưỡng.

Bi ai là, ba ngàn đại đạo này chắc cũng chỉ là tên gọi chung, số lượng trên thực tế không chừng còn nhiều hơn!

Vốn với tu vi của hắn, thi triển bốn tế đầu trong Tổ Vu Thập Nhị Tế này đã đủ để bồi dưỡng một gốc tiên miêu thành cự mộc che trời rồi, nhưng tiên khí trong bốn tế này sau khi phân tán đến ba ngàn tiên miêu, vậy có thể khiến chúng đề thăng được bao nhiêu?

Trên trình độ nào đó, đây là đang nói với Phương Hành: Ngươi là căn bản không thể tu thành Đại La Kim Tiên!

- Vậy ta... có thể lựa chọn trước một đại đạo trong đó không?

Phương Hành bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, vội vàng hỏi.

- Đương nhiên có thể!

Bất Tri Tiên dường như cũng cân nhắc một phen, sau đó cười khẽ, nói cười khẽ, nói:

- Trên lý thuyết thì được, có điều cho dù ngươi tu thành một đại đạo chi lực, lại vẫn còn vô số pháp tắc cần trưởng thành, bởi vậy trên tu vi thì ngươi vẫn là một vị Thái Ất thượng tiên...

- Cái này...

Phương Hành càng nghĩ càng cảm thấy căm tức, không nhịn được căm giận nói:

- Các ngươi không nói sớm, vậy Tiên Vương thì sao?

- Tiên Vương cũng không phải một loại cảnh giới, mà là một loại tượng trưng!

Bất Tri Tiên cũng không nhịn được bật cười:

- Nếu ngươi có bản lĩnh Tiên Vương, việc gì phải rối rắm trên cảnh giới?

- Bản lĩnh?

Phương Hành cũng hơi ngẩn ra, rất nhanh liền phát hiện một vấn đề rất trọng yếu.

Hắn hiện giờ đã thi triển bốn tế đầu trong Tổ Vu Thập Nhị Tế, bản thân cũng có thể cảm giác được thực lực dĩ nhiên đã tang mạnh, không thể so sánh với trước lúc thi triển vu, cũng chính bởi vậy, mới có chút kinh ngạc vì mình chưa thể phá cảnh, cho tới được Bất Tri Tiên nhắc nhở, hắn mới bỗng nhiên nghĩ đến, ý tưởng của mình trước đây đã tiến vào một khu mù, cảm thấy mình không phá cảnh, chính là làm vô ích, nhưng trên thực tế, thu hoạch mình nên có cũng không ít, thoạt nhìn thì chưa phá cảnh, nhưng từ trên thực lực mà nói.

Trong lòng thầm nhớ tới Độc Long Tử lúc trước giao thủ với mình, lại cảm thụ một chút tiên khí đầy đủ trong thức giới hiện giờ, cùng với lực lượng đạo đạo đạo pháp không chỗ nào không có trong thức giới, mắt hắn không nhịn được lại sáng lên!

- Ngươi không dung hợp tiên mệnh, sao lại phải khổ sở đi theo con đường tu hành lấy tiên mệnh làm gốc?

Trong quái tháp, vang lên thanh âm của một người khác, chính là Thiên Ma.

Một câu này của cho cũng nói đến tâm khảm, Phương Hành trong lòng minh bạch, con đường tu hành của tiên nhân khác quả thật lấy tiên mệnh làm gốc, nếu nói chính xác thì là tiên miêu, nếu đại đạo chi lực là cự mộc che trời, vậy tiên mệnh chính là một tiên chủng, là căn bản của tất cả!

Nhưng hắn lại không có tiên chủng!

Hắn chỉ có một phương thế giới sơ hình, bên trong dương dục tất cả khả năng của tiên chủng!

Lại nghĩ, con đường tu hành của hắn vốn là dùng trảm mệnh số để đánh giá, trước đây chính hắn cũng coi mình là Thiên Nguyên tu sĩ, luôn theo bản năng so sánh với họ, so sánh vẫn các tiên nhân, cho nên mới quên mất căn bản, đối với hắn mà nói, tiến cảnh trên tu hành chân chính chính là dùng trảm đi mệnh số để thể hiện, mà lúc này, hắn đã trảm được...

Tinh thần khẽ động, cảm ứng một phen, sau đó mắt hắn sáng ngời.

Ba mươi mệnh số!

Tám mươi mốt mệnh số, hiện giờ không ngờ đã có ba mươi cái bị đứt!

Hắn vẫn nhớ rõ, khi mình vừa có Thái Thượng Đệ Cửu kinh, chém ba mệnh số, lại ở Loạn Lưu hải chém chín cái, hiện giờ lại có chừng ba mươi đã đứt, tất nhiên không khó tưởng tượng, trong thời gian ba năm bế quan này không ngờ lại chặt đứt mười tám mệnh số!

Như vậy, mình đâu phải là không có tiến cảnh, quả thực chính là đột nhiên tăng mạnh!

Khác biệt là... không có tiến cảnh trong mắt người khác mà thôi!

- Có điều…Vẫn phải tu luyện ra một đại đạo của mình.

Nhưng kinh hỉ trong lòng qua đi, Phương

Hành vẫn nhíu mày, nghĩ tới nghĩ tới một điểm.

Đại đạo chi lực, có rất nhiều loại ý nghĩa, hoặc là gốc rễ của tu hành, hoặc là căn nguyên của kim thân.

Nhưng theo Phương Hành, lại có một ý nghĩa lớn hơn tất cả, đó chính là binh khí!

Đại đạo chính là thần thông, hơn nữa là thần thông đỉnh cao nhất, bởi vì đã là biến hóa cùng cực, phát huy uy lực vô cùng nhuần nhuyễn!

Bởi vậy trên cơ bản đối với mỗi tiên nhân mà nói, thần thông mạnh nhất của bọn họ chính là đại đạo của bọn họ!

Giống như cầm binh khí trong tay, có thể hộ thân, cũng có thể đồ tiên!

Mà Phương Hành hiện giờ lại vẫn thiếu một kiện binh khí như vậy.

Không có một kiện binh khí như vậy, nội tình của hắn có thâm hậu tới mấy, thực lực có mạnh tới mấy, cũng không thể hoàn toàn chém ra được!

Đấu pháp với người ta, cũng sẽ như là bàn tay trần chống lại binh khí, tuy chưa chắc đã thất bại, nhưng chung quy vẫn luôn chịu thiệt!

- Trên thực tế, cho dù ngươi lần này có thể tu ra một đại đạo chi lực, ta cũng không tán thành ngươi làm như vậy!

Đột nhiên xuất hiện đủ loại suy nghĩ hỗn loạn xuất hiện trong đầu Phương Hành, thanh âm của Thiên Ma bình tĩnh vang lên:

- Bất Tri Tiên nói với ngươi chỉ là tu hành đạo gia, chú ý vô vi, bởi vậy bất kể là tiên mệnh hay là lấy tiên mệnh làm mầm mống, sinh ra tiên miêu, rồi bồi dưỡng tiên miêu, sinh thành cự mộc, đều chú ý thuận theo tự nhiên, thân là tiên nhân, chỉ cần lĩnh ngộ đạo lý trong đây để tẩm bổ tiên miêu này, và cảm thụ biến hóa của nó là được, nhưng ở trong mắt lão phu, tu hành như vậy chỉ là ôm cây đợi thỏ, còn gì thú vị?

- Nếu như vậy là rất nhàm chán...

Phương Hành trong lòng khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía quái tháp:

- Vậy lý giải của ngươi là?

- Ha ha, chúng tiên đều gọi lão phu là ma, vậy lão phu sẽ nói cho ngươi nghe về thủ đoạn của ma.

Thiên Ma cúi đầu cười, thanh âm chậm rãi truyền:

- Đạo gia chú trọng vô vi, Ma Tông thì nhất định phải hữu vi, đạo gia là tiên miêu đó trưởng thành, cảm thụ biến hóa của nó, Ma Tông thì nhất định phải nắm chặt biến hóa này trong tay mình, như vậy tuy chỉ có đạo gia mới có đạo tâm, nhưng Ma Tông lại càng coi trọng đạo tâm hơn, bởi vì đạo gia là dùng đạo tâm để an thần, chặt đứt Cửu U ảo cảnh, để ngừa tẩu hỏa nhập ma, mà Ma Tông thì lại dùng đạo tâm để khống chế sự trưởng thành của tiên mệnh, cuối cùng, khiến nó trưởng thành thành bộ dạng mà mình muốn!

Hư không lặng ngắt.

Khi thanh âm của Thiên Ma vang lên, tất cả thanh âm trong thế gian dường như đều biến mất, chỉ có thanh âm của hắn có thể tồn tại!

Ngay cả Bất Tri Tiên cũng không cũng không, cho tới sau khi Thiên Ma nói xong, qua hồi lâu, hắn mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói:

- Không sai, đạo gia vô vi là tuân theo quy luật trong thiên địa, Ma Tông thì muốn khống chế quy luật này, cưỡng bách biến hóa này.

Dứt lời, hắn thở dài, nói với Phương Hành:

- Về điểm này, ngươi quả thật thích hợp với Ma Tông hơn.

Phương Hành trầm mặc rất lâu, cuối cùng xác định lời nói của Thiên Ma.

Hắn quả thật thích hợp với thủ đoạn của Ma Tông, bởi vì nếu dùng lý niệm của đạo gia để tu hành, vậy chỉ có thể tùy ý để ba ngàn pháp tắc này từ từ sinh trưởng, nhưng hiện giờ cái hắn muốn lại là phải lưa chọn một đạo, tu luyện thành đại đạo chi lực, đây kỳ thật chính là tâm pháp của Ma Tông, đương nhiên, chỉ một loại lý niệm mà thôi, cái này không liên quan gì tới công pháp tu hành của Thiên Ma hay là ma tâm, hơn nữa không chỉ là Phương Hành, khi rất nhiều tiên gia tu hành cũng sẽ tham khảo loại lý niệm này, chỉ là tham khảo thôi, cũng không thể nói bọn họ chính là ma!

- Cho nên, nếu muốn tu luyện ra một đại đạo, ngươi nên hỏi trước, đạo tâm của mình có đủ vững vàng chưa.

Thanh âm của Thiên Ma chậm rãi vang lên:

- Đã có thể trải qua khảo nghiệm chưa?

- Đạo tâm thì sao?

Phương Hành vẻ mặt bất động, trầm mặc suy nghĩ rất lâu, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn lúc mới vào tiên cảnh đã thông qua ba đạo thiên thư Thái Hư Tiên Vương lưu lại tu ra đạo tâm của mình, chỉ có điều, đó chỉ là loại biến hóa thứ nhất của đạo tâm mà thôi, là một loại tín niệm kiên định, nhưng có đạo tâm rồi còn phải trải qua khảo nghiệm, nếu có thể trải qua đủ loại khảo nghiệm, đạo tâm này sẽ càng luc càng vững chắc, càng cường đại, cho tới có khả năng chưởng ngự đại đạo chi lực.

Vàng có vô số, nhưng không sợ hỏa luyện mới là vàng thật!

Khoác lác thì ai cũng biết, nhưng làm thật mới là anh hùng!

Hai chữ đạo tâm, nói trắng ra thì đơn giản đến cực điểm... Quán chi dĩ đạo, hành chi dĩ tâm, bất động bất diêu, bất hủ bất phôi, mới là đạo tâm!

- Ta làm sao để xác định được đạo tâm của mình đã vững chắc hay chưa?

Phương Hành suy nghĩ rất lâu, cuối cùng hỏi ra vấn đề này, ánh mắt lúc này cũng lộ ra vẻ vô cùng trong suốt.

- Đi tới chỗ chúng ta nói!

Thanh âm của Bất Tri Tiên chậm rãi vang lên:

- ... Đó chắc là nơi có thể khảo nghiệm đạo tâm này của ngươi nhất!

Chương 1686: Thanh Khâu Hồ Vương Khư

- Đế Lưu điện hạ không ngờ phá cảnh thất bại?

Rất nhanh, tin tức này liền truyền khắp Đại Xích thiên, được người người nghị luận xôn xao.

Trong thời gian ba năm, đủ loại chuyện xuất hiện, Đại Xích thiên chư tiên cũng càng lúc càng chờ mong chuyện Đế Lưu xuất quan, đều hy vọng đế tử điện hạ này có thể mang tới tác dụng của hắn, ngươi ba năm trước cường thế trở về, lại giết người cướp của, hiện giờ Đại Xích thiên gặp vấn đề, vậy ngươi cũng nên đứng ra chống đỡ chứ? Nhưng không ai ngờ, đợi ba năm, lại đợi được một tin tức phá cảnh thất bại, điều này đối với lòng tự tin của chư tiên mà nói quả thực chính là một đả kích mãnh liệt, ngay cả cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng không đạt tới, sao có thể tranh phong với người ta? Ở cấp bậc đế tử, chỉ có tu vi Thái Ất thượng tiên, cơ hồ có thể tính là một phế vật?

Thậm chí chư tiên trong lòng đều bắt đầu hoài niệm Đế Thích!

Khi Đế Thích vừa trở thành đế tử, tu vi cũng không cao, nhưng người ta rất nghiêm túc, cơ hồ là tu hành như phát điên, hơn nữa tiến cảnh cũng rất nhanh, không đến thời gian ngàn năm liền bước nửa bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, tùy thời đều có thể phá cảnh.

Mà Đế Lưu, lần này bế quan ba năm vẫn chưa thể phá cảnh, còn muốn phá cảnh tiếp thì không biết phải đợi tới lúc nào!

Mọi người đều biết, bế quan phá cảnh không phải là chuyện dễ, bị thất bại một lần, không biết sau bao năm mới mới có thể trở lại bình thường.

Dần dần, một loại suy nghĩ khinh bắt đầu nảy sinh!

Cũng là vị đệ tử này có chút không cho là đúng, theo hắn xuất quan, nhìn thấy những ánh mắt thất vọng đến cực điểm của chúng tiên, không những không lấy làm hổ thẹn, ngược lại còn rất hưng phấn, vui sướng, sau đó cũng mặc kệ ba vị Tiên Tôn khuyên hắn ở lại Lưu Vân cung tiếp tục tu hành, thâm nghiên đạo điển, còn cảm thấy bực mình rời khỏi Lưu Vân cung, dạo chơi chung quanh.

- Chỉ là cảnh giới Thái Ất mà cũng dám ra ngoài chạy loạn, còn không có hộ đạo giả bên cạnh, bị người ta làm thịt cũng chưa biết chừng.

Không biết có bao nhiêu người ở trong lòng đang mắng thầm.

Hiện tại khác với ngàn năm trước, ngàn năm trước, chư vị Tiên Vương tường an vô sự, thân là đế tử không mang theo hộ đạo giả cũng có thể dạo chơi chung quanh, dù sao nể mặt Tiên Vương sau lưng bọn họ, cũng không có ai dám đến trêu chọc bọn họ, nhưng hiện giờ thì khác, Tam Thập Tam Thiên đại loạn vừa ngừng, dư ba của chiến hỏa vẫn chưa tắt triệt để, đế tử một mình dạo chơi là rất nguy hiểm, không ai biết liệu có một ngày nào đó có dư nghiệt của tội vương nhảy ra hoặc là ma đầu xuất thủ làm thịt hắn hay không, thậm chí không có dư nghiệt của tội vương và ma đầu, cho dù là hai phương thế lực Đại Thương thiên và Thái Huyền thiên gặp phải Đại Xích thiên đế tử, có lẽ cũng sẽ gây bất lợi cho hắn, hiện tại quan hệ giữa ba phương không được tốt lắm.

Tam Thập Tam Thiên Trước kia thịnh hành nhất chính là dạo chơi tứ phương, cảm ngộ thiên địa, nhân thế bách thái, nhưng hiện giờ, trừ phi là đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, có năng lực tự bảo vệ nhất định, không thì không ai dám chạy loạn, cho dù là đế tử!

- Ài, tới Tam Thập Tam Thiên lâu như vậy, vẫn chưa được dạo chơi chung quanh.

Suy đoán của chúng tiên tất nhiên không thể đoán trúng được tâm tư thực sự của Phương Hành.

Rời khỏi Đại Xích thiên Lưu Vân cung, đó mới là hành động thích hợp nhất của hắn, một là tuy dựa vào Đế Lưu để vượt qua được một kiếp lớn nhất, nhưng dù sao hắn cũng không phải là Đế Lưu thật sự, tiếp xúc nhiều với người quen của Đại Xích thiên, khả năng lòi đuôi sẽ càng lúc càng lớn, khó tránh khỏi sẽ khiến người ta nghi ngờ, thứ hai nếu hắn muốn vượt qua đạo tâm chi kiếp, phải tới chỗ bọn Thiên Ma xem thử, tất nhiên trước tiên phải ra ngoài đi một chuyến, vả lại sau khi hắn xuất quan, cũng đã nghe được vài chuyện phát sinh ở Đại Xích thiên trong ba năm nay, trong lòng đã lờ mờ cảm giác được, e là có mấy phương thế lực đều đang muốn xuất thủ với mình, thèm khát Thái Hư Bảo Thụ trong tay mình!

So với ở lại Lưu Vân cung làm bia ngắm sống, chẳng thà dứt khoát rời khỏi, trốn trong bóng tối cẩn thận quan sát.

Người ta đều là Đại La Kim Tiên thiên biến vạn hóa, nhưng hiện giờ Phương Hành tuy không phải là Đại La Kim Tiên, bản lĩnh biến hóa cũng không phải người thường có thể sánh bằng!

Đương nhiên, còn có một điểm quan trọng hơn, hắn không ngờ Tử Huyền tiên soái lại phản bội Đại Xích thiên, ba trăm Cáp Mô quân lúc trước vốn đã muốn đưa về tất nhiên cũng không đưa về được, những tên gia hỏa này cũng thông minh, không ngờ liền thuận thế nửa đường bỏ chạy, lấy danh nghĩa đuổi bắt Tử Huyền tiên soái trốn vào sâu trong tinh vực, trong lòng Phương Hành minh bạch, đám vương bát đản này nào có gan mà đuổi bắt một vị Đại La Kim Tiên, hơn phân nửa là khi đó cảm thấy tình thế không khả quan, không dám về Đại Xích thiên, cố ý lấy cớ để chạy trốn!

Thân là đạo chủ, tất nhiên cũng không thể để mặc nhân mã của mình ở bên ngoài, bởi vậy Phương Hành vẫn tính đi tìm bọn họ!

Văn tiên sinh từng truyền tới một phong thơ cho hắn, ghi rõ nơi ẩn thân của bọn họ hiện giờ, chỉ là thư này đã tới từ hai năm trước, nhưng Phương Hành hiện giờ sau khi xuất quan mới nhận được, trong lòng lại nghĩ, tìm cơ hội đi dẫn đám tiêu tử đó về.

Mà nay, chuyện xảy ra trước mắt tuy không ít, nhưng Phương Hành lại không vội, cứ từ từ mà làm cũng được.

Đại Tiên giới vốn là tú lệ mười phần, nhất là kỳ côi tiên cảnh như Đại Xích thiên, có vô số kỳ sơn dị thủy, Phương Hành liền dẫn theo Si Nhi không chịu thành thành thật thật làm việc trong Hỗn Độn Tiên Viên, cứ muốn chạy ra ngoài chơi ngự khí cưỡi gió, du sơn ngoạn thủy, thưởng gió xem hoa, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, quả thật là đẹp như thi họa, tiên ý mười phần, thảnh thơi vui sướng, giống như trích tiên nhân qua lại trong sơn thủy, săn tiên thú nướng ăn, câu thuồng luồng hầm ăn, bắt linh cầm hấp ăn, trộm rượu ngon để uống.

. . Nơi họ đi qua dù là tiên cảnh có tiên tới mấy cũng thành một mảng hỗn độn, thật sự vô cùng thê thảm!

Hai người bọn họ ở phía trước nhàn nhã phi thiên, giống như thần tiên quyến lữ, các tiên nhân phụng lệnh của ba vị Tiên Tôn âm thầm bảo hộ đế tử lại quả thực khổ hết chỗ nói, mỗi khi nhìn cục diện rối rắm hai người để lại thì đều mắng thầm: Tố chất gì thế này.

Sau khi chơi chán ở Đại Xích thiên, Phương Hành liền tiến thẳng tới Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên tiếp giáp Đại Xích thiên.

Giới này là một trong năm phương Thiên Vực dưới trướng Đại Xích thiên Tiên Đế, mà Xích Đế được người ta gọi là Ngũ Thiên Xích Đế cũng chính bởi vậy, chỉ có điều lần này tới Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, Phương Hành lại không phải là vì Phượng thị nhất tộc thế cư ở giới này mà đến, tới giới này, hắn không hiện thân gặp mặt Phượng thị nhất mạch thống lĩnh vực này, mà là trực tiếp bay tới phía nam của một mảng Thiên Vực này, lúc tiếp cận chân trời, cuối cùng đi tới một nơi, là một chỗ ở cuối non xanh nước biếc, một mảng sương đen ngập ngụa, giống như Quỷ Vực.

Một mảng thiên địa đó dũng động sát khí đáng sợ, ngay cả tu vi như Phương Hành cũng có thể cảm thấy lạnh lẽo đáng sợ, dõi mắt nhìn vào trong, cũng chỉ có thể nhìn thấy được khoảng cách trăm dặm, thần thức liền bị sương đen ngăn cản, chỉ có thể mơ hồ thấy được một mảng đổ nát. . .

- Không phải là muốn đi du sơn ngoạn thủy à, tới đây làm gì thế?

Si Nhi có chút tò mò nhìn nhìn một mảng Quỷ Vực đó, hỏi Phương Hành.

- Ngươi có biết nơi này là đâu không?

Phương Hành chăm chú nhìn vào sâu trong Quỷ Vực, không quay đầu lại hỏi một câu.

Si Nhi gật đầu, nói:

- Đương nhiên biết, nơi này chính là Thanh Khâu Phần, từng là nơi tu hành của Hồ Vương!

Phương Hành nghe vậy, quay đầu lại nhìn nàng ta một cái, ý bảo nàng ta tiếp tục nói.

- Ặc, những gì ta biết cũng đều là nghe nói, cũng không biết thật giả. Nghe nói Thanh Khâu Hồ Vương là một vị Yêu Vương có giao hảo với Nhân tộc, lúc trước sau khi yêu vực tan biến, hắn cũng là người duy nhất không theo đó mà suy vong, hơn nữa trở thành Tiên Vương, thân phận cực cao, chỉ tiếc tám trăm năm trước hắn mưu đồ gây rối, phản kháng Vĩnh Hằng Tiên Cung, bị Lão Phượng Hoàng của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên tự tay trảm sát, từ sau đó, Thanh Khâu thiên Hồ Vương nhất mạch liền suy vong, Thanh Khâu cũng đổi tên thành Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên.

Phương Hành nghe xong, gật đầu nói:

- Vậy chắc là tìm đúng chỗ rồi!

Ngoài mặt hắn vẫn đang du sơn ngoạn thủy, nhưng trên thực tế tất nhiên cũng muốn dựa theo chỉ dẫn của đám người Bất Tri Tiên đi xem thử, hiện giờ tới Cửu Lĩnh Phượng

Hoàng thiên, chính là muốn xem Thanh Khâu Hồ cung đã suy tàn tám trăm năm trước, từng là phủ đệ của Tiên Vương trước kia này!

Trên thực tế, đối với vị Thanh Khâu Hồ Vương này, Phương Hành cũng không xa lạ gì.

Lúc trước ở Thiên Nguyên Nam Chiêm Bột Hải quốc, hắn từng xâm nhập vào một tiên điện, đó là một tòa tiên điện hàng lâm đến Thiên Nguyên từ tám trăm năm trước, cũng là ở đó, Phương Hành mới tìm được kinh văn của Thái Thượng đạo, Thái Thượng Cảm Ứng Kinh, cũng ở đó trong lúc vô ý làm thức tỉnh Liên nữ đang ngủ say, còn từng ở đó có được một Thanh Hồ Quỷ Diện, về sau lại mượn nó sinh ra không ít sự đoan, trước đây Phương Hành vẫn cho rằng, tiên điện đó chính là sở hữ của Cử Thiên Huyền Quan, nhưng lúc này nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy có chút ngạc nhiên, Cửu Thiên Huyền Quan chính là đã xuất hiện ở vùng trời của Thiên Nguyên từ mấy ngàn năm trước, nhưng Thanh Khâu Hồ Vương này lại vẫn lạc không đến tám trăm năm.

- Vào xem đi!

Phương Hành không nghĩ nhiều, chỉ biết Thanh Khâu Hồ Vương này nhất định có liên hệ rất lớn với huyền quan!

- Ngươi muốn vào à?

Si Nhi nghe thấy lời nói của Phương Hành, khuôn mặt nhỏ nhắn liền có chút trắng bệch.

Nơi như quỷ vực này, sương đen nghi ngút, thực sự không phải nơi tốt lành, bên trong không có sinh linh, quỷ cũng không thấy lấy một con, hơn nữa nơi này cũng là cấm địa có tiếng, bình thường nếu không phải có việc, Đại La Kim Tiên cũng không nguyện đặt chân, nàng ta không dám vào.

- Ha ha, nếu đã tới thì đương nhiên phải vào xem thử rồi!

Phương Hành không biết chữ "Sợ" viết như thế nào, cười khẽ, ôm Si Nhi đi vào.

Lại chỉ cảm thấy một cỗ quỷ khí dày đặc đập vào mặt, thấm ướt huyết bào sau lưng Phương Hành, bên tai dường như truyền đến tiếng kêu khóc như ẩn như hiện, chỉ là khi ngưng thần nghe nóng, lại không thấy gì cả, nơi mắt có thể nhìn tới, chỉ có một mảng đất khô cằn và phế tích, ngay cả một ngọn cỏ cũng không thấy, tuyệt diệt tất cả sinh cơ, cho dù tiên nhân ở trong hoàn cảnh này cũng sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu, rất không thoải mái!

- Đây là kết quả sau khi tiên nhân đại chiến à?

Phương Hành trong lòng lại không nhịn được mà nghĩ:

- Đúng là tuyệt diệt tất cả sinh cơ.

- Hả?

Lúc đang bay vào trong, ánh mắt Phương Hành đảo qua xung quanh, đột nhiên hơi ngưng lại.

Chỉ thấy ở cách trước người hắn không xa, bên cạnh một mảng tàn tích của cung điện, không ngờ bày mấy loại cống quả, đốt mấy nén hương, hiện giờ đã cháy tới gốc, dường như không lâu trước có ai ở đây tế điện thì phải, cái này khiến hắn có chút kinh ngạc.

Ngay cả Phương Hành cũng ngừng lại, đưa mắt quét nhìn xung quanh, chau mày.

- Nơi này tới bóng quỷ cũng không có, là ai ở đây tế điện người đã mất?

Chương 1687: Hồ Khư cố nhân

Trong tuyệt địa giống như u minh này nhìn thấy có người bái tế cũng thực sự là vô cùng cổ quái, có điều Phương Hành sau khi nhíu mày, vẫn tiếp tục bay vào phía trong, nơi ánh mắt có thể chiếu tới, lại chỉ thấy một mảng phế tích, chung quanh là lầu các sụp đổ, có thể thấy nơi này từng phồn hoa cỡ nào, nhưng hiện giờ lại chỉ có gạch ngói vụn đầy đất mà thôi, thậm chí còn có thể nhìn thấy vô số xương khô, hoặc phân tán hoặc đầy đủ, tùy ý bị vứt bỏ trên mặt đất, nơi này quả thật là một mảng tuyệt địa, nếu nhát gan chút, chỉ sợ là không dám đi tới, nhưng Phương Hành lại cau mày, chỉ cảm thấy có chút nhàm chán, cảnh tượng như vậy, hắn thật sự đã thấy nhiều rồi, cũng không thấy có gì mới lạ, chỉ là trong lòng cảm thấy có chút kinh ngạc, nơi lộn xộn như vậy, ở đâu cũng có, bọn họ rốt cuộc là bảo mình tới xem cái gì?

Càng đi càng sâu, ma khí chung quanh cũng càng lúc càng dày đặc, hắn lại vẫn không thu hoạch được gì.

Cảnh tượng đổ nát này cũng chỉ rất bình thường, không hề có bất kỳ dấu vết gì lưu lại, tựa hồ là một hồi đại chiến trước kia đã hủy diệt tất cả, không lưu lại bất kỳ manh mối gì, cho tới lúc hắn tới thực sự ngọn núi cháy khét, mới hơi ngây ra, phát hiện trên ngọn núi đó dường như có một dòng chữ bằng máu, rồng bay phượng múa, hiện giờ đã không thể phân biệt, có điều Phương Hành tu vi hơn người, ngưng thần nhìn, vẫn nhận ra bản chất của dòng chữ đó, viết là:

- Cuối cùng cũng bại, vứt bỏ đạo tâm, không thể địch lại đại kiếp cuối cùng.

Dòng chữ bằng máu đó viết rất tùy ý, sinh động đến cực điểm, cho dù là hạng người không có học thuật như Phương Hành, lúc nhìn hàng chữ này cũng dường như cảm nhận được sự bi phẫn và tuyệt vọng trong lòng người viết xuống, cực kỳ thần dị. . .

Khi hắn đang ngưng thần nhìn về phía hàng chữ bằng máu, thần thức dường như đã xúc động minh thức chung quanh ngọn núi, có sương đen bay ra, quỷ khóc thần gào, dường như ở trước mắt hắn xuất hiện một nam tử áo xanh, đã bị trọng thương, đối mặt với cường địch chung quanh, hắn vẫn còn có sức đánh một trận, lại đã mất đi lòng tái chiến, phi thân bay lên, viết xuống dòng chữ này ở trên núi, sau đó đạo tâm vỡ nát, vẻ mặt tuyệt vọng, để mặc thần thông của cường địch ở chung quanh đánh tới, thản nhiên chôn vùi tính mạng ở đây!

- Đại kiếp nạn rốt cuộc là gì?

Phương Hành càng nhíu chặt mày, không nghĩ ra nổi, chỉ cảm thấy trong lòng buồn bực.

- Đây là chữ Thanh Khâu Hồ Vương trước khi chết lưu lại à?

- Chẳng lẽ Thanh Khâu Hồ Vương lúc sắp chết bị đại kiếp nạn này bức cho điên rồi sao?

Hắn nghĩ như vậy, đứng lặng một lúc ở phía trước ngọn núi, sau đó thở dài, tiếp tục đi vào trong.

- Ồ, ma khí bên ngoài bị xúc động, chẳng lẽ là có người đến sao?

Ngay khi Phương Hành chuẩn bị vòng qua ngọn núi, chợt nghe phía trước có thanh âm truyền đến, Phương Hành trong lòng khẽ động, bên trong đầu lâu khô lâu bên hông có huyết vụ bay ra, thân hình hắn lập tức biến mất.

Lại thấy mặt sau ngọn núi có một đóa tường vân nhẹ nhàng bay tới, cẩn thận rụt rè, mượn địa hình của núi để che lấp bộ dạng, dường như sợ bị người ta nhìn thấy, trên mấy đó là hai tiểu nữ hài nhi như phấn khắc ngọc mài, xinh đẹp đáng yêu, thò đầu nhìn chung quanh, một người trong đó liền nhân tiện nói:

- Không có ai, vừa rồi có phải ngươi cảm ứng nhầm không?

Một người khác nói:

- Không thể nào, thần thức của ta là lợi hại nhất trong các tỷ muội, vừa rồi ta rõ ràng cảm giác được biến hóa của ma khí chung quanh, nếu không có sinh linh xông vào, không thể dẫn tới biến hóa như vậy, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Người đầu tiên liền nói:

- Vậy có cần đi nói với sư bá không?

Người kia nói:

- Trước tiên cứ xem chung quanh đã, trên người sư bá có thương tích, đừng cứ quấy nhiễu hắn!

Hai người nói khẽ, lại bay vòng quanh ngọn núi nhìn một lượt, lại không thu hoạch được gì, lần này, ngay cả tiểu cô nương vừa rồi có phát hiện cũng có chút buồn bực, không xác định được mình có phải quá đa nghi hay không, đương nhiên hai tiểu nha đầu này không biết, người bọn họ muốn tìm kỳ thật ở ngay sau lưng bọn họ, đang đứng trên đụn mây bọn họ điều khiển, lặng lẽ không một tiếng động nhìn bọn họ, khóe miệng lộ ra nụ cười, chỉ là hai bên tu vi chênh lệch quá lớn, hắn giống như quỷ ảnh tử, không thể nhận ra.

- Tiểu Thất, Tiểu Cửu, bảo các ngươi canh giữ bên ngoài lại chạy loạn đi đâu thế?

Hai tiểu cô nương này bay quanh núi một vòng, nghi thần nghi quỷ bay về phía sau, Phương Hành vẫn lặng lẽ ở sau lưng các nàng, khi tới phía sau ngọn núi, lại thấy nơi này không ngờ có một tòa động phủ sập một nửa, mà chung quanh động phủ, bảy tám tiểu cô nương ăn mặc tương tự đang ở đây đi tới đi lui, dường như đang tìm gì đó, mà dưới một gốc đại thụ đã cháy khô cách động phủ tám trượng, còn có một hầu tử thân hình cao lớn, dựa vào cây khô mà nhắm mắt dưỡng thần.

- Bọn họ sao lại tới đây?

Sau khi thấy hầu tử đó, trong lòng Phương Hành đã xác định được cách nghĩ của mình, càng nghĩ càng tò mò.

- Vừa rồi chúng ta phát hiện ma khí có biến hóa, tưởng có sinh linh nào xông vào.

Hai tiểu nha đầu tuần tra nói, gãi đầu, vẻ mặt kinh ngạc.

- Hả?

Nghe thấy những lời này, tất cả tiểu nha đầu đều vẻ mặt ngưng trọng, có chút cảnh giác nhìn nhìn chung quanh.

Phương Hành kỳ thật đang đứng ngay trong không trung, chỉ có điều không ai nhìn thấy hắn.

Cũng là hầu tử mặc chiến giáp, bên cạnh dựng một cây thiết côn đen nhánh đó mở mắt ra, ánh mắt lạnh lùng đảo quanh, khi đảo qua giữa không trung chỗ Phương Hành, ánh mắt giống như điện lạnh, khiến Phương Hành cũng phải rùng mình.

Có điều hầu tử đó, cuối cùng vẫn không phát hiện ra tung tích của hắn, chỉ quét một vòng liền chậm rãi nhắm hai mắt lại, thản nhiên nói:

- Không có gì, đừng nghi thần nghi quỷ, tiếp tục tìm đi, có thể có được cơ hội này cũng không dễ dàng gì, hơn nữa chúng ta cũng không thể ở đây lâu được, nếu trong vòng một ngày vẫn không tìm thấy, cũng chỉ đành ly khai trước, ở Lục Ma thiên còn có đại sự phải làm!

Trong đám tiểu cô nương kia, một nữ hài tuổi hơi lớn một chút nói:

- Không Không Nhi thúc thúc, nhưng chúng ta trong mấy ngày nay thật sự đã lục tung cả khu vực này, vẫn không thu hoạch được gì, ta hoài nghi tin tức trong mặt nạ đó liệu có phải thật hay không?

Tiểu cô nương Bên cạnh nói:

- Tiểu Nhất tỷ tỷ, ngươi là truyền nhân của Thanh Hồ Quỷ Diện, chẳng lẽ không có cảm ứng gì sao?

Nữ hài tuổi hơi lớn nhíu mày:

- Từ lúc tới thiên giới này, thủy chung có một loại cảm ứng kỳ quái, lúc mạnh lúc yếu, lúc thì hỗn loạn, lúc thì rõ ràng, nhưng quá yếu, ta căn bản không biết những cảm ứng này đến từ đâu, ta từng nghĩ, nếu thực sự không tìm thấy, vậy chỉ có thể dùng một loại phương pháp cuối cùng, thôi động khí tức của quỷ diện này, nhìn xem có thể....

Nàng ta nàng ta nói, tay giơ lên, nâng một chiếc mặt nạ mặt hồ ly, cau mày.

- Nhưng nếu thôi động khí tức của mặt nạ này, chỉ sợ chúng ta cũng rất nhanh bị người ta phát hiện?

Mấy tiểu cô nương bên cạnh cũng có chút khẩn trương nói.

Cũng đúng vào lúc này, hầu tử thân mặc

chiến giáp nói:

- Thời gian đã không còn nhiều, cứ làm vậy đi!

Các tiểu cô nương khác đều khẩn trương nhìn hắn:

- Không Không Nhi sư bá...

Hầu tử đó trầm giọng nói:

- Chúng ta đều là mượn danh nghĩa tới tìm sư phó của các ngươi mới có cơ hội tới đến Tam Thập Tam Thiên, cơ hội này chỉ có một lần, nếu không tìm được, chỉ sợ sẽ không còn khả năng nữa, ngươi cứ yên tâm mà làm, chỉ cần ta ở đây, sẽ không để các ngươi bị tổn thương, tiên binh tầm thường không phải là đối thủ của ta, chỉ có điều, các ngươi cũng phải nghĩ cho kỹ, sau khi thôi động khí tức của mặt nạ, vậy bất kể có tìm được hay không, chúng ta đều không thể tiếp tục ở đây nữa, chỉ có thể rời khỏi trong thời gian ngắn nhất!

Nữ hài hơi lớn tuổi kia gật đầu nói:

- Hiểu rồi!

Nàng ta cau mày, dường như trong lòng đang rối rắm, nhưng sau khi trầm mặc một lúc, vẫn hạ quyết tâm.

Sao đó, nàng ta nâng mặt nạ lên, đặt vào mặt mình, sau đó vận chuyển thần thông.

Lại chỉ nghe "Ầm" một tiếng, khí tức cả người nàng ta đột nhiên đại biến, có một đạo hư ảnh áo xanh từ bên cạnh nàng ta hiển hóa ra, khoanh tay mà đứng, giống như thượng cổ trích tiên, cũng ngay khi hư ảnh này hiển hóa ra, sương đen trong ma địa này đồng thời trở nên cuồn cuộn, giống như như là bị kinh động, tiếng gào khóc thảm thiết trong chốc lát vang lên vô số lần, cả một mảng quỷ vực to lớn như vậy giống như bị từng tầng sóng triều bao trùm, không ngừng dũng động đánh ra.

- Ta cảm ứng được rồi...

Nữ hài hơi lớn tuổi đó kinh hỉ kêu lên, nhưng lập tức lại có chút mê hoặc:

- Nhưng. . . Nhưng rốt cuộc là ở đâu?

- Đám tiểu hồ ly này rốt cuộc là đang tìm cái gì thế?

Phương Hành lúc này đã nhíu chặt mày:

- Truyền thừa của Thanh Khâu Hồ Vương à?

Từ lúc ban đầu gặp được hai tiểu cô nương đó, hắn liền đã nhận ra, đám tiểu nha đầu này không phải là người bên ngoài, chính là đồ đệ hắn từng nhận lúc ở Thiên Nguyên, từ Hồ Nữ Tiểu Nhất đến Tiểu Bàn đều ở đây, bọn họ từng ngay cả hình người đều chưa biến hoàn chỉnh, hiện giờ lại đều trổ mã ai nấy xinh đẹp đáng yêu, mà hầu tử mặc chiến giáp đó cũng là một trong những bạn tốt của hắn, đạo tử Không Không Nhi của Đại Thánh sơn, chỉ là không biết bọn họ sao mà tới được nơi này, lại rốt cuộc đang làm gì...

- Yêu nghiệt phương nào dám cả gan xâm nhập cấm địa Thanh Hồ Khư?

Cũng vào lúc Phương Hành đang nghĩ xem có nên hiện thân gặp họ hay không thì chợt nghe xa xa truyền đến một tiếng hét lớn, không ngờ có một đội tiên binh cưỡi loan điểu mà đến, khí thế hùng hổ, phân tán ở nửa bầu trời, lờ mờ bao vây bọn họ ở giữa!

- Kinh động tiên binh bên ngoài rồi.

Bọn tiểu hồ ly nhất thời có chút bối rối, nhưng vẫn bấm pháp ấn, chuẩn bị ác chiến.

- Các ngươi tiếp tục tìm, ta sẽ đi gặp những tiên binh này, giúp các ngươi tranh thủ một chút thời gian!

Hầu tử Không Không Nhi mặc chiến giáp lạnh lùng cười, cầm đại bổng màu đen đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

- Chúng ta cũng đi hỗ trợ!

Một đám tiểu hồ ly đồng thời nhảy lên, thực sự một chuỗi bóng nhỏ tròn trịa.

Không Không Nhi vẻ mặt khinh bỉ:

- Ngoan ngoãn ở lại đây đi, sư phó không xứng chức của các ngươi có dạy các ngươi bản sự gì đâu.

Phương Hành đang âm thầm nhìn tất cả mặt tối sầm:

- Hầu tử này sao lại ở sau lưng nói xấu người ta!

Chương 1688: Quả nhiên là ngươi

- Yêu nghiệt lớn mật, không ngờ dám phản kháng tiên binh?

Vào một thoáng Phương Hành đang ngây người, Không Không Nhi đã xông ra ngoài, đứng giữa không trung, chân đạp ma vân, đánh với tiên binh của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên ở bên ngoài, giết cho tiên quang khắp nơi, gió cuốn mây tan, hầu tử hung hoành mấy chục năm chưa gặp này, Phương Hành phát hiện hắn cũng quả thật là thực lực tiến nhanh, hơn nữa trên người cũng có khí tức của Tiên Danh, uy lực phát huy ra đã không thua Thái Ất thượng tiên bình thường, một khỉ một gậy chống đỡ ba vị Thái Ất tiên tướng và mấy trăm tiên binh, khuấy biển khuấy mưa khuấy gió, không ngờ không lộ hiện tượng thất bại, thậm chí nhìn một thân khí diễm hung ác điên cuồng đó, cũng áp chế cho những tiên binh này có chút không ngẩng nổi đầu dậy.

- Hầu tử này cũng là nhị phẩm Tiên Danh rồi.

Phương Hành âm thầm nhìn một hồi, thầm gật đầu.

Hắn ở Đa Bảo Tiên Hà giao thủ không ít với Thiên Nguyên tu sĩ, tất nhiên nhận chỗ khác biệt của Tiên Danh, theo hắn, cái gọi là Tiên Danh, giống như là một loại thần hồn gia trì, có yếu có mạnh, Thiên Nguyên tu sĩ mượn loại gia trì này liền có thể phát huy ra chiến lực cường đại, thậm chí nhảy qua mọt số cửa không thể tránh được trong tu hành, đương nhiên, cũng không chỉ là Tiên Danh có yếu có mạnh, sự mạnh yếu của bản thân người kế thừa Tiên Danh này cũng cũng có thể ảnh hưởng uy lực của Tiên Danh, Tiên Danh này là một loại quan hệ tương hỗ với bản thân tu sĩ!

Đại Thánh sơn đạo tử Không Không Nhi vốn chính là thiên phú dị bẩm, sức khỏe vô cùng, tuy không biết nó từng có tạo hóa gì, nhưng một thân tu vi lại cực kỳ kinh người, trước giờ không hề bại trước người cùng thế hệ, dị loại như vậy, ở Thiên Nguyên cũng có vài tên, một là Lữ Phụng Tiên, hắn khá là nổi danh, trời sinh chiến thể, dũng mãnh vô địch, một người khác chính là hầu tử không được mấy người biết này.

Đương nhiên, lợi hại hơn so với bọn họ chính là Viên gia quái thai, đó là quái vật không thể hiểu theo lẽ thường!

Chỉ khiến Phương Hành có chút không hiểu là, Không Không Nhi này có căn cơ tốt như vậy, bản sự mạnh như vậy, không ngờ cũng chỉ là có được một đạo nhị phẩm Tiên Danh, điều này khiến người ta buồn bực, lúc trước khi ở Đa Bảo Tiên Hà, bất kể là Thanh Nhan tiên tử hay là Mã Đao Khách Từ Thiếu Yết đều là nhất phẩm Tiên Danh, nhưng ở trong mắt Phương Hành, Không Không Nhi bất kể là căn cơ hay là bản lĩnh đều không yếu hơn bọn họ.

Ở trong mắt Phương Hành, nhị phẩm Tiên Danh tu luyện đến cực hạn, ít nhất cũng sẽ có bản lĩnh cảnh giới Thái Ất, mà nhất phẩm Tiên Danh tu luyện đến cực hạn, e là có thể đánh với Đại La Kim Tiên một trận, Không Không Nhi hiện giờ chính là tu luyện nhị phẩm Tiên Danh đến cực hạn, cho nên mới có thể xung phong liều chết trong vòng vây của tiên quân, cho dù ba gã Thái Ất tiên tướng đó cũng không dám tới quá gần!

- Có điều ở Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, có dũng mãnh tới mấy cũng không làm nên chuyện gì.

Phương Hành nhìn một hồi, thầm thở dài trong lòng.

Hắn cũng đã lưu ý đến, lúc này bên ngoài quỷ vực này đã lại có vài tốp tiên binh xông tới, cho dù bản lĩnh của Không Không Nhi có lớn tới mấy, dưới sự trùng kích của từng đám tiên binh, cũng không thể giành chiến thắng, mà lúc này ở phía sau ngọn núi, một đám tiểu hồ ly đó vẫn vẻ mặt lo lắng, hiển nhiên bọn họ vẫn chưa tìm được thứ gì đó, chưa đi được.

- Yêu ma lớn mật, Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên sớm có lệnh cấm, bất kỳ sinh linh nào cũng không được tự tiện vào Thanh Hồ Khư, kẻ làm trải sẽ bị giết!

Khi đang nghĩ ngợi, bên tai liền nghe thấy tiếng hét lớn, những tiên binh này đã sắp đến.

Hiển nhiên Không Không Nhi sẽ bị tiên binh bao vây, Phương Hành cũng không tiện bỏ mặc, giơ tay lên đánh ra một đạo phù triện, bay thăng về phía vực ngoại, cơ hồ là ngay lập tức liền tới trước người các tiên thị âm thầm bảo hộ hắn, sau đó trên phù hào quang mãnh liệt, đưa mệnh lệnh của mình vào trong thức hải của các tiên thị, chuyện còn lại thì không cần hắn để ý tới.

- Ha ha, đây là bản sự của tiên binh tiên tướng à?

Không Không Nhi vẻ mặt hung tàn, nhếch miệng cười to, lộ ra một hàng răng thú bén nhọn, thiết bổng màu đen trong tay vung tới, lại là thượng cổ lợi khí đến từ Thiên Nguyên Bắc Hải Tù Tâm Nhai, có thể to có thể nhỏ, cứng rắn vô song, quét tới trăm trượng trước người không ai dám tới gần, nhân vật tiên binh của đối phương tuy đông đúc, người am hiểu thần thông lại không ít, nhưng trước khí thế hung ác điên cuồng của hắn, không ngờ trong nhất thời cũng không bứt được hắn, đụng phải đối thủ như vậy, chắc là ai cũng phải đau đầu, không dễ thu thập!

Chỉ có điều, một đám tiên binh tiên tướng này cũng không phải giá áo túi cơm, bọn họ không muốn liều mạng với hung viên này, cũng rất nhanh liền nhìn ra sơ hở của hung viên, cũng không vội vã xông lên, chỉ hét lớn:

- Kết thành đại trận, vây chết hắn, xem hắn có thể có bao nhiêu khí lực.

Các tiên binh chung quanh đồng thanh đáp ứng, từng hàng xếp thành trận, trên dưới trái phải, con kiến cũng chui không lọt.

Từ trong tay bọn họ, từng sợ tiên đái bay ra, đan vào thành lưới, loại cảm giác đó, Không Không Nhi liền giống như bị nhốt trong mạng nhện, hơn nữa tơ nhện đang càng lúc càng nhiều trói lên người hắn, khiến cho áp lực trên người hắn càng lúc càng lớn, không gian bị ép chật dần, dần dần, áp lực trên thiết bổng cũng giống như trở nên nặng ngàn vạn cân, không vung ra được, một đám tiên binh đều rất có kinh nghiệm, nhìn cảnh này là biết hắn đã rơi vào trong vòng vây, nụ cười trên mặt càng lúc càng đậm.

- Sau khi Hồ Vương chết, yêu mạch sau cùng cũng suy vong, lại có mấy trăm năm chưa thấy qua yêu vật lợi hại cỡ này, nếu bắt về, tặng cho lão tổ tông trông coi sơn môn, cũng rất có thể diện, các binh tướng nghe lệnh, phải cẩn thận, đừng để nó bị thương.

Mấy tên tiên tướng lúc này thậm chí đã trở nên thoải mái, cười khẽ nói.

Có điều nhìn tay nắm chặt pháp bảo của họ liền biết bọn họ không phải thực sự thả lỏng cảnh giác, chỉ là cố ý nói ra những lời này để chọc giận Không Không Nhi mà thôi, dù sao bọn họ vừa rồi đã giao thủ với hung viên này, hiểu rất rõ một thân bản lĩnh của nó đáng sợ cỡ nào.

Nếu những tiên tướng bọn họ liên thủ cũng có thể bắt được hung viên này, không tới nỗi phải dùng đại trận để vây khốn hắn.

- Cứ kéo dài như vậy, có lẽ thực sự không thoát thân được.

Mà lúc này, Không Không Nhi trong lòng cũng thắt lại, nó không hề lỗ mãng như vẻ ngoài, yêu tinh yêu tinh, không tinh thì sao có thể gọi là yêu, lúc này cố ý quấy rối một trận, cảm thấy thời gian kéo dài đã không ít, tuy bọn tiểu hồ ly vẫn không tìm được thứ đó, nhưng nó cũng không dám tiếp tục giả vờ nữa, chỉ cảm thấy cứ bị đại trận của đối phương cầm chân, vậy có thể thật sự bị trói buộc ở trong, muốn chạy trốn cũng không được, trong lòng dứt khoát, đang chuẩn bị sử dụng bản lĩnh thật sự để thoát thân.

Nhưng cũng đúng lúc này, xa xa bỗng nhiên có tiếng cười thản nhiên truyền tới.

- Ai?

Tiếng cười vừa vang lên, ba vị tiên tướng đang tọa trấn trong không trung lập tức phát hiện, đồng thời xoay người, hét lớn về phía nơi thanh âm truyền đến.

Bên trong không trung, sương đen nồng đậm dần dần tản ra, để lộ hai tiên nhân mặc áo choàng màu đỏ, hai người đều thân hình cao gầy, hồng bào như máu, trên mặt lại deo mặt nạ trắng bệch, chỉ có chỗ hai mắt là có hai cái lỗ đen nhánh, thân hình không động mà rất quỷ dị bay tới ngoài trăm trượng, một người hai tay chống nạnh, một người hai tay đút trong tay áo, ánh mắt quỷ dị mà bình tĩnh nhìn ba gã tiên tướng đó, thanh âm chói tai lại phiêu hốt, thản nhiên nói:

- Dẫn theo tiên binh của các ngươi rời khỏi đây đi!

Ba vị tiên tướng đó trong lòng hơi kinh ngạc, ba người nhìn nhau một cái, đều nắm chặt binh khí trong tay, một người trong đó quát:

- Các ngươi là ai, chẳng lẽ không biết lệnh cấm của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, người không phận sự không được tiến vào trong cấm địa này hay sao?

- Nhìn rõ chưa.

Nhưng bọn họ còn chưa nói hết, một người trong đó liền vung tay áo, một khối lệnh bài giống như bị một bàn tay vô hình giơ ra, bay đến trước mặt bọn họ, lần lượt lay động một chút trước mặt bọn họ, sau đó trực tiếp được thu hồi và trong tay áo, biến mất không thấy đâu.

- Ai quản Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên các ngươi có lệnh cấm gì, đế tử có việc ở đây, đều mau cút đi!

Haingười mặc áo báo đỏ vẫn rất hờ hững, lại đều có một loại ý chí bá đạo va huyết tinlà không người ta không dám hoài nghi.

- Đế tử?

Ba gã tiên tướng đó nghe vậy lại kinh hãi, ánh mắt hoảng hốt, theo bản năng nhìn nhìn xung quanh.

- Vừa rồi hình như là tiên lệnh của Xích Tiêu cung?

- Như vậy hai vị này chẳng lẽ chính là Huyết Thần Vệ mà Đại Xích thiên Lăng Hư Tiên Tôn một tay bồi dưỡng ra.

Ba người càng nghĩ càng khiếp sợ, càng nhìn càng lạnh toát, đường đường là tiên tướng, không ngờ vào lúc này sợ tới biến sắc.

Xem ra, bất kể là hung danh của vị đế tử của Đại Xích thiên kia hay là thanh danh của người mặc huyết báo này, đối với bọn họ mà nói đều không xa lạ gì!

- Sao, chẳng lẽ phải mời đế tử ra nói chuyện với các ngươi à?

Người mặc huyết báo đó thấy bộ dạng của bọn họ, hai tay giấu trong tay áo, bất âm bất dương hỏi một câu.

- Không dám không dám!

Đám tiên tướng nghe vậy, đồng thanh run rẩy nói, bọn họ đã xem qua lệnh bài, tất nhiên biết thật giả, chỉ là nhất thời nghe nói đế tử đã ở vực này, cho nên quá mức khiếp sợ mà thôi, nghe một câu trào phúng của tiên thị đó, lập tức minh bạch cục diện hiện giờ đã không phải mình có thể nắm trong tay, thậm chí đừng nói là bọn họ, ngay cả Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên to như vậy, nghe nói đế tử ở đây, còn có ai dám đến nhiều chuyện?

Do đang kinh hãi nên ngay cả nguyên nhân cũng không dám hỏi, liền vội vàng kéo một cái về phía hư không, lại thi lễ với hai gã Huyết Thần Vệ đó, sau đó lập tức vung cờ lệnh, triệu các tiên binh về, vội vàng rời khỏi vực, trong lúc này ngay cả một tiếng cũng không dám phát ra!

Mà hai gã Huyết Thần Vệ đó làm xong chuyện này, cũng nhìn nhau một cái, không nói một câu, chậm rãi lui về trong sương đen dày đặc!

Trong nhất thời, tình cảnh vừa rồi còn đầy máu tanh, hiện tại trừ sương đen ra thì không ngờ chỉ còn lại một mình Không Không Nhi.

Sương đen tràn ngập, lặng ngắt không tiếng động, không khí đột nhiên lộ ra có chút quỷ dị.

- A, bản đế tử cứu ngươi một mạng nhỏ, không biết ngươi sẽ cảm tạ ta như thế nào?

Khi Không Không Nhi đang cau mày, ánh mắt lạnh lùng đảo qua xung quanh, đột nhiên trong hư không cách trước mặt trước mặt hơn mười trượng, chậm rãi hiển hóa ra một đạo thân ảnh, nam tử mặc hắc giáp, khoác áo choàng đỏ như máu, đón gió dũng động ở chung quanh, bộ dạng tuấn mỹ dị thường, khí vũ hiên ngang, bên cạnh còn có một nữ hài nhi xinh đẹp đáng yêu, chỉ nhướn mày, một đạo pháp trận vô hình liền đã được bố trí ở chung quanh, giống như là một loại tràng vực, khiến cho người ngoài không thể tra xét nội dung nói chuyện của hắn, thậm chí không thể thấy rõ tình cảnh trong vòng mười trượng chung quanh hắn, sau đó một con mắt nhìn về phía Không Không Nhi, lộ ra có chút lạnh lùng.

- Ngươi...

Ánh mắt Không Không Nhi cảnh giác mà hoài nghi dừng ở trên mặt hắn, nhìn từ trên xuống dưới, dường như có chút không nhận rõ được thân phận của nam tử này, qua một lúc, ánh mắt hắn mới lấp lánh, bỗng nhiên nói:

- ... Phương Hành là thằng ngốc!

Vị nam tử tuấn mỹ mà lạnh lùng kia lập tức ngây ra một thoáng, chửi ầm lên:

- Ngươi mới là thằng ngốc!

Không Không Nhi lập tức thở phào, mỉm cười nói:

- Quả nhiên là ngươi!

Chương 1689: Lão Phượng Hoàng

- Mẹ nó, lộ rồi à?

Phương Hành vừa chuẩn bị đùa vui với Không Không Nhi, sau khi mắng ra miệng mới phát giác mình hình như trúng bẫy của con khỉ này, lập tức ngây ra một thoáng, có chút nghẹn lời sờ sờ trán, sau đó không giả vờ được nữa, cười hì hì nhìn về phía Không Không Nhi, lại thấy hung viên này cũng đang quan sát mình, lúc ánh mắt chạm nhau, đều nhìn thấy vẻ bình tĩnh trong lòng đối phương, trong lòng liền cũng cảm thấy khoan khoái, Phương Hành cười to một tiếng, bước về phía Không Không Nhi, Không Không Nhi cũng nhếch miệng cười khẽ, vươn bàn tay to như quạt hương bồ ra vỗ vào tay Phương Hành, vẻ mặt có chút bất mãn nói:

- Nếu đã tới sao hiện tại mới ra tay?

- Ai bảo ngươi vừa rồi nói ta là sư phó không xứng chức?

Phương Hành cười to một tiếng, vỗ vỗ vai hắn, cười nói:

- Ngươi sao lại chạy tới đây?

Không Không Nhi ánh mắt có chút tò mò nhìn hắn, thậm chí còn khịt khịt mũi, dường như là đang xác nhận gì đó.

Nó rõ ràng đã sớm nghe nói về tin tức Phương Hành đoạt xá Đại Xích thiên đế tử, chỉ là hiện giờ chính mắt nhìn thấy, vẫn cảm giác có chút ngạc nhiên, thậm chí còn có mấy phần kinh ngạc, cho tới khi Phương Hành mở miệng, hắn mới mỉm cười nói:

- Trên danh nghĩa là đánh cờ hiệu tới tìm ngươi, khà khà, Chư Tử Đạo Tràng để có thể có được tin tức về ngươi, trong ba năm ở đã phái ra không biết bao nhiêu người, cũng không ngờ, bỏ nhiều tâm tư như vậy muốn tìm ngươi lại không tìm được, người trốn ta như ngươi thì lại gặp được ngươi.

- Người của Chư Tử Đạo Tràng muốn gặp ta à?

Phương Hành mỉm cười, giương mắt nhìn về phía Không Không Nhi:

- Vì sao?

Không Không Nhi cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi nói xem là vì sao?

Phương Hành trong lòng tất nhiên minh bạch, trái phải chẳng qua là vì Độ Tiên bút và Hỗn Độn Tiên Viên, năm đó mình vì trút một ngụm ác khí, cố ý ở trước mặt Thiên Nguyên tu sĩ nói ra chuyện Độ Tiên bút ở trong tay mình, lập tức chọc cho Chư Tử Đạo Tràng đại loạn, những trưởng lão này đều hối hận vô cùng, bọn họ ném chuột sợ vỡ đồ, lại biết Độ Tiên bút ở trong tay Phương Hành, càng không dám vạch trần thân phận thực sự của Phương Hành, sợ Phương Hành ngả về phía Đại Xích thiên, ngay cả Độ Tiên bút cũng bị người của Đại Xích thiên lấy đi, mà đây cũng là nguyên do lời đồn về thân phận của Phương Hành chưa bao giờ dừng lại, nhưng với sự lợi hại của Đại Xích thiên du tiên, vẫn không tìm được chứng cớ có tính thực chất!

Chỉ có điều, ngoài mặt không nói, nhưng chắc hẳn trong lòng chư vị trưởng lão của Chư Tử Đạo Tràng cũng không lúc nào được thả lỏng, bọn họ nhất định âm thầm sai phái rất nhiều người tìm mình, muốn thuyết phục mình, chỉ có điều trong thời gian ba năm này mình lại bế quan, không gặp ai cả!

- Ngươi vừa rồi nói trốn tránh ta là có ý gì?

Phương Hành cười cười, cũng nhớ tới một vấn đề.

Không Không Nhi nhìn Phương Hành, lạnh lùng nói:

- Trốn tránh ngươi đâu chỉ là ta, có người nói với chư vị trưởng lão, nói ngươi nhớ tình bạn cũ, không bằng mời cố nhân tới giao tiếp với ngươi, hoặc là khuyên ngươi về Chư Tử Đạo Tràng, hoặc là trực tiếp cướp Độ Tiên bút đó đi, hành vi vô liêm sỉ như vậy không ai muốn làm, nhưng lệnh của trưởng lão lại không thể không tuân, vậy chỉ có một biện pháp, so với thực sự gặp ngươi, khiến ngươi khó xử, vậy chẳng thà không gặp, rồi mượn cơ hội lần này làm chút việc.

- Đây là nguyên nhân các ngươi đến tàn tích này để tìm gì đó à?

Phương Hành vừa nói chuyện với Không Không Nhi vừa đi vào trong, có chút tò mò hỏi.

Không Không Nhi cũng không né tránh hắn, thản nhiên nói:

- Là tìm một đạo truyền thừa của Thanh Khâu Hồ tộc, từ trong Thanh Hồ Quỷ Diện phát hiện ra bí mật, đó là một đạo thiên công pháp môn vô cùng lợi hại, chúng ta nhận được gợi ý của Căn bá, không nói với Chư Tử Đạo Tràng, chỉ để những tiểu hồ ly này âm thầm tu hành, chỉ tiếc, thứ cất giấu trong Thanh Hồ Quỷ Diện đó không ngờ chỉ là pháp môn không trọn vẹn, bởi vậy chúng ta suy đoán, pháp môn đầy đủ thực sự ở trong truyền thừa địa của Hồ Vương, nha đầu Tiểu Nhất cũng nói, khi đeo mặt nạ đó có đôi khi sẽ cảm nhận được một loại triệu hoán, bởi vậy lần này, mượn cớ là đi tìm ngươi, chúng ta liền tới Tam Thập Tam Thiên, muốn tìm nó.

- Thanh Hồ Quỷ Diện.

Phương Hành cũng vì tấm mặt nạ này mà nhớ tới rất nhiều cố sự, không nhịn được liền trở nên xuất thần.

Sau đó mới cười hỏi:

- Vẫn chưa tìm được à?

Không Không Nhi lắc đầu nói:

- Đã qua hai ba ngày, thủy chung cảm thấy ở trong tay rồi, lại cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì, có điều trước đó không dám để các tiểu nha đầu thôi động khí tức trong Hồ Diện, hiện giờ thì không phải lo nhiều nữa, đã thôi động rồi.

Phương Hành cười ha ha, nói:

- Vậy ngươi cứ yên tâm đi, có bản đế tử ở đây, không ai dám quấy rầy các ngươi!

Không Không Nhi liếc hắn một cái:

- Đó vốn là đồ đệ của ngươi, ngươi giúp cũng đâu có gì quá đáng.

Hai người vừa nói vừa cười, liền sắp đi qua ngọn núi, quay đầu lại tìm mấy tiểu hồ ly đó, Không Không Nhi sau khi gặp Phương Hành, tâm thần đang căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng, có một loại ý tứ như muốn bỏ gánh, mà Phương Hành tất nhiên lại càng không để ý, hiện giờ hắn vẫn là đế tử, mà chỉ cần con ngồi một ngày ở vị trí đế tử này thì sẽ có một ngày đặc quyền, đối với bọn Không Không Nhi và tiểu hồ ly mà nói, xâm nhập Tam Thập Tam Thiên, đến Thanh Hồ Khư tìm kiếm truyền thừa không trọn vẹn tất nhiên nguy hiểm đến cực điểm, nhưng đối với Phương đại gia hắn mà nói, đây thật sự là chuyện đơn giản tới không thể đơn giản hơn được nữa, không thấy Thập Thế Phượng Hoàng Linh của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên lão tổ tông cũng bị bản đế tử rút lõi à?

Chỉ cần hắn ở đây, nhân mã của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên nhất định không dám tiếp cận!

Nhưng còn chưa nói hết, hai người bọn họ cũng chưa tới sau ngọn núi, lại đột nhiên ở xa xa có tiếng chim loan hót vang, từng đạo khí thế gắn chặt vào nhau, không ngờ lại có tiết tấu đại bộ tiên binh dắt tay nhau mà tới, nhân số tiên binh so với vừa rồi còn nhiều hơn mấy lần, lúc này đang lao thẳng về phía Hồ Khư, hơn nữa ngựa không ngừng vó xông tới chỗ bọn họ.

- Sao lại thế này?

Không Không Nhi biến sắc, nhấc thiết bổng màu đen lên.

- Mẹ nó, muốn tạo phản à?

Phương Hành cũng biến sắc, ánh mắt lạnh như băng, trực tiếp nhìn về phía các tiên binh.

Mà không xa xa, sau khi ánh mắt của Phương Hành hướng tới, lập tức có hai gã tiên thị Huyết Thần Vệ từ chỗ tối nhảy, đón các tiên binh đang xông tới, hiển nhiên là muốn thay thế đế tử quát hỏi một phen, tiên binh của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên này rốt cuộc muốn làm gì?

- Đế tử ở đây, các ngươi không tuân đế mệnh, rốt cuộc muốn làm gì?

Một tiếng quát chói tai vang lên, tiên thị đó đã cản trước Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên đại quân.

- Đế tử. . . Đế tử. . . Ha ha. . .

Không nghe thấy trong tiên binh có người trả lời, lại có một tiếng quái khiếu vang lên:

- Thuyền sắp lật, đế tử thì có là gì?

Chưa nói hết, lại ở cuối Hồ Khư, chỗ sương đen cuồn cuộn, đột nhiên một ánh lửa sáng lên, một mảng biển lửa mắt thường có thể thấy được từ trên sương đen nồng đậm bay lên, quay cuồng trên Hồ Khư, sương đen trong chốc lát thất linh bát lạc, giống như một mảng biển lửa trực tiếp xé rách bóng đêm dày đặc, càng khiến cho người ta giật mình là, một mảng biển lửa đó không ngờ chỉ là một trong số đó, rất nhanh, liền có một mảng biển lửa khác từ trong sương đen kéo ra, thiên địa đại biến.

- Đó là hai cái cánh?

Hung vật như Không Không Nhi đột nhiên ý thức được gì đó, cũng không khỏi biến sắc.

Phương Hành lúc này trong lòng cũng thắt lại, lật tay đưa Si Nhi vào trong thức giới, hắn tất nhiên cũng nhìn, hai mảng biển lửa đó không ngờ chính là hai cái cánh khổng lồ, đám tiên binh kia sau khi bị tiên thị của hắn cản đường thì đã ngừng lại, không dám tiến thêm một bước, nhưng cũng đúng lúc này, không ngờ có một con hung cầm khổng lồ vô biên, hung diễm ngập trời, trực tiếp từ một đầu kia của Hồ Khư bay vào, hai cánh dang ra, đã lướt qua đỉnh đầu bọn họ, bay thẳng tới trung vực.

Đó là yêu vật gì thế.

Nếu cả thân hình là một bờ biển, vậy hỏa ý mạnh mẽ đó ngay cả Phương Hành cũng không dám khinh thường.

- Chẳng lẽ đây là Lão Phượng Hoàng được cung phụng ở Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên?

Phương Hành rùng mình, dĩ nhiên nghĩ tới một đáp án đáng sợ, chỉ là không hiểu nổi rốt cuộc xảy ra chuyện gì!

Nhưng thời gian đã không cho phép hắn suy đoán, một mảng biển lửa đó đến rất nhanh, trong chốc lát đã xé rách sương đen nồng đậm trên vùng trời của Thanh Hồ Khư, giống như một mặt trời cực lớn bay tới phía trước Phương Hành và Không Không Nhi, hai người bọn họ không chút nghĩ ngợi, liền đồng thời tách ra hai bên xông lên, sau đó một người hai tay cầm đại bổng, một người tay cầm Khi Thiên Phách Man đao, vẻ mặt đều hung hoành, cho dù đối phương là Lão Phượng Hoàng trong truyền thuyết không biết đã sống bao nhiêu năm tháng, bọn họ cũng có gan đánh một trận.

Ầm!

Lão Phượng Hoàng xông tới, thế tới sắc bén khiến đại địa khô cằn xuất hiện từng đạo hồng câu thật sâu, cho tới lúc này, Phương Hành mới nhìn rõ bộ dạng của nó, không ngờ chính là hung cầm nhục thân giống như một tòa núi nhỏ, khác với phượng hoàng trong truyền thuyết, hung cầm này không ngờ vô cùng xấu xí, linh vũ trên người cũng rụng gần hết, chỉ còn nhục thân trụi lủi, chỉ là bên cạnh tự nhiên có ánh lửa đột nhiên xuất hiện, khiến cho thân hình của nó thoạt nhìn không chỉ lớn hơn mười lần, giống như linh vũ bám chặt trên người nó.

- Con chim xấu xí, muốn tạo phản à?

Phương Hành chỉ liếc Lão Phượng Hoàng này một cái, liền hét lớn một tiếng, vung đao chém thẳng.

Nhưng không ai ngờ được là, phượng hoàng trụi lông này vừa tới gần, chỉ sau một kích, không ngờ hoàn toàn không thèm để ý tới hắn và Không Không Nhi, thân hình va chạm với mặt đất, liền lại bay lên, trong ánh lửa cuồn cuộn, liền nhảy qua ngọn núi đó, sau đó phóng tới một mảng tàn tích ở phía sau núi, ánh lửa quanh người cuốn đám tiểu hồ ly kia lên, sau đó hai cánh xòe ra, bay vào sâu trong Hồ Khư sương đen cuồn cuộn, một màn bất thình lình này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của mọi người!

- Đuổi theo!

Phương Hành và Không Không Nhi đều theo bản năng nhìn nhau một cái, sau đó vội vàng chạy theo!

Chương 1690: Thuyền sắp chìm rồi

- Cửu Linh Phượng Tổ Lớn mật, ngươi dám làm hại đế tử?

Sự xuất hiện của Lão Phượng Hoàng thật sự quá mức đột ngột, cũng quá khiếp sợ, không nói tới đám người Phương Hành, ngay cả Huyết Thần Vệ phụng lệnh của ba vị Tiên Tôn âm thầm bảo hộ đế tử cũng kinh hãi, chỉ là tu vi của Lão Phượng Hoàng đó quá cao, vừa phóng tới, bọn họ căn bản không ngăn cản kịp, khi Lão Phượng Hoàng lao về phía đám người Phương Hành, bọn họ cũng tưởng Lão Phượng Hoàng đó sẽ gây bất lợi cho đế tử, lập tức lớn tiếng quát, sau lưng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, còn tưởng rằng vị lão tổ tông của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên này muốn làm phản.

- Lão tổ tông, đừng hồ đồ, mau trở lại đi!

Sau đó là tiếng kêu to của tiên binh Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, lại khiến bọn họ đều ngẩn ra, đám tiên binh này so với bọn họ còn khẩn trương hơn, ai nấy kêu khóc gọi Lão Phượng Hoàng đó quay lại, giống như là sợ lão gây ra họa!

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Huyết Thần Vệ đó hét lớn, mặt đầy vẻ cuồng nộ.

- Lão tổ tông hắn. . . Hắn điên rồi. . .

Có một tộc nhân Thái Ất thượng tiên của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên mặt như đưa đám, giống như mất hồn kêu to.

- Điên rồi?

Huyết Thần Vệ đầu lĩnh hoảng sợ, nhìn về phía một mảng biển lửa biến mất đã biến mất, vội kêu lên:

- Mau bảo vệ đế tử!

Ầm ầm ầm!

Kỳ thật không cần hắn nhắc nhở, Huyết Thần Vệ chung quanh sớm đã chạy tới.

Chỉ có điều, cho tới lúc này, bọn họ mới không ngờ ý thức được sự chênh lệch giữa mình và những người đó.

Lão Phượng Hoàng đó điều khiển thần thông, sau khi cuốn bọn tiểu hồ ly lao về phía trước, Phương Hành và Không Không Nhi nào dám có nửa phần chậm trễ, vội vàng chạy theo sau, hai người đều thi triển hết thần thông bám theo ánh lửa, trong lòng vô cùng lo lắng, Lão Phượng Hoàng đó dù sao cũng là tu vi Đại La Kim Tiên, lại từ phi cầm tu luyện mà thành, rất khó đuổi kịp, hai người bọn họ tuy tu vi cũng không yếu, nhưng dần dần vẫn bị bro lại sau, hiện giờ cũng chỉ đành cắn chặt răng, bám theo ánh lửa, không đến mức bị nó bỏ quá xa.

- Hỏng bét rồi!

Không Không Nhi cưỡi mây xanh, giống như cũng là thượng cổ bí thuật nào đó, tốc độ cực nhanh, hơn xa đằng vân thuật bình thường, vừa bay về phía trước vừa truyền âm:

- Vốn là muốn để tiểu hồ ly thôi động khí tức của Thanh Hồ Quỷ Diện, dẫn tới đạo truyền thừa đó, lại không ngờ rằng dẫn tới lão yêu quái này, lão này quả thực chính là sỉ nhục của Yêu tộc, tục truyền nó vốn là có giao hảo với Thanh Khâu Hồ Vương, về sau Thanh Khâu Hồ Vương phản kháng Vĩnh Hằng Tiên Cung, nó không chỉ không hỗ trợ, ngược lại tự tay chém Thanh Khâu Hồ Vương để tranh công, không ngờ hiện giờ đám tiểu hồ ly cầm Thanh Hồ Quỷ Diện tới tìm kiếm truyền thừa của Thanh Khâu Hồ Vương, nó lại xuất hiện đầu tiên, chẳng lẽ thật muốn chặt đứt vận số của Yêu tộc à?

- Nó có chặt đứt hay không thì mặc kệ, nhưng đồ đệ của ta thì không thể bị thương trong tay nó được!

Phương Hành sầm mặt, ánh mắt nhìn chằm chằm Lão Phượng Hoàng đó, đáy mắt sát khí bốc lên, hiển nhiên Lão Phượng Hoàng đó dần dần đã kéo giãn khoảng cách với họ, hắn cũng chẳng bận tâm nhiều, cắn răng, bỗng nhiên vận chuyển thần thông, sau lưng hắn liền bốc lên từng đạo tiên quang, như hư như thực, từng đạo từng đạo chi chít, ở sau lưng hắn sau lưng hắn hóa thành hình dạng hai cánh cánh, giống như phô thiên cái địa xòe ra, không ngờ chính là bí thuật của bằng tộc hắn học được từ chỗ Đại Bằng Tà Vương khi còn ở tuổi thiếu niên.

Thập Vạn Bát Thiên Kiếm!

Thuật này vừa có thể đả thương địch thủ, lại có thể trong khoảng thời gian ngắn đề thăng tốc độ, lúc trước Phương Hành từng dung hợp thuật với kiếm đạo Kiếm Ma truyền lại, tu luyện thành một đạo Kiếm Ma Đại Sí thuộc về riêng hắn, uy lực cực kỳ bất phàm, hiện giờ hắn vừa thi triển, liền xấp xỉ với một đạo Kiếm Ma Đại Sí đó, chỉ có điều, đạo kiếm quang lúc trước hóa thành kiếm sí, lúc này lại đổi thành một đạo pháp tắc.

Mà kết quả chính là tộc độ của hắn tăng gấp mười lần, bắn nhanh về phía trước!

- Vù!

Hắn đã bị Lão Phượng Hoàng này bỏ lại càng lúc càng xa, không ngờ trong nháy mắt, ở sau người Khi Thiên Phách Man đao thuận thế chém xuống, hóa thành một đạo đao mang trắng đen đan xen, trực tiếp chém xuống cổ của Lão Phượng Hoàng

Lão Phượng Hoàng đó hiển nhiên cũng kinh hãi, có chút bất ngờ trước thực lực Phương Hành lúc này thể hiện ra, đột nhiên gáy to một tiếng, thuận thế xoay người, một cái cánh cực lớn vỗ về phía trước, ầm một tiếng đánh vào một tia đao mang của Phương Hành, khiến cho đao mang lập tức ảm đạm, thân hình của Phương Hành cũng không chịu được mà bay ngược ra sau, mà nó thì thuận thế lượn một cái, tiếp tục bay về phía trước, tốc độ không ngờ không chịu chút ảnh hưởng nào, chỉ xoẹt một tiếng, máu phượng bắn ra, rải xuống đất.

- Con gà già, trở lại cho ta.

Phương Hành bị đánh bay lên trời oán hận hét lớn, lại vội vàng đuổi theo.

Không Không Nhi từ xa nhìn thấy một đao này, cả người đều lắp bắp kinh hãi, mắt trợn trừng lên.

Tuy một đao vừa rồi của Phương Hành không cản được Lão Phượng Hoàng, nhưng cũng đủ để khiến hắn giật mình, tuy gan nó đủ lớn, nhưng Lão Phượng Hoàng này là nhân vật gì, đó đường đường là Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên chi tổ, một trong mấy vị túc lão còn sót lại của Yêu tộc thượng cổ, cho dù ở cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng hiếm có cường giả, tiểu ma đầu một có thể thi triển bí pháp, tạm thời đuổi kịp nó thì thôi, nhưng...

. . . Hắn không ngờ một đao chém xuống, làm bị thương cánh của nó?

Đương nhiên, đó cũng là do Lão Phượng Hoàng chỉ lo chạy, không rảnh để ý tới hắn, hơn nữa cánh vỗ một cái là cố ý để nhục thân của mình đỡ một đao, nhưng dù là như vậy cũng đủ kinh người rồi.

Không nói cái khác, chỉ dựa vào kim thân của Đại La Kim Tiên, cho dù là đứng đó mặc cho người ta chém, lại có mấy ai có thể làm tổn thương được họ?

Tiểu ma đầu này từ khi nào lại có bản lĩnh như thế?

- Những người này đều rất đáng ghét, quay về thế nào cũng phải đến dưới núi khổ tu thêm năm trăm năm mới có thể tiếp tục xem thường bọn họ.

Không Không Nhi trong lòng thầm nghĩ, đạp mây xanh bay đi.

Ầm ầm ầm!

Lão Phượng Hoàng giương cánh mà bay, toàn bộ giống như một mảng biển lửa, ở trong Hồ Khư này lướt đi, căn bản không hề tránh né, trong Hồ Khư này, ngọn núi chặn đường trực tiếp bị nó đâm nát, cấm chế còn sót lại thì trực tiếp bị nó đảo loạn, cũng may là có những vật ngăn cản trùng trùng điệp điệp này mới khiến tốc độ bay của nó hơi chịu ảnh hưởng, Phương Hành và Không Không Nhi đều theo sát phía sau, không chịu bỏ qua.

Nhưng cứ bay nhanh trong Hồ Khư thế này, địa bàn có lớn tới mấy cũng không đủ để bọn họ giương oai, không đến thời gian nửa chén trà nhỏ, liền đã tiếp cận điểm cuối của Hồ Khư, mắt thường nhìn lại, có thể nhìn thấy ở cuối khói đen cuồn cuộn, một mảng tinh hải đột ngột xuất hiện, giống như là vách núi, đã bay tới biên giới của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên rồi, Phương Hành và Không Không Nhi cảm thấy mừng lắm, thầm nghĩ lần này xem ngươi chạy đi đâu, sau đó đồng thời lại đẩy nhanh tốc độ, nắm chặt binh khí, chuẩn bị xông tới đại chiến một hồi!

Nhưng khiến bọn họ không ngờ là, lao tới vị trí này, Lão Phượng Hoàng đó quen đường quen cửa, đột nhiên thân hình đổ xuống dưới, cánh quét ra, trên đại địa toàn là đất khô cằn, có quái phong xen lẫn với hỏa diễm gào thét, không ngờ liền có một cánh cửa đồng đen cực lớn hiển hóa ra, sau đó Lão Phượng Hoàng này một hơi cũng không ngừng, vung cánh đánh văng cửa đồng đen rồi chui vào.

- Không ổn rồi.

Hiển nhiên cửa đồng đen đó sau khi nó đi vào sẽ biến mất với tốc độ cực nhanh, dường như lúc cửa đồng đen hoàn toàn đóng lại, chính là lúc hoàn toàn biến mất, Phương Hành cảm thấy vừa sợ vừa nghi, thật sự không ngờ trong Thanh Khâu thoạt nhìn tất cả đều đã bị hủy diệt này còn có một nơi nguyên vẹn như vậy, trong lòng đang nghĩ nhanh rốt cuộc đó là cấm chế gì, nên phá giải thế nào, chợt nghe chợt nghe sau lưng vù một tiếng, một cây thiết bổng đen nhánh từ trên trời giáng xuống, đánh lên cửa lớn!

Rắc.

Cửa lớn vừa muốn khép lại lại bị đánh ra một khe hở, Không Không Nhi phi thân lao vào, một tay xách thiết bổng, thiết bổng vốn to như là cột ngọc đó lúc này lại thực sự gậy trúc, cũng không quay đầu lại hét to với Phương Hành:

- Đi mau!

Nhìn hắn lướt vào, ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được ngây ra một thoáng:

- Hầu tử này còn quyết đoán hơn ta.

Việc đã đến nước này, hắn cũng chẳng buồn nghĩ nhiều, theo sát sau lắc mình tiến vào!

Ầm!

Vào chớp mắt bọn họ trước sau xông vào trong cửa lớn, cửa lớn đóng lại, trên đại địa đã không còn dấu vết.

- Tiền bối, mọi người đều là yêu mạch, việc gì phải đuổi tận giết tuyệt?

Không Không Nhi và sau khi đi vào, hai người căn bản không rảnh tìm hiểu xem nơi này rốt cuộc là đâu, liền vội vàng xông vào bên trong, thần thức tùy ý quét qua, phát hiện đây giống như là một tòa cung điện dưới lòng đất cực lớn, chỉ có điều rõ ràng là xây ở thiên ngoại, thoạt nhìn cửa vào là mặt đất của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, nhưng trên thực tế đó chỉ là một thông đạo, cung điện cực kỳ rộng lớn, rất ít có đồ trang trí, trên vách tường toàn là dây leo, cũng có thể nhìn ra được, nơi này cũng từng là một nơi vô cùng thanh nhã.

Đi vào trong hơn ngàn trượng, vòng mấy

vòng, bọn họ lập tức nhìn thấy một màn khiến người ta giật mình, Lão Phượng Hoàng đó lúc này không ngờ đã hóa thành một lão giả mặc kim bào bẩn thỉu, trên cánh tay máu tươi chảy ròng ròng, năm ngón tay đang xòe ra, ấn xuống dưới đất, dưới chưởng của hắn, không phải là Hồ Nữ Tiểu Nhất thì là ai? Các tiểu hồ ly khác thì ngả ngổn ngang bên cạnh.

Không Không Nhi thấy một màn này, sát khí trào ra, liền muốn một gậy đập tới, cũng là Phương Hành có chút hiểu biết về Thanh Hồ Quỷ Diện, đột nhiên ý thức được gì đó, vội vàng kéo tay Không Không Nhi lại, kêu lên:

- Đừng vội, trước tiên cứ xen kỹ đã rồi tính.

Không Không Nhi hơi ngây ra, bàn tay lão giả kim bào đó đã đè xuống, cũng đúng vào lúc này, hắn mới thấy lão giả kim bào này không phải là ấn vào trán Tiểu Nhất, mà là điểm vào Thanh Hồ Quỷ Diện vẫn còn đeo trên mặt nàng ta, lòng bàn tay có ánh lửa lấp lánh, dường như có từng đợt tiên khí ùa vào trong Thanh Hồ Quỷ Diện, sau đó liền có linh quang từ quỷ diện đột nhiên xuất hiện.

- Hắn là đang xác định gì đó.

Phương Hành và Không Không Nhi đều nhìn, theo bản năng nhìn nhau một cái.

- Đã trở lại rồi. Quả nhiên vẫn trở lại.

Cũng đúng vào lúc này, thanh âm giống như khóc giống như cười của lão giả kim bào đó đột nhiên vang lên, cả người đều lộ ra cảm giác điên điên khùng khùng, gào khóc xong, thanh âm lại trở nên trầm thấp:

- Chỉ là thuyền sắp chìm rồi, ngươi còn trở về làm gì?

Chương 1691: Thanh Khâu Hồ Vương

- Hu hu.

Lão Phượng Hoàng trực tiếp cởi Thanh Hồ Quỷ Diện xuống, điên điên khùng khùng gào khóc, khiến cho không khí trong điện trở nên vô cùng quỷ dị, ngược lại không để ý Phương Hành và Không Không Nhi đã đuổi tới trong đại điện, hắn đường đường là Đại La Kim Tiên, lúc này lại khóc như trẻ con, cảm xúc dẫn động biến hóa trong hư không, một loại bi ai khó hiểu đột nhiên xuất hiện trong hư không, đối với với sinh linh mà nói, cái này tương đương với ảo thuật lợi hại nhất, những tiểu hồ ly này nghe thấy tiếng khóc, bị sự bi thương cảm nhiễm, ai nấy liền lập tức trở nên đạo tâm bất ổn, lòng đầy bi thương, không nén được mà lệ rơi đầy mặt, hận không thể ôm lấy hắn mà cùng khóc.

Ngay cả tu vi như Phương Hành, cũng cảm thấy theo tiếng khóc của Lão Phượng Hoàng đó, từng đạo ý bi thương ùa vào trong lòng, có một loại cảm xúc hối hận mà tuyệt vọng, xộc lên trong lòng, khiến hắn sinh ra cảm xúc muốn khóc to, chỉ có điều đạo tâm của hắn kiên định, người khác không thể tùy ý dao động, chỉ là trong lòng nghiêm lại, chém đi loại ảo tượng này, không bị ảnh hưởng.

- Được rồi, khóc đủ chưa, nên nói chính sự rồi đấy!

Phương Hành thầm vận thần thông, lạnh lùng quát:

- Cửu Linh Phượng Tổ, ngươi mạo phạm bản đế tử, có biết tội chưa?

Một câu này ẩn chứa tiên uy vô tận, chấn chấn động động, lập tức hòa tan không ít ý bi thương mà tiếng khóc của Lão Phượng Hoàng mang đến, bọn tiểu hồ ly ai nấy đang lệ rơi đầy mặt, khóc chết khóc sống, tâm thần cũng lập tức tỉnh táo hơn nhiều, có chút tò mò lau hai mắt của mình, sau đó quan sát bốn phía, dường như có chút không rõ mình vì sao lại khóc thương tâm như vậy.

- Bốp!

Lão Phượng Hoàng đó đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt như kiếm quét nhìn Phương Hành, nhìn cho Phương Hành trong lòng thắt lại, Khi Thiên Phách Man đao vẫn cầm trong tay, nhưng Lão Phượng Hoàng còn chưa xuất thủ, sau khi lạnh lùng nhìn lướt qua Phương Hành, ánh mắt lại hướng về phía Hồ Nữ Tiểu Nhất, vẻ bi thương trong ánh mắt dần vơi, lại nhìn nhìn Thanh Hồ Quỷ Diện, rồi lại nhìn về phía Hồ Nữ Tiểu Nhất, nhẹ nhàng lên tiếng, thanh âm lộ ra vẻ khàn khàn:

- Tiểu nha đầu, ngươi là đến từ Thiên Nguyên, hay là từ trong Tiểu Tiên giới nào?

Nghe thấy hắn lên tiếng hỏi, Phương Hành và Không Không Nhi nhìn nhau một cái, tạm thời kiềm chế ý muốn xuất thủ.

Với tu vi của hắn, đối với tiểu yêu tinh như Hồ Nữ Tiểu Nhất, nếu muốn biết gì, vậy căn bản chính là một ý muốn thì trong chớp mắt sẽ đi hết một lượt toàn bộ thần hồn của Hồ Nữ Tiểu Nhất, căn bản không tốn chút thời gian, mà nếu hắn đã lên tiếng hỏi, vậy cho thấy hắn tôn trọng Hồ Nữ Tiểu Nhất, không có ý dụng cường, tiểu hồ ly tạm thời không có cái lo về tính mạng.

Hồ Nữ Tiểu Nhất cũng đánh bạo, ngẩng đầu nhìn về phía Lão Phượng Hoàng, nói nhỏ:

- Ta. . . Ta đến từ Thiên Nguyên!

Dưới cái nhìn chăm chú của Lão Phượng Hoàng, nàng ta chỉ cảm thấy mình giống như không thể che giấu, theo bản năngliền nói thật.

- Vậy chứng tỏ hắn thật sự đã về rồi.

Lão Phượng Hoàng lẩm bẩm, mấy sợi râu vàng thưa thớt dưới cằm rung rung, lại không biết đang ngẩng đầu nghĩ gì, đột nhiên cười lạnh mấy tiếng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hồ Nữ Tiểu Nhất nói:

- Vậy các ngươi trở lại nơi này là muốn tìm cái gì?

Thấy hắn thay đổi sắc mặt, Phương Hành và Không Không Nhi lại trở nên có chút khẩn trương.

Hồ Nữ Tiểu Nhất ngập ngừng nói:

- Khi ở Thiên Nguyên, mặt nạ này từng rơi vào tay ta, ta vẫn luôn mượn dùng lực lượng ẩn chứa trên nó để chinh chiến với Thần tộc sinh linh cường đại, chỉ là vào một ngày nào đó, thần thức của ta đột nhiên sau khi chui vào trong mặt nạ này, phát hiện trong đó có cất giấu một đạo truyền thừa không trọn vẹn. Cửu Thế Niết Bàn Thiên Công, sau khi ta tu hành, cảm thấy uy lực vô cùng cường đại, liền truyền cho bọn muội muội. Nhưng truyền thừa này là không trọn vẹn, ta vẫn có thể cảm giác được một loại triệu hoán trong cõi minh minh, ở ngay bờ bên kia tinh không, chắc là một bộ phận còn lại của đạo truyền thừa này, cho nên ta mới tới tìm kiếm.

- Cửu Thế Niết Bàn Thiên Công?

Phương Hành nghe vậy trong lòng hơi ngây ra, lúc trước thời gian Thanh Hồ Quỷ Diện này ở trong tay mình cũng không ngắn, lại vẫn phát hiện nó còn cất giấu một đạo truyền thừa như vậy, có điều nghĩ đến cũng phải, truyền nhân của Thanh Hồ Quỷ Diện này vốn không thể là mình, là mình lúc trước trộm nó đi, lại từng chút từng chút phá một bộ phận cấm chế của nó, cho nên mới có thể mượn dùng một bộ phận lực lượng bên trong, đối với với một chủ nhân giả như hắn mà nói, vận dụng lực lượng này đã là chuyện vô cùng miễn cưỡng, làm sao có thể phát hiện được truyền thừa che giấu bên trong.

- Ha ha, ngươi nghĩ sai rồi!

Lão Phượng Hoàng đó nghe xong lời nói của Hồ Nữ Tiểu Nhất, đột nhiên bật cười lạnh lùng, mặt đầy vẻ khinh bỉ:

- Ngươi cho dù trở lại cũng không thể tìm thấy truyền thừa còn lại!

Hồ Nữ Tiểu Nhất hơi ngẩn ra, theo bản năng nói:

- Vì sao?

Lão Phượng Hoàng cười lạnh:

- Vì Cửu Thế Niết Bàn Thiên Công vốn chính là một môn truyền thừa không thể thôi diễn đến cực hạn, nó trời sinh đã là không trọn vẹn, giấu ở trong Hồ Diện đã là tất cả pháp môn của nó, khà khà, nếu không phải môn truyền thừa này trời sinh thiếu xót, không thôi diễn được tới viên mãn, lão hồ li sao lại rơi vào tình cảnh như vậy, tự tìm đường chết, trở về Thiên Nguyên tổ địa đó?

- Không. . . Không đúng!

Hồ Nữ Tiểu Nhất càng nghe trong lòng càng hoảng sợ, không nhịn được nói:

- Ta lúc trước rõ ràng là có thể tâm sinh cảm ứng, cảm thấy có tồn tại gì đó liên quan tới truyền thừa này ở bờ đối diện tinh không. Vừa rồi... Vừa rồi lúc ta đeo nó vào, cũng cảm giác được loại khí tức này, thậm chí cảm giác càng lúc càng gần, nếu không phải bị ngươi cắt ngang, chắc hẳn đã tìm được bộ phận truyền thừa đó rồi.

- Ngu xuẩn!

Lão Phượng Hoàng đột nhiên quay đầu nhìn về phía Hồ Nữ Tiểu Nhất, trên người có có một đạo khí tức vô hình nhẹ nhàng trào ra, xoay tròn trong không trung, hóa thành một con tiểu phượng hoàng tinh xảo hoa mỹ, trông rất sống động, sau khi bay quanh Hồ Nữ Tiểu Nhất hai vòng, đột nhiên lao về phía nàng ta rồi nổ tung trong không trung, hóa thành mảnh vụn giống như pháo hoa.

- Ngươi đã có cảm ứng, lại không phận biệt được ra, khí tức đó hướng vào chính là lão phu sao?

Lời nói của Lão Phượng Hoàng trong nháy mắt khiến Hồ Nữ Tiểu Nhất chấn kinh, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn hắn, ngay cả Không Không Nhi và Phương Hành cũng sững sờ, vạn phần khó hiểu nhìn về phía Lão Phượng Hoàng, trong nhất thời còn tưởng rằng mình nghe lầm, bọn họ đều biết, Lão Phượng Hoàng này chính là tử địch của Thanh Khâu Hồ Vương, lúc trước tự tay trảm sát Thanh Khâu Hồ Vương chính là hắn, một khi đã như vậy, bên trong truyền thừa của Thanh Khâu Hồ Vương, sao lại có một đạo khí tức cảm ứng với hắn?

Nếu như vậy, chẳng phải là vừa rồi khi Hồ Nữ Tiểu Nhất thôi động khí tức của Thanh Hồ Quỷ Diện để tìm kiếm một bộ phận truyền thừa còn lại, căn bản chẳng khác nào là thôi động tất cả khí tức, hấp dẫn hắn tới đây?

- Ha ha, các ngươi rất ngạc nhiên à?

Lão Phượng Hoàng cười lạnh, trong thanh âm mang theo vẻ điên cuồng:

- Năm đó, lão hồ li chính là cùng lão phu thôi diễn đạo Cửu Thế Niết Bàn Pháp đó, thậm chí một đạo truyền thừa này vốn tới từ thiên phú thần thông của phượng hoàng nhất tộc ta, lúc ấy ta và hắn đi không vượt qua được, nhưng hắn lại không tin, hắn muốn tìm một sinh lộ khác, chỉ tiếc, cuối cùng chúng ta vẫn thất bại. Đó là một tử lộ, có uy lực vô cùng, lại là tuyệt lộ trên bản chất. Cũng chính bởi vậy, lão hồ li tuyệt vọng quyết định xuống thuyền trước, làm ra lựa chọn trước khi hắn còn có thể lựa chọn, sau đó hắn muốn ta giết hắn!

Vẻ mặt của Lão Phượng Hoàng vô cùng phức tạp, lúc thì điên cuồng, lúc thì tỉnh táo lúc thì lạnh lùng, lúc thì thống khổ, đến cuối cùng, tuy thanh âm của hắn vẫn vững vàng, nhưng trên mặt đã phủ lên vẻ tuyệt vọng.

- Gì cơ?

Vừa nghe thấy bí mật này, đám người Không Không Nhi và Phương Hành, suy nghĩ đầu tiên chính là không tin.

Đúng vậy, cái này khác nhau một trời một vực với sự thật trong truyền thuyết, càng giống như là một lão điên ăn nói lung tung.

Chỉ có điều, nhìn vẻ mặt của Hồ Nữ Tiểu Nhất, liền biết trong lời nói vừa rồi lão gia hỏa này vẫn có một điểm có thể xác định, đó chính là đạo khí tức dẫn dắt trong Thanh Hồ Quỷ Diện quả thật không phải là dẫn tới truyền thừa, cũng không phải là dẫn tới pháp bảo, mà là thực sự nhắm về phía Lão Phượng Hoàng này, nó đang dẫn dắt người truyền thừa của Thanh Hồ Quỷ Diện, vượt qua tinh hải, tìm tới nơi này, tìm Lão Phượng Hoàng này, như vậy... là vì gì?

- Ha ha, lão điên này, hắn không ngờ muốn ta giết hắn.

Lão Phượng Hoàng cười ha ha, trong thanh âm ẩn chứa sự điên cuồng vô tận, rõ ràng bản thân đã đủ điên rồi, lại mắng Thanh Khâu Hồ Vương là người điên:

- Với bản lĩnh của hắn, có thể vẫn ở lại trên thuyền, cho tới cuối cùng, hắn cố tình muốn nhảy xuống thuyền trước, hắn muốn xuống thuyền thì xuống thuyền, lại bắt ta ở lại trên thuyền làm gì, thuyền sắp lật, sống thêm mấy ngày có gì thú vị? Ha ha ha ha, tất cả đều là định, không nên chém vận số của Thái

Thượng đạo, thuyền vốn sắp lật, chém người đầu tiên nói ra lời thật thì có tác dụng gì? Ngươi đã phát hiện sự tuyệt vọng cuối cùng, vậy cũng nhất thiết phải trực tiếp nhảy xuống biển mà.

Đến lúc này, càng nhớ lại những cố sự xưa, Lão Phượng Hoàng này liền càng điên cuồng, nói năng bắt đầu có chút lộn xộn, cảm xúc lại không ổn định, dọa cho bọn tiểu hồ ly trốn ra xa, chỉ muốn cách lão già điên này càng xa càng tốt.

Nhưng một số lời Lão Phượng Hoàng này trong lúc vô ý nói ra lại khiến Phương Hành và Không Không Nhi có chút đăm chiêu.

Dường như thông qua những lời này, bọn họ vô tình nghĩ tới gì đó.

- Tiền bối, nếu Lão Phượng Hoàng muốn chúng ta tới tìm ngươi, nhất định là có an bài gì đó, không biết tiền bối có thể nói cho biết không?

Sau một thoáng yên lặng, Không Không Nhi ngưng thần bước về phía trước, trầm giọng hỏi.

- Hắn có an bài gì?

Lão Phượng Hoàng bị hắn hỏi như vậy, giống như là bỗng nhiên bừng tỉnh, nhớ tới gì đó, nhíu mày, một lúc mới bỗng nhiên tỉnh ngộ:

- A, lão phu nhớ ra rồi, hắn kỳ thật là có an bài, lúc trước Niết Bàn lần thứ mười, vốn nên trảm đi những ký ức này, chính là lão hồ li này cứ bắt ta phải nhớ, khiến cho thần hồn của ta có chút hỗn loạn, ha ha, ta nhớ ra hắn có an bài gì rồi.

Đến lúc này, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, nói:

- Hắn để lại một chiếc chìa khóa!

Chương 1692: Tuyệt cảnh chi chu

- Là chìa khóa gì?

Tuy Lão Phượng Hoàng này điên điên khùng khùng, nói chuyện không đầu không đuôi, nhưng Không Không Nhi và Phương Hành cùng đám tiểu hồ ly vẫn muốn làm rõ chuyện này, cũng nói ra nghi hoặc trong lòng, nếu Cửu Thế Niết Bàn Thiên Công Thanh mà Khâu Hồ Vương muốn thôi diễn ra là thất bại, không có điểm cuối, như vậy hắn vì sao muốn lưu lại một đạo khí tức trên Thanh Hồ Quỷ Diện, chỉ dẫn người truyền thừa tới Tam Thập Tam Thiên? Nếu hắn lưu lại một kiện chí bảo nào đó ở chỗ Tam Thập Tam Thiên Lão Phượng Hoàng chờ truyền cho người thừa kế, vậy vì sao không dứt khoát lúc trước cùng nhau tới Thiên Nguyên? Người ở cảnh giới của hắn, tại sao lại không hiểu đạo lý đêm dài lắm mộng?

- Chìa khóa gì, chìa khóa gì...

Lão Phượng Hoàng lẩm bẩm, bộ dạng lại có chút muốn trở nên điên cuồng, cuối cùng, không ngờ đột nhiên nhảy dựng lên, quát to:

- Đây là mệnh căn của Yêu tộc, đây là bí mật lớn nhất, có thể nói với các ngươi nhưng không thể để người khác nghe thấy. . . Đế tử cũng không được, trước tiên giết tên đế tử này, giết hắn trước đã, mới có thể nói với các ngươi.

- Ầm một tiếng!

Hắn không ngờ không chỉ là nói miệng, lập tức nhảy lên, vỗ một chưởng vào đầu Phương Hành!

Một chưởng này vỗ ra, cánh lửa đỏ đậm ở sau lưng theo đó mà hiển hóa, vỗ về phía Phương Hành, trong đó ẩn chứa lực lượng đáng sợ không thể diễn tả, khiến cho người ta cảm thấy cho dù là một viên tinh thần cũng không chịu được một vỗ này, mà lực lượng cuồng bạo đến không thể hình dung này lại đều áp súc bên trong cánh lửa đó, không hề làm tổn hại tới cung điện, vỗ thẳng về phía Phương Hành.

- Cẩn thận!

Không Không Nhi kinh hãi, không ngờ Lão Phượng Hoàng này lại đột nhiên xuất thủ với Phương Hành, lại thấy cánh lửa đó lợi hại như vậy, căn bản không thể ngăn cản, trong lúc vội vã, vung đại bổng, chớp mắt hóa thành to hơn trượng, cuối theo hắc phong đập tới đầu Lão Phượng Hoàng, đó là đang dùng một chiêu vây Nguỵ cứu Triệu, muốn bức Lão Phượng Hoàng quay người phòng thủ, hòng giảm bớt áp lực cho Phương Hành

- Lão già này điên thật rồi à?

Phương Hành cũng kinh hãi, thân phận hiện giờ của hắn chính là đế tử, mà Lão Phượng Hoàng này trên danh nghĩa là chư hầu một phương dưới trướng Đại Xích thiên Xích Tiêu Tiên Đế, hắn dám xuất thủ với mình, chẳng phải là chứng tỏ hắn ngay cả thân phận đế tử của mình cũng không thèm bận tâm?

Phải biết rằng trước đây bất kể là ở Thanh Huyền thiên hay là ở Đa Bảo Tiên Hà, tu vi như Thanh Huyền Nguyệt và Tử Huyền tiên soái đều phải khách khí với mình, tuy khi đó tu vi giữa mình và bọn họ chênh lệch rất lớn, nhưng chỉ với thân phận đế tử, liền ăn chắc hai vị Đại La Kim Tiên này, nhưng không ngờ, thân phận này ở trước mặt người điên thì không có tác dụng gì cả.

Trong lòng mắng thầm, tay lại không dám chậm trễ, hắn vẫn chưa thực sự giao thủ với Đại La Kim Tiên, không biết lực lượng của một chưởng này của Lão Phượng Hoàng mạnh cỡ nào, cũng không dám đón đỡ, trong lúc nguy cấp áo choàng đột nhiên cuốn tới, hóa thành một mảng huyết hà (sông máu) cản trước người mình, lại chỉ nghe thấy tiếng vang giống như sấm rền, ánh lửa ẩn chứa trong lực lượng của một chưởng của Lão Phượng Hoàng trực tiếp đánh lên áo choàng, chỉ mới đánh trúng gợn sóng giống như hải triều nổi lên trên mặt ngoài của áo choàng mà bản thân Phương Hành đã bị dư ba của một chưởng này đánh bay ra ngoài!

- Giết giết giết, giết không tha, chết đến nơi rồi thì còn sợ ai nữa?

Lão Phượng Hoàng dường như bị màu đỏ của áo choàng khơi dậy điên, không ngờ luôn miệng kêu to, trực tiếp giơ tay lên đỡ một gậy của Không Không Nhi đang đập vào đầu hắn, sau đó tay còn lại thì tiếp tục vỗ về phía Phương Hành, thanh âm chấn cho cả cung điện kêu ong ong:

- Thằng nhãi con của Đế gia, thực sự tưởng lão phu sợ ngươi chắc? Tội ác ngập trời, giết trăm vạn tiên, tội nghiệt của Đế thị nhất mạch các ngươi quá lớn, lão phu một chưởng đập chết ngươi, báo thù cho trăm vạn oan hồn.

Ầm ầm.

Ánh lửa chói mắt, nóng rực đáng sợ, từng đạo tiên quang xé rách hư không, đã có dấu hiệu không khống chế được.

- Hỏng bét rồi!

Phương Hành vào một thoáng này cũng giật nảy mình, không ngờ Lão Phượng Hoàng này lại càng lúc càng điên, tựa hồ là bị áo choàng màu đỏ như máu kích thích sự điên cuồng, không ngờ có một loại quyết tâm không giết mình không được, phải biết rằng đây chính là địa cung của một phương thiên ngoại, cũng không biết có chắc chắn hay không, nếu mình thực sự đấu với lão điên này, cho dù mình không sợ, nhưng dưới sự chấn động của tiên uy, đám tiểu hồ ly đó liệu có còn mạng không? Trong lòng quả thật là càng nghĩ càng lo, không nhịn được tâm niệm xoay chuyển cực nhanh, vội vàng suy nghĩ đối sách.

- Con chim già, ngươi nhìn xem ta rốt cuộc là ai?

Bỗng nhiên, Phương Hành nghĩ ra đối sách, áo chòng đỏ đột nhiên thu lại, sau đó hai tay kết trước ngực, sau lưng có một mảng thế giới hư ảnh hiện lên, cùng lúc đó, kinh văn như ẩn như hiện vang lên trong hư không, huyền ảo thâm thúy, ẩn chứa đại đạo chi lý, gia trì quanh người hắn, khiến cho hắn lúc này thần thánh cao thượng, giống như hóa thân của đại đạo!

- Ngươi. . . Ngươi là Thái Thượng đạo. . .

Kế lâm thời nghĩ ra này lại không ngờ rằng thật sự dọa được Lão Phượng Hoàng, một chưởng đó rõ ràng đã đánh, lại đột nhiên thu về, chấn cho chính hắn khí tức hỗn loạn, chỉ là hắn cũng chẳng bận tâm, chỉ nhìn chằm chằm Phương Hành, vẻ giống như khiếp sợ, hoặc như là kính sợ, lại xen lẫn với vẻ áy náy, cùng với Sợ hãi vô biên.

- Truyền nhân của Thái Thượng đạo đã xuất thế rồi à?

- Thật sự đã đến một ngày này rồi sao?

Hắn luôn miệng kêu to, không ngừng lùi về phía sau, không giống như là Lão Phượng Hoàng tung hoành hoàn vũ, mà giống như một lão nhân đang chấn kinh.

Cũng đúng lúc này, nghe thấy tiếng hô của hắn, đám tiểu hồ ly Hồ Nữ Tiểu Nhất cũng đều kinh hãi.

Bọn họ đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành, giống như nhìn thần chỉ, miệng há hốc!

Mà lúc này, Phương Hành cũng chẳng bận tâm nhiều, hắn là vừa rồi nghe thấy Lão Phượng Hoàng khi nhắc tới Thái Thượng đạo thì trong ngôn ngữ có vẻ áy náy, thậm chí là hối hận, cho nên mới cố ý thể hiện ra khí tức của Thái Thượng đạo thức giới, hắn vẫn thâm tàng bất lộ, kiên quyết không chịu thể hiện ra ở trước mặt bất kỳ ai của Tam Thập Tam Thiên, sợ dẫn tới hỗn loạn quá lớn, có điều vào lúc này cũng chẳng thể bận tâm nhiều, hơn nữa hắn cũng không ngờ, hiệu quả còn tốt hơn so với trong tưởng tượng của mình, Lão Phượng Hoàng không ngờ bị mình dọa sợ.

- Nói, rốt cuộc là chìa khóa gì.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, hắn đột nhiên bước ra một bước, lạnh lùng hét lớn.

- Đó... Đó là chìa khóa truyền thừa cuối cùng của Thái Cổ Yêu giới ta.

Lão Phượng Hoàng hét lên một tiếng, tiên uy mãnh liệt khó lường trên người đã từ từ tan đi, người cũng không còn sát ý, mà theo tiên uy của hắn vừa rút đi, vẻ điên cuồng cũng dần dần thu liễm, trong ánh mắt đã xuất hiện vẻ tỉnh táo.

Chỉ là một câu đó của hắn lại khiến trong lòng Không Không Nhi và Phương Hành nghi hoặc vô biên.

Bọn họ đều biết một số việc quá khứ, khi Yêu tộc hưng thịnh từng có mấy vị Yêu Vương, dựng lên Thái Cổ Yêu giới, là tồn tại nổi danh như Tam Thập Tam Thiên, Long giới, Phật giới, chỉ là mấy ngàn năm trước đã bị hủy, tất cả tài nguyên đều bị cướp sạch, tất cả Yêu tộc sinh linh, trừ mấy dị tộc thưa thớt ra, những tộc khác đều trở thành nô bộc, địa vị tương đương với Thần tộc sinh linh.

Yêu giới bị hủy, nhưng lại không giống như Long giới, lúc Long giới bị hủy, có túc lão của Long tộc hiến tế bản thân, dung hợp với thiên ý, bảo vệ truyền thừa cuối cùng của Long giới, mà Yêu giới thì bởi vì lúc ấy có phản nghịch cấu kết với Tam Thập Tam Thiên, khiến cho hoàn toàn bị phá hủy, không có truyền thừa, đương nhiên, cái giá phải trả cũng rất rõ ràng, hậu duệ của Long tộc cơ hồ bị quét sạch ở Tam Thập Tam Thiên, một số người còn sống cũng là sống không bằng chết, nhưng Yêu giới thì lại vẫn có không ít đại yêu còn sống, thậm chí còn có một số đại yêu trở thành Tiên Vương.

Thanh Khâu Hồ Vương chính là một dị loại xuất thân Yêu giới, lại cuối cùng xưng vương ở Tam Thập Tam Thiên!

Trên trình độ nào đó mà nói, hắn kỳ thật cũng là một trong những đại yêu phản bội Yêu giới.

Cũng chính bởi vậy, Thái Cổ Yêu giới đó hiện giờ đã giống như phế tích, sao còn có thể có truyền thừa?

- Thái Cổ Yêu giới quả thật đã bị hủy diệt, nhưng lão hồ li lại bảo vệ nhất mạch truyền thừa cuối cùng của Thái Cổ Yêu giới.

Lão Phượng Hoàng dường như thần trí đã dần dần tỉnh táo, ánh mắt vẫn nhìn Phương Hành, nhưng thanh âm lại giải đáp nghi vấn của Không Không Nhi và bọn tiểu hồ ly:

- Lúc ấy yêu vực bị hủy cũng không phải là ngẫu nhiên, là tất nhiên. Thậm chí có thể nói, đó là Yêu tộc tự chuốc lấy, không hủy diệt yêu vực. Chẳng lẽ là cùng chết hết à? Chỉ có điều cho dù là như vậy, lão hồ li vẫn không phản bội Yêu tộc, hắn chỉ là lúc đại chiến bị người ta cuốn lấy, về sau Yêu giới đã bị hủy, hắn biết làm thế nào? Đánh một trận với chúng tiên đang cường thịnh nhất lúc ấy, dùng thân tuẫn giới à? Hắn sẽ không làm ra loại chuyện này, hắn biết thời biết thế nhận lời thỉnh cầu kết minh của chúng tiên, sau đó dùng hết sức lực bảo vệ một đạo truyền thừa cuối cùng của Yêu giới. Mà lão phu, chính là người thay hắn trông coi đạo truyền thừa này, chờ đợi người thừa kế thích hợp trở về tìm ta.

Truyền thừa cuối cùng của Yêu tộc?

Những lời này khiến đám người Không Không Nhi và tiểu hồ ly đều ngẩn ra, trong lòng không biết là đang vui hay đang buồn.

Thì ra trong Thanh Hồ Quỷ Diện quả thật có cất chứa đại tạo hóa, chỉ có điều, không phải là Cửu Thế Niết Bàn Thiên Công đầy đủ, mà là truyền thừa của Yêu tộc!

Nhưng trong lời nói của Lão Phượng Hoàng này, Phương Hành lại bắt giữ được một điểm khác, điều này khiến cho trong lòng hắn dâng lên nghi hoặc vô tận, lại bước về phía Lão Phượng Hoàng, cau mày hỏi:

- Ngươi vì sao lại nói yêu vực bị hủy là tất nhiên?

- Vì sao à.

Lão Phượng Hoàng đột nhiên cười ha ha, cười rất lâu, hắn mới bỗng nhiên nói:

- Các ngươi có muốn nghe chuyện xưa không?

- Nghe chuyện xưa?

Bất kể là Không Không Nhi hay là tiểu hồ ly, thậm chí là Phương Hành, đều có chút kinh ngạc.

Vào thời điểm mấu chốt này, ai còn có tâm tình mà nghe chuyện xưa chứ?

Có điều nhìn vẻ mặt nghiêm túc đó của Lão Phượng Hoàng, bộ dạng rất ngưng trọng, lời cự tuyệt không ai muốn nói ra.

Cuối cùng vẫn là Phương Hành tiến lên một bước, nói:

- Dài không?

Lão Phượng Hoàng nói:

- Không dài!

Phương Hành gật đầu nói:

- Vậy ngươi kể đi.

Chương 1693: Tuyệt cảnh chi chu (2)

- Đây là chuyện xưa lão hồ li năm đó thường kể, từng có một chiếc thuyền, chở rất nhiều người, đi trên một con sông dài không có điểm cuối, trên thuyền có đồ ăn vô tận, kinh văn vô tận, có tất cả niềm vui, cũng có tất cả hy vọng, nó cứ như vậy luôn tiến về phía trước, không ngừng có người đi lên, cũng không ngừng có người được sinh ra trên thuyề, khiến cho chiếc thuyền lớn này càng lúc càng náo nhiệt, cũng càng lúc càng tường hòa, đến nỗi rất nhiều người đều gọi chiếc thuyền này là Bỉ Ngạn, bởi vì bọn họ cảm thấy ở trên thuyền này đã có tất cả, vĩnh viễn không cần phải lên bờ, chiếc thuyền này là mục đích của hắn, bọn họ cứ như vậy nước chảy bèo trôi.

Lão Phượng Hoàng kể ra, ngữ điệu êm dịu, sắc mặt lộ ra có chút hối hận trong tiên điện.

Đám người Phương Hành, Không Không Nhi, tiểu hồ ly đều lẳng lặng lắng nghe, không ai dám cắt lời hắn.

- Nhưng mộng đẹp tới mấy chung quy rồi vẫn phải tỉnh lại.

Lão Phượng Hoàng kể tiếp, thanh âm trầmxuống, khi trầm đến điểm thấp nhất, lại đột nhiên lên cao, vẻ mặt cũng trở nên có chút dữ tợn:

- Người trên thuyền càng lúc càng nhiều, bọn họ đều cần ăn cơm, mà cơm là ở trên thuyền, bọn họ ăn càng nhiều, thuyền sẽ càng lúc càng nhẹ, hơn nữa có người ở trên thuyền ăn rất nhiều cơm, cũng trở nên càng lúc càng nặng, cuối cùng có một ngày, bọn họ phát hiện một sự thật đáng sợ, đó chính là chiếc thuyền này không thể chở họ được nữa, tùy thời đều sẽ lật.

Một con tiểu hồ ly nghe đến đây, không nhịn được tiến đến bên cạnh Hồ Nữ Tiểu Nhất.

Mà Hồ Nữ Tiểu Nhất thì lại theo bản năng quay đầu nhìn về phía Phương Hành, dường như muốn tới gần, nhưng cuối cùng vẫn không dám động.

- Vậy phải làm sao?

Lão Phượng Hoàng lầm bẩm tự hỏi, vẻ mặt có chút cổ quái:

- Mọi người không thể cùng chết được, cho nên người cầm lái trên thuyền lên tiếng, nếu người trên thuyền đã quá nhiều và quá nặng, vậy thì ném một số xuống đi.

Đến lúc này, vẻ mặt của hắn đã trở nên âm trầm, ngữ điệu bình thản, lại khiến người ta trong lòng lạnh toát:

- Thế là bọn họ bắt đầu ném một số người trên thuyền xuống, nhưng sau khi ném xuống một số, thuyền vẫn sắp chìm, thế là bọn họ bắt đầu ném nhiều người hơn, cứ như vậy từng bước từng bước mà ném, ném một số người mới lên thuyền, ném một số người vô dụng, vẫn không đủ, thế là bọn họ bắt đầu ném một số người bất hòa vẫn mình, nực cười là, những người ném rất nhiều người xuống này vẫn đắm chìm trong mộng ảo nực cười, bản thân có thể vĩnh viễn ở lại trên thuyền, bởi vậy tự xưng vĩnh hằng.

- Nhưng chung quy, bọn họ vẫn sẽ phải tỉnh mộng, bởi vì người càng bọn họ ném đi càng lúc càng nhiều, thậm chí là một số người trong chính họ, nhưng thuyềnvẫn sắp chìm, vì sao?

Lão Phượng Hoàng nói tới đây, trên mặt đã lộ ra nụ cười thần bí, ánh mắt lướt qua đám người Phương Hành, giống như đang hỏi.

Nhưng không chờ đám người Phương Hành trả lời, hắn đã tự đưa ra đáp án:

- Bởi vì bọn họ chính là những người nặng nhất, người mà họ vứt bỏ đều chẳng nặng bằng một ngón chân của chính họ, thuyền sao lại không chìm?

Đây quả thật là một chuyện xưa đơn giản, chỉ là đám người Phương Hành nghe xong, trong lòng đã có chút áp lực.

- Bọn họ. . . Bọn họ vì sao không thể ăn ít đi một chút.

Phương Hành và Không Không Nhi, thậm chí là Hồ Nữ Tiểu Nhất đã chín chắn một chút lúc này đều không nói gì, chỉ là trong đám tiểu hồ ly, tiểu nha đầu trông đẫy đà nhất có chút ngây thơ lên tiếng, nhìn bộ dạng của nàng ta, quả thật là đang lo lắng cho người trên thuyền, thậm chí là hơi có chút lý giải, nghiêm túc nói:

- Ăn ít đi một chút, bản thân sẽ nhẹ đi một chút...

- Bọn họ không dám!

Lão Phượng Hoàng cười ha ha:

- Bọn họ mà ăn ít đi, sẽ trở nên suy yếu, sẽ bị người cường tráng hơn ném xuống nước!

- Vậy bọn họ...

Một tiểu hồ ly khác do dự lên tiếng:

- Bọn họ không thể đóng thuyền chắc hơn sao?

- Có người đã thử qua.

Lão Phượng Hoàng bật cười:

- Nhưng bọn họ đều thất bại, thuyền là không tiện sửa, bởi vì tốc độ sửa lâu hơi nhiều so với tốc độ hỏng.

Đám tiểu hồ ly ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, lại không ai nói gì.

Đối với các nàng, đề xuất mấy vấn đề này thật sự có chút làm khó bọn họ.

Hơn nữa bọn họ đều băng tuyết thông minh, tuy chưa trải đời nhiều, nhưng cũng lờ mờ minh bạch chuyện xưa này không đơn giản như vậy.

Mà sau khi nghe xong chuyện xưa này, Phương Hành vẫn không lên tiếng, cho tới lúc này, mới không nhịn được mở miệng nói:

- Đã ai thử ném người cường tráng nhất xuống nước chưa?

- Có!

Lão Phượng Hoàng không chút do dự nói:

- Rất nhiều người sau khi bị ném xuống nước, tạm thời chưa chết, bọn họ vừa hận vừa đau khổ, thế là bọn họ quyết định trả thù, cũng để cứu những người trên thuyền này, thế là bọn họ bố trí một đại kế hoạch.

- Nếu như vậy, Thanh Khâu Hồ Vương đó vì sao không để truyền thừa lớn nhất ở lại Tam Thập Tam Thiên?

Phương Hành sau khi nghe xong, cau mày, bỗng nhiên trầm giọng hỏi.

Lúc này, hắn đã lười chẳng muốn dùng lời trong chuyện xưa đến hỏi, mà là hỏi một cách trực tiếp.

Lão Phượng Hoàng nghe vậy, lại bật cười ha ha:

- Bởi vì hắn lo lắng, cho dù những người rơi xuống nước đồng tâm hiệp lực, dù bọn họ làm được chuyện đó, ném người cường tráng nhất trên thuyền xuống nước, nhưng thuyền vẫn hư hỏng, vẫn sẽ lật, đến lúc đó tất cả đều sẽ tái diễn, hắn hậu đại của mình lực lượng quá yếu ớt, sẽ bị người cầm lái mới trên thuyền ném xuống nước.

Sau khi Nghe xong câu này, Phương Hành không nói gì nữa, sắc mặt hắn đã trở nên vô cùng cổ quái.

Mà Lão Phượng Hoàng lúc này, cũng rất có thâm ý nhìn hắn một cái.

Ánh mắt hai người chạm nhau mấy giây, lẳng lặng nhìn nhau, nhưng chung quy không ai nói gì.

Một loại áp lực xuất hiện trong điện, mãi lâu sau vẫn khó tan.

Mà Không Không Nhi lúc này, cũng quay đầu nhìn Phương Hành một cái, dường như muốn hỏi gì đó, nhưng lại không lên tiếng, hắn chỉ chỉ cau mày suy tư một phen, liền quay đầu nhìn về phía Lão Phượng Hoàng, trầm giọng nói:

- Tiền bối, hậu nhân của hắn không thể dễ dàng bị ném xuống nước nữa, hiện tại cũng không phải lúc lo lắng tới vấn đề này, chỉ là tất cả mọi người dốc hết toàn lực, đuổi người cường tráng nhất trên thuyền đó xuống nước mà thôi, bằng không sớm muộn gì cả chiếc thuyền đều sẽ chìm, tất cả mọi người sẽ mất đi hy vọng lên lại thuyền.

Đến lúc này, hắn dừng một chút rồi lại thấp giọng nói:

- Cho nên... Truyền thừa cuối cùng của Yêu giới hiện tại ở đâu?

Vấn đề cuối cùng cũng về tới điểm ban đầu, ngay cả Phương Hành cũng không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lão Phượng Hoàng.

- Ngươi là con khỉ thông minh!

Lão Phượng Hoàng nhìn về phía Không Không

Nhi, khen một câu, lại nhìn Phương Hành, dường như hơi trầm ngâm, thấp giọng cười nói:

- Ngươi đã dám ở trước mặt hắn hỏi vấn đề này, liền chứng tỏ các ngươi tin tưởng hắn, vậy ta cũng sẽ không giấu các ngươi nữa, truyền thừa mà lão hồ li đó từ bỏ thanh danh của mình, thậm chí chấp nhận bị con cháu đời sau thóa mạ trăm ngàn năm để bảo vệ ở ngay đây.

- Ở đây?

Lời vừa nói ra, bọn tiểu hồ ly đều chấn động.

Mắt Phương Hành cũng sáng lên, tuy tâm tình vẫn vô cùng trầm trọng, lại theo bản năng nhìn lướt chung quanh.

- Các ngươi hiện tại không nhìn thấy, bởi vì cánh cửa đó chưa được mở.

Lão Phượng Hoàng bật cười, nụ cười dường như có chút thần bí.

- Vậy chìa khóa...

Đám người Không Không Nhi nhớ tới lời nói vừa rồi của Lão Phượng Hoàng này, trong lòng đều khẽ động.

- Chìa khóa các ngươi đã mang về rồi.

Lão Phượng Hoàng nhẹ nhàng giơ tay lên, trong lòng bàn tay có một chiếc mặt nạ.

Không Không Nhi cùng với Phương Hành đều ngây ra một thoáng, lại không ngờ Thanh Hồ Quỷ Diện này chính là chìa khóa đó, Thanh Khâu Hồ Vương thật đúng là vòng một vòng rất lớn, đầu tiên là đưa chìa khóa này về Thiên Nguyên, lại để người thừa kế ở Thiên Nguyên cầm trở về, sau đó lạibảo Lão Phượng Hoàng chờ ở đây, nói với người thừa kế đây là chìa khóa, nghĩ như thế nào cũng khiến người ta cảm thấy có chút cẩn thận quá đáng.

- Vậy phải như thế nào mới có thể mở được cánh cửa đó?

Không Không Nhi không nhịn được nhíu mày, hỏi ra những lời này.

Đây là câu mà đám tiểu hồ ly cùng với Phương Hành quan tâm nhất, tất cả ánh mắt đều hướng tới.

- Ta hiện tại sẽ không nói với!

Lão Phượng Hoàng nghe vậy, lại đột nhiên phá lên cười, khiến cho đám người trong sân lập tức cảm thấy trầm xuống.

Nhưng không chờ bọn họ hỏi, Lão Phượng Hoàng đã tự đưa ra đáp án:

- Lão hồ li đó vứt bỏ thanh danh, ta cơ hồ cũng vứt bỏ tất cả, mới giữ được truyền thừa này, há có thể dễ dàng giao cho các ngươi? Nhất là cầm chìa khóa này về không ngờ chỉ là một tiểu hồ ly vừa kết thành kim đan, ngay cả tiên anh cũng chưa có? Ha ha, ngươi muốn truyền thừa này, không đơn giản như vậy đâu, trước tiên chứng minh rằng mình có bản sự để lấy được truyền thừa này đi, nếu những hậu nhân này căn bản không đủ năng lực giữ lại những truyền thừa này, vậy chẳng thà không cho các ngươi, bởi vì lấy được bảo vật sẽ chỉ khiến các ngươi chết nhanh hơn.

- Cái này...

Không Không Nhi Vốn trong lòng cũng có chút tức giận nghe thấy những lời này, cũng trầm mặc, dường như chấp nhận đạo lý này.

Bởi vậy sau khi hắn trầm mặc một lúc, chỉ mở miệng hỏi:

- Chứng minh thế nào?

Đáy mắt Lão Phượng Hoàng có một tia sát khí hiện lên, thanh âm cũng trở nên lạnh lẽo:

- Lúc trước lão hồ li là bất đắc dĩ mới không thể không tiếp nhận lời mời tiến vào Vĩnh Hằng Tiên Cung, nhưng trong Yêu giới, cũng thật sự có bại hoại phản bội Yêu tộc, lắc mình biến hóa trở thành đại nhân vật của Tam Thập Tam Thiên, chỉ có điều, lão hồ li thủ đoạn cỡ nào, vẫn lần lượt dùng kế làm thịt hết, chỉ có điều hắn vẫn chưa giết sạch, có một nghiệt súc lúc trước là Yêu Vương, lúc trước sẵn sàng góp sức cho Thương Đế, mở cửa lớn của Yêu giới, lão hồ li dùng hết thủ đoạn, cũng chỉ bức hắn rời khỏi Đại Thương thiên mà thôi, nhưng hiện giờ hắn vẫn sống yên lành, các ngươi đi giết hắn đi!

Chương 1694: Trách nhiệm của vi sư

Lục Ma thiên nhất mạch?

Vừa nghe thấy nhưng lời Lão Phượng Hoàng nói ra, bất kể là Phương Hành hay là Không Không Nhi đều cảm thấy trong lòng trầm xuống!

Bọn họ lại không ngờ, đệ nhất phản đồ của Yêu giới trong miệng Lão Phượng Hoàng này là ở Lục Ma thiên, hơn nữa là một vị Ma Chủ!

Lục Ma thiên, đó là loại địa giới nào?

Đó là nơi hỗn độn nhất, không có trật tự nhất, trong một mảng Tam Thập Tam Thiên to lớn như vậy, giống như địa ngục nhân gian.

Nếu nói Tam Thập Tam Thiên là tiên giới, vậy thì không quá chuẩn xác, bởi vì Lục Ma thiên này chính là Ma giới đối ứng với tiên giới.

Chúng tiên có câu cửa miệng, Tam Thập Tam Thiên hiện giờ có ba nửa Tiên Đế, lại không phải là thuận miệng nói đùa, sự thật quả thật là như vậy, hiện giờ Tiên Vương điêu tàn, Tiên Đế hàng lâm, mỗi người cai quản một vực, ba vị Tiên Đế chính là chỉ Xích Đế, Thương Đế cùng với Huyền Đế, nhưng "nửa" còn lại đó chính là nói sáu vị Ma Chủ của Lục Ma thiên, tính sáu người bọn họ chỉ là nửa, là vì chúng tiên đều cho rằng bọn họ không bằng Tiên Đế, nhưng lại không thể không xếp hạng bọn họ vào trong đó, chính là bởi vì bản lĩnh của sáu vị Ma Chủ này thật sự không nhỏ, không nói cái khác, ba vị Tiên Đế đều là người có đại khí phách, trong thời gian ngàn năm này đã giết đỏ cả mắt rồi, Tiên Vương cũng bị trừ bỏ vô số, vì sao vẫn giữ họ lại?

Bởi vậy, cũng có người đoán rằng, sáu vị Ma Chủ đó thường ngày lục đục với nhau, ngươi tranh ta cướp, nhưng lúc gặp ngoại địch, sáu người bọn họ sẽ hợp lực đối ngoại, mà lúc sáu người bọn họ liên thủ, cho dù một vị Tiên Đế cũng không thể dễ dàng hạ được họ!

Có lẽ có thể nói thế này, nếu không tính chư vị Tiên Tôn, như vậy sáu người này chính là tồn tại mạnh nhất ở Tam Thập Tam Thiên ngoài Tiên Đế ra!

Mà người Lão Phượng Hoàng muốn bọn họ giết, không ngờ chính là một vị trong sáu vị này, Đại Ngục thiên Ma Chủ Bạch Hàm Thi!

- Nếu có bản sự thì cầm cái đầu hổ của hắn về đây, nếu không có bản sự, các ngươi cũng có thể bắn tiếng ra ngoài, binh sĩ Yêu tộc người nào có bản lĩnh, ai lấy được đầu của Bạch Hàm Thi đó sẽ được kế thừa truyền thừa của Yêu tộc này, ha ha, các ngươi cũng đừng nói ta làm trái ý lão hồ li, không công nhận người truyền thừa hắn lựa chọn, cùng lắm thì ta truyền bí pháp cho ngươi là được, chỉ là trong chuyện này, lão phu là vai chính, trận đại kiếp nạn này đến nhanh hơn so với trong tưởng tượng, ta đã không có thời gian để chờ ngươi từ từ trưởng thành!

Thái độ của Lão Phượng Hoàng vô cùng kiên quyết, sau khi nói xong, tay áo vung lên, không ngờ có ý tứ tiễn khách. Hơn nữa Thanh Hồ Quỷ Diện đó cũng bị hắn nắm chặt trong tay, không hề có ý trả lại.

Đối mặt với tình cảnh này, Không Không Nhi nhíu mày, trầm mặc không nói gì, mà đám tiểu hồ ly thì phương tấc đại loạn, nhìn nhìn Lão Phượng Hoàng đã đưa lưng về phía, giống như là tượng gỗ vậy, lại nhìn nhìn Không Không Nhi đang đứng trang nghiêm, trầm mặc không nói gì, tới cuối cùng, ánh mắt của họ đều theo bản năng hướng về phía Phương Hành, trong mắt dường như có ý thân thiết, chỉ là không dám xác định.

Chuyện Phương Hành là truyền nhân của Thái Thượng đạo, ở Thiên Nguyên không phải là bí mật, rất nhiều người thân cận với hắn, hoặc là một số người có thân phận đều biết việc này, đám tiểu hồ ly này tất nhiên cũng biết, bọn họ thậm chí đều biết con lừa ở Thiên

Nguyên mang danh hào của Thái Thượng đạo, đang làm xằng làm bậy chính là sư huynh của mình, đối phương còn từng mặt dày đến nhận thân, chỉ là bị trưởng lão của Thanh Khâu sơn đánh ra ngoài, hiện giờ nghe thấy lời nói mới rồi của Lão Phượng Hoàng, lại liên hệ đến một số lời đồn, bọn họ tất nhiên cũng xác định được chút chân tướng.

Chỉ có điều, dù sao hiện giờ mặt của Phương Hành đã thay đổi, hơn nữa vẻ mặt lạnh lùng, lại khiến bọn họ nhất thời không dám nhận thân.

- Sư. . . Sư phó?

Trong Một mảng trầm mặc, nữ hài có chút đẫy đà xinh đẹp kia rụt rè thăm dò gọi một tiếng.

- Nên... gọi là Phương đại gia.

Hồ Nữ Tiểu Nhất cũng nói khẽ, sửa lại cách gọi của nàng ta.

Thanh âm của nọn họ đều rất khẽ, giống như là đang lo lắng sẽ dọa chạy thứ gì vậy, chỉ là mắt long lanh không chớp.

Nhưng chính là thanh âm nhỏ như vậy, lại khiến Phương Hành đang trầm mặc trong chuyện xưa vừa rồi tỉnh lại, hắn thở hắt ra một hơi, quay đầu nhìn về phía bọn tiểu hồ ly, đón những ánh mắt lóng lánh đó, đột nhiên mỉm cười.

Cũng chính là nụ cười này đã khiến không khí áp lực trong sân đột nhiên tiêu tán.

Cảm xúc lo lắng và sợ hãi trong những ánh mắt long lanh đó cũng trong nháy mắt biến mất.

Bọn họ ai nấy chen nhau, có chút do dự, lại có chút bức thiết, dường như đều muốn ùa về phía Phương Hành.

Mà Phương Hành lúc này, thì đột nhiên quay đầu nhìn Lão Phượng Hoàng, hắn tất nhiên cũng biết không khí trong sân áp lực như vậy là vì cái gì, ánh mắt rất không vui liếc về phía Thanh Hồ Quỷ Diện mà Lão Phượng Hoàng đang nắm chặt trong tay, sau đó tay khoác lên vai Không Không Nhi, lạnh lùng cười một tiếng:

- Hầu tử, việc gì phải khó xử như vậy...

Sau đó ánh mắt nhìn về phía đám tiểu hồ ly, cười rất bá đạo hung ác, lại mang theo chút thân thiết:

- Con chim già này quả thật đã điên rồi, việc gì phải nghe lão lải nhải, các đồ nhi nói một câu thôi, vi sư sẽ giúp các ngươi cướp lão già này, lấy được truyền thừa, làm thịt lão hổ đầu bạc đó.

- Là hắn…

- Ô, hắn đúng là sư phó.

Một đám tiểu hồ ly vừa nghe thấy khẩu khí quen thuộc này, đột nhiên ánh mắt đều lấp lánh, một chút băn khoăn cuối cùng trong lòng cũng đã biến mất, ùa cả lên, Hồ Nữ Tiểu Nhất thì kích động kéo tay hắn, các tiểu hồ ly khác thì bám lên người hắn, giống như một đám khỉ con, có người ôm chân ngẩng đầu nhìn, có người thì trực tiếp nhảy lên vai hắn, có người lại kéo áo hắn không buông.

- Dừng dừng, ngoan ngoãn nói chính sự đi đã.

Phương Hành có chút không chịu nổi cảnh tượng này, vội vàng răn dạy vài câu, sau đó nói với Không Không Nhi:

- Thế nào?

Ánh mắt Không Không Nhi có chút cổ quái nhìn hắn, Phương Hành nói:

- Truyền thừa này vốn chính là của đồ đệ ta!

Không Không Nhi cúi đầu, nặng nề thở dài:

- Không ai tranh với đồ đệ ngươi cả, chỉ là phượng hoàng lão tiền bối nói cũng có đạo lý, nếu muốn tiếp nhận truyền thừa này, tất nhiên phải chứng minh có thực lực để tiếp nhận truyền thừa, Tiểu Nhất nha đầu có lẽ tu vi vẫn chưa đủ, nhưng không phải còn có chúng ta sao? Không phải còn có sư phó ngươi sao? Dù sao ngươi từ lúc nhận đồ đệ cũng chẳng dạy dỗ tử tế, căn cơ của bọn họ không thuần, tu vi không đủ, ngươi ít nhất cũng phải chịu bảy phần trách nhiệm, hiện giờ vừa hay đến phiên ngươi tận trách nhiệm của người làm thầy rồi.

- Sao lại nói thế chứ?

Hầu tử vừa nói xong, trên mặt của Phương Hành cũng có chút xấu hổ, cúi đầu nhìn bọn tiểu hồ ly, quả thật có chút xấu hổ.

Tu vi của đám tiểu hồ ly thật đúng là không được tốt lắm, Hồ Nữ Tiểu Nhất mạnh nhất cũng chỉ là Kim Đan cửu chuyển mà thôi, những người còn lại có hai người bước vào được cánh cửa Kim Đan, đại bộ phận còn lại thì đều là cảnh giới Trúc Cơ, hơn nữa đạo cơ cũng không được tốt lắm, chỉ có Tiểu Bàn tuổi nhỏ nhất thì đỡ hơn một chút, Trúc Cơ trung kỳ, nhưng đạo cơ không ngờ là tiên cơ màu tím, cũng là mầm non hiếm có.

Tuổi thế này lại có tu vi như thế, nếu là trước kia, tất nhiên cũng xen như là xuất chúng, nhưng hiện giờ là thời đại huy hoàng thiên tài lớp lớp, tạo hóa vô cùng, lại chỉ có thể xem như là bình thường, chỉ có Hồ Nữ Tiểu Nhất và Tiểu Bàn là có thể miễn cưỡng lọt vào mắt, người khác thì không được!

Đối với điều này, Phương Hành cũng quả thật có chút áy náy, không nhịn được lắc đầu nói:

- Không trách ta được, tư chất của bọn họ không tốt.

Khi ánh mắt của Không Không Nhi hướng tới, đã không che giấu vẻ khinh bỉ!

...Chưa bao giờ thấy loại sư phó vô trách nhiệm mà còn giỏi đùn đẩy như vậy!

- Được rồi được rồi, là do không dạy dỗ tử tế, giúp các ngươi lấy đầu người, coi như là tận trách nhiệm rồi chứ?

Phương Hành đành phải ôm mặt thở dài, sau đó thuận tay bế Tiểu Bàn đang khóc lóc trên cổ mình.

- Sư phó rất nhớ ngươi.

- Sư phó, sau khi ngươi đu, chúng ta gặp rất nhiều người xấu, đánh không lại.

- Sư phó, có người chửi là lão ma đầu, mắng chúng ta là tiểu yêu quái.

Tiếng khóc lóc kể lể không ngừng vang vọng bên tai, khiến cho Phương Hành mềm lòng, trong lòng cũng thật sự có chút áy náy, đối với hầu tử Không Không Nhi này mà nói thì hắn tất nhiên có thể không cần để ý tới, nhưng đám tiểu hồ ly này thực sự là không tiện vứt bỏ, rơi vào đường cùng, cũng chỉ có thể khuyên bảo mấy tiếng, sau đó mặc cho đám tiểu hồ ly này ôm ấp, chậm rãi bay lên, sau đó cùng Không Không Nhi rời khỏi tiên điện này, có điều lúc cửa tiên điện mở ra, lo lắng ngoại giới lúc này, nhất định đã loạn thành một đống, để tránh phiền phức, liền cùng Không Không Nhi thương nghị một phen, đưa bọn họ vào tiểu thế giới, đỡ bị người ngoài nhìn thấy rồi không tiện giải thích!

- Đế tử điện hạ, đế tử điện hạ ra rồi.

Vừa rời khỏi tiên điện, quả nhiên lập tức dẫn tới những tiếng hô to ở bên ngoài, giương mắt nhìn, liền thấy hơn trăm Huyết Thần Vệ, cùng với một đám nhân vật đương gia, tiên binh tiên tướng của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, ai nấy mặt đầy vẻ lo lắng đứng ở bên ngoài, bọn họ không tìm thấy cửa vào tiên điện này, chỉ có thể phán đoán đế tử là biến mất ở đây, nửa bước cũng không dám rời, cơ hồ đã lật tung vùng đất này mấy lần.

- Hoang mang cái gì, bản đế tử nào có dễ dàng gặp chuyện không may như vậy?

Phương Hành lạnh lùng nhìn xung quanh, áp chế tiếng xôn xao.

- Đế tử điện hạ, vậy Cửu Linh Phượng Tổ.

Thủ lĩnh Huyết Thần Vệ đã sớm chạy lên đón, mặt âm hàn hỏi, đồng thời ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía nhân mã của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên.

Tiên quân tiên tướng của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên cho rằng là đại họa lâm đầu, sợ tới sắc mặt tái nhợt.

- Không sao, ta và lão già điên đó chỉ đùa một chút mà thôi.

Phương Hành thản nhiên đáp một câu, cho qua việc này, cũng lập tức khiến chư tiên của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên thở phào.

Tuy không biết rốt cuộc là đùa gì mà ầm ĩ như vậy, nhưng có những lời này của đế tử, cuối cùng cũng thoát được một kiếp, vừa rồi bọn họ đều bị lão tổ tông giống như phong ma khiến cho sợ hãi, thậm chí đã chuẩn bị tạo phản.

- Giải tán đi, bản đế tử thượng có chuyện quan trọng, không có thời gian lải nhải với các ngươi.

Phương Hành cũng không muốn giải thích nhiều, thể hiện ra hết đặc quyền đế tử của hắn, đó chính là căn bản không cần giải thích.

- Tuân mệnh.

Huyết Thần Vệ không dám nhiều lời, trước tiên đáp ứng, nhưng lại không đi, do dự nói:

- Chỉ là vừa Tiên Tôn có ý chỉ...

Phương Hành hơi ngây ra, quay đầu nhìn về phía hắn, bực mình nói:

- Ba lão bất tử đó lại muốn cái gì?

Đầu lĩnh Huyết Thần Vệ sợ tới toát mồ hôi lạnh, vội nói:

- Ba vị Tiên Tôn muốn mời đế tử. . . tới Lục Ma thiên một chuyến!

Chương 1695: Đại loạn đã phát sinh

Lại là Lục Ma thiên!

Trong lòng Phương Hành cũng có chút kinh ngạc, thầm nghĩ chuyện sao lại tới chỗ này, đợi khi hắn xem xong thư của Lăng Hư Tiên Tôn truyền tới, mới hiểu được ngọn nguồn sự việc, tất cả phiền phức đều tới từ Lục Ma thiên ba ngày trước phát sinh một đại sự, Cực Ác thiên Ma Chủ Vạn Sầu Hải gặp phải cường địch, bị thương nặng sắp chết, Lục Ma thiên đã rối loạn, mà vốn sáu ma đầu vẫn luôn bị ba phương Đế cung nhìn chằm chằm, chỉ vì thiếu một người, liền lập tức phá vỡ cân bằng, vấn đề tích tụ trong mấy năm thời gian đã sớm náo loạn ra, Cực Nhạc thiên Ma Chủ Mạc Si Nhi và Đại Ngục thiên Ma Chủ Bạch Hàm Thi đấu tới không thể tách ra, các Ma Chủ khác thì ngồi yên bàng quang, một hồi đại loạn sắp xuất hiện!

Đối với ba phương Đế cung mà nói, Lục Ma thiên này vốn chính là nơi dưới sự duy trì cân bằng của ba phương mới có thể bảo tồn, trong mắt rất nhiều trí thức có kiến thức, Lục Ma thiên chỉ là nơi mà ba phương Đế cung gửi tài nguyên, tùy thời đều có khả năng xuất thủ, phân chia nhau, tuy nói như thế, nhưng bởi vì ba phương Đế cung không ai dám tùy tiện vọng động, cũng khiến cho Lục Ma thiên vẫn luôn được bảo tồn, thậm chí trong thời gian mấy năm này, vẫn có tin đồn liên quan tới Lục Ma thiên truyền, lại không động chạm được tới căn cơ của bọn họ!

Không nói cái khác, bốn năm trước có lời đồn Thiên Nguyên phản nghịch lẻn vào Lục Ma thiên, âm thầm liên hệ với vị Ma Chủ nào đó, lại có Long tộc dư nghiệt tuyệt tích đã lâu hiển lộ hành tung ở Lục Ma thiên, thậm chí trong Ma Cung của Vong Ưu thiên Bắc Minh, còn có thân ảnh tăng nhân giảng kinh.

Bất kể là chuyện nào cũng đều là tội lớn của xúc phạm tới ba phương Đế cung!

Nhưng Tiên Đế phong quan, như rắn mất đầu, đến nỗi ầm ĩ thành như vậy, không ngờ vẫn không có ai quản bọn họ.

Mà hiện giờ, thế cục đã dần dần bắt đầu có biến hóa, ba năm thời gian, đã đủ để khiến đế tử hoặc là đế nữ của ba phương Đế cung ổn định đại quyền trong tay, sau đó, ánh mắt bọn họ liền cũng không nhìn về phía Lục Ma thiên đang mạch nước ngầm dũng động!

Nếu nói lúc ban đầu, thủ đoạn của Đế cung vẫn chỉ là âm thầm tiến hành, thì việc Cực Ác Thiên Ma Chủ bị cường địch thần bí làm trọng thương liền trở thành một lời dẫn, ba phương Đế cung ngoài mặt thoạt nhìn vẫn bất động thanh sắc, đột nhiên liền động thủ, Đại Xích thiên đã nhận được tin tức, ngày đầu tiên sau khi Cực Ác Thiên Ma Chủ bị tập kích, Thái Huyền thiên đế tử Yến Triệu Ca liền trực tiếp cường thế vào Lục Ma thiên, lấy cớ là báo thù cho vị sư thúc này của hắn, nhưng dụng ý thì ai cũng có thể thấy, rồi sau đó, Đại Thương thiên đế nữ Lộ Tiểu Quân cũng lấy cớ chúc mừng sinh nhật Vong Ưu thiên Ma Chủ Tiêu Bắc Minh tiến vào Lục Ma thiên, tiên quân của hai Đế cung nghe đồn cũng đã dồn tới biên cảnh.

Không khó tưởng tượng, chỉ cần thế cục trong Lục Ma thiên biến đổi, tiên quân của hai phe này sẽ lập tức xông vào Lục Ma thiên, phân chia sạch tài nguyên, dưới loại cục diện này, ba vị Tiên Tôn của Đại Xích thiên nghĩ đi nghĩ lại, cũng thật sự không thể đợi thêm nữa.

Ngại vì một loại ước định âm thầm nào đó, ba người bọn họ không thể ra tay, nếu không Tam Thập Tam Thiên nhất định sẽ dẫn phát đại loạn, hậu quả đó tuyệt đối không phải là cái bọn họ muốn nhìn thấy, Đại Thương thiên và Thái Huyền thiên chắc hẳn cũng có suy nghĩ này, bởi vậy Tiên Tôn của ba phe đều không có ý tứ xuất thủ, chỉ để đế tử và đế nữ ra mặt, dưới loại cục diện này, Đại Xích thiên cũng chỉ có thể sai Đế Lưu điện hạ tới!

Tuy Đế Lưu điện hạ vẫn chưa phá cảnh, so với hai vị kia thì kém một bậc, nhưng chuyện này lại không kéo dài được nữa.

Bởi vậy, bọn họ cũng chỉ có thể truyền tin đến, hy vọng Đế Lưu điện hạ có thể tới Lục Ma thiên một chuyến, bọn họ không cầu Đế Lưu điện hạ có thể giống như ngàn năm trước trấn áp người cùng thế hệ, chỉ hy vọng hắn có thể mượn danh Đại Xích thiên để chia một chén canh, không thể để mọi người cùng nhau thèm khát tài nguyên của Lục Ma thiên lâu như vậy, cuối cùng lại bị Đại Thương thiên và Thái Huyền thiên chiếm trước, Đại Xích thiên một chút cũng không có chứ?

Dù sao cho dù đế tử không ăn thua, nhưng thế lực của Đại Xích thiên bày ra đó, vẫn có để khí nhất định để làm việc này!

- Đế tử điện hạ, Lục Ma thiên một khi thất thế, chắc chắn sẽ có đại loạn, sáu ma đầu đó cũng nhất định sẽ đầu nhập ba phương Đế cung, cho nên giờ đế tử đến chính là để thuyết phục bọn họ góp sức cho Đại Xích thiên ta, ba vị Tiên Tôn đều dùng vị trí quan trọng để hứa với bọn họ, tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn họ, chỉ là phải thuyết phục bọn họ như thế nào thì cần đế tử tuỳ cơ ứng biến, theo ý tứ của ba vị Tiên Tôn, ít nhất cũng phải lôi kéo được hai vị ma đầu, mới tính là chuyến đi này không tệ. Chỉ có điều, Tiên Tôn bảo đế tử đừng áp lực quá, cứ thuận thế mà làm!

Đứng trước mặt Phương Hành, một vị Tiên Quân lớn tuổi cung kính thuật lại lời nói của ba vị Tiên Tôn.

- Tiên quân của Đại Xích thiên ta cũng đã tập kết, tùy thời chuẩn bị giết vào Lục Ma thiên, chỉ là hiện giờ không thể manh động, chuyện tiền kỳ chỉ có thể do đế tử điện hạ tới chuẩn bị, đợi cho đế tử điện hạ cho rằng thời cơ đã thích hợp, truyền tiên chỉ đến, đại quân sẽ tới ngay.

Có một người khác giải thích an bài của Đại Xích thiên, sợ Phương Hành nghe không rõ.

- Ha ha, lần này náo nhiệt rồi!

Phương Hành cười khẽ, nghĩ một lúc liền trực tiếp phất phất tay, nói:

- Vậy đi thôi!

- Đế tử điện hạ, ngài thân phận tôn quý, tùy tiện tiến vào Lục Ma thiên, khó tránh khỏi quá khiến người ta chú ý, tuy hiện tại chúng tiên đều đã minh bạch ý tứ của ba phương Đế cung, nhưng lễ nghi thì vẫn phải có, cần phải bắn tên có đích mới tiện đến, Thái Huyền thiên Yến Triệu Ca mượn danh nghĩa giúp Cực Ác thiên Ma Chủ Vạn Sầu Hải trấn áp thích khách, Đại Thương thiên đế nữ Lộ Tiểu Quân thì mượn danh nghĩa tới chúc thọ Vong Ưu thiên Ma Chủ Tiêu Bắc Minh, theo ý của hạ quan, đế tử ngài tốt nhất cũng nên tìm một lý do để tiến vào Lục Ma thiên, để tránh đả thảo kinh xà.

Tiên Quân ở Bên cạnh ân cần hiến kế, nhỏ giọng khuyên bảo.

- Ha ha, mấy con rắn của Lục Ma thiên đó đã sớm kinh động rồi, việc gì phải lằng nhằng như vậy.

Phương Hành lười biếng đáp lại một câu, nhưng cũng cảm thấy không tiện trực tiếp cường ngạnh giết tới, liền nói:

- Ngươi có ý kiến gì?

Tiên Quân đó hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, mở miệng nói ngay:

- Cực Nhạc thiên Ma Chủ Mạc Si Nhi sắp nạp nam quân thứ một trăm lẻ chín, cũng có thể tới chúc mừng, dù sao Mạc Si Nhi này trước kia cũng từng có giao tiếp với Đại Xích thiên chúng ta, cũng coi như có vài phần giao tình, cục diện của Lục Ma thiên cũng nếu xuống tay từ chỗ nàng ta, nếu có thể thu phục nàng ta trước cũng ăn chắc hơn mấy phần!

- Hừ hừ. . . Nạp nam quân là gì ý gì?

Phương Hành trừ Bạch Hàm Thi thì không có hứng thú lắm với những người khác, chỉ thấy lời nói của Tiên Quân này thú vị, theo bản năng hỏi một câu.

Đó Tiên Quân cũng có chút bất đắc dĩ, cười khổ nói:

- Mạc Si Nhi đó mặc dù tên là "mạc si”, nhưng lại là hoa si nổi tiếng của Tam Thập Tam Thiên, rất thích nam tử tuấn tú, giống như nam nhi nạp nữ thiếp vậy, nàng ta cũng nạp nam quân, hiện giờ trong hậu cung đã có một trăm lẻ tám vị nam quân, trong đó có rất nhiều thiếu niên tài tuấn từng danh chấn một thời, đều bị nàng ta thu phục, có điều lần này ánh mắt của nàng ta cũng rất độc đáo, ha ha, nghe tin tức các du tiên tìm hiểu được, lần này nàng ta không phải nhìn trúng thanh niên tuấn tú, mà là một hòa thượng bộ dạng tuấn tú.

- Hòa thượng?

Một câu này khiến Phương Hành có chút ngây ngốc, trong nhất thời còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Nữ nhân này sao ngay cả hòa thượng cũng không buông tha?

Tiên Quân đó nghe vậy cũng cười khổ một tiếng, nói:

- Hạ quan cũng không rõ lắm, Phật môn truyền thừa đã sớm đứt đoạn hơn vạn năm, ở Tam Thập Tam Thiên trước giờ chưa từng thấy cao tăng đắc đạo, nhưng nghĩ chắc nếu là tăng nhân bình thường, vậy không thể lọt được vào pháp nhãn của Mạc Si Nhi, các du tiên đã dốc hết toàn lực tìm hiểu, lại chỉ có một người từng ở rất xa nhìn thấy một đạo thân ảnh, thân trắng như tuyết, trên đầu không tóc, quả thật là bộ dạng tăng nhân, nhưng rốt cuộc có nội tình gì thì không thăm hỏi được, tên giống như là...

Hắn nhíu mày, suy tư hồi lâu, mới do dự nói:

- Thần. . . Thần gì. . . Tú?

- Sặc, Thần Tú?

Tiên Quân này chỉ nói ra một cái tên chưa chắc chắn, lại lập tức khiến Phương Hành biến sắc.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm Tiên Quân đó:

- Ngươi chắc chứ?

Tiên Quân đó cũng bị phản ứng của hắn khiến cho giật mình, không nhịn được lui về phía sau một bước, thấp thỏm nói:

- Không... không chắc lắm, quan cũng chỉ là nghe du tiên nói qua một câu như vậy, cái tên này thật sự rất xa lạ, hơn nữa bên Cực Nhạc thiên tuy xác định việc cưới rể, nhưng gần đây Mạc Si Nhi vẫn bận rộn đấu pháp với Đại Ngục thiên Ma Chủ Bạch Hàm Thi, vẫn chưa gửi tiên bảng chiêu cáo các phương, đoạt được biết được cái tên này cũng là du tiên trong lúc vô ý tìm hiểu được, chưa nghiệm chứng, nên nhất thời không tiện xác nhận.

- Vậy đi thăm dò đi!

Phương Hành trừng mắt, vẻ mặt nghiêm túc, quát:

- Nhanh đi điều tra đi, nhất định phải điều tra rõ!

Dứt lời, không chờ Tiên Quân đó đáp ứng, bỗng nhiên nói:

- Không thể đợi thêm được nữa, bất kể việc này là thật hay giả, cũng đều phải đi xem thử, không cần nghĩ nhiều, tới Cực Nhạc thiên, hiện tại đi ngay, nếu chậm trễ thì hỏng bét, xảy ra đại sự đấy.

Tiên Quân đó vốn đang muốn khuyên tiếp,

nhưng thấy bộ dạng này của Phương Hành, lại quả thật là không dám hỏi thêm một câu.

Thương nghị đã xong, liền chuẩn bị xuất phát từ Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, một đạo tiên chỉ gửi xuống, lệnh cho Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên chuẩn bị truyền tống đại trận, cũng thông báo với Cực Nhạc thiên, mà ba vị Tiên Tôn cũng đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, tất cả bảo liễn, tiên thị, Tiên Quân đi theo, tiên tướng thủ hộ, cùng với Huyết Thần Vệ, đều trực tiếp điều tới Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, sau khi chuẩn bị một ngày, một chiếc tiên chu tôn quý khôn kể liền chở Phương Hành, thông qua truyền tống đại trận ở Cửu Lĩnh Phượng Hoàng thiên, rầm rầm vượt vực mà đi, xuất phát tới Cực Nhạc thiên.

Tin tức Đại Xích thiên Đế Lưu điện hạ đi sứ Cực Nhạc thiên, đặc biệt chúc mừng việc Cực Nhạc thiên Ma Chủ Mạc Si Nhi nạp quân rất nhanh được từ trong miệng du tiên của các Đế cung truyền khắp Tam Thập Tam Thiên, chúng tiên trong lòng đều minh bạch, theo sự xuất phát của Đại Xích thiên đế tử này, cũng đại biểu cho cự đầu Đại Xích thiên cuối cùng trong Tam Thập Tam Thiên cũng đang chính thức nhúng tay vào vũng nước đục Lục Ma thiên này.

Mà Lục Ma thiên nhất mạch chịu khổ mấy

ngàn năm, thủy chung cầu sinh tồn trong kẽ hở của các phương thế lực lớn, cố gắng không đổ này cuối cùng cũng nghênh đón khoảnh khắc bấp bênh nhất, một phen mưa gió này qua đi, chư vị ma đầu sẽ đi con đường nào, vậy cũng khó mà nói được!

Đương nhiên, tự mình tới Cực Nhạc thiên, đại biểu cho ý nghĩa gì, Phương Hành lại chẳng buồn để ý!

Hắn trong lòng chỉ nghĩ: Mẹ nó, tiểu hòa thượng đó không phải là muốn quang đại Phật pháp ư, sao lại quang đại tới giường người ta luôn vậy?

Chương 1696: Giá lâm Cực Nhạc thiên

- Đại Xích thiên đế tử quang lâm, Cực Nhạc thiên trên dưới đều cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Ở một phương thiên địa xa xôi, tiên khí dư thừa, khắp nơi đều là non xanh nước biếc, trong kỳ hoa thiên địa mùi thơm ngào ngạt, chỉ nghe thấy tiếng cười lanh lảnh, từ xa nhìn lại, một phương pháp giá màu phấn hồng đi tới, cầm đầu là một nam tử mặc trường bào bằng lụa mỏng, chỉ thấy người này diện mạo hiên ngang, tuấn mỹ vô song, một thân tu vi, không ngờ cũng đã đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, cử chỉ có lễ độ, ngọc diện tươi cười, quả thật là nam tử tuấn mỹ vô song, sau lưng hắn, bên trái là một đám tiên thị, bên phải là một đám ma binh, thoạt nhìn cũng đều ai nấy thân hình cao to, giống như ngọc thụ lâm phong, chính là người nghe nói Đại Xích thiên đế tử giá lâm, Cực Nhạc thiên phái tới nghênh đón.

Phương Hành lúc này sớm đã vượt vực mà tới, giá lâm tới một trong những ma địa vang danh hoàn vũ này, Cực Nhạc thiên!

Vừa đến đây, liền nhìn quét mọi nơi, cũng phát hiện, tuy gọi là ma địa, lại thực sự không có bộ dạng của ma địa, mà giống như là tiên cảnh vậy, có vài phần tương tự với tiên cảnh Thái Hư Bảo Bảo hóa ra lúc trước, chỉ là cảnh này lại vô cùng chân thật!

- Ha ha, cũng là ta tưởng nhầm rồi, Cực Nhạc thiên cũng là một trong Tam Thập Tam Thiên, mặc dù gọi là ma thiên, nhưng sao mà kém được?

Phương Hành cũng thầm nghĩ trong lòng, trên mặt lại bất động thanh sắc.

Tuy hắn quan tâm tới việc của Thần Tú, trong long rất lo lắng, nhưng cũng biết ở Lục Ma thiên này không thể lỗ mãng, dù sao thân phận đế tử này của hắn ở Đại Xích thiên thì rất có tác dụng, nhưng ở Lục Ma thiên thì lại không được như vậy, sức uy hiếp nhất định thì vẫn có, nhưng người khác lại không sợ hắn, dù sao Lục Ma thiên hiện giờ tuy bấp bênh, nhưng ba phương Đế cung mỗi phương đều muốn lôi kéo sáu vị ma đầu này, cũng khiến cho thân phận của bọn họ tăng mạnh, tục ngữ có câu chim khôn chọn cành mà đậu, đắc tội với người ta, người ta tùy thời có thể hướng sang người khác, chẳng buồn để ý tới ngươi.

Hơn nữa trước lúc đến, Phương Hành cũng đã hỏi thăm rõ ràng, sáu vị ma đầu này đều có tu vi vô cùng đáng sợ, mỗi người đều ở trên cảnh giới Đại La Kim Tiên, hơn nữa chỉ sợ không chỉ tu thành một đại đạo, nếu cứ muốn hình dung, vậy chính là thực lực của sáu vị ma đầu này đều không kém Tiên Tôn, đặt ở trước kia, tuy bọn họ không phải Tiên Vương, nhưng mỗi người đều có sức để so chiêu với Tiên Vương!

Hiện giờ tuy mình đã thực lực tăng mạnh, nhưng dù sao vẫn chưa thành đại đạo, vẫn chưa đối phó được với quái vật bực này.

- Đế tử, đối phương tới đón rồi, người đó chắc chính là đứng đầu Thiên Quân, chính phu của Ma Chủ Mạc Si Nhi. Ý tứ giống như là hoàng hậu vậy, người này là một vị kết thành vợ chồng sớm nhất với Mạc Si Nhi, tu vi sâu không lường được, địa vị ở Cực Nhạc thiên cũng là dưới một người trên vạn người, Mạc Si Nhi bảo hắn tới đón, cũng không tính là làm bẽ mặt, chỉ là vị Cực Nhạc thiên chủ nói rõ ràng đã nhận được thông báo chúng ta tới, lại không chịu tự mình hiện thân gặp mặt, cũng có tư thái gây khó dễ, tâm này đáng tru.

Bên cạnh Phương Hành, sớm có một vị Tiên Quân đi lên, thấp giọng truyền âm bẩm báo, để hắn hiểu biết tình thế.

Phương Hành gật đầu, tỏ ý biết rồi, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía "Chính phu" của Mạc Si Nhi.

- Ha ha, Quân Nhất bái kiến đế tử, nghênh đón chậm trễ, xin đế tử thứ tội.

Khi đang trao đổi thần niệm, Thiên Quân đứng đầu đó liền đã tới gần, dừng mây cách trước người Phương Hành mười trượng, vái dài thi lễ, lại cười nói, bất kể là thái hay là lễ nghi, cũng đều khiến người ta không bới móc được gì!

- Ha ha, không cần khách khí.

Phương Hành mắt sáng lên, có chút tò mò quan sát hắn, thầm nghĩ đây là lần đầu tiên nhìn thấy người không ngại bị cắm sừng như vậy, cũng nên quan sát nhiều một chút, chỉ là bản thân lại không phát giác, ánh mắt này của hắn lộ ra vẻ cực kỳ vô lễ, Quân Nhất đó cũng vẫn bình tĩnh, bất động thanh sắc, để mặc Phương Hành quan sát, nụ cười trên mặt không phai đi dù một phần, vẫn là Tiên Quân ở bên cạnh Phương Hànhkhông nhịn được, nhẹ nhàng gọi Phương Hành một tiếng, hắn lúc này mới có phản ứng, cười to nói:

- Được, được, không biết Cực Nhạc Ma Chủ ở đâu?

Sau khi nhìn qua người cam tâm tình nguyện để vợ ngoại tình này, lại muốn thấy xem người vợ thích ngoại tình kia.

- Vạn mong đế tử thứ tội!

Quân Nhất nghe xong, vội vàng thi lễ, áy náy nói:

- Chắc hẳn đế tử cũng có nghe qua, Đại Ngục thiên Bạch Hàm Thi và Ma Chủ nhà ta có oán thù, trước đây có Cực Ác Ma Chủ tọa trấn, hắn không dám lỗ mãng, mà nay Cực Ác Ma Chủ bị trọng thương, không áp chế được hắn, ma đầu này liền lập tức không chịu tĩnh mịch, mấy ngày gần đây liên tục gây sự, Ma Chủ không thể không tự mình tọa trấn, phòng bị hắn, ngay cả chuyện nạp thiếp cũng phải hoãn lại.

- Ha ha, không sao, có bản đế tử tới rồi!

Phương Hành nghe thấy tên của Bạch Hàm Thi, liền cười lạnh một tiếng, trên thực tế trong việc này, hắn và Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi là cùng chung mối thù, dù sao hắn cũng phải giết Bạch Hàm Thi, nếu trong chuyện này Mạc Si Nhi muốn cưới sư đệ của mình là không có ý bắt buộc, vậy mình cũng không ngại kết thành mặt trận thống nhất với vị "Đệ muội" này, cùng nhau tru con bạch lão hổ đó!

- Đế tử giá lâm, đã là trợ lực lớn nhất đối với Cực Nhạc thiên rồi, Quân Nhất thay Ma Chủ tạ ơn đế tử!

Quân Nhất cũng không nhiều lời, cười khẽ, liền đứng dậy nói:

- Đế tử từ xa vất vả tới, xin đi bên này, nghỉ ngơi một chút!

Đoàn người liền dưới sự dẫn dắt của hắn, đằng vân mà đi, tới hành cung mà Cực Nhạc thiên chuẩn bị cho Phương Hành, trên đường đi, nghe Quân Nhất này giới thiệu phong thổ của Cực Nhạc thiên, cũng hiểu biết thêm mấy phần, nhất là Phương Hành thấy Quân Nhất này không kiêu ngạo không siểm nịnh, từ thọ nguyên cho thấy, không phải là loại lão quái vật sống lâu vô tận, vậy mà đã tu thành Đại La Kim Tiên, đúng là một người tà giỏi, mà người như vậy lại cam nguyện bị Mạc Si Nhi cắm sừng, cũng thực sự có chút thú vị!

- Đế tử cứ nghỉ ngơi ở trong điện, sau khi Ma Chủ trở về, lập tức tới chào hỏi!

Đi tới một hồ lớn trong suốt, Quân Nhất dẫn đoàn người Phương Hành vào điện, nhẹ giọng cáo lui.

Phương Hành lại kéo hắn lại, cười nói:

- Thiên Quân việc gì phải đi vội thế, bản đế tử có một chuyện muốn nhờ!

Quân Nhất bất động thanh sắc giật tay ra, thi lễ cười nói:

- Không biết đế tử có gì chỉ bảo?

Phương Hành cười khà khà, nhìn hắn một cái, nói:

- Từ Thiên Quân có thể nhìn ra được, ánh mắt chọn nam nhân của Cực Nhạc Ma Chủ khẳng định là cực cao, cái này cũng khiến bản đế tử có chút tò mò, không biết hòa thượng có thể lọt vào pháp nhãn của Ma Chủ, rốt cuộc là bộ dạng gì? Ha ha, Ma Chủ có việc thì kệ nàng ta, không cần sốt ruột, cũng là hòa thượng kia, gọi ra cho ta xem thử đi?

Những lời này khiến các Tiên Quân của Đại Xích thiên đi theo cũng không nhịn nổi, chỉ muốn che mặt, thầm nghĩ lời này của đế tử thoạt nhìn thì nhiệt tình, nhưng thật sự có chút khó nghe, không thể vừa tới đã bởi vì loại chuyện này mà đắc tội với vị Cực Nhạc thiên Thiên Quân này chứ?

- Ha ha thì ra đế tử cũng có nghe nói một số tin tức.

Quân Nhất đó cũng không tức giận, chỉ là sắc mặt cũng có chút khó coi, nhưng hiển nhiên không phải bởi vì lời nói của Phương Hành, thản nhiên nói:

- Vốn yêu cầu đế tử cũng không có gì, chỉ có điều, hòa thượng miệng toàn nói bậy đó không biết lễ số, xúc phạm Ma Chủ, hiện giờ đang bị phạt, Ma Chủ có lệnh, tới ngày nạp thiếp mới thả hắn ra, đế tử hiện tại không tiện gặp.

- Bị phạt à?

Phương Hành nghe vậy, sắc mặt liền trầm xuống, lông mày nhướn lên.

- Ha ha, chỉ nhốt hắn lại để hắn tĩnh tâm mà thôi, không phải là bị phạt thật sự!

Quân Nhất mỉm cười giải thích một câu, lại chắp tay, nói:

- Đế tử còn có phân phó gì khác không?

- Không, ngươi đi đi!

Trên mặt Phương Hành không có biểu tình gì, phất phất tay, đuổi hắn đi.

- Vậy xin đế tử cứ nghỉ ngơi, nếu đế tử có hứng thú dạo chơi chung quanh, xin cứ phân phó, Quân Nhất sẽ đi cùng!

Quân Nhất dường như không hề có hứng thú với việc sắc mặt của Phương Hành đột nhiên thay đổi, chỉ dặn dò một câu rồi lập tức cáo lui.

- Điện hạ, hiện giờ Lục Ma thiên này thế cục rối loạn, mạch nước ngầm dũng động, thật sự là...

Đợi chung quanh không còn người ngoài, tất cả tiên thị tự nhiên đi đóng quân, Tiên Quân tùy thân bên cạnh Phương Hành lại muốn bắt chuyện với Phương Hành một phen, bọn họ vốn chính là mưu sĩ tâm kế hơn người được ba vị Tiên Tôn chọn lựa, nhiệm vụ chính là giúp đỡ đế tử phân tích thế cục, mưu đồ đại thế, hiện giờ đã đến Cực Nhạc thiên, tất nhiên phải trao đổi một phen, xem rốt cuộc nên triển khai mưu đồ của Đại Xích thiên như thế nào!

- Các ngươi cũng đi xuống đi!

Nhưng Phương Hành thần sắc lạnh lùng, lại đuổi cả họ đi.

Hai vị Tiên Quân đó mặt lộ vẻ khó xử, nhưng cũng không dám không tuân lệnh đế tử, đành phải khom người cáo lui.

- Mẹ nó, tiểu hòa thượng không ngờ đang bị phạt, chẳng lẽ là bị người ta Bá Vương ngạnh thượng cung?

Đợi sau khi mọi người thối lui rồi, mày Phương Hành đã nhíu lại, hắn ngồi lặng một lúc, trong lòng đã có tính toán, bỗng nhiên, bên cạnh có huyết vụ mờ mờ, cả người liền dựa thế giấu đi, trực tiếp ra khỏi đại điện, sau đó lặng lẽ chạy tới một phương hướng của Cực Nhạc thiên, lại là nghe xong chuyện của tiểu hòa thượng, có chút không kiềm chế được, muốn đi gặp con lừa ngốc đó trước, về phần làm như vậy có vô lễ hay không, hắn sao thèm để ý, bảo ngươi dẫn ngươi không dẫn, ta tự đi thì có vấn đề gì à?

Thiên địa mờ mịt, không ai biết hòa thượng đó bị giam ở nơi nào, nhưng Phương Hành tự có thần thông, lấy ra một dòng khí cơ trong Phù Đồ đại trận, vận chuyển pháp môn, rất nhanh liền mượn một dòng khí cơ này xác định phương hướng cũng có khí cơ Phật môn, Tam Thập Tam Thiên không ai tu phật, nếu hắn đoán không nhầm, nơi đó, tất là nơi nhốt hòa thượng kia.

- Vù!

Thân hình như khói, không để lại dấu vết, trong một bước đã đến ngoài địa vực.

Trước mặt Phương Hành lại xuất hiện một mảng khổ hải tình cảnh bi thảm, cuối khổ hải là từng ngọn núi đen xì cao chót vót, trong tiếng sóng biển, loáng thoáng có thể nghe thấy thanh âm tụng kinh, từ ngọn núi đó truyền ra.

Nghe tiếng tụng kinh đó, Phương Hành tâm thần có chút kích động, do dự một lúc, chậm rãi bước tới.

Ngay khi hắn vừa bước ra một bước, tiếng tụng kinh đột nhiên gián đoạn.

Chương 1679: Khổ Tình chú

- Con lừa ngốc....

Trong lòng Phương Hành đã không kiềm chế được, thân hình khẽ động, bay vút về phía ngọn núi đó, một mảng khổ hải này, thủy triều nhấp nhô, ẩn chứa sát khí, dưới nước lại có rất nhiều ma thú lợi hại, cũng không biết là trời sinh đã như thế hay là được Cực Nhạc Ma Chủ nuôi nấng, loại ma thú này linh tính không cao, nhưng lực lượng đáng sợ, một số đã sinh ra khí cơ, lập tức lao ra cắn, lại là trời sinh có tính thủ vệ, chỉ có điều thần thông che mắt của Phương Hành hiện giờ lợi hại cỡ nào, cho dù là Đại La Kim Tiên bình thường cũng không phát hiện ra được thân hình của hắn, lại càng không nói tới những ma thú này, bị hắn dễ dàng đi tới gần ngọn núi, lại thấy một dãy núi này, ở giữa có một động phủ, bố trí một tầng cấm chế, Phương Hành không cần nghĩ ngợi, vận chuyển một thân khí cơ, cả người tựa như vạn vật sơn thủy, lặng lẽ tiến vào trong động phủ.

Vừa tiến vào động phủ, ánh mắt hắn lập tức biến đổi.

Trong động phủ bố trí rất đơn giản, chỉ có một đài cao màu đen, dưới đài là một hàn đàm, mà bên trong hàn đàm không ngờ mọc vô số bụi gai dữ tợn màu đen, mũi nhọn khiếp người, mọc đầy đầm, mà ở bên dưới thì có một tăng nhân áo trắng, ngồi xếp bằng trong hàn đàm, giữa những bụi cai, trên người bị bụi gai cắt qua, máu chảy đầm đìa, tăng y màu trắng đại bộ phận đã đều có màu đỏ!

Mà khi Phương Hành nhìn tới, tăng nhân áo trắng đó cũng đang ngẩng đầu nhìn hắn, mặt mày tươi cười, ánh mắt yên tĩnh, trong đáy mắt không một gợn song, dường như có ý vui mừng, nhẹ nhàng gật đầu với hắn:

- Sư huynh, đúng là ngươi rồi!

Nụ cười vẫn rõ ràng vẫn như xưa, thân thiết như lúc ban đầu, không phải Thần Tú thì là ai?

Hô hấp của Phương Hành đột nhiên trở nên dồn dập, sâu trong đáy mắt, có ma khí lạnh lẽo di động.

Hiện giờ Phương Hành chính là bộ dạng Đế Lưu, ngay cả tu vi như ba vị Tiên Tôn của Đại Xích thiên cũng không thể trực tiếp nhìn thấu thân phận của hắn, chỉ có thể dùng phương pháp sưu hồn, nhưng vào một thoáng hắn xuất hiện trước mặt Thần Tú, Thần Tú liền chuẩn xác không sai gọi ra tên của hắn, đây quả thực chính là không thể tưởng tượng, khiến người ta khiếp sợ, nhưng Phương Hành không quan tâm tới vấn đề này, chỉ cảm thấy phẫn nộ vô tận!

Những bụi gai xung quanh Thần Tú không ngờ chính là kỳ trân giống như loại tiên dược, thế gian đã có tiên dược thì tất nhiên sẽ có độc mộc tính chất ngược lại với tiên dược, bụi gai này chính là loại này, chỉ nhìn thoáng qua, Phương Hành liền phát hiện trên bụi gai này không ngờ đều có phù văn trời sinh, có thể thấy được uy lực khủng bố cỡ nào, hắn tin rằng, loại bụi gai này cho dù là cắm trên người Thái Ất thượng tiên,cũng sẽ khiến đối phương thống khổ không chịu nổi, huống chi phía dưới hàn đàm này lại mọc nhiều như vậy?

Quyền đầu hung hăng xiết chặt, Phương Hành nhìn Thần Tú đang ngồi khoanh chân, quát lạnh:

- Sao lại thế này?

Hiện giờ hắn và Thần Tú đã mấy chục năm không gặp, nhưng lúc này nhìn thấy, bộ dạng của Thần Tú lại không có biến hóa, vẫn là bộ dạng tiểu hòa thượng tuấn tú trong ký ức, chỉ là trong ánh mắt lại trở nên bình thản sâu xa, hắn lúc này đang ngồi khoanh chân trong hàn đàm, nước đầm đã tới bên hông, trên người không biết có bao nhiêu vết máu, thậm chí không biết có bao nhiêu mũi gai đâm vào trong nhục thân, nhưng sắc mặt hắn mặc dù có chút tái nhợt, nhưng trên mặt lại không hề có vẻ thống khổ, chỉ có kinh hỉ, ánh mắt đang quan sát Phương Hành, miễn cưỡng cười nói:

- Sư huynh, không ngờ lại ở đây gặp được ngươi, ngươi sao lại tới? Nhục thân này là của ai?

- Ngươi sắp lấy chồng, ta sao có thể không đến?

Phương Hành nghiêm mặt nhìn vết thương trên người Thần Tú, ngay cả khóe mắt cũng giật giật, trong thanh âm cũng không biết ẩn chứa bao nhiêu sát khí:

- Mẹ nó, mụ đàn bà thối đó không ngờ dám đối với ngươi như vậy, ngươi yên tâm, lần này ta nhất định sẽ diệt Cực Nhạc thiên để trút giận giúp ngươi.

Sát khí của hắn lúc này không phải giả bộ, vốn nghe nói Thần Tú sắp lập gia đình, hắn cảm thấy có chút buồn cười, cho dù là gả cho nữ nhân đã cưới một trăm lẻ tám nam nhân, cũng không để ý lắm, cùng lắm mỗi lần động phòng Thần Tú phải xếp hàng là được, nhưng khi nhìn thấy Thần Tú bị nhốt như thế này, cả người lại bị mũi gai vô tận cắt cho máu chảy đầm đìa, lửa giận trong lòng hắn rốt cuộc không kiềm chế được, mẹ nó Cực Nhạc Ma Chủ gì chứ, cho dù là Tiên Đế, lúc này hắn cũng phải tiêu diệt.

Vừa nói vừa giơ tay lên.

Thần Tú lại hơi ngẩn ra, nói:

- Sư huynh, ngươi muốn làm gì?

Phương Hành tức giận nói:

- Còn có thể làm gì nữa, cứu ngươi về thôi.

Thần Tú nghe vậy, lập tức cười khổ, lắc đầu nói:

- Ngươi không cứu được ta đâu.

Phương Hành lạnh lùng cười:

- Vậy ngươi cũng quá xem thường ta rồi, những mũi gai này sao làm khó được ta chứ?

Ầm!

Vừa nói hắn vừa vận chuyển thần thông, tâm niệm khẽ động, dưới lửa giận, lập tức liền có Tam Muội Chân Hỏa sinh ra, dọc theo những mũi gai này mà đốt, sau khi trải qua bốn tế đầu trong Tổ Vu Thập Nhị Tế, hắn đối với chuyển động tiên hỏa dĩ nhiên đã vô cùng thành thạo, nộ diễm theo tinh thần của hắn mà lan ra, cơ hồ là trong khoảnh khắc đã đốt tất cả mũi gai trong hàn đàm thành tro tàn, mà da thịt Thần Tú lại không hề tổn thương chút nào, thoạt nhìn đã giải đi tất cả cấm chế.

- Đi thôi!

Phương Hành quát lạnh một tiếng, liền muốn vươn tay đỡ Thần Tú lên, hắn cũng biết mình dẫn Thần Tú ra ngoài như vậy, Cực Nhạc Ma Chủ tất nhiên sẽ giận dữ, chỉ có điều hắn cũng không để ý, dù sao hiện tại mình vẫn có thân phận Đại Xích thiên đế tử, Cực Nhạc Ma Chủ đó lại có mấy lá gan mà dám làm khó mình? Nhiều nhất là đàm phán thất bại mà thôi, so sánh với Thần Tú, kế hoạch của Đại Xích thiên có được coi là gì?

- Sư huynh, ta không đi được.

Nhưng Thần Tú trên mặt lại không hề có chút vui mừng, chỉ bình tĩnh cười rồi nhẹ nhàng nói.

- Hả?

Phương Hành cũng lập tức nhìn ra vấn đề, nhíu mày.

Hắn đã đốt cơ hồ là hết tất cả mũi gai, nhưng bên trong vết thương trên nhục thân của Thần Tú, không ngờ lại có mũi gai mới sinh ra, chậm rãi trải khắp toàn thân hắn, không bao lâu liền giống như lúc ban đầu, điều này khiến Phương Hành trong lòng càng phẫn nộ hơn, mũi gai thế này không ngờ trực tiếp mọc ra trên người Thần Tú, đúng là một loại chú thuật ác độc!

- Tiện nhân đó thật lớn mật, không ngờ dám hạ chú trên người ngươi, có điều ta trước tiên cứ dẫn ngươi ra ngoài, tất có biện pháp phá giải.

Phương Hành một thân sát khí như nước, giống như núi lửa không kiềm chế được.

Nhưng Thần Tú sau khi nghe xong, lại hơi ngẩn ra, rõ ràng là Phương Hành hiểu sai ý rồi, nhẹ nhàng bật cười nói:

- Sư huynh, ngươi hiểu lầm rồi, ta không đi được không phải bởi vì Khổ Tình chú này, mà là bởi vì... Tất cả những cái này đều là ta tự nguyện.

- Tự nguyện?

Phương Hành lập tức ngây ra một thoáng, ngẩng đầu nhìn Thần Tú.

Qua một lúc, hắn mới thần sắc cổ quái nói:

- Ngươi từ lúc nào thích loại đấy thế.

- Ặc.

Thần Tú cũng ngây người một lúc, cười khổ

nói:

- Tuy không hiểu lắm, nhưng sư huynh ngươi hình như là nghĩ tới gì đó không hay.

- Bớt cười cợt đi!

Phương Hành quan sát Thần Tú, trong lòng càng nặng nề hơn, không có hứng thú mà cười:

- Rốt cuộc là thế nào?

- Ài, chuyện này nói ra thì dài lắm.

Thần Tú giống như rất có cảm xúc, thở dài một tiếng, dư vị liên miên.

Có điều vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy thần sắc bực mình của Phương Hành, vội vàng nói:

- Ta sắp...

Phương Hành nghiêm mặt, gật đầu:

- Vậy là ngươi...

- Sư huynh, ngươi là đã nghe chuyện ta sắp cưới vợ chưa?

Thần Tú ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành, trong ánh mắt dường như có nét cười thản nhiên.

- Ngươi không phải là cưới vợ, là lấy chồng, hơn nữa là gả cho người ta làm thiếp.

Phương Hành không chút khách khí vạch trần hắn, vẻ mặt hơi có chút khinh bỉ.

- Ặc, thế cũng đúng...

Vẻ mặt Thần Tú cũng có chút xấu hổ, nhẹ nhàng giơ tay lên, lại nhíu mày, buông xuống, tựa hồ là theo bản năng muốn gãi đầu, chỉ là mũi gai quấn thân, động chút là thấy đau, sau đó liền cứ như vậy ngồi một lúc, mới nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đây là điều kiện của ta và Cực Nhạc Ma Chủ, ta muốn độ hóa nàng ta, nhưng nàng ta, thực sự người trời sinh đã ở trong Phật môn như ta không biết nỗi khổ của chúng sinh, muốn khuyên người ta buông dao mổ, thật sự là nực cười, bởi vậy ngay cả một thiên kinh văn cũng không nguyện ý nghe ta giảng, trừ phi ta cũng giống như nàng ta, lăn lộn trong hồng trần, biết được nỗi khổ của nàng ta, tâm niệm của nàng ta, mới có tư cách khuyên nàng ta giải thoát. . .

- Sau đó ngươi đáp ứng cho nàng ta ngủ với ngươi?

Phương Hành nghiêng đầu, vẻ mặt khinh bỉ, không chút khách khí nhìn Thần Tú.

- Ặc... Trọng điểm không phải là ở ngủ.

Thần Tú bị vẻ mặt của Phương Hành khiến

cho có chút xấu hổ, qua một lúc mới giải thích:

- Ta chỉ chứng tỏ với nàng ta, nguyện ý cảm thụ cảm thụ của nàng ta, nguyện ý làm bẩn tăng bào, vào hồng trần này dạo một chuyến mà thôi. Ta tùy ý để nàng ta gieo Khổ Tình chú trên người ta, thể hội loại tư vị động chút là đau, có tâm tức khổ này, cũng là để nàng ta tin ta, có thể nghe ta giảng một đoạn kinh.

- Trên đời này có nhiều người như vậy ngươi không đi độ hóa, lại muốn độ tiện nhân như vậy?

Phương Hành nghe vậy, chẳng những chẳng hiểu chút nào, ngược lại còn có chút nghẹn lời, tức giận vô cùng.

Lúc này, đã không chỉ là giận vì tao ngộ Thần Tú gặp phải, còn có chút tức hắn cổ hủ.

Trước kia khi đi theo mình lăn lộn, không thấy hắn ngu như vậy.

- Đúng vậy sư huynh, thiên hạ có nhiều người như vậy, vậy ta độ từ nàng ta có ngại gì?

Thần Tú nghe vậy, cũng cười khổ, vẻ mặt lộ ra có chút ảm đạm.

- Bớt lắm lời với ta đi, trước tiên cứ dẫn ngươi ra ngoài đã, rồi một gậy đánh tỉnh ngươi sau.

Phương Hành không muốn nói thiền cơ với hắn, căn bản lười chẳng muốn nói nhiều, tay áo phẩy ra, liền muốn thi triển Tụ Lý Càn Khôn thuật, trước tiên dẫn hắn ra ngoài rồi tính, trong lòng bàn tay, ánh lửa chiếu ra, hóa tất cả mũi gai thành tro tàn, sau đó bàn tay trực tiếp ấn về phía trán Thần Tú, hắn lười chẳng muốn hỏi nhiều, chỉ có một suy nghĩ, dẫn Thần Tú ra ngoài rồi tính.

Thần Tú vừa thấy bộ dạng của Phương Hành, liền biết hắn định làm gì, vẻ mặt cảm động, nhưng khi tay Phương Hành sắp ấn đến trán hắn, vẫn cười khổ, trong ánh mắt thậm chí mang theo vẻ cầu xin.

- Sư huynh, ngươi thực sự muốn cắt ngang tu hành của ta à?

Chương 1698: Con đường của Thần Tú

- Cái này mà gọi là tu hành à?

Phương Hành cơ hồ là hận tới ngứa răng, nhưng tay hắn vẫn dừng ở giữa không trung, không tiếp tục ấn xuống.

Hắn cũng biết rất nhiều tu hành cần phải trải qua đau đớn vô tận, không thể tùy tiện cắt ngang.

Quan trọng hơn là, hắn từ trong thanh âm của Thần Tú, nghe ra một loại chua xót chưa từng có, tuy khó có thể phát hiện, nhưng hắn vẫn cảm giác được, khiến hắn trong lòng khẽ động, có chút không đành lòng ấn tay xuống, hắn có chút không hiểu, rốt cuộc là dạng kinh lịch gì mới khiến người trời sinh đạo tâm thông minh như Thần Tú lại có ý tuyệt vọng như vậy.

- Sư huynh, ta đã đi qua Phật giới. . .

Nhìn thấy Phương Hành dừng tay, vẻ mặt Thần Tú cũng lộ ra có chút vui mừng, ngừng lại một chút, mới ngẩng đầu nhìn vào mắt Phương Hành, nhẹ nhàng nói:

- Ta mượn đạo gia tiên lộ, bước vào tinh vực, không theo hẹn của chư vị trưởng lão tiến vào Chư Tử Đạo Tràng, mà là tính tiến vào Phật giới, nhìn phật tích, còn hoàn thành ước định với Tuệ Năng sư huynh, trước lúc hắn trở về trùng kiến Linh sơn.

- Sau đó thì sao?

Phương Hành đã biết Thần Tú không vào Chư Tử Đạo Tràng, nhưng kinh lịch về sau của hắn thì không rõ lắm.

- Ta quả thật đã tiến vào Phật giới, lại phát hiện nơi đó....

Vẻ mặt Thần Tú có chút do dự, cũng có chút tuyệt vọng, sau khi hơi dừng lại một chút, vẫn nói tiếp:

- Không có gì cả?

- Hả?

Phương Hành nghe vậy, không nhịn được ngây ra một thoáng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Thần Tú.

Hắn hiện giờ đã biết, ngay cả Long giới và Yêu giới đều có truyền thừa tương ứng, chỉ đang đợi truyền nhân mà thôi.

Phật giới năm đó chính là còn cường đại hơn hơn so với Long giới và Yêu giới, cơ hồ lờ mờ có thể chống lại đạo gia, nhất là Phật Chủ vạn năm trước, dường như đã sớm đoán trước đại kiếp nạn về sau, cho nên mới để lại phật quả, chờ song sinh Phật Tử biện cơ, nối tiếp Phật môn truyền thừa, mà hắn, nếu có thể ở Thiên Nguyên bày ra hậu thủ như vậy, sao có thể không lưu lại nội tình trong Phật giới?

- Là thật, không có gì hết.

Thần Tú cười khổ nói:

- Không có kinh văn, không có phật bảo, thậm chí ngay cả một phật tượng toàn vẹn cũng không có, nơi đó ngay cả thiên địa cũng đều không trọn vẹn, không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, so với tinh vực bình thường còn hoang vu hơn, căn bản không có bất kỳ truyền thừa nội tình nào.

Phương Hành không nhịn được ngây ra một thoáng:

- Vậy ngươi sao xây được Linh sơn, sao dẫn được Phật môn vượt qua đại kiếp nạn?

- Đúng vậy, nên làm như thế nào?

Thần Tú cười khổ:

- Ngay cả Phật môn cũng không còn tồn tại, vậy ta sao dẫn Phật môn vượt qua đại kiếp nạn được?

Nhìn vẻ mặt lộ ra có chút tuyệt vọng của

Thần Tú, Phương Hành liền không nhịn được trong lòng run lên, hắn nhìn, Thần Tú tất nhiên là biết cố sự Lão Phượng Hoàng từng kể, sự tuyệt vọng trong cố sự đó chính là đại kiếp nạn, mà sứ mệnh của Thần Tú chính là dẫn Phật môn vượt qua đại kiếp nạn, nhưng hắn hiện tại rõ ràng là ngay cả tư cách lên thuyền cũng không có, còn nói gì tới độ kiếp?

- Mấy chục năm qua, ta vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này!

Thần Tú thở dài một tiếng, tiếp tục:

- Ta cũng thử làm rất nhiều chuyện, nhưng cuối cùng vẫn một chuyện cũng không thành, điều này khiến cho ta cảm thấy một loại tuyệt vọng, thậm chí vào một lúc nào đó, ta đã bắt đầu hoài nghi an bài của Phật Chủ vạn năm trước, ta nghĩ, có phải ta quả thật là không có trí tuệ, có phải đạo lý của ta vốn chính là sai, ta cho rằng tất cả Phật pháp đều nên bắt đầu từ đầu, bắt đầu từ chúng sinh, nhưng khi thực sự đối mặt lại không biết nên bắt đầu như thế nào, có lẽ, Tuệ Năng sư huynh hắn...

Đạo lý mà mình từng kiên trì vạn năm, hiện giờ lại bắt đầu hoài nghi.

Trong lòng Phương Hành cũng có chút buồn bã, thể ngộ nỗi khổ trong lòng Thần Tú, cũng không nhịn được thở dài một tiếng, nhỏ giọng an ủi:

- Sư đệ, cho dù là nhất thời không nghĩ ra phương pháp chấn hưng Phật môn, cũng không cần thiết phải thất ý mà lấy chồng chứ?

Đến đây, trong lòng cũng cảm thấy có chút hoang đường, oán trách nói:

- Mấu chốt là sau khi ngươi được gả chồng rồi, còn không phải là lão đại, xếp tận thứ một trăm lẻ chín.

- Sư huynh, ngươi lại cười ta rồi.

Thần Tú cũng có chút bất đắc dĩ:

- Ta thực sự không phải là động phàm tâm, chỉ là trong mấy chục này ta từng truyền đạo, từng giảng kinh, cũng ý đồ muốn cứu vớt thương sinh, xây dựng chùa miếu, nhưng cuối cùng vẫn một chuyện cũng không thành, phật tâm luôn thông minh cuối cùng cũng có phật chướng, cơ hồ là vô tri vô giác sống qua ngày, sau đó, cuối cùng có một ngày, ta mê man dưới cây bồ đề, mơ thấy một vị Phật Đà.

- Hả? Phật môn còn có thánh nhân còn sống à?

Phương Hành nghe xong, trong lòng lập tức vui vẻ, vội vàng hỏi.

- Không phải là Phật môn thánh nhân truyền mộng làm phép.

Thần Tú nghe vậy lại lắc đầu nói:

- Ta chỉ là trong mộng nghĩ tới cố sự đầu tiên vào ba vạn ba năm trước của Thế Tôn Khẩn Na La Bồ Tát, Khẩn Na La Bồ Tát từng tới một phương ma địa truyền giáo, mà địa phương đó lại là ma căn sâu nặng, không ai có phật tính, không thể truyền đạo, cũng có ác nhân yêu ma hóa thân mười đời, kỹ nữ mười đời, ăn mày mười đời ngăn cản truyền đạo, nhiễu loạn tuệ tâm, Khẩn Na La Bồ Tát mấy năm không có thu hoạch, chư phật đều khuyên Bồ Tát về Linh sơn, song Khẩn Na La Bồ Tát không nhẫn tâm vứt bỏ sinh linh nơi đây, phật tâm càng kiên định hơn, mặc cho yêu ma nhiễu loạn, liền truyền đạo từ yêu ma, với trí tuệ to lớn, phật tâm vô lượng, độ hóa yêu ma cản hắn truyền đạo, cuối cùng bồ đề nở hoa, ba yêu ma ngược lại thành tam đại hộ pháp, giúp Bồ Tát truyền đạo, dốc hết sức xây dựng chùa miếu, điểm hóa sinh linh, từ đó về sau ma địa đó Phật pháp dần dần hưng thịnh, Bồ Tát cũng đắc đạo thành Phật.

Phương Hành nghe rất chăm chú, đến cuối cùng kinh ngạc nói:

- Nhưng người ta đâu có lấy chồng.

Thần Tú không nói gì, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định giải thích, cười nói:

- Từ sau giấc mộng đó, ta coi như đã giải được ma chướng, quyết định noi theo tiền nhân, độ hóa ma đầu của Lục Ma thiên này, dùng làm căn cơ của Phật môn, vị Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi cô nương này từng tham ngộ một số Phật pháp, cũng coi như là có duyên với Phật môn ta, bởi vậy ta liền chọn nàng ta làm người đầu tiên, hy vọng có thể độ hóa nàng ta. . .

- Đó chính là đại ma đầu danh chấn hoàn vũ, ngươi ngay cả ta cũng không độ được, lấy đâu ra lòng tin mà độ hóa người ta?

Phương Hành không thể nào hiểu được suy nghĩ của Thần Tú, không nhịn được cười khổ.

Thế là, vẻ mặt Thần Tú cũng có chút sầu khổ, nói:

- Sư huynh, không thể so sánh ngươi với nàng ta được.

Phương Hành gật đầu nói:

- Đúng, ta còn có phật tính.

Thần Tú cười khổ tiếp lời:

- ...Ta là cảm thấy nàng ta có hi vọng độ hóa hơn!

Phương Hành lập tức ngây ra một thoáng, không biết tiếp lời này thế nào, sắc mặt cũng không dễ coi cho lắm.

Thần Tú vội nói:

- Ngươi xem, nàng ta lần đầu tiên thấy ta không giết ta, còn nói với ta rất nhiều, có thể thấy được là nàng ta có phật tính!

- Đánh cược đi, chắc nàng ta chính là nhìn ngươi trông còn có mấy phần tư sắc.

Phương Hành trực tiếp xua tay, thật sự không muốn nói nhiều với tiểu hòa thượng hiện tại đã trở nên ngốc nghếch này nữa, cân nhắc một chút, thấp giọng khuyên nhủ:

- Sư đệ à, hay là đừng tùy hứng như vậy, theo ta đi đi, đừng ở đây chịu tội nữa, sau khi ra ngoài, ngươi muốn xây miếu, ta cho ngươi tiền, ngươi muốn tìm đệ tử cửa Phật, ta sẽ bảo thủ hạ của ta cạo trọc hết, cái gì cũng được.

Thần Tú ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành:

- Sư huynh có thể vào Phật môn ta làm hòa thượng không?

Phương Hành lập tức nghẹn lời:

- Quá đáng quá rồi đó.

Thần Tú lập tức bật cười, bộ dạng đã sớm đoán được.

Phương Hành bực mình:

- Được rồi được rồi, ta muốn độ hóa Cực Nhạc Ma Chủ này chứ gì, đi theo ta, ta giúp ngươi!

Thần Tú cười khổ:

- Giúp thế nào?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Đơn giản, bất luận ả này có có đáp ứng hay không, ta sẽ bắt nàng ta phải theo ngươi làm hòa thượng!

Thần Tú lắc đầu, cười nói:

- Sư huynh, phải độ hóa nàng ta, phải chặt đứt dục niệm trong lòng nàng ta!

Phương Hành cười lạnh:

- Thế thì càng đơn giản hơn, đừng cho là ta không hiểu, không phải sắc tức là không, không tức là sắc đó sao? Ngươi lựa chọn Cực Nhạc thiên Ma Chủ là đối tượng đầu tiên độ hóa, có phải bởi vì nam nhân của nàng ta quá nhiều? Ha ha, ngươi yên tâm đi, sau khi theo ta ra ngoài, ta lập tức sẽ làm thịt hết nam nhân của nàng ta, khiến nàng ta có muốn cũng không còn ai, dứt khoát làm hòa thượng.

- Sư huynh quả nhiên có đạo lý của sư huynh.

Thần Tú bật cười, sau đó chịu đựng nỗi đao bị gai đâm, giơ tay lên, chỉ vào mũi mình nói:

- Nhưng làm như vậy, ta chính là nam nhân cuối cùng của nàng ta, sư huynh, chẳng lẽ ta phải giết chính ta à?

- Con người ngươi...

Phương Hành có chút nghẹn họng:

- ... Cũng quá không nói đạo lý rồi?

- Phật lý vốn không phải là đạo lý!

Thần Tú bật cười, sau đó hai tay hợp thành chữ thập, theo động tác của hắn, mũi gai càng đâm sâu vào thịt hắn hơn, nhưng thần sắc hắn lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí là tường hòa, chậm rãi thi lễ với Phương Hành, nói:

- Sư huynh, ta biết là ngươi lo lắng cho ta, chỉ là thân này của Thần Tú đã hiến cho Phật pháp, chí này là để trùng kiến Linh sơn, dẫn Phật môn vượt qua đại kiếp nạn, những thống khổ này có là gì đâu? Việc này sư huynh không cần phải lo nữa, ngươi là người trong hồng trần, thích nhất là tiêu diêu tự tại, tuy là Phật môn hộ pháp, ta cũng không thể chỉ nghĩ cho mình, để ngươi giúp đỡ, con đường này ta vẫn phải tự đi.

- Sao ai nấy cũng đều như vậy thế?

Phương Hành trong lòng không nhịn được nhớ tới Ngao Liệt, con rắn này lúc trước cũng muốn đi con đường của mình, bởi vậy rời khỏi mình, đi tìm đạo tâm của hắn, cho đến hiện giờ, sinh tử chưa rõ, loại vướng bận này luôn khiến lòng hắn nặng trịch.

- Vậy ta... có thể giúp gì ngươi không?

Sau khi trầm mặc một lúc, hắn không nhịn được mở miệng, có chút mất mát.

Hắn thật sự không muốn nhìn thấy bộ dạng một thân đầy mũi gai này của Thần Tú, chỉ là, hắn cũng biết không thể ngăn cản.

Thần Tú cũng nghĩ một lát, bỗng nhiên cười nói:

- Sư huynh có mang rượu không?

Phương Hành ngẩn ra, gật đầu nói:

- Nhiều lắm!

Trên mặt Thần Tú lộ ra nụ cười:

- Vậy sư huynh cho ta uống một ngụm rượu được không?

Phương Hành cũng trong lòng khẽ động, nhìn khuôn mặt tươi cười của tiểu hòa thượng này, thở dài một tiếng, lấy ra một hồ lô rượu, mở nắp, trong rượu có pha nửa bình Đế Lưu tương, sau đó mới vươn tay ra đưa tới miệng hắn, cho hắn uống một ngụm.

Thần Tú trên thực tế chỉ uống một ngụm nhỏ rồi dừng.

Hắn hai mắt khép hờ, dường như đang thể hội loại hương vị này, qua hồi lâu mới mắt ra.

- Mấy chục này sống trong thất vọng, ta luôn mơ thấy ngày đi theo sư huynh uống rượu ăn thịt nhìn lén tiên tử tắm rửa...

Thần Tú nói khẽ, trên mặt lộ ra nụ cười:

- ... Thật là hoài niệm!

Chương 1699: Cực Nhạc Ma Chủ

Thần Tú tiểu hòa thượng đã điên rồi. . .

Phương Hành trong lòng nghĩ như vậy, hắn có thể minh bạch kiểu tu hành này của Thần Tú, nhưng vẫn có chút khó có thể chấp nhận kiểu tự mình chịu khổ này để làm một số chuyện thoạt nhìn thì có thể giải quyết một cách trực tiếp hơn như vậy được.

Chỉ có điều trong lòng hắn cũng minh bạch, mình lần này không ngăn cản được hắn!

Tiểu hòa thượng con đường của tiểu hòa thượng, mình có thể giúp hắn chứ lại không thể chặn đường hắn!

- Nếu ngươi truyền đạo thất bại, tốt xấu gì cũng để ta biết là ngươi chết trong tay ai, có thể giết người đó để tế điện cho ngươi!

Sau khi Trầm mặc rất lâu, Phương Hành nhẹ nhàng nói một câu, sau đó giơ tay lên đánh một đoàn quang hoa vào trong mi tâm của Thần Tú, lại chính là Phù Đồ đại trận đã gần như sụp đổ trong đầu lâu khô lâu, tuy trận này đã cơ hồ sắp sụp đổ, nhưng lực lượng của nó lại không giảm bớt nửa phần, hơn nữa được dưỡng trong cơ thể, cũng có thể chậm rãi chữa trị, thậm chí dưới sự tẩm bổ của

Phật pháp của Thần Tú, uy lực cũng sẽ càng lúc càng mạnh, hiện giờ Phương Hành đã biết mình không ngăn cản được Thần Tú, cũng chỉ đành để lại đại trận này cho hắn, trận này vốn chính là vật của Phật môn, cho Thần Tú cũng coi như vật quy nguyên chủ, đối với tiểu hòa thượng này mà nói, cũng là một vật phòng thân!

- Ha ha, đế tử từ xa tới vất vả, Si Nhi không nghênh đón từ xa, thật là thất lễ.

Cũng đúng vào lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền đến một thanh âm thản nhiên, thanh âm này rõ ràng là từ xa truyền đến, nhưng rõ ràng lại giống như vang lên ngay bên tai vậy, khi nghe thấy thanh âm này, sắc mặt Phương Hành cũng không nhịn được mà biến đổi, không nói gì.

- Sư huynh, nàng ta đang tìm ngươi, đừng để bị nàng ta phát hiện, để tránh nàng ta sinh nghi với ngươi, đi đi!

Thần Tú ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn Phương Hành, khi nói ra những lời này, thiên địa cũng đã đại biến.

Phương Hành chỉ cảm thấy quanh người mình có lực lượng vô hình hiện lên, thay đổi cấu kết không gian chung quanh hắn, đối mặt với biến hóa này, Phương Hành không nhúc nhích, sau đó chỉ thấy trước mắt tối sầm, khi xuất hiện lại hắn không ngờ phát hiện mình đã ở trên biển bên ngoài, giống như mình vẫn ở đây, vừa rồi tất cả những gì nhìn thấy đều là ảo tượng, Phương Hành trầm mặc một lúc, hắn biết đây là Thần Tú tiềm vận thần lực, đưa mình ra, đây là một loại thần thông vô cùng cao minh.

Hắn biết Thần Tú làm như vậy, là đang chứng minh tu vi của hắn hiện giờ với mình, chứng minh tự hắn kỳ thật là có sức tự bảo vệ mình!

Chỉ là trong lòng vẫn thở dài một tiếng.

Trong tay có đao, lại vĩnh viễn không đả thương người, sư đệ à, ngươi cầm đao này thì có tác dụng gì?

- Đế Lưu điện hạ, đã tới Cực Nhạc thiên của ta, lại ngay cả chủ nhân cũng không muốn gặp sao?

Khi Phương Hành đang ngẩn ngơ, thanh âm kia lại vang lên, quanh quẩn trong thiên địa.

Phương Hành minh bạch, đây là một loại thần thông cao minh, một câu liền có thể vang vọng thiên địa, chắc là vị Cực Nhạc Ma Chủ kia đã phát hiện mình không ở trong hành cung, lại nhất thời không biết mình đi đâu, liền lợi dụng thần thông này để truyền âm gọi mình về.

Bất kể mình ở đâu trong một mảng thiên địa này đều sẽ nghe thấy thanh âm của nàng ta!

- Được, vậy ta sẽ đi gặp tiện nhân ngươi!

Đáy mắt Phương Hành hiện lên một tia hung ác nham hiểm, lúc này, trên sóng xanh xa xa, rõ ràng có một đạo thần niệm đang quét tới, sau mấy hơi thở sẽ tới dãy núi này, Phương Hành cũng không tiện ở lại, tâm tư khẽ động, liền có một đạo sương đỏ xuất hiện, mà hắn cũng trong chốc lát nhảy vào trong hư không, khi xuất hiện lại, không ngờ đã ở chân trời xa xôi, sau đó hắn mới chậm rãi hiển hóa ra thân hình, hai tay chắp sau lưng, thản nhiên nhìn tất cả chung quanh, giống như đi dạo trong sân vắng, chậm rãi bước về phía trước.

- Bản đế tử chỉ là dạo chơi chút ở Cực Nhạc thiên mà thôi, phạm phải kiêng kị của Ma Chủ à?

Thanh âm này của hắn cũng không lớn, chỉ giống như nói chuyện bình thường.

Nhưng rất rõ ràng, khi hắn nói ra những lời này, lập tức liền cảm thấy, thần thức đang quét khắp cả Cực Nhạc thiên lập tức bắt giữ được hắn, sau đó kéo dài qua chân trời, trực tiếp rơi xuống trên người hắn, quả thực giống như là tự mình hàng lâm vậy!

- Đây là tu vi của Ma Chủ à?

Trong lòng Phương Hành khẽ động, thầm cảm thán:

- Thần thức khẽ động liền tra xét khắp thiên địa, đúng là lợi hại thật.

Tuy trong lòng cảm thán, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, chậm rãi bước vào thần thức đang quét tới.

- Mời đế tử.

Trong thiên địa, thanh âm thản nhiên kia lại vang lên, sau đó đột nhiên có tầng tầng mây trôi tụ lại trong thiên địa, sau đó bay thẳng về phía Phương Hành, lại hóa thành một cái thang mây, từ ngoài trăm vạn dặm trực tiếp trải tới dưới chân Phương Hành!

Lại là một đạo thủ đoạn thần thông lợi hại đến cực điểm, nhưng Phương Hành lại bất động thanh sắc, nhẹ nhàng bước lên, sau đó liền chỉ cảm thấy thiên địa lượn vòng, cảnh tượng thay đổi, hắn cơ hồ là không tốn một chút công sức nào, liền trực tiếp bị từng tầng mây trôi có tiếp dẫn đi, đợi cho biến hóa chung quanh dừng lại, trước mặt hắn không ngờ xuất hiện một tòa cung điện bồng bềnh giữa trời, ngói xanh tường đỏ.

- Điện hạ mời...

Ngoài cửa cung điện, đang có một nam tử khí vũ hiên ngang khoanh tay mà đứng, chính là Quân Nhất trước đây từng đón Phương Hành, ánh mắt nhìn Phương Hành lúc này của hắn cũng lờ mờ có chút bất mãn, lại không biểu lộ quá nhiều, chỉ vừa đủ để Phương Hành phát hiện, nhưng lại không đến mức thất lễ, sau khi thản nhiên nhìn Phương Hành một cái, cũng không nhiều lời, chỉ hơi khom người, mời Phương Hành vào điện.

- Ôi, mọi người đều ở đây à?

Vào đại điện, Phương Hành không khỏi hơi ngẩn ra, trong đại điện này sớm đã có chúng tiên ngồi đầy, bên phải chính là một số tiên binh ma tướng tu vi cao thâm, hiển nhiên là người quyền cao chức trọng của Cực Nhạc thiên, đang lạnh lùng nhìn mình, mà bên tay trái là tiên quân tiên tướng Đại Xích thiên theo mình đến, ai nấy vẻ mặt cổ quái, khi thấy Phương Hành, liền lập tức ra đón, trên mặt mang theo nụ cười khổ, bộ dạng muốn nói nhưng lại không dám nói, hiển nhiên trong lòng cũng đều rất có ý kiến.

Cũng không trách bọn họ, thật sự là vị đế tử này của nhà mình không ra gì, vừa đến Cực Nhạc thiên đã một mình lẻn ra ngoài, còn bị người ta bắt được, cũng có chút mất thể diện, vừa rồi ở trong điện đợi hồi lâu, đã có chút thấp thỏm bất an!

Hiện giờ chính là đến chiêu an, nên thận trọng, làm việc cẩn thận mới đúng, nhưng đế tử này nhà mình.

Ài!

Phương Hành cũng không để ý tới bọn họ, chỉ giương mắt nhìn về phía trước, ánh mắt hơi sáng lên.

Đầu trên đại điện, trên giường ngọc, chính một nữ tử đang ngồi nghiêng, lười biếng nhìn tới, trên người mặc giáp trụ màu vàng tím. Ngay cả Phương Hành cũng không biết đó có tính là giáp trụ hay không, bởi vì đó chỉ là một bộ giáp che ngực và bụng, xương quai xanh, cổ trắng, vòng eo mềm mại cùng với hai cặp đùi thon dài đều lộ ra trong không khí, dùng ánh mắt bảo thủ của Đại Tiên giới mà nhìn, so với nói là mặc giáp trụ, chẳng thà nói là căn bản không mặc gì.

Chính là một vị nữ tử kiều mỵ như vậy đang mặt không biểu tình, ánh mắt thản nhiên quan sát Phương Hành!

Phương Hành cũng đang nhìn nàng ta, chỉ đứng trong điện, bởi vì vấn đề góc độ, thứ nhìn thấy khiến hắn có chút đỏ mặt.

- Kỳ thật nghĩ sâu hơn, tiểu hòa thượng cũng không tính là chịu thiệt.

Trong lòng hắn không nhịn được mà nghĩ vậy, đương nhiên, ngoài mặt không thể không thể biểu lộ, bởi vậy, hắn chỉ mỉm cười nhìn về phía nữ tử kia, hai tay chắp lại, thi lễ, lộ ra vẻ hào phóng phong độ:

- Bái kiến Cực Nhạc Ma Chủ!

Không cần nói nhiều, có thể ngồi ở vị trí đó, lại có khí độ như vậy, nhất định chính là người đứng đầu Cực Nhạc thiên này!

Khi thi lễ, ánh mắt hai người chạm nhau, cả điện nhất thời trở nên tịch mịch, vừa rồi Đại Xích thiên đế tử lặng lẽ rời khỏi hành cung, đi loạn khắp nơi, quả thật có chút phạm phải kiêng kị, Cực Nhạc thiên Ma Chủ tuy không phát hỏa, nhưng sắc mặt cũng vô cùng khó coi, hiển nhiên cũng không vui vẻ gì, hiện giờ nàng ta gặp được vị Đại Xích thiên đế tử này, không ai biết nàng ta rốt cuộc có phát hỏa, nói gì đó không.

Có điều khiến bọn họ thở phào là, Cực Nhạc Ma Chủ và Phương Hành nhìn nhau một cái, cũng chỉ là một giây liền đột nhiên bật cười, như tuyết xuân tan chảy, cười nói:

- Đế tử hưng trí thật, không đợi chủ nhân dẫn đường đã ra ngoài đi dạo rồi sao?

Nụ cười này giống như biến cả thiên địa này thành màu ám muội.

Trong đại điện, tiên quân ma tướng của Cực Nhạc thiên đều vội vàng cúi đầu, ánh mắt không dám nhìn về phía vị Cực Nhạc Ma Chủ này, ngay cả Quân Nhất có tu vi Đại La Kim Tiên cũng vội vàng quay người đi, dường như không dám nhìn Cực Nhạc thiên Ma Chủ lúc này, mà tiên thị Tiên Quân Đại Xích thiên Phương Hành mang đến lại đều ngây ra một thoáng, người định lực cao, sau khi mắt sáng lên lập tức vận tiên lực chống đỡ ma lực đó, người định lực thấp chút thì không ngờ là quên hết tất cả, có một số người ngơ ngẩn, nước miếng cũng chảy ra!

- Ặc,

Tu vi như Phương Hành cũng cảm thấy xương cốt có chút ngứa ngáy, ngơ ngác nhìn vị Ma Chủ này thêm mấy lần, cảm thấy ánh mắt của nàng ta lướt qua người mình, giống như sâu trong xương cốt có sợi tóc lay động, có một loại rung động xộc lên.

Tuy hắn không đến mức bị đoạt tâm thần, cũng không nhịn được mà nghĩ, nữ nhân này này đúng là quyến rũ tận xương cốt.

- Đế tử cẩn thận.

Tiên Quân Đứng bên cạnh Phương Hành sau khi ngây ra một thoáng, liền tỉnh lại, vội vàng kéo kéo ống tay áo Phương Hành.

- Ả này là đang khảo nghiệm ta à?

Phương Hành sao cần hắn nhắc nhở, tâm niệm vừa chuyển liền đã minh bạch dụng ý của vị Cực Nhạc thiên Ma Chủ này, trong lòng lại khẽ động, không để ý đến nhắc nhở của Tiên Quân, cũng không cố ý làm ra thái độ phong thanh vân đạm, ngược lại càng thêm chuyên chú, cười dài nhìn lên người Cực Nhạc Ma Chủ, trên mặt cười tủm tỉm, tuyệt không che giấu sự thưởng thức của mình, thậm chí còn lộ ra có chút si mê.

Mấy giây trôi qua, ánh mắt hắn chỉ nhìn chằm chằm vào bộ ngực cao ngất của Cực Nhạc Ma Chủ.

Thời gian chén trà nhỏ trôi qua, ánh mắt hắn chỉ nhìn chằm chằm cái cỗ trắng nõn đó của Cực Nhạc Ma Chủ.

Trong đại điện im ắng, một loại không khí xấu hổ khôn kể lặng lẽ xuất hiện.

Chương 1700: Bạch Hàm Thi tới

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi trời sinh mị cốt, lại tu vi cao thâm, nam tử bình thường gặp phải chỉ cần một ánh mắt, ai cũng nằm rạp dưới cặp đùi thon dài, cho tới nay, người hoàn toàn không bị mị cốt của mình ảnh hưởng, cũng chỉ có lão bất tử đã chặt đứt dục niệm và một tiểu hòa thượng trẻ tuổi tuấn tú mà thôi, mà hiện giờ, cũng có ý muốn khảo nghiệm vị Đại Xích thiên đế tử này một chút, hoặc nói thẳng ra là là muốn khiến hắn xấu mặt, liền cố ý thi triển một chút thần thông, lại không ngờ rằng, tính toán của mình không ngờ rơi vào khoảng không, đế tử này quả thật giống như bị mình khiến cho say mê, ánh mắt mê ly đó không phải là giả, chỉ là... Thời gian hắn bị mê hoặc hình như hơi lâu quá thì phải.

Thân là đế tử, công phu dưỡng khí cũng phải có chứ, tốt xấu gì cũng phải khống chế một chút chứ?

Vốn là trong dự kiến của nàng ta, đế tử này rất có khả năng bị mình chấn nhiếp một chút, sau đó quay mặt đi, vận chuyển chống đỡ chống đỡ mị sắc của mình, như vậy, một là có thể khiến mình hả giận một chút, giáo huấn tội vị đế tử này lén lút xông loạn ở Cực Nhạc thiên, thứ hai cũng là để lưu lại chủng tử ở trong lòng hắn, khi bàn chuyện cũng tiện hơn. . .

Chỉ là hiện giờ xem ra, cục diện này giống như có chút không khống chế được!

Lúc ban đầu cười thản nhiên, khiến thiên địa biến sắc, dáng vẻ lười biếng, mềm mại đáng yêu, nhưng thời gian trôi qua, nụ cười trên mặt nàng ta dần dần không giữ được nữa, bị ánh mắt của đế tử tùy ý vô lễ chạy trên người, trong lòng thậm chí có một loại hận ý e lệ sinh, cảm giác bị hắn xem thêm một giây, mình sẽ chịu thiệt một phần, ánh mắt đi qua đâu, người giống như là có kiến cắn, nụ cười đó mặt cũng dần dần cứng lại, không nhịn được ho khẽ một tiếng:

- Ha ha, đế tử điện hạ. . . nhìn đủ chưa?

- Ha ha, thất lễ thất lễ. . .

Dường như được nàng ta nhắc nhở, Phương Hành mới có phản ứng, lưu luyến thu hồi ánh mắt từ trên người Ma Chủ, cười ha ha, mặt lại không hề có vẻ xấu hổ nói:

- Bộ giáp trụ của Ma Chủ không tồi, cho ta mượn xem cái được không?

- Ặc... lời này mà ngươi cũng nói ra được à!

Vừa nghe thấy câu này, chúng tiên điện hạ đều mắng thầm trong lòng.

Nhất là tiên thị tiên quân phe Đại Xích thiên, lại đều hận không thể tìm cái lỗ mà chui vào!

Cũng may là ngươi nói mình là đang nhìn giáp trụ, nhưng giải thích như vậy ai tin chứ.

Mấu chốt là trên người Ma Chủ chỉ mặc có thứ này, ngươi còn nói mượn xem à?

- Ha ha, đế tử nói đùa rồi.

Cực Nhạc Ma Chủ cũng không ngờ hắn lại nói như vậy, lại cảm thấy mình đang bị hắn đùa giỡn, cảm thấy đã có chút không vui, thản nhiên nói.

Trong lòng nàng ta đã không nhịn được thầm nghĩ, đế tử này rốt cuộc là đang nghĩ gì?

Tuy trong lời đồn vẫn nói vị Đại Xích thiên đế tử này bị trấn áp ngàn năm, tuy cường thế trở về, chém huynh trưởng của hắn, nhưng sau đó bế quan phá cảnh lại thất bại, hiện giờ chính là người yếu nhất trong đế tử của ba phương, nhưng trong lòng lại nghĩ, dù tu vi yếu thì dù sao cũng từng là một vị cuồng nhân danh chấn tứ phương, nên có khí độ và nội tình không tồi chứ, hiện giờ sao có biểu hiện không ra gì như vậy?

- Ha ha, sớm đã nghe nói Cực Nhạc Ma Chủ đứng đầu thập đại mỹ nhân của Tam Thập Tam Thiên ba ngàn năm trước, hiện giờ nhìn một cái quả nhiên không tồi, ta thấy, đừng nói là trước kia, cho dù là hiện tại, ta cảm thấy với tư sắc của Ma Chủ, cũng có thể xếp trong mười người đầu.

Nhưng nàng ta đã thu hồi mị cốt, vị đế tử kia vẫn không chịu bỏ qua, lại cười tủm tỉm nói.

- Hả?

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi nghe vậy, mày không nhịn được nhíu lại, cũng không biết hắn là đang khen mình hay là nói móc mình.

Cái gì mà trước kia, chẳng lẽ lão nương hiện giờ là trẻ ranh à?

- Ha ha, tiện thiếp là thân bồ liễu, đế tử nói đùa rồi.

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi trong lòng đã cảm thấy có chút không thích hợp, cũng chỉ đành nói một câu cho có lệ.

- Ha ha, đâu đó đâu đó, Ma Chủ tuy tuổi hơi lớn một chút, nhưng người đẹp hết thời phong vận vẫn còn, xếp trong mười thứ hạng đầu tuyệt đối là không có vấn đề, ài, trước lúc đến, ta còn không biết nữ nhân thế nào mà có thể lấy một trăm lẻ tám nam nhân, hiện giờ thấy Ma Chủ mới biết, thế gian không ngờ có người đẹp như vậy, đừng nói là lấy một trăm lẻ tám, cho dù cưới một trăm tám mươi vạn cũng là đáng.

Phương Hành vẫn cười to.

Nhưng lúc này, chư tiên trong đại điện trong lòng đã giật bắn, phía Cực Nhạc thiên trong lòng căm giận, mắt lộ vẻ tức giận, chỉ ngại thân phận của vị Đại Xích thiên đế tử này, không dám phát tác, mà hai vị Tiên Quân phía Đại Xích thiên thì hận không thể bịt miệng đế tử nhà mình lại, phải biết rằng vị Cực Nhạc Ma Chủ này tuy thường xuyên treo ở bên miệng, nói cái gì nam tử có thể cưới vợ nạp thiếp, vì sao ta không thể, nhưng trên thực tế đây cũng là một tị hiềm của nàng ta, cơ hồ là ai đề cập tới chuyện này sẽ lập tức gặp xui xẻo.

Tuy nói Đại Xích thiên không sợ Cực Nhạc thiên, nhưng mình dù sao cũng là đến chiêu an, ngươi chọc giận nàng ta làm gì?

Cũng may là Đế Lưu bình thường hung danh rất thịnh, thế cho nên những Tiên Quân này cũng không dám khuyên hắn!

- Một trăm tám mươi vạn thì bản cung không chịu nổi.

Mà đến lúc này, Cực Nhạc Ma Chủ tất nhiên cũng đã cảm thấy vị đế tử này ngoài mặt thì khen nhưng bên trong thì cười nhạo, bất động thanh sắc mỉm cười một tiếng, liền oán trách mở đề tài, thản nhiên nói:

- Không biết đế tử vừa rồi chơi đủ chưa?

Lời này đã về tới đề tài vừa rồi, có chút ý tứ chất vấn, hai vị Tiên Quân của Đại Xích thiên mặt đều hơi trầm xuống.

Mà Phương Hành lại như không nghe ra, thành thành thật thật nói:

- Chưa, có rất nhiều chỗ phòng thủ sâm nghiêm, không cho vào...

Mạc Si Nhi lập tức lại ngây ra một thoáng, thầm nghĩ đế tử này là ngu thật hay là đang đùa ta?

- Ha ha, đế tử nói chuyện thú vị thật, Cực Nhạc thiên ta có nơi nào dám ngăn cản đế tử điện hạ chứ?

Tuy cảm thấy kinh ngạc, nhưng Mạc Si Nhi vẫn không trực tiếp coi Đế Lưu là hoàn khố, trong ngôn ngữ không thân cận, nhưng cũng không có vẻ lạnh lùng, chỉ thản nhiên cười, rất có thâm ý nhìn về phía Phương Hành:

- Lại không biết đế tử là muốn xem cái gì?

Phương Hành cũng cười, nói:

- Đương nhiên là các phương diện đều phải xem, bằng không sao tiện ra giá với Ma Chủ?

- Hả?

Một câu nói cười như vậy, lại khiến Mạc Si Nhi đột nhiên hơi biến sắc, vẻ mặt có chút cổ quái.

Các chư tiên khác trong đại điện lại biến sắc, nhất là phía Đại Xích thiên, bọn họ biết đến Cực Nhạc thiên này để làm gì, nhưng việc này không phải là nhỏ, nên thương nghị cho kỹ, sau đó mới từ từ tính toán, không ngờ rằng, vị đế tử này nhà mình không ngờ lần đầu tiên gặp mặt Cực Nhạc Ma Chủ đã tùy tiện nói ra những lời này.

Quá trực tiếp rồi?

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi hiển nhiên cũng cảm thấy bất ngờ, sau khi nhìn xoáy vào Phương Hành, mới khôi phục thần sắc bình thản, nhẹ nhàng cười nói:

- Lời này của Đế tử lại khiến người ta có chút nghe không hiểu, ra giá với không ra giá cái gì, rốt cuộc là ý gì?

Phương Hành cười ha ha, nói:

- Cực Nhạc Ma Chủ, chúng ta không cần biết rõ còn giả vờ hồ đồ chứ, bản đế tử đến Cực

Nhạc thiên của ngươi là để nói về giá trị con người hiện tại của ngươi, bằng không ngươi thực sự cho rằng ta nguyện ý tới đây xem ngươi cưới hòa thượng à?

Nghe thấy lời này, Mạc Si Nhi dĩ nhiên cảm thấy giận dữ, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Phương Hành, lời nói của Phương Hành nàng ta tất nhiên minh bạch, chỉ không ngờ hắn lại nói ra một cách trực tiếp như vậy, trong lòng cũng không khỏi thầm nghĩ, Đại Xích thiên đế tử này đúng là cuồng vọng như trong lời đồn, chỉ không biết hắn lấy đâu ra gan mà chọc tức ta, không sợ ta trở mặt sao?

Nghĩ như vậy, ma khí vô hình tỏa ra, khiến cho nàng ta vốn đang nói cười, mỗi cái nhăn mày đều có khí chất câu tâm đoạt phách, lúc này lại biến thành một loại cảm giác yêu dị, bị nàng ta nhìn một cái, lại khiến người ta cảm thấy như bị cắt một đao.

Trong đại điện, nhất thời trở nên lặng ngắt như tờ, dường như ngay cả tiếng gió cũng ngưng kết trong hư không, không dám có nửa phần động tĩnh, trong lòng chư tiên lại sóng triều vần vũ, ai nấy đều nhíu chặt mày, thầm nghĩ đã sớm nghe nói Đại Xích thiên đế tửnày bá đạo điên cuồng, nhưng hiện giờ tu vi của hắn đã thua xa các đế tử khác, vì sao lại không biết thu liễm?

Hiện giờ vừa gặp Cực Nhạc Ma Chủ, liền nói những lời càn rỡ, thực sự coi thiên hạ này đều là địa bàn của Đại Xích thiên nhà mình, cho rằng Mạc Si Nhi, một trong lục đại ma đầu không dám trở mặt sao?

Một thoáng này, đã không biết có bao nhiêu ánh mắt đều tụ tập trên người Phương Hành, bất luận là Cực Nhạc thiên nhất mạch hay là Đại Xích thiên nhất mạch, tất cả ánh mắt đều giống như lợi kiếm muốn giết chết hắn, Cực Nhạc thiên nhất mạch tất nhiên là bởi vì hắn chọc giận Ma Chủ, Đại Xích thiên nhất mạch thì trong lòng lại nghĩ con mẹ nó đế tử gì chứ, nếu thực sự muốn tìm chết thì cớ gì lại kéo chúng ta tới chết cùng.

Nhưng trong vô số ánh mắt này, Phương Hành vẫn vẻ mặt thản nhiên tươi cười, chỉ bình tĩnh đối diện với Ma Chủ.

Mấy giây trôi qua, Mạc Si Nhi mới đột nhiên bật cười, khí tức quỷ dị thu lại, chỉ là trong mắt đầy vẻ ám muội, thấp giọng cười nói:

- Ha ha, đế tử điện hạ cũng thẳng thắn thật, có điều, hiện tại vẫn chưa phải lúc bàn những cái này, tuy Đế Lưu điện hạ không có hứng thú với việc Mạc Si nạp thiếp, nhưng đây dù sao cũng là một đại sự của cá nhân Mạc Si, người khác đều là công trước tư sau, nhưng ta lại thích tư trước công sau, cho nên chờ sau khi ta nạp thiếp xong, sẽ thương lượng chuyện của mình với đế tử.

- Hả?

Phương Hành vốn bởi vì chuyện của tiểu hòa thượng mà nghẹn đầy một bụng tức, không muốn để nữ nhân này thực sự ngủ với tiểu hòa thượng, cho nên mới chuẩn bị quấy rối một hồi, lại không ngờ rằng ma đầu này lại chủ động nhắc tới chuyện này, dường như vô cùng coi trọng, trong lòng hơi trầm xuống, sau đó bật cười:

- Không phải nghe nói vì Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi gây rối nên việc hôn nhân này đã hoãn lại rồi sao?

- Vốn là hoãn lại...

Cực Nhạc Ma Chủ thản nhiên cười cười, nói:

- Có điều cũng khéo, vừa rồi Bạch Hàm Thi thay đổi chủ ý, không muốn đối nghịch với ta, còn rất có thành ý muốn tặng lễ trọng, mừng việc vui nạp thiếp của ta, vừa rồi ta vội vã tìm đế tử, cũng muốn thương lượng với đế tử một chút về chuyện này. Ừ, tính toán thời gian thì bạch lão hổ đó hiện tại chắc cũng sắp tới rồi?

- Bạch Hàm Thi sắp tới?

Phương Hành nghe vậy ngẩn ra, lờ mờ cảm thấy cục diện có chút không khống chế được.

Lúc hắn đang ngưng thần suy nghĩ, ngoài điện đã vang lên thanh âm của Quân Nhất:

- Hồi bẩm Ma Chủ, Đại Ngục Ma Chủ đến rồi!

Chương 1701: Đổi tiên tử nở nụ cười

Tuy Lục Ma Thiên nhất mạch vây kín ôm đoàn, mắt nhìn chằm chằm tam đại Đế Cung, nhưng thù hận giữa Cực Lạc Ma Chủ Mạc Si Nhi và Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi là mọi người đều biết, hai người đã đấu mấy ngàn năm, tục truyền thời điểm Mạc Si Nhi còn chưa có tu vi bực này, từng có một đạo lữ bị Bạch Hàm Thi nuốt, nữ nhi của Bạch Hàm Thi cũng bị Mạc Si Nhi lăng trì xử tử, bởi vậy hai người có thể nói là tử thù, sở dĩ có thể nhịn trăm nghìn năm, toàn bằng Cực Ác Ma Chủ Vạn Sầu Hải áp chế cùng với mấy vị Ma Chủ khác điều giải, mà bây giờ, Cực Ác Ma Chủ vừa xảy ra chuyện, hai người bọn họ liền đấu với nhau...

Lần này tới Cực Lạc Thiên, Phương Hành muốn trước tiên liên hợp với Mạc Si Nhi giết Bạch Hàm Thi, giúp tiểu hồ ly bắt Yêu tộc đệ nhất gian tặc kia, sau đó lại nghĩ cách giúp Thần Tú hàng phục Mạc Si Nhi, nhưng để hắn không nghĩ tới là, cục diện lại bỗng nhiên xảy ra biến hóa, trước đây không lâu Mạc Si Nhi và Bạch Hàm Thi còn đánh nhau chết sống, bây giờ lại muốn đàm phán hòa bình?

Không chỉ hắn, hai vị Tiên Quân rất giỏi mưu lược của Đại Xích Thiên, vào lúc này sắc mặt cũng âm trầm, ý thức được thế cuộc có biến!

- Ha ha ha ha, Mạc đại tiên tử, còn tức giận lão phu, không chịu tới nghênh tiếp ta sao?

Thời điểm trong lòng bọn hắn vội vã tính toán xảy ra điều gì bất ngờ, liền nghe được ngoài điện vang lên tiếng cười to sang sảng, sau đó nhìn thấy ngoài cửa điện, một đám mây ẩn chứa sát khí uy nghiêm đáng sợ chậm rãi hạ xuống, trên mây đứng một đại hán mặc áo bào trắng, sau lưng theo một nam tử mặc thiết giáp, hắn cười to từ trên mây nhảy xuống, sau đó nhanh chân đi vào trong điện, uy thế hừng hực, nhìn thấy hắn, không biết có bao nhiêu tiên binh ma tướng của Cực Lạc Thiên biểu hiện nghiêm nghị, án binh bất động!

- Đây chính là Bạch Hàm Thi?

Từ Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên đến Cực Lạc Thiên, Phương Hành đã không chỉ một lần nghe được danh tự này, nhưng không nghĩ tới gặp nhanh như vậy, ngưng thần quan sát, chỉ thấy đại hán kia là người mặt trắng không râu, thân hình cao lớn cường tráng, mặc áo bào trắng thêu sơn hà, trên người không có giáp trụ, tuy lúc này mặt hắn đầy nụ cười, nhưng đôi mắt lóe sáng, phóng tầm mắt nhìn qua, liền để người ta cảm thấy bên trong ẩn chứa sát khí vô tận, tựa hồ có vô số oan hồn giãy dụa ở trong con ngươi, hắn vừa đi vào, chúng tiên liền cảm giác có một đạo cuồng phong càn quét thiên địa theo hắn đi vào, thổi mạnh đến mức chúng tiên che mặt, cả người rét run, nhưng vừa định thần, tất cả lại là ảo giác...

- Vân Tòng Long, Phong Tòng Hổ, quả nhiên không tệ...

Trong lòng chúng tiên cả kinh, tóc gáy dựng đứng.

Không nói những thứ khác, bọn họ cũng nhận ra được, người này chính là Đại Ngục Thiên chi chủ, Hổ Quân Bạch Hàm Thi!

Phương Hành hơi nheo mắt, hắn đã nhìn ra, loại cuồng phong kia không phải pháp thuật thần thông, mà là Bạch Hàm Thi nuôi dưỡng ra khí tức sát phạt, chỉ là sát phạt của hắn quá thịnh, đã không kiềm chế nổi, theo hắn động mà tự hiện, cực kỳ khủng bố, mà này còn chỉ là ở dưới tình huống hắn không cố ý, sát khí tự động hiển hoá ra ngoài, đã làm hơn nửa chúng tiên không chịu nổi, nếu hắn đấu pháp, vận chuyển khí tức này, vậy thần thông sẽ mạnh như thế nào?

- Bạch Hổ Quân lại thật một mình đi vào Cực Lạc Thiên, chỉ mang một tên tùy tùng, nhìn dáng dấp là có ý đàm phán hòa bình...

Sau khi trải qua khiếp sợ, có người không nhịn được trầm thấp bàn luận.

- Không sai, lần trước Hổ Quân tiến vào Cực Lạc Thiên, là cùng Ma Chủ xuất thủ...

Sắc mặt hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên có chút lúng túng, trước khi bọn họ tới Lục Ma Thiên đã làm đủ chuẩn bị, tự nhiên biết Mạc Si Nhi và Bạch Hàm Thi là đối thủ một mất một còn, hai người căn bản không dám thâm nhập lãnh địa của đối phương, dù muốn gặp, cũng sẽ tới Cực Ác Thiên gặp, bây giờ Bạch Hàm Thi lại đến Cực Lạc Thiên, coi như là mạo hiểm rất lớn...

- Ha ha, Đế Lưu điện hạ, còn nhớ Bạch mỗ không?

Bạch Hàm Thi vào Tiên điện, nhìn thấy Phương Hành đang chắp tay đứng ở trong điện, bước chân không khỏi chậm, chắp tay cười nói.

- Ha ha, Bạch Hàm Thi đại danh đỉnh đỉnh, ai không nhớ rõ?

Phương Hành không chút biến sắc cười cười, cũng chắp tay, hắn cũng không biết trước đây Đế Lưu đã gặp Bạch Hàm Thi.

Cũng may Bạch Hàm Thi không nhiều lời, tựa hồ hắn chào hỏi Phương Hành, cũng chỉ là kính vị trí Đế Tử mà thôi, thoáng bắt chuyện liền đi qua, đi về phía Cực Lạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, mà hành động này, lại làm cho sắc mặt hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên khó coi, dù Đế Tử nhà mình lại chẳng ra gì, vậy cũng là mặt mũi của Đại Xích Thiên, động tác của Bạch Hàm Thi có thể nói là xem thường Đại Xích Thiên, hành vi hung hăng cỡ này, đã làm chúng tiên của Đại Xích Thiên nhất mạch tức giận!

Chỉ là Phương Hành bình tĩnh đứng trong điện, không chút biến sắc, đám người Tiên Quân cũng không tiện nói gì.

- Ha ha, Mạc Đại tiên tử, hà tất lôi kéo gương mặt, lần này Bạch mỗ đến, là giao tính mạng ở trên tay ngươi, thứ nhất là muốn cùng ngươi kết lương duyên, thứ hai, là tìm ngươi nhận lỗi, sự tình trước đây, nhất tiếu mãn ân cừu...

Bạch Hàm Thi đi tới trước vương tọa của Mạc

Si Nhi, cười chắp tay, khẽ khom người.

- Nhận lỗi…

Chúng tiên nghe vậy, lại không nhịn được kinh ngạc, hai ma đầu này đấu hơn ngàn năm, ai cũng chưa từng cúi đầu, bây giờ thái độ của Bạch Hàm Thi khác thường, thậm chí ngay cả xin lỗi cũng nói, thực khiến người ta khó hiểu…

Nhưng Mạc Si Nhi lại không chút bất ngờ, thậm chí ngay cả sắc mặt cũng không thay đổi, chỉ nhàn nhạt nhìn Bạch Hàm Thi, trên mặt không có tức giận, cũng không có sát ý, chỉ lạnh lùng làm người run sợ, âm thanh không có bất kỳ chập trùng, lạnh nhạt nói:

- Bạch Hàm Thi, chuyện giữa ngươi và ta, tựa hồ không phải một nụ cười là có thể giải nha?

Mà đối mặt dáng dấp kia của nàng, Bạch Hàm Thi lại không để ý chút nào, cười ha ha nói:

- Mạc Đại tiên tử nói không sai, đương nhiên không phải đơn giản như thế, vì lẽ đó Bạch mỗ còn chuẩn bị một phần quà tặng, mong tiên tử vui lòng nhận…

Dứt lời vung tay lên, tiên tướng sau lưng tiến lên một bước, đưa tới một quyển sách.

Chư tiên đều có chút ngạc nhiên, người người duỗi dài cổ nhìn, muốn nhìn Bạch Hàm Thi chuẩn bị quà tặng gì.

Bạch Hàm Thi tiếp nhận quyển sách, phất tay mở ra, quyển trục bay ở giữa không trung, sau đó Bạch Hàm Thi từ trên quyển sách lấy ra một vật, là một cái hộp màu bích lục, toả ra tiên quang thăm thẳm, vừa nhìn liền biết không phải vật phàm, càng làm người kinh ngạc là, tiên quang kia lại cực kỳ tương tự khí tức của Tiên điện, giống như đồng nguyên, thực khiến người ta đoán không ra.

Tay Bạch Hàm Thi nâng hộp, cười nói:

- Mạc Đại tiên tử, 700 năm trước chúng ta đại chiến, ngươi bổ ta một chưởng, hại ta bế quan bốn mươi chín năm, nhưng ta cũng không chịu thiệt, ngươi lấy chân huyết nuôi dưỡng Ti Tình Kiếm hơn ngàn năm bị ta đoạt, mấy trăm năm nay, chúng ta đánh qua không ít, nhưng có phần lớn là bởi vì ngươi muốn cướp Ti Tình Kiếm về? Ha ha, trước kia là Bạch mỗ vô lễ, không chịu trả, bây giờ Bạch mỗ nghĩ thông suốt, oan gia nên giải không nên kết, bảo vật này, vật quy nguyên chủ!

- Ti Tình Kiếm?

Nghe được cái tên này, chúng tiên người người kinh hãi, mắt lộ ra vẻ kinh dị.

Không ít người đều nghe nói qua kiếm này, đây chính là dị bảo mà Cực Lạc Ma Chủ từ Kim Đan cảnh đã rèn đúc ra, từ Kim Đan một đường bồi dưỡng đến Đại La Kim Tiên, có thể nói kiếm này tương đương với một đạo hóa thân của nàng, mất vật ấy, thực lực của nàng chí ít tổn thất ba phần mười, năm đó Bạch Hàm Thi từ trong tay nàng cướp đi kiếm này, không nghĩ tới bây giờ hắn lại trả về...

- Được, ta nhận!

Ngay cả Mạc Si Nhi cũng hơi thay đổi sắc mặt, không chút nghĩ ngợi thu hộp trở về.

Sau khi vào tay, nàng nhẹ nhàng xoa thân hộp, không có vội mở ra.

Bích hộp bị đoạt, Bạch Hàm Thi cũng không vội vã, lại từ trên quyển sách, lấy ra một cái bình, nâng ở trên tay cười nói:

- Quà tặng thứ hai là một viên Trú Nhan Đan thượng cổ, ha ha, tuy chúng ta có thể trường sinh, nhưng rất khó bất lão, tựa như dây leo trên cự mộc, dung nhan cuối cùng sẽ lưu chút dấu vết, nam nhân như chúng ta, có già cũng không sao, nhưng mỹ nhân như Mạc Đại tiên tử, nếu phai sắc há không đáng tiếc? Đan dược này không phải đồ vật quý giá gì, nhưng ít nhất có thể bảo đảm Mạc Đại tiên tử ở trong ba ngàn năm dung nhan không có bất kỳ biến hóa nào, thậm chí còn có thể quay ngược lão hóa, cũng coi như xứng với tiên tử...

- Hả?

Lần này Mạc Si Nhi không có vội động thủ cướp giật, nhưng con mắt sáng thêm mấy phần, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú.

Chúng tiên thấy vậy, cũng không nhịn được trong lòng thầm nghĩ, không nghĩ tới Bạch Hàm Thi nhìn như thô lỗ cũng có thể nghĩ đến điểm này, nhìn dáng dấp tuy giá trị vật kia không chắc cao bao nhiêu, nhưng thực đánh động Cực Lạc Ma Chủ...

- Sau đó nên là vật thứ ba ah?

Chúng tiên xem đến nơi này, tò mò trong lòng cũng bị câu lên, đều nhìn chằm chằm Bạch Hàm Thi.

Tam Thập Tam Thiên, lấy ba làm đầu, muốn đưa lễ, thì phải đưa ba vật, như vậy mới có vẻ thành ý!

Hơn nữa Bạch Hàm Thi đưa vật thứ nhất, cái kia vốn là đồ vật của Mạc Si Nhi, quà tặng thứ hai lại là tiểu xảo, không có giá trị quá cao, như vậy rất rõ ràng, quà tặng thứ ba mới là vật chân chính, không biết là báu vật cỡ nào...

- Quà tặng thứ ba này, là Bạch mỗ phí tâm tư rất lớn cầu được, nhất định để tiên tử thoả mãn...

Bạch Hàm Thi nở nụ cười, sau đó lấy ra một cái khay, trên khay là một lệnh bài, hai tay nâng cao, đưa đến trước ngọc đài của Mạc Si Nhi, biểu hiện nghiêm nghị, âm thanh cũng chìm xuống, trịnh trọng nói:

- Vật này chính là Đại Thương Thiên Thương Đế tự tay luyện chế Thương Thiên đạo phù, cầm nó chính là trưởng lão hộ đạo của Đại Thương Thiên, có thể tu sơn lập đạo, thấy đế không bái, thân phận có thể so với hoàng tộc Đại Thương Thiên, không biết...

Hắn nói đến chỗ này, khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- ... Vật ấy có thể đổi được nụ cười của Mạc Đại tiên tử hay không?

Chương 1702: Bị đá ra khỏi cục

- Thương Thiên đạo phù?

- Thì ra là thế, thì ra là thế...

Vừa thấy Bạch Hàm Thi lấy ra phần đại lễ thứ ba, trong lòng chúng tiên lập tức sáng tỏ.

Mà hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên, thì trong chớp mắt biến sắc, lo lắng nhìn về phía Đế Tử Đại Xích Thiên...

Khó trách Bạch Hàm Thi ở thời điểm này, nguyện ý vứt bỏ thù cũ, chủ động đến nhà xin lỗi Mạc Si Nhi, nguyên lai căn bản không phải ý tứ của hắn, hắn là đại biểu Đại Thương Thiên đến làm thuyết khách, Thương Thiên đạo phù kia chính là tín vật của Hoàng tộc Đại Thương Thiên, hắn dâng phù này lên, chính là đại biểu Đại Thương Thiên nói điều kiện, ý tứ là nếu Mạc Si Nhi nguyện ý quy thuận, như vậy Đại Thương Thiên sẽ có một chỗ cắm dùi của nàng, trưởng lão hộ đạo của Đại Thương Thiên chính là thân phận mới của nàng, quả thực không thấp...

Chỉ là vấn đề ở chỗ, Đại Thương Thiên đang làm gì đây?

Tin tức Đế Tử Đại Xích Thiên đến Cực Lạc Thiên, chúc mừng Cực Lạc Ma Chủ Mạc Si Nhi nạp thiếp, đã sớm truyền khắp Tam Thập Tam Thiên, Đại Thương Thiên không có khả năng không biết, đây cũng là bày ra ý tứ Đại Xích Thiên đang bàn bạc với Cực Lạc Thiên, muốn thu phục Mạc Si Nhi, ở trong tình hình này, Đại Thương Thiên lại sai Bạch Hàm Thi tới làm thuyết khách, này để mặt mũi của Đại Xích Thiên ở chỗ nào, muốn vạch mặt với Đại Xích Thiên sao?

Loại tình huống này, thật giống như Đại Xích Thiên biết rõ nữ nhi Thương Đế Lộ Tiểu Quân ở Vong Ưu Thiên chúc thọ cho Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh, nhưng lại cố ý chọn vào lúc đó tiến về Vong Ưu Thiên thu phục Tiêu Bắc Minh, này từ trình độ nào đó, là đối chọi gay gắt, cố ý gây sự...

Coi như ngươi muốn lôi kéo mấy ma đầu này, cũng có thể chọn người khác, cần gì phải là Cực Lạc Thiên?

Cách làm này, đã để Đại Xích Thiên cảm nhận được ác ý!

- Ha ha, chỉ sợ nha đầu kia là bởi vì nghe nói ta tới, mới chuyên môn phái người tới nha?

Mà trong lòng Phương Hành, lại ẩn ẩn nghĩ đến một sự tình, âm thầm phỏng đoán.

Vào lúc này, trong chúng tiên, vô luận là Cực Lạc Thiên hay Đại Xích Thiên nhất mạch, không biết có bao nhiêu ánh mắt đều rơi vào trên người hắn, nếu nói trước đây Bạch Hàm Thi không nhìn Đế Tử, chỉ là tội bất kính, như vậy hiện tại hắn ở ngay trước mặt Đế Tử mời chào Mạc Si Nhi, thì không thể nghi ngờ là đang đánh thể diện của Đế Tử Đại Xích Thiên, đế uy không thể khinh, ai cũng không biết vị Đế Tử này sẽ phản ứng ra sao!

Ngay cả Bạch Hàm Thi, nhìn bộ dáng là bất động thanh sắc đang chờ Cực Lạc Ma Chủ trả lời, nhưng lực chú ý lại tập trung đến sau lưng.

Nhưng ngoài dự liệu là, vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia không có chút phản ứng nào, cũng không nhúc nhích.

Trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, tựa hồ không cảm thấy Bạch Hàm Thi mạo phạm!

Cái này thật không hợp tính tình của Đế Tử Đại Xích Thiên, giống như là hắn sợ...

- Chẳng lẽ bởi vì vị Đế Tử này không có thành công đột phá, nên mất tất cả lực lượng?

Mạc Si Nhi cũng chờ giây lát, thấy Phương Hành không phản ứng, cảm thấy hơi nghi ngờ, sau đó quyết định không để ý tới hắn, chỉ ngưng thần suy nghĩ một phen, sau đó mới cười khẽ nói:

- Thương Thiên Đế Nữ nâng đỡ như thế, làm cho Mạc Si xấu hổ, ha ha, chỉ bất quá Mạc Si cũng có nghi vấn, nếu như Thương Thiên Đế Nữ có ý đó, vậy vì sao nàng không đến, ngược lại phái Hổ Quân tự mình mạo hiểm đến nhà, chẳng lẽ nói, Gia Ngục Thiên Bạch Hổ Quân đường đường là Ma Chủ, đỉnh thiên lập địa, khi nào trở thành chó săn của Thương Thiên

Đế Nữ rồi?

Lúc nói lời này, khóe miệng mỉm cười, ẩn ẩn có ý trào phúng.

Trong Tiên điện, chư tiên nghe vậy sắc mặt đại biến, lo lắng nhìn Bạch Hàm Thi.

Ngay cả Bạch Hàm Thi cũng biến sắc, dù sao hắn cũng là Ma Chủ, bị Mạc Si Nhi trào phúng ở trước mặt mọi người, trong lòng há sẽ tự tại? Bất quá sắc mặt chỉ hơi biến hóa, liền khôi phục thái độ bình thường, cười nhạt nói:

- Mạc Đại tiên tử nói đùa, ha ha, mọi người đều biết, Bạch mỗ vốn là Thương Đế nhất mạch, chỉ bất quá năm đó bị lão hồ ly ở Thanh Khâu Cung kia dùng kế, oan uổng ta, mới không thể không rời Đại Thương Thiên, đến Lục Ma Thiên tự lập môn hộ, mà bây giờ, cùng Thương Thiên Đế Nữ cũng là bằng hữu, bây giờ nàng còn ở Vong Ưu Thiên chúc thọ cho Tiêu Bắc Minh, phân thân đến đây khó tránh khỏi bất kính, nhưng trong lòng vẫn nhớ Mạc Đại tiên tử, vì vậy chuyên môn truyền tin cầu ta, nhờ ta thay nàng đưa lên mấy lễ vật cho Mạc Đại tiên tử, Bạch mỗ nể tình ân đức của Thương Đế, sao có thể cự tuyệt?

Mạc Si Nhi theo sát lấy nói:

- Nói như vậy, Bạch Hổ Quân còn chưa quy hàng Đại Thương Thiên?

Bạch Hàm Thi cười nói:

- Vốn không phải địch nhân, tự nhiên không thể nói cái gì quy hàng hay không quy hàng, chỉ là có chút sự tình tất cả mọi người lòng dạ biết rõ, hiện tại sớm chuẩn bị, để tránh thật đến thời điểm long trời lở đất, lại loạn tay chân mà thôi...

Cực Lạc Ma Chủ Mạc Si Nhi cười cười, nhẹ gật đầu, tựa hồ công nhận hắn, nhưng không có mở miệng.

Bạch Hàm Thi ngẩng đầu nhìn nàng, nhẹ khẽ cười nói:

- Vậy Mạc Đại tiên tử có hài lòng với mấy lễ vật này không?

Cái này giống như đang hỏi Cực Lạc Ma Chủ Mạc Si Nhi có đáp ứng hay không...

Trong Tiên điện, chư vị Tiên Tướng Tiên Quân đều ngẩng đầu nhìn Mạc Si Nhi, chư vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên cũng không ngừng nhìn Phương Hành nháy mắt, hi vọng Đế Tử có thể vào lúc này đánh gãy bọn hắn nói chuyện, nhưng hết lần này tới lần khác vị Đế Tử kia càng lúc càng mờ nhạt, không nhúc nhích đứng ở trong sân, cực kỳ hứng thú nhìn

Cực Lạc Ma Chủ, thật giống như mình là người ngoài cuộc...

- Rất hài lòng...

Lúc này, Cực Lạc Ma Chủ Mạc Si Nhi khẽ gật đầu, người khác nghe được lời này, trái tim đều nâng lên cổ họng, ngay cả Quân Nhất một mực đứng ở cửa đại điện, tựa hồ không nghe không thấy hết thảy, vào lúc này cũng ngẩng đầu nhìn Mạc Si Nhi, nhưng Mạc Si Nhi lại cười nói:

- ... Bất quá ngày hôm nay đến tặng quà không chỉ có Hổ Quân, Hổ Quân đã nói chuẩn bị trước mới tốt, vậy ta có nên so sánh một chút hay không?

- Không chỉ một mình ta?

Bạch Hàm Thi quay đầu nhìn Phương Hành ở dưới điện, mỉm cười nói:

- Nói là Đế Lưu điện hạ a? Ha ha, Bạch mỗ cũng có lời muốn nói, chỉ không biết Đế Lưu điện hạ có nghe lọt hay không?

Hoa một tiếng, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Phương Hành.

Phương Hành cũng giống như vừa thu tâm thần, cười nói:

- Ngươi nói nghe một chút!

Bạch Hàm Thi cười nói:

- Đại Tiên Giới danh xưng Tam Thập Tam Thiên, nhưng Phù Đồ Thiên sớm đã hoang vu, chỉ là một địa phương thí luyện, sau đó ở trong ngàn năm chinh chiến, năm thiên bị đánh phá, sáu thiên để chúng ta dung thân, còn lại hai mươi mốt thiên, Thương Đế chiếm bảy thiên, danh xưng Thất Thiên Thương Đế, Huyền Đế chiếm cửu thiên, xưng Cửu Thiên Huyền Đế, mà Đại Xích Thiên thì chỉ chiếm năm thiên, bởi vậy Xích Đế được người gọi là Ngũ Thiên Xích Đế, bàn về lãnh địa, Đại Xích Thiên ít nhất, sợ là phân đất phong hầu cho chư vị Đại La Kim Tiên cũng sắp không đủ nha?

Nói đến chỗ này, hắn nở nụ cười nói:

- Đã như vậy, Đế Lưu điện hạ cần gì phải tới Lục Ma Thiên, coi như chúng ta cam nguyện theo Đại Xích Thiên, nhưng một người chiếm một thiên cũng không đủ chia, cần gì phải để Xích Đế bệ hạ khó xử?

Nghe được lời này, sắc mặt chư vị Tiên Tướng Tiên Quân của Đại Xích Thiên đều đại biến, tức giận bất bình.

Bạch Hàm Thi lại giống như không hay biết, tiếp tục cười nói:

- Hơn nữa, bây giờ ba vị Tiên Đế đều bế quan, lĩnh ngộ Thiên Đạo, ai cũng không biết khi nào bọn hắn mới xuất quan, có lẽ mấy trăm năm, thậm chí hơn mấy vạn năm cũng có thể, mà đại cục bây giờ, lại chỉ có thể do Đế Tử dẫn dắt, Tiên Tôn phụ tá, nói như vậy, Đại Xích Thiên càng không chiếm ưu thế, bàn về số lượng Tiên Tôn, chỉ có ba người, bàn về thực lực Đế Tử... Ha ha, nếu ta không nhìn lầm, hiện tại Đế Lưu điện hạ còn chưa đột phá Đại La?

- Im ngay, chính sự của Đại Xích Thiên ta, há là yêu ma như ngươi có thể vọng nghị?

Bạch Hàm Thi còn chưa dứt lời, hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên đã kìm nén không được lửa giận, lớn tiếng quát tháo!

Bọn hắn đều nhìn ra, Bạch Hàm Thi ở đâu là nói chuyện với Đế Tử, rõ ràng là nói cho Cực Lạc Ma Chủ Mạc Si Nhi nghe, hắn nói gần nói xa, bỡn cợt Đại Xích Thiên không đáng một đồng, chính là ám chỉ Mạc Si Nhi không nên sai lầm, muốn nàng chọn một Đế Cung thực lực hùng hậu làm chỗ dựa, dù sao tất cả mọi người đều biết, ba Đế Cung sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến, người thua kết cục sẽ rất thê thảm!

Lời như thế này, đã coi như phạm cấm, Đại

Xích Thiên có thể không biểu thị sao?

- Ha ha, sao ta cảm giác Bạch Hổ Quân nói rất có lý nhỉ?

Nhưng hết lần này tới lần khác cũng vào lúc này, ngoài điện vang lên thanh âm lanh lảnh, dẫn tới mọi người ghé mắt.

Lời đại nghịch bất đạo bực này, đâm thẳng trái tim Đại Xích Thiên, phạm vào tối kỵ, đoán chừng cũng chỉ có người như Đại Ngục Ma Chủ dám nói, người bình thường dám can đảm nói ra chỉ sợ sẽ đưa tới họa sát thân, bây giờ dám mở miệng phụ họa là ai?

Theo ánh mắt chư tiên chuyển qua, chỉ thấy bên ngoài Tiên điện nhẹ nhàng bay tới mấy bóng người, người cầm đầu là một nữ tử đoan trang tú lệ, nhìn tuổi tác không lớn, chỉ là thần sắc rất ngưng trọng, hai đầu lông mày lạnh lùng, sau lưng nàng đi theo ba lão giả khí cơ thâm hậu khó lường, không nói một lời, sau khi nàng vào Tiên điện, ánh mắt chậm rãi đảo qua chúng tiên, sau đó rơi vào trên mặt Cực Lạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, lúc này mới lộ ra tiếu dung, chậm rãi đi đến.

- Ngàn năm không gặp, khí sắc của Mạc tỷ tỷ càng ngày càng tốt, thật là đáng mừng...

Bạch Hàm Thi nhìn nữ tử kia, sắc mặt có chút âm trầm, thấp giọng nói:

- Không biết vị này là...

Mạc Si Nhi ngồi ở trên vương tọa cười một tiếng, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt:

- Vị này chính là một người chúc mừng khác ta nói, cũng là bằng hữu của ta, Thái Huyền Thiên Tử Doanh muội muội... A, suýt nữa quên giới thiệu, trăm năm trước Tử Doanh muội muội đã cùng Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca điện hạ thành thân, hiện tại chính là Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên...

- Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên?

Nghe được lời này, trong Tiên điện không người không kinh hãi, ánh mắt vội vã nhìn lại.

- Người Thái Huyền Thiên cũng đến?

Sắc mặt hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên càng khó coi, tâm tình nặng nề nhìn thoáng qua Phương Hành.

Theo Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên xuất hiện, bọn hắn đã đoán được dụng ý hiểm ác của Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên.

- Bọn hắn căn bản là muốn ở trước khi loạn cục của Lục Ma Thiên triển khai, đá Đại Xích Thiên ra khỏi cục...

Nếu nói Bạch Hàm Thi xuất hiện chỉ là trùng hợp, như vậy Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên xuất hiện đã nói rõ vấn đề, cái kia chính là Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên muốn đi đêm, thậm chí nói cách làm này là Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân và Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca thương nghị qua, sau đó hai phe đều phái đại biểu xuất thân phần tôn quý đi tới Cực Lạc Thiên, mặt ngoài hai phe là vì Cực Lạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, nhưng trên thực tế là muốn đá Đại Xích Thiên ra khỏi cục...

Cực Lạc Thiên là bàn đạp để Đại Xích Thiên nhập chủ Lục Ma Thiên, nếu bàn đạp rút mất, Đại Xích Thiên căn bản không có khả năng vào cuộc!

Hơn nữa dưới loại tình huống này, dù tiên binh của Đại Xích Thiên tiếp cận, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!

Bởi vì Đại Xích Thiên không có lá gan đồng thời khai chiến với Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên, nếu thật thẹn quá hóa giận xuất binh, thì rất có thể làm cho Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên liên hợp, cho Đại Xích Thiên một giáo huấn thương cân động cốt, cục diện càng bị động!

Suy nghĩ đáng sợ này, khiến cho hai vị Tiên

Quân của Đại Xích Thiên sắc mặt đại biến!

Bọn hắn hiểu rõ thế cục hôm nay của Tam Thập Tam Thiên, sợ nhất chính là biến cố bây giờ, ba Đế Cung thực lực hùng hậu, kiêng kị lẫn nhau, ai cũng không dám gây hấn ai, càng không dám lộ nhược điểm của mình ra trước mặt đối thủ, bởi vì ai biểu hiện ra xu hướng suy tàn, tất sẽ trở thành bia ngắm cho mọi người bắn phá, mà bây giờ, không hề nghi ngờ, Đại Xích Thiên đã lộ ra nhược điểm!

Không có cách nào, cái nhược điểm này chính là Đế Tử Đại Xích Thiên!

Tu vi thấp hơn hai vị Đế Tử khác, bản thân chính là nhược điểm lớn nhất!

Mà cái này, chắc hẳn cũng là nguyên nhân để hai vị Đế Tử kia xuất thủ, đá Đại Xích Thiên ra khỏi cục!

Kể từ đó, bọn hắn có thể chia cắt Lục Ma Thiên, dù thế hoà không phân thắng bại, mỗi người cũng có thể được ba Thiên Vực...

Thế cục đột biến, không biết có bao nhiêu ánh mắt rơi vào trên người Phương Hành.

Đại Xích Thiên thật sẽ bị đá ra khỏi cục sao?

Chương 1703: Thẹn quá hoá giận

Ánh mắt hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên đã thấp thỏm nhìn về phía Cực Lạc Ma Chủ Mạc Si Nhi...

Cần phải biết, ba Đế Cung vẫn luôn nghĩ trăm phương ngàn kế lôi kéo Lục Ma Thiên, tỉ như Đại Thương Thiên cùng Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi quan hệ tâm đầu ý hợp, Thái Huyền Thiên cùng Cực Ác Ma Chủ Vạn Sầu Hải cũng đi thân cận, thậm chí bản thân Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca là sư chất của Vạn Sầu Hải, mà Đại Xích Thiên cho tới nay lôi kéo, chính là Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, lần này Đại Xích Thiên dự định mượn Mạc Si Nhi làm bàn đạp cắt vào Lục Ma Thiên, cái này là một nước cờ trọng yếu nhất...

Nếu kế hoạch thuận lợi, Đại Xích Thiên sẽ mượn danh Mạc Si Nhi, mời mấy vị ma đầu khác, có thể kéo thêm một cái, liền nắm giữ một phần ba Lục Ma Thiên, coi như cùng hai Đế Cung khác cân sức ngang tài, nếu có thể kéo hai cái, vậy thì chiếm ưu thế tuyệt đối, có thể nói là kiếm lời lớn, lui một bước mà nói, coi như một cái cũng không kéo được, như vậy có Mạc Si Nhi, cũng không tính thua quá lợi hại, bởi vậy vô luận từ góc độ nào, Mạc Si Nhi cũng nhất định phải thu phục!

Nếu nói bây giờ Đại Xích Thiên còn có một chút hi vọng, như vậy chính là ký thác vào trên người Mạc Si Nhi, nếu Mạc Si Nhi kiên định suy nghĩ, vẫn lựa chọn Đại Xích Thiên, như vậy Đại Xích Thiên không tính mưu đồ uổng phí, càng quan trọng hơn là, có thể mượn Cực Lạc Thiên của Mạc Si Nhi đi mưu đồ Thiên Vực khác, nhưng vấn đề ở chỗ, vừa rồi Đế Tử còn đắc tội qua vị Cực Nhạc Ma Chủ này a...

Ai cũng nhìn ra, vừa rồi Mạc Si Nhi đã có oán khí, chỉ là không phát tác mà thôi!

- Ha ha, Tử Doanh muội muội, gần đây vẫn khỏe chứ?

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi nhàn nhạt nhìn Phương Hành một cái, sau đó mỉm cười nói chuyện với Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, vào lúc này, mấy người các nàng giống như quên lãng Đế Tử Đại Xích Thiên, đoán chừng không nói cái khác, chỉ dựa vào thân phận Đế Tử, cả đời cũng khó có khả năng trải qua loại đãi ngộ này, hơn nữa bàn về thân phận, hắn không thấp hơn Cực Nhạc Ma Chủ, Đại Ngục Ma Chủ và Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, bây giờ lại bị ba người kia vắng vẻ, chúng tiên ngẫm lại cũng cảm giác xấu hổ thay vị Đế Tử kia...

Trong vô số ánh mắt phức tạp, đột nhiên

Phương Hành nở nụ cười:

- Thật là có ý tứ...

Bạch!

Thời điểm Phương Hành không nói chuyện, Cực Nhạc Ma Chủ, Đại Ngục Ma Chủ, Thái Huyền Đế Tử phi đều không có nhìn hắn, giống như quên còn có người như hắn, nhưng thời điểm Phương Hành mở miệng, ba người kia lại đồng thời quay lại...

Sắc mặt Phương Hành không thay đổi, cười nhẹ, nhìn về phía Mạc Si Nhi, thở dài:

- Cực Nhạc Ma Chủ nhất định rất vui vẻ nha?

- Ha ha, chưa nói tới vui vẻ...

Mạc Si Nhi trầm mặc một hồi, mới nhàn nhạt mở miệng:

- Bất quá ba Đế Cung cùng đến chúc mừng, Mạc Si cảm giác rất vinh hạnh...

- Vậy Ma Chủ đã chọn ra chủ nhân chưa?

Phương Hành cười hì hì, ngẩng đầu nhìn Mạc Si Nhi.

- Ôi...

Nghe xong lời này, sắc mặt hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên tái xanh, bây giờ vị Cực

Nhạc Ma Chủ kia là cây cỏ cứu mạng duy nhất, ngươi không hảo hảo trấn an, sao còn có thể nói chuyện dấu gai, chẳng lẽ không bức tử mình không chịu bỏ qua sao?

Mà chúng tiên trong điện, thời điểm nghe được câu nói này, sắc mặt cũng thay đổi, rất hiển nhiên, bọn hắn đều rất kiêng kị hai chữ "chủ nhân" này, dù sao đối với mấy ma đầu coi trời bằng vung, tiêu diêu tự tại kia mà nói, coi như bọn họ quy thuận ba Đế Cung, thì trong lòng có mấy phần chân thực?

Sắc mặt Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi càng lãnh đạm, âm trầm nhìn Phương Hành, cười lạnh nói:

- Chim khôn biết chọn cây mà đậu, Mạc Si ngược lại muốn hỏi Đế Lưu điện hạ, ngoại trừ Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên, Mạc Si còn có lựa chọn khác sao?

- Hỏng...

Tiên Quân Tiên Tướng của Đại Xích Thiên nhất mạch một mảnh thê lương, Mạc Si nói như vậy, đã loại bỏ Đại Xích Thiên ra ngoài rồi!

Hết thảy xong rồi...

- Có tuyển chọn hay không, và chọn bên nào cũng không trọng yếu!

Phương Hành giống như không biết nộ khí trong lòng Mạc Si, nở nụ cười nói:

- Trọng yếu là chỉ cần Cực Nhạc Ma Chủ chọn, vậy thì cách cái chết không xa, nói như vậy có lẽ hơi không đúng, phải nói, sáu ma đầu của Lục Ma Thiên các ngươi, đều cách cái chết không xa, bản Đế Tử ngược lại muốn khuyên Cực Nhạc Ma Chủ mau cưới tiểu ma đầu cực kỳ anh tuấn kia, nếu không về sau sợ là không ngủ được với nam nhân rồi...

Má ơi...

Trong nháy mắt, cả điện sợ hãi, người người kinh sợ...

Hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên chuyên môn đến phụ tá Phương Hành đã khóc không ra nước mắt:

- Xong, không kiểm soát, triệt để không kiểm soát được!

Này đâu phải đến chiêu an, đây rõ ràng là đến chửi đổng a?

Đã đến cục diện này, ngươi không tranh thủ thời gian an ủi cô nãi nãi kia vài câu, còn ở chỗ này mỉa mai nói móc, như vậy không phải là cố ý muốn kích người ta nổi nóng sao? Đáng thương chúng ta vì cầu lập công, đi theo ngươi tiến vào Lục Ma Thiên, không nghĩ tới bây giờ công không lập, ngược lại tùy thời có khả năng mất mạng, tên vương bát đản ngươi nghe cho kỹ, có gan lát nữa người ta nổi giận ngươi đừng chạy trước...

- Ha ha, Đế Tử lời này là có ý gì?

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi quả nhiên đổi sắc, khuôn mặt trắng nõn cơ hồ biến thành tái nhợt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Hành, nửa ngày mới ung dung mở miệng, tiếng cười lạnh kia làm cho người ta sợ hãi...

Trong đại điện giống như kết lên một tầng sương lạnh, để huyết dịch người đông kết.

Phương Hành trấn định tự nhiên cười khẽ:

- Ta là nói thật nha!

- Vậy theo ý tứ của Đế Tử, chúng ta đều sống không lâu...

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi cười lạnh, thấp giọng nói:

- ... Không phải là Đế Tử muốn diệt Lục Ma Thiên ta chứ?

Thời điểm Mạc Si Nhi nói câu này, trong điện có tiếng binh khí va chạm rất nhỏ vang lên, cũng không biết là có người trong lúc vô tình đụng phải, hay chuyên môn lấy ra, nhưng chỉ một thanh âm yếu ớt, lại thêm Mạc Si Nhi lạnh lùng vặn hỏi, lại khiến cho bầu không khí trong đại điện đột nhiên trở nên khẩn trương, không biết có bao nhiêu người trái tim nhảy đến cổ, toàn thân kéo căng, chuẩn bị một lời không hợp sẽ ra tay đánh nhau, trong điện sát khí như gió, đung đưa tới lui...

Các Tiên Quân của Đại Xích Thiên trong lòng kêu khổ, cũng chỉ có thể kiên trì làm xong chuẩn bị xuất thủ.

Bọn hắn xem chừng, Cực Nhạc Ma Chủ hẳn sẽ không dám giết Đế Tử, chỉ là những người mình...

- Ha ha, muốn diệt Lục Ma Thiên các ngươi cũng không phải ta, mà là chính các ngươi...

Phương Hành đón sát khí của Mạc Si Nhi, mặt không đổi sắc, trái lại cười phá lên.

- Ha ha, Đế Lưu điện hạ là thẹn quá thành giận sao?

Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi mở miệng, mắt lộ ra trào phúng.

Vị Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên đoan trang tú lệ kia cũng nhìn Phương Hành, trên mặt không có chút biểu lộ, chờ Bạch Hàm Thi nói xong, mới nhàn nhạt mở miệng:

- Vị này là Đại Xích Thiên Đế Lưu điện hạ, mặc dù Tử Doanh thường ở thâm cung, nhưng có nghe qua Đế Tử hung cuồng bá đạo, chỉ bất quá, nghe danh không bằng gặp mặt, Tử Doanh vốn cho rằng Đế Lưu điện hạ có mấy phần anh hùng khí khái, nhưng bây giờ nhìn lại, ha ha, ăn nói ngông cuồng, cố lộng huyền hư, tựa hồ không phải là sự tình mà Đế Tử nên làm?

Bị người trào phúng, ngay cả Tiên Quân Tiên Tướng của Đại Xích Thiên nhất mạch cũng sắp không chịu nổi, nhưng Phương Hành lại mặt không thay đổi, chờ bọn hắn nói xong, mới quay người nhìn Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi nói:

- Đây là Cực Lạc Thiên, có phần ngươi nói chuyện sao?

- Hừ!

Ánh mắt Bạch Hàm Thi lạnh lẽo, nổi giận phừng phừng, nhưng không muốn cãi lộn, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Sau đó ánh mắt Phương Hành nhìn về phía Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nói:

- Ngươi lại biết cái gì?

Vị Đế Tử phi kia cũng không ngờ tới hắn sẽ miệng ra ác ngôn, thần sắc biến đổi, sắc mặt tái xanh, chỉ là thân phận hạn chế, sợ sau khi cãi lộn với hắn, sẽ dẫn ra càng nhiều lời kiêu ngạo, chỉ có thể cố nhịn xuống, quay đầu đi...

Mắng hai người kia xong, Phương Hành mới quay đầu nhìn Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, cười lạnh nói:

- Đều nói nữ nhân càng xinh đẹp, thì càng bao cỏ, ta thấy ngươi ở Lục Ma Thiên lăn lộn phong sinh thủy khởi, cho rằng ngươi là ngoại lệ, nguyên lai vẫn như thế, ta đã nói đến mức này, thế mà vẫn không rõ, hay là cưới quá nhiều chồng, bị dương khí hỗn loạn khiến cho đầu óc không tỉnh táo? Ha ha, ngươi thật cho rằng mình là bảo bối, dẫn tới mấy vị Tiên Đế tranh cướp giành giật, đi cầu ngươi quy thuận?

- Ngươi...

Sắc mặt Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si đại biến, đáy mắt đã hiện sát ý.

Nhưng Phương Hành không cho nàng cơ hội nói chuyện, trực tiếp nhấn xuống dưới, nghiêm nghị nói:

- Mấy ma đầu các ngươi tự cho mình rất siêu phàm, ha ha, soi lại gương nhận rõ ràng đi, bàn về tu vi, các ngươi ở trước mặt đại thế, tính là cái thá gì? Bàn về tài nguyên, vùng thế giới này có chút tài nguyên, ngoại trừ nuôi sống chính các ngươi, thì có thể còn lại bao nhiêu? Đừng có nằm mơ chờ các phương mở ra giá cao mời các ngươi qua hưởng phúc nữa, ngày Lục Ma Thiên tiêu vong, chính là thời điểm các ngươi mất mạng...

Hoa...

Lời vừa nói ra, trong Tiên điện một mảnh xôn xao, người người nghị luận.

Ngay cả hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên cũng thất thần, căn bản không biết Đế Tử nhà mình muốn làm gì!

Mà Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi lúc đầu đã bị hắn mắng nổi lên sát khí, lúc này sắc mặt đại biến, sát ý thu liễm, chỉ cúi đầu nhìn hắn thật sâu, trầm giọng nói:

- Nói tiếp đi, nguyện nghe cao kiến!

- Không có cao kiến gì, chỉ có mấy lời thành thật mà thôi!

Phương Hành chậm rãi chắp hai tay sau lưng, thản nhiên nói:

- Thứ nhất, sáu ma đầu các ngươi không có khả năng sống sót hết, sống tối đa chỉ ba cái!

Sau đó ngẩng đầu nhìn Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, lại thản nhiên nói:

- Thứ hai, ở trong mắt ba Đế Cung, trọng yếu là Lục Ma Thiên, mà không phải sáu ma đầu bá chiếm Lục Ma Thiên, cho nên coi như các ngươi chết hết, cũng không ai đau lòng!

Chương 1704: Nuôi không nổi

- Vì sao nói chúng ta chỉ có thể sống ba người?

Phương Hành nói, quả thật kinh thiên động địa, đừng nói chúng tiên trong điện nghe choáng váng, ngay cả Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi và Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên cũng bất ngờ, hai người vốn nên mở miệng ngăn cản, nhưng hết lần này tới lần khác không biết Phương Hành đến tột cùng muốn nói cái gì, càng muốn nghe xem vì sao hắn nói như vậy, nhất thời trầm mặc lại, chỉ có Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi lạnh lùng hỏi một câu!

- Kỳ thật rất đơn giản...

Thanh âm của Phương Hành thả thấp xuống, cười khẽ nói:

- Nuôi không nổi...

- Nuôi không nổi?

Chúng tiên như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, làm sao cũng không nghĩ tới ba chữ này sẽ từ trong miệng Đế Tử nói ra.

Nhưng Phương Hành không cho bọn hắn thời gian suy nghĩ nhiều, cười khổ nói tiếp:

- Là thật nuôi không nổi, tu hành cần tài nguyên, tu vi càng cao, càng cần nhiều tư nguyên hơn, ba Đế Cung nội tình thâm hậu, nhưng phải gánh áp lực nhỏ sao? Thân là nhất thiên chi chủ, các ngươi đừng nói mình không hiểu rõ đạo lý trong này, ha ha, sáu ma đầu các ngươi còn có thể miễn cưỡng nuôi sống mình, nhưng nếu quy thuận vào dưới trướng Đế Cung, ngươi thật cho rằng ba Đế Cung sẽ thực hiện lời hứa, một mực dùng nhiều tài nguyên trân quý cho các ngươi tu hành? Nói câu không dễ nghe, ở trong mắt Đế Cung, các ngươi lại có thể tính là gì?

- Chúng ta coi trọng Lục Ma Thiên, nhưng coi trọng là tài nguyên của Lục Ma Thiên, mà không phải sáu người các ngươi, nếu để cho sáu người các ngươi sống sót, vậy tài nguyên của Lục Ma Thiên vẫn phải quy các ngươi, thậm chí vì để các ngươi hiệu trung, còn phải cho các ngươi nhiều tư nguyên hơn, ngươi cảm thấy ba Đế Cung thật ngu ngốc, sẽ làm sinh ý thâm hụt tiền như thế sao?

Phương Hành cười lạnh nhìn Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, nói tiếp:

- Cho nên nói, sáu người các ngươi đều sống sót là không thể nào, nhiều nhất có thể sống ba cái, chỉ có như vậy, mới có một bộ phận tài nguyên dư ra, một phần cho các ngươi coi như ban thưởng, một phần thu về Đế Cung, mà một vấn đề khác chủ yếu nhất là, các ngươi một người quy thuận Đế Cung, như vậy Đế Cung tự nhiên coi ngươi là bảo bối, có lẽ sẽ cho phép các ngươi sống thời gian rất dài, nhưng nếu hai người quy thuận một Đế Cung, vậy một người trong đó sẽ thành vướng víu, nếu ba người đều quy thuận một Đế Cung, ha ha, vậy ta dám cam đoan, hai người khác sẽ cách cái chết không xa!

Phương Hành càng nói càng lớn, không quản mình nói làm người nghe rợn tóc gáy đến cỡ nào, chỉ nói đã mồm rồi tính sau:

- Ha ha, có lẽ các ngươi còn nghĩ, bằng tu vi và bản lĩnh của mình, giá trị sẽ lớn bao nhiêu? Đừng nằm mơ nữa, các ngươi tự nhiên là có chút bản lĩnh, nhưng so sánh với Tiên Đế lại được coi là cái gì? So sánh với Tiên Tôn, lại có thể có bao nhiêu phần thắng? Lui một bước mà nói, coi như các ngươi thật có thể thắng Tiên Tôn, như vậy Tiên Tôn quyền cao chức trọng sẽ dung các ngươi đi uy hiếp địa vị của bọn hắn sao?

- Cho nên nói, chỉ cần các ngươi vừa rời Lục

Ma Thiên, vậy sớm muộn gì cũng chết...

- Đương nhiên sẽ không công khai giết các ngươi, mà phái các ngươi ra trận chém giết, chẳng những muốn các ngươi chết, còn muốn các ngươi phát huy ra tác dụng sau cùng, hoặc là chính các ngươi tự có mâu thuẫn, sau đó tự giết lẫn nhau...

Những lời này đã khiến cho trong Tiên điện lòng người bàng hoàng, trái tim ngột ngạt.

Vô luận nghe như thế nào, cái này cũng giống như phụ tá hết thời cố ý nói ra, mặc dù nhìn như có chút đạo lý, nhưng đại bộ phận chỉ là nói láo, thế nhưng hết lần này tới lần khác, lời này là Đế Tử của Đại Xích Thiên nói ra, vậy thì làm người nghĩ sâu xa, mà càng nghĩ lại càng cảm giác lời này có chút đạo lý, tựa hồ nhất định sẽ phát sinh!

Phương Hành thì cảm thấy nói thống khoái, phủi tay, cười lạnh nhìn Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi:

- Cho nên, ngươi đừng có ở chỗ này giả vờ giả vịt, Đại Xích Thiên ta tới tìm ngươi, là cho ngươi mặt mũi, cho ngươi một chút hi vọng sống, ngươi cũng chỉ có quy thuận chúng ta, mới có thể trở thành một trong ba người cuối cùng sống sót, mà nếu ngươi quy thuận Đại Thương Thiên hoặc Thái Huyền Thiên, ha ha, ngươi cảm thấy mình quan trọng hơn Bạch Hàm Thi, hay trọng yếu hơn Cực Ác Ma Chủ, sư thúc của Đế Tử Thái Huyền Thiên?

- Nói như vậy, bản cung trái lại còn cầu ngươi, thu ta vào Đại Xích Thiên nhất mạch rồi?

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi nhìn Phương Hành, ngay cả tự xưng "Mạc Si" cũng đã biến thành "bản cung" !

Cho dù là ai cũng có thể cảm giác được trong lời nói của nàng có áp lực, nhịn không được thay Phương Hành lau mồ hôi.

Thế nhưng Phương Hành đón ánh mắt của nàng, cười lạnh nói:

- Ngươi có thể không cầu ta, bản Đế Tử xoay người rời đi, sau khi ra cửa, ta sẽ tuyên bố ngươi đã đoạn tuyệt với Đại Xích Thiên, là tử địch của Đại Xích Thiên ta, sau đó ngươi tin không, không quá ba ngày, sẽ có ma đầu khác tìm tới cửa, quỳ gối ở trước mặt bản Đế Tử, cầu ta thu hắn vào dưới trướng...

- Ha ha, đã sớm nghe nói Đế Tử Đại Xích Thiên cuồng vọng đến cực điểm, hôm nay cuối cùng gặp được...

Lúc này, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nhịn không được cười lạnh, đánh gãy Phương

Hành.

Sau khi Phương Hành nói ra, Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi trầm mặc lại, như có điều suy nghĩ, thế nhưng Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên lại không nhịn được, sắc mặt cực kỳ khó coi, mặc dù nàng là lần đầu tiên nghe được luận điệu của Phương Hành, nhưng ẩn ẩn phát giác, tựa hồ đây quả thật là kế hoạch mà Yến Triệu Ca từng nhắc qua, cái này không khỏi để nàng có chút hoảng hốt, có chút hối hận không đánh gãy Phương Hành sớm, dù chuyện này là thật, nhưng ngươi thân là Đế Tử Đại Xích Thiên, cũng không nên nói thẳng ra chứ!

Nói ra lời này, sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn với kế hoạch của ba Đế Cung!

Nói trắng ra, đây chính là một cử động lật bàn...

Chỉ sợ lời này vừa truyền ra, đối với sáu vị ma đầu đều sẽ tạo thành ảnh hưởng, như vậy ba Đế Cung muốn không đánh mà thắng Lục Ma Thiên sẽ ngâm nước nóng, coi như có thể thu phục, chỉ sợ cũng phải bỏ ra cái giá rất lớn...

Cũng chính là nguyên nhân này, nàng theo bản năng mở miệng, muốn bổ cứu.

Thế nhưng nàng vừa nói một câu, Phương

Hành đã nhìn lại, nghiêm túc nói:

- Ngươi biết cái gì!

- Ngươi!

Vị Đế Tử phi này nhất thời khó thở, bị nghẹn nói không ra lời.

Ngay cả mấy lão giả phía sau nàng trầm mặc không nói, nhưng tu vi rõ ràng không cạn, ánh mắt cũng có chút lạnh lùng nhìn qua.

- Ha ha, Mạc Đại tiên tử sẽ không thật tin lời nói của Đế Lưu điện hạ chứ?

Lúc này Bạch Hàm Thi cười lạnh, vừa rồi hắn trầm mặc nửa ngày, cũng không biết phải chăng đã nghĩ thông suốt cái gì, bây giờ đã ý thức được thế cục phát triển, hơn nữa hắn lại đại biểu Đại Thương Thiên tới, không thể tiếp tục trầm mặc được, chỉ có thể cười lạnh, trong lời nói có mấy phần nhạo báng, giống như nghe được trò cười...

- Ngươi cảm thấy Cực Nhạc Ma Chủ ngu đến mức phân biệt không ra lời ta nói là thật hay giả sao?

Phương Hành quay đầu nhìn hắn, cười lạnh nói.

Trong lòng Bạch Hàm Thi tức giận, quay đầu nhìn Phương Hành, nếu như đổi thành người khác, đoán chừng vị Bạch Hổ Quân này sớm đã xuất thủ, nhưng bây giờ đối mặt chính là Đế Tử Đại Xích Thiên, hắn không dám động sát niệm, chỉ có thể tạm thời kiềm chế, không để ý tới đối phương, nhìn Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi nói:

- Nhà khác nghĩ như thế nào ta không dám hứa chắc, nhưng Đại Thương Thiên một mảnh chân thành, đáng giá tin tưởng...

Phương Hành cười lạnh nói:

- Đúng đúng, Đại Thương Thiên đối với chân chó như ngươi tất nhiên là một mảnh chân thành, nhưng đối với người khác thì khó mà nói!

- Ngươi...

Nộ khí của Bạch Hàm Thi đã góp nhặt đến trình độ nhất định, quay đầu lạnh lùng nhìn Phương Hành, nhưng Phương Hành không chút yếu thế, hung hăng trừng lại hắn, Bạch Hàm Thi thì không muốn vạch mặt với Đế Tử Đại Xích Thiên, chỉ có thể cưỡng ép lửa giận, nhìn Mạc Si Nhi hít một hơi nói:

- Còn nữa, sáu người chúng ta ở Lục Ma Thiên sống nương tựa lẫn nhau, tất cả dựa vào đồng tâm hiệp lực mới chống đến bây giờ, chẳng lẽ bởi vì Đế Tử kia nói hươu nói vượn, liền dao động lòng tin, đường ai nấy đi sao?

- Ha ha...

Phương Hành giống như nghe được chuyện cười:

- Các ngươi thật rất đồng lòng, đấu một ngàn năm còn chưa dứt a?

Nhiều lần mở miệng, nhưng nhiều lần bị vị Đế Tử kia đảo loạn, trong lòng Bạch Hàm Thi rất muốn chửi mẹ, dù đối phương là Đế Tử, nhưng lửa giận trong lòng đã khó áp chế, lạnh lùng nói:

- Dù sao cái khác không dám nói, nhưng Đại Xích Thiên nhất mạch, tuyệt đối không phải nơi tốt để dừng chân...

Đối với hắn mà nói, trực tiếp nói ra những lời ấy, đã không khác trở mặt với Đại Xích Thiên.

Bây giờ là trực tiếp khuyên Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, ngươi tuyển Đại Thương Thiên cũng tốt, thậm chí tuyển Thái Huyền Thiên cũng được, nhưng đừng chọn Đại Xích Thiên!

Hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên đã nhịn không được nhìn qua Bạch Hàm Thi, nhưng Phương Hành nghe vậy lại cười ha ha, nhìn Mạc Si Nhi nói:

- Cực Nhạc Ma Chủ, tử địch của ngươi phản đối nhất, thường thường là có lợi cho ngươi nhất, đạo lý này ngươi không phải không rõ chứ?

- Ngươi...

Bạch Hàm Thi đường đường là Ma Chủ, lại bị ép nói không ra lời, chỉ cảm thấy lửa giận bộc phát, á khẩu không trả lời được, trong lòng của hắn thật bó tay rồi, nghĩ thầm vị Đế Tử Đại Xích Thiên này không phải hung cuồng bá đạo, phách lối thô lỗ, một lời không hợp liền giết người sao, sao bây giờ gặp lại hoàn toàn khác biệt, há miệng nói hươu nói vượn lợi hại như thế?

Thẳng đến lúc này, Mạc Si Nhi mới giống như tỉnh thần, ánh mắt nhàn nhạt nhìn lại, nói khẽ:

- Ha ha, Đế Tử điện hạ nói từ đáy lòng, làm Mạc Si do dự khó quyết, trái cũng không phải, phải cũng không phải, vậy phải làm như thế nào đây?

- Mạc tỷ tỷ, ngươi không nên để Đế Lưu điện hạ nói bậy quấy phá tâm tư, chúng ta không phải đã sớm...

Nghe Mạc Si Nhi nói, trong điện người người run lên, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên giống như nghĩ đến cái gì, vội vã mở miệng.

Nhưng còn không đợi nàng nói xong, Phương Hành đã xoay người qua.

Trong lòng vị Đế Tử phi này run lên, đã dự liệu được hắn muốn nói gì, sắc mặt đại biến.

Nhưng không đợi nàng phản bác, Đế Tử kia đã nhìn chằm chằm nàng, nghiêm túc nói:

- Ngươi biết cái gì!

Chương 1705: Đảo loạn Lục Ma Thiên

- ... Trời ạ, Đế Tử quả nhiên là Đế Tử a, chiêu này làm thật cao minh!

- Mặc dù nói ra lời này, thu phục Lục Ma Thiên phiền phức nhiều hơn không ít, nhưng địa vị của Đại Xích Thiên đã ổn định!

- Ranh giới thấp nhất của Đại Xích Thiên ta, vốn chính là thu phục một ma đầu, mà bây giờ, mục tiêu này có lẽ đã đạt thành!

- Nói cách khác, từ khi Đế Tử nói ra lời này, Đại Xích Thiên đã đứng ở thế bất bại!

Hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên nghe xong, mắt thấy Đế Tử mắng Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi và Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên á khẩu không trả lời được, đã hoàn toàn ngây dại, nhìn Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si

Nhi thần sắc yên lặng, Bạch Hàm Thi giận dữ, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên xấu hổ khó tả, tức giận khó bình, lại nhìn Đế Tử nhà mình đứng chắp tay, phong khinh vân đạm, trong lòng sinh ra ý kính nể, lúc đầu tâm tình tuyệt vọng, bây giờ đã kích động tới cực điểm...

Mà Phương Hành thì quay đầu nhìn Mạc Si Nhi sắc mặt âm tình bất định cùng Bạch Hàm Thi trầm ngâm không nói, trong lòng cực kỳ đắc ý.

Hắn biết, lát nữa vô luận cục diện biến hóa như thế nào, thì mục đích của mình cũng đã đạt đến.

Tình huống Đại Xích Thiên xém chút bị đá ra khỏi cục, là biến hóa hắn hoàn toàn không dự liệu được, vì mặc dù hắn mang thân phận Đế Tử Đại Xích Thiên, nhưng chưa từng đứng ở góc độ của thân phận này cân nhắc qua, tự nhiên không trải nghiệm đến mưu lược và nguy cơ trong đó, có chút xuất kỳ bất ý, thế nhưng sau khi cục diện này xuất hiện, trong lòng của hắn cũng không cảm thấy thất lạc, trái lại thoáng có chút đắc ý!

Đứng ở góc độ của người khác, có lẽ vẫn nghĩ vị Đế Tử này đến là vì lôi kéo Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, mứu tính cho Đại Xích Thiên, chỉ tiếc, những người kia nghĩ sai bét, Phương Hành căn bản không có cân nhắc qua lôi kéo Mạc Si Nhi!

Bởi vì coi như lôi kéo được, vậy đối với hắn cũng không có một chút chỗ tốt!

Đến Lục Ma Thiên, hắn là vì thay tiểu hồ ly giết Bạch Hàm Thi, mà sau khi gặp Thần Tú, liền có chủ ý khác!

Tiểu hòa thượng đã muốn độ hóa sáu ma đầu này, vậy mình đương nhiên phải giúp hắn độ hóa!

Mà cái giúp này, không có phương pháp khác, mặc dù hắn là Phật môn đệ nhất Kim Cương Hộ Pháp, lại không biết niệm kinh, cũng không biết truyền đạo, chỉ biết giết người giật đồ, bây giờ sự tình cũng đơn giản, hắn biết sáu ma đầu kia phàm là có một chút ý niệm khác, thì sẽ không nghĩ tới xuất gia làm hòa thượng, thời điểm hắn ở Linh Sơn Tự gặp qua, làm hòa thượng phần lớn là người không còn đường lui, như vậy phương pháp bày ở trước mặt mình rất đơn giản, trực tiếp hủy sạch tất cả hi vọng của sáu ma đầu, bức bọn hắn không còn đường lui...

Chỉ có làm sáu ma đầu lâm vào tuyệt vọng, Thần Tú mới có khả năng độ hóa bọn hắn!

Mà đối với mình, hắn cũng không lo lắng gì, vừa rồi mình nói những cái kia, đương nhiên là có thành phần nói láo, thậm chí có thể nói, đại bộ phận là hù dọa, nếu mấy ma đầu kia quy thuận đến một phương Đế Cung nào đó, coi như Đế Cung muốn giết bọn hắn, cái kia chỉ sợ cũng không phải sự tình nhất thời bán hội, không chừng là sau trăm ngàn năm, trong thời gian ngắn sẽ không có thay đổi gì!

Nhưng dù như thế, tai hoạ ngầm chính là tai hoạ ngầm, hiện tại sáu ma đầu đều ở vào thời điểm tâm tình hoảng sợ, nghe lời này của mình, thì càng khó nâng cờ, hắn đoán chừng, những lời mình nói này, mấy ma đầu kia đã nghĩ qua, cũng có lo lắng phương diện này, chỉ là nếu nói nguyên bản bọn hắn lo lắng chỉ có ba phần, như vậy nghe lời này của mình, sẽ lớn gấp mười gấp trăm lần!

Tối thiểu nhất, sẽ không có người gan lớn đến tất cả trứng gà thả cùng một giỏ?

- Về phần Cực Nhạc Ma Chủ nên làm như thế nào...

Mắng Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên ngậm miệng xong, Phương Hành mới cười tủm tỉm nhìn Mạc Si Nhi, nói khẽ:

- Bản Đế Tử nên nói đều đã nói, nếu muốn nói có đề nghị gì, cái kia là cái gì cũng không cần làm...

- Ừm?

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi vốn cho rằng Phương Hành sẽ mượn cơ hội khuyên nàng quy hàng Đại Xích Thiên, như vậy nàng sẽ phát hiện sơ hở trong lời nói của vị Đế Tử này, nhìn thấy ý tưởng chân thật trong nội tâm của hắn, bởi vậy mới có câu hỏi này, lại không nghĩ rằng, vị Đế Tử kia trả lời hoàn toàn vượt quá dự liệu, trong lòng nhất thời nao nao, sau đó cười tủm tỉm nói:

- Vậy bản cung phải tiếp tục chờ sao?

Hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên cũng không nhịn được nhìn Phương Hành, không biết Đế Tử có ý gì.

Bất quá trải qua chuyện vừa rồi, bọn hắn đã không dám tự mình đoán bừa niệm đầu trong lòng Đế Tử...

- Cái gì cũng không làm, không phải nói ngồi im chờ đợi!

Phương Hành cười nói:

- Ý của ta là lúc đầu ngươi muốn làm gì thì làm cái đó, có thù tiếp tục báo thù, có oán tiếp tục báo oán, nên quan sát thì tiếp tục quan sát, dù sao trời sập xuống luôn có người cao gánh, ngươi gấp cái gì chứ?

Nói đến chỗ này, hắn bỗng nhiên cười quỷ dị, quay đầu nhìn Cực Nhạc Ma Chủ Bạch Hàm Thi.

Bạch Hàm Thi bị ánh mắt hắn nhìn trong lòng run rẩy, lạnh lùng nói:

- Đế Tử có gì chỉ giáo?

Nhưng Phương Hành không để ý tới hắn, quay đầu nhìn Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, cười nói:

- Này là cơ hội diệt trừ tử địch rất tốt a, lúc đầu không phải Cực Nhạc Ma Chủ vẫn muốn làm thịt con hổ trắng này sao? Hiện tại hắn đưa tới cửa, ngươi cần gì bị cục diện hoảng loạn trước mắt làm váng đầu, chuyện sau này sau này hãy nói, không bằng động thủ làm thịt con hổ này, bản Đế Tử có thể giúp ngươi áp trận...

- Ngươi...

Sắc mặt Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi đại biến, một nửa là tức giận, một nửa là bị hù sợ!

Hắn không nghĩ đến Đế Tử Đại Xích Thiên này chẳng những dám nói, hơn nữa còn dám làm, thế mà ở loại cục diện này, muốn thuyết phục Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi động thủ với mình, con mẹ nó quá phiền phức rồi, bây giờ mình là xâm nhập lãnh địa của Cực Lạc Thiên, ở trên địa bàn của đối phương, vạn nhất Mạc Si Nhi thật điên lên, lại có Đại Xích Thiên tương trợ, vậy không chừng mình thật có khả năng sẽ lưu ở nơi này...

- Ha ha...

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi liếc qua Bạch Hàm Thi, làm con hổ trắng này tê cả da đầu.

Nhưng nàng chỉ là liếc qua, sau đó khẽ cười nói:

- Đế Lưu điện hạ nói đùa, ân oán giữa ta và Bạch Hổ Quân nhất thời khó nói rõ, chẳng qua hiện nay hắn đã vứt bỏ hiềm khích lúc trước, đưa tới hạ lễ, nếu ta còn dây dưa không bỏ, chẳng phải là để thiên hạ chế nhạo sao? Hôm nay nói cũng đủ nhiều, trước dừng ở nơi đây, chư vị ở xa tới là khách, Mạc Si đã bày tiên yến chờ đợi...

- A, như vậy là xong?

Chúng tiên đều giật mình, ánh mắt phức tạp, Bạch Hàm Thi càng muốn nói cái gì đó.

Nhưng Mạc Si Nhi khẽ vẫy tay, không để bọn hắn nói nữa, thản nhiên nói:

- Dù sao chư vị đến là vì xem lễ, có chuyện gì không thể đợi Mạc Si nạp thiếp xong lại nói sao? Hay là nói... các ngươi ngay cả chút thành ý như vậy cũng không có?

- Mạc tỷ tỷ...

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nhịn không được tiến lên một bước, nhẹ nhàng mở miệng, nhưng chỉ nói nửa câu, lại vô ý thức quay đầu nhìn Phương Hành.

Phương Hành nhìn nàng cười hắc hắc, vị Đế Tử phi kia lập tức nói không được nữa.

Chúng tiên thấy Cực Nhạc Ma Chủ đã lên tiếng, cũng chỉ có thể đứng dậy cáo lui, đi Thiên Điện dự tiệc, chỉ là nội tâm rất lo lắng.

Ngắn ngủi một canh giờ, thế cục quả thực biến ảo khó lường, đầu tiên là Bạch Hổ Quân bỗng nhiên đến thăm, sau đó Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên cũng tới, lộ ra dã tâm Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên muốn đá Đại Xích Thiên ra khỏi cục, sau đó Đế Tử Đại Xích Thiên nói lí do thoái thác, làm lòng người bàng hoàng, thậm chí còn giật dây Cực Nhạc Ma Chủ xử lý Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi, quả thực để cho người ta cảm giác ngoài ý muốn, bất quá cuối cùng, Cực Nhạc Ma Chủ vẫn không có làm ra tuyển chọn, dùng lễ nạp thiếp làm lý do trì hoãn thời gian, thật không biết trong nội tâm nàng nghĩ như thế nào!

Nhưng cách làm của nàng, đã có chút phù hợp lời nói của vị Đế Tử kia, để nàng tiếp tục ngắm nhìn, không biết đây có phải đại biểu nàng đã bị Đế Tử Đại Xích Thiên thuyết phục không, mà điểm này, cũng chính là sự tình để Bạch Hàm Thi và Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên lo lắng...

- Ha ha, Bạch mỗ vậy mà không biết, nguyên lai Đế Tử không thích ta như thế, còn muốn hại tính mệnh của ta?

Thời điểm ra Tiên điện, Bạch Hàm Thi rơi chậm hai bước, cùng Phương Hành sóng vai, có chút âm lãnh nhìn Phương Hành.

Rất rõ ràng, vừa rồi trên Tiên điện Phương Hành nói, đã triệt để chọc giận vị ma đầu này.

Người tu hành cầu trường sinh, coi trọng nhất chính là tính mệnh, huống chi là một phương Ma Chủ?

Mặc dù hắn biết mình không thể trêu vào Đại Xích Thiên, cũng sẽ không chủ động trêu chọc Đại Xích Thiên, nhưng sau khi bị người lộ ra sát cơ, vẻ hung ác trong lòng có chút kiềm chế không được, dù sao coi như là Đại Xích Thiên, hắn sợ cũng chỉ là Tiên Đế, ngay cả ba vị Tiên

Tôn chỉ sợ cũng không thể để tên ma đầu này kiêng kỵ, lại càng không cần phải nói vị Đế Tử trước mắt ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không đạt tới!

Phương Hành nở nụ cười, phong khinh vân đạm nói:

- Ta chính là muốn giết ngươi, Bạch Hổ Quân không tin sao?

- Ừm?

Bạch Hổ Quân lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, hung tính lộ ra, nổi giận phừng phừng.

Nghe hắn nói, các vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên sắc mặt đại biến, vô ý thức dựa sát vào Phương Hành.

Bọn hắn rõ ràng cảm nhận được sát cơ trên người Bạch Hàm Thi, rất sợ đối phương ở dưới cơn nóng giận, xuất thủ gây bất lợi cho Đế Tử!

Nhưng lúc này, Phương Hành lại cười một tiếng, lấy ra một cái Hồ Lô, nhìn rất bình thường, đập vào trong ngực Bạch Hàm Thi, sau đó không quay đầu lại đi thẳng về phía trước, thản nhiên nói:

- Nghe nói Bạch Hổ Quân thích rượu ngon, đây là ta sớm vì Bạch Hổ Quân chuẩn bị, nếu

Bạch Hổ Quân vừa ý, vậy đến hành cung tìm ta nói chuyện!

- Hừ, giả thần giả quỷ, muốn làm thứ gì?

Bạch Hàm Thi chau mày, cười lạnh một tiếng, còn muốn hỏi lại, đã thấy Phương Hành cưỡi mây đi xa.

Tâm hắn không vui, nhìn hồ lô kia bình thường như thế, cũng không để ở trong lòng, nhưng do dự một chút, cuối cùng không có trực tiếp ném đi, tiện tay mở nắp, đưa tới chóp mũi ngửi một cái, sau đó sắc mặt đại biến, vội vàng uống một ngụm nhỏ, sắc mặt càng chấn kinh, giống như gặp ma, bờ môi run lên, ngơ ngác nhìn bóng lưng Phương Hành đi xa.

Chương 1706: Thiên đại thủ bút

Thân là Ma Chủ, Bạch Hàm Thi tự nhiên không phải hạng người kiến thức thiển cận, tiên nhưỡng bình thường há vào mắt hắn?

Nhưng vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia tiện tay ném cho hắn cái hồ lô rượu, để cả người hắn đổi sắc mặt, cơ hồ là trong chốc lát thu vào trong tay áo, ra vẻ bình tĩnh nhìn xung quanh, phát hiện không có người chú ý mình mới thoáng an tâm, sau đó vội vàng cưỡi mây rời đi, khi đến một ngọn núi, lại nhịn không được lấy ra nhìn, phát hiện mình phán đoán không sai, lúc này mới lần nữa an tâm, chỉ cảm thấy đầy bụng hồ nghi, thời điểm đến hành cung mà Cực Nhạc Ma Chủ an bài cho hắn, lòng vẫn tràn đầy khả nghi, thỉnh thoảng nhìn về phía hành cung của Phương Hành, tựa hồ cả người có chút cảm giác đứng ngồi bất an, với hắn mà nói, đây là lần đầu như thế!

Bởi vì đồ vật trong hồ lô kia quá kinh người... Đế Lưu Tương!

Bạch Hàm Thi có niềm tin tuyệt đối, xác định trong hồ lô kia trộn lẫn là Đế Lưu Tương!

Hơn nữa trộn tuyệt đối không ít, chí ít cũng có một nửa Đế Lưu Tương...

Nói đơn giản, Đế Lưu tiện tay đưa cho mình, là nửa hồ lô Đế Lưu Tương...

- Hắn... Hắn đến tột cùng muốn làm cái gì?

Lấy nội tình của Bạch Hàm Thi, công phu dưỡng khí mạnh mẽ, nhưng đã không nhịn được run lên.

Làm một lão ma đầu, hắn đã từng tiếp xúc qua Đế Lưu Tương, bất quá rất đáng tiếc, hắn dù sao cũng không phải Xích Đế nhất mạch, tiếp xúc không được bảo dược bực này, bởi vậy chỉ ở ba ngàn năm trước, dưới cơ duyên xảo hợp mới được một giọt, về sau lại luyện đan làm thuốc, trân trọng luyện ra ba mươi sáu viên bảo đan, trong trăm năm theo thứ tự ăn vào, tu vi phóng đại...

Đương nhiên, thời điểm đó hắn còn không phải Đại La Kim Tiên, không cách nào so sánh được hiện tại, hiện tại lần nữa được một giọt Đế Lưu Tương, đoán chừng cũng sẽ không kích động giống như trước kia, nhưng mấu chốt là, lần này lấy được lại không phải một giọt, mà là nửa hồ lô...

Cái này khiến hắn nhịn không được nghi thần nghi quỷ!

Cần phải biết, cho dù là Đại Thương Thiên muốn trấn an hắn, mượn sức hắn thu phục Lục Ma Thiên, tận lực ban thưởng bảo dược, mà ban thưởng xuống, cũng bất quá là một miếng nhỏ huyết nhục Thái Tuế mà thôi, này đã để cho mình cực kỳ hài lòng, mà huyết nhục Thái Tuế kia, chính là bảo dược nổi danh với Đế Lưu Tương, giá trị tương đương, Đế Lưu tiện tay cho mình, là gấp trăm lần Đại Thương Thiên ban thưởng, ở dưới tình hình này, thử hỏi Bạch Hàm Thi làm sao có thể không mộng, làm sao có thể không sợ hãi?

Thủ bút lớn dọa người rồi...

Nguyên bản, nếu vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia tặng cho mình chỗ tốt gì, Bạch Hàm Thi cũng không phải hạng người tầm mắt thấp kém, đoán chừng sẽ trực tiếp nhận lấy, sau đó bỏ mặc, nghĩ cũng sẽ không suy nghĩ sự tình gì có quan hệ tới Đại Xích Thiên!

Thế nhưng khi lễ vật này giá trị lớn đến trình độ nhất định, hắn sẽ kiềm chế không được.

Dù hắn không nghĩ, trong lòng cũng không nhịn được bắt đầu cân nhắc:

- Đế Lưu kia tự nhiên không phải thằng điên, huống hồ coi như hắn điên thật, Đại Xích Thiên cũng không có lý do để hắn cầm tài nguyên trân quý như thế đưa loạn khắp nơi...

- Thế nhưng hắn không chút do dự đưa cho ta, chỉ có thể nói trong lòng hắn sớm có dự định...

- Nửa bình Đế Lưu Tương, giá trị trân quý khó có thể tưởng tượng, nếu như ta luyện hóa toàn bộ, còn cần để tiện nhân Mạc Si Nhi kia vào mắt sao? Ha ha, cho dù là Cực Ác Ma Chủ Vạn Sầu Hải, ta cũng có thể đánh với hắn một trận?

Sắc mặt của hắn nhất thời xanh, nhất thời trắng, nhất thời hưng phấn nhất thời lo lắng, biến ảo khó lường.

- Đế Lưu điện hạ kia vừa ra tay đã là bảo dược trân quý như thế, chẳng lẽ nói Đại Xích

Thiên bọn hắn ngay từ đầu là muốn thu phục ta?

- Không đúng... quan hệ giữa ta và Đại Thương Thiên là chém không đứt, Đại Xích Thiên không có đạo lý tới tìm ta...

- A, có câu binh bất yếm trá, có lẽ cũng bởi vì quan hệ giữa ta và Đại Thương Thiên, Đại Xích Thiên mới có thể tìm ta!

Sau khi lo được lo mất, lông mày của hắn không nhịn được nhíu lại:

- Nhưng vô luận nói như thế nào, Đại Xích Thiên nặng ta lễ lớn như thế, chính là đang biểu đạt thành ý... con mẹ nó, nói đông nói tây nói thiên nói địa, trên đời này nơi nào còn có thành ý tốt như vậy? So sánh với Đế Tử Đại Xích Thiên, nha đầu Đại Thương Thiên kia quả thật hẹp hòi đến nhà bà ngoại...

- Đại Xích Thiên đã để mắt tới ta, vậy nói rõ bọn hắn toan tính rất lớn...

- Hơn nữa bọn hắn đã chịu đưa ta lễ trọng như thế, vậy sự tình muốn cầu ta nhất định rất khó thực hiện!

- Ta có đáp ứng hay không?

- Không được, coi như ta không đáp ứng, thứ này cũng sẽ không trả trở về...

- Nhưng nếu như ta không trả về, Đại Xích Thiên có khả năng tiết lộ tin tức này ra ngoài, người khác nhất định đỏ mắt...

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng nhịn không được hơi hồi hộp một chút, kinh hồn táng đảm nghĩ:

- Không phải là Đại Xích Thiên cố ý đưa loại bảo vật này đến trên tay ta, sau đó tiết lộ tin tức, dẫn tới người khác cướp đoạt, cố ý khiến cho Lục Ma Thiên đại loạn chứ?

Nhưng ý niệm lại xoay chuyển:

- Coi như bọn họ có ý tứ này, ta cũng sẽ không trả trọng bảo về!

Rất nhanh, lại cảm thấy mình có chút buồn cười:

- Đại Xích Thiên sẽ không cam lòng dùng cái giá lớn như thế để cho Lục Ma Thiên đại loạn!

Đủ loại suy nghĩ ùn ùn kéo đến, như muốn bao phủ cả người hắn, tất cả khả năng khi Đế Lưu đưa trọng bảo này cho mình, hắn đều suy nghĩ một lần, nhưng lại cảm thấy tất cả đều không đáng tin cậy, khả năng duy nhất là Đại Xích Thiên muốn thu phục mình, bởi vậy trực tiếp đưa ra trọng bảo để đả động mình, đương nhiên, khả năng Đại Xích Thiên thu phục mình, nhất định có chuyện rất trọng yếu muốn mình làm, hơn nữa rất có thể chuyện này sẽ gây bất lợi cho Đại Thương Thiên, cái này lại làm cho trong lòng Bạch Hàm Thi có chút khó xử: Đến tột cùng làm hay không làm đây?

Trong lòng của hắn, trong lúc nhất thời còn rất khó có đáp án, nhưng rất nhanh hắn làm ra quyết định.

Mình cần phải đi gặp Đế Lưu điện hạ một lần!

Bất luận như thế nào, đối phương đã đưa ra trọng bảo bực này, mình phải đi cảm tạ trước đã...

Thuận tiện nghe xem Đại Xích Thiên đến tột cùng muốn làm cái gì, hơn nữa mở điều kiện ra sao!

Dù sao, người ta đã biểu đạt đầy đủ thành ý, mình đi gặp một lần là nên!

Nghĩ như vậy, Bạch Hàm Thi ngồi xếp bằng, ngưng thần tĩnh khí chốc lát, sau đó phân phó ma tướng chờ ở trong hành cung, mình thì thi triển thần thông, che lấp thân hình, lặng yên rời hành cung, biến mất trong bóng đêm, Cực Nhạc Ma Chủ làm việc còn rất phóng khoáng, không có an bài thủ vệ ở hành cung của hắn, tự nhiên không người nào có thể phát hiện hắn rời đi, sau đó tiềm hành biệt tích, dưới tình huống không kinh động bất luận người nào, mượn gió đêm lặng lẽ xuất hiện ở trước hành cung của Đế Tử Đại Xích Thiên!

- Đế Lưu điện hạ có ở trong cung không, Bạch Hàm Thi chuyên đến đây bái tạ!

Một tia thần thức truyền vào trong cung, sau đó Bạch Hàm Thi bình tĩnh chờ ở dưới chân núi.

Lúc này hai mắt hắn khép hờ, tinh tế cảm giác, rất nhanh liền nhận ra ở chung quanh hành cung có gần ngàn tên tiên thị, bất quá phần lớn đều là Chân Tiên cảnh, Thái Ất cảnh chỉ hơn mười người, mặt khác có hai đạo khí cơ khá mạnh, mặc dù bọn hắn che giấu tu vi, nhìn chỉ là Thái Ất Thượng Tiên, nhưng Bạch Hàm Thi có thể cảm giác được, hai người kia thực tế đã bước vào Đại La Kim Tiên, là hai Tiên Quân theo Đế Tử Đại Xích Thiên đến Cực Lạc Thiên phụ tá, chắc hẳn hai người này cũng có trách nhiệm hộ vệ Đế Tử, bất quá Bạch Hàm Thi không lo lắng, dạng Đại La Kim Tiên này, hắn không để ở trong mắt!

- Đại Xích Thiên dù sao vẫn quá yếu, ngay cả Đế Tử tu vi cũng không đột phá, đã lộ ra xu hướng suy tàn...

Bạch Hàm Thi nhịn không được thay Đại Xích Thiên hít một hơi, bất quá nghĩ lại:

- Có lẽ chính vì Đại Xích Thiên hiển lộ xu hướng suy tàn, cho nên mới không tiếc đại giới cầm trọng bảo tới lôi kéo mình? Vị Đế Lưu điện hạ này ở trước mặt Cực Nhạc Ma Chủ nói không chịu được như thế, có lẽ chính là che giấu sự chột dạ của hắn, dù sao đoạn thời gian gần đây, nghe đồn liên quan tới Đại Xích Thiên cũng không ít, Tử Huyền Tiên Soái phản bội, Tiên Đế lại bế quan, Đế Tử lại đột phá thất bại, có lẽ Đại Xích Thiên cần người tu vi như mình thay bọn hắn chống lên nửa bầu trời?

Vừa nghĩ như thế, trong lòng ngược lại an định không ít...

- Có lẽ đây chỉ là một nước cờ đầu, Đại Xích Thiên còn chuẩn bị trọng bảo khác a!

Trong lòng Bạch Hàm Thi nhịn không được nghĩ.

Lúc này, trong chính điện có một chiếc đèn sáng lên.

Chính điện đốt đèn, chắc là người trong điện nghe được mình truyền âm, ra hiệu mình đã chuẩn bị kỹ càng đãi khách.

Trong lòng Bạch Hàm Thi âm thầm cười một tiếng, cất bước đi vào hành cung, sau đó chậm rãi bước vào đại điện...

Trong chính điện chỉ ngồi một người!

Vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia đoan đoan chính chính, xếp bằng ở trước một bàn ngọc, trên bàn bày hai cái ly, một bầu rượu.

Thấy Bạch Hàm Thi đến, Đế Tử Đại Xích Thiên nở nụ cười, sau đó có chút đưa tay, ra hiệu Bạch Hàm Thi ngồi ở trước mặt mình, sau đó cầm bầu rượu rót một chén, mỉm cười hai tay nâng lên...

- Đây là... Đế Lưu Tương thuần túy?

Ngửi được cái mùi kia, Bạch Hàm Thi cảm thấy hãi hùng khiếp vía, nghĩ thầm Đế Tử Đại Xích Thiên này không tránh khỏi quá hào phóng đi?

Ban ngày đưa mình nửa bình còn chưa đủ, bây giờ lại cầm Đế Lưu Tương thuần túy đến chiêu đãi mình?

- Ha ha, Đế Tử thực quá khách khí...

Bạch Hàm Thi kềm chế kích động trong lòng, không có biểu hiện ra thất lễ, chậm rãi ngồi ở trước bàn, đối diện Đế Tử, sau đó hai tay nhận lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch, ra hiệu mình đã uống cạn, trên mặt không lộ ra bộ dáng vui sướng bởi vì đây là Đế Lưu Tương, thật giống như hắn uống chỉ là một chén rượu bình thường.

Sau đó hắn nhẹ nhàng để ly rượu xuống, mới cười nói:

- Không biết Đế Tử đêm khuya mời tới, đến tột cùng có gì phân phó?

- Trí nhớ của Bạch Hổ Quân thật kém...

Đế Tử Đại Xích Thiên cười nói:

- Ta không phải đã nói muốn giết ngươi sao?

Th?i gian: 00 : 04 : 33

Chương 1707: Ngươi thực có can đảm giết ta?

- Ha ha ha ha...

Bạch Hàm Thi nghe vị Đế Tử kia nói, không khỏi cười phá lên, hắn ngược lại cảm thấy, vị Đế Tử Đại Xích Thiên này vẫn rất thú vị, đã đến lúc này, thế mà còn không quên đùa mình, nếu ở bình thường, người khác nói với mình loại trò cười này, mình đương nhiên sẽ cắn đầu đối phương, thế nhưng bây giờ hắn đối với Đế Tử này cực kỳ thân cận, thật coi chỉ là trò đùa!

Chỉ là cười nửa ngày, thanh âm của hắn từ từ ngưng lại…

Đối diện với hắn, trên mặt vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia không có chút biểu lộ!

Cái này làm cho Bạch Hàm Thi cảm thấy có chút xấu hổ, thậm chí có chút tức giận, bất quá nể tình nhiều Đế Lưu Tương như vậy, hắn không có ý định vạch mặt, chỉ là trong lòng đang suy nghĩ, lúc vị Đế Tử này đưa ra điều kiện, mình nên tự kiêu, nhào nặn đối phương một phen hay không, ai bảo Đế Tử này ở trước mặt mình trang thâm trầm, tự cao tự đại, để cho mình đường đường Ma Chủ xuống đài không được?

Sau đó, thời điểm Bạch Hàm Thi ngừng cười, nghĩ làm sao mở miệng, vị Đế Tử kia bỗng nhiên cười.

Hắn cười như thế, làm Bạch Hàm Thi cũng theo bản năng muốn cười…

Nhưng lúc này, trên mặt vị Đế Tử kia vẫn mang theo nụ cười, lại đột nhiên ra tay!

Ầm ầm một tiếng, một thanh đại đao từ trong áo choàng huyết sắc rút ra, ôm theo ác phong, hung hăng quét tới ngực Bạch Hàm Thi, thời điểm đao kia vung ra, sau lưng Đế Tử thình lình hiển hóa lực lượng pháp tắc, mỗi một đạo lực lượng pháp tắc gia trì, sẽ khiến cho một đao kia của hắn cuồng bạo hơn một phần, nhưng mấu chốt nhất là, lực lượng pháp tắc của hắn giống như vô cùng vô tận, khiến cho lực lượng trên một đao kia không ngừng dâng trào, trong chớp mắt đã đạt đến trình độ để cho Bạch Hàm Thi cảm giác hãi hùng khiếp vỉa, sát khí bức người...

- Ngươi muốn làm gì?

Bạch Hàm Thi dù sao cũng là Ma Chủ, coi như một đao kia lại bất ngờ gấp trăm lần, cũng thương không đến hắn, thân hình nhanh chóng biến hóa, lui về phía sau, cùng lúc đó, trong lòng hắn lóe lên hai suy nghĩ, một là: thực lực của Đế Tử này thật mạnh...

Cái thứ hai là: Hắn muốn thăm dò tu vi của ta sao?

Lúc đầu bằng tu vi của hắn, đủ để né qua một đao kia, bởi vậy trong lòng không thấy hoảng sợ, chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi!

Thế nhưng thời điểm hắn lui về phía sau, tránh thoát một đao kia, bất ngờ có hai đạo lực lượng Đại Đạo cường hoành đến cực điểm, từ sau lưng của hắn, một trái một phải ép về phía trước, là hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên một mực giấu diếm tu vi của mình, giả bộ như Thái Ất Thượng Tiên trực tiếp ra tay, giống như hai ngọn núi lớn, gắt gao ngăn trở đường lui của Bạch Hàm Thi...

Mặc dù Bạch Hàm Thi không để tu vi của bọn hắn vào mắt, nhưng ngăn đường lui của hắn lại đầy đủ!

- Các ngươi lớn...

Bạch Hàm Thi giận dữ hét lớn, nhưng chữ "mật" còn chưa ra khỏi miệng, đao kia đã rắn rắn chắc chắc chém tới.

Trong sát na ấy, Bạch Hàm Thi rốt cục có chút hoảng sợ, há miệng gầm nhẹ, hai tay nâng lên đánh về phía trước, kẹp lấy một đao hung ác đến khó có thể tưởng tượng, chỉ là lực lượng trên một đao kia quá mạnh, hắn lại liên tục gặp ngoài ý muốn, không đủ chuẩn bị, cảm giác tiên uy vận chuyển có chút khó khăn, thế mà bị một đao kia cắt tới!

Ngao...

Đao chém ở trên lồng ngực, trước mắt hắn thình lình xuất hiện tiếng kêu thê lương của vô số oan hồn, lại cảm thấy một loại hỏa ý thiêu đốt mạnh mẽ, đồng thời xông vào nhục thể của hắn, hai loại khí cơ hoàn toàn tương phản, lại bởi vì một đao kia đồng thời tràn vào nhục thân, sau đó phân hai phương hướng vọt tới, hủy hoại kỳ kinh bát mạch, lục phủ ngũ tạng, lấy tu vi của Bạch Hàm Thi, lại không biết làm sao trấn áp lực lượng kia, vì thế bị thương càng lợi hại...

- Khi Thiên Bá Man Đao!

Bạch Hàm Thi không phải hạng người ngu xuẩn, lập tức nghĩ tới thanh đao kia là Xích Đế tự tay chế tạo, sau đó ban cho Đế Lưu, thời điểm rèn đúc dùng tinh hoa của mười mặt trời và oan hồn của 100 vạn tu sĩ, hung uy khó lường, âm độc khó tả, cực kỳ kinh khủng!

Đừng nói Tiên Nhân bình thường, chỉ sợ đao này đủ để hình thành uy hiếp với nhục thân của Tiên Đế!

Mà bây giờ, mình ở dưới tình huống vội vàng không kịp chuẩn bị, trúng một đao như thế...

Cũng chính là một đao kia, khiến cho Bạch Hàm Thi nhận thức được một sự thật:

- Móa nó, Đế Tử này là thật muốn giết ta...

Oanh!

Hắn cũng không hổ là một trong Lục Ma Thiên Ma Chủ, thời điểm ý thức được vấn đề này, tuy tâm thần lạnh lẽo, nhưng nộ khí ngập trời, một tiếng ầm vang, tiên uy đại chấn, một làn gió mạnh vô hình phần phật nổi lên, xé hư không xung quanh vỡ vụn, hai vị Tiên Quân ở sau lưng ngăn cản đường lui thấy hắn bị bổ trúng, đã không chút khách khí, huy chưởng đánh thẳng xuống, nhưng lúc này trên người Bạch Hàm Thi đã có tiên uy, lập tức chấn bọn hắn bay ra ngoài!

Mà ở trước người Bạch Hàm Thi, thì bị hắn mãnh liệt há to miệng, một đạo bạch quang sáng như tuyết bay ra, tê thiên liệt địa chém ra ngoài, mục tiêu chính là Đế Tử Đại Xích Thiên vung đao tiếp tục chém tới kia, đến lúc này, hắn ở dưới hoảng sợ ngoài ý muốn, đã không để ý tới đối phương là ai, bảo đao phun ra, đã mang theo sát ý cuồng liệt...

- Ha ha...

Nhưng lúc này, vị Đế Tử kia lại cười ha ha, kéo Huyết Phi Phong một cái, hóa thành huyết hải ngăn ở trước người.

Ầm ầm!

Một đao kia trảm lên huyết hải, chỉ đánh tới sóng máu ngập trời, tên Đế Tử kia lui lại mấy bước, sau đó bảo đao không công lui về!

- Cái này... Cái này sao có thể?

Tâm thần Bạch Hàm Thi run lên, cảm giác cực kỳ ngoài ý muốn.

Hắn nghe nói qua Đế Tử Đại Xích Thiên có một huyết bào, có thể chống đỡ một kích của Tiên Đế, bởi vậy biết rõ bảo đao của mình khó mà giết được đối phương, chỉ là không nghĩ đến, Đế Tử kia không có bị mình đẩy lui mấy bước, thân hình liền vững vàng đứng thẳng...

Nhưng lúc này Bạch Hàm Thi không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, đột nhiên đưa tay cầm lấy bảo đao, lại là một thanh đại đao sáng như tuyết, ẩn hiện hổ văn, tay nắm đao này, tâm thần của Bạch Hàm Thi an định không ít, sâm nhiên đáng sợ nhìn sang Đế Tử kia, thanh âm âm hàn, ôm theo tức giận vô tận, quát lạnh nói:

- Nguyên lai ngươi thật muốn giết ta...

Đối mặt với hung uy của một vị Ma Chủ, vị Đế Tử kia cười phá lên, chậm rãi tiến lên nói:

- Ta đương nhiên muốn giết ngươi, nếu không ngươi cho rằng ta đưa ngươi nửa bình Đế Lưu Tương làm gì, chẳng lẽ thật cho rằng bản Đế Tử coi trọng ngươi, muốn thu ngươi?

- Ngươi...

Trong lòng Bạch Hàm Thi kịch chấn, không biết mình suy nghĩ bao nhiêu khả năng, cuối cùng cho ra kết luận duy nhất là, Đại Xích Thiên muốn cầu cạnh mình, muốn lôi kéo mình, mới không tiếc đưa ra trọng bảo, kết quả thế mà để cho mình dở khóc dở cười, con mẹ nó hẳn là cầm Đế Lưu Tương làm mồi nhử, dẫn mình đến đây, mà mình... lại thật ngoan ngoãn đến rồi!

Nhưng rất nhanh, trong lòng lại cảm thấy rất im lặng: Trên đời này có ai sẽ đào cái hố khốn nạn như vậy a?

Đây chính là nửa bình Đế Lưu Tương!

Ngay cả Bạch Hàm Thi cũng cảm thấy, mình không đáng để cầm nửa bình Đế Lưu Tương làm mồi dụ...

- Ha ha, chỉ bằng chút thực lực của Đại Xích Thiên các ngươi liền muốn giết ta, cũng quá coi thường bản tọa rồi?

Sau khi xấu hổ, Bạch Hàm Thi lại cảm thấy hoang đường, thậm chí choáng váng, cũng không biết vị Đế Tử này đến tột cùng là thiên tài, hay xuẩn tài, nhịn không được nở nụ cười lạnh, Bạch Hổ bảo đao chậm rãi chỉ hướng vị Đế Tử kia, cười lạnh nói:

- Đế Tử điện hạ, ngươi ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không đạt tới, lại có tâm tư này, không khỏi quá cuồng vọng rồi? Dù đánh lén bản tọa một đao thì thế nào? Dù bản tọa bị trọng thương, vậy cũng không phải mấy phế vật bên cạnh ngươi có thể giết...

Sau lưng hắn, sắc mặt hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên kia đều có chút khó coi...

Bị ma đầu kia ở trước mặt nói là phế vật, bọn hắn tự nhiên không vui, nhưng bọn hắn không thể không thừa nhận, đây là có đạo lý!

Trước khi xuất thủ, bọn hắn cũng khuyên qua Đế Tử, nhưng Đế Tử lại khư khư cố chấp...

- Ta thật không có đột phá, không tu thành Đại Đạo...

Lúc này, vị Đế Tử kia cũng nhàn nhạt nở nụ cười, ánh mắt có chút trào phúng:

- Nhưng ai nói ta giết không được Đại La Kim Tiên?

- Ngươi...

Trong lòng Bạch Hàm Thi run lên, nghĩ đến một vài chi tiết, vừa rồi một đao kia, lúc đầu không nên làm mình bị thương, nhưng bởi vì vị Đế Tử này vận chuyển lực lượng quá mạnh, cuối cùng làm cho công kích cực kỳ nguy hiểm, mà thời điểm mình miệng phun hung đao, muốn chém giết đối phương, hắn cũng dễ dàng đỡ được, biểu hiện ra trình độ không giống như là một vị Thái Ất Thượng Tiên...

Nếu phải hình dung, giống như là một người có được lực lượng đáng sợ, nhưng phát huy không ra vậy!

- A, ngươi thật cảm thấy bản tọa là Kim Tiên bình thường?

Nhưng ý nghĩ kia chỉ là một cái thoáng qua, Bạch Hàm Thi liền nở nụ cười, trong thanh âm mùi máu tươi dày đặc, vừa nói vừa chậm rãi bức tới, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ta mặc kệ trên người ngươi có bí mật gì, cũng mặc kệ ngươi đến tột cùng đang làm cái gì, càng không cần biết ngươi có thân phận gì, chỉ là hôm nay ngươi lộ ra nanh vuốt với bản tọa, vậy đừng trách bản tọa hạ thủ vô tình!

Hắn vừa nói, liền muốn vận chuyển tiên uy, chém Đế Tử này ở dưới đao...

Thế nhưng lúc này, sắc mặt hắn đại biến, chỉ cảm thấy nhục thân nóng hổi, nội tức hỗn loạn, pháp lực vận chuyển lại có chút tắc nghẽn!

- Cảm thấy như thế nào?

Vị Đế Tử kia nở nụ cười, giống như con hồ ly đắc ý.

- Ngươi... Ngươi hạ độc?

Bạch Hàm Thi chấn kinh, lực lượng biến mất dần, ngay cả âm thanh cũng ẩn ẩn có chút run rẩy.

- Ha ha, đừng nói bậy, ngươi là Ma Chủ, có độc gì có thể hạ độc được ngươi?

Vị Đế Tử kia cười phá lên, vừa cười vừa cầm đao tiến lên, nhẫn nại giải thích:

- Là Đế Lưu Tương, đây chính là tiên dược nhất đẳng của thế gian, dù lấy tu vi của ngươi, ăn vào cũng phải cần rất nhiều thời gian luyện hóa? Nhưng bây giờ bản Đế Tử là sẽ không cho ngươi cơ hội này, ở trước khi ngươi hoàn toàn luyện hóa, nó đối với ngươi mà nói, chính là độc dược chí mạng...

Nghe hắn nói, sắc mặt của Bạch Hàm Thi đã khó coi đến tột đỉnh, âm u như chảy ra nước!

Chương 1708: Giúp đỡ tới

Bạch Hàm Thi ý thức được, mình quả thật phạm vào một sai lầm, hơn nữa là một sai lầm hạ đẳng...

Đế Lưu Tương tự nhiên không phải độc dược, đây là tinh hoa thiên địa, là tiên dược đứng đầu nhất!

Không biết có bao nhiêu người, từ Thái Ất Thượng Tiên tu đến Đại La Kim Tiên, đều cần có Đế Lưu Tương phụ tá!

Nhưng tiên dược như vậy, lại không phải người nào cũng có thể tiêu thụ, nếu là người bình thường, sợ là một tia khí tức của Đế Lưu Tương, cũng có thể đè sập một thành trì phổ thông, còn nếu là Chân Tiên bình thường, uống một ngụm, sẽ không chịu nổi dược tính, bạo thể mà chết, ngay cả Thái Ất Thượng Tiên cũng không dám trực tiếp uống Đế Lưu Tương, cần chia ra vô số phần, luyện hóa thành đan, sau đó chậm rãi dùng, bằng không mà nói, trực tiếp uống một chén Đế Lưu Tương, như vậy nói ít cũng phải bế quan mười mấy hai mươi năm, mới có thể từng chút từng chút tiêu hóa, sau đó công lực đại tăng, đến cảnh giới của hắn bây giờ, tự nhiên không phải Chân Tiên Thượng Tiên bình thường có thể so sánh... nhưng dù là hắn, uống vào một chén Đế Lưu Tương, cũng cần hơn nửa ngày mới có thể luyện hóa!

Mà ở trước khi luyện hóa, chỉ vì dược tính của Đế Lưu Tương quá mạnh, tu vi của hắn có hơn phân nửa sẽ chủ động hội tụ, đi áp chế dược tính mãnh liệt kia, bằng không mà nói, dược tính đáng sợ như thế tàn phá bừa bãi ở trong cơ thể, không khác núi lửa bộc phát, ở dưới loại tình huống này, thật đúng là không khác độc dược, thậm chí còn đáng sợ hơn độc dược, bởi vì nếu dùng độc, bằng thể chất của hắn, sẽ chủ động bài tiết ra ngoài thân thể, nhưng cái này hết lần này tới lần khác là tiên dược, nhục thể của hắn ưa thích còn không hết, muốn nó bài tiết ra, nằm mơ đi thôi!

Cái này cũng dẫn đến, thời điểm hắn phát hiện, dược tính đã bắt đầu có tác dụng!

Có trách thì trách mình không nên uống vào một chén Đế Lưu Tương kia...

Nhưng vấn đề ở chỗ, lúc đó hắn làm sao nghĩ đến Đế Tử kia cho mình Đế Lưu Tương, là ôm mục đích này chứ?

Cảm giác trong cơ thể mình, giống như vô số ngọn núi lửa lúc nào cũng bộc phát, khí tức hỗn loạn không thể trói buộc, tâm tình của Bạch Hàm Thi càng nặng nề, trước ngực bị đánh lén, đao ý của Khi Thiên Bá Man Đao càng ngày càng nghiêm trọng, trong cơ thể lại có dược tính cuồng bạo của Đế Lưu Tương lúc nào cũng xâm nhập, trong ngoài đan xen, để Bạch Hàm Thi ý thức được, thực lực của mình hôm nay, đã hạ xuống không tới một nửa!

- Khá lắm Đế Lưu, khá lắm Đế Tử Đại Xích Thiên...

Trên mặt Bạch Hàm Thi hiển lộ ra ý cười dữ tợn, hung ác nói:

- Ngay cả bản tọa hiện tại cũng không biết nên khen ngươi là thiên tài, hày là xuẩn tài, bất quá có một điểm có thể xác định, chỉ là Thái Ất, liền muốn lấy tính mạng của lão phu...

Nói đến chỗ này, Bạch Hàm Thi khẽ động, thanh âm hét to:

- ... Lá gan của ngươi thật không nhỏ!

Ầm ầm!

Theo thân hình của hắn nhoáng một cái, một cỗ cuồng phong cường đại khó mà hình dung xuất hiện, trong gió không biết ẩn giấu bao nhiêu khí tức sát phạt, một đạo cuồng phong, thế mà giống như một chi đại quân dính đầy ma huyết, ầm ầm xen lẫn khí thế không thể chống cự lao về phía trước, trong hành cung, mặt đất rạn nứt, ngọc trụ sụp đổ, khói lửa nổi lên bốn phía, lực lượng vô cùng vô tận vọt về phía Phương Hành, khí thế khó mà hình dung, ngay cả hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên cũng nhịn không được sắc mặt đại biến, muốn xông về phía trước!

Bọn hắn đều nhìn ra, đây là thần thông Đại Đạo của Bạch Hổ Quân, hắn triệu hoán ra gió này, như vậy đại biểu Bạch Hổ Quân đã động sát ý, trong lòng rất lo lắng Đế Tử nhà mình bị hung phong xé rách, nhịn không được muốn chạy lên cứu giúp...

Thế nhưng lúc này, Phương Hành lại tung Huyết Phi Phong, đồng thời lạnh giọng quát:

- Cẩn thận, hắn muốn chạy trốn!

Một câu nhắc nhở hai vị Tiên Quân, thế xông hơi chậm lại!

Cũng vào lúc này, Bạch Hàm Thi quả như Đế Tử nói, chỉ hơi nghiêng về phía trước, làm ra vẻ liều mạng mà thôi, đột nhiên phóng lên trời, muốn đánh vỡ mái vòm của hành cung đào tẩu, biểu lộ trên mặt cực kỳ xấu hổ, hiển nhiên đường đường một phương Ma Chủ, Bạch Hàm Thi Bạch Hổ Quân, thế mà bị một vị Thái Ất Đế Tử mang theo hai Đại La Tiên Quân phổ thông bức đến đào tẩu, đối với hắn mà nói là một sự tình cực kỳ mất mặt, bất quá trong lòng lại âm thầm suy nghĩ:

- Ngươi chờ, cho bản tọa một ngày... Không, chỉ cần ba canh giờ, bản tọa liền có thể luyện hóa Đế Lưu Tương, sau đó trở về, chém đầu Đế Tử ngươi!

Ở thời điểm này, Bạch Hàm Thi là thật quyết định, cho dù kết thành tử địch với Đại Xích Thiên, dù liều mạng bị một vị Tiên Đế ghi hận, cũng phải chém giết Đế Tử này, thật sự là bị đối phương làm nhục quá đáng, nếu không chém giết, sợ là đạo tâm sẽ bị hao tổn...

Chỉ tiếc, thời điểm ý nghĩ này lóe lên, hắn đã nghe được thanh âm quát to của Đế Tử kia:

- Đóng cửa, đánh chó!

Ầm ầm!

Sắc mặt Bạch Hàm Thi đại biến, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu, một đại trận rơi xuống...

Chung quanh hành cung, Phương Hành từ Đại Xích Thiên mang qua mấy trăm tiên thị, cùng Huyết Thần Vệ ẩn thân ở trong tối, tất cả đều tụ họp tới, tay cầm trận kỳ, xếp bằng ở chung quanh, cắn chặt răng giữ vững, huyết khí nhàn nhạt từ trận kỳ trong tay bọn họ bừng lên, bao phủ hành cung, giống như một cái lồng to lớn, gắn bọn hắn vào bên trong...

Một đại trận do chừng hơn ba trăm Thượng Tiên bố trí, đã chia hành cung thành một thiên địa độc lập...

Bạch Hàm Thi nhìn bốn phía, sắc mặt tái nhợt!

Nếu là đóng cửa bình thường, tự nhiên là giam không được vị Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi này, cả hành cung cũng không đủ hắn giày vò.

Nhưng trên đỉnh đầu, đóng là một đại trận, thời điểm Bạch Hàm Thi tiến vào hành cung, đã phát hiện khí tức của đại trận này, lúc ấy hắn không nghĩ nhiều, dù sao Đế Tử Đại Xích Thiên thân phận tôn quý, lại không tu thành Đại La Kim Thân, như vậy Đại Xích Thiên cẩn thận một chút, bố trí xuống đại trận bảo hộ hắn cũng không gì đáng trách, hơn nữa mình ở thời kỳ toàn thịnh, đại trận này cũng không chịu được mấy kích, nhưng bây giờ hắn mới hiểu được, nguyên lai đại trận này là vì mình chuẩn bị, mà mình, là không xông ra được...

Bây giờ thực lực của hắn đại tổn, lại có cường địch ở bên cạnh nhìn chằm chằm, căn bản không rảnh phá trận!

Thận trọng từng bước, giọt nước không lọt, vị Đế Tử này, thật đúng là muốn dồn mình vào chỗ chết...

- Đế Lưu điện hạ, chúng ta giống như không có thâm cừu đại hận gì, cần gì nhất định phải phân sinh tử?

Đến lúc này, Bạch Hàm Thi cưỡng bách mình bình tĩnh lại, ánh mắt âm trầm nhìn Phương Hành, trầm giọng nói.

- Ngươi nói không sai!

Phương Hành cười cười, Khi Thiên Bá Man

Đao chống trên mặt đất, nhẹ nhàng nói:

- Ta chỉ là có lý do tất sát ngươi mà thôi!

Ánh mắt Bạch Hàm Thi hơi trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói:

- Xin lắng tai nghe!

Phương Hành nói:

- Không nói cho ngươi!

Bạch Hàm Thi nhất thời giận dữ, tức giận đến suýt nữa đạo tâm bất ổn.

Phương Hành thì cười ha ha nói:

- Ngươi ngàn không nên, vạn không nên, nhất định phải thay Đại Thương Thiên tới làm thuyết khách, cái này chẳng phải là ngốc sao, chỉ bằng ngươi một chó săn nho nhỏ, cũng muốn đến làm Đại Xích Thiên ta tức giận, nếu không hành quyết ngươi, vậy Đại Xích Thiên ta còn mặt mũi nào tồn tại?

Bạch Hàm Thi lập tức nói:

- Đều vì chủ của mình, lại có gì không ổn? Chẳng lẽ Đế Lưu điện hạ chỉ vì ta từng ở trên điện chọc giận ngươi, liền không tiếc bất cứ giá nào lấy tính mạng của ta? Ha ha, vậy ngươi cần phải hiểu rõ, coi như ngươi thật có thể chém Bạch mỗ, nhưng chuyện này truyền ra, sợ là Lục Ma Thiên người người đều sẽ sợ ngươi hận ngươi đề phòng ngươi, chẳng lẽ Đại Xích Thiên các ngươi muốn ở Lục Ma Thiên tay không mà về?

Hắn nói lời này, ngay cả hai vị Tiên Quân cũng hơi trầm xuống, hiển nhiên bọn hắn lo lắng nhất chính là cái này.

Nhưng Phương Hành lại cười phá lên:

- Ta chỉ là một Đế Tử đột phá Thái Ất thất bại nha...

Hắn vừa cười vừa nhìn Bạch Hàm Thi, khẽ cười nói:

- Tựa như ngươi mới vừa nói, chỉ bằng ta một vị Đế Tử ngay cả Đại La Kim Tiên cũng chưa tới, làm sao có thể giết được ngươi? Ngươi nghĩ như vậy, người khác tự nhiên cũng nghĩ như vậy, vậy ai tin ta có thể ở dưới tình huống không có Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi và Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên tương trợ, lặng yên không tiếng động giết chết ngươi?

- Cái này...

Lời vừa nói ra, đừng nói Bạch Hổ Quân, ngay cả hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên cũng biến sắc...

- Đế Tử hảo thủ đoạn...

Bọn hắn nhịn không được cảm thán, nhìn nhau một chút, đều thấy được kiêng kị trong mắt đối phương!

Đế Tử nhà mình, đây là muốn hố chết Lục Ma Thiên a!

Bạch Hổ Quân vừa chết, tin tức này tất nhiên truyền khắp Lục Ma Thiên, tuyệt đối sẽ không có người cho rằng Đế Tử Đại Xích Thiên còn chưa đột phá có năng lực một mình chém giết Đại Ngục Ma Chủ, coi như hắn có, người khác cũng sẽ không tin tưởng hắn có thể ở Cực Nhạc Thiên, dưới tình huống không bị Cực Nhạc Ma Chủ phát hiện làm được điểm này, cũng tức là nói, người khác chỉ sẽ cho rằng, là Đế Tử Đại Xích Thiên và Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi liên thủ mới giết được Bạch Hàm Thi, như vậy khác nào trực tiếp tuyên bố Cực Nhạc Thiên đã quy thuận Đại Xích Thiên, đây là buộc Mạc Si Nhi không thể không quy thuận!

Thậm chí ngay cả Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên cũng thoát không khỏi liên quan, sẽ không có người tin tưởng nàng đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì cả!

Mọi người đều biết Bạch Hàm Thi là người của Đại Thương Thiên, kể từ đó, Đại Thương

Thiên tất nhiên sẽ hoài nghi dụng ý của Thái Huyền Thiên...

Loạn tượng đã mở màn...

Mà Đại Xích Thiên, thì nhất định sẽ trở thành một phương thu hoạch lớn nhất trong loạn tượng!

- Đế Tử Đại Xích Thiên khá lắm, trước kia ta luôn cho rằng ngươi chỉ là điên cuồng phách lối, hoàn khố điển hình, bây giờ mới biết được, ngươi còn có tâm kế bực này, thận trọng từng bước, lại gan to bằng trời, một nước cờ loạn liền khuấy gió nổi mưa, thật sự là lợi hại...

Bạch Hàm Thi trầm mặc hồi lâu, lúc này không khỏi nở nụ cười lạnh, đáy mắt hung quang bắn ra bốn phía.

- Chỉ tiếc, coi như ngươi có thể lưu được Bạch mỗ, lại nắm chắc được bao nhiêu phần có thể giết ta?

- Lại nắm chắc được bao nhiêu phần, ở trước khi Bạch mỗ chết, sẽ không kéo ngươi làm đệm lưng?

Mặc dù trong lời nói có không ít ngông cuồng, nhưng khiến cho hai vị Tiên Quân trong điện sắc mặt khó coi, nhịn không được lo lắng.

Bởi vì bọn hắn biết Bạch Hàm Thi nói đều là lời thật!

Dù sao đối phương cũng là Ma Chủ, coi như bản thân hắn trọng thương, trong ngoài khốn đốn, cũng không thể tuỳ tiện chém giết, chỉ bằng Đế Tử, hai vị Đại La Kim Tiên, coi như muốn giết hắn, không trả giá lớn là không thể nào!

Nói cách khác, ba người bọn họ, có thể sẽ chôn cùng!

Thậm chí có thể là, sau khi bọn hắn trả giá, còn sẽ kinh động Cực Nhạc Ma Chủ, ngăn lại trận tập sát này...

Nếu như vậy, Đại Xích Thiên sẽ bồi đến nhà bà ngoại...

Nhưng ở dưới bầu không khí kiềm chế, Phương Hành lại nở nụ cười, cười cực kỳ nhẹ nhõm:

- Ta còn có giúp đỡ!

Lời này làm ánh mắt của Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi nheo lại, khí tức trầm xuống.

Mà hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên cũng nao nao, quay đầu nhìn Phương Hành, nghĩ thầm:

- Sao chúng ta không biết?

- Đến!

Phương Hành quay người nhìn hậu điện vẫy vẫy tay, sau đó bọn hắn thấy hậu điện có một chuỗi nữ hài đi ra, thận trọng, rụt rè, con mắt tựa hồ không dám nhìn Bạch Hàm Thi một chút...

Hai vị Tiên Quân hận không thể chửi ầm lên:

- Đây chính là giúp đỡ ngươi tìm đến?

Mấy nha đầu này, tu vi mạnh nhất cũng chỉ vừa mới vào Tán Tiên cảnh, tu vi thấp còn chưa hóa hình hoàn toàn, ngươi còn muốn để các nàng giúp đỡ chém giết Đại Ngục Ma Chủ? Sợ là vị Bạch Hổ Quân này thổi một hơi, các nàng sẽ bay a...

Nhưng thời điểm bọn họ sinh nghi, nữ hài ở trước nhất đã đưa một mặt nạ hồ ly đến trước người Đế Tử, Đế Tử nhận lấy mặt nạ kia, đeo lên trên mặt mình, sau đó đao trong tay chậm rãi giơ lên, chỉ vào Bạch Hàm Thi, cười ha ha nói:

- Trợ thủ của ta đã tới, vậy thì khai chiến đi?

Chương 1709: Sát Phạt Đại Đạo

- Hồ... Hồ tôn?

Thấy được mặt nạ kia, hai vị Tiên Quân của

Đại Xích Thiên còn không có phản ứng gì, nhưng Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi lại mở to hai mắt, biểu lộ có hoảng sợ, có phẫn nộ, thậm chí còn kèm theo hổ thẹn và sợ hãi, tiếng hét lớn từ trong cổ họng rống lên, nhưng nói đến chữ cuối cùng đã mang theo thanh âm rung động, khí thế cả người như thủy triều rút xuống, tựa hồ chỉ thấy được mặt nạ này, liền để hắn mất đi chiến ý, thậm chí trong con ngươi chiếu ra vô số hình ảnh, có ước mơ lúc tuổi thơ, có thiếu niên cầu sư, có tu hành ra thành tựu kề vai chiến đấu, cũng có hận ý dần tăng, có âm mưu hãm hại, có trở mặt thành thù, cuối cùng thất thần đoạt mệnh...

- Nguyên lai đây mới là nguyên nhân ngươi giết ta...

Thanh âm âm lãnh của Bạch Hàm Thi vang lên, mang theo oán giận:

- Nguyên lai lão hồ ly kia mãi cho đến chết, cũng không chịu buông tha ta...

Trong tiếng hét lớn, hắn giống như điên rồi, lao về phía Phương Hành.

Trong nháy mắt, khí tức sát phạt như nước thủy triều, tập cuốn về phía trước, sau lưng Bạch Hàm Thi, gió mạnh nhấc lên, thế mà huyễn hóa ra một con mãnh hổ màu trắng, hung dữ đánh tới Phương Hành, ở dưới thân hình của hắn dẫn động, mỗi một tia gió đều tựa hồ hóa thành một thanh đao kiếm, loại đao kiếm này trải qua chiến trường chém giết, mang theo khí tức sát phạt, rầm rầm rung động, xé rách hư không, đâm thẳng về phía Phương Hành, hung tàn đến khó có thể tưởng tượng...

- Đế Tử cẩn thận!

Hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên kia đều bị dọa hãi hùng khiếp vía, nhịn không được hét lớn:

- Cái kia là Sát Phạt Đại Đạo của Bạch Hàm Thi!

Bạch Hổ phương tây chủ sát phạt!

Làm Yêu thú nổi danh với thượng cổ Thanh Long, Bạch Hổ nhất tộc vốn xuất thân từ Thiên Nguyên, sát phạt chi đạo danh chấn hoàn vũ, mặc dù bởi vì quá thích giết chóc, cho nên Bạch Hổ nhất tộc không giống Thanh Long nhất tộc giao hảo với Nhân tộc, tu tập Đại Đạo của Nhân tộc, truyền xuống một phương đại tộc, hơn nữa hậu duệ thưa thớt, nhưng bất kỳ một Bạch Hổ nào, đều là tồn tại ngay cả Tiên Nhân cũng không dám khinh thường, mà Bạch Hàm Thi này, chính là đệ tử Bạch Hổ nhất tộc còn sót lại không nhiều, mặc dù hắn không giống Đại La Kim Tiên khác, chỉ tu thành một Đại Đạo, nhưng lực lượng vượt xa Đại La Kim Tiên bình thường, thậm chí ngay cả Tiên Tôn cũng không có nắm chắc bắt lấy hắn!

Thường xuyên có người nói, Bạch Hổ trưởng thành quá chậm, nếu sớm tu thành Sát Phạt Đại Đạo, như vậy chỉ sợ hắn ở sau khi Thiên Đình phá diệt, trong đoạn thời gian Tiên Vương bội xuất, cũng sẽ xông ra một phen cơ nghiệp, được người tôn là Tiên Vương!

Đồng dạng tu thành Đại Đạo, nhưng hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên cộng lại, ở trước mặt người ta cũng sống không quá ba cái hô hấp...

Cái này giống như Trúc Cơ cảnh, nhưng đan tu so sánh với chiến tu, thực lực căn bản không ở một cấp bậc!

- Tới tốt lắm!

Mà lúc này, trên mặt Phương Hành mang theo Thanh Hồ Quỷ Diện, bỗng dưng quát to một tiếng.

Sau đó, ở sau lưng hắn, hai cánh to lớn do pháp tắc vô tận huyễn hóa ra, đột nhiên giương rộng, cũng theo đôi cánh này xuất hiện, khí cơ trên người hắn liên tiếp tăng vọt, lực lượng cuồng bạo khó mà hình dung dâng lên, đột nhiên vỗ về phía Bạch Hàm Thi, chỉ nghe "Soạt" một tiếng, hai cánh nổ nát, thân hình Phương Hành bay ra sau, áo choàng kéo thành một đường thẳng!

Mà Bạch Hàm Thi nhìn như thế không thể đỡ, thế mà cũng bị đâm dừng lại, đây quả thực khiến người ta khó có thể tưởng tượng, mặc dù bây giờ hắn chịu một đao, trong cơ thể lại có Đế Lưu Tương làm loạn, thực lực không còn một nửa, nhưng vẫn cực kỳ đáng sợ, chẳng ai ngờ tới, vị Đế Tử trong truyền thuyết căn bản không có đột phá Đại La Kim Tiên kia, lại đỡ được một kích này của hắn, không có bị hắn đụng nát, trái lại dựa thế ngã ra ngoài, uẩn nhưỡng đao ý!

- Bạch Hàm Thi còn dám hành hung, nhận lấy cái chết!

Hai vị Tiên Quân kia tự nhiên không dám chậm trễ, vội vàng vọt lên, vận chuyển Đại Đạo trấn áp xuống.

Ở dưới đại trận áp chế, trước người bọn họ hiển hóa ra đạo đạo tiên quang, giống như hai cự long, một cái mang theo thanh huy như ánh trăng, tựa hồ xoắn nát một vầng trăng sáng, quang mang sáng trong từ trên cửu thiên rơi xuống, một cái mang theo liệt nhật rực rỡ, từ phương đông bay lên giữa bầu trời, nhìn xuống hết thảy, hai loại ý cảnh, hai đầu Thương Long, dưới tâm ý của bọn hắn chỉ dẫn, xoay quanh ở giữa không trung, ôm theo tiên uy hung hăng đánh về phía Bạch Hàm Thi...

- Là các ngươi muốn chết!

Bạch Hàm Thi cũng nổi giận, Sát Phạt Đại Đạo tùy tâm sở dục, càn quét tứ phương.

Chỉ nghe rầm rầm rầm, Đại Đạo của Bạch Hàm Thi giống như hóa thành Bạch Hổ, căn bản không có đẹp như ý cảnh Đại Đạo của hai vị Tiên Quân, chỉ có thiết huyết và sát phạt vô tận, cơ hồ là trong nháy mắt liền cùng hai Đại Đạo đụng vào nhau, sau đó chỉ thấy mặt trăng bị xé nát, liệt nhật bị đụng nổ, hết thảy huyễn tượng tiêu thất, quanh người hai vị Tiên Quân, tiên uy hiển hoá ra lĩnh vực cũng biến mất, Bạch Hàm Thi vọt thẳng đến trước mặt bọn hắn, song chưởng đánh ra ngoài!

Phốc…

Hai vị Tiên Quân vội vàng thối lui, nhưng vẫn có một người chậm nửa nhịp, bị chưởng phong của Bạch Hàm Thi quét trúng, phun ra một ngụm máu tươi.

- A...

Lúc này, trong hành lang hai bên đại điện, có một Tiên Nhân mặc áo đỏ vọt ra, thảm liệt kêu to, khí cơ hỗn loạn, nhục thân không ngừng vỡ ra đạo đạo huyết ấn, rõ ràng là tẩu hỏa nhập ma, tên Huyết Thần Vệ này tu vi quá thấp, bị ba vị Đại La Kim Tiên đấu pháp cuốn ở bên trong, sau khi huyễn tượng Đại Đạo vỡ vụn, ý cảnh ảnh hưởng đến hắn, mà đạo tâm của hắn lại không kiên định, lập tức phá hỏng Đạo Cơ, loạn thần hồn, trực tiếp điên rồi, mà cái này chính là cái giá phải trả khi Tiên Nhân bình thường tham dự vào đại chiến bực này!

- Sưu sưu sưu sưu…

Thế nhưng ở trong nháy mắt đó, trong góc khác của hành cung, dưới nền đất, trong hư không, liên tiếp không ngừng có Huyết Thần Vệ lao đến, tay cầm tiên kiếm dị bảo, hung hăng giết về phía Bạch Hàm Thi, ngay cả những Huyết Thần Vệ giấu ở chung quanh, vào lúc này cũng không tiếc bất cứ giá nào vọt ra, dùng hết tất cả biện pháp lao về phía Bạch Hàm Thi, bọn hắn đều là tử sĩ, vào lúc này không tiếc bản thân, biết rõ Bạch Hàm Thi tu vi cao thâm, mình đi lên chính là muốn chết, nhưng vẫn không chút do dự vọt lên...

- Sâu kiến!

Bạch Hàm Thi một kích đánh lui Đế Tử, hai vị Tiên Tôn, chính là thời điểm hung tính đại phát, sao có thể để những Huyết Thần Vệ này vào mắt, song chưởng giao thoa, sau đó đột nhiên tách ra, trong chốc lát Sát Phạt Đại Đạo càn quét bốn phương, những Huyết Thần Vệ kia căn bản chưa vọt tới trước người hắn, đã bị Sát Phạt Đại Đạo xé nát, thần hồn câu diệt, tàn linh không còn, thật giống như sâu kiến chịu chết, nhưng để cho người ta không nghĩ tới là, hết lần này tới lần khác cũng vào lúc đó, ngực của Bạch Hàm Thi lại đau xót kịch liệt...

Lại là đao ý của Khi Thiên Bá Man Đao, lần nữa xâm nhập nhục thân, thế mà ảnh hưởng để hắn phân thần một lát!

Cũng trong nahy1 mắt đó, thình lình có hai ba tên Huyết Thần Vệ vọt tới bên cạnh, tay cầm đao kiếm đâm mãnh liệt!

Rắc rắc rắc…

Một thanh tiên đao, hai thanh tiên kiếm trực tiếp vỡ nát, binh khí của bọn hắn căn bản không gây thương tổn được Kim Thân của Bạch Hàm Thi.

Chỉ có ngọc câu của một người, dường như là một kiện dị bảo, trực tiếp đâm vào vết thương cũ trên ngực Bạch Hàm Thi, sau đó thuận thế kéo một cái, nhất thời vết thương kia lại lớn hơn mấy phần...

Rống...

Bạch Hàm Thi vừa giận vừa vội, bỗng nhiên hổ to, lực lượng Đại Đạo bộc phát, ba tên Huyết Thần Vệ xích lại gần bên cạnh hắn tới bị xé thành mảnh nhỏ, ngay cả ngọc câu cũng bị chấn thành ngọc phấn...

- Đế Lưu, ngươi muốn giết ta, nói nghe thì dễ?

Hắn bỗng nhiên kêu lớn, tựa hồ chút thương thế kia chọc giận hắn, giận dữ như điên, trong mắt tinh quang bạo phát, hung hăng nhìn về phía Phương Hành, mang theo mùi máu tanh nồng đậm:

- Hôm nay, dù bản tọa liều đến bản nguyên bị hao tổn, bế quan ba mươi năm dưỡng thương, cũng nhất định phải ăn ngươi ...

- Xoạt!

Sau tiếng rống to, hắn giơ lên song chưởng, lực lượng sát phạt ngưng tụ tới mạnh nhất!

Trong sát na đó, hắn từ bỏ áp chế vết thương ở ngực và Đế Lưu Tương trong cơ thể, muốn tập trung hết thảy lực lượng đánh giết Phương Hành!

- Ha ha, con hổ trắng này thật lợi hại, hắn không giống Ma Chủ và Thanh Tà Tiên Vương tu thành mấy Đại Đạo, hỗ trợ tương giao, lại tu luyện một Đại Đạo duy nhất đến cực hạn, chủ trương sát phạt, hung uy khó lường, Đại Đạo có 3000, trên lý luận đều là giống nhau, mỗi người lĩnh hội Đại Đạo có sâu có nông, cũng không phải ai lĩnh ngộ Đại Đạo đều giống nhau, hơn nữa không phải mỗi một loại Đại Đạo đều thích hợp chém giết đấu pháp, bởi vậy đa số Đại La Kim Tiên không có dùng chiến lực tăng trưởng, nhưng Bạch Hàm Thi lại khác, hắn tu ra Đại Đạo, trời sinh chính là vì sát phạt, chỉ dựa vào hung uy mà nói, trong 3000 Đại Đạo có thể sắp xếp mười vị trí đầu...

Trong lòng hắn âm thầm nghĩ, nhưng đối mặt với khí thế hung ác của Bạch Hàm Thi, ánh mắt lại dần dần lãnh khốc.

- Khó trách bao quát Bạch Hàm Thi ở bên trong, tất cả mọi người không ai cho rằng ta có lá gan giết hắn, bởi vì bản lĩnh của Bạch Hàm Thi rất kinh người, đừng nói Đế Tử chưa tu thành Đại La Kim Tiên như ta, xem như đến mấy Đại La Kim Tiên, cũng không giết được hắn!

- Chỉ bất quá, bọn hắn không nghĩ tới chính là...

Bạch Hàm Thi lao đến, Phương Hành lại nhẹ nhàng nâng tay, điểm vào mi tâm của Thanh Hồ Quỷ Diện, lập tức có thần quang quỷ dị từ mi tâm bắn ra, như một quỷ nhãn, quang mang âm trầm yếu ớt sáng lên:

- ... Ta có Thanh Hồ Quỷ Diện!

Trong hai lỗ thủng của mặt nạ, ánh mắt của hắn tinh quang tỏa sáng, chiến ý ngập trời.

- Mượn nhờ cái này, ta có thể mượn dùng Tiên Vương Đại Đạo, vừa vặn có thể giết Yêu tộc phản nghịch Bạch Hàm Thi, bằng không mà nói...

Hắn bỗng nhiên cười lạnh, thầm thở dài nói:

- ... Ta phải bại lộ thực lực chân chính rồi!

Chương 1710: Của ta vẫn là của ta

Thanh Hồ Quỷ Diện này đến tột cùng là vật gì, thực khó mà một lời nói rõ ràng, đối với bọn tiểu hồ ly mà nói, nó là tín vật cất giấu truyền thừa của Thanh Khâu Hồ Vương, mà đối với lão Phượng Hoàng ở Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên mà nói, lại là chìa khoá mở ra Yêu Mạch cuối cùng, nhưng ở trong lòng Phương Hành, Thanh Hồ Quỷ Diện chỉ có một công dụng, chính là dị bảo có thể tăng lên chiến lực của mình.

Ở trước kia, hắn biết chỉ cần mang nó lên, tiêu hao tiên tinh, là có thể thu hoạch được lực lượng cường đại, bây giờ hắn đã minh bạch, này trên thực tế là mượn lực lượng Đại Đạo của tàn hồn trong mặt nạ, mà bây giờ, bằng tu vi của hắn, ngay cả tiên tinh cũng không cần, có thể trực tiếp mượn lực lượng của tàn hồn, từ trình độ nào đó, đây chính là Tiên Danh trên Thiên Nguyên Phong Thần Bảng, đeo mặt nạ lên, mượn tới Đại Đạo chi danh của Tiên Vương!

Mà bây giờ, hắn mượn tàn hồn của Thanh Khâu Hồ Vương, chém giết Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi!

Ầm ầm!

Trong nháy mắt, Phương Hành lập tức cảm nhận được trải nghiệm khác biệt trước kia, tựa hồ mang lên mặt nạ này, mình sẽ thấy một loại nhân sinh khác, cảm nhận được Đại Đạo của một người khác, có được trí tuệ của một người khác!

Cũng trong sát na đó, hắn cảm thấy trong cơ thể mình có lực lượng pháp tắc vô tận, tựa hồ tìm được một chỗ tháo nước...

Bản thân hắn vốn có lực lượng pháp tắc vô tận, đáng sợ đến người bình thường khó có thể tưởng tượng, chỉ là hắn không có tu thành

Đại Đạo, không thể phát huy ra loại tiềm lực kia mà thôi, bây giờ theo Đại Đạo trong Thanh Hồ Quỷ Diện, tìm được phương pháp phát huy!

Rống...

Theo một tiếng hổ gầm kinh thiên triệt địa, Bạch Hàm Thi đã mang lực lượng Đại Đạo lao đến, Sát Phạt Đại Đạo quấn ở bên người, giống như một mãnh hổ to lớn từ trên trời giáng xuống, bám vào trên người hắn, sau đó giết về phía Phương Hành, thế nhưng lúc này, đối mặt với Bạch Hàm Thi khí thế hung ác, không thể chống cự, Phương Hành lại xoay người, trên mặt mang Thanh Hồ Quỷ Diện, nhìn tựa như một con hồ yêu không lộ vẻ gì, Huyết Phi Phong bị động tác xoay người vung đến rầm rầm rung động...

Khi Thiên Bá Man Đao trong tay hắn giương lên...

Đối ứng với đó là khí tức và tiên khí trên người, ở sau lưng hắn tạo thành một nam tử to lớn, nam tử kia mặc áo xanh, cực kỳ tuấn mỹ, không nói một lời, cũng xoay người qua, ngón tay nhẹ nhàng nhấc lên, sau đó thẳng tắp nhấn về phía Bạch Hàm Thi...

Mà Khi Thiên Bá Man Đao trong tay Phương Hành, cũng theo một chỉ kia, bổ về phía Bạch

Hàm Thi!

- Ngươi vốn là người ta sùng bái nhất khi còn nhỏ, về sau càng trở thành sư phụ của ta, chỉ điểm ta tu hành...

Khi Bạch Hàm Thi nhìn thấy bóng người áo xanh kia, giống như trong nháy mắt mất khống chế, bi thương kêu lớn, có thể nhìn ra sợ hãi và không cam lòng trong mắt, lực lượng sát phạt mạnh hơn mấy phần, cơ hồ là mặc cho Đế Lưu Tương phá hủy ở trong kinh mạch, mặc cho Khi Thiên Bá Man Đao phá hư nhục thân của mình, chỉ cầu lực lượng mạnh nhất gia trì đến trên Sát Phạt Đại Đạo, hung hăng rống lên:

- ... Nhưng vì sao ngươi muốn ta phải chết?

Oanh!

Sát Phạt Đại Đạo cùng Khi Thiên Bá Man Đao trong tay Phương Hành va chạm, phát ra thanh âm va chạm kịch liệt.

Tàn phiến Đại Đạo vô hình vẩy ra ngoài, xé rách từng mảnh hư không, giống như vô số tia chớp màu đen.

Mà kết quả va chạm, là cân sức ngang tài!

Sát Phạt Đại Đạo của Bạch Hàm Thi rất đáng sợ, Khi Thiên Bá Man Đao trong tay Phương

Hành cũng không có vỡ vụn!

Mặc dù lực lượng của Khi Thiên Bá Man Đao yếu hơn Sát Phạt Đại Đạo không ít, nhưng một đao kia của hắn, giống như cực kỳ chuẩn xác giết vào nhược điểm của Sát Phạt Đại Đạo, tựa như trảm ở chỗ bảy tấc, suy yếu uy lực của thần thông!

- Ta bất quá là muốn sống mà thôi...

Bạch Hàm Thi một kích không trúng, không chút nghĩ ngợi, kích thứ hai hung hăng đánh qua, trong miệng hét lớn.

Phương Hành cũng cắn răng, lần nữa vung đao chém tới!

- Thiên hạ sinh linh, ai không cầu sinh, vì sao hết lần này tới lần khác đến thời điểm ta cầu sinh, chính là sai lầm?

- Chẳng lẽ ta không làm sự tình kia, Yêu vực có thể tiếp tục kéo dài sao?

- Ta bất quá là đẩy nhanh tốc độ hủy diệt của nó, vì sao ngươi quyết phải giết ta?

Lúc này Bạch Hàm Thi lộ ra hung tính, hung uy liên tiếp bùng lên, trong miệng cũng hét lớn, mà thời điểm hắn phát tiết hét lớn, đã không biết cùng Phương Hành đấu bao nhiêu thức, Sát Phạt Đại Đạo được hắn phát huy vô cùng tinh tế, có lực lượng xé trời, nhưng hết lần này tới lần khác ở trước Khi Thiên Bá Man Đao, Sát Phạt Đại Đạo tựa như cự long bị hàng phục, mặc dù ẩn chứa thần uy vô tận, nhưng hết lần này tới lần khác không phát huy ra được, chỉ ỷ vào thiên tính cường đại, mới ở dưới Khi Thiên Bá Man Đao đau khổ chèo chống mà thôi!

Mà ở trong quá trình này, chung quanh vẫn có một ít Huyết Thần Vệ tùy thời xuất thủ, nhưng bọn hắn đã tìm không thấy cơ hội, ở dưới cảnh giới cỡ này ác chiến, bọn hắn cơ hồ khẽ dựa gần, chính là kết cục thân tử đạo tiêu, chỉ có thể tận khả năng lui ra xa, để tránh bị dư ba cuốn lên, xé thành mảnh nhỏ, ngay cả hai vị Tiên Quân kia, lúc này cũng chỉ có thể ở xa xa tế lên Pháp Bảo, từ bên cạnh thỉnh thoảng tiến công!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Trong lúc ác chiến, càng thêm thống khổ là đám tiên thị ở xung quanh hành cung bày ra đại trận thủ hộ, bọn hắn khống chế đại trận, bảo đảm hành cung nằm ngoài Cực Nhạc Thiên, không cho người phát hiện bên trong đang xảy ra chuyện gì, nhưng trong đại trận ác chiến, dư ba không ngừng quét ra, để bọn hắn thừa nhận áp lực cường đại, mỗi lần dư ba đụng vào đại trận, thân hình của bọn hắn sẽ run rẩy một cái, giống như tiếp nhận trọng kích!

Phốc...

Sau mấy lần, đã có người tu vi yếu kiềm chế không nổi, phun ra máu tươi!

Mùi máu tanh nồng đậm, dần dần tràn ngập ra...

Mà lúc này trong hành cung, sau khi cùng Bạch Hàm Thi đấu mười mấy hiệp, ngay cả Phương Hành mang theo Thanh Hồ Quỷ Diện cũng cảm giác có chút lực bất tòng tâm, con Bạch Hổ này rõ ràng là ráng chống đỡ lấy thương thế ác chiến, nhưng hết lần này tới lần khác càng đánh càng hăng, tựa hồ có lực lượng vô tận, mà hắn dù sao cũng là đi mượn lực lượng, vận chuyển có trì trệ, mắt thấy sắp chống đỡ không nổi, bị Bạch Hàm Thi đánh sụp, Bạch Hàm Thi cũng phát hiện điểm này, hung tính đại thịnh, cười ha ha, bỗng nhiên lớn rống lên.

- Lão già, dù sao ngươi cũng đã chết rồi, vô luận là khi còn sống mạnh bao nhiêu, ngươi bây giờ, Đại Đạo lại còn bao nhiêu trí tuệ?

Rống...

Hắn lại vận chuyển lực lượng Đại Đạo, muốn xông về phía Phương Hành.

- Đế Tử...

Hai vị Tiên Quân kia ý thức được nguy hiểm, bị dọa đến tâm thần rung động, liều mạng kêu to.

Nhưng lúc này, chỉ nghe "Phốc" "Phốc" hai tiếng, Bạch Hàm Thi vừa mới nhấc lên hung uy, đột nhiên tiêu tán!

Mà Phương Hành rõ ràng không có xuất thủ, hắn đã lảo đảo mấy bước, chán nản lui lại...

Hai vị Tiên Quân cùng đám Huyết Thần Vệ kinh ngạc nhìn lại, mới phát hiện ở trên ngực, trên lưng, thình lình xuất hiện hai vết thương đáng sợ, phảng phất như có lực lượng gì từ bên trong nổ ra, ngưng thần tưởng tượng, bọn hắn mới minh bạch, nguyên lai là Đế Lưu Tương và đao khí Khi Thiên Bá Man Đao, Bạch Hàm Thi vốn vì trấn áp thương thế, vận chuyển phần lớn tiên khí ở trong cơ thể, nhưng sau đó hắn vì muốn sớm giết Đế Tử, không để ý vết thương, cưỡng ép nhấc lên tất cả tiên uy đấu pháp...

Nhưng hết lần này tới lần khác, thực lực của Đế Tử nhà mình ngoài dự liệu, lại cùng đối phương đấu mười mấy hiệp, không có dấu hiệu thất bại, trái lại đánh hắn nội thương ngoại thương phát tác,cuối cùng đột phá cực hạn, tạo thành trọng thương không thể vãn hồi...

Loại thương thế này, tuyệt đối không thua hai kích toàn lực của Tiên Tôn!

Vừa rồi Bạch Hàm Thi còn hung tính vô biên, đột nhiên trở nên tinh thần sa sút, kéo dài hơi tàn...

- Nhân lúc hắn bệnh, đòi mạng hắn!

Phương Hành quát to, vung vẩy Khi Thiên Bá Man Đao xông tới.

Hai vị Tiên Quân cũng phản ứng lại, thi triển Đại Đạo, Pháp Bảo, hung hăng đánh về phía Bạch Hàm Thi.

Đám Huyết Thần Vệ một mực tiềm phục ở chung quanh chờ cơ hội, cũng nhao nhao vọt ra, giống như vô số cái bóng đánh tới...

- Rống...

Bạch Hàm Thi đã bị thương nặng, nhưng thời khắc sinh tử nguy cấp, hắn há miệng rống to, tiếng hổ khiếu chấn động bốn phương, vận chuyển khí lực còn lại lui về phía sau, đâm bốn năm tên Huyết Thần Vệ sụp đổ, lại đâm

Pháp Bảo của một vị Tiên Quân rơi xuống đất, một vị Tiên Quân khác không kịp né tránh, bị hắn đụng đến trước người, lúc muốn trốn đã bị hắn ôm chặt lấy, a ô gặm nửa cái đầu, tình cảnh làm cho người buồn nôn, hung hãn đến để cho người ta nhịn không được run rẩy...

Chỉ là sau đó, Khi Thiên Bá Man Đao đã chém tới, trực tiếp chém nát tên Tiên Quân bị hắn ôm vào lòng, cuối cùng bổ tới trên người Bạch Hàm Thi, Bạch Hàm Thi bị chém bay ra ngoài, đụng nát đại môn, lại như một viên sao băng bay ra ngoài, va vào đại trận, chỉ nghe ầm ầm, đại trận lay động, không biết có bao nhiêu tiên thị dùng tính mệnh trấn áp đại trận miệng phun máu tươi, cơ hồ chống đỡ không nổi!

Mà Bạch Hàm Thi tự nhiên cũng không tốt đẹp gì, trong ngoài khốn đốn, nhục thân sụp đổ hơn phân nửa, lại bị đao khí của Phương Hành quét trúng, bảo vật lúc đầu bị hắn dùng thần thông thu vào tay áo cũng rơi ra, hắn thì người đầy máu tươi trượt ở trên mặt đất, mắt hổ gắt gao nhìn một cái hồ lô, đáy mắt giống như cực kỳ hối hận, trong miệng phun máu:

- Ngươi... Ngươi dùng một hồ lô Đế Lưu Tương... Đổi ta một mạng...

- Đế Lưu Tương vẫn là của ta...

Phương Hành cúi đầu nhìn lướt qua, nhặt hồ lô kia lên, tiếp tục đi về phía Bạch Hàm Thi, xách đao chỉ hắn...

- ... Nhưng mạng của ngươi đã không phải của ngươi!

Th?i gian: 00 : 03 : 25

Chương 1711: Vây Nguỵ cứu Triệu

Đế Lưu Tương vẫn là của ta!

Nhưng mạng của ngươi đã không phải của ngươi...

Rất khó hình dung tâm tình tuyệt vọng của Bạch Hàm Thi khi nghe được câu nói này!

Hắn rơi xuống tình cảnh này có thể quy tội cho rất nhiều nguyên nhân, tỉ như mình còn chưa lấy được một miếng huyết nhục Thái Tuế liền nghe lời Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân, độc thân xâm nhập Cực Nhạc Thiên làm thuyết khách, tỉ như nói Thanh Khâu Hồ Vương chết đi tám trăm năm còn không chịu buông tha mình, tỉ như nói mình đánh giá thấp lá gan và thực lực của vị Đế Tử Đại Xích Thiên này...

Nhưng cuối cùng vẫn là bởi vì Đế Lưu Tương, nếu không phải Đế Tử Đại Xích Thiên đưa mình nửa hồ lô Đế Lưu Tương, như vậy mình tuyệt đối sẽ không nảy lên suy nghĩ gặp đối phương, nếu không phải vừa vào hành cung, thấy được chén Đế Lưu Tương thuần túy kia liền sinh ra tham niệm, cũng sẽ không thân trúng “kịch độc”...

Thật buồn cười, mình đường đường là Đại Ngục Thiên Ma Chủ, một trong sáu đại ma đầu của Tam Thập Tam Thiên, thế mà bởi vì nửa hồ lô Đế Lưu Tương mà choáng váng, kết quả bị một Đế Tử ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không phải bức đến mức độ này...

Cho nên hắn mới sinh ra một ý nghĩ, vị Đế Tử này là dùng nửa hồ lô Đế Lưu Tương đổi mạng của mình!

Nhưng bây giờ vị Đế Tử kia nói, trong nháy mắt phá tan tất cả lý trí của mình...

Đế Lưu Tương vẫn là của người ta, bất quá là dạo qua một vòng ở trong tay mình mà thôi!

Buồn cười, hoang đường...

Ngay cả người phản bội Yêu tộc, phản bội sư tôn mình cũng có thể sống rất tốt như Bạch Hàm Thi, vào lúc này cũng nhịn không được nghĩ, nếu mình chết ở đây, tương lai người khác nói đến nguyên nhân cái chết của mình, kia chẳng phải chê cười vạn năm?

Suy nghĩ bực này, để trái tim của Bạch Hàm

Thi co thắt...

- Đồ nhi, đầu hổ đã chuẩn bị xong, đến cắt đi...

Phương Hành không để ý suy nghĩ trong lòng hắn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Bạch Hàm Thi, trầm thấp phân phó.

- Tuân lệnh sư phó!

Ở phía sau Phương Hành, đám tiểu hồ ly được bảo hộ rất tốt rốt cục lớn gan hơn, nhỏ giọng đáp ứng, đi lên phía trước.

- Thế mà phái sâu kiến tới giết ta...

Trong lòng Bạch Hàm Thi như có lửa đốt, chỉ là trên người mệt mỏi không có khí lực.

Một cảm giác tuyệt vọng xông lên ở trong lòng hắn.

- Đế Tử điện hạ, có thể hiện thân gặp mặt hay không?

Nhưng lúc này, bên ngoài hành cung, bỗng nhiên có một thanh âm nhàn nhạt vang lên, từ thanh âm này có thể xuyên thấu đại trận, tiến vào hành cung đến xem, đối phương đã vận chuyển thần thông, mà nghe thanh âm kia, chính là của Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, chúng tu trong hành cung đều giật mình, thần sắc có chút âm trầm, không nghĩ tới ở thời điểm then chốt này, Mạc Si Nhi lại tới...

Mà Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi, trên mặt lại hiện ra vẻ vui mừng, đáy mắt nổi lên thần thái!

- Mạc Si ngửi được nơi đây có mùi máu tươi nồng đậm, lo lắng Đế Tử an nguy, chuyên tới thỉnh an, xin hiện thân gặp mặt...

Thấy trong hành cung không có trả lời, Mạc Si Nhi cau mày, lần nữa nói một câu.

Đến lúc này, đám người Phương Hành mới hiểu vì sao nàng bị hấp dẫn tới, vì phục sát Bạch Hàm Thi, Đại Xích Thiên đã vận dụng tất cả nội tình, lại ném vào không biết bao nhiêu nhân mạng, mới bày xuống một đại trận, ngăn cách hành cung, độc thành thiên địa, như vậy trừ khi đại trận bị phá, nếu không coi như bên trong phá thiên, bên ngoài cũng sẽ không cảm giác được, theo lý thuyết sẽ không bị Mạc Si Nhi phát hiện, nhưng bọn hắn không ngờ tới là, Bạch Hàm Thi quá lợi hại, trong ác đấu dư uy lan ra, những tiên thị trấn áp đại trận bị chấn động đến nôn huyết, khiến cho xung quanh hành cung mùi máu tươi dày đặc, giống như chiến trường...

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, chính là bị mùi máu tanh hấp dẫn tới!

Nói thật, sở dĩ nàng đến, là bởi vì lo lắng Đế Tử Đại Xích Thiên xảy ra chuyện...

- Mạc Đại tiên tử cứu ta...

Trong hành cung, bởi vì Mạc Si Nhi giáng lâm, làm mọi người nao nao, Bạch Hàm Thi đột nhiên ngưng tụ khí lực toàn thân, kêu to một tiếng, cùng lúc đó, nhục thân hắn nổ tung, huyết mạch thiêu đốt, một loại thần thông không thua gì một kích toàn lực của hắn bắn ra, xé mở một lỗ hổng trên đại trận, càng có lực lượng cường hoành vọt về phía Phương Hành và đám tiểu hồ ly, làm cho Phương Hành không thể không vận chuyển Huyết Phi Phong, hóa thành huyết hải ngăn ở trước người...

Sau đó có một đạo linh quang hình dáng Tiểu Bạch Hổ chui ra ngoài!

- Ma đầu này thật lợi hại, thế mà liều mạng tự hủy nhục thân cũng muốn sống sót...

Liếc thấy một màn này, vị Tiên Quân còn sót lại kia cũng không nhịn được kinh hô.

Nếu là tự bạo bình thường, há có thể xé mở đại trận này?

Bạch Hàm Thi sắp chết đến nơi, nghe được thanh âm của Mạc Si Nhi, thế mà trong tuyệt vọng sinh ra hi vọng, tự bạo nhục thân cùng tất cả tu vi, xé mở đại trận, sau đó Chân Linh ôm theo Đại Đạo chạy ra ngoài, có chút tương tự phương pháp Thanh Tà Tiên Vương chạy trốn năm đó, một khi làm như vậy, trả giá rất đáng sợ, tu vi sẽ hoàn toàn biến mất, bản thân cũng không có sức phòng ngự gì, chỉ là may mắn sống sót mà thôi!

Bất quá hắn vẫn không bỏ được hủy đi Đại Đạo của mình, có Đại Đạo này, tương lai nếu tìm được thân thể thích hợp, thậm chí chuyển thế đầu thai, ở dưới Đại Đạo phụ tá, hắn có thể làm ít công to, tiến cảnh tu hành một ngày vạn dặm!

Đương nhiên, sở dĩ hắn chịu làm như vậy, là bởi vì hắn tin tưởng Mạc Si Nhi sẽ cứu mình!

Mặc dù hắn và Mạc Si Nhi là tử địch ngàn năm, thế nhưng bây giờ dù sao cũng là ở trên địa bàn của Cực Nhạc Thiên, nếu mình chết, Mạc Si Nhi trốn không thoát liên quan, Đại Thương Thiên vì mặt mũi cũng tốt, mượn cơ hội náo sự cũng tốt, đều sẽ không bỏ qua Mạc Si Nhi, cho nên hắn tin tưởng, chỉ cần linh quang của mình chạy ra ngoài, như vậy Mạc Si Nhi nhất định sẽ bảo vệ mình, ngăn cản vị Đế Tử Đại Xích Thiên này tiếp tục đuổi giết!

- Ngươi nghĩ hay lắm...

Nhưng trong sát na đó, Phương Hành đuổi theo, đao ý của Khi Thiên Bá Man Đao tăng vọt.

- Mạc Đại tiên tử cứu ta...

Linh quang của Bạch Hàm Thi chạy trốn tới giữa không trung, gào khóc kêu to, trong lúc cấp thiết quét qua, muốn lao về phía Mạc Si Nhi, thế nhưng đến ngoài trận, hắn thình lình phát hiện, lúc này Mạc Si Nhi đang ở phương bắc, mà mình lại chạy về phía nam, muốn vòng về phía Mạc Si Nhi, lại phát hiện vị Đế Tử kia đã cầm đao chạy tới, dọa đến hắn hồn phi phách tán, hiện tại hắn chỉ còn lại thần hồn, ngay cả một đao của Đế Tử kia cũng gánh không được, không dám để đối phương cận thân, vội vàng chạy trốn về hướng nam...

Một bên trốn, một bên gào khóc, đối với Đại Ngục Ma Chủ mà nói, này thật sự là sự tình trước đó chưa từng có!

- Cái gì?

Lại nói Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, vốn bởi vì lo lắng Đế Tử Đại Xích Thiên an nguy mới tới xem, sở dĩ mùi máu tanh có khả năng hấp dẫn nàng đến, là bởi vì vị Đế Tử này thân phận tôn quý, hết lần này tới lần khác tu vi lại yếu, nàng thật rất sợ hắn ở Cực Nhạc Thiên xảy ra chuyện gì, để cho mình chịu không nổi, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, nhìn thấy lại là một màn hoàn toàn khác, vị Đế Tử kia đang xách đao chém người, thần hồn chạy trốn kia... lại là Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi?

- Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy một màn này, Mạc Si Nhi run lên, chỉ cảm thấy khó có thể tin.

Vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không tu thành, hắn làm sao có bản lãnh này, đuổi giết Bạch Hàm Thi chạy loạn khắp nơi?

Theo lý thuyết trái lại mới hợp lý!

- Mạc tỷ tỷ, nếu như Bạch Hổ Quân chết ở Cực Nhạc Thiên, quả thực sẽ rất phiền phức, còn không xuất thủ cứu giúp?

Thế nhưng lúc này, xa xa bỗng nhiên có một thanh âm vội vã vang lên, trầm giọng quát lớn, chính là vị Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên hiện thân, nàng rõ ràng đã sớm nhận ra xung quanh hành cung của Đế Tử Đại Xích Thiên có huyết khí tràn ngập, chỉ là cười trên nỗi đau của người khác, ước gì Đế Tử Đại Xích Thiên kia xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bởi vậy một mực núp trong bóng tối tra nhìn, đợi đại trận tan vỡ, thần hồn của Bạch Hàm

Thi trốn thoát, Đế Tử kia lại truy sát ở phía sau, mới giật mình hiểu ra là chuyện gì...

Gặp xui xẻo không phải vị Đế Tử kia, mà là Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi?

Hắn làm sao có thể giết được Bạch Hàm Thi?

Bạch Hàm Thi là làm sao chạy tới hành cung của vị Đế Tử kia?

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nghĩ mãi mà không rõ, nhưng nàng lại phát hiện một vấn đề, nếu Bạch Hàm Thi chết ở Cực Nhạc Thiên, chuyện kia sẽ rất phiền toái, không chỉ Cực Nhạc Ma Chủ sẽ bị bức phải quy thuận Đại Xích Thiên, mình cũng khó thoát khỏi liên quan!

Bởi vậy nàng phản ứng càng nhanh, nổi nóng khuyên Mạc Si Nhi cứu giúp!

Mà ở sau lưng nàng, mấy lão đầu trầm mặc không nói sớm đã xông ra ngoài!

Giống như bốn viên lưu tinh, trong chớp mắt tê thiên liệt địa, chạy thẳng về phía Đế Tử Đại Xích Thiên đang truy sát Bạch Hàm Thi...

- Đế Lưu điện hạ xin thu tay lại...

Trải qua nhắc nhở, Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi cũng phản ứng lại, không kịp trả lời, trực tiếp xông ra ngoài, trong miệng hét lớn, khuyên Phương Hành thu tay lại, nhưng thân hình của nàng còn nhanh hơn thanh âm, cái sau vượt cái trước, cơ hồ là trong nháy mắt, một đạo hồng quang như mộng ảo vượt qua bốn trưởng lão của Thái Huyền Thiên, lao thẳng về phía Đế Tử Đại Xích Thiên.

- Ha ha, nếu có thể thu tay, ngay từ đầu cần gì phải xuất thủ?

Nghe nàng gọi, Phương Hành lại bỏ mặc, sâm nhiên cười một tiếng, chạy tới sau lưng Bạch Hàm Thi, vung đao chém xuống.

- Oanh!

Mạc Si Nhi cùng bốn trưởng lão của Thái Huyền Thiên đều kinh hãi, thấy Phương Hành không nghe, trong lúc cấp thiết cũng không lo nhiều, năm người gần như đồng thời thi triển thần thông Đại Đạo, giống như năm thần long, trước trước sau sau oanh về phía Phương Hành!

Cái này cũng là bọn họ rơi vào đường cùng, phát huy ra kế sách "vây Nguỵ cứu Triệu"!

Nếu vị Đế Tử kia còn muốn chém giết thần hồn của Bạch Hàm Thi, như vậy sẽ bị năm Đại Đạo của bọn hắn giảo sát!

- Ha ha, Đế Lưu, ngươi còn dám giết ta?

Bạch Hàm Thi nhìn thấy cảnh này, vừa mừng vừa sợ, đã nhịn không được cười phá lên.

Chương 1712: Kết cục

Cục diện trong nháy mắt diễn biến đến mức cực kỳ nghiêm trọng…

Mặc dù Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi cùng mấy vị trưởng lão Thái Huyền Thiên đều không rõ đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng bọn hắn tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi bị chém giết, nếu không sẽ dẫn phát một loạt hậu quả và phiền phức, đối với kế hoạch của bọn hắn hình thành ảnh hưởng cực lớn, bởi vậy thấy vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia khư khư cố chấp, muốn chém xuống một đao, bọn hắn không chút nghĩ ngợi, trực tiếp ra tay, dùng Đại Đạo thần thông oanh kích, muốn bức vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia thu hồi công kích, nếu không thu đao tự cứu, chính hắn sẽ bị Đại Đạo thần thông oanh sát, nếu thu đao tự cứu, thì không thể không ngồi nhìn Bạch Hàm Thi chạy trốn…

Không người nào nguyện ý lấy mạng mình đi đổi tính mệnh của một ma đầu chỉ kéo dài hơi tàn!

Đây cũng là nguyên nhân Bạch Hàm Thi cười như điên!

Chỉ là tiếng cười của hắn mới vang lên một nửa, liền im bặt mà dừng...

Bởi vì hắn phát hiện, khuôn mặt vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia căng thẳng, tiếp tục lao về phía hắn, Khi Thiên Bá Man Đao cao cao giơ lên, tiên uy ngưng tụ, sau đó gào thét chém xuống, thế mà không có ý tứ thu đao lui lại...

Cái này để Bạch Hàm Thi không có chútvui mừng, mà hoảng sợ kêu lớn:

- Đế Lưu, ngươi dám giết ta?

Ý tứ trong lời nói rất rõ ràng: Ngươi dám lấy mạng mình tới giết ta?

Phương Hành thì nhìn về phía hắn nhếch miệng cười cười, ánh mắt sâm nhiên:

- Vậy phải xem bọn hắn có dám giết ta hay không...

Ầm ầm!

Một đao kia trực tiếp rơi xuống, ở trong ánh mắt hoảng sợ của Bạch Hàm Thi, trên Khi Thiên Bá Man Đao, dương tinh thiêu đốt, càn quét tất cả ma khí trên người hắn, sau đó lưỡi đao lướt qua, giống như huyết hồ giáng lâm, trong hồ có vô số oan hồn giãy dụa gào thét, nhao nhao vồ về phía hắn, tựa hồ muốn xé nát hắn, kéo hắn vào trong hồ, cái này khiến Bạch Hàm Thi lâm vào trong tuyệt vọng, cùng lúc đó, cũng có một loại phẫn nộ tức giận bay lên, ánh mắt như kiếm nhìn về phía Phương Hành...

- Đáng giá không?

- Ngươi vì giết ta, ngay cả tính mạng của mình cũng không để ý...

- Giữa chúng ta không có huyết hải thâm cừu gì, ngươi tội gì muốn làm đến loại trình độ này?

- ... Mà ngươi, đã làm đến loại trình độ này, vậy mọi người cùng nhau đi chết đi!

Trong nháy mắt đó, thần hồn sắp phá diệt, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào Phương Hành, nhìn Đại Đạo thần thông từ phía sau hắn đánh tới, trong lòng hắn đã mất đi hết thảy khao khát, chỉ muốn nhìn vị Đế Tử kia bị Đại Đạo thần thông xé rách...

Nếu có thể cùng ngươi đồng quy vu tận, vậy cũng coi như đáng giá!

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn tính sai!

- Vì sao Đế Tử này hung tàn như thế?

Thấy dù là Đại Đạo thần thông tới trước người, Phương Hành vẫn chém xuống, Cực

Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi cùng mấy vị trưởng lão Thái Huyền Thiên sợ ngây người, cái này hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn hắn, làm sao cũng nghĩ không thông, vì sao vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia lại tùy ý để Đại Đạo thần thông đánh trúng, cũng muốn không tiếc hết thảy chém ra một đao, chẳng lẽ hắn thật muốn cùng Bạch Hàm Thi đồng quy vu tận?

Nhưng chỉ nháy mắt, bọn hắn đồng thời biến sắc...

Trơ mắt nhìn Đế Tử Đại Xích Thiên chém xuống, Đại Đạo thần thông của mình cũng sắp oanh lên người hắn, bọn hắn lại vội vàng vận chuyển toàn lực, kéo thần thông của mình về, bởi vì bọn hắn đều ý thức được một vấn đề, Bạch Hàm Thi ăn một đao kia, đã nhất định phải chết, chẳng lẽ mình còn muốn để vị Đế Tử kia chôn cùng hắn sao?

Nói đùa, vị kia là Đế Tử của Đại Xích Thiên, ai dám giết hắn?

Thứ hai, mọi người và Bạch Hổ còn không thân đến mức đó, vì giúp hắn báo thù mà chém giết một vị Đế Tử...

Sưu!

Bởi vậy cục diện biến hóa nhanh chóng!

Một đao kia của Phương Hành chém lên thần hồn của Bạch Hàm Thi, cơ hồ trong nháy mắt đảo loạn thần hồn của hắn, triệt để xóa đi linh tính, mà năm Đại Đạo thần thông sắp rơi xuống trên lưng hắn, lại ở dưới Mạc Si Nhi cùng bốn vị trưởng lão của Thái Huyền Thiên khống chế, ba đạo miễn cưỡng thu về, hai đạo khác không thu lại được, cũng bị bọn hắn cưỡng ép cải biến phương hướng, lướt qua bên người Phương Hành, sau đó đánh về phía tinh không, xa xa có thể thấy được, một mảnh tinh vực đã bị xóa đi…

Thẳng đến lúc này, Phương Hành âm thầm bắt một cái pháp ấn mới nới lỏng ra, khóe miệng cười lạnh.

Xem ra mình không cần bại lộ tu vi, đã cược thắng!

Thời điểm Bạch Hàm Thi nhìn thấy màn này, mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Phương Hành!

Vị Đế Tử này không sợ Đại Đạo thần thông uy hiếp, bởi vì hắn là Đế Tử, hắn không tin đám người Mạc Si Nhi dám giết hắn!

Mà mình, ở trong mắt hắn bất quá là một ma đầu không nơi nương tựa mà thôi, coi như hắn không tiếc hết thảy muốn chém giết mình, ai dám dùng tính mạng của hắn đến uy hiếp hắn dừng tay? Dù là Đại Thương Thiên, đoán chừng cũng chỉ ở sau đó đòi chút lợi ích lấy thể diện mà thôi...

Đã chú định sẽ không có người để ý sinh tử của mình!

Cũng chú định sẽ không có người giúp mình báo thù!

Bởi vì chân chính có khả năng làm như vậy, đã sớm ở rất nhiều năm trước, chết sạch sẽ rồi!

Ý nghĩ này khiến cho Bạch Hàm Thi ở thời điểm linh tính sắp phá diệt, đột nhiên sinh ra hối hận vô tận...

Ở trong Tam Thập Tam Thiên pha trộn lâu như vậy, hắn rốt cục sinh ra một loại cảm giác xa cách!

Ta vốn không thuộc về Lục Ma Thiên, ở chỗ này chỉ là vì tham sống sợ chết...

Ta vốn không thuộc về Tam Thập Tam Thiên, bởi vì ở trong mắt chúng tiên, ta cuối cùng chỉ là một con yêu ma...

Thế nhưng ta cũng không thuộc về Yêu tộc, bởi vì ta đã phản bội bọn hắn...

Vậy ta đến tột cùng thuộc về chỗ nào đây?

- Nếu như tương lai có người áo cơm không đủ, cầu người không nguyện, hoặc nhiều bệnh tật, hoặc nhiều hung suy, gia đình bất an, thân thuộc phân tán, hoặc nhiều tai hoạ, nhiều đến ngược thân, khi ngủ có nhiều ác mộng, chỉ cần nghe tên Địa Tạng, kiến giải vô hình, thành tâm cung kính, niệm đủ vạn lần, ác sự dần tiêu, được đến yên vui…

Lúc này Bạch Hàm Thi trải qua một phen đau khổ chạy trốn, sớm đã không biết người ở chỗ nào, chỉ thấy phía dưới chính là một mảnh nộ hải, sóng quyển cuồng triều, làm cho lòng người tuyệt vọng, cách đó không xa, là một đỉnh núi như trường kiếm màu đen trực chỉ thương khung, lại cực kỳ giống nhân sinh đau khổ, hung hiểm khó lường, càng làm cho trong lòng hắn cảm thấy mất hết can đảm, nhưng hết lần này tới lần khác vào lúc này, trên đỉnh núi đột nhiên truyền đến thanh âm tụng kinh nhàn nhạt, thanh âm từ bi bao la, thâm trầm rộng lớn, giống như ngầm uẩn bình tĩnh hỉ nhạc!

Cũng chính là kinh văn này ngoài ý muốn vang lên, khiến cho Bạch Hàm Thi ở trước khi thần hồn tiêu tán, chỉ tràn ngập tuyệt vọng, bi phẫn, sám hối, giết chóc, báo thù… thế mà bỗng nhiên sinh lòng bình tĩnh, biểu lộ trên mặt hơi cười khổ...

Sau đó hắn mang theo nụ cười khổ này, chậm rãi tiêu tán ở giữa thiên địa!

- Đại Ngục Thiên Ma Chủ, cứ thế chết đi sao?

Xa xa, đám người Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi thu hồi Đại Đạo thần thông, đều ngơ ngác nhìn đạo linh quang kia tiêu tán.

Bọn hắn biết, này đại biểu Đại Ngục Thiên Ma Chủ Bạch Hàm Thi chân chính biến mất ở giữa thiên địa!

Bình thường một vị Ma Chủ, là không dễ dàng chết như vậy, xem như đại chiến lại thảm liệt, hắn cũng có thể lưu cho mình một sinh lộ, chỉ tiếc lần này đến Cực Nhạc Thiên, hắn vì biểu hiện thành ý, tới chính là chân thân, cũng chính là nguyên nhân này, hắn liền chân chân chính chính chết ở nơi này, thần hồn tiêu tán, cái này đại biểu cho Đại Ngục Thiên Ma Chủ thật đã chết rồi!

Sáu vị ma đầu của Lục Ma Thiên, ôm đoàn sưởi ấm mấy ngàn năm, đã trải qua vô số sóng gió.

Ai cũng biết, chỉ cần trong sáu ma đầu này chết một người, Lục Ma Thiên nhất định sẽ nghênh đón đại loạn!

Bây giờ các Đế Cung đi vào Lục Ma Thiên, là bởi vì Cực Ác Ma Chủ Vạn Sầu Hải trọng thương, tùy thời có khả năng vẫn lạc, nhưng đại khái không ai nghĩ tới, Vạn Sầu Hải còn chưa chết, vị Đại Ngục Thiên Ma Chủ này đã chết sạch sẽ!

- Đế Tử điện hạ, ngươi đến tột cùng có ý gì?

Không biết sao, cùng vị Đại Ngục Ma Chủ này đấu hơn ngàn năm, nhưng Mạc Si Nhi nhìn thấy hắn hồn phi phách tán, lại có chút oán khí, có lẽ là bởi vì nàng biết, Đại Ngục Ma Chủ vừa chết, nàng vô luận như thế nào cũng không thoát khỏi liên quan, sẽ bị cuốn vào phiền phức vô tận, cũng có thể là bởi vì ở sâu trong nội tâm có chút thỏ tử hồ bi, để nàng sau khi trầm mặc nửa ngày, đột nhiên đổi sắc mặt, đạp trên hư không đi về phía Phương Hành, trong thanh âm có hận ý kìm nén không được!

- Ta có ý gì?

Phương Hành nghe vậy quay đầu lại, nhìn thấy Mạc Si Nhi tức giận, hắn cười nói:

- Ta còn có thể có ý gì, ta thấy Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên đều tặng lễ cho ngươi, ta cũng không thể tay không a, ha ha, ngươi và Bạch Hổ Quân đấu hơn ngàn năm, một mực hận hắn muốn chết, bây giờ ta lấy đầu của hắn đưa ngươi, phần đại lễ này ngươi hài lòng không?

- Ngươi... thật là đưa ta một món lễ lớn!

Mạc Si Nhi hận đến nghiến răng, đáy mắt hung quang lưu động, nhìn chòng chọc vào Phương Hành.

- Mạc tỷ tỷ, vị Đế Tử Đại Xích Thiên này đang rắp tâm hại người!

Lúc này có người đạp không bay đến, chính là Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, nàng đi tới bên người Mạc Si, ánh mắt oán hận nhìn Phương Hành, lạnh lùng quát:

- Hắn không biết dùng âm mưu quỷ kế gì, thế mà ở trước mặt chúng ta giết Đại Ngục Ma Chủ, kể từ đó, lời đồn nhất định nổi lên bốn phía, lại có mấy người sẽ tin tưởng ngươi không dính tới việc này? Lại có ai tin tưởng Thái Huyền Thiên ta không trộn lẫn trong đó? Đáng hận, không nghĩ tới Đế Tử Đại Xích Thiên danh chấn Tam Thập Tam Thiên, lại là một tiểu nhân hèn hạ, hắn không để ý đại cục chém Bạch Hổ Quân, kỳ thật là đang buộc Mạc tỷ tỷ không thể không quy thuận Đại Xích Thiên, cũng là giội nước bẩn lên đầu Thái Huyền Thiên ta, làm chúng ta và Đại Thương Thiên xích mích, ngươi ngàn vạn lần không thể trúng kế...

- Ngươi biết cái...

Phương Hành lạnh lùng nhìn về phía Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, há mồm nói.

- Ngươi im miệng!

Nhưng lời còn chưa nói hết, vị Đế Tử phi kia sắc mặt đại biến, hét lên một tiếng, ngăn cản hắn nói tiếp.

Phương Hành ngẩn ngơ, lại thật không có nói tiếp, nhưng mặt đầy quỷ tiếu nhìn Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, gằn giọng nói:

- Dù sao sự tình đã làm, không bằng Cực Nhạc Ma Chủ giúp đỡ chút, hai người chúng ta cùng nhau làm thịt Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên này?

Chương 1713: Cho cái giao phó

- Cái gì?

Phương Hành vừa nói ra, đừng nói Cực Nhạc Ma Chủ, vị Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên kia cũng bị dọa đến sắc mặt đại biến, vội vàng lui về phía sau mấy bước, mà nơi xa thì "sưu sưu" vài tiếng, bốn vị trưởng lão của Thái Huyền Thiên lách mình bay tới, ngăn ở trước mặt Đế Tử phi, ánh mắt mọi người cảnh giác nhìn Phương Hành, sau đó chậm rãi lui về phía sau, Phương Hành thì cười phá lên, cũng không trách chúng tiên phản ứng lớn như thế, bây giờ phát sinh sự tình lớn như thế, Bạch Hàm Thi cũng bị hắn chém giết, vậy ai có thể bảo chứng hắn không giết vị Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên này, có năng lực làm được chuyện này?

- Đế Lưu điện hạ, ngươi hồ nháo cũng nên đủ rồi!

Ánh mắt Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si nhìn Phương Hành, điềm nhiên nói:

- Dù sao Bạch Hổ Quân cũng là người Lục Ma Thiên nhất mạch ta, ngươi lại giết hắn, ta xem lần này ngươi không cho Lục Ma Thiên chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, là không nói được rồi...

- Còn muốn ta bàn giao?

Phương Hành giống như cười mà không phải cười, quay đầu nhìn Mạc Si Nhi, vẻ mặt khinh bỉ.

Mạc Si Nhi thản nhiên nói:

- Ngươi chém Bạch Hổ Quân, tự nhiên phải cho cái bàn giao!

Phương Hành cười lạnh, nhưng không nói với nàng, xoay người rời đi, thanh âm nhàn nhạt truyền lại:

- Đằng Dương Tiên Quân, truyền chỉ bốn

phương, nói Đế Tử Đại Xích Thiên Đế Lưu ở trước mặt Cực Nhạc Ma Chủ và Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên chém giết Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi, động thủ chỉ có ta, không liên quan tới Cực Nhạc Ma Chủ và Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, thậm chí ở trước khi ta chém giết Bạch Hàm Thi, hai người bọn họ còn muốn ngăn cản ta... Ha ha, chỉ là bằng tu vi của các nàng, không thể ngăn cản được ta, cuối cùng bị ta đắc thủ!

- Hạ quan... tuân lệnh!

Phía dưới, một trong hai vị Tiên Quân của Đại Xích Thiên, Đằng Dương Tiên Quân còn sống trầm giọng đáp ứng, vẻ mặt âm trầm, mà ở bên cạnh hắn, Thái Âm Tiên Quân chỉ còn một vũng máu thịt, Huyết Thần Vệ cơ hồ chết sạch sẽ, tiên thị trọng thương vô số, Thái Âm Tiên Quân bị Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi nổi điên cắn nát đầu, sau đó lại bị Đế Tử Đại Xích Thiên tru địch sốt ruột chém một đao, nhục thân vỡ nát, chỉ còn lại một đạo linh quang, có thể nói tu vi mất hết, chỉ còn lại tàn linh!

Dù trong lòng nặng nề khó nói lên lời, nhưng hắn vẫn không thể không cắn răng đáp ứng.

Mà nghe Đế Tử Đại Xích Thiên nói lời này, sắc mặt Cực Nhạc Ma Chủ và Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên càng âm trầm hơn.

Đế Tử kia phân phó, ở đâu là giải thích, thuần túy là nói xấu a...

Mặc dù nhìn như nói thật, nhưng nói gần nói xa một mực ám chỉ hai người bọn họ thoát không khỏi liên quan, nhưng hết lần này tới lần khác các nàng lại một câu cũng nói không ra lời, trong nội tâm chỉ cảm thấy lo lắng, chuyện này sợ là các nàng nhất thời nói không rõ ràng, dù sao ngay cả bọn hắn, chính mắt thấy hết thảy, cũng không tin được a...

Bạch Hàm Thi làm sao có thể dễ dàng chết như vậy?

Vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia rõ ràng không có đột phá, mà hai vị Tiên Quân đi theo hắn kia, coi như tu vi là Đại La Kim Tiên, nhưng chỉ là Đại Đạo bình thường nhất, đối phó Thái Ất Thượng Tiên còn được, làm sao có thể chém giết Bạch Hàm Thi?

Mà nếu nói bọn hắn dùng âm mưu quỷ kế gì, sẽ khiến người ta càng khó tin!

Bạch Hàm Thi là ai, đường đường Ma Chủ, tu vi thông thiên không nói, làm người càng cáo già, Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi và hắn đấu không biết bao nhiêu năm, hiểu hắn quá rõ, không biết nàng đã nghĩ qua bao nhiêu biện pháp, muốn để ma đầu kia ăn thua thiệt, kết quả phí hết tâm tư, song phương cũng chỉ tám lạng nửa cân, ai cũng không có chiếm tiện nghi, ai cũng không ăn thua thiệt...

Một lão hồ ly như vậy, làm sao có thể bị Đế Tử Đại Xích Thiên ám toán?

- Không phải là vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia che giấu tu vi chứ?

Sau lưng Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, Quân Nhất một mực trầm mặc ít nói mở miệng.

- Ngu xuẩn!

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi hừ lạnh, không chút lưu tình khiển trách:

- Coi như Đế Tử kia che giấu tu vi, chẳng lẽ hắn đến tột cùng là Thái Ất Thượng Tiên hay Đại La Kim Tiên ta cũng nhìn không ra? Mà dưới tình huống hắn còn chưa tu thành Đại Đạo, chỉ là Thái Ất Thượng Tiên, coi như hắn ẩn giấu tu vi, lại có thể ẩn tàng bao nhiêu? Còn có thể thắng Bạch Hàm Thi sao?

Quân Nhất khẽ vuốt cằm, nhưng không nói gì nữa.

Ngay cả chư tiên của Thái Huyền Thiên cũng âm thầm gật đầu, cảm thấy không thể nào là vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia che giấu tu vi, dù sao đến tu vi như bọn hắn, làm sao có thể giấu một đại cảnh giới, tựa như hai vị Tiên

Quân của Đại Xích Thiên, mặc dù bọn hắn che giấu tu vi, nhưng vô luận là ai cũng nhìn ra cảnh giới chân thực của bọn hắn, giấu diếm như vậy, chỉ là vì giấu diếm người trong thiên hạ mà thôi, giống như Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, mặc dù bốn vị trưởng lão sau lưng nàng đều là Đại La Kim Tiên, nhưng ở trước mặt người ngoài, chỉ có thể nói bọn hắn là Thái Ất Thượng Tiên, bởi vì tôn nghiêm của Đại La Kim Tiên rất trọng yếu!

- Hay... Đại Xích Thiên có cao nhân gì theo tới?

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nhìn về phía Cực Nhạc Ma Chủ, ánh mắt có ý dò xét.

Thế nhưng Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi lắc đầu, thản nhiên nói:

- Nếu có thể ở dưới tình huống không bị chúng ta phát giác chém giết Bạch Hổ Quân, như vậy tu vi của người kia phải cao hơn Bạch Hổ Quân một đại cảnh giới, thế nhưng cả Đại Xích Thiên, ngoại trừ Tiên Đế đang bế quan, có bản lĩnh này chỉ có Lăng Hư Tiên Quân, nhưng hắn nhất định phải ở Đại Xích Thiên thủ quan cho Xích Đế, không có khả năng rời đi, huống hồ bằng tu vi của hắn muốn tới Cực Nhạc Thiên ta, chỉ sợ thiên ý sớm đã bị ảnh hưởng!

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nhíu mày, minh bạch Cực Nhạc Ma Chủ nói có đạo lý!

Chỉ là... trái không có khả năng, phải cũng không có khả năng, như vậy Đế Lưu là làm sao chém giết Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hổ Quân?

Sau khi giết chóc đột nhiên xuất hiện, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Để người không biết làm sao là, những vấn đề này, ngay cả các nàng cũng nghĩ mãi mà không rõ, thì làm sao để cho người khác tin tưởng?

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên Mạc Si Nhi nở nụ cười lạnh, thản nhiên nói:

- Sau khi suy nghĩ, ngay cả ta cũng cảm thấy, là ta và ngươi trợ giúp, hắn mới thành công giết Bạch Hàm Thi ở Cực Nhạc Thiên...

- Mạc tỷ tỷ không thể...

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nghe ra ý vị khác, vội vàng khuyên nhủ:

- Đây chính là chỗ âm độc của Đế Tử Đại Xích Thiên, hắn đường hoàng chém giết Bạch Hàm Thi, không phải là vì buộc Mạc tỷ tỷ quy thuận Đại Xích Thiên sao? Ngươi tuyệt đối đừng để hắn lừa, nếu không bằng tính tình hung ác điên cuồng của hắn, ngươi ở Đại Xích Thiên làm sao có thể cầu được an bình?

Nói đến chỗ này, lại cố nén ngữ khí, thấp giọng nói:

- Còn nữa, trước khi muội muội đến, đã đưa cho Mạc tỷ tỷ mấy phong thư, trong thư đã nói rõ ràng thành ý của Thái Huyền Thiên, Mạc tỷ tỷ...

- A, nếu như ta theo ngươi đi Thái Huyền Thiên, ngươi xác định Yến Triệu Ca sẽ tin tưởng ta không giết Bạch Hàm Thi?

Cực Nhạc Ma Chủ nhẹ nhàng cười một tiếng, đánh gãy Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên.

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên ngẩn ngơ, không nhịn được che miệng mỉm cười nói:

- Mạc tỷ tỷ nói gì vậy, thiếp thân lại không phải không nhìn thấy sự tình phát sinh, đến lúc đó coi như Yến Triệu có hoài nghi, ta thay ngươi giải thích, hắn còn có thể không tin sao?

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi cười nhạt nói:

- Vậy ngươi có thể xác định, Đại Thương Thiên tin chuyện này không liên quan gì đến ta hay không, lúc ép Thái Huyền Thiên cho bọn hắn một câu trả lời thỏa đáng, Yến Triệu

Ca sẽ không giao ta ra làm dê thế tội hay không?

- Cái này...

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên ngẩn ngơ, sắc mặt có chút xấu hổ, gượng cười nói:

- Cái này... Cái này sao có thể...

- Tử Doanh muội muội, sau khi ngươi trở thành Đế Tử phi, thì đã không phải là trước kia ngươi!

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi nhàn nhạt mở miệng, nhẹ nhàng bước lên mây, bay về phía trước.

- Mạc tỷ tỷ...

Sắc mặt Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên đột biến, vội vàng kêu gọi, muốn giải thích cái gì.

Nhưng Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi không quay đầu lại, chỉ có một câu nhàn nhạt bay về:

- Quên tình nghĩa lúc trước ta ở Doanh Thủy Hồ cứu ngươi một mạng, cũng quên mười năm cùng tham khảo cầm kỹ kia, sau khi ngươi gả vào Thái Huyền Thiên, ghét bỏ thanh danh của ta không tốt, trăm năm không có thư từ qua lại, hiện tại cần gì làm khó mình, đến Cực Nhạc Thiên thăm nữ tử bất trinh như ta?

Theo thân hình nàng đi xa, thanh âm cũng dần dần phai nhạt, lúc câu nói sau cùng truyền đến, đã yếu không thể nghe.

- ... Từ nay về sau, không nên gọi ta Mạc tỷ tỷ, ta chính là Cực Nhạc Ma Chủ, nhớ kỹ!

Thần sắc của Đế Tử phi Thái Huyền Thiên khẽ biến, khóe mắt hình như có nước mắt, không nói câu nào, chỉ đứng tại nguyên chỗ thật lâu.

- Thư Bá trưởng lão, có phải nàng đã hạ quyết tâm hay không?

Đợi cho Mạc Si Nhi đi thật lâu, cái bóng cũng nhìn không thấy, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên mới mở miệng, lạnh lùng nói.

Ở sau lưng nàng, một trưởng lão già nua ngẩng đầu lên, âm thanh lạnh lùng nói:

- Rất có thể!

- Tốt... Tốt... Tốt!

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nói liên tục mấy chữ "tốt", thanh âm phát lạnh:

- Vậy đừng có trách ta!

Ở trong thanh âm này, nào có chút niệm tình cũ, chỉ có rét lạnh vô tận.

Thế nhưng lúc này, một vị trưởng lão khác chen lời nói:

- Đế Tử phi phải hành sự cẩn thận, mặc dù trước khi chúng ta đến, Đế Tử phân phó, nếu ma đầu kia thức thời, liền cho nàng một chỗ cắm dùi, nếu không thức thời, thì mấy người chúng ta liên thủ, tùy thời chém nàng, nhưng bây giờ Bạch Hàm Thi đã chết, tựa hồ nhiều nàng một cái cũng không nhiều, nhưng Đế Tử Đại Xích Thiên kia lại là ngoài ý muốn, lão phu vô luận như thế nào cũng nghĩ không thông, hắn là làm sao chém Bạch Hàm Thi, sợ hắn sẽ ở thời điểm chúng ta chém giết Mạc Si ra tay quấy rối...

- Hừ...

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên âm lãnh nói:

- Dù như thế, cũng không thể chờ đợi, ta phải lập tức truyền thư, nói việc này cho Yến Triệu, sự tình Cực Nhạc Thiên nghiêm trọng vượt xa hắn tưởng tượng, vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia, chỉ có thể do hắn tới đối phó!

Chương 1714: Đại Đạo viên mãn, lòng người có thiếu

- Ngươi không phải nói lòng dạ từ bi sao?

Trên Khổ Hải Cực Nhạc Thiên, trong vùng núi kia, sau khi Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi và Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên tách ra, nàng như có điều suy nghĩ, tùy ý dạo bước, nhưng không biết tại sao, rõ ràng đi không phải phương hướng này, nhưng quay tới quay lui, cuối cùng lúc ngẩng đầu, lại phát hiện mình vẫn đi tới trên đỉnh núi màu đen, hay là nói trước khổ lao của Cực Nhạc Thiên, nàng đứng ở trước núi thật lâu, cuối cùng cắn răng, cất bước tiến vào đỉnh núi, đứng trên bệ đá, nhẹ nhàng ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào bệ đá đối diện, trên người tăng nhân áo trắng bị vô số gai nhọn đâm, toàn thân đổ máu, nhưng lại bình tĩnh tụng kinh.

Nàng nhìn tăng nhân áo trắng, đáy mắt có cảm xúc như nước thủy triều hiển hiện, có không đành lòng, có thống hận, có thương hại, cũng có chán ghét, còn có một loại sợ hãi mơ hồ nói không rõ, nhưng cảm xúc biến ảo thật lâu, cuối cùng vẫn là lãnh khốc!

Từ trong miệng nàng nói ra, mang theo ý mỉa mai:

- Không nên coi ta là kẻ ngu, thật cho rằng ngươi không hiểu thần thông sao? Vừa rồi Bạch Hàm Thi trốn đến khu này, Đế Tử Đại Xích Thiên bức bách, ta và mấy vị trưởng lão của Thái Huyền Thiên cứu không được hắn, thế nhưng bằng tu vi của ngươi, nếu như muốn xuất thủ bảo vệ thần hồn của hắn, lại có gì khó? Nhưng vì sao ngươi chỉ tụng một đoạn kinh văn, sau đó chẳng hề làm gì? Hòa thượng, lòng dạ từ bi của ngươi đâu? Phổ độ thương sinh của ngươi đâu? Chỉ là ngoài miệng nói một chút sao?

- Ta sẽ không cứu Đại Ngục Ma Chủ...

Tăng nhân trẻ tuổi nhẹ nhàng mở mắt, ánh mắt vẫn rất nhu hòa, thanh âm lộ ra bình thản:

- Hắn tu là Sát Phạt Đại Đạo, cái gọi là tu hành, chính là đồ diệt sinh linh, hắn mỗi sống một ngày, Đại Ngục Thiên sẽ có vô số sinh linh chết dưới đồ đao của hắn, nếu như ta cứu hắn, như vậy hắn vì tu hành, lại sẽ chém giết càng nhiều sinh linh, nếu nói Phật môn phổ độ thương sinh, vậy phải đối xử như nhau, nếu nói lòng dạ từ bi, vậy phải phổ chiếu thế gian, ta sao có thể vì một Bạch Hàm Thi, lại làm hại ngàn vạn sinh linh khác thần hồn ma diệt?

- A, ai bảo chúng ta là ma đầu chứ?

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi cười lạnh, ánh mắt giống như đao hung hăng đâm trên mặt tăng nhân trẻ tuổi, đầy mắt đều là mỉa mai:

- Ma đầu chúng ta chính là như vậy, Bạch Hàm Thi thích giết người, ta thích ngủ nam nhân, ngươi không vừa mắt đúng không? Vậy ngươi còn nói độ hóa gì, sao không giống Đạo gia, trực tiếp trảm yêu trừ ma? Cần gì phải chết mòn ở chỗ ta, mỗi ngày tụng kinh cho ta, nói cái gì Phật lý? Ngay cả ngươi cũng cho rằng chúng ta đáng chết, vậy nhìn sáu ma đầu chúng ta cùng một chỗ chịu chết không tốt sao?

- Bần tăng cũng trảm yêu trừ ma!

Tăng nhân trẻ tuổi nhìn Cực Nhạc Ma Chủ, nhẹ nhàng nói:

- Nhưng bần tăng không trảm nhục thân, chỉ chém ma niệm trong lòng ngươi!

- Ma niệm gì? Trò cười!

Mạc Si quát:

- Bạch Hổ thích sát lục, là bản tính, Mạc Si ta thích ngủ nam nhân, là thiên tính, hòa thượng ngươi tuyệt tình tuyệt tính, khói lửa nhân gian cũng chưa từng ăn qua mấy lần, trời sinh mẫn diệt ngũ thức lục tuyệt, chính là người gỗ, làm sao hiểu được cái gì là Ma? Ta đến nói cho ngươi, bản tính của con người chính là Ma, đại đạo lý lẽ chính là Ma, ngươi muốn chém ma niệm trong lòng chúng ta, không bằng để chúng ta hóa thành tảng đá!

- Thích khả vi chỉ vi tính, tứ ý phóng tung thị ma!

Tăng nhân trẻ tuổi bình tĩnh trả lời:

- Phật môn chém là tâm ma, không phải tuyệt diệt tâm tính!

Mạc Si Nhi giận quá quát lớn:

- Chúng ta truyền thừa pháp môn của Thiên Ma, tu là lục đạo ma căn, ma căn này là căn cơ của chúng ta, nếu bị ngươi chém ma tính, như vậy sẽ không có sức tự vệ, hòa thượng, ngươi làm không phải siêu độ, mà là giết người...

- Tùy ý các ngươi tiếp tục tu hành mới là một con đường chết, quy y Phật môn mới có một chút hi vọng sống!

Tăng nhân trẻ tuổi nhìn Mạc Si Nhi:

- Ta không phải giết người, ta là đang cứu người!

- Ha ha ha ha...

Mạc Si Nhi nghiêm nghị cười to, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt diễm xuất hiện một tia dữ tợn:

- Ngươi nói chúng ta trông coi cơ nghiệp Lục Ma Thiên lớn như vậy là một con đường chết, bỏ đi thân gia, thậm chí bỏ đi Đạo Cơ tu hành, theo hòa thượng ngươi ăn chay niệm Phật mới có một chút hi vọng sống? Ha ha, hòa thượng ngươi điên rồi sao, đồ đao trong miệng ngươi chính là bảo mệnh đao của chúng ta, ngươi bảo chúng ta buông đồ đao xuống, vậy tương lai có người tới giết chúng ta, chúng ta lấy cái gì chống lại? Cầm mỏ đi chọi lưỡi đao của người khác sao?

- Phật lý không có mềm yếu như ngươi nghĩ, Phật viết phổ độ chúng sinh, mình cũng là chúng sinh, sao có thể tùy ý ác nhân tàn sát?

Thanh âm của tăng nhân trẻ tuổi dần dần hòa hoãn xuống:

- Dù sao, bần tăng tới là độ ngươi tu hành, mà không phải bức ngươi nhận lấy cái chết...

- Nói như vậy, vậy Phật môn của ngươi cũng không nhịn được giết chóc?

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi cười lạnh, đáy mắt tinh quang lóng lánh.

- Thiên Đạo vô tình, giết chóc cũng là một bộ phận, Phật môn ta không có ý ngăn cản Thiên Đạo vận chuyển!

Tăng nhân trẻ tuổi trả lời cực kỳ dứt khoát, nhưng trêu đến Mạc Si Nhi càng thêm châm chọc khiêu khích:

- Nếu Phật môn ngươi ngay cả sát lục cũng không tránh, vậy còn nói lòng dạ từ bi gì, phổ độ chúng sinh gì, Phật môn tồn tại còn có ý nghĩa gì?

- Phật môn không ngăn giết chóc, là vì không tránh được giết chóc!

Tăng nhân trẻ tuổi khẽ thở dài, thản nhiên nói:

- Ta uống một bình nước, trong nước có ba ngàn vạn sinh linh, ta ăn một miếng ăn, cũng thương tính mệnh một cây cỏ, ta không cho sói ăn dê, sói sẽ chết đói, ta không cho ưng ăn thỏ, ưng sẽ chết đói, nếu như ta dùng huyết cho sói, dùng thịt kính ưng, vậy ta sẽ chết, thiên địa tuần hoàn, sinh sôi không ngừng, giết chóc vốn là một phần trong đó, làm sao có thể tránh được? Nếu như cấm, ngược lại sẽ ngăn trở thiên địa vận chuyển, đại kiếp cách không xa, tai kiếp của chúng sinh sẽ giáng lâm...

- Nếu như vậy, không phải nói chúng sinh đều là Ma?

Thanh âm của Mạc Si Nhi có vẻ hơi sắc nhọn:

- Vậy ngươi còn bảo ta thả đồ đao làm gì?

- Mọi thứ chỉ ở bốn chữ có chừng có mực...

Tăng nhân trẻ tuổi trả lời, tựa hồ cho tới bây giờ không cần suy tư, trực tiếp nói ra:

- Phật lý cuối cùng, tu là bản thân, tu là thiền tâm, người theo thiên tính mà đi, này không phải phá giới. Ta có một vị sư huynh thường xuyên nói rượu thịt xuyên ruột qua, Phật Tổ lưu trong lòng, chính là đạo lý này. Nhưng nếu tùy ý phóng túng, như vậy thì nhập ma. Mà cái Ma kia, không phải nói với chúng sinh, mà là mình, cái gọi là Phật, cái gọi là Ma, chẳng qua là một niệm trong tâm, người có phật tâm, nội tâm yên tĩnh, dù còn hay mất, thản nhiên đối mặt, người có ma tâm, sẽ ngang ngược khó bình, lúc nào cũng khó có thể bình an, cuối cùng tai ương là sinh linh, hủy diệt chính là bản thân...

- Ngươi...

Nói đến chỗ này, Mạc Si Nhi cảm giác có chút hoang đường, cười lạnh nói:

- Ngươi cảm thấy nội tâm ta không yên?

Tăng nhân trẻ tuổi nói:

- Nếu như nội tâm ngươi yên tĩnh, cần gì phải tới tìm ta nói chuyện?

Mạc Si Nhi giận dữ, hung hăng vung tay, tựa hồ muốn một tay chụp chết tăng nhân, nhưng cuối cùng, tâm niệm xoay chuyển mấy vòng, cuối cùng trên mặt lộ ra vẻ âm lệ, nụ cười trên mặt cũng biến thành kiều mị, cắn môi cười một tiếng, nhẹ nhàng đi về phía tăng nhân trẻ tuổi, gai nhọn cuốn lấy tăng nhân kia, ở thời điểm nàng tới gần, như có sinh mệnh rút vào trong cơ thể hắn, loại cảm giác này làm cho tăng nhân trẻ tuổi thống khổ hơn, sắc mặt trở nên trắng bệch, nhưng thần sắc vẫn rất yên tĩnh.

- Ta tới, chỉ là bởi vì ta nhớ ngươi nha...

Mạc Si Nhi không nhìn trên mặt tăng nhân trẻ tuổi bởi vì đau đớn mà rỉ ra mồ hôi lạnh, bàn tay nhẹ nhàng mò tới trên mặt tăng nhân, thần sắc ám muội cười cười, đáy mắt phảng phất như lộ ra vẻ si mê:

- Ta thật là rất nhiều năm, chưa từng gặp qua người tuấn tú giống như ngươi... Ngươi biết ta đang suy nghĩ gì không? Ta chỉ là đang nghĩ, ai, tại sao có thể có nhiều sự tình phiền toái như vậy, bằng không mà nói, hiện tại ta sớm đã cưới ngươi vào trong cung, hàng đêm triền miên...

Tăng nhân trẻ tuổi không dao động, ánh mắt yên tĩnh, trong thạch thất chỉ có nàng rên rỉ thở gấp, kiều mị tận xương.

- Tâm ngươi không động, làm sao có thể ép buộc mình động tình?

Qua hồi lâu, tăng nhân trẻ tuổi mới đột nhiên cúi đầu, nhìn con mắt của nàng.

- Ngươi đang nói gì vậy, ta vừa nhìn ngươi đã cực kỳ ưa thích, trong lòng đã sớm bành bành trực nhảy, sao có thể không động tâm?

Cả người Mạc Si Nhi mềm nhũn quấn đến trên thân thể tăng nhân trẻ tuổi, nỉ non nói.

- Vậy vì sao ta cảm giác ngươi lòng như tro nguội, không có chút sinh cơ nào?

Thanh âm của tăng nhân trẻ tuổi cũng không vang, chỉ bình tĩnh nói một sự thật.

Nhưng Mạc Si Nhi giống như mèo bị dẫm đuôi nhảy dựng lên, đáy mắt lộ ra sát cơ:

- Ngươi nói cái gì?

Tăng nhân trẻ tuổi bình tĩnh nói:

- Tình dục vô hình, lấp không đầy chỗ trống trong lòng ngươi!

- Ngươi...

Sắc mặt Mạc Si Nhi hoàn toàn biến đổi, chợt giơ tay lên, như muốn một chưởng vỗ xuống, nhưng thời điểm sắp rơi xuống, lại cải biến chủ ý, chỉ nhẹ nhàng phất qua, trong nháy mắt, bụi gai trên người tăng nhân trẻ tuổi trở nên tươi tốt, từng sợi sinh trưởng, mà mỗi một cây gai sinh trưởng, đều mang đến cho tăng nhân trẻ tuổi thống khổ lớn lao, nàng nhìn một màn này, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh lùng âm tàn:

- Tâm ta có động hay không ta không biết, ngược lại là trái tim ngươi cần bao nhiêu cây gai, mới có thể tra tấn đủ đây!

Nhưng vô số cây gai sinh trưởng, vẫn không để cho người trẻ tuổi kia sắc mặt cải biến, hắn vẫn chỉ lẳng lặng khoanh chân ngồi, tựa hồ chịu khổ không phải hắn, ánh mắt bình tĩnh nhìn Mạc Si Nhi:

- Quy y Phật môn, nội tâm ngươi sẽ yên tĩnh!

- Im miệng!

Mạc Si Nhi hung hăng nhìn tăng nhân trẻ tuổi, tựa hồ muốn nhìn thấy vẻ thống khổ trên mặt hắn, nhưng cuối cùng vẫn thất vọng lắc đầu, lần nữa gảy ngón tay một cái, thu hồi thần thông, trên mặt tựa hồ lộ ra vẻ mệt mỏi, khẽ thở dài nói:

- Hòa thượng như ngươi, làm sao hiểu được cái gì là Đại Đạo, cái gì là Thiên Đạo, bất quá là hai chữ ẩn nhẫn mà thôi...

Nói xong nàng quay người, tựa như muốn rời đi.

Nhưng tăng nhân trẻ tuổi kia ở sau lưng nàng mở miệng:

- Thiên Đạo là quy luật, Đại Đạo là lòng người, bởi vậy Thiên Đạo viên mãn, lòng người có thiếu, sau khi ngươi chân chính thừa nhận Thiên Đạo, minh bạch Đại Đạo, sẽ không còn thống khổ, tu vi cũng sẽ tiến thêm một bước...

- Thiên Đạo viên mãn, lòng người có thiếu?

Mạc Si Nhi dậm chân, lặp lại tám chữ này, cuối cùng vẫn không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Tăng nhân trẻ tuổi nhẹ nhàng thở dài, cúi đầu, yên lặng không nói.

Qua một hồi lâu, hắn mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía không có vật gì trong động.

- Sư huynh, ngươi hiểu không?

Chương 1715: Dùng lòng người, tham Thiên Đạo

Trong hành cung Đế Tử, Phương Hành một mực dùng Thái Hư Huyễn Kính nhìn động phủ của Thần Tú, Thái Hư Huyễn Kính chính là dị bảo do Thái Hư Tiên Vương tự tay đúc thành, có thể nhìn thiên hạ, hắn đã sớm đi qua động phủ của Thần Tú, quan sát tự nhiên không có áp lực chút nào, mà sau khi hắn chém giết Bạch Hàm Thi, cũng bởi vì lo lắng Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi tuyển chọn, mới chuyên dùng kính này thăm dò, lại không nghĩ rằng thấy được nàng và Thần Tú nói chuyện, lúc đầu Thái Hư Huyễn Kính vô hình vô tích, ngay cả Cực Nhạc Ma Chủ cũng không cảm giác được, nhưng không nghĩ tới, Thần Tú lại giống như đã sớm phát hiện hắn đang dòm ngó, chỉ là không nói phá mà thôi...

Mà vừa rồi, hắn thấy Mạc Si Nhi tra tấn Thần Tú, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, lại nghe Thần Tú nói lòng người "có chừng có mực", lại nghe "Thiên Đạo viên mãn, lòng người có thiếu", nội tâm nặng nề, thời điểm xuất thần suy tư, lại bị Thần Tú từ trong kính nhìn lại, giống như bị sét đánh, trong lòng giật mình.

- Đậu xanh, hòa thượng này có thể phát hiện ta?

Thái Hư Bảo Bảo cũng bị Thần Tú hỏi làm giật nảy mình, hù đến mặt kính gợn sóng lay động, tựa hồ muốn gián đoạn.

Nhưng Thần Tú nhìn qua mặt kính, nhẹ nhàng cười một tiếng, ở dưới phật quang mờ mịt, mặt kính bình tĩnh lại, thanh tĩnh không gợn sóng.

Mà lúc này, Phương Hành vẫn đang nhìn mặt kính, thật lâu không nói.

Hắn cứ như vậy nhìn Thần Tú trong kính, lông mày ngưng tụ, khi thì bình tĩnh, khi thì sầu tư.

- Thích đáng ngừng lại liền thành đạo, hăng quá hoá dở sẽ thành Ma?

Suy nghĩ thật lâu, hắn ngẩng đầu nhìn trong kính:

- Sư đệ, đây chính là con đường Phật môn của ngươi sao?

Lúc đầu Thái Hư Huyễn Kính không có năng lực truyền âm, nhưng không biết vì sao, Thần Tú tựa hồ nghe được Phương Hành nói, chậm rãi gật đầu, nói khẽ:

- Đây là con đường ta chọn, thế gian quần ma loạn vũ, đại kiếp sắp tới, vậy ta có thể làm, chỉ có dùng một viên phật tâm, chém giết ma niệm trong lòng chúng sinh, có lẽ có thể thoáng ngăn thế tới của đại kiếp, nhiều một phần hi vọng!

- Ngươi nói giống như có chút đạo lý...

Phương Hành gật đầu, nhưng dừng một chút lại ngẩng đầu lên:

- Chỉ là không thể làm được!

- Nếu như sư huynh giúp ta, sẽ có khả năng!

Thần Tú nhẹ nhàng ngẩng đầu, trầm thấp thở dài, sau đó tay áo hắn khẽ nhấc, ở dưới tăng bào, thế mà lăn ra một quả cầu tuyết trắng, lại là một con mèo con mập mạp, giống như đại mộng mới tỉnh, chỗ sâu trong mắt có vài phần mê mang, mơ mơ màng màng đứng lên, lại bị bụi gai bên cạnh đâm trúng, con mèo nhất thời giận dữ, nhìn bụi gai phù phù phù rống lên, nhưng thấy cây gai không sợ nó, nó lại sợ hãi, chậm rãi lui ra phía sau, co đến bên người Thần Tú.

- Ô ô...

Nó ngẩng đầu nhìn Thần Tú, non nớt kêu lên, tựa hồ tố khổ.

Thần Tú nhẹ nhàng nở nụ cười, dùng tay áo che nó lại, sau đó nói:

- Trong những người ta muốn độ hóa, lúc đầu có vị Bạch Hổ Quân thích sát phạt nhất này, chỉ là không dám trực tiếp đi tìm hắn, bởi vì hắn thích sát phạt, sợ là chưa chắc sẽ giống như Cực Nhạc Ma Chủ lưu lại tính mạng của ta, cùng ta giải thích một phen, mà là trực tiếp giết chết, ngay cả trong lòng ta, cũng không biết nên làm sao độ hóa nó, thế nhưng ta không nghĩ tới, sư huynh vừa thấy mặt hắn, liền thống hạ sát thủ, ăn miếng trả miếng, dùng Ma chế Ma, trái lại khiến cho hắn ở thời khắc cuối cùng sinh lòng hối hận, niệm cầu giải thoát, bằng không mà nói, ngay cả ta cũng không có khả năng cứu nó...

Phương Hành nói:

- Vậy vừa rồi ngươi còn lừa gạt Mạc Si không cứu được Đại Ngục Ma Chủ?

Thần Tú nói khẽ:

- Ta cứu không phải Đại Ngục Ma Chủ, cũng không phải Bạch Hàm Thi, mà là con mèo này...

Phương Hành trầm mặc một hồi mới nói:

- Chỉ là con mèo này, sợ là không thể giúp ngươi hộ pháp truyền đạo!

Thần Tú cười cười, duỗi tay vuốt ve Bạch Miêu, nói khẽ:

- Nhưng tâm ta vui vẻ!

Sau một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu lên, nói khẽ:

- Sư huynh, vừa rồi ta đang nghĩ, nếu không có ngươi, ta làm sao có thể độ hóa Đại Ngục Ma Chủ? Cuối cùng ta đã suy nghĩ minh bạch, ta muốn trảm ma niệm trong lòng bọn hắn, là không muốn bọn hắn vĩnh viễn đọa lạc vào khổ hải, nhưng người ở trên khổ hải, vĩnh viễn sẽ không nghĩ mình rơi vào khổ hải, không phải bởi vì bọn hắn không biết, mà bởi vì bọn hắn không dám nghĩ, mà đối với bọn hắn, ngươi chính là khổ hải, luôn có thể để bọn hắn nhìn thấy mình, ngươi làm hết thảy đều trái ngược Phật pháp, nhưng ở trước mặt ngươi, bọn hắn lại càng dễ bị độ hóa, đây cũng là ta vừa rồi nghĩ, sư huynh, không biết ngươi có nguyện ý hay không...

- Không!

Phương Hành trực tiếp đánh gãy Thần Tú, vươn tay ra, nắm Thái Hư Bảo Bảo ở trong Thái Hư Huyễn Kính ra.

Trong nháy mắt, kính trên mặt trống trơn vắng vẻ, không còn một vật.

Mà lúc này, trong động phủ kia, sắc mặt Thần Tú hơi đắng, lắc đầu, thấp giọng thở dài.

Thời điểm đối thoại với Mạc Si, thần sắc hắn thanh minh, nhưng vào lúc này lại có chút mê mang.

- Đường là đường tốt, tâm là hảo tâm, nhưng quá ngu ngốc!

Phương Hành đối mặt với mặt kính trống trơn vắng vẻ, lắc đầu, thấp giọng tự nói, thần sắc có chút thất lạc.

- Ai, được rồi, đi tới đâu hay tới đó!

- Đường của ta vẫn chưa đi đến cuối, cần gì phải suy nghĩ kết cục gì?

Nhưng rất nhanh, hắn ngẩng đầu, quyết định không nghĩ thêm vấn đề này nữa, mà giơ tay lên, ở trong lòng bàn tay của hắn có một đạo linh quang, không ngừng xoay tròn, chỉ là một đạo linh quang, lại giống như ẩn chứa sát phạt vô tận, nếu như dùng thần niệm quan sát sẽ phát hiện, ở chỗ sâu trong đạo linh quang, mỗi một tia quang mang đều giống như đao kiếm, dữ dằn vô song, Đại Đạo này, cơ hồ không có bất kỳ tạp chất gì, chỉ có sát phạt thuần túy, thảm liệt đến làm người kinh ngạc...

- Sát Phạt Đại Đạo...

Phương Hành nói nhỏ, này chính là Sát Phạt Đại Đạo sau khi Bạch Hàm Thi tự bạo nhục thân, ý đồ cùng nhau mang đi, tựa như lúc trước Thanh Tà Tiên Vương giữ lại năm Đại

Đạo, thời điểm hắn chém Bạch Hàm Thi, thần hồn của Bạch Hàm Thi và Đại Đạo chia lìa, Sát Phạt Đại Đạo bị hắn đoạt, thần hồn của Bạch Hàm Thi thì bị Thần Tú lấy đi!

- Thiên Đạo là quy luật, Đại Đạo là lòng người...

Lúc này hắn lẳng lặng nhìn Đại Đạo này, trong lòng tự nói.

- Thiên Đạo viên mãn, lòng người có thiếu...

- Thần thông chính là thiên thuật, nhưng bởi vì người thi triển, tùy tâm khống chế...

- Như vậy thần thông, chính là dùng lòng người, tham Thiên Đạo, dùng có thiếu, ngự viên mãn...

Thời gian dần trôi qua, hắn nghĩ nghĩ, không ngờ lại tiến vào một trạng thái ngộ đạo!

Hắn và Thần Tú là hai thái cực, một người phật lý tươi sáng, một người khác thì căn bản không thông phật lý!

Nhưng ở vừa rồi, nghe Thần Tú và Mạc Si Nhi đối thoại, giống như xua đi một ít mê vụ trong lòng Phương Hành, khiến hắn lúc đầu vẫn nghĩ làm sao lĩnh hội Đại Đạo, có chút minh bạch quan hệ giữa Thiên Ma đạo tâm và Đại Đạo...

Chỗ lòng người hướng tới, chính là Đại Đạo chí lý!

Thiên địa quy luật, thì càng vượt lên pháp tắc Đại Đạo vô tình!

Yên lặng không nói, suy nghĩ một hồi lâu, bỗng nhiên tâm niệm hơi động, thu Sát Phạt Đại Đạo vào thức giới.

Ầm ầm...

Đạo linh quang này vừa vào thức giới, liền điên cuồng tăng vọt, hóa thành bộ dáng một Đại Long cuồng bạo, giống như hiện ra nguyên hình, du tẩu ở trong thức giới, những nơi đi qua, tất cả thiên địa bị khí tức sát phạt xé rách, từng mảnh băng sương ngưng kết, mà ở trong quá trình này, khí tức sát phạt càng lúc càng lớn, thân thể cũng càng lớn, sát phạt chi khí càng lúc càng tán, cuối cùng chậm rãi tan vào vùng thế giới này, hóa thành từng sợi thanh phong, đã không thấy, nhưng ở khắp mọi nơi!

- Nếu như lòng người là Đại Đạo, Đại Đạo tức thần thông, vậy sao ta không thể dùng lòng người tham Thiên Đạo, dùng Thiên Đạo ngự thần thông?

Mà lúc này, Chân Linh của Phương Hành nhìn xuống thức giới, âm thầm suy nghĩ, sau đó vận chuyển Thái Thượng Cầu Đạo Kinh!

Thái Thượng cửu kinh vốn bao quát vạn tượng, học vấn thông thiên triệt địa, Phương Hành tu luyện càng sâu, cảm ngộ kinh này cũng càng sâu!

Thái Thượng tam kinh đầu tiên, Hóa Linh Kinh, Bất Tử Kinh, Cảm Ứng Kinh, khiến cho thức giới của hắn có được thần năng luyện hóa hết thảy, tiếp nhận hết thảy, cảm ứng hết thảy, mà đây cũng là tác dụng trực tiếp nhất của thức giới, tựa như Bạch Hàm Thi, uống vào một chén Đế Lưu Tương, nhục thân tổn thương, giống như trúng độc, thế nhưng Phương Hành, lúc trước được Hỗn Độn Tiên Viên ban cho nhiều tinh hoa bách thảo như vậy, cũng có thể nhịn được, ở phương diện này, Phương Hành mạnh hơn Bạch Hàm Thi không biết bao nhiêu lần...

Mà Thái Thượng trung tam kinh, Nhất Khí Kinh, Phá Trận Kinh, Tiêu Dao Kinh, thì là phương pháp sử dụng lực lượng, tiềm lực trong thức giới, có khả năng chống cự ngoại địch, cho tới hôm nay, Phương Hành tu luyện thần thông, võ pháp, độn thuật, đều có quan hệ với tam kinh này, bọn nó giống như thông đạo, để Phương Hành có thể sử dụng thần uy trong thức giới, đây là một loại kỹ xảo và phương pháp cực kỳ cao minh!

Sáu kinh này, Phương Hành đã lĩnh ngộ rất sâu, bởi vì bình thường hắn một mực dùng chúng.

Thế nhưng hậu tam kinh, Phương Hành lĩnh ngộ còn cực kỳ mờ nhạt, chỉ có thể mượn nhờ chút da lông, không cách nào giải đến chân lý.

Bởi vì hậu tam kinh, Cầu Đạo, Vấn Tâm, Tự Tại, vốn không phải phương pháp tu hành cụ thể, không cách nào giống trung tam kinh có được thực lực tăng lên rõ ràng, cũng không giống tiền tam kinh hiển hóa tiên uy ở trong thức giới, mới nhìn giống như gân gà, thẳng đến vừa rồi hắn nghe Thần Tú khuyên Mạc Si Nhi, mới bỗng nhiên có xúc động, dần dần lĩnh ngộ...

Nguyên lai, hậu tam kinh mới là tinh túy chân chính của Thái Thượng cửu kinh, sở dĩ trước đây mình không rõ, là bởi vì cấp độ của mình quá thấp, dù mình tích lũy rất dày, cũng không tiếp xúc đến cảnh giới của Đại La Kim Tiên...

Cầu Đạo, Vấn Tâm, Tự Tại, chỉ dẫn không thể nghi ngờ chính là Đại Đạo!

Trước kia hắn một mực đứng ở ngoài cửa, nhưng bây giờ, bởi vì nghe Thần Tú chỉ điểm, thấy được lối vào!

Chương 1716: Cánh cửa kia

Lúc ở Đại Xích Thiên, Phương Hành đã từng bế quan ba năm, thi triển bốn tế trước trong Tổ Vu Thập Nhị Tế.

Mặc dù chỉ có bốn tế, không thành công kết thành Đại Đạo, nhưng mang đến lợi ích cho hắn lại là vô tận!

Sau khi tiến hành xong bốn tế, nội tình của hắn đã siêu việt Đại La Kim Tiên bình thường, thức giới trong cơ thể biến thành 3000 pháp tắc, đều hùng hồn sinh trưởng, ẩn chứa tiên uy, chỉ bất quá bởi vì hắn chưa trải qua đạo kiếp, nên còn không cách nào dùng tâm hợp đạo, tu luyện ra Đại Đạo của mình, cái này cũng khiến cho hắn nội tình thâm hậu không ai bằng, lại không thể phát huy ra tiềm lực đáng có, từ trên ý nghĩa mà nói, hắn xác thực còn không phải Đại La Kim Tiên, bởi vì không đạt được lĩnh ngộ của Đại La Kim Tiên!

Hắn rõ ràng đã ở trên nội tình siêu việt Đại La Kim Tiên, nội tình bản thân cũng đến thời điểm đột phá!

Thế nhưng làm sao tu luyện ra một Đại Đạo, hắn lại không có đầu mối!

Ngay cả đám người Thiên Ma cũng không biết, chỉ nói hắn cứ đi lĩnh ngộ, kinh nghiệm đạo kiếp mà thôi!

Nhưng sau khi trải qua thì sao đây?

Phương Hành thực không biết, con đường tiếp theo, đến tột cùng nên đi như thế nào mới đúng!

Tổ Vu Thập Nhị Tế, chỉ giúp hắn gia tăng nội tình mà thôi, loại nội tình này có thể cho hắn pháp lực vô tận, có thể để hắn thi triển vu pháp, phát huy ra chiến lực mạnh mẽ, nhưng sẽ không giúp hắn tăng lên cảnh giới, chỉ có thể dựa vào mình!

Tựa như Thần Tú nói, hết thảy tu hành, tu vẫn là bản thân, tu chính là tâm!

Làm Kim Cương Hộ Pháp của Phật môn gần trăm năm, nhưng đến bây giờ, Phương Hành mới lần đầu tiên mượn Phật pháp lĩnh ngộ đạo lý, sau đó nội dung của Thái Thượng Kinh hiện lên ở trong đầu, để hắn bắt đầu suy tư, nguyên lai đạo lý của tu tâm cầu đạo, vẫn luôn ở trong tâm mình, chỉ là trước kia mình không lĩnh ngộ nó mà thôi!

Thái Thượng Cầu Đạo Kinh, chỉ là cái gì?

Nói trắng ra rất đơn giản, chính là lĩnh ngộ Thiên Đạo, lĩnh hội Đại Đạo!

Sát Phạt Đại Đạo của Bạch Hàm Thi, đối với người ngoài mà nói, cái kia là thủ đoạn sát phạt của hắn, là thần thông chí cường của hắn, nhưng đối với Bạch Hàm Thi, lại là một loại đạo lý, tất cả đều là Bạch Hàm Thi khổ tu lĩnh ngộ ra, thế nhân đều nói Đại Đạo không cách nào kế thừa, cũng không thể tái giá, là bởi vì lĩnh ngộ của mỗi người chỉ ở trong tâm cá nhân, xem như truyền cho người khác, hắn cũng chỉ có thể thu hoạch được một bộ phận, không có khả năng giống như mình rõ ràng thông thấu, cho nên hắn mới không phát huy ra uy lực của Đại Đạo!

Đại Đạo này, chính là một thần thông!

Có thể lĩnh ngộ bao nhiêu đạo lý trong đó, thì có thể phát huy mấy phần uy lực của thần thông!

Mà Cầu Đạo Kinh độc đáo ở chỗ này, nó mượn nhờ thức giới to lớn, hoàn toàn phân giải Đại Đạo của người khác, sau đó bày tất cả đạo lý ra trước mặt Phương Hành, có thể để cho Phương Hành dễ dàng lĩnh ngộ!

Ngược dòng bản nguyên, diệu giải chân lý!

- Ai nói Đại Đạo không thể kế thừa, không thể tái giá?

Trong lòng Phương Hành có một thanh âm cười lạnh:

- Thi triển Cầu Đạo Kinh, ta có thể không cực hạn lĩnh ngộ đạo lý ẩn chứa trong Đại Đạo, nói cách khác, chỉ cần ta nghĩ, ta có thể đến gần Sát Phạt Đại Đạo vô hạn, từ trình độ nào mà nói, đây chính là đoạt Đại Đạo của Bạch Hàm Thi, vận chuyển tự nhiên...

Thiên Đạo viên mãn, lòng người có thiếu!

Lực lượng Đại Đạo bực này, tất cả đạo lý bên trong đều là lòng người hiển hóa, mà lòng người, tự nhiên không thể lý giải, nhưng Thiên Tâm lại có thể giải đọc hết thảy lòng người, mà ở trong thức giới, trong tâm Phương Hành, tương đương với Thiên Tâm của thế giới này...

Nghĩ thấu điểm này, trong lòng hắn có chút kích động, cũng có chút nặng nề.

Con đường của Thái Thượng Đạo to lớn tà quái, có thể nói, nó cơ hồ ở mỗi một điểm mấu chốt, đều phá vỡ thường thức và nguyên lý tu hành bình thường, tỉ như cầu được Tiên Mệnh, lại tỉ như thức tỉnh Tiên Giác, đến bây giờ, ngay cả Đại Đạo cũng có thể cướp...

Mà sau khi nghĩ qua vấn đề này, hắn cũng kìm nén không được, đi cảm ngộ bản nguyên trong Sát Phạt Đại Đạo!

Ở trong thức giới, Sát Phạt Đại Đạo đã hoàn toàn cởi ra, hắn có thể nhìn thấy mỗi một biến hóa rất nhỏ, cũng có thể ở mỗi một biến hóa, lạc ấn ý niệm của mình, mà khi hắn nhìn nhiều một biến hóa, lĩnh ngộ nhiều một phần đạo lý, hung uy của Sát Phạt Đại Đạo sẽ mạnh hơn một phần, nhiều một phần thuộc về hắn!

Loại cảm giác này, để Phương Hành ngẫm lại cũng cảm thấy kinh khủng!

Hắn còn nhớ rõ, bộ dáng hung tàn của Bạch Hàm Thi khi thi triển Sát Phạt Đại Đạo!

Lúc đó hắn đã trúng độc Đế Lưu Tương, lại bị mình đánh lén, thực lực không còn một nửa, nhưng vẫn cuồng bạo vô biên, đơn giản khó có thể tưởng tượng, nếu như hắn có thể phát huy ra tất cả lực lượng Đại Đạo, sẽ khủng bố cỡ nào...

Bảo bối như vậy, mình đương nhiên phải thừa kế!

Chỉ là thời gian dần trôi qua, càng lĩnh ngộ đạo lý, thần sắc Phương Hành càng hung ác!

Hắn phảng phất như biến thành người khác, trong hai mắt tràn ngập ý sát phạt, trên người như có mùi máu tươi dày đặc tán ra!

Rống...

Thời điểm hắn đắm chìm trong Sát Phạt Đại

Đạo, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng hổ khiếu!

Thanh âm kia tràn đầy huyết tinh, xảy ra bất ngờ, như lôi đình nhất kích!

Càng mấu chốt là, âm thanh hổ khiếu kia, như vang ở đáy lòng Phương Hành...

Cái này làm cho Phương Hành đột nhiên thức tỉnh, trên trán rịn ra mồ hôi lạnh!

- Móa nó, làm ta sợ muốn chết...

Hồi tưởng đủ loại biến hóa vừa rồi ở trong lòng, hắn nhịn không được chảy mồ hôi lạnh, nghĩ thầm:

- Nguyên lai Đại Đạo của người khác là không thể tùy tiện lĩnh ngộ, bởi vì nó ẩn chứa tất cả ý nghĩ và lý niệm của người kia, ta có thể tham khảo, đồng thời dùng lý niệm của hắn đến xác minh lý niệm của ta, nhưng ta không thể ở trong Đại Đạo của hắn trầm luân quá sâu, bằng không mà nói, ta sẽ trở thành phụ thuộc của hắn, đến lúc kia, Sát Phạt Đại Đạo sẽ trở thành Đại Đạo của ta, mà ta, cũng sẽ biến thành Bạch Hàm Thi!

- Thích đáng liền ngừng sẽ thành đạo, hăng quá hoá dở biến thành Ma!

- Hiện tại ta, nhiều nhất chỉ có thể lĩnh ngộ bảy phần lực lượng của Sát Phạt Đại Đạo mà thôi, không phải không cách nào lĩnh ngộ càng sâu, mà là không dám tiếp tục nữa, dù không thể hoàn chỉnh kế thừa lực lượng của Sát Phạt Đại Đạo, cũng không thể để Đại Đạo này cải biến đạo tâm!

- Trừ khi... Đạo tâm của ta mạnh hơn Bạch Hàm Thi!

- Chỉ có ở thời điểm này, ta mới có thể không kiêng kị thi triển Sát Phạt Đại Đạo của Bạch Hàm Thi, ngay cả năm Đại Đạo của Thanh Tà Tiên Vương lưu lại trong thức giới cũng vậy, thậm chí tùy tiện nhiếp lấy Đại Đạo của Đại La Kim Tiên khác, mà không lo lắng đạo tâm sụp đổ!

Thời gian dần trôi qua, Phương Hành rốt cục rõ ràng con đường tu hành của mình.

Kỳ thật bây giờ hắn đã có năng lực kế thừa, hoặc nói là cướp đoạt Đại Đạo của người khác, chỉ là không dám làm càn sử dụng!

Bởi vì đạo tâm của hắn, còn không có cường đại đến loại cảnh giới không kiêng sợ kia!

Hắn còn có một cánh cửa chưa đẩy ra...

Hắn chỉ là vừa mới thấy được cánh cửa kia, biết đẩy cửa tiến vào, chính là một cảnh giới mới!

Đến lúc đó, tu vi của hắn sẽ tiến thêm một bước, thậm chí đạt tới độ cao mà hắn cũng không dám tưởng tượng!

Nhưng nếu đẩy ra cánh cửa kia, hắn không biết mình có nội tình gánh chịu kết quả kia hay không, càng không biết đạo tâm của mình có thể sụp đổ hay không, dù sao hiện tại hắn chỉ là vừa mới đạt được nội tình của một Ma Chủ mà thôi, nhưng cảnh giới sau cánh cửa kia, rất có thể đã siêu việt cảnh giới của Tiên Vương, tựa như sau khi đẩy cửa ra, một núi vàng đè ép xuống, núi vàng cố nhiên là tốt, nhưng nếu như mình không có lực lượng tiếp được núi vàng, sẽ bị núi vàng ép thành thịt nát, mà nếu mình không có phương pháp xử lý tốt núi vàng, như vậy núi vàng sẽ bị ngoại nhân cướp đi, vô luận loại kết quả nào, thì mở cửa cũng bằng không...

- Xem ra, ta là tránh không khỏi!

Đáy lòng Phương Hành cũng nặng nề thở dài, trông thấy cánh cửa kia, trong lòng hắn ngược lại không phải là vui sướng.

- Hiện tại duy nhất có thể làm, là tìm càng nhiều tiên dược bảo dược, tiếp tục Tổ Vu Thập Nhị Tế, để cho mình có lực lượng đủ mạnh, chặt đứt càng nhiều mệnh số, chỉ có như thế, mới có thể kế thừa càng nhiều Đại

Đạo, đoạt vĩ lực vô biên...

Hắn nghĩ như vậy, tinh thần chậm rãi thối lui ra thức giới.

- Xem ra, hắn đã dự cảm được vấn đề mình gặp phải...

Sau khi Phương Hành thối lui ra khỏi thức giới, trong quái tháp có thanh âm trầm thấp vang lên.

- Hắn không phải kẻ ngu, sao không cảm thấy vấn đề của mình?

Một thanh âm có chút bất đắc dĩ khác vang lên, khẽ thở dài:

- Thời điểm ở Huyễn Kính, hắn tu luyện ba quyển thiên thư do Thái Hư Tiên Vương lưu lại, từ trong lạc đường ngộ đạo, tu thành đạo tâm vô biên, trong kiếp nạn lúc trước, hắn tu ra đường mới, người khác chỉ dùng nhất niệm, vạn sự có thể trảm, hắn lại tu cả đống, không bỏ không thả, từ lúc đó bắt đầu, kỳ thật hắn đã không có lựa chọn khác, hắn hôm nay, cũng chỉ là nội tâm sợ hãi, kéo dài thời gian mà thôi...

- Hắn cảm thấy bây giờ thiếu nội tình, lại thiếu phương hướng...

- Nhưng trên thực tế, nội tình của hắn cố nhiên còn có chút không đủ, thế nhưng phương hướng, sớm đã định xuống rồi!

- Nếu như vậy, sao không trực tiếp cho hắn nội tình, để hắn mau mau mở ra cánh cửa kia?

- Ha ha, cái này không phải chuyện của chúng ta?

Một vị cười ha hả nói:

- Dùng tính tình của hắn, xưa nay sẽ không vì tài nguyên phát sầu, chủ động cho hắn có lẽ hắn còn không xem ra gì, chúng ta không cần quan tâm cái này, để hắn ở trong quá trình lấy được những tư nguyên kia, hảo hảo cảm ngộ, bây giờ chúng ta chỉ cần chờ đợi là được, đợi thời điểm hắn có đầy đủ nội tình, chủ động mở ra cánh cửa kia...

Chương 1717: Cố nhân đến nhà

- Tài nguyên tài nguyên, vẫn là cần tài nguyên...

Phương Hành từ trong tu hành tỉnh ngộ lại, âm thầm la hét, trong nội tâm khát vọng với tài nguyên lại nặng hơn.

Trước kia không thấy được cánh cửa kia, loại khát vọng này còn nhẹ một chút, nhưng bây giờ thấy được, lòng chỉ nghĩ đẩy ra nhìn một cái, mặc dù ở sâu trong nội tâm hắn biết, nếu đẩy ra cánh cửa kia, kết quả chưa chắc như mình mong muốn, nhưng vẫn muốn nhìn một cái!

Mà muốn nhìn một cái, thì không có lựa chọn khác!

Chỉ có thể tận khả năng gia tăng nội tình của mình!

Còn phương pháp, tự nhiên là dùng phương pháp thô bạo nhất, nhanh nhất, đơn giản nhất… Tổ Vu Thập Nhị Tế!

- Đế Tử điện hạ, Bạch Hàm Thi vừa chết, Đại Ngục Thiên như rắn mất đầu, Đại Xích Thiên ta chiếm được tiên cơ, là cái thứ nhất đánh vào Đại Ngục Thiên, chỉ tiếc Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên phản ứng lại rất nhanh, phái lượng lớn Thượng Tiên tiến vào, chia cắt tài nguyên, bây giờ Đại Ngục Thiên chính là thời điểm hỗn chiến không ngớt, mặc dù Đại Xích Thiên ta chiếm được tiên cơ, nhưng ẩn ẩn bị Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên giáp công, ưu thế không rõ ràng, thậm chí có xu thế bị bọn hắn gạt ra Đại Ngục Thiên, Tiên Tôn truyền tin nói…

Nhìn thấy Phương Hành kết thúc tu hành, Tiên Quân liền đến đây bẩm báo.

- Những sự tình kia để các Tiên Tôn xử lý là được, cần gì đến hỏi ta?

Nhưng đối với đại sự này, Phương Hành không có hứng thú chút nào, chỉ nhàn nhạt hỏi:

- Ta muốn Hổ Đầu Liên đưa tới chưa?

Vị Tiên Quân kia gật đầu nói:

- Ngày đó sau khi Đế Tử truyền tin, Đại Xích Thiên đã phái một bộ tiên binh đi Đại Ngục Thiên, do Thanh Huyền Vực Chủ dẫn binh, công phá Bạch Hổ Cung, Hổ Đầu Liên đã bị Đại Xích Thiên ta khống chế, bây giờ đại bộ phận Hổ Đầu Liên đã vận chuyển về Đại Xích Thiên, Đế Tử muốn một phần cũng được Tiên Tôn phê chuẩn, sai người đưa tới, qua một ngày có thể đến...

- Sau khi tới, thì cầm đến cho ta, những chuyện khác các ngươi nhìn xem rồi xử lý!

Phương Hành trực tiếp khoát tay áo, ra hiệu không muốn nghe tiếp.

Ở Lục Ma Thiên chém ma đầu, chỉ là bước đầu tiên mà thôi, mấu chốt nhất là chiếm Thiên Vực, chia cắt tài nguyên trong đó, đây mới là sự tình ba Đế Cung cảm thấy hứng thú nhất, bởi vậy thời điểm Phương Hành có kế hoạch chém giết Bạch Hàm Thi, hắn đã truyền tin cho Đại Xích Thiên, để bọn hắn chuẩn bị, tùy thời tấn công vào Đại Ngục Thiên, bởi vậy sau khi Bạch Hàm Thi chết, Đại Xích Thiên mới chiếm được tiên cơ, công phá Bạch Hổ Cung, theo Đại Xích Thiên, cái này tự nhiên là Đế Tử một lòng lập công, ra sức phối hợp, nhưng đối với Phương Hành mà nói, dụng ý chân chính chỉ là muốn trộm tài nguyên độc hữu của Đại Ngục Thiên… Hổ Đầu Liên mà thôi.

Phẩm giai của nó chưa chắc cao hơn Đế Lưu Tương, thậm chí có thể nói thấp hơn không ít, đơn độc cầm tới tu hành, đối với Phương Hành hiệu quả không rõ ràng, nhưng nó lại là chủ dược trong Tổ Vu Thập Nhị Tế, đối với Phương Hành bây giờ có tác dụng rất lớn!

Mà Đại Xích Thiên thấy Đế Tử nhà mình ra sức làm việc như vậy, tự nhiên sẽ không lãnh đạm hắn!

Sau khi lấy được Hổ Đầu Liên, Đế Tử đã muốn, tự nhiên sẽ đưa cho hắn một phần!

Mà có Hổ Đầu Liên, Phương Hành sẽ không quan tâm sự tình khác, có thể chiếm địa bàn của Đại Ngục Thiên hay không, hắn cũng không lo lắng, hắn biết, mặc dù hắn chém giết Bạch Hàm Thi, thế nhưng tiện nghi lớn nhất không nhất định là Đại Xích Thiên, dù sao Đại

Thương Thiên và Thái Huyền Thiên không phải ăn chay, tam phương đều nhìn chằm chằm, cuối cùng ai có thể chiếm được Đại Ngục Thiên, kia căn bản không phải nhất thời bán hội có thể quyết định, thậm chí nói, ở trước khi toàn bộ thế cục của Lục Ma Thiên ổn định, sẽ định không xuống!

- Vâng... dù sao Đế Tử đã lập công đầu, Tiên Tôn hết sức hài lòng, còn truyền tin nói ngài cẩn thận một chút!

Vị Tiên Tôn kia thấy Phương Hành không có hứng thú nghe, nên cũng không nói, chỉ nghi hoặc hỏi:

- Vậy bước kế tiếp chúng ta làm thế nào?

- Bước kế tiếp...

Phương Hành nở nụ cười nói:

- Giao Mạc Si cho ta, mấy vị ma đầu khác giao cho các ngươi!

Vị Tiên Tôn kia nghe vậy, lĩnh ngộ ý tứ của hắn, hành lễ lui ra.

- Cực Nhạc Ma Chủ trên cơ bản không có lựa chọn khác, chỉ có con đường quy thuận Đại Xích Thiên, chỉ bất quá nhìn bộ dáng của cô nương kia, đoán chừng sẽ xoắn xuýt một hồi, sẽ không khuất phục nhanh như thế, huống hồ, nàng đến tột cùng có thể khuất phục hay không, ta cũng không cảm thấy hứng thú, chỉ là nghe Tiên Nhân không biết tên nói, Cực Nhạc Thiên cũng có một loại tiên dược trân quý, tên là Hoan Hỉ Quả, đó cũng là một vị chủ dược trong Tổ Vu Thập Nhị Tế, càng là mệnh căn của Cực Nhạc Ma Chủ, ta phải nghĩ biện pháp lấy tới...

Hiện tại Phương Hành đáp ứng thay đám tiểu hồ ly giết người đã giết... Mặc dù cuối cùng Bạch Hàm Thi bị Thần Tú thu một sợi thần hồn, nhưng trong mắt thế nhân, Đại Ngục Ma Chủ đã chết không thể chết lại... Mà sự tình của tiểu hòa thượng Thần Tú, hắn muốn giúp cũng không giúp được, quấy đến Lục Ma Thiên đại loạn đã coi như hết lòng, những chuyện khác hắn không có chỗ xuống tay!

Chỉ là Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi này, để hắn có chút đau đầu.

Hắn rõ ràng đã dồn Cực Nhạc Thiên đến tuyệt lộ, quy thuận Đại Xích Thiên chính là lựa chọn tốt nhất, mà sau khi nàng quy thuận, mình có thể quang minh chính đại lấy Hoan Hỉ Quả, nhưng hết lần này tới lần khác nữ nhân kia một mực chống, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên cũng ở nơi đây trông coi, dù ai cũng không cách nào đoán được, chuyện này sẽ kết thúc như thế nào, ngược lại để Phương

Hành có chút lo âu!

Thập Nhị Tế cần tài nguyên, đều là thiên hạ kỳ trân, vô số tiên dược, chỉ bất quá Phương Hành đoạt được Hỗn Độn Tiên Viên, đã có vô số phụ dược, thiếu hụt chỉ là một chút trân bảo số lượng khan hiếm mà thôi, không sai biệt lắm rải rác bảy tám loại, nếu đạt được những chủ dược này, tiếp tục tiến hành Tổ Vu Thập Nhị Tế, như vậy tu vi của hắn sẽ nghênh đón một lần bay vọt...

Trước đây ở trong thức giới cùng đám người Thiên Ma tán gẫu, hắn biết mặc dù những trân bảo kia tồn thế không nhiều, ở Tam Thập Tam Thiên bây giờ vẫn có một ít hàng tích trữ, nhưng tuyệt đại bộ phận đều nắm giữ ở trong tay các Đế Cung hoặc Lục Ma Thiên!

- Làm sao mới có thể để bọn hắn ngoan ngoãn giao tiên dược ra đây?

Phương Hành nhịn không được trầm ngâm, đau khổ suy nghĩ vấn đề này, chỉ là nhất thời khó có chủ ý.

Những tiên dược trân quý này, chính là căn cơ để các thế lực lập giáo, lấy Lục Ma Thiên mà nói, từng ma đầu cơ hồ coi tiên dược còn nặng hơn tính mệnh, tuyệt đối sẽ không tuỳ tiện giao ra, có thể nói, đoạt tiên dược của bọn hắn, còn khó hơn thu phục bọn hắn!

Có lẽ sẽ có ma đầu vì tự vệ, quy thuận Đế Cung, nhưng muốn bọn hắn dâng tiên dược ra, rất không dễ dàng!

Thậm chí lấy cục diện trước mắt, các Đế Cung đừng nói đoạt tiên dược của bọn hắn, còn phải lấy tiên dược của mình ban thưởng cho bọn hắn để trấn an, chỉ có đợi thế cục ổn định, mới sẽ từ từ móc ra những tài nguyên kia...

Việc cấp bách là triệt để thu phục Cực Nhạc Thiên, lấy Hoan Hỉ Quả!

- Điện hạ...

Thời điểm Phương Hành suy nghĩ, Tiên Quân của Đại Xích Thiên lại tiến đến.

- Không phải nói những sự tình kia các ngươi nhìn xem xử lý sao?

Suy nghĩ bị đánh gãy, Phương Hành có chút không vui, liếc nhìn vị Tiên Quân kia một chút.

Vị Tiên Quân kia giật nảy mình, vội nói:

- Điện hạ hiểu lầm, là ngoài hành cung có người cầu kiến, nói là cố nhân của điện hạ...

- Cố nhân?

Phương Hành nao nao, theo bản năng cho

rằng là đám người Lộc Tẩu, nhưng lại nghĩ thầm:

- Tới không thể nhanh như vậy?

- Để hắn vào đi!

Nhưng không suy nghĩ nhiều, phất phất tay, trực tiếp đáp ứng.

Vị Tiên Quân kia nhẹ gật đầu, đi ra ngoài, không bao lâu thì có một người được tiên thị đưa vào đại điện.

- Ngươi là ai?

Phương Hành cúi đầu nhìn thoáng qua, thấy người đến là một nam tử phủ hắc bào, nhìn tuổi tác không lớn, nửa khuôn mặt bị vạt áo che, chỉ có đôi mắt lộ ở bên ngoài, theo lý thuyết, đến cảnh giới như Phương Hành, đối phương đừng nói dùng vải che mặt, ngay cả thi triển thần thông che dấu khí tức cũng có thể khám phá, nhưng bây giờ kỳ quái là, Phương Hành nhìn người kia một chút, lại phát hiện khí cơ của đối phương như biển, thế mà nhìn không ra, cái này khó trách người ngoài điện không dám đuổi đi!

- Thời điểm ở ngoài điện đã thông truyền, tại hạ là cố nhân của điện hạ, không biết điện hạ phải chăng còn nhận ra ta?

Nam tử hắc bào mỉm cười, bóc vạt áo, nhẹ nhàng cười một tiếng.

- Ừm?

Phương Hành nhíu mày, chỉ cảm thấy đối phương rất quen mắt.

Nhìn nửa ngày, đột nhiên trong lòng sáng lên, nhận ra người này là ai, nội tâm nhất thời chấn kinh.

- Các ngươi lui xuống đi, không cần trông coi ở chỗ này, hắn đúng là cố nhân của ta!

Phương Hành khoát tay áo, để các tiên thị thối lui, mình thì chậm rãi đứng lên, trực tiếp đi xuống điện, vây quanh nam tử này chuyển hai vòng, nhìn từ trên xuống dưới, nam tử kia cũng mỉm cười, mặc cho hắn nhìn, bảo trì bình thản, ngược lại là Phương Hành càng nhìn càng giận, xoay trái ba vòng, rẽ phải ba vòng, mới đi đến trước mặt nam tử, xoa xoa cái cằm nhìn hắn...

- Ngươi bây giờ là tu vi gì?

Con mắt Phương Hành có chút sáng, nhìn chằm chằm mặt đối phương, hết sức tò mò:

- Có thể trảm Tiên Vương không?

Nam tử kia nao nao, tựa hồ không nghĩ tới Phương Hành sẽ hỏi như vậy, cười khổ nói:

- Chém qua mới biết được!

Phương Hành cau mày, lại hỏi:

- Vậy ngươi có thể trảm Đại La Kim Tiên không?

Nam tử kia lại cười khổ nói:

- Chém qua mới biết được!

- Ừm...

Phương Hành trầm ngâm, qua nửa ngày mới trầm giọng hỏi:

- Vậy ngươi có thể Trảm Ngã không?

Thần sắc nam tử kia ngưng trọng lên, qua nửa ngày mới lắc đầu nói:

- Chém qua mới biết được!

- Hô...

Phương Hành thở dài, về tới vương tọa ngồi xuống nói:

- Vậy thì ngồi đi... Viên lão tiền bối!

Người kia nhẹ nhàng cười một tiếng, khoanh chân ngồi xuống nói:

- Không cần lại gọi lão tiền bối!

Phương Hành quay đầu nhìn hắn, cười nói:

- Vậy ta còn có thể gọi ngươi là gì? Quái thai Viên gia?

Chương 1718: Mời ngươi trở về

Sau khi người kia ngồi xuống, Phương Hành cũng ngồi xuống, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào hắn, càng xem càng kinh hãi, càng nhìn càng hiếu kỳ, trong lòng thực không nghĩ tới người này sẽ tìm tới cửa, nhưng không dám khinh thường, người này không phải người ngoài, chính là một trong những kẻ đáng sợ nhất Thiên Nguyên Đại Lục mấy ngàn năm qua, quái thai Viên gia Viên Liệp, lúc trước Phương Hành ở Thiên Nguyên, cùng hắn từng có hai lần gặp mặt, lần đầu tiên là ở Bạch Ngọc Kinh, khi đó hắn vẫn là lão già họm hẹm không có tu vi, lần thứ hai gặp lại, hắn là tiền bối cao nhân chống cự Thần tộc xâm lấn, một kiếm mở thần trận...

Sau đó hai người không còn gặp nhau, chỉ là thỉnh thoảng có nghe đồn, nghe nói hắn đã từng cùng Thần Vương đại chiến, mặc dù thất bại, nhưng cũng trọng thương Thần Vương, lại nghe nói hắn được một Tiên Điện từ trên trời giáng xuống tiếp đi, từ đó xa ngút ngàn dặm không còn tung tích, trước đây không lâu thời điểm hắn vừa xuất quan, nghe nói từng có một tu sĩ trẻ tuổi, ở Đại Xích Thiên bại tận cùng thế hệ, không người có thể địch, trong lòng không hiểu thấu nghĩ đến đối phương, chỉ là khi đó người này đã rời Đại Xích Thiên, không có cơ hội gặp được...

Mà bây giờ, vị quái thai Viên gia này lại tới Cực Nhạc Thiên tìm, hơn nữa là đường đường chính chính, đến nhà cầu kiến.

Sau khi ngồi xuống, hai người đều trầm mặc, hiển nhiên không có ý tứ hàn huyên.

- Lúc đầu cảm thấy nên cùng ngươi nói vài câu, nhưng lại không biết trò chuyện cái gì, cho nên...

Phương Hành ngồi lẳng lặng, nửa ngày sau, đột nhiên đứng lên, rút ra Khi Thiên Bá Man Đao.

- ... Vẫn là trực tiếp động thủ đi!

Hắn nhìn quái thai Viên gia, trầm giọng nói:

- Ta muốn chặt ngươi lâu lắm rồi!

Trong đại điện, bầu không khí bỗng nhiên trở nên tịch mịch!

Thần sắc của Phương Hành tuyệt đối không phải đùa, một tay cầm đao, một tay xoắn vạt áo, cùng lúc đó, tiên uy trên người chậm rãi phun trào, trong thức giới, pháp tắc bốc lên, chiếu xạ hư không chung quanh, khiến cho xung quanh người hắn xuất hiện thanh phong nhàn nhạt, từng chút từng chút lay động áo choàng, mà ánh mắt của hắn thì nhìn chằm chằm quái thai Viên gia, không dám có chút phớt lờ...

Dù sao người này cũng là quái thai Viên gia, đệ nhất kỳ tài Thiên Nguyên sớm hơn mình bảy trăm năm!

Dù bây giờ tu vi của mình đã tiếp cận cảm giác ngạo thị thiên hạ, nhưng Phương Hành chưa từng dám khinh thường người này, thời điểm ở Thiên Nguyên, người này đã là thiên kiêu tuyệt thế, đừng nói cùng cảnh vô địch, ngay cả chống lại cảnh giới cao hơn, đó cũng là sự tình như chém dưa thái rau, bây giờ được Tiên Điện truyền thừa, ai cũng không biết hắn đến tột cùng mạnh bao nhiêu!

Thế nhưng hắn rất nghiêm túc giơ đao, lẳng lặng chờ chốc lát, quái thai Viên gia lại không động!

Hắn ngay cả khí cơ cũng không dẫn động, vẫn bình tĩnh ngồi ở nơi đó...

- Tại sao muốn chặt ta?

Qua hồi lâu, hắn mới cười một tiếng, nhẹ nhàng mở miệng:

- Ta biết có rất nhiều người muốn chặt ta, chỉ là tại sao phải hiện tại?

- Hai năm trước Đại Xích Thiên có người thần bí bại tận tiểu bối Thượng Tiên, phải ngươi hay không?

Phương Hành nhíu mày, hỏi lại đối phương.

Quái thai Viên gia nhẹ gật đầu nói:

- Đích thật là ta!

Phương Hành cười nói:

- Hai năm trước ngươi muốn tìm ta, bây giờ rốt cuộc tìm được, đừng cho rằng ta không biết là nguyên nhân gì!

Hắn nâng cằm, có vẻ hơi kiêu căng:

- Ta sẽ không trả Độ Tiên Bút lại...

Quái thai Viên gia nghe lời này, không khỏi nao nao, sau đó nở nụ cười.

Phương Hành cũng híp mắt, cười lạnh lùng.

Lúc trước ở Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên, hắn đã nghe Không Không Nhi nói bây giờ Thiên Nguyên có rất nhiều người đang tìm hắn, mục đích tự nhiên không khó suy đoán, ban đầu ở Đa Bảo Tiên Hà, hắn một người cướp đi Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ, khiến cho Thiên Nguyên và Thần tộc hai tay trống trơn trở lại, các trưởng lão của Chư

Tử đạo tràng và Thần Chủ sao có thể từ bỏ ý đồ?

Càng mấu chốt là, ở trên người hắn còn có chí bảo quan trọng hơn Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ!

Đó chính là Độ Tiên Bút có thể cải biến hết thảy pháp tắc...

Độ Tiên Bút ở một trình độ nào đó, vốn chính là vật cùng bộ với Phong Thần Bảng, đối với Thiên Nguyên mà nói, tác dụng của bút này viễn siêu Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ, coi như mình chiếm Tiên Viên và bảo thụ, bọn hắn có thể dễ dàng tha thứ mình, nhưng tuyệt đối sẽ không để Độ Tiên Bút rơi vào trong tay mình, cũng chính là nguyên nhân này, bọn hắn một bên bị ép không thể không thay mình bảo thủ bí mật, không để cho thân phận chân thật của mình lưu truyền ra, một phương diện khác, là phái ra vô số thiên kiêu, ý đồ cầm lại bút này!

Mà quái thai Viên gia, không thể nghi ngờ là có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này nhất!

Thiên Nguyên bây giờ có không ít kỳ tài, nhưng vượt qua Phương Hành lại không nhiều, hơn nữa xem như thật có chút bản lĩnh, phần lớn cũng là bằng hữu của hắn, tựa như Không Không Nhi, lấy danh nghĩa tới tìm hắn, lại vẫn trốn không gặp hắn, làm cho mọi người càng thêm lúng túng, loại sự tình này mấy vị trưởng lão của Chư Tử đạo tràng không có đạo lý không rõ, bởi vậy bọn hắn phái quái thai Viên gia đến, thực lực của hắn đủ mạnh, mấu chốt nhất là, hắn và Phương Hành không có quá nhiều giao tình...

Mà Phương Hành, đề phòng cũng chính là điểm này, bởi vậy một lời không hợp, rút đao khiêu chiến!

- Ta đúng là bị Chư Tử đạo tràng thuyết phục, đến Tam Thập Tam Thiên tìm ngươi...

Quái thai Viên gia trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng gật đầu, thừa nhận mục đích của mình lần này.

Phương Hành nhíu mày:

- Bị ta nói trúng rồi?

Nhưng quái thai Viên gia nở nụ cười:

- Nhưng ta không phải tới tìm ngươi đòi lại Độ Tiên Bút!

Phương Hành nao nao:

- Vậy ngươi tìm ta làm gì?

Quái thai Viên gia ngẩng đầu, nhìn hắn nói khẽ:

- Ta là tới mời ngươi trở về!

Biểu lộ của Phương Hành càng cổ quái:

- Trở về? Về chỗ nào?

Quái thai Viên gia nói:

- Tự nhiên là mời ngươi về Chư Tử đạo tràng, Phụng Thiên Minh luôn vì việc này mà cố gắng...

- Chư Tử đạo tràng?

Biểu lộ của Phương Hành có chút bối rối, lẩm bẩm, nhưng không nói lời nào.

Quái thai Viên gia khẽ gật đầu nói:

- Trăm năm trước, ngươi nên tiến vào Chư Tử đạo tràng, chỉ là bởi vì một vài nguyên nhân, ngươi từ đầu đến cuối không thể bước vào chỗ kia, mà lần này, sở dĩ ta sẽ từ Tiên Điện xuất quan, là bởi vì ta cảm thấy đây là một sự tình có thể làm, bằng không mà nói, ta còn không có tu thành, người khác gọi không ra ta...

Hắn ngừng lại một chút mới nói:

- Cho nên cùng ta trở về đi, trăm năm nay Chư Tử đạo tràng thiếu ngươi, hết thảy đều sẽ trả lại, ngươi ở trên Phong Thần Bảng bị xóa danh tự cũng sẽ viết lên lần nữa, đệ tử Phụng

Thiên Minh nhất mạch, có ngươi trở về hộ đạo, tình cảnh của bọn hắn sẽ càng tốt hơn, mà tương lai không lâu, Thiên Nguyên và Tam Thập Tam Thiên triển khai đại chiến, có ngươi, cũng sẽ nhiều mấy phần chiến thắng!

Thời điểm nói chuyện, ánh mắt của hắn một mực nhìn Phương Hành, thanh tịnh vô ngân, rất là thành khẩn:

- Hơn nữa đối với cá nhân ngươi mà nói, trở lại Chư Tử đạo tràng, cũng là một kết cục tốt, mặc dù không biết ngươi dùng phương pháp gì, một mực giấu diếm thân phận thật sự của mình ở Đại Xích Thiên, nhưng cái này dù sao không phải chính đạo, thật đến một ngày đại chiến, chỉ sợ ngay cả ngươi cũng không thể thoát thân...

- Mời ta trở về?

Đợi hắn nói xong, Phương Hành mới mở miệng, biểu lộ rất quái dị, cũng rất phức tạp, tựa hồ cảm thấy buồn cười, lại tựa hồ có chút nặng nề.

Lần nữa trầm mặc nửa ngày, hắn không có trực tiếp trả lời, mà cười lạnh nhìn về phía quái thai Viên gia, ánh mắt nhìn thật sâu:

- Ngay cả người hành vân dã hạc như ngươi, cũng trở thành thuyết khách của bọn hắn, không thể không ra một phần lực sao?

- Ta không phải bị bọn hắn thuyết phục, mà là không thể không làm!

Đối mặt hắn hỏi có chút trào phúng, quái thai Viên gia lại không trực tiếp phản bác, mà một lát sau, mới nhàn nhạt mở miệng:

- Viên mỗ từ trước đến nay không thích thế gian phân tranh, chỉ muốn một lòng lĩnh ngộ Kiếm Đạo, bởi vậy một mực có người nói ta nhàn hạ, không để ý tới thế sự phân tranh, nhưng hôm nay đại kiếp sắp tới, không người nào có thể đào thoát, ngươi hoặc là ta, đều ở trong phiến thiên địa này, làm sao có thể ở thời điểm thiên địa sụp đổ một mình tự tại, ngồi nhìn đại kiếp càn quét thiên hạ, mình thì ôm kiếm giả trang nhàn vân dã hạc gì chứ?

- Thiên địa sắp sụp đổ?

Phương Hành nhíu mày, cười lạnh nói:

- Những trưởng lão của Chư Tử đạo tràng kia nói?

- Bọn hắn xác thực có tư tâm, nhưng không nói dối!

Quái thai Viên gia thản nhiên nói:

- Thời điểm ta ở Tiên Điện kết thành Nguyên Anh, cũng đã cảm thấy thiên địa của Tam

Thập Tam Thiên cực kỳ yếu ớt, gần như vỡ nát, nhưng hết lần này tới lần khác ở trong Tam Thập Tam Thiên, còn có ba đạo khí tức không ngừng không nghỉ trưởng thành, áp lực trên Thiên Đạo càng lúc càng nặng, ta nghĩ thời điểm phiến thiên địa này không chịu nổi áp lực sắp đến, mà Thiên Nguyên là tổ địa, sao có thể ở trước mặt tai kiếp, tiếp tục không đếm xỉa đến?

- Là ba vị Tiên Đế kia?

Phương Hành nghe đến nơi này, hơi khẽ giật mình, trầm giọng hỏi.

Quái thai Viên gia nhìn hắn, khẽ gật đầu:

- Cũng chỉ có ba vị Tiên Đế kia mới có bản lĩnh như vậy!

Phương Hành cau mày, một lát sau mới nở nụ cười nói:

- Nếu thật như vậy, sao ngươi không đi nói với ba vị Tiên Đế kia, chẳng lẽ bọn hắn không biết mình tạo thành ảnh hưởng với Tam Thập Tam Thiên sao? Hay là nói bọn hắn hi vọng thiên địa sụp đổ?

- Bọn hắn tự nhiên là biết, chỉ là ngươi cảm thấy bọn hắn sẽ buông tha cho hết thảy sao?

Quái thai Viên gia nghe Phương Hành hỏi, nhàn nhạt cười nói:

- Đối với bọn hắn mà nói, từ bỏ tu hành, thì chẳng khác gì là từ bỏ hết thảy, bởi vì bọn hắn nhiễm nhân quả quá nhiều, nếu không có sức tự vệ, sẽ triệt để mất đi hết thảy, thậm chí bọn hắn ngay cả tạm hoãn tu hành, cũng rất khó làm được, bởi vì bọn hắn đã bước vào loại cảnh giới đó, tốc độ trưởng thành sẽ không dừng, loại nguy cơ này sẽ một mực tồn tại, bọn hắn tựa như ba khối u trên người, biết nó có hại, nhưng lại không thể nhịn đau cắt bỏ, mặc nó không ngừng lớn lên...

- Mà người này, nếu như muốn khôi phục lại, chỉ có vung đao nhịn đau, cắt đi những khối u kia!

Chương 1719: Có thể chậm rãi chọn

Phương Hành nghe đến đây, đã một câu cũng nói không nên lời.

Trước đây hắn ở chỗ lão Phượng Hoàng nghe nói qua một cố sự liên quan tới thuyền lớn, bây giờ lại từ trong miệng quái thai Viên gia nghe cố sự u nhọt trên người, mặc dù hai chuyện xưa ví von khác biệt, nhưng trên bản chất thì có rất nhiều chỗ tương tự, cũng coi như anh hùng sở kiến tương đồng?

Thậm chí dựa theo lời lão Phượng Hoàng nói thì dễ hiểu hơn, người bị bỏ xuống thuyền muốn lên thuyền, phải trước chém rụng ba người mập nhất nằm trên thuyền kia, còn phải nhanh chóng chém, để tránh ở trước khi bọn hắn leo lên thuyền, chiếc thuyền này đã hỏng mất, việc này có thể coi là tư tâm của người muốn lên thuyền, nhưng từ phương diện khác, bọn hắn làm, cũng là muốn cứu vớt chiếc thuyền này, dù sao nếu thuyền lật, hoặc người mà quái thai Viên gia nói chết rồi, như vậy không chỉ có tất cả mọi người không lên được thuyền, thậm chí còn có những người ở địa phương khác giữ gìn một phương an ổn, cũng sẽ bị liên luy, đến lúc đó sóng đánh triều dâng, ai cũng trốn không thoát...

Chỉ bất quá, cũng bởi vì thuyết pháp này, lại làm cho Phương Hành nghĩ đến một vấn đề khác!

Trầm mặc hồi lâu, hắn mới ngẩng đầu lên:

- Ngươi nói như vậy, ta nghe rõ ràng, ba vị Tiên Đế chính là kiếp số, có bọn họ, thiên địa này sẽ không an ổn, thế nhưng ngươi có nghe nói qua một loại thuyết pháp khác liên quan tới đại kiếp hay không?

Quái thai Viên gia biết hắn muốn nói cái gì, nhẹ gật đầu nói:

- Nghe nói qua, đại kiếp là truyền nhân của

Thái Thượng Đạo!

Phương Hành nở nụ cười:

- Vậy ngươi không thể nào không biết thân phận của ta chứ?

Quái thai Viên gia nói:

- Ngươi là truyền nhân của Thái Thượng Đạo, ở Thiên Nguyên không tính là bí mật, chỉ bất quá, chúng ta đều cho rằng, coi như Thái Thượng Đạo cũng tiên đoán một loại kiếp số, nhưng kiếp số này, chỉ nhằm vào Tam Thập Tam Thiên, nhằm vào ba vị Tiên Đế mà thôi, cho nên nếu ngươi ở Tam Thập Tam Thiên trưởng thành, chính là kiếp số của ba vị Tiên Đế, là có lợi cho Thiên Nguyên!

- Ta cũng coi như minh bạch, vì sao lúc ở Thiên Nguyên, không có người trừ bỏ truyền nhân của Thái Thượng Đạo như ta...

Phương Hành thở dài một hơi, nở nụ cười:

- Bởi vì bọn hắn dung túng ta, chỉ cần ta trưởng thành, đối với Tam Thập Tam Thiên, đối với Tiên Đế mà nói, chính là một uy hiếp, mà uy hiếp với Tiên Đế, chính là chỗ tốt của Thiên Nguyên... Khó trách lúc trước sẽ có người xóa tên của ta, nhưng không ngăn ta tiến vào Long tộc, bởi vì bọn hắn sợ ta, lại không nỡ diệt ta, bọn hắn lo lắng tương lai ta có thành tựu, sẽ mang đến kiếp số to lớn, nhưng một phương diện khác lại cảm thấy nếu ta mang đến kiếp số cho Tam Thập Tam Thiên, chính là cơ hội của bọn họ, cho nên cuối cùng bọn hắn vẫn mặc ta tự sinh tự diệt, để ta tiến vào Tam Thập Tam Thiên...

Nói đến chỗ này, thần sắc hắn có chút ảo não, giật lấy mái tóc thầm nói:

- ... Nhưng vấn đề là, rõ ràng bọn hắn cũng biết Thái Thượng Đạo đường không dễ đi, làm sao lại không có người ở thời điểm ta còn chưa đi xa dìu ta một chút chứ?

Tam Thập Tam Thiên có tiên đoán, truyền nhân của Thái Thượng Đạo chính là đại kiếp, sẽ mang đến hủy diệt cho thiên địa!

Phương Hành cũng minh bạch cái tiên đoán này từ đâu mà tới...

Hắn biết, nếu Tam Thập Tam Thiên biết thân phận của mình, chỉ sợ sẽ ngay lập tức đưa tới họa sát thân, ba Đế Cung, thậm chí lại thêm Lục Ma Thiên, đều tuyệt đối không dung được mình, chỉ là hắn một mực không rõ, vì sao thân phận của mình ở Thiên Nguyên không phải là bí mật gì, nhưng xưa nay Thiên Nguyên không người bởi vì việc này mà tìm hắn gây sự?

Nếu nói Thiên Nguyên không ai biết lời tiên đoán này, vậy khẳng định không có khả năng, bởi vì trong rất nhiều người thao túng thế cục của Thiên Nguyên, vốn chính là từ Tam Thập Tam Thiên đi ra, nếu những người kia lo lắng biến số như hắn, hẳn là đã sớm bóp chết hắn mới đúng...

Khi đó hắn ở trước mặt những người kia không có sức phản kháng gì!

Đến bây giờ, cuối cùng mới rõ ràng chuyện này!

Những người kia căn bản là muốn lợi dụng lời tiên đoán của Thái Thượng Đạo...

Bọn hắn vốn trục xuất mình ra Thiên Nguyên, bỏ mặc mình sinh diệt, thậm chí còn mong đợi mình ở Tam Thập Tam Thiên gây phiền toái!

Mình trêu ra phiền phức càng lớn càng tốt, chỉ có phiền phức lớn rồi, mới có thể để cho ba vị Tiên Đế đau đầu!

Mà bọn hắn, mới có cơ hội đánh với Tiên Đế một trận!

Ở Chư Tử đạo tràng xem ra, đại kiếp chân chính là Tiên Đế...

Mà mình ở trong dự ngôn này, bất quá là một thanh kiếm có thể lợi dụng mà thôi!

Đủ loại cảm xúc hiện lên ở dưới đáy lòng...

- Tại sao ngươi lại nói cho ta biết những chuyện này?

Sau khi nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, thần sắc của Phương Hành hòa hoãn lại, ngẩng đầu nhìn về phía quái thai Viên gia:

- Từ lời của ngươi mới vừa rồi, ngươi rất hi vọng ta trở về hỗ trợ các ngươi, nhưng ngươi hẳn phải biết, ta vốn không thích bọn hắn, sau khi suy nghĩ rõ ràng tác dụng của mình ở trong mắt những người kia, thì càng không thích bọn hắn, vậy vì sao ngươi còn muốn nói cho ta nghe những lời này?

- Bởi vì ở trước khi ta đến, Thiếu Bạch đường huynh tìm ta!

Thần sắc của quái thai Viên gia cực kỳ bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Hắn nói nên để ngươi rõ ràng hết thảy!

- Thập Nhất thúc?

Nghe được cái tên này, Phương Hành nhịn không được thất thần.

- Đường huynh nói, khi đó cảnh giới của chúng ta đều quá thấp, xem không hiểu hết thảy, tự nhiên không cách nào giúp ngươi, thế nhưng bây giờ nhìn hiểu, có lẽ đã chậm, chỉ bất quá chúng ta đã biết, vậy không thể lừa gạt ngươi nữa, bởi vì những chuyện này, chỉ có thể do ngươi quyết định, bây giờ đại kiếp sắp tới, ai cũng chạy không thoát, sớm muộn gì cũng phải làm ra lựa chọn, chỉ là không cần vội vã làm ra quyết định, có thể từ từ suy nghĩ, hắn còn nhờ ta nói cho ngươi một câu, vô luận ngươi tuyển cái nào, cũng sẽ có người trách ngươi, oán ngươi...

Nói đến đây, hắn hơi dừng lại, sau đó nói tiếp:

- Nhưng vô luận ngươi tuyển cái gì, cũng sẽ có người ủng hộ ngươi, hiểu ngươi!

Lời này thanh âm không lớn, nhưng giống như lôi đình, khiến Phương Hành sững người tại chỗ.

Vô luận tuyển như thế nào, cũng sẽ có ngươi trách ngươi, oán ngươi!

Nhưng vô luận tuyển như thế nào, cũng sẽ có ngươi ủng hộ ngươi, hiểu ngươi!

Lời này tựa hồ như không nói, nhưng nghe vào tai Phương Hành, lại để tâm hắn trĩu nặng.

- Hô...

Qua hồi lâu, Phương Hành thở ra một hơi, tựa hồ muốn phun ra hết thảy khí tức trong lồng ngực.

Sau đó hắn mới nở nụ cười, cũng không có vẻ hậm hực gì, lung lay đầu, nhìn quái thai Viên gia nói:

- Lý giải hay không có thể thay cơm ăn sao? Thập Nhất thúc thật đúng là coi thường ta, bất quá nếu hắn cũng nói như vậy, vậy ta sẽ không khách khí, trước hỏi ngươi một câu, nếu như ta không muốn về Thiên Nguyên, cũng không trả Độ Tiên Bút cho các ngươi, ngươi sẽ không trở mặt với ta chứ?

Quái thai Viên gia cúi đầu, nhẹ nhàng cười nói:

- Ta nói rồi, ta không phải đến đoạt bút của ngươi!

Phương Hành nói:

- Vậy quyết định như thế đi.

Quái thai Viên gia ngẩng đầu nhìn Phương Hành:

- Đường huynh nói ta nên tin tưởng ngươi, vậy ta tin một lần lại có làm sao?

Hắn ngừng lại một chút, mới nở nụ cười nói:

- Hơn nữa ta cũng không có niềm tin giật đồ ở trong tay ngươi!

- Lời này thật rất nể tình!

Từ trong miệng vị thiên tài tám trăm năm trước kia nói ra, để Phương Hành ngẩn người, sau đó cười phá lên.

Không thể không nói, là sinh linh một đường trưởng thành ở Thiên Nguyên, nghe lời này, thật đúng là rất vinh dự...

- Vậy trước tiên không trò chuyện cái này!

Hắn cười một tiếng, cũng không nói có về hay không, trả đồ hay không, nhưng thu đao, ngồi xuống, phất ống tay áo một cái, trên mặt đất chồng chất một đống bình rượu, sau đó lại vung tay áo, trên mặt đất lại xuất hiện một đống tiên quả kỳ trân, đều là tiên bảo thế gian khó gặp, làm quái thai Viên gia trợn tròn cả mắt, Phương Hành cực kỳ khách khí chọn một vò đưa cho quái thai Viên gia, bộ dáng cực kỳ nhiệt tình, quái thai Viên gia cũng không cảm thấy kinh ngạc, tiện tay tiếp tới, uống hăng say.

- Ai, sao bây giờ ngươi trở nên trẻ tuổi như vậy?

- Phá đạo chướng, thoát lao tù, tự nhiên trọng hoán sinh cơ!

- Vậy bây giờ ngươi có tìm lão bà không?

- ...

- Ha ha, trước kia nhìn ngươi như lão già họm hẹm, không nghĩ tới trẻ tuổi lại vẫn không bằng Thập Nhất thúc!

- ...

- Trong truyền thuyết ngươi bị Tiên Điện tiếp dẫn đi?

- Ừm!

- Trong Tiên Điện có cái gì?

- Tiên Mệnh, tài nguyên, cùng truyền thừa hoàn chỉnh của một vị Tiên Vương!

- Vậy ngươi có tài nguyên dư thừa không, cho ta một chút!

- ...

- Sao Viên lão tiền bối không nói chuyện?

- Không biết nên nói cái gì!

- Thật không biết nói chuyện phiếm!

- ...

Một cái là tuyệt thế kỳ tài ở Thiên Nguyên người người ca tụng, một cái là đệ nhất ma đầu hoàn toàn xứng đáng, hai người ở dị vực tha hương gặp lại, uống tiên nhưỡng, ăn dị quả, uống rượu nói chuyện, cũng xem như dương dương tự đắc, trong lúc này Phương Hành tự nhiên có rất nhiều vấn đề muốn nghe, bất quá sau khi hỏi qua mới biết được, sau khi vị quái thai Viên gia này vào Tiên Điện, cũng bế quan gần trăm năm, bây giờ xuất quan không lâu, đối với rất nhiều chuyện không hiểu rõ lắm, chỉ biết hướng đi của đại thế, nhưng không biết bát quái tin đồn gì, để Phương Hành thất vọng không ít...

- Đế Tử điện hạ, Cực Nhạc Ma Chủ còn không chịu gặp chúng ta...

Tiệc rượu này uống ba ngày ba đêm, Phương Hành cố ý muốn chuốc say quái thai Viên gia, tương lai ra ngoài nói khoác một phen, nhưng không ngờ tới, quái thai Viên gia tửu lượng rất tốt, hai người một mực đối ẩm ba ngày, nhưng ai cũng không có say ngã, ở ngày thứ tư, Phương Hành chuẩn bị ra hết lực, quyết phải đánh ngã quái thai Viên gia, nhưng lại có tiên thị vào điện quấy rầy!

- Còn không gặp, nữ nhân này đến tột cùng muốn làm cái gì?

Phương Hành thấm hơi men, có chút tức giận!

Mấy ngày nay, hắn bảo tiên thị thay phiên đi bái kiến Cực Nhạc Ma Chủ, chính là muốn sớm từ trong miệng Mạc Si Nhi đạt được một đáp án, nhưng Mạc Si Nhi một mực không gặp người của hắn, loại tâm tình mâu thuẫn này, làm cho hắn cảm giác có chút bất mãn...

- Được rồi, trước không uống, chờ chúng ta thu thập nữ nhân lải nhải dông dài kia xong lại phân thắng bại!

Trong lòng giận dữ, Phương Hành đứng lên, một cước đá ngã lăn bình rượu.

Quái thai Viên gia ngẩng đầu lên nhìn Phương Hành, bất đắc dĩ nói:

- Đó là sự tình của ngươi, vì sao nói chúng ta?

- Giúp một chút rất khó khăn sao?

Phương Hành đương nhiên nói:

- Nếu không ngươi trả tiền rượu đi...

Chương 1720: Cực độ buồn nôn

Thời điểm Phương Hành và quái thai Viên gia tận hứng uống rượu, Cực Nhạc Thiên lại một mảnh bi thảm.

Trong Cực Lạc Ma Cung, Mạc Si Nhi nghiêng nghiêng nằm ở trên giường, tóc xõa ra, Quân Nhất đứng ở phía sau, đang chải đầu cho nàng, mà ở bên cạnh, còn có hai nam tử bộ dáng tuấn mỹ, tính tình ôn nhu, một cái cầm gương đồng, một cái bê chậu đồng hầu hạ ở bên cạnh, Mạc Si Nhi ngơ ngác nằm nghiêng, mặc cho Quân Nhất lấy xuống bội sức, mở búi tóc, sau đó cẩn thận chải, tựa hồ đang xuất thần, cũng không biết trải qua bao lâu, mới khe khẽ thở dài, tựa hồ có hậm hực vô tận.

- Phu nhân đang suy nghĩ hướng đi tương lai của Cực Nhạc Thiên?

Quân Nhất chải tóc xong, lại tiếp nhận gương đồng cho nàng soi, giống như vô tình nhẹ giọng hỏi.

- Vấn đề hướng đi của Cực Nhạc Thiên, còn cần chúng ta cân nhắc sao?

Mạc Si Nhi uể oải nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng.

Quân Nhất khẽ cười nói:

- Vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia thật không khách khí, không thèm nói đạo lý chém Bạch Hổ Quân, thuận thế dồn Cực Nhạc Thiên chúng ta đến tuyệt lộ, bây giờ nghĩ lại, xem ra chúng ta cũng chỉ có một đường quy thuận Đại Xích Thiên, chỉ là đáng tiếc, Đại Xích Thiên cực kỳ bá đạo, nhưng địa vực lại ít, phong tình cứng nhắc, sợ là phu nhân tới, sẽ bị Đế Lưu điện hạ làm khó dễ...

- A, lời ấy có ý gì?

Mạc Si Nhi uể oải ngẩng đầu lên, nhìn về phía Quân Nhất, giống như cười mà không phải cười.

- Cái này...

Quân Nhất nao nao, thấp giọng nói:

- Phu nhân đừng ngại vi phu lắm miệng, mấy ngày nay Đế Tử kia một mực phái tiên sứ đi cầu gặp, đơn giản là muốn từ trong miệng ngài lấy được tin tức chính xác, thế nhưng chuyện lớn như vậy, hắn lại không chịu tự mình đến nhà, chỉ cả ngày uống rượu, từ đó có thể thấy được hắn không quá thành ý, đại khái là vị Đế Tử này cảm thấy, sau khi hắn chém Bạch Hổ Quân, chúng ta đã không có đường lui...

- Ha ha, Đế Lưu làm người, xác thực phách lối cường ngạnh, để cho người ta không an tâm...

Mạc Si Nhi cười nhạt, lại nhìn về phía Quân Nhất:

- Bất quá, bây giờ chúng ta còn có đường khác để đi sao?

Quân Nhất nói khẽ:

- Hướng đi của Cực Nhạc Thiên vẫn phải do phu nhân ngài đến định, nhưng ta cũng cân nhắc qua, lúc đầu ba Đế Cung, phân chia thế lực Lục Ma Thiên là cân đối, Cực Nhạc Thiên chúng ta giao hảo với Đại Xích Thiên, Đại Thương Thiên lại giao hảo với Đại Ngục Thiên, Thái Huyền Thiên thì giao hảo Cực Ác Thiên, thế nhưng ai có thể nghĩ tới, cục diện bỗng nhiên phát sinh biến hóa, Cực Ác Ma Chủ bị ám sát, sinh tử khó liệu, Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi lại bị giết, danh vọng biến mất, cho nên...

Hắn tựa hồ có chút ngượng ngùng cười cười, lúc này mới tiếp tục nói:

- ... Hiện tại ngược lại là Đại Xích Thiên ưu thế rõ ràng nhất, dù sao có rất nhiều người, đều coi Cực Nhạc Thiên chúng ta chỉ có một đường quy thuận Đại Xích Thiên, thế nhưng ta một là cảm thấy Đế Tử Đại Xích Thiên phẩm hạnh tồi tệ, chưa chắc sẽ thực hiện lời hứa, cũng sẽ không quá tôn trọng phu nhân, thứ hai, ở dưới cục diện bây giờ, ta lại cảm thấy, Cực Nhạc Thiên chúng ta còn có rất nhiều lựa chọn khác, không cần phải pha trộn với Đại Xích Thiên...

Tựa hồ Cực Nhạc Ma Chủ cảm thấy có hứng thú, cười nói:

- Không pha trộn với Đại Xích Thiên, còn có tuyển chọn nào khác sao?

Quân Nhất cười khẽ nói:

- Tuyển chọn rất nhiều a, cục diện bây giờ, đơn giản là trúng quỷ kế của Đại Xích Thiên, Bạch Hàm Thi vừa chết, khiến cho Cực Nhạc Thiên chúng ta nói không rõ ràng, kết oán với Đại Thương Thiên, nếu kết minh với Thái Huyền Thiên, thì lo lắng Đại Thương Thiên sẽ mượn cơ hội sinh sự, tìm chúng ta gây phiền phức, nhìn giống như là ngoại trừ Đại Xích Thiên, không có lựa chọn nào khác, nhưng trên thực tế không phải như thế, ta từng nghe người ta nói qua, Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân, tuy là thân nữ nhi, nhưng tính cách giống như phu nhân ngài, đối xử với mọi người ôn hòa, ngài nghĩ, nếu Cực Nhạc Thiên chúng ta kết minh với Đại Thương Thiên, đây chẳng phải là...

- Đúng vậy, nếu kết minh với Đại Thương Thiên, như vậy Bạch Hổ Quân chết, chắc hẳn Đại Thương Thiên sẽ không tiện nhắc lại, ta ngay cả người cũng quy thuận Lộ Tiểu Quân, chắc hẳn vị Đế Nữ này sẽ tin tưởng ta không ra tay giết Bạch Hổ Quân? Ha ha, lại nói, Bạch Hổ Quân chết, như vậy vị trí của hắn ở Đại Thương Thiên sẽ trống không, ta đi qua thay thế hắn, vậy thì không gì thích hợp bằng!

Không đợi Quân Nhất nói xong, Cực Nhạc Ma

Chủ đã thuận thế tiếp lời, cười tủm tỉm nói.

Nhưng Quân Nhất không có ý cười, trái lại có vẻ hơi sợ hãi, vội vàng xá dài thi lễ:

- Phu nhân chớ trách, bây giờ Quân Nhất không có tâm tư ngã theo chiều gió, chẳng qua cảm thấy phu nhân gần đây một mực buồn bực không vui, lúc này mới cả gan ra chủ ý...

- A, xem ra ngươi còn không có quên lời ta từng nói!

Nhưng thần sắc của Mạc Si Nhi đã lộ ra âm lãnh, lạnh lùng lườm Quân Nhất, âm thanh lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi là nam nhân, thì làm tốt sự tình phục thị, có thời gian rảnh rỗi còn không bằng đi luyện thể lực, thật coi mình là cao nhân gì sao? Ha ha, nếu ngươi thật có ánh mắt như thế này, chỉ sợ không phải ngươi gả cho ta, mà là ta gả cho ngươi!

- Vâng... vâng......

Đối mặt lời khinh bỉ bực này, Quân Nhất không dám thở mạnh, chỉ liên tục xưng phải.

Nhưng sau khi bồi tội, lại có chút ủy khuất ngẩng đầu nhìn Mạc Si Nhi, nhỏ giọng nói:

- Vi phu tự nhiên không dám nói thêm cái gì, chỉ là... Chỉ là phu nhân đã có đoạn thời gian không nhập động phủ của ta, thể lực của ta dù luyện tốt...

- Đường đường nam tử hán đại trượng phu, nhưng dùng loại khẩu khí này nói chuyện, thật buồn nôn!

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi hung hăng trừng hắn, đầy mặt đều là vẻ chán ghét.

Thời điểm nàng nổi giận, mấy nam tử trong phòng đều bị hù quỳ xuống, không tiếng động dập đầu.

Quân Nhất càng đầu đầy mồ hôi, quỳ trên đất không dám lên tiếng, chỉ là hai vai khẽ run, tựa hồ thút thít.

Nhưng sau khi Cực Nhạc Ma Chủ phát hỏa, lại lạnh lùng phất tay áo, lạnh giọng quát lên:

- Tốt, trở về thay quần áo, quét dọn động phủ mười lần, sau đó lại tắm rửa mười lần, chuẩn bị rượu ngon, buổi tối hôm nay, ta đi động phủ của ngươi...

Quân Nhất nghe vậy đại hỉ, ngẩng đầu lên, trên mặt còn mang theo nước mắt, nhưng mặt đầy vui mừng, luôn miệng nói:

- Tốt, tốt, tốt, ta đi ngay...

Nói xong vui vẻ nhảy dựng lên, xông ra tiên điện.

Chỉ là đứng xa xa nhìn, liền có thể cảm nhận được tâm hắn vui mừng.

- Hừ, tiểu yêu tinh...

Cực Nhạc Ma Chủ xa xa quét mắt nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói một câu.

- Phu nhân, xin ngài thay quần áo...

Quân Nhất rời đi, hai nam hầu bên cạnh đành phải tiếp tục phục thị Mạc Si Nhi.

- Các ngươi nói, đến tột cùng tuyển bên nào mới tốt?

Mạc Si Nhi tùy ý bọn hắn thay y phục, lông mày hơi nhíu, giống như nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu.

- Chúng ta... không hiểu a...

Hai nam hầu kia giật nảy mình, vội vàng quỳ xuống dập đầu.

Loại thân phận như Quân Nhất cũng bị mắng, bọn hắn sao dám nói cái gì?

Nhưng Mạc Si Nhi giống như không thấy, trầm mặc một hồi mới nói:

- Các ngươi nói rất đúng, bên nào cũng không tốt!

Mà Quân Nhất mừng rỡ như điên chạy ra Ma Cung, một đường chạy chậm về động phủ của mình, dọc theo con đường này người gặp phải, đều cảm thấy hắn mừng rỡ như điên, nụ cười trên mặt giống như từ trong đầu sôi trào ra, ép cũng ép không được, thế nhưng hắn vừa tiến vào động phủ, đóng cửa lại, nụ cười trên mặt giống như bị người xóa đi, triệt để biến mất không thấy!

Thay vào đó là hận ý và phẫn nộ vô biên!

Loại hận ý này cực kỳ cường đại, cơ hồ bóp méo khuôn mặt anh tuấn kia!

- Nói thế nào?

Chỗ sâu trong động phủ, bỗng nhiên có âm thanh nhẹ nhàng vang lên, nơi này lại có người khác.

- Ta đã bốc lên phong hiểm nói những lời kia, tựa hồ nàng có ý quy thuận Đại Thương Thiên, bất quá nhìn bộ dạng, hẳn là còn chưa có quyết định ra, bây giờ nàng, hơn phân nửa là đang phân vân giữa Đại Thương Thiên và Đại Xích Thiên...

Quân Nhất lau mặt mình, nhàn nhạt mở miệng.

- A, nhưng không có Thái Huyền Thiên chúng ta phải không?

Hắc ảnh kia chậm rãi hiện ra, là Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên đoan trang lộng lẫy.

Quân Nhất ngẩng đầu nhìn nàng, khẽ gật đầu nói:

- Không sai, theo ta thấy, nàng tuyển ai cũng sẽ không tuyển Thái Huyền Thiên!

- Ha ha, cái kia chính là nàng tự tìm...

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên thân hình nhàn nhạt, tựa hồ không phải chân thân tới đây, hơi gật đầu, thản nhiên nói:

- Ngươi chuẩn bị kỹ càng đi!

- Cái kia... Tiêu Tiêu nàng...

Trong lòng Quân Nhất khẽ giật mình, thấy Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên muốn rời khỏi, vội vàng tiến lên một bước hỏi.

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên hơi ngừng chân, thản nhiên nói:

- Nha đầu Tiêu Tiêu còn ở trong hành cung của ta, ta cũng đã dặn dò nàng, đợi cho đại sự thành công, ta sẽ để nàng và ngươi đi xa, đến Thái Huyền Thiên ta làm Tiên Quan cũng tốt, tùy tiện tìm Tiểu Tiên Giới tiêu dao cũng tốt, kia đều là chuyện của các ngươi, Thái Huyền Thiên ta nói chuyện, từ trước đến nay giữ lời, ngươi hẳn sẽ không lo lắng ta lừa ngươi chứ?

- Ngươi... dù ngươi lừa ta, ta cũng nhận!

Sắc mặt Quân Nhất có chút lo lắng, cũng có mấy phần e ngại, nhưng trong lòng quét ngang, hung hăng nói ra.

- Ha ha...

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên cười nhạt, muốn rời đi, thế nhưng trước lúc rời đi, nàng giống như nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên có chút hiếu kỳ nhìn Quân Nhất, thấp giọng cười nói:

- Vị Mạc tỷ tỷ này của ta thiên hương quốc sắc, chính là đệ nhất mỹ nhân ba ngàn năm trước, càng là sư tôn chỉ điểm ngươi tu hành, đối với ngươi đừng nói ân trọng như núi, thật không khác tạo hóa tái sinh, vì sao ngươi...

- Ngươi thấy qua bộ dáng của ta ở trước mặt nàng chưa?

Quân Nhất tựa hồ biết nàng muốn hỏi cái gì, lạnh lùng trả lời:

- Đơn giản là buồn nôn, cực độ buồn nôn!

Th?i gian: 00 : 09 : 50

Chương 1721: Đạo lý lại không lớn

bằng nắm đấm

Thời điểm Cực Nhạc Thiên chìm vào bóng tối, chỉ còn từng tia hình dáng mơ hồ, lộ ra yên lặng mà kiềm chế, cũng đúng vào lúc này, Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi từ trong Ma cung đi ra, tất cả tùy tùng tiên thị đều cho lui, một thân một mình bước lên mây, lẳng lặng nhìn ra xa, nàng giống như có vô số tâm sự, ở trên đám mây đứng lặng thật lâu, sau đó mới hít một hơi, nhẹ nhàng cất bước, thân hình dao động, lại phát hiện mình lần nữa vô ý thức đi tới Hắc Sơn cầm tù tăng nhân trẻ tuổi, lúc đầu muốn thuận tâm ý đi vào, thế nhưng thời điểm cất bước, lại cải biến chủ ý, chỉ thở dài một tiếng.

- Hòa thượng, bây giờ ngươi thân ở trong bụi gai, động cũng thương, không động cũng thương, lại nên giải quyết như thế nào?

Nửa ngày sau nàng mới ngẩng đầu lên, nhưng không tới gặp hòa thượng kia, sợ thấy hắn sẽ cầm giữ không được, cứ như vậy cách một tầng núi thật dày, không chút biểu tình nhẹ giọng hỏi, chỉ là chính mình cũng không phát giác, hàm ý trong này đã có chút thay đổi!

- Bụi gai sinh ở trong tâm, nhưng tổn thương chỉ là nhục thân, lại có ngại gì?

Thanh âm của tăng nhân trẻ tuổi kia vang lên, tựa hồ một mực chờ đợi nàng tới.

Từ khi Mạc Si Nhi quen biết hòa thượng này, liền luôn cảm giác, mỗi lần nàng đến, hòa thượng này đều đang đợi nàng.

- Nỗi khổ nhục thân không phải khổ sao?

Mạc Si Nhi luôn muốn đến hỏi, nhưng hết lần này tới lần khác hỏi xong sẽ chê cười, muốn bác bỏ ý kiến của hắn.

Lần này tăng nhân trẻ tuổi không có trực tiếp trả lời:

- Vậy phải hỏi chính ngươi, nhục thân vui thích, so sánh được trong lòng yên bình không?

- Ngươi...

Mạc Si Nhi nghe vậy, nhất thời giận dữ, sắc mặt có vẻ hơi tái nhợt:

- Hòa thượng, ngươi là đang cười ta chỉ tham nhục thân vui thích đúng không?

Thanh âm của tăng nhân trẻ tuổi bình thản vang lên:

- Bần tăng không có ý cười ngươi, nhưng mỗi lần ngươi đều nghĩ tới điểm này!

Lời này làm Mạc Si Nhi sửng sốt, trong nội tâm không khỏi nghĩ:

- Hình như xác thực là thế, hòa thượng này nói chuyện vẫn luôn như vậy, nhưng vì sao mỗi lần mình luôn cảm thấy hắn đang giễu cợt mình? Đến tột cùng là hắn giảng phật lý, quá mức đáng giận, hay là nói… mình đường đường Ma Chủ, nhưng ở trước mặt tiểu hòa thượng này, mỗi lần đều tự mình hại mình?

Ý nghĩ này để Mạc Si Nhi vô ý thức muốn nổi trận lôi đình, nhưng lần này lửa giận lên tới bên miệng, lại kỳ dị biến mất, nàng không tiếp tục tranh, trái lại có vẻ hơi bất đắc dĩ, trầm mặc thật lâu, mới khẽ hít một hơi nói:

- Hòa thượng, ngươi vẫn luôn có đạo lý, ta nói không lại ngươi, ngược lại sắp bị ngươi thuyết phục, chỉ là, cái kia thì có ích lợi gì?

Vừa nói chuyện, nàng đã xoay người lại, thân hình như yêu mị, nhẹ nhàng di chuyển, chỉ có thanh âm nhàn nhạt, tựa hồ xen lẫn rất nhiều bất đắc dĩ truyền về:

- Đạo lý của ngươi lại lớn, cuối cùng cũng không hơn được nắm đấm của người khác…

Nói xong câu này, nàng đã cách xa Hắc Sơn mấy vạn dặm!

Mà ở trong Hắc Sơn, cũng một mảnh vắng lặng, qua thật lâu mới có thanh âm hơi có vẻ mê mang vang lên:

- Vì sao sư huynh không học Phật pháp, không giảng đạo lý, lại luôn có thể ứng đối hết thảy, mà ta đọc hết phật kinh, phật tâm kiên định, nhưng lại luôn không cách nào thuyết phục chúng sinh? Là phật pháp của ta quá nhỏ bé, hay là nói... Phật pháp thật đã không thích hợp thời đại mạt pháp này nữa?

Nếu Mạc Si Nhi nghe được lời này, đại khái sẽ cực kỳ ngoài ý muốn.

Hòa thượng này luôn để người tự kỷ như nàng tâm sinh mê mang, thế mà cũng sinh ra một tia mê mang...

Nàng không có tiến vào Hắc Sơn, nhưng không biết nên đi phương nào.

Nhưng lúc này, góc tây nam xa xa, có một đạo hồng quang bay lên, chiếu sáng một phương chân trời!

Hồng quang kia nhu hòa, xinh xắn, tựa hồ có thể trực tiếp chiếu sáng đáy lòng người...

Lúc này nàng mới chợt nhớ, kia là Quân Nhất, ban ngày mình đáp ứng hắn sẽ đi chỗ của hắn giao hoan, bây giờ đã đến thời điểm, lúc đầu trong lòng có một loại buồn khổ và xoắn xuýt khó tan, trong lòng Mạc Si Nhi dứt khoát cười lạnh, nghĩ thầm trước khi mình gặp hòa thượng này, còn không phải một mực như thế, còn không phải một mực sống tốt sao, cần gì phải nghĩ nhiều?

Mình đường đường Cực Nhạc Ma Chủ, truy cầu nhục tâm vui thích thì sao?

Không thèm để ý nội tâm phải chăng an bình thì sao?

Bằng thủ đoạn và bản lĩnh của mình, còn cần hòa thượng kia tới cứu?

Sinh ra loại ý nghĩ này, liền nghĩ tới thân thể cường tráng của Quân Nhất, nàng cũng hơi động lòng, không tự chủ được đạp trên tường vân lao đi, tốt xấu còn có một đêm mây mưa chờ đợi mình, những sự tình khổ tâm kia, lưu lại chờ ngày mai suy nghĩ tiếp đi...

Thế nhưng thời điểm ý nghĩ này thăng lên, lại chợt nao nao!

Nàng nhìn thấy ở bên trái, trên một ngọn núi, đang ngồi xếp bằng một người!

Hôm nay Cực Nhạc Thiên không trăng không sao, chỉ có một vùng tăm tối, quả thực là đưa tay không thấy năm ngón, nhưng lấy tu vi của Mạc Si Nhi, có tối hay không đã hoàn toàn không ý nghĩa, khóe mắt nàng quét qua, liền thấy được người này, cũng thấy rõ ràng hình dạng của hắn, người mặc áo gai, an tĩnh khoanh chân ngồi ở trên ngọn núi, thân hình thẳng tắp, chỉ là tựa hồ có hắc vụ nhàn nhạt bao phủ, thấy không rõ ngũ quan, ngược lại có thể nhìn thấy bên tay hắn để nửa bình rượu...

- Ngươi là người phương nào, lén lén lút lút tới làm gì?

Mạc Si Nhi chỉ hơi đánh giá, liền biết người này không phải thuộc hạ của Cực Nhạc Thiên, lập tức lạnh giọng quát chói tai.

Người kia cũng không trả lời, tựa hồ hoàn toàn không muốn để ý tới Mạc Si Nhi, lại giống như căn bản không nàng để vào mắt, hắn cầm bình rượu uống, sau đó chậm rãi đứng lên, chắp tay sau lưng nhìn xung quanh, thấy được một gốc khô tùng liền đi tới, từ trên thân tùng bẻ xuống một nhánh cây!

- Ngươi đến cùng là người phương nào, bản cung hỏi ngươi, không có nghe được sao?

Thanh âm của Mạc Si Nhi lạnh xuống, đã nổi lên sát ý.

Ở Cực Nhạc Thiên, trong thiên địa của nàng, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám không nhìn nàng.

Nhưng người kia vẫn không để ý tới nàng, sau khi bẻ nhánh cây xong mới xoay người lại, đột nhiên chém ra!

Một tiếng ầm vang!

Kia rõ ràng chỉ là một cành tùng, nhưng sau khi hắn vung ra ngoài, trong nháy mắt bạo phát ra kiếm quang chói mắt, tựa hồ thiên địa bị chia ra hai nửa, hư không, pháp tắc… đều ở dưới đạo kiếm quang này phân liệt, ôm theo quyết đoán và dứt khoát khó tả, chém thẳng tới Mạc Si Nhi, trong này tựa hồ không có quá trình kéo dài, chỉ là ở thời điểm hắn vung cành tùng lên, kiếm quang đã tới trước mặt Mạc Si Nhi, không cho nàng chút thời gian chuẩn bị chống cự...

Dùng câu nói miêu tả, là kiếm của hắn, còn nhanh hơn động tác huy kiếm!

- Thật to gan!

Mạc Si Nhi kinh hãi, nàng tuyệt đối không nghĩ đến người này sẽ dám huy kiếm với mình!

Thử hỏi cả Tam Thập Tam Thiên, lại có mấy người dám ở Cực Nhạc Thiên huy kiếm với mình?

Càng làm nàng kinh hãi hơn là, kiếm của người này quá nhanh, quá mạnh!

Lúc đầu dùng tu vi của nàng, khi nhìn thấy người kia, như vậy hết thảy động tác, hết thảy phản ứng, thậm chí bao gồm pháp lực trong cơ thể đối phương vận chuyển, đều nắm giữ ở trong lòng bàn tay, dưới tình huống bình thường, phàm là người này có một chút sát ý, nàng sẽ lập tức phản ứng, nhưng khi đối phương chân chính vung ra một kiếm, nàng mới phát hiện mình... đoán sai!

Nàng vốn cho rằng người kia hẳn không phải Đại La Kim Tiên, nhưng sau khi vung ra một kiếm, nàng mới phát hiện mình đoán sai, người này đã tu ra Đại Đạo, chỉ là Đại Đạo của hắn cùng thiên địa nhất thể, thời điểm hắn không vận chuyển Đại Đạo, mình căn bản không phát giác được, hơn nữa Đại Đạo của người này cực mạnh, thế mà chưa bao giờ nghe thấy, ngay cả Sát Phạt Đại Đạo của Bạch Hàm Thi cũng kém xa tít tắp!

Nàng vốn cho rằng nếu như người này có dị động, mình tất nhiên sẽ có cảm ứng, thế nhưng thẳng đến người này huy kiếm, nàng vẫn còn không rõ, nếu không phải thấy một kiếm kia chém về phía mình, nàng thậm chí không muốn tin tưởng một kiếm này đã chém ra!

- Này là người phương nào?

Trong lòng Mạc Si Nhi khiếp sợ khó mà hình dung:

- Trong thế hệ trẻ tuổi của Tam Thập Tam Thiên, khi nào xuất hiện cao thủ như vậy?

- Hoa...

Mặc dù cảm thấy chấn kinh, nhưng Mạc Si Nhi phản ứng không chậm, hoặc là nói, đây không phải phản ứng của nàng, mà là Đại Đạo nàng tu luyện tự chủ sinh ra phản ứng, thời điểm một kiếm kia trảm đến, sau lưng nàng đã chủ động hiện lên hai đoàn quang mang, một đen một trắng, hắc giả ẩn ẩn giống như một nam tử khôi vĩ, bạch giả thì giống như một nữ tử kiều mị, cả hai ánh mắt vô thần, thời điểm hiện lên ở sau lưng Mạc Si Nhi, thì lập tức có lực trường vô hình, trực tiếp ngăn nàng và thiên địa này ra!

Cũng trong nháy mắt đó, đạo kiếm quang kia đến trước người Mạc Si Nhi!

Giống như đánh nát một mảnh lưu ly, đạo lực trường vô hình kia vỡ vụn, chôn vùi như khói...

Sau một hơi, đạo kiếm quang còn sót lại chui vào trong cơ thể Mạc Si Nhi, đánh nàng cuồng phun máu tươi...

- Ừm?

Mạc Si Nhi chấn kinh, quay người bỏ chạy!

Nàng đã phát giác, đối phương tu hành Đại Đạo, thế mà ẩn ẩn vượt lên trên Đại Đạo của nàng, tạo thành một loại áp bách, giống như khi còn bé mình đã từng thấy Thương Đế vẫn còn là Tiên Vương, tự nhiên thiên thành, vượt lên trên chúng sinh... Hơn nữa từ đầu mình đã đoán sai, mất đi tiên cơ, xem như Âm Dương Đại Đạo chủ động hộ chủ, ở trước mặt một kiếm kia cũng có chút chậm, không phát huy ra lực lượng mạnh nhất, bởi vậy một chiêu sai, từng bước mất, mình đã bị thiệt lớn!

Cũng chính là nguyên nhân này, nàng không chút do dự, xoay người rời đi!

Mặc dù lúc này nàng còn không có xuất thủ, chưa hẳn không có lực chiến một trận, thậm chí lật bàn, nhưng nàng sẽ không làm như thế!

Nơi này dù sao cũng là Cực Nhạc Thiên!

Đây là thiên hạ của nàng!

Vô luận là ai, muốn ở phiến thiên địa này đối địch với nàng, đều là tự mình chuốc lấy cực khổ!

Vào lúc này, thân phận đối phương không rõ, tu vi không rõ, thậm chí ý đồ đến không rõ, nàng tuyệt đối sẽ không cùng đối phương cứng đối cứng, chỉ cần nàng tạm thời tránh thoát một kiếp này, liền có thể thôi động đại trận của Cực Nhạc Thiên, vây giết đối thủ, đùa bỡn ở trong lòng bàn tay mình...

- Quân Nhất, có người tổn thương ta, nhanh chóng phong thiên, bắt thích khách!

Thanh âm của Mạc Si Nhi truyền khắp thiên địa, mà nàng thì thẳng tắp lao về phía hồng quang.

Chương 1722: Vì sao

Phía trước, chỗ hồng quang chiếu sáng, chính là động phủ của Quân Nhất!

Thân là đệ nhất phu quân, lại là đại đệ tử mà Mạc Si Nhi tự tay dạy dỗ, Quân Nhất vẫn luôn gánh vác chức trách trọng yếu của Cực Nhạc Thiên, tỉ như mở ra Phong Thiên đại trận của Cực Nhạc Thiên, cũng chính là nguyên nhân này, cho nên ban đầu Phương Hành đi vào Cực Nhạc Thiên, là hắn ra nghênh đón, mà đổi thành một nguyên nhân khác, là mặc dù Mạc Si Nhi cũng có thể ở trong Ma cung mở ra đại trận, thậm chí có trận pháp càng cao minh, thế nhưng thích khách thần bí kia vừa lúc ngăn ở trên đường trở về Ma Cung, kể từ đó, bất luận là khoảng cách xa gần, hay thuận tiện, động phủ Quân Nhất đều trở thành tuyển chọn thứ nhất của nàng!

Ầm ầm!

Thời điểm Mạc Si Nhi hét lớn, động phủ của Quân Nhất đột nhiên đẩy ra!

Quân Nhất mặc áo trắng đã xuất hiện ở trước động phủ, thần sắc có chút kinh ngạc!

Tựa hồ hắn cũng không nghĩ tới một màn này, càng không nghĩ đến nhanh như vậy...

Nhưng nhìn tình hình trước mắt, hắn không rảnh suy nghĩ nhiều, huống hồ coi như hắn muốn hỏi, cũng tìm không thấy người hỏi, ở dưới tu vi của Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi, trong động phủ hắn có bất kỳ tiên ý ba động, đều chạy không khỏi pháp nhãn của nàng, sau khi định ra kế hoạch kia, Quân Nhất đã chặt đứt liên hệ với Thái Huyền Thiên, hết thảy kế hoạch đều chỉ có thể dựa theo phương pháp cổ xưa nhất, sớm thôi diễn hoàn tất, sau đó mỗi người quản lí chức vụ của mình, ở trước khi đại thế định ra, ai cũng không có cách nào liên lạc với đối phương...

- Phu nhân mau vào...

Tâm tư Quân Nhất chớp động, cũng không rảnh suy nghĩ nhiều, quát khẽ một tiếng, vội vã nhảy tới giữa không trung, song chưởng nhấn một cái, chỉ thấy dưới động phủ của hắn, thổ nhưỡng cuồn cuộn, từng tượng thần phá đất mà lên, ma khí thôi động, như một chi đại quân nghênh đón thân ảnh ở sau lưng Mạc Si Nhi, khí tức hung sát phá trời!

Mà Mạc Si Nhi, thì căn bản không để ý tới, trực tiếp lách mình lướt vào trong động phủ của Quân Nhất!

Thẳng đến lúc này, nàng mới quay người nhìn lại, chỉ thấy người vừa rồi xuất kiếm kia chậm rãi đạp không đi đến, tốc độ nhìn không nhanh, nhưng tuyệt đối không chậm, từng hàng Ma Thần vọt tới phụ cận, căn bản không đợi hắn xuất kiếm, kiếm khí vô hình đã tàn phá bừa bãi, chém chết những Ma Thần kia, hóa thành bùn bùn đổ rào rào ở trên đại địa, đây rõ ràng chính là Nghiệt Huyết Ma Binh danh chấn bốn vực của Cực Nhạc Thiên, danh xưng có thể giảo sát Đại La Kim Tiên, thế nhưng ở trước mặt người kia, thế mà không chịu nổi một kích...

- Này là cao thủ từ đâu xông ra, lại tới giết ta?

Trong lòng Mạc Si Nhi chấn kinh, thuận thế nhớ tới một chuyện:

- Một tháng trước Cực Ác Ma Chủ bị người đâm thương, hẳn là...

Lóe lên ý nghĩ này, thần sắc nàng càng âm lãnh, cũng không quay đầu lại, nghiêm nghị hét lớn:

- Lập tức phong thiên, sau đó điều khiển tám bộ Ma Binh, mở ra Âm Dương đại trận, lại dùng ma huyết tế thương khung, gia trì thân thể ta, ta muốn đích thân trấn áp người này!

Cảm nhận được vết thương trước ngực, sát khí của nàng càng cuồng bạo hơn...

- Đế Tử Đại Xích Thiên lấn ta, bây giờ lại tới một thích khách thần bí làm tổn thương ta, thật coi Mạc Si ta là quả hồng mềm sao?

- Một kiếm này chém hung ác như vậy, cũng không biết tương lai có thể lưu lại vết sẹo hay không...

Mà ở dưới sát ý của nàng, tựa hồ ngay cả Cực Nhạc Thiên cũng bị cảm ứng, mây đen dày đặc, thiên địa xoay chuyển.

Đã vào động phủ này, nàng cũng an tâm, suy tính làm sao trấn áp đối thủ!

- Tuân mệnh!

Quân Nhất nhẹ nhàng đáp ứng, sau đó ngồi xuống, song chưởng trực tiếp nhấn vào trong lòng đất, trên người hắn có đạo đạo tiên quang tuôn xuống mặt đất, ở dưới phiến thiên địa này, bắt đầu có thanh âm ùng ùng chuyển động, lực lượng vô hình từ bốn phương tám hướng tuôn đến, đó là một loại lực lượng Mạc Si cực kỳ quen thuộc, nàng thậm chí đã giang hai tay, chờ đợi loại lực lượng kia gia trì, để cho lực lượng của nàng trong nháy mắt tăng lên gấp mười lần, sau đó đi trấn áp thích khách lớn mật kia...

Thế nhưng thời điểm sát ý của nàng lên tới đỉnh phong, tùy thời chuẩn bị xuất thủ, trong lòng lại run lên!

- A?

Nàng vội vàng mở mắt, sau đó liền thấy lực lượng từ bốn phương tám hướng tuôn đến, lại không có gia trì đến trên người mình, mà hóa thành trận pháp khó mà hình dung, từng tầng giam cầm nàng lại...

- Phốc...

Mạc Si Nhi bị loại lực lượng kia trùng kích, trong chốc lát mê vụ cuồn cuộn, lách thân bay ra ngoài.

Đợi cho nồng vụ tán đi, Mạc Si Nhi vẫn đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Quân Nhất, trong đôi mắt mang theo vẻ hỏi thăm, vừa mới há miệng muốn nói chuyện, nhưng máu tươi dâng trào, nhuộm đỏ hư không!

Nàng cũng không lau máu tươi, chỉ như vậy nhìn chằm chằm Quân Nhất.

Lúc này Quân Nhất đã ở bên ngoài trận pháp, hắn nhìn Mạc Si Nhi cách chỉ có mười trượng, Âm Dương đại trận kia vốn phải vây khốn thích khách thần bí, bây giờ lại khốn trụ Mạc Si Nhi, thậm chí lực lượng vốn nên gia trì ở trên người Mạc Si Nhi, cũng bị hắn âm thầm động tay động chân, cuối cùng phản phệ, loại lực lượng kia sao mà âm độc đáng sợ, không thua một kích toàn lực của Bạch Hàm Thi...

- Ngươi đừng nhìn ta như vậy!

Tựa hồ là bị ánh mắt của Mạc Si Nhi nhìn, trong lòng Quân Nhất cũng có chút quẫn bách, bởi vậy hắn hơi do dự, cuối cùng nhẹ nhàng mở miệng:

- Lúc đầu ta dự định ân ái với ngươi lần cuối, để ngươi thoải mái lên đường, thế nhưng ta không nghĩ tới nàng động thủ nhanh như vậy, nếu đã động thủ, ta cũng không có lựa chọn khác, nếu không một khi ngươi sống sót, há sẽ tha ta?

- Vì sao?

Mạc Si Nhi không nói một lời, yên lặng hồi lâu, rốt cục hỏi một câu.

Thời điểm nói lời này, trong miệng nàng

không ngừng chảy ra máu tươi, dính ở trên ngực trắng nõn, nhìn thấy mà giật mình.

- Vì cái gì...

Quân Nhất nghe vậy, cười khổ một tiếng, cũng không trả lời.

- Ha ha, lúc đầu ta nghĩ là, người như Mạc tỷ tỷ ngươi, sẽ không hỏi vấn đề nhàm chán như vậy chứ...

Quân Nhất chưa trả lời, nhưng có một giọng nói khác vang lên, thanh âm kia đến từ phương tây, chỗ ở của Đế Tử phi Thái Huyền Thiên, dưới bốn tên trưởng lão áo đen chen chúc, thân hình của Đế Tử phi Thái Huyền Thiên biến ảo, lóe lên vài cái đã đi tới trước Ma Sơn, nàng quay đầu nhìn thoáng qua nam tử thần bí kia, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, tựa hồ rất hài lòng với cao thủ Thần tộc được phu quân phái qua giúp mình.

Chỉ là trong lòng hơi có chút không vui, người này quá mức kiệt ngạo, không đợi mình ra hiệu đã sớm động thủ!

Ở sau lưng nàng, bốn vị trưởng lão Thái Huyền Thiên cũng liếc nhau một cái, quét về phía nam tử thần bí kia!

- Vị kia là Thần tộc đệ nhất cao thủ, U Hà Thần Vương?

- Hẳn là hắn, trước đây Đế Tử phi gửi thư cho Đế Tử, mời hắn quyết đoán sự tình Cực Nhạc Thiên, Đế Tử nói có chuyện quan trọng khác, không thể phân thân, nhưng hắn nói sẽ phái Thần tộc đệ nhất cao thủ U Hà Thần Vương đến, giúp bọn ta chém giết Mạc Si, chỉ là U Hà Thần Vương kia kiệt ngạo bất tuần, sẽ không gặp chúng ta, chỉ bảo đảm sẽ ở thời điểm chúng ta động thủ tương trợ, chém giết Cực Nhạc Ma Chủ...

- Hừ, sinh linh Thần tộc quả nhiên không có quy củ, đã nói rõ kế hoạch chúng ta an bài, không nghĩ tới hắn lại sớm động thủ!

Trong lòng mấy vị trưởng lão cũng có chút khó chịu, nhưng không tiện nói gì.

Trên thực tế bọn hắn đối với Thần tộc đệ nhất cao thủ U Hà Thần Vương hoàn toàn không biết gì cả, căn bản không có gặp qua.

Đương nhiên, người này là sinh linh Thần tộc, biến hóa vô tận, dù gặp qua cũng vô dụng, căn bản nhận không ra!

Hơn nữa ngay cả Đế Tử của bọn hắn cũng không nhiều lời, chỉ nói có thể hoàn toàn tin tưởng vị Thần Vương này mà thôi!

Bất quá xem xét vết thương trên người Mạc Si Nhi, cùng bộ dáng thê thảm kia, bọn hắn liền biết kế hoạch thành công hơn phân nửa...

Đối với vị U Hà Thần Vương kia bất tuân hiệu lệnh, bây giờ cũng đã không ngại!

- Nguyên lai là ngươi...

Mạc Si Nhi thấy Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, thần sắc càng u ám, chỉ là bản thân nàng trọng thương, không thể nói quá nhiều, trong trầm mặc, ánh mắt nàng nhìn thoáng qua Quân Nhất không nói một lời, lại liếc nhìn Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, lông mày nhíu chặt, phảng phất như đã dùng hết toàn lực không để thanh âm của mình run rẩy, có chút cứng ngắc nói:

- Làm sao làm được?

- Ngươi là muốn hỏi ta làm sao thuyết phục được Quân Nhất đi?

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên cười khanh khách nhìn Mạc Si Nhi, chỉ thấy sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt, da tựa hồ tiếp cận trong suốt, nhưng vẫn lộ ra xinh đẹp mê người, nụ cười kia xen lẫn mấy phần âm độc, nàng nhẹ giọng cười cười, xa xa vẫy tay, có một nữ tử từ phương hướng hành cung của nàng bay qua, tốc độ không nhanh, nhưng Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên rất có kiên nhẫn chờ, một mực chờ nàng đến phụ cận, bái phục ở dưới đất, mới cười khẽ:

- Đây là công lao của nàng!

Mạc Si Nhi nhìn về phía nữ tử kia, thần sắc hơi kinh ngạc.

Lại quay đầu nhìn về phía Quân Nhất, lại phát hiện thần sắc của Quân Nhất hơi có chút kích động.

- Có phải cảm thấy rất kinh ngạc hay không?

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nở nụ cười, vươn tay ra, nữ tử kia lập tức hai tay nâng cổ tay của nàng, bởi vì nữ tử này căn bản chỉ là một tỳ nữ bên người nàng, tu vi bình thường, bộ dáng cũng bình thường, mặc dù có mấy phần xinh đẹp, nhưng hiển nhiên là không cách nào so sánh với Mạc Si Nhi, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên thấy Mạc Si Nhi kinh ngạc, thì càng có chút đắc ý, nhẹ nhàng than tiếc nói:

- Mạc tỷ tỷ, có phải ngươi cảm thấy rất kỳ quái hay không? Tiểu nha đầu này của ta tư sắc bình thường, ngay cả ngón chân của ngươi cũng không bằng, là làm sao để Quân Nhất mê đến thần hồn điên đảo, không tiếc phản bội ngươi?

- Đó là bởi vì, nữ tử này lại bình thường, vậy cũng là nữ nhân của hắn, của một mình hắn...

Nói đến chỗ này, trên mặt lộ ra vẻ tàn khốc, còn có chê cười và chán ghét khó tả:

- ... Cái này không giống như ngươi, tuy đẹp mê hồn, nhưng chia đến trong tay một trăm lẻ chín nam nhân, vậy ngay cả đầu ngón chân cũng không thừa nha!

Chương 1723: U Hà Thần Vương

- Tốt, rất tốt!

Mạc Si Nhi qua hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, trong thanh âm giống như mang theo trời đông giá rét.

Rất khó hình dung tâm tình của nàng lúc này, nhưng có thể nhìn thấy thịnh nộ trên mặt nàng, cho nên nàng cưỡng chế thương thế, ánh mắt gắt gao nhìn Quân Nhất, chật vật mở miệng:

- Ta tùy thời chuẩn bị sẽ có người phản ta, nhưng không nghĩ tới sẽ là ngươi... Năm đó thời điểm ta nhặt được ngươi, ngươi ngay cả một con chó chết cũng không bằng... Là ta cứu ngươi, truyền cho ngươi tu vi... là ngươi ở ngày đó, thừa dịp ta lần thứ nhất ăn Hoan Hỉ Quả tăng tu vi, lớn mật xâm nhập động phủ của ta, cầu một đêm chi hoan... lần kia, ngươi suýt nữa hủy Đạo Cơ của ta, ta vốn nên giết ngươi, nhưng ngươi quỳ ở trước mặt cầu ta, ta mới tha ngươi, thậm chí lưu ở bên cạnh...

- Đúng, là ta dùng rất nhiều thủ đoạn, ý đồ lưu ở bên cạnh ngươi!

Sắc mặt Quân Nhất cũng quái dị khó có thể hình dung, đón ánh mắt của Mạc Si Nhi, âm trầm mở miệng:

- Dù sao ngươi là Cực Nhạc Ma Chủ, ngươi đã từng là Tiên Giới đệ nhất mỹ nhân, ta ở khi còn bé gặp ngươi một lần, liền kinh như gặp Thiên Nhân, lập thệ không phải ngươi không cưới... Ông trời phù hộ, ta thế mà thật gặp ngươi, còn cùng ngươi có một đêm ân ái... Ngươi không biết khi đó trong lòng ta có bao nhiêu vui vẻ, đơn giản liền muốn phát điên... Nhưng ta tuyệt đối không nghĩ tới, thì ra ngươi là một người như vậy, một con chó cái lòng tham không đáy!

Hắn vừa nói vừa nhìn con mắt của Mạc Si Nhi, ánh mắt có si mê, có vui vẻ, có mê muội, nhưng đến cuối cùng lại biến thành hận ý vô biên:

- ... Có nữ nhi nhà ai, sẽ không ngừng tìm nam nhân? Có ai sẽ mặt dày vô sỉ cưới nam nhân vào cửa? Ngươi thật cho rằng mỗi lần ta tươi cười tương hướng, trong lòng sẽ không thống khổ sao? Ta là nam nhân thứ nhất cưới ngươi,

ngươi chính là của ta, nhưng ngươi căn bản không có loại tự giác này, ngươi vô sỉ, ngươi... ngươi cho rằng mỗi lần ta muốn cùng ngươi song tu, biểu hiện ra hưng phấn là thật sao? Tất cả là giả, là giả! Trên thực tế mỗi một lần ta đều buồn nôn...

- A... Nếu thật như ngươi nói, vậy sao ngươi không rời đi?

Thần sắc Mạc Si Nhi khinh bỉ, lạnh lùng nhìn hắn.

- Rời đi? Tại sao ta phải rời đi?

Quân Nhất khàn giọng rống to:

- Cực Nhạc Thiên này cơ nghiệp lớn như thế, cũng có công lao của ta, tại sao ta phải rời đi?

- Cực Nhạc Thiên là của ta...

Mạc Si Nhi nhìn bộ dáng của hắn, liền không muốn nói chuyện với hắn, chỉ hơi nhắm hai mắt, tựa hồ cảm ứng cái gì, trọn vẹn bốn năm hơi sau, nàng mới bỗng nhiên mở mắt, sắc mặt vốn tái nhợt, nay càng khó coi hơn...

- Ha ha, có phải ngươi phát hiện, tám bộ Ma Quân, Ngũ Hành đại trận, toàn bộ đã mất đi cảm ứng hay không?

Ánh mắt Quân Nhất âm trầm, lạnh giọng nói:

- Có phải ngươi cố ý kéo dài thời gian, đợi người tới cứu giá? Vậy ngươi không cần chờ, ngươi sẽ không cảm thấy, muốn ngươi chết, ở Cực Nhạc Thiên chỉ có ta thôi sao?

Lời hắn nói không lớn, nhưng lời này lại làm sắc mặt của Mạc Si Nhi ngưng trọng hơn!

Có một tia run rẩy không dễ dàng phát giác, xuất hiện ở trên gương mặt xinh đẹp của nàng.

- Ai, Mạc tỷ tỷ, ngươi luôn rất có chủ kiến, nhưng bây giờ, ta cảm thấy ngươi có chút đáng thương a...

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nở nụ cười, nàng xoay người qua, nhìn Thần tộc đệ nhất cao thủ U Hà Thần Vương, nhẹ nhàng nói:

- Vẫn là ngươi đến động thủ đi, vị này dù sao cũng là Mạc tỷ tỷ của ta, trước kia đã giúp ta không ít, ta làm người mềm lòng, thật đúng là không đành lòng tự tay lấy tính mệnh của nàng!

...

...

- Cũng không biết quái thai kia có phải đối thủ của Cực Nhạc Ma Chủ không...

Mà thời điểm Mạc Si Nhi lâm vào trong hiểm cảnh, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, Phương Hành đã lặng lẽ đi tới Cực Lạc Ma Cung, hắn chờ Mạc Si Nhi tỏ thái độ, theo về trận doanh của Đại Xích Thiên đã không phải một ngày hai ngày, chỉ muốn sau khi nữ ma đầu kia quy thuận, thì buộc nàng giao ra trọng bảo của Cực Nhạc Thiên… Hoan Hỉ Quả, đó là chủ dược hắn cần, chỉ là đợi nhiều ngày như vậy, Mạc Si Nhi thủy chung do dự, Phương Hành đã không có kiên nhẫn tiếp tục chờ nữa!

Hắn quyết định tự mình tới lấy!

Hơn nữa Mạc Si Nhi rõ ràng đã bị mình làm cho không đường để đi, còn không chịu quy thuận, điều này làm cho hắn quyết định phải cho nữ nhân kia một bài học, lại thêm quái thai Viên gia tự mình đưa tới cửa, không lợi dụng một chút chẳng phải lỗ vốn?

Cho nên hắn đưa ra một ý kiến, nhờ quái thai Viên gia đi bức Mạc Si Nhi, thuận tiện giá họa!

Mà hắn thì nghênh ngang đến Cực Lạc Ma Cung!

Nếu như ở bình thường, hắn là không có cách nào tới gần cung này, nơi này chính là hang ổ của Mạc Si Nhi, cũng là địa phương phòng ngự sâm nghiêm nhất của Cực Nhạc Thiên, một khi có người xông vào, Mạc Si Nhi không trở mặt mới lạ, lấy lực lượng to lớn của Cực Nhạc Thiên, bất kể là ai cũng đừng hòng tuỳ tiện xông vào Ma Cung này, bất quá bây giờ không giống, Mạc Si Nhi chắc hẳn đã không để ý tới mình...

- Ừm... Hẳn là ở phía sau!

Nhiều năm vào Nam ra Bắc, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đã dưỡng thành một bản lĩnh đặc biệt của Phương Hành, cái kia chính là hầu như không cần thần thông, bằng vào trực giác liền có thể phát hiện người khác giấu bảo bối ở đâu, bây giờ hắn nhanh chân bước vào Ma Cung, tiện tay đánh mê man mấy ma thị, một hơi không ngừng tiến vào, bây giờ tu vi của hắn cũng bất phàm, gặp cấm chế gì tùy thời phá hủy, gặp huyễn cảnh liếc mắt xem thấu, cứ như vậy càng lúc càng nhanh, không đến một chén trà thời gian, đã xuống dưới Ma Cung...

Ở trước mặt hắn, là một Tiên Viên rực rỡ muôn màu!

Đủ loại tiên dược sinh trưởng ở trên một khối hắc thạch, lốm đốm lấm tấm, kỳ dị rực rỡ, mặc dù không bằng Hỗn Độn Tiên Viên trong thức giới của Phương Hành, nhưng cũng đủ làm cho Đại La Kim Tiên bình thường tim đập thình thịch, kiềm chế không được, nhất là ở trong Tiên Viên, chính giữa hắc thạch, còn có một loại vị đạo kỳ dị, dẫn tới Phương Hành lòng ngứa ngáy...

Nếu đoán không lầm, đó là khí tức Hoan Hỉ Quả của Cực Nhạc Thiên!

Sau khi đến nơi này, Phương Hành không có vội vã nhào tới, mà nhịn không được nhíu mày...

Bởi vì hắn phát hiện, nơi này đã có một người!

Người kia đứng ở trong Tiên Viên, chắp hai tay sau lưng, vô thanh vô tức, chỉ có thể nhìn thấy cái bóng màu đen, ánh mắt khó mà phát giác nhìn về phía Phương Hành, hắn thi triển một loại thần thông ẩn nấp nào đó, ở trong mắt người khác hẳn là không tồn tại, chỉ là bây giờ tu vi của Phương Hành không tầm thường, mặc dù không đến trình độ vừa nhìn liền khám phá hư vô, nhưng phá thần thông nho nhỏ của đối phương lại không thành vấn đề!

- Ha ha, Thông Thiên Tiểu Thánh Quân quả nhiên bất phàm, thế mà vừa nhìn liền phá thần thông của ta!

Bóng đen thấy Phương Hành không có đi tới trước, cũng cười khẽ, mở miệng nói chuyện.

- Ừm?

Mắt Phương Hành sáng lên, nhìn về phía người kia.

Người này gọi mình lại là phong hào của Thần Đình... Hắn biết được thân phận chân thật của mình!

- Ngươi là ai, lại lớn mật xâm nhập Cực Lạc Ma Cung trộm thuốc?

Hơi trầm ngâm, Phương Hành quyết định không để ý tới hắn, lạnh giọng hỏi.

- Ta?

Bóng đen kia nở nụ cười:

- Chúng ta coi như là đồng liêu, tên ta U Hà!

Phương Hành nói:

- Chưa nghe nói qua...

Đối phương có chút bó tay, một lát sau mới nhẹ nhàng cười nói:

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân cũng thuộc về Thần Chủ nhất mạch, há lại không biết trên Tiểu Thánh Quân, còn có Thần tộc Thập Đại Thần Vương? Bản tọa may mắn, là đứng đầu trong Thập Đại Thần Vương!

- Đứng đầu trong Thập Đại Thần Vương?

Phương Hành nghe nói lời ấy, đột nhiên kinh hãi, trong lòng cũng có chút ngưng trọng.

U Hà Thần Vương này hắn là thật chưa nghe nói qua, bất quá Thập Đại Thần Vương lại không xa lạ gì, mình còn quen biết không ít người trong Thần Minh Thập Đại Thần Vương, duy chỉ có hai vị bài danh trước thì chưa từng gặp, chỉ là dù sao cũng có nghe thấy, trong Thập Đại Thần Vương, dùng hai vị Thần Vương bài danh ở phía trước thực lực mạnh nhất, cũng là Thần Chủng trời sinh hiếm thấy, thần thông khó lường, ngay cả Thần Chủ, đối với hai người này cũng chỉ thuyết phục làm chủ, mà không phải dùng vũ lực cưỡng ép trấn áp...

Xem như ở bình thường, Thần Chủ cũng có hơn phân nửa tu vi hóa thành phân thân, trấn áp từng Thần Vương, sợ bọn hắn có dị động!

Nhưng hai vị Thần Vương bài danh phía trước, không thể nghi ngờ là người Thần Chủ coi trọng nhất!

- Ha ha, nếu ngươi là Thần Vương, thì sao lại xuất hiện ở nơi này?

Phương Hành nở nụ cười, vô tình hay cố ý hỏi, đồng thời tinh tế cảm ứng, nhìn chung quanh xem còn có cường địch hay không.

- Muốn nói thật?

U Hà Thần Vương nghe vậy, nhẹ giọng nở nụ cười:

- Ta là được Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca mời đến, đối phó Đế Tử Đại Xích Thiên Đế Lưu, chỉ bất quá sau khi tới Cực Nhạc Thiên, ta lại cảm thấy, đối phó Đế Lưu cần gì phải nóng lòng nhất thời, nghe nói Lục Ma Thiên có nội tình không cạn, liền thừa cơ chui vào tìm tòi hư thực, nhưng ai nghĩ đến...

Nói đến chỗ này, ngược lại cười nhìn Phương Hành:

- ... Ở chỗ này, đụng phải Đế Lưu điện hạ!

- Ngươi đã là Thần Vương, vì sao lại cấu kết với Yến Triệu Ca?

Trong lòng Phương Hành có vô số nghi vấn, nhưng biểu hiện không quá bức thiết, chỉ chậm ung dung đặt câu hỏi.

- Sinh linh Thần tộc muốn sinh tồn, không thể vĩnh viễn phiêu bạt như thế, tự nhiên phải tuyển chọn hết thảy sự tình có lợi với chúng ta!

U Hà Thần Vương cười nhạt, ánh mắt sáng lên nhìn Phương Hành:

- Nhưng kỳ thật, Yến Triệu Ca không phải tuyển chọn thứ nhất của chúng ta, lúc đầu Thần Chủ là dốc hết sức chủ trương muốn chúng ta tuyển chọn Đế Tử Đại Xích Thiên, nhưng bất đắc dĩ, Đế Tử Đại Xích Thiên bế quan ba năm không gặp người, mà thế cục lại một ngày vạn biến, nên chúng ta chỉ đành trước chọn Đế Tử Thái Huyền Thiên...

- Thần Chủ muốn chọn ta?

Phương Hành nghe vậy nhíu mày, cười phá lên:

- Nàng còn không có bị ta chọc tức chết sao?

- Rất giận!

U Hà Thần Vương thành thật nói:

- Nhưng nàng vẫn để chúng ta ở thời điểm gặp ngươi nói một câu!

Phương Hành có chút hiếu kỳ:

- Câu gì?

U Hà Thần Vương thản nhiên nói:

- Giao ra Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ, ngươi chính là Thông Thiên Thần Vương dưới một người trên vạn người!

Phương Hành căm ghét nhất là người khác uy hiếp, cười lạnh hỏi:

- Nếu không giao thì sao?

U Hà Thần Vương bỗng nhiên cười một tiếng, nói khẽ:

- Nếu không giao, cũng trở về Thần Minh đi, trong Thần Tiêu điện, mãi có một chỗ cắm dùi của ngươi!

Chương 1724: Sao có thể nhẫn tâm một mình lên đường

- Nàng thật nói như vậy?

U Hà Thần Vương nói, làm Phương Hành bối rối, dường như khó có thể tin.

Nếu Thần Chủ nói sau khi hắn giao ra Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ, cho hắn một vị trí Thần Vương, đây là hắn có thể hiểu được, dù sao hai thứ này, vô luận là ở nơi nào, đều có thể mua xuống một vị trí cao, thế nhưng U Hà Thần Vương nói câu sau, trong lòng Phương Hành lại nhất thời phức tạp... Không giao ra Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ, nàng cũng nguyện ý dung mình, cho mình một chỗ cắm dùi?

- Ta chính là U Hà Thần Vương, sẽ không ở trên những chuyện này lừa ngươi!

U Hà Thần Vương bình tĩnh mở miệng:

- Thần Chủ xác thực nói như thế, ta cũng chỉ thuật lại, nhưng không có nghĩa là ý tứ của ta!

- Xem ra ta là coi thường nàng!

Phương Hành thở dài, cười khổ:

- Không phải nói lúc ấy nàng bị ta làm rất tức giận sao?

U Hà Thần Vương thản nhiên nói:

- Lúc ấy nàng quả thật tức giận, nhưng là bị chọc tức đến cười...

- Tức cười?

Phương Hành ngẩn ngơ.

U Hà Thần Vương nhẹ gật đầu nói:

- Nàng đột nhiên cười, nói ngươi có thể lừa nàng, bản lĩnh kia xác thực không nhỏ, cho nên coi như ngươi không chịu giao ra Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ, vì bản lĩnh này, nàng cũng nguyện ý cho ngươi một chỗ cắm dùi!

- Được thôi, vậy ta sẽ suy nghĩ một chút!

Phương Hành có chút xuất thần, sau đó cười nói.

U Hà Thần Vương cũng từ chối cho ý kiến, chỉ là ánh mắt nhàn nhạt nhìn Phương Hành.

Phương Hành ngược lại trở nên dễ dàng hơn, nhìn thoáng qua hắn, cười nói:

- Vậy ngươi đi về trước đi...

U Hà Thần Vương ngẩng đầu nhìn Phương Hành một chút, lông mày chớp chớp.

Phương Hành cười nói:

- Lời đã truyền xong, ngươi còn ở lại chỗ này làm gì, ta còn có chính sự đây này...

U Hà Thần Vương thản nhiên nói:

- Ta nói qua, ta là được Đế Tử Thái Huyền Thiên mời tới đối phó Đế Tử Đại Xích Thiên Đế Lưu...

Phương Hành cau mày:

- Thần Chủ không phải nói, càng hy vọng hợp tác với Đế Tử Đại Xích Thiên sao?

U Hà Thần Vương nhàn nhạt nở nụ cười, ngữ hàm thâm ý nói:

- Thế nhưng Đế Tử Đại Xích Thiên cho đến bây giờ, còn không có đồng ý muốn hợp tác với chúng ta, chúng ta cũng không biết vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia còn có thể ngồi bao lâu, huống hồ, mặc dù Thần Chủ danh xưng là Thần Minh chi chủ, nhưng chưa chắc có thể hoàn toàn thay Thần tộc chúng ta làm chủ, theo bản vương, nếu Đế Tử Đại Xích Thiên, hoặc nói là Thần Đình Tiểu Thánh Quân ta, thật có thành ý mà nói, vậy ít nhất cũng phải giao Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ ra mới được...

Phương Hành từ trong lời của hắn, nghe được một tia địch ý không giống với mệnh lệnh của Thần Chủ, thần sắc cũng ngưng lại.

Trầm mặc nửa ngày, hắn mới nhẹ nhàng cười nói:

- Vậy nếu như ta không giao thì sao?

U Hà Thần Vương thản nhiên nói:

- Tướng ở bên ngoài, quân lệnh có thể không nhận, ý chỉ của Thần Chủ tự nhiên là tốt, nhưng theo bản vương, cũng chưa chắc không có biện pháp tốt hơn, ngươi không đồng ý giao ra Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ, vậy bản vương tự mình xuất thủ, đoạt lại cũng giống như vậy, mặc dù Thần Chủ cảm thấy ngươi bản lĩnh không nhỏ, một người tác dụng so với Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ chỉ lớn không nhỏ, nhưng bản vương cảm thấy, nói sự tình buồn tẻ vô vị kia, ngược lại còn không bằng trước lấy được đồ vật thực chất...

Ánh mắt Phương Hành híp lại:

- Vậy xem ra, không động thủ không thể rồi?

U Hà Thần Vương nở nụ cười, lắc đầu nói:

- Ngươi quá đề cao mình...

Vừa nói, thân hình hắn vốn chỉ còn lại một hình bóng, bây giờ càng thêm mơ hồ, tựa hồ tan vào hư không, mà thanh âm của hắn thì ẩn chứa lực lượng quỷ dị nào đó, như thủy triều trấn áp về phía Phương Hành:

- Bản vương ba ngàn năm trước, liền đấu với Tiên Vương, mặc dù thất bại, nhưng Tiên Vương cũng không làm khó dễ được ta, bây giờ ta có ba ngàn năm thời gian trưởng thành, dù gặp lại vị Tiên Vương kia, cũng không nhất định sẽ thua hắn, huống chi là Thái Ất như ngươi...

- Ha ha...

Phương Hành không cãi lộn với hắn, chỉ nắm lấy Khi Thiên Bá Man Đao, phía sau Huyết Phi Phong bắt đầu không gió mà động!

...

...

- U Hà Thần Vương, mời ra tay đi!

Cực Nhạc Thiên Ma Sơn, Cực Nhạc Ma Chủ

Mạc Si Nhi bị cầm tù ở trong đại trận, bản thân bị trọng thương, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên thì mang theo bốn trưởng lão áo đen tu vi kinh người thủ ở bên cạnh, một bên khác, nam tử thần bí chậm rãi đi tới, phảng phất như mang theo một loại khí tức để thiên địa rét lạnh, để mỗi người đều từ đáy lòng cảm nhận được sát ý lạnh buốt...

Mạc Si Nhi nhìn nam tử thần bí tới gần, sắc mặt đã kinh biến đến mức trắng bệch!

Ai nấy đều thấy được, vị Cực Nhạc Ma Chủ này, ở thời điểm đối mặt nam tử thần bí kia, cũng không có quá nhiều nắm chắc tự vệ.

Mà Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nhìn thấy một màn này, thì càng cười vui vẻ.

Nàng một bên khách khách khí khí mời vị nam tử thần bí kia xuất thủ, một bên nhẹ nhàng quay đầu lại, tựa hồ không đành lòng nhìn thấy hảo tỷ muội của mình bị người chém giết, chỉ là lúc làm như vậy, khóe miệng mỉm cười lại không cách nào xóa được...

Mà Quân Nhất thì khẽ thở dài, ánh mắt nhìn về phía nha hoàn bên người Đế Tử phi.

Không biết có phải hắn cũng không muốn nhìn thấy Mạc Si Nhi bị chém giết hay không!

Vào lúc này, tựa hồ Mạc Si Nhi đã không còn sinh lộ, chỉ là ánh mắt kinh ngạc nhìn ra phía ngoài!

Ở bên ngoài Ma Sơn, cũng đang có vô số người trông mong nhìn qua, càng có vô số người đang chém giết lẫn nhau, nhưng vô cùng quỷ dị là, tám vị Tiên Quân của Cực Nhạc Thiên, vào lúc này đều giữ vững trầm mặc, bọn hắn điều binh khiển tướng, trấn áp những Ma Binh Tiên Tướng trung với Mạc Si Nhi, ý đồ cứu giá, đồng thời cũng đang chờ tin tức Mạc Si Nhi chết truyền đến, đối với sự tình trấn áp những Ma Binh Tiên Tướng kia, cũng không có hao tổn bao nhiêu thời gian, bởi vì người Cực Nhạc Thiên trung với Mạc Si Nhi cũng không nhiều!

Kết quả tựa hồ sắp xuất hiện, nhưng hết lần này đến lần khác không có xuất hiện.

Bởi vì sau khi Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nói ra câu kia, nam tử thần bí không có xuất kiếm như nàng tưởng tượng!

Hắn một đường trảm giết tới, nhưng đi tới trước Ma Sơn lại ôm lấy hai tay, trầm mặc nhìn xem.

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên đợi đến biểu lộ có chút cương cứng, nhưng vẫn không có nhìn thấy động tác của hắn, thần sắc tự nhiên tránh không được có chút âm trầm, bất quá nàng cưỡng chế lấy tính tình, không có nổi giận, vẫn nho nhã lễ độ nhìn nam tử thần bí kia nói:

- Mời U Hà Thần Vương xuất thủ!

Nam tử thần bí kia vẫn bất động, chỉ ôm hai tay đứng ở trên hư không.

Lúc này hắn vận chuyển một loại thần thông, thân hình nhàn nhạt, tựa hồ một nửa ở trên thế gian, một nửa ở thiên ngoại, người bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy hình bóng, thấy không rõ tướng mạo chân thực, mà cái này lại có chút tương tự với U Hà Thần Vương trong truyền thuyết, bởi vậy Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên không có nghi ngờ, chỉ là biểu lộ xấu hổ, thanh âm có chút tức giận:

- U Hà Thần Vương đang chờ cái gì?

Nam tử thần bí kia vẫn bất động.

- Không phải phu quân ta và Thần Vương đàm tốt điều kiện gì đó, còn chưa thực hiện chứ?

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nhịn không được mở miệng, ấn lấy suy nghĩ của mình nói:

- Vậy U Hà Thần Vương không cần lo lắng, phu quân ta là Đế Tử Thái Huyền Thiên, ngôn xuất pháp tùy, tuyệt đối không sửa đổi, U Hà

Thần Vương không cần phải lo lắng, cứ án lấy ta nói đi làm, điều kiện hắn đáp ứng ngươi, tự nhiên sẽ thực hiện hứa hẹn, ngược lại là ngươi bây giờ nghĩ quá nhiều, không khỏi...

Đối mặt với vị Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên này tận tình khuyên bảo, tựa hồ bây giờ nam tử thần bí mới phản ứng lại.

Hắn có chút hiếu kỳ nhìn Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên:

- Ngươi là nói ta?

- Đến lúc này còn giả trang hồ đồ cái gì?

Trong lòng Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nhịn không được có chút oán khí, thầm mắng một câu, âm thanh lạnh lùng nói:

- Mời U Hà Thần Vương xuất thủ!

Nam tử thần bí kia nghe vậy, có chút nghiêng đầu nói:

- Thế nhưng người mời ta tới không muốn ta giết nàng a...

- Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Lần này Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên là thật nhịn không được, thấp giọng quát lên:

- Phu quân ta mời ngươi qua đây, không phải là vì giết người sao?

Nam tử thần bí kia lắc đầu:

- Mua bán lấy tiền giết người trước kia ta làm qua, nhưng phu quân ngươi hẳn là mời không nổi ta!

- Ngươi...

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên không nén được lửa giận nữa, trên mặt đã tái nhợt.

Nhưng mấy vị trưởng lão sau lưng nàng đã phát giác có chút không đúng, nhịn không được truyền âm nói:

- Sự tình không thích hợp...

Thời điểm bọn hắn còn chưa nói xong, trong sân đột nhiên sinh ra dị biến!

Mạc Si Nhi một mực ngơ ngác đứng tại chỗ, tựa hồ nghển cổ đợi giết, thế nhưng sau khi nàng thấy Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên từ đầu đến cuối không mời nổi vị "U Hà Thần Vương" kia, nàng chợt cười phá lên, cười ngửa tới ngửa lui, ở trong tiếng cười của nàng, lại khiến người ta cảm thấy đạo đạo tiên uy, càng thêm hỗn loạn mà điên cuồng, như núi lửa bộc phát...

- Tử Doanh muội muội, ngươi thật là thông minh...

Thanh âm điên cuồng của nàng vang lên,

nhưng ánh mắt không có chút ý cười đột nhiên rơi vào trên người Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên.

Sau đó...

Phía sau nàng đột nhiên hiển hóa ra hai cái bóng, chính là Âm Dương Đại Đạo của nàng, thời điểm hai cái bóng hiển hoá ra, cái bóng bạch sắc đột nhiên nổ nát, lực lượng khó mà hình dung bắn tung ra, cả Cực Nhạc Thiên tựa hồ bị động tĩnh này kinh động, bỗng nhiên rung động mấy phần, không biết có bao nhiêu đại địa rạn nứt, lại càng không biết có bao nhiêu sao trời run lên!

- Ngươi quả nhiên là vì ta bày ra một tử cục, nhưng đã là hảo tỷ muội, ta sao nhẫn tâm một mình lên đường?

Mạc Si Nhi tự hủy một nửa Đại Đạo, nhưng cũng đã triệt để phá hủy đại trận giam cầm nàng, trong chốc lát thoát thân đi ra...

Bị cái bóng màu đen bao phủ, nàng giống như Ma Thần, vọt thẳng về phía Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên!

- Giết nàng! Mau giết nàng!

Thấy cảnh ấy, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên bị hù đến triệt để thay đổi sắc mặt, một bên vội vã lui lại, một bên liều mạng kêu lớn:

- Nàng đã trọng thương, tuyệt đối không thể để nàng chạy thoát, các ngươi nhanh xuất thủ, nhất định phải giết nàng...

Chương 1725: Trảm ngươi không được tình thương

Không cần Đế Tử phi nhiều lời, bốn hộ đạo giả ở sau lưng nàng đều đã xông tới!

Chức trách của bọn hắn chính là bảo vệ Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, nhưng trách nhiệm càng quan trọng hơn thể hiện ngay vào lúc này, vị U Hà Thần Vương kia hiển nhiên không nguyện ý phối hợp, mà lúc đầu bọn hắn dự định mời U Hà Thần Vương xuất thủ, giải quyết Cực Nhạc Ma Chủ không thức thời kia cũng thất bại, chỉ là bọn hắn không lo lắng, dù sao Mạc Si Nhi đã trọng thương, mục đích của bọn hắn cũng đạt đến, U Hà Thần Vương xuất thủ dĩ nhiên là tốt, hắn không xuất thủ, bốn người bọn họ cũng có đủ thực lực giết Mạc Si!

Mặc dù trong lòng còn có rất nhiều nghi vấn, nhưng cơ hội này bọn hắn sẽ không bỏ qua!

Cơ hội bức một ma đầu vào góc chết, thừa dịp nàng suy yếu nhất muốn mệnh nàng quá ít!

Hơn nữa sự tình đã làm đến trình độ này, da mặt đã xé toang, bọn hắn không có khả năng lại bỏ mặc Mạc Si Nhi sống sót, bằng không mà nói, không thể nghi ngờ sẽ trở thành cường địch của Thái Huyền Thiên, ảnh hưởng hết thảy động tác của Thái Huyền Thiên ở Lục Ma Thiên!

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, dù U Hà Thần Vương biểu hiện lại đáng trách, bọn hắn cũng không để ý tới!

Chuyện quan trọng duy nhất bày ở trước mặt, chính là phải lấy mạng Mạc Si Nhi!

Bằng không mà nói, nếu Đế Tử Đại Xích Thiên tới quấy rối, sẽ tăng thêm rất nhiều phiền phức, chỉ là hi vọng đến lúc đó, vị U Hà Thần Vương này không nên lề mà lề mề, có thể thay bọn hắn ngăn Đế Tử Đại Xích Thiên, cho bọn hắn thời gian giết người là được...

Oanh!

Bốn đạo ô quang cuốn thẳng về phía Mạc Si Nhi, người người đều vận chuyển lực lượng Đại Đạo, thiên địa nổi lên cuồng phong, chăm chú vây khốn Mạc Si Nhi, giống như Phương Hành lúc trước ám sát Bạch Hàm Thi, đến cảnh giới như bọn hắn, đã biến hóa vô tận, có thể lớn có thể nhỏ, lớn có thể hái trăng bắt sao phá hủy tinh hà, tất cả chỉ là một ý niệm, nhỏ thì có thể ở trong hạt vừng đấu mấy năm, phát huy ra tất cả uy lực thần thông của mình!

Mà bây giờ, thần thông của bọn hắn đều ngưng ở một điểm, chỉ cầu nhanh chóng giết địch!

Bất quá chẳng ai ngờ tới, Mạc Si Nhi rõ ràng đã trọng thương, lại mượn tự hủy một nửa Đại Đạo mới thoát ra giam cầm, vốn nên suy yếu, nhưng hết lần này tới lần khác biểu hiện ra lại cực kỳ cuồng bạo, Đại Đạo của nàng mới hủy một nửa, chỉ còn lại cái bóng màu đen, giống như ma quỷ bám vào trên người nàng, để nàng sinh ra biến hóa vô tận, đầu mọc sừng thú, sau lưng mọc lên hai cánh, khói đặc cuồn cuộn, giống như choàng một tầng áo bào đen...

Mà lực lượng của nàng thì giống như không kiểm soát, thần thông tự hiện, khí cơ như đao!

- Hoa...

Trong nháy mắt, nàng đã xông phá hai hộ đạo giả giam cầm, chém thẳng về phía Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên!

- Không tốt, nàng... nàng tự hủy Đại Đạo, trái lại lợi hại hơn!

Ánh mắt của Đế Tử phi Thái Huyền Thiên lẫm liệt, hiển nhiên nhìn ra cái gì, nghiêm nghị hét lớn...

Các nàng vẫn khinh thường Mạc Si Nhi, khinh thường tính tình cương liệt của đối phương, vừa rồi nàng thà rằng tự hủy một nửa Đại Đạo, cũng muốn thoát thân ra, thoạt nhìn là hành động bất đắc dĩ, nhưng trên thực tế là đang mượn loại phương pháp này, bức ra tất cả tiềm lực, nàng tu luyện Âm Dương Đại Đạo, ý ở cân bằng, bởi vậy tính tình bình thản, không lộ dữ tợn, so với Sát Phạt Đại Đạo của Bạch Hàm Thi, Âm Dương Đại Đạo giống như không phải dùng để đấu pháp, thế nhưng Mạc Si Nhi có thể cùng Bạch Hàm Thi đấu nhiều năm như vậy mà không bại, há sẽ thật đơn giản?

Bây giờ theo nàng tự hủy một nửa Đại Đạo, sát cơ tích chứa ở dưới cân bằng hiển lộ không thể nghi ngờ!

Mặc dù làm như vậy, đối với tu vi và Đạo Cơ của nàng mà nói, chính là tổn thương không thể vãn hồi, nhưng nàng vẫn làm như vậy!

Đây quả thực là không tiếc hết thảy...

Cực Nhạc Ma Chủ Mạc Si Nhi giống như điên lao về phía mình, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên rốt cục sinh ra khủng hoảng, trong nháy mắt hai tay nâng lên, tế lên một ngọn đèn, ngọn đèn kia ánh lửa sáng rõ, chiếu thiên địa một mảnh mông lung, chỗ ánh đèn chiếu tới, hết thảy đều trở nên chậm lại, mà nàng cũng thừa cơ đào thoát ra ngoài, thân hình du động, lộ vẻ cực kỳ chật vật, nhưng tốt xấu gì cũng trốn thoát một kiếp, chỉ bất quá mặc dù nàng chạy, nhưng nha hoàn một mực ở bên người nàng lại trốn không thoát!

Tiểu nha đầu tư sắc bình thường kia ngơ ngác nhìn Mạc Si Nhi đi tới trước mặt mình, ánh mắt hoảng sợ, ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt yêu diễm và dữ tợn hòa làm một thể kia, cổ họng nàng "khanh khách" mấy tiếng, nhưng nói không ra lời!

- Đừng... Đừng giết nàng, cầu ngươi đừng giết nàng...

Trái tim Quân Nhất lạnh xuống, trong vô thức nghẹn ngào kêu to.

- Ha ha...

Mạc Si Nhi quay đầu nhìn về phía hắn, lạnh giọng bật cười, thanh âm khàn khàn, giống như yêu ma.

Quân Nhất gần như sắp phát điên, run giọng kêu lớn:

- Ngươi... Ngươi có thể hận ta, nhưng không nên giết nàng...

Mạc Si Nhi lạnh lùng giơ tay lên, con mắt của Quân Nhất đã nhắm lại, không đành lòng thấy cảnh này!

Nhưng hắn chợt thấy lực lượng đáng sợ đập vào mặt, móng vuốt của Mạc Si Nhi đã đến trước mặt mình!

- Ta đương nhiên sẽ không giết nàng, bởi vì nàng cũng không phải của ngươi, ngươi phản bội ta, cho nên ngươi phải chết...

Ngoài dự liệu, Mạc Si Nhi lại không có tiện tay bóp chết tiểu nha đầu kia, mà quay người lao về phía Quân Nhất, thanh âm khàn khàn điên cuồng, nhưng mang theo rõ ràng trước nay chưa có:

- Năm đó ngươi giống như chó quỳ xuống cầu xin, nể tình ngươi có mấy phần tư sắc, vậy tiện nghi ngươi lại như thế nào? Nhưng người nào quy định ta tiện nghi ngươi, thì cần cả đời ở bên cạnh ngươi? Ngươi tính là cái gì, cũng có thể lưu được bản cung? Ta thích nam sắc, muốn ngủ tất cả nam nhân mình thích, ngươi không cam lòng, vậy có thể rời đi, nhưng ai cho ngươi lực lượng, để ngươi có gan dùng chuyện này hận ta, ngươi có tư cách gì hận ta?

Ào ào ào...

Quân Nhất cũng là Đại La Kim Tiên, há sẽ dễ dàng bị Mạc Si Nhi chém giết như vậy, trong lúc cấp thiết thi triển Đại Đạo, cùng Mạc Si Nhi chiến lại với nhau, chỉ là tu vi của hắn đều là Mạc Si Nhi chỉ điểm, há có thể đối kháng được Mạc Si Nhi, cơ hồ chỉ nháy mắt, đã bị đánh liên tục lùi về phía sau, mấy chiêu qua đi, móng vuốt của Mạc Si Nhi đã nắm lấy đỉnh đầu của hắn!

- Ta... Ta...

Quân Nhất ở trong nháy mắt đó mất hết can đảm, lúc đầu hắn cực kỳ hận Mạc Si Nhi, hận tới cực điểm, bây giờ bị nàng khống chế, tùy thời có khả năng mất mạng, cũng muốn bộc phát anh hùng khí khái, quát mắng một trận, nhưng lời đến khóe miệng, lại một câu cũng nói không ra lời, trước đây hắn có trăm ngàn lý do hận Mạc Si Nhi, nhưng sau khi Mạc Si Nhi nói, tất cả đều tan thành mây khói!

- Ha ha, nói không ra lời?

Móng vuốt của Mạc Si Nhi chờ hắn một hơi, thấy hắn không lời nào để nói, không khỏi cười lạnh:

- Ngươi nhớ kỹ, hôm nay Mạc Si Nhi ta giết ngươi, không phải vì tình, cũng không phải bởi vì ngươi trốn ta tìm những nữ nhân khác, mà bởi vì ngươi vong ân phụ nghĩa!

Phốc...

Giống như bóp nát dưa hấu, cả người Quân Nhất bị thần thông của Mạc Si Nhi xoắn nát!

Ngay cả một tia linh quang cuối cùng cũng theo đó chôn vùi!

- Quân... Quân...

Tiểu nha đầu kia thấy cảnh ấy, gần như hôn mê, thần sắc ngốc trệ.

Chỉ bất quá ở trên mặt nàng chỉ có sợ hãi, không có bi thương.

- Xem ra nàng cũng không hoàn toàn thuộc về ngươi!

Mạc Si Nhi lạnh lùng nhìn thi thể của Quân Nhất, um tùm nói.

- Giết nàng...

Mạc Si Nhi hung tính đại phát, xông phá trùng vây, trước bức Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên chật vật đào tẩu, lại dùng thế sét đánh lôi đình chém giết Quân Nhất, bốn trưởng lão của Thái Huyền Thiên cũng nhìn không được, liếc nhau một cái, đã từ bốn phía xông tới, thi triển thần thông, liên thủ trấn áp Mạc Si Nhi, dùng tu vi của bọn hắn, tự nhiên không khó nhìn ra được, bây giờ Đại Đạo của Mạc Si Nhi hủy một nửa, tất cả bằng một hơi chèo chống, chỉ cần hủy một hơi kia của nàng, như vậy vị Cực Nhạc Ma Chủ này ngay cả Chân Tiên bình thường có thể chém giết!

- Muốn giết ta, các ngươi có bản lĩnh kia sao?

Mạc Si Nhi cũng điên cuồng, trở lại cùng các nàng đại chiến!

Một trận đại chiến lại nhấc lên, ngay cả Ma Sơn cũng bị đánh sập nửa bên, bọn hắn đã từ Ma Cung chiến đến giữa không trung.

Ở trên không Cực Nhạc Thiên, giống như vân khởi mây diệt, có thể nói chấn kinh thế gian.

- Ha ha, Mạc tỷ tỷ a Mạc tỷ tỷ, da mặt ngươi đúng là dày lợi hại...

Mà thời điểm đại chiến triển khai, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên cũng không nhàn rỗi, nàng lặng lẽ nhìn một hồi, liền biết vị Ma Chủ kia không thể dễ dàng bị trấn áp như thế, ánh mắt lạnh lùng, trong lòng có so đo, ngọn đèn xuất hiện lần nữa ở trước ngực của nàng, nàng thì nhìn Mạc Si Nhi cười lạnh:

- Chẳng lẽ ở trong mắt ngươi, sự tình nam nữ chỉ cần ưa thích là có thể lên giường sao, ngay cả một chút lễ nghĩa liêm sỉ cũng không nói? Uổng cho ngươi đã từng là nữ tiên thế gia, lại có quái luận bực này...

- Tiện nhân, ngươi phí hết tâm kế muốn gả cho Đế Tử, còn từng tố khổ với ta, nói tương lai sợ bị ủy khuất, rốt cuộc không làm được chính mình, bây giờ nhìn một cái, ngươi ở đâu là không làm được chính mình, căn bản là ngay cả mình cũng lừa...

Mặc dù ở trong chiến đấu, Mạc Si Nhi cũng chửi mắng.

- Ha ha, ta không làm được chính mình, là bởi vì ta biết thủ lễ tiết, ngươi ngược lại là làm đủ chính mình...

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên cười lạnh:

- Nhìn thấy nam nhân liền muốn ngủ, quả nhiên là không biết xấu hổ đến cực điểm, lại không biết năm đó, thiên kiêu lúc đầu có hôn ước với ngươi, lại bởi vì ngươi quá mức bảo thủ, đến chết cũng không thể nếm được tư vị nữ nhân, thấy được bộ dáng của ngươi bây giờ, sẽ hối hận vì năm đó thay ngươi cản một kiếm kia hay không...

- Ngươi...

Mạc Si Nhi nghe được câu này, trong nháy mắt giận như điên, hung hăng nhìn về phía Mạc Si Nhi.

- Bành bành bành...

Tâm thần đại loạn, bốn hộ đạo giả đều tàn nhẫn xuất thủ, liên tiếp ba chưởng hung hăng đánh vào trên người Mạc Si Nhi.

Chương 1726: Đứa ngốc

- Phốc...

Mạc Si Nhi liên tiếp trúng ba đòn, miệng phun máu tươi, nàng vốn đã bị trọng thương, Đại Đạo tự hủy một nửa, bây giờ cỗ uy thế này, toàn bằng một hơi chống đỡ mà thôi, mà bốn vị trưởng lão kia lại là Đại La Kim Tiên, ở bình thường bọn hắn tự nhiên kém xa Âm Dương Đại Đạo, nhưng lúc này lại đủ để cùng Mạc Si Nhi địa vị ngang nhau, song phương đánh đến cân sức ngang tài, lại không nghĩ tới Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên quá hiểu rõ nàng, ngôn ngữ như đao, đâm thẳng tim gan, ép buộc nàng phân thần, bốn vị trưởng lão kia làm sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy, tùy thời xuất thủ, lập tức kích thương Mạc Si Nhi!

- Ta đường đường là Cực Nhạc Ma Chủ...

Mạc Si Nhi miệng phun máu tươi, chẳng những không có héo rút, trái lại mượn cuồng nộ lạnh lùng quát to:

- Con đường của ta, các ngươi sao có thể bình phán? Đại Đạo của ta, các ngươi sao có tư cách khinh bỉ? Mệnh của ta, sao là các ngươi có thể thu?

Theo những lời này, thân hình nàng xông về một vị trưởng lão ở bên trái.

Vị trưởng lão kia giật mình, không cùng nàng cứng đối cứng, kêu lên một tiếng đau đớn, vội vàng lui về phía sau, mà sau lưng Mạc Si Nhi, lại có hai vị trưởng lão khác liên thủ đánh tới, còn có một người du tẩu ở giữa không trung, tìm cơ hội tùy thời xuất thủ, bốn người phối hợp, có thể nói tiếp cận thiên y vô phùng, nhưng chẳng ai ngờ tới chính là, Mạc Si Nhi nhìn như đánh về phía trưởng lão bên trái, nhưng ở nửa đường đột nhiên biến ảo phương hướng, Đại Đạo mờ mịt, thân hình nàng kỳ dị biến mất, lúc lại xuất hiện, đã ở hư không bên phải!

Xuất hiện ở trước người vị trưởng lão không ngừng du tẩu kia!

Rắc...

Nàng chỉ vỗ ra một chưởng đơn giản, nhưng lợi trảo trực tiếp xuyên thấu lồng ngực của vị Đại La Kim Tiên kia, đào lấy trái tim của hắn, nắm ở trong lòng bàn tay, trái tim kia còn bành bành nhảy lên, cực kỳ đáng sợ!

- Lớn mật!

Hai vị trưởng lão khác giận tím mặt, quay lại đánh tới.

Rắc!

Mạc Si Nhi ném trái tim đi, biết trái tim của hắn bị đào ra, chí ít phải có một phút mất đi sức chiến đấu, thừa dịp người khác đều cho rằng nàng sẽ đuổi tận giết tuyệt, nàng lại miệng phun sương đỏ, giữa thiên địa xuất hiện một loại sương mù mờ mịt, ở dưới sương mù màu đỏ bao phủ, hai vị trưởng lão lao đến kia đều cảm giác trong lòng bất an, bỗng nhiên cuồng loạn lên!

- Không tốt!

Hai người giật mình, dùng đạo tâm phá huyễn tượng!

Thời điểm mở mắt ra, thình lình nhìn thấy Mạc Si Nhi đã vọt tới trước người bọn họ!

Bành! Bành! Bành!

Bọn hắn gần như đồng thời xuất thủ, Mạc Si Nhi vung hai chưởng, chộp vào đỉnh đầu của bọn hắn, hai người kia cũng đều ra một chưởng, Đại Đạo oanh minh, quét vào người Mạc Si Nhi, sau đó ba người đồng thời thối lui, nhục thân vỡ nát, máu tươi chảy ròng, nhiễm đỏ hư không, giống như vẽ ra ba còn đường máu, mang theo khí tức buồn bã khó mà hình dung...

- Ha ha ha, Mạc tỷ tỷ thật đúng là lợi hại...

Thấy đại chiến trong sân, trong nháy mắt liền có xu thế lưỡng bại câu thương, ánh mắt của Đế Tử phi Thái Huyền Thiên co lại, sau đó cười lạnh, ngữ điệu lạnh lùng mở miệng:

- Không nghĩ tới ngươi ở dưới trọng thương, còn có thực lực bực này, muốn kéo bốn vị trưởng lão của Thái Huyền Thiên ta chết chung? Ha ha, xem ra ngươi không chỉ khi còn sống ưa thích nam nhân, sau khi chết cũng không buông tha!

- Tiện nhân, ngươi im miệng...

Mạc Si Nhi giận tím mặt, lúc đầu muốn kéo một hơi cuối cùng đuổi tận giết tuyệt hai vị trưởng lão kia, giải quyết hai đại địch, nhưng nghe Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nói, hết lần này tới lần khác kìm nén không được, hét lớn một tiếng lao đến, thế nhưng ở sau lưng nàng, lập tức lại có một vị trưởng lão xông tới, đánh Mạc Si Nhi bay ra ngoài, Mạc Si Nhi dưới sự phẫn nộ cũng vung một trảo, người kia bị đâm ra mấy lỗ lớn, thê lương khó mà hình dung...

- Ha ha, Mạc tỷ tỷ, ngươi cảm thấy ta nói không đúng sao?

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nở nụ cười, trước người tế lấy chén đèn, chậm rãi đứng ở giữa hư không, nhìn đại địa của Cực Nhạc Thiên, khẽ cười nói:

- Không biết ngươi có nghĩ tới hay không, mỹ nhân như ngươi, lúc đầu đối với nam nhân có dụ hoặc trí mạng, vô luận là ai, gặp ngươi một lần, đều sẽ thân xốp xương giòn, quỳ dưới quần của ngươi, nhưng vì sao bọn hắn còn sẽ phản bội ngươi?

Mạc Si Nhi đang cùng người đại chiến, dùng máu đổi máu, lấy mạng đổi mạng, không rảnh trả lời.

Mà Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên cũng không đợi nàng trả lời, chỉ cười lạnh nói:

- Ha ha, đó là bởi vì mặc dù ngươi ngủ với rất nhiều nam nhân, thế nhưng lý giải của ngươi về nam nhân lại quá nông cạn...

- Cho dù ngươi quốc sắc thiên hương, để một nam nhân mỗi ngày trông coi ngươi, vậy cũng sẽ thấy chán...

- Huống chi ngươi để hơn một trăm nam một mực trông coi ngươi, ông trời ơi, bọn hắn có thể chịu ngươi lâu như vậy ta đã cảm giác rất bất ngờ, đoán chừng hiện tại ở trong mắt bọn họ, nhìn một con heo cái cũng xinh đẹp hơn ngươi a?

Rõ ràng là thanh âm như chuông bạc, nhưng nói ra lại như đao đâm lòng người.

Đừng nói Mạc Si Nhi, ngay cả nam nhân ở chung quanh cũng sắp nghe không nổi nữa...

- Ngươi chỉ biết vây quanh nam nhân, có thể tốt hơn chỗ nào?

Bây giờ Mạc Si Nhi đã giống như điên cuồng, nhục thân rách tung toé, máu me khắp người, đừng nói dung nhan tuyệt thế như trước kia, ngay cả người bình thường cũng không giống, nhưng càng làm cho nàng khó chịu, lại là Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, cái này khiến nàng giống như điên, bỗng nhiên kêu lớn, sau đó huy chưởng đánh bay ba vị trưởng lão, liều lĩnh vọt về phía Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, nhìn bộ dáng kia, tựa như là một người điên...

- Điện hạ cẩn thận...

Mấy tên trưởng lão kia nhìn thấy màn này, trong nháy mắt kinh hãi, nổi nóng muốn xông lên hộ giá.

Thế nhưng bọn hắn đánh Mạc Si Nhi trọng thương, mình cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi, có một tên trưởng lão đã bị Mạc Si Nhi xé thành mảnh nhỏ, còn có hai người bị trọng thương, nhục thân cơ hồ hủy diệt, chỉ có một người thụ thương nhẹ chút, chính là người bị moi tim, bây giờ còn chưa chữa trị xong, tốc độ chịu ảnh hưởng, cho nên thời điểm Mạc Si Nhi giống như điên lao về phía Đế Tử phi, ba người bọn họ đều không ngăn cản được...

Bá một tiếng, Mạc Si Nhi đánh thẳng tới, nhục thân như máu, vẩy xuống từng mảnh huyết vũ.

Bây giờ nàng là đang tiêu hao sinh mệnh bản nguyên của mình, càng động khí tức càng yếu, chỉ là đã không để ý tới!

Trước kia mặc dù nàng danh xưng ma đầu, nhưng càng giống như Tiên tử!

Nhưng lúc này, đã thật không dính dáng gì tới Tiên tử, triệt để biến thành ma quỷ...

- Ha ha...

Thấy Mạc Si Nhi vọt tới trước mặt, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên không có né tránh, ngọn đèn toả ra ánh sáng chói lọi, xé rách sương mù màu đỏ ở trước người Mạc Si Nhi, ngay cả hai mắt bị máu tươi che kín, tựa hồ cũng xuất hiện một chút thất thần, giống như đau nhói, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên thì cười lạnh...

- Sưu!

Nàng trực tiếp đưa tay ra, tốc độ nhanh đáng sợ, khí cơ trên người cũng rất đáng sợ, cơ hồ còn hơn cả bốn vị trưởng lão, trực tiếp bắt lấy mái tóc sau đầu Mạc Si Nhi, ngạnh sanh kéo nàng rơi xuống, sau đó hung hăng ném mạnh!

- Cái này...

Mấy vị trưởng lão kia muốn đến cứu giúp, người người chấn kinh, trợn tròn cả mắt.

Mặc dù bọn hắn biết Đế Tử phi nhà mình tu vi không yếu, nhưng không ngờ nàng xuất thủ dứt khoát tàn nhẫn như thế!

- Ta có cái gì tốt?

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên hung hăng đè đầu Mạc Si Nhi, ngồi xổm xuống, nhàn nhạt mở miệng, chê cười hỏi lại.

- Ô...

Mạc Si Nhi bị nàng đè, trong cổ họng vang lên quái thanh, không ngừng giãy dụa.

Chỉ là lúc này nàng bị trọng thương, bất lực vùng vẫy, vị Đế Tử phi kia chính là khám phá ra hư thực của nàng, mới không có tránh đi, mà trực tiếp xuất thủ bắt nàng, sau đó nhất cử khống chế, nàng tùy ý Mạc Si Nhi giãy dụa, chỉ là một tay như núi, âm thanh lạnh lùng nói:

- Hiện tại ta rất tốt, chỗ nào cũng tốt, có phu quân thương ta, có vô số người kính ta, cũng có vô tận tài nguyên, ngược lại là ngươi, Mạc tỷ tỷ, trước kia ngươi uy phong bực nào, nhưng bây giờ thì sao?

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên một tay án lấy nàng, một tay chỉ xuống dưới.

- Ngươi để cho người ta ngủ gần ngàn năm, kết quả một người trung với ngươi cũng không có, hình lại là cái gì?

Nàng không có nóng lòng giết Mạc Si Nhi, tựa hồ chỉ muốn đánh tan đạo tâm đối phương, thanh âm sâu kín, nhưng giống như lợi kiếm đâm vào tim Mạc Si Nhi:

- Cực Nhạc Thiên các ngươi cũng nhân cường mã tráng... Hiện tại thoáng cảm ứng xem, thậm chí có gần vạn Ma Binh có thể chiến, càng có hơn trăm Thái Ất Thượng Tiên, cái này đều là ngươi bình thường tân tân khổ khổ nuôi dưỡng ra, vì nuôi bọn hắn, sợ là cũng bỏ ra không ít tài nguyên, nhưng cuối cùng thì sao, lúc này không ai muốn tới cứu ngươi?

- Ngươi ngủ nhiều nam nhân như vậy, lại ngay cả một người muốn cứu ngươi cũng không có, ngươi còn mạnh miệng cái gì?

Mạc Si Nhi liều mạng giãy dụa, nhưng vẫn bị nàng cứng rắn đè đầu nhìn xuống dưới, Cực Nhạc Thiên đang vào đêm, nhưng khắp nơi có đèn đuốc, có thật nhiều địa phương mình ngủ lại qua, nhưng hết lần này tới lần khác vào lúc này, không có một ai hiện thân cứu giúp...

Thậm chí thời điểm nàng cúi đầu nhìn, những đèn đuốc kia một chiếc một chiếc dập tắt...

Loại hình ảnh này, khiến cho lòng nàng lạnh lẽo, nàng vốn bị trọng thương, vô luận nhục thân hay tạng phủ, thần hồn, Đại Đạo, đều đã gần như vỡ nát, bằng không sẽ không bị Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên khống chế, thế nhưng hết thảy không băng lãnh bằng tâm của nàng.

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nhàn nhạt nở nụ cười, nàng đã nhìn ra, tâm của Mạc Si Nhi đã chết, không cần tự mình động thủ.

Đến lúc này, hoặc là giết nàng, hoặc thu làm khôi lỗi, đều ở một ý niệm.

Thế nhưng nàng không nghĩ tới, cũng ở thời điểm này, bỗng nhiên có tiếng thở dài vang lên.

- Đứa ngốc, ngươi sai không ở đây, tâm cần gì phải chết?

Chương 1727: U Hà Thần Vương đi nơi nào

Oanh!

Theo tiếng than thở vang lên, bỗng nhiên chư thiên đại biến!

Cực Nhạc Thiên vẫn luôn u ám quỷ dị, bây giờ chính là lúc nửa đêm, mây đen dày đặc, không trăng không sao, giữa thiên địa một mảnh hắc ám, nếu như không có tu vi, như vậy cơ hồ chính là đưa tay không thấy được năm ngón, cho dù là Mạc Si Nhi, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên và tứ đại trưởng lão lúc động thủ, đủ loại quang mang xuất hiện, cũng không giải được cảm giác đè nén, thế nhưng thời điểm tiếng Phật hiệu vang lên, thiên địa lại biến hóa, phương nam xa xa, ở trên một mảnh Khổ Hải, đỉnh núi màu đen sụp đổ băng liệt, chỉ thấy một tăng nhân áo trắng ngồi xếp bằng, chậm rãi bay lên giữa không trung, toả ra ánh sáng chói lọi!

Tăng nhân kia máu me khắp người, toàn thân mọc đầy cây gai, thế nhưng thời điểm hắn bay đến giữa không trung, huyết ấn trên người rào rào tản mát, tăng y trở lại như cũ, mà tất cả cây gai, cũng trong nháy mắt sinh ra đóa đóa hoa nhỏ màu trắng, sau đó từ trên người hắn rơi xuống, tụ ở phía sau, hình thành từng cây hoa mỹ diệu...

Tăng nhân chậm rãi bay tới, chỗ hoa rơi như Phạn âm hàng thế!

- Hòa thượng...

Mạc Si Nhi nhìn thấy tăng nhân trẻ tuổi kia, ánh mắt trở nên ngây dại.

Nàng vốn đã trọng thương, toàn bằng một hơi mới ác chiến đến bây giờ, sau đó bị Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên đè lại, một phen chê cười, nàng đã sinh lòng hối hận, đạo tâm bắt đầu sụp đổ, một hơi kia tự nhiên cũng không chịu nổi, thế nhưng nàng tựa hồ cũng không nghĩ tới, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nói không đúng, cả Cực Nhạc Thiên, không phải không có bất kỳ nam tử nào tới cứu mình, tăng nhân kia từ khi gặp mình, một mực bị mình dùng Khổ Tình Chú giày vò, hắn tới...

- Hòa thượng, ta thật sai rồi sao?

Mạc Si Nhi nhìn đã không có chút khí lực, bỗng nhiên thở ra một hơi, lớn tiếng hỏi tăng nhân kia.

- Đối với nhân tâm mà nói, thế gian không có đúng sai!

Ánh mắt tăng nhân trẻ tuổi kia chỉ nhìn Mạc Si Nhi, từ bi mà bình thản, cương nghị nhưng ấm áp:

- Ngươi không hề có lỗi với bất luận kẻ nào, chỉ là có lỗi với mình, ngươi muốn chém ma niệm trong lòng, mà không phải hủy đi đạo tâm của mình, ngươi muốn giải thoát trói buộc của mình, mà không phải rơi vào huyễn tượng vô biên, ngươi muốn cầu được một mảnh thanh minh, mà không phải mai táng tâm thần, đứa ngốc, đau khổ không ở thế gian...

Tăng nhân trẻ tuổi kia chậm rãi đưa tay, vuốt trán Mạc Si Nhi:

- ... mà ở trong lòng ngươi!

Một sát na này, tất cả u minh trong thiên địa, hết thảy thông thấu!

Tăng nhân kia một bộ áo trắng, xa xa dò chưởng, đưa về phía mi tâm của Mạc Si Nhi, lại để cho người ta nhớ tới vạn năm trước Phật Tổ hàng ma!

- Dã hòa thượng từ đâu tới, mau giết hắn!

Nhưng lúc này, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên rốt cục kiềm chế không được.

Vừa rồi nàng rõ ràng đã cảm thấy Mạc Si Nhi tâm tang mà chết, âm thầm đắc ý, biết nỗi khổ tâm của mình không uổng phí, đừng nói giết Mạc Si Nhi, thậm chí nàng có thể trực tiếp biến Mạc Si Nhi thành khôi lỗi, làm thành đại sự, vị phu quân kia sao còn có thể lại chửi mình không có tác dụng? Mình thay hắn làm thành đại sự này, ở trước mặt hắn, tổng có thể mở mày mở mặt a?

Nhưng nàng không nghĩ tới, nửa đường lại giết ra một tên hòa thượng, nói một phen để cho người ta khó hiểu, lại làm Mạc Si Nhi lòng như tro nguội có thêm linh tính, thậm chí nàng có thể rõ ràng cảm giác được tâm thần của đối phương càng thêm cứng cỏi!

Chuyện này rất cổ quái, không phải nói tăng nhân tứ đại giai không sao?

Dựa theo mình lý giải, coi như tăng nhân này độ hóa Mạc Si Nhi, cũng chỉ làm lòng của nàng càng hư không a?

Nhưng vì sao hắn làm, càng giống như để Mạc Si Nhi lúc đầu tâm phù khí táo, càng thêm kiên định bản tâm?

Cũng chính là nguyên nhân này, nàng vừa kinh vừa sợ, giận tím mặt!

Một tiếng "dã hòa thượng" kia, không chỉ bởi vì mình tức giận mới mắng, mà là nàng thật cảm thấy, hòa thượng này không giống như đệ tử Phật môn bình thường, hắn khác biệt tăng nhân mình lý giải, chắc hẳn thật là một dã hòa thượng không biết lai lịch...

- Thái Huyền Thiên làm việc, coi như Phật môn ở vạn năm trước cũng không dám nhúng tay, hòa thượng, ngươi thật là to gan!

Sau khi Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên hét lớn, ba vị trưởng lão Thái Huyền Thiên kia cũng không do dự ra tay, ầm ầm rung động, ba người bọn họ đồng thời lao đến, mặc dù đều đã nỏ mạnh hết đà, nội tình không còn, nhưng dù sao cũng là Đại La Kim Tiên, thực lực sao có thể yếu, chỉ nháy mắt, ba Đại Đạo hoành không, trực tiếp trấn áp về phía tăng nhân!

Cùng lúc đó, sắc mặt của Đế Tử phi Thái Huyền Thiên giận dữ, níu lấy tóc của Mạc Si Nhi, muốn kéo nàng về phía sau.

Nàng không muốn để tăng nhân kia đưa tay ấn vào mi tâm của Mạc Si Nhi!

Chỉ nói mấy câu, đã khiến cho lòng dạ của Mạc Si Nhi cứng cỏi hơn mấy phần, nếu còn động tay động chân, thì còn đến đâu?

Nhưng các nàng không nghĩ tới, tiểu hòa thượng nhìn như trẻ tuổi kia, lại không phải dễ dàng có thể đối phó như vậy, thời điểm ba vị trưởng lão kia thi triển Đại Đạo đánh về phía hòa thượng, xung quanh người hắn phật quang đại tác, rõ ràng bọn hắn gần trong gang tấc, nhưng hết lần này tới lần khác ở trong cảm giác, lại giống như trung tâm xuất hiện một con sông lớn, mình ở phía bờ bên này, hòa thượng lại ở bờ bên kia, lực lượng Đại Đạo của bọn hắn có thần thông vô tận, nhưng không cách nào phóng qua dòng sông, oanh kích đến trên người tăng nhân, ngay cả vạt áo cũng không động được!

Mà lúc đầu Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên đang nắm lấy tóc của Mạc Si Nhi, cũng cảm thấy trước mắt trắng xóa, loại hào quang màu trắng kia không mãnh liệt, nhưng không chỗ che thân, ở dưới loại quang mang này, trước người nàng tế lên chiếc đèn cũng lộ ra ảm đạm vô quang, thời điểm nàng nhịn không được đưa tay che mắt, lại cảm thấy trong tay trống không, Mạc Si Nhi bị nàng níu lấy, chẳng biết lúc nào đã biến mất không thấy!

Mà trước người tăng nhân áo trắng, thân thể nhu nhược của Mạc Si Nhi xuất hiện, trên mặt mang theo nước mắt, nhẹ nhàng nhìn tăng nhân bái xuống, tăng nhân áo trắng đưa tay, nhẹ nhàng đặt ở trên trán nàng, cũng chỉ nhấn một cái, không tiếng động không nói gì, toàn thân Mạc Si Nhi lại run rẩy, bổ nhào về phía trước, ghé vào đầu gối của tăng nhân áo trắng khóc ồ lên, tăng nhân áo trắng thở dài, hai tay hợp thành chữ thập, đọc thầm kinh văn, tiếng khóc của Mạc Si Nhi và tiếng tụng kinh của hắn xen lẫn, khó phân khó biện!

Sau khi ánh sáng trắng nhàn nhạt tiêu tán, trên đầu gối tăng nhân áo trắng đã không có Mạc Si Nhi, chỉ có một con thanh xà nằm ở trên đùi, nhưng chẳng biết lúc nào, ở trong tay áo lại chui ra một con mèo trắng, có chút tò mò nhìn thanh xà, nhịn không được dùng móng vuốt dò xét, nhất thời trêu đến thanh xà giận dữ, ngóc đầu lên, xì xì đe dọa!

Một mèo một rắn giống như thiên địch, trợn mắt nhìn nhau!

Nhưng căm thù nửa ngày, cuối cùng ai cũng không dám tiến công, một người một bên, cuộn ở bên chân tăng nhân áo trắng, chung sống hoà bình!

- U Hà Thần Vương, xin giúp ta một chút sức lực!

So sánh với khí tức tường hòa trên người tăng nhân, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên lại toàn thân lệ khí.

Nàng đối với hòa thượng nửa đường giết ra kia quả thực là hận tới cực điểm, đầy bụng sát cơ, chỉ là thấy vừa rồi ba vị trưởng lão xuất thủ, nàng biết ba vị này trọng thương căn bản không phải đối thủ, đối phương lĩnh ngộ Đại Đạo căn bản không phải ba vị trưởng lão này có thể so sánh, lại thêm trọng thương, thì càng không có khả năng cướp Mạc Si Nhi về, mà vạn nhất để Mạc Si Nhi sống, đây chẳng phải là "giúp" Thái Huyền Thiên kéo thêm phiền toái?

Dưới tình thế cấp bách, đành phải xin U Hà Thần Vương giúp đỡ!

Vừa rồi vị U Hà Thần Vương kia một mực khoanh tay đứng nhìn, nhưng dù sao cũng là hắn chém Mạc Si Nhi bị thương, nói rõ hắn vẫn phối hợp mình, chuyện bây giờ đến thời điểm then chốt, sinh linh Thần tộc đáng giận kia tổng sẽ không lại đẩy tới đẩy lui a?

Nhưng để nàng không nghĩ tới là, vị U Hà Thần Vương kia nghe nàng nói, xác thực động.

Hắn quay người nhìn tăng nhân áo trắng!

Mà lúc này, tăng nhân áo trắng cũng quay đầu nhìn hắn!

Ánh mắt hai người đối mặt, cũng không nói gì, nửa ngày sau, U Hà Thần Vương mới khẽ gật đầu!

Tăng nhân áo trắng kia cũng hợp thành chữ thập thi lễ...

... Sau đó, xong rồi!

Chỉ thi lễ một cái, sau đó U Hà Thần Vương cái gì cũng không làm, thậm chí cành tùng trong tay cũng tiện tay ném xuống!

- U Hà Thần Vương, ngươi đến tột cùng đang làm cái gì, ngươi và phu quân ta ước định, tất cả đều quên sao?

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên hận nghiến răng, nghiêm nghị quát:

- Ngươi đại biểu Thần Minh tiếp xúc phu quân ta, thì nói rõ Thần Minh các ngươi có chuyện nhờ Thái Huyền Thiên ta, nhưng bây giờ ngươi làm việc như thế, không hề có thành ý, không sợ phu quân ta nổi giận sao? Lúc đầu mời ngươi tới, chủ yếu là đề phòng vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia, nhưng bây giờ vị Đế Tử kia nhát gan sợ phiền phức, không dám xuất hiện, vậy mời ngươi đối phó hòa thượng này cũng không quá phận chứ, muốn yêu cầu chuyện gì, cũng phải trả giá thật lớn, đạo lý này đúng không?

- Không sai!

Đối mặt với nàng phẫn hận hoài nghi, vị "U Hà Thần Vương" kia rốt cục mở miệng:

- Chỉ là vấn đề ở chỗ...

Khẩu khí của hắn có chút bất đắc dĩ:

- ... Ta không phải vị U Hà Thần Vương kia a!

- Ừm?

Nghe lời này, đừng nói Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, ngay cả ba vị trưởng lão cũng ngây ngẩn cả người.

Hắn làm sao lại không phải U Hà Thần Vương?

Ngoại trừ U Hà Thần Vương, nơi nào sẽ xuất hiện cao thủ thần bí như vậy?

Ngoại trừ U Hà Thần Vương, lại có ai sẽ xảo như vậy, tuyển vào lúc này xuất thủ với Mạc Si Nhi, trợ giúp Thái Huyền Thiên một chút sức lực?

Càng mấu chốt là...

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên qua nửa ngày, mới chần chờ mở miệng:

- Nếu ngươi không phải U Hà Thần Vương, vậy U Hà Thần Vương ở đâu?

- Ở chỗ này...

Còn không đợi nam tử thần bí kia mở miệng, xa xa có một thanh âm nở nụ cười, sau đó chỉ thấy phương hướng Cực Lạc Ma Cung có bóng người hóa thành lưu quang, trong chớp mắt xuất hiện ở trên núi, tay áo bãi xuống, ném một đoạn giáp xác cháy đen, nhân ảnh kia cũng từ không trung nhảy xuống, chính là Đế Tử Đại Xích Thiên bị Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên chửi thành nhát gan sợ phiền phức, hắn chỉ giáp xác cười nói:

- Chân thân trốn rồi, chỉ lưu lại cái xác rùa này!

Chương 1728: Để nam nhân của ngươi đến chuộc

- Cái gì?

Nhìn thấy Đế Tử Đại Xích Thiên hiện thân, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên kinh hãi, nghe hắn nói, lại nhịn không được nhìn giáp xác cháy đen, khó mà phân rõ thật giả, trong nháy mắt đầy bụng sinh nghi...

Cho đến lúc này, nội tâm nàng còn có chút mê mang, không biết phu quân nhà mình mời U Hà Thần Vương tới, vì sao đột nhiên biến thành một người khác, cũng không biết vì sao Đế Tử Đại Xích Thiên lại chỉ vào một đoạn giáp xác nói là U Hà Thần Vương, xem như vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia thật gặp U Hà Thần Vương, bằng tu vi của hắn, cũng không thể làm cho U Hà Thần Vương chật vật chạy trốn, phải biết U Hà Thần Vương danh xưng Thần tộc đệ nhất Thần Vương, thực lực cực kỳ đáng sợ, ngay cả phu quân của nàng, cũng chưa chắc có thực lực vững vàng thắng hắn.

Thế nhưng mặc dù hết thảy đều giải thích không rõ, nhưng vấn đề lại bày ra đó...

U Hà Thần Vương đi nơi nào?

Lúc đầu Thái Huyền Thiên lập kế hoạch, là nàng tỉ mỉ định ra, Mạc Si Nhi cho rằng nàng chỉ tới hỏi ý, nhưng không rõ vị muội muội nàng đã từng kết giao kia, ở thời điểm đến đã hạ quyết tâm, nhất định phải thu Cực Nhạc Thiên làm vật trong túi, nếu Mạc Si Nhi đáp ứng, vậy dĩ nhiên là tốt, dù Mạc Si Nhi không đáp ứng, Quân Nhất ra mặt, cũng đã âm thầm thuyết phục đại bộ phận tiên binh ma tướng của Cực Nhạc Thiên, chỉ là Mạc Si Nhi tọa trấn ở chỗ này, ai cũng không dám phản bội, bởi vậy Mạc Si Nhi chỉ có một con đường chết!

Thời điểm Mạc Si Nhi quyết định cùng nàng phân rõ giới hạn, ở trong suy nghĩ của nàng, Mạc Si Nhi đã là người chết, chỉ là Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên không dám hành động thiếu suy nghĩ, nàng lo lắng Đế Tử Đại Xích Thiên phá hỏng kế hoạch của nàng, nhất định phải tìm một cao thủ tọa trấn mới được, lúc đầu nàng là muốn mời phu quân của mình tới, thế nhưng Yến Triệu Ca có chuyện quan trọng khác, không thể tới tương trợ, nhưng cũng may còn cho nàng một viên thuốc an thần khác, đó chính là Thần Minh đệ nhất Thần Vương!

Chỉ cần có U Hà Thần Vương, Mạc Si Nhi chỉ có một con đường chết!

Cho dù là Đại Xích Thiên, cũng đừng hòng cải biến kết cục này...

Thế nhưng hết thảy đều diễn biến theo ý nàng, nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại xem không hiểu...

Nếu U Hà Thần Vương đã chạy trốn, vậy nam tử thần bí kia là ai?

Nếu nói nam tử thần bí này là người Đại Xích Thiên, vậy vì sao hắn ám sát Mạc Si Nhi, hơn nữa thời điểm mình muốn biến Mạc Si Nhi thành khôi lỗi của mình, hắn cũng giống như xem kịch đứng ở một bên, không có ý ngăn cản chút nào?

Càng làm cho nàng không rõ là, hòa thượng nửa đường cứu Mạc Si Nhi là ai?

Liên tiếp biến cố, làm Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên triệt để mộng bức...

Thế nhưng thấy nam tử thần bí không biết địch ta kia, lại thấy Đế Tử Đại Xích Thiên đằng đằng sát khí, lại nhìn về phía tăng nhân áo trắng bình thản ở giữa không trung, trong lòng của Đế Tử phi Thái Huyền Thiên cảm giác áp lực nặng nề, vị Đế Tử Đại Xích Thiên hung danh lan xa kia còn đỡ, nhưng nam tử thần bí và tăng nhân áo trắng kia, đều cho nàng một loại áp lực vô hình, thật giống như ba hòn núi lớn, ba người kia chỉ đứng ở nơi đó, liền để lòng nàng ngột ngạt...

- Ha ha, Đế Lưu điện hạ, ta không biết ngươi lại đang chơi trò gì, chỉ là ta còn có chuyện quan trọng khác, không muốn chơi với ngươi!

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên cân nhắc thế cục, lập tức muốn rút đi.

Nàng cười lạnh, nhìn tăng nhân kia một chút, muốn quay người rời đi!

Mà mấy vị trưởng lão ở sau lưng nàng, thần sắc cũng lạnh lẽo liếc nhau một cái, muốn theo nàng rời đi.

Đối với bọn hắn mà nói, đây thật là trận chiến khó hiểu!

Lúc đầu hết thảy đều tiến hành theo kế hoạch, nhưng bỗng nhiên trở nên hoàn toàn thay đổi...

- Ah... Ta nói để cho các ngươi đi rồi sao?

Nhưng lúc này, đột nhiên vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia mở miệng, hơi nghi hoặc hỏi.

- Ừm?

Ba vị trưởng lão của Thái Huyền Thiên giật mình, nhìn về phía hắn, chỉ thấy vị Đế Lưu điện hạ kia giống như cười mà không phải cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ, hiển nhiên không phải cố ý trêu chọc, cái này làm cho trái tim bọn hắn trầm xuống...

- Ha ha...

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên cũng ngẩn người, sau đó có chút kỳ dị nhìn Đế Tử Đại Xích Thiên, nhẹ giọng nở nụ cười:

- Đế Lưu điện hạ, ngươi đã đảo loạn Đại Ngục Thiên và Cực Nhạc Thiên còn chưa đủ, bây giờ ngay cả ta cũng muốn lưu lại sao? Ha ha, ta nghe nói ngươi đã từng bị Thái Hư Tiên Vương trấn áp ngàn năm, nhưng không nghe nói ngươi bị trấn áp đến ngớ ngẩn nha?

Ở trong lời nói, đã nói rất khó nghe, nhưng Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên còn có chút chưa giải hận!

Sau khi dứt lời, nàng cười lạnh một tiếng, muốn quay người tiếp tục rời đi, tựa hồ không để Đế Lưu uy hiếp ở trong lòng.

- Ah... Nữ nhân này từ đâu tới lá gan?

Ngay cả Phương Hành cũng hơi kinh ngạc, tâm tư khẽ nhúc nhích, thân hình ngăn ở trước mặt nàng.

- Mặc dù ngươi lớn lên không quá xinh đẹp, nhưng ta lưu lại ngươi cũng không phải không được nha?

Ánh mắt nhàn nhạt nhìn Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, Phương Hành giống như cười mà không phải cười nói.

- Ngươi… Ngươi là nói thật?

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên lạnh giọng nói:

- Ngươi thật dám lưu ta lại?

Phương Hành cúi đầu nhìn nàng hỏi:

- Vì sao ta không dám?

Hoa…

Thần sắc của Đế Tử phi Thái Huyền Thiên trong chớp mắt trở nên tái nhợt, mặt mũi tràn đầy không thể tin.

Mà ở sau lưng nàng, ba vị trưởng lão Thái Huyền Thiên đột nhiên bước về phía trước một bước, ngăn ở trước người Đế Tử phi, quát lạnh nói:

- Đế Lưu điện hạ, chớ có đường đột, ba Đế Cung cùng tiến cùng lui, hoàng thất nhất mạch đã mấy trăm năm không có động binh qua, cho dù có chút hiềm khích, cũng chỉ là đấu pháp luận bàn, cười một tiếng mà qua, Lục Ma Thiên dù sao chỉ là người ngoài, chúng ta ở chỗ này muốn đấu như thế nào cũng được, bất quá là công phu trên bàn cờ, bây giờ ngươi thật muốn bất lợi với Đế Tử phi, đánh vỡ cân bằng mấy trăm năm nay sao?

Nghe bọn hắn nói chuyện, thanh sắc câu lệ, quả nhiên là hoảng sợ tới cực điểm!

- Cái gì cân bằng không công bằng?

Phương Hành không để ở trong lòng, đang muốn mở miệng cười đùa, nhưng nghe phía sau có không ít thanh âm hét lớn truyền tới:

- Đế Tử điện hạ, không nên lỗ mãng, nghe hạ quan một lời...

Quay đầu nhìn lại, là Tiên Quân phụ tá mình cùng mấy vị tiên thị vội vã chạy tới, kế hoạch vừa rồi hắn không có nói cho những người kia, chỉ lệnh bọn hắn vô luận nghe được cái gì, cũng đừng đi ra nhúng tay, làm những người kia nhịn gần chết, thẳng đến lúc này, bọn hắn xa xa quan sát, nghe Đế Tử điện hạ muốn giữ Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên lại, lúc này mới bị dọa tiểu trong quần, vội vàng xông lại!

- Đế Tử điện hạ, tuyệt đối không thể lỗ mãng, ba Đế Cung, hoàng thất nhất mạch tranh đấu, cho tới bây giờ đều chỉ điểm đến là dừng, dù là đấu pháp, cũng chỉ sẽ đánh bại đối phương, không làm người thụ thương, hơn nữa sau đó còn phải dâng rượu bồi tội, hòa hoãn quan hệ, chỉ có như thế, mới có thể bảo chứng Tiên Điện hoàn chỉnh vĩnh hằng... Đây chính là quy củ năm đó ba vị Tiên Đế quyết định, Đế Tử điện hạ tuyệt đối không thể...

Tiên Quan kia vọt tới trước mặt, khí cũng không kịp thở, vội vàng quỳ trên mặt đất, kêu lớn lên.

- Thật có nghiêm trọng như vậy?

Thấy Tiên Quân phụ tá mình bị hù thành bộ dáng này, Phương Hành mới ý thức tới tính nghiêm trọng của vấn đề.

Nguyên lai ba Đế Cung còn có quy củ bực này, dù bí mật tranh lợi hại hơn nữa, cũng sẽ không chân chính vạch mặt, tựa như lúc trước, Thái Huyền Thiên và Đại Thương Thiên có thể ngầm hiểu lẫn nhau, liên thủ đuổi hắn ra khỏi bàn cờ, nhưng tuyệt đối sẽ không uy hiếp tính mạng của hắn, ngay cả lúc hắn chém giết Bạch Hàm Thi, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên cũng không dám lệnh trưởng lão tổn thương hắn nửa sợi lông, kể từ đó, trên bàn cờ thấy công phu, nếu có bản lĩnh, vậy thu hết Lục Ma Thiên đi, thế nhưng quyết sẽ không đả thương đối thủ...

Bởi vì đả thương Hoàng tộc nhất mạch, chính là không để ý mặt mũi, có khả năng sẽ dẫn phát Đế Cung đại chiến!

Phải biết ba vị Tiên Đế này, chính là người từ một vạn năm trước đã âm thầm gây dựng Vĩnh Hằng Tiên Điện, liên thủ truy cầu vĩnh hằng, trong lúc này thường có người mới thêm vào, lại có người phản bội, vạn năm đến nay, đã chỉ còn lại ba người bọn họ, tạo thế chân vạc!

Mà chinh chiến đến bây giờ, bọn hắn đều mệt mỏi, không muốn lại mở chiến sự!

Cũng chính là nguyên nhân này, mới có quy củ ngầm hiểu lẫn nhau xuất hiện, cũng được tất cả mọi người tuân thủ!

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên không tin Phương Hành dám lưu lại mình, là bởi vì nguyên nhân này...

- Ha ha, hẳn là Đế Lưu điện hạ rời Đại Xích Thiên quá lâu, nên ngay cả căn bản cũng quên a?

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên thấy Phương Hành rơi vào trong trầm mặc, cũng thoáng yên tâm, cười lạnh, tiếp tục tiến lên.

- Hừ!

Ba vị trưởng lão Thái Huyền Thiên cũng bị trận sợ bóng sợ gió này hù không nhẹ, trong lòng có lửa giận, lạnh hừ một tiếng, liền muốn rời khỏi!

- Ha ha, cái quy củ này ngươi cảm thấy có thể kéo dài bao lâu?

Nhưng lúc này Phương Hành phản ứng lại, cười nhìn Tiên Quân.

Tiên Quân kia nao nao, nghĩ thầm quy củ này tự nhiên là kéo không được bao lâu nữa, nhưng ngươi hỏi cái này làm gì?

Thấy Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên cưỡi mây rời đi, Phương Hành cúi người nhìn Tiên Quân cười lạnh:

- Đã là quy củ không kéo được được bao lâu nữa, vậy còn tuân thủ làm gì, sao không từ ta bắt đầu, hủy quy củ này đi?

- Ngài...

Vị Tiên Quân kia kinh hãi, vừa muốn nói gì, nhưng Phương Hành đã lướt ra ngoài.

Phần phật...

Áo choàng sau lưng hắn triển khai, khiến cho hắn giống như một mảnh huyết hồng, vọt thẳng về phía Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, thân hình như thiểm điện, trong chớp mắt đã đến trên không đối phương, bàn tay chụp xuống, ba vị trưởng lão Thái Huyền Thiên kinh hãi, gào thét một tiếng, như không muốn sống kích phát lực lượng Đại Đạo, cùng nhau đánh về phía Phương Hành, thế nhưng Phương Hành vung đao, chỉ nghe "Rắc" "Rắc" vài tiếng, ba Đại Đạo kia đã vỡ nát...

- Đế Lưu, ngươi điên rồi...

Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên ngẩng đầu, hoảng sợ kêu to, đồng thời tế lên ngọn đèn.

Nhưng tốc độ của Phương Hành nhanh biết bao, thời điểm nàng tế lên ngọn đèn, đã đánh nàng bay ra ngoài.

- Bắt lại, muốn người, để nam nhân nàng cầm bảo dược đến chuộc...

Phương Hành chắp tay đứng trên không trung, lạnh lùng hét lớn, làm xung quanh lặng ngắt như tờ!

Chương 1729: Chỉ cầu chơi thống khoái

- Đế Tử thật muốn giam Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên?

Một màn trước mắt này, không chỉ ba vị trưởng lão của Thái Huyền Thiên, ngay cả Tiên Quân của Đại Xích Thiên nhất mạch cũng bị dọa sợ, hận không thể xoa con mắt nhìn, không thể tin được một màn này thật phát sinh, chỉ là dụi mắt bao nhiêu lần cũng không cải biến được, Đế Tử của bọn hắn thật giam Đế Tử phi, sự tình đã ra, không thể cải biến, không nói bọn hắn còn có thể khuyên Đế Tử nhà mình từ bỏ giam Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên không, chỉ là một tát vừa rồi, cũng đủ làm cho tình thế không thể kiểm soát!

Cho dù tính tình của Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca lại tốt, cũng sẽ không ngồi nhìn nữ nhân của mình bị người tát bay?

Đế Tử đã phạm vào đại kị!

- Tốt... Tốt... Tốt...

Mà ba vị trưởng lão của Thái Huyền Thiên, sau khi chật vật từ dưới đất bò dậy, sắc mặt đã trở nên tái nhợt, ba người sáu mắt, nhìn chằm chằm vị Đế Tử Thái Huyền Thiên kia, trầm giọng nói:

- Hôm nay Đế Lưu điện hạ làm và nói, chúng ta nhất định không sót một chữ chuyển cáo Đế Tử của mình, chỉ hy vọng ngươi có thể cân nhắc rõ ràng, chuẩn bị gánh chịu hậu quả...

- Bản Đế Tử đã dám làm, vậy thì đã nghĩ kỹ hậu quả!

Đế Tử Đại Xích Thiên nghe bọn hắn nói, cười lạnh một tiếng, cực kỳ xem thường:

- Đi nói cho Đế Tử của các ngươi biết, nữ nhân của hắn đắc tội ta, bị ta bắt, muốn nữ nhân này hoàn chỉnh trở về, thì thành thành thật thật rời khỏi Lục Ma Thiên, lại mang tài nguyên bài danh trước mười của Thái Huyền Thiên tới, mỗi loại trên mười cân, bằng không mà nói, hắn nên quét nhà viết thiệp, cưới một lão bà khác đi...

- Tốt... Tốt...

Ba vị trưởng lão Thái Huyền Thiên đã không biết nên nối cái gì rồi, chỉ có thể giận dữ xưng "Tốt" !

Nhưng Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên nghe lời này, lại vội vàng kêu lớn:

- Không được, những lời này các ngươi đừng nói cho Yến Triệu, các ngươi nói cho hắn biết, ta nhất định thủ thân như ngọc, ai cũng đừng hòng đụng ta một đầu ngón tay... Ta thà tự bạo nhục thân, ép diệt thần hồn, cũng sẽ không để cho người khác đụng ta... Các ngươi ngàn vạn lần nhớ kỹ, bảo hắn nhất định phải tới cứu ta...

Thanh âm cuồng loạn, làm cho nàng nghe cũng cảm thấy có mấy phần đáng thương!

- Ha ha, tại sao ta cảm giác ngươi so với tên ma đầu ngu ngốc kia nhập ma còn sâu hơn a?

Phương Hành nhìn thoáng qua vị Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên kia, cảm thấy có chút lạ, nhịn không được cười lạnh.

Nhưng Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên chỉ âm độc nhìn hắn, không nói câu nào.

Ba vị trưởng lão Thái Huyền Thiên rời đi, qua trong giây lát đã biến mất giữa thiên địa.

Một bầu không khí ngột ngạt cũng theo đó xuất hiện, nặng nề đặt ở trong lòng chư tiên, không biết như thế nào cho phải...

- Tham... tham kiến Đế Lưu điện hạ...

Mà lúc này, phía dưới Cực Nhạc Thiên, không biết có bao nhiêu thân hình sợ hãi rụt rè xuất hiện, run rẩy bái phục ở dưới đất, lướt mắt nhìn lại, khắp nơi đều là đầu người, lại là tiên binh ma tướng của Cực Nhạc Thiên, thấy lúc này đại thế đã định, biết không thể lại trốn, bọn hắn vốn dùng Quân Nhất cầm đầu, âm thầm dự định quy thuận Thái Huyền Thiên, thế nhưng đến lúc này, Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên bị giam, Quân Nhất chết ở trong tay Cực Nhạc Ma Chủ, bọn hắn còn có tuyển chọn gì khác?

Bây giờ tự nhiên là ai còn đứng, thì dập đầu cho người đó!

So sánh với Đại Ngục Thiên còn đang phân tranh, thì Cực Nhạc Thiên đã hoàn toàn đổi chủ!

Mà sự tình này đối với chư vị Tiên Quân tiên thị của Đại Xích Thiên mà nói, cũng miễn cưỡng xem như một chuyện vui, mặc dù tới lúc này bọn hắn còn không biết chuyện biến hóa đến tột cùng là như thế nào, nhưng có thể nhìn ra, bây giờ Cực Nhạc Thiên đã về Đại Xích Thiên!

Đương nhiên, so sánh với mây đen đặt ở trên đầu bọn họ, cái này trái lại không đủ thành đạo!

- Đi thôi, tiếp tục uống rượu!

Phương Hành nhìn quái thai Viên gia nói, quay người chắp tay sau lưng muốn đi.

Quái thai Viên gia cười ha ha, quay đầu nhìn về phía tăng nhân áo trắng.

Phương Hành thầm nói:

- Đừng để ý tới hòa thượng này, lần này hắn nhặt được tiện nghi nha...

Thần Tú nghe vậy cũng cúi đầu bật cười, sau đó chậm rãi đi theo phía sau bọn họ.

Chỉ là so sánh với ba người bọn họ thư giãn thích ý, trong lòng những người khác của Cực Nhạc Thiên lại nặng nề.

Bọn hắn ngẩng đầu nhìn, rõ ràng mây đen đã tan, nhưng áp lực trên đỉnh đầu tựa hồ lớn hơn, màn trời hiện đầy sao, phảng phất như có vĩ lực vô tận, ép tới bọn hắn không thở nổi...

...

...

- Đế Lưu là đang tìm cái chết!

Nghe nói sau khi Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca biết sự tình ở Cực Nhạc Thiên, sắc mặt tái xanh, chỉ nói một câu như vậy.

Hắn vốn có thù cũ với Đế Lưu, ngàn năm trước đã từng thua ở trong tay đối phương, tự nhận là hổ thẹn to lớn, ba năm trước thậm chí còn từng cố ý khiêu khích, muốn kích Đế Lưu đi ra gặp nhau, chỉ là khi đó Đế Lưu đang bế quan, sau khi xuất quan thì Lục Ma Thiên đại biến, nên chưa từng gặp được, người ở bên ngoài xem ra, hai người này sớm muộn gì cũng sẽ ở Lục Ma Thiên va chạm kịch liệt...

Để cho người ta không nghĩ tới là, một ngày này tới nhanh như vậy...

Hơn nữa lần này, còn là vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia phách lối chủ động khiêu khích!

Cùng là Đế Cung nhất mạch, đoán chừng

không có vũ nhục nào lớn hơn bắt người!

- Hắn đã muốn tìm chết, vậy ngại gì trực tiếp tác thành hắn?

Yến Triệu Ca dưới sự phẫn nộ, lập tức phát ra tiên chiếu, tụ tập tất cả cao thủ dưới Tiên Tôn của Thái Huyền Thiên, muốn tới gặp mặt Đế Lưu, thậm chí tâm có triệu tập Tiên Quân, quyết nhất tử chiến, bất quá nghe nói có sứ giả Đại Thương Thiên vào Cực Ác Thiên diện kiến, một phen đàm phán, Yến Triệu Ca rốt cục cải biến chủ ý, không có tùy ý điều động đại quân, chỉ dự định mang theo thân quân bên người và một đám cao thủ Thái Huyền Thiên đến đàm phán với Đại Xích Thiên, rất nhanh liền có chiến thư, được người đưa đến Cực Nhạc Thiên, ngôn từ trên chiến thư rất nhanh đã truyền khắp chư thiên...

- Bất quá là một tục nữ, Đế Tử đã ưu ái, tự nhiên vui vẻ nhường cho...

- ... Chỉ hận ngàn năm trước một trận chiến, chưa từng tận hứng, bây giờ nghe đạo hữu trở về, nguyện gặp một lần!

- Động khởi binh qua, thực quá rườm rà, không bằng hẹn nhau ở Thái Ách Thiên đối ẩm...

Ngôn từ trong chiến thư cực kỳ khách khí, nhưng mặc cho ai cũng nghe được trong lời nói chứa đầy phẫn nộ, nói trắng ra là, Đế Tử phi gì kia, ta căn bản không để vào mắt, nếu ngươi muốn, vậy cho ngươi, chỉ là trận chiến ngàn năm trước, ta rất không thoải mái, bây giờ ngươi đã còn sống trở về, vậy chúng ta tái chiến một trận, lúc đầu ta vốn muốn điều động đại quân, cùng Đại Xích Thiên ngươi không chết không thôi, thế nhưng như vậy quá phiền phức, ta cũng không muốn động binh qua, nếu như ngươi cũng không muốn dấy lên trận đại chiến này, vậy đến Thái Ách Thiên, đối ẩm một trận!

Mà trong thư nói " đối ẩm", ở trong lòng chúng tiên, không thể nghi ngờ là "uống máu mà say" rồi!

Chỉ là, thời điểm chiến thư này đưa tới oanh động còn chưa trôi qua, một đạo tiên chiếu khác theo sát lấy chấn kinh thế gian, cái này là tới từ Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân, mặc dù là đưa cho Đại Xích Thiên Đế Lưu, nhưng trước khi thư này tới tay Đế Lưu, nội dung đã truyền khắp thiên hạ:

- Ta kính ngưỡng Đế Tử thật lâu, từng tới Đại Xích Thiên bái phỏng, tiếc là không thấy được, bây giờ đã gặp ở Lục Ma Thiên, sao có thể bỏ qua, nghe Đế Tử và Yến Triệu có hiềm khích, ta không ngại nhiều chuyện, nguyện làm người hòa giải, mời chư vị Ma Chủ tới Thái Ách Thiên thương nghị đại thế, luận quan hệ cá nhân, các loại hiềm khích nhất tiếu mãn ân cừu, tất cả phân tranh một chén rượu tận hoan, Đế Tử há không duyệt?

So sánh với chiến thư tiếu lý tàng đao của Yến Triệu Ca, thì phong thư của Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân càng khiến người ta kinh ngạc, bây giờ Lục Ma Thiên đã lòng người bàng hoàng, từng ma đầu cảm thấy bất an, khó mà điều đình, đây cũng là nguyên nhân Đế Tử Đại Xích Thiên cố ý đảo loạn cục diện, mà vị Đế Nữ Đại Thương Thiên này, lại nhằm vào cục diện đó, dứt khoát mượn sự tình của Đế Lưu và Yến Triệu Ca, tụ hợp mọi người, cùng một chỗ ngồi xuống đàm phán, xem ra nàng cũng cực kỳ có khí phách, muốn nhất cử giải quyết tất cả phiền toái!

Một loại tình huống khác là, nàng làm như vậy, là đang buộc Đế Tử Đại Xích Thiên tiến về Thái Ách Thiên!

Bởi vì mọi người ngồi xuống nghị luận đại thế, nếu Đại Xích Thiên ngươi không đến, vậy thì chờ mọi người không đếm xỉa đến, bị đá ra khỏi cục!

Vạn nhất Đại Thương Thiên ở nơi đó, cùng Thái Huyền Thiên và ba ma đầu còn lại đạt thành thỏa thuận gì, thậm chí có thể trực tiếp liên thủ cướp Đại Ngục Thiên, đến lúc đó chỉ sợ trong sáu Ma Thiên, Đại Xích Thiên chỉ có thể lấy được Cực Nhạc Thiên!

Càng quan trọng hơn là, dù như thế, Thái Huyền Thiên cũng tùy thời có thể mượn sự tình của Đế Tử phi công kích Đại Xích Thiên!

Nhưng nếu Đế Tử Đại Xích Thiên đi mà nói, lại bị Thái Huyền Thiên áp chế, ngay cả Đại Thương Thiên cũng chưa chắc khách sáo như biểu hiện mặt ngoài, dù sao trong sáu ma đầu, Bạch Hàm Thi trung với Đại Thương Thiên nhất, là bị vị Đế Tử này tự tay chém, ai dám cam đoan trong lòng Đại Thương Thiên không có khúc mắc, đến lúc đó sẽ không liên thủ với Thái Huyền Thiên, âm thầm xa lánh Đại Xích Thiên?

Cục diện bây giờ, thật đúng là trái cũng không phải, phải cũng không phải!

Mà nói đến bản chất, vẫn là trách Đế Tử Đại Xích Thiên...

Nếu không phải hắn hành sự lỗ mãng, vì tính khí nhất thời giam Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, thì sao sẽ luân lạc tới trình độ này?

- Điện hạ, trận Hồng Môn Yến này của Thái Ách Thiên, tuyệt đối không thể đi...

Trong Ma Cung, Tiên Quân phụ tá Phương Hành gần như sắp muốn khóc lên, đau khổ cầu khẩn:

- Sự tình đã thành bộ dáng này, bây giờ chỉ có truyền thư cho ba vị Tiên Tôn, do bọn hắn ra mặt, thanh minh hiểu lầm, hảo hảo đưa Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên về Thái Huyền Thiên, sau đó Đại Xích Thiên ta từ bỏ ngấp nghé với những Ma Thiên khác, chỉ cam đoan một bộ phận lợi ích ở Đại Ngục Thiên, cùng hoàn toàn khống chế Cực Nhạc Thiên, đã xem như kết cục tốt nhất, nếu không đến Thái Ách Thiên, còn không biết sẽ có biến số gì...

- Dựa vào cái gì?

Nhưng vị Đế Tử gây ra đại họa kia lại không xem ra gì, cười lạnh nói:

- Đồ vật bản Đế Tử muốn còn không có cầm tới đây này!

Vị Tiên Quân kia trực tiếp quỳ xuống:

- Cầu Đế Tử nghĩ lại...

Phương Hành nghe vậy, nhìn thoáng qua quái thai Viên gia, lại liếc nhìn Thần Tú, sau đó nhìn đám tiểu hồ ly đang rót rượu cười hì hì, khẽ thở dài một tiếng, ôm bình rượu nói:

- Trước đây cũng là bởi vì ta suy nghĩ quá nhiều, mới khổ não như thế, hiện tại ta không nghĩ, chỉ cầu chơi thống khoái!

Chương 1730: Đại thế đã động

- Vị Đế Tử Đại Xích Thiên này, không đâm thủng trời là không chịu bỏ qua sao?

Liên quan tới tin đồn Đế Tử Đại Xích Thiên quyết định tiến về Thái Ách Thiên, nhưng càng khiến người ta chấn kinh là, lúc đầu sở tác sở vi của Đế Tử Đại Xích Thiên, đã làm cho lòng người thầm mắng vị Đế Tử kia ngốc, lúc đầu Đại Xích Thiên đã mở ra cục diện, chiếm tiên cơ ở Đại Ngục Thiên, khống chế Cực Nhạc Thiên, Lục Ma Thiên đã chiếm được hai, có thể nói cục diện vượt xa bọn hắn dự liệu, nhưng hết lần này tới lần khác bởi vì hắn ở trong cơn tức giận giam Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, khiến cho Đại Xích Thiên lâm vào cục diện cực kỳ bị động, phiền phức nhiều đến để người đau đầu...

Ở trong mắt trí sĩ, bây giờ Đại Xích Thiên đã không có nhiều tuyển chọn, biện pháp tốt nhất là ba vị Tiên Tôn ra mặt bồi tội, đưa Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên về bên người Yến Triệu Ca, nói rõ hiểu lầm, sau đó nhường lại ưu thế ở Đại Ngục Thiên, cho Thái Huyền Thiên một câu trả lời thỏa đáng, như vậy có thể giải khốn cảnh, mà Đại Xích Thiên cũng có thể lưu Cực Nhạc Thiên ở trong tay mình!

Nhưng ai lường được, Đế Tử Đại Xích Thiên thật muốn đi Thái Ách Thiên?

Trận Hồng Môn Yến rõ ràng này, chỉ cần không phải đồ ngốc thì sẽ không chủ động nhảy vào?

Nói trắng ra, sở dĩ Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca không trực tiếp tiến đánh Cực Nhạc Thiên, mà bày Hồng Môn Yến ở Thái Ách Thiên, chính là lưu lại chỗ trống, không muốn gây ra Đế Cung đại chiến, từ trình độ nào đó, hắn cũng không nghĩ Đế Lưu sẽ đến, chỉ hy vọng Đế Lưu mượn thế lui bước, như vậy hắn đã có mặt mũi, lại thay Thái Huyền Thiên lấy được chỗ tốt, mà Đại Xích Thiên cũng mượn cơ hội xuống đài, kể từ đó, xem như tất cả đều vui vẻ, vô luận như thế nào, ba Đế Cung đều sẽ có cái kết vừa lòng!

Nhưng Đế Lưu tự mình đi gặp, thì cục diện "ngươi lui một bước, ta lui một bước" triệt để nát tan!

Cái này là bức người ta nghĩ, Đế Tử Đại Xích Thiên đến tột cùng muốn làm gì?

Càng khiến người ta không hiểu là, sau khi Đế Tử làm xuống quyết định này, bên Đại Xích Thiên lại không phản ứng chút nào, không tỏ thái độ, cũng không phái cao thủ bảo vệ, giống như hoàn toàn không có nghe được những tin đồn này...

Đây là ngầm cho phép vị Đế Tử kia tùy ý sao?

Một trận sóng gió liên lụy toàn bộ Lục Ma Thiên mở màn...

Chúng tiên trung với Thái Huyền Thiên nhất mạch, lúc này đã từ bốn phương tám hướng tụ lại, từng mảnh từng mảnh mây đen, tụ đến trên không Thái Ách Thiên, mặc dù không có làm gì, nhưng ai cũng có thể cảm giác được không khí đè nén, không biết có bao nhiêu Tiên Nhân bình thường, dùng hết thảy biện pháp rời xa Thái Ách Thiên, cũng không biết có bao nhiêu cao thủ, đang nghĩ tất cả biện pháp tiến vào Thái Ách Thiên, đủ loại mạch nước ngầm, đủ loại dị tượng, như hoa dại lan tràn ở trong Thái Ách Thiên!

- Nhất định phải chém Đế Lưu, bảo vệ tiên uy của Thái Huyền Thiên ta!

Có vô số cao thủ quát lạnh, ẩn vào chỗ tối, đằng đằng sát khí.

- Đại Xích Thiên hẳn là bị đá ra khỏi cục...

Cũng có người chen chúc ở bên cạnh Đế Nữ Đại Thương Thiên, định ra vận mệnh của Đại Xích Thiên!

- Nếu như nhìn tình thế lúc này, Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên đều mạnh hơn Đại Xích Thiên, tất cả nhờ Xích Tiêu Tiên Đế tọa trấn, mới khiến cho Đại Xích Thiên có tư cách cùng Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên bình khởi bình tọa, nhưng hôm nay, ba vị Tiên Đế bế quan, lĩnh ngộ Thiên Đạo, Đại Xích Thiên đã mất đi chỗ dựa lớn nhất, vào lúc này, bàn về thực lực còn lại, Đại Xích Thiên chỉ sợ một phương cũng không sánh nổi, thế nhưng bây giờ, Đế Tử Đại Xích Thiên trước trảm Bạch Hàm Thi, lại giam Thái Huyền Đế Tử phi, đây là muốn đồng thời khai chiến với Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên sao?

Tin đồn này làm cho rất nhiều thế lực nhỏ xen lẫn giữa ba Đế Cung suy nghĩ, có thật nhiều thế lực ý đồ thừa dịp ba Đế Cung ở Lục Ma Thiên tranh đoạt, đục nước béo cò, nhưng bây giờ cục diện đại biến, mưa gió nổi lên, tự nhiên là thời điểm bọn hắn phải làm ra lựa chọn, trong lòng thầm hận, thật không biết vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia đang nghĩ cái quái gì!

...

...

- Ha ha, ta biết tiểu thổ phỉ đang nghĩ gì...

Ở một nơi nào đó, có người sau khi nghe

được tin tức này, không khỏi cười ha ha.

- Vốn vẫn là hắn đang tuyển chọn, nhưng hắn thấy mệt mỏi, nên ném nan đề cho chúng ta...

Vong Ưu Thiên, có mấy người thần bí tu vi tinh thâm đang ngồi xếp bằng nghị luận, trong đó một con quạ đen nghe tin tức Đế Tử Đại Xích Thiên sắp đi Thái Ách Thiên dự tiệc, liền cười phá lên, một câu nói toạc huyền cơ!

- Lúc đầu chúng ta một mực trốn tránh hắn, không tiện đối mặt, nhưng bây giờ không thể lại trốn rồi!

Một nữ tử áo đỏ nhàn nhạt mở miệng:

- Đi thôi, chuyện nơi đây không cần xen vào nữa, đi Thái Ách Thiên!

...

...

- Trong lòng của hắn có đáp án rồi?

Cực Ác Thiên, có một nữ tử áo trắng đã ẩn tu mấy năm, khi biết tin tức này, chậm rãi mở hai mắt, cơ hồ không có bất kỳ suy tư gì, nàng đứng dậy, bước lên đầu bạch xà, sau đó ở dưới bạch xà chỉ dẫn, hóa thành một đạo bạch quang xông lên trời, cơ hồ là nháy mắt đã phá không rời đi, chỉ có âm thanh nhàn nhạt chậm rãi truyền ra:

- Phương sư đệ, đến thời điểm ta hộ đạo cho ngươi!

...

...

- Điện hạ, ngài chưa được truyền thừa hoàn chỉnh, không thể tự tiện xuất quan!

Ở một giới vực khác, trên một mảnh sóng biếc, có nam tử mặc áo choàng màu vàng đứng trên mặt biển, ngửa đầu nhìn trời, như có điều suy nghĩ, mà ở phía sau hắn, là một ít lão giả khổ sở khuyên bảo, trên mặt đều là lo lắng:

- Sở dĩ Long tộc ta có thể vượt qua các loại đại kiếp, từ đầu đến cuối không ngừng truyền thừa, là bởi vì chúng ta luôn tận khả năng bảo trì trung lập, xưa nay sẽ không trực tiếp tham dự vào Nhân, Yêu, Phật, Ma chi tranh, mà bây giờ, được thương thiên chiếu cố, Long tộc ở trước mặt đại kiếp, lại có ngài đi tới Tiên Giới, kế thừa đạo thống, che chở chúng ta, hiện tại chúng ta nên làm, chính là an thủ Long điện, mặc cho bọn hắn đi tranh, chờ đợi thời cơ!

- Chờ đợi thời cơ?

Nam tử nghe vậy cười lạnh nói:

- Các ngươi làm sao có thể biết được, lúc trước ta có thể từ Thiên Nguyên thoát khỏi Cửu Linh tộc nguyền rủa, nhờ là hắn, ta có thể được Tạo Hóa Lôi Trì, nhờ là hắn, ta có thể từ Thiên Nguyên đi vào Long Giới, nhờ cũng là hắn, thậm chí Tiên Mệnh để ta có tư cách kế thừa Long điện này, cũng là hắn tặng... nếu như không có hắn, ta há có thể kế thừa Long tộc tổ điện, cứu các ngươi từ trong tay Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh ra?

- Các ngươi không cần nhiều lời!

Nam tử lạnh lùng nói:

- Ta tôn kính hắn, cũng biết hắn, bây giờ hắn có phiền phức, ta không thể bỏ mặc, hơn nữa ta biết, hắn không phải một người nguyện ý bị trói buộc, nhưng hắn bây giờ, chắc hẳn là bị thế lực khắp nơi tranh đoạt, không còn chút sức lực nào phân tâm, ta phải đi tìm hắn, mời hắn về Long Vực, cùng một chỗ né qua trận đại kiếp này!

- Thế nhưng... Hắn dù sao cũng là ngoại nhân, nếu như ngấp nghé tổ điện truyền thừa...

Những lão giả kia còn có chút chần chờ, lo lắng nói.

- Ha ha, hắn không cần ngấp nghé tổ điện truyền thừa, hắn muốn, ta có thể phân cho hắn!

Nam tử kia cười to, làm cho cấp dưới nghĩ mãi mà không rõ.

Chỉ là hắn không nhiều lời nữa, hai tay chấn động, đột nhiên xông lên trời, hóa thành một Ngũ Trảo Thần Long, phá vực rời đi!

...

...

- U Hà Thần Vương quả nhiên không nghe lời ngươi, cùng hắn đại chiến một trận, cuối cùng đại bại quay về...

Ngoài Tam Thập Tam Thiên, trong tinh vực, Thương Mang Thần Quốc, cũng đang có tiếng thở dài vang lên, một nam tử mặc áo đen đứng chắp tay, ở phía sau hắn là một nữ tử khuynh quốc khuynh thành, nhưng vẻ mặt lại băng sương.

- A, nô tài kia cho tới bây giờ mắt cao hơn trời, tự nhận không ở dưới Tiên Vương, nhưng trên thực tế, hắn chỉ có bản lĩnh đào mệnh là không tệ, bất quá để ta hiếu kỳ là, U Hà Thần Vương dù sao cũng có mấy phần bản lãnh, mà con hầu tử kia, nghe nói ngay cả Đại Đạo cũng không tu thành, hắn là làm sao chiến bại U Hà? Chẳng lẽ bên cạnh hắn có cao thủ tương trợ?

Nữ tử trầm ngâm mở miệng, hình như có chút không hiểu.

Nam tử kia cười khổ nói:

- Sửu Nô Nhi, ngươi vẫn không hiểu hắn, hắn có thể làm ra sự tình cỡ nào, ta cũng sẽ không cảm giác ngoài ý muốn... Bây giờ hắn chưa đột phá, nói rõ đạo tâm của hắn còn chưa thông thấu, cũng chính là nói hắn còn chưa tuyển chọn, ha ha, bây giờ Thần Minh của ngươi bị chèn ép, càng ngày càng nửa bước khó đi, nếu như mời được hắn, sẽ nghịch chuyển càn khôn, thôi, lần này cũng chỉ có ta thay ngươi đi một lần, cho hắn một ơn huệ lớn bằng trời...

Nam tử nói nhỏ:

- Dù sao, ta xem như nửa sư phụ của hắn, cái mặt mũi này, hắn sẽ cho ta...

...

...

- Ta dùng Chúng Sinh Đại Đạo thôi diễn thiên cơ, hắn đã đến thời điểm đứng trước tâm kiếp...

Trong tinh vực mênh mông, đang có một lão giả nhẹ nhàng đưa tay xuống, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, nhẹ nhàng nói:

- Truyền nhân Thái Thượng Đạo gánh vác khí vận đại kiếp mà sinh, nhưng ở trong tình huống này, đại kiếp nạn cũng chưa chắc không phải sinh cơ, hiện tại có lẽ còn có người nhìn không thấu, nhưng lại qua mấy trăm năm, tầm quan trọng của hắn sẽ làm cho tất cả mọi người giật nảy mình, mà chúng ta, chỉ có thừa dịp tâm kiếp hắn chưa định, mới có thể chiếm được tiên cơ!

Ở dưới tay lão giả này, có nữ tử kiều mị như hồ chần chờ:

- Nhưng cái kia dù sao cũng là truyền thừa sau cùng của Yêu tộc ta...

Lão giả kia thản nhiên nói:

- Hắn đã giết Bạch Hàm Thi, thì có tư cách!

Nữ tử kiều mị thấp giọng nói:

- Chỉ sợ vị ở Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên kia không chịu đáp ứng!

Lão giả hừ lạnh nói:

- Ngươi truyền lời nhắn cho hắn, lần này ta không phải là đang thương lượng!

Chương 1731: Thái Thượng tung tích

- Ngươi còn có gan tới đón ta?

Trong sáu vị ma đầu của Lục Ma Thiên, Cực Ác Ma Chủ giỏi điều hành, Đại Ngục Ma Chủ thích sát phạt, Cực Nhạc Ma Chủ tham dục niệm, Vong Ưu Ma Chủ hoà nhã, Đại Cùng Ma Chủ thích tài vật, ai cũng có sở trường riêng, như thế luận ra, Thái Ách Ma Chủ là không có gì lạ nhất, nếu phải nói hắn có một đặc điểm, cái kia chính là cực kỳ nhát gan sợ phiền phức, nói hắn đảm lượng như chuột cũng có chút vũ nhục chuột, vì ít nhất chuột còn có lá gan đi ăn vụng, nói trắng ra, sở dĩ Hồng Môn Yến thiết lập ở Thái Ách Thiên, là bởi vì Thái Ách Ma Chủ quá sợ phiền phức, trái lại công chính nhất, bởi vì vô luận là Đế Cung nào, thì đánh chết hắn cũng không dám đắc tội...

Cũng chính là nguyên nhân này, Phương Hành thấy Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi, nhịn không được cười tủm tỉm hỏi một câu.

Vị Nhạc Sơn Nhi này, nhìn thực không giống như ma đầu, áo bào rất tinh mỹ, chỉ là mặc ở trên thân thể mập mạp lại có vẻ rất không vừa vặn, bụng cơ hồ rũ xuống mặt đất, thấy Phương Hành liền không ngừng đi lên thỉnh an, dù sao cũng là Ma Chủ, không có khả năng quỳ lạy hành lễ, thế nhưng hắn vái chào, đầu cơ hồ sắp rũ xuống mũi chân, trái lại còn nịnh nọt hơn cả quỳ lạy, nghe Phương Hành nói, càng không ngừng run rẩy!

- Cái này... Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi bái kiến Đế Tử Đại Xích Thiên, cung chúc Đại Xích Thiên Xích Tiêu Tiên Đế vạn thọ vô cương... Cung chúc Đế Lưu điện hạ vạn sự hài lòng, tu vi tinh tiến... Cung chúc ba vị Tiên Tôn của Đại Xích Thiên quý thể kim an, tiêu dao...

Vị Thái Ách Ma Chủ kia run run mở miệng, há miệng là một nhóm lớn ngữ điệu nịnh nọt.

Hơn nữa nhìn điệu bộ này, nếu Phương Hành không ngăn cản, hắn sẽ còn một mực nói không ngừng...

- Được rồi được rồi, sớm biết ngươi đáng yêu như thế, lúc đầu ta sẽ không đi Cực Nhạc Thiên, tới Thái Ách Thiên tìm ngươi trước...

Phương Hành cũng cảm thấy thú vị, cố ý nghe hắn nói hồi lâu, mới xuất khẩu ngăn cản, mở miệng cười.

Mà bên người Phương Hành, vị Tiên Quân kia nghe vậy, lại cười khổ một tiếng, nghĩ thầm lời này của Đế Tử không phải nói thật chứ, vị Thái Ách Ma Chủ này không phải loại gì tốt, cực kỳ nhát gan, trái lại khó đối phó nhất, bởi vì cho dù ngươi nói tốt nữa, chờ người khác uy hiếp, hắn cũng sẽ lập tức ngã tới, trái lại rất trượt tay, giống như cá chạch cầm không được!

- Đa tạ Đế Tử, đa tạ Đế Tử, Đế Tử khen ta một lời, cái kia là phúc phận Nhạc Sơn Nhi tu luyện vạn năm...

Thái Ách Ma Chủ liên tục thở dài, nịnh nọt đến không có chút tôn nghiêm Ma Chủ nào!

- Ha ha, vậy ngươi tu nhiều mấy vạn năm, ta cũng tiện khen ngươi nhiều vài câu...

- Nhận cát ngôn của Đế Tử, tiểu nhân nhất định cố gắng, sống lâu mấy vạn năm, một bên tu hành, một bên nghe Đế Tử khen ngợi...

Cứ như vậy nói nửa ngày, Thái Ách Ma Chủ mới ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy ý cười, tràn đầy nịnh nọt, để cho người ta xem xét liền có chút nổi da gà, Phương Hành cũng không nhiều lời, chậm rãi đi tới, bước ra truyền tống trận, chắp tay sau lưng, cười tủm tỉm nhìn trời xa, Thái Ách Thiên không giống nơi khác, lộ ra trụi lủi, còn lâu mới như tú thủy kỳ sơn của Tiên Giới, ngược lại có chút giống Phù Đồ Thiên hoang vu, chung quanh càng không có bao nhiêu người!

Dù sao Phương Hành cũng là Đế Tử, trước khi tới Thái Ách Thiên, tự nhiên phải báo Thái Ách Ma Chủ, lúc đầu hắn cũng nghĩ, mình vừa ra truyền tống trận, sẽ gặp Đế Tử Thái Huyền Thiên và Đế Nữ Đại Thương Thiên, nhưng sau khi đến mới phát hiện, chỉ có Thái Ách Ma

Chủ Nhạc Sơn Nhi qua đón, những người khác thì không thấy, xung quanh thanh tĩnh, trên mặt mũi tự nhiên cũng giảm nhiều!

- Bọn hắn đi đâu rồi?

Giống như vô tình, nhàn nhạt hỏi một câu.

Thái Ách Ma Chủ nhìn vụng về, nhưng cực kỳ cơ linh, biết Phương Hành đang hỏi ai, vội vàng nói:

- Hồi bẩm Đế Tử, Yến Triệu điện hạ và Tiểu Quân điện hạ đã sớm đến, Vong Ưu Thiên Tiêu lão ma đầu và tên ăn mày ở Đại Cùng Thiên cũng tới, Vạn lão đại của Cực Ác Thiên bị trọng thương, nhưng cũng phái trưởng tử theo Yến Triệu điện hạ đến, thân phận của bọn hắn cao quý, lúc đầu tiểu nhân định nhượng Ma Cung của mình ra, nhưng bọn hắn lại không cần, ở trên Thái Ách Nguyên xây Tiên Đài, đều ở nơi đó...

- Thái Ách Nguyên?

Phương Hành tự nói, ánh mắt có chút xuất thần.

Nhạc Sơn Nhi vội vàng nói:

- Đúng vậy, là địa phương quỷ quái kia, ai, có lẽ Đế Tử không biết, Thái Ách Nguyên đã từng là đạo tràng của Thái Thượng Đạo, về sau Thái Thượng Đạo bị diệt, ngay cả một mảnh ngói cũng không lưu lại, sơn môn bị Thiên Lôi oanh kích nát tan, trái lại thành một bình nguyên khô bại, Thái Ách Thiên ta vốn nghèo, thiếu ăn thiếu mặc, mà Thái Ách Nguyên lại là địa phương hoang vu nhất, cơ hồ ngay cả tiên khí cũng không có, thật không biết vì sao bọn hắn lại muốn đến đó...

- Nguyên lai trước kia đạo tràng của Thái Thượng Đạo ở Thái Ách Thiên...

Phương Hành là thật không biết, ở Tiên Giới rất ít người đàm luận sự tình Thái Thượng Đạo, phảng phất như kia là kiêng kị, mà hắn cũng không quan tâm, càng sẽ không chủ động đi hỏi, cuối cùng khiến cho hắn đường đường Thái Thượng di đồ, lại ngay cả chỗ sơn môn cũ cũng không biết!

- Ha ha, chúng ta mười ngày mới tới, đoán chừng bọn hắn đã chờ không nổi nữa?

Phương Hành nở nụ cười, mặc dù trước đây hắn nói sẽ tới, nhưng lại cố ý lề mề, ở Cực Nhạc Thiên chơi mười ngày, để tin tức này truyền càng rộng, để người hữu tâm có thời gian chuẩn bị sẵn sàng, cũng cùng quái thai Viên gia liều mạng cụng rượu, sau đó mới ung dung chạy đến Thái Ách Thiên, trong lòng minh bạch, Yến Triệu Ca và Lộ Tiểu Quân tâm cao khí ngạo kia, thật không biết đã tức thành bộ dáng gì...

- Ah, không kiên nhẫn là có, nhưng vẫn đang chờ...

- Vậy được rồi, mang ta tới!

Phương Hành phất ống tay áo, sau lưng có tiên thị lái ngọc liễn bay tới, áng mây bồng bềnh, điêu loan họa phượng, trông cực kỳ lộng lẫy, dù sao cũng là xuất hành chính thức, đi gặp còn là Đế Tử khác, tự nhiên không thể thiếu lễ nghi, bất quá lúc trước tru diệt Bạch Hàm Thi, Đại Xích Thiên tổn thương không ít nhân thủ, mặt ngoài có vẻ hơi keo kiệt, nhưng lúc này không ai đoái hoài tới, mặc dù ba vị Tiên Tôn nói đã phái người đến tương trợ, thế nhưng tới nay vẫn chưa chạy tới, mà bọn hắn cũng không đợi được.

- Ai, ta dẫn ngài đi...

Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi tự tay giúp đỡ Phương Hành ngồi lên xe ngọc, mình thì cưỡi mây ở một bên, giống như gã sai vặt, một bên dẫn đường, một bên lại do do dự dự, vẻ mặt đau khổ nói:

- Đế Tử điện hạ, tiểu nhân cầu ngài một việc có được hay không?

Phương Hành có chút hiếu kỳ nhìn hắn:

- Chuyện gì?

Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi sắp khóc lên nói:

- Nhất định phải hảo hảo đàm, đừng đánh nhau được không...

- Ha ha!

Phương Hành cười to nói:

- Cái này phải xem bọn hắn bị ta chọc tức thành dạng gì mới được...

Xe ngọc phi hành, cưỡi mây bay về phía đông, dưới chân chỉ thấy sơn mạch liên miên, chỉ là ít có thảm thực vật, lướt mắt nhìn tới, hoang lương đất vàng, bay lượn nửa canh giờ, chỉ thấy sơn mạch liên miên đột nhiên gián đoạn, giống như bị người lấy kiếm gọt sạch, lại đi một đoạn, đã không còn dãy núi, mà là một mảnh bình nguyên, giống như bị người hủy đi dãy núi, bình bình chỉnh chỉnh, mặt đất khô cằn, đừng nói tiên khí, nhìn không cũng đã thấy ngột ngạc!

Càng quỷ dị là, trên bình nguyên, ngay cả một oan hồn cũng không thấy!

- Nơi này đã từng là di tích của Thái Thượng Đạo?

Phương Hành ngừng ở biên giới, từ trong xe ngọc đưa tay ra, nắm lấy một làn gió.

Trong lòng thầm nghĩ:

- Thái Thượng Đạo đã từng huy hoàng nhất thời, thế mà rơi vào kết cục ngay cả một mảnh di tích cũng không có, tốt xấu gì Thái Thượng đạo thống ở Thiên Nguyên, còn để lại một Quy Khư, nhưng ở chỗ này, ngay cả sơn mạch cũng bị ép bình, hơn nữa nhìn nơi này đất đai khô cằn, ngay cả một oan hồn cũng không thấy, có thể thấy được người lúc trước xuống tay độc ác, ngay cả thần hồn của đệ tử Thái Thượng Đạo cũng triệt để ma diệt...

Mình dù sao cũng là đệ tử Thái Thượng Đạo, trong lòng không có mấy phần cảm khái đó là giả, bất quá Phương Hành không phải người đa sầu đa cảm, chỉ thoáng nhìn qua, tâm tư liền phai nhạt, ra hiệu tiên thị tiếp tục lên đường!

Ở vị trí trung tâm nhất, bây giờ đã dựng lên một tiên đài, chung quanh tiên đài lơ lửng vô số cung điện, có tinh mỹ, có hoa lệ, cũng có âm trầm quỷ dị, tự nhiên là hành cung của mấy vị Đế Tử Đế Nữ và các ma đầu, trên trời có tiên thị bay tới bay lui, cũng có Tiên Quân canh phòng sâm nghiêm, từ xa nhìn lại, tựa như một phương đại trận, tựa hồ vừa đi vào sẽ bị người giảo sát!

- Đế Tử Đại Xích Thiên đến...

Tới gần Tiên Đài, Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi một đường cưỡi mây mà đến cất giọng kêu to.

Một tiếng ầm vang!

Hắn quát đến thiên địa biến sắc, cuồng sa đột khởi!

Chung quanh tiên đài lúc đầu yên lặng không tiếng động, sau khi trầm mặc nửa ngày, đột nhiên liền náo nhiệt.

- Đế Lưu tới?

- Hắn thật dám đến?

Không biết có bao nhiêu người, trong nháy mắt hiện thân, chen chúc ở phía xa, tranh nhau vây xem.

Ánh mắt mỗi người có kính sợ, lại hiếu kỳ, tựa hồ muốn đến xem vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia dáng dấp ra sao...

Hưu...

Trong một mảnh bạo động, đột nhiên có tiếng xé gió vang lên, sau đó tất cả mọi người nhìn thấy, một vệt thần quang từ trong cung điện lộng lẫy nhất trên Tiên Đài bay ra, những nơi đi qua, thiên địa xuất hiện vết rách nhàn nhạt, giống như gợn nước, vết nứt hư không mà mắt trần có thể thấy theo thần quang nhanh chóng xé rách, vọt thẳng tới Đế Tử Đại Xích Thiên!

Cái kia lại là một mũi tên!

Có người dùng thần cung, trực tiếp bắn về phía Đế Tử Đại Xích Thiên!

Trong một tiễn này, ẩn chứa thần uy, lại không thua một kích của Đại La Kim Tiên...

Mà mọi người đều biết, Đế Tử Đại Xích Thiên đột phá thất bại, bây giờ chỉ là Thái Ất Thượng Tiên mà thôi!

Chương 1732: Mối hận một mũi tên

- Người phương nào dám to gan ám sát Đế Tử?

Mũi tên kia đột ngột bắn đến, làm đám tiên thị của Đại Xích Thiên sợ hãi, dù sao Đế Tử của bọn họ chỉ là Thái Ất Thượng Tiên, mà thần tiễn kia ẩn chứa lực lượng không thua Đại La Kim Tiên, quả thực là có thể trực tiếp lấy tính mạng của Đế Tử, tên Tiên Quân phụ tá muốn rách cả mí mắt, vội vã nhảy lên, giống như đánh bạc tính mạng, vung chưởng chém về phía thần tiễn, nhưng chỉ nghe ầm ầm, trên mũi tên phóng ra lực lượng che ngợp bầu trời, chấn Tiên Quân kia bay ra ngoài, nhưng nhờ vậy cũng làm cho lực lượng trên mũi tên suy yếu hơn nửa!

- Phốc...

Mũi tên này chỉ hơi chậm, sau đó bay vào xe ngọc, không một tiếng động.

Phần lớn người cho đến lúc này mới phản ứng lại, tất cả đều kinh hãi, nhìn về phía mũi tên bay tới!

Đợi bọn họ nhìn thấy kia là một cung điện hào hoa phú quý thì rõ ràng ngọn nguồn, thầm nghĩ, nhìn dáng dấp vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia gây nên, thật sự làm Đế Tử Thái Huyền Thiên tức giận, mới vừa thấy mặt,liền bắn tên...

Nhất niệm tới đây, không khỏi lo lắng nhìn về phía xe ngọc, không biết Đế Tử Đại Xích Thiên có sao hay không!

Chủ yếu là trong xe ngọc quá yên tĩnh.

Mũi tên cuồng bạo kia bắn vào, lại như đá chìm biển lớn!

Chẳng lẽ vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia, thật sự không dùng được như vậy, bị Yến Triệu điện hạ bắn giết sao?

- Ha ha, Đế Lưu, hà tất giả chết?

Trong bầu không khí tĩnh mịch, trong điện vang lên tiếng cười gằn nhàn nhạt:

- Mũi tên này dù là ngươi ở ngàn năm trước, cũng chưa chắc có thể bắn giết, càng không cần phải nói hiện tại, con dâu có xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, mau ra đây để bản điện nhìn một chút, mũi tên này sẽ lấy mấy phần mười tính mạng của ngươi, nếu bị thương quá nặng, vậy bổn điện sẽ rất thất vọng, ngươi quá yếu, liền chơi không vui!

- Bảo vệ Đế Tử!

Vị Tiên Quân vừa rồi bị đánh văng ra, không lo được khí huyết cuồn cuộn, vội vàng quát to nhảy lên.

Theo hắn quát to, đám Huyết Thần Vệ hộ giá cũng sốt sắng lên, mỗi người nắm pháp bảo, bao quanh bảo vệ xe ngọc, vẻ mặt vừa khiếp sợ lại phẫn nộ, hiển nhiên bọn họ cũng không nghĩ tới, vị Đế Tử Thái Huyền Thiên kia lại mạnh mẽ như vậy, vừa thấy mặt liền một hạ mã uy, hơn nữa mũi tên kia là bắn vào xe ngọc, bọn họ là hộ vệ, kỳ thực đã không làm tròn chức trách, nếu ba vị Tiên Tôn trừng phạt, như vậy sợ là bọn họ đều không có kết cục tốt!

Ào ào rào...

Ở dưới địch ý của bọn hắn xung kích, xung quanh cung điện kia lập tức có Tiên Quân hiện thân, cùng tiên thị của Đại Xích Thiên xa xa đối chọi, bàn về nhân số và khí thế, thì hoàn toàn không phải tiên thị bên Đại Xích Thiên có thể so sánh!

Trong khoảng thời gian ngắn, sát khí nảy sinh, không ai nghĩ tới, Đế Tử Đại Xích Thiên mới vừa đến, liền có hung hiểm bực này xuất hiện!

- ... Ai... Ôi điện hạ của ta...

Trong bầu không khí nặng nề, Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi ngẩn ngơ, kêu to một tiếng, sau đó không thể chờ đợi được nữa nhấc lên rèm che, thẳng đến lúc này, chư tiên mới nhìn rõ tình cảnh trong xe ngọc, nhất thời kinh hãi, chỉ thấy trong xe ngọc, ngồi thẳng một nam tử dáng dấp kiên cường, ở trong tay phải của hắn, hổ khẩu xé rách, máu tươi cuồn cuộn, nắm một mũi tên, mà một đầu khác của mũi tên, thì lại cắm ở trong bả vai của hắn!

Rất rõ ràng, thời điểm mũi tên này bắn vào xe ngọc, hắn cũng đã phản ứng lại, tay nắm mũi tên, chỉ là lực lượng trên mũi tên kia quá lớn, không chỉ đánh nứt hổ khẩu, hơn nữa thế thu lại không được, cắm vào trong bả vai, vào thịt đâu chỉ ba tấc, nửa bên vai đã bị lực lượng trên mũi tên xé thành lỗ lớn...

- Đế Tử quả nhiên bị thương...

Đại Xích Thiên nhất mạch, nhìn thấy tình cảnh này đều vừa kinh vừa sợ!

Kinh là thực lực của vị Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca kia, sợ là sau đó bị truy cứu trách nhiệm!

- Mũi tên kia Yến Triệu điện hạ hẳn là không hết toàn lực, chỉ là một đòn tùy ý mà thôi...

- Tiên Quân của Đại Xích Thiên liều mạng ngăn cản, đã hóa đi hơn nửa uy lực, nhưng Đế Tử Đại Xích Thiên vẫn bị mũi tên này bắn thương, có thể thấy hắn xác thực như tin đồn, vẫn chưa đột phá, bây giờ nhiều nhất chỉ là Thái Ất Thượng Tiên đỉnh phong!

- Ai... tu vi bực này vì sao lại đến Thái Ách Thiên, này không phải muốn chết sao?

Ở trong hư không xung quanh, cũng không biết có bao nhiêu người xì xào bàn tán, trầm thấp bàn luận.

Từ trong mũi tên này, bọn họ như nhìn thấy tu vi chân chính của Đế Tử Đại Xích Thiên!

Tuy trước đây đã tìm hiểu tu vi của Đế Tử Đại Xích Thiên, thậm chí có người suy đoán, vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia kỳ thực đã đột phá, chỉ là thả ra phong thanh lừa gạt chúng tiên, để từ bên trong thủ lợi, chỉ là hết thảy suy đoán, ở trước mặt mũi tên này đã tan thành mây khói, không còn bất kỳ chân tướng rõ ràng hơn nữa...

- Ha ha, cái lễ ra mắt này rất thú vị...

Đón vô số ánh mắt hoặc kinh hoặc khủng hoặc khinh miệt, Phương Hành chậm rãi rút mũi tên ra, nhẹ nhàng nở nụ cười.

- Ta từng có một vị bằng hữu đi tới Cực Lạc Thiên, giúp ta làm việc, ta rất tín nhiệm thực lực của hắn, nhưng hắn vừa đi, lại chật vật trở về, thậm chí không dám gặp ta, liền trực tiếp chạy trốn, ta đoán hắn là đã thua ở trong tay của ngươi, hơn nữa từ sau khi ngươi chém Bạch Hàm Thi, vẫn có đồn đại nói ngươi kỳ thực đã đột phá, chỉ là giả heo ăn hổ mà thôi, vì lẽ đó ta mới bắn một mũi tên để ngươi hiện nguyên hình, chỉ tiếc, ngươi để ta thất vọng rồi, mũi tên này đủ để chứng minh, ngàn năm qua ngươi không hề tiến bộ!

Ở cửa cung điện, chẳng biết lúc nào xuất hiện một bóng người kiên cường, là một người trẻ tuổi mặc tử y, chắp hai tay sau lưng, ở sau hắn đi theo hai tiểu nha đầu, một người tay nâng Điêu Tinh Vãn Nguyệt Cung, một cái khác tay nâng một ống Tử Kim Lạc Nhật Tiễn, trên mặt người trẻ tuổi kia không chút cảm xúc, chỉ có cuồng ngạo nhàn nhạt, lúc này ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn về phía Phương Hành:

- ... Nói như thế, người bức bằng hữu của ta đi không phải ngươi, ha ha, là Đại Xích Thiên ngươi mời chào cao nhân sao? Mời ra để ta gặp gỡ đi...

Thời điểm thanh niên áo tím đánh giá Phương Hành, Phương Hành cũng đánh giá hắn.

Từ trên xuống dưới nhìn mấy lần, hắn mới khe khẽ lắc đầu nói:

- Đáng tiếc, hắn không có đến, đi làm chuyện khác rồi!

- Ồ?

Thanh niên áo tím nghe vậy, tựa hồ hơi bất ngờ, ánh mắt lướt qua đám tiên thị bên người Phương Hành, bỗng nở nụ cười, lắc đầu nói:

- Vậy ta thật có chút không rõ, bên người ngay cả một cao nhân ra dáng cũng không có, chỉ có mấy tên rác rưởi che chở, ngươi cũng có can đảm chạy tới Thái Ách Thiên? Ngươi là thật bị trấn áp ngàn năm đến choáng váng, hay xem nhẹ bản điện hạ căm ghét ngươi?

Vừa nói chuyện, hắn vừa chắp hai tay sau lưng, chậm rãi đi về phía trước!

- Rầm

Thời điểm hắn bước ra bước thứ nhất, hết thảy tiên thị của Đại Xích Thiên nhất mạch đều kinh hãi, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Nhưng thanh niên áo tím thấy vậy, chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, tựa hồ không để vào mắt.

Ngay cả Phương Hành cũng có chút giật mình, kinh ngạc nói:

- Ngươi thật dám động thủ? Đừng quên lão bà của ngươi còn ở trong tay ta...

Thanh niên áo tím nghe vậy, sắc mặt đầu tiên là phát lạnh, sau đó cười lạnh:

- Không cần trả lại cho ta, chính ngươi giữ đi, nữ nhân ngu xuẩn kia là phụ vương bắt ta cưới, ta vốn không thích, bình thường muốn bỏ còn bỏ không được, ngươi bắt nàng, ngược lại cho ta cơ hội thoát khỏi nàng, vì lẽ đó... Ha ha, đối với chuyện này ta còn phải cảm tạ ngươi a...

Vừa nói, hắn vừa chậm rãi đi tới, thanh âm âm lãnh:

- Đương nhiên, chuyện nào ra chuyện đó, tuy ngươi cho ta lý do thoát khỏi nữ nhân ngu xuẩn kia, ta cảm tạ ngươi, nhưng ngươi dám động nàng, là mạo phạm uy nghiêm của bản điện, cộng thêm trận chiến ngàn năm trước, ha ha, thù mới hận cũ tích góp cùng một chỗ, ta nghĩ... Coi như vào lúc này ta bóp chết ngươi, cũng là tình có thể nguyên?

Ầm!

Sau khi hắn nói ra lời này, sát khí đột sinh, nhiệt độ trong thiên địa tựa hồ cũng hạ thấp không ít.

Một cung điện cách nam tử kia không xa, trực tiếp ngưng ra một tầng sương lạnh trắng như tuyết, cực kỳ thần dị.

- Lẽ nào Yến Triệu điện hạ thật muốn giết Đế Tử Đại Xích Thiên?

Xung quanh có vô số chúng tiên, nhưng lúc này đều chăm chú ngậm miệng lại, không dám thở mạnh.

Bọn họ khiếp sợ phát hiện, vị Yến Triệu điện hạ kia nói muốn giết người, lại không giống như giả...

Ngay cả Phương Hành, vào lúc này cũng không nhịn được nhíu mày, cục diện này để hắn có chút bất ngờ.

Có điều cũng may, thời điểm Yến Triệu Ca cách Phương Hành càng ngày càng gần, một âm thanh ôn hòa vang lên.

- Yến Triệu điện hạ, đùa một chút là được, nếu làm quá, mất mặt sẽ chỉ là mình...

Không hiểu ra sao, bầu không khí túc sát trong sân, trong nháy mắt bị câu nói này hòa tan.

- Ha ha, Thương Nữ nói đúng, Yến Triệu điện hạ, ngươi dù sao cũng là Đại La Kim Tiên, bắt nạt Đế Lưu điện hạ không tốt lắm đâu?

Chúng tiên đồng thời quay đầu nhìn lại, nhất thời tâm trạng buông lỏng, chỉ thấy xa trong không gian, có hai người sóng vai đi tới, một người là nữ tử trẻ tuổi mặc đạo bào thon dài, trong tay cầm phất trần, lần đầu tiên nhìn qua, chỉ cảm thấy thanh lệ cảm động, nhưng xem lần thứ hai, sẽ cảm thấy nàng không chỉ thanh lệ cảm động, dung nhan còn vô cùng xinh đẹp, khi nhìn lần thứ ba, lại khiến người ta cảm thấy, nàng đâu chỉ xinh đẹp, quả thực là xa hoa, ngũ quan và tư thái đều như ông trời tỉ mỉ đắp nặn!

Mà ở bên cạnh nàng, là một trung niên trắng nõn không râu, tóc mai hoa râm, mặt đầy nụ cười ôn hoà.

Nhìn thấy hai người này lại đây, chúng tiên giữa không trung đều khom người lui qua.

Có người nhỏ giọng nhắc nhở:

- Mau mau cấm khẩu, là Đế Nữ Đại Thương Thiên và Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh đến rồi...

Chương 1733: Ta có một trăm loại phương pháp

- Ha ha, các ngươi yên tâm, ta sẽ không tùy tiện làm thịt hắn, dù sao không phải người nào cũng ngu xuẩn như vậy...

Thấy hai người kia tới, Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca cũng thu lại bước chân, ngẩng đầu nhìn lên trời, lãnh đạm nói, người chung quanh nhẹ nhàng thở ra, ngược lại minh bạch ý nghĩ trong lòng vị Đế Tử này, hẳn là oán niệm trong lòng đối với Đế Tử Đại Xích Thiên quá sâu, hắn không đến mức chém Đế Tử Đại Xích Thiên, nhưng để đối phương ăn đau khổ lại tránh không khỏi, bây giờ bầu không khí trong sân cuối cùng hòa hoãn, càng có một ít người chờ xem náo nhiệt, muốn nhìn Đế Tử ăn thua thiệt, trong lòng khó tránh khỏi có chút thất vọng, Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân và Vong Ưu Thiên Ma Chủ Tiêu Bắc Minh tới, trận náo nhiệt này tự nhiên kết thúc rồi.

- Tiểu Quân gặp qua Đế Lưu đạo huynh...

Hai người kia tới phụ cận, đưa mắt đánh giá

Phương Hành, Phương Hành cũng đánh giá bọn hắn, ánh mắt giao thoa, Đế Nữ Đại Thương Thiên nhẹ nhàng cúi người, thi lễ một cái, động tác không có chút tì vết nào...

- Ha ha, dễ nói!

Phương Hành cũng cười theo.

Hắn cũng không biết trước kia Đế Lưu và Đế Nữ Đại Thương Thiên gặp mặt chưa, chỉ biết thời điểm mình bế quan ba năm, nàng đã từng tiến về Đại Xích Thiên tiếp kiến, chỉ bất quá vẫn không có gặp, mà đối với bản thân hắn mà nói, còn là lần đầu tiên nhìn thấy Đế Nữ Đại Thương Thiên thanh danh hiển hách kia, dù lấy tính tình của hắn, trong lòng cũng không nhịn được thầm khen: lớn lên thật tươi ngon mọng nước!

- Ha ha, Đế Lưu điện hạ, ngươi còn nhớ lão phu không?

Không đợi Phương Hành nghĩ kỹ làm sao nói chuyện với Đế Nữ Đại Thương Thiên, liền nghe bên cạnh vang lên tiếng cười sang sảng, chỉ thấy trung niên mặt trắng không râu kia mỉm cười tiến lên đón, cởi mở cười nói:

- Chúng ta không phải lần đầu tiên gặp mặt, nhớ lúc ngươi mười tuổi, ta từng ở bên Xích Đế... A... lúc ấy vẫn là Xích Tiêu Tiên Vương, gặp qua ngươi, từ nhỏ thông minh lanh lợi, lúc ấy ta vui vẻ, còn từng chỉ điểm ngươi tu hành, không biết ngươi có lĩnh hội hay không?

Phương Hành không thể không dời ánh mắt khỏi Đế Nữ Đại Thương Thiên, nhìn thoáng qua vị trung niên này.

- Ngươi là ai?

Dừng nửa ngày, hắn mới nhịn không được mở miệng.

Trong nháy mắt, chung quanh lập tức trở nên an tĩnh...

Vị trung niên kia là ai, còn phải hỏi sao?

Ngoại trừ Vong Ưu Thiên Ma Chủ Tiêu Bắc Minh, còn ai có mặt mũi bực này, cùng Đế Nữ Đại Thương Thiên sóng vai mà đi?

Hơn nữa vị Vong Ưu Ma Chủ này có tiếng giao lưu rộng lớn, mặc dù cùng Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân quan hệ thân cận, nhưng ở Thái Huyền Thiên và Đại Xích Thiên, cũng có không ít hảo hữu, trong thiên hạ không biết hắn lại có mấy cái? Càng mấu chốt là, vừa rồi hắn đã nói, khi còn bé gặp qua Đế Tử Đại Xích Thiên, còn chỉ điểm tu vi, lại bị người hỏi như vậy, mặt mũi ở đâu?

- ... Ha ha, Đế Lưu điện hạ không nhận ra ta rồi?

Sắc mặt trung niên kia cũng biến đổi, qua nửa ngày mới mở miệng lần nữa, khẽ cười nói.

Chỉ là ý thân cận tựa hồ bẩm sinh, vào lúc này nhạt đi không ít!

- Không nhận ra...

Phương Hành thành thành thật thật trả lời, nhưng nghe vào trong tai người, không thể nghi ngờ như là một loại trào phúng!

- Khục...

Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh ho nhẹ một tiếng, sắc mặt trong nháy mắt mất tự nhiên, nhưng rất nhanh liền bị nụ cười trên mặt hắn che giấu, nhìn thần sắc không có thay đổi gì, chỉ là rõ ràng so với vừa rồi lại lạnh mấy phần, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Phương Hành, nói khẽ:

- Cũng đúng, thời gian quá lâu, bất quá cũng không sao, lát nữa uống vài chén rượu, điện hạ nhất định có thể nghĩ tới!

- Ha ha, vậy lần này ta tới, là thương nghị đại sự, hay là uống rượu đây?

Phương Hành chắp hai tay, nhàn nhạt cười một tiếng, sau đó ánh mắt vượt qua bọn hắn, thẳng hướng Tiên Đài.

Lời này nhất thời để sắc mặt chúng tiên biến hóa!

Cục diện vừa rồi bởi vì Đế Nữ Đại Thương Thiên và Vong Ưu Ma Chủ xuất hiện thoáng hòa hoãn, vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia lại nói như thế, khó tránh khỏi để cho người ta có chút bận tâm, lo lắng lại kích thích loạn tượng, nhất là tiên thị của Đại Xích Thiên nhất mạch, bọn hắn nhịn không được âm thầm đề phòng, sợ Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca lại tìm Đế Tử nhà mình phiền phức!

Nói cho cùng, Đế Tử nhà mình quá không cho người mặt mũi, cái này rõ ràng là không biết nói chuyện a!

- Ha ha, ngươi muốn nghị sự?

Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca nghe vậy cười lạnh, ánh mắt mỉa mai:

- Chuẩn bị đầy đủ thành ý chưa?

Lời này ẩn chứa thâm ý không cạn, để cho người ta nghe mà trong lòng hơi trầm xuống.

Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân cười khẽ:

- Đế Lưu điện hạ chịu đến, như vậy đã nói hắn chuẩn bị kỹ càng, ngược lại là chúng ta cách cục quá nhỏ, có chút khinh thường kỳ tài Đại Xích Thiên ngàn năm trước, ha ha, dùng thân phận của chúng ta, chen ở chỗ này cãi nhau, ngược lại có chút mất thân phận, vẫn là đi vào chậm rãi nói chuyện đi!

- Thương Nữ điện hạ nói đúng, đi vào nói chuyện đi!

- Mở ra Tiên Đài, cung thỉnh tiên giá của Đế Tử Đại Xích Thiên...

Người chung quanh đều phụ họa, càng có Thái Ách Ma Chủ nhìn chuẩn cơ hội, hét lớn một tiếng, hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người!

- Hừ!

Phương Hành thầm cười lạnh, không chút khách khí một bước bước tới, đi ở đằng trước, nghênh ngang vào Tiên Đài.

- Một cái hát mặt đen, hai cái hát mặt trắng, đây là muốn cho đại gia ta một hạ mã uy sao?

Trên mặt hắn cười lạnh, thậm chí không che giấu chán ghét, chỉ là trong lòng âm thầm nghĩ:

- Hát mặt đen cố nhiên đáng giận, hát mặt trắng đồng dạng nhìn chán ghét, hiện tại trước bồi các ngươi chơi đùa, sau đó nhìn xem các ngươi khóc như thế nào...

Tiên Đài xây dựng cực kỳ to lớn, chỉ sợ không dưới vạn dặm, chung quanh lơ lửng vô số Ma Cung Tiên Điện, nhất là trung tâm Tiên Đài, có đại pháp lực xây lên đài cao 9000 thước, tựa như đỉnh núi, mà ở trên Tiên Đài thì bố trí cực kỳ cổ phác ngắn gọn, phỏng theo quy cách tiền bối ngồi đàm đạo, chỉ trưng bày mấy cái bồ đoàn, Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân ngồi chủ vị, bởi vậy ở bên cạnh nàng thả một thanh lô dùng để pha trà, do nàng tự tay pha trà, sau đó rót cho chúng tiên!

Người có tư cách ngồi vào bồ đoàn tự nhiên không nhiều, theo thứ tự chỉ có Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân, Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca, Đế Tử Đại Xích Thiên Đế Lưu, Vong Ưu Thiên Ma Chủ Tiêu Bắc Minh, Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi, Đại Cùng Thiên Ma Chủ Tống Cái, nhi tử của Cực Ác Thiên Ma Chủ Vạn Sầu Hải… Vạn Giang Hận, sau khi ngồi xuống, khí thế tạo thành lực trường vô biên, khí cơ mỗi người đều có khả năng ảnh hưởng thiên tượng biến hóa...

- Nói đi, rốt cuộc muốn bàn chuyện gì?

Phương Hành cười tủm tỉm, tay bưng đan trà của Lộ Tiểu Quân nấu, chậm ung dung hỏi.

Trên đài cao, chư vị ma đầu cũng nhịn không được nhìn thoáng qua hắn, biểu lộ trên mặt đều có chút cổ quái.

Lúc ấy bọn hắn vô luận có ở trên trận hay không, cũng đều nghe được vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia vừa lộ diện, liền bị Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca bắn một mũi tên, nghe nói bị thương đổ máu, đây chính là sự tình cực kỳ xấu hổ, sao vị Đế Lưu này như người không việc gì vậy?

- Đàm phán?

Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca nghe vậy, mắt ưng đột nhiên nhìn về phía Phương Hành, trong tay bưng chén trà dừng lại không uống, theo nộ khí của hắn bốc lên, trên đài cao mây đen dày đặc, lại có từng tầng sương khí nhao nhao rơi xuống, còn hắn thì lạnh lùng nhìn Phương Hành, qua nửa ngày mới lạnh giọng nói:

- Ba Đế Cung đồng xuất nhất mạch, tuy có phân tranh, nhưng có chừng có mực, ngươi lại dám đụng nữ nhân của Yến Triệu Ca ta, ha ha, là muốn bốc lên chiến tranh sao?

Trên đài cao lập tức lạnh ngắt không lời.

Đế Tử Thái Huyền Thiên có tư cách nổi giận, cũng có nguyên nhân nổi giận, vào lúc này lại có ai dám xen vào?

Hơn nữa đám ma đầu cũng tốt, Lộ Tiểu Quân cũng tốt, cũng xác thực muốn biết Đế Tử Đại Xích Thiên là nghĩ như thế nào...

- Ánh mắt lão bà của ngươi thật chẳng ra sao...

Phương Hành cũng trầm mặc một hồi, xòe bàn tay đón lấy bông tuyết giữa không trung bay xuống, nhẹ khẽ cười nói:

- Nữ nhân kia muốn làm gì, ngươi không thể nào không biết, Mạc Si Nhi đã quy thuận Đại Xích Thiên, là người của ta, thế nhưng nàng lại dám thiết lập ván cục hành thích Mạc Si Nhi, cái này là muốn đào góc tường của Đại Xích Thiên ta, hay cố ý đánh mặt mũi của ta, ta không giam nàng, chẳng lẽ phải giết nàng?

- Người ở trong tay ngươi, ngươi nói nàng hành thích, là hành thích sao?

Yến Triệu Ca lạnh lùng nói, trở mặt không nhận.

Nói trắng ra là, lúc trước hắn lệnh U Hà Thần Vương đi hỗ trợ, mà không phải tự mình xuất thủ, đã sớm làm xong chuẩn bị ứng đối!

- Ha ha...

Phương Hành nghe lời này không khỏi cười phá lên:

- Ta có một trăm loại phương pháp để nàng thừa nhận chuyện này, ngươi có muốn nghe một chút hay không?

- Ngươi!

Yến Triệu Ca không nghĩ tới hắn sẽ trả lời như vậy, trên trán hiện ra sát cơ.

Giữa không trung rơi xuống, đã không phải sương khí, mà là tuyết lớn...

Chư vị ma đầu đều nhíu mày, hiển nhiên không nghĩ tới Đế Tử Đại Xích Thiên sẽ cường thế như vậy!

Ở dưới cục diện bực này, đơn giản là cường thế không có đạo lý!

- Ha ha, Đế Lưu điện hạ nói, cũng làm cho Tiểu Quân nhớ tới một sự kiện...

Thời điểm sát khí ngưng tụ, Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân đột nhiên nhẹ nhàng cười nói:

- Đại Thương Thiên ta cũng có một bằng hữu, là Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi, hắn cùng Đại Thương Thiên ta quan hệ tâm đầu ý hợp, bây giờ cũng có ý trở về, nhưng ta lại nghe nói, hắn ở trước đó không lâu chạy tới Cực

Nhạc Thiên cùng Cực Nhạc Ma Chủ hóa giải thù cũ, bị người ám sát, càng có vô số người chỉ chứng, nói động thủ là Đế Lưu điện hạ, không biết Đế Lưu điện hạ đối với chuyện này lại có giải thích gì?

Lời vừa nói ra, không biết có bao nhiêu ánh mắt dừng lại ở trên mặt Phương Hành.

Đế Tử Thái Huyền Thiên và Đế Nữ Đại Thương Thiên đồng thời mở miệng, một người một câu, không thể nghi ngờ lập tức dồn Đế Tử Đại Xích Thiên vào chỗ chết!

Nhưng Phương Hành nghe lời này, thần sắc lại lộ ra kinh ngạc, nghi ngờ nói:

- Không phải ta giết nha, là lão bà của hắn giết!

Nói xong đưa tay chỉ Yến Triệu Ca.

Lời này vừa ra khỏi miệng, đừng nói Yến Triệu Ca, người chung quanh cũng có chút dở khóc dở cười.

Yến Triệu Ca cười lạnh:

- Loại lời vô căn cứ này ngươi cũng nói ra được?

Phương Hành quay đầu nhìn hắn, cười nói:

- Ta có một trăm loại phương pháp để nàng thừa nhận chuyện này, ngươi có muốn nghe một chút hay không?

Chương 1734: Phải nhẫn

- Đế Lưu, ngươi thật cho rằng ta không dám giết ngươi?

Nghe Phương Hành nói, trên Tiên Đài người người chấn kinh, ép tới trong lòng ngột ngạt.

Lần này đàm phán, tới đều là người có thân phận địa vị nhất đẳng, thậm chí có thể nói ở Tam Thập Tam Thiên, ngoại trừ ba vị Tiên Đế, thì không còn cách nào tìm ra người thân phận tôn quý hơn bọn hắn, dạng người này cho dù chiếm không lý, thì khí phách và lòng dạ cũng sẽ có, sẽ không hung hăng càn quấy như vậy a?

Thế nhưng Đế Tử Đại Xích Thiên làm như vậy, hơn nữa mỗi lần há miệng, sẽ dẫn theo ý khiêu khích, ngay cả Vạn Giang Hận cũng có chút tức giận bất bình nhìn Phương Hành, Vong Ưu Ma Chủ thì phất quạt lông, giống như cười mà không phải cười rung mấy lần...

Về phần Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca, càng không chút che giấu sát cơ!

- Vừa mới thấy mặt ngươi đã bắn ta một tiễn, đương nhiên dám giết ta!

Phương Hành khẽ cắn răng, nở nụ cười lạnh, sau đó ánh mắt điềm nhiên nói:

- Bất quá cũng chính bởi vì ngươi muốn giết ta, hơn nữa dám giết ta, vậy ta còn cùng ngươi đàm phán cái rắm?

Nói đến chỗ này, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Yến Triệu Ca, nhấc tay lên, hư chém ở trên cổ của mình, cười lạnh nói:

- Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca đúng không? Đại La Kim Tiên đúng không? Ngươi luôn mồm muốn giết ta, vậy cần gì chỉ nói ở ngoài miệng, đầu của Đế Lưu ta ở đây, sao ngươi không thử chém một đao?

- Cái này...

Bầu không khí trong sân lập tức quỷ dị lên...

- Vị Đế Tử Đại Xích Thiên này biểu hiện sao giống như vô lại vậy?

- Hắn là bởi vì trúng mũi tên kia, trên mặt không ánh sáng, lúc này mới phát tiết oán khí sao?

- Kẻ này không hiểu đạo lý thấy tốt thì lấy, nếu thật chọc Yến Triệu điện hạ, giận dữ xuất thủ, hắn còn có thể sống sao?

Mà lúc này, thân hình Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca bất động, nhưng sát khí trên người dày thêm.

Ngay cả hơi thở cũng có chút nặng, giống như núi lửa lúc nào cũng có thể sẽ bộc phát!

- Ha ha, Đế Lưu điện hạ nói chuyện như vậy có chút không đúng...

Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh chậm rãi đong đưa quạt lông, nhẹ giọng cười nói:

- Vốn là Đế Lưu điện hạ nhất thời không kiềm chế tính tình, giam đạo lữ của Yến Triệu điện hạ, Yến Triệu điện hạ nhất thời kìm nén không được là phải, nhưng bây giờ đã ngồi xuống, vậy thì hảo hảo thương nghị, ta xem ra, Đế Lưu điện hạ trả lại Đế Tử phi của Thái Huyền Thiên, bồi cái không phải, dùng lòng dạ của Yến Triệu điện hạ, sao có thể dây dưa chuyện này? Ngược lại là Đế Lưu điện hạ một mực ngôn ngữ tương kích, không khỏi... không có thành ý a!

Vạn Giang Hận cũng cười lạnh một tiếng, có chút mỉa mai nói:

- Ta cũng nghe nói nhiều lần, nói Đế Lưu điện hạ là nam nhi đỉnh thiên lập địa, từng là mẫu mực của tiểu bối Tiên Giới, bây giờ xem xét, thật sự là...

Lời không có nói hết, nhưng ý mỉa mai rất rõ ràng.

Đại Cùng Thiên Ma Chủ Tống Cái và Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi, vào lúc này nghe chỉ cười cười, không có xen vào.

Ánh mắt Phương Hành nhàn nhạt đảo qua Tiêu Bắc Minh và Vạn Giang Hận, tựa hồ muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra lời, chỉ khẽ cắn răng, cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân thở dài nói:

- Cũng là ta không đúng, có hai gia hỏa này ở đây, luôn cảm thấy lần nghị sự này lộ ra không chính quy...

- Ngươi...

Sắc mặt của Tiêu Bắc Minh và Vạn Giang Hận đều trầm xuống, mắt lộ ra lãnh quang.

Đối với người có thân phận như bọn hắn, âm thầm khinh bỉ và trào phúng, còn khó tiếp nhận hơn cả trực tiếp mắng trên mặt!

- Đế Lưu điện hạ, không phải Tiểu Quân lắm miệng, nhưng ta xác thực cảm thấy lần này ngươi làm không đúng!

Nhưng lúc này, Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân nhẹ nhàng mở miệng, thở dài nói:

- Khi đó ngươi chém Đại Ngục Ma Chủ Bạch Hàm Thi, trong lòng đã có khiêu khích, chỉ là vì đại thế, ta tạm thời ẩn nhẫn, không có lập tức tìm ngươi, thế nhưng về sau, ngươi lại giam đạo lữ của Yến Triệu điện hạ, cái này càng chạm đến lằn ranh của ba Đế Cung, thậm chí tương đương với thúc đẩy ba Đế Cung chinh chiến, chúng ta tụ ở chỗ này, chính là muốn thành ý trò chuyện với nhau, hóa giải nguy cơ, nhưng sau khi ngươi đến, lại nói chuyện khích bác, chẳng lẽ thật muốn thấy ba Đế Cung nhấc lên đại chiến mới hài lòng sao?

- Ha ha...

Phương Hành chỉ uống trà, không có trả lời.

Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân lại không giận, vẫn bình tĩnh nói:

- Bất luận trong lòng Đế Lưu huynh nghĩ như thế nào, lại có tính toán gì, Tiểu Quân chỉ hy vọng ngươi có thể minh bạch, ba Đế Cung bây giờ chi phối mệnh mạch của Tam Thập Tam Thiên, một khi phát sinh chiến sự, sợ là ngay cả ba vị Tiên Tôn cũng sẽ khống chế không nổi việc này, cả Tam Thập Tam Thiên sẽ bị cuốn vào, tương lai náo tới trình độ nào ai cũng không nói chắc được... phụ thân của chúng ta, hẳn là cũng không muốn thấy cảnh này!

Nghe được lời này, thần sắc mọi người đều trang nghiêm!

Lộ Tiểu Quân nói không sai, nếu thật phát sinh đại chiến, Tam Thập Tam Thiên không có người trốn được...

Hơn nữa mấy Đế Tử Đế Nữ bọn hắn, dù sao cũng không phải bậc trưởng bối, không có uy tín cao như vậy, rất nhiều chuyện khống chế không nổi, chư vị Tiên Tôn, lại chỉ là thay thế Tiên Đế trấn thủ thiên hạ, rất nhiều chuyện không tiện ra mặt, vạn nhất nhấc lên đại chiến, vậy thật có khả năng tác động đến nhiều chỗ, cả Tam Thập Tam Thiên sẽ cuốn vào, hình thành một tai nạn hủy thiên diệt địa!

- Ha ha, nói có đạo lý như thế, vậy ngươi cảm thấy nên làm như thế nào đây?

Phương Hành nghe đến nơi này, cũng không thể tiếp tục trầm mặc, để chén trà xuống.

- Ở trước mặt những người như chúng ta, trong lòng ai cũng có đạo ý của mình, cho nên lời nói vòng vo không cần nhiều lời!

Lộ Tiểu Quân nhẹ nhàng rót cho Phương Hành trà mới, sau đó buông ấm trà, xuống chính vạt áo nói:

- Hôm nay thiên hạ đại thế đã như thế, chắc hẳn cục diện này cũng không phải chư vị muốn nhìn, mà muốn tránh đi cục diện này, vậy chỉ có nhẫn!

- Nhẫn?

Nghe được chữ này, ánh mắt mọi người nhịn không được nhìn nàng, thần sắc kinh ngạc.

Bằng thân phận của những người này, ai có thể để bọn hắn nhẫn?

- Vì đại thế, tất cả mọi người phải nhẫn!

Lộ Tiểu Quân cũng không có thừa nước đục thả câu, tiếp tục nói:

- Ta có thể nhịn xuống mối thù Bạch Hàm Thi bị trảm, Đế Lưu điện hạ sao không thể nhịn xuống mối hận Mạc Si Nhi bị đâm? Còn nếu Đế Lưu điện hạ có thể êm đẹp đưa Tử Doanh Nhi tỷ tỷ về Thái Huyền Thiên, chẳng lẽ Yến Triệu điện hạ không thể nhịn xuống hiểu lầm nhất thời? Ha ha, nói trắng ra là, bây giờ trưởng bối bế quan, gánh nặng của thiên hạ này, đang đặt ở trên vai chúng ta!

Nói đến chỗ này, nàng có chút dừng lại, tựa hồ cho chúng tiên thời gian suy nghĩ, sau đó mới nhìn Phương Hành, tiếp tục nói:

- Vừa rồi Đế Lưu điện hạ ngụ ý, nói không nên mời chư vị Ma Chủ tới gặp, kỳ thật chính là sai, lần này Tiểu Quân mở Tiên Đài Yến, chính là muốn mời chư vị Ma Chủ, hết thảy bày ở bên ngoài đàm phán, Tiên Giới bây giờ, không những không thể loạn, trái lại nhất định phải kết thành liên minh thống nhất, mới có thể ở dưới tình huống không kinh động trưởng bối, cam đoan Tam Thập Tam Thiên an nguy...

- Ai, Thương Nữ tuổi còn nhỏ, liền có kiến thức bực này, thực sự là...

Vong Ưu Ma Chủ nghe đến nơi này, nhịn không được quơ quơ quạt lông, cười to tán thưởng.

Thế nhưng không đợi hắn nói ra câu tiếp theo, Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân nhìn hắn khẽ gật đầu, tiếp tục nói:

- Chư vị đều không phải hạng người tị thế ẩn tu, chắc hẳn cũng hiểu biết cục diện của Tam Thập Tam Thiên, bên ngoài có hậu duệ của bại tiên tội vương tìm được tổ địa Thiên Nguyên, rục rịch ra tay, mưu đồ làm loạn, lại có truyền nhân của Bát Hoang Thiên Nữ nhất thống Thần tộc, hình thành đại thế, muốn tới Tam Thập Tam Thiên báo thù, thậm chí trong Tam Thập Tam Thiên ta, cũng có thân ảnh của phản nghịch ở Thiên Nguyên, di đồ của Long Giới, Yêu giới, Phật giới đã sớm hủy diệt hoạt động khắp nơi, thậm chí lôi kéo một chút tiên chúng tâm ý không kiên của Tam Thập Tam Thiên, nội ứng ngoại hợp...

- Một đám sâu kiến bọ ngựa đấu xe, nên giết!

Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca nghe đến nơi này, cười lạnh một tiếng.

Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh cũng cười khan một tiếng nói:

- Không sai, mặc dù những người này bản sự không lớn, nhưng rất đáng hận!

Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân nhìn hắn một cái, thản nhiên nói:

- Tiêu Ma Chủ, đã từng có hậu duệ Long tộc lẫn vào Vong Ưu Thiên, thừa dịp ngươi không đề phòng, liên hợp đám hậu duệ Long tộc bị ngươi nô dịch đi luyện đan, cùng nhau quay trở về Vong Ưu Thiên, trốn vào Long Giới, sau đó ngươi dùng hết thảy biện pháp, đưa một vị Thái Ất Thượng Tiên đuổi theo giết, kết quả vị Thái Ất Thượng Tiên kia cũng chết ở Long Giới, chuyện này là thật sao? Ngài không cần quá mức lo lắng, Long Giới có thiên ý thủ hộ, ai cũng không có cách nào bắt bọn hắn!

- Khục!

Thần sắc của Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh có chút khó xử, ho khan một tiếng, nhưng không muốn nói thẳng.

Hiển nhiên hắn một mực coi chuyện này là một sỉ nhục!

Lộ Tiểu Quân cũng không nhiều lời, ánh mắt yên tĩnh, tiếp tục nói ra:

- Yến Triệu điện hạ nói đúng, những người kia đều không có thành tựu, bất quá là bọ ngựa đấu xe, nếu trưởng bối chưa bế quan, đại khái bất kỳ người nào xuất thủ, cũng có thể phất tay càn quét bọn hắn, nhưng hôm nay trọng trách này ở trên người chúng ta, thủ hộ Tam Thập Tam Thiên an ổn chính là trách nhiệm của chúng ta, cho nên chúng ta không thể phớt lờ, không những không thể nội loạn, cho bọn hắn thời cơ lợi dụng, càng phải kết thành mặt trận thống nhất, ở trước khi trưởng bối xuất quan triệt để quét sạch bọn hắn!

- Mà vì làm chuyện này, chúng ta cũng nguyện ý trả giá thật lớn!

Lộ Tiểu Quân nói đến chỗ này, ánh mắt lần nữa nhìn về phía Phương Hành, thái độ thành khẩn:

- Ta đã thương lượng với Yến Triệu điện hạ, nếu Đế Lưu huynh nguyện ý cùng Yến Triệu điện hạ giải trừ hiểu lầm, như vậy không những Yến Triệu điện hạ nguyện ý mở một mặt lưới, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, ngay cả tiên binh của chúng ta lưu ở Đại Ngục Thiên cũng sẽ lập tức rời khỏi, hoàn chỉnh giao Đại Ngục Thiên cho Đại Xích Thiên, hơn nữa, hiện tại mặc dù Cực Nhạc Thiên nắm giữ ở trong tay Đại Xích Thiên các ngươi, nhưng danh phận bất chính, chúng ta cũng sẽ không nhúng chàm...

- Hai thiên này, tất cả thuộc về Đại Xích Thiên các ngươi!

Chương 1735: Cần các ngươi đồng ý sao?

- Các ngươi tốt như vậy?

Nghe Lộ Tiểu Quân nói, ngay cả Phương Hành cũng có chút kinh ngạc, vô ý thức nói.

Mới vừa nghe, Lộ Tiểu Quân nói thật đúng là đủ dụ hoặc, bây giờ Đại Xích Thiên đã bị "Đế Tử" hắn quấy đến chật vật không chịu nổi, Đại Ngục Thiên Ma Chủ là hắn giết, tiên quân của Đại Xích Thiên bọn hắn cũng cái thứ nhất vọt vào, thế nhưng Thái Huyền Thiên và Đại Thương Thiên cũng không chậm trễ, lập tức đi theo, tam phương giằng co, thế cục chưa định, Cực Nhạc Thiên thì bị người nhìn chằm chằm, bởi vì hắn giam Đế Tử phi của Thái

Huyền Thiên, trêu đến Đại Xích Thiên bị người nắm nhược điểm, lo lắng bất an, mà Lộ Tiểu Quân nói, thế mà muốn bỏ qua không đề cập tới việc này, hơn nữa còn triệt để tỏ thái độ, Đại Ngục Thiên và Cực Nhạc Thiên thuộc về hắn?

Nếu theo thế cục bây giờ mà nói, Đại Xích Thiên bọn hắn thật đúng là chiếm đại tiện nghi!

May mà vị Tiên Quân một mực bồi tiếp hắn không ở đây, nếu không nhất định sẽ hưng phấn kêu thành tiếng...

Mà thấy Phương Hành kinh ngạc, trên Tiên Đài, chư vị Ma Chủ và Yến Triệu Ca, ánh mắt đều lạnh lùng nhìn lại.

Mặc dù ánh mắt của Yến Triệu Ca bất thiện, nhưng không có mở miệng phản bác, hiển nhiên là chấp nhận hứa hẹn của Lộ Tiểu Quân.

Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh cười ha ha, đong đưa quạt lông, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thần sắc Vạn Giang Hận có chút khinh thường, chỉ là che giấu rất tốt...

Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi nhìn bồ đoàn, tựa hồ xuất thần, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Đại Cùng Thiên Tống Cái thì con mắt tỏa sáng, cực kỳ hâm mộ nhìn Phương Hành...

Rất rõ ràng, bọn hắn đều rất muốn biết vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia đối mặt dụ hoặc bực này sẽ nói thế nào...

Chỉ là biểu lộ trên mặt Phương Hành để bọn hắn thất vọng, bởi vì trên mặt hắn chẳng những không có vui mừng, trái lại chân mày nhíu chặt hơn, qua nửa ngày hắn mới cười ha ha, ngẩng đầu nhìn Lộ Tiểu Quân nói:

- Các ngươi thật tốt như vậy?

- Chúng ta chỉ là làm ra tuyển chọn có lợi nhất cho Tam Thập Tam Thiên!

Lông mày của Lộ Tiểu Quân cũng không dễ dàng phát giác cau lại, sau đó nói khẽ:

- Sáu vị Ma Chủ của Lục Ma Thiên, từng cái đều không phải hạng người bình thường, cùng ba Đế Cung chúng ta quan hệ đều sâu có cạn, bây giờ Đại Ngục Thiên và Cực Nhạc Thiên đã vô chủ, vậy do Đại Xích Thiên xử trí, chỉ là còn thừa bốn thiên, chúng ta cũng chỉ cùng bọn họ liên minh, vẫn để nguyên trạng, hết thảy đều lưu lại chờ tương lai nói tiếp, dù sao chuyện quan trọng nhất bây giờ, là phòng bị những người mưu đồ bất chính kia, đây là đại sự quan trọng nhất...

- Ha ha, nói như vậy, Đại Xích Thiên ta chiếm tiện nghi càng lớn...

Phương Hành nhịn không được cười phá lên, nhìn rất có vài phần tiểu nhân đắc chí!

Đáy mắt đám người Yến Triệu Ca cũng nhịn không được toát ra chán ghét và xem thường!

Thế nhưng lúc này, tiếng cười của Phương Hành thu lại, lạnh lùng nói:

- Bất quá các ngươi cũng đừng nghĩ ta quá ngu, tất cả mọi người là người thông minh, ai sẽ tin tưởng bánh từ trên trời rớt xuống? Các ngươi làm như vậy điều kiện là cái gì, thống khoái nói ra đi...

Lời vừa nói ra, trên Tiên Đài hoàn toàn yên tĩnh, đám người không dễ dàng phát giác liếc nhau một cái.

Lộ Tiểu Quân cũng trầm mặc một hồi, mới thản nhiên nói:

- Ngươi nói không sai, chúng ta xác thực có một điều kiện!

- A, như vậy ta an tâm!

Phương Hành nghe vậy, không ngoài ý muốn cười cười:

- Vậy nói một chút đi!

Thấy bộ dáng của hắn, ma đầu trong sân không khỏi thầm nghĩ:

- Vị Đế Tử Đại Xích Thiên này, quả nhiên không phải người ngu...

Kể từ đó, bầu không khí trong sân cũng có chút đè nén.

Thời điểm Lộ Tiểu Quân mở miệng, trên không Tiên Đài đã tinh không vạn lý, nhưng hôm nay lại ẩn ẩn có chút u ám.

- Ba năm trước ở Đa Bảo Tiên Hà từng có đại chiến, Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên ta cũng có xuất binh trấn loạn...

Lộ Tiểu Quân trầm mặc nửa ngày, mới trầm thấp mở miệng:

- ... Chỉ tiếc, chúng ta thẳng đến sau này mới biết, tuy chúng ta đánh lui phản nghịch Thiên Nguyên, chấn nhiếp sinh linh Thần tộc, nhưng kết quả chúng ta không có làm rõ ràng hai phe này mục đích làm gì, cuối cùng mặc dù thành công khải hoàn, nhưng thẳng đến sau này mới biết được chúng ta bỏ lỡ hai loại dị bảo...

Nghe đến nơi này, Phương Hành đã bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng hiểu rõ những người này đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

Quả nhiên, Lộ Tiểu Quân thấy biểu lộ của Phương Hành, nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Đế Lưu huynh hẳn phải biết ta muốn nói cái gì, ha ha, Thiên Nguyên phản nghịch và sinh linh Thần tộc, là ba Đế Cung ta liên thủ đánh lui, thế nhưng bọn hắn tranh đoạt Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ lại bị ngươi cướp đi, chuyện này Đại Xích Thiên làm có chút quá mức? Nếu nói chúng ta có một điều kiện, vậy cũng đơn giản, Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên phái ra vô số tiên nhân liều mạng tìm kiếm manh mối, càng có vô số mệnh sư liều mình suy tính, bây giờ đã có thể xác định, hai kiện chí bảo kia ở trong tay ngươi, yêu cầu của chúng ta chính là, ngươi có thể giữ lại Hỗn Độn Tiên Viên...

Nói đến chỗ này, nàng nao nao, thanh âm nhiều hơn mấy phần ngưng trọng:

- ... Nhưng Thái Hư Bảo Thụ, cần cho bọn ta cùng hưởng!

Nói cho cùng, vẫn là vì Thái Hư Bảo Thụ...

Phương Hành cho tới bây giờ, đã hoàn toàn minh bạch ý của các nàng !

Nói cho cùng, là lúc trước mình ở Đa Bảo Tiên Hà giành được Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ, mới làm cho người ta đỏ mắt!

Hắn cũng nghĩ tới, thời điểm mình ở Đại Xích Thiên bế quan, Yến Triệu Ca ở biên giới khiêu khích, Lộ Tiểu Quân trực tiếp tới Đại Xích Thiên bái phỏng, gây nên không phải là vì hai thứ đồ này sao? Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được mình, bọn hắn sao có thể kiềm chế được?

Dù sao Thái Hư Bảo Thụ là dị bảo theo như đồn đại có thể giải quyết vấn đề tài nguyên thiếu thốn!

Đương nhiên, đến cảnh giới như bọn hắn, là sẽ không tin tưởng Thái Hư Bảo Thụ thật có thể giải quyết vấn đề tài nguyên, thế gian này không khả năng có loại bảo vật này, nhưng dù có thể ở một mức độ nào đó làm dịu vấn đề này, cũng đủ làm cho bọn hắn nổi lên lòng tham!

Hơn nữa ở trong miệng Lộ Tiểu Quân nói ra, thật đúng là ép buộc Phương Hành khó mà nói chữ "không"!

Bởi vì lý do của người ta rất đầy đủ, thời điểm đánh trận chúng ta đều ra lực, kết quả chiến lợi phẩm ngươi một người độc chiếm, làm sao có thể!

- Đế Lưu huynh, Tiểu Quân cũng biết, người người đều có tư tâm, nhưng dù có tư tâm, cũng cần cái giới hạn, đại thế trước mắt, người người đều phải nhẫn, cũng phải có chỗ bỏ đi, hết thảy dùng đại cục làm trọng, cũng chính là nguyên nhân này, chúng ta mới cam nguyện nhượng bộ ở sự tình Đại Ngục Thiên và Cực Nhạc Thiên, mà xem như trao đổi, Đế Lưu huynh và chúng ta chia sẻ Thái Hư Bảo Thụ, tựa hồ cũng không phải yêu cầu gì quá mức nha?

Lộ Tiểu Quân nhìn Phương Hành, vấn đề này đã là hoàn toàn mở ra.

Đám người Yến Triệu Ca đều khẩn trương nhìn lại, ánh mắt lạnh thấu xương.

- Ha ha, Đại Ngục Thiên và Cực Nhạc Thiên đổi một gốc Thái Hư Bảo Thụ, nghe coi như không tệ...

Phương Hành qua hồi lâu, mới nhẹ nhàng mở miệng, lập tức để trên mặt các Ma Chủ có chút hưng phấn.

Nhưng tùy theo, lời nói của Phương Hành lại khiến tất cả bọn hắn cảm thấy giận dữ:

- ... Nhưng ta có một việc nghĩ mãi mà không rõ, Đại Ngục Thiên và Cực Nhạc Thiên rõ ràng đều là ta bằng bản lãnh của mình lấy xuống, các ngươi dựa vào cái gì cầm cái này đến đổi đồ vật của ta?

Bạch!

Lời vừa nói ra, các ma đầu đều đổi sắc mặt!

Giữa thiên địa, đã là một mảnh sương lạnh, tiếng sấm ầm ầm.

Vào lúc này, trên Tiên Đài, trên người toát ra sát khí đã không chỉ là Yến Triệu Ca...

- Nói như vậy, điều kiện này ngươi không chịu đáp ứng?

Yến Triệu Ca giận quá thành cười, trên mặt lộ ra cười lạnh, thanh âm thật thấp hỏi.

Phương Hành nhìn hắn, cười nói:

- Ta là không đáp ứng, không biết có hậu quả gì không?

- Ai... Đế Lưu a Đế Lưu...

Yến Triệu Ca còn chưa trả lời, Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh đã trầm thấp hít một hơi, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Phương Hành nói:

- Ngươi đường đường là Đế Tử Đại Xích Thiên, ta không thể mắng ngươi ngu xuẩn, nhưng đến lúc này, ta thân là trưởng bối, lại không thể không nói ngươi chuyện này làm thực không thông minh, nếu Thái Hư Bảo Thụ kia không có thần hiệu như trong truyền thuyết, ngươi ra thì thế nào? Nếu nó thật có thần hiệu như trong truyền thuyết, bằng ngươi một người, hoặc bằng Đại Xích Thiên nhất mạch ngươi, làm sao có thể giấu được nó?

- Ngươi mới ngu!

Phương Hành trực tiếp mắng lại, cười lạnh nói:

- Thái Hư Bảo Thụ ở trong tay ta, nhưng ta không cho, lại như thế nào?

- Hừ!

Ngay cả Vong Ưu Ma Chủ luôn tươi cười, vào lúc này sắc mặt cũng lạnh xuống, thần sắc rất khó coi.

Mà Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân thì nhàn nhạt mở miệng nói:

- Thực không dám giấu giếm, thời điểm ngươi làm ra quyết định này, cũng chính là thời điểm Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên liên thủ, xa không nói, bây giờ ở Đại Ngục Thiên đang tạo thế chân vạc, sợ là thế cục sẽ lập tức biến, tiên quân của Đại Xích Thiên các ngươi chân đứng không vững, một phương Thiên Vực lớn như thế, lúc đầu chính là của Đại Thương Thiên ta, bây giờ vẫn là của Đại Thương Thiên ta!

- Ừm?

Phương Hành cười lạnh:

- Còn nữa không?

- Ha ha...

Yến Triệu Ca lạnh giọng mở miệng:

- Hiện tại Đại Xích Thiên các ngươi, còn không có cao thủ chân chính tiến vào chiếm giữ Cực Nhạc Thiên a? Dù có cũng không quan trọng, làm cái giá để Thái Huyền Thiên ta rời Đại Ngục Thiên, Đại Thương Thiên sẽ giúp bọn ta, liên thủ đánh hạ Cực Nhạc Thiên, kể từ đó, Cực Nhạc Thiên liền trở về Thái Huyền Thiên, Đại Xích Thiên các ngươi không cần vọng tưởng...

- Ừm?

Phương Hành tựa hồ không nghĩ tới bọn hắn ngay cả Cực Nhạc Thiên cũng sẽ cướp.

Nhưng hắn chỉ cắn răng, nở nụ cười nói:

- Còn nữa không?

- Như thế vẫn chưa đủ?

Lại có người mở miệng, Vong Ưu Ma Chủ tiếc hận thở dài:

- Đế Lưu a Đế Lưu, vốn là cục diện tất cả đều vui vẻ, vì sao ngươi hết lần này tới lần khác làm cho giương cung bạt kiếm? Bởi vì sự tình ngươi làm ở Cực Nhạc Thiên, để chúng ta cũng cực kỳ bất mãn, đã thương lượng qua, Đại Xích Thiên làm việc thật khó để người an tâm, cùng các ngươi kết minh, thực sự là...

Nói đến chỗ này, chỉ nhẹ nhàng thở dài, nói không hết câu!

Nhưng ý tứ trong lời của hắn đã rất rõ ràng, những ma đầu này đều bí mật thương lượng, muốn phân rõ giới hạn với Đại Xích Thiên!

Thay phương pháp mà nói, chính là Đại Xích Thiên thật bị đá ra ván cờ Lục Ma Thiên...

Hơn nữa còn là không có gì cả rời đi ván cờ này!

- Ha ha, có ý tứ...

Đến lúc này, bầu không khí trong sân đã cực kỳ kiềm nén, át chủ bài sau cùng đã công bố, người người ngưng thần, trận địa sẵn sàng đón quân địch, chỉ có Phương Hành nghe, chẳng những không có xấu hổ thành giận, thế mà cười phá lên, sau đó ánh mắt đảo qua đám người Đế Nữ Đại Thương Thiên, cười nhạt nói:

- Nhưng các ngươi thật cảm thấy ta muốn cái gì, cần các ngươi đồng ý sao?

Chương 1736: Ba tên đạo tặc

Mục đích của Đế Nữ Đại Thương Thiên và Đế Tử Thái Huyền Thiên đã rõ ràng, là ngấp nghé Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ!

Nếu Phương Hành đáp ứng chia sẻ hai thứ này, như vậy liền có thể hóa giải hết thảy khốn cảnh, giải quyết hết thảy nan đề trước mắt, nhưng nếu không muốn chia sẻ, vậy hắn sẽ gánh chịu lửa giận của Thái Huyền Thiên và Đại Thương Thiên, hai phe này liên thủ, không chỉ sẽ hủy toan tính của Đại Xích Thiên ở Đại Ngục Thiên, còn sẽ cướp Cực Nhạc Thiên, hơn nữa Phương Hành biết, cái này không phải nói láo, dù sao bây giờ Đại Xích Thiên có nhược điểm rơi vào trong tay Thái Huyền Thiên, giam Đế Tử phi của người ta, Thái Huyền Thiên mượn cơ hội sinh sự, thì ai cũng không tiện phản đối, xem như Đại Xích Thiên lại không hài lòng, cũng chỉ có thể nuốt xuống một hơi này, chờ sau khi Xích Đế xuất quan lại đến nói chuyện...

Thậm chí nói, Đế Lưu thân nhập hiểm địa, có thể toàn thân trở ra hay không, cũng là một vấn đề!

Nhưng từ cục diện trước mắt đến xem, tựa hồ vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia, còn không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề!

Đối mặt kết quả do mấy ma đầu của Lục Ma

Thiên khổ tâm thương lượng ra, lại khinh thường như thế, ngay cả Vong Ưu Ma Chủ cũng không nhịn được phẫn nộ, bản thân lão ma đầu này là một người cực kỳ sĩ diện, tu vi lại cao, ngay cả Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân ở trước mặt hắn cũng làm lễ vãn bối, mặc dù Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca và lão hồ ly này không có giao tình gì, thế nhưng mặt ngoài vẫn sẽ tôn kính, nhưng vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia mấy lần khinh bỉ, trước mặt mọi người để hắn xuống đài không được, sớm đã nhịn không nổi rồi!

Hắn cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành:

- Ha ha, Đế Tử lời ấy là có ý gì?

Phương Hành thản nhiên nói:

- Ý tứ là, thứ ta muốn không cần các ngươi cho, ta có thể tự mình cầm!

Tiêu Bắc Minh nghe lời ấy, lông mày nhíu lại, còn tưởng Đế Tử này đang uy hiếp mình, không khỏi nở nụ cười lạnh, trầm giọng nói:

- Ngươi là Đế Tử Đại Xích Thiên, lão phu kính Xích Tiêu Tiên Đế ở sau lưng ngươi, tự nhiên phải khách khí với ngươi mấy phần, nhưng Lục Ma Thiên này, lại là địa bàn của huynh muội chúng ta, cái khác không dám hứa chắc, nhưng Đế Tử coi trọng thứ gì của chúng ta, muốn đưa tay đến cầm?

Nói đến chỗ này, quạt lông của lão ma đầu kia nhẹ nhàng gõ mặt đất, lạnh lùng nói:

- Vậy đừng trách lão phu đắc tội!

Hoa...

Đám người Đế Tử Đế Nữ nghe lời này, sắc mặt đều có chút ngưng trọng.

Làm một trong sáu ma đầu của Lục Ma Thiên, Tiêu Bắc Minh nói ra những lời ấy, thật là làm người nghe rợn tóc gáy!

Dù sao người ta là Đế Tử Đại Xích Thiên, phía sau có một vị Tiên Đế!

Mà sáu ma đầu bọn hắn, cộng lại chỉ bằng một nửa thế lực của người ta mà thôi...

Nhưng ma đầu này, lại dám uy hiếp Đế Tử Đại Xích Thiên?

Từ trình độ nào đó, là đại biểu cho Vong Ưu Ma Chủ triệt để vạch mặt với Đế Tử Đại Xích Thiên!

Mà sau vị ma đầu này, cũng không biết có bao nhiêu ánh mắt không còn che giấu nhìn về phía Đế Tử Đại Xích Thiên, có Vong Ưu Ma Chủ dẫn đầu, bọn hắn liền không sợ vạch mặt với Đế Tử Đại Xích Thiên kia, lúc đầu ở dưới Thái Huyền Thiên và Đại Thương Thiên cộng đồng cố gắng, bọn hắn đã bị thuyết phục, trong lòng có so đo, muốn cắt đứt với Đại Xích Thiên, mà bây giờ xé rách mặt mũi, bất quá chỉ là đồ vật âm thầm biểu hiện ra ngoài mà thôi, bọn hắn cũng cần dùng loại phương pháp này để Đế Lưu hiểu sự tình kịch liệt!

Trên Tiên Đài, một mảnh trầm mặc!

Trong vô số ánh mắt, có lạnh lùng chế giễu, có mỉa mai, có cũng khinh miệt!

Ở trong lòng bọn họ, kỳ thật chưa hẳn không có ý tưởng giống Vong Ưu Ma Chủ, lực lượng của Lục Ma Thiên tự nhiên kém ba Đế Cung, nhưng dù sao cũng là thế lực đã trải qua ngàn năm đại kiếp lưu lại, mặc dù bọn hắn biết sớm muộn gì cũng sẽ bị ba Đế Cung chia cắt, nhưng bọn hắn vẫn tự nghĩ rất cao, vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia nói gần nói xa không để bọn hắn vào mắt, đã khiến bọn hắn có chút giận, nghĩ thầm Đế Tử Đại Xích Thiên này thật coi bọn họ là sâu kiến, có thể tùy ý nghiền ép sao?

Bọn hắn là sáu đại ma đầu danh chấn Tam Thập Tam Thiên!

Ngay cả Tiên Đế cũng không dám coi nhẹ bọn hắn, huống chi chỉ là một vị Đế Tử?

Nhất là Vong Ưu Ma Chủ, càng dùng sức đong đưa quạt lông, bộ dáng tức giận, mặc dù trong sân không tiếng động, nhưng càng khiến người ta khó xử hơn nói chuyện, đường đường Đế Tử Đại Xích Thiên, bị Đế Tử Thái Huyền Thiên và Đế Nữ Đại Thương Thiên áp chế thì cũng thôi đi, bây giờ ngay cả mấy vị ma đầu của Lục Ma Thiên cũng không để ngươi vào mắt, vậy vị Đế Lưu cuồng vọng vô biên trong truyền thuyết kia, làm sao cuồng được nữa?

Ngươi coi chúng ta là trò cười, nhưng sợ là trong mấy ngày nữa, việc này sẽ truyền khắp Tam Thập Tam Thiên, ngươi sẽ thành trò cười lớn nhất?

Thậm chí Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca đã ngầm ngưng tụ tu vi, tùy thời chuẩn bị xuất thủ...

Ở dưới bầu không khí này, sợ là đổi ai đến cũng chịu không được, huống chi là Đại Xích Thiên Đế Lưu nổi danh kiêu ngạo?

- Ha ha...

Nhưng ở trong bầu không khí này, Đế Tử Đại Xích Thiên lại trầm mặc.

Hắn chẳng những không nổi giận, thậm chí ngay cả sắc mặt cũng không biến hóa, chỉ cực kỳ hứng thú nhìn Vong Ưu Ma Chủ...

Ngón cái tay phải và ngón trỏ nhẹ nhàng chạm chạm, tựa hồ đang tính toán thời gian.

Sau đó hắn đợi người chung quanh sắp chịu không được loại không khí trầm mặc này, mới đột nhiên cười lạnh, không nhanh không chậm, không chút hoang mang, chậm rãi trả lời Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh:

- Lúc đầu ta muốn không nhiều, còn lại có thể giữ lại cho các ngươi, nhưng ngươi nói chuyện ta rất không thích, cho nên vừa rồi ta đã quyết định, một chút cũng không lưu lại cho ngươi!

Tiêu Bắc Minh nghe lời ấy, còn tưởng Đế Tử đang uy hiếp mình, không khỏi cười lạnh, âm thanh lạnh lùng nói.

- Tốt, lão phu chờ!

Nói xong quạt lông vung lên, lớn tiếng nói:

- Chư vị đều tới chứng kiến, Tiêu mỗ ngược lại muốn xem xem Đế Lưu điện hạ để cho ta không có gì cả như thế nào!

- Ha ha...

Người chung quanh đều cười theo, tiếng cười cứng nhắc và xấu hổ không cách nào hình dung.

Phương Hành không cười, hắn chỉ ngồi ở trên bồ đoàn, trong tay cầm chén trà, sau đó lẳng lặng chờ, qua nửa ngày, trên mặt mới lộ ra tiếu dung, thân thể xiêu xiêu vẹo vẹo cũng ngồi thẳng, giơ chén trà trong tay lên, mặt đầy ý cười nhìn Tiêu Bắc Minh ra hiệu, cười nói:

- Tiêu Ma Chủ, ta đến kính ngươi một chén...

Tiêu Bắc Minh khẽ giật mình, không biết hắn có ý gì, nhưng hơi suy nghĩ, cũng không thể diệt uy phong, cười lạnh một tiếng, giơ chén trà lên, thản nhiên nói:

- Đế Tử Đại Xích Thiên mời, tự nhiên không thể cự tuyệt, chỉ là không biết vì sao Đế Tử mời ta?

Phương Hành cười nói:

- Đương nhiên là mời ngươi, vì từ giờ trở đi, ngươi không có gì cả...

- Ừm?

Chẳng những Tiêu Bắc Minh ngơ ngác, ngay cả chư vị ma đầu, Lộ Tiểu Quân và Yến Triệu Ca ở chung quanh cũng sửng sốt.

Lời này không đầu không đuôi, ai cũng không hiểu hắn có ý gì...

Tiêu Bắc Minh càng ngẩn ngơ, lông mày nhíu lại, nghĩ mãi mà không rõ, liền cười lạnh một tiếng, muốn nói chuyện!

Nhưng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện cái gì!

Trên cửu thiên, bỗng nhiên có một đạo linh quang đánh tới, đến trước mặt hắn, lại là một anh hài hình dạng hơi mờ, phía sau mọc lên hai cánh nhỏ, vẻ mặt lo lắng, tiến tới lỗ tai Tiêu Bắc Minh vội vàng nói, đầu ngón tay nho nhỏ còn không ngừng chỉ thiên ngoại, sắc mặt Tiêu Bắc Minh đại biến, chỉ là người ngoài nghe không được linh thể kia đến tột cùng nói cái gì...

- Cái này... Cái này sao có thể?

Tiêu Bắc Minh nghe như sấm sét giữa trời quang, run lên nửa ngày, đột nhiên quay đầu nhìn Phương Hành.

Lúc này anh hài kia cũng xoay người, đưa tay chỉ Phương Hành, không tiếng động mắng lên...

- Tiêu lão tiền bối, xảy ra chuyện gì?

Lộ Tiểu Quân cũng phát hiện không đúng, cau mày thấp giọng hỏi.

Tiêu Bắc Minh đứng bật lên:

- Linh Oa Nhi nói, có đạo tặc vọt vào Vong Ưu

Ma Cung, trắng trợn cướp bóc!

- Đạo tặc?

Một câu nói kia, làm tất cả mọi người nghe không đầu không đuôi.

Đạo tặc nào có bản sự bực này, có thể xông vào Vong Ưu Ma Cung phòng ngự sâm nghiêm?

Cần phải biết, lần này Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân ở Thái Ách Thiên thiết hạ tiên hội, Vong Ưu Ma Chủ không thể không đến, nhưng coi như hắn tới, ở Vong Ưu Thiên cũng mở ra tất cả đại trận phòng ngự, càng lưu lại tâm phúc tọa trấn, để tránh có biến, từ trình độ nào đó, Vong Ưu Thiên phòng ngự còn mạnh hơn lúc Tiêu Bắc Minh ở nhà...

Đến cùng là hạng người nào mới có thể xông vào?

- Đạo tặc có ba người, tới Vong Ưu Thiên ta như vào chỗ không người, phá Vong Ưu ma trận dễ như trở bàn tay...

Ánh mắt của Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh nhìn chằm chằm Phương Hành, trầm giọng quát:

- Linh Oa Nhi nói, đạo tặc kia có ba người, một người cầm kiếm, giết ma tướng ta như chém cải trắng, một người mặc tăng bào màu trắng, xông ba mươi ba tầng đại trận của Vong Ưu Ma Cung như độ Bỉ Ngạn, trong nháy mắt liên tiếp xông qua mười trận, nhưng không có phát động bất kỳ cấm chế gì, còn có một người cướp tiên dược, đốt Tiên Viên, không kiêng nể gì cả...

Nói đến cuối cùng, thanh âm của hắn có chút phát run:

- ... Là vị Đế Lưu điện hạ này!

Xoạt!

Nghe xong lời ấy, không biết có bao nhiêu ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía vị Đế Tử Đại Xích Thiên!

Mà vào lúc này, Phương Hành lại chậm rãi, không nhanh không chậm, giơ chén trà lên bên môi, chậm rãi uống lấy...

- Chẳng lẽ là...

Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca bỗng nhiên nghĩ đến một điểm, ngưng thần nhìn Đế Lưu!

Ở thời khắc này, ánh mắt của hắn giống như thực chất, trực tiếp rơi vào trên mặt Phương Hành, thế nhưng sau khi xem xét, lại không khỏi chau mày.

- Hắn là chân thân ở đây!

Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân lạnh giọng nói ra đáp án:

- Hơn nữa... Hắn chưa phá Đại La cảnh, sao lại có hóa thân?

Nghe hai vị Đế Tử Đế Nữ nói, tất cả mọi người cũng chăm chú nhíu mày.

Vong Ưu Ma Chủ nói, thực quá mức quỷ dị.

Nếu thật có đạo tặc có thể xông vào Vong Ưu Thiên phòng ngự sâm nghiêm làm xằng làm bậy, thậm chí xâm nhập Vong Ưu Ma Cung, Ma Binh Tiên Tướng ngăn cản không nổi, đại trận Vong Ưu Thiên cũng khốn không được bọn hắn, như vậy ba đạo tặc này đến cùng có tu vi thực lực gì?

Càng mấu chốt là, vì sao Linh Oa nói một đạo tặc trong đó là Đế Tử Đại Xích Thiên?

Linh Oa là một loại tồn tại xen vào giữa Pháp Bảo và linh thể, có thể qua lại hư không, truyền tin tốt nhất, sẽ không nói láo!

Thế nhưng Đế Tử Đại Xích Thiên rõ ràng ngồi ở chỗ này a...

Chương 1737: Nhất Kiếm Thông Thiên Vực

Dùng ánh mắt của Yến Triệu Ca và Lộ Tiểu Quân đương nhiên sẽ không nhìn không ra, Đế Lưu ngồi ở chỗ này chính là chân thân, hắn không có tu thành Đại La Kim Tiên, tự nhiên cũng không có khả năng tu ra hóa thân, lui một bước mà nói, coi như hắn đã phá Đại La Kim Tiên, cũng tu không ra hóa thân, bởi vì một Đại Đạo một hóa thân là định số, chỉ có đột phá “Nhất”, mới có thể có hóa thân dĩ giả loạn chân, mà cái này, cũng chính là căn cứ phân chia tu vi Đại La Kim Tiên mạnh yếu!

Một Đại Đạo, chính là Đại La Kim Tiên!

Mà đột phá “Nhất”, tu luyện ra hai thậm chí ba, bốn Đại Đạo, chính là Tiên Tôn áp đảo Đại La Kim Tiên, đến cảnh giới như bọn hắn, mới sẽ có được mấy hóa thân, hiển hóa giữa thiên địa, cực kỳ khó diệt...

Trên bọn hắn, đột phá "Ngũ", tu thành năm Đại Đạo trở lên, có thể xưng Tiên Vương!

Đến Tiên Vương, năm Đại Đạo phối hợp lẫn nhau, có thể kết thành Ngũ Hành đại trận, mặc dù so với Tiên Tôn có bốn Đại Đạo, chỉ nhiều hơn một, nhưng năm năm biến ảo, hỗ trợ lẫn nhau, thực lực kia đâu chỉ là mạnh gấp mấy chục lần?

Nhưng Tiên Vương y nguyên chỉ là vừa mới bước qua cánh cửa, ở trên năm Đại Đạo còn có Tiên Vương sáu, bảy, tám Đại Đạo, thậm chí xuất hiện qua Tiên Vương chín Đại Đạo, mà đến "Cửu", bản thân liền đại biểu cho cực hạn, đã là cảnh giới tối cao mà thế nhân có thể lý giải, ở trước khi ba vị Tiên Đế xuất hiện, từng có người hoài nghi đây đã là cực hạn!

Đương nhiên, cho tới hôm nay, cũng không người nào biết ba vị Tiên Đế kia là tu vi bực nào, có đột phá “Cửu” hay không!

Bởi vì loại cảnh giới kia của bọn hắn, đã không phải Tiên Nhân bình thường có thể nhìn hiểu!

Coi như xem không hiểu, cũng có thể suy đoán, giống như bây giờ, có rất nhiều người đều đang suy đoán, ba vị Tiên Đế đồng thời bế quan, không phải là bởi vì bọn hắn cảm ứng được cái gì, đều tranh nhau trở thành người thứ nhất đột phá “Cửu”, bước vào cảnh giới mới chứ!

Đương nhiên, số lượng Đại Đạo định cảnh giới, cũng chỉ là một phân chia sơ lược!

Chưa chắc Đại Đạo ít, thì nhất định thực lực yếu nhất!

Ví dụ rõ ràng nhất chính là sáu vị ma đầu, bàn về cảnh giới, tu được một Đại Đạo chỉ tính

Đại La Kim Tiên phổ thông, nhưng bọn hắn kiếm tẩu thiên phong, tu luyện Đại Đạo này đến cực hạn, thực lực cá nhân cực kỳ đáng sợ, đừng nói Tiên Tôn hai Đại Đạo bình thường, xem như Tiên Tôn đỉnh phong bốn Đại Đạo, cũng chưa chắc có nắm chắc thu thập bọn họ!

Nếu sáu người bọn họ liên thủ, như vậy ngay cả Tiên Vương cũng không nhất định trị được!

Chỉ bất quá, đến cảnh giới cỡ này, thực lực đã không phải tiêu chuẩn duy nhất cân nhắc tu vi, lý lẽ Thiên Đạo bày biện ở nơi đó, không đột phá nổi “Nhất”, thì không có khả năng có được hóa thân dĩ giả loạn chân, Đế Tử và Đế Nữ của ba Đế Cung, đi con đường giống như các ma đầu, đều muốn tu luyện một Đại Đạo tới cực hạn, lại đi đột phá “Nhất” !

Cũng chính là nguyên nhân này, ngay cả Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân, Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca đều không hóa ra phân thân, thì càng không cần phải nói Đế Tử Đại Xích Thiên Đế Lưu ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không đột phá, mà cái này cũng chính là địa phương chư tiên nghi ngờ, nếu như Đế Lưu này là giả, vậy vì sao nhục thân lại chân thật như vậy, nếu là thật, vậy đạo tặc ở Vong Ưu Thiên là ai?

Chỉ là mặc dù trong lòng mọi người nghi hoặc, nhưng bọn hắn cũng nhìn ra, Linh Oa không nói sai!

Đế Tử Đại Xích Thiên nhất định đã sớm biết chân tướng!

Chỉ có như thế, mới có thể giải thích những lời vừa rồi hắn nói với Vong Ưu Ma Chủ!

Thật quá quỷ dị!

- Không lo được...

Tuy sự tình lại quỷ dị, lại khó giải thích, Vong Ưu Ma Chủ cũng không muốn nghe.

Hắn không có khả năng nắm cổ áo Đế Tử Đại Xích Thiên ép hỏi chân tướng, cũng không có thời gian ở chỗ này chậm rãi suy đoán nguyên do, dù sao ở chỗ này một hơi, hang ổ của mình sẽ bị người tàn phá một hơi, bởi vậy hắn vừa phản ứng lại, lập tức muốn chạy về Vong Ưu Thiên, bất luận là nguyên nhân gì, cũng phải trước ngăn vấn đề này phát sinh, hai mắt hắn cơ hồ phun lửa, đột nhiên quát to một tiếng:

- Lão phu muốn lập tức trở về, Nhạc Sơn Nhi, ngươi tranh thủ thời gian vận chuyển truyền tống trận, mau đưa lão phu về Vong Ưu Thiên...

- Thế nhưng ta...

Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi nghe lại sắp khóc lên:

- Thái Ách Thiên ta nghèo rớt mồng tơi, ngươi phải cho ta thời gian chuẩn bị tiên tinh chứ!

- Ngươi... Ngươi...

Nghe lời này, Vong Ưu Ma Chủ tức đến thiếu chút nữa phun máu, thực không nghĩ tới, vị Thái Ách Ma Chủ nhát gan sợ chết kia, vào lúc này còn chơi bài tố khổ, hắn giận không kiềm được, thật muốn một tát đánh chết đối phương...

Hắn rất muốn không để ý, dùng tu vi của mình xông về Vong Ưu Thiên, chỉ là mặc dù dùng cảnh giới của hắn, đã có được khả năng không cần pháp trận, nhục thân vượt qua chư thiên, thế nhưng như vậy thời gian quá lâu, cũng quá phiền phức, không tiện áp dụng!

- Đế Lưu điện hạ, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân thần sắc bình thản, nhìn Phương Hành nhẹ giọng hỏi.

- Không biết...

Phương Hành cười ha ha, trong tay giơ chén trà, chỉ Linh Oa nói:

- Ngươi khẳng định nhìn lầm!

- ...

Linh Oa nhất thời giận dữ, quơ tay múa chân giận mắng Phương Hành.

Nhưng nó chỉ là pháp bảo, nói lời thậm chí là truyền thần niệm, chỉ có Tiêu Bắc Minh có thể nghe được.

Chỉ là người chung quanh nhìn thấy màn này, lại không có ý cười, chỉ cảm thấy nội tâm băng lãnh, nhìn thấy thái độ kia của Đế Tử Đại Xích Thiên, mọi người càng xác định hắn khẳng định có liên quan, nhưng hết lần này tới lần khác hắn giả bộ như không biết, mặc dù loại thái độ này làm mọi người tức giận đến ngứa răng, nhưng hắn dù sao cũng là Đế Tử Đại Xích Thiên, ai có thể làm gì được hắn?

- Ha ha, Đế Lưu điện hạ, cái trò đùa này mở quá lớn rồi?

Ánh mắt Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca băng lãnh, nhịn không được chậm rãi đứng lên.

Từ trên người hắn lộ ra sát khí chứng minh, hắn rõ ràng cũng đã nổi nóng tới cực điểm, giống như chuẩn bị dùng lực lượng!

Bất quá dù hắn dùng lực lượng, nhưng nhìn bộ dáng lợn chết không sợ bỏng của Đế Tử Đại Xích Thiên, cũng không phải nhất thời bán hội có thể tra ra kết quả, Tiêu Bắc Minh đã không cười được, chật vật nhìn Lộ Tiểu Quân nói:

- Thương Nữ... Thương Nữ điện hạ!

Lộ Tiểu Quân biết hắn muốn nói cái gì, thần sắc ngưng trọng nhìn Phương Hành, sau đó nhẹ gật đầu.

- Ta sẽ dùng Thiên Ý Kiếm giúp ngươi xé mở thiên ý, cùng ngươi đi nhìn xem!

Vong Ưu Ma Chủ đại hỉ, vái chào thật sâu, cũng không để ý đến duy trì phong phạm lão tiền bối.

Mà mấy ma đầu ở chung quanh nghe vậy, thì khiếp sợ nhìn Lộ Tiểu Quân, đều là lão gia hỏa của Tam Thập Tam Thiên, tự nhiên biết Đại Thương Thiên có một chí bảo, là lúc trước phụ thân của Lộ Tiểu Quân, Thương Đế bệ hạ lấy ra Phù Đồ Thiên Ý, sau đó trộn lẫn vào bách kim rèn đúc ra Thiên Ý Kiếm, không chỉ hung uy khó lường, còn có thể trực tiếp xé rách thiên ý, vãng lai hành tẩu ở giữa chư giới, không cần mượn nhờ truyền tống trận, mà thanh Thiên Ý Kiếm kia, bây giờ lại ở trong tay Lộ Tiểu Quân, chỉ là chưa từng thấy qua!

Ngay cả Yến Triệu Ca, nghe được câu này cũng ngưng thần nhìn hướng Lộ Tiểu Quân.

- Khai thiên...

Lộ Tiểu Quân không nhiều lời, chỉ chậm rãi đứng dậy, đứng ở trên Tiên Đài, chậm rãi duỗi ra năm ngón tay, lăng không ấn xuống, thời điểm nặng nề mở miệng, thiên ý u ám, như cả thương khung rơi xuống, ở giữa năm ngón tay của Lộ Tiểu Quân, thì đột nhiên có một đạo bạch mang mênh mông cuồn cuộn xông thẳng tới chân trời, trong chớp mắt trốn vào cửu thiên...

Thẳng đến lúc này, hai chữ sau mới quát ra:

- ... Phá giới!

Ầm ầm!

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của chúng tiên, thình lình thấy được trên trời cao xuất hiện một vết nứt!

Đây không phải vết nứt hư không bình thường, mà là một lỗ hổng quán xuyên lưỡng giới, xuyên thấu tinh vực vô biên...

Dù chúng tiên đều là hạng người kiến thức rộng rãi, cũng sớm nghe nói qua Thiên Ý Kiếm, nhưng lúc này cũng không nhịn được chấn kinh!

Một kiếm khai thiên, hung uy bực này, ai có thể ngăn?

- Đa tạ... Đa tạ Thương Nữ điện hạ!

Tiêu Bắc Minh phản ứng lại, hắn chỉ quan tâm Vong Ưu Thiên của mình, thấy lỗ hổng kia xuất hiện, lập tức hét lớn, phi thân lên, hóa thành một đạo lưu quang xông về lỗ hổng, cơ hồ là nháy mắt, đã biến mất không thấy hình bóng!

Theo sát lấy, Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân cũng cau mày, một bước đi theo.

Chư vị ma đầu đồng thời cảnh giác, phi thân lên, đạo đạo lưu quang đuổi theo.

- Ngươi rốt cuộc đã làm cái gì?

Duy chỉ có Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca, mặc dù hắn cũng hơi nghi hoặc, rất muốn đi Vong Ưu Thiên nhìn một chút, nhưng không vội vã khởi hành, mà ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Phương Hành nửa ngày, sau đó chậm rãi đứng dậy hỏi.

Phương Hành ngẩng đầu nhìn hắn cười, không thèm để ý, cũng không trả lời.

Ánh mắt Yến Triệu Ca lạnh lên, thản nhiên nói:

- Tam Thập Tam Thiên là địa phương có quy củ, ngay cả phụ thân của chúng ta, cũng không dám tùy tiện phá hư loại quy củ này, nếu không Tam Thập Tam Thiên nhất định đại loạn, ngươi chớ cho rằng chỗ trống dễ chui như vậy, ta dám cam đoan, lần này nếu thật là ngươi đang giở trò, vậy dù chúng ta lưu tính mạng của ngươi ở nơi này, Đại Xích Thiên cũng không dám nói gì...

Dứt lời hắn vươn tay vung lên, trên Tiên Đài có lưu quang chảy ngược, cho đến lúc này, Phương Hành mới phát hiện, nguyên lai Tiên Đài này còn là một đại trận, hư không chung quanh hắn bị khóa lại!

- Một ngàn năm trước, tu vi của ngươi đã tiếp cận Đại La Kim Tiên...

Làm xong những thứ này, Yến Triệu Ca bay lên không, chỉ có âm thanh lạnh lùng truyền tới, ẩn chứa bá đạo và lãnh ngạo:

- ... Nhưng hôm nay, ngươi biểu hiện ra quả thực khiến ta thất vọng, nói thật, ta ngược lại hi vọng ngươi là đang giả heo ăn thịt hổ, trên thực tế tu vi đã phá 'Nhất', cho ta chút kinh hỉ...

Nhìn hắn tan biến ở chân trời, Phương Hành nhịn không được cảm thán:

- Tu hành chỉ có phá nhất phá ngũ phá thập sao?

Nói xong hắn lắc đầu, khinh thường nói:

- Thật không có học thức!

Th?i gian: 00 : 08 : 26

Chương 1738: Một mảnh hỗn độn

Chúng Ma mượn con đường của Lộ Tiểu Quân, vội vã chạy tới Vong Ưu Thiên, vừa xem xét, tâm nhất thời lạnh một nửa...

Vong Ưu Thiên không giống Thái Ách Thiên, đây chính là Thiên Vực phồn hoa nổi danh Lục Ma Thiên, tiên khí cực kỳ nồng đậm, chung linh dục tú, nhưng lúc này đã lửa khói cuồn cuộn, khắp nơi Ma thi, tàn phá khó tả, nhất là ở phương hướng Vong Ưu Ma Cung, càng có đại hỏa bừng bừng dâng lên, bao phủ cả Vong Ưu Ma Cung, không biết có bao nhiêu tiên binh ma tướng giãy dụa ở trong đại hỏa...

- Chuyện gì xảy ra, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Lúc này Vong Ưu Ma Chủ đã hoàn toàn không có phong độ, kéo qua một vị ma tướng, nghiêm nghị rống to.

Ma tướng kia đã trọng thương, khổ không thể tả, kêu thảm nói:

- Ma Chủ thứ tội, sau khi ngươi đi, chúng ta nghiêm phòng tử thủ, không dám có chút lãnh đạm, thế nhưng bỗng nhiên có ba quái nhân phá trận lao vào, tu vi thông thiên, một đường vọt tới Vong Ưu Ma cung, xông vào Tiên Viên, lấy đi một bộ phận tiên dược, sau đó hỏa thiêu Ma Cung, thời điểm chúng ta... chúng ta điều khiển đại quân tới vây quanh, ba người kia đã giết ra trùng vây, phá thiên rời đi, Ma Chủ tha mạng, chúng ta thật...

Không đợi hắn nói hết lời, Vong Ưu Ma Chủ đã phẫn nộ bóp nát đầu của hắn.

- Là ai... Đến tột cùng là ai...

Vong Ưu Ma Chủ có tiếng công phu dưỡng khí tốt, nhưng lúc này giận như điên, cơ hồ không kiểm soát.

Nhìn Vong Ưu Ma Cung khói lửa cuồn cuộn, hai mắt hắn trừng ra máu:

- Đến tột cùng là ai có bản sự bực này, xông vào Ma Quân đại trận, phá cấm chế của Ma Cung ta, hắn... hắn là làm sao có thể tìm được vị trí cất giấu Vong Ưu Tiên Dược?

Mà ở phía sau hắn, sắc mặt chư vị ma đầu đã tái xanh.

Cho dù tận mắt nhìn thấy cảnh này, bọn hắn vẫn cảm giác quá quỷ dị...

Nếu ba đạo tặc kia đều có tu vi Đại La Kim Tiên, như vậy cứng xông Ma Quân đại trận cũng có khả năng, dù sao Ma Quân đại trận bực này, phòng được đại quân, nhưng không phòng được cao thủ, chỉ là coi như bản lĩnh của bọn họ lớn, có thể một mạch liều chết đến Vong Ưu Ma Cung, lại làm sao trong khoảng thời gian ngắn phá cấm chế Ma Cung, xông vào bên trong, tìm được Tiên Viên?

Một vấn đề khác là, Vong Ưu Ma Chủ không ở đây, như vậy truyền tống trận của Vong Ưu Thiên tất nhiên sẽ không mở ra, cũng không người nào có thể mượn truyền tống trận tới, như vậy đối phương làm sao phá giới, chẳng lẽ thật dựa vào nhục thân tới sao?

Càng mấu chốt là, lấy tu vi của đối phương, xông tới đây làm cái gì?

Vong Ưu Ma Chủ cố nhiên là tổn thất nặng nề, nhưng bọn hắn ở trong thời gian ngắn như vậy, cũng không có khả năng cướp đi thứ gì của Vong Ưu Thiên a, chẳng lẽ nói bọn hắn chỉ vì xông vào Tiên Viên, trộm mấy cây tiên dược, phóng hỏa, sau đó vội vã chuồn mất? Cũng bởi vậy, Vong Ưu Ma Chủ cố nhiên là bị chọc tức, nội tình không biết bao nhiêu năm tan thành mây khói, nhưng bọn hắn cũng không chiếm được tiện nghi gì lớn a?

- Bồi lớn, bồi lớn...

Đại Cùng Thiên Ma Chủ Tống Cái nhịn không được đồng tình nhìn Vong Ưu Ma Chủ, trong miệng liên tục lẩm bẩm.

Đối phương thật không có khả năng cướp đi quá nhiều đồ vật, nhưng một mồi lửa đốt xuống, Vong Ưu Ma Chủ tổn thất quá lớn!

Hắn một bên đồng tình, một bên lại có chút cười trên nỗi đau của người khác nhìn Vong Ưu Ma Chủ, bỗng nhiên Tống Cái nghĩ đến một vấn đề, kinh hãi kêu thảm một tiếng, nổi nóng vọt về phía Lộ Tiểu Quân, kêu khóc nói:

- Thương Nữ điện hạ, đối phương nhất định "lai giả bất thiện", không chừng Đại Cùng Thiên ta cũng gặp nạn, xin Thương Nữ điện hạ đưa ta về nhà đi...

Nghe hắn kêu khóc, ánh mắt chúng tiên bị hấp dẫn tới, đều cau mày nhìn hắn.

Vạn Giang Hận nói:

- Tống thúc thúc, ngươi nghĩ Thương Nữ điện hạ thi triển Thiên Ý Kiếm không mất tiên lực sao? Đối phương rõ ràng có oán với Tiêu lão tiền bối, mới không tiếc trả giá xông qua, làm sao có thể lập tức đi Đại Cùng Thiên của ngươi quấy rối?

- Sẽ sẽ...

Sắc mặt Tống Cái đã đại biến, liên thanh nói ra:

- Đây là cơ hội tốt a, bốn ma đầu không ở hang ổ, hơn nữa chúng ta tu hành không giống người khác, đều tu luyện một Đại Đạo, nói cách khác không có khả năng lưu lại hóa thân tọa trấn, chỉ có thể nghiêm bố đại trận, an bài thuộc hạ thủ ngự, thế lực khác ở dưới loại tình huống này tự nhiên không thể nhập giới, nhưng ở trong mắt cao thủ, cái này tương đương với không có chủ nhân nhà a, nếu đổi lại là ta, nhất định nhân cơ hội này, có thể trộm mấy nhà sẽ trộm mấy nhà...

- Người này...

Thần sắc chúng tiên bất thiện nhìn hắn.

Trong sáu ma đầu, nhân duyên không tốt nhất chính là quỷ nghèo này, mặc dù lời hắn nói cũng có chút đạo lý, nhưng khó làm cho người tin phục.

Lộ Tiểu Quân cũng cau mày, hiển nhiên có chút do dự.

Thế nhưng lúc này, trên cánh tay trái của

Tống Cái, trong một chuỗi bọc mủ sưng đỏ tỏa sáng, cái trước nhất nổ tung, huyết thủy tung tóe, động tĩnh này dọa Tống Cái ngây ngốc, bờ môi run rẩy, ngơ ngác giơ cánh tay của mình, lẩm bẩm nói:

- Đạo cấm chế thứ nhất của Đại Cùng Ma Cung bị mở ra...

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe "phốc phốc" vài tiếng, tất cả bọc mủ đều nổ tung.

Tống Cái nhảy dựng lên, giống như gặp quỷ hét lớn:

- Xong xong, cấm chế bị phá...

Người chung quanh thấy thế cũng kinh hãi, giờ khắc này không ai cười hắn được nữa.

Lộ Tiểu Quân cũng giật mình, hơi nhắm hai mắt, trầm ngâm nửa ngày, đột nhiên một kiếm chém lên trời!

Trong thời gian ngắn liền chém hai kiếm, nàng hiển nhiên cũng có chút mỏi mệt, nhưng một kiếm này vẫn hung uy không giảm, thương khung xa xôi nứt ra một vết rách, mọi người vội vã bước vào, ngay cả Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh giận như điên cũng theo sau, dù sao Vong Ưu Thiên đã thành cái dạng này, tâm tình hắn nổi nóng, chỉ muốn bắt ba tên kia mà thôi...

Ầm ầm!

Mấy tiên ảnh xuất hiện ở trên không Đại Cùng Thiên, sau đó sắc mặt của bọn hắn càng khó coi hơn!

Vong Ưu Thiên đã là một mảnh đất chết, Vong Ưu Ma Cung cơ hồ bị đốt thành phế tích, nhưng Đại Cùng Thiên cũng không khá hơn chút nào!

Mặc dù danh xưng "Đại Cùng", nhưng Đại Cùng Thiên lại không nghèo!

Từ trình độ tài nguyên, Đại Cùng Thiên nói ít cũng có thể xếp tới ba vị trí đầu!

Chỉ bất quá, Đại Cùng Ma Chủ Tống Cái xuất thân ăn mày, luôn lòng tham không đáy, vào nhiều ra ít, cũng bởi vì hắn keo kiệt, nên Đại Cùng Thiên nuôi tiên binh ma tướng ít nhất, dù sao nuôi người ta, phải ban cho tài nguyên tu hành, ở thời điểm bình thường, Tống Cái ngoại trừ mấy tâm phúc, thì cả Đại Cùng Thiên đều nhờ các loại đại trận hung hiểm âm lệ thủ hộ, vì an toàn, hắn còn dẫn dắt trận pháp đến nhục thân của mình, một khi có biến, mình có thể lập tức biết...

Nhưng lúc này đây, vẫn là tới chậm!

Thiên ý cường hoành, có thể ngự kiếm trảm thiên, nhưng tiên bảo bực này, lấy tu vi của

Lộ Tiểu Quân cũng chỉ có thể miễn cưỡng khống chế, uẩn nhưỡng cả phút mới phá vỡ thông đạo Thiên Vực, cũng chính là nguyên nhân này, thời điểm bọn hắn chạy tới, chỉ thấy được Đại Cùng Thiên khắp nơi khói lửa, so với Vong Ưu Thiên, Đại Cùng rõ ràng phá hư lợi hại hơn, khắp nơi sụp đổ, linh phong tan nát, cung điện của Đại Cùng Ma Chủ thì ngay cả nóc nhà cũng không thấy...

- Gào...

Thấy cảnh ấy, Đại Cùng Ma Chủ Tống Cái kinh hãi kêu thảm một tiếng, từ trên đám mây ngã xuống, máu phun phè phè.

Chúng tiên cùng với mấy ma đầu khác, tâm tình trong nháy mắt phát lạnh.

- Vẫn là tới chậm...

Đối phương đến tột cùng có bản lãnh gì, thế mà ở trong thời gian ngắn như vậy, hủy Đại Cùng không còn hình dáng...

Thậm chí ngay cả nóc cung cũng nhấc lên!

Người nào sẽ đi vén nóc nhà a, cái kia căn bản là một khối to lớn do tử kim đúc thành, nhìn kim bích huy hoàng, nhưng không phải tài nguyên tu hành gì, ở trong mắt chúng tiên không đáng giá bao nhiêu tiền, thậm chí từng có người âm thầm chế nhạo Tống Cái là bởi vì nghèo đến sợ, mới tục khí xây dựng hang ổ của mình như vậy, ai sẽ đi cướp cái này a?

Càng mấu chốt là, từ bộ dáng của Đại Cùng Thiên, thì càng có thể minh bạch ý đồ của đối phương...

Bọn hắn chỉ là đến đoạt vật gì đó!

Sau khi cướp được, sẽ lập tức rời đi, tất cả hỗn loạn chỉ là tiện tay làm ra!

Nếu nhìn cẩn thận sẽ phát hiện, đại bộ phận đồ vật của Đại Cùng Thiên chỉ bị phá hư!

Nói là đạo tặc, không bằng nói là một hài tử nghịch ngợm, tới đánh đập một phen, sau đó chạy mất...

- Giết ngươi, ta muốn giết ngươi...

Tiếng hét thảm của Tống Cái vang lên, mang theo thanh âm thê lương!

Vị ma đầu này đã giống như điên gào lên:

- Ngươi hủy mệnh căn của ta, vậy ta cũng muốn mạng của ngươi, vô luận ngươi là ai, lên trời xuống đất, ta nhất định phải chém ngươi, ta muốn cùng ngươi đánh nhau chết sống, ta muốn ăn ngươi...

Tiếng kêu của Tống Cái đột nhiên khơi dậy sợ hãi trong lòng Vạn Giang Hận.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, ánh mắt nhìn Lộ Tiểu Quân:

- Thương Nữ điện hạ, ta...

Phía dưới hắn không nói tiếp, nhưng chư tiên tự nhiên minh bạch hắn muốn nói cái gì.

Vong Ưu Thiên gặp nạn, Đại Cùng Thiên cũng gặp nạn, vậy còn dư lại sẽ là cái nào?

Vấn đề này, nếu thật liên quan tới Đế Tử Đại Xích Thiên, Đại Ngục Thiên và Cực Nhạc Thiên hắn đều đã vào xem qua, Thái Ách Thiên lại quá nghèo, như vậy hắn duy nhất có khả năng giết qua chính là Cực Ác Thiên, thậm chí không phải có khả năng, mà là nhất định...

Nhưng lúc này, sắc mặt của Lộ Tiểu Quân có chút tái nhợt, lông mày nhíu thật chặt.

Rất rõ ràng, nàng cũng nghĩ đến điểm này, thế nhưng lại không muốn dùng Thiên Ý Kiếm phá vỡ Thiên Vực!

Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca lạnh lùng nói:

- Không cần sốt ruột, Cực Ác Thiên có lão Ma Chủ tọa trấn, không có dễ dàng xảy ra chuyện như vậy...

Vạn Giang Hận vội la lên:

- Nhưng phụ thân ta bị thương...

Lúc này, Tống Cái đột nhiên kêu lớn lên:

- Cực Ác Thiên, hiện tại bọn hắn nhất định đi Cực Ác Thiên, chúng ta không thể kéo dài nữa, phải đi Cực Ác Thiên bắt bọn hắn, Thương Nữ điện hạ có thể xuất kiếm hay không? Có thể xuất kiếm hay không? Không sao cả, mượn truyền tống trận đi, ta có tiên tinh, ta có rất nhiều tiên tinh, chúng ta mượn truyền tống trận đi, mượn truyền tống trận đưa các ngươi đi!

Chúng tiên nghe vậy, nhịn không được có chút kinh hãi, Đại Cùng Ma Chủ thật là bị chọc tức, thế mà đã hào phóng như vậy!

Th?i gian: 00 : 04 : 19

Chương 1739: Đến cướp bóc

- Cực Ác Thiên này đoạt hay không đoạt?

Thời điểm đám Đế Tử Đế Nữ đằng đằng sát khí chạy tới Cực Ác Thiên, cũng đang có ba thân ảnh xuất hiện ở trên không Cực Ác Thiên, người bên trái mặc áo gai màu xám, vóc dáng thon dài, dung mạo bình thường, bên phải áo trắng như tuyết, nho nhã tuấn tú, đầu trọc, mà ở giữa thì mặc áo choàng huyết sắc, trong tay cầm một thanh đại đao, đang cười đắc ý, mà ở bên cạnh hắn thì bay múa một đạo kiếm quang linh hoạt, giống như rắn, không thể phỏng đoán...

Nói chuyện chính là nam tử áo gai, ánh mắt của hắn nhàn nhạt nhìn Cực Ác Thiên, nhẹ giọng cười nói:

- Chúng ta có thể đoạt Vong Ưu Thiên và Đại Cùng Thiên, là bởi vì chủ nhân không ở nhà, những tiên binh ma tướng và các loại cấm chế kia không làm gì được chúng ta, càng có ngươi không biết từ nơi nào có được tin tức, biết tài nguyên của bọn hắn sinh trưởng ở nơi nào, có thể trực đảo hoàng long, nhưng Cực Ác Thiên không giống, Cực Ác Ma Chủ Vạn Sầu Hải ở giới này, có hắn tọa trấn, chúng ta rất khó trực tiếp tấn công vào Cực Ác Ma Cung...

Tiểu hòa thượng cũng nói:

- Không sai, hơn nữa mấy vị ma đầu kia chắc hẳn cũng đã nhận được tin tức, sẽ nhanh chóng chạy tới, nếu như chúng ta không muốn bị vây quanh, lâm vào khổ chiến, thì phải trực đảo hoàng long, nếu trì hoãn quá lâu, sợ là sẽ bị vây khốn...

Hai người này rõ ràng đều có ý rút đi, nhưng người ở giữa cười nói:

- Đương nhiên phải cướp, nếu không đoạt, vậy chúng ta còn tới đây làm gì, Vạn Sầu Hải bất quá là một lão gia hỏa mà thôi, nghe nói còn bị trọng thương, trực tiếp đánh đến tận cửa đi, nếu không cho vào Ma Cung, vậy dứt khoát làm thịt hắn, các ngươi yên tâm, ta có Thiên Ý Kiếm của Đại Thương Thiên, tùy thời có thể phá vỡ Thiên Vực đào tẩu, sẽ không hãm ở chỗ này, lần này hai các ngươi yên tâm theo sau lưng ta đi...

- Ngươi phá vỡ Thiên Vực, thật sự là nhờ Thiên Ý Kiếm sao?

Ánh mắt nam tử áo gai nhìn về phía hắn, dáng vẻ rất thú vị.

Người ở giữa cười ha ha, không chịu trả lời hắn, trực tiếp vọt xuống dưới!

Ầm ầm!

Hắn khẽ động, thiên địa biến sắc, những nơi thân hình đi qua, hư không vỡ vụn, dẫn phát thiên tượng biến hóa vô tận!

Mới nhìn lên, giống như một đám mây đen, đen kịt trấn ép xuống!

Thời điểm ba người bọn họ xuất hiện ở trên không Cực Ác Thiên, Cực Ác Thiên đã phát giác, Ma Binh từ phía dưới bay lên, bài binh bố trận, ẩn ẩn bao vây, bây giờ thấy hắn vọt xuống, đám Ma Binh kia lớn tiếng gào thét, vội vã vận chuyển, đạo đạo khí cơ càn quét, có người lớn tiếng quát tháo, muốn bọn hắn không được động vọng!

- Ha ha, hắn đã có hào hứng, vậy cùng hắn đi một lần thì thế nào?

Nam tử áo gai cười nhạt, cũng đi theo lao dưới, trong lòng bàn tay chẳng biết lúc nào nhiều một thanh kiếm sắt.

Ầm!

Thời điểm kiếm sắt xuất hiện ở trong tay hắn, kiếm quang cũng bay ra ngoài!

Tốc độ của bọn hắn nhanh chóng biết bao, kiếm quang càng nhanh hơn bọn họ, thời điểm Ma Binh còn chưa kết đại trận đã bay tới, xé mở một cái lỗ to, sau đó thân hình ba người chớp động, đã đến trên không Cực Ác Ma Cung!

Ở phía sau bọn hắn, những Ma Binh Tiên Tướng kia vội vã chạy đến, nhưng nhất thời sao có thể đuổi kịp?

Cảnh giới cao thấp có khác, to lớn rõ ràng, nhất là ở dưới loại tập kích này, đối phương một hơi kích tới, nhưng bọn hắn phải dùng thời gian gấp bội đến xếp thành đại trận, lại cần dùng nhiều thời gian hơn đuổi theo, bởi vậy ở dưới tình huống không có cao thủ trấn giữ, những tiên binh ma tướng kia căn bản không có biện pháp gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn người ta tới lui tự nhiên...

- Không biết cao nhân phương nào đến, tha thứ lão phu không kip nghênh đón từ xa...

Thời điểm bọn hắn vừa mới đến trước Cực Ác Ma Cung, trong Ma Cung vang lên một thanh âm nặng nề.

- Ha ha, bớt nhiều lời, ta chính là Đế Tử Đại Xích Thiên Đế Lưu, đến Vạn Ma Cung ngươi mượn một đồ vật...

Người ở trung tâm vung đại đao lên, hung hăng chỉ xuống, âm thanh lạnh lùng nói:

- Nghe nói Cực Ác Ma Cung ngươi có tiên dược ngộ đạo, gọi là Tinh Thần Điểm Hóa Quả, nhanh giao ra đi, nếu không chọc tiểu gia không vui, sẽ vọt vào trảm đầu của ngươi!

- Đế Tử Đại Xích Thiên?

Tiếng giới thiệu này, làm đám Ma Quân Tiên Tướng ở phía sau ngẩn ngơ, có người nghẹn ngào kêu lên:

- Đây là ăn cướp a...

Phương Hành nhếch miệng cười nói:

- Đáp đúng!

Có thể nói sau khi Phương Hành báo danh, đám tiên binh của Cực Ác Thiên đều ngơ ngác.

Chẳng ai ngờ rằng vị Đế Tử điện hạ này sẽ đột nhiên đến, càng không nghĩ tới hắn lại đến Cực Ác Thiên ăn cướp...

Mặc dù Cực Ác Thiên giao hảo với Thái Huyền Thiên, nhưng dù sao trên danh nghĩa vẫn trung lập, bây giờ nghe được danh tiếng của Đế Tử Đại Xích Thiên, cảm thấy có chút sợ hãi, sát khí giảm không ít, người người nhìn về phía Cực Ác Ma Cung!

Mà lão ma đầu kia cũng trầm mặc nửa ngày, mấy tức sau mở miệng, thế mà không có thanh âm kinh ngạc gì, cũng không có tức giận, chỉ cười ha ha nói:

- Đế Lưu điện hạ đến, lão phu chưa từng nghênh đón, thực là sai lầm, chỉ là nếu điện hạ có điều cần, sai người đưa thư đến là được, lão phu tự nhiên lệnh khuyển tử đưa đến trên tay Đế Tử, cần gì gióng trống khua chiêng như thế?

Phương Hành nghe lại khẽ giật mình, sau đó quơ đại đao trong tay, cười lạnh nói:

- Lời khách sáo thì không cần phải nói, mau giao bảo dược ra, tiểu gia ta không có thời gian dây dưa với ngươi, nếu không giao, ta giết vào là được...

Một bên nói, một bên ra hiệu cho tiểu hòa thượng Thần Tú.

Thần Tú nhẹ nhàng gật đầu, bàn tay nhẹ nhàng mở ra!

Hư không lập tức xuất hiện kinh văn màu vàng kim nhàn nhạt, như trải ở trên mặt nước...

Kinh văn này chính là Bàn Nhược Kinh!

Bàn về nghiên cứu trận pháp thế gian, Phật môn có thể xếp hàng đầu, lúc ở Thiên Nguyên, Phương Hành đã từng mượn một quyển cổ kinh xuyên qua vô số pháp trận, mà bây giờ, Thần Tú hiểu thấu đáo phật lý, tự tay thi triển thì càng lợi hại, đối với hắn mà nói, cấm chế lại lợi hại, cũng khó tổn thương được, sau khi thi triển, hắn thậm chí có thể tự do xuyên qua cấm chế, mà không kinh động cấm chế nửa phần, bởi vì hắn tu là Bỉ Ngạn Đại Đạo, thân không ở thế giới này, đương nhiên sẽ không kinh động cấm chế, đây cũng là nguyên nhân Phương Hành có thể tuỳ tiện tiến vào Ma Cung!

Bây giờ đến trước Cực Ác Ma Cung, nếu muốn xông vào, tự nhiên phải để Thần Tú xuất mã.

- Ha ha, Đế Tử cần gì nóng vội...

Cực Ác Ma Chủ Vạn Sầu Hải không chút kinh hoảng, than khẽ nói:

- Đợi khuyển tử trở về, để hắn đưa cho Đế Tử không được sao?

Phương Hành nghe xong liền cười lạnh quát:

- Muốn dùng mấy tên kia hù dọa chúng ta sao? Hắc hắc, tiểu gia biết bọn hắn lúc nào cũng có thể đến, nhưng ngươi tin không, bằng lực lượng của ba người chúng ta, tuyệt đối có thể ở trước khi bọn hắn đến làm thịt ngươi...

Hoa...

Ma Binh Tiên Tướng đều đã bày trận, nghe được lời ấy, nhất thời giật nảy mình.

Chẳng lẽ Đại Xích Thiên muốn khai chiến với Cực Ác Thiên sao?

Bằng không vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia sao dám nói năng ngông cuồng như vậy?

- Ha ha, Đế Tử đừng kích động...

Cực Ác Ma Chủ nghe vậy cũng ngẩn người, sau đó cười khổ nói:

- Lão phu đã tàn phế, bản thân lại trọng thương, làm sao có thể là đối thủ của Đế Tử, vốn định chờ khuyển tử trở về tự tay giúp Đế Tử chọn lựa vài cây Tinh Thần Thảo tốt nhất dâng lên, nhưng Đế Tử nóng vội như thế, vậy không đợi khuyển tử trở về cũng được, Đồng nhi, ngươi nhanh vào Tạo Hóa Tiên Quật, hái tới mười cây Tinh Thần Thảo cho Đế Tử, không được sai sót...

- A, như vậy liền đáp ứng?

Lời này làm ba người ngẩn ngơ, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không dám tin tưởng lỗ tai của mình.

Đường đường Cực Ác Ma Chủ Vạn Sầu Hải, tung hoành Tiên Giới vài vạn năm, thế mà thật đáp ứng cho bọn hắn Tinh Thần Thảo?

- Không phải là kế hoãn binh chứ?

Trong lòng Phương Hành không nhịn được nghĩ, sau đó nắm chặt Khi Thiên Bá Man Đao trong tay.

Nhưng còn không đợi hắn nghĩ kỹ có nên xông vào hay không, chỉ khoảng mười hơi sau, liền nghe cửa cung mở ra, từ trong cánh cửa đi ra một tiểu đồng tuấn tú, trên người không có bao nhiêu tu vi, nhìn bộ dáng giống như rất sợ, run rẩy bưng lấy một cái khay đưa lên, phía trên bày vài cây cỏ, tuy là cỏ, nhưng màu ám sắc, lá như bầu trời đêm, gân mạch như tinh thần, cực kỳ thần dị...

Đồng nhi đầu cũng không dám nhấc, vừa ra Ma Cung, liền quỳ trên mặt đất, giơ khay lên đỉnh đầu.

Nhìn gốc tiên dược còn dính bùn đất, hiển nhiên là vừa mới ngắt tới.

- Đây là Tinh Thần Thảo?

Thần Tú cúi đầu nhìn thoáng qua, dù không nói toạc, nhưng hiển nhiên là có chút bận tâm.

Thế nhưng Phương Hành không suy nghĩ nhiều, đưa tay nhiếp lấy, cái khay đã đến trong tay hắn, đưa tay cầm một gốc Tinh Thần Thảo ngửi ngửi, nửa ngày sau mới mở mắt ra, cực kỳ khẳng định nói:

- Là thật...

Quái thai Viên gia hơi kinh ngạc nhìn hắn:

- Ngươi ngửi liền biết?

Phương Hành cười ha ha nói:

- Có người giúp ta phân biệt thật giả nha...

Quái thai Viên gia nhịn không được khẽ giật mình:

- Là ai?

Phương Hành cười nói:

- Là người mới vừa rồi giúp ta suy tính bảo bối giấu ở nơi nào...

Ầm ầm...

Nhắc tới cũng xảo, thời điểm Phương Hành vừa mới lấy được Tinh Thần Thảo, chỉ cảm thấy vùng thế giới này lắc lư, hơn mười đạo khí tức đột ngột xuất hiện, dẫn tới khí tượng của Cực Ác Thiên đại biến, mà ở đằng sau Cực Ác Ma Cung, thì phảng phất như trực tiếp lâm vào trong đêm tối, cảm giác đè nén khó có thể tưởng tượng phô thiên cái địa, trong đó xen lẫn vô số đại trận vận chuyển, từng tia từng sợi chiếu rọi nửa bên hư không, rõ ràng là có người khởi động truyền tống trận, gấp rút chạy tới!

- Bọn hắn đến!

Ánh mắt quái thai Viên gia yên tĩnh nhìn thoáng qua, trầm thấp tự nói, thân hình khẽ nhúc nhích.

- Quá chậm...

Phương Hành cười ha ha, bên người bỗng nhiên có một đạo kiếm quang hiện lên, như linh xà vòng quanh hắn bay múa, hai mắt

Phương Hành ngưng tụ, Thiên Ý Kiếm bay thẳng ra ngoài...

Chương 1740: Đến phiên bắt cóc

- Thiên Ý kiếm quang...

Phương Hành tế ra kiếm quang, nhìn lại rất giống Thiên Ý Kiếm trong tay Lộ Tiểu Quân, nhìn chỉ là một đạo kiếm quang nhỏ không thể thấy, mờ mịt vô định, nhưng có thần uy khó có thể tưởng tượng!

Phương Hành hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, trầm thấp cười một tiếng, hai mắt ngưng lại!

Đáy mắt của hắn thay đổi, rõ ràng vẫn là hắc bạch phân minh, thế nhưng lại trở nên thâm thúy, giống như bầu trời đêm, lại giống như thương khung, ẩn chứa một loại khí tức giống như thiên địa bản nguyên, thúc giục đạo kiếm quang kia...

Thiên Ý kiếm quang vốn đã kiệt lực, nháy mắt tăng thêm hung uy vô tận, trong chốc lát xé mở thương khung!

Vết rách kia bây giờ đã biến thành một cánh cửa!

Mà cái này, cũng chính là bí mật mà đám người Phương Hành có thể tự do qua lại các giới...

Quái thai Viên gia một mực nhìn Phương Hành, đến lúc này nhịn không được thở dài nói:

- Đây là thần thông của Thái Thượng Đạo sao?

Phương Hành thấy hắn nhìn ra, cũng không gạt nữa, cười nói:

- Thái Thượng Đệ Thất Kinh tên Cầu Đạo, có thể ngược dòng bản nguyên, diệu giải chân lý, nhận biết Đại Đạo, thần thông bí pháp, đạo kiếm quang này, vốn là nhân duyên trùng hợp rơi vào trong tay ta, bản thể chính là Thiên Ý Kiếm của Đại Thương Thiên, thông qua đạo kiếm quang này, ta lý giải bí mật Thiên Ý Kiếm có thể chém ra Thiên Vực, tự nhiên có thể tới lui tự nhiên!

Quái thai Viên gia khẽ gật đầu, nói nhỏ:

- Hiện tại tu vi của ngươi đã đủ để tùy ý xé rách Thiên Vực rồi?

Phương Hành chỉ cười một tiếng, thuận miệng đáp:

- Không giống, bọn hắn dùng lòng người ngự Thiên Đạo, ta dùng thiên ý ngự Thiên Đạo!

Quái thai Viên gia nghe có chút ngưng tụ, lập tức cười nói:

- Ta có thể hiểu được!

- Bọn hắn ở nơi đó...

Còn không chờ bọn họ nói hết lời, đã nghe một tiếng rống to bi phẫn.

Ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy trên không Cực Ác Ma Cung, thình lình xuất hiện mấy thân ảnh, hai nam nữ khí cơ hùng hậu, bên người áng mây vờn quanh, một lão giả áo bào tôn quý, nhưng hai mắt xích hồng, một nam tử giống như ăn mày, một mập mạp thần sắc đờ đẫn, cùng một người trẻ tuổi vừa sợ vừa giận, đứng xa xa nhìn bọn hắn!

- Ha ha, đi thôi!

Thấy bọn hắn, Phương Hành cũng không nói nhiều, cười to một tiếng, phi thân lướt về phía vết nứt.

Quái thai Viên gia và Thần Tú lập tức đuổi theo, động tác không chậm hơn hắn!

- Bọn hắn muốn chạy trốn...

Trên Cực Ác Ma Cung, tự nhiên là đám người Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân, Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca, Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh, Đại Cùng Ma Chủ Tống Cái, Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi vội vã chạy tới, bọn hắn đã bị ba đạo tặc kia trêu đến nổi giận, nhưng vượt qua Thiên Vực lại cần thời gian, một mực bị bỏ lại đằng sau, ở Vong Ưu Thiên không có gặp phải, ở Đại Cùng Thiên đối phương vừa vặn rời đi, bây giờ vội vã chạy đến Cực Ác Thiên, thế mà cũng chỉ thấy được mấy cái bóng lưng!

Chỉ là vừa nhìn, cũng đã đủ để cho bọn hắn xác định thân phận của ba người kia!

Hoặc nói là thân phận người trọng yếu nhất!

- Quả nhiên là Đế Lưu, khí tức không sai được...

Ánh mắt Yến Triệu Ca hung ác nham hiểm, giống như lãnh điện, hung hăng quát khẽ:

- Hắn... Hắn đến tột cùng là làm sao làm được?

Mọi người đều cực kỳ quan tâm một vấn đề, nhưng ai cũng không đáp được.

Bọn hắn xác thực phát hiện, người kia chính là Đế Tử Đại Xích Thiên, nhưng hắn đến tột cùng làm được bằng cách nào, này vẫn là bí mật!

- Đi hỏi hắn một chút liền biết!

Lúc này, Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân đột nhiên phi thân lên, kiếm quang giống như dải lụa chém về phía thiên ngoại, thẳng tắp trảm ở trên kẽ nứt mà đám người Phương Hành vừa biến mất, làm kẽ nứt sắp biến mất lớn hơn, sau đó nàng không chút nghĩ ngợi, vội vã bay lướt tới, thanh âm âm lãnh:

- Lần này sẽ không để cho hắn chạy thoát!

Đám ma đầu cũng tỉnh hồn, vội vã tiến đến!

Từ Vong Ưu Thiên đuổi tới Đại Cùng Thiên, lại từ Đại Cùng Thiên đuổi tới Cực Ác Thiên, ba "đạo tặc" kia lại trơn trượt như thế, từ đầu đến cuối không thể đuổi kịp, bây giờ khó khăn lắm bắt được bóng dáng của bọn hắn, lại không đuôi theo còn đợi tới khi nào?

Kẽ nứt bị Lộ Tiểu Quân đuổi theo chém một kiếm, làm kẽ nứt không thể hoàn toàn biến mất, thông đạo vẫn tồn tại, chỉ cần bọn hắn thông qua cánh cửa này, thì có thể theo bọn hắn đến Thiên Vực khác, sẽ không mất dấu, nộ khí trong lòng mấy ma đầu cũng đạt đến đỉnh phong, trong lòng đã quyết định, dù Thiên Vực kia là long đàm hổ huyệt cũng sẽ đi theo!

Thế nhưng thân hình phi tốc xuyên qua thông đạo, bọn hắn lại nao nao...

Phiến thiên địa này một mảnh hoang vu, đất khô cằn vô ngần, không phải nơi khác, lại chính là Thái Ách Thiên...

Mà bọn hắn vội vã đuổi theo ba người kia, cũng không tiếp tục chạy trốn, mà tay áo bồng bềnh lao thẳng về phía Tiên Đài, cấm chế chung quanh Tiên Đài đối với bọn hắn tựa hồ không có tác dụng gì, thân hình mờ mịt giáng lâm, ba người thủ một góc, chậm rãi ngồi xếp bằng...

Dùng nhãn lực của đám người Lộ Tiểu Quân càng thấy rõ ràng, vị Đế Tử Đại Xích Thiên mặc áo choàng huyết hồng kia giáng lâm đến Tiên Đài, cùng Đế Tử Đại Xích Thiên lúc đầu bị cầm tù ở trên Tiên Đài kia hợp lại với nhau!

Kể từ đó, bọn hắn đoán ra chân tướng đã không cần hoài nghi...

- Đế Lưu, ngươi làm chuyện tốt!

Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca xông tới, thân ở trên Tiên Đài, lạnh lùng nhìn Phương Hành.

Cho tới hôm nay, hắn cuối cùng mới đuổi kịp mấy đạo tặc kia, mặc dù không biết tại sao bọn hắn lại về Thái Ách Thiên, nhưng hiển nhiên bây giờ không phải thời điểm cân nhắc vấn đề này, gia hỏa này phách lối bá đạo, quấy Lục Ma Thiên đến hoàn toàn đại loạn, chọc giận đã không chỉ là mấy ma đầu bị tổn thất kia, còn có Đế Tử Thái Huyền Thiên và Đế Nữ Đại Thương Thiên ý đồ khống chế Lục Ma Thiên, càng làm cho tâm hắn cảm thấy bất an là, trong hồ lô của Đế Tử Đại Xích Thiên đến tột cùng muốn làm cái gì?

- Ha ha, bản Đế Tử làm cái gì để Yến Triệu điện hạ tức giận như vậy?

Phương Hành giáng lâm đến trên Tiên Đài rất bình tĩnh, tiện tay rót ba chén trà, phân cho hai đạo tặc khác.

- Ngươi nói ngươi làm cái gì?

Đế Tử Thái Huyền Thiên sâm nhiên trả lời, lạnh lùng đánh giá nam tử áo gai và tăng nhân áo trắng xếp bằng ở bên người Đế Lưu, thần sắc bình thản, đáy mắt hiển hiện sát cơ, thời điểm nói chuyện, tiên binh ma tướng ở chung quanh đều phi thân lên, bao vây Tiên Đài lại, chật như nêm cối!

Không riêng gì hắn, Vong Ưu Ma Chủ, Đại Cùng Ma Chủ, Cực Ác Thiên Tiểu Ma Chủ, thời điểm tới tham gia tiên hội cũng không phải độc thân đến, cao thủ, thân vệ mang theo một nhóm lớn, bây giờ cũng đã sinh động hẳn lên, chăm chú bao vây Tiên Đài!

Nếu như ở bình thường, bọn hắn còn sẽ có chút kiêng kị Đế Tử Đại Xích Thiên, nhưng lúc này đã không lo được.

- Ta chỉ là đi lấy một vài thứ ta muốn mà thôi, Yến Triệu điện hạ lại gấp cái gì?

Trên Tiên Đài,Đế Tử Đại Xích Thiên mặc cho một đám tiên binh vây quanh, không nóng không vội, khẽ cười nói.

- Ngươi là đang tìm cái chết...

Hai mắt Yến Triệu Ca cơ hồ đỏ bừng, sâm lãnh nhìn Phương Hành nói.

- Tiểu Quân rất hiếu kỳ, Đế Lưu đạo huynh hẳn là còn chưa đột phá 'Nhất', nhưng làm sao làm được điểm này?

Lúc này, trong ngực Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân ôm một thanh kiếm, chậm rãi đạp không đi đến, thanh âm y nguyên bình thản.

Chỉ là sắc mặt của nàng có vẻ hơi ngưng trọng.

- Đây chẳng qua là một trò vặt của ta, nói ra liền không chơi vui nữa!

Phương Hành cười một tiếng, cũng không chính diện trả lời, thuận miệng qua loa nói.

Lộ Tiểu Quân cũng không nói nhiều, nhìn

Phương Hành thật sâu, sau đó nhẹ gật đầu nói:

- Ta không có nhìn lầm, bây giờ ngươi vẫn là Thái Ất cảnh, đây là không lừa gạt người được, trò vặt của Đế Lưu đạo huynh, quả thực để cho người ta suy nghĩ không thấu!

- Nghĩ mãi mà không rõ thì đừng nghĩ, tiếp tục thương nghị chuyện chúng ta muốn làm đi!

Phương Hành cười tủm tỉm, giống như vô sự mở miệng.

- Ngươi còn muốn tiếp tục thương nghị?

Trên không trung, một thanh âm tức giận vang lên, chính là Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh, lúc này trong mắt hắn cơ hồ toát ra lửa, âm hàn nhìn Phương Hành, điềm nhiên nói:

- Vong Ưu Ma Cung của lão phu bị ngươi đốt, Tiên Viên hủy diệt, làm việc quá mức đến tận đây, ngươi còn muốn lão phu cùng ngươi thương nghị thứ gì?

Phương Hành nghe vậy cười ha ha:

- Lúc đầu ta không có ý định phóng hỏa, thế nhưng không phải ngươi không tin ta sao...

- Ngươi...

Vong Ưu Ma Chủ nộ khí xung thiên, kìm nén không được muốn trực tiếp xông lên.

Nhưng lúc này, Lộ Tiểu Quân bất động thanh sắc nhìn hắn một cái, lão ma đầu kia mới cưỡng ép nhẫn nhịn lại.

- Cho tới bây giờ, Tiểu Quân cũng không hiểu Đế Tử điện hạ làm chuyện này có tác dụng gì, chỉ bất quá, Vong Ưu Thiên và Đại Cùng Thiên thật là bị ngươi quấy đến không còn hình dáng, hai vị tiền bối tổn thất nặng nề, dù bây giờ Đế Tử điện hạ giao ra đồ vật vừa rồi đoạt được, cũng đền bù không được bọn hắn tổn thất, xem ra chỉ có thể mời điện hạ giao ra Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ!

Lộ Tiểu Quân tâm bình khí hòa, nhàn nhạt khuyên nhủ.

- Cái kia không có khả năng, ta thua lỗ lớn!

Phương Hành lắc đầu, uống một ngụm trà.

- Cho tới bây giờ, ngươi mọc cánh khó thoát, còn cho phép ngươi tùy ý sao?

Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca không muốn nói thêm nữa, thân hình chậm rãi giáng lâm, tiên uy ấp ủ tới cực hạn.

- Ngươi biết vì sao ta trở về không?

Thời điểm sát cơ đầy trời, Phương Hành bỗng nhiên nhìn về phía hắn, nhẹ giọng hỏi.

Thần sắc của Yến Triệu Ca không thay đổi, âm thanh lạnh lùng nói:

- Vì sao?

Phương Hành uống cạn chén trà, sau đó ném cái chén đi, cười nói:

- Bởi vì vừa rồi làm xong cướp bóc đốt giết, hiện tại đến phiên bắt cóc tống tiền...

Chương 1741: Đối thủ của các ngươi là ai?

Bắt cóc?

Chư tiên trong sân nghe được lời ấy đều không khỏi ngẩn ngơ, thần sắc vô cùng kinh ngạc.

Trong lòng bọn họ đều có một loại cảm giác, đó là vị Đế tử Đại Xích Thiên này tựa hồ vẫn luôn không quá bình thường, đầu tiên là đảo loạn Lục Ma Thiên, sau đó không cầu tự vệ, lại trốn về Thái Ách Thiên, đến Thái Ách Thiên rồi, lại nói cái gì mà chuẩn bị muốn bắt cóc?

- Ngươi định bắt ai?

Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca tự

nhiên phát hiện dị trạng của hắn, song không để vào trong mắt, chỉ cười lạnh lên tiếng hỏi.

- Đương nhiên là ai đáng tiền thì bắt kẻ đó...

Phương Hành vừa cười vừa nói, dù chưa trực tiếp trả lời, nhưng ánh mắt lại chuyển ngược chuyển xuôi trên thân Yến Triệu Ca và Lộ Tiểu Quân.

- Ngươi... Ha ha...

Yến Triệu Ca nghe lời ấy, nhịn không được ngơ ngác một lát, lập tức liền kìm nén không được, phá lên cười. Tuy thẳng đến lúc này hắn vẫn còn hơi nhìn không rõ suy nghĩ trong lòng Phương Hành, nhưng ý tưởng hoang đường kia thực sự khiến hắn khó mà nhịn được. Nói là hắn tin tưởng vị Đế tử Đại Xích Thiên này có âm mưu gì, còn không bằng trực tiếp tin tưởng hắn điên rồi. Vừa nghĩ như vậy, nửa buổi hắn mới nhịn được cười, sau đó đưa tay nhẹ nhàng quét quanh một vòng, khẽ cười nói:

- Hiện tại chính ngươi đã chắp cánh khó thoát, còn muốn bắt cóc chúng ta?

Ma đầu chung quanh, dù là Vong Ưu Ma Chủ và Đại Cùng Ma Chủ đang trong cơn thịnh nộ cũng nhịn không được cười ra tiếng.

Lời này thật sự khiến người khó mà chấp

nhận!

Bây giờ chung quanh tiên đài đã bị đám thân binh do Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân, Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca và Vong Ưu Ma Chủ, Đại Cùng Ma Chủ, Thái Ách Ma Chủ, cực ác Tiểu Ma Chủ mang tới bao vây, có thể nói là ba tầng trong ba tầng ngoài. Đến Tiên Hội lần này, bởi ai nấy đều cực kỳ xem trọng, thế nên, mặc dù trên lý thuyết không tiện mang quá nhiều tiên binh ma tướng, nhưng vẫn tận hết khả năng mang theo hộ đạo nhân và thân vệ mà mình tin được, nhân số quả thực không ít!

Chỉ tính đơn giản thế này, vẻn vẹn bên người Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca đã có không dưới ba ngàn tiên vệ, ngoài ra còn có bảy tám hộ đạo nhân cảnh giới Đại La Kim Tiên, còn có hơn mười Tiên Tướng cảnh giới Thái Ất thượng tiên. Nhân số Đế nữ Đại Thương Thiên cũng gần tương đương như hắn, mấy vị ma đầu khác tuy không hoành tráng được như thế, song cũng đều có không ít tâm phúc...

Quan trọng hơn là, tu vị bản thân hai vị Đế tử Đế nữ này cũng đều đáng sợ dị thường. Bọn hắn đều là tồn tại đã tu thành Đại La Kim Tiên, dù chưa đột phá cái “Nhất” kia, nhưng đó là bởi vì thân phận bọn họ, bởi vì con đường bọn hắn đi hơn xa Đại La Kim Tiên bình thường. Xét theo khía cạnh nào đó thì không khác mấy ma đầu Lục Ma Thiên là bao. Lại thêm bọn hắn tu luyện nhiều loại thần thông bí pháp, cùng các dạng tiên bảo, dù là sáu vị ma đầu cũng chưa hẳn là đối thủ của bọn hắn...

Lui thêm bước mà nói, Vong Ưu Ma Chủ, Đại Cùng Ma Chủ, Thái Ách Ma Chủ và cực ác Tiểu Ma Chủ, mấy người này lại há có thể khinh thường?

Nếu bọn họ dễ đối phó, thì đã không có bản lĩnh sinh tồn trong khe hẹp giữa ba phương Đế cung nhiều năm như vậy!

Trong khi vị Đế tử Đại Xích Thiên này, ngoại trừ nam tử áo xám và hòa thượng áo bào trắng bên người ra, thì chỉ có không đến trăm tiên vệ cùng một vị Tiên Quân cảnh giới Đại La Kim Tiên yếu đến đáng thương. Hắn lấy gì ra đối kháng nhiều cao thủ thế này?

Nhưng đối mặt với nhiều tiếng cười cổ quái trào phúng như thế, song vị Đế tử Đại Xích Thiên kia lại tựa hồ không hề cảm thấy buồn cười!

- Nghỉ ngơi thế đủ rồi, giờ vào chuyện chính thôi!

Hắn trực tiếp đứng dậy, áo choàng huyết hồng tung bay, Khi Thiên Bá Man Đao cũng cầm trong tay.

Sau đó hắn cầm đao chỉ hướng Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca phía xa xa, cười nói:

- Trước bắt đầu từ ngươi!

- Đế Lưu, ta thấy ngươi điên rồi, chỉ là cảnh giới Thái Ất mà dám...

Sắc mặt Yến Triệu Ca cũng đã âm trầm xuống, hắn đã lười suy nghĩ xem cái tay đã từng là đối thủ, nay chỉ còn là phế vật trong mắt mình này rốt cùng là muốn tự sát hay còn âm mưu nào khác. Chỉ cảm thấy hết thảy phát sinh trước mắt thực sự quá mức hoang đường, một bên cười lạnh một bên tiện tay đánh ra một chưởng, thiên địa hạo đãng, tiên uy khó lường, chưởng lực tựa như bóc mở ra một mảnh bầu trời, trực tiếp cuốn hướng Phương Hành, một chưởng này hắn không chút lưu tình, hắn muốn trực biết đánh trọng thương Đế tử Đại Xích Thiên, sau đó bắt lại khảo vấn về Thái Hư Bảo Thụ!

Tu vi cảnh giới Thái Ất Thượng Tiên là không cách nào chống qua được một chưởng này!

Bởi vì đây đã vượt ra khỏi cực hạn mà tu vi cảnh giới Thái Ất Thượng Tiên có khả năng đạt tới...

Chư vị ma đầu, thậm chí bao gồm cả Đế nữ Lộ Tiểu Quân đều không tập trung chú ý lên thân vị Đế tử kia, bọn hắn chỉ để ý tới nam tử áo xám và tăng nhân áo bào trắng trên tiên đài. Ở trong mắt bọn hắn, vị Đế tử Đại Xích Thiên này có thể tự nhiên vãng lai chư giới, làm ra việc ác tày trời nhân thần cộng phẫn kia, không chút nghi ngờ là nhờ mượn lực hai vị này. Hơn nữa khí độ hai người kia cũng khiến bọn hắn cảm thấy không thể khinh thường. Lúc này, ai nấy đều tập trung đề phòng bọn hắn đột nhiên xuất thủ, trợ giúp Đế tử Đại Xích Thiên...

Nhưng điều khiến bọn hắn cảm thấy kinh ngạc là, hai người vẫn cứ ngồi uống trà ở đối diện, không hề có ý muốn động tay chút nào!

Song Đế tử Đại Xích Thiên lại động!

- Trước trả nó lại cho ngươi...

Ngay thời điểm chưởng Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca vung ra hóa thành cuồng phong quét tới, hắn liền đột nhiên nhảy lên từ trên tiên đài, hung uy cuồn cuộn quanh người, không xuất đao mà trở tay vung lên, một đạo lưu quang bị hắn cường hành quăng ra...

... Đó là một mũi tên!

Chính là mũi tên hắn bị Yến Triệu Ca bắn vào hõm vai khi mới vừa bước đến gần tiên đài!

Không có tiên cung mượn lực gì cả, hắn chỉ đơn giản quăng ra mũi tên kia!

“Sưu” một tiếng, mũi tên nhìn có vẻ hết sức bình thường, nhưng thoáng khi bắn ra ngoài, một chưởng ẩn chứa hung uy vô tận được Đế tử Thái Huyền Thiên phất tay quét tới lại trực tiếp bị đạo lưu quang này xé toang, hệt như một mảnh sóng cả mãnh liệt cuốn tới, lại bị một ngôi sao băng từ ngoài vũ trụ va chạm xé rách dễ dàng như tờ giấy, còn ngôi sao băng kia vẫn chưa ngừng, tiếp tục ập thẳng đến Yến Triệu Ca!

- Hả?

Yến Triệu Ca không phải hạng người phàm tục, thoáng chốc liền nhận ra uy thế ẩn chứa trong tiễn này!

Tức thì, hắn biến sắc, trở tay nắm đạo lưu quang đã bay tới trước mặt kia vào tay, nhưng chỉ nghe một tiếng ầm vang, từng đạo pháp tắc biến ra giữa năm ngón tay hắn va chạm cùng hung uy bám trên mũi tên kia, tưởng như cuộn lên một đạo cuồng phong, mũi tên lập tức vỡ nát, nhưng lực lượng bám trên đó vẫn cứ cắm thẳng vào giữa năm ngón tay hắn!

“Oanh” một tiếng, lực lượng kia trực tiếp đụng đến trước ngực!

Lực lượng cường đại nhanh không kịp phòng, đâm thẳng xuống khiến Yến Triệu Ca không ngừng giật lùi ra sau, hai chân xé rách hư không!

Nhìn qua, hắn hệt như một cánh diều đứt dây, lui xa tận ngàn trượng mới ngừng lại được!

Quần áo chắn trước người đã bị chấn động cho rách tung toé!

- Ngươi... Che giấu tu vi?

Cường ép thế lui, Yến Triệu Ca thần sắc đại biến, vừa thẹn vừa giận, “Bá” một tiếng lấy ra một chiếc cổ cung, giương cung cài tên, trực tiếp nhắm ngay Phương Hành, một thân tu vi rốt cuộc đã kìm nén không được, ầm vang bạo ra, chấn cho thân áo bào quanh người rầm rầm rung động, hệt như ngọn núi lửa trực tiếp phun trào, từng đạo tiên quang sáng chói đến độ khiến người mắt mở không ra!

- Vừa rồi chỉ là tiền gốc, giờ mới tính lãi đây này!

Nhưng Phương Hành căn bản không cho hắn cơ hội bắn tên, thân hình như khói mù trực tiếp vọt tới, áo choàng huyết hồng sau lưng lúc này giống như một sợi tơ hồng, thẳng tắp kéo giữa không trung, Khi Thiên Bá Man Đao trong tay bạo phát ra hung uy vô tận như sóng cả, trên đỉnh đầu, liên tiếp hiển hóa ra chín mặt trời, sau lưng như có trăm vạn oan hồn đang thét gào kêu khóc, tùy theo một đao phách trảm xuống, chín mặt trời và trăm vạn oan hồn kia liền đồng thời vọt tới trước mặt Yến Triệu Ca!

- Đế Lưu, ngươi dám!

Trong tình cảnh này, Yến Triệu Ca đã không kịp bắn tên, đối mặt với đao thế hung uy khó lường, hắn đành phải nhấc lên tiên cung trong tay cường hành ngăn trở, đồng thời một thân tiên uy bạo phát ra, lực lượng đại đạo xuất hiện, giống như một đạo cự long ngăn lại chín mặt trời và trăm vạn oan hồn ở cách mười trượng trước mặt, không cho tiếp cận lại gần...

- Răng rắc...

Một đao kia quả thật bị hắn cản lại, nhưng khiến người không tưởng tượng được chính là, bảo cung trong tay hắn cũng bị bẻ gãy!

Yến Triệu Ca bước chân lảo đảo, lần nữa liên tục lui ra sau mấy bước, sắc mặt một mảnh tái nhợt!

Hiển nhiên không phải hắn đau lòng bảo cung trong tay, mà là không nghĩ tới mình sẽ bị Đế tử Đại Xích Thiên đánh lui hai lần liên tục!

Đặc biệt là điều này diễn ra dưới mắt bao người, thậm chí khiến hắn cảm thấy sỉ nhục khó mà diễn tả!

Kẻ khiếp sợ không chỉ Yến Triệu Ca!

Người chung quanh nhìn thấy cảnh này cũng đều sợ ngây người, ngay cả Lộ Tiểu Quân cũng không khỏi nhíu mày lại...

- Điều này sao có thể?

- Vị Đế tử Đại Xích Thiên kia rốt cục có tu vi gì?

Trong lòng tất cả mọi người bất giác nảy ra ý nghĩ này, bọn hắn đều đang nhận định, xem ra trước đó vị Đế tử Đại Xích Thiên này đang giấu giếm tu vi, cái gì mà phá cảnh thất bại, rõ ràng là chuyện cười. Từ bộ dạng hung ác điên cuồng hiện tại thì thấy, hắn nào chỉ là phá cảnh thành công, thậm chí có khả năng đã đột phá “Nhất”, bằng không làm sao có thể liên tục đánh lui Yến Triệu Ca?

Song khiến người nghĩ không thông chính là, trong kịch chiến như thế, ngay cả Yến Triệu Ca đều phải triệu hoán lực lượng đại đạo để giúp bản thân kháng cự lại lực lượng hung ác điên cuồng ẩn chứa trên Khi Thiên Bá Man Đao, nhưng Đế tử Đại Xích Thiên lại từ đầu đến cuối vẫn chưa từng hiển lộ nửa phần khí tức đại đạo!

Chẳng lẽ Yến Triệu Ca xuất thủ toàn lực, lại vẫn chưa đủ để hắn thi triển lực lượng đại đạo ra đối kháng?

Đám hộ đạo nhân và tiên thị Thái Huyền Thiên nhất mạch lập tức nhịn không được rục rịch tiến lên!

Bọn hắn đã nhận ra nguy cơ, không còn dám tiếp tục ngồi nhìn!

- Các ngươi đều thối lui...

Nhưng lúc này Yến Triệu Ca lại lạnh giọng quát to, hắn đã phẫn nộ tới cực điểm, song vẫn cường ép bản thân bình tĩnh, hai mắt như muốn phun ra máu, ánh mắt đỏ ngầu, khí tức đại đạo tràn ngập quanh người, khiến hắn nhìn cao cao tại thượng, cơ hồ sóng vai cùng thiên địa, cúi nhìn chúng sinh, thanh âm giống như truyền ra từ trong địa ngục:

- Đế Lưu, ngươi quả nhiên che giấu thực lực, nhưng nếu ta không nhìn lầm, ngươi vẫn chưa phá cảnh, thù mới hận cũ cùng tính một lượt đi. Ta không tin ngươi có thể ngăn cản được chín đạo Huyền Thiên Thượng của ta...

- Không tin?

Đế tử Đại Xích Thiên hai lần liên tục đánh lui Yến Triệu Ca, giờ đây vẫn cứ không nhúc nhích chút nào, chỉ có ánh mắt lạnh lùng quét nhìn hắn, sau đó từ sau lưng cũng có tiên khí bốc lên, hiển hóa ra hư ảnh một phương thế giới, tựa như ảo mộng, to lớn khôn cùng...

- Ngươi đến cả đối thủ đang đối mặt mình là ai đều không biết!

Chương 1742: Đại thế nghiền ép

Oanh!

Gần như chỉ trong khoảnh khắc, chân thân hai người Yến Triệu Ca và Phương Hành còn chưa động, khí tức của bọn hắn đã đụng vào nhau!

Lực lượng mênh mông cuồn cuộn khó mà hình dung chớp mắt lan tràn ra, cuốn thốc bốn phương, phá mây xé trời!

Người chung quanh vốn đang tập trung tâm thần chú ý kết quả trận đại chiến này, lại không nghĩ tới, giờ đây bọn hắn mới chỉ va chạm khí tức đã tạo ra uy thế lớn cỡ này. Tiên uy mà mảnh vụn đại đạo bạo phát ra tựa như vô số ngôi sao băng xông ra bốn phương tám hướng, khiến ai nấy đều thất kinh, vội vã cuộn lên khí tức để phòng ngự, không cố được để ý tới ai thắng ai bại trong trận đọ sức kia!

Chỉ là trong lòng bọn họ đều kìm nén không được hiện ra một ý nghĩ đáng sợ: Sao Đế tử Đại Xích Thiên Đế lại mạnh đến vậy?

Có lẽ Đại La Kim Tiên một đại đạo có thể thắng được Tiên Tô hai thậm chí là ba đại đạo, dù sao số lượng đại đạo tuy khác biệt, nhưng cấp độ lực lượng lĩnh ngộ lại giống nhau, nhưng cảnh giới Thái Ất Thượng Tiên thì không thể nào thắng được Đại La Kim Tiên, bởi vì đạo lý song phương lĩnh hội không giống nhau, cấp độ lực lượng chưởng ngự cũng khác, một cái là pháp tắc, một cái là đại đạo, một cái là giấu giữa thiên địa, một cái lại đã tiếp cận thiên địa, song phương đánh nhau giống như tiên kiếm cắt đậu hũ, không có gì phải nghĩ...

Nhưng nay, khăng khăng cái thứ không có gì phải nghĩ kia lại đã khiến người phải nghĩ lại!

Thứ Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca tu luyện chính là Huyền Thiên Thượng Cửu Đạo, chín đạo pháp tắc tan thành một đạo, chưởng ngự hết thảy, trấn áp hết thảy, nhìn xuống hết thảy, bất luận sinh linh nào giữa thiên địa, chỉ cần đến trước mặt hắn liền đều bị đại đạo của hắn ảnh hưởng, cam tâm cúng bái, tựa như quân chủ trời sinh, cứ vậy đứng ở trên đầu đối thủ, nhưng lúc hắn đối mặt Phương Hành lại có một cảm giác khó chịu dị thường, hệt như đối mặt mình không phải người, mà là một phương thiên địa, một phương tinh không mịt mù vô tận...

Một người mạnh đến mấy, cũng làm sao sánh uy phong với thiên địa?

Chính vì nguyên nhân này, khi khí tức chạm vào nhau, Yến Triệu Ca liền kinh ngạc phát hiện, khí tức đại đạo của mình rơi vào khoảng không, chừng như trực tiếp xuyên qua nơi Đế tử Đại Xích Thiên đang đứng, trong khi khí tức Đế tử Đại Xích Thiên chẳng biết lúc nào đã hiện ra xung quanh người mình, hệt như nước biển bao bọc hắn trong đó, từ khắp bốn phương tám hướng, vô cùng vô tận đè ép qua...

- Không tốt, điều này sao có thể?

Dị triệu như thế hoàn toàn vượt ra khỏi nhận biết của Yến Triệu Ca, trong lòng hoảng sợ không thôi, hắn đột ngột thét dài một tiếng, thân hình lúc ẩn lúc hiện, nháy mắt liền hóa nhỏ như hạt cải, ẩn thân giữa đại đạo, muốn nhờ vào đó thoát ra bao vây từ lực lượng Đế tử Đại Xích Thiên!

Thế nhưng nháy mắt khi hắn vừa định hóa

thân trong đạo, không để bị bất luận kẻ nào nhìn thấy, Phương Hành lại bật cười ha hả!

Một cách đầy quỷ dị, trên đỉnh đầu hắn đột nhiên xuất hiện một con mắt!

Đó là một đạo vết nứt trên trời cao, tinh mang bắn ra bốn phía, hóa thành bộ dạng một con mắt...

Tùy theo động tác xoay người của Phương Hành, con mắt kia bất chợt nhìn về hướng hư không nơi Yến Triệu Ca đang ẩn núp!

Chỉ thoáng chốc, lập tức liền khiến Yến Triệu Ca cảm thấy mình không chỗ che thân!

- Đây là thần thông gì?

Yến Triệu Ca kinh hãi, tâm tạng run lên, kêu to một tiếng, phi thân trốn ra xa!

Trên thực tế, thẳng cho đến lúc này hắn vẫn chưa chân chính giao thủ cùng Phương Hành, sau hai lần bị Phương Hành chủ động xuất thủ ép lui, Yến Triệu Ca ý đồ dùng uy thế đại đạo cương hành trấn áp đối phương. Nhưng hắn không ngờ rằng, khí tức đại đạo va chạm lại khiến hắn nhận ra một sự thật kinh hoàng, đó chính là đại đạo huy hoàng này của mình hoàn toàn bị đạo ý của Đế tử Đại Xích Thiên khắc chế...

Đạo ý của Thái Ất Thượng Tiên khắc chế đại đạo của Đại La Kim Tiên, nói thế nào đều giống như là chuyện cười!

Nhưng Yến Triệu Ca rõ ràng cảm thấy đây là sự thực...

Bởi vậy, hắn nếm thử đều không muốn nếm thử, trong sát na này chỉ nghĩ đến quay đầu bỏ chạy, quan sát một lát rồi tính!

Quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, hắn chính là đường đường Đế tử Thái Huyền Thiên, thân mệnh kim quý, sao có thể chủ động đi trêu chọc những tồn tại khó mà hiểu rõ, lại tựa hồ có được nguy cơ vô tận như thế? Hiện tại hắn không khỏi hối hận khi mình là người đầu tiên đi ra đấu pháp cùng Đế tử Đại Xích Thiên, đáng ra trước nên để cho người khác đi dò xét một phen, mình ở bên cạnh hiểu rõ phần nào, sau đó mới hãng ra tay đấu một trận cùng hắn!

- Dám vô lễ với Đế tử, trấn áp hắn!

Nhưng đúng lúc này, hộ đạo nhân Thái Huyền Thiên nhất mạch đồng loạt rống to, tranh nhau vọt lên.

Thật ra, làm người ngoài bọn hắn không rõ lắm cảm thụ của Yến Triệu Ca, chỉ là thấy khí tức song phương tương xung, sau đó dẫn phát hỗn loạn, trong hỗn loạn đó, khí tức đại đạo của Đế tử nhà mình vẫn cứ hùng hậu vô biên, cường hoành khó lường, nhưng đột nhiên sát ý Đế tử chợt tiêu, muốn thoát ra, còn Đế tử Đại Xích Thiên thì xuất động, tựa hồ muốn đuổi, những hộ đạo nhân kia biết là lúc nguy cấp, đến lượt mình phải ra tay, lúc này mới hét lớn một tiếng, tám vị Đại La Kim Tiên đồng loạt lao về phía Phương Hành...

Cùng theo tiếng kêu này, chư phương thế lực khác cũng động!

Vốn tại trường đã là một mảnh ngưng trọng, sát khí tràn khắp, tùy thời liền sẽ dẫn phát một trường đại chiến, chỉ là có rất nhiều người không dám quấy nhiễu lúc Yến Triệu Ca ra tay, bởi vậy mới cố gắng kiềm chế, bây giờ tùy theo Yến Triệu Ca rút thân mà lui một cách đầy quỷ dị, hộ đạo nhân Thái Huyền Thiên nhất mạch xuất thủ, đám người còn lại như là Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh, Đại Cùng Ma Chủ Tống Cái, Cực Ác Thiên Tiểu Ma Chủ Vạn Giang Hận tự nhiên cũng đều có tâm cơ, cuối cùng kiềm chế không được, nhao nhao nhìn chuẩn thời cơ, nhắm thẳng hướng Đế tử Đại Xích Thiên...

Kéo một sợi tóc mà động toàn thân, một trận thiên địa loạn tượng cứ vậy triển khai!

- Đế Lưu điện hạ, Vong Ưu Thiên ta cùng ngươi không oán không hận, vì sao cướp Ma Cung, đốt tiên viên chúng ta?

Tám vị hộ đạo nhân Thái Huyền Thiên ra tay lấy hộ tống Yến Triệu Ca rời khỏi vòng chiến làm chủ, đề phòng Đế tử Đại Xích Thiên chạy tới làm phụ, nhưng Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh thì khác, hắn bối phận cao, thực lực mạnh, lại thêm trong lòng có hận ý vô cùng, đồng thời là người đầu tiên xông hướng Phương Hành đang đứng giữa không trung, quanh người tiên uy cuồn cuộn thủy triều, đại đạo giống như cự long cuốn thẳng hướng Phương Hành...

- Giết sạch người Đại Xích Thiên nhất mạch cho ta!

Đại Cùng Ma Chủ Tống Cái cũng gằn giọng hét lớn, ra tay sát ngay sau đó.

Hắn hiểu được tại sao Vong Ưu Ma Chủ lại cướp trước xuất thủ, thậm chí bị Đại Xích Thiên ghi hận đều không để ý,

Rốt cuộc Vong Ưu Thiên của hắn và Đại Cùng Thiên của mình chính là hai phương Thiên Vực bị tên Đế tử này quấy cho hao tổn nặng nhất, muốn vớt về tổn thất, vậy chỉ có bắt lấy Đế tử Đại Xích Thiên, sau đó cầm Hỗn Độn Tiên Viên và Thái Hư Bảo Thụ trên người hắn để đền bù, còn nếu Đế tử Đại Xích Thiên rơi vào tay Thái Huyền Thiên và Đại Thương Thiên, bằng địa vị bọn hắn, làm sao có thể lấy về được?

Bởi vậy, lúc này chỉ có nước cướp trước xuất thủ!

Trước chế trụ Đế tử Đại Xích Thiên, như vậy mới có vốn liếng nói chuyện!

- Ta tới đây thay phụ vương, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được?

Lúc này Cực Ác Thiên Tiểu Ma Chủ Vạn Giang Hận cũng ánh mắt âm lãnh, trong lòng ngấm ngầm quyết định chủ ý, thân hình chậm rãi đi đến một bên, trong lòng hắn rõ ràng, vị Đế tử Đại Xích Thiên kia dù vô dụng đến mấy, trên người có hai kiện chí bảo Khi Thiên Bá Man Đao và áo choàng huyết hồng, lại thêm từ biểu hiện hai lần đánh lui Yến Triệu Ca của hắn vừa rồi thì thấy, thực lực cá nhân hắn đã viễn siêu Thái Ất Thượng Tiên bình thường, như vậy hắn nhất định có thể chống được mấy chiêu dưới tay Vong Ưu Ma Chủ và Đại Cùng Ma Chủ, lúc đó mới là thời điểm thích hợp cho mình ra tay!

Dù sao hắn cũng là đường đường Tiểu Ma Chủ, tự nghĩ thực lực không thể yếu thua mấy vị ma đầu khác, chỉ là bối phận không bằng mà thôi!

Ầm ầm!

Phía trước là mấy vị ma đầu, phía sau có tám vị hộ đạo nhân Thái Huyền Thiên Đại La Kim Tiên, chừng mười vị Đại La Kim Tiên cùng lúc thi triển thần thông, như thủy triều trấn áp về hướng Phương Hành, lập tức đẩy lui thân hình Phương Hành ra sau. Cùng lúc này, thừa dịp Phương Hành không rảnh phi độn, chợt nghe bốn phía chung quanh nổi tiếng tiếng hò hét, từng chi từng chi Ma Binh ồ ạt vọt lên, mỗi đội chừng ba ngàn người, do tám vị hộ đạo nhân Thái Huyền Thiên chỉ dẫn phương vị, có Thái Ất Thượng Tiên chỉ huy, Chính Tiên làm phân chi, Ma Binh tinh nhuệ làm gốc, từ trong hư không nghiêng nghiêng chạy tới, lại không vội ở tấn công địch, mà vây quanh Phương Hành, khóa cứng phương thiên địa này lại!

- Thiên la địa võng, chắp cánh khó thoát, vây chắc hắn cho ta!

Chúng ma đầu rống to, hung ma khí diễm chớp mắt lên tới đỉnh phong, phô thiên cái địa, hung uy khó lường!

Hết thảy biến hóa diễn ra quá nhanh, cũng vô cùng đột ngột!

Chuyển mắt, Đế tử Đại Xích Thiên vừa đấu hai hiệp cùng Đế tử Thái Huyền Thiên, thậm chí còn ẩn chiếm thượng phong, nay đã bị đại quân vây kín như thùng sắt, trong vòng vây còn có hai đại ma đầu điều khiển đại đạo, giao thoa đánh giết mà tới...

- Điện hạ, chúng ta có cần ra tay không?

Cùng lúc này, dưới trướng Đế nữ Đại Thương Thiên, một vị hộ đạo nhân ánh mắt sáng ngời, trầm giọng hỏi.

Hiện tại, đến cả Thái Ách Thiên lớn như vậy, song gần như tất cả tiên binh ma tướng đều được điều động, chỉ duy có Đại Thương Thiên bọn hắn là vẫn án binh bất động, ai nấy đều không khỏi sốt ruột, nhưng thần sắc vị Đế nữ kia vẫn cứ nhàn nhạt, tựa hồ tuyệt không nóng lòng xuất thủ...

- Chúng ta tạm thời không tham gia lần náo nhiệt này...

Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân nhàn nhạt quét mắt qua nam tử áo xám và tăng nhân áo bào trắng trên tiên đài, nói khẽ:

- Trong tình cảnh đại quân vây quanh, lại có mấy phương ma đầu giáp công thế này, dù là Lăng Hư Tiên Tôn tới đều thoát thân không được, huống chi hắn? Bây giờ ta lại có chút hiếu kỳ, cứ cho là hắn có năng lực Tiên Vương, đi tới Thái Ách Thiên này cũng là tự chui đầu vào lưới, hắn rốt cục đang có ý đồ gì?

- Có lẽ... Vị Đế Lưu điện hạ này đánh giá mình quá cao?

Một vị hộ đạo nhân bên cạnh Đế nữ Đại Thương Thiên thoáng cau mày, thấp giọng nói:

- Hắn không có bất cứ hi vọng thoát thân nào cả...

- Loại người như chúng ta sẽ không biết đánh giá cao bản thân đâu!

Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân thản nhiên nói:

Tựa như Yến Triệu Ca, bề ngoài có vẻ hung ác lỗ mãng, nhưng phàm là ngửi được một chút nguy cơ, liền lập tức thoát thân mà ra, trước bảo đảm tự thân, đổi ta cũng là như thế, Đế tử Đại Xích Thiên dù có lỗ mãng hơn chúng ta, song tất cũng hiểu được đạo lý này. Hết thảy phách lối hung ác điên cuồng chẳng qua là ngụy trang che đậy người khác mà thôi, nếu hắn thật lỗ mãng như thế thì đã không khả năng đoạt lại vị trí Đế tử từ tay Đế Thích, cũng không có khả năng chém Bạch Hàm Thi, thu Mạc Si Nhi...

Vị hộ đạo nhân kia nghe vậy, ánh mắt thoáng hiện hồ nghi, chần chờ nói:

- Vậy chúng ta có cần...

Lộ Tiểu Quân ngắt lời hắn, thản nhiên nói:

- Cứ xem một tí đã, vừa rồi ngươi cũng đã nói, hắn không có bất cứ hi vọng thoát thân nào, dưới đại thế nghiền ép như vậy, sợ là Tiên Vương tới cũng không dễ phá cục, ta ngược lại càng muốn nhìn xem hậu thủ của vị Đế tử Đại Xích Thiên này...

Chương 1743: Dùng Thiên Tâm, ngự đại đạo

- Đế Lưu điện hạ, ngươi đã sa vào trùng vây, còn không khoanh tay chịu trói?

Bầu không khí trong thiên địa đè nén đến đáng sợ, nhất là Phương Hành đang nằm giữa trận địch, càng là một tia khí tức đều thả không ra được, hắn đã tiên binh ma tướng trùng điệp vây quanh, thậm chí trong vòng vây này còn có hai đại ma đầu trực tiếp ra tay, vô số khí tức âm lệ ngấm ngầm dòm ngó, tùy thời chuẩn bị xuất thủ. Dưới cục diện như vậy, Lộ Tiểu Quân quả thực không nói sai, dù là Lăng Hư Tiên Tôn, đệ nhất cao thủ (trừ Tiên Đế) được Đại Xích Thiên công nhận có tới, sợ rằng cũng khó thoát thân, càng không cần nói tới kẻ còn chưa phá cảnh như là Phương Hành, dù hắn đã triển lộ thực lực vượt xa cảnh giới Thái Ất Thượng Tiên, nhưng trong vòng vây trùng điệp thế này, vẫn không có tác dụng gì!

Mấy tên tiên thị còn lại của Đại Xích Thiên nhất mạch cũng đã bị Ma Binh tiên thị trùng điệp vây quanh, vướng trái vướng phải, vốn đã thừa lại không mấy, nay càng là bị truy cùng giết tận, đến cả tự vệ cũng khó khăn, càng đừng nói tới giết vào trùng vây cứu hắn...

Đường đường Đế tử Đại Xích Thiên, giờ này lại bị vây quanh trong đại quân, thật sự là lần đầu tiên trong đời!

Oanh! Oanh!

Người lao tới ra tay đầu tiên chính là Vong Ưu Ma Chủ, trong tay hắn quơ quạt lông, vung một cái, liền có vô tận lông vũ sái ra, mỗi một phiến lông vũ đều là một pháp tắc, tất cả pháp tắc giao xoa cùng một chỗ, như là một đại đạo bao la vạn tượng, dần dần che phủ toàn bộ Thiên Vực, ẩn chứa một loại tạp âm đại đạo phô thiên cái địa, tựa hồ khiến cho người nghe đánh mất tâm chí, quên đi tình cảnh bản thân, thậm chí quên đi mình sự tồn tại của chính mình...

Đây chính là lực lượng đại đạo của Vong Ưu Ma Chủ!

Lãng quên!

Bị đại đạo này cuốn trúng liền sẽ quên mất chuyện cũ trước kia, quên mất tự thân tồn tại, quên mất thần thông thuật pháp, quên mất sống hoặc chết...

Đại Cùng Ma Chủ gào khóc một tiếng, tiếng khóc xông qua, quái dị, thê lương, tán rải giữa thiên địa, ảnh hưởng tới thiên tượng, khiến cho nơi thân hình hắn lướt qua, từng mảnh từng mảnh mưa to vẩy xuống. Mưa to rơi chỗ nào, sinh linh nơi đó bị dính vào dù chỉ một hạt liền sẽ lập tức sa vào tâm ảnh bi ai khó hiểu, vô số chuyện quá khứ sớm đã lãng quên hiện lên trong lòng, mỗi một sự kiện đều thê thảm khó mà chịu nổi, khiến người ta nhịn không được muốn khóc lớn theo hắn!

Tiếng khóc này, chính là đại đạo bi khổ mà Đại Cùng Ma Chủ tu luyện!

Một mảnh lông vũ cuồng phong biến ảo chập chờn, kết hợp cùng gió mưa ẩn chứa bi thương vô hạn, một trước một sau xoắn hướng Phương Hành.

Đây chính là lực lượng đại đạo, không cách nào ẩn náu, không cách nào trốn tránh, chỉ có thể liều mạng!

Chỉ có bản thân cũng có được lực lượng đại đạo mới có thể chống đỡ dưới sức ép từ lực lượng đại đạo của hắn, bằng không, chỉ còn cách cưỡng hành bằng vào đạo tâm tiến hành ngạnh kháng, đây cơ hồ là bài toán không có lời giải, bởi vì đạo tâm kháng được, nhục thân cũng đỡ không được...

Có thể hùng bá Lục Ma Thiên nhiều năm như vậy, hai vị lão ma đầu này há có thể là hạng người bình thường?

Bọn hắn độc tu một điều đại đạo, không hi vọng đột phá cái “Nhất” kia, nhưng cũng đã tu luyện “Nhất” của bản thân đến cực hạn, cả thiên ý đều bị đại đạo của bọn hắn ảnh hưởng, huống hồ là sinh linh thế gian? Đối mặt với lực lượng đại đạo như thế, đến cả Tiên Tôn cũng không dám dây vào, bởi vì dây vào rồi, tâm thần sẽ bị quản chế, đạo tâm sẽ bị hao tổn, dù có thần thông cũng không thi triển ra được...

Lực lượng đại đạo xuất phát từ tâm, mà đạo pháp bọn hắn, chính là trực tiếp công tâm, cho nên mới bị được người xưng là Ma Đạo!

Nhưng ngoài dự liệu chính là, Đế tử Đại Xích Thiên bị vây khốn trùng trùng, lại vẫn không chút kinh hoảng nào!

- Ha ha, có vẻ mấy tên ma đầu này ngược lại còn khó chơi hơn cả Đế tử Thái Huyền Thiên kia...

Đối mặt với thế giáp công từ Vong Ưu Ma Chủ và Đại Cùng Ma Chủ, Phương Hành phá lên cười, sau đó, nhẹ nhàng nhấc ngón tay lên, lập tức liền có một đạo linh quang quấn trên đầu ngón tay hắn, sau đó hắn chỉ hướng xa xa phía trước, nháy mắt, một đạo lực lượng đại đạo tràn đầy ý chí sát phạt bỗng dưng chợt hiện, như sông dài cuốn về phía trước, ngạnh kháng đại đạo của Vong Ưu Ma Chủ và Đại Cùng Ma Chủ, hai bên ầm ầm đụng vào nhau, thoáng chốc khiến cho mưa gió ẩn chứa bi thượng hỗn loạn, trong thiên địa chỉ nghe một mảnh tiếng quỷ khóc sói tru, cực kỳ quỷ dị...

- Sát phạt đại đạo?

Vong Ưu Ma Chủ thất thanh kêu lên:

- Đây là Bạch Hổ đại đạo!

- Bạch Hổ đại đạo pháp, sao hắn thi triển nhẹ nhàng đến thế?

Đại Cùng Ma Chủ hét to một tiếng, hiển nhiên cũng kinh ngạc khôn xiết, nhưng rất nhanh lại lần nữa vọt lên, rống to nói:

- Đại đạo chi pháp không cách nào truyền thừa, chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ, tự mình khổ tu, dù hắn có thể phát huy ra bảy thành uy lực sát phạt đại đạo, nhưng vẫn kém xa tít tắp, dù là Bạch Hàm Thi có tới, cũng không phải đối thủ hai người chúng ta, huống chi chỉ có bảy thành?

Trong tiếng quát chói tai, mưa gió bi thương cuộn lên, lần nữa ập hướng Phương Hành!

Nhưng nghe được lời này, Phương Hành lại cười phá lên:

- Một đạo sát phạt đại đạo tự nhiên không đủ, nhưng nếu nhiều thêm mấy đạo thì sao?

Vừa nói vừa vung vẩy tay áo, thế giới mông lung phía sau càng thêm phần chân thực, gần như lấy giả loạn thật!

Ở bên trong thế giới kia, thình lình hiện ra một chiếc cổ cầm!

Phía sau cổ cầm có một bóng mờ ngồi ở đó, mười ngón huy động liên tục, bắn lên trên đàn, chỉ nghe “Tranh tranh” mấy tiếng, mấy đạo cầm âm vang lên, mỗi một tiếng đàn đều cuồn cuộn vô cùng, trực tiếp vạch ra một đạo lực lượng đại đạo, đánh thẳng tới mưa gió bi thương. Mặc dù mỗi đạo đại đạo này vẫn chỉ có bảy thành uy lực, nhưng dưới số lượng áp đảo như thế, đạo pháp do Vong Ưu Ma Chủ và Đại Cùng Ma Chủ thi triển lập tức bị ngăn cản, khó tiến nửa bước...

- Cái này... Đây là đại đạo cỡ nào?

Trong lòng hai vị ma đầu chấn kinh khó mà hình dung:

- Sao hắn có thể đồng thời ngự ngự nhiều đại đạo như vậy?

- Chẳng lẽ đạo tâm hắn đã đạt đến cảnh giới

Tiên Vương?

Không riêng gì hai người bọn họ, ngay cả cực ác Tiểu Ma Chủ giấu mình trong bóng tối cũng ngẩn ngơ, cơ hồ không dám tin vào mắt mình. Làm sao trong tay một người ngay cả Đại La Kim Tiên đều không phải lại có thể hiện ra nhiều hung uy đại đạo như vậy được? Dù mỗi một đại đạo chỉ có thể phát huy ra bảy thành uy lực, thì cũng đã là rất khó tưởng tượng. Nhân tâm chỉ có một, sao khống chế nổi những đại đạo kia?

- Ha ha ha ha, các ngươi lấy nhân tâm ngự đại đạo, còn ta lại dùng Thiên Tâm ngự thần thông, cảm giác này như thế nào?

Lúc này, Phương Hành tâm thần thảnh thơi, ha ha cười to.

Trận chiến này cũng là một trường thử nghiệm của hắn, từ khi lĩnh ngộ được đạo lý “Thiên Đạo viên mãn, nhân tâm có khuyết” từ miệng Thần Tú, lĩnh ngộ của hắn đối với Thái Thượng Cửu Kinh đã sâu hơn một tầng, có thể nói, đã tiếp cận với hoàn toàn lĩnh hội kinh thứ bảy “Cầu Đạo” kinh. Thông qua thiên kinh văn này, hắn có thể lĩnh ngộ đại đạo của người khác, mượn Thiên Tâm thức giới đi tái hiện đại đạo đó. Đúng vậy, người khác nhìn hắn, tưởng là hắn đang dùng đại đạo của người khác ngăn địch, nhưng trên thực tế, lúc này thứ hắn đang thi triển chính là Cầu Đạo Kinh!

Dùng Thiên Tâm, ngự đại đạo!

Lòng người có khuyết, dẫn đến đại đạo không toàn, Thiên Đạo viên mãn, liền vĩnh không chừng mực!

Cái gọi là thần thông, mới đầu chính là pháp môn người tu hành tìm hiểu cách thức thiên địa vận chuyển, sau đó dùng nhân tâm điều khiển!

Nhưng bởi vì nhân tâm có khuyết, thế nên vận chuyển pháp môn thiên địa luôn luôn có sơ hở, luôn có khiếm khuyết!

Nhưng bây giờ, Phương Hành lại dùng Thiên Tâm ngự thần thông, liền giống như thiên địa biến hóa, hết thảy tiếp cận viên mãn!

Đây cũng chính là cảnh giới thể hiện tối cao của Cầu Đạo Kinh...

Đừng nói ba đạo bốn đạo, mười đạo đại đạo cũng có thể vận chuyển, chỉ cần thức giới hắn có thể chịu được, chỉ cần đạo tâm của hắn đủ kiên định, không đến nỗi lạc đường lúc đang thi triển những đại đạo này, như vậy hắn liền có thể cướp đoạt lực lượng đại đạo của vô số người...

Tiềm lực trong truyền thừa Thái Thượng Đạo đã triển hiện ra thần uy của bản thân tùy theo kinh thứ bảy được lĩnh ngộ!

- Không thể lấy thần thông cứng đối cứng với hắn được...

Phát hiện Phương Hành khó chơi, rất nhanh đám người Vong Ưu Ma Chủ liền có phản ứng, vội vàng quát:

- Điều khiển đại quân, kết thành đại trận, trấn áp hắn, vây chết hắn, hắn đại đạo khôn cùng, thâm hậu khó lường, nhưng rốt cuộc chưa thành Kim Thân, nhục thân không kiên, đạo tâm có hạn, có uy thế nhất thời mà không có lực lượng đánh lâu dài, nhanh chóng điều khiển đại quân, vây chết hắn, để xem hắn có thể chống đỡ tới khi nào...

Theo hắn hiệu lệnh xuất khẩu, hắn và Đại Cùng Ma Chủ nhanh chóng thối lui, Ma Binh chung quanh một mực vây mà không công lập tức vọt lên!

Đám Ma Binh này bày trận đã lâu, đều đã tạo thành đại trận, chắn ngang chân trời, giảo sát mà tới!

- Đế Lưu suy nghĩ quá đơn giản. Ta không biết hắn tu luyện được ngự đạo chi pháp bậc này từ chỗ nào, chẳng qua hắn vẫn quá ngây thơ, pháp môn như thế, giống như mượn Thiên Đạo ngự thần thông, nhìn như tiên uy vô biên, kì thực uy lực có hạn, bởi vậy hắn có thể tuỳ tiện ngăn cản được hai vị Ma Chủ liên thủ, cũng có thể hù cho Yến Triệu Ca không dám cận thân, nhưng lại không cách nào lưu lại bọn hắn. Trong khi tu vi hắn dù sao cũng có hạn, thần thông như vậy tiêu hao quá lớn, chỉ có thể đánh một trận nhanh gọn chứ không thể đánh lâu, giờ đã rơi vào trong vòng vây đại quân, e là không còn sinh cơ...

Quan sát đến đây, Đế nữ Đại Thương Thiên thở dài một tiếng, khẳng định nói.

Sắc mặt một vị hộ đạo nhân bên cạnh lại có vẻ ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Dù như thế, thực lực tên Đế tử Đại Xích Thiên này biểu hiện ra cũng quả thật đáng sợ, ta căn bản không cách nào tưởng tượng, trong tình thế đơn đả độc đấu, có vị Tiên Tôn nào có thể thắng hắn...

Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân nghe vậy, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói:

- Hắn có khắc tinh, biết được nhược điểm của hắn, một kiếm có thể thắng!

- Khắc tinh kia là...

Hộ đạo nhân nghe vậy, thần sắc thoáng ngập ngừng, lại có chút kích động nhìn hướng Lộ Tiểu Quân.

Lộ Tiểu Quân nhẹ nhàng cười một tiếng, thản nhiên nói:

- Đương nhiên chính là ta!

Chẳng qua lúc nói đến chỗ này, nàng lại có chút tiếc hận hít một tiếng, nói:

- Nói thật, ta muốn cùng hắn giao thủ một phen xem sao. Nhưng mà cũng không sao, đại quân vây quanh, hắn đã không còn đường thắng, ta cũng không cần xuất thủ. Đế Lưu đúng thật là, tưởng dựa vào chiêu thần thông này liền có thể tung hoành đại tiên giới? Thân là Đế tử Đại Xích Thiên, chẳng lẽ hắn không biết để uẩn Lục Ma Thiên hùng hậu đến mức nào? Bất luận là ai, đều khó có khả năng chỉ bằng một thanh đao trong tay cường hành giết ra một phương thiên địa được, trừ phi bản thân cũng có...

Bản thân cũng có cái gì, nàng không nói ra, bởi vì lúc này chợt có chuyển cơ xuất hiện...

Dưới Ma Binh trùng trùng vây quanh, phía cực tây Thái Ách Thiên đột nhiên có một đội giáp đen từ xa xa giết tới, đi qua nơi đâu, vô số Ma Binh trú thủ ở đó đại loạn, ngăn cản không nổi, chỉ thấy một dải hỗn loạn từ nơi xa lan tràn mà tới...

- Đạo chúng Tiệt Đạo ở đây, ai dám thương Đạo Chủ chúng ta?

Chương 1744: Náo nhiệt lên

Thái Ách Thiên đã biến thành một mảnh chiến trường hùng vĩ, chư bộ Tiên Ma vừa xuất động, tức thì vây kín vị trí Tiên Đài trên Thái Ách bình nguyên, nước chảy không lọt, đủ loại tiên quang đạo ảnh như là biển rộng, trực tiếp bao kín quanh Phương Hành, căn bản là cục diện thập tử vô sinh, nhưng ai cũng không ngờ, cũng ngay lúc này, nơi cực tây Thái Ách Thiên chợt có một nhánh binh giáp đen cuồn cuộn đánh tới, nhánh binh giáp đen kia người không nhiều, cùng lắm chỉ chừng ba trăm, nhưng ai nấy đều dũng mãnh, thực lực phi phàm, vật cưỡi là từng con cóc béo tốt, nhảy nhảy xông giết đi qua...

Tiên Binh ma tướng vây quanh Thái Ách bình nguyên tuy số lượng khổng lồ, thực lực khủng bố, nhưng đa phần tứ tán, lại có phần phòng bị không đủ, đại trận vốn kín không kẽ hở, nay cứ thế bị bọn họ cường hành xé ra một lỗ hổng, tướng lĩnh thống ngự chư bộ tiên quân ma tướng vội vàng điều khiển đại quân quay lại bọc đánh lại bị bọn họ cao cao nhảy qua đỉnh đầu, vọt về phía trước!

- A, đây là Cáp Mô quân trước đây Đế Lưu dựa vào để tranh cướp vị trí Đế tử cùng Đế Thích ở Đa Bảo tiên hà?

Chư ma đầu không phải hạng tin tức bế tắc, vừa thấy bộ dáng ba trăm quân giáp đen kia liền nhớ tới một chuyện liên quan với Đế Lưu, trong lòng lập tức cười lạnh:

- Đế Lưu này chẳng biết lúc nào đã ngầm giấu Cáp Mô quân ở Thái Ách Thiên, chỉ là, có tác dụng gì chứ?

Tâm niệm lóe lên, Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh liền tế ra mấy đạo trận kỳ, lơ lửng trên cao, chỉ ra phương hướng.

Chư bộ ma quân Vong Ưu Thiên được lệnh, lập tức quay đầu vây giết đám Cáp Mô quân!

- Nhanh, vọt vào trong đại trận, tiếp ứng đạo chủ đi ra!

Đi đầu đoàn binh giáp đen chính là hai người Lộc Tẩu và Văn tiên sinh, hiện tại cảnh giới bọn họ cũng là đường đường chính chính Thái Ất thượng tiên, sau lưng theo mười mấy tên tiên tướng Thái Ất thượng tiên, dưới háng cưỡi từng con cóc béo tốt, nhảy lên thật cao, đánh lén giết tới, chỉ ba trăm hắc giáp, bên trong lại có hơn ba mươi vị Thái Ất thượng tiên, đặt ở trong chư vực khác quả thực là chuyện khó có thể tưởng tượng, tiên binh bình thường căn bản không ngăn được bọn họ, phàm có vọt tới trước người liền trực tiếp bị chặt giết, tốc độ cực nhanh!

- Người phương nào lớn mật như thế, lưu lại!

Nhưng ngay khi bọn hắn miễn cưỡng vọt tới trong trùng vây đại quân, chợt nghe trên đỉnh đầu vang lên một tiếng quát to, tiếp đó mấy đạo ma kỳ xuất hiện, có một nhánh Ma Binh vây giết tới, cầm đầu là một Đại La Kim Tiên, suất tám trăm Ma Binh, chắn ngang trước người bọn họ. Kêu lớn một tiếng, song phương lao vào chém giết, thế xông tới của Cáp Mô quân lập tức bị chặn...

- Ha ha, Vong Ưu Thiên, Đại Cùng Thiên, Cực Ác Thiên, Thái Ách Thiên, lại thêm tinh binh hai Đế cung Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên ở đây, thực lực có thể quét ngang phần lớn tiểu Tiên Giới, thiên la địa võng như thế, há là chỉ mấy trăm Cáp Mô quân có thể phá được. Đế Lưu a Đế Lưu, nếu ngươi chỉ có chút viện binh thế này, vậy đúng là khiến ta thất vọng rồi!

Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân chỉ liếc mắt nhìn xa xa một cái, lập tức liền mất đi lo lắng, thần sắc dần bình tĩnh lại.

- Đám Cáp Mô quân này đúng là có tâm!

Giữa vòng vây trùng trùng, Phương Hành cũng chú ý thấy đám người Lộc Tẩu đánh tới, trong lòng không khỏi cảm khái.

Lúc từ biệt ở Đa Bảo tiên hà, Cáp Mô quân lo lắng Phương Hành sẽ bại lộ thân phận tại Đại Xích Thiên, không biết chạy tới chỗ nào, không ngờ rằng, giờ mình khuấy gió trộn mưa ở Lục Ma Thiên, đám Cáp Mô này nghe được tin tức liền chạy tới tương trợ...

Hiện tại, ở trong mắt bọn họ, mình có thể nói là đại họa lâm đầu, cửu tử nhất sinh, lại dám hiện thân cứu giúp, cũng là hiếm thấy!

- Đế Lưu điện hạ, không thể cứu vãn, bó tay chịu trói đi!

Ở quanh người Phương Hành, vô số tướng lĩnh Tiên Binh chỉ huy đại trận, khi Cáp Mô quân vọt tới, tâm trạng cũng hơi phát lạnh, nhưng đợi phát hiện Cáp Mô quân kia chỉ có mấy trăm người, hơn nữa vừa xông tới nửa đường liền bị ngăn lại, tâm trạng lập tức buông lỏng, chiến ý càng thêm ngẩng cao, không biết có bao nhiêu người hét lớn, sau đó đồng thời thúc giục đại trận càng lúc càng mạnh, xa xa nhìn lại, quả thực như từng đợt từng đợt sóng lớn, từng đạo mưa tên thần thông giống như cuồng phong thôi ép về hướng Phương Hành...

Cáp Mô quân vừa xuất hiện, sức ép quanh bốn phía Phương Hành chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng thêm phần đè nén.

- Chân Long Ngao Liệt ở đây, ai dám thương anh rể ta?

Nhưng ngay khi tâm tình chư bộ Ma Binh mới hơi hoãn, chiến ý dần tăng vọt, chợt lại nghe được một tiếng gầm dữ dội, vang vọng bốn vực.

Phía đông Thái Ách Thiên, kim quang bắn ra bốn phía, lại có một con Chân Long hiện thân, bay lượn giữa trời, uy không thể xâm, giết thẳng vào trong quân trận, xung cho Tiên Binh Ma Binh phía đông loạn tung cả lên, không biết chết bao nhiêu người, tiếng kêu hét kinh hoảng vang vọng một góc trời!

- Sư phụ, bọn ta tới cứu ngươi đây...

Càng kinh kỳ chính là, trên không trung Chân Long bay lượn, xung tán tứ phương, hung uy khó mà ngăn trở, ở phía dưới, lại có một dãy mấy chục con lợn béo tốt, nhìn bộ dạng rõ ràng là lợn nhà, nhưng lại hung ác hơn cả lợn rừng, trên thân khoác trọng giáp, con nào con ấy lực lớn vô cùng, gầm gào kêu hét, ầm ầm vọt tới, chắn ở trước mặt bọn chúng, bất luận là tiên binh ma tướng hay là trận khu bảo tháp, hết thảy đều bị hất tung, trước uy thế như vậy, dù là thực lực mạnh hơn cũng không dám ngăn cản!

- Từ đâu chạy ra một đám quái vật thế này?

Trên bình nguyên Thái Ách Thiên, từng đám Ma Binh tiên tướng kinh hãi không thôi, lại không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Là ngươi...

Duy chỉ có Vong Ưu Ma Chủ, sát na đó hắn đột nhiên xoay người, thoáng nhìn thấy là con Kim Long kia, lập tức mắt đầy sát cơ, như là nhớ ra chuyện đáng tiếc nào. Thậm chí ngay cả Đế tử Đại Xích Thiên đều tạm thời không để ý tới, vội vã tế lên Ma Binh, chỉ huy thuộc hạ xung phong xông lên, miệng giận dữ rống to:

- Nghiệt súc, năm đó bản tọa thấy ngươi là tài năng đáng trọng dụng, mới gọi vào Vong Ưu Ma Cung, hết lòng bồi dưỡng, không ngờ ngươi lòng lang dạ thú, lại cứu đám đan tài kia, trốn vào long giới, giờ còn dám xuất hiện, để xem ngươi còn chạy đi đâu?

- Vong Ưu lão ma, ngươi ăn thịt tộc nhân ta, dòm ngó tạo hóa ta, hôm nay tiểu gia tới đây, chính là muốn lấy mạng ngươi!

Đường đường Vong Ưu Ma Chủ vọt tới, Kim Long kia lại không sợ, thân hình xoay quanh trên chín tầng trời, hóa thành một vị nam tử trẻ tuổi thân mặc giáp vàng, anh tuấn kiêu ngạo, tay cầm Hoàng Kim Long kích, rít một tiếng, há mồm thổ ra một đạo hào quang màu vàng...

- Hỗn Độn Long tức?

Ngay cả tồn tại cỡ như Vong Ưu Ma Chủ, lúc nhìn thấy hào quang màu vàng kia phả vào mặt cũng sợ hết hồn.

Hắn không dám gánh đỡ mà xoay người né tránh, miệng hét lớn:

- Thần thông bậc này ngươi đều đã tu thành, xem ra quả nhiên đã đạt được tạo hóa!

Dứt lời, thân hình biến ảo, đợi khi hào quang màu vàng óng kia tan biến, hắn lần nữa suất binh nghênh chiến!

Người chung quanh nghe được lời ấy, trong lòng mới như chợt tỉnh ngộ.

- Lục Ma Thiên có đồn đại, nói năm đó sau khi long giới bị diệt, rất nhiều hậu duệ huyết thống Long Tộc trốn vào Lục Ma Thiên, lại bị Vong Ưu Ma Chủ giam cầm, xem là tài nguyên luyện đan, nhưng mấy năm trước, một vị hậu duệ Long Tộc đầu nhập dưới trướng Vong Ưu Ma Chủ, lại không biết dùng phương pháp gì lừa gạt được hắn, cuối cùng cứu ra toàn bộ huyết duệ Long Tộc, sau đó cùng nhau trốn vào trong long giới. Chuyện này gần như trở thành trò cười nhục nhã nhất của Vong Ưu Ma Chủ, lẽ nào chính là vị nam tử giáp vàng kia?

- Nếu đúng là con thần long kia, vì sao hắn lại gọi Đế tử Đại Xích Thiên là anh rể?

- Còn nữa... Đám lợn béo đó có lai lịch gì, xem ra cũng rất mạnh...

Trong tiếng nghị luận sôi nổi, Vong Ưu Ma Chủ đã xông tới, Ma Binh dưới trướng chém giết cùng một chỗ với viện binh Long Tộc, nhất thời khó phân thắng thua.

- Không ngờ Long Tộc còn có truyền nhân chân chính lưu lại, chỉ tiếc tại sao phải đến tìm cái chết?

Thấy cảnh này, Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân chỉ liếc mắt một cái, liền nghiêng đầu, lạnh nhạt nói:

- Hỗn Độn Long tức chính là thần thông thiên phú mạnh nhất thế gian, hủy diệt tất cả, đến như Tiên vương cũng có thể giết chết. Chỉ tiếc, vị truyền nhân Long Tộc này rõ ràng mới chỉ ngộ ra phương hướng, khoảnh cách đến Hỗn Độn Long tức chân chính còn kém xa, giờ lao đầu vào cũng chỉ có con đường chết...

Vừa nói chuyện, nàng không nhịn được nhìn hướng Đế tử Đại Xích Thiên trong tầng tầng bao vây, ánh mắt lấp lánh:

- Không ngờ ngươi còn cấu kết cùng Long Tộc, Đế Lưu a Đế Lưu, rốt cục ngươi còn chiêu gì, có thể khiến ta kinh hỉ được nữa không?

Nàng tự lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn ra chung quanh, sau đó quét mắt về hướng bắc, tức thì hơi ngớ.

Bởi vì ở hướng kia đang có một nam tử áo đen đi tới, nàng cảm thấy người này khá là quen mắt!

Trong mắt nàng, nam tử áo đen kia chậm rãi đi tới, rõ ràng là ở chỗ đó, nhưng người xung quanh tựa hồ lại không nhìn thấy hắn, hắn chậm chậm rãi đi tới trên Thái Ách bình nguyên, sau đó phất phất tay, lòng bàn tay xuất hiện một đạo ánh kiếm màu đen, sau đó dùng hết toàn lực bổ ra hư không, chỉ nghe rầm một tiếng, hư không bị bổ ra một mảnh hang động, ở bên trong động đó, có một tiếng gầm rú khủng bố khó có thể hình dung vọng ra, một giây sau, thình lình có một chi đại quân trùng trùng giết ra...

... Đó là một chi đại quân chân chính!

Một mảnh chi chít vọt ra từ bên trong hang động hư không, ai nấy thực lực khủng bố, kỳ hình quái trạng, có trùng có quái, có yêu có ma, hết thảy Tiên Binh Ma Tướng ngăn ở trước mặt bọn họ đều bị giết sạch, căn bản không thể ngăn cản!

- Sinh linh Thần tộc?

Lần này sắc mặt Lộ Tiểu Quân trở nên khó coi tới cực điểm.

- Chỉ là giun dế Thần tộc, khi nào gan to như vậy, cũng dám nhúng tay Tam Thập Tam Thiên chúng ta...

Nhận ra dị động ở phía bắc, lập tức liền có một vị đại trưởng lão Cực Ác Thiên có phản ứng, hắn rít gào một tiếng, chỉ huy Ma Binh Cực Ác Thiên xung phong liều chết lao đến, hung uy khó lường, tiếng gầm gừ chấn đãng bát phương, nhưng lời còn chưa dứt, chợt có một tia ô quang bắn ra từ tay vị nam tử áo bào đen kia, ô quang vòng một vòng trên không liền quay trở lại trong tay áo hắn, tùy theo đó thanh âm của vị đại trưởng lão kia cũng bị chém đứt, đứng ngơ ngác giữa trời, không nói nửa lời, cũng không nhúc nhích, mãi một lúc sau, đầu mới đột nhiên rơi rụng lăn lốc...

- Đó là... Kiếm Ma lão tổ?

Chứng kiến cảnh tượng không tính là đặc biệt khiến người chú ý này, sắc mặt Lộ Tiểu Quân nhất thời trắng bệch.

Chương 1745: Thái Ách Thiên đại loạn

Nếu nói trước đây ba trăm Cáp Mô quân và Chân Long xuất hiện chỉ khiến chiến trường nhiễu loạn, như vậy lần này đại quân Thần tộc xuất hiện, nháy mắt liền xé nát cả chiến trường. Đặc tính sinh linh Thần tộc quyết định thực lực bình quân của bọn hắn vô cùng cường hoành, thích hợp tác chiến trên quy mô lớn, nhất là dưới sự suất lĩnh của vị nam tử áo đen kia, bọn họ cuốn đến như cuồng triều, triển hiện ra lực lượng khiến người không khỏi kinh ngạc. Chẳng những Ma Binh đưa lưng về phía bọn hắn bị xông loạn thành một đoàn, ngay cả bộ phận Ma Binh Cực Ác Thiên được khiển tới cũng bị bọn hắn trực tiếp xông giết cho vỡ không thành quân, nhất là sau khi đại trưởng lão Cực Ác Thiên bị tia ô quang từ tay nam tử áo đen chém đầu, quần long vô thủ, quần Ma Binh này càng nhanh bị xung sụp!

- Có sinh linh Thần tộc làm loạn, cản bọn họ lại!

Cũng ngay khắc này, thanh âm Đế tử Thái

Huyền Thiên Yến Triệu Ca đột nhiên vang lên.

Sau khi đụng chạm khí cơ cùng Phương Hành, phát hiện thực lực Phương Hành mạnh vượt xa dự tưởng, hắn liền yên ắng lui ra, một mực bí mật quan sát, không ra tay, cũng không lên tiếng, không biết đang âm thầm mưu tính điều gì. Lúc trước ba trăm Cáp Mô quân cũng tốt, Chân Long hiện thân cũng được, dù sao số lượng cũng chỉ thưa thớt, dù thực lực không tệ, nhưng vẫn bị chư bộ Ma Binh ngăn cản, không xông được đến trung tâm, hắn tự nhiên cũng không cần để ý, thẳng đến khi đại quân Thần tộc xuất hiện, hắn mới rõ ràng ý thức được hung hiểm, nhịn không được mở miệng!

Bởi vì nhìn thế lao đến của đại quân Thần tộc, quả thật có khả năng xông qua, ảnh hưởng đến vòng vây đang bao quanh Đế tử Đại Xích Thiên!

- Dạ!

Nghe được lời ấy, chư vị trưởng lão Thái Huyền Thiên nhất mạch đồng loạt ứng tiếng, tám vị hộ đạo nhân cũng liếc nhau một cái, lập tức có bốn người xông ra nghênh chiến, tu vi đều là Đại La Kim Tiên, bình thường có thể tung hoành hoàn vũ, nhưng lúc này lại không chút do dự liên thủ cùng nhau, bốn đạo quang mang trùng trùng thôi tiến về phía trước, nghiền ép nhóm sinh linh Thần tộc đi đầu thành thịt vụn...

- Ai, lâu rồi chưa trở về, Tam Thập Tam Thiên lại nhiều thêm mấy phần để uẩn...

Nhưng ngay khi bốn người này thi triển thần thông đại đạo, phối hợp với Ma Binh Cực Ác Thiên ngăn cản chi đại quân sinh linh Thần tộc, ở trong sinh linh Thần tộc chợt bỗng đi ra một vị nam tử áo bào đen, trước người lơ lửng từng đạo ô quang, xiên ngang dựng thẳng, chỉ thấy từng đạo tiên quang vỡ vụn, ở trước mặt từng đạo ô quang đó, bốn đạo lực lượng đại đạo không tiến thêm được nửa bước, tất cả đều bị giảo diệt...

- Ngươi... Ngươi là người nào?

Bốn vị hộ đạo nhân Thái Huyền Thiên thấy thế, trong lòng không khỏi kinh hãi, chấn kinh nhìn nam tử áo bào đen.

- Ta là người nào?

Nam tử áo bào đen bật cười, hắn khí quấn quanh trên người chậm rãi rút đi, lộ ra một khuôn mặt tái nhợt mà cương nghị, giữa hai hàng mi hơi có mấy phần tà khí, vừa nói chuyện, hắn đã vươn tay phải, trong hư không, tiên khí hội tụ, một thanh kiếm to bản màu đen xuất hiện trong tay, như thật như huyễn, khí tức âm trầm, mũi kiếm rít gào hệt như oan hồn gào khóc!

- Còn cần ta nói cho các ngươi biết nữa không?

Nam tử áo đen tay cầm cự kiếm, thân hình đột ngột tan biến, thanh âm lại vang lên sau lưng bốn vị hộ đạo nhân.

- Bá!

Đồng thời với đó, bốn vị hộ đạo nhân cùng lúc cảm thấy trên cổ mát lạnh, một cảm giác khủng hoảng khó mà hình dung lan tràn trong đầu, như là đao thép lóc xương, sợ hãi xông thẳng thức hải...

- Không hay... Hắn là... Hắn là Kiếm Ma lão tổ!

Trong đầu một vị hộ đạo nhân Thái Huyền Thiên bối phận cao chút đột nhiên lóe lên một bóng người, phút chốc hắn liền ứa ra mồ hôi lạnh, thân hình “Sưu” một tiếng ẩn vào đại đạo, biến mất trong hư không, lúc này đáy lòng hắn đã hoàn toàn không có tâm tư ngăn cản đại quân Thần tộc, chỉ nghĩ cách tránh xa khỏi nam tử này. Chẳng qua hắn cũng coi là có lương tâm, sợ đồng bào mình xông lên nghênh chiến cùng nam tử áo đen kia, một bên trốn chạy, một bên không quên rống to nhắc nhở, thanh âm đã có chút khàn khàn...

Chỉ tiếc, hắn một hơi trốn ra mấy trăm dặm, kinh ngạc quay đầu, lại thấy một khuôn mặt chính đang cười với mình.

Cự kiếm của nam tử áo đen chẳng biết lúc nào đã gác trên cổ hắn, mỉm cười nói:

- Nói đúng!

“Xùy” một tiếng, đầu vị hộ đạo nhân kia lên, lúc trên không vẫn hiện đầy vẻ hoảng sợ.

- Kiếm Ma lão tổ?

Nhưng tiếng hét cuối cùng của hắn cũng đã truyền khắp tứ phương, không biết bị bao nhiêu người nghe được.

Nháy mắt này, không biết có bao nhiêu ánh nhìn đồng loạt hướng về phía bắc Thái Ách bình nguyên, trong mắt chất đầy sợ hãi...

Kiếm Ma lão tổ, đây là cái tên như sấm bên tai ở Tam Thập Tam Thiên!

Dù người này đã biến mất mấy ngàn năm, nhưng vẫn có rất nhiều người nghe đến quen tai, như là ác mộng!

Ở kỷ nguyên này, ma đầu đáng sợ nhất Tam Thập Tam Thiên từ trước tới nay đương nhiên chính là Thiên Ma, mà xếp sau Thiên Ma, chính là vị Kiếm Ma lão tổ xuất thân bần hàn, nhưng lại tu thành Kiếm Đạo đáng sợ, giết người như ngóe đây. Phải biết năm đó là thời đại Tiên Vương san sát, nhưng hắn đã dám một mình một đường, sát phạt quyết đoán, có người nói, nếu không phải người này quá tâm ngoan thủ lạt, kết oán quá nhiều, lại không muốn kết giao cùng Tiên Vương khác, thì hắn là người có tư cách nhất trở thành Tiên Vương một phương!

Xếp sau Thiên Ma là Kiếm Ma, sau Kiếm Ma mới đến phiên mấy vị ma đầu Lục Ma Thiên ở đây!

Song khiến người khó hiểu là, sớm nghe nói vị Kiếm Ma lão tổ này đã bị mấy vị Tiên Vương liên thủ trấn áp, thần hồn ma diệt, ngay cả truyền thừa đều đứt gãy. Nhưng nay, hắn làm sao lại xuất hiện ở Thái Ách bình nguyên, còn lẫn cùng một chỗ với đại quân Thần tộc?

- Ha ha ha ha, mấy ngàn năm, đúng là có chút hoài niệm ánh mắt hoảng sợ này của các ngươi...

Đón lấy vô số ánh mắt hoặc kinh hoặc khủng hoặc sợ hãi, nam tử áo đen có vẻ cực kỳ vui mừng, cười phá lên.

- Bốn vị trưởng lão Thái Huyền Thiên không phải đối thủ của hắn, các ngươi cũng qua đó đi!

Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân là người đầu tiên nhận ra vị Kiếm Ma lão tổ kia, lúc này sắc mặt nàng cũng rất âm trầm, thấp giọng phân phó hộ đạo nhân bên người. Lập tức liền có bốn vị hộ đạo nhân bên cạnh nàng ứng tiếng mà đi, Tiên Binh Đại Thương Thiên nhất mạch cũng xuất động, đây là bộ phận lực lượng cường đại cuối cùng còn chưa xuất thủ trên Thái Ách bình nguyên. Giờ đây, bọn họ ùn ùn cuốn về phương bắc, thế xông tới của sinh linh Thần tộc lập tức bị ngăn lại, một trường đại chiến sắp sửa diễn ra ở phương bắc Thái Ách bình nguyên...

Hiện tại, phương Thái Ách bình nguyên này đã bắt đầu loạn tượng tứ khởi!

Chẳng qua, dưới vòng vây của chư bộ ma binh, ba đường viện binh dù sao vẫn chẳng thể vọt tới trung tâm chiến trường, cởi đi hung hiểm quanh người Phương Hành, thậm chí ngay cả bọn hắn cũng sa vào khổ chiến. Rốt cuộc hiện nay trên Thái Ách bình nguyên có rất nhiều cao thủ, ma quân Tiên Tướng cũng quá nhiều. Đây là một cỗ thế lực đủ để quét ngang tinh không, giờ lại đều chen chúc ở Thái Ách Thiên nhỏ hẹp này, căn bản không cách nào thi triển chân tay ra được. Còn Phương Hành, hắn vẫn không nhìn thấy hi vọng thoát khốn, trái lại hung hiểm trên thân càng lúc càng thâm trầm đáng sợ!

- Hừ, Long Vực, Thần tộc, rốt cục vị Đế tử Đại Xích Thiên này đã âm thầm lôi kéo được bao nhiêu liên minh?

Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca không tiếp tục trốn tránh nữa, mà đã hiện thân ra, kinh hãi mở miệng, nhất là lúc nói đến sinh linh Thần tộc, đáy mắt hắn như muốn bốc ra lửa, liên tưởng đến lời đệ nhất Thần Vương Thần tộc đến nói trước mặt mình trước đó không lâu, hắn không khỏi cảm thấy bị lừa gạt, nói cái gì mà muốn cùng mình kết minh, căn bản là nói hươu nói vượn, sinh linh Thần tộc sớm đã kết minh cùng Đại Xích Thiên!

Hiện tại, cục diện có vẻ càng lúc càng loạn trước mắt ẩn ẩn khiến hắn có chút lo lắng.

Theo lý thuyết, thế lực phe bọn hắn hợp binh một chỗ, trấn áp khơi khơi một tên Đế tử Đại Xích Thiên, vốn hẳn nên dễ như trở bàn tay mới đúng!

Nhưng hôm nay, lần lượt có viện binh Đế tử Đại Xích Thiên xuất hiện, lại đều là tinh nhuệ, cục diện đã có phần thất khống!

- Tiêu lão tiền bối, Tống lão tiền bối, Nhạc Sơn Nhi tiên sinh, chúng ta ra tay một lượt đi!

Thanh âm Yến Triệu Ca vang lên, trong giọng nói ẩn chứa sát khí:

- Đế Lưu đã lộ bí mật, tuy hắn nhìn qua có vẻ vận chuyển đại đạo tự nhiên, nhưng cảnh giới vẫn chỉ là Thái Ất Thượng Tiên, để uẩn có hạn, lực lượng đại đạo phát huy ra cũng có hạn. Nay trọng quân vây khốn, hẳn là chống đỡ cũng khó khăn, tình cảnh như thế, chúng ta liên thủ trấn áp dễ như trở bàn tay...

- Không sai, đêm dài lắm mộng, trước trấn áp hắn lại nói!

Nơi xa, Vong Ưu Ma chủ dẫn binh đại chiến cùng thần long nghe vậy, lập tức lui trở về, lớn tiếng đáp ứng.

Ngăn trở ba trăm Cáp Mô quân là thuộc hạ Tống Cái, bản thân hắn thì vẫn một mực không xuất thủ, chỉ nhìn chằm chằm Phương Hành đang bị vây khốn, bây giờ nghe được lời Đế tử Thái Huyền Thiên bèn cũng lập tức đáp ứng, khống chế một mảnh mưa gió bi thương, vội vã chạy về...

- Nhưng mà... Nhưng mà... Hắn dù sao cũng là Đế tử Đại Xích Thiên a...

Chỉ có Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi nhát gan sợ chuyện, nghe vậy xa xa lộ đầu một cái, run rẩy nói.

- Hả?

Yến Triệu Ca quay sang nhìn hắn, thần sắc tức giận.

Nhạc Sơn Nhi dọa nhảy dựng, đành không tình không nguyện cưỡi mây chạy tới, trên khuôn mặt béo ú trên tràn đầy vẻ hoảng sợ.

- Ngươi cũng đến đây đi!

Yến Triệu Ca quét mắt hướng một hơi hư không nhìn một cái, có chút không vui mở miệng.

- Đế tử có triệu, không dám không nghe!

Trong hư không nơi đó, tiểu ma đầu Cực Ác Thiên một mực trốn tránh chờ tìm cơ hội ấm ức đi ra, miễn cưỡng cười một tiếng.

Một vị Đế tử, ba tên ma đầu, lại thêm một tên tiểu ma đầu, năm đạo bóng đen âm sâm lướt tới Đế tử Đại Xích Thiên đang bị đoàn đoàn bao vây. Đám người này vừa khéo đưa lưng về phía đường chân trời buổi chiều tà trên Thái Ách bình nguyên, dưới nắng chiều càng làm nổi bật năm đạo bóng đen này. Tùy theo bọn hắn liên thủ bức tới, mặt trời phía sau triệt để rơi xuống đường chân trời, trời đất sa vào trong một mảnh bóng tối thâm trầm, giống như năm người bọn hắn liên thủ mang một mảnh hắc ám bao trùm lên thân Phương

Hành đang bị trọng quân vây quanh...

Nhưng cũng đúng lúc này, ở phía đối diện với bọn hắn, bỗng nhiên có một vầng mặt trời nhảy ra đường chân trời!

Mặt trời kia còn biết nói chuyện:

- Ha ha, tiểu thổ phỉ, ngươi muốn làm một vố lớn, không mang theo ta sao được?

Chương 1746: Lấy trận phá trận

Phía tây một vầng tà dương rơi xuống đường chân trời, phía đông một vầng mặt trời chói chang nhảy ra đỉnh núi!

Phía trước mặt trời chói chang kia còn phác hoạ ra mấy bóng người trầm mặc không nói, người ngoài cùng bên trái tay cầm trường thương, sau lưng bồng bềnh áo choàng, người ngoài cùng bên phải vóc dáng cao gầy, trên đỉnh đầu là một bím tóc xiên xẹo vểnh lên trời, tay cầm một chiếc gậy tang cực lớn, hai người chính giữa, một là dù có mặt trời phía sau lưng cũng không che được sắc thái đỏ tươi như máu thấm ra trên người, người còn lại là một nữ tử vóc dáng yểu điệu, tay trái tay phải mỗi người nắm một chiếc viên luân, sát khí đằng đằng...

Từ khí tức thì thấy, bốn bóng người lại thêm vầng mặt trời chói chang kia đều không giống cao thủ, thậm chí đều không có khí tức đại đạo đặc trưng của Đại La Kim Tiên, nhưng sự tồn tại của bọn họ lại không ai dám sinh ra cảm giác khinh thường, thoáng chốc khi bọn hắn xuất hiện liền dẫn đến sự chú ý của Yến Triệu Ca, Tiêu Bắc Minh, Nhạc Sơn Nhi, Tống Cái và cực ác tiểu ma chủ, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên!

- Đây lại là thứ gì?

Đón lấy hào quang chói mắt từ hướng đông kia, tâm tình Yến Triệu Ca quả thực bực bội tới cực điểm!

Rõ ràng là Đế tử Đại Xích Thiên đang thân hãm trùng vây, lật tay là có thể chém xuống, sao cứ liên tục hiện ra nhiều cứu viện như vậy?

Một cái tiếp một cái, một đợt tiếp một đợt, rốt cục lúc nào mới hết?

- Xem ra chẳng qua là mấy tên Thái Ất thượng tiên, cũng dám càn rỡ như thế?

Cực ác tiểu ma chủ Vạn Giang Hận lạnh lùng nói:

- Yến Triệu điện hạ chớ giận, ta đi chém bọn họ...

Nói xong, hắn cười lạnh một tiếng, hai tay rung lên, sau lưng hiển hóa ra mấy đạo Đại Giang, đạo đạo hướng lên trời, chiếu ở sau người, khiến hắn nhìn như một vị hung thần, tiên uy tràn ngập nửa góc trời!

- Giết...

Còn không chờ hắn kịp ra tay, mấy bóng người kia đã đồng loạt rống to một tiếng, nhào thẳng về phía trước. .

Lấy vầng mặt trời chói chang kia dẫn đầu, trực tiếp hóa thành một viên sao chổi cường hành đánh tới, quang mang lộng lẫy chỉ cực sáng chói mắt người, hung man bá đạo, đi qua nơi đâu, trực tiếp xông cho tiên binh ngăn ở nơi đó tán loạn, tu vi thấp chút thậm chí trực tiếp bị ánh sáng nóng rực trên người hắn thiêu thành tro tàn, tan biến trong vô hình, mấy bóng người còn lại cũng gắt gao theo sát, thoáng chốc đã giao thủ cùng Tiên Binh Ma Tướng vây xung quanh Phương Hành, hung hãn xé ra từng đạo lỗ hổng!

- Chỉ bằng chút tu vi này cũng dám nhúng tay đại sự Đế cung?

Cực ác tiểu ma chủ Vạn Giang Hận ánh mắt lạnh lẽo, trực tiếp vọt tới, đại đạo mênh mông, chớp mắt liền đã vận chuyển một đạo ánh sáng như sông dài trải rộng mấy ngàn dặm, sau đó ầm ầm vang vọng, trấn áp thẳng tới năm người, theo hắn thấy, chỉ bằng lực lượng cao hơn bọn họ một cảnh giới của bản thân, muốn trấn áp năm gia hỏa kia quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay!

- Ai nha, bị Đại La Kim Tiên nhắm vào, chạy mau...

Ngoài dự đoán mọi người, từ hung thế của đám kia, Vạn Giang Hận vốn tưởng mình sẽ phải trải qua một phen ác chiến. Lại không lường trước, lực lượng đại đạo mình vừa trải, chợt thấy gia hỏa bộ dạng nhìn như vầng mặt trời chói chang kia đột nhiên kêu lên một tiếng quái dị, sau đó xoay người bỏ chạy không chút do dự, lúc trốn còn nhanh hơn cả lúc đến, mấy bóng người còn lại cũng không chút do dự chạy theo, đồng thời còn truyền đến một tiếng oán giận phi thường:

- Đều do ngươi, sính uy phong cái gì, làm ra thanh thế lớn như vậy, muốn không bị nhắm vào cũng khó...

- Chuyện này...

Vạn Giang Hận sửng sốt mất một lát, cũng không đuổi theo, chỉ cảm thấy hơi kinh ngạc.

Thấy hắn không đuổi, vầng mặt trời chói chang kia cũng ngừng lại, lúc này mới thấy rõ, đó là một con kim ô ba chân khắp toàn thân toả ra kim quang, thân hình béo tốt tựa như một ngọn núi nhỏ, khí thế trên người hùng hồn đến mức khó có thể tưởng tượng, chỉ là tu vi còn chưa đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, nó len lén quay đầu nhìn Vạn Giang Hận một cái, thấy hắn không đuổi theo, liền lập tức xông vào trong đại quân xung quanh đồ sát... Hoặc nói là ngược sát, tu vi của nó bắt nạt tiên quân bình thường vẫn là không thành vấn đề!

- Lớn mật!

Thấy thế, Vạn Giang Hận lửa giận lại trướng, lần nữa chạy tới.

Con Đại Kim Ô kia thấy, lập tức lại quái khiếu lui đi, tốc độ cực kỳ khủng bố, vô số tiên quân chung quanh cũng gấp gấp nhảy lên truy đuổi, khăng khăng không ngăn được nó, trái lại còn bị nó quấy loạn tung, trận không thành trận, quân không thành quân, cứ như ruồi nhặng không đầu!

- Ha ha ha ha, ta biết các ngươi sẽ đến mà!

Lại nói Phương Hành, hắn cũng chú ý tới vầng mặt trời và mấy đạo khí cơ toát ra từ phương đông kia, lập tức hưng phấn lên, kêu to một tiếng, nhưng tiếng thét còn chưa hạ xuống, liền nhìn thấy cực ác tiểu ma chủ xông lên, sau đó con Ô Nha quay đầu liền chạy, trên trán không khỏi nổi gân xanh. Chẳng qua đợi hắn nhìn thấy con Ô Nha kia một bên trốn, một bên không ngừng xuyên cắm vào trong tiên quân, chọc ra một mảnh đại loạn, lập tức rõ ràng dụng ý mấy đứa này, cười lớn một tiếng, nói:

- Quả nhiên đều là một đám gia hỏa thông minh!

Sau lần gặp ở Đa Bảo tiên hà, đến nay đã có ba năm, truyền thừa đám Đại Kim Ô được đến đều không thấp, lại thêm được tặng tiên mệnh, tiền đồ vô lượng, chỉ tiếc dù sao thời gian quá ngắn, bây giờ chúng nó mới chỉ có thể hoành hoành ở cảnh giới Thái Ất thượng tiên, thật gặp phải Đại La Kim Tiên thì đúng là vẫn đánh không lại, vốn trong lòng Phương Hành còn có chút bận tâm, sợ bọn họ nhất thời nóng đầu đi lấy trứng chọi đá với Đại La Kim Tiên, nhưng giờ nhìn thấy liền cũng yên tâm, mấy tên kia tinh ranh như quỷ, làm sao sẽ chịu thiệt?

Nhìn viện hữu dần dần xuất hiện chung quanh, trong lòng hắn không khỏi dâng lên tâm trạng quái dị.

Đó là cảm giác thỏa mãn...

Cũng là cảm giác thoải mái, nhiệt huyết dâng trào, khiến hắn có phần khó mà kìm nén!

- Nên đến đều đến rồi, vậy thì chân chính làm một vố lớn thôi?

Hắn ngửa mặt lên trời cười to, quét mắt nhìn hướng Đế tử Đại Thương Thiên Yến Triệu Ca nơi xa.

- Muốn làm vố lớn, vậy trước phải chạy ra được hằng tinh...

Sau lưng có một thanh âm vang lên, nghiêng đầu, hắn liền nhìn thấy tiểu quỷ vương Lệ Anh cười hì hì, Hàn Anh mặt không cảm xúc, Lệ Hồng Y khí chất yêu dị, cùng với Vương Quỳnh dáng dấp càng ngày càng kiều mị đáng yêu, chỉ là sát khí giữa hai hàng lông mày cũng càng ngày càng đậm đặc. Thì ra nhân khi Đại Kim Ô ỷ vào tốc độ mang theo cực ác tiểu ma chủ chạy loạn khắp nơi, quấy nhiễu cho quân trận xung quanh hoàn toàn đại loạn, bốn người bọn họ ẩn hình biệt tích, xoải qua tiên quân, cuối cùng vọt vào sâu trong vòng vây, đi tới bên người Phương Hành...

- Các ngươi tới, ta còn có thể không ra được?

Phương Hành cười to, huyết bào sau lưng lay động, quét xuống vô số mưa tên và trận quang rơi đến xung quanh, nhẹ nhàng mở miệng nói.

- Còn thiếu một người...

Lệ Hồng Y mở miệng cười nhẹ, hướng Đại Kim Ô phía xa xa kêu nói:

- Tặc Ô Nha còn không mau tới?

- Tới ngay đây!

Vầng mặt trời chói chang kia lớn tiếng quái khiếu, lượn một vòng, như sao chổi xông thẳng đến, sau lưng nó là cực ác tiểu ma chủ đang căm giận truy kích. Chỉ là lúc này hắn đã thả lỏng truy đuổi, cười gằn mặc nó vọt vào, vừa nãy hắn cũng đã nhận ra mục đích mấy người này, biết bọn họ muốn tiến vào trùng vây, lúc này mới cố ý để tặc Ô Nha nhiễu loạn chú ý, đồng thời để cho quân trận nhiễu loạn, bằng không, với tu vi Thái Ất thượng tiên của con họ căn bản không khả năng giết ra một con đường như thế!

Chỉ là, dù nhìn thấu ý đồ bọn họ, hắn vẫn không ngăn cản.

Đối với bọn hắn mà nói, mặc cho những người này quấy rối phía bên ngoài, không bằng dẫn bọn họ nhập bẫy, chém giết càng nhẹ nhàng!

Hơn nữa bọn hắn cũng không lo lắng những người này vọt vào vòng vây thì như thế nào, dù sao chỉ là mấy tên Thái Ất thượng tiên mà thôi, có thể có tác dụng gì? Tử cục như vậy, trừ phi là một chi đại quân trực tiếp xé rách quân trận mới có thể cứu ra được Phương Hành, còn Thái Ất thượng tiên thế này, có bao nhiêu đến bấy nhiêu, vào vòng vây rồi chỉ còn nước chờ chết. Khoan nói những cái khác, chỉ riêng nói trong Tiên Binh Ma Tướng bao vây quanh Đế tử Đại Xích Thiên đã có không biết bao nhiêu là tiên tướng cảnh giới Thái Ất thượng tiên. Cục diện như thế, há là bọn họ có thể xoay chuyển?

Đúng vậy, dù bọn họ không chủ động tiến vào vòng vây, Vạn Giang Hận cũng sẽ đuổi bọn họ đi vào!

Dù sao, Thái Ất thượng tiên tiến vào vòng vây này, liền bằng với lao vào chỗ chết!

- Chư bộ ma tướng, vận chuyển đại trận, giảo sát bọn họ!

Cực ác tiểu ma chủ Vạn Giang Hận đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn xuống, sau đó lớn tiếng quát.

Cùng lúc đó, Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca và mấy vị ma đầu còn lại cũng đến trước mặt, đều ở một bên âm thầm vận tiên uy...

Đại trận chư bộ ma tướng vừa động, tiên uy hạo đãng, lúc sức ép trấn áp Đế tử Đại Xích

Thiên đạt tới mức độ lớn nhất, cũng chính là thời cơ bọn họ ra tay, một hơi triệt để trấn sát tên Đế tử kia, đây là đạo lý vị chiến tiên nào cũng hiểu, cũng là dự định trong lòng bọn họ!

Ầm ầm ầm...

Ma Binh Ma Tướng vây xung quanh cũng biết đến thời khắc khẩn yếu, tâm thần không khỏi ngưng trọng.

Sau đó, vô số đạo trận kỳ bay giữa không trung, từng toà từng toà đại trận đồng loạt vận chuyển, từ bốn phương tám hướng, trận quang phô thiên cái địa ùn ùn trút về chính giữa, trời đất hư không đều bị sức mạnh to lớn này đè ép đến nát tan, càng không cần nói tới người nằm ở chính giữa toà đại trận này, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không nhất định có thể chịu đựng được uy thế đến vậy...

Nhưng điều chẳng ai nghĩ tới chính là, mấy người hiện bị vây trong đại trận lại nhìn nhau khẽ cười, sau đó đồng thời vận chuyển thần thông, những người này, bao quát vị Đế tử Đại Xích Thiên kia đều chỉ có tu vi Thái Ất. Hơn nữa trừ Đế tử Đại Xích Thiên nắm giữ thực lực vượt xa Thái Ất thượng tiên ra, mấy người khác đều hoàn toàn chỉ là Thái Ất thượng tiên, theo lý thuyết với chút tu vi ấy của bọn họ, căn bản không tạo thành được uy hiếp gì đối với đại trận, nhưng khăng khăng, một màn ngoài dự đoán mọi người lại xuất hiện!

- Lục Đạo Luân Hồi đại trận...

Một đoàn tia sáng chói mắt hiện ra từ trong vòng vây đại quân, có sáu đạo tiên quang bất đồng hình thành nên một vòng tròn.

Ở chung quanh vòng tròn, từng đạo trận quang đại trận oanh xuống, nhưng đều bị vòng tròn chuyển hướng tới nơi khác...

Thoáng chốc, thiên địa biến sắc, Hỗn Độn trận khí xông thẳng chín tầng trời, chư bộ Ma Binh vây quanh Phương Hành đều bị lực lượng của chính phe mình xung kích, đại trận nháy mắt bị hủy, không biết tử thương bao nhiêu tiên binh ma tướng, trong tiếng kêu khóc bi thảm, một tiếng cười lớn truyền đến...

- Yên tâm nhất vẫn là các ngươi đánh các ngươi...

Chương 1747: Tiêu sư tỷ áo trắng tóc trắng

- Bọn họ thoát vây rồi?

Nhìn một mảnh đại loạn tại trường, Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca đột nhiên cau mày.

Đến cả hắn cũng không ngờ rằng, ngay thời khắc áp lực đại trận đạt đến đỉnh điểm, lại sẽ xuất hiện biến số như vậy, mấy tên Thái Ất thượng tiên vọt vào trong vòng vây kia liên thủ cùng Đế Lưu, sử dụng một đại trận khí tức quỷ dị, chuyển như con quay, thừa dịp Ma Binh chung quanh vận chuyển đại trận tới cực hạn, dùng chiêu gậy ông đập lưng ông, nhân lúc đó phá tan đại trận. Khoan nói trận này huyền diệu, cũng khoan nói chọn thời cơ trùng hợp, điều khiến hắn khó hiểu nhất ngược lại là ý đồ trong đầu mấy tên Thái Ất thượng tiên kia lúc lọt vào trùng vây, những tồn tại như giun dế đó, từ đâu mà có lá gan lớn đến vậy?

- Ha ha...

Vòng vây đã phá, ma quân chung quanh tử thương nặng nề, vỡ không thành quân, nhưng mấy kẻ cùng Đế tử Đại Xích Thiên liên thủ kết thành đại trận cũng bộ dạng thê thảm, rốt cuộc vừa nãy chư bộ ma quân liên thủ kết thành đại trận trấn áp bọn họ, lực lượng đó quá cường đại, hoàn toàn không thua gì một kích do năm vị tiên tôn liên thủ, tuy bọn họ dựa vào “Luân Hồi đại trận” gì đó dời đi trận lực, càn quét ma quân xung quanh, nhưng áp lực chính bọn hắn phải chịu vẫn không nhẹ, Luân Hồi đại trận cũng bị phá trong nháy mắt, bọn họ đều máu tươi đầy người!

Không chút nghi ngờ, vừa nãy chớp mắt khi đại trận kia hình thành, bọn họ liền đều bị trọng thương!

Đây chính là đại giá khi tùy tiện nhúng tay vào đại chiến với đối thủ cảnh giới cao hơn chính mình, đây là hậu quả của việc không biết tự lượng sức!

Nhưng điểm khiến Yến Triệu Ca khó hiểu cũng chính là đây, đám Thái Ất thượng tiên này rốt cuộc nghĩ cái gì, không ngờ dám bốc lên nguy cơ sinh tử, cũng phải muốn xông vào trùng vây, cùng Đế tử Đại Xích Thiên kết thành đại trận, giúp hắn thoát ly hiểm cảnh?

Người tu hành đều tiếc mạng, những người này sao lại không chút nào để ý tính mạng bản thân?

... Chết đến nơi rồi, còn đang cười?

- Giết bọn họ!

Cũng lúc này, Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh rống to một tiếng, suất tiên ra tay.

Tuy vòng vây đại quân đã bị phá, nhưng bọn hắn không có bao nhiêu kinh hoảng, theo bọn hắn thấy, đại trận phá thì phá, không có gì ghê gớm, rốt cuộc mấy người bọn họ liên thủ, dù Đế tử Đại Xích Thiên còn nhiều bí mật hơn nữa, thực lực đáng sợ hơn nữa, bọn họ cũng không lo lắng vị Đế tử này còn có thể chống đỡ bao lâu. Dù gì, bằng vào bọn họ liên thủ, sợ là Lăng Hư Tiên Tôn có tới cũng không phải đối thủ, càng không cần nói đến vị Đế tử này đã bị vây nhốt một thời gian này...

Bí mật của Đế tử Đại Xích Thiên, đồng thời vận chuyển nhiều đại đạo hung uy, khiến bọn họ kiêng kỵ trong lòng, không dám đơn độc khiêu chiến hắn, nhưng nhiều người như vậy liên thủ, vậy lại không sợ, mặc kệ bí mật không bí mật, cứ bằng sức mạnh nghiền ép đi qua là được rồi!

Một điểm nữa chính là, bộ phận Ma Binh đại trận trung tâm này bị hủy diệt, liền sẽ có càng nhiều Ma Binh chạy tới!

Hiện tại dù sao cũng là sân nhà bọn họ, Ma Binh không thiếu, hủy diệt đợt bao vây thứ nhất, lúc nào cũng có thể có đợt thứ hai!

- Khó được các ngươi có lòng, phen này coi như các ngươi cũng tham dự, ngày sau ta sẽ chia phần cho!

Lúc này Phương Hành cũng cười, tay áo vung vẩy, triển khai Tụ Lý Càn Khôn thu đám người Lệ Hồng Y vào trong thức giới, đám bằng hữu này của mình đều là hạt giống tốt tiền đồ vô lượng, tương lai không ai biết có thể vươn tới độ cao nào, tối thiểu cũng sẽ không kém chư vị ma đầu Lục Ma Thiên, thậm chí có khả năng càng cao hơn. Nhưng nay tu vi bọn họ rốt cuộc còn chênh lệch một đoạn, bây giờ vọt tới giúp mình thoát khốn đã là ơn huệ lớn bằng trời, không thể để bọn họ tiếp tục tham chiến, bằng không rất có khả năng sẽ chết yểu...

Hơn nữa bọn họ đều đã trọng thương, để bọn họ vào thức giới điều tức một lát cũng là chuyện tốt!

- Ta không sao a...

Từng người từng người tiến vào thức giới, duy đến lượt Đại Kim Ô, tặc Ô Nha này lại chớp chớp mắt, cười hì hì nói.

Phương Hành nhướng mắt nhìn lên, cũng phải!

Dưới xung kích từ đại trận ma quân, đám người Lệ Hồng Y đều bị thương nặng, chỉ có tặc Ô Nha là khỏe mạnh như thường, không chút biến hóa!

- Đúng là kém cỏi...

Phương Hành không nhịn được cười khổ một tiếng, tặc Ô Nha này được thượng thiên quyến cố, đương sơ cùng mình vào nam ra bắc, phân được không ít thứ tốt, lại tu hành Thái Thượng Bất Tử kinh, đánh xuống để uẩn thâm hậu, sau đó càng là được Căn Bá chỉ điểm, tu hành đại đạo trường sinh. Luận căn cơ và điều kiện mà nói, quả thực nhanh sánh bằng Đế tử Tam Thập Tam Thiên, khoan nói đám người Lệ Hồng Y không sánh được nó, dù là Phương Hành cũng không có được điều kiện tốt như thế. Khăng khăng đứa này tính tình không tốt, lười biếng ham chơi, không biết khắc khổ tu hành!

Phàm là nó chú tâm một chút, tu vi bây giờ đại khái sớm đã đủ so chiêu cùng ma đầu!

- Cũng được, giờ mang theo ngươi, hai anh em ta liên thủ tiếp một lần!

Phương Hành cười to một tiếng, cảm thấy Đại Kim Ô tu vi không đủ, nhưng để uẩn hồn hậu, người lại tinh ranh, không dễ chết như vậy được, bèn trước không thu nó vào trong thức giới, trong lòng cũng có chút hoài niệm những ngày cùng làm loạn lúc trước, nay vừa khéo có dịp ôn lại một cái...

Cùng lúc này, vị Vong Ưu Ma Chủ kìm nén không được kia cũng đã đến.

Một đạo lực lượng đại đạo nghiêng nghiêng đánh tới, hung uy khó lường, nhưng Phương

Hành lại không chút để ý, ánh mắt quét nhìn phía trước.

Mắt hắn nhìn vào Yến Triệu Ca!

- Ngươi cuối cùng cũng chịu xuất hiện?

Phương Hành cười lạnh một tiếng, quay sang Đại Kim Ô nói:

- Lục tử, trước trói lại đứa này, hắn là Đế tử, trong nhà có tiền!

Đại Kim Ô vừa mừng vừa sợ, hai mắt tỏa sáng:

- Vố lớn thế này? Trở lại khoác lác một phen, Nhiếp Thiên Hồng đều không bằng ta!

Ầm!

Hai người vừa nói chuyện, huyết bào trên người Phương Hành đã tung bay lên, ngăn lại đòn kia của Tiêu Bắc Minh, sau đó hai người đồng thời lao ra, một vệt kim quang, một đạo hồng ảnh, thoáng chốc đồng loạt tan biến khỏi chỗ cũ, như hai ngôi sao băng vọt tới Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca cách đó không xa, tiếng gió rít gào, những Ma Binh từ xa xa lao đến, nỗ lực muốn lần nữa vây nhốt bọn họ trong đại trận đều bị văng tứ tung, căn bản không mò ra phương hướng, loạn thành một đoàn!

- Ngươi thật to gan!

Yến Triệu Ca nhìn thấy cảnh này, tức giận đến độ hai hàng lông mày dựng đứng lên, ánh mắt lạnh lùng!

- Muốn gây bất lợi cho Đế tử, trước phải bước qua cửa của ta!

Phía sau Phương Hành và Đại Kim Ô, Vong Ưu Ma Chủ sau đòn đầu tiên thất thủ cũng đang vội vã vận chuyển đòn thứ hai, cường hoành đánh tới!

- Đế tử Đại Xích Thiên, nạp mạng đi...

Tống Cái và cực ác tiểu ma chủ Vạn Giang Hận lúc này cũng song song lao đến, chắn ở phía trước, vận chuyển lực lượng đại đạo!

Nhất thời, trước mặt có mưa gió thê lương, sau lưng có huyền phong cuồn tuôn, lại thêm từng đạo Đại Giang ngang dọc đan xen, muốn nhốt hai người lại...

Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca cười lạnh một tiếng, cũng chuẩn bị ra tay!

Nhiều người như vậy người vây quanh, hắn không sợ Phương Hành và tặc Ô Nha kia có thể giở được trò gì!

- Muốn thương Phương sư đệ, trước tiên qua cửa này của ta!

Nhưng ngay khi những người này vừa vọt ra, tiếng gào vang vọng tứ phương, chợt nghe có hét to từ xa xa truyền tới, khoảng cách dường như cực xa, nhưng âm thanh lại tựa vọng ở ngay bên tai. Cùng lúc đó, chỉ thấy trên không trung Thái Ách bình nguyên, chẳng biết lúc nào xuất hiện một đạo bóng trắng, nàng tựa hồ sớm đã đến, chỉ là ẩn sau mây đen, đó là một nữ tử tóc trắng như tuyết, tóc trắng da trắng áo trắng kiếm cũng trắng, hai chân để trần cũng trắng bóng hoàn mỹ, bên người cuộn lại một con bạch xà tựa tiểu long!

Nàng không biết nhìn bao lâu, thẳng đến lúc này, mới phất tay quét ra mây đen, lộ ra thân hình!

Sau đó, tùy theo tiếng nói cất lên, từ trên chín tầng trời, một chiêu kiếm chém xuống!

Ầm!

Kiếm chiêu hạ xuống, thiên địa một mảnh thê lương, có vô tận tiếng vang quỷ khóc thần gào vang lên.

Bất kể là Vong Ưu Ma Chủ, hay là Đại Cùng Ma Chủ Tống Cái, thậm chí là Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi trước giờ trốn tránh phía sau một mực chưa từng ra tay đều bị chiêu kiếm này của nàng bao phủ. Bọn họ chỉ cảm thấy không khí xung quanh ngưng trọng như thực chất, kiếm ý biến hóa vạn ngàn từ trên chín tầng trời trút xuống, bao phủ hết thảy bọn hắn vào bên trong, cảm giác quỷ dị như thế khiến bọn họ không khỏi kinh hãi, gần như cùng lúc chọn cách thu hồi đại đạo bản thân, trước tiên bảo vệ chính mình, vội giật lùi, sau đó ngẩng đầu nhìn lên!

Vừa nhìn lại càng giật mình là cực ác tiểu ma chủ Vạn Giang Hận!

Hắn thất thanh kêu lên:

- Là nàng... Chính là nàng đâm bị thương phụ vương ta...

- Được...

Nghe được câu nói nay, đám người Vong Ưu Ma Chủ vốn đang nghiêm phòng tử thủ đồng loạt giật mình ngẩng đầu!

Bọn họ sớm đã biết cực ác ma chủ bị người đâm thương, cũng chính bởi vậy mới đánh vỡ cân bằng, Lục Ma Thiên nghênh đón một hồi đại loạn. Nhưng không người nào biết, cực ác ma chủ rốt cục là bị ai đâm thương, Cực Ác Thiên đối với chuyện này cũng giữ kín như bưng, thẳng đến lúc này, cực ác tiểu ma chủ bật thốt lên mới nói ra đáp án, trong lòng bọn họ sao có thể không sợ hãi?

Kinh sợ đầu tiên là, nữ tử tóc trắng áo trắng này rốt cục là ai, lại có thể thương đến cực ác ma chủ?

Kinh sợ thứ hai là, Đế tử Đại Xích Thiên có quan hệ gì với nàng, chẳng lẽ cực ác ma chủ bị thương là do Đế Lưu sai khiến?

Những vấn đề này đương nhiên không có thời gian hỏi ra miệng, song trong lòng bọn họ đều đã nhận định nữ tử này là đại địch!

- Ha ha ha ha, Tiêu Tuyết sư tỷ, tỷ càng ngày càng dễ nhìn...

Người duy nhất không nhìn về phía cô gái là Đế tử Đại Xích Thiên Đế Lưu, hắn vẫn hướng thẳng đến Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca, chỉ là miệng cười dài, kêu to một tiếng, sau đó trong tay hiện ra Khi Thiên Bá Man Đao, run lên giữa trời, hung uy trên đao được điều động, cùng lúc đó, trên người cũng hiện lên bốn, năm đạo khí tức đại đạo, như có bốn, năm con Cự Long bay lượn quanh người, ôm theo tiên khí ngút trời phá diệt tất cả, xa xa chém tới, miệng hét lớn:

- Dê béo chạy đi đâu?

Ở bên cạnh hắn, tặc Ô Nha phi cũng không chậm chút nào, hai cánh cuồng vung, rơi ra vô tận dương hỏa.

Miệng cũng kêu to theo:

- Đúng, trói lại trói lại, trói dê béo này lại...

Chương 1748: Tiên kích đổi chủ

- Dám khinh thường ta, tìm chết!

Nhìn thấy Đế Lưu liên thủ cùng Kim Ô, hô to dê béo vọt về phía mình, từ thái độ bọn họ Yến Triệu Ca rõ ràng cảm nhận được ý vị khinh thường, trong lòng đại nộ, vừa nãy hắn tạm thời rút thân mà lui chỉ là bởi lấy cẩn thận làm đầu. Nhưng ở trong mắt một số người, điều đó không nghi ngờ là hành vi khiếp đảm, Yến Triệu Ca cảm giác được dị dạng trong ánh mắt chúng nhân, trong lòng không khỏi nổi giận, nay lại thấy bộ dạng càn rỡ kia của Đế tử Đại Xích Thiên, hắn càng thêm mất kiềm chế, thầm nghĩ:

- Thật tưởng rằng bản Đế tử không đối phó được ngươi?

Ý niệm này vừa chớp qua trong đầu, lập tức liền vận chuyển thần thông đại đạo, hét lớn ra tay:

- Nhìn bản Đế tử phá tà pháp của ngươi!

Một tiếng ầm vang, trên người hắn trán phóng ra vẻ cuồng ngạo sừng sững vô biên, chỉ thấy thân hình hắn chưa động, lại như đã lên tới trên chín tầng trời, lạnh lùng cúi nhìn chúng sinh, hết thảy dưới gầm trời, ở trong mắt hắn đều là kiến hôi, thậm chí trong tinh không sau lưng hắn cũng mơ hồ hiện ra chín đạo môn hộ cổ lão thê lương, chứa đựng tinh vực xa xôi, vĩnh hằng bất biến!

- Huyền Thiên Thượng Cửu Đạo!

Yến Triệu Ca quát lớn một tiếng, bàn tay kết lên pháp ấn vô tận, khí cơ trên tay được dẫn dắt, chín đạo môn hộ kia mơ hồ mở ra một đạo khe nhỏ, trong môn hộ có lực lượng cuồng bạo lộ ra, một đạo tiếp một đạo, liên tiếp không ngừng gia trì lên thân Yến Triệu Ca, nháy mắt khiến khí thế trên người hắn tăng vọt chín lần, ngay cả khí lưu bên người đều hóa thành từng đạo cuồng phong, xé nát mây bay trên trời, sau đó hắn giơ bàn tay phải lên cao, hư nắm không trung, từ môn hộ chính giữa trong chín đạo môn hộ có một vệt sáng bay ra, trực tiếp bay vào trong lòng bàn tay hắn, là một cây hoàng kim kích, tỏa ra tiên uy ngút trời...

- Ta có chín đạo kích, chém chết ngươi!

Yến Triệu Ca chưa từng mở miệng, nhưng có âm thanh trầm trầm vang lên sau lưng hắn, gào thét giữa thiên địa.

Lúc thoại âm vang lên, hắn cũng bổ nhào tới, hoàng kim kích hóa ra một đạo ánh vàng, kẹp lấy uy năng tê thiên liệt địa đâm tới Phương Hành!

Trong hư không trước mặt hắn có vô số đạo quang tiên khỉ dày đặc giữa chiến trường, nhưng trước một kích này, bất kể là thần thông tiên khí hay trận quang pháp bảo, tất cả đều bị phá nát, dồn dập hóa thành phấn vụn, tung bay lả tả!

- Hả?

Trong lòng Phương Hành cũng không khỏi hơi lạnh, nghĩ thầm:

- Đế tử Thái Huyền Thiên quả nhiên có chút bản lĩnh!

Hắn nhìn ra được, lúc này Yến Triệu Ca xem ra đã thi triển ra tinh túy của Huyền Thiên Thượng Cửu Đạo, đây là truyền thừa tối cao của Thái Huyền Thiên nhất mạch, đại đạo vốn không thể kế thừa, cũng không thể chuyển gả, nhưng tổ tiên Thái Huyền Thiên nhất mạch lại sáng chế ra pháp môn độc nhất vô nhị này, tuy chỉ tu luyện một đại đạo, song lại có thể mở ra chín đạo Huyền Thiên chi môn, cũng tức là, Yến Triệu Ca vẫn có thể tu luyện pháp môn phụ vương hắn tu luyện, không cầu lĩnh ngộ tinh túy đại đạo trong đó, chỉ cần lực lượng kia gia trì...

Đơn giản mà nói, đây chính là một loại lực lượng đại đạo chi pháp to lớn tới cực điểm!

- Vừa nãy nhân khi ngươi đấu pháp cùng Tiêu lão ma và Tống lão ma, bản đế tử đã nhìn ra sơ hở của ngươi. Ha ha, tuy ngươi có thể đồng thời điều động vài đại đạo, nhưng mỗi một đại đạo chỉ có thể phát huy ra bảy phần mười uy lực, tuy hùng hồn vô biên, nhưng lực lượng có hạn, ở trước mặt Đại La Kim Tiên bình thường có lẽ khả năng vô địch, nhưng bản đế tử trực tiếp đánh sụp đại đạo giả mạo của ngươi, xem ngươi còn giở được trò gì...

Trong tiếng quát chói tai, Yến Triệu Ca đâm xuống một kích, đánh thẳng tới trước mặt Phương Hành, sát phạt đại đạo và hai đạo đại đạo kế thừa từ Thanh Tà Tiên Vương cường hành vung vẫy đi qua, vốn là lực lượng tưởng như phô thiên cái địa, nhưng ở trước mặt chín đạo kích kia lại đều sụp đổ nứt vụn. Phương Hành trong lòng cả kinh, chín đạo hoàng kim kích đã đâm tới trước mặt, nhận ra lực đạo kinh người trên kích, Phương Hành không dám khinh thường, Khi Thiên Bá Man Đao nghênh nghênh vẩy lên trời cao, miễn cưỡng đánh bay kích này, mượn cơ hội viễn độn!

- Trốn chỗ nào...

Yến Triệu Ca phát hiện đối sách mình chính xác, trong lòng đại hỉ, cảm thấy lần trước mình quả không mất công lui nhường, Đế tử Đại Xích Thiên này quả nhiên chỉ là "súng dởm", mới nhìn có vẻ doạ người, nhưng một khi nhìn thấu bí mật, liền cũng chẳng có gì đáng sợ. Giờ thấy hắn muốn chạy, liền vội gấp đuổi theo, đại đạo xoáy vòng trên người, thân hình như gió, chín đạo kích liên tiếp đâm tới!

- A ui, ta còn tưởng tiểu thổ phỉ ngươi lợi hại lắm...

Đại Kim Ô hưng phấn vọt theo Phương Hành, vốn định đánh chó rớt nước, lại không lường được vừa qua tới Phương Hành đã bị chín đạo kích của tên Đế tử kia đuổi chạy, nó cũng bị hù cho lập tức tránh đi, đầu đầy mồ hôi lạnh, miệng oán giận nói!

- Ha ha, ta vốn là rất lợi hại...

Phương Hành bị đuổi ra mấy ngàn dặm, nghe thấy tiếng quái khiếu này của Đại Kim Ô, bèn cũng xoay người lại, bắt đầu cười lớn.

Sau đó nhìn Yến Triệu Ca hung hăng đuổi giết tới, hắn ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Thật tưởng rằng ta chỉ có chút bản sự vậy ư?

- Vậy ngươi cũng quá coi thường Thái

Thượng thứ bảy kinh…

Lúc vừa nói chuyện, hắn đã đối mặt với Yến Triệu Ca, sau đó hai tay vung lên, chậm rãi vạch ra một vòng tròn.

- Giả thần giả quỷ, tìm chết!

Yến Triệu Ca cũng bị thân pháp quỷ dị của Phương Hành làm cho đau đầu, nắm trong tay chín đạo kích có vĩ lực vô thượng, nhưng không đuổi kịp Phương Hành, bằng với không làm gì được hắn. Thật không dễ dàng mới thấy hắn ngừng lại, trong lòng không khỏi đại hỉ, từ xa xa đâm tới một kích, hung uy khó lường!

- Hỗn Độn Đại Ma Bàn!

Đón lấy một kích hung lệ của Yến Triệu Ca, Phương Hành chợt trầm giọng mở miệng hét lớn.

Cùng lúc đó, hai tay thuận đẩy ba vòng, nghịch đẩy ba vòng, như chuyển đại bàn (cối xay)!

Quanh người hắn, sát phạt đại đạo của Bạch Hàm Thi cùng với chư đại đạo chiếm được từ chỗ Thanh Tà Tiên Vương đều xoay vòng thuận theo hai tay hắn, trước là xoay tròn quay người, sau đó khoách lớn đến ngàn dặm, cuối cùng mở rộng đến đâu, chỉ thấy thiên địa nơi đó một mảnh thê lương, hết thảy pháp tắc và đại đạo đều loạn thành một đoàn, như mất đi khống chế chuyển động thành một mảnh hỗn độn tùy theo ma bàn kia, ngay cả trên chín tầng trời đều có vô tận mây khói bay tới, che khuất tinh không!

Che khuất tinh không, cũng là che khuất chín đạo môn hộ trên chín tầng trời!

- Hả? Đại đạo của ta... Sao không điều động được?

Cách xa Phương Hành gần vạn dặm, Vong Ưu Ma Chủ vốn đang điều khiển đại đạo oanh kích Tiêu Tuyết, nhưng khi Phương Hành vừa triển khai đại đạo, hắn mới giật mình phát hiện lực lượng đại đạo của mình có dấu hiệu thất khống, dọa cho tim mật phát lạnh, vô thức chùn tay lại, lực lượng đại đạo suy yếu ít nhất bốn phần mười, khiến hắn kinh hãi ngẩng đầu, ngó loạn khắp nơi...

- Chuyện này... Đây là pháp môn quái quỷ gì?

Đại Cùng ma chủ Tống Cái càng xui xẻo, tự thân điều động gió thảm mưa sầu, trực tiếp liền bị lực lượng hỗn hoạn kia oanh vụn, lại thêm một kiếm của Tiêu Tuyết chém tới, bên người không còn phòng bị, đầu lâu suýt nữa bị nàng chém rụng, sợ đến mồ hôi lạnh ứa ra...

Nhưng người bị ảnh hưởng nặng nhất là Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca!

Một kích hung hãn kia của hắn đã đâm tới trước người Phương Hành, đang định đồng thời bổ nát đại đạo và thân thể đối phương, lại chợt thấy trên đỉnh đầu có bóng tối giáng lâm, thoáng chốc lực lượng trên người tiêu tan, cùng với đó, hoàng kim kích trong tay cũng đã đâm tới trước mặt Phương Hành, vốn lấy Khi Thiên Bá Man Đao của Phương Hành thì không cách nào cường hành ngăn đỡ chín đạo kích, nhưng lúc này hắn chỉ nhếch môi cười khẽ, trực tiếp thò ra năm ngón tay, hung hăng chộp vào mũi kích, sau đó hai tay ôm chặt, cường hành đoạt ra sau, một bên đoạt một bên ha ha cười lớn...

Sát na đó, Yến Triệu Ca kinh đến mồ hôi lạnh ứa cả ra!

Hắn không ngờ được Phương Hành lại thi triển pháp môn quỷ dị như thế, chiêu Hỗn Độn Đại Ma Bàn gì đó kia, căn bản là lấy đại đạo làm gốc, đảo loạn pháp tắc thiên địa, ảnh hưởng một vực, trong một vực này, chỉ mấy giây hắn đã không cách nào triển khai lực lượng đại đạo, người khác triển khai lực lượng đại đạo cũng bị ảnh hưởng. Quan trọng hơn là, Huyền Thiên Thượng Cửu Đạo của hắn cũng bị khí cơ hỗn độn kia che đậy, chẳng những lực lượng gia trì trên người tiết ra, ngay cả chín đạo kích lúc này cũng tiêu liễm thần uy, biến thành binh khí bình thường...

Nhân cơ hội đó, Đế tử Đại Xích Thiên dùng hai tay nắm chặt hoàng kim kích, muốn đoạt nó đi!

Nếu mất kích này, đợi loạn lưu tiêu tán, hắn liền mất đi chỗ dựa lớn nhất, không có khả năng chém giết Đế tử Đại Xích Thiên nữa. Biến cố đến quá đột nhiên, hắn theo bản năng nắm chặt chín đạo kích, dùng sức kéo về phía mình...

Hắn là Đại La Kim Tiên, lực lượng vô cùng, nhưng khí lực Đế tử Đại Xích Thiên cũng không nhỏ!

Hai người chia nhau nắm hai đầu, hăng say lôi kéo, khó phân thắng bại!

Lúc này, chỉ cần một chút viện trợ từ bên ngoài liền phân ra cao thấp...

Phương Hành vừa thấy có cơ hội đoạt đi chín đạo kích, lập tức kêu to:

- Tặc Ô Nha nhanh đến giúp đỡ...

Yến Triệu Ca cảm thấy đường đường hai vị Đế tử, lúc này lại như hai đứa trẻ nít tranh cướp đồ chơi, trong lòng đã cảm thấy rất mất mặt, chỉ e người khác nhìn thấy, càng không tiện la lên, đợi khi thuộc hạ hắn nhìn thấy cảnh này, vội vã chạy tới giúp đỡ thì trước mắt hắn đã có kim quang lóe lên, là Đại Kim Ô giương cánh vút nhanh lao tới, cười ha ha, vung cánh mãnh kích!

- Khách khách...

Nhục thân Đại Kim Ô sao mà cường hành, tuy hiện tại nó chỉ có cảnh giới Thái Ất thượng tiên, nhưng cánh này không phải ai cũng đỡ được, hơn nữa Yến Triệu Ca và Phương Hành mỗi người nắm một đầu chín đạo kích, chính là lúc đối xung quyết thắng bại, uy lực của một cánh Đại Kim Ô lập tức được thể hiện ra, cường hành phách cho nội phủ Yến Triệu Ca lệch vị, khí huyết dâng lên, lực lượng trên tay nới lỏng mấy phần...

Phương Hành cười to, dùng sức đoạt mạnh, mượn cơ hội bước lên một bước!

Chỉ nghe “Oanh” một tiếng, chín đạo kích đã bị hắn đoạt vào tay, Yến Triệu Ca tay không, lảo đảo lùi ra sau!

Cũng thoáng chốc này, ảnh hưởng từ Hỗn Độn Đại Ma Bàn qua đi, mây đen trên trời tiêu tan, pháp tắc thiên địa quy vị!

Trên chín tầng trời, chín đạo môn hộ lần nữa hiển hoá ra, trên chín đạo kích cũng lần nữa lấp lánh kim quang!

- Ha ha ha ha...

Phương Hành cầm chín đạo kích trong tay, hung tợn giết hướng Yến Triệu Ca:

- ... Tiên kích đổi chủ, giờ xem ngươi có chết hay không!

Chương 1749: Xem như ngươi xui xẻo

- Ngươi... Trả hoàng kim kích cho ta...

Trong lòng Yến Triệu Ca phẫn nộ khó mà hình dung, trong hai mắt trải đầy âm lôi, gầm gào hét lớn!

Mình đường đường là Đế tử Thái Huyền Thiên, lại bị người đoạt đi binh khí trong tay, với hắn mà nói đây thật sự là điều vô cùng nhục nhã. Cũng may lực lượng gia trì trên người đã quay trở về, khí cơ hắn lần nữa bùng lên, một bước đạp hướng hư không, cao cao tại thượng, hung hăng oanh quyền về hướng Phương Hành. Hắn muốn bằng lực lượng bản thân lần nữa đoạt về chín đạo kích, luận võ pháp, hắn cũng có tạo nghệ cực sâu, tu vi khủng bố, một quyền đánh xuống gần như hoàn mỹ, lại thêm chín đạo kích dù rằng uy lực vô tận, nhưng người khác không thi triển ra được, bởi vậy trong lòng tuy giận, song vẫn không hoảng loạn, chẳng qua là cảm thấy có chút hoang đường, lập thệ muốn đâm chết Đế tử Đại Xích Thiên cho bằng được!

- Ồ? Không thành thật?

Phương Hành cầm chặt hoàng kim kích, nhưng chỉ thấy trên kích này dù ẩn chứa lực lượng vô tận, lại căn bản không sử dụng được, nó có được linh tính riêng, giãy giụa không ngừng, tưởng muốn chạy lên chín đạo môn hộ trên trời, lại thêm Yến Triệu Ca đang lao nhanh mà đến, hung uy lâm đầu, trong lòng không khỏi cả giận, hung hăng siết chặt chín đạo kích, sau đó vận chuyển Thái Thượng Cầu Đạo Kinh, trên người hắn lập tức có một loại lực lượng vô hình tuôn ra, bao bọc lấy hoàng kim kích...

- Thái Thượng Cầu Đạo Kinh...

Tùy theo trong lòng mặc niệm mấy chữ này, thần niệm hắn tức thì bao lấy hoàng kim kích, tựa như thiên địa bọc, làm rõ hết thảy đạo uẩn, linh tính, tiên uy vận chuyển bên trong, ngược dòng tìm hiểu bản nguyên, diệu giải chân lý...

Oanh!

Yến Triệu Ca lao đến, một quyền áp xuống mặt đất, hư không liên tục vỡ vụn.

Mà lúc này Phương Hành khăng khăng lại hai mắt nhắm nghiền, vững vàng siết chặt chín đạo kích, tựa hồ đang lĩnh ngộ điều gì...

- Hoang đường, chín đạo kích là pháp bảo của ta, là đại đạo của ta, ngươi sao có khả năng vận chuyển được?

Thấy cảnh Phương Hành luyện hóa hoàng kim kích, Yến Triệu Ca cười lạnh, quát to.

Một quyền kia đã đánh tới đỉnh đầu Phương Hành!

- Tiểu thổ phỉ...

Đại Kim Ô giật mình quát to, giục Phương Hành chú ý cẩn thận, chỉ hận nó tuy có lòng tiến lên tương trợ, nhưng rốt cuộc tu vi không đủ, không dám xông tới trực tiếp ngăn cản Yến Triệu Ca, bằng không, rất có thể sẽ bị cường hành đánh chết!

Nhưng ngay lúc quyền của Yến Triệu Ca rơi xuống, tròng mắt hắn đột nhiên trợn trừng!

- Bá!

Phương Hành chợt giơ lên hoàng kim kích, cường hành đâm tới nắm đấm Yến Triệu Ca!

Hoàng kim kích mới đầu còn không ngừng giãy dụa trong tay hắn, nay lại có vẻ vô cùng thuận theo, lực lượng ngưng tụ, cộng thêm quyền của Yến Triệu Ca đã vung xuống, xuất kỳ bất ý, căn bản không thể tránh, cứ thế đâm tới nắm tay Yến Triệu Ca, chỉ thấy máu thịt be bét, tiên huyết bắn tung. Yến Triệu Ca quát to một tiếng, xoay người bỏ chạy, biểu tình trên mặt vặn vẹo, đa phần là vẻ sợ hãi và khó mà tin tưởng, thất thanh hét to:

- Sao có thể, cái đó... Đó là của ta...

- Ha ha, trên đời này, không có đại đạo nào ta vận không chuyển!

Phương Hành bật cười cười ha hả, vung vẩy hoàng kim kích, rèn sắt phải nhân khi còn nóng, cứ thế hung hăng kích hướng Yến Triệu Ca!

Vốn là vũ khí của Yến Triệu Ca, nay ở trong tay hắn lại như điều khiển tứ chi, linh hoạt tự nhiên!

- Cái kia... Cái kia rốt cục là tà pháp gì?

Yến Triệu Ca đã mất chiến ý, lùi nhanh ra sau, đầu đầy mồ hôi lạnh, nghẹn ngào kêu hét.

- Tà pháp lấy mạng ngươi!

Phương Hành hét lớn, một kích tiếp lấy một kích, hung hăng đâm tới Yến Triệu Ca, hung ác vô cùng.

Đại Kim Ô thấy cảnh này cũng là vừa mừng vừa sợ, theo sát lao đến, miệng oa oa kêu to, hai cánh vung vẫy quét hướng Yến Triệu Ca, đánh chó rớt nước là chuyện nó thích nhất, lúc này Yến Triệu Ca đã không còn chiến ý, chỉ biết cắm đầu giật lui, lại thêm có Phương Hành ở bên hấp dẫn chú ý lực, nó bèn thừa cơ chiếm tiện nghi!

- Phốc phốc phốc...

Yến Triệu Ca liên tục bại lui, trên thân xuất hiện rất nhiều vết thương, nhìn có vẻ thê thảm vô cùng.

- Đế tử cẩn thận...

Bên cạnh một vị hộ đạo giả đang thống lĩnh ma quân quấn lấy Kiếm Ma lão quỷ thoáng thấy cảnh này, lập tức sợ đến vỡ mật, lao nhanh mà đến, mấy người Vong Ưu Ma Chủ cũng kinh hãi trong lòng, bọn hắn vốn định liên thủ trấn áp nữ tử tóc trắng kia, chỉ là đối phương rất vướng tay, nhất thời bắt không được, giờ nhìn thấy Đế tử Thái Huyền Thiên gặp nạn, tự nhiên phải đi qua tương trợ...

- Tiêu lão ma đầu, đến lúc ngươi đền nợ máu Long tộc rồi?

Nhưng ngay khi bọn hắn chuẩn bị nhảy ra vòng chiến, chợt nghe một tiếng rống to, chỉ thấy thanh niên Long tộc kia đã giết qua đại quân, đi tới hiện trường, không nói hai lời, liền chạy thẳng đến Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh, hỗn độn long tức ngang qua chân trời...

Vong Ưu Ma Chủ đành chịu, chỉ còn cách bạo hống một tiếng, cùng hắn giao thủ.

Chỉ bằng thanh niên Long tộc và nữ tử tóc trắng, muốn lưu lại nhiều ma đầu thế này, hiển nhiên có phần hữu tâm vô lực.

Đại Cùng Ma Chủ Tống Cái, cực ác Tiểu Ma Chủ Vạn Giang Hận, và Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi nãy giờ một mực chưa xuất thủ đều không muốn ham chiến, chỉ nghĩ nhảy ra vòng chiến, đi giúp Đế tử Thái Huyền Thiên, đây đó ngầm trao đổi ánh mắt một cái, vòng chiến liền càng kéo càng xa. Nữ tử tóc trắng thực lực tuy mạnh, nhưng ở trước mặt mấy lão ma đầu đa mưu túc trí này, muốn lưu lại bọn hắn hiển nhiên là điều không dễ dàng!

- Tiêu tiên tử, Tiên Cơ có lễ...

Nhưng cũng đúng lúc này, trên không trung Thái Ách Thiên đột nhiên có một đạo hỏa quang thiêu hồng nửa góc trời, nửa ngày sau, hư không đột nhiên vỡ vụn, một con hỏa điểu to lớn từ trời giáng xuống, thân hình trải rộng, kim diễm ngập trời, không biết có bao nhiêu Ma Binh trực tiếp bị kim diễm quét trúng, thoáng chốc hóa thành tro tàn, chúng ma đều kinh hãi, định thần nhìn lên, thình lình phát hiện trong ánh lửa là một con Phượng Hoàng già trọc nửa người, hóa ra nguyên hình, từ xa xa lao về phía Đại Cùng Ma Chủ Tống Cái...

- Là viện binh Đại Xích Thiên đến ư?

Đại Cùng Ma Chủ kinh hãi, chăm chú nhìn lên, lại phát hiện không đúng, phía sau lão Phượng Hoàng không có Tiên Binh.

Ở phía sau nó chỉ có mấy bóng người đi theo, khí cơ ai nấy đều không tầm thường, xa xa hạ xuống, đứng thẳng giữa trời, một người trong đó kiều mỹ động người, hướng nữ tử tóc trắng thi lễ một cái, bộ dạng rất là quen thuộc!

Chỉ là dị trạng như thế cũng dung không được hắn nghĩ nhiều, bởi lão Phượng Hoàng kia đang giống như điên rồi lao thẳng về phía hắn. Đối mặt với vị thủ lĩnh Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên nổi danh Đại Xích Thiên nhất mạch này, dù có là Đại Cùng Ma Chủ cũng không dám khinh thường, đành phải điều khiển gió mưa bi thương chiến cùng tiên diễm bừng bừng trên người Phượng Hoàng, hai người một ngự mưa một ngự hỏa, nhất thời đấu đến khó phân thắng bại!

- Yêu tộc các ngươi cũng tới cứu viện?

Nữ tử áo trắng một kiếm bức lui cực ác Tiểu Ma Chủ Vạn Giang Hận, ánh mắt nhàn nhạt quét nhìn nữ tử kiều mỹ.

- Đúng vậy, trận thịnh hội này, Yêu tộc ta sao có thể vắng mặt?

Nữ tử kiều mỹ quét mắt nhìn hư không chung quanh, thấy Phương Hành đang đuổi đánh Đế tử Thái Huyền Thiên, ánh mắt ngưng lại, cười nói:

- Tên ngốc này đúng là bản lĩnh không nhỏ, chọc loạn càng lúc càng lớn, hơn nữa...

Nói đến đây, nàng ta hé miệng cười một tiếng:

- ... So với trước kia, bộ dạng hắn giờ càng đẹp trai!

- Bớt nhiều lời, ra tay đi!"

Nhưng ngay lúc nàng cười nhẹ, mấy bóng người bên cạnh nàng chợt lạnh lùng mở miệng.

Đám người này là một con hung vượn, một nam tử trẻ tuổi anh khí bừng bừng, một nam tử áo đen dáng người thấp nhỏ, bọn hắn quét nhìn chiến trường nơi xa, lập tức chiến ý bừng bừng, hét dài một tiếng, trực tiếp giết vào...

- Không Không Nhi ta đến đây...

- Tiểu tổ, ta đến giúp ngươi một tay...

- Đạo Chủ, còn nhớ Vô Ảnh Sơn tiểu Thử Vương không?

Tùy theo lão Phượng Hoàng và mấy tên yêu tiên trẻ tuổi tiến vào vòng chiến, cục diện tại trường càng thêm phần hỗn loạn.

Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh, Đại Cùng Ma Chủ Tống Cái, cực ác Tiểu Ma Chủ Vạn Giang Hận hay là chư vị hộ đạo nhân Đế tử Thái Huyền Thiên, lúc này đều bị cường địch cuốn lấy, không người có thể rảnh tay tương trợ Đế tử Thái Huyền Thiên...

Những viện binh bằng hữu đến từ các thế lực khác nhau này dường như đã đạt thành cộng thức, không cho người khác quấy nhiễu Phương Hành!

Bọn hắn không tận lực đi hỗ trợ, lại giúp hắn ngăn cản chư bộ cường địch!

Cố ý cho hắn cơ hội đơn độc đại chiến Đế tử Thái Huyền Thiên, hoặc nói cách khác...

... Muốn cho hắn cơ hội bắt cóc Đế tử Thái Huyền Thiên!

- Hô, xem ra không thể đứng ngoài nhìn nữa rồi...

Ngay lúc này, Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên!

Hiện tại Thái Ách Thiên đã hoàn toàn đại loạn, nhưng mà vị Đế nữ Đại Thương Thiên này vẫn chưa xuất thủ, chỉ lẳng lặng quan sát thế cục, thẳng đến lúc này, thấy phía Đế tử Thái Huyền Thiên liên tục gặp bất lợi, rơi xuống hạ phong, tựa hồ thật có khả năng lạc bại trong tay Đế tử Đại Xích Thiên và tặc Ô Nha, nàng liền không ngồi yên được nữa, khẽ thở dài một tiếng trầm thấp, váy trắng trên người không gió mà bay, tiên uy chấn đãng!

- Dùng Thiên Tâm, ngự thần thông ư?

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía mảnh thế giới hư ảo sau lưng Đế tử Đại Xích Thiên, lẩm bẩm nói.

- Dù không biết ngươi rốt cục có bí mật gì, thậm chí ta cảm thấy thân phận ngươi cũng có chút cổ quái...

Nói tới đây, trong lòng bàn tay nàng đã nhiều thêm một đạo kiếm quang, hư ảo mịt mờ, biến ảo khó lường:

- Nhưng trước cứ trấn áp ngươi rồi tính!

- Yến Triệu Ca gặp thần thông của ngươi, chỉ có thể nói hắn xui xẻo...

Nói xong lời này, nàng xòe năm ngón tay, đạo kiếm quang biến ảo chập chờn kia đột nhiên quang hoa tăng vọt, chói mắt như một dải ngân hà kéo xuống từ trên chín tầng trời, thoáng chốc liền vút lên trời cao, lướt qua nơi đâu, hư không nơi đó lập tức bị cắt thành một vết nứt thẳng tắp chỉnh tề, vết nứt cứ thế lan tràn, bay vút lên không trung...

Một kiếm chém xuống, thiên địa đứt hết!

Mà hướng kiếm quang chém tới lại không phải Phương Hành, mà là mảnh thế giới hư ảo sau lưng hắn!

- ... Thần thông của ngươi gặp phải Thiên Ý kiếm của ta, chỉ có thể nói là ngươi xui xẻo!

Chương 1750: Đánh cược một lần

Thiên Ý kiếm, tiên bảo chí cao vô thượng của Đại Thương Thiên nhất mạch!

Trong ngàn năm chinh chiến, nó từng trở thành hung binh lệ khí đại sát tứ phương trong tay Thương Đế!

Xét theo khía cạnh nào đó, ngay cả Khi Thiên

Bá Man Đao của Đại Xích Thiên nhất mạch cũng không bằng được nó, bởi vì ở trong mắt chúng tiên, Khi Thiên Bá Man Đao mạnh đến mấy thì cũng chỉ là một kiện tiên bảo, một kiện binh khí, còn Thiên Ý kiếm, lại đã phần nào đó vượt ra khỏi phạm trù tiên bảo!

Luôn có người cảm thấy Thiên Ý kiếm của Đại Thương Thiên hẳn nên tính là thiên khí!

Bởi vì nó vốn do thiên ý luyện thành, lại có uy năng xé rách thiên ý, chính là dị bảo độc nhất vô nhị trên thế gian!

Mà bây giờ, Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân nhắm chuẩn cơ hội, một kiếm xuất thủ, muốn chém tới thế giới hư ảo sau lưng Đế tử Đại Xích Thiên. Dù không biết thứ kia rốt cục là bí pháp gì, nhưng Lộ Tiểu Quân có thể nhìn ra được, đó là một loại lực lượng bản nguyên tiệm cận thiên ý, cũng là chỗ dựa giúp Đế tử Đại Xích Thiên bằng vào tu vi Thái Ất Thượng Tiên, lại có thể thi triển nhiều đại đạo, áp chế Đại La Kim Tiên. Về phần mình, nàng không cần đi hiểu rõ tận cùng, chỉ cần biết được bí mật này, Thiên Ý kiếm liền có thể một kiếm chém rụng nó, đây cũng là nguyên nhân trước đây nàng nói với hộ đạo nhân của mình rằng, bản thân chính là khắc tinh của Đế tử Đại Xích Thiên...

- Ầm ầm

Một kiếm chém xuống, thiên địa xé rách, một đạo khe nứt nhanh chóng lao về phía Phương Hành!

Phương Hành chính đang đuổi giết Yến Triệu Ca không khỏi cả kinh, dù một kiếm kia không chém về phía hắn, nhưng lại khiến hắn cảm nhận được nguy cơ khó mà nói rõ. Giữa lúc cấp bách, hắn hét to một tiếng Đại Kim Ô, đồng thời phi thân cực nhanh, Đại Kim Ô và hắn tâm linh tương thông, nhìn một cái liền hiểu được dụng ý của hắn, hai cánh mở ra, dùng sức vỗ mấy lần, cuồng phong to lớn cuốn tới, vừa lúc nâng lên đáy bàn chân Phương Hành, khiến cho Phương Hành vốn đang cực tốc nhảy lên trời cao, tốc độ lại nhanh mấy lần, gần như chớp mắt đã xông ra vòm trời...

Nhưng cùng sát na đó, kiếm của Lộ Tiểu Quân cũng đuổi tới!

“Xuy” một tiếng, như gấm lụa xé nứt, mảnh thế giới hư ảo sau lưng Phương Hành bị kiếm của nàng chém đi một nửa, nếu không phải hắn phản ứng nhanh, phỏng chừng kiếm kia đã trực tiếp chém nát thế giới hư ảo sau lưng!

- Đa tạ Thương nữ tướng trợ!

Nhìn thấy cảnh này, Yến Triệu Ca mừng rỡ trong lòng, lần nữa vận chuyển Huyền Thiên Thượng Cửu Đạo, một thân tiên uy chấn đãng vô địch, đang định chạy tới chỗ Phương Hành, lấy tu vi hiện giờ của hắn, tự nhiên có thể phát giác ra được, nơi phát ra thần thông của Đế tử Đại Xích Thiên chính là thế giới hư ảo kia. Vừa rồi đối phương đoạt đi chín đạo kích chính là nhờ vào lực lượng bản nguyên nghịch chuyển đại đạo, đảo loạn quy luật và khí tức thiên địa đại đạo, khiến chín đạo kích nhất thời mất đi tiên uy, sau đó mới dày mặt cướp đi...

Nay cách làm của Đế nữ Đại Thương Thiên lại cùng hắn đại đồng tiểu dị (cơ bản giống nhau)!

Nàng dự định trực tiếp chém đi thiên ý gia trì trên thân Đế tử Đại Xích Thiên, như thế, Đại Xích Thiên Đế tử liền không khác thường nhân, đối với tu vi hiện tại của mình mà nói, chỉ cần như vậy liền có thể một tay bóp chết hắn, đâu cần bị đuổi cho chạy loạn khắp nơi?

- Úi chà, ngươi còn dám quay đầu?

Phương Hành thoáng thấy Yến Triệu Ca quay người đánh tới, lập tức kêu to một tiếng, vội vã quay đầu, hướng hắn đâm tới một kích!

Nhìn bộ dáng như là bị Yến Triệu Ca chọc giận, cứ thế bất chấp tất cả đánh tới...

- Còn xin Thương nữ giúp ta, trấn áp kẻ này!

Yến Triệu Ca thoáng thấy ở xa xa Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân đã giơ lên kiếm thứ hai, lại thấy Phương Hành lao về phía mình, trong lòng đại hỉ, thầm nghĩ tên Đế tử Đại Xích Thiên này căn bản là đang tìm chết, vừa nãy kiếm đầu tiên của Lộ Tiểu Quân chém xuống, may mà hắn trốn được nhanh, chỉ chém rụng một nửa thế giới, bây giờ kiếm thứ hai đánh tới, hắn lại không trốn mà cường công cùng mình, vậy khác gì giơ thân ra dưới kiếm Lộ Tiểu Quân. Vậy mà Lộ Tiểu Quân còn chém không trúng, vậy cũng uổng nàng xưng là Đế nữ Đại Thương Thiên!

- Tìm chết!

Yến Triệu Ca rất tự tin, một thân tiên uy bừng bừng, dốc toàn lực, hung hăng đẩy một chưởng về hướng Phương Hành!

- Ngươi mới tìm chết!

Phương Hành cũng hét lớn một tiếng, hàm răng cắn chặt, vung vẩy chín đạo kích xông tới!

Yến Triệu Ca đã nhận định hắn sắp bị Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân chém rụng thức giới sau lưng, lòng tin tràn đầy. Nhưng lúc này Phương Hành cũng hết sức tự tin, tựa hồ hoàn toàn vứt uy hiếp từ Thiên Ý kiếm Lộ Tiểu Quân sang một bên, trong mắt chỉ có mỗi Yến Triệu Ca!

Xét theo khía cạnh nào đó, hai người giống như đang đánh cược!

Ầm ầm...

Nương theo tiên uy ngút trời, khoảng cách giữa hai người trên không trung càng lúc càng gần, hung uy khó lường!

Xem ra hai người đều muốn mượn cơ hội này triệt để trấn áp đối phương...

... Nhưng mấu chốt thắng bại không nằm ở hai người bọn hắn, mà nằm ở trên thân Lộ Tiểu Quân phía xa xa!

- Bá...

Kiếm kia của Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân quả nhiên vẫn chém ra, Yến Triệu Ca đoán không lầm, nàng nếu đã quyết định muốn xuất thủ, vậy liền tuyệt đối sẽ không thất thủ, kiếm thứ nhất bị Đế tử Đại Xích Thiên tránh đi một nửa, xem như hắn trơn trượt, đến kiếm thứ hai này, khoảng cách đã gần như thế, Đế tử Đại Xích Thiên lại vẫn không tận lực đề phòng, thậm chí giơ lưng ra trước mặt nàng, vậy khác gì đang tự sát!

Dù bởi vì mới chém ra một kiếm, kiếm thứ hai này có chút vội vàng, lực lượng không đủ, nhưng nàng biết rõ uy lực Thiên Ý kiếm, biết mình nhất định có thể chém trúng, cũng biết một kiếm này nhất định có thể chém rụng thiên ý sau lưng Đế tử Đại Xích Thiên!

Kiếm quang cuồn cuộn kích đãng bay vút ra, xé rách hư không, có được lực lượng chém chết hết thảy!

Nơi xa, trận cược giữa Yến Triệu Ca và Phương Hành tựa hồ cũng phân ra thắng bại tùy theo một kiếm kia chém xuống...

Nhìn thấy đạo kiếm quang kia, trên mặt Yến Triệu Ca hiện ra mấy phần vẻ dữ tợn, đáy mắt tuôn trào sát ý, chuẩn bị đẩy chưởng trấn áp Phương Hành, đoạt lại chín đạo kích, hung hăng đạp đối phương dưới chân. Nhưng một màn khiến hắn không cách nào tưởng tượng lại xuất hiện, một kiếm kia quả đúng đã chém ra, nhưng lại đột nhiên tiêu tán, hư ảnh thế giới sau lưng Đế tử Đại Xích Thiên chẳng những không bị chém rụng, trái lại cũng lúc này, bộ phận bị chém rụng khi trước lần nữa trở về, khí tức trên thân chẳng những không suy yếu, ngược lại càng mạnh!

Oanh!

Dưới sự khống chế của hắn, chín đạo kích tỏa ra kim mang chói mắt!

- Đây là... Đây là chuyện gì?

Yến Triệu Ca kinh hãi, đến tận lúc sau cuối, khoảng cách cùng Đế tử Đại Xích Thiên còn không đến mười trượng, rốt cục hắn mới xác định, kiếm kia của Lộ Tiểu Quân đã tính lầm, khí tức trên thân Đế Lưu không hề bị bất kỳ ảnh hưởng gì, trái lại càng lúc càng mạnh, phát hiện này khiến tâm thần co rút lại, chỉ là đã đến bước này, hắn không còn khả năng quay đầu, khăng khăng bởi vì phát hiện dị thường, đạo tâm hắn liền bị dao động, lực lượng Huyền Thiên Thượng Cửu Đạo gia trì trên thân bất giác yếu đi nhiều...

Một bước sai, ngàn bước sai!

Hắn đã không kịp nghĩ nhiều, buồn bực rống một tiếng, một chưởng không đầu không đuôi vỗ xuống!

Tiên quang chấn đãng, lưu phong tứ tán, trời đất quay cuồng, ngay cả chính hắn cũng không biết kết quả của một chưởng này...

... Phương Hành biết!

Lúc vọt tới cách mười trượng, hắn đã thấy rõ vẻ kinh ngạc trên mặt Yến Triệu Ca, trong lòng đại hỉ, trầm rống một tiếng, chín đạo kích đâm xuống, phiến hư ảnh thế giới sau lưng bỗng nhiên trở nên vô cùng chân thật, mang theo vĩ lực vô tận. Đại đạo cũng tốt, pháp tắc cũng được, tất cả lực lượng có thể điều động đều thành từng tia từng sợi quấn quanh hoàng kim kích, khiến cho lực lượng trên kích hùng hồn khôn tả, đâm thẳng tới chưởng của Yến Triệu Ca, xảo trá mà âm độc...

- Xuy!

Kết quả hiển nhiên rõ ràng!

Yến Triệu Ca kêu lên một tiếng đau đớn, lực lượng vung ra từ một chưởng kia bị hoàng kim kích chấn vỡ, hóa thành cuồng phong vô hình, cuốn thốc bốn phương. Hoàng kim kích lại không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, đâm thẳng mà đến, gần như thoáng chốc liền xuyên thủng bàn tay hắn, sau đó mới tiếp tục đâm tới ổ vai, lực lượng ẩn chứa trên đó vẫn đáng sợ dị thường, trực tiếp đâm vào trong nhục thể, chấn cho nhục thân xé rách, máu tươi cuồng tuôn, thân hình như diều đứt dây thẳng bay ra sau...

- Đế Lưu, ta cùng ngươi không chết không thôi...

Yến Triệu Ca vừa sợ vừa giận, cuộn lên toàn bộ lực lượng, lâm thời bước ra một cước, đạp ra từng đạo tiên văn!

Một cước này khiến cho Phương Hành không cách nào tiếp tục đuổi giết, chính hắn cũng mượn lực lượng này gấp lùi ra sau.

Trong lòng hắn đã quyết định chủ ý, không thể đấu tiếp, đấu nữa chỉ có dữ nhiều lành ít...

Thân là Đế tử Thái Huyền Thiên, tự nhiên là giữ mạng quan trọng nhất, cứ chạy trước đi rồi tính...

Chính vì nguyên nhân này, hắn ngay cả chín đạo kích đều không có ý cướp về, mượn lực lượng lui đi, vội vã bay lượn ra sau, đồng thời thân hình thoáng chốc mơ hồ, tự nhiên là muốn giở lại mánh cũ, trốn vào trong đại đạo, mượn loạn thế giấu mình đi. Đây cũng chính là cách hắn dùng qua trước đây khi lần đầu phát giác Đế tử Đại Xích Thiên không dễ đối phó. Mặc dù lấy thân phận của hắn mà nói, làm như vậy quả thực có hơi mất mặt, nhưng so với cái mạng nhỏ của mình, mặt mũi có đáng là gì...

Nhưng điều hắn không nghĩ tới chính là, Đế tử Đại Xích Thiên mặc dù bị hắn bức lui, lại vẫn còn có người coi chừng hắn!

Ngay khi hắn vừa lui vừa thi triển đại đạo pháp muốn bỏ chạy, một vầng mặt trời chói chang đã chắn ở phía sau hắn, lúc này Yến

Triệu Ca đang dồn hết mọi chú ý lên thân Đế tử Đại Xích Thiên, nhất thời không phát giác, đợi khi nhận ra phía sau truyền đến địch ý thì đã trễ, hai móng ruốt sắc bén cứng rắn như Tiên Kim đã một bắt lấy lưng, một bắt lấy cánh tay. Yến Triệu Ca trong lòng kinh hãi, nhưng không đợi kịp cuộn lên một ngụm tiên khí thì chỉ thấy hõm vai nhói đau...

"Xuy" một tiếng, cánh tay phải vốn đã trọng thương bị trực tiếp xé xuống, mang theo mảng lớn da thịt!

- Ngươi...

Yến Triệu Ca vừa sợ vừa giận, liều chết giãy thoát, vừa quay đầu, thì ra là con Kim Ô rón rén như tên trộm kia!

Trong móng vuốt đứa này còn nắm lấy nửa đoạn tay cụt, chính một mặt cuồng hỉ nhìn hắn.

- Muốn trách thì trách tên ngươi đặt không tốt...

Nó tựa hồ cũng ngây người mất một lát, sau đó mới ra vẻ nghiêm túc nhìn lại, thanh âm thâm trầm cao lãnh, bộ dáng như là cao nhân nắm chắc phần thắng:

- Trước kia Đại Kim gia ta chỉ xé đứa nào trong tên có chữ hạc, giờ có tiến bộ, phàm là có liên quan đến cánh đều xé hết...

Chương 1751: Tiên Thiên đạo kiếp

- Ngươi là người nào?

Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân tựa hồ không nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Yến Triệu Ca, lúc này hết thảy tâm thần nàng đều tập trung trên người nam tử áo xám trước mắt, mặt đầy chiến ý, không chút nào thả lỏng, vừa nãy nàng chém ra kiếm thứ hai, lại chưa thành công chém rụng hư ảnh thế giới sau lưng Đế tử Đại Xích Thiên, dẫn đến Đế tử Thái Huyền Thiên thất lợi, chính là bởi vì nam tử trước mắt này...

Thật ra ngày từ vừa bắt đầu nàng đã lưu ý đến nam tử áo xám, cùng với tăng nhân trẻ tuổi áo trắng, hai người này đều là đạo tặc trước không lâu phối hợp cùng Đế tử Đại Xích Thiên cướp đoạt Vong Ưu Thiên, Đại Cùng Thiên và Cực Ác Thiên. Nhưng khi Thái Ách Thiên sa vào đại loạn, hai người lại nhàn nhã uống trà trên Tiên Đài, điều này khiến nàng không dám khinh thường, liên tục coi chừng bọn họ. Bọn họ một mực không thấy xuất thủ, nàng bèn cũng không chủ động ra tay, song phương bình an vô sự, mãi đến tận khi nàng chém ra kiếm thứ hai kia...

Tuy trong lòng tuyệt không có ý coi khinh quá hai người, nhưng Lộ Tiểu Quân vẫn không ngờ được, sẽ có người ngăn lại chiêu kiếm đó!

Ở trong nhận biết của nàng, một khi Thiên Ý kiếm đã chém ra, nhất định sẽ đả thương địch thủ!

Chỉ khả năng tránh thoát, chứ không thể bị người cường hành đón đỡ!

Dù là Tiên vương có tới cũng không thể!

Rốt cuộc, đây là kiếm có thể chém đứt thiên ý!

Nhưng vừa nãy, nàng chứng kiến một cảnh chấn kinh vô cùng...

Ngay khi mình chém ra kiếm thứ hai, nam tử áo xám vẫn đang uống trà trên Tiên Đài chợt thả chén xuống, sau đó đứng dậy, một bước bước lên hư không, chắn ở trước Thiên Ý kiếm, sau đó, từ trong tay áo rút ra một thanh kiếm bám đầy sỉ rét, đồng thời cũng vung ra một chiêu, hết thảy động tác, hắn đều thực hiện chậm rãi mà thong dong, nhưng khó có thể hình dung, chính bởi động tác hết sức tự nhiên như vậy, lại chắn trước Thiên Ý kiếm của mình, vung ra một đạo kiếm quang ngăn cản!

Sau đó, chỉ thấy hào quang chói mắt phủ kín chín tầng trời, không trung Thái Ách Thiên bị xé rách một lỗ thủng to, quái phong và loạn lưu khó mà hình dung bạo phát ra, bao phủ khắp nơi, đợi khi đợt loạn lưu này đi qua, hai đạo kiếm quang đều đã tan biến...

Lộ Tiểu Quân chấn kinh cũng bởi điểm này!

Người kia rốt cục là ai, sao có thể bằng một chiêu trung hoà Thiên Ý kiếm quang?

Thế gian này, sao có thể có người nắm giữ kiếm đạo nhường đó?

- Ngươi... Ngươi rốt cục là ai?

Qua một lúc lâu, nàng mới trầm trầm mở miệng, thanh âm khàn khàn ngưng trọng đến chỉnh bản thân nàng đều không nhận ra.

Nam tử áo bào xám lại chỉ ôm thanh kiếm rỉ sét vào ngực, không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt mở miệng nói:

- Nếu nói gia hỏa kia là thiên địch của Đế tử Thái Huyền Thiên, mà ngươi lại là thiên địch của hắn, vậy ta nghĩ, ta hẳn được tính là thiên địch của ngươi?

- Hả?

Vừa nghe lời ấy, Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân liền biết câu nói mình lẩm bẩm vừa nãy đã bị người này nghe được, trong lòng thấy chấn kinh, ngược lại càng âm lãnh mấy phần, mắt sáng lên, trầm giọng nói:

- Vừa nãy ngươi quả thực đã ngăn lại được chiêu kiếm này của ta. Nhưng một kiếm đó lực lượng không đủ, cùng lắm chỉ có bảy thành uy lực, ngươi thật cảm thấy, có thể ngăn lại một chém toàn lực từ Thiên Ý kiếm?

- Ngươi phải hiểu một điều, vấn đề không phải nằm ở lực lượng!

Nghe xong, nam tử áo xám khẽ cười một tiếng, nhẹ giọng nói:

- Giống như Đế tử Thái Huyền Thiên bị hắn khắc chế, không phải bởi vì tu vi và thực lực Đế tử Thái Huyền Thiên thấp hơn hắn. Tương tự, Thiên Ý kiếm của ngươi khắc chế hắn, không có nghĩa tu vi ngươi mạnh hơn hắn và Đế tử Thái Huyền Thiên. Cũng như thế, ta là thiên địch của ngươi, không phải bởi ta có thể đỡ lấy mấy thành lực lượng của ngươi, mà ở chỗ... Thiên Ý kiếm bị ta khắc chế!

- To mồm thật đấy!

Mày liễu Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân dựng đứng lên, quát lớn một tiếng, trên người lần nữa chớp động kiếm quang!

Nhìn bộ dạng nàng có vẻ là đã nổi giận, muốn bất chấp hết thảy chém tiếp ra một kiếm...

Nhưng nam tử áo xám thấy vậy, lại vẫn không chút biến sắc, trên người cũng có kiếm ý tương tự nhàn nhạt thăng lên...

Kiếm ý trên người Lộ Tiểu Quân sâm nhiên đáng sợ, trầm trọng như trời!

Còn kiếm ý trên thân nam tử áo xám lại mờ mịt kỳ ảo, bao la vô biên...

Cảm nhận được khí tức trên người hắn, sắc mặt Lộ Tiểu Quân đột nhiên hơi biến, tựa hồ nhớ ra điều gì.

- Kiếm đạo ngươi tu là gì?

Khí cơ nàng đã ấp ủ đến trình độ nhất định, nhưng không ra tay, ngược lại lạnh giọng quát hỏi.

Nam tử áo xám thẳng thắn đáp:

- Đạo kiếm!

Nghe được hai chữ này, sắc mặt Lộ Tiểu Quân kinh biến đến mức tái nhợt, tâm tạng nhảy đập phập phồng như sóng triều!

Ngược lại nam tử áo xám lại cười tự giễu, nói:

- Chưa tham ngộ được một kiếm sau cùng, không dám xưng đạo, chỉ ỷ vào thiên phú ông trời ban tặng và chút khôn vặt, thoáng ngộ ra con đường thôi. Chẳng qua mới vừa rồi, ta cự ly gần nhìn Thiên Ý kiếm quang mấy lần, lĩnh ngộ ra chút đạo lý, có mấy phần nắm chắc ngăn lại kiếm của ngươi. Bằng tu vi ngươi bây giờ, điều động kiếm này vốn đã có chút miễn cưỡng, hơn nữa có ta ở đây, càng sẽ không cho ngươi cơ hội xuất kiếm. Thế nên, hôm nay ngươi chém không ra được kiếm thứ ba!

- Xem ra, ngươi là Tiên Thiên đạo thể?

Lộ Tiểu Quân không để ý tới cái khác, thoáng trầm mặc một lát, nhàn nhạt hỏi.

Nam tử áo xám gật gật đầu, không nói nhiều.

Lộ Tiểu Quân đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, cười lạnh nói:

- Tiên Thiên đạo thể đến trời cao cũng đố ky, ngươi lại có thể sống sót, đúng là hiếm lạ!

- Nếu ta sinh ở Tam Thập Tam Thiên, có lẽ không sống tiếp được!

Nam tử áo xám than nhẹ một tiếng, nói:

- Bởi vì Tam Thập Tam Thiên thiên ý quá mạnh, nhưng ta số may, sinh ở một nơi thiên ý không mạnh lắm, vừa khéo có cơ hội sống sót. Nhưng mà, dù vậy cũng phải trải qua rất nhiều đau khổ, mấy lần suýt chết, hiện giờ, tốt xấu xem như đã sống quá ngày tháng gian nan nhất, cũng đến lúc nếm trải ưu thế từ thiên phú...

- Tiểu Tiên Giới, hay là Thiên Nguyên?

Lộ Tiểu Quân mở miệng, ánh mắt ngưng trọng nhìn nam tử áo xám.

Nam tử áo xám cười cười, nhưng không hồi đáp thẳng, chỉ nói:

- Điều đó quan trọng ư?

Lộ Tiểu Quân lắc lắc đầu, tự tiếp lời mình, nói:

- Tiểu Tiên Giới nuôi không ra quái thai như ngươi, xem ra ngươi đến từ Thiên Nguyên, cũng khó trách những tên kia dám bọ ngựa đấu xe, phản kháng ba phương Đế cung. Ha ha, bọn họ cảm thấy có ngươi liền có vốn liếng đối phó ba vị Tiên đế? Quá ngây thơ rồi, danh tiếng Tiên Thiên đạo thể không hiện trên thế gian, nhưng trên thực tế lại cũng không ít, chỉ là phần lớn đều chết yểu, số có thể trưởng thành chưa chắc được một phần xem, ngươi xem như trường hợp đặc biệt, nhưng cũng phạm vào một sai lầm lớn!

Nam tử áo xám hơi ngớ:

- Hả?

Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân lạnh nhạt nói:

- Ngươi không nên xuất hiện trên thế gian khi còn chưa tu thành chiêu kiếm cuối cùng, càng không nên tới Tam Thập Tam Thiên. Đối với ngươi mà nói, nơi an toàn nhất chính là tinh không, ở Tam Thập Tam Thiên, mỗi lần ngươi ra tay liền sẽ bị thiên ý cuốn lấy một phần, đạo kiếp trên người càng to lớn thêm một phần, giờ ngươi còn gặp phải ta, thanh danh Tiên Thiên đạo thể có thể hù sợ rất nhiều người, nhưng doạ không được ta, một khi ngươi ta đấu pháp, chỉ cần trong thời gian ngắn ngươi chém không được ta, vậy ngươi chắc chắn phải chết!

Vừa nói nàng vừa ngẩng đầu lên, khẽ cười nói tiếp:

- Mà ta rất tin tưởng, trong thời gian ngắn, ngươi chém không được ta...

Nói đến đây, nàng đột nhiên bước ra trước một bước!

Tùy theo một bước bước ra này, trên đỉnh đầu lập tức chớp hiện ánh sáng mờ mịt, quanh người nàng đồng loạt xuất hiện vô số thanh kiếm, mỗi một thanh kiếm đều khác nhau, thanh nào thanh ấy đều là Tiên bảo, ẩn chứa tiên uy khủng bố, tất cả kiếm yên lặng trôi nổi bên cạnh nàng, im lìm bất động, căn bản nhìn không ra rốt cục thanh nào mới thật sự là

Thiên Ý kiếm. Ánh mắt Lộ Tiểu Quân không có nửa phần do dự, tiện tay nắm chặt một thanh, tiếp tục đi tới phía trước...

Vừa đi, nàng vừa bình tĩnh mở miệng:

- ... Thế nên, ta dám chắc ngươi sẽ chết yểu ở chỗ này!

- Vèo!

Dứt tiếng, nàng chém ra một kiếm, không phải hướng tới nam tử áo xám, mà là hướng về phía Phương Hành ở xa xa!

Kiếm quang chói mắt, mang theo hung uy vô tận chém thẳng tới Phương Hành!

Sau đó nàng căn bản không quan tâm chiêu kiếm kia có trúng hay không, cứ thế chém ra kiếm thứ hai, rồi kiếm thứ ba!

Rõ ràng toàn bộ sự chú ý của nàng đều tập trung lên người nam tử áo xám, đề phòng hắn ra tay, nhưng cũng mỗi một kiếm đều chém về phía Phương Hành, mỗi một kiếm đều có lực lượng cực kỳ khủng bố, trong chiến trường hỗn loạn rất khó phán đoán ra đâu mới là Thiên Ý kiếm...

Nàng muốn dùng cách này, nhằm dụ cho nam tử áo xám xuất kiếm!

Chỉ cần nam tử áo xám thật sự muốn ngăn trở

Thiên Ý kiếm, vậy chỉ có nước không ngừng xuất kiếm. Đối với đối phương mà nói, mỗi lần xuất kiếm, đạo kiếp trên người liền sẽ dày đặc một phần, đợi khi kiếp số đạt đến trình độ nhất định, đạo kiếp tự hiện, nhân quả báo ứng!

Mà nếu nam tử áo xám cường hành hướng nàng ra tay, buộc nàng thu tay, nàng lại cũng có cách khác để tự vệ!

Khoan nói cái khác, đường đường Đế nữ Đại Thương Thiên, Đế phù hộ thân nhất định là có...

- Ào...

Nhưng đối mặt phương pháp ác độc này của nàng, nam tử áo xám kia vẫn không chút để ý.

Thân hình đột ngột tử lao tới, thiết kiếm xoay tròn trong lòng bàn tay, ung dung ngăn lại hết thảy kiếm quang, tựa hồ không lo lắng chút nào, trên mặt thoáng hiện vẻ cười nhạt, nhẹ giọng nói:

- Phương pháp không tệ, nhưng ngươi tính lầm hai chuyện!

- Hả?

Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân không chút nao núng, một bên xuất kiếm, một bên lạnh nhạt nói:

- Chuyện gì?

Nam tử áo xám một bên ngăn lại kiếm quang, một bên nhẹ giọng nói:

- Thứ nhất, nơi này là Lục Ma Thiên, còn là Thái Ách Thiên đặc thù nhất trong Lục Ma Thiên, thiên ý bạc nhược, dù có Thiên kiếp giáng lâm, cũng không nhất định có thể lấy mạng ta...

- Thứ hai là gì?

Lộ Tiểu Quân đột nhiên vung tay, liên tục chém ra ba kiếm, miệng nhưng không nhanh không chậm hỏi.

- Thứ hai chính là...

Nam tử áo xám đột nhiên cười quỷ dị:

- ... Đối thủ của ngươi không phải ta, mà là người khác!

- Hả?

Nghe xong lời này, Lộ Tiểu Quân không khỏi rùng mình, mồ hôi lạnh đầy người, vội vã quay đầu lại.

Vừa quay đầu, thân mình còn chưa xoay theo, liền chỉ cảm thấy phía sau có một bóng mờ to lớn nện tới, thâm tâm nàng còn chưa kịp làm ra phản ứng, cái ót đã trùng trùng đụng một cái, thoáng chốc chỉ thấy đầu óc cháng váng, bên tai truyền tới tiếng hét giận dữ:

- Một kiếm hai kiếm cũng lại thôi, không ngừng hướng sư huynh ta xuất kiếm, ngươi tưởng Phật gia ta không biết giận chắc?

Chương 1752: Cực ác ma chủ

- Hòa thượng đáng chết...

Lộ Tiểu Quân đầu óc mơ màng, khóe mắt thoáng thấy người đánh sau gáy mình chính là tên tiểu hòa thượng nhìn có vẻ tuấn mỹ xuất trần kia. Người đó tay cầm một con cá gỗ (mõ) cực lớn, đáng hận chính là, vừa nãy toàn bộ sự chú ý của mình đều đổ dồn lên thân nam tử áo xám, không lưu ý đến người này, ngay cả hắn tiếp cận lại gần bản thân lúc nào đều không biết. Quan trọng hơn là, đạo Đế phù hộ thân trên người do chính phụ vương tự tay viết xuống cũng không có phản ứng, nguyên nhân là bởi đạo Đế phù kia tuy có thể chủ động hộ chủ, nhưng cũng phải cảm ứng được sát khí mới linh, trong khi trên người tên hòa thượng này... căn bản không có nửa điểm sát khí!

Nhưng bất luận thế nào, sau ót đã trúng một gõ, nàng chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ, tưởng chừng té xỉu...

... Đối với nàng mà nói, đây là chuyện xưa nay chưa từng gặp phải!

Trong lòng cuống cuồng kinh hãi, nàng liều mạng điều động chút linh quang cuối cùng, xúc động đạo Đế phù kia!

Sau đó, ý thức nàng cũng dần mất đi...

- Ha ha, tiểu Phật gia thần thông quảng đại, thực sự khâm phục...

Quái thai Viên gia nhìn thấy Thần Tú gõ một mõ lên ót Đế nữ Đại Thương Thiên, miệng cười tươi, ôm quyền hành lễ.

Thần Tú có vẻ ngượng ngùng, hai tay hợp thập đáp lễ nói:

- Thí chủ quá khách khí, nếu không phải nàng thái quá kiêng sợ ngươi, dồn mọi tâm thần lên thân ngươi, không rảnh bận tâm chung quanh, sợ rằng lấy khả năng bần tăng e là không dễ tiếp cận nàng như vậy...

Hai người vừa nói vừa bay sang hai bên!

Tuy Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân đã bị một mõ gõ váng đầu, nhưng bọn họ đều rõ ràng, vị Đế nữ chẳng những không vì vậy mà mất đi uy hiếp, trái lại càng thêm khủng bố. Nhưng ở cách bọn hắn không xa, một chi sinh linh Thần tộc thoáng thấy Đế nữ Đại Thương Thiên bị đánh ngất, liền cứ thế thẳng tắp hạ xuống từ giữa trời, nhất thời đại hỉ, gào thét xông lên, thoáng chốc khi móng vuốt bọn hắn vừa mò tới vị Đế nữ Đại Thương Thiên này, đột nhiên một đạo khí tức thê lương vọt thăng lên!

Ầm!

Khởi nguồn của đạo khí tức kia, là một chữ: Thương!

Chữ đó vọt thăng lên từ trong lòng Lộ Tiểu Quân, giây lát liền nổ bung ra một mảnh khí tức thê lương khó mà hình dung!

Sinh linh Thần tộc tiếp cận lại gần Lộ Tiểu Quân bất chợt kinh hãi, nhưng còn chưa kịp né ra liền đã bị khí tức kia quét trúng, gào hét thê thảm, thân hình trực tiếp hóa thành phấn vụn, không có nửa điểm thừa lại. Khí tức thê lương không vì thế mà biến mất, mà trực tiếp khuếch tán ra chung quanh. Chỉ thấy một đạo ánh sáng có thể nhìn thấy bằng mắt thường đột ngột quét tới bốn phía, ánh sáng đi tới đâu, bất kể là tiên binh ma tướng hay là sinh linh Thần tộc, tất cả đều bị chôn diệt, sau đó thân thể cứng ngắc, cấp tốc khô héo, mất đi hết thảy quang trạch!

Ánh sáng khuếch tán chỉ là chuyện trong nháy mắt, thiên địa nhất thời đại biến!

Lấy Đế nữ Đại Thương Thiên làm trung tâm, hết thảy sinh linh đều bỗng chốc mất đi khí tức!

Một trận gió nhẹ thổi qua, hết thảy thây khô ào ào đổ sụp, hóa thành tro bụi, biến mất giữa thiên địa!

Trong phạm vi ba trăm dặm, tránh được tai nạn này, chỉ có hai người Thần Tú và quái thai Viên gia!

- Thương nữ điện hạ...

Cũng nhân trường dị biến này, chư vị hộ đạo giả Đại Thương Thiên nhất mạch, tiên binh tiên tướng, cùng với các vị ma đầu mới chú ý tới Lộ Tiểu Quân rơi rụng xuống từ giữa trời, tất cả đều kinh hãi, từ Đế phù được phát động thì thấy, Lộ Tiểu Quân không thể nghi ngờ đã tao ngộ nguy hiểm cực đáng sợ, bằng không bảo mệnh phù như thế, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng sử dụng. Tình cảnh này cũng cảnh cáo chư hộ đạo giả và tiên binh ma tướng, bọn họ vội vàng đuổi tới chỗ Đế nữ Đại Thương Thiên!

- Nàng phải dùng Đế phù?

Lúc này Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca cũng giật nảy mình, ánh mắt quét nhìn nơi khí tức thê lương truyền ra!

Vừa nãy hắn bị xé đi một tay, giờ chính đang thê thảm chạy trốn, đối mặt vị Đế tử Đại Xích Thiên hung cuồng kia càng là không có nửa phần chắc thắng, song dù vậy, hắn vẫn không cam tâm sử dụng Đế phù trên người. Thế nên khi nhìn thấy Lộ Tiểu Quân sử dụng Đế phù, hắn kinh hãi nhận ra một sự thực, đó là cục diện trước mắt còn hung hiểm hơn xa tưởng tượng, bất luận mình thừa nhận hay không, trận chiến này vị Đế tử Đại Xích Thiên kia đã thắng, đã không cần thiết tiếp tục dây dưa, kéo dài chỉ có hung hiểm mà thôi!

Thái Huyền Thiên và Đại Thương Thiên liên thủ, lại có đám ma đầu Tiêu Bắc Minh, Tống Cái, Nhạc Sơn Nhi và Vạn Giang Hận giúp sức, cỗ lực lượng này đương nhiên cường đại vô cùng, nhưng bọn họ vẫn không chiếm được ưu thế, chủ yếu là bởi, đối phương đến quá nhiều cứu viện, một nhóm tiếp một nhóm, hơn nữa thực lực đều cực kỳ khủng bố, khiến trận tuyến bọn họ rối loạn. Theo hắn thấy, điều này quả thực khó mà tưởng tượng, nhiều cao thủ như vậy làm sao lại đồng thời tụ tập đến Thái Ách Thiên, làm sao lại không hẹn mà cùng tụ đến một nơi giúp sức cho Đế tử Đại Xích Thiên!

Rốt cuộc, vô luận Đại Thương Thiên, hay là

Thái Huyền Thiên, cao thủ tới, đều quá ít!

Bọn họ vốn xem Lục Ma Thiên này là một ván cờ, chứ không phải chiến trường, hộ đạo giả đồng thời theo bọn họ tới chủ yếu là để bảo vệ, chứ không phải tiên tướng tiên soái năng chinh thiện chiến chân chính của hai phe Đế cung. Mà bây giờ, Đế tử Đại Xích Thiên đã biến cục diện tổng thể thành chiến trường, bọn họ đương nhiên chỉ còn nước trước lui ra, tập kết binh lực, sau đó một lưới bắt hết những người này!

- Lùi!

Yến Triệu Ca rống to, phi thân viễn độn, âm thanh vang vọng bốn vực!

- Muốn rút đi?

Xa xa, bất luận là hộ đạo giả Thái Huyền Thiên nhất mạch hay ma đầu đang chinh chiến đều hơi ngớ.

Sau đó, vô luận trong lòng bọn họ không cam nguyện đến đâu, lúc này chỉ còn cách từ bỏ đối thủ trước mắt, lùi ra sau!

Đối với Thái Huyền Thiên nhất mạch tới nói, tự nhiên không gì quan trọng hơn tính mạng Đế tử bên mình. Đế tử đã ra lệnh, vậy mình chỉ còn cách tuân theo. Đối với đám ma đầu mà nói, bọn họ cũng ý thức được, tình hình trước mắt đã vô cùng rối loạn, nếu tiếp tục dây dưa, e rằng tính mạng hai vị Đế tử Đế nữ đều khó đảm bảo, nếu bọn họ xảy ra bất trắc gì ở Lục Ma Thiên, vậy tội của mình sẽ to lắm, khó tránh khỏi cách phúc diệt. Thế nên, không còn cách nào khác, đành phải trước bảo đảm tính mạng cho hai vị quý nhân này cái đã...

- Ầm ầm ầm...

Chiến trường vốn đang một mảnh hỗn loạn, nhưng tùy theo tiếng kêu của Đế tử Thái Huyền Thiên, lại lần nữa hiện vẻ ngay ngắn trật tự!

Hộ đạo giả Thái Huyền Thiên nhất mạch cùng với tiên thị tiên binh tiên tướng đều vọt tới chỗ Yến Triệu Ca, hoàn toàn không để ý tới đối thủ phía sau!

Đại Thương Thiên nhất mạch cũng tương tự, ào ào lao hướng Lộ Tiểu Quân rơi rụng, chỉ e không kịp!

Chư vị ma đầu và đám thủ hạ cũng từng bước co rút, chậm rãi tụ lại!

Điều này khiến cho chư bộ viện binh hơi ngớ, thần tình không giấu được vẻ ngưng trọng!

Dù sao bọn họ cũng binh ít tướng thiếu, ngoại trừ sinh linh Thần tộc ra, chư bộ khác chỉ có một ít cao thủ tinh nhuệ mà thôi, căn bản không thành được quân, so với hai phe Đế cung Lục Ma Thiên thì còn kém xa lắm. Vừa nãy nhân lúc loạn thế, tự nhiên có thể khuấy gió trộn mưa, nhưng bây giờ đối phương hiện thế lui, đồng thời điều quân nghiêm cẩn, tuy lùi mà không loạn, bọn họ rất khó có được cơ hội xuất thủ!

- Dê báo đã vào tròng còn muốn trốn?

Phương Hành từ xa nhìn thấy cảnh này, lập tức cười lạnh, tiên uy chấn đãng, cắn răng vọt tới!

- Đám người chúng ta tụ ở nơi này, nếu còn để chúng chạy, chẳng phải mất công tu hành bấy lâu...

Tùy theo hắn xông tới, không biết có bao nhiêu người rống to, phóng đi theo!

Hiện tại hiển nhiên là thời điểm mấu chốt, có thể lần nữa quấy rối đại quân đối phương hay không, chính là cơ sở để Phương Hành đạt được mục đích. Tách ra, như vậy bọn họ liền có thể tiếp tục duy trì ưu thế hiện có, ngang dọc Thái Ách Thiên thích làm gì thì làm, nhưng nếu đối phương tập kết đại quân, như vậy bọn họ chỉ còn nước rút đi, căn bản không thể đồ diệt đại quân, trận chiến này cũng thành uổng công!

Giờ đây, đối phương hiển nhiên cũng rõ ràng đạo lý này, chư tiên tướng đều án binh bất động, cắn răng lùi lại!

Dù bị đối phương giết chết một nhóm người, cũng phải tụ tinh nhuệ lại cùng nhau!

Đúng lúc đó, bầu trời Thái Ách Thiên đột nhiên mây khói mênh mông, hư không xé nứt, lần nữa hiện ra một cánh cửa khổng lồ, sau đó nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy, mặt sau cánh cửa có một chi đại quân như ẩn như hiện, phía trước đại quân là một ông lão, thân mặc áo bào đen, hai tay chắp sau lưng, từ trên cao nhìn xuống, mắt lạnh quét nhìn thiên địa...

- Lại có cứu viện?

Hai phe Đế cung và Lục Ma Thiên nhất mạch thấy cảnh ấy, tâm tạng nhất thời hơi lạnh.

Viện binh Đế tử Đại Xích Thiên đã nhiều lắm rồi, giữa lúc then chốt này, nếu lại thêm một bộ, vậy thì bọn họ phiền phức to!

- Đó là... Đó là phụ thân ta...

Nhưng cũng lúc này, một tiếng kêu kinh hỉ la lên, chính là cực ác tiểu ma chủ Vạn Giang Hận.

Tiếng kêu này lập tức khiến hai phe Đế cung và chư bộ Lục Ma Thiên ngẩn ra, tiếp sau liền đều mừng rỡ như điên...

Không nghĩ tới, thì ra là lão ma chủ Cực Ác Thiên tới!

Giữa lúc quan trọng này, hắn đến thật quá đúng lúc, có một bộ ma quân như thế gia nhập, bọn họ quả thực nắm chắc phần thắng!

Vừa nãy bọn họ còn đang nghĩ, chỉ cần hộ tống được hai vị Đế tử Đế nữ đào tẩu là tốt nhất. Nhưng bây giờ, nhìn thấy bộ Ma Binh Cực Ác Thiên kia, bọn họ liền hoàn toàn yên tâm, cần gì phải đào tẩu, trực tiếp tập hợp đại quân, giết ngược trở về, bắt lấy Đế tử Đại Xích Thiên...

- Xua tan bọn họ!

Nhưng ngay thời điểm đó, trên chín tầng trời, cực ác ma chủ Vạn Sầu Hải đã lạnh lùng hạ lệnh, thanh âm hồn hậu vô biên.

Nghe lệnh, bộ Cực Ác ma quân kia lập tức gào thét xông tới, sát khí đằng đằng...

Hai phe Đế cung và Lục Ma Thiên nhất mạch đang định hoan hô, nhưng không đợi bọn họ kịp kêu thành tiếng, liền ngây dại...

Bởi vì bọn họ phát hiện, đám Cực Ác ma binh kia đang xông về hướng mình!

Thế là, hai phe Đế cung và chư bộ Lục Ma Thiên vốn chính đang chầm chậm thu gom lại, đang phải chịu đựng áp lực trầm trọng từ bên ngoài, giờ đây, đột nhiên bị một bộ Cực Ác ma binh từ trời giáng xuống, lập tức loạn thành một đoạn, khổ nhất chính là đám tiên binh ma tướng, bọn họ triệt để ngây dại, căn bản không biết ai là ai, chỉ có thể liều mạng tự vệ, loạn chiến như ruồi rặng không đầu...

Chương 1753: Tự phong Ma Đế

- Phụ thân, chuyện này... Hết thảy điều này là chuyện gì?

Trên Thái Ách bình nguyên, một trường biến cố đột ngột không ai nghĩ tới xảy ra, đặc biệt là cực ác tiểu ma chủ, giờ này hắn đã kinh sợ đến ngây ngốc.

- Cực Ác lão ma đầu, ngươi điên rồi phải không, đây là vì sao?

Vong Ưu Ma Chủ cũng không nhịn được hét lớn, biểu tình trên mặt âm ngoan dị thường!

Trước đây có đồn đại, nói Cực Ác ma chủ Vạn Sầu Hải trọng thương, đường đường Đại La Kim Tiên, nhục thân lại đã băng hủy, ngàn cân treo sợi tóc, cũng chính bởi vậy, mới dẫn tới trường hạo kiếp Lục Ma Thiên. Nhưng chẳng ai ngờ rằng, nay đến thời khắc then chốt, Cực

Ác lão ma chủ Vạn Sầu Hải lại hiện thân, càng khiến người không lường được chính là, hiện thân thì cứ hiện thân thôi, đằng này hắn còn chỉ huy ma quân trực tiếp đối địch với hai phe Đế cung, phút chốc liền xung loạn đại quân, lần nữa khiến Thái Ách Thiên sa vào cảnh hỗn loạn, rốt cục hắn đang nghĩ gì?

- Ha ha, Yến Triệu điện hạ, Thương nữ điện hạ, không cần lo lắng, có lão phu ở đây, tất bảo đảm các ngươi bình yên lui ra Lục Ma Thiên!

Trên chín tầng trời, Vạn Sầu Hải mặt mang ý cười, chậm rãi đạp bước đi về phía chúng nhân.

Lúc này Thái Huyền Thiên nhất mạch, Đại Thương Thiên nhất mạch, cùng với chư vị ma đầu Lục Ma Thiên đã tụ lại cùng nhau, hiển nhiên lão ma đầu này đi tới đều khiến bọn họ trong lòng hơi lạnh. Nhưng khi nghe được lời này của hắn, ai nấy không nhịn được ngẩn ra, tâm lý loạn thành một đoàn!

Một bên tách ra đại quân, một bên lại bảo đảm hai vị điện hạ bình yên rời đi, trong hồ lô của lão ma đầu này rốt cuộc bán thuốc gì?

- . .. Còn những người khác thì cứ ở lại chỗ này, coi như đại giá khi các ngươi nhúng tay vào Lục Ma Thiên!

Nhưng không chờ bọn họ kịp hồi thần, thân hình Vạn Sầu Hải đã lắc lư đi đến trước mặt, mỉm cười nói.

- Lùi ra sau, không thể tiếp cận Đế tử!

Không chờ Vạn Sầu Hải tới gần Yến Triệu Ca trăm trượng, một vị hộ đạo giả Thái Huyền Thiên lập tức hét lớn, đưa tay ra ngăn trở, hiển nhiên bọn họ đã bị hành động vừa nãy dọa sợ, hiện tại Đế tử bên mình còn gãy một cánh tay, người đầy là máu, sao dám để hắn chịu thêm nửa điểm nguy hiểm. Lão ma đầu Cực Ác Thiên này tuy trên danh nghĩa là cùng một mạch với bọn họ, miệng cũng nói là suy nghĩ cho Đế tử, nhưng cách làm thật sự khiến người không an tâm cho được, thế nên tuyệt đối không thể để hắn tới gần, vạn nhất Đế tử có gì bất trắc, chuyện liền phiền phức to!

Vị hộ đạo giả kia cũng là một tên Đại La Kim Tiên, đưa tay đẩy tới, tự có tiên uy chấn đãng, đạo pháp thâm trầm.

Nhưng đón một chưởng hắn đẩy tới, thân hình vị lão ma đầu Cực Ác Thiên kia lại vẫn bất động, như là không thấy, vẫn là tiếp tục đi tới, khoảnh khắc một chưởng kia sắp đẩy đến trước người, hắn chợt không chút biến sắc giơ tay lên, chậm rãi nắm lấy cổ tay vị hộ đạo giả!

Nhìn như chỉ là một động tác hết sức bình thường, nhưng một cảnh khiến người không cách nào tưởng tượng lại xuất hiện!

Vị hộ đạo giả bị Vạn Sầu Hải nắm lấy cổ tay, theo bản năng liền muốn giãy thoát ra, nhưng vừa dùng sức, liền đột nhiên biến sắc, kêu lớn một tiếng, tiên uy vô tận vọt thăng trên người, vội vã nhảy lên định chạy trốn, nhưng Vạn Sầu Hải không có ý thả hắn ra, thậm chí sắc mặt đều không biến, cứ thế gắt gao nắm chặt cổ tay đối phương, sau đó, trong tiếng kêu gào tuyệt vọng của vị hộ đạo giả, một cảnh tượng quái quỷ xuất hiện, thân thể vị hộ đạo giả kia nhanh chóng trở nên khô quắt, cháy khô, tiên khí trên người cấp tốc trôi đi...

- Thả hắn ra!

Cảnh này khiến chúng tiên không khỏi kinh hãi, hộ đạo giả Thái Huyền Thiên nhất mạch hét lớn một tiếng, vội chạy đến cứu giúp.

Nhưng chỉ trong phút chốc ngắn ngủi dị thường, hộ đạo giả bị Vạn Sầu Hải nắm khổ tay đã gầy khô như củi, sau đó bị Vạn Sầu Hải tiện tay ném xuống đất. Hắn ngẩng đầu, bàn tay nhẹ nhàng nâng lên, như kéo ra một tầng sương mù, trong lúc vị hộ đạo giả chạy tới cứu còn chưa kịp có phản ứng, bàn tay của hắn đã ấn lên trán đối phương rồi...

- Ngươi...

Hộ đạo giả kinh hãi, hắn vốn không dễ dàng bị chế trụ như thế, nhưng lúc hắn đang xông tới thì cảm ứng được khí tức đại đạo tán phát ra trên thân đồng liêu, tưởng là Vạn Sầu Hải ném đồng liêu về phía mình, vội vàng thu hồi thần thông, để tránh ngộ thương, nhưng chính bởi thoáng chốc hoảng thần đó, Vạn Sầu Hải đã sáp lại, bàn tay đặt trên đầu hắn!

Sau đó hắn vừa sợ vừa kinh, gian nan nói ra một chữ, liền cảm thấy tiên khí trên người bị bàn tay kia cướp đoạt đi!

Vạn Sầu Hải thu tay, tro bụi rì rào tung bay giữa trời bị hắn vung tay áo đẩy ra, như là làm một chuyện hết sức nhỏ nhặt!

Nhưng những người khác tại hiện trường đều bị hành động vừa nãy của hắn dọa sợ.

Trong đó, đặc biệt nhất là mấy người Tiêu Bắc Minh, Tống Cái, Nhạc Sơn Nhi, thậm chí ánh mắt nhìn về phía Vạn Sầu Hải đều mang theo vẻ sợ hãi, theo bản năng lùi lại vài bước, đối mắt nhìn nhau một lát, chỉ thấy trong mắt đối phương hiện đầy kiêng sợ...

Lão ma đầu này không phải đang bị thương nặng chờ chết ư?

Sao giờ có vẻ, thực lực chẳng những không yếu đi, ngược lại càng thêm phần khó lường?

Trước đây, Cực Ác ma chủ Vạn Sầu Hải chính là tôn sư thực lực đứng đầu trong sáu ma đầu bọn họ, nhưng dù hắn mạnh hơn mấy ma đầu khác một chút thì cũng không thể mạnh đến trình độ này. Hộ đạo giả Thái Huyền Thiên kia dù sao cũng là Đại La Kim Tiên, mấy ma đầu bọn họ thực lực có thể so với tiên tôn, muốn giết Đại La Kim Tiên tuy không khó, nhưng không thể dễ dàng như Vạn Sầu Hải bây giờ, nhẹ nhàng hóa hai vị Đại La Kim Tiên thành tro bụi, thực sự là quá cổ quái, căn bản không cách nào tưởng tượng...

Đặc biệt là, thần thông Vạn Sầu Hải dùng không phải vương quyền đại đạo nghe danh Tam Thập Tam Thiên trước đây!

Loại pháp môn trực tiếp rút tiên khí thậm chí là đại đạo từ bên trong thân thể người khác như vậy, mấy tên ma đầu này chưa từng gặp bao giờ!

- Vạn sư thúc, thân thể ngươi khỏe rồi?

Ánh mắt Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca lạnh xuống, hộ đạo giả bên cạnh hắn chỉ còn ba người sống sót, không ngờ Vạn Sầu Hải vừa lộ diện liền giết hai người, trong lòng tức giận đến đâu chắc không cần nói cũng biết. Khăng khăng lúc này, hắn không thể không cường hành đè xuống lửa giận, lạnh lùng hỏi, thậm chí trong giọng điệu còn kêu cả bối phận, như là căn bản không nhìn thấy hộ đạo giả của mình bị giết!

- Ha ha, thương thế vốn không nặng, có gì mà khỏe hay không?

Vạn Sầu Hải cười ha ha, quay đầu nhìn Yến Triệu Ca một cái, cười khẽ trả lời.

- Ngươi...

Yến Triệu Ca vẫn chưa đáp lời, Tống Cái đã không nhịn được đã mở miệng, kêu nói:

- Đại ca, chuyện này... Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nếu ngươi không bị thương, sao trước đây không thấy người? Ngươi... Nếu người khác biết ngươi căn bản không thương, căn bản sẽ không thể vào Lục Ma Thiên a, Đại Cùng Ma Cung ta đều bị người đốt... Rốt cục ngươi đang nghĩ cái gì, cơ nghiệp Lục Ma Thiên chúng ta sắp xong rồi!

- Ai nói cơ nghiệp Lục Ma Thiên xong rồi, chỉ mới bắt đầu mà thôi...

Cực Ác lão ma chủ Vạn Sầu Hải cười một tiếng, ánh mắt sáng rực nhìn Tống Cái, cười nói:

- Nếu ta không bị thương nặng, ba phương Đế cung kia sao sẽ thả lỏng giám thị? Lão phu làm sao tu hành? Ha ha, chỉ có trước khiến Lục Ma Thiên đại loạn, ba phương Đế cung mới sẽ giành nhau tiến vào, minh tranh ám đấu, thả lỏng giám thị đối với mấy lão già chúng ta. Bằng không, ai, các ngươi không phải không biết, đám du tiên kia, cản mãi không hết, giết mãi không dứt, đau đầu a...

- Thế... Vậy bây giờ là?

Vong Ưu Ma Chủ trong lòng run lên, như là nghĩ tới điều gì, thất thanh kêu nói.

- Hiện tại, chúng ta rốt cục không cần trốn tránh bọn họ, Lục Ma Thiên cũng sẽ thừa cơ quật khởi, thành lập Đế cung của riêng mình!

Vạn Sầu Hải cười nói:

- Trước đây người khác nói Tam Thập Tam Thiên có ba tên bán Tiên Đế, câu nói này đến lúc phải sửa rồi!

- Phụ thân, ngươi... Ngươi rốt cục đang làm cái gì, vì sao ngay cả ta cũng gạt?

Đột nhiên một giọng nói vang lên, là tiểu ma chủ Giang Vạn Hận, sắc mặt hắn đầy vẻ mê man, đối với tình hình cha mình, hắn biết không nhiều bằng cả người ngoài, bây giờ mỗi câu Vạn Sầu Hải nói hắn đều nghe không hiểu, mỗi hành động của Vạn Sầu Hải hắn đều không để lý giải, cảm giác bị gạt khiến hắn vừa kinh lại vừa sợ...

- Cũng không có gì...

Vạn Sầu Hải cười ha ha, nói:

- Còn nhớ ngươi mười năm trước vô tình phát hiện tôn Đồng Lô kia không? Ngươi không rõ là vật gì liền cầm tới chỗ ta, ta giữ lại, nghiên cứu ba năm, cuối cùng từ bên trong Đồng Lô phát hiện một đạo truyền thừa, khổ tu bảy năm, cuối cùng xem như cũng có chút tâm đắc. Ha ha, con trai của ta, ngươi không cần thất vọng, nếu ta đã không chết, như vậy vị trí Cực Ác ma chủ này ngươi tất nhiên là ngồi không được. Chẳng qua, nếu bồi thường cho ngươi vị trí Đế tử, hẳn không tính thiệt thòi chứ?

- Là truyền thừa của ai?

Một thanh âm yếu ớt truyền lại, là Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân, chẳng biết lúc nào mà nàng cuối cùng đã tỉnh.

Vạn Sầu Hải cười nhẹ nhàng:

- Đương nhiên là truyền thừa của tổ sư gia chúng ta...

Nghe được lời này, Vong Ưu Ma Chủ lập tức biến sắc, thất thanh nói:

- Thiên Ma?

Ý cười trên mặt Vạn Sầu Hải càng nồng, khẽ gật đầu một cái.

- Không thể nào!

Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh quát to:

- Chúng ta sớm đã có được truyền thừa của hắn...

- Đó chỉ là một ít thần thông cửa lệch mà thôi...

Vạn Sầu Hải cười nhẹ, nói:

- Truyền thừa chân chính, lúc nào có thể đến lượt các ngươi?

Tại trường người người thinh lặng, không ai nói lời nào, chỉ cảm thấy tâm tình trầm muộn, khó chịu vô cùng, không biết nên hỏi cái gì!

- Ha ha, nhìn ba phương Đế cung các ngươi tranh đến vỡ đầu chảy máu, lão phu quả thực hơi có chút hổ thẹn...

Vạn Sầu Hải giương hai tay ra, bắt đầu ha ha cười lớn, ánh mắt chậm rãi quét qua trên mặt Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca, Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân, sau đó nhìn về phía Đế tử Đại Xích Thiên đang từ xa xa vọt nhanh mà tới, thanh âm đột nhiên trở nên cực kỳ to rõ:

- Bắt đầu từ hôm nay, Lục Ma Thiên chính là Thiên Vực của lão phu, không ai được chia sẻ nửa phần, Yến Triệu điện hạ, Thương nữ điện hạ, Đế Lưu điện hạ, lão phu vô ý là địch với Tiên Đế sau lưng các ngươi, giờ các ngươi rời đi, phiền trở về nói với Tiên Tôn sau lưng các ngươi, từ nay trở đi, người ngoài không được lệnh Cực Ác Ma đế ta thì không thể tự tiện xông vào nửa bước, đám thuộc hạ kia của các ngươi chính là đại giá cho lần này!

Nói xong, hắn đột nhiên vung tay áo lên, một đạo đại kỳ bay tới giữa trời, phần phật triển khai!

Ma khí chấn đãng, khói đen cuồn cuộn, dưới đại kỳ, Cực Ác ma chủ Vạn Sầu Hải như hung thần, đứng giữa hư không, ánh mắt quét xuống, tham lam nhìn từng mảng từng mảng tiên quân, ma tướng, sinh linh Thần tộc, trong mắt như có hai đốm lửa đang thiêu đốt, lại liếm môi một cái, thấp giọng cười nhẹ nói:

- Có những người này, ta hẳn có thể tu luyện tới cảnh giới vô địch dưới Tiên đế?

Chương 1754: Chân Ma đạo

- Cực Ác ma chủ xưng đế?

Từ xa xa đám người Phương Hành nhìn thấy cảnh này, ai nấy cũng đều kinh hãi.

Đối với lão ma đầu này hắn không xa lạ gì, trước kia còn đi Cực Ác Thiên đánh cướp một phen, chỉ cảm thấy lão già này rất nhát gan, ngoan ngoãn giao ra vật mình muốn, có thể thấy thân bị trọng thương là thật, vô lực nhúng tay tình hình rối ren tại Lục Ma Thiên cũng là thật, nhưng giờ chợt thấy hắn hiện thân ở Thái Ách Thiên, Phương Hành mới biết mình bị lừa. Bị lừa không chỉ mỗi chính mình, còn gồm cả ba phương Đế cung và chư bộ thế lực, hóa ra lão già này mượn cớ bị thương giấu mình sau hậu trường, hiện tại mới lộ ra dã tâm, trở thành chim sẻ sau lưng ba phương Đế cung, muốn nhất thống Lục Ma Thiên, tự phong làm Ma Đế...

Thật là quá kiêu ngạo!

- Vạn Sầu Hải lớn mật, ăn nói ngông cuồng, đại nghịch bất đạo, nhanh nhanh chịu trói!

Hai mạch Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên vốn đang thu gom binh lực thì bị Ma Binh Vạn Sầu Hải mang đến tách ra, nay lại thấy Vạn Sầu Hải tế lên đại kỳ, tự phong Ma Đế, lập tức giận dữ, tiên binh tiên tướng hai phương Đế cung có bao giờ để những ma đầu này vào trong mắt? Bây giờ nghe được Vạn

Sầu Hải ở đó ăn nói ngông cuồng, lập tức không biết có bao nhiêu tiên tướng miệng gầm gào hét lớn, căm giận suất binh xông đến, tiên uy cuồn cuộn pháp bảo thăng thiên, vây kín khắp không trung, phải muốn cường hành giảo sát Vạn Sầu Hải đang đứng một mình giữa hư không!

- Ha ha, lão phu đã dám xưng đế, liền ngay cả Tiên Đế ta cũng không sợ, há lại để đám kiến hôi các ngươi vào trong mắt?

Vạn Sầu Hải thấy tiên binh tiên tướng kéo tới, ha ha cười to, hai tay vung vẩy.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang, ở bên cạnh hắn thình lình bay ra bốn năm đạo bóng dáng, mỗi bóng dáng đều có một vệt đen kết nối cùng hắn. Mơ hồ nhìn ra, trong những bóng dáng kia có hai đạo tượng tự như hai vị hộ đạo giả Thái Huyền Thiên bị hắn nuốt lấy đại đạo và tiên khí vừa nãy, đám này như là hóa thân của hắn vậy, chia nhau chiếm một phương vị, triển khai đại đạo, đồng thời đánh tới tiên binh tiên tướng xung quanh, trong ma khí cuồn cuộn, bốn, năm đạo lực lượng đại đạo tuyệt nhiên bất đồng vung vẫy mà ra, tiên binh tiên tướng tới gần đều bị xoắn thành tro bụi!

- Hắn... Hắn đột phá Nhất?

Cách đó không xa Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh nhìn thấy cảnh này, kinh sợ đến độ trố mắt ngoác mồm, thất thanh kêu to.

Mấy tên ma đầu còn lại cũng khiếp sợ dị thường, mọi người đều biết, sáu ma đầu Lục Ma Thiên bọn họ đều đã tu hành đại đạo đến cực hạn, thực lực cực kỳ khủng bố, nhưng cũng chính vì bọn họ đi quá xa trên một đại đạo, ngược lại nhập ma chướng, tự giam hãm bản thân, không thể đột phá cái “Nhất” kia. Cũng chính vì nguyên nhân này, chúng ma đầu mới cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì bọn họ biết, mình không đột phá được cái “Nhất” kia, liền vĩnh viễn bị bóng mờ Tiên Đế che phủ...

Nhưng bây giờ, bọn họ thình lình nhìn thấy Vạn Sầu Hải sử dụng mấy lực lượng đại đạo, trong lòng há có thể không khiếp sợ?

Có thể đột phá cái “Nhất” đó, liền đồng nghĩa Vạn Sầu Hải đã tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới...

Đám ma đầu Lục Ma Thiên không đột phá cái “Nhất” kia đã không thua gì Tiên Tôn Đế cung các phương...

... Mà giờ Vạn Sầu Hải đột phá “Nhất”, thực lực lại sẽ đạt đến cảnh giới nào?

Tiên Vương?

Hay là đúng như hắn nói, đã có vốn liếng để xưng đế?

- Có cần ra tay nữa không?

Thấy cảnh này, ánh mắt Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca lạnh xuống, không nhịn được nhìn Đế nữ Đại Thương Thiên một cái!

- Lão ma đầu này tính toán ghê thật...

Lúc này, ánh mắt Lộ Tiểu Quân cũng rét run, ám hàm nộ ý. Với thân phận như bọn họ, đến khi quay đầu mới phát hiện bị chơi đùa, cảm giác đó hiển nhiên không hề dễ chịu, ngay cả với công phu dưỡng khí cỡ nàng cũng không kiềm chế nổi, tức giận nói:

- Không biết hắn tu luyện tà môn ngoại đạo gì mà có thể nuốt chửng tiên khí và đại đạo người khác. Đây há chẳng phải chỉ cần không ngừng nuốt người khác, hắn liền có thể không ngừng lớn mạnh, gần như vô địch? Khó trách hắn lại cố ý giả thương trốn sau hậu trường, lấy đại loạn Lục Ma Thiên làm mồi hấp dẫn chúng ta, nếu không phải chúng ta một lòng một dạ muốn tranh cướp Lục Ma Thiên, hắn tu luyện ma công bực này, nhất định sẽ sớm bị phát hiện!

- Giờ nói cái này còn ích lợi gì?

Yến Triệu Ca cũng nén giận nói:

- Lão ma đầu này rõ ràng đã tu thành ma công, bằng không đã không xuất hiện trước mặt chúng ta, còn hiện thân vừa khéo lúc chúng ta và Đại Xích Thiên đánh đến lưỡng bại câu thương. Không nghe hắn nói ư? Hắn không muốn lấy tính mạng chúng ta, chỉ đuổi chúng ta đi, nhưng thuộc hạ và tiên binh tiên tướng đều phải giữ lại, đối với hắn mà nói... Đây chính là tài nguyên a!

- Cách duy nhất bây giờ chỉ có tạm thời rời đi, truyền tống chuyện này cho chư đại Tiên Tôn Đế cung!

Lộ Tiểu Quân lạnh nhạt nói:

- Nhìn tu vi lão ma đầu, phỏng chừng ngoại trừ bậc cha chú chúng ta ra tay, thì chỉ có nước thỉnh cầu đại Tiên Tôn!

- Nhưng nếu chúng ta rút đi, những thuộc hạ kia chẳng phải...

Nói đến đây Yến Triệu Ca ngừng lại không nói tiếp, chỉ cảm thấy phẫn nộ dị thường!

Bọn họ coi Lục Ma Thiên là bàn cờ, tuy trên danh nghĩa là đại biểu Đế cung sau lưng mỗi người mà đến, nhưng trên thực tế cũng là vì mưu lợi cho bản thân, đều nỗ lực bắt được càng nhiều tài nguyên, làm tư hữu của bản thân. Bởi vậy lần này dẫn theo tới phần lớn là thân tỉnh bồi dưỡng nhiều năm, ngược lại rất nhiều cao thủ trung với Tiên Đế sau lưng bọn họ đều bị bọn họ nghĩ cách bài trừ bên ngoài, vốn tưởng chỉ bằng thân tín của mình là đủ, ai ngờ Vạn Sầu Hải lại giở trò, bọn họ sao có thể không khó chịu!

Nếu mình độc thân rút đi, vậy chẳng phải bằng với không thu hoạch được gì, một thân một mình trở lại Đế cung?

Mấy ngàn năm tích lũy bị hủy hoại trong một ngày, mặc ai đều không chịu được!

- Vậy thì hết cách rồi, ngươi nguyện giao thủ với hắn ư?

Lộ Tiểu Quân lạnh lùng đáp một câu, lập tức khiến Yến Triệu Ca ngậm miệng!

Hiện tại hai người còn có sức đánh một trận, đặc biệt là Lộ Tiểu Quân, về căn bản không chịu bao nhiêu tổn thất, hòa thượng trẻ tuổi áo trắng kia ra tay không mang sát khí, dù một mõ gõ trúng đầu, lại chỉ đánh ngất nàng chứ không đả thương...

Yến Triệu Ca tuy bị thương, song hắn còn có Đế phù trên người, đó cũng là một đại lợi khí!

Nhưng dù là vậy, hai người bọn họ đều hoàn toàn không nhấc lên được hứng thú đấu pháp cùng Vạn Sầu Hải...

Rốt cuộc thực lực lão ma đầu kia biểu hiện ra quả thực quá đáng sợ!

Nhìn thấy cảnh bị hắn hút hết tiên khí thành thây khô, ai nấy đều không nhấc lên được lá gan động thủ!

Đáy lòng bọn họ đã chấp nhận kết cục hoàn toàn thất lợi!

- Ai, chúng ta không tính là bất hạnh nhất, vị Đế tử Đại Xích Thiên kia mới là mất sạch!

Trong cơn ảo não, Yến Triệu Ca đột nhiên lạnh lùng mở miệng, như là cười trên nỗi đau người khác nhìn hướng xa xa, lẩm bẩm nói:

- Giờ ta lại hi vọng bản lãnh hắn lớn hơn một chút, nếu có thể lưỡng bại câu thương cùng lão ma đầu kia, chúng ta có thể...

- Tiêu Tuyết sư tỷ, không phải ngươi từng đánh thương hắn ư?

Lúc này, đám người Phương Hành cũng đã vọt tới không trung, từ xa xa nhìn ma khí càng lúc càng mạnh trên thân lão ma đầu Cực Ác Thiên Vạn Sầu Hải, không biết có bao nhiêu ánh mắt hướng về phía Tiêu Tuyết. Vừa nãy bọn họ cũng đã nghe được tiếng gào của cực ác tiểu ma chủ, biết thì ra người lúc trước đánh thương Vạn Sầu Hải chính là vị kỳ tài Nam Chiêm Đại Tuyết Sơn này!

- Lúc ta tìm kiếm vết tích Thiên Ma ở Cực Ác Thiên đã từng gặp được hắn!

Tiêu Tuyết tóc trắng phất phới, đứng giữa không trung, trên mặt không có nửa điểm biểu tình, dưới chân nàng, cự mãng như là bạch long cuộn mình lăn lộn, dữ tợn khủng bố, một động một tĩnh, mang đến một loại mỹ cảm lạnh lẽo dị thường, khiến người không dám nhìn thẳng hai mắt nàng. Thanh âm nàng cũng bình tĩnh không chút gợn sóng, nhàn nhạt truyền đi:

- Ta đấu pháp với hắn, hắn tu ngoại ma đạo, bị ta khắc chế, bị thương trên kiếm của ta, nhưng thương thế không nặng, bị hắn trốn mất!

Nàng nói rất đơn giản, nhưng cũng khiến người vừa nghe liền biết chuyện gì đã xảy ra.

Xem ra nàng quả thực từng giao thủ cùng lão ma đầu kia, hơn nữa lão ma đầu đúng thật bị thương dưới kiếm nàng. Chỉ có điều, thương thế không nặng như trong đồn đại, nhìn bộ dạng trước mắt, lão ma đầu có vẻ sớm đã dự mưu, cố ý dựa vào việc này che giấu đi!

- Ha ha, không ngờ ngươi lại đi cùng một chỗ với Đế tử Đại Xích Thiên...

Cũng lúc này, ánh mắt bình thản mà hài hước của Vạn Sầu Hải nhìn sang, vừa khóe rơi ở trên thân Tiêu Tuyết, nhẹ giọng nói:

- Kể ra lão phu còn phải tạ ngươi một tiếng, nếu không nhờ lần giao thủ đó cùng ngươi, đại khái ta không nhanh lĩnh ngộ chân lý ma đạo như bây giờ. Ha ha, cái gì mà ngoại ma nội ma, đều là linh đan diệu pháp bắt nguồn từ thượng cổ, sinh linh thiên hạ đều là đan, có đan này, cần gì phải sầu tài nguyên? Lĩnh ngộ được đạo lý đó, lão phu chính là đệ nhất Ma Đế trong Tam Thập Tam Thiên, ai dám không theo?

- Sinh linh đan?

Trên khuôn mặt lãnh đạm của Tiêu Tuyết lộ ra nụ cười gằn, thanh âm lành lạnh:

- Ta không phải chưa từng luyện qua, chỉ là pháp môn dơ bẩn như thế, ngay từ mới đầu đã bị ta vứt bỏ. Bây giờ bị ngươi nhặt lại, đấy căn bản không phải nội ma đạo chân chính, ngươi cũng không đột phá cái Nhất kia, chỉ là càng đi càng xa trên một đường ma đạo mà thôi. Ta thân là truyền nhân Thiên Ma, hẳn nên thanh lý môn hộ!

- Ha ha, nhóc con miệng còn hôi sữa, nói khoác không biết ngượng, lão phu cho ngươi thấy cái gì mới thật sự là ma đạo!

Vạn Sầu Hải cười lạnh, đằng đằng sát khí nhìn Tiêu Tuyết một cái, sau đó ánh mắt quét về phía Phương Hành, cười lạnh nói:

- Tạm thời kêu ngươi một tiếng Đế tử Đại Xích Thiên đi, vừa nãy lão phu đã nói, nếu giờ ngươi rút đi, ta liền thả ngươi đi. Nhưng những người bên cạnh ngươi, tất cả đều phải lưu lại. Xem như cái giá cho việc Đại Xích Thiên các ngươi nhúng tay vào Lục Ma Thiên chúng ta, ngươi có nguyện ý hay không?

- Nói thật...

Phương Hành thấy ánh mắt hắn quét tới, lúc này mới cười khổ lắc đầu, sau đó bước lên một bước, huyết bào phất phơ lay động, Khi Thiên Bá Man Đao cũng nắm ở trong tay, dừng lại một lát mới lần nữa mở miệng:

- Các ngươi nói cái gì ma không ma ta thật sự không hiểu lắm, chỉ có điều, vừa nãy ta cũng đã nói, hai vị kia đều là dê béo của ta, mắt thấy sắp trói được chúng lại...

Nói đến đây, đột nhiên bật tiếng chửi thề, lao vọt tới:

- ... Mẹ nó, ngươi lại nhảy đi ra phá rối, thế là thế nào!

Chương 1755: Giết ma

- Thật to gan...

Thấy Đế tử Đại Xích Thiên hoàn toàn không sợ mình, còn lao thẳng tới, Vạn Sầu Hải ánh mắt lạnh lẽo, sâm nhiên hét lớn, một thân ma khí mênh mông cuồn cuộn, trên đỉnh đầu, ma kỳ tung bay phần phật, tạo nên hung uy vô tận, tuy chỉ có một mình hắn, nhưng lúc ma khí di động, bên người liên tiếp hiện ra từng đạo bóng đen, đều là tiên binh ma tướng bị hắn giảo sát sau đó nuốt chửng trước đây, lúc này bọn họ như là hóa thân, đoàn đoàn vây quanh mình hắn, từ xa nhìn lại, một người mà như một chi đại quân. Phía bên kia Đế tử Đại Xích Thiên múa đao phẫn nộ chém tới, so sánh ra quả thực chênh lệch quá xa!

- Khá lắm Đế Lưu, đảm phách ngược lại không nhỏ!

Yến Triệu Ca khẽ quát một tiếng, mắt sáng lên, không biết là thật sự ủng hộ hay đang cười trên đau khổ của người khác!

- Ngươi nói quả không sai, chúng ta vẫn còn cơ hội...

Ánh mắt Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân rủ xuống, thấp giọng nói, tiên uy trên thân chậm rãi vận chuyển.

- Ngươi dám ra tay với ta, không khác gì tự sát...

Lão ma đầu Cực Ác Thiên Vạn Sầu Hải nhìn thấy Phương Hành từ xa xa vọt tới, cười xùy một tiếng, sau người tức thì có mấy đạo bóng đen vọt ra, mấy đạo bóng đen kia giống như phân thân, khí cơ cường hoành, mờ mịt khó dò, thân giữa không trung, lại vận chuyển ra từng đạo quang mang đại đạo, hung hăng chém xuống Phương Hành. Đáng sợ nhất chính là, uy lực quang mang đại đạo do mấy đạo bóng đen kia vận chuyển không khác gì mấy vị kia hộ đạo giả triển khai khi còn sống, phối hợp với nhau càng là kín không kẽ hở, kỳ diệu khôn cùng!

Ầm ầm ầm!

Phương Hành đón lấy mấy đạo bóng đen kia, tay phải cầm Khi Thiên Bá Man Đao, tay trái nắm hoàng kim chín đạo kích, rống giận một tiếng, hung hăng kích xuống, nhưng chỉ thấy trong hư không từng mảnh vỡ đại đạo từ từ nứt toác, máu thịt đầm đìa như mưa, Khi Thiên Bá Man Đao vô cùng đáng sợ với nhục thân, ngay cả Đại La Kim Tiên Kim thân cũng có thể chém nứt, còn hoàng kim chín đạo kích thì chuyên phá đại đạo, tiên quang pháp bảo một đòn tức nát, bây giờ Phương Hành tay nắm hai thanh Tiên bảo, vừa khéo bổ sung cho nhau, hoàn toàn phát huy ra một thân hung uy, ngang dọc không trở...

- Ha ha, vừa nãy ngươi còn thi triển loại pháp môn điều khiển đồng thời nhiều loại đại đạo cơ mà, giờ sao không thi triển nữa?

Lão ma đầu Cực Ác Thiên Vạn Sầu Hải thấp giọng cười nhẹ, pháp quyết hơi động, những hóa thân bị Phương Hành đánh nát lần nữa ngưng tụ lại, vẫn cứ vây công Phương Hành. Bản thân hắn lại không vội vã, miệng còn buông lời châm chọc, tựa hồ thật đang đợi Phương Hành triển khai bí pháp!

Nhưng Phương Hành không ngốc đến vậy, thật sự thi triển pháp môn kia!

Lão ma đầu này vừa hiện thân liền hiển lộ thủ đoạn nuốt chửng đại đạo, lúc này mình há có thể dâng mỡ lên miệng mèo?

- Muốn làm thịt ngươi, không cần phải thi triển bản lĩnh áp đáy rương kia...

Ngoài miệng lại không chịu thua, Phương Hành kêu to một tiếng, trái kích phải đao, xông thẳng về phía trước.

Từng đạo khói đen nổ bung, phủ kín nửa góc trời...

Vô số bóng đen nổ tung trước mắt hắn, bị hắn quét xuống từng mảnh từng mảnh...

Rõ ràng là hai người đấu pháp, lại có ý cảnh như hai chi đại quân xung phong chém giết!

- Ta nói qua, phải vì Thiên Ma thanh lý môn hộ!

Lúc này, đối diện với lão ma đầu Cực Ác Thiên ma khí cuồn cuộn, ngoại trừ Phương Hành ra, đã không ai dám tùy tiện ra tay với hắn. Hắn thần thông quá quỷ dị, ma khí nồng nặc, ai cũng không muốn bị hắn nuốt chửng, hóa thành một đạo bóng dáng khôi lỗi, ngay cả hộ đạo giả hai mạch Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên cùng chư bộ tiên tướng, sau khi vây công Vạn Sầu Hải thất bại, giờ đều đã lui ra sau, chỉ biết ngơ ngác nhìn đại chiến diễn ra trước mắt. Đám ma đầu Tiêu Bắc Minh càng là kinh nghi bất định, không có bất kỳ ý định ra tay nào, thậm chí vô thức cùng Yến Triệu Ca và Lộ Tiểu Quân kéo ra khoảng cách, tựa hồ vạch ra một giới hạn!

Chính trong cục diện như thế, phía sau Phương Hành vẫn có một người đứng sừng sững!

Chính là Tiêu Tuyết Tiêu sư tỷ, đối mặt với ma ý sâm nhiên của lão ma đầu, trên mặt nàng không có nửa phần sợ hãi, trái lại hét to một tiếng, bạch xà dưới chân bay lên, trực tiếp nâng nàng lên trên chín tầng trời, sau đó tóc bạc bay lượn, từ xa xa chém xuống một kiếm, kiếm này hạ xuống, khắp nơi trong thiên địa hoàn toàn trắng xoá, phóng tầm mắt nhìn vào trong tuyết trắng, lại có một đạo kiếm quang màu bạc càng thêm chói mắt thẳng tắp chém xuống, không biết xé nát bao nhiêu bóng người trước người lão ma đầu...

- Ha ha, có chút đảm lượng...

Cực Ác lão ma đầu Vạn Sầu Hải thấy vậy, chẳng những không giận, ngược lại bật cười, mười ngón liên tục điểm tới, bên người lập tức xuất hiện càng nhiều bóng đen, trực tiếp quấn quanh Tiêu Tuyết, từng đạo bóng đen như điên như dại, như thủy triều tuôn về phía Tiêu Tuyết...

- Tiểu bối bây giờ đúng là càng lúc càng không nên hồn...

Ở một hướng khác, Kiếm Ma lão tổ nhìn thấy cảnh tượng phía xa xa, nhịn không được cúi đầu cười cợt, sau đó xoay người nhìn sang Hồ nữ Yêu tộc đang đại chiến cùng một vị tiên tướng Thái Huyền Thiên nhất mạch cách hắn không xa, cảm khái nói:

- Trước đây a, đám ma đầu chúng ta đều theo đuổi đạo của riêng mình, nếu đã làm ma, đương nhiên phải coi bản thân cao hơn cả trời. Làm sao cam tâm kế thừa đạo lý của người khác? Mà bây giờ, ngươi nhìn xem, có được truyền thừa Thiên Ma tiền bối đã gật gù đắc ý thế rồi...

- Vị tiền bối này, trước đây chúng ta từng quen ư?

Vị Hồ nữ Yêu tộc xinh đẹp tuyệt luân chỉnh đang phí sức ác đấu cùng một Thái Ất tiên tướng, liên tục đối mặt với hiểm cảnh, lúc này lại nghe được nam tử áo đen bên cạnh lẩm bà lẩm bẩm, nhất thời tức giận, một bên đại chiến, một bên vội vàng nói:

- Nếu chúng ta không có giao tình, ngươi cố ý nói cho ta nghe là có ý gì, nếu chúng ta có giao tình, ngươi còn không mau ra tay giúp ta, ở đó than vãn làm gì?

- Ha ha, ta biết ngươi, ngươi là mỹ nhân đệ nhất Yêu tộc Thiên Nguyên, đúng không?

Kiếm Ma lão tổ bật cười, nói:

- Ta còn biết tên của ngươi gọi là Hồ Tiên Cơ!

- Vậy còn không hỗ trợ?

Hồ Tiên Cơ suýt nữa bị thương của tiên tướng đâm thủng ngực, tức giận kêu to.

- Ha ha, vậy ngươi phải nhớ nhân tình của ta mới được...

Kiếm Ma lão tổ cười to, thân hình chớp động, thoáng chốc đã biến mất khỏi chỗ cũ, đúng lúc này, thương của Thái Ất tiên tướng chính đâm hướng ngực Hồ Tiên Cơ, Hồ Tiên Cơ sợ đến độ nhắm nghiền mắt lại, nhưng đợi một lát mà không thấy có động tĩnh gì, lại mở mắt ra, đã không thấy Thái Ất tiên tướng kia đâu. Đứng trước người, ôm lấy eo thon nhỏ nhắn của mình là vị nam tử áo đen, hắn chính đang cười đắc ý, ôn nhu nhìn vào mắt mình, nhẹ giọng nói:

- ... Hay là chờ này trận đại chiến này kết thúc, cùng lúc ăn một bữa cơm?

Hồ Tiên Cơ trong lòng phát tởm, lại không dám đắc tội hắn, đành nỗ lực gượng cười nói:

- Ta đã có người trong lòng...

Kiếm Ma lão tổ giận dữ:

- Ai?

Hồ Tiên Cơ chớp mắt một cái, chỉ hướng Phương Hành đang đại chiến cùng Vạn Sầu Hải ở xa xa.

Kiếm Ma lão tổ ngẩn ra:

- Tên khốn khiếp này...

Hồ Tiên Cơ nói:

- Tiền bối không định tới giúp ư?

Kiếm Ma lão tổ nói:

- Ta mà tiến lại hỗ trợ, chẳng khác nào bắt nạt vãn bối...

Hồ Tiên Cơ nói:

- Thì ra ngươi già vậy rồi?

Kiếm Ma lão tổ ngẩn ngơ, vội la lên:

- Ai nói ta già? Xem ta làm thịt lão nhân kia!

Nói xong liền thả Hồ Tiên Cơ ra, tung người bay lên giữa không trung, bàn tay phải hư nắm, ô quang chợt lóe, một thanh cự kiếm màu đen xuất hiện trong tay, sau đó hắn cười sang sảng một tiếng, phi thân lao đi ba ngàn dặm, thân hình nhanh đến khó mà tin nổi, trực tiếp đột phá tầng tầng bóng đen, đến thẳng phía sau Vạn Sầu Hải, sau đó cười dài, một đao cắt lên cổ đối phương...

“Xuy” một tiếng, cảnh tượng khó mà tưởng tượng diễn ra!

Đầu Vạn Sầu Hải bay thẳng lên, sau đó Kiếm Ma lão tổ nâng lấy đầu lâu kia, xoay người bỏ đi...

- Phụ thân...

Thấy cảnh này, Phương Hành, cực ác tiểu ma chủ Vạn Giang Hận đều trố mắt ngoác mồm, thất thanh kêu to.

- Không... Không khoa trương vậy chứ?

Hồ Tiên Cơ cũng ngẩn ngơ, hiển nhiên nàng không ngờ rằng Kiếm Ma lão tổ lại dễ dàng đắc thủ đến thế.

Ngược lại vị Kiếm Ma lão tổ kia tay nâng đầu lâu độn ra ngàn dặm, sau đó chợt quay người, lông mày nhăn lại, đột nhiên trùng trùng ném xuống đầu lâu kia, siết chặt cự kiếm màu đen, ánh mắt lạnh lùng quét nhìn thân thể Vạn Sầu Hải...

- Ha ha, ngay cả lão ma đầu ngươi cũng hiện thân, xem ra đến lúc ma đạo chúng ta hưng thịnh rồi...

Thân thể Vạn Sầu Hải đã mất đi đầu lâu, nhưng tiếng nói của hắn vẫn trầm trầm vang lên, ngay sau tiếng nói chuyện đó, bộ thân thể không đầu đột nhiên hóa thành một mảnh bóng đen, biến mất giữa thiên địa, một đạo bóng đen cách hắn gần nhất chợt có biến hóa, biến thành bộ dạng hắn, chỉ thấy hắn mắt đầy sát khí, lạnh lùng liếc nhìn Kiếm Ma lão tổ. Sau đó, ma khí trên thân đột nhiên tăng vọt, thân hình thẳng tắp lao lên, như một con cự mãng cuốn tới Kiếm Ma lão tổ giữa không trung!

- ... Ta có bao nhiêu hóa thân, liền có bấy nhiêu cái mạng, lão ma ngươi làm sao tổn thương được ta?

Lần này hắn có vẻ ra tay toàn lực, uy thế đã có sự khác biệt!

Ma khí cuồn cuộn như núi lửa bạo phát, phủ kín bầu trời, tràn ngập thiên địa, không chỉ Kiếm Ma lão tổ cả kinh, phi thân viễn độn, không biết tiến vào trong kẽ nứt hư không nào rồi. Ngay cả Phương Hành và Tiêu Tuyết phía đối diện cũng phải gánh chịu áp lực không nhỏ, vận hết toàn lực nhưng chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ, ngăn hết thảy ma ảnh vọt tới ra bên ngoài!

Thậm chí những người khác, ngoại trừ quái thai Viên gia và tiểu hòa thượng áo trắng đang trầm mặc không nói, ngưng thần quan chiến ra, không còn ai dám tiếp cận chiến trường, ngay cả lão Phượng Hoàng Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Thiên giờ đây cũng phi thân rút khỏi vòng chiến, đứng cách bọn họ càng lúc càng xa, chư bộ tiên binh ma tướng và sinh linh Thần tộc chính đang ác chiến rải rác xung quanh càng là hận không thể ôm đầu thoát ra xa xa...

Người yếu một khi tới gần, liền sẽ trở thành cái bóng của cực ác ma chủ Vạn Sầu Hải, trở thành một phần thần thông của hắn!

Mà số mạnh hơn một ít, khi đối mặt hắn, không phải có thể thông qua quần chiến suy yếu đối phương được, hắn chỉ sẽ càng đánh càng mạnh!

Từ điểm này mà nói, Vạn Sầu Hải đúng là vô địch...

Chương 1756: Phật quang phổ chiếu, lập khí đồ đao

Ở thời đại Tiên vương đều bị giết hại gần hết, Vạn Sầu Hải không nghi ngờ là người to gan nhất Tam Thập Tam Thiên!

Bởi vì hắn tự phong Ma Đế, chính là muốn đương đầu cùng ba vị Tiên đế!

Mấy ma đầu Lục Ma Thiên đều có đặc điểm riêng, mà vị Cực Ác lão ma đầu này, không chút nghi ngờ đã phát huy đặc điểm riêng của bản thân đến cực hạn. Hắn ham muốn quyền thế, bởi vậy hắn thúc đẩy đặc điểm này đến tận cùng. Chính bởi vì nghĩ rõ ràng điểm này, Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca và Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân biết ma ý của hắn, mới không nỗ lực khuyên hắn quy thuận, vì trên thế gian này, không gì quyền thế hơn so với nhất thống Lục Ma Thiên, trở thành Ma Đế độc nhất vô nhị?

Đương nhiên, muốn làm điều đó cần phải có lực lượng cường hoành vô biên, mới có thể trở thành Ma Đế chân chính, chứ không phải ngày nào đó xuất quan bị ba vị Tiên đế một tát đập chết. Điều này vốn rất khó có khả năng đạt tới, bởi vì ba vị Tiên đế sinh ra đã chiếm hết số mệnh Tam Thập Tam Thiên, gần như không thể có đủ tài nguyên sinh ra thêm một vị Tiên đế...

Vạn Sầu Hải càng không thể, tu vi vĩnh viễn không cách nào sóng vai cùng ba vị Tiên đế!

Nhưng hắn lại được Thiên Ma truyền thừa, khiến bản thân có được khả năng trở thành Ma Đế độc lập với ba vị Tiên đế kia!

Sinh linh đan!

Lấy sinh linh thiên hạ làm đan, như vậy liền như là nắm giữ tài nguyên vô tận!

Cảnh giới của hắn đã đạt đến trình độ Tiên đế hay không? Từ những gì trước mắt thì thấy, nếu cho hắn đầy đủ thời gian, thực lực cá nhân hắn sẽ vĩnh viễn tăng cao không chừng mực, tăng đến mức đủ khiến Tiên đế cảm thấy kiêng kỵ, thừa nhận sự tồn tại của hắn!

Thái Huyền Thiên và Đại Thương Thiên nhất mạch chính là dự liệu được cảnh này, trong lòng mới sinh ra cảm giác tuyệt vọng!

Ngay cả Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca và Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân đều trước lựa chọn bảo đảm chính mình, vứt bỏ hết thảy thuộc hạ, huống hồ là người khác vốn đã thân bất do kỷ? Ngược lại là Đế tử Đại Xích Thiên, lúc này lại vẫn không biết tự lượng sức mình, cứ lớn tiếng gào thét, cùng ma nữ tóc bạc liên thủ ngăn địch, tiếp tục liều mình ác chiến!

Nhìn bộ dáng bọn họ bây giờ, có vẻ đều đã bị ma khí ngút trời của Vạn Sầu Hải áp xuống hạ phong, bị thua chỉ là vấn đề thời gian!

- Nếu Lục Ma Thiên tự thành một mạch...

Nhìn trường đại chiến kia, tâm tư chúng nhân đều có suy nghĩ bất đồng. Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh và Đại Cùng ma chủ Tống Cái không lo lắng như Yến Triệu Ca và Lộ Tiểu Quân, ngược lại trong lòng bắt đầu có dã tâm lan tràn...

- Nếu Vạn lão đại trở thành Ma Đế, vậy chúng ta chính là Tiên Tôn bên cạnh hắn, có thể vĩnh viễn ở lại Lục Ma Thiên, mãi mãi là dưới một người trên vạn người, vậy xem ra không cần lại đi đầu quân cho Đế cung khác, làm một tên trưởng lão cũng được...

Trong mắt Tống Cái ẩn ẩn có tinh mang chớp động:

- Tài nguyên trong lĩnh vực của chúng ta vĩnh viễn sẽ là của chúng ta, không cần lo lắng bị ba phương Đế cung lấy đi, càng không cần lo lắng một khi ba phương Đế cung khai chiến sẽ cầm chúng ta đi làm bia đỡ đạn. So sánh ra, hứa hẹn của Thái Huyền Thiên và Đại Thương Thiên với chúng ta... Căn bản không khác gì trò cười!

- Chỉ là...

Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh lại thở dài một tiếng, nói:

- Trước đây chúng ta với hắn là tình kết nghĩa, sau này lại thành quân thần!

Tống Cái cười gằn:

- Vậy cũng hơn đi tới những Đế cung khác sống trong nơm nớp lo âu?

Chỉ có Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi là lo lắng nói:

- Đợi khi ba vị Tiên đế xuất quan, không biết Cực Ác Ma Tôn có thể trụ được không...

- Nhất định có thể!

Cướp lời lúc này là cực ác tiểu ma chủ Vạn

Giang Hận, hắn hai mắt chớp mắt, trên mặt không giấu được ý cười, cơ hồ cưỡng ép cuồng hỉ trong lòng mới bình tĩnh nói:

- Phụ thân ta xưa nay đều là bày mưu rồi mới hành động, không có niềm tin tuyệt đối thì tuyệt sẽ không sớm lộ sơ sót? Các ngươi nghĩ xem tại sao hắn lại xưng đế vào lúc này? Bởi vì hiện tại chư phương Đế cung, thậm chí là các thế lực lớn khắp nơi, gần như ba thành tinh nhuệ đã tập trung ở đây. Đây chính là sinh linh đan tốt nhất a...

Có vẻ niềm vui trở thành Đế tử Ma Cung khiến hắn hoàn toàn đánh mất lý trí bình thường, lúc này nói chuyện đã có phần cuồng ngạo:

- Đợi khi phụ thân nuốt chửng, luyện hóa tất cả bọn họ, như vậy thực lực hắn sẽ đạt tới trình độ nào? Ha ha ha ha, ba vị Tiên đế thì có cái gì đáng sợ, nói không chừng phụ thân ta còn có hi vọng nhất thống Tam Thập Tam Thiên, đến lúc đó ta...

Tốt xấu đáy lòng còn sót lại chút lý trí, khiến hắn kịp thời ngậm miệng lại.

Nhưng sự cuồng nhiệt trong lời hắn cũng đủ để ảnh hưởng tâm chí đám ma đầu Tiêu Bắc Minh, Tống Cái, Nhạc Sơn Nhi.

- Nếu lão ma đầu này thực sự làm được, vậy chúng ta liền chết không chỗ chôn. ..

Lúc này, nơi xa quái thai Viên gia và tăng nhân áo bào trắng Thần Tú chính đang ngẩng đầu nhìn lên Vạn Sầu Hải giữa không trung. Hai người trao đổi ánh mắt một cái, không chút dây dưa, chuẩn bị sẵn sàng ra tay. Chỉ là hai người bọn hắn đều là loại nhìn thấu sau đó mới xuất thủ, một đòn phải tất trúng, bởi vậy đều không vội vàng, trái lại trong mắt mỗi người ám hàm tiên quang, quan sát trận đại chiến kia, khí tức trên người sớm đã tham dự vào trong trận đại chiến, chỉ là ở trong mắt người bình thường, bọn họ vẫn không có hành động gì!

Ngao Liệt một thân giáp vàng nhìn lên Vạn Sầu Hải giữa không trung, bộ dạng nóng lòng muốn thử, song lại bị một vị lão giả bên người gắt gao kéo giữ, khổ sở khuyên nhủ:

- Rốt cuộc tu vi ngươi còn chưa đại thành, ngàn vạn không thể động thủ với lão ma đầu kia...

Chư phương tới cứu viện khác lúc này cũng tâm tình trầm trọng, trên người như bị một tảng đá đè ép.

Thử Vương Vô Ảnh Sơn không nhịn được nói với Hồ Tiên Cơ:

- Thực sự không được... Vậy chúng ta mau mau rút đi?

Kiến nghị của hắn Hồ Tiên Cơ cũng đang suy xét. Lời vừa nãy Vạn Sầu Hải nói bọn họ cũng đã nghe thấy, trừ ba vị Đế tử ra, lão ma đầu này không có ý định bỏ thoát một ai. Nói cách khác, nếu bọn họ không đấu lại lão ma đầu kia, vậy đám người bọn mình chỉ còn nước trở thành sinh linh đan. Nếu vậy, so với ở lại đây chờ chết, không bằng thừa lúc tiểu ma đầu ác chiến cùng Vạn Sầu Hải, mau mau quét mỡ lên chân mà chạy, rời khỏi nơi quỷ quái này, tốt xấu còn có thể giữ được tính mạng...

Nhưng trong lòng nghĩ vậy, nàng lại có chút do dự!

Nhìn Phương Hành phía xa xa, nàng không nhịn được nhớ tới lời vị Đại Thánh Nhân Yêu tộc nói với nàng!

- Không thể đi, đi rồi chúng ta sẽ hối hận...

Hồ Tiên Cơ đột nhiên giật mình một cái, chém đinh chặt sắt nói:

- Trước đây thiệt thòi như thế ta đã ăn không ít!

- Lão ma này luyện sinh linh đan, đã không cho phép tồn tại trên đời, phải hàng phục!

Thần Tú thần tình nhàn nhạt, nhìn một lát, thấp giọng nói:

- Hắn tu ma đạo, luyện thân ngoại ma thân, thực sự khó có thể đối phó, nhưng hắn đi chính là tà đồ, hóa thân cũng có ma ý, nếu đánh nhau chính diện, sợ rằng không người có thể chém giết đạt được thân ngoại hóa thân của hắn. Đặc biệt là trong tình cảnh này, thậm chí tốc độ chém giết hóa thân hắn còn không nhanh bằng tốc độ hắn cắn nuốt luyện hóa ma thân...

Quái thai Viên gia nhàn nhạt nói:

- Ngươi có chủ ý?

Thần Tú gật gật đầu, nói:

- Phật có pháp môn hàng ma, Phật pháp của ta có thể hàng trụ ma thân hắn, nhưng không kiên trì được quá lâu, thậm chí chỉ được một nhịp thở, trong thời gian một nhịp thở này, ngươi có thể đồng loạt chém đi hết thảy ma thân của hắn không?

Quái thai Viên gia ngẩng đầu nhìn trời, nhàn nhạt nói:

- Ở Tam Thập Tam Thiên làm chuyện này có hơi nguy hiểm, nhưng có thể thử xem!

Lúc này, hai người quái thai Viên gia và tiểu hòa thượng Thần Tú nãy giờ một mực quan chiến cuối cùng đã thương nghị ra kết quả!

Sau đó hai người nhìn nhau một chút, không cần nhiều lời, tiểu hòa thượng Thần Tú ngồi xếp bằng giữa hư không, tiếng tụng kinh chậm rãi vang lên.

Trong thiên địa, Phật quang nhàn nhạt giáng lâm, phảng phất xua tan không ít ma ý trên thế gian này!

- Hả?

Xa xa, Cực Ác lão ma đầu Vạn Sầu Hải chính đang ra tay cuồng bạo đột nhiên quét mắt lạnh lùng nhìn xuống!

Trong lòng hắn phảng phất cũng cảm nhận được tia nguy cơ!

- Phật quang phổ chiếu, lập khí đồ đao...

Nhưng Thần Tú ra tay cực nhanh, ngay thời khắc ánh mắt hắn trông lại, hai tay đã hợp thành chữ thập, thoáng chốc tiếng tụng kinh bỗng như là sấm rền, cuồn cuộn đảo phía chân trời, lập tức, cả người hắn như biến thành một vị đại Phật, ánh mắt trầm tĩnh, mắt lộ từ bi, nhìn lên Cực Ác ma đầu Vạn Sầu Hải giữa không trung, bên người có Phật ý thuần tịnh tràn ra, linh quang Phật ý tô nhiễm khắp Thái Ách Thiên, trải ra bốn phương tám hướng, như thủy triều chầm chậm tuôn về phía Vạn Sầu Hải!

Ầm ầm ầm…

Một màn ngoài người dự liệu xuất hiện, vô tận ma ảnh bên người Vạn Sầu Hải bỗng chốc cứng đờ!

Phật quang đầy trời khắp đất cố định hết thảy ma ảnh giữa hư không!

Mà toàn bộ ma ảnh này chính là tay chân, chính là thần thông của Vạn Sầu Hải, giờ đây đều bị định trụ!

Nói cách khác, thoáng chốc đó, hắn như bị người trói lại…

Ngay cả lão ma đầu rõ ràng cũng không dự liệu được biến hóa như thế, ánh mắt vừa khiếp sợ lại kinh ngạc!

Thậm chí mơ hồ còn có mấy phần kiêng kỵ và sợ hãi!

Cũng lúc này, quái thai Viên gia tay cầm thiết kiếm, đột nhiên đạp ra trước một bước!

Người còn chưa đến, kiếm ý kinh người đã phủ kín toàn bộ đất trời!

Ở một hướng khác, Kiếm Ma lão tổ đang trốn đông nấp tây, bị Vạn Sầu Hải đuổi cho như chó nhà có tang cũng ha ha cười to, vọt ra từ trong một nơi khe nứt không gian, hai tay rung lên, điều khiển ô quang đầy trời, ầm ầm vọt tới Vạn Sầu Hải!

Tiêu Tuyết cũng ra tay, bạch xà bay lên, kiếm ý sáng ngời, phủ kín bốn vực!

- ... Lão ma đầu ngươi còn không chịu chết?

Phương Hành đang ác chiến cùng Vạn Sầu Hải cũng phát hiện thời cơ, trong lòng đại hỉ, gầm thét vọt tới.

Khi Thiên Bá Man Đao vẽ ra một vòng tròn cực lớn, một đường xé rách hư không, trực tiếp nhắm thẳng đến vị trí Vạn Sầu Hải!

Thoáng chốc đó, năm đại cao thủ đồng loạt ra tay, hình thành nên một vòng vây cực lớn!

Vạn Sầu Hải ngông cuồng tự đại, lúc này bất ngờ rơi vào trong hung hiểm mà chính hắn đều không dự liệu được!

Chương 1757: Biện pháp cuối cùng

- Yêu tăng lớn mật, dám thương cha ta?

Lúc Vạn Sầu Hải bị Thần Tú xuất kỳ bất ý định trụ ma thân, người trong thiên địa không khỏi sa vào kinh ngạc khôn xiết. Dù là hạng người tu vi cao như Lộ Tiểu Quân và Yến Triệu Ca cũng không nghĩ đến, hòa thượng kia lại có thể định trụ ma thân Vạn Sầu Hải, càng không nghĩ tới là, Cực Ác lão ma đầu rõ ràng có vẻ đã nắm giữ hết thảy cục diện, bỗng nhiên tình thế chợt nghịch chuyển, bất ngờ sa vào trong hung hiểm sống chết. Hết thảy chỉ có thể tỏ rõ, dù vừa nãy các nàng không ai coi thường hòa thượng kia, nhưng trên thực tế lại vẫn khinh thường hắn, tu vi hắn thật ra đã cao đến một cảnh giới người thường khó có thể tưởng tượng...

Biến cố xuất hiện, bọn họ đều phải đối mặt với lựa chọn...

Cực ác tiểu ma chủ là người có phản ứng đầu tiên, thoáng chốc khi phát hiện hung hiểm, hắn liền hai mắt trợn trừng, vội vã xông lên, lực lượng đại đạo lực lượng tùy ý vung vẫy, như một con cự long cường hành cuốn tới Tiêu Tuyết ở cách hắn gần nhất!

- Ra tay!

Ra tay tiếp theo là Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh và Đại Cùng ma chủ Tống Cái, hai người này đều là hồ ly già đầu thành tinh, tự nhiên hiểu được phân tấc, Vạn Sầu Hải xưng Ma Đế, đối với bọn họ mà nói thì lợi ích hết sức rõ ràng. Như vậy, hiện tại cũng là lúc đến lượt bọn họ làm ra lựa chọn, nếu muốn có được vị trí nên có cho mình ở Ma Đế nhất mạch, vậy thì bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để biểu hiện thành ý. Bằng không, đợi lúc đại thế đã định mới đi đầu hiệu Vạn Sầu Hải, ai biết lão ma đầu kia có bất mãn hay không?

Ngay khi bọn hắn còn đang do dự có nên nhúng tay vào đại chiến thì cơ hội tới...

Ai mà ngờ Vạn Sầu Hải sẽ bỗng nhiên gặp phải hung hiểm như vậy?

Lúc này ra tay giúp hắn bình định Càn Khôn, so với vừa nãy ra tay giúp đỡ, lại càng hiện ra công huân!

- Hòa thượng kia, sao dám làm càn?

Tiêu Bắc Minh là người đầu tiên gào thét ra tay, mục tiêu hắn nhắm đến chính là tiểu hòa thượng Thần Tú.

Lúc này tiểu hòa thượng Thần Tú sắc mặt từ bi, hai tay hợp thành chữ thập, Phật quang đầy trời định trụ ma thân Vạn Sầu Hải, nhưng chính hắn lại như đứa trẻ sơ sinh lẻ loi một mình, không chút lực lượng phòng hộ. Tiêu Bắc Minh vừa ra tay, lập tức huyễn hóa ra từng đợt cuồng phong như tiên kiếm, liên tiếp không ngừng cuốn hướng Thần Tú tiểu hòa thượng, tiên binh ma tướng gặp phải trên đường đều bị hắn quét thành thịt nát!

Tống Cái cũng đang âm thầm cuộn lên một mảnh gió thảm mưa sầu vọt về phía quái thai Viên gia, mưa gió đầy trời khắp đất kia tuy không thể ngăn cản kiếm thế của quái thai Viên gia, nhưng cũng hình thành một trường vực khủng bố, không chỉ suy yếu uy lực kiếm ý, hơn nữa còn khiến quái thai Viên gia nếu cố ý xuất kiếm, liền khó tránh khỏi bị đại đạo hắn ảnh hưởng!

- Nếu như... Ta nói là nếu như, giờ chúng ta ra tay...

Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân và Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca cũng nhanh chóng trao đổi một câu:

- ... Hợp lực cùng bọn họ, chém xuống Vạn Sầu Hải, như thế, Lục Ma Thiên vẫn có khả năng giữ được...

Trong lúc nói chuyện, trên người nàng đã cuộn lên một đạo Thiên Ý kiếm!

Thân là con gái Đế cung, nàng sao có thể không bắt giữ lấy cơ hội này?

Nhưng nháy mắt Yến Triệu Ca lại đáp lời nàng:

- Hà tất phải làm đồ cưới cho Đế tử Đại Xích Thiên?

- ... Có lý!

Lập tức Đế nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân cũng tán đồng ý kiến của hắn, Thiên Ý kiếm vẫn cứ chém xuống, nhưng mục tiêu không phải Vạn Sầu Hải!

Mà là Kiếm Ma lão tổ!

Cơ hội chém giết Vạn Sầu Hải tới quá nhanh, cũng quá đột ngột, khiến cho nàng và Yến Triệu Ca đều không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể dựa vào bản năng đưa ra lựa chọn. Vấn đề cần cân nhắc bây giờ là, nếu chém Vạn Sầu Hải, phía thắng lợi hoàn toàn là Đế tử Đại Xích Thiên, ngay cả nàng và Yến Triệu Ca cũng có nguy cơ trở thành bắt tù, như vậy, so với chém xuống Vạn Sầu Hải, chẳng bằng trực tiếp trợ giúp Vạn Sầu Hải, một là mượn cơ hội chém giết Đế tử Đại Xích Thiên, hai là đổi cái nhân tình!

Có lẽ sự lựa chọn này có chút khó mà tin tưởng!

Nhưng trong giây lát đó, ý kiến Lộ Tiểu Quân và Yến Triệu Ca lại nhất trí dị thường!

Ầm ầm ầm!

Biến hóa khó mà dự liệu hiện ra giữa không trung...

- Ai...

Quái thai Viên gia thở dài một tiếng, quay người tung kiếm chém về phía Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh và Đại Cùng ma chủ Tống Cái!

Thoáng chốc, kiếm quang ngang dọc trong thiên địa, cuồng phong do Vong Ưu Ma Chủ điều động và gió thảm mưa sầu do Đại Cùng ma chủ điều động đều bị chiêu kiếm này của hắn chém thành hai nửa, thậm chí không chỉ là hai nửa, trực tiếp chém nát thành từng mảnh từng mảnh. Hai lão ma đầu cũng kinh hãi đến biến sắc, liều mạng trốn chạy, trên người xuất hiện một đạo khe nứt khủng bố, là do kiếm quang gây ra, thiếu chút nữa chém bọn họ thành hai đoạn...

Kiếm quang Tiêu Tuyết chém ra cũng đành chuyển hướng Vạn Giang Hận, ngăn lại quang mang đại đạo của đối phương, một thân ma ý cuồn cuộn hóa mỏng như chỉ bạc, trực tiếp giảo bay ra, tu vị Vạn Giang Hận không yếu thua nàng, thậm chí còn cao hơn một chút, nhưng lúc nghênh đón tia ma ý này, lại như tuyết gặp phải nước sôi, hết thảy thần thông đều trực tiếp tán loạn tan vỡ...

- Ma đầu, ngươi...

Trong tiếng rống thảm, cả người Vạn Giang Hận ngã nhào ra sau, bộ dạng có vẻ rất là thê thảm. Dù là ai cũng nhìn ra được, nếu hắn tiếp tục giao thủ cùng Tiêu Tuyết, kết cục tất sẽ thảm bại, nhưng một kiếm Tiêu Tuyết chém tới cũng bị hắn ngăn lại, đến lúc này, nàng muốn lần nữa ngưng tụ tiên uy chém ra kiếm thứ hai thì đã không đủ thời gian lẫn cơ hội!

Còn về Kiếm Ma lão tổ thì càng là trầm hống một tiếng, bị Thiên Ý kiếm quang đánh cho chật vật né tránh...

Vốn là năm cao thủ cùng lúc xuất chiêu, kết quả chỉ còn mỗi mình Phương Hành!

Cầm trong tay Khi Thiên Bá Man Đao, Phương Hành gào thét lao đến, đao quang chiếu rọi, thiên địa vì đó sợ hãi, một đao chém rụng bảy tám ma ảnh trước người Vạn Sầu Hải, lại thêm chín đạo kích từ bên hiệp trợ, giết sảng khoái đầm đìa, nhưng khi hắn đang chuẩn bị tiếp tục giết tới lại đón lấy ánh mắt âm u khủng bố của Vạn Sầu Hải, lúc này mới phát hiện, mình đang bị lão ma đầu nhìn chằm chằm!

- Ta không biết ngươi là ai, nhưng vốn định giữ lại cho ngươi một mạnh...

Lúc này sắc mặt Vạn Sầu Hải đã dị thường khó coi, thanh âm âm u vô cùng, vừa nói vừa di động ma khí trên người, như có vạn ma bên thân, cuồn cuộn gào thét mà đến, âm thanh phảng phất như là tiếng triệu hoán Phương Hành tiến vào sát giới, mang theo ý cảnh túc sát khó có thể dùng lời diễn tả:

- Nếu ngươi đã không thức thời như vậy, lão phu đành phải lấy đi tính mạng ngươi. Ma Đế xuất thế, tất có một vị Đế tử chôn cùng, ngươi vừa khéo thích hợp!

Ầm ầm ầm!

Ma khí trên người hắn đột nhiên tuôn ra, như ngọn núi lửa bạo phát, trong giây lát đó, toàn bộ ma thân đồng loạt ngửa mặt lên trời gầm rú, giãy thoát khỏi Phật ý che ngợp bầu trời, lần nữa đoạt về tự do, ai nấy đều như hồ điệp thoát kén...

- Nhưng giờ, ta đổi ý!

Hai tay Vạn Sầu Hải rung lên, như khuấy động thiên địa, thoáng chốc ma khí phủ kín bầu trời!

Cũng nháy mắt này, liên tiếp, bảy, tám đạo bóng đen vọt thẳng tới trước mặt Phương Hành!

Bảy, tám đạo bóng đen kia như là bảy, tám vị Đại La Kim Tiên, từng người điều động khí tức đại đạo, phô thiên cái địa mà tới...

- Lão ma đầu, ở trước mặt ta cũng dám hung hăng?

Phương Hành hận đến nghiến răng, chửi ầm lên, chín đạo kích vung vẩy không ngừng, đánh nát những ma ảnh kia!

Nhưng dù là hắn, lúc này cũng không thể không rút thân mà lui, tạm lánh phong mang, dù sao thế tiến công của Vạn Sầu Hải quá mạnh, ở trong mắt tiên nhân bình thường, đây căn bản không thể chiến thắng!

- Đế Lưu, ta biết được bí mật trên người ngươi, nhanh nhanh giao ra, có lẽ sẽ tha mạng cho ngươi!

Trải qua phen hung hiểm vừa rồi, Vạn Sầu Hải có vẻ đã thật sự nổi giận, lúc này đã không nhìn hết thảy, đủ loại thần thông trút về phía Phương Hành, so với trước đây căn bản như biến thành người khác. Lúc trước hắn còn biểu hiện ra khoan dung đặc biệt đối với vị Đế tử này, nhưng giờ lại trực tiếp đau hạ sát thủ, hận không thể ngay lập tức cắn nuốt, không chút lưu tình!

- Tiểu hòa thượng!

Lúc này quái thai Viên gia một kiếm bức lui hai vị ma đầu, trầm giọng hét lớn, thần tình nghiêm túc.

- Đây là ý trời ư?

Giờ đây Thần Tú cũng một mặt đành chịu, giữa hai hàng lông mày thoáng hiện vẻ cười khổ:

- Vì sao vốn là một tên ma đầu với ai cũng chẳng lợi lộc gì, lại được nhiều người như vậy giúp đỡ, vì sao vốn nên là trừ ma vệ đạo, lại không người để ý...

Hắn một bên thán nói, một bên cười khổ, tựa hồ cảm thấy lời mình nói ra không thực tế!

Vốn là hai phe địch ta, lại có tư cách gì chỉ trích đối phương?

Chỉ là nhìn thấy bộ dạng mê man của hắn, tâm tình quái thai Viên gia cũng không khỏi trầm xuống!

Lấy tu vi của hắn, tự nhiên rõ ràng, hòa thượng này một khi đạo tâm không kiên, vậy càng không thể thi triển thần thông Phật môn kia!

Huống hồ hắn đã thi triển một lần, lại bị người phá hoại sạch sẽ, xét theo khía cạnh nào đó, đạo tâm đã phá!

Thần thông Phật môn chính là như thế, liên quan trực tiếp đến đạo tâm, đạo tâm vừa phá, trong thời gian ngắn không khả năng phục hồi!

- Lẽ nào, hôm nay phải thua sạch trong tay ma đầu kia?

Lúc này, ngay cả quái thai Viên gia cũng không khỏi chán nản, âm thầm gầm nhẹ, mắt đầy không cam tâm!

Đến hiện tại, phương cứu viện bọn hắn đã sức cùng lực kiệt, hận nghiến răng, lại cũng hết cách...

Cơ hội duy nhất đã bị phá hỏng, còn có thể có cách gì?

Duy có Phương Hành!

Lúc này hắn chính đang đón lấy Vạn Sầu Hải cười lớn vọt tới, ánh mắt lạnh lẽo, như hạ định quyết định nào đó, miệng lẩm bẩm như đang nói chuyện với người nào, cười khổ một tiếng, ánh mắt càng thêm sắc bén, rống nói:

- Hết cách rồi, vậy chỉ còn nước dùng chiêu cuối cùng kia...

- Mặc kệ ngươi là ma đầu ma đản gì, chỉ cần tiểu gia ta dùng ra chiêu này, ngươi muốn không quỳ cũng khó...

Phương Hành ngấm ngầm cắn răng, hét:

- Tiểu gia ta tố cáo ngươi!

Chương 1758: Tự tìm đường chết

- Thiên Ma lão bất tử, xem truyền thừa rách nát ngươi lưu lại gây họa đây này, ngươi không quản à?

Phút chốc khi Cực Ác ma chủ Vạn Sầu Hải vọt về phía mình, Phương Hành rốt cục nhịn không được, một đạo linh thức chìm vào thức giới, hướng tới vị trí quái tháp chửi ầm lên. Hắn nghĩ rất đơn giản, nếu lão ma đầu này nhờ giành được Thiên Ma truyền thừa mới có bản lĩnh như thế, Thiên Ma tự nhiên phải đứng ra gánh trách nhiệm. Đạo lý này tương tự như trẻ con phạm lỗi thì tìm phụ huynh, có điều vừa nãy hắn còn chưa muốn làm thế, mà muốn nhìn xem trên người lão ma đầu còn có thứ tốt mình có thể lấy được không. Dù sao Thiên Ma tựa hồ đã có ước định nào đó với Đế Lưu, Phương Hành lo lắng, vạn nhất thật tìm hắn, lão bất tử kia nhường chỗ tốt cho Đế Lưu thì biết làm sao?

Đương nhiên, bây giờ tình thế nguy cấp, chút bàn tính đó không thể không tạm thời vứt sang một bên!

- Ha ha, ta chưa từng nói sẽ mặc kệ, chỉ là ngươi không tìm đến ta thôi...

Trong quái tháp, thanh âm Thiên Ma nhàn nhạt vọng lại, tựa hồ không vì Phương Hành mắng hắn lão bất tử mà nổi giận!

- Giờ ta tìm đến ngươi, ngươi nói xem phải làm sao bây giờ?

Nghe được lời này Phương Hành cũng yên lòng, tức giận kêu nói.

- Ha ha...

Thiên Ma lại khẽ cười, có vẻ rất thảnh thơi...

- Ta là Ma Đế, sinh linh thiên hạ là đan thực!

Cũng lúc này, ở bên ngoài Cực Ác ma chủ Vạn Sầu Hải ầm vang một tiếng, gào thét xông hướng Phương Hành. Cả người hắn giống như một đạo ô quang, một luồng ma khí, tựa hồ không có thực thể, cuồn cuộn vọt tới Phương Hành, ở trước người hắn, từng đạo từng đạo ma ảnh chừng như che ngợp bầu trời, dồn dập điều động đại đạo, trực hướng đẩy về phía Phương Hành. Dưới hung thế như vậy, căn bản không ai dám chống đỡ, chỉ có thể tùy theo bản năng né tránh, bởi vì không ai chịu đựng được ma ý của hắn!

Nhưng lúc này, Phương Hành lại không nhúc nhích, chỉ thẫn thờ nhìn Vạn Sầu Hải đang lao về phía mình!

So với ma khí kia, lúc này Phương Hành căn bản nhỏ bé như là kiến hôi...

Giờ đây, tia chân linh của Phương Hành đã chìm vào thức giới, ở bên ngoài hắn nhìn như dại ra, người ngoài nhìn vào, còn tưởng vị Đế tử Đại Xích Thiên này bị dọa ngu, không biết né tránh, chỉ sững sờ đứng tại chỗ chờ chết...

- Cách Phương sư đệ ta xa chút!

Thấy Phương Hành đứng ngơ ngác đối mặt với Cực Ác Thiên Vạn Sầu Hải, mọi người chung quanh đều kinh hãi!

Lão ma đầu kia lộ ra sát ý ngập trời, đã thực sự động sát tâm, Phương Hành lại không biết tránh né, chẳng phải sẽ bị lão ma đầu trực tiếp chém rụng? Vạn nhất vị Đế tử Đại Xích Thiên này thật chết trong tay lão ma đầu, vậy thì phiền phức to. Viên hữu chung quanh thấy cảnh ấy đều kinh hãi, Lộ Tiểu Quân và Yến Triệu Ca lại không khỏi mừng thầm...

Ầm!

Nhưng đúng thời khắc Vạn Sầu Hải gấp gáp vọt tới chỗ Phương Hành, mắt thấy ma khí ngút trời sắp nhấn chìm Phương Hành. Ma ảnh trước người hắn cũng phân tán ra hai cánh, từ cạnh bên chia nhau đâm ngang. Tiêu Tuyết một chiêu kiếm bức lui Vạn Giang Hận xong, lập tức quát lớn một tiếng, xoay người độn đến, một đạo kiếm quang sáng chói đột ngột bay ra từ trong lòng bàn tay, âm sâm chém giết về phía Vạn Sầu Hải, trong kiếm ý mang theo chút tâm lý liều mạng!

- Sư huynh, trở về...

Thần Tú tiểu hòa thượng cũng kinh hãi, hay tay đột nhiên kết ấn, Phật quang trên người chớp động.

Giữa không trung, Phương Hành bị một luồng sức mạnh vô hình dẫn dắt, bị kéo lùi ra sau...

Ở một hướng khác, Kiếm Ma lão tổ cũng kinh hãi không kém, thu hồi vẻ cười cợt thường ngày, một thân ma khí đẩy ra, điều động ma ảnh kiếm mang đầy trời, quét ngang về hướng Vạn Sầu Hải, quái thai Viên gia càng là chém xuống một kiếm âm sâm đáng sợ, trực tiếp chặt đôi hư không giữa Vạn Sầu Hải và Phương Hành, lúc này tất cả bọn họ chỉ có một mục đích, đó là cứu lấy Phương Hành...

Vạn Sầu Hải rõ ràng nhìn thấy Phương Hành đã bị ma ý mình dọa ngu, đứng ngơ ngác giữa trời chờ chết, nháy mắt lại bị những người này nhúng tay ngăn trở, một thân ma khí khuấy động, từng mảnh từng mảnh ma ảnh xoay người, vọt tới Kiếm Ma lão tổ, sau đó chân thân hắn đột nhiên hiển lộ, hô một tiếng trảo tới, trảo này không biết đột phá bao nhiêu hư không và huyễn tượng, kích sụp bao nhiêu pháp tắc và đạo quang, huyền diệu vô song, vận chuyển một lúc năm loại ý cảnh đại đạo trước đây hắn từng tu luyện...

Vương quyền!

Ta muốn bắt ngươi, vậy ngươi nhất định sẽ bị ta bắt được!

Ầm ầm ầm...

Cũng chính bởi thế, một màn khiến người kinh ngạc xuất hiện, lão ma đầu này trảo tới, rõ ràng chụp vào hư không, khăng khăng đại đạo chếch đi, pháp tắc nứt vụn, Tiêu Tuyết cách xa phải đến trăm trượng lại bị trảo này của hắn trực tiếp chế trụ cánh tay trái, sau đó lão ma đầu khẽ cười một tiếng âm sâm, ma khí trên thân tuôn động, cười gằn nói:

- Ngươi muốn cứu hắn, vậy lấy tính mạng của ngươi bù đi...

Tùy theo tiếng cười, hắn đã vận chuyển pháp môn Thiên Ma, điên cuồng cắn nuốt khí cơ trên người Tiêu Tuyết!

Nhưng khắc này, Tiêu Tuyết cũng phản ứng cực nhanh, không chút do dự trở tay vung kiếm chém lên cánh tay mình!

“Rắc” một tiếng, cánh tay đứt thành hai đoạn, còn nàng thì đã phi thân độn đi!

Đoạn tay cụt rơi vào trong tay Vạn Sầu Hải, thoáng chốc liền trở nên khô héo, sau đó hóa thành tro bụi, nhưng sắc mặt lão ma đầu rõ ràng có phần khó coi, âm trầm liếc nhìn Tiêu Tuyết vừa tránh đi, song rốt cuộc, ánh mắt vẫn chuyển về trên thân Phương Hành. Lúc này vị Đế tử Đại Xích Thiên khiến hắn nổi lên sát tâm chính đang bị người kéo giật ra sau...

- Ta chính là Ma Đế, ta muốn ngươi chết, ngươi liền không thể không chết, bất luận ngươi là ai!

Vạn Sầu Hải có ý lập uy, rống giận một tiếng, đạp lên hư không, như một ngọn núi lớn xông về phía trước!

- Ai dám ngăn cản ta, ta liền giết kẻ đó!

Ầm! Ầm! Ầm!

Thế xông tới này của hắn quả thực hung uy khó lường, không ai có thể ngăn trở!

Tốc độ nhanh tới cực điểm, phàm là ai chắn ở trước mặt hắn và Phương Hành đều từ đáy lòng thăng lên một tia kinh khủng, khóc thét lùi ra, phàm là lùi hơi chậm chút, liền sẽ bị ma ý trên thân ma đầu cắn nuốt. Lại thêm Phương Hành dù sao cũng là bị người lôi kéo ra sau, tốc độ quá chậm, trơ mắt nhìn Vạn Sầu Hải chạy tới, đã cách không đầy trăm trượng...

- Không hay...

Thấy cảnh này, bất luận là quái thai Viên gia hay Kiếm Ma lão tổ đều không khỏi kinh hãi.

Chẳng ai nghĩ tới sẽ có biến cố như vậy, Phương Hành bị dọa sợ, lão ma đầu lại tức điên...

Hai người bọn họ sắp va vào nhau, lại không ai ngăn cản được...

Bởi vì bọn họ đều không có bản lĩnh một kiếm chém giết lão ma đầu, trong tình hình này, chém giết không được lão ma đầu, liền không thể ngăn cản được hắn nhắm tới Phương Hành, giết người dễ cứu người khó, chính là đạo lý này!

- Hắn thật muốn giết Đế Lưu?

Phía xa xa, Đế tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca cũng lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới sẽ có kết quả này!

- Nếu hắn chém Đế Lưu, đối với chúng ta mà nói, có lợi mà vô hại...

Lộ Tiểu Quân ôm lấy Thiên Ý kiếm, nhàn nhạt mở miệng, bình tĩnh phân tích được mất.

Sau khi mất đi cơ hội vừa rồi, bọn họ đã không còn khả năng chém giết Vạn Sầu Hải. Cũng đồng nghĩa, chuyện Vạn Sầu Hải xưng đế là điều không thể tránh khỏi, đám lão ma đầu Vong Ưu Ma Chủ cũng đã làm ra sự lựa chọn của chính mình. Điều đó có nghĩa là, Lục Ma Thiên sẽ sắp xuất hiện một phương Đế cung mới, nếu đã thế, lần nữa mưu tính quan hệ lợi ích, không thể gạt Lục Ma Thiên ra ngoài được nữa. Trong tình hình như vậy, nếu Vạn Sầu Hải chém giết Đế tử Đại Xích Thiên, kết oán cùng Đại Xích Thiên, đối với bọn họ mà nói là điều rất có lợi!

Tùy theo khoảng cách giữa Vạn Sầu Hải và Đế tử Đại Xích Thiên càng lúc càng gần, sự tình đã phát triển theo hướng bọn họ kỳ vọng!

- Ha ha...

- ... Thì ra là như vậy!

Chỉ là không ai ngờ rằng, đúng vào lúc này, Phương Hành đột nhiên tỉnh táo lại, cười to một tiếng.

- Mau lui!

Đám người quái thai Viên gia không khỏi mừng rỡ, trầm giọng quát lạnh, nhắc nhở Phương Hành lui ra!

Vừa nãy hắn ngây người như phỗng, chỉ có thể bị người lôi kéo trốn chạy, căn bản chạy không thoát Vạn Sầu Hải truy sát, nhưng bây giờ tỉnh táo liền linh hoạt rất nhiều, tối thiểu dưới sự giúp sức của mọi người có thể giữ được tính mạng, không đến nỗi lập tức bị cắn nuốt...

Đương nhiên, bọn họ chỉ mới hơi hơi buông lỏng, nhưng hành động sau đó của Phương Hành lại dọa cho bọn họ sợ hết hồn!

- Lão già, để xem lúc này ngươi có chết hay không...

Gia hỏa này thật vất vả mới hồi thần lại được, nay chợt rống to một tiếng, chẳng những không trốn, ngược lại đón đầu xông thẳng đến Vạn Sầu Hải!

Vốn Vạn Sầu Hải đang cấp tốc đuổi tới, hắn lại xông đến như thế, khoảng cách giữa hai người được kéo gần nhanh như chớp!

Biến hóa đột ngột thực sự quá ngoài dự liệu, không ai tại hiện trường kịp ngăn cản Phương Hành!

Đám người Thần Tú sắc mặt trắng bệch, bất nhẫn nhìn cảnh Phương Hành bị cắn nuốt...

Tiêu Tuyết vội vã lao đến càng là cắn vỡ răng bạc, trên khuôn mặt băng sương rịn ra từng giọt mồ hôi!

Ngao Liệt càng là vừa sợ vừa giận, phẫn nộ gào thét, bất kể sống chết, hóa thành Chân Long xông về phía trước...

- Oa... Tiểu thổ phỉ ngươi đừng nghĩ không ra...

Ngay cả Đại Kim Ô một mực trốn đâu mất tăm, sợ bị Vạn Sầu Hải nhắm vào đều không cố được quá nhiều, quái khiếu vọt tới!

- Ngươi... Ha ha, muốn chết!

Vạn Sầu Hải cũng bị hành động này của hắn làm cho hơi ngớ, lập tức đại hỉ, gầm gào một tiếng, năm ngón tay giang rộng, bàn tay bao bọc ma khí cuồn cuộn ấn tới, nhìn có vẻ chỉ là tùy tiện nhấn một cái, nhưng lại có khí tức đại đạo di động, người hiểu rõ Vạn Sầu Hải đều biết, hắn đang vận dụng lực lượng đại đạo bản thân, một chưởng này đè ép xuống, không quản ấn tới đâu, cuối cùng nhất định sẽ rơi trên trán Phương Hành!

Mà từ pháp môn Thiên Ma Vạn Sầu Hải tu luyện thì thấy, chỉ cần bàn tay hắn đặt lên trán Phương Hành, Phương Hành chắc chắn sẽ phải chết!

Ầm ầm ầm...

Khoảng cách giữa hai người nháy mắt bị rút ngắn, đây đó đã có thể nhìn thấy vẻ dữ tợn trên mặt đối phương...

Sau đó, bọn họ cùng lúc đè chưởng xuống...

Oanh...

Vạn Sầu Hải đặt chưởng kia lên trán Phương Hành, ma khí chấn đãng khuấy động, gần như nháy mắt nhấn chìm Phương Hành.

- Đùng!

Phương Hành cũng không chút khách khí, trở tay cường hành đánh ra một bạt tai lên mặt Vạn Sầu Hải...

Chương 1759: Ta nuốt ngươi trước

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh!

Một tiếng ầm vang, chưởng kia của Vạn Sầu Hải ấn lên trán Phương Hành, lập tức định vận chuyển ma công, cắn nuốt sạch hết thảy khí cơ trên người Phương Hành, hết thảy gần như đã không thể nghịch chuyển, nhưng khăng khăng lại nghịch chuyển. Phương Hành trở tay đánh một bạt tai lên mặt hắn, dù cách đánh như là hạ nhục, nhưng còn chưa đến mức đánh mộng Vạn Sầu Hải. Chỉ là tùy theo bạt tai kia quất xuống, biến hóa mà lão ma đầu làm sao cũng không nghĩ tới lại xảy ra, ma công hắn còn chưa kịp thi triển, liền đã cảm thấy trong tay áo Phương Hành ám hàm một vòng xoáy quỷ dị, đột nhiên không kịp phòng, hắn còn chưa nói được câu nào thì đã biến mất giữa hư không!

Chúng nhân ở xa xa hoặc đang quan chiến, hoặc đang vội vã tới cứu viện, lúc này đều bị kinh ngốc!

Thậm chí biểu tình kinh ngạc trên mặt còn chưa liễm đi, lại đã bị tình cảnh trước mắt làm cho hồ đồ...

Thông thường mà nói, sau khi Vạn Sầu Hải triển khai ma công, đối thủ của hắn sẽ bị cắn nuốt hết thảy khí cơ, sau đó cả người hóa thành tro bụi, biến mất giữa thiên địa, mà bây giờ, ma công hắn quả thực đã triển khai, người quả thực cũng biến mất rồi...

... Nhưng vì sao người biến mất là lão ma đầu, mà không phải Đế tử Đại Xích Thiên?

Đây rốt cục là chuyện gì?

Nhìn Đế tử Đại Xích Thiên lẳng lặng đứng giữa trời, thần tình tựa hồ có chút dại ra, toàn tiên ma tại hiện trường đều sững sờ.

- Hừm, nơi này là...

Cùng lúc đó, Cực Ác lão ma đầu Vạn Sầu Hải cũng ngẩn ngơ, không biết mình đang ở đâu!

Hắn không hiểu vì sao sau khi mình trúng bạt tai kia, lại không như nguyện cắn nuốt được Đế tử Đại Xích Thiên, ngược lại bị cuốn vào trong một thế giới quỷ dị, nhìn trái nhìn phải một lúc, chỉ cảm thấy thế giới này gần như chân thực, trong lòng lại vẫn không khỏi cảm thấy tiếc nuối!

- Ha ha, lão ma đầu, còn muốn nuốt ta?

Một tiếng nói ngông cuồng từ bốn phương tám hướng vọng lại:

- Tiểu gia ta dứt khoát nuốt ngươi trước!

- Nơi này... Là tiểu thế giới của ngươi?

Nghe được lời này, Vạn Sầu Hải biết là giọng của Đế tử Đại Xích Thiên, cũng không kinh hoảng, trầm giọng quát hỏi.

- Ngươi thấy qua tiểu thế giới nào dễ nhìn như vậy chưa?

Phương Hành cười gằn, chân linh biến ảo, hiển lộ ra thân hình trong thế giới!

- Tiểu thế giới không bao la thế này...

Vạn Sầu Hải trầm giọng gật đầu, không nhìn về phía chân linh Phương Hành mà quét quanh bốn phía, miệng lầu bầu:

- Hơn nữa tiểu thế giới dù sao cũng là pháp bảo, chỉ có đại trận hạch tâm mà không có bản nguyên, mảnh thế giới này lại có được bản nguyên, có được pháp tắc, khăng khăng theo như khí tức đại đạo ta cảm nhận, tuy có được tất cả, lại chỉ có bảy phần chân thực, hơi thở của ngươi cũng nhất trí dị thường với phương thế giới này, khó mà phân biệt ra được, a... Ta nhớ từng gặp qua ghi chép về điều này ở trong điển tịch nào đó...

Hắn nhíu chặt lông mày, tựa hồ sa vào trầm tư, một lúc sau ánh mắt mới dần sáng lên!

- Thái Thượng thức giới?

Hắn kinh ngạc đánh giá bốn phía:

- Chẳng lẽ đây chính là con đường vạn năm trước Thái Thượng Đạo thôi diễn đi ra?

- Úi chà, biết hàng đấy chứ?

Lúc này ngay cả Phương Hành cũng không khỏi kinh ngạc nhìn Vạn Sầu Hải, quả thực không nghĩ tới hắn có thể đoán được.

- Ha ha, lão phu sớm biết ngươi không phải Đế tử Đại Xích Thiên, nhưng vẫn đang nghĩ, ngươi rốt cục là ai...

Vạn Sầu Hải ha ha cười lớn:

- Giờ cuối cùng ta đã rõ rồi, chỉ có Thái Thượng Đạo đồ mới có bản sự bậc này, lẻn vào Đại Xích Thiên, thậm chí giả trang thành Đế tử Đại Xích Thiên? Chỉ có Thái Thượng Đạo đồ chấp kiếm táng thiên trong dự ngôn mới một lòng giảo loạn Lục Ma Thiên, dẫn động Tam Thập Tam Thiên đại loạn? Cũng chỉ có cách thế di đồ Thái Thượng Đạo như ngươi mới có tư cách đánh bại Yến Triệu và Thương nữ...

- Thiếu mất một câu!

Phương Hành cười tủm tỉm nhắc nhở:

- Cũng chỉ có đệ tử Thái Thượng Đạo như ta mới có thể nuốt lão ma đầu ngươi?

-

Vừa nói chuyện, trong thiên địa đã có gió lốc thê lương cuốn tới, cát vàng tung bay...

Ai nấy đều thấy được, hắn vốn đã nắm giữ thực lực khủng bố, sau khi đi tới thức giới này, thực lực càng được tăng cường vô số lần, nếu nói ở bên ngoài hắn có thể chiến Tiên Tôn, như vậy ở đây hắn liền không thua Tiên vương...

- Nuốt ta?

Nhưng Vạn Sầu Hải nghe xong câu nói này lại bật cười ha hả, tựa hồ nghe được chuyện gì đó hết sức buồn cười:

- Ngươi nghĩ nhiều quá rồi đấy, bản đế ngược lại cảm thấy, với Thiên Ma truyền thừa cộng thêm Thái Thượng giới vực của ngươi, tu vi lão phu lại có thể tiến thêm một bước, nếu nói Thiên Ma truyền thừa có thể giúp ta nhẹ nhàng đột phá cái “Nhất” kia, giờ có được Thái Thượng giới vực, vậy sẽ như thế nào?

Hắn chăm chú suy nghĩ một lát, giữa hai lông mày không giấu được ý cười:

- Phá ngũ? Hay là phá cửu?

- Ngươi đánh giá mình quá cao!

Không chờ Phương Hành đáp lời, từ nơi xa trong mảnh thế giới này, có một giọng nói vang lên, tùy theo thanh âm kia, từng đạo tử quang phun ra, đạo uẩn ngất trời rủ xuống, khiến cho mảnh thế giới nhè nhẹ run rẩy, uy thế vô hình ảnh hưởng hết thảy!

- Là ai?

Vạn Sầu Hải không ngờ nơi này còn có người khác, trong lòng chấn động, lớn tiếng quát khẽ.

Ở trước mắt hắn đột nhiên có khói tím nồng đậm xuất hiện, sau đó khói tím trầm trầm tản đi, trước người hắn thình lình hiện ra một toà quái tháp, rõ ràng chỉ cao chín tầng, lại như không có điểm dừng, trên thông chín tầng trời, dưới trấn u phủ, ngay với tu vi cỡ Vạn Sầu Hải, ở trước quái tháp này đều có vẻ nhỏ bé, như là một hạt bụi trần...

Ở bên trong tháp quái kia, nơi tầng cao nhất, rõ ràng có một ánh mắt hướng hắn nhìn lại!

- Ngươi tu truyền thừa của ta, lại còn không biết ta là ai?

Thanh âm kia lãnh đạm mà bình tĩnh, nhưng nghe vào tai Vạn Sầu Hải lại không khác gì sét đánh ngang trời, đinh tai nhức óc!

Giọng hắn không khỏi bắt đầu run rẩy, vô thức lùi ra sau, lạnh lùng nói:

- Không thể... Không thể là ngươi...

- Ngươi hẳn phân biệt ra được, đây rốt cục có phải ta hay không!

Thanh âm của tồn tại trên quái tháp hết sức lãnh đạm, bình tĩnh nói:

- Trò đùa này của ngươi cũng nên kết thúc, đại thế lâm đầu, không phải lúc hồ đồ, ngươi đã giành được truyền thừa của ta, xem như là môn đồ, vậy ta cũng nên tặng ngươi một câu, từ nay đừng luyện sinh linh đan nữa, lưu một chiếc mệnh đăng ở thức giới, sau đó trở về, ngươi vẫn có thể làm Ma Đế, nhưng phải trung thành với Thái Thượng Đạo đồ...

- Hả?

Cực Ác ma chủ Vạn Sầu Hải nghe vậy hơi ngớ, kinh ngạc nói:

- Ngươi... Ngươi muốn ta trung thành với hắn?

Nơi xa Phương Hành mặt đầy ý cười, gật đầu lia lịa!

Ngữ điệu Thiên Ma không cho nửa phần kháng cự, lạnh nhạt nói:

- Cống hiến cho Thái Thượng Đạo đồ, sau đại kiếp nạn, tự có chỗ tốt cho ngươi!

- Ha ha... Ha ha ha ha...

Vạn Sầu Hải lạnh lùng nghe Thiên Ma nói xong, vẻ mặt dần dần từ khiếp sợ biến thành nghi hoặc, cuối cùng hóa thành cười gằn và phẫn nộ, đợi khi thanh âm Thiên Ma hạ xuống, hắn mới âm trầm mở miệng:

- Nhìn thấy ngươi còn sống trên đời, ta quả thật có chút khiếp sợ, mới rồi còn muốn thỉnh giáo ngươi một ít vấn đề về mặt tu hành, nhưng giờ xem ra không cần nữa, bởi vì ta muốn hỏi… Ngươi là cái thá gì, cũng dám dạy ta trung thành với người khác? Ngươi tưởng ta không biết, ngươi căn bản chỉ còn là một tia linh quang thôi ư?

Lời này như hống đi ra, ma khí trên người theo đó ùn ùn dâng lên, cuồng bạo vô biên!

- Tam Thập Tam Thiên, có ai có tư cách để ta trung thành?

- Ba vị Tiên đế kia không xứng, dù là ngươi sống lại cũng không xứng…

Trong tiếng hét vang, hắn đột nhiên bay người lên, ma khí ngút trời bất ngờ quất lên tầng tầng quái tháp!

- Lão phu chính là Ma Đế, vạn cổ tới nay, Đế trong chư Ma, đợi ta hủy đi tháp rách này của ngươi, xem ngươi còn dám ăn nói lung tung nữa không…

Nhưng đón lấy ma khí ngập trời kia, trên mặt quái tháp chỉ có tử quang mịt mờ…

Đợi khi mảnh lớn ma khí quét qua, vị trí quái tháp chỉ là một mảnh hư vô, còn quái tháp thì đã bay lên chân trời!

- Ha ha, lão tiền bối, ngươi nói muốn khuyên nhủ hắn, nhưng hắn rõ ràng không nghe lời ngươi…

Phương Hành không nhịn được cười to một tiếng, hướng về vị trí quái tháp kêu một tiếng.

- Vậy thì trấn áp đi!

Trong quái tháp, thanh âm Thiên Ma vẫn bình thản như cũ, phảng phất như vừa quyết định chuyện nhỏ nào đó không đáng kể!

- Các ngươi muốn trấn áp ta?

Nghe được lời ấy, Cực Ác ma chủ Vạn Sầu Hải lớn tiếng cười to, tiếng cười chấn thiên, tựa hồ ẩn ẩn khiến phương thức giới này hơi khẽ run rẩy, sau đó, ánh mắt hắn đột nhiên hướng lên không trung, nhìn đạo chân linh của Phương Hành, cười âm sâm nói:

- Lão phu tu thành pháp này, dù có là Tiên đế xuất quan, Thiên Ma tái sinh ta cũng không sợ, ngươi chỉ là di đồ Thái Thượng Đạo, đến cả bước kia đều chưa bước ra được, cũng muốn trấn áp ta? Ha ha, ngươi thu ta vào thức giới, đó là sai lầm lớn nhất của ngươi!

Ầm ầm!

Hắn đột nhiên ra tay, lúc này, cả người hắn hóa thành một cỗ ma khí, nhưng không vọt tới chân linh Phương Hành giữa không trung, mà trùng trùng đánh xuống mặt đất thức giới, ma khí to lớn hóa thành một bàn tay khổng lồ...

- Rắc rắc rắc

Mặt đất bị một chưởng kia đập rạn nứt, sau đó liền nhìn thấy, toàn bộ tiên khí trong thức giới đều tuôn về phía ma khí...

... Lão ma đầu này muốn cắn nuốt thức giới của Phương Hành!

- Đám lão ma đầu các ngươi, quả nhiên đều là một thân đầy tật xấu...

Đối mặt với hành động điên cuồng của Vạn Sầu Hải, Phương Hành lại có vẻ bình tĩnh dị thường, tựa hồ sớm có kế sách ứng đối, không chút kinh hoảng, chỉ khẽ lắc đầu đành chịu, thở dài nói:

- Vốn ta còn cảm thấy, thu một lão ma đầu như ngươi làm chân chạy hẳn sẽ rất thú vị. Nhưng giờ nghĩ lại đành thôi vậy, chỉ bằng tật xấu này của ngươi ta liền không tha được, dứt khoát chém đi cho rồi...

- Ha ha, ngươi muốn chém ta?

Cực Ác ma chủ cười lớn, âm thanh truyền ra từ trong ma khí đang tàn phá thức giới:

- Lão phu đã tu luyện thành đạo pháp môn kia, bất tử bất diệt, ở trong thức giới này của ngươi, khắp nơi đều là tiên cơ, ta chỉ có thể càng lúc càng mạnh, ngươi muốn chém ta?

- Ta biết ngươi càng lúc càng mạnh...

Phương Hành thở dài một tiếng, cười nói:

- Ta cũng biết bây giờ ngươi quả thật có vốn liếng để tự phong Ma Đế...

- Chỉ là, ngươi dám chắc mình có thể chịu đựng được loại lực lượng đó ư?

Chương 1760: Cực hạn

Lúc này, Cực Ác ma chủ thậm chí không thèm để ý Phương Hành đang nói cái gì...

... Hơn nữa ở trong mảnh thức giới này, hắn quả thực cũng biểu hiện ra uy thế vô địch!

Đạo ma khí kia tứ ngược trong thức giới, từng tia từng sợi tiên khí bị hấp dẫn từ các nơi trong thức giới về đây, sau đó không ngừng hóa thành để uẩn của hắn. Với tình thế này, để uẩn hắn vụt tăng với một tốc độ khó có thể dùng lời để hình dung, thậm chí vượt quá lẽ thường. Đấy cũng chính là nguyên nhân khiến hắn ngay cả Thiên Ma đều không để vào trong mắt. Dù sao hắn bây giờ đã như chuột sa chĩnh gạo, bất kể là ai tới khuyên hắn từ bỏ lấp đầy bụng, ngược lại trung thành với chĩnh gạo, ở trong mắt hắn quả thực không khác gì trò đùa. So với ở bên ngoài thông qua đủ loại giết chóc luyện chế sinh linh đan, cắn nuốt địch thủ, làm gì được ung dung nhẹ nhàng như bây giờ?

Mà lại, lúc này hắn hoàn toàn không sợ trấn áp đến từ Phương Hành...

Tiên khí đạo uẩn trong thức giới dù rằng vô cùng vô tận, nhưng chủ nhân thức giới lại vẫn chưa bước ra một bước kia, không tu thành Đại La Kim Tiên, không có được thần thông mạnh nhất, vậy khác gì một đứa con nít đối mặt với một vị cự hán bị trói lại thân thể, nắm đấm mềm nhũn căn bản không thương được người, trừ phi hắn tu thành đại đạo, có thần thông mạnh nhất thì mới có thể uy hiếp được mình...

Nhưng điều hắn không ngờ rằng chính là, Phương Hành không chính diện ra tay với hắn!

Nhìn Cực Ác lão ma đầu giống như điên dại, cười lớn hấp thu đề uẩn thức giới, hận không thể một hơi cướp sạch đạo cơ, Phương Hành chỉ khẽ hít một hơi trầm thấp, sau đó chậm rãi kết ấn, trong thức giới lập tức hiện lên vô số tiên quang!

Lúc này, Cực Ác lão ma chủ cũng ngưng thần lại, lạnh lùng nhìn về phía hắn!

Hiển nhiên lão ma đầu cho rằng Phương Hành sẽ ra tay với mình, nhưng điều Phương Hành làm chỉ là kết ấn mà thôi...

Ấn pháp kết thành, thức giới đại biến, không biết có bao nhiêu bảo quang tiên dược từ bốn phương tám hướng vọt thăng lên, như là từng đạo từng đạo cầu vồng treo lơ lửng giữa đất trời, đại bộ phận chủ dược trong đó đều là tiên dược mới đoạt được từ các nơi ở Lục Ma Thiên trước đây không lâu, còn cái khác, toàn là những thứ bình thường Phương Hành đoạt tới, cùng với Hỗn Độn tiên viên tự sản xuất, tích tụ trong thức giới, lúc này lại một vòng tiếp một vòng quay chung quanh Cực Ác lão ma đầu, bảo quang vô hạn, tiên khí dập dờn!

- Ngươi muốn làm cái gì?

Nhìn lượng tài nguyên Tiên đạo khó có thể hình dung này, ngay cả Cực Ác lão ma đầu cũng không khỏi sinh ra một tia tham lam!

Hắn hiển nhiên không ngờ rằng, trong thức giới của vị truyền nhân Thái Thượng Đạo này lại có lượng dự trữ tài nguyên Tiên đạo phong phú như thế!

Đây chính là để uẩn lớn hơn Cực Ác Thiên hắn tích lũy suốt mấy chục ngàn năm!

Nhưng hắn không hiểu, sao vị truyền nhân

Thái Thượng Đạo này lại muốn lộ ra phần để uẩn kia...

- Ngươi muốn dùng tiên dược này ép chết ta chắc?

Ý nghĩa đó khiến hắn không khỏi bật cười, cảm giác này cứ như đứa trẻ nghịch ngợm lấy ra vàng lá cất kỹ trong nhà để khoe khoang!

- Đương nhiên không phải đè chết ngươi...

Lúc này, Phương Hành cũng bật cười ha hả, sau đó thở dài:

- Chỉ là muốn ngươi chết no mà thôi...

Dứt lời, giọng hắn đột nhiên trở nên lãnh khốc, hét dài một tiếng tràn ngập thiên địa:

- Tổ vu thập nhị tế...

Một tiếng ầm vang!

Thức giới là đàn, đại địa là đài, hết thảy tài nguyên Tiên đạo đều phóng thích ra tiên khí nồng nặc!

Đây vốn là tiên dược Phương Hành chuẩn bị cho tổ vu thập tế, nhưng chớp mắt đã dùng hết lên thân Cực Ác lão ma đầu. Đặc biệt là, ở bên ngoài, tổ vu thập nhị tế cần thời gian dài để luyện hóa, nhưng ở trong thức giới này, Phương Hành chưởng ngự hết thảy, trực tiếp tăng nhanh tốc độ tổ vu thập nhị tế, một hơi rót hết vào Cực Ác lão ma đầu!

Gia trì tu vị tổ vu thập nhị tế vốn đã giản đơn mà thô bạo!

Dưới sự gia trì của Phương Hành, lần này Vạn Sầu Hải càng trải qua phương thức thô bạo đơn giản vô số lần...

Bảo quang khó mà hình dung vẫn như núi lửa bạo phát, để uẩn không cách nào tưởng tượng cuồng tuôn về phía Vạn Sầu Hải, khiến cho tia ma khí kia của Vạn Sầu Hải không ngừng biến hóa, nháy mắt liền từ một con lươn hóa thành một con cá sấu, lại từ một con cá sấu hóa thành một con cự giao, sau đó cự giao kia cũng biến hóa, hóa thành một con Thần Long...

... Nhưng biến hóa còn chưa đình chỉ, Thần Long cũng tiếp tục biến hóa, lần này là biến thành một con... Thần Long mập mạp!

Từ góc độ to nhỏ mà nhìn, đạo ma khí kia so với cả thức giới mà nói, căn bản chỉ là một tia linh quang bé không đáng kể, nhưng lúc này, lại đã biến lớn như gò núi liên miên vô tận, tràn ngập một phần mười thức giới, lúc này thức giới bao la cũng dần trở nên ảm đạm khô héo, gần như toàn bộ bảo quang đều bị Vạn Sầu Hải đoạt đi!

- Ngươi... Ngươi...

Vạn Sầu Hải không khỏi kinh hoảng, rõ ràng là bị biến hóa vừa nãy hù sợ. .

Tùy theo lực lượng bản thân điên cuồng tăng trưởng, kinh hoảng trong lòng hắn cũng dần giảm thiểu, đến sau cùng, đột nhiên ha ha cười lớn, tiếng cười chấn cho toàn thức giới run rẩy, tựa như tùy thời sẽ vì không chịu nổi tiếng cười cường đại mà sụp đổ. Trong giọng nói hắn cũng tràn đầy ý chê cười và hưng phấn:

- Chuyện này... Đây chính là cách ngươi nghĩ ra được để đối phó ta?

- Ha ha ha ha...

Hắn cười lớn một tiếng, ma khí đột nhiên thu lại, sau cùng thình lình biến thành bộ dạng vốn có của hắn, chỉ là khí thế trên người đã cường đại khó mà hình dung, so với Thanh Tà Tiên Vương lúc trước xuất hiện trong thức giới Phương Hành cũng đều cường đại hơn vô số lần, lúc trước khi Vạn Sầu Hải mới vừa vào thức giới, hắn còn chỉ khiến người hoài nghi có phải đã đạt đến cảnh giới Tiên Vương hay không? Nhưng bây giờ, không ai sẽ nghĩ như vậy nữa, bởi vì hắn rõ ràng đã vượt quá để uẩn mà Tiên Vương bình thường có khả năng nắm giữ, càng giống như là... Tiên đế!

- Ấu trĩ a ấu trĩ...

Vạn Sầu Hải cúi đầu, cảm nhận khí thế biến hóa trên người, trong giọng nói không kìm nén được vẻ vui mừng:

- Ngươi muốn cho ta chết no? Ha ha, như là cho người ăn một lượng đồ ăn vượt xa năng lực chịu đựng, sau đó chờ nổ tung?

- Ngươi cũng quá khinh thường ta!

Nương theo tiếng cười gằn này, hắn không nhịn được hít một tiếng, tựa hồ đang cảm khái sự ngu xuẩn của Phương Hành:

- Đạo lý này ngươi có thể dùng trên người khác, nhưng đừng dùng lên người ta, thứ bản đế cầu chính là vương quyền, bản đế muốn chính là tất cả, bản đế tu là pháp môn cắn nuốt hết thảy. Mọi đồ ăn, chỉ cần vào miệng ta liền sẽ bị ta luyện hóa, ở trước mặt bản đế, căn bản không có thứ gọi là giới hạn, ngươi cho ta bao nhiêu, ta cắn nuốt bấy nhiêu, trong thời gian ngắn nhất hóa thành để uẩn của chính mình, ngươi tính lầm...

- Rắc rắc...

Nói đến đây, hắn chợt vung tay lên, như là đang muốn chứng minh điều gì, chủ động hấp thu thêm mấy phần tiên khí vốn đã còn lại không nhiều trong thức giới, sau đó khí tức trên người hắn lần nữa bành trướng, trong vô hình để uẩn lại mạnh một phần...

Động tác này quả thực cũng chứng minh lời hắn nói!

Hắn không thể bị chết no!

Nếu một người ăn vượt xa sức ăn, vậy sẽ bị chết no, nhưng lão ma đầu này nắm giữ pháp môn luyện hóa tất cả, có thể luyện hóa hết thảy đồ ăn trong nháy mắt, điều này khiến hắn tránh khỏi khả năng bị chết no, vĩnh viễn không có điểm dừng...

- Ta đương nhiên biết ngươi sẽ không bị chết no...

Song lúc này, Phương Hành lại thấp giọng cười khẽ, sau đó ngẩng đầu nhìn Vạn Sầu Hải.

Giờ đây hắn có vẻ hơi tiều tụy, hiển nhiên đã tiếp cận cực hạn, nhưng nhìn bộ dạng hung cuồng của Vạn Sầu Hải, hắn không khỏi thở dài một tiếng, như là đang nhìn một đứa ngốc, cười nói:

- Ta nói chết no, vốn không phải ý ấy. Một người ăn một con lợn, đương nhiên sẽ bị chết no, nhưng với người có thể cắn nuốt hết thảy như ngươi, đương nhiên là sẽ không chết được. Kết quả thì sao, chính là con lợn kia bị ngươi luyện hóa trở thành một phần của ngươi!

Nói đến chỗ này, hắn hơi dừng một chút, sau đó nhìn hướng khí tức điên cuồng trên người Vạn Sầu Hải đến độ chính hắn đều điều động không được, than thở nói:

- Kết quả tự nhiên chính là ngươi không ngừng béo mập, to lớn, nhưng ngươi đừng quên, tu vi của ngươi là có hạn, ngươi có thể vẫn béo mập, nhưng đợi lúc mập đến trình độ nhất định thì sao? Lúc để uẩn ngươi đạt đến cực hạn mà tu vi cá nhân ngươi có khả năng chịu đựng thì sao? Dù ngươi có là có một cái động không đáy, nhưng khi động không đáy đó bị lấp kín thì sao?

- Ngươi... Ngươi muốn nói cái gì?

Nghe tới đây, đáy lòng Vạn Sầu Hải bất giác dâng lên mấy phần sợ hãi, vô thức quát hỏi.

- Ý ta là, ngươi đạt đến tu vi bình cảnh, nhưng ngươi lại đột phá không được...

Phương Hành nhẹ nhàng khoát tay, sau đó hai tay ấn xuống một cái, trong thức giới, tiên khí vô hình hiếm hoi còn sót lại lần nữa tụ tập, lại vẫn như sóng triều, ầm ầm trút hướng Vạn Sầu Hải, như sông dài trực tiếp quấn lấy hắn...

- Không... Điều này không thể nào...

Vạn Sầu Hải kinh hãi, tức thì đại nộ, lớn tiếng kêu hét, muốn tránh đi!

Nhưng trong thức giới này, thiên địa đều là của Phương Hành, hắn có thể trốn đi đâu?

Những tiên khí kia vẫn cứ gia trì trên người hắn, tiếp tục hóa thành một phần ma khí, nhưng cũng bởi vậy, hắn dần dần cảm thấy mình không điều khiển được loại ma khí này, những ma khí trước kia dễ sai khiến, tùy tâm mà động, nay lại như nặng nề như núi, hắn căn bản không điều khiển được, giống như một người béo đến cực hạn, không còn điều khiển được thân mình...

Kết quả là, ma thân hắn bắt đầu sụp đổ, nứt vỡ...

- Ta không tin, tại sao lại như vậy, không lý nào...

Lão ma đầu đa mưu túc trí như Vạn Sầu Hải, lúc này lại kinh hoảng như một đứa trẻ.

Hắn sợ hãi tất cả, lại không biết nên làm gì ngăn cản, bởi vậy chỉ có thể kinh hoảng kêu to...

- Hết thảy điều này đương nhiên là có đạo lý...

Cũng lúc đó, trong quái tháp, thanh âm Thiên Ma vang lên, lại che đậy đi tiếng kinh hoảng của hắn:

- Năm đó ta từ ngoại ma đạo tu luyện đến nội ma đạo, thậm chí cũng từng ăn sinh linh đan, song ta phát hiện pháp môn này có thiếu hụt, bởi vậy dứt khoát bỏ đi, nhưng ngươi thì khác, ngươi quá ngu, quá chấp nhất, bởi vậy ta đành phải cho ngươi tự thân trải nghiệm hậu quả do thiếu sót kia mang đến...

Nghe được thanh âm này, Phương Hành không khỏi cảm thán:

- Đắc tội ai không đắc tội, lại đi đắc tội với tổ sư gia...

Chương 1761: Tạo hóa lớn nhất

Người tu hành là có cực hạn, Linh Động có cực hạn của Linh Động, Trúc Cơ có cực hạn của Trúc Cơ!

Dù tu đến Đại La Kim Tiên cũng có cực hạn!

Sau khi đạt đến cực hạn này thì cần đột phá, đột phá thành công, chính là bước vào cảnh giới mới!

Đột phá thất bại, thì sẽ tan thành mây khói!

Mà Vạn Sầu Hải gặp phải vấn đề, chính là đạt đến loại cực hạn này, nhưng lại không đột phá được!

Đương nhiên, điều này cũng không thể trách hắn quên vấn đề này, chỉ là hắn còn lâu mới chuẩn bị tâm lý thật tốt mà thôi...

Trên thực tế, nếu không phải Phương Hành, hắn khả năng phải rất lâu sau đó mới sẽ đối mặt vấn đề này!

Nếu như ở bên ngoài, hắn tu luyện pháp môn trong ma đạo, như vậy có thể càng ngày càng lớn mạnh, tiếp tục mạnh mẽ, cuối cùng cường đại đến trình độ đủ để ngang hàng Tiên Đế, đến lúc đó, hắn mới sẽ từ từ phát hiện cực hạn của mình, tìm kiếm thời cơ đột phá, khả năng này là sự tình mấy ngàn thậm chí hơn vạn năm sau, đến lúc đó, hắn mới sẽ ý thức được tu vi của mình thiếu sót, khiến bản thân rơi vào tử lộ, không thể tìm được cơ hội đột phá, sau đó tuyệt vọng chờ "thân tử đạo tiêu"!

Không bước ra một bước kia, thì chỉ có chết!

Bây giờ Phương Hành chỉ là ở trong thức giới, giúp hắn tăng nhanh quá trình này mà thôi!

Bây giờ Vạn Sầu Hải đã tiếp cận điên cuồng, hắn gào khóc kêu to, giẫy giụa, va loạn khắp nơi, ma khí trên người ngập trời, lại bắt đầu một tấc một tấc sụp đổ, hóa thành bản nguyên tinh khiết, hòa tan vào trong thiên địa, vừa nãy vì đưa hắn đi tới điểm cuối, tiên khí trong thức giới hầu như khô cạn, nhưng lúc này lấy một loại tốc độ gấp bội phục hồi!

Tu hành ma đạo, cuối cùng không phải chính đạo, khi "thân tử đạo tiêu", tất cả tự nhiên trả về thiên địa!

Nhưng hôm nay Vạn Sầu Hải ở trong thức giới, bởi vậy tất cả nội tình của hắn đều trả lại cho Phương Hành!

Đó là một loại nội tình đáng sợ như thế nào...

Trong này ẩn chứa mấy chục ngàn năm khổ tu của Vạn Sầu Hải, còn có trước đây không lâu Phương Hành mạnh mẽ gia trì đến trên người hắn, lực lượng đủ để tiến hành năm lần vu tế, càng có lão ma đầu này từ nơi khác cướp đoạt được tu vi của Đại La Kim Tiên...

Bởi vậy ở trong nháy mắt này, thức giới của Phương Hành tràn ngập lực lượng trước nay chưa từng có!

Nếu không phải bởi vì hắn đi con đường của Thái Thượng Đạo, hóa thức hải thành thiên địa, dung hòa lực lượng có một không hai, như vậy hiện tại kết cục của hắn cũng chỉ có một, kia chính là giống như Vạn Sầu Hải, trực tiếp đạt đến cực hạn, sau đó thức giới tan vỡ!

Đương nhiên, coi như hắn chịu đựng được lực lượng khủng bố, vào lúc này cũng càng ngày càng tiếp cận cực hạn!

- Beng... Beng... Beng…

Có âm thanh vang vọng chân trời liên tiếp xuất hiện, phảng phất như đến từ thiên ngoại xa xôi, chỉ có Phương Hành rõ ràng, đó là âm thanh mệnh số gãy vỡ, sau khi thức giới của hắn đạt đến cực hạn, lực lượng chịu đựng mạnh nhất chính là những mệnh số kia, giống như lúc hắn sử dụng Tổ Vu Thập Nhị Tế, những mệnh số này tự động đứt gãy, chỉ là tốc độ không khỏi quá đáng sợ, một tiếng tiếp theo một tiếng, ngay cả hắn cũng khó có thể đếm rõ, trong nháy mắt đó đứt đoạn bao nhiêu mệnh số!

- Chuyện này... đại khái là tạo hóa mạnh nhất từ trước tới nay a?

Đám người Lệ Hồng Y đang ở trong thức giới dưỡng thương, vào lúc này cũng kinh hoàng thất thố ngẩng đầu nhìn, bọn họ ở trong thức giới này, còn không dưỡng bao nhiêu thương, liền trải qua nguy hiểm khi Vạn Sầu Hải đại náo ở trong thức giới, suýt chút nữa mất đi mạng nhỏ, thật vất vả chịu đựng qua, chưa kịp thở một cái, lại gặp phải tiên cơ vạn năm khó gặp bực này...

Thậm chí bọn họ không hiểu, tiên khí và nội tình cuồng bạo đến cực điểm kia đến từ đâu!

Chỉ có một cảm giác, là tu vi tăng trưởng khủng bố, mỗi thổ nạp một lần, nội tình sẽ tăng trưởng mấy lần!

Trải nghiệm như thế này, thậm chí giống như thiên bẩm thần quyền trong truyền thuyết, chính là ông trời chủ động đưa ngươi tu vi, muốn không lấy cũng khó khăn!

Bởi vậy coi như là bọn họ, vào lúc này cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể xanh mặt, trải qua tất cả những thứ này...

- Ta... Ta tựa hồ rõ ràng cái gì...

Lúc này Phương Hành cảm ứng thức giới của mình biến hóa, sắc mặt cũng trở nên quái lạ.

Hắn liếc mắt nhìn quái tháp, trong ánh mắt lạ kỳ, vô hỉ vô bi.

- Đến tột cùng phát sinh cái gì?

Mà lúc này ở ngoại giới, chúng tiên đều ngơ ngác nhìn giữa không trung!

Trên trời cao, sau khi Đế Tử Đại Xích Thiên và Vạn Sầu Hải khoảng cách gần giao thủ một kích, liền xuất hiện một màn quỷ dị này, Vạn Sầu Hải biến mất ở trong thiên địa, sau đó Đế Tử Đại Xích Thiên khoanh chân ngồi xuống, mặt không hề cảm xúc, tựa hồ hắn đang ở một nơi nào đó đại chiến với Vạn Sầu Hải, cục diện quái lạ này làm cho mọi người trong sân ngẩn ngơ, sau đó một trận đại chiến tiếp theo triển khai, Vạn Giang Hậnlà người đầu tiên ra tay, về phía không trung Phương Hành đánh tới!

Hắn đoán được cha của mình đang tranh chấp với Đế Tử Đại Xích Thiên, bởi vậy muốn trợ giúp một tay!

Nhưng đám người quái thai Viên gia sao sẽ không ý thức được cục diện này?

Thời điểm Vạn Giang Hận ra tay, hắn và Thần Tú, Kiếm Ma lão tổ, mấy tiểu bối của Yêu tộc, Tiêu Tuyết… đều xông lên, hóa thành một vòng vây, vững vàng bảo hộ Phương Hành ở giữa, ngăn lại thế tiến công của Vạn Giang Hận!

Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh, Đại Cùng Ma Chủ Tống Cái, Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi, cùng với tiên tướng dưới trướng, cũng theo sát ra tay, vây quanh vòng bảo hộ kia ác chiến, trong lúc nhất thời tiếng giết nổi lên bốn phía, tiên quang đầy trời, lúc này, tiên binh tiên tướng của Thái Huyền Thiên và Đại Thương Thiên còn sống sót, trong lòng hơi nghi vấn, vẫn không có ra tay, nhưng bọn họ còn nhớ hung uy của Cực Ác lão ma, đến lúc này vẫn không coi lão ma đầu kia là đồng minh...

- Cơ hội hiếm có, ra tay trợ giúp hắn, sự tình Vạn Sầu Hải, có chúng ta ở đây, sẽ không gây bất lợi với các ngươi!

Nhìn loạn thế giữa không trung, Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca làm ra một quyết định, hạ xuống tiên chiếu!

Đã như thế, tiên binh tiên tướng của Thái Huyền Thiên chỉ có thể gia nhập vòng chiến, sau đó chính là Đại Thương Thiên nhất mạch, Lộ Tiểu Quân suy nghĩ một phen, cuối cùng làm theo Yến Triệu Ca, chỉ huy tiên binh tiên tướng của Đại Thương Thiên gia nhập chiến đoàn!

Chỉ là ý nghĩ trong lòng bọn họ lại khác, ra tay có lệ, muốn nhìn kết quả lại nói!

Bọn họ không hy vọng Đế Tử Đại Xích Thiên thắng, nhưng tương tự cũng không hy vọng Vạn Sầu Hải chiếm được tiện nghi!

Ở trong mắt bọn họ, hai người đồng quy vu tận mới là tốt nhất...

Đương nhiên, bất kể nghĩ như thế nào, bọn họ vẫn cảm thấy phần thắng của Vạn Sầu Hải lớn hơn một chút, bởi vậy hiện tại làm dáng một chút, tương lai sau khi Vạn Sầu Hải xưng tôn, cũng có thể nhờ vào đó trò chuyện, đàm luận điều kiện, ngược lại bất kể làm như thế nào, mình là nhất định không thể ăn thiệt thòi!

Ở Thái Ách Thiên trải qua mấy lần khúc chiết, lần thứ hai nhấc lên một trận đại chiến!

Mà đối với viện binh của các mạch mà nói, không thể nghi ngờ là một trận chiến cực kỳ gian khổ!

Lúc này bọn họ không dám tùy ý tránh ra, chỉ có thể cắn răng chống đỡ, giúp Phương Hành chống cự ma binh tiên tướng!

Vậy thì để áp lực trên người bọn họ càng to lớn hơn!

Ít người chiến nhiều người, vốn là dựa vào thân pháp nhanh, mới có thể xung phong khắp mọi nơi, vừa có thể chém giết thủ lĩnh đối phương, để đối phương quần long vô thủ, giết phá sĩ khí của đại quân, để lực lượng của đối phương không ngưng tụ nổi, nhưng một khi quyết định đứng một chỗ, liều mạng ngạnh giết, cục diện sẽ lập tức đảo ngược, vừa nãy bọn họ có đầy đủ lực lượng giết đến Thái Ách Thiên đại loạn, giết đến chúng ma quân tiên tướng sợ hãi, nhưng bây giờ canh giữ ở một chỗ, lực lượng bạc nhược lập hiện ra ra!

Tu vi yếu chút, lúc này đều đã bị thương, chỉ có đám người quái thai Viên gia mới có thể chặn lại đại thế!

Nhưng dù như vậy, bọn họ cũng đến trình độ nỏ mạnh hết đà!

Bọn họ có thể tới lui tự nhiên trong vạn quân, đoạt đầu chủ tướng, nhưng khó có thể một kiếm chống lại đại quân đầy trời, bởi vì chuyện này với bọn họ mà nói, chính là phương pháp ngu nhất trong đấu pháp, từ trình độ nào đó, kỳ thực không khác gì muốn chết!

Ầm! Ầm! Ầm!

Thế tiến công của đại quân giống như thủy triều, một làn sóng tiếp một làn sóng kéo tới!

Cảm giác kia, như có người cầm búa lớn, không ngừng ném về phía trứng gà...

Không ai biết trứng gà có thể chống đỡ tới khi nào, nhưng từ trước mắt đến xem, tựa hồ cũng chỉ có thể cắn răng nhịn xuống...

Nhưng làm cho người tuyệt vọng nhất là biến hóa trên người Phương Hành!

Thời điểm đại quân không ngừng tấn công tới, khí tức trên người Phương Hành càng lúc càng yếu, như một người già nua, khí tức uể oải đến tiếp cận không thể phát hiện, này không thể nghi ngờ để trong lòng mọi người như đè ép một tảng đá lớn, một suy đoán đáng sợ vọt lên, khổ chiến lâu như vậy, kết quả sẽ không phải là cuối cùng Phương Hành vẫn bị lão ma đầu kia đánh bại, bọn họ hai mặt thụ địch chứ?

Nếu như vậy, bọn họ thật trở thành ngu ngốc lớn nhất từ trước tới nay!

Người ngoài cũng không ai biết, ở trong lòng ai bay lên ý tứ từ bỏ Phương Hành, sau đó đào tẩu...

Chỉ là từ cách làm của bọn họ đến xem, từ đầu đến cuối, không người nói ra bất luận chữ nào!

Bọn họ chỉ cắn răng khổ chiến mà thôi...

Ở dưới loại cục diện này, bọn họ khổ sở bảo vệ rốt cục nhìn thấy ánh rạng đông!

Phương Hành từ vừa mới bắt đầu khí tức nhanh chóng hạ xuống, rốt cục trở nên khí thế dồi dào, hơn nữa loại dồi dào kia lại như núi lửa bạo phát, cực kỳ mãnh liệt, không những đạt đến đỉnh phong lúc trước, còn mạnh đến một loại trình độ khó có thể tưởng tượng, sau khi đạt đến cực hạn nhất định, bỗng nhiên có sấm rền từ trong cơ thể hắn vang lên...

Sau khi sấm rền vang lên, khí tức của Phương

Hành tăng vọt đến cảnh giới trước nay chưa từng có!

- Không tốt...

Vong Ưu Ma Chủ nhận ra được biến hóa trên người Đế Tử Đại Xích Thiên, vội vàng kêu to:

- Không tiếc tất cả giết vào!

- Giết hắn, phụ thân ta nhất định sẽ có trọng thưởng...

Vạn Giang Hận phẫn nộ kêu to, giống như không muốn sống vọt tới!

Các tiên binh ma tướng cũng quát tháo, đại quân như nước thủy triều, mạnh mẽ lao về phía trước, từ cục diện này đến xem, đừng nói giết, coi như là chen, cũng có thể chen chết người, Kiếm Ma lão tổ mang đến đại quân Thần tộc, vào lúc này hầu như bị giết sạch, ngăn ở trước đại quân chỉ còn mấy cao thủ, từng cái từng cái sắc mặt tái xanh...

Nhân lực có hạn, đến lúc này, ngay cả bọn họ cũng không biết nên làm sao ngăn cản đại quân giết tới!

Nhưng lúc này, Phương Hành thăm thẳm phát sinh một tiếng thở dài...

Chương 1762: Hung uy vô địch

Trên thực tế đám viện binh này không hiểu, kỳ thực Phương Hành đã sớm thức tỉnh!

Bọn họ cho rằng thời điểm Phương Hành nhắm mắt minh tưởng, cả người đã mất đi thức giác, không thể động, không thể chiến, bởi vậy liều mạng bảo vệ hắn, nhưng trên thực tế, Phương Hành ngay cả hóa thân cũng có thể luyện ra, sao không làm được lưu một tia linh thức ở bên ngoài khống chế thân thể?

Cũng chính là nguyên nhân này, những người kia cho rằng Phương Hành không nhìn thấy bọn họ khổ chiến, nhưng Phương Hành đều nhìn ở trong mắt, từ lần thứ nhất linh thức hắn chìm vào thức giới hỏi thăm Thiên Ma, đến lần thứ hai hắn chìm vào thức giới chém giết Vạn Sầu Hải, trong thời gian này thần niệm của hắn đều quan sát mỗi một tia biến hóa bên người, chỉ là hắn làm bộ không nhìn thấy, để tránh trên mặt lúng túng...

Hắn không biết phải làm sao mới có thể biểu đạt cảm tạ trong lòng!

Ở trước khi đến Lục Ma Thiên, hắn đã xem rõ ràng, coi như một lần đánh cược, mà bây giờ, đánh cược thắng rồi!

Chỉ là nhìn thấy bọn họ chịu đựng áp lực quá lớn, mình không thể lại trốn ở đó nữa!

Bởi vậy hắn “đúng lúc” tỉnh táo lại...

Ở trong nháy mắt này, hắn đúng dịp thấy, Vong Ưu Ma Chủ tìm được cơ hội, lấn đến gần người, lông vũ như đao, mạnh mẽ chém về phía Hồ Tiên Cơ đã trọng thương, Hồ Tiên Cơ kinh hoàng, nhưng căn bản không thể thoát được, hắn chỉ đành bước ra một bước, mười ngón như kiềm, chăm chú nắm lấy quạt lông, không cho nó tiến tới!

Hồ Tiên Cơ mặt không có chút máu nhìn thấy một màn này, kinh sợ đến mức không nói câu nào được, chỉ là thở hổn hển!

- Ngươi... Ngươi muốn chết!

Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh ngẩn ngơ, sau đó hiện ra vẻ vui mừng, đánh về phía đầu Phương Hành một chưởng, vào lúc này hết thảy đều là theo bản năng, bởi vì đấu lâu như vậy, hắn là người thứ nhất tiếp cận Đế Tử Đại Xích Thiên!

- Muốn chết chính là ngươi!

Nhưng Phương Hành căn bản khôngmuốn nói nhiều, cũng vung một chưởng tới!

Bàn tay hắn hóa đao, hư hư chém ra, khi chém đến một nửa, Khi Thiên Bá Man Đao đã đến trong tay, đao phong trực tiếp xé rách lực lượng Đại Đạo xung quanh Vong Ưu Ma Chủ

Tiêu Bắc Minh, lại thẳng tắp chém tới cổ hắn, cơ thể hắn cũng được, thần hồn cũng được, Đại Đạo cũng được, pháp khí bảo mệnh cũng được, đồng thời xé rách, cuối cùng mới chém xuống đầu của hắn!

- Chuyện này... Chuyện gì thế này...

Cái đầu kia bị chém xuống, rơi vào trên mũi Khi Thiên Bá Man Đao, ánh mắt thẳng tắp nhìn Phương Hành!

Mãi cho đến nói xong câu này, con mắt kia cũng không chịu nhắm lại!

Trên thực tế hắn đã chết rồi, hết thảy Đại Đạo và thần hồn đều đã tắt, chỉ là không chịu nhắm mắt mà thôi!

Bởi vì hắn xác thực không biết mình chết như thế nào!

- Tiêu lão ma đầu, ngươi...

Trong loạn chiến, người thứ nhất nhìn thấy màn này là Đại Cùng Ma Chủ Tống Cái, một màn kia làm cho hắn quên ra tay với Ma nữ tóc bạc, nhưng còn không chờ hắn tỉnh hồn, vị Đế Tử Đại Xích Thiên vừa tỉnh lại kia xoay người nhìn về phía hắn nở nụ cười, sau đó bước ra một bước...

- Không được, phải chạy trốn...

Trong tâm Đại Cùng Ma Chủ bay lên một ý nghĩ, chỉ là chưa kịp có hành động!

Trên đầu có lực lượng đè ép xuống, trấn áp lấy hắn, loại lực lượng này cực kỳ khủng bố, quả thực như một Tiên Giới trấn áp, để hắn hầu như ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không có phát ra, liền bị trấn áp thành một bãi thịt nát, hết thảy đạo quang và thần hồn đều bị trấn thành tro bụi, thời điểm sắp chết, thậm chí ngay cả ý nghĩ cũng không thể xuất hiện...

Sau đó Phương Hành mặt không hề cảm xúc, lại bước ra một bước!

Ở một hướng khác, Vạn Giang Hận suất lĩnh một nhánh ma quân giết về phía Kim Sí Tiểu Bằng Vương và Không Không Nhi, nhưng ma quân còn chưa tiếp cận, chỉ thấy một ánh đao cuốn tới, đợi ánh đao lướt qua, mọi người đều khô héo ngã chổng vó, sau đó như mưa đá ào ào ào từ trên trời giáng xuống...

Trong này cũng chen lẫn Vạn Giang Hận hộ cha sốt ruột, hắn cùng với những ma quân khác không có gì khác biệt!

Hoặc là nói, ở trước một đao kia của Phương Hành, bọn họ đều chỉ có thể coi là giun dế!

Còn Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi, vốn

phiền phiền nhiễu nhiễu, không dám tiến lên giết, chỉ ở bên ngoài làm dáng vẻ, hắn là người thứ nhất nhìn thấy Phương Hành tỉnh lại, cũng là người thứ nhất chạy trốn, lại thật tránh thoát một kiếp, lúc chạy đã trốn ra vạn dặm, sau đó tiến vào trong sơn động, chỉ có cái mông lộ ở bên ngoài, sợ hãi đến run lẩy bẩy...

Kỳ thực Phương Hành nhìn thấy hắn, vốn muốn giết chết, nhưng nhìn nhìn, chỉ cảm thấy đánh như thế nào cũng phải đánh tới trên mông, thực có chút buồn nôn, không xuống tay được, vì vậy đành phải thôi, quay người lại, buông tha kẻ này!

Vô luận nói như thế nào, cục diện đột nhiên có biến hóa long trời lở đất!

Theo Phương Hành tỉnh lại, ra tay, mấy ma đầu liên tiếp đền tội, quần ma quần long vô thủ!

Thẳng đến lúc này, rất nhiều người phản ứng chậm, mới ý thức tới thực lực của Phương Hành khủng bố!

Không biết có bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía Phương Hành!

Bất kể là bằng hữu của hắn, hay những ma đầu kia, đều khiếp sợ khó có thể hình dung...

Trong loạn quân, nháy mắt chém giết mấy vị ma đầu, Đế Tử Đại Xích Thiên này, khi nào có bản lĩnh như vậy?

Coi như trong này có thành phần xuất kỳ bất ý, nhưng muốn làm được, cũng hầu như không thể nào?

Nếu hắn thật có bản lĩnh bực này, Lục Ma Thiên sao sẽ loạn thành như vậy?

Đương nhiên, nghi hoặc quy nghi hoặc, nhưng ai cũng không có thời gian suy nghĩ...

Đám lão ma đầu vừa chết, ma quân dưới trướng bọn họ mất hết dũng khí, lập tức tán loạn...

Hiện nay, đừng nói đặt oo trước mặt bọn họ là vị Đế Tử sâu không lường được kia, coi như là một con gà, bọn họ cũng không dám giết, vốn có dũng khí, là bởi vì Cực Ác lão Ma Chủ Vạn Sầu Hải xưng đế, kết quả hiện tại vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia ra tay, lão Ma Chủ không thấy tăm hơi, vậy còn nghĩ cái gì, khẳng định là lão Ma Chủ đã thăng thiên!

Đến lúc này còn không chạy, vậy chờ khi nào?

Mắt thấy đại quân như thủy triều rút đi, những người cứu viện Phương Hành trên người đều nhẹ đi, sau đó không thể chờ đợi được nữa, ánh mắt nghiêm nghị, thậm chí có chút sợ hãi nhìn về phía Phương Hành, tựa hồ có lời muốn nói!

Phương Hành biết bọn họ muốn hỏi cái gì, liền cười cợt nói:

- Ta cũng không biết mình có bao nhiêu thực lực...

Quái thai Viên gia hiểu rõ, ngưng thần nói:

- Ngươi nói là thực lực, cảnh giới không thay đổi?

Phương Hành gật đầu, cười khổ nói:

- Còn không thay đổi!

Sắc mặt quái thai Viên gia càng quái lạ, bình tĩnh nhìn Phương Hành một chút nói:

- Ngươi thật đúng là quái thai!

- Ha ha...

Phương Hành cũng cảm thấy câu nói này thú vị, không nhịn được cười lớn.

Trong tiếng cười, ánh mắt của hắn vượt qua khoảng cách vô hạn, nhìn về một góc xa xa.

Ở hướng kia, sắc mặt Yến Triệu Ca và Lộ Tiểu Quân căn bản là không có cách dùng ngôn ngữ miêu tả...

Vì sao Vạn Sầu Hải hung uy thao thiên, đột nhiên không một tiếng động, vì sao vừa rồi Đế Tử Đại Xích Thiên ở trước mặt Vạn Sầu Hải còn như giun dế, nhưng bây giờ có bản lĩnh bực này, bọn họ hiển nhiên đều giải thích không được, hiện tại cũng không có tâm tư đi hỏi rõ, nhìn thấy mấy ma đầu bị chém, đại quân tán loạn, bọn họ nhìn nhau, đồng thời làm ra một quyết định, song song lao về phía cửu thiên, từng người vận chuyển thần thông mạnh nhất của mình...

Lúc này không trốn, còn chờ khi nào?

- Ha ha, bản Đế Tử đã nói rồi, các ngươi chính là dê béo của ta, còn muốn trốn đi đâu?

Lúc này, vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia cười to một tiếng, vọt về phía bọn họ, sắp tới trình độ coi khoảng cách như không tồn tại!

Ở trong bọn hắn cảm ứng, chỉ cảm thấy một bóng đen từ trên trời giáng xuống, bất luận trốn tới đâu cũng sẽ bị bao phủ!

- Giết hắn...

Hai người gần như cùng lúc quát lớn, sau đó tế lên hai đạo tiên quang!

Một đạo là ánh kiếm giống như tuyết, chính là Thiên Ý Kiếm, một bên chém về phía bóng đen, một bên chém về phía cửu thiên!

Một đạo khác là một phù triện có khí tức khủng bố của Tiên Vương, nắm giữ khả năng xé rách tất cả!

Đế phù!

Chính là đế phù bảo mệnh của Yến Triệu Ca, được Thái Huyền Thiên Tiên Đế ở trước khi bế quan giao cho hắn!

Nhìn hai người kia đồng thời tế lên thần thông mạnh nhất, cho dù hôm nay thực lực của Phương Hành khó dò, mọi người cũng không khỏi lo lắng lên...

Bởi vì ở trong lòng bọn họ, này vốn không phải người bình thường có thể chống cự!

Chỉ có đạt đến Tiên Vương cảnh, thậm chí cao hơn Tiên Vương cảnh, mới có thể mạnh mẽ chống đỡ!

Coi như là Vạn Sầu Hải, đối mặt hai thức thần thông kia, cũng chỉ có thể xoay người tạm lánh!

Nhưng lúc này Phương Hành đối mặt hai thần thông khủng bố kia, lại chỉ cười khẽ, hắn bây giờ cũng không biết mình đến tột cùng mạnh bao nhiêu, nhưng sâu trong nội tâm muốn thử một chút, bởi vậy hắn chỉ dùng thời gian rất ngắn cân nhắc, liền làm ra phản ứng, thân hình tiếp tục vọt về phía trước, sau đó tay áo phiêu phiêu, nhìn như vô ý, nhưng diệu đến đỉnh phong, đế phù lệch hướng bay về phía ánh kiếm, va chạm với nhau!

Ầm!

Tiên uy khó có thể tưởng tượng xông lên chín tầng trời, ầm ầm ầm đánh vào thương khung.

Thương khung sinh ra vết rạn nứt giống như mạng nhện, sau đó dần dần phá nát...

Thái Ách Thiên đã từng là vị trí của Thái Thượng Đạo, trải qua vô số đại chiến, vốn đã yếu đuối không thể tả, mà bây giờ, theo Thiên Ý Kiếm, đế phù của Thái Huyền Tiên Đế cùng với lực lượng của Phương Hành va chạm, rốt cục không chịu nổi, đạt đến cực hạn, bắt đầu tan vỡ...

Chương 1763: Trói lại

Thiên bi!

Tam Thập Tam Thiên, từ sau Tiên Vương đại chiến, lại nghênh đón một vùng thế giới táng diệt!

Trong nháy mắt, bầu trời giống như lưu ly tan vỡ, sau đó có đạo hỏa hạ xuống, trên đại địa, có tiên khí còn lại không nhiều phảng phất như pháo hoa tuôn về phía cửu thiên, nhìn cực kỳ mỹ lệ, như đại địa bốc lên từng tia tử ý, mà đại địa này như mất đi lực lượng để nó ngưng tụ, xuất hiện kẽ nứt rất lớn, chư tiên đều hiểu, loại kẽ nứt này sẽ càng lúc càng lớn, cuối cùng chia năm xẻ bảy, loạn thạch ngang trời, dập tắt tất cả sinh cơ, cuối cùng nơi này sẽ không sinh ra bất kỳ sinh linh nào nữa, trở thành tử vực vĩnh hằng...

- Thiên... Thái Ách Thiên của ta...

Xa xa, có một thanh âm khóc rống lên, là Thái Ách Ma Chủ Nhạc Sơn Nhi.

Hắn đang vì Thiên Vực này mà khóc!

Mà ở trong hỗn loạn tưng bừng, ma quân đều đã đại loạn, chạy tứ phía, tránh đi hỗn loạn giống như tận thế, may nhờ Thiên Vực đã không tồn tại, bọn họ có thể không bị trói buộc tùy ý trốn về tinh vực, mà viện quân của Phương Hành thì không có hoảng hốt quá lớn, tràng cảnh nhìn rất hùng vĩ khủng bố, nhưng đối với bọn họ nắm giữ tu vi Đại La Kim Tiên, hoặc tiếp cận Đại La Kim Tiên mà nói uy hiếp không lớn, lúc này bọn họ lòng tràn đầy quan tâm, đều đang chăm chú nhìn Phương Hành...

- Đế Lưu, đừng khinh người quá đáng, chúng ta liều mạng với các ngươi!

Ở trong Thiên Vực hỗn loạn tưng bừng, Yến Triệu Ca và Lộ Tiểu Quân như phát điên, hăng hái ra tay, Thiên Ý Kiếm và đế phù của hai người bọn họ đều bị Phương Hành ngăn lại, cũng triệt để bỏ đi tia hy vọng cuối cùng trong lòng bọn họ, bất quá bọn hắn dù sao cũng là Đế Tử Đế Nữ, đến lúc này đã hoàn toàn không có sợ hãi, trái lại kích thích quyết tâm trong lòng, hai người liên thủ vọt về phía Phương Hành, từng người thi triển thần thông, Tiên bảo pháp thuật, dồn dập đánh về phía Phương Hành, lại bày ra tư thế muốn đồng quy vu tận!

- Ha ha, đến lúc này, còn muốn gọi ta là Đế Lưu?

Phương Hành nghe vậy cười ha ha, trong hai mắt lấp lóe thần quang, thân hình ngang dọc như cuồng phong, tả đao hữu kích, sát khí phân tán, phân chiến hai người.

Hai Đế Tử Đế Nữ kia, bằng tâm mà nói, thực lực đều không tầm thường, từ trình độ nào đó mà nói, thực lực cá nhân bọn họ còn vượt qua mấy ma đầu khác trừ Vạn Sầu Hải, coi như không có ý kiếm và đế phù, bản lĩnh cá nhân cũng đã tương đương Vong Ưu Ma Chủ Tiêu Bắc Minh, vào lúc này, hai người từ bỏ tất cả hi vọng sống sót, liên thủ tiến công, hiển lộ ra hung uy mạnh mẽ vô biên, chỉ bằng vào thực lực mà nói, sợ là tồn tại như Lăng Hư Tiên Tôn cũng không dám bất cẩn...

Nhưng hôm nay, trong cơ thể Phương Hành ầm ầm vang vọng, trong thức giới đang có biến hóa giống như trời đất xoay vần, không ngờ hiển lộ ra thực lực nghiền ép tất cả, bây giờ ma uy của Vạn Sầu Hải còn chưa phân tán xong, ma khí vô tận đang không ngừng hóa thành bản nguyên, sau đó bổ sung thức giới của Phương Hành, dẫn đến lực lượng của bản thân Phương Hành càng chiến càng mạnh, thân pháp ngang trời, Khi Thiên Bá Man Đao cùng Cửu Đạo Kích đều hiển lộ ra hung uy nghiền ép tất cả!

Mà càng đáng sợ là lời hắn nói!

Lúc này Phương Hành đã không kiêng kỵ gì, nơi nào cần che giấu thân phận, trực tiếp quát lạnh!

Hai người này nghe được, trong lòng sinh ra sóng to gió lớn...

- Ngươi... Ngươi quả nhiên không phải Đế Lưu...

Yến Triệu Ca rống to, trong thanh âm có thù hận và sợ hãi vô cùng:

- Ngươi đến tột cùng là ai?

Ở Thái Ách Thiên đại chiến một phen, hắn và Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân đều nổi lên nghi ngờ, càng nhìn vị Đế Tử Đại Xích

Thiên kia điểm đáng ngờ càng nhiều, chỉ là không có lấy được chứng cứ xác thực, vẫn coi hắn như Đế Tử Đại Xích Thiên, nhưng đến lúc này, Phương Hành nói ra lời này, không thể nghi ngờ là chứng thực nghi hoặc trong lòng bọn họ, cũng làm cho bọn họ sợ hãi lên!

Nếu kẻ này không phải Đế Lưu, vậy hắn đến tột cùng là ai?

Nếu hắn không phải Đế Lưu, làm sao ở Đại Xích Thiên giấu giếm được nhiều người như vậy?

Chẳng lẽ nói, sau lưng tất cả những thứ này, có Đại Xích Thiên cấu kết với kẻ địch thần bí?

- Ta đến tột cùng là ai?

Phương Hành lạnh giọng cười to, hai tay rung lên, bỗng nhiên bóng dáng sau lưng hắn trở nên rõ ràng, càng ngày càng rõ ràng, đến cuối cùng đã không giống như bóng dáng, mà như có một thế giới chân thực, ầm ầm ầm trấn áp xuống!

Cùng lúc đó, ở trong Thái Ách Thiên tan vỡ cùng với đại địa rạn nứt, có một đạo khí thế ngút trời bay lên!

Đó là một loại khí tức xa xưa không biết bị mai táng bao lâu!

Khí thế ấy, đã bị người ra sức xóa đi, một tia dấu vết cũng không dư thừa!

Nhưng đến lúc này mới có người phát hiện, nguyên lai loại khí tức này vẫn tồn tại, chỉ là khó bị người phát giác!

- Ngày sau có người cầm kiếm táng thiên, chính là Thái Thượng thập nhất đồ...

Có một loại thanh âm vô hình, theo đạo khí tức kia xuất hiện, vang vọng cả thiên vực!

Cùng lúc đó, trong thiên địa hỗn loạn, kỳ dị xuất hiện một màn ảo giác, thật giống như trên sơn mạch liên miên bất tận, xuất hiện một đạo thống cổ xưa, xây ở trên Thương Sơn, cung điện lầu các, như ẩn như hiện, vô số người khí tức cổ lão mà bình tĩnh vãng lai ở trong núi, tìm hữu luận đạo, thưởng trà, lại có tế bái thiên địa, thảo luận Đại Đạo...

Sau đó bỗng nhiên thiên hàng tai kiếp, vô số tử lôi từ trên trời giáng xuống, giết chết tất cả!

Đại địa ảm đạm, tĩnh mịch khô héo, có oán khí không cam lòng bồng bềnh ở trên phế tích, kéo dài vạn năm!

Mà bây giờ, hết thảy oán khí đều hóa thành một tiếng hò hét già nua: Ngày sau có người cầm kiếm táng thiên, chính là Thái Thượng thập nhất đồ...

Ầm ầm ầm!

Theo tiếng hò hét kia vang lên, khí thế ấy cũng trong nháy mắt gia trì đến thế giới phía sau Phương Hành!

Loại khí tức này gia trì, lại khiến cho trong cơ thể Phương Hành vang lên thanh âm sấm rền!

Đó là âm thanh mệnh số bị kéo đứt!

Thái Thượng Đạo, dù vạn năm trước bị táng diệt, nhưng vẫn lưu lại vài thứ, ở dưới Thái Ách bình nguyên cháy khô, giấu ở địa phương ai cũng không cách nào phát hiện, mà bây giờ, theo Thái Ách Thiên tan vỡ, những truyền thừa kia đều hiện ra dưới ánh mặt trời, sau đó bị khí tức Thái Thượng thức giới trên người Phương Hành hấp dẫn, liên tiếp không ngừng gia trì cho hắn, mở ra vô số nghi hoặc ở trong lòng hắn!

- Thái Thượng Đạo, Thái Thượng Đạo, này chính là các ngươi linh cảm đến, mới làm ra quyết định cuối cùng sao?

Ngay cả Phương Hành, ở thời điểm khí tức kia xuất hiện, cũng có chút mê man.

Sau đó hắn lẩm bẩm, trong mắt có kinh ngạc, có bừng tỉnh, thậm chí có hoảng sợ không cách nào che giấu...

- Ngươi... nguyên lai ngươi là đệ tử Thái Thượng Đạo, ngươi là người táng thiên trong tiên đoán!

Càng sợ hãi, không thể nghi ngờ chính là Yến Triệu Ca và Lộ Tiểu Quân, đến giờ phút này, bọn họ làm sao còn có thể không nhìn ra liên hệ giữa Phương Hành và Thái Thượng Đạo? Chuyện này quả thật còn làm cho bọn họ khiếp sợ hơn phát hiện Đế Lưu là giả...

Bọn họ phát hiện điểm này, quả thực không biết nên dùng cái gì diễn tả hoảng sợ trong lòng!

Thế giới trấn áp xuống kia, cũng làm cho bọn họ mất đi hết thảy tâm tư chống đối, chỉ có thể trơ mắt nhìn thế giới trấn áp xuống, bọn họ biết, đối mặt lực lượng trấn áp mạnh mẽ như vậy, tất cả thần thông và pháp bảo đều không làm nên chuyện gì, không thể chống đối, cũng không thể trốn, khí tức Đại Đạo trên người bọn họ cảm ứng được nguy cơ, sau đó phóng lên trời, theo bản năng đi chống đỡ, nhưng ở dưới hư ảnh thế giới trấn áp, căn bản không chống đỡ được bao lâu, đã bị dập tắt...

Ầm! Ầm! Ầm!

Khói thuốc súng cuồn cuộn, thiên địa u ám, tất cả hỗn loạn đều bị hàng phục...

Đế Tử Thái Huyền Thiên Yến Triệu Ca và Đế Nữ Đại Thương Thiên Lộ Tiểu Quân, đồng thời mất đi hết thảy sức chống cự, bọn họ bị thế giới trấn áp, thời điểm Phương Hành thu hồi lực lượng kia, ngay cả đứng cũng đứng không nổi!

- Nguyên lai ngươi là đệ tử Thái Thượng Đạo...

Yến Triệu Ca gian nan ngẩng đầu lên, hai mắt cừu thị nhìn Phương Hành, càng có sợ hãi không che giấu nổi.

- Ngươi thật giống như rất không muốn tin tưởng điểm này?

Phương Hành cúi đầu nhìn hắn, trong ánh mắt có ý chê cười.

- Không, ta tin tưởng...

Nhưng Yến Triệu Ca trầm trọng lắc đầu:

- Cũng chỉ có đệ tử Thái Thượng Đạo, mới có thể để ta thua thảm như vậy, Đế Lưu là không thể, Đế Lưu tuyệt đối không thể là đối thủ của chúng ta, cũng chính bởi vì chúng ta đánh giá thấp ngươi, cho rằng ngươi là Đế Tử, cho nên mới thảm như vậy, ha ha... Ha ha... Nếu sớm biết ngươi là đệ tử Thái Thượng Đạo, như vậy ngươi... ngươi bây giờ...

Phương Hành nghe xong lời này, đúng là hơi run run, sau đó cười gằn.

Dưới cái nhìn của hắn, thân phận đệ tử Thái Thượng Đạo, chỉ là để hắn như chó nhà có tang, lúc nào cũng nghĩ bảo mệnh, lại không lường trước, vị Đế Tử Thái Huyền Thiên này từ đáy lòng cho rằng đệ tử Thái Thượng Đạo nên hung hăng như vậy, nên có bản lĩnh như vậy!

Đại khái là lời tiên đoán kia truyền lưu hơn vạn năm, ở đáy lòng bọn hắn lưu lại dấu ấn quá sâu!

- Ngươi bố trí đại cục bực này, cuốn ba Đế Cung vào, lại nhét Lục Ma Thiên vào túi, tất nhiên mưu đồ không nhỏ, bây giờ chúng ta đều trở thành tù nhân của ngươi, đối với ngươi cũng không có uy hiếp, như vậy có thể nói ý đồ chân thực của ngươi chưa?

Lộ Tiểu Quân có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều, ngồi dậy, âm thanh bình thản hỏi.

- Ý đồ chân thực?

Phương Hành nghĩ một lát mới rõ ràng ý tứ của Lộ Tiểu Quân, vị Đế Nữ này tưởng mình có âm mưu táng diệt Tam Thập Tam Thiên a, trêu đến hắn nở nụ cười, qua một hồi lâu mới quay người lại, nhìn về phía đám Cáp Mô Quân quát lên:

- Lại đây mấy người, trói hai con dê béo này lại cho ta, sau đó viết thư cho hai Đế Cung, ngoan ngoãn đưa tiền chuộc đây...

Chương 1764: Tiểu gia họ Phương

- Hắn lại thật làm được...

Rất xa nhìn Phương Hành đứng trên đại địa tan vỡ, chắp hai tay sau lưng đứng ở trước người hai vị Đế Tử Đế Nữ, ngay cả quái thai Viên gia cũng không khỏi cười khổ. Bây giờ hai vị Đế Tử Đế Nữ kia, sớm đã bị Cáp Mô Quân dùng Khốn Tiên Tác, các loại cấm chế tầng tầng quấn ở trên người, bó chặt chẽ vững vàng như bánh chưng, mà ở cách đó không xa, là rất nhiều tiên binh ma tướng may mắn sống sót, nhưng lúc này không ai dám xông lên, từng cái mặt xám như tro tàn, vẻ mặt như trời sập... Tuy xác thực là trời cũng sập!

- Cõi đời này, thật không có sự tình sư huynh ta không làm được...

Vẻ mặt của Thần Tú giống như quái thai Viên gia, hai người bọn họ sớm biết kế hoạch của Phương Hành, cũng tham dự kế hoạch này sớm nhất, chỉ là đại khái ở đáy lòng bọn họ, cũng không phải thật tin tưởng Phương Hành có thể làm được sự tình hắn nói...

Cướp sạch Lục Ma Thiên, sau đó bắt Đế Tử Đế Nữ, việc này nghe một chút đã thấy không đáng tin!

Nhưng bây giờ... Lục Ma Thiên quả thật bị cướp sạch, mà Đế Tử Đế Nữ cũng thật bị người bắt!

- Ha ha, chúc mừng đạo chủ, chúc mừng đạo chủ...

Có người cười vui vẻ vây quanh Phương Hành, là ba trăm Cáp Mô Quân kia, trận chiến này bọn họ cũng tổn thất không ít, nhưng so với tổn thất, một màn kinh người trước mắt này không thể nghi ngờ càng làm cho bọn họ kích động, từng cái từng cái kính ngưỡng nhìn Phương Hành, đặc biệt là Bán Tiệt tiên tướng, càng kích động đến cả người run rẩy, lời ca ngợi như sóng biển dào dạt:

- Đạo chủ thần thông quảng đại như thiên nhân, một trận chiến đặt vững căn cơ vạn thế của Đại Xích Thiên ở Lục Ma Thiên, càng quét ngang chư bối, chém Vạn Sầu Hải, lại đánh bại Đế Nữ Đại Thương Thiên và Đế Tử Thái Huyền Thiên, chuyện này ngay cả Xích Tiêu Tiên Đế khi còn trẻ cũng không làm được, trải qua trận chiến này...

Phương Hành cũng không quay đầu lại nói:

- Liên quan quái gì tới Xích Tiêu Tiên Đế, ta lại không phải con trai của hắn...

- Trải qua trận chiến này, tên của đạo chủ chắc chắn truyền khắp Tam Thập Tam Thiên, uy chấn hoàn vũ, được người tôn sùng là Đế Tử mạnh nhất từ trước tới nay, lại nối tiếp huy hoàng của Xích Tiêu Tiên Đế...

Bán Tiệt tiên tướng theo thói quen tiếp tục nói, mãi đến một lúc sau, mới bỗng nhiên ngẩn ngơ, cảm thấy hơi không đúng, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Phương Hành:

- Đế Tử... Đạo chủ mới vừa nói cái gì?

Phương Hành nói:

- Là thời điểm nói cho các ngươi biết thật sự thân phận của ta, tiểu gia họ Phương!

Bán Tiệt tiên tướng ngơ ngác nhìn Phương Hành, một lát sau mới lúng túng cười nói:

- Ha ha ha ha, chuyện cười này của đạo chủ thật là...

Phương Hành cười hì hì nói:

- Chuyện cụ thể Lộc lão đầu sẽ nói cho các ngươi nghe, đừng tới hỏi ta!

Một đám Cáp Mô Quân mới vừa rồi còn cười ha ha, cảm thấy làm thành đại sự bực này cũng có vinh dự đột nhiên bối rối, từng người ánh mắt ngơ ngác nhìn về phía Lộc tiên sinh, thân tín của Tiệt đạođạo chủ, cực kỳ có uy vọng, trong khoảng thời gian ngắn không biết hỏi như thế nào, trong lòng nửa tin nửa ngờ, ở trước đây, cho dù bọn họ có chút hoài nghi, nhưng đều khuyên mình, những điểm đáng ngờ kia chỉ là ngờ vực vô căn cứ, căn bản không muốn đi để ý, bây giờ nghe nói câu này, trong lòng tự nhiên tràn đầy mê man...

Lộc Tẩu bị nhiều ánh mắt như vậy nhìn cũng có chút lúng túng, khặc khặc nói:

- Việc này, nói có chút dài!

- Nên nói đều nói cho bọn họ biết đi, đồng ý ở lại thì ở, không muốn ở lại thì xóa tên khỏi danh sách, đuổi đi...

Trong lòng Phương Hành cũng có tâm sự, ném cho Lộc Tẩu một câu, sau đó chắp hai tay sau lưng đi xa.

- Thực là khó có thể tưởng tượng, khi tin tức kia truyền quay lại Chư Tử đạo tràng, những người kia sẽ bị doạ thành hình dáng gì...

Nhưng trước mặt có một nữ tử cười đến nghiêng nước nghiêng thành tiến lên, là Hồ

Tiên Cơ hồi lâu không gặp, mà ở sau lưng nàng không xa, Kim Sí Tiểu Bằng Vương nhìn hắn cười cười, Không Không Nhi dựng côn, trầm mặc nhìn hắn, trong ánh mắt có chút hi vọng, Hồ Tiên Cơ cười tủm tỉm, nhẹ giọng nói:

- Phương Hành, Hồ Tiên Cơ ta cũng là hạng người tâm cao khí ngạo, nhưng hôm nay là chân chân chính chính phục ngươi, lúc đầu Không Không Nhi rời đi, trở lại Chư Tử đạo tràng, nói ngươi muốn chém giết Bạch Hàm Thi, ta cho rằng ngươi không tự lượng sức, nhưng không nghĩ tới, đến cuối cùng ngươi làm thành đại sự này...

- Trải qua chuyện này, sợ là ngươi sẽ được người ca tụng là người mạnh nhất Tam Thập Tam Thiên dưới Tiên Đế...

Rất xa, một nam tử áo bào đen nhẹ nhàng đi tới, cười nói:

- Tiên Tôn mạnh hơn, danh vọng cũng khó so với ngươi, ha ha, ta ngược lại không nghĩ tới, con khỉ lúc trước bị người truy đến tán loạn khắp nơi, sẽ có một ngày mạnh hơn ta!

Vừa thấy Kiếm Ma lão tổ đến, sắc mặt Hồ Tiên Cơ có chút phát khổ, dừng lại không tiến tới nữa.

- Ha ha, này cũng không thể xem như công lao của ta, phải đa tạ các ngươi hỗ trợ...

Phương Hành nhìn ánh mắt khắp nơi trông lại, không khỏi cười lớn nói:

- Đại chiến qua đi, sao có thể không mở tiệc?

Nói xong tay áo vung một cái, trên một tảng đá hoàn chỉnh, lưu lại rất nhiều vò rượu mạnh, mà ở trong loạn vực, Thái Ách Ma Cung cũng còn hoàn chỉnh, bên trong có vô số sơn hào hải vị chuẩn bị cho Đế Tử tiên hội, Phương Hành nhiếp lại, sau đó lớn tiếng bắt chuyện, các phương vừa trải qua đại chiến đều tụ lại, vây quanh Phương Hành ngồi thành một vòng, hào khí ngất trời!

Có quá nhiều người đều là cố nhân mà Phương Hành đã lâu không gặp, bên phải là Kim Ô, Ngao Liệt, Tiêu Tuyết, cùng với Lệ Hồng Y, Hàn Anh, Lệ Anh, Vương Quỳnh mới vừa từ trong thức giới đi ra, sau đó là Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Hồ Tiên Cơ, Không Không Nhi, Vô Ảnh Thử Vương… mà bên trái là Thần Tú, Kiếm Ma lão tổ, quái thai Viên gia, lão Phượng Hoàng của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Sơn... Lộc Tẩu và Văn tiên sinh thì đang tận tình khuyên nhủ ba trăm Cáp Mô Quân, bởi vậy còn chưa vào hàng!

Mà lúc này, đám tiểu hồ ly cũng được thả ra, xen kẽ ở trong bữa tiệc, giúp mọi người rót rượu, Si Nhi thân là chủ nhân, liền ngồi ở bên cạnh Phương Hành, lúc này trong lòng chúng tu kỳ thực đều có nghi ngờ, mỗi người đều có rất nhiều vấn đề, chỉ là lúc này không ai hỏi, bầu không khí có chút nặng nề, chỉ có thể tận hứng uống rượu, lời thừa thãi một câu cũng không nói, may mắn có Kim Ô không ngừng nói khoác, làm cho bữa tiệc cực kỳ náo nhiệt, như hoa nở trên gấm, liệt hỏa nấu dầu!

- Ha ha ha, đệ tử Thái Thượng Đạo, lão phu thực coi khinh ngươi...

Lão Phượng Hoàng của Cửu Lĩnh Phượng Hoàng Sơn cười khan, cái thứ nhất đứng dậy, đi về phía Phương Hành, cất cao giọng nói:

- Ngươi có thể làm thành đại sự bực này, là bản lãnh của ngươi, có điều lão phu vẫn phải nhắc nhở ngươi vài câu, đến lúc này càng không thể bất cẩn, ngươi bắt giữ Đế Nữ Đại Thương Thiên và Đế Tử Thái Huyền Thiên, sự tình huyên náo quá lớn, sợ là bây giờ Thái Huyền Thiên và Đại Thương Thiên đều đạt được tin tức, đại quân đã ở trên đường chạy tới, phải cẩn thận ứng đối...

Hồ Tiên Cơ cười nói:

- Này có gì phải sợ, nghe Mộc Thánh Nhân nói, Yêu Vực nhất mạch hiếm hoi còn sót lại không phải đã có thể mở ra sao? Phương sư đệ tự tay chém giết Bạch Hàm Thi, coi như giúp Yêu tộc ta đại ân, hắn nên có tư cách tiến vào Yêu Vực tìm kiếm tạo hóa chứ? Đến lúc đó, dù đại quân của Tam Thập Tam Thiên đều tìm hắn, có thể tới chỗ nào tìm kiếm? Hơn nữa bằng thực lực của Phương sư đệ bây giờ, nếu hắn được Yêu Vực truyền thừa, cái kia không thể nghi ngờ sẽ nâng cao một bước, đến thời điểm đó ai có thể làm gì được hắn?

- Đi vào Yêu Vực?

Chúng tiên nghe vậy, đều trầm mặc một phen, ngay cả Phương Hành cũng có chút ngạc nhiên nhìn lão Phượng Hoàng.

Hắn biết, đó là nội tình cuối cùng của Yêu Vực, có thể cam lòng chia sẻ cho mình?

- Ngươi chém Bạch Hàm Thi, có thể tiến vào Yêu Vực!

Lão Phượng Hoàng lại thật gật đầu, trầm giọng nói.

- Ta cũng có một câu muốn nói!

Nhưng lúc này, lại có một người đánh gãy lão Phượng Hoàng, là Chân Long huyết thống tinh khiết duy nhất trên thế gian … Ngao Liệt, hắn thật lòng nhìn về phía Phương Hành nói:

- Anh rể, ngươi dẫn tỷ tỷ theo ta vào Long giới đi, ta đã mở tổ điện truyền thừa, bây giờ bên trong tạo hóa vô số, ngươi để mắt, tùy ý chọn là được, hơn nữa Long giới ta có thiên ý thủ hộ, cao thủ căn bản không vào được, có thể vào đều là giun dế, bằng bản lãnh của ngươi ta, tiện tay có thể bóp chết, chính là nơi tránh họa tốt nhất!

Nghe được câu nói này, quái thai Viên gia muốn nói gì, nhưng cuối cùng không nói được.

Mà lúc này, đám người Kim Ô cũng chỉ cúi đầu ăn uống, tựa hồ không lưu ý người bên ngoài nói cái gì.

- Một lòng tránh họa, không chắc là thượng sách!

Kiếm Ma lão tổ mở miệng, lạnh nhạt nói:

- Vị đạo hữu Long Tộc này, ngươi nên nhớ, thiên ý của Long giới tự nhiên rất lợi hại, nhưng không thể ngăn cản Tiên Đế sau khi xuất quan, càng không chống được đại kiếp nạn sắp tới!

Ngao Liệt không thích đối phương, cười lạnh nói:

- Không đi Long giới ta, lẽ nào theo ngươi đi tới Thần Minh sao?

- Có gì không thể?

Kiếm Ma lão tổ cười nói:

- Xú Nô Nhi của nhất thời thời khí phách, làm ra Thần Minh gì kia, nghe rất bá đạo, có điều chung quy không phải trò chơi lâu dài, nàng cũng chơi không nổi những thứ đồ này, vẫn phải tìm truyền nhân, ta cảm thấy ngươi...

Quái thai Viên gia ngẩng đầu lên:

- Thần Chủ sẽ chắp tay dâng cơ nghiệp như vậy cho người?

- Làm sao sẽ không?

Kiếm Ma lão tổ cười nói:

- Ta đã thương lượng với nàng có nên nạp tiểu thiếp hay không, nàng đang vì việc này đau đầu, Thần Minh hỗn loạn đã sớm ném ở một bên, nếu ngươi tới, vừa vặn tiếp nhận mớ hỗn loạn này, vợ chồng chúng ta, cộng thêm tiểu thiếp tương lai ta cưới kia, có thể ở hậu trường phụ tá ngươi, chẳng phải càng thoải mái hơn?

Chương 1765: Để ta suy nghĩ một chút

Cơ nghiệp Thần Minh to lớn, lại không trọng yếu bằng nam nhân mình cưới vợ bé?

Nghe Kiếm Ma lão tổ nói, người trong sân đều có chút không nói gì, nhưng Kiếm Ma lão tổ nói rất dễ dàng, dáng dấp khẳng định, đặc biệt là nói đến cuối cùng, lại còn vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn Hồ Tiên Cơ...

Hồ Tiên Cơ cảm thấy tê cả da đầu, thân thiết ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành,

- Ngũ khôi thủ, sáu sáu sáu...

Nhưng lúc này Phương Hành cúi đầu cùng Kim Ô chơi oẳn tù tì, như không nghe được mọi người nói.

Mọi người thấy vậy đều hiểu gì đó, cũng không biết nên nói như thế nào, đúng lúc này, Lộc Tẩu đi tới, nhìn chúng tiên chắp tay, sau đó ngồi ở bên người Phương Hành, âm thanh trầm thấp nói gì đó, Phương Hành ngẩng đầu nhìn về một hướng khác, là Văn tiên sinh đang cùng ba trăm Cáp Mô Quân kia nói gì đó, nhưng ba trăm Cáp Mô Quân kia đã làm ra lựa chọn, lại không người muốn rời đi, hoặc là nói, đến bây giờ, cho dù biết Phương Hành là Đế Tử giả cũng không thể không tiếp tục đi theo, làm ra chuyện như thế, Tiên Giới há có đất dung thân cho bọn họ?

Trừ khi Phương Hành vẫn ở lại Tiên Giới, bọn họ mới có thể tiếp tục ở lại đây!

- Thần Tú sư đệ, ngươi không phải muốn ở Tiên Giới trùng kiến Linh Sơn sao? Ta tìm người giúp ngươi!

Phương Hành nghe đến nơi này, quay đầu nhìn về phía Thần Tú, cười nói.

Mà lúc này, thần sắc của Thần Tú lại bình tĩnh, nhẹ nhàng nở nụ cười, thấp giọng nói:

- Sư huynh đừng cười ta, trùng kiến Linh Sơn là trách nhiệm của ta, không phải trách nhiệm người bên ngoài, ta càng nỗ lực, sẽ càng cảm thấy dựng lên Linh Sơn rất gian nan, ta không phải Cực Ác Ma Chủ, không làm được sự tình nhất thống Lục Ma Thiên, cũng không phải gian hùng, vô lực chinh chiến thiên hạ, vốn ta cũng từng động ý nghĩ muốn mời ngươi thành Phật, giúp ta trùng kiến Linh Sơn, nhưng trải qua sự tình Lục Ma Thiên, ta cảm giác mình sai rồi...

- Sai rồi?

Phương Hành hơi ngạc nhiên:

- Ngươi cảm thấy ta không giúp được ngươi xây dựng Linh Sơn?

Thần Tú khe khẽ lắc đầu:

- Không phải ngươi giúp không được, mà là trước đây ta nhập ma chướng, trùng kiến Linh

Sơn, lại cần gì phải chiếm một phương thiên địa, xây một cái chùa? Ha ha, Phật pháp vốn ở trong lòng người, nếu muốn dựng Linh Sơn, lại có địa phương nào thích hợp hơn nhân tâm? Bây giờ chư vị đều lo lắng đại kiếp nạn, ta lại cảm thấy, nói là kiếp nạn, không bằng nói là nhân tâm kiếp, bần tăng chủ ý đã định, từ hôm nay từ biệt, đi khắp bốn phương, truyền bá Phật lý, không cầu cơ nghiệp hưng thịnh, chỉ vì nhiều một người lĩnh ngộ Phật pháp, việc dẫn dắt Phật môn hưng thịnh, giao cho Huệ Năng sư huynh ở ba ngàn năm sau, ta chỉ cầu Phật môn bất diệt!

Nói đến chỗ này, hắn hơi dừng lại một chút, nhẹ giọng nói:

- Một ngày lòng người có Phật lý, Phật môn sẽ một ngày bất diệt!

- Ở lòng người kiến Linh Sơn, tiểu hòa thượng, ý tưởng này của ngươi rất hay!

Quái thai Viên gia nghe đến nơi này, không nhịn được ngẩng đầu nở nụ cười:

- Nếu như có thời gian, ta cũng sẽ giúp ngươi một tay, chỉ tiếc, ở trong thế cục bây giờ, ta không giúp được ngươi, đại kiếp nạn sắp tới, phải chống qua kiếp nạn này đã, Chư Thiên vạn giới, Yêu Ma Thần Long, sợ là ai cũng tránh không thoát, cho dù mỗi người có sầu lo, đến bây giờ, sợ là cũng có thể vứt bỏ hiềm khích lúc trước, hiệp lực độ kiếp mới phải, nếu không nghĩ nhiều hơn nữa, khi đại kiếp đến thân tử đạo tiêu, tất cả thành không, hiện tại mưu lược tâm cơ, sợ là cũng không có tác dụng gì...

- Sau kiếp thì sao?

Lão Phượng Hoàng nở nụ cười nói:

- Ngươi không dự định sớm suy tính một chút?

- Nếu như ta còn sống sót, tự nhiên thoái ẩn, quản chi hồng thủy thao thiên!

Quái thai Viên gia trả lời cực kỳ thẳng thắn, không có một chút dây dưa dài dòng.

- Ngươi tự nhiên có thể thoái ẩn, nhưng chúng ta không được, lẽ nào Yêu tộc phải trở thành Thần tộc tương lai sao?

Trong thanh âm của lão Phượng Hoàng bao hàm lửa giận, sâm nhiên nóinói.

Nói đến chỗ này, Kim Ô, Hồ Tiên Cơ, Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Không Không Nhi, thậm chí là đám tiểu hồ ly kia, nghe vậy ánh mắt đều có chút ảm đạm, bọn họ hiển nhiên không nguyện ý nghe câu nói này, nhưng không thừa nhận cũng không được, lão Phượng Hoàng nói có đạo lý, chẳng qua là cảm thấy ở trường hợp này nói ra, làm bầu không khí có vẻ nặng nề mà thôi, không nhịn được cúi đầu xuống...

- Uống rượu chính là uống rượu, nói chuyện này làm gì?

Nhưng lúc này, một thanh âm lành lạnh vang lên, là Tiêu Tuyết khoanh chân ngồi một mình.

Bàn về bối phận, Tiêu Tuyết vẫn là vãn bối, nhưng lúc này nàng nói, lại không người phản bác.

Phương Hành rốt cục ngẩng đầu lên, cười nói:

- Vẫn là Tiêu Tuyết sư tỷ nói hay, đúng vậy, hiện tại nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Hắn một tay cầm vò rượu, một tay chỉ Yến Triệu Ca và Lộ Tiểu Quân nói:

- Hai con dê béo này còn ở trong tay, còn chưa đổi được chỗ tốt a, chờ ta doạ dẫm Thái Huyền Thiên và Đại Thương Thiên xong lại nói, hiện tại không cần nói nhiều, uống rượu uống rượu!

- Ngươi thật muốn tống tiền?

Lão Phượng Hoàng nghe vậy cười gằn:

- Sợ là ngươi chờ được không phải chỗ tốt, mà là đại quân?

- Lão bất tử ngươi...

Phương Hành nghe vậy muốn phát hỏa, không nhịn được trừng lão Phượng Hoàng một cái.

Nhưng lúc này, chợt có một tiểu tử mông trần chạy vào, ánh mắt cảnh giác nhìn mọi nơi một chút, sau đó biến sắc, vội vã nhảy đến trước người Phương Hành, kêu lên:

- Sư phụ, hỏng rồi, có đại quân đến!

- Hả? Thật có đại quân?

Chư tiên nhất thời cả kinh, vội vã ngẩng đầu nhìn bốn phương.

Chỉ là bốn phương mịt mờ, tinh không vắng vẻ không thấy một người, lại đưa mắt nhìn về phía tiểu tử kia!

Đứa bé kia chính là Thái Hư Bảo Bảo, hắn vội vã từ sau lưng gỡ xuống cái gương, đâm đầu lao vào, trên mặt gương xuất hiện hình ảnh một chi đại quân của Đại Xích Thiên, đang uy nghiêm đáng sợ liệt trận, đằng đằng sát khí, cầm đầu chính là một vị Tiên Tôn cùng mấy tên Tiên Tướng, càng có một ông lão mà Phương Hành đã lâu chưa gặp, không phải Tử Huyền Tiên Soái thì là ai?

Nhìn vị trí của bọn họ bây giờ, nhìn cực kỳ quen mắt, chính là Cực Lạc Thiên, chỉ là đại quân khốn ở trước truyền tống trận, không thể động đậy, Lăng Hư Tiên Tôn và Tử Huyền Tiên Soái thì đang cúi đầu trò chuyện, chỉ là mặt kính không hề có một tiếng động, không nghe được bọn họ nói gì!

- Đó là... tiên quân của Đại Xích Thiên, bọn họ là muốn tới giúp ngươi sao?

Hồ Tiên Cơ chần chờ nói một câu, hơi nghi hoặc nhìn về phía Phương Hành.

- Ha ha, không đơn giản như vậy...

Lão Phượng Hoàng điềm nhiên nói:

- Nếu tiên quân của Đại Xích Thiên đến giúp ngươi, vì sao trước đây không có chút dấu hiệu? Ngươi nhìn vị trí của bọn họ, bây giờ chính là ở truyền tống trận của Cực Lạc Thiên, từ trận tuyến đến xem, chỉ sợ là dự định trực tiếp truyền tống đến Thái Ách Thiên, chỉ là vừa nãy đại trận của Thái Ách Thiên bị hủy, không truyền tống được, nếu không hiện tại bọn họ đã trực tiếp xuất hiện ở xung quanh chúng ta, mọi người chúng ta đều ở đây, có thể nói chắp cánh cũng khó thoát...

Nghe được lời này, Ngao Liệt nhìn hắn không hợp mắt, lạnh lùng nói:

- Sao ngươi lại biết?

- Tiểu nhi lớn mật...

Lão Phượng Hoàng nổi giận, lạnh lùng nhìn hắn, nhưng Ngao Liệt không chút yếu thế nhìn trở về!

- Hắn nói rất đúng...

Nhưng lúc này Phương Hành mở miệng, ánh mắt rơi vào trên người Tử Huyền Tiên Soái, lúc trước hắn mới vừa xuất quan, nghe nói Tử Huyền Tiên Soái phản bội Đại Xích Thiên, trốn vào Lục Ma Thiên, nhưng tới hôm nay vẫn không thấy bóng dáng của Tử Huyền Tiên Soái, cho đến lúc này ở dưới Thái Hư huyễn tượng nhìn thấy, lại phát hiện hắn căn bản không giống như trốn tránh, trái lại cùng Lăng Hư Tiên Tôn quan hệ cực kỳ thân cận, hắn không phải người ngu, liền hệ tất cả sự tình, linh quang khẽ động, rất nhanh liền nghĩ đến loại khả năng nào đó...

- Nhìn dáng dấp, Đại Xích Thiên là không thể quay về...

Hắn không nhịn được cười khổ.

Vị Tử Huyền Tiên Soái kia, phỏng chừng vẫn luôn không có trốn tránh Đại Xích Thiên, Phương Hành càng tin tưởng hắn trốn tránh có quan hệ tới mình, vị lão tướng Đại Xích

Thiên này đã sớm hoài nghi thân phận của mình, chỉ là không có bằng chứng, hắn là sau khi nghe nói Đại Xích Thiên đại loạn, Đế Lưu chém giết Đế Nhai, liền mượn danh trốn tránh, trốn vào tinh vực, đi thăm dò thân phận chân thật của mình, dù sao coi như mình giấu đến nhất thời, cũng không thể không lưu lại manh mối, tu vi của hắn cao như thế, ở trong bóng tối kiểm chứng, làm sao có khả năng không thu hoạch được gì?

Mà Lăng Hư Tiên Tôn, thì nhất định đã sớm biết chuyện này!

Bây giờ cục diện như vậy, đúng là như lão Phượng Hoàng nói, bọn họ không thể lâm thời điều khiển đại quân đến Cực Lạc Thiên, nhất định là đã sớm chuẩn bị, đã sớm muốn mượn đại trận của Cực Lạc Thiên truyền tống đến Thái Ách Thiên bắt mình, đã như thế, mình ở Lục Ma Thiên trêu ra phiền toái lớn, sẽ có thể đẩy hết lên người mình, nhưng chỗ tốt ở Lục Ma Thiên, lại đều quy Đại Xích Thiên!

May nhờ Thái Ách Thiên tan vỡ, bọn họ không truyền tống được, trái lại bị Thái Hư Bảo Bảo phát hiện!

- Coi như truyền tống trận bị hủy, bọn họ cũng có thể vượt qua tinh không chạy đến, thời gian của chúng ta không nhiều!

Lão Phượng Hoàng đứng lên, cười lạnh nói:

- Thái Thượng đạo đồ, theo lão phu tới Thái Cổ Yêu Vực đi!

- Anh rể, không nên tin hắn, Yêu tộc là muốn lợi dụng ngươi, lấy truyền thừa của bọn họ mà thôi!

Ngao Liệt tức giận, lạnh lùng nói:

- Ngươi đi theo ta, chúng ta cùng đi Long giới!

- Đi Long giới làm con rùa đen rút đầu sao?

Kiếm Ma lão tổ cười lạnh nói:

- Nếu như ngươi chỉ muốn tránh họa, bảo tồn thực lực, làm sao có thể vượt qua đại kiếp nạn?

Ngay cả quái thai Viên gia cũng nhàn nhạt nói một câu:

- Chống đỡ đại kiếp, mới là chuyện quan trọng hiện nay!

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong sân đã cực kỳ ngưng trọng.

Cũng không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn Phương Hành, đều đang đợi hắn trả lời!

Nhưng lúc này Phương Hành không đáp lại, hắn cau mày, khí thế trên người tăng vọt, như núi lửa sắp bạo phát, không nhịn được ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua mọi người, sắc mặt khó coi cười nói:

- Đừng có gấp, các ngươi đều đừng có gấp, cho ta thời gian suy nghĩ một chút...

Chương 1766: Con đường Thái Thượng Đạo (một)

Mình quả thật cần phải suy nghĩ một chút, ôm cái ý niệm này, Phương Hành chìm vào trong thức giới.

Lúc này trong thức giới đã đại biến, so với trước kia, quả thực là long trời lở đất...

Tu vi của Vạn Sầu Hải quy về thức giới, làm cho bản nguyên của thức giới mạnh mẽ gấp mấy lần, hơn nữa loại nội tình tăng cường này còn đang không ngừng tiến hành, Phương Hành đi ở trong thức giới, cũng có thể cảm nhận được một loại cảm giác xa lạ nào đó, bởi vì mặc dù là hắn, cũng chưa từng nghĩ tới, có thể ở trong thời gian ngắn, thức giới sẽ xuất hiện nhiều biến hóa như vậy, loại biến hóa kia thậm chí làm cho người ta cảm giác, tu vi thấp chút đã không cách nào nhận biết đây là thức giới hay đại thế giới, mới nhìn sơn thủy như họa, thương khung vô ngần, tiên khí nồng nặc, khí thế chân thực, này căn bản là một thế giới chân thực, có ý chí và thiên đạo của mình!

Mà ở vị trí trung tâm thức giới, từ lâu đã không thấy hình bóng của Vạn Sầu Hải.

Phương Hành cúi đầu nhìn, chỉ có thể nhìn thấy ở trung tâm thức giới, có thêm một cái hồ lớn, cái hồ kia tràn ngập ma khí, nhưng ma ý bốc hơi ra lập tức hóa thành tiên khí nồng nặc, tiến vào trong thức giới, mà ở bên cạnh hồ lớn, thì lại mọc ra một cây cổ tùng, cành cây hướng lên trời, như một người không cam lòng mà tuyệt vọng, ở bên cạnh cổ tùng thì chắp tay đứng một người, tựa hồ đã đứng ở chỗ này rất lâu, hơn nữa sẽ vẫn đứng ở chỗ này...

Đế Lưu!

Đám người đầu cơ trục lợi trong quái tháp kia, thình lình bảo vệ cây cổ tùng này, tựa hồ đang chờ cái gì!

Phương Hành nhìn thấy hắn, nhưng không có để ý đến, chỉ trực tiếp đi qua, đi về phía một hướng khác của hồ lớn, ở dưới chân hắn, thức giới biến hóa vô cùng vô tận, có một loại cảm giác biến hóa đến cực hạn, nhưng ở trong cảm nhận của hắn, trong thức giới này, theo hồ lớn bốc hơi, tiên khí còn liên tiếp tràn ngập thiên địa, điều này làm cho thức giới có một loại cảm giác dồi dào, đã tiếp cận trạng thái hoàn mỹ...

- Tổ Vu Thập Nhị Tế thật là một loại pháp môn tu luyện thô bạo mà đơn giản...

Phương Hành cất bước đi trong thức giới, ngẩng đầu nhìn trời, cúi đầu nhìn đất, lầm bầm lầu bầu, mang theo chút thổn thức:

- Lần này ở Lục Ma Thiên được tài nguyên, toàn bộ tế lên trên người Vạn Sầu Hải, lại theo đạo cơ của hắn tan vỡ, toàn bộ đưa về thiên địa, cũng để lực lượng hiến tế này về thức giới của ta, một hơi chặt đứt mười tám mệnh số, sau đó Thái Ách Thiên tan vỡ, khí tức Thái Thượng Đạo gia trì, làm cho mệnh số lại đứt thêm mười lăm đạo...

- Sáu mươi ba...

- Tám mươi mốt mệnh số, đã đứt sáu mươi ba đạo...

Nói ra con số này đủ để làm cho tất cả mọi người giật mình, nhưng trong giọng nói của hắn không có ý mừng, chỉ có thở dài và cảm khái bất tận:

- Thật đến thời điểm làm ra lựa chọn sao? Mảnh thức giới này trưởng thành, rốt cục đạt đến cực hạn sao?

- Không sai, ngươi cách số lượng cửu cửu quy nhất càng ngày càng gần!

Ở bên tai Phương Hành, có thanh âm bình thản vang lên, quái tháp chẳng biết lúc nào bay đến trước người hắn, nhưng không giống trước là, lần này quái tháp trôi nổi ở giữa không trung, trên tháp tử khí mịt mờ, có vô số bóng dáng hiển hoá ra ở ngoài tháp, trong này có nam tử mái đầu bạc trắng, anh tuấn như yêu, khí thế như vực sâu, cũng có cự hán đứt đầu, có thư sinh tay cầm cuốn sách, cũng có nữ tử dung nhan tuyệt mỹ, nhưng biểu hiện nham hiểm, càng có yêu ma biến hóa vô chừng...

Trong này không phải mỗi người Phương Hành đều gặp, nhưng có thể cơ bản đoán được lai lịch của bọn họ, hắn có thể nhận được, chỉ có nam tử anh vĩ mái đầu bạc trắng kia, đó là Thiên Ma, cự hán đứt đầu chính là hư ảnh lúc trước hắn ngộ ra Tam Muội chân hỏa thì xuất hiện, lão thư sinh chính là Vô Hiểu Tiên Nhân, hư ảnh của Âm Dương Thần Ma Giám, yêu ma biến ảo không ngừng, thì có quan hệ với Bắc Câu Yêu Địa, ngoài ra còn có một ông lão mặt như da quất, là "Tâm" mà lúc trước Dao Trì tiểu công chúa cho mình, đây chính là tinh hồn của Bàn Đào Thụ?

Ngoài ra còn có một nam tử mặc áo xanh vóc người thon dài, Phương Hành nhìn hắn, ánh mắt hơi run, đó là Thanh Khâu Hồ Vương?

Ngay cả Phương Hành cũng không biết có nhiều đại nhân vật mình gặp thoáng qua, sẽ lưu lại dấu ấn ở trong thức giới của mình!

- Có cần chúng ta giới thiệu thân phận của mình hay không?

Trong tay Vô Hiểu Tiên Nhân nâng cuốn sách, nhẹ giọng nở nụ cười, hỏi ý kiến của Phương Hành.

- Không cần, nhưng các ngươi hẳn đều là loại người kia a?

Phương Hành vốn có chút ngạc nhiên, nhưng nghe lời nói của hắn, trong lòng giật mình, trầm thấp mở miệng hỏi.

Thiên Ma nhàn nhạt trả lời:

- Không sai, chúng ta đều là người làm ra lựa chọn đồng nhất!

Phương Hành ngẩng đầu nhìn bọn họ, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng nói không ra lời.

Những bóng mờ trên quái tháp kia, vào lúc này đều duy trì trầm mặc, thật lâu không nói một câu, bầu không khí vắng lặng đáng sợ.

Qua rất lâu, Phương Hành mới thở dài, ánh mắt rơi vào trên mặt Thiên Ma, cười khổ nói:

- Vừa nãy ngươi rõ ràng có thể tự mình chém Vạn Sầu Hải, nhưng lại dạy ta dùng loại phương pháp kia giải quyết hắn, hẳn là vì muốn nói cho ta biết tầm quan trọng khi bước ra bước kia a? Lão ma đầu kia bởi vì lĩnh ngộ có hạn, không bước ra một bước mấu chốt nhất, vì lẽ đó cuối cùng hại chết mình, mà ta, tuy năng lực chịu đựng của Thái Thượng thức giới mạnh hơn hắn nhiều, nhưng trải qua chiến dịch này, cũng đạt đến cực hạn...

- Không sai!

Thiên Ma lạnh nhạt nói:

- Chúng ta không có đi qua con đường Thái Thượng Đạo, nhưng kinh nghiệm khá nhiều, có thể cùng ngươi thảo luận một chút, Thái Thượng thức giới này, kỳ thực chính là tu vi của ngươi, ngươi một ngày không đạt tới cửu cửu quy nhất, năng lực chịu đựng của Thái Thượng thức giới sẽ một ngày có hạn, mà bây giờ, ngươi đã chặt đứt sáu mươi ba mệnh số, đạt đến đột phá sáu chín, mà thời điểm vào bảy, chính là cảnh giới Cửu Tiên Vương, chỉ có đạo tâm kiên ổn, tâm cùng thiên hợp, mới có thể bước ra bước kia, chỉ là... Đạo kiếp của ngươi chưa qua!

- Các ngươi từ lúc ở Đại Xích Thiên, liền nói với ta đạo tâm chi kiếp, chỉ chính là lựa chọn hiện tại?

Phương Hành ngẩng đầu nhìn bọn họ.

- Có thể nói như vậy!

Thiên Ma lạnh nhạt nói:

- Nói lớn thì đạo tâm có vô số biến hóa, nói nhỏ thì chỉ là một lựa chọn!

- Mấy phương án kia đều rất tốt, nhưng ta một cái cũng không muốn tuyển!

Phương Hành trả lời rất thẳng thắn, thậm chí mang theo ý giận hờn, giống như cố ý nói như vậy.

Nhưng Thiên Ma nghe xong, lại không có gì bất ngờ:

- Chúng ta đã sớm biết!

- Hừ hừ...

Phương Hành quái gở cười một tiếng, rõ ràng không muốn tin hắn.

Vô Hiểu Tiên Nhân nhẹ nhàng hít một hơi nói:

- Trên thực tế, từ khi ngươi ở trong ba đạo thiên thư của Thái Hư Tiên Vương, ngộ ra đạo tâm viên mãn, chúng ta biết sẽ có một ngày như thế, bây giờ mấy phương án kia đều tùy sự lựa chọn của ngươi, ngươi lựa chọn cái nào cũng hợp lý, nhưng nếu như ngươi chọn, như vậy sẽ không vượt qua được đạo tâm chi kiếp, bởi vì ngươi cũng biết, có lựa chọn thì có bỏ qua, bất luận chọn cái nào, ngươi cũng giống như phá đạo tâm, tu vi của ngươi sẽ tan thành mây khói...

Ánh mắt Phương Hành lấp loé mấy lần, sau đó ảm đạm xuống.

Trong lòng hắn sớm đã có linh cảm, nhưng nghe Vô Hiểu Tiên Nhân nói, vẫn cảm giác cực kỳ trầm trọng.

- Vậy ta ai cũng không chọn, tự mình chơi với mình, trước giúp bọn họ giết chết ba Tiên Đế, dù sao cái này là bọn họ đều muốn làm!

Phương Hành cân nhắc hồi lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng mở miệng.

- Nếu như trong lòng ngươi nghĩ như thế, thì sẽ không chủ động tới tìm chúng ta!

Đoạn Thủ Tiên Nhân trong lồng ngực ôm đầu của mình, cái đầu kia đang cười lạnh nói:

- Chém giết ba vị Tiên Đế, tự nhiên là chuyện Chư Thiên vạn giới cần đồng tâm hiệp lực, nhưng sau khi làm xong chuyện này thì sao? Thuyền vẫn sẽ lật úp, thuyền đã rách tả tơi, căn bản không thể dung nhiều người như vậy, đến thời điểm đó, ngươi dự định lưu lại ai ở trên thuyền, để cho ai rời thuyền? Hoặc là nói, ngươi trực tiếp thoái ẩn, căn bản không quản bọn họ, tùy ý bọn hắn chém giết lẫn nhau?

- Ngươi làm như vậy, cũng không phải đại viên đại mãn, trái lại là vứt bỏ tất cả mọi người!

Câu nói sau cùng này, như thiên hàng lôi đình, trong nháy mắt để sắc mặt Phương Hành cứng lại...

- Ta quản bọn hắn làm cái quái gì?

Sắc mặt hắn có chút tái nhợt, lần thứ nhất trong đời nói chuyện không lẽ thẳng khí hùng như vậy, âm thanh có chút run rẩy:

- Ta từ vừa mới bắt đầu, đã để bọn họ tự sinh tự diệt, ta đi đường của ta, các ngươi đi đường của ngươi, có chết hay không, ăn thua gì đến ta?

- Nói rất hay!

Vô Hiểu Tiên Nhân nói, liền để Phương Hành á khẩu không trả lời được:

- Nhưng cho thêm một vạn lần, ngươi vẫn không làm được!

Lần này Phương Hành chân chính trầm mặc

lại, trầm mặc rất lâu, cũng không nói lời nào, chỉ buồn khổ không chỗ phát tiết.

- Vậy... vậy ta thật không đường có thể đi sao?

Thời điểm nói lời này, dáng dấp của hắn như tiều tụy đi mười ngàn năm.

Thiên Ma nói giống như lợi kiếm, xuyên thẳng vào lòng của hắn:

- Ngươi vẫn có lựa chọn, hoặc nói là lựa chọn duy nhất của ngươi, theo đạo tâm của ngươi tiếp tục đi, để tất cả những thứ này đều có kết cục viên mãn, bất thiên bất ỷ...

Phương Hành ngẩng đầu lên:

- Cái gì?

Thiên Ma nói:

- Thái Thượng Đạo!

Trong mắt Phương Hành bắn ra tinh mang, lạnh lùng nhìn Thiên Ma.

Mà lúc này, ánh mắt Thiên Ma yên tĩnh, căn bản không nhìn hắn, cũng như không có cảm giác đến ánh mắt của hắn.

- Đó là con đường duy nhất để cho ngươi không cần làm ra lấy hay bỏ, con đường duy nhất có thể tránh cho bọn họ ở tương lai giết một mất một còn, máu chảy thành sông, cũng là con đường duy nhất có thể để cho chiếc thuyền này tiếp tục chạy về phía trước, cuối cùng đi đến Bỉ Ngạn...

Chỉ có âm thanh của Vô Hiểu Tiên Nhân vang lên, chấn động mọi người:

- Chặt đứt trường sinh, thúc đẩy luân hồi!

Chương 1767: Con đường Thái Thượng Đạo (hai)

- Con đường Thái Thượng Đạo, các ngươi còn có mặt mũi nói tới con đường Thái Thượng Đạo?

Đột nhiên Phương Hành phẫn nộ quát:

- Lúc trước diệt Thái Thượng Đạo, không có các ngươi sao?

- Hoặc nhiều hoặc ít đều tham dự qua!

Ánh mắt của Vô Hiểu Tiên Nhân yên tĩnh hồi đáp:

- Lúc trước lý niệm của Thái Thượng Đạo quá cao xa, cũng quá đáng sợ, gây nên Chư Thiên Vạn Giới phản đối, thậm chí là khủng hoảng, bởi vậy không thể không liên thủ diệt bọn họ, thậm chí không muốn để đạo thống của bọn họ lưu truyền thế gian, nhưng mơ hồ có một nhóm người, ý thức được lý niệm của Thái Thượng Đạo có chỗ thích hợp, cũng chính là nguyên nhân này, đạo thống của Thái Thượng Đạo ở Thiên Nguyên mới có thể bảo lưu lại, mà ở sau đó, Chư Thiên Vạn Giới, Phật Đạo Yêu Ma, đều dùng biện pháp của mình đi đối kháng kiếp nạn, chỉ tiếc, chúng ta đều thất bại, vì lẽ đó không thể làm gì khác hơn là...

- Không thể làm gì khác hơn là nhặt con đường Thái Thượng Đạo lên?

Phương Hành trả lời, trong lời nói mang theo tức giận, càng nhiều là phiền muộn!

- Không sai, chỉ có con đường kia, mới có thể ứng đối đại kiếp nạn...

Thiên Ma bình tĩnh nói:

- Nói trắng ra, Tam Thập Tam Thiên xuất hiện kiếp số, cũng không quá khác Thiên Nguyên năm đó, người tu hành vốn ích kỷ, truy cầu trường sinh, theo đuổi lực lượng, theo đuổi quyền uy, bọn họ dùng hết tất cả biện pháp, đi thỏa mãn tham dục của mình, và bọn họ xác thực có thể làm được điểm này, chỉ là thiên địa có hạn, thời điểm bọn hắn đòi hỏi vượt qua năng lực chịu đựng của thiên địa, như vậy chính là thời điểm kiếp số đến, đến lúc này, nếu như không buông tay, thì chỉ có một con đường chết!

- Vậy buông tay không phải được...

Phương Hành tức đến nổ phổi nói.

- Bọn họ không thể buông tay...

Thiên Ma chẳng muốn giải thích nhiều, chỉ bình tĩnh nói một câu như vậy.

Phương Hành tự nhiên cũng rõ ràng, chỉ là theo bản năng phản bác, mình cũng lười hỏi nhiều.

- Thái Thượng Đạo ở một vạn năm trước đã linh cảm đến ngày này đến, bởi vậy bọn hắn chuẩn bị rất sớm, bọn họ thôi diễn ra một con đường không cần lợi dụng Tiên Mệnh tu hành, bởi vì không dùng Tiên Mệnh, người người không được trường sinh, sớm muộn gì cũng sẽ chết, như vậy tất cả sẽ quy về thiên địa, sau đó Luân Hồi tu hành, cứ như thế, thiên địa mới có thể lâu dài, chỉ tiếc khi đó Tiên Giới, lại có ai trên người không có Tiên Mệnh? Tu vi của ai không từ Tiên Mệnh mà đến?

- Thái Thượng Đạo muốn người khác từ bỏ Tiên Mệnh, vậy thì tương đương với muốn bọn họ từ bỏ tất cả đã có...

Vô Hiểu Tiên Nhân thấp giọng nói:

- Vì lẽ đó, con đường kia từ trên bản chất là không thể thực hiện được, Thái Thượng Đạo đưa ra loại lý niệm này, hầu như ở trong một ngày trở thành công địch của Chư Thiên Vạn Giới, nhưng nếu chỉ như vậy, mọi người còn chỉ xem bọn hắn như kẻ điên, không thêm để ý tới, nhưng khi mọi người biết, Thái Thượng Đạo đã bắt đầu thôi diễn ra con đường mới, chuẩn bị mạnh mẽ chặt đứt chúng tiên trường sinh, thúc đẩy Luân Hồi, hơn nữa lấy lực lượng của con đường kia, thật có thể làm được chuyện này, thì ai cũng không tha cho bọn họ...

- Sau đó liền liên thủ diệt Thái Thượng Đạo?

Phương Hành ngẩng đầu lên, lạnh giọng hỏi, lại có chút khó có thể lý giải:

- Tại sao bọn họ vững tin Thái Thượng Đạo có thể làm được?

- Vấn đề này, đại khái ai cũng không rõ ràng bằng ngươi!

Thiên Ma nhìn Phương Hành, âm thanh bình tĩnh:

- Ngươi đến lúc này, còn không cảm giác được bản thân biến hóa sao?

Phương Hành thoáng ngẩn ra, sau đó cười khổ nói:

- Cảm giác được, sớm đã cảm giác được, ha ha, lấy thiên tâm ngự nhân đạo, ta cũng cảm giác đánh bại bọn họ quá dễ dàng, đều nói Vạn Sầu Hải tu ma đạo, có thể luyện hóa đồ của người khác thành của mình, nhưng ta ngay cả lão ma đầu này cũng luyện hóa, vậy cái này tính là gì? Mấu chốt nhất là, ta chỉ là vừa ngộ được chân lý của Thái Thượng Cầu Đạo Kinh mà thôi, nếu ngộ được chân lý của Thái Thượng Vấn Tâm Kinh thì sao? Ngộ hết chân lý của Thái Thượng Tự Tại Kinh thì sao?

- Thái Thượng Kinh, tu chính là thiên đạo!

Thiên Ma lạnh nhạt nói:

- Lúc trước Thái Thượng Đạo biểu diễn lực lượng mà bọn họ thôi diễn ra cho chúng tiên xem, có thể nói chấn kinh Chư Thiên Vạn Giới, cũng dọa sợ vô số đạo thống, các vị Tiên Vương… bởi vì nếu bọn họ có thể phong ấn thiên ý, tự nhiên cũng có thể để sinh linh tu luyện thành thiên ý, chuyện này căn bản là vô địch, những đạo thống khác, các con đường tu hành chỉ là lấy lòng người cầu thiên đạo, mà Thái Thượng Đạo, đi chính là phương pháp trực tu thiên đạo, trời sinh liền ngự trị ở trên tất cả thần thông, ở trên ba ngàn Đại Đạo, mà hiện tại, ngươi đã đi tới điểm mấu chốt nhất, bước ra bước kia, Ngộ Tâm Vấn Thiên...

- Đến lúc đó, ta vẫn là người sao?

Lúc này âm thanh của Phương Hành có chút run rẩy.

Vấn đề này Thiên Ma không hề trả lời, tựa hồ đang chờ Vô Hiểu Tiên Nhân đáp, cũng Vô Hiểu Tiên Nhân cũng trầm mặc.

Thanh Tà Tiên Vương cười gằn mở miệng:

- Ha ha, thiên đạo vô tình, ngươi sẽ đứt đoạn mất thất tình lục dục, đến lúc đó, trường sinh của sinh linh thế gian đều bị chém đứt, vận mệnh ở trong một ý nghĩ của ngươi, ngay cả Tam Thập Tam Thiên cũng sẽ tan vỡ, bị ngươi luyện hóa, thức giới của ngươi sẽ trở thành Tiên Giới duy nhất của thế gian, vạn thế Luân Hồi ở trong lòng bàn tay của ngươi vận chuyển, vận mệnh chư tộc vận chuyển ở trước mắt ngươi, ngươi sẽ trở thành Tiên Đế được chúng tiên cúng bái, trở thành Tiên Đế duy nhất có thể được vĩnh sinh, điều này còn chưa đủ sao?

- Thất tình lục dục không còn, vậy ta còn là ta sao?

Phương Hành căm giận trả lời:

- Ai biết đến thời điểm đó thứ cao cao tại thượng kia là cái gì? Nhưng ta khẳng định là chết rồi, không còn thất tình lục dục, ta không phải ta, đây là một con đường chết, từ vừa mới bắt đầu, ta đã biết đây là một con đường chết, đến hiện tại nghe các ngươi nói, thì ta càng xác định, cõi đời này không có con đường nào chết càng triệt để hơn con đường này, coi như ta bị người ta chém đầu, vậy mười tám năm sau vẫn là một hảo hán, nhưng biến thành món đồ kia, ta là thật chết, vĩnh viên không ngày siêu sinh!

- Trẻ con không dễ dạy!

Thanh Tà Tiên Vương nghe cũng giận dữ, lớn tiếng quát lên:

- Nếu ngươi không muốn cơ hội này, vậy không bằng cho ta!

Phương Hành cũng giận dữ:

- Ngươi nghĩ hay lắm, đồ vật của ta vì sao phải cho ngươi?

- Ngươi... Ngươi...

Thanh Tà Tiên Vương tức run, thực khó có thể duy trì phong độ của mình.

- Được rồi!

Thiên Ma khẽ quát một tiếng, dọa Thanh Tà Tiên Vương không cam lòng ngậm miệng lại.

Sau đó Thiên Ma nhìn Phương Hành, qua rất lâu mới thấp giọng mở miệng:

- Ngươi cũng nói rồi, rất sớm trước kia ngươi đã linh cảm đến con đường này, như vậy qua thời gian lâu như vậy, ngươi vẫn không có chuẩn bị tâm lý sao? Ngươi từng tu thành đạo tâm đại viên mãn, bây giờ đối mặt đạo tâm chi kiếp thì do dự cái gì? Đến thời điểm bước ra, cũng chỉ có thể bước ra!

Phương Hành không chịu trả lời, chỉ là trong lòng ấm ức.

Vô Hiểu Tiên Nhân đợi một hồi, thấy hắn không chịu trả lời, cũng chỉ đành cười khổ nói:

- Vấn đề mấu chốt ở chỗ, nếu ngươi không bước ra, vậy ai sẽ là đối thủ của ba vị Tiên Đế kia? Bây giờ ba người bọn họ đều bế quan, không nghi ngờ chút nào, là tìm hiểu được thứ gì đó, cũng không biết bọn họ có thể phá chín hay không, ai, trước khi bọn họ phá chín, chúng ta còn có thể hiểu được, nhưng nếu bọn họ phá chín, sẽ bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới, một cảnh giới vượt qua chúng ta tưởng tượng...

- Đến thời điểm đó, chúng ta cũng không biết bọn họ sẽ đáng sợ bao nhiêu, bằng những bằng hữu của ngươi, bằng những người kia ở Thiên Nguyên, không thể là đối thủ của ba người bọn họ, thậm chí không thể là đối thủ của những Tiên Tôn dưới trướng bọn họ, nếu thật triển khai đại chiến, ta không biết bọn họ có thể ở trước khi đại kiếp nạn giáng lâm, đánh bại ba Đế Cung hay không...

Nói đến chỗ này, Vô Hiểu Tiên Nhân hít một hơi thật dài, nở nụ cười khổ:

- Cái này cũng là nguyên nhân chúng ta không muốn thúc đẩy đại kế lấn thiên, một là đại kế lấn thiên chỉ có thể giải quyết vấn đề nhất thời, thứ hai... Chúng ta không cho rằng bọn họ sẽ thành công!

- Nhưng nếu ngươi bước ra bước đi lại không giống...

Bầu không khí trong hư không đã trở nên ngột ngạt, ánh mắt của Vô Hiểu Tiên Nhân nghiêm nghị nhìn Phương Hành:

- Lão phu cũng không biết sau khi ngươi tìm hiểu Vấn Tâm Kinh sẽ có cảnh giới như thế nào, nhưng đến thời điểm đó, nên có tư cách cùng Tiên Đế chiến một trận chứ? Càng quan trọng hơn là, đến lúc đó, ngươi sẽ nắm giữ khả năng nghịch chuyển sinh tử, chúng ta đều sẽ sống lại ở trong thức giới của ngươi, chân chính sống lại, đến thời điểm đó có chúng ta phụ tá, ngươi mới thật có hi vọng đạp nát ba Đế Cung, các bằng hữu của ngươi cũng không cần chịu chết...

Nghịch chuyển sinh tử?

Nghe được bốn chữ này, Phương Hành cũng không nhịn được khiếp sợ, trầm mặc rất lâu!

Nghịch chuyển sinh tử này, không phải chỉ như lúc trước cứu sống Si Nhi, dùng Tiên Mệnh trùng kiến sinh cơ cho thân thể nàng, mà là chân chính để người chết đi hơn vạn năm, thân thể đã hóa thành hư vô, lần nữa triệu hoán đến thế gian này...

Nếu có quái vật như Thiên Ma, Vô Hiểu Tiên Nhân, Thanh Tà Tiên Vương… phụ tá, sẽ là cảnh tượng cỡ nào?

Nhưng tất cả những thứ này, đều chỉ có sau khi hắn bước ra bước đi kia mới có thể làm được!

Nhưng bước ra bước đi, cũng chính là hắn chấp nhận con đường Thái Thượng Đạo, chân chính đi lên con đường kia!

Đúng vậy, chỉ có đi lên con đường kia, hết thảy mới có thể viên mãn...

Nhưng vì sao trong lòng luôn cảm thấy không chân thật như vậy?

Thức giới vắng vẻ, tựa hồ ngay cả gió cũng đã bất động, toàn bộ thế giới đã đạt đến cực hạn...

Kỳ thực, coi như đám người Thiên Ma không tận tình khuyên nhủ Phương Hành, hắn cũng phải đến thời điểm lựa chọn, bởi vì hắn không bước ra bước kia, lực lượng chịu đựng của thức giới sẽ không tăng cường, tu vi của Vạn Sầu Hải sẽ không cách nào tiếp tục hòa vào vùng thế giới này, cuối cùng thức giới biến hóa gián đoạn, dẫn đến bản thân dập tắt và khô héo...

Cũng tức là nói, không chỉ Phương Hành nên bước ra bước đi kia, mà là nhất định phải bước ra!

Quái tháp lẳng lặng trôi nổi ở giữa không trung, vô thanh vô tức, đám người Thiên Ma lặng yên không một tiếng động, lẳng lặng chờ hắn trả lời, tuy bọn họ không nói gì, nhưng ánh mắt như có một loại áp lực vô tận, không khí trầm mặc chờ đợi càng làm cho Phương Hành mất tập trung, tựa hồ ngay cả thức giới cũng có thần thức, đang hỏi dò mình cái gì...

- Đừng có gấp, các ngươi đừng có gấp, cho ta thời gian suy nghĩ một chút...

Chương 1768: Không viên mãn

- Các ngươi nói, hắn đến tột cùng sẽ chọn con đường nào?

Thời điểm Phương Hành chìm vào thức giới, gặp phải lựa chọn lớn nhất đời này của hắn, phía ngoài cũng đang lẳng lặng chờ hắn trả lời, không khí trong sân đã trở nên kiềm chế, rõ ràng nhìn chỉ là một lựa chọn rất đơn giản, nhưng trong lòng chúng tiên lại trĩu nặng, dùng kiến thức và trực giác của bọn hắn, luôn cảm thấy phía sau loại lựa chọn đơn giản này, lại có vô số khả năng, thời điểm Hồ Tiên Cơ chịu không nổi loại áp lực này, hỏi ra một câu, không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía nàng, sau đó trong ánh mắt đều mờ mịt, trả lời không ra vấn đề này!

- Đứng ở góc độ của chúng ta nghĩ, tự nhiên cảm thấy hắn nên chọn chúng ta, nhưng nếu đứng ở góc độ của hắn...

Kiếm Ma lão tổ khẽ thở dài, cười khổ nói:

- ... Ngược lại cảm thấy hắn tuyển ai cũng được!

Một câu kia cũng coi như nói ra âm thanh trong lòng mọi người!

Trong lòng Yêu tộc nhất mạch, cảm thấy Yêu tộc và Phương Hành quan hệ tâm đầu ý hợp, còn muốn chia sẻ tạo hóa cuối cùng của Yêu tộc cho Phương Hành, ấn lấy tính tình của tiểu thổ phỉ, không có đạo lý không để ý?

Nhưng làm chí giao của Phương Hành, vào lúc này Kim Ô lại không nói một lời, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì!

Mà quái thai Viên gia đại biểu Chư Tử đạo tràng, lại là người nói chuyện ít nhất!

Hắn không hứa hẹn chỗ tốt gì, cũng không phân tích đại thế, chỉ đơn thuần đang chờ một cái trả lời mà thôi!

Mà dựa vào mâu thuẫn giữa Phương Hành và Chư Tử đạo tràng, tựa hồ Phương Hành khó lựa chọn nhất chính là Chư Tử đạo tràng, nhưng nói thì nói như vậy, trong lòng chúng tiên lại rất chần chờ, bởi vì lúc này Chư Tử đạo tràng đại biểu là lực lượng mạnh nhất đối kháng ba Đế Cung, nếu Phương Hành nguyện ý đối địch với ba Đế Cung, lo lắng vận mệnh của chư thiên, như vậy chỉ có thể trở về...

Kiếm Ma lão tổ thì sao cũng được, biết mình đã hết toàn lực, cũng hiểu rõ Phương Hành, biết giao vận mệnh của Thần Minh vào trong tay hắn, khả năng không phải chuyện tốt gì cho Thần tộc, nhưng đối với Thần Chủ mà nói, lại là lựa chọn duy nhất, dù sao Thần Chủ đã từng quấy nhiễu Thiên Nguyên, thậm chí cho tới hôm nay, trên Thiên Nguyên Đại Lục, sinh linh Thần tộc và sinh linh Thiên Nguyên còn đánh đến khí thế ngất trời, trở thành chiến trường để Chư Tử đạo tràng luyện binh, sai lầm này không phải dễ dàng có thể hóa giải...

Kiếm Ma lão tổ cảm thấy, Phương Hành rõ ràng đạo lý này!

Thần Chủ chỉ huy 3000 Thần tộc quấy nhiễu Thiên Nguyên, đã là sự thật tội không thể dung, đợi Thiên Nguyên và ba Đế Cung phân ra thắng bại, như vậy chuyện thứ nhất muốn làm chính là giải quyết Thần Chủ, mà hắn cũng minh bạch, thực lực của Thần Chủ không yếu, cho dù ở bây giờ, cũng là một lực lượng không thể coi thường, thế nhưng cách cục của nàng không lớn, không thành được đại sự, vô luận là Thiên Nguyên hay ba Đế Cung, đều có thể dễ dàng trấn áp nàng, nếu không muốn nàng rơi vào kết cục thê thảm, vậy chỉ có thể sớm đưa Thần Minh cho người khác...

Nếu Phương Hành nhận lấy Thần Minh, như vậy Thần Chủ mới có thể thoát một kiếp!

Ngao Liệt thì nghĩ càng đơn giản hơn, hắn muốn tiếp tỷ phu của mình về Long giới, chia Long tộc tổ điện cho hắn, muốn hắn và mình, lại thêm tỷ tỷ trốn ở Long giới, vượt qua trận đại kiếp này, có lẽ giống như người khác nói, làm rùa đen rút đầu, nhưng hắn không có lựa chọn khác, hiện tại lực lượng của mình còn rất nhỏ yếu, chỉ có thể làm như thế!

Chỉ có Thần Tú, sớm phát hiện chỗ khó xử của Phương Hành, nói ra tính toán của mình, từ bỏ xây dựng Linh Sơn, dự định xây Linh Sơn ở trong lòng người, ngược lại để Phương Hành bớt một loại tuyển chọn, bằng không hắn càng sẽ đau đầu...

Những vấn đề này, càng nghĩ càng nặng nề!

Lúc đầu bọn hắn đều nhất định phải được, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm tới đây!

Nhưng sau khi thấy được đại thế, mới hiểu được ôm loại suy nghĩ này, cũng không chỉ một người mình...

Đến lúc này, bọn hắn càng hiểu áp lực trong lòng Phương Hành!

- Cho tới bây giờ hắn sẽ không để cho người khác thất vọng, các ngươi giao cho hắn vấn đề này, cơ hồ là không có câu trả lời...

Vào lúc này, chỉ có Tiêu Tuyết nhàn nhạt nói, khiến cho bầu không khí trong sân càng đè nén!

- Chặt đứt trường sinh, thôi động luân hồi...

- Trường sinh là kiếp số lớn nhất, căn nguyên của hết thảy kiếp nạn...

- Chỉ có luân hồi, mới là mấu chốt giải quyết hết thảy vấn đề...

Trong lòng Phương Hành tràn ngập ý nghĩ như vậy, đang không ngừng quanh quẩn, hắn giống như thấy được vô số bóng người, bay tới bay lui ở trong lòng hắn, gào thét, khóc rống, ảnh hưởng ý chí của hắn, cái này khiến tâm hắn nặng nề, tất cả vấn đề trong thiên hạ đều đặt ở trong lòng hắn, khiến cho đạo tâm của hắn đến gần bờ biên giới sụp đổ, hắn có thể rõ ràng cảm giác được loại hung hiểm kia, bước ra một bước kia, có lẽ hết thảy sáng tỏ, đạo tâm kiên định, hắn cũng sẽ lĩnh ngộ Thái Thượng Vấn Tâm Kinh chân chính...

Không bước ra một bước kia, đạo tâm sụp đổ, không độ qua được đạo tâm chi kiếp!

Hiện tại hắn rất khát vọng bước ra một bước kia, hắn có thể cảm nhận được mình căm hận trường sinh!

Có một loại tâm chí ảnh hưởng hắn, thúc giục hắn, thậm chí nói... Đang buộc hắn, tranh thủ thời gian bước ra một bước kia!

- Có lẽ, đây thật là biện pháp duy nhất?

Ngay cả Phương Hành, ánh mắt cũng có chút mê mang ngẩng đầu lên, tựa hồ thật muốn bước ra một bước kia!

- Chặt đứt trường sinh, thôi động luân hồi...

Hắn tự mình lẩm bẩm, ánh mắt có một loại biến hóa nào đó...

Ở trên bầu trời thức giới, ánh mắt đám người Thiên Ma, Vô Hiểu Tiên Nhân… đều ngưng trọng, chờ giờ khắc này tiến đến!

Thế nhưng thời điểm ánh mắt mê mang của Phương Hành trở nên kiên định, hắn lại giật mình!

Ánh mắt của hắn vào lúc này thay đổi, không phải trở nên kiên định, mà trở nên thanh tỉnh, giống như từ trong ác mộng tỉnh lại, sau đó ánh mắt trở nên phẫn hận, thời điểm hắn sắp tuyệt vọng bước ra một bước kia, thì bất ngờ phản ứng lại, sau đó hắn thấy rõ những bộ dáng khóc rống gào thét, trong nháy mắt minh bạch nguyên nhân, cái kia rõ ràng đều là tiên tổ của Đế thị nhất mạch lưu lại lạc ấn, là bọn hắn ảnh hưởng tâm chí của mình!

Lúc trước mình ở Đế thị tổ điện quan sát vận mệnh của Đế thị nhất mạch, đã khắc sự thống hận và tuyệt vọng đối với trường sinh vào đáy lòng, bởi vậy thời điểm mình gặp phải vấn đề này, những lạc ấn kia bắt đầu dao động ý chí của mình, bức mình làm ra tuyển chọn!

Oanh!

Thời điểm Phương Hành thanh tỉnh lại, loại lực lượng lạc ấn kia cũng toàn diện bạo phát!

Nó vốn ký sinh ở trong thần hồn của Phương Hành, lúc này càng đảo loạn thần hồn của hắn...

- Bước vào Thiên Đạo là tuyển chọn duy nhất...

- Tam Thập Tam Thiên, duy có luân hồi mới có thể cứu vớt...

- Thế gian không có phương pháp song toàn...

Loại thanh âm hỗn loạn kia, không ngừng vang lên ở trong đầu Phương Hành, để hắn cơ hồ sụp đổ...

Nhưng thời điểm loại áp lực này lớn tới cực hạn, một tiếng phẫn nộ phát ra, hắn cơ hồ là đã dùng hết khí lực toàn thân, dùng hết tất cả thần thông rống lên:

- Ta không thích...

- Các ngươi để cho ta chọn, ta càng không chọn!

Theo hắn gầm lên giận dữ, trong thần hồn của hắn, có vật gì đó vỡ nát, Đế thị nhất mạch lưu lại lạc ấn, ở trong một tiếng rống này xé nát, giống như gông xiềng biến mất, sau đó cả người hắn bay tới giữa không trung, nhìn xuống quái tháp, đối mặt với rất nhiều tiên ảnh ma ảnh trong quái tháp, ánh mắt thanh minh trước nay chưa có!

- Bây giờ không phải là thời điểm hờn dỗi, nếu ngươi không bước ra một bước kia, cuối cùng không giải quyết được vấn đề!

Thanh âm của Thiên Ma lạnh lùng vang lên, lần thứ nhất mang theo vẻ tức giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

- Nhưng ta không bước ra một bước kia, bởi vì ta không thích!

Phương Hành trực diện lấy Thiên Ma trả lời, kiên định trước nay chưa từng có.

- Nhưng ngươi đã từng lập xuống đạo tâm viên mãn, không bỏ không thả, lại từng có lời hứa nếu ai chọn ngươi, ngươi chọn người đó, bây giờ mọi người đều chọn ngươi, ngươi lại không biết chọn ai, muốn vượt qua đạo tâm chi kiếp là không thể nào, đâu còn có lựa chọn khác?

Vô Hiểu Tiên Nhân lo lắng ngẩng đầu nhìn Phương Hành, thấp giọng hỏi.

- Dù bước ra một bước kia, cũng chưa chắc là đạo tâm viên mãn!

Phương Hành cười lạnh nói:

- Ta một người tu thành thiên, xác thực đối với người nào cũng công bình, nhưng cũng đại biểu cho, bọn hắn ở trong tay ta ai cũng không thể trường sinh, đây chẳng phải là ta hại tính mạng của bọn hắn? Càng mấu chốt là, coi như ta làm như vậy, đối với bọn hắn là viên mãn, nhưng đối với ta thì sao? Tiểu gia cho tới bây giờ không tính ném đi cái mạng nhỏ của mình, hi sinh ta tác thành cho bọn hắn, đối với các ngươi mà nói là viên mãn, thế nhưng đối với ta mà nói, cái kia hoàn toàn là không viên mãn...

- Ngươi...

Nghe được câu nói này, ngay cả Vô Hiểu Tiên Nhân cũng khẽ giật mình, thế mà không biết nên trả lời thế nào...

- Nhưng nếu ngươi không bước ra một bước kia, vượt qua đạo tâm chi kiếp, thức giới sẽ đứng trước giới hạn sụp đổ...

Thiên Ma bình tĩnh mở miệng:

- Ngươi vẫn chỉ có một kết cục thân tử đạo tiêu!

- Đạo tâm của ta chính ta sẽ đi tìm, mà không phải theo con đường các ngươi vạch ra, cũng không cần các ngươi vung tay múa chân!

Phương Hành lạnh giọng trả lời, sau đó hét to:

- Hiện tại ta chỉ muốn làm một chuyện...

Ánh mắt của hắn quét qua quái tháp:

- Các ngươi đều cút ra ngoài cho ta!

Chương 1769: Rời đi

Theo tiếng quát này, thiên địa biến sắc, uy áp ngập trời phóng thích ra, Phương Hành thân ở trên không trung, thình lình đưa ra cự chưởng, có được lực lượng đáng sợ khó nói lên lời, thế mà nắm lấy quái tháp, nhấc nó lên!

- Ngươi...

Trên quái tháp, chúng Tiên Ma đều nổi giận, muốn xuất thủ đối kháng, nhưng lúc này, trong thức giới Phương Hành có được lực lượng khó mà hình dung, sao là bọn hắn có thể đối kháng? Bọn hắn gửi hi vọng vào Thiên Ma, hi vọng hắn làm chút gì, nhưng ngoài dự liệu chính là, ở thời khắc này, thần sắc của Thiên Ma hơi có vẻ ảm đạm, hắn thấy Phương Hành đưa tay qua, nhưng cái gì cũng không làm, chỉ tùy ý Phương Hành bắt lấy quái tháp, nhổ lên, sau đó dùng sức ném ra ngoài...

- Sao Thái Thượng Đạo sẽ chọn dạng truyền nhân như thế chứ?

Chúng tiên rống to, thất vọng cực độ, ngay cả bọn hắn nhìn thấu hết thảy, ở lúc này cũng nhịn không được rống to.

- Hi vọng cuối cùng của chúng ta sẽ tan vỡ sao?

Nương theo bọn hắn không cam lòng và tuyệt vọng, quái tháp bị Phương Hành nhổ tận gốc, ném ra thức giới!

- Ngươi... Chẳng lẽ trơ mắt nhìn đại kiếp giáng lâm, Chư Thiên Vạn Giới đi vào mạt lộ sao?

Đến cuối cùng, chỉ có tiếng kêu của Vô Hiểu Tiên Nhân quanh quẩn ở trong thức giới, kéo dài không dứt.

Ầm ầm...

Mà ở ngoại giới, chúng tiên đều nhận ra trong cơ thể Phương Hành truyền đến khí tức cổ quái, trong lòng giật mình, biết Phương Hành sắp tỉnh lại, theo bản năng đứng lên, làm thành một vòng, muốn là người thứ nhất nghe được hắn tuyển chọn ra đáp án, nhưng ở sâu trong nội tâm, lại nhịn không được có chút sợ hãi, sợ sẽ nghe được một đáp án để cho mình thất vọng, cũng không biết có bao nhiêu người, ở lúc này theo bản năng muốn nói cái gì, nhưng lại nói không ra lời, chỉ có thể lo lắng nhìn Phương Hành, trong tâm lo lắng bất an!

Cùng lúc đó, có một đạo khí tức cường đại từ bốn phương tám hướng vọt tới, tụ tập ở trên đỉnh đầu Phương Hành, giống như một đóa hoa sen màu đen dần dần nở rộ, có hắc vụ nồng đậm từ trên hoa sen phóng ra, trong chớp mắt bao phủ tất cả mọi người, ở trong khói đen che phủ, mọi người cảm giác giống như lâm vào một loại khí cơ không thiên không địa, nhìn không thấy, cảm giác không ra, chỉ cảm thấy cổ quái, ngơ ngơ ngác ngác, chỉ là mặc dù cảm giác kỳ quái, nhưng không e ngại, dù sao đều tin tưởng Phương Hành sẽ không hại mình, bởi vậy chỉ đè nén nội tâm lo lắng, lẳng lặng chờ đợi!

Cũng không biết trải qua bao lâu, khí tức trên người Phương Hành thay đổi mấy lần, cuối cùng bình tĩnh lại.

Hắc vụ tán đi, chỉ thấy trong sân xuất hiện một vật, thiếu mất một người, mà Phương Hành thì giống như chưa hề động đậy, vẫn bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, phảng phất như vừa rồi phát sinh hết thảy, chỉ là một mộng cảnh cổ quái!

- Đây là đồ vật gì?

Quái thai Viên gia trầm thấp hỏi, ở trước mặt hắn, có một cái hộp đá, đang chậm rãi mở ra.

Sau khi thấy được đồ vật bên trong, ánh mắt quái thai Viên gia trở nên sắc bén...

Trong hộp đá, là một cây bút!

Không cần suy đoán cái gì, khí tức trên bút để quái thai Viên gia xác định: Độ Tiên Bút!

- Đây là tỷ phu cho ta?

Ngao Liệt cũng có chút giật mình thấp giọng nói, ở trong ngực hắn nhiều một bảo kính, chính là Thái Hư Huyễn Kính, bây giờ đã bị phong ấn, đặt ở trong ngực của hắn, không hề nghi ngờ, Phương Hành có ý tứ cho hắn kính này!

Mà ở trước mặt Thần Tú, thì trôi nổi một viên cầu nho nhỏ, khí tức của viên cầu kia lại như thương thiên, mang theo từng tia từng sợi Phật ý, thông qua viên cầu, có thể nhìn thấy bên trong lại là một Tiên Viên lơ lửng, phồn hoa như gấm, mùi thuốc xông vào mũi, đưa mắt nhìn đi, thế mà đều là tiên dược vô cùng vô tận, ở trên không Tiên Viên, còn treo một Phật Đà dài gần tấc, tiên khí của Tiên Viên ôn dưỡng Phật Đà, Phật ý của Phật Đà thì lại rủ xuống, bao phủ Tiên Viên, nhìn cực kỳ lộng lẫy, có loại cảm giác hồn nhiên thiên thành, vừa xuất hiện liền cùng khí tức của Thần Tú giao hòa!

- Sư huynh, ngươi cho ta Phật quả và Tiên Viên, là muốn ta...

Thần sắc của Thần Tú khẽ nhúc nhích, tự lẩm bẩm.

Đám người cũng nhìn ra, Tiên Viên kia lại là... Hỗn Độn Tiên Viên!

Thái Hư Tiên Vương lưu lại Tiên Viên lớn nhất, thế mà xuất hiện ở trước mặt Thần Tú, lẳng lặng chờ đợi, thật để cho người ta chấn động, ai có thể nghĩ tới, mảnh Tiên Viên lớn nhất, thế mà lại cho hòa thượng không có dã tâm nhất?

Mà ở trong tay Kim Ô, thì triển khai một quyển trục, phía trên lít nha lít nhít, đều viết vô số danh tự, Kim Ô nhìn thấy quyển trục này, ánh mắt liền nhịn không được sáng lên, nhìn về phía Cáp Mô Quân cách đó không xa, đây chính là một chi tinh binh tiền đồ vô lượng, tinh nhuệ không thua tiên thị bên người Đế Tử, bây giờ cho mình danh sách này là có ý gì?

Rơi vào trước mặt đám người Lệ Hồng Y, lại là một bình rượu tràn đầy, thần sắc nàng ngưng trọng nâng bình, ghé vào chóp mũi khẽ ngửi, sau đó sắc mặt trở nên ngưng trọng, vội vàng đậy nắp, ngưng thần không nói...

Kiếm Ma lão tổ tò mò nhất, thần sắc cổ quái nhìn áo choàng màu đỏ trong tay trái, cùng Khi Thiên Bá Man Đao trên tay phải, nhịn không được cười khổ nói:

- Tiểu gia hỏa này có ý gì, biết ta đánh không lại lão bà, chuyên môn cho ta hai kiện bảo bối này?

- A? Sư nương đi nơi nào?

Đám tiểu hồ ly phát hiện mình không có vật gì, có chút nhàm chán nhìn xung quanh, nhưng chợt phát hiện một vấn đề.

Mọi người quay đầu nhìn lại liền phát hiện, vừa rồi Phương Hành mới giới thiệu cho bọn hắn nhận biết Si Nhi Tiên Tử, đã không thấy...

- Hắn đến tột cùng có ý gì?

Tất cả mọi người đều có chút hiếu kỳ và khẩn trương nhìn về phía Phương Hành, chỉ thấy hắn mở mắt, ánh mắt đạm mạc vô tình!

Thấy được ánh mắt kia, trái tim mọi người đều run lên.

- Tiểu thổ phỉ, ngươi...

Kim Ô nhịn không được mở miệng, đã hỏi tới bên miệng, lại là:

- Ngươi... Ngươi không sao chứ?

- Ta?

Trên mặt Phương Hành bỗng nhiên xuất hiện cười lạnh, sau đó thản nhiên nói:

- Ta không phải hắn!

- Ừm?

Mọi người nghe vậy không khỏi nao nao, nhất thời không kịp hiểu.

Mà "Phương Hành" nói tiếp, ngược lại giải khai mê đoàn trong lòng bọn hắn, hắn cười lạnh đứng đến, khí tức trên người khác nhau rất lớn, có một loại ngạo ý cao cao tại thượng, nhìn đám người chung quanh, trong ánh mắt kìm nén không được khinh miệt, lạnh lùng nói:

- Bản Đế Tử chính là Đại Xích Thiên Đế Lưu, tên kia trước đó chiếm nhục thể của ta, hiện tại cuối cùng trả ta!

- Đế Lưu?

Trái tim mọi người kinh hãi, nhất thời không biết nên hỏi cái gì!

- Như vậy... Hắn thế nào?

Lệ Hồng Y bước lên một bước, lạnh lùng quát hỏi, hai đầu lông mày dập dờn sát cơ.

Cùng lúc đó, Tiêu Tuyết cũng tốt, Kim Ô cũng tốt, bao quát Kim Sí Tiểu Bằng Vương, Vương Quỳnh… trên người đều lộ ra sát khí kinh người, trong lòng bọn họ nghĩ đến rất nhiều thứ, dù sao Phương Hành đoạt tới nhục thân, vốn chính là thuộc về vị Đế Tử Đại Xích Thiên kia, như vậy nếu Phương Hành đã trả lại nhục thân cho hắn, như vậy thần hồn của Phương Hành ở phương nào?

Lại liên tưởng đến Phương Hành bỗng nhiên đưa cho bọn hắn nhiều đồ vật như thế, chẳng lẽ hắn đã...

Một nghĩ tới chỗ này, trong lòng liền đè nén đáng sợ!

- Hắn đi!

Thế nhưng Đế Lưu chỉ cười lạnh, nhàn nhạt trả lời.

- Đi rồi? Đi nơi nào?

Mọi người không ngờ sẽ là đáp án này, đều ngơ ngác, Hồ Tiên Cơ cực kỳ lo lắng, chăm chú truy vấn.

- Ta nào biết hắn đi nơi nào?

Đế Lưu lãnh đạm nhìn nàng, hơi không kiên nhẫn nói:

- Hắn vốn là đệ tử Thái Thượng Đạo, nên dùng tâm phụng thiên, chém đi linh tính của mình, đến lúc đó có thể giải quyết vấn đề của Tam Thập Tam Thiên, thế nhưng đến thời điểm bước ra bước này, hắn lại không cam tâm, lại thêm các ngươi đều để hắn chọn, hắn lại không muốn chọn, cho nên dứt khoát phủi mông rời đi...

Nói đến chỗ này, quay đầu nhìn xung quanh, sắc mặt có chút thống hận:

- Thế mà đưa ra nhiều đồ vật như thế...

- Hắn đến tột cùng xảy ra chuyện gì, có phải đã...

Tiêu Tuyết quát hỏi, đôi mắt hiện lên hồng mang.

Không chỉ nàng, thần sắc mọi người cũng đã sợ hãi đến trình độ khó mà hình dung.

Mỗi người đều gắt gao nhìn Đế Lưu, phảng phất như muốn chẻ đầu của hắn, nhìn xem vừa rồi phát sinh sự tình gì!

- Dùng tu vi của hắn bây giờ, dù không có nhục thể của ta che chở, thần hồn cũng sẽ không tán dật, chỉ là...

Đế Lưu nhìn mọi người kinh ngạc, trên mặt trào phúng giải thích một câu, sau đó cố ý thêm một mồi lửa, nhẹ giọng cười lạnh nói:

- ... Chỉ là, tu hành như thuyền đi ra đại giang, không tiến tắc thối, không sống thì chết, hắn đứng trước đạo tâm chi kiếp, nếu bước ra, chính là trời cao biển rộng, tiêu diêu tự tại, nhưng nếu hắn không bước ra, như vậy đạo tâm sụp đổ, thần hồn chôn vùi, cũng chỉ là ở trong mấy ngày mà thôi?

Nói đến chỗ này, nhẹ nhàng cười lạnh:

- Nếu không có gì ngoài ý muốn, ta nghĩ sau này các ngươi sẽ không còn gặp lại được hắn...

Chương 1770: Tuế nguyệt như bạch hạc

- Tuế nguyệt như bạch hạc, vừa đi trăm vạn dặm, ung dung ba trăm năm, táng đi bao nhiêu truyền kỳ...

Nơi này là một quán rượu cổ kính, ở trong hành lang ngồi đầy thực khách thần sắc khác nhau, đã qua buổi trưa, nhưng các thực khách còn không có tán đi, bởi vì trong tửu lâu, hôm nay tới một tiên sinh kể chuyện vân du bốn phương, đang kể một đoạn cố sự của Tiên Giới ở ba trăm năm trước:

- Lại nói, từ sau khi Cửu Thiên Huyền Quan mở hết, bây giờ ba trăm năm trôi qua, thiên tài tu hành tầng tầng lớp lớp, một đời một đời kinh tài tuyệt diễm, thực lực của Thiên Nguyên cũng một ngày lớn hơn một ngày, lúc trước Thần Tiêu Cung vượt qua tinh hải, lòng lang dạ thú muốn chiếm lĩnh Thiên Nguyên, bây giờ đã bị phá huỷ, sinh linh Thần tộc còn lại bị trục xuất vào biển, hoảng sợ không chịu nổi một ngày, bây giờ Chư Tử đạo tràng và Tam Thập Tam Thiên cũng đại chiến không ngừng, đánh tới Tam Thập Tam Thiên liên tục bại lui...

- ... Nói đến chỗ này, thì không thể không kể tới thế hệ truyền kỳ ở ba trăm năm trước!

Tiên sinh kể chuyện giảng đến nơi này, vỗ bàn cười nói:

- Nói anh hùng, luận anh hùng, ở Thiên Nguyên ta, thứ không thiếu nhất chính là anh hùng, bất luận là bốn vị Thánh Tôn chống cả Chư Tử đạo tràng, hay chín vị Thánh Nhân tu vi thông thiên, ở trước khi đại chiến gánh lấy áp lực từ Tam Thập Tam Thiên, bây giờ đều là tồn tại chí cao vô thượng trong mắt Thiên Nguyên ta, nhưng nếu bàn về truyền kỳ, nói đến truyền kỳ, lại không thể không nói ba mươi sáu vị tiên quân ở trên Phong Thần Bảng, thọ nguyên của bọn hắn lớn nhất cũng bất quá hơn ngàn tuổi, cũng đã danh chấn hoàn vũ!

- Trong này, có Viên gia Kiếm Thánh ở ba trăm năm trước một kiếm ngăn cản 100 vạn hùng sư, cũng có Phù Diêu Cung Tư Đồ ở hai trăm năm trước một chỉ phá tinh thần, còn có Vũ Thần Lữ Phụng Tiên ở một trăm năm mươi năm trước đánh vào Tru Tiên Trận, giết đến biển máu ngập trời, đương nhiên, càng không thể thiếu Kim Ô Thánh Tôn ở chín mươi năm trước chấn nhiếp bốn phương, một ngụm nuốt một phương Tiểu Tiên Giới...

- Trên Phong Thần Bảng lưu lại số lượng Thiên Cương, đều là có vô số truyền kỳ, công huân như biển, sợ là nói ba ngày ba đêm cũng không hết, nhưng nếu bàn về truyền kỳ trong truyền kỳ, lại có một chuyện lý thú, nghe nói từng ở trên một lần Tiên Hội của Chư Tử đạo tràng, có người muốn tạo Tiên Danh Phổ, lập bảng công đức cho các tiên quân, chư vị tiên quân không phục nhau, không cam chịu ở dưới người, vì hạng hai ở trên Tiên Danh Phổ tranh đến đoạt đi, nhưng vị trí thứ nhất, lại cùng đề cử một người...

Tiên sinh kể chuyện kể đến nơi này, cười không nói, cố ý thừa nước đục thả câu.

Thực khách phía dưới lập tức kêu lên:

- Là Viên gia Kiếm Thánh sao?

Có người khác phản đối:

- Tất nhiên là Phù Diêu Cung Chủ!

Càng có người đưa ra dị nghị:

- Trong lời nói của tiên sinh, ta lại cảm thấy, có thể là Tiêu ma nữ vẫn ẩn hiện ở Tam Thập Tam Thiên, hành thích chư vị Tiên Tướng, đã từng bị ba vị Tiên Tôn liên thủ truy sát qua...

Tiên sinh kể chuyện uống một hớp trà, than tiếc nói:

- Chư vị đoán sai, người kia là một vị anh hùng đã chết!

Chúng thực khách nghe thần sắc ngưng lại, rất nhanh có người thở dài:

- A, là Thần Châu Bắc Vực Hắc Ma Tống Quy Thiện sao, một trăm năm mươi năm trước, hắn là người thứ nhất xông vào Tru Tiên Trận, cuối cùng giết địch tám trăm, lại bị một vị Tiên Tôn trấn áp...

Có người khác nói:

- Hẳn là Phù Diêu Cung đại trưởng lão Đạo Vô Phương? Hắn lúc trước bởi vì lý niệm bất hòa, bị Bắc Minh đại ma đầu chém!

Nghe được những nghị luận này, ở gần cửa sổ tửu lâu, một thiếu niên mặc quần áo màu đen, khí tức bình thản, phảng phất như người bình thường, trên mặt có chút tang thương, thần sắc có vẻ hơi thất lạc, đang nhìn qua ngoài cửa sổ xuất thần...

- Ta cảm thấy là Tinh Quân Hạ Hậu, một trăm năm trước, hắn cùng Cửu U Thần Vương đại chiến ba ngày ba đêm, hết lực mà chết, đồng quy vu tận...

- Hạ Hậu Tinh Quân cố nhiên khả kính, nhưng tựa hồ còn không có tư cách xếp trên Viên gia Kiếm Thánh và Kim Ô Đại Yêu Tôn đi?

Mà trong hành lang, tiếng thảo luận vẫn còn tiếp tục, chưa phân ra kết quả.

- Ngươi đây là ý gì? Hạ Hậu Tinh Quân chỉ là vẫn lạc quá sớm, không có cơ hội tiến vào Chư Tử đạo tràng mà thôi, bằng không mà nói, dùng thiên tư của hắn, chỉ sợ không thể thua đám người Viên gia Kiếm Thánh, phải biết, thời điểm hắn chỉ có hai mươi tuổi, đã từng cùng Nam Cương Quỷ Vương giao thủ qua, chống nổi mười chiêu, lúc ấy hắn chỉ là Kim Đan cảnh, ngươi cảm thấy thiên tư của hắn không cao?

- Ôi, đây chẳng qua là Nam Cương Quỷ Vương quý tài, chỉ phá giải võ pháp, mượn cơ hội điểm hóa Hạ Hậu, không động tu vi trấn áp mà thôi, bằng không mà nói, chỉ bằng tu vi có thể chém giết Đại La Kim Tiên của Nam Cương Quỷ Vương, ngươi cảm thấy hắn thổi một hơi, Hạ Hậu có thể chịu nổi?

Thấy chủ đề đã có hướng lệch lạc, tiên sinh kể chuyện vội vàng buông bát trà xuống, cười khổ nói:

- Chư vị chớ tranh, cũng chớ giận, các ngươi nói những người này, tự nhiên đều là đại anh hùng đại hào kiệt, vạn thế kính ngưỡng, nhưng lại không phải người ta nói, cũng là lão phu nói không rõ ràng, người được chúng tiên đề cử thứ nhất, điều không phải trong vòng ba trăm năm này chết đi, mà là ba trăm năm trước...

Nói đến chỗ này, vị tiên sinh kể chuyện kia giọng điệu trầm xuống, ngưng thần nói:

- Lúc trước, là hắn đại náo Lục Ma Thiên, loạn đại thế của Tam Thập Tam Thiên, khiến cho Tam Thập Tam Thiên ở trong vòng trăm năm không thể chân chính tụ lên đại quân xuất binh với Chư Tử đạo tràng, cũng là hắn ở Lục Ma Thiên, trấn áp hai vị Đế Tử thân phận tôn quý... Đây chính là Tiên Đế chi tử... Lúc này mới khiến cho Chư Tử đạo tràng có vốn liếng đàm phán với Tam Thập Tam Thiên, là hắn từ trong tay Tam Thập Tam Thiên đoạt lại tiên bút, làm quà đáp lễ Chư Tử đạo tràng, lúc này mới khiến cho Chư Tử đạo tràng thực lực tăng nhiều, có nội tình chính diện chống lại Tam Thập Tam Thiên, người này chính là...

Thời điểm hắn nói ra lời này, trong tửu lâu yên tĩnh lạ thường.

Chúng thực khách đều châu đầu ghé tai, có tán thưởng, có khinh thường, càng nhiều người là khoan thai thở dài...

- Tiên sinh nói đúng, sự tích của người này ta cũng nghe nói qua, đúng là đại anh hùng...

Có người tỉnh thần, mới thở dài một tiếng, giơ chén rượu lên, về phía không trung xa xa kính một ly.

- Không sai, ta cũng nghe nói qua người này, trong Tiên Điện của Đại Tuyết sơn có treo rất nhiều chân dung, người này là một cái trong số đó, nghe nói năm đó hắn đã làm rất nhiều chuyện sai, nhưng cuối cùng hoàn toàn tỉnh ngộ, lập xuống đại công, con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng...

- Hừ, cái gì con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng?

Nhưng thời điểm thực khách nghị luận ầm ĩ, lại có người cười lạnh, thanh âm vượt trên đám người, lạnh lùng nói:

- Các ngươi nói chính là Phương Ma đầu đi? Đó cũng không phải thứ tốt gì, lúc trước hắn ở trong giới tu hành, chính là việc ác bất tận, chuột chạy qua đường người người hô đánh, ở Thiên Nguyên vì sống tạm từng quy thuận Thần Tiêu Cung, lăn lộn ngoài đời không nổi liền đi Tam Thập Tam Thiên, kết quả Tam Thập Tam Thiên cũng dung không được hắn, bị người truy sát, sau đó Viên gia Kiếm Thánh, Kim Ô Đại Thánh Tôn… tới Tam Thập Tam Thiên cứu hắn, kết quả mệnh số của hắn đến gần, vẫn là bị chém, đám người Viên gia Kiếm Thánh báo thù cho hắn, lúc này mới trấn áp hai vị Đế Tử, mang về Độ Tiên Bút...

Lời nói này đã khá khó nghe, mọi người đều ghé mắt nhìn lại, thấy người nói chính là một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm y, liếc nhìn liền biết thân phận tôn quý, hai đầu lông mày mang theo ngạo khí:

- ... Ôi, vốn là một ma đầu không có điều ác nào không làm, kết quả lại thành đại anh hùng trong miệng thế nhân, thế nhân ngu muội có thể thấy được lốm đốm, thật sự là hoang đường!

Có người nghe, trong lòng nộ khí, lạnh lùng nói:

- Vị tiểu hữu này, trên điển tịch nói rõ ràng, đã vì vị tiền bối này chính danh, lúc trước hắn ở Thiên Nguyên, vì tranh đoạt Phong Thần Bảng, lúc này mới giả ý quy thuận Thần Tiêu Cung, cuối cùng lập xuống đại công, nhưng bị oan rời đi, chuyện này có Hồng Hoang di chủng trong Ma Uyên làm chứng, cũng đã được chín vị Thánh Nhân tán thành, ngươi lại nói như thế là có ý gì? Còn nữa, sự tình Lục Ma Thiên, trên điển tịch cũng ghi lại rõ ràng, chính là hắn tặng Độ Tiên Bút, lại trấn áp hai vị Đế Tử, nhưng ngươi lại dám nói xấu tiền bối, chuyện này làm có chút quá mức?

- Hừ, trên điển tịch chỉ ghi chép sự tình những đại nhân vật kia muốn cho ngươi biết, chi tiết trong đó ngươi lại hiểu cái gì?

Nam tử trẻ tuổi cười lạnh nói:

- Nhị thúc tổ của ta từng chính miệng nói, Phương Hành kia căn bản chính là một đại ma đầu, hắn từng làm qua chuyện ác, thần hồn ma diệt một vạn lần cũng không đủ, cuối cùng hắn chết ở Tam Thập Tam Thiên, cái kia là vận mệnh của hắn...

- Nhị thúc tổ của ngươi là ai?

Có người cười lạnh:

- Trên điển tịch ghi chép rõ ràng ngươi không tin, nhưng đi tin tưởng người khác hồ ngôn loạn ngữ?

Trong hành lang, nhất thời tiếng nghị luận nổi lên bốn phía, phần lớn người đều xem thường nam tử cẩm y, lưu ngôn phỉ ngữ từ trước đến nay đều khiến người ta chán ghét, vị Phương ma đầu kia xuất thân Nam Chiêm, Nam Chiêm, mọi người đối với hắn tự nhiên càng thêm giữ gìn, lại thêm từ sau ba trăm năm trước, chín vị Thánh Nhân liên thủ chính danh, hắn đã được vô số tu sĩ trẻ tuổi sùng kính, mặc dù truyền thuyết liên quan tới hắn, xác thực có tốt có xấu, nhưng càng như thế, mọi người mới càng tin tưởng hắn là chân thật, sự tình trên điển tịch ghi lại, đã mọc rễ ở đáy lòng mọi người, lúc này nghe có người làm trái, tự nhiên không vui!

Chương 1771: Hối hận

- Hồ ngôn loạn ngữ?

Nam tử cẩm y đổi sắc mặt, lạnh lùng quét về đám người, quát khẽ nói:

- Nhị thúc tổ của ta chính là Tiêu Kiếm Trực của Chư Tử đạo tràng ở trăm năm trước, những hạng người si ngu các ngươi, cũng có gan nói hắn hồ ngôn loạn ngữ? Không muốn sống nữa sao?

Câu nói này vừa ra, trong sân lặng ngắt như tờ, không biết có bao nhiêu con mắt kính sợ nhìn tới.

- Ôi ôi, Tiêu Trí Viễn, ngươi lại ở chỗ này nói hươu nói vượn...

Nhưng lúc này, ngoài cửa vang lên một thanh âm nhàn nhạt, mọi người quay đầu nhìn, chỉ thấy là một người trẻ tuổi vóc dáng thon dài đi đến, ở bên cạnh hắn đi theo một con hùng sư uể oải, trong rất uy vũ, gặp phải người không không lẫn xa xa, người trẻ tuổi này đi đến, xa xa nhìn đệ tử Tiêu gia kia, cười lạnh nói:

- Bản thiếu gia nghe nói có người ở chỗ này kể sự tích anh hùng của Phương tổ gia, chuyên tới nghe, lại không nghĩ rằng, vừa tới nơi này, liền nghe được ngươi hồ ngôn loạn ngữ, hừ, sự tình của Phương tổ gia, là chín vị Thánh Nhân và các tiên quân của Chư Tử đạo tràng đều công nhận, trên điển tịch cũng ghi chép rõ ràng, ngươi ở chỗ này nói bậy, chẳng lẽ muốn giội nước bẩn cho tiền nhân sao?

Trong tửu lâu, bầu không khí trở nên ngột ngạt, mọi người nhao nhao nhìn lại.

- Người này là ai, lại dám nói chuyện với con cháu Tiêu gia như vậy?

- Từ thân phận của hắn và sư tử bên người nhìn, hẳn là con cháu của Dư thị nhất mạch...

Có người trầm thấp nghị luận, rất nhanh đoán được thân phận người tuổi trẻ kia, nếu nói ở Sở Nam chi địa này, còn có người dám mắng con cháu Tiêu gia, như vậy không thể nghi ngờ chỉ có Bột Hải quốc Dư thị nhất mạch, đó cũng là một đại thế gia truyền thừa hơn bốn trăm năm, tư lịch và nội tình còn mạnh hơn Tiêu gia nhiều, có lão tổ của Dư thị nhất mạch tọa trấn, ngay cả Tiêu gia cũng không dám làm càn, càng có truyền ngôn nói, vị Phương tiền bối kia, một mực ở trong từ đường Dư thị nhất mạch, được Dư thị phụng là "Tổ gia" !

- Dư Hoài Nhu, ngươi dám nói chuyện với ta như vậy?

Tiêu Trí Viễn thấy đệ tử Dư gia kia, ánh mắt lạnh lẽo, lạnh giọng nói.

- Ngươi bất kính với tiền bối đã từng lập xuống đại công, tung tin đồn nhảm, ta còn không thể nói sao?

Dư Hoài Nhu tuyệt đối không sợ hắn, chậm rãi chọn lấy một cái ghế ngồi xuống, khẩu khí cũng có chút kiên cường trả lời.

- Hừ, lời của ta là Nhị tổ gia nói, thiên chân vạn xác!

Tiêu Trí Viễn quát lạnh nói:

- Nhị tổ gia nói, hắn ở trong Thánh điện của Chư Tử đạo tràng, chưa từng nhìn thấy tượng thần của ma đầu kia, ấn đạo lý, coi như hắn không có vào Chư Tử đạo tràng, nhưng chỉ cần hắn lập xuống đại công, lãng tử hồi đầu, như vậy Chư Tử đạo tràng cũng sẽ lập tượng, như Hạ Hậu Tinh Quân năm đó, mặc dù hắn không có cơ hội tiến vào Chư Tử đạo tràng, nhưng sau khi hắn và Cửu U Thần Vương đồng quy vu tận, Chư Tử đạo tràng vẫn đặt hắn vào danh sách, mà ma đầu kia, hừ hừ, nếu hắn...

- Hừ con mẹ ngươi a...

Dư Hoài Nhu cười lạnh, trực tiếp ngắt lời hắn:

- Ngươi làm sao biết là Chư Tử đạo tràng không muốn nhận Phương tổ gia, hay Phương tổ gia không có ý định đi vào? Ghét nhất là loại người như ngươi, không biết từ nơi nào nghe được chút tin đồn, liền lấy ra nói loạn, một cái là Nhị tổ gia nhà ngươi đoán, một cái là trên điển tịch viết, ngươi nói cái nào đáng tin? Thật cho rằng ở chỗ này làm ngược người khác, liền lộ ra thế nhân đều say chỉ ngươi tỉnh? Đừng làm trò cười, có lẽ không phải thế nhân đều say, chỉ là chính ngươi giống như tên hề, chỉ điểm ngươi một câu, tôn trọng tiền bối luôn không sai...

Lời này nói đến sắc mặt Tiêu Trí Viễn âm trầm tới cực điểm.

Dư Hoài Nhu thì thoải mái, nhìn tiên sinh kể chuyện ném một cái, lại là một thỏi vàng mười lượng, vểnh chân bắt chéo, cười nói:

- Lão tiên sinh nói tiếp đi, dùng hết khí lực, cố sự của Phương tổ gia ta nghe hoài không chán!

- Cái này...

Tiên sinh kể chuyện có chút khó xử, thỏi vàng kia ngược lại để hắn động tâm, chỉ là Tiêu gia cũng không tiện đắc tội!

- Dư Hoài Nhu, ta ghét nhất là cái miệng của ngươi...

Sắc mặt Tiêu Trí Viễn đại biến, mặt giận dữ, nhìn Dư Hoài Nhu quát.

- Hắc hắc, ngươi chán ghét có tác dụng quái gì, lão tổ tông nhà ta hết lần này tới lần khác ưa thích, nói ta có phong thái của Phương tổ...

Dư Hoài Nhu dương dương đắc ý, vừa cười vừa nói.

- Ngươi... Hừ!

Tiêu Trí Viễn đứng lên, cười lạnh nói:

- Dư thị các ngươi muốn thờ phụng ma đầu kia, ta không nói cái gì, kia là chuyện của các ngươi, nhưng ngươi dám bất kính với Nhị tổ gia của ta, ta chứa không nổi ngươi, nói đến, chúng ta cũng đã lâu không có đấu rồi!

Lời này nói ra, đã ẩn ẩn có chút sát khí.

Dư Hoài Nhu nghe, nhãn tình lại sáng lên, cười nói:

- Muốn động thủ? Chả lẽ Dư thiếu gia ta lại sợ ngươi?

Sát khí hết sức căng thẳng, trong đại đường, mọi người đều run như cầy sấy, lặng lẽ muốn chuồn đi, sợ bị tai bay vạ gió, chỉ có nam tử mặc áo đen kia, ở lúc này mặt lộ ý cười, nhìn thoáng qua Dư thiếu gia, rất hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó tựa ở bên cửa sổ, nhếch chân bắt chéo, trong ngực ôm bình rượu, một bộ chuẩn bị xem kịch vui...

- Tiêu gia Thiết Ưng kiếm...

Tiêu Trí Viễn đứng xa xa nhìn Dư Hoài Nhu, thật lâu không nói, nhịn nửa ngày đột nhiên quát to, kiếm quang như tấm lụa chém ra ngoài, đạo kiếm quang kia huyễn hóa, biến thành một con cự ưng hung mãnh, rầm rầm cuốn tới, bàn ghế trong đại đường đều bị xé nát, một tiếng kêu to hung lệ đến cực điểm vang lên, cự ưng trong chớp mắt đã đến trước mặt Dư Hoài Nhu!

- Tề Liệp Bảo Tướng!

Dư Hoài Nhu lại bất động thanh sắc, thẳng đến cự ưng vọt tới trước mặt, mới quát khẽ một tiếng, ở phía sau hắn, pháp lực thình lình tuôn ra, huyễn hóa thành một con lợn rừng dữ tợn, cùng bề ngoài của Dư Hoài Nhu tuyệt đối không tương tự, đi lại là con đường cương liệt vô song, ầm vang, liền cùng kiếm quang hóa thành Thiết Ưng va chạm...

Rầm rầm...

Quang mang chôn vùi, càn quét xung quanh, dọa đến các thực khách khóc cha gọi mẹ!

Bất quá cũng may, hai vị thiếu gia kia ra tay còn tính có chừng mực, không có tác động đến mọi người, thanh thế nhìn như mãnh liệt, nhưng không có sát ý chân chính, sau khi quang mang sáng lên, Dư Hoài Nhu xông ra ngoài, lợn rừng mắt lộ hung quang, đụng đến trước mặt Tiêu Trí Viễn, trong lòng Tiêu Trí Viễn giật mình, sắc mặt biến đổi, vừa muốn xuất kiếm, nhưng không hiểu thấu, lực lượng trên tay lại buông lỏng, thế mà ứng biến không kịp, bị Dư Hoài Nhu đánh vào trước ngực!

Rắc rắc phần phật...

Tiêu Trí Viễn bay ngược ra ngoài, va sụp vách tường, ho ra đầy máu.

- Ha ha, Tiêu thế huynh, tu vi của ngươi không có tiến bộ gì nha...

Dư Hoài Nhu cười phá lên, bộ dáng rất đắc ý, chậm rãi phủi phủi quần áo, hùng sư bên người cũng gầm nhẹ một tiếng.

- Dư... ngươi... Ngươi nhớ kỹ cho ta!

Tiêu Trí Viễn ngã xuống đất, muốn bò lên, nhưng lực lượng không tốt, lại ngã sấp xuống lần nữa, ở bên cạnh hắn, có hạ nhân vội vã tới nâng, lại bị hắn tát lăn ra ngoài, sau đó cố nén huyết khí tán loạn trong lòng, chỉ thấy chung quanh không biết có bao nhiêu người cười trên nỗi đau của người khác, trên mặt không ánh sáng, nơi này tự nhiên không ở nổi nữa, liền hung hăng nhìn Dư Hoài Nhu thả câu ngoan thoại, sau đó che ngực, chậm rãi đi ra ngoài, ngay cả công phu đề khí cũng không dùng được!

- Mỗi lần đều nói loại lời này, thật nhàm chán...

Dư Hoài Nhu dương dương đắc ý cười lạnh, cũng không để ý tới hắn, thấy tửu lâu này đã nát không sai biệt lắm, kể chuyện tự nhiên nghe không được nữa, liền ném một thỏi vàng cho chưởng quỹ trốn ở sau quầy hàng, khẽ vươn tay, nắm lấy tiên sinh kể chuyện muốn chuồn đi, cười nói:

- Ngươi thì đừng đi, ngươi đã thu vàng của ta, vậy thì ra sức kể chuyện, đi đi, thay cái quán rượu, tìm địa phương nhiều người nói, ngươi ra khí lực, nói đặc sắc chút, quay đầu ta lại thưởng ngươi vàng...

Dứt lời, trong lúc vô tình quay đầu lại, không khỏi nao nao.

Hắn chỉ nhớ rõ bên cửa sổ lúc đầu ngồi một nam tử áo đen, thời điểm mình và Tiêu Trí Viễn động thủ, nam tử kia rất bình tĩnh, cái này khiến hắn có chút bội phục, muốn kết giao bằng hữu, nhưng không nghĩ rằng, lúc này bên cửa sổ đã rỗng tuếch, không có người.

- Chẳng lẽ ta bị hoa mắt?

Hắn nghĩ nghĩ, nhưng nghĩ không thấu, liền lắc đầu, dứt khoát không suy nghĩ nữa.

- Dư Hoài Nhu, ta... ta sớm muộn gì cũng sẽ giết ngươi...

- Ta... Nhị tổ gia của ta sắp trở về, đến lúc đó ta nhất định phải mời hắn giúp ta xả cơn giận này!

Tiêu Trí Viễn bị trọng thương, chống đỡ không nổi, lại không muốn ngã ở trước mặt người khác, ráng chống đỡ tiến vào một ngõ hẻm, muốn trước điều tức một lát, lại thuê xe ngựa đưa mình về nhà, trong lòng chỉ thống hận Dư Hoài Nhu phách lối, không ngừng mắng, nhưng vừa tiến vào ngõ hẻm, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, theo bản năng ngẩng đầu lên, thì thấy trước mắt đứng một nam tử áo đen!

Nam tử kia chắp tay đứng ở trước người hắn, tựa hồ quang mang giữa thiên địa đều bị che khuất.

- Ngươi... Ngươi là ai?

Tiêu Trí Viễn cả kinh, vô ý thức cảm thấy có chút sợ hãi, thấp giọng hỏi.

- Ta là ai?

Nam tử kia cười lạnh, chậm rãi xoay người, chỉ là một động tác nhẹ nhàng, nhưng ở trong mắt Tiêu Trí Viễn, lại phảng phất như thiên địa lật ngược, để hắn có chút đầu váng mắt hoa, đợi cho hắn tỉnh táo lại, bàn tay của nam tử áo đen kia đã bóp ở trên cổ của hắn, sau đó chỉ nghe một thanh âm vang lên ở bên tai, trong lòng sợ hãi như nước thủy triều!

- Ngươi mắng ta nửa ngày, còn hỏi ta là ai?

Răng rắc, ánh mắt Tiêu Trí Viễn mở to...

Đợi cho gia đinh của Tiêu gia tìm vào hẻm nhỏ, thấy được thi thể của Tiêu Trí Viễn, chỉ thấy trên mặt hắn tràn đầy sợ hãi, con mắt mở to, ở sâu trong con ngươi, còn có thể nhìn thấy hối hận vô tận...

Chương 1772: Lão tổ xuất quan

- Ngươi cái nghiệt chướng này, gây ra tai họa bao lớn a...

Trong phòng chính của Dư thị nhất mạch, gia chủ phu nhân Triệu thị tức đến toàn thân phát run, chổi lông gà trong tay rơi xuống lông gà đầy đất, chỉ còn lại cái cán trụi lủi, tất cả hạ nhân đều bị dọa sớm trốn đến một bên, ngay cả lão quản gia cũng không dám tới khuyên, trong điện chỉ còn lại nàng và Dư Hoài Nhu quỳ ở dưới đất!

- Con không có sai!

Dư gia tiểu thiếu gia quật cường, thẳng tắp quỳ gối ở trong đình viện, nhưng vẫn cứng cổ, già mồm nói:

- Hỗn trướng kia ngay trước mặt mọi người, hồ ngôn loạn ngữ, tung tin đồn nhảm sinh sự, nói Phương tổ gia điều không phải, ta chính là tức không nhịn nổi, mới dạy dỗ hắn một cái, đánh hắn gãy mất hai cây xương sườn, trước mặt mọi người ọe miệng huyết, thế nhưng là bằng tu vi của hắn, căn bản liền sẽ không có nguy hiểm tính mạng, hừ, Tiêu Trí Viễn cũng thật sự là càng ngày càng tiền đồ, thế mà giả chết, nhất định là cố ý đe doạ ta tới, muốn xem màn kịch hay của ta...

- Còn nói người ta là hỗn trướng đồ vật, ngươi mới là hỗn trướng đồ vật!

Dư phu nhân tức đến muốn ngất, nha hoàn ở xung quanh vội vàng thay nàng xoa ngực, hơn nửa ngày mới oán hận mắng:

- Ngươi sắp đi Đại Tuyết Sơn tu hành, sao làm việc còn lỗ mãng như vậy, nhiều chuyện ở trên người hắn, hắn muốn nói ngươi liền để hắn nói, Phương tổ gia của ngươi đã chết ba trăm năm, còn có thể bị hắn nói mất khối thịt sao? Lại nói, lão tổ tông truyền ngươi thần thông mới bao lâu? Ngươi khống chế được nặng nhẹ sao? Bây giờ tốt rồi, nếu thật đánh chết người, Tiêu gia không liều mạng mới lạ...

- Phụ thân không phải đi Tiêu gia kiểm chứng sao, cháu trai kia là cố ý dọa người...

Dư Hoài Nhu điềm nhiên như không có việc gì nói:

- Bất quá lời của mẫu thân nói lại không đúng, chỉ bằng chút bản lĩnh ấy của Tiêu Trí Viễn, đương nhiên nói toạc trời cũng không làm Phương tổ gia mất một miếng thịt, thế nhưng hắn bỗng dưng tung tin đồn nhảm, này rất đáng ghét, Phương tổ gia trên trời có linh thiêng, sẽ rất tức giận!

- Phương tổ gia mới không có hẹp hòi như vậy!

Dư phu nhân hận hận mắng một câu, trong lòng cũng có chút buông lỏng.

Vừa rồi truyền tin tức đến, nói Tiêu gia thiếu gia bị Dư gia thiếu gia đánh chết, thật là dọa nàng không nhẹ, bảo chồng nhanh chóng chạy tới xem, bất quá Dư Hoài Nhu nói khẳng định như thế, làm cho nàng thoáng yên tâm, dù sao vừa rồi truyền đến chỉ là lời đàm tiếu, ai cũng không có tận mắt thấy, nói không chừng là bọn hạ nhân khuếch đại suy đoán, hại mình lo lắng vô ích một trận!

- Lão gia trở về...

Nhưng lúc này, chỉ nghe được tiếng kêu to, mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy trên trời có một trung niên do gia tướng che chở cưỡi Phi Thiên Mã lướt đến, đi tới chỗ gần, trực tiếp nhấn đầu ngựa, tiên binh thần tướng rơi xuống trong nội viện, gia đinh vội vàng chạy tới, dẫn ngựa thì dẫn ngựa, lót chuồng thì lót chuồng, ngay cả Dư phu nhân cũng chạy ra, vội vàng nắm tay Dư Thiết Linh, lo lắng nói:

- Lão gia, thế nào rồi? Tiêu gia thiếu gia đến tột cùng...

- Hắn... Hắn chết rồi!

Dư Thiết Linh hít sâu một hơi, nặng nề trả lời, ánh mắt phức tạp nhìn nhi tử quỳ trên mặt đất một chút, quay người muốn đi vào phòng, nhưng một bước này bước ra, dưới chân mềm nhũn, suýt nữa ngã sấp xuống, Dư phu nhân vội vã dìu hắn lên, mới phát hiện ở lồng ngực của hắn, trên thiết giáp lại có một chưởng ấn màu đen, giống như bị người đánh ra...

- Vừa rồi lão gia cùng Tiêu gia chủ động thủ, lão gia nhường nhịn, bị Tiêu gia chủ đánh một chưởng...

Gia tướng ở bên cạnh trầm thấp hồi bẩm, từng người thần sắc ngưng trọng mà phẫn hận.

- Ngươi... tên nghiệp chướng này, ngươi là muốn hại chết cả cha mình sao...

Dư phu nhân vừa sợ vừa vội, quay đầu mắng Dư Hoài Nhu.

Dư Hoài Nhu chấn kinh, sững sờ một lát mới kêu lên:

- Không có khả năng, ta không giết hắn...

Hô...

Dư Thiết Linh ngăn cản phu nhân đánh con trai, trầm giọng nói:

- Đến lúc này, nói gì khác cũng vô ích, các ngươi đều vào đi, lần này Tiêu gia thật rất giận dữ, chỉ sợ chuyện này không có dễ dàng kết thúc như thế...

Mọi người vây quanh Dư gia chủ vào điện, Dư phu nhân đã sắp loạn trận cước, vừa cầm đan dược trị thương cho lão gia, vừa lo lắng nhi tử, bận bịu một hồi mắng một hồi, mãi mới chờ đến lúc khí tức của Dư Thiết Linh bình phục, lo lắng kéo cánh tay của Dư Thiết Linh nói:

- Vậy cái này làm sao xử lý, tên nghiệp chướng này đánh chết người, Tiêu gia nói như thế nào?

- Ta không có, ta thật không có giết hắn!

Dư Hoài Nhu còn quật cường kêu, nhưng trong ánh mắt cũng có vẻ mờ mịt.

- Tiêu gia nổi giận, một mực chắc chắn, muốn Nhu nhi đền mạng cho bọn hắn...

Dư Thiết Linh nặng nề thở dài, thấp giọng nói.

- Đền mạng?

Dư phu nhân nghe xong bị hù hồn phi phách tán, tức giận nhìn thoáng qua nhi tử, giọng điệu đột nhiên cứng rắn:

- Bằng cái gì? Dư thị chúng ta ở Bột Hải quốc này cũng có hơn ba trăm năm truyền thừa, lão tổ tông còn từng ở chiến trường chém giết sinh linh Thần tộc, ở Sở Nam ai không kính trọng? Tiêu gia kia bất quá là ỷ vào ra một vị nhị lão gia, trăm năm trước vào Chư Tử đạo tràng, lắc mình biến hoá liền kiêu ngạo, để nhi tử ta đền mạng? Hắn cũng dám nói...

- Nhị lão gia của bọn hắn từ Chư Tử đạo tràng trở về...

Dư Thiết Linh chỉ nặng nề thở dài, nói một câu.

Sắc mặt của Dư phu nhân trở nên tái nhợt, thật lâu không nói một lời.

- Tiêu nhị gia trở về...

Câu nói kia giống như ma chú, để bóng ma rơi vào trên đỉnh đầu Dư thị nhất tộc!

Ai cũng biết, bây giờ Chư Tử đạo tràng đại biểu cho cái gì, đây chính là tồn tại chí cao vô thượng của Thiên Nguyên, Tiêu thị nhất mạch kia, lúc đầu bất quá là một tiểu tộc ở Thiên Nam, lão tổ tông chỉ là một Kim Đan thất chuyển, nhưng bởi vì trăm năm trước Tiêu nhị gia vào Chư Tử đạo tràng, nội tình lập tức hùng hậu, ngắn ngủi trăm năm vùng dậy thành quái vật khổng lồ có khả năng sánh vai với Dư thị nhất tộc, thậm chí ở rất nhiều chuyện, ngay cả Dư thị hùng bá Bột Hải quốc ba trăm năm cũng phải nhượng bộ...

Chỉ là Tiêu gia, đương nhiên không có tư cách để Dư thị nhất mạch nhượng bộ, để Dư Hoài Nhu đền mạng...

Nhưng nếu là Tiêu nhị gia lên tiếng thì sao?

Ở Thiên Nam này, có ai dám ngỗ nghịch Tiêu nhị gia?

- Nhanh, nhanh đi bẩm báo lão tổ...

Dư phu nhân run như cầy sấy, vội vàng nói.

- Ta đã sớm biết...

Lời còn chưa dứt, ở hậu sơn vang lên tiếng than khẽ, sau đó mọi người nhìn thấy, lão tổ tông của Dư thị nhất mạch chậm rãi cưỡi mây, từ hậu sơn bay tới, đệ nhất cao thủ trong truyền thuyết của Thiên Nam, Kim Đan cửu chuyển, nửa bước Nguyên Anh, nhìn cũng chỉ năm sáu mươi tuổi, vóc dáng tròn vo, mặc đạo bào màu xanh, cái bụng lớn rất dễ thấy, ở bên cạnh hắn thì đi theo một con lợn rừng, chậm rãi hạ xuống, bước vào trong điện...

- Lão tổ tông...

Dư gia tiểu thiếu gia ủy khuất nhào lên ôm lấy chân lão tổ tông, mang theo tiếng khóc nức nở:

- Con thật không giết người!

- Tốt tốt, hài nhi chớ khóc, vừa rồi lão tổ đã nghe được...

Lão tổ tông cười vuốt đầu Dư Hoài Nhu, nhẹ lời cười nói:

- Lão tổ tin ngươi, Dư gia ba trăm năm qua, không có hèn nhát làm việc không dám nhận, ngươi nói không phải ngươi giết, vậy thì nhất định không phải ngươi giết, huống hồ, xem như ngươi giết thì đã sao?

Dư thị lão tổ nói đến chỗ này, thanh âm phát lạnh, lạnh lùng nói:

- Tử tôn Tiêu gia kia hồ ngôn loạn ngữ, nên giết!

Dư gia chủ và phu nhân nghe lời này, đều nhịn không được ngẩn ngơ.

Lão tổ có tiếng tốt tính, trong ba trăm năm thiện chí giúp người, thanh danh lan xa, không nghĩ tới hôm nay việc quan hệ vị Phương tổ gia kia, hắn lại lộ ra một mặt hung ác, điều này làm cho Dư phu nhân vừa rồi mắng nhi tử cũng có chút ngượng ngùng...

- Lão tổ tông, Tiêu gia một mực chắc chắn, muốn Nhu nhi đền mạng, chỉ sợ việc này không thiện được!

Sắc mặt của Dư Thiết Linh cũng có chút ngưng trọng, thở sâu mấy hơi, mới trầm giọng nói ra:

- Vừa rồi Tiêu nhị gia còn muốn giữ hài nhi lại, may là Tiêu gia lão tổ nói nhớ tình cũ, không muốn xé toang da mặt, chỉ đuổi hài nhi đi, nhưng vừa rồi Tiêu nhị gia hạ tử lệnh, nếu Dư gia chúng ta không lập tức đưa Dư nhi cho Tiêu gia xử lý, hắn sẽ...

Sắc mặt của Dư gia lão tổ lạnh lùng, thản nhiên nói:

- Hắn sẽ thế nào?

- Tiêu nhị gia nói...

Dư Thiết Linh do dự một chút, cuối cùng mới nói:

- Hắn sẽ đánh tới cửa cướp người!

- Hừ, Tiêu gia này khẩu khí thật lớn!

Dư gia lão tổ nghe lời này, sắc mặt cũng có chút tức giận:

- Bọn hắn không hỏi rõ ràng sao? Chuyện này có phải Nhu nhi làm hay không còn chưa chắc chắn, bọn hắn liền muốn tới cửa cướp người? Bọn hắn coi Dư thị nhất mạch ta là cái gì?

- Ai, chuyện này bất luận có phải Nhu nhi giết hay không, thì cũng đã xảy ra, quá nhiều người nhìn thấy Nhu nhi và Tiêu thiếu gia đấu pháp, việc này sợ là không có chỗ quay đầu, vừa rồi hài nhi cũng cực lực giải thích, nói trong này có thể có hiểu lầm, nhưng Tiêu nhị gia lớn tiếng, chỉ bằng sự tình Nhu nhi và Trí Viễn động thủ, thì cần đền mạng, như coi còn có hiểu lầm khác, Tiêu gia bọn hắn sẽ tra rõ ràng, nhưng bất luận như thế nào, Tiêu gia thiếu gia không thể chết vô ích, Đạo Tử của Dư gia đền mạng cho hắn, xem như miễn cưỡng thích hợp!

Thời điểm Dư Thiết Linh nói ra những lời này, sắc mặt có chút khó coi, hiển nhiên tính tình tốt như hắn, cũng tức giận đến khó thở!

- Hỗn trướng! Hỗn trướng! Tiêu gia này, là khi dễ đến trên đầu Dư gia ta sao!

Dư gia lão tổ tức đến run rẩy!

- Lão tổ, có nên... truyền tin tức cho Bách Thú Tông hay không?

Dư Thiết Linh cẩn thận hỏi.

- Không cần, Bách Thú Tông là không đối phó được Tiêu nhị gia, chỉ là chịu nhục mà thôi!

Chương 1773: Tiêu gia nhị tổ

Dư gia lão tổ cúi đầu suy nghĩ một lát, dứt khoát hạ quyết định:

- Hiện tại, ngươi lập tức cầm thư của ta, đưa Nhu nhi đi Đại Tuyết Sơn, mời trưởng lão Đại Tuyết Sơn ra mặt bảo vệ hắn, hừ, quản Tiêu nhị gia kia có bao nhiêu hung hăng ngang ngược, cũng quyết không dám đến Đại Tuyết Sơn đòi người, còn cái khác, lão phu chờ ở chỗ này, ngược lại muốn xem Tiêu gia bọn hắn có dám đánh tới cửa hay không...

Lời nói trịch địa hữu thanh, làm Dư Thiết Linh và phu nhân kinh hãi, nhất thời không dám lên tiếng.

- Không xong... Tiêu gia, Tiêu gia đánh tới cửa rồi...

Nhưng lúc này, chỉ nghe ngoài cửa có gia tướng luôn miệng hô, lảo đảo xông vào trong tổ điện.

Thần sắc mọi người cả kinh, vội vàng đi ra cửa, nhảy tới giữa không trung quan sát, vừa xem xét, trong lòng không khỏi kinh sợ, chỉ thấy lúc này, dùng Dư gia tổ viện làm trung tâm, hư không chung quanh thình lình có mây đen cuốn tới, bên trong có tu sĩ ẩn hiện, cũng không biết giấu bao nhiêu người, mà ở trước cửa chính Dư gia, đồng dạng cũng có một đội tu sĩ, dắt đại kỳ chữ "Tiêu", um tùm xuất hiện ở trước cửa chính Dư gia!

- Tiêu Nhạc Đình, ngươi dám vây Dư gia ta, là dụng ý gì?

Dư gia chủ liếc nhìn Tiêu gia chủ ở cửa chính, quát lớn.

- Là dụng ý gì?

Tiêu gia chủ cũng quát lớn:

- Giết người thì đền mạng, thiên kinh địa nghĩa, Dư Thiết Linh, giao con của ngươi ra!

- Bọn hắn tới thật nhanh...

Sắc mặt Dư gia chủ tái xanh, trong lòng nhanh quay ngược trở lại, quát to:

- Tiêu thế huynh, ta đã hỏi qua Nhu nhi, hắn chỉ cùng Trí Viễn so tài mấy chiêu, thế hoà không phân thắng bại kết thúc, quả quyết không có hại tính mệnh của Trí Viễn, lúc ấy Trí Viễn êm đẹp từ trong quán rượu rời đi, là người người thấy được, Trí Viễn đã bị người hại, đó nhất định là có người âm thầm kiếm chuyện, việc này chúng ta còn phải tra rõ ràng...

- Âm thầm kiếm chuyện?

Tiêu gia chủ nghe vậy, lại phẫn nộ cực điểm, quát lớn:

- Lúc ấy con ta bị hảo nhi tử của ngươi đánh trọng thương thổ huyết, người người nhìn thấy, đảo mắt một cái, liền bị người bóp nát cổ ở trong ngõ hẻm, này còn có gì giải thích? Hừ, ta đã sai người hỏi qua, hài nhi ta ở quán rượu nói xấu ma đầu kia, cho dù không xuôi tai, nhưng là tình hình thực tế, Dư gia các ngươi làm việc thật quá mức, chẳng lẽ vì vậy mà hạ độc thủ sao? Nói không chừng, hạ thủ không phải con của ngươi, mà là ngươi tự mình động thủ...

- Việc này... Việc này quyết không có khả năng, nhất định có hiểu lầm!

Dư Thiết Linh vội vã phân giải, nhưng đã có một loại cảm giác hết đường chối cãi.

- Bớt nói nhiều lời, giao con của ngươi ra, thẩm vấn một chút sẽ biết!

Tiêu gia chủ hét lớn, thần sắc hung ác điên cuồng, thật đã bá đạo tới cực điểm!

Nhưng thời điểm hắn hét lớn, muốn phất tay ra lệnh, trực tiếp đánh vào Dư gia, bỗng nhiên sắc mặt run lên.

Ở trước mặt hắn, trên điện Dư gia tổ điện, thình lình xuất hiện một thân ảnh mập mạp, hai tay chắp sau lưng, lạnh lùng nhìn hắn, lại là Dư gia lão tổ hiện thân, lạnh lùng nhìn Tiêu gia chủ, không nói một lời, mắt lộ ra sát cơ!

- Dư... Dư lão tiền bối!

Ngay cả Tiêu gia gia chủ, lúc này gặp phải nhân vật truyền kỳ của Bột Hải quốc, cũng không nhịn được trong lòng phát lạnh, cung tay hành lễ.

- Ngươi muốn bắt huyền tôn nhi của ta đền mạng?

Dư gia lão tổ lạnh lùng mở miệng, trong thanh âm lộ ra hàn ý.

Trong lòng Tiêu gia chủ trầm xuống, nhưng vẫn cắn răng nói:

- Hắn giết con ta Tiêu Trí Viễn...

- Vì sao giết hắn?

Dư gia lão tổ ngắt lời, lạnh lùng hỏi.

Tiêu gia chủ đáp:

- Bất quá là hai tiểu nhi vì chút việc vặt mà cãi nhau...

- Việc vặt gì?

Dư gia lão tổ lại chăm chú truy hỏi, không chịu bỏ qua.

Tiêu gia chủ trầm giọng:

- Là bởi vì ma đầu ba trăm năm trước, con ta bất quá là nói vài câu thật tình...

- Đánh rắm!

Dư gia lão tổ quát lạnh, nghiêm nghị nói:

- Phương sư đệ của ta chính là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, cũng là công thần công đức vô lượng của Thiên Nguyên, nếu không phải hắn, hiện tại Thiên Nguyên có một ngày sống yên ổn sao? Thiên Nguyên há có thể chiếm được tiện nghi với Tam Thập Tam Thiên? Công huân như thế, các ngươi làm như không thấy, lại ở sau lưng ngôn ngữ phỉ báng, chẳng lẽ con của ngươi không nên giết sao?

- Ngươi...

Những lời này, nói đến sắc mặt của Tiêu gia chủ đại biến, đầy ngập lửa giận, chỉ là nhất thời không biết nói như thế nào.

- Lão phu tổng cộng có hai mươi ba huyền tôn nhi, mười lăm huyền tôn nữ, thương nhất là cái này, bởi vì hắn giống Phương sư đệ nhất, lần này đừng nói con ngươi đến cùng có phải chết bởi tay hắn hay không, coi như thật là hắn giết lại thế nào? Con cháu Dư gia ta, còn không chém được một tiểu nhi dám can đảm hồ ngôn loạn ngữ nói xấu tiền bối sao?

Dư gia lão tổ nghiêm nghị hét lớn, đưa tay chỉ tới:

- Lão phu ngay ở chỗ này, Tiêu gia ngươi thật có bản lĩnh công vào thử xem!

- Ta...

Trong lòng Tiêu gia chủ nổi giận, nhưng đón ánh mắt của Dư thị lão tổ, cũng không nhịn được cảm thấy lạnh xuống, vị này chính là Dư thị lão tổ hùng bá Bột Hải quốc hơn ba trăm năm, nghe nói hắn đã từng cùng Phương ma đầu có tình đồng môn, còn cùng những Thánh Tôn kia giao tình không cạn, năm đó từng tập kết lực lượng của Bách Thú Tông, chính diện đấu thắng sinh linh Thần tộc, mà sau Thần tộc chi loạn, đại bộ phận thế hệ trước của Thiên Nguyên đều ở trên chiến trường vẫn lạc, còn lại một bộ phận, thì đại đa số tiến vào tinh không, bây giờ trên Thiên Nguyên, vị này chính là lão tiền bối đỉnh phong...

Luận địa vị, luận bối phận, thậm chí luận tu vi, đều là khó gặp, hắn nổi giận, mình có thể nào không sợ?

Không chỉ hắn, ngay cả Tiêu gia gia tướng, cùng khách khanh Tiêu gia mời tới, vào lúc này cũng kinh hồn táng đảm, không dám phát ra tiếng!

- Ha ha, là ai ở nơi đó đánh rắm?

Nhưng lúc này, đột nhiên có tiếng cười lạnh vang lên, trái tim mọi người sợ hãi, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phương đông xa xa, đang có một nam tử mặc hắc bào đeo kiếm cưỡi mây bay đến, người kia tuổi còn trẻ, nhìn thọ nguyên không lớn, thế nhưng khí tức mờ mịt khó định, thình lình đã là Nguyên Anh cảnh, so với Dư gia lão tổ chỉ là Kim Đan cửu chuyển thì mạnh hơn một bậc, hắn đi đến phụ cận, ở trên cao nhìn xuống Dư gia lão tổ, mở miệng bất thiện!

- Là Tiêu nhị gia đến...

Có người thấp giọng nghị luận, ánh mắt trở nên kính sợ!

Tiêu nhị gia, đệ nhất anh tài Thiên Nam, tu hành trăm năm liền kết Nguyên Anh, vào Chư Tử đạo tràng!

Nếu nói trong sân còn có một người, dám bất kính với Dư gia lão tổ, như vậy đoán chừng chỉ có hắn mà thôi...

- Ngươi chính là Tiêu Kiếm Trực?

Dư gia lão tổ thấy hắn, ánh mắt phát lạnh, trầm giọng hỏi.

- Là ta thì thế nào?

Tiêu nhị gia lạnh giọng cười một tiếng, ngạo nghễ nói.

- Nói cách khác, Tiêu gia tiểu nhi ở trong tửu lâu hồ ngôn loạn ngữ, đều là ngươi dạy đúng không?

Dư gia lão tổ bất động thanh sắc, nhàn nhạt hỏi.

- Ha ha, đương nhiên là ta dạy, ma đầu kia vô tình vô nghĩa, chuyện ác làm tận, phản bội Thiên Nguyên, bán bạn cầu vinh, mặt hàng bực này, rõ ràng là một tiểu nhân người người có thể tru diệt, xưng hắn một tiếng ma đầu cũng là cất nhắc hắn, chỉ hận đám trưởng lão của Phụng Thiên Minh nắm giữ quyền nói chuyện, Cửu Thánh cũng bị che đậy, thế mà nói hắn thành một anh hùng, quả nhiên là buồn cười, mặc dù ta chưa thấy qua hắn, nhưng nghe các sư trưởng trong Tiên Minh đề cập qua, bây giờ chỉ là nói ra tình hình thực tế, lại có vấn đề gì?

Tiêu nhị gia lạnh giọng cười nói, ở trên không dạo qua một vòng, thanh âm oang oang, truyền khắp các nơi, cuối cùng quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Dư gia lão tổ quát:

- Đừng cho rằng ta không biết Dư gia các ngươi còn thờ linh vị của nghiệt súc kia, luôn thay hắn nói tốt, lần này ta chẳng những muốn nói ra tình hình thực tế, còn muốn phá hủy bài vị của Dư gia các ngươi, ngươi có thể làm gì được ta?

- Ha ha, ta còn nghĩ vì sao ngươi dám điên đảo hắc bạch, nguyên lai là trèo lên con đường của Tiên Minh...

Dư gia lão tổ cười lạnh, mặt đầy sát cơ, lạnh giọng nói:

- Tiểu bối, lão phu cũng không phải dọa ngươi, ta dám cam đoan với ngươi, chỉ bằng những ngôn từ của ngươi hôm nay, đừng nói trèo lên Tiên Minh, ngay cả thân phận ở Chư Tử đạo tràng cũng không nhất định có thể giữ được...

- Ngươi... Ngươi làm ta sợ a?

Trên mặt Tiêu nhị gia xuất hiện vẻ cười lạnh, nhưng lập tức quát:

- Có sư tôn Bắc Minh Ngạo làm chủ cho ta, ta còn sợ các ngươi trả thù sao? Huống hồ chỉ bằng chút bản lĩnh ấy của các ngươi, dù muốn âm thầm trả thù, Tiêu Kiếm Trực ta lại có sợ gì? Người đâu, đánh vào Dư gia cho ta, ta muốn hủy linh vị của ma đầu kia, ngược lại muốn nhìn các ngươi có thể làm gì!

Rầm rầm…

Nghe hắn nói, không biết có bao nhiêu người vọt về phía Dư gia, thế như hổ sói.

- Nếu ngươi coi Dư gia ta như quả hồng mềm, vậy thì tính lầm rồi!

Dư gia lão tổ cười lạnh, mặt không có chút sợ hãi, phất ống tay áo một cái, thân hình muốn động.

- Lão tổ bớt giận, ngàn vạn lần đừng động thủ với hắn…

Dư gia chủ và các trưởng lão đều hiện thân, đau khổ tới khuyên, bọn hắn biết, bối phận của Dư gia lão tổ không thấp, nhưng dù sao chưa kết Nguyên Anh, nếu như động thủ, làm sao là đối thủ của Tiêu nhị gia?

- Ai nói ta muốn động thủ?

Dư gia lão tổ lại giật mình, cười lạnh nói:

- Ta là muốn gọi cứu binh tới!

Nói xong, trong tay lấy ra một lá bùa, nhoáng một cái, hóa thành linh quang lặng yên bay đi!

- Viện binh?

Dư gia chủ và mấy vị trưởng lão ngẩn ngơ:

- Mấy vị trưởng lão của Bách Thú Tông tới, sợ là cũng vô dụng, mà Đại Tuyết Sơn lại ở Sở bắc, căn bản không có khả năng tới kịp, lão tổ gọi viện binh, không biết là mời ai đến?

Dư gia lão tổ cười lạnh, ngạo nghễ nói:

- Ta có một vãn bối, bây giờ ở Nam Hải tu hành, dùng tu vi của nàng, đuổi tới Bột Hải quốc không cần bao lâu, hừ, Tiêu gia ngày càng tùy tiện, lòng lang dạ thú, nhất là Tiêu Kiếm Trực kia, lại dám nói năng ngông cuồng, đợi nàng chạy đến, đừng nói Tiêu Kiếm Trực, đoán chừng xem như Tiêu gia cũng không gánh nổi!

Chương 1774: Phá trận

- Dư lão tiền bối, ngươi cũng là nhân vật đỉnh phong của Thiên Nam, sao không đi ra đánh một trận?

Lúc này Bột Hải quốc đệ nhất thế gia Dư gia, thình lình bị Tiêu gia mang tới gia tướng và khách khanh vây thành một đoàn, bên ngoài lớn tiếng quát mắng, đại trận phòng ngự của Dư gia đã toàn diện mở ra, Bát Kiếm Cổ Trận huyền không, khí tức cổ lão, phân biệt chỉ vào tám phương vị, có Bát Kiếm Cổ Trận này phòng ngự, ngoại nhân muốn xông vào, hiển nhiên là không có dễ dàng như thế, người Tiêu gia đã công bốn lần, vứt xuống hơn mười thi thể gia tướng, nhưng thủy chung không bước vào Dư gia nửa bước, kể từ đó, đã không người nguyện ý tiến lên chịu chết, chỉ có thể ở bên ngoài lớn tiếng quát mắng, muốn bức Dư gia lão tổ đi ra đánh một trận, nhưng Dư gia lại giả vờ câm điếc, không để ý chút nào!

Theo lý mà nói, dạng tranh chấp này không phải sinh tử đại sự, tranh chỉ là mặt mũi, thay lão tổ nhà khác đến, hoặc cúi đầu nhận thua, hoặc đi ra nói rõ, chắc chắn sẽ không co đầu rút cổ ở trong nhà, chỉ dựa vào một đại trận che chở, nhưng hết lần này tới lần khác Dư gia lão tổ lại làm ra, dù sao cũng là Sở Nam đệ nhất nhân, tồn tại như thần linh của Bột Hải quốc, nhưng lúc này, cư nhiên bảo trì bình thản, ngược lại là những người khác của Dư gia thấy lão tổ tông chịu nhục, đều đã tức đến cơ hồ nổ lồng ngực!

- Lão tổ, cha, mẹ, các ngươi đừng để ý tới ta, sự tình nguyên nhân bắt nguồn từ ta, ta ra ngoài liều với bọn hắn!

Lúc này Dư Hoài Nhu đã nghẹn đỏ bừng cả khuôn mặt, gầm rú muốn đi ra ngoài chiến một trận!

- Lấy tu vi của ngươi, còn không phải vừa đi ra ngoài chính là chịu chết?

Dư phu nhân vừa tức vừa nổi nóng, hận không thể sai người trói nhi tử lại.

Sắc mặt của Dư Thiết Linh tái xanh, nhìn lão tổ nói:

- Lão tổ, Tiêu gia đã đánh tới cửa, nếu Dư gia ta tránh mà không thấy, sợ là khắp thiên hạ sẽ cho rằng Dư gia chúng ta sợ Tiêu gia hắn, từ nay về sau, sẽ trở thành trò cười ở Sở Nam...

- Cười cái gì? Ai đến cười?

Dư gia lão tổ lại nói:

- Nếu không phải Tiêu nhị gia trở về, lão phu đã sớm ra ngoài đuổi bọn hắn đi, nhưng Tiêu Kiếm Trực đã kết Nguyên Anh, lại vào Chư Tử đạo tràng, ngay cả ta cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, các ngươi muốn đi ra, chẳng phải không công chịu chết? Hiện tại các ngươi đều ở bên trong cho ta, có đại trận phòng ngự, ngay cả Nguyên Anh cũng nhất thời bán hội không xông vào được, đợi viện binh tới, các ngươi liền biết ai mới là chê cười lớn nhất của Sở Nam!

Các trưởng lão trong gia tộc cũng lo lắng nói:

- Nhìn Tiêu gia kia chiêu mộ được nhiều cao thủ Trúc Cơ và Kim Đan cảnh như thế đến công Dư gia ta, ngược lại không giống như lâm thời tập hợp, chỉ sợ sớm có dự mưu, bằng không mà nói, thực lực của Tiêu gia còn không bằng Dư gia chúng ta...

Dư gia lão tổ cười lạnh nói:

- Ngươi tưởng ta không nhìn ra được sao? E là cho dù không có việc này, Dư gia và Tiêu gia cũng phải có một trận chiến, ta nhìn Tiêu nhị gia kia, là đến có chuẩn bị, xem ra ba trăm năm qua đi, lại có người muốn nhắc lại chuyện xưa, chỉ là hiện tại bọn hắn không thể trêu vào những tồn tại kia, lại tìm lão phu, coi ta là quả hồng mềm dễ khi dễ...

Lời này làm người Dư gia tâm lạnh: Nếu tu vi của lão tổ tông chỉ tính quả hồng mềm, vậy địa vị của những người kia lớn bao nhiêu?

- Lão tổ tông, nhưng chúng ta chỉ thủ không công, chỉ sợ Bát Kiếm Cổ Trận cũng chống đỡ không được bao lâu...

- Ha ha, ngươi yên tâm, kiếm trận này chính là ta nghiên cứu chế tạo, nói ít cũng có thể chống đỡ trên hai ba canh giờ...

Dư gia lão tổ cười ha ha nói, chỉ là lời còn chưa kết thúc, chợt nghe bên ngoài có tiếng vang thật lớn.

Mọi người kinh hãi, vội vã bay đến giữa không trung nhìn xem.

- Dư lão thất phu, thật cho rằng Bát Kiếm Cổ Trận của ngươi, có thể ngăn được ta?

Mà lúc này, bên ngoài Dư gia, thình lình truyền đến tiếng hét lớn, Tiêu Kiếm Trực bay đến giữa không trung.

Trước đó, hắn khiêu chiến một phen, thấy Dư gia lão tổ không chịu ứng chiến, liền tùy ý gia tướng đến công, mình thì quan sát Bát Kiếm Cổ Trận vận chuyển, sau đó thôi diễn quy luật, lúc này mới nhảy tới giữa không trung, trong tay nắm một Hỏa Long Tiên, roi phát hỏa ảnh liên miên, giống như kéo một con sông lửa, hai mắt âm trầm, gắt gao nhìn Bát Kiếm Cổ Trận trên không Dư gia, đột nhiên vung ra ngoài, hỏa roi như rồng, gào thét đi qua...

- Ba...

Một roi đánh ra, thế mà vừa lúc đánh vào chỗ tám kiếm vận chuyển, một kiếm bị đánh lệch vị trí.

- Ha ha, hôm nay Dư gia ngay cả hộ đạo đại trận cũng bị ta phá, nên tự xoá khỏi Sở Nam...

Tiêu Kiếm Trực thấy thôi diễn có hiệu quả, nhất thời đại hỉ, roi thứ hai lại đánh ra ngoài, lần này cuốn bay hai đạo cổ kiếm!

- Tiêu tiền bối thần thông quảng đại, trận chiến ngày hôm nay, sẽ uy danh lan xa...

Phía dưới Tiêu gia gia tướng, cùng gia đinh được Tiêu gia thu nạp đều đại hỉ, liều mình kêu lớn, đồng thời vận chuyển binh khí pháp bảo, muốn thừa dịp đại trận vừa phá, sẽ xông vào Dư gia, bọn hắn đều biết Dư gia có ba trăm năm nội tình, không thể coi thường, Tiêu gia đã đáp ứng bọn hắn, sau khi công phá Dư gia, vật gì khác đều tùy ý bọn hắn mang đi!

- Đánh vỡ Dư gia, cướp bảo bối...

Một đám nhìn về phía Tiêu nhị gia gào thét ủng hộ.

Mọi người nghe đều khẽ giật mình, nhịn không được nhìn thoáng qua người kia, chỉ thấy là người trẻ tuổi mặc hắc y, đầy mặt vui vẻ.

Trong lòng chúng tu đều nghĩ:

- Nơi nào đến kẻ ngu như thế, thế mà kêu ra ý tưởng chân thật...

Bất quá đã sắp phá trận, một ít không hài hòa này cũng không người quan tâm.

- Lão tổ tông...

Mà lúc này tất cả trưởng lão và gia tướng của Dư gia, thần sắc đều ngưng trọng.

Bầu không khí có chút xấu hổ, không nghĩ tới lão tổ tông vừa thổi da trâu đã bị người đâm thủng...

- Hừ, xem ra hôm nay lão phu phải chiếu cố hắn rồi...

Trên mặt Dư gia lão tổ cũng không nhịn được, hừ lạnh một tiếng, muốn xoắn tay áo đi ra ngoài.

- Lão tổ, nếu ngài có sơ xuất...

Dư gia chủ bị dọa sợ, vội vàng muốn đến cản.

Nhưng Dư gia lão tổ khoát tay chặn lại, trầm giọng nói:

- Không cần quá coi thường lão phu, năm đó ta cũng có cơ hội tiến vào Chư Tử đạo tràng, chỉ là không thích chém chém giết giết, lúc này mới từ bỏ cơ hội kia mà thôi, mặc dù lão phu không Kết Anh, nhưng trước có quái thai Viên gia một kiếm trảm thất anh, lại có nhị tổ của các ngươi xem Nguyên Anh không có gì, ta cũng không tin, ta ngay cả một cái cũng trảm không được...

Nghe lời này đám người Dư gia đều sửng sốt, không biết có phải lão tổ đang khoác lác hay không...

- Dư lão tiền bối, nhanh đưa tiểu nhi kia ra đền mạng, bằng không ta san bằng Dư gia các ngươi...

Lúc này, bên ngoài lại có tiếng vang rền, Bát Kiếm Cổ Trận đã có năm đạo bị phá mất, trận đã không thành trận, người Tiêu gia và cao thủ bốn phía thu nạp đến đều vọt vào, kêu đánh kêu giết, nhất là Tiêu gia nhị tổ, trực tiếp bay lên giữa bầu trời, thẳng tắp vọt về phía Dư gia tổ điện, nhìn bộ dáng kia, là muốn trực đảo hoàng long, trước chiến Dư gia lão tổ!

- Các ngươi tránh ra!

Dư gia lão tổ sinh ra sát khí, muốn bước ra một bước!

Thế nhưng lúc này, chân trời xa xôi truyền đến tiếng quát lạnh:

- Là ai dám làm càn ở Bột Hải quốc?

Thời điểm thanh âm kia vang lên, khoảng cách còn xa xôi, nhưng sau một khắc, đột nhiên có hắc ảnh bao phủ ở trên đỉnh đầu mọi người, che đậy nửa bầu trời, người Tiêu gia vừa mới tấn công vào Dư gia, dự định trùng sát bốn phía, nhịn không được ngẩng đầu nhìn, không khỏi bị dọa đến ngây người, chỉ thấy giữa không trung, thình lình xuất hiện một quái vật giống như núi, thân hình như rắn, lưng mọc hai cánh, sau khi triển khai, tựa hồ bao phủ cả Dư gia, cuồng phong gào thét, làm người Tiêu gia đứng không vững...

- Ừm, ngươi là?

Tiêu Kiếm Trực đang muốn xuất thủ, lúc này không khỏi thu thần thông, hai mắt như kiếm, nhìn về nơi xa!

- Muốn chết!

Kia rõ ràng là một thiếu nữ, dáng vẻ xinh đẹp mềm mại, thế nhưng khí tức trên người dù là ai cũng không dám xem nhẹ, nàng đạp không bay đến, thoáng nhìn Tiêu nhị gia, một câu cũng không nói nhiều, nhấc lên Bạch Cốt Thần Mâu, xa xa điểm qua, chỗ trường mâu chỉ, hư không nứt ra lỗ hổng lớn, hóa thành một tia chớp màu đen, giống như rắn cuốn về phía Tiêu nhị gia...

- Không tốt...

Tiêu nhị gia kinh hãi, tê cả da đầu, vội vàng vung Hỏa Long Tiên ngăn cản, đồng thời bứt ra xa!

- Cái kia... Nữ hài kia là ai?

Chúng tu thấy cảnh này, đều bị dọa đến hít sâu một hơi:

- Thế mà ngay cả Tiêu nhị gia cũng bị đánh lui?

Chương 1775: Nữ Ma Phương Tiểu Mỹ

- Nàng dùng thanh trường thương kia, sao giống Bạch Cốt Thần Mâu bài danh thứ ba trên Thiên Nguyên Binh Khí Bảng vậy? Trong truyền thuyết cái kia là ở ba trăm năm trước, Kim Ô Đại Yêu Tôn xé rách Bất Hủ Thần Vương, rút thần cốt trong cơ thể hắn, dùng yêu hỏa luyện bảy bảy bốn mươi chín ngày mới thành, bất quá Kim Ô Đại Yêu Tôn không am hiểu dùng binh khí, liền đưa nó cho...

Có người ngưng thần suy đoán, nhưng lại dọa sợ người chung quanh, nghẹn ngào kêu lớn lên:

- Ngươi nói nàng là...

- Từng ở Nam Hải giết đến nước biển xích hồng, sau đó biệt vô âm tích gần ba trăm năm?

Từng tiếng suy đoán, làm tâm đám người lạnh một nửa.

Mà lúc này, sau khi nữ tử kia bức lui Tiêu nhị gia, cũng không có lập tức đuổi theo đại chiến, mà hạ xuống đám mây, thi lễ với Dư gia lão tổ:

- Dư thúc mạnh khỏe, sau khi tiểu chất được truyền tin, lập tức chạy đến, lại không nghĩ rằng vẫn để bọn hắn quấy rầy Dư thúc, xin Dư thúc trách phạt...

- Dạng cao nhân này, thế mà hành lễ với lão thái gia?

Một màn trước mắt này, không chỉ người Tiêu gia, ngay cả người Dư gia cũng bị dọa sợ.

Dư lão thái gia không nhịn được ưỡn ngực, hắng giọng một cái, nhưng lại cảm thấy có chút không thích hợp, vội vàng ho khan một tiếng, mặt đầy nụ cười nghênh đón:

- Tiểu Mỹ chất nữ quá khách khí, quấy rầy ngươi tu hành, là trưởng bối như ta không dùng...

- Đều là người nhà, Dư thúc không cần phải khách khí như vậy!

Nữ tử kia đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra phía ngoài:

- Là những người này bất kính với phụ thân ta?

Dư lão thái gia nhẹ gật đầu, trầm giọng nói:

- Đúng vậy!

Nữ tử kia nắm chặt Bạch Cốt Thần Mâu, hít sâu một hơi, quát lạnh nói:

- Vậy tất cả lưu ở nơi này đi!

- Là nữ nhi của ma đầu kia?

Tiêu nhị gia bị một mâu đẩy lui, ngực khó chịu, đồng thời đoán được thân phận của đối phương, trong lòng có chút nặng nề, nhưng sự tình đã tới nước này, hắn không thể quay người đào tẩu, cười lạnh tiến lên đón, sâm nhiên quát hỏi, chỉ là trong lòng không khỏi hơi nghi hoặc, hắn tự nhiên còn nhớ rõ, ba trăm năm trước, thời điểm Cửu Thánh dự định chính danh cho ma đầu kia, có một đạo thống công nhiên biểu thị không tán thành, chọc giận tiểu ma đầu này, cùng đạo thống kia luân phiên đại chiến, cơ hồ trực tiếp xoá tên Thần Châu đạo thống, ngay cả nước biển cũng nhuộm đỏ, sau trận chiến này, công tội của vị ma đầu kia mới có định số, viết ở trên điển tịch...

Thế nhưng nữ ma đầu này, từ sau việc đó không còn xuất hiện, một mực có truyền ngôn nói nàng chết rồi.

Tiêu nhị gia tin tưởng nàng đã chết, bởi vì hắn ở trong Chư Tử đạo tràng, cũng chưa từng gặp qua tung tích của nữ ma đầu này, chiếu hắn lý giải, nếu nữ ma đầu kia còn sống, bằng thực lực của nàng ba trăm năm trước, cũng đã đủ để tiến vào Chư Tử đạo tràng, nàng chưa từng xuất hiện ở Chư Tử đạo tràng, như vậy hơn phân nửa là đã vẫn lạc, lại không nghĩ rằng, bây giờ lại xuất hiện ở Dư gia...

- Không sai!

Nữ tử kia nhẹ gật đầu nói:

- Ta tên Phương Tiểu Mỹ, là nữ nhi của Phương Hành!

Nghe được một nhân vật như vậy, lại có tên "bình thường" thế kia, trong lòng chúng tu đều có cảm giác quái dị, chỉ là ai cũng không dám cười, bởi vì lời kế tiếp của nàng, để trong lòng mỗi người phảng phất như đặt lên một ngọn núi lớn:

- Ba trăm năm trước, từng có người nói xấu phụ thân ta, ta diệt một phương đạo thống, mà bây giờ...

- ... Chẳng lẽ ta còn diệt không được Tiêu gia các ngươi sao?

Oanh!

Theo nàng hét lớn, Bạch Cốt Thần Mâu đánh ra, vô số gia tướng Tiêu gia và người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của bị quấy đến huyết nhục tung tóe, trong đó thậm chí còn bao gồm Tiêu gia chủ, ngay cả một tiếng kêu cũng không phát ra được, liền trở thành thịt nát, mà nàng thì nhìn cũng không nhìn một chút, dựa thế phóng lên trời, thẳng hướng Tiêu nhị gia, sát khí gào thét đầy trời...

- Hưu...

Song Dực Xà theo nàng đến cũng vung cánh, quét ngang khắp nơi, không biết có bao nhiêu người trốn chậm bị nó nuốt, dường như nó rất hưởng thụ loại cảm giác này, trong miệng rắc rắc rung động, không biết ăn bao nhiêu huyết nhục, lân phiến phủ kín quang trạch.

- Ngươi... trả mạng cho đại ca ta...

Tiêu nhị gia thấy Tiêu gia chủ mất mạng, tức đến hốc mắt đỏ lên, hung hăng vọt tới.

Thế nhưng hắn giao thủ với nữ tử kia mấy chiêu, không khỏi càng đấu càng sợ mất mật, lần thứ nhất cảm giác sợ hãi với người ở bên ngoài Chư Tử đạo tràng, nhất là thấy nữ tử kia đằng đằng sát khí, ngay cả quái xà nàng mang tới cũng đại sát bốn phương, mình mang tới người Tiêu gia đang lấy tốc độ khó mà hình dung mất mạng, tim của hắn rét lạnh, nhịn không được bứt ra xa, kêu to:

- Phương gia nữ, mối hận hôm nay tạm thời ghi lại, đợi ta mời sư huynh đệ tới, sẽ cùng ngươi phân cao thấp!

- Ai nói để ngươi đi rồi?

Nữ tử kia hét lớn, nhưng tốc độ đào mệnh của Tiêu nhị gia không chậm, trong nháy mắt đã trốn ra hơn ngàn trượng, ánh mắt nàng lạnh lẽo, đột nhiên ném Bạch Cốt Thần Mâu ra, chỉ nghe "Sưu" một tiếng, xuyên qua trước ngực Tiêu nhị gia, làm hắn kêu thảm thiết, nhưng tốc độ không bị ảnh hưởng, vẫn lao thẳng về phía trước, Phương Tiểu Mỹ cũng không thèm để ý, duỗi tay nắm chặt Bạch Cốt Thần Mâu bay trở về, ánh mắt ra hiệu, sát cơ tất hiện...

- Hưu...

Đằng Xà và Phương Tiểu Mỹ tâm linh tương thông, sớm đã minh bạch tâm ý của nàng, phi thân lên, lao về Tiêu nhị gia!

Tu vi của Tiêu nhị gia tự nhiên không tầm thường, tốc độ cực kỳ đáng sợ, nhưng ở trước mặt Đằng Xà, Phương Tiểu Mỹ căn bản không cho rằng hắn có thể trốn được, Linh thú này có được thần tốc, bây giờ trưởng thành lên, ở phương diện tốc độ hơn nó, chỉ có Kim Ô Đại Yêu Tôn mà thôi!

Sự thật cũng như thế, bây giờ Tiêu nhị gia đã chạy trốn ra ngoài hơn trăm dặm, nhưng Đằng Xà không chút hoang mang, miệng nuốt một nửa thi thể vào bụng, mới đột nhiên vung hai cánh thịt, liền lao ra bốn mươi, năm mươi dặm, mắt thấy sắp đuổi kịp Tiêu nhị gia, nhưng trong nháy mắt đó, nó cảm thấy sau lưng có một ánh mắt băng lãnh nhìn mình, trong lòng run lên, phảng phất như rơi vào trong ác mộng, ngay cả bộ dáng cũng trở nên hoảng hốt!

Nó ở trên không trung chuyển một vòng, lại bay trở về, trốn ở phía sau Phương Tiểu Mỹ run lẩy bẩy, Phương Tiểu Mỹ cũng kinh hãi, còn là lần đầu tiên nhìn thấy Đằng Xà như vậy, thế mà thả Tiêu nhị gia đi!

- Xảy ra sự tình gì?

Nàng vội vã hỏi, nhưng Đằng Xà kinh hồn táng đảm nhìn xung quanh, tựa hồ ngay cả thanh âm của nàng cũng không nghe thấy.

- Thật có chút cổ quái!

Phương Tiểu Mỹ nhíu mày, bất quá thấy Đằng Xà sợ hãi chung quanh nhìn nửa ngày, nhưng cái gì cũng không thấy, bản thân cũng có chút mê mang, không khỏi thở dài, cũng không trách móc nặng nề nó, chỉ nhìn người Dư gia nói:

- Là ta sơ sẩy, thả tên kia rời đi, nhưng nghe khẩu khí của hắn, sợ là không cam lòng, tất nhiên còn sẽ ngóc đầu trở lại!

Người nhà họ Dư đều kinh ngạc, nghĩ thầm:

- Tiêu gia lớn như thế, tất cả lực lượng cơ hồ đều hủy diệt ở nơi này, hắn đương nhiên không cam tâm, chỉ là không biết hắn sẽ chuyển đến cứu binh gì, cũng không biết lần này Dư gia chúng ta đến tột cùng có thể ngăn cản hay không...

Vừa nghĩ tới phía sau Tiêu nhị gia, chính là Chư Tử đạo tràng thâm bất khả trắc, liền không khỏi cảm thấy lo sợ!

- Phương điệt nữ có tính toán gì không?

Nhưng ánh mắt Dư lão thái gia yên tĩnh, chỉ mỉm cười hỏi.

Phương Tiểu Mỹ cười lạnh nói:

- Ba trăm năm trước, ta diệt Thần Châu đạo thống, những người kia muốn giết ta, nhưng đám người Kim Ô thúc thúc và Hồng Hoang sư tôn đại náo, bọn hắn kiêng ky., không dám khó xử ta, chỉ là bức ta ở Nam Hải tu hành, không thể gia nhập Chư Tử đạo tràng mà thôi, bằng không ba trăm năm trước ta liền vào Chư Tử đạo tràng, bây giờ sớm đi tinh vực, hiện tại ở trong Chư Tử đạo tràng, bất quá là một đám phế vật, bọn hắn dám bất kính với phụ thân ta, tới một tên ta giết một tên, đến hai cái ta giết một đôi!

Nghe ngữ khí bá đạo đến cực điểm này, Dư gia nhất mạch đều lo sợ, không dám thở mạnh.

Chỉ có Dư Hoài Nhu dùng ánh mắt sùng bái nhìn nàng, con mắt tỏa sáng...

Thế gian này, dám xưng người trong Chư Tử đạo tràng là phế vật, ngoại trừ vị trước mắt này, lại còn có mấy cái?

- Phương điệt nữ cũng phải cẩn thận, chỉ sợ bọn hắn tới nhiều người, song quyền nan địch tứ thủ...

Dư lão thái gia hít một hơi, thấp giọng khuyên nhủ, hắn tự nhiên biết vị chất nữ này đã từng có bao nhiêu thiên phú, chỉ là nàng ở Nam Hải tiềm tu ba trăm năm, mà người ta lại ở Chư Tử đạo tràng, tài nguyên khác biệt không thể tính theo lẽ thường, bây giờ khó tránh khỏi...

Phương Tiểu Mỹ không để ý, trầm ngâm nói:

- Vậy cũng không sợ, ta mời Đại sư huynh tới trợ quyền!

Chương 1776: Họ Phương tên Thanh La tự Kỳ Lân

Sở Nam Tiêu gia và Bột Hải quốc Dư gia đấu pháp, ngay cả tộc trưởng cũng mất mạng, suýt nữa diệt tộc, rất nhanh truyền khắp Nam Chiêm Bộ Châu, nhất là nữ ma đầu ba trăm năm trước đã từng lấy máu địch nhuộm đỏ Nam Hải hiện thân, càng dẫn động không biết bao nhiêu người hiếu kỳ, cũng khiến cho truyền ngôn mọc cánh lan bốn phương tám hướng, đối với nguyên nhân gây ra chuyện này, tự nhiên chúng thuyết phân vân, có người cảm thấy Tiêu thiếu gia chửi bới tiền bối, đáng đời chịu chết, Tiêu gia không biết tự lượng sức mình, đi Dư gia đòi người, trêu ra đại họa, cũng là tự tìm đường chết, nhưng cũng có người cảm thấy, Tiêu thiếu gia cố nhiên có lỗi, nhưng trực tiếp chém giết thì hơi quá!

Mà Tiêu gia suýt nữa diệt tộc, thì là nữ ma đầu kia ra tay quá tàn nhẫn!

Bất quá càng nhiều người thì đang chú ý phía sau chuyện này, theo như đồn đại, Tiêu nhị gia kia vốn là kỳ tài Sở Nam, lại thêm vì hậu bối của mình mới đi đòi công đạo, bây giờ không duyên cớ gặp cảnh diệt tộc, hắn sao có thể nuốt xuống khẩu khí này? Mà trưởng lão của Chư Tử đạo tràng nhìn thấy đệ tử nhà mình bị nhục, chỉ sợ cũng sẽ không chịu để yên?

Chuyện này, chỉ sợ sẽ rất náo nhiệt!

- Hừ, nếu là một trăm năm trước, không, chỉ nói mười năm trước, những thánh quân cùng vị Phương lão tiền bối kia quan hệ tâm đầu ý hợp còn ở Chư Tử đạo tràng, chỉ sợ đánh chết Tiêu nhị gia cũng không dám chọc Dư gia, Chư Tử đạo tràng cũng sẽ không quản chuyện này, thế nhưng bây giờ, những tiền bối kia đều tiến về chiến trường tinh vực, hậu phương Chúng Tiên Minh thế lớn, mà sư tôn Bắc Minh đại ma đầu của Tiêu nhị gia lại là người phát ngôn được Chúng Tiên Minh đỡ lên, chỉ sợ Dư gia sẽ bị dính líu, ngay cả nữ ma đầu kia cũng chạy không thoát...

Không biết có bao nhiêu người âm thầm nghị luận chuyện này, trời nam biển bắc, đều đưa ánh mắt về phía Bột Hải.

- Sư đệ chịu nhục, chúng ta tuyệt đối sẽ không đứng ngoài quan sát!

- Chỉ là một lời chi tranh, các ngươi liền động thủ giết người, sau đó diệt tộc, tội không thể tha!

- Ba ngày sau, chúng ta sẽ giáng lâm Dư gia hỏi tội, đòi lại công đạo cho Tiêu sư đệ!

Quả nhiên không ngoài sở liệu, rất nhanh, Chư Tử đạo tràng liền có người lên tiếng, nói chuyện chính là mấy kỳ tài xuất thân Ma Châu, cũng có đệ tử Thần Châu, bọn hắn nhất trí tuyên bố, ba ngày sau sẽ giáng lâm Bột Hải quốc!

Mà những lời này, cũng khiến cho sự tình lên men càng ngày càng lợi hại!

Mà lúc này, người nhà họ Dư lại giữ vững trầm mặc, tựa hồ bóng đen trước mắt không tồn tại.

Bọn hắn chỉ bình tĩnh chờ đợi, chờ Phương cô tổ đi mời cứu binh trở về!

Bây giờ Phương Tiểu Mỹ đã chạy tới Hỗn Loạn Chi Hải, nơi này vốn là một hải vực linh khí mỏng manh, hiếm dấu vết người, càng ít có sinh linh, thế nhưng sau khi thế lực Thần tộc ở Thiên Nguyên dần dần bị hủy, thì có không ít sinh linh Thần tộc cùng đường mạt lộ, lại bị phong thiên, ra cũng ra không được, đánh thì đánh không lại, đành phải trốn vào hải vực vô chủ, kéo dài hơi tàn.

Nhưng dù như thế, cũng không biết có bao nhiêu thiên kiêu Thiên Nguyên đuổi giết bọn hắn, bởi vì muốn đi vào Chư Tử đạo tràng, có một điều kiện chính là từng chém giết qua sinh linh Thần tộc, huống hồ năm đó sinh linh Thần tộc giáng lâm Thiên Nguyên, tàn sát bốn phía, cùng Thiên Nguyên quả thực có huyết hải thâm cừu, đương nhiên, theo thời cuộc biến ảo, cũng có rất nhiều người đoán được chân tướng, những sinh linh Thần tộc kia kỳ thật là bị Chư Tử đạo tràng lưu lại Thiên Nguyên luyện binh, bằng không mà nói, do những cường giả chân chính kia xuất thủ, bọn chúng sớm đã bị thanh trừ xong!

Trong Hỗn Loạn Chi Hải giấu không ít sinh linh Thần tộc, bởi vì số lượng quá nhiều, bình thường thật không có bao nhiêu người dám vào, chỉ là Phương Tiểu Mỹ không sợ chút nào, đứng ở trên lưng Đằng Xà, rất nhanh liền tiến vào hạch tâm của Hỗn Loạn Chi Hải, không bao lâu, trước mắt xuất hiện hoang đảo, Phương Tiểu Mỹ giáng lâm ở trên hoang đảo, bấm ngón tay suy tính, tựa hồ đang phân biệt phương hướng, chỉ là Hỗn Loạn Chi Hải sở dĩ được xưng Hỗn Loạn Chi Hải, là bởi vì sương mù nồng nặc, nhất thời khó mà phân biệt!

Rống...

Trong biển bỗng nhiên có thanh âm rít gào vang lên, lại có một sinh linh Thần tộc lớn như núi nhảy ra, hung hăng nuốt về phía Phương Tiểu Mỹ, Phương Tiểu Mỹ nhướng mày, trong tay xuất hiện Bạch Cốt Thần Mâu, xa xa chỉ tới, sinh linh Thần tộc kia bị trường mâu xé rách, ầm vang ngã xuống biển, văng lên sóng lớn cao trăm trượng...

Rống... Rống... Rống...

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, theo sinh linh Thần tộc kia ngã xuống, thế mà có càng nhiều bóng đen xuất hiện, lít nha lít nhít, còn có ở nơi xa chạy đến, từng con mắt lộ ra tham lam, nhìn chòng chọc vào Phương Tiểu Mỹ, những sinh linh Thần tộc này, tựa hồ trốn ở nơi này quá lâu, đều đói đến không chịu nỗi, bỗng nhiên thấy được tu sĩ Nhân tộc lạc đàn, thì tựa như thấy được mỹ vị vô thượng!

- Hừ, muốn chết!

Phương Tiểu Mỹ không để vào mắt, đang muốn xách mâu mà chiến, nhưng chợt nghe nơi xa vang lên tiếng kêu như sấm rền!

- Hi a...

Thanh âm kia đột ngột đến cực điểm, bay thẳng cửu tiêu, điếc màng nhĩ người, đám sinh linh Thần tộc vây ở bên người Phương Tiểu Mỹ vừa nghe được thanh âm này thì bị hù run lẩy bẩy, vội vã lui về trong biển, nhìn vẻ khủng hoảng kia, tựa hồ sắp đại họa lâm đầu, mà ở phía xa, trong Hỗn Loạn Chi Hải xuất hiện một đạo ngân quang, lóe sáng đến cực điểm, xa xa chạy tới, đồng thời vang lên còn có tiếng hét lớn:

- Đám không có mắt này, ai dám bất kính với tiểu sư muội nhà ta?

Hoa...

Vừa nghe được lời này của hắn, sinh linh Thần tộc ở chung quanh trốn càng nhanh hơn, cơ hồ trong nháy mắt liền biến mất không còn một mảnh!

Chung quanh hoang đảo, chưa từng có một khắc nào sạch sẽ như vậy!

Phương Tiểu Mỹ nghe được thanh âm kia, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười!

Đạo ngân quang kia đã đến phụ cận, lại là một quái vật, bốn vó đạp hỏa, một thân vảy bạc, đầu sinh quái sừng, liếc nhìn vừa giống con lừa lại vừa giống Kỳ Lân, uy phong bá đạo, nó đạp trên hư không bay đến, tiếng chân đắc đắc, những nơi đi qua, hư không bị khí cơ cường hoành trên người nó thay đổi, xuất hiện vô số hỏa ấn, tốc độ tới cực nhanh, cơ hồ thoáng qua đã đến trên bầu trời khu này, liếc nhìn Phương Tiểu Mỹ, trên mặt Thanh La lộ ra ý cười nịnh nọt, cười hắc hắc rơi xuống, đích đích cộc cộc vây quanh Phương Tiểu Mỹ dạo qua một vòng, miệng nói tiếng người:

- Tiểu sư muội, trăm năm không thấy, ngươi cũng không đến thăm ta, nhớ chết ta rồi!

- Không phải ngươi chỉ lo triền miên với sư tẩu, khi nào đi thăm ta?

Phương Tiểu Mỹ thấy nó, cũng nở nụ cười, trong lòng không khỏi buông lỏng, vị trước mắt này, đã từng ở trên Dao Trì Tiên Hội đoạt khôi thủ, truyền thừa qua Thái Thượng đạo thống, nhưng sau đó lại mặt dày mày dạn muốn gia nhập Tiệt đạo, bây giờ ba trăm năm qua, dùng sức một mình truy sát Thần tộc suýt nữa diệt tộc, chính là sư huynh của mình, họ Phương tên Thanh La tự Kỳ Lân...

Nàng cười kêu gọi, sau đó nhíu mày nói:

- Đã vượt qua ba đạo Lôi Kiếp, sao còn chưa hóa hình?

Thanh La nhếch miệng cười nói:

- Hóa hình có cái gì tốt, ta chuẩn bị học Kim Ô Đại Yêu Tôn, cả đời không hóa hình...

- Sư tẩu đâu?

Phương Tiểu Mỹ cũng lười nhiều lời, nhìn thoáng qua phía sau nó.

Thanh La nói:

- Nàng đang mang thai, bị ta đưa đi Bắc Câu Yêu Địa tĩnh dưỡng...

Phương Tiểu Mỹ nói:

- Vậy ngươi còn lưu ở nơi này, muốn thanh trừ xong Dạ tộc ở Hỗn Loạn Chi Hải mới chịu đi sao?

Thanh La nói:

- Đó là tự nhiên, năm đó Thần Vương Dạ tộc khi dễ ta ngươi cũng không phải không biết? Mẹ nó, năm đó hắn suýt nữa giết ta, hiện tại ta làm sao cũng phải diệt bộ tộc này, bất quá cũng sắp rồi, bây giờ chỉ còn mấy cái...

Phương Tiểu Mỹ hé miệng cười nói:

- Ta còn tưởng ngươi muốn biểu hiện tốt một chút, để tiến vào Chư Tử đạo tràng...

Thanh La trừng mắt:

- Bọn hắn đã sớm mời ta, nhưng ta cũng phải để ý đến bọn họ mới được nha...

- Tốt, không nói chuyện cười với ngươi!

Phương Tiểu Mỹ nghiêm mặt nói:

- Lần này ta tới là có chính sự, có người bất kính với phụ thân ta...

Sau đó nói sự tình phát sinh ở Bột Hải quốc một lần, trầm giọng nói:

- Chư Tử đạo tràng không chịu từ bỏ ý đồ, trong vòng ba ngày tới sẽ đi qua tìm phiền toái, ta sợ động thủ không thể bảo hộ cả nhà Dư thúc thúc an toàn, nên tới tìm ngươi trợ quyền, ngươi có đi hay không?

- Đi! Đương nhiên phải đi!

Trong mắt Thanh La tựa hồ muốn phun ra lửa, hung ác nói:

- Bọn hắn dám mắng sư phụ ta, nhìn Phương Thanh La ta không đá chết bọn hắn!

- Lúc này mới giống sư huynh của ta!

Phương Tiểu Mỹ nở nụ cười nói:

- Vậy thì đi thôi, thời gian cũng không còn nhiều!

Phương Thanh La nói:

- Trước không nóng nảy, ta vừa mới phát hiện sào huyệt của một trưởng lão Dạ tộc, đây chính là cá to, ta để mắt tới hắn gần hai tháng, bây giờ mới tìm được, ngươi trước giúp ta một chuyện, chúng ta đi qua cắt đầu lão gia hỏa kia lại nói...

Phương Tiểu Mỹ nhíu mày nói:

- Cá bao lớn?

Phương Thanh La nói:

- Nói ít cũng có thực lực Độ Kiếp tầng ba, nếu hiện tại không làm thịt, tương lai là có tiềm lực trưởng thành Vĩnh Ám Thần Vương...

Phương Tiểu Mỹ nói:

- Vậy còn đáng giá chém, đừng chậm trễ thời gian, dẫn đường đi!

Chương 1777: Kỳ lạ

Phương Thanh La đáp ứng, phi thân vọt tới giữa không trung, Phương Tiểu Mỹ và Đằng Xà cũng lướt lên, thẳng tắp vọt về chỗ sâu, bọn hắn đều đi rất nhanh, không đến nửa canh giờ, liền đến phụ cận một mảnh san hô, chỉ thấy trước san hô, sinh linh Thần tộc đã càng ngày càng nhiều, thực lực cũng càng ngày càng cường đại, bất quá sư huynh muội các nàng các thần thông, tự nhiên không sợ, một đường giết vào, rất nhanh liền thấy được một động phủ tĩnh mịch, liếc nhau một cái, cùng nhau tiến vào trong động phủ...

Đằng Xà thì trấn giữ ở cửa hang!

Hai sư huynh muội, lúc đầu dự định đại chiến một trận, nhưng sau khi vọt vào trong động, lại đều khẽ giật mình.

Bọn hắn xác thực thấy được sinh linh Thần tộc kia, đang ngồi ở trong động phủ, trợn trừng hai mắt, hung thần ác sát, biểu lộ trên mặt cực kỳ vặn vẹo, giống như thấy được cảnh tượng đáng sợ gì, chỉ là vấn đề nằm ở chỗ, hắn sớm đã chết...

Ở trên người hắn, không có chút vết thương, nhưng xác thực chết rồi, thần hồn đã không còn!

- Cái này sao có khả năng? Là ai giết hắn?

Phương Thanh La thấy cảnh ấy, thần sắc cổ quái nói.

- Khí tức của hắn còn chưa tan, xem ra là vừa mới chết...

Phương Tiểu Mỹ cũng nhíu mày, ngưng thần nhìn lại, càng xem càng sợ hãi:

- Ở trên người hắn, thế mà một vết thương cũng không có, người kia đến tột cùng là làm sao giết hắn? Hơn nữa lúc chúng ta đi vào, sinh linh Thần tộc trấn giữ ở bên ngoài vẫn chưa tán, xem ra bọn hắn cũng không biết thủ lĩnh đã chết, chẳng lẽ người giết hắn kia tới tới đi đi, cũng không làm kinh động bọn chúng?

Phương Thanh La nghe được lời này, nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh:

- Nếu như vậy, tu vi người kia nên mạnh bao nhiêu?

Phương Tiểu Mỹ trầm mặc nửa ngày nói:

- Thôi, khẳng định sâu không lường được, viễn siêu chúng ta, đại khái là một vị cao nhân nào đó không ưa sinh linh Thần tộc ra tay, chúng ta cũng bớt thời gian, ngươi cùng ta trở về, đến Bột Hải quốc đại chiến một trận...

- Ha ha, nói rất đúng!

Phương Thanh La cười to, cũng không còn xoắn xuýt, phi thân nhảy lên giữa không trung.

Hai người lại một đường giết ra ngoài, sau đó rời Hỗn Độn Chi Hải, đến một thành trì mới ngừng lại chỉnh đốn, chỉ là ở trong thành này, lại nghe được sự tình Bột Hải quốc đã truyền ầm ầm, lúc đầu hai người bọn họ không thèm để ý, nhưng từ trong lời đồn lại nghe được một tin tức trọng yếu:

- Bắc Minh đại ma đầu muốn đích thân thay đồ đệ hắn đòi công đạo?

- Việc này là thiên chân vạn xác, vị Bắc Minh đại ma đầu kia, được người ca tụng là kỳ tài mạnh nhất ngoại trừ thế hệ hoàng kim ở ba trăm năm trước, tu vi thâm bất khả trắc, tuổi còn trẻ, ở trong Chư Tử đạo tràng đã có chức trưởng lão, nghe nói lúc đầu hắn muốn chạy tới vực ngoại chiến trường, thế nhưng trước khi chuẩn bị đi, lại nghe nói đồ đệ của mình Tiêu Kiếm Trực tao ngộ bất công, rất là tức giận, quyết định chậm mấy ngày, tự mình đến Bột Hải quốc hỏi Dư gia lão tổ, diệt Tiêu gia nhất tộc, đến tột cùng đúng hay là không...

Trong thành này, có người giẫm chân ở trên ghế nói.

- Ai, phiền toái như vậy, mặc dù Bắc Minh đại ma đầu tuổi tác không lớn, lại ghét ác như cừu, sát phạt quả đoán, lúc trước Phù Diêu Cung đại trưởng lão Đạo Vô Phương cùng hắn cãi lộn, cả hai động thủ, lại bị hắn thất thủ giết chết, nhưng sau đó Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ lại không trở về tìm hắn báo thù, liền có thể thấy hắn không chỉ có thực lực cao cường, có thể chém giết một đời hoàng kim, còn có bối cảnh thâm hậu, ngay cả Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ cũng có chút kiêng kị, có người này tự mình tọa trấn, chỉ sợ Dư gia nguy rồi...

Chung quanh có người than thở, nhận định Dư gia nhất mạch xưng hùng Bột Hải quốc bốn trăm năm, cuối cùng cũng chấm dứt!

- Nếu tên kia xuất mã, sự tình thật đúng là khó làm!

Phương Thanh La cũng quay đầu nhìn Phương

Tiểu Mỹ, thấp giọng nói:

- Tiểu sư muội, ngươi cũng không nên khinh cử vọng động, ngoại nhân đều tưởng Bắc Minh đại ma đầu này ở hai trăm năm trước đản sinh, nhưng ta nghe người ta nói, kỳ thật tuổi của hắn còn lớn hơn chúng ta, chỉ là ở trước khi Cửu Thiên Huyền Quan rơi xuống, một mực bình thản không có gì lạ, sau đó cơ duyên xảo hợp vào Chư Tử đạo tràng, mới bộc phát tài năng, đột nhiên tăng mạnh, nhưng hắn biểu hiện ra, chỉ sợ mới một bộ phận thực lực mà thôi, người này thâm tàng bất lộ, chúng ta không thể khinh thị...

Phương Tiểu Mỹ lạnh lùng nói:

- Chỉ hận những thúc thúc bá bá kia đều rời Thiên Nguyên, nếu không cần gì phải sợ hắn?

Phương Thanh La suy nghĩ một hồi mới nói:

- Coi như hiện tại cũng không cần sợ hắn, Chư Tử đạo tràng bọn hắn người đông thế mạnh, nhưng Tiệt đạonhất mạch chúng ta cũng cao thủ nhiều như mây, khỏi cần phải nói, mời nhiều mấy người trợ quyền, ngươi đi Đại Tuyết Sơn, mời mấy vị trưởng lão kia tới, ta cũng đi tìm mấy bằng hữu, cùng một chỗ ước định ba ngày sau gặp mặt ở Bột Hải quốc, ngược lại muốn xem xem Bắc Minh đại ma đầu kia có bao nhiêu bản sự!

- Cũng tốt!

Phương Tiểu Mỹ đáp ứng, cùng Phương Thanh La tách ra, trực tiếp chạy tới Đại Tuyết Sơn.

Nàng có Đằng Xà chở, con thú này phi hành rất nhanh, thiên hạ vô song, mặc dù nơi này cách Đại Tuyết Sơn rất xa, nhưng chỉ dùng hơn nửa ngày là đến, nàng thấy ở trước sơn môn, có vô số nhân chờ bái sư, ầm ĩ không chịu nổi, liền không vào sơn môn, mà từ sau núi tiến vào Đại Tuyết Sơn, đang định trực tiếp tiến về chủ điện tìm mấy vị trưởng lão quen biết, chợt lòng nao nao, quay đầu nhìn về phía một phương hướng khác, nơi đó chính là một ngọn núi cao, trong núi dựng đầy bia đá, chính là thánh địa an táng của Đại Tuyết Sơn...

Nơi này an táng các trưởng lão, đệ tử ở lúc đầu Đại Tuyết Sơn lập đạo và thời điểm cùng sinh linh Thần tộc đại chiến vẫn lạc, trên đỉnh núi là mộ của ngũ tổ, trong đó có một cái là mộ không, là của Đại Tuyết Sơn Thái Thượng trưởng lão Hồ Cầm lão nhân sớm xây cho mình, bốn cái khác là của bốn vị lão tổ ở thời điểm lập đạo hi sinh, Phương Tiểu Mỹ nhìn cũng chính là nơi đó, ở trước mộ, đang ngồi một người áo đen, nhìn bi văn uống rượu.

Liếc nhìn người kia, Phương Tiểu Mỹ cảm thấy có một loại quen thuộc khó tả, tâm thần bất định.

- Vị tiền bối này...

Phương Tiểu Mỹ có chút chần chờ, do dự một chút mới mở miệng, chậm rãi đi tới.

- Nguyên lai là Phương sư tỷ, ngươi đã đến?

Thời điểm Phương Tiểu Mỹ chuẩn bị cất bước đi qua, chỉ nghe cách đó không xa vang lên thanh âm nhẹ nhàng thở ra của một người, nàng vội vàng xoay người, chỉ thấy mấy nam tử mặc đạo bào màu xanh lam, người đi đầu tướng mạo nhìn chỉ ba mươi mấy tuổi, tay cầm trường kiếm, phất tay để mấy đạo nhân còn lại rời đi, mình thì giá mây bay tới, xa xa cười nói:

- Vừa rồi ta phát giác có người từ sau núi vào Đại Tuyết Sơn, còn tưởng là ai tới, vội vàng dẫn mấy vị sư đệ tới xem xét, lại không nghĩ rằng là Phương sư tỷ tới, sao không nói trước với ta một tiếng, để ta tới đón ngươi, vừa rồi mất tập trung, ngược lại suýt nữa xuất thủ...

- Hàn sư đệ!

Phương Tiểu Mỹ nhìn hắn nhẹ gật đầu, kỳ thật từ tướng mạo nhìn, dung mạo bất quá mười sáu tuổi, ít hơn đạo nhân kia nhiều, nhưng lại gọi hắn sư đệ, người kia cũng không kỳ quái, người tu hành tu vi càng cao, tướng mạo tự nhiên sẽ tuổi trẻ, mà đạo nhân kia trên thực tế tuổi tác cũng nhỏ hơn nàng, chỉ là lộ ra tang thương một chút!

- Vừa rồi ở sơn môn có quá nhiều người, nên ta từ sau núi đi vào!

Sau khi giải thích một câu, liền nhìn về phía mộ bia nói:

- Vị tiền bối kia là...

Lời còn chưa hỏi ra, nàng không khỏi ngẩn ngơ, ở trước phần mộ, thế mà đã không có một ai, nam tử nhìn mộ bia uống rượu, thế mà chẳng biết lúc nào rời đi, dưới tình huống khoảng cách gần như thế, mình lại không phát hiện!

- Tiền bối nào?

Hàn sư đệ đi tới phụ cận, nhìn về phía mộ bia.

Phương Tiểu Mỹ ngẩn ngơ nói:

- Vừa rồi ta rõ ràng thấy có người ở trước mộ uống rượu!

Thần sắc của Hàn sư đệ hơi kinh ngạc nói:

- Không thể nào? Bên kia an táng đều là hài cốt của tiền bối, có đại trận thủ hộ, trừ khi ngày giỗ, người bình thường không cho đi qua, để tránh kinh động các tiền bối, sao có thể gặp người, chẳng lẽ hoa mắt?

Phương Tiểu Mỹ lắc đầu, cực kỳ khẳng định nói:

- Không có khả năng, ta xác thực thấy được có người ở nơi đó...

Nói xong ánh mắt sáng lên, chỉ về phía bia trước:

- Ngươi nhìn, trước bia còn có một vò rượu!

Lấy tu vi của bọn họ, nhãn lực cực kỳ lợi hại, mặc dù mộ bia cách bọn họ ba bốn dặm, nhưng nhìn một cái, lại có thể thấy rõ ràng, ở trước năm mộ bia, ở chỗ bia mộ của Vạn La lão tổ, để một bình rượu đen như mực, Hàn sư đệ cũng nhìn thấy, vội vàng cầm lệnh bài, cùng Phương Tiểu Mỹ bay tới, xuyên qua đại trận, rõ ràng thấy được cái bình kia, trên mặt đất còn có dấu vết tế rượu!

Hàn sư đệ chấn kinh:

- Mấy ngày nay đến phiên ta thủ sơn hộ trận, các loại đại trận của Đại Tuyết Sơn, phàm là có dấu hiệu xâm nhập, ta tự nhiên có thể phát giác, xem như Phương sư muội từ sau núi đến, chưa từng xúc động bất kỳ cấm chế gì, ta cũng lập tức phát giác, nhưng mới rồi ta rõ ràng không có cảm giác được nơi này có dị động, người kia lại có thể lặng yên không tiếng động tới nơi này, không phải là quỷ chứ?

Nói xong liền muốn thông bẩm chư vị trưởng lão, để cho người thẩm tra, chỉ là chẳng biết lúc nào mới có kết quả!

Chương 1778: Tóc trắng bất lão tiên

Phương Tiểu Mỹ tìm khắp nơi không thấy manh mối, cũng chỉ có thể trước đặt việc này ở sau đầu, tìm chư vị trưởng lão bẩm rõ ý đồ đến, những trưởng lão Đại Tuyết Sơn kia đều có giao tình với thế hệ ở ba trăm năm trước, lại thêm Đại Tuyết Sơn vẫn luôn là người kiên định ủng hộ Phụng Thiên Minh, lập tức liền có mấy vị trưởng lão tính khí nóng nảy đáp ứng, muốn theo Phương Tiểu Mỹ đi Bột Hải quốc, bất luận có phải đối thủ của Chư Tử đạo tràng hay không, cũng phải đi Dư gia nhất mạch, không để minh hữu bị khi dễ!

Chỉ là, cũng có một vài trưởng lão ổn trọng, trầm ngâm nói:

- Chư Tử đạo tràng không thể coi thường, không phải Nguyên Anh không thể đi, mà cho dù là Nguyên Anh cảnh, không vào Đế Anh cũng không phải là đối thủ của bọn họ, chúng ta đi, chỉ sợ phần thắng không lớn, càng quan trọng hơn là, Bắc Minh đại ma đầu tâm ngoan thủ lạt, thực lực vô song, trừ khi người trong Tiểu Ngũ Tổ tới, nếu không không ai là địch thủ, mà Tiểu Ngũ Tổ bây giờ ở vực ngoại chiến trường, không biết việc này, dù biết, sợ là nhất thời cũng không đuổi kịp...

Các trưởng lão nghe vậy, thần sắc đều ngưng trọng, bọn hắn tự nhiên minh bạch đạo lý này.

Đại Tuyết Sơn Tiểu Ngũ Tổ, chính là chỉ Nam Cương Quỷ Vương Lệ Anh, cùng tỷ tỷ của hắn Hồng Y Ngục Chủ, còn có Ngọc Diện Tu La Vương Quỳnh, Đại Tuyết Sơn Võ Thánh Hàn Anh, cuối cùng là Kim Ô Đại Yêu Tôn trên danh nghĩa, trong Tiểu Ngũ Tổ bất luận ai tới, Đại Tuyết Sơn cũng không sợ Bắc Minh đại ma đầu, thế nhưng hết lần này tới lần khác năm người này đều ở vực ngoại chiến trường, ai đối phó được đại ma đầu kia?

- Có nên nói cho Thái Thượng trưởng lão hay không?

Có người thấp giọng đề nghị, chỉ là thanh âm có chút chột dạ!

Thái Thượng trưởng lão chính là người trong Đại Tuyết Sơn ngũ tổ, bây giờ duy nhất còn sống… Hồ Cầm lão nhân, chính là lão tiền bối để Đại Tuyết Sơn lập đạo, bây giờ tu vi thâm bất khả trắc, nếu hắn ra mặt, tự nhiên có thể đối phó được Bắc Minh đại ma đầu, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, vị lão tiền bối kia thâm cư không ra ngoài, mời hắn ra mặt khó tránh khỏi có chút đường đột, lại thêm năm đó sinh linh Thần tộc tàn phá bừa bãi, hắn luân phiên đại chiến, cả người trọng thương, bây giờ qua hơn ba trăm năm, thương thế còn chưa hồi phục, không biết còn có thể cùng người đấu pháp hay không...

- Thôi được rồi, chuyện này liền phiền Thái Thượng trưởng lão, thật có chút không ổn!

Có người không tán đồng, bất quá suy tính một phen, vị Hàn sư đệ kia bỗng nhiên nghĩ tới một người, cười nói:

- Ta còn có một nhân tuyển, người kia tất nhiên có thể đối phó được Bắc Minh đại ma đầu, hơn nữa nhất định sẽ đồng ý xuất thủ...

Mọi người vội hỏi:

- Là ai?

Hàn sư đệ cười nói:

- Tóc trắng 3000 trượng, phong thần bất lão tiên!

Tất cả trưởng lão nghe, vẻ mặt đều chấn kinh, đồng thời nói:

- Bạch Thiên Trượng lão tiền bối?

Nói lên người này, trên mặt mọi người đều hiện lên kính ngưỡng, mấy trăm năm qua, cái tên này đã truyền khắp Thiên Nguyên Đại Lục, chính là người này chấp chưởng Phong Thần Bảng, ở trong vòng ba trăm năm chọn lựa vô số thiên kiêu kỳ tài, đưa vào Chư Tử đạo tràng, lúc đầu thế gia đấu đá, chiếm đoạt rất nhiều danh ngạch tiến vào Chư Tử đạo tràng, thế nhưng người này xử sự công bằng, mấy trăm năm qua, không biết bao nhiêu người xuất thân thấp hèn, nhưng thiên tư siêu tuyệt được đưa vào Chư Tử đạo tràng, khiến cho hắn trở thành người được tôn kính nhất ở Thiên Nguyên!

- Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, ba mươi năm trước Bạch lão tiền bối đã giao Phong Thần Bảng về Chư Tử đạo tràng, không biết tung tích!

Có người nhíu mày, chần chờ mở miệng.

Hàn sư đệ cười nói:

- Ta biết hắn ở đâu, mấy tháng trước, ta từng thay Thái Thượng trưởng lão đưa chút điển tịch tới Linh Sơn Tự, trong lúc vô tình ở nơi đó gặp được Bạch lão tiền bối, mới biết ba mươi năm qua, hắn vẫn luôn ẩn cư ở Linh Sơn Tự, không hỏi thế sự!

- Nếu như vậy thì tốt rồi!

Mọi người nghe vậy, đều có chút hưng phấn nói, đương nhiên cũng có người cảm thấy, đi quấy rầy một lão tiền bối thoái ẩn, có chút không ổn!

Phương Tiểu Mỹ nói:

- Dù không mời Bạch gia gia xuất thủ, ta đã biết địa phương lão nhân gia ẩn cư, đi tiếp kiến cũng là nên làm, chư vị sư huynh sư tỷ sư đệ, ta không ở nơi này lâu, phải lập tức tới Linh Sơn Tự, chúng ta ở Bột Hải quốc gặp lại!

Nói xong vội vàng rời đi.

Ở trong lòng Phương Tiểu Mỹ, luôn có một cái bóng vung không được, muốn tìm Bạch Thiên Trượng hỏi một chút!

Người ở Hỗn Loạn Chi Hải chém sinh linh Thần tộc, trước mộ ngũ tổ uống rượu bi ca, vốn là hai người không liên quan, nhưng ở trong lòng Phương Tiểu Mỹ, lại không hiểu thấu liên hệ đến cùng một chỗ, nàng cũng nghĩ qua, luôn cảm thấy không khả năng có người tốc độ nhanh như vậy, mình mượn Đằng Xà hối hả đi đường, đã là thế gian hiếm thấy, trên đường không có trì hoãn, sao có người đuổi ở trước mình?

Nhưng trong lòng nổi lên ý nghĩ kia, lại khó có thể xóa nhòa, vẫn là đến chỗ Bạch Thiên Trượng hỏi mới được!

Lại thêm nàng cũng đã gặp Bạch Thiên Trượng, đối với nàng rất tốt, đi gặp vấn an là việc nên làm!

Linh Sơn Tự nằm ở Bắc Thần Sơn, lúc trước thời điểm sinh linh Thần tộc giáng lâm, Linh Sơn Tự xuất hiện rất nhiều tiền bối anh liệt lực kháng Thần tộc, ngay cả Linh Sơn thủ tọa Đồ Linh đại sư cũng chiến tử ở dưới Độ Kiếp Tiên Vân, sau đó thực lực của Thiên Nguyên dần dần tăng trưởng, cùng sinh linh Thần tộc chiến đấu dần dần chiếm ưu thế, những tăng nhân Linh Sơn Tự kia lại lần lượt quy ẩn, không có lưu luyến bất luận quyền thế gì của thế gian, cái này khiến cho Linh Sơn Tự trở thành một địa phương thanh tĩnh siêu thoát thế gian!

Phương Tiểu Mỹ dùng một ngày thời gian đi đường, ngày thứ hai mặt trời mới mọc thì tới trước chùa, ở chỗ này không thể giống như Đại Tuyết Sơn tùy ý xâm nhập, liền rơi xuống trong núi, dọc theo thềm đá bước đi, đi tới trước sơn môn, chỉnh đốn quần áo, nhờ tiểu sa di canh giữ ở trước sơn môn bẩm báo, nói Phương Hành chi nữ Phương Tiểu Mỹ đến đây bái kiến chưởng tòa Tửu Nhục đại sư!

- Chưởng tòa đi thế gian dạo chơi, chưa trở về!

Tiểu sa di khách khách khí khí trả lời, nói Tửu Nhục đại sư không ở trong núi.

Phương Tiểu Mỹ nhíu mày, liền nói thẳng:

- Dám hỏi Bạch Thiên Trượng Bạch gia gia có ở trong chùa hay không?

Tiểu sa di rất trung thực, hợp thành chữ thập đáp:

- Bạch sư thúc tổ ở trong chùa ẩn tu, đã có hai mươi tám năm!

Phương Tiểu Mỹ đại hỉ nói:

- Vậy ngươi dẫn ta đi vào, ta muốn bái kiến Bạch sư thúc!

Tiểu sa di đi vào trong chùa, qua ước chừng một nén hương thời gian, mới chạy về trả lời:

- Bây giờ Bạch sư thúc đang có chuyện quan trọng, không tiện gặp khách, chỉ nói sự tình nữ thí chủ tới đây, hắn đã biết, để ngươi về Bột Hải quốc trước, đến lúc đó tự có người ra mặt giải quyết!

- Bạch gia gia đã biết?

Phương Tiểu Mỹ kinh hãi, cau mày, nghĩ thầm chẳng lẽ Bạch gia gia có bản lĩnh biết trước?

Phải biết ngay cả nàng cũng vừa mới biết Bạch gia gia ẩn cư ở Linh Sơn Tự, như vậy không có khả năng có người truyền tin cho hắn, hơn nữa sau khi mình biết được, liền lập tức chạy tới, trong Đại Tuyết Sơn cũng không người nào có thể vượt qua mình, hắn làm sao biết được?

Trong lòng hơi động một chút, ngẩng đầu nhìn bức tường thấp của Linh Sơn Tự, muốn nhảy qua, đi vào nhìn một chút, nhưng trong lòng do dự, lẳng lặng đứng thật lâu, sau đó nhẹ nhàng thở dài, cuối cùng bỏ đi cái suy nghĩ to gan này, chỉ thành thành thật thật ở bên ngoài dập đầu, sau đó trên mặt có chút vui sướng và tiếu dung, cưỡi Đằng Xà đi xa!

Chương 1779: Ta còn sống

Mà ở trong Linh Sơn Tự, non xanh nước biếc, cổ tháp u tĩnh, trên một sườn núi, dưới tán cây cổ tùng, đang bày một bàn cờ, mà ở bên tay trái, Bạch Thiên Trượng mới vừa rồi nói có chuyện quan trọng, thì ánh mắt yên tĩnh cùng người đánh cờ, đối diện với hắn là một lão giả bộ dáng thô kệch tóc đen, đang cau mày khổ tư, kỳ nghệ của Bạch Thiên Trượng rõ ràng cao hơn đối thủ rất nhiều, mỗi rơi một nước, lão giả tóc đen ở đối diện đều sẽ cau mày nghĩ cả buổi, dù như vậy, bây giờ cũng dần dần rơi vào xu hướng suy tàn!

Hắn đã thua liền ba lần, nhất thời có chút tâm phiền khí táo, than dài một tiếng, nhìn về phía tăng xá kêu to:

- Rượu đâu, tiểu hòa thượng, đưa chút rượu lên, lão phu muốn uống sảng khoái, thế nào cũng phải lật về một ván!

Bạch Thiên Trượng cười không nói, hiển nhiên không cảm thấy hắn có thể thắng mình.

Dưới chân núi, tiểu hòa thượng còn chưa bê rượu đưa ra, sau cổ tùng, chẳng biết lúc nào xuất hiện một bóng người, lại là một nam tử trẻ tuổi tóc đen, trầm mặc không nói để Thanh Bì Hồ Lô lên bàn cờ, lão giả tóc đen cũng không nghi ngờ gì, cầm lên uống mấy ngụm, thở dài một hơi, cười nói:

- Rượu này cũng không tệ, nhất định có thể thắng ngươi!

Vừa nói vừa đánh cờ, đánh giết rất thảm liệt!

Nam tử tóc đen cũng không rời đi, vẫn đứng ở một bên, lẳng lặng quan chiến.

Bất quá nói quan chiến, chẳng bằng nói là đang nhìn hai người đánh cờ, nhìn lâu, trên khuôn mặt bình tĩnh đã có chút kích động không che giấu được, hốc mắt đỏ lên, mà hắn rõ ràng đứng ở chỗ này, nhưng Bạch Thiên Trượng và lão giả kia lại như nhìn không thấy hắn, tự mình đánh cờ, giống như có một loại ước định vô hình, ai cũng không mở miệng, chỉ tâm hữu linh tê làm sự tình của mình...

Hai người đánh cờ, nam tử kia thì phụ trách rót rượu thêm trà, ba người đều không nói gì, cũng không có nhìn về phía đối phương!

Thẳng đến lão giả tóc đen thắng, mới cười ha hả, lau mặt một cái, quay đầu nhìn về phía nam tử châm trà, cười to nói:

- Tiểu hỗn đản, ngươi nói có vui hay không, mỗi lần ngươi vừa xuất hiện, ta luôn có thể thắng hắn một ván...

Nam tử rót rượu đột nhiên giận dữ, một cước đá bay bàn cờ, may mà Bạch Thiên Trượng nhanh tay, nắm được một chén trà, sau đó thoáng xoay người, hào hứng nhìn nam tử hắc bào đang đứng ở nơi đó chống nạnh chửi ầm lên:

- Ngươi cái con rùa già giết không chết này, sao còn có thể đứng ở chỗ này uống rượu đánh cờ? Ta không phải một tiễn làm thịt ngươi rồi sao? Sao ngươi còn sống sót, lại không nói cho ta?

Hắn càng mắng càng giận, ngay cả Bạch Thiên Trượng cũng dính chưởng:

- Ngươi cũng không phải thứ tốt gì, lúc trước rời Thiên Nguyên ta cũng cho rằng ngươi chết rồi, kết quả các ngươi đều sống thật khỏe, lại không chịu nói cho ta biết, hại ta lo lắng mấy ngày...

Hai người kia cũng rất thổn thức, đều có chút động dung nhìn nam tử, trên mặt lại đầy ý cười!

Qua thật lâu, nam tử hắc bào mắng hơi mệt, lão giả tóc đen mới nói:

- Lúc lão phu thành công tái tạo nhục thân, ngươi sớm đã không ở Thiên Nguyên, làm sao nói cho ngươi? Bất quá tiểu tử ngươi cũng chớ vội mắng người, ngươi nói hai chúng ta lừa ngươi, vậy ngươi đến nói một chút, ba trăm năm qua ngươi trốn đến xó xỉnh nào? Đến nói một chút, ngươi là làm sao sống sót?

- Bằng cái gì nói cho các ngươi biết?

Nam tử đặt mông ngồi ở bên gốc cây, thở phì phò nói:

- Cơn giận của ta còn chưa tan đây!

- Vô luận như thế nào, còn sống liền tốt...

Nơi xa, lại có một giọng nói vang lên, một tăng nhân khuôn mặt cương nghị chậm rãi đi tới, cười cười, lại là Tửu Nhục hòa thượng mà vừa rồi tiểu sa di nói ra ngoài dạo chơi, ở bên cạnh hắn, còn đi theo một lão giả râu bạc trắng, Thiết Như Cuồng thấy được người này, liền đứng dậy kêu một tiếng "Sư thúc", Tửu Nhục hòa thượng và lão giả râu bạc trắng xa xa nhìn qua nam tử hắc bào, khẽ cười nói:

- Ngươi vì vấn đề kia, đã biến mất ba trăm năm, bây giờ cuối cùng xuất hiện, có đáp án chưa?

Nam tử hắc bào quay đầu nhìn Tửu Nhục hòa thượng, cũng cười một tiếng nói:

- Ngươi cũng quan tâm đáp án kia?

Tửu Nhục hòa thượng thấp giọng thở dài:

- Bây giờ Chư Tử đạo tràng bất quá là đánh tan Thần Minh, uy hiếp các Tiểu Tiên Giới, lại đang ở trước mặt ba Đế Cung lấy được ưu thế mà thôi, thậm chí ngay cả ba vị Tiên Đế cũng chưa xuất quan, nhưng nội bộ đã xuất hiện vô số rạn nứt, Bột Hải quốc chi loạn, sợ là bị tranh chấp trong Chư Tử đạo tràng ảnh hưởng, ai, Linh Sơn Tự ta chính là phát hiện loại phân tranh kia, không muốn cuốn vào, lúc này mới kịp thời bứt ra, nhưng đối với vấn đề này, ai có thể thật bỏ mặc?

Nam tử áo đen nói:

- Lấy trí tuệ của Linh Sơn Tự các ngươi, cũng nghĩ không ra biện pháp giải quyết?

Tửu Nhục hòa thượng thản nhiên nói:

- Đại kiếp ở lòng người, chúng ta là người ngoài vòng giáo hoá, lúc đầu liền nghĩ không ra phương pháp phá cục!

- Đây quả thật là một vấn đề không dễ giải quyết...

Nam tử áo đen nhẹ nhàng thở dài nói:

- Ta đã suy nghĩ ba trăm năm!

Ánh mắt mọi người đều nhìn hắn:

- Vậy nghĩ được đáp án chưa?

Nam tử áo đen thản nhiên nói:

- Ta còn sống!

Chư Tử đạo tràng tới...

Địa vực Sở Nam đều nhanh chóng biết được tin tức này!

Bởi vì ở ngày thứ ba khi người trong Chư Tử đạo tràng nói muốn tới Dư gia đòi công đạo, liền có một đám mây đen xuất hiện ở giữa không trung, giống như một ngọn núi nặng nề đến có thể trấn áp hết thảy, giáng lâm ở trên đỉnh đầu Bột Hải quốc, làm sinh linh ở Bột Hải lo sợ bất an, đám mây đen kéo dài tới, từ đầu đến cuối không có động tĩnh, chúng tu suy đoán, cái này có lẽ là bởi vì còn chưa tới thời gian, bởi vậy đệ tử của Chư Tử đạo tràng không có sớm động thủ, nhưng chờ đến ngày thứ ba đến, tất có người từ trong mây đen giết ra, hủy diệt hết thảy!

Lúc này, Bột Hải quốc đã có người chạy nạn, không biết có bao nhiêu phàm nhân thậm chí tu sĩ tu vi thấp, đều tranh cướp giành giật rời đi nơi này, chỉ e gặp phải tai bay vạ gió...

Mà nếu nói đây là một loại uy áp từ trên trời giáng xuống, như vậy Dư thị nhất mạch không thể nghi ngờ là trung tâm uy áp!

- Đoán chừng lần này Dư gia... xong!

Không biết có bao nhiêu người đang nghị luận sôi nổi, ngay cả gia tướng và trưởng lão của Dư gia nhất mạch cũng nhịn không được chột dạ, ở một ngày trước, vị quái lửa tự xưng "Kỳ Lân" kia mang theo một bọn yêu ma quỷ quái đi tới Dư gia, trong lòng những người này còn có chút nội tình, dù sao quái lửa này cũng là đại yêu trong ba trăm năm qua của Thiên

Nguyên, mà bọn yêu ma quỷ quái kia nhìn càng đáng sợ, lại thêm nữ ma đầu vừa mới một người một quái diệt toàn bộ Tiêu gia, có những người này, hẳn là có thể bảo hộ Dư gia chu toàn? Thế nhưng thấy được người ta bày ra chiến trận lớn như thế, lại khó tránh nghi thần nghi quỷ.

Dù sao đây chính là Chư Tử đạo tràng, đại biểu cho thực lực mạnh nhất của Thiên Nguyên!

Chương 1780: Bắc Minh đại ma đầu

Ở Thiên Nguyên, không có bất kỳ đạo thống nào có thể chống lại Chư Tử đạo tràng, huống chi chỉ là Bột Hải quốc?

- Kỳ Lân tiểu chất, có nắm chắc không?

Trong tổ điện, ngay cả Dư lão thái gia cũng có chút lòng tin không đủ, nhỏ giọng đặt câu hỏi.

Mà theo câu nói này hỏi lên, ánh mắt chúng tu trong điện đều nhìn lại!

Bây giờ trong điện, trên một hàng bồ đoàn, đã phân biệt ngồi đại yêu Phương Kỳ Lân cùng một đám yêu ma quỷ quái nó mời tới trợ quyền, bốn vị trưởng lão thực lực mạnh nhất Đại Tuyết Sơn, mặc dù thực lực của Bách Thú Tông không đủ mạnh, nhưng dù sao cũng là tông chủ trước đây của mình có việc, nên dốc túi mà ra, đến đây tương trợ, loại phân lượng này, đã đủ để uy hiếp Nam Chiêm, đối với trưởng lão và gia tướng của Dư gia nhất mạch mà nói, không nhìn thấy những người này, thực không biết lão tổ tông nhà mình còn có nhân duyên tốt như vậy!

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, đây là một ngày Dư gia khách quý chật nhà, cực kỳ có mặt mũi, nhưng bên ngoài mây đen áp đỉnh, để Dư gia đứng trước hung hiểm lớn nhất, loại suy nghĩ phức tạp này thực khó mà nói rõ, thời điểm nô bộc Dư gia đi đường, ngay cả âm thanh cũng thả nhẹ!

- Hừ, sợ cái gì? Đều là một đám chịu chết!

Phương Kỳ Lân nằm ở trên giường lớn, uể oải nói, nhưng hào khí vượt mây.

- Cái này...

Chúng tu đều nhìn nhau vài lần, thần sắc có chút nặng nề.

Lời nói là êm tai, bọn hắn cũng tin tưởng đại yêu bằng sức một mình, truy sát Dạ tộc đến cơ hồ diệt tộc có thể gánh một vị thậm chí mấy vị đệ tử của Chư Tử đạo tràng, nhưng vạn nhất người ta tới nhiều thì sao? Vạn nhất vị Bắc Minh đại ma đầu trong truyền thuyết tự mình xuất thủ thì sao? Tiến vào Chư Tử đạo tràng và không vào Chư Tử đạo tràng, cơ duyên tạo hóa chính là nhất thiên nhất địa, bọn hắn đều tin tưởng nữ nhi và đệ tử của Phương ma đầu, đều có tiềm lực vô biên, nhưng dù sao bọn hắn không có ở trong Chư Tử đạo tràng tu hành a!

- Có phải các ngươi cảm thấy ta không phải đối thủ của Bắc Minh đại ma đầu hay không?

Phương Kỳ Lân cười lạnh, trong thần sắc tràn đầy khinh thường.

Chúng tu đều hai mặt nhìn nhau, thấy quái lừa mặt đầy ngạo ý, trong lòng thoảng dâng lên chút hi vọng.

Phương Kỳ Lân thấy chúng tu đều có chút kích động nhìn mình nói:

- Ta thực không phải đối thủ của hắn...

Chúng tu cảm giác có chút im lặng, theo bản năng muốn ăn thịt con lừa này!

Phương Kỳ Lân thấy thế, lại nở nụ cười nói:

- Nhưng bọn hắn có hậu thuẫn, chúng ta cũng có nha, Tiểu Mỹ sư muội đã đi mời trợ thủ, đợi nàng chạy về, các ngươi có thể yên tâm, có chúng ta ở đây, ai dám động Dư gia một cọng lông?

Dư gia chủ Dư Thiết Linh lo lắng nói:

- Sao Tiểu Mỹ sư thúc tổ vẫn chưa về?

Phương Kỳ Lân nói:

- Có lẽ là muốn mời nhiều mấy người...

Chúng tu nghe vậy, ngược lại ẩn ẩn cảm thấy có lý, thoáng buông lỏng chút, nhưng lúc này, chỉ nghe bên ngoài có người thông truyền, nói có một nữ tử áo trắng cưỡi quái xà tới, chúng tu vội vàng đi ra ngoài đón, thế nhưng vừa xem xét, chỉ thấy Phương Tiểu Mỹ độc thân đi vào Dư gia, cảm giác có chút kinh ngạc, bước lên phía trước hỏi, Phương Tiểu Mỹ lại mặt không biểu tình, đi thẳng vào trong điện, thoáng nhìn không trung một cái, trên mặt lộ ra cười lạnh:

- Xem ra lần này người đi tìm cái chết còn không ít!

- Phương điệt nữ, vị tiền bối kia đâu?

Dư gia lão tổ bước lên phía trước hỏi, thần sắc có chút lo lắng.

- Tiền bối gì?

Phương Tiểu Mỹ nói:

- Bạch gia gia có tới không!

Chúng tu nghe trong lòng giật mình, muốn hỏi cho ra nhẽ, lại nghe bên ngoài vang lên tiếng sét đùng đoàng, thiểm điện tử sắc xẹt qua chân trời, cơ hồ chém bầu trời thành hai nửa, nhưng chỗ thiểm điện rơi, lại không có trực tiếp đánh vào trên đầu Dư gia, mà nghiêng nghiêng bổ về phía chân trời, không phải người trong mây đen trực tiếp động thủ, đây chỉ là một tiếng nhắc nhở mà thôi!

Mà theo thiểm điện xẹt qua chân trời, phương đông xa xa bắt đầu có ánh rạng đông bắn ra!

Trời đã sáng!

Không biết có bao nhiêu người, ở thời khắc này trong lòng nặng nề, cùng nhau ngẩng đầu nhìn trời!

Mây đen trên không trung đã triển khai, giống như màn sân khấu bị cuồng phong bóc đi, lộ ra mấy bóng người ngồi xếp bằng.

Hai người bên trái nhất, một cái là nam tử trẻ tuổi mặc đạo bào, mày kiếm mắt sáng, cực kỳ tuấn tú, bên cạnh hắn là một nữ tử váy đen, khuôn mặt như vẽ, chỉ là đôi môi cực mỏng, nhếch lên giống như một mũi kiếm màu đỏ tươi, hai người bên phải thì một cái là trung niên khôi ngô tóc hoàng kim, một cái thì đầu người thân ngựa, cùng một nam tử đứng ở phía sau, sắc mặt tái nhợt, khí cơ có vẻ hơi thấp, ánh mắt tràn đầy ác độc và oán hận, chính là Tiêu nhị gia!

Ngoài những người này, còn có mấy đệ tử Chư Tử đạo tràng mặc đạo bào phổ thông, tu vi hoặc tương đương Tiêu nhị gia, hoặc cao hơn một chút, hơn nữa trong những người này, có một mập mạp khoác kim giáp, xếp bằng ở trên một bệ đá, hai mắt khép hờ, mặt không biểu tình, trái phải đều có hai thị thiếp xinh đẹp xoa vai, khí cơ trên người cùng thiên địa hòa làm một, khiến cả người hắn như ẩn như hiện, tựa hồ tùy thời có thể trốn vào thiên ngoại...

Thấy mấy người này, trong lòng chúng tu như đặt lên một ngọn núi lớn!

- Kỳ tài của Tịnh Thổ đều tới?

Có người nhịn không được trầm thấp nghị luận:

- Những người này, bất kỳ ai tới, Dư gia cũng không gánh nổi, bây giờ tất cả đều đến Bột Hải quốc, Tiêu nhị gia mới vào Chư Tử đạo tràng mấy năm, sao có thể có nhân duyên tốt bực này?

Càng có người nhìn về phía nữ tử váy đen, hơi kinh ngạc nói:

- Hai vị kia hẳn là con cháu của Thần Châu Bát đại gia, bây giờ Thần Châu đa số là người của Phụng Thiên Minh nhất mạch, mà Phụng Thiên Minh nhất mạch là phe phái thân cận với Phương tiền bối, người Chúng Tiên Minh đến khó xử Dư gia thì cũng thôi, nhưng hai vị kỳ tài của Thần Châu tới làm gì?

- Dư gia, hôm nay Tiêu mỗ tìm ngươi đòi lại công đạo!

Thời điểm mọi người suy đoán, Tiêu nhị gia hét lớn một tiếng, hạ xuống đám mây.

Bây giờ bọn hắn từ trên trời giáng xuống, vừa dễ dàng nhìn thấy những người đứng ở trước Dư gia tổ điện, ánh mắt của hắn càng là không che giấu sát ý nhìn về phía Phương Tiểu Mỹ, tràn đầy oán độc, tựa hồ nhịn không được, lập tức muốn xuất thủ!

Chỉ bất quá, mặc dù biểu hiện lửa giận ngút trời, nhưng hắn rõ ràng còn kềm chế, không có động thủ thật!

- Ha ha, chư vị quý khách đến nhà, sao không vào điện nói chuyện?

Ánh mắt của Dư gia lão tổ có chút ngưng tụ, nhưng vẫn duy trì phong độ, xa xa chắp tay, cười ha ha nói.

- Vào điện nói chuyện?

Khuôn mặt Tiêu nhị gia vặn vẹo giận dữ, quát lên:

- Chúng ta đến là muốn tiêu diệt Dư gia, còn cần nói chuyện với ngươi?

Thanh âm truyền khắp bốn vực, làm lòng người phát lạnh, ngay cả Dư gia lão tổ cũng không biết nên trả lời như thế nào, thế nhưng hết lần này tới lần khác có một thanh âm vang dội tức thời vang lên:

- Chỉ nói không làm, có bản lĩnh ngươi đến đây!

Mọi người đều nhìn lại, nói chuyện chính là Phương Kỳ Lân, trong lòng đều có chút im lặng.

Vị này thật là không sợ trời không sợ đất, khó trách dám lấy sức một mình, hủy diệt cả Dạ tộc, bây giờ phía bên mình, người có năng lực đối phó Bắc Minh đại ma đầu còn chưa tới, hắn liền dám khiêu khích trước, vạn nhất người ta thật giết xuống thì làm sao đây?

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, Tiêu nhị gia nghe như thế, lại tức đến mặt phát xanh, nhưng thật không có động thủ, trái lại ánh mắt có chút cầu khẩn nhìn chung quanh, sau đó nhìn về phía người mập mạp khoác kim giáp, tựa hồ hắn cũng không phải là không muốn động thủ, chỉ là không được mệnh lệnh của mập mạp này, nên không dám tùy tiện xuất thủ mà thôi, bây giờ nhịn không nổi nữa, chỉ có thể dùng ánh mắt khẩn cầu!

- Ha ha, vị này chính là tiền bối Yêu tộc dùng sức một mình hủy diệt Dạ tộc a?

Mập mạp cười khanh khách mở miệng, không giống thân thể giống như núi nhỏ của hắn, thanh âm lại nhỏ giọng thì thầm, đầy mặt hiền lành, trước hơi cúi đầu chào hỏi Phương Kỳ Lân, sau đó liền nhìn Dư gia lão tổ:

- Bái kiến lão tiền bối, hôm nay Bắc Minh đến thăm, chỉ là đến thay đồ nhi đòi cái công đạo, Chư Tử đạo tràng chúng ta không phải tồn tại ỷ thế hiếp người, cho nên không vội động thủ, trước nói rõ đạo lý cái đã...

Thanh âm của hắn nghe không có một chút khói lửa, thậm chí có chút hữu khí vô lực, nhưng xung quanh, chúng tu đều nghe được rõ ràng, trong lòng chấn kinh, không biết có bao nhiêu người kinh hãi một câu cũng nói không nên lời!

- Người này chính là Bắc Minh đại ma đầu danh chấn thiên hạ kia sao?

Không biết có bao nhiêu người mặt lộ vẻ ngạc nhiên, giảm thấp thanh âm nói:

- Không nghĩ tới là bộ dáng như vậy...

Chương 1781: Mời Dư lão tiền bối quyết đoán

Ba trăm năm trước, Huyền Quan trên trời rơi xuống, không biết quật khởi bao nhiêu kỳ tài dị sĩ, được người xưng là thế hệ hoàng kim, thế nhưng sau thế hệ hoàng kim, cũng quật khởi không ít kỳ tài, từ chỉnh thể đến xem, thậm chí còn nhiều hơn thế hệ hoàng kim, nhưng bất luận như thế nào, có thể đi đến phía trên, sánh vai với những thế hệ hoàng kim kia, lại như phượng mao lân giác, có người nói là bởi vì thế hệ hoàng kim chiếm hết khí số, làm cho người sau bọn hắn không đủ khí vận, đương nhiên, lời này cũng không phải tuyệt đối, vẫn có một ít ngoại lệ có thể trưởng thành đến trình độ tương đương thế hệ hoàng kim, vị Bắc Minh đại ma đầu xuất thân Tịnh Thổ này, chính là một người trong số đó!

Trong truyền thuyết, Bắc Minh đại ma đầu này anh tuấn thần võ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đại khái căn bản sẽ không có người nghĩ đến, đường đường Bắc Minh đại ma đầu, lại là một tên mập mạp...

Không biết vì sao, rất nhiều người gặp, trong lòng liền có chút cảm giác thất vọng!

Nhưng Dư gia lão tổ nhìn mập mạp kia, hơi tập trung, biết người không thể xem bề ngoài, trong lòng cũng không dám có nửa phần khinh thường.

Trong lòng so đo một phen, liền nhẹ nhàng cười nói:

- Vậy mời Bắc Minh đạo hữu vào điện nói chuyện!

Từ câu xưng hô này, đã coi Bắc Minh đại ma đầu như cùng thế hệ đối đãi!

- Vào điện thì không cần!

Bắc Minh đại ma đầu nghe vậy, lại nói:

- Địa phương của ngươi quá chật, ta tiến vào không thoải mái, huống hồ chúng ta ở chỗ này nói chuyện, cũng có thể để anh hùng thiên hạ làm chứng, công đạo minh bạch, miễn cho có người nói chúng ta khi dễ Dư gia ngươi, hai vị này không biết ngươi có biết hay không, một vị là Thần Châu Mạnh gia Mạnh Kiếm Uyên, vị kia là đệ tử Thần Châu Bạch Ngọc Kinh Hoa Kiếm Mị, hai người bọn họ đều là Phụng Thiên Minh nhất mạch, ta cố ý mời đến làm chứng, tương lai có người hỏi, cũng có thể phân trần một phen!

Nghe lời ấy, nam tử trẻ tuổi mặc đạo bào, cùng nữ tử váy đen môi đỏ như kiếm, đều nhẹ gật đầu.

- Thật là đến giảng đạo lý?

Dư gia nhất mạch thấy đại ma đầu kia nói chuyện khách khí như thế, trong lòng hơi nghi hoặc.

Dư gia lão tổ lại cười nói:

- Mời nói!

Bắc Minh đại ma đầu cười nói:

- Việc này tại sao mà lên, thì không cần nhiều lời nữa? Chỉ là vài lời xích mích, tử tôn Dư gia ngươi liền ra tay giết người, chém hài nhi Tiêu gia, chuyện này, phải chăng lão tiền bối cũng cảm thấy có chút quá mức?

- Ta... Ta không có giết người!

Ở phía dưới, có một người kêu lớn, chính là Dư Hoài Nhu, đã tức đến mặt đỏ bừng.

Nhưng Dư phu nhân thấy thế, vội vàng lệnh hắn im miệng, kéo hắn ra đằng sau.

Dư gia lão tổ cũng trầm ngâm một phen, cười khổ nói:

- Huyền tôn nhi của ta đã nói rất nhiều lần, người không phải hắn giết, lão phu tin hắn, cũng một mực phái người điều tra, chỉ là thời gian cấp bách, không có tra được cái gì...

- Sự tình không tồn tại, đương nhiên là không tra được thứ gì...

Bắc Minh đại ma đầu thản nhiên nói:

- Dư lão tiền bối, ta kính ngươi lớn tuổi, khách khí nói chuyện với ngươi, ngươi cũng không cần tìm những lý do hoang đường kia, chúng ta vẫn là giảng đạo lý đi, ta chỉ hỏi ngươi, Dư gia ngươi giết người, đã làm sai trước, như vậy thời điểm Tiêu gia tới cửa đòi lại công đạo, ngươi lại mời nữ ma đầu kia, không nói lời gì đồ diệt Tiêu gia, vậy có phải sai càng thêm sai, càng thêm quá mức hay không? Một câu đạo lý cũng không nói liền diệt toàn tộc, ngay cả Chư Tử đạo tràng ta cũng không làm được chuyện như thế a!

Mặc dù hắn xưng "Dư lão tiền bối", nhưng lời nói đã rất không khách khí, lúc này Dư gia lão tổ cũng chỉ có thể cười khổ, mặc dù muốn phân rõ, thế nhưng nội tâm biết giải thích không có ý nghĩa gì, dứt khoát trầm mặc lại!

Nhưng đại ma đầu kia vẫn còn tiếp tục nói:

- Nếu nói nắm tay người nào lớn người đó liền có đạo lý, vậy nắm đấm của Dư gia ngươi lớn, thì có thể không nói lời gì diệt tộc Tiêu gia, mà ở trước mặt ta, nắm đấm của các ngươi lại ai có thể to qua ta? Có phải ta có thể không nói lời gì xóa đi Dư gia ngươi không? Dư lão tiền bối, ngươi cảm thấy lời này có đạo lý hay không?

Dư gia lão tổ nặng nề thở dài nói:

- Đạo lý nói không rõ ràng, vẫn là nói yêu cầu của các ngươi đi...

- Ha ha...

Bắc Minh đại ma đầu nghe vậy, lại nở nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Xem ra Dư lão tiền bối cũng rõ lí lẽ, vậy vãn bối cũng không dài dòng, chúng ta chỉ vì Tiêu sư đệ đòi lại công đạo mà đến, yêu cầu cũng đơn giản, thứ nhất, giết người thì đền mạng, thiên kinh địa nghĩa, huyền tôn nhi nhà ngươi đã giết người của Tiêu gia, vậy giao hắn ra, cho đồ nhi ta xử lý...

- Lão tổ tông...

Nghe lời này, Dư phu nhân kinh hô, mặt kinh hoảng nhìn Dư gia lão tổ.

Lão tổ tông lại mặt không biểu tình, thản nhiên nói:

- Còn nữa không?

Bắc Minh đại ma đầu cười nói:

- Thứ hai, cũng rất đơn giản, nợ máu trả bằng máu, cũng là thiên kinh địa nghĩa, huyền tôn nhi nhà ngươi giết người Tiêu gia, tự nhiên phải đền mạng, nhưng nữ ma đầu kia giết càng nhiều, càng không thể buông tha, đương nhiên việc này không có quan hệ gì tới ngươi, Dư gia các ngươi chỉ cần không đếm xỉa đến là được, chuyến này ta đến, tự nhiên là tìm nàng lấy một cái công đạo...

Sắc mặt Dư gia lão tổ đã cực kỳ khó coi.

Mà Bắc Minh đại ma đầu vẫn còn cười nhẹ, quay đầu nhìn về phía Phương Tiểu Mỹ, nói khẽ:

- Ba trăm năm trước ngươi vốn có cơ hội tiến vào Chư Tử đạo tràng, nhưng tự cam đọa lạc, diệt một phương đạo thống, lúc kia, đáng lý nên tru diệt ngươi, chỉ là có vô số tiền bối vì ngươi cầu tình, lúc này mới tha cho ngươi ẩn cư Nam Hải, hơi tàn đến nay, nếu ngươi hảo hảo ăn năn thì thôi, không nghĩ tới khí thế hung ác không giảm, vẫn một lời bất hòa liền diệt cả nhà người ta, lần này, ta không thể dung ngươi được...

- Ha ha, nếu như ngươi thật có can đảm này, sao không xuất thủ thử một chút?

Phương Tiểu Mỹ nhìn hắn, ánh mắt lóe lên chán ghét, lạnh giọng cười nói.

- Còn biết thổi hơn sư phụ ta a...

Phương Thanh La ở bên cạnh lời nói lạnh

nhạt, nói đến đám người muốn cười lại không dám cười, chỉ có Phương Tiểu Mỹ trừng nó một chút.

- Không nóng nảy, trước nói xong đạo lý lại nói!

Bắc Minh đại ma đầu nhẹ nhàng lắc đầu, không vội vã, ánh mắt lần nữa nhìn về phía Dư gia lão tổ, nhẹ giọng nói ra:

- Thế nhân đều cho rằng lần này ta tự mình đến đây, là đại khai sát giới, bàn về chuyện lần này, ta xác thực có lý do đại khai sát giới, nhưng ta không phải người khát máu, càng không muốn khinh Dư gia ngươi, cho nên có biện pháp giải quyết đơn giản hơn, chỉ cần ngươi đáp ứng, chúng ta không cần huyền tôn nhi của ngươi đền mạng, cũng sẽ không tìm nữ ma đầu kia đền mạng, sự tình hiện tại, một bút xóa bỏ...

- Còn có chuyện tốt như vậy?

Lần này mọi người lại ngoài dự liệu, ngay cả Dư phu nhân cũng lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Thế nhưng sắc mặt Dư gia lão tổ lại càng thêm âm trầm, qua nửa ngày mới nói:

- Biện pháp gì?

Bắc Minh đại ma đầu cười quỷ dị, thản nhiên nói:

- Việc này nói cho cùng, vẫn là bởi vì sự tình ba trăm năm trước, chỉ cần Dư gia ngươi cho thấy thái độ là được...

- Trong tổ điện Dư gia các ngươi thờ bài vị kia, rút đi là được!

Lời vừa nói ra, lập tức làm chúng tu kinh hãi, nhất thời yên tĩnh vô cùng, một tia thanh âm cũng không nghe thấy!

Mặc dù Bắc Minh đại ma đầu không có chỉ rõ, nhưng hắn muốn triệt tiêu bài vị nào, còn cần nói rõ sao?

Sự tình chuyển tới chuyển lui, chẳng ai ngờ sẽ chuyển đến nơi đây!

Lời vừa nói ra, đừng nói người nhà họ Dư kinh ngạc, Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La mắt lộ ra hận ý, ngay cả đáy mắt của Tiêu nhị gia cũng lộ ra không cam lòng, rất rõ ràng, hắn là không muốn sự tình phát triển đến trình độ này, dù sao nếu Dư gia thật làm như vậy, vậy Tiêu gia hắn coi như bị diệt môn oan, chỉ là trong lòng lại không vui, cũng không dám nói ra mà thôi...

Mà người ở đây cũng cực kỳ kinh ngạc, thật lâu không ai lên tiếng!

Không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía Dư gia lão tổ...

Chỉ cần triệt bỏ bài vị, liền có thể xóa một trận đại họa, hắn sẽ làm thế nào?

- A a a a...

Qua không biết bao lâu, Dư gia lão tổ lại nở nụ cười, trong tiếng cười tràn đầy hoang đường.

Mọi người nghe tiếng cười kia, đều không tự chủ được có chút kiềm chế.

Ngược lại là Bắc Minh đại ma đầu thì bình tĩnh nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi:

- Cơ hội chỉ có một lần, mời Dư lão tiền bối quyết đoán!

- Ngươi biết không? Rất nhiều năm trước cũng có người để cho ta làm qua một tuyển chọn tương tự...

Dư gia lão tổ không có trực tiếp trả lời, nhưng tiếng cười dừng lại, chậm rãi mở miệng:

- Lúc ấy ta chỉ là một tiểu đệ tử của Thanh Vân Tông, bị người bắt nạt đã quen, nếu như ở bình thường, đừng nói bọn hắn để ta mắng một người, xem như để ta mắng tổ tông của mình, ta cũng không thèm quan tâm, nhưng khi đó ta hết lần này tới lần khác không mắng được, trong lòng một mực do dự, cũng bởi vì do dự một hồi, rốt cục nghênh đón tạo hóa ngày sau, mới có Dư gia hiện nay, cũng có Dư gia lão tổ như ta bây giờ...

Hắn vừa nói, trên mặt lại xuất hiện dư vị:

- Ngày sau ta cũng vô số lần nghĩ, nếu như lúc ấy ta mắng ra thì sao? Đoán chừng sẽ không có chuyện gì, chỉ là gãy mất giao tình duy nhất của mình ở Thanh Vân Tông mà thôi, mà ta, khả năng cũng sẽ ở Thanh Vân Tông làm đệ tử ngoại môn cả đời, bây giờ đại khái ngay cả xương cốt cũng không tìm được?

Thanh âm thời gian dần qua hơi thấp, Dư gia lão tổ nhẹ nhàng lắc đầu, mặt lộ ý cười.

Lúc này chung quanh lộ ra yên tĩnh, người người đều nhìn về phía Dư gia lão tổ, không dám mở miệng đánh gãy hắn.

Thần sắc của Dư gia lão tổ cũng có chút dư vị, nhẹ nhàng thở dài, nửa ngày sau, lần nữa ngẩng đầu lên, đáy mắt tràn đầy chê cười:

- Thật không nghĩ tới, bây giờ bốn trăm năm qua đi, lại có người muốn ta làm lựa chọn này, năm đó ta còn do dự, mà bây giờ...

- ... Ta sẽ không do dự nữa!

Dư gia lão tổ nở nụ cười, bỗng nhiên hét lớn:

- Con mẹ ngươi, dám khi dễ đến trên đầu ta?

Th?i gian: 00 : 03 : 32

Chương 1782: Vậy thì diệt a

- Nói hay lắm!

Chẳng ai ngờ Dư gia lão tổ sẽ mắng một câu như vậy, làm người nhà họ Dư và một đám cường giả đến đây trợ quyền giật nảy mình, Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La và một đám trưởng lão Đại Tuyết Sơn, còn có hồ bằng cẩu hữu mà Phương Thanh La mời tới, đều ngẩn ngơ, sau đó lớn tiếng kêu hay, mà sắc mặt người Dư gia thì tái nhợt, làm xong chuẩn bị xuất thủ, Dư phu nhân bị dọa sợ, khóc không ra nước mắt, nhưng lúc này, dù trong lòng không cam đến đâu, cũng chỉ có thể nắm cánh tay của con mình, lo lắng tính mệnh của nhi tử, nhưng Dư Hoài Nhu lại cảm thấy phấn chấn, cao giọng kêu tốt...

Mà người của Chư Tử đạo tràng, thì sắc mặt đều âm trầm, hiển nhiên phẫn nộ tới cực điểm.

Chỉ có Bắc Minh đại ma đầu bình tĩnh, lộ ra vẻ bất mãn không dễ dàng phát giác, rất nhanh lại biến mất, vẫn bình tĩnh không thay đổi, quay đầu nhìn người Mạnh gia nói:

- Mạnh sư đệ nghĩ như thế nào?

Mạnh Kiếm Uyên cười nói:

- Mặc dù ta là người Phụng Thiên Minh, nhưng không phải không hiểu công đạo, ma đầu kia đã là cố nhân ba trăm năm trước, truyền thuyết liên quan tới hắn thật giả khó cãi, đã lâu không nói tới, nhưng nữ nhi của hắn máu tươi đầy tay là thật, Bắc Minh sư huynh dự định cho thế nhân một cái chân tướng, cũng là lý lẽ công nghĩa, vừa rồi ngươi đã cho Dư gia cơ hội, nhưng hắn không để ý, vậy lại có vấn đề gì, cũng không trách được Bắc Minh sư huynh, chuyện này ta ủng hộ ngươi!

Bắc Minh đại ma đầu lại nhìn nữ tử váy đen nói:

- Hoa sư muội thấy thế nào?

Hoa Kiếm Mị cười lạnh nói:

- Trên thực tế, ta vẫn luôn không rõ, trên đời này sao lại có nhiều người thích nói đen thành trắng như thế, như thế ngu si thì cũng thôi, nhưng đứng ở bên bờ vực sống chết, thế mà còn muốn mạnh miệng, thì càng thấy buồn cười, Bắc Minh sư huynh nói nhiều như vậy, vốn là vẽ vời cho thêm chuyện, chỉ là Dư gia, trực tiếp diệt há không phải tốt?

Nghe hai người này nói, Bắc Minh đại ma đầu khẽ gật đầu một cái, bình tĩnh nói:

- Vậy thì diệt đi!

Vẫn là nói nhỏ thì thầm, không khói lửa mảy may, nhưng đã quyết định sinh tử của Dư thị nhất mạch!

- Cẩn tuân sư mệnh!

Tiêu nhị gia nhảy dựng lên, mặt lộ vẻ vui mừng, cảm giác mình cực kỳ may mắn, quát to một tiếng, tế lên một thanh cổ kiếm, xa xa đánh về phía Dư gia, mà ở bên cạnh hắn, quái vật nửa người nửa ngựa, nam tử khôi ngô tóc kim hoàng, cùng mấy đệ tử của Chư Tử đạo tràng đứng ở phía sau bọn họ, hết thảy năm người, liên tiếp tế lên binh khí, xa xa chém về phía Dư gia!

Ầm ầm...

Bọn hắn vừa ra tay, cả Dư gia lập tức bị thần thông ngập trời bao phủ!

Chư thiên xung quanh, có không ít người xa xa quan chiến, thấy cảnh ấy đều bị dọa sợ mất mật...

Đây chính là năm đệ tử của Chư Tử đạo tràng a!

Người có địa vị và tu vi bực này, sợ là có thể trực tiếp diệt trừ tất cả đạo thống ở Sở Nam, huống chi chỉ là Dư gia?

Xem ra, Dư gia lão tổ nói miệng đã ghiền, bây giờ rốt cục phải trả giá thật lớn!

- Kỳ Lân huynh, chúng ta...

Mà ở trước đại điện, Phương Thanh La mời tới nhóm hồ bằng cẩu hữu kia, cũng không nghĩ tới Chư Tử đạo tràng thật ngang nhiên xuất thủ, trong lòng rõ ràng có chút kiêng kị, nhịn không được nhìn về phía Phương Thanh La, lực lượng có chút chưa đủ dò hỏi.

- Chư Tử đạo tràng lại thế nào?

Phương Thanh La lại bá đạo đến cực điểm, quát to một tiếng:

- Chơi hắn!

Vừa nói chuyện, sớm đã vung ra bốn vó, đông đông đông phóng đi, hung ác điên cuồng có thể thấy được lốm đốm.

Cùng lúc đó, bên cạnh hắn, sớm đã có một người còn nhanh hơn hắn, thẳng tắp xông về giữa không trung, chính là Phương Tiểu Mỹ!

Đối mặt với Chư Tử đạo tràng xuất thủ, hai sư huynh muội thình lình không sợ chút nào, trực tiếp xuất chiến!

- Chư Tử đạo tràng, đây là Sở vực, có Đại Tuyết Sơn ta ở đây, mơ tưởng phiên vân phúc vũ...

Ngay sau đó, lại có mấy thân ảnh xông lên cửu thiên, lại là mấy vị trưởng lão của Đại Tuyết Sơn.

Vào lúc này, người Dư gia và Bách Thú Tông chỉ có thể ở phía dưới quan chiến, dù sao ở giữa không trung kia, người đấu pháp cảnh giới quá cao, xem như bọn hắn muốn giúp cũng giúp không được, đi chỉ có thể chịu chết, hoặc là nói, ngay cả tu vi của Dư gia lão tổ, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể tham dự vào trong đại chiến...

Có thể vào Chư Tử đạo tràng, cơ hồ tất cả đều là nhân vật trong ba trăm tuổi kết anh, mà sau khi vào Chư Tử đạo tràng, tẩy tủy phạt cốt, các loại tài nguyên và pháp môn truyền xuống, tu vi bình thường đều sẽ tăng lên trên diện rộng, bởi vậy ở Chư Tử đạo tràng, cơ hồ tùy tiện đi ra một đệ tử, cũng là Nguyên Anh đỉnh phong thậm chí viên mãn, địa vị cao chút, thì là Độ Kiếp nhất nhị trọng, lợi hại thậm chí có thể đạt tới Độ Kiếp ngũ lục trọng, sau đó trèo lên Phong Thần Bảng, đạt được Tiên Danh gia trì, tu vi có thể so với Chân Tiên!

Thực lực như thế, tu sĩ bình thường đụng phải bọn hắn, chỉ có một con đường chết!

Từ trình độ nào đó, Chư Tử đạo tràng có thể duy trì địa vị siêu phàm như thế, thực lực chiếm quan hệ rất lớn!

Ở dưới loại cục diện này, mấy vị trưởng lão của Đại Tuyết Sơn đều là Nguyên Anh cảnh, còn có thể tham dự chút ít, Phương Thanh La gọi tới những hồ bằng cẩu hữu kia, cũng xem như miễn cưỡng, về phần những người khác, căn bản là bất lực tham chiến!

Bất quá cũng may, còn có Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La!

Hai người này không lưu tình chút nào, chân chính thi triển ra toàn bộ thực lực!

Ầm ầm...

Phương Thanh La vốn là quái vật nửa lừa nửa Kỳ Lân, bằng không thì cũng sẽ không được người gọi là "Kỳ Lân Tử", mà lúc này động thủ, trên người bừng bừng liệt diễm, khiến cho cả người hắn tựa như quái vật, trên đầu sinh ra song giác, cực kỳ đáng sợ, vó đạp miệng cắn, năm vị đệ tử của Chư Tử đạo tràng, lại không có bất kỳ ai dám đơn độc chống đỡ, chỉ có thể hai ba người liên thủ, mới miễn cưỡng giữ được trận cước!

Mà lúc này Phương Tiểu Mỹ tay cầm Bạch Cốt Thần Mâu, tung hoành chư thiên, chỉ bằng sức một mình áp chế quái vật nửa người nửa ngựa và trung niên tóc vàng, sát khí phun trào, chiếu nửa bầu trời thành huyết hồng!

Chỉ dựa vào hai người bọn họ, liền đánh năm vị đệ tử của Chư Tử đạo tràng không thở nổi!

Mấy trưởng lão của Đại Tuyết Sơn chỉ có thể thay hai người bọn họ lược trận!

Thấy cảnh ấy, người nhà họ Dư không nhịn được nghĩ tới trước đây Phương Tiểu Mỹ đã nói, cũng khó trách lúc ấy nàng dám lớn tiếng, mời sư huynh của nàng tới trợ quyền, như vậy bất luận Chư Tử đạo tràng đến bao nhiêu đệ tử cũng không sợ, hai người các nàng liền dám chính diện nghênh chiến...

Bây giờ đã có thể xác định, nàng quả nhiên chưa hề nói khoác!

Chỉ là vấn đề ở chỗ, Chư Tử đạo tràng tới, không chỉ là đệ tử a...

Mặc dù cục diện chiếm ưu thế, nhưng người Dư gia vẫn lo lắng nhìn về phía Bắc Minh đại ma đầu!

Vị trưởng lão trẻ tuổi nhất trong Chư Tử đạo tràng!

Lúc này hắn không xuất thủ, chỉ là mặt không thay đổi nhìn hai thị thiếp bên người!

- Ha ha, ta cũng có chút ngứa ngáy...

Mạnh Kiếm Uyên nhịn không được bật cười, xa xa nhìn về phía Phương Tiểu Mỹ.

- Mạnh huynh muốn xuất thủ sao?

Bắc Minh đại ma đầu cũng không ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hỏi.

Mạnh Kiếm Uyên cười nói:

- Trong thế hệ trẻ tuổi Thần Châu, ngoại trừ những người đi tinh vực kia, đã không người là đối thủ của ta, nói đến ta đã có vài chục năm chưa từng kịch chiến, thực lực của nữ tử kia không yếu, ngược lại là một nhân tuyển tốt!

- Hừ, muốn động thủ thì động thủ, nói những lời này làm cái gì?

Hoa Kiếm Mị cười lạnh, thân hình đột nhiên vọt tới.

- Ai, cái tính tình này...

Mạnh Kiếm Uyên bất đắc dĩ, vội vàng hô, cũng theo sát vọt tới.

Hai người bọn họ một trái một phải, đồng thời xông về phía Phương Thanh La và

Phương Tiểu Mỹ, chỉ nháy mắt, một đạo kiếm quang, một đạo đao ý, đồng thời từ cửu thiên phủ xuống, như tầng tầng sương khí, so với đệ tử của Chư Tử đạo tràng khác mà nói, mạnh không biết gấp bao nhiêu lần, ngay cả Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ cũng không dám khinh thường, sắc mặt đồng thời cứng lại, thân hình xoay chuyển, tránh đi mũi nhọn...

- Hai người các ngươi đã là người Phụng Thiên Minh nhất mạch, lại muốn khó xử chúng ta?

Phương Tiểu Mỹ mắt đầy sát khí, sâm nhiên quát chói tai.

Mấy vị trưởng lão của Đại Tuyết Sơn nhất mạch cũng giận dữ, có loại cảm giác bị phản bội!

Chương 1783: Đại chiến bộc phát

Bây giờ Thiên Nguyên, Chúng Tiên Minh và Phụng Thiên Minh phân tranh, đã là một bí mật công khai, chỉ vì lý niệm khác biệt, phân biệt trở thành hai phe trong Chư Tử đạo tràng, tương hỗ đấu đá, đã kéo dài ba trăm năm, thậm chí nhớ ngày đó Phù Diêu Cung đại trưởng lão Đạo Vô Phương, cũng bởi vì loại lý niệm này bị Bắc Minh đại ma đầu chém, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới, nói thật, đáng buồn nhất chính là kiểu chết như thế này, dù sao nếu chết ở trên chiến trường, còn có thể trùng sinh ở trên Điểm Tướng Đài, Thiên Nguyên có rất nhiều kỳ tài dùng loại hình thức này, một lần nữa trở về nhân thế!

Nhưng khi đó Đạo Vô Phương bị Bắc Minh đại ma đầu chém giết, là vĩnh viễn bị xóa đi!

Cũng chính vì sự kiện kia, khiến cho thế nhân biết Chúng Tiên Minh và Phụng Thiên Minh tồn tại, cũng biết nội bộ Chư Tử đạo tràng, cũng không phải là làm bằng sắt, Tịnh Thổ Cổ Tộc, phần lớn là người của Chúng Tiên Minh, mà đạo thống Thần Châu và Đại Tuyết Sơn, thì phần lớn là người của Phụng Thiên Minh, hai mạch tranh đấu đã lâu, bởi vậy Bắc Minh đại ma đầu đến khó xử Bột Hải quốc Dư gia, kỳ thật Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ không cảm giác ngoài ý muốn, thế nhưng khi bọn hắn thấy được hai người Thần Châu, trong lòng lại nhịn không được có một loại phẫn nộ, khó mà áp chế!

- Ha ha, chớ nên hiểu lầm, ta chỉ cầu chiến một trận mà thôi...

Nghe Phương Tiểu Mỹ và trưởng lão Đại Tuyết Sơn hét lớn, Mạnh Kiếm Uyên lạinở nụ cười.

Hắn dậm chân tiến lên, tay áo xoay tròn, đón gió mà đứng, phong lưu phóng khoáng không nói ra được, tuấn mỹ vô song, hai mắt nhìn Phương Tiểu Mỹ, tựa hồ có chút tiếc hận thở dài:

- Nàng vốn là giai nhân, làm gì vì ma đầu kia mà hủy cuộc đời của mình...

- Im ngay!

Phương Tiểu Mỹ giận tím mặt, bước ra một bước, thần mâu trực kích!

- Ha ha...

Mạnh Kiếm Uyên cười to, thân hình du tẩu, có cảm giác không dính bụi trần.

Một đạo thanh lưu di chuyển ở trong bàn tay hắn, thình lình hóa thành đao quang, vừa đúng ngăn lại Bạch Cốt Thần Mâu của Phương Tiểu Mỹ, miệng lại không trung thực, thân hình du tẩu, không ngừng khiêu khích:

- Người khác gọi ngươi là ma đầu, nhưng ta coi nàng là tiên tử chân không dính bụi, thực không đành lòng nhìn nàng lâm vào nước bùn, hơn nữa ta cũng đã được nghe nói chuyện của nàng, biết ma đầu kia không phải cha ruột, từ bối phận của cha nàng luận, nàng còn là người Thần Châu nhất mạch, chỉ cần nàng nguyện chặt đứt quan hệ với ma đầu kia, ta sẽ dùng tính mệnh đảm bảo, dẫn nàng tiến vào Chư Tử đạo tràng, tu thành chính quả, như thế nào?

Thanh âm của hắn, nghe cũng coi như thành khẩn, lại thêm khuôn mặt như quan ngọc, thực có thể mê đảo không biết bao nhiêu tiên tử, nhưng chẳng ai ngờ tới, Phương Tiểu Mỹ nghe câu nói này, khuôn mặt tựa như phủ lên sương lạnh, khó coi tới cực điểm!

- Hôm nay, nếu như ta không giết ngươi, thề không làm người!

Ầm ầm, Bạch Cốt Thần Mâu nở rộ hung mang vô tận, gắt gao đâm về phía Mạnh Kiếm Uyên!

Mà nữ tử váy đen thì càng trực tiếp, ôm kiếm bay tới, một đạo kiếm quang yêu diễm như linh xà, mờ mịt vô định, nhưng lại có được lực lượng khó có thể tưởng tượng, hung hăng chém về phía Phương Thanh La, quát lạnh nói:

- Bởi vì chúng ta là Phụng Thiên Minh nhất mạch, mới muốn trừ hai tên bại hoại cặn bã bọn ngươi ra, người Phụng Thiên Minh chỉ có anh hùng, các ngươi và sư tôn của mình, chính là vết bẩn duy nhất...

- Con mẹ ngươi xú nữ nhân, bây giờ không đánh ngươi, ngươi sẽ không biết Thanh La gia

gia mạnh bao nhiêu!

Phương Thanh La chửi ầm lên, há mồm phun ra một mảnh liệt diễm, đốt cháy nửa bên hư không, giống như Ma Thần tái thế, táng thiên diệt địa!

Ầm ầm...

Hai người Thần Châu ra tay, làm cục diện trong sân lập tức trở nên khó hoà giải, lúc đầu Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La chiếm ưu thế, lúc này đã tiêu di, chín vị cao thủ chiến thành một đoàn, không trung mây quấy sương động, điện tránh lôi minh, cuồng phong nổi lên bốn phía, như trên trời rơi xuống đại kiếp, bất luận là Phương Thanh La, Phương Tiểu Mỹ, hay mấy vị trưởng lão Đại Tuyết Sơn, thậm chí ngay cả hồ bằng cẩu hữu được Phương Thanh La mời tới cũng tham chiến, nhưng nhất thời không phân rõ cao thấp, mỗi người đều toàn lực xuất thủ, trong lúc cấp thiết ai cũng không rảnh bận tâm cái khác!

- Trước giao huyền tôn nhi của ngươi ra đi!

Mà ở lúc này, một thị thiếp bên người Bắc Minh đại ma đầu ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống quát.

Lúc này Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La đều bị cuốn lấy, lâm vào hỗn chiến, Dư gia nhất mạch trở thành tồn tại không người chú ý, nếu vào lúc này, Bắc Minh đại ma đầu xuất thủ, như vậy Dư gia nhất mạch tất nhiên sẽ bị diệt, trong lòng bọn hắn đều khẩn cầu sẽ không bị Bắc Minh đại ma đầu chú ý tới, lúc này thấy thị thiếp kia nhìn xuống, trong lòng không khỏi tuyệt vọng, thiên địa u ám!

- Nếu như chờ chủ nhân xuất thủ, như vậy mất mạng không chỉ là hắn!

Một thị thiếp khác cười lạnh, mặt đầy sát khí mở miệng.

Trong lúc các nàng nói chuyện, tựa hồ thiên địa ẩn ẩn xuất hiện một loại biến hóa, trên đỉnh đầu của bọn hắn đã bao phủ một mảnh uy áp, không hề nghi ngờ, cái kia là khí tức của Bắc Minh đại ma đầu, loại khí tức này bao phủ, để trong mắt bọn hắn xuất hiện huyễn tượng, giống như những người khác không tồn tại, ở trước mặt bọn họ chỉ có Bắc Minh đại ma đầu chí cao vô thượng, tính mạng của mình đều ở một ý niệm, nếu không làm theo thị thiếp của hắn nói, giao Dư Hoài Nhu ra, như vậy sẽ tai hoạ ngập đầu...

- Nhu nhi...

Dư phu nhân khóc muốn ngất, chỉ ôm chặt Dư Hoài Nhu, chết cũng không chịu buông ra.

Thế nhưng đến lúc này, trên gương mặt còn có chút non nớt của Dư Hoài Nhu, lại xuất hiện vẻ cương nghị hiếm thấy, ngẩng đầu lên nhìn Dư gia lão tổ nói:

- Lão tổ tông, để con đi theo bọn hắn, bằng không chỉ sợ Dư gia chúng ta ai cũng trốn không thoát, bất quá trước khi hài nhi đi, còn xin lão tổ tông tin con, con không có giết Tiêu Trí Viễn, nhưng nếu cho con một cơ hội, con sẽ giết hắn!

- Nhu nhi, con...

Dư Thiết Linh run giọng mở miệng, cũng có chút không đành lòng.

Nhưng hắn không có quá nhiều khuyên can, tựa hồ hắn cũng biết, bây giờ đã không có biện pháp khác.

- Ha ha, hảo hài tử...

Trên mặt Dư gia lão tổ lộ ra vẻ trấn an, vuốt đầu Dư Hoài Nhu, nói khẽ:

- Con nói không sai, hôm nay nếu Dư gia ta không bồi ra một cái mạng, chỉ sợ toàn bộ Dư gia khó trốn tai ương hủy diệt!

Từ trên xuống dưới Dư gia, đều ngơ ngác kinh ngạc nhìn qua lão tổ tông, trong lòng có loại cảm giác đè nén khó tả.

Dư gia lão tổ thật muốn giao Dư Hoài Nhu ra sao?

Thế nhưng lời kế tiếp của Dư gia lão tổ, lại ra ngoài mọi người dự kiến:

- Chỉ là người này không phải ngươi, là ta!

Từ trên xuống dưới Dư gia, ánh mắt đều trong nháy mắt mở to.

Dư Thiết Linh kêu lớn lên:

- Không thể! Không thể! Lão tổ tông đang nói cái gì?

Ngay cả Dư phu nhân cũng khóc rống lên, vươn tay ra, bắt lấy ống tay áo của Dư gia lão tổ.

Không giống người bình thường, trong gia đình phàm nhân, người đời trước ở một số thời khắc không quá trọng yếu, tiểu bối chính là hi vọng, người thế hệ trước thường thường đều sẽ vì hài tử mà hi sinh mình, nhưng ở gia tộc tu hành, người đời trước mới là vận mệnh, là trụ cột, nếu lão tổ tông chết rồi, Dư gia nhất mạch không có chỗ dựa, sẽ cách chia năm xẻ bảy không xa, bởi vậy gia tộc tu hành cho dù hi sinh tiểu bối có thiên tư nhất trong gia tộc, cũng sẽ không động tới lão tổ tông!

Chương 1784: Tính là thứ gì

Nhưng lúc này, Dư gia lão tổ rõ ràng chủ ý đã định, chỉ nhẹ nhàng cười cười, thở dài:

- Các ngươi không cần nói nữa, Nhu nhi là hảo hài tử, hắn không thể chết ở chỗ này, chỉ có ta, người ở bên ngoài xem ra, có lẽ ta chỉ là một lão đầu không còn dùng được, ngay cả tiểu bối cũng khi dễ đến trên đầu ta, nhưng bọn hắn không hiểu, không hiểu rõ ta...

Dư gia lão tổ nói chuyện, hơi ưỡn ngực lên, ánh mắt lộ ra thâm trầm, giống như biến thành người khác:

- Nếu ta chiến chết ở nơi này, đừng nói chỉ là mạng của Tiêu gia thiếu chủ, sợ là toàn bộ Tiêu gia cũng sẽ bồi vào, nếu vãn bối kia thật thông minh như hắn biểu hiện, như vậy hắn phải biết, đã đến thời điểm thu tay lại...

Nói đến chỗ này, hắn không nói thêm lời, hai tay áo phất một cái, nhảy lên không trung.

- Muốn tôn nhi ta, trước để cho lão phu lãnh giáo thần thông của ngươi một chút đi!

Thanh âm oang oang, thần sắc của Dư gia lão tổ bình thản, nhìn thẳng Bắc Minh!

Ở thời khắc này, thân thể mập mạp của hắn lại có một loại tang thương, uyên đình nhạc trì, một chưởng vỗ tới Bắc Minh đại ma đầu!

Nhìn hắn đánh tới một chưởng, Bắc Minh đại ma đầu quay đầu nhìn thoáng qua, khuôn mặt có chút động, đáy mắt tựa hồ có tinh quang hiện lên.

Nhưng chỉ là khuôn mặt có chút động, liền lập tức khôi phục bình tĩnh, thậm chí ngay cả động cũng không có động!

- Lão tổ tông...

Nhìn một màn ở trên không trung, từ trên xuống dưới Dư gia đều nghẹn ngào kêu lớn.

Nhìn Dư gia lão tổ dứt khoát xuất thủ, bọn hắn như nhìn một bóng lưng chịu chết...

- Lão tổ tông, lão tổ tông trở về...

Dư Hoài Nhu càng tuyệt vọng, tê tâm liệt phế kêu lớn lên.

- Lão tổ tông, hắn... vì sao hắn luôn nghĩ quẩn, bỏ đi bài vị kia chẳng phải...

Dư phu nhân như sắp hôn mê, vô lực lôi kéo cánh tay của Dư gia chủ.

- Lời này đừng nhắc lại nữa!

Nhưng Dư gia gia chủ hất tay của nàng, Dư phu nhân giật mình nhìn phu quân, chỉ thấy khuôn mặt hắn cương nghị, trong tay đã nhiều một thanh đại đao, chính là binh khí của hắn, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn không trung, lạnh giọng nói:

- Nhu nhi, con nhớ kỹ, lão tổ tông tri giao khắp thiên hạ, trong ba mươi sáu vị tiên quân, có năm sáu vị là chí giao của ngài, nếu hắn chết ở nơi này, như vậy Bắc Minh đại ma đầu lại hung tàn, cũng sẽ khiến Phụng Thiên Minh và Chúng Tiên Minh đại chiến, như vậy cũng chỉ có thể thu tay lại, thứ này tương đương với lão tổ cầm mệnh của hắn, đổi mệnh của con, con biết không?

- Hài nhi... Hài nhi biết...

Dư Hoài Nhu đã khóc mặt đầy nước mắt, liên tục gật đầu, thân thể run rẩy.

Dư Thiết Linh nhẹ gật đầu nói:

- Vậy thì tốt, sau khi lão tổ tông chết, liền đến phiên ta, ta sẽ tiếp lấy khiêu chiến Bắc Minh đại ma đầu!

Lời này làm Dư phu nhân kinh hoảng:

- Ngươi điên sao?

Dư Thiết Linh không để ý tới nàng, chỉ khe khẽ lắc đầu, nhìn Dư Hoài Nhu nói:

- Dư gia chúng ta không thể không tham chiến, không thể để cho lão tổ tông một mình chịu chết, bởi vậy nhất định phải tham chiến, dù chết chỉ còn người cuối cùng, cho nên ta cũng phải xuất thủ, mà ngươi, lập tức đi ngay, theo trưởng lão Đại Tuyết Sơn trở về, đợi cho Tiểu Ngũ Tổ trở lại, nói rõ mọi chuyện cho bọn hắn, sau đó cầu bọn hắn dạy bảo ngươi, nhưng quyết không thể yêu cầu bọn hắn giúp ngươi báo thù, bởi vì ta muốn tương lai ngươi tự tay chém đại ma đầu kia!

- Phụ thân, con...

Dư Hoài Nhu kêu lớn, mặt đầy sát khí:

- Con cũng muốn...

Dư Thiết Linh quát to:

- Đáp ứng ta!

Thân hình Dư Hoài Nhu chấn động, té quỵ trên đất:

- Hài nhi... Hài nhi nhớ kỹ!

- Tốt!

Dư Thiết Linh quát khẽ, cười to nói:

- Chỉ có như thế, Dư gia ta mới có cơ hội chân chính quật khởi, trở thành đại tộc!

Dư phu nhân đã xem không hiểu trượng phu và con trai của mình, ngẩng đầu lên, càng không hiểu nhìn lão tổ tông chỉ vì một bài vị của người chết đi ba trăm năm, mà không để ý tu vi cảnh giới khác biệt, ngang nhiên chịu chết!

Vào lúc này, hắn nhìn như vận dụng toàn lực, trên thực tế lại lười làm nhiều...

Nói toàn lực xuất thủ, cùng thị thiếp kia đấu pháp, chẳng bằng nói là mượn dùng phương pháp này, theo bản năng ra một kích...

- Ha ha, muốn dùng mạng già này, đổi lấy một con đường sống cho Dư gia ngươi sao?

Mà nhìn hắn vọt tới, Bắc Minh đại ma đầu không để ý đến, một thị thiếp bên cạnh hắn lại cười lạnh:

- Năm đó chủ nhân nhà ta ngay cả Phù Diêu Cung đại trưởng lão Đạo Vô Phương xg chém, huống chi chỉ là một Kim Đan ở Bột Hải quốc?

- Cũng không nhìn ngươi là thân phận gì, còn muốn uy hiếp chủ nhân nhà ta?

Một vị thị thiếp khác càng hung ác điên cuồng, cười lạnh một tiếng, trong tay nhiều một thanh tiên kiếm, hung hăng chém về phía Dư gia lão tổ, chẳng ai ngờ tới, thị thiếp cũng có tu vi Nguyên Anh cảnh, một kiếm này chém tới, kiếm khí ngập trời, đóng băng không gian, giống như giữa thiên địa rơi vào một mảnh băng thiên tuyết địa, mang theo vẻ hung tàn bá đạo khó tả...

Dư gia lão tổ thì thở dài, bỗng nhiên nhấc lên tu vi, đánh qua một chưởng!

- Liền dùng cái chết này, tế điện bốn trăm năm giao tình của chúng ta đi...

- Phương sư đệ...

Một chưởng kia đánh ra, nhìn như hung mãnh, nhưng ở trong mắt người cùng cảnh giới, lại căn bản là quả hồng mềm, đừng nói đối phó Nguyên Anh cảnh, ngay cả thực lực Kim Đan tầng chín cũng không có phát huy ra...

Nhìn tựa như lấy trứng chọi đá, chỉ có kết cục thịt nát xương tan!

Nhưng ngoài ý muốn nảy sinh…

Một chưởng kia mềm nhũn vỗ ra, nghênh hướng băng thiên tuyết địa, rõ ràng yếu không thể tả, nhưng hết lần này tới lần khác sau khi đụng phải kiếm quang, ầm… bạo phát ra hung uy khó mà hình dung, cơ hồ cũng ngay lúc đó, kiếm quang liên tiếp vỡ nát, sau đó băng liệt, ngay cả cánh tay của thị thiếp kia cũng vỡ nát...

Oanh!

Đến cuối cùng, ngay cả thiên địa vô hình bên người Bắc Minh đại ma đầu cũng vỡ nát, sắc mặt Bắc Minh đại ma đầu đại biến, vội vàng ôm thị thiếp ở bên cạnh hắn nhảy ra hơn trăm dặm, lúc này mới khó khăn lắm tránh thoát lực lượng cường đại kia!

- Bá...

Không biết bao nhiêu người sợ run rẩy, trong chư thiên, vô số con mắt nhìn tới.

Ngay cả Phương Tiểu Mỹ cùng bọn người Chư Tử đạo tràng đang ác chiến, cũng nhịn không được hơi chậm lại, cùng nhau nhìn lại bên này!

Những ánh mắt này đều có chút ngốc trệ...

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Sao Dư gia lão tổ có thể có bản lĩnh bực này?

Đương nhiên, vấn đề này rất khó trả lời, bởi vì ngay cả Dư gia lão tổ cũng ngây ra như phỗng!

- Ngươi hỏi hắn là thân phận gì?

Bất quá thời điểm chúng tu còn chưa kịp phản ứng, nơi xa có một thanh âm nhàn nhạt vang lên, mang theo tức giận, cũng mang theo ý lười coi thường quần hùng thiên hạ, đáp trả thị thiếp vừa rồi quát hỏi Dư gia lão tổ.

- Hắn là Tam đương gia của Tiệt đạota, so với hắn, chủ nhân nhà ngươi lại tính là thứ gì?

Chương 1785: Chân chính ma đầu trở về

- Tam đương gia của Tiệt đạo?

Chợt nghe đến cái tên này, đám người trong sân đều sửng sốt, không kịp phản ứng, dù sao cái tên này quá xa vời, từng ở ba trăm năm trước, cái tên này bị người tương truyền, chính là Ma Đạo quật khởi, thực lực hùng hậu vô biên, thậm chí có khả năng sánh vai với Phù Diêu Cung, thế nhưng cũng rất nhanh, theo Chư Tử đạo tràng xuất hiện, lại theo ma đầu kia chết đi, cái tên này liền rất ít bị người nói tới, nhất là ở trong người bình thường, càng hiếm ai nghe nói, nhưng ở trong mắt người có địa vị cao, cái tên này lại có một loại ma lực khó tả, bình thường thậm chí không dám nói ra khỏi miệng, sợ phạm vào cấm kỵ!

Mà lúc này, trong chiến đấu, cái tên này, thời gian qua đi ba trăm năm, lại bị người đường đường chính chính nhấc lên!

Trong lúc nhất thời chúng tu còn chưa hoàn toàn tiêu hóa câu "Tam đương gia của Tiệt đạo" này ẩn chứa hàm nghĩa đáng sợ, chỉ theo bản năng nhìn về một phía, trong ánh mắt mỗi người, đều có một loại khủng hoảng!

Bởi vì bọn hắn cảm giác được, ở hướng kia tựa hồ có một phiến thiên địa, đang chậm rãi triển lộ nó mênh mông cuồn cuộn!

Nhưng khi ánh mắt của bọn hắn nhìn sang, nơi đó không có thiên địa, chỉ có mấy thân ảnh!

Một nam tử áo trắng tóc trắng phơ, nhưng mặt như thiếu niên, tuấn mỹ như trích tiên, tay áo bồng bềnh, hai tay chắp sau lưng, đứng ở trong hư không, một hòa thượng khuôn mặt cương nghị, thân hình cao lớn, hai tay hợp thành chữ thập, thân hình trầm mặc, một cái là lão giả dung mạo già nua, tóc đen, ý cười đầy mắt, đánh giá hết thảy chung quanh, mà ở giữa bọn hắn thì đứng một nam tử hắc bào, trên người đầy ý tang thương, khí chất cô tịch thanh lãnh, ánh mắt lạnh lùng, đạm mạc nhìn đám người, trên mặt không có chút biểu lộ nào!

Chỉ một sát na, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người nam tử hắc bào!

Ngay cả Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La, miệng cũng mở cực lớn, tựa hồ quên bản thân đang chiến đấu!

Nếu đối thủ của bọn hắn bắt lấy cơ hội này, chắc hẳn có thể thuận thế chém xuống, chỉ tiếc, thời điểm nam tử kia xuất hiện, thiên địa tựa hồ đọng lại, tất cả mọi người cảm thấy một loại áp lực như thương thiên, ngón tay cũng không động được!

Lúc này Dư gia lão tổ cũng ngây người, thân hình khẽ run, ngơ ngác nhìn nam tử kia.

Mà càng nhiều người, thì căn bản không biết nam tử kia, chỉ cảm thấy bầu không khí biến hóa, không dám lên tiếng!

- Ai, hiện tại bọn nhỏ...

Nam tử hắc bào đi về phía trước, miệng nhẹ nhàng than tiếc, chậm rãi đi tới trước người Dư gia lão tổ. Sau đó hắn nhìn Dư gia lão tổ đã ngây ra như phỗng, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì, trọn vẹn qua mấy tức, hắn mới đột nhiên nở nụ cười, trên người đạm mạc không còn sót lại chút gì, cười nói:

- Trư sư huynh, ba trăm năm không gặp!

Theo nụ cười này của hắn, khí tức lạnh lùng trải rộng chư thiên cũng trong nháy mắt tiêu thất!

Như ngày xuân hạ xuống, thiên địa băng sương trong nháy mắt tan rã, tất cả bắt đầu khôi phục.

- Ta... Ta...

Dư gia lão tổ giật mình, bỗng nhiên phản ứng lại, trong mắt có loại kích động khó mà hình dung, run run rẩy rẩy, thế mà không biết nói cái gì, lắp bắp nói hồi lâu, mới mãnh liệt kêu lên:

- Ta con mẹ nó họ Dư!

- Ha ha...

Nam tử hắc bào cười to, nắm lấy bả vai của Dư gia lão tổ, dùng sức đập mấy cái.

- Ba trăm năm không thấy, ngươi nhìn cũng già rồi Trư sư huynh...

Hai thân ảnh thời gian qua đi ba trăm năm, ôm cùng nhau, một cái mập mạp, một cái thon gầy, ánh bình minh chiếu đến, nhìn tang thương vô tận.

- Cha...

Phương Tiểu Mỹ rốt cục xác định cái gì, hét to một tiếng, nước mắt chảy đầy gương mặt, vứt xuống tất cả đối thủ, vội vàng vọt về phía hắn, trong miệng không ngừng kêu lên:

- Quả nhiên là cha, khi đó ta nhìn thấy quả nhiên là cha, quả nhiên là cha trở về, cha quả nhiên không có chết, ta đã sớm biết, ba trăm năm ta một mực biết, cha làm sao có thể chết?

- Sư phó, ta nhớ ngươi đến chết rồi...

Nàng một bên kêu, vừa vọt tới bên người nam tử hắc bào, nhưng còn không có chạy tới phụ cận, bên người chỉ nghe "Sưu" một tiếng, một con quái lừa vượt qua nàng, như chớp giật vọt tới bên người nam tử hắc bào, ngao ngao kêu lớn...

- Ha ha...

Nam tử hắc bào một tay sờ đầu nó, một tay ôm Phương Tiểu Mỹ, trái xem phải xem, giống như cực kỳ hài lòng, nhịn không được cười phá lên, gật đầu thở dài:

- Không tệ không tệ, đều đã lớn như vậy, ừ, thực không tệ, chỉ là tu vi thấp chút, nhưng cũng không tệ...

Thời điểm bọn hắn cuồng hỉ, chung quanh đã lâm vào trong tĩnh mịch.

Đệ tử của Chư Tử đạo tràng, cùng hai người Phụng Thiên Minh đến trợ quyền là Mạnh Kiếm Uyên và Hoa Kiếm Mị, đều bị nam tử hắc bào kia xuất hiện dọa cho bối rối, trong lòng có một suy nghĩ điên cuồng thăng lên:

- Người này là ai?

Người này có thể ngay cả mặt cũng không lộ, liền trợ giúp Dư gia lão tổ một chưởng phá kiếm vực của thị thiếp Bắc Minh đại ma đầu, hắn là ai?

Người này nói Dư gia lão tổ là Tam đương gia của Tiệt đạo?

Vì sao nữ ma đầu kia và quái lửa gọi hắn là "Phụ thân" "Sư phó"?

Ngay cả tu vi của nữ ma đầu và quái lửa kia, ở trong mắt hắn cũng lộ ra quá thấp, như vậy tu vi của hắn lại cao bao nhiêu?

Kỳ thật ở trong lòng bọn hắn đã có đáp án, chỉ là bọn hắn không muốn thừa nhận, cũng không dám thừa nhận, bởi vậy một lần lại một lần ấn xuống ý nghĩ kia, chỉ là đè không được, ý nghĩ kia luôn quỷ mị chui ra, để bọn hắn không thể không thừa nhận...

... Là ma đầu kia sao?

... Là ma đầu kia đã về sao?

Ý nghĩ như vậy chui vào trong lòng, tựa như một ma quỷ, tràn đầy ý sợ hãi lấp kín đáy lòng bọn hắn!

Đến lúc này, vẫn chưa có người nào nói ra danh tự của ma đầu kia, trong lòng bọn hắn đã khó mà ngăn chặn hoảng sợ, có ít người theo bản năng chuyển động bước chân, tới gần người bên cạnh, sau khi cách hắn khoảng cách xa một chút, đột nhiên nhấc lên tất cả pháp lực, muốn trốn ra xa, nhưng thời điểm ý nghĩ này bay lên, nam tử hắc bào kia đột nhiên xoay đầu lại, nhìn hắn một cái, suy nghĩ muốn trốn lập tức biến mất, cả người co quắp ngã xuống đất...

- Nhu nhi, Nhu nhi mau tới, bái kiến Phương tổ gia của ngươi!

Lúc này Dư gia lão tổ Dư Tam Lưỡng đầy ngập vui sướng, bỗng nhiên nghĩ đến tôn nhi của mình, vội vã ngoắc.

Lúc này Dư Hoài Nhu đã ngây ra như phỗng, giống như bị sét đánh qua, cả người rơi vào trong mây, nghe lão tổ hét, mới ngơ ngác cưỡi mây bay lên, đến phụ cận, nhìn nam tử mặt đầy ý cười, nhìn bộ dáng tựa hồ còn trẻ tuổi hơn mình, há hốc mồm, nhưng lại không biết nói cái gì, sửng sốt nửa ngày, đột nhiên quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu!

- Phương tổ gia...

Tiếng kêu kia nói hết suy nghĩ trong lòng, nháy mắt xua tán vẻ lo lắng trong mấy ngày nay.

- Ha ha, đi lên liền dập đầu, đứa nhỏ này thật hiểu chuyện, cầm...

Nam tử hắc bào nở nụ cười, vạt áo hơi phật, nâng Dư Hoài Nhu lên, sau đó ở trước mặt Dư Hoài Nhu xuất hiện một đoàn quang hoa mờ mịt không chừng, giống như một trái cây mộng ảo, bên trong tràn đầy khí tức Tiên Đạo để cho người ta sợ hãi...

Dư Hoài Nhu ngơ ngác nhìn, không biết có nên tiếp hay không.

Dư Tam Lưỡng có chút tò mò hỏi:

- Đây là...

Nam tử hắc bào cười nói:

- Tiên Mệnh!

Sau đó đón vô số ánh mắt ngây người như phỗng, hắn có chút ngượng ngùng gãi đầu, cười nói:

- Gặp hài tử, dù sao cũng phải cho chút lễ gặp mặt, nhưng bây giờ trên người của ta ngoại trừ Tiên Mệnh, vật gì khác đều quá quý giá...

- Phương tổ gia, ta... ta không dám lấy, nhưng ta muốn cầu ngài một việc!

Dư Hoài Nhu nghe được danh tự Tiên Mệnh, chỉ cảm thấy cái kia cách mình quá xa xôi, ngạnh sanh không dám nhận, chỉ là sững sờ một lát, đột nhiên quỳ trên mặt đất dập đầu, sau đó cả gan lớn tiếng nói!

- Lễ gặp mặt này ngươi thu, có chuyện gì cứ nói!

Nam tử hắc bào cười ha hả nói, nhìn rất dễ nói chuyện.

- Ta... Ta thật không có giết người của Tiêu gia, cầu Phương tổ gia làm chủ!

Dư Hoài Nhu đánh bạo nói ra!

Có vị Phương tổ gia thần thông quảng đại này, oan khuất của mình hẳn có thể rửa sạch?

Lại không nghĩ rằng, vị Phương tổ gia kia nghe xong, lập tức nhíu mày:

- Nói hươu nói vượn!

Dư Hoài Nhu ngơ ngác ngẩng đầu, có chút không hiểu.

- Tiểu hài tử phạm sai lầm phải nhận...

Vẻ mặt Phương tổ gia phẫn nộ, khiển trách:

- Không phải ngươi giết, chẳng lẽ là ta giết sao?

Th?i gian: 00 : 05 : 02

Chương 1786: Nắm tay lớn nhỏ định công đạo

- Ngài chính là Phương Hành... Phương tiền bối?

Không nói đến Dư Hoài Nhu bị Phương tổ gia nhà mình răn dạy, mắng như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, xa xa Bắc Minh đại ma đầu cũng đã chậm rãi bay đến phụ cận, trong mắt hắn có tâm tình rất phức tạp, mặc dù hắn được người xưng là Bắc Minh đại ma đầu, thậm chí đã quên tên thật, nhưng ở trước mặt người này, tên ma đầu của hắn không thể nghi ngờ giống như chuyện tiếu lâm, xa xa nhìn nam tử hắc bào kia, trong mắt đã có chấn kinh, lại có sợ hãi, phẫn hận, nghi hoặc... Nhưng cuối cùng, tất cả cảm xúc đều bị hắn cưỡng ép trấn áp xuống, thời điểm mở miệng, trong thanh âm chỉ có lạnh lùng, thẳng gọi tính danh!

Trọn vẹn qua hai hơi, mới cảm giác có chút không ổn, ở đằng sau đi theo hai chữ "tiền bối"!

Thời điểm hắn nói ra, áp lực khổng lồ rốt cục giáng lâm xuống, vô số người sắc mặt tái nhợt, tựa hồ cảm giác thở cũng có chút khó khăn, ánh mắt chỉ nhìn nam tử kia!

- Không sai, ta chính là Phương Hành!

Nam tử hắc bào nhẹ giọng cười một tiếng, xoay người qua, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Bắc Minh đại ma đầu.

Ầm ầm!

Theo hai chữ này vang lên, giữa thiên địa, tựa hồ có lôi đình vô hình gào thét, từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp nện ở trên đỉnh đầu bọn hắn, sợ hãi vô ngần hiện lên, có mấy đệ tử của Chư Tử đạo tràng nhát gan, thậm chí bị danh tự này dọa giật mình, trong lòng đại loạn, Pháp Bảo mất đi thần thông khống chế, rơi xuống mặt đất...

Là tên ma đầu kia!

Hắn thế mà thật về rồi!

Trong truyền thuyết hắn đã chết ba trăm năm, ngay cả trong ba mươi sáu vị tiên quân, mấy vị cùng hắn quan hệ hơi tốt cũng không cho rằng hắn có thể còn sống, càng có Chư Tử đạo tràng phái ra tiên nhân du lịch, không làm cái khác, chỉ vì tìm hắn, thế nhưng tìm trăm năm, cũng không tìm được bất kỳ tung tích nào, cũng bởi vậy, Chư Tử đạo tràng mới xác định hắn đã chết...

Bởi vì lúc ấy có người nói một câu, nếu hắn còn sống, tất nhiên đã sớm không chịu nổi tịch mịch nhảy ra ngoài!

Mọi người cảm thấy có đạo lý, cho nên đều tin!

Đúng vậy, hắn tất nhiên đã chết, bằng không dùng tính tình của hắn, làm sao có thể ẩn cư ba trăm năm?

Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn thật còn sống!

Một người, sao có thể ở sau khi đạo tâm bị hủy, tiếp tục sống tiếp được, còn sống ba trăm năm?

Các Thánh Tôn không phải nói, phương pháp tu hành của Thái Thượng Đạo, không qua được đạo tâm chi kiếp, thì hẳn phải chết không nghi ngờ sao?

Vô số nghi hoặc uẩn nhưỡng, để bọn hắn không nhịn được muốn lớn tiếng quát hỏi, nhưng hết lần này tới lần khác một câu cũng hỏi không ra!

Không dám!

- Tin tức Phương tiền bối còn sống, một khi truyền ra, chỉ sợ sẽ lập tức chấn động thiên hạ...

Bắc Minh đại ma đầu cũng trầm mặc thật lâu, mới nặng nề mở miệng.

- Cái kia là khẳng định, chỉ cần ta còn sống, thiên hạ này ai dám không để ý?

Phương Hành nở nụ cười, ống tay áo run lên, ánh mắt cười khanh khách nhìn Dư Tam Lưỡng, sau đó mới lãnh đạm nhìn lại Bắc Minh đại ma đầu:

- Bất quá cái kia không quan hệ gì tới các ngươi, hiện tại, chúng ta tính khoản nợ trước mắt này đi!

Vừa nghe đến hai chữ tính sổ, chư vị đệ tử của Chư Tử đạo tràng biến sắc, đã có người run lên.

Phương Hành thì chỉ vào Dư Tam Lưỡng, thanh âm nhẹ nhàng, mang theo hàn ý nói:

- Hơn ba trăm năm trước, ta nhất thời hưng phấn sáng tạo ra Tiệt đạo, mặc dù ở trong mắt người khác xem như đùa giỡn, nhưng ta lại coi trọng, liền nói mấy vị đương gia kia, Đại đương gia chính là ta, Nhị đương gia là Kim Lục Tử, ah, là Kim Ô Đại Yêu Tôn trong miệng các ngươi, Tứ đương gia là Phật chủ Thần Tú, Ngũ đương gia là Ngao Liệt Tam thái tử...

Hắn mỗi nói một cái tên, trong lòng mọi người đều chìm một phần, bởi vì khi hắn nâng lên mấy danh tự này, quá mức nặng nề, không nói Phật chủ Thần Tú và Chân Long duy nhất giữa thiên địa, chỉ là Kim Ô Đại Yêu Tôn, liền đủ để bọn hắn sợ hãi đến mật cũng phun ra, mà lời kế tiếp của Phương Hành, lại để bọn hắn triệt để hoảng loạn:

- Mà vị này, chính là Tam đương gia của Tiệt đạo, nhưng các ngươi dám khi dễ đến trên đầu hắn?

- Tam đương gia?

Không biết có bao nhiêu người ở trong lòng đồng thời dâng lên một ý niệm!

Cái kia chính là không tin!

Coi như ngươi muốn che chở Dư gia lão tổ, cũng không thể nói bậy a...

Hắn làm sao có tư cách đánh đồng với mấy vị kia?

Căn bản không phải là một cảnh giới a!

Một như Thiên Thần, một như sâu kiến, làm sao có thể nói nhập làm một?

Cái này không riêng gì đệ tử của Chư Tử đạo tràng nghĩ như vậy, ngay cả Dư gia nhất mạch cũng run sợ, khó tin vào lỗ tai của mình, lão tổ nhà mình là nhân vật không tầm thường, nhưng tựa hồ không có vốn liếng sóng vai với những người kia a?

Nhưng Dư Tam Lưỡng lại một bộ đương nhiên, chỉ là thần sắc có chút cảm động.

- Phương sư đệ quả nhiên chưa quên ta...

Vào lúc này, sắc mặt của Bắc Minh đại ma đầu cũng trầm xuống, hắn từ trong lời nói của Phương Hành nghe ra hàn ý, cái này khiến trái tim hắn trầm xuống, nhưng trong lòng tính toán nửa ngày, vẫn nhẹ nhàng mở miệng nói:

- Trước đây ta không biết Dư lão tiền bối còn có thân phận này, bất quá không quan hệ gì, Phương tiền bối đã hiện thân, chắc hẳn cũng biết chúng ta là vì sao mà đến?

Phương Hành cười tủm tỉm nhìn hắn một cái nói:

- Đương nhiên biết!

Trong lòng còn có đắc ý không thể nhận ra, phảng phất như nhìn cá trong lưới...

Bắc Minh đại ma đầu nghe vậy, thanh âm cũng trầm xuống:

- Vậy Phương tiền bối muốn ngăn cản chúng ta đòi lại công đạo sao?

- Công đạo?

Phương Hành nghe lời này, cười vài tiếng, thanh âm có chút khinh miệt.

Người chung quanh đều nghe được ý ép buộc trong lời nói của Bắc Minh đại ma đầu, vừa lo lắng lại mong đợi nhìn Phương Hành, trong lòng có chút bội phục Bắc Minh đại ma đầu, ở trước mặt vị này cũng dám nói như vậy, khí độ không tầm thường a!

Thế nhưng lời kế tiếp của Phương Hành, lại triệt để làm bọn hắn tuyệt vọng, ánh mắt hắn yên tĩnh nói:

- Công đạo ở trên nắm tay, nắm đấm lớn bao nhiêu, thì có thể được bao nhiêu công đạo, vừa rồi các ngươi có thể đòi lại công đạo, là quả đấm của các ngươi tương đối lớn, nhưng bây giờ ta tới, như vậy giữa thiên địa, sẽ không còn có công đạo của các ngươi, chỉ chuẩn bị tốt trả nợ là được rồi!

- Ngươi...

Trong ánh mắt của Bắc Minh đại ma đầu tràn đầy phẫn nộ, quát khẽ một tiếng, còn chưa nói ra lời, Phương Hành đã ngắt lời hắn, ánh mắt đảo qua các đệ tử của Chư Tử đạo tràng, sát ý vô hạn:

- Tiêu gia tiểu nhi dám ngay mặt nói xấu ta, đáng chết, Tiêu gia đến đánh Dư gia, đáng chết, các ngươi lại không biết tự lượng sức mình đến khó xử Dư gia, lại nên làm như thế nào đây?

Thời điểm nói câu này, hắn bước ra một bước!

Ầm… thiên địa đại biến, gió nổi mây phun, tựa hồ thương thiên cách đại địa càng gần một bước!

- Ngươi... thân phận như ngươi, cũng muốn khi dễ tiểu bối như chúng ta?

Trong Chư Tử đạo tràng, Tiêu nhị gia rốt cục nhịn không được, nghiêm nghị kêu lớn.

Chỉ là ngữ điệu chất vấn kia, nghe lại có chút chột dạ, thậm chí còn có nghẹn ngào, thật sự là bị dọa phát sợ!

- Đúng vậy...

Phương Hành nở nụ cười, nhẹ nhàng gảy ngón tay một cái nói:

- Nhưng đừng nói ta lấn nhỏ, bởi vì những người phía sau các ngươi kia, ta cũng sẽ khi dễ như thế!

Ba!

Hắn điểm ra một chỉ, Tiêu nhị gia nổ tung, huyết nhục văng tung tóe!

Ai cũng không biết hắn chết như thế nào, nhưng hắn hết lần này tới lần khác chết rồi!

Thật giống như giữa thiên địa, có một bàn tay vô hình, sinh sinh bóp hắn thành thịt nát!

- Trốn... Mau trốn...

Cũng không biết là ai kêu lên, đám người trong sân giống như con ruồi không đầu chạy loạn.

Người người đều sử dụng bản lĩnh bú sữa mẹ, hóa thành lưu quang, tán loạn bay đi...

Nhưng lúc này, Phương Hành chỉ nhẹ giọng cười một tiếng, năm ngón tay lăng không ấn xuống, thiên địa của Bột Hải quốc bị một bàn tay bao lại, trở thành một phương thiên địa độc lập, những đệ tử của Chư Tử đạo tràng kia, rõ ràng cảm giác mình đã trốn ra phiến thiên địa này, nhưng khi ngẩng đầu, lại phát hiện mình còn ở trên không Dư gia, lập tức bị hù đến thần hồn run rẩy!

Chẳng lẽ nơi này chính là... Tử Vực sao?

Bọn hắn đều là người nổi bật, vào Chư Tử đạo tràng, tiền đồ vô lượng, bọn hắn không muốn chết...

Nhưng bây giờ, có một hung thần hàng lâm, để bọn hắn rõ ràng cảm nhận được tử vong trước mắt...

- Mọi người đừng sợ, đồng loạt ra tay...

Lúc này, có một thanh âm quát to, chính là Bắc Minh đại ma đầu, bây giờ tên mập mạp này đã trở thành người còn duy trì lý trí duy nhất trong sân:

- Ta nghe sư tôn nói qua, hắn tu là Thái Thượng Đạo, nếu như không vượt qua đạo tâm chi kiếp, vậy nhất định sẽ thân tử đạo tiêu, mà hắn không có khả năng vượt qua đạo tâm chi kiếp, mặc dù không biết hắn là làm sao sống tiếp, nhưng ta dám khẳng định, tu vi của hắn nhất định còn thừa không bao nhiêu, mọi người không nên bị hắn dọa...

Trong tiếng rống to, hắn một ngựa đi đầu, thân thể to mập giống như dung nhập vào thiên địa, mang theo lôi điện tử sắc vọt về phía Phương Hành, những nơi đi qua, hư không rạn nứt, thiên địa ảm đạm, tựa hồ tia sáng cũng bị nuốt hết!

- Cái này...

Nghe được tiếng rống này, trong lòng đệ tử của Chư Tử đạo tràng hơi bình tĩnh, ý sợ hãi giảm xuống, lời nói của Bắc Minh đại ma đầu khó phân biệt thật giả, nhưng hắn biểu hiện ra thực lực lại lớn đáng sợ, đã vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn hắn, không ai nghĩ tới, người danh xưng có thể sánh vai với ba mươi sáu vị tiên quân, lại có thần thông quảng đại lớn bực này...

Có lẽ hôm nay có hắn, thật sẽ có một chút hi vọng sống?

Ý niệm kia vừa lên, ngược lại sinh ra một phần hi vọng...

Duy chỉ có Phương Hành, nhìn Bắc Minh đại ma đầu hung ác điên cuồng lao đến, chỉ khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ hít một hơi.

- Sâu kiến Thái Ất cảnh sao?

- Kiến thức thực quá ngắn!

Chương 1787: Tính sổ sách

- Ta chính là thiên tư đệ nhất nhân của Tịnh Thổ, hai trăm tuổi độ thất trọng lôi kiếp, dùng thân phận tiểu bối đệ nhất nhân vào Chư Tử đạo tràng, được sư tôn coi trọng, lấy được Tiên Danh nhất đẳng, lúc tinh vực chinh chiến, từng trảm Thái Ất Thượng Tiên, mà ngươi, bất quá là người mất đạo tâm, cũng dám lấn ta?

Bắc Minh đại ma đầu đã vận dụng toàn lực, trong tiếng gầm gừ, tử lôi đầy trời bị hắn khống chế, như một tấm lưới lớn, nhanh chóng trấn áp về phía Phương Hành, lực lượng cực kỳ đáng sợ, ở lúc này, đừng nói Dư gia nhất mạch, ngay cả Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La cũng có chút nghẹn họng nhìn trân trối, rõ ràng không nghĩ tới Bắc Minh đại ma đầu sẽ có tu vi bực này, hai người bọn họ đều là thiên kiêu đỉnh tiêm, chỉ là không vào Chư Tử đạo tràng, ở trên tạo hóa và tài nguyên rõ ràng kém Bắc Minh đại ma đầu rất nhiều...

- Loại thực lực này... Căn bản là viễn siêu Tiên Nhân rồi?

Không biết có bao nhiêu người thấy hắn xuất thủ, đều cực kỳ chấn kinh, nghẹn ngào kêu to.

Khó trách Bắc Minh đại ma đầu này, cho dù gặp Phương Hành cũng dám ra tay đánh cược một lần!

Trước đó, không biết bao nhiêu người suy đoán qua thực lực của Bắc Minh đại ma đầu, trực giác cảm thấy hắn thâm bất khả trắc, nhưng thẳng đến lúc này, mới thấy hắn chân chính hiển lộ tu vi, cái kia còn mạnh hơn mọi người tưởng tượng, thế gian một mực có truyền thuyết, người nổi bật trong Chư Tử đạo tràng đều có thực lực sánh vai Tiên Nhân, mà Bắc Minh đại ma đầu, thình lình vượt xa Tiên Nhân bình thường!

Thái Ất Thượng Tiên!

Cho dù là ba trăm năm sau, Thiên Nguyên cao thủ bội xuất, cũng cường đại đến thường nhân không cách nào tưởng tượng!

- Không biết hắn... có thể đánh bại ma đầu kia hay không?

Vô số người đều nghĩ, ánh mắt nháy cũng không nháy nhìn qua cửu thiên!

Nếu như trước kia, cho dù Bắc Minh đại ma đầu bày ra tu vi Thái Ất Thượng Tiên, cũng sẽ không có người cho rằng hắn có hi vọng đánh với Phương Hành một trận, dù sao lúc trước Phương đại gia có thể quét ngang Tam Thập Tam Thiên, tung hoành vô địch a!

Thế nhưng bây giờ, có người lại lên ý nghĩ này!

Dù sao sự tình liên quan tới Phương Hành, lưu truyền tuy nhỏ, nhưng rất nhiều người hữu tâm thăm dò được, mặc dù mọi người không biết rõ ràng, nhưng đại thể có nghe thấy, ma đầu kia tu luyện là con đường Thái Thượng Đạo, cũng là con đường cứu thế, con đường này tự nhiên cường đại vô biên, có thể bại tận chư địch, nhưng con đường này cũng có nhược điểm, đó chính là, con đường này đi đến cuối cùng, cần hi sinh mình tới cứu thế, mà trong truyền thuyết, ma đầu này từ bỏ con đường cứu thế, lúc này đạo tâm mới sụp đổ, truyền ra tin hắn chết...

Mà bây giờ, ma đầu kia còn sống, tin chết tự nhiên là giả, nhưng tương tự cũng có thể suy đoán, hắn đã còn sống, như vậy hắn còn không có hi sinh mình, một bước cực kỳ trọng yếu của Thái Thượng Đạo còn chưa bước ra, dưới tình huống như vậy, hắn sống đã là chuyện lạ, còn muốn bảo trì thực lực trước kia, căn bản là sự tình không thể thực hiện được...

Bắc Minh đại ma đầu dám xuất thủ, là bởi vì chắc chắn điểm này!

Hắn cho rằng Phương Hành tuyệt đối là miệng cọp gan thỏ, mặt ngoài cường đại chỉ là giả vờ!

Mà đệ tử của Chư Tử đạo tràng khác, cũng bởi vì ý nghĩ này, mới dâng lên một tia phản kháng!

Ầm ầm!

Tử lôi vô biên từ trên trời giáng xuống, như ngân hà treo ngược, rơi về phía đỉnh đầu của Phương Hành!

Đối mặt tử lôi, ngay cả thần sắc của Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ cũng ngưng trọng, lại càng không cần phải nói Dư gia lão tổ...

Nhưng hết lần này tới lần khác, Phương Hành giống như không thấy!

Hắn chỉ có chút hăng hái nhìn Bắc Minh đại ma đầu, thân hình lẳng lặng, cũng không thấy có động tác gì, thẳng đến tử lôi oanh lên người, mới uể oải nhấc tay áo phất qua, trong lòng bàn tay giống như xuất hiện hắc thú, tất cả tử lôi đều bị nuốt vào, Bắc Minh đại ma đầu thi triển tất cả lực lượng, khống chế tử lôi, vào lúc này giống như chủ động đưa tới cửa, một tia cũng không dư thừa!

Đây chỉ là sự tình trong nháy mắt!

Thời điểm tất cả tử lôi bay vào ống tay áo, Bắc Minh đại ma đầu còn chưa vọt tới bên cạnh!

- Giết...

Mập mạp kia còn đang ra sức gào thét, chỉ là lúc đầu hung ác điên cuồng rống to, ở trong thanh âm ầm ầm của tử lôi, tự nhiên lộ ra khí thế vô địch, thế nhưng khi tử lôi hoàn toàn biến mất, tiếng rống trống trơn lại có vẻ hơi lúng túng...

- ... Đây là có chuyện gì?

Bắc Minh đại ma đầu phản ứng lại, sau đó ngơ ngác ngừng ở giữa không trung.

Cái này giống như đứa bé, quơ một cây đại đao, đằng đằng sát khí lao về phía mãnh thú, nhưng khi vọt tới trước mặt, đại đao trong tay đột nhiên không thấy, mà hắn thì cô độc dùng thân thể huyết nhục đối mặt mãnh thú hung tàn đáng sợ kia, loại cảm giác này không chỉ xấu hổ, thậm chí có chút đáng thương...

- Từ khi nào, tu vi Thái Ất Thượng Tiên cũng có thể lớn lối như thế?

Phương Hành lấy đi tử lôi, có chút bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó chậm rãi đưa tay ra.

Động tác của hắn nhìn không nhanh, nhưng hết lần này tới lần khác Bắc Minh đại ma đầu lại không tránh thoát!

Nó tới trước mặt Bắc Minh đại ma đầu, sau đó cong lại bắn ra, bắn đến trên đầu của mập mạp...

Một tiếng ầm vang, Bắc Minh đại ma đầu bay ngược ra ngoài!

Như một ngọn núi lớn thẳng đánh tới mặt đất, sau đó đại địa xuất hiện một cái rãnh sâu!

- Phốc...

Không biết Bắc Minh đại ma đầu gãy bao nhiêu xương cốt, kinh mạch đều tổn hại, tiên khí rời rạc, miệng phun máu tươi, cả người trở nên ngơ ngơ ngác ngác, càng khó chịu được là nội tâm của hắn, nếu mới vừa rồi còn có một tia hi vọng, như vậy bây giờ đã hoàn toàn mất đi hi vọng, hắn cuối cùng minh bạch mình và ma đầu kia chênh lệch, kia chính là sâu kiến và thương thiên, hắn biết đối phương đã thủ hạ lưu tình, nếu không một chỉ kia hoàn toàn có thể đánh nổ đầu của mình!

- Cái này... Cái này sao có thể? Ngươi... Ngươi bước ra một bước kia rồi?

Sau khi phun mấy ngụm máu tươi, hắn cơ hồ dùng hết lực lượng toàn thân, kêu lớn lên:

- Nhưng không có khả năng, nếu ngươi đã bước ra một bước kia, sao lại êm đẹp đứng ở chỗ này, nếu không có... thì sao có thể cường đại như vậy?

- Tu vi của ngươi quá thấp, có một số việc, coi như giải thích cho ngươi nghe, ngươi cũng sẽ không hiểu!

Phương Hành trầm thấp nhìn hắn một cái, nhàn nhạt trả lời, sau đó ánh mắt nhìn về nơi khác:

- Trước giải quyết các ngươi đã!

- Phương lão tiền bối, chúng ta biết sai, cầu tiền bối khai ân, thả chúng ta một con đường sống...

Trong đám đệ tử của Chư Tử đạo tràng, thấy Phương Hành liếc mắt tới, từng người run như cầy sấy, có một nửa người trực tiếp quỳ xuống, kêu khóc không thôi, một nửa khác thì liều mạng bay tán loạn, muốn thoát đi nơi đây...

- Ta lưu lạc ba trăm năm, đã minh bạch một đạo lý!

Phương Hành đạp trên hư không đi tới, thanh âm mênh mông:

- Cái kia chính là đối với tiền bối, cần phải gìn giữ kính ý nhất định, xác thực như các ngươi nói, rất nhiều chân thực, đều sẽ ở trong năm tháng bị che giấu, nhưng chiến công của bọn hắn, lại rõ ràng lưu truyền tới nay, rõ ràng có ảnh hưởng lấy tình cảnh của các ngươi bây giờ, ngươi có thể có chút bất mãn, nhưng không nên ngông cuồng ước đoán, càng không được chửi bới...

Chương 1788: Khai hết

Vừa nói chuyện, hắn đã đi qua hư không, đi qua bên cạnh những người kia.

- Tiền bối, chúng ta nhớ kỹ, thật nhớ kỹ...

Có người nơm nớp lo sợ, khẽ động cũng

không dám động, chỉ có thể dùng hết sức lực toàn thân kêu to.

- Nếu quả thật nhớ kỹ, kiếp sau không nên tái phạm loại sai lầm này...

Phương Hành nhàn nhạt mở miệng, sau đó phất tay.

Bành bành bành bành bành bành…

Thanh âm trầm muộn liên tiếp vang lên, những đệ tử của Chư Tử đạo tràng kia đều hóa thành huyết vũ.

Ở trong huyết vũ, đạo đạo thần quang bay lên, bay về bốn phương tám hướng.

Đó là Chân Linh còn sót lại của bọn họ, có thể đào thoát, kết cục duy nhất chính là lại vào luân hồi, hóa thành phàm nhân, cũng không biết còn có cơ hội lại vào Tiên Đạo hay không, càng không biết còn có tạo hóa và cơ duyên như kiếp này, tu luyện tới độ cao bây giờ hay không...

- Tiền bối, chúng ta... chúng ta là người của Phụng Thiên Minh nhất mạch, chúng ta...

Mà lúc này, ngoại trừ Bắc Minh đại ma đầu, thì chỉ còn lại Thần Châu Mạnh gia Mạnh Kiếm Uyên và Bạch Ngọc Kinh Hoa Kiếm Mị, lúc này hai người đã sợ đến động cũng không dám động, thấy được kết cục của đệ tử khác, trong lòng bọn họ sợ hãi khó mà hình dung, đó là một loại run rẩy phát ra từ sâu trong linh hồn, cái này để bọn hắn hối hận không thôi, vào lúc này, chỉ có thể liều lĩnh gọi ra thân phận của mình, hi vọng có thể xin đối phương giơ cao đánh khẽ!

- Cho nên ta không có đưa các ngươi vào luân hồi nha...

Phương Hành cười cười, nhìn hai người kia.

Trong lòng Mạnh Kiếm Uyên sinh ra hi vọng, hét lớn:

- Tạ... Tạ ơn tiền bối khai ân...

Nhưng còn không đợi hắn tạ xong, Phương Hành lại mở miệng:

- Mới vừa rồi ngươi nói muốn khuê nữ ta chặt đứt quan hệ với ta?

Mạnh Kiếm Uyên nhất thời ngậm miệng, miệng đầy đắng chát:

- Ta...

- Đi chết đi!

Phương Hành tát một cái, quất tới nhục thân hắn nổ tung, sau đó lực lượng kia còn chưa tan, ngay cả thần hồn cũng nổ tung, so sánh với đó, kết cục của hắn còn không bằng những người Chúng Tiên Minh kia, ngay cả cơ hội luân hồi cũng mất!

- Vừa rồi ngươi nói ta là vết bẩn của Phụng Thiên Minh?

Phương Hành nhìn về phía Hoa Kiếm Mị, nhàn nhạt hỏi.

Hoa Kiếm Mị luôn lãnh nhược băng sương, vào lúc này cũng lạnh không nổi, sợ hãi làm cho trong lòng nàng run rẩy, nhất là Mạnh Kiếm Uyên gặp phải kết cục thần hồn ma diệt, càng làm cho nàng cảm nhận được hối hận phát ra từ phế phủ, nhưng sự tình đã tới nước này, trái cũng chết, phải cũng chết, làm cho đáy lòng nàng dâng lên ngoan ý, đột nhiên quát lên:

- Không sai, ngươi chính là vết bẩn của Phụng Thiên Minh...

Vừa nói nàng vừa giương mặt, chờ ma đầu kia giận dữ chụp chết mình.

Nhưng nàng không nghĩ tới là, ma đầu kia không có nổi giận, trái lại cười tủm tỉm nói:

- Kỳ thật ngươi nói không sai, từ trình độ nào đó nói, ta chính là vết bẩn của Phụng Thiên Minh, ngươi lại có thể làm gì ta?

Lúc này Hoa Kiếm Mị thật sửng sốt, ngơ ngác nhìn ma đầu kia.

- Ví dụ tiểu mỹ nhân như ngươi, người khác khẳng định không hạ thủ được!

Ma đầu kia lại nói tiếp:

- Nhưng ta là vết bẩn, cho nên ta hạ được!

Nhân sinh lần thứ nhất cũng là lần cuối cùng, Hoa Kiếm Mị thật sự có chút hận cái miệng của mình.

- Ngươi... Ngươi thật độc ác, Thánh Tôn nhất định sẽ không đứng ngoài quan sát, Thánh Tôn nhất định sẽ đòi lại công đạo...

Mắt nhìn người mình mang tới từng cái chết ở trong tay ma đầu kia, Bắc Minh đại ma đầu cơ hồ điên cuồng, liều mạng rống lên, trên mặt hắn có loại chấn kinh khó nói lên lời, dù hắn đã sớm biết tên ma đầu này hung ác, cũng không ngờ hắn thật sẽ hạ độc thủ với những người mình, lần này mình mang tới, là người nổi bật trong Chư Tử đạo tràng bây giờ, cái kia là lực lượng không thể coi thường dưới trướng Thánh Tôn, bây giờ toàn quân bị diệt, chỉ còn mấy sợi u hồn?

- Hắn không tìm ta, ta cũng sẽ đi tìm hắn!

Nhưng thời điểm hắn rống to, bóng người

chớp động, ma đầu kia đã xuất hiện ở trước mặt, nhìn ánh mắt của mình, mang theo trêu tức và khinh bỉ:

- Ta bất quá là chém mấy đệ tử của Thánh Tôn kia, đệ tử của hắn, là cố ý đến hủy thanh danh của ta, ngươi thử nói xem, sau khi hai chúng ta gặp mặt, ai càng đuối lý hơn?

Bắc Minh đại ma đầu ngây ngẩn cả người, chỉ cảm thấy một hơi giấu ở trong lòng, khó chịu đến cực điểm.

Vấn đề này đương nhiên là không hề có đạo lý...

Trên đời này có đồ vật gì quan trọng hơn tính mạng?

Thế nhưng trong lòng Bắc Minh đại ma đầu rất rõ ràng, nếu thật nói ra, chỉ sợ tính mệnh của những người mình, ở trong mắt rất nhiều người, thậm chí ở sâu trong nội tâm Thánh Tôn, là thật kém xa thanh danh của người này, hắn đương nhiên không muốn thừa nhận điểm này, nhưng dưới tình huống biết rõ chân tướng, muốn phản bác cũng phản bác không ra, chỉ có thể kìm nén một hơi, cắn chặt hàm răng!

- Sở dĩ ta lưu ngươi đến bây giờ mới giết, chính là vì hỏi ngươi một vấn đề!

Phương Hành đứng ở trước người Bắc Minh đại ma đầu, thản nhiên nói:

- Bằng chút tu vi ấy của ngươi, sợ là không có khả năng đoán được ta còn sống, lại ở nơi nào, ba trăm năm trước ta đưa cho Chư Tử đạo tràng đồ vật, đủ làm cho những người kia cam tâm tình nguyện cho ta một cái tiếng tốt, không có đạo lý ba trăm năm sau bọn hắn nhắc lại chuyện xưa, lấy người chết như ta khai đao, cho nên ý đồ của ngươi không đơn giản nha!

Hắn chậm rãi phán đoán, Bắc Minh đại ma đầu lại đóng chặt miệng, ánh mắt có chút chấn kinh.

Thần sắc Phương Hành nhàn nhạt hỏi:

- Cho nên nói cho ta biết, ngươi đến tột cùng là làm sao để mắt tới Dư gia? Còn có một vấn đề, lúc trước Chư Tử đạo tràng có người xóa tên của ta, hắn đến tột cùng là ai, hết thảy đều nói cho ta biết!

Bắc Minh đại ma đầu kinh hãi, nhưng lại thật cắn chặt hàm răng, âm thanh lạnh lùng nói:

- Ta cái gì cũng sẽ không nói cho ngươi...

Dứt lời, hắn gắt gao nhìn Phương Hành, cắn răng nói:

- Ngươi cứ việc bức cung, nhưng mơ tưởng từ trong miệng ta moi ra được gì!

Biết sẽ chết, xem ra hắn là hạ quyết tâm không lên tiếng.

Nhưng hắn đánh cược hết thảy, nghe vào trong tai ma đầu kia, lại khiến cho hắn nhịn không được cười phá lên, giống như nghe được chuyện cười, ở trên cao nhìn xuống, có chút im lặng nói:

- Ta không có biện pháp làm gì ngươi, ha ha, ngay cả một chút thường thức của Tiên Giới cũng không hiểu sao? Chút tu vi ấy của ngươi, có năng lực ở trước mặt ta bảo thủ bí mật gì sao?

- Mộ Uyên Thánh Tôn... Đang cùng Liên Tiên Tử tranh cướp... Độ Tiên Bút...

Bắc Minh đại ma đầu xác thực không có năng lực bảo thủ bí mật ở trước mặt Phương Hành, bởi vì coi như hắn cắn chặt hàm răng, quyết định chủ ý, cho dù thần hồn ma diệt, cũng không nói ra một chữ, nhưng sau khi Phương Hành cong ngón tay búng một cái, một đạo linh quang đánh vào thức hải hắn, hắn vẫn ngay lập tức mất đi tâm ý, không chỉ nói ra chân tướng mình biết, ngay cả một ít chân tướng mình suy đoán, cũng hoàn hoàn chỉnh chỉnh nói ra:

- ... Liên Tiên Tử... Là người ủng hộ sau lưng Phụng Thiên Minh, nhưng bọn họ... làm không đúng, Mạc Uyên Thánh Tôn... Muốn đoạt lại Độ Tiên Bút, muốn định ra cách cục tương lai...

Hắn nói ra một chút đoạn ngắn chân tướng, không chỉ Phương Hành nghe được, Bạch Thiên Trượng, Tửu Nhục hòa thượng, Thiết Như Cuồng, cùng với Phương Thanh La, Phương Tiểu Mỹ, Dư gia nhất mạch… đều nghe được, trong lòng không khỏi có chút trầm trọng...

Chương 1789: Sắp có biến cố rồi

Chư Tử đạo tràng, có Phụng Thiên Minh và Chúng Tiên Minh tranh đấu, này nguyên do đã lâu, không phải một đôi lời có thể nói rõ.

Nhưng có một việc có thể xác định, Phụng Thiên Minh và Chúng Tiên Minh, sau lưng đều có mấy người chống đỡ, thúc đẩy lấn thiên đại kế, trọng yếu nhất là bốn người, bọn họ chính là Thánh Tôn của Chư Tử đạo tràng bây giờ, từ trình độ nào đó, bọn họ là người giám thị lấn thiên đại kế, là bảo đảm để lấn thiên đại kế tiến hành bình thường, ở thời điểm Chư Tử đạo tràng như mặt trời ban trưa, bốn người bọn họ chính là Thánh Tôn địa vị tối cao, nhưng coi như là bốn người bọn họ, ở trên rất nhiều lý niệm, cũng đã xuất hiện phân kỳ và bất hòa...

Cái đầu nguồn phân kỳ này, chính là lúc trước Phương Hành bị người xóa tên!

Lúc đó Liên Nữ, cũng là Liên Tiên Thánh Tôn trong mắt thế nhân, đối với sự tình Phương Hành bị xóa tên, rõ ràng là không biết, nàng cũng không đồng ý, từ lúc này bắt đầu, nàng liền có phân kỳ với mấy vị Thánh Tôn khác, đồng thời ở ngày sau Chư Tử đạo tràng phát triển, kiên định đứng ở phía sau Phụng Thiên Minh nhất mạch, có thể nói, chính bởi vì có nàng, cùng với Phụng Thiên Minh nhất mạch có vô số cao thủ tiểu bối, Phụng Thiên Minh mới có thể tồn tại được ở trong Chư Tử đạo tràng, từ đầu đến cuối không bị Chúng Tiên Minh áp đảo!

Nhưng Chúng Tiên Minh cũng không thể khinh thường, bởi vì ở sau lưng bọn hắn, chẳng những có Mạc Uyên Thánh Tôn thái độ kiên quyết chống đỡ, ngay cả hai vị Thánh Tôn khác, có lý niệm tương đồng càng nghiêng về Chúng Tiên Minh, chỉ là vẫn không có sáng tỏ phản đối qua Liên Tiên Thánh Tôn mà thôi!

Bây giờ, Chư Tử đạo tràng hầu như đã ở trên chiến trường chính diện, đánh tan Tam Thập

Tam Thiên!

Bọn họ chờ, chỉ là lần thứ hai đánh bại ba vị Tiên Đế mà thôi!

Mà sau khi đánh bại ba vị Tiên Đế thì sao?

Ai sẽ trở thành tân Tiên Đế, ai sẽ trở thành thần tử bên người Tiên Đế?

Nhưng có một việc có thể xác định, là bây giờ Tam Thập Tam Thiên chỉ có ba vị Tiên Đế...

Như vậy tương lai, số lượng Tiên Đế cũng sẽ không vượt qua ba người!

Mà ở trên vấn đề này, không thể không nhắc tới tam bảo của Chư Tử đạo tràng, cái kia chính là Phong Thần Bảng, Điểm Tướng Đài, Độ Tiên Bút, ba dị bảo này, kỳ thực chính là nội tình mạnh mẽ nhất của Chư Tử đạo tràng, thời điểm cùng Tam Thập Tam Thiên chinh chiến, Chư Tử đạo tràng có thể chiếm được ưu thế, là đều nhờ ba chí bảo này, nhưng ba chí bảo này, bất kể là Phong Thần Bảng, hay Điểm Tướng Đài, đều là tài sản công của Chư Tử đạo tràng, ai cũng không cách nào đoạt vật to lớn như vậy vào trong tay, như vậy then chốt chỉ còn một!

Độ Tiên Bút!

Bốn vị Thánh Tôn, thực lực từng người không đề cập tới, nhưng có thể xác định, ai được Độ Tiên Bút, người đó liền ngự trị ở trên những người khác!

Đối với Mạc Uyên Thánh Tôn và ba vị Thánh Tôn khác mà nói, vấn đề lớn nhất cũng ở Độ Tiên Bút!

Ba trăm năm qua, Độ Tiên Bút vẫn luôn ở trên tay Liên Tiên Thánh Tôn!

Hơn 300 năm trước, Phương Hành trao Độ Tiên Bút cho quái thai Viên gia, quái thai Viên gia mang về Chư Tử đạo tràng, liền giao cho Liên Tiên Thánh Tôn, bây giờ ba trăm năm qua đi, bút này vẫn ở trong tay nàng, mới đầu Mạc Uyên Thánh Tôn còn có thể nhịn nàng, nhưng bây giờ ba trăm năm qua đi, mắt thấy lấn thiên đại kế sắp nghênh đón hi vọng thành công, hắn làm sao có thể không động tâm tư?

Nhưng then chốt là, bút này là ma đầu kia tặng cho Chư Tử đạo tràng, chỉ có Liên Nữ cầm mới danh chính ngôn thuận!

Bởi vậy, theo thời gian qua lâu, ngay cả Mạc Uyên Thánh Tôn cũng không nhịn được bắt đầu oán giận, ở trong miệng hắn, thế gian này người đáng hận nhất, không ai bằng Phương Hành làm việc tà quái, khó có thể dự đoán kia, vốn nên do Thanh Tà Tiên Vương trở về Chư Tử đạo tràng giao Độ Tiên Bút cho mình, nhưng cuối cùng lại rơi vào tay Liên Nữ...

Lúc đó hắn có lời oán hận, tự nhiên là ảnh hưởng Bắc Minh đại ma đầu, mà Bắc Minh đại ma đầu ngẫu nhiên lộ ra đôi lời, lại để cho Tiêu nhị gia ghi ở trong lòng, cuối cùng một khâu tiếp một khâu, liền có sự tình Dư Hoài Nhu và Tiêu Trí Viễn tranh chấp ở tửu lâu!

Đại khái rất nhiều người đều không nghĩ tới, xem ra chỉ là một lần cãi vã tình cờ, nhưng sau lưng có nguyên do sâu xa phức tạp như thế!

Đương nhiên, tất cả những thứ này không phải là một mình Bắc Minh đại ma đầu nói ra!

Trong đó, ba phần là Bắc Minh đại ma đầu tự thuật, ba phần là hắn suy đoán, bốn phần khác là ý ở ngoài lời!

- Ba vị Tiên Đế còn chưa xuất quan, tiên quân của Chư Tử đạo tràng còn không thể chân chính đánh vào Tam Thập Tam Thiên, bọn họ đã muốn xưng đế?

Trong sân không có người ngu xuẩn, nghe Bắc Minh đại ma đầu nói, liền thông suốt rõ ràng, trong lòng đều có chút nặng nề và ảo não, qua một lát, vẫn là Bạch Thiên Trượng nhẹ nhàng nói một câu, người khác cũng lý giải bất mãn trong lòng hắn, lúc trước là hắn chấp chưởng

Phong Thần Bảng, có tới hơn 300 năm, nhưng sau đó hắn trao trả Phong Thần Bảng cho Chư Tử đạo tràng, nguyên do chính là bởi vì áp lực quá lớn đến từ khắp nơi, rốt cục để hắn mất hứng, thẳng thắn trả lại Phong Thần Bảng...

- Ha ha, mưu lược của đại nhân vật!

Phương Tiểu Mỹ ở bên cạnh cười gằn, cũng có không ít người gật đầu theo.

Đây quả thật là mưu lược của đại nhân vật, hết thảy đều chuẩn bị ở lúc mới bắt đầu!

- Còn muốn làm Tiên Đế?

Đến lúc này, Phương Hành cũng không nói gì, sau đó cười lạnh, hắn không đáng kể lắc đầu nói:

- Ta không có hứng thú với những chuyện hư hỏng này, chỉ muốn hỏi ngươi một câu, có biết lúc trước là ai xóa tên của ta không?

Bắc Minh đại ma đầu gian nan bảo vệ tâm chí, nhưng khó chống đỡ được thần thông của Phương Hành!

Trên mặt hắn biểu hiện biến ảo, qua một lúc lâu, rốt cục lắp ba lắp bắp mở miệng:

- ... Là Thánh Tôn!

Phương Hành nhíu mày:

- Ngươi có thể chắc chắn chứ?

Bắc Minh đại ma đầu nói:

- Việc này... Là cấm kỵ của Chư Tử đạo tràng... Không thể đàm luận... Thế nhưng... Thế nhưng ta từng ở... bên người Thánh Tôn... Hầu hạ... Trong lúc vô tình nghe hắn và Liên Tiên cãi vã... Bởi vậy... Bởi vậy biết được chân tướng...

- Vậy thì không thành vấn đề!

Phương Hành nhẹ nhàng nở nụ cười.

Áo bào tung bay, một chưởng vỗ nát đầu Bắc Minh đại ma đầu, người này đã vô dụng.

Chúng tu đều giữ trầm mặc, cảm nhận được một loại áp lực vô hình!

Lúc trước Phong Thần Bảng hiện thế, tạo hóa chân chính của Chư Tử đạo tràng giáng lâm, Phương Hành giả ý quy thuận Thần Chủ, liều mạng đoạt được Phong Thần Bảng, nhưng kết quả đến thời điểm bước vào tiên lộ, lại bị người xóa tên, việc này vẫn luôn là một bản án không rõ của Tiên Giới, chúng tu đều có vô số suy đoán, nhưng không dám xác định, không nghĩ tới, bây giờ từ trong miệng Bắc Minh đại ma đầu, lại trong lúc vô tình xác định tin tức này, Phương Hành tích góp hơn bốn trăm năm lửa giận, cũng coi như có nơi phát tiết...

- Ha ha, bất luận như thế nào, Phương sư đệ trở về, đây chính là tốt!

Dư Tam Lưỡng cười ha ha, đánh vỡ vắng lặng trong sân.

Dư gia gặp phải đại họa, cứ như vậy tiêu di trong vô hình, thậm chí có thể dự kiến, Dư gia quật khởi đã thế không thể đỡ, không nói cái khác, chỉ nói Dư gia lão tổ là tam đương gia của Tiệt đạo, cũng đã để hắn cùng những tồn tại cao cao không thể với tới kia sánh vai, thế gian này, bất kể là Nam Chiêm hay Thần Châu, bất kể là Bắc Câu Yêu Địa hay Tịnh Thổ, thậm chí bao gồm Chư Tử đạo tràng, đều không ai có tư cách khinh thường hắn, tự nhiên cũng không có tư cách khinh thường con cháu Dư thị...

- Thiết yến, thiết yến, hôm nay uống rượu, nhất định phải say ba ngày!

Dư Thiết Linh hưng phấn nói, thân là Dư gia gia chủ, hắn thực không nghĩ tới, lại sẽ có nhiều đại nhân vật đồng thời tụ ở nhà mình như vậy, đặt ở bình thường, ngay cả mấy vị trưởng lão của Đại Tuyết Sơn đến, ở Dư gia xem ra cũng là quý khách, Phương Tiểu Mỹ càng là tồn tại Dư gia không thể với tới, nhưng ai có thể nghĩ tới, bây giờ những trưởng lão Đại Tuyết Sơn kia, thậm chí còn không có tư cách ngồi ở chủ vị, ngay cả Phương Tiểu Mỹ và Phương Kỳ Lân, cũng chỉ có thể đứng, xen kẽ ở trong các trưởng bối rót rượu!

Mà Dư Hoài Nhu ngồi ở bên người lão tổ tông, có thể lắng nghe chư vị đại tiên đàm luận, càng bị người ước ao đến đỏ mắt, đây chính là cơ duyên mà người bình thường đầu thai 100 lần cũng không chiếm được, lại rơi xuống trên đầu tử kia tiểu...

Thật có thể nói, tạo hóa của huyền tôn nhi này, Dư Tam Lưỡng nhìn cũng ước ao!

Đương nhiên, trong lòng Dư Hoài Nhu cũng nghĩ không ra, không ngờ Phương tổ gia của mình bản lĩnh lớn như vậy, vừa thấy mặt liền cho Tiên Mệnh, sao không giúp mình tìm ra hung phạm giết người chứ?

Nhìn dáng dấp, mình cả đời này, chỉ có thể cõng lấy cái nồi đen kia rồi!

- Cho ngươi gọi một tiếng phụ thân, nhưng chưa từng ở bên cạnh chăm sóc ngươi mấy ngày, thực có chút hổ thẹn...

Trong bữa tiệc, Phương Hành không thể không cho khuê nữ và đồ đệ của mình một câu trả lời thỏa đáng, ánh mắt quét qua

Phương Tiểu Mỹ vài lần, nhìn ra tu vi cảnh giới của nàng, cười nói:

- Nội tình của ngươi thực không kém, nếu như so ra, chỉ sợ không kém quái thai Viên gia bao nhiêu, chỉ là ba trăm năm này thiếu khuyết tạo hóa, tu hành rơi vào ngõ cụt, lúc trước quái thai Viên gia ngộ đạo bảy trăm năm, mới bước ra bước đi kia, ngươi ở Nam Hải ẩn tu ba trăm năm, cũng không phải việc xấu, đi vào Chư Tử đạo tràng, lấy Tiên Danh giả tạo, càng là chuyện rất tốt, lần này ta đến, sẽ chân chính chỉ điểm ngươi tu hành một lần, lại đưa ngươi một hồi tạo hóa?

Nói xong lòng bàn tay mở ra, một chùm sáng tiên khí mịt mờ, thình lình lại là một viên Tiên Mệnh!

Phương Tiểu Mỹ nghe mà đại hỉ, dịu dàng cúi đầu, cười nói:

- Đa tạ phụ thân!

Hơn 300 năm không gặp, một tiếng "phụ thân" này kêu ra khỏi miệng, lại hoàn toàn không có trì trệ, có thể thấy sâu trong nội tâm nàng, xác thực coi Phương Hành như phụ thân, điểm này làm Phương Hành rất xúc động, không nghĩ tới tiểu bất điểm năm đó lớn nhanh như vậy...

- Sư phụ, còn có ta, còn có ta...

Phương Thanh La nghe được có lợi, gấp đến độ nhảy lên kêu to.

Phương Hành nghe vậy cười ha ha nói:

- Đúng, còn có ngươi!

Phương Thanh La đại hỉ, vội vàng nói:

- Cảm ơn sư phụ, còn có vợ ta...

Phương Hành nghe vậy ngẩn ngơ, cười nói:

- Cưới vợ rồi? Nên cho...

Phương Thanh La vui vô cùng, vội la lên:

- Còn có hài tử trong bụng a...

Phương Hành có chút im lặng, gật đầu nói:

- Nên cho...

Nhưng lời còn chưa nói hết, Phương Thanh La lại nói:

- Sư phụ, chúng ta một tổ chí ít sinh bốn con...

- Cút!

Lúc này Phương Hành thực không chịu được nữa, mặt đen lại, một cước đá con lừa này ra ngoài.

Bữa tiệc tiến hành cực kỳ náo nhiệt, chủ và khách đều vui vẻ, thoải mái chè chén, uống đến đêm khuya, Bách Thú Tông tiền nhậm tông chủ, bây giờ là Thái Thượng trưởng lão Ứng Sư Hống cũng tới, nhìn thấy con rể Phương Hành, khó tránh khỏi có chút thổn thức, nói cho Phương Hành tin tức của Ứng Xảo Xảo, nàng ở Bột Hải quốc chờ Phương Hành mấy chục năm, mãi đến khi truyền đến tin Phương Hành qua đời, rốt cục không kiềm chế nổi, cùng Hoàng tộc Sở Từ đồng thời tiến vào tinh vực, muốn đi tìm Phương Hành, xác định sống chết của hắn...

Đến ban đêm, Đại Tuyết Sơn Thái Thượng trưởng lão Hồ Cầm lão nhân cũng tới, nhìn gia hỏa trước mắt không biết có tính là con rể hay không, tương tự cũng cảm khái rất nhiều, cuối cùng Thanh Vân tông tông chủ Lưu Hắc Hổ nghe nói tin tức, cũng cùng phu nhân Tần Hạnh Nhi chạy tới...

Người Hàn gia của Nam Chiêm Tây Mạc cũng tới, Vương gia cũng tới...

Nam Cương Quỷ Vương nhất mạch cũng phái sứ giả tới...

Sở Vực Tiêu gia, tộc nhân của Bạch Phát Ma Nữ cũng tới, nhưng bị trục xuất đi...

Ngăn ngắn một ngày, tin tức đại ma đầu Phương Hành 300 năm trước còn sống, hiện thân ở Bột Hải quốc đã truyền khắp Thiên Nguyên, bị vô số truyền tin phù đưa vào tinh vực vô tận, phàm là có thể tới, đều nhanh chóng chạy tới, không đến kịp, cũng dồn dập truyền tin hỏi thăm, hoặc ở trên đường chạy tới, so sánh với đó, tin tức Bắc Minh đại ma đầu cùng với một đám đệ tử của Chư Tử đạo tràng toàn quân bị diệt ở Bột Hải quốc, trái lại không ai chú ý, tất cả mọi người chỉ quan tâm một điểm...

- Phương Hành còn sống!

- Phương Hành sống trở về...

Mà Phương Hành cũng rất thành thật, ở lại Bột Hải quốc ba ngày, nhìn thấy vô số cố nhân, uống vô số rượu, sau ba ngày, người chạy tới Bột Hải quốc cùng đang chạy tới Bột Hải quốc càng nhiều, người Thần Châu và Bắc Câu Yêu Địa đã tới, nhưng Phương Hành không có ý ở lâu, hắn ném vò rượu xuống, bước lên không trung, bên trái là Phương Tiểu Mỹ, bên phải là đại đệ tử Phương Thanh La, ánh mắt xa xôi, nhìn phía tinh không vô tận, thật thở dài...

- Uống rượu đủ rồi, cũng nên đi Chư Tử đạo tràng giải quyết vấn đề kéo dài bốn trăm năm kia thôi!

Ở phía sau hắn, vô số người đưa tiễn, cũng lý giải tâm tư của hắn, trong lòng khó tránh khỏi trở nên trầm trọng...

Chư Tử đạo tràng đã như thương thiên, cao cao tại thượng bốn trăm năm!

Mà bây giờ, rốt cục sắp có biến cố rồi sao?

Chương 1790: Tu luyện thành công?

- Sư phụ, chúng ta đi chỗ nào?

Trên Nam Hải, Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ đứng ở hai bên Phương Hành, trên biển gió thổi phất lại, làm quần áo bay phần phật, ba thầy trò như lăng không hư độ, khí độ bức người, đáy mắt của Phương Thanh La tràn đầy hưng phấn, có chút kích động hỏi.

- Các ngươi không muốn vào Chư Tử đạo tràng sao?

Ánh mắt Phương Hành nhìn chân trời, cười nói một câu.

- Chư Tử đạo tràng?

Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ nhìn nhau, đều có chút kích động, ánh mắt phức tạp.

Hai người bọn họ đều là thiên kiêu của Thiên Nguyên, nhưng Chư Tử đạo tràng một mực chiêu nạp kỳ tài trong thiên hạ, lại không có vị trí của bọn hắn, muốn nói đến, nguyên nhân tất nhiên là phức tạp, Phương Tiểu Mỹ là bởi vì lúc trước diệt một đạo thống Thần Châu, bị người bắt nhược điểm, mạnh mẽ từ chối, Phương Thanh La thì làm xằng làm bậy quá mức, vẫn không có nhận được lời mời, nhưng trên thực tế, hai người bọn họ đều có cơ hội đi vào, đám người Kim Ô đã từng muốn dẫn hai hậu bối này, để bọn họ tiến vào Chư Tử đạo tràng, nhưng vấn đề ở chỗ, Phương Hành không tiến vào Chư Tử đạo tràng, bởi vậy nữ nhi và đồ đệ của hắn đều có khúc mắc!

Phụ thân không vào, ta đương nhiên sẽ không vào!

Sư tôn không ưa Chư Tử đạo tràng, ta đương nhiên cũng không ưa!

Cho nên nói, từ trình độ nào đó, giống như hai người kia tự mình từ chối Chư Tử đạo tràng, nếu không chỉ bằng địa vị của đám người Kim Ô, bất luận dùng loại phương pháp nào, khẳng định đều có thể để hai người bọn họ vào!

Tuy bọn họ từ chối, nhưng trong nội tâm vẫn có mấy phần chờ đợi!

Dù sao đó là Chư Tử đạo tràng, nơi tài nguyên phong phú, tạo hóa nhiều nhất, người tu hành ai không động lòng?

Có thể nói như vậy, nếu 300 năm trước bọn họ vào Chư Tử đạo tràng, lấy thiên tư và nội tình của bọn họ lúc đó, thậm chí có thể sánh vai với thế hệ hoàng kim, Bắc Minh đại ma đầu cuồng ngạo vô biên kia, phỏng chừng ở trước mặt bọn họ chẳng là cái thá gì...

- Lần này, ta tự mình mang hai người các ngươi tiến vào Chư Tử đạo tràng!

Phương Hành nhàn nhạt nói ra mục đích cuối cùng của mình, sau đó bay đi.

- ... Có điều ở trước đó, ta phải đi tìm mấy người!

Hắn ở trên biển lăng không hư độ, thân hình mờ mịt, chỗ đi qua, có đạo văn vô hình nhuộm đẫm, vốn tốc độ của Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ kém hắn rất xa, dù Phương Tiểu Mỹ điều động đằng xà, cũng không thể so được với hắn, nhưng bị đạo văn kia ảnh hưởng, Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La đều như ngự tiên phong, tốc độ tăng lên đâu chỉ gấp trăm lần, quả thực như cải thiên hoán địa, cũng chính là đạt đến cảnh giới "súc địa thành thốn" mà Thái Cổ Tiên Thánh nói, khiến hai người bọn họ dễ dàng đi theo phía sau Phương Hành!

- Trời ạ, sư tôn hắn... hiện tại hắn đến tột cùng là cảnh giới gì?

Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ nhìn nhau, đều khó nén kích động và kính nể.

Bất kể là trước đó hời hợt trấn áp Bắc Minh đại ma đầu có tu vi Thái Ất Thượng Tiên, hay bây giờ khí thế trên người hơi động, liền có khả năng nhuộm đẫm thiên địa, súc địa thành thốn, đều nói rõ tu vi của sư tôn đã đạt đến một cảnh giới vượt quá bọn họ tưởng tượng, thuộc về một loại độ cao rõ ràng có thể nhìn thấy, nhưng không cách nào tưởng tượng...

Ở dưới cảnh giới súc địa thành thốn, tinh không ngàn tỉ dặm cũng chỉ như nháy mắt, huống chi là ở Thiên Nguyên, hầu như là bất kỳ ngóc ngách nào, thầy trò bọn họ đều có thể nhất niệm liền tới, ở trong mắt Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La xem ra, bọn họ chỉ hơi thấy hoa mắt, còn nhanh hơn trực tiếp xé rách hư không, cảnh sắc xung quanh điên đảo xoay tròn, ba người bọn họ đã đi tới một hòn đảo nhỏ xa lạ, nhưng chỉ thấy đảo nhỏ này khắp nơi bừa bộn, có rất nhiều kiến trúc cũ kỹ, thậm chí còn có rất nhiều hài cốt, nhưng không thấy bóng người!

- Nơi này là nơi nào?

Phương Tiểu Mỹ theo Phương Hành chạy đi, đã mất đi cảm giác khoảng cách, cũng không biết vừa nãy đi bao nhiêu dặm đường, thậm chí không biết còn có ở trên Thiên Nguyên hay không, trong lòng rất mê man...

- Nơi này... Thật giống như di tích lúc trước Tiểu Tiên Giới đặt chân...

Phương Thanh La tìm được một thanh binh khí tàn phá, hơi kinh ngạc suy đoán.

- Tiểu Tiên Giới?

Phương Tiểu Mỹ run run, cuối cùng hiểu rõ ra.

Trong tinh vực có vô số Tiểu Tiên Giới, bọn họ đều là người lúc trước sau khi phi thăng, không có tiến vào Tam Thập Tam Thiên, mà tìm một chỗ thích hợp sinh tồn tu luyện, sinh linh Thiên Nguyên đối với bọn họ cũng không xa lạ gì, chỉ là những Tiểu Tiên Giới này thường thường tài nguyên không đủ, thực lực có hạn, ở trong Thiên Nguyên và Tam Thập Tam Thiên chi tranh, chỉ có thể làm tồn tại lệ thuộc, lúc trước Kim Ô đại yêu tôn đã từng lĩnh mệnh đi hàng phục một liên minh do ba mươi sáu Tiểu Tiên Giới kết thành, vì uy hiếp, há miệng nuốt một Tiểu Tiên Giới, uy chấn hoàn vũ!

Nhưng Tiểu Tiên Giới ở trên Thiên Nguyên lại không giống!

Đây là mười hai Tiểu Tiên Giới trở về Thiên Nguyên sớm nhất, chỉ là bọn hắn không phải lệ thuộc Thiên Nguyên hoặc Tam Thập Tam Thiên, mà trở thành lệ thuộc của sinh linh Thần tộc, bị Thần Chủ thuyết phục, trở thành con tốt qua sông để Thần tộc xâm lấn Thiên Nguyên, lúc trước ở Thiên Nguyên, cũng từng uy phong qua một thời gian, nhưng sau đó thực lực của Thiên Nguyên càng ngày càng mạnh, bọn họ gặp gỡ cũng không khá hơn sinh linh Thần tộc bao nhiêu!

Tuy bọn họ đúng lúc thu tay lại, toàn thể thoái ẩn, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn không thể nào trốn được, 200 năm trước, có người tìm tới bọn họ, sau một trận huyết chiến, Tiểu Tiên Giới ẩn cư ở đây bị diệt môn, tất cả tộc nhân bị bắt làm nô bộc, phái ra tinh vực chinh chiến, mà Tiểu Tiên Giới tìm kiếm nơi truyền thừa mới, cũng trở thành phế tích hoang lương!

Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La đều nghĩ tới chuyện cũ này, mơ hồ có chút rõ ràng...

Chẳng lẽ nơi này chính là di tích Tiểu Tiên Giới ẩn cư, sau đó bị diệt tộc?

- Phụ thân tới nơi này làm gì?

Phương Tiểu Mỹ hơi kinh ngạc nhìn về phía Phương Hành.

- Các nàng đi nơi nào?

Lúc này vẻ mặt Phương Hành có chút sầu muộn, ánh mắt quét về bốn phía, trên mặt có chút lo lắng.

- Lần này ta trở về, vì ra một hơi, cũng là vì tìm các ngươi...

Chậm rãi bước đi ở trên di tích, Phương Hành nỉ non:

- Nhưng con cự quy kia đến cùng đi nơi nào?

- Bây giờ bốn trăm năm trôi qua, các ngươi tu luyện thành công không, có xuất quan hay không?

- Nếu như chưa xuất quan, vì sao tâm thần ta không yên?

- Nếu như đã xuất quan...

- ... Vậy ta rõ ràng để lại tín vật cho các ngươi, nhưng vì sao không thu được truyền tin?

Một bên lẩm bẩm nói, hắn một bên cất bước, trên người có khí tức vô hình phóng ra, phảng phất như một tấm võng lớn, lại giống như trên chín tầng trời mở một con mắt, lạnh lùng vô biên, nhìn xuống cả hòn đảo, ở dưới ánh mắt này, bất luận nhân vật nào trên đảo đều không thể độn hình, liếc mắt một cái là rõ mồn một, ngay cả ba ngàn sinh linh trong một giọt nước, cũng chạy không thoát con mắt của hắn!

Nhưng sau khi xem qua, sắc mặt của hắn lại càng nghiêm nghị!

Không có!

Hắn xác định, trên đảo này không có bất luận người nào hắn muốn tìm, thậm chí không có hài cốt của ai trong các nàng!

- Vèo!

Nhưng sau khi ánh mắt chuyển qua, hắn chợt phát hiện cái gì, một bước đạp ra ngoài.

Chỉ một bước, đã xuất hiện ở một đầu khác của hòn đảo, nhìn về phía vách đá, vách đá kia bóng loáng vô ngân, là thiên nhiên hình thành, không có một chút đặc biệt, thế nhưng thời điểm ánh mắt Phương Hành nhìn sang, mặt ngoài vách đá có ánh sáng nhàn nhạt lấp lóe, sau đó nhẹ nhàng rút đi, trong vách đá vang lên một tiếng vang nặng nề, sau đó xé rách, hoàn toàn mở ra, chỉ thấy phía sau vách đá là một động phủ, bên trong ngồi xếp bằng một ông lão áo xám gầy như que củi...

- Bế tử quan?

Phương Hành nhìn đối phương, sau đó hơi nhướng mày, quát lạnh:

- Tỉnh lại!

Một tiếng kêu này, thẳng vào tâm linh, ông lão áo xám kia hầu như ngay cả một tia khí tức cũng không có, thân hình lại chấn động, phảng phất như một người ngủ say bị tỉnh lại, mở mắt ra, vẻ mặt mê man...

Ở Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La xem ra, đây rõ ràng là một người đã kề bên tọa hóa, bỗng nhiên bị tỉnh lại.

Nói cách khác, tiếng hét này của Phương Hành, đã tiếp cận cảnh giới nghịch chuyển sinh tử!

- Là... Là Thông Thiên Tiểu Thánh Quân sao?

Ánh mắt ông lão kia mê man nửa ngày, mới dần dần có một chút thần thái, cuối cùng nhìn thấy Phương Hành, biểu hiện có vẻ hơi khiếp sợ, môi run rẩy, gọi ra một cái tên đã rất lâu không có ai gọi!

- Ngươi là một trong mười hai giới chủ của Tiểu Tiên Giới lúc trước?

Phương Hành nhận ra hắn, nhưng không nhớ tên, cũng không để ý lắm, chỉ lạnh nhạt nói:

- Ta quay lại tìm Sơn Hải Quy!

- Thông Thiên Tiểu Thánh Quân... Ngươi... Ngươi còn sống?

Ông lão kia xác định người trước mắt là Phương Hành, có chút kích động, muốn đứng dậy, nhưng thân thể hủ hóa, không đứng lên nổi, không thể làm gì khác hơn là có chút kích động kêu lớn lên:

- Ngươi còn sống, ngươi quả nhiên còn sống, Tiểu Tiên Giới chúng ta vẫn luôn tin tưởng Tiểu Thánh Quân ngươi sẽ không chết, ngươi đáp ứng che chở chúng ta, chỉ cần có ngươi, chúng ta sẽ không... sẽ không bị người...

Nói đến chỗ này, hắn mới như đại mộng sơ tỉnh, ngơ ngác nhìn xung quanh, đột nhiên gào khóc rống lên:

- Nhưng chúng ta đã bị diệt tộc, ngươi tới chậm, Thần Chủ thua, Thiên Nguyên không buông tha chúng ta...

Hắn một bên khóc lớn, âm thanh khàn khàn, một bên ánh mắt càng lúc càng thanh minh, như nhớ tới càng nhiều chuyện cũ, nhưng tâm ý bi thương cũng càng đậm:

- Chỉ có ta còn sống... Đúng, ta sống là đang đợi một người... Đúng, ta sống là vì chờ ngươi, ngươi còn nhớ không? Ngươi còn nhớ không? Ngươi đã nói, nếu như chúng ta gặp phải thanh toán, ngươi sẽ giúp chúng ta ra tay một lần, ta sống...

Hắn cũng không biết khí lực từ nơi nào tới, đột nhiên duỗi ra bàn tay khô gầy, gắt gao nắm lấy tay áo Phương Hành, phảng phất như người sắp chết nắm lấy một cọng cỏ:

- ... Ta sống sót, chính là vì chờ ngươi, cầu ngươi thực hiện lời hứa này...

Phương Hành mặt không hề cảm xúc nhìn hắn, qua một lát mới có chút chột dạ nói:

- Ta có nói qua sao?

Ông lão kia gào khóc lên:

- Ngươi đã nói!

Phương Hành có chút thẹn thùng, không quá tự tin nói:

- Được rồi, thật giống như đã nói, nhưng hiện tại...

Hắn nhìn lướt qua bốn phía:

- Ta còn cần ra tay sao?

Đến hiện tại, hắn ngược lại nhớ tới vài sự tình, lúc trước Tiểu Tiên Giới thật giống như cầu hắn, sau đó hắn đáp ứng điều kiện, trong đó có hai cái là, nếu Thần Chủ chiếm Thiên

Nguyên, liền ở trước mặt Thần Chủ bảo vệ bọn họ, nếu Thiên Nguyên thắng, như vậy ở thời điểm bọn hắn gặp thanh toán giúp bọn họ ra tay một lần, bảo đảm truyền thừa bất diệt, chỉ có điều, sau đó chuyện đã xảy ra quá nhiều, nhưng chuyện này bị quên không còn một mống, nếu ông lão này không nói, hắn cũng không nhớ ra được...

Coi như lần này đến Tiểu Tiên Giới, cũng là vì tìm kiếm đám người Tiểu Man, không phải là vì bọn họ!

Tiểu Man, Hứa Linh Vân, Đại Thanh Y, Diệp Cô Âm, Trà Trà tiên tử… tu luyện Vong Tình Thiên Công của Tiểu Tiên Giới, tiến vào Bát Hoang Vân Đài, bị Liên Nữ mời Sơn Hải Quy chở đi, trốn vào trong biển, ngay cả hắn cũng không tìm được, lần này trở về, cũng chỉ có thể thử từ Tiểu Tiên Giới ra tay, xem bọn họ có đầu mối gì hay không, chỉ là không nghĩ tới, Tiểu Tiên Giới sớm đã bị diệt môn...

Lúc trước hắn bảo đảm chính là, ở thời điểm Tiểu Tiên Giới bị Thiên Nguyên thanh toán ra tay một lần, ít nhất bảo đảm truyền thừa của bọn họ bất diệt, nhưng bây giờ, Tiểu Tiên Giới sớm đã bị thanh toán, coi như hắn lại ra tay, cũng không làm được cái gì?

- Có... Có...

Lão tu có chút điên điên khùng khùng, càng nhiều chính là kích động, gắt gao lôi kéo tay áo của Phương Hành không tha:

- Chúng ta đều chết gần hết rồi, nhưng hậu nhân của chúng ta... bọn họ đều trở thành nô lệ, bị đưa tới tinh vực làm bia đỡ đạn... Hiện tại bọn họ nhất định còn có người sống, ta cầu ngươi... ta cầu ngươi giúp bọn họ, để bọn họ sống sót...

- Cái này sao?

Phương Hành hơi ngưng thần, gật đầu nói:

- Vấn đề không lớn, ta đáp ứng ngươi!

Sau đó còn không chờ lão tu lộ ra vẻ mừng rỡ, liền hỏi:

- Ngươi biết tin tức của Sơn Hải Quy không?

Lúc trước Tiểu Tiên Giới bồi dưỡng đám người Tiểu Man, chính là vì để cho các nàng trở thành cứu tinh của Tiểu Tiên Giới, bởi vậy ở trên Thiên Nguyên, nếu như có người quan tâm các nàng nhất, thì chính là Tiểu Tiên Giới, tối thiểu bọn họ nên có phương pháp lần theo khí tức của Bát Hoang Vân Đài, nếu không hướng đi của Sơn Hải Quy, ngay cả Liên Nữ cũng không tìm được, cõi đời này không ai có thể tìm được các nàng!

Quả nhiên như Phương Hành dự liệu, nghe được tên của Sơn Hải Quy, lão tu mê man, nhưng nói tới Bát Hoang Vân Đài, sắc mặt lại trở nên nghiêm nghị, sau đó nói ra một tin tức mà Phương Hành khiếp sợ không gì sánh nổi:

- Chúng ta không tìm được Bát Hoang Vân Đài, nhưng lão phu có thể cảm ứng được Vân Đài tồn tại, nó... nó ở ba trăm năm trước đã phá nát...

- Phá nát?

Phương Hành kinh hãi, sát khí trên người dật tán, quát lên:

- Xảy ra chuyện gì?

- Tiểu Thánh Quân... Chớ vội, chớ vội, nếu Bát Hoang Vân Đài phá nát, chỉ có hai khả năng...

Lão tu vội vàng giải thích:

- Một, là có ngoại lực đánh vỡ Bát Hoang Vân Đài, người tu hành bên trong tự nhiên không may!

Đón ánh mắt đáng sợ kia của Phương Hành, hắn chỉ cảm thấy hãi hùng khiếp vía, cảm giác bầu trời tối lại, vội vàng nói ra giải thích thứ hai:

- Hoặc là... Hoặc là người tu hành bên trong đã tu luyện thành công, sau đó phá đài đi ra...

- Tu luyện thành công?

Phương Hành nghe xong, lập tức ngẩn ngơ, so với nghe được Bát Hoang Vân Đài phá nát thì còn khiếp sợ hơn!

Chương 1791: Thiên Nguyên truyền thuyết

Nếu các nàng đã tu luyện thành công, vậy vì sao từ trước tới nay chưa từng có ai nói với mình?

Trong lòng Phương Hành đã sớm làm xong chuẩn bị đối mặt đám người Tiểu Man tu luyện Vong Tình Thiên Công, không còn thất tình lục tục, thế nhưng lại không nghĩ tới, các nàng xuất quan, mình lại không biết, dù sao Dao Trì tiểu công chúa một mực đi theo các nàng, sợ các nàng gãy mất thất tình lục dục, sẽ không liên hệ mình, nhưng Dao Trì tiểu công chúa nhất định sẽ báo cho mình, dù sao lòng của nàng còn ở chỗ mình, muốn nói cho mình gì đó, căn bản không cần làm chuyện gì, chỉ cần âm thầm cầu nguyện, mình sẽ sinh ra cảm ứng, nhưng ở trong cảm ứng của hắn, lúc trước Dao Trì tiểu công chúa là bỗng nhiên mất đi liên hệ với mình!

Lui một bước nói, coi như các nàng không có liên hệ mình, nếu là tu luyện thành Vong Tình

Thiên Công, sẽ là một đại sự kinh thiên động địa, thậm chí ở trong suy tính của Phương Hành bây giờ, Vong Tình Thiên Công kia, tu không thành thì thôi, một khi tu thành, liền có khả năng chạm đến Tiên Vương cảnh, nhân vật bực này, đã sớm chấn kinh thiên hạ, căn bản không có khả năng ba trăm năm qua không người nghe thấy!

Bây giờ loại trạng thái này, không biết sinh tử, không chút tin tức, là làm người nhức đầu nhất!

- Sư phụ, làm sao bây giờ?

Mặc dù Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ không rõ ràng, nhưng nghe lâu như vậy, cũng biết sư phụ của mình đang tìm người, nhìn thấy thần sắc của hắn có chút thất lạc, liền nhịn không được lo lắng hỏi.

- Không có biện pháp gì tốt, nếu thực tìm không thấy các nàng, cũng chỉ đành để các nàng tới tìm mình!

Phương Hành thở dài, vung tay áo một cái, cuốn lão tu lại, sau đó một bước bước lên không trung.

- Đi Chư Tử đạo tràng...

Thân ở trong thiên không, Phương Hành lạnh lùng mở miệng, thanh âm nặng nề như núi, hắn quyết định trước đi Chư Tử đạo tràng, dù sao tin tức mình trở về, mặc dù tin tưởng trong thời gian ngắn sẽ truyền khắp thiên hạ, nhưng tốc độ vẫn quá chậm, chỉ cần đi tới Chư Tử đạo tràng một lần, như vậy không chỉ Thiên Nguyên, ngay cả Tam Thập Tam Thiên cũng sẽ biết được tin tức, nếu đám người Tiểu Man còn ở trên thế gian, như vậy các nàng biết được tin tức của mình, chắc hẳn sẽ đến tìm mình...

Lúc trước Chư Tử đạo tràng là một đạo tràng cố định, vắt ngang trong tinh không, thế nhưng về sau, Chư Tử đạo tràng đã thành một xưng hô, trở thành tên gọi chung của một thế lực lớn, mà đạo tràng cố định, sớm đã trải rộng tinh vực, có chút xâm nhập ở trong tinh vực, cùng từng Tiểu Tiên Giới liên minh, tăng cường thế lực, có ở Tam Thập Tam Thiên, cùng Tiên Giới chinh chiến, mà ở Thiên Nguyên, đồng dạng cũng có một Chư Tử đạo tràng, chính là vì thu nạp kỳ tài của Thiên Nguyên, bồi dưỡng chiến lực chống lại Tiên Giới!

Đạo tràng này không ở Thiên Nguyên, mà ở thiên ngoại, xây ở trên mặt trăng vây quanh Thiên Nguyên Đại Lục.

Lúc này đang vào đêm, một vòng minh nguyệt treo ở trên bầu trời, thân hình Phương Hành bồng bềnh, áo bào theo gió bay phất phới, thẳng hướng vầng trăng, giữa thiên địa không biết có bao nhiêu người, ở thời điểm Phương Hành hiện thân ở Bột Hải quốc, đều lo lắng khi nào hắn sẽ bước vào Chư Tử đạo tràng, bây giờ thấy được ba thân hình phóng tới minh nguyệt, lập tức nhảy dựng lên, nhao nhao phá quan đi ra, xa xa chú ý động tĩnh, trong lòng đều đang suy đoán, ma đầu kia đi Chư Tử đạo tràng, sẽ làm thế nào?

Phá hay hủy?

Thế nhưng thời điểm bọn hắn nghĩ nát óc, lại xuất hiện một màn ngoài dự liệu!

Thời điểm Phương Hành sắp bước ra lần nữa, nhảy vào trong minh nguyệt, trước minh nguyệt xuất hiện ba thân ảnh, thanh lãnh mà cô tịch, không nói một lời ngăn ở trước mặt, mà Phương Hành cũng hơi cảm thấy kinh ngạc, chậm rãi ngừng lại...

Thấy được ba người kia, ngay cả Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ cũng không nói nhiều, chỉ lẳng lặng đứng ở sau lưng Phương Hành.

Bởi vì ba người xuất hiện kia, đều là người được Thiên Nguyên kính ngưỡng!

Bên trái là một lão nhân khô gầy mặc áo bào trắng, râu tóc trắng như tuyết, sáng như bạch ngân, trên khuôn mặt gầy gò, chỉ có đôi mắt sáng tỏ, lẳng lặng đứng trên không trung, bình tĩnh nhìn Phương Hành, mà ở bên phải là một đạo cô niên nhân, tay cầm phất trần, trên người tựa hồ có quang hoa nhàn nhạt lưu chuyển, để cho người ta nhìn một cái, liền sinh lòng thân thiết, ở giữa là một nam tử mặc chiến giáp đồng thau, trong tay nắm chiến kích huyền thiết!

Thấy ba người bọn họ, Phương Hành cũng ngừng lại, ánh mắt quét qua, nửa ngày sau mới cười một tiếng.

- Thương Ngô tiền bối, Vô Sinh tiền bối, còn vị này là...

Hắn chậm rãi mở miệng, giữ vững cấp bậc lễ nghĩa ngoài dự liệu.

Mà ba người kia nghe được, cũng thấp giọng thở dài, tựa hồ có chút cảm khái, lão giả tóc bạc và đạo cô, ánh mắt đều yên tĩnh đáp lễ, mà nam tử khoác chiến giáp lại cười nói:

- Dễ nói, dễ nói, ta tên Huyền Hoàng, xuất thân Tịnh Thổ, đã sớm nghe nói qua tên Phương Hành, nhưng không nghĩ tới, bốn trăm năm sau mới gặp!

- A, lời này ngược lại khách khí, chỉ là ba vị trong Thiên Nguyên Cửu Thánh tới đón ta, mặt mũi này thực không nhỏ nha...

Phương Hành nở nụ cười, hai tay chắp sau lưng.

Mặc dù Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ đã sớm biết thân phận của ba người kia, nhưng lúc này nghe sư tôn nói ra, vẫn cảm giác có chút kinh hãi, dù sao ba người trước mắt này, địa vị thật sự quá cao, ai không coi trọng...

Chư Tử đạo tràng cao thủ nhiều như mây, nhưng nếu như không nói mấy quái vật của thế hệ hoàng kim, được công nhận thực lực mạnh nhất, không thể nghi ngờ là bốn vị Thánh Tôn, cùng với chín vị Thánh Nhân, trong đó bốn vị Thánh Tôn đến từ thiên ngoại, bọn hắn là người giám thị lấn thiên đại kế, cũng là người đề xuất ở phía sau Chư Tử đạo tràng, mà chín vị Thánh Nhân, là người sống ở trên Thiên Nguyên, ban đầu ở trong hoàn cảnh thiên địa phong bế lớn lên, ngạnh sanh đi ra con đường của mình, trở thành trụ cột tinh thần của các tu sĩ Thiên Nguyên...

Chín người này, là Thiên Nguyên Cửu Thánh!

Nhân vật bực này, bây giờ có ba người hiện thân, ngăn ở trước mặt Phương Hành...

Lúc đầu Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ đã tin tưởng sư tôn vô địch, nhưng thời điểm gặp ba người này, cũng không nhịn được đáy lòng bồn chồn, dù sao đây là Thánh Nhân, thời điểm chưa có cơ duyên Huyền Quan, bọn hắn đã đứng ở đỉnh phong của Thiên Nguyên, về sau Huyền Quan giáng lâm, cũng có một bộ phận được bốn vị Thánh Tôn đưa cho bọn hắn, trợ giúp bọn hắn ở cực hạn cuối cùng, lại bước ra một bước, cho nên đến bây giờ, thế gian không ai biết thực lực chân chính của chín người bọn hắn, cũng không biết làm sao đi suy đoán...

- Ha ha, đã tới, vậy nói một chút đi, vì sao cản ở chỗ này!

Trong lòng hai vị tiểu bối hoảng sợ, thần sắc Phương Hành lại nhàn nhã, nhàn nhạt mở miệng hỏi.

- Chúng ta là mời ngươi trở về!

Ba vị Thánh Nhân liếc nhau một cái, cuối cùng Thánh Nhân tóc bạc nhẹ nhàng mở miệng.

Phương Hành biết hắn, người này tên Thương Ngô, lúc ấy ở Ma Uyên từng gặp, từ trình độ nào đó mà nói, lúc ấy trong Thái Thượng Thập Tiên, duy nhất một vị thần hồn còn hoàn chỉnh là Lữ gia lão tổ Lữ Tiêu Dao muốn đối phó mình, người này còn ra tay giúp mình một lần, tính ra lão đầu trước mắt cũng có ân với mình, chỉ là bây giờ hắn nói...

Phương Hành cũng không giận, cười cười nói:

- Về đâu?

Thương Ngô Thánh Nhân không có mở miệng, Vô Sinh lão mẫu nói khẽ:

- Chúng ta biết trong Chư Tử đạo tràng, đã từng có người có lỗi với ngươi, cũng biết lòng ngươi oán hận, lần này sự tình xuất hiện ở Bột Hải quốc, càng làm cho trong lòng ngươi không thoải mái, chỉ là... dù sao bây giờ là tình thế như vậy, chúng ta không hy vọng ngươi tiến vào Chư Tử đạo tràng, nhiễu loạn Thiên Nguyên đại kế, bởi vậy chỉ có thể đến đây gặp ngươi một lần, hi vọng ngươi đừng đi gây sự với Thánh Tôn... Tối thiểu nhất, hiện tại đừng đi tìm...

- Không cho sư tôn tiến vào Chư Tử đạo tràng?

Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La nghe lời này, trong lòng nhất thời có chút bất mãn, nhưng cố nén không nói lời nào.

Phương Hành cũng chỉ cười khẽ, không có tiếp lời.

Huyền Hoàng Thánh Nhân khe khẽ thở dài nói:

- Hiện nay, Chư Tử đạo tràng công huân làm chủ, chư bộ tiên quân đều đã đánh qua Đa Bảo Tiên Hà, thậm chí có một bộ phận giáng lâm Tam Thập Tam Thiên, mắt thấy ba Đế Cung liên tục bại lui, Thiên Nguyên sắp thắng, nhập chủ Tam Thập Tam Thiên, đến lúc này, phàm là sinh linh Thiên Nguyên ta, đều khó có khả năng trơ mắt nhìn ngươi ở hậu phương phá hủy Chư Tử đạo tràng, đây cũng là nguyên nhân ba người chúng ta nhất định phải tới ngăn ngươi, mong ngươi lý giải!

- Nhập chủ Tam Thập Tam Thiên?

Phương Hành nghe lời này, giống như nghe được chuyện cười, khe khẽ lắc đầu.

Sắc mặt ba vị Thánh Nhân có chút khó coi, hiển nhiên ở trong mắt rất nhiều người, bây giờ Phương Hành đã là tiền bối, nhưng ở trong mắt bọn họ, không thể nghi ngờ còn thuộc về hậu bối trong hậu bối, ba người bọn họ có thể tự mình đến đây khuyên bảo, cũng đã là thiên đại mặt mũi, nhưng chẳng ai ngờ tới, Phương Hành không để ý, không khỏi để bọn hắn cảm thấy khó xử.

- Ngươi có thể không tin thực lực của Chư Tử đạo tràng, nhưng chúng ta hi vọng ngươi có thể lý giải...

Vô Sinh lão mẫu do dự một chút, lại tận tình khuyên nhủ.

- Ta hiểu, cho nên mới lười nói nhảm với các ngươi, tránh ra đi!

Phương Hành trầm mặc nửa ngày, chỉ bình tĩnh trả lời một câu.

Sắc mặt của ba vị Thánh Nhân có chút khó coi, bầu không khí ngưng trọng xuất hiện ở trên không trung.

- Ba người chúng ta trấn thủ Chư Tử đạo tràng, là không thể nào để ngươi giết vào...

Huyền Hoàng Thánh Nhân trầm mặc nửa ngày, nhẹ nhàng mở miệng, chiến kích trong tay nắm chặt một chút.

Đến lúc này, lời đã nói không được nữa, ai cũng nghe ra, nếu như Phương Hành muốn đi vào, chỉ có chiến một trận!

Mà lúc này, Phương Hành cũng nhẹ nhàng thở dài, qua hồi lâu, ánh mắt mới nhìn ba người bọn họ, nói khẽ:

- Các ngươi đều là thần tượng của Thiên Nguyên, cũng là tiền bối, mặc dù ta không hiểu tôn kính gì, nhưng không muốn vô duyên vô cớ trêu chọc các ngươi, càng biết dùng thân phận của các ngươi, là không thể nào bại, bại một lần, thần tượng sẽ sụp đổ...

Nói đến chỗ này, hắn uể oải lắc lắc tay áo nói:

- Cho nên các ngươi tránh ra đi!

Ầm ầm!

Theo hắn nói ra, giữa thiên địa phong vân đại biến!

Th?i gian: 00 : 04 : 41

Chương 1792: Một đao trảm nguyệt

Lúc này khí chất của Phương Hành lộ ra thâm trầm như giếng cổ, đưa mắt nhìn đi, chỉ cảm thấy bình thường, nhưng nhìn nhiều hai lần, sẽ phát hiện khí cơ trên người hắn biến hóa, trong nháy mắt đó, hắn bước ra một bước, người chưa biến, khí chất đã đại biến, giống như cho người ta một loại hư ảnh, thời điểm hắn bước ra một bước này, thiên địa đồng thời đổ sụp, tất cả trọng lượng đều gia trì đến trên thân thể hắn, hết thảy xung quanh trở nên ảm đạm vô quang, chỉ có khí thế của hắn như núi lửa bạo phát ra, sau đó lại theo hắn bước đi, như bài sơn đảo hải ép tới ba vị Thánh Nhân!

- Hắn lại có bản lĩnh bực này...

Sắc mặt ba vị Thánh Nhân đại biến, Vô Sinh lão mẫu theo bản năng lui một bước, mặc dù hai vị khác đã lui, nhưng sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, Thương Ngô Thánh Nhân đọc thầm khẩu quyết, trên người có khí cơ vô hình lấp lóe, sau đó vờn quanh người, Huyền Hoàng Thánh Nhân thì nhấc lên chiến kích, lực lượng toàn thân ngưng tụ, tựa hồ tùy thời sẽ đánh ra...

Nhưng lập tức, ba người bọn họ có chút yên lặng, ý thức được mình thất thố!

Phương Hành không có xuất thủ, hắn chỉ bước ra một bước, sau đó chắp tay đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn lên trời!

So sánh với ánh mắt bình tĩnh của hắn, ba người mình phản ứng không khỏi quá vội vàng!

- Hiện tại các ngươi rõ chưa?

Phương Hành bình tĩnh mở miệng:

- Nếu ta muốn đi, ba người các ngươi chưa chắc ngăn được, chỉ bất quá, các ngươi không giống đám ngoại nhân dã tâm bừng bừng kia, các ngươi là biểu tượng, là truyền thuyết của Thiên Nguyên, ta không muốn để truyền thuyết chôn vùi ở trong tay mình...

Sắc mặt của ba vị Thánh Nhân càng khó coi hơn!

Bọn hắn tự nhiên nhìn ra được, Phương Hành nói không phải giả, hắn bước ra một bước kia, chính là thể hiện ra thực lực của mình.

Qua nửa ngày, Thương Ngô Thánh Nhân mới mở miệng:

- Ngươi nói không sai, chúng ta không muốn động thủ với ngươi, chỉ để liều cái lưỡng bại câu thương, chỉ bất quá lão phu còn có một câu nói trước, hi vọng ngươi sẽ minh bạch, chúng ta ở chỗ này ngăn ngươi, không phải chỉ vì người khác, đồng thời cũng là vì ngươi, tu vi của ngươi quả thực vượt ra khỏi dự liệu của chúng ta, Thiên Nguyên có thể ra một người như ngươi, là phúc khí của Thiên Nguyên!

Hắn nói đến chỗ này, quay đầu nhìn về phía mặt trăng, trầm mặc không nói.

Phương Hành cũng ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng kia, lúc này hắn ở thiên ngoại, vầng trăng kia càng lộ ra mỹ lệ tĩnh khiết, an bình tường hòa, chỉ là ở dưới an bình tường hòa, lại ẩn chứa nguy cơ như có như không, giống như có một đoàn sương mù lít nha lít nhít bao lại vầng trăng, lúc nhìn kỹ sẽ phát giác, cái kia kỳ thật không phải sương mù, mà là vô số cấm chế, bọn chúng che lại vầng trăng, cũng là tầng tầng trận quang, thúc đẩy ánh sáng của minh nguyệt đến cực hạn...

Nhìn bề ngoài, dưới tầng trận quang kia không có vật gì, nhưng nếu nhìn kỹ, có thể nhìn thấy quang hoa của minh nguyệt kỳ thật chỉ là ngụy trang, nhìn như không có vật gì, kỳ thật ẩn giấu vô số tiên binh mặc ngân giáp, từng cái như lâm đại địch, điều khiển thần thông, núp ở sau cấm chế, khí cơ ngầm uẩn, tựa hồ tùy thời xuất thủ...

- Hiện tại ngươi minh bạch chưa...

Vô Sinh lão mẫu nhẹ nhàng thở dài:

- Chúng ta đến đây cản đường, không chỉ vì Chư Tử đạo tràng, còn là vì ngươi!

- Nguyên lai bọn hắn đã sớm chuẩn bị sẵn sàng...

Phương Hành nghe lời này, nửa ngày sau mới nhẹ nhàng mở miệng, trên mặt có chút lạnh lùng chế giễu.

- Sư phụ...

Phương Thanh La cũng ngẩng đầu nhìn trận quang, bỗng nhiên cảm giác có chút hãi hùng khiếp vía, nhỏ giọng nói:

- Ta từng nghe người ta nói... Cái kia tựa hồ là Tru Tiên đại trận của Tiên Giới, lúc trước trận này bày ở Đa Bảo Tiên Hà, uy lực vô tận, quả thực để Thiên Nguyên chết không ít thiên kiêu, ngay cả chư vị Thánh Nhân cũng thúc thủ vô sách, lại không nghĩ rằng, trận này bị bọn hắn đoạt đến, bố trí ở chỗ này...

Đối với trận này, trên Thiên Nguyên lưu truyền cực lớn, không biết bao nhiêu tiên sinh kể chuyện, mỗi đến một chỗ, đều sẽ giảng lai lịch trận này, nguyên nhân chính là trận này ở lúc Thiên Nguyên và Tiên Giới chinh chiến, thương vong phổ biến nhất, tốn thời gian cũng lâu nhất, một trăm năm mươi năm trước, Thiên Nguyên quật khởi vô số cao thủ, Chư Tử đạo tràng tổ kiến tiên binh đánh tới Tam Thập Tam Thiên, mà Tam Thập Tam thì dùng phương pháp ứng đối đơn giản nhất, là bố trí trận này ở Đa Bảo Tiên Hà, cản trở đại quân!

Trận chiến kia, quả nhiên giết đến máu chảy thành sông, không biết bao nhiêu thiên kiêu của Thiên Nguyên mất mạng ở trong Tru Tiên Trận, nếu không phải Chư Tử đạo tràng có Điểm Tướng Đài, chỉ chiến dịch này, đã tiêu hao hơn phân nửa nội tình của Thiên Nguyên, đối mặt trận này, chư vị trưởng lão, Thánh Tôn của Chư Tử đạo tràng từ đầu đến cuối tìm không ra phương pháp Phá Trận, cuối cùng quái thai Viên gia, Vũ Thần Lữ Phụng

Tiên, Kim Ô Đại Yêu Tôn, Hàn Anh, Hắc Ma Tống Quy Thiện đánh bạc cường công Tru Tiên Trận, lại có hậu duệ Chân Long Ngao Liệt mang đến Thái Hư Huyễn Kính, giúp bọn hắn quan sát trận thế, lúc này mới miễn cưỡng phá tan trận này!

Từ đó về sau, các tu sĩ Thiên Nguyên đều nói Tru Tiên đại trận có thể khiến Thánh Tôn thúc thủ vô sách!

Mà sau chiến dịch kia, tàn trận này bị Chư Tử đạo tràng lấy được, im hơi lặng tiếng, lại không nghĩ rằng, lại bố trí ở chung quanh minh nguyệt, mặc dù trận này đã bị phá qua, chưa chắc có thể phục hồi như cũ, nhưng có thể rõ ràng, nó tuyệt đối không phải vật tốt lành gì, Phương Hành muốn dùng lực lượng một người xông Chư Tử đạo tràng, há có thể toàn thân trở ra?

Cũng may ba vị Thánh Nhân tới nhắc nhở, nếu không mạo hiểm xông vào, ai cũng không biết kết quả!

- Có thể thử một chút!

Nhưng đối mặt với Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ lo lắng, ánh mắt ba vị Thánh Nhân phức tạp, Phương Hành không nói nhiều, hắn chỉ liếc qua minh nguyệt, liền lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng cất bước đi về phía trước!

Nhìn bộ dạng này, giống như không biết Tru Tiên đại trận hung hiểm vậy!

- Nghĩ lại cho kỹ!

Sắc mặt ba vị Thánh Nhân kinh hãi, trầm giọng khuyên bảo.

Thương Ngô Thánh Nhân càng lo lắng nói:

- Cùng Chư Tử đạo tràng liều lưỡng bại câu thương, là kết quả mọi người không muốn nhìn thấy...

Phương Hành quay đầu nhìn bọn hắn, phát hiện thần sắc trên mặt bọn họ không phải giả mạo, xem bộ dáng là thật lo lắng cho mình xông vào Tru Tiên Trận, sẽ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, không khỏi cười một tiếng, lắc đầu nói:

- Cũng chưa chắc sẽ liều lưỡng bại câu thương!

Thời điểm nói lời này, khí cơ trên người hắn đã nhấc lên, trùng trùng điệp điệp, như sóng lớn cuốn về phía trước.

Người còn chưa đến, khí cơ trên người hắn đã va chạm đến Tru Tiên đại trận, giống như trên mặt nước bình tĩnh nổi lên sóng gợn, minh nguyệt nhìn bình tĩnh không lay động, lập tức quang hoa đại chấn, đạo đạo trận pháp mãnh liệt khó lường, thật giống như giờ khắc này, mặt trăng biến thành mặt trời, quang mang kia cực kỳ chướng mắt, hơn nữa ở dưới quang mang, thình lình có thể thấy được vô số tiên binh hô quát, vô số pháp bảo tế ở giữa không trung, xen lẫn liên miên, bảo quang bức người...

- Tru tiên! Tru tiên!

Từng tiếng hét lớn kia giống như thủy triều, càn quét bốn phương, hung uy chấn nhiếp thiên địa!

Đón cái thanh thế này, ngay cả sắc mặt của ba vị Thánh Nhân cũng có chút khó coi...

- Làm sao có thể có người xông đến phá đại trận bực này!

Phương Tiểu Mỹ hãi hùng khiếp vía, ở trong mắt nàng, dùng nhục thân xông vào đại trận bực này, căn bản là giống như dùng thân thể phàm nhân phóng tới núi đao biển kiếm, đi vào chỉ có bị xoắn nát, nhất là nhìn thấy phụ thân của mình chỉ mặc trường bào đơn bạc, hai tay trống trơn, thì càng thêm lo lắng, tâm tư khẽ động, giơ Bạch Cốt Thần Mâu kêu lên:

- Phụ thân, ta cho ngài mượn binh khí!

- Không cần!

Nhưng lúc này, Phương Hành không có ngừng bước, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, càng chạy càng nhanh, bước chân càng thêm nặng nề, thiên địa ầm ầm, khí cơ gia trì đến trên người hắn, thời điểm khí tức ngưng tụ tới trình độ nhất định, hắn hét lớn một tiếng, cả người xông về phía minh nguyệt, tay phải giơ lên thật cao:

- Đao đến!

- Đao, nơi nào có đao?

Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ kinh hãi, hai mặt nhìn nhau, không biết hắn gọi thứ gì.

Thế nhưng thời điểm bọn hắn nghi hoặc, bỗng nhiên trên Thiên Nguyên Đại Lục, chỗ Tịnh Thổ, dưới Táng Tiên Sơn vang lên tiếng long ngâm, toàn bộ đại địa hoang vu, ở thời khắc này rạn nứt, sau đó ở sâu dưới lòng đất, một đạo ma quang chui ra, nhanh hơn cả chớp giật, phía trên phủ đầy sát khí, càng tạo nên đạo đạo ma vân, kinh khủng khó nói lên lời, trong nháy mắt bay trên chín tầng trời!

- Bạch!

Thân ảnh Phương Hành vọt tới trước Tru Tiên đại trận, thẳng tắp tiếp nhận đạo ma quang này, chỉ là tâm niệm vừa động, ma quang hóa thành một thanh trường đao đáng sợ, sau đó hắn ôm theo ma quang, ầm ầm chém về phía trước...

Cạch cạch cạch...

Khó mà hình dung trảng cảnh tồi khô lạp hủ giờ khắc này!

Ở dưới ma khí, trên Tru Tiên đại trận, vô số cấm chế bị xé nứt, từ đầu tới cuối nứt ra một khe rãnh xuyên qua cả đại trận, sau đó trong đại trận, vô số tiên binh tế lên pháp bảo đều bị một đao kia chém ngang, quang hoa ảm đạm, nhao nhao rơi xuống, những tiên binh kia thì lớn tiếng hô gào, ngã trái ngã phải, từng người chật vật không chịu nổi, như diều đứt dây bay ra ngoài, nhìn tựa như ngân quang tứ tán...

Một đao chém xuống, Tru Tiên đại trận đã phá diệt!

Ở trước minh nguyệt hào quang chói mắt, cũng ở lúc này nhanh chóng ảm đạm xuống!

Ở thời khắc này, cả Thiên Nguyên Đại Lục, không biết có bao nhiêu người ngẩng đầu nhìn minh nguyệt.

Bởi vậy bọn hắn đều thấy được Phương Hành tay cầm ma đao chém nguyệt!

Trong mắt bọn họ, một đao chém xuống, minh nguyệt ảm đạm, tựa như...

- Ma đầu kia chém chết mặt trăng!

Một câu nói kia, ở trên Thiên Nguyên Đại Lục lưu truyền 10 vạn năm!

Chương 1793: Đạo tràng chi kiếp

Một đao trảm nguyệt, thế gian kinh ngạc!

Nhưng trên thực tế, đến cảnh giới như Phương Hành, kỳ thật chém chết sao trời cũng không có gì tài ba, ngay cả Thái Ất Thượng Tiên, ở trong tinh không cũng có thực lực đánh nổ ngôi sao nhỏ, mà tu thành Đại La Kim Tiên, càng xem sao trời không có thiên ý như cỏ rác, so sánh với những viên tinh thần kia, mặt trăng cũng chỉ là một ngôi sao nho nhỏ, chỉ là mặt trăng ở trong mắt các tu sĩ Thiên Nguyên quá mức quen thuộc, quen thuộc đến mức từ khi Nhân tộc có ghi chép, mặt trăng liền tồn tại, bởi vậy đáy lòng cảm thấy mặt trăng không giống bình thường, thứ hai ở trước mắt bao người, nhìn thấy một bóng người nhỏ bé, vung vẩy ma đao chém chết mặt trăng, loại thị giác trùng kích kia rất đáng sợ!

Đây là ở trong mắt người bình thường và người tu hành nhỏ yếu, mà ở trong mắt cao thủ, cử động của Phương Hành càng đáng sợ!

Bọn hắn biết Tru Tiên Trận tồn tại, tự nhiên rõ ràng uy lực của nó!

Bởi vậy sau khi bọn hắn nhìn thấy Phương Hành kêu một tiếng đao đến, liền vung vẩy ma đao xé rách Tru Tiên Trận, chấn kinh đã khó có thể hình dung!

- Bây giờ tu vi của hắn đến trình độ nào a?

Huyền Hoàng Thánh Nhân không khỏi buông lỏng chiến kích trong tay.

Trong lòng hắn, tựa hồ theo một đao kia, đã mất đi một loại chiến ý nào đó!

Trên mặt cũng không có chiến ý như ẩn như hiện trước kia, chỉ còn lại ngưng trọng và kinh hãi!

Sắc mặt của Vô Sinh lão mẫu cũng rất khó coi, qua hồi lâu mới hơi không lưu loát mở miệng:

- Ba ngày trước có tin tức truyền đến, nói hắn có khả năng đã bước ra một bước kia, ta còn không tin, dù sao tu vi của Bắc Minh chỉ là vừa mới bước vào Thái Ất cảnh, đánh bại hắn không khó, điều này không nói rõ được cái gì, nhưng bây giờ ta có chút tin tưởng, hắn chí ít... chí ít...

Nói hai lần, mới tiếp tục nói xuống:

- Chí ít không thua hắn ở ba trăm năm trước!

Huyền Hoàng Thánh Nhân có chút chấn kinh, vội la lên:

- Ba trăm năm trước, những người kia trở về nói, hắn đã có tu vi Tiên Vương cảnh, ta vẫn luôn không tin, chỉ cho rằng những hài tử kia vì tăng thêm một phần vinh quang ở sau khi hắn chết mới cố ý nói như vậy...

Thương Ngô Thánh Nhân khẽ thở dài nói:

- Xem ra bọn hắn không nói sai!

Vô Sinh lão mẫu cũng nói:

- Không sai, bọn hắn chí ít không nói sai, ngươi ta đều biết hắn tu là con đường Thái Thượng Đạo, cũng biết hắn đến thời điểm bước ra một bước kia, nhưng đạo tâm không kiên định là một chuyện rất nguy hiểm, theo lý thuyết, hắn có thể sống sót, thực lực sẽ bị ảnh hưởng, nhưng hắn biểu hiện ra thực lực thế này, tu vi không chỉ không giảm, trái lại càng thêm cường hoành...

Huyền Hoàng Thánh Nhân nói:

- Đó chỉ có thể nói một sự kiện!

Thương Ngô Thánh Nhân chần chờ nói:

- Hắn đã bước ra một bước kia rồi?

- Không có khả năng!

Lúc đầu Vô Sinh lão mẫu có chút chần chờ, nhưng lúc này không chút nghi ngờ mở miệng:

- Nếu hắn đã bước ra một bước kia, chúng ta nhìn thấy tuyệt đối không phải hắn như bây giờ, chỉ là nếu không bước ra một bước kia, thực lực của hắn càng không hợp lý, là dùng... là dùng... thật để cho người ta đoán không thấu, tối thiểu nhất, ta đoán không thấu...

Nghe lời này, ba người cười đều có chút đắng chát.

Ai có thể nghĩ tới, dùng tu vi của bọn hắn, thế mà còn có thời điểm nhìn không thấu tu vi của một người?

- Nuôi quân bốn trăm năm, rốt cục có đất dụng võ...

Mà lúc này, Phương Hành không để ý tới ba vị Thánh Nhân, sau khi hủy Tru Tiên đại trận, liền ngừng chân, đánh giá Ma Binh trước mắt, vốn là một thanh ma đao, nhưng sau khi hắn buông tay ra, lại lần nữa hóa thành ma quang mờ mịt, bình tĩnh phiêu phù ở bên cạnh hắn.

Đây chính là gần bốn trăm năm trước, sau khi Phương Hành chiếm Phong Thần Bảng, lưu tại Ma Binh ở dưới Táng Tiên Sơn!

Lúc đó Táng Binh chi địa bị lực lượng tuế nguyệt ảnh hưởng, đã hóa thành một tà địa, Ma Binh này ở nơi đó bốn trăm năm, lại giống như đã tồn thế 10 vạn năm, nhất là Ma Binh này không phải kim thiết đúc thành, không sợ tuế nguyệt ăn mòn, trải qua tuế nguyệt càng lâu, nó càng sắc bén, một mực nuôi đến hôm nay, rốt cục trở thành một binh khí có thể xứng với Phương Hành...

- Sư phụ, hiện tại chúng ta...

Thẳng đến lúc này Phương Thanh La mới dám bu lại, hai mắt có chút kích động nhìn mặt trăng.

Lúc này mặt trăng đã mất đi Tru Tiên Trận, có vẻ hơi ảm đạm, thế nhưng vẫn tồn tại, thậm chí lông tóc không tổn hao gì, lúc đầu dùng thực lực của Phương Hành, chỉ cần có thực lực xé rách Tru Tiên đại trận, như vậy có thể cực kỳ dễ dàng chém chết vầng trăng, thế nhưng lực lượng của hắn vận chuyển tới cực hạn, một đao chém xuống, chỉ chém nát Tru Tiên Trận, không làm mặt trăng bị thương!

Thậm chí lúc này không có trận quang, còn có thể nhìn thấy kiến trúc trên mặt trăng, cùng các cung điện tán loạn nhỏ như sâu kiến, còn có điểm điểm tiên quang hoặc đào mệnh, hoặc liều mạng độn hướng tinh vực, không biết là viện binh hay đào tẩu...

- Đây chính là Chư Tử đạo tràng sao?

Phương Hành cũng nhìn qua mặt trăng, thở dài một tiếng.

Dù dùng tu vi của hắn bây giờ, cũng có thể cảm nhận được Chư Tử đạo tràng nội tình thâm hậu, lại càng không cần phải nói là mình trước kia, lần thứ nhất nhìn về phía Chư Tử đạo tràng, hắn mới minh bạch vì sao thực lực của Thiên Nguyên đột nhiên tăng mạnh, mới hiểu được vì sao kỳ tài của Thiên Nguyên liều mạng đi vào, trong lòng có chút thất lạc...

- Thánh địa nội tình thâm hậu như thế...

Hắn nhẹ nhàng than thở, thanh âm tiếc hận, mang theo phiền muộn nói không hết.

- Phụ thân, lúc trước Chư Tử đạo tràng không tuyển chọn ngài, là tổn thất của bọn họ...

Phương Tiểu Mỹ cảm thấy trong lòng Phương Hành tiếc nuối, nhẹ nhàng đi tới, nhỏ giọng an ủi.

Nhưng lời còn chưa nói hết, lại nghe Phương Hành cảm thán nói nửa câu sau:

- ... Ta lại còn chưa tới đoạt một lần!

Phương Tiểu Mỹ á khẩu, vừa vặn Phương Hành quay đầu nhìn nàng hỏi:

- Vừa rồi con nói cái gì?

Phương Tiểu Mỹ kiên định lắc đầu:

- Không có, con không có nói gì!

Phương Hành cười nói:

- Bằng tư chất của các ngươi, ba trăm năm trước đã có tư cách tiến vào Chư Tử đạo tràng, nhưng bởi vì ta, vẫn không có đi vào, không biết bỏ lỡ bao nhiêu tạo hóa, bao nhiêu cơ duyên, nhưng bây giờ ta đã tới, vậy để ta mang theo các ngươi đi vào, hảo hảo đền bù cho các ngươi được không?

Trên mặt Phương Tiểu Mỹ có chút ngượng ngùng:

- ... Đương nhiên, tất cả nghe ngài!

Phương Thanh La vui mừng quá đỗi:

- Sư phụ, chúng ta đợi ngày này rất lâu rồi!

- Ha ha, vậy chúng ta đi thôi!

Phương Hành cười to, tay áo bãi xuống, cuốn Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La lại, cũng không để ý ba vị Thánh Nhân, ba thân hình trực tiếp vọt về phía Chư Tử đạo tràng, thân hình lấp lóe mấy lần, cũng đã biến mất ở trong tinh không, xuất hiện ở trong Chư Tử đạo tràng, chỉ thấy đám người phía dưới hỗn loạn phát ra tiếng hô, giống như tổ ong vò vẽ, lại nhấc lên một trận chạy trốn điên cuồng!

- Ba người này, "lai giả bất thiện" a...

Thương Ngô Thánh Nhân nhìn bóng lưng của bọn hắn, thần sắc có chút xấu hổ, dừng một chút mới nói:

- Dù sao chúng ta cũng là trưởng lão trên danh nghĩa trấn thủ Chư Tử đạo tràng này, mắt thấy Chư Tử đạo tràng sắp gặp tai vạ, ngươi nói chúng ta có nên đi quản một chút hay không?

Huyền Hoàng Thánh Nhân ngây ngốc một hồi mới kịp phản ứng, cười lạnh nói:

- Vừa rồi đối mặt, đã hết toàn lực, tiểu tử này không nghe chúng ta, thì có biện pháp gì? Chẳng lẽ thật để ba người chúng ta cầm mạng già đi liều với hắn sao? Huống hồ, ngươi cũng đã nói, chúng ta chỉ là trưởng lão trên danh nghĩa, ba vị Thánh Tôn kia, khi nào thật tin tưởng qua chúng ta? Vừa rồi tiểu tử này có một câu nói đúng, chúng ta là thần tượng của Thiên Nguyên... hoặc có thể nói là gân gà, ăn vào vô vị, bỏ thì lại tiếc, bày biện để nhìn thôi!

- Lấy sạch, lấy sạch!

Lúc đầu Phương Thanh La vừa bước vào Chư Tử đạo tràng, còn có chút thấp thỏm, tưởng sẽ gặp được chống cự, tâm thần không dám buông lỏng, làm xong chuẩn bị đại chiến, lại không nghĩ tới, ba người bọn họ vừa đến, Chư Tử đạo tràng liền tán loạn, căn bản không có ý chống cự, trong lòng buông lỏng xuống, hai mắt phát sáng, nhìn từng hàng điện các, từng dòng linh tuyền, từng mảnh tiên viên, trong lòng kích động tới cực điểm, là cái thứ nhất nhảy ra ngoài, cầm một cái túi lớn ngao ngao trực khiếu!

- Cha, con...

Phương Tiểu Mỹ đỏ bừng cả mặt, hiển nhiên cũng có chút động tâm.

- Hừ, học nghệ không tinh...

Phương Hành nhìn thoáng qua Phương Thanh La kêu gào ầm ĩ xông về phía tiên viên, lại khịt mũi coi thường, sau khi cười lạnh một tiếng, mới vọt vào hạch tâm của Chư Tử đạo tràng:

- Nha đầu ngoan, không nên học sư huynh bất tranh khí của ngươi... Chúng ta đi bảo khố!

Phương Tiểu Mỹ đại hỉ, liên tục gật đầu, vội vàng theo sau.

Chư Tử đạo tràng quả nhiên có bảo các, hơn nữa Phương Hành không uổng phí khí lực gì tìm được, thấy cấm chế bao phủ ở ngoài điện, hắn cười lạnh một tiếng, đưa tay xé thành hai nửa, vô số tiên đan bảo dược, ngọc dịch tinh túy, pháp bảo kì binh… đều xuất hiện ở trước mắt hắn, Phương Hành cười ha ha, tay áo mở ra, tất cả tiên đan bảo dược đều bị hắn thu vào, ngay cả gạch ngọc trên đất cũng không bỏ qua!

Đoạt xong một bảo khố, chính là cái tiếp theo...

Sau đó lại đoạt Tàng Kinh Điện...

Lại đoạt phù sơn...

Cả Chư Tử đạo tràng, lại có một loại xu thế bị chuyển không!

Dưới loại tình huống này, ở chỗ sâu nhất trong Chư Tử đạo tràng, có một tồn tại lúc đầu không có ý định lộ diện, cũng không có ý định quản chuyện này rốt cục nhịn không nổi nữa, hắn vốn cho rằng ba người kia nhiều lắm là náo một hồi, vung một hơi liền đi, nhưng nhìn điệu bộ này, căn bản là muốn chuyển không ba trăm năm nội tình của Chư Tử đạo tràng a, những vật này đều phải vận chuyển về tinh vực, ý nghĩa trọng đại, dù không muốn trêu chọc Phương Hành hắn cũng kiềm chế không được, cực kỳ bất đắc dĩ hỏi:

- Ngươi đến tột cùng đang làm cái gì?

Phương Hành nghe được thanh âm này nhưng không thèm để ý, cũng không quay đầu lại, lạnh lùng quát:

- Cướp bóc, như thế nào?

Chương 1794: Ngây thơ

Phương Hành sớm ý thức được trong Chư Tử đạo tràng có người, tồn tại này còn mạnh hơn ba vị Thánh Nhân, chỉ là sau khi mình đánh vào Chư Tử đạo tràng, người kia không có lên tiếng, chính là không muốn đắc tội mình, mình cũng không thèm để ý hắn, nhưng khi tồn tại kia nhịn không được mở miệng, quấy rầy mình cướp bóc, thần sắc của hắn liền không vui, áo bào phần phật, xoay người qua, ánh mắt lạnh lùng, trực tiếp xuyên qua vô số kiến trúc và sông núi, nhìn về một động phủ bí ẩn, chính là địa phương tồn tại kia bế quan...

- Nguyên lai... Ngươi đã sớm phát giác ta ở chỗ này...

Tồn tại kia thấy ánh mắt Phương Hành nhìn thấu hết thảy hư ảo, trông thấy mình, cũng hơi kinh ngạc, cười khổ một tiếng, lập tức thở dài, thấp giọng nói:

- Những vật này, đều sắp vận chuyển về tinh vực, cho tiên quân chinh phạt bốn phía sử dụng, ngươi bất mãn với Chư Tử đạo tràng, lão phu có thể lý giải, nhưng ngươi đoạt sạch những tư nguyên kia, chẳng phải là hại những tướng sĩ kia sao?

Phương Hành nghe không vui, hừ lạnh một tiếng, tay áo hất ra ngoài:

- Ra đây nói chuyện!

Ầm ầm… vô số cung điện chia năm xẻ bảy, đại địa rạn nứt, thương khung biến sắc, động phủ của vị kia bị xé thành hai nửa, một lão giả khô gầy mặc hắc bào xuất hiện ở giữa không trung, bị người bức đi ra như vậy, cũng cực kỳ không vui, nhưng vẫn duy trì trấn định, ánh mắt có chút nặng nề nhìn Phương Hành, không có lộ ra sát khí...

- Ngươi là người phương nào, đạo hiệu là gì, xưng tên ra!

Phương Hành nhìn thoáng qua, phát hiện không biết, liền lắc lắc tay áo, nhàn nhạt mở miệng.

- Ha ha, lão phu tên Đế Chân, là người đứng đầu Chư Tử đạo tràng ở phương này...

Lão giả kia khẽ thở dài, thanh âm thật thấp giới thiệu.

- Ngươi chính là một trong bốn vị Thánh Tôn kia, người giám thị lấn thiên đại kế?

Phương Hành nghe xong đã minh bạch, người này không phải Thiên Nguyên Thánh Nhân, mà là Thánh Tôn tới từ Tam Thập Tam Thiên, giám thị lấn thiên đại kế, bây giờ hắn đã biết, Chư Tử đạo tràng tổng cộng có bốn vị Thánh Tôn, người xóa tên mình tên Mộ Uyên là một cái, Liên Nữ là một cái, chỉ còn hai người mình không biết, vị trước mắt này, xem ra là một trong hai vị Thánh Tôn còn lại.

- Chính là lão phu!

Vị Thánh Tôn kia thở dài, nhẹ gật đầu.

Phương Hành lại cười lạnh, chắp hai tay sau lưng, thản nhiên nói:

- Trong bốn người các ngươi, ngoại trừ Liên Nữ, những người khác cùng ta không có giao tình gì, ngươi chỉ là một hóa thân, không phải đối thủ của ta, cũng dám ra đây cản ta?

Lúc này, các đệ tử của Chư Tử đạo tràng chạy trốn bốn phía, thấy Thánh Tôn lộ diện, trong lòng đều đại định, ngừng lại, nhìn về phía hắn hành lễ, nghĩ rằng có người chế ước ma đầu kia, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, sau khi ma đầu kia biết đến tên tuổi Thánh Tôn, thế mà không chút nghĩ ngợi nói như thế, trong lòng không khỏi phát run: Ma đầu kia thật cuồng!

Ngay cả Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La cũng có chút giật mình, không nghĩ đến trưởng bối nhà mình mạnh như vậy!

Đối mặt ba vị Thánh Nhân còn rất khách khí, nhưng đối mặt Thánh Tôn, lại không che giấu sát khí chút nào!

Nhưng đối mặt với Phương Hành cuồng ngôn, vị Thánh Tôn kia lại không bác bỏ, phảng phất như hắn cũng cho rằng Phương Hành nói là thật, trầm mặc nửa ngày sau mới nói:

- Lão phu cũng biết một hóa thân ở đây, không phải đối thủ của ngươi, chỉ là thấy ngươi làm quá mức, mới đi ra hỏi ngươi một câu, ngươi hận Chư Tử đạo tràng lại sâu, cũng bất quá là tư oán với Mộ Uyên, có rất nhiều phương pháp giải quyết, nhưng ngươi hết lần này tới lần khác lựa chọn cách này, thật muốn hủy lấn thiên đại kế, đối địch với Chư Tử đạo tràng, đối địch với Thiên Nguyên sao?

Nói đến chỗ này, trong thanh âm của hắn đã có mấy phần chất vấn.

Phía dưới, đệ tử của Chư Tử đạo tràng cũng giận dữ nhìn về phía Phương Hành, có loại cùng chung mối thù!

Phương Hành nghe lời ấy, lại cười lạnh hỏi:

- Ta làm sao không biết, khi nào Chư Tử đạo tràng trở thành đại biểu của Thiên Nguyên?

Vị Thánh Tôn kia nghe vậy không khỏi giật mình, lập tức có chút tức giận, trầm giọng nói:

- Còn phải nói sao, tạo hóa của Thiên Nguyên bây giờ, là chúng ta mang đến, tiên quân của Thiên Nguyên bây giờ, là chúng ta chỉ dạy, nếu như không có chúng ta, Thiên Nguyên làm sao có thể chinh chiến với Tiên Giới? Bây giờ Chư Tử đạo tràng, hội tụ kỳ tài của Thiên Nguyên, sớm đã cùng Thiên Nguyên chung một nhịp thở, thế nhân và đạo tràng một lòng, ngươi còn có thể có dị nghị sao?

- Chư Tử đạo tràng đến tột cùng là cứu tinh của Thiên Nguyên, hay dã tâm của các ngươi, cái này ai có thể nói chuẩn?

Phương Hành không chút nghĩ ngợi, cười lạnh:

- Ngươi không cần ám chỉ công lao của các ngươi, những lời này lừa gạt người khác còn được, gạt ta lại là trò cười, thật cho rằng ta không biết là ai phát động lấn thiên đại kế sao? Là những Tiên Vương vẫn lạc kia, bốn người các ngươi, không đúng, ba người các ngươi, ngoại trừ Liên Nữ, bất quá là phụng lệnh giám thị lấn thiên đại kế, miễn nó xuất hiện sai lầm mà thôi, thế nhưng bây giờ? Ha ha, các ngươi cũng nhìn thấy hy vọng trở thành Tiên Đế? Thiên Nguyên này, đã trở thành bàn đạp giúp đỡ bọn ngươi thực hiện dã tâm nha?

Vị Thánh Tôn kia nghe vậy, sắc mặt đại biến, nghiêm nghị nói:

- Ngươi ngậm máu phun người!

- Ta nói còn rất nhẹ!

Phương Hành bật cười nói:

- Nếu nói hung ác chút, ta ngay cả đám Tiên Vương kia cũng mắng! Nguyên lai Thiên Nguyên bị Cổ Thánh chém trường sinh, đuổi Tiên Nhân đi, thiên địa tuần hoàn, luân hồi vô tận, đã có thể tồn tại càng lâu, là các ngươi, không cam lòng ở Tiên Giới suy tàn, ánh mắt mới nhìn chằm chằm vào Thiên Nguyên, kéo Thiên Nguyên vào trong kiếp số của các ngươi!

Hắn và Thánh Tôn đối thoại, thanh âm oang oang, truyền bốn phương tám hướng, chư vị đệ tử của Chư Tử đạo tràng đều nghe rõ ràng, sắc mặt không khỏi đại biến, từ trước đến nay đối với bốn vị Thánh Tôn chỉ có kính ngưỡng, trên mặt lần thứ nhất xuất hiện vẻ mờ mịt...

Mà vị Thánh Tôn kia thì mắt lộ ra tàn khốc, khuôn mặt giận dữ, lạnh giọng nói:

- Hoang đường! Hoang đường! Lời này của ngươi buồn cười đến cực điểm, cần biết Thiên Nguyên đã đứt con đường phi thăng, gãy mất trường sinh, gãy mất hi vọng tiếp tục đi tới, là chúng ta cho bọn hắn hi vọng, cho bọn hắn khả năng tiếp tục đi tới, tu sĩ thiên hạ này, ai không cảm kích chúng ta?

- Vậy để bọn hắn tiếp tục cảm kích đi!

Phương Hành bật cười, lãnh đạm nói:

- Chuyện này, ta không có hứng thú tranh luận với ngươi, chỉ muốn hỏi ngươi một vấn đề!

Hắn chậm rãi bước ra, âm thanh lạnh lùng nói:

- Mộ Uyên đang ở đâu?

Thần sắc vị Thánh Tôn kia âm trầm, lạnh lùng nói:

- Bây giờ chính là thời điểm Chư Tử đạo tràng nhập chủ Tam Thập Tam Thiên, ta làm sao có thể để ngươi vào lúc này đi quấy rầy hắn?

- Ngươi không nói ta tìm không ra sao?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Bằng chút bản lãnh ấy của ngươi, cũng không ngăn được ta!

- Ngươi...

Vị Thánh Tôn kia bị tức đến nổi điên, từ khi hắn hiện thân, bất luận kẻ nào của Thiên Nguyên thấy hắn, đều cực kỳ kính ngưỡng, như đối mặt với Tiên Đế, chưa từng nghĩ tới, bây giờ sẽ có một sinh linh Thiên Nguyên khinh thị hắn như vậy?

Càng mấu chốt là, đối mặt với nhục nhã bực này, hắn còn nói không ra lời gì, tâm thần thay đổi thật nhanh, hắn âm thầm làm xuống một quyết định, tiên pháp vận chuyển, một tiếng ầm vang, chín đạo quang hoa hiển hiện ở sau lưng, tiên uy ngưng tụ tới cực điểm!

- Thật dám động thủ với ta?

Phương Hành cười phá lên, ống tay áo phất một cái, muốn trấn sát người này.

Nhưng thời điểm vị Thánh Tôn kia ngưng tụ tiên uy tới mạnh nhất, lại không có đánh tới Phương Hành, mà đột nhiên đánh về phía một phương hướng khác, chỉ nghe ầm vang, ở phía nam Chư Tử đạo tràng, một dải hào quang tràn ngập các loại màu sắc băng liệt, vô số bảo quang phát tán giữa thiên địa, Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La đều nghĩ vị Thánh Tôn kia muốn gây bất lợi cho bọn họ, vội vàng núp ở sau lưng Phương Hành, nhưng lúc ngẩng đầu lên xem, lại hơi kinh ngạc phát hiện, ngoại trừ âm thanh xé rách, thì không có nguy cơ gì đánh tới!

- Ngươi hủy truyền tống trận?

Thời điểm Thánh Tôn xuất thủ, Phương Hành cũng không có bất kỳ động tác gì, mắt lạnh nhìn một màn này phát sinh.

Vị Thánh Tôn kia cười lạnh, trên mặt có vẻ dứt khoát, lạnh giọng nói:

- Không sai, ta hủy truyền tống trận, ngươi liền không có khả năng đi vào sâu trong tinh vực, cũng không có khả năng ở thời điểm then chốt này, đi quấy rầy trận chiến nhập chủ Tam Thập Tam Thiên!

Bao quát ba vị Thánh Nhân, lúc này nghe được Thánh Tôn nói, sắc mặt đều đại biến!

Lúc trước vì dựng lên truyền tống trận có thể liên hệ các viện của Chư Tử đạo tràng, bọn họ phí không ít tâm huyết, bình thường truyền tống tiên quân cũng tốt, truyền tống tài nguyên cũng tốt, đều dựa vào trận này, lại không nghĩ tới, vị Thánh Tôn kia vì đề phòng Phương Hành, thế mà hủy nó đi!

Bởi vậy có thể thấy, trong lòng vị Thánh Tôn kia cực kỳ kiêng kị Phương Hành!

Nhưng Phương Hành thấy vậy, chỉ cười lạnh một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ngây thơ...

- Nếu ngươi có lửa giận muốn phát tiết, hóa thân này của lão phu chôn vùi thì đã có sao, nhưng trận đại chiến kia...

Vị Thánh Tôn kia có chút đại nghĩa lẫm nhiên nói, rõ ràng có quyết tâm chịu chết, làm xong chuẩn bị hóa thân mất mạng ở trong tay Phương Hành, nhưng đột nhiên nghe Phương Hành nói, sắc mặt hơi biến, quát khẽ:

- Ngươi nói cái gì?

- Ta nói là, ngươi quá ngây thơ!

Phương Hành cười một tiếng, xa xa vẫy tay, một đạo quang hoa bay vào tinh không vô tận.

Thời gian cũng không lâu, chỉ cảm thấy hư không chung quanh chấn động, không gian xé rách, nửa ngày sau, sao trời lệch vị trí, phảng phất như bị một loại lực lượng vô hình điều khiển, thế mà hóa thành một truyền tống trận, sau đó chỉ thấy ở trung tâm sao trời, không gian đung đưa, thình lình xuất hiện một cái động lớn, một chiếc tiên thuyền to lớn từ trong động chui ra, tinh huy đung đưa, qua trong giây lát liền tới, đi tới trước người Phương Hành, trên thuyền, hai nữ tử ánh mắt yên tĩnh nhìn hắn.

- Tâm thần hóa niệm, chỉ điểm sao trời, hóa thành truyền tống trận?

Vị Thánh Tôn kia nhìn thấy một màn này, sắc mặt đại biến, ánh mắt nhìn Phương Hành đã có chút hoảng sợ.

- Thế mà... Lại có tiên thuyền lớn như thế?

Các đệ tử của Chư Tử đạo tràng thì bị tiên thuyền khổng lồ kia chấn kinh.

- Mẫu thân... Mẫu thân...

Phương Tiểu Mỹ ngạc nhiên kêu lớn, nhận ra một vị nữ tử trên thuyền.

Phương Hành, thì nhàn nhạt cười lạnh, có chút khinh bỉ nhìn về phía vị Thánh Tôn kia:

- Nói ngươi ngây thơ, là bởi vì kiến thức của ngươi không có tiến bộ, bây giờ đã qua ba trăm năm, ngươi cho rằng khoảng cách từ Thiên Nguyên đến Tam Thập Tam Thiên, còn vây được ta sao?

Chương 1795: Nhân quả

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của vị Thánh Tôn kia, Phương Hành mang theo Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La bước lên tiên thuyền, Phương Tiểu Mỹ sớm đã kích động nhào vào trong ngực nữ tử kia, Phương Thanh La thì ngoan ngoãn kêu một tiếng "Đại sư nương", lại ở dưới Phương Hành giới thiệu kêu một tiếng "Ngũ sư nương", sau đó hưng phấn tham quan tiên thuyền, giống như nhà quê, trên tiên thuyền có vô số động phủ, mấu chốt nhất là, mỗi một động phủ, rõ ràng đều là một Tiểu Thế Giới, ngay cả mười vị trưởng lão hộ pháp trên tiên thuyền, mỗi một vị đều có thực lực tiếp cận Đại La Kim Tiên, Phương Thanh La đi dạo một vòng, phát hiện trên tiên thuyền dùng chất liệu quý giá, bố trí xa hoa...

- Đi thôi, đi Chư Tử đạo tràng khác, tìm được vị Thánh Tôn kia, sau đó làm thịt hắn!

Phương Hành ra lệnh, sau đó tiên thuyền ầm ầm vận hành, mấy hơi sau, đã biến mất ở trong tinh vực.

- Việc lớn không tốt, việc lớn không tốt!

Vị Thánh Tôn kia lẩm bẩm, đột nhiên khẩn trương lên:

- Nhất định phải nói cho Mộ Uyên!

Sau khi chém đinh chặt sắt nói câu này, ánh mắt của hắn cũng lạnh lùng:

- Vốn cho rằng nếu có chỗ hòa hoãn, còn có thể giữ hắn lại, nhưng bây giờ nhìn, kẻ này tuyệt đối không giữ lại được, nhất định phải thi triển kế hoạch kia, nếu không cuối cùng sẽ thành họa lớn!

Lúc đầu hắn chém nát truyền tống trận, chính là vì ngăn cản Phương Hành, bởi vì nếu không có truyền tống trận, khoảng cách giữa Thiên Nguyên và Tiên Giới, nói ít cũng phải hao phí Phương Hành bảy năm trở lên mới có thể đuổi tới, đến lúc đó, trận đại chiến mấu chốt đoán chừng sớm đã kết thúc, nhưng sau khi Phương Hành lộ ra bản lĩnh điểm hóa sao trời, hóa thành truyền tống trận, vị Đế Chân Thánh Tôn này mới ý thức được, mình quá xem thường tên ma đầu kia, cảnh giới của hắn còn mạnh hơn mình tưởng tượng!

Coi như truyền tống trận tiện tay điểm hóa kia, không so được truyền tống trận của Chư Tử đạo tràng, nhưng thời gian cũng sẽ rút ngắn rất nhiều, hắn đã không cách nào tưởng tượng, ma đầu kia cần bao lâu, liền có thể chạy tới Tam Thập Tam Thiên...

- Ba ngày!

Đối mặt với Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ hỏi thăm, Phương Hành chỉ nhàn nhạt trả lời.

Lời này nghe vào trong tai Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ, lại như thiên phương dạ đàm.

Phải biết, khoảng cách giữa Tiên Giới và Thiên Nguyên vốn chính là một lạch trời, trong truyền thuyết, nếu không có truyền tống trận, đơn thuần bằng vào lực lượng nhục thân khống chế thần thông đi đến, như vậy có khả năng mất cả ngàn năm, đây là dưới tình huống trên đường không có sai lầm, ngay cả Phương Hành, lúc trước mượn truyền tống trận trên Long tộc cổ lộ, cũng hao tốn hơn ba mươi năm mới đuổi tới, thế nhưng bây giờ chỉ dùng ba ngày... nói ra ngoài, lại có ai sẽ tin tưởng?

- Ba trăm năm này, ta đi rất nhiều nơi, gặp rất nhiều chuyện, cũng làm rất nhiều chuẩn bị!

Đối mặt nữ nhi và đệ tử chấn kinh, Phương Hành cười nhẹ giải thích vài câu:

- Ngay từ đầu chỉ là vì đi xác minh, ý đồ của đám người Thiên Ma khi thôi động luân hồi, có phải thật như vậy hay không, về sau thấy được càng nhiều chuyện hơn... Chiếc tiên thuyền này, là bởi vì liên quan tới một truyền thuyết tiên thuyền gánh chịu chúng sinh tiến về Bỉ Ngạn, xác thực tốn không ít công phu...

Đối với ba trăm năm kinh nghiệm của sư tôn, Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ rất hiếu kỳ, nhưng không phải một lời có thể tận.

Ngắn ngủi ba ngày, bọn hắn cũng có hiểu một chút, lúc đầu các nàng nghĩ là, ba trăm năm qua, sư tôn tị thế, không nghe được tin tức, thế nhân đều cho rằng hắn chết rồi, nhưng thấy được chiếc tiên thuyền này, bọn hắn mới phát hiện mình nghĩ sai, trên tiên thuyền này không chỉ có vô số tài nguyên, phong phú đến cực điểm, có vô số rượu ngon, còn có địa phương cất rượu, đừng nói có thể uống mấy trăm năm, căn bản là uống không hết...

Quá đáng hơn là, trên thuyền này còn có hai vị sư nương, cùng thị thiếp xinh đẹp vô tận, cũng không biết là sư phụ từ nơi nào đoạt được... Đương nhiên hắn nói là mình nhặt... Hai vị sư nương kia, một vị trong đó tự nhiên là đại sư nương Ngao Trinh, ba trăm năm qua đi, dung nhan không giảm, còn tăng thêm vẻ tôn quý, một vị khác thì là Si Nhi ngũ sư nương đến từ Tiên Giới, ở trước mặt Ngao Trinh đại sư nương, đừng nói Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La không dám lỗ mãng, sư phụ cũng trung thực hơn rất nhiều, ngược lại là ở trước mặt Si Nhi ngũ sư nương hồn nhiên đáng yêu, mấy sư đồ lại cực kỳ nhẹ nhõm, sau khi đấu thắng rượu, Phương Thanh La đã hoàn toàn phục.

- Này đâu phải lưu lạc ba trăm năm, căn bản là hưởng phúc ba trăm năm a...

Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La đều âm thầm nghĩ, có mỹ quyến như hoa, có rượu ngon món ngon, nghe nói sư tôn còn thỉnh thoảng đoạt Tiểu Tiên Giới, hoặc Thần tộc ở xa xôi, cuộc sống như vậy ai không hướng tới?

So với Thiên Nguyên không ngừng chinh chiến ba trăm năm mà nói, nơi này mới giống như Tiên Giới chân chính.

Bất quá còn chưa kịp hoàn toàn lý giải tiên thuyền, bọn hắn không thể không lên tinh thần, bởi vì chỉ dùng không đến hai ngày, bọn hắn liền thấy được Đa Bảo Tiên Hà...

Cũng xa xa thấy được chín ngọn núi lớn ở một bờ khác của Đa Bảo Tiên Hà, như hung thần vắt ngang ở giữa hư không!

Chín ngọn núi lớn kia, như quan khẩu khóa lại tinh không, cũng khóa lại Cổ Tiên Lộ!

- Nơi này chính là Cửu Quan!

Phương Hành nhìn Phương Thanh La và

Phương Tiểu Mỹ giới thiệu:

- Mặc dù ta chưa tới qua, lại nghe người nhắc qua, có chín quan khẩu này, Chư Tử đạo tràng tiến có thể nhập chủ Tam Thập Tam Thiên, bại có thể lui giữ Đa Bảo Tiên Hà, chính là mệnh căn của bọn hắn, cũng là khâu trọng yếu nhất trong lấn thiên đại kế, kỳ thật thời điểm Thiên Nguyên rơi xuống Huyền Quan, hết thảy đều đã bị người thôi diễn, lúc trước tu sĩ Thiên Nguyên đạt được cơ duyên Cửu Quan, bây giờ phải ở Cửu Quan vẩy tận nhiệt huyết, có được thì có mất, có lợi thì có hại, cũng có chút nhân quả tuần hoàn!

- Ừm, Cửu Quan là nhân, Cửu Quan là quả, chúng ta ở Thiên Nguyên, cũng từng nghe nói qua!

Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La gật đầu, thân là sinh linh Thiên Nguyên, các nàng tự nhiên nghe nói qua sự tình này.

- Cha, chúng ta cũng đến trả nhân quả sao?

Phương Tiểu Mỹ nghĩ một lát, có chút do dự hỏi vấn đề này.

- Dĩ nhiên không phải!

Phương Hành trả lời gọn gàng mà linh hoạt:

- Chúng ta giống như là người có ơn tất báo

sao?

Lời này làm Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La có chút xấu hổ:

- Mặc dù nói không dễ nghe, nhưng xác thực không phải...

- Đương nhiên, trả là vẫn phải trả, bất quá là dùng phương thức của chúng ta!

Phương Hành cười cười, lại bồi thêm một câu.

Lời này để Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La nhẹ nhàng thở ra, hình tượng của sư tôn cuối cùng không có sụp đổ.

Hiện nay, bọn hắn cách Cửu Quan nhìn rất gần, nhưng ở trong tinh vực, còn có một đoạn rất dài, đang chuẩn bị tiến lên, chợt có người cầm lái đến báo:

- Đạo Chủ, thấy được phía trước có người chém giết...

- Ừm?

Phương Hành có chút ngoài ý muốn, tâm niệm vừa động, một đạo thần thức bay ra ngoài.

Cơ hồ là nháy mắt, hắn thấy được cách tiên thuyền mười vạn dặm, đang có hai đội tiên binh chém giết, trong đó một đội đang lẩn trốn, một đội khác truy sát không thả, đội trốn đã bị đuổi giết không còn mấy người, còn lại mấy cái cũng chỉ dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, chỉ nghe trong những người này, có người quát to một tiếng, đưa tới Phương Hành chú ý:

- Việc đã đến nước này, mấy người các ngươi còn không thúc thủ chịu trói, là muốn vì Cô Nhận Sơn dẫn tới đại họa, bị Thánh Tôn đồ diệt cả nhà sao?

- Cô Nhận Sơn?

Phương Hành giật mình, nguyên lai đám người bị đuổi giết kia, lại là Yêu Địa Cô Nhận Sơn.

Hắn và Kim Sí Đại Bằng Vương chính là chí giao, cùng Cô Nhận Sơn Đại Bằng Tà Vương càng có giao tình bán mạng, nghe được những người kia có quan hệ tới Cô Nhận Sơn, tự nhiên không thể bỏ mặc, đạo thần thức này trong nháy mắt hóa thành phân thân, giáng lâm ở trên ngôi sao, vung ống tay áo lên, quét những người truy sát kia ra thiên ngoại!

- Ngươi... Giới Luật điện của Chư Tử đạo tràng làm việc, ngươi là người phương nào, lại dám nhúng tay?

Đám đệ tử bị hắn quét ra kia sắc mặt đại biến, nhưng vẫn nổi nóng quát lên.

- Chư Tử đạo tràng?

Phương Hành nhìn những người kia một chút, không thèm để ý:

- Ngược lại đúng dịp, ta là đến tìm Chư Tử đạo tràng phiền phức đây...

Những người kia nghe vậy, thần sắc đại chấn, thậm chí có chút không dám tin tưởng, trong hoàn vũ này, lại có người dám thả ra cuồng ngôn như vậy?

Dù là Tiên Giới, cũng không có người dám nói như vậy?

- Ngươi... Ngươi là Phương Hành tiểu tổ?

Nhưng lúc này, mấy đệ tử Cô Nhận Sơn bị đuổi giết kia ngẩng đầu, có một người chần chờ nhìn Phương Hành thật lâu, càng xem càng chấn kinh, dường như nhận ra thân phận của Phương Hành, nhịn không được hô lớn, cũng chính là một tiếng này, làm mấy người truy sát kia sợ hãi, thần sắc ngơ ngác nhìn về phía Phương Hành, có chút nhát gan, ngay cả pháp bảo cũng không khống chế nổi, thế nhưng ngoài sợ hãi, sát khí cũng bốc lên, gắt gao cầm binh khí trong tay...

- Ồ? Ngươi nhận ra ta?

Phương Hành có chút ngoài ý muốn, cười nhìn người kia.

Đối phương có chút lạ lẫm, không biết có phải là ở Cô Nhận Sơn gặp qua hay không!

Nhưng một câu nói kia, không thể nghi ngờ là tự nhận thân phận, trong mắt hai tộc nhân Cô Nhận Sơn kia hiện lên sợ hãi lẫn vui mừng, sau đó biến sắc, dùng hết lực lượng toàn thân quát to:

- Tiểu tổ đi mau...

- Im miệng!

Thủ lĩnh truy sát kia đột nhiên hét lớn, liều lĩnh đâm tới hắn.

Nhưng lúc này, tộc nhân Cô Nhận Sơn không thèm quan tâm hung hiểm phía sau, chỉ liều mạng nhìn Phương Hành kêu lớn:

- Chúng ta vâng lệnh Tà Tổ, chuyên giết ra ngoài báo tin, trong Cửu Quan có đại hung hiểm, ngàn vạn lần đừng đi!

Chương 1796: Nhập Cửu Quan

- Muốn chết!

Mắt thấy thiết thương trong tay thủ lĩnh truy sát đã đâm về phía tộc nhân Cô Nhận Sơn, Phương Hành cũng có chút nổi giận, không nghĩ tới mấy người này ở ngay trước mặt mình cũng dám hành hung, tâm tư khẽ động, sát khí trên người bắn ra, chỉ thấy thiên địa tối đi, thân hình những người truy sát kia cứng đờ, giống như bị định thân pháp, nửa ngày sau, lại có một tiếng vang nhỏ, nhục thể của bọn hắn biến thành tro bụi, chỉ có binh khí và pháp bảo trong tay rơi trên mặt đất, ngoài ra vô luận là người hay quần áo, đều đã triệt để biến mất ở giữa thiên địa, không còn một chút vết tích!

Thẳng đến lúc này, Phương Hành mới quay đầu nhìn về phía hai tộc nhân Cô Nhận Sơn kia, cau mày nói:

- Lời ấy giải thích thế nào?

Hai tộc nhân Cô Nhận Sơn còn sống kia đều kinh hãi, bị khí thế trong nháy mắt nở rộ đó chấn nhiếp, thế mà một câu cũng nói không ra lời, trọn vẹn qua mười mấy tức, một người trong đó mới khẽ run rẩy, thậm chí không dám nhìn Phương Hành, thở ra một hơi, cúi đầu nói:

- Cầu Phương tiểu tổ mau cứu Tà Tổ...

- Cô Nhận Sơn đều là tính tình cuồng đến không biên giới, các ngươi quỳ cái gì, đứng lên nói!

Phương Hành nhíu mày, phất tay áo nâng bọn hắn lên, sau đó lạnh lùng nói:

- Nói đi!

Hai người kia liếc nhau một cái, bình phục tâm tình xúc động phẫn nộ, sau đó mới nói:

- Hồi bẩm tiểu tổ, chúng ta đều là tộc nhân đi theo bên người Tà Tổ, ở buổi chiều hôm qua, Tà Tổ ra ngoài tuần tra, lúc trở lại sắc mặt đại biến, vội vàng mang theo chúng ta muốn xuất quan, nhưng còn chưa đến cửa, đã bị người phát giác, Mộ Uyên trưởng lão phái người mời hắn trở về, Tà Tổ dưới cơn nóng giận, cưỡng ép vượt quan, lại bị phân thân của Mộ Uyên Thánh Tôn áp chế, Tà Tổ không kịp nói nhiều, chỉ có thể vận chuyển tiên uy, đưa mấy người chúng ta ra ngoài, lệnh chúng ta chạy ra Cửu Quan, ngược dòng trở về, nhất định phải tìm được ngài, nói cho ngài bây giờ trong Cửu Quan có hung hiểm, ngàn vạn lần đừng vào...

- Ừm?

Nghe được lời ấy, sắc mặt Phương Hành cũng lạnh lẽo:

- Hắn có nói hung hiểm gì không?

Vị tộc nhân Cô Nhận Sơn kia lắc đầu nói:

- Chuyện quá khẩn cấp, Tà Tổ không thể nói rõ, Mộ Uyên Thánh Tôn tự mình xuất thủ trấn áp, lại phái đệ tử đuổi tận giết tuyệt chúng ta, có thể thấy được tình thế không nhỏ, vãn bối lo lắng... lo lắng Tà Tổ...

- Không cần phải nói, ta đã đến Cửu Quan, tự nhiên không thể để cho lão Tà xảy ra ngoài ý muốn!

Gương mặt Phương Hành lạnh lùng, nặng nề mở miệng, nhìn về phía Cửu Quan.

Hai tộc nhân Cô Nhận Sơn nghe mà ngẩn ngơ, vẻ mặt do dự, bọn hắn liều chết vọt ra, chính là vì nhắc nhở Phương Hành không thể nhập quan, nhưng hết lần này tới lần khác Tà Tổ xảy ra chuyện, trong nội tâm bọn hắn lại mong mỏi Phương Hành đi cứu, lúc này thấy Phương Hành đáp ứng, vốn nên mừng rỡ, nhưng sợ hắn vào quan xảy ra chuyện, tâm tình nhất thời nặng nề, không biết nên nói cái gì cho phải...

- Ha ha, các ngươi không cần lo lắng, hiện tại xem như có người muốn đào hố cho ta, cũng không dễ dàng như vậy!

Nói xong cuốn hai người bọn họ lại, phi thân bay về phía tiên thuyền.

Trong nội tâm thì lẩm bẩm:

- Coi như ta muốn giết mình, cũng phải phí rất nhiều sức lực...

Về tới tiên thuyền, mọi người đều đến hỏi xảy ra vấn đề gì, Phương Hành cũng không nhiều lời, chỉ hơi cân nhắc, liền để tiên thuyền dừng sát bên bờ tinh hà, quyết định một mình độc thân vào quan, nghe được lời ấy, Long Nữ và Si Nhi Tiên Tử có chút lo lắng, lúc đầu Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ rất muốn đi vào Cửu Quan nhìn xem, nghe vậy có chút không vui, bí mật đi xin Phương Hành, Phương Hành chăm chú suy tính một phen, cuối cùng cải biến chủ ý, cười nói:

- Nếu ngay cả các ngươi cũng không bảo hộ được, vậy ta tu hành làm quái gì nữa!

Dứt lời liền để hai đệ tử tùy hành, một nhóm ba người bay vào Cửu Quan!

Cửu Quan kia xa xa liền có thể nhìn thấy, còn dễ thấy hơn cả mặt trời, càng tới gần càng cảm thấy chín tòa hùng quan cổ phác thê lương, hùng tráng vô song, đứng ở giữa tinh hải, giống như chém tinh hải thành hai đoạn, lúc xích lại gần hùng quan, đừng nói một người, xem như mặt trăng cũng chỉ khiến người ta cảm thấy nhỏ bé như sâu kiến...

- Đây chính là Cửu Quan sao?

Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ ngẩng đầu ngưỡng mộ, tự lẩm bẩm, trên mặt đều có vẻ kính sợ.

Chỉ có người nổi bật của Chư Tử đạo tràng, mới có thể bước vào Cửu Quan, cùng Tam Thập Tam Thiên đại chiến, hai người bọn họ ngay cả Chư Tử đạo tràng cũng không vào được, tự nhiên vô duyên với Cửu Quan, nhưng bất luận sinh linh Thiên Nguyên nào, cũng đều nghe nói qua tên tuổi Cửu Quan, ba trăm năm qua, đại bộ phận đại chiến giữa Chư Tử đạo tràng và Tam Thập Tam Thiên, đều phát sinh ở trước Cửu Quan, chỉ có những năm gần đây, Tam Thập Tam Thiên thế nhỏ, liên tục bại lui, Chư Tử đạo tràng mới xuất quan, ép chiến tuyến về phía trước, một mực ép đến trước Tiên Giới!

- Không sai, nơi này chính là Cửu Quan!

Phương Hành cũng ngẩng đầu nhìn Cửu Quan, ngừng lại một chút mới mở miệng yếu ớt nói.

Vừa nói chuyện, hắn đã dẫn theo hai đệ tử bay thẳng vào cửu thiên, đến trung tâm Cửu Quan, từ trên không nhìn xuống Cửu Quan, lúc này mới lạnh lùng quát:

- Tiệt đạoĐạo Chủ Phương đại gia tới, không có người nghênh đón ta sao?

Thanh âm ầm ầm, truyền vào trong Cửu Quan trầm mặc mà sâm nhiên, ngay cả tinh không cũng rung chuyển.

Phương Tiểu Mỹ nhỏ giọng hỏi Phương Thanh La:

- Đại sư huynh, tại sao sư phó phải bay đến phía trên mới bằng lòng nói chuyện?

Phương Thanh La nói:

- Ở phía trên lộ ra chúng ta cao hơn bọn họ, đủ khí thế...

Phương Hành trừng Phương Thanh La một cái, dọa Phương Thanh La le lưỡi, lúc này mới nghe Phương Hành nhỏ giọng nói:

- Thông minh, phải làm như vậy!

Nói xong lại lặng lẽ bay cao hơn rất nhiều.

Ầm ầm...

Sau khi Phương Hành hét lớn, trên Cửu Quan trầm mặc không tiếng động, cũng nhìn không thấy nửa cái bóng người, đột nhiên giống như sôi trào, không biết bao nhiêu tiên binh khí thế sâm nghiêm xuất hiện ở trên cửa quan, từng cái tay cầm pháp bảo, ánh mắt băng lãnh vô tình nhìn Phương Hành, chỉ là nếu như nhìn kỹ, sẽ thấy sâu trong mắt, là vẻ kính sợ khó mà phát giác, hơn nữa ở giữa nhất, thì xuất hiện mấy thân ảnh trầm mặc mà sâm nhiên, ánh mắt nhàn nhạt nhìn sang!

Phương Hành ở thời điểm mấy lão giả kia xuất hiện, ánh mắt cũng nhàn nhạt nhìn thoáng qua, chỉ thấy ở bên trái nhất là một lão ẩu tóc trắng phơ, lưng còng, tay chống một cây quải trượng đầu rồng, chỉ là so sánh với quải trượng đầu rồng, thân ảnh nàng ngồi xếp bằng thực quá nhỏ, chỉ có thể nắm một đoạn ngắn ngủi phía dưới, nhìn rất buồn cười, nhưng khí thế thâm bất khả trắc!

Bên phải là Đế Chân Thánh Tôn trước đây hắn thấy qua, nhưng vị này, vô luận là khí thế hay tiên uy, đều trầm trọng bá đạo hơn rất nhiều, hiển nhiên là chân thân, vào lúc này cũng bất âm bất dương nhìn Phương Hành, trầm mặc không nói...

Mà ở giữa nhất, là một trung niên mặc áo bào trắng, nhìn nho nhã tuấn tú, khí độ bất phàm, nhưng khí chất thanh lãnh, cười tủm tỉm nhìn về phía Phương Hành, xa xa chắp tay, cười nói:

- Đã sớm nghe nói Thông Thiên Đạo Chủ sẽ đến, chỉ là không nghĩ tới ngươi tới nhanh như vậy, ngược lại thiếu đi cấp bậc lễ nghĩa, mong thứ tội...

Phương Hành cũng nhìn hắn, trong lòng thoảng nắm chắc, biết vị này đại khái là Mộ Uyên Thánh Tôn, cũng cười nhẹ nói:

- Nếu như không phải ta tới nhanh, đoán chừng vị tiền bối kia sẽ bị các ngươi xuất thủ chém tận giết tuyệt a...

Nghe Phương Hành nói "vị tiền bối kia", ba vị Thánh Tôn mặt không biểu tình, nhưng khí thế lạnh đi mấy phần.

Mộ Uyên Thánh Tôn cười nói:

- Đây chẳng qua là một hiểu lầm mà thôi, bây giờ Đại Bằng Tà Vương đang êm đẹp ở trong quan, Thông Thiên Đạo Chủ đã tới, sao không nhập quan nói chuyện? Mộ Uyên đã chuẩn bị mấy chén rượu nhạt, vì Thông Thiên Đạo Chủ bày tiệc mời khách, cùng bàn đại sự!

Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La nghe lời ấy, cảm thấy có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Hành.

Các nàng đều nhìn ra, nếu nhập quan, nhất định không có chuyện tốt, lại không biết sư tôn nhà mình nên quyết đoán như thế nào!

Phương Hành lại không nghĩ nhiều, thậm chí không có nhiều do dự, cười cười cất bước đi tới:

- Tốt, vậy đi uống vài chén!

Ba vị Thánh Tôn thấy hắn đáp ứng nhanh như vậy, biểu lộ trên mặt đều kinh ngạc không che giấu được, bất quá đến cảnh giới như bọn hắn, tự nhiên không phải loại hạng người lề mề, chỉ thoáng giật mình, sau đó cười rộ tránh ra một bên, trên Cửu Quan bỗng nhiên trống trận ù ù, âm thanh truyền trăm vạn dặm, cũng không biết là vị tiên thị nào quát to một tiếng:

- Thông Thiên Đạo chủ nhập quan...

Chương 1797: Tiên Đế chết rồi?

- Hắn lại thật nhập quan...

Trơ mắt nhìn ma đầu này dẫn theo nữ nhi và đồ nhi nghênh ngang vào ải, ngay cả ba vị Thánh Tôn cũng có chút ngạc nhiên, bọn họ thoáng lạc hậu vài bước, chỉ do mấy vị tiên thị dẫn đường, mình theo ở phía sau, bình tĩnh nhìn bóng lưng của Phương Hành, mà ở trên Cửu Quan, mỗi một ải đều có bóng người, trầm mặc mà bình tĩnh nhìn sang nơi này, ánh mắt mỗi người đều cực kỳ phức tạp, mãi đến khi thấy Phương Hành vào Cửu Quan, sát khí trong mắt mới dần dần nhạt đi, nhưng một loại tâm tình khác vọt lên, đối mắt nhìn nhau, đều có chút không rõ, không nghĩ ra vì sao hắn nhập quan!

- Thiếu niên mà, ngắn ngắn mấy trăm năm, liền đạt được tạo hóa, tu được một thân thần thông, lá gan cũng lớn a!

Mà ba vị Thánh Tôn thoáng lạc hậu vài bước, thần thức cũng trao đổi lẫn nhau.

- Hắn thực là đến tìm ngươi báo thù sao?

Bà lão kia trầm thấp mở miệng, nhìn Mộ Uyên Thánh Tôn hỏi.

Mộ Uyên Thánh Tôn thấp giọng cười gằn:

- Nếu như muốn tìm ta trả thù, vì sao sớm không tới, muộn không tới, một mực đến thời điểm sắp nhập chủ Tam Thập Tam Thiên trở lại? Ha ha, tâm tính thiếu niên, chúng ta cũng không khó phỏng đoán, làm chủ Tam Thập Tam Thiên, sẽ sinh ra tân Tiên Đế, những tiểu nhi Thiên Nguyên này, dã tâm há có thể nhỏ? Có lẽ vị này đã chuẩn bị kỹ càng, vì đế vị làm liều một phen!

- A, quả nhiên là lang tâm cẩu phế, ân đền oán trả, chúng ta vì Thiên Nguyên mang đến tạo hóa, nhưng bọn họ...

- Không cần nhiều lời, nếu tất cả ở trong lòng bàn tay, lại còn sợ hắn sao?

- Ngược lại phải lo lắng Liên nha đầu kia, mười ngày trước nàng rời Cửu Quan, trốn vào tinh vực, có lẽ là phát hiện sự tình kia...

Mộ Uyên Thánh Tôn cười lạnh nói:

- Dù nàng phát hiện thì đã sao? Sự tình nên nắm giữ, chúng ta đã nắm giữ, bây giờ nàng phát hiện, muốn vào tinh không thăm dò, ngược lại làm cho nàng bỏ qua trò hay, ha ha, có thể nói ông trời giúp ta, bây giờ trong thiên địa này, biến số duy nhất đã chủ động vào bẫy, dễ dàng hơn chúng ta tưởng tượng quá nhiều, đại sự định rồi...

Vài tia thần thức đan dệt, nhưng trên mặt ba vị Thánh Tôn chưa từng xuất hiện biến hóa, vẫn âm u như cũ.

- Ha ha, cửa ải này đúng là rất khí thế, có chút giống hoàng cung của Thiên Đình...

Không để ý tới ba người bọn họ, Phương Hành tự mình chắp hai tay sau lưng, đi ở phía trước nhất, giống như trở về nhà của mình vậy, đánh giá xung quanh, thỉnh thoảng bình phẩm đôi lời, như thuận miệng nói bậy, lại như có thâm ý khác, ba vị Thánh Tôn nghe không ưa, chỉ là dù nghe không xuôi tai cũng không tranh luận, mỉm cười, nhẹ giọng phụ họa đôi lời.

Nói là Cửu Quan, chẳng bằng nói là chín đại thành, xây dựng cực kỳ nghiêm ngặt, trong thành động phủ san sát, Tiểu Thế Giới thành đàn, từng hàng cung điện san sát nối tiếp nhau, không gian to lớn bao la, còn có vô số đại trận bao phủ, nghiêm ngặt khủng bố, đối mặt vô số đại trận này, căn bản sẽ không để cho người nghĩ đến đi phá tan, trăm vạn tiên quân cũng có thể ngăn, huống chi là một người một ngựa?

Nhưng Phương Hành lại rất bình tĩnh, chắp hai tay, chỉ chỉ chỏ chỏ đi vào Cửu Quan.

Ở sau lưng hắn, ba vị Thánh Tôn cùng với vô số thân vệ đi sát đằng sau, đoàn người mênh mông cuồn cuộn đi tới trước một Tiên Điện trung tâm, có tiên thị ân cần dẫn đường, dẫn Phương Hành tiến vào Tiên Điện, Phương Hành cũng không do dự, trực tiếp dẫn Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La đi vào, thấy trên chủ vị có ba cái bồ đoàn, liền ngồi ở giữa, còn để Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La ngồi ở hai bên, trêu đến đám tiên thị mồ hôi lạnh đầu đầy.

Từng người đều quay đầu nhìn về phía ba vị Thánh Tôn, ba cái bồ đoàn kia vốn là của ba vị Thánh Tôn.

- Ha ha, không sao!

Nhưng ba vị Thánh Tôn nở nụ cười, khoát tay áo, lệnh đám tiên thị lui xuống, sau đó ba người bọn họ ngồi ở đối diện Phương Hành, lại có Hoàng Cân lực sĩ dâng trà.

- Ta có không ít cố nhân, ba trăm năm không thấy, bây giờ ta đến Cửu Quan, sao không thấy bọn họ tới đón ta?

Tựa hồ Phương Hành không có cảm giác đến sóng ngầm ở dưới ôn hòa, uống một hớp trà, cười hỏi.

Ba vị Thánh Tôn nhìn nhau, bà lão kia cười vài tiếng, như quỷ mị nói:

- Có lẽ Thông Thiên Đạo Chủ không biết, lần này ngươi đến chậm một chút, ba ngày trước, các bộ tiên binh đều đã tới Tam Thập Tam Thiên, bây giờ Tam Thập Tam Thiên đã yếu thế, không địch lại đệ tử của Chư Tử đạo tràng, cùng ba Đế Cung hỗn chiến không ngớt, rất nhiều Tiên Tôn chết trận, quân lính tan rã, Chư Tử đạo tràng sao có thể từ bỏ cơ hội tốt này, không nhân cơ hội làm chủ Tam Thập Tam Thiên, đặt vững thắng cục?

- Nhanh như vậy?

Nghe được lời ấy, ngay cả Phương Hành cũng cảm giác kinh ngạc, trợn to hai mắt.

Mộ Uyên Thánh Tôn than nhẹ nói:

- Không nhanh, vì ngày này, đã chiến ba trăm năm, thật là không nhanh!

Đế Chân Thánh Tôn cũng mở miệng, than nhẹ nói:

- Chỉ là Thông Thiên Đạo Chủ, năm đó hưởng không ít tạo hóa, lại không nghĩ rằng, tu vi thành công, vốn nên trở về báo đáp Cửu Quan, lại mượn danh nghĩa tử ý, độn ra thiên ngoại, hoàn mỹ tránh thoát ba trăm năm này, có điều hiện tại cũng không muộn, nếu đạo chủ đi Tam Thập Tam Thiên, còn có thể đuổi kịp trận chiến cuối cùng, chính là không cướp được công huân gì, vì nam nhi của Chư Tử đạo tràng ta cổ vũ nhiệt huyết cũng tốt, đỡ phải ở sau đó thế cuộc lạc định, phân phong chính quả, sẽ không tiện tranh cướp!

Phương Hành lại không thèm để ý đối phương trào phúng, chỉ cười tủm tỉm nói:

- Những bằng hữu kia của ta đều đi?

Mộ Uyên Thánh Tôn cười nói:

- Ba trăm năm gian nan như vậy cũng đi qua, trận chiến cuối cùng, lại có ai chịu bỏ qua? Ha ha, nếu ai có thể thành người thứ nhất đánh vào Tam Thập Tam Thiên, nhất định sẽ được tiên tịch, vĩnh lưu hậu thế, được người cúng bái!

Phương Hành nói:

- Vậy sao các ngươi không đi?

Lời này hỏi đến ba vị Thánh Tôn cau mày, sắc mặt không thích.

Qua một lát, Mộ Uyên Thánh Tôn mới nói:

- Bộ xương già này của chúng ta, sao lại đi cùng tiểu bối tranh công?

Vừa nói chuyện, lại thở dài, ánh mắt nhìn về phía Tam Thập Tam Thiên, nhẹ giọng nói:

- Huống hồ, nếu đến thời điểm chúng ta động thủ, thì nhất định sẽ ra tay, chỉ là không thấy ba vị bằng hữu kia hiện thân, Tiên Đế bế quan há là bình thường, bản tọa đợi ba trăm năm, lúc nào cũng chuẩn bị chờ bọn hắn xuất quan chiến một trận, nhưng bọn họ lại để chúng ta chờ ba trăm năm, kiên trì không xuất quan, ai, cho đến lão phu không nhịn được, thay bọn họ bói một quẻ, mới biết...

Âm thanh hơi ngừng lại, cúi đầu thở dài, dường như nói không được.

- Mới biết cái gì?

Phương Hành có chút ngạc nhiên, vội vàng hỏi.

Mộ Uyên Thánh Tôn nói:

- Ta thay bọn họ bói bốn mươi chín quẻ, đã là cực hạn, nhưng kết quả đều giống nhau!

- Hả?

Thấy dáng dấp của Mộ Uyên Thánh Tôn, Phương Hành cũng nhíu mày.

Mà lúc này, Mộ Uyên Thánh Tôn ngưng thần không nói, trầm mặc một lát, đợi bầu không khí trong điện nghiêm nghị, giống như kết băng, mới thở một hơi thật dài nói:

- Khí thế hoàn toàn không có, nhân quả đều tiêu, trong Tam Giới Ngũ Hành không còn bọn họ...

- Không còn?

Lần này Phương Hành là thật có chút giật mình, ánh mắt dại ra.

Trong ba trăm năm qua, hắn tự nhiên là du lịchkhắp nơi, muốn tìm ít thứ, nhưng lúc nào cũng quan tâm tin tức ba vị Tiên Đế kia xuất quan.

Đợi ba trăm năm, vẫn không có đợi được, trong lòng thật có chút kinh ngạc, nhưng làm sao cũng không nghĩ đến, bây giờ ở trong Cửu Quan, nghe được quẻ tượng liên quan tới ba vị Tiên Đế này, đường đường Tiên Đế lại không còn?

- Ha ha, đạo chủ rất bất ngờ sao?

Bà lão lọm khọm kia cười nhạt, nhưng có mấy phần đắc ý nói:

- Không chỉ chúng ta bói quẻ không có bọn họ, ngay cả thám tử chúng ta phái vào Tam Thập Tam Thiên cũng báo lại như thế, ba Đế Cung đều đã phát hiện Tiên Đế bế quan xảy ra vấn đề, bây giờ Đế Tử không sợ Tiên Tôn, Tiên Tôn không phục Đế Tử, phân tranh huyên náo lợi hại, hơn nữa ba Đế Cung đều có mưu đồ, càng có một ít Tiên Tôn ý muốn tự lập làm Tiên Vương, huyên náo không thể tách rời, trên thực tế, nếu không phải Chư Tử đạo tràng chúng ta từng bước áp sát, để bọn họ không thể không hợp lực chống đỡ, chính bọn hắn đã đánh nhau sống chết trước...

Nhìn thấy Phương Hành kinh ngạc, Mộ Uyên Thánh Tôn cười nói:

- Phương tiểu hữu cũng không cần kinh ngạc, trên thực tế con đường đột phá há dễ đi như vậy? Nếu như không có tiền nhân chỉ dẫn, chỉ bằng bản thân quyết đoán đột phá, trong mười người có chín người sẽ tẩu hỏa nhập ma, ba vị Tiên Đế kia vốn đã đi đến cuối con đường, tự biết cách cái chết không xa, lại không phục vận mệnh, mạnh mẽ bế quan đột phá, lại muốn đột phá trước hai vị Tiên Đế khác, dưới tâm tình bực này, nếu không tẩu hỏa nhập ma, ngược lại mới kỳ quái...

Nghe hắn giải thích, vẻ mặt Phương Hành kinh ngạc cũng dần dần trì hoãn, ba vị Thánh Tôn đều cười tủm tỉm nhìn hắn, muốn nghe hắn trả lời, nhưng không nghĩ tới hắn đột nhiên vỗ đùi, than thở:

- Ta nói vì sao ba người các ngươi sớm mơ hão muốn trở thành Tiên Đế như vậy? Thì ra đối thủ chết rồi, trên đầu không còn áp lực, nên bắt đầu phát mộng?

- Hừ!

Lời này nói ra quá không êm tai, sắc mặt của bà lão kia và Đế Chân Thánh Tôn đều có chút khó coi.

Chỉ có Mộ Uyên Thánh Tôn cười khẽ nói:

- Lần này Phương tiểu hữu trở về, chẳng lẽ cũng có chút ý nghĩ?

- Ha ha ha...

Phương Hành phảng phất như bị nói trúng tâm sự, cũng không trả lời, chỉ nhìn chung quanh, cười nói:

- Nếu những tên kia đều đi cướp công đầu, vậy Lão Tà đâu? Bây giờ hắn còn ở trong Cửu

Quan chứ?

- Ngươi nói Đại Bằng Tà Vương sao?

Mộ Uyên Thánh Tôn cười nói:

- Ta tín nhiệm yêu này, nhiều lần điểm hóa hắn, ủy thác trọng trách, nhưng lại không nghĩ rằng, thời khắc sống còn, hắn lại sinh ra tâm tư phản bội Chư Tử đạo tràng, hành vi cỡ này, thật là đại nghịch bất đạo, ba trăm năm qua trong Chư Tử đạo tràng, cũng chỉ có một lần như thế, thực nên đưa lên Thiên Hình đài chịu vạn lôi đốt người, có điều Phương tiểu hữu muốn gặp hắn một lần, vẫn có thể!

Nói xong nhẹ nhàng mở miệng:

- Giải hắn lên đây!

Chương 1798: Tội nhân là ngươi

- Ngươi... Ngươi cuối cùng vẫn tới...

Lão Tà bị mấy tiên vệ áp tới, bộ dáng không giống Phương Hành tưởng tượng, còn tưởng lão gia hỏa này chịu bao nhiêu đau khổ, gặp mặt mới phát hiện hắn còn chưa kịp thụ hình, trên người không thấy vết thương, kim giáp hoàn chỉnh, chỉ là bị người giam, tóc có chút tán loạn, sau khi thấy Phương Hành, lúc đầu trừng hai mắt, vẻ mặt giận dữ, há miệng muốn quát mắng, thế nhưng lời đến khóe miệng lại thành cười khổ, cả người thả lỏng, hai tay chấn động, tránh ra hai tên tiên vệ, sau đó đá Phương Thanh La bay ra ngoài, mình thì ngồi xuống ở bên người Phương Hành, nhẹ nhàng thở dài!

Thấy lão gia hỏa này không chịu đau khổ, sát khí như núi lửa trên người Phương Hành cũng hạ xuống.

Hắn nhìn Đại Bằng Tà Vương, cười nói:

- Biết ngươi ở chỗ này, sao ta có thể không đến?

- Thế nhưng bọn hắn...

Đại Bằng Tà Vương thuận miệng muốn nói, nhưng bầu không khí trong điện lạnh xuống.

Trên người ba vị Thánh Tôn trầm mặc không nói, đều ở thời điểm này tách ra sát khí kinh người.

Đại Bằng Tà Vương tự nhiên minh bạch, chỉ cần mình nói ra, sẽ lập tức đại chiến một phen, nên thức thời ngừng nói, quay đầu nhìn Phương Hành cười khổ:

- Thôi, nói hay không nói, còn có gì khác biệt, ngươi đã tới, liền khó chạy thoát...

- Có trốn hay không lát nữa hãy nói!

Phương Hành nở nụ cười, chỉ nhìn Đại Bằng Tà Vương:

- Vì sao ngươi không đi Tam Thập Tam Thiên tranh công?

Đại Bằng Tà Vương thấy tiếu dung của Phương Hành, cũng không biết hắn có an bài khác hay lòng tin quá mức, bất quá sự tình đã tới nước này, kết cục cơ hồ có thể đoán được, Phương Hành không sao, thì tuyệt đối sẽ không để cho mình gặp xui xẻo, nếu tiểu ma đầu này chết ở đây, vậy mình khẳng định cũng không có kết quả tốt, liền cười khổ nói:

- Ngoại trừ ba mươi sáu tiểu bối kia, những lão gia hỏa chúng ta còn tranh công cái gì, còn nữa, ta và Liên Thánh thân cận, lúc đầu đã có rất nhiều người không dung...

- Vì trận chiến này a...

Hắn thở dài, vẻ mặt đều là ý chê cười:

- Không biết tranh thành bộ dáng gì, chư tộc chư đạo, đều muốn trở thành người thứ nhất nhập chủ Tam Thập Tam Thiên, vì thế các loại thủ đoạn đều ra hết, ha ha, tiểu tử thúi, ngươi trốn ba trăm năm, thật là chuyện may mắn của ngươi, nếu không lấy tính tình của ngươi, chỉ sợ sớm đã bị đám người kia giảo sát, đừng nói hiện tại, thời điểm còn chưa ra

Cửu Quan, đã có người bắt đầu mưu tính sâu xa, cân nhắc sự tình sau khi nhập chủ Tam Thập Tam Thiên...

Nói đến bốn chữ "mưu tính sâu xa", trên mặt hắn trào phúng, nhìn ba vị Thánh Tôn hỏi:

- Hiện tại bản tọa chỉ hiếu kỳ một việc, đợi cho nhập chủ Tam Thập Tam Thiên, đánh bại hết ba Đế Cung, sẽ đến phiên ai đây? Là Long tộc bây giờ còn chưa kịp quật khởi? Hay Phật chủ chỉ độ lòng người, không xây Linh Sơn? Hay là sinh linh Yêu tộc ở trong chiến đấu, mỗi lần xông phía trước nhất, lập xuống công lao hãn mã, nhưng lại không biết khi nào sẽ bị người ở sau lưng đâm một đao?

Lời ấy nói rất bi thương, càng có mấy phần tru tâm.

Nhưng Mộ Uyên Thánh Tôn nghe, chỉ trầm mặc một chút, liền cười nói:

- Yêu tộc các ngươi lo lắng sẽ ở cuối cùng bị thanh toán, mới một mực không chịu xuất lực sao? Thậm chí Lão Phù Tang kia còn có dị tâm, mưu tính cái gì khác, chỉ là các ngươi không nghĩ tới, Tam Thập Tam Thiên thế yếu, dễ dàng bị đánh tan như vậy, bởi vậy chậm chạp không có chờ được cơ hội ở trong chiến loạn vùng lên?

- Ở thời điểm này, các ngươi còn cần trả đũa sao?

Đại Bằng Tà Vương trả lời có chút tẻ nhạt vô vị, thở dài nói:

- Cái thuyết pháp kia đã sớm truyền ra, Chúng Tiên Minh và Phụng Thiên Minh mâu thuẫn là ở chỗ này, ha ha, một cái mưu tính sâu xa, từ thời điểm trận chiến này vừa mới bắt đầu, liền nghĩ đến sự tình sau khi nhập chủ Tam Thập Tam Thiên, cũng nghĩ đến tương lai tài nguyên không đủ, liền thanh trừ chư tộc, tiêu diệt chư đạo, một tay che trời, một cái lại chỉ muốn chém giết ba vị Tiên Đế, bởi vậy bói toán bốn mươi chín lần, phát hiện Tiên Đế đã qua đời, ngay cả Liên Thánh cũng lười, chỉ có các ngươi càng thêm bức thiết, không kịp chờ đợi xây dựng căn cơ vạn thế bất diệt, lão phu đã không nghĩ nhiều, chỉ muốn hỏi các ngươi, khi nào động thủ mà thôi?

- Ngươi đã có vọng ngôn bực này, thì đừng trách lão phu dung không nổi ngươi!

Mộ Uyên Thánh Tôn nhàn nhạt mở miệng, phảng phất như trần thuật một sự thật.

Đại Bằng Tà Vương cười lạnh nói:

- Lão phu không nghĩ tới sẽ sống ra ngoài, các ngươi vốn muốn trừ ta, sự tình lần này bất quá là cho các ngươi một lý do danh chính ngôn thuận mà thôi, thời điểm lão phu bị ngươi giữ lại, đã chuẩn bị kỹ càng!

Nghe Đại Bằng Tà Vương nói, Mộ Uyên Thánh Tôn lại trầm mặc nửa ngày.

Một lát sau, hắn mới mở miệng nói:

- Ngươi có biết vì sao Phụng Thiên Minh không tranh lại Chúng Tiên Minh không?

Đại Bằng Tà Vương ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ trầm mặc không nói.

Mộ Uyên Thánh Tôn nhưng nhẹ giọng cười nói:

- Bàn về thiên kiêu kỳ tài, Phụng Thiên Minh không thua Chúng Tiên Minh, thậm chí ở lúc đầu, trong mấy tiểu bối siêu quần bạt tụy kia, mười cái cũng có tám cái là người Phụng Thiên Minh, mà bàn về nội tình, các ngươi đã từng chiếm đoạt Bách Đoạn Sơn, Chúng Tiên Minh không cách nào sánh kịp, thậm chí ở sau lưng duy trì, chúng ta và Chúng Tiên Minh cũng chỉ là lý niệm giống nhau mà thôi, xưa nay không giống Liên nha đầu, rõ ràng mở miệng ủng hộ các ngươi, mà ở trên căn cơ, khi đó đại bộ phận đạo thống của Thần Châu đều thuộc Phụng Thiên Minh nhất mạch, so sánh với đó, Tịnh Thổ Chúng Tiên Minh trái lại chỉ giống như một vài thế gia đầu cơ trục lợi xây lên mà thôi...

Sắc mặt của Đại Bằng Tà Vương đã cực kỳ khó coi, nhưng vẫn chỉ trầm mặc.

- Nhưng cuối cùng, cục diện tốt đẹp như vậy, Phụng Thiên Minh vẫn thua...

Mộ Uyên Thánh Tôn nói khẽ:

- Bây giờ trong ba mươi sáu vị tiểu tiên quân, ngoại trừ mấy cái xương cứng, đại bộ phận đều đã có khuynh hướng Chúng Tiên Minh, nguyên bản người kiên định nhất trong Phụng Thiên Minh, bây giờ cũng ngã về phía Chúng Tiên Minh, hoặc nhìn thấu, tâm lười, trực tiếp thoái ẩn, trước kia đại bộ phận đạo thống Thần Châu đều duy trì Phụng Thiên Minh, nhưng bây giờ cũng ngầm thừa nhận tiểu bối của bọn hắn chuyển hướng Chúng Tiên Minh, ngươi biết bởi vì cái gì không? Vì sao bọn hắn đều sẽ chuyển hướng Chúng Tiên Minh? Vì sao cho dù là người không tán đồng Chúng Tiên Minh, cũng chỉ nản lòng thoái chí thoái ẩn, không hỏi thế sự, mà không phải cắn chặt hàm răng, cùng Chúng Tiên Minh đối nghịch đến cùng, đối nghịch với chúng ta đến cùng?

- Ngươi... Đến tột cùng muốn nói cái gì?

Đại Bằng Tà Vương cắn chặt hàm răng, thanh âm từ trong kẽ răng ép ra ngoài.

- Ta chỉ muốn nói, đó là bởi vì, Chúng Tiên Minh vốn đúng...

Mộ Uyên Thánh Tôn nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm không lớn, nhưng lời nói ra như sấm sét giữa trời quang!

Ngay cả hai vị Thánh Tôn khác, vào lúc này cũng không nhịn được có chút giật mình nhìn hắn, bởi vì phòng ngừa Chư Tử đạo tràng phân liệt, Mộ Uyên Thánh Tôn vẫn luôn không có chính thức thừa nhận qua mình duy trì Chúng Tiên Minh, chỉ âm thầm cho một chút trợ giúp mà thôi...

Nhưng nói ra những lời này, Mộ Uyên Thánh Tôn chẳng những không có chút xấu hổ, trái lại thanh âm càng thêm ngưng trọng:

- Phụng Thiên Minh nghĩ cái gì? Tụ lực lượng chư tộc, đối kháng đại kiếp? Ha ha, vậy coi như chém giết ba vị Tiên Đế, hóa giải đại kiếp, lại có thể thế nào? Chẳng lẽ có thể nghênh đón thời kì chư tộc đều vinh, trăm hoa đua nở sao? Cái kia không có khả năng, ai cũng hiểu, hiện tại tài nguyên thiên địa căn bản không đủ sức duy trì thời đại kia, thời đại Chư Thiên Vạn Giới đều hướng tới Tiên Giới đã qua, không có khả năng quay lại!

Nói đến chỗ này, thanh âm của hắn hơi trầm xuống, phảng phất như mang theo một loại ma lực kỳ dị:

- Mà ở dưới loại tình huống này, chúng ta chỉ có thể làm ra tuyển chọn, là tiếp tục ôm huyễn tưởng chư tộc cùng vui kia, sau đó nghênh đón đại kiếp lần nữa, hay trước nhìn lại mình, lo lắng người khác sau... Chúng Tiên Minh là người suy tính rất rõ ràng vấn đề này, bọn hắn từ vừa mới bắt đầu liền rõ ràng, đã không muốn chư tộc cùng hoan, mà trước tiên nhìn mình tốt, cho nên Tiên Giới mới, chỉ có một loại Tiên Nhân...

- Ngươi... ngụy biện!

Đại Bằng Tà Vương rốt cục nhịn không được, nghiêm nghị hét lớn!

- Đây là chân lý!

Thanh âm của Mộ Uyên Thánh Tôn cũng tăng lên, lạnh giọng nói:

- Ở giữa ngươi sống và ta sống, đương nhiên là ta sống, ở giữa Nhân tộc và Yêu tộc, đương nhiên là Nhân tộc ta trường tồn, thế gian này còn có đạo lý gì, quan trọng hơn tồn tại?

- Ngươi... Ngươi...

Lúc này sắc mặt của Đại Bằng Tà Vương đã tái nhợt, muốn há miệng bác bỏ, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Mộ Uyên Thánh Tôn lại cười khanh khách nhìn Phương Hành nói:

- Tà Vương, ngươi đã chịu mạo hiểm tính mạng, đưa tin cho Phương tiểu hữu, chắc hẳn giao tình với hắn cực sâu, cũng cực kỳ tín nhiệm hắn, như vậy đến lúc này, tại sao ngươi không hỏi hắn? Sao không để hắn đứng ở góc độ Nhân tộc, trả lời xem ta nói có đạo lý hay không?

Đại Bằng Tà Vương run rẩy, quay đầu nhìn Phương Hành, chỉ là nói không ra lời.

Đến lúc này đừng nói hắn, ngay cả hai vị Thánh Tôn kia, cùng Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La, ánh mắt đều kinh ngạc quay đầu nhìn về phía sư tôn, bọn hắn mắt đầy chờ mong, chờ sư tôn chửi ầm lên, bác bỏ những đạo lý kia!

- Là chân lý!

Nhưng thời điểm Phương Hành mở miệng, trong lòng bọn hắn lại như rơi xuống hầm băng:

- Ta từ rất nhỏ đã hiểu!

Ánh mắt của Đại Bằng Tà Vương u ám xuống.

Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La đều biến sắc, chỗ sâu trong mắt như có đồ vật gì đang phá diệt!

Mộ Uyên Thánh Tôn cười phá lên, chỉ vào Phương Hành nói:

- Phương tiểu hữu a Phương tiểu hữu, ngươi ta là lần đầu tiên gặp, nhưng nghe nói qua ngươi không ít, hôm nay có thể nghe được đáp án này của ngươi, để ta có chút lau mắt mà nhìn, vô luận như thế nào, người chịu nói thật luôn có mấy phần bản lĩnh, ai, ngươi cũng không cần tức giận như vậy, cục diện trước mắt này, vốn không phải ngươi ta có thể giải quyết... A, ba trăm năm trước, ngươi đã từng có cơ hội giải quyết vấn đề này, nhưng ngươi chạy trốn, nói như vậy...

- Nếu như thế gian này thật cần một tội nhân, như vậy tội nhân này chính là ngươi!

Chương 1799: Đây chính là đáp án của ngươi?

Câu nói sau cùng của Mộ Uyên Thánh Tôn thốt lên, giống như một thanh kiếm sắc, mạnh mẽ chỉ về phía Phương Hành.

Trong Tiên Điện, bầu không khí đại biến, sát khí hừng hực, vào lúc này như một ngọn núi lớn trấn áp xuống, lại như tội nghiệt tràn ngập ở trong thiên địa, lúc này bị một lực lượng không tên câu dẫn, đều ép ở trên người Phương Hành, vô hình trung, dường như xuất hiện vô số người, tranh nhau chỉ trích Phương Hành, tất cả tội lỗi trút ở trên người hắn, đang chỉ trích, chửi rủa, loại tâm tình này, vô hình trung ảnh hưởng đến mọi người trong sân, ánh mắt Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La nhìn về phía Phương Hành cũng trở nên mê man, ngay cả Đại Bằng Tà Vương vào lúc này tâm chí có chút bạc nhược, cũng ngơ ngơ ngác ngác, ánh mắt có chút tiều tụy nhìn về phía Phương Hành...

- Tội nhân là hắn sao?

- Tất cả những tội lỗi này, đều là bởi vì 300 năm trước hắn không chịu bước ra bước đi kia sao?

Có một loại ý nghĩ như cỏ dại xuất hiện, điên cuồng sinh trưởng lên...

Mộ Uyên nói tới "chân lý", Đại Bằng Tà Vương rõ ràng...

Kỳ thực lấy tu vi, kiến thức của hắn, sao lại không hiểu đạo lý vĩnh hằng nhưng khó nghe kia?

Ngươi sống hoặc ta sống, đương nhiên chính là ta sống!

Chủng tộc ngươi kéo dài, hay chủng tộc ta kéo dài, vậy đương nhiên là của ta...

Từ 300 năm trước Chư Tử đạo tràng đột nhiên xuất hiện, đám người Căn Bá đã ngờ tới sẽ có ngày đó, dù sao thiên địa đã không giống, không nuôi nổi nhiều chủng tộc như vậy, thậm chí không nuôi nổi nhiều người như vậy, vậy cuối cùng còn sống, tất nhiên là người mạnh nhất, mà so với Nhân tộc, Yêu tộc bất luận từ phương diện nào cũng kém rất xa...

Vì lẽ đó, hết thảy đều là tất nhiên!

Hắn, hoặc nói là Yêu tộc, chỉ không cam lòng mà thôi...

Trên thuyền chỉ có chút diện tích như vậy, ai cũng muốn lên thuyền, nhưng lại không thể ai cũng lên thuyền...

Thật đánh bại ba Đế Cung thì thế nào?

Trong ba trăm năm qua, Yêu tộc vẫn luôn rõ ràng đáp án này, chỉ là từ đáy lòng không muốn tin tưởng, Đại Bằng Tà Vương thì đến hiện tại, cũng chỉ hỏi lên vấn đề này mà thôi, hắn không nghĩ tới Mộ Uyên sẽ thật trả lời, mà sau khi Mộ Uyên nói ra ý tưởng chân thật, hắn muốn bác bỏ, muốn tức giận mắng, nhưng cuối cùng lại không có gì để nói...

Ở trước mặt đạo lý này, ngay cả Phật pháp cũng cứu không được lòng người...

Chẳng trách Phụng Thiên Minh càng ngày càng có vẻ lực bất tòng tâm, hoặc có người phản bội, hoặc có người thoái ẩn!

Bởi vì coi như những người trạch tâm nhân hậu trong Phụng Thiên Minh, một khi kết minh liền hi vọng chư tộc hóa giải thù hận, cùng tiến vào Tam Thập Tam Thiên, cũng không thể nhân hậu đến vì Yêu tộc sinh tồn, mà mất đi khí số của Nhân tộc chứ?

Nói thật, cái tương lai hắn vẫn sợ sệt kia, kỳ thực từ 300 năm trước đã chú định!

Từ 300 năm trước khi Phương Hành đào, cũng đã chú định!

Trừ khi... Hắn nguyện ý bước ra bước đi kia!

Ánh mắt của hắn, ánh mắt của ba vị Thánh Tôn, ánh mắt của Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La, thậm chí từ nơi sâu xa, ánh mắt của tồn tại thần bí không biết ở nơi nào nhìn Phương Hành, ẩn chứa một loại áp lực vô hình mà khổng lồ!

- Người người đều có ý niệm cầu sinh, Phương tiểu hữu, ta cũng biết tính tình của ngươi, không phải loại người nắm giữ đại nghĩa, 300 năm trước yêu cầu ngươi chặt đứt thất tình lục dục, đúng là quá mức, sau đó ngươi chạy thoát, chúng ta đều cho rằng ngươi đã chết, nhưng chẳng ai nghĩ tới, ba trăm năm sau, ngươi lại nhảy ra ngoài, bản tôn thực không biết ngươi là làm sao sống sót, chỉ có điều, có một việc có thể xác định, ngươi chưa bước ra bước cuối cùng của Thái Thượng Đạo, có lẽ là 300 năm trước ngươi vẫn chưa nghĩ rõ ràng…

Mộ Uyên Thánh Tôn nhìn Phương Hành, nhẹ giọng nói:

- Vậy không biết, hiện tại ngươi nghĩ rõ chưa?

Hắn nhẹ nhàng hỏi lên vấn đề này, nhưng lúc này, rõ ràng có loại hàm ý ảnh hưởng đạo tâm, trong lời kia có ý chất vấn như ẩn như hiện, quả thực như một thanh lợi đao, thẳng tắp chém về phía đạo tâm của Phương Hành…

Đặc biệt là dưới tình huống bây giờ, ở trước mặt Đại Bằng Tà Vương, càng hiển lộ ra uy lực!

- Không có!

Phương Hành mở miệng, trả lời không chút do dự.

Sắc mặt đám người Mộ Uyên Thánh Tôn lập

tức thay đổi, hiển nhiên không nghĩ tới Phương Hành trả lời thẳng thắn như vậy.

Có điều sau khi kinh ngạc, lại mơ hồ có chút đắc ý hiện lên ở đáy mắt.

Đáy mắt Đại Bằng Tà Vương càng hiện lên vẻ tuyệt vọng...

Nhưng sau đó Phương Hành nói, lại ra ngoài dự liệu của bọn họ, hắn cau mày, nhìn đám người Mộ Uyên Thánh Tôn, cau mày nói:

- Từ vừa nãy vào điện, ta đang suy nghĩ một vấn đề, vì sao ngươi lại hi vọng ta bước ra bước đi kia?

Mộ Uyên Thánh Tôn hơi run run, cười gằn một tiếng, vừa định mở miệng, Phương Hành lại ngắt lời hắn, lắc đầu nói:

- Đừng nói cái gì vì phá hủy mầm họa tương lai, đối với các ngươi mà nói, ước gì Phật Đạo Yêu Long của Thiên Nguyên đấu chết đi sống lại, lực lượng hao mòn, như vậy các ngươi mới có hi vọng ngồi lên vị trí Tiên Đế, mà nếu ta bước ra một bước kia, đừng nói các ngươi ở trong lòng bàn tay ta không bằng con kiến, coi như ta không để ý tới các ngươi, cũng luôn có kỳ tài hậu bối, nhấn ba người các ngươi vào trong nước bùn!

Lời ấy làm ba vị Thánh Tôn biến sắc, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Phương Hành.

Mà Đại Bằng Tà Vương ở trong thanh âm thanh đạm của Phương Hành, cũng giật mình tỉnh táo lại, trong lòng có điểm đáng ngờ, bỏ đi vẻ tuyệt vọng sâu trong nội tâm, tâm linh trong sáng, hiểu được rất nhiều vấn đề, hắn đột nhiên đổ mồ hôi lạnh, lòng tràn đầy sợ hãi, bởi vì hắn biết ba vị Thánh Tôn đào hố cho Phương Hành, cũng bỗng nhiên hiểu rõ ra, vừa nãy mình thình lình bị Mộ Uyên Thánh Tôn mê hoặc, ngã vào trong quỷ kế này, trở thành một khâu cực kỳ trọng yếu...

Vô hình trung, mình đã bị người lợi dụng!

Mình vốn lo lắng Phương Hành không tiếc phản ra Cửu Quan, lại không nghĩ rằng, Cửu Quan lại trở thành vũ khí đối phó Phương Hành!

Điều này làm cho hắn vừa thẹn vừa giận, một cỗ tức giận bắt đầu bay lên, nhịn không được muốn hét lớn:

- Phương Hành cẩn thận, bọn họ...

- Ha ha, bây giờ nói còn có tác dụng sao?

Mộ Uyên Thánh Tôn mở miệng, Đại Bằng Tà Vương nghẹn nói không ra lời, sau đó hắn nhẹ như mây gió, nhìn về phía Phương Hành, nhẹ giọng nói:

- Nghĩ nhiều hơn nữa, cuối cùng vẫn trở lại một vấn đề, nếu ngươi không bước ra bước đi kia, kết quả nhất định sẽ xuất hiện, hiện tại ta chỉ muốn thỉnh giáo Phương tiểu hữu một câu... Bây giờ ba trăm năm qua đi, ngươi sẽ làm như thế nào...

- Vẫn giống như 300 năm trước!

Trên mặt Phương Hành lộ ra nụ cười gằn, trả lời không chút do dự:

- Trở lại 300 lần, cũng vẫn như thế!

Bầu không khí trong điện trở nên yên lặng như tờ.

Có loại cảm giác cực kỳ thê lương quay chung quanh mọi người, để trong lòng bọn họ trầm như đè ép một ngọn núi.

Trên mặt Mộ Uyên Thánh Tôn đã lộ ra nụ cười nhàn nhạt, như hết thảy đều nắm giữ ở trong tay, hắn than nhẹ, khóe miệng mang theo ý cười, khe khẽ lắc đầu, sau đó tựa như cười mà không phải cười nhìn về phía Phương Hành, chậm rãi mở miệng...

- Không nói cái này, kỳ thực ta chỉ muốn hỏi ngươi một vấn đề...

Phương Hành bỗng nhiên đánh gãy Mộ Uyên Thánh Tôn, sắc mặt có chút nghiêm nghị nhìn

hắn.

- Hả?

Mộ Uyên Thánh Tôn hơi run run, ngưng thần nhìn tới.

Phương Hành nhíu mày nói:

- Lúc trước ở trên Phong Thần Bảng, người xóa tên ta có phải ngươi hay không?

- Ha ha, cái này...

Mộ Uyên Thánh Tôn hơi kinh ngạc, không hiểu vì sao hắn sẽ vào lúc này hỏi vấn đề kia, hơi do dự, cuối cùng chậm rãi trả lời.

- Phải ngươi hay không?

Nhưng Phương Hành không cho hắn thời gian suy nghĩ.

Sắc mặt của Mộ Uyên Thánh Tôn có chút tái nhợt, nhưng vẫn chậm rãi mở miệng:

- Đúng là lão phu, chỉ vì khi đó...

- Ta sát con mẹ ngươi, dám xóa tên của ta?

Phương Hành đột nhiên nổi giận, nắm chém trà đập về phía Mộ Uyên Thánh Tôn, sau đó cao cao nhảy lên, hung khí khuấy động, giống như Ma thần vồ tới giữa không trung, đạo ma khí lúc trước nhảy vào trong tay hắn, hóa thành một thanh Ma Đao, mạnh mẽ chém xuống đầu Mộ Uyên Thánh Tôn, ma ý khuấy động, tràn ngập cả Tiên Điện!

- Mặt hàng như ngươi còn có mặt mũi hỏi ta tại sao 300 năm trước không bước ra bước đi kia?

- 400 năm trước ngươi đã không chọn ta, hiện tại dựa vào cái gì hỏi ta vì sao không chọn con đường kia?

- Nói cho ngươi, dù tiểu gia muốn chọn, cũng phải chọn một thế giới không có loại người như ngươi đi cứu...

- ... Nhưng loại người như ngươi, trên thế giới mãi mãi sẽ không thiếu, vì lẽ đó ta mãi mãi cũng sẽ không hi sinh mình!

Trong tiếng hét vang, Ma Đao ầm ầm chém xuống, phảng phất như theo tiếng gầm này, xuyên qua cả thiên địa...

Ầm!

Mộ Uyên Thánh Tôn cùng hai vị Thánh Tôn khác đều giận dữ, sắc mặt đột biến, hiển nhiên không lường được Phương Hành lại có thực lực khủng bố bực này, vội vã lui về phía sau, đồng thời ba người tế lên pháp bảo, pháp bảo của bà lão kia chính là quải trượng đầu rồng, pháp bảo của Mộ Uyên Thánh Tôn là một cây cờ lớn, mà pháp bảo của Đế Chân Thánh Tôn, là một Thanh Đồng Kính bảo quang lấp loé...

Trong lúc nhất thời, ba pháp bảo toả ra ánh sáng chói lọi, thần thông tiên ý quét ngang một mảnh!

Oành oành oành…

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, một đao của Phương Hành lại đáng sợ như vậy, sau khi chém xuống, quải trượng đầu rồng bảo quang ảm đạm, bị chém mất một đoạn, Thanh Đồng Kính của Đế Chân Thánh Tôn thần quang tiêu liễm, trực tiếp trở về trong tay hắn, chỉ có Mộ Uyên Thánh Tôn tế lên đại kỳ mạnh nhất, trên không trung cuốn một cái, hư không biến ảo, thiên địa như nước thủy triều, trực tiếp đụng vào Ma Đao của Phương Hành, nhưng ai cũng không làm gì được ai...

- Ha ha, ta nói vì sao ngươi ngông cuồng như vậy, nguyên lai thật là có chút bản lĩnh...

Một đao của Phương Hành bị ngăn cản, cũng không có thấy bất ngờ, trái lại nở nụ cười, bước ra một bước, muốn lại chém một đao!

Nhưng lúc này, đám người Mộ Uyên Thánh Tôn hoàn toàn không có ý tái chiến, Mộ Uyên Thánh Tôn cười ha ha, đại kỳ vung vẩy ở trước người, bày xuống tầng tầng cấm chế ngăn cản Phương Hành, mình thì trực tiếp bay ra ngoài điện, âm thanh đắc ý truyền ra:

- Phương tiểu hữu, Thiên Nguyên có thể sinh ra kỳ tài như ngươi, thực làm người than thở, chỉ một đao này, lão phu liền biết không làm gì được ngươi, chỉ tiếc, mặc ngươi hung cuồng mặc ngươi bá đạo, lần này, cũng đừng hòng nhảy ra lòng bàn tay của lão phu...

Vừa nói chuyện, hắn đã bay ra đại điện, cửa điện ầm ầm đóng lại!

Phương Hành cũng không có truy đuổi, bởi vì ở trước mặt hắn, thình lình xuất hiện một quái tháp!

Quái tháp này hắn cực kỳ quen thuộc, cổ điển thê lương, biến hoá thất thường, mỗi một tầng đều có một loại khí tức kỳ dị, tựa hồ ẩn giấu một tu hành giả thần thông quảng đại, mà những khí tức này, hầu như toàn bộ đều có nhân quả với Phương Hành...

Trên thực tế, trước đây bọn họ có thể tính là một thể!

Phương Hành nhìn bọn họ, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, một lát sau, mới nhẹ giọng nở nụ cười.

- 300 năm trước, ta ném bọn ngươi ra ngoài, vốn tưởng các ngươi sẽ tan thành mây khói, không nghĩ tới còn có một ngày gặp lại!

- Những lão gia hoả như chúng ta, biện pháp bảo mệnh nhiều lắm...

Trong quái tháp, có một thanh âm thăm thẳm vang lên, chính là Thiên Ma đã từng uy hiếp Tam Thập Tam Thiên.

- Hiện tại ta cuối cùng cũng coi như biết, Chư Tử đạo tràng và Tam Thập Tam Thiên chinh chiến, vì sao thuận lợi như vậy...

Phương Hành nở nụ cười, nhìn toà quái tháp kia, lại có chút ngạc nhiên nói:

- Có các ngươi chỉ điểm, hơn nữa bọn họ lừa gạt, muốn không thắng cũng khó, chỉ có điều vì sao các ngươi lại nhập bọn với nhau? Không phải các ngươi không ưa lý niệm của bọn họ sao?

- Ngươi từ chối chúng ta, không làm sao được, chỉ có thể tìm Chư Tử đạo tràng hợp tác!

Trong quái tháp, có âm thanh vang lên, có chút bất đắc dĩ, cũng có chút chỉ tiếc mài sắt không thành thép.

- Vậy bây giờ thì sao?

Phương Hành nở nụ cười nói:

- 300 năm trước các ngươi không làm gì được ta, hiện tại càng không được, còn đến gặp ta làm cái gì?

Hắn hỏi ra vấn đề này, cũng thực là có chút nghi hoặc, những tồn tại trong quái tháp này, hắn đương nhiên không xa lạ gì, lúc sống sót mỗi người đều ngang dọc hoàn vũ, có điều hiện tại không giống, đều là thân thể chết đi từ lâu, ngay cả thần hồn cũng không hoàn chỉnh, 300 năm trước mình có thể trục xuất bọn họ ra thức giới, ba trăm năm sau, càng không tin những người này có thể làm sao mình...

- Chúng ta chỉ là người làm chứng mà thôi...

Ngoài dự đoán của mọi người, trong quái tháp trầm mặc một lát, mới vang lên một câu nói như vậy.

Phương Hành hơi run:

- Hả?

- Đối thủ của ngươi không phải chúng ta!

Trong quái tháp vang lên câu nói sau cùng, là của Thiên Ma, sau khi dứt lời, thì không một tiếng động.

Phương Hành nhíu mày, phát hiện một loại dị dạng nào đó.

Ở xung quanh Tiên Điện, tựa hồ có hắc vụ nhàn nhạt bay tới, sương mù kia cực kỳ nhạt, thậm chí còn không bằng quỷ vật bình thường, nhưng ẩn chứa một loại khí tức thần bí nào đó, ở thời điểm chúng nó tung bay ra, toàn bộ Tiên Điện đều bị bao phủ lại...

Phương Hành trầm mặc không nói, quay đầu nhìn chung quanh, lại nhìn thấy xung quanh xuất hiện rất nhiều pho tượng màu đen.

Bọn họ xuất hiện ở các góc của Tiên Điện, chiếm cứ các phương vị, đều mặt nhìn Phương Hành, trầm mặc không nói, quỷ dị khó lường...

- Mãi mãi cũng sẽ không bước lên con đường kia, đây chính là đáp án ngươi đưa ra sao?

Đối mặt Phương Hành, pho tượng khí thế cổ xưa nhất nặng nề mở miệng, có thất vọng mơ hồ.

Chương 1801: Ngươi sai.

- Ngay cả các ngươi cũng tới?

Thời điểm Phương Hành thấy được mười pho tượng kia, cũng hơi giật mình, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Mười pho tượng này hắn không xa lạ gì, chính là mười pho tượng lúc trước ở trong

Quy Khư, về sau trải qua biến cố của Thái Thượng thất tiên Lữ Tiêu Dao, hắn tự nhiên hiểu, mười pho tượng này dung nạp tàn linh của Thái Thượng Thập Tiên, nghiêm ngặt trên ý nghĩa mà nói, ngoại trừ Thái Thượng di đồ không hợp cách như mình, mười pho tượng kia chính là vết tích của Thái Thượng Đạo lưu lại ở trên đời!

Thẳng đến lúc này hắn mới hiểu được, Mộ Uyên Thánh Tôn chuẩn bị cho mình một phần đại lễ gì, khó trách ba tên này, bao quát Đại Bằng Tà Vương đều rất tin cái bẫy này có thể tạo thành hung hiểm với mình, nguyên lai bọn hắn chở mười pho tượng này tới, chắc hẳn ở trong mắt rất nhiều người, duy nhất có thể áp chế mình, cũng chỉ có mười lão tổ tông này...

Thái Thượng cửu kinh, vốn chính là của bọn hắn!

Tính lên, một thân tu vi của mình, là nguồn gốc từ bọn hắn...

- Chúng ta đều đã là tàn linh, thậm chí ở trong chúng ta, có thật nhiều ngay cả tàn linh cũng không tính, chỉ là ở sau khi đại chiến, mới bằng vào Cổ Vu chi thuật triệu hoán một sợi tàn linh trở về, hết thảy thế gian ở trong mắt chúng ta đều đã phai nhạt, chỉ là muốn gửi thân ở trong thạch điêu, chờ nhìn con đường mà Thái Thượng Đạo đặt hi vọng kia đi vào quỹ đạo mà thôi, lúc trước chúng ta lựa chọn ngươi, ngươi đi rất tốt, thế nhưng đến cuối cùng, ngươi lại không chịu bước ra một bước kia, mười người chúng ta làm sao có thể chờ được nữa?

Trong mười pho tượng, mồm miệng bất động, nhưng lại có thanh âm truyền ra.

- Lúc trước tuyển chọn kẻ này, chính là một sai lầm, có lẽ hắn có tài học, có bản lĩnh, nhưng không có trái tim đại nghĩa...

- Nếu không bước ra một bước kia, Thái Thượng Đạo ta hi sinh lại có ý nghĩa gì?

- Chúng ta chờ đợi vạn năm, lại còn có ý nghĩa gì?

- Thân là Thái Thượng Đạo Đồ, thì cần đi con đường Thái Thượng Đạo tới cực hạn...

- ...

- ...

Theo thần thức ba động vang lên, càng nhiều thanh âm dập dờn, hỗn loạn, từng tiếng lọt vào tai.

Vào lúc này, đối mặt với mười pho tượng kia, Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La đều ngây ngẩn cả người, Đại Bằng Tà Vương càng tuyệt vọng, hiển nhiên bọn hắn đều ý thức được, tòa quái tháp cùng mười pho tượng kia, có khí tức đáng sợ cỡ nào, từ trình độ nào đó mà nói, đây không phải là người bình thường giao đấu, mà liên lụy đến một loại lực lượng chí cao trong u minh, ở dưới loại lực lượng này, bọn hắn là người truyền đạo, trời sinh liền chiếm ưu thế không cách nào hình dung, Phương Hành thì trời sinh đã nằm ở thế yếu!

Ở dưới loại cục diện này, chỉ có Phương Hành còn duy trì bình tĩnh.

- Các ngươi là tới tìm ta cãi nhau?

Hắn lẳng lặng nghe một hồi, mới đột nhiên bật cười, nhẹ nhàng mở miệng.

Một câu như vậy có chút khinh bạc, để thanh âm của Thái Thượng Thập Tiên trầm xuống, nhưng nộ khí mơ hồ càng dày đặc.

Phương Hành không để ý tới, chỉ giang tay ra, cười nói:

- Dù là cãi nhau, các ngươi cũng cãi không lại a...

Nói xong chỉ hướng một pho tượng nói:

- Ngươi nói là các ngươi chọn ta?

Pho tượng kia trầm mặc, Phương Hành lại khinh thường nói:

- Đừng nghĩ nhiều, lúc trước tiểu gia bằng vào bản lãnh của mình xông qua mấy cửa ải, đánh bại hết đối thủ trong Quy Khư, thậm chí xử lý Hận Thiên lão tổ, mới lấy được Thái Thượng Đan Kinh, đây là các ngươi chọn sao? Các ngươi muốn chọn, sao không trực tiếp đưa kinh văn cho ta? Đừng quên, về sau ngay trong những người các ngươi, còn có một tên không hài lòng, muốn đổi truyền nhân, may mắn tiểu gia bản lĩnh lớn, hắn đoạt không được...

Đối mặt ngữ điệu mỉa mai này, mười pho tượng đương nhiên sẽ không tranh chấp với hắn, chỉ trầm mặc thầm giận.

Ngược lại là trong quái tháp, thanh âm của Vô Hiểu Tiên Nhân nặng nề vang lên:

- Lúc ấy ta...

Phương Hành trực tiếp quay đầu nhìn về phía quái tháp nói:

- Ta biết, lúc trước Thái Thượng Hóa Linh Kinh là ngươi trực tiếp từ trong Cửu Quan lấy ra, gia trì ở trên người ta, ai, cũng không sớm nói một tiếng, ta còn nằm mơ, mơ thấy mẫu thân ta chưa từng gặp, tưởng nàng hiển linh đến cứu ta, làm ta gọi mẫu thân, ai ngờ con mẹ nó lại là lão già ngươi?

Vô Hiểu Tiên Nhân lập tức im lặng.

Lúc trước hắn dùng Âm Dương Thần Ma Giám dung hợp Chân Linh, dưới cơ duyên xảo hợp tiến vào thức hải của Phương Hành, tự nhiên có thể nhìn thấy hết thảy mộng cảnh của Phương Hành, biết hắn nói là thật, chỉ là niên đại xa xưa, không nghĩ đến hắn sẽ còn nhớ kỹ việc nhỏ này mà thôi, từ khi hắn tiến vào thức hải của Phương Hành, cũng đã chuẩn bị đi đến con đường Thái Thượng Đạo, bởi vậy hắn sớm cho Phương Hành Thái Thượng Hóa Linh Kinh, từ khi đó bắt đầu, hắn không ngừng trợ giúp Phương Hành đoạt được thân phận Thái Thượng di đồ!

Mà điểm này, đương nhiên đều là dưới tình huống Phương Hành không biết rõ.

Nếu như trước kia, Phương Hành đương nhiên không có tư cách nói không cần, nhưng bây giờ, hắn có tu vi bực này, liền có tư cách nói gì cũng được!

Một con giun dế đương nhiên không có tư cách chất vấn Thượng Tiên vì sao thay nó an bài vận mệnh, nhưng Thượng Tiên lại có tư cách...

- ... Lại nói mẹ ta đến tột cùng là ai, ngươi có biết hay không?

Phương Hành đang mắng hăng say, nhưng bỗng nhiên có chút hiếu kỳ, nhìn Vô Hiểu Tiên Nhân hỏi một câu.

Cái này làm Vô Hiểu Tiên Nhân sửng sốt, trầm mặc nửa ngày mới nói:

- Lão phu không tính được tới bọn hắn, chỉ có hai loại khả năng...

Phương Hành khoát tay áo nói:

- Vậy không cần nói, ta minh bạch!

Ngay cả Vô Hiểu Tiên Nhân cũng không tính được, không hề nghi ngờ, một là cảnh giới quá cao, vượt ra khỏi phạm trù hắn thôi diễn, mà cái này trên cơ bản là không thể nào, bởi vì bản thân Vô Hiểu Tiên Nhân cũng có cảnh giới cao nhất, cơ hồ tìm không ra người cao hơn hắn!

Thứ hai, đó chính là phụ mẫu của Phương Hành thực quá phổ thông, mai một ở trong chúng sinh, đối với thế giới này không có bất kỳ ảnh hưởng gì!

Vào lúc này mọi người đều minh bạch, khả năng sau chiếm đa số!

- Cho nên nói...

Phương Hành không có xoắn xuýt nhiều, chỉ cười nói:

- Lúc trước các ngươi hoặc là không có chọn ta, hoặc là thời điểm chọn ta không hỏi qua ý kiến của ta, hiện tại ta tu luyện thành công, lại đến khoa tay múa chân, chẳng phải là quá mức?

Trong Tiên Điện một mảnh trầm mặc, không người nguyện ý trả lời vấn đề này.

Bọn hắn thậm chí cảm giác vấn đề này rất vô vị, không có ý nghĩa trả lời...

- Ngươi vốn là sâu kiến trên thế gian, là thân phận Thái Thượng Đạo Đồ để ngươi đi tới hôm nay, đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm của Thái Thượng Đạo!

Qua rất lâu, mới có một thanh âm khác trả lời, không dung hoài nghi.

- Ngươi sai!

Thanh âm của Phương Hành cao lên, ép thần thức ba động của pho tượng kia xuống.

Sau đó hắn ở trong không khí trầm mặc, quay người chỉ về phía Phương Thanh La nói:

- Cái thân phận Thái Thượng Đạo này, ta đã sớm ném ra, hiện tại đồ đệ của ta mới là Thái Thượng Đạo Đồ, Quy Khư chi chủ đường đường chính chính...

Chương 1802: Các ngươi lấy đi.

Phương Thanh La nghe xong bị hù ứa ra mồ hôi lạnh, kêu thảm nói:

- Sư phó, ngươi làm như vậy không tốt a?

Phương Tiểu Mỹ nhỏ giọng nói:

- Đại sư huynh, thay sư phó vác một cái nồi không có gì không tốt...

Phương Thanh La giận dữ:

- Sao ngươi không đi vác đi?

Phương Tiểu Mỹ buông tay nói:

- Ta thật không phải Thái Thượng Đạo Đồ a...

Phương Thanh La nói:

- Vậy hiện tại ta nhường cho ngươi...

Phương Tiểu Mỹ nói:

- Ta không làm tiểu công chúa Tiệt đạo, đi làm Thái Thượng Đạo Đồ làm gì, ta đâu có ngu...

- ...

Bầu không khí trong Tiên Điện có chút lúng túng.

Mười pho tượng cùng tồn tại ở trong quái tháp đều dâng lên một suy nghĩ cực kỳ cổ quái, đại kế của Thái Thượng Đạo thông thiên triệt địa, người được lựa chọn, tương lai sẽ trở thành tồn tại cao cao tại thượng, giống như Thiên Chủ, theo lý thuyết, đây là một thân phận để vô số người đánh vỡ đầu cũng phải tranh đoạt, vì sao ở trong mắt mấy người kia, lại trở thành đồ vật rẻ mạt như thế?

- Hài tử, ngươi thật quyết định chủ ý, không bước ra một bước kia sao?

Qua thật lâu, mới có một pho tượng nhẹ nhàng mở miệng, có vẻ hơi mỏi mệt và bất đắc dĩ nhìn Phương Hành.

Ngừng lại một chút, không đợi Phương Hành trả lời, hắn lại thấp giọng nói:

- Lão phu hi vọng ngươi có thể nghĩ rõ ràng, một bước này, đã là phuơng pháp cuối cùng, Thái Thượng Đạo ta thôi diễn vô số lần, Độ Thế Chi Chu (*thuyền cứu thế) đã tổn hại không chịu nổi, không chở được chúng sinh nữa, nếu không bước ra một bước này, vậy cho dù là ba vị Tiên Đế chết, cũng sẽ có Tiên Đế mới đi ra, thiên địa vẫn sẽ không ngăn được kết cục phá diệt, dù kéo dài thêm, lại có thể chống mấy năm? Ánh mắt nên nhìn xa một chút, nếu ngươi không đạp ra một bước này, vậy mấy ngàn, hoặc mấy vạn năm sau, thiên địa lần nữa khô kiệt, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn tất cả mọi người cùng nhau táng diệt sao?

- Ta có một vị sư đệ nói một câu, gọi là Thiên Đạo viên mãn, lòng người có thiếu...

Phương Hành trả lời:

- Thiên địa sẽ không táng diệt, táng diệt chỉ là sinh linh, dù thật sự có một ngày như vậy, như vậy cũng là bởi vì lòng người không đủ, rước lấy tai kiếp, là tất cả mọi người gieo gió gặt bão, vậy coi như tất cả chúng sinh đều táng diệt, lại có gì oán trách?

Pho tượng kia trầm mặc hồi lâu, mới thấp giọng thở dài:

- Không sai, Thiên Đạo viên mãn, lòng người có thiếu, lời ấy quả nhiên thể hiện căn nguyên của tất cả tai kiếp trên thế gian, chỉ bất quá, dù lòng người có thiếu, cũng không thể tránh né, kết quả cùng chết trong tai kiếp, chung quy là tất cả chúng ta đều không muốn nhìn thấy, dù lòng người có thiếu, cũng phải có người đứng ra đền bù, nếu như không muốn nhìn thấy thiên địa táng diệt, không muốn nhìn thấy bằng hữu của ngươi vì vấn đề sinh tồn mà rút đao khiêu chiến, kết thúc thê thảm, thì cuối cùng cần một người bước ra một bước kia, dùng nhân tâm hóa thiên tâm, chưởng ngự thiên địa luân hồi, mà ngươi... cuối cùng vẫn không chịu sao?

Đối mặt với vấn đề này, trong Tiên Điện vắng vẻ, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Phương Hành.

Không thể nghi ngờ, vấn đề này, đã thuộc về lời hỏi thăm cuối cùng của Thái Thượng Thập Tiên với Phương Hành.

Ở trong ánh mắt này, ngay cả Phương Tiểu Mỹ, Phương Thanh La cùng Đại Bằng Tà Vương đều giữ vững trầm mặc, có một vài vấn đề cuối cùng vẫn không tránh khỏi, Phương Hành bước ra một bước kia, là đền bù lòng người, tránh cho Đại Bằng Tà Vương đại biểu Yêu tộc, Phương Tiểu Mỹ đại biểu Nhân tộc, Ngao Trinh đại biểu Long tộc, Thần Tú đại biểu Phật môn... vô số người tranh nhau chém giết, chỉ là vì sống lâu mấy năm, tránh đi một màn bi thảm kia...

Mà bây giờ, đạo tâm của Phương Hành đã không phải là một bí mật...

Hắn cầu là đạo tâm viên mãn!

Ba trăm năm trước, hắn không chịu, trốn, như vậy ba trăm năm sau...

- Không chịu!

Ở trong vô số ánh mắt, Phương Hành trầm mặc hồi lâu, cuối cùng kiên định trả lời:

- Không chịu!

Oanh!

Có loại bạo động vô hình xuất hiện ở trong Tiên Điện.

Cũng có một loại khí tức tức giận, quanh quẩn ở trong lòng mọi người.

Giống như ngoài ý liệu, lại giống như hợp tình hợp lý, Phương Hành vẫn trả lời như vậy.

- Vậy không có biện pháp!

Pho tượng của Thái Thượng Thập Tiên đều sinh ra một loại cảm xúc phẫn nộ nhàn nhạt, càng nhiều là thất vọng, sau thất vọng là quyết ý, cái này khiến đám người Phương Hành ở trong Tiên Điện đều cảm thấy được sát ý!

- Thế nào, các ngươi muốn thanh lý môn hộ?

Phương Hành nhíu mày, chắp hai tay sau lưng, nhàn nhạt trả lời.

- Vô luận ngươi làm như thế nào, cái kia đều là chuyện của ngươi, chúng ta sẽ không chém ngươi!

Pho tượng cổ lão ở giữa nhẹ nhàng mở miệng, lời nói ra làm cho đám người Phương Tiểu Mỹ hơi ngưng thần, trong lòng buông lỏng, thế nhưng rất nhanh, hắn lại nói tiếp:

- Thế nhưng ngươi không chịu làm, cuối cùng sẽ có người nguyện ý đi ra bước này, chúng ta thừa nhận lựa chọn ngươi là một sai lầm, cho nên chúng ta muốn thu về tu vi trên người ngươi, cho một người khác...

Có một pho tượng lạnh lùng mở miệng:

- Cho một người khác không ích kỷ như ngươi!

- Thu hồi tu vi?

Lời này làm Phương Thanh La và Phương Tiểu Mỹ kinh hãi:

- Tu vi còn có thể thu hồi?

Nhất là đến cảnh giới như Phương Hành bây giờ, tu vi là khái niệm bực nào?

Hắn liều mạng cả đời, vượt lên cả đời, rốt cục có tu vi như thế này, kết quả bị người một câu liền lấy đi?

- Lấy đi tu vi của ta? Các ngươi cảm thấy rất đơn giản!

Vào lúc này, sắc mặt Phương Hành không

thay đổi, một lát sau mới nhẹ nhàng cười hỏi.

- Không sai!

Một pho tượng trầm thấp mở miệng:

- Dùng thực lực của ngươi bây giờ, rất khó có người có thể đánh bại ngươi, thế nhưng chúng ta khác biệt, Thái Thượng cửu kinh vốn là của chúng ta, Thái Thượng thức giới cũng là bởi vì chúng ta thôi diễn mới hiện, bởi vậy chúng ta có được ảnh hưởng nhất định, nếu ngươi không chịu bước ra một bước kia, chúng ta chỉ có thể thu hồi Thái Thượng thức giới, mà ngươi, vô luận tu vi mạnh bao nhiêu, chỉ cần đạo tâm của ngươi còn chưa viên mãn, một bước kia còn chưa bước ra, thì không có khả năng chặt đứt ảnh hưởng của chúng ta đối với Thái Thượng thức giới, cũng không có khả năng ngăn cản chúng ta thu hồi tu vi của ngươi, mà cái này... cũng là hậu thủ cuối cùng mà chúng ta lưu lại!

Lúc này trong Tiên Điện yên lặng như tờ.

Những tồn tại trong quái tháp đều giữ vững trầm mặc, người người chỉ đứng nhìn.

Mặc dù đám người Phương Tiểu Mỹ lo lắng, nhưng không nhúng tay vào cảnh giới này được, chỉ có thể đứng nhìn.

Thậm chí bọn hắn không dám thở mạnh, chỉ có thể bất lực chờ đợi, nhìn xem sự tình tiến triển...

- Nếu như vậy...

Phương Hành trầm mặc không quá lâu, liền dứt khoát đưa hai tay ra, thản nhiên nói:

- Vậy các ngươi tới lấy đi!

Sau đó ở trong ánh mắt kinh ngạc của Phương Tiểu Mỹ và Phương Thanh La, hắn bỗng nhiên nháy nháy mắt, cười có chút gian trá.

- Nếu như các ngươi thu được...

Cửu Quan trầm mặc mà rộng rãi, bây giờ đã hoàn toàn giới nghiêm, tất cả mọi người im lặng không nói, phong tỏa ngăn cản bất kỳ ai dám rời Cửu Quan, khiến cho Cửu Quan thật giống như chín quan tài, mà ở ngoài cùng Cửu Quan, dưới nền đất, đang có một người mặc hắc bào, đang dọc theo thang lầu thật dài, một đường đi xuống dưới, trên đường đụng phải người trấn giữ, sẽ lấy ra lệnh bài cho bọn hắn nhìn, gặp phải người lòng mang nghi hoặc, nàng sẽ âm thầm thi triển bí pháp nào đó, làm cho người kia thần hồn si mê, tránh ra cho nàng một con đường, cuối cùng đi tới trước một cung điện!

Chương 1803: Nam nhân của ta là

Đây là một điện các tinh sảo, chỉ là trấn giữ rất sâm nghiêm.

Nhưng người hất lên đấu bồng màu đen kia, lúc đi tới trước điện các này, liền bóc áo choàng, lập tức lộ ra một khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, còn có vẻ yên mị khó mà hình dung, điên đảo chúng sinh, tiên vệ canh giữ ở trước điện các, mạnh nhất bất quá là Tiên Danh tam phẩm, bị ánh mắt mông lung của nàng nhìn, liền đờ ra tại chỗ, sau đó nữ tử này xuất thủ, trong nháy mắt hoàn toàn khống chế mấy người kia, không có bất kỳ một tia động tĩnh gì truyền ra...

Nữ tử này nhẹ nhàng thở một hơi, đi ra phía trước, đẩy cửa điện ra.

Trong điện, hai nữ tử tuyệt sắc đang ngồi xếp bằng lập tức phát giác, ngẩng đầu lên.

Hai nữ tử này, một người mặc váy đỏ, dung nhan tuyệt mỹ, tính tình quật cường, trên trán có một vòng khí khái hào hùng, một người khác lại yểu điệu động lòng người, khí chất như lan, các nàng không biết ở chỗ này chờ bao lâu, thấy có người đến, thần sắc có chút cảnh giác, nhưng thấy người đi vào là nữ tử nhìn quen mắt, thần sắc hơi nghi hoặc, vô ý thức liếc nhau một cái!

- Ta là tới dẫn các ngươi đi ra!

Nữ tử tuyệt sắc không có nhiều lời, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, thấp giọng nói:

- Phương Hành gặp nạn!

Nghe được bốn chữ "Phương Hành gặp nạn", hai nữ tử kia đứng bật lên, sắc mặt nghiêm túc, nhưng trong sắc mặt ngưng trọng, lại có một tia kích động, cơ hồ là trăm miệng một lời:

- Hắn... Quả nhiên còn sống?

- Đúng vậy, hắn còn sống!

Nữ tử tuyệt sắc kia nói:

- Theo ta được biết, bảy ngày trước hắn hiện thân ở Thiên Nguyên, ta cũng không biết hắn là làm sao trong thời gian ngắn như vậy lại chạy đến Cửu Quan, chỉ bất quá, hắn tới quá nhanh, nhanh đến tin tức hắn còn sống căn bản không có truyền đến Cửu Quan, lại thêm thông qua tin tức từ truyền tống trận lan tới, lại bị Thánh Tôn phong tỏa, bởi vậy chúng ta đều không biết, chỉ là vừa rồi thời điểm hắn giáng lâm Cửu Quan, ta mới nhìn thấy màn này, sau đó trơ mắt nhìn hắn bị ba vị Thánh Tôn dẫn vào trong Tiên Điện... Ta không biết trong Tiên Điện mai phục cái gì, nhưng ta biết nơi đó nhất định có bẫy rập mà Thánh Tôn bày cho hắn!

- Chúng ta... đi tìm hắn!

Hai nữ tử kia có chút kích động, vội vàng đứng lên.

Thế nhưng rất nhanh, sắc mặt của các nàng lại có chút cứng đờ, giống như nghĩ đến cái gì, nữ tử váy đỏ nói:

- Không... Không được, chúng ta không thể trực tiếp đi qua tìm hắn, bởi vì tu vi của chúng ta quá nhỏ bé, dù đi cũng giúp không được, chỉ chịu chết mà thôi, trước kia hắn dạy qua ta, không thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy, nhất định... nhất định có biện pháp để cho chúng ta dùng...

Nữ tử váy xanh cũng nhẹ gật đầu, nhìn dáng dấp của nàng, lại cưỡng ép áp chế nội tâm kích động và lo lắng, duy trì bình tĩnh:

- Tựa như lúc trước chúng ta ở trong tinh vực xông loạn, trong lòng biết không có khả năng tìm được tung tích của hắn, liền dứt khoát đi tới Cửu Quan chờ hắn vậy... Hiện tại chúng ta cũng không thể làm những chuyện vô vị kia... Đúng, tu vi của chúng ta quá nhỏ bé, nhưng hắn có rất nhiều bằng hữu, thực lực của bọn hắn không cạn, chúng ta đi tìm bọn hắn, đi tìm những tiên quân kia, bọn hắn nhất định sẽ đáp ứng trở về giúp hắn!

Nghe hai người này thương nghị, mỹ nhân tuyệt sắc lúc trước hơi ngạc nhiên, qua nửa ngày mới cười khổ nói:

- Ta vốn còn muốn cùng các ngươi so đấu một phen, nhìn xem các ngươi có gì tốt, hiện tại ta ngược lại minh bạch, vì sao các ngươi có phúc khí như vậy, có thể đi theo ở bên cạnh hắn... Các ngươi nói rất đúng, ta tới cứu các ngươi, chính là muốn các ngươi ra ngoài truyền tin!

- Truyền tin?

Hai nữ tử nao nao, nhìn lại nữ tử lúc trước.

Mỹ nhân tuyệt sắc nhẹ gật đầu nói:

- Vừa rồi ta cũng muốn xông qua, nhưng ta không làm, bởi vì ta biết mình không ảnh hưởng được quyết định của ba vị Thánh Tôn, bởi vậy ta chỉ có thể nghĩ biện pháp mời người khác tới cứu hắn, nhưng bây giờ Cửu Quan đã phong bế, dù muốn đi ra ngoài truyền tin, bằng bản lĩnh của ta cũng không đủ, bởi vậy ta đến tìm hai người các ngươi, chỉ có chúng ta liên thủ, mới có thể xông ra Cửu Quan, sau đó đuổi tới Tam Thập Tam Thiên, nói tin tức này cho bọn hắn, để bọn hắn trở về giúp!

- Ngươi là ai?

Nữ tử áo đỏ cau mày, đột nhiên hỏi một câu.

Các nàng không phải không có lòng đề phòng, không có lập tức tin tưởng mỹ nhân tuyệt sắc kia.

- Ta... Ta tên là Thanh Nhan, mong các ngươi tin ta, ta thật...

Mỹ nhân tuyệt sắc có chút do dự, nói ra tên của mình.

Đang muốn giải thích đôi lời, nhưng nữ tử áo đỏ đã nở nụ cười nói:

- Ta tin ngươi!

Thanh Nhan Tiên Tử khẽ giật mình, nữ tử váy xanh tiếp lời nói:

- Kỳ thật ở trước đây thật lâu, gia hoả kia từng thổi da trâu, nói có một nữ hài tên Thanh Nhan Tiên Tử, cực kỳ ưa thích hắn, chúng ta liền nhớ kỹ ngươi!

Thanh Nhan Tiên Tử nao nao, có chút không biết nên trả lời như thế nào.

- Đi thôi!

Nhưng váy đỏ nữ tử dứt khoát, trực tiếp đứng lên, bước ra điện các, phóng ra ngoài Cửu Quan!

Thanh Nhan Tiên Tử ở trong Cửu Quan địa vị không thấp, hành tẩu tự nhiên, dù mang theo hai nữ tử xa lạ, cũng không có người đến đây xem xét, thế nhưng thời điểm càng tiếp cận biên giới Cửu Quan, thì càng bị đề phòng, đến phòng tuyến cuối cùng, ngay cả nàng cũng bị cưỡng chế, không thể vào trong vòng trăm trượng, Thanh Nhan Tiên Tử ám chỉ hai nữ tử tạm thời lưu tại chỗ, trên mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào, sau đó đi về phía tiên vệ trấn thủ, cười tủm tỉm nói:

- Ta là tới nhìn các ngươi một chút, còn không cho sao?

Nàng nở nụ cười, thanh âm thay đổi, lười biếng mà kiều mị, bộ dáng cũng thay đổi, lúc đầu chính là một mỹ nhân tuyệt sắc, lúc này giống như phóng đại sắc đẹp của nàng nghìn vạn lần, vẻn vẹn chỉ là một tiếng cười, liền có lực lượng xé mở lòng người...

- Hồ ly tinh!

Ứng Xảo Xảo và Sở Từ liếc nhau một cái, đồng thời thấp giọng mắng.

Ngay cả hai người bọn họ cũng có chút đỏ mặt, vệ binh phòng thủ bất quá là Thái Ất

Thượng Tiên, càng có chút không kịp đề phòng, trong lòng biết rất rõ ràng không ổn, nhưng Thanh Nhan Tiên Tử nhìn mình cười khanh khách, lại vẫn không kịp phản ứng, đề không nổi ý nghĩ quát tháo nàng, trái lại từ đáy lòng, mơ hồ hi vọng nàng đi càng gần một chút, cười nhiều một tiếng...

Oanh!

Nhưng thời điểm Thanh Nhan Tiên Tử đi tới phụ cận, sắc mặt của nàng thay đổi, phóng ra một bước, trực tiếp xông vào quan khẩu, sau đó lắc người cướp được vị trí trận kỳ, ở nơi đó có một thạch sư, hung uy đáng sợ, Thanh Nhan Tiên Tử thì vọt thẳng tới trước mặt thạch sư, ở trong ánh mắt khiếp sợ của các tiên vệ, hung hăng đánh vào thạch sư một chưởng, chỉ nghe "rắc rắc", trên người thạch sư đột nhiên toả ra ánh sáng chói lọi, một loại trận văn nào đó lan ra...

- Ngươi lớn mật, dám can đảm vượt quan?

Tiên vệ kinh hãi, vội vã lao đến, vung chưởng đánh tới.

Thanh Nhan Tiên Tử không quay đầu lại, chỉ lo rót tiên lực vào thạch sư...

Theo trận văn trên thạch sư lan ra, cửa đồng mở ra, khuôn mặt Thanh Nhan Tiên Tử lộ vẻ vui mừng, trở lại giữ lấy cái kia trấn đóng lại tiên bổ tới một chưởng, quay người về phía Ứng Xảo Xảo và Sở Từ kêu lớn lên:

- Nhanh...

Sưu!

Sở Từ cùng Ứng Xảo Xảo không rảnh suy nghĩ nhiều, song song bay vút ra ngoài, hóa thành hai vệt thần quang.

Nhưng thời điểm đi qua cửa đồng, hai người bọn họ đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Thanh Nhan Tiên Tử đang đại chiến, lại giật mình phát hiện, Thanh Nhan Tiên Tử chỉ gắt gao che chở trận kỳ, không có cùng các nàng rời đi, trong lòng cũng minh bạch, nàng căn bản không có dự định rời đi, bởi vì một khi nàng đi ra, trận kỳ mất khống chế, cửa đồng đóng lại, đến lúc đó ba người các nàng ai cũng ra không được, nữ nhân này, từ lúc mới bắt đầu, đã có ý xả thân đoạt quan, sau đó thả các nàng ra ngoài...

- Ngươi... Nhất định đừng xảy ra chuyện gì, người cả nhà chúng ta đều sẽ cảm kích ngươi...

Ứng Xảo Xảo cắn môi lao ra ngoài, vội vã quay đầu nói.

Sở Từ cũng không nhịn được mở miệng:

- Có lẽ... ngươi cũng đã coi mình là người nhà?

Các nàng chỉ kịp nói một câu, người đã lao ra bên ngoài, cũng biết thời gian cấp bách, triển khai tất cả thần thông, vội vàng bỏ chạy về phía tinh vực, Thanh Nhan Tiên Tử ở trong lúc ác chiến nghe được câu nói kia, lại nhịn không được run lên, trên mặt lộ ra biểu lộ phức tạp, thấy các nàng đã trốn, nàng cũng mất đi dục vọng động thủ, xoay người nhảy lên, cả người phiêu phiêu dục tiên, khuynh quốc khuynh thành, nghiêng nghiêng ngồi ở trên trận kỳ, thu thần thông!

- Thánh Tôn có lệnh, người vượt quan giết không tha, dù ngươi đệ tử của Cửu Thánh, hôm nay...

Tiên vệ giận dữ, kết lên quyền ấn, hung hăng đánh tới nàng, hung uy ngập trời.

- Ngươi đã nghe chưa?

Nhưng đối mặt sát khí ngập trời, Thanh Nhan Tiên Tử giống như căn bản không nghe được, cũng không có ý tứ đấu pháp, chỉ lộ ra khuôn mặt đỏ bừng, có chút say mê, lại có chút đắc ý, ngẩng đầu nhìn tiên vệ, dương dương đắc ý nói:

- Sư phụ ta không nhất định dọa được các ngươi, nhưng nam nhân của ta là Phương Hành, ngươi dám đụng ta?

Chương 1804: Lâm trận bỏ chạy

…

- Ự...c?

Thiên địa hoàn toàn yên tĩnh, không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía hai nữ tử từ trên trời giáng xuống kia.

Bây giờ đối với Thiên Nguyên hay Tam Thập Tam Thiên mà nói, đều là một ngày trọng yếu nhất, Chư Tử đạo tràng liên tiếp phá địch, một đường từ Cửu Quan đánh tới biên giới Tam Thập Tam Thiên, mà bây giờ, đối mặt trận chiến trọng yếu nhất, nếu có thể thắng lợi, như vậy Thiên Nguyên liền có thể nhập chủ Tam Thập Tam Thiên, đến lúc đó, có thể nói đại cục đã định, Tam Thập Tam Thiên vốn là do nhiều nguyên nhân, cường giả tuy nhiều, nhưng khó đồng lòng, thời điểm Thiên Nguyên ở bên ngoài bọn hắn còn không thể ngăn được, đợi cho Thiên Nguyên nhập chủ Tam Thập Tam Thiên, lại có Long Yêu nhị tộc làm loạn, ba Đế Cung của Tam Thập Tam Thiên chỉ có thể riêng phần mình nghênh địch, đến lúc đó Tam Thập Tam Thiên sẽ bị tiêu diệt từng bộ phận, như vậy thời gian

Tam Thập Tam Thiên đại bại cũng đã đến trước mắt...

Bên Thiên Nguyên, người thứ nhất từ chiến trường chính diện đánh vào Tam Thập Tam Thiên, sẽ được ghi vào điển tịch, được hậu nhân kính ngưỡng vạn vạn năm, không nói đến công huân sẽ mang tới lợi ích, vẻn vẹn chỉ là thanh danh, liền đủ để cho mỗi người bọn họ nhiệt huyết lan tràn, đã sớm vung tay vung chân, lúc nào cũng chuẩn bị liều mạng!

Chiến trận của song phương đều đã kết, Thiên Nguyên nhất mạch, trước có ba mươi sáu bộ tiên binh, do ba mươi sáu vị tiên quân tu vi cao thâm của Chư Tử đạo tràng lược trận, đại trận như mây, vũ khí như biển, cùng tám bộ tiên quân của Tam Thập Tam Thiên xa xa tương đối, mà ở chung quanh chiến trận, trong hư không còn có một số minh hữu của Chư Tử đạo tràng, cùng tán tu ma đầu thực lực cao thâm lược trận, chuẩn bị tùy thời xuất thủ, tận một phần lực của mình, tỉ như Phật môn Phật chủ, Long tộc chi chủ, Tiêu ma nữ...

Còn bên Tam Thập Tam Thiên, trên Lục Ma Thiên hoàn toàn hoang lương phế tích, là tám bộ tiên quân của ba Đế Cung, so sánh với Thiên Nguyên, số lượng đại quân của bọn hắn còn không đến một phần ba, cầm đầu là ba vị Đế Tử, ở chung quanh bọn hắn là chư vị Vực

Chủ và Tiên Tôn, ba Đế Cung đã từng có mấy trăm Đại La Kim Tiên cùng mười mấy Tiên Tôn, ở trong ba trăm năm qua chém giết, chỉ còn lại mười mấy người...

Tam Thập Tam Thiên và Thiên Nguyên cách xa vạn dặm, sát khí sâm nhiên, chiến ý trùng thiên!

Nhưng hết lần này tới lần khác, thời điểm chỉ kém một tia dây dẫn nổ sẽ triển khai, lại có hai nha đầu từ không trung hạ xuống, sau đó dùng hết khí lực toàn thân hô lên tên người mà các nàng nhận biết...

- Chiến trận trước mắt, người nào dám đến quấy, chém!

Bên Thiên Nguyên, Dương Ma thấy biến cố này, lập tức giận dữ, ném ra một lệnh tiễn.

Ở bên cạnh hắn, lập tức có tiên binh lớn tiếng đáp ứng, muốn tiến lên chém giết!

Sự tình có lớn có nhỏ, trước đại chiến bực này, tự nhiên không có bất kỳ nhân tố nào có thể dao động quân tâm!

Vì thế bọn hắn thậm chí chẳng muốn nghe hai người bọn họ nói cái gì, chỉ muốn chém giết!

- Ai dám chém đệ muội của ta?

Nhưng lúc này, những tiên binh kia còn chưa động thủ, trong chiến trận đã có một người hét lớn vọt ra, lại là một con Kim Ô to lớn, nó vừa ra, những Tiên Tướng kia bị yêu khí trên người nó chấn nhiếp, căn bản một bước cũng không thể tiến lên, mà nó thì giương cánh bảo vệ Ứng Xảo Xảo và Sở Từ, thần sắc có chút cổ quái nhìn các nàng, kêu lên:

- Sao các ngươi lại tới đây, vừa rồi các ngươi nói... ai gặp nguy hiểm?

- Kim Ô Đại Yêu Tôn?

Thấy được Kim Ô, xem như Dương Ma Tiên Soái cũng chỉ có thể nhíu mày.

Đối mặt cái đau đầu này, hắn có chút lực bất tòng tâm!

Nó đã là chiến lực mạnh nhất dưới tay mình bây giờ, lại là người phát ngôn của Yêu tộc nhất mạch, bây giờ Nhân tộc và Yêu tộc mặt ngoài kết minh, nhưng ám lưu phun trào, ở thời điểm then chốt, mình càng không làm gì được nó...

Biết rất rõ ràng nó không nên vào lúc này nhiều chuyện, nhưng mình lại không thể răn dạy!

Bởi vì gia hỏa này thật dám ở trước mặt đại quân nhao nhao với mình!

Cũng chính vì hắn lo lắng, mới để Ứng Xảo Xảo và Sở Từ an ổn nói ra!

- Ba vị Thánh Tôn bố cục dẫn Phương Hành nhập Cửu Quan, bây giờ tính mạng của tiểu thổ phỉ đang như ngàn cân treo sợi tóc?

Kim Ô Đại Yêu Tôn ngơ ngác nghe hai nữ nói, cả người run rẩy, vô ý thức cao giọng kêu lên, sau đó hai mắt trừng trừng:

- Hai vị đệ muội, việc này không thể nói lung tung, tiểu thổ phỉ kia không phải đã biến mất ba trăm năm sao? Năm đó ta còn tìm hắn mấy chục năm... sao hắn lại bỗng nhiên sống lại? Lúc nào bị dẫn vào Cửu Quan?

- Những thứ này... chúng ta không biết... Nhưng hiện tại hắn... đang chờ các ngươi đi cứu!

Ứng Xảo Xảo và Sở Từ vốn là nghe Thanh Nhan Tiên Tử, lại thấy nàng dùng thần thông tái hiện hình tượng Phương Hành nhập Cửu Quan, biết việc này là thật, về phần những chuyện khác, thì căn bản nói không ra lời, lúc này chỉ có thể nói sự tình mình biết, sau đó ánh mắt có chút khẩn cầu nhìn về phía Kim Ô Đại Yêu Tôn, cũng nhìn về phía những khuôn mặt nàng quen thuộc, các nàng biết, những người kia đều là bằng hữu của tiểu thổ phỉ... hoặc nói đã từng là!

- Cái gì? Ma đầu kia còn sống?

- Hắn làm sao có thể còn sống, chuyện xảy ra khi nào, vì sao chúng ta chưa lấy được phong thanh?

- Nếu như hắn xuất hiện, sao lại đánh nhau với ba vị Thánh Tôn?

- Hai nữ nhân này có ý tứ gì, muốn chúng ta không để ý đại cục, quay đầu đi cứu ma đầu kia sao?

Mà Kim Ô hô một tiếng, cũng làm cho những người khác biết việc này, trong lúc nhất thời vô số tiếng nghị luận vang lên.

Trong lòng mọi người chỉ có một ý niệm, đó chính là kinh ngạc, cực kỳ kinh ngạc, một là nghĩ mãi mà không rõ vì sao ma đầu kia lại còn sống, hai là không hiểu ba vị Thánh Tôn thiết lập ván cục hại hắn là chuyện gì xảy ra, càng không rõ hai nữ nhân này xuất hiện ở đây là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ các nàng muốn dẫn đại quân của Chư Tử đạo tràng quay đầu giết về Cửu Quan cứu ma đầu kia?

Hoang đường!

Buồn cười!

Vô luận nghĩ như thế nào, trong lòng chúng tiên cũng chỉ có ý nghĩ này!

- Cái này... Con mẹ nó!

Kim Ô Đại Yêu Tôn ngốc trệ, qua nửa ngày mới đột nhiên hô một tiếng, hai cánh xoay chuyển, cuốn lấy Ứng Xảo Xảo và Sở Từ lên lưng mình, tức giận đến mặt giận dữ, hai mắt bốc hỏa:

- Tiểu thổ phỉ này thật không phải thứ tốt, lúc đầu Kim gia muốn đoạt danh tiếng thiên hạ đệ nhất Chiến Thần, hắn lại từ trong quan tài chui ra, còn tiến vào trong bẫy của người ta, mặc dù ta biết hắn nhất định không dễ dàng chết như vậy, nhưng cũng không thể nhìn hắn chịu chết mà không cứu a...

Một bên kêu to, một bên hai cánh chấn động, thế mà muốn nhảy ra tiên trận, bay về phía sau!

Dương Ma Tiên Soái đã giận dữ, thân hình khẽ động, xé rách hư không, trực tiếp ngăn ở trước mặt Kim Ô, cưỡng ép lửa giận trong nội tâm, quát lên:

- Tiểu Yêu Tôn, bây giờ đại chiến sắp đến, khí thế vượt qua hết thảy, ngươi lại muốn lâm trận bỏ chạy sao?

Kim Ô Đại Yêu Tôn quát:

- Dương lão đầu, mau tránh ra cho ta, từ khi làm Tiên Soái, ngươi càng ngày càng khó ưa, huynh đệ của Kim gia còn sống, hiện tại hắn gặp nạn, con mẹ nó cái tên thiên hạ đệ nhất Chiến Thần này Kim gia ta không cần, tặng cho người khác đi, mặc dù ta biết huynh đệ của ta sẽ không bị người lừa gạt, nhưng ta cũng phải chạy trở về, cùng hắn uống rượu còn trọng yếu hơn trận đại chiến này...

- Hồ nháo, ngươi nhiễu loạn quân tâm, thật nghĩ ta không dám trảm ngươi lập uy sao?

Dương Ma Tiên Soái nộ khí trùng thiên, nghiêm nghị hét lớn, trên người đã có sát khí ngập trời.

- Hây a, ngươi có bản lĩnh thử xem?

Kim Ô Đại Yêu Tôn nghe vậy giận dữ quát:

- Thật cho rằng đây là thời điểm Cửu Thánh các ngươi một tay che trời sao?

Mắt thấy trước quân trận, một trận nội chiến sắp triển khai, chư bộ tiên binh đều kinh ngạc tới cực điểm!

Nhất là tu sĩ ở trong vòng ba trăm năm qua trưởng thành càng không rõ, đến tột cùng ma đầu kia là ai, lại có ma lực bực này, tồn tại như Kim Ô Đại Yêu Tôn, thế mà vừa nghe danh tự của người kia, liền không để ý tới tất cả, chỉ muốn vội vã rời chiến trường, quay đầu về Cửu Quan, không tiếc đối địch với ba vị Thánh Tôn cũng phải cứu hắn?

Sưu...

Trận chiến của Dương Ma Tiên Soái và Kim Ô Đại Yêu Tôn cuối cùng không thể đấu được, bởi vì còn không đợi Kim Ô Đại Yêu Tôn xuất thủ, xa xa đột nhiên có một bóng trắng quay người rời đi, thẳng hướng Cửu Quan, chính là Tiêu ma nữ, mặc dù nàng không vào Chư Tử đạo tràng, nhưng ở nhiều khi sẽ hiện thân tương trợ, nếu bàn về công huân, chỉ sợ nàng không thua ba mươi sáu vị tiên quân bao nhiêu...

Hết lần này tới lần khác vào lúc này, nàng cũng quay đầu rời đi!

Là bởi vì ma đầu kia sao?

- Ngươi...

Dương Ma Tiên Soái nhìn bóng lưng của Tiêu ma nữ, trong lòng giận dữ, chỉ là Tiêu ma nữ không thuộc hắn quản, người ta đến đây tương trợ, là tự nguyện, bây giờ đi, cũng là tự do, hắn không có quyền lực đi trấn áp người ta, càng quan trọng hơn là, người ta nói đi là đi, tu vi cao thâm, dùng tu vi của hắn, cũng không có bản lĩnh tiện tay lưu nàng lại...

- Tiêu Tuyết là cô nương tốt...

Kim Ô Đại Yêu Tôn nhìn về phía Tiêu ma nữ thở dài một tiếng, thừa dịp Dương Ma không sẵn sàng, cũng muốn đoạt đường rời đi.

- Ai dám đi?

Lần này không chỉ Dương Ma, trưởng lão chư bộ cùng người Giới Luật điện đều nhảy ra ngoài.

Chư Tử đạo tràng quân kỷ sâm nghiêm, làm sao có thể tùy ý thuộc hạ ở lúc đại chiến nói đi là đi, nói lưu liền lưu?

Kim Ô Đại Yêu Tôn vừa định đi, lập tức bị lưu lại...

Sưu sưu sưu…

Nhưng ngoài dự liệu là, bỗng nhiên ở một phương hướng khác, có mấy bộ tiên quân lao vào tinh vực, đầu tiên là một bộ tiên quân, sau đó một bộ khác, cơ hồ chỉ nháy mắt, lại có bảy bộ ngay cả tiếng chào hỏi cũng không nói, liền trực tiếp dẫn theo thuộc hạ quay đầu rời đi, càng có một ít ngay cả bộ hạ cũng không để ý, một mình rời đi cho nhanh!

- Long tộc là chuyện gì xảy ra, thế mà chào hỏi cũng không nói liền đi?

- Trời ạ, cái kia là... Nam Cương Tiểu Quỷ Vương, hắn mang theo quỷ binh của hắn đi...

- Không riêng gì hắn, tỷ tỷ của hắn Đại Ngục Chủ cũng đi...

- Hàn Anh cũng đi...

- Còn có vị nữ chiến thần kia, Yêu tộc Kim Sí Đại Bằng Vương... Bọn hắn đều điên rồi sao?

Ở trong ánh mắt hoảng sợ của chúng tiên, lúc đầu Chư Tử đạo tràng quân trận sâm nhiên, không có chút thư giãn, thế mà xuất hiện cục diện Tiên Tướng chạy tán loạn, trong ba mươi sáu vị tiên quân, lại có mười mấy người không chào hỏi rời đi đại quân, cho dù Chư Tử đạo tràng có Giới Luật điện chuyên trảm phản binh, nhưng sự tình đã đột nhiên, đi lại là nhân vật đỉnh phong, bởi vậy bọn hắn không cản được, chỉ có thể trơ mắt nhìn những người kia biến mất ở trong tinh vực!

Trong mọi người, chỉ có Kim Ô Đại Yêu Tôn bị ngăn, nổi nóng oa oa quái khiếu.

- Mau tránh ra, nếu không Kim gia sẽ trở mặt...

Kim Ô Đại Yêu Tôn nổi giận, trực tiếp lộ ra kim trảo, muốn động thủ.

- Hồ nháo! Hoang đường! Các ngươi lại dám không tuân theo quy củ, coi đại chiến như trò đùa sao?

Dương Ma lửa giận ngút trời, hắn không để ý tới những người chạy tán loạn hạng kia, chỉ cưỡng ép cản Kim Ô Đại Yêu Tôn lại.

- Phụng Tiên lão tổ, chúng ta có cần ngăn những đào binh kia hay không?

Một phương hướng khác, một chi tiên binh thiết huyết tinh nhuệ, nhìn Không Không Nhi suất lĩnh tiên quân rời đi, có thống lĩnh tiến lên bái kiến Chiến Thần Lữ Phụng Tiên xin chỉ thị, bọn hắn đều hiểu rõ lão tổ nhà mình, ghét ác như cừu, hận nhất người lâm trận bỏ chạy, chỉ cần lão tổ ra lệnh, bọn hắn sẽ xuất thủ chém rụng những người kia!

- Bọn hắn không phải đào binh, tùy bọn hắn đi thôi!

Nhưng Phụng Tiên lão tổ lại không có sắc bén như bình thường, ngược lại ánh mắt yên tĩnh khoát tay áo.

Hắn quay đầu, lẳng lặng nhìn thoáng qua tinh vực, trầm mặc không nói.

Qua hồi lâu, hắn mới cười nói:

- Nếu không phải ta muốn trở thành người thứ nhất giết vào Tam Thập Tam Thiên, ngay cả ta cũng muốn đi!

- Phù Diêu Cung có con đường truyền tin tức của mình, tin tức vị kia hiện thân, các ngươi hẳn đã sớm biết nha?

Mà ở một bên khác, ánh mắt của Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng yên tĩnh, nhìn về phía một vị nữ trưởng lão.

- Đúng vậy, ba ngày trước đã nhận được tin tức, nhưng vì không muốn để ngươi phân tâm, bởi vậy chúng ta đè ép tin tức này xuống...

Vị nữ trưởng lão kia trầm mặc nửa ngày, mới lấy ra một ngọc phù, đưa cho Nhiếp Thiên Hồng, Nhiếp Thiên Hồng nhận ngọc phù, bình tĩnh đọc nội dung bên trong, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì, chỉ là đáy mắt có sa sút nhàn nhạt, qua hồi lâu hắn mới bỗng nhiên cười khổ nói:

- Trước đó một mực có người nói ta và hắn là túc địch, sớm muộn cũng sẽ có một trận chiến!

Nữ trưởng lão kia cùng một đám thuộc hạ, ánh mắt đều có chút phức tạp nhìn hắn.

- Nhưng bây giờ ta lại cảm thấy, trận chiến kia không cần...

Nhiếp Thiên Hồng thản nhiên nói, trong thanh âm không có gợn sóng, chỉ có chút mỏi mệt:

- Lúc trước Đạo Vô Phương trưởng lão bị Bắc Minh tiểu nhi chém, ta muốn trở về Thiên Nguyên trảm hắn, thế nhưng tất cả mọi người khuyên ta đại cục làm trọng, không thể bởi vì nhỏ mất lớn, đoạn tuyệt với Thánh Tôn, bởi vậy ta không có trở về, từ đây thành một tâm bệnh, chỉ là không nghĩ đến, sự tình Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ đương nhiệm như ta không làm được, ngược lại bị vị Tư Đồ tiền nhiệm kia làm được, từ điểm này mà nói, ta thật không bằng hắn... quá không bằng hắn!

- Đại Tư Đồ, ngàn vạn lần đừng bởi vì việc nhỏ ảnh hưởng tới đạo tâm...

Một đám cấp dưới vội vàng quỳ xuống đất, lo lắng khuyên bảo.

- Các ngươi không cần phải lo lắng, ta sẽ không bởi vậy ảnh hưởng đạo tâm, cũng sẽ không trở về!

Nhiếp Thiên Hồng chỉ uể oải khoát tay áo, nhìn vị trưởng lão kia nói ra:

- Nhưng ngươi phải trở về, cầm pháp chỉ của ta, hỏi Mộ Uyên Thánh Tôn, những người chúng ta ở phía trước chinh chiến, hắn ở phía sau đến tột cùng làm cái gì? Mặc dù Phù Diêu Cung chúng ta có Tư Đồ mới, nhưng Tư Đồ tiền nhiệm miễn là còn sống một ngày, thì một ngày là người Phù Diêu Cung ta, hắn đã từng động một vị trưởng lão của Phù Diêu Cung, ta nhịn, nhưng nếu hắn lại muốn động Tư Đồ tiền nhiệm... Thật cho rằng Phù Diêu Cung không có nam nhi sao?

- Ta... Nhất định sẽ làm!

Trưởng lão kia trầm mặc nửa ngày, khom người đáp ứng, chém đinh chặt sắt.

- Hôm nay ngươi mơ tưởng lâm trận bỏ chạy, lão phu thà rằng trảm ngươi để răn đe!

Bây giờ Dương Ma đã cùng Đại Yêu Tôn động thủ, nộ khí trùng thiên, động sát ý thật.

Nhưng còn không đợi hắn thi triển thần thông, cũng không đợi người Giới Luật điện đến vây công, một trái một phải xuất hiện hai bóng người, một thiếu niên tang thương đeo bội kiếm, là quái thai Viên gia, so với ba trăm năm trước, bề ngoài của hắn lại lộ ra trẻ tuổi hơn rất nhiều, mà một vị khác là Phật chủ Thần Tú, ba trăm năm qua đi, Phật môn không có dựng lên Linh Sơn, nhưng hắn du tẩu truyền đạo, dùng thân biện pháp, cho dù là ở trong Chư Tử đạo tràng, cũng ảnh hưởng sâu xa, có vô số người đi theo!

Hai người này xuất hiện, ngay cả Dương Ma cũng không thể không cưỡng chế lửa giận, Giới Luật điện càng không người dám tiến

lên.

- Bọn hắn muốn đi liền để bọn hắn đi, bây giờ chúng ta và Tam Thập Tam Thiên binh lực cách xa, cũng không cần quá nhiều người, nếu thật nội đấu, ngược lại ảnh hưởng càng lớn, còn nữa, để bọn hắn trở về hỏi Thánh Tôn một chút, cũng chưa chắc là chuyện gì xấu...

Quái thai Viên gia đến muộn hơn Phật chủ một chút, nhưng lại mở miệng trước.

Dương Ma không cách nào coi nhẹ ý kiến của hắn, lại thêm hắn cũng từ trong miệng quái thai Viên gia nghe được thâm ý khác, nói trúng một loại lo lắng nào đó trong lòng hắn, nên không phản bác, chỉ nhíu mày trầm mặc không nói, nửa ngày sau mới quay đầu nhìn về phía Phật chủ, trầm giọng hỏi:

- Tiểu Phật chủ, ngươi cũng tới khuyên lão phu thả những người này rời đi sao?

- Ah...

Phật chủ cúi đầu nhìn Đại Mộc Ngư sắp vung ra trong tay mình, thần sắc có chút xấu hổ, chậm rãi thu mõ vào trong tay áo, giả vờ sự tình gì cũng không có phát sinh, bình tĩnh nhìn Dương Ma Tiên Soái thi lễ, thấp giọng nói:

- A di Phật Đà, Viên thí chủ nói có đạo lý, bất quá bần tăng không phải tới khuyên Tiên Soái thả bọn họ đi, mà là... bần tăng đến từ giã...

Dương Ma nghe mà ngẩn ngơ, không khỏi giận dữ:

- Cái gì? Ngay cả ngươi cũng muốn đi?

Phật chủ nói:

- Bần tăng và Chư Tử đạo tràng chỉ là minh hữu, cùng vị kia lại là...

Chương 1805: Cứu vớt sinh linh chư thiên?

- Thiên Nguyên Tiêu Tuyết, cầu nhập quan nói chuyện!

Ngoài Cửu Quan, Tiêu ma nữ hiện thân ở trong tinh vực, bên người bạch xà bay múa, váy áo không tiếng động tung bay, đối mặt với Cửu Quan khổng lồ mà trầm mặc kia, thần thức kích động, lạnh giọng hô quát, cử động này làm người thủ quan bị dọa sợ, một khắc cũng không dám ngừng, lập tức truyền tin cho ba vị Thánh Tôn, ba vị Thánh Tôn nghe cũng giận dữ:

- Những cô hồn dã quỷ này tồn tại, năm lần bảy lượt mời nàng, từ đầu đến cuối không chịu vào Chư Tử đạo tràng, phụng lệnh Thánh

Tôn ta, liền biết nàng sớm muộn gì cũng là phiền phức, bây giờ đại chiến sắp đến, nàng không đi tham chiến, lại về đây quấy rối! Không cần quan tâm nàng, nếu dám xông quan, mở ra đại trận trấn sát!

Lúc này ba người bọn họ một mực trấn thủ ở bên ngoài Tiên Điện, chờ đợi kết quả, vốn trong lòng đã như có lửa đốt, cảm giác thời gian lâu hơn mình dự liệu, lúc này lại nghe có biến số, tự nhiên không thèm để ý, dù sao tuy thực lực của Tiêu ma nữ kia mạnh, nhưng không có bản lĩnh cường xông Cửu Quan, nếu dám xông vào, đại trận trong Cửu Quan mài cũng có thể mài chết nàng...

- Quỷ Vương nhất mạch, tỷ đệ Lệ Thị cầu kiến!

- Hàn Anh cầu kiến!

- Vương Quỳnh cầu kiến Thánh Tôn, nhanh chóng mở cửa!

- Thánh nữ Thanh Khâu Sơn Tiểu Nhất cầu kiến, nhanh mở cửa!

Nhưng lời phân phó còn chưa truyền xuống, lại nghe được vô số tiếng vang, ở bên ngoài Cửu Quan, thình lình lại có mấy người chạy đến, lần này chạy tới còn không phải một người, mà là có vài vị tiên quân trực tiếp mang theo tiên binh, lướt gấp như lửa, đi tới dưới quan, sau đó rống to, nhìn dưới quan đầu người đen nghịt, cùng với mấy vị tiên quân dẫn dắt, người thủ quan nhất thời khẩn trương, lần này không dám tùy tiện trấn sát, quan truyền lệnh chưa đi một nửa, đã vội vàng trở về bẩm báo!

- Cái gì?

Đế Chân Thánh Tôn nghe lời ấy, lập tức giận tím mặt:

- Bây giờ là thời điểm then chốt, bọn hắn lại rút quân, không chỉ không tham chiến, còn đến trước Cửu Quan quấy rối, hoang đường, đáng giận, bọn hắn là muốn làm gì? Là thật muốn tạo phản sao?

- Truyền lệnh xuống, phàm là người dám bỏ chiến quay về, lấy đi vị trí tiên quân, giam vào đại lao!

Mộ Uyên Thánh Tôn trầm giọng quát, đáy mắt muốn toát ra lửa.

Nhưng lời còn chưa nói xong, lại có tiên thị vội vã đến bẩm:

- Hồi Thánh Tôn, việc lớn không tốt... tất cả Yêu tộc nhất mạch đều quay lại, đại quân đã đến trước quan...

- Long tộc nhất mạch dốc sức quay về, Chân Long hạ lệnh nếu không mở cửa sẽ xông quan!

- Phù Diêu Cung trưởng lão cầm thư của Đại Tư Đồ tự tay viết đến, chất vấn chúng ta muốn làm gì Tư Đồ tiền nhiệm...

- Thư đồng bên người Viên gia Kiếm Thần đến, khuyên chúng ta hành sự cẩn thận...

- Bẩm Thánh Tôn, Phật chủ và Kim Ô Đại Yêu Tôn đến...

Từng tiếng cấp báo khiến cho sắc mặt của ba vị Thánh Tôn đại biến, rốt cục kiềm chế không được, từ trình độ nào đó, chuyện này không chỉ để bọn hắn không dự liệu được, thậm chí để bọn hắn có chút phẫn nộ, tức giận đến cơ hồ hôn mê, những người này là đang làm gì, đại chiến sắp đến, bọn hắn lại liều lĩnh, không chỉ không đi ác chiến với Tam Thập Tam Thiên, trái lại cùng nhau quay về, muốn tới xông quan?

Chỉ vì ma đầu kia?

Bây giờ đã qua ba trăm năm, phân lượng của ma đầu kia ở trong lòng bọn họ còn nặng như vậy sao?

Bây giờ tiên quân lưu ở Tam Thập Tam Thiên, còn được một nửa hay không?

- Mộ Uyên Thánh Tôn, nếu như thật để bọn hắn vọt vào, chưa chắc có thể chống đỡ được...

Đến lúc này, ngay cả Đế Chân Thánh Tôn cũng lo lắng nhìn Mộ Uyên, hai hàng chân mày nhíu chặt:

- Nhắc tới cũng đáng giận, ai biết làm sao lại xuất hiện chuyện như vậy, tiểu nhi kia và Thái Thượng Thập Tiên ở trong Tiên Điện, đã ngây người ròng rã một ngày, vì sao vẫn không có chút động tĩnh? Chẳng lẽ hắn đã mạnh đến trình độ này, ngay cả Thái Thượng Thập Tiên muốn buộc hắn đi đến con đường kia, cũng miễn cưỡng như thế sao? Lại thêm đám người Thiên Ma, không nên a, thật khiến người khó hiểu...

Mà lúc này, sắc mặt của Mộ Uyên Thánh Tôn và Khung Hư Thánh Tôn cũng thâm trầm.

Cục diện trước mắt này, hiển nhiên là bọn hắn không có dự kiến đến, đối với bọn hắn mà nói, vốn cho rằng bày ra đại cục như vậy, dù ma đầu kia mạnh hơn nữa, cũng không có chút sức chống cự nào, nhiều nhất thời gian uống cạn chung trà, sẽ có một kết quả, nhưng chẳng ai ngờ tới, ròng rã một ngày, cửa Tiên Điện vẫn không có mở ra, sự tình không có một kết quả, mà bọn hắn ở thời điểm then chốt này, lại không dám mạo muội xông vào Tiên Điện thăm dò, kéo đến kéo đi, thế mà xuất hiện cục diện phức tạp như thế...

- Cũng có khả năng...

Khung Hư Thánh Tôn cau mày, nặng nề mở miệng:

- ... hắn đã bước lên con đường kia, chỉ là thời gian có chút dài?

Đế Chân Thánh Tôn trầm mặc lại, suy tư khả năng trong này.

Thẳng đến lúc này, Mộ Uyên Thánh Tôn mới lạnh lùng mở miệng:

- Vô luận như thế nào, không thể để những tiểu nhi đại nghịch bất đạo kia quấy rầy đại sự, ma đầu kia nhất định phải án lấy con đường Thái Thượng Đạo đi tiếp, hoặc là nói, tìm một người khác đi tiếp, bằng không mà nói, một khi chúng ta suy đoán về ba vị Tiên Đế là thật, thiếu khâu này, chúng ta bố trí mấy ngàn năm sẽ có khả năng dã tràng se cát!

Nghe được câu nói này, Đế Chân Thánh Tôn và Khung Hư Thánh Tôn nhịn không được có chút nhíu mày, sắc mặt nghiêm túc.

- Thủ ở chỗ này cũng vô dụng, đi đuổi những người kia trước!

Mộ Uyên Thánh Tôn hạ quyết tâm, liếc nhìn hai vị Thánh Tôn khác, sau đó cùng nhau nhảy lên cửu thiên.

Kỳ thật đối với bọn hắn mà nói, ở bất luận vị trí nào trong Cửu Quan, thì giám thị Tiên Điện này đều giống nhau, chỉ bất quá sự tình trong Tiên Điện quá quan trọng, bởi vậy bọn hắn mới một tấc cũng không rời, nhưng đến bây giờ đã không đoái hoài tới, dù sao bên ngoài náo lật trời, một khi không khống chế nổi, phản nghịch vọt lên Cửu Quan, vậy sự tình liền lớn!

- Đánh! Đánh vào, hỏi ba vị Thánh Tôn kia, đến tột cùng bọn hắn muốn làm cái gì...

Bây giờ ở bên ngoài Cửu Quan, đại quân sớm đã áp cảnh, khí thế như biển, trên không là Kim Ô Đại Yêu Tôn đang cao giọng kêu, cổ vũ sĩ khí, hoặc nói là quạt gió châm lửa, hung hăng hiệu triệu mọi người nghịch xông Cửu Quan...

Mấu chốt nhất là vào lúc này, thật có rất nhiều người chuẩn bị, bắt đầu xung kích!

- Lão phu ngược lại muốn hỏi một chút, các ngươi đến tột cùng muốn làm cái gì?

Nhưng lúc này, thân ảnh của ba vị Thánh Tôn bỗng nhiên xuất hiện ở trên Cửu Quan, vận chuyển pháp tướng, mỗi người đều như một ngọn núi, nhìn xuống chư vị tiên quân ở phía dưới, thanh âm ngột ngạt, vừa rồi các vị tiên quân huyên náo ầm ầm, liếc thấy ba vị Thánh Tôn, nhất thời trầm xuống, dù sao ba vị Thánh Tôn ở Chư Tử đạo tràng uy vọng quá cao, thuộc về tồn tại chí cao vô thượng, ngoại trừ rải rác mấy người, những người khác đối với ba vị Thánh Tôn kia đều rất tôn thờ!

- Nghe nói huynh đệ ta trở về, Kim gia tới tìm hắn uống rượu, ngươi thả hắn ra!

Kim Ô Đại Yêu Tôn chính là một trong mấy người đó, gặp Thánh Tôn không chỉ không sợ, trái lại kêu lớn lên.

- Phương Hành tiểu hữu... xác thực về rồi!

Mộ Uyên Thánh Tôn trầm mặc nửa ngày, chậm rãi mở miệng, lập tức dẫn tới một mảnh kêu to.

- Thả sư phụ ta ra...

Long tộc nhất mạch, một đám mập mạp thân hình cao lớn, trên người mọc đầy lông đen cao giọng kêu to.

- Sư phụ ta ở đâu?

Thanh Khâu Sơn nhất mạch, một nữ hài mặc váy trắng, xinh đẹp đáng yêu cũng đi theo kêu to.

Đế Chân Thánh Tôn và Khung Hư Thánh Tôn quay đầu nhìn về phía Mộ Uyên Thánh Tôn, không biết hắn trực tiếp thừa nhận là muốn làm cái gì.

- Hắn đang làm cái gì?

Mạc Uyên Thánh Tôn thấy phía dưới quần tình xúc động phẫn nộ, liền thở dài nói:

- Còn có thể làm gì? Làm lại sự tình ba trăm năm trước hắn không làm, ba trăm năm qua, việc này đã không phải bí mật, Thái Thượng Đạo nghịch chuyển thiên cơ, thôi diễn ra phương pháp chống đỡ đại kiếp, chỉ là ba trăm năm trước, Phương Hành đạo hữu đạo tâm không đủ, không có bước ra một bước kia, mà bây giờ hắn trở về, du lịch bốn phương, sớm hạ quyết định, bây giờ đang tu luyện ở trong Cửu Quan, bước ra một bước mấu chốt...

- Cái gì?

Nghe Mộ Uyên Thánh Tôn nói, mọi người đều khẽ giật mình, hiển nhiên không ngờ tới giải thích như vậy.

Mà đáy mắt của Mộ Uyên Thánh Tôn, thì hiện lên vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nặng nề than thở, nhìn chúng tiên phía dưới:

- Nói đến, sự tình của hắn và các ngươi làm đều giống nhau, đều là muốn chống cự ba vị Tiên Đế, vượt qua đại kiếp, vừa rồi ba người chúng ta đang hộ pháp cho hắn, hôm nay thiên địa tiếp cận mạt pháp, chỉ có chư tộc đồng tâm hiệp lực, mỗi người quản lí chức vụ của mình, mới có thể vượt qua đại kiếp, nhưng các ngươi thì sao? Rõ ràng đã đến thời điểm nhập chủ Tam Thập Tam Thiên, các ngươi lại bị người ly gián, không chút nghĩ ngợi quay đầu trở về đại náo, nếu ảnh hưởng tới trận chiến kia, hoặc quấy rầy Phương Hành tiểu hữu bế quan, đây chẳng phải là...

Chúng tiên phía dưới đều yên lặng, đối mặt lời này, không người nào biết làm sao phản bác.

Chỉ có Kim Ô Đại Yêu Tôn suy nghĩ sự tình khác biệt, nó căn bản không tin tưởng ba vị Thánh Tôn, thấy bọn họ nói lẽ thẳng khí hùng, tròng mắt xoay chuyển nhanh như chớp, kêu lớn lên:

- Thánh Tôn, ngươi nói là huynh đệ ta muốn cứu vớt chư thiên sinh linh?

Mộ Uyên Thánh Tôn trầm mặc nửa ngày mới nói:

- Nếu như muốn vượt qua đại kiếp, giải quyết mâu thuẫn vô hình, vậy chỉ có hắn bước ra một bước kia, như vậy nói hắn đang cứu vớt sinh linh chư thiên cũng có thể...

Kim Ô Đại Yêu Tôn nói:

- Nói hươu nói vượn, lấy tính tình của hắn sẽ làm như vậy sao?

Mộ Uyên Thánh Tôn:

- ...

Phía dưới, chúng tiên vừa rồi bị hắn nói như lọt vào trong sương mù, cũng lập tức kêu lớn lên.

- Không sai, tiểu thổ phỉ kia chuyện xấu gì cũng có thể làm, nhưng ngươi nói hắn cứu vớt sinh linh, lừa gạt quỷ đi?

Nói chuyện chính là Nam Cương Quỷ Vương, vẻ mặt khinh thường nhìn Mộ Uyên Thánh Tôn.

- Đúng... Đúng... Đúng, hắn làm sao có thể làm việc tốt, ngươi lừa gạt ngu ngốc hả?

Lần này nói chuyện chính là Ô Nhất Điển, cũng không biết hắn làm sao đi theo trở về.

Chương 1806: Bừng bừng dã tâm

- Các ngươi... Hừ!

Mộ Uyên Thánh Tôn hiển nhiên cũng không

nghĩ tới một màn này, mình đã dùng lời nói giọt nước không lọt, nhưng những người này hoàn toàn không tin, trong lúc nhất thời nộ khí thâm trầm, qua nửa ngày mới quát lạnh nói:

- Không quản các ngươi có tin hay không, hắn cũng đã đang chuẩn bị bước ra một bước kia, chẳng lẽ kết quả này không phải là các ngươi muốn sao? Bây giờ Phụng Thiên Minh và Chúng Tiên Minh chi tranh, Nhân tộc và Yêu tộc chi tranh, chẳng lẽ các ngươi đều làm như không thấy sao? Hiện tại người người đều ở trong bóng tối nghị luận, sau khi nhập chủ Tam Thập Tam Thiên thế cục như thế nào, nhưng lại không có bất kỳ người nào có lòng tin, nguyên nhân vì sao? Là bởi vì các ngươi ai cũng biết có một vài vấn đề cơ bản không giải quyết được, vậy thì ai cũng trốn không thoát đại kiếp nạn này, Phương tiểu hữu là bởi vì vấn đề này, quyết định bước ra một bước kia...

Mộ Uyên Thánh Tôn bỗng nhiên nhường lối, quát lạnh nói:

- Nếu các ngươi không tin, vậy sao không trực tiếp tiến đến, đánh gãy quá trình của hắn, sau đó chuẩn bị chém giết lẫn nhau, chôn vùi tính mệnh ở trong trường đại kiếp này?

Ngữ điệu tru tâm như thế, làm cho tất cả mọi người đều trầm mặc lại.

Muốn đi cứu ma đầu kia, hay ngồi hưởng chỗ tốt hắn sẽ mang đến cho mình?

Là một người trọng yếu, hay vận mệnh và khí số chư tộc quan trọng hơn?

Đây là một vấn đề căn bản không người có thể trả lời...

Mộ Uyên Thánh Tôn, rõ ràng là ném vấn đề này cho bọn hắn...

Hư không vắng vẻ, lặng yên không tiếng động, người người vào lúc này, đều chỉ hai mặt nhìn nhau, nhưng một câu cũng nói không nên lời!

- Nếu một người chỉ muốn chờ người khác cứu mình, thậm chí là buộc người khác cứu mình...

Trong trầm mặc, có một thanh âm phá vỡ yên tĩnh:

- Vậy người này còn có tất yếu gì sống tiếp?

Nói chuyện chính là Tiêu ma nữ!

Nàng là cái thứ nhất đứng ra, cất bước đi về phía trước, trầm mặc mà kiên định, mặt không biểu tình, nhưng hai mắt lạnh nhạt.

- Tương lai có lẽ sẽ có rất nhiều vấn đề, nhưng luôn có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết, đây là đại sự, cũng là sự tình Căn Bá giao phó cho ta làm, ta đã làm tốt chuẩn bị ứng đối tất cả cục diện, nhưng duy nhất không làm tốt, là hi sinh huynh đệ của ta đi cầu an ổn!

Kim Ô là người thứ hai đứng ra.

- Long tộc không cần người khác cứu vớt, chúng ta có thể giải quyết vấn đề mình gặp phải...

Chân Long Ngao Liệt cũng đứng ra, tay cầm trường thương, chậm rãi đi thẳng về phía trước.

- Bần tăng không tin các ngươi!

Phật chủ Thần Tú nói càng đơn giản hơn, nhấc lên vạt áo, chậm rãi đi đến.

Càng ngày càng nhiều người đi ra, ý kiến có khác biệt, thậm chí có ít người căn bản không có ý kiến, chỉ dựa vào trực giác đi làm như vậy.

- Các ngươi... là đang tự tìm đường chết!

Mộ Uyên Thánh Tôn nhìn đám sinh linh phía dưới, một bồn lửa giận lên tới cực điểm, ngay cả hắn, lúc này cũng kìm nén không được sát khí, nghiêm nghị quát to:

- Hắn là vì các ngươi mới bước ra một bước kia, nhưng các ngươi...

- Mọi thứ đều là vấn đề đáng hay không đáng, có lẽ lời Thánh Tôn nói, Phương Hành bước ra một bước kia, hóa thành thiên đạo, chính là biện pháp duy nhất, nhưng Phương Hành nguyện ý bước ra một bước kia, cần là bởi vì thế giới này đáng giá hắn đi làm, mà bọn hắn không đồng ý để hắn bị ép bước ra một bước kia, là để cho Phương Hành cảm giác thế giới này còn có nguyên nhân đáng giá để hắn hi sinh, nếu tất cả mọi người vào lúc này giữ vững trầm mặc, cho rằng hắn nên bước ra một bước kia, như vậy có lẽ thế giới này thật không đáng hắn bước ra một bước kia rồi!

Nhưng lúc này, một thanh âm nhàn nhạt đánh gãy Mộ Uyên Thánh Tôn gầm thét.

Thanh âm kia chê cười nói:

- Huống chi, ngươi là vì chính ngươi!

- Ngươi... rốt cục chịu hiện thân sao?

Ánh mắt của Mộ Uyên Thánh Tôn trở nên sắc bén, thẳng tắp nhìn sang.

Người tới mặc bạch y, cùng một lão đầu mặc áo xám, mà ở bên cạnh họ, còn đi cùng mấy nữ tử tịnh lệ, chỉ là dung nhan tiều tụy, rõ ràng chịu rất nhiều đau khổ, Liên Nữ đi ở trước nhất, vừa đi vừa cười lạnh:

- Con đường của Thái Thượng Đạo vốn rất tốt, chỉ tiếc, cho dù con đường tốt cũng đánh không lại dã tâm của người, các ngươi đại nghĩa lẫm nhiên buộc hắn đi ra một bước kia, đến tột cùng là muốn thôi động luân hồi hay muốn cho hắn hóa thành một binh khí bị các ngươi nắm giữ ở trong tay, dùng để uy hiếp thiên hạ?

- Liên Tiên Thánh Tôn...

- Căn Bá...

Gặp được hai người kia, tất cả mọi người đều khẽ giật mình, có người gọi ra âm thanh.

Chẳng ai ngờ rằng, thời điểm Chư Tử đạo tràng sắp nổi lên nội chiến, vị cuối cùng trong bốn vị Thánh Tôn đến, trong Cửu Thánh, Căn Bá lai lịch thần bí nhất cũng đến, lúc đầu cho rằng hai người bọn họ là đến hóa giải đại chiến, nhưng nghe Liên Nữ nói, tất cả mọi người đều ngây ngốc, trong sân không có ai ngu xuẩn, từ trong lời nói của Liên Nữ nghe ra một loại phẫn hận nào đó, sau đó ánh mắt không khỏi chuyển đến mấy nữ tử kia, mấy nữ tử kia, khí cơ trên người rất mạnh, nhưng lại lạnh lùng, thậm chí biểu lộ trên mặt có vẻ hơi ngốc trệ.

Các nàng là ai?

Đại đa số người đều cảm giác mấy vị kia cực kỳ lạ lẫm, chỉ có mấy người trong thế hệ hoàng kim nhận ra.

Sau đó biểu lộ trên mặt bọn họ trở nên hơi kinh ngạc...

- Liên nha đầu, ngươi có biết mình đến tột cùng đang nói cái gì hay không?

Mộ Uyên Thánh Tôn thấy Liên Nữ, biểu lộ trên mặt đã cực kỳ phẫn nộ, một câu kia hỏi lên, đã không chỉ là quát hỏi, ai cũng nghe ra, trong lời nói của hắn tràn đầy cảnh cáo và uy hiếp, tựa hồ đang lo lắng cái gì...

- Ta nói bất quá là suy nghĩ bẩn thỉu trong đầu các ngươi mà thôi...

Nhưng Liên Nữ lại không thèm để ý, thần sắc băng lãnh, thản nhiên nói:

- Lúc trước bọn họ chọn ba người các ngươi làm người giám thị lấn thiên đại kế, vốn là nhìn trúng tính tình lo giữ bổn phận của các ngươi, cũng nhìn trúng thiên tư của các ngươi bình thường, không có tư cách vấn đỉnh thiên hạ, dựa theo đạo lý, các ngươi chỉ là sứ giả dẫn đạo Thiên Nguyên quật khởi mà thôi, thời điểm đại cục ổn định, chính là ngày các ngươi quy ẩn, nhưng đại khái ngay cả cha ta cũng không ngờ tới, ba người các ngươi, nhất là ngươi, dã tâm sinh trưởng nhanh như vậy...

Nàng và Căn Bá vừa đi về phía trước, vừa bình tĩnh nói, chỉ là ai cũng có thể nghe ra phẫn uất trong lời nói của nàng:

- Các ngươi dã tâm bừng bừng, mưu toan coi Thiên Nguyên như binh mã của các ngươi, đánh hạ Tam Thập Tam Thiên, tới làm Tiên Đế còn đỡ, nhưng thời điểm ý thức được Tiên Đế chưa chắc có thể làm được lâu dài, các ngươi lại đánh chủ ý tới trên người Thái Thượng Đạo, ha ha, nói với người khác, là trải qua vô số suy tính, tính định ba vị Tiên Đế của Tam Thập Tam Thiên hẳn phải chết, các ngươi khuyên truyền nhân của Thái Thượng Đạo bước ra một bước cuối cùng, hóa thân thành thiên, chặt đứt trường sinh, thôi động luân hồi, là vì thiên hạ đại thế, vì độ kiếp...

- Ngươi im ngay!

Mộ Uyên Thánh Tôn nghe đến nơi này, đã giận tím mặt, quét ngang một chưởng, xa xa kích xuống.

Nhưng ở bên người Liên Tiên, sắc mặt Căn Bá lạnh lẽo, quải trượng định trụ hư không, chỉ nghe ầm vang, giữa thiên địa thình lình xuất hiện hư ảnh một gốc thần mộc, hoành thông trời đất, ngăn ở trước một chưởng kia!

Soạt...

Một chưởng kia bị thần mộc ngăn chặn, không có lan đến gần Liên Nữ.

Liên Nữ thì không nhúc nhích, chỉ nghiêng nghiêng nhìn thoáng qua, lại ngẩng đầu lên nói tiếp:

- ... Nhưng trên thực tế thì sao? Ba người các ngươi, bởi vì tư tâm lưu lại tài nguyên quý báu nhất trong Cửu Quan, cho nên Thiên Nguyên tới bây giờ, vẫn chưa từng xuất hiện nhân vật có thể chống lại Tiên Đế, nhưng các ngươi lại thiên tư không đủ, không có khả năng chân chính tu luyện tới trình độ sánh vai Tiên Đế, ở trong lòng các ngươi, sợ Tiên Đế muốn chết, vì vậy ý đồ dốc hết sức thôi động con đường Thái Thượng Đạo, khiến cho truyền nhân của Thái Thượng Đạo hóa thiên, nhờ vào đó ngăn cản ba vị Tiên Đế, mà đợi truyền nhân của Thái Thượng Đạo hóa thiên, thế gian không còn trường sinh, mộng Tiên Đế của các ngươi mới chính thức bắt đầu...

- Thái Thượng Đạo đại khái chưa từng nghĩ tới, bọn hắn thôi diễn con đường lâu như thế, ở trong mắt các ngươi lại chỉ là đồ ngốc có thể lợi dụng? Bọn hắn ý đồ thay thiên đạo mới, để sinh linh trong thiên địa này sống an ổn, nhưng các ngươi ở thời điểm thiên đạo này còn chưa sinh ra, đã nghĩ làm sao khống chế nó, người khác đều bị chém đứt trường sinh, các ngươi lại trường sinh không ngừng, người khác đều vào luân hồi, các ngươi không vào luân hồi, Thái Thượng Đạo Đồ hóa thiên tế thế, các ngươi lại muốn khống chế thiên đạo ở trong tay!

Thanh âm của Liên Nữ truyền khắp bốn phía, cũng truyền vào trong quan, ầm ầm rung động lòng người.

- Ngươi đang nói bậy bạ gì đó, hoang đường, nói năng bậy bạ!

Mộ Uyên Thánh Tôn đã cắn chặt hàm răng, nhưng theo bản năng nhìn Tiên Điện phía dưới, lại không dám ra tay.

- Hồ ngôn loạn ngữ sao?

Liên Nữ cười lạnh, chỉ mấy nữ tử ở sau lưng:

- Vậy ngươi giải thích một chút, trăm năm trước, vì sao các ngươi âm thầm nhốt Vong Tình Thiên Nữ lại, phí vô số tâm huyết thôi động tu vi của các nàng, lại lĩnh ngộ cái gì?

- Vong Tình Thiên Nữ?

Mọi người nhíu mày, bọn hắn chưa nghe nói qua cái tên này.

Chỉ là nhìn biểu lộ của Liên Nữ và ba vị Thánh Tôn, cũng hiểu được tầm quan trọng của việc này, nên không dám vọng động.

Vào lúc này, Căn Bá ung dung mở miệng, trong thanh âm có chê cười nói không hết:

- Ha ha, Thái Thượng Vong Tình giống như thiên, Vong Tình Thiên Nữ lại tuyệt tình tuyệt tính, trạng thái của các nàng rất giống Thái Thượng Đạo Đồ hóa thiên đạo, các ngươi giam bọn nàng, từ trên người của các nàng, phí hơn trăm năm tâm huyết và tài nguyên, chỉ vì từ trên người các nàng tìm ra một con đường khống chế Thái Thượng Đạo Đồ sau khi hóa thiên đạo, thật sự là làm khó các ngươi nha...

- Người ta còn chưa hóa thiên, các ngươi đã bắt đầu suy nghĩ làm sao đi khống chế...

Cuối cùng hắn cười lạnh:

- Cũng khó trách Phương Hành không chịu hóa thiên, đại khái là bởi vì từ vừa mới bắt đầu hắn đã không tin các ngươi, cũng may ba trăm năm trước hắn không hóa thiên, bằng không mà nói, xem như hắn cưỡng ép chặt đứt trường sinh, cũng khó thoát tính toán của các ngươi, hoặc sớm hoặc muộn, cuối cùng sẽ lưu lạc thành công cụ trong tay người khác, thật sự là muốn khóc cũng không khóc được...

- Cái gì? Còn có chuyện như thế?

Những lời này nói ra ở trước mặt mọi người, trong tinh vực đã lặng ngắt như tờ.

Trong lòng mỗi người đều giống như đè ép một tảng đá lớn, ngay cả hơi cũng không kịp thở, đáy lòng rét run...

Chương 1807: Vong Tình Thiên Nữ

Lời đám người Liên Nữ nói, khiến cho chúng tiên trong sân đều kinh hãi, cơ hồ không dám tưởng tượng bọn hắn sẽ có dã tâm và thủ bút bực này, mà ba người Mộ Uyên Thánh Tôn thì hoảng sợ, vội vàng cúi đầu nhìn Tiên Điện, thật lâu, thật lâu, bọn hắn cơ hồ không dám thở mạnh, tựa hồ sợ ma đầu và Thái Thượng Thập Tiên trong Tiên Điện sẽ đột nhiên phá cửa đi ra, bất quá còn tốt, bọn hắn ngưng thần tĩnh khí đợi rất lâu, lại không nhìn thấy trong Tiên Điện có động tĩnh, thời điểm đang thầm thở phào nhẹ nhõm, lại nghe phía sau có một thanh âm cười nói:

- Ta đã sớm nói, con đường của các ngươi không thông nha?

Câu nói này đột nhiên vang lên ở sau ót, dọa

Mộ Uyên Thánh Tôn suýt nữa ngã xuống dưới.

Hắn đột nhiên quay người, chỉ thấy ở phía sau hắn, trên Cửu Quan, có một thân ảnh chắp hai tay sau lưng, áo bào đen chậm rãi phiêu đãng, tóc đen dật tán, chỉ có đôi mắt là sáng tỏ.

Ở bên trái hắn, một nữ hài tay cầm Bạch Cốt Thần Mâu, một bên khác là quái lừa, bên người quái lừa còn có một Yêu Vương mặc kim bào, ba người đều rất bình thường, ánh mắt khinh miệt mà chê cười nhìn hắn...

- Phương Ma, ngươi...

Mộ Uyên Thánh Tôn hét lớn, đồng thời thân hình lảo đảo, vội vàng lùi về phía sau mấy bước.

Sau khi lui mấy bước, hắn lại ngậm miệng, không có tiếp tục nói, mà mở to hai mắt nhìn.

Ở bên người Phương ma đầu còn có mấy tồn tại, quái tháp lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, cùng từ trong quái tháp chiếu ra mấy bóng người, có khí cơ xung tiêu, ma khí sâm nhiên, có ăn mặc thư sinh, trong hai mắt tựa hồ bao quát vạn tượng, cũng có người đứt đầu cực kỳ tức giận, càng có một ít người khác thân hình kỳ kỳ quái quái... Bọn hắn đều không có thực thể, chỉ có linh quang cùng quái tháp tương liên, nhưng vào lúc này, bọn hắn đều giống như người sống, sinh động như thật, tiến vào tầm mắt mọi người...

Bên cạnh quái tháp còn có mười pho tượng màu đen, từng cái trầm mặc không nói đứng trên không trung, giống như không có sinh khí!

- Tiểu thổ phỉ...

- Sư phụ...

- Phương Hành ngươi cái hỗn đản này...

Ở dưới Cửu Quan, cũng không biết có bao nhiêu thanh âm kêu lớn, xưng hô không giống nhau, nhưng mặt đầy kinh hỉ.

Tuy bọn hắn vì Phương Hành mà đến, nhưng còn chưa thấy qua Phương Hành sau ba trăm năm, còn cho rằng lúc này hắn hãm sâu trong âm mưu, chưa từng nghĩ đến, hắn lại êm đẹp xuất hiện ở giữa không trung, nhìn bộ dáng, căn bản là không có chút tổn thương?

- A a a a, mọi người tốt, mọi người tốt...

Phương Hành cười ha hả, nhìn mọi người phất tay, xem như bắt chuyện, sau đó áy náy cười một tiếng, đưa mắt nhìn Mộ Uyên Thánh Tôn, thấp giọng cười nói:

- Ta làm sao? Có phải ngươi muốn nói, ta vốn nên bị bọn hắn buộc hóa thiên, hoặc bị bọn hắn lấy đi tu vi, kết quả vì sao êm đẹp đứng ở chỗ này, nhìn giống như đại gia đúng không?

Con ngươi của Mộ Uyên Thánh Tôn co rút lại.

Hắn không trả lời, nhưng trong nội tâm thật sự đang suy nghĩ vấn đề này!

- Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản...

Phương Hành cười tủm tỉm mở miệng, sau đó chỉ pho tượng của Thái Thượng Thập Tiên:

- Tại sao ngươi không hỏi bọn hắn?

Khuôn mặt Mộ Uyên Thánh Tôn hoảng hốt, vẫn không nói chuyện, nhưng ánh mắt nhìn về phía pho tượng ở giữa nhất.

- Chúng ta không thu tu vi của hắn trở về, bởi vì hắn đã bước ra một bước kia...

Pho tượng cổ xưa nhất trong Thái Thượng Thập Tiên nhàn nhạt mở miệng, lời nói ra lại làm cho người kinh hãi.

- Làm sao có thể?

Mộ Uyên Thánh Tôn không trầm mặc nổi nữa.

Hắn giận dữ mở hai mắt, gắt gao nhìn Phương Hành, theo bản năng lắc đầu, đánh chết cũng không tin.

Hắn làm sao có thể đã bước ra một bước kia?

Nếu thật bước ra một bước kia, thì làm sao có thể như vậy?

- Chúng ta cũng không biết nguyên nhân...

Nhưng đối mặt Mộ Uyên Thánh Tôn nghi vấn, Thái Thượng Thập Tiên chỉ nặng nề mở miệng, tựa hồ cũng có chút mê mang.

Mộ Uyên Thánh Tôn tự nhiên muốn hỏi Phương Hành, nhưng lúc này Phương Hành không để ý đến hắn, ánh mắt hắn nhìn Ứng Xảo Xảo và Sở Từ trên lưng Kim Ô, nhếch miệng cười cười, hai nữ hài kia lệ rơi đầy mặt, một bên khóc một bên nở nụ cười, sau đó Phương Hành quay đầu, lại nhìn thấy mấy nữ tử đứng ở bên người Liên Nữ và Căn Bá, người cầm đầu dung nhan xinh đẹp, đang khiểng mũi chân nhìn hắn, ánh mắt cùng Phương Hành đối mặt, nàng dùng sức vung tay, một bên phất tay một bên cười như đồ ngốc, không phải Dao Trì tiểu công chúa thì là ai?

Nhưng mấy người khác, lại làm Phương Hành có chút lo lắng, người cầm đầu lộng lẫy như ngày thường, khuôn mặt mượt mà, nhưng đỉnh tai có chút nhọn, chính là Tiểu Man, chỉ là dĩ vãng gặp được mình, Tiểu Man liền thân cận không muốn rời, nhưng bây giờ khí chất lại thanh lãnh đứng ở sau lưng Liên Nữ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tựa hồ không quan tâm hết thảy, không phải Tiểu Man thì là ai?

Mấy nàng khác cũng là người quen biết, Hứa Linh Vân Hứa tỷ sư, thần côn Trà Trà Tiên Tử, chân dài Diệp Cô Âm, Thần Châu Triệu gia Triệu Thanh Ngư, cùng hai nữ tu khác không quen biết, thần sắc đều giống như Tiểu Man, khí chất thanh lãnh, mặt không biểu tình, mới nhìn giống như mặc dù các nàng ở trên thế gian, nhưng trên thực tế lại không thuộc về nhân gian...

Loại khí chất kia lại không phải ngốc trệ, mà chỉ là một loại hờ hững với hết thảy!

- Nguyên lai... Các nàng là bị các ngươi đón đi...

Phương Hành nhìn các nàng mấy lần, sắc mặt trở nên có chút bất định, nửa ngày sau mới trầm thấp mở miệng.

Lúc trước hắn đã từng đi Tiểu Tiên Giới tìm, nghe nói mấy người tu luyện Vong Tình Thiên Công khả năng đã xuất quan, nhưng lại tìm không thấy tăm hơi, bây giờ cuối cùng minh bạch, các nàng ở hơn trăm năm trước, đã bị Chư Tử đạo tràng Mộ Uyên Thánh Tôn đón đi...

- Thông qua trạng thái Vong Tình Thiên Nữ, đến thôi diễn trạng thái mình hóa thiên, để tiến hành khống chế?

Liên Nữ nói ra đáp án, ngay cả hắn cũng có chút giật mình, thực không nghĩ tới ba vị Thánh Tôn kia lại có quyết đoán bực này!

Nếu mình thật hóa thiên, chặt đứt trường sinh, thôi động luân hồi, trở thành vĩnh hằng duy nhất của thế gian, mà bọn hắn lại khống chế mình ở trong tay, như vậy tương lai ba người bọn họ sẽ dùng trạng thái gì tồn tại?

Cái kia căn bản là sự tình ngay cả Tiên Vương thậm chí Tiên Đế cũng không dám tưởng tượng, nhưng ba người này dám suy nghĩ, còn ở hơn trăm năm trước ra tay đi làm...

Phương Hành không biết bọn hắn thành công không, nhưng đã đến cảnh giới như hắn, âm thầm suy nghĩ, liền minh bạch tính toán trong lòng ba vị Thánh Tôn, bây giờ đám người Tiểu Man xác thực ở vào một loại trạng thái huyền diệu, lúc đầu các nàng chính là bảy người khác biệt, nhưng lại có một loại khí cơ vô hình liên kết lấy các nàng, nhìn giống như một người, mà một người này, lại không quan hệ gì tới thiên địa, tựa hồ thông qua các nàng, liền có thể nắm giữ thiên ý, thậm chí khống chế thiên địa vận chuyển...

Bản thân các nàng giống như một cái chìa khoá, kia đại khái cũng chính là chỗ kinh người của Vong Tình Thiên Công...

Bây giờ ba trăm năm trôi qua, có đôi khi Phương Hành nghĩ những người này đã quên mình, nhưng thẳng đến lúc này hắn mới hiểu rõ, những người kia chưa bao giờ quên mình, bọn hắn không tin mình đã chết, dù sao Thái Thượng Đạo có thể suy tính đến mình sinh tử, ba vị Thánh Tôn kia tất nhiên là từ trong miệng Thái Thượng Đạo biết được mình còn sống, từ khi đó bắt đầu, liền mưu đồ làm sao ép mình bước ra một bước kia, sau đó lập mưu khống chế mình...

Phương Hành không biết bọn hắn đến tột cùng dự định làm sao khống chế mình, cũng không biết bọn hắn làm gì với Vong Tình Thiên Nữ, nhưng ở dưới ánh mắt của mình nhìn, sau một hồi lâu, đám người Tiểu Man lại không chút phản ứng, lửa giận trong lòng đã bay lên!

- Đám khốn kiếp các ngươi, đến rốt cuộc đã làm cái gì...

Sau khi trầm mặc, hắn rống to một tiếng, sát khí như nước thủy triều.

Oanh!

Phương Hành xoay người, nhìn thẳng Mộ Uyên Thánh Tôn, loại cảm giác kia giống như thiên địa xé rách, sinh ra một con ngươi, theo hắn quay người, sát khí bừng bừng, như ngân hà trút ngược...

- Nghe ta...

Mộ Uyên Thánh Tôn kinh hãi, mồ hôi lạnh chảy ra, muốn tế lên đại kỳ bảo vệ bản thân.

- Nghe con mẹ ngươi...

Nhưng còn không đợi hắn tế đại kỳ lên, hiển hóa thần thông, Phương Hành đã đến trước người, đưa tay đoạt lấy đại kỳ, tiện tay xé nát bét, sau đó một tay tát qua, Mộ Uyên Thánh Tôn ở trước mặt một chưởng này, lại không có chút lực lượng chống cự nào, vô luận là thần thông, hay lực lượng Đại Đạo, đều bị Phương Hành áp chế, khiến cho hắn xuất hiện một loại ảo giác, thời điểm ma đầu kia nổi giận, mình lại không hề có lực hoàn thủ, chỉ có thể giống như khúc gỗ bị đánh!

- Thông Thiên Đạo Chủ bớt giận...

Đế Chân Thánh Tôn đổ mồ hôi lạnh, vội vã kêu to.

- Bớt con mẹ ngươi...

Phương Hành quay người, lại một tay tát hắn bay ra ngoài.

- Chuyện này không giống như ngươi nghĩ...

Khung Hư Thánh Tôn bị dọa run rẩy, cao giọng kêu lớn.

- Nghĩ con mẹ ngươi...

Nhưng nói còn chưa hết, đã bị Phương Hành tát bay.

- Chuyện này xác thực không giống ngươi nghĩ...

Nhìn thấy Phương Hành đột nhiên nổi giận, liên tiếp tát tai ba vị Thánh Tôn, mọi người đều ngây ra như phỗng, xem như tận mắt thấy, cũng khó mà tin được, chỉ có Liên Nữ, sau khi ngẩn người mới kiềm chế không được, nhẹ nhàng mở miệng.

- Khác con...

Phương Hành tát quen tay, ai nói chuyện liền tát người đó, một bàn tay muốn tát lên mặt Liên Nữ, đột nhiên phản ứng lại.

Bàn tay đã đánh qua, thực thu không về kịp, đành phải thuận tay bóp khuôn mặt Liên Nữ một cái nói:

- A, ngươi nói!

Th?i gian: 00 : 04 : 12

Chương 1808: Tiên Đế xuất quan

- Bọn hắn đúng là thông qua Vong Tình Thiên Nữ suy tính trạng thái hóa thiên của ngươi, nhưng muốn nói uy hiếp đến các nàng, ngược lại không tính!

Liên Nữ rõ ràng cũng có chút giật mình thực lực của Phương Hành, nàng đã tưởng tượng Thái Thượng Đạo Đồ cường đại đến cực hạn, lại không lường trước, vị Thái Thượng Đạo Đồ này biểu hiện ra thực lực, còn xa xa vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng, cho nên trong lúc nhất thời không ý thức được mình bị chiếm tiện nghi, nửa ngày sau mới phản ứng lại, hung hăng trợn mắt nhìn Phương Hành một cái, sau đó điềm nhiên như không có việc gì giải thích:

- Lúc ta tìm được Vong Tình Thiên Nữ, các nàng không có ăn đau khổ gì, trái lại được chiếu cố rất tốt, thậm chí rất nhiều tài nguyên trân dị trong Cửu Quan, cũng không bảo lưu chồng chất đến trên người các nàng, dù sao bọn hắn là muốn thông qua Vong Tình Thiên Nữ đến suy tính tình trạng của ngươi, vậy tự nhiên là để cảnh giới của các nàng càng cao, càng tiếp cận loại cảnh giới Thái Thượng Vong Tình kia sẽ càng dễ suy tính, bởi vậy bọn hắn dùng hết thảy biện pháp đi tăng lên cảnh giới của các nàng, tính toán ra, các nàng còn chiếm tiện nghi...

Phương Hành cả giận nói:

- Nói hươu nói vượn, nếu không phải bọn hắn làm hại, sao các nàng lại ngay cả ta cũng không nhận ra?

Liên Nữ im lặng nói:

- Các nàng tu hành Vong Tình Thiên Công, lúc đầu tu chính là tuyệt tình tuyệt tính, để lý giải Thiên Đạo...

Phương Hành nghĩ nghĩ nói:

- Vậy còn tăng lên tu vi của các nàng, chẳng phải càng không nhận ra ta sao?

Liên Nữ thở dài nói:

- Chuyện này cũng không thể oan uổng bọn hắn, trên thực tế, lúc trước Vong Tình Thiên Nữ bế quan, thật sự là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, bản thân pháp quyết thiếu hụt không hoàn chỉnh, lại thêm bất luận tu hành gì đều cần rất nhiều tài nguyên, nhưng lúc ấy các nàng đông thiếu tây ngắn, nói thật, nếu không phải bọn hắn tìm được Vong Tình Thiên Nữ, cho tài nguyên sung túc, cũng đọc vô số điển tịch giúp các nàng bổ sung Vong Tình Thiên Công, thì thời điểm Vong Tình

Thiên Nữ xuất quan, chính là thời điểm thân tử đạo tiêu!

- Ah...

Phương Hành yên lặng, quay đầu nhìn Tiểu Man, nhẹ gật đầu nói:

- Nhìn thực là mập chút...

Nói xong con mắt quét ngang, nhìn Dao Trì tiểu công chúa kêu lên:

- Lão tứ!

Dao Trì tiểu công chúa lập tức hưng phấn kêu lên:

- Có!

Phương Hành nói:

- Tới đây!

Dao Trì tiểu công chúa hưng phấn chạy tới, nhào vào trong ngực Phương Hành, sau đó giang hai tay ôm lấy hắn, một bên vui vẻ kêu to, một bên ôm đầu Phương Hành hung hăng hôn một cái, kêu lên:

- Liền biết huynh nhớ muội!

Nơi xa, Ứng Xảo Xảo và Sở Từ đứng ở bên cạnh Kim Ô Đại Yêu Tôn tự nhiên cũng nhìn thấy một màn này, sắc mặt hai người có chút không vui, không hẹn mà cùng quay đầu, sau đó trăm miệng một lời mắng:

- Hồ ly tinh!

- Nhiều người nhìn như vậy, thục nữ một chút, có gì đợi trời tối đã...

Sắc mặt Phương Hành nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn dạy dỗ một câu, sau đó lại chỉ vào Mộ Uyên Thánh Tôn:

- Bọn hắn có khi dễ các nàng không?

- Có...

Dao Trì tiểu công chúa thuận miệng nói, sắc mặt ba người Mộ Uyên Thánh Tôn đều thay đổi.

- ... Bình thường muốn ăn chút quả vải cũng không cho!

Dao Trì tiểu công chúa bất mãn nói:

- Cái này có tính khi dễ không?

Ba vị Thánh Tôn gần như sắp muốn khóc lên:

- Đây chính là tinh vực a, đi chỗ nào tìm vải cho ngươi?

- Hừ, lúc đầu ta nghĩ hiện tại liền giết các ngươi...

Phương Hành cũng coi như minh bạch kinh

nghiệm của đám người Tiểu Man ở Chư Tử đạo tràng, nói thật, Mộ Uyên Thánh Tôn tự nhiên không có hảo tâm gì, đối với các nàng xác thực chỉ là lợi dụng, nhưng loại lợi dụng này cũng trong lúc vô hình giúp đám người Tiểu Man, sát ý vừa rồi cũng nhạt đi mấy phần, híp mắt cười lạnh:

- Hiện tại trước không giết, lát nữa lại giết...

Trong lòng đám người Mộ Uyên Thánh Tôn nhất thời mát lạnh:

- Vẫn phải giết sao?

- Những sự tình này tạm thời không đề cập tới, ta rất quan tâm một vấn đề khác, ba trăm năm trước, chúng ta đều biết ngươi chưa bước ra một bước kia của Thái Thượng Đạo, mà như vậy, ngươi sẽ không có khả năng chân chính tu thành Thái Thượng Vấn Tâm Kinh, cũng không có khả năng vượt qua đạo tâm chi kiếp, nhưng hôm nay, ngươi vẫn không có bước ra một bước kia, lại có cảnh giới khó mà phỏng đoán, cuối cùng là... bởi vì cái gì?

Liên Nữ cũng lười để ý tới đám người Mộ Uyên Thánh Tôn, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành, nhíu mày hỏi.

- Thái Thượng Vấn Tâm Kinh không ở chỗ

bước ra một bước kia, chỉ ở không thẹn với lương tâm mà thôi...

Phương Hành nghe được vấn đề này, lại cúi đầu cười cười, níu lấy lỗ tai của Dao Trì tiểu công chúa, kéo nàng xuống khỏi người mình, sau đó ánh mắt nhìn qua đám người Liên Nữ, cười nói.

- Các ngươi từng nói qua, đạo tâm của ta chính là đạo tâm viên mãn, điều đó không có khả năng thực hiện, duy nhất có thể thực hiện, là theo con đường Thái Thượng Đạo, hóa thiên độ thế, chặt đứt trường sinh, thôi động luân hồi, nhưng ta không đồng ý, bởi vì như vậy chính là ném ta, đồng dạng không phải đạo tâm viên mãn, cho nên ta quyết định không nghe các ngươi, tự mình đi tìm, một tìm chính là ba trăm năm, đi qua rất nhiều nơi, nhìn qua rất nhiều người, cũng coi như...

Ở trong ánh mắt chờ mong và kích động của tất cả mọi người, hắn cười cười nói:

- ... Tìm được!

- Tìm được?

Chỉ ngắn ngủi hai chữ, nhưng lại làm mọi người xôn xao.

Không biết bao nhiêu người mở to hai mắt, nháy cũng không nháy nhìn Phương Hành...

Càng khiếp sợ hơn là đám người Thiên Ma, lúc này trên mặt bọn hắn đều lộ ra vẻ kinh ngạc khó mà hình dung, ánh mắt lẫm liệt, cùng nhau nhìn về phía Phương Hành, thậm chí không tin tưởng vấn đề này...

Đạo tâm viên mãn, không bỏ không thả, tìm được?

Ba trăm năm trước, tất cả mọi người cho rằng hắn chỉ có hóa thiên cứu thế, mới có thể thành loại đạo tâm viên mãn này, đây cũng là nguyên nhân tất cả mọi người cho rằng Phương Hành hoặc bước ra một bước kia, hoặc chỉ có thể vẫn lạc, nhưng hôm nay hắn lại nói... Tìm được?

Hắn thật có phương pháp gì, không hóa thiên, cũng có thể trợ giúp chư tộc chống cự đại kiếp?

Trận đại kiếp này đến từ lòng người, cơ hồ vô giải?

Tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, chỉ muốn chờ hắn nói ra đáp án!

Ngay cả Thái Thượng Thập Tiên và Đại Bằng Tà Vương, Căn Bá… cũng đang chờ, cả thiên địa tựa hồ vào lúc này tĩnh mịch, nhưng hết lần này tới lần khác, thời điểm Phương Hành chuẩn bị mở miệng, bỗng nhiên xa xa, ở phương hướng Tam Thập Tam Thiên, có sát khí vô tận truyền tới, có người tu vi cao thâm, ánh mắt vượt qua tinh vực xa xôi, liền nhìn thấy lúc này đại quân của Tam Thập Tam Thiên và Chư Tử đạo tràng đã động, ầm ầm rung chuyển, vọt vào trong Tam Thập Tam Thiên, mà đại quân của Tam Thập Tam Thiên cũng động, lao đến đối kháng...

Trận đại chiến nhập chủ Tam Thập Tam Thiên rốt cục bắt đầu!

Trong nháy mắt đó, chúng tiên cũng nhịn không được phân tâm, ân cần nhìn lại...

Trận chiến này, thật sự là chờ đợi quá lâu!

Đã chờ ba trăm năm...

Mà tiên binh của Chư Tử đạo tràng, cũng không để cho bọn hắn thất vọng, thực lực rõ ràng mạnh hơn Tam Thập Tam Thiên rất nhiều, giết thẳng đi vào, sát khí như mây, kích động thiên địa, trước nhuộm đỏ Ma Địa, lại lan tràn vào bên trong...

- Vừa rồi chúng ta hỏi ngươi, đến tột cùng đi con đường nào, nhưng ngươi lại nói phải chờ, chờ đến trận chiến này mở ra...

Lúc này thanh âm của Thiên Ma vang lên, ngưng thần nhìn Phương Hành:

- Hiện tại trận chiến này đã mở ra, đáp án của ngươi...

- ... Còn thiếu một chút hỏa hầu!

Phương Hành cũng đang nhìn trận đại chiến kia, ánh mắt yên tĩnh, không nhanh không chậm.

Chúng tiên bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể ân cần nhìn qua trận chiến thảm liệt kia, không biết trong hồ lô của tiểu ma đầu bán thuốc gì, thẳng đến tiên binh của Chư Tử đạo tràng giết tản tiên binh ngăn cản của Tam Thập Tam Thiên, lại chia ra vô số đường, phân biệt giết về phía Đại Xích Thiên, Đại Thương Thiên và Thái Huyền Thiên, rốt cục có dị biến nảy sinh!

Ở vị trí ba Đế Cung, đột nhiên có khí tức điên cuồng gào thét bay ra, thẳng đến cửu thiên!

Mới nhìn lên, kia rõ ràng là ba đạo tiên quang bản nguyên tương tự, nhưng khí tức khác biệt, trực tiếp từ trong ba Đế Cung xông ra, bay về phía cửu thiên, cũng ở thời điểm bọn hắn bay lên cửu thiên, liền có một loại biến hóa xuất hiện, ba đạo khí tức kia bắt đầu dung hợp với thiên ý bao phủ Tam Thập Tam Thiên, khiến cho thiên ý của Tam Thập Tam Thiên tan vỡ, bị ba đạo quang hoa kia tranh nhau chia ăn, hóa thành thương khung, bao phủ ở trên mặt đất bao la...

- Cái đó là...

Không biết bao nhiêu người nín thở, chấn kinh.

- ... Ba vị Tiên Đế xuất quan?

Ánh mắt của bọn hắn trở nên hoảng sợ.

Ba vị Tiên Đế, tồn tại chí cao vô thượng của Tam Thập Tam Thiên!

Cho dù Chư Tử đạo tràng luân phiên đại chiến, một mực chiếm lấy ưu thế, nhưng trong lòng thủy chung có bóng ma vung đi không được...

Cái kia chính là ba vị Tiên Đế!

Ba người bọn họ một ngày không xuất quan, bóng ma này sẽ một ngày khó mà tiêu tán...

Chư Tử đạo tràng một mực có truyền ngôn nói, ba vị Tiên Đế sớm đã tọa hóa, mọi người cũng nói như vậy, nhưng có mấy người sẽ tin?

Mà bây giờ nhìn thấy một màn này, vừa vặn chứng minh bọn hắn phỏng đoán...

Nhưng ba vị Tiên Đế không có như Chư Tử đạo tràng tưởng tượng, sau khi phá quan sẽ xuất thủ với Chư Tử đạo tràng, thậm chí bọn hắn không lưu ý đến trận đại chiến này, sau khi bọn hắn phá quan, liền thẳng lên chín tầng trời, thôn phệ thiên ý...

- Ba vị Tiên Đế... Bọn hắn thôn phệ thiên ý!

Trong quái tháp, Vô Hiểu Tiên Nhân nổi nóng quát lên.

Không chỉ hắn, trong sân có rất nhiều người cũng nhìn thấy...

Sau khi ba vị Tiên Đế xuất quan, thậm chí ngay cả nhục thân cũng không cần, chỉ có một đạo bản nguyên thẳng đến cửu thiên, sau đó tranh nhau dung hợp với thiên ý còn sót lại của Tam Thập Tam Thiên, vì thế thậm chí không tiếc ra tay đánh nhau, hơn nữa trong quá trình bọn hắn thôn phệ thiên ý, khí cơ không ngừng tăng cường, đã cường đại đến một loại cảnh giới khó có thể tưởng tượng, bao la vạn tượng, chưởng ngự hết thảy...

Đám người trong sân đều khiếp sợ đến một câu cũng nói không nên lời, nhất là Thái Thượng Thập Tiên, pho tượng ở giữa nói:

- Làm sao có thể... Bọn hắn... vì sao bọn hắn bước lên...

- ... Bước lên... con đường hóa thiên?

Chương 1809: Cướp thiên, cướp

thiên

- Không có cái gì không thể cả...

Ba vị Tiên Đế bay thẳng cửu thiên, thôn phệ thiên ý, hóa thân thương thiên làm tất cả mọi người chấn kinh, nhưng Phương Hành lại không có chút ngoài ý muốn, nhàn nhạt giải thích nói:

- Thế gian từng có Tiên Vương xây dựng Vĩnh Hằng Tiên Cung, theo đuổi chính là vĩnh sinh, vĩnh hằng, mà ba vị Tiên Đế này, chính là ba người cuối cùng của Vĩnh Hằng Tiên Cung, bọn hắn truy cầu không phải cải biến, cầu là Bất Tử Bất Diệt, như vậy đến cuối cùng, còn có cái gì so với hóa thành thiên ý càng có thể thỏa mãn ý niệm này của bọn hắn?

- Ha ha, các ngươi đều quá coi thường ba vị Tiên Đế, thật cho rằng bọn họ biết rõ bản thân đã trở thành gông cùm xiềng xích của thiên địa, lại ôm chặt tu vi không chịu buông tay, tình nguyện cùng Tam Thập Tam Thiên chết chung, lưu lại cơ nghiệp cho các ngươi, sau đó trở thành đối tượng bị thế nhân cười nhạo sao? Lúc ấy bọn hắn bế quan, không phải đang trốn tránh, mà là thật ý thức được Tam Thập Tam Thiên khô kiệt, cho nên mượn bế quan đến lĩnh ngộ siêu thoát, mà hóa thiên, chính là kết quả bọn hắn lĩnh ngộ, bản thân tồn tại đã tạo thành uy hiếp với thiên địa, vậy dứt khoát hóa thân thiên địa, trở thành vĩnh hằng của thế gian này, kể từ đó sẽ không bị tai kiếp uy hiếp...

Nói đến cuối cùng, Phương Hành nhẹ giọng bật cười:

- Bởi vì bọn hắn chính là tai kiếp!

- Không có khả năng, sao ba người bọn họ lại đi con đường Thái Thượng Đạo của chúng ta, huống hồ bọn hắn... bọn hắn có Tiên Mệnh!

Trong sân lặng ngắt như tờ, chỉ có trên người pho tượng xuất hiện thất thố giống như thường nhân, phẫn nộ kêu to.

- Bọn hắn hóa không phải thiên của Thái Thượng Đạo các ngươi, chỉ là mượn hóa thiên tồn tại mà thôi!

Phương Hành trả lời cực kỳ nhẹ nhõm, giống như sớm nghĩ minh bạch vấn đề này, bình tĩnh nói:

- Đại Đạo đơn giản nhất, trăm sông đổ về một biển, Thái Thượng Đạo các ngươi có thể suy diễn ra con đường hóa thiên, sao biết bọn hắn đi không đến một bước này? Kỳ thật mười mấy năm trước, ta từ chỗ sâu trong tinh vực trở về, đã từng đi ngang qua Tam Thập Tam Thiên, ở thời điểm này, đã cảm nhận được loại khí tức kia ở trên người bọn họ, đoán được ý đồ của bọn hắn, chỉ bất quá mãi cho tới bây giờ, ta không biết bọn hắn là làm sao đột phá Tiên Mệnh chế ước, nhưng nghĩ đến, bọn hắn bế quan hơn ba trăm năm, lĩnh ngộ hẳn là vấn đề này, bất quá có thể nhìn ra được, bọn hắn không có ý niệm cứu thế như Thái Thượng Đạo các ngươi, hóa thiên chính là hóa thiên, nhưng không biết làm sao chặt đứt trường sinh, cũng không biết làm sao thôi động luân hồi, chỉ là thay thế thiên ý mà thôi...

Thanh âm của Phương Hành không lớn, nhưng rơi vào trong lòng tất cả mọi người.

Không phải tất cả mọi người đều có thể nghe hiểu đạo lý này, càng nhiều người chỉ là nghe mê mẩn kinh ngạc, chỉ có Thái Thượng Thập Tiên và đám người Thiên Ma, sắc mặt mới trở nên càng thêm lạnh lùng, tựa hồ bọn hắn nghĩ đến một vấn đề đáng sợ hơn, lòng cực kỳ sợ hãi...

- Không tốt, những người vào Tam Thập Tam Thiên kia...

Mà lúc này, thì có nhiều người hơn nhìn chằm chằm vào một phương hướng, bây giờ nơi này khoảng cách xa xôi, tầm mắt của người bình thường căn bản không xuyên qua được, thế nhưng lúc này, thời điểm tam đế hóa thiên, Tam Thập Tam Thiên giống như bị phóng đại, cũng giống như kéo gần khoảng cách, bọn hắn đều có thể thấy rõ ràng, bây giờ những tiên binh của Chư Tử đạo tràng vừa mới vọt vào Tam Thập Tam Thiên kia, lúc này trực tiếp hỏng mất, trên trời rơi xuống quỷ hỏa, kịch biến sinh ra, mà bọn hắn vừa lúc bị bao phủ ở bên trong...

Thậm chí ba vị Tiên Đế không có tận lực đi nhằm vào bọn họ, chỉ làm sự tình của bọn hắn mà thôi...

Thế nhưng bị bao phủ ở trong đó, tất cả đều cảm nhận được tai hoạ ngập đầu, gào khóc vẫn lạc, hóa thành mây khói...

Ở trước mặt thiên địa chi uy, thần thông lại như thế nào, pháp bảo lại như thế nào, căn bản không đáng giá nhắc tới...

Chỉ trong nháy mắt, những tiên binh xông vào Tam Thập Tam Thiên kia liền gặp tai hoạ ngập đầu!

- Chết rồi, đều đã chết sao?

Không biết bao nhiêu người lạnh mình, kêu to, nghĩ mà sợ.

Bọn hắn nghĩ, nếu mình không quay đầu lại, vẫn lưu ở trên chiến trường kia, sẽ là dáng dấp ra sao?

Những người muốn đoạt công huân lớn nhất khi nhập chủ Tam Thập Tam Thiên, bây giờ đều táng thân sao?

- Ai... Vẫn còn có chút nhịn không được...

Phương Hành thở dài, đột nhiên đạp ra ngoài.

Chỉ một bước, thân hình của hắn biến hóa, thình lình xuất hiện ở Tam Thập Tam Thiên, trên chiến trường hỗn loạn, khoảng cách xa xôi như thế, thân hình của hắn vẫn lộ ra rõ ràng, khí cơ vô hình trên người nổ tung, phía sau hiển hóa ra hình ảnh một thế giới, sau đó chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nâng tay, liền chống lấy không gian của Tam Thập Tam Thiên, bởi vì ba vị Tiên Đế tranh đoạt thiên ý, mà đưa tới hạo kiếp diệt thế, người phía dưới tranh nhau gào khóc, giống như con ruồi không đầu chạy loạn, thế chết cũng hơi chậm lại!

- Sâu kiến phương nào, cũng dám tới tìm chết?

Trong cửu thiên, ba vị Tiên Đế đang tranh đoạt thiên ý, đã coi thiên này thành vật của mình, càn quét hết thảy sinh linh, đột nhiên thấy được có người xông vào Tam Thập Tam Thiên, chống lấy vùng thế giới này, không khỏi giận tím mặt, một tiếng ầm vang, trong ba đạo tiên quang, thình lình hiển lộ ra ba thân ảnh mơ hồ, một người áo đỏ, đầu đội cổ quan, hai mắt đỏ như máu, một người mặc đạo bào, tóc tai bù xù, chân đạp giày cỏ, một vị khác rõ ràng là nữ tử, mặc áo bào đen, trong tay bưng lấy một tinh không, lúc đầu ba người bọn họ ngươi tranh ta đoạt lợi hại, nhìn thấy Phương Hành xông đến, thình lình giận dữ, đồng thời xuất thủ!

Oanh! Oanh! Oanh!

Ba đạo lực lượng xa xa đánh tới, phân ba phương hướng quét về phía Phương Hành!

Khó mà hình dung ba đòn kia lợi hại, nó căn bản đã siêu việt thần thông, thuật pháp, pháp bảo, trong một kích này của bọn hắn, thình lình đơn giản đến cực điểm, chỉ có lực lượng đơn thuần nhất, loại lực lượng kia thậm chí siêu việt Đại Đạo, bất kỳ Đại Đạo nào so sánh, cũng chỉ giống như trẻ nhỏ làm trò vặt, ở trước mặt ba đạo lực lượng này, sao trời đều trực tiếp biến mất...

- Cẩn thận...

Chúng tiên quá sợ hãi, ngay cả Liên Nữ cũng thốt ra hai chữ này.

Chỉ nói sau khi nói hai chữ này, nàng lại che miệng...

Trong lòng nàng rõ ràng một việc, ở trước mặt lực lượng bực này, có cẩn thận hay không cũng vậy à.

- Ha ha, nhớ kỹ danh tự của ta, ta gọi Phương Hành!

Mà Phương Hành đón ba đạo công kích kia, lại cười phá lên, ma đao trong tay ném một cái, toả ra ánh sáng chói lọi, Ma ý sâm nhiên, thình lình hóa thành một đại ấn va chạm với Đại Xích Thiên Tiên Đế, sau đó Phương Hành lại phân ra hai chưởng, trong tiếng hít thở, tiên uy nở rộ, khiến cho cả người hắn giống như trung tâm của thế giới, lực lượng kín đáo không lộ, đồng dạng cũng vượt ra phạm trù Đại Đạo, giản dị tự nhiên, cực kỳ đơn giản đánh ra ngoài!

- Mệnh số của hắn...

Trong nháy mắt đó, Vô Hiểu Tiên Nhân đột nhiên mở to hai mắt, nghẹn ngào kêu lên.

Thiên Ma cũng nặng nề gật đầu, thanh âm trầm thấp, thậm chí lộ ra không hiểu:

- Tám mươi mốt đạo!

Thường nhân nghe lời ấy, còn có chút không hiểu, duy chỉ có tồn tại trong quái tháp, cùng Thái Thượng Thập Tiên nghe, trong lòng đều chấn kinh, ánh mắt nghi hoặc, con đường

Thái Thượng Đạo, chính là con đường trảm mệnh số, ba trăm năm trước, Phương Hành đã chặt đứt sáu mươi ba mệnh số, tu vi thông huyền, sau đó đám người Thiên Ma hi vọng hắn bước ra một bước kia, chính là vì để hắn chặt đứt tất cả mệnh số, cho đến chặt đứt mệnh số cuối cùng, bỏ thân hóa thiên, nhưng vào lúc này, bọn hắn lại thấy được một sự thực kinh người...

Tám mươi mốt mệnh số đều còn, thế mà một cái cũng không trảm...

Hắn rõ ràng đã sớm chém sáu mươi ba mệnh số, lúc này lại…

- Cái này sao có thể?

- Đây là cảnh giới gì?

Ngay cả Thái Thượng Thập Tiên cũng xem không hiểu, Thái Thượng Đạo Đồ kia... Đi đến tột cùng là con đường gì a?

Oanh! Oanh! Oanh!

Không đợi bọn hắn kịp phản ứng, Phương Hành phân biệt cùng ba vị Tiên Đế giao thủ một kích, khiến người kinh dị là, Phương Hành không có bị lực lượng của ba vị Tiên Đế chôn vùi, dư ba khó mà hình dung lan ra, bọn hắn thình lình nhìn thấy, Phương Hành còn êm đẹp đứng tại chỗ, lông tóc không thương, chỉ lui về phía sau hai bước, sau đó cười dài, lại lao về phía trước...

Mà hắn bay đi, thình lình đã xông vào trung tâm của Tam Thập Tam Thiên!

Đã đến trên đỉnh đầu những đệ tử của Chư Tử đạo tràng bị tai kiếp bao phủ...

- Hắn... Hắn xuất thủ cứu người sao?

Chúng tiên nhìn thấy cảnh này, đều hoan hô như sấm động.

Coi như bọn họ cùng những tiên binh trên chiến trường kia lý niệm không hợp, nhưng dù sao cũng có cùng nguồn gốc, ai cũng không nguyện ý nhìn thấy đối phương chết không có giá trị như vậy, nhất là ở nơi đó, kỳ thật có rất nhiều người tâm đầu ý hợp với bọn họ, chỉ là ở sự tình Phương Hành bị hãm hại, một ý niệm liền làm ra tuyển chọn khác biệt, ai nguyện ý tận mắt nhìn thấy bọn hắn mất mạng?

Nhưng đối mặt với ba vị Tiên Đế hóa thiên, bọn hắn ai cũng không giúp được, chỉ có thể nhìn...

Bây giờ thấy Phương Hành xuất thủ, giải cứu bọn họ, trong lòng sao có thể không kích động...

Chờ chút…

Chúng tiên đang cuồng hỉ, cơ hồ muốn cúng bái Phương Hành, đột nhiên thấy một màn làm cho người ngoài ý liệu, đón đỡ một kích của ba vị Tiên Đế xông vào Tam Thập Tam Thiên, cũng không có phất tay cứu tiên binh phía dưới, mà như tên trộm nhìn xung quanh, trong nháy mắt thấy được một khu vực nằm ngoài ba vị Tiên Đế tranh cướp, "Sưu" một tiếng chạy tới, trong tay xuất hiện một cái hồ lô...

- Ha ha, cái này là đồ tốt, sao có thể chỉ nhìn các ngươi đoạt?

Trong tiếng cười lớn, Phương Hành vọt tới phụ cận thiên ý, dùng lực kéo một cái, "xì xì xì" một mảng lớn, giống như xé giấy, thế mà trực tiếp kéo thiên ý xuống, thu vào trong hồ lô, sau đó cũng không quay đầu, co cẳng liền chạy...

- Móa nó, nguyên lai hắn là nhịn không được đi giật đồ...

Có người ngây ngốc, sau đó chửi ầm lên, vì vừa rồi cúng bái ma đầu kia mà cảm thấy xấu hổ...

Chương 1810: Dọa lùi Tiên Đế

Chúng tiên dưới Cửu Quan bị cử động của Phương Hành dọa ngây người, vốn cho rằng hắn muốn cứu người, ai có thể nghĩ tới, hắn lại chạy tới chỗ ba vị Tiên Đế, cướp đoạt một mảnh thiên ý?

Mà ba vị Tiên Đế kia cũng bị một màn này dọa sợ, vừa rồi cùng Phương Hành giao thủ một kích, bọn hắn đều ý thức được "con kiến" kia cường đại, theo bản năng đề phòng gia hỏa kia ra tay lần nữa, lại không nghĩ rằng, tên kia không có xuất thủ, mà thừa cơ cướp đi một mảnh thiên ý, cái này lập tức để ba người bọn họ phát điên, không để ý tới tranh đoạt, ba người liên thủ lần nữa, trong tiếng rống ầm ầm như sấm sét, ba người không hẹn mà cùng xuất thủ...

Rắc rắc phần phật...

Ba đạo lôi điện, một đỏ, một xám, một đen, đồng thời bổ về phía Phương Hành!

Khó mà hình dung lôi điện kia cường đại, căn bản là vượt xa chúng tiên lý giải...

- Đến hay lắm!

Nhưng Phương Hành quát to một tiếng, quay người trở lại, trong lòng bàn tay thình lình xuất hiện một thanh ma đao, vung ma đao chém về phía ba đạo lôi điện, thình lình chặt đứt ba đạo lôi điện kia, mình thì trong chớp mắt tung bay ra trăm vạn dặm, ung dung rơi xuống trên Cửu Quan, ngửa mặt lên trời cười to...

- Giết! Giết! Giết! Chém! Chém! Chém!

Một màn này không chỉ người ở dưới Cửu Quan ngoài dự kiến, ngay cả ba vị Tiên Đế cũng có chút ngoài ý định.

Đối với bọn hắn mà nói, trong mấy trăm năm thời gian, chỉ là làm chuẩn bị cho giờ khắc này hóa thiên.

Bọn hắn kiêng kỵ, cũng chỉ có Tiên Đế mà thôi!

Cái này cũng là nguyên nhân bọn hắn chẳng thèm ngó tới Chư Tử đạo tràng, thậm chí bọn hắn không quan tâm ba Đế Cung tồn vong, bởi vì đối bọn hắn mà nói, một khi tìm hiểu được hóa thiên, cái gì Vương đồ bá nghiệp, thân tình huyết mạch, thanh danh tạo hóa, thậm chí thất tình lục dục… tất cả đều là hư vô, bọn hắn chỉ muốn dùng hình thức thiên ý tồn tại, đồng thời vẫn tồn tại như thế mà thôi!

Sau đó bọn hắn đồng thời phá quan, xả thân hóa thiên, nguyên nhân là bởi vì bị tiên quân của Chư Tử đạo tràng trùng kích, đánh vỡ cân bằng mấy trăm năm, mà một khi cân bằng bị đánh vỡ, vậy thì không cần đoái hoài tới cái khác, chỉ một lòng muốn hóa thiên, dù sao ba người bọn họ mới là đối thủ lớn nhất của nhau, ở sự tình hóa thiên này, có thể tranh đoạt với bọn hắn cũng chỉ có bọn hắn!

Nhưng ai có thể nghĩ đến, ba người đang tranh thảm liệt, lại xuất hiện một người khác?

Hắn lại cướp đi một phương thiên ý?

Cái này khiến tam đế rống to, cực kỳ phẫn nộ, ba đạo tiên quang ngao du chân trời, giống như Thần Long, muốn vọt về phía Cửu Quan!

- A...

Có người bị hù run rẩy, vừa rồi nhìn thấy tiên uy như diệt thế của ba vị Tiên Đế, đang âm thầm may mắn mình không có giết vào Tam Thập Tam Thiên, lại không nghĩ rằng, tiểu ma đầu kia lại đi trêu chọc Tiên Đế, làm Cửu Quan rước lấy đại họa!

Nhìn uy thế này, nếu như Tiên Đế lao đến, ở dưới Cửu Quan còn có ai có thể sống được?

Nhưng Phương Hành lại vui vẻ cất hồ lô vào trong tay áo, đứng ở trên Cửu Quan, lạnh lùng nhìn về phía ba vị Tiên Đế kia, trong nháy mắt, tựa hồ hắn còn cao lớn hơn Cửu Quan, thân hình lấp đầy tinh không, lạnh lùng không chút tình cảm!

Ba vị Tiên Đế đang nộ khí trùng thiên lao tới, muốn đuổi tận giết tuyệt, vào lúc này lửa giận tiêu tán hơn phân nửa...

Lúc này ánh mắt Phương Hành mới rơi vào trên người ba vị Tiên Đế, nhàn nhạt mở miệng:

- Ta biết, ba người các ngươi là vì vĩnh hằng, mới tuyển chọn xả thân hóa thiên, bây giờ chính là thời điểm mấu chốt, còn có gan dám ra tay với ta? Không sợ ta ra tay, chém rụng một hai cái, hoặc trảm thương ngươi, trái lại để hai người khác chiếm tiện nghi sao?

Thanh âm truyền khắp bốn phương, cũng truyền vào sâu trong tinh không!

Trên Cửu Quan, mọi người đều chấn kinh, không ai dám mở miệng nói chuyện...

Đây chính là ba vị Tiên Đế, hơn nữa là Tiên Đế đứng ở trên đỉnh chúng sinh, sắp hóa thân thành thiên...

Lại có người dám nói chuyện với bọn họ như vậy?

Nhưng ba đạo tiên quang kia lại lập tức ngừng lại, không có phóng tới Cửu Quan.

Tựa hồ ở trong nội tâm của bọn hắn, thật cho rằng Phương Hành nói có đạo lý...

Không phải nói ba người bọn họ liên thủ, cũng không thắng được Phương Hành, mà là bọn hắn công nhận lời của Phương Hành, nếu ba người mình xuất thủ, vậy ít nhất sẽ có một hai người có khả năng bị hắn trọng thương, kể từ đó người bị trọng thương ở thời điểm tranh đoạt thiên ý, sẽ trở nên suy yếu, bị người khác đoạt tiên cơ, thậm chí mất đi khả năng tồn tại...

Bây giờ ba người bọn họ còn chưa triệt để hóa thiên, còn có thất tình lục dục, còn có chút tư tâm nhàn nhạt!

Cũng chính bởi vì chút tư tâm này, lại làm bọn hắn trầm mặc!

- Ngươi từ trong tay chúng ta đoạt hết thảy, tương lai sẽ phải trả lại...

Qua hồi lâu, mới có một thanh âm nặng nề vang lên, mang theo một loại uy nghiêm khó mà hình dung.

Nhưng Phương Hành lại cười nói:

- Đời này ta đoạt vô số đồ vật, còn chưa bị người đoạt lại qua!

Ba vị Tiên Đế trầm mặc, nửa ngày sau, tất cả đều quay lại!

Bọn hắn thật không có tiếp tục xuất thủ, mà tranh nhau chen lấn, vọt về phía những thiên ý chưa bị bọn hắn chia cắt sạch sẽ, chỉ là một màn này nhìn ở trong mắt Phương Hành, lại cười càng thêm đắc ý, lúc đầu thiên ý còn sót lại của Tam Thập Tam Thiên, là đủ để cho ba vị Tiên Đế trưởng thành đến cảnh giới cường đại, sau đó tiếp tục tạo thế cân bằng, nhưng bây giờ bị tiểu tặc kia cướp đi một khối, tài nguyên đã không cân đối, ba người bọn họ rất khó viên mãn, chỉ sợ khó mà xuất hiện thế chân vạc, bây giờ sau khi hóa thiên kết thúc, tất nhiên sẽ có mạnh có yếu, mà kẻ yếu thì tất nhiên sẽ bị cường giả trong ba người thôn phệ...

Chỉ là bọn hắn đi gọn gàng linh hoạt, Phương Hành cũng thu tay dứt khoát, không khỏi để cho người ta kinh ngạc...

- Cứ như vậy sao?

Kim Ô Đại Yêu Tôn theo bản năng nói một câu, ánh mắt cổ quái nhìn Phương Hành.

Phương Hành liếc mắt nhìn hắn nói:

- Còn muốn như thế nào nữa, ta lại không có tử thù với người ta...

Chúng tiên giật mình, lại cảm thấy đây đúng là phong cách của tiểu ma đầu này.

Chỉ là Mộ Uyên Thánh Tôn nghe, trong lòng lại cảm thấy có chút không thoải mái...

Đây chính là nhân vật có thể từ trong tay Tiên Đế cướp thiên ý, lại đứng ở trên Cửu Quan, quát lui ba vị Tiên Đế a!

Mình và hắn, xem như tử thù sao?

Càng nghĩ vấn đề này, càng cảm thấy trong lòng hốt hoảng!

Thẳng đến lúc này, mới rõ ràng ý thức được mình trêu chọc loại quái vật gì...

Mà hai vị Thánh Tôn khác, vô luận là Đế Chân, hay Khung Hư, lúc này đều theo bản năng cách xa hắn...

Xa xa, còn có vô số người hãm sâu vào trong Tam Thập Tam Thiên, bị tai kiếp khi ba vị Tiên Đế tranh đoạt thiên ý bao phủ, giống như hãm nhập Địa Ngục, cầu sinh không đường, muốn chết không cửa, bất quá mặc dù vừa rồi Phương Hành không phải đi qua cứu người, nhưng nhờ hắn ra tay, làm ba vị Tiên Đế phân thần, coi như cho những người kia chút sinh cơ ngắn ngủi, vô số người tranh nhau xông ra Tam Thập Tam Thiên, trốn vào tinh vực, bỏ chạy tứ tán!

Chương 1811: Con đường duy nhất?

Trong tinh vực cũng có một bộ phận tiên binh của Chư Tử đạo tràng rút về, nhìn chật vật không chịu nổi, người sống sót so với lúc đầu còn lại chưa tới một thành, đều bi thương và trầm mặc...

Ở sau lưng bọn họ, ba vị Tiên Đế tranh nhau hóa thiên, Tam Thập Tam Thiên hàng lâm tai kiếp, thiên địa sụp đổ, một mảnh hỗn độn...

Thẳng đến ba vị Tiên Đế hóa thiên xong, lại nối tiếp sinh cơ, Tam Thập Tam Thiên này, sợ là không người nào có thể tiến vào!

- Đã có Tiên Đế hóa thiên, vậy có phải nói, hết thảy kiếp nạn đã trôi qua hay không?

Kim Ô Đại Yêu Tôn sững sờ một lát, theo bản năng nói một câu như vậy.

Thời điểm nói ra lời này, nó cảm thấy đây là khẳng định, những người khác cũng nghĩ như vậy.

Nhưng rất nhanh liền có người phát giác được không đúng, bốn vị Thánh Tôn của Chư Tử đạo tràng, Căn Bá, hư ảnh trong quái tháp… đều không có thoải mái như bọn hắn tưởng tượng, trái lại, sắc mặt những người này còn rất nặng nề.

Thậm chí nói, cái kia đã không phải nặng nề, mà là có chút tuyệt vọng...

- Thế nào, các ngươi không phải muốn người hóa thiên sao? Đây không phải là đã có người hóa thiên sao?

Trong lòng Kim Ô Đại Yêu Tôn kinh hãi, theo bản năng la lên.

Những người khác nghe vậy đều kinh hãi, ánh mắt đều nhìn về phía Liên Nữ.

- Hóa thiên không phải mục đích, chặt đứt trường sinh, thôi động luân hồi mới là mục đích...

Có người không lưu loát mở miệng, lại là một pho tượng trong Thái Thượng Thập Tiên, thanh âm hắn bình tĩnh, nhưng lộ ra bất đắc dĩ:

- Ba vị Tiên Đế hóa thiên, cái kia chỉ là phương pháp bọn hắn tìm được, có thể để cho bọn hắn vĩnh viễn tồn tại, đó là một loại trường sinh khác của bọn họ mà thôi, đối với thế giới này không có bất kỳ trợ giúp gì, người trường sinh y nguyên tồn tại, Độ Thế Chi Chu vẫn sẽ lật úp, không công bằng giữa thiên địa vẫn sẽ tiếp tục, thậm chí nói, theo ba vị Tiên Đế hóa thiên, đại kiếp tiến đến còn ở trước thời hạn...

- Ự...c?

Kim Ô Đại Yêu Tôn sững sờ, muốn nói cái gì, nhưng nói không ra lời.

- Vậy phải giải quyết như thế nào?

Tiêu ma nữ một mực trầm mặc, thẳng đến lúc này mới mở miệng hỏi.

- Tự nhiên vẫn phải là Thái Thượng Đạo Đồ hóa thiên...

Bỗng nhiên có một người lạnh giọng mở miệng, chúng tiên quay đầu nhìn sang, là Vô Hiểu Tiên Nhân, mặt mũi hắn tràn đầy bất đắc dĩ:

- Ba vị Tiên Đế hóa thiên, chỉ là lĩnh ngộ một cảnh giới, nhưng bọn hắn không có tu luyện con đường của Thái Thượng Đạo, càng không biết làm sao mới có thể chặt đứt trường sinh, thôi động luân hồi, hoặc là nói, bọn hắn không thèm để ý cái này, đối với bọn hắn mà nói, chỉ muốn dùng hình thức thiên ý tồn tại mà thôi, ai ảnh hưởng đến hắn tồn tại, vậy trực tiếp hạ xuống thiên kiếp diệt thế, vậy cần gì thôi động luân hồi?

Những lời này, làm mọi người đều im lặng, chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, nhịn không được ngẩng đầu nhìn.

Nguyên lai nguy cơ vẫn chưa giải trừ, trái lại càng thêm nghiêm trọng...

Chẳng lẽ nói, thật chỉ có Thái Thượng Đạo Đồ hóa thiên mới có thể giải quyết?

Không biết có bao nhiêu ánh mắt, theo bản năng nhìn về phía Phương Hành, ánh mắt đều rất phức tạp.

Phương Hành cảm giác toàn thân không được tự nhiên, trừng trở về:

- Nhìn ta làm gì? Dù sao ta là sẽ không hóa thiên!

Nghe xong lời ấy, ánh mắt vô số người nặng nề xuống!

Tên ma đầu này, cuối cùng vẫn không chịu đi ra một bước kia, chẳng lẽ hắn thật muốn nhìn chiếc thuyền này lật úp sao?

- Chúng ta đều biết, ba vị Tiên Đế kia hóa thành bộ dáng tuyệt tình tuyệt tính, không phải ngươi mong muốn, chỉ là bây giờ sự tình đã đến cục diện này, ba vị Tiên Đế hóa thiên, dồn chúng sinh đến tuyệt lộ, nếu ngươi không chịu đạp vào con đường như vậy, xả thân hóa thiên, chém trường sinh, thì ba vị Tiên Đế chỉ biết tùy thời hạ xuống tai kiếp, đến lúc đó có lẽ ngươi có thể chống cự, nhưng người khác... Đạo Phật Yêu Long Thần Ma, toàn bộ sinh linh thế gian, ai có thể chống cự được?

Trong không gian tĩnh mịch, Vô Hiểu Tiên

Nhân thấp giọng mở miệng, mang theo thất lạc.

Những lời này, nói đến tất cả mọi người đều trầm mặc, trong lòng sợ hãi, đúng vậy, ba vị Tiên Đế hóa thiên không giống Thái Thượng Đạo Đồ, Thái Thượng Đạo Đồ hóa thiên, là vì chém trường sinh, thôi động luân hồi, cũng chỉ có như thế, mới có thể khiến cho thế gian cân bằng, bằng không mà nói, bởi vì thế gian có người trường sinh tồn tại, ba vị Tiên Đế sớm muộn cũng sẽ hạ xuống tai kiếp, bọn hắn không có tâm tư đi phán định ai đáng chết ai không đáng chết, chỉ ở lúc cảm nhận được uy hiếp, diệt sát hết thảy sinh linh mà thôi...

Mà thế nhân nếu như không muốn nhìn thấy cảnh này, cũng chỉ có Thái Thượng Đạo Đồ hóa thiên, chém trường sinh!

Đây là một loại biện pháp bất đắc dĩ, cũng là biện pháp duy nhất...

- Vì sao nhất định phải chặt đứt trường sinh?

Nhưng thời điểm ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Phương Hành, hắn lại nở nụ cười, chắp hai tay sau lưng, chậm rãi từ trên Cửu Quan hạ xuống, sau đó ánh mắt không chút khách khí quét qua Thái Thượng Thập Tiên, Thiên Ma, Vô Hiểu Tiên Nhân, Liên Nữ, Căn Bá thậm chí là tất cả chúng tiên, cười lạnh nói:

- Người tu hành không có trường sinh, còn có ý nghĩa gì?

Chúng tu đều im lặng, cũng không biết hắn có phải đang giả bộ hồ đồ, hung hăng càn quấy hay không.

Nhưng qua nửa ngày vẫn có người hỏi:

- Nếu không trảm trường sinh, vậy làm sao vượt qua đại kiếp?

Phương Hành cười lạnh nói:

- Vậy ai nói muốn vượt qua đại kiếp thì nhất định phải chặt đứt trường sinh?

Hắn cười lạnh, thanh âm cao lên:

- Nghĩ như vậy, là vì cách cục của các ngươi quá nhỏ!

Cái gì?

Sắc mặt mọi người đều có chút kinh ngạc!

Ngươi một người vì tư lợi, rõ ràng đã bị Thái Thượng Đạo đẩy tới trình độ chỉ cần bước ra một bước, là có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, lại bởi vì không chịu bỏ thất tình lục dục mà kiên quyết lui về, dọc theo con đường này trưởng thành, gặp thần đoạt thần, gặp quỷ đoạt quỷ, dù là vừa rồi, dưới tình huống đáng sợ như vậy, nhìn thấy ba vị Tiên Đế hóa thiên, cũng nhịn không được đi đoạt một mảnh thiên ý...

Ngược lại đến chỉ trích chúng ta, những người một lòng vì thiên địa mà bôn ba cách cục quá nhỏ?

Qua nửa ngày, Thiên Ma mới nhẹ giọng mở miệng:

- Cái này không liên quan đến vấn đề cách cục lớn nhỏ, mà là vấn đề tài nguyên không đủ, dùng cảnh giới của ngươi không có khả năng không rõ, chỉ cần có người trường sinh, thì tài nguyên sẽ không đủ, thiên địa không cách nào tránh khỏi mất cân bằng, tới lúc đó, tai kiếp sẽ không thể tránh khỏi giáng lâm...

Chúng tu đều âm thầm gật đầu, trường sinh càng nhiều người, tài nguyên sẽ càng không đủ, đây vốn là một vấn đề cực kỳ đơn giản!

Nhưng đối mặt vấn đề này, Phương Hành trả lời cực kỳ nhẹ nhõm:

- Tài nguyên không đủ, thì đi đoạt nha!

Chúng tiên đều im lặng, lười phản bác hắn, thậm chí có chút tức giận, cho rằng hắn đang hồ ngôn loạn ngữ.

Chỉ có Liên Nữ nhịn xuống tính tình hỏi:

- Thiên địa đều đã thiếu thốn tài nguyên, ngươi đi nơi nào đoạt?

Phương Hành không chút nghĩ ngợi trả lời:

- Đến thiên ngoại đoạt!

- Ừm?

Liên Nữ có chút giật mình, Căn Bá thì nhẹ nhàng "A" một tiếng.

Lúc đầu đám người Thiên Ma sắc mặt ủ dột, càng không khỏi giật mình, ánh mắt nhìn về phía Phương Hành!

Nhưng phần lớn người thì mê mang, Phương Hành cười lạnh, vẻ mặt khinh bỉ nói:

- Nói các ngươi cách cục nhỏ, chính là cách cục nhỏ, chẳng lẽ các ngươi quên, lúc trước Thiên Nguyên cũng từng có Tiên Thánh đại chiến, cuối cùng Cổ Thánh Nhân chặt đứt trường sinh của mình, trục xuất Tiên Nhân, cứu vớt Thiên Nguyên, mà Tiên Nhân bị trục xuất, lại tới Tam Thập Tam Thiên, chiếm khí số của Thần tộc, dựng lên Tiên Giới phồn thịnh vô tiền khoáng hậu, bây giờ Tam Thập Tam Thiên cũng bất quá là một Thiên Nguyên lúc trước mà thôi, khi đó Tiên Nhân bị trục xuất, có thể tiến vào tinh vực, đi tìm trường sinh mới, nhưng các ngươi bây giờ, lại lưu luyến không đi sao?

Chương 1812: Đến thiên ngoại đi

Những lời này, làm thần sắc chúng tiên kinh ngạc, biểu lộ trên mặt đều cực kỳ phức tạp, có người bị lời ấy xúc động, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề trước đó chưa từng nghĩ qua, cúi đầu, như có điều suy nghĩ, cũng có người cười khổ, bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ coi lời này là hồ ngôn loạn ngữ, nhưng phần lớn người lại trầm mặc, vẻ mặt mê mang...

- Ngươi nói như vậy quá nhẹ nhõm, nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, nếu thiên ngoại vô thiên thì sao?

Nói chuyện là Đế Chân Thánh Tôn, hắn cười lạnh nói:

- Lúc trước Tiên Giới chưa từng buông tha thăm dò ra phía ngoài, thời điểm xa nhất đã vượt qua khoảng cách của Thiên Nguyên và Tam Thập Tam Thiên, nhưng trừ rải rác mấy Tiểu Tiên Giới có thể cung cấp người tu hành, thì căn bản không có tồn tại như Tam Thập Tam Thiên, lại đi chỗ không biết, chỉ sẽ đâm đầu vào trong tinh vực mênh mông...

- Lúc trước những Tiên Nhân bị trục xuất kia, đối mặt tinh vực xa xăm, cũng không biết giống như các ngươi bây giờ, thậm chí bọn hắn còn không bằng các ngươi, dù sao các ngươi đã tiến vào tinh vực, khi đó bọn hắn là lần đầu tiên tiến vào tinh vực, tất cả đều là không biết...

Phương Hành không chút khách khí ngắt lời, mắt lộ ra vẻ khinh bỉ, lãnh đạm nói:

- Về phần ngươi nói thăm dò, thì càng là chuyện cười, khoảng cách giữa Thiên Nguyên và Tam Thập Tam Thiên, bây giờ lại được tính là cái gì? Nếu khoảng cách từ Thiên Nguyên đến Tam Thập Tam Thiên còn tìm không thấy Tiên Giới mới, vậy đi nhiều mấy cái, Tiên Nhân lúc trước so với các ngươi bây giờ lại tính là cái gì? Bọn hắn sợ là ngay cả Thái Ất Thượng Tiên bây giờ cũng không bằng nha? Nhưng bọn hắn vẫn đi qua khoảng cách xa như thế, đi tới Tam Thập Tam Thiên, nhưng các ngươi thì sao? Chẳng lẽ nói có bản lĩnh mạnh hơn tiền bối, nhưng ngay cả đảm lượng đi vào tinh vực như bọn hắn cũng không có sao?

Đế Chân Thánh Tôn nhịn không được mở miệng:

- Bọn hắn là bị buộc...

- Các ngươi cũng bị buộc!

Phương Hành nhàn nhạt mở miệng:

- Ta ngồi nhìn ba vị Tiên Đế hóa thiên, chính là vì buộc các ngươi đi ra ngoài!

Nói xong hắn vẫy vẫy tay áo, cười nhạt nói:

- Kỳ thật dựa theo dự định lúc đầu của bọn hắn, là ở sau khi hóa thiên, mượn chút ý chí còn sót lại của mình, lập tức hạ xuống tai kiếp diệt thế, hết thảy nuôi dưỡng bản thân bọn hắn, chỉ bất quá ta đoạt mất một mảnh thiên ý, để bọn hắn không đủ lực lượng hóa thiên, đồng thời mạnh yếu có khác, chỉ lo ngươi tranh ta đoạt, không quan tâm tới tai kiếp, mà thời điểm bọn hắn có người thắng cuối cùng, cũng là thời điểm chân chính mất đi thất tình lục dục, chỉ biết dựa theo Đại Đạo vận chuyển mà hành sự, như vậy tai kiếp hàng hay không hàng, cuối cùng vẫn là ở các ngươi...

- Nếu các ngươi vẫn như trước kia, chỉ ở địa phương nhỏ bé này tu hành, thôn phệ tài nguyên, dùng cầu trường sinh, như vậy sớm muộn gì bọn hắn cũng sẽ giáng tai kiếp, còn hung ác hơn thiên ý lúc trước, bức các ngươi giống như Thiên Nguyên Cổ Tiên lúc trước rời đi.

Nói đến chỗ này, hắn thấp giọng thở dài, thần sắc có chút chăm chú nói:

- Tối thiểu nhất, Chư Tử đạo tràng có câu nói rất đúng, lòng người luôn không đủ, ngươi sống tổng không bằng ta sống, nhân sinh vốn phải nhân tranh, cho nên người vừa sinh ra vốn đã ác, nhưng cái ác này chưa chắc là xấu, tiểu gia vẫn cảm giác mình rất xấu, nhưng ta cũng cảm giác mình rất tốt...

- Đến lúc này còn không quên khen mình...

Chúng tiên đều cảm giác có chút im lặng, nhưng bị nội dung hắn nói chấn nhiếp, chỉ có thể nhẫn nại nghe xuống.

- Bất luận là thần thông đạo pháp, hay âm mưu quỷ kế, nói trắng ra đều là một loại bản lĩnh bẩm sinh, để cho mình, để gia tộc, để chủng tộc hảo hảo sống sót, đã như vậy, vì sao loại lực lượng kia hết lần này tới lần khác dùng ở trên thân người một nhà?

Phương Hành thở dài, nói dõng dạc:

- Đã có lực lượng này, lại chỉ hao tổn bên trong, vì sao không dùng ở trên người kẻ khác? Các ngươi nói thiên địa sắp khô kiệt, đại kiếp sắp đến, cũng chưa chắc không phải là thời điểm sinh linh chư thiên cường đại nhất, như vậy chủng tộc đã phát triển đến trình độ nhất định, có lực lượng cường đại, sao không đi ra ngoài tranh, trái lại muốn lưu ở trong cái ao nhỏ bé này đấu người sống ta chết, thậm chí thời điểm ăn không no chỉ có thể thắt lưng buộc bụng?

Hắn nói như thiên địa oanh minh, tất cả mọi người chỉ ngơ ngác, nghe một tên thổ phỉ nói đạo lý...

- Cướp đi, các huynh đệ!

Phương Hành nói đến chỗ này, cũng không nhịn được giang tay ra, hưng phấn kêu lớn:

- Tài nguyên không đủ, liền đi đoạt!

Nói xong hắn nhìn về phía Vô Hiểu Tiên Nhân, vị Tiên Nhân danh xưng không gì không biết kia, cũng đang ngưng thần suy tư, Phương Hành nhìn hắn nói:

- Ngươi là bách sự thông, danh xưng không gì không biết, nhưng không phải cũng nói mình không biết Đại Đạo cao xa, cũng không biết Vũ Trụ lớn bao nhiêu sao? Cái này đã nói, bên ngoài còn có rất nhiều Tam Thập Tam Thiên ngươi không biết tồn tại, vậy mỗi ngày ngươi lưu ở nơi này khuyên người khác hóa thiên làm gì? Sao không đi ra ngoài? Sao không đi nhìn còn có Tam Thập Tam Thiên khác không, đi xem Vũ Trụ có biên giới hay không?

Chung quanh yên tĩnh, tất cả mọi người đều nói không ra lời.

Tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực nặng nề ép ở trong lòng, mà ở chỗ sâu trong áp lực, lại mơ hồ có cảm giác kích động, muốn đi tinh vực vô biên xông xáo... à không, đi đoạt!

Ai cũng không nghĩ tới, cướp bóc cũng có thể nói hiên ngang lẫm liệt như vậy, thậm chí thành một kế sách độ kiếp, nhưng nghĩ sâu một chút, bọn hắn lại cảm thấy, phương pháp này không phải không có đạo lý, lúc trước Thiên Nguyên và Tam Thập Tam Thiên hiện tại, trên bản chất không có quá nhiều khác biệt, đều là bởi vì tài nguyên không đủ đưa tới thiên địa khô kiệt, lúc ấy ở Thiên Nguyên là Cổ Thánh và Tiên Nhân đại chiến, Cổ Thánh tự chém trường sinh, trục xuất Tiên Nhân vào tinh vực, mà bây giờ, song phương bất quá là đổi thành Tiên Đế và bọn hắn mà thôi!

Nếu như thế, người trường sinh rời đi, tìm thiên địa mới, thứ nhất có thể làm dịu áp lực của Tam Thập Tam Thiên, thứ hai, nếu bọn hắn thật tìm được Tiên Giới mới, như vậy sẽ là một kỷ nguyên tiên nhân phồn thịnh tiến đến...

- Đây chính là nguyên nhân ta vượt qua đạo tâm chi kiếp...

Phương Hành nhẹ giọng mở miệng:

- Ba trăm năm trước ta cảm thấy cách kia không viên mãn, cho nên một mực tìm kiếm con đường vượt qua đạo tâm chi kiếp của mình, sau đó ta đi qua rất nhiều nơi, từng tới tinh vực cuối cùng mà Tam Thập Tam Thiên thăm dò, thậm chí còn xa hơn, sau đó ta phát hiện, ở nơi đó có rất nhiều Tiểu Tiên Giới có thể sinh tồn, còn có rất nhiều sinh linh Thần tộc chúng ta chưa nghe nói qua, mà có Tiểu Tiên Giới, thì đại biểu sẽ có vô số địa phương cung cấp chúng ta thăm dò, có sinh linh Thần tộc, thì đại biểu còn có rất nhiều nơi để cho chúng ta cướp đoạt, chỉ là phần lớn người đều quá lười, đợi ở Tam Thập Tam Thiên, hoặc đợi ở Thiên Nguyên, thà cùng người nhà đấu, đoạt một củ khoai lang nát, cũng không chịu chạy ra ngoài nhậu nhẹt mà thôi...

- Nhưng ta nguyện ý, cũng tin tưởng có rất nhiều bằng hữu nguyện ý!

Ánh mắt Phương Hành quét qua Kim Ô Đại Yêu Tôn, huynh muội Lệ gia, Hàn Anh, Vương Quỳnh, cũng quét qua Ngao Liệt, Thần Tú và đám đệ tử hồ ly, còn có ba trăm Tiệt đạođạo đồ đi theo ở bên người Kim Ô Đại Yêu Tôn, mỗi khi ánh mắt đảo qua một người, vẻ kiên định trong mắt lại mạnh hơn một phần, nhịn không được cười phá lên:

- Cho nên từ thời điểm này bắt đầu, ta đã bước ra một bước kia, vượt qua đạo tâm chi kiếp, sau đó bắt đầu tiến vào một loại cảnh giới mới, ta không biết đó là cảnh giới gì, nhưng ta phỏng đoán, loại cảm giác này, hẳn là Tự Tại cảnh mà Thái Thượng Đạo thôi diễn ra, nhưng chưa có ai tu luyện tới, trong Thái Thượng Tự Tại Kinh cũng nói qua cảnh giới kia, bất quá nói lại sai, hóa thành thiên ý không phải tự tại chân chính, nhưng sau khi ta nghĩ thông suốt đạo lý này, chân chính bước vào cảnh giới đó, mới có thể tính là Tự Tại cảnh chân chính...

Nói đến đây, hắn hít một hơi thật sâu, cười nói:

- Hiện tại với ta mà nói, vô luận là Thiên Nguyên hay Tam Thập Tam Thiên, đều đã rất vô vị, lại đoạt các ngươi cũng không giành được thứ gì tốt, cho nên ta muốn đi chỗ xa hơn tiêu dao!

- Có lẽ có rất nhiều người không tán đồng ý nghĩ của ta, nhưng cũng không sao cả, nguyện ý lưu ở nơi này, liền lưu lại đi...

Hắn phủi tay, cười rất đắc ý:

- Nguyện ý đi tiêu dao với ta thì cùng đi, ngay cả tiên thuyền xuyên qua hoàn vũ ta cũng đã tạo tốt, có thể chở rất nhiều người, cũng có thể để mỗi người trôi qua dễ chịu, đoạt được cũng rất dễ chịu...

Thời điểm hắn nói đến đây, đằng sau Cửu

Quan, trong tinh vực, chiếc tiên thuyền của hắn mơ hồ phá vỡ tinh vực, đi tới trước mặt mọi người, tất cả mọi người ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Khô Lâu trước tiên thuyền, cái này ở trong rất nhiều truyền thuyết, đã từng là pháp bảo đại biểu cho ma đầu này, không nghĩ tới hôm nay lại bị hắn đặt ở trên một chiếc tiên thuyền, dữ tợn, âm trầm, hai hốc mắt đen ngòm, sâu kín nhìn phía trước...

Mà ở trên tiên thuyền, thì có một cây cờ lớn, phía trên thêu một cái đầu lâu dữ tợn, dưới đầu lâu là hai thanh đao gác chéo... (* má ơi sao giống hải tặc quá vậy)

Chương 1813: Đại hôn

- Một hai ba bốn năm...

- Một hai ba bốn năm sáu bảy... tám...

- Không được, không có tám, một hai ba bốn năm sáu bảy... tám chín mười?

Thiên Nguyên Đại Lục, Nam Chiêm Bộ Châu, Quỷ Yên Cốc lúc trước, bây giờ trong Tiệt đạoĐạo cung, từ trên xuống dưới đều đã bố trí hỉ tiệc, phiêu hồng nhiễm tím, vò rượu chồng chất như núi nhỏ, vô số thị nữ xinh đẹp bưng thức ăn, như nước chảy đưa đến các địa phương, vô số Tiên Nhân đi tới đi lui, trên mặt mỗi người đều tràn đầy ý mừng, cũng có vô số nhân vật trong truyền thuyết lộ diện, thậm chí rất nhiều đại nhân vật quyền cao chức trọng, dậm chân một cái cũng có thể để cho Thiên Nguyên rung chuyển ba lần, lúc này lại giống như người bình thường, bận bịu tứ phía, sứt đầu mẻ trán, chỉ có nhân vật chính của ngày này, tân lang Phương Hành vẫn không lộ diện, mà núp ở chỗ sâu trong cung các, cau mày, đếm đầu ngón tay, vừa đi vừa tính cái gì đó...

- Tiểu thổ phỉ, ngươi còn trốn ở chỗ này làm gì, giờ lành sắp đến...

Một con Kim Ô đạp bay đại môn, thò cái đầu vào nhìn đông nhìn tây, chỉ thấy toàn thân nó lông vũ vàng óng ánh, nhưng lại quấn lên vô số hoa hồng diễm lệ, cách hơn mười trượng đã có thể ngửi được hương khí gay mũi, quả thật diêm dúa khó mà hình dung, sau lưng nó là Nam Cương Quỷ Vương Lệ Anh, Bạch Bào Thương Tiên Hàn Anh, Kim Sí Đại Bằng Vương, Không Không Nhi, Chân Long Ngao Liệt… trên người cũng ăn mặc loè loẹt, thấy Phương Hành ngồi xổm ở góc tường, liền tiến tới góp mặt...

- Đừng làm ta loạn, ta đanh tính mình có mấy bà vợ đây này...

Phương Hành không quay đầu lại nói một

câu, sau đó tiếp tục đếm đầu ngón tay.

- Mấy bà vợ?

Kim Ô sửng sốt, cũng cúi đầu đếm móng vuốt của mình, nửa ngày sau mới ngẩng đầu:

- Còn có thể có mấy bà vợ? Bây giờ được Thiên Nguyên công nhận đệ nhất mỹ nhân Long Nữ Ngao Trinh, nhi nữ Bách Thú Tông tông chủ Ứng Xảo Xảo, tiểu công chúa Sở hoàng thất Sở Từ, còn có Dao Trì tiểu công chúa, cùng Si Nhi nha đầu ngươi từ Tam Thập Tam Thiên mang về...

Tính toán nửa ngày, nó ngẩng đầu lên nói:

- Chẳng phải là năm cái sao?

Những người khác cũng gật đầu, cười nói:

- Hôm nay ngươi ở Thiên Nguyên cùng năm vị phu nhân thành hôn, chẳng lẽ số lượng cũng nhớ không rõ?

Phương Hành lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Không đủ!

Đám người Kim Ô ngơ ngác:

- Làm sao không đủ?

Phương Hành nghiêm túc nói:

- Lúc trước Thập Nhất Thúc nói ta sẽ cưới mười lão bà, hiện tại số lượng này không đủ...

- Cưới... Cưới mười cái?

Mọi người nghe vậy lập tức im lặng, nửa ngày sau mới nói:

- Ngươi ở đây là vì sự tình này?

Phương Hành gật đầu nói:

- Đúng vậy, đếm như thế nào cũng cảm thấy không thích hợp...

Kim Ô cười xấu xa nói:

- Vậy ngươi ra ngoài kiếm thêm vài nữ nhân nữa...

Phương Hành vội vàng lắc đầu nói:

- Khó mà làm được, bị các nàng nghe, khẳng định sẽ đến mắng ta!

Hàn Anh khịt mũi coi thường:

- Còn có người mắng hơn ngươi sao?

Phương Hành quay đầu, vẻ mặt hoảng sợ nói:

- Ngươi không biết các nàng liên thủ lại mắng người hung ác như thế nào đâu...

Không Không Nhi chen miệng:

- Hắn nói không sai đâu, vài ngày trước ta nhìn thấy thổ phỉ và năm lão bà của mình đánh nhau, mấy nữ nhân kia thật bá đạo, thổ phỉ bất quá là ở thời điểm bị Sở Từ tiểu công chúa mắng trả treo vài câu, năm nữ nhân kia liền lao đến, ôm chân ôm tay, chống nạnh bóp hông, nhéo tai bứt tóc, còn có tức giận đến trực tiếp cắn, ai, đường đường Thông Thiên Đạo Chủ, thế mà bị đánh chạy loạn khắp núi, đến đêm cũng không dám về, ngồi xổm ở trên tàng cây ăn sương một đêm...

Kim Sí Đại Bằng Vương hiếu kỳ nói:

- Làm sao ngươi biết được?

Không Không Nhi nói:

- Ta thấy thú vị, nên ngồi ở trên cây nhìn hắn một đêm...

- Đúng vậy, mấy nữ nhân kia rất hung ác...

Phương Hành nghe vậy cũng thở phì phì đứng lên, chỉ chân mình nói:

- Ngươi nhìn trên đùi còn bầm tím đây này...

- Ha ha ha ha, đáng đời...

Mọi người nghe vậy đều cười to, làm Phương Hành tức đến xém thổ huyết, mình làm sao lại kết giao với một đám bằng hữu như thế, ở thời điểm then chốt này, thế mà không ai đồng tình với mình, xem ra nên đá bọn hắn khỏi thuyền của mình...

- Bất quá tiểu thổ phỉ ngươi không cần lo lắng, hôm qua ta nghe Vô Sinh lão mẫu nói chuyện với Bạch sư thúc, cố ý gả đồ nhi Thanh Nhan Tiên Tử của nàng cho ngươi, Bạch sư thúc đã đáp ứng, chỉ là lo lắng ủy khuất người ta, hai ngày này đoán chừng đang suy nghĩ làm sao mở miệng, ai, lần này sau khi đại hôn, ta nghĩ ngươi rất nhanh sẽ cưới lần hai...

Kim Ô chợt nhớ tới một chuyện, cười quái dị nhìn Phương Hành chớp mắt.

- Đúng... Còn có... Còn có Diệp Cô Âm Tiên Tử...

Ở ngoài cửa, Dư Tam Lưỡng thở hổn hển chạy vào, vừa lúc nghe được lời này, nhân tiện nói:

- Ta còn nghe Hồ Cầm lão nhân nói chuyện với Đại Bằng Tà Vương, nói ngươi đã từng ngủ với đồ đệ bảo bối của hắn, lúc đầu ta tưởng là Xảo Xảo sư muội, về sau mới biết là Diệp Cô Âm Tiên Tử, hắn nói nếu ngươi không chịu cưới nàng, lão nhân này sẽ đập đầu chết ở trên Tiệt đạothánh sơn...

- Ôi má ơi...

Phương Hành nghe mà giật mình, lẩm bẩm:

- Hồ Cầm là tiền bối tốt, ta không thể để hắn tự sát được...

- Nếu tới Diệp Cô Âm Tiên Tử, sao có thể không đề cập tới Tiểu Man cô nương?

Hàn Anh nhíu mày nói:

- Không phải ngươi sớm đã định nàng sao? Chỉ là vấn đề ở chỗ, Vong Tình Thiên Nữ tuyệt tình tuyệt tính, sợ là đã sớm quên tình nghĩa lúc trước, không biết bây giờ ngươi đã thôi diễn ra phương pháp để các nàng khôi phục ký ức chưa?

- Hừ hừ hừ, ta sớm đã suy nghĩ, kỳ thật cũng không khó...

Phương Hành mắt sáng rực lên, dùng sức nhẹ gật đầu, cười đến híp mắt lại.

- Một hai ba bốn năm sáu bảy tám...

Sau khi đếm một lần, lại có chút chán nản nói:

- Nhưng vẫn còn chưa đủ!

Bỗng nhiên ánh mắt Lệ Anh sáng lên, cười gian nói:

- Nếu không ngươi cưới tỷ tỷ ta đi, để tránh mỗi ngày nàng khi dễ ta...

- Đúng đúng, còn có nữ chiến thần kia, còn cương liệt hơn nam nhân, không dễ lấy chồng nha...

- Ta còn nhận biết không ít Tiên Tử, tất cả đều rất muốn lên giường của ngươi...

Mọi người nghe vậy, hai mắt không khỏi tỏa sáng, mồm năm miệng mười đề nghị.

Chỉ có Ngao Liệt nghe bất mãn, cau mày:

- Cưới nhiều như vậy làm gì, có tỷ tỷ của ta là đủ rồi...

Bất quá thanh âm của hắn rất nhỏ, rất nhanh liền bị hưng phấn của mọi người ép xuống.

- Hừ, các ngươi đang nói cái gì?

Lúc này, đột nhiên có tiếng hừ lạnh vang lên, ngoài cổng xuất hiện hai bóng người, là Lệ Hồng Y và Vương Quỳnh, nhìn thấy mấy nam nhân ngồi xổm cười xấu xa, trong lòng không khỏi tức giận:

- Giờ lành sắp đến, các phu nhân đã làm tốt chuẩn bị lên kiệu, nhưng tân lang và các phụ rể lại không thấy bóng dáng, mấy người các ngươi muốn ăn đòn sao?

Nam Cương Quỷ Vương thấy tỷ tỷ của mình, lập tức bị hù đến chảy mồ hôi lạnh, dùng sức chỉ vào Phương Hành, kêu lên:

- Là hắn, tỷ! Là hắn, hắn nói lão bà của mình không đủ mười, muốn cưới ngươi góp đủ số, ta đang bất bình thay ngươi, mắng hắn đây này...

Phương Hành nghe lời này, không khỏi bó tay rồi, ngơ ngác nhìn gia hỏa xấu xa kia.

Lệ Hồng Y nghe vậy, trên người lại lộ ra hàn ý, giống như cười mà không phải cười nhìn Phương Hành, chậm rãi đi về phía trước, sát khí trên người để cho người nổi da gà:

- ... Cưới ta chỉ vì góp đủ số?

- ... Không... Không...

Phương Hành ngơ ngác nhìn nữ tử này, bỗng nhiên nhảy dựng lên:

- Không dám cưới...

Nói xong vội vàng vọt ra ngoài, người phía sau cũng bỏ chạy, chỉ có Tiểu Quỷ Vương chạy chậm, bị Lệ Hồng Y bắt được, cho một trận loạn đả, cuối cùng lúc ra cửa, đường đường Quỷ Vương đã mặt mũi bầm dập!

- Tân lang xuất hiện rồi...

Vừa thấy Phương Hành và các phụ rể xuất hiện ở giữa không trung, trên dưới Tiệt đạothánh sơn lập tức hoan hô như lôi động.

Chương 1814: Đại hôn (nhị)

Khó mà hình dung lần này đại hôn của Thông Thiên Đạo Chủ tới bao nhiêu tân khách, lại thu bao nhiêu lễ vật, dù sao dưới thánh sơn, trong sơn cốc, đều là vô số bóng người, các loại lễ vật trân quý chất cao như núi, bất luận là Phương Hành nhận biết hay không biết, phàm là đạo thống có chút diện mạo, đều vót nhọn đầu đưa hạ lễ của mình đến Tiệt đạothánh sơn...

Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, bây giờ Phương Hành đã tiếp nhận hi vọng của chúng tiên và chư tộc!

Lúc trước Chư Tử đạo tràng đại loạn, Phương Hành phế bỏ ba vị Thánh Tôn của Chư Tử đạo tràng, muốn lập tức giương buồm tiến vào tinh vực, nhưng bị Thiên Nguyên và sinh linh còn sống sót của Tam Thập Tam Thiên liều mạng giữ lại, bởi vì nguy cơ thiên kiếp một mực bao phủ ở trên đỉnh đầu mọi người, mà có năng lực đối kháng ba vị Tiên Đế chỉ có Phương Hành, lúc đầu nói chỉ thủ hộ một đoạn thời gian, đợi cho Tam Thập Tam Thiên an định lại, sẽ thả hắn rời đi, nhưng chẳng ai ngờ tới, một thủ chính là mười năm, mới đầu là vì thủ hộ, về sau vô số đạo thống, đều muốn đưa con cháu nhà mình vào trong tiên thuyền của Phương Hành, đoạt lấy danh ngạch thăm dò tinh vực, thế là trước trước sau sau kéo tới bây giờ, bây giờ ngay cả ba vị Thánh Tôn kia cũng đã chết già, nhưng Phương Hành vẫn chưa khởi hành...

Mà bây giờ, cuối cùng đã tới thời điểm Thiên Nguyên chư lão và Thông Thiên Đạo Chủ ước định, sau khi đám cưới, hắn sẽ giương buồm tiến vào tinh vực, thăm dò Tiên Giới mới, mà các môn các phái tranh giành mười năm, rốt cục định ra tiểu bối đáng giá tín nhiệm nhất đưa vào tiên thuyền, bỏ bao công sức như vậy, không phải bọn họ thật có thể cướp được thứ gì, chỉ vì ở thời điểm tìm được Tiên Giới mới, những tiểu bối kia có thể giành lấy khí vận, lập xuống nền móng, trở thành nhóm đầu tiên phi thăng của Tiên Giới mới...

Ngày hôm nay, đã là ngày đại hôn của Thông Thiên Đạo Chủ, cũng là thời điểm tiễn bọn họ đi xa...

- Tân lang tới đón tân nương...

Vô số người kêu to, có một đám đệ tử heo mập đi lên, vậy bọn người Phương Hành ở giữa, Phương Thanh La mang theo vợ của mình... bên ngoài còn có vô số con cóc, đều rối rít nhảy, vô cùng náo nhiệt, đẩy Phương Hành về phía một tòa Thánh Sơn khác, ở trên núi có năm tân nương đội mũ phượng đang ngồi chờ!

Bên cạnh tân nương là một đám nữ phù dâu, dựng mắt nhìn đi, Lệ Hồng Y, Vương Quỳnh, Phương Tiểu Mỹ, Hồ Tiên Cơ, cùng một chuỗi tiểu hồ ly mặc váy trắng, ngồi ở bên trái nhất là Long Nữ Ngao Trinh, nhưng ở trong tay nàng còn nắm một nữ hài, chính là Tiểu Man có chút hoang mang lo sợ, nàng không biết trường hợp náo nhiệt này, vì sao Long Nữ nhất định phải ép mình tới, nhưng trong nội tâm nàng lại cảm thấy mình nên tới...

Bởi vậy nàng không có giãy dụa, chỉ tùy ý Long Nữ nắm, vô cùng phối hợp.

- Tân lang tân nương bái đường...

Phương Hành đạp trên mây, đưa từng tân nương lên Thánh Sơn, sau đó nhìn về phía các linh vị hành lễ, cái kia theo thứ tự là mười vị thúc thúc, cùng Đại Tuyết Sơn Vạn La lão quái, đều là trưởng bối Phương Hành tín nhiệm nhất!

Thời điểm những linh vị này vừa lập lên, liền có vô số đạo thống tới dâng hương hành lễ.

Chỉ là nhìn danh tự trên bài vị, bọn họ lại cảm giác lạ lẫm, có không ít người ở trong bóng tối tìm hiểu, Vạn La tiền bối còn biết lai lịch, nhưng mười người khác lại là thần thánh phương nào, mà có tư cách bày linh vị ở trên Tiệt đạothánh sơn?

Đối với cái này, người hiểu rõ nội tình đều cười không nói, chỉ nói chính là mười người dạy dỗ Thông Thiên Đạo Chủ!

Lời này làm rất nhiều người dự lễ sinh ra tâm sùng kính, tranh nhau dâng hương, còn có mời hương hỏa về nhà thờ cúng...

Dâng hương xong, lúc này mới cùng năm vị phu nhân trở về, ở dưới Bạch Thiên Trượng, Đại Bằng Tà Vương, Thiết Như Cuồng, Ứng Sư Hống… mỉm cười nhìn soi mói, cùng năm lão bà tới bái đường, trên bàn tiệc cao quý nhất, Thánh Tôn Liên Nữ, quái thai Viên gia, Hồ Cầm lão nhân, Căn Bá, mấy vị cùng Phương Hành quan hệ giao hảo trong Cửu Thánh, Tửu Nhục hòa thượng, cùng Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng bị vô số mỹ nữ vây quanh đều mỉm cười xem lễ...

- Ha ha, đa tạ các vị đến chúc mừng, tới tới tới, uống rượu uống rượu...

Sau khi kết thúc buổi lễ, Phương Hành nâng chén, nhìn chúng tiên cười to mở miệng.

- Chúc mừng đại hôn...

Trên dưới thánh sơn, vô luận là Đạo Chủ các đạo, thủ lĩnh bát phương, hay người căn bản ngay cả chỗ ngồi cũng không ngồi được, đều cười phá lên, đồng thời giơ chén rượu trong tay uống cạn...

- Sư tôn, ngài phạm giới...

Xa xa ở bên ngoài Thánh Sơn, một tăng nhân áo trắng ngồi xếp bằng ở trên hư không, trong tay cũng bưng một chén rượu.

Bên cạnh hắn, một tiểu hòa thượng áo xám ngẩng đầu, cau mày nhắc nhở sư phụ của mình.

Thế nhưng tăng nhân áo trắng uống một hơi cạn sạch, cười nói:

- Thanh quy giới luật không phải là dùng để phá sao? Ngươi lo làm gì, dù sao ta là Phật tổ, còn có ai tới phạt ta sao, nhiều chuyện!

Tiểu hòa thượng nhếch miệng, hiển nhiên không thèm để ý, do dự một chút mới ngẩng đầu lên, có chút không bỏ nói:

- Sư tôn, ngươi thật muốn theo chiếc thuyền kia rời Thiên Nguyên sao? Nhưng bây giờ Phật môn còn có rất nhiều chuyện quan trọng...

- Đây là chúng ta đã sớm nói rõ ràng...

Tăng nhân áo trắng cười nói:

- Ta ở dưới đại kiếp che chở hạt giống của Phật môn, tương lai truyền thừa Phật môn, phát dương quang đại là chuyện của ngươi, tiểu tử ngươi cũng đừng lấy lý do không nhớ ký ức kiếp trước để qua loa tắc trách, việc này không cho thương lượng!

Tiểu hòa thượng bất mãn nhếch miệng:

- Nhưng đệ tử thật không nhớ rõ nha...

- Đó là bởi vì ta sớm gọi ngươi tỉnh lại, về sau ngươi sẽ từ từ nhớ...

Tăng nhân áo trắng nở nụ cười, khá là đắc ý.

- Vậy vì sao ngài sớm gọi ta tỉnh lại?

Áo trắng tăng có người nói:

- Bởi vì ta muốn theo chiếc thuyền kia đi thiên ngoại truyền bá Phật lý...

- Hừ, đệ tử mới không tin, ngài là muốn đi ra ngoài tiêu dao, đệ tử hoài nghi ngài vừa lên chiếc thuyền kia sẽ hoàn tục...

Tiểu hòa thượng hoài nghi nhìn tăng nhân áo trắng.

Tăng nhân áo trắng ngẩn người:

- Cái này thật đúng là khó nói...

- Sư phó... Ngài...

Tiểu hòa thượng vừa định nói tiếp, nhưng bị tăng nhân áo trắng kéo lấy, chỉ thấy sư tôn nhà mình có chút khẩn trương nhìn phía dưới, vẻ mặt ngưng trọng:

- Đừng nói nữa, nhanh, theo ta xuống dưới...

- Xảy ra chuyện gì sao?

Tiểu hòa thượng giật nảy mình, vội vàng nhìn dáo dác.

Tăng nhân áo trắng nghiêm túc nói:

- Không thấy khai tiệc rồi sao, không chuyên nghiệp gì cả...

Chương 1815: Một đại thế khác mở ra (chương cuối)

- Thánh phù hộ nhân luân, tiên kiếm Đại Đạo... Cổ có nhân tổ quật khởi lúc yếu ớt, vấn tiên cầu đạo, dùng ngự yêu ma... nhưng... thiên địa có tận mà lòng người vô tận... Yêu ma đã diệt đạo còn... còn... còn không ngưng... lòng cầu đạo chưa tuyệt mà thiên địa đã kiệt, bi chăng... Không biết làm sao? Họa Thái Cổ trường sinh tác động đến Thiên Nguyên... Thánh Nhân tuyệt đạo, bảo hộ tộc đàn, tiến nhập tinh vực, tuyệt xử cầu sinh... Xây Tiên Đạo ở Tam Thập Tam Thiên... Thống ngự vạn tộc, tiên diệu tinh không... Hắc cái thổi da trâu này... à không, vạn thế bất diệt, đều là nhân tâm đạo quả... Diệu quá thay... Thiên địa viên mãn... lòng người có thiếu... nhưng ai nói nhân tâm có thiếu... không thể cầu Đại Đạo viên mãn?

Bây giờ trên dưới Tiệt đạothánh sơn, thậm chí là cửu thiên, ở giữa tinh vực, đều là vô số người tu hành, trên không trung, một chiếc tiên thuyền to lớn vắt ngang hư không, thang mây nối với tiên thuyền, từ đỉnh núi thẳng xuống chân núi, giống như một con đường phi thăng thông hướng Tiên Giới không biết, mà Tiệt đạoThông Thiên Đạo Chủ Phương Hành, lúc này đang đứng ở chỗ cao nhất, tay nâng tiên chiếu, lắp ba lắp bắp niệm tụng, trên trời dưới đất, vô số sinh linh ngưng thần, chăm chú lắng nghe.

- ... Ai nha, ngươi viết văn không xuôi, không dễ đọc a!

Thông Thiên Đạo Chủ đọc một nửa bỗng nhiên quay đầu nhìn Long Nữ, vẻ mặt đau khổ nói.

Long Nữ nghe hắn vừa rồi đọc lắp ba lắp bắp, vốn đã tức giận, trong kẽ răng gạt ra một chữ:

- Đọc!

Phương Hành im lặng, đành phải tiếp tục đọc xuống:

- Cầu... tâm tìm kiếm một ngày không... không chết... sinh cơ tộc ta... một ngày không dứt. Bây giờ... lại gặp khô kiệt... há có thể quên giáo huấn của tiền bối... tự cầm tù mà đợi tai kiếp... Tiền bối dám lấy đại nghị lực thăm dò... thăm dò tinh vực vô biên... phi thăng... Tiên Giới... Chúng ta cũng lấy đại khí phách...

Niệm đến nơi này, thực không kiên nhẫn nữa, nghiêng mắt, toét miệng, đột nhiên vứt tiên chiếu qua một bên, cười hì hì nhìn chúng tu đông nghìn nghịt, kêu lên:

- Niệm không sai biệt lắm rồi, dù sao là ý tứ này, đã đến giờ, người có gan theo ta đi thiên ngoại cướp bóc, không chừng cướp được một nơi còn tốt hơn Tiên Giới, các ngươi nói đúng không?

- Ha ha, không sai, nói là đi thiên ngoại thăm dò, kỳ thật là đi cướp đoạt...

Phía dưới, vô số thiếu niên cười phá lên, ồn ào phụ họa.

Mà tu sĩ thế hệ trước thì lắc đầu, thấp giọng cảm khái, nghĩ thầm đây chính là thời điểm chúng tiên chủ động ra thiên ngoại, ý nghĩa sao mà trọng đại, nhưng ở trong miệng Thông Thiên Đạo Chủ lại thành cướp đoạt, thật để cho người đau răng, bất quá cũng không quan trọng, sau này dùng Xuân Thu bút pháp che đậy là được!

Long Nữ bất đắc dĩ lắc đầu, nếu không phải trường hợp này quá trọng yếu, thật muốn đi lên nhéo lỗ tai của hắn buộc hắn đọc xong, mấy lão bà khác vội vàng kéo Long Nữ khuyên nhủ:

- Tỷ tỷ đừng giận, cẩn thận động thai khí...

Phương Hành được các tu sĩ trẻ tuổi ủng hộ, lòng cực kỳ vui vẻ, cười ha ha vung tay lên:

- Vậy lên thuyền đi!

- Lên thuyền! Lên thuyền!

- Thiên ngoại, chúng ta tới...

Vô số người rống lên, quần tình xúc động la hét.

- Đi đi, không nghĩ tới một đám xương già như chúng ta, lại còn có cơ hội đi thiên ngoại quan sát...

- Ha ha, nếu không có chúng ta nhìn xem, ai biết hắn đến thiên ngoại sẽ náo thành bộ dáng gì?

Nhóm người đầu tiên lên thuyền dọc theo thang mây đi tới, có Liên Nữ, Căn Bá, Thiết

Như Cuồng, Đại Bằng Tà Vương… bọn hắn hoặc tu vi cao thâm mạt trắc, hoặc cùng Phương Hành quan hệ thân mật, tự nhiên là nhóm đầu tiên lên thuyền, về phần lý do lên thuyền, Căn Bá chỉ nói mình sống không được bao lâu, muốn đi thiên ngoại nhìn xem, Liên Nữ thì nói mình đại sự đã thành, lại không có địa phương khác để đi, mà vô luận bọn hắn nói thế nào, Phương Hành cũng cực kỳ hoan nghênh!

- Lão phu đã sớm nói với Đạo Chủ, vị trí của ta đâu?

Trong Cửu Thánh, Dương Ma cười to, cùng Câu Ly Thánh Nhân, Vô Sinh lão mẫu leo lên tiên thuyền, Thiên Nguyên Cửu Thánh chia làm hai nhóm người, một bộ phận tự chém trường sinh, quyết định dùng phương pháp của Cổ Thánh lưu lại Thiên Nguyên, che chở hậu nhân thêm mấy năm, một nửa khác không muốn chém trường sinh, Thiên Nguyên liền không thể dung bọn hắn, đành phải bước vào tiên thuyền, theo Phương Hành tiến vào tinh vực...

- Huynh đệ, có thể nào thiếu ta?

Kim Ô Đại Yêu Tôn giương cánh xông lên tiên thuyền, cười to nói:

- Ta muốn một động phủ tốt nhất...

Phương Hành thấy nó, không khỏi có chút im lặng:

- Kim Ô tộc các ngươi chịu để ngươi đi?

Kim Ô Đại Yêu Tôn đắc ý nói:

- Ta truyền vị trí Yêu Chủ cho biểu huynh Ô Nhất Điển, có Tang Nhi biểu muội giúp đỡ hắn, không có vấn đề!

Phương Hành nghe vậy cười ha ha:

- Vậy thì tốt rồi, trên thuyền đang cần một Nhị đương gia!

- Vậy nếu như chúng ta tới, lại cho chúng ta mấy vị trí đương gia được không?

Dưới tiên thuyền, Hàn Anh và Vương Quỳnh nắm tay, cùng một chỗ bước lên tiên thuyền, xa xa cười nói, ba năm trước hai người bọn họ đã kết thành vợ chồng, còn sớm hơn đại hôn của Phương Hành, bây giờ Hàn gia và Vương gia cũng là đại đạo thống, bất quá hai người bọn họ vô ý lưu lại Thiên Nguyên, liền làm xong hết thảy bố trí, quyết định theo Phương Hành bước vào tinh vực, tìm kiếm cơ duyên mới!

- Vậy nhìn hai người các ngươi tính một cái hay hai cái...

Phương Hành nâng cằm, có chút phát sầu

nhìn hai người bọn họ.

Hàn Anh và Vương Quỳnh trăm miệng một lời:

- Hai cái!

Phương Hành nói thầm:

- Thấy thế nào cũng giống một cái...

- Ta và ngươi đoạt vị trí Quỷ Vương đoạt một đời, lần này không đoạt với ngươi nữa...

Lệ Hồng Y nhìn thoáng qua Lệ Anh, đột nhiên nhoẻn miệng cười:

- Ta muốn đi địa phương mới...

Vừa nói chuyện, một đạo hồng ảnh bay lên tiên thuyền, lớn tiếng nói:

- Cho ta một vị trí đương gia!

Người phía trên cười to, Lệ Anh ở phía dưới cảm thấy ủy khuất, kêu lên:

- Đại ca ngươi đợi ta, ta cam đoan sẽ mau chóng tìm nàng dâu, sinh con trai, sau đó ném tiểu quỷ kia ở Nam Cương làm quỷ chủ, mình thì tiến vào tinh không tìm các ngươi...

Hắn rất muốn đi, đáng tiếc Nam Cương Quỷ Vương nhất mạch còn chưa có truyền nhân, đi không được.

- Mượn thuyền này của ngươi, tiến vào tinh vực nhìn một chút!

Vũ Thần Lữ Phụng Tiên chẳng biết lúc nào xuất hiện ở dưới thuyền, phất tay đẩy ra một vị Thần Châu đạo chủ đang muốn trèo lên thuyền, đi tới.

- Tôn nhi, vào tinh vực nhất định phải nghe Phương tổ gia...

Bột Hải quốc Dư thị nhất mạch cũng tới, bọn hắn không lay chuyển được tâm ý của Dư Hoài Nhu, chỉ có thể tiễn hắn leo lên tiên thuyền, bất quá còn tốt, nể tình Dư gia lão tổ, Dư Hoài Nhu bái Phương Tiểu Mỹ làm sư, cũng coi như vào Tiệt đạonhất mạch rồi!

Sau đó Không Không Nhi, Hồ Tiên Cơ… tuần tự trèo lên thuyền, Kiếm Ma lão tổ và Thần Chủ từ trong tinh vực chạy đến, Tam Thập Tam Thiên thì có Đại Thương Thiên nhất mạch Đế Nữ Lộ Tiểu Quân, cũng mang theo vài tiên binh tiên tướng leo lên tiên thuyền, Phương Tiểu Mỹ, Lộc Tẩu, Văn tiên sinh cùng ba trăm Cáp Mô Quân cũng leo lên tiên thuyền, đám đệ tử heo mập lưu lại Thiên Nguyên lập đạo.

Quái thai Viên gia trần duyên đã xong, cùng Bạch Thiên Trượng tranh rất nhiều năm, cuối cùng nhường cơ hội lưu lại Thiên Nguyên trùng kiến Viên gia cho Bạch Thiên Trượng, mình thì chỉ mang một thanh kiếm sắt leo lên tiên thuyền!

Tiêu ma nữ tới, trực tiếp leo lên tiên thuyền...

Thanh Nhan Tiên Tử vẻ mặt đỏ ửng cũng tới...

Hồ nữ Tiểu Nhất cần lưu lại Thanh Khâu Sơn kế nhiệm tộc trưởng, nhưng các muội muội của nàng đều vui sướng chạy tới...

Hồng Hoang di chủng nhất mạch tới...

Phật chủ Thần Tú đổi một bộ quần áo không đáng chú ý, thừa dịp người khác không chú ý đi đến tiên thuyền...

Con cháu tinh nhuệ của các đạo thống tới...

Một vài lão tu ẩn thế không muốn lưu lại Thiên Nguyên cũng tới...

- Tỷ phu, đại tỷ, Tinh nhi liền giao cho các ngươi...

Thương Lan Hải Ngao Liệt và thê tử của hắn chạy tới, đưa tiểu Long Thái tử lên tiên thuyền.

Kia là một nữ tử Nhân tộc xinh đẹp, mười năm trước hai người bọn họ sinh ra một đôi song bào thai, Long tộc nhiều hai vị long chủng thuần huyết, Ngao Liệt còn cần chấn hưng Long tộc, còn muốn đuổi giết Cửu Đầu Trùng, hắn không có ý định tiến vào tinh vực, nhưng giao một trong hai đứa con trai cho Phương Hành nuôi dưỡng, dù sao đại tỷ của mình cũng ở trên tiên thuyền, Ngao Liệt không lo lắng không người dạy bảo, duy nhất có chút bận tâm, là sợ tỷ phu dạy nhi tử của quá mức nhiệt tình...

Người lên thuyền cũng đã lên thuyền, số lượng nhiều ngoài dự liệu, phần lớn người trường sinh của thế gian đều leo lên thuyền, nguyên nhân ở chỗ, hôm nay thiên ý đại biến, người trường sinh lưu thêm một vị, hung hiểm sẽ nhiều một phần, bởi vậy cho dù bọn họ muốn ở lại, người Thiên Nguyên cũng sẽ không đáp ứng, mà bây giờ, người trường sinh lưu lại Thiên Nguyên cũng có sứ mệnh, hoặc là cần đi Tam Thập Tam Thiên dựng đạo thống, hoặc chờ cơ hội, không theo Phương Hành mà đi thăm dò một mình!

- Giương buồm, lên đường...

Thấy trên tiên thuyền, mọi người đã đầy đủ, Phương Hành hét lớn một tiếng, đại kỳ triển khai ra!

Bất luận có phái người leo lên tiên thuyền của Phương Hành hay không, tất cả đạo thống của Thiên Nguyên, Tiểu Tiên Giới, Tam Thập Tam Thiên, lúc này đều tụ tập ở giữa không trung, chờ tiên thuyền ầm ầm thúc đẩy, chậm rãi tiến vào tinh vực, có một loại kính sợ phát ra từ sâu trong thần hồn bay lên, từ Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng bắt đầu, từng người đứng lên, xa xa thi lễ...

Đây là một loại tôn kính phát ra từ sâu trong nội tâm!

Vô luận những người này có thể tìm được Tiên Giới mới hay không, có thể ở trong tinh vực gặp phải cường địch hay không, bọn hắn đều đáng giá tôn kính, từ thượng cổ đến nay, Thiên Nguyên đoạn tuyệt con đường phi thăng, mà bây giờ, ở trong mắt rất nhiều người, đây là con đường phi thăng mới mở, dọc theo con đường này, có lẽ sẽ có vô số hung hiểm, nhưng vô luận như thế nào, chủ động bước ra một bước này, đã đủ để cho người kính sợ...

- Nhớ cho kỹ!

Nhìn tiên thuyền đi xa, Phù Diêu Cung Đại Tư Đồ Nhiếp Thiên Hồng nói với sử quan:

- Sau Tiên Thánh đại chiến, Tiên Nhân bị trục xuất, tiến vào chỗ sâu trong tinh vực, thế là có Tam Thập Tam Thiên, nghênh đón thời kỳ Tiên Nhân xuất hiện lớp lớp, cảnh giới tu hành của chư tộc đề cao một mảng lớn, cũng vì chư tộc mang đến tuế nguyệt phồn vinh vô tận...

- ... Mà bây giờ, theo Thông Thiên Đạo Chủ Phương Hành bước vào tinh vực, một đại thế khác bởi vậy triển khai!

HẾT

Notes

[←1]